THẾU GIA bị bệnh rồi

Ta Là Lão Ngũ

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Thiếu Gia bị bỏ rơi, vốn tựa gốc là 'Tối cường khí thiếu'

Khi Diệp Mặc, nhân vật chính trong **Thiếu Gia bị bỏ rơi**, bỗng nhiên tỉnh lại, mới phát hiện tất cả xung quanh tựa hồ thay đổi hết, sư phụ xinh đẹp cũng không thấy đâu. Hắn cũng phát hiện chính mình đã thành đứa con bị thế gia vứt bỏ, bị người khác từ hôn, còn là đối tượng bị con gái làm nhục - đọc thư tình ngay trước sân khấu (cái này đúng là chết còn sướng hơn)…

Nhưng những thứ đó không là gì cả, quan trọng nhất là hắn còn nhớ ra một chuyện đáng sợ khác vốn không hề thuộc về hắn – một chuyện rất ư là… không biết nói sao nữa, thôi đọc rồi sẽ biết ^_^

Nếu bạn đã từng đọc **Công Tử Điên Khùng** của **Ngã Thị Lão Ngũ** thì không thể bỏ qua tác phẩm **Thiếu Gia Bị Bỏ Rơi** của cùng tác giả, nội dung xoay quanh anh chàng Diệp Mặc từ Đại Lục Lạc Nguyệt xuyên việt đến địa cầu vào một anh chàng công tử hoàn khố điển hình, bị đuổi ra khỏi gia tộc họ Diệp.

Từ Địa Cầu xuyên việt tới Dị giới đã thấy nhiều, nhưng Diệp Mặc của chúng ta lại từ Dị giới xuyên tới Địa Cầu.

Tác giả xây dựng một thế giới tồn tại các gia tộc cổ võ tu luyện theo thứ tự Thiên-Địa-Huyền-Hoàng-Tiên Thiên (Đỉnh Cao võ học), mô phỏng lại một thế giới đấu đá lẫn nhau để tìm kiếm thiên tài địa bảo, Hay đơn giản tranh nhau một miếng linh thạch.... Hết phiêu lưu ở thế giới Địa cầu Diệp Mặc lại bước vào cuộc hành trình mới về lại Đại Lục Lạc Nguyệt để tìm đến con đường đỉnh cao Tu chân giới, cũng như cách chia cấp độ ở các bộ tu chân khác chia làm: Luyện

Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hư Thần, Ngưng Thể, Thừa Đỉnh, Kiếp Biến, Hóa Chân. Một thế giới tràn ngập sắc màu phiêu lưu, nào hãy cũng Diệp Mặc thiếu gia phiêu lưu trên con đường trở thành cường giả

Vậy với thân phận này Diệp Mặc phải trải qua cuộc sống như thế nào khi bị mọi người cho là "Liệt Dương"? bị mọi người bảo là phế vật? Làm thế nào để đi tìm vị sư phó xinh đẹp? Tu luyện như thế nào tại Địa cầu thiếu thốn Thiên địa linh khí?

Đổi lại nếu là bạn trong trường hợp đó sẽ thế nào đây!!! Chấp nhận hay không chấp nhận cái thực tại trớ trêu ấy. Chúng ta hãy đọc **Thiếu Gia Bị Bỏ Rơi** để xem chàng Diệp Mặc này làm thế nào để vẫn là chính mình nhé.

Mời các bạn đón đọc **Thiếu Gia Bị Bỏ Rơi** của tác giả **Ngã Thị Lão Ngũ Thần.**

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Mục Lục

Chương 1: “Câu Nhỏ” Có Bi Tê Liệt Không?
Chương 2: Nhà Họ Ninh Từ Hôn
Chương 3: Tên Thần Kinh Bán Bùa
Chương 4: Khách Hàng Đầu Tiên
Chương 5: Thuê Phòng Trọ
Chương 6: Thanh Thần Phù
Chương 7: Tên Nghiện Máy Tính Ru Rú Trong Nhà
Chương 8: Bạn Cùng Thuê Phòng
Chương 9: Hoa Khôi Trường Đại Học Ninh Hải
Chương 10: Tôi Thật Tâm Muốn Mời Anh Ăn Cơm
Chương 11: Phức Tạp Của Trực Ban Thay
Chương 12: Ông Chữa Phần Ngọn Hay Chữa Phần Gốc?
Chương 13: Không Phải Tên Lừa Đảo
Chương 14: Tra Không Ra Người Này
Chương 15: Vào Đồn Cảnh Sát
Chương 16: Tô Tĩnh Văn Nổi Đoá
Chương 17: Nhận Lầm Người Ư?
Chương 18: Khó Khăn Của Ninh Khinh Tuyết
Chương 19: Cô Gái Trước Cửa Lớp
Chương 20: Lời Mời
Chương 21: Tô Đại Thần Côn
Chương 22: Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp
Chương 23: Ấn Tượng Đầu Tiên Của Ninh Khinh Tuyết
Chương 24: Món Quà Nhỏ
Chương 25: Điệu Nhảy Thứ Nhất
Chương 26: Mang Ninh Khinh Tuyết Về Nhà
Chương 27: Đây Là Một Vụ Giao Dịch Sao?
Chương 28: Theo Dõi
Chương 29: Ấn Tượng Thứ Hai Của Ninh Khinh Tuyết
Chương 30: Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn
Chương 31: Hiến Máu Bất Đắc Dĩ
Chương 32: Vô Tình Băng Nổi Giận
Chương 33: Người Bán Cao Da Chó
Chương 34: Thiếu Gia Tống Gia
Chương 35: Diệp Mặc Không Về
Chương 36: Có Lẽ Là Diệp Mặc Làm
Chương 37: Xin Lỗi, Diệp Mặc
Chương 38: Cô Gái Giữa Đường Xuống Xe
Chương 39: Thật Là Người Phụ Nữ Lợi Hại
Chương 40: Kiếm Tiền Dường Như Rất Đơn Giản
Chương 41: Mình Rất Tin Tưởng Hắn
Chương 42: Ba Hạt Ngọc
Chương 43: Tiền Này Không Dễ Kiếm
Chương 44: Ắt Phải Chết
Chương 45: Ai Cút
Chương 46: Thị Trấn Lưu Xà Ở Biên Giới

Chương 47: Hóa Ra Là Như Vậy
Chương 48: Giữa Đường Gặp Cướp
Chương 49: Thả Bước Thong Dong
Chương 50: Trấn Lưu Xà Hỗn Loạn
Chương 51: Thần Y Ninh Hải
Chương 52: Chỗ Ở Hẻo Lánh
Chương 53: Kết Quả Điều Tra Của Tống Gia
Chương 54: Người Nhàn Rỗi Trong Rừng Nguyên Thủy
Chương 55: Ra Tay Tương Trợ
Chương 56: Trì Uyển Thanh
Chương 57: Tri Liệu Vết Thương
Chương 58: Tìm Được Chỗ Rồi
Chương 59: Văn Tự Tây Tạng
Chương 60: Rắn Mắt Xanh
Chương 61: Chẳng Lẽ Chỉ Vì Báo Ân
Chương 62: Tại Sao Phải Bị Cô Ta Lợi Dụng
Chương 63: Rời Đi
Chương 64: Diệp Mặc Phẫn Nộ
Chương 65: Cái Gì Mới Là Độc Ác
Chương 66: Không Biết Đã Đi Đâu Mất
Chương 67: Bị Thương
Chương 68: Diệp Mặc Trở Về
Chương 69: Cao Thủ Nội Gia
Chương 70: Phách Lối
Chương 71: Cái Gì Mới Là Điên Cuồng
Chương 72: Mông Quay Ngược
Chương 73: Nổi Tiếng
Chương 74: Chẳng Qua Lúc Ấy Có Chút Chán Nản
Chương 75: Chữa Thương
Chương 76: Cao Thủ
Chương 77: Vân Băng Do Dự
Chương 78: Máu Của Ai
Chương 79: Là Diệp Mặc Sao?
Chương 80: Chính Xác Là Hắn
Chương 81: Tỉnh Lại
Chương 82: Vân Băng Thở Dài
Chương 83: Giữ Lại
Chương 84: Bạch Mã Hoàng Tử Từ Trên Trời Rơi Xuống
Chương 85: Cùng Ngủ Trên Giường Là Được Rồi
Chương 86: Rời Khỏi Ninh Hải
Chương 87: Bị Lần Theo Dấu Vết
Chương 88: Có Lẽ Là Đến Tặng Máy Bay
Chương 89: Đoạt Quyền
Chương 90: Kế Hoạch
Chương 91: Trộm Thì Trộm Rồi
Chương 92: Trên Xe Lửa
Chương 93: Em Đi Được Sao?
Chương 94: Quá Giang Long Và Địa Đầu Xà
Chương 95: Người Đẹp Thứ Hai Đến Lưu Xà
Chương 96: Sự Ghê Gớm Của Tống Lão Gia
Chương 97: Bệnh Nhân Đầu Tiên
Chương 98: Tin Tức Cuối Cùng
Chương 99: Lạc Tố Tố

Chương 100: Bị Chặn Lại
Chương 101: Cuộc Chiến Trong Sa Mạc
Chương 102: Nước Mắt Nàng Milan, Dãy Cát Mái Tóc Bạc
Chương 103: Cô Gái Áo Vàng
Chương 104: Khố Lô
Chương 105: Người Bị Vây Trong Sa Mạc
Chương 106: Truy Đuổi
Chương 107: Bãi Sa Mạc Ngầm
Chương 108: Gặp Lại
Chương 109: Trùng Ăn Thịt Người Đáng Sợ
Chương 110: Khổ Tuyền
Chương 111: Luyện Khí Tầng Ba
Chương 112: Quà Sinh Nhật
Chương 113: Tương Phùng Cũng Là Lúc Biệt Ly
Chương 114: Lang Cực Nam Thanh
Chương 115: Kinh Sợ
Chương 116: Âm Mưu
Chương 117: Nhi Hổ Bị Bắt
Chương 118: Phí Đăng Ký Một Trăm Ngàn
Chương 119: Con Người Thì Sẽ Phải Thay Đổi
Chương 120: Hội Giao Lưu Pháp Khí
Chương 121: Gian Hàng Của Diệp Mặc
Chương 122: Tranh Mua
Chương 123: Không Phải Cổ Võ
Chương 124: Ẩn Môn
Chương 125: Không Mua Được
Chương 126: Dời Xa
Chương 127: Sự Rối Rắm Của Thiên Long Đầu
Chương 128: Âm Mưu Của Đông Phương Tê
Chương 129: Tôi Nhớ Anh Ta
Chương 130: Lại Thấy Đinh Sắt
Chương 131: Lang Cực
Chương 132: Tháo Chạy
Chương 133: Đệ Nhất Cao Thủ Của Thiên Long Đầu
Chương 134: Thay Đổi Chủ Kiến
Chương 135: Một Phần Trăm
Chương 136: Không Được Đung Đến Diệp Mặc
Chương 137: Đàn Em Của Phương Nam
Chương 138: Ánh Mắt
Chương 139: Em Gái Diệp Lăng
Chương 140: Tôi Chính Là Diệp Mặc
Chương 141: Tống Thiếu Thành Đen Tối
Chương 142: Huynh Muội
Chương 143: Tống Kỳ Minh Bất Đắc Dĩ
Chương 144: Khẩu Khí Lớn
Chương 145: So Tài
Chương 146: Không Ai Có Thể Uy Hiếp Tôi
Chương 147: Đều Đã Tính Toán Cả
Chương 148: Diệp Lăng Sự Phát
Chương 149: Thật Không Giống Ai
Chương 150: Diệp Mặc Nổi Giận
Chương 151: Bước Hết Ra Đây Cho Tao
Chương 152: Không Ngờ Hai Phái Hắc Bạch Đều Quen Biết

Chương 153: Tình Hình Của Diệp Gia
Chương 154: Còn Một Cái Tăng Cho Ai
Chương 155: Chú Diệp Mặc
Chương 156: Người Là Nguyên Nhân Gây Ra Cơn Bệnh
Chương 157: Cỏ Ngân Tâm Bị Cướp
Chương 158: Gặp Gỡ Bạn Học
Chương 159: Muốn Đi Lạc Thương
Chương 160: Tận Diệt
Chương 161: Thiết Giang - Lạc Thương Bị Diệt
Chương 162: Thủ Đoạn Của Tô Tĩnh Văn
Chương 163: Hóa Ra Thật Sự Là Hắn
Chương 164: Ẩn Môn Chân Chính
Chương 165: Chiến Đấu Với Nhàn Đao Nhân
Chương 166: Bệnh Nhân Thứ Nhất
Chương 167: Quả Nhiên Rất Loạn
Chương 168: Thủ Đoạn Tàn Nhẫn
Chương 169: Sao Nào, Mày Có Ý Kiến Hử?
Chương 170: Tiền Bối
Chương 171: Bệnh Nhân Kỳ La
Chương 172: Kẻ Si Tình
Chương 173: Cô Bé
Chương 174: Ý Của Tiêu Biên Nghĩa
Chương 175: Gặp Lại Vân Băng
Chương 176: Ác Mộng Trong Mắt Vân Băng
Chương 177: Bùng Cháy
Chương 178: Chỗ Dựa Thật Sự Của Âu Gia
Chương 179: Đòn Sát Thủ Chưa Dùng Tới
Chương 180: Động Thủ
Chương 181: Nhiếp Song Song
Chương 182: Cảnh Cáo
Chương 183: Người Bị Đánh Là Tên Họ Diệp
Chương 184: Lạc Ảnh
Chương 185: Nhiệm Vụ
Chương 186: Hẹn Gặp Nhiếp Song Song
Chương 187: Tôi Vẫn Là Trinh Nữ
Chương 188: Trốn
Chương 189: Thời Khắc Sinh Tử
Chương 190: Truy Hỏi
Chương 191: Giải Sầu
Chương 192: Cường Địch
Chương 193: Sinh Tử Một Đường
Chương 194: Trận Chiến Kinh Tâm
Chương 195: Đoàn Du Lịch Gặp Nạn
Chương 196: Đáy Vực
Chương 197: Vòng Tay Của Ai Đáng Giá Hơn
Chương 198: Lại Vào Thần Long Giá
Chương 199: Hồi Hộp
Chương 200: Một Đêm Không Nghỉ
Chương 201: Gặp Lại Khi Khó Khăn
Chương 202: Em…
Chương 203: Em Biết
Chương 204: Cô Ấy Sẽ Gặp
Chương 205: Đông Tình

Chương 206: Lai Sa Và Nguy Hiểm
Chương 207: Trao Cho Em Một Đại Dương
Chương 208: Trở Về
Chương 209: Hồi Hộp Lai Xuất Hiện
Chương 210: Âm Mưu
Chương 211: Mượn Đao Giết Người
Chương 212: Tâm Tư Của Phu Nữ Anh Không Nên Suy Đoán
Chương 213: Lai Đến Hố Trời
Chương 214: Thần Long
Chương 215: Đao Cô Lợi Hai
Chương 216: Đi Về Vô Lượng Sơn
Chương 217: Con Gái Riêng
Chương 218: Người Thành Thật Không Thành Thật
Chương 219: Báo Thù Không Tổn Thương
Chương 220: Anh Đúng Là Tên Lưu Manh
Chương 221: Không Ngờ Đến Thật
Chương 222: Giằng Co
Chương 223: Điểm Mấu Chốt
Chương 224: Biết Quỷ Kế
Chương 225: Khóc Ra Thành Tiếng
Chương 226: Kết Giao
Chương 227: Cách Trả Thù Hả Giận Nhất
Chương 228: Hoảng Sợ Chạy Trốn
Chương 229: Giết Chóc
Chương 230: Oan Gia Ngõ Hẹp
Chương 231: Tra Hỏi
Chương 232: Hoảng Loạn
Chương 233: Gặp Chuyện Bất Bình
Chương 234: Quyết Đoán Giết
Chương 235: Hung Hãn
Chương 236: Gửi Đấu Giá
Chương 237: Trú Nhan Đan
Chương 238: Tranh Nhau Ra Giá
Chương 239: Đồ Tốt Nhất
Chương 240: Thế Nào Gọi Là Kẻ Có Tiền
Chương 241: Hai Đứa Con
Chương 242: Phục Kích
Chương 243: Làm Sao Có Thể
Chương 244: Tĩnh Tức
Chương 245: Suối Thanh Tuyền Ấy
Chương 246: Cảm Giác Tan Nát Cõi Lòng
Chương 247: Núi Đao Biển Lửa
Chương 248: Con Tới Trễ Rồi
Chương 249: Tương Phùng
Chương 250: Đòn Sát Thủ Của Tĩnh Tức
Chương 251: Sát Ý Điên Cuồng
Chương 252: Phi Kiếm Thành
Chương 253: Tôi Muốn Tế Kiếm
Chương 254: Tế Kiếm Lập Uy
Chương 255: Không Phải Là Chuyện Nhỏ
Chương 256: Gặp Lại Bắc Vi
Chương 257: Phẫn Nộ
Chương 258: Tình Yêu Của Đường Cần

Chương 259: Chỗ Cũ
Chương 260: Ai Tàn Nhẫn Hơn Ai?
Chương 261: Bác Sĩ Chưa Tốt Nghiệp
Chương 262: Thần Y
Chương 263: Không Nên Gây Sự Với Tôi
Chương 264: Hiện Tại Anh Có Thể Báo Cảnh Sát
Chương 265: Kế Hoạch Trả Thù
Chương 266: Đến Chết Mới Ngừng Nghỉ
Chương 267: Hội Nghị Kiều Gia
Chương 268: Xin Dừng Bước
Chương 269: Khinh Tuyết Bị Cướp
Chương 270: Đua Xe Ở Hiểm Địa
Chương 271: Gây Ông Đập Lưng Ông
Chương 272: Đi, Lập Tức Phải Đi
Chương 273: Huyết Sắc San Hô
Chương 274: Tầm Nhìn Hạn Hẹp
Chương 275: Ta Muốn Thế Lực
Chương 276: Xin Anh Đi Cho!
Chương 277: Bất Quá Cũng Chỉ Như Vậy
Chương 278: Tự Lừa Gạt Mình
Chương 279: Kết Thúc Ân Oán
Chương 280: Súc Sinh
Chương 281: Tay Trắng Lập Nghiệp
Chương 282: Lại Về Lưu Xà
Chương 283: Sự Suy Thoái Gia Tộc
Chương 284: Giết Tới Bang Lưỡng Tê
Chương 285: Lo Nghĩ Của Tô Tĩnh Văn
Chương 286: Đảo Hồ Lô Lộn Ngược
Chương 287: Có Thể Đoạt Lấy Rồi
Chương 288: Bạn Học
Chương 289: Thiên Hạ Đều Biết
Chương 290: Tìm Được Manh Mối
Chương 291: Tình Thế Khó Xử
Chương 292: Thủ Đoạn Đáng Sợ
Chương 293: Kế Hoạch 'huyết Sắc San Hô'
Chương 294: Bị Phát Hiện
Chương 295: Nguy Hiểm
Chương 296: Tiết Lộ
Chương 297: Vây Giết
Chương 298: Chạy Thoát
Chương 299: Tìm Chỗ Ở Mới
Chương 300: Căn Phòng Rẻ Tiền
Chương 301: Cô Bé Sát Vách
Chương 302: Cô Gái Nửa Đêm Bắt Quỷ
Chương 303: Thêm Một Dấu Chân
Chương 304: Cô Gái Lầu Mười Hai
Chương 305: Lấy Nhầm Thuốc
Chương 306: Lừa Gạt Cô Bé
Chương 307: Có Chút Áy Náy
Chương 308: Bắt Kẻ Trộm Thu Tang Vật
Chương 309: Luyện Khí Trung Kỳ
Chương 310: Thang Máy Tự Động Đi Lên
Chương 311: Tin Tức Của Thái Ất

Chương 312: Anh Phải Chiu Trách Nhiêm
Chương 313: Thân Phận Bại Lộ
Chương 314: Tiên Thiên Rất Giỏi Ư?
Chương 315: Tình Cờ Gặp Mặt Cố Nhân
Chương 316: Kết Tình Anh Em
Chương 317: Không Người Nào Có Thể Cứu
Chương 318: Người Không Nên Dây Vào
Chương 319: Không Cần Đi
Chương 320: Tôi Chính Là Diệp Mặc
Chương 321: Ai Mới Là Con Kiến
Chương 322: Xin Tha Thứ
Chương 323: Gặp Lai Nhiếp Song Song
Chương 324: Mất Dấu
Chương 325: Bức Thư Viết Cho Diệp Mặc
Chương 326: Biến Cố
Chương 327: Đương Nhiên Là Đi Diêt Quỷ
Chương 328: Lời Này Không Thể Tùy Tiện Nói
Chương 329: Trí Nhớ Đã Mất
Chương 330: Lời Của Hòa Thương Ngô Quang
Chương 331: Gặp Lai
Chương 332: Dấu Vết Biến Mất Rất Nhanh
Chương 333: Dấu Hiêu Thần Thức
Chương 334: Sự Ác Độc Của "Địa Sát"
Chương 335: Trả Thù
Chương 336: Thu Phuc
Chương 337: Đến Tận Cửa Trả Thù
Chương 338: Không Chiu Nổi Một Kích
Chương 339: Mày Không Chết Tao Không An Tâm
Chương 340: Sát Nhất
Chương 341: Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm
Chương 342: Thương Tiếc
Chương 343: Điểm Thương Vô Lương
Chương 344: Câu Dám Đến Điểm Thương
Chương 345: Nội Loan
Chương 346: Chém Giết
Chương 347: Thủ Đoan Chấn Động
Chương 348: Bước Khởi Đầu Của Lac Nguyêt
Chương 349: Chấn Động
Chương 350: Những Kí Ức Đó
Chương 351: Vợ Diệp Mặc
Chương 352: Đấu Thầu Lac Nguyêt
Chương 353: Người Phu Nử Kỳ La Ở Quán Ăn Đêm
Chương 354: Khó Phân Biêt
Chương 355: Đều Có Bí Mât
Chương 356: Lac Phi Cùng Đường
Chương 357: Bí Mât Cũa Nội Ẩn
Chương 358: Gia Nhâp Tâp Đoàn Lac Nguyêt
Chương 359: Hoàn Cảnh Khó Khăn
Chương 360: Chiếc Vòng Tay Thứ Ba
Chương 361: Nói Chuyên Với Cha Vơ
Chương 362: Thiên Vi
Chương 363: Thương Thiên Nhược Thuỷ
Chương 364: Đai Hôi Đấu Thầu

Chương 365: Gặp Nguy Hiểm Trên Biển
Chương 366: Cự Tuyệt
Chương 367: Luân Phiên Đập Bàn
Chương 368: Ngoài Ý Liệu
Chương 369: Chăm Sóc Đặc Biệt
Chương 370: Làm Con Tin Một Lần
Chương 371: Hán Văn Bang
Chương 372: Tới Cửa Phá Võ Quán
Chương 373: Người Gây Sự
Chương 374: Quá Khinh Thường
Chương 375: Mày Cũng Dám Chơi Phi Đao
Chương 376: Mồ Hôi Lạnh Cũa Chu Hoàng Sinh
Chương 377: Rốt Cuộc Là Ai
Chương 378: Tìm Kiếm Ký Ức
Chương 379: Đến Đều Là Mỹ Nử
Chương 380: Trò Chơi Cũa Jason
Chương 381: Chui Đầu Vào Ro
Chương 382: Hâu Duê Hán Văn
Chương 383: Người Bị Dày Vò Nhiều Nhất
Chương 384: Viễn Gia Ở Hà Phong
Chương 385: Sư Sơ Hãi Của Sát Nhất
Chương 386: Huỷ Hà Bang
Chương 387: Cướp Máy Bay
Chương 388: Bắt Cóc
Chương 389: Thi Tu Sa Sút
Chương 390: Kiếm Chuyện
Chương 391: Gia Tộc Mới
Chương 392: Hướng Đi Của Thi Tu
Chương 393: Tao Thật Không Tin Đấy
Chương 394: Vây Bắt Diệp Mặc
Chương 395: Sức Mạnh Của Diệp Mặc
Chương 396: Tống Tiểu Vân
Chương 397: Vợ Chồng Ninh Thi
Chương 398: Triệu Tập Hắc Đao Hồng Công
Chương 399: Lập Uy
Chương 400: Biến Cố Vinh Thanh Thuỷ
Chương 401: Tao Là Diệp Mặc
Chương 402: Tiếng Tăm Lừng Lẫy
Chương 403: Chuẩn Bị Lừa Đảo
Chương 404: Một Chút Manh Mối
Chương 405: Lòng Nóng Như Lửa Đốt
Chương 406: Kết Quả Điều Tra
Chương 407: Hắc Quả Phụ - Hư Nguyệt Hoa
Chương 408: Đánh Lén Diệp Mặc
Chương 409: Ninh Khinh Tuyết Gặp Nạn
Chương 410: Cờ Đầu Lâu Đáng Sợ
Chương 411: Hải Đảo Có Mùi Lưu Huỳnh
Chương 412: Tìm Kiếm Vùng Biển
Chương 413: Cứu Người Trên Biển
Chương 414: Trên Đảo Có Người
Chương 415: Khôi Phục Trí Nhớ
Chương 416: Nỗi Nhớ Như Dao Cắt
Chương 417: Trên Thuyền Quỷ

Chương 418: Núi Lửa Trên Biển
Chương 419: Con Thuyền Đánh Cá Không Né Tránh
Chương 420: Gặp Lại Như Mơ
Chương 421: Hải Tặc
Chương 422: Không Muốn Rời Xa Anh
Chương 423: Đều Có Tính Toán
Chương 424: Gia Nhập
Chương 425: Các Người Đã Quá Đề Cao Bản Thân Rồi
Chương 426: Tuyết Sơn Cổ Mộ
Chương 427: Rắc Rối
Chương 428: Kinh Doanh Bá Vương
Chương 429: Vấn Đề Ở Lưu Xà
Chương 430: Hóa Ra Là Chuyện Của Lô Lâm
Chương 431: Kẻ Nào Giết Người, Kẻ Đó Phải Đền Mạng
Chương 432: Im Lặng Rút Lui
Chương 433: Xong Rồi
Chương 434: Muốn Xem Hổ Đấu Nhau
Chương 435: Ông Sẽ Làm Gì?
Chương 436: Kẻ Thâm Độc
Chương 437: Bị Đánh Lén
Chương 438: Trong Nhà Toàn Là Khách Quý
Chương 439: Rượu Thanh Hoa Thanh Diệp
Chương 440: Căn Cứ Nghiên Cứu Dưới Lòng Đất
Chương 441: Tiếp Tục Chạy Đi
Chương 442: Quả Thực Rất Trâu
Chương 443: Sản Phẩm Đầu Tay Của Viễn Gia
Chương 444: Hẹn Tiêu Lôi
Chương 445: Quả Nhiên Là Muốn Chết
Chương 446: Phản Ứng Nhanh Chóng
Chương 447: Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp
Chương 448: Không Kịp Trở Tay
Chương 449: Vấn Đáp Sắc Bén
Chương 450: Chiến Dịch Nghiêng Về Một Phía
Chương 451: Ngoài Dự Kiến
Chương 452: Không Làm Heo Lần Nữa
Chương 453: Ước Mơ Của Ninh Khinh Tuyết
Chương 454: Kẻ Dị Năng Đến Lưu Xà
Chương 455: Cửu Nguyệt Quan Trở Thành Đống Gạch Vụn
Chương 456: Đồng Môn Đánh Nhau
Chương 457: Minh Châu Vướng Bụi
Chương 458: Đại Hội Ẩn Môn
Chương 459: Không Quỳ
Chương 460: Đưa Đan Dược
Chương 461: Xung Đột Tại Khách Sạn
Chương 462: Người Hung Ác
Chương 463: Tầng Áp Mái Của Diệp Mặc
Chương 464: Nâng Cao Thực Lực
Chương 465: Họ Diệp
Chương 466: Thế Giới Này Là Như Vậy
Chương 467: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 468: Ngoại Ẩn Lục Môn: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 469: Tôi Sợ Lão Ta Không Tới: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 470: Xung Đột Với Hạng Danh Vương: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Chương 471: Cực Kì Không Biết Xấu Hổ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 472: Cống Hiến: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 473: Đêm Trăng Giết Người: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 474: Chân Đoan Đỉnh Sơn: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 475: Trận Đánh Dưới Chân Núi: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 476: Nam Sơn Ở Ngay Dưới Chân: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 477: Uông Môn Chủ Tại Sao Không Đến: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 478: Trọng Tài Đại Hội: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 479: Kẻ Trộm Mộ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 480: Người Đàn Bà Mặc Áo Đen: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 481: Dưỡng Thần Mộc: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 482: Ông Mày Cho Mày Có Đi Mà Không Có Về: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 483: Cái Tát Giáng Trời: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 484: Hàn Yên Bị Tính Kế: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 485: Diệp Mặc Thật Là Đáng Sợ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 486: Lần Thứ Hai Lùi Bước: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 487: Người Đàn Ông Áo Đen: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 488: Vì Tinh Thạch Mà Đến: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 489: Có Chút Kỳ Quái: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 490: Sâu Thẳm Trong Tuyết Sơn: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 491: Ông Già Lợi Hại: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 492: Một Trận Chiến Khốc Liệt: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 493: Oan Gia Ngõ Hẹp: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 494: Kẻ Thù? Ân Nhân? : Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 495: Núi Sâu Có Người: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 496: Thế Giới Này Thật Nhỏ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 497: Người Phụ Nữ Đầu Tiên: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 498: Đường Hầm Ngôi Mộ Cổ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 499: Mộ Cổ Sụp Đổ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 500: Mày Đã Đến Rồi: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 501: Tái Chiến Với Nhâm Bình Xuyên: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 502: Nhanh Hơn Ông Một Cm: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 503: Chỗ Thuộc Về Mình: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 504: Ai Đang Uy Hiếp: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 505: Nụ Hôn Nhung Nhớ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 506: Lại Thấy Lạc Ảnh? : Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 507: Kẻ Thù Quái Lạ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 508: Cường Thế: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 509: Giá Trị Chục Tỷ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 510: Mỹ Nhân Nhặt Được: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn
Chương 511: Cô Ấy Tên Lạc Lạc
Chương 512: Chuyện Không Đâu
Chương 513: Chân Tướng
Chương 514: Nằm Trong Kế Hoạch
Chương 515: Chưa Thấy Ai Vô Liêm Sỉ Như Vậy
Chương 516: Lập Tức Đưa Đi
Chương 517: Đánh Tráo Ngay Trước Mắt
Chương 518: Món Hời Ngu Gì Không Lấy
Chương 519: Lại Đến Senna
Chương 520: Khoanh Vùng
Chương 521: Lạc Nguyệt Xây Thành
Chương 522: Chuẩn Bị Ngồi Mát Ăn Bát Vàng
Chương 523: Chữa Bệnh

Chương 524: Thạch Trì Biến Mất
Chương 525: Nhà Khoa Học Thiên Tài
Chương 526: Diệp Tinh
Chương 527: Luyện Khí Tầng Năm
Chương 528: Lạc Nguyệt Bị Công Kích
Chương 529: Một Người Đánh Một Hạm Đội
Chương 530: Độc Thủ Phía Sau Màn
Chương 531: Người Quen Cũ Tới Thăm
Chương 532: Người Từ Nam Phi Tới
Chương 533: Tôi Sẽ Tắm Máu Phi Loan Giác
Chương 534: Chính Là Uy Hiếp
Chương 535: Nhanh Chóng Xây Dựng
Chương 536: Vụ Án Ở Thị Trấn Nhỏ
Chương 537: Tới Tận Tay
Chương 538: Bội Thu
Chương 539: Diệp Mặc Trong Mắt Người Khác
Chương 540: Nhất Diệp Nhất Thế Giới
Chương 541: Tư Liệu Quan Trọng
Chương 542: Ba Nghìn Thế Giới Ba Nghìn Đao
Chương 543: Nhẫn Kim Cương Xanh
Chương 544: Kiếm Tiền Thế Nào
Chương 545: Thuyền Đánh Cá Công Nghệ Cao
Chương 546: Lối Đi Laser, Kho Vàng
Chương 547: Diệt Đảo
Chương 548: Lạc Nguyệt Phát Tài, Toàn Cầu Căng Thẳng
Chương 549: Đào Không Được Kim Cương Thì Lấy Vàng
Chương 550: Phố Người Hoa Thay Đổi Lớn
Chương 551: Tung Tích Của Chi Nhan
Chương 552: Thị Trấn Mexika
Chương 553: Quyền Anh Đen
Chương 554: Tư Gia
Chương 555: Chuyện Này Vẫn Chưa Kết Thúc
Chương 556: Thương Lượng Giá Tốt
Chương 557: Hàng Xóm Đến Tâm Sự
Chương 558: Nơi Phát Ra Linh Khí
Chương 559: Người Phụ Nữ Cuối Phố Người Hoa
Chương 560: Chi Nhan
Chương 561: Ngay Cả Một Con Gà Cũng Không Bằng
Chương 562: Là Ai Thiết Kế Cục Này
Chương 563: Lưu La Tứ Nhẫn Nhịn Tàn Độc
Chương 564: Đi Lạc Nguyệt Thành
Chương 565: Tia Rađa Theo Dõi Mới
Chương 566: Ngốc Như Nhau
Chương 567: Quyển Nhật Ký Của Chi Nhan
Chương 568: Đại Sư Mông Cửu Sơn
Chương 569: Bị Xem Là Kẻ Lừa Đảo
Chương 570: Tổ Chức Lừa Đảo
Chương 571: Khổ Mười Năm
Chương 572: Mánh Khóe Lừa Người Đơn Giản
Chương 573: Ra Tay Tương Trợ
Chương 574: Không Có Thuốc Hối Hận
Chương 575: Thu Hoạch Không Nhỏ
Chương 576: Lực Lượng Thâm Hậu, Chuẩn Bị Di Chuyển

Chương 577: Muốn Chiến Tranh Lại Còn Muốn Kiếm Được Nhiều Tiền
Chương 578: Đại Chiến Sắp Bắt Đầu
Chương 579: Sự Cứng Rắn Của Lạc Nguyệt
Chương 580: Đây Không Phải Là Một Cuộc Đấu Cân Sức
Chương 581: Chiến Thắng Chớp Nhoáng
Chương 582: Chiến Tranh Vẫn Còn Tiếp Tục
Chương 583: Em Chờ Anh
Chương 584: Chẳng Qua Lúc Ấy Thấy Buồn Rầu
Chương 585: Mời Khách
Chương 586: Thật Sự Không Quyến Rũ Sao?
Chương 587: Nhìn Thấy
Chương 588: Con Mắt
Chương 589: Lừa Gạt
Chương 590: Chuyện Đường Bắc Vi Gặp
Chương 591: Miếu Sơn Thần Tan Hoang
Chương 592: Đôi Nam Nữ Thần Kinh
Chương 593: Gặp Được Kinh Thư
Chương 594: Bản Di Chúc
Chương 595: Bao Lực Quá
Chương 596: Thất Tinh Bắc Đẩu
Chương 597: Đường Hẹp
Chương 598: Lợi Dụng Lẫn Nhau
Chương 599: Cơ Hội Tới Rồi
Chương 600: Mượn Nước Để Trốn
Chương 601: Gặp Mà Không Nhận Ra Nhau
Chương 602: Đánh Lén Lần Thứ Hai
Chương 603: Em Không Muốn Để Ý Tới, Em Chỉ Muốn
Chương 604: Đời Này Để Cho Anh Chăm Sóc Em
Chương 605: Tân Hôn
Chương 606: Hai Kiếp Người
Chương 607: Lại Đến Cửu Đường
Chương 608: Chúng Ta Là Bạn Bè
Chương 609: Mày Dám Nổ Súng
Chương 610: Đưa Mình Đến Cửa
Chương 611: Đoán Biết Được
Chương 612: Vũ Khí Lợi Hại
Chương 613: Uy Hiếp Của Bắc Sa
Chương 614: Đá Ngũ Hành
Chương 615: Ngô Kim Hội
Chương 616: Nói
Chương 617: Trên Đường Truy Đuổi
Chương 618: Cố Nhân Tuyệt Vọng
Chương 619: Thứ Đánh Cược Chính Là Đồ Bỏ Đi
Chương 620: Còn Lần Cuối Cùng
Chương 621: Tranh Nhau Kết Giao
Chương 622: Không Muốn Lừa
Chương 623: Người Đàn Bà Phong Tình
Chương 624: Buổi Đấu Giá Trên Biển
Chương 625: Vay Tiền Đấu Giá
Chương 626: Tìm Được Mục Tiêu
Chương 627: Đuổi Tận Giết Tuyệt
Chương 628: Lá Bài Sắt Thần Bí
Chương 629: Thu Hoạch Ngoài Dự Tính

Chương 630: Không Thể Không Có Khả Năng
Chương 631: Tâm Tư Của Thẩm Thiên Thiên
Chương 632: Nội Bộ Bên Trong
Chương 633: Lừa Bịp Tống Tiền
Chương 634: Lạc Nguyệt Dễ Ức Hiếp Thế Sao?
Chương 635: Chuyện Đằng Sau
Chương 636: Lại Mời Một Lần Nữa
Chương 637: Vậy Ba Người Thì Sao?
Chương 638: Yêu Và Thích
Chương 639: Hắn Thật Kỳ Dị
Chương 640: Gặp Hàn Tại Tân
Chương 641: Đảo Quỷ
Chương 642: Gặp Một Người
Chương 643: Cút
Chương 644: Lạc Ảnh Tức Giận
Chương 645: Diệp Mặc, Nhà Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?
Chương 646: Bãi Sông Yến Thủy
Chương 647: Thật Giả
Chương 648: Nỗi Lo Lắng Của Khinh Tuyết
Chương 649: Tình Vợ Chồng Mặn Nồng
Chương 650: Chiến
Chương 651: Tuyên Chiến Và Khai Chiến
Chương 652: Lạc Nguyệt Đã Làm Cho Nhiều Người Tức Giận
Chương 653: Các Người Không Thể Như Vậy Được
Chương 654: Mánh Khóe Phục Vụ Mục Đích
Chương 655: Sóng Gió Lại Nổi Lên
Chương 656: Đường Ngầm Ở Dưới Căn Cứ Đóng Quân
Chương 657: Cứu Người
Chương 658: Người Phụ Nữ Đáng Ngờ
Chương 659: Tất Cả Đều Kết Thúc
Chương 660: Gặp Phải Ở Nam Cực
Chương 661: Tu Chân Giả Kỳ Quái
Chương 662: Ông Biết Cái Này Không?
Chương 663: Nổ Lớn
Chương 664: Gặp Lại Người Mang Họ Đông Phương
Chương 665: Hải Đảo Tĩnh Mịch
Chương 666: Thân Hãm Tuyệt Cảnh
Chương 667: Lui Như Thế Nào
Chương 668: Gió Nổi Mây Phun
Chương 669: Họa Phúc Khôn Lường
Chương 670: Diệp Tinh Khinh Thường
Chương 671: Sách Lược
Chương 672: Được Cứu Sống
Chương 673: Niềm Vui Bất Ngờ
Chương 674: Chị Nhan Thật Kỳ Lạ
Chương 675: Không Đếm Xỉa Đến
Chương 676: Tổng Tấn Công
Chương 677: Đây Mới Là Đòn Chí Mạng
Chương 678: Kết Quả Giống Nhau
Chương 679: Khiêu Khích Làm Bẽ Mặt
Chương 680: Chiếc Thuyền Đánh Cá Đuổi Theo
Chương 681: Quả Quyết Thâm Độc
Chương 682: Đông Phương Vương Có Bí Mật

Chương 683: Kẻ Khủng Bố Khống Chế Internet
Chương 684: Động Cơ Thật Nực Cười
Chương 685: Cá Nhảy Long Môn
Chương 686: Vua Của Tây Đường
Chương 687: Có Thể Ở Cùng Nhau Là Hạnh Phúc Nhất
Chương 688: Người Phụ Nữ Bồng Con
Chương 689: Ức Mặc Đừng Khóc
Chương 690: Cô Gái Uống Rượu Say
Chương 691: Đêm Tân Hôn
Chương 692: Lại Đến Thất Tinh Hoành Đoan
Chương 693: Tái Chiến Với Giai Uấn
Chương 694: Cú Bắt Trác Tuyệt
Chương 695: Không Rõ Lai Lịch
Chương 696: Mạc Lang
Chương 697: Kiểm Tra Lai Lịch
Chương 698: Người Phụ Nữ Muốn Ngủ Cùng
Chương 699: Đen Tối, Hiểm Độc
Chương 700: Làm Thế Nào Đây
Chương 701: Nơi Tro Cốt Bay Ra
Chương 702: Chồng Của Mục Tiểu Vân
Chương 703: Cùng Giường
Chương 704: Mục Tiểu Vân
Chương 705: Ông Ta Tên Diệp Thái
Chương 706: Ai Biểu Động Vào Con Thỏ Trắng Của Cô
Chương 707: Chấm Vàng
Chương 708: Tất Cả Của Cô
Chương 709: Xung Đột
Chương 710: Tìm Hiểu
Chương 711: Địa Linh Quả
Chương 712: Tiên Sư Bà Ngoại Nhà Nó Chứ, Ai Sợ Ai
Chương 713: Muốn Chết
Chương 714: Giết Nhưng Không Diệt
Chương 715: Hiệu Nghiệm
Chương 716: Hồi Nhỏ, Mình Cũng Là Bảo Bối Của Mẹ
Chương 717: Chấn Động Toàn Hội Trường
Chương 718: Nghi Ngờ Của Vân Tử Y
Chương 719: Quay Về Ẩn Môn
Chương 720: Va Chạm Với Vu Vũ Yến
Chương 721: Trân Quyết Đấu Sinh Tử
Chương 722: Bị Thăm Dò
Chương 723: Gặp Vân Tử Y
Chương 724: Hệ
Chương 725: Ba Sai Lầm Và Một Chiêu
Chương 726: Hàng Loạt Điểm Đáng Ngờ
Chương 727: Giống Như Đã Từng Quen Biết
Chương 728: Tiến Vào Băng Hồ
Chương 729: Không Nỡ
Chương 730: Vào Ngũ Uẩn Thành
Chương 731: Giết Người Của Thái Ất Môn
Chương 732: Rốt Cuộc Là Ai
Chương 733: Ngũ Uẩn Sơn
Chương 734: Trông Mòn Con Mắt
Chương 735: Không Phải

Chương 736: Anh, Còn Chưa Có Tư Cách
Chương 737: Mưu Kế Của Kim Trưởng Lão
Chương 738: Tam Sinh Vạn Vật
Chương 739: Thương Tiếc
Chương 740: Bên Ngoài Đàn Thành
Chương 741: Giúp Tướng Công Làm Chút Chuyện
Chương 742: Đã Quên Ngăn Cản Một Đao
Chương 743: Giết Bằng Cách Đóng Đinh
Chương 744: Bị Vây
Chương 745: Giết Tiên Thiên
Chương 746: Ai Vây? Ai Giết?
Chương 747: Đơt Chém Giết Đầu Tiên
Chương 748: Chém Tận Giết Tuyệt
Chương 749: Hiển Hách Một Vùng
Chương 750: Thông Đạo Thần Bí
Chương 751: Minh Ý
Chương 752: Tiểu Vân Mất Tích
Chương 753: Thái Ất Môn Bị Diệt Vong
Chương 754: Dược Liệu Trong Truyền Thuyết
Chương 755: Tai Họa Ẩn Môn
Chương 756: Thần Thương Hội Khủng Hoảng
Chương 757: Anh Chính Là Diệp Mặc
Chương 758: Bí Mật Của Thần Thương Hội
Chương 759: Cách Đi Ra Ngoài
Chương 760: Bang Chủ Hải Thương
Chương 761: Thức Thời Một Chút
Chương 762: Mỹ Nhân Kế
Chương 763: Giữa Đường Gặp Chuyên Bất Bình
Chương 764: Nữ Tì Cơ Mi
Chương 765: Cao Thủ Đáng Sợ
Chương 766: Quê Hương Của Lạc Nguyệt
Chương 767: Mày Diệt Thái Ất Môn Sao?
Chương 768: Chém Giết
Chương 769: Kiếm Quang Tam Sinh
Chương 770: Đồ Đệ Đầu Tiên
Chương 771: Cầm Lấy Bỏ Đi
Chương 772: Bắc Đẩu Cửu Tinh
Chương 773: Đi Ra Ngoài Hay Là Vào Trong?
Chương 774: Tung Tích Diệp Mặc
Chương 775: Lạc Nguyệt Có Biến
Chương 776: Mày Là Ai?
Chương 777: Chó Gà Đều Không Tha
Chương 778: Át Chủ Bài Của Đông Phương Vương
Chương 779: Chuyên Quan Trọng Hơn
Chương 780: Đông Phương Vương Điên Cuồng
Chương 781: Gây Dựng Lại Lạc Nguyệt
Chương 782: Lo Lắng
Chương 783: Con Gái Ngoài Giá Thú
Chương 784: Lại Quay Về Ninh Hải
Chương 785: Con Gái Ức Mặc
Chương 786: Vật Duy Nhất
Chương 787: Tống Ánh Trúc Kiêu Ngao
Chương 788: Sát Khí Của Diệp Mặc

Chương 789: Con Cũng Muốn Tu Chân
Chương 790: Mồi Nhử
Chương 791: Tẩy Tủy
Chương 792: Tống Ánh Trúc Nhiệt Tình Như Lửa
Chương 793: Ức Mặc Nguy Hiểm
Chương 794: Khách Của Phan Động Tân
Chương 795: Mối Nguy Của Ẩn Môn
Chương 796: Bạn Cũ Gặp Chuyện Không May
Chương 797: Tấm Thẻ Màu Tím Của Lạc Nguyệt
Chương 798: Quả Nhiên Không Đoán Sai
Chương 799: Ninh Gia
Chương 800: Tung Tích Của Đuôi Cá
Chương 801: Quán Rượu Của Nhiếp Song Song
Chương 802: Mày Là Người Của "Van Cổ Môn" ?
Chương 803: Thần Cổ Hoàng Kim
Chương 804: Ám Sát Sau Lưng
Chương 805: Đông Phương Vương Giá Họa
Chương 806: Giải Thích
Chương 807: Tấn Cấp Sau Một Đêm
Chương 808: Đệ Nhất Cao Thủ
Chương 809: Vu Thần Quyết
Chương 810: Môn Chủ Cửu Minh
Chương 811: Trận Chiến Đỉnh Cao
Chương 812: Tôi Muốn Giết Một Người
Chương 813: Bố Cho Mày Ương Bướng Này
Chương 814: Dùng Võ Chứng Đạo
Chương 815: Diệt Bắc Sa
Chương 816: Truy Sát Bắc Sa Vương
Chương 817: Đội Thám Hiểm Kỳ Lạ
Chương 818: Tâm Tư Khác Nhau
Chương 819: Khẩu Vị Của Phong Yên Kỳ Thật Năng
Chương 820: Giật Mình
Chương 821: Hoàng Mân Rời Đi
Chương 822: Người Của Van Cổ Môn
Chương 823: Mối Họa Nội Bộ
Chương 824: Người Thắng Cuối Cùng
Chương 825: Truyền Thuyết Về Diệp Mặc
Chương 826: Biến Hóa Của Quả Trứng Khủng
Chương 827: Em Chỉ Có Một Người Bạn Là Anh
Chương 828: Biến Cố Tại Tinh Gia Sơn
Chương 829: Khai Mở Truyền Tống Trận
Chương 830: Hàn Lưu Thành Châu
Chương 831: Lại Đến Núi Thần Châu
Chương 832: Thế Giới Tu Chân
Chương 833: Hóa Chân Khó Hơn Lên Trời
Chương 834: Đừng Đi Vội
Chương 835: Phường Thi Tuy Sơn
Chương 836: Rắn Địa Phương
Chương 837: Chia Tay
Chương 838: Vòng Xoáy Tu Luyện Khủng Bố
Chương 839: Ra Ngoài Tìm Đất
Chương 840: Đi Ngang Qua Mà Thôi
Chương 841: Đứng Thứ Hai Trong Danh Nhân Đường

Chương 842: Tích Dầy Phát Mỏng
Chương 843: Ngô Đao Trúc Cơ
Chương 844: Vô Ảnh
Chương 845: Trong Cơn Giận Dữ
Chương 846: Bị Chặn Cửa
Chương 847: Nháy Mắt Đánh Bại Trúc Cơ Tầng Thứ Nhất
Chương 848: Bao Nguyên Đan
Chương 849: Huyễn Vân Đệ Nhất Đao
Chương 850: Mày Độc
Chương 851: Không Nhìn Được
Chương 852: Ngành Dược Hoa Hạ
Chương 853: Tuyển Người
Chương 854: Thế Lực Các Nơi
Chương 855: Tăng Đan Dược
Chương 856: Anh Rốt Cục Là Luyện Đan Sư Mấy Phẩm?
Chương 857: Tuyển Dung Đan Sư
Chương 858: Cố Nhân
Chương 859: Lý Gia Ở Bình Nghiêu
Chương 860: Ám Toán Kim Đan
Chương 861: Lý Do Này Hẳn Cũng Đủ Rồi Chứ
Chương 862: Ngu Vũ Thiên Bị Tính Kế
Chương 863: Phường Thị Nam Sơn
Chương 864: Có Được Tinh Thần Sa
Chương 865: Mua Tố Đan Thảo
Chương 866: Không Đủ Linh Thạch
Chương 867: Thanh Hậu Bối Đao Loang Lổ Vết Gỉ
Chương 868: Cướp Lại
Chương 869: Tao Thích Xem Đấy Liên Quan Gì Tới Mày
Chương 870: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết
Chương 871: Giao Dịch
Chương 872: Lục Đại Danh Nhân Đường
Chương 873: Không Có Thiên Tài Không Thể Thấy
Chương 874: Thiếu Hụt Của Đan Vương
Chương 875: Mồi Lửa Thiên Địa
Chương 876: Trường Phần Khâu
Chương 877: Phá Trận
Chương 878: Vụ Liên Tâm Hỏa
Chương 879: Bí Mật Trong Trận Pháp
Chương 880: Sao Không Cướp Xong Rồi Rời Đi?
Chương 881: Con Kiến Trúc Cơ Chạy Trốn
Chương 882: Lùng Bắt
Chương 883: Quăng Kiếm Dùng Đao
Chương 884: Trở Về Hà Châu
Chương 885: Ý Định Rời Đi
Chương 886: Kết Anh
Chương 887: Lôi Kiếp
Chương 888: Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương
Chương 889: Khó Khăn
Chương 890: Quanh Co
Chương 891: Đại Hội Luyện Đan Danh Nhân Đường
Chương 892: Đề Thi Thâm Hiểm
Chương 893: Cao Thủ Đầy Rẫy
Chương 894: Phương Thuốc Gây Tranh Luận

Chương 895: Chú Ngưa Ô “Thảo Đan Môn”
Chương 896: Liên Quan Quái Gì Tới Anh
Chương 897: Luyện Chế 'Chức Thần Đan'
Chương 898: Chấn Động
Chương 899: Sự Kích Động Của Khổng Diệp
Chương 900: Người Dự Thi Khai Sáng
Chương 901: Đệ Nhất Luyện Đan Danh Nhân Đường
Chương 902: Tranh Nhau Kết Giao
Chương 903: Nói Hươu Nói Vượn
Chương 904: Diệp Mặc Lo Lắng
Chương 905: Sư Huynh, Mời Dùng Trà
Chương 906: Đến Nhà Làm Rể
Chương 907: Tử Đao
Chương 908: Cầm Mộ Tâm Ra Tay Trợ Giúp
Chương 909: Sa Nguyên Dược Cốc
Chương 910: Gặp Phải Kim Đan
Chương 911: Liên Thủ Để Ám Toán
Chương 912: Giận Mà Không Dám Nói Gì
Chương 913: Người Nào Lấy Linh Tủy Đi
Chương 914: Thăng Cấp Điên Cuồng
Chương 915: Huyễn Vân Hành Ý Đao
Chương 916: Tái Chiến Kim Đan
Chương 917: Chiến Lược Của Diệp Mặc
Chương 918: Đồng Ý Ra Tay
Chương 919: Chỉ Cần Một Chiêu
Chương 920: Không Biết Trời Cao Đất Rộng
Chương 921: Điên Cuồng
Chương 922: Gào To Một Tiếng Phát Tiết Buồn Bực
Chương 923: Cường Thế Chiếm Trận
Chương 924: Không Có Phần Của Diệp Mặc
Chương 925: Dược Viên Điên Cuồng
Chương 926: Nộp Lộ Phí
Chương 927: Tôi Đối Với Cô Tốt Thế Nào
Chương 928: Tặng Mày Hai Chữ
Chương 929: Đã Thành Kẻ Địch Chung
Chương 930: Chờ Đợi Diệp Mặc
Chương 931: Đã Không Còn Đường Ra Nữa Rồi
Chương 932: Âm Hồn Cắn Nuốt Không Gian
Chương 933: Thập Đại Mỹ Nhân Nam An
Chương 934: Tung Tích Của Tố Tố
Chương 935: Top Thập Đại Mỹ Nữ
Chương 936: Tử Quỳ Hỏa
Chương 937: Con Ếch Tím Ba Mắt
Chương 938: Buổi Tiệc Tranh Đoạt
Chương 939: Vô Tâm Cắm Liễu
Chương 940: Lưới Đen Lợi Hại
Chương 941: Chia Tay
Chương 942: Kẻ Vô Tri Vô Vi
Chương 943: Sư Tỷ
Chương 944: Trao Đổi
Chương 945: Dám Rời Đi Thật Sao
Chương 946: Truy Sát Diệp Mặc
Chương 947: Kiếm Ảnh Quỷ Di

Chương 948: Dùng Ý Điều Khiển Đao
Chương 949: Biến Cố Hà Châu
Chương 950: Lại Tiến Thêm Bước Nữa
Chương 951: Oan Gia Ngõ Hep
Chương 952: Di Tích Khiến Người Đỏ Mắt
Chương 953: Dùng Khốn Trận Đối Phó Diệp Mặc
Chương 954: Đai Sảnh Luc Giác Kỳ La
Chương 955: Lừa Lẫn Nhau
Chương 956: Chạy Thoát
Chương 957: Núi Huyền Băng Ở Nam An
Chương 958: Sốt Ruột
Chương 959: Tìm Kiếm
Chương 960: Khi Gặp Anh
Chương 961: Nỗi Ám Ảnh
Chương 962: Hôi Giao Lưu Kim Đan
Chương 963: Tôi Lấy
Chương 964: Toàn Bộ Đỏ Mắt
Chương 965: Tôi Xem Xem Ông Giết Thế Nào
Chương 966: Theo Đuôi
Chương 967: Tu Sĩ Này Thật Đáng Sợ
Chương 968: Đi Tới Phỉ Hải
Chương 969: Cướp Đường
Chương 970: Kiếm Trận Lợi Hại
Chương 971: Tĩnh Văn Thức Tỉnh
Chương 972: Tuyết Ở Nơi Này Thật Lớn
Chương 973: Ẩn Linh Căn
Chương 974: Ý Tưởng Nảy Sinh
Chương 975: Mặc Nguyệt Chi Thành
Chương 976: Đan Dược Ninh Hải
Chương 977: Vết Thương Của Chi Ngu
Chương 978: Dừng Chân Ở Phỉ Hải
Chương 979: Ra Khơi
Chương 980: Từ Chối Lời Mời
Chương 981: Đan Dược Đáng Sợ
Chương 982: Bí Mật Động Trời
Chương 983: Kẻ Hám Tiền
Chương 984: Xen Vào Việc Của Người Khác
Chương 985: Tin Tức Mặc Nguyệt
Chương 986: Nhi Thế Tổ Diệp Mặc
Chương 987: Thật Giả Nhi Thế Tổ
Chương 988: Phương Thuốc Điên Khùng
Chương 989: Cái Gì Là Hàng Loại Hai
Chương 990: Hai Lần Bị Thương
Chương 991: Mac Thiên Lý Đáng Sợ
Chương 992: Sớm Đã Ra Tay
Chương 993: Huyễn Vân Đệ Ngũ Đao
Chương 994: Không Có Tư Cách
Chương 995: Bia Đề Danh Ở Nam An
Chương 996: Gặp Mặt
Chương 997: Bới Móc
Chương 998: Mượn Sấm Sét Để Giết Người
Chương 999: Muốn Đánh Rắm Thì Trở Về Mà Đánh
Chương 1000: Vây Khốn Hư Thần Kỳ

Chương 1001: Giết Hư Thần
Chương 1002: "Mặt Nguyệt" Thần Bí
Chương 1003: Tìm Tới Cửa
Chương 1004: Thành Chủ Tới Thăm
Chương 1005: Sự Sắp Xếp Trước Khi Rời Khỏi
Chương 1006: Tu Vi Tăng Cao
Chương 1007: Hình Ảnh Nằm Sâu Trong Đầu
Chương 1008: Đến Nam An Khó Vào Huyền Băng
Chương 1009: Phương Pháp Nổi Danh
Chương 1010: Nhất Đan Sát Lưỡng Nhân
Chương 1011: Đạt Được Sự Nhất Trí
Chương 1012: Thật Thật Giả Giả
Chương 1013: Hợp Lực Phá Trận
Chương 1014: Di Tích Vật Phẩm
Chương 1015: Hộp Ngọc Dẫn Tới Xung Đột
Chương 1016: Di Ngôn Của Du Bạch Sinh
Chương 1017: Bí Mật Của Phùng Lão Thực
Chương 1018: Đừng Tỏ Ra Ưu Việt
Chương 1019: Thành Nam An
Chương 1020: Tân Đệ Nhất Trên Bia Đề Danh
Chương 1021: Diệp Mặc Đề Danh
Chương 1022: Không Có Tên
Chương 1023: Thiếu Một Cái Tên
Chương 1024: Hoành Không Xuất Thế
Chương 1025: Lôi Kiếp Của Diệp Mặc
Chương 1026: Lôi Kiếp Lừa Người
Chương 1027: Diệt Tuyệt Lôi Kiếp
Chương 1028: Thành Thi Hỗn Loạn
Chương 1029: Mặc Nguyệt Chi Thành Ra Đời
Chương 1030: Tu Chân Giả Của Đế Quốc Hàn Lương
Chương 1031: Vẫn Chân Điện Trong Mười Bí Cảnh
Chương 1032: Tới Để Lập Uy Sao?
Chương 1033: Thành Thi Phồn Hoa
Chương 1034: Đùa Giỡn Đao Cô
Chương 1035: Không Ngờ Là Cô Ta
Chương 1036: Nguyên Anh Đệ Nhất Vương
Chương 1037: Thay Sư Phụ Nhận Đồ Đệ
Chương 1038: Gặp Lại Đông Phương Na Na
Chương 1039: Người Phụ Nữ Âm Hồn Không Tan
Chương 1040: Tranh Nhau Ra Giá
Chương 1041: Giả Bộ Tôi Cũng Biết Làm
Chương 1042: Uy Lực Của Thiên Hỏa
Chương 1043: Thiên Tài Tụ Hợp
Chương 1044: Nữ Tu Muốn Giao Dịch Cùng Diệp Mặc
Chương 1045: Tung Tích Của 'khổ Trúc'
Chương 1046: Vẫn Chân Điện Xuất Hiện
Chương 1047: Tổ Đội Cùng Một Đám Đao Cô
Chương 1048: Cái Bẫy
Chương 1049: Làm Con Tin
Chương 1050: Xen Vào Việc Của Người Khác
Chương 1051: Người Này Tên Ninh Tiểu Ma
Chương 1052: Tình Bằng Hữu Ấm Áp
Chương 1053: Cấm Địa Vẫn Chân Điện

Chương 1054: Lời Mời Của Văn Thái Y
Chương 1055: Giết Bác Dung
Chương 1056: Sát Khí Tứ Phía
Chương 1057: Khó Lên Thế Giới Sơn
Chương 1058: Vong Trúc Không Thán
Chương 1059: Sự Biến Đổi Của Thế Giới Sơn
Chương 1060: Lúc Nãy Chỉ Là Khởi Động
Chương 1061: Bảo Bối Chân Chính
Chương 1062: Ninh Tiểu Ma Biết Mê Hoặc Con Gái
Chương 1063: Phẫn Nộ Khi Gặp Cố Nhân
Chương 1064: Nguyên Nhân Bị Diệt Môn
Chương 1065: Vì Tu Chân Giới Trừ Hại
Chương 1066: Thiên Tài Cũng Sẽ Chết
Chương 1067: Cô Gái Xấu Xí Thông Minh Sắc Sảo
Chương 1068: Hồn Ký
Chương 1069: Gã Điên
Chương 1070: Trận Đánh Điên Cuồng
Chương 1071: Tia Sét Màu Đen
Chương 1072: Đan Thành
Chương 1073: Thiên Tài Bị Đả Kích
Chương 1074: Tầng Bảy Quỷ Di
Chương 1075: Không Phải Không Gian Bị Sụt Lún
Chương 1076: Bóng Đen Của Tầng Bảy
Chương 1077: Ai Giết Viên Quan Nam
Chương 1078: Hữu Kinh Vô Hiểm
Chương 1079: Hóa Ra Biết Yêu Rồi
Chương 1080: Ninh Tiểu Ma Chính Là Diệp Mặc
Chương 1081: Đan Thành
Chương 1082: Thu Đồ Đệ
Chương 1083: Không Có Thực Lực, Sẽ Không Có Đạo Lý
Chương 1084: Quyết Định Dự Thi
Chương 1085: Cậu Nợ Tôi Một Ân Tình
Chương 1086: Chứng Nhận Linh Đan Sư
Chương 1087: Tình Cờ Gặp Ở Đan Thành
Chương 1088: Chưa Hiện Thân Tên Tuổi Đã Nổi
Chương 1089: Là Ai Nói Cho Anh Biết?
Chương 1090: Đan Vương Theo Đuôi
Chương 1091: Ta Không Xứng
Chương 1092: Em Cũng Không Xứng
Chương 1093: Anh Không Xứng
Chương 1094: Anh Đã Quên Bọn Em Rồi Sao
Chương 1095: Càng Im Lặng, Càng Nồng Nhiệt
Chương 1096: Đại Hội Đan Vương
Chương 1097: Cuối Cùng Cũng Gặp Được Diệp Mặc
Chương 1098: Tu Sĩ Giống Như Thần
Chương 1099: Đề Thi Thứ Nhất Đại Hội Đan Vương
Chương 1100: Bài Thi Đạt Điểm Tuyệt Đối
Chương 1101: Thứ Hạng Gây Xôn Xao
Chương 1102: Anh Ấy Thực Sự Thành Công Rồi
Chương 1103: Thiên Tài Chính Là Đây
Chương 1104: Đan Sư Duy Nhất Luyện Chế Ra Được Đan Dược
Chương 1105: Diệp Mặc Phải Chết Không Cần Nghi Ngờ Gì Nữa
Chương 1106: Mười Hai Bậc Đan Vương

Chương 1107: Bậc Đan Vương Cản Trở Diệp Mặc
Chương 1108: Thế Nào Mới Gọi Là Trâu
Chương 1109: Kéo Thêm Đồng Minh
Chương 1110: Tôi Sẽ Chứng Minh Anh Không Bằng Tôi
Chương 1111: Không Có Đường Lui
Chương 1112: Quyết Đấu Tại Bậc Đan Vương Thứ Tám
Chương 1113: Bậc Đan Vương Thứ Chín
Chương 1114: Chút Thời Gian Đó Tôi Trả Cho Anh
Chương 1115: Thiên Hỏa Xuất Hiện
Chương 1116: Thiên Hỏa Quyết Đấu
Chương 1117: Ai Là Đan Vương Thất Phẩm
Chương 1118: Đệ Nhất Đan Vương
Chương 1119: Nước Mắt Của Ninh Khinh Tuyết
Chương 1120: Diệp Mặc Thành Danh
Chương 1121: Sự Khác Nhau Giữa Thành Danh Và Vô Danh
Chương 1122: Nhu Tình Tự Thủy
Chương 1123: Chuyện Xấu Diệp Mặc Đã Làm
Chương 1124: Sơn Trang Chín Sao
Chương 1125: Thu Nạp Ngưng Thể
Chương 1126: Không Tiếc Bất Cứ Giá Nào
Chương 1127: Dược Hương Trong Đầm Chú Hà
Chương 1128: Không Có Ý Tốt
Chương 1129: Hư Thần Truy Sát
Chương 1130: Khe Nứt Dưới Đáy Đầm Lầy
Chương 1131: Linh Mạch Dược Vương
Chương 1132: Trận Bàn Nghịch Thiên
Chương 1133: Lôi Kiếp Hư Thần
Chương 1134: Đầm Lầy Cự Biến
Chương 1135: Kiếm Khí Không Gãy
Chương 1136: Tai Họa Bất Ngờ Của Kiếm Cố
Chương 1137: Huyễn Vân Đao - Hoa Sơn Lộ
Chương 1138: Chỉ Có Một Đao
Chương 1139: Diệp Mặc Của Mặc Nguyệt
Chương 1140: Lại Chém Hư Thần
Chương 1141: Liên Hôn Của Tông Môn Chín Sao
Chương 1142: Nợ Ân Tình Của Lục Vô Hồ
Chương 1143: Huyền Băng Phong
Chương 1144: Tôi Tới Để Được Nhìn Thấy Văn Tiên Tử
Chương 1145: Ra Tay Lần Một
Chương 1146: Đan Thành Có Phải Là Dễ Bị Khi Dễ?
Chương 1147: Mày Là Cái Thá Gì?
Chương 1148: Thi Đấu Tuyển Chọn Hôn Phu
Chương 1149: Tố Tố Xuất Quan
Chương 1150: Một Đao Khí Phách
Chương 1151: Văn Thái Y Buồn Bực
Chương 1152: Hóa Ra Là Muốn Giết Diệp Mặc
Chương 1153: Màu Hồng Tím Thật Đẹp
Chương 1154: Loại Côn Trùng Đáng Sợ
Chương 1155: Không Phải Đệ Nhất Vô Ảnh Tầm
Chương 1156: Quyết Tâm Của Dương Phí Thành
Chương 1157: Uy Lực Của Đan Vương Thất Phẩm
Chương 1158: Pháp Bảo Phi Hành Đỉnh Cấp
Chương 1159: Người Phụ Nữ Của Diệp Mặc

Chương 1160: Chăn Giết Diệp Mặc
Chương 1161: Hóa Chân Quyết Đấu
Chương 1162: Không Nơi Nào Có Thể Đi Được
Chương 1163: Cực Kỳ Bi Thảm
Chương 1164: Dưới Đáy Dòng Sông Băng Quỷ Di
Chương 1165: Cát Biết Di Chuyển
Chương 1166: Phê Linh Trùng Khủng Bố
Chương 1167: Phương Hướng Kỳ Quái
Chương 1168: Phá Trận – Tấn Cấp
Chương 1169: Linh Địa
Chương 1170: Hư Thần Đỉnh
Chương 1171: Mang Ta Rời Đi
Chương 1172: Đối Kháng Lôi Kiếp
Chương 1173: Linh Mạch Cực Phẩm
Chương 1174: Linh Tủy Trì Bại Lộ
Chương 1175: Người Nào Muốn Linh Tủy Thì Đứng Ra
Chương 1176: Lôi Kiếm Khủng Bố
Chương 1177: Đan Thành Gặp Chuyên
Chương 1178: Quay Về Mặc Nguyệt
Chương 1179: Ngân Nguyệt Đan Vương Bị Ám Toán
Chương 1180: Nguyên Thần Bị Ăn Mòn
Chương 1181: Mặc Nguyệt Mới
Chương 1182: Trận Pháp Thành Công, Bảo Địa Mặc Nguyệt
Chương 1183: Thành Phố Tươi Đẹp, Ngày Càng Phồn Thịnh
Chương 1184: Nguyên Thần Của Kỷ Bẩm
Chương 1185: Vượt Qua Vô Tâm Hải
Chương 1186: Sát Biên Giới Tam Hải
Chương 1187: Luyện Khí Tại Chỗ
Chương 1188: Làm Ăn Phát Đạt
Chương 1189: Thật Là Thiên Hạ Lắm Anh Tài
Chương 1190: La Khúc Thập Bát Bàn
Chương 1191: Một Vụ Giao Dịch
Chương 1192: Mông Kì Xin Giúp Đỡ
Chương 1193: Gặp Lại Kẻ Thù
Chương 1194: Tôi Sẽ Quay Lại
Chương 1195: Diệp Mặc Vs Thừa Đỉnh
Chương 1196: Diệp Mặc Quá Thần Bí
Chương 1197: La Khúc Bàn Thứ Nhất
Chương 1198: Người Hào Sảng
Chương 1199: Đây Là Chuyện Tôi Phải Làm
Chương 1200: Cô Có Bằng Lòng Cởi Hết Đồ Không
Chương 1201: Tiến Vào La Khúc Bàn Thứ Mười Sáu
Chương 1202: Bị Vây Khốn Trong Trận Pháp Cấp Chín
Chương 1203: Lên Đỉnh - Rời Đi
Chương 1204: Mông Kỳ Rời Đi
Chương 1205: Liên Thủ
Chương 1206: Tu Sĩ Của Đông Huyền Châu
Chương 1207: Tấn Cấp Ngưng Thể Đỉnh
Chương 1208: Hai Người Bạn
Chương 1209: Lôi Kiếp Thừa Đỉnh Cổ Quái
Chương 1210: Giao Đằng Vương
Chương 1211: Dù Là Tu Sĩ Hóa Chân Cũng Không Tính Kế Được Tôi
Chương 1212: Truyền Thuyết Lạc Hồn Khư

Chương 1213: Hồn Của Tôi Đâu?
Chương 1214: Thiên Đường Của Vô Ảnh
Chương 1215: Giá Linh Trận
Chương 1216: Bóng Đen Trong Lạc Hồn Khư
Chương 1217: Nước Mắt Xá Lợi
Chương 1218: Nữ Tu Lõa Thể
Chương 1219: Giằng Co Với Hóa Chân
Chương 1220: Người Ác Độc
Chương 1221: Tách Ra Truy Tìm Dấu Tích
Chương 1222: Lại Bị Chặn Đường
Chương 1223: Tặng Đan
Chương 1224: Có Qua Có Lại
Chương 1225: Tu Sĩ Quá Nghịch Thiên
Chương 1226: Vượt Cấp Kinh Hoàng
Chương 1227: Còn Là Đan Vương Thất Phẩm
Chương 1228: Thoáng Qua
Chương 1229: Yêu Thú Tên Côn
Chương 1230: Âm Hải Thành
Chương 1231: Người Quen Ở Âm Hải Thành
Chương 1232: Âm Hải Thành Cũng Là Một Tiểu Thế Giới
Chương 1233: Nữ Tu Này Tôi Lấy
Chương 1234: Vu Giao Dịch Bẫy Người
Chương 1235: Tu Sĩ Tàn Nhẫn Đến Từ Bên Ngoài
Chương 1236: Nguyên Nhân Gây Ra Biến Cố
Chương 1237: Nội Loạn Bắc Vong
Chương 1238: Trận Pháp Luyện Hóa Ở Phủ Thành Chủ
Chương 1239: Giao Dịch Cùng Thành Chủ
Chương 1240: Dẫn Tới Họa Sát Thân
Chương 1241: Thiên Hỏa Điên Cuồng Tấn Cấp
Chương 1242: Tái Chiến Kiếp Biến
Chương 1243: Bị Hãm Hại
Chương 1244: Đường Mộng Nhiêu Thảm Hại
Chương 1245: Thủ Đoạn Vô Cùng
Chương 1246: Đệ Nhất Mỹ Nữ Bắc Vong Châu
Chương 1247: Áo Thiên Điệp Báo Thù
Chương 1248: Cưỡng Hiếp Áo Thiên Điệp
Chương 1249: Người Đáng Nghi Nhất
Chương 1250: Phỉ Hải Thành Đổ Nát
Chương 1251: Mưa Lôi Kiếm Bên Ngoài Phỉ Hải Thành
Chương 1252: Cảnh Giới Mới
Chương 1253: Tái Chiến Hóa Chân
Chương 1254: Vui Mừng Gặp Lại
Chương 1255: Bí Mật Của Áo Thiên Điệp
Chương 1256: Tĩnh Văn Ở Với Anh
Chương 1257: Tiếng Nỉ Non Trong Nắng Ban Mai
Chương 1258: Đi Tìm Ức Mặc
Chương 1259: Biến Cố Ở Dãy Núi Van Dược
Chương 1260: Giết Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương
Chương 1261: Người Đàn Bà Không Hài Hòa
Chương 1262: Phong Ấn Bị Giải Khai
Chương 1263: Bảo Vật Kinh Thiên
Chương 1264: Giả, Giả, Giả
Chương 1265: Quả Cầu Vỡ Ra

Chương 1266: Sát Cơ Của Phiến Phất
Chương 1267: Tiên Tinh
Chương 1268: Động Thủ
Chương 1269: Người Muốn Giết Chính Là Dich Dât
Chương 1270: Muốn Đánh Thì Cứ Đánh
Chương 1271: Tiêu Y Đánh Lén
Chương 1272: Sư Nhay Cảm Của Đường Mông Nhiêu
Chương 1273: Phong Ấn Lai Lần Nữa
Chương 1274: Không Có Đường Ra
Chương 1275: Nơi Quỷ Di
Chương 1276: Tốc Độ Tu Luyện Của Tiên Tinh
Chương 1277: Lôi Kiếp Doa Cả Yêu Thú
Chương 1278: Cùng Diêp Măc Điên Cuồng
Chương 1279: Cửu Dương Thiên Hỏa
Chương 1280: Đều Cút Cho Ta
Chương 1281: Tây Tích Tứ Vực
Chương 1282: Thiên Cương Ba Mươi Sáu Vực
Chương 1283: Ném Mấy Con Kiến Hôi Này Đi
Chương 1284: Con Kiến Hôi Vẫn Còn Sống
Chương 1285: Luyện Chế Thiên Đan Thất Phẩm Ngay Tại Chỗ
Chương 1286: Tây Tu Thành
Chương 1287: Máu Tanh Ở Hành Tu Hội
Chương 1288: Thiên Cương Vực
Chương 1289: Ác Bá Ở Quảng Trường Thiên Cương Vực
Chương 1290: Anh Có Thể Diên Sao?
Chương 1291: Tu Sĩ Dẫn Nổ Tây Tu Thành
Chương 1292: Vực Thứ Hai Mươi Bẩy
Chương 1293: 'Vực' Chân Chính
Chương 1294: Vực Thứ Ba Mươi Bảy
Chương 1295: Sát Cơ Của Thiên Cương Vực
Chương 1296: Một Đống Xương Khô
Chương 1297: Kiếp Biến Hậu Kỳ
Chương 1298: Đánh Thành Bùn Nhão
Chương 1299: Ngươi Dám Làm Gì Nào?
Chương 1300: Chém Giết Hóa Chân
Chương 1301: Cùng Nhau Thăm Hỏi
Chương 1302: Phong Ấn Không Gian Trong Sa Hà
Chương 1303: Đối Kháng 'Vực'
Chương 1304: Đan Vương Cửu Phẩm
Chương 1305: Trước Ngao Man Sau Cung Kính
Chương 1306: Sa Hà Cuồn Cuộn
Chương 1307: Bóng Ảnh Kinh Khiếp Của Sa Hà
Chương 1308: Phong Ấn Kinh Hãi
Chương 1309: Sát Cơ Của Ta Chính Sư
Chương 1310: Tử Địa Sa Hà
Chương 1311: Ấn Kỳ Bên Trong Sa Đấu Tuyền
Chương 1312: Phá Giải Ấn Kỳ
Chương 1313: Kiếp Biến Đỉnh
Chương 1314: Một Đường Kiếp Lôi
Chương 1315: Uy Lực Của Hóa Chân
Chương 1316: Tu Sĩ Xé Rách Không Gian
Chương 1317: Vực Đại Thành Chân Chính
Chương 1318: Diêp Măc Ra Măt

Chương 1319: Hóa Ra Hắn Mới Là Kẻ Mạnh Nhất
Chương 1320: Quyết Đấu Cùng Phương Ức Tông
Chương 1321: Cường Sát Trong Kiếp Lôi
Chương 1322: Quay Về Tây Tu Thành
Chương 1323: Rời Khỏi Tây Tích Châu
Chương 1324: Lấy Một Chọi Hai
Chương 1325: Người Phụ Nữ Giết Âm Tự
Chương 1326: Mặt Trời Màu Xanh
Chương 1327: Tái Chiến Xích Hạt
Chương 1328: Cố Nhân Ở Nam Sơn
Chương 1329: Tiên Nhân Khiêu
Chương 1330: Tu Sĩ Kiếp Biến Của Tư Gia
Chương 1331: Bóp Chết Kiếp Biến
Chương 1332: Người Thủ Hộ
Chương 1333: Nửa Sợi Dây Chuyền
Chương 1334: U Linh Trong Màn Sương Mù
Chương 1335: Phệ Hư Trùng Chín Đầu
Chương 1336: Cố Nhân Không Có Ở Đây
Chương 1337: Động Cơ Của Áo Thiên Điệp
Chương 1338: Gặp Lại Khổng Diệp
Chương 1339: Không Cần Làm Người Thủ Hộ Nữa
Chương 1340: Yêu Thú Chặn Đường Ở Vô Tâm Hải
Chương 1341: Uy Lực Của Biển Động
Chương 1342: Đại Chiến 'Thần Thú Côn'
Chương 1343: Chín Cảnh Giới Luyện Thể
Chương 1344: Dùng Mạng Luyện Thể
Chương 1345: Đạt Tới Vương Cảnh
Chương 1346: Hắc Thạch Thành Của Không Gian Loạn Lưu
Chương 1347: Tu Sĩ Giết Chết Thiếu Thành Chủ
Chương 1348: Tu Sĩ Bị Thiên Đạo Vứt Bỏ
Chương 1349: Hắc Diêm Vương Tác An Sơn
Chương 1350: Vô Cùng Mạnh Mẽ
Chương 1351: Phá 'Vực' Đoạt 'Lôi Châu'
Chương 1352: Mình Có Bảo Sơn Lại Không Biết
Chương 1353: Thăng Cấp Tam Thần Cảnh
Chương 1354: Phó Thành Chủ Hắc Thạch Thành
Chương 1355: Kẻ Ẩn Nhẫn
Chương 1356: Khiến Tác An Sơn Tức Giận
Chương 1357: Thạch Đạp Mới Là Kẻ Khiến Diệp Mặc Kiêng Kỵ
Chương 1358: Trận Pháp Cấp Chín Tự Nổ
Chương 1359: Liên Thủ Trở Thành Đối Thủ
Chương 1360: Đòn Sát Thủ Của Thạch Đạp
Chương 1361: Giết Thi Khôi
Chương 1362: Thông Đạo Phi Thăng
Chương 1363: Gốc Khổ Trúc Thứ Hai
Chương 1364: Ác Linh Truy Sát
Chương 1365: Tông Sư Luyện Khí Cửu Phẩm
Chương 1366: Thăng Cấp Thần Cảnh
Chương 1367: Xé Rách Không Gian
Chương 1368: Hiểu Nhầm
Chương 1369: Đột Nhiên Có Thêm Một Cô Em Vợ
Chương 1370: Ninh Gia Nghèo Túng
Chương 1371: Lại Là Tây Đường Đông Phương

Chương 1372: Tây Đường Thành Đã Là Quá Khứ
Chương 1373: Cảnh Còn Người Mất
Chương 1374: Sự Nghi Ngờ Của Mẹ Tô Tĩnh Văn
Chương 1375: Tai Hoạ Ẩn Môn
Chương 1376: Người Áo Xám Trong Thi Trấn Cổ
Chương 1377: Uông Gia Nam Sơn
Chương 1378: Họ Muốn Làm Gì?
Chương 1379: Người Bạn Thứ Hai Vương Dĩnh
Chương 1380: Ninh Tư Sương Tranh Đấu
Chương 1381: Sự Kinh Ngạc Của Sở Đan
Chương 1382: Quay Về Lạc Nguyệt Thành
Chương 1383: Nhầm Rồi, Anh Không Phải
Chương 1384: Diệp Mặc Cường Thế
Chương 1385: Có Cá Không Cửa
Chương 1386: Gặp Lại Sở Đan
Chương 1387: Hậu Nhân Sở Gia
Chương 1388: Thiếp Sinh Chàng Còn Chưa Ra Đời
Chương 1389: Muốn Đi Là Đi Sao?
Chương 1390: Tôi Chính Là Muốn Giữ Anh Lại
Chương 1391: Dưỡng Thần Tuyền, Hóa Thần Châu
Chương 1392: Chết Chắc
Chương 1393: Ai Đang Lập Uy
Chương 1394: Người Không Chịu Thua Thiệt
Chương 1395: Đưa Tới Cửa
Chương 1396: Suýt Gặp Đồ Tử Chân
Chương 1397: Người Phụ Nữ Ngang Ngược
Chương 1398: Biến Cố Của Thương Hải Điên
Chương 1399: Bóp Chết Kiếp Biến
Chương 1400: Tam Điện Chủ Buồn Bực
Chương 1401: Bí Thuật Của Ô Bân
Chương 1402: Giết Hắn Cho Ta
Chương 1403: Đánh Chết Ung Du Nhi
Chương 1404: Gặp Lại Đồ Tử Chân
Chương 1405: Sự Cường Hãn Của Đồ Tử Chân
Chương 1406: Mạnh Mẽ Đánh Chết Ung Lam Y
Chương 1407: Hư Nguyệt Hoa Kinh Hoảng
Chương 1408: Phùng Lão Thực Không Thành Thật
Chương 1409: Vẫn Như Xưa
Chương 1410: Mặc Nguyệt Có Thành Chủ Mới
Chương 1411: Lợi Ích Cực Lớn Của Thần Cảnh
Chương 1412: Đệ Nhất Cấm Địa
Chương 1413: Khẩu Khí Thật Lớn
Chương 1414: Thành Chủ Vĩnh Viễn Là Diệp Mặc
Chương 1415: Ta Giết Đấy, Mày Có Thể Làm Gì?
Chương 1416: Tao Biết Nói Lý Lẽ Hơn Mày
Chương 1417: Lục Chân Kiếm
Chương 1418: Ngươi Điên Rồi Sao
Chương 1419: Chém Tận Giết Tuyệt
Chương 1420: Đoàn Tụ Tại Mặc Nguyệt
Chương 1421: Lôi Vân Sơn Dưới Ánh Chiều Tà
Chương 1422: Khiêu Chiến Lôi Vân Tông
Chương 1423: Diệt Lôi Vân Tông
Chương 1424: Thương Cổ Cấm Khí

Chương 1425: Nam Thiêm Thiên
Chương 1426: Tiên Ma Tinh
Chương 1427: Cổng Vào Cấm Địa
Chương 1428: Buôn Chuyên
Chương 1429: Đại Trượng Phu
Chương 1430: Tam Sinh Cầu
Chương 1431: Cốt Hà
Chương 1432: Dạo Bước Trên Cầu Tam Sinh
Chương 1433: Lai Lịch Của Bộ Xương Khô
Chương 1434: Lão Ma Kinh Hãi Chạy Trốn
Chương 1435: Thu Ấn Kỳ
Chương 1436: Tài Liệu Cấp Mười Một
Chương 1437: Tà Linh Ra, Ác Mộng Hiện
Chương 1438: Diệp Mặc Là Ai?
Chương 1439: Mặt Trời Màu Lam Trên Ma Nguc Bình Nguyên
Chương 1440: Băng Thần Cung
Chương 1441: Ta Là Cửu Phẩm Đan Vương
Chương 1442: Một Mình Tôi Ở Lại
Chương 1443: Lực Lượng Khủng Bố Ở Giao Lộ
Chương 1444: Hóa Chân Hậu Kỳ
Chương 1445: Đầy Rẫy Yêu Thú
Chương 1446: Đạo Pháp Thứ Tám Của Huyễn Vân
Chương 1447: Người Đáng Sợ Nhất Trong Ma Vực
Chương 1448: Con Rùa Rut Đầu
Chương 1449: Đệ Nhất Cao Thủ Ở Tây Tích Châu
Chương 1450: Phong Ấn Bị Phá
Chương 1451: Thanh Như Hiểu Thiên
Chương 1452: Tai Họa Bắc Vong
Chương 1453: Bay Qua Thông Minh Hà
Chương 1454: Hư Tiên Dưới Đáy Sông
Chương 1455: Lời Thề Này Có Vấn Đề Gì Sao?
Chương 1456: Hỗn Độn Vật
Chương 1457: Lai Lich Của Thiếu Cung Chủ
Chương 1458: Cái Này Quả Thực Tôi Có Biết
Chương 1459: Đụng Độ Hồng Nhất Hắn
Chương 1460: Vô Tận Lôi Kiếm
Chương 1461: Nửa Mũi Đao
Chương 1462: Gốc Cây Nghịch Thiên
Chương 1463: Ức Mặc Trở Về
Chương 1464: Nữ Tu Hóa Chân Và Thiếu Nữ
Chương 1465: Đại Chiến Với Cung Chủ Băng Thần Cung
Chương 1466: Linh Hồn Bài Lại Vỡ
Chương 1467: Nắm Quyền
Chương 1468: Gặp Lại
Chương 1469: Đại Kiếp Nạn Nam An Châu
Chương 1470: Nghi Đinh
Chương 1471: Khi Đối Diện Với Cái Chết
Chương 1472: Ta Biết Người No Là Ai
Chương 1473: Cha Nuôi Của Đỗ Tú Dĩnh
Chương 1474: Hô Cức Lĩnh
Chương 1475: Đường Hoàng Tuyền Đá Xanh
Chương 1476: Tái Chiến Hư Tiên
Chương 1477: Chặt Đứt Con Đường Của Ngươi

Chương 1478: Hóa Chân Tu Sĩ Của Hộ Cức Lĩnh
Chương 1479: Uy Lực Thiên Hỏa Cửu Dương
Chương 1480: Thiên Vị Cô Đơn
Chương 1481: Đại Hoa Lâm Đầu - Mỗi Người Mỗi Ngả
Chương 1482: Một Đao Cắt Đứt
Chương 1483: Thần Cảnh Tu Sĩ
Chương 1484: Một Khối Đậu Hũ
Chương 1485: Tiêu Tan Cấm Địa
Chương 1486: Làm Ni Cô
Chương 1487: Nguyên Nhân
Chương 1488: Muốn Báo Thù
Chương 1489: Huynh Đệ Bất Hòa
Chương 1490: Vứt Bỏ Thế Tử
Chương 1491: Vô Vọng Báo Thù
Chương 1492: Gặp Lại Đại Sư Đoán Mệnh
Chương 1493: Lại Vượt Qua Vô Tâm Hải
Chương 1494: Hải Giác
Chương 1495: Giác Hồn Tảo Và Hải Giác Thành
Chương 1496: Giết Người Đoạt Cung
Chương 1497: Hải Giác Không Có Đường Ra
Chương 1498: Người Bắt Giác Hồn Tảo Trong Hải Giác
Chương 1499: Điên Cuồng Thu Thập
Chương 1500: Uy Lực Sát Trận Cấp Chín
Chương 1501: Nữ Tu Xấu Xí Chờ Diệp Mặc
Chương 1502: Đôi Bên Cùng Có Lợi
Chương 1503: Ba Mươi Ba Thiên
Chương 1504: Người Thâm Độc Nhất Hải Giác Thành
Chương 1505: La Bàn Phá Trận
Chương 1506: Xông Ra Hải Giác
Chương 1507: Hoài Niệm Không Bằng Gặp Mặt
Chương 1508: Tin Tức Mục Tiểu Vân
Chương 1509: Cao Thủ Trường Thanh Phái Đều Ra Hết
Chương 1510: Tông Môn Của Nhi Tháp
Chương 1511: Hóa Chân Chỉ Là Gà Con
Chương 1512: Sự Ẩn Nhẫn Của Kỳ Di Dung
Chương 1513: Nắp Của Chiếc Dược Đỉnh
Chương 1514: Tự Tạo Nghiệp Chướng Tự Chịu
Chương 1515: Bước Đầu Phấn Đấu
Chương 1516: Tái Nhập Nam Cung Sơn Trang
Chương 1517: Nam Cung Tử Phong
Chương 1518: Làm Sao Giết Diệp Mặc
Chương 1519: Bí Mật Nam Cung Sơn Trang
Chương 1520: Hư Không Lại Nứt Ra
Chương 1521: Bi Kịch Lôi Kiếp Phi Thăng
Chương 1522: Trận Chiến Đầu Tiên Ở Tiên Giới
Chương 1523: Chuyển Hóa Chân Nguyên
Chương 1524: Gia Nhập Tiểu Đội
Chương 1525: Nhân Tình Dặc Nghiên Tiên Tử
Chương 1526: Sơ Ý Để Lộ
Chương 1527: Thăng Cấp Tử Đao
Chương 1528: Văn Phong Nhưỡng
Chương 1529: Di Tích Đầm Lầy
Chương 1530: Đây Là Hư Tiên Ư?

Chương 1531: Cửa Vào Di Tích
Chương 1532: Nê Liên
Chương 1533: Thiếu Nữ Cổ Quái
Chương 1534: Vi Tiên Áo Xanh
Chương 1535: Tác Dung Giác Hồn Tảo
Chương 1536: Tìm Việc Ở Tiên Trạm
Chương 1537: Nhất Phẩm Tiên Đan
Chương 1538: Thành Tiên Đan Sư
Chương 1539: Chỉ Có Thể Ngồi Khoang Góc
Chương 1540: Tu Sĩ Táo Bạo
Chương 1541: Kết Thù
Chương 1542: Chiến Cùng Kim Tiên
Chương 1543: Một Trận Chiến Gian Khổ
Chương 1544: Không Kiếm Tiền Phi Nghĩa Thì Không Giàu
Chương 1545: Chi Dâu Của Đồng Xu
Chương 1546: Đao Của Tôi Cũng Rất Tuyệt
Chương 1547: Đào Ngột Cốc
Chương 1548: Nói Giết Là Giết
Chương 1549: Lại Chém Kim Tiên
Chương 1550: Tôi Là Tiên Đan Sư
Chương 1551: Bằng Hữu Quý Ở Chỗ Hiểu Nhau
Chương 1552: Tu Luyện Khó Khăn
Chương 1553: Lôi Kiếp Kim Tiên
Chương 1554: Quay Về Hắc Lô Trấn
Chương 1555: Là Ai Lập Uy
Chương 1556: Đan Lâu Ở Hắc Lô Trấn
Chương 1557: Nhìn Ngươi Rất Quen Mắt
Chương 1558: Tiên Nhân Vô Cùng Lợi Hại
Chương 1559: Bạn Lữ Song Tu Đưa Đến Cửa
Chương 1560: U Đá Thứ Năm
Chương 1561: Hỗn Độn Tinh Vực
Chương 1562: Giao Dịch Thành Công
Chương 1563: Đệ Nhất Mỹ Nhân Cực Kiếm Môn
Chương 1564: Thăng Cấp Đại Sư Tiên Đan
Chương 1565: Đại La Tiên Chọn Con Rể
Chương 1566: Chỉ Biết Đấu Võ Mồm
Chương 1567: Cho Ngươi Thua Trong Uất Ức
Chương 1568: Tiên Âm Từ Không Trung
Chương 1569: Sự Khủng Bố Của Tự Tại Vương
Chương 1570: Viễn Tinh Am
Chương 1571: Người Có Tu Vi Thấp Nhất
Chương 1572: Không Tranh Đấu, Sao Làm Tiên
Chương 1573: Tu Sĩ Điên Cuồng
Chương 1574: Có Thực Lực Mới Có Tôn Kính
Chương 1575: Sát Thủ Tinh Vực
Chương 1576: Truy Sát Vô Ảnh Kiêu
Chương 1577: Người Mặt Dày Vô Sỉ
Chương 1578: Bắt Đầu Ngừng Vượt Cấp
Chương 1579: Quá Kiêu Ngạo
Chương 1580: Nhục Dục Trong Mắt Nữ Băng Nhân
Chương 1581: Bộ Xương Khô Ở Đáy Đầm
Chương 1582: Cô Là Đồ Ngốc
Chương 1583: Cảnh Giới Của Chân Băng Du

Chương 1584: Dẫn Địch Vào Trận
Chương 1585: Liên Thủ Kháng Địch
Chương 1586: Mọi Người Đều Biết Bí Mật
Chương 1587: Cực Tinh Trạch
Chương 1588: Ảo Ảnh
Chương 1589: Ta Cần Ngươi Cứu Sao
Chương 1590: Có Dũng Khí
Chương 1591: Hỗn Độn Thanh Địch
Chương 1592: Ngư Ông Đắc Lợi
Chương 1593: Tổ Đội
Chương 1594: Cửa Hàng Luyện Đan Trong Tinh Vực
Chương 1595: Hành Động Của Lục Chính Quần
Chương 1596: Niết Bàn Trong Hỏa Lâm
Chương 1597: Thăng Cấp Tiên Niết Thể
Chương 1598: Vô Song Tiên Đế
Chương 1599: Giác Hồn Vực Quỷ Di
Chương 1600: Đánh Với Đại Ất Tiên
Chương 1601: Ta Không So Đo Với Người Chết
Chương 1602: Kịch Biến Ở Giác Hồn Vực
Chương 1603: Lai Lịch Vô Ảnh
Chương 1604: Băng Cực Bế Quan
Chương 1605: Quả Cân Của Diệp Mặc
Chương 1606: Niết Bàn Thất Bại
Chương 1607: Mỏ Tiên Tinh
Chương 1608: Phi Hành Pháp Bảo Bị Dòm Ngó
Chương 1609: Đập Thành Mảnh Nhỏ
Chương 1610: Tiên Niết Thể Đi Đào Khoáng
Chương 1611: Tiên Dược Sơn
Chương 1612: Tôi Thích Độ Kiếp Nhất
Chương 1613: Đây Là Lôi Kiếp Gì?
Chương 1614: Dự Cảm Nguy Hiểm
Chương 1615: Họa Diệt Môn
Chương 1616: Vé Thuyền Đắt Đỏ
Chương 1617: Hắc Thuyền
Chương 1618: Ra Tay Tương Trợ
Chương 1619: Không Hề Có Chút Đạo Lý
Chương 1620: Khiêu Chiến Ba Người
Chương 1621: May Mắn
Chương 1622: Vẫn Là Thắng Hiểm
Chương 1623: Thuê Quầy Hàng
Chương 1624: Luyện Đan Không Thành Phải Đền Mạng
Chương 1625: Thánh Thủ Tiên Cô
Chương 1626: Hư Không Phi Tuyết
Chương 1627: Cự Tuyệt Lời Mời
Chương 1628: Đặt Chân
Chương 1629: Hư Không Giới Vực
Chương 1630: Thả Lưới Bắt Phi Tuyết
Chương 1631: Bức Họa Mê Hoặc
Chương 1632: Tôi Không Dám Giết Anh Mới Lạ
Chương 1633: Tìm Sự Hỗ Trợ
Chương 1634: Hạt Giống Chứng Đạo
Chương 1635: Phó Thác Của Bành Cảm Đương
Chương 1636: Tôi Ra Hai Trăm Triệu

Chương 1637: Biến Cố Tiên Thuyền
Chương 1638: Xin Cho Ta Ứng Chiến
Chương 1639: Tiên Vương Phẫn Nộ
Chương 1640: Diêu Dung Của Phi Tuyết
Chương 1641: Hư Không Có Người
Chương 1642: Điểm Cống Hiến Tông Phiêu
Chương 1643: Cút!
Chương 1644: Điểm Cống Hiến Khó Tăng
Chương 1645: Xúc Phạm, Chúng Nhân Phẫn Nộ
Chương 1646: Đáng Sợ Cửu Dương Thiên Hỏa
Chương 1647: Đạo Lữ Của Ngươi Đâu
Chương 1648: Hung Hãn Huyền Tiên Trung Kỳ
Chương 1649: Mê Cung
Chương 1650: Chẳng Thế Nào Cả
Chương 1651: Thiên Tài Gặp Nhau
Chương 1652: Đối Thủ
Chương 1653: Chứng Đạo Giả
Chương 1654: Thần Niệm Cửu Chuyển
Chương 1655: Ta Không Đồng Ý
Chương 1656: Chỉ Thích Điểm Cống Hiến
Chương 1657: Bi Ám Toán
Chương 1658: Thứ Hang Tăng Vọt
Chương 1659: Đạo Niệm Hung Tàn
Chương 1660: Thuê Đông Phủ
Chương 1661: Bị Lừa Gạt
Chương 1662: Đối Chiến Chính Diện
Chương 1663: Bạch Quang Trùng Thiên
Chương 1664: Tinh Linh Tâm Liên
Chương 1665: Đạo Tâm Có Tì Vết
Chương 1666: Vấn Đạo Thần Thông
Chương 1667: Đại Hội Vấn Đạo
Chương 1668: Khiêu Chiến Top 50
Chương 1669: Cướp Đoạt Tiên Tuyền
Chương 1670: Đổi Tiên Tinh
Chương 1671: Một Danh Ngạch Bị Lãng Phí
Chương 1672: Lại Bị Bỏ Rơi
Chương 1673: Tiểu Đội Chỉ Có Một Người
Chương 1674: Vẫn Còn Đội Một Người
Chương 1675: Vẫn Chưa Có Đập Chết
Chương 1676: Ông Đây Cũng Là Người Tông Phiêu Thiên
Chương 1677: Cút Ra Khỏi Thất Luyện Tháp
Chương 1678: Thất Luyện Tháp Tầng Thứ Năm
Chương 1679: Thiên Hỏa Niết Bàn
Chương 1680: Một Trảo Đáng Sợ
Chương 1681: Đội Trưởng Mạc Ảnh, Đội Viên Mạc Ảnh
Chương 1682: Nhân Vật Chính
Chương 1683: Tiên Vương Nghi Vấn
Chương 1684: Vòng Thi Đấu Thứ Hai
Chương 1685: Âm Hiểm Vòng Thứ Hai
Chương 1686: Hách Dịch Tiên Vương Vô Sỉ
Chương 1687: Chắc Chắn Là Ăn Gian
Chương 1688: Có Người Khó Chịu
Chương 1689: Lại Khiêu Chiến Vòng Thứ Ba

Chương 1690: Huân Nhiên Tiên Tử Hương Thơm
Chương 1691: Quan Phi Kiếm Tàn Nhẫn
Chương 1692: Thay Đổi Bất Ngờ
Chương 1693: Mang Dũng Ẩn Nhẫn
Chương 1694: Tiên Vương Xung Đột
Chương 1695: Tiên Vương Đáng Sợ
Chương 1696: Ngươi Không Có Trong Top 4
Chương 1697: Hao Thiên Chỉ
Chương 1698: Sao Lại Sợ Chiến?
Chương 1699: Phân Chia Vấn Đao Bài
Chương 1700: Ta Cũng Cho Rằng Ngươi Nên Có
Chương 1701: Thế Nào Là Đao?
Chương 1702: Thiếu Gia Bị Bỏ Rơi
Chương 1703: Ta Không Luân Hồi
Chương 1704: Đại Tiên Lôi Kiếp
Chương 1705: Lôi Sa
Chương 1706: Cây Hỗn Độn
Chương 1707: Tiên Vương Quân Tử
Chương 1708: Đao Quá Đẹp
Chương 1709: Thanh Hỏa Niết Tử Cấp Ba
Chương 1710: Tiên Vương Truy Sát
Chương 1711: Tiên Thuyền Giữa Hư Không
Chương 1712: Tiên Thuyền Quỷ Dị
Chương 1713: Hư Không Luyện Thể
Chương 1714: Vô Tận Viêm Hà
Chương 1715: Lãng Sát
Chương 1716: Thường Dung Thiên
Chương 1717: Nữ Tiên Quen Thuộc
Chương 1718: Chân Thánh Đế
Chương 1719: Diệp Mặc Cảm Giác Nguy Cơ
Chương 1720: Kế Khôn Bị Thương
Chương 1721: Kết Làm Tỷ Đệ
Chương 1722: Tiến Nhập Vẫn Chân Điện
Chương 1723: Đòn Sát Thủ Của Ức Mặc
Chương 1724: Đế Tông Khí Phái
Chương 1725: Một Điểm Cũng Không Thánh Nữ
Chương 1726: Phiếu Miểu Tuyền
Chương 1727: Là Ai?
Chương 1728: Tiên Đế Tính Là Gì
Chương 1729: Hoàng Trung Lý Nhánh Cây
Chương 1730: Tao Ngộ Tiểu Tiên Vương
Chương 1731: Diệp Mặc Thần Thông
Chương 1732: Không Có Niêm Sơn
Chương 1733: Lạc Đế Sơn
Chương 1734: Trung Niên Văn Sĩ Ẩn Ký
Chương 1735: Niêm Hà Và Luận Đạo Đại Hội
Chương 1736: Niêm Sơn Đỉnh
Chương 1737: Lại Về Phiêu Miễu
Chương 1738: Kế Khôn Vắng Mặt
Chương 1739: Tiên Phần Lĩnh
Chương 1740: Vô Ảnh Bị Bắt
Chương 1741: Ăn Đế Đạo Tinh
Chương 1742: Tiên Phần Lĩnh Tiên Tàng

Chương 1743: Đều Có Dựa Vào Duyên
Chương 1744: Viễn Cổ Di Tích
Chương 1745: Hư Không Tái Sát
Chương 1746: Kinh Hỉ
Chương 1747: Thần Thông Phật Môn
Chương 1748: Hủy Diệt Quyền
Chương 1749: Người
Chương 1750: Bát Phẩm Tiên Khí
Chương 1751: Gặp Lại Cừu Nhân
Chương 1752: Nghiêm Cửu Thiên Bí Mật
Chương 1753: Thì Ra Là Một Đại Đế
Chương 1754: Uy Hiếp Lẫn Nhau
Chương 1755: Có Người Muốn Hai Tề Bắc Thương
Chương 1756: Đương Nhiên Là Ta Đi
Chương 1757: Tán Tu Diệp Mặc
Chương 1758: Hướng Trường Ung Xin Lỗi
Chương 1759: Thần Khí Lò Luyện Đan
Chương 1760: Tiên Vương Đánh Lén
Chương 1761: Diệp Mặc Bị Khiêu Chiến
Chương 1762: Kinh Diễm Một Quyền
Chương 1763: Nguy Hiểm Đấu Giá Hội
Chương 1764: Tiên Đế Đáng Sợ
Chương 1765: Ngu Ngốc Mới Hạ Loại Này Ấn Ký
Chương 1766: Tái Chiến Nghiêm Cửu Thiên
Chương 1767: Điên Cuồng Quyết Đấu
Chương 1768: Viết Một Cái Giấy Nợ
Chương 1769: Ngươi Có Thể Làm Gì Ta?
Chương 1770: Chiến Tiên Vương
Chương 1771: Ai Đang Nói Dối?
Chương 1772: Giết Tiên Vương
Chương 1773: Táp Không Đại Đế
Chương 1774: Tiểu Thiên Vực
Chương 1775: Phỏng Tay Ngọc Bài
Chương 1776: Cách Vào Tiểu Thiên Vực
Chương 1777: Tiên Nữ Tiều Tụy Trên Đường
Chương 1778: Trung Thành Nữ Tỳ
Chương 1779: Chính Phẩm Bát Cực Già Đỉnh
Chương 1780: Thạch Đôn Hiện
Chương 1781: Tranh Đoạt Chân Minh Nê
Chương 1782: Dối Trá Cũng Phải Có Bản Lĩnh
Chương 1783: Biện Pháp Của Diệp Mặc
Chương 1784: Tiến Vào Tiểu Thiên Vực
Chương 1785: Vô Ảnh Biến Dị
Chương 1786: Tác Dụng Của Vô Ảnh
Chương 1787: Vô Ảnh Gian Xảo
Chương 1788: Phá Trận
Chương 1789: Ăn Cho Lắm Vào
Chương 1790: Ba Ngày Đã Đến
Chương 1791: Băng Sâm Vương
Chương 1792: Đại Ca Uy Nghiêm
Chương 1793: Tiểu Thiên Vực Hủy Diệt
Chương 1794: Tu Vi Tăng Vọt
Chương 1795: Bị Vây Khốn

Chương 1796: Trong Giết Chóc Giác Ngộ
Chương 1797: Lối Ra Hư Không
Chương 1798: Tái Ngộ Tiên Vương
Chương 1799: Thua Kém Tiên Vương
Chương 1800: Điên Cuồng Tiên Vương Lĩnh Vực
Chương 1801: Ai Điên Cuồng Hơn
Chương 1802: Tiên Vương Vô Địch
Chương 1803: Tặng Tiên Đan Trước Khi Đi
Chương 1804: Thanh Mạt Ngoại Thành
Chương 1805: Diệp Mặc Trở Về
Chương 1806: Ai Dám Giết Con Trai Ta?
Chương 1807: Bây Giờ Mới Giết Con Trai Ngươi
Chương 1808: Chân Băng Du Cầu Trợ
Chương 1809: Đối Mặt Tiên Ma Yêu Cấp 8
Chương 1810: Quay Về Cung Hoa Thiên
Chương 1811: Gặp Lại Đồng Môn
Chương 1812: Sư Đồ Gặp Lại
Chương 1813: Miễu Sát Tư Tai Vương
Chương 1814: Khai Tông Lập Phái
Chương 1815: Mặc Nguyệt Tiên Sơn
Chương 1816: Làm Người Đỏ Mắt
Chương 1817: Tiếc Là Ta Không Đồng Ý
Chương 1818: Ngươi Chỉ Có Một Cơ Hội
Chương 1819: Đại Thu Hoạch
Chương 1820: Tiên Trân Hợp, Tiên Thành Khởi
Chương 1821: Tranh Nhau Xây Dựng Tiên Tông
Chương 1822: Lạc Nguyệt Không Một Người
Chương 1823: Lục Chính Quần Lão Thất Phu
Chương 1824: San Bằng Thiên Chủ Phủ
Chương 1825: Nguy Quân Tử
Chương 1826: Mặc Nguyệt Quật Khởi
Chương 1827: Phong Vi Tháp, Tiên Vương Bia
Chương 1828: Một Khi Đông Lòng
Chương 1829: Hắn Sẽ Không Thích Em
Chương 1830: Thiên Chủ Liên Minh
Chương 1831: Lục Chính Quần Chạy Về
Chương 1832: Bản Vương Sẽ Không Nói Đạo Lý
Chương 1833: Phong Vi Tháp Mở Ra
Chương 1834: Gặp Lục Chính Quần
Chương 1835: Phong Vi Tháp Bậc Thang
Chương 1836: Quy Tắc Khiêu Chiến Phong Vi Tháp
Chương 1837: Người Đầu Tiên Đến Tầng 72
Chương 1838: Chỉ Cần Một Tia Hy Vọng
Chương 1839: Liệt Ngân
Chương 1840: Thế Giới Tan Biến
Chương 1841: Phong Vi Tháp Tầng 82
Chương 1842: Diệp Mặc Phong Vương
Chương 1843: Đối Mặt Tiên Tôn
Chương 1844: Lục Chính Quần Đánh Lén
Chương 1845: Không Gian Trá Chỉ Có Chết
Chương 1846: Đấu Lục Chính Quần
Chương 1847: Truy Sát
Chương 1848: Vô Ảnh Tỉnh Lai

Chương 1849: Không Gian Thanh Ảo
Chương 1850: Đáng Sợ Tinh Thú
Chương 1851: Tô Tĩnh Văn Phi Thăng
Chương 1852: Phi Thăng Điên Sát Nhân
Chương 1853: Cửu Đầu Trùng Xuất Hiện
Chương 1854: Thanh Mông Thế Giới Không Lối Ra
Chương 1855: Thực Kim Nghĩ
Chương 1856: Lỗi Vào Thiên Ngoại Tinh Vực
Chương 1857: Tấn Cấp Tiên Thần Thể
Chương 1858: Gặp Lại Khai Nỉ
Chương 1859: Huyết Hà Cửu Lạc Vs Hư Không
Chương 1860: Lực Lượng Tương Đương
Chương 1861: Hư Không Dung Hợp
Chương 1862: Bản Vương Làm Thịt Ngươi Trước
Chương 1863: Người Này Phải Giết
Chương 1864: Liệt Không Tam Kích
Chương 1865: Lại Nghe Tin Về Tiểu Vận
Chương 1866: Tâm Tưa Như Tiễn
Chương 1867: Vô Già Âm Hà
Chương 1868: Giao Phong Tiên Đế
Chương 1869: Toàn Tông Vây Bắt Diệp Mặc
Chương 1870: Khởi Động Âm Hà
Chương 1871: Tiểu Vận Đi Trước
Chương 1872: Tiên Đế Truy Sát
Chương 1873: Đối Chiến Tiên Đế
Chương 1874: Ta Đang Truy Sát Ngươi
Chương 1875: Vô Trần Quả
Chương 1876: Tái Động Can Qua
Chương 1877: Tấn Cấp Tiên Thao
Chương 1878: Hộp Ngọc Bị Cướp
Chương 1879: Trùng Kích Tiên Tôn
Chương 1880: Độ Kiếp Thành Tôn
Chương 1881: Thôn Phệ Lĩnh Vực
Chương 1882: Dục Long Chạy Mất Dép
Chương 1883: Bồi Thường
Chương 1884: Bất Hủ Tiên Vương
Chương 1885: Đồ Tốt Bên Trong Cấm Chế
Chương 1886: Diệp Mặc Khẩn Trương
Chương 1887: Mặc Nguyệt Tiên Tông Nguy Cơ
Chương 1888: Mặc Nguyệt Tiên Tông Tiên Đế
Chương 1889: Chứng Đạo Không Thể Vĩnh Sinh
Chương 1890: Kẻ Đáng Sợ
Chương 1891: Thần Phần Vực
Chương 1892: Bí Mật Trong Đại Điện
Chương 1893: Kẻ Mặc Áo Tím Bán Thạch Đôn
Chương 1894: Gặp Lại Cố Nhân
Chương 1895: Trát Khuê Bí Cảnh
Chương 1896: Niếp Song Song Tung Tích
Chương 1897: Vật Thần Bí
Chương 1898: Đại Náo Đấu Giá Hội
Chương 1899: Tiên Đế Đại Chiến
Chương 1900: Hắc Tuyết Phi Vũ
Chương 1901: Một Đao Một Quyền

Chương 1902: Huynh Muội Tâm Sự
Chương 1903: Bí Cảnh Mở Ra
Chương 1904: Vô Ảnh Không Đáng Tin Cậy
Chương 1905: Ăn Hết Đi
Chương 1906: Ai Muốn Tìm Tiên Đế Báo Thù
Chương 1907: Mắc Mớ Gì Tới Ngươi?
Chương 1908: Mỗi Người Kiêng Kỵ
Chương 1909: Tử Ác Bá
Chương 1910: Cửu Phạm Tiên Trì
Chương 1911: Nơi Này Ngàn Vạn Lần Đừng Chọc Vào
Chương 1912: Phá Hủy Diệp Mặc Giới Địa
Chương 1913: Y Y Rời Đi
Chương 1914: Bí Cảnh Bị Khóa
Chương 1915: Còn Náo Nhiệt Để Xem
Chương 1916: Chính Khí Lẫm Liệt
Chương 1917: Nhân Tình Cũng Muốn
Chương 1918: Tuyệt Tiên Cung, Cốt Tiễn
Chương 1919: Một Mũi Tên Đáng Sợ
Chương 1920: Kim Cốt Cửu Tiễn
Chương 1921: Một Trăm Lẻ Tám Cấm Chế
Chương 1922: Vô Ảnh Đại Ca
Chương 1923: Mục Đích Tặng Ngọc Bài
Chương 1924: Lời Mời
Chương 1925: Trận Bàn Không Gian
Chương 1926: Lại Dạo Chơi Thành Phi Hà
Chương 1927: Thiên Chủ Cũng Chỉ Đành Câm Miệng
Chương 1928: Niềm Thương Cảm Của Ninh Nga
Chương 1929: Tiên Tử Bên Trong Phiêu Miểu Tuyền
Chương 1930: Cô Gái Thần Bí
Chương 1931: Lai Lịch Của Úc Hòa
Chương 1932: Đệ Nhất Cao Thủ Công Dã Thương Minh
Chương 1933: Đục Khoét
Chương 1934: Đạo Tâm Đúng Là Có Thể Thay Đổi
Chương 1935: Tiểu Nhân Hèn Hạ
Chương 1936: Tửu Điếm Đỗ Nương
Chương 1937: Một Bầu Thanh Tửu
Chương 1938: Lôi Sát Thần Điện
Chương 1939: Đế Mộc Lam Quả
Chương 1940: Tổ Đội
Chương 1941: Luyện Hóa Lê Sát Chi Khí
Chương 1942: Thứ Tốt Của Diệp Mặc Không Ít
Chương 1943: Bà Lão Ra Tay
Chương 1944: Xuất Trần Thánh Đế
Chương 1945: Đại Điện Đầy Lôi Quang
Chương 1946: Lôi Điện Hình Thang
Chương 1947: Đồ Vật Trong Ngã Rẽ
Chương 1948: Minh Giang Thu Hoạch
Chương 1949: Thảm Tuyệt Băng Lâm
Chương 1950: Băng Thần Cung Tam Cung Chủ
Chương 1951: Gặp Lại Không Vui Mừng
Chương 1952: Con Người Luôn Thay Đổi
Chương 1953: Thanh Như Tỉnh Lại
Chương 1954: Phi Thuyền Của Song Song

Chương 1955: Uống Rượu Ca Hát
Chương 1956: Rất Nhanh Sẽ Không Phải Là Tiên Tôn
Chương 1957: Thì Ra Là Thế Này
Chương 1958: Mượn Rượu Đỗ Nương
Chương 1959: Đây Mới Là Cảnh Giới Tiên Đế
Chương 1960: Người Của Phủ Đại Đế
Chương 1961: Tiên Đế Cuồng Vong
Chương 1962: Hoa Viên Của Táp Không
Chương 1963: Bậc Thang Ngày Ấy
Chương 1964: Trở Mặt
Chương 1965: Một Trận Chiến Với Táp Không
Chương 1966: Đè Lên Mà Đánh
Chương 1967: Thong Dong Rời Đi
Chương 1968: Cái Chết Của Mạc Hữu Thâm
Chương 1969: Kiếp Trước
Chương 1970: Vui Mừng Đoàn Tụ
Chương 1971: Mặc Nguyệt Lớn Mạnh
Chương 1972: Xé Rách Không Gian Thất Bại
Chương 1973: Chỗ Có Con Người Sẽ Có Giang Hồ
Chương 1974: Ta Lại Muốn Xem
Chương 1975: Cốt Tiễn Thứ Tư
Chương 1976: Hồng Tiên Thương Hội
Chương 1977: Tôi Không Đi
Chương 1978: Thế Giới Ngũ Hành Tu Di
Chương 1979: Tiên Đế Tụ Hợp
Chương 1980: Mặc Nguyệt Tiên Tông Nghịch Thiên
Chương 1981: Không Ngờ Là Mặc Nguyệt Tông Chủ
Chương 1982: Tin Tức Vô Hồi Mang Đến
Chương 1983: Tuyết Hỏa Sơn
Chương 1984: Trận Đấu Trên Đỉnh Tuyết Hỏa Sơn
Chương 1985: Đệ Tử Của Song Tử Đế Tông
Chương 1986: Toàn Tàn Giới, Bổ Tiên Vực
Chương 1987: Ai Mới Là Chuyên Gia Đùa Với Lửa
Chương 1988: Lời Giải Không Thể Phi Thăng
Chương 1989: Tiến Vào Tàn Giới
Chương 1990: Đạo Của Niếp Song Song
Chương 1991: Tới Thần Phần Vực
Chương 1992: Chuyển Hóa Thần Nguyên
Chương 1993: Hành Thi Thần Giác
Chương 1994: Mộ Hoa Thần Sơn
Chương 1995: Tham Gia Vào Danh Sách
Chương 1996: Thần Tâm Thạch
Chương 1997: Trận Đấu Không Có Quy Tắc
Chương 1998: Gặp Lại Kẻ Mặc Áo Bào Tím
Chương 1999: Kim Cương Đại Thừa Đồ
Chương 2000: Trốn Vào Mộ Hoa
Chương 2001: Luyện Hóa Thanh Châu Thế Giới
Chương 2002: Mở Ra Hỗn Độn Thế Giới
Chương 2003: Tuế Nguyệt Quả Chín
Chương 2004: Giết Gà Dùng Dao Mổ Trâu
Chương 2005: Bị Bán Đứng
Chương 2006: Thuấn Sát Tiên Đế
Chương 2007: Mộ Hoa Huyền Cốc

Chương 2008: Thất Diêu Hoàng Cực Tuyền
Chương 2009: Nói Chuyện Bằng Thực Lực
Chương 2010: Đạo Nguyên Thánh Phủ
Chương 2011: Âm Mưu Của Thánh Phủ
Chương 2012: Không Chứng Đạo Thì Chỉ Là Con Sâu Cái Kiến
Chương 2013: Không Nói Lý Lẽ Cũng Đánh
Chương 2014: Gã Không Dám
Chương 2015: Lấy Lại Được Đồ Tốt
Chương 2016: Đề Tăng Thực Lực
Chương 2017: Lựa Chọn Khó Khăn
Chương 2018: Thiếu Nữ Phi Thăng
Chương 2019: Thoáng Chốc Hay Vĩnh Hằng
Chương 2020: Chiến Thánh Đế
Chương 2021: Đòn Sát Thủ Của Diệp Mặc
Chương 2022: Thần Thông Thuấn Tức
Chương 2023: Bậc Thang Quỷ Dị
Chương 2024: Tôi Muốn Chứng Đạo
Chương 2025: Tai Bay Va Gió
Chương 2026: Có Thêm Một Sự Muội
Chương 2027: Trường Phí Thánh Đạo Thành
Chương 2028: Khó Vào Hội Luận Đạo
Chương 2029: Thu Nhân Tên Béo
Chương 2030: Sự Đáng Sợ Của Đạo Nguyên Thánh Đế
Chương 2031: Bi Hoài Nghi
Chương 2032: Thần Nữ Thánh Môn
Chương 2033: Luận Đạo Bắt Đầu
Chương 2034: Diệp Mặc Hiểu Đạo
Chương 2035: Tìm Diệp Mặc Tính Sổ
Chương 2036: Quá Mạnh Mẽ
Chương 2037: Hoảng Hốt Chạy Bừa
Chương 2038: Thái Sơ Thần Văn
Chương 2039: Chín Cánh Hoa Rơi
Chương 2040: Dục Đạo Thánh Đế Đáng Sợ
Chương 2041: Chém Đạo - Tố Đạo
Chương 2042: Thánh Nữ
Chương 2043: Mất Nửa Hồn
Chương 2044: Đạo Ngân Tâm Cơ
Chương 2045: Hình Thức Ban Đầu Của Đạo Đạo
Chương 2046: Chứng Thực Thần Thông
Chương 2047: Hắc Hồ
Chương 2048: Mỗi Người Một Cây
Chương 2049: Ai Luyện Hóa Nhanh Hơn
Chương 2050: Quá Thiếu Đạo Đức
Chương 2051: Doạ Chạy
Chương 2052: Diệp Mặc Đánh Lén
Chương 2053: Vô Đỉnh Cốc
Chương 2054: Diệp Mặc Rất Hào Phóng
Chương 2055: Lối Vào Vô Đỉnh
Chương 2056: Tái Chiến Dục Đạo
Chương 2057: Nhớ Đến Thần Quả Long Tộc
Chương 2058: Trận Pháp Trận Văn
Chương 2059: Làm Cho Người Ta Đỏ Mắt
Chương 2060: Chưa Chắc Ăn Được Diệp Mặc

Chương 2061: Ức Mặc Ngô Tử Thành
Chương 2062: Ngô Băng Không
Chương 2063: Cầu Niết Sinh
Chương 2064: Qua Cầu
Chương 2065: Gần Trong Gang Tấc
Chương 2066: Rơi Vào Chiêu Ảnh Lĩnh
Chương 2067: Thần Khung Cũng Có Người Quen
Chương 2068: Phía Sau Của Thánh Môn
Chương 2069: Thánh Nữ Gặp Nhau
Chương 2070: Vũ Trụ Này Cũng Quá Nhỏ Bé
Chương 2071: Trong Một Cái Nhấc Tay
Chương 2072: Cứ Thích Ỷ Lớn Hiếp Nhỏ Đấy
Chương 2073: Tìm Kiếm Trì Uyển Thanh
Chương 2074: Tin Tức Của Trì Uyển Thanh
Chương 2075: Tin Dữ
Chương 2076: Hư Không Đỉnh Sát
Chương 2077: Em Thực Sự Rất Cô Độc
Chương 2078: Thánh Đạo Niết Bàn
Chương 2079: Lang Vương Gào Thét
Chương 2080: Một Cái Tát
Chương 2081: Thần Thông Mới
Chương 2082: Giao Đấu Với Chân Thánh Đế
Chương 2083: Sáu Mũi Tên
Chương 2084: Cơ Tích Trở Về
Chương 2085: Đoan Mộc Cữu Cách
Chương 2086: Đường Trở Về
Chương 2087: Lại Quay Về Tàn Vực
Chương 2088: Tam Đại Thánh Môn
Chương 2089: Hỏa Linh Tiểu Thanh
Chương 2090: Dự Lễ Thánh Nữ Kỳ Đạo
Chương 2091: Đừng Tự Đề Cao Mình
Chương 2092: Đánh Bay
Chương 2093: Thất Thân
Chương 2094: Tức Giận Xông Vào Thần Nữ Thánh Môn
Chương 2095: Thủ Đoạn Lợi Hại Nhất
Chương 2096: Sâu Thẳm Trong Ngục Môn Sơn
Chương 2097: Xông Vào Thần Nữ Phong
Chương 2098: Đại Chiến Thần Nữ Phong
Chương 2099: Lưỡng Bại Câu Thương
Chương 2100: Dẫn Tiểu Vân Đi
Chương 2101: Lại Giết Hóa Đạo
Chương 2102: Tiểu Vân Tỉnh Lại
Chương 2103: Húc Nguyệt Đạo Nguyên
Chương 2104: Đạo Nguyên Lớn Lối
Chương 2105: Mua Cửa Hàng
Chương 2106: Lại Là Đại Nhật Thần Sơn
Chương 2107: Vô Ảnh Vs Thiếu Bảo Chủ
Chương 2108: Võ Tu
Chương 2109: Hư Thi
Chương 2110: Thăm Dò Hư Thi
Chương 2111: Thần - Thánh Đạo Bảng
Chương 2112: Bị Cướp
Chương 2113: Đô Đình Thần Môn Là Thứ Gì?

Chương 2114: Trận Pháp Lỏng Lẻo
Chương 2115: Thỉnh Cầu Của Ngu Tú
Chương 2116: Kim Cốt Tiễn Đáng Sợ
Chương 2117: Cốt Tiễn Ta Cũng Có
Chương 2118: Lại Phong Ấn
Chương 2119: Người Trả Đạo Quả Đến Rồi
Chương 2120: Là Diệp Các Chủ Nào
Chương 2121: Xem Một Đao Của Ta Trước Đã
Chương 2122: Đừng Vội Cút
Chương 2123: Nhân Cách Của Diệp Mặc
Chương 2124: Ức Mặc Và Băng Du Gặp Nhau
Chương 2125: Biên Giới Thánh Đạo Giới
Chương 2126: Thời Gian Xếp Hàng Dài Dằng Dặc
Chương 2127: Thứ Diệp Mặc Lấy Ra
Chương 2128: Không Biết Sống Chết
Chương 2129: Không Có Sức Đánh Trả
Chương 2130: Một Mình Tiến Vào Hư Không
Chương 2131: Dục Đạo Mênh Mông
Chương 2132: Chỉ Thiếu Một Bước Nữa Thôi
Chương 2133: Tiên Đế Của Hỗn Độn Tinh Vực
Chương 2134: Cây Hoàng Trung Lý
Chương 2135: Cướp Hư Không
Chương 2136: Vây Công
Chương 2137: Thần Văn Lại Lập Công
Chương 2138: Thần Thông Nhất Phương
Chương 2139: Đứng Lại!
Chương 2140: Hội Thương Hư Đạo Dịch
Chương 2141: Chẳng Thứ Nào Là Không Muốn
Chương 2142: Tiên Đế To Gan Lớn Mật
Chương 2143: Bây Giờ Phải Làm Sao
Chương 2144: Thí Đạo Thương
Chương 2145: Gặp Gỡ Trong Hư Không
Chương 2146: Ra Hết Thủ Đoạn
Chương 2147: Cuộc Chiến Gian Khổ
Chương 2148: Đạo Kén
Chương 2149: Thánh Thể Và Hạt Giống Tinh Thần
Chương 2150: Bí Mật Về Băng Thần Cấm Địa
Chương 2151: Sinh Mệnh Đại Đạo
Chương 2152: Trong Hư Thị
Chương 2153: Quầy Hàng Ở Hư Thị
Chương 2154: Quầy Hàng Nổi Danh
Chương 2155: Cháy Hàng
Chương 2156: Buôn Bán Độc Quyền
Chương 2157: Chẳng Trách Xuống Dốc
Chương 2158: Quanh Minh Tâm
Chương 2159: Chấm Dứt Ân Oán
Chương 2160: Linh Bảo Tiên Thiên
Chương 2161: Đấu Giá Nghịch Thiên
Chương 2162: Tranh Giành Quang Minh Tâm
Chương 2163: Nguy Cấp
Chương 2164: Tìm Cách Rời Đi
Chương 2165: Thanh Như Hiểu Thiên Thăng Cấp
Chương 2166: Dung Hòa Thí Đạo Thương

Chương 2167: Thu Hoach To Lớn
Chương 2168: Hóa Đạo
Chương 2169: Lại Quay Về Hư Thi
Chương 2170: Đòi Hồ Lô Tam Bảo
Chương 2171: Tôi Không Rảnh
Chương 2172: Đại Hội Phân Chia
Chương 2173: Thù Lao Cao Quý Nhất
Chương 2174: Người Thích Xen Vào Chuyện Người Khác
Chương 2175: Nhân Tộc Vẫn Còn Đây
Chương 2176: Đó Là Vì Tôi Chưa Đến
Chương 2177: Phân Chia
Chương 2178: Uy Lực Của Tử Đao
Chương 2179: Tôi Nhận Thua
Chương 2180: Uy Hiếp
Chương 2181: Kết Thúc Yên Ắng
Chương 2182: Quyết Vô Ngân
Chương 2183: Bán Suất Vào Đạo Quả Tháp
Chương 2184: Thoát Cảnh Nghèo
Chương 2185: Âm Minh Tộc Ám Toán
Chương 2186: Quảng Trường Thần Thánh Bảng Đẫm Máu
Chương 2187: Hư Thi Tham Gia
Chương 2188: Cứ Thế Hòa Giải
Chương 2189: Điều Kiện Để Tu Sửa Thánh Đạo Tàn Giới
Chương 2190: Thánh Đạo Tông
Chương 2191: Bán Bộ Hỗn Nguyên Hen Gặp
Chương 2192: Cửa Hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả
Chương 2193: Thiếu Bảo Chủ Của Ảnh Hư Bảo
Chương 2194: Muốn Lấy Quầy Hàng Của Diệp Mặc
Chương 2195: Tin Tức Kinh Người
Chương 2196: Đạo Quả Tháp Đóng Cửa
Chương 2197: Điên Cuồng Thu Thập Đạo Quả
Chương 2198: Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả
Chương 2199: Chiến Đấu Với Bán Bộ Hỗn Nguyên
Chương 2200: Hòa Thượng Đáng Sợ
Chương 2201: Thế Sự Xoay Vần
Chương 2202: Cố Nhân Nay Còn Đâu
Chương 2203: Không Thể Mất Đi Chủ Ý Ban Đầu
Chương 2204: Xuống Âm Minh, Tìm Uyển Thanh
Chương 2205: Thế Giới Sơn
Chương 2206: Đạo Luân Hồi
Chương 2207: Đệ Nhất Thần Thông
Chương 2208: Ta May Mắn Đã Trải Qua Gian Khổ
Chương 2209: Lại Gặp Phải Hỗn Nguyên
Chương 2210: Chiến Hỗn Nguyên
Chương 2211: Dùng Võ Chứng Đạo
Chương 2212: Lốc Xoáy Long Khí
Chương 2213: Vườn Cây Long Tộc Đáng Thương
Chương 2214: Đạo Nguyên Đỉnh Cao
Chương 2215: Đại Lễ Hỗn Nguyên
Chương 2216: Tôi Không Phải Tên Tiêu Đản
Chương 2217: Ám Chiến
Chương 2218: Nguy Cơ Tàn Giới
Chương 2219: Hỗn Chiến Đột Nhiên Dừng Lại

Chương 2220: Đua Nhau Tăng Quà
Chương 2221: Diệp Mặc Cường Thế
Chương 2222: Lần Thứ Hai Giao Đấu
Chương 2223: Như Mong Muốn
Chương 2224: Khí Huyền Hoàng
Chương 2225: Bí Mật Cực Lớn
Chương 2226: Thanh Liên Dẫn Tới Vây Đánh
Chương 2227: Đại Khôn Ma Thần Điển
Chương 2228: Đông Phương Vượng Nổi Giận
Chương 2229: Hốt Hoảng Như Chó
Chương 2230: Thiếu Nữ Của Nghiễm Nguyên Cung
Chương 2231: Giúp Hay Là Không Giúp
Chương 2232: Hỗn Đôn Sinh Cơ
Chương 2233: Tính Kế Diệp Mặc
Chương 2234: Ác Chiến Hỗn Nguyên
Chương 2235: Tiểu Thanh
Chương 2236: Anh Quá Tham Lam Rồi!
Chương 2237: Hư Không Đầy Bụi
Chương 2238: Lời Ong Tiếng Ve Ở Tiên Tức Lâu
Chương 2239: Một Khi Đã Đi Thì Không Thể Quay Về
Chương 2240: Tuyệt Thánh Cửu Tiễn
Chương 2241: Không Thể Nào Dùng Tu Vi Áp Chế
Chương 2242: Ước Chiến Trăm Năm
Chương 2243: Đồ Tốt
Chương 2244: Tâm Cây Hỗn Đôn
Chương 2245: Quay Về Thánh Đạo Tàn Giới
Chương 2246: Lại Tiến Vào Thần Phần Vực
Chương 2247: Khôi Phục Thánh Đạo Tàn Giới
Chương 2248: Cam Lòng
Chương 2249: Nhân Tộc Tu Lại
Chương 2250: Tam Đại Thánh Môn Tới Thăm Hỏi
Chương 2251: Mẫu Thân
Chương 2252: Lựa Chọn Đau Lòng
Chương 2253: Mười Chỉ Được Tám Chín
Chương 2254: U Minh Áp Chế
Chương 2255: Đại Đạo Không Có Cực Hạn
Chương 2256: Chiến Quyết Nhai
Chương 2257: Ta Quay Về Rồi
Chương 2258: Tin Tức Của Diệp Tử Phong
Chương 2259: Đến Thăm Phượng Hoàng Tộc
Chương 2260: Thánh Nữ Ma Tộc
Chương 2261: Buổi Lễ Long Trọng Của Ma Tộc
Chương 2262: Hận Ý Cuồn Cuộn
Chương 2263: Tranh Đoạt Thánh Nữ
Chương 2264: Thực Lực Của Đông Phương Vượng
Chương 2265: Giả Tạo
Chương 2266: Nàng Đang Ở Đâu?
Chương 2267: Không Được Đùa Giỡn Lưu Manh
Chương 2268: Cường Hãn Nghiền Ép
Chương 2269: Trăm Năm Ước Chiến
Chương 2270: Thánh Đạo Quật Khởi
Chương 2271: Tạo Hóa (Đại Kết Cục)
Chương 2272: Ảnh Nhân Vật Trong Truyện

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1

"Cậu Nhỏ" Có Bị Tê Liệt Không?

Yến Kinh, cộng hết tất cả nhân khẩu lại cũng trên con số chục triệu, là thành phố lớn nhất Hoa Hạ. Nếu đứng trên sân thượng một tòa cao ốc nào đó nhìn xuống, thì sẽ nhìn thấy toàn là hộp diêm, từng tòa cao ốc hoặc cao hoặc thấp chen chúc san sát nhau Lúc này, hai người phụ nữ đang đứng trên đỉnh tòa cao ốc thuộc tổng bộ dược liệu Ninh Thị - Yến Kinh, một người mặc váy nhung màu trắng, biểu hiện trên mặt là sự bình tĩnh, nếu nhìn kỹ lại, liền phát hiện đây lại là một thiếu nữ tuyệt mỹ. Lúc này quần áo của nàng bị gió nhẹ thổi bay bay, có một chút dao động, phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ của nàng, quả thực giống như Cửu Thiên tiên tử, làm cho người ta chỉ dám xem từ xa, chỉ sợ đến gần một chút sẽ có cảm giác kinh động đến nàng - Khinh Tuyết, chị thực muốn gả cho cái tên kia, cái tên Diệp Mặc gì gì đó sao?

Người nói là một cô gái mặc áo váy màu đỏ đứng cạnh nàng, tuy rằng cũng là một người con gái yêu kiều, tuy nhiên nếu so với cô gái mặc váy trắng kia thì kém cỏi không ít.

Thiếu nữ mặc váy trắng đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào vô số nhà nhà cao tầng xa xôi, còn có mấy hàng xe ô tô chạy như kiến tha mồi, yên lặng không nói gì. Dường như hết thảy đều không quan hệ tới nàng vậy.

Thiếu nữ áo đỏ thở dài nói:

- Khinh Tuyết, em biết chị vốn không muốn gả cho tên phế nhân Diệp Mặc kia, có thể nói trên thế giới này có được ai có thể xứng với chị chứ. Tuy rằng em biết, chị ở buổi hội họp đó nói muốn gả cho Diệp Mặc, cũng chỉ là một nói nhảm mà thôi, hoặc là nói lấy một tên phế nhân làm tấm bia đỡ đạn

mà thôi.

- Tuy nhiên Khinh Tuyết, con gái có thân phận giống chúng ta, hôn nhân đại sự sớm đã không phải do chính chúng ta có thể làm chủ. Cản được một lần, còn có rất nhiều lần nữa. Nếu mỗi lần đều lấy tên phế nhân kia ra làm kiêng, thì với thủ đoạn của mấy tên công tử thủ đô, nói không chừng sẽ khiến tên phế nhân kia vĩnh viễn biến mất, như vậy thì chị không còn viện cớ.

Cô gái áo trắng nhíu nhíu mày, nói:

- Chị không bảo người khác đi giết hắn, hơn nữa sống chết của hắn cùng chị có quan hệ gì chứ, khi chị cùng hắn đính hôn, chị cũng không biết hắn tròn hay méo nữa là. Nếu hắn thật sự bị giết, cũng chỉ có thể trách chính hắn thôi. Mộ Mai, em không phải nói hắn hiện tại có cuộc sống rất khó khăn sao?

- Em lấy một triệu đưa cho hắn, coi như thù lao chị trả cho hắn vì lấy hắn làm tấm kiêng, về sau không cần nhắc tới người này, chị là chị, hắn là hắn, bọn chị không có bất cứ quan hệ nào.

- Khinh Tuyết, chị lấy một triệu, là khiến hắn liều chết nhanh hơn đấy, chị có biết hắn là người thế nào không? Một tên con ông cháu cha không có tư cách của thế gia bị bỏ rơi, có một triệu, còn không lập tức lớn lối rêu rao cả xóm giềng biết ư, em thấy vẫn là đưa hai mươi nghìn thôi.

Cô gái tên Mộ Mai vội vàng nói.

- Được rồi, em đi làm đi, chị không muốn phiền phức vì chuyện này Cô gái áo váy màu trắng sau khi nói xong câu đó, thì không nói gì thêm nữa, chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn bầu trời xa xăm, không biết cô đang suy nghĩ cái gì.

- Diệp Mặc, Diệp Mặc, cậu không sao chứ. Mau đứng dậy đi, lên lớp ngay. Tiết học hôm nay khủng khiếp lắm, cậu mau dậy đi.

Có một âm thanh như đang gào thét bên tai Diệp Mặc, Diệp Mặc có cảm giác rất kỳ lạ.

- Tên ngốc này, chắc là không còn mặt mũi nào mà gặp người khác, nên mới che mặt lại.

Lại một âm thanh nữa vang lên bên tai, nhưng Diệp Mặc vẫn không tỉnh dậy.

Diệp Mặc ngơ ngác nhìn xung quanh, không có một ai quen biết, toàn bộ đều là những khuôn mặt lạ lẫm.

Nhìn thấy bộ dạng ngỡ ngàng của Diệp Mặc, rất nhiều tiếng cười đều vang lên. Nhìn thấy những người xung quanh cười lớn tiếng, dường như đang cười nhạo hắn, nhất thời hắn cũng không dám lên tiếng hỏi, chỉ có thể âm thầm đề phòng, phòng ngừa có người xuống tay với hắn.

Nhìn người bạn học đang ngồi bên cạnh, dường như chỉ có mỗi anh ta là không cười nhạo mình, vừa rồi còn tốt bụng gọi hắn dậy mà.

- Tôi đang ở đâu? Tôi là ai? Sao lại giống như giảng đường thế này?

Diệp Mặc kinh ngạc, theo bản năng lên tiếng hỏi.

- Ha ha…

Lại một trận cười nữa vang lên.

- Diệp Mặc, tớ thấy cậu quá hồ đồ rồi. Ngạn Diễm là người mà ai cũng có thể tùy tiện viết thư tình được sao? Cậu ở nhà họ Diệp còn tốt, bây giờ cậu đã không phải là người nhà họ Diệp nữa rồi, sau này cẩn thận chút. Tiết sau là tiết tiếng Anh của cô Vân Băng, cậu nhất định không được để bị cô bắt được đấy.

Một giọng nói của một người bạn cùng bàn vang lên bên tai Diệp Mặc. Âm thanh nhỏ nhẹ đó chỉ có một mình Diệp Mặc là có thể nghe được, có thể thấy anh ta cũng rất lo lắng.

- Tôi thật sự không còn nhớ rõ lắm. Vừa rồi tôi rất đau đầu, quên rất

nhiều thứ.

Diệp Mặc có chút bất lực nói.

Người bạn ngồi cùng bàn thở dài, đương nhiên không tin Diệp Mặc lại không nhớ như vậy, chỉ là giữ thể diện mà thôi. Hắn còn không nhận rõ sự thật nữa, hắn đã không phải là Diệp Mặc của nhà họ Diệp nữa rồi.

Cơn đau đầu của Diệp Mặc giật lên từng hồi. Hắn còn nhớ là hắn và sư phụ Lạc Ảnh đang luyện chế nguyên đan, sau đó thì đám tạp nham ở Tây Lưu Môn đến đánh nhau, sau đó là âm thanh chém giết và một tiếng nổ mạnh, còn nhớ sau đó sư phụ ôm mình chạy trốn, nhưng mình tại sao lại xuất hiện ở đây chứ? Nơi này vẫn là đại lục Lạc Nguyệt sao?

Đúng rồi, bây giờ mình đang ngồi ở đây, còn sư phụ đâu? Sư phụ chỉ hơn hắn có ba tuổi, hơn nữa bọn Tây Lưu Môn sở dĩ đột nhiên đến đánh bọn họ chính là vì sư phụ quá đẹp, thiếu chủ Tây Lưu Môn muốn lấy sư phụ xinh đẹp của mình, lại bị sư phụ từ chối nên mới có chuyện này.

Ngộ nhỡ sư phụ bị rơi vào tay bọn Tây Lưu Môn, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại không kìm được sự kinh hoàng trong lòng, đột nhiên đứng dậy.

- Chuyện gì thế này, lẽ nào không nghe thấy tiếng chuông vào lớp sao?

Một người phụ nữ với khuôn mặt lạnh lùng đang cầm một vài quyển sách giảng bài trên bục giảng. Ánh mắt lạnh lùng đó quét qua một lượt tất cả những học sinh đang cười phía dưới, âm thanh tiếng cười đột nhiên nhỏ hẳn. Mọi người đều biết đây là tiết tiếng Anh của cô Vân Băng, người mà cô ghét nhất chính là những học sinh ồn ào, hơn nữa một khi bị cô chú ý thì tuyệt đối không được vui vẻ chút nào.

Diệp Mặc cảm thấy có chút gì đó kỳ quặc. Mặc dù hắn nghe hiểu những lời này, nhưng những lời này rõ ràng không phải là những lời mà hắn vẫn hay dùng, lẽ nào đây đã không còn là đại lục Lạc Nguyệt nữa rồi hay sao?

Cau mày, Diệp Mặc muốn biết rõ hơn một chút, cơn đau đầu lại quay lại, rất nhiều những tin tức tạp nham đang được hồi ức trở lại.

Diệp Mặc, cháu đời thứ ba của gia tộc Diệp Thị, bố là Diệp Vấn Thiên, đã mất cách đây hai năm, mẹ thì hắn không có một chút ấn tượng nào. Còn Diệp Mặc thì bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp sau khi bố hắn qua đời, nguyên nhân chính xác là vì Diệp Mặc không phải là con của Diệp Vấn Thiên.

Nói một cách chuẩn xác hơn thì sau khi bố của Diệp Mặc chết, huyết thống của Diệp Mặc lại được kiểm tra một lần nữa, và được nhận định rằng không phải con cháu nhà họ Diệp. Vì điều này nên mới có chuyện bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp.

Nhưng hắn còn có một đứa em gái tên là Diệp Lăng, một đứa em trai tên là Diệp Tử Phong, nhưng không cùng mẹ với hắn, mà là anh em cùng cha khác mẹ. Ba năm trước bố hắn dường như biết mình nợ Diệp Mặc nên đã đề xuất với ông cụ nhà họ Diệp cho hôn ước với nhà họ Ninh. Có thể Diệp Vấn Thiên biết sức khỏe mình không được, nên muốn giúp Diệp Mặc tìm một chỗ dựa vững chắc, vì vậy mới tìm đến nhà họ Ninh ở thủ đô.

Đối với việc có thể đính hôn với nhà họ Diệp - một trong năm đại gia tộc ở Hoa Hạ thì đương nhiên nhà họ Ninh rất vui vẻ đồng ý. Đứa cháu gái của ông cụ nhà họ Ninh - Ninh Khinh Tuyết, hứa được gả cho Diệp Mặc. Hôm nay là ba năm sau đó, Ninh Khinh Tuyết hai mươi mốt tuổi đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp bậc nhất ở thủ đô.

Mà Diệp Mặc lại trở thành một tai ương của nhà họ Diệp, nguyên nhân rất đơn giản. Trong một lần kiểm tra ở bệnh viện, Diệp Mặc bị kiểm tra là mất chức năng ở một bộ phận, nói trắng ra thì không có khả năng giao hợp, nhưng trong một đêm dường như những người ở thủ đô đều biết. Nhà họ Diệp - một trong năm đại gia tộc ở thủ đô có một phế nhân, nhà họ Diệp cũng bị một phen mất mặt.

- A!!!!

Ký ức chỉ được đến đây, Diệp Mặc thất kinh kêu lên một tiếng, đứng dậy, suýt nữa đã tụt quần mình để xem xem. Hắn đã hiểu ra một chút rằng mình có thể bị tái sinh thành một cơ thể của một người tên là Diệp Mặc, nhưng hắn vẫn không thể được coi là người bình thường. Điều này không bằng giết hắn đi còn hơn.

- Học sinh kia, em tên gì? Vào học rồi còn hét cái gì thế. Tan học đến phòng làm việc của tôi.

Cô giáo xinh đẹp đang giảng bài bị tiếng hét của Diệp Mặc chặn ngang, khuôn mặt trông rất khó coi.

Những bạn học khác trong lớp cũng đang cười thầm, hở chút là kêu học sinh đến phòng giáo viên, có lẽ cũng chỉ là cô giáo tiếng Anh này mới làm việc đó, không đi thì không được, vì học phần ở trên tay người ta.

Diệp Mặc chán chường ngồi xuống. Mặc dù hắn không hiểu rõ lắm về tin tức tranh chấp trong nội bộ, nhưng cũng có một chút hiểu về bản thân. Rất có thể là vì bị mất chức năng đó nên mới bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, không chừng vì mình không phải là người của nhà họ Diệp, hơn nữa trong khi kiểm tra AND, động chân động tay chút thì ai biết.

Điều Diệp Mặc lo lắng không phải vì bản thân mình bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, đối với việc này, căn bản là hắn không mấy quan tâm. Điều hắn quan tâm chính là việc hắn bị "bất lực", còn sư phụ Lạc Ảnh của hắn thì thế nào rồi.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ rằng những học sinh trong lớp cười cái gì, chính là vì thân thể trước của hắn bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, còn theo đuổi một nữ sinh xinh đẹp tên Ngạn Diễm nữa. Kết quả là bức thư mà mình tỏ tình lại bị người ta dán lên bảng đen, sau đó đứng ở trên bục nhìn mình khinh thường nói:

- Diệp đại thiếu gia, cậu có thể lên giường với tôi không?

Hóa ra là như vậy, thảo nào toàn bộ giảng đường đều cười ầm lên, rất có thể là tên Diệp Mặc trước kia vì sự xấu hổ này mà chết, bảo một kẻ bị bất lực lên giường với cô ấy chẳng phải là khiến cho cả bầu trời của hắn bị sụp đổ sao? Mặc dù người được nói đến không phải là mình, nhưng sắc mặt của Diệp Mặc vẫn trầm xuống.

Nhìn cô nữ sinh tên Ngạn Diễm, quả nhiên sắc đẹp thật xuất chúng, nhưng vẻ đẹp của cô khiến Diệp Mặc cảm thấy rất khó chịu, thực sự không hiểu tại sao thân thể trước kia của hắn lại muốn đi theo đuổi cô ta.

Nhưng Diệp Mặc cũng nhanh chóng hiểu ra được nguyên nhân, chính là vì Diệp Mặc của lúc trước còn ở nhà họ Diệp, tất cả mọi người đều rất nịnh nọt hắn, gồm cả cô gái tên Ngạn Diễm này nữa. Sau đó việc bị bất lực truyền ra ngoài, hắn thấy xấu hổ mà cảm thấy bị mất mặt, nên mới muốn tìm một người bạn gái. Nhưng hắn thực sự không ngờ được rằng cô gái nịnh nọt hắn trước kia lại đối xử với hắn như vậy. Sự nhục nhã và xấu hổ này mới khiến hắn hôn mê bất tỉnh, và sau đó là sự tái sinh của mình.

Mình cũng không ngờ lại bị tái sinh ở đây.

Tiết học của cô giáo xinh đẹp, một chữ cũng không hiểu gì. Cho dù có nghe hiểu thì Diệp Mặc cũng không muốn đi nghe. Đối với việc hắn bị bất lực như bây giờ, hắn tuyệt đối không thể chấp nhận được. Bị tái sinh thành thế này chi bằng đừng tái sinh nữa.

Sắp xếp lại trí nhớ một chút, khuôn mặt của Diệp Mặc lại trầm xuống, đầu tiên không đi quan tâm đến vấn đề có bị bất lực hay không nữa. Cho dù ở đây dường như nguyên khí đất trời rất mỏng manh, căn bản là nơi không thể tu luyện được. Lẽ nào thực sự phải ở nơi được gọi là Trái đất, muốn chết cũng không được sao?

Có lên đại học hay không đã là một việc không còn quan trọng nữa rồi. Điều chủ yếu nhất là phải làm rõ hoàn cảnh hiện tại của mình, vấn đề bị bất lực của hắn và danh tiếng của nhà họ Diệp có quan hệ thế nào. Mặc dù hắn bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, nhưng ai biết được có phải đột nhiên bị người ta

giết chết không chứ? Có lẽ còn có nội tình khác ở bên trong mới tạo nên việc hắn bị đuổi khỏi nhà họ Diệp. Sự an toàn của hắn bây giờ có được đảm bảo không?

Sau hồi chuông tan học, việc đầu tiên mà Diệp Mặc làm không phải là đi đến chỗ của cô giáo xinh đẹp kia, mà là vội vàng ra khỏi trường học, hắn muốn tìm một chỗ để xem "của quý" của hắn có thực sự bị "tê liệt" hay không?

Cũng may là những thứ khác ở bên cạnh trường đại học Ninh Hải không nhiều, nhưng những ngõ nhỏ lại không ít, Diệp Mặc vội vàng chạy đến một ngõ nhỏ có ít người qua lại, mau chóng kéo quần xuống.

"Của quý" của hắn quả nhiên rất nhỏ, tuy nhiên Diệp Mặc không vì nguyên nhân của quý nhỏ mà thất vọng không lên đỉnh được. Hắn thở dài một hơi, không phải là hắn bị bất lực mà là vì cậu nhỏ của hắn quá lớn, bị một đường kinh mạch chặn sự phát triển, tạo nên cảnh bị bất lực giả. Trước khi hắn tu luyện ở đại lục Lạc Nguyệt thì hắn chính là một cao thủ Hạnh Lâm. Đối với những tình huống như thế này, vừa nhìn cái là hiểu rõ sự tình ra sao.

Nhưng chính việc đó, khoa học ở trên Trái đất bây giờ muốn đả thông chỗ tắc kinh mạch đó đã không còn là điều mộng tưởng nữa. Nhưng việc này lại khó với Diệp Mặc, mặc dù bây giờ hắn không có năng lực đả thông kinh mạch bị tắc, làm cho cậu nhỏ của mình được cường tráng, nhưng chỉ cần khi hắn tu luyện đạt đến tầng khí thứ ba là kinh mạch sẽ tự động được đả thông.

Chỉ có điều Diệp Mặc lập tức bị thất vọng, vì ở trên Trái đất này, nguyên khí đất trời yếu như vậy, muốn tu luyện đến tầng khí thứ ba là một nhiệm vụ vô cùng gian nan. Có lẽ cả đời hắn cũng không thể đạt đến mức đó được. Nói như vậy thì hắn vẫn bị bất lực.

Thở dài một tiếng, Diệp Mặc đang muốn kéo quần lên thì bỗng có một tiếng kêu thất thanh là hắn giật mình.

- Đồ lưu manh…

Giọng của một người phụ nữ hét lên trước mặt Diệp Mặc. Diệp Mặc vừa rồi đang kiểm tra cậu nhỏ của mình, không ngờ quên mất kiểm tra tình hình xung quanh, không ngờ cái ngõ nhỏ này thông với con đường, chỉ là chỗ ngoặt phía trước không nhìn thấy mà thôi.

Diệp Mặc không lộ vẻ điên cuồng, hơn nữa bây giờ hắn cũng không có tư cách gì để lộ vẻ điên cuồng, mau chóng kéo quần lên liền chạy trốn.

- Diệp Mặc, tại sao là anh?

Sau khi người phụ nữ này hét chói tai, không ngờ cái giọng điệu giật mình đó lại lên tiếng hỏi, rất rõ ràng rằng cô quen Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2

Nhà Họ Ninh Từ Hôn

Diệp Mặc hơi kinh ngạc nhìn người phụ nữ ở phía trước, tóc của cô ấy rất ngắn, nhưng lại trông rất đẹp, nhưng cũng không muốn nhìn, có chút quen quen, nhưng lại không nhớ ra. Căn bản trí nhớ của Diệp Mặc chỉ tuôn ra có một chút trước tiết học, còn những thứ khác đều rất mơ hồ, chỉ có thân thể trước khi tái sinh của hắn mới có thể nhớ được.

- Diệp Mặc, em bao nhiêu lần cho anh mượn tiền, vậy mà anh lại giả bộ không quen biết em, anh quả thực quá đáng ghét.

Người con gái có khuôn mặt tròn tròn này lên tiếng.

Diệp Mặc đột nhiên nhớ ra, người con gái này tên Vương Dĩnh, người của nhà họ Vương ở thủ đô, là một người thoải mái, không câu nệ, nhưng bụng dạ cũng không xấu, cũng học ở Ninh Hải, hơn nữa còn học ở đại học Ninh Hải. Khi Diệp Mặc ở thủ đô, căn bản là không ai chịu chào đón, những người quen biết rất ít, chứ đừng nói sau khi bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp nữa.

Sở dĩ nhận ra Vương Dĩnh là vì Vương Dĩnh và em gái hắn tên Diệp Lăng là bạn học với nhau, thường xuyên đến nhà Diệp Mặc chơi, thường xuyên qua lại nên mới nhận ra.

Mặc dù Diệp Mặc bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, rất nhiều người quen biết đều giả bộ không quen biết hắn, nhưng tính tình Vương Dĩnh lại hoạt bát, không có tâm địa xấu xa gì cả, lại còn không giả bộ là không quen biết hắn nữa, ngược lại khi hắn gặp khó khăn còn nhiều lần cho hắn mượn tiền.

- À, là em, Vương Dĩnh. Xin lỗi nha, vừa rồi đầu anh có chút mơ hồ, không nhận ra em…

Diệp Mặc vừa nói vừa nghĩ ở trong lòng. Bây giờ trên người hắn, ngay cả tiền ăn cũng không có, có nên hỏi mượn tiền cô ấy không.

Khi Diệp Mặc đang muốn mượn tiền thì Vương Dĩnh lại nói một cách thần bí:

- Diệp Mặc, anh có biết ở thủ đô sau anh, thì ai là người nổi tiếng nhất bây giờ không? À, không thể nói là nổi tiếng nhất được, nên nói là người bị cười nhạo nhiều nhất.

Vương Dĩnh dường như không để ý đến việc lời nói của mình có làm tổn thương đến lòng tự trọng của Diệp Mặc hay không, chỉ nói một cách vui vẻ mà thôi.

Nhưng dường như cô cũng không trông mong vào câu trả lời của Diệp Mặc, ngược lại nói mập mờ:

- Mấy tháng trước, người của nhà họ Ninh đi tìm nhà họ Diệp các anh để hủy hôn. Anh có biết bác của anh nói thế nào không?

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Anh là Diệp Mặc, không phải là bác gì đó.

- Ồ, rất xin lỗi, em quên mất anh đã không còn là người của nhà họ Diệp. Người bác đó của anh, không phải, người bác mang họ Diệp đó nói rằng: "Diệp Mặc đã không còn là người của nhà họ Diệp, còn về việc hôn nhân gì đó tôi không biết, nghe nói nó học ở đại học Ninh Hải, các người có thể đi đến đó tìm nó để nói chuyện".

- Người của nhà họ Ninh tức giận vô cùng, nhưng cũng không còn cách nào khác. Diệp Mặc, người nhà họ Ninh đã đến tìm anh chưa? Nghe nói nhà họ Tống phái người đến trước cửa nhà họ Ninh muốn Ninh Khinh Tuyết gả

cho Tống Thiếu Văn. Ha ha, căn bản là anh không ngờ được rằng vị hôn thê kia của anh nói gì đâu.

Vương Dĩnh nói tới đây, đắc ý nhìn Diệp Mặc, cô muốn biết thái độ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc âm thầm lắc lắc đầu, hắn bây giờ thực sự không có ấn tượng gì với Ninh Khinh Tuyết. Mặc dù nói cô ta là người đẹp nhất ở thủ đô, lại là vị hôn thê của hắn. Nhưng bây giờ hắn đã không còn là Diệp Mặc trước kia nữa, cũng không phải cháu ruột nhà họ Diệp, thái độ của Ninh Khinh Tuyết và hắn chẳng có liên quan gì đến nhau. Muốn kết hôn cùng ai, và ai kết hôn với cô ta, căn bản là hắn không quan tâm, thậm chí một chút cũng không có.

Hơn nữa, cô Ninh Khinh Tuyết gì đó rất xinh đẹp, nhưng lẽ nào có thể so sánh được với sự xinh đẹp của sư phụ hắn hay sao. Lúc trước chỉ số cảm xúc của hắn rất thấp, sư phụ đối với hắn tốt như thế, hắn lại tưởng là sự quan tâm đó là điều hiển nhiên. Bây giờ đã luân hồi, nếu như hắn còn không hiểu tình nghĩa với sư phụ Lạc Ảnh đối với hắn thì hắn thực sự có thể đi chết thêm một lần nữa. Bây giờ hắn cũng không biết sư phụ Lạc Ảnh của hắn có luân hồi như hắn không.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc có chút ngây người ra.

Nhìn Diệp Mặc đang thần người ra, Vương Dĩnh còn tưởng hắn còn đang luyến tiếc Ninh Khinh Tuyết, hoặc là bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp mà cảm thấy đau khổ, vội vàng nói:

- Diệp Mặc, mặc dù Ninh Khinh Tuyết rất xinh đẹp, nhưng cô ấy là người nhà họ Ninh, mà anh thì lại không phải là thiếu gia nhà họ Diệp nữa rồi, vì vậy…

Diệp Mặc đương nhiên hiểu ý của Vương Dĩnh, thản nhiên mỉm cười nói:

- Ninh Khinh Tuyết sao? Anh đã quên rồi.

Những gì hắn nói là sự thật, căn bản là hắn không nhớ ai là Ninh Khinh Tuyết. Còn nói về ấn tượng thì có lẽ còn không có sự chân thật như Vương Dĩnh ở trước mắt này.

Vương Dĩnh trợn tròn mắt nhìn hắn, trong lòng tự nhủ, hắn thực sự kỳ lạ.

Nhưng cô vẫn tiếp tục nói:

- Nói như vậy thì Ninh Khinh Tuyết sẽ đau lòng đấy. Anh biết bây giờ người bị cười nhạo nhiều nhất ở thủ đô là ai không? Chính là cô ấy đó.

Diệp Mặc sửng sốt, trong lòng tự hỏi làm sao cô ta có thể bị cười nhạo được? Bản thân mình bị bất lực, lại bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, chỉ cần nhà họ Ninh của cô ta đưa ra tuyên bố là xóa bỏ hôn ước thì chẳng phải đã xong rồi sao? Lẽ nào một kẻ cô hồn như hắn lại còn dám bước vào cửa sao?

Đúng lúc đó Vương Dĩnh lại tiếp tục nói:

- Sau khi nhà họ Tống đưa ra lời cầu hôn với Ninh Khinh Tuyết của nhà họ Ninh, thì Ninh Khinh Tuyết lại nói trước mặt của mọi người rằng cô ấy đã là người của Diệp Mặc rồi, sẽ không lấy người khác, trừ phi… Nhưng hai chữ "trừ phi" mà cô ấy nói, không biết là trừ phi cái gì. Nhưng những lời của cô ấy lập tức bị truyền ra ngoài, khiến bố cô ấy tức giận vô cùng, nhốt cô ấy lại, cũng không biết việc này là thật hay giả.

- Vì những lời của cô ấy khiến cho mọi người ở thủ đô đều cười nhạo cô ấy, mặc dù biết rằng cô ấy chỉ lấy anh ra làm cái cớ để từ chối lời cầu hôn với nhà họ Tống, nhưng bây giờ anh có biết những người khác ở sau lưng họ nói cái gì không? Họ nói cô ấy chưa thử qua hương vị của đàn ông, nên không biết bất lực là gì, đợi cô ấy biết rồi…

- Ồ, rất xin lỗi, những lời em vừa nói không phải là nhằm vào anh, những người khác đều nói như vậy.

Nói đến đoạn sau, Vương Dĩnh mới nhớ ra rằng người bị bất lực kia

đang đứng trước mặt cô. Vừa rồi Diệp Mặc tụt quần rất có thể là để kiểm tra cái đó của mình.

Trong lòng Diệp Mặc tự nhủ cái cô Vương Dĩnh này thật là thẳng thắn, nói chuyện cũng thẳng thắn như vậy, một chút cũng không quan tâm trước sau gì cả. Nhưng bây giờ hắn lại không có cảm giác gì, bởi vì căn bản là hắn không phải bị bất lực, chỉ cần sau khi hắn tu luyện đến tầng khí thứ ba thì kinh mạch bị tắc ở chỗ đó của hắn sẽ được đả thông, mặc dù tu luyện đến tầng thứ ba thực sự rất khó, nhưng chỉ có cách này.

Nhưng những lời của Ninh Khinh Tuyết, đương nhiên hắn sẽ không coi là sự thật. Mặc dù Diệp Mặc chưa từng gặp qua cô ta, nhưng được gọi là người con gái xinh đẹp nhất thủ đô, thì có lẽ vẻ đẹp của cô ta cũng không đến nỗi nào. Chắc chắn là cô ta xem thường Tống Thiếu Văn, nên mới lấy Diệp Mặc ra làm bia đỡ đạn. Nhưng điều khiến cho Diệp Mặc không hiểu được chính là, việc lấy hắn ra làm bia đỡ đã không nói làm gì, tại sao còn nói như vậy ở trước mặt mọi người, chẳng phải chỉ cần nói như vậy trước mặt người nhà họ Tống là được rồi sao?

Nhưng Diệp Mặc đã lập tức hiểu ra, Ninh Khinh Tuyết bây giờ không muốn đính ước với bất kỳ người đàn ông nào, vì vậy mới nói trước mặt mọi người ở nơi công cộng như vậy. Mà cô ta không phải là thực sự không có Diệp Mặc thì không lấy chồng, không nghe thấy hai từ cô ta nói sao, "trừ phi", đến khi cô ta thực sự muốn lấy chồng thì câu sau từ "trừ phi" đó sẽ có thể được nói ra.

Người con gái này quả thực không đơn giản.

- Còn nữa, cái này cho anh.

Vương Dĩnh lấy ra một bức thư bằng da bò đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc mở bức thư ra, bên trong có một xấp tiền, có chút kinh ngạc nhìn Vương Dĩnh, trong lòng tự nhủ "anh còn chưa mở miệng, mà em đã cho anh mượn nhiều tiền như thế này rồi."

- Đây là của em trai anh. Chính là Diệp Tử Phong bảo em mang cho anh. Cậu ấy nói người khác nhờ cậu ấy đưa cho anh, là ai thì cậu ấy cũng không nói. Nhưng em nghĩ rất có thể chính là cậu ấy.

Những lời của Vương Dĩnh khiến cho Diệp Mặc nhớ ra người em trai và người em gái của hắn.

Dường như Diệp Lăng từ trước đến nay đều không được thân thiện với hắn lắm, nhưng còn người em trai Diệp Tử Phong kia thì đối xử với hắn cũng không tệ lắm.

Số tiền này đúng lúc hắn đang cần, cũng không cần phải trả nữa. Sau này trả lại cho cậu ấy là được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 3

Tên Thần Kinh Bán Bùa

Cám ơn Vương Dĩnh xong, Diệp Mặc lại về trường học, hiện tại ngoài trường học, hắn chẳng có chỗ nào để đi, hắn vẫn chưa quen cuộc sống nơi đây. Hơn nữa ở trường dù sao cũng có thể học thêm chút ít, nơi này nguyên khí đất trời không dày đặc, dường như trong trường học vẫn khá hơn chút ít.

Sau tiết học cuối cùng, hắn không đến chỗ cô giáo dạy Anh ngữ, với hắn mà nói, điểm học là cao hay là không điểm không có gì khác nhau, không cần thiết phải đi nghe một người phụ nữ nói dông dài. Hơn nữa, tuy hắn không tu luyện nhưng trí nhớ vô cùng tốt, nếu muốn học gì thì đi thẳng đến thư viện là được rồi.

Những ngày tiếp theo, Diệp Mặc trừ việc đến thư viện, thỉnh thoảng mới đến những lớp học mình thích, còn việc hắn trốn học nhiều, không lấy được giấy chứng nhận học vị, hắn vốn đã không quan tâm.

Ký túc xá vốn có bốn người, nhưng có một ông anh mỗi ngày đều ở phòng chơi game, còn có một người thuê phòng bên ngoài cùng bạn gái sống cuộc sống vợ chồng, người còn lại nhà ở nội thành, Diệp Mặc cũng thường xuyên tu luyện ở vườn cây nhỏ trong sân trường cả đêm, vì vậy ký túc xá thường xuyên không có người. Nhưng nếu nói ở ký túc xá nhiều nhất, thật ra lại vẫn là Diệp Mặc, hắn mỗi ngày đều về ngủ một giấc, thời gian còn lại thì tu luyện.

Tuy rằng biết rõ ở đây tu luyện không có kết quả gì, dù có tu luyện đến chết chắc cũng chẳng luyện được cái gì cơ bản, nhưng thói quen lâu nay khiến hắn ngoài việc tu luyện ra cũng chẳng còn việc gì khác để làm. Trí nhớ phi thường của hắn, những gì hắn thích, nhìn một lần là có thể nhớ kỹ, giúp

hắn tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Diệp Mặc vốn cẩn thận từ kiếp trước, đi đến nơi lạ lẫm như thế này lại càng thêm cẩn thận. Nhưng vì việc thư tình lần trước, hắn vẫn bị tặng cho một cái biệt danh, gọi là "Tình nhân dưới giường". Dù sao thì Diệp Mặc cũng sẽ không thèm để ý tới, cứ coi như bình thường.

Lúc mới bắt đầu, rất nhiều người thấy hắn vẫn có thể bình thản như cũ đi lại ở căn tin và thư viện, cảm thấy hắn da mặt rất dày. Nhưng thời gian lâu dần, cũng không ai chú ý đến nữa, giống như hắn vốn chỉ là một giọt nước mưa bình thường trong biển rộng, không có gì khác lạ.

Gần hai tháng qua đi, Diệp Mặc miễn cưỡng tu luyện tới tầng luyện khí thứ nhất, trong thời gian này, ngoại trừ Vương Dĩnh mang đến hai mươi nghìn mua một ít dược liệu nấu canh, ngoài ra không có quan hệ gì với ai làm gián đoạn việc tu luyện.

Nhưng hắn cũng biết, nếu không có vật bên ngoài tác động vào, luyện khí tầng thứ nhất không chừng đã là cảnh giới cuối cùng cả đời hắn có thể đạt được rồi.

Tuy rằng tiến độ tu luyện không lớn, nhưng hắn ở trong thư viện nơi này thu hoạch cũng không tồi, chẳng những trong gần hai tháng học hết toàn bộ sách giáo khoa từ tiểu học đến hết trung học, còn được xem qua một lần sách y dược và các loại sách kỳ môn bát quái.

Tuy rằng hắn cảm giác nơi này có gì đó rất nông cạn, nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì, dù sao hiện tại hắn cũng chỉ có luyện khí tầng thứ nhất.

Lúc nghỉ hè, thư viện trường học phải sửa chữa, Diệp Mặc cũng không có nơi nào đi. Nhưng hiện tại hắn lại lâm vào khủng hoảng kinh tế, trên người chẳng còn nhiều tiền, chỉ có hơn hai nghìn một chút, nếu nghỉ hè không đi làm thêm, về sau đừng nói việc tu luyện cần một ít dược liệu, đến việc ăn cơm cũng thành vấn đề rồi.

Nếu chỉ tìm một việc làm bình thường, đối với người khác chắc đã có thể tìm rồi, nhưng với Diệp Mặc thì không. Hắn cần tu luyện, việc này đã thành một thói quen, chỉ có luyện công mới có thể giúp hắn tìm thấy một chút phương hướng, không có tiền, chính là nói vô ích. Hơn nữa chút ít tiền làm thêm để phục vụ việc tu luyện của hắn, căn bản chính là còn kém xa.

Hắn sẽ luyện đan, nhưng hiện giờ không nói vội, hắn chỉ có thể luyện khí tầng thứ nhất, vẫn chưa thể luyện đan, nếu luyện đan thật thì sao? Nơi này có linh thảo sao? Nơi này có lò luyện đan sao?

Từ bỏ ý định luyện đan trong đầu, cũng may hắn còn có thể chế bùa, bây giờ luyện tầng khí thứ nhất, bùa cao cấp hắn không chế được, nhưng một ít bùa cấp thấp "bùa Thanh Thần", "bùa Trừ Tà", "bùa Hộ Mệnh", thậm chí bùa đơn giản như "bùa Hỏa cầu"… hắn vẫn có thể chế tác được.

Đi mua một ít giấy làm bùa, bút lông sói, chu sa… xong, mặc dù bùa tốt đều phải dùng da và máu của yêu thú chế tác, nhưng nơi này đâu thể có yêu thú, chỉ có thể dùng chu sa và máu gà trống tự mình bào chế, tuy rằng không thể chế tác bùa cao cấp, nhưng mấy loại bùa vớ vẩn này thì cũng đã được rồi.

Vừa hay thêm vào mấy dược liệu và giấy vàng cao cấp, bào chế xong là có thể làm thành lá bùa. Cứ như vậy, mấy ngàn cuối cùng của Diệp Mặc cũng hết rất nhanh.

Chu sa và máu gà thêm vào mấy thứ dược liệu rẻ tiền, được Diệp Mặc chế biến thành nguyên liệu chế bùa có mùi hương nhè nhẹ. Mấy ngàn đã là rất ít, mấy thứ này cộng lại cũng chỉ chế tác được ba mươi mấy cái bùa. Đây là còn chưa kể nguyên liệu chế tác thừa, hỏng bỏ đi.

Cũng may mặc dù Diệp Mặc luyện khí tầng thứ nhất, nhưng hắn hóa ra lại là cao thủ có thể chế tác ra bùa cấp năm, hơn nữa bùa hiện tại hắn chế tác về phẩm chất cũng không đáng nói.

Ba mươi mấy phần nguyên liệu được hắn chế thành tám cái bùa, "bùa Thanh Thần", "bùa Trừ Tà", "bùa hộ mệnh", "bùa Hỏa Cầu", mỗi loại hai lá

bùa.

Mặc dù chỉ chế ra tám lá bùa, nhưng trong đó, một tấm "bùa Thanh Thần" trong lúc đột nhiên bị nổ, được Diệp Mặc chế tác thành một loại bùa gần như là bùa tốt nhất, đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Tám lá bùa làm hắn tốn nửa tháng chế tạo, chia trung bình, thậm chí một ngày cũng không làm được một lá. Tiếp đó hắn phải đi bán bùa. Diệp Mặc đã xem qua bùa của những người này, đều là một ít bùa không có linh khí dùng giấy vàng bình thường chế tác, căn bản không có hiệu quả gì, nhưng bán cũng rất rẻ, chỉ khoảng hơn mười tệ đến mấy chục tệ một tấm, rất ít có lá bùa nào hơn một trăm tệ.

Bùa của Diệp Mặc đương nhiên không thể bán dễ dàng như vậy. Nếu thật sự hắn bán dễ dàng như vậy, thà đi làm công còn hơn.

Vì đề phòng bị người khác nhận ra, ảnh hưởng đến cuộc sống tu luyện bình lặng của hắn về sau, thậm chí sợ bị bắt lại như chuột bạch, Diệp Mặc đeo một cặp kính râm thật to, còn đội chiếc mũ vành rất thấp, đi vào vườn Hải Bảo, bắt chước mấy thầy bói, tìm một góc nhỏ đặt một quầy hàng vỉa hè, đem mấy tấm bùa đặt trên một miếng vải đen, cứ như vậy bắt đầu khai trương hàng bùa.

Tuy rằng Ninh Hải có rất nhiều người làm quản lý đô thị, nhưng ở vườn Hải Bảo thì không có, cho nên cũng không thấy ai đến làm khó gì Diệp Mặc, giúp hắn đỡ được những chuyện phiền phức.

Nếu như nói bùa của người khác là dựa vào số lượng mà kiếm tiền, Diệp Mặc biết bùa của mình chỉ có thể bán cho người biết nhìn hàng xịn thôi. Nếu là người không có con mắt nhìn hàng, tuyệt đối sẽ không mua bùa của hắn.

- A, còn có bùa Trừ Tà. Đây là cái gì, này, ông chủ, bùa Trừ Tà chỗ anh bán bao nhiêu một tấm?

Một đôi nam nữ đi đến trước mặt Diệp Mặc nói, người nam hỏi.

Diệp Mặc không ngờ hắn vừa bày sạp hàng đã có người đến hỏi giá, lập tức vui mừng nói:

- Tất cả bùa đều là mười ngàn tệ một tấm!

- Đồ thần kinh…

Diệp Mặc còn chưa nói hết đã nhận lại ba tiếng kia, và hai bóng lưng nghênh ngang rời khỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 4

Khách Hàng Đầu Tiên

Diệp Mặc còn chưa kịp nói tiếp lá bùa Thanh Thần ở bên cạnh là hai mươi ngàn tệ đã bị mắng là thần kinh. Nhưng hắn cũng không tức giận, dù sao bùa của hắn cũng chỉ bán cho người biết nhìn hàng xịn, bởi chỉ có người biết nhìn mới có thể nhận ra bùa của hắn mang theo một tia linh khí nhẹ nhàng lưu chuyển.

Tuy Nhiên khiến Diệp Mặc thất vọng chính là việc sạp hàng hắn bày ra năm ngày rồi, không ít người đến hỏi mua, nhưng vẫn chưa bán được tấm nào. Thậm chí sạp bùa của hắn ở vườn Hải Bảo đã nổi danh, bởi một tấm bùa giấy vàng của hắn phải bán mười ngàn tệ!

Rất nhiều người đến không phải để mua bùa giấy vàng, mà chỉ là xem xem rốt cuộc là loại bùa gì. Sạp hàng của hắn cũng thành trò cười ở vườn Hải Bảo, bùa người khác chế đều to bằng nửa tờ giấy A4, mà bùa của hắn chỉ to bằng lòng bàn tay, thậm chí có tấm chỉ bằng nửa lòng bàn tay. Giá bán lại cao chưa từng thấy, lại không cho mặc cả, sạp hàng như vậy không nổi danh cũng khó!

Ngày thứ chín, Diệp Mặc đã có chút bực mình, hắn xác định là nơi này vốn không có người có thể nhận thức đồ của hắn, chỉ có hắn mới biết đám bùa này đừng nói là mười ngàn, dù bán một trăm ngàn cũng không đắt, nhưng không có ai nhìn ra cũng là uổng công.

Diệp Mặc quyết định hôm nay là ngày cuối cùng, nếu vẫn không có ai đến hỏi bùa của hắn, hắn sẽ đến chợ lao động tìm tạm một việc làm, bằng không thì sẽ không có cơm mà ăn.

Mọi người cũng chỉ ngạc nhiên trong vài ngày, sạp bùa vạn tệ của Diệp Mặc tuy bị rất nhiều người đến xem, nhưng mấy ngày nay rõ ràng đã qua thời kỳ ngạc nhiên, người đến xem đã ít đi nhiều rồi.

Diệp Mặc rất nhàm chán, hắn đã chuẩn bị thu xếp gian hàng, nhưng lại bị thu hút sự chú ý bởi cuộc đối thoại giữa một thanh niên và một cô gái đi tới. Tuy rằng khoảng cách thật sự rất xa, nhưng thính lực của hắn lại không phải bình thường, có thể nghe rõ rành mạch.

- Tĩnh Văn, nơi này đều là bọn treo đầu dê bán thịt chó, toàn là người mê tín mới đến đây, pháp khí em mua đã nhiều rồi, theo anh thì thôi đi, anh đã liên hệ với khoa não một bệnh viện ở Pháp, nghe nói rất nổi danh, hay là đưa bác gái đến đó trị liệu đi.

Người nói là một thanh niên diện mạo cao lớn, anh tuấn, thật sự là một gã bảnh bao.

Cô gái kia dáng người cũng rất cao, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất cao quý, làn da trắng nõn, là mỹ nữ tuyệt sắc. Đám nữ sinh trong lớp cũng khá là xinh rồi, nhưng so sánh với cô gái này quả là một trời một vực. Diệp Mặc thật không hiểu nổi kiếp trước sao hắn lại không có tiền đồ vậy, thậm chí ngay cả loại phụ nữ đẹp thế này cũng không có phúc được nhìn thấy.

Tuy nhiên cô gái đẹp này thoạt nhìn lại lạnh như băng, mặt mày mơ hồ có chút ưu sầu. Nghe xong lời người thanh niên anh tuấn kia nói, cô gái tên Tĩnh Văn liền nhăn mặt, không phải cô không muốn cho mẹ đi viện, ba năm qua cô đã mang mẹ đi sáu nước phát triển để chữa bệnh, đi qua hơn mười bệnh viện, nhưng bệnh của mẹ cô không hề có tiến triển.

- Uông Bằng, em không bắt anh đi theo em, tự anh đi theo đấy chứ. Mẹ em mấy năm nay đi các bệnh viện còn ít sao? Anh cũng giới thiệu năm sáu cái bệnh viện, nhưng mẹ em hiện giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, nếu không kiên nhẫn, anh cứ tự nhiên, Cô gái giọng lạnh như băng, rõ ràng không có bao nhiêu thiện cảm với anh chàng bảnh bao kia.

Một cô gái khác dáng vẻ rất anh tú, nhưng chỉ đi theo sát người đẹp Tĩnh Văn kia, không nói lời nào, xem ra có vẻ là vệ sĩ.

Diệp Mặc nghe xong buồn cười, bất cứ ai bảy tám lần cho người khác ý kiến mà không thể thành công, đều không nhận được thiện cảm. Tên Uông Bằng này đúng là cực phẩm, không ngờ lại liên tiếp đưa ra những chủ ý vớ vẩn như vậy. Cô gái này nói mẹ cô đã hôn mê ba năm nay rồi, xem ra là người thực vật rồi.

Nếu như là người sống đời sống thực vật, lại mới có ba năm, nếu có thể có bùa Thanh Thần gần như thượng hạng hẳn là có thể tỉnh dậy. Nghĩ vậy, hắn lập tức kêu lên:

- Bán bùa đây! Người trúng tà, người sống thực vật, thân thể có chuyện gì mua một lá bùa của tôi có hiệu quả ngay, hai tấm là khỏi hoàn toàn…

Diệp Mặc đương nhiên là cố ý rao như vậy, mục đích của hắn là có thể kinh doanh với cô gái này không, người đẹp này có thể đi khắp bao nhiên nước, hẳn là phải có tiền, bỏ ra một hai chục nghìn tệ chắc không có vấn đề gì.

Tô Tĩnh Văn trong lòng vốn đang buồn bực, ưu sầu, nghe thấy bùa có thể trị được người sống thực vật, lập tức như nghe thấy tiên âm, không chút nghĩ ngợi đi thẳng đến chỗ Diệp Mặc đang rao to.

- Xin hỏi, bùa của anh có thể trị được người sống thực vật sao?

Tô Tĩnh Văn giọng điệu run rẩy, giống như bắt được vàng, vội vàng hỏi.

Diệp Mặc thản nhiên cười, trong lòng nghĩ nếu bùa của mình đến một người thường hôn mê cũng không cứu được, chính mình đúng là nên đập đầu vào khối đậu phụ chết đi!

Tuy nhiên lần làm ăn này là hắn cố ý mời tới, dĩ nhiên hắn muốn cuộc làm ăn này thành công, không thì đúng là hò hết mất công rồi. Giờ mỹ nữ này hỏi, hắn vội vàng nói:

- Đương nhiên rồi, bùa của tôi đừng nói cứu một người sống thực vật, dù chỉ còn thở được một hơi có bùa là có thể cứu sống, đó là bùa gia truyền…

Diệp Mặc còn định khoác lác tiếp, nhưng mỹ nữ đã cắt lời hắn, vội hỏi:

- Mẹ tôi là người sống đời sống thực vật, giờ tôi muốn bà ấy tỉnh lại, xin hỏi cần bùa gì?

Diệp Mặc gật gật đầu trong lòng tự nhủ, tôi đã sớm biết, không thì gọi cô đến làm gì, nhưng vẫn ra vẻ thâm trầm nói:

- Đơn giản, chỉ một tấm bùa Thanh Thần là đủ, chỗ này tôi có hai tấm, một tấm cao cấp bán hai mươi ngàn, một tấm bình thường bán mười ngàn, không trả giá.

- Cái gì, đồ giả thần giả thánh, lại dám lừa gạt người, tôi sẽ gọi cảnh sát đến.

Vừa nghe giá tiền một tấm bùa, gã bảnh bao tên Uông Bằng lập tức tức giận, chỉ vào mặt Diệp Mặc mắng.

Diệp Mặc nhấc chân đã đá tay Uông Bằng qua một bên, lại thầm vận nội lực, khiến tay gã về sau không thể dùng sức, nhưng bây giờ vẫn chưa biết. Về sau tay gã chỉ cần dùng lực sẽ bị trật khớp.

Diệp Mặc hành động nhanh chóng, không dừng lại chút nào, người khác không nhìn ra, nhưng cô gái oai vệ đi sau Tô Tĩnh Văn trong mắt lại lóe lên một tia sợ hãi, nhưng cũng lập tức khôi phục bình tĩnh.

Đá tay Uông Bằng qua một bên, Diệp Mặc lạnh lùng hỏi:

- Tôi không bảo anh mua, thật nực cười, cút ngay, tôi còn phải buôn bán, đừng làm cản trở.

- Thật to gan, anh…

Uông Bằng tức giận lời còn chưa nói hết, đã bị cô gái cất lời nói trong

trẻo, lạnh lùng ngăn lại.

- Uông Bằng, anh tránh ra cho, em không cần anh đi theo.

Tô Tĩnh Văn lạnh lùng nói một câu rồi lại áy náy nói với Diệp Mặc:

- Rất xin lỗi, đại sư, người này là đi theo thôi, không làm tôi thay đổi ý đâu.

- Tĩnh Văn, người này rõ ràng che mặt, hơn nữa một tấm giấy vàng to bằng bàn tay bán mười ngàn tệ, rõ là kẻ lừa đảo, mấy chục nghìn là chuyện nhỏ, nếu chẳng may bác gái có chuyện gì…

Uông Bằng còn muốn khuyên, Tô Tĩnh Văn lại sắc mặt lạnh lùng, rõ ràng không kiên nhẫn được nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 5

Thuê Phòng Trọ

Mấy người đi đi, tôi sẽ không bán đồ cho mấy người, người này ở đây ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi.

Diệp Mặc chỉ vào Uông Bằng nói với Tô Tĩnh Văn Tô Tĩnh Văn mấy năm nay lo lắng cho bệnh của mẹ không còn chút tinh thần nào, đã mất hết hy vọng với bệnh viện, nghe một đại sư nói mẹ rất có thể bị trúng tà rồi, chỉ cần mua pháp khí trừ tà, sau đó trừ khử tà khí, thì mẹ có thể tỉnh lại. Nhưng cô mua bao nhiêu pháp khí, mà mẹ vẫn không tỉnh lại, bây giờ có người nói bùa của hắn có thể khiến cho mẹ tỉnh lại, cô làm sao có thể bỏ qua.

Chính là người trước mắt này lừa cô, tuy nhiên cũng chỉ là mấy vạn đồng mà thôi, mấy vạn đồng đối với Tô gia nhà cô mà nói thực sự không đáng là gì. Chỉ cần có một tia hy vọng, cô sẽ không từ bỏ. Mặc dù sâu trong lòng cô cũng biết, những lời nói của người này thì đến 99% là giả, nhưng cô vẫn muốn thử xem.

Bây giờ nghe Diệp Mặc nói như vậy, cô làm sao có thể không lo lắng, vội vàng nói với Diệp Mặc:

- Xin lỗi, đại sư, tôi với người này không có quan hệ gì.

Nói xong Tô Tĩnh Văn lạnh lùng liếc nhìn Uông Bằng nói:

- Uông công tử, mời anh cứ tự nhiên, nhưng xin anh đừng đi theo sau tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.

Uông Bằng nghe xong những lời này của Tô Tĩnh Văn, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Diệp Mặc, trong lòng đã coi Diệp Mặc là kẻ tàn phế, lần sau

tôi nhất định sẽ gọi người đến đánh gãy tay chân của kẻ không biết điều này.

Tuy nhiên Tô Tĩnh Văn đã nói như vậy, y cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại đây, chỉ có thể ủ rũ quay người rời khỏi.

Diệp Mặc thấy ánh mắt của Uông Bằng, đương nhiên biết tên này muốn làm gì, tuy nhiên mấy ngày nay hắn chỉ là làm một cuộc làm ăn, xong việc sẽ lập tức rời khỏi, đâu có lo những chuyện khác. Hơn nữa, căn bản hắn cũng không sợ tên Uông Bằng này.

- "Thanh thần phù" của anh ở đây tôi đều mua, tất cả bao nhiêu tiền.

Thấy Uông Bằng đã đi xa, Tô Tĩnh Văn vội vàng nói.

Diệp Mặc cầm lấy hai tờ "Thanh thần phù" nói:

- Tấm bua này là tác phẩm mà tôi dốc hết tâm sức, đương nhiên sẽ không có nhiều, chỉ có hai tờ thôi. Cô chỉ cần dùng một tờ là được, còn tờ kia nếu không dùng hết, có thể dùng hộp ngọc bảo quản, bình thường 10 năm sẽ không có vấn đề gì, hai tờ tổng cộng ba mươi ngàn.

Nói xong Diệp Mặc cầm lấy hai tờ "Thanh thần phù" đưa cho Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn cầm lấy hai lá bùa, sau đó lấy tấm chi phiếu 50 nghìn đưa cho Diệp Mặc. Diệp Mặc không phải là người thích chiếm tiện nghi của người khác, bèn lấy ra một tấm 'Bùa hộ mệnh' và một tấm 'Hỏa Cầu phù' đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Nếu là 50 nghìn, hai tờ này cũng sẽ đưa cho cô là đủ.

- Tấm "Bùa hộ mệnh" này khi cô quay về làm một cái túi thơm treo bên người, còn về "Hỏa Cầu phù" là dùng để phòng thân, khi gặp bẻ bắt cóc hãy trực tiếp ném về phái hắn và nói một câu "lâm" là được.

Thấy Diệp Mặc không muốn chiếm tiện nghi của mình, trong lòng Tô

Tĩnh Như càng có hy vọng với hai tấm bùa này, nhìn thế nào cũng không thấy được tên Diệp Mặc này có thể là kẻ lừa gạt. Nghe thấy Diệp Mặc nói, vội vàng hỏi - Đại sư, không biết "Thanh thần phù" này dùng như thế nào?

Diệp Mặc cầm lấy chi phiếu nói:

- Đều giống nhau, cũng là ném vào người bệnh, sau đó nói một chữ "lâm" là được.

- Vậy, không biết quý danh của đại sư, không biết có thể đi cùng tôi đến xem bệnh cho mẹ của tôi, tôi có thể trả gấp đôi tiền cho đại sưu.

Sau khi cầm được "Thanh thần phù", Tô Tĩnh Như cảm thấy tâm trạng bực bội của mình dần lắng xuống, hơn nữa thoạt nhìn giống như một lá bùa, còn có chút tác dụng. Càng có lòng tin với Diệp Mặc, lúc này cô mới nghĩ ra là mời Diệp Mặc về.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi cùng Tô Tĩnh Văn, chỉ là khoát tay nói:

- Tôi không cần đi, lá bùa này khẳng định có thể cứu người.

Tô Tĩnh Văn và cô gái tên là Tiểu Việt kia thấy Diệp Mặc không đồng ý đi cùng mình, chỉ có thể cầm hai lá bùa quay về thử xem.

Diệp Mặc thấy hai cô rời khỏi, khẩn trương thu dọn đồ nghề, đi ngân hàng rút tiền, hiện tại hắn cần tiền gấp.

…

- Chị Văn, người này đeo kính râm lớn, hơn nữa mặt mũi đều không thấy rõ lắm, lời nói của Uông Bằng cũng có chút đạo lý, em nghĩ hắn rất có thể là một tên lừa gạt.

Tuy rằng biết rõ Diệp Mặc là một tên lừa gạt, nhưng cô gái Tiểu Việt vẫn là uyển chuyển nói.

Tô Tĩnh Văn thở dài, cô làm sao không biết Diệp Mặc là kẻ lừa đảo, nhưng cho dù biết hắn là kẻ lừa đảo, cô cũng nhất định phải thử một lần, bởi vì cô không muốn bỏ qua bất cứ cách nào có thể làm cho mẹ tỉnh lại, rõ ràng biết là bị lừa cũng phải thử một lần.

Thấy Tô Tĩnh Văn thở dài, cũng không nói gì, vệ sĩ Tiểu Việt dường như biết cách nghĩ của cô, thần sắc có chút ảm đạm, cũng không nói thêm cái gì.

Diệp Mặc lấy được 50 nghìn, việc đầu tiên chính là đi tìm chỗ để ở, bởi vì bây giờ hắn cần một ít dược liệu để luyện chế một ít nước thuốc, trong trường học rất không thuận tiện. Vẫn là đi thuê một căn phòng rẻ một chút, mặc dù trong ký túc mấy tháng cũng không thấy bóng dáng mấy sinh viên còn lại, nhưng đồ đạc của hắn đều thuộc về cơ mật, cũng không muốn bị bại lộ như vậy.

Chỉ cần có tiền, ở Ninh Hải tìm một căn phòng để thuê mặc dù rất dễ, nhưng căn phòng mà làm Diệp Mặc hài lòng thì lại rất ít. Bởi vì hắn cần nơi để ở không những phải im lặng, hơn nữa môi trường tốt nhất phải tươi mát, thậm chí còn phải có một nơi mỗi ngày có thể luyện võ.

Hắn hiện tại đang tu luyện môn võ rất khó để thăng cấp, nhưng hắn không muốn vứt bỏ những võ nghệ thế tục trước đây, chỉ cần có một biện pháp tự bảo vệ mình mới được.

Khu Ninh Độ và đại học Ninh Hải ở nơi Diệp Mặc đang học vừa đúng là đầu Nam đuôi Bắc, mặc dù là trong thành phố, nhưng cách nhau lại khoảng chừng ba mươi dặm, khi Diệp Mặc tìm thấy Ninh Độ thì trời cũng đã gần tối rồi.

Sở dĩ muốn tìm một nơi xa chỗ mình ở, có hai nguyên nhân, thứ nhất là do hắn không muốn lai lịch của mình bị người trong trường biết, thứ hai là hắn hy vọng, sau này đi đến trường đều phải chạy bộ, như vậy có thể rèn luyện thân pháp của hắn.

Đang lúc Diệp Mặc cho rằng hôm nay chắc là không tìm thấy chỗ ở, thì

một căn nhà nhỏ tỏa ra linh khí nhàn nhạt hiện ra trước mặt hắn. Khiến Diệp Mặc vô cùng bất ngờ chính là, ngôi nhà nhỏ này không ngờ đang dán chữ "có phòng cho thuê".

Vẫn chưa đi vào tiểu viện, Diệp Mặc đã quyết định trọ ở đây, không vì cái gì khác, chính là bởi vì linh khí rất đây rất tốt với hắn.

- Cậu tìm ai?

Cửa tiểu viện mà Diệp Mặc đang gõ bị mở ra, nói chuyện là người phụ nữ hơn 50 tuổi, nói xong còn đang quan sát Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại quên mất trả lời người phụ nữ này, bởi vì hắn nhìn thấy trong sân không ngờ có một gốc cây "Ngân Tâm thảo" khó trách có linh khí tỏa ra, mặc dù có loai dược liệu này, nhưng chỉ có cái gốc mà thôi, quả thực là quá ít. "Ngân Tâm thảo" có thể là linh dược chủ yếu luyện chế tụ khí đan, làm sao trong một nơi linh khí bần cùng lại có?

Diệp Mặc đè nén kích động trong lòng, đối mặt nhìn bác gái đang nhìn mình có chút kỳ quái, vội vàng nói:

- Cô à, cháu nhìn thấy ở đây có phòng cho thuê, cháu muốn thuê phòng.

Nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, bác gái này cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra là thuê phòng, vội vàng cho Diệp Mặc vào nhà.

Sau khi nói chuyện, Diệp Mặc mới biết, thì ra cái nhà này có hai phòng đông tây, còn có một phòng khách, chủ nhà thì không muốn ai thuê phòng khách. Phòng phía tây đã có một người khách trọ đi rồi, Phía Đông vốn dĩ là chủ nhà ở, nhưng bây giờ chủ nhà phải đi đến chỗ con ở khu Ninh Bắc, liền muốn cho thuê khu phía Đông, vừa lúc gặp được Diệp Mặc.

Khiến bác gái không ngờ đến là, bà báo là 1100 một tháng, người này thoạt nhìn cũng không phải là người có tiền, nhưng cũng không nói gì, trực tiếp thanh toán một năm tiền thuê nhà.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 6

Thanh Thần Phù

Bố, sao bố lại quay về?

Tô Tĩnh Văn quay lại trại an dưỡng tư nhân nhà mình, cái đầu tiên nhìn thấy không ngờ là bố của mình, từ lúc mẹ trở thành người thực vật, bố gần như dồn hết tâm trí vào quan trường. Công ty của mẹ cũng là Tô Tĩnh Văn đang quản lý, chỉ là cô cũng bởi vì chuyện của mẹ, chuyện của công ty xử lý rất lộn xộn.

Nhưng cũng chính như vậy, bố cũng không hề hỏi qua, rất ít khi đến trại an dưỡng tư nhân của Tô gia thăm mẹ. Nhưng Tô Tĩnh Văn không biết hôm nay vì sao bố lại đến đây.

- Hừ, cha không đến, con còn không biết sẽ làm gì, mua về nhiều thứ vớ vẩn như vậy, lần này thậm chí cả chuyện bùa phép cũng tin, có phải tiếp theo đến thầy nhảy cũng mời về?

Vẻ mặt Tô Kiến Trung u ám, rõ ràng là rất không hài lòng với con gái.

Tô Tĩnh Văn vừa nghe, liền biết là Uông Bằng mách lẻo, trong lòng thấy con lừa này rất trơ trẽn. Tuy nhiên cô cũng rất bất mãn với bố của mình, cứ trầm mặc như vậy, không muốn trả lời.

- Thế nào, không nói được à, bây giờ con lập tức vứt hết những đồ vớ vẩn trong nhà đi…

Giọng điệu Tô Trung Kiến cứng rắn nói.

- Bố, sau khi mẹ sinh bệnh, bố đã làm những gì, bố chỉ đến thăm mẹ một

lần lúc mẹ hôn mê, mấy năm nay, bố ở đâu? Bố tự hỏi lòng mình, xem bố có lỗi với mẹ không? Con làm gì, trong lòng con tự biết, không cần bố quản. Mẹ từ trước tới giờ chưa hề trách việc bố ở bên ngoài có bồ, nhưng còn bố thì sao, đã từng nghĩ cho mẹ chút nào chưa?

Tô Tĩnh Văn sau một lúc trầm mặc, chợt nói.

- Con…

Tô Kiến Trung bị nói cho đỏ mặt, giơ tay lên muốn cho con gái một cái tát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt tiều tụy quật cường của con gái, tay lại chậm rãi để xuống.

Trong lòng ông ta hiểu rõ, mình thật sự không có tư cách nói con gái, ông quả thực có lỗi với vợ con. Công ty của vợ bây giờ là do con gài quản lý, ông cũng không có giúp đỡ gì.

- Được rồi, cha biết cha không quản được con rồi, cha chỉ hy vọng đây là lần cuối cùng con mê tín, sau này đừng có tiếp tục làm như vậy nữa, con là người đã được học qua giáo dục đại học, lẽ nào đến cái này cũng không hiểu. Đừng vì những kẻ giả thần giả thánh ngoài đường mà tạo ra khoảng cách với Uông Bằng, phải biết rằng lời thật thì khó nghe.

Tô Kiến Trung có chút bất đắc dĩ nói.

Trong lòng Tô Tĩnh Văn cười lạnh, cô đương nhiên bố mình tại sao muốn cô ở bên Uông Bằng, bố muốn tiến thêm một bước, bắt buộc phải có sự giúp đỡ của bố Uông Bằng. Mà Tô Kiến Trung mặc dù đã là thị trưởng của cấp thành phố, nhưng những người mà Tô gia chú trọng bồi dưỡng lại không có tên của bố cô, không có sự giúp đỡ của Tô gia, Tô Kiến Trung nếu không tự tìm quan hệ, có lẽ cả đời ông cũng chỉ dừng ở chức thị trưởng.

Trên thực tế Tô Kiến Trung quả thức là nghĩ như vậy, thế lực của Uông gia không hề nhỏ hơn Tô gia, mà Tô gia cũng không phải là gia tộc lớn ở thủ đô, đối tượng bồi dưỡng chỉ có thể là mấy người có tiềm lực. Ông có thể lên

chức thị trưởng, quả thực là đã cố hết sức rồi. Hơn nữa ông cứ tiếp tục không nhờ thế lực bên ngoài, có lẽ dần dần ông sẽ biến mất khỏi tầm mắt của Tô gia. Một khi ông mượn thế lực của Uông gia để tiến thêm một bước, nói không chừng ông cụ sẽ một lần nữa bắt đầu coi trọng tiềm lực của ông.

Mặc dù biết sự tính toán của bố, nhưng Tô Tịnh Văn cũng không nói gì, Uông Bằng mặc dù có diện mạo anh tuấn, nhưng Tô Tĩnh Văn thấy, chỉ là chiếc gối thêu hoa mà thôi. Nói anh ta là con lừa bảnh bao, bên trong là một bụng quê mùa, đúng là một chút cũng không sai.

Nhìn thấy con gái đi vào phòng an dưỡng của mẹ, Tô Kiến Trung định mở miệng nói cái gì, nhưng cũng thôi, ông hiểu suy nghĩ của mình quả thực không có lợi cho con gái, nghĩ đi nghĩ lại, cũng cùng đi vào, tuy nhiên ông chỉ đứng ở ngoài cửa, không có đủ dũng khí đối mặt với người vợ đã hôn mê ba năm vẫn không tỉnh lại.

Người phụ nữ xinh đẹp nằm trên giường thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt có đến ba phần giống Tô Tĩnh Văn, tuy nhiên lại đóng chặt hai mắt lại, đôi mày dường như hơi có chút nhăn lại.

Thấy Tô Tĩnh Văn đi vào, cô y tá vẫn ngồi ở đầu giường vội vàng đứng lên, chào hỏi Tô Tĩnh Văn và lui ra.

Nhìn thấy mẹ vẫn hôn mê, đôi mắt Tô Tĩnh Văn đỏ lên, đã mấy năm rồi, mặc dù cô vẫn không từ bỏ, nhưng nỗi khổ sở trong chuyện này cô lại không có cách nào khóc lóc kể lể với người khác, chỉ có lúc đêm khuya thanh vắng, nhào vào đầu giường mẹ khóc một trận.

Lấy ra hai lá "Thanh thần phù" mà Diệp Mặc bán cho cô ra, Tô Tĩnh Văn có một chút hoảng hốt, tuy rằng biết rõ bùa này là gạt người đấy, nhưng cô vẫn không thể kìm nén nổi trong lòng kích động, dường như sau khi lôi lá bùa này ra, mẹ thật sự có thể tỉnh lại.

Nhìn con gái có chút đang tự lừa dối bản thân, Tô Kiến Trung lắc đầu, nhưng cũng không tiếp tục nói chuyện. Ông muốn đợi con gái sau khi dùng

xong lá bùa này, ông sẽ từ từ nói chuyện với con gái.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên đứng lên, lui ra phía sau hai bước, giương một tay lên, 'Thanh thần phù' trong tay đã bị ném hướng về phía người phụ nữ nằm trên giường, miệng khẽ quát một tiếng "lâm".

Nhìn thật giống như con gái đang giả thần giả thánh, Tô Kiến Trung không hề có suy nghĩ buồn cười trong đầu, trong lòng chỉ có một chút bất an và áy náy. Vì mẹ mình, con gái đã học qua đại học cũng bắt đầu tin những loại chuyện này rồi.

Tuy nhiên Tô Kiến Trung lập tức liền cho rằng hai mắt của mình có vấn đề, lá bùa bị con gái ném ra, sau khi con gái nói một chữ "lâm", không ngờ biến thành vô số hào quang màu trắng, những hào quang này không ngờ đều bay hết vào bên trong cơ thể vợ mình, hơn nữa bốn phía xung quanh rơi lả tả xuống một ít tro.

Nếu không phải cả căn phòng đột nhiên sáng lên, mắt của ông còn bị ánh sáng chiếu vào rất khó chịu, ông thậm chí cho rằng đó là ảo giác của mình. Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tô Tĩnh Văn cũng ngây dại, cô cho rằng bùa văng ra rồi, nói một chữ, cứ tiếp tục sẽ nằm ở trên chăn của mẹ, sau đó cô liền chuẩn bị tiếp tục kêu gọi mẹ của mình.

Nhưng, sự việc thật nằm ngoài dự liệu của cô, lá bùa mà cô ném ra ngoài hóa thành vô số những tia sáng màu trắng mát mẻ, sau đó những ánh sáng đó chưa chui vào thân thể của mẹ, mà lá bùa mà cô ném ra lại không thấy nữa, ngược lại nhìn thấy một đám tro nhỏ rơi xuống xung quanh.

Tô Tĩnh Văn chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, cô biết rất nhiều kẻ giả thần thánh dùng hiện tượng hóa học để lừa gạt người, nhưng cô cũng là sinh viên giỏi khoa khoa học tự nhiên, hiện tượng này, cô không có cách nào dùng phản ứng háo học để giải thích, chẳng lẽ, chẳng lẽ đây quả thật là bùa sao?

Nghĩ đến lá bùa này có thể thật sự có hiệu quả, Tô Tĩnh Văn cả người run rẩy, nếu quả thật như vị đại sư bán bùa kia nói, mẹ đáng nhẽ phải tỉnh lại mới đúng.

Nghĩ đến đây, Tô Tĩnh Văn rốt cuộc không nén nổi kích động, thoáng chốc đã vọt tới bên giường mẹ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 7

Tên Nghiện Máy Tính Ru Rú Trong Nhà

Mẹ, con là Tĩnh Văn, mẹ có nghe thấy không? Mẹ...

Tĩnh Văn kích động lắc tay người phụ nữ đang năm ngủ say trên giường, không ngừng gọi.

Tay người phụ nữ này giật giật, sau đó lông mày nhíu lại, rồi từ từ mở mắt ra. Mơ hồ nhìn con gái đang vui mừng đến mức khóc nức nở ngồi trước mặt mình, đang muốn nói gì đó, nhưng Tô Tĩnh Văn lại kích động quá, nên bổ nhào vào lòng người phụ nữ này, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ, cuối cùng mẹ cũng tỉnh lại rồi, con...

- Văn Văn...

Người phụ nữ trên giường dần dần tỉnh lại, bà dần dần cảm thấy dường như cơ thể mình nhẹ nhõm hơn nhiều, tinh thần của bà cũng đang dần dần hồi phục.

- Mẹ bị sao vậy, Văn Văn.

Người phụ nữ nằm trên giường lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, muốn ngồi dậy, chỉ có điều do nằm trên giường quá lâu, khiến cho bà ấy không thể nhất thời mà ngồi dậy ngay được. Thậm chí bà còn cảm nhận được cảm giác nhẹ nhõm ấy đang dần dần lan tỏa khắp tứ chi của mình.

Tô Kiến Trung há hốc mồm đứng nhìn, không thể tin nổi vào những điều đang diễn ra trước mắt mình, thậm chí quên cả nói chuyện, lần đầu tiên anh ta phát hiện ra, quả thực trên thế giới này vẫn tồn tại những chuyện không

thể giải thích một cách rõ ràng được, đây có phải là ảo giác không?

...

Diệp Mặc rất hài lòng với chỗ ở mới của mình, bây giờ trên người còn có mấy vạn đồng, tạm thời hắn không cần phải đi khắp nơi chạy vạy để vay tiền nữa rồi. Chỉ cần hàng ngày ở trong sân tu luyện võ công là được rồi, còn phải cẩn thận chăm sóc "Ngân Tâm thảo" đang đứng cô độc trong bồn hoa nữa chứ.

Một tháng trời, rốt cuộc Tạ Tinh cũng biết được người sống ở gian phòng phía tây là một cô gái tầm hơn hai mươi tuổi. Nhưng Diệp Mặc chỉ ở trong sân tu luyện vào buổi tối, và tập luyện võ công ở cái sân đó vào buổi sáng, hơn nữa cô gái ở phòng đối diện, hầu như ngày nào cũng dậy rất sớm để đi làm, lúc cô ấy về, thì Diệp Mặc đã ở trong phòng bắt đầu tu luyện rồi. Cho nên, một tháng rồi, nhưng hai người vẫn chưa hề gặp mặt nhau.

Diệp Mặc vốn dĩ cũng không hề quan tâm đến cô gái ở gian phòng phía tây, mặc dù cuộc sống của hắn khá đơn điệu, nhưng thời gian luyện tập hàng ngày cũng không đủ, làm gì còn có thời gian đi quan tâm đến chuyện khác.

Hứa Vi mặc dù biết căn phòng bên cạnh phòng phía đông đã được thuê, nhưng không biết người thuê căn phòng đó là người như thế nào, chỉ biết là một cậu thanh niên không lớn tuổi hơn cô là mấy, nhưng ngày nào cô cũng phải đi làm, sáu giờ sáng là đã phải ra khỏi nhà rồi, lúc về đến nhà cũng đã là hơn bảy giờ tối, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua người đó, bởi tháng này có lãnh đạo xuống kiểm tra vệ sinh, nên ngay cả cuối tuần cô cũng không có thời gian mà nghỉ ngơi nốt.

Mà người thanh niên này cũng chưa từng xuất hiện vào lúc cô đi làm hay lúc cô đi làm về, nếu như không phải mấy cây hoa trong bồn hoa ngày nào cũng có sự thay đổi, thì cô còn tưởng rằng gã thanh niên này không hề tồn tại. Qua một khoảng thời gian, cô cũng đã hiểu gã thanh niên sống ở căn phòng đối diện là một tên nghiện máy tính, chỉ thích ru rú trong nhà, hơn nữa lại còn là loại nghiện cực nặng nữa chứ.

Còn nửa tháng nữa là phải đi học rồi, một tháng tu luyện này chân khí của Diệp Mặc có tăng thêm được một chút, còn cách tầng khí thứ hai rất xa, nhưng nguyên khí của trời đất có ảnh hưởng rất lớn tới việc tu luyện. Nhưng võ công bình thường của hắn cũng không hề mất đi, trái lại, càng ngày càng thuần thục.

Diệp Mặc biết, ở nơi này muốn đạt được đến tầng tu luyện thứ hai, nếu như không có cao thủ giúp đỡ thì tuyệt đối không thể thành công được, hơn nữa, những thang thuốc bắc ở tiệm thuốc bắc đó cũng chẳng giúp được gì cho hắn trong việc luyện đến cấp thứ hai, nên chỉ có thể đặt mọi hy vọng vào "Ngân Tâm thảo" ở trong sân kia thôi.

"Ngân Tâm thảo" chỉ có một cây, cho nên Diệp Mặc cố gắng hết sức để chăm sóc cho nó có thể sống được, tốt nhất là có thể ra hạt, để sau này còn có thể trồng được hàng loạt.

Nhưng thời gian để "Ngân Tâm thảo" lớn là hai năm, còn cây "Ngân Tâm thảo" này có lẽ là cây dại, mới có hơn một năm. Cho dù Diệp Mặc có chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận đi chăng nữa, đợi cây "Ngân Tâm Thảo" này ra hoa kết trái cho hạt, cũng phải mất ít nhất là ba năm, hắn mới có thể thu được thành quả, nhưng chắc sẽ không được tốt đẹp như vậy đâu.

Diệp Mặc ra khỏi phòng, không ngờ nhìn thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi đang ngồi giặt quần áo, hắn vừa nhìn liền biết ngay đây là cô gái phòng bên cạnh, trước đây cô ta thường giặt quần áo vào buổi tối cơ mà, sao hôm nay không đi làm mà lại ở nhà giặt quần áo thế này?

Lúc Hứa Vi nhìn thấy Diệp Mặc bước vào sân, liền mỉm cười, kẻ nghiện máy tính suốt ngày ru rú trong nhà, ở cùng anh ta dưới một mái nhà cả tháng trời rồi, cũng chưa nhìn thấy anh ta lần nào, mấy hôm nay giúp đồng nghiệp chuẩn bị hôn lễ mới nhìn thấy anh ta, cái gã này đúng là nghiện đến mức không chữa được nữa rồi. Nhưng gã cũng không phải xấu xí gì, sao không thấy đi ra ngoài nhỉ? Không biết gã làm gì.

- Xin chào, tôi là Hứa Vi, sống ở cạnh phòng anh, làm việc ở bệnh viện

Lợi Khang.

Hứa Vi chào hỏi Diệp Mặc một cách vui vẻ.

Diệp Mặc cũng cười cười gật gật đầu nói:

- Tôi là Diệp Mặc, không nghề nghiệp.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy Hứa Vi, một cô gái dịu dàng đến lay động lòng người, nụ cười rất chân thành, tóc buộc gọn, không dài lắm, làn da trắng nõn nà, mặc dù không đẹp bằng cô gái bán bùa cho mình, nhưng cũng không kém cô ta là mấy, cũng coi như là một mỹ nữ.

- Anh không đi làm?

Nghe thấy Diệp Mặc nói mình không nghề nghiệp, trong lòng Hứa Vi không khỏi có chút bực bội, còn trẻ như vậy, đang ở trong độ tuổi hoàng kim, không đi làm, lại còn thuê một căn phòng, ngày nào cũng nhốt mình trong đó, có ý gì vậy? Ở đây cũng không có mạng inte, anh ta cũng không thể ở trong nhà chơi điện tử được. Hơn nữa nhìn ánh mắt anh ta cũng không giống với mấy tên nghiện máy tính, thế nên cô cẩn thận nhìn người đàn ông này lại một lần nữa, không biết người này có phải là tội phạm bỏ chốn không nữa.

Nhất thời, trái tim trong lồng ngực Hứa Vi bắt đầu đập loạn xạ.

Diệp Mặc thì lại không thèm để ý đến việc Hứa Vi nghĩ về mình như thế nào, hắn đi xem cây "Ngân Tâm thảo" mà mình tự tay đi trồng trước tiên, rồi lại đi chăm sóc tỉa tót cho cây, đang định đánh một bộ quyền, nhưng lại nghĩ đến chuyện Hứa Vi đang đứng bên cạnh nên lại thôi, quay lại chào hỏi Hứa Vi, rồi đi ra cửa.

Hứa Vi nhìn bóng Diệp Mặc ở cửa, thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến cảnh gã chăm sóc hoa chu đáo như vậy, thần thái chăm chú, thầm nghĩ mình đã quá đa nghi rồi, một tên tội phạm làm gì có tâm trạng mà đi chăm sóc hoa cơ chứ?

Nhìn trang phục của gã, cũng không rõ gã có phải là người có tiền hay không, quả thực là không biết hàng ngày gã làm những chuyện gì.

...

Công viên Thanh Độ Hồ, là công viên gần chỗ Diệp Mặc ở nhất, diện tích ở đây cũng không nhỏ, còn có một hồ nước rất trong. Rất nhiều người già hoặc người yêu thích thể dục thể thao đều đến đây để luyện tập, Diệp Mặc cũng đến đây, chỉ là hắn vốn thích tập quyền ở trong sân hơn thôi, hôm nay là lần đầu tiên đến công viên Thanh Độ Hồ để tập quyền.

Nơi đây không khí cũng không tệ, hơn nữa môi trường còn tốt hơn ở sân rất nhiều. Đánh xong một bộ quyền, Diệp Mặc cảm thấy rất hài lòng, nguyên khí trong người lại được bổ sung thêm một ít, mặc dù còn cách tầng khí thứ hai rất xa, tuy nhiên chỉ cần có tiến bộ thì đó đã là một chuyện tốt rồi.

- Anh bạn quyền pháp rất tốt, chỉ có điều, tôi biết khá nhiều bài quyền, nhưng lại không nhìn ra anh bạn đang đánh quyền gì, thật sự là hổ thẹn.

Lúc Diệp Mặc thu quyền, có một người đàn ông trung niên tầm hơn ba mươi tuổi bước đến tán thưởng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 8

Bạn Cùng Thuê Phòng

Người đàn ông trung niên này vừa lúc nãy cũng đứng gần đánh quyền, Diệp Mặc cũng nhìn thấy, chỉ có điều, Diệp Mặc cho rằng quyền pháp của anh ta thực chất chỉ là khoa chân múa tay mà thôi, không hề để tâm vào trong đó, lúc này lại thấy người này chạy đến chào hỏi, nên cũng không thèm để ý đến. Nhưng cũng vẫn phải khẽ mỉm cười nói:

- Tôi chỉ khoa chân múa tay tùy ý thôi mà, cũng không có gì đặc biệt.

Nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, người đàn ông trung niên này xấu hổ cười gượng, rõ ràng, Diệp Mặc không muốn làm quen với anh ta, nhưng quả thực anh ta thấy quyền pháp của Diệp Mặc cũng không tồi, chắc cũng không kém quyền pháp của mình là mấy, khiến cho anh ta nổi hứng muốn làm quen kết bạn, nên mới chủ động chào hỏi.

- Tôi tên Phương Úy Thành, vừa nhìn là biết cậu thầy giỏi tài cao, nhất thời ngứa tay, sao, chúng ta đàm đạo một chút đi.

Sau khi người đàn ông trung niên này nói xong, Diệp Mặc mới biết anh ta đến tìm mình để đánh nhau.

Nhìn nhìn Phương Úy Thành, Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Anh không phải là đối thủ của tôi, miễn bàn đến.

Phương Úy Thành ngây người ra, vừa rồi, nghe những lời của cậu thanh niên này, anh ta còn cảm thấy cậu ta rất khiêm tốn, sao bây giờ lại thốt ra những lời hống hách như thế này? Không khỏi có chút nóng mặt, thầm nghĩ, mặc gì quyền pháp của gã thanh niên này khiến mình phải chú ý, nhưng nói

mình không phải là đối thủ của hắn, thì hắn quá đề cao bản thân mình rồi đấy.

Phương Úy Thành mười bảy tuổi tòng quân, ba mươi hai tuổi mới xuất ngũ, sau khi xuất ngũ dù chỉ làm một lái xe, nhưng công phu đã học được thì không hề quên, sao dám nói mình không phải là đối thủ của hắn? Gã thanh niên này cũng lắm mới chỉ hơn hai mươi tuổi đầu là cùng, nếu nói anh ta không phải là đối thủ của một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, thì có nói thế nào anh ta cũng không tin được.

Sở dĩ anh ta muốn so quyền cùng với gã thanh niên trẻ tuổi này, bởi anh ta cảm thấy quyền pháp của đối phương không phải là loại quyền pháp đẹp mắt, hơn nữa của mình cũng vậy, mà động thủ với anh ta chắc chắn có lợi cho mình.

- Làm sao cậu biết tôi không phải là đối thủ của cậu? Nói thật, tôi là bộ đội xuất ngũ, sau khi xuất ngũ trở về, tôi vẫn chưa tìm được đối thủ cho mình, một khi cậu đã tự tin như vậy, chúng ta đánh thử xem nào.

Lúc này sắc mặt của Phương Úy Thành đã trở nên hơi khó coi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, một khi anh đã muốn thử, vậy thì anh động thủ đi.

- Ngay tại đây sao? Không tìm chỗ nào rộng hơn à?

Phương Úy Thành nhìn xung quanh.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Dù sao thì cũng chỉ là mấy chiêu, không cần phải đi đâu cả.

- Cậu...

Phương Úy Thành bị những lời của Diệp Mặc chọc tức đến tận cổ, trong lòng bắt đầu cảm thấy tức giận, có chút nóng giận nói:

- Một khi đã như vậy, hãy xem đây.

Một chiêu hắc hổ móc tim, chiêu hắc hổ móc tim này của Phương Úy Thành nhìn thì đơn giản, đợi đến khi người thanh niên kia động thủ, anh ta sẽ lập tức biến chiêu, khiến cho hắn ta biết được sự lợi hại của mình.

Phương Úy Thành vừa ra nắm đấm, còn chưa kịp biến chiêu, Diệp Mặc đột nhiên tiến lên một bước, nháy mắt đã chộp lấy nắm đấm của Phương Úy Thành, giơ tay lên, cơ thể nặng cả trăm cân của Phương Úy Thành bị nhấc bổng lên, nhất thời có chút choáng váng.

Điều này quả thực ngoài sự tiên liệu của anh ta, đợi đến khi anh ta tỉnh lại, mới phát hiện mình bị Diệp Mặc quăng đến tận bên cạnh một tảng đá, còn không thấy bóng dáng của gã thanh niên đã ra tay với mình đâu nữa.

- Lợi hại...

Một lúc lâu sau, Phương Úy Thành mới phản ứng lại được thì thào nói. Cho dù lúc anh ta còn luyện tập trong quân đội, cũng không thể có ai chiến thắng anh ta một cách dễ dàng như vậy.

...

Lúc Diệp Mặc bước vào cái sân nhỏ, không ngờ Hứa Vi vẫn đang chăm chú quan sát hoa cỏ mà hắn chăm sóc, Diệp Mặc mặc dù trồng rất nhiều hoa, nhưng chủ yếu là để che dấu cái cây "Ngân Tâm thảo" kia.

Nhìn thấy Diệp Mặc đi tới, Hứa Vi có chút xấu hổ, vội vàng đứng dậy, lắp bắp nói:

- Không ngờ anh lại thích trồng hoa, bình thường đàn ông mà trồng hoa thì đều là những người rất cẩn thận tỉ mỉ, trông dáng vẻ thì anh cũng có vẻ giống như một người rất cẩn thận tỉ mỉ. À, hôm nay tôi có mua một ít thức ăn, lát nữa chúng ta ăn chung đi, cũng coi như hàng xóm mới làm quen với nhau.

Diệp Mặc vẫn thường ăn cơm ở ngoài, không ngờ hôm nay lại có người mời cơm, đây đương nhiên là chuyện mà hắn tuyệt đối không từ chối, cười cười nói:

- Được, vậy thì phải đa tạ rồi. Tôi thấy ngày nào cô cũng đi sớm về khuya, sao hôm nay cô không đi làm?

- Mấy hôm nay đồng nghiệp của tôi xin nghỉ phép, vừa hay tôi lại có mấy ngày nghỉ, nên đi làm thay cô ấy ca tối.

Hứa Vi không ngờ con nghiện máy tính này lại quan sát cẩn thận đến vậy.

Hứa Vi nấu ăn cũng không tệ lắm, ít nhất so với Diệp Mặc suốt ngày đi ăn lung tung ở ngoài thì còn tốt hơn nhiều.

- Đồ ăn hôm nay rất ngon, cảm ơn cô.

Diệp Mặc thầm nghĩ nếu như ngày nào cũng có thể đến đây ăn trực thì tốt biết mấy, mình không cần ngày nào cũng phải ra ngoài ăn nữa rồi.

- Là hàng xóm với nhau cả mà, có gì mà phải cảm ơn, sau này anh có thể mời tôi ăn cơm mà.

Hứa Vi mỉm cười nói, cô cảm thấy Diệp Mặc không giống người xấu lắm.

Diệp Mặc cười xấu hổ nói:

- Từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ tự nấu cơm cho mình...

- Vậy đi nhà hàng Hứa Vi cảm thấy Diệp Mặc có chút gì đó rất đáng yêu, bình thường nếu mời một cô gái không thân lắm ăn cơm, làm gì có chuyện tự mình nấu, toàn phải đi nhà hàng đó thôi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, sau này có cơ hội, tôi sẽ mời cô đi ăn cơm.

Trong lòng thầm nghĩ, tôi biết mà trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí chứ, quả nhiên là vừa ăn xong bữa này liền mắc nợ người ta ngay một bữa khác.

- Diệp Mặc chúng ta đổi số điện thoại cho nhau đi, số điện thoại của tôi là 13xxxxxxxx, số điện thoại của anh là bao nhiêu?

Hứa Vi lấy ra chiếc điện thoại màu hồng phấn nhìn khá tinh xảo.

- Tôi không có điện thoại, sau này có việc gì trực tiếp đến gõ cửa phòng tôi là được rồi, những chuyện bình thường tôi đều có thể giúp cô được, tôi về đây.

Nói rồi, Diệp Mặc đứng dậy quay về phòng mình.

Hứa Vi sửng sốt hồi lâu, thầm nghĩ bây giờ đến một anh công nhân bình thường còn có điện thoại, gã Diệp Mặc này đến điện thoại để liên lạc cũng không có, gã này chắc đã nhẵn túi thật rồi, xem ra tiền thuê nhà chắc cũng chưa trả, đúng là không biết tại sao chủ nhà lại cho gã thuê phòng.

Nhưng gã này rất sĩ diện, rõ ràng còn nói có thể giúp được mình những chuyện bình thường. Hứa Vi lắc đầu, xem ra Diệp Mặc này cũng không phải là người xấu, chỉ là một kẻ thích sĩ diện, mình có nên tìm ở bệnh viện một công việc chân tay cho anh ta không nhỉ, như vậy còn tốt hơn là không có việc làm.

Hứa Vi còn đang nghĩ, mình tốt xấu gì thì cũng là một mỹ nữ, sao cái tên Diệp Mặc này không ngồi thêm một chút nữa, chuyện này đúng là khiến người ta phải chịu đả kích, giống như là hắn ta thực sự chỉ đến ăn cơm thôi. Nhưng Hứa Vi cũng mau chóng nghĩ ra rằng, có lẽ hắn ta tự ti, dù sao cũng thất nghiệp, thậm chí đến ngay cả một cái điện thoại cũng không mua nổi, đương nhiên là cảm thấy xấu hổ khi ngồi nói chuyện với mình rồi, nghĩ đến đây, Hứa Vi liền lấy lại được cân bằng.

Diệp Mặc quay trở lại với căn phòng của mình, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, mình có nên mua một cái điện thoại không, nhưng nghĩ đến chuyện hắn mua điện thoại cũng chẳng để làm gì, nơi này cũng chẳng có ai thân thích, liên lạc với ai đây, nghĩ rồi tốt hơn hết là thôi.

Năm mươi ngàn trong người, hắn đưa cho chủ nhà một ít để mua dược liệu, cộng thêm với chi phí hàng ngày, cũng chỉ còn lại hơn hai mươi ngàn, Diệp Mặc quyết định sẽ đi bán hàng vỉa hè lại.

Bất quá lần này hắn không bán bùa nữa, thứ bùa này quá khó bán, lần trước nếu như không phải hắn ngẫu nhiên gặp phải người phụ nữ đang có tâm sự, thì nói không chừng đến tận bây giờ hắn cũng chưa bán được tấm nào cũng nên.

Lần này, hắn muốn mở một sạp hàng thuốc nhỏ ở chợ đêm, sở dĩ muốn bán thuốc, bởi đã có Hứa Vi chỉ bảo rồi.

Nguyên nhân mở sạp thuốc là vì, nó có tính lưu động cao, tránh việc người khác nhìn chằm chằm vào mình, hơn nữa mở quầy hàng ở chợ đêm, ngoài việc tránh được đội quản lý đô thị, còn có thể bày được một số hàng mình luyện được, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là lăng băm thì bị cấm, chính phủ không cho phép hành nghề, nên chỉ có thể làm vào buổi tối.

Diệp Mặc cũng lên kế hoạch giống như lúc đi bán bùa, một là không bán, một khi đã bán thì phải đủ tiền ăn cả năm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 9

Hoa Khôi Trường Đại Học Ninh Hải

Ngày hôm sau, Diệp Mặc không tới công viên Thanh Độ Hồ để tập thể dục, mà sáng sớm đã thức dậy đứng ở trong sân luyện một bộ quyền, sau đó đi ra ngoài mua đồ. Cứ như vậy, số tiền hắn còn dư lại đã khiến hắn lâm vào nguy cơ. Khi hắn chuẩn bị tất cả đã thỏa đáng, đại học Ninh Hải đã bắt đầu khai giảng, Diệp Mặc đã là sinh viên năm thứ tư của Đại học Ninh Hải rồi.

Không nằm ngoài dự đoán của mọi người, Diệp Mặc không có môn nào thi đạt, toàn bộ đều phải thi lại. Tuy nhiên Diệp Mặc không có để ý chuyện này, mà trường học cũng như vậy. Nếu như là sinh viên bình thường chỉ cần vượt quá ba môn phải thi lại, nói không chừng cũng sẽ bị xử phạt nghiêm trọng, thậm chí bị thôi học, nhưng Diệp Mặc lại thuộc loại đặc biệt.

Tuy rằng hắn đã bị đuổi ra Diệp Gia rồi, nhưng trường học sẽ không vì chuyện này mà đắc tội với Diệp Gia, ai biết đại gia tộc người ta đang chơi đùa trò gì, dù sao hắn học xong bốn năm thì cũng rời đi, trường học cũng không có tổn thất cái gì, cũng giống như lúc hắn vào học tại Đại học Ninh Hải, cũng không phải thi vào.

Đối với việc phải thi lại tất cả các môn học, Diệp Mặc không có để ý, hắn căn bản cũng không có để ở trong lòng. Hắn còn đang chuyên tâm chuẩn bị sạp chợ đêm của hắn, cái này và việc hắn ban ngày đến thư viện trường học, buổi tối đi chợ đêm bày quầy bán hàng không có gì xung đột.

Diệp Mặc mỗi ngày tới Đại học Ninh Hải đều là chạy bộ, mục đích chủ yếu chính là vì rèn luyện 'Vân Ảnh bộ'. Hiện tại hắn tu luyện cũng không thể lấy được tiến triển, nếu như ngay cả thế tục võ nghệ cũng không thể tu luyện, hắn còn thật sự có một cảm giác nguy hiểm. Tuy nhiên ở trong này hắn

không cảm nhận được cái loại nguy cơ đánh giết của đại lục Lạc Nguyệt, điều này làm cho hắn an tâm không ít.

Khai giảng đã là tuần thứ hai rồi, Diệp Mặc tuy rằng còn chưa dọn xong y quán chợ đêm, nhưng hắn đã cảm thấy 'Vân Ảnh bộ' tiến bộ nhiều hơn, xem ra mỗi ngày đi sớm về trễ, cộng lại gần bảy mươi dặm lộ trình với hắn mà nói vẫn có chỗ tốt.

Sáng nay, Diệp Mặc ngủ dậy hơi muộn một chút, ngủ nhiều hơn một giờ so với bình thường, chờ hắn chạy đến Đại học Ninh Hải cũng đã hơn bảy giờ, lại đi ra tiệm tạp hóa ngoài trường làm một chén sữa đậu nành, mấy cái bánh bao, ăn xong thì đã gần tám giờ.

- Anh trai, anh muốn mua một đóa hoa không?

Bên ngoài tiệm tạp hóa một cô bé cầm trong tay một bó hoa tươi, có chút khẩn trương và nao núng tới trước mặt Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc nhìn cô bé mỏng manh này, khí trời cuối tháng chín mấy ngày nay buổi sáng còn có chút cảm giác mát. Cô bé này sớm như vậy đã đi ra bán hoa hồng, xem ra trong nhà hẳn là có chút khó khăn. Diệp Mặc nhớ tới chính mình trước đây, cũng là một đứa trẻ lang thang, mãi cho đến chín tuổi mới được một gã lão đạo đưa tới môn phái của sư phụ, tuy nhiên thời gian chưa tới một năm lão đạo đã chết rồi. Sau khi lão đạo chết, hắn ở cùng sư phụ Lạc Ảnh, cuộc sống mới tốt lên.

- Sao em không đi học?

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ lúc này đúng là thời điểm lên lớp, nơi này chế độ giáo dục bắt buộc học chín năm, cô bé này không nên bỏ học chứ.

- Hôm nay là thứ bảy, em giúp chị đi ra bán hoa đấy.

Cô bé này thanh âm trả lời rất nhỏ, nhưng Diệp Mặc nghe ra sự xót xa trong lòng của cô bé, tuy nhiên Diệp Mặc cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể hỏi:

- Được, anh mua một đóa, bao nhiêu tiền một đóa?

Trong lòng của hắn vẫn đang suy nghĩ, không nghĩ tới hôm nay lại là thứ bảy, hắn mỗi ngày chạy tới chạy lui, đều quên thời gian rồi.

- Năm tệ, nếu mua nhiều hơn thì em bán ba tệ thôi.

Cô bé nghe nói Diệp Mặc muốn mua hoa, thanh âm lập tức liền trở nên có chút trong trẻo, rõ ràng lời nói của Diệp Mặc đã kéo lòng tin của cô bé.

- Được rồi, hoa trong tay em anh đều mua hết, tiền của em nè.

Diệp Mặc nhìn hoa hồng trong tay cô bé, phỏng chừng có hai mươi đóa. Xuất ra một trăm đồng tiền đưa cho cô bé, nhận hoa trong tay cô bé, hắn xoay người rời đi.

- Anh trai ơi, em còn muốn trả tiền thừa cho anh.

Cô bé vừa thấy là một tờ một trăm tệ, nếu mua hết thì cô tính là ba tệ một đóa, hơn nữa nếu là năm tệ một đóa cũng có thể trả giá mà.

- Không cần, tặng hoa cho bạn gái không thể giảm giá, tạm biệt.

Diệp Mặc cầm lấy hoa đã biến mất ở cửa trường học Đại học Ninh Hải.

Nếu như là ở thời điểm tan học, nói không chừng chỗ hoa đó Diệp Mặc mang về ném cho Hứa Vy rồi, tuy nhiên bây giờ là trong trường học, xem ra hắn chỉ có thể tìm một cái thùng rác mà vứt đi.

- A, người vừa rồi mua hoa có phải là Diệp Mặc trường chúng ta không? Hắn lại có bạn gái? Nói lời còn rất có triết lý đây, tặng bạn gái hoa không thể giảm giá, ai lớn gan như thế, lại dám làm bạn gái của hắn?

Cửa trường học hai nữ sinh nhìn thấy Diệp Mặc cầm hoa hồng đi vào trường, có một nữ sinh nhận ra Diệp Mặc nên kỳ quái hỏi.

- Hắn chính là Diệp Mặc?

Một nữ sinh khác cũng có chút ngạc nhiên hỏi, tuy nhiên cô so với nữ sinh vừa nói kia tuyệt đối xinh đẹp hơn nhiều. Rất rõ ràng câu hỏi của cô có ý tứ là nghe nói qua Diệp Mặc người này, nhưng lại không biết hắn.

- Tô Mi, cô là hoa khôi của trường Đại học Ninh Hải, cô đương nhiên không biết thế giới bi thảm của hắn, tôi lại biết người này, nghe nói chính là một cái bi kịch. Chúng ta đuổi theo mau, nhìn bạn gái của hắn là ai.

Một nữ sinh khác hì hì cười.

- Yến Tư, nhưng tôi lại cảm giác hắn không phải vì bạn gái mà là vì cô bé kia nên mới mua.

Nữ sinh Tô Mi lại cau mày nói.

- Tiểu My, đang muốn đi tìm em, không ngờ lại gặp em ở cửa trường học, hôm nay anh xem em rất rảnh, anh mời em ăn cơm, em sẽ không nói không có thời gian chứ.

Yến Tư còn chưa kịp nói chuyện, một thanh âm đã đúng lúc rơi vào tay.

Một chiếc xe BMW đời bảy vững vàng dừng ở cửa trường học trên xe đi ra chính là một thanh niên có dung mạo rất khá, nhưng làn da có chút không khỏe mạnh, nhìn thấy Tô Mi vẻ mặt rất vui vẻ.

- Là Trịnh Văn Kiều, anh cả công tử của Đại học Ninh Hải, Mi Mi, bạn thực sự rất hấp dẫn nha, hoa khôi giảng đường và đệ nhất công tử, thực hâm mộ bạn...

Yến Tư vẻ mặt hâm mộ nhìn Tô Mi, loại ánh mắt này nghĩa là muốn mình được như Tô Mi thì tốt quá.

Tô Mi sắc mặt trầm xuống, lập tức quay đầu nhìn tên công tử trẻ tuổi này, có chút thật có lỗi nói:

- Xin lỗi, bạn trai tôi đã tới.

Nói xong Tô Mi chạy mau vài bước, đi tới bên cạnh Diệp Mặc, giơ tay vén cánh tay Diệp Mặc lên, lại lấy một loại giọng điệu cực kỳ ôn nhu nói:

- Mặc tử, anh sao giờ mới đến, em chờ anh lâu rồi, hoa này là mua cho em sao? Thật đẹp Diệp Mặc không hiểu ra sao cả bị một mỹ nữ xinh đẹp không biết từ đâu chạy tới khoác tay, còn nghĩ hoa trong tay mình cầm là tặng cho cô ta. Lòng thầm nói mình từ khi nào có bạn gái xinh đẹp như vậy? Hắn tại sao không biết?

Tuy nhiên Diệp Mặc thấy Trịnh Văn Kiều cách đó không xa mới từ trên xe BMW đi xuống, sắc mặt âm trầm đáng sợ, liền biết mình lại bị làm bia đỡ đạn.

Nhìn mỹ nữ ôm mình nét mặt tươi cười như hoa, Diệp Mặc trong lòng hừ lạnh một tiếng, một loại cảm giác chán ghét từ đáy lòng dâng lên.

Người phụ nữ này tự cho là mình rất xinh đẹp, giống như không đem người khác để vào mắt. Đối với nàng mà nói chỉ là lấy mình làm bia đỡ đạn trong chốc lát, sự tình qua đi, cô ta lại phủi mông biến ngay, lưu cho mình một đống cứt thối. Giống như cô ta lấy Diệp Mặc hắn làm bia đỡ đạn là vinh hạnh của Diệp Mặc, loại nữ nhân tự đắc ý đó, mình cảm giác dường như quá mức tốt bụng một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 10

Tôi Thật Tâm Muốn Mời Anh Ăn Cơm

Vừa thấy ánh mắt thanh niên này tái nhợt, chỉ biết hắn sẽ tuyệt đối không buông tha cho mình. Tuy rằng Diệp Mặc hắn không sợ bất cứ kẻ nào, nhưng vô duyên vô cớ bị tính kế như thế này, trong lòng của hắn rất là không thoải mái. Hơn nữa đây là hắn, đổi lại nếu là Diệp Mặc, tổn hại sau chuyện này tuyệt đối là nghiêm trọng.

Sắc mặt tái nhợt của thanh niên vừa thấy cũng không phải là đồ tốt, nếu bỏ qua Diệp Mặc hắn, vậy hắn ở Tu Chân giới mười mấy năm đã thật uổng công.

Mắt không biểu tình nhìn chằm chằm mỹ mạo cô gái bên người liếc mắt một cái, Diệp Mặc không nói gì, tuy rằng hắn rất phản cảm với động tác không chịu trách nhiệm của nữ sinh này, không chút nào suy xét động tác này sẽ mang đến hậu quả cho người khác. Nhưng hắn cũng không thích sắc mặt tái nhợt xanh lét như mắt cá chết của người đó, nếu người này dám tìm hắn gây phiền phức, hắn không ngại khiến hắn ta nhớ cả đời.

- Bằng hữu, không tồi a, thậm chí ngay cả hoa khôi Tô Mi cũng vài phần kính trọng cậu, mình làm quen một chút đi, ta tên là Trịnh Văn Kiều, thấy cậu rất quen, hẳn là người quen nhỉ.

Trịnh Văn Kiều đi đến phía trước Diệp Mặc, thản nhiên nói. Trong mắt sự khinh thường và ác độc chợt lóe lên, thậm chí còn toát ra một ít thương hại, dường như nhìn thấy bộ dạng Diệp Mặc quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

- Cút...

Diệp Mặc không chút do dự quát Trịnh Văn Kiều, lấy kinh nghiệm sinh tồn của hắn ở Tu Chân giới, chỉ nhìn ánh mắt Trịnh Văn Kiều, liền biết y đang suy nghĩ gì rồi.

Nếu quả thật cấp bách, hắn không ngại giết người này, nơi này không có chỗ cho ta, nhưng nơi khác sẽ có. Tuy rằng hắn cũng hiểu được nơi này là xã hội pháp chế, giết người đều là sau lưng, lộ liễu giết người, vẫn là rất nghiêm trọng đấy, nhưng một số bản tính không phải nói sửa liền sửa được. Hắn là người Tu Chân, cho dù là ở rừng sâu núi thẳm cũng giống như vậy thôi.

- Cậu, được, thật can đảm...

Diệp Mặc chuẩn bị một khi Trịnh Văn Kiều động thủ, trước hết giáo huấn y một chút, không nghĩ tới Trịnh Văn Kiều không ngờ nói chỉ là vài chữ, vẻ mặt âm trầm xoay người rời đi.

Diệp Mặc nghĩ Trịnh Văn Kiều hẳn là thấy thân thể hắn cường tráng, sợ chịu thiệt cũng không dám động thủ, đoán chừng là đi gọi người, nhưng hắn căn bản không để vào mắt.

- Diệp Mặc, anh? Anh có biết hắn là ai không?

Tô Mi cũng không nghĩ đến Diệp Mặc này dũng mãnh như thế, ngay cả đệ nhất công tử đều không để vào mắt, cha Trịnh Văn Kiều là Phó thị trưởng Ninh Hải, hơn nữa thực nghiệp Khâu Thị của mẹ y cũng là một trong Top 100 xí nghiệp ở Trung Quốc, có lẽ không ai ở trường này không biết đến.

Một anh cả công tử như vậy, không ngờ bị Diệp Mặc giáp mặt nói cút, Diệp Mặc này đầu óc quả nhiên có chút vấn đề, tuy nhiên hành vi của hắn mình lại rất thích.

Tô Mi rất nhanh liền kịp phản ứng, trong lòng lại cũng là khâm phục Diệp Mặc, hắn giúp mình đuổi ruồi bọ đi, hơn nữa là loại ruồi bọ cô rất chán ghét. Lập tức cười khanh khách nói:

- Diệp Mặc, đã sớm nghe nói đại danh của anh, không nghĩ tới anh ngay

cả Trịnh Văn Kiều cũng dám mắng, hôm nay thật sự là cảm ơn anh rồi, thế nào, em mời khách, cùng đi ăn một bữa cơm đi.

Tô Mi nói ra lời nói này, cô cho rằng hẳn là đã cho mặt mũi, còn có người nào có thể khiến Tô Mi mời khách đây, người muốn mời nàng đã xếp hàng vượt ra khỏi Ninh Hải rồi. Ý nghĩ của nàng, Diệp Mặc hẳn là niềm vui bất ngờ đáp ứng mình, sau đó vui vẻ đi theo phía sau nàng, không ngừng cảm tạ nàng mời khách.

Nhưng điều vượt ra ngoài dự kiến của nàng chính là, Diệp Mặc lại có chút chán ghét nhìn cô một cái, thậm chí ngay cả một trả lời đều không có, xoay người liền tiến vào thư viện, dường như cô chỉ giống như không khí, đem Tô Mi ngây ngô như gà gỗ gạt ở bên ngoài.

Mãi cho đến khi Diệp Mặc đi vào thư viện đã lâu, Tô Mi lúc này mới phản ứng lại. Người này không ngờ làm vẻ ta đây như thế, Tô Mi chưa khi nào chịu lạnh nhạt như thế, huống chi là chính mình mời hắn ăn cơm. Bị một tên vô dụng không nhìn như vậy, trong nội tâm nàng cảm giác khó chịu tựa như ăn phải ruồi bọ, sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng.

Không được, bất kể như thế nào, mặt mũi này không thể mất, tôi cũng không tin tôi mời không được anh, nghĩ đến đây, Tô Mi cũng đi vào thư viện.

Mặc dù là thứ Bảy, nhưng người cũng rất nhiều, không có chỗ trống ngồi nữa, Tô Mi đã nhìn thấy Diệp Mặc. Hắn đứng ở phía trước một cái giá sách y dược, trong tay đang liếc nhìn một quyển sách.

Tô Mi một tiếng cười lạnh, còn giả học y nữa, ngay cái chỗ ngồi đều không lấy được, trong lòng có chút khinh bỉ người này.

Tuy nhiên Tô Mi vừa đi vào thư viện, lập tức liền có mấy người gã bảnh bao tranh nhau nhường chỗ. Có thể làm cho Tô Mi ngồi bên người là một loại vinh hạnh, cô là đệ nhất mỹ nữ mà.

Người khác tiến vào không có chỗ ngồi, nhưng Tô Mi có thể lựa chọn chỗ ngồi. Cô lựa chọn một chỗ có thể dễ dàng thấy được Diệp Mặc rồi ngồi xuống, chỉ là một cái mỉm cười khiến cho gã bảnh bao nhường chỗ hôn mê nửa ngày. Tô Mi tùy tiện cầm lấy một quyển sách, trên thực tế là nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Theo cô thấy, Diệp Mặc tiến vào hoàn toàn là vì giả bộ, tuyệt đối sẽ không kiên trì nửa giờ, liền sẽ rời đi.

Nhưng điều khiến Tô Mi thật không ngờ chính là, vài cái nửa giờ trôi qua, Diệp Mặc không có ý muốn rời đi, cũng không có ý muốn tìm chỗ ngồi một chút.

Tốc độ đọc sách của hắn thật nhanh, hơn nữa cứ đứng bên cạnh giá sách y dược, một giờ trên cơ bản phải thay đổi ba đến bốn quyển sách, hơn nữa Tô Mi xem rất rõ ràng, hắn mỗi quyển sách đều xem vô cùng mau, nhưng đều là từ đầu tới đuôi, một tờ cũng không bỏ qua, tuy nhiên tốc độ giở sách quả thực quá là nhanh.

Giả vờ, anh cứ giả vờ đi. Loại tốc độ giở sách này, không cần nói xem nội dung, còn phải lý giải, ngay cả xem cái tiêu đề đều có chút quá nhanh.

Diệp Mặc đã đắm chìm trong y học tại nơi này, viện y học Đại học Ninh Hải vẫn tương đối nổi danh đấy, cho nên sách y học nơi này cũng khá đầy đủ hết, nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, tuy rằng cũng có chút mới mẻ độc đáo, lại đều không vượt ra ngoài một dàn giáo.

Bất kể là trung y hay là Tây y, đều là giống nhau. Tuy nhiên mặc dù là như vậy, hắn vẫn ghi nhớ qua từng nội dung. Hắn vốn có trí nhớ rất tốt, hơn nữa hiện tại đã là luyện khí một tầng rồi, đã có một chút thần thức, cho nên hắn xem những sách này trên cơ bản không tốn phí bao nhiêu thời gian.

Mấy thứ này so sánh với nội dung công pháp hắn tu luyện, thực sự kém quá xa. Nếu hắn là Trúc Cơ Kỳ, hắn có thể dùng năm canh giờ xem hết toàn bộ sách y học trên giá sách. Nếu hắn đã là Kết Đan Kỳ, hắn ba giờ có thể xem hết toàn bộ thư viện, nếu hắn đã là Nguyên Anh, hắn thậm chí đều không cần tiến vào thư viện, thần thức thoáng quét một chút, những thứ kia

liền không chỗ nào che giấu.

Bộ sách dù sao cũng là bộ sách, so với nội dung Ngọc Giản còn kém quá xa. Nhưng Nguyên Anh kỳ làm sao có thể, chính là kiếp trước, hắn cũng chỉ là Trúc Cơ tu sĩ mà thôi.

Tô Mi lại càng đợi càng nóng lòng, đã hơn ba giờ chiều rồi, hắn rõ ràng còn đang xem sách, ngay cả cơm trưa cũng không đi ăn, cô bởi vì phải theo dõi hắn, chỉ có thể đói bụng chờ.

Cô không hiểu tại sao mình nhất định phải khiến cho hắn nghe lời mình, đi ăn một bữa cơm, nhưng hắn cự tuyệt chính mình, trong nội tâm nàng chính là rất không thoải mái.

Đang lúc Tô Mi không thể nhịn được nữa, Diệp Mặc rốt cục buông sách trong tay xuống, đi ra thư viện.

Tô Mi thấy thế, ngay lập tức đi theo ra ngoài.

- Cô còn có chuyện gì?

Diệp Mặc thanh âm rất lạnh, rất rõ ràng, hắn vẫn biết Tô Mi đi theo hắn.

- A...

Tô Mi bị Diệp Mặc đột nhiên hỏi ngơ ngác một chút. Tuy nhiên lập tức liền phản ứng, vội vàng nói:

- Là như vậy, bởi vì anh buổi sáng giúp tôi, tôi là thật tâm muốn mời anh ăn bữa cơm. Tôi không muôn nợ của anh một ân tình, bằng không tôi sẽ rất, vô cùng...

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm liếc mắt nhìn Tô Mi một cái, trong lòng thầm than, chỉ có loại nữ nhân này tự cho mình là công chúa, mới có thể ưu việt có chút tự tin cho là đúng đi. Cô căn bản cũng không nghĩ động tác của mình mang đến hậu quả cho người khác, chỉ suy xét đến cảm giác về

sự ưu việt của chính mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 11

Phức Tạp Của Trực Ban Thay

Nói không chừng cô thấy, sau khi cô mời hắn ăn xong, không phải cô thiếu nợ ân tình của Diệp Mặc, trái lại có lẽ là hắn thiếu nợ cô. Đối với cô gái có cảm giác thấy mình vô cùng tốt đẹp này, Diệp Mặc không có chút hảo cảm nào.

- Ý của cô là cô cảm thấy nợ tôi một ân tình, vì thế mới mời tôi ăn cơm, đúng không?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

- Đúng, đúng, chính là như thế.

Tô My vì Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ý của cô mà cảm thấy vui vẻ, trong lòng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

- Cô mời tôi ăn bữa cơm này định tiêu hết bao nhiêu tiền?

Câu hỏi của Diệp Mặc khiến Tô My hơi ngây người.

- Ấy… Hả… Tôi muốn hai người ở Tụ Vị lầu của trường ăn một bữa, có lẽ là khoảng ba trăm tệ.

Tuy không hiểu ý tứ lời này của Diệp Mặc, nhưng Tô My vẫn phải ứng lại.

- Ồ, trên người cô hiện nay có hai trăm tệ tiền mặt không?

Diệp Mặc nhìn Tô My, vẫn không có vẻ mặt gì.

Trong lòng Tô My hừ lạnh một tiếng, giả vờ cái gì, giả vờ lạnh lùng còn không phải muốn hỏi vay tiền cô, xem ra bó hoa kia đúng là hắn mua để chuẩn bị tặng, phỏng chừng là do cầm hoa của hắn, hắn mới như vậy. Tuy nhiên lập tức liền lấy ra hai trăm tệ, trong lòng còn đang nghĩ, đã cho hắn vay tiền rồi, bữa ăn này hay là không cần mới hắn ăn nữa, dù sao tiền này cũng không hy vọng hắn trả lại.

- Tôi nghĩ ba trăm tệ một bữa ăn, tôi có lẽ phải ăn hết hai phần ba, vừa đúng hai trăm tệ, bây giờ cô đã đưa rồi, cho thấy cô đã mời tôi ăn rồi, hiện tại hai chúng ta không có gì, đừng đến làm phiền tôi nữa.

Diệp Mặc cất hai trăm tệ đi, xoay người rời đi.

- Anh…

Tô Mi lâu sau mới phản ứng lại, lại còn có loại người này, ngực suýt chút nữa bị nghẹn. Hắn còn cho rằng hắn là ai chứ, một tên phế nhân lại còn chảnh như vậy, chẳng lẽ hắn đã quên hắn là một phế nhân?

Khiến Diệp Mặc kì quái đó là, hắn đã ăn cơm ở trường xong rồi, dường như còn không phát hiện ra có người khả nghi nào đó nhìn chằm chằm vào hắn. Hắn không tin Trịnh Kiều Văn sẽ bỏ qua như vậy, xem ra tên này đúng thật là có thể nhẫn nhịn mà.

Diệp Mặc vừa mới chạy về nơi ở của hắn, đã nhìn hấy vẻ mặt lo lắng của Hứa Vy đang đi tới đi lui ở chỗ ở của hắn, liền hơi hiếu kì hỏi:

- Hứa Vy, sao thế? Giống như kiến bò trên chảo nóng vậy?

- Diệp Mặc cuối cùng cậu cũng đã về rồi, cậu giúp tôi một việc được không, hôm nay tôi thực sự có việc gấp, nhưng mà buổi tối tôi lại đồng ý giúp Chu Vân trực ban rồi.

Hứa Vy vừa nhìn thấy Diệp Mặc liền lập tức vui mừng kinh ngạc tiến lên nói.

- Tôi có thể giúp cô cái gì?

Diệp Mặc hơi hiếu kỳ hỏi.

- Là như này, vốn là hôm nay tôi giúp Chu Vân trực ban, nhưng bây giờ tôi đột nhiên có chuyện gấp, cậu giúp đi trực thay một lát được chứ, chỉ có mấy tiếng thôi, mười hai giờ đêm là có tan tầm rồi.

Vẻ mặt Hứa Vy vội vàng nói.

Trán Diệp Mặc đen xì, có chút không biết phải nói sao nói.

- Tôi là đứa không có việc làm, cô để tôi đến bệnh viện giúp trực ban, có phải cô đang sốt không đấy?

- Không phải cậu nói cậu hiểu chút y thuật sao? Thực ra cậu chẳng hiểu gì cũng có thể trực ban, bởi vì công việc buổi tối của tôi chỉ là kiểm tra sốt, chỉ cần lấy cặp nhiệt độ đưa cho bệnh nhân để họ tự đo nhiệt độ. Sau đó ghi chép lại, dựa vào có bị sốt hay không, để bọn họ đi đăng ký là được, đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho Tiểu Vũ, bảo cô ấy dạy cậu một chút, mấy phút là học được.

Hứa Vi nói xong rất kì vọng mà nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc không nói gì mà nhìn Hứa Vi, quả nhiên rất đơn giản, đối với Hứa Vy đã từng mời hắn ăn cơm, Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút hảo cảm, ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Có thể giúp cô, nếu chẳng may lãnh đạo kiểm tra, phát hiện thì phải làm sao?

- Cậu yên tâm đi, lãnh đạo sẽ không kiểm tra đến bàn dự kiểm đâu, nếu đi kiểm tra thì cũng là tới các phòng, hơn nữa buổi tối tuyệt đối không có lãnh đạo đi kiểm tra. Huống hồ lúc đó cậu đeo khẩu trang, ai biết cậu là ai?

Hứa Vy khẳng định.

Trong lòng Diệp Mặc nói hắn đương nhiên yên tâm, chính là điều tra ra hắn là giả, bị phạt cũng không phải hắn. Hắn lo lắng cái rắm ấy.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, Hứa Vy đưa tấm bảng ở ngực cho Diệp Mặc, vội vàng đeo ba lô xoay người rời đi, vừa đi còn vừa gọi điện thoại. Xem bộ dáng vội vã của cô, Diệp Mặc biết hẳn là cô đã gặp phải chuyện khó giải quyết gì đó rồi.

Vì phòng ngừa chẳng may, Diệp Mặc vẫn mang hòm thuốc chữa bệnh của mình tới, hắn không ngờ hòm thuốc để chữa bệnh ở vỉa hè mà chuẩn bị còn chưa dùng tới, lần đầu tiên lại còn chính thức đưa tới bệnh viện.

Có thể là Hứa Vy đã gọi điện thoại cho Tiểu Vũ, Diệp Mặc đến bàn dự kiểm sốt của bệnh viện Lợi Khang, Tiểu Vũ liền kéo khẩu trang xuống phất phất tay với hắn nói:

- Cậu là Diệp Mặc hả, cậu mặc áo blouse vào trước, tôi nói với cậu một chút, rất đơn giản, chính là ghi chép và cầm cặp nhiệt độ, những cái khác đều giao cho tôi được rồi.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được thật đúng là đơn giản, người đến khám bệnh buổi tối cũng không nhiều, thực ra nếu hắn không đến có lẽ một mình Tiểu Vũ cũng làm được.

- Thực ra chính là sợ buổi tối người đông, tôi bận không kịp, bị người bệnh khiếu nại. Bác sĩ không đến bị bệnh nhân khiếu nại là rất nghiêm trọng, Chu Vân còn trong thời kỳ thử việc càng không thể không đến. Đến đây buổi tối đều là một số trẻ nhỏ, cúm sốt gì đó.

Tiểu Vũ dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Diệp Mặc, cười giải thích.

Diệp Mặc đã hiểu ra, vì vậy đến trực ban thay là vì sợ bệnh nhân khiếu nại, nói chỉ có một người kiểm, vậy thì không người đến sẽ không biết sao Tiểu Vũ là một cô gái mặt tròn, cười lên có hai lúm đồng tiền, thoạt nhìn rất thân thiện. Quả nhiên sau sáu giờ chiều, bệnh nhân bắt đầu đông lên, không

sai chút nào so với Tiểu Vũ nói, về cơ bản đều là trẻ con, cúm sốt gì đó, nếu như chỉ có một mình Tiểu Vũ đúng là bận không kịp.

Tới mười một giờ đêm, về cơ bản người được tan tầm đều đã tan tầm rồi, trong bệnh viện cũng bắt đầu lạnh lẽo, Diệp Mặc và Tiểu Vũ cũng cơ bản trở nên dỗi dãi.

Tiểu Vũ thấy không có ai nữa, liền nói với Diệp Mặc:

- Tôi đi lấy chút đồ ăn, tôi trực đêm, có cần tôi lấy giúp cho cậu một phần không?

Diệp Mặc khoát tay, hắn vẫn chưa đói, thấy Tiểu Vũ ra ngoài, hắn cũng đeo hòm thuốc tới nhà vệ sinh, đi nhà vệ sinh sở dĩ đeo hòm thuốc của hắn, là bởi vì đồ đạc trong hòm thuốc này chỉ có hắn hiểu rõ giá trị bao nhiêu, bàn dự kiểm người đến người đi, tuy là buổi tối, chẳng may có người thuận tay cầm đi, sự cố gắng bao nhiêu ngày của hắn và mấy chục nghìn tệ điều đi tong rồi.

- Cậu theo tôi một lát, tôi có chút việc cần cậu giúp đỡ.

Một vị bác sĩ trung niên khoác áo blouse trắng vừa hay gặp Diệp Mặc từ nhà vệ sinh ra, vội vàng ngăn hắn lại nói.

Diệp Mặc vốn không muốn để ý người này, nhưng nghĩ đến giọng điệu của tên này dường như là chủ quản gì đó, nếu như ông ta biết hắn giúp Hứa Vi trực ban, đắc tội ông ta, đến lúc đó làm khó dễ Hứa Vi thì không tốt rồi. Thôi được rồi, coi như giúp Hứa Vy một lát.

Ông bác sĩ trung niên đưa Diệp Mặc tới phòng cấp cứu, hỏi:

- Cậu ở khoa nào?

Diệp Mặc nghĩ thầm, tuổi tác của người này, nếu như nói là khoa nào, nói không chừng ông ta cũng quen, chẳng may nói sai còn khó hơn, nghĩ đến đây đành phải nói:

- Tôi là vì…

Diệp Mặc còn chưa tìm được lý do, điện thoại của ông bác sĩ trung niên liền reo lên, ông ta nhận điện thoại, mới nói mấy câu liền giận dữ, ầm ĩ trong điện thoại một lúc lâu, rồi nghe thấy ông ta lớn tiếng nói:

- Ly hôn thì ly hôn, cô đúng là người không biết xấu hổ…

Nói chuyện điện thoại xong, người trung niên này cũng lười để ý Diệp Mặc, cởi áo ra, cầm một cái ba lô lên rồi xoay người đi.

Trong lòng Diệp Mặc nói, cái ông này, ly hôn cùng bà xã, còn chưa đến giờ tan tầm đã chạy rồi, bây giờ mới đến mười một giờ nha. Nhưng mà hắn cũng vô cùng buồn bực, gọi hắn đến nơi này, chuyện gì cũng chưa nói liền chạy trước rồi, lẽ nào bà xã ông này muốn ly hôn với ông ta.

Diệp Mặc vừa mới đứng lên, liền có một hộ sĩ và một cô gái hơn hai mươi tuổi dắt một ông lão hơn sáu mươi tuổi đi vào, Diệp Mặc chỉ cần nghe bước chân, liền biết hai bước chân này rất gấp gáp.

- Cậu là ai? Bác sĩ Thôi đâu?

Tuy Diệp Mặc đeo khẩu trang, nhưng cô hộ lý này vừa nhìn liền biết hắn không phải là bác sĩ Thôi, lập tức vội vàng hỏi.

- Ồ, ông ấy mới đi, tôi trực ban thay, là giúp…

Diệp Mặc còn chưa nói ra chuyện giúp Chu Vân trực ban, vị y tá này liền cắt đứt lời của hắn.

- Vậy anh nhanh giúp ông này kiểm tra một chút đi, cả người ông ấy đau đớn, đã không có cách nào nói chuyện rồi…

Y tá đỡ ông lão sắc mặt xanh mét lên giường bệnh, nhanh chóng nói hết với Diệp Mặc, liền lập tức bắt đầu giúp đỡ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 12

Ông Chữa Phần Ngọn Hay Chữa Phần Gốc?

Diệp Mặc nhìn ông lão nằm trên giường, lúc mới đến ông lão dường như còn có thể miễn cưỡng đi lại, bây giờ đã trực tiếp hôn mê rồi, hơn nữa trên khuôn mặt đã biến thành màu xanh tím rồi.

Lại nhìn y tá lo lắng, còn có cô gái còn lo lắng hơn kia, còn không kịp nói chuyện, cô gái này liền khóc nức nở nói:

- Bác sĩ, xin bác sĩ cứu ông tôi, là tôi hại ông, tôi không nên để ông lén đến Ninh Hải…

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, lúc này nên nói gì, không nên nói gì không phải là phí lời sao, rút mấy cây ngân châm từ trong hòm thuốc ra, châm lên người ông lão vài cái, chân khí trong nháy máy lưu chuyển qua chỗ khác.

Ông lão nôn ra một ngụm máu, sắc mặt xanh tím nhanh chóng tiêu tan, đảo mắt liền khôi phục bình thường, mở mắt nói một câu:

- Tình Nhi, cháu đừng lo lắng, đây là bệnh cũ của ông.

Y tá kia và cô gái tên Tình Nhi sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, một lúc lâu cũng không phản ứng lại, đây là y thuật gì? Mấy cây châm đã cứu ông lão sắp chết trở về?

Cô gái mặc đồ y tá phản ứng lại trước, vẻ mặt khiếp sợ nhìn khẩu trang của Diệp Mặc, cô ta còn đang nghĩ, người giúp bác sĩ Thôi trực ban này là ai? Y thuật lợi hại quá.

Nhưng cô gái kia cũng rất nhanh phản ứng lại, lập tức bổ nhào vào ông

lão trước giường:

- Ông, dọa chết cháu rồi, lần sau cháu cũng không dám tự tiện đưa ông đi nữa…

Còn chưa nói xong thì nước mắt đã tuôn rơi.

Diệp Mặc nhìn cô gái này, cả người hàng hiệu, bộ áo Tanner - Karan phòng chừng phải mấy chục nghìn tệ, dưới chân đi một đôi giày hình như là Chanel, cảm giác đầu tiên của Diệp Mặc chính là, đây là một cô gái có tiền.

Lại nhìn cô gái trên mặt vẫn còn vết nước mắt, lại là một mỹ nhân bại hoại cực kỳ xinh đẹp, cùng với người phụ nữ lần trước mua bùa của Diệp Mặc có một loại cảm giác tương xứng. Sắc mặt có thể do hơi lo lắng, hiện lên hồng nhuận, càng toát ra da thịt trắng nõn của cô gái, cái cổ trắng nõn thon dài khiến Diệp Mặc nhịn không nổi nhìn xuống dưới, khẽ rãnh sâu của cái áo Tanner - Karan càng làm cho người ta…

- Tình Nhi, ông không hề gì, cháu đỡ ông ngồi dậy.

Ông lão khoát tay nói.

- Cậu là bác sĩ rất giỏi, bệnh của tôi tôi biết, vẫn chưa có ai có thể khiến tôi trong thời gian ngắn từ khi phát bệnh tỉnh lại…

Lời của ông lão còn chưa nói hết, cô gái tên Tình Nhi dường như nhớ ra cái gì đó.

Cô xoay người, rất kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

- Không ngờ y thuật của anh lợi hại như vậy, anh là bác sĩ trung y sao? Cái dùng là kim châm? Anh có thể nhìn ra được bệnh của ông tôi là bệnh gì không? Lần này anh thiệt thòi nhiều quá, thực sự cảm ơn anh.

Một chuỗi câu hỏi bị cô quăng ra.

Nhưng cô gái tên Tình Nhi nay dường như cũng không có chuẩn bị câu

trả lời của bác sĩ này, bởi vì bệnh của ông đã trải qua sự kiểm tra của rất nhiều bác sĩ nổi tiếng trong ngoài nước, đều không có cách nào đoán được bệnh tình cụ thể, chỉ là căn cứ vào sự lão hóa vô duyên vô cớ của các cơ quan trong cơ thể ông, đưa ra thông báo chỉ còn tuổi thọ nửa năm nữa mà thôi.

Cô hỏi như vậy chỉ là hành vi bản năng, chủ yếu vẫn là thật lòng cảm ơn vị bác sĩ này đã cứu sống ông. May là bệnh viện Lợi Khang tương đối gần, nếu không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Ông xảy ra chuyện, trong lòng cô không những vô cùng đau khổ, hơn nữa cô cũng không có cách nào gánh vác trách nhiệm này, tuy cô là đứa cháu gái ông yêu thương nhất, nhưng người và chuyện ông có liên quan đến quá nhiều.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Tôi biết đây là bệnh gì.

Bệnh này hắn đương nhiên biết, nhưng hắn cũng biết hiện nay trên Trái đất vẫn chưa có kết luận cụ thể với loại bệnh này, vì thế hắn phỏng chừng bệnh của ông lão này đến bây giờ vẫn chưa phát hiện ra bệnh gì. Bởi vì bệnh này hiếm thấy, gần như có thể nói là trong hàng tỉ người cũng không có một người.

Trong giới Tu Chân có một loại khoáng thạch gọi là "Tử tiêu". "Tử tiêu" là một loại khoáng thạch có thể luyện chế trong pháp khí bậc trung, nhưng không thấy nhiều. Nhưng "Tử tiêu" có một đặc điểm, chính là sau khi đào được loại khoáng thạch này phải dùng hộp ngọc bảo vệ, nếu không thì sẽ mất đi hiệu quả. Nếu như chỉ để "Tử tiêu" trong túi áo, thế thì chỉ cần trong một ngày vật chất có hại bên trong "Tử tiêu" liền có thể thẩm thấu vào cơ thể con người, cũng biến thành khoáng thạch bỏ đi.

Bệnh trạng của ông lão này rõ ràng là trúng độc "Tử tiêu", khi hắn châm cứu vào thì liền biết rõ. Người trúng độc "Tử tiêu", lúc ấy thì nhìn không ra, nếu như cơ thể tốt thì phải mười năm, thậm chí sau mười mấy năm mới có bệnh trạng, nhưng một khi xuất hiện bệnh trạng nếu như trị liệu không đúng

thì chỉ có đường chết.

Bệnh trạng trúng độc "Tử tiêu" là toàn thân phát màu tím, lục phủ ngũ tạng dần dần biến thành cháy sém, cuối cùng hít thở không thông mà chết. Ông lão này điển hình chính là trúng độc "Tử tiêu". Nếu như không phải người Tu Chân có thể dùng thuốc từ từ loại trừ, nhưng Diệp Mặc là người luyện khí tầng một, chỉ cần dùng chân khí loại trừ là được rồi.

Chỉ có điều Diệp Mặc không ngờ tới, trên Trái Đất cũng có loại khoáng thạch này, thực sự là ngạc nhiên. Nếu như để hắn có được, cũng không tệ.

- Cái gì? Anh nói anh biết ông có bệnh gì? Bác sĩ, anh có thể chữa được không? Chỉ cần chữa khỏi cho ông tôi, điều kiện gì tôi cũng có thể giúp anh đạt được.

Cô gái tên Tình Nhi một lúc lâu mới phản ứng lại, lúc nói chuyện tay cũng đang run.

Ông lão cũng là vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Diệp Mặc, vị bác sĩ trẻ này có thể khiến ông ta tỉnh đã giỏi lắm rồi, không ngờ còn nói biết ông mắc phải bệnh gì, điều này cũng quá thái quá rồi. Trình độ chữa bệnh của bệnh viện Lợi Khang ở Ninh Hải cao như vậy sao? Đến một bác sĩ cấp cứu cũng biết bệnh của ông, điều này có thể sao?

Điều kiện gì cũng có thể đạt được? Diệp Mặc khẽ mỉm cười, câu nói này con gái không thể tùy tiện nói ra được. Nhưng cũng hiểu được gia đình cô gái này không phú cũng quý. Nếu như vậy, hắn cũng không cần khách khí, vừa may hắn đang thiếu tiền, kiếm ít tiền cũng là điều nên làm.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc nói với cô y tá vẫn đang há hốc mồm không dám tin:

- Cô ra ngoài trước đi, tôi nói chuyện với người nhà bệnh nhân.

Đợi sau khi y tá đi ra, Diệp Mặc mới gõ gõ bàn, trầm ngâm một lát nói:

- Bệnh này tôi có thể chữa được.

"Bộp" một tiếng điện thoại của cô gái tên Tình Nhi rơi xuống đấy, pin bị văng ra rất xa, nhưng cô không chút cảm giác được, điện thoại của cô có thể đã rơi hỏng rồi.

- Bác sĩ, anh thực sự có thể chữa khỏi bệnh của ông tôi, là thật sao?

Tình Nhi không chút phát hiện ra điện thoại của cô rơi hỏng rồi, mà vội vàng chạy đến trước mặt Diệp Mặc, túm lấy hai tay Diệp Mặc vội vàng hỏi.

Ông lão kia cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, ông không cho rằng Diệp Mặc đang nói dối, bởi vì vừa rồi biểu hiện của Diệp Mặc đã nói lên hắn là một bác sĩ rất có bản lĩnh, nếu hắn đã nói như vậy, đã nói rõ hắn có cái bản lĩnh này.

- Ấy, tôi nói Tình Nhi, cô đừng kích động, ngồi xuống trước rồi nói.

Bị cô gái xinh đẹp túm lấy hai tay của mình, Diệp Mặc cảm thấy rất là hưởng thụ, cô gái xinh đẹp tên Tình Nhi này so với cái cô Tô My kia còn muốn xem hơn một chút, nếu như Tình Nhi này đến đại học Ninh Hải, vậy thì cái danh xưng đệ nhất mĩ nhân của Tô My kia phải nhượng lại rồi, chủ yếu nhất là, Tình Nhi khiến người ta dễ chịu hơn Tô My.

Thấy thầy thuốc kia cũng gọi cô là Tình Nhi, mặt cô gái đỏ lên, vội vàng buông tay Diệp Mặc ra, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ông lão. Cô đương nhiên không rõ Diệp Mặc chỉ là không biết tên cô là gì, liền gọi giống như ông gọi cô.

Thấy cháu gái mình cũng xấu hổ, ông lão kia cười ha hả, rất rõ ràng cảm thấy thú vị.

- Ông muốn chữa phần ngọn hay chữa phần gốc?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi.

- Chữa phần ngọn là như nào? Chữa phần gốc là như nào? Tôi đương nhiên hi vọng chữa khỏi hoàn toàn cho ông rồi.

Tình Nhi thấy Diệp Mặc đã trở về phương diện trị liệu, màu đỏ trên mặt đã rút đi, lập tức hỏi. Trong lòng lại nghĩ, ánh mắt của bác sĩ này thật sáng, đáng tiếc chính là không thấy mặt của hắn.

Diệp Mặc lại nói:

- Với bản lĩnh hiện nay của tôi, nếu như chữa tận gốc, chỉ nắm chắc bảy mươi phần trăm, còn có ba mươi phần trăm có khả năng ông cô mất sớm, nếu như chữa phần ngọn tôi nắm chắc trăm phần trăm, có thể khiến cơ thể ông cô khỏe mạnh sống thêm ba năm. Nhưng cho dù cô lựa chọn loại chữa trị nào, tiền thuốc phải đưa cho tôi tại chỗ, thuốc này là thuốc riêng của tôi, không khất nợ.

Diệp Mặc nói nắm chắc bảy mươi phần trăm tuy có chút bảo thủ, nhưng hắn cũng là dựa vào võ công của hắn mà nói, tuy y thuật của hắn không tồi, nhưng võ công chỉ có một tầng luyện khí, nếu hắn đến tầng hai luyện khí, hắn liền nắm chắc chín mươi phần trăm, nếu như bây giờ hắn là tầng ba luyện khí, hắn sẽ nắm chắc một trăm phần trăm.

- Hả, sao có thể như vậy? Ông…

Cô gái tên Tình Nhi rõ ràng không thể đưa ra quyết định, có chút khó xử nhìn ông của mình, cô hi vọng ông có thể cho cô một chủ ý tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 13

Không Phải Tên Lừa Đảo

Nghe xong lời của Diệp Mặc, ánh mắt ông lão ánh lên một tia sáng, tuy ông biết Diệp Mặc là một người có bản lĩnh, nhưng lúc hắn nói sẽ chữa khỏi hoàn toàn cho ông, ông vẫn có chút không tin, vả lại người này vừa mở miệng là nói đến tiền, chẳng có chút y đức nào cả.

Trong y học nếu đã nắm chắc 70% thì có nghĩa là cơ hội đã rất lớn, nhưng người này lại nói đã nắm chắc 70% sẽ chữa khỏi cho ông, nói nghe có vẻ nhẹ nhàng quá, điều đó khiến cho sự tin tưởng ban đầu của ông lão đối với Diệp Mặc một lần nữa có chút buông lỏng, nhưng nghĩ lại nếu như mình không chữa trị, thì chỉ còn sống được vài tháng mà thôi, để cho hắn chữa trị, nếu chữa không khỏi, thì cũng chỉ mất một ít tiền.

Nhưng muốn lừa tiền của ông cũng đâu phải dễ, nghĩ đến đây ông lão nói:

- Anh nói bây giờ anh chưa chắc sẽ trị khỏi hoàn toàn cho tôi, vậy thì đến khi nào thì anh nắm chắc đây?

- Ba năm.

Diệp Mặc cười thản nhiên nói.

Diệp Mặc nghĩ đợi đến khi "Ngân Tâm thảo" của mình đến khi thu hoạch, thì sự tu luyện của mình không thể lên cao thêm nữa, luyện khí tầng ba chắc cũng được rồi, tuy hắn không hiểu được ý trong câu hỏi của ông lão, nhưng hắn biết ông ta có chút hoài nghi mình, nhưng không sao, dù gì thì tiền cũng chỉ kiếm lần này thôi.

Hắn không ngốc đến nổi đem chuyện của mình kể cho người khác, dù hắn không kiếm tiền thì cũng không tiết lộ chuyện của mình. Chỗ này là nơi nào, Diệp Mặc đã biết rất rõ ràng, nếu để người khác biết hắn có phép thuật, thậm chí đến khoa học ở chỗ này cũng không thể giải thích, hắn nhất định sẽ không gặp chuyện gì tốt lành cả.

Với thực lực của hắn thì chuyện trốn đi cũng khó, sự lớn mạnh của lực lượng chính phủ hắn biết rất rõ. Cho nên hắn chỉ còn cách kiếm tiền một cách lén lút, tuyệt nhiên không thể quang minh chính đại mà tỏ rõ thực lực của mình, để tránh mình bị đem đi giải phẫu như lũ chuột bạch.

- Vậy thì trị ngọn, nhưng anh cần bao nhiêu tiền, chúng tôi không có mang theo, đợi khi anh trị khỏi, tôi sẽ bảo người chuyển khoản cho, hoặc là anh đi với chúng tôi để lấy tiền.

Ông lão cũng có chút hứng khởi nói, ông ta đã xác định tên bác sĩ này là một tên lừa đảo, bởi vì hắn ta nói hiện giờ chưa thể chữa khỏi, mà phải đến ba năm sau, nói như thế ai mà tin cho được.

Sỡ dĩ còn muốn Diệp Mặc thử xem, là bởi vì cây ngân châm lúc nãy đã khiến ông tỉnh lại, điều đó khiến cho ông có ý muốn thử hắn. Vả lại ông cũng muốn biết tên bác sĩ này sẽ chuẩn bị lừa gạt như thế nào. Hắn ta làm việc cho Lợi Khang, chẳng trốn đi đâu được.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Không có tiền thì tôi không làm gì được, tôi trị bệnh là muốn kiếm tiền. Và tôi cần tiền ngay bây giờ, còn về việc chuyển khoản hay đi với các người, tôi không có hứng thú.

Diệp Mặc cự tuyệt ngay lời của ông lão, không có thực lực, thì hắn sẽ không phơi bày ra đâu, sự nham hiểm của lòng người, hắn đã được thấy từ lâu rồi, có thể nói ngoài sư phụ Lạc Ảnh ra, thì hắn sẽ không tin bất cứ ai, vả lại hắn cũng không tin trên người cô gái này không có tiền, người có tiền như cô ta, làm sao đến một tấm card cũng không có chứ.

Sắc mặt ông lão liền trở nên khó coi, sao lại có tên bác sĩ như vậy chứ, không cần biết hắn có phải là kẻ lừa đảo hay không, nhưng làm gì có loại người chưa chữa bệnh mà đòi tiền công chứ, đây không phải là chuyện y đức kém, mà hoàn toàn không có y đức.

- Ông nội, nghe nói các bác sĩ bây giờ đều như thế, không có tiền thì không muốn chữa bệnh, ông đừng nổi giận nữa.

Cô gái tên Tịnh Nhi vì ông nội chuyển nguy thành an, trong lòng thoải mái đôi chút, ngược lại đang khuyên ông nội của mình.

- Trị ngọn anh cần bao nhiêu tiền?

Cô gái tên Tình Nhi không phải kẻ ngốc, tuy cô ta nhìn thấy Diệp Mặc có một chút bản lĩnh, nhưng người này hình như hơi khoác lác, nhưng đối mặt với một người duy nhất có khả năng trị khỏi bệnh cho ông nội, cô không muốn bỏ qua.

- Hai trăm nghìn Diệp Mặc nhìn cách ăn mặc của người con gái đoán chừng cũng có hai trăm nghìn, nên hắn muốn hai trăm nghìn đối với cô mà nói có lẽ rất dễ dàng.

Thiếu nữ này có chút khó xử, tất cả tiền của cô ta cộng lại chỉ có năm mươi nghìn, mà hắn lại đòi đến hai trăm nghìn. Chẳng lẽ hắn nhìn thấy bộ quần áo đắt tiền trên người mình nên mới đòi giá thế? Nhưng quần áo trên người đâu phải do cô mua, mà cô cũng mua không nổi, là do bà cô đã tặng.

- Tôi chỉ có năm mươi nghìn, tất cả đều ở đây, mật mã là 880521.

Nói xong cô ta lấy ra một cái card duy nhất trên người đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cầm lấy, nhìn cô ta một cái, nghĩ cô ta thật nhỏ mọn, một viên hộ tâm đơn cũng đáng giá hơn năm mươi nghìn rồi, nhưng năm mươi nghìn thì năm mươi nghìn, đối với việc kiếm tiền chịu thiệt thòi thì hắn không quan tâm, có năm mươi nghìn thì tạm thời cũng không cần lo nghĩ chuyện tiền

nữa.

Cầm lấy card rồi thì hắn cũng không nhiều lời, mở hộp thuốc lấy ra một viên thuốc màu đen đen đưa cho ông lão và nói:

- Ông hãy uống viên hộ tâm đơn này trước, tôi sẽ châm cho ông sau.

- Đây là thuốc gì? Hộ tâm đơn à? Sao khó coi thế, anh không phải là giang hồ lang trung chứ? Đây là bệnh viện Lợi Khang đấy.

Cô gái tên Tịnh Nhi cản lấy tay Diệp Mặc, có chút lo lắng.

- Nếu cô không muốn chữa trị nữa, thì tôi sẽ trả card lại cho cô.

Diệp Mặc nói với vẻ không vui.

Ông lão nhìn vào mắt của Diệp Mặc, xua tay nói:

- Tình Nhi, cháu tránh ra đi, đưa thuốc đây ông uống.

Ông lão cầm lấy viên thuốc, không nói lời nào nuốt vào trong, nhẹ nhàng thở ra, không phải ông sợ chết, nhưng nếu ông có thể sống thêm 3 năm nữa, thì có rất nhiều việc ông có thể sắp xếp ổn thỏa, nhưng nếu ông ra đi đột ngột, thì gia đình có thể sẽ vì thế mà náo loạn, thậm chí sụp đổ, đây là điều ông không muốn nhìn thấy.

Cho nên dù chắc rằng Diệp Mặc là tên lừa đảo, nhưng chỉ cần 10% hy vọng thì ông cũng phải thử.

Nhìn ông ta uống xong thuốc, Diệp Mặc gật gật đầu, bảo ông ta nằm xuống, bắt đầu châm.

Tình Nhi vốn hoài nghi hắn ta, bởi vì hắn lấy ra một viên thuốc màu đen đen thì càng nghi ngờ, nhưng khi cô thấy tốc độ châm kim của Diệp Mặc và vẻ mặt tươi tỉnh hơn của ông, cô lại bắt đầu kì vọng ở Diệp Mặc.

Tuy chưa từng được thấy châm cứu trị liệu của Trung y bao giờ, nhưng

cô cũng nhìn thấy qua trên ti vi, châm cứu trị liệu thông thường, tuyệt đối không thể mây bay nước chảy như Diệp Mặc, mà sự nhanh nhẹn của tên bác sĩ này đến độ gần như chỉ thấy bóng tay, đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho niềm tin của cô dâng lên.

Đến sau cùng, sự nghi ngờ của cô đối với Diệp Mặc gần như biến mất, bởi vì trên trán Diệp Mặc đã thấm đẫm mồ hôi.

Đột nhiên cô ta trở nên căng thẳng, bởi vì cô nhìn thấy trên gương mặt ông có vẻ đau đớn, đang lúc cô ta muốn mở miệng hỏi thì đột nhiên Diệp Mặc lôi ông lão trở ngược mình, chưởng một cái vào lưng ông ta.

"Phụt" một tiếng, ông lão phun ra một đống nhầy nhụa vừa đen vừa nồng.

Diệp Mặc thở phào nói với cô ta:

- Ông của cô đã khỏi rồi, trong 3 năm sẽ không bị gì đâu, bây giờ để y tá vào dọn dẹp, tôi phải đi đây.

Nói xong không đợi cô ta kịp trả lời, hắn vác hòm thuốc trên vai quay lưng đi, đợi khi Tình Nhi định thần lại định đuổi theo, thì Diệp Mặc đã biến mất rồi.

- Ông nội…

Cô gái tên Tình Nhi chạy trở lại phòng cấp cứu, cô lo lắng gọi, cô nghĩ Diệp Mặc là loại người lừa gạt xong thì đi, thậm chí có thể không phải là người trong bệnh viện Lợi Khang. Lúc vừa vào đây, y tá nói hắn không phải là bác sĩ Thôi, lúc này cô mới nghĩ ra, nhưng bây giờ không kịp nữa.

Ông lão đã hồi phục, cầm lấy cái khăn lau miệng, ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ, nhìn cô ta rồi nói:

- Tên bác sĩ này không phải kẻ lừa đảo, ông cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều, không mệt mỏi như ngày xưa nữa. Thật không ngờ lại có vị

thần y như thế, lát nữa cháu hãy đi hỏi y tá, vị bác sĩ ấy tên gì, loại người này nên quen biết một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 14

Tra Không Ra Người Này

Diệp Mặc trở về nhà, Hứa Vy vẫn chưa về, hôm nay tuy rằng đã thế cô ta một buổi, nhưng cũng đã kiếm được mấy chục nghìn, đối với một kẻ đã cạn kiệt lương thực như Diệp Mặc mà nói, thì đây là một chuyện đáng ăn mừng. Nhưng chuyện này chỉ có thể làm lần này thôi, nếu làm nhiều lần có thể sẽ làm lộ thân phận hắn ta, bây giờ hắn vẫn chưa có khả năng thự bảo vệ mình, bây giờ mà tiết lộ thân phận và một số chuyện của hắn, thì đó không phải là chuyện hay ho, thế giới này chắc gì an toàn như vẻ bên ngoài của nó.

Ngày hôm sau Hứa Vy trở về, nhưng Diệp Mặc nhìn thấy bọng mắt của cô ta có vẻ sưng đỏ, hình như đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Diệp Mặc và cô ta chỉ là quan hệ bình thường, nên hắn cũng không hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Những ngày tiếp theo, Diệp Mặc ngoài việc đi học là việc tu luyện và luyện quyền. Bởi vì có một ít tiền, việc bày bán ngoài chợ đêm đã được hắn ta dời lại. Chuyện khiến cho Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ chính là, từ lúc Tô My ăn nhục trước mặt hắn, thì đã không còn tìm hắn nữa. Nhưng như thế cũng tốt, hắn sẽ không lo nghĩ nhiều nữa.

Diệp Mặc không biết rằng, những người tìm kiếm hắn là không ít. Ngoại trừ Tô Tịnh Văn, người đã mua bùa chú của hắn ta, thì còn có lão già mà hắn đã trị bệnh trong bệnh viện. Ngoài ra, còn có tên Vương Bằng cũng đang tìm hắn, bởi vì từ lúc lần trước cái tên mua bùa chú đá anh ta một cái, khuỷu tay của anh ta vẫn chưa thể dùng sức, nếu dùng sức liền bị trật khớp, vả lại sao khi nối vẫn như vậy.

Nhưng mặc cho ông lão đã được Diệp Mặc trị bệnh có lật tung cái bệnh viện Lợi Khang, cũng không tìm được kẻ nào tên Diệp Mặc, người này như

xuất hiện từ không trung, và lại biến mất trong không trung.

Không những tên bác sĩ Thôi lần trước bị tra hỏi, mà thậm chí tất cả bác sĩ, y tá đều bị tập hợp lại, tra hỏi từng người, nhưng vẫn không tìm được tên bác sĩ xách hòm thuốc, và sử dụng châm cứu.

Tiểu Vũ thì có chút nghi ngờ Diệp Mặc, bởi vì chuyện này xảy ra vào đêm mà hắn thay ca, nhưng cô ta không để ý lần trước Diệp Mặc có đem theo hòm thuốc hay không. Nhưng qua Hứa Vy cô được biết Diệp Mặc là một tên lưu manh không nghề nghiệp, thì lập tức xóa tan mọi nghi ngờ.

Nếu như không phải vì bệnh tình của ông lão đã khỏi hoàn toàn, và thân phận của hắn, thậm chí có người cho rằng chuyện này là do ông ta và cô cháu gái bịa đặt ra.

…

Tâm trạng gần đây của Tô Tịnh Văn không tệ, không những bệnh tình của mẹ đã khỏi, và cái tên Vương Bằng mà cô căm ghét đã không còn xuất hiện nữa, trong lòng Tô Tịnh Văn hết sức cảm ơn kẻ đã bán bùa chú cho cô, là hắn đã thay đổi mọi thứ giúp cô.

- Văn Văn, kẻ đã bán bùa chú cho con đã tìm được chưa?

Một vị phu nhân dáng mạo quý phái ngồi bên cạnh cô hỏi.

Văn Văn đương nhiên chính là Tô Tịnh Văn, còn vị phu nhân quý phái kia chính là mẹ cô. Lần trước chính do bùa chú của Diệp Mặc mà bà tỉnh dậy, từ lúc mẹ cô tỉnh dậy, Tô Tịnh Văn hễ có thời gian là luôn ở bên cạnh bà.

Từ lúc được "bùa Thanh thần" cứu, cả nhà Tô Tịnh Văn đã rất nỗ lực tìm kiếm Diệp Mặc, không những Tô Tịnh Văn và mẹ cô tìm, mà Tô Kiến Trung cũng đang tìm kẻ kỳ bí này.

Tô Tịnh Văn và mẹ cô tìm kiếm Diệp Mặc là bởi vì còn nợ hắn món nợ

tình nghĩa, tuy lá bùa này cô đã trả tiền, nhưng bây giờ họ đã hiểu, dù có tốn mấy chục nghìn cũng chưa chắc mua được một góc bùa.

Bởi vì hiểu rõ sự quý báu của lá bùa, lá bùa còn lại được Tô Tịnh Văn cất giấu cẩn thận, đem theo bên mình. Cô muốn tìm Diệp Mặc là bởi vì muốn đền đáp thêm một ít tiền cho hắn.

- Không có, con đã đến vườn Hải Bảo rất nhiều lần rồi, nhưng đều không gặp anh ta. Nhà họ Vương hình như cũng đang tìm anh ta, con sợ anh ta sẽ bị thiệt thòi bởi nhà họ Vương.

Tô Tịnh Văn đáp, hình ảnh Diệp Mặc đeo kính đen và mũ vành thấp đã xuất hiện hàng trăm lần trong đầu cô.

Người phụ nữ trung niên cười nói:

- Tịnh Văn, con cảm thấy kẻ thần bí kia sẽ sợ nhà họ Vương sao? Con đừng lo nữa, sau này con để ý anh ta một chút là được rồi, nếu gặp nhất định con phải đưa anh ta về đây, mẹ phải đích thân cảm ơn anh ta, nếu anh ta không chịu đến thì nhất định không được đối xử tệ với anh ta.

- Vâng.

Tô Tịnh Văn đã có sự tò mò cực lớn đối với Diệp Mặc, vả lại từ lúc cô mang "bùa trừ tà", cô đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều, đã vô số lần, cô muốn thử uy lực của "bùa hỏa cầu", nhưng đã khống chế được, bởi vì "bùa hỏa cầu" chỉ có một lá, xài rồi thì hết.

Diệp Mặc đương nhiên là không biết là rất nhiều người đang tìm mình, nếu biết thì hắn cũng làm như không biết. Lúc này tiền của hắn không ít, việc tu luyện thì cũng không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết, mà có tiền, thì đến chợ đêm cũng không cần đi nữa, cho nên hắn đã sống thoải mái hơn, mỗi ngày đều là trường lớp và chỗ ở, chỉ hai chỗ này thôi, cuộc sống không thể bình thường hơn.

Nhưng hôm nay lúc đi từ trong thư viện ra, Diệp Mặc cảm thấy có ai

đang theo dõi mình, lúc hắn ra khỏi trường, thì cảm giác này càng dữ dội.

Bên góc đường không xa cổng lớn của trường, một chiếc xe đua Land Rover lập tức bị hắn nhìn thấy, trong xe hình như không chỉ có một người, và đều chú ý đến hắn.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt, xem ra hắn đã bị những kẻ ngồi trong xe theo dõi rồi. Từ sau khi đến đây, Diệp Mặc đã rất kín đáo, nếu như không có ai khiêu khích hắn, thì hắn cũng không chủ động khiêu khích ai. Nếu như có mâu thuẫn gì thì chỉ có thể là tên Trịnh Văn Kiều mà thôi, xem ra những kẻ này nhất định là có liên quan đến tên họ Trịnh rồi.

Diệp Mặc nghĩ chắc là nên chủ động đến đó, đem bọn họ đến một nơi vắng vẻ đập cho họ một trận, trên chiếc Land Rover bước xuống hai gã thanh niên tóc vàng.

Hai gã thanh niên đó đến trước mặt Diệp Mặc, liếc xéo Diệp Mặc một cái, sau đó, một trong số họ nói:

- Anh là Diệp Mặc? Phiền anh đi với chúng tôi một chút. Ha ha, anh đừng từ chối, bởi vì như thế anh sẽ chết rất thê thảm đấy.

Diệp Mặc cười mỉm, cứ tưởng tên Trịnh Văn Kiều có bản lĩnh gì ghê gớm, thì ra là chỉ kêu bọn lưu manh đến đây.

Hai tên tóc vàng kẹp lấy Diệp Mặc ở giữa, rất rõ ràng là không cho Diệp Mặc thoát được. Đang lúc hai tên nghĩ là Diệp Mặc sẽ từ chối, định ra tay cho hắn một bài học, thì lại ngoài dự đoán của chúng, Diệp Mặc lại nói:

- Dẫn đường đi.

Ngơ ngác một lúc, một trong hai tên tóc vàng nhìn Diệp Mặc nói:

- Được lắm.

Diệp Mặc mặc kệ hai tên tóc vàng nói gì, mà còn ung dung đi theo bọn

họ, cứ như hai người này là đến đón hắn vậy.

Tô Tịnh Văn vừa cho xe dừng tại cổng trường đại học Ninh Hải, thì nhìn thấy Diệp Mặc đang bị hai gã thanh niên tóc vàng lôi lên xe, Tô Tịnh Văn lắc lắc đầu, đương nhiên là cô ta biết tên học trò này đã đắc tội với ai đó, nên bị lôi đi, nhưng những chuyện này cũng xảy ra thường xuyên, nên cô không cần quan tâm.

Nhưng khi cô ta lướt qua mặt hắn, hơi giật mình, kẻ này hình như rất quen thuộc? Đúng rồi, hình bóng hắn ta hình như đã gặp ở đâu rồi, và trên người có một khí chất khó diễn tả bằng lời, mình nhất định đã gặp hắn rồi, thậm chí đã từng nói chuyện.

Một kẻ quen thuộc đã bị Tô Tịnh Văn nhìn thấy, cô ta không thể bỏ mặc hắn, dù sao thì cũng phải biết thân phận của hắn thế nào.

Nghĩ đến đây, Tô Tịnh Văn lập tức báo cảnh sát, sau khi miêu tả hướng đi của chiếc Land Rover, cô cũng lái xe đuổi theo, nhưng không dám tiến quá gần, sợ bị phát hiện, chỉ dám nhìn từ xa, cô lấy ống dòm để nhìn theo chiếc Land Rover.

Hướng đi của chiếc Land Rover quả nhiên càng lúc càng vắng vẻ, dần dần đã đến vùng ngoại thành, Tô Tịnh Văn biết rằng đám người này muốn tìm nơi vắng vẻ để đối phó tên học trò kia, rất có thể sẽ xảy ra án mạng. Vả lại chiếc Land Rover đang lắc lư dữ dội, không chừng đám người kia đã động thủ rồi, cô có vẻ lo lắng, nhưng cảnh sát vẫn chưa chịu xuất hiện.

Sau khi chiếc Land Rover đi được mười mấy phút, lắc lư càng lúc càng dữ dội. Đúng lúc Tô Tịnh Văn đang căng thẳng tột độ, một chiếc xe cảnh sát hú còi từ từ chạy tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 15

Vào Đồn Cảnh Sát

Còn chưa tới chỗ cần đến, cũng bởi vì một trong đám lưu manh đó muốn giáo huấn Diệp Mặc một chút, thế là cảnh Diệp Mặc chỉnh đốn đám đó diễn ra sớm hơn. Trên Land Rover cộng luôn lái xe cũng chỉ năm người, sao có thể cản trở được quyền đấm cước đá của Diệp Mặc. Tuy nhiên chỉ trong khoảnh khắc, ngoại trừ tên lái xe bị đánh hai cái tát, còn lại mấy tên kia toàn bộ bị Diệp Mặc dẫm nát dưới chân, không gẫy tay thì gẫy chân Đây là Diệp Mặc hiểu nơi này không thể tùy tiện giết người, bằng không hắn cũng không dám khẳng định mình có lỡ tay giết luôn mấy tên khốn này không Khiến Diệp Mặc kỳ quái là, từ đầu tới đuôi, hắn đều không cho bất kỳ một ai cầm điện thoại lên, sao xe cảnh sát nhanh như vậy đã tới rồi? Hắn cũng không cho rằng ra Trịnh Văn Kiều hảo tâm như vậy, còn giúp hắn báo cảnh sát. Không biết là ai ăn no rỗi việc đây, không ngờ kêu cảnh sát đến, điều này làm cho hắn mất hứng hẳn Rất rõ ràng người báo cảnh sát nói rất chi tiết, xe cảnh sát rất nhanh liền đuổi theo Land Rover, và ngăn cản xe Land Rover.

Diệp Mặc nhìn nhìn mấy tên lưu manh rên rỉ trên xe, lạnh giọng nói:

- Trở về nói cho tên họ Trịnh, tôi sẽ đi tìm hắn đấy.

Nói xong bước xuống Land Rover.

- Chuyện gì thế? Mới vừa rồi có phải anh báo cảnh sát không?

Trên xe cảnh sát có hai gã cảnh sát bước xuống, người nói chính là một tên cảnh sát trung niên có sắc mặt bị hun khói hơi đen đen, có vẻ mặt rất là không kiên nhẫn.

- Không phải tôi báo, mấy tên này bắt cóc tôi, tôi phản kháng một chút, kết quả chính là như vậy, tôi đoán chừng là người dân hảo tâm nào đó báo cảnh sát Diệp Mặc chỉ chỉ mấy tên lưu mạnh trên xe nói - Anh Ngụ, vừa rồi chính là người này ép em lên xe, sau đó bức bách em lái xe đến vùng ngoại thành, còn quyền đấm cước đá mấy người bên em Tên lái xe – người duy nhất có thể cử động, gặp được cảnh sát mặt đen này, lập tức giống như nhìn thấy cha ruột, vừa nói vừa dùng tay chỉ Diệp Mặc.

Người cảnh sát mặt đen quay đầu lại nhìn thoáng qua tên lái xe tóc vàng, bất động thanh sắc gật gật đầu, rất rõ ràng y quen tên tóc vàng.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, vừa thấy xưng hô thế này liền biết tên này và bọn lưu manh có mưu kế Quả nhiên Diệp Mặc ý niệm trong đầu còn chưa kịp chuyển, cảnh sát mặt đen liền lạnh lùng liếc mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cái, sau đó quay đầu hướng người lái xe này hỏi:

- Anh nói hắn cưỡng ép lên xe các anh, còn đánh người? Chẳng lẽ ban ngày ban mặt còn muốn cướp xe hay sao?

- Đúng, đúng, đúng, người này chính là muốn cướp xe của chúng em, còn muốn đả thương chúng em, nếu lâu chút nữa, hắn nhất định sẽ ném chúng em xuống xe, sau đó lái xe đi Tên lái xe này bị Diệp Mặc đánh hai cái tát, trong lòng đã sớm khó chịu, hiện tại được chỉ điểm, liền vội vàng nói cho cảnh sát mặt đen rằng Diệp Mặc muốn cướp xe.

Diệp Mặc không nói gì, hắn có lòng giết mấy người này xong lập tức rời đi, nhưng hắn cũng biết với tu vi hiện tại của hắn, muốn thoát khỏi mạng lưới điều tra hùng mạnh của chính phủ, không thể nghi ngờ là người si nói mộng. Trong lòng liền một bụng căm tức người đã nhiều chuyện báo cảnh sát kia - Anh có hiềm nghi cướp bóc, cùng tội gây thương tích, phiền anh cùng chúng tôi đi một chuyến đến đồn cảnh sát Tên cảnh sát mặt đen miệng thì nói, mà tay đã đặt lên cán súng bên hông, người thanh niên này một mình đánh mấy người, nói rõ hắn là người giỏi võ, không thể không phòng.

Người cảnh sát trẻ tuổi còn lại, hơi chau mày, miệng giật giật, cuối cùng

thở dài, không nói gì thêm.

Diệp Mặc không muốn hiện tại giết người chạy trốn, chỉ có thể đi theo tên cảnh sát này lên xe cảnh sát. Bất quá hắn trong lòng âm thầm cân nhắc, nếu chẳng may ở trong bót cảnh sát gặp phải độc thủ, hắn liền lập tức lẩn trốn. Chỉ cần về đào gốc 'Ngân tâm thảo' mang đi là được, một ngày nào đó hắn sẽ trở về trả thù Tô Tĩnh Văn quan sát qua kính viễn vọng không hiểu ra sao cả, cảnh sát đến đây, không ngờ mang đi người thanh niên có dáng học sinh kia, mà xe Land Rover lại trực tiếp lái đi, chuyện này không khỏi quá mức kỳ quái. Khi mình báo cảnh sát nói rất rõ ràng, mấy tên lưu manh trên xe Land Rover muốn bắt cóc người học sinh kia, nhưng kết quả cuối cùng tại sao có thể như vậy?

Bóng dáng người thanh niên có dáng học sinh kia có chút quen thuộc thì phải? Tô Tĩnh Văn rốt cục nhớ tới đã gặp dáng người này ở nơi nào rồi, cô dường như có chút ấn tượng. Người trẻ tuổi bán bùa cho cô, tuy rằng mang kính râm, còn mang cả khẩu trang, nhưng thân hình của hắn dường như cùng bong dáng chàng học sinh bị cảnh sát mang đi này rất ư là giống nhau, chẳng lẽ là anh ta? Mặc kệ phải hay không, Tô Tĩnh Văn quyết định đi xem trước rồi tính Xe cảnh sát tiến vào đồn cảnh sát, tên cảnh sát mặt đen đưa mắt liếc ra ý với hai gã cảnh sát trẻ đi tới, nói:

- Trước hết để cho hắn nghỉ ngơi một chút, lát nữa ghi khẩu cung Diệp Mặc híp mắt không nói gì, hắn đương nhiên biết tên cảnh sát mặt đen này không có hảo tâm như vậy. Hơn nữa y định tội danh cho mình vẫn là cướp bóc và đả thương người.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của Diệp Mặc, hắn không hề được đưa tới chỗ nghỉ ngơi, mà là trực tiếp bị đẩy vào một gian phòng giam phạm nhân tạm thời khá lớn Diệp Mặc lúc tiến vào, bên trong đã có bảy tám người rồi, tuy nhiên có bốn thằng vây cùng một chỗ, đều là thanh niên trai tráng rắn chắc vô cùng, từ hình xăm trên cánh tay bọn họ là có thể nhìn ranh được, những người này đều là loại người hung ác. Còn mấy người khác chia ra núp ở các góc, chỉ liếc mắt nhìn lén Diệp Mặc một cái, liền không để ý nữa.

Rất nhanh Diệp Mặc cho ra kết luận, gian phòng giam này không phải chuyên môn tạo ra để giam giữ phạm nhân, hẳn là chỉ tạm giam mà thôi. Phỏng chừng sau khi xác định hành vi phạm tội, thì sẽ có phòng giam khác nữa. Diệp Mặc vừa thấy bốn thanh niên trai tráng này liền hiểu rõ mục đích mà tên cảnh sát mặt đen đem mình vào đây, y chắc là muốn mình tại nơi này bị đánh một trận trước Nhìn thấy Diệp Mặc có chút nho nhã tiến vào, ánh mắt bốn gã vạm vỡ đang vây cùng một chỗ lập tức liền nhìn qua, đều chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Mặc Nằm ngoài dự liệu của Diệp Mặc là, hắn đợi nửa ngày, ánh mắt bốn người kia lại quay trở về, không ngờ không ai đi lên nói lời vô nghĩa hoặc là gây chuyện. Một người trong số đó cằm có một vết sẹo, rất rõ ràng người này là thủ lĩnh mấy người bọn họ. Diệp Mặc thấy tên mặt sẹo này đưa mắt ra hiệu mắt ra hiệu mấy người xung quanh, bốn người này không ngờ lại như không hề quan tâm mặc kệ tất Diệp Mặc chỉ quét qua trên người mấy người này quét một chút, liền không còn có hứng thú quan sát, hắn quan sát chính là nhà tù này, nếu như muốn chạy trốn, có thể dùng biện pháp gì.

Tuy nhiên Diệp Mặc có thính lực rất mạnh, một trong bốn gã kia nhỏ giọng nói chuyện vẫn bị hắn nghe thấy được.

- Đao ca, vì sao không để cho tên mặt trắng này một chút uy thế phủ đầu, khiến hắn hiếu kính vài cái?

Nói chuyện chính là tên hơi lùn - Người này không đơn giản, chúng ta còn vài ngày thì ra ngoài, không cần phải gây chuyện. Phỏng chừng đám người kia muốn mượn tay của chúng ta thu thập tên mặt trắng này, tao sẽ không mắc bẫy bọn họ. Mày có trông thấy không, người này sau khi đi vào căn bản không có bất cứ vẻ sợ hãi gì, ánh mắt cũng rất lạnh, đây tuyệt đối là cọng rơm hơi cứng, nhớ kỹ, không nên đi trêu chọc hắn Tên Đao ca cằm có sẹo lập tức cảnh cáo nói.

Diệp Mặc nhìn bốn phía một chút, phỏng chừng hắn nếu muốn đi, chỗ này cũng ngăn không được hắn. Trong lòng thoải mái một chút, trước tìm một chỗ ngủ một giấc đã rồi nói sau.

Tuy nhiên Diệp Mặc nhìn cả gian phòng, cái giường khá sạch sẽ duy nhất chính là chỗ tên cằm có sẹo đang ngồi, hơn nữa giường của gã gần cửa sổ, không khí cũng tươi mát hơn nhiều.

- Nhường chỗ chút coi, tôi muốn ngủ một giấc.

Diệp Mặc đi đến trước mặt tên cằm có sẹo, nói một câu khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm - Mày nói cái gì?

Tên cằm có sẹo dường như có chút không thể tin được đứng lên, y không làm phiền Diệp Mặc, Diệp Mặc không ngờ gây phiền lên đầu y Thanh âm Diệp Mặc chợt trở nên lạnh lùng:

- Tao nói mày tránh ra, tao muốn đi ngủ rồi, mày nghe không hiểu hả?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 16

Tô Tĩnh Văn Nổi Đoá

Muốn chết à.

Tên mặt thẹo chửi, giơ tay giáng một cái tát lên trên mặt Diệp Mặc. Vốn chỉ là thấy Diệp Mặc không dễ chọc, cộng thêm việc phải ra ngoài gấp mới không muốn nhiều chuyện. Bây giờ Diệp Mặc chủ động khiêu khích y. Tên mặt thẹo thích ức hiếp người khác sao mà chịu nhịn được, giơ tay tát Diệp Mặc.

Những người khác trong phòng đều hả hê nhìn Diệp Mặc. Mấy thằng con trai đứng trong góc thầm lắc đầu. Tự nhủ, cái người này chắc là mọt sách. Nếu Tên mặt thẹo này đã không gây phiền phức với hắn thì thôi, hắn lại còn chủ động gây chuyện, đây không phải là muốn ăn đòn sao.

Nhưng tình hình hiện giờ làm bọn họ không thể tin được, há hốc mồm, đó là vì Diệp Mặc bị bọn họ cho là muốn chết lại một tay tóm chặt Tên mặt thẹo. Tay kia tát mấy cái, vẫn chưa là gì, sau đấy Diệp Mặc còn thêm một cước vào bụng Tên mặt thẹo.

Tên mặt thẹo thân thể cường tráng không những không có sức mà trả đòn lại còn bị Diệp Mặc một cước đá bay lên, văng vào cửa sắt, vang lên tiếng "cạch- tang".

Anh cảnh sát sát mặt đen ở ngoài nghe thấy trong phòng có tiếng "cạch- tang", khoé miệng hếch lên một nụ cười nhạt, lập tức móc điện thoại ra gọi.

- Là thiếu gia Kiều đúng không? Vâng, là tôi. Thằng nhóc đó đã bị tóm lại rồi. Bây giờ đang bị nhốt lại, Tên mặt thẹo đang dạy dỗ cậu ta, không liên

quan đến chúng ta. Vâng, được được. Tôi nhất định sẽ không để yên cho cậu ta, trước khi phán hình tôi cũng sẽ lột một lớp da của cậu ta…

Tên cảnh sát mặt đen nghe thấy bên ngoài có tiếng nói truyền đến, lập tức dập điện thoại, giả vờ đi tới cửa.

Tên mặt thẹo bị người ta một cước đá bay, chuyện này chính y không thể tin được. Người này trà trộn xã hội đen bao nhiêu năm, biết ngay Diệp Mặc là người không dễ chọc. Tuy y trông hung hãn cường tráng nhưng lại không phải đồ ngu, nếu chọc giận Diệp Mặc ở đây thì y sẽ không được vui đâu.

Tên mặt trắng lại lợi hại như thế, Tên mặt thẹo chắc chắn dù bốn người bọn họ xông lên cũng không phải đối thủ của Diệp Mặc, nếu không hắn đã không chủ động khiêu khích y.

Diệp Mặc lại chậm rãi đi đến chỗ Tên mặt thẹo, thong thả nói:

- Tao thích ngủ cái giường gần cửa sổ đó, mày có ý kiến gì không?

Thấy Diệp Mặc đến gần, trong lòng Tên mặt thẹo liền sợ sệt, tưởng Diệp Mặc còn muốn động thủ, không ngờ Diệp Mặc chỉ nói thích ngủ cái giường đấy. Trong lòng nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Không có ý kiến gì cả, anh đi ngủ đi ạ.

Tên mặt thẹo nhận rõ tình thế, lập tức bày vẻ mặt tươi cười với Diệp Mặc cho dù vết đau vừa bị văng vào cửa sắt cũng phải lờ đi. Thấy Tên mặt thẹo đã biết ý thế này rồi, mấy tên cao to kia càng không dám lên tiếng. Đùa sao, bình thường Tên mặt thẹo một mình đã có thể đấu mấy người họ. Bây giờ Tên mặt thẹo đứng trước mặt người này nhưng bất lực đánh trả. Lúc này lại còn đi gây chuyện với Diệp Mặc, không phải chả khác gì với việc tìm chết sao?

Tô Tĩnh Văn trên đường tới đồn cảnh sát, càng nghĩ người bị cảnh sát bắt đi càng giống người bán bùa cho cô. Trong lòng càng hạ quyết tâm phải

nhanh chóng giúp người kia ra ngoài.

Nhưng Tô Tĩnh Văn không ngờ là người trong đồn lại ngăn cô gặp Diệp Mặc.

- Anh ta không phải phạm nhân, anh dựa vào cái gì không cho tôi gặp anh ta? Hơn nữa cảnh sát các anh dựa vào cái gì mà nhốt anh ta lại?

Tô Tĩnh Văn tuy không biết chân tướng sự việc nhưng cô lại rất rõ nếu không sẽ không chỉ đưa Diệp Mặc đến đồn mà xe Land Rover lại không sao. Tất nhiên là cô không biết xe Land Rover bây giờ đang đỗ tại cổng bệnh viện.

- Người này khả nghi cướp bóc và gây thương tích cho người khác, gây giờ vẫn đang lấy khẩu cung. Cô muốn gặp anh ta thì mai quay lại.

Tên cảnh sát mặt đen thấy khí chất Tô Tĩnh Văn có chút tao nhã, hơn nữa trông cũng xinh, lúc này mới nén khí lại, nói - Vậy sao? Nhưng sao tôi thấy không giống? Tôi rõ ràng thấy một chiếc xe Land Rover đưa bạn tôi đi, cuối cùng chiếc xe đó không sao, còn bạn tôi thì lại bị đưa vào đồn. Thế là sao?

Tô Tĩnh Văn cười nhạt một tiếng rồi nói.

- Nếu không có chứng cứ thì đừng có mà nói lung tung, đây là đồn cảnh sát, việc gì cũng cần phải có chứng cứ. Nếu cô vẫn muốn làm loạn tôi sẽ tạm giam cô với tội trở ngại người thi hành công vụ.

Tên cảnh sát không ngờ người con gái này lại thấy quá trình chiếc xe Land Rover đó đưa Diệp Mặc đi, mặt tức thì trầm xuống, giọng điệu cứng nhắc.

- Thật là uy phong, tôi phải xem xem anh lấy tội cản trở gì mà bắt giữ tôi.

Sắc mặt Tô Tĩnh Văn đanh lại. Tên cảnh sát này không ngờ lại ăn nói

bừa bãi thế, lại còn kiêu ngạo, có thể chắc chắn là người bị đưa đi đó đang không được tốt.

- Cô, theo tôi vào lấy khẩu cung, tôi nghi ngờ cô và người trước đó là đồng bọn.

Tên cảnh sát đó chỉ Tô Tĩnh Văn, nói một cách khoa trương. Quần áo, cách ăn mặc của Diệp Mặc không đáng mấy đồng tiền, quan hệ của người phụ nữ này và cậu ta, kẻ đứng sau cũng không cứng lắm, cứ phủ đầu cô ta trước rồi tính sau.

- Anh là cảnh sát hay là thổ phỉ?

Sắc mặt Tô Tĩnh Văn có chút khó coi, người này quá ngạo mạn.

- Không phục thì cô kiện tôi đi, tôi là Hoàng Ngụ, cô nhớ lấy.

Tên cảnh sát mặt đen nói một cách khinh thường.

- Sếp Hoàng …

Tên cảnh sát hơi trẻ tuổi này thực sự là quá ngứa mắt, đi lên, gọi một tiếng. cảm thấy tác phong của đội vàng có chút giống thổ phỉ nhưng lại không dám nhiều lời.

Hoàng Ngụ vẫn chưa nói thì ở cửa đã có tiếng vọng tới:

- Cảnh sát chúng tôi trở thành thổ phỉ lúc nào thế?

Âm thanh trầm mạnh, hơn nữa mang theo thái độ chân thật, đáng tin.

- Sếp Cảnh …

Hoàng Ngụ và tên cảnh sát đều thấy người nói ở cửa, vội vàng gọi.

- Sao lại thế này?

Người trung niên này nhìn lướt qua Hoàng Ngụ, lên tiếng hỏi.

- A, Tổng giám đốc Tô, sao cô lại ở đây?

Người trung niên này vừa nhìn đã nhận ra Tô Tĩnh Văn, rõ ràng là anh ta quen Tô Tĩnh Văn.

- Anh là lái xe Cảnh Học Bân đúng không? Sao bây giờ lại làm cảnh sát thế?

Tô Tĩnh Văn cũng nhận ra người này. Mấy năm trước anh ta là lái xe của bố cô, không ngờ bây giờ lại làm cảnh sát, hình như còn làm cục trưởng, leo cao nhanh thật.

- Đúng vậy, nghe theo sự sắp xếp bên trên mà. À, đúng rồi, vừa xảy ra chuyện gì thế?

Người trung niên này nhớ ra chuyện vừa rồi, trong lòng liền có một dự cảm không lành. Tổng giám đốc Tô là thiên kim của thị trưởng Tô, nếu ở trên đất của anh ta mà chịu oan ức gì thì anh ta có ngàn cái mồm cũng không giải thích rõ được.

- Hừ.

Cảnh Học Bân không nhắc đến còn may, một khi nhắc chuyện này, sắc mặt Tô Tĩnh Văn liền đanh lại. Hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Có người uy hiếp bạn của tôi, kết quả là cảnh sát lại đưa bạn tôi vào nhốt lại. Mà cái người uy hiếp lại không thấy bóng dáng đâu cả. Tôi đến gặp bạn thì lại nói anh ấy là tình nghi cướp bóc, thậm chí còn nghi ngờ tôi là đồng bọn. Tôi không phục, đi kiện anh ta. Chả nhẽ cảnh sát bây giờ đều lộng hành vậy sao?

Mặt Hoàng Ngụ hơi chuyển sang trắng, bộ mặt đen của anh ta cũng không giấu được, anh ta không nghĩ rằng người phụ nữ này lại quen cục trưởng Cảnh của bọn họ. Tuy thiếu gia Kiều cuối cùng cũng sẽ bảo vệ anh ta

nhưng thế này ngờ rằng sẽ không tốt cho việc thăng chức của anh ta.

- Cậu vừa nói thế sao? Đây là thái độ của một cảnh sát nhân dân của cậu sao?

Cục trưởng Cảnh thầm hận tên mặt đen này. Bình thường cũng biết y ỷ là người của Trịnh Văn Kiều, có chút hoành hành nhưng lần này lại dám chọc giận thiên kim của thị trưởng Tô, chỉ có thể trách hắn xui xẻo.

- Vâng, chỉ là vừa nãy tôi nhất thời tức giận, trong lòng lại không hề có ý này.

Hoàng Ngụ không dám nói dối, dù sao nghe thấy y nói cũng có mấy người. Bình thường cũng chả có người nào dám nói những câu này, chỉ là không ngờ hôm nay lại gặp một người quen Cục trưởng.

- Tháo súng của anh ta xuống, lập tức điều tra rõ chuyện này. Trần Trấn, chuyện này cậu phụ trách. Mau điều tra ra kết quả. Cảnh sát là thần hộ vệ của nhân dân, không phải là lưu manh vô lại.

Cục trưởng này rất dứt khoát, lột phục trang của đội trưởng Hoàng trước mặt Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn biết là anh ta chỉ diễn kịch cho mình xem nhưng lại không nói gì.

- Cục trưởng Sở, anh làm thế này không hợp pháp, anh muốn tố cáo tôi, bây giờ cũng không có quyền làm gì tôi.

Thấy Cảnh Học Bân làm thật, đội trưởng Hoàng liền nóng. Y tưởng Cảnh Học Bân biết quan hệ của hắn với Trịnh Văn Kiều nhiều lắm thì cũng chỉ làm bộ thôi, ai ngờ anh ta làm thật.

- Tổng giám đốc Tô, chúng ta đi thăm bạn của cô trước, cục cảnh sát có phần tử thoái hoá như thế này cũng là sỉ nhục của chúng tôi. Về tôi nhất định sẽ kiểm điểm với thị trưởng Tô.

Cảnh Học Bân dường như không nghe thấy tiếng gọi của Hoàng Ngụ, không thèm để ý đến y. Ông ta rất rõ là nếu không có chuyện bạn của Tô Tĩnh Văn, đằng sau cái mông của tên thối nát mặt đen kia cũng đủ y ngồi tù.

Cái gì? Thị trưởng Tô? Hoàng Ngụ lập tức ngây ra, liên hệ với thái độ của Cảnh Học Bân đối với người con gái này, còn gọi cô ta là Tổng giám đốc Tô, y còn không biết quan hệ của người con gái này với thị trưởng Tô thì y là đồ con heo rồi.

Nếu người con gái này là người gì đó với thị trưởng Tô thì Trịnh Văn Kiều cũng không có cách nào bảo vệ y, trong lòng Hoàng Ngụ chợt như rơi vào hố băng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 17

Nhận Lầm Người Ư?

Vốn nghĩ Diệp Mặc bị nhốt lại nhất định sẽ phải chịu ấm ức ghê gớm, thế nhưng khi mở cánh cửa phòng giam ra, Tô Tĩnh Văn không khỏi bất ngờ vì cảnh tượng trước mặt - Diệp Mặc đang kê cao gối mà ngủ ngon lành, thậm chí giày còn không thèm cởi, vẻ rất bình thản như không có gì xảy ra. Trong khi đó thì mấy tên thanh niên trai tráng cao lớn thô kệch lại đang khép nép đứng vào một góc. Không khí yên tịnh thật chẳng giống dáng vẻ của cái nhà giam chút nào!

Cánh cửa sắt vừa mở ra thì Diệp Mặc liền tỉnh ngay. Khi trông thấy Tô Tĩnh Văn, hắn đã biết được có chuyện gì rồi. Có lẽ Tô Tĩnh Văn đã nhận ra Diệp Mặc chính là người đã bán bùa cho cô nên giờ tới đây mới để cứu hắn, mà rất có khả năng là cú điện thoại báo cảnh sát cũng là do cô gọi. Nếu đúng như vậy thật thì cô ta đúng là giúp mà hóa phiền rồi.

Thấy Diệp Mặc bình yên vô sự, Tô Tĩnh Văn cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu đúng là hắn ta thì lá bùa mà hắn bán quả thực quá linh nghiệm. Vào tới đây rồi thì sợ gì mấy tên lưu manh nữa, hèn gì hắn chẳng lo lắng gì mà an tâm ngủ ngon thế.

- Xin chào, chắc anh nhận ra tôi chứ? Tôi là Tô Tĩnh Văn, vì trông thấy anh bị bắt đi ở chỗ cổng Đại học Ninh Hải vậy nên tôi đã đi báo cảnh sát.

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ, quả nhiên là như vậy, Tô Tĩnh Văn là có ý tốt, cũng khó mà trách cô ta. Nhưng có lẽ cô ta cũng chưa dám khẳng định hắn chính là người bán bùa. Đã vậy mình sẽ nhất quyết không công nhận, bởi hắn biết một khi đã thừa nhận thì chuyện này sẽ đem lại rắc rối to.

Cục cảnh sát vào thì dễ, ra thì khó. Mà hiện giờ trong tình cảnh của hắn, đến hạ sách giết người rồi bỏ chạy cũng chẳng dám nghĩ đến nữa là. Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, thực lực thì ít, chẳng may nếu có người nào đó lai lịch lớn hơn thì coi như tiêu đời.

Thấy Diệp Mặc đang định nói gì rồi lại thôi, Tô Tĩnh Văn bèn lên tiếng:

- Đây không phải là chỗ để nói chuyện. Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Cảnh Học Bân đích thân giúp Diệp Mặc ghi chép rồi mới tiễn Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đến ra cửa lớn.

Tô Tĩnh Văn mở cửa chiếc xe Mercedes Benz màu đỏ. Trong xe toát ra mùi rất nhẹ giống như mùi trên cơ thể của phụ nữ. Diệp Mặc có thể đoán ngay chiếc xe này bình thường rất ít cho người khác vào, hoặc thậm chí... Diệp Mặc là người đầu tiên. Dù sao cũng là cô ta tự nguyện, tội gì!

- Cùng đi ăn cơm tối được không?

Tô Tĩnh Văn trong lòng đã thầm coi Diệp Mặc là vị đại sư bán bùa chú nọ, bởi vậy ngữ khí tỏ ra rất khách khí.

Từ lúc ra khỏi trường đến giờ Diệp Mặc vẫn chưa có gì vào bụng. Thấy Tô Tĩnh Văn có ý mời đi ăn cơm, hắn không chút chần chừ mà đồng ý ngay.

Tô Tĩnh Văn đưa Diệp Mặc tới một quán ăn có tên là "Tây Hồ nhân gia". Đây là một quán rất yên tĩnh, bên trong được trang trí hết sức trang nhã. Khách cũng không đông lắm, ai nấy đều rất giữ trật tự. Diệp Mặc vừa bước vào đã biết đây là một chỗ không tồi. Bình thường hắn toàn ăn ở những quán ven đường, chọn đại vài món rồi mang đi chứ chưa bao giờ quá quan trọng chuyện ăn uống.

- Tĩnh Văn, lâu rồi không thấy cô ghé qua đây.

Một người phụ nữ dáng đầy đặn, toàn thân toát lên vẻ nho nhã, trông thấy Tô Tĩnh Văn bước vào lập tức tươi cười chạy ra đón.

- Chị Phương, dạo này có chút chuyện nên không thể ghé qua, hôm nay mới cùng bạn đến ăn cơm được. Còn phòng riêng không chị?

Tô Tĩnh Văn cười nói. Trông dáng vẻ cô ta tự nhiên như vậy, nhất định là có chỗ thân quen với chị Phương này.

Nghe Tô Tĩnh Văn nói, người phụ nữa khí chất tao nhã kia liền đưa ánh mắt kì quặc và khó hiểu liếc sang Diệp Mặc, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường như không, cô nói:

- Có chứ, sảnh Tương Tri đang còn trống này.

Chị Phương không phải quá xinh đẹp, nhưng chị có đôi mắt hoa đào kiều diễm như muốn hút mất ánh nhìn của người đối diện. Đặc biệt đôi gò bồng đảo căng đầy mơn mởn của chị thì thực sự khiến đàn ông thì phải nóng mắt, đàn bà thì phải ghen tị. Thường thì những người phụ nữ như vậy trông có vẻ lẳng lơ, nhưng ở chị Phương này lại toát lên vẻ tao nhã cao quý đến kì lạ, nhìn là biết ngay người có học thức. Nhưng khi Tô Tĩnh Văn nói Diệp Mặc là bạn cô, ánh mắt của chị Phương đã biến đổi một cách rất lạ. Điều này không lọt qua mắt của Diệp Mặc.

Sảnh Tương Tri bên trong mờ mờ ảo ảo, chỉ có chút ánh sáng leo lắt chiếu vào từ ánh đèn bên ngoài. Trông căn phòng này chẳng có vẻ gì là nơi để ăn cơm mà giống với chỗ để hẹn hò thổ lộ tâm tình hơn. Diệp Mặc không thích cái quang cảnh như vậy chút nào, hắn lập tức kéo hết rèm trong phòng lên. Ánh hoàng hôn chiếu vào bên trong, căn phòng mất hẳn cái vẻ mờ ám ban đầu.

- Tĩnh Văn, cô cứ gọi đồ ăn lên đi, tôi đi pha trà nhé.

Chị Phương cầm tờ thực đơn đặt lên bàn rồi quay người bước đi.

Diệp Mặc nghĩ thầm, việc pha trà cũng cần đích thân bà chủ làm, chẳng lẽ ở đây không có nhân viên hay sao?

Dường như đã nhận ra nỗi thắc mắc trong lòng Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn

bèn giải thích luôn:

- Chị Phương vốn là một cao thủ trong giới trà đạo, đến đây dùng cơm đều là khách quen cả, thường thì chị Phương sẽ đích thân pha trà. Thực đơn đây, anh gọi món đi.

Nói rồi Tô Tĩnh Văn đưa tờ thực đơn trong tay cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn tờ thực đơn. Các món tuy không nhiều nhưng hình ảnh minh họa cho các món ăn thì quả thực là vô cùng bắt mắt.

- Sao không ghi giá ở đây?

Diệp Mặc phát hiện thực đơn trong tay không có yết giá.

- Ở đây bất kể món gì cũng là 300 tệ một đĩa nên không cần ghi giá. Khách quen của quán thì đều biết điều này.

Tô Tĩnh Văn điềm nhiên cười nói nói.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ một đĩa rau cũng 300? Tất nhiên hắn không nói miệng ra câu này. Mình nghèo đâu có nghĩa người ta cũng không có tiền đâu. Diệp Mặc đương nhiên không hề hay biết, nơi này thứ đắt nhất không phải đồ ăn.

Diệp Mặc trước nay chưa bao giờ quá chú ý tới chuyện ăn uống, nhưng hắn có thể đoán ngay Tô Tĩnh Văn là người có tiền, bởi thế mà cô ta đâu có nề hà gì chuyện giá cả. Món nào cũng một giá như vậy, thế thì mình cứ chọn đại đi vài món.

Diệp Mặc không thích trà không có nghĩa là hắn không biết gì về trà. Trà mà chị Phương pha uống một ngụm mà hương đã lưu lại trên môi, làm người ta không khỏi có cảm giác muốn lập tức thưởng thức thêm ngụm thứ hai, thứ ba...

Thấy Diệp Mặc dường như rất thích trà của nơi này, Tô Tĩnh Văn cười

mỉm, hỏi:

- Anh chính là vị đại sư lần trước bán bùa cho tôi đúng không?

Đòn tấn công bất ngờ khi đối phương chưa kịp chuẩn bị của Tô Tĩnh Văn có lúc tỏ ra rất hiệu quả, thế nhưng trong trường hợp này, khi đứng trước mặt Diệp Mặc thì xem ra chiêu này không phát huy được tác dụng. Hắn không tỏ vẻ gì là bị bắt quả tang cả, điệu bộ "vô tư như không hề hay biết", ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư gì? Bùa gì cơ? Tôi còn là sinh viên mà. Cô xem, thẻ sinh viên đây này.

Nói xong Diệp Mặc cầm thẻ sinh viên đưa ra trước mặt Tô Tĩnh Văn.

Diệp Mặc, sinh viên khoa công trình Đại học Ninh Hải, quả đúng hắn là một sinh viên năm thứ tư.

Tô Tĩnh Văn có chút thất vọng đem thẻ sinh viên trả lại cho Diệp Mặc, không ngờ mình lại nhận lầm như vậy. Thấy hắn bị người ta bắt đi ở cổng trường Ninh Hải, hóa ra hắn chính là sinh viên của trường.

- Ừm... Tô Tĩnh Văn, cô có phải là đã nhận nhầm người rồi hay không, mất công đưa tôi đến một nơi cao cấp thế này để dùng cơm. Thật ngại quá!

Diệp Mặc thừa biết Tô Tĩnh Văn chẳng tiếc gì mấy ngàn đồng, nhưng đây là phép lịch sự tối thiểu.

- Có gì đâu, tại anh trông rất giống một người bạn của tôi. Với lại, nhậm lầm thì cũng có sao đâu, trước lạ sau quen ấy mà. Chúng ta giờ chẳng phải là đã là chỗ quen biết rồi hay sao? Anh nhỏ tuổi hơn tôi, từ giờ cứ gọi tôi là chị Tĩnh Văn là được rồi, gọi tên nghe có vẻ không tự nhiên cho lắm.

Tô Tĩnh Văn cười nói.

Ấn tượng của Diệp Mặc trong lòng cô không tệ, chẳng những đẹp trai

ngời ngời mà lại rất phong độ, có khí khái. Ánh mắt hắn nhìn cô cũng không có chút nào mờ ám làm cô không thoải mái.

- Chị Tĩnh Văn, hôm nay tôi được hưởng phúc lây của chị nên mới được ăn một bữa thịnh soạn thế này.

Diệp Mặc không hề tỏ ra khách khí, bởi đơn giản hắn nghĩ mình không hề ăn không, đây chẳng qua là Tô Tĩnh Văn tạ ơn hắn đã bán chiếc bùa Thanh thần cứu mẹ cô mà thôi.

Tô Tĩnh Văn lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là số điện thoại của tôi, nếu sau này những người đó còn tìm cậu thì cứ gọi cho tôi.

Diệp Mặc nhận lấy tấm danh thiếp, trong lòng thầm nhủ: "Lần này nếu không có cô có phải đỡ được bao nhiêu chuyện hay không. Gọi cho cô á? Miễn đi. Ăn xong bữa cơm này, cô đi đường cô, tôi đi đường tôi, không liên quan gì đến nhau nữa."

- Ha ha, vậy thì tôi không khách khí nữa. Có điều, tôi có thể làm gì giúp được cho chị đâu.

Diệp Mặc thuận miệng nói.

- Cũng chưa chắc. Có lẽ một thời gian nữa tôi lại phải đến làm phiền cậu đó.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên nở nụ kì quặc, trong lòng cô ta không biết đang suy tính điều gì.

Diệp Mặc thầm trách mình đã nói nhiều mất rồi, đến thời gian tu luyện còn không đủ, những chuyện nhỏ nhặt bớt được chút nào hay chút ấy.

Tô Tĩnh Văn bỗng có cảm giác như cô và Diệp Mặc khi ở bên nhau thì hết sức thoải mái, tự nhiên, không hề có chút áp lực nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 18

Khó Khăn Của Ninh Khinh Tuyết

Tại Yến Kinh, Ninh gia. Tuy cũng là một gia tộc hạng trung đẳng nhưng trải qua nhiều năm gột rửa, cộng thêm bệnh nặng của ông cụ nhà họ Ninh năm nay, Ninh gia càng trông có vẻ lung lay sắp đổ.

Lúc này không khí Ninh gia vô cùng nặng nề. Tuy là hội nghị gia tộc Ninh gia nhưng lại chả có chút nào là vui mừng và sôi nổi cả.

- Con bé Khinh Tuyết vẫn không mở miệng sao?

Trầm mặc một lúc lâu sau, một vị trung niên hơn năm mươi tuổi ngồi bên trên lấy tay đập bàn nói.

Ông ấy chính là Ninh Trung Tắc - người cầm lái hiện tại của Ninh gia, cũng chính là con lớn của ông Ninh - Chủ tịch quận Hà Loan, Yến Kinh.

Yến Kinh như đô thị quốc tế lớn như thế, một chủ tịch quận đã thăng lên cấp bậc Giám đốc sở, thậm chí còn được coi trọng hơn so với Phó chủ tịch tỉnh. Nhưng ở Yến Kinh thì một viên gạch rơi xuống cũng có thể đập trúng một phó cán bộ địa phương. Cái khu vực này Quận trưởng thực chất chả là cái gì. Bây giờ ông Ninh về hưu, ông cũng hơn năm mươi tuổi, nếu không xảy ra cái gì thì Quận trưởng là cương vị cuối cùng của ông ta.

- Anh cả, bây giờ không phải do con bé quyết định nữa rồi. Dược liệu Ninh Thị ta, giờ gặp phải vấn đề em nghĩ lão tam cũng rõ. Cung ứng lớn nhất vốn là công ty Ska của Mỹ. Bây giờ công ty Ska của Mỹ lại bị người

phụ nữ nhà họ Tống khống chế, đây là một đòn đả kích chí mệnh đối với họ Ninh ta.

- Sau khi bố về hưu, nhà họ Ninh chúng ta mà muốn có thành tích trên quan trường là rất khó. Nếu thương trường mà chịu đả kích nữa, tôi nghĩ nhà họ Ninh cũng sẽ suy sụp như vậy. Tống Tiểu Văn tuy có chút phong lưu sa đọa nhưng nhà họ Tống anh ta vẫn thuộc đại gia tộc. Nếu kết hôn với người nhà họ Tống, không những làm ăn của Ninh gia sẽ lập tức khởi sắc mà còn ngay lập tức thay nhiệm kì mới. Anh cũng không cần thiết phải tiến thêm bước nữa.

Một người trung niên ngồi bên phải Ninh Trung Tắc tức khắc nói, khẩu khí dường như có hơi kích động.

Ninh Trung Tắc thở dài, khoát tay nói:

- Trung Vi, anh hiểu ý của em. Tuy kết hôn với người Tống gia vô cùng có lợi nhưng Tống Thiếu Văn, cái người này… Haizz, chuyện này vẫn phải bàn bạc với chú ba đã, dù sao Khinh Tuyết là con gái của chú ba.

- Anh cả, em thấy chu tư nói đúng, bây giờ là thời điểm sinh tồn của Ninh gia, hơn nữa chỉ là chuyện gả Khinh Tuyết cho Tống gia mà thôi, cũng chả phải chuyện gì, em nghĩ Khinh Tuyết có thể hiểu được. Chú ba cũng có thể hiểu được. Huống hồ đã từng tiếp nhận chuyện kinh doanh Yến Kinh, trong lòng nó phải biết, chả nhẽ nó không thấy được việc lớn?

Lần này Ninh Trung Thủ ngồi phía bên trái tỏ vẻ tán thành.

- Bố, chú hai và chú tư nói đều có lý, con nghĩ Thiếu Văn tuy hơi phong lưu nhưng bây giờ làm gì có thanh niên nào không phong lưu. Bình thường thì những người này sau khi kết hôn thì sẽ thay đổi, đây cũng là vì tốt cho Khinh Tuyết, vẫn tốt hơn phế nhân Diệp gia. Hơn nữa Thiếu Văn cũng rất thích Khinh Tuyết, chắc chắn sẽ không bạc đãi nó đâu.

Thấy quan điểm của hai người chú thống nhất, con trai trưởng của Ninh

Trung Tắc cũng ngay lập tức tán thành.

Ninh Trung Tắc im lặng hồi lâu, mới ngẩng đầu nói:

- Cứ vậy đi, để tôi nói chỗ Trung Phi, Trung Thủ, cậu để Huệ Lị đi làm công tác với Khinh Tuyết. Mùng một tháng mười chả còn bao nhiêu ngày nữa, tranh thủ giải quyết chuyện hôn nhân này trong tháng mười đi.

Người thanh niên ngồi ở cuối há hốc mồm, thấy gia chủ đã lên tiếng, cuối cùng cậu ta phải nuốt lời của mình xuống. Cậu ta chính là Ninh Dương, con trai thứ hai của Ninh Trung Tắc, cũng là người duy nhất trong Ninh gia không đồng ý Khinh Tuyết gả cho Tống gia.

Cho nên lúc hội nghị gia tộc kết thúc, Ninh Dương đi tìm ngay Ninh Khinh Tuyết.

Tuy lần trước sau khi Ninh Khinh Tuyết công khai ngôn luận, người ngoài đều tưởng cô bị Ninh gia cấm đoán. Thực ra chỉ là cô không muốn ra ngoài mà thôi. Tính tình cô lãnh đạm, không thích ra ngoài, từ sau khi bị miễn chức ở dược liệu Ninh Thị, cô phần lớn thời gian đều ở nhà. Trừ người bạn thân Lý Mộ Mai, thì cô rất ít bạn bè.

Lý Mộ Mai không những là trợ lý của Ninh Khinh Tuyết ở dược liệu Ninh Thị Yến Kinh mà cô cũng là bạn thân của Ninh Khinh Tuyết, đồng thời còn là em họ của cô.

Nếu nói Ninh gia còn một người qua lại thân thiết với Ninh Khinh Tuyết chính là Ninh Dương anh họ cô. Nhưng việc của Ninh Dương rất nhiều, bình thường cũng chả hay đến tìm cô ấy. Nhưng hôm nay Ninh Dương lại đến, điều này đem lại dự cảm không lành cho Ninh Khinh Tuyết.

- Anh Dương, lâu lắm không gặp.

Lý Mộ Mai thấy Ninh Dương liền chào hỏi, cô đang không biết nói gì với Ninh Khinh Tuyết.

Sắc mặt Ninh Dương có chút khó coi, cũng chả có gì mà phải tránh Lý Mộ Mai, mà nói thẳng quyết định của gia tộc cho Ninh Khinh Tuyết nghe.

- Khinh Tuyết, hạnh phúc nằm trong tay em, anh nghĩ nếu em muốn ra nước ngoài thì anh có thể giúp em. Tiền đồ của gia tộc không thể dựa vào một người con gái như em đến đổi lấy được.

Mục đích chính của Ninh Dương đến đây là vì giúp Ninh Khinh Tuyết chạy trốn, vì chỉ có anh ta mới biết Tống Thiếu Văn là người như thế nào.

Nghe xong lời của Ninh Dương, sắc mặt Ninh Khinh Tuyết liền trở nên tái nhợt. Khuôn mặt như vẽ kia có chút u ám và thất vọng. Cho dù cô có nói thế nào ở nơi công cộng thì cuối cùng vẫn không chạy thoát khỏi vận mệnh bán đứng của gia tộc.

- Khinh Tuyết…

Lý Mộ Mai hơi lo lắng, gọi một tiếng.

Không khí trong phòng khiến cho người ta im lặng đến ngạt thở. Ninh Dương biết chuyện đưa em gái ra nước ngoài cũng là chuyện rất khó khăn huống hồ đi rồi liệu có lợi ích gì.

- Em đừng có lo, anh về trước sắp xếp, tránh đến lúc lại không kịp. Mộ Mai, Khinh Tuyết phải nhờ em chăm sóc rồi.

Ninh Dương đứng dậy, vội vã rời đi. Nếu Ninh Khinh Tuyết phải ra nước ngoài thì chuyện này càng nhanh càng tốt. Ngộ nhỡ để các chú của anh ấy biết thì tuyệt đối sẽ không để cô ra ngoài.

Nhìn bộ dạng hơi đờ đẫn của Ninh Khinh Tuyết, trong lòng Lý Mộ Mai cũng không dễ chịu. Khinh Tuyết là bạn thân nhất của cô, cũng vì quá xinh nhưng lại không thể tự do. Tống Thiếu Văn là người như thế nào, người trong Bắc Kinh ai mà không biết. Ngang nhiên cùng vài đứa con gái ăn chơi trác tang còn bị người ta quay lại. Nếu không phải Tống gia có thế lực, phong toả chuyện này thì coi chừng cả thiên hạ đều biết.

Hơn nữa người này còn có một sở thích ghê tởm đó là đem tặng người con gái mình chơi chán cho người khác. Thiếu nữ Bắc Kinh bị y chà đạp vô số kể. Có một nữ minh tinh mới ra nghề, vì phản kháng Tống Thiếu Văn mà bị y đánh gãy hai chân, vứt vào ổ điếm. Cuối cùng ép tới mức người đó phải tự sát. Vì thế trong Bắc Kinh y có một biệt hiệu ác ma.

- Khinh Tuyết, em có một cách, chỉ là, chỉ là có chút tổn hại đến danh tiếng của chị…

Lý Mộ Mai nói đến phần sau, dường như cũng cảm thấy cách này của mình chả ra sao cả, có chút muốn ói.

- Cái gì…

Ninh Khinh Tuyết nhìn chằm chằm Lý Mộ Mai, bất kể là chủ ý như thế nào, chỉ cần để thoát khỏi Tống Thiếu Văn thì cô đều đồng ý.

Lý Mộ Mai thở dài, nói:

- Chính là lợi dụng cái tấm bia đỡ đạn đó của chị, dù sao chị cũng nói chị là người của Diệp Mặc trước mặt người khác rồi, tuy ai cũng biết đây chỉ là cái cớ nhưng nếu chị và hắn thật sự gạo nấu thành cơm, vậy thì…

Thấy Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc nhìn mình, Lý Mộ Mai biết cô ấy đã hiểu nhầm rồi, vội nói:

- Em nói ý gạo nấu thành cơm không phải là cái ý đó, chị cũng biết người đó là người… Dù sao cũng không thể làm gì chị. Nếu chị đột nhiên cưới anh ta, hơn nữa ở cùng anh ta lại còn ngẫu nhiên để phóng viên chụp được cảnh chị ở trên giường cùng anh ta vậy thì rõ ràng biết chị trong sạch Tống gia cũng không thể cưới chị về được.

Ninh Khinh Tuyết hai mắt bỗng sáng lên, nhưng lập tức lại im lặng không nói gì.

Lý Mộ Mai ở cùng với cô lâu nhất, đương nhiên là biết ý của cô, lại nói:

- Diệp Mặc là con ông cháu cha, hơn nữa còn rất trọng sĩ diện. Sau khi bị nhà chị từ hôn còn tìm một người bạn trên lớp làm bạn gái, rất giỏi che giấu cái kia của bản thân…

- Nhưng chị có biết người con gái đó trả lời anh ta như thế nào không, nói là anh có thể lên giường với em không? Nghe nói Diệp Mặc lúc đấy suýt xỉu tại chỗ. Hắn chắc chắn không nghĩ rằng bạn học vốn cung kính hắn lại đột nhiên đối xử với hắn thế. Não người này chắc là cũng không dễ dùng, vẫn chưa rõ cái sự thực hắn bị Diệp gia đuổi ra khỏi nhà.

- Còn nữa, hiện tại hắn rất túng quẫn, hai mươi ngàn tệ lần trước em đã nhờ người gửi qua đó, nghe nói hắn không hề từ chối mà nhận ngay. Nếu chị đưa hắn mấy chục ngàn tệ hắn tuyệt đối sẽ làm chuyện vừa có thể diện vừa có tiền tiêu như thế này.

Ninh Khinh Tuyết thở dài nói:

- Chị chả thèm để ý đến chút danh tiếng đấy, dù sao chị từ lâu đã chả còn danh tiếng rồi. Chỉ là, chỉ là như vậy có khiến Tống gia trả thù không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 19

Cô Gái Trước Cửa Lớp

Khinh Tuyết, chị cũng thật là, gia tộc lớn như Tống gia sẽ rất giữ thể diện, nếu như chị kết hôn với Diệp Mặc, thì Diệp Mặc sẽ xảy ra chuyện, chắc chắn bất kỳ người nào cũng sẽ nghi ngờ Tống gia, em nghĩ rằng Tống gia chắc chắn sẽ không làm mấy cái việc tốn công mà không được gì đâu.

Lý Mộ Mai dường như rất như có kinh nghiệm phân tích.

Ninh Khinh Tuyết trầm ngâm một lúc gật gật đầu nói:

- Được rồi, coi như mình nợ anh ấy một lần đi.

Lý Mộ Mai lại lắc lắc đầu nói:

- Khinh Tuyết, chị sai rồi, không phải là chị nợ anh ấy, mà là anh ấy nợ chị, em có thể khẳng định suy nghĩ trong lòng Diệp Mặc với của chị rất khác nhau, anh ta còn vui mừng không được nữa là, nếu không như thế này đi, ngày mai là sinh nhật của Tĩnh Văn, chúng ta có thể lấy lý do này đến Ninh Hải, sau khi tham gia party sinh nhật của Tĩnh Văn, em sẽ đi cùng với chị tìm Diệp Mặc được không.

Cái cô Tô Tĩnh Văn này, Ninh Khinh Tuyết cũng không lạ lẫm gì, lúc cô còn đi học, Tô Tĩnh Văn là Mỹ nữ nổi tiếng, chỉ là mấy nắm trước mẹ cô ta xảy ra chuyện, cô ta mới đến Ninh Hải, tuy rằng chưa gặp mặt, nhưng cũng coi như là biết cô ta, chẳng qua Lý Mộ Mai lại là bạn tốt nhất của Tô Tĩnh Văn.

…

Diệp Mặc chẳng mấy khi đến phòng học, hơn nữa chương trình học mấy năm gần đây trên cơ bản hắn đã học cũng gần hết rồi, do hôm nay Thi Tu mời hắn đi ăn, chủ yếu là do Thi Tu có mấy tấm vé miễn phí của Tụ Vị Lầu trong trường, có đồ ăn miễn phí, gã đương nhiên muốn rủ Diệp Mặc cùng đi ăn.

Nếu như nói Diệp Mặc ở Ninh Đại còn có một người bạn, vậy thì đó chính là Thi Tu, bình thường chỉ cần Diệp Mặc đến lớp, Thi Tu đều sẽ đến ngồi bên cạnh Diệp Mặc, gã cùng Diệp Mạc rất hợp, từ lúc Diệp Mặc vào Đại Học Ninh Hải đã như thế rồi, cũng không bởi vì Diệp Mạc bị đuổi khỏi Diêp gia mà có bất kỳ thay đổi nào.

Ban đầu Diệp Mặc lần đầu tiên tỉnh lại ở đây, cũng là do Thi Tu gọi dậy, hơn nữa còn rất quan tâm đến hắn bảo hắn đừng có tiếp xúc với Nhan Diễm, sau này khi Diệp Mặc bị đuổi khỏi Diệp gia, kinh tế khó khăn, chỉ cần gã có thể giúp được, gã đều cố hết sức giúp đỡ Diệp Mặc, có thể nói ở Ninh Đại, chỉ có Vương Dĩnh và Thi Tu hai người giúp đỡ Diệp Mặc về kinh tế, Vương Dĩnh có lẽ là do Diệp Lăng, còn Thi Tu thì là do là bạn của Diệp Mặc.

- Diệp Mặc, tiết này là của Vô tình băng, cậu đã đắc tội với cô ta một lần rồi, cậu không đến còn tốt, lúc vào lớp chúng ta không nói chuyện nữa, vạn nhất bị cô ta nhìn thấy, lại bị phiền toái.

Thi Tu cẩn thận nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười cười, vỗ vai Thi Tu:

- Loại đàn bà hẹp hòi này mình cũng không thèm so đo cùng cô ta, yên tâm đi, sẽ không để liên lụy đến cậu đâu, đừng nói là một tiết không nói gì, cho dù là một tháng không nói gì cũng không có vấn đề.

Thi Tu cũng cười cười, gã đương nhiên sẽ không cho rằng Diệp Mặc một tháng có thể không nói gì.

- Cậu nói ai lòng dạ hẹp hòi, Diệp Mặc, phế nhân như cậu mà cũng có tư cách nói người khác sao, lại còn dám vác mặt lên lớp.

Một giọng nữ trong trẻo vang lên cắt đứt lời nói của Diệp Mặc.

- Nhan Diễm, cậu có ý gì, Diệp Mặc cũng không nói cậu, cậu dựa vào cái gì chõ mồm vào, chẳng lẽ cô cho rằng Diệp Mặc dễ bắt nạt.

Thi Tu do lần trước Diệp Mặc bị Nhan Diễm làm cho tức đến phát ngất đi, cho nên đối với Nhan Diễm rất là không ưa, nếu là lần trước do Diệp Mặc, thì lần này Nhan Diễm cố tình.

- Ô ôi!!! Thi Tu cậu cũng không tồi mà, lại dám rống lên.

Nhan Diễm thấy một người luôn hiền lành như Thi Tu không ngờ lại dám quát tháo với cô ta, lập tức muốn nổi đóa lên.

Diệp Mặc lập tức giơ tay kéo Thi Tu một cái nói:

- Cần gì phải chấp nhặt với loại người này, coi như chó sủa bên tai là được rồi.

- Diệp Mặc...

Nhan Diễm chỉ mặt Diệp Mặc định chửi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, trong lúc Nhan Diễm chưa kịp chửi ra đã nói:

- Xấu không phải lỗi của cậu, nhưng đã xấu lại còn đầu gấu thì là do bạn rồi, ồ, lần trước bạn nói rằng tôi có muốn ngủ với bạn không? Thật xin lỗi, mình không có hứng thú với khủng long.

Diệp Mặc đương nhiên là bởi vì thân thể trước mà trút giận, loại người như Nhan Diễm quá mức khoa trương.

Nhan Diễm vốn định mở miệng mắng chửi nhưng đột nhiên lại mở

miệng cười lên, không ngờ Diệp Mặc nói cô xấu, tuy rằng không phải là hoa khôi trong trường, nhưng cũng có thể coi là hoa khôi trong lớp, lập tức mỉa mai nói:

- Tôi xấu, Diệp Mặc mắt cậu bị mù rồi, mở to mắt ra mà nhìn, cậu biết cô gái nào xinh hơn tôi sao? Có sao? Nếu có bà đây sẽ tự nhận mình xấu, nếu không có...

Lúc này cửa phòng học vang lên thanh âm mềm mại êm ái cắt đứt lời cô ta:

- Diệp Mặc, cậu ra ngoài một chút đi, tôi đến tìm cậu mấy lần rồi, nhưng đều không tìm thấy.

Gần như tất cả mọi người đều nhìn về cửa lớp, toàn bộ nam sinh ánh mắt liền sáng ra, trước cửa lớp là một cô gái vô cùng tú lệ, nếu như các ngôi sao phải thông qua các loại hóa trang mới có được vẻ đẹp trước ống kính, nhưng cô gái này lại giống như Phù dung trong nước, nhìn không ra bất kỳ dấu vết hóa trang nào.

Lông mi cong dài, phối hợp với khuôn mặt tươi cười của cô, không cần nhìn dáng người của cô, đã biết cô là một mỹ nữ khó gặp rồi, nếu như nói cô là sinh viên của Ninh Đại, thì Tô My đã không phải hoa khôi số một rồi, mà là cô gái trước mặt này.

Nhan Diễm giống như con gà mái bị bóp cổ, tiếng kêu đột nhiên dừng lại, vừa rồi cô ta còn nói Diệp Mặc không quen người nào đẹp hơn cô ta, bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô gái không biết ưu tú hơn gấp bao nhiêu lần, cái này còn chưa phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là cô ta lại còn đang gọi Diệp Mặc.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua Nhan Diễm, hắn không cần phải chấp nhặt với cô ả này, dù sao cũng đã trút giận được rồi, sau này không còn chuyện gì nữa.

- Tĩnh Văn, cô tìm tôi có việc gì?

Diệp Mặc thật không ngờ Tô Tĩnh Văn thật sự tìm đến phòng học, nghe ý của cô nói thì hình như không chỉ tìm một hai lần.

Thấy Diệp Mặc cũng không có gọi mình là chị Tĩnh Văn, mà trực tiếp gọi Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn lườm Diệp Mặc một cái, nhưng cũng không phản đối.

Cũng do nguyên nhân từ bố mình, cho nên cách nhìn của Tô Tĩnh Văn đối với đàn ông cũng có chút lệch lạc, nhưng đối với Diệp Mặc cô cũng không cảnh giác nhiều, tuy rằng Diệp Mặc không phải là người mà chính mình muốn tìm, nhưng Diệp Mặc với người đó rất giống, hơn nữa ánh mắt Diệp Mặc nhìn cô rất trong sáng, không có tý gì xấu xa ở bên trong, lại thêm Diệp Mặc còn là sinh viên, cho nên cách nhìn của Tĩnh Văn đối với Diệp Mặc cũng không tồi.

- Chẳng lẽ không có việc thì không thể đến tìm cậu, cậu có rảnh không? Chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Tô Tĩnh Văn cười cười nói.

Diệp Mặc bất đắc dĩ gật gật đầu, hắn biết cơm miễn phí ăn cũng không ngon lành gì, lần sau ăn cơm phải chú ý, ăn của Hứa Vi một bữa cơm, phải giúp cô ta trực ban đến đêm, ăn của Tô Tĩnh Văn một bữa, lại tìm đến tận cửa rồi, nghĩ một chút, trực tiếp đứng ở cửa nói với Thi Tu buổi tối không cần đợi hắn.

- Đi thôi.

Diệp Mặc vừa nói với Tô Tĩnh Văn, đã thấy cô giáo tiếng anh Vân Băng cầm mấy quyển giáo án đến, cô nhìn theo bóng dáng Diệp Mặc rời lớp, trên mặt tràn ngập vẻ chán ghét, chẳng qua vừa nhìn Tô Tĩnh Văn, trên mặt cô lại xuất hiện một tia kinh ngạc, nhưng lập tức lại biến thành tiếc nuối.

Diệp Mặc đương nhiên cũng nhìn thấy Vân Băng, nhưng hắn cũng

không để ý đến học phần, cô ta như thế nào, hắn cũng không để ý, cho dù có cho 0 điểm cũng không có vấn đề.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 20

Lời Mời

Diệp Mặc, tôi muốn nhờ cậu giúp một việc.

Giọng điệu của Tô Tĩnh Văn dường như hơi ngượng ngùng.

Diệp Mặc tự nhủ mình biết ngay mà, nhưng ấn tượng của hắn với Tô Tĩnh Văn không xấu. Từ lần đầu tiên hắn thấy cô ấy khẩn thiết cứu mẹ thì đã biết người phụ nữ này là người đáng được giúp đỡ. Hơn nữa tuy là lần trước bản thân cũng do cô ấy mà bị vào đồn nhưng cô ấy cũng là có ý tốt.

- Chị nói đi, nếu có thể giúp được, thời gian không dài thì tôi nhất định sẽ giúp. Có thể giúp đỡ một người đẹp là vinh hạnh của tôi.

Diệp Mặc cười nói.

- Thực ra, Diệp Mặc, cậu cười trông rất đẹp trai, cậu nên cười nhiều vào.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên thốt ra một câu chả liên quan đến vấn đề.

Diệp Mặc ngây ra một lát, tuy hắn rất rõ con người và sự tình ở đây nhưng trong sâu thẳm vẫn có chút đề phòng. Lại cộng thêm việc sau khi bị vào đồn, sự đề phòng này lại tăng thêm một bậc. Hắn cảm thấy thực lực của bản thân quá thấp, sở dĩ có sự đề phòng này là vì sợ lai lịch của mình bị tiết lộ, đem đến nguy hại cho mình. Vì thế bình thường hắn giao tiếp với người ta đều có chút lạnh lùng.

Bây giờ nghe Tô Tĩnh Văn nói thế, hắn cảm thấy mình có chút cẩn thận quá mức. Chỉ cần bí mật của bản thân không bị tiết lộ thì bình thường cũng không cần thiết cẩn thận như thế.

- Diệp Mặc, thực ra chị có nghe qua chuyện của cậu…

Tô Tĩnh Văn vừa nói đến đây thì dừng lại, lặng lẽ quan sát sắc mặt của Diệp Mặc, thấy vẫn bình thường thì mới an tâm nói tiếp:

- Chị có một đứa em gái ở Ninh Đại, nó tên là Tô Mi, chị nghe tin về cậu qua nó.

- Có phải cậu với Tô Mi có chút hiểu nhầm đúng không. Tính Tô Mi có chút kiêu ngạo, nó thực ra không xấu. Thôi, không nói về nó nữa, nói thực chị cũng không hiểu rõ nó lắm. Cái đó, cái đó…

Tô Tĩnh Văn nói "cái đó" hồi lâu mà vẫn không nói ra nửa câu sau.

Thực ra Tô Mi nói sự không biết điều của Diệp Mặc cho Tô Tĩnh Văn thì cô ấy cũng chả thèm nghe. Tô Mi là người như thế nào cô ấy cũng không rõ lắm. Sở dĩ cô ta nhắc đến việc của Tô Mi là muốn bảo Diệp Mặc đừng tự trách bản thân. Cô ấy còn định nói cô ấy quen một người rất giỏi, thậm chí người thực vật cũng có thể chữa khỏi được. Nếu tìm được người này, không chừng Diệp Mặc cũng có thể chữa khỏi.

Nhưng những lời này không nói ra, cho dù cô ấy có quen Diệp Mặc nhưng cũng chưa thân đến mức mà cái gì cũng nói, họ chỉ là bạn bình thường mà thôi. Huống hồ những lời đó, để một người con gái nói ra thì vẫn luôn có chút ngại ngùng.

Diệp Mặc hiểu ý của Tô Tĩnh Văn, nếu cô ấy đã là chị của Tô Mi thì rõ ràng cô ấy biết chuyện của mình. Cô ấy nói không nên lời cũng là chuyện bình thường. Hắn khoát khoát tay ngăn Tô Tĩnh Văn nói:

- Thực ra tôi rất vui mà, không có gì là không thoải mái cả. Chị yên tâm đi, nhưng vẫn cám ơn sự quan tâm của chị. Được rồi, bây giờ chị nói chị cần tôi giúp gì đi.

Mặt Tô Tĩnh Văn hơi hửng đỏ, trong lòng tự nhủ, từ biểu hiện của Diệp Mặc, anh ấy chả quan tâm đến cái gì đó. Chả nhẽ anh ta lại rộng rãi như vậy

sao, không hề để ý đến những cái này?

Nhưng Tô Tĩnh Văn lại âm thầm quyết định, một khi gặp cái người bán bùa kia, rồi mới hỏi anh ta có phải có thể mua một tấm bùa trị liệu cho Diệp Mặc không.

Cô tuy quen biết Diệp Mặc không lâu, nhưng cô ở cùng Diệp Mặc lại cảm giác rất thoải mái. Hơn nữa Diệp Mặc không những trông sáng sủa, làm người cũng rất phóng khoáng, khiến cô ấy không hề cảm thấy bị áp lực. Đây cũng là nguyên nhân cô muốn giúp Diệp Mặc.

- Hôm nay là sinh nhật chị, vì lí do gia đình, mấy năm rồi chị không đón sinh nhật một cách vui vẻ. Chị muốn mời em tham dự tiệc sinh nhật của chị. Không biết em có thể nhận lời không.

Vẫn còn một câu Tô Tĩnh Văn chưa nói ra, chính là lúc sinh nhật, cô ấy cần một bạn nhảy nhưng lại chưa tìm được người thích hợp, mà để người đơn thuần như Diệp Mặc giúp thì đúng là rất chuẩn.

Diệp Mặc ngây ra, trong lòng dấy lên chút ấm áp. Tô Tĩnh Văn rõ ràng biết mình là đứa con bị bỏ rơi của nhà họ Diệp nhưng vẫn mời hắn. Rõ ràng trong lòng cô giống với suy nghĩ của Thi Tu, chỉ là tự mình biến mình thành một người bạn, không hề có một nhân tố nào khác ở bên trong.

- Đương nhiên là đồng ý, cám ơn chị đã mời tôi tham gia sinh nhật của chị. Tối nhất định sẽ đến.

Diệp Mặc vui vẻ nhận lời.

Tô Tĩnh Văn lấy ra một tấm thiệp đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Đến lúc đó thì em không đến gọi anh nữa nhé, tối nay sáu giờ ở câu lạc bộ câu tư nhân Ngư Vãn, bên trên có ghi địa chỉ. Em phải đến sân bay đón bạn, tối gặp nhé.

Diệp Mặc nhìn chiếc Mercedes Benz của Tô Tĩnh Văn biến mất, trong

lòng lại đang nghĩ tham dự tiệc sinh nhật của Tô Tĩnh Văn thì nên tặng quà gì đây, cũng không thể đi tay không được.

Trên người có ít tiền, nhưng Diệp Mặc cũng không phải đồ ngốc, chút tiền này còn phải giữ lại để dùng.

Cuối cùng Diệp Mặc mua một khối ngọc ở chợ, một khối vô cùng bình thường để làm vòng tay pháp khí. Tuy là nói vòng tay nhưng bên trên chỉ có sáu viên ngọc như đậu Hà Lan. Ngọc mua về được mài thành hình tròn, làm thành vòng ngự pháp khí. Tuy cái này chả có cấp bậc nào cả nhưng ở đây vẫn có thể đề phòng một số công kích đơn giản.

Chỉ có điều cái vòng tay này chỉ có sáu viên ngọc châu tròn. Mỗi một lần phòng ngự sẽ hư hao một viên ngọc châu. Hình dáng không phải đặc biệt tinh mĩ nhưng lại được ở sự thực dụng.

Sở dĩ chỉ mài sáu viên, một là vì Diệp Mặc chỉ tốn hơn ba trăm đồng, hai là vì thực lực bây giờ của Diệp Mặc chỉ có thể hoàn thành sáu viên nhưng có lẽ Tô Tĩnh Văn cả đời này cũng chả dùng hết một viên trong số đó.

Đối với loại người có tiền như Tô Tĩnh Văn này, ngọc mấy trăm đồng đối với cô ấy mà nói thì không đáng nhắc đến. Diệp Mặc mà tặng vòng taynày thì có chút khó coi, cô ấy cũng chưa chắc đã đeo nhưng chả cần biết cô ấy có đeo hay không, Diệp Mặc cũng sẽ không nói đây là một vòng tay pháp khí.

Quay lại chỗ ở, Hứa Vi vẫn chưa về, Diệp Mặc sửa sang lại hoa cỏ của mình. Nhiều nhất thì vẫn còn một tháng, hạt của "Ngân Tâm Thảo" có thể thu hoạch rồi.

Sau khi làm xong những cái này, Diệp Mặc mới yên tâm đi đến câu lạc bộ tư nhân Ngư Vãn.

…

Trong sân bay Ninh Hải.

Tô Tĩnh Văn mới nhìn thấy Lý Mộ Mai, nhưng bên cạnh Lý Mộ Mai lại có một người con gái vô cùng đẹp. Thậm chí còn có một cảm giác linh hoạt hơn cô. Người con gái này là ai? Trông lại thanh lịch, thoát tục như thế này? Nếu không phải trên mặt gợi chút u buồn, Tô Tĩnh Văn còn tưởng đây là tiên tử không ăn khói lửa nhân gian.

Không những Tô Tĩnh Văn, mà rất nhiều người ở sân bay đều bị Ninh Khinh Tuyết thu hút. Nhưng lúc Tô Tĩnh Văn đi đến, lại có ánh mắt của nhiều người nhìn vào cô, hai người con gái thật là xinh đẹp. So sánh thì Lý Mộ Mai diện mạo không xấu cũng chỉ có thể coi là bình thường thôi.

- Tĩnh Văn, sinh nhật vui vẻ nhá, tớ đặc biệt chạy về để chúc mừng sinh nhật cậu đấy, hihi!

Lý Mộ Mai từ xa đã thấy Tô Tĩnh Văn đi đến, bắt đầu gọi.

- Mộ Mai, cậu có thể đến Ninh Hải, tớ thật sự rất là vui, đây là…

Tô Tĩnh Văn lập tức kéo tay Lý Mộ Mai, nói một cách hào hứng.

- Tĩnh Văn, xin chào, tôi là chị họ của Mộ Mai, Ninh Khinh Tuyết, chúc mừng sinh nhật.

Ninh Khinh Tuyết khẽ mỉm cười nói - Cảm ơn, hoá ra chị là Khinh Tuyết à, đúng là xinh quá, chả trách là đệ nhất mĩ nữ Bắc Kinh, em cũng có chút động lòng rồi…

Tô Tĩnh Văn không nghĩ người con gái trước mặt là Ninh Khinh Tuyết nhưng cô thấy biểu hiện của Ninh Khinh Tuyết có chút ảm đạm, lập tức nghĩ đến Diệp Mặc, lập tức im mồm.

Lý Mộ Mai dường như nhận ra có chút nhạt nhẽo, liền vội vàng nói:

- Tĩnh Văn, Khinh Tuyết, hai người xem bây giờ có rất nhiều người đang nhìn chúng ta, chúng ta mau đi thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 21

Tô Đại Thần Côn

Tô Tĩnh Văn vừa lái xe vừa vẫn nghĩ chuyện sao Ninh Khinh Tuyết lại qua đây? Mình và cô ta cũng không phải thân lắm. Theo lí mà nói, loại người này nếu không mời cô ta thì sao cô ấy lại có thể đến sinh nhật mình?

Ai ôi!!! Không hay rồi, Tô Tĩnh Văn chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng, hôm nay Diệp Mặc cũng đến, gặp mặt Ninh Khinh Tuyết liệu có…

- Tĩnh Văn, cậu sao thế? Thấy cậu có hơi không tập trung.

Lý Mộ Mai thấy Tô Tĩnh Văn hơi phân tâm liền nói.

- Ừ, thế à, tớ chợt nhớ ra một chuyện, bây giờ nghĩ thông rồi. À, đúng rồi, Mộ Mai, Khinh Tuyết đến sao không nói trước với tớ. Khinh Tuyết, bây giờ cô đã tiếp nhận công việc kinh doanh của bố cô chưa? Lần trước tôi nghe nói cô làm ở dược liệu Ninh Thị rồi.

Tô Tĩnh Văn tìm chuyện để nói, để chuyển sự thất thần của mình vừa rồi.

Lý Mộ Mai lại nói:

- Thực ra Khinh Tuyết nhận công việc kinh doanh dược liệu Ninh Thị ở Yến Kinh lâu rồi, tớ cũng làm ở đấy, làm trợ lý cho chị ý. Chỉ là sau này có chút chuyện, chị Khinh Tuyết tạm thời không làm ở dược liệu Ninh Thị nữa.

Tô Tĩnh Văn không hỏi chuyện gì, đoán chắc là mâu thuẫn nội bộ. Chuyện này không hỏi thì tốt hơn. Thấy trong ánh mắt Ninh Khinh Tuyết có chút buồn phiền, chắc cô ấy ra ngoài cho khuây khoả. Không thì mình gọi

điện cho Diệp Mặc, bảo hắn hôm nay đừng đến, tránh cho tâm trạng Ninh Khinh Tuyết càng xấu hơn.

Nghĩ đến đây, Tô Tĩnh Văn mới nhớ ra Diệp Mặc vốn không có điện thoại, mà bây giờ hắn không ở trường, bản thân cũng không biết chỗ ở của hắn, tất nhiên không liên lạc được với hắn. Xem ra Diệp Mặc mà gặp Ninh Khinh Tuyết là chuyện chắc chắn xảy ra rồi.

- Chị Tĩnh Văn, em nghe Mộ Mai nói bác gái không khoẻ, bây giờ đã đỡ chưa ạ?

Ninh Khinh Tuyết tất nhiên là nhìn ra Tô Tĩnh Văn có chút thất thần, chắc là nghĩ ra chuyện gì đó của cô rồi, chủ động lên tiếng hỏi.

Tô Tĩnh Văn đã lấy lại tinh thần, những chuyện này chờ đến thời điểm rồi nói. Bây giờ bản thân mình cũng không thể khống chế được. Nghe Ninh Khinh Tuyết hỏi, cười nói:

- Mẹ tôi khỏi rồi, Mộ Mai chưa nói với cô sao?

Ninh Khinh Tuyết có chút ngại ngùng, cô chưa từng hỏi Lý Mộ Mai về chuyện bệnh tình của mẹ Tô Tĩnh Văn. Nhưng Tô Tĩnh Văn rõ ràng là chả để ý, nói tiếp:

- Tôi may mắn gặp được một đại sư, các cô không biết bùa của vị đại sư đó…

Bây giờ Tô Tĩnh Văn sùng bái nhất là Diệp Mặc, lúc này Ninh Khinh Tuyết hỏi, càng làm cho lời lẽ của vị đại sư bán bùa cho cô có một không hai. Thậm chí cô còn kể lại quá trình mua bùa và dùng bùa một cách chi tiết.

Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai nghe mà há hốc mồm, nhìn chằm chằm Tô Tĩnh Văn. Chắc rằng mê tín như Tô Tĩnh Văn kiểu này rất ít, huống hồ Tô Tĩnh Văn còn là người có giáo dục. Có thể thấy người bán bùa đấy là bọn lừa đảo giang hồ, vô cùng khéo mồm khéo miệng.

- Cái đó, Tĩnh Văn, bác khỏi rồi tất nhiên là chuyện tốt nhưng có những thứ chúng ta chỉ biết là được rồi, không cần phải bận tâm.

Lý Mộ Mai thấy Tô Tĩnh Văn mê tín như thế, chỉ có thể lên tiếng nhắc nhở.

- Tớ biết hai người không tin, được thôi, tớ không làm cho hai người tin nữa. Trên người tớ còn một lá Hoả Cầu phù. Nếu không phải là tiếc thì tớ đã lấy ra cho hai người xem. Nhưng tớ vứt đi rồi, có tiền mà không mua được. Đại sư đó bây giờ cũng không tìm được.

Tô Tĩnh Văn nói một cách bất đắc dĩ.

- Được rồi, chúng tớ tin rồi, Tô đại thần côn.

Lý Mộ Mai phải đầu hàng dưới sự bất đắc dĩ.

Ngay cả Ninh Khinh Tuyết lúc nào cũng nhăn mày mà cũng có hơi muốn cười rồi. Tuổi Tô Tĩnh Văn lớn hơn họ nhưng nói chuyện lại không thực tế, không giống với tin đồn là cô ấy rất khéo léo chút nào cả. Nhìn một cô gái xinh đẹp như vậy lại mở miệng là bùa và đại sư, đúng là có chút không hợp.

Nếu không phải tình cảnh của mình khó khăn, thấy Tô Tĩnh Văn giả thần giả thánh như thế, nói không chừng tâm trạng cô cũng vui lên rồi.

…

Diệp Mặc làm xong vòng tay, cất thẳng vào túi áo, cũng chả bọc ngoài cho đẹp đẽ gì đã bắt đầu phục hồi nguyên khí. Cái vòng tay này làm tốn khá nhiều khí lực của hắn. Nếu không phải loại này không bán được, nói không chừng hắn còn làm vài cái mang đi bán.

Sau khi đến thế giới này, Diệp Mặc lần đầu tiên ngồi taxi. Không phải hắn không muốn chạy bộ đến câu lạc bộ tư nhân Ngư Vãn mà vì hắn không biết đường.

Xe taxi của Diệp Mặc dừng lại ở ngoài câu lạc bộ vì căn bản là không cho lái xe vào trong.

Bảo vệ cửa thấy Diệp Mặc đến bằng taxi, hơn nữa trông không giống người có tiền. Tuy ăn mặc, quần áo sạch sẽ gọn gàng nhưng tóc hơi loạn. Hơn nữa chân lại đi giày vải bình thường, chắc là đồ ba bốn mươi tệ liền đến chặn trước mặt Diệp Mặc.

- Anh ơi đây là câu lạc bộ tư nhân, người ngoài không…

Lời của anh bảo vệ cửa chưa nói hết Diệp Mặc đã lấy tấm thiệp đưa cho anh ta.

Hắn cũng chả thèm để ý, loại người ăn mặc như hắn bị bảo vệ nhìn chằm chằm cũng là chuyện bình thường, không cần thiết phải phẫn nộ.

Bảo vệ cầm tấm thiệp của hắn, xem đi xem lại mấy lần. Sau khi xác nhận mới trả lại hắn với vẻ kinh ngạc, nói:

- Xin lỗi anh, mời vào.

Diệp Mặc vừa bước vào cửa, một chiếc Porsche đỏ liền vọt vào sân. Bảo vệ dường như chỉ là một cái đồ trang trí mà thôi. Nhưng sau khi chiếc xe Porsche đỏ này vọt từ sau người hắn vào thì lại quay lại ngay lập tức.

Người này thật là lớn lối. Đây là đại viên chứ không phải đường cao tốc mà lại lái xe như thế. Vừa nhìn đã biết đấy là chủ xe.

Đang lúc Diệp Mặc nghĩ về chủ xe này, chiếc xe dừng lại bên cạnh hắn, một cô gái từ trên xe nhảy xuống.

Áo màu lửa đỏ, cộng thêm quần bò bó sát người, hiện rõ đường cong cơ thể, khí tức phô trương rõ mồn một.

Tô Mi, Diệp Mặc thấy cô ta ở đây cũng không có gì là ngạc nhiên. Cô ta là em của Tô Tĩnh Văn, đến tham dự tiệc sinh nhật của cô ấy cũng là chuyện

bình thường. Nhưng người con gái này ở trường tuy phô trương nhưng vẫn có chút dè dặt, không ngờ ngoài trường còn hơn thế.

- Diệp Mặc, anh đứng yên. Anh đến đây làm gì?

Tô Mi lần trước bị hắn từ chối một cách khó hiểu, lại còn lấy của cô ta mấy trăm, cũng không nể mặt ăn bữa cơm với cô ta nên trong lòng rất khó chịu.

Diệp Mặc nhìn Tô Mi có chút khó hiểu, nói:

- Tôi đến đây đương nhiên là vì có người mời, chả nhẽ đây là chỗ của cô sao? Tôi đến đây còn phải báo cáo với cô?

Lúc này trên xe lại có một người con gái nhảy xuống, trang điểm giống như Tô Mi nhưng đáng chú ý hơn Tô Mi là cô ta còn nhuộm cả đầu màu vàng.

- Sao thế, Mi Mi. Người nhà quê này là ai thế?

Người này xuống xe là hỏi Tô Mi, sau đấy xéo mắt nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc đầu, đúng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã.

Tô Mi hừ một tiếng lạnh lùng, vẫn chưa kịp nói tiếng nào thì chiếc Audi dừng lại tại sân cửa, không tiến vào mà một thanh niên hơn hai mươi tuổi bước xuống xe. Thấy Diệp Mặc ở đây, cũng bước tới.

- Tô Mi, lâu lắm không gặp, sao thế, thấy em có vẻ không vui.

Người thanh niên này bộ dạng tươi cười, chào hỏi từ xa.

Tô Mi thấy người này bước tới, trên mặt liền nở nụ cười:

- Anh Vương Tự, anh chả đến thăm em gì cả, còn nói lâu lắm không gặp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 22

Đời Người Nếu Chỉ Như Lúc Mới Gặp

Không phải tôi đã đến rồi sao, Gia Gia cũng ở đây à.

Cái giọng điệu bình thản, trầm ồm này không có chút nào là thuộc dạng xốc nổi của thanh niên cả.

- Em còn tưởng anh Tự không nhận ra em cơ.

Thiếu nữ tóc vàng giả vờ làm bộ tức giận.

Diệp Mặc tuy thấy loại thanh niên này rất hào hoa phong nhã, diện mạo cũng rất oai hùng nhưng khí chất lại có một chút hung hãn, thậm chí có chút sát khí lờ mờ.

Sát khí này người khác không nhìn ra, nhưng kiếp trước Diệp Mặc từng giết nhiều người và yêu thú, hắn chỉ cần nhìn là có thể nhìn ra. Người thanh niên này chắc chắn từng giết người, hơn nữa gã ta còn giết người một cách trắng trợn, thậm chí còn lấy giết người làm vẻ vang, bằng không thì sẽ không có loại sát khí này.

Tuy là ở đây không có việc của hắn, hắn cũng không cần thiết phải ở lại đây. Đúng lúc Mặc Diệp muốn đi, vị thanh niên này lại quay đầu lại, giơ tay ra hướng về Mặc Diệp nói:

- Tôi là Vương Tự, xin hỏi anh là?

Diệp Mặc thấy cậu này lúc đưa tay ra thì vẻ mặt như trêu tức, biết kiểu suy nghĩ của anh ta, từ từ đưa tay phải ra, nói:

- Diệp Mặc.

Nhìn Diệp Mặc và Vương Tự bắt tay, người vui nhất chính là Tô Mi. Vì cô ấy biết Vương Tự có thói quen này. Lần đầu tiên làm quen với người khác, chỉ cần là nam giới, anh ta đều muốn thử qua bắt tay mà biết được cân lạng của người ta. Có một lần một đứa bạn của mình, trong lúc bắt tay với Vương Tự thì đã hét lên. Sau đó nam sinh đó không còn mặt mũi nào mà gặp lại cô ấy nữa.

Bây giờ Vương Tự bắt tay Diệp Mặc, kết quả sẽ thế nào đây? Tô Mi thậm chí còn kì vọng tiếng thét chói tai của Diệp Mặc.

"Răng rắc" mấy tiếng, Vương Tự cảm giác tay của Diệp Mặc bị anh ta bóp gẫy ra rồi. Thậm chí còn nghe thấy tiếng xương gãy. Đến việc Diệp Mặc rút tay đi lúc nào anh ta cũng không biết. Trong lòng giật mình, tự nhủ không tốt. Anh ta nghĩ bụng lực của mình quá lớn, vừa nãy khống chế không tốt, không ngờ lại bóp đến vỡ tay người ta.

Tô Mi và cái người con gái tóc vàng tên Gia Gia kia cũng ngây ra. Họ không nghĩ rằng Vương Tự lại ác như thế, không ngờ lại làm gãy tay Diệp Mặc một cách trực tiếp như thế. Tiếng xương bị gãy vừa rồi bọn họ nghe rõ mồn một. Đó là một tiếng gãy nghe rất kinh khủng.

- A, anh Vương Tự, sao anh lại làm gãy tay Diệp Mặc thế? Anh ấy là do chị Tĩnh Văn mời đến đấy, cái này... Ớ, Diệp Mặc đâu rồi?

Tô Mi nói đến đây mới nhận ra Diệp Mặc không thấy đâu nữa rồi.

Vương Tự cũng biết sự việc có chút nghiêm trọng rồi. Anh ta không hề nghĩ Diệp Mặc lại không dễ bóp như thế, tay của anh ta mới bắt, thậm chí còn chưa dùng hết lực mà tay hắn đã gãy rồi. Đây là cái gì vậy chứ?

Nghe thấy tiếng kêu của Tô Mi, anh ta mới thấy, Diệp Mặc lại không thấy đâu rồi. Diệp Mặc đi lúc nào vậy, mấy người mà lại không nhìn thấy.

- Không phải chỉ là một học sinh nghèo thôi sao, đến lúc thì đưa cho cậu

ta ít tiền, để cậu ta tự đi bệnh viện khám là được rồi. Đúng là cái đồ vô tích sự.

Người con gái tên Gia Gia liền nói.

Thanh niên hơi có dáng vẻ anh tuấn cười khổ một tiếng nói:

- Thế này thì Tĩnh Văn sẽ chửi tôi, anh ta chắc chắn đi vào rồi. Tôi đi xem anh ta. Haizz, tôi không nghĩ tay anh ta lại yếu đến thế.

Diệp Mặc thật sự không muốn dông dài với mấy cái người nhàm chán này. Hắn đến tham dự sinh nhật của Tô Tĩnh Văn. Nếu làm mích lòng với người ở đây thì sẽ gây khó xử cho cô ấy. Nhưng hắn khá hài lòng với thuật súc cốt của mình. Tuy là tiến độ chân tu không lớn, thậm chí đến bây giờ vẫn là luyện khí tầng một nhưng trong võ nghệ thế tục thì hắn cũng không bị tuột dốc.

Diệp Mặc không biết người lợi hại nhất thế giới này có thể đạt đến trình độ nào nhưng đối với hắn mà nói nếu đã không thể tu luyện bình thường thì chỉ có thể tu luyện võ nghệ thế tục khiến hắn trở nên càng mạnh thì càng an toàn. Nhưng hắn không biết võ nghệ thế tục của mình lại đạt đến cực hạn rồi. Ở đây có đủ các loại vũ khí nóng, hắn không có cách nào an toàn được.

Lúc Tô Mi và Vương Tự ba người họ vẫn còn đang bàn bạc về vết thương của Diệp Mặc, Diệp Mặc đã đi rồi. Cửa câu lạc bộ vẫn có một người tiếp khách, nhưng anh ta chỉ nhìn một chút vào thiệp mời của Diệp Mặc đã để Diệp Mặc đi vào trong rồi.

Người trong câu lạc bộ đến đã rất đông, có thể thấy lần này Tô Tĩnh Văn làm khá là long trọng. Đoán là vì chúc mừng sự bình phục của mẹ, tiện thể gặp lại những người bạn đã lâu không gặp.

- Diệp Mặc, cám ơn đã đến dự sinh nhật của chị, đến đây, ngồi bên này đi.

Diệp Mặc vừa bước vào thì Tô Tĩnh Văn đã nhìn thấy, vội vàng kéo

Diệp Mặc sang một cái bàn bên cạnh.

- Đương nhiên, tôi nói tôi đến thì chắc chắn sẽ đến.

Diệp Mặc cười, chuẩn bị lấy quà sinh nhật ra thì nghe thấy có người gọi:

- A, Tĩnh Văn, anh chàng đẹp trai này là ai đấy? Chắc không phải là bạn trai của cậu chứ…

Nhưng lúc anh ta thấy chân Diệp Mặc đi một đôi giày chơi bóng bình thường, thêm cả Diệp Mặc ăn mặc như thế nào thì nửa câu sau không nói tiếp nữa. Hơi xoay người nói:

- Á, cái này, kiểu ăn mặc của anh ta đúng là có cá tính…

Tô Tĩnh Văn sợ Diệp Mặc khó xử, vội nói:

- Anh ấy là một người bạn của tôi, Diệp Mặc …

Tô Tĩnh Văn lúc này mới phát hiện Diệp Mặc lại nhìn chằm chằm vào phía sau cô, dường như chả nghe thấy lời cô ấy. Vội vàng xoay người lại nhìn, là Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đang đi đến. Tô Tĩnh Văn không khỏi thầm kêu khổ, tự nhủ, sớm thế này đã gặp mặt rồi, cô ấy còn chưa kịp nói rõ với Diệp Mặc cơ.

Diệp Mặc nhìn Ninh Khinh Tuyết mặt như tranh đang đi đến. Người con gái mặc chiếc áo vàng nhạt này không ngờ lại đem cho hắn một loại tươi đẹp. Cô ấy với mái tóc đen như mực xoã trên vai, trông rất dịu dàng. Khuôn mặt tròn lại không chút tì vết của trang điểm.

Một bên tóc cài một trang sức nhỏ hình con nai, mấy sợi tóc vô tình xoã xuống khoé mắt. Mắt cô lại có một loại u buồn. Nhưng bước chân cô bước tới thì lại nhẹ nhàng như tiên nữ dẫm lên mây nhưng mắt cô tại sao lại quen như thế?

Ánh mắt u buồn và mất mát đó? Lạc Ảnh? Đúng rồi, ánh mắt của cô ấy

và Lạc Ảnh sư phụ quá là giống. Diệp Mặc thở phào một cái, lấy lại tinh thần. Đã biết người con gái này không phải Lạc Ảnh sư phụ, chỉ là ánh mắt của cô ấy rất giống mà thôi.

Sắc mặt của Diệp Mặc lại trở lại bình thường, hắn không quen Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết lại thấy ánh mắt người thanh niên này nhìn cô, tuy có vài giây thất thần nhưng không giống với người khác là anh ta không soi xét cẩn thận. Quay về bộ dạng của anh ta lúc trước, không giống những người khác, khó khăn lắm mới chuyển ánh mắt sang chỗ khác vẫn còn nhìn trộm mình.

- Khinh Tuyết, Mộ Mai, hai người cũng ngồi đi. Tôi giới thiệu một chút…

Tô Tĩnh Văn vừa định giới thiệu mấy người với nhau thì Lý Mộ Mai lại đến bên Tô Tĩnh Văn thì thầm vào tai:

- Đừng có giới thiệu ở đây, Khinh Tuyết chưa từng gặp Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn lập tức phản ứng lại, nếu Ninh Khinh Tuyết không quen Diệp Mặc, ở đây thực sự là không phù hợp để giới thiệu hai người.

- Chị Tĩnh Văn, vừa mới xảy ra chút chuyện, Vương Tự không cẩn thận làm gãy tay Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc không biết đi đâu rồi, em…

Tô Mi vội vã chạy vào, vừa vào đã vội vàng nói.

Nhưng cô ấy vừa nói một nửa đã cảm thấy không đúng, vì mấy người kia đều nhìn cô hơi kinh ngạc mà cô ta cũng đúng lúc không hiểu chuyện gì thì nhìn thấy Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 23

Ấn Tượng Đầu Tiên Của Ninh Khinh Tuyết

Tay của anh?

Tô Mi nhìn chằm chằm Diệp Mặc như không có chuyện gì xảy ra, hơi hoảng hốt chỉ tay phải vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy Tô Mi, nhíu mày, nói một câu:

- Tĩnh Văn, tôi đi nghỉ một lát.

Nói xong tự đi sang một bên, đổi bàn khác và ngồi xuống.

Diệp Mặc? Ninh Khinh Tuyết nhìn Lý Mộ Mai một cách khó hiểu, tự nhủ, cái người Diệp Mặc là ai?

Lý Mộ Mai cười khổ một cái, vội vàng kéo Ninh Khinh Tuyết sang một bên nói:

- Thực ra anh ta chính là Diệp Mặc, người đính hôn với chị, chỉ là bây giờ và trước đây có chút không giống nhau. Không những diện mạo hơi thay đổi mà thậm chí khí chất cũng hoàn toàn bất đồng. Không biết đã xảy ra chuyện gì trên người anh ta. Nhưng em cũng lâu lắm rồi không thấy anh ta, chỉ là không biết tại sao Tĩnh Văn lại mời anh ta đến.

Anh ta chính là Diệp Mặc? Ninh Khinh Tuyết theo bản năng lại nhìn lại Diệp Mặc. Diệp Mặc trước mắt này nói năng và hành động không kiêu ngạo cũng không tự ti. Tuy ăn mặc đơn giản nhưng cử chỉ đều rất tự nhiên, phóng khoáng, không hề mất tự nhiên cũng không hề có kiểu quần là áo lượt, thậm chí trên người còn có chút khí khái đàn ông, từ xa cô ấy đã cảm giác được

điều này.

Một người như thế sao có thể là người đó? Ngộ nhỡ anh ta không phải người đó, ở cùng anh ta, cái này… Ninh Khinh Tuyết do dự. Nhưng cô ấy liền cười giễu, nếu Diệp Mặc chính là con người trước mặt này vậy thì cuối cùng hắn có đồng ý ý kiến của mình hay không vẫn là hai cách nói.

- Khinh Tuyết, em cảm thấy anh ta thay đổi rất nhiều, em đi trước tìm cách hỏi dò anh ta, chị cứ ngồi đây đã.

Lý Mộ Mai lúc thấy Diệp Mặc, bỗng hơi do dự về kế hoạch của mình. Diệp Mặc trước mặt và người suy sụp tinh thần trong truyền thuyết dường như không giống nhau chút nào. Nếu nhất định phải nói chỗ lôi thôi của hắn thì chính là tóc có hơi hỗn độn, không đi thợ cắt tóc chuyên nghiệp để chỉnh sửa lại đầu tóc.

Ninh Khinh Tuyết kéo tay Lý Mộ Mai:

- Mộ Mai, việc này để chị tự đi đi.

Diệp Mặc thấy người đến đây toàn người giàu, người nào cũng ăn vận rất đẹp, hơn đứt Diệp Mặc với bộ quần áo giản dị. Nhưng hắn lại không vì thế mà tự ti, mà lại còn rất tự nhiên. Một khi người ta mà ở trong sự bất đồng thì tư tưởng của anh ta hoàn toàn không giống.

Đừng nói Diệp Mặc không có những quần áo đẹp đẽ đó. Hắn có nhưng vẫn sống theo cách sống của bản thân. Cái hắn theo đuổi không phải là ở đây. Nếu hắn theo đuổi cái này, hắn nắm chắc trở thành một phú ông được nhiều người ngưỡng mộ. Nhưng như thế thì có là gì? Đời người cũng chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, sống không mang đến, chết chả mang đi. Hắn vốn dĩ theo đuổi cuộc sống vĩnh cửu, bây giờ tuy việc tu luyện trở nên chậm chạp nhưng sự theo đuổi của hắn vẫn không thay đổi.

Bây giờ còn bận lòng sư phụ Lạc Ảnh, người của hai thế giới. Nếu bây giờ hắn không hiểu tâm tư của Lạc Ảnh, hắn thực sự có thể chết thêm lần

nữa. Đối với việc khác, đối với Diệp Mặc mà nói đều là như khói thoảng qua thế thôi.

- Diệp Mặc…

Ninh Khinh Tuyết đến bên bàn của Diệp Mặc, kêu lên có chút phức tạp.

- Đến rồi à, ngồi đi.

Diệp Mặc cười nhạt, giống như người con trai hàng xóm, Ninh Khinh Tuyết bỗng có một cảm giác quen thuộc lâu lắm rồi. Tuy cô biết đây là lần đầu cô gặp Diệp Mặc, tuy cô biết trước đây không hề muốn gặp người này.

- Cảm ơn.

Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống, bỗng có một cảm giác thoải mái, hoặc có thể nói là một cảm giác yên bình, Diệp Mặc như một hồ nước bình lặng, làm cô ấy có phần yên tâm.

- Trán anh cứ nhăn lại, ánh mắt mang theo chút mệt mỏi, có tâm sự gì sao? Nếu tôi giúp gì được thì tôi sẽ giúp.

Diệp Mặc đương nhiên biết người con gái như Ninh Khinh Tuyết, sẽ không đến nói chuyện một cách vô duyên vô cớ với người con trai đã từ bỏ hôn ước với cô. Nếu cô đã đến rồi thì chắc chắn là có chuyện. Chi bằng nói ra trước, hơn nữa cô ấy và Lý Mộ Mai tuy là nói nhỏ nhưng Diệp Mặc vẫn nghe thấy. Chỉ là hắn không nghĩ rằng vợ chưa cưới của hắn lại là người con gái xinh đẹp như thế này, thậm chí còn chả kém Lạc Ảnh.

Hắn không có ác ý với Ninh Khinh Tuyết hoặc có thể nói là không có tình cảm với cô. Nhưng lúc thấy ánh mắt u buồn và mù mờ của cô hắn lại nhớ tới Lạc Ảnh.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Diệp Mặc một cách ngạc nhiên. Cô ấy kinh ngạc vì khả năng thấy rõ những thứ nhỏ bé và còn khả năng nói chuyện rõ ràng, có tư duy của hắn. Loại người này lại là thiếu gia bị gia tộc vứt bỏ ư?

- Tôi…

Ninh Khinh Tuyết hồi lâu vẫn không thể mở miệng. Thầm thở dài, lòng tự nhủ nếu để Lý Mộ Mai đến nói thì tốt rồi.

Diệp Mặc lặng lẽ ngồi phía đối diện cô, không có chút cảm giác áp lực nào cả, chỉ mang lại cảm giác yên lặng và yên ổn cho cô. Ninh Khinh Tuyết cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói:

- Là vì chuyện hôn nhân của tôi…

Diệp Mặc hơi nhíu mày, trong lòng cuối cùng cũng có chút dao động, lần đầu tiên hắn ngắt lời Ninh Khinh Tuyết:

- Nhà họ Ninh các cô đã bỏ hôn ước của chúng ta rồi, hơn nữa bây giờ tôi cũng không phải người nhà họ Diệp ở Bắc Kinh nữa rồi…

Diệp Mặc không nói nữa, nhưng ý đồ của hắn rất rõ ràng rồi. Chính là việc khác thì có thể giúp nhưng chuyện hôn nhân thì nhà họ Ninh các cô đã bỏ rồi còn đến tìm tôi dường như có chút quá đáng rồi đấy. Tuy hắn có thiện cảm với Ninh Khinh Tuyết nhưng cũng không có nghĩa Ninh Khinh Tuyết có thể dây dưa lằng nhằng về vấn đề này.

- Xin lỗi…

Ninh Khinh Tuyết bỗng cảm thấy có chút yếu đuối.

Diệp Mặc cười nhạt, nói:

- Không có gì phải xin lỗi cả, loại phế nhân bị nhà họ Diệp đuổi ra ngoài như tôi cũng không xứng với nhà họ Ninh các cô. Loại hôn nhân bị từ chối như này đối với tôi mà nói cũng là một sự giải thoát lớn. Tôi cũng không có bất kỳ ý trách móc cô, chỉ là không muốn nói về chuyện này nữa.

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết bỗng có chút lo sợ mà khó chịu. Nếu trước khi gặp Diệp Mặc, câu nói này của Diệp Mặc cô ấy nghe thấy thì cũng

có thể coi như chưa nghe thấy. Nhưng sau khi gặp Diệp Mặc, cô ấy cảm thấy bản thân xem thường Diệp Mặc, còn cái loại tiềm thức Diệp Mặc không xứng với cô thì có chút buồn cười.

Diệp Mặc trước mắt dường như không có gì cả, nhưng hắn lại tỏ ra nhẹ như mây bay. Và cái khí chất thản nhiên đó căn bản là khác quá xa với Diệp Mặc trong tưởng tượng. Dường như hắn không phải Diệp Mặc mà không có gì cả đó mà là Diệp Mặc coi rẻ thiên hạ, một mình trên núi cao. Cảm giác này khiến Ninh Khinh Tuyết thấy rất kì lạ.

Diệp Mặc thở dài. Hắn biết Ninh Khinh Tuyết có khó khăn nhưng nếu đã không phải điều bản thân có thể giải quyết được thì cũng hết cách. Nghĩ đến đây liền nói:

- Nếu đã…

Ninh Khinh Tuyết dường như biết Diệp Mặc muốn nói gì, cắn môi, ngắt lời Diệp Mặc:

- Tối nay tôi muốn đi…

Cô bỗng cảm thấy mình ngắt lời Diệp Mặc trong lòng lại có sự cân bằng rất sảng khoái. Dường như vừa rồi sự không vui vì Diệp Mặc ngắt lời cô nay đã không còn nữa.

Tuy nhiên Ninh Khinh Tuyết không nghĩ là câu nói của cô cũng bị người khác ngắt lời như thế.

- Khinh Tuyết, đúng là cô, thật không nghĩ là lại gặp cô ở sinh nhật của Tĩnh Văn. Tôi quá vui và bất ngờ đấy.

Vừa dứt lời, nửa ly rượu vang trong tay người thanh niên đã ở trên bàn bên cạnh bàn Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, không nói gì nữa.

Người thanh niên này cũng không khó coi lắm nhưng ánh mắt rất rời rạc. Lúc anh ta vừa thấy Diệp Mặc đã lướt qua ngay rồi vì Diệp Mặc căn bản không giống khách, thậm chí còn chả giống một người tiếp đãi.

- Cậu nhường một chút đi, tôi lâu lắm rồi không gặp Ninh Khinh Tuyết.

Người thanh niên có ánh mắt rời rạc này đến trước mặt Diệp Mặc nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 24

Món Quà Nhỏ

Triệu Hoành, rất xin lỗi, chúng ta hiện tại có việc, mời anh đổi vị trí ngồi khác.

Ninh Khinh Tuyết thật vất vả cố lấy dũng khí nói thì bị ngắt lời, trong lòng rất không thoải mái.

Triệu Hoành có chút kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút, người này thoạt nhìn cũng rất nghèo, cũng không biết làm thế nào lại trà trộn vào đây, làm sao có thể có quan hệ với Ninh Khinh Tuyết.

- Xin chào, tôi tên là Triệu Hoành. Mới từ Anh quốc Cambridge lưu học trở về, tạm thời làm ở văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố Ninh Hải, nếu anh ở Ninh Hải có việc gì khó khăn trực tiếp tìm tôi, sự tình bình thường tôi có thể giúp được.

Triệu Hoành cũng không vì một câu nói của Ninh Khinh Tuyết mà rời đi, mà là rất ưu việt đưa tay duỗi tới, đối với việc y chủ động đi bắt tay Diệp Mặc là rất nể mặt Ninh Khinh Tuyết rồi. Tuy rằng không biết Ninh Khinh Tuyết bởi vì nguyên nhân gì phải cùng người kia nói chuyện, nhưng hắn thầm nghĩ tranh thủ thiện cảm của Ninh Khinh Tuyết.

Điều khiến Triệu Hoành không ngờ chính là, Diệp Mặc từ bên cạnh đi qua khay đựng đồ ăn tùy tay cầm một đĩa hoa quả, căn bản không nhìn đến Triệu Hoành đang duỗi tay ra.

Triệu Hoành mặt một trận xanh hồng, có chút ngượng ngùng buông tay. Hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Mặc, thời điểm hắn đang hối hận chính

mình giơ tay ra, Vương Tự lại đi tới.

- Người anh em, giỏi thật, một tay kia của cậu thậm chí ngay cả tôi cũng đã lừa gạt rồi, thật bản lãnh, đây là điện thoại của tôi, có thời gian chúng ta nhất định phải nói chuyện một chút nha.

Vương Tự hưng phấn vỗ bả vai Diệp Mặc một cái nói, đưa qua một tấm danh thiếp có số điện thoại.

Đối với Vương Tự, cảm giác đầu tiên của Diệp Mặc là không tệ lắm, y cảm giác đây là một người tốt, ít nhất có thể kết giao. Cho nên nghe Vương Tự vừa nói như vậy, cũng khẽ mỉm cười nói:

- Tốt, đồng ý thôi.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Diệp Mặc đối đãi hai người với hai thái độ hoàn toàn bất đồng, thoáng chút suy nghĩ.

- Anh Tự đến rồi, ha hả.

Triệu Hoành thấy Vương Tự, có chút cười cười xấu hổ.

- Thằng giả tây này, sao trở về rồi hả? Cậu không phải ở Anh quốc sao?

Vương Tự nói chuyện rất thẳng thắn.

Triệu Hoành có chút xấu hổ nói:

- Đã tốt nghiệp, lần này về làm việc ở văn phòng Ủy ban nhân dân thành phố Ninh Hải, không nghĩ tới anh Tự cũng có thời gian tới đây - Tôilà thuận tiện về Ninh Hải.

Vương Tự nói xong lại quay đầu nói với Diệp Mặc:

- Diệp huynh đệ, khi về nhất định nhớ phải gọi điện thoại cho tôi nhé, ồ, mà cho tôi số điện thoại của cậu đi.

- Anh ta không có điện thoại.

Tô Tĩnh Văn thanh âm đúng lúc truyền tới.

Diệp Mặc trong lòng cười khổ, chính mình bất kể ngồi ở nơi nào, một lúc sau sẽ có rất nhiều người đến, hắn không thích loại khung cảnh ồn ào này. Liền đem lễ vật đưa cho Tô Tĩnh Văn lập tức bước đi.

- Tĩnh Văn, chúc cô sinh nhật vui vẻ nha, dây chuyền khảm này, là tôi cố ý mang về từ Anh quốc, hy vọng cô không ghét nó.

Triệu Hoành thấy mình đã bị đẩy qua một bên, cũng vội vàng lấy món quà của mình ra.

- Cảm ơn anh, Triệu Hoành, khiến anh tốn tiền rồi.

Nói xong Tô Tĩnh Văn tiếp nhận dây chuyền đưa cho đầy tớ gái đứng phía sau, Triệu Hoành thấy Tô Tĩnh Văn đem món quà của mình cho đầy tớ gái, thậm chí không thèm mở ra nhìn một chút, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

- Chị Tĩnh Văn, em cũng mang theo quà chúc chị sinh nhật vui vẻ.

Tô Mi thấy thế lập tức liền chui vào, tặng một bộ đồ trang điểm.

Trong khoảng thời gian ngắn, người tới tham gia tiệc tối đều đưa ra món quà của mình, tuy nhiên rất nhiều món quà được đưa cho người đón tiếp ở cửa đón nhận, người tiến vào tặng quà đều là một ít người có mối quan hệ tốt với Tô Tĩnh Văn, hoặc là bằng hữu rất quen thuộc.

Ninh Khinh Tuyết tặng một quả hung châm tinh xảo, Diệp Mặc lúc này mới phát hiện lễ vật của hắn tuy hắn cho rằng đáng giá nhất, nhưng so với lễ vật người khác tặng, quả thực không dám lấy ra.

Nhưng lúc này Tô Tĩnh Văn cố tình chờ mong nhìn hắn, Diệp Mặc cười khổ một tiếng, lấy từ trong túi ra một chiếc lắc tay do mình làm đưa cho Tô

Tĩnh Văn nói:

- Đây là tôi tự làm đấy, có chút thô ráp, ha hả, không có tiền mua quà quý hơn.

Chiếc lắc tay làm bằng thủ công hơn thô ráp, điểm chính là chiếc lắc tay này chỉ có sáu viên ngọc lớn nhỏ khác nhau, thưa thớt phân bố ở trên chiếc lắc tay. Hơn nữa chất ngọc vừa nhìn cũng thấy không đẹp, nói thẳng ra là rất xấu.

Tất cả mọi người xung quanh kinh ngạc nhìn chằm chằm món quà này của Diệp Mặc, trong lòng tự nhủ nếu không có tiền, thì tùy tiện mua một món hàng mỹ nghệ, cũng tốt hơn nhiều so với chiếc lắc tay mình làm. Tuy nhiên hạt ngọc trên đó xấu như thế, nói không chừng là giả đấy. Nếu như là ngọc giả, chiếc lắc tay này chỉ trị giá mấy tệ mà thôi, thật ra so với hàng mỹ nghệ còn rẻ hơn rất nhiều.

- Xì...

Giữa đám người rốt cục có người nhịn không được mỉm cười một tiếng. Người này thật đúng là cái cực phẩm, ăn mặc như thế, nghèo kiết coi như xong, tặng món quà cũng nghèo như vậy luôn.

- Món quà này thật đúng là rất khác biệt, phỏng chừng là thứ tốt có một không hai rồi, ha hả...

Triệu Hoành thấy Diệp Mặc đưa món quà này, cuối cùng là tìm được cơ hội cười nhạo Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn liếc mắt nhìn Triệu Hoành một cái, lại vui vẻ ra mặt nhận lấy chiếc lắc tay mà Diệp Mặc làm, cao hứng đeo trên tay nói:

- Hi... Cảm ơn cậu rồi, cảm ơn cậu tự tay làm lễ vật cho toi, lắc tay này tôi rất thích, chiếc lắc này có tên không?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi gọi là lục cát bình an.

- Lục cát bình an? Tên này thật là có cá tính.

Tô Mi nhìn Tô Tĩnh Văn rất là vui, có tâm muốn nói Diệp Mặc vài câu, nhưng lại vẫn là nhịn được.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Diệp Mặc tặng món quà đơn giản như vậy, vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, không có chút nào bất an. Nhìn lại Tô Tĩnh Văn vui sướng sau khi nhận được quà, Ninh Khinh Tuyết trong lòng bỗng nhiên có một loại hương vị khó nói lên lời, không ngờ nói không ra.

Âm nhạc du dương vang lên, điệu nhảy thứ nhất đã tới rồi.

Khi mọi người đoán xem Tô Tĩnh Văn trong điệu nhảy thứ nhất này sẽ tìm ai nhảy cùng, thì Tô Tĩnh Văn lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, cậu có thể nhảy cùng chị không?

Hắn lại là Diệp Mặc? Triệu Hoành đương nhiên nghe nói qua sự tình giữa Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết, sắc mặt trở nên có chút cổ quái.

Từ việc Tô Tĩnh Văn nhận món quà của Diệp Mặc, còn đeo nó trên tay, hơn nữa lại mời Diệp Mặc nhảy điệu nhạc đầu tiên, người không hiểu sẽ nghĩ Diệp Mặc rất có thể là tấm bia đỡ đạn mà Tô Tĩnh Văn đẩy ra, chính là vì ngăn trở người muốn cùng cô khiêu vũ đêm nay.

Ninh Khinh Tuyết lại không cho là như vậy, cô cảm giác được Tô Tĩnh Văn là thật tâm muốn mời Diệp Mặc khiêu vũ, tuy rằng không biết Tô Tĩnh Văn vì sao làm như vậy, nhưng trong nội tâm nàng có chút bực bội. Tuy nhiên cô lập tức liền vì cảm giác bản năng của chính mình, cảm thấy hơi không hiểu ra sao cả.

Diệp Mặc cũng không nghĩ đến Tô Tĩnh Văn lại mời hắn tới tham gia tiệc tối, sự tình đã là như vậy, có chút xấu hổ nói:

- Nhưng tôi căn bản cũng không biết khiêu vũ.

Tô Tĩnh Văn cũng hơi sửng sốt, cô các mặt đều đã nghĩ đến, chính là không nghĩ đến Diệp Mặc không ngờ không biết khiêu vũ. Diệp Mặc là đứa con bị Diệp Gia từ bỏ, tốt xấu cũng từng là thiếu gia Diệp Gia, hơn nữa lại là sinh viên đại học Ninh Hải, làm sao có thể không biết khiêu vũ?

Chỉ có Lý Mộ Mai hiểu rõ Diệp Mặc thật sự không biết khiêu vũ, Diệp Mặc tuy rằng thích khoe khoang, nhưng dường như hắn cho tới bây giờ chưa từng tới chốn khiêu vũ và quán bar. Hơn nữa bạn của hắn cũng rất ít, hắn chỉ là đơn thuần thích khoe khoang và kiêu ngạo mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 25

Điệu Nhảy Thứ Nhất

Tôi có thể dạy anh.

Tô Tĩnh Văn ngây người một lát lập tức liền phản ứng lại, cô cũng biết đây chỉ là một cái cớ, bằng không có người khác bên cạnh sẽ ngắt lời nói muốn cùng cô nhảy điệu nhảy này, cô sẽ khó lòng từ chối.

Quả nhiên Tô Tĩnh Văn giọng điệu cứng rắn nói ra, người chung quanh liền lập tức đều nhìn cô, dạy hắn khiêu vũ? Hắn trong chốc lát có thể học được sao?

- Tĩnh Văn, nếu không như vậy đi, điệu nhảy thứ nhất này đã bắt đầu rồi, anh cùng em nhảy trước, đợi lát nữa anh lại gọi mấy chuyên gia vũ đạo đến dạy Diệp Mặc nhảy là được rồi.

Người nói chuyện lại là Uông Bằng, không biết y đến đây từ lúc nào.

Hắn sao tới thế? Thời điểm Diệp Mặc nhìn về phía Uông Bằng, Uông Bằng cũng lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt cảnh cáo tương đối rõ ràng.

Diệp Mặc có chút cảnh giác, hắn cảnh giác không phải là vì Uông Bằng đối với hắn có địch ý, mà là vì tay của Uông Bằng đã tốt hơn mà cảnh giác. Diệp Mặc đương nhiên biết thủ pháp của mình, hoàn toàn là dùng một tia chân khí dừng lại ở trên xương cốt của đối phương, trình độ y học hiện đại sẽ không có cách nào đẩy lùi một tia chân khí trong cổ tay y.

Nếu như muốn hoàn toàn chữa khỏi thủ đoạn của hắn, chỉ có thể là nội gia cao thủ, thậm chí là cao thủ đã tu luyện ra chân khí, hoặc là nói là Tu Chân giả.

Lại có loại cao thủ này? Xem ra sau này mình cần càng thêm cẩn thận.

Hắn còn chưa biết trình độ cao thủ nơi này có thể đạt tới mức nào, cho nên trong lòng rất cảnh giác. Tuy rằng nơi này dường như không có phát hiện Tu Chân giả, nhưng chuyện này ai có thể xác định? Chính hắn không phải cũng là một Tu Chân giả ẩn náu ở trong đô thị sao? Hơn nữa thế tục võ thuật có chút tu luyện đến cực hạn, Tu Chân giả bình thường cũng không phải là đối thủ. Diệp Mặc mặc dù là hai người kiêm tu, nhưng vẫn là không dám khinh thường, dù sao tu vi của hắn vẫn rất thấp.

- Không cần, Diệp Mặc, tôi dạy cho cậu được không nào?

Tô Tĩnh Văn lập tức cự tuyệt đề nghị của Uông Bằng, vẫn đang nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc thản nhiên cười, nếu Uông Bằng không đến, nói không chừng hắn còn có thể nói mình tạm thời sợ học không được, nhưng nếu Uông Bằng đã đến đây, và còn nhằm vào hắn, Diệp Mặc hắn cũng không phải con rùa rụt đầu. Nếu Uông Bằng dám tìm hắn gây phiền phức, hắn không ngại chăm sóc các cao thủ phía sau lưng Uông Bằng.

- Tốt, tuy nhiên không cần dạy, cô chỉ cần nói một lần là được rồi.

Nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, Uông Bằng đối với tên nhãi này lại càng thêm căm tức.

Nói một lần thì biết hả? Xung quanh không có bất kỳ người nào tin vào điều này, ngay cả Tô Tĩnh Văn cũng không tin, nhưng tô Tĩnh Văn chỉ cần Diệp Mặc cùng cô đi xuống hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, cũng sẽ không thật sự cho rằng Diệp Mặc không cần dạy, chỉ cần nói một lần sẽ biết nhảy.

Tuy nhiên nếu Diệp Mặc nói, Tô Tĩnh Văn vẫn là đem một đoạn động tác trong điệu Waltz nói cho Diệp Mặc nghe, thậm chí động tác đều thoáng khoa tay múa chân một chút.

- Được rồi.

Diệp Mặc nhìn Tô Tĩnh Văn nói xong, cười nói.

Lúc này điệu nhảy đầu tiên đã vang lên.

Tất cả mọi người nhìn động tác Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đi vào sàn nhảy, bọn họ muốn nhìn xem "được rồi" của Diệp Mặc này có thể là cái dạng gì, thậm chí có một số người còn muốn xem Diệp Mặc xấu mặt.

Ninh Khinh Tuyết lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, cô có một loại cảm giác, nụ cười Diệp Mặc biểu lộ tự tin, hắn dường như rất có lòng tin.

Diệp Mặc kéo tay Tô Tĩnh Văn, một cỗ mùi thơm thản nhiên truyền vào mũi của hắn, khiến hắn có một loại cảm giác nói không nên lời. Ngoại trừ thời khắc sư phụ dẫn hắn bỏ chạy, hắn cho tới bây giờ đều không tiếp cận phụ nữ quá gần như vậy. Trong lòng của hắn có chút cảm giác tim đập loạn thình thịch.

Nhưng lần trước Lạc Ảnh tuy rằng ôm hắn chạy trốn, nhưng lúc đó quá ngắn, hắn thậm chí còn không có kịp phản ứng, liền lâm vào hôn mê thật sâu. Hôm nay lại không giống thế, hắn thực sự cầm tay Tô Tĩnh Văn, thậm chí còn chuyển động theo vũ khúc.

- Diệp Mặc, cậu gạt tôi nha, cậu còn nói không biết khiêu vũ, cậu nhảy cũng không tồi, tôi tuyệt đối không tin cậu chỉ có nghe tôi nói một lần mà có thể nhảy tốt như vậy.

Tô Tĩnh Văn và Diệp Mặc vừa nhảy, lập tức cũng cảm giác được Diệp Mặc căn bản không phải là người khiêu vũ lần đầu tiên. Động tác mà hắn phối hợp so với chính mình thậm chí còn linh hoạt hơn nhiều.

Diệp Mặc không giải thích tại sao mình chỉ có nghe một lần liền biết nhảy, hắn giải thích cũng vô dụng, chẳng lẽ nói với Tô Tĩnh Văn, hắn có thần thức? Những động tác này so với đồ vật hắn tu luyện đều rất đơn giản? Mà hắn chỉ có hỏi:

- Cô thường xuyên khiêu vũ?

Tô Tĩnh Văn bị Diệp Mặc bắt lấy hai tay, trong tay truyền đến nhiệt độ trên người Diệp Mặc, đôi lúc còn chạm vào người Diệp Mặc, cô thậm chí có một loại cảm giác chơi với lửa. Hương vị nam nhân trên người Diệp Mặc làm cho nàng có chút mê man, đó là một loại cảm giác khiến cho nàng yên lặng hít thở, hắn thật là một học sinh sao?

Mọi người xung quanh thấy Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn nhảy rất ăn ý, đều bừng tỉnh, hoá ra Diệp Mặc này giả vờ không nhảy. Người này giả bộ thật giống. Điều này cũng khó trách, niên đại này, nào có thiếu gia nào không biết khiêu vũ.

Uông Bằng sắc mặt tức giận xanh mét, y cảm giác mình bị tên Diệp Mặc này đùa bỡn. Điều này làm cho y rất căm tức, rất nhanh Diệp Mặc đã bị y liệt vào hàng ngũ những kẻ bán bùa kia, đều là thuộc loại người vô sỉ.

Ninh Khinh Tuyết lẳng lặng nhìn Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn phối hợp trên sàn nhảy, nghe âm nhạc du dương, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì, trên mặt lại rất bình tĩnh.

Điệu nhạc đã dừng lại, Tô Tĩnh Văn dường như vẫn chưa thỏa mãn, tuy nhiên nghe được tiếng vỗ tay xung quanh, cô mới nhớ tới điệu nhảy này đã kết thúc, không khỏi có chút buồn bã.

Vũ khúc khác lại vang lên, mọi người đều tìm kiếm bạn nhảy tiến vào sàn nhảy.

Thời điểm Uông Bằng vừa định mời Tô Tĩnh Văn nhảy thêm điệu nhảy khác, y bỗng nhiên nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, ánh mắt lập tức phát sáng lên. Vội vàng đi tới nói:

- Xin chào, tôi là Uông Bằng, không biết có thể may mắn mời cô nhảy một điệu hay không?

Ninh Khinh Tuyết lạnh lùng liếc mắt nhìn Uông Bằng một cái, thậm chí ngay cả trả lời đều không có, mà là trực tiếp đi đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, vừa rồi lời của tôi còn chưa nói hết. Có thể tiếp tục cùng anh nói chuyện không?

Để lại Uông Bằng sắc mặt càng ngày càng xanh mét.

Tô Tĩnh Văn đương nhiên biết Ninh Khinh Tuyết đã cùng Diệp Mặc từ bỏ hôn ước rồi, nhưng lại không biết cô vì sao còn muốn tìm Diệp Mặc, chẳng lẽ còn có những chuyện khác?

Tô Tĩnh Văn vừa mới muốn nói chuyện, Lý Mộ Mai đã đi tới, kéo Tô Tĩnh Văn nói:

- Tĩnh Văn, tôi có một số việc muốn nói cùng cô, đi thôi.

Nhìn Tô Tĩnh Văn đã đi xa, Diệp Mặc nhìn nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

- Được rồi, chúng ta tới chỗ bên cạnh ngồi một chút.

Diệp Mặc vốn định nhảy xong điệu nhảy này thì rời khỏi đây, nhưng vì nguyên nhân Ninh Khinh Tuyết, đành ở lại.

Uông Bằng nhìn Ninh Khinh Tuyết xinh đẹp thanh lịch giống như tiên tử bị Diệp Mặc mang đi, tuy rằng trong lòng vô cùng tức giận nhưng lại không có bất kỳ biện pháp nào, trong lòng chỉ là đang nghĩ, khi nào thì phải chỉnh đốn người này một chút.

Tìm một góc vắng vẻ ngồi xuống, Diệp Mặc trực tiếp hỏi:

- Tôi đã không phải là người của Diệp gia rồi, có thể nói chúng ta căn bản chính là người của hai thế giới, cô tìm tôi có chuyện gì đây?

Ninh Khinh Tuyết trầm mặc thật lâu sau mới lên tiếng:

- Diệp Mặc, tôi không muốn ở chỗ này nói chuyện, buổi tối tôi có thể tới chỗ anh đang sống không? Rất xin lỗi, tôi thật sự muốn nhờ anh giúp một chuyện...

- Cái gì?

Diệp Mặc còn cho là mình nghe lầm, Ninh Khinh Tuyết cô gái này, buổi tối còn chủ động tới chỗ ở của hắn? Mặc kệ là chuyện gì, điều này dường như cũng không đúng lắm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 26

Mang Ninh Khinh Tuyết Về Nhà

Cái gì? Cậu nói Khinh Tuyết muốn cùng với Diệp Mặc kết hôn? Như vậy sao được?

Tô Tĩnh Văn bị lời nói của Lý Mộ Mai làm cho ngây người, cô không thể tưởng được Ninh Khinh Tuyết lại có ý niệm điên cuồng như vậy trong đầu. Ý thức đầu tiên của cô không ngờ là phản đối.

Lý Mộ Mai có chút kinh ngạc nhìn Tô Tĩnh Văn, phản ứng của cô dường như hơi hơi lớn chút.

Tô Tĩnh Văn dường như cũng nhận ra phản ứng của mình hơi quá, có chút tự giễu nói:

- Mình là nói cô gái Khinh Tuyết ưu tú như vậy, làm sao, làm sao lại kết hôn cùng Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc còn có cái kia. Chính là vì tránh né hôn ước, cũng không thể đạp hư chính mình như vậy được.

Lý Mộ Mai thở dài nói:

- Cũng bởi vì cái kia của Diệp Mặc, Khinh Tuyết mới có thể hạ quyết định này. Chị Khinh Tuyết cũng thật sự là đáng thương. Nhưng hôm nay tôi thấy Diệp Mặc, hắn và Diệp Mặc trong trí nhớ của tôi hoàn toàn khác nhau nha. Thật không biết một người thay đổi không ngờ lớn như thế, ôi, nếu hắn không bị đuổi khỏi Diệp Gia, hơn nữa thân thể lại không có vấn đề thì tốt rồi.

Tô Tĩnh Văn trầm mặc không nói, không biết vì sao, cô theo bản năng muốn phản đối chuyện Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc kết hôn, nhưng lại

tìm không ra bất cứ lý do gì, chẳng lẽ vì hôm nay hắn giúp mình nhảy một điệu nhảy? Hoặc là bởi vì hắn giống đại sư bán bùa cho mình?

- Làm sao vậy? Tĩnh Văn?

Lý Mộ Mai thấy Tô Tĩnh Văn rơi vào trầm mặc, liền vội vàng hỏi.

- A, không có gì, chỉ là tôi có thể giúp được gì không?

Tô Tĩnh Văn bị Lý Mộ Mai kéo về đời thật.

Lý Mộ Mai không biết Tô Tĩnh Văn vì sao luôn thất thần, đành phải nói:

- Tôi sẽ đem ảnh chụp Khinh Tuyết và Diệp Mặc mặc đồ ngủ ngủ cùng nhau cho cô xem, cô phụ trách tìm một tờ báo giải trí phát ra ngoài là được. Sau đó lại tìm một công ty truyền thông tới phỏng vấn bọn họ chuyện đã kết hôn.

Tô Tĩnh Văn mở to hai mắt nhìn Lý Mộ Mai, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Ngay cả loại chủ ý cùi bắp này mà cậu cũng nghĩ ra được? Đây không phải khiến Khinh Tuyết thân bại danh liệt sao?

Lý Mộ Mai lại thở dài nói:

- Chính là thân bại danh liệt, so với rơi vào trong tay Tống Thiếu Văn tên lang sói kia không phải tốt hơn sao. Mình nghĩ Tô Gia cũng ở Yến Kinh, Tống Thiếu Văn là cái dạng sói đói gì, cậu chắc có lẽ không xa lạ. Nếu chị Khinh Tuyết có thể lựa chọn, chị ấy có nguyện ý như vậy không?

Tô Tĩnh Văn đương nhiên hiểu được Tống Thiếu Văn là người như thế nào, nói y là ác ôn, cũng là còn quá nhẹ, y là một ma quỷ ăn tươi nuốt sống. Yến Kinh không biết bao nhiêu cô gái đều bị hủy ở trong tay của y rồi, cô cũng hiểu Ninh Khinh Tuyết tại sao phải lựa chọn như vậy.

Thật lâu sau, Tô Tĩnh Văn nói:

- Nhưng cứ như vậy, Diệp Mặc chẳng phải là người bị hại sao? Hắn vô tội à.

- Mình cũng biết hắn vô tội, mình vốn nghĩ chỉ cần cho hắn ít tiền, Diệp Mặc tuyệt đối là sẽ rất vui mừng đấy, nhưng Diệp Mặc hiện giờ khiến mình quả thực không thể tin được hắn chính là Diệp Mặc, chẳng lẽ một người ở bên trong nghịch cảnh khó khăn nhất lại thực sự thay đổi lớn như vậy? Cho nên chuyện này, mình đã không giúp được gì, chỉ có thể xem Diệp Mặc có nguyện ý giúp Khinh Tuyết hay không mà thôi, nếu hắn không muốn, cũng không có cách nào.

Lý Mộ Mai có chút bất đắc dĩ nói.

Tô Tĩnh Văn há hốc mồm, cuối cùng không nói ra cái gì, trong khoảng thời gian ngắn, hai người rơi vào trầm mặc.

...

- Cô có chuyện gì nhất định phải tới chỗ tôi ở mới nói được sao? Chẳng lẽ nơi này không thể nói?

Diệp Mặc có chút kinh ngạc hỏi.

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu, cô không có cách nào giải thích với Diệp Mặc, nếu Diệp Mặc không đồng ý kế hoạch của Lý Mộ Mai, cô có thể xuất ngoại sao? Sau một lúc lâu mới cắn răng nói:

- Bởi vì buổi tối tôi muốn đi tới nơi anh ở, có chuyện muốn một mình nói với anh, cứ như vậy nhé.

Nhìn một câu nói như vậy, ánh mắt trói chặt của Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc thở dài, tuy rằng hắn không biết mục đích của Ninh Khinh Tuyết, nhưng hắn dường như nhìn thấy bộ dạng của ánh mắt sư phụ trước kia, bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, cô theo tôi cùng đi chứ, tôi phải đi, chờ tôi chào hỏi Tĩnh Văn.

- Anh đồng ý?

Ninh Khinh Tuyết có chút bất ngờ vui vẻ đứng lên, lần đầu tiên thấy Diệp Mặc, bởi vì Diệp Mặc và Diệp Mặc trong miệng Lý Mộ Mai hoàn toàn khác nhau, cho nên cô đã chuẩn bị tốt tinh thần nếu Diệp Mặc cự tuyệt, không nghĩ rằng Diệp Mặc không ngờ lại đồng ý.

- Tĩnh Văn, tô phải đi rồi, Khinh Tuyết có một số việc cùng đi với tôi.

Diệp Mặc vừa mới đứng lên, đã nhìn thấy Tô Tĩnh Văn và một cô gái đi tới, cô bé kia dường như hắn gặp qua, nhưng một chút ấn tượng đều không có.

Lý Mộ Mai thấy Diệp Mặc nhìn cô giống như không bình thường, dường như có chút không biết mình, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, hắn quả nhiên là thay đổi.

- A, Diệp Mặc, cậu, đồng ý?

Tô Tĩnh Văn mang theo vẻ mặt với một tia kỳ quái nhìn Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc, sau khi cô nói ra những lời này, mới biết tại sao mình muốn hỏi những lời này.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt ba cô, dường như có việc gì đó mà chính mình không biết, nhưng hắn cười nhạt một tiếng, nếu có việc gì đó mà chính mình không biết, Diệp Mặc hắn cũng không sợ bất cứ kẻ nào và việc nào.

...

Khi Ninh Khinh Tuyết mang hành lý đơn giản đi theo Diệp Mặc ngồi lên xe taxi, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác rất kỳ quái. Thời khắc cô đi theo Diệp Mặc lên đường, dường như áp lực và lo lắng trong nội tâm nàng đều tiêu tan, cả người trở nên dễ chịu hơn.

- Đây là chỗ anh ở?

Ninh Khinh Tuyết vừa nhìn thấy tiểu viện mà Diệp Mặc ở, lập tức vui mừng, nơi này rất im lặng, hơn nữa khung cảnh lại rất tao nhã, hắn đúng là khéo tìm chỗ, không ngờ tìm được chỗ nghỉ ngơi tốt như vậy.

Diệp Mặc cười cười nói:

- Đúng vậy, so với chỗ cô ở còn kém xa, đơn sơ một chút.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói:

- Không, tôi rất thích nơi này.

- Diệp Mặc, anh đã trở lại? Tôi đã nói với anh rồi, lần trước anh đi... A, cô này là ai?

Thời điểm Hứa Vy thấy Ninh Khinh Tuyết, cô bị mỹ mạo của Ninh Khinh Tuyết làm chấn kinh, chính cô ta vẫn tự phụ dung mạo mình khá ổn, nhưng so sánh với Ninh Khinh Tuyết, cô quả thực chính là một vịt con xấu xí.

Diệp Mặc này không ngờ có thể mang về cô gái xinh đẹp như vậy, thật đúng là đừng trông mặt mà bắt hình dong, tuy nhiên Diệp Mặc giống như cũng không xấu.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên cũng nhìn thấy Hứa Vy, cô gái này giống như cô gái nhà bên thanh lịch làm cho người ta có một loại cảm giác tươi mát, cô nghĩ Diệp Mặc ánh mắt thật đúng là không tồi, khó trách ban đầu hắn có chút do dự không muốn dẫn mình lại đây, hoá ra hắn đã cùng một cô gái ở chung rồi.

Chẳng lẽ hắn không phải bị liệt? Ninh Khinh Tuyết đột nhiên cảm giác được ý nghĩ của chính mình có chút xấu xa, thật là, quản hắn cái đó làm gì? Chính mình đến chính là vì cùng hắn thông qua kết hôn để ngăn cản Tống gia. A, không đúng, cùng Diệp Mặc kết hôn, cô bé này sẽ đồng ý sao? Ninh

Khinh Tuyết bỗng nhiên có chút bắt đầu thấp thỏm không yên.

Không khí nhất thời có chút khó xử, đang lúc hai cô gái nghĩ đến Diệp Mặc có thể giúp các cô giới thiệu một chút cho nhau, Diệp Mặc không ngờ dẫn đầu đi vào rồi. Ninh Khinh Tuyết nhìn nhìn Hứa Vy, đành phải đi theo Diệp Mặc đi vào.

- Cô buổi tối ở phòng của tôi đi, có chuyện gì cô bây giờ nói đi.

Diệp Mặc đem Ninh Khinh Tuyết đưa tới phòng của mình nói.

- A, vậy anh buổi tối ngủ ở đâu?

Ninh Khinh Tuyết lại đây vốn là quyết định cùng Diệp Mặc ở tại một căn phòng, đến lúc đó thêm một chiếc sô pha là được rồi. Buổi tối cô ngủ sô pha, chỉ cần để cho người khác biết cô và Diệp Mặc ngủ ở một căn phòng là được rồi Tuy nhiên lời này khi cô hỏi ra, đã cảm thấy có chút không ổn, không phải là bởi vì thẹn thùng. Cô đã chuẩn bị kỹ càng, không có gì xấu hổ. Chỉ có điều cô đột nhiên nhớ tới cô bé vừa mới thấy ở cửa kia, cô không nghĩ tới Diệp Mặc đã có bạn gái, hắn và một cô gái ở cùng một chỗ, nếu không phải bạn gái vậy là cái gì? Ninh Khinh Tuyết trong lòng còn không có khái niệm cùng thuê nhà.

- Không cần, tôi có chỗ ở.

Diệp Mặc thuận miệng nói.

- Rất xin lỗi, Diệp Mặc tôi có phải khiến bạn gái của anh đã hiểu lầm hay không?

Ninh Khinh Tuyết kịp phản ứng có chút không yên mà hỏi. Những lời này cũng là dẫn theo một tia thử, muốn xem cô bé kia có phải là bạn gái hắn hay không.

Diệp Mặc thản nhiên khoát tay, cũng không có đi giải thích với Ninh Khinh Tuyết, hắn không cần phải giải thích. Mà nói:

- Cô nói có chuyện muốn nói, hiện tại đã ở trong này rồi, cô có thể nói được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 27

Đây Là Một Vụ Giao Dịch Sao?

Thấy Diệp Mặc không có ý phản đối gì, Ninh Khinh Tuyết khẽ thở dài. Hắn đã có bạn gái rồi, có điều bạn gái hắn không ở cùng hắn. Giờ cô ấy đã tới rồi, hai người chắc chắn sẽ ở cùng nhau.

- Bởi vì tôi muốn kết hôn với anh.

Ninh Khinh Tuyết thật sự tìm không ra lý do gì nữa, cũng chẳng biết phải tìm cách nào để nói khéo nữa. Thế là cô mắm môi mắm lợi thốt ra một câu, gọn gàng, dứt khoát.

Có điều việc khiến cho cô không khỏi bất ngờ chính là thái độ bình thản như không của Diệp Mặc. Hắn làm như không hề có chuyện gì xảy ra, cũng chẳng nói câu nào. Ninh Khinh Tuyết trong lòng thầm nhủ:

- Chẳng lẽ anh không ngạc nhiên chút nào hay sao? Và cũng không muốn hỏi lại tôi điều gì hay sao?

Hiện giờ Diệp Mặc tuy rằng không phải là cáo già lọc lõi gì, nhưng tâm tư tình cảm ấy của Ninh Khinh Tuyết làm sao qua được mắt hắn. Nghĩ đến lúc đầu Vương Dĩnh nói cho hắn biết Ninh Khinh Tuyết đã lấy hắn ra để làm cớ ngăn cản người khác đến cầu thân, vả lại đêm nay cô lại chủ động muốn ở cùng hắn, giờ lại còn nói ra là muốn kết hôn với hắn nữa. Mấy sự việc này liên kết lại với nhau, phân tích một chút, Diệp Mặc biết ngay Ninh Khinh Tuyết lại muốn lấy mình làm bia đỡ đạn rồi.

Thấy Diệp Mặc vẫn bình tĩnh như không, Ninh Khinh Tuyết lại càng bất an, có chút chột dạ nói:

- Tôi sẽ không gây trở ngại gì cho anh và bạn gái anh cả. Tôi chỉ muốn để cho mọi người biết tôi và anh ở bên nhau thôi, thậm chí lấy giấy chứng nhận đăng kí kết hôn luôn cũng được. Còn về phần bạn gái anh, tôi sẽ đứng ra giải thích rõ ràng...

Quả nhiên là muốn lấy mình làm bia đỡ đạn. Diệp Mặc mất hết cả hứng, khoát tay nói:

- Cô khỏi cần giải thích với người khác. Chuyện này chẳng có liên quan gì đến Hứa Vi cả...

Do dự một hồi, Diệp Mặc trong lòng rất muốn cự tuyệt nhưng nhìn ánh mắt đầy đau khổ của Ninh Khinh Tuyết, hắn lại có chút dao động. Cô gái này mặc dù có ý lợi dụng hắn, nhưng lại chẳng hề giấu giếm, vả lại Diệp Mặc căn bản không hề để tâm đến việc bị lợi dụng. Nguyên nhân khiến hắn đồng ý giúp Ninh Khinh Tuyết chính là ánh mắt đầy thống khổ và tha thiết này của cô đã làm con tim hắn loạn nhịp.

Chẳng biết Ninh Khinh Tuyết gặp phải chuyện gì, nhưng khiến cô phải đưa ra hạ sách như vậy thì chứng tỏ việc này rất nghiêm trọng và đã khiến cô không thể chịu đựng thêm nữa.

- Tôi sẽ không để anh phải làm việc không công đâu.

Thấy vẻ lưỡng lự của Diệp Mặc, Ninh Khinh Tuyết vội vàng bổ sung.

- Được rồi, tôi đồng ý. Khi nào đi lấy giấy đăng kí kết hôn, cô xem rồi tự mình quyết định là được rồi. Có điều tôi hy vọng cô đừng lấy thân phận của tôi ra để rêu rao khắp nơi.

Diệp Mặc trả lời vô cùng lãnh đạm như thể đang nói một việc chẳng hề can dự gì đến hắn.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt đầy cảm kích, chẳng ngờ Diệp Mặc chẳng hỏi han gì đã nhận lời đồng ý như vậy. Bất luận là hắn đang nghĩ cái gì, cô cũng cảm thấy rất biết ơn hắn. Còn về câu nói cuối cùng

của hắn, Ninh Khinh Tuyết cho rằng hắn làm như vậy chẳng qua là để cảnh cáo cô không được cho bạn gái hắn Hứa Vi biết.

- Ở đây có năm trăm nghìn, anh cứ cầm tạm, mật mã là 575757.

Ninh Khinh Tuyết lấy ra một tấm thẻ đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc tiếp nhận tấm thẻ ngân hàng của Ninh Khinh Tuyết, giọng nói có chút tự giễu: Nhìn theo bóng Diệp Mặc bước đi, trong lòng Ninh Khinh Tuyết bỗng nặng trĩu như thể cô vừa làm sai chuyện gì vậy. Nhưng rốt cuộc là chuyện gì mới được chứ? Ninh Khinh Tuyết ngồi bên giường của Diệp Mặc rồi cứ thẫn ra như vậy một lúc lâu.

Hoặc là cảm giác ban nãy của cô không đúng, Diệp Mặc có lẽ vì tiền của cô mà mới nhận lời. Xem bộ dạng của hắn thì chắc đúng là như vậy rồi.

Lúc Diệp Mặc ra khỏi viện thì Hứa Vi đã về phòng rồi. Hắn cầm tấm thẻ trong tay, trong lòng có chút lăn tăn áy náy. Hay là ném chiếc thẻ vào mặt Ninh Khinh Tuyết rồi bảo cô ta cuốn xéo đi? Hắn sở dĩ để cô ta bước vào, rồi giúp đỡ cô ta, ngoài lí do vì nhớ tới sư phụ ra còn là vì ánh mắt đầy đau khổ đó của cô.

Diệp Mặc lắc đầu xua tan ý nghĩ đó đi, tự nhủ: Ninh Khinh Tuyết có làm sai điều gì đâu? Trong suy nghĩ của cô ta, có lẽ điều cô làm là đúng cũng nên.

Phòng đã nhường cho Ninh Khinh Tuyết rồi, Diệp Mặc giờ đã không có chỗ để đi nữa. Cũng may hắn thường xuyên tu luyện tại phía bắc của viện, ở đó có một cây cổ thụ mà mỗi lần tới đó tu luyện, hắn luôn cảm thấy rất yên tĩnh.

Diệp Mặc ngồi dưới cây cổ thụ tu luyện suốt cả một buổi tối, hắn cảm thấy cơ thể mình cũng khỏe khoắn thêm được một chút. Mọi buồn bực tối qua đã tiêu tan, hắn tự mỉm cười với chính mình. Sau này mỗi buổi tối đều tu luyện ở đây cũng không tồi. Xem ra người phải bị thúc ép thì mới có động

lực để phấn đấu được.

Không đợi Ninh Khinh Tuyết thức dậy để bàn bạc chuyện đi đăng kí kết hôn, Diệp Mặc tới trường luôn.

Sau khi Diệp Mặc đã chạy bộ đến trường, Ninh Khinh Tuyết và Hứa Vy mới ngủ dậy. Gặp nhau chào một câu, cảm thấy có gì đó gượng gạo, bởi cả hai đều tưởng rằng tối qua Diệp Mặc đã qua đêm trong phòng người kia. Ninh Khinh Tuyết lại càng thấy kì lạ, thầm nghĩ Diệp Mặc sao lại ở cùng với người khác. Câu này tất nhiên cô không nói ra lời.

Ngồi đọc sách trong thư viện đến nửa ngày trời, Diệp Mặc mới sang ký túc xá ngủ trưa. Buổi tối lại bị Thi Tu kéo tới quán cơm ăn tối. Chủ yếu là vì gã đã kiếm được một vé ăn cơm miễn phí ở Tụ Vị lầu.

- Diệp Mặc, hôm qua cậu quả thực rất hăng hái đó. Cậu biết không, sau khi cậu đi, Ngạn Diễm tức đến nỗi mặt đỏ lừ hết cả lên cơ mà. Nếu không có Vô Tình Băng đến giúp cô ta giải vây thì có lẽ cô ta đã phải đào một cái hố để chui xuống rồi. Phải rồi, cô gái hôm qua đến tìm cậu là ai vậy. Người đâu mà xinh thế, không phải là minh tinh màn bạc đấy chứ?

Thi Tu hớn hở nói, chỉ có trước mặt Diệp Mặc cậu ta mới biểu lộ ra vẻ khoa trương như vậy.

Diệp Mặc vỗ vai Thi Tu, cười nói:

- Mình vừa ngủ một giấc, giờ đói chết đi được, mau đi ăn cơm đi.

Thi Tu thở dài nói:

- Diệp Mặc, mình nói thật tế đi. Mình còn lo lắng cho cậu cơ, chẳng lẽ cậu không cảm thấy lo lắng chút gì hay sao? Tốt nghiệp đến nơi rồi mà kì trước môn nào cậu cũng phải thi lại, đừng nói là học vị, giấy chứng nhận tốt nghiệp có khi còn không lấy được ấy chứ. Cậu thì suốt ngày chỉ biết ngủ, ngủ, ngủ. Ai chà...

Diệp Mặc tức giận nói:

- Lo thì được tác dụng gì? Nếu lo lắng mà có tác dụng thì ngày nào mình cũng ôm gối ngồi lo rồi. Thôi, mình đã có con đường của riêng mình rồi, cậu tốt nghiệp xong chưa xin được việc làm thì cứ tới tìm mình. Mình sẽ giúp cậu kiếm miếng cơm bỏ bụng, thế nào?

- Thôi đi cha nội, cái tôi muốn đâu phải chỉ là cái gì bỏ bụng đâu, một người họ hàng nhà mình đã hứa sẽ giúp mình liện hệ với mấy cơ quan trong Chính phủ. Rồi cậu sẽ phải ngưỡng mộ mình. Haha. Đi thôi, mình ngửi thấy mùi thơm rồi đấy.

Nói tới đây Thi Tu lập tức lôi Diệp Mặc vào trong Tụ Vị lầu.

Tụ Vị lầu này là một quán ăn nổi tiếng nhất trong trường, các món trong quán này đều không tệ và đặc biệt là không giống bất cứ nơi đâu. Mặc dù không thể sánh với "Tây Hồ nhân gia" nhưng Diệp Mặc vẫn rất thích phong cách của quán này.

Thi Tu chỉ có hai trăm tiền trúng thưởng cơm miễn phí, nhưng hai người ăn thế là đủ rồi. Diệp Mặc tuy rằng có quan hệ không tệ với Thi Tu, nhưng hai người cũng hiếm có cơ hội ăn cơm với nhau, vậy là Diệp Mặc gọi luôn hai chai rượu trắng. Hai người ăn uống đến bảy tám giờ tối mới xong.

Tửu lượng của Thi Tu không tốt lắm, hai chai rượu trắng trên cơ bản đều do Diệp Mặc uống.

Khi Diệp Mặc tiễn Thi Tu lúc bấy giờ đã mơ mơ màng màng rời khỏi Tụ Vị lầu, hắn trông thấy Trịnh Văn Kiều bước vào nhà vệ sinh. Dù chỉ là cái bóng thoáng qua nhưng đôi mắt của Diệp Mặc rất lợi hại, lập tức nhận ra ngay đó là Trịnh Văn Kiều.

Lần trước bị họ Trịnh này chơi xấu, mặc dù không chịu thiệt thòi gì nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn cảm thấy ấm ức. Giờ bắt được tên này, hắn nhất định sẽ không buông tha.

Vội vàng đưa Thi Tu vào ký túc xá, đặt gã lên giường xong đâu đấy, Diệp Mặc lập tức quay lại Tụ Vị lầu, đứng đợi bên ngoài. Thầm tính xem rốt cuộc tên họ Trịnh này có bao nhiêu thủ hạ bên cạnh, lát nữa trước khi cho hắn một bài học thì cứ lấy khăn che mặt lại là được rồi.

Mong muốn của Diệp Mặc là giết quách tên này đi cho xong. Nhưng hắn cũng biết giết Trịnh Văn Kiều rồi sẽ thoát không khỏi bị hoài nghi, tốt nhất là cho gã một trận nhớ đời, muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong.

Diệp Mặc không phải đợi lâu đã trông thấy Trịnh Văn Kiều vừa gọi điện vừa bước ra khỏi Tụ Vị lầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 28

Theo Dõi

Trịnh Văn Kiều lên chiếc xe BMW của gã tiến về một nơi rất héo lánh. Diệp Mặc lập tức bám theo. Đi được một lúc thì chiếc BMW dừng lại. Một người đàn ông tầm bốn mươi dìu một cô gái tiến lại. Trịnh Văn Kiều vội vã bước xuống đỡ.

Điều khiến Diệp Mặc không khỏi ngạc nhiên đó là, Diệp Mặc có quen biết với cô gái này. Người mà Trịnh Văn Kiều và người đàn ông kia đang đỡ là Vân Băng, hay cũng chính là giáo viên tiếng Anh của Diệp Mặc – Vô Tình Băng.

Tại sao Vân Băng lại ở chỗ này với Trịnh Văn Kiều? Điều này khiến Diệp Mặc không khỏi thắc mắc, thế nhưng cũng chỉ là chút ngạc nhiên thoáng qua, hắn căn bản không để tâm. Có vẻ như Vân Băng đã uống quá nhiều nên mới cần phải dìu đi như vậy.

Dưới ánh đèn lờ mờ, Trịnh Văn Kiều vội vàng dìu Vân Băng lên chiếc BMW của gã. Dù không biết giữa Vân Băng và Trịnh Văn Kiều này có quan hệ gì, nhưng uống say rồi bị đưa lên xe như vậy nhất định là có vấn đề. Chẳng qua là vì Diệp Mặc không có cảm tình gì với Vân Băng, cô ta có làm sao Diệp Mặc cũng chẳng quan tâm. Hôm nay hắn có mặt ở đây chỉ là để cho tên Trịnh Văn Kiều kia một bài học mà thôi.

Chiếc xe BMW lao vút đi, nhả ra một làn khói. Diệp Mặc lại lặng lẽ theo sát phía sau, cũng may BMW đi trong nội thành tốc độ không nhanh, mà "Vân Ảnh bộ" của Diệp Mặc hiện giờ cũng đã đạt đến độ điêu luyện nhất định rồi, muốn là có thể lập tức đem ra sử dụng ngay.

Hơn mười phút sau, chiếc xe BMW đã tiến vào một khu rất vắng vẻ hoang vu. Vì không thể vào trực tiếp từ cửa lớn, nên sau khi xác định xung quanh không có gắn cameras, Diệp Mặc mới trèo tường nhảy vào để theo dõi chiếc BMW từ phía xa.

Chiếc xe dừng lại trước cổng một tòa nhà. Trịnh Văn Kiều và người đàn ông kia vội vã dìu Vân Băng lên lầu. Diệp Mặc chỉ có thể đứng dưới theo dõi. Tiếc là bây giờ hắn mới luyện khí tầng thứ nhất mà thôi, nếu đã luyện thành tầng thứ ba thì thuật ẩn thân sẽ dễ dàng giúp hắn đi theo. Giờ bước lên thì không được, mà "dạy dỗ" Trịnh Văn Kiều trong thang máy thì cũng không ổn, tốt nhất là phải ra tay trong phòng.

Diệp Mặc đứng dưới đợi một lúc thì trông thấy ánh đèn từ tầng bốn sáng lên. Hắn biết ngay là họ đã lên tầng bốn, không chút chậm trễ men theo lối cửa sổ bò lên trên, rồi nhanh chóng chui qua bếp vào trong căn phòng có ánh sáng.

- Kiều thiếu gia, tôi đã chuẩn bị xong rồi.

Nghe giọng có vẻ như là của người đàn ông bốn mươi kia.

- Bắt đầu đi, lát nữa phải quay cận cảnh một chút. Mọi tình tiết đều phải ghi lại, nhất là phải lột tả được sự lẳng lơ của con đàn bà này. Tôi không tin có băng ghi hình trong tay rồi cô ta còn gan lì không chịu thỏa hiệp.

Câu nói của Trịnh Văn Kiều vừa dứt thì những tiếng xé quần áo thô tục cũng vang lên.

Hoá ra hai tên này muốn luân phiên hãm hiếp Vô Tình Băng, lại còn muốn ghi lại vào băng ghi hình nữa. Có lẽ cô đã đắc tội gì hai tên này, hoặc trong tay cô ta đang nắm thứ gì quan trọng với chúng. Diệp Mặc còn tưởng rằng động tác xé quần áo là của Trịnh Văn Kiều, nhưng khi hắn đạp cửa bước vào thì bất ngờ thay, tiếng xé quần áo đó lại là do Vân Băng tạo ra.

Vân Băng mặt mũi đỏ bừng, ánh mắt mê dại như phê thuốc, nhìn là biết

ngay đã trúng "xuân dược". Chiếc áo đã kéo xuống quá ngực, lộ ra đôi gò bồng đảo trắng nõn nã, đến Diệp Mặc trông thấy cũng không khỏi choáng váng.

- Mày là ai?

Lúc Diệp Mặc đạp cửa bước vào, Trịnh Văn Kiều và gã trung niên đang cầm máy ảnh kỹ thuật số kia vô cùng kinh hãi và hoảng hốt.

Nhưng trông thấy chỉ có mình Diệp Mặc, chúng thở phào nhẹ nhõm.

Gã đàn ông trung niên đứng sau Trịnh Văn Kiều kia biết võ công, hơn nữa thân thủ cũng không tồi.

- Anh bạn, cậu muốn gì? Chúng ta thỏa thuận một chút nhé. Chúng tôi chơi đùa xong có thể cho cậu vào hưởng thụ một chút. Đây là loại gái cực phẩm đấy...

Trịnh Văn Kiều vừa nói vừa chăm chăm nhìn Diệp Mặc đầy cảnh giác, đồng thời nhanh chóng chỉnh lại quần áo khi nãy chưa cởi hết.

- Cặn bã!

Diệp Mặc chỉ thốt ra hai chữ rồi giơ chân lên tung một cước vào Trịnh Văn Kiều.

Tay Trịnh Văn Kiều vẫn đang cài dở cúc áo nên không kịp đỡ cú đá của Diệp Mặc, y bay thẳng vào tường rồi lăn ra ngất xỉu.

Gã đàn ông trung niên thấy vậy thì lập tức nhảy luôn vào. Quăng chiếc máy ảnh sang một bên, gã rút ra từ bên hông một con dao găm phi thẳng vào Diệp Mặc.

Động tác hết sức gọn gàng và mạnh mẽ, nhưng với Diệp Mặc, tên này còn chẳng bằng gã Phương Úy Thành đã tỉ thí với Diệp Mặc lần trước. Chỉ cần một chiêu liên hoàn cước, gã đàn ông mà Trịnh Văn Kiều cho rằng thân

thủ cũng không tệ này đã bị đá tung như một quả bóng.

Chiếc máy ảnh của gã bị đá bay lên trời, rơi xuống vỡ tan thành bốn mảnh. Tiếp đó, gã cũng bị quăng đánh "rầm" một cái, nằm đè lên Trịnh Văn Kiều.

- Dừng tay, dừng tay, anh bạn. Anh bạn biết vị này là ai không? Công tử của Thị trưởng Trịnh, chẳng lẽ cậu cũng không sợ sao?...

Bị đánh cho tơi tả, tên trung niên vẫn còn dám uy hiếp Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, dùng bàn chân dí vào đầu tên này, nói:

- Sợ cái đầu mày ấy!

Người đàn ông trung niên chưa kịp kêu lên thì đã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Diệp Mặc nhìn khắp phòng, trên tường có treo ảnh của Vân Băng, có một bức là hình Vân Băng ôm một bé gái, hóa ra đây chính là phòng của cô ta. Tên Trịnh Văn Kiều cũng thật cáo già, dám làm chuyện này trong phòng của cô ta, rồi còn ghi hình lại nữa. Nếu Vân Băng không muốn tự sát thì sau này chỉ có một sự lựa chọn duy nhất là phải răm rắp nghe theo y rồi.

Không biết Trịnh Văn Kiều là muốn có được thứ gì từ Vân Băng, có lẽ không đơn giản chỉ là muốn lên giường với cô ta.

Diệp Mặc cũng không muốn tìm hiểu kỹ về chuyện này, liền kéo hai tên đang bị đánh ngất này ra ngoài. Hắn không muốn dạy dỗ hai tên này trong phòng của Vân Băng, vả lại, bộ dạng của cô ta lúc này cũng thật là khó coi.

Diệp Mặc vừa ra đến cửa thì nghe có tiếng từ trong phòng vọng ra. Lại là tiếng xé quần xé áo khiếm nhã ban này. Diệp Mặc theo bản năng quay đầu lại nhìn, Trên người Vân Băng lúc này chỉ còn lại bộ nội y mỏng manh.

Vân Băng gần như đã trần trụi hoàn toàn, chỉ còn lại ba mảnh vải che ở ba chỗ nhạy cảm nhất, cảnh này làm Diệp Mặc hết hồn hết vía.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Tác dụng của thuốc mê mà tên Trịnh Văn Kiều này dùng cho Vân Băng quá mạnh. Người nào dính phải không trải qua chuyện phòng the thì không yên, toàn thân ngứa ngáy râm ran như lửa đốt, thậm chí không chừng còn bị tàn phế. Trịnh Văn Kiều đúng là một tên khốn nạn!

Diệp Mặc nhìn cơ thể hồng hào mơn mởn của Vân Băng, khẽ thở dài một tiếng. Để hai tên đang nằm hôn mê bất tỉnh ở ngoài kia, Diệp Mặc đến bên giường để giúp Vân Băng ép ra hết số thuốc mê còn lại.

Nhưng vừa bước tới bên giường, Diệp Mặc đã bị Vân Băng bất ngờ ôm chầm lấy, tựa như dòng nước mềm mại lắt léo cuốn trôi đi một khúc gỗ.

Mùi hương dịu ngọt trên cơ thể phụ nữ tỏa ra làm tâm trí Diệp Mặc bỗng chốc quay cuồng. Vân Băng luồn tay ra phía sau lưng Diệp Mặc vuốt ve, bàn tay cô linh hoạt uyển chuyển như một con rắn, cả thân mình không ngừng uốn éo áp sát vào Diệp Mặc như muốn nhập luôn vào cơ thể của hắn.

Toàn thân Diệp Mặc nóng bừng lên, nhưng bây giờ hắn đang luyện khí tầng thứ nhất nên đã nhanh chóng lấy lại được lí trí. Hắn điểm vào huyệt Thiên Linh trên người Vân Băng để cho chân khí truyền sang. Lớp sương mù mang mùi hương thanh khiết từ cơ thể của Vân Băng tỏa ra bao trùm lấy hai người.

Diệp Mặc không ngừng vận công ép thuốc mê trong người Vân Băng ra ngoài. Vân Băng cũng dần tỉnh lại.

Diệp Mặc toàn thân đầm đìa mồ hôi, số thuốc mê trong người Vân Băng đã bị ép ra hết. Hắn thở phào một cái, rút chiếc khăn che mặt ra lau mồ hôi.

Vân Băng vừa hay cũng tỉnh lại, đột nhiên phát hiện mình đang trần như nhộng thì hết sức hoảng hốt, kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một cái rồi lại lăn ra bất tỉnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 29

Ấn Tượng Thứ Hai Của Ninh Khinh Tuyết

Diệp Mặc lúc này đã vô cùng mỏi mệt nên không để ý Vân Băng đã tỉnh dậy, thuận tay với lấy chiếc chăn che lên người cho cô, hắn nói:

- Hôm nay xem như cô được lợi rồi nhé. Vốn dĩ với thái độ của cô với tôi thì tôi sẽ không đời nào cứu cô như vậy đâu. Ai ya, ai bảo mình là người tốt cơ chứ?! ^^

Nói xong Diệp Mặc bước ra ngoài, khép cửa phòng lại rồi lôi xềnh xệch hai tên vẫn đang bất tỉnh nhân sự kia, đường đường chính chính ra khỏi cổng.

Lột sạch quần áo rồi cho hai tên khốn một bài học xong, Diệp Mặc quẳng chúng ra phía sau chiếc xe BMW, nổ máy rời khỏi khu nhà của Vân Băng. Chiếc xe đi tới quảng trường Thế Kỉ, dừng bánh ở chỗ đông người nhất. Trước khi rời khỏi, Diệp Mặc không quên mở cửa sổ xe ra.

Diệp Mặc vừa ra khỏi nhà đã mất cả một ngày. Ninh Khinh Tuyết ngồi đợi ở viện vô cùng sốt ruột. Vốn định hôm nay sẽ đi lấy giấy đăng kí kết hôn, vậy mà đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Diệp Mặc đâu. Có khi hắn lại quên mất chuyện đã nhận lời với cô rồi cũng nên.

Buổi sáng khi chạm mặt với Ninh Khinh Tuyết, Hứa Vi cảm thấy có chút bối rối và ngượng ngùng. Ninh Khinh Tuyết xinh đẹp như thế, chẳng biết Diệp Mặc làm thế nào mà quen biết được với cô. Một cô gái cao sang, giàu có lại xinh đẹp như thế mà lại chịu ở cùng với người nghèo như Diệp Mặc, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. Dù sao Diệp Mặc cũng không đến nỗi nào, nhưng cô Ninh Khinh Tuyết kia thì quả thực là quá ưu

tú, quá xuất sắc rồi.

Trong lúc ấy, Ninh Khinh Tuyết cũng có suy nghĩ tương tự như Hứa Vi. Trong lòng cô thầm thắc mắc vì sao Hứa Vi lại muốn ở chung với Diệp Mặc, mà hình như tên Diệp Mặc này còn có bệnh không tiện nói ra. Vậy là hai cô gái cứ thế tưởng rằng suy nghĩ trong lòng mình là đúng.

Hứa Vi thì đã đi làm, đợi mãi mà chẳng thấy Diệp Mặc quay về, một mình Ninh Khinh Tuyết ở trong căn viện xa lạ này cảm thấy không tự do thoái mái chút nào.

Trong viện của Diệp Mặc có trồng mấy cây hoa, vốn tưởng là do Hứa Vi trồng, giờ để ý kĩ lại mới thấy hóa ra là ở bên phòng của Diệp Mặc.

Ngắm kĩ lại, Ninh Khinh Tuyết phát hiện trong số đó có một loại cỏ lá bạc rất lạ, dường như được người trồng rất đỗi cưng chiều, bên cạnh không trồng thêm bất cứ một loại cây nào khác, một mình nó được chiếm lĩnh hết cả một khoảng đất rộng.

Đi mấy vòng xung quanh viện xong, Ninh Khinh Tuyết quay trở về phòng của Diệp Mặc. Căn phòng bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường lớn và một cái bàn. Thứ duy nhất khiến người ta không khỏi tò mò là một chiếc hòm nho nhỏ, bên trong hòm có cất giấu thứ gì thì chẳng ai biết. Dù sao Ninh Khinh Tuyết cũng không muốn tự tiện mở đồ của người khác ra xem. Ngoài ra trong phòng còn có một chiếc vại hình như là để nấu thuốc gì đó. Chiếc vại cũng khá kì lạ, nhưng cô cũng không muốn tìm hiểu kĩ làm gì.

Cô bỗng nhiên có cảm giác như lời của Mộ Mai nói về Diệp Mặc không hề trùng khớp với nhau, mà lại cũng giống giống nhau. Điều này làm cô cứ đắn đo mãi.

Cô không biết Diệp Mặc làm thế nào mà quen biết với Tô Tĩnh Văn, mà suy nghĩ của Tô Tĩnh Văn về hắn cũng không tệ. Ninh Khinh Tuyết chợt nghĩ tới lần đầu tiên trông thấy Diệp Mặc là lúc hắn đang cùng khiêu vũ với Tô Tĩnh Văn. Hai người nhảy với nhau rất ăn ý, và còn cả lúc hắn tặng đồ

cho Tô Tĩnh Văn nữa, cô nàng trông có vẻ rất bối rối.

Bây giờ tận mắt thấy Diệp Mặc và cô hàng xóm kia ở cùng với nhau, Khinh Tuyết cảm thấy không có gì kì lạ. Nghĩ lại việc Diệp Mặc không chút do dự lấy tấm thẻ 500 nghìn của mình, quả nhiên là giống như Lý Mộ Mai nói.

Bây giờ cô chỉ biết ngồi đợi. Đợi khi Diệp Mặc trở về sẽ đi đăng kí kết hôn cùng hắn, sau đó nhờ Lý Mộ Mai chụp thêm mấy tấm ảnh cô sống chung với Diệp Mặc rồi tung những tấm ảnh đó ra ngoài, coi như làm bằng chứng hai người đã kết hôn. Đã làm đến như vậy rồi mà vẫn chưa cắt đuôi được đám Tống gia cứ nhằng nhẵng bám theo kia thì cô cũng chẳng biết phải giải quyết thế nào nữa.

Khi Diệp Mặc trở về khu viện nhà hắn thì cả Hứa Vi và Ninh Khinh Tuyết đều đã say giấc nồng. Thấy đèn của hai phòng đã tắt, hắn bèn quyết định không vào trong mà ra phía sau viện luyện công.

Ninh Khinh Tuyết nghe thấy có tiếng động ngoài cửa thì biết ngay là Diệp Mặc đã trở về. Lát sau, bên phòng của Hứa Vi cũng có tiếng động.

Thời gian tu luyện trôi qua rất nhanh. Sáng sớm thức dậy Diệp Mặc lại tập thêm vài quyền, đánh răng rửa mặt xong xuôi thì Hứa Vi mới dậy. Chào hỏi mấy câu với Diệp Mặc, cô tỏ ra có phần gượng gạo nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, sửa soạn một lúc rồi đi làm.

Sớm đã tỉnh dậy, Ninh Khinh Tuyết nghe thấy tiếng Diệp Mặc và Hứa Vi trong viện thì thò đầu ra xem. Đợi Hứa Vi đi rồi cô mới dám ra ngoài.

Diệp Mặc đang chăm sóc mấy cây hoa, quả nhiên mấy cây này là do hắn trồng. Nam nhi mà lại thích mấy cây hoa như vậy, chẳng lẽ đầu óc tên này có vấn đề?

- Ồ, dậy rồi à?

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn, nói một câu rồi lại tiếp tục công việc:

- Sao sắc mặt cô khó coi thế? Tối qua không ăn cơm à?

Diệp Mặc chỉ là thấy không khí giữa hai người có phần buồn tẻ thì chủ động nói mấy câu cho vui. Chẳng ngờ Ninh Khinh Tuyết lại lắc đầu nói:

- Tối qua không ăn gì, nhưng tôi không đói.

Cả ngày không ăn gì ư?

Diệp Mặc có phần kinh ngạc, chẳng biết nói gì nữa. Nếu là hắn một ngày không ăn cơm cũng chẳng sao, nhưng Ninh Khinh Tuyết thì không ổn, cô ta đâu phải người luyện võ, thảo nào mà mặt mũi khó coi đến vậy.

- Cô đi rửa mặt đi, lát nữa tôi đưa cô đi ăn.

Nói rồi Diệp Mặc lại tiếp tục công việc chăm sóc cây hoa như thể đó là bảo bối của hắn vậy.

Ninh Khinh Tuyết sửa soạn xong, Diệp Mặc dẫn cô tới một quán nhỏ gần nhà ăn cháo và màn thầu.

Diệp Mặc buổi sáng đã ăn hai bát cháo, năm cái màn thầu. Mặc dù cả ngày qua đã chẳng có gì vào bụng, nhưng khó khăn lắm Ninh Khinh Tuyết mới nuốt trôi nửa cái màn thầu với nửa bát cháo.

- Vì sao cô cứ khăng khăng đòi kết hôn với tôi? Cô biết...

Diệp Mặc còn chưa nói hết đã bị Ninh Khinh Tuyết ngắt lời. Chẳng biết vì sao sau khi bị Diệp Mặc nhận tấm thẻ ngân hàng kia, lại biết hắn đang ở cùng với Hứa Vi thì tâm trạng của cô hết sức tồi tệ. Cô nghi ngờ những gì trông thấy ở buổi tiệc sinh nhật của Tô Tĩnh Văn chỉ là được dàn dựng nên mà thôi.

Nếu lần trước khi gặp Diệp Mặc mà hắn hỏi câu này thì nhất định cô sẽ không chút do dự mà trả lời luôn, cô chỉ là muốn dứt bỏ cái đuôi nhà họ Tống mà thôi. Còn bây giờ, cô chẳng muốn nói gì cho tên Diệp Mặc này cả.

Cô trả tiền, Diệp Mặc chấp hành nhiệm vụ, đây đơn thuần chỉ là một vụ giao dịch có qua có lại mà thôi. Giao dịch kết thúc, cô là cô, hắn là hắn, hai người chẳng còn bất kì liên quan gì đến nhau nữa.

Cảm giác được giọng điệu của Ninh Khinh Tuyết đã thay đổi, Diệp Mặc cười khẩy một tiếng. Hắn trước nay không bao giờ chấp con gái, mà kết hôn rồi thì đã sao? Điều này chẳng ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Việc đăng ký kết hôn thì đơn giản, chỉ cần có chứng minh thư, sau đó hai người đi chụp một bức ảnh là xong. Diệp Mặc thầm than kiếp trước mình kết hôn phức tạp, còn bây giờ mọi việc đã dễ dàng hơn rất nhiều rồi. Việc ly hôn lại càng đơn giản hơn nữa, đơn giản đến nỗi không cần cả hai phải có mặt cũng có thể ly hôn được.

Diệp Mặc cũng chẳng hơi đâu mà suy nghĩ nhiều, hắn vừa đi nhận giấy đăng ký kết hôn với Ninh Khinh Tuyết thì Lý Mộ Mai đã tới.

Cô ta tới giúp Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết chụp mấy tấm ảnh về cuộc sống gia đình của hai người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 30

Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn

Vì sao còn phải mặc đồ ngủ nữa?

Diệp Mặc buồn bực hỏi, nghĩ bụng cô ta chẳng lẽ muốn chụp cả ảnh chăn gối nữa chăng?

Dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng Diệp Mặc, Lý Mộ Mai liền nói:

- Khinh Tuyết còn không sợ, cậu sợ cái gì? Tưởng mình là nam diễn viên chính Diễm Môn chắc?

- Mộ Mai...

Ninh Khinh Tuyết mặc dù không mấy thiện cảm với Diệp Mặc nhưng nghe Lý Mộ Mai nói với hắn như vậy thì cũng có phần khó xử. Hai chữ "Diễm môn" này không khỏi làm cho cô cảm thấy phản cảm.

Diệp Mặc dù trong lòng rất muốn cự tuyệt nhưng hễ nhớ tới ánh mắt u buồn cực kì giống Lạc Ảnh của Ninh Khinh Tuyết là hắn lại không cầm lòng được mà nhận lời đồng ý ngay. Có lẽ trong thâm tâm, Diệp Mặc đã coi Ninh Khinh Tuyết như sư phụ Lạc Ảnh của hắn từ lúc nào không hay. Cũng phải, Ninh Khinh Tuyết còn không sợ, hắn sợ cái gì? Chuyện này đối với hắn căn bản chẳng có gì to tát cả, giúp một chút cũng có chết ai.

Mặc áo ngủ rồi cùng Ninh Khinh Tuyết lên giường, trong lòng Diệp Mặc bỗng nảy sinh một cảm giác rất đỗi kì lạ. Mùi hương dịu dàng trên người Ninh Khinh Tuyết làm hắn như say mê. Mùi hương ấy tựa như... mùi hương trên người sư phụ Lạc Ảnh vậy, nhưng lại có gì đó không giống, còn

không giống ở chỗ nào thì hắn cũng không nói rõ ra được. Tuy nhiên có 1 điều là, hắn... rất thích mùi hương ấy.

Theo bản năng, Diệp Mặc nhích lại gần Ninh Khinh Tuyết, cơ hồ quên mất mình chỉ là đang diễn.

Ninh Khinh Tuyết cũng đang mặc đồ ngủ ngồi bên cạnh Diệp Mặc. Thấy hành vi khác thường của hắn, cô khẽ nhíu mày, nhưng chỉ rất nhanh sau đó lại khôi phục lại trạng thái bình thường. Không phải trên người Diệp Mặc có mùi khó chịu nhưng hành động của hắn có chút thái quá, đường đường một nam nhi mà trên người lại có mùi thơm của một bé trai, điều này làm Ninh Khinh Tuyết có chút mơ hồ.

Cảm giác được Diệp Mặc đang càng lúc càng tiến sát lại mình nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại không tránh ra, ngược lại còn xích lại gần Diệp Mặc hơn. Khinh Tuyết khẽ nhắm mắt, dường như cô cũng quên mất rằng mình chỉ là đang diễn.

Cơ thể của Ninh Khinh Tuyết rất mềm mại, chạm vào da thịt làm Diệp Mặc có một cảm giác gì đó rất lạ, nhưng cũng rất dễ chịu. Thế nhưng cảm giác ấy kéo dài không được bao lâu thì Diệp Mặc chợt nhớ ra hai người chỉ là đang đóng kịch để chụp ảnh mà thôi, trước mặt lại còn có Lý Mộ Mai nữa. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc bỗng giật mình vội vàng tránh ra.

Lý Mộ Mai giọng nói có chút bông đùa:

- Hai người diễn nhập vai quá nhỉ? Tôi đã chụp xong rồi, xuống giường được rồi đấy, thật đúng là...

Ninh Khinh Tuyết cũng như bừng tỉnh, cô thật sự không biết mình vừa rồi đã diễn đã "quá nhập vai", xấu hổ tới mức không dám nhìn Lý Mộ Mai và Diệp Mặc nữa, vội vàng khoác áo che lên người.

Diệp Mặc cười ha hả, thản nhiên mặc quần áo như không có người ở đó rồi bước ra khỏi phòng.

- Mộ Mai, chị...

Ninh Khinh Tuyết không biết nên giải thích thế nào cho phải. Chẳng biết vì sao mình bỗng nhiên lại bị Diệp Mặc hấp dẫn như vậy.

- Ảnh đã chụp xong hết cả rồi. Đợi lát nữa tôi sẽ mang tới đưa cho Tĩnh Văn, rồi gửi tới cả Yến Kinh nữa. Từ giờ chị cứ ở đây, em đoán là chị sẽ phải ở đây tầm một tháng đấy. Em sẽ thường xuyên tới thăm, yên tâm. May là Diệp Mặc không phải loại tiểu nhân háo sắc, nếu không chỉ có mỗi hai người ở đây quả thực là quá sức nguy hiểm.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên biết Lý Mộ Mai có ý gì, nhưng cô cũng chẳng nghĩ ra lời nào để biện luận cả. Thậm chí cô còn hoài nghi Diệp Mặc là một nam nhân bình thường, bằng không tại sao hắn lại ở chung với Hứa Vi như vậy? Thắc mắc vậy nhưng cô cũng không tiện nói ra.

Tuy vậy cô vẫn biết rõ cảm nhận của mình về Diệp Mặc. Dù sao Lý Mộ Mai cũng đã quá đa nghi rồi, chuyện khi nãy chỉ là ngoài ý muốn mà thôi. Vả lại cô bây giờ rất vô tư, hoàn toàn không có chút ý niệm yêu đương nào cả.

Tin hot nhất ngày hôm sau không phải là việc Ninh Khinh Tuyết đã kết hôn mà là tin tại quảng trường Thế Kỷ phát hiện ra một cặp gay, còn lái một chiếc BMW. Khi cảnh sát tới mới phát hiện ra cả hai người đều đang bị trọng thương, trong đó có 1 người là con trai của Phó thị trưởng thành phố.

Rõ ràng đây không phải là một sự ngẫu nhiên mà là có kẻ cố tình tạo ra như vậy. Mặc dù không có vết thương nào nguy hiểm đến tính mạng nhưng hai người này đã bị trở thành đần độn nên tạm thời cảnh sát chưa thể điều tra gì về vụ này được.

Lý Mộ Mai đi rồi, cuộc sống của Diệp Mặc lại trở về như trước kia. Hắn phát hiện ra rằng không chỉ có mình hắn là chưa ăn gì mà Ninh Khinh Tuyết cũng chưa có gì vào bụng.

Diệp Mặc không biết rằng lúc ra đi Ninh Khinh Tuyết chỉ mang theo duy nhất một tấm thẻ ngân hàng. Mà giờ thẻ đã giao cho hắn rồi, trên người cô bây giờ không còn một xu dính túi. Vả lại từ sau chuyện lần trước, cô cũng không tiện gọi cho Lý Mộ Mai nữa. Giờ ngoài đồ ăn Diệp Mặc mua cho thì cô chẳng có gì cả.

Nếu chỉ có mình Diệp Mặc thì có thể ăn uống qua loa cho xong, mà thậm chí không ăn gì cũng chẳng sao. Đằng này lại có Ninh Khinh Tuyết ở đây, hắn chỉ còn cách đem cơm về cho cô mỗi ngày mà thôi.

Vài ngày trôi qua, hắn phát hiện Ninh Khinh Tuyết ăn rất ít. Diệp Mặc khẽ thở dài, hắn biết Ninh Khinh Tuyết rất kén ăn, cô đại tiểu thư này không quen ăn cơm hộp.

Vậy là Diệp Mặc lại phải đích thân đi chợ mua đồ về nấu. Thế nhưng trên người hắn bây giờ chỉ có 50 nghìn, mà lại còn phải mua thêm mấy thứ dược liệu nữa, tính ra thì chỉ còn 20 nghìn thôi. Nhìn đi nhìn lại tấm thẻ của Ninh Khinh Tuyết, thiết nghĩ, giờ cô ta đang ở nhà mình, ăn đồ của mình, tiêu chút tiền của cô ta thì cũng là điều hợp tình hợp lý. Vả lại, tạm thời bây giờ cô ta cũng đâu cần tới tiền.

Thế nhưng điều làm Diệp Mặc thất vọng chính là tấm thẻ của Ninh Khinh Tuyết, đừng nói là 500 nghìn, đến 5 hào cũng lấy không ra được, vì tấm thẻ ấy đã bị ngân hàng khóa mất rồi.

Tuy rằng có nhiều chuyện không được như ý nhưng may thay, Ninh Khinh Tuyết không ghét cơm do Diệp Mặc nấu chút nào, mỗi lần ăn cũng không hề ít. Điều này khiến Diệp Mặc thấy an lòng đôi chút, nếu không tháng sau Ninh Khinh Tuyết mà gầy tới mức gió thổi cũng bay thì hắn đúng là khó sống với cái cô Lý Mộ Mai kia.

Hơn nữa hắn cũng chẳng có ác cảm gì với Ninh Khinh Tuyết cả, thậm chí có thể coi là khá... ừm... quý mến cô. Nhìn thấy cô phải chịu đói như vậy, trong lòng hắn không khỏi xót xa.

Cái cô Ninh Khinh Tuyết đúng là kỳ quái, Diệp Mặc mua cơm về thì ăn rõ ít, thế mà từ khi hắn đích thân vào bếp làm cơm thì lại ăn ngon miệng thế. Hay là Diệp Mặc nấu cơm hợp với khẩu vị cô ta chăng, chỉ có hơn một tuần mà trông cô đã tròn trịa ra bao nhiêu.

Điều khiến cho Diệp Mặc vui nhất chính là Cỏ Ngân Tâm của hắn cuối cùng đã có thể thu hoạch được rồi.

Diệp Mặc hết sức cẩn thận thu lại ba mươi chín hạt Cỏ Ngân Tâm rồi cho vào một chiếc bình ngọc đậy kín. Hắn không muốn trồng thêm trong viện bởi dù sao hắn cũng không sống ở đây quá hai năm nữa. Đợi cho việc này qua đi, hắn sẽ lập tức rời khỏi Ninh Hải. Diệp Mặc có cảm giác Ninh Hải dường như không còn thích hợp để lưu lại nữa rồi.

Thu lại ba mươi chín hạt cỏ xong, Diệp Mặc bắt đầu tiến hành xử lý chỗ Cỏ Ngân Tâm này. Đây là một cây Cỏ Ngân Tâm đã hoàn toàn trưởng thành, làm thế nào để sử dụng tốt nó mới là điều quan trọng. Không biết chừng chỉ cần một viên Cỏ Ngân Tâm là đã có thể thăng cấp lên luôn tầng thứ hai rồi ấy chứ.

20 nghìncòn lại, Diệp Mặc đã tiêu mất hơn mười nghìn tiền dược liệu để chế biến cùng với Cỏ Ngân Tâm rồi.

Ninh Khinh Tuyết lần nào cũng đều là nhờ Diệp Mặc tới thư viện mượn giúp cô ta mấy cuốn sách chứ bản thân thì rất ít ra ngoài, cả ngày cô ta chỉ ngồi trong viện đọc sách mà thôi. Lúc Diệp Mặc chăm bón cây cỏ thì cô ta yên lặng ngắm nhìn. Lúc hắn đi chế biến thuốc thì cô ta cũng lặng lẽ dõi theo, từ đầu chí cuối không hề thắc mắc câu nào.

Thường thì lúc Hứa Vi đi làm về thì trời đã tối. Sáng đi làm sớm, chiều lại về muộn, trừ mấy lần đứng nói chuyện với Diệp Mặc vài câu, cô rất ít khi chạm mặt Ninh Khinh Tuyết. Giống như hồi đầu khi mới tới đây Diệp Mặc cũng rất ít khi nhìn thấy Hứa Vi.

Diệp Mặc đem chỗ thuốc vừa mới sắc xong đổ vào bát để tối nay khi tu

luyện thì uống.

- Diệp Mặc, tôi có chuyện này muốn nhờ anh giúp.

Ninh Khinh Tuyết ngoài những lúc nhờ Diệp Mặc đi mượn sách cho thì rất ít khi nói chuyện với hắn. Chủ động nhờ vả Diệp Mặc thế này, đây có lẽ là lần đầu tiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 31

Hiến Máu Bất Đắc Dĩ

Có chuyện gì nói đi, hôm nay tâm trang tôi cũng không tệ.

Diệp Mặc hôm nay đã có thể thu hoạch cỏ Ngân Tâm để sắc thuốc nên trong lòng hắn rất phấn khởi.

- Anh cho tôi mượn hai ngàn.

Ninh Khinh Tuyết điềm tĩnh nói. Cô nghĩ mượn Diệp Mặc có hai ngàn thì hắn chắc sẽ không từ chối. Tiền của hắn vốn dĩ là của cô mà.

- Không có tiền.

Diệp Mặc đang vui vẻ bỗng bị câu nói này của Ninh Khinh Tuyết làm cho cụt cả hứng. Cô gái này thật khéo chọn lúc mượn tiền, sớm không nói muộn không nói lại nhè đúng lúc trong túi hắn chỉ còn đúng ba nghìn để hỏi vay, còn vay tới hai nghìn nữa chứ - Anh...

Ninh Khinh Tuyết trong lòng vô cùng bực tức, không ngờ tên Diệp Mặc này lại keo kiệt đến vậy, cầm của cô tới năm trăm nghìn mà giờ chỉ hỏi vay có hai ngàn cũng không cho? Hắn rốt cuộc là loại người gì vậy?

- Năm trăm nghìn mà tôi đưa anh, anh chỉ cần bỏ ra chút xíu là đã được hai ngàn rồi. Anh là đàn ông con trai gì mà bủn xỉn như vậy?

Ninh Khinh Tuyết hiểu rõ tình cảnh bây giờ của Diệp Mặc, thuận miệng tuôn ra một tràng giáo huấn.

Diệp Mặc thấy Ninh Khinh Tuyết lại bắt đầu giở giọng lên lớp mình thì

vội vàng giơ tay:

- Ngừng! Ngừng, ngừng...

Nói rồi hắn rút ra một sấp tiền, đếm đủ hai ngàn đưa cho cô:

- Chỉ lần này thôi đấy, từ sau đừng hỏi mượn tiền tôi nữa. Tiền tôi kiếm cũng đâu có dễ dàng gì.

Ninh Khinh Tuyết bĩu môi, nhưng cô cũng không tranh cãi gì thêm nữa. Trong bụng thầm nhủ:

- Tên keo kiệt này! Tiền anh kiếm không dễ, vậy tiền người ta kiếm thì dễ chắc? Nguyên tiền thuê một nơi để ở cũng mất đứt năm trăm nghìn rồi.

Ninh Khinh Tuyết sở dĩ muốn mượn hai ngàn đồng là vì trên người cô bây giờ một xu dính túi cũng không có. Tiền điện thoại cũng hết sạch rồi, mà lại còn phải mua thêm mấy thứ đồ thiết yếu của phụ nữ nữa, chuyện này làm cô cảm thấy hết sức đau đầu.

Đêm đó, Diệp Mặc đợi Hứa Vi và Ninh Khinh Tuyết đã ngủ say rồi mới ra chỗ cây đại thụ ở sau viện. Hắn uống một hơi hết sạch bát thuốc rồi bắt đầu tu luyện.

Dược lực của bát thuốc nhanh chóng phát huy tác dụng mạnh mẽ trong lồng ngực Diệp Mặc rồi theo luồng chân khí chạy khắp cơ thể, ngay lập tức làm thay đổi cường độ và tốc độ của kinh mạch trong người hắn. Diệp Mặc trong lòng vô cùng mừng rỡ, không ngờ một cây Cỏ Ngân Tâm nhỏ nhoi mềm yếu lại có công hiệu lớn như vậy. Xem ra việc luyện khí thăng cấp tầng thứ hai là có hi vọng rồi.

Bốn tiếng đồng hồ sau, chân nguyên trong cơ thể Diệp Mặc đã nhanh chóng được gia tăng. Thế nhưng hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Chân nguyên trong người hắn chỉ gia tăng tới một mức độ nhất định rồi không tiếp tục tăng lên nữa mà bắt đầu làm cho toàn thân hắn nóng bừng lên

như phải bỏng, cảm giác vô cùng khó chịu. Diệp Mặc hết sức kinh hãi, nếu cứ tiếp tục như vậy chẳng phải hắn sẽ trở thành phế nhân rồi hay sao?

Rốt cuộc đây là cái chuyện quái quỷ gì vậy? Kinh mạch của Diệp Mặc càng lúc càng nóng rát như có lửa bên trong, hắn càng lúc càng cảm thấy đau đớn. Trong lúc cấp bách, Diệp Mặc một phát cắn vào cổ tay mình.

- Phụt!

Hỏa khí trong người hắn đang không có chỗ nào thoát ra giờ theo dòng máu ở cổ tay phát ra ngoài. Diệp Mặc thở phào một hơi nhẹ nhõm, may mà hắn nhanh trí, trong cái khó lại ló cái khôn, nếu không thì đúng là thảm rồi. Xem ra có lẽ hắn không nên uống một hơi hết sạch bát thuốc lớn như vậy. Trong thuốc này thiếu mất Linh thảo, vì Diệp Mặc khi điều chế thì đã dùng loại dược liệu khác để thay thế nên đã gây ra tác dụng phụ.

Sau khi cơ thể nóng rực của Diệp Mặc trở lại trạng thái bình thường thì hắn lập tức vận công để trị thương.

Tuy rằng ban nãy bị mất không ít máu nhưng bù lại Diệp Mặc đã thăng cấp tới hậu kỳ tầng một. Lần đầu đạt được bước đột phá lớn như vậy, mà dược lực trong cơ thể lại chưa tiêu tan hết, nếu tiếp tục tu luyện không biết chừng có thể thăng cấp lên tầng hai.

Nhưng ngày hôm sau, khi Diệp Mặc vừa ăn sáng xong, đang chuẩn bị tới trường thì kinh mạch của hắn lại bắt đầu phát hỏa. Diệp Mặc thầm nghĩ, chẳng lẽ bắt ông mày mất hết máu rồi mới yên chăng. Ăn mãi mới tích được chút máu, giờ phải "hiến máu bất đắc dĩ" như vậy ai mà chẳng tiếc.

Có điều việc này cũng không làm khó dễ được Diệp Mặc. Hắn rất thông minh - tới bệnh viện bán máu. Chẳng biết bị lấy đi mất bao nhiêu CC, chỉ cần biết giờ chân khí trong người đã bình ổn trở lại là tốt rồi. Vậy là Diệp Mặc không tới trường mà cũng không tới thư viện nữa, hắn đi tìm một nơi vắng vẻ yên tĩnh để tu luyện.

Mấy ngày này là thời gian mấu chốt mang tính chất quyết định, nhất định phải đem số thuốc trong người hóa luyện hết để khỏi lãng phí chỗ Cỏ Ngân Tâm này.

Mấy ngày sau đó, mỗi ngày Ninh Khinh Tuyết đều liên lạc với Lý Mộ Mai. Về vụ cãi cọ làm náo loạn ở Ninh gia hôm nọ, cô chẳng còn tâm trí nào nghĩ tới nữa. Tuy rằng Ninh Hải đã phát đi tin tức cô và Diệp Mặc đã kết hôn với nhau nhưng tốc độ đúng là thua xa so với Yến Kinh.

Điều duy nhất khiến cho Ninh Khinh Tuyết cảm thấy được an ủi chính là, từ khi tin này được tung lên các trang web và báo chí thì dường như Tống gia không có động tĩnh gì, kể cả chuyện của cô và Tống Thiếu Văn cũng không hề bị nhắc tới. Khi hắn uống hết bát thuốc ngày thứ 6 thì bỗng nhiên thấy trong người mình phát ra vài tiếng động nhỏ, cơ hồ có thứ gì đó đã được khơi thông. Toàn thân hắn bắt đầu cảm thấy hoàn toàn thoải mái, số thuốc còn lại trong người hầu như cũng tiêu tan hết. Chân nguyên được tăng lên gấp bội, thần thức cũng đã bắt đầu được giải phóng ra ngoài.

Từ giờ khỏi phải tới bệnh viện "chịu tội" nữa, điều này làm Diệp Mặc sung sướng tới mức muốn hét lên thật to, có điều giờ đang là nửa đêm, hét lên có khi người ta lại tưởng mình bị điên cũng nên. Nói thì nói vậy, trong lòng hắn đang vui mừng khôn xiết. Chẳng dễ dàng gì mới tu luyện được tới tầng thứ hai như vậy.

Hôm sau, Diệp Mặc dậy sớm mua chút đồ ăn sáng cho Ninh Khinh Tuyết rồi chuẩn bị đến trường. Đã luyện tới tầng thứ hai rồi, có nghĩa là hắn cũng sắp phải đi rồi. Thi Tu là bạn tốt của hắn, trước khi rời khỏi Ninh Hải hắn muốn để lại cho Thi Tu mấy viên thuốc do hắn tự điều chế để khi cần dùng thì sẽ có ngay.

Vốn tưởng sau khi kết hôn với Ninh Khinh Tuyết, lại còn chụp mấy tấm ảnh tương đối nhạy cảm với cô ta thì sẽ gặp không ít rắc rối, thế nhưng đã gần nửa tháng trôi qua mà vẫn chẳng có động tĩnh gì, điều này làm Diệp Mặc cảm thấy có phần an tâm.

- Diệp Mặc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc ra đến cửa thì bị Ninh Khinh Tuyết gọi lại.

Diệp Mặc vừa nghe vậy thì thầm kêu khổ trong lòng. Lần trước bị cô ta gọi lại thì mất tiêu hai ngàn, lần này không biết lại cần bao nhiêu đây?

Quay đầu lại nhìn, Diệp Mặc dở khóc dở cười. Ninh Khinh Tuyết vẫn cái dung mạo như tiên nữ ấy, chỉ có duy nhất một điều thay đổi đó là trông cô bây giờ đã đầy đặn hơn chút. Tất cả đều là nhờ công Diệp Mặc đích thân đi chợ nấu cơm nửa tháng trời nay. Người khác nhìn vào chắc còn tưởng cô ta đến đây nghĩ dưỡng chứ không phải là đi lánh nạn.

- Lại chuyện gì đây?

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói.

Nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của Diệp Mặc, trong lòng Ninh Khinh Tuyết vô cùng khó chịu, bụng thầm nghĩ:

- Tôi có chỗ nào không xứng với anh? Kết hôn giả thì đã sao, chẳng lẽ thiên kim tiểu thư tôi đây không xứng với anh học trò nghèo như anh? Chẳng qua là tôi đây dễ tính chứ không thì á, còn lâu tôi mới chịu sống chung với anh ở đây tới nửa tháng lận!

- Một bạn học của tôi hôm nay sẽ tới đây. Cô ấy là phóng viên, mục đích tới là gì chắc anh đã rõ. Mặc dù tôi không muốn ăn cơm với cô ta chút nào, nhưng hiện tại tôi vẫn ở trong sự theo dõi của người khác, nên là buổi tối anh có thể cùng đi ăn cơm với tôi được không?

Ninh Khinh Tuyết cố tỏ ra bình thản hết sức.

- Tôi đi nấu cơm là được rồi, cần gì phải ra ngoài ăn?

Điều duy nhất Diệp Mặc quan tâm lúc này là ăn cơm nhà thì sẽ tiết kiệm được tiền.

- Anh...

Ninh Khinh Tuyết bị Diệp Mặc làm cho tức đến đỏ mặt. Cô không phải muốn tỏ ra sĩ diện với bạn bè mà chỉ muốn chứng minh trong mắt người khác rằng "hai vợ chồng" đang sống rất vui vẻ hòa thuận mà thôi.

- Được rồi, tối tối sẽ đi...

Diệp Mặc uể oải nói xong xoay người bước đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 32

Vô Tình Băng Nổi Giận

Thời gian này Vân Băng không lên lớp. Cô chỉ nhớ tối hôm đó sau khi từ trường về, vốn dĩ là muốn đi siêu thị mua chút đồ nhưng trên đường lại gặp tay lớp trên trước kia. Gã mua một chai đồ uống gì đó rồi đưa cho cô. Mặc dù cũng không muốn đứng nói chuyện lâu với tên ấy nhưng người ta đã nhiệt tình mời như vậy, thậm chí lại mở nắp sẵn ra rồi, chẳng lẽ cô lại không uống.

Vừa uống vừa trò chuyện được mấy câu thì hai người từ biệt nhau. Đúng lúc ấy thì cô lại thấy đầu ong ong choáng váng. Thế nhưng Vân Băng cũng đâu phải loại gà mờ, cô đã một mình lăn lộn trong cái xã hội này bao nhiêu năm rồi, gặp tình huống vậy cô biết ngay là thứ đồ uống mà tay lớp trên kia đưa cho mình có vấn đề.

Vân Băng muốn hét lên thật to, nhưng cô phát hiện đầu mình càng lúc càng nhức, cảm giác vô cùng khó chịu, thậm chí giờ chỉ nói khẽ một câu cô cũng không còn sức nữa. Chuyện sau đó thế nào thì cô không còn ý thức được nữa. Tại sao hôm ấy sau khi tỉnh dậy thì người đầu tiên cô trông thấy lại là Diệp Mặc? Lẽ nào hắn và tay lớp trên kia là đồng bọn?

Phản ứng đầu tiên của Vân Băng chính là muốn báo cảnh sát. Thế nhưng sau khi kiểm tra thì cô phát hiện mình vẫn chưa hề bị xâm phạm tình dục, đồ đạc trong nhà cũng không mất thứ gì, chỉ có duy nhất cánh cửa ra vào là bị đá hỏng mà thôi.

Nghĩ đến Diệp Mặc còn trẻ tuổi, Vân Băng khẽ thở dài muốn tha cho hắn lần này. Thế nhưng trong lòng cô vốn đã không có thiện cảm gì với tên đó, trải qua chuyện này rồi cô lại càng căm giận hắn. Có điều cô vẫn chưa rõ

là làm thế nào mà Diệp Mặc lại quen biết với tay lớp trên kia.

Sau khi kiểm tra lại một lượt, Vân Băng còn phát hiện ra trong phòng mình có dấu tích của vụ đánh lộn, thậm chí còn có một chiếc máy ảnh không biết ở đâu ra đã bị dập nát trên sàn. Chẳng lẽ hai tên này vì tranh giành nhau hãm hiếp mình trước mà dẫn tới ẩu đả? Nghĩ tới đây, trong lòng Vân Băng cảm thấy vừa thẹn lại vừa giận.

Cô quyết định hôm sau đến trường phải tìm Diệp Mặc để hỏi cho ra lẽ. Thế nhưng tin tức ngày hôm đó đã làm cô từ bỏ hoàn toàn ý nghĩ ấy. Bởi cô đã trông thấy hình ảnh hai tên biến thái trong tư thế không mảnh vải che thân đang nằm bất động trên chiếc xe BMW đậu giữa chỗ đông người qua lại nhất của quảng trường Thế Kỷ. Điều này quả thực là vô cùng kì lạ.

Vân Băng liền lên mạng xem tin tức. Quả nhiên trên một số trang web đã đăng tải rõ ràng hình ảnh hai gã đàn ông mình trần như nhộng bị đánh cho đần độn cả người. Một tên là Trịnh Văn Kiều. Tên còn lại, không ai khác, chính là tay lớp trên đã hãm hại cô tối hôm ấy.

Vân Băng lập tức nghĩ đến Diệp Mặc, cô hoài nghi chuyện này là do một tay hắn gây ra. Bất luận thế nào, việc tay lớp trên kia bị trừng trị đã làm cho cô hả được cơn giận trong lòng. Xảy ra chuyện như vậy, đừng nói là cô không dám khẳng định do Diệp Mặc làm, cho dù chắc chắn 100% là do hắn gây ra đi chăng nữa thì cô cũng sẽ không đi tố giác hắn. Thế nhưng cứ nghĩ tới việc tên này dám có ý đồ đen tối với mình là cô lại tức không chịu được.

Còn về chuyện vì sao sau đó Diệp Mặc không có liên lạc gì với mình thì Vân Băng đã rõ. Hắn căn bản là không có cái gan ấy. Thế nhưng rốt cuộc vì sao lại xuất hiện trong phòng mình, và vì sao tay lớp trên kia lại bị đánh tới mức như vậy thì cô nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Bởi vậy mà đã nửa tháng nay Vân Băng xin nghỉ phép không đến trường dạy nữa. Điều khiến cô bất ngờ nhất là ngày đầu tiên đi dạy lại, người đầu tiên mà cô gặp, chính là Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa mới tu luyện xong chuẩn bị đi tìm Thi Tu thì trông thấy Vân Băng đi vào trường. Vừa trông thấy cô, hắn ngay lập tức liên tưởng tới hình ảnh của cô hôm đó nằm trên giường trong tình trạng không mảnh vải che thân.

Vừa nhìn thấy Diệp Mặc, Vân Băng đã nộ khí xung thiên. Không ngờ tên Diệp Mặc lại dám ngang nhiên say sưa ngắm nhìn mình giữa chốn đông người thế này. Thật là không biết xấu hổ! Vô liêm sỉ hết sức!

- Diệp Mặc, qua đây một chút.

Giọng điệu của Vân Băng cố tỏ ra bình thản nhưng đằng sau sự bình thản ấy dễ dàng nhận ra hỏa khí đã dâng ngút trời rồi.

Diệp Mặc đương nhiên không biết Vân Băng đêm hôm đó đã phát hiện ra hắn, bình tĩnh bước tới trước mặt Vân Băng, hỏi:

- Cô Vân, có chuyện gì vậy?

Vân Băng không đáp, cứ thế lạnh lùng bước tới 1 chỗ vắng vẻ ít người qua lại. Diệp Mặc đi theo được một lúc thì cảm thấy có gì không ổn, bụng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ hôm đó cô ta đã phát hiện ra mình rồi sao? Không thể nào, cô ta bị hôn mê bất tỉnh như vậy, mà mình lại đang che mặt, làm sao cô ta nhận ra được.

Tới chỗ không một bóng người rồi Vân Băng mới dám lên tiếng:

- Đã mắt lắm đúng không?

- Cái gì đã mắt cơ? Chỗ này á, bình thường thôi!

Diệp Mặc có cảm giác không hay chút nào, vội vàng nói tránh.

Vân Băng giơ tay định giáng cho Diệp Mặc một cái tát nổ đom đóm mắt. Thế nhưng đừng nói là Diệp Mặc đã ở tư thế phòng bị rồi, cho dù hắn không

phòng bị đi chăng nữa thì cô cũng chẳng thể nào đánh trúng.

Diệp Mặc nhanh tay hơn, nắm chặt cổ tay Vân Băng ngăn lại. Hắn lạnh lùng nói:

- Nếu đã không có việc gì thì tôi đi đây. Từ sau nếu cô còn dám động thủ với tôi như vậy thì đừng trách tôi không khách khí, tôi sẽ làm cho Ninh Hồ ở Đại học Ninh Hải trở thành chỗ tắm cho cô đấy.

Nói rồi hắn lạnh lùng rảo bước đi thẳng.

- Diệp Mặc, ngươi là đồ khốn, đồ vô lại, vô liêm sỉ...!!!

Thấy Diệp Mặc bình thản xoay người bước đi như vậy, Vân Băng lại càng tức, lập tức tuôn ra một tràng những câu chửi mắng. Bộ dạng cô lúc này không giống với Vân Băng của ngày thường chút nào.

Nhưng Diệp Mặc căn bản không thèm để ý đến cô ta. Vân Băng tuy rằng được đặt cho cái biệt danh là Vô Tình Băng, nhưng trước tình huống này, cô vẫn òa lên nức nở một hồi lâu.

Vân Băng lau nước mắt quay về. Cách đó không xa xuất hiện một cô gái, nhìn theo bóng Vân Băng bước đi, cô dường như không dám tin vào mắt mình nữa, bụng nghĩ thầm:

- Không ngờ tên Diệp Mặc lại xấu xa đến vậy, đến cô Vân mà hắn cũng dám ức hiếp.

Diệp Mặc trong lòng hết sức buồn bực, chẳng còn tâm tư tới phòng học tìm Thi Tu nữa, hắn bước luôn ra khỏi cổng trường, bụng nghĩ, sớm biết vậy chẳng cứu cô gái phiền phức này cho rồi. Đúng là làm ơn mắc oán mà.

- Diệp Mặc, anh về rồi!

Diệp Mặc vừa mở cửa, Ninh Khinh Tuyết liền giống như một chú chim nhỏ quấn ngay lấy hắn, lại còn bấu lấy ống tay áo hắn tỏ vẻ nũng nịu nữa.

Sau lưng Ninh Khinh Tuyết quả nhiên là có một người khác, dáng người cao ráo mảnh khảnh, tuổi cũng sấp sỉ Ninh Khinh Tuyết. Cô gái này có mái tóc dài suôn mượt, đôi mắt sáng ngời ánh lên vẻ tinh nhanh dường như có thể đọc được suy nghĩ của người khác vậy.

- Diệp Mặc, để em giới thiệu một chút, đây chính là bạn học của em - Chu Lôi, cô ấy cố ý tới đây là để thăm em đó. Còn đây là đức lang quân của mình - Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết tươi cười.

Nếu không phải vì muốn mau chóng khiến cho mọi người biết rằng cô đã là vợ của Diệp Mặc rồi thì Ninh Khinh Tuyết cũng chẳng muốn tiếp xúc nhiều với ai. Chu Lôi là một phóng viên, mục đích cô ta đến đây là gì Ninh Khinh Tuyết là người rõ nhất.

- Ồ, xin chào, Chu tiểu thư.

Diệp Mặc cười bắt tay Chu Lôi.

- Xin chào, Diệp tiên sinh. Sau này cứ gọi thẳng tên Chu Lôi là được rồi. Tôi cũng không khách khí đâu, tôi sẽ gọi anh là Diệp Mặc nhé, được không?

Nói rồi Chu Lôi nở nụ cười rất thân thiện như thể đã quen thân từ lâu.

Trong lòng Chu Lôi cảm thấy có chút kì quặc. Diệp Mặc này cô đã từng nghe nói qua. Cũng giống như những người đứng ngoài chuyện, cô đoán rằng sở dĩ Ninh Khinh Tuyết kết hôn với Diệp Mặc chỉ là để trốn tránh sự đeo bám của gia đình nhà họ Tống mà thôi. Và lần này Chu Lôi đến đây là để khẳng định lại phán đoán đó. Thế mà bất ngờ thay, nhìn cảnh tượng vợ chồng Diệp Mặc hòa thuận ân ái trước mắt, cô bắt đầu hoài nghĩ phán đoán ban đầu của mình.

- Khinh Tuyết, em cũng thật là. Bạn học đã tới thăm thì phải gọi điện báo trước cho anh một câu chứ. Đúng rồi, Chu Lôi vừa đến chắc chưa ăn gì. Vậy chúng ta mau đi ăn thôi. Có thực mới vực được đạo, nhỉ? Chu Lôi, thật

ngại quá, chỗ ở đơn sơ thế này khiến cô chê cười rồi. Khinh Tuyết đi theo tôi thế này đúng là đã phải chịu thiệt thòi không ít. Nhưng đây chỉ là tạm thời thôi, tôi sẽ cố gắng, thật cố gắng để khiến cô ấy mãi mãi được vui vẻ, không bao giờ phải chịu khổ nữa.

Diệp Mặc tuôn ra một tràng, hắn không có nhiều thời gian mà vòng vo này nọ cho Chu Lôi nữa, hy vọng nói như vậy sẽ làm nữ do thám này không phải thắc mắc nhiều. Hắn chỉ mong ăn xong bữa cơm là có thể tống khứ cô gái này đi luôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 33

Người Bán Cao Da Chó

Ninh Khinh Tuyết nghe Diệp Mặc mở miệng một tiếng Khinh Tuyết, mà cô cũng đang ôm lấy cánh tay của Diệp Mặc, lúc này, thậm chí cô ta cũng nghi ngờ việc mình có phải là vợ của Diệp Mặc hay không, cái cảm giác này sao quá đột ngột?

Cô ta lại nghĩ đến cảnh hôm đó mặc bộ đồ ngủ ngủ cùng Diệp Mặc để cho Lý Mộ Mai chụp hình, cô ta có cảm giác rất nhập vai, vừa nghĩ đến hôm đó, Khinh Tuyết liền rút tay lại, tim của cô ta đang đập liên hồi, mỗi lần tiếp xúc với Diệp Mặc, cô ta phát hiện mình không tài nào giữ được trạng tái bình tĩnh, mà là cảm giác yêu mến rất tự nhiên.

Trên người Diệp Mặc gần như có một thứ mà cô đang theo đuổi, đó như là một sự tĩnh lặng và khát vọng không thể diễn đạt bằng lời, nhưng lại có chút hư vô viễn vông, thu hút cô làm một con Thiêu Thân, cô chỉ còn cách tự cảnh tỉnh mình, rằng Diệp Mặc là một người như thế nào.

Chu Lôi nhìn vẻ tự nhiên phóng khoáng của Diệp Mặc, còn có Ninh Khinh Tuyết như chim nhỏ cần người che chở, và vẻ xấu hổ nhẹ nhàng trên gương mặt, trong lòng không thể tránh khỏi càng nghi ngờ, chẳng lẽ cô đã thật sự yêu Diệp Mặc, sau đó bởi vì tình yêu nên hai người đã kết hôn, hay là vì nguyên nhân khác?

- Đi thôi.

Diệp Mặc thấy Chu Lôi vẫn còn ngây ra, hắn lập tức nói, đối với một người phụ nữ luôn thích buôn chuyện, hắn không hề có chút thiện cảm.

Ba người ba mối tâm sự đi ra khỏi tiểu viện, không xa nhà mấy là một nhà hàng lớn, tên là "Huy hoàng mỹ thực", đây còn là một nhà hàng cấp sao. Ninh Khinh Tuyết không muốn đi xa, liền chỉ vào "Huy hoàng mỹ thực" nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, em thấy chỗ "Huy hoàng mỹ thực" này cũng được, chúng ta vào đó đi.

- Không được, chỗ này mắc lắm…

Diệp Mặc chưa nói hết câu, thì Ninh Khinh Tuyết đã nổi giận.

- Diệp Mặc, anh để dành tiền nhiều như thế để làm gì? Đi ăn ở nhà hàng này cùng lắm chỉ một nghìn tiền đổ lại, anh…

Ninh Khinh Tuyết không phải là một người sĩ diện, nhưng Diệp Mặc để dành năm trăm nghìn, bạn học của cô đến nhà đi ăn cùng mà hắn ta cũng tính toán, tuy người bạn này cô cũng không thân thiết là mấy, nhưng dù sao cũng là bạn, tốt xấu gì cô cũng là người của Ninh gia, tên Diệp Mặc này quá keo kiệt với cô.

Chu Lôi nhìn Diệp Mặc có chút khinh khi, lần đầu tiên cô nhìn thấy một kẻ keo kiệt với một bữa ăn như thế. Mà còn ở trước mặt bạn của vợ, nhưng nhìn vẻ lưu luyến của Ninh Khinh Tuyết đối với hắn ta chắc cũng không phải là giả tạo.

Thấy Ninh Khinh Tuyết như muốn nói gì đó, trong lòng Diệp Mặc tuy có chút nổi nóng, nhưng hắn không phải là kẻ hẹp hòi, biết rằng nếu nổi nóng bây giờ, thì cảnh giả vờ của hai người sẽ bại lộ, vả lại hắn sẽ đi khỏi Ninh Hải mau chóng thôi, thật sự không nên so đo với một người phụ nữ.

Nghĩ đến đây hắn liền nói:

- Được rồi, nghe lời em vậy, hôm nay chúng ta sẽ đi ăn ở đây.

Nói là nói như thế, nhưng trong lòng hắn ta bực bội thất thường, hiện tại

trong túi hắn chỉ còn hơn ba nghìn tiền, tiền này là do hắn đã bán máu. Cho dù máu này không đi hiến, thì cũng phải bỏ đi vô ích, nhưng dùng tiền bán máu để mời một người phụ nữ ăn bữa cơm mà hắn không hề ưa, tất nhiên là trong lòng không được vui.

Diệp Mặc đã quyết định, sau lần này, qua thêm mấy ngày nữa, hắn sẽ lập tức rời khỏi Ninh Hải. Còn về chuyện của Ninh Khinh Tuyết, hắn đã giúp qua nhiều rồi, hắn muốn tìm một nơi yên tĩnh, để trồng "ngân tâm thảo". Bây giờ hắn đã thấu đáo rằng, một kẻ nửa vời như hắn, nếu như không có thực lực nhất định, thì sẽ luôn bị ức hiếp.

Một bữa cơm cũng coi là vui vẻ, Chu Lôi đã không có được cái mình muốn, vả lại cô ta thấy quan điểm tiêu tiền của Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc rất khác nhau. Nhưng qua cách hắn ta tính toán về chuyện tiền bạc, cô ta càng khẳng định, Diệp Mặc thật sự muốn sống cùng Ninh Khinh Tuyết. Từ cái cách mà Diệp Mặc dùng tiền mặt, mà không phải dùng thẻ, cô ta có thể thấy được, Diệp Mặc đã không giàu có cho lắm.

Người không vui nhất chính là Diệp Mặc, bữa cơm này tốn hết hơn ba nghìn tiền của hắn, đến năm đồng, mười đồng trên người hắn cũng lôi sạch ra. Nếu như không phải Ninh Khinh Tuyết cố tình kêu một chai rượu vang đỏ hơn hai nghìn, thì bữa cơm này cũng không đến nỗi đắt, tuy chai rượu hắn đã uống hết, nhưng cũng không cam tâm.

Hắn biết là Ninh Khinh Tuyết cố ý, lấy ra một tấm thẻ không thể sử dụng, còn phô trương như thế, lúc đó Diệp Mặc thiếu điều muốn quăng lại tấm thẻ cho cô ta, để cho cô ta tự đi lấy tiền. Được rồi, hắn không nuôi được cô, nhưng hắn có thể nhịn cô, chẳng trách người ta hay nói kẻ tội nghiệp thường có chỗ đáng trách, Ninh Khinh Tuyết chẳng phải là loại người đó sao?

Sau bữa cơm, Chu Lôi đã không tiếp tục ở lại, mà là chọn cách cáo từ. Có thể là cô ta thấy hắn trả tiền bằng những cái năm đồng, mười đồng, nên có chút sợ chăng, đây là cách cho cô ta thấy mình không có tiền hay cái gì đây.

Ninh Khinh Tuyết cùng Diệp Mặc đi về hai người không còn thắm thiết như lúc đến nữa, Ninh Khinh Tuyết không muốn ngó ngàng đến Diệp Mặc, cô ta cảm thấy hôm nay Diệp Mặc đã làm cô mất mặt, tuy cô không quan tâm đến, nhưng Diệp Mặc có thẻ mà không dùng, mà lại lôi ra năm đồng, mười đồng để thanh toán. Chai rượu vang đúng là do cô đã cố ý gọi, nhưng rốt cục không phải chính hắn đã uống hết sao.

Diệp Mặc cũng không nói gì, bữa cơm tối đã tốn hết ba nghìn mấy tiền của hắn, giờ trong túi chỉ còn lại hai mươi mấy đồng.

Những ngày tiếp theo, nếu Diệp Mặc không đi tìm việc, thậm chí hắn còn không có tiền để ăn cơm. Cũng có thể hắn đi bán máu để ăn cơm, nhưng nếu thật sự để hắn đi bán máu mà ăn cơm là tuyệt đối không thể, hắn còn chưa tệ đến thế, trong hòm thuốc còn hơn một trăm mấy đồng tiền lẻ, tuy tư cách hiến máu của hắn giống với mọi người, nhưng Diệp Mặc cho rằng chất lượng máu của hắn chắc chắn tốt hơn, tư cách này hắn thấy mình có chút thiệt thòi.

Cảm giác của Ninh Khinh Tuyết rất rõ ràng, bởi vì những món mà Diệp Mặc làm càng lúc càng đơn giản, tuy cô không đòi hỏi gì về ăn uống, nhưng đối với một kẻ keo kiệt như Diệp Mặc thật đáng xem thường.

Bữa tối hôm đó, Diệp Mặc đã vác hòm thuốc đi ra ngoài, hắn không nghĩ rằng sau khi Ninh Khinh Tuyết đến đây, thì hắn phải đi bán chợ đêm sớm hơn. Hắn vốn dĩ tưởng rằng sau khi trị khỏi độc "Tử tiêucho ông lão, thì hắn không phải bán chợ đêm nữa, không ngờ rốt cục rồi cũng phải đi lại con đường cũ.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc thất vọng, hắn bày bán ở khu phố phồn hoa dành cho người đi bộ đã hai ngày nay, mà vẫn không có mối nào cả. Thậm chí còn bị quản lý đô thị đuổi hết một lần, khiến hắn vô cùng chán nản.

Ninh Đại thì Diệp Mặc đã rất ít đi, lần đầu muốn đi thì nhìn thấy Vân Băng, lần thứ hai thì hắn đã không còn thấy bao nhiêu học trò nữa. Vốn dĩ muốn đưa mấy viên thuốc tự chế của mình cho Thi Tú, nhưng Thi Tú bởi vì

chuyện gia đình mà xin nghỉ một tuần lễ.

Ninh Khinh Tuyết tuy mấy hôm nay không nói chuyện với Diệp Mặc, nhưng mọi cử chỉ của Diệp Mặc cô đều rất để tâm. Cha của cô ta đã gọi điện, nói cho cô biết rằng không nên lo lắng, cho dù Ninh Trung Phi ông bị đuổi khỏi Ninh gia, thì ông ta cũng sẽ không đem bán con gái của mình, huống hồ là cái nhà họ Tống ác ôn kia.

Lời của cha, khiến Ninh Khinh Tuyết an ủi được ít nhiều. vả lại cha mẹ của cô đang tới Yến Kinh để giải bày với Ninh gia, cho dù thế nào, ngày mốt cha cô sẽ đến Ninh Hải để mang cô đi.

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy cái bình để nấu thuốc của Diệp Mặc, và cả cái lò nữa, sự khinh bỉ trong lòng đột nhiên nguội tạnh đi một chút. Hắn và mình có quan hệ gì chứ? Đây hoàn toàn là một cuộc mua bán, mình đã cho hắn năm trăm nghìn, vậy tiền này là của hắn, hắn muốn tiêu xài như thế nào, là chuyện của hắn, tại sao tại phải thất vọng vì người này?

Nghĩ thông suốt rồi, tâm trạng của Ninh Khinh Tuyết nhẹ nhõm đi nhiều. Tuy hắn ta rất nhỏ nhen, nhưng ít ra mỗi ngày hắn đều mua ít đồ ăn về làm cơm. Diệp Mặc lại vác hòm thuốc đi, Hứa Vy vẫn chưa về. Không biết có phải bởi vì Hứa Vy và Diệp Mặc cùng ở chung với nhau hay không, Ninh Khinh Tuyết tuyệt đối không đối mặt với Hứa Vy, còn về những suy nghĩ trong lòng, cô cũng không rõ, cũng có thể để tranh ngại ngùng chăng.

Mặc kệ đúng sai, dù gì thì cô với Diệp Mặc cũng là vợ chồng, vợ chồng phải sống cạnh phòng với một người phụ nữ, dù cho hai vợ chồng là giả tạo, cô cũng không muốn đối mặt với người phụ nữ kia.

Nghĩ đến chuyện ngày mốt sẽ rời khỏi đây, cũng có thể suốt đời cũng không trở về, Ninh Khinh Tuyết khẽ dâng lên một thứ cảm giác kỳ lạ, cô biết tâm trạng này không phải bởi vì Diệp Mặc, mà là nguyên nhân khác. Lần đầu tiên Ninh Khinh Tuyết rời khỏi tiểu viện, cũng có thể cô muốn nhìn xem nơi cô đã sống qua hai mươi mấy ngày là một nơi thế nào.

Khu phố dành cho người đi bộ có thể là nơi náo nhiệt nhất ở khu Ninh Độ, Ninh Khinh Tuyết vô tình đã đi đến phố đi bộ.

Đèn đóm khắp nơi, các loại thức ăn vặt và trò chơi đều tập trung ở đây, vả lại hai bên đường cũng có rất nhiều tiểu thương bày bán.

Một quán nhỏ đồ nướng bên đường quả là hấp dẫn, xem ra rất nóng, từ trước tới giờ Ninh Khinh Tuyết chưa từng ăn vặt bao giờ làm sao có thể chịu được sự hấp dẫn kia, cô tốn hai đồng mua một chiếc bánh, cắt nhẹ một miếng, có độ dẻo dai, cảm giác cũng không tệ.

- Hãy đến xem qua đi nào, phương thuốc gia truyền đây, bao trị bách bệnh, đau đầu phát sốt, trị các vết thương trong và ngoài, phong thấp cận thị… chỉ là bạn không nghĩ tới, không có loại nào tôi không trị được…

Tiếng rao này thiếu điều khiến Ninh Khinh Tuyết bật cười, cái khẩu khí của người này như là có thể trị bách bệnh.

Ninh Khinh Tuyết theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn người rao bán thuốc, cô ngây người ra. Đây không phải là Diệp Mặc sao? Tuy hắn đã mang một chiếc kính đen và cái nón mũi vịt, nhưng Ninh Khinh Tuyết đã nhận ra hắn ngay. Huống hồ bên cạnh còn có chiếc hòm nhỏ, Ninh Khinh Tuyết từ đó tới nay vẫn không biết trong đó đựng cái gì, bây giờ thì đã biết, thì ra là một cái hòm thuốc nhỏ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 34

Thiếu Gia Tống Gia

Ninh Khinh Tuyết thở dài, tuy rằng năm trăm nghìn tiền không phải quá nhiều, nhưng đối với Diệp Mặc chắc là con số không nhỏ, nhưng hắn lại chưa thỏa mãn, mà lại ra đây tiếp tục lừa gạt người khác. Lại còn có thể chữa bách bệnh cơ đấy, nếu hắn lợi hại thế, còn cần đến bệnh viện để làm gì?

- Quản lý đô thị đến đấy…

Chẳng biết ai đã la lên.

Rất nhiều tiểu thương nhỏ đã gói gém đồ đạt và chạy, Ninh Khinh Tuyết không rời mắt khỏi Diệp Mặc, quả nhiên hắn cũng miễn cưỡng thu dọn hòm thuốc, nhưng hắn không gấp gáp như mấy tên bày bán khác, mà là chậm rãi từ tốn đứng dậy mà đi.

Tuy không nhìn thấy cảnh Diệp Mặc chạy trốn, nhưng nhìn cách hắn chậm rãi bỏ đi, Ninh Khinh Tuyết cũng có một chút khoái trá, ai biểu anh đi lừa gạt nào.

Khi Ninh Khinh Tuyết trở về, thì Diệp Mặc đã về rồi, hắn ta nhìn cô một cái, không nói gì, Ninh Khinh Tuyết tất nhiên là không thèm ngó ngàng gì đến con người này, cô ta nghĩ, ngày mốt là mình sẽ rời khỏi, có nên đi cảnh báo cô Hứa Vy một tiếng hay không, nói cho cô ta biết Diệp Mặc là một người thế nào.

Không kiếm được tiền, lại bị đô thị đuổi đi, Diệp Mặc đã chán ngán cuộc sống ở Ninh Hải rồi, hắn muốn rời khỏi, còn về Ninh Khinh Tuyết, mình đã giúp đến nước này rồi. Ngày mai chào cô ta một tiếng, thì mình sẽ đi, còn

bên Ninh Đại, mình không cần phải đi, nhưng cũng nên để lại một lá thư cho Thi Tú.

Khi Hứa Vy đã ngủ say, thì Diệp Mặc bắt đầu tu luyện.

…

- Văn Thiếu gia, còn nửa tiếng đồng hồ nửa là đến Ninh Hải rồi, ta đi đâu trước đây?

Một chiếc BMW đang phóng cực nhanh trên đường cao tốc, người tài xế đang hỏi một thanh niên chưa tới ba mươi ngồi đằng sau xe.

Sắc mặt người thanh niên có hơi tái, đôi mắt chim ưng, khuôn mặt dài, tóc chải mượt, nghe câu hỏi của người tài xế, người thanh niên ấy rút ra một điếu thuốc, một gã cao to ngồi kế bên lập tức rút bật lửa ra.

- A Phát, chuyện tôi bảo anh làm, đã làm ổn thỏa chưa?

Người thanh niên hút một hơi thuốc nói.

- Vâng, xin thiếu gia yên tâm, tôi làm gọn gàng lắm.

Người thanh niên lại hít một hơi thuốc, im lặng một hồi, rồi nói tiếp:

- Chúng ta từ Hà Phong qua đây, là vì không muốn lão gia và nhà họ Ninh nghi ngờ, nếu như theo đúng kế hoạch đã định là sẽ ở một đêm tại Ninh Hải, không chừng mọi chuyện có thể thay đổi, chi bằng cứ trực tiếp đến đó đem cô ta đi, để tránh lo lắng. Đàn bà không biết phải trái, lần này tôi sẽ cho cô ta biết thế nào là hối hận.

Sắc mặt ban đầu của người thanh niên vốn bình thường, nói đến đây gân xanh của anh ta cũng nổi lên, vung tay quăng đi điếu thuốc vừa mới hút không được bao lâu.

Gã vệ sĩ tên A Phát lập tức lượm điếu thuốc lên và quăng ra ngoài cửa sổ.

- Cái tên vô dụng đó tên là Diệp Mặc đúng không?

Người thanh niên sau khi quăng điếu thuốc, đã từ từ bình tĩnh trở lại, từ trước tới giờ chẳng ai dám cự tuyệt Tống Thiếu Văn này, không ngờ một người như Ninh Khinh Tuyết lại dám cự tuyệt Tống Thiếu Văn. Đã thế cũng không nói gì, lại còn dám kết hôn với một người đàn ông khác nữa, thậm chí còn ở chung với anh ta, chẳng phải là đang sỉ nhục Tống thiếu gia sao? Nếu thiếu gia đây mà chịu nhịn lần này, thì y có còn là thiếu gia Tống hay không?

Nếu như không phải lão gia nhà họ Tống can ngăn thì y đã đến Ninh Hải từ lâu rồi. Lần này y chuyển đến Hà Phong, là muốn tới Ninh Hải đây.

- Vâng, thưa thiếu gia, tên vô dụng đó là Diệp Mặc. Hai người họ đúng là đã ngủ với nhau, tôi đã xem qua một số hình ảnh trên mạng, bộ dạng rất tình cảm.

Tên tài xế vội nói.

Tên thiếu gia vốn dĩ đã bình tĩnh, nay sắc mặt lại xanh mét một lần nữa, y lạnh lùng nói:

- Tao nhất định sẽ cho tên Diệp Mặc thấy, tao sẽ lên giường với tên đàn bà ngu xuẩn đó như thế nào. Sau đó… Diệp Mặc đúng không, hãy đem hắn đi, đường cao tốc Yến Ninh chẳng phải có một cái vực sâu sao, chặt tứ chi của hắn rồi ném xuống đó, dám tranh giành đàn bà với thiếu gia tao à, còn yếu kém lắm.

…

Giờ đã rạng sáng một giờ rạng rồi, Diệp Mặc đang vận chuyển chân khí một cái chu thiên lớn, mười hai cái chu thiên nhỏ, hắn không định là sẽ tu luyện tiếp, ngày mai là đi rồi, hắn muốn tìm một chỗ ngủ. Bên cạnh bồn hoa có một tấm ván bằng đá, đó là nơi hắn thường ngủ quên khi tu luyện.

Diệp Mặc vừa mới nằm xuống, thì một sợi móc sắt móc vào khoảng

tường trong sân, ba bóng người đang trèo vào, chạy vào sân sau.

Tuy sắc mặt Tống Thiếu Văn có vẻ trắng bệch, nhưng động tác leo tường của y quả là thần tốc.

- Đây chính là chỗ ở của tên vô dụng Diệp Mặc sao? Hắn và tên đàn bà đó ngủ ở phòng nào?

Tên thiếu gia vừa xuống đất là hỏi ngay.

- Đúng là chỗ ở của hắn, nhưng không phải là tên vô dụng.

Một câu trả lời bất ngờ, nửa câu trước tên thiếu gia vẫn còn chưa định thần, nhưng nửa câu sau thì hắn đã quay lại nhìn Diệp Mặc.

Vài giây sau hết kinh ngạc mới hỏi:

- Mày là ai?

Cùng một lúc, hai gã theo sau lưng tên thiếu gia mới cùng nhìn thấy Diệp Mặc, cũng đều có chút sợ hãi nhìn Diệp Mặc, ánh mắt đầy vẻ đề phòng.

- Tao chính là Diệp Mặc, tụi bây muốn tìm tao, hay là muốn tìm vợ tao?

Diệp Mặc lạnh lùng nói - Mày chính là Diệp Mặc sao? Vương Thuyền, A Phát, đánh gãy chân hắn đi, tao phải nhìn xem tên vô dụng này rốt cục có gì hay, lại khiến cho tên đàn bà đó cam tâm tình nguyện đi theo…

Lời của tên thiếu gia vẫn chưa dứt, thì phát hiện cổ tay của mình đã bị một cánh tay cứng như sắt bắt lấy.

- Nếu mày muốn đánh cũng được, nhưng tao phải bóp nát cánh tay của mày đã, không tin thì mày thử đi.

Diệp Mặc không muốn đánh nhau ở đây, để tránh kinh động Hứa Vy, hắn đã biết đám người này đến đây là để tìm Ninh Khinh Tuyết, nhưng Hứa Vy là vô tội.

Nhìn thấy bộ dạng của thiếu gia, là Vương Thuyền và A Phát liền biết rằng thiếu gia đã ở trong tay hắn, nên hai tên này lập tức ngừng tay.

- Mày là ai, nói đi, đồ rác rưởi.

Tay của Diệp Mặc khẽ dùng sức, tên thiếu gia suýt chút nữa là kêu thành tiếng, mồ hôi trên trán vịn cả ra.

- Tao là Tống Thiếu Văn, nhà họ Tống ở Yến Kinh. Tao đến đây không phải vì mày, tao đến tìm Ninh Khinh Tuyết. Mày hãy thả tao ngay, nếu không nhà họ Diệp của mày… nếu không mày sẽ chết không chỗ chân thây.

Tống Thiếu Văn vốn dĩ định nói nhà họ Diệp sẽ thế nào, nhưng sau đó nghĩ lại nhà họ Diệp và nhà họ Tống là như nhau, cũng là thuộc năm đại gia tộc ở kinh thành, làm gì phải sợ nhà họ Tống, nên mới sửa lại chỉ kêu hắn thôi.

- À, ra thế, nhưng nói gì thì nói, cái gia tộc gì đó của mày, trong mắt tao đều là thứ rác rưởi, không là gì trong mắt tao cả, Ninh Khinh Tuyết là vợ tao mày cũng dám đến tìm, mày điếc hay là mù đây?

Nói đến đây tay của Diệp Mặc lại ra thêm sức nữa, Tống Thiếu Văn đã không thể chịu được mà rên rỉ.

- Diệp Mặc, có gì từ từ mà nói, mày hãy thả thiếu gia đã.

Vương Thuyền thấy tình hình không ổn, liền lên tiếng.

- Tụi bây lái xe đến đây sao?

Diệp Mặc hỏi một câu chẳng liên quan gì.

- Đúng vậy.

Vương Thuyền đáp với vẻ bất đắc dĩ, y không hiểu Diệp Mặc hỏi một câu chẳng ăn nhằm gì ở đây để làm gì.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu đã như thế, đi ra ngoài thương lượng đi.

Diệp Mặc đã muốn đi, ai ngờ đám người này lại lái xe đến, vừa hay có thể chở hắn đi, đỡ tốn tiền xe.

Thấy Diệp mặc chủ động chịu thương lượng, Tống Thiếu Văn và hai tên kia tất nhiên là đồng ý, vốn dĩ bọn họ nghĩ rằng sẽ chẳng có sự cố ý, nhưng không ngờ Diệp Mặc lợi hại như thế, hoàn toàn ngoài dự đoán của họ, cả chuyện này xảy ra hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của họ.

Cái càng làm cho ba người họ bất ngờ chính là, Diệp Mặc đã thả tay của Tống Thiếu Văn ra, và canh chừng cả ba người họ.

Tống Thiếu Văn và hai tên đi theo thoáng nhìn nhau, gật gật đầu, cho rằng Diệp mặc là tên vô dụng, quả nhiên đầu óc có chút không bình thường.

Cái tên A Phát trèo lên tường trước tiên, nhảy ra ngoài, tiếp theo Diệp Mặc cũng nhảy ra theo, Tống Thiếu Văn và Vương Thuyền theo sau Diệp Mặc.

Tống Thiếu Văn vừa nhảy xuống thì định kêu A Phát và Vương Tuyền cùng động thủ, nhưng không đợi cho y xuống đất, thì cảnh tượng trước mặt khiến y há hốc miệng một lần nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 35

Diệp Mặc Không Về

Bởi vì y nhìn thấy chân của Diệp Mặc đang ở trên ngực của A Phát, đang lạnh lùng lườm y và Vương Thuyền, y không biết tại sao chỉ trong một thời gian ngắn, làm sao Diệp Mặc có thể khống chế được A Phát, A Phát là võ sĩ giỏi nhất của y. Nhưng Tống Thiếu Văn không tài nào nghĩ tiếp nữa, bởi vì y còn chưa kịp xuống tới đất, cũng không kịp phản ứng, Diệp Mặc lại một lần nữa xông đến tung một cước.

"Răng rắc" hai tiếng, xương đùi của Tống Thiếu Văn đã bị Diệp Mặc đá gãy một cái, "á" một tiếng, mồ hôi lạnh của Tống Thiếu Văn lập tức đổ ra, Vương Tuyền toàn thân phát rét nhìn Diệp Mặc gần như đang tung thêm một cước, rốt cuộc hắn ta là người gì chứ? Sao động tác lại khủng khiếp như thế? Thiết bản, nhất định là thiết bản.

- Dẫn đường đến xe đi.

Ánh mắt của Diệp Mặc khiến Vương Thuyền lạnh người, không dám phản kháng, lập tức dẫn đường, cái càng làm cho y sợ chính là Diệp Mặc một tay xách một thằng, mang Tống Thiếu Văn và A Phát theo sau.

Tống Thiếu Văn đau đến gần như ngất đi, nếu như cho gã ta cơ hội lần hai, gã thà để người khác chỉ vào mặt mình mà chửi, cũng không dám đến tìm cái tên Diệp Mặc quỷ quái này. Người khác ai cũng nói Tống Thiếu Văn là tên quỷ quái, nhưng Tống Thiếu Văn đã hiểu tên quỷ thật sự chính là tên Diệp Mặc giả nai ăn thịt hổ này.

Khi y đày đọa người khác, ít nhất trong lòng cũng phải nghĩ, trên mặt phải có biểu cảm, nhưng khi Diệp Mặc đá gãy xương y, lại đơn giản như đạp

một con kiến vậy, đến mắt cũng không thèm chớp, đừng nói là có biểu cảm.

Xe cách đấy không xa, không đến trăm mét, và bọn Tống Thiếu Văn vì không muốn bị phát hiện, nên đã chọn con đường vắng vẻ, hơn nửa lại hơn hai giờ đêm, trên đường đã không còn ai, sau đó họ đã lên chiếc BMW.

Diệp Mặc quăng Tống thiếu gia và A Phát vào ghế sau, lại tịch thu hết tiền trên người họ, rồi mới nói với tên tài xế Vương Thuyền:

- Lái xe đến Quế Lâm đi.

Quế Lâm thuộc Hoa Hạ và là nơi tiếp giáp với mấy nước nhỏ, nơi đây núi non trùng điệp, người ở thưa thớt, rất thích hợp để Diệp Mặc tu luyện, huống hồ cho dù chuyện hắn có giết Tống Thiếu Văn bị bại lộ đi chăng nữa, thì việc muốn bắt hắn cũng khó gấp ngàn lần.

- Cái gì, đi Quế Lâm ư?

Vương Thuyền giật mình kêu lên, Quế Lâm cách Ninh Hải hơn vạn dặm, làm sao tới đó được?

- Đừng nói nhiều, lái xe đi.

Mệnh lệnh của Diệp Mặc, khiến cho những lời định nói của Vương Thuyền cũng phải nuốt xuống, chỉ đành nhanh chóng khởi động chiếc BMW, rất nhanh đã biến mất trong phạm vi thành phố Ninh Hải.

Lúc xe lái hơn một tiếng mấy đồng hồ, Diệp Mặc đột nhiên nhớ ra cái hòm thuốc nhỏ của mình còn để ở lối đi nhỏ trong phòng, nếu bây giờ quay về lấy, thì không chừng trời cũng sắp sáng, hay là thôi đi, dù sao cũng chỉ là một ít thuốc và đơn dược mà thôi, còn một lá thư và vài thứ linh tinh.

Không chỉ Tống Thiếu Văn đang uất nghẹn, mà ngay cả A Phát và Vương Thuyền cũng rất sợ, trước đến giờ đều là bọn họ dạy dỗ người khác, hôm nay lại bị tên Diệp Mặc thối tha dạy dỗ, còn lấy hết tiền trên người bọn họ.

- Mặc Thiếu gia, lần này mạo phạm anh, là Tống Thiếu Văn tôi không đúng, nhưng anh cũng biết năng lực của nhà họ Tống chúng tôi, nếu tôi có mệnh hệ gì, thì anh có chạy đâu cũng không thoát. Nhưng nếu anh chịu thả Tống Thiếu Văn tôi, thì tôi cũng không bạc đãi anh, không chỉ…

Tống Thiếu Văn bắt đầu hạ mình cầu xin, y cảm thấy tên Diệp Mặc là một kẻ tàn nhẫn, thậm chí còn tàn nhẫn hơn cả y.

Nhưng y chưa kịp nói hết câu, "bốp, bốp" bị hai bạt tai, Diệp Mặc đánh Tống Thiếu Văn hai bạt tai, rồi mới từ tốn nói:

- Đừng giả bộ trước mặt tao, nhà họ Tống mày không chọc vào tao thì không sao, nếu chọc vào ông đây, thì ông cho nhà họ Tống mày xóa sổ khỏi Yến Kinh luôn, Diệp Mặc tao nói được làm được, nhưng có thể mày sẽ không được nhìn thấy đâu.

- Mày…

Tống Thiếu Văn phun ra hai cái răng, không biết là vì quá nóng giận hay vì sợ hãi mà rung cả người lên. Nhưng lần này đúng là Tống Thiếu Văn đã quá đỗi sợ hãi rồi, từ những lời của Diệp Mặc, hình như còn muốn lấy cả mạng y, tuy hắn không tin Diệp Mặc có thể làm thế, nhưng dù gì thì y cũng chỉ có một cái mạng. Nếu như hối hận có tác dụng, thì Tống Thiếu Văn đã vác cái hối hận đó hàng vạn lần rồi.

Lại một tiếng mấy đồng hồ nữa trôi qua, Diệp Mặc nhìn thấy con đường cao tốc này được xây trên núi, trong lòng khẽ động đậy, trời sắp sáng rồi, nếu như đẩy chiếc xe xuống vực vào lúc này, thì là thích hợp nhất. Đương nhiên là hắn sẽ không ngồi chiếc xe này đến Quế Lâm rồi, đây sẽ là hành động đi tìm cái chết.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Mặc nhìn thấy phía xa là cái camera, Diệp Mặc đột nhiên cúi người xuống, vừa kéo vô lăng.

Vương Thuyền vốn dĩ đang nghĩ cách làm sao để báo cho cảnh sát biết,

hoàn toàn không ngờ Diệp Mặc lại cúi người xuống, đột nhiên kéo vô lăng trên tay mình.

Chiếc xe xoay một vòng, vượt ra khỏi đường cao tốc, bay xuống vực.

Diệp Mặc trong lúc xe lao xuống vực thì đạp cửa xe, một cái ngự phong thuật bám vách vực, bám chặt trên vách núi, thuật ngự phong phải luyện đến ba tầng mới có thể sử dụng hoàn toàn, bây giờ Diệp Mặc đang luyện tầng thứ hai, khi sử dụng hơi tốn sức, nhưng để hắn thoát nạn thì cũng đủ rồi.

Chiếc xe đua lao xuống vực, không lâu sau đó thì một tiếng "bùm" to lớn phát ra, một đám lửa bốc lên, Diệp Mặc thở phào, hắn còn nghĩ nếu như xe không cháy, thì hắn có nên thổi lửa vào không, không ngờ chiếc xe cũng chịu nghe lời, đã tự động bốc cháy.

Diệp Mặc cẩn thận lách cái camera, rồi tiến vào rừng, sau đó tan biến vào màn đêm rất nhanh.

…

Buổi sáng Ninh Khinh Tuyết thức dậy, thì Hứa Vy đã đi làm, nhưng kỳ lạ chính là Diệp Mặc đã không mua đồ ăn sáng cho cô, vả lại cô còn không thấy bóng dáng của Diệp Mặc đâu. Trong lòng cô càng khinh thường Diệp Mặc, lần trước chỉ là mời bạn bè đi ăn một bữa cơm, kết quả là không chỉ chất lượng cơm nước sau đó kém đi, thậm chí bây giờ đến đồ ăn sáng cũng không có. Cho dù tốn thêm hai nghìn mấy kêu một chai rượu vang, nhưng chai rượu cũng là bị hắn ta uống sạch đấy thôi.

May mắn là ngày mai cô sẽ đi khỏi, nếu không thì mỗi lần trông thấy Diệp Mặc, thì không lòng cô có một sự phản cảm không thể diễn tả. Có lúc, con người ta không thể chỉ dựa vào một cái ấn tượng, lời bình phẩm của người khác tuyệt đối không thể là tên không bắn trúng đích.

Nhưng cái làm cho Ninh Khinh Tuyết thất vọng chính là, đến trưa vẫn không thấy Diệp Mặc đâu, đột nhiên, cô mới phát hiện ra mình đã hơi quá

dựa dẫm vào Diệp Mặc, chẳng lẽ nếu hắn không về thì mình không thể ăn cơm chắc?

Từ lúc gần đây không thấy người của Tống gia đến tìm cô, Ninh Khinh Tuyết đã thoải mái rất nhiều, vả lại cô sẽ cùng cha mẹ rời khỏi Yến Kinh, điều này khiến cô nhẹ nhõm đi đôi chút.

Sau khi ăn trưa, Ninh Khinh Tuyết xem qua cái chậu hoa của Diệp Mặc, chậu hoa đó hình như hắn đã mười mấy ngày nay không chăm sóc nó, có ít hoa cỏ đã chết. Nhưng Ninh Khinh Tuyết đã phát hiện, cái nhánh cây mà Diệp Mặc luôn chú tâm chăm sóc, cái nhánh cỏ màu bạc ở giữa chiếc lá đã không thấy nữa.

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên thấy bực bội, đang muốn gọi điện cho Lý Mộ Mai thì điện thoại của cô đã rung lên.

- Khinh Tuyết, em nói cho chị biết một tin vui hết sức to lớn, chị biết không, bốn giờ hơn tối hôm qua, chiếc xe của Tống Thiếu Văn đã rơi xuống vực thẳm gần đường cao tốc, trên xe hắn và hai tên cận vệ đều đã chết. Lần này chị yên tâm rồi, sẽ không còn ai làm phiền chị nữa, sáng ngày mai em sẽ đến đón chị…

Tin vui của Lý Mộ Mai truyền đến, khiến Ninh Khinh Tuyết như đang mơ.

Rất lâu cô mới buông điện thoại, vẫn không dám tin, tên ác ma trong mộng đã chết, cô đã được giải thoát.

Ninh Khinh Tuyết thở phào một hơi dài, hành động đầu tiên là nhào vô phòng, lấy tờ đăng kí kết hôn của cô và Diệp Mặc ra, đợi hắn về, thì cô và hắn có thể ly hôn với nhau rồi.

Buổi chiều đối với Ninh Khinh Tuyết là một buổi chiều dài nhất, tên Diệp Mặc vốn dĩ sẽ về sớm mà làm cơm, nhưng đến tám giờ đêm, vẫn không thấy hắn, mà là Hứa Vy đi làm về.

Hứa Vy về nhà lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết không ở trong phòng, mà là đang đứng đợi ở cửa, nhưng không thấy Diệp Mặc.

- Cô là Hứa Vy à?

Ninh Khinh Tuyết có chút do dự hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 36

Có Lẽ Là Diệp Mặc Làm

Hứa Vi gật đầu nói rằng:

- Đúng vậy, là Diệp Mặc nói cho cô biết phải không? Nhưng tôi vẫn chưa biết tên cô?

- Tôi tên là Ninh Khinh Tuyết, tôi muốn hỏi cô một chút, cô biết Diệp Mặc đi đâu không? Tại sao hôm nay đến bây giờ vẫn không thấy quay lại?

Ninh Khinh Tuyết thấy, Hứa Vi với Diệp Mặc ở chung, Diệp Mặc đi đâu, Hứa Vi nhất định biết.

- Diệp Mặc? Tôi đã hai ngày không có thấy hắn, hắn không phải đang ở cùng cô sao?

Hứa Vi có chút kinh ngạc nói. Trong đầu vẫn đang nghĩ, bạn trai của mình không thấy, tại sao lại đến hỏi tôi?

- Ở cùng tôi?

Ninh Khinh Tuyết giống Hứa Vi vô cùng kinh ngạc, cô cảm thấy có chút không giống với những gì cô nghĩ.

Xem lại sắc mặt của Hứa Vi, Ninh Khinh Tuyết đành phải nói:

- Cô là bạn gái của hắn, hắn không phải ở cùng cô sao?

Nghe được những lời của Ninh Khinh Tuyết, khuôn mặt Hứa Vi đỏ lên, trong lòng có chút nổi nóng, tuy nhiên đối mặt với cô gái có khí chất và xinh đẹp như vậy, nàng cũng không trực tiếp nổi giận, có chút lãnh đạm nói:

- Tôi là bạn gái của hắn bao giờ, thật đúng là kỳ quái, cô ngày nào cũng ở bên hắn còn nói tôi là bạn gái của hắn, cái này cũng quá quá đáng rồi.

- Cái gì? Diệp Mặc hàng ngày không phải ở cùng với cô?

Ninh Khinh Tuyết ngạc nhiên nói.

Dường như Ninh Khinh Tuyết không phải cố ý nói bừa, Hứa Vi trả lời:

- Tôi với hắn chỉ là quan hệ thuê nhà mà thôi, kỳ thực cũng không phải rất thân thiết. Lẽ nào hắn không ở cùng cô?

Ninh Khinh Tuyết biết, cô nhất định là hiểu lầm Diệp Mặc, thế nhưng Diệp Mặc không phải cùng cô ở cùng một chỗ, cũng không phải cùng Hứa Vi ở cùng một chỗ, hắn có thể ở nơi nào đây? Hẳn là đi khách sạn rồi, hắn hiện tại coi như là có tiền.

- A, có lẽ hắn đi khách sạn rồi, chỉ là không biết cả ngày hôm nay hắn đi đâu.

Ninh Khinh Tuyết nghĩ đến bản thân hình như có chút hiểu lầm Diệp Mặc, cảm thấy hơi e ngại.

- Ở khách sạn? Không thể, hàng ngày tôi chưa đến 6h đã dậy rồi, sáng nào hắn cũng ở đây...

Hứa Vi kịp thời bám sát đề tài, cô nói như vậy không phải đang nói Diệp Mặc ở cùng Ninh Khinh Tuyết sao, nếu như bản thân Ninh Khinh Tuyết cũng không nhận, cần gì phải nói ra.

Đề tài mà Hứa Vi nói có chút e ngại:

- Vậy, có lẽ, có lẽ hắn thật sự là ở khách sạn, tôi có chút việc, xin đi trước.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên biết tâm tư của Hứa Vi, vội ngăn cản Hứa Vi nói:

- Xin lỗi, Hứa Vi, tôi không có ở cùng hắn, nhưng không biết tại sao mỗi sáng hắn đều ở trong nhà lúc 5h, 6h?

Hứa Vi vốn dĩ trong lòng có chút buồn cười, thấy Ninh Khinh Tuyết quả thực không giống như là đang nói dối, nhíu mày nói đây cũng có chút quỷ quái, đây quả thực khiến người ta nghĩ đến cảm giác lạnh giá, lẽ nào Diệp Mặc là... Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Hứa Vi chợt nói:

- Trước và sau cửa viện chủ nhà đều lắp camera, máy vi tính theo dõi đặt ở bên trong nhà kho, tôi dẫn cô đi xem. Hai người mở ra, quả nhiên có hai tệp lưu trữ, một là ở cửa lớn của viện, còn cái kia ở cửa sau. Xem ra chủ nha cũng thật cẩn thận.

Mở tệp lưu trữ gần đây, máy quay ghi hình ảnh ở cửa sau, quả nhiên hiển thị Diệp Mặc ngày nào cũng đi ra ngoài vào sáng sớm, không có hình ảnh buổi tối đi ra ngoài.

Tuy nhiên khi hai người kéo xuống xem hình ảnh thời gian trước đó, liền phát hiện Diệp Mặc hàng đêm vẫn ngồi ở dưới gốc cây. Chỉ thỉnh thoảng ngủ vài giờ trên tấm đá khi trời mưa gió, phần lớn thời gian đều dựa vào gốc cây, bên dưới cũng chỉ kê một viên đá mà thôi.

- Hắn từ trước tới giờ đều dựa vào gốc cây ngủ?

Ninh Khinh Tuyết cùng Hứa Vi đồng thời khiếp sợ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nhau.

Hứa Vi bỗng nhiên nghĩ đến trời mưa xuống thì làm sao? Hứa Vi nghĩ, Ninh Khinh Tuyết đồng thời cũng nghĩ đến, một tuần trước, có một trận mưa to gió lớn. Vội vàng lật đến xem ngày hôm đó, nhưng khiến bọn họ kinh ngạc chính là, trời mưa nhưng Diệp Mặc vẫn ngồi dưới gốc cây. Chỉ là dường như trong mưa xung quanh Diệp Mặc hình thành một màn bao bọc, hai người xem không rõ lắm, còn tưởng rằng camera có vấn đề, tuy nhiên

một giờ sau, Diệp Mặc rời khỏi cây, lại nằm xuống tảng đá ngủ.

Hứa Vi là theo cảm tính của con gái, thấy Diệp Mặc không ngờ không có chỗ ở, trong lòng cũng có chút phản cảm với Ninh Khinh Tuyết, nước mắt theo đó ào ào rơi xuống, trong lòng vẫn đang suy nghĩ Diệp Mặc thật là đáng thương. Cô gái này lớn lên có chút xinh đẹp, nhưng cũng không thể đối xử với Diệp Mặc như vậy chứ, hồ ly tinh.

Lau nước mắt, Hứa Vi liếc mắt nhìn Ninh Khinh Tuyết, cô không muốn ở cùng cô gái này nữa, xoay người không nói gì, đi thẳng ra khỏi nhà kho.

Hứa Vi đi ra khỏi nhà kho, Ninh Khinh Tuyết biết, Hứa Vi ghét cô, cô cũng cảm nhận được, nhưng lúc này cô vẫn đang nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc đang ngủ dưới gốc cây, trong lòng đột nhiên có chút thương xót.

Hắn có nhiều tiền như vậy, tại sao không đi ngủ ở khách sạn, mà lại muốn ngủ ở dưới gốc cây? Hơn nữa dưới gốc cây, những lúc mưa, hắn có thể chạy vào dưới mái hiên tránh mưa. Huống hồ nếu hắn muốn cùng mình ở chung một phòng, mình cũng sẽ không từ chối, cô đến đây cũng là vì muốn ở chung phòng với Diệp Mặc.

Vừa rồi Hứa Vi khóc lóc thảm thiết, Ninh Khinh Tuyết cảm giác trong lòng mình có chút gượng gạo. Chỉ là cảm thấy Diệp Mặc quá bủn xỉn, trong lòng mặc dù không dễ chịu, nhưng lại nghĩ đến một câu nói, chính là ' Những người đáng thương nhất định sẽ có chỗ đáng trách'. Cô có thể không biết Diệp Mặc cũng nghĩ cô như vậy.

Thở dài, Ninh Khinh Tuyết thầm nghĩ, lẽ nào hắn tiết kiệm như thế, chính là bởi vì lúc trước quá nghèo sao? Mặc dù Diệp Mặc đã nhường phòng cho cô, trong lòng cô có chút cảm động, nhưng nhiều hơn chính là cảm thấy Diệp Mặc xem trọng 500 nghìn kia.

Hình ảnh kế tiếp, thiếu chút nữa khiến Trữ Khinh Tuyết kêu ra tiếng.

Tống Thiếu Văn không ngờ len lén vượt tường vào, hơn nữa còn có hai

tên cũng đi vào. Ninh Khinh Tuyết đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại buổi trưa Lý Mộ Mai gọi, Tống Thiếu Văn không phải đã chết rồi sao? Tối qua làm sao lại ở đây?

Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, tuy nhiên hình ảnh về sau khiến cô hiểu được. Diệp Mặc ngủ trên tảng đá nói chuyện vài câu với Tống Thiếu Văn, sau đó Tống Thiếu Văn cùng hai tên bạn của y đem Diệp Mặc đi. Những hình ảnh về sau đã lấy lại sự yên tĩnh.

Những câu đối thoại giữa Diệp Mặc và mấy tên đó không thể nào nghe được.

Ninh Khinh Tuyết đã hiểu được, xem ra Diệp Mặc cùng Tống Thiếu Văn bọn họ không biết đạt thành cái gì, vậy mà cứ như vậy đi. Theo như Tống Thiếu Văn đã đến đây rồi, không có bắt cô đi, thì làm sao có thể như vậy mà đi chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tống Thiếu Văn không ngờ tìm đến được đây, thật sự quá điên cuồng rồi, nghĩ đi nghĩ lại Ninh Khinh Tuyết cũng cảm thấy sợ hãi, nếu như không phải Diệp Mặc, hậu quả sẽ như thế nào? Cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Xe của Tống Thiếu Văn rơi xuống vách núi, Diệp Mặc có xảy ra chuyện gì không? Ninh Khinh Tuyết cũng không cách nào giữ được bình tĩnh nữa, cầm lấy điện thoại gọi điện cho Lý Mộ Mai.

- Mộ Mai, cô nói ba người Tống Thiếu Văn đều chết rồi, trong xe còn có người nào không?

Đây là điều mà Ninh Khinh Tuyết muốn biết nhất, tuy rằng Diệp Mặc cầm của cô 500 nghìn, thế nhưng nếu như Diệp Mặc vì số tiền này, mất mạng, cô cũng không đành lòng. Huống hồ, người này là vì cô mà đến, Diệp Mặc chỉ là người vô tội.

- Không có, làm sao thế? Trong xe chỉ có ba người bọn họ, pháp y đã giám định qua. Bây giờ Tống gia hơi loạn, Khinh Tuyết, chị đừng suy nghĩ

nhiều, ngày mai em đến chỗ chị.

Lý Mộ an ủi.

Cúp điện thoại, trong lòng Ninh Khinh Tuyết vẫn có chút bất an, đoạn phim này bất luận như thế nào cũng không được để người khác biết. Nghĩ tới đây, Ninh Khinh Tuyết vội vàng lấy thẻ nhớ của máy ra, hủy đoạn video này đi, sau đó lại xóa máy tính, như vậy mới thấy yên tâm đôi chút.

Tuy nhiên nghĩ đến chẳng may người của Tống gia biết Tống Thiếu Văn đã từng đến Ninh Hải, nếu như tra ra, đoạn video này vẫn có thể khôi phục lại, trong lúc nhất thời, Ninh Khinh Tuyết không ngờ rơi vào bước đường khó khăn. Cô đã khẳng định, cái chết của Tống Thiếu Văn có liên quan đến Diệp Mặc. Tuy nhiên xe của Tống Thiếu Văn do phóng nhanh mà đâm vào vách núi, Tống gia chắc không tìm được mình ở đây đâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 37

Xin Lỗi, Diệp Mặc

Lúc Ninh Khinh Tuyết từ nhà kho đi ra, không thấy Hứa Vi, cô biết Hứa Vi có định kiến với cô. Nhất định cho rằng cô là người phụ nữ xấu xa, mình rất xấu sao? Ninh Khinh Tuyết tự hỏi mình, nhưng không cách nào có được câu trả lời.

Một đêm không ngủ, đến ngày thứ hai, Hứa Vi đã đi làm. Đơn giản thu dọn ít hành lý của mình, Ninh Khinh Tuyết nhìn chằm chằm chiếc bình ở góc tường có chút thất thần, chiếc bình đó Diệp Mặc dùng để nấu một vài dược liệu, lẽ nào hắn dùng những dược liệu đó đi gạt người sao?

Ánh mắt lại quét qua cái túi đen đặt ở một góc của Diệp Mặc, cô biết trong cái túi đó là chiếc rương nhỏ của hắn, đều là những thứ hắn bán.

Ninh Khinh Tuyết vừa xách cái túi đó lên, thì có người đến.

Mở cửa, Lý Mộ Mai đã đến.

Ánh mắt Lý Mộ Mai lướt qua bên trong sân, không thấy Diệp Mặc, có chút kỳ quái hỏi:

- Diệp Mặc đâu?

- Ngày hôm qua hắn đã ra ngoài, bây giờ vẫn chưa thấy về.

Ninh Khinh Tuyết trả lời một cách vô ý thức.

- A, tôi mang cho hắn một chiếc thẻ, không cần biết là hắn thích hay không, nhưng vẫn phải đưa cho hắn ít tiền, đúng không, dù sao cũng lợi

dụng người ta lâu như vậy. Còn có bố mẹ cô đến bây giờ vẫn ở Du Châu, sẽ không đi Ninh Hải, chúng ta đi Du Châu tụ họp với bọn họ.

Lý Mộ Mai thuận miệng nói.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu nói:

- Ồ. Không cần đưa tiền đâu, tôi đã đưa cho hắn một cái thẻ 500 nghìn rồi. Để làm thù lao, tôi nghĩ cũng đủ rồi.

- Chị lấy đâu ra những 500 nghìn?

Lý Mộ Mai có chút kinh ngạc nhìn Ninh Khinh Tuyết.

- Đương nhiên là lúc rời khỏi Yến Kinh mang đi, chính là lần trước cô giúp tôi làm đó.

Ninh Khinh Tuyết trả lời.

- A, cái thẻ này không có tác dụng gì, khi chúng ta rời khỏi Yến Kinh đã bị bọn họ đóng băng lại rồi. Em cũng là sau đó mới biết, quên không nói với chị.

Lý Mộ Mai có chút bất đắc dĩ nhìn Ninh Khinh Tuyết nói.

Ninh Khinh Tuyết ngây người hồi lâu, mới lẩm bẩm nói:

- Thẻ bị đóng băng? Nói như vậy trong khoảng thời gian này vẫn đang dùng đều là tiền của hắn? Chẳng trách thoạt nhìn hắn không phải là rất độ lượng, thì ra là như vậy...

- Khinh Tuyết, chị nói cái gì?

Lý Mộ Mai thấy Ninh Khinh Tuyết có chút thất thần, giọng nói nghe cũng không được rõ ràng, vội vàng hỏi.

- Em...

Ninh Khinh Tuyết chợt nhớ tới cái gì, lập tức quay lại, cầm lấy cái túi kia của Diệp Mặc, vội vàng mở ra xem.

Bảy tám cái bình, còn có một túi ngân châm, chứng minh thư, còn có tấm thẻ mà cô đưa đều ở trong đây. Thậm chí còn có mấy lá bùa, bên trên vẽ mấy hình thù kỳ lạ. Cuối cùng còn có một lá thư không viết tên người nhận.

Ninh Khinh Tuyết cầm tấm thẻ kia, tay run run, nếu như có cái lỗ nào có thể cho cô chui vào, cô sẽ không do dự gì mà chui vào luôn.

Cho tới nay, cô đều cho rằng Diệp Mặc đang dùng chính là tiền của cô, thậm chí vẫn còn hùng hồn lấy của hắn hai nghìn tệ, sống ở đây, ăn ở đây, cô vẫn luôn ung dung thoải mái. Đến hôm nay cô mới biết, mình đáng cười đến thế nào, cô dùng vẫn là tiền của Diệp Mặc, nhưng tại sao hắn vẫn không nói?

Thảo nào ngày đó đi 'Huy Hoàng mỹ thực' ăn, hắn có chút do dự, cuối cùng đến khi trả tiền, thậm chí còn lấy ra chút tiền lẻ 5, 10 tệ, đáng cười ở chỗ cô còn đặc biệt gọi chai rượu hơn hai nghìn tệ.

Phía dưới cái rương còn có một tờ đơn, Ninh Khinh Tuyết lấy tờ đơn đó ra, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

- Khinh Tuyết, chị làm sao vậy?

Lý Mộ Mai vội vã đỡ lấy Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy tờ đơn đó, vội vàng nhét vào trong giương, quay đầu lại nói với Lý Mộ Mai:

- Mộ Mai, em ra bên ngoài đợi chị một chút.

Nói xong, Ninh Khinh Tuyết chạy vào trong phòng, đóng cửa 'sầm' một cái.

- Khinh Tuyết, chị sao thế? Chị khóc à?

Lý Mộ Mai đứng ở trước cửa phòng, cũng có chút đờ người ra. Cô rõ ràng thấy Ninh Khinh Tuyết rơi lệ, trong trí nhớ của cô, Ninh Khinh Tuyết, từ trước tới nay không bao giờ khóc, cho dù là tổn thương thế nào, cô cũng không bao giờ khóc.

Nhưng hôm nay, Ninh Khinh Tuyết khóc.

Cô làm sao vậy?

Có chuyện gì khiến cô thương tổn sao?

Ninh Khinh Tuyết ngồi ở trước giường, lần thứ hai cô mở chiếc rương của Diệp Mặc, tờ đơn bán máu xuất hiện trước mặt cô, tờ đơn này xác định chính là mấy hôm trước khi mời bạn cô đi ăn.

Diệp Mặc đã bán máu, nhưng lại bị mình lấy đi hai nghìn tệ, còn bị mình ép đi "Huy Hoàng mỹ thực' ăn một bữa hơn ba ngàn, một bữa cơm cần bao nhiêu lần hắn bán máu mới đủ.

Nhưng mình còn châm biếm hắn càng ngày càng keo kiệt, thậm chí còn nói thức ăn càng ngày càng kém.

Tại sao từ trước tới nay hắn đều không nói qua một câu bất mãn nào với mình, là không muốn hay là khinh thường? Đây là một người đàn ông như thế nào? Thật đúng là đồ phế phẩm đã bị Diệp gia đuổi đi lại còn bị Ninh gia từ hôn.

Nếu như trên thế giới rộng lớn nhất chính là đại dương, vậy thì bây giờ trong con mắt của Ninh Khinh Tuyết, ý chí của Diệp Mặc còn rộng lớn hơn đại dương gấp mấy lần, không ngờ hắn là một người đàn ông như vậy. Nhưng hôm nay trong mắt hắn, mình là người như thế nào? Xúc phạm? Vô tình? Lạnh lùng?

- Lạch cạch... Lạch cạch...

Nước mắt của Trữ Khinh Tuyết giống như bị cắt đứt, toàn bộ rơi vào tờ

đơn bán máu, chữ trên tờ đơn cũng dần không rõ chữ.

Có lẽ nước mắt hai mươi năm của cô toàn bộ rơi vào đây, nhưng cô không khống chế được sự hối hận, tự trách và thương tâm của bản thân.

- Đến xem, phương thuốc cổ truyền, chữa trị bách bệnh. Đầu óc nóng ran lên, ngoại thương nội thương, phong thấp cận thị... Chỉ có bạn nghĩ không ra, không có bệnh tôi không chữa được...

Giọng nói của Diệp Mặc trên đường dành riêng cho người đi bộ dường như đang văng vẳng bên tai, nhưng hắn đã không thấy nữa rồi. Buồn cười ở chỗ lúc cô nắm trong tay nhiều tiền bạc, vẫn còn mong đợi những người quản lý thành phố mau chóng đuổi hết những người này.

Buồn cười không? Lúc đó giọng nói của hắn nghe ra rất buồn cười, nhưng bây giờ cô chỉ cảm thấy đau lòng. Có lẽ lúc đó tiền bạc trong tay cô chính là tiền bán máu của Diệp Mặc đổi lấy, nhưng trong tay cô cầm tiền bạc mà Diệp Mặc bán máu được, lại len lút lấp đằng sau, vừa ăn trong lòng còn vừa châm biếm hắn vô liêm sỉ.

Vô tri sao? Lúc đợi Diệp Mặc thanh toán khi cùng cô ăn cơm ở Chu Lôi, Diệp Mặc lấy ra đồng 5 tệ 10 tệ lại khiến cô đỏ mặt.

Lúc này, Khinh Tuyết bỗng nhiên không thể không hận bản thân mình.

Cốc cốc...

Bên ngoài vọng đến tiếng Lý Mộ Mai gõ cửa.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết không hề nghe thấy gì, cô chỉ nghe thấy tiếng của Diệp Mặc:

- Không được, những thứ ở đây rất đắt...

- Đi nhà hàng này ăn cơm cũng chẳng qua là mấy nghìn tệ mà thôi...

Câu trả lời của cô lúc đó, mấy nghìn tệ mà thôi, nhưng mấy nghìn tệ, cần

bao nhiêu lần Diệp Mặc đi bệnh viện? Hắn ta vẫn đang là học sinh, ngoài việc đi bệnh viện bán máu, hắn còn có thể đi đâu kiếm ra tiền đây?

Ninh Khinh Tuyết vô ý thức lấy ra hai nghìn tệ của Diệp Mặc đưa cho cô, tuy nhiên bây giờ chỉ còn mấy trăm tệ, Ninh Khinh Tuyết vẫn cảm thấy tiền rất bẩn, lần đầu tiên sờ vào đồng tiền trong tay, cảm thấy có chút đau lòng.

Thì ra hắn vẫn ở dưới gốc cây sau nhà, còn ngủ trên tảng đá, là bởi vì không có tiền đi ra bên ngoài ở. Vì sao Hứa Vi có thể nghĩ rằng hắn đang tiết kiệm tiền, mình cũng không hiểu được?

Xin lỗi, Diệp Mặc...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 38

Cô Gái Giữa Đường Xuống Xe

Mắt Trữ Ninh Khinh Tuyết đỏ ngàungầu, cầm bức thư không có tên người nhận lên, cô biết bức thư này không phải viết cho cô, muốn bóc ra, nhưng cuối cùng cũng nhịn được. Cô cẩn thận thu dọn đồ đạc của Diệp Mặc lại, cất hết vào trong chiếc rương nhỏ, sau đó mới mở cửa.

- Khinh Tuyết, cô chị làm sao vậy?

Lý Mộ Mai trông thấy con mắt sưng đỏ của Trữ Ninh Khinh Tuyết, thì cô biết mình không có nhìn lầm. Trữ Ninh Khinh Tuyết đúng là đã khóc, hơn nữa dường như vẫn còn rất thương tâm.

- Bên trong chiếc rương kia là cái gì?

Lý Mộ Mai có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm chiếc rương Trữ Ninh Khinh Tuyết ôm vào trong ngực, sự thay đổi của NinhTrữ Khinh Tuyết, cũng là do mở chiếc rương này mới có, cô rất muốn biết, cái rương kia có cái gì, mà khiến cho NinhTrữ Khinh Tuyết từ trước tới giờ chưa bao giờ khóc đau lòng như thế này.

- Đó là đồ của tôichị.

NinhTrữ Khinh Tuyết lắc đầu, không đưa chiếc rương nhỏ cho Lý Mộ Mai xem.

Lý Mộ Mai lắc đầu nói:

- Khinh Tuyết, việc ở đây đã kết thúc, chúng ta đi thôi, ngày hôm nay chúng ta đi cục dân chính làm thủ tục ly hôn giữa cô với Diệp Mặc, sau đó

thì đi thẳng đến Du Châu. Tôi Em đoán rằng việc đàm phán của dượng và bác của cô chị không mấy lạc quan, chúng ta cũng không cần đi Yến Kinh, nói không chừng sau này dược liệu Trữ Ninh thị phải phân làm hai.

- Mộ Mai, tôi chị vẫn muốn đợi hai ngày, có lẽ Diệp Mặc sẽ quay lại... Còn nữa, tôi chị tạm thời chưa muốn ly hôn.

NinhTrữ Khinh Tuyết lắc đầu cự tuyệt ý kiến của Lý Mộ Mai.

- Vì sao?

Lý Mộ Mai vô cùng kinh ngạc nhìn NinhTrữ Khinh Tuyết, cô thực sự nghĩ không ra NinhTrữ Khinh Tuyết ngày hôm qua còn đang cao hứng chờ mình trở lại đón cô ta đi, ngày hôm nay liền đã thay đổi. Thậm chí còn muốn ở lại đây hai ngày, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nơi này có gì tốt sao?

NinhTrữ Khinh Tuyết lắc đầu, không trả lời. Trong lòng cô đang suy nghĩ, khi nào Diệp Mặc sẽ trở về, Diệp Mặc trong lòng cô vẫn nghĩ, hình như không có một chút nào đúng với tính cách của hắn. Nhưng mình đã lúc nào tìm hiểu hắn chưa? Bất luận là trước hay sau khi định đính hôn với hắn, cô căn bản không hề để ý đến người này. Thậm chí lần đầu gặp mặt, còn là lúc đến NinhTrữ Hải tìm hắn giúp đỡ.

Lý Mộ Mai không có hỏi lại NinhTrữ Khinh Tuyết, cô biết những việc mà Khinh Tuyết không muốn nói, có hỏi nữa cũng không được gì.

Buổi tối sau khí Hứa Vi trở về, NinhTrữ Khinh Tuyết lần đầu tiên hỏi chuyện của Diệp Mặc. Mặc dù Hứa Vi có chút không hoan nghênh NinhTrữ Khinh Tuyết, nhưng vẫn là nói cho cô biết tình hình của Diệp Mặc tới nơi này mấy tháng nay.

Trữ Khinh Tuyết thật không ngờ sinh hoạt của Diệp Mặc lại đơn giản đến vậy, chỉ là hàng ngày đi ra ngoài, thậm chí Hứa Vi cũng không biết Diệp Mặc là học sinh.

...

Diệp Mặc suốt đêm đi ra Thất Lộng Nhai, mặc dù hắn không sợ Tống gia, nhưng thực lực của hắn bây giờ vẫn quá yếu, chẳng may Tống gia biết được Tống Thiểu Thiếu Văn là do hắn giết, một khi đã bày thiên la địa võng, đừng nói là tu luyện, nói không chừng đến chạy trốn hắn cũng phải tiêu tốn chút khí lực. Chớ nói chi đến việc tìm một nơi yên ổn để trồng ' Ngân Tâm Thảo' của hắn.

Mà Tống gia muốn biết quan hệ giữa hắn và Tống Thiểu Thiếu Văn, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian. Cho nên bây giờ hắn vẫn chưa bị người của Tống gia phát hiện, chí ít trong vòng ba năm không thể để cho bọn họ biết.

Diệp Mặc không đi nhờ xe nữa, hắn triển khai tốc độ 'vân ảnh bộ' khổng không hề thua kém gì tốc độ của những chiếc xe bình thường, lúc hơn 6h sáng, hắn đã xuất hiện ở trấn Phong Đường, đây là một trấn quy mô vào bậc trung của thành phố Phụng Khẩu.

Tìm một nhà nghỉ, Diệp Mặc muốn đi vào tắm rửa bụi bẩn trên người một chút, mới phát hiện đến chứng minh thư mình cũng không mang. Tuy nhiên nhà nghỉ nhỏ cũng không nhất định phải có chứng minh thư, mặc dù Diệp Mặc tắm rửa một lần, nhưng không có chứng minh thư, rõ ràng không thích hợp sống trong thành phố.

Để tránh bị hoài nghi, Diệp Mặc mua một chiếc ba lô, trong ba lô chỉ có ít đồ dùng cá nhân, còn có một ít lương khô. Trên người còn có mấy nghìn tệ, đều là lấy được từ trên người tên Tống Thiểu Thiếu Văn. Bây giờ hắn chỉ muốn đi đến khu vùng núi Quế Lâm, tiếp tục tu luyện.

Đứng bên ngoài bến xe của trấn Phong Đường, Diệp Mặc có chút rắc rối, nếu như ngồi ô tô, khả năng bại lộ rất lớn. Bởi vì hắn không có chứng minh thư, mà bây giờ rất nhiều cảnh sát đường bộ sẽ chặn xe đường dài lại để kiểm tra chứng minh thư.

Đi xe lửa chắc sẽ tốt hơn, thế nhưng trấn Phong Đường lại không có trạm xe lửa.

- Anh bạn, anh đi đâu vậy? Muốn đi xe không?

Một người đàn ông hơn 30 tuổi qua đó hỏi.

Diệp Mặc đeo ba lô xếp hàng ở trước bến xe, có lẽ bị người này để ý, lập tức qua đó lôi kéo khách.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết đây là xe đen đang lôi kéo khách, có lẽ là để trốn thuế vận chuyển, những người bình thường đều không muốn đi những xe này, nhưng có một vài người để tiết kiệm tiền, lựa chọn đi xe đen này, bởi vì giá cả rất rẻ.

Nhưng loại xe này, Diệp Mặc lại thích, bởi vì thông thường những loại xe này đều lựa chọn đi những đường vắng vẻ, mà không đi những đường cao tốc Tạp Lâm Lập, như vậy, sẽ tránh được rất nhiều phiền phức.

- Xe của mấy người đi đâu?

Diệp Mặc tùy ý hỏi.

- Thành phố Kỳ Dương, 55 tệ, thế nào, thuận đường không?

Người đàn ông có vẻ mong đợi câu trả lời nói.

Thành phố Kỳ Dương Diệp Mặc biết, mặc dù hơi lệch hướng so với nơi mình cần đi, nhưng địa đại khái phương hướng không sai. Lé Lẽ nào những xe đen này có thị trường, vừa rồi Diệp Mặc thấy màn hình điện tử ở bên ngoài ghi vé đi Kỳ Dương là 95 tệ, trong khi đó bọn họ chỉ cần 50 tệ, đây không phải là một nửa giá thôi sao.

Diệp Mặc gật đầu.

- Được, dẫn đường đi.

- Da đen, lại có một người, 55 tệ đi Kỳ Dương.

Người đàn ông này dẫn Diệp Mặc đến phía trước một chiếc xe bus ở bên

ngoài nhà ga kêu lên.

- Chính là chiếc xe này, anh lên trước đi.

Người đàn ông gọi Diệp Mặc lên xe, tiếp tục rời khỏi đó đi đón khách. Thì ra anh ta không phải là lái xe, mà là người chuyên đi dẫn khách.

Diệp Mặc cũng không để ý, lúc hắn lên xe trên xe đã có hơn 30 người. Diệp Mặc đi đến ngồi ở vị trí cuối cùng, nhắm mắt một lát, trên xe lại có thêm mấy người. Tuy nhiên người cuối cùng lên đã thu hút được sự chú ý của Diệp Mặc. Người phụ nữ này đeo cặp kính dát vàng ở hai bên, khuôn mặt mặc dù không phải rất xinh đẹp, nhưng cũng không xấu, tuy nhiên thoạt nhìn rất dũng mãnh, hơn nữa vóc người cũng tương đối, mông cong ngực ưỡn.

Những khiến Diệp Mặc chú ý không phải là vóc dáng nóng bỏng của cô ta, mà là sát khí của cô ta. Mặc dù bề ngoài của cô thoạt nhìn không có gì khác người bình thường, nhưng loại sát khí đó trên người cô, vừa lên xe Diệp Mặc đã cảm nhận được. Chỉ là cặp mắt đó của cô với khí chất vốn dĩ của cô có chút không ăn nhập, không biết có phải cố ý làm bộ nhã nhặn không.

Cô gái này đã từng giết người, hơn nữa không chỉ một người. Cô vừa lên xe, lập tức đã thu hút được nhiều ánh mắt. Mấy thiếu niên liếc nhìn phía trước rồi phía sau của cô, nuốt nước bọt ừng ực. Loại phụ nữ này căn bản không cần nhìn khuôn mặt, chỉ cần nhìn dáng người cũng đủ để chinh phục bất kỳ người đàn ông nào.

Cô gái lên xe dường như không hề nhìn thấy những ánh mắt này, ánh mắt của cô xuyên qua cặp kính nhìn lướt hết một lướt lượt tất cả những người ngôi trên xe bao gồm cả Diệp Mặc, nhãn thần sắc bén lại không đường hoàng.

Đây là một cô gái có vấn đề, Diệp Mặc nhắm mắt lại, hắn cũng là người như vậy, Những người có vấn đề trên thế giới này quá nhiều, hà tất phải đi

để ý người khác.

Bây giờ là mùa vận tải ế hàng, có lẽ xe bus cũng gọi không được mấy người, mặc dù trên xe chỉ có không đến 40 ngươingười, nhưng xe vẫn chạy.

Sau khi đi được khoảng nửa tiếng đồng hồ, có người đến thu tiền, Diệp Mặc đưa tiền xe, tiếp tục nhắm mắt lại.

Mặc dù không phải là đo đi với tốc độ cao, nhưng xe cũng tương đối êm, theo lời của lái xe, đến Kỳ Dương phải mất khoảng 4 tiếng đồng hồ, bây giờ đi được hơn hai tiếng, có lẽ đã được nửa chặng đường.

- Tài xế dừng lại, tôi muốn xuống xe ở đây.

Một giọng nói đột ngột vang lên.

- Cô gái này, nới nơi này là vùng núi Tương Lĩnh. Trước sau không có người ở, xuống xe ở đây...

Bác tài xế có lòng tốt nhắc nhở nói. Tuy nhiên ông ta mới nói được nửa câu đã bị người phụ nữ cắt ngang:

- Đây là chuyện của tôi, dừng xe đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 39

Thật Là Người Phụ Nữ Lợi Hại

Nơi này không có con đường nào khác rồi, ngoại trừ con đường này, vào núi chính là Đại Lĩnh thuộc Quý Tương rồi, nơi này mặc dù có vài điểm du lịch, nhưng đại đa số vẫn là núi non nguyên thủ, nơi này xuống xe quả thật không có chỗ đi ra ngoài...

Trong xe có một người trung niên hảo tâm nói.

người phụ nữ kia trầm mặc một lát, lần nữa trở về chỗ ngồi, không biết là cảm thấy người trung niên này nói có lý hay là bởi vì nguyên nhân khác. Nhưng Diệp Mặc trong lòng lại có chút vui mừng, nơi này xuống xe đối với người khác không có gì tốt, nhưng đối với hắn thì lại có lợi.

Đại Lĩnh thuộc Quý Tương nơi đó hắn biết, cần đi qua Hồ Trung, Tương Hoài, Quý Nam ba tỉnh lớn trên một dãy núi lớn, được xem là một trong ba dãy núi lớn của Hoa Hạ. Mà Quý Lâm nơi hắn muốn đi, chính là một thành phố phía Nam của Quý Nam.

Nếu hắn ngồi xe đi Quý Lâm, nhất định phải qua ba tỉnh Hồ Trung, Tương Hoài, Quý Nam và không ngừng đổi xe. Hắn không có chứng minh thư, nguy cơ bại lộ sẽ gia tăng, nếu hắn tự mình đi từ Đại Lĩnh Quý Tương, tuy rằng lâu hơn một chút, nhưng lại an toàn hơn rất nhiều. Hơn nữa ở Đại Lĩnh Quý Tương xe lửa rất nhiều, bất cứ lúc nào hắn đều có thể đi nhờ xe. Cho dù không đi nhờ xe, ở trong núi vừa đi vừa tu luyện với hắn mà nói không hề có áp lực tý nào.

- Lái xe, xin dừng xe, tôi muốn xuống xe, xe bằng hữu của tôi tới rồi, tôi ngồi xe của anh ta.

Diệp Mặc nói xong đứng lên đi tới phía trước.

Chẳng những lái xe ngơ ngác mà ngay cả người trên xe đều ngây ngẩn cả người, người phụ nữ kia cũng có chút kỳ quái nhìn Diệp Mặc, cô sở dĩ không xuống xe, không phải vì nơi này núi non hoang dã. Mà là vì sợ bị người khác hoài nghi, sau đó truyền ra ngoài, dù sao một phụ nữ ở chốn hoang sơ xuống xe là rất đột ngột. Cô đang muốn tìm lý do để xuống xe, lại có người cũng muốn xuống xe, thật hợp ý của cô.

Lái xe lần này không có khuyên, người khác nói có xe tới, đương nhiên là không muốn ngồi xe buýt rồi. Xe dừng lại, Diệp Mặc xuống xe, người phụ nữ kia cũng xuống theo. Tuy nhiên điều khiến mọi người trên xe thêm buồn bực là, ngoại trừ Diệp Mặc và người phụ nữ kia, không ngờ phía sau còn có hai gã cùng xuống xe.

Không cần nói đến kinh nghiệm của người lái xe, dù hành khách đều biết hai người xuống xe sau, hẳn là đi cùng hai người phía trước. Lái xe làm sao còn dám xen vào việc của người khác, lập tức khởi động xe, chuyển bánh rời đi rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc biết người phụ nữ kia vì sao xuống xe, bởi vì trước khi hắn nói thì cô ta đã nói phải xuống xe. Nhưng hai gã nam tử vì sao cũng xuống xe, Diệp Mặc lại không rõ.

Nhưng hắn rất nhanh liền hiểu ra, bởi vì hai gã này đã vây quanh người phụ nữ kia, một người trong đó trừng mắt nhìn Diệp Mặc một chút nói:

- Tiểu tử, nếu như muốn sống thêm vài ngày, liền cút nhanh, nơi này không có chuyện của ngươi.

Gặp cướp bóc rồi, Diệp Mặc trong lòng buồn cười, hai gã này thoạt nhìn tuy rằng hung hãn, nhưng Diệp Mặc khẳng định bọn họ không phải đối thủ của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này lạnh lùng nhìn chằm chằm hai gã tới gần cô, không

nói được một lời.

- Cô bé, đem tiền trong túi của bé lấy ra đây, đừng nói là không có, vừa rồi lúc lấy điện thoại ra, anh đã nhìn thấy. Hẳn là có mấy chục ngàn đấy, ha hả, hai người bọn anh vốn chuẩn bị cướp xe buýt, nếu trên người một mình em có nhiều tiền như vậy, vậy thì cướp một mình em là tốt rồi.

Cái gã kêu Diệp Mặc cút nói với Diệp Mặc một câu xong, lập tức liền quay đầu lại nhìn chằm chằm người phụ nữ nhân này.

Diệp Mặc cười cười, loại chuyện này, hắn vốn không muốn quản, hai bên cũng không phải người lương thiện.

- Anh kia chờ một chút.

Diệp Mặc vừa mới chuyển thân, vẫn chưa đi, người phụ nữ kia bỗng nhiên kêu lên.

- Chuyện gì?

Diệp Mặc quay đầu lại thản nhiên mà hỏi.

Thấy Diệp Mặc không có chút nào khẩn trương, cô gái này kinh ngạc đánh giá Diệp Mặc một chút, tuy nhiên cô lại nhìn không ra Diệp Mặc có chỗ nào bất thường hết, cả người đều bình thường đến không thể bình thường hơn nữa. Mà ngay cả trên chân đi loại giày vải đá bóng cũng rất bình thường, nghĩ thầm người này thật đúng là thần kinh nặng à.

- Đợi chút nữa sẽ giúp tôi một chuyện.

Người phụ nữ mặt mũi đầy đặn không ngờ cười cười, sau đó lấy mắt kính xuống cất lại. Diện mạo chỉ có thể coi là tạm được nhưng bởi vì nở nụ cười lập tức trở nên sinh động hơn.

Diệp Mặc còn là lần đầu tiên thấy khuôn mặt biến hóa lớn như thế, chỉ vì một nụ cười, liền tưởng như hai người.

- Tôi không thích đánh nhau.

Người phụ nữ nửa câu còn chưa nói ra, Diệp Mặc đã cự tuyệt.

- Ha ha...

Người phụ nữ này hơi sửng sốt bất ngờ cười ra tiếng, tiếp tục nói:

- Không phải muốn anh đánh nhau, là đợi lát nữa giúp tôi đem xác hai người này vào trong rừng chôn...

Hai gã kia vốn đang có chút hung hãn nhìn chằm chằm Diệp Mặc, bọn họ thấy Diệp Mặc không sợ hãi rời đi, liền có chút đề phòng đối với Diệp Mặc rồi, người bình thường gặp cướp bóc chặn đường nhất định là xoay người bỏ chạy, Diệp Mặc không sợ hãi như vậy, bọn họ thật đúng là hiếm thấy.

Nghe thấy người phụ nữ này nói nhờ Diệp Mặc đưa xác bọn họ đi chôn, tên cao lớn kia làm sao còn nhịn được, cầm lấy dao găm trong tay liền đâm tới trước ngực người phụ nữ này.

- Răng rắc... A...

Sau hai tiếng kêu, gã cầm dao găm đã ngã trên mặt đất.

Một gã hơi thấp khác còn chưa kịp phản ứng, lúc này cũng có chút sững sờ. Nhưng Diệp Mặc lại thấy rất rõ ràng, thời điểm gã cao lớn kia vươn dao găm đâm ngực cô, cô rất nhanh bắt được cổ tay của gã này, sau đó hướng lên trên lật lại. Đem cổ tay của gã này vặn gãy, đồng thời mu bàn tay ở mặt sau dao găm đánh một cái, con dao găm này liền đâm vào cổ họng gả cao lớn.

Thật là người phụ nữ lợi hại, toàn bộ động tác chỉ có mất mấy giây hô hấp, nếu không phải Diệp Mặc hiện tại đã luyện khí tầng hai, hắn thậm chí cũng nhìn không ra. Diệp Mặc trong lòng giật giật, nếu đổi thành hắn lúc luyện khí tầng một, đối địch với người này, chẳng biết hươu chết về tay ai còn rất khó đoán trước.

Diệp Mặc là lần đầu tiên gặp cao thủ như thế, tuy rằng hiện tại người phụ nữ này trong mắt hắn chỉ cần mấy phút đồng hồ liền có thể thu phục, nhưng là chứng tỏ một vấn đề, chính là cái thế giới này có rất nhiều cao thủ đều giấu ở những nơi hẻo lánh, nếu hắn không cố gắng, nói không chừng có một ngày hắn sẽ gặp.

Nói một cách khác, nếu ở một tháng trước, hắn gặp người phụ nữ này, cùng nhau xung đột, kết quả sẽ như thế nào? Diệp Mặc không thích loại cảm giác nguy hiểm này, biện pháp duy nhất chính là không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Tên thấp người kia cuối cùng bừng tỉnh lại, tuy rằng chỉ có mấy giây hô hấp, nhưng trong lòng của y đã hiểu được, lần này đụng vào tấm thép rồi. Không chút nghĩ ngợi, xoay người muốn chạy trốn, nhưng người phụ nữ kia bỗng nhiên một cước đá ra, dao găm từ cổ họng trên người to con trên mặt đất bị đá ra. Sau đó cô gái này lại một cước đá vào dao găm, dao găm đâm vào hậu tâm gã đang chạy trốn.

- Lá gan của anh không tệ, tôi không phải bảoanh giúp tôi đánh nhau, anh xem, hiện tại đã không cần anh đánh nữa, anh chỉ cần giúp tôi đem xác hai người này kéo vào trong rừng cây chôn đi, tiền trên người bọn họ đều là của anh rồi.

Người phụ nữ này bỗng nhiên lại cười cười nói với Diệp Mặc.

- Nếu trên người hai người này không có tiền?

Diệp Mặc thản nhiên trả lời một câu.

Người phụ nữ này hơi sửng sốt, cô không nghĩ tới Diệp Mặc lúc này còn đang suy nghĩ vấn đề này, người bình thường đã sớm nghe lời mà làm theo, làm sao còn dám mạnh miệng.

- Nếu như không có tiền, cái này sẽ là của anh.

Nói xong cô ta giơ tay từ trong bao lấy ra một xấp tiền đã giữ lại một

nửa, còn lại ném cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc giơ tay nhận lấy, nhìn con dấu thủ quỹ ngân hàng còn ở phía trên, vốn xấp tiền này hẳn là mười ngàn, bị người phụ nữ này lấy đi chút ít, hẳn là còn có khoảng bốn năm ngàn, cô ra tay thật sự là hào phóng.

Diệp Mặc đang rất cần tiền, nhận tiền cười cười nói:

- Được, cuộc làm ăn này tôi làm.

Nói xong trực tiếp kéo hai gã té trên mặt đất vào rừng cây ven đường.

Nhìn Diệp Mặc tiến vào rừng, và cảm giác thoải mái của Diệp Mặc khi kéo hai thi thể, người phụ nữ này trong mắt lộ ra một tia thưởng thức, lầm bầm lầu bầu nói một câu:

- Khí lực không tệ, hơn nữa lá gan cũng không nhỏ, chỉ là hơi non mặt chút thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 40

Kiếm Tiền Dường Như Rất Đơn Giản

Diệp Mặc đem hai thi thể kéo vào rừng cây, nhìn nhìn trên người hai người, không có vật gì tốt, cộng lại chỉ có hơn một ngàn tiền mặt, về phần thẻ Diệp Mặc căn bản cũng không cần. Tuy nhiên cây dao găm kia lại không tệ, thoạt nhìn rất sắc bén, Diệp Mặc rút ra xem như chiến lợi phẩm của mình.

Vài cái hỏa cầu thuật, đem hai người này đốt thành một đống, nhưng lại không thể đốt xong. Diệp Mặc thở dài, cấp bậc hỏa cầu thuật của mình còn quá thấp, nếu luyện khí tới tầng ba, hắn một hỏa cầu thuật là có thể hoàn toàn khiến hai người này biến mất.

Tùy tiện một chưởng đào một cái hố thật lớn, đem hai người đá vào, lại một chưởng đẩy một ít đất lấp vào.

Hắn giết người chưa bao giờ chôn, nhưng lần này nhận mấy ngàn tệ, coi như làm công nhân một lần.

Diệp Mặc xử lý xong hai tên cướp này, cũng không trở về, trực tiếp hướng ngọn núi mà đi.

- Anh kia chờ một chút...

Người phụ nữ ở ven đường đợi một hồi cũng không thấy Diệp Mặc quay lại, lập tức chạy ra quốc lộ, cũng tiến vào rừng, lúc này mới phát hiện Diệp Mặc không ngờ vào núi rồi, chỉ có thể mơ hồ thấy bóng lưng của hắn. Nếu cô chậm một chút nữa, nói không chừng Diệp Mặc đã sớm đi không thấy bóng.

Diệp Mặc nghe thấy người phụ nữ kia quát to, liền ngừng lại. Thấy Diệp

Mặc dừng lại, cô thật sự có chút kinh ngạc, theo cô thấy, Diệp Mặc là bởi vì sợ cô mới đi, nên nghe thấy tiếng kêu của cô hẳn là chạy càng xa càng tốt mới đúng, không nghĩ tới hắn không ngờ dừng lại.

Cô muốn nghĩ Diệp Mặc sợ cô mới dừng lại, nhưng người phụ nữ này biết Diệp Mặc không phải như vậy, hắn dường như ngay chút thần thái sợ hãi đều không có.

- Anh không sợ tôi?

Người phụ nữ đi tới trước mặt Diệp Mặc có chút ý tứ hàm súc nói.

Diệp Mặc kéo lại ba lô trên bả vai, thản nhiên cười nói:

- Cô sẽ giết tôi?

- Không, anh không có mạo phạm tôi, tôi không thích giết người.

Người phụ nữ này theo bản năng lắc đầu.

- Ồ, cô sẽ không giết tôi, tôi tại sao phải sợ?

Diệp Mặc dường như có chút kỳ quái nói.

Người phụ nữ này lại nhìn nhìn Diệp Mặc, một thanh niên bình thường, bộ dạng không xấu, còn có chút trắng nõn, quần áo rất sạch sẽ, thậm chí giống một học sinh. Phỏng chừng hơn hai mươi một chút, hơn nữa trên người cũng không có bất kỳ cái gì làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm. Cô vô số lần chạy trốn tử thần, có một loại cảm giác nhạy bén trời sinh, chính là có một loại trực giác phát hiện người khác lợi hại hơn so với cô, rõ ràng Diệp Mặc không phải loại người đó.

- Anh có lá gan rất lớn, tuy nhiên anh nếu không sợ tôi, anh muốn từ ngọn núi này chạy trốn để làm gì.

- Núi này là của nhà cô hay sao? Chẳng lẽ tôi không thể đi?

...

Người phụ nữ nhất thời nghẹn lời, tuy rằng Diệp Mặc nói lời có chút xung, nhưng cô không tức giận, mà là tiếp tục cười nói:

- Được rồi, coi như anh nói đúng, làm quen một chút đi, ta gọi là Văn Đông, chữ Văn trong kiến văn, chữ Đông trong đông giá.

- Diệp Mặc.

Diệp Mặc nói đơn giản tên của mình, hắn không biết người phụ nữ này vốn không quen biết tìm hắn làm gì.

- Anh có biết tại sao tôi phải gọi anh, hơn nữa còn muốn cùng anh làm quen không?

Văn Đông hỏi một câu, tuy nhiên cô không đợi Diệp Mặc trả lời, mà tự mình nói:

- Bởi vì tôi khá thích anh, vừa rồi anh cũng nhìn thấy, tôi không phải người bình thường, nếu anh nguyện ý, tôi có thể giới thiệu cho anh một sư phụ.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Giới thiệu sư phụ thì miễn đi, cô cũng thưởng thức qua, nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi đây.

- Đừng nóng vội, xem ra anh vẫn không hiểu cường nhân thế giới này mạnh đến mức nào, nếu như vậy, việc thu đồ đệ đợi lát nữa nói sau. Tôi hiện tại có một cuộc làm ăn muốn làm, anh có hứng thú cùng đi với tôi hay không? Đương nhiên thù lao có thể nhiều hơn chôn hai cái xác rác rưởi này.

Cô gái này thấy Diệp Mặc cự tuyệt hảo ý của nàng, cũng không để ý, mà chậm rãi nói.

Thù lao? Diệp Mặc nghĩ thầm giúp người phụ nữ này xử lý hai cái xác

rác rưởi đã thu mấy ngàn tệ, chính mình đang cần dùng tiền, nếu người phụ nữ này có thể cho hắn nhiều tiền hơn, giúp cô thêm một chuyện cũng không sao cả. Hơn nữa, hiện tại hắn đã luyện khí tầng hai, cũng không sợ người phụ nữ này sẽ đánh lén hắn. Chủ yếu là, một khi hắn bắt đầu tu luyện, sẽ không có thời gian đi kiếm tiền.

- Nói đi, chuyện gì, thù lao bao nhiêu?

Diệp Mặc đối với việc bao nhiêu tiền mới là điều hắn quan tâm nhất, nếu mà có được tiền, hắn không cần tiếp tục vì tiền mà phiền não nữa.

Văn Đông không trực tiếp trả lời, mà nói: - Yên tâm, có tôi ở đây, anh sẽ rất an toàn. Đến lúc đó, anh chỉ phụ trách giao chiếc rương, không cần nói nhiều. Về phần thù lao, cho anh năm mươi ngàn, thế nào?

Đi xách cái rương được năm mươi ngàn, tiền này cũng quá dễ kiếm rồi, Diệp Mặc động lòng. Hắn cực khổ bán bùa, còn giúp người ta xem bệnh, dưới tình huống gặp thời cũng chỉ kiếm được mấy chục ngàn tệ mà thôi.

Về phần Văn Đông có bẫy hắn hay không, hắn căn bản cũng không sợ, hắn không tin có người có thể giết hắn, cho dù lợi hại hơn so với hắn, nếu hắn muốn đi, cũng không ai có thể ngăn cản.

- Được, tôi làm, tuy nhiên không thể đi nơi quá xa, ta còn muốn đi nơi khác.

Diệp Mặc gật gật đầu, hai lời chưa nói liền đồng ý.

Văn Đông thấy Diệp Mặc vui vẻ đáp ứng như thế, gật gật đầu nói:

- Rất tốt, anh là một người thẳng thắn, là một người làm được đại sự đấy, tôi thích loại người thẳng thắn này. Bất kể anh đi đâu, cũng sẽ không ảnh hưởng, nơi tôi đi giao dịch chỉ có mấy giờ đi đường, giao dịch kết thúc, đều không làm lỡ chuyện của anh một phút nào.

Thấy Diệp Mặc không nói gì nữa, Văn Đông cũng không nhiều lời, bắt

đầu đi phía trước dẫn đường. Mặc dù là bên trong núi non trùng điệp, nhưng Văn Đông đi đứng rất nhẹ nhàng thoải mái, không thấy khó nhọc chút nào. Cô sợ Diệp Mặc theo không kịp, cố ý đi chậm lại, có thể sau khi phát hiện thể lực Diệp Mặc rất tốt, không có dấu hiệu theo không kịp, trong lòng âm thầm ngạc nhiên.

Nếu không phải Diệp Mặc thoạt nhìn căn bản cũng không phải là người luyện võ, còn có hai tay thon dài trắng nõn, Văn Đông thậm chí hoài nghi Diệp Mặc cũng là người qua đường mà thôi.

Văn Đông nói không sai, hai người ở trong núi đi chừng một giờ, đã nhìn thấy ở phía trước có một quốc lộ vòng qua núi vắt ngang. Quốc lộ này rõ ràng hơi người nhiều hơn so với con đường vừa rồi bọn Diệp Mặc xuống xe, ít nhất thỉnh thoảng có thể thấy một chiếc xe lui tới.

Văn Đông và Diệp Mặc không đợi bao lâu, liền lên một chiếc xe buýt đi hướng Tương Sơn Lĩnh.

Tương Sơn Lĩnh là một trong những điểm du lịch khá nổi tiếng của Hoa Hạ, tên tuổi cũng không kém Ngũ Nhạc, nhưng vì hàng năm người đến Tương Sơn Lĩnh du lịch đều bị mất tích. Hơn nữa chỗ này quốc lộ vòng qua núi, sự cố xe buýt gặp tai nạn tương đối cao, cho nên lượng người tới đây du lịch lại kém xa so với Ngũ Nhạc và Hoàng Sơn.

Diệp Mặc vừa đến Tương Sơn Lĩnh cũng cảm giác được nơi này thiên địa linh khí so với Ninh Hải mạnh hơn rất nhiều, nếu nơi này không quá gần Ninh Hải, hắn sẽ muốn lựa chọn đến đây tu luyện.

Xe buýt dừng lại tại một bãi đỗ xe trong sườn núi Tương Sơn Lĩnh, Văn Đông nói Diệp Mặc chờ ở chỗ này, cô đi lấy đồ.

Quả nhiên Diệp Mặc không đợi bao lâu thì Văn Đông lái tới một chiếc Buick.

- Đồ lấy được rồi, lên xe, chúng ta đi thôi.

Văn Đông đem xe dừng trước mặt Diệp Mặc thoải mái nói.

Diệp Mặc thần thức tuy rằng chỉ nhìn được năm sáu mét, nhưng để kiểm tra chiếc xe này một chút cũng thừa sức. Thần trí của hắn quét nhìn một chút, xe không có gì bất thường. Chỉ có điều chỗ ngồi ở phía sau có hai cái rương.

Diệp Mặc mở cửa xe ngồi ở ghế phía sau, thần thức lại quét vào rương. Một cái rương có chứa một khẩu súng trường, Diệp Mặc đối với súng cũng không hiểu lắm, súng này rốt cuộc là loại gì, hắn cũng không biết, thoạt nhìn có chút giống AK. Một cái rương khác chỉ có một xấp tài liệu, còn có một cái mô hình rất là kỳ quái.

Văn Đông thấy Diệp Mặc chưa nói gì liền ngồi ở phía sau, rất vừa lòng đối với hành động này của Diệp Mặc. Tuy nhiên trong lòng lại nghĩ, Diệp Mặc này trời sinh lá gan quá lớn đấy, nhưng vẫn là chưa trải qua chuyện đời?

Nếu như là chưa từng trải qua chuyện đời, đến lúc đó ngàn lần không nên làm ra chuyện mất mặt. Nghĩ đến đây Văn Đông lại nói:

- Diệp Mặc, đợi lát nữa khi chúng ta đi vào, nếu bên cạnh có người nhìn chằm chằm chúng ta, anh không cần lo lắng, chỉ cần nghe tôi chỉ bảo, sau đó cùng đối phương trao đổi chiếc rương là được rồi.

- Tôi biết.

Diệp Mặc dự đoán cái phải trao đổi chính là cái rương có một mô hình và một xấp tài liệu kia, nếu Văn Đông bình tĩnh như vậy, chứng tỏ hắn sẽ không gặp nguy hiểm. Hơn nữa, ngay cả có nguy hiểm, Diệp Mặc cũng không sợ, làm xong vụ này, hắn có thể yên tâm tu luyện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 41

Mình Rất Tin Tưởng Hắn

Ninh Hải.

Thời gian hai ngày rất nhanh đã trôi qua, Ninh Khinh Tuyết tuy rằng mỗi ngày đều đứng ở cổng khu nhà trọ trông mòn con mắt, nhưng không cần nói đến Diệp Mặc, ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Hai ngày sau, Ninh Khinh Tuyết rốt cục hiểu được Diệp Mặc đã đi rồi, im hơi lặng tiếng biến mất rồi. Không có cùng nàng chào hỏi một câu, thậm chí ngay cả đồ đạc của hắn đều không mang đi. Nếu không phải hắn có việc gấp, thì trong mắt hắn mình thật sự không là gì cả. Có lẽ ở trong mắt Diệp Mặc, mình là một người vô lễ vôtình lại tự cho là đúng.

- Khinh Tuyết, hai ngày thời gian đã đến, dượng và cô đã gọi điện thoại cho em nói muốn tới đây, em nói là hai người chúng ta sẽ trực tiếp đi Du Châu.

Lý Mộ Mai nhìn Ninh Khinh Tuyết hoang mang lo sợ lại nhắc nhở.

Ninh Khinh Tuyết hai ngày này biểu hiện rất không bình thường, thậm chí có chút mất hồn mất vía, cô dường như rất để ý việc Diệp Mặc chưa trở về, Lý Mộ Mai cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, có lẽ giữa Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc đã có chuyện gì đó mà côkhông biết.

Nhưng nếu nói Khinh Tuyết đã thích Diệp Mặc, Lý Mộ Mai tuyệt đối sẽ không tin.

- Đã hai ngày sao?

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng trả lời, dường như có chút thất thần.

Sau một lúc lâu, Ninh Khinh Tuyết lại nói:

- Mộ Mai, chị muốn mua lại ngôi nhà này. Đúng vậy, đem ngôi nhànày mua lại, bất kể là bao nhiêu tiền.

- Khinh Tuyết, chị làm sao vậy?

Lý Mộ Mai cảm giác hành động của Ninh Khinh Tuyết dường như cóchút tùy ý, mua ngôi nhà này, chưa nói tới là người ta có bán haykhông, cho dù người ta bán, ngôi nhà này mua về cho ai ở chứ?

- Mộ Mai, cứ như vậy đi, đem ngôi nhà này mua lại, nói với chủ cho thuê nhà, bảo họ không được động vào bồn hoa này.

Ninh Khinh Tuyết hạ quyết tâm.

- Vì sao? Khinh Tuyết, vì sao chị muốn mua ngôi nhà này, cũng phải có một lý do chứ, hơn nữa dượng và cô cũng sẽ hỏi tới đấy.

Lý Mộ Mai lại không hiểu mà hỏi.

- Không có lý do gì cả, Mộ Mai, chị chỉ là cảm giác có một vật bị bỏ rơi ở nơi này, chị nghĩ có lẽ mua lại, thì chị còn có cơ hội tìm lại. Nếu không đem ngôi nhà này mua lại, có lẽ cả đời này chị đều không thể tìm lại được. Mộ Mai, chị đã quyết định, nếu ba của chịkhông đồng ý, chính chị sẽ đi nói với ông ấy.

Ninh Khinh Tuyết thanh âm có chút êm dịu giống như truyền từchân trời tới.

...

- Mau nhìn đi, mỹ nữ kia lần trước tìm Diệp Mặc lại tới nữa rồi.

- Diệp Mặc người này thật đúng là có vận khí, không ngờ quen biết loại

mỹ nữ này, hơn nữa còn không đi học, để cho người khác tìm không thấy.

- Thứ dữ, loại người này, năm nay từ khi khai giảng đến nay tôi chỉgặp được hắn hai ba lần.

- Hừ...

...

Trong phòng học mọi người đang bàn luận, cuối cùng một tiếng hừvang lên, cũng là từ người tài đức tươi đẹp vọng lại. Cô đối với mỹnữ xinh đẹp hơn cô luôn cảm giác rất là khó chịu, hơn nữa lần trước còn làm cho cô chịu nhục.

Tô Tĩnh Văn đã tới đại học Ninh Hải mấy lần, nhưng tìm không thấy Diệp Mặc. Cô nghĩ Lý Mộ Mai biết được chỗ ở Diệp Mặc, nhưng côkhông muốn việc mình tìm Diệp Mặc bị cô ta biết, về phần suy nghĩgì, Tô Tĩnh Văn cũng hiểu được. Cô thích tìm Diệp Mặc, là vì cô cảm giác ở bên cạnh Diệp Mặc thật nhẹ nhàng, hơn nữa tâm tình rất thoải mái, không có chút áp lực nào.

Kể từ ngày Diệp Mặc cùng nàng khiêu vũ tại buổi tiệc sinh nhật của nàng về sau, Tô Tĩnh Văn vẫn không nhìn thấy hắn, hôm nay đã làlần thứ ba Tô Tĩnh Văn đến đây. Lần này cô quyết định nếu không phát hiện Diệp Mặc trong phòng học, cô cũng muốn hỏi một chút.

Đang lúc Tô Tĩnh Văn quyết định như vậy, thì đâm đầu đi tới một vịthiếu phụ vẻ mặt lạnh như băng.

Tô Tĩnh Văn lập tức nhìn rõ thiếu phụ này là ai, chính là cô giáo màlần trước khi cô và Diệp Mặc rời đi đã nhìn thấy, cô lập tức vui vẻ chào hỏi:

- Chào cô giáo, xin hỏi cô có biết Diệp Mặc mấy ngày nay đi đâu không ạ?

- Diệp Mặc? Tôi không quen biết con người vô liêm sỉ đó.

Nói xong câu này thiếu phụ xoay người rời đi.

Người thiếu phụ này đương nhiên chính là Vân Băng, hiện tại người cô hận nhất chính là Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc xuất hiện ở trước mặt cô ta, cô không dám khẳng định có phải sẽ lập tức đem sách trong tay đập tới hay không.

Hôm nay lại có người hỏi cô Diệp Mặc đi nơi nào, hơn nữa bộ dạng người phụ nữ này rất xinh đẹp, cô còn nhận ra, chính là người lần trước cùng Diệp Mặc ở một chỗ. Người như thế cùng Diệp Mặc ở một chỗ đấy, tuyệt đối cũng không khá hơn chút nào, Vân Băng đương nhiên không có sắc mặt tốt để cho Tô Tĩnh Văn xem.

Tô Tĩnh Văn sững sờ nhìn nữ giáo viên nghênh ngang rời đi, trong lòng tự nhủ hiện tại tố chất giáo sư trong đại học thấp như vậy sao. Nói không biết, còn nói đồ vô liêm sỉ, Diệp Mặc đã làm cái gì đối với cô? Nếu người khác không biết tình trạng của Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn cô còn không biết sao? Phế nhân bị đuổi ra khỏi Diệp Gia, hơn nữa còn là cái kia.

Một người phụ nữ hận người đàn ông không phải là chuyện kia sao? Diệp Mặc căn bản cũng không có khả năng làm loại chuyện đó, người phụ nữ này dựa vào cái gì muốn hận Diệp Mặc? Ấn tượng Vân Băng ở trong mắt Tô Tĩnh Văn lập tức xuống dốc không phanh.

- Chị họ Tĩnh Văn, sao chị lại ở chỗ này?

Thanh âm của Tô Mi truyền đến.

- Ồ, là Tô Mi à. Cô giáo phía trước là ai vậy, làm sao tố chất lại kém như vậy, chị hỏi một câu, cô ta không ngờ lại mắng chửi người.

Tô Tĩnh Văn chỉ vào chỉ vào bóng dáng Vân Băng hỏi.

Tô Mi nhìn lại, có chút kỳ quái nói:

- Là cô giáo tiếng Anh tên là Vân Băng, mặc dù là người có chút lạnh

như băng, nhưng lại không phải là người tố chất kém đâu. Làm sao vậy? Chẳng lẽ cô giáo Vân mới vừa nói cái gì sao?

- Không phải, chị hỏi cô Diệp Mặc tại sao lại không có ở đây, còn hỏi Diệp Mặc đi nơi nào, không ngờ cô ta lại mắng Diệp Mặc là đồ vô liêm sỉ. Thật là, còn có cô giáo như vậy sao.

Tô Tĩnh Văn rõ ràng rất mất hứng khi thấy Vân Băng mắng Diệp Mặc như vậy.

- Nói Diệp Mặc, chẳng trách, bởi vì Diệp Mặc ức hiếp cô giáo Vân quá, em tận mắt nhìn thấy đấy. Ngày đó phỏng chừng Diệp Mặc đắc tội với cô giáo Vân cái gì đó, cô giáo Vân muốn đánh Diệp Mặc, bị Diệp Mặc nắm được tay, cuối cùng cô giáo Vân Băng còn mắng Diệp Mặc là đồ vô lại, vô liêm sỉ. Chị Tĩnh Văn, chị về sau không nên lui tới cùng tên Diệp Mặc kia, người kia căn bản chính là một người da mặt dày đấy, hắn và chị quen biết, phỏng chừng chính làvì tiền.

Tô Mi đối với Diệp Mặc đương nhiên không có chút thiện cảm nào, thêm mắm thêm muối đem Diệp Mặc giáng chức không đáng một đồng.

Tô Tĩnh Văn hơi không rõ cho lắm nghe Tô Mi nói cho hết lời, một hồi lâu mới nhíu mày lại nói:

- Diệp Mặc không phải là người như thế, chị tin tưởng cảm giác đầu tiên của mình, hơn nữa chị cùng hắn cũng đã gặp nhiều lần, trên người hắn không có cái loại cảm giác mà chị chán ghét. Tô Mi, em có phải nhìn lầm người rồi hay không? Chị cảm thấy đôi khi em nhìn người không nên võ đoán.

- Cái gì? Chị Tĩnh Văn, em làm sao có thể nhìn lầm, ngày đó ở bên trong rừng cây nhỏ Ninh Hồ, em tận mắt nhìn thấy hành động của Diệp Mặc và cô giáo Vân Băng. Hơn nữa, cho dù em nhìn lầm, chẳng lẽ vừa rồi cô giáo Vân mắng Diệp Mặc là giả hay sao?

Tô Mi vội vàng khoa trương nói.

Tô Tĩnh Văn kỳ thật vừa hỏi lên, liền biết câu hỏi của mình có chút vấn đề, nếu Tô Mi nhìn lầm, người phụ nữ kia tại sao phải vô duyên vô cớ mắng Diệp Mặc? Chẳng lẽ cảm giác của mình thật sự sai rồi sao? Nhưng Diệp Mặc không có ấn tượng gì xấu với nàng. Tuy rằng hắn nghèo một chút, nhưng Diệp Mặc ở trước mặt nàng cho tới bây giờ đều là thái độ đúng mức, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tri nhân tri diện bất tri tâm, hay là Diệp Mặc thật là cái loại người này, chỉ có điều hắn ẩn núp vô cùng sâu? Hoặc là nói hắn tiếp xúc với mình là có mục đích của hắn? Nhưng trời đất chứng giám, từkhi vừa mới bắt đầu, chính là mình luôn luôn tìm Diệp Mặc, nhưng hắn cho tới bây giờ đều không có đi tìm mình lấy một lần, cho dùhắn biết số điện thoại của mình cũng giống như vậy.

Sờ sờ chiếc lắc trên cổ tay, Tô Tĩnh Văn trong lòng có chút loạn, côkhông phải là vì nảy sinh tình cảm gì đó đối với Diệp Mặc, mà là côcho tới bây giờ đều không có một người bạn khác phái nào xấp xỉtuổi, hơn nữa nói chuyện lại khá vui vẻ. Thiện cảm của cô đối với Diệp Mặc là trong lúc bất tri bất giác mà sinh ra, hiện tại không ngờphát hiện hắn trong mắt người khác và ở trong mắt của nàng có sai biệt lớn như vậy, cô có chút bực bội, hơn nữa có gì đó còn là mình tận mắt nhìn thấy đấy.

Không được, mình phải tới chỗ ở của hắn để xem qua, Lý Mộ Mai không phải là biết sao, đi hỏi Mộ Mai một chút. Mình không tin Diệp Mặc là người như vậy, họ nhất định là hiểu lầm Diệp Mặc rồi, mình rất tin tưởng hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 42

Ba Hạt Ngọc

Tô Tĩnh Văn còn chưa đến hỏi Lý Mộ Mai thì một người phụ nữkhác không ngờ gọi điện thoại cho nàng. Người phụ nữ này không phải là ai khác, chính là Ninh Khinh Tuyết người đã kết hôn với Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn đương nhiên biết Ninh Khinh Tuyết tại sao phải cùng Diệp Mặc kết hôn, nhưng trực giác của phụ nữ làm cho nàng cảm thấy Ninh Khinh Tuyết đối với cô cũng không có thiện cảm cho lắm, vì sao Ninh Khinh Tuyết lại gọi điện thoại cho nàng?

Khi Tô Tĩnh Văn tới một quán cà phê nhỏ, Ninh Khinh Tuyết đã chờthật lâu. Thấy Tô Tĩnh Văn tiến vào, Ninh Khinh Tuyết vội vàng đứng lên.

- Khinh Tuyết, cô tìm tôi?

Tô Tĩnh Văn thấy Ninh Khinh Tuyết, liền vội vàng hỏi.

- Đúng vậy, Tĩnh Văn, ngồi đi. Cô muốn uống chút gì không?

Ninh Khinh Tuyết thuận miệng hỏi.

- Tôi không thích uống cà phê, lấy cốc nước trái cây đi.

Tô Tĩnh Văn nói xong, mới phát hiện trước mặt Ninh Khinh Tuyết cũng là một ly nước trái cây.

Hai người ở bên trong quán cà phê uống nước trái cây, quả thật cóchút buồn cười.

- Khinh Tuyết, cái kia, các cô vẫn sống tốt chứ...

Tô Tĩnh Văn vốn muốn hỏi một chút xem Diệp Mặc có khỏe haykhông, nhưng lời nói đến bên miệng liền biến thành các cô.

- A, cũng được...

Ninh Khinh Tuyết uống một ngụm nước trái cây, bộ dạng có chút không biết phải nói như thế nào, một lát sau mới lấy lại bình tĩnh nói:

- Tĩnh Văn, kỳ thật có một việc, tôi muốn, tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện, chỉ có điều, cái kia...

Cứ như vậy cái kia nửa ngày, Ninh Khinh Tuyết còn không đem mục đích của chính mình nói ra, dường như khó có thể mở miệng.

- Khinh Tuyết, có gì cô cứ nói thẳng đi, hơn nữa Mộ Mai là bạn tốt của tôi, cô ấy lại là em họ cô, tuy rằng chúng ta trước kia không quen biết, nhưng tôi nghĩ về sau hẳn là sẽ quen biết thôi.

Tô Tĩnh Văn ý tứ rất rõ ràng, mọi người đã không phải là người xa lạ rồi, có gì khó nói đâu?

- Vậy tôi nói thẳng vậy, cô có thể nói cho tôi biết chuyện về Diệp Mặc hay không? Còn có...

Ninh Khinh Tuyết nói phân nửa, nhưng câu sau vẫn là nói không ra lời.

Tô Tĩnh Văn tự nhiên cười nói:

- Kỳ thật điều này cũng không có gì, tôi quen biết Diệp Mặc rất ngẫu nhiên đấy, hắn bị mang vào đồn Cảnh Sát, tôi đi nộp tiền bảo lãnh hắn ra. Sở dĩ nộp tiền bảo lãnh hắn ra, là vì tôi luôn thấy hắn thật giống một người mà tôi quen, sau lại mới biết không phải. Sau đó hai người ăn cơm, tiếp đó tôi mời hắn tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi Tô Tĩnh Văn cũng không nói gì về việc Diệp Mặc giống đại sư bán bùa cho cô, dù sao Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đều biểu hiện rất không tin loại mê tín này, nên không nhất thiết nói ra chuyện này.

Không ngờ hắn còn bị bắt vào đồn Cảnh Sát, không biết là vìchuyện gì, tuy nhiên Ninh Khinh Tuyết không hỏi lại, mà tiếp tục nói:

- Tĩnh Văn, cái kia, lần trước Diệp Mặc đi tham gia sinh nhật của cô, hắn tặng cho cô một chiếc lắc tay, nếu cô không thích, tôi muốn, tôi muốn...

Ninh Khinh Tuyết thật sự xấu hổ nếu nói ra cô muốn Tô Tĩnh Văn đem chiếc lắc tay tặng cho cô, dù sao đồ vật này là do Diệp Mặc tặng cho Tô Tĩnh Văn. Nếu không phải cô nghe Lý Mộ Mai nói Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn chỉ có vài lần giao tình, cô dù muốn có chiếc lắc tay kia cũng sẽ không tới nơi này mở miệng hỏi Tô Tĩnh Văn. Hơn nữa hiện tại Tô Tĩnh Văn cũng đã thừa nhận, cô và Diệp Mặc chỉ có kết giao hời hợt, Ninh Khinh Tuyết này mới mở miệng, nhưng lời nói đến bên miệng, vẫn nói không nên lời.

Ninh Khinh Tuyết tuy rằng không nói ra, nhưng Tô Tĩnh Văn lại hiểu. Ninh Khinh Tuyết hẳn là muốn chiếc lắc tay này của cô, chẳng lẽ giữa cô ta và Diệp Mặc đúng là đã nảy sinh cảm tình? Không đúng, nếu là sinh ra cảm tình, thứ này Diệp Mặc nếu có thể làm cho mình, đương nhiên cũng có thể làm cho cô ấy. Vậy Ninh Khinh Tuyết cần chiếc lắc tay của mình để làm gì?

Nói thật, Diệp Mặc tặng cho cô chiếc lắc tay được làm thủ công không đẹp cho lắm, nhưng Tô Tĩnh Văn sở dĩ thích chiếc lắc tay này là vì cô cảm giác được tình bạn giữa cô và Diệp Mặc là thuần khiết nhất, Diệp Mặc là một người bạn làm cho nàng cảm thấy rất yên tâm, tuy rằng số lần gặp mặt không nhiều, nhưng chưa bao giờ cóthứ gì tạp nham trộn lẫn vào.

Chỉ là hôm nay Tô Tĩnh Văn nghe lời Tô Mi, lại kết hợp với thái độ của Vân Băng đối với Diệp Mặc, làm cho nàng cũng có một ít mêhoặc, cô hiện tại cũng không biết Diệp Mặc rốt cuộc là dạng người gì. Tuy rằng cô tin tưởng Diệp Mặc, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn còn có chút do dự.

- Diệp Mặc có khỏe không?

Tô Tĩnh Văn không trực tiếp trả lời Ninh Khinh Tuyết mà hỏi một câu không có điểm tương đồng.

Ninh Khinh Tuyết vốn cho là Tô Tĩnh Văn sẽ nói trở về nhà tìm xem, hoặc là sẽ nói không biết vứt ở chỗ nào rồi. Cô không tin TôTĩnh Văn sẽ mang theo trên tay chiếc lắc tay thô kệch mà Diệp Mặc tặng. Cô cho rằng chiếc lắc tay kia đối với Tô Tĩnh Văn mà nói, cócũng được, không có cũng không thành vấn đề, cho nên cô mới cóthể mở miệng xin nó. Nhưng không nghĩ tới Tô Tĩnh Văn lại trực tiếp hỏi sự tình Diệp Mặc, làm cho nàng có chút trở tay không kịp.

- Diệp Mặc đi rồi, hắn hẳn là đã rời khỏi Ninh Hải, đi tới nơi nào, tôi hiện tại cũng không biết, tôi vài ngày nay đã không thấy hắn. Buổi tối tôi và Mộ Mai cũng sẽ rời khỏi Ninh Hải, tôi phải đi Du Châu.

Ninh Khinh Tuyết rất nhanh liền phản ứng lại, nói cho Tô Tĩnh Văn biết mình cũng sắp rời khỏi Ninh Hải.

- Diệp Mặc đã đi rồi? Hắn còn chưa tốt nghiệp mà.

Tô Tĩnh Văn có chút kinh ngạc nói. Tuy nhiên rất nhanh liền phản ứng, từ miệng Tô Mi cô đã biết Diệp Mặc đã tồn tại ở đại học Ninh Hải như thế nào rồi, cho dù học xong bốn năm đại học cũng không có cách nào tốt nghiệp.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên cười cười, không trả lời Ninh Khinh Tuyết, mà là nói thẳng:

- Kỳ thật cái lắc tay đó cũng không tệ lắm, tôi cũng có chút thích. Cô là vợ hắn, chẳng lẽ muốn một cái lắc tay, hắn còn không cho côsao? Nếu cô nói cho tôi biết cô vì sao cần cái lắc tay đó, có lẽ tôi cóthể cho cô một nửa.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên nghe ra sự cố ý trong lời nói của TôTĩnh Văn, tuy nhiên cô vẫn trả lời:

- Cô biết tôi cùng Diệp Mặc kết hôn là vì che dấu tai mắt người khác, chỉ có điều không ngờ tới hiện tại không cần. Thời điểm Diệp Mặc ra đi, cũng không đưa cái gì cho tôi, hơn nữa tôi cảm thấy cólỗi đối với hắn, cho nên,

cho nên...

Ninh Khinh muốn giữ tại chiếc lắc tay nguyên nhân chính là, côbỗng nhiên có chút hâm mộ việc Diệp Mặc tặng cho Tô Tĩnh Văn chiếc lắc tay. Hơn nữa cái lắc tay đó cũng không đẹp, người có tiền như Tô Tĩnh Văn chắc chắn sẽ không thích, nói không chừng đãvứt ở xó nào rồi cũng nên. Nếu Tô Tĩnh Văn không thích, mình xin lại hẳn là cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên nàng đã giấu đi một việc quan trọng đó chính là Diệp Mặc mặc dù không có đưa cái gì cho nàng, nhưng trước khi đi hắn quá vội vàng nên đã đem hòm thuốc nhỏ để lại. Đương nhiên lời này cô sẽ không nói ra, hòm thuốc nhỏ đã thành báu vật của riêng cô.

- Chiếc lắc ở trên tay của tôi...

Tô Tĩnh Văn nói xong lấy xuống chiếc lắc. Cô cảm thấy Ninh Khinh Tuyết sở dĩ cảm thấy rất có lỗi Diệp Mặc, là vì cô lợi dụng Diệp Mặc. Kỳ thật Ninh Khinh Tuyết cũng là một người đáng thương, xem ra Diệp Mặc đối với cô ấy cũng rất tức giận, thời điểm ra đi ngay cảcâu chào hỏi cũng không nói.

- A...

Ninh Khinh Tuyết a một tiếng, cô thật không ngờ, Tô Tĩnh Văn sẽ đem chiếc lắc Diệp Mặc tặng mang ở trên tay của mình, nó làm cho cô có chút trở tay không kịp. Điều này nói rõ cái gì, chứng tỏ TôTĩnh Văn rất thích chiếc lắc tay này, mà không giống như điều nàng nghĩ, căn bản cũng không biết mất đi đâu. Đột nhiên, Ninh Khinh Tuyết trong lòng không ngờ dâng lên một loại cảm xúc khó hiểu, khiến chính cô cũng có chút cảm xúc không rõ là dạng gì.

- Tôi cho cô ba viên ngọc châu nhé, những thứ này đều là Diệp Mặc tự mình làm đấy, tự cô mang về dùng sợi dây luồn vào là được.

Tô Tĩnh Văn nói xong, mở chiếc lắc trong tay mình ra, cầm ba hạt ngọc

đưa cho Ninh Khinh Tuyết.

Nếu buổi trưa, cô không nghe thấy Vân Băng mắng Diệp Mặc trước mặt nàngnếu không nghe được điều Tô Mi nói với nàng, có lẽ côcòn không muốn đem ba hạt ngọc trên chiếc lắc trong tay mình cho Ninh Khinh Tuyết. Nhưng từ lúc bản thân đã trải qua hai chuyện này, cô dường như có một loại cảm giác, hạt ngọc trong tay mình đã không nặng như vậy nữa rồi.

Hiện giờ khi Ninh Khinh Tuyết hỏi đến, cô tháo ba viên cho nàng. Về phần tại sao phải giữ lại ba viên, có lẽ là vì kỷ niệm một phần tình bạn hồn nhiên. Sau khi trở về, có lẽ cô sẽ đem chiếc lắc tay cóba hạt ngọc còn lại cất đi, không mang theo trên tay nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 43

Tiền Này Không Dễ Kiếm

Văn Đông lái xe thật nhanh, ở trên đường quốc lộ vòng qua núi, nếu nhìn ra ngoài xe, nói không chừng sẽ sợ xe rơi vào vách núi bất cứ lúc nào. Nhưng Văn Đông lái xe vừa nhanh lại ổn định, mặc dù rất nhiều xe lên núi thấy chiếc Buick mà Văn Đông lái, đều đứng tại ven đường, sợ hãi cái tên điên này sẽ đụng phải xe của bọn họ.

Văn Đông sở dĩ lái xe nhanh như thế, chính là thấy bộ dạng Diệp Mặc vẫn bình thản không sợ hãi. Hiện tại cô ở quốc lộ vòng qua núi nguy hiểm lại lái xe nhanh như vậy, chính là muốn làm Diệp Mặc giật mình lo lắng, sau đó nói với cô lái chậm một chút. Một khi Diệp Mặc nói như vậy, cô liền lập tức giáo dục hắn một chút, nói đây chưa phải là nhanh, anh còn chưa từng gặp qua tăng tốc độ đấy, lá gan nhỏ như vậy, tôi sẽ chạy chậm một chút.

Nhưng đường núi đã đi qua một nửa mà Diệp Mặc vẫn không nói một chữ. Văn Đông có chút kinh ngạc nhìn phía sau một chút, lại phát hiện Diệp Mặc đang nhắm mắt dưỡng thần, dường như hắn không phải ngồi ở trên một chiếc xe có thể rơi xuống vách núi bất cứ lúc nào, mà là ngồi nhàn nhã ở bên trong một quán cà phê.

Văn Đông hoàn toàn hết chỗ nói rồi, cho dù là không sợ, lái xe bên sườn núi dốc như vậy, hơn nữa vách núi phía dưới còn không có vòng bảo hộ, cũng nên mở to mắt mà chú ý chứ, nhưng hắn không ngờ lại ngủ.

Đây rốt cuộc là thần kinh của hắn khá thô ư, hay là khá tín nhiệm đối với trình độ lái xe của mình? Nhưng hắn sao biết kỹ thuật điều khiển xe của mình tốt như vậy chứ? Trên thực tế trên sườn núi lái xe nhanh như vậy, ngay chính cô cũng có chút kinh hồn táng đảm. Thấy Diệp Mặc không có chú ý

tốc độ xe, Văn Đông lái xe dần dần chậm lại, dù sao ở sườn núi lái xe, nhanh như vậy vẫn rất nguy hiểm, bởi vì sườn núi góc cong rất nhiều. Cô chuẩn bị xuống núi, khi nào lên đường cao tốc sẽ tăng tốc độ.

Nhưng lúc này Diệp Mặc lại mở mắt, thuận miệng hỏi:

- Còn xa lắm không?

Văn Đông nghe Diệp Mặc hỏi, lập tức trả lời nói:

- Khoảng sáu trăm dặm.

- Còn xa mà cô lái chậm như vậy, phải mất bao lâu à?

Diệp Mặc nhíu nhíu mày nói.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Văn Đông thiếu chút nữa lệch tay lái xuống vách núi, bản thân đã cảm thấy mình lái rất nhanh rồi, chẳng lẽ như thế này coi như chậm à? Khó trách người này hoá ra không nói gì, mà còn chê mình chạy quá chậm.

- Đây là sườn núi, đợi lát nữa lên đường cao tốc sẽ lái nhanh một chút.

Văn Đông có chút bất đắc dĩ trả lời.

Cũng may Diệp Mặc cũng không tiếp tục nói về vấn đề tốc độ lái xe của cô, mà lại nhắm mắt dưỡng thần rồi. Nếu không phải trong giọng điệu Diệp Mặc vừa nói có chút bất mãn thật, thì Văn Đông thậm chí còn cho là hắn đang tiêu khiển chính mình.

Lên đường cao tốc, Văn Đông đem tốc độ tăng lên, Diệp Mặc cảm giác xe có chút phiêu, ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, xe này tốc độ mỗi giờ vừa mới 200 cây số thì đã có cảm giác nhẹ nhàng.

Không tới hai giờ đồng hồ sau, Văn Đông cũng đã lái xe tới Đàn Đô. Xe lại không tiến vào nội thành, mà dừng lại trước một biệt thự đơn lập ở vùng ngoại thành.

Diệp Mặc quét nhìn căn biệt thự này một chút, rất có khí thế, bên ngoài biệt thự là một mảng rừng trúc lớn, còn có một hồ nước nhân tạo rất to. Sân trong biệt thự cũng rất rộng rãi, đã dừng bảy tám chiếc xe có rèm che, bãi cỏ phía trước mặt đều có thể làm hai sân bóng. Có thể thấy được người sống ở biệt thự này khẳng định là một kẻ có tiền.

- Anh mang theo cái rương nhỏ kia, cái lớn để tôi mang cho.

Văn Đông nói xong liền xuống xe, cầm chiếc rương lớn ở phía sau cốp xe. Diệp Mặc lại biết trong rương lớn là một bộ súng trường AK, trong rương nhỏ là một ít tư liệu và một mô hình.

Diệp Mặc nhìn quy mô ngôi biệt thự này, bên ngoài thành phố có thể có được một trang viên lớn như vậy, chứng minh chủ nhân của nó chẳng những là người có tiền, hơn nữa còn có đường đi nhất định, bằng không loại tình huống này thật là ít thấy.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lấy từ trong túi đeo lưng ra một chiếc mũ lưỡi trai và chiếc kính râm mang vào, lại cầm lấy một khẩu trang đeo lên. Cuối cùng mới cầm lên chiếc rương mà Văn Đông chỉ.

Văn Đông nhìn bộ dạng cách ăn mặc của Diệp Mặc, miệng giật giật, chung quy không nói gì thêm. Cô không rõ Diệp Mặc tại sao phải làm như vậy, cô nghĩ Diệp Mặc hẳn là có thần kinh thép, bình thường không thể tưởng tượng được tình cảnh bị đuổi giết trả thù. Nhưng Diệp Mặc cố tình làm như vậy, không biết ý nghĩ của hắn là cái gì.

Tuy nhiên Diệp Mặc hóa trang như vậy rất cool, làm cho người ta vừa thấy liền có một loại hương vị nói không nên lời ở bên trong.

- Như vậy cũng không tệ.

Văn Đông thì thào nói một câu, liền cầm chiếc rương lên đi vào biệt thự, xe của nàng cũng không có lái vào.

Cửa biệt thự có hai gã bảo vệ đứng canh cửa, Diệp Mặc nhìn lướt qua. Hai gã bảo vệ vừa thấy Văn Đông vào cũng không có ngăn cản, thậm chí không hỏi một tiếng, đừng nói là kiểm tra, để cho hai người Diệp Mặc và Văn Đông đi vào.

Diệp Mặc bây giờ phạm vi thần thức quá nhỏ, chỉ có thể nhìn thấy 5~6 m xung quanh, thậm chí còn có chút mơ hồ, cho nên hắn cũng không thể kiểm tra căn biệt thự này.

- Ha ha, nghe nói Văn tiểu thư ra khỏi Bắc Sa Anh Hào vẫn như cũ không giảm nha, Cung mỗ chờ đã lâu. Nào, mang trà mời Văn Đông tiểu thư.

Diệp Mặc và Văn Đông vừa mới bước vào đại sảnh, một thanh âm hơi già nua liền vang lên.

- Tôi không cần uống trà, tôi cần lập tức giao dịch, giao dịch xong sẽ lập tức đi ngay, về sau đôi bên không can thiệp chuyện của nhau.

Văn Đông nắm chặt tay, gọn gàng mà linh hoạt nói.

Diệp Mặc nhìn người nói chuyện, độ hơn năm mươi tuổi, tóc có chút hoa râm, nhưng tinh thần dũng mãnh. Trên người có một cỗ sát khí âm u lạnh lẽo, trên mặt tuy rằng mang theo nét tươi cười, nhưng ánh mắt cũng rất sắc bén còn có chút lẩn tránh. Đây không phải một người đơn giản, hơn nữa còn là một tên đa nghi.

Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, người này nhiều nhất cũng chỉ hơn Văn Đông một cấp bậc, thậm chí còn không bằng Văn Đông, hắn không để vào mắt. Cho dù hắn đa nghi hơn nữa, ở thực lực trước mặt cũng là mây bay.

Bên cạnh người này có hai gã đứng bên cạnh, điều bất ngờ chính là, Diệp Mặc và Văn Đông vào cửa lớn không có người đứng gác.

Diệp Mặc vừa thấy người này bộ dáng âm u lạnh lẽo, chỉ biết đây không phải một tên dễ nói chuyện. Cửa không có người đứng gác, tuyệt đối không

phù hợp với khí chất của người này.

Diệp Mặc thần thức quét ra ngoài, quả nhiên lập tức liền phát hiện bốn người khác, ở cửa đứng hai người, hai bên trái phải mỗi nơi ngồi một người. Những người này trong tay đều cầm súng, chỉ có điều người ngồi hai bên trái phải đều có bình phong che đậy. Mà hai tên đứng ở cửa lúc nãy đã trốn ra bên ngoài khi hắn và Văn Đông đi vào.

Bình phong này có người khó trách Văn Đông nhìn không ra, bởi vì ở giữa bình phong có rất nhiều lỗ trong suốt, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy đối diện, hơn nữa phía dưới là ánh sáng.

Diệp Mặc sở dĩ nhìn ra, là bởi vì thần thức hắn có thể quét đến, bình phong này thoạt nhìn mặc dù giống một tấm vải vẽ tranh sơn dầu gì đó, hơn nữa có khoảng trống, nhưng tới gần bên trong một bên là lập thể đấy. Tuy nhiên vị trí xếp đặt lại khéo léo đến dị thường, từ cửa đi tới chỉ có thể nhìn thấy một bình phong bình thường, nếu Diệp Mặc không có thần thức, hắn cũng nhìn không ra.

Tuy nhiên Diệp Mặc không biết trong bình phong này một mặt là trống rỗng, hắn cũng có thể nhìn ra một vài vấn đề, phỏng chừng Văn Đông không có phát hiện, bởi vì bình phong gần cửa bên này phía dưới được cố định trên mặt đất. Có ai đem bình phong trong đại sảnh cố định trên mặt đất không? Đây rõ ràng rất khác lẽ thường.

Đoạn bình phong có không gian kia đúng là bên trong có một người, người này mặc quần áo đều có màu sắc giống với bình phong. Hơn nữa phía trên này cũng mở không ít lỗ, rất khéo léo khiến người vừa tiến vào cửa chỉ nhìn thấy hơn một nửa. Người bình thường thấy vậy thì cho là một bình phong bình thường, hơn nữa có nhìn đối diện cũng sẽ không để ý.

Xem ra khoản giao dịch này của Văn Đông không phải chuyện đơn giản như vậy, năm mươi nghìn tệ, tiền này quả nhiên không dễ kiếm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 44

Ắt Phải Chết

Người đàn ông tự xưng họ Cung lại chậm rãi nói.

- Có thể...

Văn Đông nói xong hai từ này, khuôn mặt biến sắc, lại nói với Diệp Mặc:

- Anh mở chiếc rương ra cho Cung tiên sinh nhìn.

Diệp Mặc thấy sắc mặt Văn Đông thay đổi, biết rằng cô đã phát hiện người trốn bên cạnh. Tuy rằng không biết cô làm sao phát hiện ra, nhưng nếu cô đã phát hiện ra chứng tỏ cô có biện pháp của cô. Chỉ có điều không biết cô phát hiện ra người trốn ở phía sau cửa, hay là người trốn ở trong bình phong.

- Văn tiểu thư, tôi biết cô lợi hại, tuy nhiên cô càng lợi hại, chờ cô đem súng chứa bên trong rương mở ra, lắp ráp, phỏng chừng cũng mất mười mấy giây, mười mấy giây này tôi có thể giết cô rất nhiều lần rồi. Cho nên tôi hy vọng mọi người không nên kích động thì tốt hơn.

Cung tiên sinh nói xong lại ngồi xuống, có chút châm chọc nhìn Văn Đông chằm chằm.

Diệp Mặc cũng có chút kinh ngạc, hắn không biết Văn Đông kiếm đâu ra dũng khí cùng người họ Cung này giao dịch, đây không phải dê vào miệng cọp sao?

- Lời này là có ý gì? Mà Cung tiên sinh phái người cầm súng đứng ở cửa

lại là có ý gì? Chẳng lẽ Cung tiên sinh không muốn nói đạo nghĩa?

Văn Đông không chút khẩn trương nói, dường như đang nói về một chuyện mà không có quan hệ với nàng chút nào.

- Bốp bốp...

Người đàn ông Cung vỗ vỗ tay, nói:

- Văn tiểu thư quả nhiên vẫn lợi hại như trước kia, tuy nhiên giang hồ đạo nghĩa bây giờ thật sự là không đáng giá tiền, vào đi.

Nghe được thanh âm tên họ Cung, hai gã cầm súng ở cửa tiến đến, cầm lấy súng chĩa vào Văn Đông và Diệp Mặc. Vượt ra ngoài dự đoán của Diệp Mặc chính là, bốn người đứng phía sau tên họ Cung tuy rằng trong tay có súng, nhưng chưa giơ lên.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được hoá ra Văn Đông phát hiện hai người ở cửa, tuy nhiên người đứng bên trái phải trong bình phong, cô lại không phát hiện ra. Diệp Mặc thần thức đã tập trung vào ngón tay hai gã ở cửa, chỉ cần ngón tay bọn họ vừa động, hắn liền lập tức né tránh. Hắn bây giờ còn chưa thể tin tưởng mình có thể tránh né viên đạn được hay không, tuy nhiên chưa luyện đến khí tầng ba, hắn phỏng chừng cũng rất nguy hiểm.

Văn Đông dường như không thấy mình bị súng chĩa vào, mà là từ trong túi lấy ra một chiếc máy định giờ, chậm rãi nói:

- Nếu Cung tiên sinh thật sự muốn không để ý đạo nghĩa, Văn Đông tôi cũng sẽ không để ý việc mọi người chết cùng nhau. Không sai, trong rương tôi là có một khẩu súng, nhưng bên trong còn có một quả bom hẹn giờ, uy lực cũng không lớn lắm, tuy nhiên thừa sức đem chỗ này của Cung tiên sinh san bằng, tôi tin Cung tiên sinh chắc có lẽ không hoài nghi uy lực quả bom trong tay tôi.

- Ha ha, Văn tiểu thư thật biết nói đùa, Giang Nghiêm, đi đem đồ vật đưa cho Văn tiểu thư xem, còn các ngươi nữa đem súng thu lại, chẳng lẽ không

biết Văn tiểu thư là khách qúy sao?

Tên họ Cung nói xong, đồng thời bảo hai người ở cửa đem súng thu lại. Y đương nhiên biết Văn Đông đang làm gì, chơi bom đối với nàng mà nói quả thực giống như chơi với pháo.

Văn Đông dường như cũng không có chú ý chuyện này, mà trực tiếp mở rương ra, thời điểm tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào chiếc rương của cô, cô đã khiến mọi người hoa cả mắt với tốc độ lắp súng của mình.

Mặc dù không có tính thời gian, nhưng Diệp Mặc khẳng định thời gian của nàng không vượt quá mười giây đồng hồ. Dù chỉ là vài giây, nhưng vì e dè quả bom Văn Đông mang trên người, hoặc là bởi vì không nhìn thấy Văn Đông mang gì đến, tên Họ Cung sắc mặt biến đổi vài lần, chung quy không lựa chọn khiến bọn thuộc hạ nổ súng.

Diệp Mặc lại biết trong rương Văn Đông tuyệt đối không có bom, bởi vì trước đó hắn đã dùng thần thức quét lướt qua.

Văn Đông vác súng trường đã lắp xong, kéo Diệp Mặc trực tiếp dựa vào phía bên trái sườn, Diệp Mặc cười khổ, trong lòng tự nhủ, tuy rằng cô làm như vậy tránh khỏi đem lưng chìa cho hai người ở cửa, nhưng đây không phải lại đem lưng chìa ra trước mặt những kẻ đứng sau tấm bình phong sao?

Quả nhiên khóe miệng tên họ Cung lộ ra nụ cười, gật gật đầu đối với gã cầm chiếc rương đứng bên cạnh hắn.

Người này cầm rương mở ra, đi tới đem rương cho Văn Đông bên này xem. Diệp Mặc đã thấy rõ, là một rương chứa đầy đô la Mỹ. Phỏng chừng có hơn một triệu.

Trong lòng thầm mắng Văn Đông keo kiệt, cô ta có hơn một triệu đô la Mỹ, không ngờ chỉ cho hắn mấy chục ngàn phí trốn chạy, còn khiến hắn bị họng súng chĩa vào. Tuy nhiên Diệp Mặc lại cũng mở rương ra, đem rương nhắm ngay tên họ Cung, đồng thời tay nắm lấy một khối gỗ vụn ở phía sau

lưng ghế bên cạnh, chia khối gỗ vụn trong tay làm thành tám miếng, trong đó một miếng trực tiếp hướng phía sau mặt đánh tới. Vụn gỗ chuẩn xác xuyên qua lỗ nhỏ trên bình phong, bắn vào người trốn sau bình phong, người đó ngay cả tư thế cũng không thay đổi đã bị giết chết.

Không ai thấy động tác của hắn, vụn gỗ trong tay Diệp Mặc vẫn ẩn chứa chân khí, đánh vào mặt sau người nọ, trực tiếp đâm xuyên qua ấn đường của y, đóng kín thanh đới của hắn. Đối với người muốn tính mạng của mình, Diệp Mặc chưa bao giờ lưu tình.

Sau khi bắn chết người đó, Diệp Mặc cố ý đi vào giữa, bằng không cách quá xa, thần trí của hắn không thể quan sát đối phương tỉ mỉ. Thấy Diệp Mặc đi vào giữa, tuy rằng không nghĩ đi theo, nhưng Văn Đông cũng đành bám gót phía sau Diệp Mặc.

Tên cầm đô la Mỹ trong tay, đi đến trước mặt Diệp Mặc nhìn chiếc rương của Diệp Mặc. Văn Đông cũng một tay cầm súng, một tay cầm mấy xấp đô la Mỹ nhìn nhìn.

Sau khi nhìn đồ vật bên trong cái rương của Diệp Mặc, tên kia liền gật gật đầu.

Tên họ Cung cười cười nói:

- Được, cứ như vậy...

Nói xong không ngờ xoay người rời đi.

Diệp Mặc thần thức lập tức liền quét đến ngón tay phải bóp cò của người phía dưới tấm bình phong đối diện, cùng một thời gian, trong tay Diệp Mặc còn lại bảy khối vụn gỗ đã bay ra ngoài, và kéo Văn Đông dời mấy thước. Diệp Mặc không hiểu vì sao người này không sợ bom, tuy nhiên cũng rất có thể thời điểm Văn Đông mở rương ra đã bị hắn mượn dụng cụ gì để kiểm tra rồi, Văn Đông này thật đúng là lên mặt.

Thời điểm tên họ Cung nói xong rồi, Văn Đông cảm giác không đúng,

liền lập tức giơ súng lên, nhưng trong nháy mắt, cô bị Diệp Mặc lôi đi.

Văn Đông không rõ tại thời điểm nguy hiểm này, Diệp Mặc vì sao lại kéo mình rời khỏi đây, vài tiếng súng chát chúa vang lên, lập tức liền phản ứng lại, người đang trốn ở đối diện. Không chút nghĩ ngợi Văn Đông liền giơ súng trong tay lên, muốn phản kích, nhưng cô phát hiện ngoại trừ tên Cung tiên sinh kia còn đứng đó thì không có bất kỳ người nào có thể đứng.

Đây là chuyện gì vậy, nhưng nhìn hai người cạnh cửa và bốn người bên cạnh tên họ Cung, ấn đường đều có vết tích chảy máu, Văn Đông lập tức hiểu ra, những người này đều do Diệp Mặc giết.

Nhìn lầm rồi, đây là phản ứng đầu tiên của Văn Đông, Diệp Mặc quả nhiên không phải người thường. Hắn không ngờ ở thời gian ngắn như vậy mang mình né khỏi đấu súng, còn giết ít nhất là bảy người. Nếu Diệp Mặc không kéo cô, cô chắc chắn sẽ tránh đạn của sáu người đối phương ở phía trước, nhưng cô tuyệt đối trốn không thoát viên đạn phóng tới từ bình phong đối diện.

Trời ạ, hắn rốt cuộc là ai, không ngờ lợi hại như thế? Văn Đông kinh hãi, lập tức phát hiện bình phong đối diện có vết máu chảy xuống, vừa rồi tiếng súng cũng là từ đối diện truyền đến, Văn Đông lập tức biết đối diện quả nhiên có người, hơn nữa người này lại bị Diệp Mặc giết.

Nghĩ đến đối diện có người Văn Đông lập tức xoay người nhìn lại, quả nhiên mặt sau bình phong cũng có vết máu chảy xuống. Lập tức phía sau lưng Văn Đông mồ hôi lạnh túa ra, nếu không phải Diệp Mặc, cô đã chết cũng không biết là chết như thế nào, hai người ẩn núp dùng súng chỉa về phía nàng, cô không ngờ không phát hiện ra, khó trách cô sau khi đi vào luôn cảm thấy có chút kinh hãi, hóa ra là như vậy. Cho dù là cô có thể kéo vài cái đệm lưng thì như thế nào?

Lại là tiếng hai bước chân nhẹ nhàng và khéo léo, Diệp Mặc đã nghe thấy, hắn đang chuẩn bị tiếp tục dùng vụn gỗ giết người, Văn Đông đã nâng súng lên, hai tiếng súng vang lên liền kết thúc trận đấu.

Diệp Mặc âm thầm gật đầu, Văn Đông tuyệt đối không thể nghe thấy tiếng bước chân giống như hắn, nhưng cô có thể phát hiện được người tiếp cận, chứng tỏ nàng là một tay già đời.

Tên họ Cung không thể tin được nhìn chằm chằm Văn Đông, sắc mặt có chút tái nhợt. Cũng là bởi vì y biết Văn Đông tự phụ, mới thiết lập một ván ắt phải chết này, không ngờ toàn quân bị giết rồi. Sớm biết rằng quả bom của cô là giả, sớm giết cô thì tốt rồi.

- Cung Hội Sơn, ông sẽ không vì một triệu đô la Mỹ mà giết tôi, chẳng lẽ ông muốn diệt khẩu?

Văn Đông sắc mặt lập tức cũng trở nên khó coi, cầm khẩu súng trường trong tay tới gần tên họ Cung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 45

Ai Cút

Ông diệt khẩu tôi có tác dụng gì không? Chẳng lẽ ông không biết đối với thứ này toàn bộ thế giới đều biết đến rồi ư, đồ ngu.

Văn Đông châm chọc nhìn tên họ Cung nói.

- Cô không nên kích động, Văn Đông, muốn giết cô không là ý của tôi, là...

Cung Hội Sơn không kịp nói ra ai bảo y giết Văn Đông, bởi vì Văn Đông đã nổ súng.

- Tôi không cần biết.

Văn Đông sắc mặt khôi phục bình thường, một phát bắn chết Cung Hội Sơn.

Diệp Mặc nghĩ đến việc Văn Đông sẽ hỏi lai lịch của mình, dù nàng hỏi, Diệp Mặc cũng sẽ không nói, hắn tới nơi này chỉ là vì năm mươi nghìn tệ, chỉ là không nghĩ đến tiền này khó lấy như vậy, nếu không phải hắn cẩn thận, nói không chừng cũng sẽ bị hủy ở trong này.

Nhưng không nghĩ tới Văn Đông cũng không hỏi cái gì, mà là nói với Diệp Mặc:

- Chúng ta đi thôi, vừa rồi giết hai người hẳn là bảo vệ cửa, nơi này phỏng chừng đã không có người. Tôi thả quả bom cho nổ nơi này.

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ cô mà có bom ư?

Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi, Văn Đông đã từ hông gỡ ra một chùm bom. Cô không ngờ thật sự mang theo bom, hơn nữa còn là dắt bên hông, điều này nói rõ đồng hồ hẹn giờ cô cầm lúc nãy cũng là thật. Người phụ nữ này là người điên, nếu cô cho nổ bom, mình chẳng phải là...

Diệp Mặc tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng hắn không nói nhiều, cảnh tượng nguy hiểm mình thấy nhiều rồi, lúc này đây cũng không cần quan tâm nhiều.

Xe chạy ra khỏi ngôi nhà đó tầm hai mươi phút thì một tiếng nổ kinh thiên khiến Diệp Mặc thậm chí còn có thể nghe thấy.

- Anh đi Quế Lâm, vì sao không ngồi máy bay?

Văn Đông trầm mặc thật lâu sau mới hỏi, cô hiện tại đã biết Diệp Mặc không phải người tầm thường. Điều này cũng giải thích vì sao từ lúc bắt đầu đến càng về sau Diệp Mặc biểu hiện đều rất điềm tĩnh, hiện tại Diệp Mặc không nói lời nào, cô đương nhiên hiểu được Diệp Mặc trong lòng khó chịu. Hơn nữa nếu như không có Diệp Mặc, hôm nay cô cũng sẽ cùng những người này đồng quy vu tận, căn bản là không thể sống sót.

Cô cũng không sợ chết, nhưng cô chết thì số tiền này không có cách nào dùng vào mục đích thực tế, cô không cam lòng. Tuy rằng cô không nói ra, nhưng nội tâm đối với Diệp Mặc lại rất cảm kích.

- Không có chứng minh thư.

Diệp Mặc trả lời đơn giản, không cần nói hắn không có chứng minh thư, cho dù hắn có chứng minh thư, nói không chừng hắn cũng không dám dùng.

Tống Thiếu Văn chính là do hắn giết, mà hắn cũng mất tích vào đêm hôm đó, Tống gia sớm hay muộn sẽ tra được trên đầu của hắn, điểm này, Diệp Mặc đã sớm biết. Dùng chứng minh thư mua vé máy bay, chẳng phải là cho Tống gia manh mối, hiện tại hắn còn không có năng lực cùng Tống gia trực tiếp đối thoại.

Sau khi tay của Uông Bằng lành, hắn liền nổi lên lòng cảnh giác, cao thủ thế giới này không phải chỉ có một mình hắn.

Lại trầm mặc một hồi, Văn Đông nói:

- Lần này cảm ơn anh rồi, không có anh, tôi nói không chừng đã mất mạng rồi. Vốn năm mươi ngàn kia cho anh quá ít, nhưng những số tiền này cũng không phải tôi dùng, là có tác dụng khác. Cái rương có trang bị mô hình anh lấy đi, vật kia rất đáng tiền, với thân thủ của anh hẳn là có thể bảo vệ nó, không nên hỏi tôi là vật gì, tôi biết cũng không nhiều.

- Nhưng nếu như anh tin tưởng ta, còn ba giờ là có thể tới Hồ Dương, Hồ Dương là một vùng núi khá chếch, ở nơi đó tôi có thể giúp anh làm một tấm chứng minh thư, hơn nữa là đồ thật.

Đối với cái gì mô hình tư liệu kia, Diệp Mặc thật không để ở trong lòng, vài thứ kia, hắn muốn hay không căn bản là không sao cả. Nhưng chứng minh thư thứ này quả thật rất cần thiết, hiện tại Văn Đông không ngờ có thể giúp hắn làm một tấm chứng minh thư thật, hắn đương nhiên đồng ý, vội vàng nói:

- Tôi tin, đương nhiên tin, tôi đang cần một tấm chứng minh thư.

Về phần thù lao và những thứ khác, Diệp Mặc có năm mươi ngàn tệ đã đủ rồi, hắn đối với tiền không xem trọng, chỉ cần đủ dùng là tốt rồi. Đô la Mỹ là Văn Đông cho hắn, hắn cảm thấy sử dụng rất phiền toái, còn phải đi đổi.

Văn Đông đối với Diệp Mặc nổi lên thiện cảm, người này chẳng những bản lĩnh lớn đến thái quá, hơn nữa còn dễ nói chuyện, đối với tiền cũng không xem trọng, lấy thân thủ của hắn, muốn giết mình, cướp tiền trên người cô căn bản là đơn giản giống như ăn cơm uống nước. Nhưng Diệp Mặc từ khi bắt đầu đến bây giờ, cho tới bây giờ đều không có liếc mắt một cái đến hòm tiền của mình. Thậm chí không để ý đến thù lao chỉ có năm mươi ngàn tệ tiền, lại phải mạo phiêu lưu lớn như vậy.

Từ đầu đến cuối, Diệp Mặc đều không hỏi cô là ai, đang làm gì, đi nơi nào, giống như hắn là một người đi ngang qua đường, có lẽ hắn đúng là một người đi ngang qua. Nhưng hắn tuyệt đối không phải một người đi ngang qua bình thường.

- Anh có điện thoại không?

Văn Đông nổi lên tâm tư muốn kết giao với Diệp Mặc.

- Không có, tôi thích yên lặng.

Lời nói Diệp Mặc khiến Văn Đông hiểu được, hắn không thích kết giao với người khác.

Văn Đông không nói gì nữa, cô không muốn làm một người phụ nữ chán ghét.

Ba giờ sau, xe đến Hồ Dương, Diệp Mặc tiến vào một khách sạn nhỏ, mà Văn Đông chụp một tấm ảnh của Diệp Mặc liền đi ra ngoài. Văn Đông ngày hôm sau lúc trở lại đã là ba giờ chiều.

Tuy nhiên cô quả thật không có khoác lác, chứng minh thư của Diệp Mặc đã làm xong, tên gọi vẫn là Diệp Mặc, tuy nhiên chỗ ở là Hồ Dương một chốn nông thôn. Diệp Mặc cũng không để ý, ở cái thế giới này, người gọi tên Diệp Mặc nhiều lắm. Văn Đông giao cho Diệp Mặc năm mươi ngàn tệ, còn đem cái rương chứa văn kiện và mô hình cũng cho Diệp Mặc, cô nói cái này đã không còn hữu dụng đối với cô nữa rồi.

Diệp Mặc thấy thứ này cũng không nặng, cái rương vẫn như cũ, tìm một cái túi nhựa, đem đồ vật này đặt vào, nhét vào trong túi đeo trên lưng của mình rồi cùng Văn Đông cáo biệt.

...

Đêm hôm đó Diệp Mặc ngồi xe tới một thành phố Hàm Sơn ở phía Nam của tỉnh Hồ Trung. Hàm Sơn là thành phố nằm giáp ranh giữa tỉnh Hồ Trung

và tỉnh Tương Hoài, mà Tương Hoài lại liền với tỉnh Quý Nam. Quý Tương đại lĩnh xuyên Hồ Trung, Tương Hoài, Quý Nam là ba tỉnh lớn, thuộc một dãy núi chính của Hoa Hạ.

Diệp Mặc muốn đi Quế Lâm thuộc tỉnh Quế Nam, hắn bây giờ đang ở Hàm Sơn, nhất định phải đi qua tỉnh Tương Hoài mới có thể tiến vào Quế Nam, sau đó lại đến thành phố phía nam của Quế Nam chính là Quế Lâm.

Sau khi tới Hàm Sơn Diệp Mặc trên đường đi bắt đầu không phải gấp gáp. Dù sao nơi này cách Ninh Hải đã mấy ngàn dặm, cho dù là Tống gia biết Diệp Mặc giết Tống Thiếu Văn, cũng tạm thời không thể đến nơi đây. Hơn nữa theo Diệp Mặc thấy, khi Tống gia chạy xe BMW tới được Ninh Hải, lại từ Ninh Hải tra ra tin tức hắn đã mất tích, cũng cần một khoảng thời gian.

Ở Hàm Sơn ở một đêm, ngày hôm sau Diệp Mặc đi ra ngoài mua ít đồ ăn, hắn muốn thay đổi một bộ quần áo mới trên người mình. Vì phòng ngừa bị người khác lại dùng súng chỉa vào, Diệp Mặc đi vào một cửa hàng ngũ kim mua một bao đinh sắt, đinh sắt rất nhỏ, một bao có mấy trăm cái. Đối với người khác mà nói dùng đinh sắt làm ám khí rất thái quá, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói lại đủ rồi.

Mua xong đinh sắt, Diệp Mặc lại tùy ý đi dạo ở trong chợ, Diệp Mặc phát hiện quần áo nơi này đều rất đắt, đều là các cửa hàng với thương hiệu nổi tiếng. Đối với Diệp Mặc mà nói, y phục của hắn chỉ cần có thể mặc, thoạt nhìn phù hợp cơ thể hắn là được, đối với thương hiệu hắn luôn luôn không để ý. Chẳng lẽ thương hiệu tốt, còn có thể tốt hơn so với quần áo Tu Chân giới luyện chế. Hơn nữa, hắn cũng không có bao nhiêu tiền.

Diệp Mặc với y phục như vậy cứ đi dạo trong các cửa hàng quần áo với những thương hiệu nổi tiếng, đương nhiên không ai ngước lên nhìn hắn.

Cũng may Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn đang muốn đi ra ngoài. Lại thấy một gã áo mũ chỉnh tề, đưa tay lấy cái ví của một người trung niên đang kẹp ở cánh tay, mà người đàn ông trung niên này lại đang gọi điện

thoại, thần sắc có chút gấp, ông ta không phát hiện mình đang bị tên kia trộm đồ.

Tên trộm? Chiếc ví mà người trung niên này kẹp ở trong cánh tay là da thật đấy, tên trộm này làm thế nào mới có thể làm rách nó? Thời điểm Diệp Mặc đang tò mò chăm chú nhìn, bên cạnh có một gã thanh niên cũng áo mũ chỉnh tề đi đến trước mặt Diệp Mặc, hạ giọng nói:

- Tiểu tử, nhìn nữa tao móc mắt mày, cút cho tao.

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lùng, giơ chân lên một cái, liền đá vào trên mặt người thanh niên bảo hắn cút này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 46

Thị Trấn Lưu Xà Ở Biên Giới

Người thanh niên này bị Diệp Mặc đá trúng, bay lên, trực tiếp đã rơi vào trên mặt thùng rác. Xem bộ dạng y ngồi trên thùng rác, nếu không phải cái mũi và miệng đang chảy máu, còn khiến người ta cho là y tự mình ngồi lên đấy.

Diệp Mặc bên này động tác lập tức kinh động đến mọi người, người đàn ông trung niên đang nói chuyện điện thoại xong cũng xoay người, ông quay người lại liền lập tức phát hiện tên trộm phía sau. Tuy nhiên tên trộm kia thấy người trung niên nhìn y, lại không thấy kinh hoảng chút nào, mà là thu hồi con dao nhỏ kẹp trên ngón tay, xoay người cùng hai thanh niên khác gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Ngoài tên thanh niên bị Diệp Mặc đá lên thùng rác kia, bọn họ không ngờ tổng cộng là bốn người.

- Tiểu tử, mày muốn chết. Lên, đánh hắn đi.

Một gã thanh niên cầm dao găm, một tiếng gầm lên đi đầu liền xông về phía Diệp Mặc. Còn lại hai người cũng không chút lựa chọn xông về Diệp Mặc, chỉ có tên ngồi trên thùng rác, trên mặt còn chảy máu trong lòng là vô cùng hoảng sợ.

Hắn đương nhiên biết mình sao lại thế này, người trẻ tuổi kia một cước đá lên trên mặt y, không ngờ khiến y không tự chủ được bay lên ngồi ở trên mặt thùng rác. Việc này nghĩ cũng không dám nghĩ, dường như có một loại lực lượng đưa y lên. Nếu Diệp Mặc đá vào lồng ngực của y, mới khiến cho y bay lên, có lẽ y sẽ không có kinh hãi như vậy.

Nhưng y lập tức liền phản ứng lại, người thanh niên này tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể trêu chọc, nhưng y muốn gọi đồng bọn dừng lại thì đã muộn, bởi vì đồng bọn của y đã xông tới.

Người trung niên dường như hiểu rõ, người trẻ tuổi kia hẳn là thấy tên trộm trộm ví tiền của ông, bị đồng lõa của tên trộm trả thù. Mặc dù có lòng đi lên giúp một chút, bất đắc dĩ chính ông lại không biết công phu gì, thời điểm đang muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, thì một cảnh tượng xuất hiện khiến ông không thể tin được.

Người trẻ tuổi kia lại một cước bay lên, đem tên cầm dao găm đá bay, hơn nữa dao găm của y không biết như thế nào cắm ở trên đùi của mình. Cái này cũng chưa tính, nơi tên cầm dao găm bay tới chính là trên đầu tên đang ngồi trên thùng rác kia.

Sau đó ông ta lại thấy người trẻ tuổi kia bay người lên một cú xoáy chân, đem hai gã thanh niên khác, bao gồm tên thanh niên muốn trộm tiền ông, cùng nhau đá bay. Hai tiếng răng rắc vang lên, cũng không biết đá gãy cái gì, chỉ biết là hai gã tên trộm kêu thảm thiết một tiếng, cùng bị đá đến phía trên thùng rác, bốn người tạo thành một đống người, đem thùng rác đè rơi xuống đất, phát ra một tiếng 'cạch'.

Người trung niên hớp một ngụm khí lạnh, nếu ông không phải tận mắt nhìn thấy động tác của Diệp Mặc, mà là nhìn thấy trong video, ông khẳng định nghĩ đây là kỹ thuật do máy tính làm, đây quả thực giống như đóng phim.

- Cặn bã.

Diệp Mặc bỏ lại hai chữ nghênh ngang rời đi, người đứng nhìn xung quanh lúc này mới phản ứng lại. Nhìn bốn tên trộm nằm trên đất, không ngờ đều vỗ tay. Dù sao tên trộm này cũng không nhúc nhích được rồi.

Bốn người dường như cũng biết nếu cảnh sát đến đây sẽ không tốt, nên giãy dụa đứng lên, cũng không để ý vết máu trên người, một đám dắt díu lấy

nhau đi ra ngoài.

- Vị bằng hữu kia xin dừng bước, vừa rồi cảm ơn cậu.

Người trung niên kia đuổi theo đến đường lớn gọi Diệp Mặc, liên tục cảm ơn.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Cũng không có gì, tôi cũng không phải cố ý giúp ông, là đám người cặn bã này chủ động trêu chọc tôi.

Nói xong xoay người lần nữa muốn đi.

- Là như vậy, tôi gọi là Trác Ái Quốc, tôi muốn mời cậu ăn một bữa cơm, không biết bằng hữu có nguyện ý hay không?

Thấy thân thủ Diệp Mặc như thế, Trác Ái Quốc lập tức liền nổi lên tâm tư.

- Không có hứng thú.

Diệp Mặc chỉ có ở lại Hàm Sơn này một đêm, ngày mai sẽ rời đi. Người này mời hắn ăn cơm nhất định là có chuyện gì, việc gì cũng không quan trọng bằng việc hắn đi Quế Lâm tìm chỗ tu luyện.

Thấy Diệp Mặc xoay người muốn đi, Trác Ái Quốc có chút nóng nảy, vội vàng đuổi theo nói:

- Là như vậy, cậu chỉ cần cùng tôi đi Quế Lâm, thù lao bao nhiêu tiền cậu cứ nói.

Theo Trác Ái Quốc thấy, cách ăn mặc quần áo của Diệp Mặc không giống như kẻ có tiền, nếu dùng tiền để đả động hắn là không còn gì tốt hơn. Nhưng ông không biết nếu Diệp Mặc không phải vừa lúc muốn đi Quế Lâm, mà trên người bây giờ có hơn năm mươi ngàn tệ, cho dù Trác Ái Quốc xuất ra một triệu hắn cũng sẽ không động lòng.

Quế Lâm? Diệp Mặc dừng bước, nơi hắn muốn đi cũng chính là Quế Lâm, nếu như là tiện đường lại có tiền, hắn cũng không phải để ý, tuy nhiên nếu giống như cô gái tên Vạn Đông kia, khiến hắn đi làm cái chuyện nguy hiểm, vậy miễn đi. Tuy rằng hắn không sợ, nhưng cũng không muốn gặp một người, liền bị kéo đi làm tay đấm. Dù sao hiện tại hắn có chứng minh thư, cũng không sợ mua không được vé máy bay.

- Được rồi, đi nói chuyện.

Diệp Mặc nghĩ thầm rằng tối nay cũng đi không xong, đi nói chuyện cũng tốt.

Hai người tìm một quán café yên tĩnh ngồi xuống, Trác Ái Quốc trực tiếp nói thẳng:

- Kỳ thật tôi chỉ là lâm thời muốn đi Quế Lâm có chút việc gấp, chính là đi tới chỗ Đầu Xà của thị trấn Lưu Xà trao đổi một thứ. Chỉ có điều Lưu Xà cái chỗ kia còn phải đi qua Quế Lâm, hơn nữa nơi đó thật sự là rất rối loạn.

- Vốn tôi ở chỗ này chờ người tới cùng đi với tôi, nhưng thấy thân thủ bằng hữu so với người của tôi lợi hại hơn nhiều, nếu cậu nguyện ý đi theo tôi đến Quế Lâm, thù lao cậu có thể nói. Lưu Xà kỳ thật đã không thuộc về Quế Lâm rồi, nếu tôi xuốngtừ sân bay Điền Lĩnh của Quế Lâm, còn phải ngồi mấy giờ ô tô mới có thể đến Lưu Xà.

- Cậu biết đấy từ Hàm Sơn trực tiếp bay đến Quế Lâm là không có bất cứ vấn đề gì, nhưng Lưu Xà gần biên giới một số quốc gia, lại là chỗ ở dân tộc thiểu số. Nói trị an loạn, kỳ thật không có trị an.

Nói xong Trác Ái Quốc rất chờ mong nhìn Diệp Mặc, có một câu ông còn chưa nói, cái chỗ kia căn bản chính là nơi tụ tập thổ phỉ lang thang và kẻ liều mạng của các quốc gia, giết người ẩu đả gần như mỗi ngày đều có.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn chỉ biết đi Quế Lâm, nghe nói Quế Lâm là thành phố biên giới, nếu bị Tống gia phát hiện, hắn bất cứ lúc nào cũng có

thể xuất cảnh. Lưu Xà nơi này hắn chưa từng nghe nói qua, hơn nữa nghe Trác Ái Quốc nói Lưu Xag gần với đường biên giới, về phần hỗn loạn hay không, hắn căn bản cũng không để ở trong lòng.

Nghĩ một lát Diệp Mặc nói:

- Là như vậy, kỳ thật tôi cũng muốn đi Quế Lâm, tôi đi Quế Lâm chính là muốn tìm một cơ hội phát triển. Nhưng tôi cũng là lần đầu tiên đi Quế Lâm, nghe ông nói Lưu Xà càng gần đường biên giới, như vậy tôi nghĩ Lưu Xà nơi đó cơ hội phát triển hẳn là lớn hơn nữa. Về phần thù lao, tôi không cần, nếu ông ở Lưu Xà có chỗ quen thuộc, lưu ý cho tôi một chút là được.

Trác Ái Quốc nghe Diệp Mặc nói xong, liên vội vàng khoát tay nói:

- Ngàn lần không nên tới Lưu Xà để phát triển, nếu cậu muốn buôn bán hay những thứ khác vẫn nên ở lại Quế Lâm. Quế Lâm tôi cũng có người quen, hơn nữa tôi có một căn nhà, hiện tại cũng không dùng được, hoàn toàn có thể tặng cho cậu. Tôi đi Lưu Xà là không còn cách nào mới đi, có sự lựa chọn khác tôi tuyệt đối sẽ không đi tới đó.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Gặp nguy hiểm mới có kỳ ngộ, tôi đã quyết định đi Lưu Xà rồi.

Thấy Diệp Mặc tâm ý đã quyết, Trác Ái Quốc cũng không khuyên bảo nữa, dù sao Diệp Mặc là cao thủ. Lập tức nói:

- Không có vấn đề, ở Lưu Xà tìm một chỗ tôi vẫn có thể đấy.

Trác Ái Quốc trong lòng hiểu được, Lưu Xà chỗ đó ông nghe nói qua, tuy rằng rất đen, nhưng chỉ cần có tiền mở đường, vẫn là có thể nói chuyện đấy.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Tôi làm kinh doanh có chút phi pháp, địa điểm phải càng hẻo lánh càng

tốt.

Trác Ái Quốc há miệng thở dốc, cuối cùng không nói ra, ông dựa vào kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn kinh doanh, đương nhiên nhìn ra Diệp Mặc không phải hạng người gian xảo, nhưng lời hắn nói đều có chút hương vị xã hội đen.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 47

Hóa Ra Là Như Vậy

Đại học Ninh Hải.

Vân Băng mấy ngày nay tỏ ra hết sức bực bội, cô để ý thấy đã rất lâu không thấy bóng dáng Diệp Mặc đâu. Vốn dĩ hắn cũng thường xuyên không lên lớp, thế nhưng bình thường còn hay thấy hắn ngồi trong thư viện, vậy mà mấy ngày nay thì thật lạ, chẳng biết tên này đang chui rúc ở xó xỉnh nào nữa.

Vốn tưởng Diệp Mặc đã lặng lẽ biến mất, từ giờ cô có thể thoái mái mà làm những việc mình muốn. Thế nhưng hôm đó Trịnh Văn Kiều và học trưởng của cô đã bị đánh cho đần độn cả người, trong lòng cô không khỏi cảm thấy áy náy.

Tên khốn khiếp ấy đã trông thấy hết cơ thể của mình rồi, mà còn chẳng biết hắn là đã sờ mó gì chưa, tức nhất là giờ hắn lại còn dám lên mặt với mình nữa. Cứ nghĩ tới chuyện này là Vân Băng lại tức không chịu được. Có lẽ trường Ninh Hải này không thích hợp để cô tiếp tục ở lại rồi, quay về Yến Kinh vẫn là tốt nhất.

Nghĩ tới chuyện rời khỏi Ninh Hải, cô thở phào một cái. Đúng rồi, lẽ ra mình nên đi khỏi chỗ này từ lâu rồi mới phải.

Trở về nhà, việc đầu tiên mà Vân Băng làm không phải là nấu cơm mà là thu dọn đồ đạc, thu dọn xong thì lại quét dọn nhà cửa.

Sao trong phòng tự nhiên lại xuất hiện một tấm thẻ SD? Vân Băng nhặt tấm thẻ nặng 8g bị vứt bên góc tường lên, ngẫm nghĩ một lúc. Cô trước nay chưa bao giờ dùng thẻ SD cả. Thế rồi chợt nhớ ra chiếc máy ảnh bị đập nát,

hôm đó sau khi Diệp Mặc đi khỏi thì cô phát hiện ra trong phòng mình có một chiếc máy ảnh kĩ thuật số đã bị đập vỡ tan tành, những thứ bên trong ấy cũng bị hư hết nên cô cũng không suy nghĩ gì thêm.

Bây giờ còn lại một tấm thẻ SD thì chắc chắn là của chiếc máy ảnh đó không sai. Chiếc máy ảnh thì đã vỡ rồi, nếu hôm nay không dọn dẹp nhà cửa thì cô đúng là không biết vẫn còn một tấm thẻ còn sót lại ở đây.

Vân Băng mở laptop ra, cắm thẻ SD vào. Bên trong có một đoạn băng video, Vân Băng liền kích chuột mở thử ra xem.

- Kiều thiếu gia, tôi đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Đó là tiếng của vị học trưởng hôm đó đã đưa đồ uống cho cô.

- Bắt đầu đi, lát nữa phải quay cận cảnh một chút. Mọi tình tiết đều phải ghi lại, nhất là phải lột tả được sự lẳng lơ của con đàn bà này. Tôi không tin có băng ghi hình trong tay rồi cô ta còn gan lì không chịu thỏa hiệp.

Hình ảnh xuất hiện trên màn hình, bất ngờ thay lại là Trịnh Văn Kiều.

Vân Băng tức run người, và điều làm cô càng tức hơn là quần áo trên người lại do chính cô cởi ra. Vân Băng lập tức hiểu ra mọi chuyện, nhất định là hôm đó cô đã bị chuốc say, trong thứ đồ uống mà tên học trưởng kia đưa cho chắc chắn có bỏ thuốc mê. Trên màn hình hiện ra hình ảnh Vân Băng đang nửa tỉnh nửa mê, mặt đỏ bừng lên, ánh mắt như si dại, áo trước ngực đã phanh ra gần hết. Có thể thấy, dược tính của thuốc mê mà cô uống phải vô cùng lợi hại.

Giữa lúc đang cảm thấy vô cùng bối rối thì trên màn hình hiện ra hình ảnh cánh cửa phòng cô bị bật tung ra, tiến vào là Diệp Mặc bấy giờ đang dùng khăn che mặt. Đến đây, Vân Băng mới thở phào nhẹ nhõm, càng về sau cô càng hiểu ra vấn đề.

- Anh bạn, cậu muốn gì? Chúng ta thỏa thuận một chút nhé. Chúng tôi chơi đùa xong có thể cho cậu vào hưởng thụ một chút. Đây là loại gái cực

phẩm đấy...

Trịnh Văn Kiều vừa nói vừa chăm chăm nhìn Diệp Mặc đầy cảnh giác, đồng thời nhanh chóng chỉnh lại quần áo khi nãy chưa cởi hết.

- Cặn bã!

Diệp Mặc chỉ thốt ra hai chữ rồi giơ chân lên tung một cước vào Trịnh Văn Kiều.

Kế tiếp là hình ảnh lập loè không rõ ràng, sau đó cô chỉ thấy trên màn hình xuất hiện cảnh tên học trưởng kia và Diệp Mặc đang đánh nhau. Chỉ mấy giây sau thì đoạn băng kết thúc.

Mặc dù vậy, Vân Băng cũng đã có thể đoán ra phần nào sự việc. Có lẽ là Diệp Mặc trông thấy hai tên kia bắt mình đi thì đã lặng lẽ bám theo rồi xử lí chúng ở đây. Cánh cửa này là do Diệp Mặc đá hỏng, nhưng âu cũng là để cứu mình. Còn về việc sau đó Diệp Mặc đã ép thuốc mê ra khỏi người cô như thế nào, Vân Băng không hề hay biết. Dù sao cũng có thể yên tâm là chắn chắn hắn không làm gì bậy bạ có lỗi với cô.

Thảo nào hôm sau Trịnh Văn Kiều và cái tay học trưởng kia lại trở nên đần độn như vậy. Lại còn bị phát hiện đang trần như nhộng ở giữa quảng nữa chứ, thì ra tất cả đều là do Diệp Mặc làm.

Thì ra cô đã trách lầm hắn. Hôm đó nếu không có Diệp Mặc, hậu quả ra sao cô thật không dám tưởng tượng. Có lẽ ngoài việc tự sát ra cô cũng chẳng biết làm thế nào nữa. Tên Trịnh Văn Kiều này thật quá nham hiểm, có điều rốt cuộc thì mình đã làm gì đắc tội với y cơ chứ?

Vân Băng lại nghĩ, bây giờ đã không còn là chuyện của người khác nữa mà liên quan trực tiếp đến Diệp Mặc. Hắn đã ra tay cứu mình như thế, mình lại lấy oán báo ân, thật là xấu hổ! Cô tự cảm thấy mình đúng là đã nhìn người bằng nửa con mắt. Cô vốn là một người ân oán phân minh, đã biết sai rồi thì phải lập tức tìm Diệp Mặc để tạ lỗi, rồi phải cám ơn cậu ta đã cứu

mạng mình như vậy.

Nhưng vì sao Diệp Mặc không đem chân tướng sự việc nói rõ cho mình? Vân Băng nhớ lại, hôm đó khi Diệp Mặc đang lau mồ hôi trên mặt, cô chỉ tỉnh lại một chút rồi lại lịm đi. Diệp Mặc có lẽ cũng không biết là cô đã tỉnh dậy và phát hiện hắn đang ở đó. Vả lại chuyện này còn có dính líu tới con trai của Phó thị trưởng, chắc hắn sợ mình sẽ gặp phải áp lực tâm lí. Chuyện này mà bị tiết lộ ra ngoài thì người chịu thiệt thòi đầu tiên không ai khác chính là mình rồi.

Hơn nữa, với ấn tượng của Diệp Mặc trong mắt mình, liệu hắn nói ra rồi thì mình có tin không?

Lần này đúng là phải cảm ơn cậu rồi, Diệp Mặc. Vân Băng bỗng có cảm giác Diệp Mặc cũng không đến nỗi đáng ghét như cô tưởng. Khi tâm lí của một người đã thay đổi thì tự nhiên cách nghĩ của người đó cũng thay đổi theo. Vốn cho rằng Diệp Mặc là một tên đáng ghét nhất trần đời, giờ tự nhiên cô bỗng thấy cậu ta cũng khá là dễ thương.

Không được, nhất định phải gặp trực tiếp Diệp Mặc để xin lỗi hắn mới được. Có những chuyện không phải chết đi là xong. Ví như việc này chẳng hạn, cho dù cô tự tử rồi nhưng tiếng nhơ thì mãi mãi không bao giờ gột sạch được.

Nhưng biết tìm Diệp Mặc ở đâu bây giờ? Đã rất lâu rồi không thấy bóng dáng hắn đâu, ngày mai lên lớp phải hỏi bạn cùng lớp hắn mới được.

Tiết tiếng Anh hôm nay, cả lớp được một phen kinh ngạc muốn lòi con ngươi. Đó là bởi cô giáo tiếng Anh vốn dĩ lạnh lùng là thế, thậm chí còn bị sinh viên gán cho cái biệt danh Vô Tình Băng, ấy vậy mà hôm nay chẳng hiểu uống nhầm thuốc gì mà lại chủ động hỏi tới Diệp Mặc.

Tiết học kết thúc, Vân Băng chưa rời khỏi lớp ngay mà nán lại trên bục giảng nói:

- Diệp Mặc đã lâu không tới, các bạn biết giờ cậu ta đanh ở đâu không? Hay có ai liên lạc được với cậu ta không?

Yên lặng. Một sự yên lặng kéo dài.

Cuối cùng đến lúc ngay cả Vân Băng cũng chẳng biết làm thế nào nữa thì đột nhiên có một bạn sinh viên đứng dậy lên tiếng:

- Thi Tu có quan hệ tốt nhất với Diệp Mặc, nhưng cũng khá lâu rồi bạn ấy cũng không lên lớp. Tô Mi cũng có quen biết với Diệp Mặc đó, lần trước em còn trông thấy bạn ấy đứng nói chuyện với cậu ta ngoài cửa thư viện mà.

Vân Băng đi rồi, lớp học lập tức xôn xao hết cả lên. Diệp Mặc chẳng những có quen biết với một cô gái xinh đẹp như hoa mà cô ta còn tới tìm hắn đến vài lần cơ. Bây giờ lại có thêm Vô Tình Băng này hỏi thăm nữa, cậu Diệp Mặc này đúng là thần thông quảng đại.

Tô Mi rất nổi tiếng trong trường, đồng thời cũng là học trò của Vân Băng nên tất nhiên Vân Băng có biết Tô Mi.

Thấy Vân Băng hỏi thăm mình về Diệp Mặc, Tô Mi có chút ngạc nhiên, nhưng rồi rất nhanh lấy lại điềm tĩnh, cô nói:

- Cô giáo Vân, Diệp Mặc này vốn cục cằn khó gần như vậy, cô hà tất phải tức giận với hắn làm gì. Ngay chị họ em cũng suýt thì bị hắn lừa, người này đóng kịch giỏi lắm.

Vân Băng hơi sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ, mình cảm kích Diệp Mặc còn không kịp, làm sao giận hắn được? Thế nhưng cô cũng không lên tiếng phản đối Tô Mi, dù sao đó cũng là cách nghĩ của cô ấy, ban đầu chẳng phải mình cũng hận Diệp Mặc đến tận xương tủy ư?

- Tô Mi à, thật ra tôi muốn tìm Diệp Mặc là có chút việc gấp.

Vân Băng bất đắc dĩ nói.

Có việc gấp? Xem ra cô Vân này là có việc gấp thật. Tô Mi lập tức nghĩ tới chuyện xảy ra hôm đó khi Vân Băng nộ khí xung thiên, giáng cho Diệp Mặc một cái bạt tai. Bất giác liếc xuống bụng của Vân Băng, cô thầm nhủ trong lòng "Chẳng lẽ là do Diệp Mặc gây ra, giờ muốn tìm hắn giải quyết?"

Vân Băng dĩ nhiên không hề hay biết suy nghĩ trong đầu Tô Mi, lại tiếp tục hỏi:

- Chẳng lẽ em biết Diệp Mặc đang ở đâu sao?

Nghe câu hỏi, Tô Mi mới tỉnh lại, lắc lắc đầu đáp:

- Em cũng không biết, nhưng chị họ em Tô Tĩnh Văn nhất định là biết. Hay là cô thử đi hỏi chị ấy xem.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 48

Giữa Đường Gặp Cướp

Tô Tĩnh Văn vuốt ve ngắm nghía chiếc vòng trên tay, bỗng cảm thấy có chút hối hận vì đã tặng ba hạt trân châu trên chiếc vòng cho Ninh Khinh Tuyết. Cô nghĩ mình không nên nghe lời Tô Mi mà thay đổi cách nhìn về Diệp Mặc như vậy. Dù là tận tai nghe thấy Vô Tình Băng trách móc Diệp Mặc, nhưng chắc gì đã thực sự là lỗi của hắn? Không biết chừng chính cô giáo này mới có vấn đề cũng nên. Mà cho dù là Diệp Mặc không phải đi chăng nữa thì cũng đâu có can hệ gì đến cô ta?

Nếu cho Tô Tĩnh Văn thêm một cơ hội thì cô nhất định sẽ chọn cách tin tưởng Diệp Mặc. Dù sao hai người cũng là bạn bè khá thân thiết, biết người biết mặt mà không biết lòng, nhìn bề ngoài Vô Tình Băng này lạnh lùng là thế, nhưng bên trong thật sự ra sao thì có trời mới biết. Hơn nữa, Tô Tĩnh Văn cũng tin Diệp Mặc không phải loại người như Vân Băng và Tô Mi nói, chẳng có bằng cớ gì cả, họ chỉ là nói mò mà thôi.

Nhưng ba hạt trân châu trên chiếc vòng này thì đã đưa cho Ninh Khinh Tuyết rồi, chẳng lẽ giờ lại đi đòi lại? Có trách thì chỉ trách Ninh Khinh Tuyết đã chọn không đúng thời cơ mà thôi. Nếu đợi đến khi sự việc của Vân Băng qua đi một thời gian rồi thì có lẽ cô cũng đã thay đổi sự chú ý của mình rồi.

May là mới chỉ tặng cho Ninh Khinh Tuyết có ba hạt trân châu, nếu lỡ tặng hết rồi thì đúng là cô sẽ phải ân hận suốt đời. Chiếc vòng này là Diệp Mặc tặng cho cô, dù không đáng bao nhiêu tiền nhưng dù sao đó cũng là quà sinh nhật của mình, đồng thời cũng là món quà duy nhất cô được nhận mà do chính tay hắn làm ra.

Tô Tĩnh Văn muốn lập tức đi tìm Diệp Mặc nhưng lại chẳng biết giờ hắn

đang ở nơi nào. Đến Ninh Khinh Tuyết còn không rõ thì Lý Mộ Mai lại càng không thể biết được. Dù sao cô cũng muốn hỏi một lần cho chắc. Nghĩ là làm ngay, Tô Tĩnh Văn đang định ấn số gọi cho Lý Mộ Mai thì di động của cô lại đổ chuông. Là số của Vân Băng gọi tới, chắc chắn là do Tô Mi cho số rồi.

Sau khi hẹn địa điểm gặp mặt, nửa giờ sau Vân Băng đã có mặt.

Nghe xong lý do đến đây của Vân Băng, Tô Tĩnh Văn rất đỗi kinh ngạc:

- Cái gì, cô muốn gặp Diệp Mặc ư? Lần trước em hỏi cô về Diệp Mặc, cô còn bảo cậu ta là cái gì cái gì đó mà...

Tô Tĩnh Văn còn chưa nói hết câu thì ý của cô đã rất rõ ràng: Vân Băng, cô đã nói Diệp Mặc như vậy rồi thì còn muốn gặp hắn làm gì. Nhưng hai người dù sao cũng không phải thân thiết nên những ý nghĩ đó Tô Tĩnh Văn chỉ dám giữ trong lòng. Mặc dù rất muốn đi gặp Diệp Mặc nhưng điều đó không có nghĩa là cô cũng đồng ý dẫn cả cái cô Vô Tình Băng này cùng đi.

- Rất xin lỗi, lần trước là do tôi đã hiểu lầm hắn, lần này sở dĩ tôi muốn tìm cậu ta cũng chính là để nói câu xin lỗi.

Thái độ của Vân Băng rất dứt khoát, không chút vòng vo.

Quả nhiên là như vậy, Tô Tĩnh Văn nghe vậy thì cũng cảm thấy nhẹ lòng, nhưng dù sao cô cũng không có cảm tình gì với người như cô giáo Vân này. Sự việc vẫn chưa rõ ràng đã nói người ta là thế nọ thế kia, loại đàn bà như vậy đáng ghét vô cùng.

Thế nhưng để cô ta đi xin lỗi Diệp Mặc cũng là việc nên làm, vả lại Tô Tĩnh Văn cũng đang rất muốn gặp hắn.

Tô Tĩnh Văn sau khi gọi điện cho Lý Mộ Mai thì đã biết được vẫn không có tin tức gì của Diệp Mặc, như thể hắn đã biến mất khỏi cõi đời này rồi vậy, một chút manh mối cũng không có.

- Cái gì, vẫn không biết Diệp Mặc đang ở đâu sao?

Vân Băng thất vọng kêu lên, thậm chí cô còn hoài nghi vì Tô Tĩnh Văn ghét mình nên mới cố tình nói vậy. Thế nhưng trông Tô Tĩnh Văn không có vẻ gì là đang nói dối cả, có lẽ là do mình quá đa nghi thôi.

…

Diệp Mặc đem hành lí tới nhà khách nơi Trác Ái Quốc đang ở. Vé máy bay chuyến 8h sáng hôm sau đã được Trác Ái Quốc lo liệu xong xuôi.

Hai giờ sau, chiếc máy bay đã đáp xuống sân bay Điền Lĩnh thuộc thành phố Quý Lâm. Trong chuyến bay không xảy ra bất kì sự cố gì, xem ra Trác Ái Quốc này còn cẩn thận và chu đáo hơn cả tay Văn Đông kia. Văn Đông đã nói sẽ đảm bảo không xảy ra bất cứ vấn đê gì cho Diệp Mặc, thế mà kết quả thì... nếu không phải hắn đang luyện khí tầng thứ hai thì có lẽ đã chết mất xác rồi.

Cô ta chết không có gì phải nói, có điều Diệp Mặc là người vô tội, chỉ vì mấy chục ngàn mà mất mạng thì đúng là đáng tiếc.

- Diệp Mặc, tới sân bay Quý Lâm rồi, ra ngoài sẽ có người đón chúng ta. Theo tôi thì cứ đến thẳng Lưu Xà, đỡ mất công ở lại Quý Lâm thêm một đêm, biết đâu lại xảy ra chuyện gì rắc rối.

Trác Ái Quốc muốn giải quyết nhanh chóng cho xong việc để lập tức rời khỏi cái chốn quỷ quái này. Điều này cũng trùng với suy nghĩ của Diệp Mặc, hắn không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Hai người vừa xuống khỏi máy bay thì đã có một chiếc Audi loại việt dã phóng tới trước mặt. Lái xe là một gã thanh niên trông có vẻ thật thà chất phác. Nhìn thấy Trác Ái Quốc, y cung kính chào một tiếng ông chủ.

- Đây là tài xế của tôi – Tiểu Vu, cũng là nhân viên trong công ty tôi. Dù không biết võ nhưng đã tới Lưu Xà mấy lần nên cậu ta cũng khá thông thuộc đường đi.

Trác Ái Quốc giới thiệu một chút cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa nhìn là biết cậu thanh niên này chỉ có dáng vẻ to cao chứ đúng như Trác Ái Quốc, cậu ta căn bản không hề biết võ công.

Cậu tài xế này lái xe rất nhanh nhưng cũng lại rất vững tay. Rời khỏi Quý Lâm hai giờ đồng hồ thì đường khá dễ đi, nhưng sau khúc ngoặt thì lại tới đoạn đường núi gập ghềnh.

Lái tiếp hai giờ nữa, con đường núi mới dễ đi hơn một chút. Bốn bề chỉ là rừng núi, chẳng thấy bóng dáng một thôn trang nào. Không biết Trác Ái Quốc muốn tới nơi hang cùng quỷ cốc này làm gì nữa, hoang vu như thế thảo nào mà gã cần người thông thạo dẫn đường.

Tuy vậy, Diệp Mặc lại cảm thấy khá thích thú với nơi núi rừng hẻo lánh này, nói gì thì nói giờ hắn đang ở thế phải trốn chạy, chỗ này đúng là rất phù hợp để ẩn náu và tu luyện. Tống gia thế lực mạnh, với công phu của Diệp Mặc bây giờ thì chưa thể trực tiếp đối đầu với chúng được.

Chạy thêm được khoảng hơn mười phút nữa thì chiếc xe đã tiến vào một vùng sơn cốc. Diệp Mặc nghe phía sau sườn núi dường như có tiếng tới âm thanh gì đó. Hắn liền mở cửa sổ ra xem thì hóa ra đoạn đường trước mặt đã bị người ta vây kín.

Sắc mặt của Trác Ái Quốc lập tức trở nên rất khó coi, thế nhưng cậu tài xế của gã lại tỏ ra rất bình thường. Quay sang Trác Ái Quốc, cậu nói:

- Ông chủ không cần lo lắng, những người này cần tiền thôi, lát nữa chỉ cần cho chúng chút tiền là xong.

Trác Ái Quốc gật đầu, tài xế cho chiếc xe tiến lên 100m nữa thì quả nhiên bị chặn lại. Không chỉ có một chiếc xe mà bên cạnh còn có một Mercedes-Benz đen loại việt dã.

- Xuống, xuống hết cho ta.

Một gã thanh niên rất cường tráng ăn mặc hầm hố đang hét vào loa. Bên cạnh gã có hai tên trong tay đang lăm lăm khẩu AK. Hai khẩu này của chúng mà đem so với khẩu AK của Văn Đông thì đúng là một trời một vực. Diệp Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, súng kia mà bắn thì có lẽ ngủ một giấc rồi thì đạn mới tới nơi.

Có hai tên bước xuống từ chiếc Mercedes Benz trước mặt, một tên là thanh niên, dáng cao to và một tên là phụ nữ dáng người mảnh dẻ. Gã thanh niên nhìn cũng khá tuấn tú, quần áo trên người gã lại là hàng hiệu. Dù không mấy quan tâm tới mấy thứ hàng hiệu nhưng Diệp Mặc vẫn nhận ra đồ mà gã kia đang mặc thuộc nhãn hiệu vô cùng nổi tiếng. Mặt gã lúc này tái nhợt như đang kinh hãi điều gì đó.

Người phụ nữ quay lại nhìn chiếc xe Audi của bọn Diệp Mặc, nét mặt tỏ ra rất kì lạ. Cô gái này toát ra khí chất vô cùng cao nhã, chiếc quần bò ôm sát lấy cặp đùi thon thả, làm tôn lên vòng ba đầy đặn gợi cảm. Khuôn mặt được trang điểm bởi một lớp phấn nhẹ, trên chiếc cổ trắng nõn nà là sợi dây chuyền bạc càng gợi lên vẻ thanh lịch và trang nhã.

Mặc dù nét mặt cô không xinh đẹp bằng Tô Tĩnh Văn và Ninh Khinh Tuyết nhưng có một điểm đặc biệt đó mái tóc dài buông xõa tạo nên vẻ nữ tính rất hợp với dáng người và khí chất của cô. Người này và gã thanh niên tuấn tú kia chắc chắn có quan hệ gì đó, cô gái cứ bám sát lấy gã thanh niên bên cạnh, vẻ mặt khá căng thẳng nhưng không đến nỗi kinh hãi như gã thanh niên kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 49

Thả Bước Thong Dong

Trác Ái Quốc đã bước xuống xe, theo sau là tài xế và Diệp Mặc. Diệp Mặc quan sát tứ phía, ngoại trừ một gã cầm loa ban nãy và hai gã đang cầm súng bên cạnh hắn thì đằng sau còn có hai tên nữa đang đứng cản đường, phía trước có hai tên nữa tổng cộng bọn thổ phỉ này có bảy tên tất cả, trong đó sáu tên là có súng trong tay.

- Giao năm chục ngàn ra đây thì được qua.

Tên cầm loa nói.

- Lần đầu không phải chỉ cần mười ngàn thôi sao? Tại sao bỗng thành năm chục ngàn thế này?

Tài xế có vẻ rất thông thạo giá thị trường, lên tiếng hỏi.

- Sao cơ? Còn lôi thôi ông mày cho một phát vỡ sọ bây giờ! Thu bao tiền là quyền của ông, cấm nhiều lời!

Gã ngồi trong xe BMW tỏ ra hết sức hung hăng, gã giơ khẩu súng lên ra hiệu đe dọa.

- Được, được. Chúng tôi có tiền, năm chục ngàn thì năm chục ngàn, chúng tôi sẽ giao tiền ngay bây giờ đây.

Gã thanh niên mặt mũi tái nhợt vì sợ hãi, nghe vậy thì lập tức quay người bước lên xe lấy ra năm chục ngàn.

Cầm tiền xong, tên đầu gấu có súng trong tay nói:

- Cho qua.

Gã thanh niên lên xe, nói:

- Tiểu Lôi, chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi. Đừng đi Lưu Xà nữa, chúng mình về thôi.

Cô gái tên Tiểu Lôi quay đầu lại nhìn bọn Diệp Mặc, khuôn mặt có chút lo lắng, nói:

- Bọn họ...

Cô gái mới chỉ thốt ra duy nhất hai chữ thì đã bị gã đàn ông ngắt lời.

- Bọn họ đi xe xịn như vậy nhất định là có tiền rồi, khỏi lo.

Lần này đến lượt gã bị ngắt lời:

- Tiểu tử kia, một mình người đi là được rồi. Còn cô gái này, chúng tao cần dùng tạm mấy ngày. Mấy ngày sau mày qua đây đón nó. Nào người đẹp, lại đây...

Tên cầm súng phía trước vừa nói vừa chỉ vào cô gái có tên Tiểu Lôi. Thấy gã lưu manh cầm súng kia đang chỉ vào mình, mặt cô gái lập tức tái xám lại.

- Tiền tôi đã giao cho các vị rồi, mong các vị nương tình tha cho.

Nói rồi gã thanh niên ôm chặt lấy Tiểu Lôi, mặt gã tỏ ra còn kinh hãi hơn cả lúc nãy.

- Tao đếm đến năm, nếu mày còn không buông con đàn bà này ra thì đừng trách súng của ông không khách khí.

Tên lưu manh lạnh lùng ngắt lời gã, giơ khẩu súng lên bắt đầu đếm.

- Đừng! Tôi đi, tôi đi.

Gã thanh niên hoảng hốt chạy vội lên xe làm rơi cả một cái túi nhỏ ra ngoài. Gã mau chóng cho xe khởi động, quay đầu lại một vòng rồi nhấn ga đi thẳng. Lúc đó tên cầm súng mới đếm đến bốn, may mà chỗ này khá là trống trải, nếu không quả thực là sẽ cản trở tốc độ của gã kia rồi.

Mấy tên thổ phỉ kia rất biết giữ lời, thấy gã thanh niên kia hốt hoảng vội vàng lên xe tháo chạy như vậy thì tên nào tên nấy cất tiếng cười vang rồi dẹp sang một bên nhường đường cho xe của gã.

Bị bỏ lại, cô gái tên Tiểu Lôi mặt cắt không còn giọt máu, môi run rẩy cơ hồ không nói nổi nên lời. Theo bản năng, cô bước lùi lại về phía sau, cứ thế lùi mãi đến tận mũi xe Audi của bọn Diệp Mặc.

- Đến lượt lũ chúng bay rồi, liệu hồn mà lấy tiền ra mau, đừng có làm mất thì giờ của bọn tao.

Bảy tên cướp vây lấy chiếc xe của bọn Diệp Mặc.

Trác Ái Quốc lúc này đã thấy rõ cô gái mang tên Tiểu Lôi này, không khỏi thốt lên:

- Tiêu Lôi? Cô là phóng viên Tiêu Lôi?

Rõ ràng là gã có quen biết cô gái này.

Tiêu Lôi giật mình quay người lại, trông thấy người trước mặt rất quen nhưng mãi không thể nhớ ra là ai. Thôi kệ, dù sao gặp được người quen biết mình ở đây cũng xem như còn một tia hy vọng, cô gái vội vàng chạy lại núp sau lưng Diệp Mặc. Đối diện với lũ đầu trâu mặt ngựa này, cô lạnh hết cả sống lưng.

- Ông là...

Tiêu Lôi vẻ mặt đầy căng thẳng nhìn Trác Ái Quốc, dù sao người này trông cũng có vẻ tử tế và đáng tin cậy.

- Tôi là Trác Ái Quốc của tập đoàn Lam Nghiệp...

Trác Ái Quốc còn chưa nói hết câu thì đã bị tiếng Tiêu Lôi reo lên ngắt lời:

- Ông chính là Tổng giám đốc Trác của Lam Nghiệp ư? Thật không thể ngờ lại gặp ông ở đây...

Tiêu Lôi đột nhiên im bặt, nghĩ tới hoàn cảnh lúc này, dù Trác Ái Quốc có thể coi như là người quen nhưng ông không thể bảo vệ cô khỏi tay bọn cường bạo kia được. Nghĩ vậy, lòng cô bỗng nặng trĩu như đeo đá, bao nhiêu niềm vui khi gặp được Trác Ái Quốc nơi đất khách bỗng chốc tiêu tan hết.

- Hóa ra là bọn nó có quen biết nhau. Mẹ nó, nhanh nôn tiền ra đây rồi biến ngay. Còn con kia, lại đây không ông cho chúng mày mấy phát đạn là toi cả lũ bây giờ. Bà mày, lúc đấy thì đừng có trách ông mày không hiểu đạo lí giang hồ đấy nhé...

Tên cầm súng ban nãy lại hét to.

Việc đã đến nước này nhưng Trác Ái Quốc vẫn tỏ ra rất bình tĩnh. Gã có quen biết với Tiêu Lôi. Cô là một phóng viên nổi tiếng ở Yến Kinh, chuyên xung phong lao vào những chỗ nguy hiểm nhất để tìm tài liệu viết bài. Đừng nói là Tiêu Lôi có quen biết với cháu gái Ánh Tình của mình, cho dù là không quen biết đi chăng nữa, Trác Ái Quốc cũng không thể khoanh tay đứng nhìn một đám thổ phỉ xúm lại ức hiếp một cô gái được.

- Diệp Mặc, cậu định thế nào?

Trác Ái Quốc biết Diệp Mặc rất giỏi đánh nhau, nhưng đối mặt với bảy tên côn đồ có súng trong tay thì tình hình trở nên nan gian hơn rất nhiều.

- Bọn này rốt cuộc là như thế nào?

Diệp Mặc thản nhiên hỏi như thể không nhìn thấy đám người trước mặt đang có súng vậy.

- Đều là lũ thổ phỉ một số nước khác sang, cùng với đó là một số là người trong nước. Bọn này thường xuyên hoành hoành ở các vùng biên giới của Hoa Hạ và một vài nước khác, chủ yếu là cướp tiền bạc. Đặc điểm của chúng là hễ con mồi không chịu nghe lời là lập tức ra tay không thương tiếc.

- Bọn chúng tổng cộng có bao nhiêu tên?

Diệp Mặc hỏi tiếp.

- Nghe nói tổng cộng có mười ba tên, gọi là "thập tam thái bảo". Có tin đồn lần trước vì xung đột với một bang khác mà chết mất 6 tên, giờ chỉ còn lại bảy tên thôi. Bình thường bọn chúng đòi được tiền xong là sẽ cho qua, nhưng nếu không chịu hợp tác thì lập tức giết không tha. Trường hợp cướp đàn bà con gái như thế này rất hiếm gặp, bởi thường thì phụ nữ chẳng ai dám qua đây như cô gái này cả.

Lần này người trả lời là cậu thanh niên lái xe. Y đã qua đây vài lần nên thông thạo hơn Trác Ái Quốc.

Khi nhắc tới cô gái Tiêu Lôi kia, Tiểu Vu theo bản năng nhìn sang cô như thay lời hỏi: Một thân một mình, cô đến nơi như thế này làm cái gì cơ chứ?

Diệp Mặc gật gù, nói:

- Ông chủ Trác, nơi này giao cho tôi, ba người cứ lên xe trước đi.

- Con mẹ nó, làm gì mà lề mà lề mề thế? Giết quách một đứa đi cho rồi...

Tên cầm loa thấy bọn Diệp Mặc bàn bạc gì đó rất lâu thì tỏ ra sốt ruột.

- Đoàng!

Một tiếng súng vang lên. Tên cầm loa còn chưa dứt lời thì tên bên cạnh đã nổ súng rồi.

Rõ ràng hai tên này cùng có chung ý nghĩ như nhau, phải giết một người

trước để đe dọa mấy người còn lại. Và người y chọn chính là Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẫn chưa trúng đạn. Khi tiếng súng vang lên thì cũng là lúc Diệp Mặc đã phi thân nhảy lên tung một cú đá như trời giáng vào giữa mặt tên nổ súng. Tên này chưa kịp kêu lên thì đã đổ rầm xuống.

Diệp Mặc tung ra cú liên hoàn cước đá liền ba tên một lúc. Chân vẫn chưa chạm đất, học theo Văn Đông, Diệp Mặc dùng hai chân quặp lấy súng của hai tên hất tung lên trời, bay qua đầu bọn người Trác Ái Quốc rơi trúng vào hai tên thổ phỉ đang đứng sau, làm hai tên này lăn ra ngất xỉu.

Hai tên còn lại phản ứng khá nhanh, giơ súng lên định bắn.

- Đoàng! Đoàng!

Hai tiếng súng vang lên cùng lúc.

Khi hai tiếng "Rắc, rắc" vang lên rồi thì bọn người Trác Ái Quốc mới nhìn ra hai tên lưu manh này đã bị Diệp Mặc tóm lấy cổ tay bẻ cho gãy xương. Hai cây súng bị hất tung lên trời.

Diệp Mặc không muốn giết người trước mặt phóng viên, sợ cô phóng viên này lại viết linh tinh. Đây là còn chưa dùng đến đinh sắt, chứ nếu không chỉ cần vài cây đinh thì vấn đề đã được giải quyết xong lâu rồi.

Trác Ái Quốc ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, gã biết Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng không ngờ hắn lại lợi hại đến mức này. Hắn né được tên thứ nhất, một mình đối diện với sáu tên còn lại mà thong dong thả bước chậm rãi như không, đã hạ gục được mấy tên rồi. Đây rõ ràng không phải đánh nhau mà là đang biểu diễn.

Lái xe Tiểu Vu miệng há hốc, cậu dường như không tin nổi vào mắt mình nữa. Cậu thanh niên trông có vẻ hết sức bình thường, hóa ra lại là một cao thủ.

Sau mấy phút đầu kinh hãi, Tiêu Lôi mặt mày lại hớn hở. Đây là lần đầu

tiên cô được tận mắt trông thấy một màn kungfu đẹp mắt như vậy, chẳng khác nào màn đấu võ trong phim ảnh. Đáng tiếc là cô không chụp lại được. Nghĩ lại sự việc ban nãy, trong lòng cô không khỏi cảm kích Diệp Mặc, nếu không phải có hắn ra tay giúp đỡ, có lẽ cô đã sống không bằng chết rồi. Xem ra từ giờ trở đi cô không thể liều mạng như thế này nữa.

Nghĩ đến tên Vương Tiền Quân sợ chết mà bỏ chạy một mình kia, cô khẽ thở dài buồn bã. Đúng là chỉ có trong nguy hiểm mới biết lòng bè bạn. Ngay cả Trác Ái Quốc kia cũng còn tốt hơn tên Vương Tiền Quân này gấp trăm lần.

- Phập!

Diệp Mặc tung một cước trúng bụng gã côn đồ. Mấy tên còn lại cũng đang nằm lăn ra bất tỉnh nhân sự trên mặt đất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 50

Trấn Lưu Xà Hỗn Loạn

Sau khi Diệp Mặc đánh ngất xỉu người cuối cùng, quay đầu về hướng lái xe nói nhỏ:

- Anh đến giúp tôi một chuyện, kéo đám cặn bã này theo tôi.

- Để tôi giúp anh.

Tiêu Lôi vội vàng vọt lên, trên mặt đỏ rực, rõ ràng cô nàng vẫn đang rất xúc động. Cô giống như gặp hoàng tử bạch mã trong truyền thuyết đột nhiên đến cứu cô, giống như một giấc mơ, tình cảnh xoay chuyển nhanh chóng.

Trác Ái Quốc đã bình tĩnh lại, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì lựa chọn anh minh của mình, lại quyết định bất kể Diệp Mặc là người thế nào cũng muốn giao hảo cùng. Có khả năng hắn chính là đệ tử kế thừa Cổ Võ trong truyền thuyết, tuy anh ta có nghe nói ở Yến Kinh có một vài gia tộc Cổ Võ, nhưng những gia tộc này thường thường rất bí ẩn, bọn họ sẽ không đi lại ở tục giới, cũng sẽ không đi làm vận động viên.

Anh ta cũng biết trong những cổ võ thế gia, sẽ có chọn lựa một số gia tộc tinh anh tham gia một số ngành đặc biệt của quốc gia, những ngành đó chỉ phục vụ quốc gia, thậm chí ngay cả người lãnh đạo cũng không có được những người tài giỏi thế hộ vệ.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Tiêu Lôi đang kích động chạy tới, không nói gì chỉ lắc đầu, trong lòng tự nhủ người phụ nữ này thay đổi cũng nhanh thật. Hắn không thèm nhìn cô, tự mình ôm hai tên cướp bất tỉnh đi vào rừng cây ven đường.

Lái xe Tiểu Vu cũng kéo hai người đi theo, Diệp Mặc ném hai người vào rừng cây, lại ôm hai người tiến vào. Tiêu Lôi thấy Diệp Mặc không thèm nhìn cô, cũng thấy hơi ngại, cô dùng hết sức cũng không kéo được một người nhanh bằng Diệp Mặc, cuối cùng vẫn là lái xe Tiểu Vu kéo giúp.

Kéo xong cả đám bảy người, Diệp Mặc nói với lái xe Tiểu Vu:

- Mọi người lên xe trước, đợi lát nữa tôi sẽ lên xe.

Đợi lái xe Tiểu Vu đi ra, Diệp Mặc lúc này mới đá một người trong đám đó tỉnh lại. Đám người này ở đây chặn người cướp bóc, hơn nữa còn đa số là người vùng biên giới, Diệp Mặc động sát khí. Sau khi đá tỉnh lại cả bảy người, Diệp Mặc mới hỏi rõ ràng nơi ở của cả bọn. Không ngờ ngay ở thị trấn Lưu Xà này, trong một trang viên không xa, giống như lời Tiểu Vu nói, đúng là có mười ba người, hiện tại bọn họ chỉ có bảy người Vốn Diệp Mặc định sau khi đến Lưu Xà, còn muốn đi dẹp tận gốc đám người này, hắn làm việc luôn muốn gọn ghẽ. Nhưng dù sao cũng không còn ai, Diệp Mặc cũng không định đi.

Diệp Mặc đem thi thể những người này ném vào khe núi. Hắn lục soát thấy một ít tiền lẻ trên người họ, hắn cũng không cần, hắn biết tiền này thậm chí còn không giá trị như tiền âm phủ.

Hắn không rõ những người này cả ngày chặn đường cướp bóc, sao lại nghèo như vậy. Hoặc là nói bọn họ không mang theo gì quí giá trên người.

Diệp Mặc lúc trở lại con đường núi, Tiểu Vu và Trác Ái Quốc đã xử lý xong chướng ngại vật trên đường, ba người đều lên xe đợi hắn. Diệp Mặc không ngờ, hắn lên xe xong cũng không ai hỏi hắn xử lý bọn bắt cóc ra sao.

- Tiền này tôi không thể nhận, anh đuổi bọn bắt cóc đi, vậy để anh cầm đi.

Tiêu Lôi cầm năm mươi ngàn Trác Ái Quốc đưa lại đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc đẩy tay, nói:

- Không cần, số tiền này cô giữ đi. Tôi là do ông chủ Trác mời, tiền công có người trả. Hơn nữa, bạn cô đã bỏ rơi cô, số tiền này coi như hắn bồi thường cho cô cũng tốt.

- Hừ, tôi không quen hắn, tên súc sinh đó…

Tiêu Lôi còn muốn nói gì nữa, Diệp Mặc lại kêu Tiểu Vu lái xe đi.

- Diệp tiên sinh, lần này thật may có anh. Nếu không phải anh, tôi nghĩ lần này đã thảm rồi.

Trác Ái Quốc vội cảm tạ Diệp Mặc.

Trác Ái Quốc nói rất đúng thực tế, nếu không phải gặp Tiêu Lôi, có lẽ chỉ tốn mấy chục ngàn thôi, nhưng gặp Tiêu Lôi, dựa vào tâm tính của Trác Ái Quốc, đương nhiên không thể trơ mắt nhìn cô bị mang đi. Một khi xảy ra chuyện gì, kết quả sẽ không lường được.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Ông chủ Trác khách khí rồi, không có gì, hơn nữa lúc trước chúng ta đã nói rõ, nếu không anh cũng không cần phải mời tôi.

Nghe xong lời Diệp Mặc, Trác Ái Quốc rất vui, cười nói:

- Tôi hơn vài tuổi, cậu Diệp Mặc nếu không chê thì có thể gọi tôi là ông anh Trác, tôi cũng sẽ không khách khí gọi anh là chú em Diệp - Như thế rất hay.

Diệp Mặc gật đầu đồng ý, Trác Ái Quốc người này cũng không tệ lắm, có thể kết giao được.

Tiêu Lôi hỏi qua Trác Ái Quốc tên của Diệp Mặc, lại cảm giác tên hắn có chút quen thuộc, dường như đã nghe qua ở đâu, nhưng cô lại nhất thời không nhớ ra.

- Phóng viên Tiêu, Lưu Xà là một trấn nhỏ, là nơi quản lý hỗn loạn nhất,

nơi này là biên giới giữa ba nước, sao cô lại đến đây?

Trác Ái Quốc quay đầu hỏi.

Tiêu Lôi bị cắt đứt dòng suy nghĩ, bất đác dĩ nói:

- Tôi là vì nghe nói rất nhiều khách đến Quế Lâm du lịch đều mất tích, liền muốn đến đây phỏng vấn một chút. Đến rồi mới biết, đa số người mất tích đều đến Lưu Xà, nếu không phải gặp các anh, tôi không biết đã bị sao rồi, thật sự là cảm ơn rất nhiều.

Diệp Mặc buồn cười thầm, cô phóng viên này thật quá ngây thơ rồi, ở thành phố lớn đã quen, nghĩ xuất thẻ phóng viên ra là được, gặp kẻ cướp bó tay chịu trói thì còn nói gì được.

Trác Ái Quốc cũng không nói gì, anh ta cũng biết Tiêu Lôi, là phóng viên nổi danh vô cùng gần hai năm nay. Nhưng bản thân chưa quen cô, đương nhiên không thể trước mặt cô vung tay múa chân.

Tiêu Lôi nhìn thần sắc mọi người, là biết trong lòng họ đang nghĩ gì, lại cũng không phản bác lại được. Sau khi trải qua chuyện này, cô mới hiểu mình quả thực đúng là ngây thơ. Lúc trước muốn tới Quế Lâm, Vương Tiền Quân đòi phải đi cùng, đi cùng đến Quế Lâm, thậm chí còn ở Quế Lâm cho một chiếc BMW đưa cô đến Lưu Xà.

Vương Tiền Quân bề ngoài tuấn tú đúng là biết làm người khác vui, cô cũng có cảm tình tốt với anh ta, có lẽ không lâu cô sẽ đồng ý làm bạn gái anh ta. Nhưng đợi đến lúc nguy cấp, Tiêu Lôi mới hiểu được, bề ngoài đẹp trai và những việc khác không thể đánh đồng được.

Diệp Mặc không nói gì nữa, hắn cẩn thận xem xét bốn phía. Nơi này khắp nơi đều là rừng hoang, hơn nữa người ở thưa thớt, rất thích hợp cho hắn tu luyện. Nếu chẳng may bị người của Tống gia đuổi theo, hắn cũng có cách trốn. Diệp Mặc cũng không nhận ra hiện tại sự tồn tại của hắn đúng là vô địch, người lợi hại hơn hắn có rất nhiều, hơn nữa người có công lực như hắn

cũng không thể ngăn cản được vũ khí nóng.

Trác Ái Quốc và Tiêu Lôi lại nói chuyện rất nồng nhiệt, chỉ có điều thỉnh thoảng Tiêu Lôi lại liếc mắt nhìn Diệp Mặc, thấy bộ dạng không muốn nói chuyện của hắn, hơn nữa còn đang nhắm mắt dưỡng thần, liền bỏ đi ý định nói chuyện cùng Diệp Mặc.

Nơi này kỳ thực đã gần Lưu Xà rồi, sau 30 phút, xe Audi liền tiến đến một nơi không giống trại, cũng không giống thị trấn nhỏ.

- Đây chính là Lưu Xà rồi, chúng tôi đi làm chút việc, chắc mai mới có thể rời khỏi đây, phóng viên Tiêu, cô thì sao? Muốn cùng chúng tôi đi hay tự mình đi?

Sau khi xe đi vào Lưu Xà, Trác Ái Quốc nhìn Tiêu Lôi nói.

Tiêu Lôi vẫn chưa trả lời, đã nhìn thấy hai đám người đánh nhau ở phía trước, tất cả đều cầm côn gậy, thậm chí có cả dao chém lung tung.

Không lâu sau có mấy người đổ máu ngã xuống đất, hồi lâu sau mới có đám trị an tới, đám người đánh nhau lập tức giải tán, cả người bị thương dưới đất cũng bị khiêng đi rồi, đội trị an này lại không đi theo sau mà quay đi rời khỏi luôn.

Tiêu Lôi nhìn thấy sợ kinh hồn, cô không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra ban ngày ban mặt, điều này làm cô hoàn toàn hiểu rõ ban đầu mình quá ngây thơ.

- Lưu Xà căn bản là trong trạng thái vô chính phủ, đây vốn là nơi hoang dã. Sau năm 1970, vì chiến tranh, nơi này tụ tập một ít dân cư, mấy nước xung quanh đều có người, tạo thành một nơi không giống trấn cũng không ra trại. Mọi người thấy đấy, trị an nơi này đều là đến lúc cần mới tổ chức, cho nên không nơi nào hỗn loạn bằng ở đây.

Dường như thấy Diệp Mặc và Tiêu Lôi giật mình, Trác Ái Quốc chủ động giải thích. Lưu Xà tuy là lần đầu anh ta đến, nhưng cũng là có nhiều

hiểu biết.

- Tôi thấy hay là tôi vẫn nên đi cùng chú Trác thì hơn.

Tiêu Lôi cũng không dám làm phóng viên anh hùng đơn độc nữa, không còn lựa chọn nào khác phải đi cùng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 51

Thần Y Ninh Hải

Vào Lưu Xà, xe Audi đỗ lại ở trước một căn phòng đá, Diệp Mặc cảm thấy hứng thú, căn phòng đá kia tạo hình rất kỳ lạ. Có hình nửa vòng tròn, có chút giống nhà bạt, mặc dù có cửa sổ, nhưng lại tiếp cận rất ít với tường đá.

Trác Ái Quốc cũng không bảo Tiêu Lôi và lái xe TIểu Vu đi vào, chỉ bảo Diệp Mặc đi cùng anh ta vào phòng đá đó.

Phòng ở không gian không nhỏ, trong đại sảnh lại có hơn 20 người, mỗi người đều vô cùng dũng mãnh, thậm chí có cả sát khí trong người. Ngay những người không hiểu cũng biết đây là những người vô cùng liều mạng. Nhưng ngoại trừ hai người đứng cạnh người đàn ông tóc dài, vẻ mặt hung hãn ngồi trên cùng cầm súng, những người khác đều cầm trong tay các loại dao kiếm.

Thấy Trác Ái Quốc và Diệp Mặc đi tới, người đàn ông tóc dài ngồi trên vẫn không nói gì, có hai gã ở cửa đi ra muốn soát người Diệp Mặc và Trác Ái Quốc. Nhưng lúc hai người này mới đi đến cạnh Diệp Mặc, hắn một tay giống như bắt con gà, ném ra ngoài. Hai người kia giống như đạn pháo, chuẩn xác bay rớt ra ngoài.

Bọn người cầm đao xung quanh thấy thế, đều giơ đao lên, đợi đại ca ra lệnh. Tên đại ca ngồi ở trên cùng không ngờ thấy Diệp Mặc dễ dàng đánh bại hai gã to con, trong mắt có một tia kinh hãi, nhưng y vội phản ứng lại, khoát tay, khiến người của chính mình không nên động thủ. Sau đó nói với hai người đứng bên cạnh mình:

- Các người đi xuống trước, để lại tảng đá Thạch Đầu và Ảnh Tử.

Một lúc sau, trong phòng ngoại trừ gã tóc dài và hai tên tay chân, chỉ còn có Diệp Mặc và Trác Ái Quốc.

Gã tóc dài hiểu được, người trẻ tuổi kia cũng không phải dễ đụng vào, tuy mình nhiều người, nhưng có vẻ đều không phải là đối thủ của hắn, thà hào phóng chút còn hơn. Tiện tay ném văng hai tên to con, không phải việc người bình thường có thể làm được. Hơn nữa hắn cũng không muốn thiệt thòi, vội chắp tay nói:

- Ông chủ Trác, hân hạnh, hân hạnh! Xin hỏi vị này là…

Nói xong nhìn Diệp Mặc.

Trác Ái Quốc trong lòng giống như gương sáng, người này e dè Diệp Mặc, không phải anh ta. Lập tức khoát tay nói:

- Hội trưởng Phương không cần để ý người khác, anh ta là bạn tôi, không thích nói nhiều, chỉ là sợ tôi xảy ra chuyện nên đi cùng. Đồ đạc tôi đã mang đến, đồ của hội trưởng Phương thì sao?

Người tóc dài có chút e dè nhìn Diệp Mặc, từ trong túi da lôi ra một chiếc hộp gỗ.

Chiếc hộp gỗ này vừa lấy ra, Diệp Mặc liền cảm thấy một hơi thở bất thường, đây tuyệt đối không phải vật bình thường, không ngờ lại mang theo một linh khí thuần khiết của trời đất.

Trong mắt Diệp Mặc chợt lóe lên, hắn có một loại trực giác, vật này sẽ có ích với mình.

- Anh đem đồ lấy ra tôi xem một chút.

Gã tóc dài cầm hộp gỗ trong tay, nhìn Trác Ái Quốc nói.

Trác Ái Quốc vẫn chưa nói gì, Diệp Mặc tay khẽ vẩy, hộp gỗ trong tay gã tóc dài tự động bay lên, rơi vào tay Diệp Mặc.

Gã tóc dài trong lòng kinh sợ, lập tức đứng dậy, nhưng lại lập tức thu lại vẻ mặt kinh hãi, nhìn về phía Diệp Mặc ánh mắt không chỉ tức tối mà còn có kính sợ.

Không chỉ gã tóc dài, hai người sau gã và Trác Ái Quốc cũng vẻ mặt khiếp sợ, không tin được, nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Đây là cái gì, năng lực kỳ dị? Tay khẽ vẫy mà một vật cách đó 6, 7 mét bay tới?

Diệp Mặc không để ý mấy người xung quanh kinh sợ nhìn mình, giơ tay mở hộp gỗ ra, bên trong chỉ có một khúc gỗ cây mây đen nhánh. Diệp Mặc cầm lấy cây mây, trên mặt có linh khí dao động nhẹ.

Tử Tâm Đằng? Diệp Mặc không ngờ đây là một đoạn rễ cây Tử Tâm Đằng, Tử Tâm Đằng thuộc loại linh mộc, trên trái đất có vật này khiến hắn cực kỳ ngạc nhiên. Hắn biết trên địa cầu linh khí thiếu thốn, cho dù phát hiện một gốc "cỏ ngân tâm" hắn đã ngạc nhiên lắm rồi, giờ không ngờ lại có một khúc Tử Tâm Đằng. Đáng tiếc chỉ có chút ít, nếu có nhiều một chút thì tốt rồi.

- Chú em Diệp, cậu…

Trác Ái Quốc bị bản lĩnh lấy đồ vật từ xa của Diệp Mặc làm chấn động, nói chuyện có chút lắp bắp. Ban đầu Diệp Mặc một đánh nhiều, động tác lưu loát, xem ra chỉ là người có bản lĩnh lớn. Nhưng hiện giờ không thể dùng bản lĩnh lớn nhỏ để phân biệt, đây quả thực có chút khác thường.

- Anh Trác, thứ này hữu dụng với tôi, không biết anh có thể để lại cho tôi không?

Nếu là hàng tỉ đô la Mỹ, Diệp Mặc có thể không thèm liếc mắt, nhưng thứ này vốn có rất nhiều ở nơi hắn từng ở, nhưng ở đây lại không thể tìm được. Nếu không phải có cơ duyên, có lẽ cả đời hắn không tìm được một khúc Tử Tâm Đằng này.

- A…

Trác Ái Quốc dường như còn chưa kịp tỉnh táo, lại nghe lời Diệp Mặc nói, a một tiếng, lập tức phản ứng lại, rất nhanh nói:

- Nếu người anh em thích thì cứ lấy, cái rễ đen tím này đúng là rất hiếm, tôi cũng ngẫu nhiên biết được hội trưởng Phương ở Lưu Xà có một đoạn.

Diệp Mặc thấy Trác Ái Quốc gọi Tử Tâm Đằng là cái rễ đen tím, cũng không nói gì, có lẽ đây là cách gọi ở đây.

Trác Ái Quốc nói xong cầm lấy một phong thư đưa gã tóc dài nói:

- Trong này là chi phiếu, anh kiểm tra đi.

Gã tóc dài đã phản ứng lại được, lập tức đi đến trước mặt Diệp Mặc chắp tay nói:

- Tôi tên Phương Nam, hiện giờ coi như là lãnh đạo một bang nhóm nhỏ, vẫn chưa thỉnh giáo đại danh quý tính của anh cả?

Gã đã nhìn ra Diệp Mặc không phải người bình thường, muốn kết giao. Tuy Diệp Mặc tuổi nhỏ hơn gã, nhưng gã vẫn gọi một tiếng anh Diệp.

Diệp Mặc nhìn gã tóc dài, tự nhủ trong lòng người này không biết lấy đâu ra vật này, đợi lát nữa còn muốn hỏi gã. Hơn nữa hắn định ở lại Lưu Xà một thời gian ngắn, có quan hệ tốt với đại ca nơi này cũng là điều quan trọng.

- Tôi là Diệp Mặc, về sau định ở Lưu Xà một thời gian ngắn.

Diệp Mặc lập tức nói.

- A, vậy thì tốt quá, nếu anh Diệp có gì cần, về sau cứ tìm thẳng Phương Nam tôi là được. Cái rễ đen tím này coi như là quà gặp mặt cho anh, anh Trác, thật xin lỗi, chi phiếu này anh cầm đi.

Nói xong, Phương Nam đem trả phong bì cho Trác Ái Quốc.

Trác Ái Quốc lập tức không vui, lại đưa lại chi phiếu cho Phương Nam nói:

- Đều đã nói trước rồi, đây là tôi tặng người anh em Diệp, sao có thể lấy không trả tiền.

Thấy hai người có chút tranh chấp, Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Lúc nãy hội trường đã nhận chi phiếu rồi, anh em của anh nhiều, cần phải dùng đến. Đúng rồi, anh Trác, cái rễ đen tím này có gì hay?

Trác Ái Quốc thở dài nói:

- Là vì con tôi năm tám tuổi không biết vì sao, đột nhiên trở nên si ngốc. Hai năm nay tôi đã đi không ít bệnh viện, mời không ít chuyên gia, cũng không chữa được. Sau lại có một vị lang già Trung y nói, dùng rễ đen tím này ngâm nước uống ba năm có thể trị bệnh được. Tôi trăm phương ngàn kế hỏi thăm mới biết hội trưởng Phương có một đoạn, cho nên mới vội đến đây.

- Vốn bác tôi mấy tháng trước ở Ninh Hải gặp một vị thần y, sau lại chờ tôi đến, vị thần y kia không biết đã đi đâu. Tôi nghĩ là vị thần y kia đến bệnh của bác tôi còn trị được, nhất định sẽ chữa được bệnh của con tôi, ôi, cơ duyên lại không khéo. Hơn nữa cái rễ đen tím này cũng không chắc có thể trị bệnh được, vị lang già kia cũng chỉ nói có khả năng, người anh em Diệp cứ cầm đi.

- Ninh Hải?

Diệp Mặc lặp lại một câu, nghĩ thầm rằng chính mình vừa mới từ Ninh Hải đến, đừng nói là chính mình lần trước đã cứu người đó chứ.

- Đúng vậy, chính là ngẫu nhiên gặp ở bệnh viện Lợi Khang, Ninh Hải đó, bác tôi bệnh mấy năm rồi, thậm chí rất nhiều chuyên gia đã kết luận, vị thần y kia vẫn có thể đem bác tôi trở về. Đáng tiếc thánh nhân gặp một lần đã là cơ duyên trời cho, muốn tìm lại rất khó khăn.

Trác Ái Quốc nói buồn bã.

Diệp Mặc đã khẳng định được, vị thần y mà anh ta nói chính là mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 52

Chỗ Ở Hẻo Lánh

Trầm mặc một hồi, Diệp Mặc mới lên tiếng:

- Anh Trác, nếu anh tin tưởng, thì cho tôi cái địa chỉ, chờ tôi xử lý xong chuyện ở đây, tôi sẽ đến khám cho con anh, có lẽ tôi có thể trị liệu được. Còn nữa, tôi muốn nói với anh cái này, việc rễ đen tím này có thể trị bệnh, đúng là không biết lão thầy lang kia nghe được ở đâu, nhưng hoàn toàn không đúng đâu.

- A…

Trác Ái Quốc kinh sợ kêu lên một tiếng, vui vẻ bất ngờ bắt tay Diệp Mặc nói:

- Người anh em Diệp, cậu thật sự có thể giúp trị liệu cho con tôi sao?

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Chắc chắn không có vấn đề gì.

- Tôi tất nhiên tin tưởng cậu, tất nhiên rồi.

Trác Ái Quốc vội lấy ra tấm danh thiếp tinh xảo, đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Đây là địa chỉ nhà tôi, có cả điện thoại liên lạc, có số di động của tôi ở trên, thật phải nhờ vả người anh em Diệp rồi.

Anh ta cũng không cho rằng Diệp Mặc nói láo, không cần nói gì nữa, hôm nay nhìn thấy tài nghệ của Diệp Mặc biểu diễn như thần, nếu chưa thấy, anh ta cũng sẽ cảm giác Diệp Mặc không phải người thích khoác lác. Hơn

nữa anh cảm giác Diệp Mặc rất đáng tin, điềm đạm, chín chắn, là người bạn đáng giá.

Diệp Mặc nhìn danh thiếp, gật gật nói:

- Nhưng giờ tôi không thể đi Yến Kinh, rất có thể phải đợi nửa năm, thậm chí là một năm.

Diệp Mặc đương nhiên biết lúc này đi Yến Kinh không khác gì chui đầu vô lưới.

- Không vấn đề gì, chỉ cần người anh em Diệp nhớ là được.

Trác Ái Quốc không có gì không vui, lại còn vô cùng vui vẻ, cho dù là cái rễ đen tím có thể trị bệnh cho con mình thì cũng phải hai, ba năm, hơn nữa Diệp Mặc nói là không trị được. Mà ý của Diệp Mặc là chỉ cần hắn đến là có thể giải quyết. Vì thế so sánh hai việc này anh ta rất rõ ràng.

Về phần Diệp Mặc vì sao ngay bây giờ không đi cùng anh ta, anh ta cũng không nghĩ gì, một là Diệp Mặc là cao nhân, tất có việc riêng của mình, thứ hai là Trác Ái Quốc không phải lần đầu ra ngoài, Diệp Mặc chạy đến nơi biên giới hẻo lảnh này, chắc chắn có gì khó xử, đã làm bạn thì không cần phải hỏi rõ hết mọi việc.

- Ha ha, anh Diệp, tôi lập tức cho người chuẩn bị rượu cho anh và anh Trác tẩy trần.

Phương Nam vui mừng nói, vui không phải vì cuộc làm ăn thành công, mà là vui vì quen biết được người tài ba như Diệp Mặc. Quan trọng là Diệp Mặc còn ở đây một thời gian ngắn.

Đang lúc Tiêu Lôi nóng ruột, Diệp Mặc và Trác Ái Quốc đi ra, sau lưng còn có gã tóc dài.

Một bữa cơm khách rất vui vẻ, nhưng Tiêu Lôi vẫn nhìn ra, bất kể là Trác Ái Quốc hay người tóc dài dũng mãnh kia đều rất tôn kính tên Diệp

Mặc áo quần mộc mạc này. Hơn nữa, loại tôn kính đó lại phát ra từ trong nội tâm. Trác Ái Quốc thì không nói, là người phụ trách một xí nghiệp lớn ở Yến Kinh, là người có tiền, nhưng tay tóc dài này nhìn không phải người lương thiện, nhưng gã lại cũng rất tôn kính Diệp Mặc.

Tuy có nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng Tiêu Lôi biết cô và Diệp Mặc còn chưa quen thuộc, vừa rồi hỏi lái xe Tiểu Vu mãi mà anh ta cũng không biết gì.

Chỗ ở của mọi người đều do Phương Nam sắp xếp, Diệp Mặc ăn tối xong lại đi ra ngoài, còn đi đâu thì trừ Trác Ái Quốc đoán được chút ít, không có ai biết.

Diệp Mặc đêm đó đi đến sào huyệt của Thập Tam Thái Bảo, khiến Diệp Mặc khó chịu là, bọn chúng làm lâu như vậy mà ở đó không có gì hết. Nguyện vọng có được một số tiền phi nghĩa của Diệp Mặc đã tiêu tan.

Phương Nam sáng sớm đã đi đến chỗ đám Diệp Mặc ở, hiện giờ "hội Phác Đao" của Phương Nam là một trong 3 bang hội lớn ở Lưu Xà, kém nhất là bang Thập Tam Thái Bảo, nhưng hiện tại bang này đã không còn, còn có mấy người đã bị Diệp Mặc tiêu diệt hết. Cho nên hội Phác Đao đã là một trong hai bang lớn rồi.

Nhờ có Phương Nam chăm sóc, đám người Trác Ái Quốc ở Lưu Xà rất yên ổn, không ai dám quấy rầy. Hôm sau Trác Ái Quốc từ biệt Diệp Mặc, rời khỏi Lưu Xà.

- Tôi phái vài anh em đưa anh đến đường quốc lộ.

Thấy đám Trác Ái Quốc phải đi, Phương Nam chủ động yêu cầu tiễn.

Diệp Mặc không ngăn cản, Thập Tam Thái Bảo chuyên chặn đường đã bị hắn tiêu diệt, nếu không có người đưa đám người kia cũng không có gì nguy hiểm, nhưng Phương Nam đã chủ động yêu cầu, Diệp Mặc cũng không có ý kiến.

Tiêu Lôi đi đến trước mặt Diệp Mặc, có chút ngập ngừng nói:

- À, Diệp Mặc, anh cũng không thể cho tôi cái số điện thoại à? Tôi muốn sau này về Yến Kinh tôi còn có thể tạ ơn cứu mạng của anh.

Tuy ban đầu nói chuyện có chút ngập ngừng, nhưng nói đến phần sau thì vô cùng lưu loát, dù sao cô cũng là phóng viên giỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Không cần cảm ơn, tôi thật sự cũng không có điện thoại, cho nên không có số điện thoại cho cô, việc nhỏ ấy cô không cần để trong lòng.

Tiêu Lôi hơi sửng sốt, theo cô nghĩ, một mỹ nữ như cô hỏi điện thoại của Diệp Mặc, hắn nhất định sẽ không cự tuyệt. Không có người đàn ông nào lại từ chối lời mời của một cô gái đẹp, nhưng Diệp Mặc lại khác. Nói Diệp Mặc không có điện thoại, cô không tin. Thời buổi này, ai lại không có điện thoại di động chứ?

Nhìn ra Tiêu Lôi xấu hổ, tuy Trác Ái Quốc biết Diệp Mặc thật sự không có điện thoại, nhưng vẫn nói:

- Chúng ta đi mau, không thì không kịp máy bay đi Hàm Sơn Tiêu Lôi bất đắc dĩ, lòng đầy oan ức cùng Trác Ái Quốc rời khỏi. Đối với việc sắp xếp chỗ tu luyện, đã có Phương Nam, không cần Trác Ái Quốc hỗ trợ.

Chỗ Phương Nam sắp xếp cho Diệp Mặc là một ngôi miếu cách Lưu Xà gần hai mươi dặm, nơi này vốn là nơi ở của một hòa thượng tha phương, có quen biết với Phương Nam. Chùa miếu này là Phương Nam xây giúp. Ba năm trước hòa thượng này đột nhiên mất tích, để lại ngôi miếu.

Nếu không phải Diệp Mặc nhất định muốn ở nơi vắng vẻ, Phương Nam còn muốn chuẩn bị một nơi xa hoa ở Lưu Xà cho Diệp Mặc. Phương Nam đã cho người đến quét dọn ngôi miếu sạch sẽ, Diệp Mặc cũng dọn vào đó ở, hắn chủ yếu là vì muốn gieo trồng cỏ Ngân tâm, còn một việc nữa là tra tìm 'Tử Tâm Đằng'

Theo Phương Nam nói, bảy năm trước, ở một sơn cốc vùng biên giới, phát hiện thi thể một Lạt Ma Tây Tạng, ở trên thi thể có chiếc hộp gỗ, cảm giác thứ này không tầm thường nên giữ lại, sau mới biết là rễ đen tím.

Vì lấy được rễ đen tím, Phương Nam đem chôn vị Lạt Ma ở gần đó.

Diệp Mặc hỏi mượn Phương Nam bản đồ, và chỗ cụ thể gã mai táng Lạt Ma, hắn muốn đến xem. Vị Lạt Ma này trên người đã có 'Tử Tâm Đằng', không chừng còn có thể có vật gì khác, đi xem biết đâu lại có gì.

Khu miếu Diệp Mặc ở không nhỏ, tầm 50, 60 mét vuông, quanh miếu, Diệp Mặc đã chia vùng, chuẩn bị gieo trồng cỏ ngân tâm.

Diệp Mặc không dám gieo một lúc ba mươi chín cái mầm, bởi hắn không biết nơi này có thích hợp gieo trồng gì không, nếu chẳng may không thích hợp, thì đống mầm sẽ hỏng hết, hắn lúc đó cũng không còn chỗ khóc Tuy không dám khẳng định mầm cỏ Ngân tâm trong tay hắn có phải duy nhất không, nhưng Diệp Mặc biết cho dù nơi khác có hắn cũng không dễ gì tìm được.

Phân ra mười chín hạt mầm gieo xuống và sửa sang lại một chút, làm ít việc phòng hộ, Diệp Mặc chuẩn bị đi vào rừng núi một chuyến, dù sao mầm gieo xong cũng cần một tháng mới lên, mà hắn đang không tiến triển gì trong việc tu luyện, hắn muốn đi xem chỗ mai táng vị Lạt Ma kia.

Sau khi chào Phương Nam, Diệp Mặc rời Lưu Xà, đi tới phía nam nơi năm đó chạy trốn. Đối với hắn hiện tại mà nói, nâng cao thực lực bản thân mới là quan trọng nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 53

Kết Quả Điều Tra Của Tống Gia

Tống gia Yến Kinh, tuyệt đối là một trong số những gia tộc có quyền lực ở Hoa Hạ, trên thực tế, Tống gia đích thực là một trong ngũ đại gia tộc ở Hoa Hạ.

Tuy nhiên lúc này không khí ở đại viện Tống gia lại không thoải mái tí nào, không có nguyên nhân nào khác, bởi vì những nguyên nhân khác Tống gia đều có thể giải quyết được, mà là Tống Thiếu Văn con trai độc nhất của Tống gia gia chủ Tống Kỳ Minh đã chết rồi, lý do là đua xe ban đêm.

Nhưng người của Tống gia lúc này đều biết cái chết của Tống Thiếu Văn không liên quan gì đến đua xe, nếu có đua xe thì xe không mò đến cái nơi chó không thèm ỉa để đua, đêm hôm gã lái xe đến đường cao tốc Phong Tiến làm gì?

Hơn nữa người khác có thể không biết, chẳng lẽ người của Tống gia còn không biết sao? Tống Thiếu Văn là một người điển hình không thích phiền phức, nếu như có việc phải đi qua Phong Tiến gã cũng sẽ đi buổi sáng, quyết sẽ không đi lúc 3-4h sáng.

- Tra rõ kết quả ra sao?

Tống lão gia không có mặt, trong phòng này lời nói của Tống Kỳ Minh chính là đại biểu cho quyền uy của Tống gia, tuy nhìn biểu tình của ông ta có vẻ bình tĩnh, nhưng trên tay nổi đầy gân xanh, hoàn toàn biểu lộ sự phẫn nộ và không cam lòng, đứa con trai độc nhất, không ngờ lại bị giết chết, là ai, lại dám to gan như vậy, đến người của Tống gia cũng dạm động vào.

Một đàn ông trung niên đứng lên nói:

- Gia chủ, đã điều tra xong, Thiếu Văn một tuần trước có đi Hà Phong, nhưng chỉ ở Hà Phong một ngày, nhưng lập tức rời Hà Phong, sau đó đem theo A Phát và Vương Thuyền cõ lẽ là đi Ninh Hải, nhưng lại không có video của Thiếu Văn ở đoạn cao tốc Ninh Phong ở Ninh Hải, có lẽ khoảng thời gian Thiếu Văn ra vào Ninh Hải thì camera ở đó đã bị tắt.

- Chúng tôi đã đi Ninh Hải điều tra qua, camera là do Thiếu Văn sai người tắt đi, Thiếu Văn ngoài việc đi Ninh Hải tìm Ninh Khinh Tuyết ra, thì không có việc gì khác, nhưng Ninh Khinh Tuyết cũng không có rời khỏi Ninh Hải, mà là hai ngày sau đi Du Châu, nhưng cái gã kết hôn cùng Ninh Khinh Tuyết là Diệp Mặc cũng trong buổi tối ngày hôm đó mất tích, hơn nữa không có bất kỳ tông tích nào.

- Chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ tàn tích của chiếc xe, cũng không có thi thể của Diệp Mặc, cho nên có thể nói Diệp Mặc không có trên xe, hoặc là giữa đường xuống xe, căn cứ theo sự hiển thị của camera ở đoạn đường cao tốc Thất Lộng Nhai, xe BMW của Thiếu Văn đang chạy bình thường thì đột nhiên mất phương hướng, rơi xuống vực.

- Cái này có thể là do có người cưỡng bức lái xe uống loại thuốc nào đấy?

Gã đàn ông khoảng hơn 50 tuổi ở bên cạnh nói.

Gã đàn ông trung niên lắc lắc đầu:

- Không thể, bởi vì dựa theo camera, ngoài doạn Ninh Hải không có camera ra. Những địa phương khác, xe của Thiếu Văn chạy rất bình thường, hoàn toàn không có gì bất thường xảy ra, chỉ có ở Thất Lộng Nhai đột nhiên xuất hiện việc này.

- Hiện nay đã biết được tung tích của Diệp Mặc chưa?

Tống Kỳ Minh lại hỏi.

Gã trung niên ở phía dưới lắc đầu nói:

- Trước mắt vẫn chưa phát hiện tung tích của Diệp Mặc, nhưng chúng tôi ở chỗ ở của Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết có tìm được một cái máy tính theo dõi, nhưng tài liệu bên trong đã bị xóa hết, đang trong quá trình phục hồi.

Lúc này một gã khoảng hơn 20 tuổi vội vã đi vào, trên tay cầm một cái USB đưa cho gã trung niên nói:

- Chú Hải, tài liệu đã được khôi phục rồi.

- Lập tức kiểm tra.

Gã trung niên còn chưa nói gì, Tống Kỳ Minh đã hừ lạnh nói.

USB cắm ở trên máy tính, trên màn hình lớn hiện lên cuộc sống của Diệp Mặc, cùng với đoạn rời đi cùng với mấy người Tống Thiếu Văn.

- Quả nhiên có liên quan đến hắn.

Gã hơn 50 tuổi ban đầu sau khi xem xong đoạn video lập tức phẫn nộ nói, gã căn bản không thèm suy nghĩ xem là ai đêm hôm chạy đến nhà người ta, trong lòng chỉ tức giận sau khi Tống Thiếu Văn ở đây rời đi thì bị chết.

- Xem ra tiện nhân Ninh gia kia cũng không biết. Đoạn video này có lẽ sau này bị cô ta xóa đi Gã đàn ông ngồi bên cạnh Tống Kỳ Minh nói.

- Cho dù cô ta không biết, thì việc lần này cũng liên quan đến cô ta, tưởng rằng Tống gia chúng ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô ta sao, tuyệt không có khả năng.

Chú Hải người phụ trách điều tra sự việc lần này nói.

Sắc mặt Tống Kỳ Minh rất là khó coi, nhưng lại khoát tay nói:

- Ninh gia, tôi sẽ không bỏ qua, tôi sẽ làm cho Ninh gia mãi mãi không

vực dậy nổi, hiện nay không cần đụng đến Ninh gia, trước tiên cứ bắt cái gã phế vật của Diệp gia, tốt nhất là bí mật mang về Yến Kinh, tôi muốn làm cho gã biết người của Tống gia chúng ta không phải dễ giết như vậy.

Nói xong thở dốc một hơi lại nói:

- Tống Hải, chú phụ trách điều tra Diệp Mặc đi đâu, cố gắng trong thời gian ngắn nhất đưa hắn về Yên Kinh, nếu như không thể, thì chỉ cần mang đầu hắn về tế Thiếu Văn là được, chú cũng lập tức điều tra, cái gã Diệp Mặc này hắn làm sao có thể làm cho xe của Thiếu Văn rơi xuống vực được.

- Vâng, gia chủ.

Tống Hải lập tức dứt khoát trả lời.

Gã hơn năm mươi tuổi cau mày nói:

- Nhưng gã Diệp Mặc này cũng rất là kì quái, hắn cùng với con bé của Ninh gia kết hôn rồi, nhưng sao cứ ngồi dưới gốc cây? Chẳng lẽ hắn có thể tu luyện khí công? Nghe nói có một số gia tộc Cổ Võ đều thích ngồi tu luyện khí công, nếu như hắn thật sự có một sư phụ tu luyện Cổ Võ, thì đúng là có chút khó khăn rồi.

- Chú Trạm, tôi thấy không có khả năng này, Diệp Mặc là một phế nhân, đến người của Diệp gia cũng không cần hắn, chẳng lẽ những người tu luyện trong truyền thuyết lại nhìn trúng hắn, hơn nữa cho dù được nhìn trúng đi, hắn có một vị sư phu như thế, vậy thì sao trong video hơn một tháng cũng không thấy bóng dáng đâu? Chú Trạm có lẽ chú đa nghi quá rồi.

Tống Hải vội vàng nói.

Người được gọi là chú Trạm gật gật đầu nói:

- Nếu đúng như thế thì tốt quá rồi, vạn nhất hắn có chỗ dựa là người tu luyện Cổ Võ, thì cho dù là Tống gia chúng ta là một trong ngũ đại gia tộc, phỏng chừng thù này cũng rất khó báo.

…

Ngày Tống gia đem máy tính theo dõi lấy đi, Ninh Khinh Tuyết đã biết rồi, nhất thời lòng nóng như lửa đốt, cô bắt đầu cảm thấy hối hận, nếu sớm biết như vậy đã sớm phá hủy ổ cứng của máy tính đi, thật không ngờ Tống gia thật sự có thể điều tra ra được, cho rằng Tống gia không thể khôi phục được dữ liều, là điều không thể, biện pháp duy nhất bây giờ là lập tức thông báo cho Diệp Mặc, nói cho hắn biết Tống gia đã biết việc hắn giết Tống Thiếu Văn.

Nhưng cô cũng không có biện pháp liên lạc với Diệp Mặc, hơn nữa cũng không có ai có cách liên hệ Diệp Mặc Ninh Khinh Tuyết cảm thấy nên nói chuyện này với bố mẹ cô, suy nghĩ cẩn thận, trước tiên cứ nói với mẹ trước, hơn nữa còn nói muốn ra ngoài tìm kiếm Diệp Mặc, mẹ của Ninh Khinh Tuyệt hoảng sợ, bà không ngờ trong chuyện này còn nhiều việc như vậy, thậm chí cái chết của Tống Thiếu Văn còn có quan hệ đến Ninh gia.

- Khinh Tuyết, bây giờ không phải là lúc con đi tìm Diệp Mặc, mà là Ninh gia chúng ta làm sao để đối mặt với sự trả thù của Tống gia, với tính cách của Tống Kỳ Minh, muốn hắn buông tha cho Ninh gia chúng ta là không có khả năng, đặc biệt là con.

Mẹ của Ninh Khinh Tuyết đối với sự việc này nhận xét rất thấu triệt.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu nói:

- Con có lỗi với Diệp Mặc, bây giờ lại liên lụy đến mọi người, con thật là vô dụng, là con quá buông thả rồi, đôi khi vẫn còn rất khờ dại, xin lỗi mẹ.

Mẹ của Ninh Khinh Tuyết than nhẹ một tiếng nói:

- Nhà chúng ta tuy rằng đã tách khỏi Ninh gia, nhưng muốn đối phó với chúng ta cũng không phải đơn giản, Khinh Tuyết con không cần lo lắng, trước tiên con nói với mẹ chuyện của con và Diệp Mặc là như thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 54

Người Nhàn Rỗi Trong Rừng Nguyên Thủy

Tuy rằng Phương Nam đã cho vị trị đại khái, nhưng là cũng đã cách nhiều lăm rồi, Phương Nam cũng không nhớ rõ, tuy rằng Phương Nam muốn đi cùng hắn đi tìm, tuy nhiên Diệp Mặc biết, cái này không biết phải tìm mất bao nhiêu ngày, hơn nữa Thập tam thái bảo mới bị tiêu diệt, lợi tức của Lưu Xà phải chia lại từ đầu, những việc Phương Nam phải làm rất nhiều, cho nên hắn không cho Phương Nam đi cùng, hơn nữa mình hắn ở trong rừng rậm có khi còn nhanh hơn.

Diệp Mặc ở trong rừng tìm đã 3 ngày rồi, nhưng vẫn chưa tìm được nơi mà Phương Nam nói là mai táng Lạt ma kia.

Nhưng lại gặp rất nhiều nguy hiểm, một lần gặp phải báo hoang dã, hơn hai mươi lần gặp rắn độc, lang sói gặp phải hai lần.

Trong những tin tức mà Phương Nam cung cấp, quan trọng nhất là hai cây "Vạn niên thanh", trong mấy ngày, đừng nói hai cây, mà là một cây Van Niên Thanh Diệp Mặc cũng chưa nhìn thấy.

Tuy nhiên điều mà Diệp Mặc không thiếu nhất là sự kiên nhẫn, tuy rằng ở chỗ sâu trong rừng rồi, ngày thứ tư hắn vẫn quyết định đi vào sâu hơn, nhưng trước khi tiến vào, hắn cần phải lấp đầy bụng.

Diệp Mặc một bên nướng một con thỏ hoang, một bên sắp xếp lại những chỗ đã tìm qua, mấy tiếng súng vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn, Diệp Mặc vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một gã hơn 30 tuổi đang lảo đảo chạy tới, trong tay còn cầm một con dao găm.

Gã đàn ông này toàn thân đều là thương tích, quần áo rách tung tóe, nhưng theo Diệp Mặc thấy, gã bị thương nặng nhất là ở phần lưng, tuy rằng phát đạn này bị bắn lệch đi một chút, nhưng máu tươi nhuộm đỏ quần áo của gã.

Đúng lúc Diệp Mặc nhìn thấy gã, thì gã cũng nhìn thấy Diệp Mặc, nhất thời ngây ra, có lẽ gã cũng không ngờ tới ở nơi thâm sơn cùng cốc này, lại có người nhàn nhã nướng thỏ ăn, tuy nhiên cho dù gã còn đang phải chạy trối chết, nhưng bụng đói vẫn không thể kìm nổi kêu lên một tiếng.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy gã bị thương chạy trốn, lập tức cảm nhận thấy trên người gã một khí tức quen thuộc, khí lức luyện công của gã còn có sát khí, cùng với vị Vương Tự mà mình gặp ở hôm sinh nhật của Tô Tĩnh Văn có chút giống nhau.

Bọn là là một phe, Diệp Mặc lập tức đưa ra kết luận, gã hơn 30 tuổi này cùng với Vương Tự là đồng đảng, nhưng không biết gã bị ai truy sát, trong lúc Diệp Mặc còn đang nghĩ tới Vương Tự, sau lưng lại vang lên tiếng bước chân dồn dập, rất nhanh xuất hiện 3 gã cầm súng đứng trước mặt Diệp Mặc.

Gã bị thương ánh mắt áy náy nhìn Diệp Mặc, lặng lẽ không nói gì.

Ba gã cầm súng thấy gã bị thương không tiếp tục chạy trốn, đều ngừng lại, ánh mắt nhìn Diệp Mặc đang nướng thỏ có chút kinh ngạc, dù sao không phải ai cũng có thể ở trong rừng sâu, nhàn nhã ngồi nướng thịt thỏ, khu vực rừng rậm này không an toàn, cho dù có muốn nướng, thì cũng phải chọn nơi hẻo lánh, chứ không phải ở cái địa phương không có chỗ ẩn thân thế này.

5 người đều không ai nói gì, không khí nhất thời cứng ngắc, thậm chí chỉ có âm thanh Diệp Mặc giở thịt thỏ và mùi thịt thỏ trong không khí.

Ba người nhìn nhau, gật gật đầu, gã đàn ông mặt đen mở miệng nói:

- Vị bằng hữu này, ở đây không có việc của cậu, cậu tránh đi chỗ khác đi, chúng tôi chỉ muốn bắt cái gã vừa chạy đến đây.

Khẩu âm thậm chí có chút cổ quái, Diệp Mặc có chút khó hiểu nhìn gã vừa nói, vừa định nói đây cũng không phải nhà của gã, sao tôi phải tránh, thì một gã khác đột nhiên rút súng ra muốn bắn Diệp Mặc.

Nhưng tay gã chưa kịp bóp cò, thì có vài âm thanh rất nhỏ phá không lao đến cắt đứt động tác của gã.

Ấn đường của ba gã đều có một chấm đỏ, tiếp theo máu đỏ theo đó chảy ra, ba gã mở to hai mắt nhìn Diệp Mặc, bộ dạng không thể tin được ngã xuống.

Sự việc xảy ra chỉ trong vòng một nhịp hô hấp.

Diệp Mặc không thích giết người, nhưng nếu đối với sự uy hiếp tính mạng của hắn, hắn sẽ không lưu tình, đinh sắt trong tay là đề phòng có người tiếp tục lấy súng uy hiếp hắn.

Gã bị thương rất nặng kia, mở to mắt nửa ngày, cũng không dám tin, ba người cầm súng truy sát mình nửa ngày.

Không ngờ lại bị người nướng thịt thỏ này giết, khó trách hắn dám nướng thịt thỏ ở đây, không ngờ lại có tồn tại đáng sợ như thế.

- Thịt thỏ chín rồi, ăn chút không.

Diệp Mặc nhìn cái gã cả nửa ngày không nói gì, thản nhiên cười nói, cách nhìn của hắn đối với Vương Tụ không tệ, người này và Vương Tự tám phần là có quan hệ, mời gã ăn chút đồ cũng không có vấn đề.

- A, được, cảm ơn... tôi là Quách Khởi, đa tạ ơn cứu mạng vừa rồi.

Quách Khởi nói xong ôm quyền, trên mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Diệp Mặc khoát tay cười nói:

- Không có gì, gặp mặt là có duyên, tôi tên Diệp Mặc.

Nói xong đem thỏ hoang cắt lấy một nửa, sau đó từ trong ba lô sau lưng lấy ra một ít thảo dược, vo vụn rắc lên trên, Quách Khởi nhìn có chút khó hiểu, cái này hình như có chút không vệ sinh lắm.

Tuy làm xong rồi, nhưng Diệp Mặc vẫn chưa đưa nửa con thỏ cho Quách Khởi, mà lại nói:

- Anh lại đây, tôi giúp anh kiểm tra vết thương.

Nghe lời nói của Diệp Mặc, lại nhìn hành động của Diệp Mặc, Quách Khởi hình như đã hiểu ra Diệp Mặc muốn dùng thảo dược giúp gã chữa vết thương, vội vàng đi tới.

Đợi Quách Khởi đi tới trước mặt, Diệp Mặc giơ tay lên vỗ ra một chưởng, vỗ vào chỗ đối diện với vết thương do bị bắn, viên đạn giống như sao băng bay ra, rơi ở một bên.

Quách Khởi thậm chí còn không cảm thấy đau đớn, đã thấy viên đạn ở eo bị lấy ra, người này sao lại mạnh như vậy, gã lần đầu tiên thấy có người lấy đạn ra như thế.

Giống như không thấy sự kinh ngạc của Quách Khởi, Diệp Mặc cầm nửa con thỏ đưa cho gã, sau đó lại lấy ra hai cây thảo dược đưa cho Quách Khởi nói:

- Trước tiên anh đem thảo dược rắc lên chỗ bị đạn bắn, sau đó ăn con thỏ này, hẳn là sẽ không sao nữa.

Nói xong, Diệp Mặc không để ý Quách Khởi nữa, chăm chú ngồi gặm nửa con thỏ còn lại.

Quách Khởi đột nhiên vui mừng phát hiện, chỗ bị thương không những không đau, hơn nữa lại còn có cảm giác thanh mát, đây là loại thuốc gì? Không ngờ hiệu quả tốt như thế, nhất thời Diệp Mặc trong mắt gã càng trở nên thần bí, không chỉ còn là cảm kích, còn có một loại kính sợ mơ hồ.

Hắn không chỉ dám ở trong rừng rậm đầy nguy cơ này, nhàn nhã nướng thỏ, lại còn có thể tùy tiện chữa lành vết thương bị đạn bắn, thậm chí đến viên đạn cũng chỉ cần một chưởng là có thể rút ra được.

Người này có bản lãnh như vậy, hơn nữa giết mấy đặc chủng binh kia mà không hề chớp mắt, khẳng định không phải người vùng này, không biết có thể mời hắn giúp không? Quách Khởi tâm tư vừa động, lập tức đã nói:

- Vừa rồi ba người kia là người vùng này, tiểu đội của chúng tôi bị bọn họ phục kích, ngoài tôi đột phá chạy tới đây, còn lại hai đồng đội khác đã bỏ mình, còn có ba người đang bị vây trong một sơn động, tôi đoán có lẽ giờ này đã rơi vào tay bọn họ rồi, hiện tại tôi đang muốn phá vây tìm cứu viện.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, không nói gì, hắn biết ý tứ của Quách Khởi, nhưng hắn cũng không phải quân nhân, hơn nữa đối với đội ngũ bị đánh cho trở thành bộ dạng như thế này, trong lòng Diệp Mặc cũng rất là xem thường.

Tuy rằng rất là không muốn hỗ trợ, nhưng ấn tượng của Diệp Mặc đối với mấy tên vùng này rất không tốt, hắn vừa đến Lưu xà thì đã bị mấy tên này chặn đường, tuy rằng cuối cùng mấy tên đó đã bị giết, nhưng hắn đối với người vùng này rất là chán ghét.

- Tôi tuy rằng rất muốn giúp anh, nhưng tôi còn có việc phải làm, tôi phải ở đây tìm một số đồ vật.

Diệp Mặc đứng dậy nói, hắn chuẩn bị đi, hắn và Quách Khởi không quen biết, vừa rồi cũng cứu gã một mạng, hơn nữa mình cũng có việc phải làm, nếu như thuận tiện, giúp gã một chút cũng không sao, nhưng nếu thật sự phải đi giúp gã, hắn cảm thấy có chút phiền phức.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 55

Ra Tay Tương Trợ

Anh Diệp, sĩ quan huấn luyện của chúng tôi dạy chúng tôi là kẻ mạnh là trên, tuy rằng tôi lớn hơn anh mấy tuổi, nhưng tôi cũng biết anh không phải người bình thường, có lẽ là người mà sĩ quan huấn luyện chúng tôi gọi là Đạt Giả chăng, cho nên tôi gọi anh một tiếng "Anh". "Thiên hạ hưng vong, Thất phu hữu trách" cái đạo lý này tôi không hiểu, nhưng mấy tên vùng biên giới này thường ở biên giới đánh giết cướp bóc, không chuyện ác gì không làm.

- 30 năm trước, quân ta tổ chức tự vệ phản kích chiến, người họ không ngừng hành hạ làm nhục người Hoa Hạ ta, đốt phá công xưởng ta, vô số đồng bào ta bị đồ sát, đến nay tuy rằng đã mấy chục năm, bọn chúng vẫn chưa dừng tay, tuy rằng có bí mật hơn, nhưng vẫn không ngừng uy hiếp chúng ta.

- Lần này có mấy đồng đội của tôi bị bao vây, Quách Khởi tôi cho dù có chết, cũng phải cứu thoát bọn họ, cho nên hi vọng cùng là người Hoa Hạ, tôi xin anh hỗ trợ, hơn nữa ở đây mấy người chúng tôi cũng tương đối quen thuộc, chỉ cần cứu được đồng đội, tôi nguyện ý giúp anh tìm đồ vật mà anh muốn tìm.

Quách Khởi nói xong, ánh mắt nóng bỏng nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc trầm ngâm một lúc, hắn đối với mấy tên vùng này cũng không có mấy thiện cảm, còn về việc nhờ Quách Khởi giúp hắn tìm đồ thì khỏi, hắn cũng tìm mấy ngày rồi, hắn không tin mấy người Quách Khởi có thể tìm được, nhưng cái gã Quách Khởi này nói cũng có lý, mình dù sao cũng là người Hoa Hạ, đã là người Hoa Hạ, thì giúp chút việc nhỏ này cũng phải.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Anh nói cũng không sai, cũng không cần để ý, vừa rồi tôi nghĩ không đúng, nếu đã như thế, chúng ta đi thôi, anh thuận tiện đem tình hình nói cho tôi nghe một chút, chỉ có mấy tên đó thì cũng không là gì với tôi đâu.

- Cảm ơn anh Diệp.

Quách Khởi thấy Diệp Mặc đáp ứng rất là cao hứng ôm quyền, gã biết Diệp Mặc không phải loại người bạc tình phụ nghĩa, chỉ là có lẽ do ẩn cư nhiều năm, cho nên quan niệm có lẽ nhạt đi nhiều.

Quách Khởi nhặt lên ba khẩu súng, đưa một khẩu cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay:

- Không cần, tôi không thích dùng súng, cầm trên tay có chút không quen.

Quách Khởi nhớ tới Diệp Mặc tay không giết mấy người, liền lập tức hiểu rõ.

Nghe xong lời của Quách Khởi, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, không phải mấy người Quách Khởi kém cỏi, mà là tiểu đội của Quách Khởi có tất cả 6 người, trong lúc chấp hành nhiệm vụ ở biên giới, bị phục kích, tuy đối phương chưa biểu lộ rõ thân phận, nhưng mấy người Quách Khởi đoán là người vùng này.

Lúc bị phục kích, bên Quách Khởi chết mất 2 người, 3 người bị vây, chỉ có 1 mình Quách Khởi chạy ra được, nơi bị vây gọi là "Hàn Thiền Động" nghe Quách Khởi nói thì nếu không phải địa hình ở đó có lợi cho bọn họ, thì mấy người bọn họ đã bị tiêu diệt rồi, lúc bị phục kích, mọi người cố gắng phá vây, nhưng thực sự có thể chạy được chỉ có mình gã, hơn nữa nếu như không gặp Diệp Mặc, thì gã cũng không thể chạy xa hơn được.

Hàn Thiền Động, không tính là gần, Quách Khởi và Diệp Mặc phải đi

mất 2 tiếng mới tới, vừa mới tiếp cận Hàn Thiền Động, hai người liền nghe thấy tiếng súng.

Quách Khởi nghe thấy tiếng súng, lập tức vui mừng nói:

- Bọn họ vẫn chưa rơi vào tay địch, đây là tiếng súng của đồng đội tôi, tôi có thể nhận ra được.

Diệp Mặc thì lại càng kinh hỉ, bởi vì hắn phát hiện nơi mà Phương Nam nói chính là Hàn Thiền Động, tuy chưa nhìn thấy hai cây Vạn Niên Thanh, nhưng phong cảnh xung quanh không khác gì, xem ra làm người phải biết giúp đỡ người khác, nếu không hắn chắc chắn sẽ không thể chỉ trong vòng hai tiếng tìm đến đây được.

- Anh Diệp, làm sao bây giờ?

Quách Khởi tuy là tinh anh của bồ đội đặc chủng, nhưng gã biết mình trước mặt Diệp Mặc thì còn kém rất xa, bây giờ đã biết đồng đội vẫn chưa rơi vào tay địch, tâm tư của gã càng trở lên linh hoạt.

Bất quá gã cũng biết, cho dù đồng đội của mình chưa rơi vào tay địch, thì cũng không kiên trì được bao lâu nữa, bởi vì nếu đạn dược đầy đủ, thì họ đã không phải nửa ngày mới bắn một phát.

- Đối phương tổng cộng là bao nhiêu người?

Diệp Mặc nói, hắn muốn tìm được đồ vật thì trước tiên phải đem mấy gã đang bao vây đồng đội của Quách Khởi xử lý toàn bộ.

- Theo tiếng súng mà đoán, tối thiểu phải 20 người, lúc trước bị chúng tôi tiêu diệt 3, 4 người, bây giờ có lẽ còn 17, 18 người, theo tình hình bây giờ mà nói, đồng đội của tôi chưa rơi vào tay địch, có lẽ bọn họ định đợi đến tối phá vây, quân địch cũng biết điều này, tuyệt đối sẽ không để đến tối, tôi đoán bọn họ đang tìm cách.

Quách Khởi trả lời, nói rất là tỉ mỉ.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Anh cẩn thận đi theo phía sau tôi, không đến lúc cần thiết thì đừng nổ súng, tôi đi giải quyết là được rồi.

Biết Diệp Mặc vô thanh vô tức giết chết 3 đặc chủng binh, đối với lời nói của Diệp Mặc Quách Khởi không có chút hoài nghi nào, nếu hắn trong chỗ tối, thì mười mấy người đối với hắn không là gì, chỉ không biết Hứa Thạch ba ngày được trên phái xuống dạy bọn họ so với Diệp Mặc thì như thế nào.

Trong lúc Quách Khởi còn đang suy nghĩ, Diệp Mặc đã bắt đầu hành động.

Hàn Thiền Động nằm trong một sơn cốc, ở đây thật sự dễ thủ khó công, tuy rằng không biết vì sao những người kia lại chọnn nơi này để mai phục mấy người Quách Khởi, nhưng Diệp Mặc nghĩ, nếu không phải do thời gian cấp bách, thì cũng là do bọn Quách Khởi rút lui tới đây.

Thần thức của Diệp Mặc hiện tại có thể tiếp xúc trong khoảng cách 7m, sau khi tiếp cận sơn cốc ở Hàn Thiền Động, Diệp Mặc lập tức phát hiện 6 người, hơn nữa cách đó không xa còn có người mai phục.

Nếu không phải Quách Khởi phán đoán sai lầm, thì bọn họ lại có tiếp viện.

"Oành"

Một tiếng vang thật lớn, một quả boom được ném vào sơn cốc bên ngoài Hàn Thiền Động, tạo thành một đám mây lớn, xem ra mấy người này không muốn để ai sống, muốn dùng boom để uy hiếp mấy người trong động.

Sáu cái đinh sắt được Diệp Mặc bắn ra, mấy cái đinh sắt này không phải bắn vào sau đầu mấy người đang bao vây Hàn Thiền động, thì cũng bắn vào thái dương huyệt, mấy người bị Diệp Mặc bắn trúng không kịp kêu lên một tiếng, toàn bộ đã ngã xuống.

Ngoài Hàn Thiền Động giống như cánh quạt, tuy rằng dễ thủ, nhưng người bên ngoài cũng rất dễ bao vây, Diệp Mặc dọc theo sườn đánh tới, giết tới người thứ 21 mới bị 3 người cuối cùng phát hiện, nguyên nhân bị phát hiện, là do người bị Diệp Mặc giết đang nói chuyện, gã đột nhiên ngưng bặt, người được gã gọi lập tức phát hiện ra Diệp Mặc.

Ba phát súng đồng thời bắn về phía Diệp Mặc, cho dù thần thức của Diệp Mặc phát hiện ra tiếng 3 người này bóp cò, cũng kịp thời tránh né, nhưng trên cánh tay vẫn xuất hiện vết máu.

Không thể không nói mấy người này so với Thập Tam Thái Bảo gì đó thì mạnh hơn nhiều, hơn nữa súng trong tay bọn họ cũng mạnh hơn gấp trăm lần mấy cái thứ mục nát trong tay Thập Tam Thái Bảo.

Không ngờ lại bị thương, Diệp Mặc trong lúc tức giận bắn ra 6 cái đinh, 2 cái trực tiếp bắn chết 2 người, 4 cái còn lại bắn nát mặt cái gã làm hắn bị thương.

- Lại đây.

Diệp Mặc gọi Quách Khởi.

Hiện tại Quách Khởi cũng đã biết bao vây không chỉ có mười mấy người, mà là hơn tận 6, 7 người, có chút hổ thẹn nói:

- Xin lỗi, anh Diệp, xem ra tình báo của tôi sai rồi.

- Nhanh đi gặp mấy đồng đội của anh đi.

Diệp Mặc khoát tay áo nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 56

Trì Uyển Thanh

Đội trưởng, quả bom đó sao lại chỉ nổ một cái thì chẳng có gì nữa? Tiếng súng vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy? Có phải là người của chúng ta đến đây hay không?

- Tôi cũng không biết là chuyện gì nữa, tôi ra xem sao, các cậu không nên cử động. Uyển Thanh, cô không sao chứ?

- Ừ, tôi không sao, đưa một trái lựu đạn cho tôi...

Người phụ nữ vừa nói chuyện tên là Uyển Thanh, bởi vì trên đùi trúng một viên đạn nên khi nói chuyện trên mặt không còn chút máu.

Hai người khác đều biết ý tứ của cô ấy, đạn càng ngày càng ít, nếu chẳng may phòng thủ không được cô sẽ tự sát.

- Đội trưởng Lư, mọi người không sao chứ.

Quách Khởi xông tới, lập tức liền lớn tiếng quát to.

- Hình như người tới là anh Quách, đúng đấy, chính là anh Quách, chẳng lẽ người của chúng ta đến đây? Đã giết chết những tên này?

Người thanh niên cầm súng trong tay lập tức kêu lên.

- Phương Vĩ, anh nói không sai, là Quách Khởi, hắn vào bằng cách nào? Chẳng lẽ là bị... Không có khả năng.

Người phụ nữ được xưng là đội trưởng đang nói phân nửa liền lắc lắc đầu.

- Sao lại thế này? Quách Khởi.

Người xưng là đội trưởng Lư vừa nhìn thấy Quách Khởi đi vào liền lập tức hỏi.

Quách Khởi đã nhìn thấy ba người trong động đều ở cửa động, Trì Uyển Thanh bị thương cũng tựa vào vách đá đứng tại cửa động, nhẹ nhàng thở ra nói:

- Tôi mời viện binh tới, đem toàn bộ bọn vây quanh bên ngoài giết hết rồi, mọi người không sao chứ?

- Chúng tôi không có việc gì, chỉ là đùi Uyển Thanh bị súng bắn trúng, bị thương. Đúng rồi, là chi đội nào đến cứu chúng ta?

Đội trưởng Lư mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn Quách Khởi, trong lòng tự nhủ chi đội nào tới nơi này? Cho dù là cứu viện cũng không được nhanh như vậy a, chẳng lẽ là người của 'Sói tru'?

- Không đúng, là một người bạn tôi trong rừng mới quen, hắn đã cứu tôi, lại giúp đỡ cùng tới nơi này đem hơn hai mươi tên phía ngoài giết chết.

Quách Khởi thở dốc một hơi, vội vàng nói.

- Cái gì? Anh nói một người diệt hơn hai mươi bộ đội đặc chủng? Hơn nữa còn là một người bạn mới quen? Quách Khởi, anh có đang nói láo hay không?

Đội trưởng Lư lập tức kinh ngạc kêu lên.

Trì Uyển Thanh và Phương Vĩ cũng là vẻ mặt nghi hoặc nhìn Quách Khởi, nếu không phải hiểu rõ Quách Khởi là người như thế nào, bọn họ thậm chí nghĩ Quách Khởi đã làm phản rồi.

Quách Khởi khẩn trương nói:

- Đội trưởng Lư, đây là cực kỳ chính xác, tuy nhiên vị bằng hữu kia là

đánh lén mà đạt được đấy, cũng không phải tấn công chính diện. Mà là đánh lén từng bước từng bước xử lý hơn hai mươi người đấy, tôi ở phía sau hắn, xem rành mạch, tuyệt đối không sai. Chỉ có điều cuối cùng mới bị người ta phát hiện, bắn mấy phát.

Phương Vĩ giật mình nói:

- Tôi nghe thấy được bọn chúng bắn mấy phát cuối cùng, hóa ra là như vậy - Chính là đánh lén đạt được, loại năng lực này cũng tuyệt đối là cường nhân, đi, Quách Khởi, khẩn trương mang tôi đi gặp vị bằng hữu kia. Uyển Thanh, đến đây, tôi cõng cô.

Đội trưởng Lư đối với người phụ nữ bị thương sau lưng nói một câu, cũng bất kể cô có đồng ý hay không, trực tiếp đem cô cõng lên.

- Uyển Thanh là bị bắn thương à, người bằng hữu kia của tôi trị vết thương chỉ cần mấy phút. Mọi người nhìn xem, vết thương của tôi là do buổi sáng bị súng bắn trúng đấy, hiện tại đã lành miệng rồi, mới mấy giờ mà thôi. Hắn thật sự rất lợi hại, khi tôi chạy trốn thì gặp hắn, mọi người biết hắn đang làm cái gì không?

Quách Khởi giống như tràng hạt, nói một hơi liền.

- Lợi hại như vậy, thật đúng là liền miệng rồi.

Phương Vĩ đã nhìn thấy miệng vết thương bên hông Quách Khởi, ngạc nhiên thán phục ra tiếng. Một hồi lại nghĩ tới mà nói:

- Đúng rồi anh Quách, thời điểm anh gặp hắn, hắn đang làm cái gì?

Quách Khởi cười ha hả nói:

- Hắn không ngờ là đang nhàn nhã, tự tại nướng thịt thỏ, còn cho tôi ăn, đây là một người tiền bối cao nhân lợi hại nhất mà cả đời tôi gặp được.

- Lại có loại cao thủ này, tôi nhất định phải làm quen, bái ông ta làm

thầy. Tiền bối cao nhân, tuổi của hắn hẳn là không nhỏ. Ôi, nếu Lưu Thành và Vu Nam còn thì tốt rồi.

Phương Vĩ vẻ mặt trở nên ảm đạm.

Nghe Phương Vĩ nói tới Lưu Thành và Vu Nam, mấy người đều trầm mặc lại, trong lúc nhất thời không khí trở nên có chút trầm trọng.

- A, một đống như vậy...

Đi ra khỏi sơn cốc, mấy người lập tức đã nhìn thấy hai mươi bốn người bị Diệp Mặc giết chết, toàn bộ xếp thành một đống, Diệp Mặc cũng không ở nơi này.

- Không ngờ thật sự giết nhiều như vậy, này, quả thực rất lợi hại, không được, tôi nhất định phải bái sư.

Phương Vĩ khiếp sợ lại kêu lên.

- Đừng bái sư bái sư nữa, anh Diệp là cao nhân thế ngoại, cậu nói hắn sẽ nhận cậu sao? Anh Diệp... anh Diệp…

Nói xong Quách Khởi kêu vài câu.

- Đều ra hết rồi à? Vậy thì đi khỏi đây đi, tôi còn có chuyện, sẽ không đi cùng mọi người đâu Diệp Mặc không biết từ chỗ nào đột nhiên hiện ra, thản nhiên cười nói.

Quách Khởi ngơ ngẩn chỉ chốc lát, lập tức nói:

- A, anh Diệp muốn đi à? Ồ, tôi xin giới thiệu một chút, người này là Lô Lâm đội trưởng đội Liệp Ưng của chúng tôi, người cô vác trên lưng cũng là đồng đội của tôi, tên là Trì Uyển Thanh. Vị này là Phương Vĩ, rất sùng bái anh. Đội trưởng, vị này chính là Diệp Mặc người đã giúp chúng ta.

- Diệp Mặc xin chào, tôi gọi là Lô Lâm, lần này thật sự là cảm ơn anh rồi. Không nghĩ tới anh còn trẻ như vậy, tôi còn tưởng rằng anh ít nhất cũng

ba bốn mươi tuổi đấy.

Lô Lâm vội vàng vươn một bàn tay nắm lấy tay Diệp Mặc một chút, trong mắt rõ ràng rất cảm kích.

- Anh Diệp, anh thật sự là lợi hại, còn trẻ như vậy. Tôi gọi là Phương Vĩ, tôi bái anh làm thầy đi, anh có thể thu nhận tôi hay không?

Phương Vĩ hai mắt sáng lên, vẻ mặt sùng bái nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Tôi cũng chỉ đánh lén mới thắng được, tôi hiện tại chỉ là nửa vời, làm sao có thể thu đồ đệ, việc này cũng đừng có nhắc lại.

Trì Uyển Thanh nhìn nhìn Diệp Mặc, mắt sáng rực lên. Cô sở dĩ muốn gia nhập quân đội, thậm chí dựa vào cố gắng của mình đã được vào tiểu đội Liệt Ưng. Ngoại trừ nguyên nhân gia đình, còn là vì sự sùng bái đối với quân nhân dũng mãnh, ông nội của nàng là quân nhân, phụ thân là quân nhân, nhưng phụ thân không có con trai chỉ có một đứa con gái là cô. Sau đó cô và phụ thân bởi vì một việc đã xảy ra tranh chấp, không muốn ở nhà. Cho nên cô đã đem Hoa Mộc Lan trở thành thần tượng, cũng đi bộ đội.

Nếu Diệp Mặc thật sự lợi hại như Quách Khởi nói, hắn chính là đối tượng mình làm chuẩn. Cho tới nay, cô đối với người đều lạnh như băng, một là bởi vì bộ dạng chính mình quá mức mỹ mạo, nếu ở trong bộ đội mặt không lạnh, sớm đã bị vô số ruồi bọ bâu rồi. Còn có một cái chính là nàng cảm thấy bộ đội không có đối tượng nào đáng giá để mình sùng bái, tuy rằng bọn họ huấn luyện rất lợi hại, nhưng cũng không thể làm được một người liên tục tiêu diệt hơn hai mươi quân địch, dù là đánh lén cũng không thể. Đương nhiên tính cách cô lạnh như băng, chủ yếu là bởi vì nguyên nhân gia đình.

Người duy nhất làm cho nàng có chút bội phục chính là Hứa Thạch, năm đó anh ta đến bộ đội đã dạy các cô vài ngày, anh ta thật sự lợi hại, chỉ có

điều vài ngày sau anh ta đã đi. Trước mắt Diệp Mặc và Hứa Thạch dường như có chút bất đồng, về phần bất đồng ở chỗ nào, cô cũng không nói lên được, đây chẳng qua là một loại cảm giác mà thôi.

- Anh Diệp, vị này chính là Trì Uyển Thanh đồng đội của tôi, trên đùi cô trúng vết thương do bị bắn, anh xem là có thể giúp cô trị liệu một chút không?

Quách Khởi có chút bức thiết nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc nhìn nhìn người phụ nữ trên lưng Lô Lâm, tầm hơn hai mươi tuổi. Tóc rất ngắn, nhưng lại không thể che lấp hết khuôn mặt giống như vẽ của cô. Sắc mặt hơi tái, đoán chừng là mất nhiều máu. Diệp Mặc lắc đầu, trong lòng tự nhủ loại phụ nữ này nên tránh ở trong khuê phòng thêu hoa, sao lại chạy đến rừng rậm nguyên thủy này?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 57

Trị Liệu Vết Thương

Để cô ta xuống đi, tôi xem một chút.

Diệp Mặc đã nhìn thấy vết thương do trúng đạn trên đùi Trì Uyển Thanh.

Lô Lâm lại cõng Trì Uyển Thanh trên lưng thêm một đoạn, đặt cô xuống trong bụi cỏ rậm, rồi mới lên tiếng:

- Đã làm phiền anh rồi Diệp tiên sinh, tôi cùng Quách Khởi đem thi thể xử lý một chút, còn muốn thu về một số chiến lợi phẩm. Anh giúp Uyển Thanh trị liệu một chút đi.

Nói xong cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, xoay người rời đi.

Diệp Mặc gật gật đầu, đội trưởng Lô này nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, làm việc rất là sảng khoái, căn bản cũng không hỏi mình trị liệu như thế nào, có thể trị liệu hay không, cũng không hỏi ý kiến của Trì Uyển Thanh.

Lô Lâm đi rồi, Trì Uyển Thanh cúi đầu nhìn vị trí vết thuơng trên đùi mình, lại nhìn Diệp Mặc, trên mặt có chút xấu hổ, dù sao vị trí này không hay lắm. Cô tin tưởng lời nói của Quách Khởi, Quách Khởi nếu nói Diệp Mặc này có thể trị vết thương cho mình, khẳng định hắn có thể làm được, chỉ có điều vị trí vết thương này ở đùi, hắn sẽ không bảo mình cởi quần đấy chứ.

Diệp Mặc nhìn chỗ Trì Uyển Thanh bị thương, nhíu nhíu mày, hắn cũng không phải không thể trị liệu, chỉ có điều vị trí này có chút xấu hổ. Nếu chẳng may tay của hắn rơi ở phía trên, nếu cô này là kẻ lắm mồm nói cái gì

đó, hắn thật sự rất không thích, hắn không thích làm loại chuyện cố hết sức không lấy được lòng. Hơn nữa nhìn cô gái này vẻ mặt có chút lạnh như băng, nói không chừng cô có thể nói như vậy.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm miệng vết thương của mình, nhíu nhíu mày, không nói gì. Trì Uyển Thanh lập tức hiểu ý tứ của Diệp Mặc, trong lòng nổi lên thiện cảm đối với Diệp Mặc, dùng thanh âm nhỏ tới mức ngay cả mình đều không nghe được nói:

- Anh… anh Diệp, anh giúp tôi trị liệu đi, không có vấn đề gì đâu.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, hắn còn chưa biết phải nói với Trì Uyển Thanh như thế nào, không ngờ cô lại chủ động để mình giúp cô trị liệu. Trong lòng đối với cái cô mặt ngoài có chút lạnh như băng, nhưng thực tế Trì Uyển Thanh cũng không phải cái loại lạnh lùng, hắn trong lòng cũng nảy sinh một chút cảm tình.

Hắn sở dĩ cảm giác được phiền toái, là vì miệng vết thương của Trì Uyển Thanh bị quân phục rằn ri quấn lấy khá chặt, hoàn toàn không giống Quách Khởi, y phục trên người đều bị xé rách tung toé, hắn chỉ cần một chưởng là có thể bức viên đạn ra. Nhưng vết thương của Trì Uyển Thanh lại bị trang phục bao quanh vô cùng kín.

Hiện tại Trì Uyển Thanh chủ động nói không thèm để ý, để hắn trị liệu, hắn đương nhiên nổi lên thiện cảm đối với cô, đây là một cô gái rất ư thực tế. Nghĩ đến đây cũng mỉm cười một chút.

- Kỳ thật vết thương của cô không gì khó, chỉ có điều hiện tại có hai biện pháp, một chính là đem quần của cô cởi ra, tôi giúp cô trị liệu, hai là khoét một cái lỗ ở trên quần của cô, cô xem...

- Không cần, tôi cởi quần ra, tôi không mang quần.

Trì Uyển Thanh nói xong, liền chủ động đi cởi y phục của mình. Cô nếu đã đồng ý, cũng sẽ không nhăn nhăn nhó nhó.

Diệp Mặc đối với cô gái có tính cách thẳng thắn bộc trực này, thiện cảm lại tăng lên một cấp. Thấy cô động tác rất là cố hết sức, vội vàng nói:

- Để tôi giúp vậy.

- Cảm ơn anh.

Trì Uyển Thanh từ ánh mắt đầu tiên thấy Diệp Mặc, cũng cảm giác hắn là người tốt, sau hắn lại có chút do dự đối với vị trí vết thương của mình, hơn nữa ánh mắt vẫn không có rời vị trí vết thương, đối với Diệp Mặc lại càng tín nhiệm. Giờ lại cho hắn giúp mình cởi quần, điều này làm cô nghĩ tới đều cảm thấy không thể tin nổi.

Tuy rằng tay Diệp Mặc không đụng tới da thịt của nàng, nhưng cô vẫn như cũ có thể cảm giác được tay hắn rất ấm áp, trong lòng có một chút cảm giác thư thái.

Diệp Mặc cũng không đem toàn bộ quần của nàng cởi ra, chỉ có cởi đến miệng vết thương, liền ngừng lại. Nhưng Trì Uyển Thanh cảm giác cái dạng này lại mờ ám, mặt có chút đỏ lên, cũng không dám xem động tác tay của Diệp Mặc, quay đầu giả làm đà điểu, nhưng trong lòng lại lung tung lộn xộn đến mình cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Làn da trắng nõn thanh xuân của Trì Uyển Thanh khiến Diệp Mặc cảm giác có chút chói mắt, quần lót của nàng hình như là màu trắng, Diệp Mặc không dám nhìn tới, lấy lại bình tĩnh, Diệp Mặc lại một chưởng vỗ vào trên đùi Trì Uyển Thanh. Một đầu viên đạn dính máu bay ra, đồng thời Diệp Mặc lấy ra mấy cây thảo dược nhai mấy ngụm dán vào chỗ miệng vết thương của nàng, vận chuyển chân khí dưới, dược lực rất nhanh liền bị hấp thu tiến vào miệng vết thương.

Lại đưa tay vào trong bao lấy ra bong băng cột vào trên vết thương của Trì Uyển Thanh, kéo quần của Trì Uyển Thanh lên. Toàn bộ quá trình chỉ có mấy phút. Sở dĩ giúp cô nhai thuốc, là vì sợ động tác của nàng quá chậm. Cô gái luôn phải có chút mặt mũi, thời gian cởi quần lộ ở bên ngoài quá dài luôn

không tốt.

Khi Diệp Mặc giúp Trì Uyển Thanh mặc quần vào, Trì Uyển Thanh mới phản ứng tới, thậm chí ngay cả toàn bộ quá trình Diệp Mặc trị liệu cho cô, cô cũng không nhìn thấy.

- Anh Diệp, anh đã trị liệu xong rồi hả?

Trên mặt màu đỏ chưa rút đi Trì Uyển Thanh có chút sững sờ mà hỏi.

- Ừ, đã xong, phỏng chừng sáng mai sẽ hoàn toàn không có chuyện gì nữa.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói, hắn sử dụng chân khí trợ giúp cô khôi phục miệng vết thương, cô hẳn sẽ nhanh lành hơn so với Quách Khởi.

- A, thật sự không đau, còn có một cảm giác mát mẻ, anh Diệp cảm ơn anh rồi, anh thật sự là lợi hại.

Trì Uyển Thanh lần đầu tiên cảm giác sự tình thật thần kỳ đến không ngờ, xấu hổ vừa rồi đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Có người thầy thuốc nào có thể làm được giống như Diệp Mặc chứ, chỉ có mấy phút liền lấy viên đạn ra, chữa khỏi vết thương do trúng đạn? Thật quá dễ dàng.

- Cảm ơn anh, anh Diệp.

Trì Uyển Thanh cũng cảm thấy Diệp Mặc không phải người thường, giống như Quách Khởi đã nói, hắn là một người không tầm thường.

- Anh Diệp, anh làm nghề gì vậy?

Trì Uyển Thanh lần đầu tiên hỏi thăm tin tức của một người đàn ông, cô cảm giác trên mặt lại có chút nóng lên. Nhưng nội tâm của nàng lại tựa hồ như bức thiết muốn biết, cô cũng biết có thể gặp được người như Diệp Mặc chính là duyên phận, không phải mỗi người cũng có thể gặp loại người tài ba này.

Diệp Mặc há miệng thở dốc, đem một câu 'Đi thôi' nuốt xuống, Trì Uyển Thanh hiện tại hỏi hắn như vậy, đã nói lên tạm thời không có ý định đi ra ngoài, đành phải thuận miệng nói:

- Tôi hiện không công tác cố định, đều là làm chút công việc tạm thời, chuyện gì cũng làm. Lúc may mắn thì có thể kiếm được một số tiền, lúc xui xẻo thì bị quản lý đô thị đuổi, ha hả. - A...

Trì Uyển Thanh không tin nhìn Diệp Mặc, cô không tin người như Diệp Mặc lại không có công việc, thậm chí là làm một số công việc tạm thời.

- Anh Diệp, cảm ơn ơn cứu mạng của anh, tôi...

Trì Uyển Thanh lời còn chưa nói hết, đã bị Diệp Mặc cắt ngang.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Kỳ thật vết thương của cô, tôi không giúp cũng không có việc gì, không nên nói tới ân cứu mạng.

Trì Uyển Thanh tự nhiên cười, Diệp Mặc nhìn thấy cũng ngẩn ngơ, hắn thật không ngờ Trì Uyển Thanh trên mặt có chút lạnh như băng cười lên lại đẹp như vậy. Thấy Diệp Mặc dường như nhìn mình có chút ngây người, Trì Uyển Thanh trong lòng cảm thấy có chút vui mừng, khẩn trương nói:

- Anh Diệp, tôi nói không phải, nếu không phải anh tới, tôi cùng đội trưởng ba người khẳng định không thể may mắn thoát khỏi đây, nói không chừng còn phải chịu lăng nhục, tôi là thật sự rất cảm tạ anh.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn biết Trì Uyển Thanh nói rất đúng sự thật, nghĩ một lát nói:

- Kỳ thật tôi cảm thấy một cô gái như cô thật sự là không thích hợp ở trong quân đội, đương nhiên, đây chỉ là cái nhìn của tôi.

Không nghĩ tới Trì Uyển Thanh lại gật gật đầu nói:

- Anh Diệp, anh nói rất đúng, tôi vốn rất hâm mộ cuộc sống quân đội, chính mình cũng vô cùng cố gắng, cuối cùng là nhập vào tiểu đội 'Liệt Ưng'. Hiện tại xem ra, có lẽ tôi thật sự không thích hợp với cuộc sống quân đội.

Nghĩ một lát, Trì Uyển Thanh lại nói:

- Anh Diệp, tôi muốn xin anh giúp một chuyện...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 58

Tìm Được Chỗ Rồi

Diệp Mặc cười cười nói:

- Nói đi, chỉ cần là thuận tiện không phiền toái, tôi nguyện ý giúp cô.

Hắn đối với Trì Uyển Thanh cảm giác không tệ, nếu có thể giúp nàng, hắn sẽ không keo kiệt một chút thời gian.

- Tôi có một chị họ mở một công ty ở thành phố Lạc Thương tỉnh Giang Nam, hiện tại nhân sự không đủ, không biết anh có thời gian tới công ty đó làm việc hay không. Thật ra rất đơn giản đấy, chỉ cần đi tuần nhà xưởng là được rồi.

Trì Uyển Thanh rất cao hứng nói, cô bỗng nhiên cảm giác mình một năm tươi cười cộng lại đều không nhiều bằng hai ba mươi phút này.

Diệp Mặc lập tức hiểu cô gái nhỏ này là muốn giúp mình, nhưng vừa sợ mặt mũi mình không qua được, hoặc là nói sợ sĩ diện của mình, đã đồng ý giúp người ta rồi mà. Bằng không, nào có chuyện tốt như vậy, không cần làm việc, chỉ cần lấy tiền là được rồi, việc này cũng quá thoải mái nhỉ.

Đây là một cô gái rất cẩn thận, tuy nhiên cô còn không hiểu mình, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của chính mình.

Khẽ mỉm cười, Diệp Mặc nói:

- Cảm ơn cô, Trì Uyển Thanh. Khi nào tôi muốn tìm việc làm, tôi nhất định sẽ tới công ty của chị họ cô, thật ra tôi cái gì cũng không biết làm cả.

Diệp Mặc không trực tiếp cự tuyệt ý tốt của Trì Uyển Thanh, hắn dù muốn tới chỗ nhà xưởng của chị họ cô làm việc, cũng không phải là bây giờ, hắn còn muốn nuôi trồng 'Cỏ Ngân Tâm", nếu 'Cỏ Ngân Tâm' không trồng được, hắn sẽ không rời khỏi đây.

- Không cần làm bất cứ chuyện gì cả...

Nói xong câu này, Trì Uyển Thanh dường như cảm giác lời của mình nói có chút lộ liễu, vội vàng bổ sung:

- Chỉ cần ở trong xưởng đi tuần là được rồi.

- Chờ một chút... anh Diệp, tôi cho anh một số điện thoại, anh dùng di động ghi vào.

Trì Uyển Thanh nói xong chuẩn bị cho Diệp Mặc một số điện thoại nào đó.

Diệp Mặc lại nói:

- Nhưng tôi không có di động.

Trì Uyển Thanh hơi sửng sốt, thời đại này mà còn có người không có di động hay sao? Tuy nhiên nhìn cách ăn mặc quần áo của Diệp Mặc, hơn nữa hắn còn không có công việc, phỏng chừng hắn thật sự không mua nổi di động.

Thấy bộ dạng Trì Uyển Thanh có chút khó xử, Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Thật ra cô chỉ cần nói dãy số đó một lần, tôi có thể nhớ kỹ.

Trì Uyển Thanh nhìn thoáng qua Diệp Mặc, rất rõ ràng, cô không tin tưởng lời Diệp Mặc, cho dù hiện tại hắn nhớ rất rõ, lát nữa sẽ quên ngay. Cô còn tưởng Diệp Mặc chẳng qua là ngượng ngùng cự tuyệt, sẽ theo miệng nói ra. Tuy nhiên việc này không làm khó được cô, cô lập tức cũng nhớ tới một

biện pháp, từ trong túi lấy ra một chiếc lược rất tinh xảo, lấy ra con dao nhỏ khắc lại vài con số ở mặt trên của chiếc lược giao cho Diệp Mặc, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

Diệp Mặc tiếp nhận chiếc lược còn mang theo mùi hương thoang thoảng nhìn một chút, cười nói:

- Số điện thoại này cũng rất khác biệt, cảm ơn cô nhé, Trì Uyển Thanh, nếu tôi cần công việc, tôi nhất định sẽ tới chỗ đấy.

Trì Uyển Thanh thấy Diệp Mặc nhận lấy chiếc lược, có vẻ rất vui, tuy nhiên lập tức liền nói:

- Anh Diệp, anh có thể không gọi tên của tôi được không, tôi nghe rất không được tự nhiên. Về sau anh kêu tôi Uyển Thanh là được rồi, ba tôi gọi tôi là Tiểu Thanh, anh cũng có thể gọi như vậy.

- Được rồi, Uyển Thanh.

Diệp Mặc bất đắc dĩ kêu lên, vừa rồi hắn còn nghe thấy đồng đội cô gọi cô là Trì Uyển Thanh.

Nghe thấy Diệp Mặc gọi mình Uyển Thanh, Trì Uyển Thanh có vẻ rất vui vẻ, lại quên mất việc muốn đi ra ngoài, mà là tiếp tục hỏi:

- Anh Diệp, tôi nghe Quách Khởi nói anh tới đây là muốn tìm đồ vật gì đó, anh tìm được rồi sao?

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Vẫn chưa, chắc là ở gần đây thôi, nơi đó có hai cây "Vạn niên thanh" còn có một cái thung lũng. Tôi nghĩ thung lũng hẳn là chỗ này, nhưng vạn niên thanh, tôi lại không tìm được.

- Vạn niên thanh? Tôi biết, lúc chúng tôi trốn vào sơn cốc, tôi có thấy một chỗ có hai cây vạn niên thanh, cách nơi này không xa, anh Diệp, tôi đưa

anh tới đó.

Trì Uyển Thanh bỗng nhiên cảm thấy vui vẻ đối với việc mình có thể giúp Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẫn chưa nói gì thì bên ngoài liền truyền đến tiếng Lô Lâm, Trì Uyển Thanh vội vàng trả lời:

- Chị Lâm, em cùng Diệp đại ca đi có chút việc, lát nữa sẽ trở lại.

Thanh âm trong trẻo mà động lòng.

Lô Lâm hơi sửng sốt, Trì Uyển Thanh từ khi nào lại có cảm giác vui vẻ như vậy? Giọng điệu không ngờ tràn đầy vui sướng? Cô không phải vốn rất lạnh băng sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ bọn họ?

Lô Lâm lắc lắc đầu, xoay người đi, như thế nào cũng nghĩ không thông sự thay đổi của Trì Uyển Thanh.

Trì Uyển Thanh đứng lên, có chút lay động, Diệp Mặc vội vàng đỡ lấy cô nói:

- Tôi cõng cô.

Diệp Mặc không nghĩ đến việc khác, hắn chỉ là muốn tìm được cái chỗ kia sớm một chút, xem thử Lạt Ma kia còn để lại cái gì. Nếu quả thật có thể tìm được một lượng lớn 'Tử tâm đằng" đối với hắn là vô cùng quan trọng.

- Ừ, cảm ơn anh Diệp.

Trì Uyển Thanh không cự tuyệt mà ghé vào trên lưng Diệp Mặc. Đối với nàng mà nói, đùi cũng bị Diệp Mặc nhìn rồi, để Diệp Mặc cõng tính cái gì đâu?

Đây không phải là một cô gái hay xấu hổ, Diệp Mặc đối với Trì Uyển Thanh rất là tán thưởng, không biết có phải quân nhân đều là như thế này hay không. Trên lưng truyền đến hai luồng mềm mại, tuy rằng rất thoải mái,

nhưng Diệp Mặc cái gì khác cũng không nghĩ.

- Đội trưởng Lô, mới vừa rồi không phải là anh Diệp cõng Trì Uyển Thanh đi ngang qua chứ? Tôi không có nhìn lầm chứ?

Phương Vĩ mở to hai mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Mặc và Trì Uyển Thanh, dụi dụi con mắt. Trì Uyển Thanh người vẫn luôn không thích cùng nam đồng đội nói chuyện, thậm chí vẻ mặt luôn lạnh băng, không ngờ đồng ý để một người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt cõng trên lưng, đây cũng hơi thái quá rồi đấy.

- Cậu không nhìn lầm, nhanh sửa soạn những khẩu súng đó đi, bọn họ hẳn là đi có chuyện rồi, rất nhanh sẽ trở về.

Lô Lâm tức giận nói.

Quách Khởi nhìn bóng dáng Diệp Mặc và Trì Uyển Thanh biến mất gật gật đầu nói:

- Anh Diệp là một anh hùng hào kiệt, Uyển Thanh mặc dù đối với người lạnh như băng, chỉ là chưa gặp chân mệnh thiên tử của cô mà thôi, có lẽ anh Diệp rất được. Bọn họ rất xứng...

- Anh Diệp, anh sẽ không cảm thấy tôi rất tùy tiện chứ?

Trì Uyển Thanh nằm ở trên lưng Diệp Mặc bỗng nhiên không hiểu ra sao nói một câu.

Diệp Mặc ngơ ngác một chút, lập tức nói:

- Không đâu, tôi rất thích loại tính cách rất tự nhiên này của cô, hơn nữa nói chuyện làm việc cũng không nhăn nhó.

Trì Uyển Thanh chần chờ một chút mới lên tiếng:

- Anh Diệp, kỳ thật tôi rất lãnh đạm đối với các bạn trong đội, tôi không thích nói chuyện lắm. Có lẽ những lời tôi nói trong một tháng cộng lại cũng

không nhiều bằng những lời hôm nay nói chuyện với anh. Từ khi ba mẹ tôi ly hôn, tôi dưới ảnh hưởng của gia đình, gia nhập quân đội. Cũng bởi vì nguyên nhân cha mẹ, tôi đối với đàn ông đều có một loại cự tuyệt trời sinh.

- Không biết vì sao, anh Diệp, tôi ở trên người của anh cảm thấy một loại tự nhiên và tự do, đó là thứ mà tôi vẫn luôn hướng tới. Nhưng không có ý thức cự tuyệt đối với anh, có lẽ đó cũng không phải loại cảm giác tự nhiên giống anh nghĩ, cho nên...

Nói xong Trì Uyển Thanh có chút bận tâm nhìn Diệp Mặc, cô bỗng nhiên sợ Diệp Mặc không thích loại tính cách này của cô.

Diệp Mặc cười cười, hắn đương nhiên hiểu được ý tứ của Trì Uyển Thanh, cô có thể cảm giác được trên người mình có theo đuổi sự tự nhiên và tự do, đã nói lên cô cũng có linh căn đấy, đối với cô ấy lại có vài phần kính trọng. Ở Địa Cầu này linh khí thiếu thốn, nơi tiếp cận tài nguyên tu chân về không, có được linh căn đúng là không dễ dàng.

- Dựa theo suy nghĩ của chính mình đi qua cuộc sống là tốt lắm, không cần phải nhân nhượng người khác, cô thích thì thích, không thích thì không thích... A, chính là chỗ này, quả nhiên là hai cây 'Vạn niên thanh'.

Diệp Mặc đang cùng Trì Uyển Thanh nói chuyện cũng đã nhìn thấy hai cây 'Vạn niên thanh'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 59

Văn Tự Tây Tạng

Đúng rồi, chính là chỗ này.

Trì Uyển Thanh cũng cao hứng trở lại, dường như cô đã giúp Diệp Mặc làm một việc rất quan trọng.

Diệp Mặc buông Trì Uyển Thanh xuống, đi đến giữa hai cây vạn niên thanh, quả nhiên phát hiện ở bên trong có một bao đất. Tìm một cây gỗ, Diệp Mặc cẩn thận đào mở bao đất. Một khối xương khô bị mấy tảng đá vây quanh, còn có một cái túi ni lon được bọc rất chặt, nhưng trên cái túi ni lon có nhiều chỗ đã bị mục nát.

Diệp Mặc từ từ đem túi ni lon vén ra, nhìn kỹ một chút xương khô bên cạnh, không có cái gì khác. Túi ni lon này hẳn là do Lạt Ma trước khi chết đã dắt bên người, sau do thi thể mục nát mới rơi xuống, cho nên lúc nãy không phát hiện ra.

Đem túi ni lon rách nát chậm rãi mở ra, bên trong chỉ có một tấm bản đồ bằng da dê cũng đã bắt đầu mục nát, tuy nhiên bản đồ da dê này không biết dùng cái gì bào chế qua, tuy rằng đã mục nát hư thối, nhưng những thứ ở mặt trên của nó dường như có thể thấy rõ ràng. Diệp Mặc cẩn thận nhìn chằm chằm tấm bản đồ da dê, mặt trên bức tranh hình như là một sa mạc, có một vài chữ cái, chỉ có điều Diệp Mặc một chữ cũng không biết.

Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm sa mạc và những chữ cái kỳ quái trên bản đồ, một cỗ mùi thơm thản nhiên tiến vào mũi hắn, vài sợi tóc dừng ở trên cổ của hắn khiến hắn có chút ngứa ngáy. Diệp Mặc lập tức biết là Trì Uyển Thanh đang đứng ở phía sau hắn xem bản đồ này.

Diệp Mặc nhường ra một chút, có chút buồn rầu nói:

- Những chữ này tôi không biết, hiện tại tấm bản đồ da dê này vẫn không thể động tới, vừa động vào, phỏng chừng toàn bộ liền vỡ vụn.

Bởi vì Diệp Mặc tránh ra, Trì Uyển Thanh lập tức cũng cảm giác được tư thế mờ ám của chính mình, đang có chút xấu hổ, nghe được Diệp Mặc nói như vậy, cô vội vàng nói:

- Anh Diệp, những chữ này tôi biết, đây đều là văn tự Tây Tạng, ông nội của tôi trước kia ở Tây Tạng khá lâu, văn tự Tây Tạng chính là do ông nội dạy tôi đấy.

- Uyển Thanh, cô thật sự biết những chữ này? Nhanh lên nói cho tôi biết.

Diệp Mặc vốn là định đem những chữ này toàn bộ nhớ kỹ, hiện tại Trì Uyển Thanh biết nó, hắn lập tức rất vui mừng.

- Chữ cái ở đây không đầy đủ lắm, có "Khố hồ " 'Takla Makan' còn có 'Rob", 'Thánh môn' chỉ thế thôi. Nhưng tôi nghĩ 'Takla Makan' chính là sa mạc lớn nhất nước ta "sa mạc Takla Makan", sa mạc này cũng được gọi là 'Biển chết", vị trí ở lưu vực Tarim của nam Tân Cương. Trên bản đồ có lẽ là chỉ chỗ này, hơn nữa tuyến đường trên bản đồ đúng là chỉ lưu vực Tarim. Diệp Mặc nghe xong Trì Uyển Thanh nói, lầm bầm nói một câu:

- Lại là nơi đó, tuy nhiên xem bản đồ chỉ hướng đúng là nơi đó. Tôi đã biết, cảm ơn cô, Uyển Thanh.

Trì Uyển Thanh tự nhiên cười nói:

- Kỳ thật tôi rất vui vì có thể giúp anh làm chút chuyện đấy, không cần cảm ơn đâu, vừa rồi tôi cũng không có gì cảm ơn anh mà.

- Điều này cũng đúng.

Diệp Mặc ha hả cười, đem bản đồ và túi ni lon cất vào trong hầm, lại

đem khối xương khô kia chôn đi.

Lúc Diệp Mặc cõng Trì Uyển Thanh đi ra, Quách Khởi ba người đã đem chiến lợi phẩm sửa sang xong, đang chờ bọn họ.

Trì Uyển Thanh bỗng nhiên cảm giác ánh mắt của vài vị đồng đội nhìn về phía nàng có chút không giống nhau, có muốn giải thích một câu, nhưng lại không biết nên giải thích như thế nào.

Diệp Mặc đem Trì Uyển Thanh để xuống nói:

- Tôi phải đi, chúng ta chia tay ở chỗ này nhé.

- A, anh Diệp, anh muốn đi sao?

Nghe Diệp Mặc nói phải rời khỏi bọn họ, Trì Uyển Thanh bỗng nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Lô Lâm nhìn thoáng qua Trì Uyển Thanh, bỗng nhiên nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, anh đi rồi, Uyển Thanh cần tôi cõng, nhưng đến thời điểm tôi cõng không nổi, thì phải nhờ Phương Vĩ và Quách Khởi cõng đó nha.

- Việc này liên quan gì tới tôi...

Diệp Mặc vừa mới nói phân nửa, cũng cảm giác được ánh mắt khẩn cầu của Trì Uyển Thanh, trong lòng nghĩ cũng đúng, cô giúp mình đại ân rồi. Bằng không dù là mình đem chữ cái nhớ kỹ, cũng không biết hắn là đi nơi nào tìm một người hiểu văn tự Tây Tạng đến giúp hắn phiên dịch một chút. Hiện tại mình cũng không có chuyện gì, sẽ đưa cô một đoạn vậy.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc nói:

- Được rồi, nếu như vậy, tôi sẽ đưa mọi người một đoạn đường, Uyển Thanh tới đây, chúng ta đi thôi.

- Sư phụ, anh gọi thật là thân thiết.

Phương Vĩ vội vội vàng vàng nói.

Diệp Mặc dơ tay lên nói:

- Dừng lại, tôi cho tới bây giờ đều không có nói muốn thu nhận anh làm đồ đệ đấy.

Nghe nói Diệp Mặc đồng ý đưa cô thêm một đoạn đường, Trì Uyển Thanh trong lòng vui vẻ, cúi đầu ừ một tiếng, lập tức liền ghé vào trên lưng Diệp Mặc, thậm chí ngay cả một chút khách khí đều không có.

- Ôi, tôi nói này Uyển Thanh, cô ít nhất phải kiêu ngạo một chút đi, cô xem cô, không kịp liền dâng lên rồi, cô nói tôi nên nói cô như thế nào đây?

Lô Lâm một bộ cử chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Đội trưởng Lô không nên nói lung tung, tôi cùng Uyển Thanh không có gì, cũng giống như mọi người thôi đều là mới quen biết.

Trì Uyển Thanh trên mặt có chút đỏ bừng, không dám nói lời nào, trong lòng vẫn đang suy nghĩ chính mình là thế nào. Nhưng cô hiểu được Diệp Mặc đúng là người khác phái đầu tiên làm cho cô có cảm tình ngoài cha nàng. Cô ở bộ đội đã ba năm rồi, trong ba năm chưa từng gặp qua người đàn ông ưu tú nào, nhưng chưa có ai lưu lại ấn tượng với nàng, nhưng hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, Diệp Mặc đã để lại dấu vết trong lòng cô.

Tuy rằng cô đối với người khác rất lạnh nhạt, nhưng là chịu ảnh hưởng của gia đình từ nhỏ, cô cũng không phải một người kiêu ngạo. Cô không có sở trường ngụy trang nét mặt của mình, hoặc là nói cũng không muốn ngụy trang nét mặt của mình. Có thiện cảm sẽ là có thiện cảm, không có thì sẽ không có. Nếu không phải loại tính cách này, cô cũng sẽ không cãi nhau mà trở mặt với mọi người trong nhà, rồi một mình chạy đến gia nhập bộ đội.

Cho nên Diệp Mặc ở lại, cô cảm giác rất vui, nếu chị Lâm không mở

miệng giữ hắn lại, mình cũng sẽ mở miệng nói. Khi lên đại học bà nội đã nói với cô, đừng bỏ lỡ cơ hội, sẽ hối hận vì từng đã bất ngờ gặp gỡ.

Ánh mắt Diệp Mặc rất trong suốt, không có cái loại ánh mắt mà cô không thích. Chủ yếu nhất là Diệp Mặc đã cứu cô, hơn nữa hắn dường như cũng rất có bản lĩnh.

Đối với Trì Uyển Thanh mà nói, Diệp Mặc chính là một viên trân châu được giấu ở trong bụi cỏ, nếu bị cô phát hiện, cô liền không có bất kỳ lý do cự tuyệt nó. Tuy rằng hiện tại hắn thoạt nhìn rất nghèo túng, nhưng một ngày nào đó, nhất định sẽ vút thẳng lên trời.

Đương nhiên đó cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến cô có thiện cảm với Diệp Mặc, chủ yếu vẫn là trên người Diệp Mặc có một loại gì đó mà cô hướng tới, sự yên lặng, tự do còn có một loại cảm giác linh hoạt kỳ ảo nói không nên lời. Cô thích cái loại cảm giác cùng khí tức tự do tự tại trên người hắn, còn có cái cảm giác yên lặng kỳ ảo, đó là một loại cảm giác không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Dường như biết tính cách Trì Uyển Thanh lạnh như băng, khi Lô Lâm nói một câu, Quách Khởi và Phương Vĩ cũng không lấy cô làm trò đùa. Quách Khởi đối với Diệp Mặc rất là tôn kính, trong mắt anh ta, Diệp Mặc là một cao nhân chân chính có bản lĩnh ẩn thế.

Rừng rậm nguyên thủy ở biên giới Hoa Hạ vô cùng rộng lớn, ngoại trừ đội trưởng Lô Lâm chỉ có mang ba lô của Diệp Mặc nên nhẹ nhàng hơn một chút, còn Quách Khởi và Phương Vĩ trên lưng đều mang hơn mười khẩu súng chiến lợi phẩm, còn có tro cốt của hai chiến hữu, cũng đang cố hết sức. Mới đi hơn một giờ, trời đã tối, mấy người quyết định dừng lại một đêm rồi đi tiếp.

Bởi vì đội của Lô Lâm gặp phải phục kích, trên đường chạy trốn đã đánh mất rất nhiều thứ. Hiện tại chỉ có trong ba lô của Diệp Mặc có một lều trại, lều trại đành phải lấy ra cho Lô Lâm và Trì Uyển Thanh ở, Diệp Mặc ba người chỉ có thể ngủ ở bên ngoài.

Tuy nhiên Quách Khởi và Phương Vĩ rõ ràng cũng là cao thủ sinh tồn nơi hoang dã, rất nhanh liền làm sạch một miếng đất lớn, thậm chí còn dựng lên một cái lều gỗ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 60

Rắn Mắt Xanh

Anh Diệp, phòng ở đơn sơ một chút, đã dựng xong rồi, buổi tối tôi cùng Tiểu Phương hai người phụ trách trực ban, hay là anh đi vào nghỉ ngơi trước đi.

Quách Khởi đi ra nói.

Diệp Mặc cười cười nói:

- Không cần, buổi tối bên ngoài giao cho tôi, tôi thích buổi tối ở bên ngoài. Đúng rồi, anh Quách, anh lớn tuổi hơn so với tôi, về sau gọi tôi - Diệp Mặc là được rồi.

Diệp Mặc cảm giác con người Quách Khởi không tệ, loại tình cảm trọng đồng đội này mới khiến hắn nổi lên tâm tư kết giao, hắn không thích hạng người bạc tình phụ nghĩa.

- Được, tôi đây liền không khách khí, tuy nhiên cậu cũng đừng gọi tôi là anh Quách, trong quân đội mọi người gọi ta là Đại Khởi, cậu cũng gọi là tôi như vậy nhé. Tôi đúng trèo cao rồi, quen biết người bạn như cậu, không, là anh em. Cậu xem thế nào, người anh em Diệp Quách Khởi làm người sảng khoái, không thích nhăn nhăn nhó nhó.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Như thế cũng rất tốt.

Nghĩ đến Diệp Mặc một người trong rừng nhàn nhã, tự tại nướng thỏ hoang ăn, Quách Khởi cũng không kiên trì nữa, rất nhiều ngày rồi nên anh ta

quả thật mệt muốn chết đi được, cùng Phương Vĩ đi vào nghỉ ngơi trước.

Trong lều vải, Lô Lâm nhìn Trì Uyển Thanh giống như có tâm sự nói:

- Uyển Thanh, cô cảm thấy Diệp Mặc con người này như thế nào?

- A...

Đang nghĩ ngợi, tâm tư Trì Uyển Thanh bị Lô Lâm đánh trở tay không kịp, tuy nhiên a một tiếng, lập tức liền phản ứng lại, trầm mặc một hồi mới lên tiếng:

- Em cảm thấy được anh Diệp là người tốt, hơn nữa hắn rất có bản lĩnh, có một loại, có một loại...

Trì Uyển Thanh có một loại mãi cũng không đem có một loại cảm giác nói ra.

- Uyển Thanh, cô vào quân đội đã hơn ba năm, tôi đương nhiên biết cô tại sao vào quân đội. Nhưng con gái lớn cuối cùng cũng phải tìm chỗ tá túc đấy, cô ở trong quân đội cho tới bây giờ cũng không có cảm tình với bất kỳ người đàn ông nào. Ba năm trước đây cô là vì tránh né việc hôn nhân mà cha cô sắp đặt, có lẽ còn là bởi vì chuyện của mẹ cô mới gia nhập quân đội. Hiện giờ ba năm đã qua, chẳng lẽ cô cả đời như vậy ư? Đôi khi hạnh phúc đến, cũng đừng có cự tuyệt.

Nói tới đây Lô Lâm từ từ thở dài.

Sau một lúc lâu mới tiếp tục nói:

- Năm tôi tốt nghiệp trường trung cấp, vừa vặn mười chín tuổi, tuổi thanh xuân thật đúng là thời điểm tốt. Tôi vừa mới tham gia công tác, ngay tại đoàn văn công tỉnh. Tôi gặp anh ta, anh ta là một người đàn ông anh tuấn đẹp trai và phong độ, chẳng những là tôi, những cô gái văn công khác trong đoàn cũng thầm yêu trộm nhớ anh ta, tôi đương nhiên không ngoại lệ.

- Nhưng anh ta cố tình đối với tôi không tệ, hơn nữa còn không chỉ một lần hẹn tôi đi ra ngoài. Nửa năm sau, anh ta hướng tôi cầu hôn rồi. Lúc ấy tôi mới mười chín tuổi, đối mặt một người đàn ông hai mươi bảy tuổi cầu hôn, tôi có chút không biết phải làm sao. Tuy rằng tôi rất thích anh ta, nhưng tôi chỉ có thể nói cho hắn biết tôi còn nhỏ, bảo anh ta từ từ. Lại nửa năm sau, ngày sinh nhật tôi hai mươi tuổi, hắn lại cầu hôn tôi, tôi lại muốn từ từ. Bởi vì tôi cảm giác mình thật sự quá nhỏ, không dám tạo thành một gia đình.

- Nhưng từ ngày đó về sau, tôi không còn thấy anh ta nữa, anh ta đi rồi. Tôi lại đợi một năm, cũng không có tin tức của anh ta, lúc ấy tôi đã nghĩ, chỉ cần anh ta xuất hiện, tôi lập tức đồng ý cùng anh ta kết hôn. Nhưng anh ta không xuất hiện, tôi cũng không có lòng dạ nào mà đi làm, liền gia nhập quân đội.

- Uyển Thanh, đôi khi cơ hội chỉ có một lần, mất đi sẽ không trở lại nữa. Tin tưởng chị Lâm đi, tôi ở quân đội gặp qua muôn hình muôn vẻ các loại người, Diệp Mặc người này, tôi thoạt nhìn không giống hạng người gian xảo, ánh mắt của hắn không có cảm giác né tránh, chỉ là nghèo chút mà thôi.

- Dựa vào của cải nhà của cô còn để ý hắn nghèo hay giàu sao? Hơn nữa có câu nói 'Đừng nên coi thường người trẻ tuổi", tôi nghĩ nếu cô thích người giàu có thì năm đó cô cũng sẽ không cự tuyệt ý tứ của người nhà cô để vào quân đội rồi.

Nói xong Lô Lâm sâu kín thở dài, không biết có phải nghĩ tới chuyện năm đó hay không.

- Chị Lâm, kỳ thật em đối với anh Diệp không phải giống như chị nghĩ đâu, ý của em là... Ôi, dù sao em cũng nói không rõ ràng. Không thèm nghe chị nói nữa, em đi xem anh Diệp Nói xong Trì Uyển Thanh đứng lên muốn đi ra.

- A, Uyển Thanh, chân của cô có thể đi bộ.

Lô Lâm ngạc nhiên chỉ vào chân Trì Uyển Thanh nói.

- Đúng vậy, kỳ thật anh Diệp trị liệu không lâu là có thể đi bộ, chỉ là thời gian dài quá có đau một chút...

Trì Uyển Thanh nói tới đây, dường như nghĩ tới cái gì, cũng không dám nói tiếp nữa, vội vàng chạy ra ngoài. Cô bỗng nhiên cảm giác được trên mặt có chút nóng bỏng, ngượng ngùng tựa hồ bị người khác bắt được nhược điểm.

Nhìn Trì Uyển Thanh đã chạy ra ngoài, Lô Lâm dường như có chút sợ run. Uyển Thanh có chút giống mình năm đó, nhưng Diệp Mặc lại không có chỗ nào giống với người điện thoại năm đó mà mình gặp. Tuy rằng sa mạc Takla Makan hắn chưa từng tới, nhưng bản đồ Hoa Hạ, hắn đã từng tỉ mỉ xem qua, địa vực chủ yếu vẫn rất rõ ràng. Tuy nhiên cái khố hồ kia là chỗ nào, hắn vẫn không có bất kỳ ấn tượng gì. Còn có 'Thánh môn' là vật gì?

'Tử tâm đằng' thì Diệp Mặc biết rõ, là một loại linh mộc của rất nhiều đan dược mà trong thời kỳ luyện khí cần dùng đến, tuy rằng điều kiện sinh trưởng không hà khắc, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không sinh trưởng trong sa mạc. Bởi vì thời điểm sinh trưởng của loại linh mộc này rất cần tới nước.

Sa mạc Takla Makan là sa mạc lớn nhất của Hoa Hạ, số lượng mưa một năm chia đều không đến một trăm millimet, thậm chí có năm chỉ có mấy millimet, loại linh mộc này làm sao có thể sinh trưởng ở chỗ này?

Tuy Diệp Mặc đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng Trì Uyển Thanh vừa ra tới là hắn biết rồi, khẽ mỉm cười, trong lòng tự nhủ cô bé này thoạt nhìn lạnh như băng, nhưng tựa hồ lại dính lấy mình.

Trì Uyển Thanh chính không biết nên đi và chào hỏi Diệp Mặc như thế nào, thấy Diệp Mặc quay đầu cười với cô. Trong lòng thả lỏng, vội vàng bước nhanh tới.

Thời điểm Trì Uyển Thanh mới vừa đi tới phía sau Diệp Mặc, sắc mặt nàng bỗng nhiên đại biến, một con rắn màu xám có ánh mắt lục quang hiện ra không ngờ lao đến phía sau lưng Diệp Mặc.

Không ổn rồi, Trì Uyển Thanh nghe nói rắn đầu tam giác đều có độc, nhưng đầu rắn này chẳng những là tam giác, hơn nữa tam giác còn rất nhọn. Thậm chí không hề nghĩ ngợi, Trì Uyển Thanh liền trực tiếp chụp một cái phía sau lưng Diệp Mặc.

Con rắn tam giác mắt màu lục phát động công kích trong nháy mắt, Diệp Mặc liền cảm thấy được, nếu Trì Uyển Thanh không nhào đầu về phía trước, hắn đương nhiên là có biện pháp tránh đi, nhưng lúc này muốn kéo Trì Uyển Thanh ra quả thật không thể nào.

Con rắn tam giác mắt màu lục gần như là cùng Trì Uyển Thanh đồng thời tới, Trì Uyển Thanh ngay tại phía sau lưng Diệp Mặc, mà con rắn mắt màu lục cách đó mấy mét trờn qua, không ngờ đồng thời tới, có thể thấy được tốc độ của con rắn mắt màu lục này rất nhanh. Chuẩn xác cắn vào sau lưng Trì Uyển Thanh, Diệp Mặc trong lòng cả kinh, tuy nhiên cũng không đặc biệt khẩn trương, hắn không tin mình một vết thương rắn độc cũng trị không được.

Xoay người đem Trì Uyển Thanh ôm vào trong lòng ngực, Diệp Mặc thấy con rắn tam giác mắt màu lục dừng lại theo dõi hắn cách đó không xa, lại vẫn muốn phát động lần công kích thứ hai. Xem ra con rắn này là nhằm vào hắn, Diệp Mặc trong lòng tức giận, dương tay vút ra ba chiếc đinh sắt.

"Xoẹt xoẹt" hai tiếng trầm đục, đinh sắt không ngờ không đâm thủng đầu con rắn mắt màu lục. Hai cái đinh sắt trượt ra ngoài da của nó, chỉ có một cái trúng tạo nên vết máu. Mà con rắn mắt màu lục dường như hiểu rằng người trước mắt không dễ chọc vào, xoay người 'Vụt' một cái liền biến mất tăm mất tích.

Không xong rồi, đây không phải rắn. Diệp Mặc đầu tiên phản ứng lại, thấy Trì Uyển Thanh trong lòng ngực sắc mặt đã một mảnh u ám.

Độc khí thật là lợi hại, Diệp Mặc trong lòng lại thầm kêu không ổn.

Lúc này bọn người Lô Lâm và Quách Khởi đã đi ra, thấy thế đều biết

rằng Trì Uyển Thanh bị rắn cắn rồi, hơn nữa là rắn kịch độc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 61

Chẳng Lẽ Chỉ Vì Báo Ân

Tôi đi cứu cô ấy, các ngươi chú ý một chút, loại rắn này sẽ không tấn công đối với các ngươi.

Nói xong Diệp Mặc mang theo Trì Uyển Thanh rất nhanh vọt vào trong lều.

Diệp Mặc biết đây không phải rắn, cái này gọi là Thử Lang. Vẻ ngoài không sai biệt lắm với rắn, nhưng có tứ chi, ánh mắt buổi tối có thể phát ra lục quang, tựa như Sói, Thử Lang chẳng những là tốc độ vô cùng nhanh, người bình thường căn bản là nhìn không tới. Hơn nữa da ngoài của nó còn rất cứng, tấn công bình thường căn bản cũng không tạo thành thương tổn đối với nó. Chủ yếu nhất là Thử Lang kỳ độc vô cùng, tuyệt đối không thể so sánh với rắn độc bình thường.

Thử Lang trưởng thành còn mọc ra cánh, con Thử Lang này rõ ràng vẫn đang còn nhỏ, tuy nhiên chỗ Địa Cầu linh khí thiếu thốn này lại có Thử Lang, Diệp Mặc cũng rất là ngạc nhiên.

Bởi vì Thử Lang sẽ không động thủ đối với người bình thường, nó chỉ mẫn cảm đối với thực vật linh khí và những thứ đồ vật có linh khí, bởi vì loại vật này đặc biệt thích cắn nuốt thực vật linh khí. Xem ra Thử Lang này nếu không phải vì Diệp Mặc là người tu luyện, thì cũng vì trên người hắn có mang 'Tử tâm đằng" mới có thể tấn công hắn.

Diệp Mặc vội vàng đem áo Trì Uyển Thanh kéo lên, lúc này, hắn cũng không có tâm tư đi quản cái khác. Trì Uyển Thanh phía sau lưng bị cắn hai lỗ nhỏ, khí đen đã tạo thành một tuyến hướng lên trên mà di chuyển, ở trên

lưng Trì Uyển Thanh rất khác thường. Diệp Mặc dùng chân khí bài trừ độc huyết, lấy thảo dược ra lại dùng chân khí giúp cô hấp thu thảo dược.

Chất độc cuối cùng đã bị khống chế, nhưng Diệp Mặc biết rằng, đây chỉ là tạm thời khống chế thôi, nếu không thể hoàn toàn giải trừ độc tố, Trì Uyển Thanh sẽ không qua khỏi sau một giờ.

Nhưng dùng cái gì có thể giúp cô trị liệu? Diệp Mặc đem Trì Uyển Thanh lật qua, làm cho nàng ngồi ở trong lòng của mình, trong lòng lại lo lắng nghĩ biện pháp.

Trì Uyển Thanh vẫn như cũ bị hôn mê, trên mặt màu xám tuy rằng không hề tăng thêm, nhưng vẫn đang rất rõ ràng.

Thử Lang thích cắn nuốt thực vật linh khí, nó cắn người chẳng những trúng độc, hơn nữa nguyên khí thân thể cũng sẽ tiêu tan, liền giống với khả năng tồn tại, một người nếu sức sống đều tiêu tán, cho dù là đem toàn bộ độc giải trừ, cũng không thể sống được bao lâu.

Lúc này Trì Uyển Thanh đã thuộc loại sức sống dần dần tiêu tan, dù là đem toàn bộ chất độc trong cơ thể cô ấy bức ra, cô cũng không có thể sống sót. Nếu ở Tu Chân giới, tùy tiện dùng chút linh khí đan dược là có thể cứu sống cô, nhưng nơi này không cần nói đến linh khí đan dược, ngay cả linh thảo cũng không có.

Bất kể cô có phải đến giúp mình hay không, nhưng Trì Uyển Thanh đích xác bởi vì Diệp Mặc mới bị Thử Lang cắn. Diệp Mặc nếu không thể cứu cô nhất định sẽ cảm thấy có lỗi, hơn nữa hắn đối với Trì Uyển Thanh còn rất có thiện cảm.

Nếu có một gốc linh thảo thì tốt rồi, nếu có linh thảo, hắn có thể dùng linh thảo khôi phục sức sống cho Trì Uyển Thanh, đáng tiếc, 'Cỏ Ngân Tâm' đã không có, hơn nữa vừa mới gieo trồng khẳng định còn chưa có nẩy mầm. Ừ, mình không phải là có một đoạn 'Tử tâm đằng' sao? Dùng 'Tử tâm đằng' hẳn là có thể cứu được Trì Uyển Thanh đấy.

Vừa nghĩ tới thật vất vả mới gặp được một đoạn ngắn 'Tử tâm đằng' lại bị Trì Uyển Thanh ăn, Diệp Mặc trong lòng vẫn là có chút không nỡ. Dù sao nếu chẳng may 'Cỏ Ngân Tâm' không thể gieo trồng, đoạn đằng này có tác dụng rất lớn đối với hắn. Tuy nhiên vừa nghĩ tới Trì Uyển Thanh là vì mình, Diệp Mặc vẫn đem 'Tử tâm đằng' ra.

Hơn nữa, chẳng lẽ cô nếu không phải là vì mình, chẳng lẽ mình thấy chết mà không cứu? Trác Ái Quốc không chút ngại ngùng đem đồ vật cho mình, Diệp Mặc hắn vì sao lại không thể mang cho người khác? Chẳng lẽ Diệp Mặc hắn so với người khác lại nhỏ nhen vậy sao? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không khỏi có chút hổ thẹn.

Diệp Mặc lấy ra 'Tử tâm đằng " đang muốn dùng biện pháp hóa thành thuốc nước đút cho Trì Uyển Thanh, chợt nhớ tới hắn ăn xong 'Cỏ Ngân Tâm' mới chừng một tháng, trong máu khẳng định còn đựng dược tính 'Cỏ Ngân Tâm'. Hơn nữa cho dù không có, hắn là người tu luyện, máu của hắn khẳng định có linh khí, muốn trị vết thương cho Trì Uyển Thanh nói không chừng hiệu quả tốt hơn so với 'Tử tâm đằng'.

Dù sao Trì Uyển Thanh không thể trực tiếp hấp thu 'Tử tâm đằng', còn cần Diệp Mặc hỗ trợ, quá mức phiền toái. Nghĩ đến đây Diệp Mặc không chút do dự cắt cổ tay của mình, đưa cổ tay đang chảy máu nhắm ngay miệng Trì Uyển Thanh, đồng thời dùng chân khí trợ giúp Trì Uyển Thanh hấp thu dược tính.

Trì Uyển Thanh trên mặt màu xám đã tiêu tan, tia xám xịt dọc theo đường cũ trở về, trực tiếp tràn ra theo miệng vết thương phía sau lưng cô. Tuy nhiên máu chảy ra đều là màu đen, dần dần bắt đầu chuyển sang đỏ.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên có thể, xem ra dược tính 'Cỏ Ngân Tâm' trong máu của mình còn chưa hoàn toàn bị hấp thu.

Trì Uyển Thanh cảm nhận được một hương vị kỳ quái, mở to mắt, lại thấy tay Diệp Mặc đang chảy máu, mà phương hướng lại là trong miệng của mình.

Sợ tới mức Trì Uyển Thanh kêu to, vội vàng đem tay Diệp Mặc đẩy ra. Diệp Mặc thấy Trì Uyển Thanh đã tỉnh, hơn nữa nọc độc Thử Lang cũng đã được loại bỏ, cũng liền bịt lại miệng vết thương của mình.

- Anh Diệp, anh để cho tôi uống... uống...

Trì Uyển Thanh kinh hoảng, không ngờ không dám nói ra sự thật.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Không sao, tôi thường xuyên đi bệnh viện hiến máu, cô hiện tại mất máu một chút, tôi truyền cho cô ít máu cũng là việc nên làm. Cô không cần bận tâm, nói không chừng ngày nào đó tôi mất máu, cô cũng có thể giúp ta hiến chút máu đấy.

Diệp Mặc nói đơn giản, nếu nói cho cô biết máu của mình có chứa 'Cỏ Ngân Tâm' gì đó, thật sự là quá phức tạp. Huống chi còn dính đến sự tình sức sống và linh khí, phỏng chừng cô cũng nghe không hiểu.

Trì Uyển Thanh tuy rằng nhất thời không kịp phản ứng, nhưng cũng biết cô bị rắn cắn, không lẽ lại dẫn tới hiện tượng mất máu, hơn nữa cho dù là truyền máu, cũng không phải dùng cách như vậy.

Tuy nhiên lúc này cô lại không nghĩ được những thứ đó, trong lòng của nàng chỉ có một loại cảm động, cảm động Diệp Mặc vì nàng hiến máu. Chỉ có điều cô lại quên vết thương của nàng cũng là vì Diệp Mặc mới bị như vậy.

- Cảm ơn anh, anh Diệp, tôi...

Trì Uyển Thanh giật mình, lúc này mới phát hiện mình còn nằm trong lòng ngực của Diệp Mặc, sắc mặt lập tức trở nên có chút nóng lên.

Diệp Mặc cũng phát hiện tình trạng, liền tranh thủ để Trì Uyển Thanh xuống, - Cô bây giờ đã không sao, nghỉ ngơi một chút đi. Vật kia rất độc đấy, đợi lát nữa tôi đi tìm xem xem.

Diệp Mặc muốn tìm Thử Lang là có mục đích, nếu ở trong này xuất hiện Thử Lang, chứng tỏ chỗ này có lẽ có linh dược. Hơn nữa ở Địa Cầu phát hiện Thử Lang đúng là hiếm thấy rồi, thứ này bình thường chỉ hiện ra tại những nơi có linh khí đậm đặc, mà linh khí ở Địa Cầu tương đối thiếu thốn.

Thấy Trì Uyển Thanh sắc mặt đã khôi phục bình thường, Diệp Mặc nhắc nhở một câu:

- Lần sau không cần làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, biết không, vừa rồi thiếu chút nữa không cứu sống được cô, thật là.

Diệp Mặc ngụ ý là, việc này vốn là không cần thiết, nếu không phải Trì Uyển Thanh nhào đầu về phía trước, hắn sẽ không bị Thử Lang công kích. Những lời này nói ra, dường như có chút làm người khác tổn thương, dù sao Trì Uyển Thanh lúc ấy là vì hắn, hơn nữa cô cũng không biết Diệp Mặc có thể né tránh.

- Không, lần sau gặp tôi vẫn muốn ngăn nó lại. Anh trúng độc, là chết chắc, còn tôi trúng độc, còn có anh cứu sống tôi.

Trì Uyển Thanh thanh âm tuy rằng thấp, nhưng lại rất kiên định.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, trong lòng có chút cảm động, lập tức nói:

- Đồ ngốc, dù là cô trúng độc tôi cũng không nhất định có thể cứu sống, hôm nay rất nguy hiểm, lần sau phải nhớ kỹ đấy. Nếu chẳng may tôi cứu không được cô thì phải làm sao?

Trì Uyển Thanh lắc lắc đầu.

- Anh Diệp, tôi không hiểu những thứ này, anh đã cứu tôi, tôi chỉ là trong lòng không muốn để rắn cắn anh. Dù cứu không được, tôi cũng vui, lần sau nếu gặp lại, tôia vẫn sẽ hành động như vậy...

Dường như sợ bị Diệp Mặc trách cứ, thanh âm của nàng rốt cục càng nói càng nhỏ.

Diệp Mặc thở dài, cô gái nhỏ này, thật sự là làm cho đau lòng người. Hắn thậm chí hoài nghi mình tiễn Trì Uyển Thanh thêm đoạn đường có phải là lựa chọn chính xác hay không, Trì Uyển Thanh đối với mình không giống như chỉ đơn giản là báo ân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 62

Tại Sao Phải Bị Cô Ta Lợi Dụng

Lúc Diệp Mặc và Trì Uyển Thanh đi ra, đám người Lô Lâm và Quách Khởi đang vô cùng sốt ruột đứng chờ. Nhìn thấy hai người đi ra, mới thở phào nhẹ nhõm, tiểu đội sáu người lần này đã hy sinh hai đồng đội, nếu đi đến nơi đây mất đi Trì Uyển Thanh nữa, vậy đã không phải là vấn đề sai lầm đơn giản.

Hơn nữa thân phận của và lai lịch của Trì Uyển Thanh rất không tầm thường, nếu xảy ra chuyện gì, không cần nói Lô Lâm đảm đương không nổi, ngay cả thủ trưởng của nàng cũng đảm đương không nổi, may mắn hiện tại bọn họ không có việc gì.

- Đội trưởng Lô, mấy người các cô nghỉ ngơi trước, tôi rời khỏi đây một chút.

Diệp Mặc nói xong cũng không đợi mấy người kia trả lời, liền trực tiếp đi vào rừng, đối với Thử Lang này hắn rất có hứng thú muốn tìm hiểu.

Chỗ xuất hiện Thử Lang, tuyệt đối có các loại linh thảo, cho dù là tìm không thấy linh thảo, hắn đem con Thử Lang đó bắt lại cũng không tệ. Thử Lang tuy rằng không tính là linh thú, nhưng lại có thể nhận chủ đấy, bởi vì nó đã có một ít ý thức. Không giống dã thú không thể nhận chủ, chỉ có thể thuần dưỡng.

Tuy rằng Thử Lang đối với hắn không có chỗ hữu dụng, nhưng hắn bắt về có thể đưa cho Trì Uyển Thanh. Trì Uyển Thanh vừa rồi vì cứu hắn, thiếu chút nữa tặng tính mạng cho hắn, giúp cô tìm sủng vật cũng là điều nên làm.

- Anh Diệp, đợi tôi, tôi cùng anh đi.

Trì Uyển Thanh cầm một chiếc đèn pin đột nhiên đi theo.

Quách Khởi vừa muốn gọi Trì Uyển Thanh lại, lại bị Lô Lâm kéo lại.

- Uyển Thanh đối với Diệp Mặc đặc biệt dựa dẫm, cậu không có phát hiện sao? Cô ta tính cách có chút lạnh lùng là có quan hệ với gia đình của nàng. Diệp Mặc không phải một người bình thường, hắn hẳn là có thể chăm sóc tốt cho Uyển Thanh đấy, cậu không cần gọi nàng.

Nói tới đây ngừng một hồi, Lô Lâm tiếp tục nói:

- Con người Diệp Mặc như thế, nếu có thể gia nhập vào trong đội ngũ 'Liệt Ưng' chúng ta, toàn quân cũng không có mấy đội ngũ dám cùng chúng ta khiêu chiến.

Quách Khởi lắc lắc đầu nói:

- Cô vừa rồi cũng nói hắn không phải người bình thường, có thể khẳng định hắn tuyệt đối sẽ không gia nhập vào trong quân đội. Hơn nữa tôi cứ cảm giác hắn là một người không thích bị trói buộc, có lẽ cuộc sống tự do tự tại mới là thích hợp nhất với hắn.

Dừng lại một chút, Quách Khởi tiếp tục nói:

- Chúng ta thấy hắn ăn mặc rất đơn giản, hơn nữa hành động đều rất tùy ý, nhưng tôi cảm giác hắn mới là người kiêu ngạo nhất. Chỉ có điều niềm kiêu ngạo của hắn không giống với một số người, đặt ở trên mặt, hoặc là ngụy tạo ở trong lòng. Niềm kiêu ngạo của hắn là chỉ do tự nhiên mà nên, vừa không lộ ra ngoài cũng không ẩn núp. Nếu là anh công tử thứ dữ mặc Armani đứng chung với hắn một chỗ, tôi cảm giác công tử kia cũng chỉ có thể là vai phụ.

- Anh Phương đại ca, người thứ dữ như vậy, anh lúc ấy làm sao mời được vậy?

Phương Vĩ có chút sùng bái mà hỏi. Từ sau khi Diệp Mặc cứu y, y vẫn rất sùng bái Diệp Mặc, từng giây từng phút muốn bái hắn làm thầy.

Quách Khởi cười cười nói:

- Tôi chỉ nói vì chúng ta đều là người Hoa Hạ, hắn liền đồng ý.

...

- Anh Diệp, anh chờ tôi một chút.

Trì Uyển Thanh kêu cùng đi qua.

Diệp Mặc ngừng lại, nhìn nhìn Trì Uyển Thanh, - Cô tại sao cũng tới? Hiện ở trong này khá u ám, ánh trăng đêm nay cũng không phải rất sáng, hơn nữa ở đây này còn tương đối nguy hiểm, tôi là đi tìm đồ, một hồi sẽ có thể trở về. Miệng vết thương của cô vừa lành, còn tới đây làm chi, nhanh lên trở về đi.

- Tôi, anh Diệp, tôi nghĩ anh chắc chắn sẽ không gia nhập bộ đội chúng tôi, cho nên, chờ anh đem tôi đưa đến chỗ đó rồi anh cũng sẽ ra đi, tôi còn không biết khi nào mới có thể nhìn thấy anh. Tôi muốn, tôi muốn ở bên anh thêm một hồi.

Có lẽ cho tới bây giờ đều không có quan hệ bằng hữu khác phái, Trì Uyển Thanh đối với Diệp Mặc đã hai lần cứu tính mạng cô, liền phá lệ dựa dẫm.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, hắn cảm giác được Trì Uyển Thanh đối với hắn có chút dựa dẫm quá mức, việc này không phù hợp thân phận một người lính của cô, có lẽ cô là vì nguyên nhân khác mới đi bộ đội, tuy nhiên việc đó cũng không cần phải hỏi.

Đang muốn nói 'Đồ ngốc, về sau tôi cũng có thể tới thăm cô mà' tuy nhiên nói đến bên miệng Diệp Mặc lại dừng lại, chính mình sau khi đi rồi thật sự sẽ đến thăm nàng ư? Tuyệt đối không thể nào. Con đường hắn phải đi

và con đường Trì Uyển Thanh phải đi hoàn toàn khác nhau, hai người không thể có giao điểm, làm sao có thể gặp lại?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thở dài nói:

- Được rồi, vậy cô hãy theo tôi đi.

Ngẫm lại khiến Trì Uyển Thanh đi theo hắn cũng tốt, dù sao đợi lát nữa nếu mình bắt được Thử Lang thật, muốn tặng cho Trì Uyển Thanh, nhất định phải để Thử Lang nhận chủ.

- Cảm ơn anh Diệp.

Nói xong Trì Uyển Thanh hưng phấn nắm lấy cánh tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, Trì Uyển Thanh rõ ràng vẫn là một cô bé có chút khờ dại, khi cho nàng vào bộ đội, cái mặt mỗi ngày lạnh như băng, cũng thật sự làm khó nàng, có lẽ cuộc sống trường học mới là thích hợp nhất cho nàng.

- Cô tòng quân mấy năm rồi, tại sao không đi tới trường học đọc sách?

Diệp Mặc nghĩ tới liền hỏi.

- Tôi học năm thứ hai thì ông nội tôi nhất định bảo tôi đi xem mặt một người mà tôi không thích, tôi liền cự tuyệt, người đó tìm tới trường học. Tôi nói cho cha tôi biết, nhưng không ngờ cha tôi lại đồng ý lời của ông nội. Tôi liền âm thầm chạy đi tìm chú Giang, gia nhập quân đội, không trở về nữa.

Trì Uyển Thanh có chút ảm đạm nói.

Diệp Mặc không nói gì, vì sao những người này đều thích dùng hôn nhân để tăng cường thực lực cho nhau? Bất kể ở chỗ nào, loại chuyện này đều đang không ngừng phát sinh.

- Nhưng cô cũng không thể cả đời đều ở trong bộ đội, chờ cô trở về, còn không phải sẽ bị cha và ông nội cô vội vàng kéo đi xem mắt ư?

Diệp Mặc thuận miệng nói.

- Tôi không muốn trở về, mẹ tôi thường xuyên đến thăm tôi, bà ấy còn giúp tôi mở...

Trì Uyển Thanh im lặng thật đúng lúc, cô thiếu chút nữa nói ra công ty mà cô muốn cho Diệp Mặc tới làm, là công ty của cô mở.

Kịp thời ngậm miệng, Trì Uyển Thanh đột nhiên hỏi:

- Anh Diệp, anh ưu tú như vậy, hẳn là sớm đã có bạn gái?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi bây giờ không có việc làm, đi đến đâu thì đó là nhà. Tôi có thể xem là ưu tú sao? Bạn gái ư, thật ra không có. Tuy nhiên bà xã thật ra có một người, ha hả.

- A, anh đã kết hôn?

Trì Uyển Thanh bỗng nhiên trong lòng rất trống rỗng, cái loại cảm giác mất mát này không ngờ không thể hình dung được.

Diệp Mặc như không chú ý tới thần thái của Trì Uyển Thanh, phối hợp nói:

- Cô ấy cũng giống cô, không muốn cùng người khác đính hôn, nên giả vờ kết hôn cùng với tôi, giúp một việc mà thôi. Ngày nào đó cô muốn tôi giúp tôi cũng rất vui à.

Nói xong tự giễu cười.

- Cái gì? Anh Diệp, anh là giả kết hôn? Người phụ nữ kia lợi dụng anh? Sao lại có loại phụ nữ hư hỏng này chứ?

Trì Uyển Thanh vừa nghe lập tức liền bất bình tức giận, thậm chí ngay cả anh Diệp người như thế cũng đi lợi dụng. Ngẫm nghĩ một chút tiếp tục

nói:

- Anh Diệp, tại sao anh phải bị cô ta lợi dụng, loại phụ nữ này không cần để ý cô ta là tốt rồi.

Tại sao phải bị cô ta lợi dụng? Diệp Mặc thần sắc bỗng nhiên ảm đạm xuống, hắn nhớ tới sư phụ Lạc Ảnh đáng thương của mình, hiện tại không biết cô ấy như thế nào. Có lẽ chỉ cần có một tia bóng dáng Lạc Ảnh, hắn đều nguyện ý bị người ta lợi dụng. Sở dĩ hắn giúp Ninh Khinh Tuyết, hoặc là ở sâu trong nội tâm của hắn, là muốn nếu ngày nào đó sư phụ Lạc Ảnh của hắn có khó khăn, sẽ có người giúp cô ấy như vậy.

- Rất xin lỗi, anh Diệp, tôi sẽ không hỏi anh nữa.

Trì Uyển Thanh vừa thấy bộ dạng Diệp Mặc ảm đạm, lập tức liền hiểu được hắn đồng ý nhất định là có nguyên nhân.

- A

Diệp Mặc kinh ngạc kêu lên một tiếng, cúi người, nhìn một gốc cây nấm đã bị ăn chỉ còn lại có một chút rễ.

Quả nhiên có linh thảo, tuy rằng 'Duẩn cô' ' còn chưa tính là linh thảo, nhưng cũng đựng chút ít linh khí, xem ra Thử Lang chính là bị thứ này hấp dẫn tới.

- Làm sao vậy, anh Diệp?

Trì Uyển Thanh thấy Diệp Mặc ngừng lại, liền vội vàng hỏi.

- Đừng nói chuyện, tôi đã nhìn thấy.

Diệp Mặc thần thức đã quét thấy Thử Lang cách đó mấy mét, Thử Lang rõ ràng cũng phát hiện ra Diệp Mặc, chỉ có điều nó lại không nhúc nhích, xem ra nó đoán chắc Diệp Mặc không thể phát hiện ra nó, lúc này mới không sợ hãi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 63

Rời Đi

Uyển Thanh, cô đến phía bên trái tôi.

Diệp Mặc bảo Trì Uyển Thanh đến gần bên trái mình, bởi vì bên phải là nơi Thử Lang ẩn nấp. Nó trốn ở phía dưới một tảng đá, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Trì Uyển Thanh, chẳng những không chạy đi, mà vẫn muốn tìm cơ hội tấn công Diệp Mặc.

Trì Uyển Thanh đương nhiên không biết Diệp Mặc là có ý gì, Diệp Mặc bảo nàng đến bên trái, cô liền lập tức tới phía bên trái. Diệp Mặc biết rằng Thử Lang giảo hoạt, lôi kéo Trì Uyển Thanh, giả vờ không phát hiện Thử Lang từ bên cạnh đi qua.

Thử Lang thấy Diệp Mặc đưa lưng về phía nó, dần dần tới gần bên nó, nó sớm đã chuẩn bị kỹ càng. Nó đợi cho tới thời điểm Diệp Mặc tới gần nó nhất, đột nhiên nhảy ra công kích Diệp Mặc.

- Vì sao lại cẩn thận như vậy?

Trì Uyển Thanh nhẹ giọng hỏi.

Diệp Mặc không trả lời, đột nhiên xoay người giơ tay trên không trung một trảo. Động tác nhanh chóng vô cùng, khiến Trì Uyển Thanh không kịp phản ứng.

"Phụt" một tiếng thét chói tai, Thử Lang nhảy dựng lên tấn công Diệp Mặc đã bị Diệp Mặc nắm trong tay, thật giống như nó chủ động rơi vào tay Diệp Mặc. Nếu không phải Diệp Mặc chân khí vận chuyển tới bàn tay, hắn sẽ bắt không được thứ này.

Cảm giác được Thử Lang đang giãy dụa mãnh liệt, Diệp Mặc lập tức nói:

- Uyển Thanh, cô khẩn trương cắt đứt ngón tay, nhanh lên, thứ này thật đúng là lợi hại.

Biết mình mắc mưu, Thử Lang lại "Chít chít" giãy dụa, nếu không phải tự tay bắt lấy Thử Lang này, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không nghĩ con vật này lại có khí lực lớn như vậy, đây là một con Thử Lang còn non.

Trì Uyển Thanh vừa nhìn thấy con mắt màu lục, lập tức liền bị hù dọa toát ra một thân mồ hôi lạnh, cô không phải sợ hãi, cô là sợ Diệp Mặc bị cắn. Tuy nhiên nghe được Diệp Mặc quát to, rất nhanh liền kịp phản ứng, tuy rằng không biết vì sao, nhưng vẫn vội vàng cắn ngón tay của mình.

Diệp Mặc xuất ra một con dao găm, ở giữa đầu Thử Lang khoét một cái, một rãnh máu chảy ra. Diệp Mặc lấy một giọt máu trên tay Trì Uyển Thanh, trực tiếp đổ vào rãnh máu, trên tay không ngừng biến hóa thủ ấn, giống như đang đánh ra từng đạo pháp thuật đối với con rắn.

Trì Uyển Thanh có chút giật mình nhìn hành động của Diệp Mặc, không dám nói lời nào. Cô thậm chí cảm thấy mồ hôi trên trán Diệp Mặc đã nhỏ xuống, có lòng muốn giúp Diệp Mặc lau khô, nhưng lại sợ quấy rầy Diệp Mặc. Trong lòng không biết Diệp Mặc rốt cuộc đang làm cái gì? Động tác trên tay hắn thoạt nhìn thật kỳ quái, bộ dạng thậm chí có chút mê tín, nhưng Trì Uyển Thanh lại tin tưởng Diệp Mặc.

Thử Lang đang giãy dụa bỗng dần dần yên lặng lại, cuối cùng cũng không cựa quậy nữa. Sau khi được thả xuống, lập tức chạy tới dưới chân Trì Uyển Thanh. Cái này cũng chưa tính, nó thậm chí còn dùng cái đầu nhọn húc vào giầy của Trì Uyển Thanh, bộ dạng giống như rất thân thiện.

Trì Uyển Thanh đang khẩn trương nhìn chằm chằm Diệp Mặc chảy mồ hôi, không nghĩ tới con rắn này lại chạy tới, lúc ấy liền bị hù toát cả mồ hôi lạnh.

May mắn Diệp Mặc thanh âm đúng lúc truyền đến - Hiện tại nó đã bị tôi thuần hóa, cô không có thần thức, ồ, không phải, cô có thể thông qua ngôn ngữ khiến nó nghe lời cô. Yên tâm đi, nó sẽ không tấn công người bình thường đâu, chỉ tấn công người khác dưới mệnh lệnh của cô.

Diệp Mặc biết rằng Trì Uyển Thanh không phải người tu luyện, không có thần thức. Tuy rằng hắn khiến Thử Lang cùng nàng ký kết khế ước chủ tớ, nhưng cô chỉ có thể thông qua ngôn ngữ chỉ huy Thử Lang. Chỉ có thời gian dài, cô mới có thể dùng thần thức để chỉ huy thử lang.

- A, anh Diệp, anh làm sao biết cái này? Nghe là lạ đấy, hơi mơ hồ?

Trì Uyển Thanh thấy Thử Lang dường như không có ý đồ tấn công mình, lúc này mới yên lòng.

Diệp Mặc ha hả cười nói:

- Kỳ thật đây là một phương pháp dân gian, tôi học được một chút, nhưng phương pháp kia cũng không phải dùng để thuần dưỡng bất kỳ các loại động nào, chỉ có động vật cực kỳ cá biệt mới có thể, Thử Lang là một trong số đó.

- Thử Lang?

Trì Uyển Thanh không nghĩ tới một loài động vật giống như rắn lại có cái tên kỳ quái như thế.

- Tôi về sau kêu nó là sói con nhé, nó sẽ không cắn người khác chứ?

Trì Uyển Thanh đột nhiên cảm thấy rất thú vị, nhưng vẫn có chút lo lắng vì Thử Lang rất hung mãnh. Cũng không phải ai cũng có thể giống Diệp Mặc, cứu được người bị Thử Lang cắn.

- Sẽ không đâu.

Diệp Mặc đương nhiên biết Thử Lang nếu không phục tùng cũng sẽ

không cắn người thường, đừng nói là bị Diệp Mặc ký kết khế ước chủ tớ. Suy nghĩ một chút nói tiếp:

- Về sau cô chỉ cần cho nó ăn măng, cũng có thể bảo nó tự đi ra ngoài tìm đồ ăn, người bình thường sẽ không bắt được Thử Lang.

Diệp Mặc và Trì Uyển Thanh trở lại doanh địa, mấy người đều rất bất ngờ khi thấy Diệp Mặc giúp Trì Uyển Thanh thuần dưỡng một sủng vật lợi hại như vậy, cảm thấy không thể tin nổi, lại vây quanh Thử Lang quan sát. Cuối cùng vẫn là Lô Lâm đề nghị Trì Uyển Thanh giúp Thử Lang làm một cái túi rồi để nó vào.

...

Diệp Mặc vốn định đưa mấy người bọn họ ra khỏi rừng rậm nguyên thủy rồi trở về, bởi vì chuyện của Trì Uyển Thanh, Diệp Mặc không nhắc tới việc rời đi, tiếp tục đưa đám người Trì Uyển Thanh và Quách Khởi cùng đi.

Tuy rằng Trì Uyển Thanh thật sự là thích được Diệp Mặc cõng trên lưng, nhưng hiện tại cô đã hoàn toàn khôi phục, thật sự sẽ rất xấu hổ nếu cứ để Diệp Mặc cõng, đành phải tự bước đi.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày Diệp Mặc đều chọn một ít chiêu thức và kỹ xảo dạy cho Phương Vĩ, sau đó Quách Khởi và Lô Lâm cũng theo học. Diệp Mặc dạy một số thứ đều là đơn giản dễ học, hơn nữa tính thực dụng rất cao, thậm chí còn dạy bọn họ một chút thổ nạp thuật đơn giản, tuy rằng luyện không thành chân khí, nhưng thời gian dài kiên trì, lại có thể tu luyện đến nội lực đấy.

- Chị Trì, sao chị không đến học một ít?

Hôm nay lúc chạng vạng, đám người Quách Khởi dựng lên chỗ ở đơn giản, lại cùng Diệp Mặc học. Phương Vĩ thấy Trì Uyển Thanh không học, liền chủ động kêu lên.

Lô Lâm vỗ vào cái ót Phương Vĩ - Uyển Thanh đợi lát nữa có Diệp Mặc

dạy một mình, cậu lắm chuyện làm gì.

Trì Uyển Thanh đang đùa với sói con khuôn mặt bỗng đỏ lên, nhìn thoáng qua Diệp Mặc, nhưng không có biện giải gì.

Diệp Mặc thản nhiên cười, mặc dù không có cãi lại lời Lô Lâm, nhưng cũng không định một mình dạy Trì Uyển Thanh. Nếu có giấy và bút, nói không chừng hắn sẽ viết một ít phương pháp thổ nạp cho Trì Uyển Thanh, nhưng không có nên đành thôi.

Trì Uyển Thanh có thể liều chết đi cứu hắn, trong lòng của hắn đối với Trì Uyển Thanh rất có ấn tượng tốt, hơn nữa Trì Uyển Thanh tuy rằng ở trong bộ đội, nhưng đối với chính mình dường như đặc biệt có chút không muốn xa rời. Chỉ có Diệp Mặc biết rằng hắn và Trì Uyển Thanh là không thể nào, trong lòng của hắn đã có Lạc Ảnh, những cô gái ưu tú khác, cũng không thể ở mọc rễ trong lòng hắn. Cho nên hắn bắt được Thử Lang đưa cho nàng, để trả ơn cứu mạng của nàng.

Phải biết rằng Thử Lang đối với Diệp Mặc bây giờ mà nói cũng rất quan trọng, dù sao thực lực bây giờ của Diệp Mặc không tính là cao, người lợi hại hơn hắn còn rất nhiều, có Thử Lang hỗ trợ, hắn sẽ an toàn hơn. Nhưng vì báo đáp Trì Uyển Thanh, hắn vẫn là đem Thử Lang đưa cho Trì Uyển Thanh.

Ngày thứ mười một, mấy người đã gặp đồng đội tiếp ứng cho bọn họ, Diệp Mặc lại cùng với bọn Quách Khởi cáo từ.

- Anh Diệp, nếu như rảnh rỗi, anh phải nhớ đi giúp người bạn của tôi ở Lạc Thương nha.

Người quyến luyến không rời chính là Trì Uyển Thanh, cô cảm giác Diệp Mặc đi rồi, cô giống như mất đi cái gì đó. Nhưng lại không có bất kỳ lý do gì để giữ Diệp Mặc lại, chỉ có thể hy vọng Diệp Mặc tới công ty mà mẹ nàng mở cho nàng, nếu Diệp Mặc thật sự đi tới công ty ở Lạc Thương, có lẽ cô cũng sẽ tìm cơ hội rời khỏi bộ đội mà trở về.

Diệp Mặc bất đắc dĩ, nhìn Trì Uyển Thanh dường như bộ dạng rất chờ đợi, không đành lòng làm cho nàng thất vọng, chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Bất quá hắn cũng biết, lần này cùng bọn Trì Uyển Thanh chia tay, cơ hội gặp lại có lẽ rất khó, bởi vì hắn phải bồi dưỡng 'Cỏ Ngân Tâm" ít nhất cũng cần vài năm.

Nhìn bóng lưng Diệp Mặc dần dần biến mất trong rừng, Trì Uyển Thanh trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác mất mát. Tâm tình lại rơi xuống đáy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 64

Diệp Mặc Phẫn Nộ

Diệp Mặc một mình lúc trở lại, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều. Cho dù dọc đường đi phải thu thập thêm một ít dược liệu, hắn cũng chỉ mất ba ngày đã về tới chỗ ở của mình Lưu Xà.

Nhưng cảnh tượng đập vào mắt hắn quả thực khiến Diệp Mặc lửa giận ngùn ngụt, mới hai mươi ngày mà chỗ ở của hắn đã bị làm cho không còn hình dáng, khắp nơi là tường đổ vách nát. Đây cũng không phải là cái chính, thứ chủ yếu nhất là miếng đất hắn khai hoang dùng để gieo trồng 'Cỏ Ngân Tâm', hiện tại hoàn toàn bị hủy hoại không còn hình dáng gì nữa.

"Rầm" một tiếng, Diệp Mặc một cước đá trúng một khối đá lớn, khí vận chuyển dưới chân, khối đá kia không ngờ bị đá vỡ như vậy.

Hiện tại thứ hắn thấy đáng quý nhất chinh là chút 'Cỏ Ngân Tâm " này, hơn nữa miếng này hắn một lần liền gieo trồng mười chín hạt mầm. Nhưng hiện tại chỗ gieo trồng 'Cỏ Ngân Tâm' lại bị hủy thành cái dạng này, Phương Nam đã làm gì?

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị đi Lưu Xà tìm Phương Nam, một bóng người vội vã chạy tới, nhìn thấy Diệp Mặc đứng trước đống đổ nát, vội vàng đi vào cung kính nói:

- Anh Diệp, anh Nam bảo tôi đứng ở chỗ này chờ anh, anh cuối cùng đã trở lại.

Đây là người thanh niên hơn hai mươi tuổi, hơn nữa Diệp Mặc còn quen gã ta, chính là lúc trước hắn vừa mới nhìn thấy Phương Nam, là Thạch Đầu

đứng ở phía sau Phương Nam.

Diệp Mặc đè nén lửa giận trong lòng, địa vị 'Cỏ Ngân Tâm' ở trong lòng hắn so với bất kỳ cái gì đều quan trọng hơn hết, hiện giờ không ngờ một cái đã bị hủy một nửa, hắn sao có thể không phẫn nộ. Tuy rằng phẫn nộ, hắn vẫn nhịn xuống, hắn không phải là người không biết rõ ràng tình trạng liền phát hỏa, một khi biết rõ tình trạng, hắn sẽ cần người đền mạng 'Cỏ Ngân Tâm ' đấy.

Thạch Đầu thấy Diệp Mặc sắc mặt không vui, khẩn trương nói:

- Anh Diệp, sau khi anh đi rồi, bởi vì ích lợi 'Thập tam thái bảo' lưu lại, anh Nam và Hà bang một bang phái khác ở Lưu Xà đã xảy ra xung đột. Vốn anh Nam cũng sẽ không sợ Hà bang kia, nhưng bang phái kia lại không nói đạo nghĩa giang hồ, cấu kết 'Phi bang" đã phát động đột nhiên tập kích đối với chúng tôi.

- Anh Nam trọng thương, được các anh em mang đến nơi đây chữa thương, nhưng vẫn bị Hà bangkia và Phi bang vây giết, kết quả chỉ có mấy người anh em mang theo anh Nam phá vây. Anh Nam bảo tôi ở chỗ này chờ anh Diệp, anh ấy nói xin lỗi anh Diệp.

Diệp Mặc nghe xong lời Thạch Đầu nói thì sắc mặt xanh mét, sau một lúc lâu không có trả lời.

Hắn hiểu được nếu Phương Nam không đến miếu này, có lẽ 'Cỏ Ngân Tâm' của hắn cũng sẽ không bị phá hủy. Phương Nam người này chắc có lẽ không dùng loại biện pháp này để Diệp Mặc giúp đỡ, nếu Phương Nam sự thật dùng loại biện pháp này để Diệp Mặc căm tức Hà bang kia, sau đó lại khiến hắn ra tay diệt Hà bang kia, Diệp Mặc hắn càng không ngại đem 'Phác đao hội ' diệt luôn.

Diệp Mặc đi vào trong sân, miếng đất của mình đã bị giẫm đạp rối tinh rối mù, tuy nhiên Diệp Mặc vẫn tìm được mấy hạt mầm. Tìm được mấy hạt mầm tâm tình Diệp Mặc đã bình tĩnh lại.

Hắn hiện tại đã hiểu được nếu không có sự tình này phát sinh, nơi này cũng không cách nào gieo trồng 'Cỏ Ngân Tâm' được, bởi vì hắn tìm được mấy hạt mầm đều bị mục nát, căn bản không có dấu hiệu nẩy mầm. Xem ra này 'Cỏ Ngân Tâm' vẫn là cần một chỗ đặc biệt để có thể gieo trồng, không biết cái tiểu viện lúc trước mình ở sao lại có thể gieo trồng 'Cỏ Ngân Tâm'.

- Dẫn tôi đi gặp Phương Nam.

Diệp Mặc quay đầu lại nói của Thạch Đầu, sắc mặt đã hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh.

...

Phương Nam hiện tại có thể nói là nghèo túng cực kỳ, chỉ có điều ở trong một sơn động hẻo lánh, bên người bao gồm cả Thạch Đầu chỉ có sáu người.

Thấy Diệp Mặc tiến vào, Phương Nam giãy dụa đứng lên, trên mặt lộ vẻ xấu hổ. Gã ta từ lời dặn dò của Diệp Mặc liền hiểu được, miếng đất đó đối với Diệp Mặc rất quan trọng. Nhưng mình chẳng những không bảo vệ nó, hơn nữa còn bởi vì mình mà bị phá hủy. Nếu thêm một lần nữa, Phương Nam tuyệt đối sẽ không để thủ hạ của mình dẫn gã ta đi vào trong đó tránh né nữa.

Thấy Phương Nam phải giãy dụa mới đứng lên được, Diệp Mặc nhìn Phương Nam phát ra nét hổ thẹn từ nội tâm, khoát tay áo nói:

- Chuyện này không liên quan tới cậu, tôi sẽ giúp cậu xem vết thương trước đã.

Phương Nam bị trúng đạn, mặc dù trúng liền hai phát, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói căn bản không phải vấn đề. Không đầy nửa giờ, hắn đã đem vết thương của Phương Nam toàn bộ xử lý tốt.

- Tôi muốn đi Lưu Xà một chuyến, xem là ai phá hủy đồ của tôi. Cậu cứ ở nơi này nghỉ ngơi thật tốt đi, buổi tối có thể trở về Lưu Xà rồi.

Diệp Mặc thấy Phương Nam đã không có vấn đề, đứng lên rời đi, tuy nhiên những lời nói ra lại lạnh như băng.

Phương Nam lập tức nói:

- Anh Diệp, sự tình là do Phương Nam tôi dẫn đến, cho dù chết, tôi cũng không thể để anh Diệp đi Lưu Xà, mà tôi lại ngủ ở chỗ này.

Diệp Mặc thản nhiên cười - Nếu như vậy, cậu cùng đi với tôi đi.

Với hắn mà nói, những kẻ liều mạng tạo thành bang phái, hắn còn thật không có để vào mắt. Phương Nam cùng hắn đi, cũng sẽ không có vấn đề gì.

...

Lưu Xà.

Hoá ra chỗ ở thuộc sở hữu của Phương Nam, lúc này người ngồi bên trong cũng không phải Phương Nam, mà là một đại bang phái khác ở Lưu Xà. Tuy nhiên ngoại trừ Hà bang kia, Phi bang luôn luôn ở biên giới Philippines và Hoa Hạ cũng có mặt tại đây - Phương Nam bên Hội Phác Đao kia, tôi sớm đã nhìn không thuận mắt rồi, mặc dù không xử lý nó, nhưng lần này đưa nó đuổi ra khỏi Lưu Xà, tôi trong lòng cũng thấy vui sướng. Lần này thật sự là nhờ ông chủ Phác rồi, nào, tôi đại diện bang mời anh một ly.

Lão đại của Hà bang nói giọng Hoa ngữ.

- Được, tuy nhiên về sau chúng ta cũng muốn ở Lưu Xà kiếm sống, kính xin hội trưởng Vương chiếu cố một phần.

Lão đại Phi bang ngồi đối diện với Hà bang cũng là một một người da đen, mặc dù nói Hoa ngữ, nhưng có chút nói lắp. Hắn đương nhiên cũng muốn đến Lưu Xà kiếm sống, không nói Hoa ngữ là không làm gì được Người được gọi là hội trưởng Vương cười ha hả nói:

- Đâu có, đâu có. Phương Nam để lại đất và kinh doanh, chúng ta mỗi

người một nửa, việc này trước kia cũng đã nói rõ rồi.

Hội trưởng Vương chính là Vương lão đại hiện nay của Hà bang, gã không thích người khác gọi ông ta là bang chủ, mà là thích mọi người gọi ông ta là hội trưởng.

Cốc uống rượu được lần lượt thay đổi, không khí trên bàn đá náo nhiệt tới cực hạn.

"Bang bang " hai cái thanh âm không phối hợp đã cắt đứt sự náo nhiệt. Hai thi thể đã rơi trên bàn uống rượu của hội trưởng Vương của Hà bang và bang chủ Phi bang, mà hai người này cũng chính là hai gã đứng bên ngoài của Hà bang Ở một giây phút đó, toàn bộ phòng đều tĩnh lặng lại, tuy nhiên rất nhanh mấy chục người trong phòng đã phản ứng lại, đều bắt đầu tìm đồ nghề chuẩn bị chiến đấu.

- Mày là ai? Vì sao vô duyên vô cớ giết người của tao?

Hội trưởng Vương bên Hà bang đã đem tay đặt trên khẩu súng lục giơ lên, bất kể là nói chuyện hợp không hợp, người này giết người của ông ta, nhất định phải đền mạng.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, nhìn lướt qua người trong phòng, tổng cộng có bốn mươi năm mươi người, người da đen cũng có mười mấy người, còn có hai gã da trắng. Rồi mới lên tiếng:

- Tao chính là người sống trong cái miếu kia, có phải do tụi mày phá không?

Suy nghĩ cả nửa ngày, không ngờ là vì một cái miếu đổ nát, hội trưởng Vương sắc mặt tối sầm, súng trong tay đã rút, đưa ra - Các anh em, cùng tiến lên, giết tên ngu ngốc này cho ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 65

Cái Gì Mới Là Độc Ác

Liên tục sau bốn tiếng "Bịch, bịch, bịch, bịch" bốn tên xông tới Diệp Mặc với tốc độ nhanh đã bị hắn đá bay ra, thậm chí còn không phân biệt trước sau, người có thị lực giỏi, cũng chỉ thấy được bóng chân mà thôi.

Những tên khác cùng xông lên đã bị bốn tên đó đụng phải, kết quả thành một khối, ngã lăn xuống đất. Và bốn tên vừa nãy đã đụng vào vách đá bên trong, lúc rơi xuống đất, đã không còn mấy sức lực.

Những người xung quanh nhất thời đều khựng lại, đây là động tác gì thế? Lực đánh quá lớn, người thanh niên đứng sau bang chủ "Hà bang" thì phản ứng nhanh hơn, liền rút súng ra nhắm ngay Diệp mặc.

Một làn gió nhẹ thổi qua, ngón tay của y còn chưa đụng được vào cò súng, trên trán đã bị vật gì đánh trúng thủng một lỗ đầy máu, mở to mắt ngã xuống đất.

Im lặng, trong một lúc chẳng ai dám động đậy gì, người này vừa đến cửa, trong tích tắc đã giết chết năm người, đó còn chưa kể hắn đã giết hai người ngoài cửa, giết nhiều người như thế, thậm chí còn không thấy hắn cử động tay chân.

Nhưng bang chủ của "Hà bang" đã phản ứng lại kịp, lập tức biết rằng người thanh niên này là một người hung ác, mà còn là một cao thủ, gã liền nói:

-Anh bạn, chắc là có hiểu nhầm gì đây. Tuy chúng tôi đã động tới miếu này, nhưng thật sự không biết đây là chỗ của anh, vả lại, Vương Hiện tôi xin

nguyện bồi thường gấp đôi những tổn thất của anh.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt, lại vẫy tay một cái, hai tên "Phi bang" muốn bóp cò súng, lập tức trước ngực bị thủng hai lỗ, chết ngay tức khắc, cây súng trong tay văng ra khá xa.

Lần này thì Vương Hiện nhìn thấy rõ, tay của người thanh niên đã vẫy một cái, chỉ là vẫy một cái đơn giản thôi, đã lập tức hai người chết, cái vật mà hắn bắn ra còn nhanh hơn cả súng, sự lợi hại của người này là quá mức rồi.

-Đền bù cho tổn thất của tao à? Mày đền được không? Mày đã đánh bạn tao là Phương Nam, đã giết người của anh ta, cho dù mày đền được, thì hôm nay tao sẽ để mày từ đâu đến sẽ về lại nơi đó.

Nói xong Diệp Mặc cũng không nhiều lời nữa, đinh sắt trong tay như băng bay ra ngoài.

Người nhiều hay lộn xộn, bây giờ thần thức của Diệp Mặc hơi không được mạnh, nếu như tất cả cùng xông đến hắn ta, thì thần thức của hắn không nhìn rõ, nhất định sẽ bị thương. Nếu như cứ phải đánh, thì nên giết một ít đã rồi hẳn hay.

-Các anh em, cùng xông lên nào, hãy liều chết với hắn.

Trong thời gian cực ngắn, lại chết thêm mười mấy người, Vương Hiện mới nghĩ ra kêu lên một tiếng, mình đã tự lui về trốn phía sau.

Trong mắt y đã nhìn thấy cái cửa sổ, y muốn nhảy ra đó, vốn dĩ y nghĩ đây là một căn nhà đá kiên cố, bây giờ lại oán hận sao tại sao đây là căn nhà đá kia chứ, nếu như là những nhà khác, không chừng sẽ có cửa sau, chính vì không có cửa sau, thì cửa sổ chắc sẽ không đến nỗi chắc chắn chứ. Nhưng căn nhà đá này không những không có cửa sau, đến cửa sổ cũng hết sức kiên cố, y phá cả nửa ngày trời cũng không nhúc nhích gì.

Máu văng tứ tung bên trong, tiếng súng và tiếng dao hỗn tạp, cảnh tượng

trở nên hỗn loạn, Diệp Mặc đã chắn ngay cửa lớn, không để cho một kẻ chạy thoát.

Tuy Diệp Mặc có thần thức, ra tay lại nhanh, thường thì hắn sẽ giết những kẻ có súng trước, còn dao thì hắn sẽ cố tránh. Nhưng kẻ muốn giết hắn thì quá nhiều, thần thức của hắn trong một lúc không thể chiếu rọi hết, chân đã bị bắn trúng, kẻ bắn hắn cùng lúc đã bị giết.

Tuy vết thương không nặng, nhưng đã khiến Diệp Mặc nổi giận, đinh sắt bắn ra với tốc độ càng nhanh.

Mấy phút sau, tiếng ồn ào trong nhà đã lắng xuống, trừ tên Vương Hiện vẫn còn đang phá cửa sổ, còn bang chủ "Phi bang" cũng bị Diệp Mặc giết. Căn nhà đá ngổn ngang xác người, vết máu không nhiều lắm, bởi vì Diệp Mặc giết người thì một đinh là chết.

Diệp Mặc lấy viên đạn trong chân ra, và xử lý vết thương của mình, mới lạnh lùng nhìn tên Vương Hiện đang phá cửa sổ nói:

-Mày đừng có phá nữa, mày nghĩ mày có thể chạy nữa sao?

Vương Hiện nghe thấy lời Diệp Mặc, mới giật mình quay người lại nhìn, lập tức tay chân lạnh ngắt, rốt cục thì y đã đắc tội với ai, bốn mươi mấy người chẳng còn ai sống sót, có thể nói trừ y ra, thì tất cả đều bị giết.

-Xin đại ca tha mạng, tôi nguyện dâng tất cả mọi thứ, cũng chấp nhận làm tay sai của anh.

Vương Hiện giết người vô số, nhưng khi đến lượt mình, mới biết là cái chết đáng sợ như thế.

-Phương Nam, ở đây giao lại cho anh nhé, người này anh tự giải quyết đi.

Nói xong Diệp Mặc quay người đi.

Phương Nam và mấy tên đệ tử đứng ngoài, đang lúc không biết nên thế nào, thì nghe Diệp Mặc gọi anh ta, lập tức kêu người khiêng anh ta vào.

Lúc ấy Diệp Mặc đã rời khỏi, Phương Nam nhìn thấy cảnh tượng trong nhà, há hốc miệng đến nửa ngày cũng không thể khép lại, trong nhà toàn xác chết, hoặc có thể nói ngoại trừ tên Vương Hiện đang run như cầy sấy ra.

Phương Nam đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, cái gì gọi là độc? Đây mới chính là độc đấy. Phương Nam cũng giết người vô số, nhưng chưa bao giờ một người lại giết nhiều người như thế. Vả lại Diệp Mặc xem ra còn không hề hấn gì, hình như chuyện giết người đối với hắn mà nói đơn giản như chuyện hít thở vậy, chẳng trách đã khiến cho một tên giết người không chớp mắt như Vương Hiện sợ chết khiếp.

Phương Nam giết người cũng vì chuyện bang phái đấu đá, xem ra rất kinh khủng, máu văng khắp nơi, nhưng đa số là bị thương không nhẹ, người chết không đến nỗi nhiều, giết người hàng loạt như thế, thật chưa xảy ra bao giờ.

Nhưng Diệp Mặc giết những kẻ này, trạng thái vẫn bình thường, giống như chuyện giết gà vậy, chẳng có biểu hiện gì cả. Phương Nam đột nhiên nghĩ lại tình huống hôm hắn ta đến nhà mình, càng lạnh sống lưng nhiều hơn. Lúc đó chỉ cần mình khẽ cương một chút, có tâm địa đen tối, thì trên cuộc đời này đã không có Phương Nam này.

Phương Nam chưa từng thấy ai lợi hại như thế bao giờ, đồng thời độc ác như thế. Cũng may anh ta kính nể Diệp Mặc từ trong lòng, tìm mọi cách để trở thành bạn của hắn, nếu không… Phương Nam không dám nghĩ tiếp.

-Hội trưởng Phương, xin tha tội, Vương Hiện tôi nguyện đem tất cả tài sản cống nạp cho anh, chỉ xin anh tha tội.

Tiếng cầu xin của Vương Hiện đánh ngang tầm suy nghĩ của Phương Nam.

-Hãy giết tên khốn nạn này cho tôi, đem tất cả xác trong nhà dọn dẹp sạch sẽ. Thạch Đầu, lập tức cùng tôi đi gặp anh Diệp.

Phương Nam dặn dò tên đàn em của mình, sau đó nhiệm vụ chủ yếu là đi gặp Diệp Mặc.

-Anh Diệp.

Phương Nam được hai tên đàn em khiêng đi, đến phía sau Diệp Mặc, rất cung kính gọi. Nếu như nói trước đây Diệp Mặc ở trước mặt Phương Nam là một người đáng kính, khiến anh ta kính nể. Bây giờ trong mắt anh ta Diệp Mặc không những đáng kính, hơn nữa khiến anh ta tồn tại sự sợ hãi.

-Phương Nam…

Diệp Mặc kêu một tiếng, hình như đang nghĩ chuyện gì.

-Anh Diệp, tôi ở đây.

Phương Nam lập tức đáp.

Trầm ngâm một lát, Diệp Mặc mới nói:

-Vốn dĩ tôi muốn ở lại thêm một thời gian nữa, nhưng không ngờ những chuyện như thế không phải mình muốn là được, cho nên tôi sẽ đi.

-Anh Diệp, anh đi rồi sao? Chỗ anh ở, tôi sẽ lập tức cho sửa lại.

Phương Nam lập tức nói, anh ta tưởng rằng cái miếu của Diệp Mặc đã bị hủy hoại.

Diệp Mặc vẫy vẫy tay, -Phương Nam, Lưu Xà bây giờ anh nắm hết đấy. Tôi cũng biết anh dựa vào đâu để kiếm cơm mà, nhưng cũng không nên làm quá, về việc chặn đường cướp giật, nếu có thể không làm thì đừng làm nữa. Mua bán gần biên giới cũng dễ, nhưng tôi không muốn anh mua bán thuốc phiện đâu, cái thứ này hại người hại ta, tóm lại, sẽ có ngày tôi về xem anh thế nào.

Nói xong Diệp Mặc quay đầu đi, không hề có chút lưu luyến, đối với một nơi không thể trồng cây "cỏ ngân tâm", hắn không muốn tiếp tục lở lại, cho dù là vì muốn tránh nhà họ Tống, hắn cũng không dùng sự kết thúc việc tu luyện của mình làm cái giá phải trả. Con người của Phương Nam cũng không tệ, mình cũng đã giúp anh ta không ít, cho dù là Lưu Xà bây giờ thì hắn cũng không thể khống chế, hắn cũng không có tư cách để tiếp tục ở lại.

Mãi đến khi Diệp Mặc đi xa rồi, Phương Nam mới tỉnh ra, lập tức gọi:

-Anh Diệp, tôi nhất định sẽ làm theo lời anh.

Diệp Mặc không để anh ta cho người tiễn, anh ta không dám tự làm theo ý mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 66

Không Biết Đã Đi Đâu Mất

Ngôi nhà nhỏ nơi Diệp Mặc từng ở tại Ninh Hải đã được Ninh Khinh Tuyết mua lại, cô cảm thấy tiếp tục ở lại Du châu là một sự đày đọa, trong lòng muốn tìm Diệp Mặc, nhưng không biết rốt cục anh ta đã đi đâu.

Không thể ở lại Du Châu, Ninh Khinh Tuyết đã quay về Ninh Hải, tuy lần này cô về lại ngôi nhà đó, chỗ cũ vẫn còn, người thì đã không còn ở đó nữa.

Hứa Vy thì không biết Ninh Khinh Tuyết đã mua lại chỗ này, cô vẫn ở căn phòng cũ, nhưng gần đây người ta cứ đến chất vấn, tra hỏi, sau đó đến máy tính theo dõi cũng đem đi mất. Hứa Vy có cảm giác, chuyện này chắc có liên quan đến Diệp Mặc.

Nghĩ lại tất cả những chuyện từ lúc quen biết với Diệp Mặc đến nay, còn ở chung với nhau mấy tháng trời, cô mới nghĩ ra là đến chuyện Diệp Mặc làm nghề gì cô cũng không biết.

Mở cánh cửa ra, đang lúc chuẩn bị mua một ít rau cải, thì nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết đứng một mình ngay cửa. Ngây ra một lúc, cô mới hỏi:

-Cô đến đây làm gì?

Ninh Khinh Tuyết biết Hứa Vy có thành kiến với cô, nhưng cô biết Hứa Vy không có gì sai cả, bởi vì theo cô thấy, mình không hiểu Diệp Mặc bằng Hứa Vy.

-Tôi ở đây, bởi vì chưa đến kỳ hạn.

Ninh Khinh Tuyết không muốn Hứa Vy biết cô đã mua lại nơi này, nếu như cô nói, thì với tính cách của Hứa Vy, không chừng cô ta sẽ lập tức dọn đi. Cô muốn mọi thứ vẫn như cũ, không thay đổi gì cả, nhưng cô biết đó là không thể, cho dù tất cả đều như cũ, nhưng Diệp Mặc đã không còn ở đây.

Hứa Vy muốn nói Ninh Khinh Tuyết vài câu, nhưng cô lại không biết Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc có quan hệ thế nào với nhau, vả lại căn nhà này Diệp Mặc đã trả tiền thuê nhà cả năm, cho nên rốt cục cô đã không nói gì, nhưng cô cũng không tiếp tục nói chuyện với Ninh Khinh Tuyết nữa, mà là đi ra ngoài mua rau củ.

Ninh Khinh Tuyết về phòng, nhìn cảnh vật vẫn như xưa, trong lòng có chút nhói đau kỳ lạ. Chiếc giường này, cô và Diệp Mặc đã dựa vào nhau chụp một tấm hình. Lúc đó, thậm chí cô còn có chút phim giả tình thật, Lý Mộ Mai đã vì thế mà trách cô, chẳng lẽ cảm giác lúc đó mới thật sự là cảm giác tận đáy lòng của cô?

Cô ngồi trên giường một lát, Ninh Khinh Tuyết quét dọn căn phòng, đồ vật đều để lại chỗ cũ, chỉ có hòm thuốc của Diệp Mặc là để trong cái hành lý của cô, đối với cô, có thể đây là món đồ cuối cùng mà Diệp Mặc để lại.

Lại mở cái hòm thuốc của Diệp Mặc ra một lần nữa, Ninh Khinh Tuyết không kìm được đã lấy ra là thư của Diệp Mặc, cô đã kiềm chế để không mở nó ra, lần này cô về Ninh Hải trở lại nơi cô và Diệp Mặc đã từng sống chung, không kiềm được cô mở nó ra.

Nét chữ đẹp và có sức đập ngay vào mắt cô, Ninh Khinh Tuyết không ngờ chữ của Diệp Mặc lại có sức như thế, thậm chí in cả mặt sau -Chào Thi Tú, trước khi đi tôi để lại lá thư này cho cậu, vốn dĩ tôi còn có một vài thứ cho cậu, nhưng cậu đã không đến trường trong một thời gian.

-Đến nơi này, tôi là một người cô độc, cậu là người bạn duy nhất của tôi, tôi bị đuổi khỏi gia tộc, đã từng bị cha vợ từ chối hôn ước trước mặt công chúng, người bạn duy nhất không rời bỏ tôi chính là cậu, cho nên cậu là người bạn thật sự của tôi.

-Thật sự tôi rất cảm kích hôm đó cậu kêu tôi dậy, nếu như không có cậu, có thể là vĩnh viễn tôi cũng không tỉnh lại nữa.

-Ây, mấy ngày nay không có chỗ ở, viết chữ không tiện lắm, đợi khi tôi tìm được chỗ ở sẽ viết sau, thôi chào cậu.

Lá thư viết được một ít rồi thôi, Ninh Khinh Tuyết biết rằng, Diệp Mặc không có chỗ ở, là bởi vì mình đã đến đây, trong lòng càng áy náy.

Hắn ta là một người cô độc, mà mình đã làm tổn thương hắn, giờ đây mình cũng là một người cô độc, Ninh Khinh Tuyết dọn dẹp đồ đạc, bước ra khỏi nhà.

Hứa Vy đã về, nhưng tự mình đi làm cơm, không nói gì với Ninh Khinh Tuyết hết. Ninh Khinh Tuyết đi đến bên cạnh cái bồn hoa của Diệp Mặc trong sân, cô muốn dọn dẹp lại một chút, chuẩn bị trồng một số hoa.

Một cái mầm non yếu ớt đã bị Ninh Khinh Tuyết nhìn ngắm rất lâu, chỗ cái mầm ấy sinh ra, chính là chỗ của cây cỏ màu bạc lúc trước, Ninh Khinh Tuyết nhớ rằng cây này có là màu bạc, Diệp Mặc rất quý nó. Và cô còn nhớ, cây cỏ ấy biến mất không lâu, thì Diệp Mặc cũng rời khỏi.

Chẳng lẽ cái mầm này chính là loại cỏ lần trước? Ninh Khinh Tuyết cẩn thận rào lại chung quanh cây cỏ, làm thành cái rào chắn, y như cái rào chắn trước kia của Diệp Mặc.

Không cần biết cây cỏ này có phải là cây cỏ trước kia của Diệp Mặc hay không, Ninh Khinh Tuyết đã quyết định sẽ chăm sóc tốt cho nó, bởi vì vị trí của nó chính là vị trí của cây lá màu bạc trước kia.

Hứa Vy làm xong cơm, nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết vẫn đang mày mò tỉ mỉ trong vườn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ quan hệ của cô ta với Diệp Mặc trên cả bình thường sao? Nếu không, sao sở thích của cả hai lại giống nhau như thế?

-Tôi đã làm xong cơm rồi, hay là cô ở lại ăn cơm nhé.

Hứa Vy đã làm xong cơm, nhìn Ninh Khinh Tuyết đang trồng cỏ cây mà nói.

-Cảm ơn cô, tôi không đói lắm.

Ninh Khinh Tuyết đáp một câu, nghĩ ngợi một lúc đột nhiên hỏi:

-Hứa Vy, Diệp Mặc rất hay dùng cơm ở chỗ cô sao?

-Diệp Mặc à?

Hứa Vy không biết Ninh Khinh Tuyết hỏi chuyện này để làm gì, nhưng vẫn đáp:

-Anh ta chỉ ăn qua một lần, còn nói là mời tôi nữa, nhưng đến giờ vẫn chưa mời, đến một câu chào cũng không có mà bỏ đi. Đúng rồi, Ninh Khinh Tuyết, cô và Diệp Mặc có quan hệ thế nào?

-Tôi…

Ninh Khinh Tuyết ngây người ra, đúng rồi, cô và Diệp Mặc có quan hệ gì chứ? Hôn ước đã hủy bỏ, kết hôn cũng là giả, cô và Diệp Mặc đã không còn quan hệ gì nữa, vậy cô còn ở đây để làm gì?

…

Một tuần nay, Hứa Vy phát hiện cách sống của Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc giống nhau đến kỳ lạ, hai người đều ở nhà là chính, thậm chí không ra ngoài.

Và còn một điểm chung nữa là hai người rất thích trồng hoa, Ninh Khinh Tuyết thường đến bên chậu hoa đứng xem cả buổi trời, cô ta không cảm thấy chán.

Điều duy nhất không giống nhau chính là, trước kia khi Diệp Mặc còn ở đây thì không hề có bất cứ người nào đến thăm, nhưng sau khi Ninh Khinh Tuyết đến ở, Lý Mộ Mai đã đến đây vài lần. Còn có người tên Tô Tĩnh Văn

cũng có đến đây. Vẻ đẹp của Tô Tĩnh Văn, càng làm cho Hứa Vy có chút ngạc nhiên, cô ấy không biết tại sao một lúc lại có nhiều người xinh đẹp đến đây.

…

Căn biệt thự nhà họ Tống tại Yến Kinh, Tống Hải, người phụ trách việc ngoài của Tống gia đang nhìn chằm chằm vào một cái bản đồ. Mấy ngày trước, y nhận được tình báo, nói rằng có một thanh niên giống với Diệp Mặc, một tháng trước đã từng ra vào trấn Phong Đường, và còn đi một chiếc xe buýt tư nhân tới thành phố Kỳ.

Căn cứ theo tin tức của tên tài xế, thì người này chưa đến thì đã xuống xe, nơi xuống chân là phạm vi Quý Tương Đại Lĩnh. Nhưng khi đến đó, thì tin tức lại một lần nữa bị cắt đứt.

Tống Hải đang chăm chú nhìn vào bản đồ chỗ Quý Tương Đại Lĩnh, nơi đó toàn núi non rừng rậm, nếu Diệp Mặc mà trốn vào đó, thì việc tìm kiếm có lẽ sẽ phức tạp.

Reng Reng Điện thoại của Tống Hải kêu lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của y.

Tống Hải nhíu mày, bây giờ y vì muốn tìm tên hung thủ Diệp Mặc, gần như cả ngày ăn ngủ không yên, cuộc gọi đến lúc này thật sự làm y cảm thấy không thoải mái.

-Có chuyện gì thế?

Tống Hải bắt điện thoại lên giọng có vẻ không kiên nhẫn.

-Hải gia, Ninh Khinh Tuyết của Ninh gia đã đến Ninh Hải, và còn ở tại nơi ở của Diệp Mặc trước kia, bây giờ chúng tôi nên làm thế nào? Xin Hải gia chỉ bảo.

Người gọi đến là tay sai của y ở Ninh Hải, trước mắt vì muốn theo dõi

Diệp Mặc, nhưng không ngờ không theo dõi được Diệp Mặc, mà thành ra theo dõi Ninh Khinh Tuyết.

Tống Hải day day đầu, một lúc sau mới nói:

-Hãy canh chừng cô ta, không được làm gì cả, đợi thêm vài ngày nếu như vẫn không có tin gì, bảo vài tên tìm cái cớ gì để đem cô ta đi.

-Vâng, thưa ông.

Một giọng nói dứt khoát.

Tống Hải buông điện thoại xuống, hừ một tiếng, tự lẩm bẩm một mình:

-Ninh gia tạm thời tôi không động đến, chẳng lẽ Ninh Khinh Tuyết tôi cũng không thể làm gì sao, hãy để cô vì Văn thiếu gia thu về chút lợi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 67

Bị Thương

Mỗi ngày Ninh Khinh Tuyết đều dậy muộn hơn Hứa Vy, nhưng hôm nay lúc Ninh Khinh Tuyết thức dậy rửa mặt, thì phát hiện Hứa Vy vẫn chưa đi làm, không khỏi tò mò cô hỏi:

-Hứa Vy, hôm nay cô không đi làm sao?

-Hôm nay nghỉ phép, Ninh Khinh Tuyết, mỗi ngày cô đều nhìn ngắm những thứ hoa cỏ kia không thấy chán sao?

Bởi vì có một thời gian sống cùng với nhau, Ninh Khinh Tuyết và Hứa Vy đã dần dần thân thiết hơn, không còn lạ lẫm như lúc đầu nữa.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, -Không đâu, mỗi ngày thấy chúng lớn lên, tôi cảm thấy rất vui.

Hứa Vy hơi khựng lại, cô thật sự không thể lý giải được hành động của Ninh Khinh Tuyết. Cứ cho là ban đầu Diệp Mặc cũng yêu thích cỏ cây, nhưng cũng không nhìn ngắm chúng một cách mê mẩn như Ninh Khinh Tuyết, nhiều nhất cũng là mỗi ngày tốn chút thời gian chăm chút, thời gian còn lại thì làm những việc khác.

Hứa Vy đang định nói gì đột nhiên bị tiếng động phá cánh cửa làm cho giật mình, cái chậu cầm trên tay rơi xuống đất.

Hai người đàn ông hung dữ xông vào, nhưng khi nhìn thấy Hứa Vy đang sợ hãi đứng một bên thì có vẻ ngạc nhiên. Bọn họ không ngờ người ở cùng với Ninh Khinh Tuyết hôm nay lại không đi làm, nhưng ánh mắt bọn họ cũng chỉ thoáng lướt qua, rồi lập tức không nhìn Hứa Vy nữa.

-Tên tiện nhân kia, mày lừa tiền của ông, còn dám trốn ở đây à, đi, theo bọn tao về.

Một trong hai tên tiến về trước lôi Ninh Khinh Tuyết đi.

Ninh Khinh Tuyết lập tức muốn tránh ra, không ngờ tên kia nhìn thấy luống hoa mà Ninh Khinh Tuyết đang chăm sóc, gã thuận tay với lấy một cây gậy, định đập vào nhánh hoa, còn la lớn rằng:

-Mày lừa tiền của ông, còn dám trốn ở đây trồng hoa, ông đây đập hết hoa lá thối của mày.

-Không được.

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy cây gậy kia muốn đập vào luống hoa, đập kiểu này, cho dù là hoa sắt thì cũng bị nát vụn, cô hốt hoảng chắn ngay trước mặt luống hoa.

Bụp.

Một gậy đánh trúng ngay lưng của Ninh Khinh Tuyết.

"Phụt" Ninh Khinh Tuyết phun ra một ngụm máu, rơi ngay vào luống hoa, lập tức ngất đi. Hứa Vy la lên một tiếng "Á", cô phản ứng lại, lập tức lấy điện thoại gọi cho cảnh sát.

Hai gã kia không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện như thế, một gậy này gã đã dùng hết sức, đánh vào một người phụ nữ, kết quả là thế đấy. Bọn họ chỉ muốn đưa cô ta đi, nhưng họ không ngờ, người phụ nữ kia lại vì luống hoa mà đỡ một gậy của gã.

-Đi thôi.

Hai gã đàn ông thấy rằng sự việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát, lập tức đưa mắt nhìn nhau, rồi bỏ đi.

Lúc cảnh sát và Lý Mộ Mai, còn có Tô Tịnh Văn đến thì Ninh Khinh

Tuyết vẫn chưa tỉnh lại.

-Xương lưng bị nứt, gân cốt bị gãy 60%, phổi bị tổn thương nghiêm trọng. Cho dù có chữa trị hết sức thì cũng chỉ sống được ba năm, vả lại cũng chỉ nằm được trên giường. Còn nếu không chữa trị, thì còn sống một tháng nữa thôi.

Bệnh viện giỏi nhất Ninh Hải, sau khi chuyên gia kiểm tra, đã đưa ra kết luận như thế.

-Cho dù tôi có tán gia bại sản, cũng phải tìm cho ra tên hung thủ trừng trị đích đáng.

Ninh Trung Phi vô cùng phẫn nộ, Ninh Khinh Tuyết là con gái duy nhất của ông ta, vì đứa con gái này mà ông thậm chí không ngần ngại trở mặt với cha và anh em trong nhà.

Một người phụ nữ nhìn có vẻ trên dưới ba mươi, chỉ biết ôm lấy cánh tay của Ninh Khinh Tuyết mà khóc. Bà ta là mẹ của cô, Lam Dụ.

-Khinh Tuyết, mẹ sẽ không để con bị đánh oan đâu.

Khóc được một lúc Lam Dụ đứng dậy, dụi dụi đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chồng mình một lúc rồi nói:

-Em phải tìm Tố Tố ra mặt để trả thù này cho Khinh Tuyết, cho dù nhà họ Tống to bằng trời, thì em cũng không để yên đâu.

Trước kia mỗi lần vợ nhắc đến Tố Tố, thì Ninh Trung Phi cũng đều khuyên giải, đều nói cô ta là người ẩn môn, không tiện ra mặt, nhưng lần này kỳ lạ là Ninh Trung Phi đã không nói gì, mà tím tái mặt mũi gật gật đầu nói:

-Cho dù có trả giá tất cả, anh cũng không để Khinh Tuyết bị đánh oan đâu.

-Mẹ…

Ninh Khinh Tuyết lần đầu tiên mở mắt, thì nhìn thấy mình nằm trong một căn phòng màu trắng, toàn thân đau nhức dữ dội.

-Khinh Tuyết, con tỉnh rồi?

Lam Dụ mau chóng chạy lại giường, nắm chặt tay con gái.

-Con đau lắm…

Ninh Khinh Tuyết nói được một câu, mồ hôi túa cả ra.

Lam Dụ thấy nhói trong lòng, con gái đau trên thân xác, bà thì đau trong lòng, lúc này bà ước gì được thay con chịu cảnh đau đớn này, nhưng bà chỉ biết an ủi rằng:

-Khinh Tuyết, đừng sợ, mẹ nhất định sẽ trị khỏi cho con.

Ninh Khinh Tuyết giẫy giụa lắc đầu:

-Con muốn về nhà, mẹ, hãy đưa con đến căn nhà đó, con biết mình, con không muốn chữa trị nữa.

Ninh Khinh Tuyết nghĩ đến viễn cảnh trong lòng, mình đã bị thương như thế, cho dù có trị khỏi, kết quả tốt nhất cũng chỉ là nằm trên giường nửa quãng đời còn lại. Cô không còn sợ chết, nhưng không muốn tiếp tục ở lại đây, thật đáng tiếc, trước khi chết không thể gặp Diệp Mặc lần cuối cùng, để nói lời xin lỗi.

-Khinh Tuyết, không được kích động, hãy nghe lời mẹ, ở lại bệnh viện, bác sĩ sẽ chữa khỏi cho con. Con hãy yên tâm, mẹ sẽ ở đây với con.

Lam Dụ làm sao không biết tấm lòng con gái, lòng đau như cắt.

Ninh Khinh Tuyết muốn lắc đầu, nhưng một cơn đau ập đến, cô cắn chặt răng nói:

-Mẹ, mẹ muốn con chết không nhắm mắt sao? Con chỉ muốn về căn nhà

đó thôi, mẹ hãy đưa con về đó đi, xin mẹ đấy.

Thở gấp một hơi, Ninh Khinh Tuyết nói lại lần nữa:

-Mẹ, hãy đem cái hòm thuốc đến cho con…

Nói xong Ninh Khinh Tuyết khép mắt lại, cơn đau đã không cho phép cô nói thêm nữa, lại một lần nữa ngất đi.

Lam Dụ đứng dậy, chùi đôi mắt đẫm lệ, -Trung Phi, tại sao khi Khinh Tuyết trở về, nó cứ một mực ở tại căn nhà đó? Nó và Diệp Mặc đã xảy ra chuyện gì.

Ninh Trung Phi lắc đầu, im lặng một lúc rồi nói:

-Con bé chỉ có ước nguyện đó thôi, nếu như bệnh viện không thể chữa trị triệt để, thì cứ đưa nó đến đó đi. Chúng ta sẽ tìm bác sĩ có thể chữa trị trên cả nước, chỉ cần một tia hi vọng, anh cũng không từ bỏ, hãy để hòm thuốc cạnh đầu giường của nó đi, đừng để khi tỉnh dậy nó lại không nhìn thấy.

Lam Dụ gật gật đầu, đồng ý cách nghĩ của chồng.

…

Diệp Mặc không trực tiếp đến Lạc Thương mà Trì Uyển Thanh giới thiệu, hắn muốn tự mình tìm xem, có thể tìm được việc hay không. Nếu thực sự tìm không được, thì đến công ty của chị họ Uyển Thanh làm. Nhưng trước tiên, hắn phải đi Ninh Hải, lấy chút đất trong bồn hoa ở trong vườn nhỏ của nhà mình đi, còn cái hòm thuốc của mình cũng phải đem đi.

Mục đích lấy bùn đất của hắn là để xét nghiệm, hắn muốn tìm một phòng thí nghiệm xét nghiệm xem những bùn đất này rốt cục có những thành phần gì, đề "cỏ Ngân Tâm" sống lại, mà tại sao nơi Lưu Xà lại không thể làm cho "cỏ Ngân Tâm" nảy mầm được.

Về đến Ninh Hải, Diệp Mặc đoán rằng giờ này Hứa Vy đã đi làm rồi,

mới lặng lẽ đi đến khu vườn nhỏ.

Nhưng khi Diệp Mặc đến bên cạnh luống hoa, một bệch máu trên luống hoa khiến hắn có chút sợ hãi, tuy vết máu đã khô, nhưng có vẻ như không lâu lắm, huống hồ tại sao trên luống hoa lại có nhiều máu thế kia?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 68

Diệp Mặc Trở Về

Diệp Mặc, anh đã trở về rồi sao?

Một giọng nói cắt đứt dòng suy tư của Diệp Mặc, hắn đang mải nhìn vết máu mà không để ý rằng Hứa Vi đã về.

-Hứa Vi, hôm nay cô không phải đi làm à?

Nhìn Hứa Vi bằng ánh mắt có chút kì lạ, bởi như bình thường thì giờ này cô phải đi làm rồi mới phải.

Hứa Vi thần sắc mỏi mệt, lắc lắc đầu nói:

-Sáng qua Khinh Tuyết bị người ta đánh trọng thương, giờ ở bệnh viện vẫn chưa qua khỏi cơn nguy kịch, tôi vừa từ viện thăm cô ấy về, mà sao tôi không thấy anh?

Diệp Mặc sửng sốt, Ninh Khinh Tuyết bị đánh trọng thương ư? Mà Hứa Vi làm sao lại biết được chuyện này? Nghĩ vậy, hắn liền hỏi -Hứa Vi, vì sao cô lại biết Ninh Khinh Tuyết bị người ta đánh?

-Chẳng lẽ anh không biết hay sao?

Hứa Vi kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi. Cô vốn tưởng rằng Diệp Mặc vì biết Ninh Khinh Tuyết bị thương nên mới trở về, không ngờ hắn ta lại chẳng hay biết gì về chuyện này. Như vậy là sao?

Diệp Mặc cảm thấy có chút kỳ quái, hỏi:

-Cô ta bị thương vì sao tôi nhất định phải biết cơ chứ? Cô ta bị thương

nặng không?

Mặc dù chẳng mấy thiện cảm với Ninh Khinh Tuyết nhưng khi cô ta gặp khó khăn, dáng vẻ đau khổ của cô ta thật giống Lạc Ảnh, bởi vậy mà hắn mới có chút quan tâm tới Ninh Khinh Tuyết. Nếu không ngay từ đầu hắn đã từ chối giúp đỡ cô ta rồi.

Xác nhận Diệp Mặc thật sự không biết chuyện Ninh Khinh Tuyết bị thương rồi Hứa Vi mới nói:

-Khinh Tuyết cứ ở đây suốt, anh nói tôi làm sao không biết được?

Diệp Mặc nhíu mày, Ninh Khinh Tuyết ở đây ư? Mình đã đi rồi, màn kịch cũng đã kết thúc, cô ta còn ở lại đây làm gì? Với điều kiện của gia đình cô ta chẳng lẽ không lo nổi chỗ nào cho cô ta ở hay sao?

Thấy Diệp Mặc cũng đang băn khoăn, Hứa Vi lên tiếng:

-Sau khi Khinh Tuyết tới đây thì cứ ở trong phòng cậu hồi trước đó. Cô ấy ít ra ngoài lắm, mỗi ngày chỉ ra trò chuyện với đám cây hoa mà anh trồng thôi, có lúc còn ngồi nói chuyện với hoa đến tối luôn.

Ninh Khinh Tuyết cũng thích hoa ư? Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn lại bồn hoa một lần, hắn thích hoa chỉ là vì hồi đó hắn phải trồng cỏ Ngân Tâm để điều chế thuốc mà thôi. Chẳng lẽ Ninh Khinh Tuyết cũng thích trồng hoa ư? Vậy sao ở cùng cô ta hai mươi mấy ngày trời mà chẳng thấy cô ta đến gần đám hoa cỏ này bao giờ?

Vết máu trên khóm hoa gây sự chú ý cho Diệp Mặc. Dù cây cỏ này mới nảy mầm nhưng Diệp Mặc đã nhận ra ngay đây là cỏ Ngân Tâm. Thấy vậy, Diệp Mặc có chút kích động, hóa ra đất ở đây không chỉ trồng được cỏ Ngân Tâm mà còn khiến giống nảy mầm ư?

Diệp Mặc lập tức nghĩ đến nguyên nhân vì sao Ninh Khinh Tuyết lại phải gieo trồng loài cỏ này. Không lẽ cô ta cũng là Tu Chân giả? Mà không, nhìn kĩ lại Diệp Mặc mới phát hiện ra, hóa ra chồi non mới nhú ấy là do hồi

trước khi thu hoạch hạt cỏ Ngân Tâm hắn vô tình làm rơi, thật không ngờ hạt giống ấy lại có thể nảy mầm như vậy.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết làm sao biết được đây là cỏ Ngân Tâm? Lại còn coi trọng và chăm lo tới nó như thế?

Trong lúc Diệp Mặc còn đang chưa hết thắc mắc thì Hứa Vi đã giải thích luôn:

-Khinh Tuyết có vẻ quan tâm tới cây cỏ mới nảy mầm kia lắm, còn làm rào bao quanh để bảo vệ cho nó cơ. Ngày nào cô ấy cũng phải ra xem cây cỏ ấy một lần, có khi còn ngồi ngắm nó cả ngày mà chẳng chán. Sáng hôm qua cô ấy đang ngồi ở bồn hoa này ngắm nó thì đột nhiên có hai tên lạ mặt chẳng biết ở đâu xuất hiện, nom tướng mạo hết sức dữ dằn.

Thấy Diệp Mặc vẫn đang chăm chú nghe mình nói, Hứa Vi lại tiếp:

-Một tên bước tới nói Khinh Tuyết lừa tiền của gã, còn trốn ở đây để trồng hoa, bèn cầm một cây gỗ phá nát hết hoa trong bồn. Chẳng biết nghĩ thế nào mà Khinh Tuyết lại lấy cả thân mình ra để đỡ, liền trúng ngay phát côn gỗ vào lưng. Lúc ấy thật sự là kinh hãi vô cùng, miệng cô ấy phun ra bao nhiêu là máu, phun cả lên bồn hoa này, thế rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự luôn.

Sắc mặt của Diệp Mặc đã trở nên tái mét, mặc dù không biết vì sao Ninh Khinh Tuyết lại yêu thương cây cỏ Ngân Tâm ấy đến thế, thậm chí còn dám lấy thân mình ra bảo vệ cho nó, nhưng nghĩ đến việc có kẻ cả gan đập phá bồn hoa mà mình dày công chăm sóc là Diệp Mặc lại tức không chịu nổi.

-Vậy đã điều tra ra hai tên đó là ai chưa?

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Mặc tiếp tục hỏi.

Hứa Vi lắc lắc đầu:

-Vẫn chưa. Diệp Mặc, anh phải cẩn thận một chút, sau khi anh đi có nhiều người đến hỏi thăm về anh lắm, thậm chí còn mang cả chiếc máy

tínhtheo dõi đi mất rồi. Tôi nghĩ họ không phải là người tốt đâu, anh ra ngoài thận trọng một chút là hơn.

Nghe Hứa Vi nói tới đây Diệp Mặc trong lòng đã rõ như ban ngày, chắc hẳn Tống gia đã biết là hắn là người giết Tống Thiếu Văn rồi nên mới cho người đi truy tìm hắn như thế. Điều Diệp Mặc không ngờ tới là còn có một chiếc máy tính theo dõi, lúc đó thần thức của hắn chỉ cho phép quan sát trong giới hạn năm mét mà thôi nên việc không phát hiện ra có camera cũng là bình thường.

Nếu Tống gia đã biết Tống Thiếu Văn là do mình "xử lý" thì chắc hẳn hai tên tới đây hôm qua cũng là do Tống gia phái tới giám sát mình. Sự việc lúc ấy có lẽ là hai tên ấy cho rằng mình sẽ về gặp Ninh Khinh Tuyết nên đứng ngoài đợi, nhưng đợi mãi mà không thấy gì nên mới bắt Ninh Khinh Tuyết đi. Sau đó mới xảy ra chuyện cô ta vì lấy thân mình ra đỡ đòn nên bị trọng thương kia.

Diệp Mặc đem chuyện này phân tích kỹ lưỡng xong thì có thể khẳng định chắc chắn hai kẻ hại Ninh Khinh Tuyết hôm qua là người của Tống gia. Chỉ có một điều duy nhất mà hắn vẫn chưa giải thích được chính là vì sao cô ta lại liều mạng bảo vệ cho cây cỏ Ngân Tâm ấy như vậy?

Khả năng duy nhất là Ninh Khinh Tuyết biết mình cần dùng loài cỏ này, sau đó mới chuyên tâm chăm sóc, thậm chí không tiếc mình bảo vệ cho nó. Mặc dù cách giải thích như vậy nghe có vẻ hợp lí nhất, nhưng vẫn có gì đó không thỏa đáng. Ninh Khinh Tuyết không thể đối tốt với mình như vậy được, huống hồ đây chỉ là một cây cỏ, đối với cô ta chẳng có chút tác dụng gì.

Tống gia, các người đã muốn đấu, Diệp Mặc ta mà sợ thì coi như đã uổng công tu luyện rồi. Bất luận Ninh Khinh Tuyết có phải là vì mình hay không, nhưng cô ta đã cứu cỏ Ngân Tâm, lại còn vì nó mà bị đánh trọng thương như vậy. Chuyện này hắn không quản không được.

-Hứa Vi, tôi đi xem Khinh Tuyết thế nào, cô đừng nói với cô ấy là tôi

đến nhé.

Từ biệt Hứa Vi xong, Diệp Mặc đi thẳng tới bệnh viện.

Hứa Vi tuy rằng không biết Diệp Mặc vì sao không cho mình nói với Khinh Tuyết nhưng cô vẫn đồng ý với hắn, bởi cô biết Khinh Tuyết cũng chẳng cầm cự được bao lâu nữa...

Diệp Mặc vừa mới đi tới cổng bệnh viện thì trông thấy mấy bác sĩ đang đưa chiếc giường mà Ninh Khinh Tuyết đang nằm lên xe. Lẽ nào phải chuyển viện ư?

Diệp Mặc dùng thần thức quét qua một lượt kiểm tra tình trạng hiện giờ của Ninh Khinh Tuyết liền lập tức hiểu ra vết thương của cô còn nghiêm trọng hơn mình tưởng rất nhiều. Trong lòng hắn sát khí bỗng nổi lên, Ninh Khinh Tuyết là vì cỏ Ngân Tâm của mình mà thành ra như vậy, quyết không thể để yên cho lũ sát nhân kia được.

Chiếc hòm mà Ninh Khinh Tuyết ôm trong tay chính là chiếc hòm mà hắn muốn mang đi. Thần thức của hắn quét tới đây thì trong đầu hiện lên hình ảnh ba hạt chân trâu trên chiếc vòng do chính tay hắn làm ra, bụng thầm nghĩ: "Đây là đồ mà mình tặng cho Tô Tĩnh Văn, tại sao giờ lại trong tay Ninh Khinh Tuyết? Mà tại sao lại chỉ có ba viên?"

Ninh Khinh Tuyết ơi là Ninh Khinh Tuyết, nếu lúc đó cô trực tiếp cầm ba hạt chân trâu ấy trên tay thì có phải đã không phải chịu cảnh như bây giờ rồi không?

Diệp Mặc đang định âm thầm đi theo chiếc xe cứu thương 120 ấy thì chợt nghe thấy tiếng hai y tá đang bàn luận vọng ra.

-Cô gái này hẳn là một nhân vật không tầm thường, đến viện trưởng còn phải đích thân chạy tới chạy lui lo cho cô ta nữa là.

-Đúng vậy, nghe nói cùng lắm chỉ sống thêm được một tháng nữa thôi. Cô gái này không chịu làm trị liệu, nhất định đòi về. Hazz, dù sao thì cứ phải

nằm bất động trên giường như thế thì một tháng hay mấy năm cũng chẳng khác gì nhau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 69

Cao Thủ Nội Gia

Bấy giờ Diệp Mặc mới hiểu hóa ra chính Ninh Khinh Tuyết là người chủ động yêu cầu được về nhà. Dù sao đó cũng là quyết định của cô ta, vậy thì Diệp Mặc cũng chẳng phải lo lắng sốt ruột làm gì. Đợi đến đêm khi không có người, hắn sẽ âm thầm lẻn vào giúp cô ta trị thương. Còn về việc có mang cỏ Ngân Tâm đi không thì còn phải suy nghĩ đã.

Biết được đây là xe cứu thương đưa Ninh Khinh Tuyết về nhà nên Diệp Mặc không bám theo nữa mà suy nghĩ xem hai kẻ lạ mặt xông vào nhà đánh trọng thương Ninh Khinh Tuyết hôm qua giờ đang lẩn trốn nơi nào. Mặc dù chắc chắn rằng chuyện này là do người của Tống gia gây ra, nhưng hành tung của gia tộc này như thế nào, Diệp Mặc hoàn toàn không nắm rõ.

Diệp Mặc tìm một quán ăn sạch sẽ để dùng bữa. Lúc vừa mới bước ra khỏi quán thì trông thấy một đám ba người hai nam một nữ cũng đang bước ra khỏi khách sạn cách đó không xa Diệp Mặc nhận ra một tên trong số đó, đó chính là Uông Bằng. Thế nhưng điều làm hắn chú ý không phải là Uông Bằng mà là người đàn ông bên cạnh y. Gã này tầm trên dưới bốn mươi, dáng người không cao lắm, khuôn mặt dài, tóc húi cua, huyệt Thái Dương hơi lồi, vừa nhìn đã biết đây là một cao thủ.

Dường như cảm nhận được có người đang quan sát mình, gã đàn ông lập tức nhìn thẳng vào Diệp Mặc. Diệp Mặc vội vã quay mặt đi, lòng thầm nhủ từ khoảng cách xa như vậy mà vẫn biết được, tay này quả thực lợi hại, thậm chí có khi còn lợi hại hơn cả Văn Đông kia.

Diệp Mặc lần đầu tiên gặp loại cao thủ như vậy, cánh tay bị thương của Uông Bằng lúc trước rất có thể là do gã chữa khỏi cho. Còn cô gái dáng

người cao gầy kia thì có vẻ ít nói, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, chỉ lặng lẽ theo sau Uông Bằng. Xem chừng không có gì đặc biệt, Diệp Mặc chỉ nhìn lướt qua một cái rồi thôi.

Ba người bước tới chỗ một chiếc Audi đen, vừa đi vừa nói chuyện gì đó. Diệp Mặc vờ như vô tình tiến lại gần một chút. Hiện giờ thần thức của hắn đã có thể hoạt động trong phạm vi 8 mét. Hắn muốn biết xem mấy người này đang nói chuyện gì với nhau.

May là gần đó có một sạp báo. Diệp Mặc liền ghé vào đó để tiện quan sát hành động của mấy người kia.

-Lần đó may mà có anh Hồ ra tay giúp đỡ, nếu không cái tay này của tôi đã bị liệt rồi. Lần này anh đi vội vàng thế này làm tôi chẳng kịp cảm tạ. Thất lễ, thất lễ.

Đây là tiếng của Uông Bằng.

Đúng như Diệp Mặc suy đoán, cánh tay bị thương của Uông Bằng đúng là do gã đàn ông này trị khỏi. Vậy gã hẳn phải là một cao thủ nội gia mà Diệp Mặc lần đầu tiên được gặp. Cho dù là Văn Đông cũng chỉ là có thuật ám sát và đấu tay đôi là còn lợi hại chút, chứ cô ta còn xa mới luyện được nội khí đến trình độ cao thâm như gã cao thủ này.

Người đàn ông trung niên khoát tay chặn lại nói:

-Bằng thiếu gia khách khí rồi, cha cậu dù sao cũng có quan hệ với Đàm thiếu gia, giúp đỡ nhau chút chuyện cỏn con này có đáng là gì. Có điều từ nay về sau cố gắng đừng rây vào đám người bán cao da chó trên đường nhé, trong số ấy có lắm kẻ cũng không vừa đâu.

-Vâng, điều anh Hồ dạy bảo em sẽ ghi nhớ trong lòng. Đàm thiếu gia đã phải cử anh Hồ đích thân tới đây giúp đỡ cha con em như vậy, giờ em qua đó để cảm ơn thì không tiện lắm, thôi thì xin được cảm ơn anh Hồ trước vậy.

Giọng điệu của Uông Bằng rất là cung kính.

Người đàn ông trung niên khoát khoát tay rồi bước vào trong xe. Chiếc xe phóng như bay về phía trước, chẳng mấy chốc trên mặt đường đã chỉ còn lại một đám khói.

Diệp Mặc không có tâm tư đi quản Uông Bằng, điều mà hắn chú ý là gã đàn ông mà y gọi là anh Hồ kia. Hắn lập tức đuổi theo. Hai mươi phút sau, Chiếc Audi kia dừng lại tại một căn biệt thự. Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt xung quanh căn biệt thự, chỗ nào cũng lắp đầy camera, hắn căn bản không có cách nào vào được.

Cân nhắc một lát, Diệp Mặc quyết định buổi tối sẽ quay lại. Hắn sẽ hủy toàn bộ số camera rồi sẽ vào trong tìm tay anh Hồ kia. Sở dĩ phải cất công tìm gã là bởi Diệp Mặc không rõ về kết cấu võ thuật ở đây, hắn không biết được mình phải tu luyện đến trình độ nào mới có thể đảm bảo an toàn ở đây.

Cho dù phải ép hỏi, hắn cũng phải ép hỏi cho đến cùng, tránh khỏi có ngày gặp phải cao thủ thực sự thì trở tay không kịp. Thế nhưng lúc này xông vào thì không được, đành phải đợi đến tối vậy.

Lúc này vẫn còn sớm, vết thương của Ninh Khinh Tuyết thì chắc chắn hắn phải ra tay điều trị mới xong. Nhưng lúc này cũng lại không thích hợp, bên cạnh cô ta bây giờ nhất định đang có rất nhiều người túc trực, mình đến đó cũng không tiện. Vậy là hắn quyết định đợi đến tối sau khi chữa khỏi vết thương cho Ninh Khinh Tuyết thì sẽ quay lại căn biệt thự này.

Muốn tới đại học Ninh Hải thăm Thi Tu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi. Hiện tại thực lực của Diệp Mặc còn thấp, ngộ nhỡ bị người của Tống gia phát hiện ra Thi Tu và hắn có quan hệ, nói không chừng còn làm liên lụy tới Thi Tu cũng nên.

Diệp Mặc rời khỏi biệt thự của anh Hồ để chuẩn bị đi Ninh Hải mua vài món đồ. Trên người hắn bây giờ chỉ còn lại chút tiền, giúp Ninh Khinh Tuyết trị thương xong, hắn định tới Lạc Thương xem xét tình hình, nếu có thể thì sẽ tìm một công việc ở đó, còn nếu không được thì phải tới công ty của chị họ Trì Uyển Thanh làm việc rồi.

Một khi đã ổn định thì sẽ thuê một chỗ thích hợp để trồng cỏ Ngân Tâm với số lượng lớn. Dù sao thời kì sinh trưởng và phát triển của loại cỏ này cũng rất dài, trong lúc đó hắn sẽ đi sa mạc Takla Makan một chuyến. Hắn không muốn đợi cỏ Ngân Tâm trưởng thành rồi mới đi thì đúng là quá lãng phí thời gian.

Nếu còn tiếp tục lãng phí thời gian tại nơi thiếu linh khí của Trái Đất này thì chẳng biết đến khi nào mới tu luyện được đến trình độ mà hắn mong muốn. Cho dù có cố gắng hơn đi chăng nữa thì cũng chưa chắc có kết quả gì.

Ninh Khinh Tuyết cũng gieo trồng một gốc Cỏ Ngân Tâm. Tuy rằng không biết cô ta trồng cây cỏ ấy với mục đích gì, chỉ biết vì cây cỏ ấy mà thậm chí đến tính mạng cô ta còn không cần, vậy nên Diệp Mặc không nỡ nhổ cây cỏ Ngân Tâm mà Khinh Tuyết trồng mang đi.

-A, là cậu, tôi cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.

Một thanh âm cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn, hóa ra là người quen, hình như tên là Phương Úy Thành thì phải. Lần trước ở công viên hồ Thanh Độ Diệp Mặc đã gặp y. Lần ấy là y muốn tìm Diệp Mặc để so tài, nhưng không quá một chiêu đã bị hắn đánh bại.

-Là anh à, Phương Úy Thành?

Diệp Mặc gật gật đầu, nói.

Thấy Diệp Mặc vẫn nhớ rõ họ tên mình, Phương Úy Thành vui mừng nói:

-Thật không ngờ là cậu vẫn nhớ rõ tên tôi. Sau hôm đấu võ ấy tôi ngày nào cũng ở công viên đợi cậu. Hôm nay gặp được cậu ở đây quả là may mắn.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Anh tìm tôi có việc gì sao?

Phương Úy Thành biết rõ thân thủ của Diệp Mặc tương đối dũng mãnh, cho dù là mấy Phương Úy Thành hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

-Là như vậy, cậu xem có thể dành ra chút thời gian nói chuyện được không?

Phương Úy Thành tỏ ra hết sức mong đợi.

Diệp Mặc nghĩ thầm, giờ đang có thời gian, Phương Úy Thành đã có ý như vậy thì hắn cũng sẵn sàng nhận lời. Nghĩ rồi đáp luôn:

-Được.

Thấy Diệp Mặc đồng ý nhanh chóng như vậy, Phương Úy thành vui như mở cờ trong bụng. Y đưa Diệp Mặc tới một quán ăn Tây, chưa hỏi hắn đã từng ăn thử bao giờ chưa đã liền gọi luôn mấy món.

Mặc dù chưa từng nếm qua đồ Tây nhưng Diệp Mặc cũng thấy khá ngon. Ăn được vài miếng, hắn lên tiếng:

-Anh tìm tôi rốt cuộc là có việc gì?

Nếu Phương Úy Thành nói muốn bái sư thì hắn sẽ không chút do dự mà từ chối ngay. Hiện giờ hắn thực sự không có thời gian để nhận đồ đệ nữa.

Phương Úy Thành nắm tay thành nắm đấm, đáp:

-Còn chưa thỉnh giáo tên họ của cậu là gì mà.

-Tôi tên Sư Ảnh.

Diệp Mặc không muốn để lại tên thật của mình ở Ninh Hải. Cái tên Sư Ảnh này có mấy ý nghĩa, một là vì sư phụ của hắn tên Lạc Ảnh, thứ hai là đồng âm với "Tư Ảnh" nghĩa là nhớ sư phụ Lạc Ảnh.

Nghe xong tên của Diệp Mặc, Phương Úy Thành có phần hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh sau đó y đã khôi phục lại trạng thái ban đầu. Cái tên Sư Ảnh nghe có vẻ nữ tính, nhưng suy nghĩ này Phương Úy Thành giữ lại trong lòng không dám nói ra, bởi hôm nay y tìm Diệp Mặc là để xin hắn giúp đỡ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 70

Phách Lối

Sư tiền bối...

Phương Úy Thành không biết xưng hô thế nào cho phải liền gọi Diệp Mặc theo cách gọi giang hồ.

Nhưng vừa thốt ra ba chữ đã bị Diệp Mặc ngắt lời:

-Anh Phương cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi, cái gì mà tiền bối với hậu bối chứ.

Thấy Diệp Mặc không câu nệ chuyện xưng hô, Phương Úy Thành liền nói rất tự nhiên:

-Đã vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa. Sư Ảnh, lần này tôi tìm cậu là vì có chuyện cần sự giúp đỡ của cậu. Lần thứ hai gặp mặt đã nhờ vả cậu như vậy, thật sự là có phần mạo muội...

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ, nhà ngươi mà cũng biết mạo muội ư. Y và mình rõ ràng là chẳng thân quen gì, nói khó nghe hơn là hai kẻ xa lạ gặp mặt được hai lần, vốn chẳng có quen biết gì mà mở mồm ra đã nhờ vả người ta như vậy, không nhíu mày mới là chuyện lạ đó.

Thấy Diệp Mặc chau mày, Phương Úy Thành không dám vòng vo mà đi thẳng ngay vào vấn đề:

-Cậu biết đấy tôi là một lái xe. Con trai ông chủ tôi mặc dù chỉ mới học đại học thôi nhưng tính tình hào sảng khí khái lắm, quan hệ của cậu ta với tôi cũng khá tốt. Cậu ta học bốn năm ở đại học khoa học kỹ thuật Ninh Hải và

đã từng làm chủ tịch hiệp hội võ thuật của trường. Tháng trước con trai ông chủ tôi đấu với người ta bị trọng thương giờ vẫn đang nằm viện...

Diệp Mặc ngắt lời:

-Anh là muốn tôi giúp cậu ta lấy lại danh dự ư?

Phương Úy Thành gật gật đầu, đang định nói tiếp thì bị Diệp Mặc chen vào:

-Tôi không tham gia vào chuyện vô vị đó đâu, chuyện này đến đây kết thúc, đừng nói thêm gì nữa.

Phương Úy Thành do dự một chút rồi lại lên tiếng:

-Anh Ảnh, đợi tôi nói hết đã, nếu cậu vẫn không có hứng thú thì tôi cũng không dám miễn cưỡng.

Trong lúc tình thế cấp bách, Phương úy thành buột miệng gọi Diệp Mặc là anh Ảnh.

Diệp Mặc bất đắc dĩ gật đầu:

-Được rồi, anh nói đi, tối nay tôi còn có việc.

-Ông chủ của chúng tôi cũng xuất thân từ trong quân đội nên con trai ông ấy từ nhỏ đã yêu thích võ thuật. Việc này vốn dĩ cũng chẳng có gì, chỉ là tháng trước, Bổng tử của khoa lớn bên cạnh lập ra một đạo quán tên là "Hàn Phong". Kỳ thực đạo quán Taekwondo ở Ninh Hải thì rất nhiều, nhưng võ quán của tay Bổng tử này lại có điều đặc biệt là trong quán cho đề hai dòng chữ: "Thiên hạ võ thuật, nguyên ở Hàn Quốc - thế giới quyền thuật, Taekwondo là thứ nhất"Nói đến đây, Phương Úy Thành khẽ thở dài một tiếng.

Tuy rằng Phương Úy Thành không kể lại chi tiết sự việc sau đó nhưng Diệp Mặc cũng có thể nắm được đại khái tình hình. Cậu Tề Vệ Đông này

chắc hẳn là con trai của ông chủ Phương Úy Thành rồi. Vốn dĩ Diệp Mặc cũng chẳng ưa gì tên Bổng Tử kia. Gã là kẻ quá sĩ diện, đừng nói Trung y gã có thể nói thành Hàn y, đến Cát Lượng gã cũng dám đổi thành quốc tịch Hàn Quốc lắm. Cái này còn chưa là gì, tức nhất là đến tiết mục truyền thống của Hoa Hạ cũng bị tay này cho là của Hàn Quốc nốt rồi.

Phương Úy Thành thở dài nói:

-Tề Vệ Đông tới khiêu chiến với quán chủ. Tay quán chủ đó vui vẻ chấp nhận ngay, còn nói là hậu quả thế nào y sẽ không chịu trách nhiệm. Thân thủ của Tề Vệ Đông thế nào tôi biết rõ, cậu ấy tám tuổi đã bắt đầu luyện võ, đến giờ đã được mười mấy năm rồi, nhưng vẫn không thể là đối thủ của phó quán chủ Bổng Tử kia được. Vì y đã nói trước là hậu quả thế nào Tề Vệ Đông tự đi mà gánh chịu nên giờ cậu ta bị đánh ra nông nỗi này cũng chẳng thể trách y được.

- Vì chuyện Tề Vệ Đông bị thương này mà rất nhiều cao thủ Ninh Hải đã lần lượt tới khiêu chiến nhưng chẳng có ai là lành lặn trở về cả. Tên Bổng Tử đó quả thực lợi hại, trong vòng một tháng mà đã đánh bại toàn bộ cao thủ của Ninh Hải. Hơn nữa sau đó y còn tổ chức thách đấu trong khắp các trường đại học để tăng cường sức ảnh hưởng. Cứ như vậy, võ quán của y không những không bị đóng cửa mà càng ngày càng có nhiều người tìm đến đăng kí. Tôi thật chẳng hiểu những người đó nghĩ gì nữa.

Khẩu khí của Phương Úy Thành tỏ ra vô cùng căm phẫn.

Diệp Mặc lại cười rất thản nhiên, bụng nhủ: "Việc tẩy chay hàng Nhật chẳng phải đã tuyên truyền bao nhiêu năm rồi sao, vậy mà giờ người ta vẫn dùng hàng Nhật, vẫn dâng tiền cho bọn Nhật ném bom Hoa Hạ đấy thôi. Bây giờ thế giới đang có chiến tranh, lại là chiến tranh phiến diện, nam nữ thanh niên sống trong thời đại hòa bình không thể nghĩ đến nhiều việc được.

Chuyện quốc gia mấy người đó chỉ là nói suông mà thôi, nói xong là liền quên sạch. So với những tiền bối đã vào sinh ra tử trong những năm tháng chiến tranh thì họ chưa đáng là gì. Có lẽ khi muốn mua một thứ đồ gì đó, họ

chỉ xem xem nhãn hiệu của nó có nổi tiếng hay không, có hợp mốt hay không, còn xuất xứ từ đâu thì chắc chẳng có mấy người thèm bận tâm. Nói như vậy không phải là bảo họ không yêu nước mà căn bản những người ấy không hề có ý thức đó.

Cảm xúc của Phương Úy Thành lúc này, Diệp Mặc hoàn toàn có thể lý giải được. Bổng Tử nói cái gì cũng là của Hàn Quốc, điều này làm Phương Úy Thành không hài lòng. Diệp Mặc cũng có thể coi là người Hoa Hạ, hắn biết rõ lịch sử nguồn gốc lâu đời của Hoa Hạ. Võ quán của Bổng Tử khẳng định là bắt nguồn từ võ thuật Hoa Hạ, thế mà giờ lại bị y làm đảo lộn lên như vậy rồi.

Việc này giúp một chút cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nghĩ vậy, Diệp Mặc liền hỏi:

-Anh Phương, giờ đã là mấy giờ rồi?

Phương Úy Thành nhìn đồng hồ, đáp:

-7h30.

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Tôi còn ba tiếng rưỡi nữa. Nếu anh có thể sắp xếp cho tôi tỉ thí với bọn họ trong ba tiếng rưỡi đồng hồ thì tôi sẽ nhận lời giúp.

Phương Úy Thành nghe vậy thì tươi tỉnh hẳn lên:

-Anh Ảnh, tôi nhất định làm được, giờ Bổng Tử đang có người đứng ra thách đấu với y, mà giờ mỗi lần tỉ thí đều phải khua chiêng gõ trống để phô trương thanh thế cơ. Y sẽ tổ chức tỉ thí ở trường đại học để thu hút sự chú ý...

Nói rồi gã cầm di động lên.

…

Đại học khoa học kỹ thuật Ninh Hải.

Võ đài có sức chứa ba ngàn người hiện tại đang phải chứa tới bốn năm ngàn khán giả. Lúc này đèn đã thắp sáng trưng, bởi hai võ sĩ đang đứng trên võ đài kia, một người là hội trưởng hiệp hội võ thuật Lý Bang Khải, còn người kia là phó quán chủ võ quán "Hàn Phong" Phác Đông Hoành.

Sở dĩ là phó Quán chủ thi đấu là vì muốn quán chủ ra mặt thì trước hết phải đánh bại được phó quán chủ đã. Nhưng từ khi võ quán Hàn Phong được thành lập tới giờ vẫn chưa có ai khiêu chiến thắng được Phác Đông Hoành cả, mà lúc ra về chẳng sứt đầu mẻ trán thì cũng gãy chân gãy tay.

Lý Bang Khải mặc dù chỉ là 1 hội trưởng hiệp hội võ thuật của đại học Ninh Hải nhưng đã được đại diện cho Ninh Hải tham gia thi đấu trong đại hội võ thuật thanh niên toàn quốc, hơn nữa lại giành được giải ba. Vì vậy cuộc tỉ thí giữa Lý Bang Khải và Phác Đông Hoành đã thu hút được tất cả sự chú ý của các bạn sinh viên Ninh Hải. Chỉ tiếc là sân thể dục này hơi nhỏ nên không thể chứa được nhiều người hơn, rất nhiều người đã phải đứng ngoài theo dõi trên màn hình lớn.

Lý Bang Khải và Phác Đông Hoành cứ người này tấn công thì người kia phòng thủ, ngoại trừ dùng vũ khí thì thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng.

Trên khán đài có tiếng hô cổ vũ cho Lý Bang Khải. Hiện tại hai người đang ở thế giằng co, nhưng ai cũng biết hồi gay cấn và quan trọng nhất đã sắp đến. Bởi mỗi khi tỉ thí Phác Đông Hoành đều để cho đối thủ giở hết chiêu trò trong hai mươi phút đầu, sau đó sẽ bất ngờ hạ gục đối thủ trên sàn để kết thúc trận đấu. Và bây giờ thời khắc ấy đã sắp tới.

Vốn biết Bổng Tử đã đánh bại rất nhiều cao thủ của Ninh Hải nhưng Lý Bang Khải cũng chẳng mấy bận tâm tới điều này. Hôm nay khi thực sự tỉ thí y mới biết, đám bổng bử này không chỉ thân thủ linh hoạt mà lại rất tinh thông võ thuật Hoa Hạ, chỉ tức một nỗi là gã dám tuyên bố tinh hoa võ thuật Trung Hoa vốn là của Hàn Quốc.

Lý Bang Khải càng đánh càng căng thẳng, y đã trúng phải hai quyền của Phác Đông Hoành. Mặc dù có thân thể khỏe mạnh nhưng vào lúc này điều đó cũng chẳng mấy ý nghĩa. Chỉ có bản thân y biết rằng, ngoài cú đá ban nãy trúng được vào người Phác Đông Hoành ra thì hiện giờ y chẳng có gì uy hiếp với gã cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 71

Cái Gì Mới Là Điên Cuồng

Sở dĩ Lý Bang Khải kinh hãi, bởi vì sư phụ anh ta từng nói với anh ta, tu vi cao nhất ở trong giới võ thuật chính là Thiên Cấp. Tuy rằng gã luyện võ mười mấy năm, nhưng lại ngay cả mức Hoàng Cấp thấp nhất cũng không đạt được. Nhiều nhất chỉ chạm tới gần cao tầng võ thuật. Tuy nhiên trong truyền thuyết, người chân chính đạt được Thiên cấp đã ít lại càng ít hơn, hoặc là nói chưa ai từng nhìn thấy.

Cho dù là sư phụ anh ta cũng khó khăn lắm mới chạm tới cánh cửa Hoàng Cấp mà thôi. Tuy nhiên lại không có cách nào tiến thêm một bước. Cao thủ võ đạo chân chính đều xuất từ gia tộc Cổ võ và một vài ẩn môn. Tuy nhiên, những người của gia tộc Cổ võ bình thường cũng không xuất hiện ở bên ngoài. Bọn họ chỉ một lòng theo đuổi võ đạo, theo đuổi tới trình độ cao nhất. Cho nên người thường rất khó có thể gặp được.

Nếu như có một ngày, có người có thể ngăn cản 'Tật phong bạo vũ quyền" của anh ta, chứng tỏ người kia đã đụng đến cánh cửa Hoàng cấp. Anh ta tuyệt đối không phải là đối thủ của người kia.

Mà hiện tại Lý Bang Khải đã đánh xong 'Tật phong bạo vũ quyền", mà đối thủ Bổng Tử của anh ta vẫn vững như núi Thái Sơn. Lý Bang Khải lập tức bắt đầu nghĩ tới lời sư phụ đã nói. Anh ta biết là không tốt, lập tức phải quay về phòng ngự.

Nhưng đúng lúc này, Phác Đông Hoành bỗng nhiên một hóa thành hai, ngay trong giây phút Lý Bang Khải chần chừ, Phác Đông Hoành đã một cước đá vào ngực Lý Bang Khải.

Xương sườn bị gãy. Đau đớn khiến Lý Bang Khải đã quên mình bị đạp bay ra khỏi lôi đài của trận đấu. Nhưng ngay lập tức anh ta liền hiểu ra. Anh ta đã thua. Hơn nữa bị một tên phó quán chủ đánh thua. Thậm chí ngay cả quán chủ cũng chưa xuất hiện. Lúc này anh ta đã không để ý tới sự đau đớn ở xương sườn. Anh ta chỉ cảm thấy xấu hổ. Bổng Tử trộm gì đó của tổ tiên, không ngờ cuối cùng đã đánh bại anh ta.

Hội trường đang ồn ào bất ngờ lập tức trở nên yên tĩnh không tiếng động. Lý Bang Khải đại biểu cho một tầng cao nhất của võ thuật Ninh Hải, không ngờ ngay cả một phó quán chủ cũng đánh không lại. Điều này khiến mấy ngàn người khác đang ở đó, làm sao chấp nhận nổi? Sở dĩ mãi cho tới hôm nay Lý Bang Khải mới động thủ, bởi vì ngày hôm qua anh ta mới từ Yến Kinh quay trở về. Nhưng không ngờ vừa mới về, liền nếm mùi thất bại.

Phó hội trưởng Hiệp hội võ thuật Ninh Hải, đồng thời là Chủ tịch hội sinh viên của trường đại học khoa học kỹ thuật Ninh Hải, Trần Vi Lâm vẻ mặt ảm đạm nói:

- Mau đưa Bang Khải tới bệnh viện. Trận này chúng tôi nhận thua...

Khắp Hội trường khắp nơi đều vang lên tiếng than thở. Rất nhiều người đã bắt đầu ảm đạm đi ra ngoài. Đột nhiên, điện thoại của Trần Vi Lâm lại vang lên. Trần Vi Lâm cầm điện thoại lên nghe. Chỉ có điều, vừa nghe xong một câu, đã vui mừng kêu lên:

- Cái gì, tìm được rồi sao? Tốt, nơi này giao cho tôi...

- Quán chủ Phác, đêm nay chúng tôi còn có một thành viên hiệp hội võ thuật muốn khiêu chiến với quán chủ các anh. Hơn nữa, đây là lần khiêu chiến cuối cùng. Nếu lần này không thể đánh bại các anh, tôi đại biểu Hiệp hội võ thuật Ninh Hải, sẽ không khiêu chiến với bên các anh nữa.

Trần Vi Lâm nói vậy khiến cho mọi người ở đây đều ồ lên. Không khiêu chiến đối phương, nói cách khác chính là thừa nhận địa vị của đối phương. Trần Vi Lâm điên rồi.

- Ha ha ha ha, hoan nghênh khiêu chiến. Hàn Quyền chúng tôi không sợ khiêu chiến, chỉ sợ không khiêu chiến. Tôi còn đang nói vì sao hiện tại đã mấy ngày liên tục chỉ có một trận khiêu chiến.

Phác Đông Hoành kiêu ngạo cười. Gã hi vọng càng nhiều người tới khiêu chiến càng tốt. Chỉ có khiêu chiến nhiều hơn, mới có thể khiến hội quán Taekwondo Hàn Phong của bọn họ càng ngày càng nổi danh.

- Cái gì, còn có người đến khiêu chiến? Tiếp tục ở lại ủng hộ, phải đánh cho Bổng Tử này hiểu được thế nào là võ thuật nước Trung Hoa chân chính.

- Đúng vậy, đúng vậy, tiếp tục ở lại cổ vũ cho người của chúng ta...

- Nếu mấy người muốn ở lại thì cứ ở lại, tôi đã bị chuyện này làm cho suy sụp đủ rồi. Đi đây.

- Đúng vậy, đi thôi. Ở lại làm gì, cuối cùng vẫn là Bổng Tử vượt lên thôi.

...

Theo tiếng nghị luận, số người lập tức giảm đi một nửa. Hội trường chật chội nhanh chóng trở lên vắng vẻ. Tuy nhiên bên ngoài vẫn có người không ngừng tiến vào hội trường. Nghe nói còn có người tiếp tục khiêu chiến, vẫn có rất nhiều người ở lại. Hơn nữa, rất nhanh lại có người mới chen chúc tiến vào hội trường. Hội trường vừa vắng vẻ lại chậm rãi trở nên đầy ắp người.

- Là người nào vậy? Không ngờ còn muốn khiêu chiến? Tuy nhiên cho dù anh ta thua, tôi cũng sẽ ủng hộ anh ta. Ít nhất anh ta không phải là người nhu nhược.

- Đúng, đương nhiên là ủng hộ anh ta. Không giống có vài người, thấy người của chúng ta bị thua liền không còn chút nhiệt tình nào. Chẳng trách Bổng Tử càn rỡ như vậy.

- Nghe nói vừa mới rồi, sau khi Trần Vi Lâm nhận được điện thoại mới

an bài xuống. Tuy nhiên Bổng Tử khẳng định hi vọng càng nhiều người tới khiêu chiến càng tốt, như vậy sẽ khiến bọn họ dễ nổi danh hơn.

- Nổi danh? Chưa chắc đâu. Trận khiêu chiến còn chưa bắt đầu mà. Bổng Tử đã khẳng định sẽ thắng sao?

...

Khi Diệp Mặc tới đại học khoa học kỹ thuật Ninh Hải, hắn cũng thật sự không ngờ được bên trong hội trường lại có nhiều người như vậy. Quả thật, dùng biển người để hình dung cũng không đủ. Mặc dù Diệp Mặc là người không thích náo nhiệt, có chút Tu Chân giả mờ nhạt, nhưng dưới sự nhiệt tình sôi nổi của sinh viên và người dân Ninh Hải, vẫn khiến hắn có chút ảnh hưởng. Hắn còn không biết số người ở đây đã rời đi hơn một nửa.

Diệp Mặc đi theo phía sau Phương Úy Thành tiến vào hội trường. Cũng không có người nào tới nói điều gì, bởi vì hắn rất bình thường. Bình thường tới mức không có gì khác biệt so với một sinh viên điềm đạm ít nói khác.

- Anh Phương, tìm được vị tiền bối kia chưa? Đã tới rồi sao? Người đó ở đâu vậy?

Trần Vi Lâm thấy Phương Úy Thành, lập tức vui mừng đi lên liên tiếp gặng hỏi mấy câu.

- Anh ta đây. Sư Ảnh, cao nhân tiền bối giới võ thuật.

Phương Úy Thành chỉ một ngón tay vào Diệp Mặc nói.

- Hả...

Trần Vi Lâm kinh ngạc hơi sửng sốt. Sao lại là một người trẻ tuổi điềm đạm như vậy? Tuy nhiên anh ta lập tức chợt nhận ra, cử chỉ của mình thực sự không lễ phép. Anh ta vội vàng đưa tay ra nói:

- Sư Tiền bối, xin chào. Tôi tên là Trần Vi Lâm, Phó hội trưởng Hiệp hội

võ thuật Ninh Hải. Được gặp anh, tôi thật sự vô cùng cao hứng. Tuy nhiên Phác Đông Hoành cũng khá lợi hại. hay là để tôi cho anh xem băng ghi hình trận tỷ thí trước của gã?

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Tôi đang rất vội, không cần xem video đâu, trận đấu càng nhanh càng tốt.

Trần Vi Lâm há miệng thở dốc. Trong lòng tự nhủ, người này thật ngông cuồng, thật sự là quá ngông cuồng. Tất cả những người đã đấu với Phác Đông Hoành, đều nghiên cứu băng video cách đánh của gã. Hơn nữa còn nghiên cứu nhiều lần. Cho dù như vậy, cũng không có người nào đánh được với gã, có thể trụ vững quá hai mươi phút.

Rốt cuộc Sư Ảnh này là ai vậy? Chẳng lẽ Úy Thành đã tính sai rồi sao? Nếu chẳng may đi lên, chỉ một hiệp đã bị người ta ném xuống, hắn bị thương là chuyện nhỏ. Đến lúc đó, mặt mũi giới võ thuật Ninh Hải chúng ta đã bị mất hết. Nghĩ đến đây, Trần Vi Lâm thoáng nhìn một chút về phía Phương Úy Thành. Anh ta muốn biết Phương Úy Thành nói thế nào.

Thấy Trần Vi Lâm nhìn về phía mình, Phương Úy Thành khoát tay nói:

- Hội trưởng Trần, anh cứ an bài theo yêu cầu của Sư Ảnh đi. Thời gian của anh ấy thật sự rất ít. Tốt nhất là trong thời gian ba giờ, đồng thời gọi quán chủ và phó quán chủ của Hàn Phong đến tỷ thí. Tin tưởng sau trận tỷ thí này, hội quán Taekwondo Hàn Phong sẽ xám xịt đến từ đâu thì chạy trở về đó.

Đối với bản lĩnh của Diệp Mặc, Phương Úy Thành lại tương đối khâm phục. Anh ta không tin quán chủ Hàn Phong có thể ở chưa đến một hiệp đã đánh anh ta văng ra ngoài. Nhưng Sư Ảnh trước mắt này lại có thể, hơn nữa còn thực sự rất dễ dàng.

Thấy Phương Úy Thành cũng nói như vậy, Trần Vi Lâm không tiện nói

thêm điều gì. Anh ta nhìn qua Diệp Mặc một chút, sau đó xoay người đi thu xếp.

- Chờ một chút.

Diệp Mặc lại gọi Trần Vi Lâm.

- Còn có yêu cầu gì không? Tôi khẳng định sẽ an bài thỏa đáng.

Tuy rằng trong lòng Trần Vi Lâm không an tâm lắm, nhưng dù sao Diệp Mặc cũng là do Phương Úy Thành mang về.

- Anh đi bảo người giỏi nhất của hội quán Taekwondo kia cùng lên đi, để tránh lãng phí thời gian. Còn có một điều nữa, chính là xin nói cho tôi biết, Phác Đông Hoành thích nhất là đánh gãy xương người khác ở chỗ nào?

Diệp Mặc nhìn Trần Vi Lâm nói.

- Cái gì?

Lúc này Trần Vi Lâm mới thực sự ngây người. Vừa rồi, anh ta còn nói Sư Ảnh này ngay cả băng video cũng không xem, đã quá điên cuồng. Hiện tại anh ta mới biết được cái gì mới là điên cuồng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 72

Mông Quay Ngược

Cái gì?

Tuy rằng Phác Đông Hoành nói Hán Ngữ lưu loát, nhưng vẫn bị yêu cầu của Trần Vi Lâm làm gã tức giận có chút biến âm. Bị khiêu chiến một tháng, Ninh Hải đã không còn ai là đối thủ của gã. Hiện tại không ngờ còn có người muốn khiêu chiến toàn bộ người trong hội quán bọn họ, còn muốn cùng tiến lên.

Sắc mặt Phác Đông Hoành xanh mét nói:

- Có thể, tuy nhiên trước hết hãy đánh bại tôi rồi nói sau. Có lẽ sau khi tỷ thí với tôi xong, hắn sẽ không nói như vậy nữa. À, hoặc là hắn muốn nói cũng nói không nên lời. Thật sự rất xin lỗi, hội trường Trần, tôi muốn anh chuyển lời cho hắn, thời điểm tranh tài quyền cước không có mắt, không cần vào bệnh viện mới hối hận. Tuy rằng Hàn Phong chúng tôi hoan nghênh khiêu chiến, nhưng cũng không phải bất kỳ người nào cũng có thể đến khiêu chiến. Nói đến thế thôi. Nếu còn muốn so tài, vậy thì nhanh lên một chút.

Nói xong, gã xoay người ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, không ngờ không thèm để ý tới Trần Vi Lâm nữa.

- Cái gì, không ngờ người đêm nay muốn một mình khiêu chiến toàn bộ người trong hội quán Taekwondo Hàn Phong? Thật hoặc là giả vậy?

- Quá ngạo mạn. Ai vậy? Ngạo mạn như vậy, cho dù hắn thua, tôi cũng ủng hộ hắn.

Người trong hội trường biết được tin tức này lập tức xôn xao cả lên.

Trong nháy mắt, tin tức này được truyền khắp hội trường. Vì tin tức này, những người tới ủng hộ hắn, vốn chỉ ôm một chút hi vọng liền trở nên vô cùng phấn khởi. Tuy rằng biết điều này là không có khả năng, nhưng nhiệt tình lại dâng lên, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Diệp Mặc chờ không bao lâu, Trần Vi Lâm đã tới. Phía sau anh ta còn có một người đi theo. Người phía sau Trần Vi Lâm lấy một một bản hiệp nghị thư yêu cầu Diệp Mặc ký và ấn dấu tay.

Chờ sau khi người nọ đi rồi, Trần Vi Lâm mới nói:

- Người Hàn Quốc kia nói, chỉ sau khi đánh bại gã, mới có tư cách nói chuyện so đấu với người trong hội quán Taekwondo của bọn họ. Hiện tại gã đã chờ ở trên đài.

Hội trường đang sôi nổi hưng phấn, sau khi Diệp Mặc tiến vào, lập tức trở nên yên tĩnh. Ban đầu bọn họ tưởng rằng người khiêu chiến có thể ăn nói ngông cuồng như vậy, cho dù dáng người không cao lớn thô kệch, ít nhất cũng là người cao ngựa lớn. Nhưng bộ dạng Diệp Mặc lại giống như thư sinh hiền lành, thoạt nhìn rõ ràng chỉ là một học sinh thôi.

Rất nhiều người đã không đành lòng, dụi hai mắt của mình, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài, trong lòng thầm nói, cho dù không còn người nào là đối thủ, cũng không thể dùng cách thức hạ lưu như vậy để quấy nhiễu chứ. Thoạt nhìn Lý Bang Khải ít nhất cũng cao gần một mét chín. Nhưng bộ dạng Sư Ảnh trước mắt chẳng những không khôi ngô, hơn nữa nhìn thế nào cũng không giống một cao thủ võ thuật.

Phác Đông Hoành cũng ngây ngẩn cả người. Nói thật, gã còn có chút mong chờ đối với người đã ăn nói ngông cuồng đó. Nhưng không ngờ Sư Ảnh lại là một người còn trẻ tuổi như vậy. Có thể nói là trong một tháng qua, người đã tỷ thí với gã, trông bình thường nhất vẫn chính là Sư Ảnh đang đứng trước mặt.

- Anh chính là người đã có những lời lẽ ngông cuồng muốn khiêu chiến

với toàn bộ người trong hội quán chúng tôi sao?

Phác Đông Hoành chỉ vào Diệp Mặc, thật sự là có chút khó hiểu.

Nhưng Diệp Mặc không trả lời Phác Đông Hoành, chỉ lạnh lùng nói:

- Muốn đánh thì nhanh một chút. Tôi còn có việc, không có thời gian chơi đùa với loại người sao hỏa như anh.

Hắn liếc mắt một cái đã có thể thấy được thực lực củaPhác Đông Hoành. Y mạnh hơn so với Văn Đông một chút. Tuy nhiên nếu liều mạng với Văn Đông, hắn nhất định không thể là đối thủ của Văn Đông. Nếu so với anh Hồ mình đã gặp tối hôm nay, thực sự là kém quá xa. Người như thế cũng có thể được tính là cao thủ sao?

Người sao hoả? Phác Đông Hoành lặp lại một câu, tuy nhiên nhanh chóng phản ứng lại. Hắn đang nói mình chưa từng thấy qua sự đời. Ngay lập tức, gã trả lời:

- Tôi sẽ cho anh biết cái gì gọi là hối hận.

Nói xong Phác Đông Hoành lập tức giành đánh trước, chính là một cú đá kết hợp (liên hoàn cước). Trong suy nghĩ của Phác Đông Hoành, gã xuất ra cú đá kết hợp này, khẳng định Diệp Mặc tránh không khỏi. Trước tiên gã đá Diệp Mặc lên, sau đó khi Diệp Mặc rơi xuống, gã lại xông tới đá gãy chân Diệp Mặc. Cái này cũng chưa tính, trong kế hoạch cuối cùng của anh ta, trong nháy mắt khi Diệp Mặc bị đánh gãy chân rơi xuống, gã còn muốn chém xuống, nhất định phải khiến mặt Diệp Mặc bị thương. Tốt nhất là đá gãy sống mũi Diệp Mặc.

Những tiếng xôn xao trong hội trường lập tức tạm dừng lại một chút. Ở đây có rất nhiều người đã xem qua những cuộc tỷ thí của Phác Đông Hoành với những người khác. Đây là lần đầu tiên Phác Đông Hoành vừa mới lên sân khấu liền sử dụng cú đá kết hợp. Hơn nữa còn nhanh hơn nhiều so với bình thường. Xem ra trong những trận tỷ thí trước đây, gã còn chưa dùng tới

toàn lực.

Những cô gái nhát gan thậm chí không dám nhìn kết cục của Diệp Mặc, bịt chặt đôi mắt.

Diệp Mặc cười lạnh. Từ cách đánh này của Phác Đông Hoành, hắn đã biết cả đời gã cũng chỉ được như vậy, vĩnh viễn không thể tiến thêm bước nữa. Cách đánh thực sự không phóng khoáng. Tuy rằng Diệp Mặc không tu luyện võ thuật Trung Hoa, nhưng lại biết chỉ một chiêu đầu tiên đã muốn dồn đối phương vào chỗ chết, tuyệt đối không phải là nhân vật lợi hại gì. Trừ phi gã thật sự lợi hại đến mức cao minh... hơn hàng trăm đối thủ.

Mà Phác Đông Hoành chỉ với chiêu đầu tiên đã muốn đánh Diệp Mặc đến mức không nhìn thấy phương hướng, gã quá đề cao chính mình rồi.

Diệp Mặc động cũng chưa động, chỉ là lạnh lùng nhìn Phác Đông Hoành bay tới đá cú đá kết hợp này.

Xong. Tất cả mọi người nhìn Diệp Mặc đều thầm than một tiếng. Không ngờ ngay cả né tránh hắn cũng không làm. Thế này thì quá tệ rồi. Trần Vi Lâm đã thua đến mức bị điên, tìm một người như vậy đến chịu ngược đãi.

Ý tưởng của Phác Đông Hoành rất hay. Hơn nữa đối với chính gã mà nói cũng không chê vào đâu được. Hoặc là nói với những đối thủ gã từng gặp, muốn thực hiện ý tưởng này cũng không phải là chuyện gì khó. Cho dù không thể thực hiện, gã còn có chiêu sau, đối với bản thân gã không bất kỳ ảnh hưởng gì.

Đáng tiếc, người gã gặp chính là Diệp Mặc.

Diệp Mặc làm một động tác, chính là thò tay nắm được mắt cá chân gã. Động tác thứ hai chính là quăng gã lên, sau đó bay lên dùng hai chân đá vào mặt trên đầu gối của gã.

Phác Đông Hoành còn chưa kịp kêu một tiếng, Diệp Mặc đã nhanh chóng có động tác thứ ba, đá mấy đá vào ngực gã. Động tác thứ tư cũng là

động tác cuối cùng, một cước đúng lúc đá vào mặt gã.

Phác Đông Hoành bị đau đớn kịch liệt kêu ra thành tiếng. Cuối cùng, gã nghe thấy một câu nói.

- Cuối cùng tặng mày chiêu chim ưng mông quay ngược sa bãi cát Sau khi nghe xong những lời này, gã liền cảm giác mình ngồi vào một ống đồng. Vô số rác rưởi bay lên mặt gã.

Sau khi Diệp Mặc đi xuống đã được vài giây, trong hội trường mới phát ra tiếng kêu như sấm. Không ngờ hắn có thể dễ dàng đá bay Bổng Tử kiêu ngạo suốt một tháng nay. Để anh điên cuồng ở Trung Hoa, nói cái gì là Taekwondo, còn không phải là rất nhiều năm trước người Đường triều chúng tôi truyền tới bán đảo Triều Tiên sao? Hiện tại không ngờ nói thành Taekwondo của mình. Quả nhiên gặp chiêu thức của tổ tiên, vẫn là mông quay ngược.

Bên trong hội trường vô cùng ầm ĩ. Vô số cuộc điện thoại hoặc là gọi ra ngoài, hoặc là từ bên ngoài gọi tới.

- Mau tới đây. Đúng vậy, thật sự đã đánh bại. Chỉ có một chiêu thôi. Tuyệt muốn chết. Kế tiếp, hẳn là vẫn còn. Anh nhanh lên. Nhưng bên trong đã không còn chỗ đâu.

- Ha ha ha ha, ai bảo anh lại đi. Thật tốt, may mắn tôi không nghe lời anh. Ngoạn mục. Cực kỳ ngoạn mục. Chỉ một chiêu. Cái gì? Một chiêu kia trông thế nào à? Anh cứ coi như xem Tiểu Lý Phi Đao là được rồi. Đúng vậy, hối hận đi. Không có thời gian nói với anh nữa. Tôi muốn nhìn thần tượng...

- Không được, tôi yêu chết Sư Ảnh ca ca. Tôi muốn gả cho hắn...

- Cô ít mơ tưởng thôi. Với bộ dạng của cô sao? Ôi, có chút khó khăn đấy.

- Miêu Nguyên, anh muốn chết à...

...

- Cái gì? Không ngờ lại thắng? Lại còn chỉ một chiêu? Tôi ngất. Sao vận khí của tôi lại đen như vậy. Xem liên tục suốt một tháng. Vậy mà trận cuối cùng không xem lại thắng. Không được. Tôi phải nhanh qua đó. Mụ nội nó, thật kích thích mà...

Một người đang ăn cơm dở, vừa dập điện thoại đã muốn đi.

- Này, cậu còn chưa trả tiền cơm...

Khi ông chủ vội vã chạy ra kêu lên, đã không thấy bóng người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 73

Nổi Tiếng

Sư Ảnh kia hơi giống một người trong trường chúng ta. Đây là chuyện gì vậy?

Lập tức có sinh viên đại học Ninh Hải đã nhận ra Sư Ảnh và Diệp Mặc có chút giống nhau, nhưng rõ ràng lại cảm thấy không thể tin được. Diệp Mặc là ai chứ? Ở đại học Ninh Hải có người nào không biết, sao có thể biến thành Sư Ảnh.

- Thôi đi, anh đang nằm mơ à? Ở trường học các anh, người lợi hại nhất không phải là Lý Bang Khải đã bị thua trận sao?

...

Người sinh viên vừa nói chuyện lúc nãy cũng cảm thấy đúng như thế. Dù sao cũng giống như nhiều người khác, anh ta ngậm miệng lại không nói gì nữa.

...

- Sư tiền bối, không ngờ anh lợi hại như vậy. Lần này mời anh đến thật sự là mời đúng người rồi. Quả thực chẳng khác gì nằm mơ. Chúng tôi...

Trần Vi Lâm kích động tới mức suýt nữa thì không nói nên lời. Anh ta không ngờ Sư Ảnh còn mạnh hơn nhiều so với Phương Úy Thành. Phác Đông Hoành kiêu ngạo kia quả thực không cùng cấp bậc với hắn.

Tuy rằng Phương Úy Thành biết cuối cùng nhất định là Diệp Mặc thắng, nhưng cũng thật sự không ngờ được hắn chiến thắng nhanh gọn như vậy.

Một cô gái cao gầy chạy vào, thấy Diệp Mặc, trong mắt cô chợt hiện lên vẻ chờ đợi. Tuy nhiên cô vẫn nhìn Trần Vi Lâm nói:

- Hội trưởng, có phóng viên muốn phỏng vấn anh Sư Ảnh, anh xem...

Đương nhiên Trần Vi Lâm cũng hi vọng phóng viên đến phỏng vấn. Với anh ta chuyện này được đưa tin càng vang dội càng tốt. Tuy nhiên anh ta lại muốn trưng cầu ý kiến của Diệp Mặc.

Đương nhiên Diệp Mặc cũng nghe thấy lời cô gái này nói. Hắn lại khoát tay nói:

- Phỏng vấn thì không cần. Anh khẩn trương sắp xếp cuộc tỷ thí giữa tôi và quán chủ đi. Tôi đang rất vội.

- Được, được. Đương nhiên phải lấy việc của anh Ảnh làm chính. Tôi lập tức đi sắp xếp. Dư Nhã Nhị, cô thu xếp đi từ chối với phóng viên, nói Sư Ảnh tiền bối cần nghỉ ngơi.

Nói xong, Trần Vi Lâm vội vã chạy ra ngoài. Bước chân cũng nhẹ nhàng hơn so với trước kia rất nhiều.

Thấy Trần Vi Lâm ra ngoài, bỗng nhiên Dư Nhã Nhị lấy ra một cái bút và một quyển sổ ghi chép nhỏ, có chút rụt rè đi đến trước mặt Diệp Mặc nhỏ giọng nói:

- Anh Sư, anh có thể ký tên cho tôi được không?

Diệp Mặc mỉm cười nói.

- Đương nhiên có thể.

Nói xong, hắn nhận sổ ghi chép và bút. Hắn vừa mới viết một chữ liền cảm giác không thích hợp. Hắn đã quen ký Diệp Mặc. Không ngờ viết chữ thứ nhất lại thành một chữ Diệp. Tuy nhiên chỉ chần chừ một lát, sau đó hắn vẫn viết hai chữ Sư Ảnh.

Dư Nhã Nhị đỏ mặt nhận sổ ghi chép nói cám ơn một tiếng, liền vội vã chạy ra ngoài. Cô còn phải đi nói với phóng viên biết Sư Ảnh không thể nhận phỏng vấn. Tuy nhiên, hôm nay không ngờ cô lại là người đầu tiên được Sư Ảnh tự tay kí tên, tim cô còn đang đập loạn thình thịch thình thịch. Nghĩ đến một lát nữa, bạn học trong ký túc xá sẽ nhìn cô với ánh mắt hâm mộ, Dư Nhã Nhị liền không nhịn được khóe miệng có chút cong lên.

- Vì sao Sư tiên sinh không nhận phỏng vấn?

Nữ phóng viên ở ngoài cửa nghe Dư Nhã Nhị nói Diệp Mặc từ chối phỏng vấn, thì rất kinh ngạc. Tuy rằng các cô chỉ là truyền thông Ninh Hải, nhưng hiện tại có người nào không muốn được nổi danh? Có cơ hội nổi danh như vậy, không ngờ hắn lại không cần.

Dư Nhã Nhị thấy phóng viên có chút không vui, vội vàng nói:

- Có lẽ vì Sư Ảnh tiền bối còn một trận tỷ thí nữa. Nếu không, cô đợi lát nữa hỏi Chủ tịch hội sinh viên Trần của chúng tôi xem thử. Chuyện này tôi cũng không làm chủ được.

- Được, vậy tôi trực tiếp đi tìm phó hội trưởng các cô nói chuyện. Nếu không được, tôi sẽ trực tiếp đến hỏi Hội trưởng võ thuật Ninh Hải.

Nữ phóng viên này rất tức giận nói. Cô ta rất khó chịu khi thấy đại học kỹ thuật Ninh Hải gây khó dễ với mình như vậy.

Đang lúc Diệp Mặc chờ có chút không kiên nhẫn, Trần Vi Lâm vội vã chạy tới, trên mặt mang theo sự kích động và hưng phấn.

- Nói thế nào?

Phương Úy Thành vẫn ngồi cùng Diệp Mặc. Anh ta biết thời gian của Diệp Mặc rất eo hẹp, thấy Trần Vi Lâm vừa đến liền lập tức hỏi.

- Bổng Tử nhận thua. Trong ngày hôm nay đạo quán Taekwondo Hàn Phong sẽ chuyển đi. Hơn nữa về sau sẽ không nói về vấn đề này nữa.

Trần Vi Lâm hưng phấn nói, trên mặt lộ vẻ tự hào và đắc ý. Thật giống như Phác Đông Hoành đã bị anh ta đánh bại vậy.

Phương Úy Thành nhíu mày nói:

- Sao Bổng Tử có thể nhận thua được? Hội trưởng của bọn họ là người rất kiêu ngạo. Tôi đã từng chứng kiến. Hơn nữa thực lực của hội trưởng bọn họ nếu so với Phác Đông Hoành còn lợi hại hơn rất nhiều. Điều này có vẻ giống như không đúng lắm.

Trần Vi Lâm lại nói nói:

- Đúng vậy, bọn họ đã nói rất rõ ràng, hơn nữa cũng đã ký nhận. Sau khi Hội trưởng bọn họ đến kiểm tra tình trạng vết thương của Phác Đông Hoành và xem băng ghi hình xong, lập tức nhận thua. Tuy nhiên gã cũng nói chỉ tạm thời nhận thua. Sau một năm, gã muốn đọ sức với Sư Ảnh tiền bối.

Diệp Mặc nhíu mày. Một năm sau, hắn cũng không có thời gian đến tỷ thí. Tuy nhiên hiện tại người ta đã nhận thua, hắn cũng không thể lại đánh tiếp được.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Trần Vi Lâm lập tức nói:

- Tôi không đồng ý. Nhưng gã lại nói không cần chúng ta đồng ý. Một năm sau gã sẽ tới đây. Nếu Sư Ảnh tiền bối không đến tỷ thí, gã cũng sẽ không trách. Chỉ có điều, nếu người chúng ta không đến mọi người liền hiểu được ai thắng ai thua.

- Đánh thua còn kiêu ngạo như vậy. Những tên Bổng Tử này thật sự là không biết xấu hổ.

Phương Úy Thành nổi cơn thịnh nộ.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Chuyện một năm sau, chờ một năm sau hẵng nói. Tôi phải đi rồi.

Nói xong Diệp Mặc đứng lên muốn rời khỏi đó.

Thấy Diệp Mặc muốn đi, Trần Vi Lâm vội vàng nói:

- Sư Ảnh tiền bối, hôm nay là ngày đáng để chúc mừng. Hay là tôi làm chủ. Chúng ta cùng đi Nhập Vị Lâu ăn một bữa đi. Còn có một vấn đề nữa. Chính là ngoài cửa có mấy người phóng viên đang chờ anh ra ngoài đấy.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Ăn một bữa thì miễn đi. Tôi có chuyện phải làm. Vậy đi, tôi đi qua cửa sổ là được rồi.

Nói xong, hắn liền mở cửa sổ ra, nhảy xuống.

- Hả... Đây là tầng ba mà.

Trần Vi Lâm nói xong, Diệp Mặc đã nhảy qua cửa sổ biến mất không thấy bóng dáng.

Trần Vi Lâm và Phương Úy Thành vội vàng chạy tới trước cửa sổ nhìn xuống. Nhưng làm sao còn thấy bóng dáng Diệp Mặc nữa.

Tuy rằng Diệp Mặc đã đi, nhưng bên trong hội trường lại càng thêm rối loạn. Champagne được mở khắp nơi, cùng với tiếng hò hét ầm ỹ chói tai. Không vì nguyên nhân nào khác, cũng chỉ vì đạo quán Taekwondo Hàn Phong đã thắng liên tục một tháng, hiện giờ quán chủ đã tự động nhận thua. Những tên Bổng Tử này có thể trước mặt của anh lấy thứ anh làm rơi về làm của riêng. Làm bọn họ chủ động nhận thua, thật sự là chuyện gian nan lại càng gian nan hơn.

Trong lúc nhất thời, cái tên Sư Ảnh này vang vọng toàn bộ đại học kỹ thuật Ninh Hải, còn lấy tốc độ cực nhanh truyền bá ra ngoài. Rất nhiều người có thể biết được Ninh Hải có một cao thủ tuyệt đỉnh như Sư Ảnh.

Đêm nay, vui vẻ nhất chính là những người đã tận mắt nhìn thấy Diệp

Mặc và Phác Đông Hoành giao đấu. Người không vui nhất chính là những phóng viên đã đợi một hồi lâu cũng không đợi được Diệp Mặc.

Nhưng còn có một đám người rất buồn bực. Bọn họ chính là những người đã rời khỏi hội trường trước đó. Hiện tại tâm tình của bọn họ đã không cách nào hình dung hết.

Nói hối hận là còn nhẹ. Bọn họ thật giống với những người bướng bỉnh ủng hộ đội bóng của nước mình trong trận tranh chức vô địch World Cup với Brazil. Mà sau khi kết thúc chín mươi phút, tỷ số vẫn là O – 4. Đội nhà bị dẫn trước.

Tuy rằng trọng tài tăng thêm ba phút đá bù giờ, nhưng bởi vì cảm thấy thất vọng, cho nên rất nhiều người hâm mộ bóng đá đều rời khỏi sân thi đấu. Nhưng ba phút sau, bọn họ ở bên ngoài lại được biết, trong vòng ba phút cuối này, đội nhà đã đá vào 5 quả. Cuối cùng lấy tỷ số 5 – 4 đã vượt qua Bra-xin nâng chén vô địch. Mà năm quả vào trong ba phút này, bọn họ lại không được xem. Anh nói như vậy có buồn bực hay không.

...

Khoảng mười một giờ tối, Diệp Mặc nhanh chóng rời khỏi Đại học khoa học kỹ thuật Ninh Hải. Hiện tại chuyện thứ hai hắn phải làm chính là đi chữa thương cho Ninh Khinh Tuyết. Lúc này hắn là người bên cạnh Ninh Khinh Tuyết đã ngủ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 74

Chẳng Qua Lúc Ấy Có Chút Chán Nản

Khi Diệp Mặc tới tiểu viện, lại phát hiện có một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi còn ngồi ở trước giường của Ninh Khinh Tuyết. Người này có vài phần giống với Ninh Khinh Tuyết. Hắn đoán chắc là mẹ của cô ấy. Tuy nhiên nhìn tướng mạo của mẹ cô thật sự có hơi trẻ tuổi. Chỉ sợ nếu không phải Ninh Khinh Tuyết có chuyện, thoạt nhìn có lẽ bà còn trẻ tuổi hơn.

Mẹ Ninh Khinh Tuyết đang ở đây. Thật ra, Diệp Mặc không biết hiện tại mình có nên vào hay không.

Đang lúc Diệp Mặc có chút do dự, người phụ nữ ngồi ở bên giường cô lại nói.

- Khinh Tuyết, con thả chiếc hộp xuống, ngủ đi.

- Mẹ, mẹ đi ngủ đi. Con muốn yên lặng một mình một lát...

Giọng của cô rất nhỏ. Nếu không phải Diệp Mặc có thần thức thật sự không thể nghe thấy được.

Người phụ nữ ngồi ở bên giường thở dài. Một lát sau bà mới lên tiếng:

- Mẹ và y tá ngủ ở bên ngoài. Con thấy khó chịu thì cứ ấn chuông. Nếu đau, nói cho mẹ biết, mẹ sẽ bảo y tá vào tiêm thuốc giảm đau giúp con.

Diệp Mặc thấy người phụ nữ này đi ra ngoài đóng cửa lại cửa. Sau đó bà đứng ở ngoài cửa lau mắt. Bên ngoài quả nhiên đã được sửa lại thành nơi chữa bệnh tạm thời. Hai y tá trẻ tuổi dựa vào bên giường ngủ gật.

Diệp Mặc đợi thêm một lát, chờ người phụ nữ kia tới giường ngồi xuống, hắn lặng lẽ đi qua điểm huyệt ngủ mấy người này. Hắn cũng không muốn trong lúc giúp Ninh Khinh Tuyết chữa bệnh, có người bỗng nhiên xông vào.

Sau khi làm xong hết những chuyện này, Diệp Mặc mới tiến vào phòng Ninh Khinh Tuyết. Lúc trước, phòng này là nơi hắn ở. Chỉ có điều sau khi Ninh Khinh Tuyết đến đây, đã tặng lại cho cô ở thôi. Sau khi vào phòng, Diệp Mặc cảm giác được nơi này vừa quen thuộc, nhưng dường như lại có chút xa lạ.

Hắn thoáng nhìn về phía chiếc hộp Ninh Khinh Tuyết đang ôm. Diệp Mặc biết cô bị bệnh rất nặng, thậm chí còn nặng hơn so với mình dự đoán. Chỉ có điều hắn nghĩ mãi cũng không hiểu cô cứ ôm mãi cái hộp đó làm gì.

Diệp Mặc còn đang suy nghĩ có nên trực tiếp nói cho Ninh Khinh Tuyết biết hắn sẽ giúp cô chữa bệnh, hay để sau khi cô ngủ mới giúp cô chữa bệnh, lại nghe thấy Ninh Khinh Tuyết khẽ lẩm bẩm vài tiếng. Ngay lập tức hắn liền thấy chiếc di động màu đỏ trên tay cô. Diệp Mặc hiểu được, di động đang để chế độ ghi âm. Ninh Khinh Tuyết đang nói về chuyện hậu sự.

- Diệp Mặc... Rất xin lỗi. Em phải đi rồi. Là em đã khiến anh bị thương tổn. Em thật sự rất hối hận. Nhưng em thật sự muốn được gặp anh một lần trước khi chết, và nói với anh một câu rất xin lỗi... Sau khi trải qua chuyện này, em mới biết mình quá ngây thơ... Mới biết được anh rộng lượng tới mức nào. Em không hối hận vì đã đỡ đòn cho nhánh cỏ kia... Em chỉ hối hận đã đối xử với anh như vậy.

- Xem lá thư của anh mới biết được anh là người cô đơn tới mức nào. Cho tới bây giờ cũng không có người bạn nào... Vậy mà em còn giống như một người con gái độc ác hết lần này tới lần khác tổn thương anh... Còn dùng mấy ngàn đồng tiền anh bán máu để mua rượu... Nhưng cho tới bây giờ em vẫn chưa từng thật sự nghĩ tới cảm nhận của anh. Chỉ biết bốc đồng muốn làm gì thì làm... Khi em hiểu được đạo lý này, em lại phải ra đi...

Ninh Khinh Tuyết ho khan vài cái, sắc mặt càng thêm trắng bệch. Tuy nhiên, cô vẫn đưa điện thoại di động đến gần miệng hơn một chút tiếp tục nói:

- Diệp Mặc... Em không biết có phải em đã yêu anh hay không, nhưng nếu có cơ hội đính hôn với anh... Em chắc chắn sẽ không bắt anh đi làm tấm lá chắn nữa... Em nguyện ý gả cho anh... Có lẽ yêu hay không cũng không quan hệ... Em chỉ sợ anh nói em không xứng với anh... Giấy đăng ký kết hôn em vẫn giữ ở bên người. Cho tới bây giờ em cũng chưa ly hôn... Em cũng sẽ không ly hôn. Cả đời này, anh chính là người chồng duy nhất của em... Bất kể anh biết hay không, cho dù anh không thừa nhận, Ninh Khinh Tuyết em đều nguyện ý làm vợ của anh... Hơn nữa đã là vợ của anh.

- Diệp Mặc, em vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi... Em làm vợ của anh, một ngày làm vợ nhưng cũng chưa làm hết nghĩa vụ của người vợ, ngược lại còn gây phiền toái cho anh... Em giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện, còn tưởng rằng cái gì mình cũng biết... Diệp Mặc, em ở trên trời sẽ phù hộ cho anh... Anh phải sống cho tốt. Chỉ đáng tiếc em đã không thể lưu lại một đứa con cho anh… Về sau phải tìm một cô gái biết yêu thương anh... Không nên giống như em vậy...

Nói đến đây, Ninh Khinh Tuyết thở dốc mấy hơi, lấy tay vuốt ve cái hộp thuốc trong tay một lát, lại nói:

- Diệp Mặc, cho tới bây giờ em cũng chưa từng gọi hai tiếng ông xã. Em rất muốn gọi một lần... Nhưng em lại không nói ra miệng được...

- Trong sân có một gốc cây. Mỗi ngày em đều chăm sóc cho nó. Bởi vì em từng thấy anh đã chăm sóc cho một cái cây giống như vậy. Không biết nó có ích gì cho anh không... Nếu như có thể dùng, chờ sau khi nó lớn hơn, anh hãy mang nó đi... Em nghĩ có lẽ đó là vật duy nhất em có thể để lại cho anh...

- Diệp Mặc... Ông xã... Anh có khỏe không?

Giọng nói của Ninh Khinh Tuyết dần dần nhỏ xuống.

Trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy có chút thương tâm, cũng có một chút hổ thẹn. Nói thật, lúc trước hắn giúp Ninh Khinh Tuyết, cũng không rộng lượng như Ninh Khinh Tuyết đã nghĩ. Hắn chỉ nghĩ bộ dạng u buồn của Ninh Khinh Tuyết rất giống với sư phụ Lạc Ảnh, cho nên hắn nguyện ý giúp cô. Hắn cũng muốn khi sư phụ Lạc Ảnh gặp chút khó khăn, cũng có thể gặp được người trợ giúp cô.

Còn có việc bán máu kia không phải hắn làm vì cô, mà vì hắn dùng không hết, nên hắn mới làm như vậy. Lãng phí là một điều đáng xấu hổ. Nhưng lại bị Ninh Khinh Tuyết cho rằng hắn làm vậy vì chăm sóc cho cô, thậm chí còn vì thế mà cảm thấy áy náy đến bây giờ.

Có thể thấy được Ninh Khinh Tuyết cũng một cô gái lương thiện. Chỉ bởi vì hoàn cảnh sống và xuất thân khiến cô có một loại thanh cao không thích người xa lạ, hoặc là nói mèo khen mèo dài đuôi. Kỳ thật lột sạch cái kén bao quanh cô, cô chính là một cô gái lương thiện lại có chút đáng thương. Đáng tiếc cô lại lẫn lộn giữa yêu và cảm kích còn có cả áy náy. Có lẽ sẽ có một ngày cô hiểu được điều đó.

Diệp Mặc thở dài, càng hạ quyết tâm phải cứu Ninh Khinh Tuyết. Tạm thời vẫn không nên nói cho cô biết, tránh lại hù dọa cô. Dù sao bản lĩnh của mình nói ra thực sự khiến người ta rợn người.

Khi Diệp Mặc tưởng rằng Ninh Khinh Tuyết đã ngủ, chuẩn bị tiến lên phong bế kinh mạch của cô, giúp cô trị liệu, đột nhiên Ninh Khinh Tuyết lại cầm lấy di động lẩm bẩm nói:

- Ba, mẹ, con đi đây... Con gái bất hiếu. Con đã gả cho Diệp Mặc... Cái hộp này là đồ cưới của anh ta cho con. Đến lúc đó, cha mẹ đừng tách nó khỏi con. Trong sân có một gốc cây, con để lại cho Diệp Mặc... Nếu anh đến đây, ngay cả di động này cũng đưa cho hắn. Nếu không tới...

Cô lại tạm dừng một hồi lâu.

- Thì bỏ đi...

- Rất xin lỗi, con đã gây cho gia đình mình nhiều phiền toái như vậy. Giờ con đi đây...

Giọng Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nhỏ lại. Diệp Mặc đang nghĩ có nên nói cho cô biết mình đã đến đây không, bỗng nhiên Ninh Khinh Tuyết lấy từ trong chiếc hộp ra một con dao găm, đâm xuống cổ họng mình...

Diệp Mặc kinh ngạc, rốt cuộc bất chấp những chuyện khác, một bước liền vọt tới trước mặt Ninh Khinh Tuyết. Với khoảng cách xa như vậy, hắn muốn nắm được con dao găm kia, thực sự đã không còn kịp. Hắn chỉ có thể dùng cánh tay của mình chắn trên cổ họng cô.

Dao găm đâm vào cánh tay Diệp Mặc, bị Diệp Mặc dùng khí cản lại, nên cũng không đâm sâu xuống được.

Bởi vì Ninh Khinh Tuyết dùng sức quá độ, nên đã hôn mê. Diệp Mặc rút dao găm ra. Tuy rằng dao găm đâm không quá sâu, nhưng cũng có một ít máu tươi rỉ ra.

Diệp Mặc bịt lên miệng vết thương của mình, thấy Ninh Khinh Tuyết đã hôn mê, hắn nâng tay phong bế mấy chỗ kinh mạch của cô, để nhất thời không thể tỉnh lại. Lúc này hắn mới lấy chiếc hộp trong tay cô ra.

Nhưng Diệp Mặc lại phát hiện Ninh Khinh Tuyết ôm chiếc hộp rất chặt. Cho dù cô đã hôn mê, nhưng tay lại giữ chặt lấy cái hộp. Trừ phi Diệp Mặc cương quyết giằng lấy, bằng không căn bản không thể lấy được.

Diệp Mặc bất đắc dĩ lắc đầu. Chỉ có thể mở chiếc hộp trong tay Ninh Khinh Tuyết. Thật ra, bên trong cũng có không ít đồ. Diệp Mặc lấy ra một lọ thuốc, lại lấy ra một túi ngân châm.

Sau khi nhét hai viên thuốc hộ tâm vào trong miệng Ninh Khinh Tuyết, dưới sự vận chuyển chân khí, viên thuốc lập tức tan ra, hấp thu vào trong cơ thể của cô.

Diệp Mặc lại cầm lấy một trăm lẻ tám cây ngân châm, dùng chân khí

loại bỏ chất độc. Lại lật người Ninh Khinh Tuyết lại, cởi áo cô ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 75

Chữa Thương

Ninh Khinh Tuyết Với dung mạo xinh đẹp như thế, tuy rằng Diệp Mặc chưa hề nhìn thấy lưng của cô, nhưng cũng có thể tưởng tượng được. Nhất định là trắng nõn trơn mềm. Nhưng hiện tại trên lưng cô đều là thâm tím cả lại. Có thể thấy được, người đánh cô lúc trước đã dùng khí lực lớn tới mức nào. Thấy tình trạng vết thương trên lưng Ninh Khinh Tuyết, sát khí của Diệp Mặc lại dâng lên. Hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho Tống gia.

Diệp Mặc cởi bỏ áo ngực của Ninh Khinh Tuyết, trong tay cầm một trăm lẻ tám cây ngân châm đã biến thành một vài tàn ảnh xâm nhập vào lưng Ninh Khinh Tuyết. Đồng thời hai tay không ngừng ấn xoa bóp ở trên người Ninh Khinh Tuyết. Chân khí theo bàn tay Diệp Mặc chậm rãi rót vào trong thân thể Ninh Khinh Tuyết, từ từ chữa trị kinh mạch đã bị phá nát, nội tạng và xương sống lưng bị gãy của cô.

May mắn Diệp Mặc từng để lại một vài viên thuốc ở chỗ Ninh Khinh Tuyết, bằng không với tình trạng vết thương của Ninh Khinh Tuyết, muốn trị liệu tốt cho cô sau một đêm, thật sự là rất khó khăn.

Theo thời gian, kinh mạch bị tổn hại vỡ nát trong cơ thể Ninh Khinh Tuyết được chân nguyên của Diệp Mặc dần dần chữa trị. Sắc mặt Diệp Mặc lại càng ngày càng tái nhợt. Ban đầu, hắn tưởng rằng nhiều nhất chỉ khoảng hơn một giờ là có thể chữa trị những kinh mạch bị thương trong cơ thể Ninh Khinh Tuyết. Nhưng hiện tại đã là hai giờ, hắn chỉ mới liệu xong một nửa kinh mạch xung quanh.

Mồ hôi to bằng hạt đậu đọng lại trên lưng Ninh Khinh Tuyết, nhưng Diệp Mặc không dám dừng lại. Bởi vì một khi dừng lại, chẳng những kiếm

củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa muốn tiếp tục giúp cô chữa thương sẽ càng thêm khó khăn.

Nếu có một viên linh thạch thì tốt rồi, hay là có một viên đan dược khôi phục linh khí, loại đan dược cấp thấp nhất cũng được. Diệp Mặc cảm giác chân nguyên trong cơ thể dần dần trở nên khô cạn, chỉ có thể ảo tưởng có một viên đan dược như vậy.

Lại thêm một giờ trôi qua. Tay Diệp Mặc xoa bóp trên lưng Ninh Khinh Tuyết đã bắt đầu run rẩy. Tuy rằng cảm giác được chân nguyên trong cơ thể đã không có cách nào kiên trì được nữa, nhưng Diệp Mặc vẫn nhất định phải kiên trì xuống. Mặc dù hắn biết làm như vậy bản thân mình rất có thể cũng bị phế, nhưng hắn đã không có lựa chọn khác.

Hắn đánh giá quá cao tu vi chân nguyên của mình, xem thường tình trạng vết thương của Ninh Khinh Tuyết.

Tuy rằng sắc mặt Diệp Mặc dần dần trở nên khó coi, nhưng làn da Ninh Khinh Tuyết từ từ chậm rãi chuyển thành trắng nõn khỏe mạnh. Một lớp xanh tím trên lưng đã được Diệp Mặc lấy đi. Sắc mặt của cô dần dần trở nên hồng nhuận lên. Da thịt bởi vì đau đớn kéo căng cũng dần dần buông lỏng xuống.

Tuy rằng kinh mạch bị Diệp Mặc phong bế lại, nhất thời không thể tỉnh táo, nhưng từ đôi lông mày nhíu chặt của cô có thể thấy được, dường như cô cảm giác được điều gì.

Diệp Mặc cắn đầu lưỡi mình, cưỡng ép chút chân nguyên cuối cùng. Tiếp tục xoa nắn kinh mạch của Ninh Khinh Tuyết thêm nửa giờ. Cuối cùng Diệp Mặc đã chữa trị xong những vết thương trong cơ thể Ninh Khinh Tuyết. Không chịu đựng được, hắn liền cảm thấy choáng váng ngã nhào trên lưng Ninh Khinh Tuyết.

Khi khuôn mặt Diệp Mặc vừa tiếp xúc với da thịt trơn bóng còn đọng mồ hôi trên lưng Ninh Khinh Tuyết, một mùi thơm nhàn nhạt liền phả vào

mũi hắn. Diệp Mặc giật mình, ngay lập tức liền nghĩ tới Lạc Ảnh. Hắn vội vàng đứng lên, giúp Ninh Khinh Tuyết buộc lại áo lót, mặc lại áo cho cô. Lúc này mới lật người cô lại. Đáng thương cho Diệp Mặc, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ đùa nghịch với loại lót ngực này. Hai cái dây lưng nhỏ, khiến hắn bận rộn một hồi lâu, thiếu chút nữa ngay cả mồ hôi cũng tuôn ra, mới có thể mặc được.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện phía trước ngực Ninh Khinh Tuyết đầy đặn vững chắc, hai bầu tròn trịa rõ ràng giống như hai con thỏ trắng lớn, khiến Diệp Mặc thầm ngạc nhiên. Bình thường sao hắn lại không chú ý. Nó phối hợp với khuôn mặt hoàn mỹ của cô, khiến Diệp Mặc không nhịn được có chút động tâm.

Nhưng hiện tại Diệp Mặc cũng rất mỏi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút. Hắn giúp Ninh Khinh Tuyết giải trừ kinh mạch bị phong bế, để cô ngủ tiếp. Trước khi đi, Diệp Mặc lại thu thập mọi thứ bỏ vào trong chiếc hộp nhỏ. Thoáng nhìn qua bàn tay Ninh Khinh Tuyết nắm chặt chiếc hộp, hắn khẽ thở dài, nhưng vẫn không mang chiếc hộp đi, thậm chí những thứ ở bên trong hắn cũng không lấy đi.

Diệp Mặc ra khỏi tiểu viện, đoán hiện tại cũng sắp tới ba giờ. Hắn tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi một giờ. Đại khái khoảng gần bốn giờ, trên cơ bản Diệp Mặc đã khôi phục được bảy tầng thực lực. Chỉ bởi vì vừa rồi trợ giúp Ninh Khinh Tuyết chữa thương, chân nguyên có chút không vững chắc. Tuy nhiên Diệp Mặc cho rằng như vậy cũng đã đủ rồi. Lúc này, hắn mới đi tới nơi ở của tên được Uông Bằng gọi là anh Hồ.

Khi Diệp Mặc tới nơi, bảo vệ ở cửa biệt thự đang gục đầu trên mặt bàn nghỉ ngơi. Diệp Mặc thuận tay đánh anh ta ngất xỉu. Sau đó hắn vào phòng tắt máy tính theo dõi trực tiếp. Hắn biết máy tính này khẳng định được nối mạng với máy tính khác. Nhưng nếu tắt máy tính có cài đặt phần mềm lưu trữ, máy tính khác cũng không có cách nào theo dõi đươc nữa. Hắn cũng không biết có theo dõi khác hay không.

Điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ chính là, khi hắn vào trong biệt thự,

không ngờ còn có một gian phòng còn sáng đèn. Diệp Mặc đưa một ít thần thức vào quét bên trong. Quả nhiên bên trong có mấy người còn đang thương lượng gì đó, không ngờ đến bây giờ vẫn chưa đi ngủ.

Quả nhiên tên họ Hồ ở đây. Tuy nhiên ngoài gã ra, còn có một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi, không ngờ khuôn mặt, bộ dạng có ba phần tương tự với Tống Thiếu Văn. Ngoài cửa vào còn có hai gã thanh niên đang đứng. Diệp Mặc sờ tới, chỉ hai chưởng, hai gã thanh niên này liền ngã xuống.

- Anh Hồ. Hôm nay, chuyện Uông Bằng làm không tệ. Cùng hai cô gái suốt một đêm, hẳn là Thiên Sĩ Bình sẽ không ra sức khước từ nữa. Tôi cũng không tin, có Thiên Sĩ Bình trợ giúp, tên họ Diệp này còn trốn được ở đâu nữa.

Tuy rằng giọng nói của thanh niên này không lớn, nhưng lại tràn ngập tự tin.

Người đàn ông được gọi là anh Hồ gật đầu nói:

- Đàm Thiếu gia nói vậy cũng không sai. Tuy rằng Thiên Sĩ Bình là kẻ chẳng ra gì, nhưng đôi khi thế lực phía sau ông ta còn hữu dụng hơn so với sự truy nã từ phía chính phủ. Chỉ là sợ mấy lão già dưới tay cha anh ta sẽ phản đối.

- Phản đối? Thiên Sĩ Bình chính là con trai độc nhất của Thiên Long Đầu, cho dù anh ta muốn trăng trên trời, ông ta cũng sẽ hái cho anh ta. Với thế lực của Thiên Long Đầu lớn như thế, ông ta muốn tìm ra Diệp Mặc, có thể nói là còn hiệu quả hơn gấp bội so với biện pháp của chúng ta. Tuy rằng Tống Gia tôi là một trong năm đại gia tộc, nhưng có một số việc dù sao cũng không tiện ra tay lộ liễu. Giao cho Thiên Long Đầu là tốt nhất.

Đàm Thiếu gia vô cùng xem trọng Thiên Long Đầu, nhưng rõ ràng đối với Thiên Sĩ Bình lại có chút khinh thường.

Nói xong tạm dừng một chút, y lại nói tiếp:

- Điền Kê càng ngày càng tệ hại. Không ngờ dẫn theo hai kẻ vô dụng tới gặp Ninh Khinh Tuyết. Chẳng những không đưa được người ra, còn khiến toàn thân lấm bùn. Bằng không, có Ninh Khinh Tuyết ở trong này, so với hai sinh viên kia còn tốt hơn nhiều. Hơn nữa tôi cũng muốn hưởng thụ một chút hương vị của người đẹp đứng đầu Bắc Kinh. Đúng là tên khốn thành việc không có, bại sự có thừa.

Nói xong, y còn hừ lạnh một tiếng.

- Điền Kê và hai thủ hạ của anh ta, để tôi xử lý. Hiện tại bọn họ ở dưới tầng hầm chưa tỉnh. Tuy nhiên nhìn bộ dạng Ninh Khinh Tuyết, dường như đối với tên phế nhân Diệp Mặc kia còn có chút tình nghĩa. Có lẽ chúng ta có thể lấy cô ta chặn đường Diệp Mặc ở Ninh Hải.

Người đàn ông trung tuổi gọi là anh Hồ nói.

Đàm Thiếu gia lắc đầu:

- Anh có chút xem thường Diệp Mặc rồi. Theo điều tra của tôi về hắn trong thời gian gần đây, tôi phát hiện hắn là một tên khốn giả heo ăn thịt hổ điển hình. Chẳng những thân thủ vô cùng lợi hại, hơn nữa còn rất giảo hoạt. Nếu không đúng như vậy, tôi cũng không cần phải... kinh động tới người của Thiên Long Đầu như thế. Dù sao, chuyện như vậy truyền ra ngoài, đối với Tống Gia tôi cũng không có gì tốt cả.

Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu được. Hẳn Đàm Thiếu gia chính là người của Tống gia, đồng thời đặc biệt tới đây là để bắt mình. Trời đưa đất đẩy làm sao, đã khiến Ninh Khinh Tuyết bị thương.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra phía ngoài. Quả nhiên phát hiện ở trong tầng hầm có ba người đàn ông đang quỳ. Ở một gian phòng ngủ cách đó không xa, lại thấy hai cô gái tóc tai bù xù trần truồng nằm ở trên giường, bên cạnh còn có một người thanh niên.

Tuy nhiên hai cô gái này, toàn thân đều là vết thương rỉ máu. Cũng

không biết hai người đã ngủ, hay đã hôn mê. Xem ra hai cô gái này chính là hai sinh viên mà Đàm Thiếu gia đã nói. Bỗng nhiên Diệp Mặc phát hiện một trong hai cô gái có chút quen thuộc. Hắn nhanh chóng phát hiện cô gái này chính là người vẫn đứng đầu trong Top 10 hoa hậu giảng đường ở đại học Ninh Hải.

- Thời gian không còn sớm. Anh Hồ, anh đi nghỉ ngơi trước đi. Tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Nói xong, Đàm Thiếu đứng lên.

Anh Hồ còn chưa kịp nói gì, cánh cửa đã bị đá văng ra. Đồng thời một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Nghỉ ngơi thì không cần. Từ hôm nay trở đi anh sẽ có rất nhiều thời gian để từ từ nghỉ ngơi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 76

Cao Thủ

Là mày sao, Diệp Mặc.

Người tên là anh Hồ lập tức nhận ra kẻ vừa đến chính là Diệp Mặc, ảnh của Diệp Mặc anh ta đã xem qua vô số lần rồi. Không nghĩ ngợi nhiều, liền đánh trả một đòn, quyền phong không tiết ra ngoài.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy anh Hồ quả nhiên giống như những gì hắn nghĩ, là một cao thủ. Diệp Mặc muốn thử xem quả đấm của hắn ta có sức mạnh lớn cỡ nào, nên cũng tung một quả đấm.

"Rắc", tiếng gãy xương vang lên, Diệp Mặc lui lại hai bước, lại một lần nữa đứng bên cửa, và anh Hồ cũng đồng thời lui hai bước, đụng vào Đàm thiếu gia.

Hai quả đấm tương giao, tay của cả hai đều bị nứt xương. Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, quả nhiên thân thủ của hắn ở tại đây không là gì cả. Tuy hắn đã khôi phục 70%, nhưng so với tên anh Hồ này thì ăn đứt rồi.

-Hoàng cấp hậu kỳ…

Ánh mắt anh Hồ lộ vẻ kinh hãi, đồng thời thốt ra bốn chữ đó. Nhưng sau khi xương tay của y bị nứt, đã không dám tiếp tục đấu với Diệp Mặc nữa, bởi vì y không có khả năng dùng chân nguyên tự phục hồi xương cốt bị nứt gãy như Diệp Mặc. Tuy y có tu luyện nội lực, nhưng lần này bị gãy xương, muốn hồi phục cũng phải trên dưới một tháng.

Đàm thiếu gia nhìn thấy Diệp Mặc và anh Hồ ngang ngửa nhau, ánh mắt lộ vẻ kinh sợ, rất hiển nhiên là y không ngờ Diệp Mặc lợi hại như thế, thật ra

mà nói, y chưa bao giờ thấy có kẻ nào lợi hại hơn anh Hồ. Nghe nói anh Hồ là đệ tử Cổ Võ, tên Diệp Mặc lại có thể đỡ một chiêu của anh Hồ, đều này không thể không khiến y sợ hãi.

Tuy rằng không biết "Hoàng cấp hậu kỳ" là ý gì, nhưng Diệp Mặc đoán rằng đó là một cách nói về đẳng cấp võ thuật.

Đàm thiếu gia thấy thân thủ của Diệp Mặc lợi hại như thế, thì lấy điện thoại ra định gọi, Diệp Mặc đã biết cái tên này là người của Tống gia, vả lại còn định đến đây bắt hắn, Diệp Mặc không hề có bất cứ ý định nào là sẽ nương tay, thuận tay tung một chiếc đinh sắt.

Đàm thiếu gia điện thoại vẫn chưa kịp gọi, thì một chiếc đinh sắt đã trúng vào tim của y.

-Mày dám giết Tống Thiếu Đàm?

Anh Hồ thấy Diệp Mặc vươn tay một cái đã giết chết Tống Thiếu Đàm, mắt ánh lên vẻ vừa sợ hãi vừa giận dữ.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, -Tao còn giết chết Tống Thiếu Văn đấy, sao, mày có ý kiến gì không?

Ánh mắt anh Hồ lập tức kiềm chế, đến Tống Thiếu Văn mà hắn còn giết, giờ giết cả Tống Thiếu Đàm, đối với hắn chẳng có chút áp lực nào cả.

-Nếu mày chịu trả lời mấy câu hỏi của tao, thì không chừng hôm nay tao sẽ tha mạng cho mày.

Nói xong thì Diệp Mặc lạnh lùng lường lườm tên anh Hồ -Ha ha, tha cho tao một mạng sao? Lúc nãy mày đã chiếm không ít lợi thế? Hôm nay đến đây thì mày cũng đừng mong quay về nữa.

Cái tay còn lại không biết từ đâu rút ra một sợi roi, lập tức quật ra, sợi roi trong tay biến thành từng lằn, hướng tới Diệp Mặc.

Rất nhanh, Diệp mặc nhìn theo từng lằn roi, hắn chưa vội xông vào. Nếu như vào lúc trước khi trị liệu cho Ninh Khinh Tuyết, thì hắn có thể mặt đối mặt với sợi roi kia, nhưng bây giờ tuy hắn đã phục hồi 70%, nhưng khí chất vẫn chưa đều. Với tình hình bây giờ, thì Diệp Mặc lập tức né tránh.

Bởi vì căn phòng quá nhỏ, lưng của hắn vẫn bị cây roi quất vào, từng cơn đau xé người. Diệp Mặc biết rằng lần này đã bị quất trúng một lớp da, tuyệt đối không thể tránh khỏi mang vết máu.

Thấy một roi đã có tác dụng, Hồ Khâu đắc ý, gần như ngay lập tức quay người, sợi roi trong tay lại quất thêm một vòng nữa.

Diệp Mặc không thể không ngầm than rằng tại sao sợi roi của tên họ Hồ này lại luyện được nhuần nhuyễn như thế, hiểu rằng phải nên tránh sợi roi đó, mình đã ở thế hạ phong. Nếu đã như thế chi bằng cứ xông lên đại, Diệp Mặc lại một lần nữa vận hành chân khí, trong tay lập tức vươn ra ba cái đinh sắt, đồng thời nhắm chắc bóng của sợi roi sau đó phóng ra.

Hồ Khâu một phút kinh sợ, y không thể ngờ lại có kẻ dám bắt lấy sợi roi đang trong tình trạng điên cuồng.

-Muốn chết này.

Hồ Binh hừ một tiếng, sợi roi trong tay quật gấp gáp hơn, vòng roi liên hồi, khiến người khác không thể phân biệt được.

Ba cái đinh sắt được tung ra, Hồ Khâu đã cảm giác được, y đã hiểu, Diệp Mặc muốn chơi đòn lưỡng bại câu thương, trừ phi mình rút roi phòng ngự, nếu không đinh sắt sẽ trúng cơ thể mình.

Hồ Khâu hừ một tiếng, lưỡng bại câu thương à? Y liền không thu hồi sợi roi, mà chỉ lách cơ thể mình. Ba cây đinh sắt một cái đã trượt, hai cây còn lại đã trúng vào ngực trái sườn bên của y.

Hồ Khâu đã cứng rắn chịu hai cây đinh sắt, cũng không thu hồi sợi roi, y biết sự lợi hại của Diệp Mặc, cắn răng chịu hai đinh của hắn ta, cũng phải

quật trúng. Lực roi của y lần này cực nhanh, y tin rằng lần này Diệp Mặc sẽ không bắt được, mà còn bị trọng thương, vết thương này tuyệt đối lợi hại hơn cả vị trí của hai cây đinh sắt.

Nhưng Hồ Khâu không phải là kẻ tu luyện, y không biết có cái thứ gọi là thần thức. Đợi khi y phản ứng, thì Diệp Mặc đã bắt trúng sợi roi của y.

Một sức mạnh lớn truyền lại, Diệp Mặc cảm thấy ngực mình đau nhói, trong lòng biết rằng không tốt rồi, tuy hắn đã nắm chặt sợi roi, nhưng vết thương cũ lúc nãy khi trị liệu cho Ninh Khinh Tuyết đã trở lại, thậm chí hắn cảm nhận được từng trận mệt mỏi đến muốn nôn cả ra.

Diệp Mặc biết rằng đó là nỗ lực cuối cùng của mình, không dám chần chừ, khi Hồ Khâu đang ngây người, vận dụng chân nguyên cuối cùng, một chân đạp lên lồng ngực của Hồ Khâu.

Hồ Khâu lúc này mới thật sự hiểu ra, tên Diệp Mặc trước mặt lại có thể bắt trúng sợi roi đang quay điên cuồng như thế, chẳng lẽ hắn là một cao thủ Huyền cấp?

-Mày là Huyền cấp…

Hồ Khâu chỉ vào Diệp Mặc nói được mấy chữ, rồi phun ra một ngụm máu, lập tức tắt thở.

Diệp Mặc thở ra, hôm nay đến đây thật quá mạo hiểm, đến cái mạng nhỏ cũng mém không giữ được. Còn dám tới bắt cái tên họ Hồ để hỏi một số chuyện, xem ra, hắn đã quá đề cao mình rồi. Kẻ tài ba trên thế giới này khắp nơi đều có, chỉ là mình không gặp mà thôi, nghe câu nói trước khi chết của Hồ Khâu, còn có một cấp độ cao hơn mình là Huyền cấp gì đó.

Diệp Mặc cảm thấy từng cơn đau đầu, hắn vịn tường đi ra ngoài, nhìn căn phòng cách đấy không xa, tên thanh niên đã hại hai thiếu nữ kia chắc là con của Thiên Long Đầu - Thiên Sĩ Bình rồi. Diệp Mặc đá cửa, lôi tên Thiên Sĩ Bình ra.

-Mày là ai? Sao dám to gan thế?

Thiên Sĩ Bình còn đang trong mộng bị hắn lôi ra ngoài, đứng ngây ra, nhìn thấy Diệp Mặc có vẻ yếu ớt, nghĩ đến hoàn cảnh của mình, lập tức muốn nổi điên.

-Kẻ đến giết mày.

Diệp Mặc thở hổn hển, lúc nãy việc đá cửa có hơi tốn sức.

-Giết tao à? Ha ha ha, mày biết tao là ai không? Muốn giết tao à, cho dù mày có chạy đi đâu, thì mày cũng không trốn được, mày tưởng…

Thiên Sĩ Bình vẫn còn gào thét, nhưng một cái đinh sắt đã xuyên vào tim của gã ta, có chết gã cũng không tin, kẻ đứng trước mặt đã dám giết gã, cha gã là Thiên Long Đầu, nhưng ý thức của gã đã mơ hồ rồi.

Diệp Mặc không dám chần chừ, hắn cảm thấy mình càng lúc càng yếu, đến mật thất, nhìn thấy ba tên đang quỳ sám hối trước mặt, không do dự mà tung ra ba cái đinh sắt, ba người không hề có phản ứng gì. Còn hai kẻ trong phòng, Diệp Mặc không màng đến, đoán rằng đó là tay sai của Thiên Sỹ Bình.

Phải mau chạy thôi, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu, chuyện hôm nay, hắn đã quá mạo hiểm, hắn không ngờ thân thủ của Hồ Khâu lại lợi hại thế, lợi hại đến ngoài sự dự đoán của hắn, nếu Hồ Khâu không phải quá ỷ lại vào sợi roi của y, thì hôm nay Diệp Mặc có thể ra khỏi đây hay không là hai chuyện khác nhau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 77

Vân Băng Do Dự

Vân Băng dụi dụi đôi mắt mỏi mệt, có chút đờ đẫn. Từ chuyện xảy ra tám năm về trước, cô đã một mực không chịu về Yến Kinh. Bạn trai cô cũng vì lý do này mà chia tay với cô, mà người làm nhục cô vẫn tự do tự tại ở Yến Kinh, thậm chí đến Đình Đình có bảy tuổi cũng bị nhà họ đoạt đi.

Sỡ dĩ hôm nay không ngủ được cả đêm, là bởi vì bạn trai cô Phùng Vinh từ Mỹ trở về. Tám năm trước, sau khi xảy ra chuyện đó, thì Phùng Vinh đã không còn xuất hiện nữa, sau đó cô mới biết là anh ta đã đi Mỹ. Năm xưa cô đã rất đau lòng, đang lúc cô rất cần anh, thì anh ta đã ra đi không lời từ biệt.

Nhưng hôm nay anh ta lại về, còn cầu xin cô về Yến Kinh. Một lá thư điện tử đã mở ra trên màn hình vi tính, là của Phùng Vinh viết. Anh ta nói với cô, năm xưa anh ta đã không biết được chuyện xảy ra với cô, là bởi vì ngày hôm sau, anh ta đã bị người nhà đột ngột đưa ra nước ngoài. Sau đó thì anh ta không thể liên lạc với cô nữa, bây giờ anh về đây việc đầu tiên là đi tìm cô, địa chỉ mail của cô cũng là do anh về đến Yến Kinh hỏi thăm mà ra.

Anh nói với Vân Băng, cho dù đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không quan tâm, Phùng Vinh anh vẫn yêu Vân Băng.

Lúc Vân Băng nhìn thấy lá thư của Phùng Vinh, phản ứng đầu tiên là xóa lá thư này, nhưng cô thấy chữ của Phùng Vinh trong thư chứa đựng yêu thương, và còn sự thuần khiết về mối tình đầu của cô, Vân Băng có chút do dự. Cô sợ cái người đã làm nhục cô năm đó, nếu như Phùng Vinh vẫn yêu cô, thì có thể đem cô qua Mỹ, có thể cô đã quên được cái ác mộng này.

Lần trước nếu như không phải biết được cô đã hiểu lầm Diệp Mặc, thì

không chừng cô đã đến Yến Kinh rồi, bởi vì cô cảm thấy áy náy, Diệp Mặc đã cứu cô, cô vẫn một mực muốn nói câu cảm ơn đối với hắn, nhưng đáng tiếc đã không gặp.

Tuy rằng lần trước Tô Tịnh Văn nói cho cô biết, Diệp Mặc đã đắc tội với một nhân vật lớn, nên không thể ra mặt. Nhưng Vân Băng vẫn muốn có thể gặp hắn một lần tại Ninh Hải, nếu không thì cô rời khỏi Ninh Hải, trong lòng sẽ vẫn không yên. Thật ra vẫn còn một nguyên nhân khiến cô cứ chần chừ không đi, cũng có thể là cô không muốn nghĩ tới, là vì cô có nỗi sợ nhức nhói trong lòng với Yến Kinh.

Bây giờ Phùng Vinh đã về, mình nên về hay không? Tuy lúc đó mình rất hận Phùng Vinh, nhưng anh ta đã nói là mình không biết chuyện, vả lại việc làm đầu tiên khi anh ta về đây là đi tìm cô, khiến cô có cảm giác được nhớ nhung đầu tiên.

Rất nhiều năm qua, thậm chí cô đã trở thành một góc bị lãng quên, tuy cảm giác lạnh lùng của cô làm cô tránh được nhiều rắc rối, nhưng mỗi khi về đến nhà, căn nhà lạnh tanh, luôn khiến cô có cảm giác cô đơn, thậm chí còn khiến cô nhớ về những việc đáng tiếc khi đó.

Nhưng chuyện năm xưa có thật là Phùng Vinh không biết không? Nếu như anh ta không biết, chẳng lẽ người nhà anh ta cũng không nói sao, vả lại trong tám năm qua anh ta không hề liên lạc với mình, là bởi vì sao chứ? Vân Băng đột nhiên không muốn nghĩ đến vấn đề này.

Nghĩ ngợi rất lâu, vân Băng thở dài, cô quyết định sẽ về Yến Kinh xem thế nào, dù gì thì Đình Đình vẫn ở đó, tuy cô rất sợ kẻ đó, nhưng đôi lúc né tránh không phải là cách giải quyết tốt nhất. Cô mở hộp văn kiện, chuẩn bị viết một lá thư để Tô Tịnh Văn đưa cho Diệp Mặc.

Vân Băng vừa mở một file, góc phải màn hình hiện lên một tin mới nhất. Vân Băng thuận tay sắp tắt nó đi, nhưng tấm hình lại khiến cô có cảm giác quen thuộc. Tuy rằng rất mơ hồ, nhưng Vân Băng cảm thấy tấm hình này rất quen thuộc, Vân Băng lập tức mở trang tin tức đó lên.

"Cao thủ Ninh Hải Sư Ảnh, trong nháy mắt đã hạ gục huấn luyện viên võ quán Taekwondo Hàn Phong"cái tiêu đề hiện dưới tấm hình, khiến Vân Băng rất đỗi kinh ngạc, cô cảm thấy người này rất giống Diệp Mặc, chỉ là mặt hắn ta chụp không được rõ.

Vả lại cái tên trên đó không phải là Diệp Mặc, mà là Sư Ảnh.

Tuy Vân Băng không quan tâm lắm đến chuyện trường học, nhưng chuyện quán võ Taekwondo "Hàn Phong", cô cũng có nghe qua một ít. Cô đã trải qua thời niên thiếu, chỉ là quan tâm một chút rồi thôi, không ngờ Ninh Hải lại xuất hiện một Sư Ảnh, cách nói của giới truyền thông một chiêu là đánh bại Vốn dĩ cái tin này Vân Băng xem qua rồi thôi, nhưng cái tên Sư Ảnh này lại rất giống Diệp Mặc. Vân Băng lập tức đăng nhập vào mạng bbs của trường đại học khoa học Ninh Hải, lúc này cô mới biết cái gì là náo nhiệt. Nhìn đồng hồ đã hơn bốn giờ sáng rồi, nhưng mạng bbs của trường đại học khoa học Ninh Hải lại người đông như kiến.

Tấm hình trên vị trí đầu tiên đã được nhấp chuột hơn trăm vạn lần, phần trả lời bên dưới cũng có hơn một ngàn rồi.

Tiêu đề của tấm ảnh rất bắt mắt, "Sư Ảnh, sư huynh của chúng ta", comment bên dưới gần như vừa update là có ngay mấy câtruyenfull. vnment mới nhất.

- Tôi ngồi sô pha rồi, được, tôi thừa nhận tôi sùng bái Sư Ảnh rồi, tôi đảm bảo, tôi không phải tín đồ cơ đốc giáo. --- vác cái thùng phân đi vào nhà ăn.

-Tôi dám khẳng định Sư Ảnh đại ca là cao thủ đệ nhất Ninh Hải, có băng ghế cũng không tệ. --- ngồi trước mộ hiu quạnh.

Wei, không ngờ tôi lại có chỗ ngồi đấy, nói cho mọi người biết, tôi có chữ ký của Sư Ảnh đai ca đây, đáng ngưỡng mộ không --- Vương Thanh Thủy.

-Có chỗ đứng tôi cũng mãn nguyện rồi. Sư Ảnh, tôi đã thật sự yêu anh rồi, những ngày sắp tới tôi phải làm sao đây… - Ai đang sửa dấu ấn bia mộ của tôi.

-Cái clip này ai đã quay thế, Sư Ảnh đại ca của chúng ta được quay thành ra thế này đây, phản đối nghiêm trọng - Mặc quần tam giác đắc ý vươn oai.

…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 78

Máu Của Ai

Vân Băng mệt mỏi toàn thân đổ cả mồ hôi, mới lôi được Diệp mặc vào phòng, cũng may thời gian này là vào năm giờ, thời khắc tối nhất trước khi trời sáng, trong khu dân cư không có ai thức sớm như vậy, nên sẽ không có ai phát hiện.

Tuy cô không biết Tô Tịnh Văn nói cái nhân vật lớn mà Diệp Mặc đã đắc tội là ai, nhưng để không ai nghi ngờ cô, cô vẫn quyết định đỗ xe vào bãi đậu. Sau khi đóng cửa cẩn thận, trước tiên là cho xe vào bãi đậu, Vân Băng mới mang Diệp Mặc vào phòng. Cô với tay vuốt vuốt mũi của Diệp mặc, hình như vẫn còn hơi nóng, Vân Băng mới yên tâm, chắc là hắn ta chỉ tạm thời bất tỉnh mà thôi.

Cô lấy một chậu nước nóng, Vân Băng định giúp Diệp Mặc rửa toàn thân một lần, đợi đến khi cởi hết toàn bộ quần áo của Diệp Mặc, sau đó nhìn cái quần đùi, thì rất ngại giúp hắn cởi xuống, đến nhìn còn không dám, lấy một cái khăn che lại, mới dám giúp Diệp Mặc lau người Vết thương trên người Diệp Mặc nhìn rất kinh người, Vân Băng không thể tưởng tượng người gì dùng thứ gì đánh tới vết thương sâu như vậy, nhưng cơ bắp của hắn rắn chắc lạ thường, nếu không phải Vân Băng chính mắt nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của Diệp Mặc, thật không dám nghĩ Diệp Mặc vẻ bề ngoài nhìn trầm mặc, cơ thể có cơ bắp như vậy, mà nhìn rất cân đối và khoẻ đẹp như vậy.

Vân Băng có cảm giác khuôn mặt mình hơi đỏ, bàn tay giúp Diệp Mặc lau mình hơi rung, cô ấy chưa từng tiếp xúc người đàn ông ở trần nửa thân trên, thậm chí tám năm trước lúc cô ấy bị cưỡng bức, cũng là bị chuốc thuốc, trong cơn hôn mê.

Nhưng người nhà lại sợ quyền lực của người nhà đó, người ta chỉ nói một câu, người trong nhà liền không dám khiến mình đem con vứt đi, cô ấy không trách người trong nhà, vì nhà cô thực sự không thể chọc người nhà đó, cho dù bây giờ nghĩ lại Vân Băng cũng cảm thấy hơi rung, cô ấy thực sự rất sợ người đó, cho nên cô ấy một mực trốn ở Ninh Hải, dù tết cũng không muốn về Yến Kinh.

Diệp Mặc trong cơn hôn mê thì biết không hay, hắn cố chống đỡ gượng dậy, người hắn mở mắt nhìn thấy không ngờ lại là Vân Băng, tuy hắn đối với Vân Băng cũng không có thiện cảm, nhưng cũng biết ở chỗ của Vân Băng, so với ở Tống gia không tốt là mấy.

Diệp Mặc lòng nhẹ nhỏm, lần nửa nhắm mắt lại vào trong hôn mê, nhưng cơ thể hắn đã bắt đầu từ từ vận chuyển chân nguyên, khôi phục cơ thể vốn mệt mỏi.

-Anh tỉnh rồi, Vân Băng trong tay cầm khăn tay đang sững sờ thấy Diệp Mặc mở mắt, lập tức mừng rỡ kêu lên, nhưng cô liền phát hiện Diệp Mặc lại thiếp đi lần nửa, Vân Băng vội bưng bồn nước đi, quay về phòng giúp Diệp Mặc đắp chăn, mới thở nhẹ nhỏm.

Nếu đã tỉnh một lần rồi, thì có lẽ không có vấn đề gì nữa rồi, một đêm không ngủ, Vân Băng đồng thời mệt mỏi không chịu được, nên dựa vào bên giường của Diệp Mặc ngủ.

…

Lúc Ninh Khinh Tuyết mở mắt ra thì phát hiện trời đã sáng rồi, cô ấy nằm không cử động, bây giờ đang ở thiên đường ư, trên người cô không hề cảm thấy đau nhức gì, thậm chí còn vô cùng thoải mái, Ninh Khinh Tuyết thở phào một cái, nói chung là thoát khỏi sự đau đớn khó tả kia, chỉ là không biết Diệp Mặc bây giờ như thế nào rồi.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết cảm thấy có gì không phải, cô phát hiện mình vẫn nằm trên giường của Diệp Mặc, đồ vật trong phòng đều để y như lúc ban

đầu, không có gì khác biệt.

Chuyện gì xảy ra vậy? Ninh Khinh Tuyết cắn cắn lưỡi, cảm giác đau đớn truyền đến, chẳng lẽ cô chưa chết? Lòng hoảng sợ Ninh Khinh Tuyết ngồi dậy, cô lần nửa giật mình phát hiện, bệnh của mình đã được chữa khỏi, cô cảm thấy trên người không có chút không thoải mái nào, thậm chí sức khoẻ dồi dào.

Hộp thuốc nhỏ, Ninh Khinh Tuyết nắm lấy cái hộp thuốc nhỏ, đồ trong đó không thiếu món nào, ủa, không đúng, cô nhớ rõ ràng hôm qua mình đã lấy dao găm tự sát mà, tại sao dao găm còn trong hộp, chẳng lẽ trí nhớ cô có vấn đề? Tuyệt đối không thể được.

Ninh Khinh Tuyết lần nữa cẩn thận kiểm tra đồ bên trong, phát hiện một hộp thuốc thiếu mất hai viên hộ tâm đan, Ninh Khinh Tuyết đột nhiên có chút sợ hãi, mình thương nặng như vậy, làm sao trong một đêm lại khỏi hẳn được, huống hồ cô nhớ rõ là cầm dao trên tay chuẩn bị tự sát, nhưng sau đó cô hình như đâm vào, nhưng bây giờ làm sao lại như thế, đến một vết thương cũng chẳng có.

Và tại sao cô vẫn còn cảm giác đau đớn, rõ ràng không giống như bộ dạng chết đi? Ninh Khinh Tuyết quay đầu nhìn tấm trải giường của mình, quả là có vài vết máu, nhưng trên người mình không có vết thương chảy máu, vết máu này là từ đâu?

-Mẹ ơi.

Ninh Khinh Tuyết mở miệng kêu lên, cửa phòng liền mở ra, mẹ của Ninh Khinh Tuyết - Lam Dụ vội vã đẩy cửa vào.

-Khinh Tuyết, con không sao chứ.

Lam Dụ còn chưa vào đến phòng, lời đã cất lên, tối hôm qua bà không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên ngủ thiếp đi, đến bảy tám giờ sáng nay mới tỉnh, Lam Dụ không thể tha thứ cho mình.

-A, Khinh Tuyết, sao con ngồi dậy rồi? Sắc mặt con sao hồng hào vậy? Con đã khoẻ rồi, Khinh Tuyết, con thực sự đã khoẻ rồi…

Lam Dụ đã hoàn toàn quên Ninh Khinh Tuyết bị thương nặng, làm sao có thể một đêm lại hồi phục được, trong mắt bà ấy, con gái khoẻ lại là điều tốt, nhưng về quá trình thì sơ ý.

Ninh Khinh Tuyết thấy mẹ Lam Dụ, cuối cùng cũng rõ là mình không phải đang mơ, cũng không phải chết rồi, mà là thực sự đã khỏi, nhưng làm sao khỏi, cô lại không rõ.

Lam Dụ nói xong, lúc kéo tay của Ninh Khinh Tuyết, mới nhớ ra, con gái làm sao mà vô cớ khoẻ lại được? Vết thương của con bé khá nặng, nghĩ đến việc này, Lam Dụ lập tức hỏi:

-Khinh Tuyến, con làm sao? Làm sao vô cớ khoẻ lại được vậy?

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu, cô cũng không rõ, tối hôm qua cô trong mơ hồ hình như có người giúp cô chữa trị, nhưng có ai có thể trong một đêm lại chữa khỏi vết thương nặng như vậy của mình?

-Mẹ à, con muốn một mình nghĩ xem, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Ninh Khinh Tuyết nói.

Lúc này trong lòng Lam Dụ vô cùng kích động, đối với bà con gái tuy rằng rất khác lạ, nhưng bà thà tin rằng đây là phật tổ phù hộ, cũng không muốn nghĩ đây là không thể, lúc này nghe con gái nói vậy, bà vẫn thận trọng nhìn vào vai con gái, nhìn xong mới thở phào nói:

-Mẹ đi nấu chút cháo cho con, con nghỉ thêm một lát, đừng cử động nhiều.

Đợi mẹ ra ngoài, Ninh Khinh Tuyết lại cau mày nghĩ ngợi, cô lại không lạc quan như bà, vết thương của mình tuyệt đối là có người giúp chữa khỏi, nhưng ai lại có bản lĩnh như vậy, canh lúc mình ngủ, giúp mình chữa khỏi

hoàn toàn, phải biết đến bác sĩ cũng không có cách nào chữa khỏi.

Đột nhiên Ninh Khinh Tuyết hoảng hốt lên, nếu tối qua có người giúp cô chữa trị, có phải cởi hết áo trên người cô, Ninh Khinh Tuyết nhanh chóng cởi áo trên xem, quả nhiên là thế, sắc mặt cô lập tức trắng bệch, áo trên của cô đúng là có người đã cởi qua, đến cúc áo ngực cũng cài sai.

Nếu người đó có thể nhìn thấy phía lưng của mình, cũng có nghĩa là ngực của mình cũng xem rồi, đó là ai? Ninh Khinh Tuyết cảm thấy cơ thể rung lên chút ít, thà chết cũng không chịu được thân thể của mình bị một người mà cô không biết nhìn thấy.

Ninh Khinh Tuyết chuyển ánh mắt sang vết máu trên giường, đó không phải là máu của mình, có thể là của ai? Chẳng lẽ là của người mà hôm qua giúp mình chữa trị?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 79

Là Diệp Mặc Sao?

Khinh Tuyết, chị khỏe rồi à?

Một giọng nói hân hoan bên cửa vang lên, Lý Mộ Mai đẩy cửa bước vào, phía sau vẫn còn Lam Dụ đang xúc động, ngay cả Tô Tĩnh Văn cũng tới, còn có hai y tá cũng nhìn Ninh Khinh Tuyết với vẻ mặt không tin -Vào đi.

Ninh Khinh Tuyết lấy lại bình tĩnh, sắc mặt hồi lại một chút, trong lòng mặc dù sốt ruột nhưng quyết tạm thời không nghĩ tới chuyện này -Chuyện gì xảy ra vậy, Khinh Tuyết? Để em xem lưng của chị một chút.

Lý Mộ Mai tận mắt nhìn thấy vết thương của Ninh Khinh Tuyết, đối với việc Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên bình phục, mặc dù rất khó hiểu, trong lòng ngạc nhiên vui mừng nhưng tỏ ra không nghi ngờ gì Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói:

-Không cần nhìn nữa, chị tự cảm thấy mình có thể xuất viện được rồi, thực sự khỏe rồi, chị cũng không biết chuyện gì xảy ra, tối qua…

Vốn định nói chuyện tối qua có thể có người giúp mình trị thương, nhưng lời đến miệng rồi lại nuốt vào Lam Dụ mặc dù đã kiểm tra rồi, nhưng vẫn không yên tâm đi đến sau lưng Ninh Khinh Tuyết, lần nữa cẩn thận vén áo con gái lên, quả nhiên đập vào mắt vẫn là làn da trắng nõn, căn bản không có bất kỳ vết tỳ xước nào. Lúc này cô mới dám tin con gái khỏe thật rồi. Xúc động như muốn rơi lệ, ngước lên trời phù hộ, không ngờ con gái qua một đêm đã khỏi hẳn.

Hai y tá xúc động giúp Ninh Khinh Tuyết làm kiểm tra đơn giản một chút, thấy cơ thể Ninh Khinh Tuyết không ngờ thực sự khỏi rồi. Người khác không biết tình trạng thương tích của Ninh Khinh Tuyết nhưng hai y tá biết rất rõ, họ luôn chăm sóc Ninh Khinh Tuyết, đương nhiên họ không ngờ được, vết thương nặng như vậy, bỗng nhiên khỏi luôn. Phải nói là li kỳ, lẽ nào chẩn đoán sai bệnh?

Khi Ninh Khinh Tuyết biết bác sĩ muốn đến thăm, cô lập tức từ chối kiểm tra lại. Tình hình sức khỏe của cô, cô bây giờ rõ hơn ai hết, phục hồi 100% rồi, cô không muốn việc này náo động đến toàn thế giới đều biết.

Ninh Trung Phi cùng ngày cũng kịp đến Ninh Hải, đối với việc con gái bỗng nhiên khỏi hẳn, ông vui hơn bất kể ai, ông chỉ có một người con gái, đối với ông mà nói là một bảo bối. Nhưng Ninh Khinh Tuyết vẫn từ chối yêu cầu cô rời khỏi Ninh Hải của gia đình.

Về người tối qua đên giúp cô chữa trị, Ninh Khinh Tuyết nghĩ mãi, dường như cũng chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ.

Cô nhớ được lúc mình trăng trối, muốn tự sát, nhưng dao găm của cô dường như không đâm vào cổ họng cô, mà là đâm vào tay của người khác. Sau đó cô ngất đi, lẽ nào người cô đâm vào là Diệp Mặc hay sao? Hay do nhắc nhiều tới hắn quá nên mới nhận người tối qua thành Diệp Mặc?

Diệp Mặc biết trị thương khi nào vậy? Thậm chí còn có bản lĩnh lớn như vậy? Ninh Khinh Tuyết chợt nhớ lại sự việc Diệp Mặc làm thầy lang trên đường bộ bày bán hàng, lẽ nào đúng là hắn? Hắn thực sự hiểu y thuật? Nếu đúng là hắn thật, vậy máu trên giường phải là của hắn rồi.

Thấy mẹ cùng mọi người đi ra ngoài, Ninh Khinh Tuyết gọi Lý Mộ Mai lại, mặc dù bây giờ cô có thể đứng dậy, thậm chí sức khỏe còn rất tốt, nhưng cô lại không muốn làm quá mức lên, tránh để mọi người chú ý.

-Mộ Mai, em giúp chị lấy mẫu máu trên vải đi xét nghiệm nhé.

Ninh Khinh Tuyết cắt chỗ có vết máu đưa cho Lý Mộ Mai. Cô muốn biết máu này với máu của Diệp Mặc có phải cùng một loại không, mặc dù thông qua nhóm máu cũng không thể khẳng định 100% đây là máu của Diệp Mặc, nhưng ít nhất cũng có một hướng. Nếu máu này là của Diệp Mặc, như vậy sẽ giúp cô biết người chữa lành vết thương cho cô chắc chắn là Diệp Mặc, nhìn thấy thân thể của cô cũng là Diệp Mặc, nếu như vậy, cô ít nhất cũng yên tâm hơn.

Lý Mộ Mai nhận miếng vải nhưng không hỏi gì, Ninh Khinh Tuyết không muốn nói thì có hỏi cô ấy cũng sẽ không nói.

…

Tối qua, đối với bố mẹ Ninh Khinh Tuyết mà nói, việc Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên khỏi hẳn có lẽ là chuyện đại sự lớn nhất rồi. Nhưng đối với các trường cao đẳng, đại học ở Ninh Hải, còn có một số thanh niên nhiệt huyết mà nói, việc đánh bại Phác Đông Hoành mới là sự kiện lớn nhất.

Tuy nhiên đối với hai việc này, khiến giới quan trường và giới đại gia Ninh Hải phát sinh chấn động bởi vụ án mạng đã xảy ra. Vì đối tượng bị hại trong vụ án này có hai người là hai nhân vật tầm cỡ, một là thiếu gia Tống Thiếu Đàm của gia tộc họ Tống - một trong 5 gia tộc lớn Hoa Hạ. Còn một người, nói lên càng dọa người, vì gã là Thiên Sĩ Bình.

Tên Thiên Sĩ Bình không hiếm, hiếm ở chỗ cha củagã có biệt danh là Thiên Long Đầu. Là một người chỉ cần dậm chân đã có thể khiến cho mặt đất sáng ngời, nếu nói sức ảnh hưởng của nhóm Sơn Khẩu ở Nhật Bản và bang đảng Mafia ở phương Tây rất lớn, vậy "Nam Thanh" hai chữ này ở phương Đông biểu thị phương hướng của tất cả bang phái Mà Thiên Long Đầu chính là đại ca đầu rồng của Nam Thanh, Thiên Sĩ Bình là con trai độc nhất của gã, còn là đứa con khi gã đã 40 tuổi mới có.

Thiên Long Đầu tên thật là Thiên Bạch Hạc, người Đàn Đô tỉnh Hồ Trung. 18 tuổi đã gia nhập xã hội đen, trà trộn đến nay, ở trong thế giới đó từ một vị trí nhỏ nhoi đến có đội quân chính quy, hơn nữa đội quân của gã trên

danh nghĩa là phụ nhưng thực ra là lính đánh thuê, đóng quân ở châu Phi, bản thân gã hàng năm ở trong một trang viên hào hoa khác tại châu Phi.

Sự việc của "Nam Thanh", cơ bản đã không cần gã ra mặt hỏi. Những việc bình thường đều do thuộc hạ của gã giải quyết, sau đó trình báo cáo là được rồi.

Không cần nói người bình thường, đại ca Thiên Long Đầu này đến một vài tiểu quốc gia cũng không dám tùy tiện đắc tội Nam Thanh, nhưng hôm nay con trai duy nhất của gã ở Ninh Hải này bị giết rồi, đây quả thực là một cơn địa chấn.

Bất kể là Thiên Sĩ Bình hay là Tống Thiếu Đàm chết, đều không phải là điều mà quan lại địa phương có thể thừa nhận …

Vân Băng bị chuông điện thoại làm giật mình bừng tỉnh, đã hơn 9h rồi, nhìn Diệp Mặc vẫn trầm mặc như tối qua, chỉ có sắc mặt tái nhợt đã có sắc trở lại rồi, Vân Băng mới yên tâm, vội nghe điện thoại.

Điện thoại là của người bạn Vương Dự gọi đến, chỉ là hỏi xem hôm nay sao cô không đến trường Vân Băng vội nhờ Vương Dự giúp cô xin nghỉ, sau đó lại dung khăn giúp Diệp Mặc lau một chút, mới chuẩn bị nấu chút điểm tâm, nhỡ Diệp Mặc tỉnh dậy, còn có thể ăn một chút.

Diệp Mặc từ tối qua được cô cứu về, đến bây giờ vẫn hôn mê, có lúc chỉ mở mắt một cái rồi lại tiếp tục hôn mê. Vân Băng lại không dám đưa hắn tới bệnh viện, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm thế nào mới tốt.

Không biết tối qua Sư Ảnh đó có phải Diệp Mặc không, Vân Băng mở máy tính lần nữa, muốn lên trang web khoa Ninh Hải xem lại, nhưng tin vắn đập vào mắt cô, suýt chút nữa làm cô ném con chuột đi.

"Tối qua, một tòa biệt thự xảy ra án mạng, 6 người chết…"

Sự việc vào tối hôm qua, tối hôm qua không phải là Diệp Mặc cũng bị thương sao? Chẳng lẽ là hắn làm? Vân Băng nghĩ tới thời gian trước, Diệp

Mặc đem Trịnh Văn Kiều và học trưởng đánh thành bộ dạng thê thảm ấy, gần như có thể khẳng định đây là Diệp Mặc làm rồi, hắn sao có thể bạo lực như thế?

Vân Băng ngoảnh đầu nhìn Diệp Mặc đầy phức tạp, lại tìm tòi tin tức về vụ thảm sát tối qua, quả nhiên trên một số trang không chính thức, cô biết được sự thật. Tối qua vì hai thiếu gia của gia tộc lớn cưỡng ép hiếp dâm hai nữ sinh trong biệt thự. Loạn, đến tận cửa giết người, còn giết tận 6 người mà 2 nữ sinh bị hại lại không bị giết.

Vân Băng thở dài, cô đã dám chắc đây là Diệp Mặc làm. Diệp Mặc thích đánh bại nhưng bất công kiểu này, lần trước chuyện của mình cũng thế, chỉ có điều lần trước hắn không giết người, nhưng lần này hắn lại giết người. Hắn có phải là có khuynh hướng bạo lực không?

Tuy nhiên bất kể Diệp Mặc có khuynh hướng bạo lực hay không, hắn vẫn là người đã cứu mình, đối với mình hắn đã cứu danh dự, còn quan trọng hơn cả tính mạng. Hơn nữa sự việc tối qua, cô cũng đứng về phía Diệp Mặc, chỉ là Diệp Mặc không nên giết người. Động một chút là giết người, xã hội này quả thật thối nát rồi. Vân Băng thầm thấy cũng may, không đem Diệp Mặc tới bệnh viện, nếu đưa Diệp Mặc tới bệnh viện không chừng Diệp Mặc bị lộ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 80

Chính Xác Là Hắn

Vân Băng cả ngày không ra khỏi cửa, thậm chí mua đồ ăn cũng không ra ngoài, cô trước sau đợi Diệp Mặc tỉnh dậy. Lòng cô vừa nóng vừa hỗn loạn, nhưng Diệp Mặc lại không có chút gì là sắp tỉnh cả.

Nếu không phải là Diệp Mặc vẫn thở bình thường thì thiếu chút nữa cô đã cho rằng hắn không ổn rồi.

Cô chưa bao giờ thấy một người ngất lâu đến vậy. Nhưng cho dù Vân Băng không hề ra ngoài nhưng Vân Băng cũng biết Diệp Mặc lần này phạm vào việc không nhỏ. Cô đứng ở cửa sổ có thể nhìn thấy đầy cảnh sát điều tra trên phố.

Cô thật sự không nghĩ ra được, Diệp Mặc rốt cuột giết người nào, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

…

Ninh Khinh Tuyết ở trong sân nhỏ, ngoài bố mẹ, chỉ có Tô Tĩnh Văn, còn lại mọi người đi hết rồi. Ninh Khinh Tuyết sau khi rửa mặt, ăn chút đồ, đang đứng ngắm cây cỏ Ngân Tâm trước mặt thì Lý Mộ Mai vội vã chạy đến.

-Khinh Tuyết, chị có thể dậy được rồi?

Lý Mộ Mai vô cùng bất ngờ, cô thấy Ninh Khinh Tuyết ngắm khóm hoa nhỏ trong sân, liền mừng rỡ kêu lên.

-Ừ, chị khỏe nhiều rồi, có chuyện gì vậy?

Ninh Khinh Tuyết nhìn Lý Mộ Mai có chút vội vã thì hỏi.

Lý Mộ Mai lúc này mới rõ mình muốn nói gì, vội nói:

-Khinh Tuyết, nghe nói tối qua Tống Thiếu Đàm bị giết rồi, người đó không những giết chết Tống Thiếu Đàm, còn giết năm người khác, hơn nữa còn có một người hình như còn lớn hơn cả Tống Thiếu Đàm. Không biết là ai.

Ninh Khinh Tuyết giật mình, vội vàng hỏi:

-Em có biết những người khác là những ai không?

Lý Mộ Mai lắc đầu nói:

-Em cũng không biết, bị giết ngoài Tống Thiếu Đàm bị lộ ra ngoài, còn mấy người còn lại không có bất kỳ tin tức gì, em cũng là từ một người bạn mới biết. Nhưng chuyện này huyên náo rất lớn, rất nhiều phóng viên tới Ninh Hải rồi, phóng viên của Yến Kinh em quen rất nhiều, đợi mai em hỏi là biết ngay.

Tống Thiếu Đàm đến Ninh Hải làm gì? Chẳng lẽ chỉ là y để cho người ta đánh hay sao? Lại là ai dám giết Tống Thiếu Đàm? Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Mặc, lập tức hỏi:

-Mộ Mai, phiếu xét nghiệm của em lấy về chưa?

-À, lấy về rồi Lý Mộ Mai đưa phiếu xét nghiệm trong tay cho Ninh Khinh Tuyết. Ninh Khinh Tuyết vừa xem, sắc mặt đã có chút kích động.

-Sao vậy? Khinh Tuyết Lý Mộ Mai vội hỏi Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói:

-Không có gì, chị đi vào trong ngồi một lát, đợi một lát nữa ra.

Nói xong vào nhà trước.

Lý Mộ Mai thấy Ninh Khinh Tuyết đi vào, còn tưởng do cô vừa mới khỏi bệnh nên cơ thể vẫn còn yếu, cũng không để ý.

Ninh Khinh Tuyết trong lòng vô cùng kích động. Bởi vì nhóm máu trên tờ đơn Lý Mộ Mai đưa cho cô với nhóm máu của Diệp Mặc là giống nhau, đều là nhóm máu B. Tuy nhiên chỉ dựa nhóm máu không thể phán đoán đây là vết máu của Diệp Mặc. Huống hồ người có nhóm máu B thì nhiều vô kể. Nhưng Ninh Khinh Tuyết lại tin chắc chắn máu này là của Diệp Mặc.

Cô có cảm giác Diệp Mặc đã đến đây, cũng chỉ có Diệp Mặc mới biết trong hòm của hắn có gì, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy. Cái cảm giác ấy giờ lại thêm nhóm máu giống nhau, khiến Ninh Khinh Tuyết tin chắc chắn người ấy là Diệp Mặc.

Nếu Diệp Mặc đến, như vậy tối hôm qua mấy người Tống Thiếu Đàm bị giết có quan hệ với hắn không? Nếu không phải là Diệp Mặc, lại có ai dám động đến người của Tống gia? Diệp Mặc đến Tống Thiếu Đàm cũng dám giết. Không nói đến Tống Thiếu Đàm, huống hồ hắn cũng có động cơ.

Biết được Diệp Mặc đến cứu cô, trong lòng cô cuối cùng cũng thở vào nhẽ nhõm, dù sao cô cũng đã thừa nhận Diệp Mặc là chồng của cô. Nếu thân mình bị Diệp Mặc nhìn rồi cũng không có quan hệ gì.

Bỗng nhiên Ninh Khinh Tuyết cảm thấy bất an. Diệp Mặc nếu đã đến Ninh Hải, nếu hắn còn giết Tống Thiếu Đàm, vậy hiện giờ không phải hắn vô cùng nguy hiểm sao? Chẳng may hắn chưa chạy khỏi Ninh Hải, vậy phải làm sao? Ninh Khinh Tuyết lại lo lắng được mất, lại hi vọng người tối qua tới không phải là Diệp Mặc.

Bởi vì nếu đúng là Diệp Mặc làm, dựa theo năng lực của Tống gia, hắn ở Ninh Hải thì chạy đằng trời.

Ninh Khinh Tuyết lại ngẩn người ra, lại vội vã ra khỏi phòng, nhưng đúng lúc lại đụng Hứa Vi Bích trở về.

-A, Khinh Tuyết, cô khỏe rồi à?

Hứa Vi ngạc nhiên hỏi, cô đã từng đến bệnh viện thăm Ninh Khinh Tuyết, biết vết thương của cô rất nặng, thậm chí bác sĩ đã công bố tối hậu rồi. Nhưng đứng trước mặt là Ninh Khinh Tuyết không có chút dị dạng nào, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

-Ừ, tôi đã khỏe rồi, có thể bệnh viện đã chẩn đoán nhầm, xem ra vết thương của tôi cũng không phải nặng.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu nói.

Hứa Vi có chút nghi ngờ, bệnh viện mà Ninh Khinh Tuyết đến là bệnh viện lớn nhất Ninh Hải, hơn nữa bệnh viện Hồng Thụy cũng là một bệnh viện có tiếng trong nước, làm sao có thể chẩn đoán sai nghiêm trọng như vậy? Nhưng cô tận mắt nhìn thấy cái côn đó rơi vào lưng Ninh Khinh Tuyết.

Thấy dáng vẻ không tin của Hứa Vi, Ninh Khinh Tuyết vội chuyển đề tài:

-Sao hôm nay chị lại không đi làm?

-Ồ, hai người hỏi quả thật giống y hệt nhau, hôm qua Diệp…

Hứa Vi bỗng nhiên không nói hết, cô nhớ ra hôm qua Diệp Mặc dặn cô không được nói việc hắn trở về cho Ninh Khinh Tuyết biết, cô lại quên mất.

Mặc dù Hứa Vi đã dừng đúng lúc, nhưng Ninh Khinh Tuyết cũng đã hiểu, liền vội vàng hỏi:

-Ngày hôm qua làm sao vậy? Có phải Diệp Mặc đã trở về không?

Đồng thời, Ninh Khinh Tuyết đã vô ý nắm chặt tay Hứa Vi Hứa Vi thấy Ninh Khinh Tuyết nắm tay mình thật chặt, biết đã lỡ miệng cũng không có cách nào che giấu, đành thở dài nói:

-Hôm qua, Diệp Mặc đã về, ở khóm hoa nhìn hồi lâu, sau đó hỏi tôi việc

của cô. Hắn lại đi rồi. Tôi đoán chắc hắn đến bệnh viện thăm chị. Sao vậy, hai người không gặp nhau sao?

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên buông tay Hứa Vi ra, lẩm bẩm nói:

-Quả nhiên là anh ta, anh ta không sao, anh ta trở về rồi, lại đi rồi, không ở lại…

-Khinh Tuyết, chị nghỉ ngơi một chút nhé, vừa mới bình phục không nên đi lại. Hứa Vi, đợi lát nữa cùng ăn cơm, tôi với dì đang nấu cơm.

Lý Mộ Mai nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết đứng ở cửa, lại đi tới.

-Khinh Tuyết, sắc mặt của chị sao lại đỏ vậy? Có nóng không?

Lý Mộ Mai nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết mặt đỏ ửng, quan tâm hỏi.

Ninh Khinh Tuyết đang nghĩ đến việc tối qua Diệp Mặc đến, không biết lời mình nói hắn có nghe thấy không, nghĩ đến cách xưng hô mà mình gọi hắn, thật mất mặt chết mất, đừng để hắn nghe thấy. Nhưng bây giờ cô đã chắc chắn một trăm phần trăm người tối qua đến là Diệp Mặc rồi, cùng lúc thở phào một cái lại có chút ngọt ngào nho nhỏ.

Bây giờ Lý Mộ Mai hỏi, cô lập tức nhớ tới tối qua là Diệp Mặc đến, vậy Tống Thiếu Đàm chắc chắn do hắn giết rồi, hắn vì muốn báo thù cho mình, vừa nghĩ tới chuyện tối qua, Ninh Khinh Tuyết lại nghĩ tới Diệp Mặc vẫn đang trong trạng thái chạy trốn cái chết, lại hồi hộp, thấp thỏm trở lại.

-Khinh Tuyết…

Lý Mộ Mai thấy sắc mặt Ninh Khinh Tuyết biến đổi rất nhanh, càng thêm lo lắng.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói:

-Chị không sao. Mộ Mai, em nói em quen biết nhiều phóng viên của Yến Kinh, buổi tối có thể hẹn ra cho chị gặp mặt được không?

Ninh Khinh Tuyết muốn thông qua phóng viên, hỏi về vụ án tối qua, gián tiếp hỏi thăm tới tình hình của Diệp Mặc.

-Khinh Tuyết, chị muốn gặp phóng viên? Chị không phải là ghét nhất phóng viên sao?

Lý Mộ Mai nói vậy, nhưng thấy Ninh Khinh Tuyết có chút ngẹn lời, lại nói thêm:

-Được rồi, tối em hỏi một chút, nếu không có gì, em sẽ hẹn cả hai phóng viên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 81

Tỉnh Lại

Khi Diệp Mặc tỉnh lại đã là hơn 12h đêm, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng mình có thêm một người. Mặc dù không có ánh điện nhưng thần thức của Diệp Mặc vẫn nhìn đến người đó không ngờ là Vân Băng.

Trước khi Diệp Mặc hôn mê lần thứ hai, hoặc nói trước khi ngủ mị đi lần thứ hai hắn có ý thức, biết hắn đang ở nhà Vân Băng. Cho nên mới đóng khả năng phục hồi ngũ thức. Bởi vì nếu không làm vậy sẽ để lại di chứng rất lớn. Thậm chí sẽ dẫn đến hắn vĩnh viễn không thể thăng cấp luyện khí tầng 3.

Cho nên sau khi phát hiện Vân Băng, hắn cũng không để ý lắm, thậm chí đến một câu nói cũng không có cách nào nói, liền nhập vào trạng thái tu luyện phục hồi. Hắn cũng không biết mình nhập vào đóng ngũ thức này mất bao lâu. Nhưng không ngờ lúc hắn tỉnh dậy, Vân Băng vẫn ngủ trong lòng hắn.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh hiểu ra, Vân Băng nhất định là muốn dựa vào giường một lúc, nhưng không ngờ lại ngủ quên mất, buổi tối lại hơi lạnh nên theo bản năng cô chui vào chăn. Chỉ cần nhìn áo trên người cô vẫn chưa cởi ra là biết, xem ra hai tối nay cô ngủ không được ngon giấc.

Tuy rằng Diệp Mặc biết Vân Băng ngày hôm qua cứu hắn nhưng hắn lại không rõ vì sao lúc rạng sáng Vân Băng lại tìm thấy hắn. Hơn nữa quan hệ giữa hắn và Vân Băng cũng không tốt, thậm chí Vân Băng còn có chút căm ghét hắn. Nhưng tại sao Vân Băng lại muốn cứu hắn đây?

Diệp Mặc kéo chăn cho Vân Băng, bỏ tay Vân Băng ra, chuẩn bị đi

xuống. Mặc kệ Vân Băng cứu hắn có hay không có duyên cớ, hắn vẫn không thể ở lại chỗ này. Nhỡ may Vân Băng tỉnh lại, gây phiền phức cho hắn, hắn vẫn sợ cô, mặc dù cô đã cứu hắn, nếu Vân Băng không mang hắn về, bất luận bị ai phát hiện, hậu quả chắc chắn khó lường.

Lần này hắn quá khinh địch rồi, hắn mặc dù biết thân thủ của hắn ở đây cũng không phải cao nhất, nhưng khi gặp đối thủ chân chính, hắn vẫn có chút giật mình, dù sao ở đây cũng không phải tu chân giới.

Diệp Mặc vừa định xuống giường, lại phát hiện vạt áo của mình bị Vân Băng giữ chặt. Diệp Mặc kiểm tra một chút vết thương của mình, xương tay bị gãy hắn đã tự mình trị khỏi, vết thương sau lưng cũng được Vân Băng không biết dùng thuốc gì thoa một lớp, công thêm chân khí trị thương của hắn, hiện tại về cơ bản đã khỏi hẳn.

Nhìn lại y phục trên người, áo sơ mi có kiểu dáng lạ lạ, Diệp Mặc thậm chí còn hoài nghi đây là áo của Vân Băng. Diệp Mặc cũng lười gỡ tay Vân Băng ra, chỉ là hơi xẩu hổ cởi áo sơ mi ra. Hắn bỗng nhớ tới cái túi của hắn, không biết Vân Băng có mang túi của hắn về không, muốn biết tất cả đồ của hắn đều còn trong túi.

Tiền và quần áo của hắn, còn có giấy tờ chứng nhận, thậm chí rất nhiều dược liệu đều trong túi. Thật ra những cái đó cũng không phải quan trọng, quan trọng nhất là mầm giống cỏ Ngân Tâm, nếu mất thì coi như xong luôn, huống hồ còn là một đoạn Tử Tâm Đằng.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc vội nhìn quanh một vòng, ngay lập tức lòng hắn trùng xuống, hắn không thấy túi của hắn trong phòng, như vậy Vân Băng không có mang về. Hắn bây giờ không có quần áo. Vân Băng không mang túi của hắn về, hắn thậm chí ngay cả một phân tiền cũng không có.

Không thấy túi, Diệp Mặc thậm chí ngay lập tức muốn chạy đi tìm, dù gì đi nữa những thứ trong túi đối với hắn rất rất quan trọng. Tuy nhiên trước hết, hắn cần hỏi Vân Băng một chút.

Không để ý Vân Băng vẫn còn đang ngủ say nữa, hắn lập tức lay lay Vân Băng.

-A

Vân Băng bị Diệp Mặc lay tỉnh, lập tức kinh hoàng a lên một tiếng, tuy nhiên ngay lập tức cô biết là Diệp Mặc, vội lấy tay che miệng, lúc cô bỏ tay ra mới thấy tay mình nắm chặt chiếc áo sơ mi, mà chiếc áo sơ mi này là cô mặc giúp Diệp Mặc.

Vân Băng đỏ mặt, hơi xấu hổ bò dậy nói:

-Cậu tỉnh rồi?

Diệp Mặc gật đầu -Ừ, cảm ơn cô đã cứu tôi, tôi muốn hỏi cô có cầm túi của tôi về không?

-Túi?

Vân Băng nhíu nhíu mày, đêm qua lúc cô kéo hắn lên xe, dường như trong tay hắn còn cầm một cái gì đó, cô cũng không nhìn kỹ, chỉ nhét vào xe, không biết có phải là cái túi của Diệp Mặc không. Nếu như Diệp Mặc vừa mới tỉnh đã hỏi cái túi đó, chứng tỏ nó rất quan trọng đối với hắn.

Vân Băng lập tức mở đèn giường lên, thấy Diệp Mặc cau mày ngồi bên cạnh, trong lòng cô chợt rung động. Đêm hôm khuya khoắt hai người ngồi song song ở đầu giường, hơn nữa Diệp Mặc còn không mặc áo, bộ dạng cau mày, quả thật giống một đôi vợ chồng.

Cô chợt nhớ tới bài văn xuôi, là ai viết cô quên mất, trong đó có một cảnh: "Người chồng nửa đêm ngồi dậy, cầm điếu thuốc châm, hít một hơi, chân mày hắn càng nhíu lại, tôi biết hắn vì tiền đóng học phí ngày mai của đứa nhỏ…"

Đứa nhỏ? Vân Băng chợt nhớ tới Đình Đình, gia đình đó thật độc ác, mấy năm rồi không cho mình gặp Đình Đình một chút.

-Cô làm sao vậy?

Diệp Mặc có chút ngạc nhiên nhìn sắc mặt Vân Băng thất thần, tuy nhiên không chờ Vân Băng trả lời, hắn lại hỏi:

-À, cô nghĩ ra cái túi đặt ở đâu chưa?

-A…

Vân Băng lấy lại tinh thần, cô không ngờ mình lại thất thần, vội vàng nói:

-Tôi nhớ có cầm thứ gì đó ném vào trong xe, không biết có phải là túi của anh không, lúc đó hơi gấp gáp nên quên mất, bây giờ tôi vào xe tìm xem.

Nói xong liền bước xuống đi ra ngoài.

Diệp Mặc vội vàng nói:

-Đợi một chút, hay là để tôi đi. Cô nói cho tôi biết xe ở đâu là được rồi.

Vân Băng vội vàng lắc đầu nói:

-Anh nhất định không được đi ra ngoài, hiện giờ bên ngoài khắp nơi đều truy nã anh, anh bây giờ ra ngoài khác nào để người ta bắt.

-Cô biết tôi làm gì?

Diệp Mặc nhìn Vân Băng kinh ngạc, trong lòng nghĩ mình giết Tống Thiếu Đàm, làm sao cô biết?

Vân Băng không nhìn Diệp Mặc lấy một cái, nói:

-Ngày hôm qua lúc rạng sáng, trong một tòa biệt thự ở Ninh Hải bị giết sáu người, anh đừng nói anh không biết. Tôi vừa mới ra ngoài tìm anh, trên đường đã gặp anh rồi. Diệp Mặc, không phải tôi nói anh, anh đã là người trưởng thành rồi, giết người anh cũng có thể làm sao? Sao anh không động

não một chút, kích động là ma quỷ. Tôi không biết anh sau này sẽ như thế nào, nhưng tôi lại có thể biết sau này anh chắc chắn phải sống trong sự trốn chạy.

Nói xong, Vân Băng lắc lắc đầu, tuy rằng đúng là cô rất tán thưởng Diệp Mặc cứu người, nhưng đối với hành động giết sáu người liên tiếp, bây giờ nghĩ lại vẫn không thể tin nổi.

Diệp Mặc không để ý đến câu nói kế tiếp của Vân Băng, chỉ hỏi:

-Làm sao cô biết là tôi giết? Tại sao cô lại đi tìm tôi? Cô tìm tôi làm gì? Còn nữa, cô làm sao biết tôi ở đâu?

Nghe Diệp Mặc hỏi, trên mặt Vân Băng lộ ra chút áy náy -Diệp Mặc, rất xin lỗi, tôi tìm anh là để xin lỗi. Hôm đó tôi biết anh vì cứu tôi, sau khi tìm thấy tấm thẻ nhớ của máy ảnh kỹ thuật số tôi mới hiểu. Hôm qua sở dĩ tôi đi tìm anh là vì ở bss của trường đại học kỹ thuật Ninh Hải tôi phát hiện một Sư Ảnh rất giống anh, tôi chuẩn bị đến đại học khoa học kỹ thuật Ninh Hải thì gặp anh.

-Rất giống tôi?

Diệp Mặc trong lòng nghĩ lúc đó đã dùng chân khí che phủ mặt rồi, lúc chụp ảnh không rõ mới đúng, sao Vân Băng lại biết.

-Tôi thấy người đấy có dáng na ná giống anh, mới xem lại, anh nói cho tôi, anh có phải Sư Ảnh không?

Vân Băng nói tới đây dường như đã quên những việc khác.

Diệp Mặc gật gật đầu, thừa nhận mình chính là Sư Ảnh, trong lòng cũng đã rõ vì sao Vân Băng lại cứu hắn, không gây phiền phức cho hắn, thì ra là tấm thẻ nhớ đó -Cô đã biết tôi là tội phạm giết người, sao cô không sợ? Lẽ nào cô gặp tất cả tội phạm giết người đều bình tĩnh và tự nhiên như vậy sao?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi.

Vân Băng sửng sốt, cô thật sự không có bất kỳ sự sợ hãi nào, lẽ nào cô lại to gan đến thế? Nhưng ở cùng Diệp Mặc thực sự cô không hề có bất kỳ cảm giác sợ hãi nào. Bây giờ Diệp Mặc hỏi cô không chút do dự lắc đầu nói:

-Tôi chỉ có chút lo lắng cho anh, không sợ, có lẽ anh đã từng cứu tôi, hoặc là người anh giết đáng bị giết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 82

Vân Băng Thở Dài

Nghe xong Vân Băng nói, Diệp Mặc trầm mặc một lúc lâu, không nói gì. Chuyện ngày hôm qua hắn đánh giá cao chính mình rồi, lúc ấy hắn đi chỉ vì tìm Hồ Khâu, nhưng thật không ngờ Tống Thiếu Đàm cũng ở đó. Hơn nữa Ninh Khinh Tuyết bị thương chính là do thủ hạ của Tống Thiếu Đàm gây ra, cho nên hắn không kìm nổi tức giận mà giết chết Tống Thiếu Đàm.

Việc này đã tách rời khỏi kế hoạch của hắn, vốn dĩ việc giết Tống Thiếu Đàm cũng không có gì, hắn có thể rời khỏi Ninh Hải trong đêm. Nhưng còn việc hắn không ngờ tới chính là, thân thủ Hồ Khâu lợi hại hơn nhiều so với sự dự đoán của hắn, hắn không ngờ bản thân bị trọng thương. Nếu không phải Vân Băng đưa hắn về, nói không chừng hiện tại hắn đã nằm trong sân nhà Tống gia rồi cũng nên.

Không cần nói nữa hiện tại hắn chỉ là một người cô đơn, cho dù hắn có thân phận và bối cảnh, một khi vào đại viện của Tống gia, hắn tuyệt đối không có khả năng đi ra.

Làm sao bây giờ? Diệp Mặc chợt phát hiện hắn bây giờ không có bất kỳ biện pháp nào. Ninh Hải khẳng định đã bị phong tỏa, nếu hiện tại hắn đã luyện khí tầng ba, nói không chừng rất dễ dàng có thể rời khỏi Ninh Hải, nhưng hắn đang ở thời điểm cuối cùng của luyện khí tầng hai.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Vân Băng cho rằng Diệp Mặc nghe xong lời của mình, đang muốn mở cửa đi ra ngoài nhìn trong xe xem cái túi của Diệp Mặc có còn ở đó nữa hay không. Cũng không phòng bị Diệp Mặc một phát bắt được, Vân Băng quay đầu lại nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Không cần đi xuống.

Diệp Mặc sở dĩ bảo Vân Băng không cần đi xuống, là bởi vì hắn phát hiện thần trí của hắn sau khi bị thương, đã có thể tiếp xúc trong phạm vi mười hai mét đến mười lăm mét. Thời điểm hắn quét ra thần thức, phát hiện có hai gã có mặc y phục thường nhân đang giám sát người qua lại dưới lầu, tuy rằng không biết có phải có quan hệ với hắn hay không, nhưng Diệp Mặc cho rằng cẩn thận một chút vẫn hơn.

- Vì sao?

Vân Băng đương nhiên không biết dưới lầu có người theo dõi, cô còn đang nghi ngờ Diệp Mặc vừa rồi còn rất lo lắng cho chiếc túi kia, tại sao đột nhiên lại không thèm để ý tới nó nữa.

Diệp Mặc không thể nói là thần thức của mình, chỉ có thể nói:

- Khuya khoắt đi ga ra lấy đồ, một mình không an toàn, còn dễ dàng bị người ta phát hiện mà hoài nghi.

Vân Băng ngẫm lại Diệp Mặc nói cũng có lý, liền không đi nữa.

Diệp Mặc nghĩ nếu Vân Băng cũng có thể biết người là do hắn giết, thì người của Tống gia khẳng định cũng có thể tra ra được người là Diệp Mặc giết, xem ra càng sớm rời khỏi Ninh Hải càng tốt. Trải qua chuyện này, không thể đi Lạc Thương rồi.

Thở dài, Diệp Mặc nghĩ thầm rằng, kế hoạch này thật sự là cản không nổi biến hóa. Hắn còn đang suy nghĩ tìm một chỗ dàn xếp ổn thỏa, sau đó trồng 'Cỏ Ngân Tâm" xong liền một mình đi sa mạc, nhưng tình hình bây giờ không được.

- Cô đi ngủ đi.

Diệp Mặc quay đầu hướng Vân Băng nói.

- Anh không ngủ sao?

Vân Băng nghĩ trong nhà chỉ có một giường lớn, mình ngủ Diệp Mặc sẽ không có chỗ ngủ.

Diệp Mặc lắc lắc đầu:

- Tôi không buồn ngủ, cô đi ngủ trước đi.

Hắn sự thật không buồn ngủ, lúc này, hắn không có lòng dạ nào mà đi ngủ. Nếu kế hoạch bị tan vỡ, hắn một lần nữa sẽ làm một kế hoạch mới.

Nhìn Diệp Mặc không mặc áo ngủ, Vân Băng do dự một lúc lâu mới lên tiếng:

- Buổi tối còn mấy tiếng đồng hồ nữa, giường rất lớn, chúng ta một người ngủ một bên đi.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Vân Băng một chút, hắn không thể tưởng được Vân Băng sẽ nói lời này, cô thoạt nhìn không giống người thoải mái như vậy. Tuy nhiên sợ Vân Băng nghĩ nhiều, gật gật đầu nói:

- Được rồi, cô ngủ là được rồi, tôi sẽ dựa vào giường một hồi.

Hắn nghĩ ngồi ở trên giường tu luyện cũng được đấy, mấy giờ với hắn mà nói đảo mắt đã trôi qua rồi. Hiện tại hắn bị trọng thương còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, không thể sơ suất quá.

Diệp Mặc ngồi ở chỗ kia rất nhanh liền tiến vào trạng thái tu luyện, Vân Băng ngủ cũng không thành thật, một chút cũng không giống cô ở mặt ngoài có chút lạnh như băng. Chỉ có điều khi trở mình, cô lại lần nữa ôm lấy một chân của Diệp Mặc.

Diệp Mặc mặc dù đang tu luyện, nhưng vẫn như cũ có thể cảm giác được thân thể Vân Băng đang dính lấy mình, cùng bộ ngực mềm mại. Nhưng

bất kể hắn ở kiếp trước hay là kiếp này đều là một người đàn ông trong trắng, lại là người tu luyện, mặc dù có một ít rung động, nhưng lập tức liền vứt qua một bên, không bao giờ để ý tới nữa, tiếp tục tu luyện.

...

Mấy giờ trôi qua quả thật rất nhanh, Diệp Mặc vẫn như cũ đắm chìm trong trạng thái đang tu luyện. Vân Băng lại ngủ được rất ngon lành, khóe miệng nàng hơi vểnh, không biết nằm mơ mộng cái gì.

Có lẽ từ sau khi xảy ra chuyện ở mấy năm trước, cô chưa từng ngủ ngon đến như thế. Cô dường như cảm giác được chính mình thật sự bắt được một nơi nương tựa, không giống lúc trước một cảm giác rất hư ảo. Cho nên tay cô ôm rất chặt, không có ý muốn buông ra.

Diệp Mặc một đại chu thiên vận chuyển xuống dưới, mở to mắt phát hiện sắc trời bên ngoài còn chưa hoàn toàn sáng hẳn. Lại nhìn Vân Băng gần như đang tựa đầu rúc vào chăn, toàn thân dính vào hắn, Diệp Mặc có chút nóng lên. Hắn có tâm muốn đem tay Vân Băng gỡ ra, nhưng Vân Băng dường như ôm rất chặt.

Thấy cô ngủ được rất ngon, Diệp Mặc thở dài cũng không đánh thức cô nữa, mà tiếp tục vận hành chu thiên tiếp theo, hắn nghĩ khi mình tỉnh lại, Vân Băng cũng tỉnh rồi.

Khi Diệp Mặc tiến vào vận hành chu thiên tiếp theo, Vân Băng đã tỉnh lại. Cô tỉnh lại lập tức liền phát hiện mình đang ôm chân Diệp Mặc, sợ tới mức khẩn trương buông tay. Tuy rằng trời chưa sáng hẳn, nhưng Vân Băng cảm thấy trên mặt của mình đang nóng lên.

Tuy nhiên cô lập tức cũng nhớ tới Diệp Mặc, hắn không phải cứ ngồi như vậy cả đêm chứ? Thấy Diệp Mặc vẫn nhắm mắt như cũ, giống như đang ngủ, Vân Băng cuối cùng thở phào một cái, may mắn Diệp Mặc đang ngủ, bằng không bộ dáng của mình mắc cỡ chết được Chỉ có điều khi hồi tưởng lại, cô có một loại cảm giác bình yên khi ôm Diệp Mặc ngủ, làm cho nàng

rất thư thái, không có lo lắng và sợ hãi. Mùi trên người hắn cũng tốt lắm, thậm chí khiến Vân Băng từ trong đáy lòng nổi lên một loại thoát trần siêu việt.

Vân Băng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Diệp Mặc vẫn như cũ đang ngủ say, không tự chủ được sờ sờ khuôn mặt đã ba mươi tuổi của mình, tuy rằng vẫn là còn trẻ trung bóng loáng, nhưng trong lòng của nàng lại nổi lên một loại chua xót. Cô bỗng nhiên cảm giác được về Yến Kinh đi gặp Phùng Vinh có lẽ cũng không phải là chuyện tốt, có gì đó cô không dám suy nghĩ, nhưng không có nghĩa là không tồn tại.

Phùng Vinh có thể vẫn giống như nhiều năm trước không? Mình cũng không phải là Vân Băng của nhiều năm về trước rồi. Tự mình nghĩ đi gặp Phùng Vinh, có lẽ chỉ muốn hỏi một chút về mấy năm trước khi anh ta đi mà không từ biệt, vì sao cho tới bây giờ đều không có liên hệ với cô.

Nhưng hiện tại cô đột nhiên cảm giác được những thứ này là dư thừa, y còn nhớ cô thì sẽ thế nào, không nhớ thì sẽ thế nào? Nếu một lần nữa, y lại biến mất thì sao? Loại đàn ông này có thể dựa dẫm không? Cho dù y đưa mình đi Mĩ thì sẽ thế nào? Có lẽ cô quá nhớ Đình Đình rồi. Nhưng cho dù cô đi Yến Kinh, là có thể nhìn thấy Đình Đình sao?

Diệp Mặc vẫn như cũ đang ngủ say, Vân Băng cúi đầu nhìn thân thể của mình, cô nghĩ lại cảnh ngày đó toàn bộ trên người của mình đều bị Diệp Mặc nhìn thấy, bỗng nhiên có một loại lửa nóng từ đáy lòng dâng lên. Cô bắt đầu run rẩy, cảm giác mình có chút bị ma nhập. Khẩn trương xuống giường ra khỏi phòng, rót một chén nước lạnh uống vào, mới dần dần bình tĩnh lại.

Trở lại gian phòng Vân Băng cũng không dám tiếp tục ngồi lại trên giường, cô lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, thật lâu sau mới phát ra một tiếng thở dài nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy, cô tới bây giờ đều sẽ không nghĩ tới, cô sẽ động xuân tình đối với Diệp Mặc. Nhưng cô còn có lý trí, cô và Diệp Mặc căn bản chính là hai đường thẳng song song. Bất kể là bây giờ hay là tương lai, hai người đều không có cùng xuất hiện.

...

Tuy rằng được Ninh Trung Phi và Lam Dụ hết lời khuyên bảo, nhưng Ninh Khinh Tuyết chính là không muốn rời khỏi cái tiểu viện này. Hai người Ninh Trung Phi và Lam Dụ rất bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy vào cô, tạm thời để lại Lý Mộ Mai cùng Ninh Khinh Tuyết, bọn họ lại trở về Du Châu.

- Mộ Mai, như thế nào đây?

Ninh Khinh Tuyết trong lòng vẫn nhớ việc Lý Mộ Mai hẹn phóng viên phỏng vấn, cô rất muốn biết được tiến triển vụ án từ trong miệng các phóng viên, luôn tiện biết được tình trạng bây giờ của Diệp Mặc.

- Em hỏi qua rồi, tối nay sau khi cuộc họp báo của Cục Cảnh Sát thành phố Ninh Hải kết thúc, một người bạn của Tĩnh Văn sẽ tới. Ngày mai chúng ta cùng đi, Khinh Tuyết, kỳ thật em cảm thấy chuyện này có lợi đối với chúng ta, nhưng đi gặp phóng viên cũng không cần thiết đâu.

Lý Mộ Mai nói.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên biết mình muốn nghe cái gì, nhưng cô không giải thích với Lý Mộ Mai, đành phải nói:

- Dù sao cũng có khả năng liên quan tới chị, nên đi xem thế nào.

Người chết là người của Tống gia, Lý Mộ Mai đương nhiên cũng biết. Nếu Ninh Khinh Tuyết đã nói như vậy, cô cũng không nên ngăn cản.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 83

Giữ Lại

Khi Diệp Mặc làm thêm một chu thiên vận hành thì đã là giữa trưa, hắn cảm giác được thương thế trong cơ thể mình đã diệt hết, cả người tràn đầy sức sống. Thậm chí tu vi cũng nhiều hơn một ít, bước tiếp theo chính là đỉnh cao luyện khí tầng hai rồi. Mặc dù không có đến đỉnh cao tầng hai, nhưng Diệp Mặc biết rằng tại nơi linh khí thiếu thốn này, có thể đạt được tiến bộ này đã rất rất giỏi rồi, hắn cũng không thất vọng.

Nhìn bên người, Vân Băng đã thức dậy, hơn nữa Vân Băng cũng không ở phòng, xem ra cô hẳn là đi ra ngoài. Diệp Mặc đứng lên, vào toilet nhìn thấy Vân Băng đã chuẩn bị kem đánh răng và bàn chải đánh răng cho hắn rồi, thuận tiện rửa mặt.

"Dinh dong." Chuông cửa vang lên, Diệp Mặc thần thức lập tức liền quét ra ngoài, đứng ở cửa không ngờ không phải Vân Băng, mà là một cô gái hơn hai mươi tuổi. Tuy nhiên xem qua cũng xấp xỉ Vân Băng, không xinh đẹp bằng Vân Băng, nhưng dáng người cũng vô cùng đầy đặn. Ở trong ấn tượng của Diệp Mặc, giữa những người con gái mà hắn quen, dáng người đầy đặn nhất chính là Văn Đông, nhưng cô bé trước mắt này ngực còn to hơn Văn Đông.

Nếu không phải cô thoạt nhìn không giống thiếu phụ, Diệp Mặc khẳng định nghĩ cô bé này đã kết hôn rồi. Bất quá hắn đối với phụ nữ cũng không có kinh nghiệm gì, nhìn lầm cũng là chuyện bình thường.

Một cô gái xa lạ đến nhà Vân Băng, không cần nói Vân Băng không ở nhà, cho dù Vân Băng ở nhà, Diệp Mặc cũng sẽ nói nàng không cần mở cửa. Dù sao hiện tại hắn đang ở trạng thái chạy trốn Cô gái ngoài cửa đợi một hồi,

không có người tới mở cửa, lại lầm bầm lầu bầu nói một câu - Chị Băng không ở trường học, lại không ở trong nhà, có thể đi chỗ nào chứ?

Tiếp theo Diệp Mặc quét đến động tác xoay người của cô, Diệp Mặc cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, hắn cũng không muốn người phụ nữ này vào đây. Nhưng Diệp Mặc đảo mắt lại có chút buồn bực, bởi vì hắn thấy Vân Băng đã trở lại, trong tay còn mang theo rất nhiều đồ, có một chiếc túi, nhưng chiếc túi lại không phải của hắn.

- A, chị Băng, chị đi đâu về thế? Em từ trường học đến đây tìm chị, cuối cùng là tìm được chị rồi.

Cô bé này vừa thấy Vân Băng lập tức liền vui sướng kêu lên.

- Hà Lê, sao em lại tới đây? Đến Ninh Hải khi nào vậy?

Vân Băng lập tức trả lời, tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền nhìn thấy sắc mặt Vân Băng trở nên có chút khẩn trương, xem ra cô cũng biết tình cảnh của mình.

- Em đến đương nhiên là tìm chị có việc đấy, mở cửa nhanh đi, vào nhà em sẽ nói với chị.

Hà Lê lập tức nói.

Vân Băng có chút do dự đứng ở cửa, nhưng không có mở cửa ra.

- Làm sao vậy, chị Băng, chẳng lẽ chị để em nói chuyện với chị tại đây ư? Chẳng lẽ em xa như vậy đến, đều không cho em vào trong nhà ngồi một chút. Trong nhà chị không có cất giấu đàn ông hả, sao không dám mở cửa?

Hà Lê thấy Vân Băng do dự không lấy chìa khóa ra, lập tức liền nói giỡn.

Vân Băng mặt đỏ lên, nhưng có chút nói lắp nói:

- Cái kia, Hà Lê hay là chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện vậy. Ở nhà

chị, trong nhà có người...

- A, chị Băng, chị có bạn trai? Vậy em càng muốn vào xem một chút. Em muốn xem thử rốt cuộc là hạng người gì có thể bắt được trái tim ngàn dặm kia của chị.

Hà Lê lập tức lại vui sướng bất ngờ kêu lên.

Vân Băng lại chần chờ hồi lâu, cô không phải không biết mức độ của vấn đề, Hà Lê mặc dù là chị em tốt, nhưng thân phận của Diệp Mặc dù sao cũng không bình thường. Nghĩ đến đây, cắn chặt răng nói:

- Hà Lê, để lần sau chị dẫn anh ấy đi gặp em nhé, anh ấy hiện tại trần truồng ở nhà, không có mặc quần áo, chị...

Ngơ ngác nhìn Vân Băng hơn nửa ngày, Hà Lê mới giống như phát hiện người ngoài hành tinh nói:

- Chị Băng, em thật sự không nghĩ chị lại open đến thế, không ngờ đã ngủ cùng, người này là ai a, không ngờ chiếm được chị. Không được, bảo hắn mặc quần áo vào, em phải nhìn mặt anh ta.

- Nhưng quần áo tối hôm qua đều xé.

Vân Băng vội vàng quá cũng tìm không được lý do nào tốt hơn.

Hà Lê lại mở to hai mắt nhìn, cao thấp đánh giá Vân Băng một chút, hồi lâu mới thở dài nói:

- Chị Băng, anh chị cũng thật là lợi hại, cởi quần áo không mất nhiều thời gian đâu, hai người thậm chí ngay cả chút thời gian này cũng không kịp, trận kia. Ôi trời ơi!!...

Vân Băng mặt căng phồng đỏ bừng, cô lại không có cách nào giải thích.

- Được rồi, nể mặt chị, em sẽ không vào quấy rầy hai người âu yếm nữa. Em chỉ là tới nói cho chị biết một ít tin tức, Phùng Vinh đã trở lại, hắn đang

nghe ngóng tin tức của chị, nhưng em thấy Phùng Vinh không đáng tin. Bởi vì em biết hắn cũng muốn hỏi thăm vài người, chị phải cẩn thận một chút với hắn. Em lần này tới là tham gia cuộc họp báo, cũng không hàn huyên nhiều với chị. Lần sau nhớ đem tình nhân của chị cho em xem nha.

Hà Lê nói xong xoay người rời đi.

Vân Băng nhìn bóng lưng Hà Lê biến mất, lúc này mới thở phào một cái, cuối cùng là đã lừa cô ta đi rồi, cái giá phải trả là mình để lộ ra sự phóng đãng và điên cuồng căn bản không tồn tại.

Vân Băng mở cửa, nhìn Diệp Mặc đứng ở cửa, sợ tới mức vội vàng đem cửa đóng lại. Khẩn trương nói:

- Cậu còn chưa khỏe, thức dậy làm gì?

Diệp Mặc có chút cảm kích nói:

- Cô Vân, vừa rồi cảm ơn cô rồi.

- Cậu đều nghe thấy được?

Vân Băng nói xong lập tức liền nghĩ đến, nhất định là Diệp Mặc vừa rồi đứng ở cửa nghe thấy được. Tuy nhiên lập tức nghĩ tới lời nói của mình lúc nãy, mặt lại có chút trở nên không bình thường rồi, không biết Diệp Mặc sẽ đánh giá mình như thế nào.

- Ừ, tôi cũng nghe được rồi, làm khó cô Vân rồi, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ về để báo đáp ân tình của cô, đã phiền cô hai ngày rồi.

Diệp Mặc có chút hổ thẹn nói, hắn đối với người kính hắn một thước, hắn sẽ mời người một trượng, hơn nữa ân oán rõ ràng, có oán báo oán có ân báo ân.

- Tôi cũng không có giúp cậu cái gì, về sau cậu không nên gọi tôi là cô giáo Vân nữa, tôi cảm giác có chút không được tự nhiên...

Vân Băng nghĩ tới sự tình mình và Diệp Mặc ngủ cùng một chỗ, đều ngủ ở cùng một chỗ rồi, tuy rằng sự tình gì cũng chưa làm gì, nhưng gọi là cô giáo quả thật có chút không được tự nhiên.

Tuy nhiên Vân Băng dường như lại nghĩ tới cái gì, lập tức có chút giật mình nói:

- Cậu vừa nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cậu muốn đi?

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đã làm phiền cô nhiều ngày rồi, cô đã cứu tôi, tôi không thể cứ ở lại nơi này, như vậy sẽ làm hại tới cô, tôi hiện tại đã khỏe rồi, tôi cũng cần đi, đúng rồi, túi của tôi cô đã đi xem giúp chưa?

- Không được, tôi không thể để cho cậu đi...

Vân Băng nói nửa câu, nhìn thấy sắc mặt Diệp Mặc kinh ngạc, lập tức mặt nóng lên khẩn trương nói:

- Ý của tôi là hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm, khắp nơi đều đang kiếm cậu, cậu đi ra ngoài là chịu chết.

Diệp Mặc trong lòng ấm áp, Vân Băng là loại phụ nữ trong nóng ngoài lạnh điển hình, mình chỉ là thuận tay giúp cô, cô đã giúp lại hắn nhiều như vậy, thậm chí ngay cả danh dự của mình cũng không để ý.

- Chị Băng, tôi biết chị tốt với tôi, kỳ thật tôi sẽ chạy trốn được, chị yên tâm đi.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại sửa miệng gọi cô giáo Vân là chị Băng.

Thấy Diệp Mặc sửa đổi cách xưng hô, Vân Băng sắc mặt hòa hoãn một ít, trầm mặc một lát mới lên tiếng:

- Diệp Mặc, cậu ở lại thêm một đêm, kỳ thật, kỳ thật cậu ở đây, tôi ngủ cũng rất ngon, tối hôm qua chính là như vậy. Cậu xem như giúp tôi cũng

được, được chứ?

Diệp Mặc có chút không dám tin nhìn Vân Băng, trên mặt cô ấy có chút hồng nhuận, lại có một vẻ đẹp mê người, hắn biết Vân Băng là sợ hắn sau khi rời khỏi đây lập tức sẽ bị bắt.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình thật lâu đều không nói gì, màu đỏ trên mặt Vân Băng cũng giảm đi, hơi trắng bệch, cô đang lúc muốn nói chuyện, thì Diệp Mặc lại nói:

- Được rồi, chị Băng, tôi nghĩ chị nói đúng, rạng sáng ngày mai tôi đi sẽ tốt hơn, có lẽ lúc đó mới là an toàn nhất.

Thấy Diệp Mặc đáp ứng mình, Vân Băng trên mặt lập tức lộ ra niềm vui bất ngờ, vội vàng giống một cô bé lấy lòng người lớn, đưa chiếc túi trong tay giơ lên:

- Đồ đạc của cậu đều ở bên trong này rồi, tôi còn mua nhiều đồ ăn ngon trở về, lát nữa tôi làm bồi bổ thân thể cho cậu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 84

Bạch Mã Hoàng Tử Từ Trên Trời Rơi Xuống

Ninh Khinh Tuyết không thích 'Starbucks " cũng chưa bao giờ đi Starbucks uống cà phê, cái được gọi là phong tình Bắc Mĩ, cô có chút chán ghét, hơn nữa hương vị điểm tâm bên trong cô cũng không thích.

Nhưng hôm nay, cô lại không thể không đi vào Starbucks. Bởi vì người bạn phóng viên của Tô Tĩnh Văn tại Yến Kinh lại thích nhất chính là cà phê Starbucks.

- Mộ Mai, Khinh Tuyết, bên này.

Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai vừa tới, Tô Tĩnh Văn ngồi ở một cái bàn ngay tại gần cửa sổ la lớn. Bên cạnh cô còn có một người phụ nữ dáng người cao gầy, khá đẹp.

- Tôi giới thiệu mọi người với nhau một chút, đây là người bạn của tôi tên là Tiêu Lôi, phóng viên nổi danh nhất tại Yến Kinh bây giờ, cô luôn xông lên ở tuyến đầu, tin tức bắt được đều rất nóng hổi. Tiểu Lôi, còn đây là bạn tớ tên Mộ Mai và Khinh Tuyết.

Tô Tĩnh Văn thấy Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai lại, đứng lên giới thiệu hai bên một chút.

- Chào mọi người, Khinh Tuyết, Mộ Mai. Đại danh Ninh Khinh Tuyết tôi sớm đã nghe thấy, Yến Kinh đệ nhất mỹ nữ, hôm nay vừa thấy quả nhiên khiến tôi thấy có chút xấu hổ rồi, ha hả.

Tiêu Lôi cũng đứng lên, cùng hai người bắt tay.

- Nhà báo Tiêu, tôi cũng sớm đã nghe đại danh, lần trước tôi vào blog của chị, thấy chị đi Lưu Xà săn tin đúng không, không ngờ nhanh như vậy đã ở Ninh Hải gặp chị, thật sự là vinh hạnh.

Lý Mộ Mai kết giao so với Ninh Khinh Tuyết rất rộng, rất nhanh cùng với Tiêu Lôi mới gặp đã quen.

Tiêu Lôi khẽ mỉm cười nói:

- Lần đó nếu không có người cứu tôi, nói không chừng tôi không còn mạng mà trở lại.

Nói xong, Tiêu Lôi còn nhìn Ninh Khinh Tuyết, cô tự nhiên biết Ninh Khinh Tuyết đã từng có một vị hôn phu tên Diệp Mặc, người cứu nàng cũng là Diệp Mặc. Tuy nhiên Tiêu Lôi không cho rằng hai người này đều là một người, bởi vì sự chênh lệch bên trong thật sự là quá lớn.

Vị hôn phu của Ninh Khinh Tuyết là hạng người gì, phỏng chừng toàn bộ Yến Kinh đều không ai không biết, tại sao có thể là tên Diệp Mặc ở Lưu Xà chứ.

- Mọi người muốn uống chút gì không?

Tô Tĩnh Văn hôm nay là bà chủ.

Lý Mộ Mai cũng không thích cà phê, thuận miệng gọi một ly Latte - Tôi thế nào cũng được.

Ninh Khinh Tuyết không thích cà phê, hôm nay cô chủ yếu đến là hỏi thăm tin tức Diệp Mặc, về phần uống gì, cô cũng không để ý.

Bàn của Tô Tĩnh Văn có bốn người con gái, hơn nữa người này lại đẹp hơn người kia, trong khoảng thời gian ngắn hấp dẫn ánh mắt toàn bộ người trong quán cafe. Điều này làm cho Ninh Khinh Tuyết có chút không thích ứng được - Tiêu Lôi, tôi cũng đã được nghe nói về chị, thật sự rất là khâm phục tinh thần phóng viên của chị.

Ninh Khinh Tuyết mặc dù không đi qua Yến Kinh, nhưng nhà báo khá nổi tiếng Tiêu Lôi, cô đã nghe nói qua.

Lý Mộ Mai tuy rằng không biết vì sao Ninh Khinh Tuyết chú ý đến vụ án ngày hôm trước, nhưng nghĩ đến hẳn là có quan hệ với Tống gia. Vì thế chủ động giúp Ninh Khinh Tuyết hỏi:

- Tiêu Lôi, nghe Tĩnh Văn nói chị lần này tới là vì phỏng vấn án ở Ninh Hải, hiện tại cái án đó thế nào rồi?

Lý Mộ Mai chỉ có điều tùy ý hỏi, Tiêu Lôi cũng không có để ý nhiều, cho rằng cô chỉ tìm chủ đề tương đối quen thuộc với mình để tán gẫu ngày mà thôi. Uống một ngụm cà phê nói:

- Kỳ thật hung thủ đến bây giờ còn chưa bắt được, tuy nhiên nghe nói người nhà của người bị hại đã biết hung thủ là người nào, chỉ là không có căn cứ chính xác mà thôi, hung thủ rất giảo hoạt trước khi vào đã phá hủy toàn bộ hệ thống cameras.

Ninh Khinh Tuyết nghe được hung thủ chưa bị bắt trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lần đầu tiên uống một ngụm cà phê, có một chút hương vị sữa nhàn nhạt, khẩu vị có chút trượt, bỗng nhiên Ninh Khinh Tuyết cảm giác cà phê cũng không tệ, giảm bớt rất nhiều vị chua xót.

- Tống Thiếu Đàm bị giết rồi, phỏng chừng lần này Tống gia rất điên cuồng, họ Tống đích thật là quá kiêu ngạo, khó trách có người muốn động thủ, xem ra làm người vẫn không thể kiêu ngạo quá mức.

Lý Mộ Mai đối với Tống Thiếu Đàm bị giết, tuyệt đối không thông cảm, lời nói cũng không có giấu diếm.

Tiêu Lôi lại lắc lắc đầu nói:

- Kỳ thật lần này điên cuồng nhất có lẽ không phải Tống gia, Tống gia tuy rằng điên cuồng, nhưng người của Tống gia nhiều. Điên cuồng hơn hẳn là một người bị giết khác, hắn tên là Thiên Sĩ Bình.

"Thiên Sĩ Bình?" Ninh Khinh Tuyết và Tô Tĩnh Văn đều không có nghe nói qua tên này, có chút kinh ngạc. Là ai không ngờ ở trong miệng Tiêu Lôi so với Tống gia còn muốn điên cuồng hay sao?

- Thiên Sĩ Bình là ai?

Tô Tĩnh Văn mặc dù hiếu kỳ, nhưng cô có thể không hỏi lên, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại nhất định phải hỏi, bởi vì chuyện này liên quan đến sự an toàn của Diệp Mặc.

Dường như có chút kỳ quái nên Ninh Khinh Tuyết hơi vội vàng, Tô Tĩnh Văn nhìn thoáng qua Ninh Khinh Tuyết, ở trong mắt của nàng, Ninh Khinh Tuyết đối với loại chuyện như vậy tò mò hẳn là không bằng người khác. Nhưng hiện tại biểu hiện của cô so với chính mình còn tò mò hơn, đây quả thật là cổ quái.

Tiêu Lôi tuy rằng nghe nói qua Ninh Khinh Tuyết, nhưng là đối với tính cách của cô ấy cũng không hiểu rõ lắm, mà trực tiếp giải thích nói:

- Thiên Sĩ Bình tên này không có gì, chủ yếu nhất là cha của hắn Thiên Bạch Hạc. Bởi vì Thiên Bạch Hạc còn có một cái tên khác gọi là Thiên Long Đầu...

- Thiên Long Đầu?

Ninh Khinh Tuyết cảm giác tên này có chút quen thuộc, nhưng nghĩ không ra là ai.

- Thiên Long Đầu cũng là Đông Phương hắc. Ông trùm 'Nam thanh', lực lượng của ông ta lớn lắm, nghe nói cho dù là trong biển rộng rớt một cây kim, ông ta cũng có biện pháp tìm ra. Hiện tại con trai độc nhất của ông ta bị giết rồi, mọi người nghĩ xem, dựa vào thực lực của ông ta, người đó có thể bình yên được sao? Cho nên chuyện này hơi lớn rồi đó, hiện tại còn không biết phản ứng của Thiên Long Đầu...

Tiêu Lôi lời còn chưa nói hết, tay Ninh Khinh Tuyết trong vừa mới đưa

cà phê lên 'cộp~' một tiếng, đã rơi trên mặt bàn, lập tức cà phê bắn tung tóe đầy bàn. Tuy rằng cô hiểu 'Nam thanh" nhưng không có nghĩa là cô không biết 'Nam thanh" chỉ có điều không nghĩ đến Diệp Mặc không ngờ đắc tội với người lợi hại như vậy, Ninh Khinh Tuyết trong lòng nhất thời bất an.

- Khinh Tuyết, chị làm sao vậy?

Lý Mộ Mai thấy thế vội vàng quan tâm hỏi, cô còn tưởng rằng vết thương của Ninh Khinh Tuyết chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Tô Tĩnh Văn cũng đã nhìn ra Ninh Khinh Tuyết có chút không đúng, sắc mặt không giống lúc mới tới, vội vàng chuyển hướng đề tài nói:

- Chúng ta không tán gẫu những thứ này, đề tài quá mức áp lực. Tiểu Lôi, bạn kể một chút chuyện lần trước bạn đi biên giới Lưu Xà đi, mình cũng muốn đi tới đó chơi.

Tiêu Lôi đang chú ý ánh mắt Ninh Khinh Tuyết thì lập tức bị lời nói của Tô Tĩnh Văn hấp dẫn, nghe thấy Tô Tĩnh Văn nói vậy, vội vàng xua tay nói:

- Tĩnh Văn, ngàn vạn lần cậu chớ nên tới đó, lần trước nếu không vì Diệp Mặc cứu tớ, tớ sớm đã không còn mạng mà về đây rồi.

- Diệp Mặc?

Lý Mộ Mai, Ninh Khinh Tuyết còn có Tô Tĩnh Văn ba người gần như đồng thời nói ra tên này.

Sau khi Tiêu Lôi nói ra, lập tức biết mình đã nói sai rồi, vội vàng nói:

- Ừ, là Diệp Mặc, cũng không phải người kia của Khinh Tuyết đâu... Rất xin lỗi, tôi không chú ý, lúc trước cái người cứu mình cũng gọi là Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết phục hồi tinh thần lại, lại cười cười nói:

- Không sao, tôi không thèm để ý đâu, Tiêu Lôi, chị có thể nói một chút chuyện gì đã xảy ra không?

Tiêu Lôi thấy Ninh Khinh Tuyết bình tĩnh lại, vì thế bắt đầu đem chuyện mình ở Lưu Xà kể ra - Nói một câu thật lòng, tôi thật không ngờ Vương Tiền Quân là loại người này, xuất năm ngàn tệ đã bỏ lại tôi, chính hắn một mình chạy trốn, không ngờ đem tôi ném cho một đám tội phạm...

- A, tôi không thấy chuyện này ở bài viết của chị, vậy sau đó chị đã làm thế nào?

Lý Mộ Mai nghe đến đó cũng khẩn trương lên.

Tiêu Lôi ánh mắt bỗng nhiên có chút si mê đứng lên, lẩm bẩm nói:

- Lúc ấy hắn tựa như một hoàng tử bạch mã từ trên trời rơi xuống, đánh ngất xỉu toàn bộ mấy tên bắt cóc. Bộ dáng hắn bay lên thật sự rất anh tuấn, chân bay lên liền tung ra, tôi cả đời này đều không thể quên... Tôi cũng chưa từng gặp qua người nào có võ công cao như vậy, tôi nghĩ giống như những cảnh quay trên ti vi mới có thôi, nhưng ngày đó tôi thực sự đã gặp, thậm chí còn xuất hiện bên người tôi.

Nghe Tiêu Lôi tự thuật, ngay cả Tô Tĩnh Văn và Lý Mộ Mai cũng cảm thấy một loại khẩn trương hướng tới, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại cảm thấy người kia chính là Diệp Mặc mà nàng ngày đêm nhớ nhung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 85

Cùng Ngủ Trên Giường Là Được Rồi

Tiêu Lôi, cậu xinh đẹp như vậy, hắn không muốn làm quen cô chút nào sao?

Lý Mộ Mai lập tức cảm thấy tò mò.

Tiêu Lôi lắc đầu, có chút chua xót nói:

- Nói thật, trong một khắc này, tôi thật sự động tâm đối với hắn. Nhất định là tiếng sét ái tình. Đáng tiếc tôi không phải cô bé lọ lem của hắn. Hắn căn bản không cho tôi bất kỳ cơ hội nào. Thậm chí ngay cả số điện thoại hắn cũng không cho...

Tô Tĩnh Văn 'xì' một tiếng bật cười.

- Tiêu đại phóng viên, muốn dáng người có dáng người. Muốn khuôn mặt có khuôn mặt. Nhìn bộ ngực khí thế như vậy, tôi còn sợ hãi. Lẽ nào cậu còn sợ không tìm thấy hoàng tử nào thích cậu hay sao?

Dù thấy Tô Tĩnh Văn nói đùa như vậy, kỳ lạ là Tiêu Lôi không cười, mà lại lắc đầu nói:

- Các cậu không hiểu tâm tình của mình lúc ấy. Khi mình cảm thấy bất lực nhất, hắn từ trên trời rơi xuống tới cứu mình. Không phải mình đã xem quá nhiều chuyện cổ tích. Đây là sự thật. Có lẽ các cậu chưa từng trải qua, không thể hiểu được tâm tình của mình. Hết lần này tới lần khác, hắn lại đẹp trai như vậy. Có lẽ không gọi là đẹp trai, nhưng gọi là gì, mình lại không thể nói rõ được...

Không ngờ cảm xúc của Tiêu Lôi lại xuống thấp.

- Tiêu Lôi, cô có thể tả cho bọn mình biết, hắn có hình dáng như thế nào không?

Bỗng nhiên Ninh Khinh Tuyết có chút run rẩy hỏi. Mỗi người đều đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không ngờ cũng không ai chú ý tới giọng điệu của Ninh Khinh Tuyết.

- Thoạt nhìn hắn chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một áo sơ mi màu lam nhạt. Làn da khỏe khoắn, bộ dạng có chút điềm đạm nho nhã. Con mắt hắn rất dịu dàng, thoạt nhìn rất thoải mái... Hắn cao chưa tới 1m8, không được tính là vô cùng đẹp trai, nhưng đường nét trên mặt rõ ràng, thật sự rất dễ nhìn. Hơn nữa khi hắn cười rộ lên cũng rất tự tin. Dường như trời sập xuống hắn cũng không để ý. Ừ, mũi rất thẳng, răng rất trắng... Đúng rồi, mình có hình của hắn...

Nói một hồi lâu Tiêu Lôi mới nhớ ra. Cô lấy ảnh chụp ra không phải sẽ càng thêm trực quan sao?

- Cô nhanh lấy ra đây đi...

Lý Mộ Mai lập tức nói. Tiêu Lôi tả một hồi lâu, mấy người vẫn không có bất kỳ ấn tượng trực quan nào. Nếu muốn nói, trực quan duy nhất của bọn họ, chính là hắn cao.

Tiêu Lôi từ trong túi xách ra một cái gương nhỏ. Cô có chút tự giễu, cười nói:

- Ảnh ở trong này. Lần trước mình lén chụp được. Hiện tại mình đã yêu đơn phương rồi.

Tuy nhiên cho dù cô không nói ra, qua giọng điệu của Tiêu Lôi, lại thêm chiếc gương nhỏ này, bọn họ có thể thấy được cô quả thực có ý như vậy. Bằng không sao chiếc gương này biến thành tinh xảo như vậy.

Ninh Khinh Tuyết run rẩy cầm chiếc gương lên xem qua một cái, tay liền run lên. Chiếc gương bị thả xuống. May mắn Tô Tĩnh Văn ở bên cạnh đã tiếp được.

Thấy Ninh Khinh Tuyết liên tục phạm sai lầm này tới hai lần. Lý Mộ Mai có chút lo lắng hỏi:

- Khinh Tuyết, chị thật sự không sao chứ? Nếu không chúng ta về sớm một chút.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu, vẫn không nói gì. Nhưng lúc đó, Tô Tĩnh Văn đã kinh ngạc kêu thành tiếng:

- Đúng là Diệp Mặc...

- Hắn vốn tên là Diệp Mặc...

Tiêu Lôi nói một nửa bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Cô kinh ngạc nhìn Tô Tĩnh Văn. Cái gì gọi là đúng là Diệp Mặc?

Lý Mộ Mai cầm gương, cũng kinh ngạc nói:

- Khinh Tuyết. Đúng là hắn. Vì sao hắn lại chạy đến Lưu Xà chứ?

Dường như Tiêu Lôi cảm giác có chút không thích hợp. Cô xoay sang nhìn Tô Tĩnh Văn hỏi.

Tô Tĩnh Văn cười khổ nói:

- Kỳ thật, hiện tại hắn chính là chồng Khinh Tuyết. Chỉ có điều không biết vì sao hắn lại chạy đến Lưu Xà thôi.

- Chồng của Khinh Tuyết?

Tiêu Lôi lặp lại một lần nữa, trong lòng cũng có một cảm giác khó nói nên lời, khiến mặt cô có chút nóng lên. Tuy nhiên, ngay lập tức cô nói:

- Không phải nói Khinh Tuyết đã hủy bỏ hôn ước với hắn rồi sao?

Tô Tĩnh Văn thoáng nhìn về phía Tiêu Lôi nói:

- Tiểu Lôi, cũng khó trách cậu không biết. Tuy rằng đã hủy bỏ hôn ước, nhưng sau đó Khinh Tuyết lại kết hôn với Diệp Mặc. Chỉ có điều hôn lễ cử hành rất khiêm tốn mà thôi. Lúc đó, hẳn là cậu đang ở Tây Tạng. Mình đoán cậu vừa về đã phải đi Lưu Xà, cho nên có thể cậu chưa từng nghe nói về chuyện này. Hiện tại quan hệ giữa Khinh Tuyết và Diệp Mặc vẫn là vợ chồng, chưa ly hôn.

Sở dĩ Tô Tĩnh Văn nói những lời này, chính là muốn chỉ ra bây giờ Diệp Mặc vẫn là chồng của Ninh Khinh Tuyết, để Tiêu Lôi nói chuyện cũng chú ý một chút. Tuy nhiên cách nói chuyện của cô rất uyển chuyển. Nói lễ kết hôn của Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc được cử hành khiêm tốn, thực tế cũng giống như không cử hành, chỉ là nhận giấy đăng ký kết hôn mà thôi.

- A...

Ánh mắt Tiêu Lôi có chút phức tạp nhìn Ninh Khinh Tuyết. Không ngờ người mình thầm mến, còn cất giấu ảnh của người con trai đó kỹ như vậy, hiện tại lại là chồng của người con gái đang cùng ngồi uống cafe với mình.

- Cái kia, rất xin lỗi. Khinh Tuyết, mình thật sự không biết Diệp Mặc chính là chồng của bạn. Bởi vì mình nghe nói hắn là người, là người...

Tiêu Lôi cảm giác rất xấu hổ. Đồng thời trong lòng lại dâng lên một sự thất vọng và không cam lòng.

Cô không rõ vì sao Diệp Mặc mà cô quen biết lại chính là chồng của Ninh Khinh Tuyết. Nếu Diệp Mặc thật sự là phế vật bị Diệp gia đuổi ra, sao hắn có thể lợi hại như vậy, còn bình tĩnh như thế? Cho dù hắn là Diệp Mặc phế vật kia, vậy sao một cô gái như Ninh Khinh Tuyết lại có thể kết hôn với hắn?

...

Vân Băng làm cả một bàn đầy đồ ăn. Đã vài ngày nay, Diệp Mặc cũng không ăn được bữa nào ngon. Cô sợ ảnh hưởng đến thân thể của hắn, cho nên hôm nay cô đã cố ý ra ngoài mua không ít đồ ăn về.

Nhiều người, khi làm nội trợ trong nhà lại cảm giác mình có nhiều sức sống hơn. Bỗng nhiên Vân Băng cảm giác mình cũng vui vẻ hơn không ít. Nếu không phải lo lắng chuyện Diệp Mặc phạm tội, nói không chừng cô sẽ càng thêm vui vẻ. Giờ phút này, cô cảm giác mình không phải là vô tình băng. Cô cũng không muốn làm vô tình băng. Có lẽ sở dĩ như vậy, cho tới bây giờ trong suốt mấy năm cũng không ai có thể khiến cô thực sự vui vẻ.

Kỳ thật, Diệp Mặc cũng chưa hề làm gì, nhưng trên người hắn đã có một loại cảm giác khiến cô có thể dựa vào. Có lẽ bởi vì trong nhà không có một người đàn ông nào. Tuy rằng cô biết suy nghĩ này của mình thực sự là sai lầm, nhưng cô lại không cách nào ngăn cản được suy nghĩ trong tiềm thức của mình. Thậm chí cô không chỉ một lần suy nghĩ, nếu Diệp Mặc không phạm tội thì tốt rồi.

Hắn là một kẻ bị gia tộc bỏ rơi. Vị hôn thê cũng hủy bỏ hôn ước với hắn. Hơn nữa thân thể hắn cũng có những vấn đề khó có thể nói ra miệng. Tuy nhiên trong lòng Vân Băng vẫn thầm nghĩ, mình không ngại những thứ đó. Cô thích cảm giác khi ngủ ở bên cạnh Diệp Mặc, rất thư thái, cũng rất thoải mái. Nhưng cô cũng biết, suy nghĩ này của mình, chỉ có thể tưởng tượng mà thôi, căn bản không dám chân chính nói ra. Thậm chí cô cũng không dám quang minh chính đại nghĩ tới.

Cô là một người con gái không thuần khiết, hơn nữa còn lớn tuổi hơn Diệp Mặc nhiều như vậy. Huống hồ còn có rất nhiều ánh mắt thế tục khác nhìn cô. Ôi, Vân Băng thở dài, lại nghĩ bất kể thế nào, nếu Diệp Mặc không phạm tội là tốt rồi. Có lẽ chỉ có mình mới biết được ưu tú của hắn.

Ăn xong cơm chiều, Diệp Mặc lại muốn đi ngủ sớm một chút. Bởi vì, hắn biết buổi tối hắn còn cả một chặng đường phải đi. Hắn cần ngủ một giấc để có tinh thần thật tốt. Đối với việc Vân Băng mang toàn bộ đồ đạc của hắn trở lại, trong lòng hắn rất cảm kích. Hạt giống Ngân Tâm Thảo và Tử Tâm

Đằng đều là thứ khó có thể thấy được, cũng không phải muốn tìm là có thể tìm được. Cho nên hai thứ này rất quý giá đối với hắn.

- Buổi tối anh ngủ trên giường. Tôi ngủ ở sô pha.

Tuy rằng Vân Băng thích cảm giác được ngủ ở bên cạnh Diệp Mặc, nhưng cô cũng có chút sợ lúc mình tỉnh dậy lại thấy đang ôm Diệp Mặc ngủ. Buổi tối cô cũng không dám tiếp tục ngủ.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi là đàn ông, tôi ngủ ở sô pha. Cô ngủ trên giường.

- Không được, anh vẫn còn chưa khỏe, sao có thể ngủở sô pha.

Vân Băng lập tức phản đối lời đề nghị của Diệp Mặc.

- Như vậy đi, chúng ta cùng ngủ trên giường là được rồi. Tối hôm qua chẳng phải cũng như vậy sao?

Diệp Mặc lại căn bản không thèm để ý tới chuyện có ngủ cùng với Vân Băng hay không. Đối với Vân Băng, hắn chỉ có sự cảm kích, không có gì khác.

- Ừ...

Vân Băng bất ngờ tới mức còn chưa nói được cái gì đã đồng ý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 86

Rời Khỏi Ninh Hải

Khi Diệp Mặc tỉnh lại, trời cũng vừa rạng sáng. Đây là lúc thích hợp để hắn rời khỏi Ninh Hải.

Hắn nhìn Vân Băng một chút. Không biết từ lúc nào, cô lại rúc vào trong lòng hắn. Khóe miệng Vân Băng còn lộ ra một nụ cười. Gương mặt cũng có chút đỏ ửng. Không biết có phải cô đã nằm mơ thấy chuyện gì tốt hay không?

Tuy rằng trước kia trong ấn tượng của Diệp Mặc, Vân Băng là một cô gái lạnh như băng, còn không biết điều. Nhưng hiện tại, sau vài ngày Diệp Mặc ở cùng một chỗ với cô, cách nhìn của hắn đối với Vân Băng đã có chút thay đổi. Tuy rằng cô đã gần ba mươi tuổi, nhưng Diệp Mặc cảm giác cô không phải là người đanh đá chua ngoa.

Cô dùng gương mặt lạnh như băng chỉ để che dấu bản tính của mình. Kỳ thật, từ sâu trong nội tâm, cô vẫn giống như một thiếu nữ còn chưa xuất giá, cũng khát vọng được yêu thương và che chở. Từ việc mỗi lần ngủ cô đều rúc tới bên cạnh mình cũng có thể thấy được điều đó.

Tối hôm nay, Vân Băng không giống với ngày hôm qua. Cô không mặc quần áo ngủ, mà mặc một áo ngủ. Tuy nhiên cô ôm cánh tay Diệp Mặc, ép ngực cô vào người hắn đến mức có chút biến hình. Từ cổ áo lộ ra làn da tuyết trắng tới kinh người. Thậm chí điểm tròn như đậu đỏ kia, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Không ngờ cô không mang áo ngực.

Tuy rằng Diệp Mặc không phải là người từng trải, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu về những điều này. Hắn cảm giác miệng khô có chút lợi hại. Diệp Mặc rất khó có thể liên tưởng người con gái đang ngủ ở bên cạnh hắn với người cô giáo vô tình lạnh như băng. Một người rất hiểu ý người khác như thế. Một người lại vô tình lạnh như băng như thế.

Diệp Mặc khẽ thở dài. Có lẽ đây là biện pháp để cô bảo vệ mình. Hắn cẩn thận nhấc tay Vân Băng đặt sang một bên, lại đắp chăn cho cô. Xong xuôi, lúc này Diệp Mặc mới xuống giường.

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn lấy ra một mảnh giấy và bút, để lại cho cô vài lời ngắn gọn, sau đó hắn mới thay quần áo, xách túi của mình trên lưng, trực tiếp từ ban công nhảy ra ngoài. Tuy rằng Vân Băng ở trên tầng bốn, nhưng Diệp Mặc lại có thể nhảy xuống ban công tầng hai. Tiếp đó lại từ tầng hai nhảy xuống. Cuối cùng, hắn nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Tuy rằng Ninh Hải đã lập nhiều trạm kiểm soát san sát nhau, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng không có gì khó khăn. Hắn căn bản là không cần ngồi xe. Hắn triển khai Vân Ảnh Bộ cũng không chậm hơn đi xe, thậm chí còn năng động hơn.

Hai giờ sau, Diệp Mặc đã rời khỏi Ninh Hải đi được một đoạn xa. Lúc này đã là ba giờ sáng. Diệp Mặc cứ luôn suy nghĩ. Thân phận hắn cũng đã bị lộ. Hơn nữa hiện tại hắn cũng không có cách gì để làm được một cái chứng minh thư. Văn Đông đã giúp hắn có một chứng minh thư. Chỉ có điều tên trên chứng minh thư là Diệp Mặc. Cái này khẳng định không được. Ôi, sớm biết thế này đổi một tên khác là được rồi.

Diệp Mặc đứng ở đầu một ngã ba đường. Hắn muốn vẫy một chiếc xe, đi nhờ tới bất kỳ nơi nào cũng được. Trước hết, rời khỏi đây càng xa càng tốt. Nếu cứ tiếp tục dùng Vân Ảnh Bộ, hắn lại cảm thấy ăn không tiêu.

Tuy nhiên, trên đường cũng không có mấy xe qua lại. Thỉnh thoảng có mấy chiếc đi qua đều là xe vận tải lớn, chỉ có mấy chiếc xe riêng. Tuy rằng

Diệp Mặc vẫy một hồi lâu, nhưng không có chiếc xe nào dừng lại.

Một chiếc xe việt dã nhìn không rõ biển hiệu đang đi rất nhanh về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc lại vẫy tay cố thử thêm một lần nữa. Hắn quyết định, nếu chiếc xe này vẫn không dừng lại, hắn sẽ tìm một chiếc xe vận tải lớn lặng lẽ đi lên.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là chiếc xe này bất ngờ ngừng lại. Diệp Mặc đang chuẩn bị tiến lên cảm ơn một chút, chợt nghe thấy từ trong xe có giọng một cô gái nói:

- Học Dân, khuya khoắt thế này, người ta lại lai lịch không rõ ràng, anh còn muốn dừng xe làm gì? Hơn nữa chúng ta cũng đang bị truy sát. Nếu hắn cũng là người của Hoàng Kỵ thì làm sao bây giờ?

- Đồng Đồng, người ở bên ngoài, có ai không có lúc gặp khó khăn. Chúng ta cũng nhờ người khác giúp mới có được chiếc xe này. Hơn nữa, từ lúc chúng ta lên xe đi đến đây mới nửa ngày. Hoàng Kỵ không có khả năng biết được. Người này sao có thể là người của gã. Hơn nữa, hắn chỉ có một mình. Chẳng lẽ em lại không tin tưởng vào người đàn ông của em như vậy sao?

Lần này người nói chuyện là một người đàn ông. Anh ta khoảng ba mươi tuổi. Anh ta nói tới đây thì thấy Diệp Mặc đã đi đến. Anh liền quay đầu kêu lên:

- Đi lên đi, bằng hữu. Tự mình mở cửa xe đi.

Người phụ nữ liếc mắt nhìn người đàn ông này một cái, thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Tuy rằng đôi nam nữ này chỉ nói với nhau vài câu, nhưng Diệp Mặc đã hiểu đại khái về tình hình của bọn họ. Hai người này cũng đắc tội với người khác rồi trốn chạy, cũng giống với hắn. Chỉ có điều người đàn ông này có chút hào phóng, là người rất nhiệt tình. Trong lúc bản thân mình còn đang

gặp khó khăn, còn chủ động muốn giúp giúp người khác. Diệp Mặc lập tức cảm thấy có thiện cảm với người đàn ông này.

- Tôi tên là Vũ Học Dân. Người này chính là bạn gái tôi Úc Diệu Đồng. Không biết cậu muốn đi đâu?

Vũ Học Dân thấy Diệp Mặc lên xe lập tức tự giới thiệu nói.

Diệp Mặc cảm kích liền ôm quyền nói:

- Tôi tên là Diệp Mặc, không có chỗ nào đặc biệt để đi cả. Chỉ muốn lên xe đi một đoạn đường mà thôi.

Hắn cảm kích cách làm người của Vũ Học Dân, thật ra cũng không giấu diếm tên của mình.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc điềm đạm nho nhã, thật ra cũng thấy yên tâm. Hiện tại nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lại lập tức trở nên cảnh giác. Một người đón xe lại nói không biết đi đâu. Điều này nghe thế nào cũng có chút không thích hợp.

Vũ Học Dân nghe Diệp Mặc nói xong, cũng có chút kinh ngạc quan sát Diệp Mặc một chút. Nhìn thế nào, Diệp Mặc cũng không giống người có thể có uy hiếp đối với anh ta.

Diệp Mặc vừa thấy tình huống như vậy, cũng biết hai người này đang nghi ngờ mình. Hắn cũng không tính giấu diếm. Hơn nữa đối phương cũng trốn chạy, hắn đành phải cười khổ một chút nói:

- Bởi vì tôi đắc tội với người ta. Hơn nữa còn đắc tội với một nhân vật lớn, cho nên phải trốn đi trong đêm. Hiện tại chỉ muốn trốn càng xa càng tốt. Chỉ cần hai người đưa tôi đến một nơi xa nơi này, trước khi trời sáng cho tôi xuống, tôi đã vô cùng cảm kích rồi.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Vũ Học Dân đã bình thường trở lại. Thế giới này, quyền lực luôn nằm trong tay một bộ phận người ít ỏi. Những người đã

làm mất lòng một số ít nhân vật đó, ngoại trừ trốn thật xa ra, cũng không có biện pháp nào tốt hơn. Tuy rằng anh ta cũng đang lẩn trốn, nhưng trong lòng cũng bắt đầu thấy đồng cảm với Diệp Mặc. Anh ta gật đầu, không nói gì thêm nữa, chỉ là khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi đó.

Diệp Mặc ngồi ở ghế sau. Hắn có thể cảm giác được Vũ Học Dân là một người giỏi võ, nhưng thân thủ của anh ta so với hắn, chỉ có thể nói là bình thường, so với Phương Úy Thành thì giỏi hơn một chút, nhưng cũng có giới hạn. Chỉ có điều không biết Hoàng Kỵ mà anh ta từng nhắc tới là người thế nào, lại khiến anh ta dẫn theo bạn gái chạy trốn.

Người phụ nữ này thoạt nhìn quả thật có thể khiến đàn ông vui vẻ. Qua lớp quần áo bó sát người, không thể nghi ngờ những đường cong trên cơ thể cô đã lộ rõ. Trên người có mang các trang sức trang nhã, có vẻ thanh lệ mà không diêm dúa lòe loẹt. Lúc này cô đang ngồi ở ghế lái phụ phía trước, tuy nhiên ánh mắt vẫn chú ý nhìn Vũ Học Dân. Có thể thấy Vũ Học Dân ở lòng của cô có vị trí rất quan trọng.

Bộ dạng Vũ Học Dân lại rất khôi ngô, hơn nữa mày rậm mắt lớn, bên trong có một loại khí chất quân nhân. Diệp Mặc có thể khẳng định anh ta tuyệt đối đã từng đi lính. Bởi vì Diệp Mặc cảm nhận khí tức ở trên người anh ta cũng gần giống với Quách Khởi. Tuy nhiên trên người anh ta còn có một loại sát khí dũng mãnh. Đây là thứ mà Quách Khởi lại không có. Điều này chứng tỏ sau khi anh xuất ngũ, đã làm công tác không phải bình thường.

- Anh Diệp đã làm mất lòng ai vậy?

Dường như Vũ Học Dân cảm giác không khí trong xe có chút nặng nề, chủ động hỏi.

- Là một cán bộ quan chức không nhỏ. Tôi đắc tội với người này, chỉ có thể trốn chạy. Lần này cũng may gặp được anh Vũ.

Tuy rằng Diệp Mặc Vũ có thiện cảm với Học Dân, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới quen biết, không cần phải... thật lòng kể hết với anh ta.

- Ôi... Cái thói đời này...

Vũ Học Dân than thở một câu, lại không tiếp tục nói hết. Một lát sau anh ta mới lên tiếng:

- Tôi đến Võng Giang. Tôi sẽ đưa anh xuống Võng Giang. Anh xem thử thế nào. Võng Giang ở gần bờ biển, cũng rất gần Hongkong. Cho dù là anh muốn nhập cư trái phép đến địa phương khác hay tới Hongkong cũng có biện pháp.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được rồi, vậy đến Võng Giang, cảm ơn anh Vũ.

Vũ Học Dân cười nói:

- Đi ra bên ngoài khó tránh khỏi có lúc gặp khó khăn. Tôi cũng chỉ có thể giúp anh như vậy. Những việc còn lại phải dựa vào bản thân anh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 87

Bị Lần Theo Dấu Vết

Reng reng...

Tiếng chuông của điện thoại di động vang lên. Là điện thoại của Úc Diệu Đồng. Cô cầm điện thoại lên nghe. Nhưng cô Alô vài tiếng cũng không có người nào lên tiếng.

Đang lúc cô cảm thấy nghi hoặc, Vũ Học Dân bỗng nhiên biến sắc, lập tức nói.

- Mau tắt điện thoại di động, càng nhanh càng tốt...

Úc Diệu Đồng khó hiểu tắt di động, nhìn Vũ Học Dân nói:

- Chuyện gì nữa vậy? Học Dân.

- Hẳn là chúng ta đã bị người khác định vị. Nhiều nhất chỉ khoảng hai phút người khác có thể biết xác định được vị trí của chúng ta.

Sắc mặt Vũ Học Dân có chút khó coi.

- Hả, vậy làm sao bây giờ? Nhưng đây là số điện thoại đi động em mới đổi. Không có ai biết mà. Làm sao bọn họ biết được?

Úc Diệu Đồng kinh sợ. Vẻ mặt trở nên trắng bệch không còn chút máu. Diệp Mặc chỉ nhìn vẻ khẩn trương của Úc Diệu Đồng cũng biết người bọn họ đắc tội rất lợi hại. Bằng không cô sẽ không sợ tới như vậy.

- Có phải khi em thay đổi số điện thoại đã từng gọi điện thoại cho Đại San không? Anh đoán hẳn là cô ấy đã tiết lộ ra ngoài.

Tuy rằng sắc mặt Vũ Học Dân khó coi, nhưng đã bình tĩnh trở lại.

- Sao có thể như vậy được. Đại San và em quả thực thân nhau như chị em ruột. Sao cô ấy có thể làm như vậy?

Vẻ mặt Úc Diệu Đồng có phần không tin.

- Thế giới này có gì là không thể chứ. Tuy rằng, Đại San và em rất thân, nhưng giữa cái chết và lợi ích trước mặt có mấy người có thể chống đỡ nổi? Hiện tại không phải lúc nghĩ tới những chuyện này. Hiện tại chúng ta cần suy nghĩ chính là nên làm gì bây giờ?

Vũ Học Dân hoàn toàn bình tĩnh.

Diệp Mặc thấy Vũ Học Dân lấy lên được, cũng thả xuống được, ngược lại trong lòng có chút tán thưởng. Chuyện đã xảy ra thì phải đối mặt, mà không phải đi oán giận.

- Anh Diệp, thật sự xin lỗi. Anh nên xuống ở đây. Thực không dám đấu diếm. Kỳ thật chúng tôi cũng đi lánh nạn. Chỉ có điều người tôi đã đắc tội còn lợi hại hơn nhiều so với người anh đắc tội. Hiện tại chúng tôi đã bị bọn họ xác định được vị trí. Tôi đoán không bao lâu nữa, bọn họ sẽ tìm được chúng tôi. Anh tiếp tục ở trên xe, sẽ làm liên lụy đến anh.

Vẻ mặt Vũ Học Dân có phần áy náy. Tuy nhiên anh ta thoáng nhìn về phía Úc Diệu Đồng, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Úc Diệu Đồng cũng bình tĩnh trở lại. Cô đã thấy sự lo lắng trong mắt Vũ Học Dân. Cô lại mỉm cười nói:

- Học Dân, có cái gì phải lo lắng. Chẳng lẽ bọn họ còn có thể ngăn cản chúng ta chết chung một chỗ hay sao?

Vũ Học Dân cũng không vì lời nói của Úc Diệu Đồng mà trở nên thư giãn hơn. Ngược lại, anh ta trầm thấp nói:

- Rất xin lỗi Diệu Đồng. Anh là một người đàn ông, không ngờ không thể bảo vệ người con gái của mình...

Nói dứt lời, Vũ Học Dân đã ngừng xe lại. Diệp Mặc biết ý của anh ta, là muốn để hắn xuống xe.

Kỳ thật đối với Diệp Mặc mà nói, xuống xe ở đây là tốt nhất. Bản thân hắn đã có nhiều phiền toái. Không ngờ tùy tiện vẫy một chiếc xe, phiền toái của chủ xe còn nhiều hơn cả hắn. Nhưng nếu hắn xuống xe ở chỗ này, trong lòng lại cảm thấy bất an. Hắn không phải người vô tình.

Khi cần người khác trợ giúp, vẫy tay là được rồi. Hiện tại người khác có phiền toái, hắn vỗ mông bước đi. Bất kể nói thế nào, Diệp Mặc đều cảm thấy không thể chấp nhận được.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, lần lữa không xuống xe, Vũ Học Dân thúc giục nói:

- Anh Diệp, nhanh xuống xe đi. Thế lực mà tôi đắc tội quá lớn. Có lẽ không bao lâu nữa, bọn họ sẽ đuổi kịp. Thậm chí có thể đang chờ chúng tôi ở phía trước.

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Tuy rằng tôi không biết người anh Vũ đã đắc tội là ai, nhưng tôi thật sự rất muốn ở lại giúp anh. Dù sao lúc trước anh cũng từng giúp tôi. Nếu tôi không giúp anh, nói thế nào cũng không phải. Tôi nghĩ nhiều người, là thêm một phần lực lượng. Mong anh Vũ không nên ghét bỏ.

Vũ Học Dân liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, thở dài nói:

- Cuối cùng tôi đã hiểu được vì sao anh lại đắc tội với cán bộ địa phương. Với tính cách này của anh, nếu không đắc tội với người mới là chuyện lạ. Tuy nhiên tôi cũng rất thưởng thức tính cách này của anh. Đáng tiếc không thể cùng anh uống một chén. Anh Diệp, người tôi đắc tội bây giờ cũng không phải là người bình thường. Cũng tuyệt đối không phải loại cán

bộ nho nhỏ anh đã đắc tội có thể sánh bằng. Về phương diện này chắc anh không hiểu. Tôi cũng không giải thích với anh. Anh nên nhanh xuống xe đi.

Thấy Vũ Học Dân kiên trì nói như vậy, Diệp Mặc cũng không có cách nào, chỉ có thể nói:

- Nếu như vậy, anh Vũ, thành phố kế tiếp là chỗ nào?

- Thị trấn Yết Mưu, là một thị trấn nhỏ. Tuy rằng lái xe chỉ cần hai mươi phút, tuy nhiên đi bộ sẽ lâu hơn một chút.

Vũ Học Dân tưởng rằng Diệp Mặc muốn đi bộ đến thị trấn nhỏ phía trước để nghỉ ngơi, vì thế giới thiệu sơ qua một chút.

- Tốt lắm, anh Vũ có thể đưa tôi đến thị trấn nhỏ đó là được rồi. Tới thị trấn nhỏ tôi cũng có thể tìm được xe khác. Chút chuyện đó, hẳn là anh Vũ sẽ không từ chối chứ?

Diệp Mặc thản nhiên cười nói.

- Ôi... Hai mươi phút đã đủ bọn họ tìm được tôi. Nếu như vậy, tôi sẽ giúp anh một lần. Tôi đi đường nhỏ, nói không chừng thật sự có thể tránh được bọn họ cũng nên.

Nói xong Vũ Học Dân quay đầu xe. Chiếc xe nhanh chóng chuyển vào một đường nhỏ. Tuy rằng là đường nhỏ, nhưng Vũ Học Dân lại lái nhanh hơn.

Sau cuộc điện thoại của Úc Diệu Đồng hơn hai mươi phút, ở rất xa phía trước, đã có thể thấy ánh đèn đường của thị trấn nhỏ. Bỗng nhiên, những tiếng động bắt đầu gầm rú. Vũ Học Dân dừng lại xe, cũng không nói gì, sắc mặt càng thêm khó coi.

Diệp Mặc khẽ gật đầu. Thảo nào Vũ Học Dân sợ hãi như vậy. Anh ta quả thật có lý do để sợ. Khả năng của những người này mạnh không phải tầm thường. Không ngờ ngay cả máy bay trực thăng đều có thể điều tới.

Tiếng động lớn kia, chính là tiếng gầm rú của máy bay trực thăng.

- Rất xin lỗi anh Diệp. Đã liên lụy đến anh rồi. Hiện tại có muốn chạy cũng chạy không được nữa. Bọn họ đã phát hiện ra chúng ta. Hiện tại, nếu anh muốn đi một mình, cũng đi không được.

Vũ Học Dân nói xong cũng không để ý tới Diệp Mặc, mà nắm lấy tay Úc Diệu Đồng, không hề che dấu vẻ lo lắng và đau đớn trong mắt.

- Học Dân, không có vấn đề gì. Chỉ cần chúng ta có thể ở cùng với nhau là được rồi. Gã có thể ngăn cản chúng ta sống cùng một chỗ. Chẳng lẽ còn có thể ngăn cản chúng ta chết cùng một chỗ sao?

Lúc này, không ngờ Úc Diệu Đồng lại không hề có chút khẩn trương nào.

- Trước khi anh chết, cũng muốn liều mạng với bọn họ.

Bỗng nhiên, Vũ Học Dân nói với vẻ tàn nhẫn. Đồng thời, anh ta từ chỗ ngồi lấy ra một khẩu súng. Sau đó, anh ta lấy ra một con dao găm đưa cho Diệp Mặc:

- Cái này anh cầm để phòng thân đi. Ôi.

Diệp Mặc mỉm cười xua tay nói:

- Không cần, tôi có đồ phòng thân cho mình rồi.

Vũ Học Dân vốn chỉ có chút áy náy vì đã lôi kéo Diệp Mặc vào phiền phức này. Lúc này anh ta lại thấy có vài phần kính trọng Diệp Mặc. Người ta đã điều động cả máy bay trực thăng tới, Diệp Mặc không thể không biết đối thủ của anh ta mạnh tới mức nào. Nhưng đến bây giờ, hắn vẫn tỉnh táo, chứng tỏ hắn cũng không phải là một người đơn giản.

Nghĩ đến đây Vũ Học Dân lại nói:

- Anh Diệp, anh biết Thiết Giang không?

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn thật sự chưa từng nghe nói về Thiết Giang.

Vũ Học Dân lại tiếp tục nói:

- Anh chưa từng nghe nói về Thiết Giang cũng không phải là lạ. Bởi vì anh không phải người trong giới. Thiết Giang là bang phái duy nhất trong nội địa không chịu sự khống chế của Nam Thanh. Tuy rằng bọn họ không lớn bằng Nam Thanh, nhưng Thiết Giang lại có thể thoát khỏi sự kiểm soát của Nam Thanh. Có thể nói quả thật là bang phái đứng đầu nội địa. Thế lực Nam Thanh đã không còn ở nội địa, bọn họ đã chuyển ra nước ngoài. - Tuy rằng Hoàng Kỵ là nhân vật số ba, nhưng hiện tại Thiết bang chủ đã rất ít hỏi tới những chuyện khác. Phần lớn mọi chuyện đều do Hoàng Kỵ quản lý. Cho nên trên quyền lực thực tế của gã lại rất lớn.

Tuy rằng Vũ Học Dân không nói thêm gì nữa, nhưng Diệp Mặc đã hiểu được, đắc tội Hoàng Kỵ, trên cơ bản chẳng khác gì đắc tội với lão đại với thực lực mạnh mẽ. Khó trách anh ta cũng không có ý chí chiến đấu. Trong tình huống này, anh ta nhiều nhất chỉ là liều mạng kéo theo mấy kẻ chôn cùng mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 88

Có Lẽ Là Đến Tặng Máy Bay

Kỳ thật tôi cũng là người của "Thiết Giang", Thiết Sơn đại ca đối với tôi rất tốt, cũng rất kỳ vọng vào tôi, bởi vì anh ấy muốn bồi dưỡng tôi thành người thay thế Hoàng Kỵ, lại thêm Diệu Đồng người mà Hoàng Kỵ nhìn trúng lại theo tôi, cho nên bất kể lúc nào cũng muốn giết tôi, nếu như tôi thực sự bị Hoàng Kỳ giết chết, Thiết đại ca chắc chắn sẽ không trách Hoàng Kỵ, lăn lộn trong bang phái, thì phải hiểu như thế.

- Bây giờ nhớ lại, tôi thậm chí còn nghi ngờ lúc đó Thiết đại ca say rượu cố ý nói ra là muốn bồi dưỡng tôi, nói không chừng anh ấy đang muốn kiểm tra tôi xem có thể sống sót dưới tay Hoàng Kỵ không, nếu như tôi chết, thì là do tôi không đủ tư cách, cho dù là như thế, thì tôi cũng không trách anh ấy, nếu đã chọn con đường này, thì tôi cũng nên chuẩn bị tâm lý làm bia đỡ đạn.

Vũ Học Dân giống như muốn làm cho Diệu Đồng bớt lo lắng, lại giống như giải thích với Diệp Mặc, cho nên mới cố ý nói ra, nhưng ánh mắt gã nhìn chằm chằm chiếc trực thăng vừa hạ ở bãi đất trống gần đấy.

Diệp Mặc thầm than, hắn thực sự không hiểu vì sao Vũ Học Dân lại nghĩ như thế, lại tình nguyện làm quân cờ để người khác lợi dụng, nếu như là hắn, hắn tuyệt đối không cam chịu làm quân cờ của cái tên Thiết Sơn, cho dù là mình thắng sẽ có được vị trí của Hoàng Kỵ cũng không được, xem ra gã họ Thiết này được gọi là "Thiết Tác Hoành Giang" cũng không sai. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, tính cách của Vũ Học Dân không hợp lăn lộn trong hắc đạo.

-Anh Diệp, tôi nhờ anh một việc, chút nữa tôi đánh lạc hướng bọn họ, không để cho cái trực thăng này bay lên, anh đưa Diệu Đồng chạy đi, tôi

không muốn Diệu Đồng rơi vào tay tên súc sinh Hoàng Kỵ.

Vũ Học Dân đột nhiên khẩn cầu Diệp Mặc.

Nghe thấy Vũ Học Dân nói thế, Úc Diệu Đồng đột nhiên nắm lấy tay gã, -Không, Học Dân, cho dù có chết, lần này em quyết không rời xa anh.

Diệp Mặc cũng lắc lắc đầu nói:

-Anh Học Dân, chắc không được rồi, anh xem...

Ánh trăng rất sáng, có thể thấy rõ ràng có năm người từ trực thăng đi xuống, thậm chí còn thấy một người cầm súng tự động, bốn người còn lại cầm súng trường, không những thế, bọn họ còn đeo mũ chống đạn, nhìn thấy cảnh này, nhãn thần của Vũ Học Dân tối lại, gã biết hôm nay cho dù làm gì cũng không thể trốn thoát được.

Diệp Mặc cũng không quá coi trọng mấy khẩu súng trong tay mấy gã, chỉ có 5 người, hắn cũng không thèm để trong mắt, hắn để ý chính là chiếc trực thăng, trong lòng đang nghĩ nếu như có trực thăng, thì không biết hắn có thể đi rất xa được không.

Quay đầu lại nhìn Vũ Học Dân sắc mặt đang biến đổi nói:

-Anh Vũ không cần phải vội, đợi bọn chúng đến rồi tính, có thể bọn chúng đến tặng máy bay.

Tuy rằng không hiểu vì sao bây giờ Diệp Mặc còn đùa được, nhưng Học Dân cũng gật gật đầu, trong khẩu súng của gã còn bốn viên đạn, hai viên dùng để tự sát, thì còn lại hai viên, hai viên này cũng không có tác dụng gì lắm.

Trong lúc nói chuyện, năm người rất nhanh đã xông đến phía ba người Diệp Mặc, bao vây chiếc xe lại.

Diệp Mặc từ từ mở cửa xe, bước xuống xe, nhưng thần thức của hắn lại

giám sát mấy người, một khi có kẻ nào muốn bóp cò, hắn lập tức giết luôn, bây giờ còn chưa giết bọn chúng, là do hắn không biết lái máy bay, ít nhất cũng phải giữ lại phi công mới được.

Thấy Diệp Mặc xuống xe, Học Dân thở dài, kéo Diệu Đồng xuống xe.

-Anh Bạch Sa, có thêm một người, xử lý thế nào?

Có thể thấy rằng bọn chúng không ngờ rằng lại có mặt một người nữa ở đây.

-Đưa hai người Vũ - Úc đi, còn lại thì xử lý nốt.

Diệp Mặc lúc này mới lên tiếng:

-Trước tiên đừng nói chuyện giết người, trong các người ai là phi công Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, gã cầm đầu tên là Bạch Sa một lần nữa lại ngăn cản cái gã định bóp còi, -Chính là tao, mày muốn hỏi phi công làm gì?

-Ồ, tao muốn cứu gã một mạng.

Nói xong Diệp Mặc vung tay lên, mấy đạo âm thanh nhỏ vang lên, 4 chiếc đinh sắt không chút sai sót bắn trúng cổ họng của bốn gã ngoài Bạch Sa, mấy gã này, đối với hắn một chút uy hiếp cũng không có, cho dù cầm súng cũng không có vấn đề gì.

Ách... Ách... Mấy tiếng vang lên, bốn gã cầm súng muốn dùng tay che cổ họng mình, nhưng lại phái hiện không còn chút sức lực nào nâng tay lên, trong nháy mắt toàn bộ ngã xuống.

Bạch Sa sợ hãi nhìn cảnh tượng trước mặt, còn chưa kịp tỉnh táo lại, thì khẩu AK trong tay đã bị gã thanh niên hỏi chuyện vừa rồi cầm trong tay.

- Anh...

Vũ Học Dân bây giờ mới phản ứng, ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, gã không ngờ một người chặn xe hắn trên đường, không ngờ lại là một người khủng

bố như vậy.

Mắt Vũ Học Dân sáng lên, Diệp Mặc là cao thủ, lại còn là một cao thủ tuyệt đối.

-Mày là ai, lại còn dám nhúng tay vào việc của "Thiết Giang" bọn tao...

Nói đến đây, gã hình như cũng nhớ ra người thanh niên trước mặt, không chỉ nhúng tay vào việc của "Thiết Giang", mà lại còn giết người của Thiết Giang.

Úc Diệu Đồng cũng nhận ra sự lợi hại của Diệp Mặc, trong lòng so với Học Dân cũng không khá hơn bao nhiêu.

Diệp Mặc quay đầu lại nói với Vũ Học Dân:

-Anh Vũ, hai người vào trực thăng trước đi, việc ở đây tôi xử lý một chút.

Vũ Học Dân cũng biết lúc này không phải là lúc hỏi, nhanh chóng kéo Diệu Đồng đi về phía trực thăng, nỗi khiếp sợ trong lòng vẫn còn chưa hạ xuống.

Thấy hai người Vũ Học Dân đi về phía trực thăng, Diệp Mặc nhìn Bạch Sa nói:

-Ném mấy người này vào xe, đốt bình xăng xe, tao đếm đến mười, nếu mày còn làm chưa xong, mày cũng lên xe nốt đi.

Lời nói lần này của Diệp Mặc Bạch Sa phản ứng rất nhanh, gã đã hoàn toàn minh bạch người mà mình đang đối diện là loại người gì, là một kẻ giết người giống như bọn họ, hơn nữa so với bọn hắn còn hung ác hơn, cái loại đốt xe này, gã cũng không phải làm lần đầu, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất ném bốn thi thể lên xe, sau đó xé một tấm vải dẫn dầu ra, sau đó châm lửa lên xe.

-Nhặt khẩu súng trên đất lên, lên máy bay.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Nghe thấy bảo mình nhặt súng, trong lòng Bạch Sa lập tức vui mừng, tên này lại bảo gã nhặt súng lên.

-Mày có tin rằng trước khi mày kịp bóp cò súng, tao có thể giết mày 100 lần.

Diệp Mặc giống như biết được hắn đang nghĩ gì, lời nói ra làm cho Bạch Sa lạnh người, gã nhặt khẩu súng lên, không ngờ trò gì cũng dám làm.

Diệp Mặc và Bạch Sa lúc bước đến trực thăng, thì từ chiếc xe Jeep truyền đến tiếng nổ, ở đây cách thị trấn trước mặt cũng xa, tuy rằng tiếng nổ rất to, những cũng chưa có ai đến.

Trong máy bay trực thăng Học Dân và Diệu Đồng đã ngồi yên ổn, chẳng qua Vũ Học Dân lại ngồi ở ghế lái, ánh mắt hai người nhìn Diệp Mặc có chút bất đồng.

Diệp Mặc ngẩn ra một chút;

-Anh Vũ anh biết lái máy bay.

Vũ Học Dân gật gật đầu nói:

-Đúng vậy, để cho gã lái tôi không yên tâm, khi trước tôi ở trong bộ đội có học qua.

-Nếu như vậy, thì mày thành ra thừa rồi.

Diệp Mặc nhìn Bạch sa nói.

Bạch Sa vừa thấy như thế, làm sao còn không biết Diệp Mặc đang muốn giết gã, vội vàng nói:

-Đừng giết tôi, tôi có thể giúp anh.

-Ồ, vậy mày lên đây trước rồi nói.

Nói xong quay đầu lại nói với Vũ Học Dân:

-Anh Vũ, Anh lái đi.

-Được, bây giờ đi đâu?

Vũ Học Dân thấy Diệp Mặc đã lên máy bay, trực tiếp lái máy bay lên không.

Diệp Mặc ngẫm nghĩ một chút nói:

-Anh nói nếu như Hoàng Kỵ chết đi, thì anh không cần chạy trốn nữa?

-Hoàng Kỵ chết rồi, tất nhiên tôi không cần trốn nữa, người muốn giết tôi là Hoàng Kỵ, chứ không phải...

Đột nhiên Vũ Học Dân dừng lại không nói nữa, nhìn nhìn Diệp Mặc nói:

-Anh Diệp, ý của anh không phải là, không phải là muốn...

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Ai bảo chúng ta có duyên chứ, tôi sẽ giúp anh giết Hoàng Kỵ, hơn nữa tôi còn có việc nhờ anh giúp.

Diệp Mặc nói không sai, sở dĩ hắn giúp Học Dân giết chết Hoàng Kỵ, một là cảm thấy Vũ Học Dân cũng không tệ, có thể kết giao, còn có một lí do nữa là, nếu như Vũ Học Dân nắm được đại quyền của Thiết Giang, thì đối với việc trốn chạy của hắn chỉ có điều tốt, không có gì hại cả.

-Tiền bối, nếu người muốn giết Hoàng Kỵ tôi có thể giúp.

Bạch Sa đột nhiên mở miệng nói.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Bạch Sa, gã này phản ứng cũng không chậm, hắn giữ gã đến bây giờ chưa giết, là muốn thông qua gã này để giết Hoàng Kỵ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 89

Đoạt Quyền

Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Diệp Mặc, Bạch Sa vội nói:

- Hoàng Kỵ hiện tại đang chờ kết quả, đợi lát nữa tôi chỉ cần báo cáo là đã bắt được người, sau đó đưa các vị trở về là được.

Cái Diệp Mặc muốn chính là những lời này, quay đầu lại nói với Vũ Học Dân:

-Anh Vũ, giao trực thăng cho hắn, tôi coi chừng hắn, tin rằng hắn cũng không dám giở trò gì.

Nói xong Diệp Mạc lại nói với Bạch Sa:

-Mày trực tiếp lái máy bay trở về, bây giờ lập tức gọi điện cho Hoàng Kỵ, bảo với gã mọi việc bình thường.

Bạch Sa không dám làm sai lời nào của Diệp Mặc, người khác có lẽ chỉ là uy hiếp, nhưng thân thủ cũng như sự tàn nhẫn của Diệp Mặc gã đã tận mắt nhìn thấy, gần như không cần động đậy đã giết chết bốn gã vũ trang đầy đủ, hơn nữa mặt không đổi sắc, người này quá hung ác, gã sợ Diệp Mặc nổi giận, vội vàng nói:

-Bởi vì Hoàng Kỵ nói qua, bắt được người thì tôi cứ trực tiếp đưa đến thành phố Kinh -Thành phố Kinh?

Vũ Học Dân cũng biết, máy bay này tuyệt đối không phải từ thành phố Kinh đến, thành phố Kinh cách đây gần 2000km, cái máy bay này làm sao bay đến được.

Dường như nhìn ra được sự nghi ngờ của Vũ Học Dân, Bạch Sa vội vàng giải thích:

-Tôi là từ Nghi Bình đến, ban đầu định đến chặn anh Vũ, bởi vì nhất thời nhận được vị trí của các vị, cho nên đến đây, chiếc trực thăng này cũng là cải trang, bình xăng có thể chạy được khoảng hai giờ 50 phút, hơn nữa tốc độ nhanh hơn so với các loại máy bay khác, bây giờ đã bay hơn 20 phút rồi, còn có thể bay được khoảng 2 tiếng 30 phút nữa, có thể bơm xăng ở Vọng Xuyên, sau đó có thể trực tiếp bay đến thành phố Kinh Nói tới đây dừng lại một chút lại tiếp tục nói:

-Anh Vũ chắc cũng biết Thiết Giang ở Vọng Xuyên cũng có một phân trạm xăng, do cái trực thăng này đã cải trang, có rất nhiều chỗ tương đối tiên tiến, cho nên xăng ở một số trạm xăng không thể dùng được, tuy rằng có thể miễng cưỡng dùng, nhưng chỉ sợ trên đường xảy ra trục trặc.

Vũ Học Dân gật gật đầu nói:

-Cứ như vậy đi, bây giờ cứ bay về hướng thành phố Kinh đi.

Trạm xăng nội bộ của Thiết Giang gã cũng biết.

Diệp Mặc nghiên cứu bản đồ cũng thấy qua thành phố Kinh, ở đây là ở gần Nga, cách Bắc Triều Tiên không xa, cũng là vùng biên giới, nhưng dù sao cũng phải cần mấy tiếng mới đến thành phố Kinh, Diệp Mặc nhìn nhìn chiếc xe Jeep đang cháy ở phía dưới, cho dù biết được tình hình trong xe, thì cũng đã là mấy tiếng sau rồi, lúc đó đã làm xong việc rồi.

Quả nhiên như lời Bạch Sa, hai tiếng sau, trực thăng bơm xăng ở Vọng Xuyên, có lẽ nhận được tin tức, cũng không có ai nghi ngờ, lúc rời Vọng Xuyên, trời còn chưa sáng.

7 giờ sáng, trực thăng đỗ ở một trang viên tư nhân rất lớn, tốc độ của trực thăng này quả thật rất nhanh, tốc độ có thể đạt được 430-500km/h.

Ngày trước Diệp Mặc đi theo Văn Đông ở Đàn Đô nhìn thấy trang viện

kia đã khá lớn rồi, nhưng so với cái này, thì vẫn còn kém xa.

Nghĩ đến Văn Đông, Diệp Mặc nhớ đến mô hình và tài liệu mà Văn Đông giao cho mình, đến bây giờ vẫn còn trong túi của hắn, không biết là để làm gì, Diệp Mặc cũng không có hứng thú xem.

Vũ Học Dân thấy Diệp Mặc nhìn lại, dường như biết Diệp Mặc đang nghĩ gì, lắc lắc đầu nói:

-Người ở đây phần lớn là của Hoàng Kỵ, người của tôi gã sẽ không sắp xếp ở đây, nhưng cũng có một bộ phận chỉ trung thành với Thiết Giang, không phải tâm phúc của Hoàng Kỵ.

-Hoàng Kỵ ra rồi.

Vũ Học Dân đột nhiên nhìn nhìn một người đàn ông từ trong biệt thự đi ra.

Diệp Mặc nhìn nhìn người mà Vũ Học Dân nói, hơn 50 tuổi, mắt tam giác, nhưng rất béo, tóc phía trước rụng hết, mặc chiếc áo da, sau lưng còn hai gã vệ sĩ.

-Cậu dẫn tôi đi xuống.

Diệp Mặc lạnh lùng nói với Bạch Sa, hắn đang suy nghĩ, chút nữa vào gặp Hoàng Kỵ, chắc chắn sẽ có người ngăn cản, hắn còn đang nghĩ có khi phải đại khai sát giới, không ngờ Hoàng Kỵ lại tự đi ra.

-Ha ha... Vũ Học Dân, không ngờ mày dám nhòm ngó vị trí của tao, lại còn cướp người phụ nữ mà tao nhìn trúng, hôm nay vì chờ mày, tao đã cả đêm không ngủ, một ngày mày còn chưa chết, tao còn cảm thấy bất an...

Một âm thanh khàn đặc vang lên, giọng điệu đầy tự tin và kiêu ngạo, đối với gã mà nói, có mấy đàn em tinh anh, lái trực thăng, cầm mấy khẩu Ak, lại có súng tự động, đi chặn một người còn dẫn theo phụ nữ như Vũ Học Dân, căn bản sẽ không xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Hoàng Kỵ nhìn thấy Bạch Sa và một kẻ không quen xuống trực thăng, sau lưng không còn ai xuống, lập tức cảnh giác dừng bước, nhìn Bạch Sa nói:

-Người sau lưng mày là ai? Đứng lại, không được cử động.

Lời Hoàng Kỵ vừa dứt, hai tên vệ sĩ phía sau đã tiến lên, định cản Bạch Sa và Diệp Mặc.

Đã tới rồi, Diệp Mặc cũng không khách khí nữa, mấy chiếc thiết đinh trong tay cực nhanh bay ra, ấn đường mấy gã vệ sĩ lập tức có vết máu, ngã xuống đất bỏ mạng, Bạch Sa phát run, gã từng thấy rất nhiều kiểu giết người, nhưng chưa từng thấy kiểu nào giống như của Diệp Mặc, đơn giản mà hiệu quả, cũng thật khủng bố quá đi.

Hoàng Kỵ phản ứng cũng không chậm, lập tức biết là không hay, định nhặt khẩu súng lên, nhưng Diệp Mặc không cho gã một cơ hội nào, đinh sắt trong tay đã bay ra.

Hoàng Kỵ đến lúc chết vẫn không tin, không ngờ gã lại chết dễ dàng như vậy, cho dù có người vác súng xông vào, thì gã cũng sẽ không chết dễ dàng như vậy, nhưng bây giờ, người khác chỉ cần vung tay lên là gã đã xong đời rồi, tuy rằng không cam tâm, nhưng ý thức của gã đã tiêu tan.

Lúc này hơn chục tên cầm đao lớn xông lên, Diệp Mặc đang định đại khai sát giới, Vũ Học Dân ở đằng sau đột nhiên quát lớn:

-Bây giờ ta phụ trách ở đây, chẳng lẽ các ngươi muốn tạo phản sao?

Toàn hiện trường nhất thời im lặng, rất nhiều người không biết có nên động thủ không, nhưng có mấy gã cầm súng chưa kịp bóp cò đã bị Diệp Mặc giết chết.

Vũ Học Dân vẫn còn có chút uy tín, trừ mấy gã cực kỳ trung thành với Hoàng Kỵ, đại bộ phận vẫn là trung thành với Thiết Giang, còn Hoàng Kỵ chết đi thì ai lên thay, thì cũng không quá để ý, tranh đấu giữa Hoàng Kỵ và

Vũ Học Dân bọn họ cũng biết một ít, có lẽ bọn họ đã thấy quá nhiều những cuộc tranh đấu như vậy rồi.

Cùng ngày Vũ Học Dân giết Hoàng Kỵ, Thiết Sơn truyền tin đến, để Vũ Học Dân thay thế Hoàng Kỵ, hơn nữa người của Vũ Học Dân cũng quay về, làm cho địa vị của Vũ Học Dân hoàn toàn vững chắc.

…

Bên trong một tòa biệt thự xa hoa ở khu Cửu Long Vượng Giác HongKong, một người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế thái sư, đối diện với gã là một đạo sĩ hơn 50 tuổi, lúc này hai người đang thưởng thức danh trà, người đàn ông trung niên chính là đầu lĩnh của Thiết Giang - Thiết Sơn. Nếu như không phải y nói ra, thì cũng không có mấy người biết rằng, nhị đương gia của Thiết Giang là một đạo sĩ.

Đạo sĩ ngồi đối diện với Thiết Sơn đúng là Nhàn đạo nhân, nhị bang chủ của Thiết Giang, thực lực của gã không biết mạnh hơn Thiết Sơn bao nhiêu lần, nhưng gã đối với quyền lực lại không có ham muốn gì, gã chủ yếu tập trung tu luyện, trừ một số việc lớn trong bang, lúc bình thường Nhàn đạo nhân sẽ không ra mặt.

Đồng thời không ai biết rằng, "Nam Thanh" đến bây giờ còn chưa có cách gì đụng vào nửa phần của Thiết Giang, cái này đối với thực lực của Thiết Giang không có quan hệ gì, mà là do e dè Nhàn Đạo Nhân.

-Cái tên Vũ Học Dân cũng không tồi, nước cờ này của anh đi đúng rồi.

Đạo sĩ đối diện, sau khi uống một ngụm trà nói.

Thiết Sơn trầm ngâm một lát nói:

-Tôi cho rằng nhiều lắm thì Vũ Học Dân chỉ có thể chạy trốn khỏi tay Hoàng Kỵ, lúc tôi nghe gã còn dẫn theo một ả đàn bà, thì tôi đã không còn hi vọng gì với gã nữa, nhưng không ngờ gã lại có thể giết chết Hoàng Kỵ, Hoàng Kỵ mấy năm gần đây càng ngày càng thụt lùi rồi, Thiết Giang cần

một dòng máu mới, hi vọng Vũ Học Dân không làm tôi thất vọng, nếu không, hắn sẽ là một Hoàng Kỵ kế tiếp.

Lúc nói Vũ Học Dân nếu giống như Hoàng Kỵ thì không thể sống nổi, biểu tình của Thiết Sơn không có một chút thay đổi, giống như là nên như vậy.

Một lát sau Thiết Sơn tiếp tục nói:

-Nghe nói gần đây Thiên Bạch Hạc bởi vì con trai độc nhất chết đi nên rất là tức giận, gã tốt nhất là không nên động tới Thiết Giang, nếu không Thiết Sơn ta cũng không phải ăn chay.

-Anh cũng không cần lo lắng, tôi sắp đột phá rồi, lần này ra ngoài dạo chơi, để có thể toàn lực đột phá cửa tiếp theo, một khi đột phá đến Địa cấp, tôi sẽ đến hỏi thăm Thiên Long Đầu, tìn rằng gã cũng là người hiểu chuyện.

Ngữ khí Nhàn Đạo Nhân rất nhạt, nhưng lại làm cho người khác không thể không tin.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 90

Kế Hoạch

Vân Băng ngủ rất là ngon, lúc sáng thức dậy đột nhiên nhớ ra cái gì, theo bản năng giơ tay nắm xung quanh.

Hắn đi rồi, Vân Băng bỗng nhiên có cảm giác mất mát, tuy rằng biết rằng hôm này Diệp Mặc sẽ đi, nhưng không ngờ hắn đến từ biệt một câu cũng không nói đã đi rồi, đầu giường còn một tờ giấy nhắn lại.

-Chị Băng, cảm ơn ơn cứu mạng của chị, sẽ có một ngày tôi quay về thăm chị, tôi đi đây, Diệp Mặc.

Cầm tờ giấy chỉ có một dòng chữ trên tay, đột nhiên Vân Băng có một loại thư thái, hắn nói qua sẽ quay lại thăm mình thì nhất định sẽ trở về, đối với Diệp Mặc cô không có suy nghĩ nào khác, chỉ có chút thích và có cảm giác muốn ở cùng hắn, chẳng lẽ là do mình quá cô đơn? Nhưng lập tức Vân Băng liền lo lắng đến sự an nguy của Diệp Mặc.

…

-Cái gì? Là anh giết con trai của Thiên Long Đầu, chả trách gần đây Nam Thanh giống như phát điên lên, khắp nơi đều là người của bọn họ, thậm chí địa bàn của chúng tôi cũng có rất nhiều người của Nam Thanh, bởi vì Lão đại không có ra lệnh, nhất thời chúng tôi cũng không có xảy ra xung đột với bọn họ, thật không ngờ, người giết Thiên Sĩ Bình lại là anh.

Nghe thấy người giết Thiên Sĩ Bình là Diệp Mặc, Vũ Học Dân rất là kinh hãi, nửa ngày vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Lấy lại được đại quyền, lại có thể có được Úc Diệu Đồng, tâm tình của

Vũ Học Dân rất là thoải mái, nhưng nghe thấy lời Diệp Mặc, thì rất là chấn động, Thiên Long Đầu là ai, là người có quân đội chính quy, gã là người còn mạnh hơn so với một số lãnh đạo của quốc gia.

Hắn có thể dựa vào sự yêu ghét của mình để làm 1 việc, lãnh đạo quốc gia dám như thế sao?

Hơn nữa Thiên Long Đầu này chỉ có một đứa con trai, không ai không biết, bất kể hắc bạch hai đạo, đều phải nể mặt gã, không ngờ Diệp Mặc lại dám giết gã.

Diệp Mặc rất là bình tĩnh nhìn Vũ Học Dân, chỉ cần Vũ Học Dân bất luận là tỏ vẻ lo lắng và không dám lưu hắn, hắn lập tức rời đi, nơi này không ở được, tự có nơi khác, sở dĩ hắn giúp Vũ Học Dân, cũng bởi vì hắn có ý muốn Vũ Học Dân giúp.

Dù sao thực lực bây giờ của hắn còn quá thấp, một khi hắn thăng cấp lên luyện khí tầng 3, cho dù Thiên Long Đầu không đến tìm hắn, hắn cũng sẽ đến tìm, Diệp Mặc hắn cũng không phải dễ truy sát, người truy sát hắn thì sớm muộn hắn cũng sẽ truy sát lại.

-Anh Diệp, ban đầu tôi định mời anh gia nhập Thiết Giang, nhưng bây giờ xem ra kế hoạch này không được rồi, nếu anh gia nhâp Thiết Giang thì chẳng những hại anh, mà cũng hại cả Thiết Giang.

Vũ Học Dân cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Diệp Mặc gật gật đầu, cho dù là không có chuyện của Thiên Long Đầu, hắn cũng sẽ không gia nhập Thiết Giân, loại cuộc sống này không phù hợp với hắn.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Vũ Học Dân nói:

-Tôi giúp anh làm một thân phận mới, anh cũng cần thay đổi chút dung mạo, sau đó đến một nơi ẩn cư một thời gian, đắc tội Thiên Long Đầu, không phải đi ra nước ngoài là có thể giải quyết được.

Diệp Mặc từ Vũ Học Dân đã biết được sự đáng sợ của Thiên Long Đầu, mình giết con trai của gã, có thể khẳng định, chỉ cần tìm ra là mình động thủ, gã nhất định điên cuồng trả thù.

Từ trước đến nay, chưa bao giờ Diệp Mặc lại cấp bách muốn tăng mạnh thực lực như hiện tại, hắn biết nếu như hắn không thể nhanh chóng đề cao thực lực, dựa theo việc hắn đã làm, thì hắn sẽ bị ăn đến mức xương cũng không còn.

Tăng thực lực lên với hắn mà nói hiện tại chỉ có hai biện pháp, thứ nhất chính là lập tức gieo trồng "Ngân Tâm thảo", thứ hai chính là ngay lập tức đi sa mạc Takla Makan tìm kiếm "Tử tâm đằng", cũng là một loại cơ duyên, so sánh một chút, "Ngân Tâm thảo" đáng tin hơn một chút, nhưng Ngân tâm thảo phải cần hai năm mới chín, Diệp Mặc không thể chờ lâu như vậy được.

Nếu hắn không nhanh chóng thăng lên tới luyện khí tầng ba, hai năm sau, hắn nói không chừng thi cốt đã rét lạnh.

Hắn đã có quyết định, trước tiên phải tìm một nơi an toàn, sau đó trồng "Ngân Ttâm thảo" rồi tính tiếp, đợi trồng xong "Ngân Tâm thảo", hắn lập tức đi sa mạc Takla Makan, hai việc này đều không thể đợi được.

Chờ hắn tới luyện khí tầng ba, hắn sẽ chủ động đi thăm hỏi Thiên Long Đầu một chút, đứng trước mặt gã mà nói cho gã biết, con trai gã là do mình giết, gã có thể làm gì? Cái loại truy sát này làm cho hắn vô cùng tức giận, bất kể Tống gia hay là "Nam Thanh" cũng đều làm cho hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, Diệp Mặc hắn đường đường là một tu chân giả, không ngờ lại bị những người này truy sát, hắn lại không thể không chạy.

Tuy nhiên Vũ Học Dân cũng không làm cho hắn thất vọng, gã là bằng hữu không tồi, dù biết nếu giấu diếm thân phận của Diệp Mặc, sau này sẽ có phiền phức lớn, nhưng Vũ Học Dân không có chút do dự nào, không có Diệp Mặc thì gã đã chết rồi, làm sao có hôm nay, cho nên thân phận của Diệp Mặc, trừ gã ra, đến Úc Diệu Đồng gã cũng không nói.

Vũ Học Dân giúp Diệp Mặc làm một mới, tên gọi là Mạc Diệp, để chứng minh thư không bị người khác phát hiện, Diệp Mặc trên mặt hóa trang một vết chàm, nhìn có chút xấu xi, ảnh trên chứng minh thư chính là có vết chàm này.

Sỡ dĩ làm như vậy, là bởi vì thực lực của "Nam Thanh" quá lớn, gần như chỗ nào cũng nhúng tay vào, mà Diệp Mặc còn muốn tìm một nơi an toàn để trồng "Ngân Tâm thảo", hắn cũng không muốn lúc trồng "Ngân Thâm thảo" thì bị người khác phát hiện, "Ngân Tâm thảo" đối với hắn rất quan trọng.

Thời tiết ở thành phố Kinh giá lạnh, không thích hợp trồng "Ngân Tâm thảo" hơn nữa ở lại thành phố Kinh dễ gây sự chú ý của người khác, Diệp Mặc từ trong chậu hoa trong vườn nhà lấy ra một ít bùn đất, nhờ Vũ Học Dân hóa nghiệm, kết quả lại phát hiện khu vực phía nam thành phố có thể trồng, nhưng cũng không phải toàn bộ, nhưng thành phố phía bắc thì gần như là không được.

Cuối cùng Diệp Mặc chọn tới chọn lui, vẫn là chọn Lạc Thương, Lạc Thương thuộc loại tỉnh Giang Nam, giáp Thượng Hải, nhân khẩu khoảng 5 triệu người.

Diệp Mặc sở dĩ chọn Lạc Thương, không liên quan đến Trì Uyển Thanh, mà bởi vì thành phần đất ở đây khá phù hợp với loại đất hắn mang đến, thứ hai là những thế lực ngầm ở đây đều do Thiết Giang quản lý, dưới thế lực của Vũ Học Dân. Hơn nữa còn có một nguyên nhân quan trọng nữa là từ Lạc Thương chỉ cần ngồi một chuyến máy bay là đã đến một nơi gần với sa mạc Takla Makan.

Một tuần sau, Diệp Mặc mang theo thân phận mới rời khỏi thành phố Kinh tới Lạc Thương, tuy rằng thế lực của Vũ Học Dân ở thành phố Kinh rất lớn, nhưng Diệp Mặc vẫn lựa chọn ngồi tàu hỏa, hắn không muốn có bất kỳ chút hoài nghi nào, cái này không phải sợ hãi, mà bởi vì thời gian của hắn rất cấp bách, hắn không có thời gian tranh đấu cùng mấy người này.

Diệp Mặc đi khoang nằm, hắn cũng không muốn Vũ Học Dân đưa tiền,

đối với Diệp Mặc mà nói, hắn giúp Vũ Học Dân, Vũ Học Dân giúp hắn, hai người bây giờ là bạn, nhưng cũng chỉ là bạn mà thôi, nếu như hắn còn lấy tiền của Vũ Học Dân, đối với hắn mà nói, giống như nợ người khác cái gì, loại cảm giác này Diệp Mặc không thích, hơn nữa trong túi hắn còn hơn 5o ngàn.

Không có tàu hỏa chạy trực tiếp từ thành phố Kinh đến Lạc Thương, Diệp Mặc đang ngồi tàu hỏa chạy tới Trịnh Châu, từ Trịnh Châu đổi xe đến Lạc Thương.

Lúc Diệp Mặc lên xe, bốn chỗ trên giường nằm chưa đầy, thêm hắn nữa là hai, trong đó có một phụ nữ khoảng 40 tuổi, nhìn có vẻ khôn khéo, nhưng thần sắc rất mệt mỏi, vừa lên xe thậm chí không chào hỏi gì Diệp Mặc, đã lăn ra ngủ.

Diệp Mặc thầm nghĩ, người phụ nữ này cũng thật sơ suất, cho dù mệt thì ở trên tàu cũng nên cảnh giác. Trộm cắp trên tàu tương đối nhiều.

Tuy nhiên ở đây chỉ có cô ta và Diệp Mặc, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi trộm đồ của một phụ nữ, cho dù là cô ta có triệu đô trên người, Diệp Mặc cũng không để ý, ngồi vào chỗ ngồi, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời suy nghĩ sau khi đến Lạc Thương sẽ làm gì, tìm việc trước hay là thuê nhà trước.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 91

Trộm Thì Trộm Rồi

Về phần đi tìm công việc, Diệp Mặc nghĩ rất rõ ràng, sau khi hắn tới Lạc Thương, phải tìm một nơi trồng cỏ Ngân Tâm ổn định trước. Nhưng trước khi cỏ Ngân Tâm sống được nếu hắn không làm việc mà ngày nào cũng nhìn cây nảy mầm thì thứ nhất sẽ chậm trễ, thứ hai dẫn đến người khác sẽ nghi ngờ, còn có một điểm, mặc dù hắn có mấy chục ngàn nhưng để mua đồ với thảo dược, chỗ tiền này căn bản không đủ tiêu.

Khi xe lửa tới Thẩm Dương, lại có hai người nữa lên, khoảng cách nhỏ giữa bốn người lập tức kéo lại. Trong hai người vừa lên, một người đàn ông trung niên khoảng trên dưới ba mươi tuổi, trong tay mang theo một cái túi đen.

Người đàn ông này ánh mắt hoạt động không ngừng, vừa vào rất nhanh đã nhìn lướt một lượt, nhìn người con gái kia ngủ, lại cười chào hỏi Diệp Mặc:

-Chào anh, tôi là Kim Cát Binh, đi Yến Kinh, anh bạn xưng hô thế nào?

-Mạc Diệp Diệp Mặc nói rất đơn giản. Hắn không thích nói chuyện với người lạ lắm, còn có một điều là hắn không thích ánh mắt liên láo của Kim Cát Binh Lúc nay người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi kia cũng tỉnh dậy, từ lúc ngồi dậy, Kim Cát Binh dường như cũng nhận ra Diệp Mặc không thích nói chuyện, lập tức chào hỏi người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này sau khi ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn rất nhiều, lại hay nói, rất nhanh đã cũng Kim Cát Binh nói chuyện chân trời góc bể. Diệp Mặc cũng biết người phụ nữ này tên là Vương Yến, cũng là đi Yến Kinh, có

điều là ở Thẩm Dương làm ăn, lại nói tiếp Diệp Mặc cũng không có hứng thú, nhìn nhìn người nọ ở phía sau.

Đây là một thanh niên ngô ngố khoảng hai mươi tuổi. Diệp Mặc thấy quần áo người thanh niên này rất bình thường, thậm chí quần còn vá một miếng, cho thấy tình hình kinh tế của cậu ta không tốt, không biết sao cậu ta lại mua vé giường nằm.

Tuy nhiên, người thanh niên này có chút rụt rè, sau khi vào, lên giường thì không nói gì nữa, chỉ để cái bao trong tay ôm chặt vào lòng. Xem thái độ cảnh giác của cậu ta, thậm chí so với người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi kia còn có kinh nghiệm thông thường.

-Anh bạn nhỏ, trong bao của cậu có phải có vàng không. Haha, Tôi thấy cậu rất là hồi hộp, không sao, đều là đi bên ngoài, chỉ cần cẩn thận một chút, không nhất thiết phải ôm bao trên tay. Kim Cát Binh với người phụ nữ kia nói chuyện một hồi, bỗng nhiên nhìn thấy cậu thanh niên thật thà, liền trêu.

-Không, không có vàng, chỉ là có một ít công cụ chữa bệnh…

Người thanh niên thật thà, dường như không nghĩ tới có người chủ động nói chuyện với cậu ta, lập tức có chút nói lắp.

-Ồ, không ngờ anh bạn còn là một thầy thuốc, thật là thất lễ rồi, cậu tên gì.

Dường như nhận ra vẻ hồi hộp của cậu thanh niên, Kim Cát Binh lại tiếp lời, nhưng lời nói cũng không có ý coi thường.

-Tôi tên là Du Nhị Hổ, y thuật, y thuật là tổ tiên truyền lại…

Du Nhị Hổ nói vẫn có chút hồi hộp, nhìn là biết đây là lần đầu cậu ta đi xa.

-Cậu em nhỏ, thật đúng nhìn không ra cậu là thầy thuốc. Cậu định đi đâu?

Giọng điệu của Vương Yến rõ ràng là đối với việc Du Nhị Hổ là thầy thuốc vô cùng hoài nghi, tuy nhiên cô cũng không nói thẳng ra.

Du Nhị Hổ bị Vương Yến hỏi như vậy, mặt càng đỏ hơn, có chút lầm bầm:

-Tôi có vé đi Trịnh Châu nên tôi định đi Trịnh Châu xem xem.

Diệp Mặc đã hiểu, Du Nhị Hổ căn bản không ra khỏi cửa, lần này chắc là lần đầu tiên ra khỏi cửa, đại khái không biết ở đâu mà có vé tàu hỏa đi Trịnh Châu, cho nên muốn đi Trịnh Châu hành nghề y.

Mặc dù không biết Du Nhị Hổ này y thuật thế nào, nhưng Diệp Mặc có thể tưởng tượng người như Du Nhị Hổ nhất định tới Trịnh Châu không thể làm ăn được, thậm chí lưu lạc đầu đường cũng có khả năng.

Tuy nhiên cách nói của Du Nhị Hổ gợi cho Diệp Mặc một ý tốt, nếu hắn có thể ở Lạc Thương mở một phòng khám nhỏ, nhờ Du Nhị Hổ thật thà chất phác giúp, mình lại có thời gian tu luyện, lại có thể trồng cỏ Ngân Tâm, quan trọng nhất là khi hắn rời khỏi Lạc Thương, Du Nhị Hổ còn có thể giúp hắn chăm sóc Cỏ Ngân Tâm.

Nghe Du Nhị Hổ nói, Kim Cát Binh và Vương Yến đều không đồng ý, rất nhanh không còn hứng thú với Du Nhị Hổ nữa, nhưng Diệp Mặc lại sinh ra hứng thú với Du Nhị Hổ.

Thấy Diệp Mặc và Du Nhị Hổ nói chuyện vài câu thì không nói nữa, lại nhắm mắt ngủ, Kim Cát Binh bỗng nhiên lấy một tờ tạp chí trong bao ra, lại lấy một cái kính, nhìn tư thế của gã là chuẩn bị đọc tạp chí rồi.

Tuy vậy Diệp Mặc lại có chút cảnh giác, Kim Cát Binh từ lúc vào, ánh mắt của gã liếc ngang liếc dọc mà ánh mắt tuyệt đối không giống cận thị, gã cầm kính ra làm gì?

Diệp Mặc nhắm mắt lại không quản gã nữa, nhưng thần thức lại thi thoảng để ý Kim Cát Binh. Quả nhiên không lâu, Kim Cát Binh liền không

xem tạp chí nữa, lại quét mắt về phía bao của Diệp Mặc và Vương Yến.

Lúc hắn nhìn thấy bao của Diệp Mặc, dường như trên mặt lộ vẻ vui sướng, Diệp Mặc đương nhiên biết trong bao của hắn có mấy chục ngàn. Bây giờ Kim Cát Binh lộ ra thần sắc này, chứng tỏ gã đã biết trong bao của mình có gì, trong lòng có chút kinh ngạc, gã sao lại biết trong bao của mình có gì? Chẳng lẽ gã cũng có thần thức hay sao?

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền phản ứng lại, gã không có thần thức, kính của gã chắn chắn có vấn đề, nói không chừng là loại tia hồng ngoại có tác dụng nhìn xuyên thấu. Hoặc là một loại khác có tác dụng nhìn xuyên thấu.

Lúc này đã là hơn mười giờ tối, Diệp Mặc giả vờ ngủ, hắn muốn biết Kim Cát Binh động thủ với bao của ai trước. Nhưng hắn đoán chắc là của hắn trước. Bởi vì hắn mang nhiều tiền nhất. Diệp Mặc thở dài, nếu có chiếc nhẫn đựng đồ thì không phiền phức như vậy.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa ngủ không lâu, Kim Cát Binh liền mang bọc của mình để cạnh của Diệp Mặc, giơ tay mở bao của Diệp Mặc, lấy tiền nhét vào bao của mình.

Diệp Mặc cười lạnh, cũng không ngăn cản. Hắn biết loại trộm này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, hắn không nhất thiết phải phẫn nộ. Chỉ có điều, dùng chăn che tay của mình, đồng thời không những lấy lại tiền mà Kim Cát Binh lấy của hắn để vào lại, lại lấy đồ trong bao của gã, trừ quần áo, những cái khác đều lấy hết. Hắn có thần thức, giống như dùng kính có thể nhìn rõ ràng đồ vật cầm ra.

Du Nhị Hổ đã ngủ, nhưng Vương Yến rõ ràng nhìn thấy hành động của Kim Cát Binh, nhưng lúc Kim Cát Binh quay đầu trợn mắt nhìn, ả liền giật mình lập tức lấy tay che miệng lại, không dám phát ra âm thanh.

Lúc này còi xe lại kêu lên, soát vé cũng đã đến. Kim Cát Binh đã xong việc vội vàng nắm bao định đi. Lúc này, cô gái khoảng hai mươi tuổi đã đến

khoang bọn họ, thấy động tác của Kim Cát Binh, thì biết ngay đây là một tên trộm, mấu chốt là người bị trộm vẫn đang ngủ.

Cô gái thấy trộm lấp tức la lên, Kim Cát Binh đã trộm được đồ, thì không quản người khác phát hiện gì nữa, lập tức cầm bao lên, nhảy ra khỏi buồng xe, xuống xe đi mất.

-Hả, tên trộm kia trộm đồ của anh, anh còn ngủ được.

Cô giá thấy Kim Cát Binh đi mất, lại chắc chắn đồ của Diệp Mặc bị Kim Cát Binh lấy trộm, vội lớn tiếng gọi Diệp Mặc.

Diệp Mặc mở mắt, thấy cô gái vô cùng sốt ruột, vừa nhìn là biết cô còn đang đi học, khó trách lại có tinh thần trọng nghĩa như vậy. Thấy người khác sốt ruột cho hắn, hắn chỉ mỉm cười nói:

-Trong bao của tôi thực ra cũng không có đồ gì, trộm thì cũng trộm rồi.

-Anh, anh thật là, anh phải báo cảnh sát, tôi giúp anh đi báo cảnh sát nhé.

Cô bé này thật là nhiệt tình.

Diệp Mặc thầm nghĩ, hắn hiện giờ, không muốn nhất là giao tiếp với cảnh sát, thấy thế vội xua xua tay nói:

-Thôi, tôi thật là không có đồ gì, không cần báo cảnh sát nữa, những vẫn phải cảm ơn cô.

Cô bé này thấy Diệp Mặc quyết không muốn báo cảnh sát, đành bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đi qua buồng xe, không biết đi làm gì.

Thấy cô bé đi khỏi, Diệp Mặc lập tức đem tất cả đồ vật vào trong bao, ngoài năm chục ngàn của hắn ban đầu, còn thêm hai mươi ngàn nữa. Bây giờ hắn đã có bảy mươi ngàn, ngoài những thứ đó còn có một số đồ lẻ tẻ, các loại giấy tờ chứng nhận, Diệp Mặc cũng lười xem, tất cả đều cho vào trong bao.

Mặc dù không thấy Diệp Mặc sắp lại đồ vào trong bao, nhưng Vương Yến lại tận mắt nhìn thấy Kim Cát Binh lấy trong bao của Diệp Mặc lấy không ít tiền, nhưng trước mặt cô gái kia hắn lại nói trong bao hắn không có gì. Chắc chắn là hắn không tin mình bị trộm, nghĩ đến đây không khỏi âm thầm lắc đầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 92

Trên Xe Lửa

Du Nhị Hổ mặc dù lúc lên rất cảnh giác, nhưng bây giờ lại ngủ như lợn, không biết gì cả.

Dường như hơi áy náy với Diệp Mặc, Vương Yến bỗng xuống dưới, lấy hai trăm đồng đưa cho Diệp Mặc:

-Anh bạn nhỏ, tôi biết tiền của cậu bị trộm mất rồi, hai trăm này không nhiều, cậu cầm dùng tạm.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Vương Yến, người phụ nữ này lại cảm thấy ay náy vì chuyện vừa rồi, xem ra còn có chút lương tâm. Lúc này Du Nhị Hổ cũng tỉnh dậy, thấy Diệp Mặc và Vương Yến, đương nhiên cậu ta không hiểu chyện gì đang xảy ra.

Diệp Mặc đẩy tiền ra, cười nói:

-Không cần, tôi có tiền, không cần tiền của chị.

Vương Yến thấy Diệp Mặc từ chối, thì có chút không ngờ tới. Ả thấy Diệp Mặc tuy là có tốt hơn Du Nhị Hổ một chút, nhưng quần áo trên người cũng không phải là hàng hiệu, không biết chừng số tiền kia là hắn có việc gấp, chỉ là bây giờ hắn chưa biết thôi.

Nhưng lúc này Diệp Mặc tư chối nhận tiền của ả, ả lại có chút bối rối:

-Tôi thật là đã nhìn thấy tiền của cậu bị trộm rồi, nhưng tôi không dám nói, tôi sợ bị người ta báo thù, hai trăm này cậu nhận đi, trong lòng tôi rất bất an.

Lần này ả nói là tận đáy lòng, bởi vì ả nhìn thấy rất nhiều người tố cáo kẻ trộm bị đâm rồi.

-Tôi đã nói tiền của anh bị trộm rồi, anh vẫn không tin. Quả nhiên, anh không nhìn thấy. Không có tiền rồi chứ gì, tôi cũng có một trăm cho anh, tôi là sinh viên, không có nhiều tiền.

Cô gái khi nãy tay cầm bát mì tôm đi lại, nghe Vương Yến nói, thì tiếp lời luôn, nói xong thì cũng đưa tiền.

Nghe hai người này nói, Du Nhị Hồ dường như hiểu ra, anh trai này bị trộm mất tiền rồi, hắn cũng hàm hồ, vội lật bao của mình, lấy ra một gói tiền được bọc trong tờ báo, rồi lật lật, cuối cùng rút ra một tờ năm mươi:

-Anh trai, tôi cũng không có nhiều, chỉ giúp được năm mươi đồng thôi. Ông nội tôi nói, ở ngoài kẻ trộm rất nhiều, bảo tôi phải cẩn thận, quả nhiên lão Kim Cát Binh kia là một tên trộm.

Diệp Mặc nhìn ba người đầy nhiệt tình, có chút buồn rầu nhưng trong lòng lại cảm kích vô cùng, trên thế giới này không phải ai cũng lạnh nhạt vô tình. Đặc biệt là Du Nhị Hồ, Diệp Mặc nhìn rất rõ tờ báo kia của hắn, tiền đúng là một cọc nhưng đều là năm đồng, mười đồng, năm mươi đồng là tờ to nhất. Người này tuy có chút ngờ nghệch nhưng lại hạng người hào phóng.

Diệp Mặc thấy vậy đành nhận hai trăm của Vương Yến, lại nói với cô gái và Du Nhị Hồ:

-Tôi cầm hai trăm là được rồi, mọi người cất tiền đi.

Hắn nhìn ra được cô gái này là một sinh viên, hơn nữa cô ấy cũng tự nói mình là một sinh viên, Du Nhị Hồ rõ ràng là một người không có tiền. Người phụ nữ bốn mươi tuổi này, mặc dù mua vé giường nằm, nhưng quần áo cũng không có gì đặc biệt, rõ ràng chỉ là nghỉ ngơi thuần túy, cũng không phải người có tiền.

Thấy Diệp Mặc nhận tiền của mình, Vương Yến trong lòng cũng thở

phào một cái. Ả nhìn thấy tên trộm lấy của Diệp Mặc mấy chục ngàn, lại không dám hô lên, trong lòng rất áy náy.

Diệp Mặc sau khi nhận tiền, lấy trong bao ba cây thảo dược đưa cho Vương Yến nói:

-Tôi không muốn lấy không tiền của chị, chị giữ lấy ba cây thảo dược này nhé.

Mấy người đều ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, trong lòng nghĩ người ta lấy ba cây thảo dược của anh làm cái gì, nhưng Du Nhị Hồ lại nhìn chằm chằm mấy cây thảo dược từ trước tới nay cậu ta chưa nhìn thấy bao giờ, có chút ngây người.

-Anh trai, anh cũng là thầy thuốc.

Du Nhị Hồ rốt cuộc cũng nói ra.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

-Cũng không thể coi là thầy thuốc đông y, dù sao cũng biết về thảo dược một ít, cũng thích thu thập thảo dược.

Vương Yến lúc này mới phản ứng lại, liền đẩy thảo dược ra:

-Người anh em, đồ này tôi không thể nhận được, cậu cất đi.

Diệp Mặc mỉm cười:

-Ba cây thảo dược này đối với người khác có thể không có tác dụng gì, nhưng đối với chị lại có tác dụng.

-Tại sao?

Lần này là cô gái kia lên tiếng, cô thấy Diệp Mặc đưa ba cây thảo dược cho Vương Yến, vốn đã rất kỳ lạ rồi, bây giờ Diệp Mặc lại nói thế, cô càng thấy lạ hơn.

Thấy người khác hỏi giúp mình, Vương Yến cũng không nói gì nữa, mà muốn biết Diệp Mặc trả lời thế nào.

-Bởi vì chị bây giờ vẫn chưa có con, chắc là do tình trạng của chị, cho nên mấy cây thảo dược này chị cầm về, chia làm ba lần sắc, nhớ đừng cho thêm bất kỳ thứ gì, chỉ ba cây thảo dược này, tốt nhất uống cả cặn thuốc là được rồi.

Diệp Mặc đã sớm nhìn ra trong cơ thể Vương Yến có chút vấn đề, không những không sinh con được, mà tuổi thọ còn giảm xuống, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm hai mươi năm nữa.

Mấy cây thảo dược này hắn tìm được ở biên giới, trong bao còn có một ít, người bình thường căn bản không rõ tác dụng. Bởi vì ba cây cỏ này bắt buộc phải dùng đồng thời, thực ra còn thiếu một cây thảo dược bồi bổ nguyên khí, nhưng Diệp Mặc thấy Vương Yến thân thể rắn chắc, phân ba lượt dùng, tuy chịu chút thiệt, nhưng không vấn đề gì. Nhưng trước tiên, hắn còn muốn dùng chân khí giúp cô lưu thông kinh mạch.

-Hả, cậu thật là nhìn ra tôi có…

Vương Yến cảm kích cầm ba cây thảo dược, tay run run, bỗng nhiên cảm kích Diệp Mặc lại nói không lên lời.

Cô và chồng kết hôn đã mười mấy năm, nhưng chưa có con, không những nhà chồng coi thường cô, hàng xóm xung quanh cũng nói chồng cô cưới phải con gà không có trứng. Bất luận cô đã đi khám rất nhiều nơi, nhưng đều không có cách nào giải quyết vấn đề, mặc dù chồng cô vẫn yêu cô nhưng trong lòng cô rất khó chịu. Mọi buồn khổ trong lòng cô quăng vào làm việc không biết ngày biết đêm.

Hôm nay có người nói bệnh của cô có thể chữa khỏi, còn đơn giản như vậy, cô sao có thể không mừng rỡ, kích động không nói lên lời cũng là thường tình. Cô đã ba mươi mấy tuổi rồi, nếu qua hai năm nữa cô thật là không còn bất kỳ tia hi vọng nào nữa.

Tuy nhiên cô rất nhanh liền phản ứng lại, lấy một tấm thẻ đưa cho Diệp Mặc:

-Đây là thẻ ngân hàng, bên trong cũng không có nhiều, làm quà cảm ơn cậu, mật khẩu…

Diệp Mặc dở khóc dở cười, đành ngăn lại nói:

-Thẻ này chị giữ lấy, tôi có tiền, hơn nữa làm sao chị biết tôi không phải kẻ lừa đảo.

Nói xong Diệp Mặc lấy tốc độ cực nhanh, nắm lấy hai tay Vương Yến, lưu thông hai đường kinh mạch cho cô.

Vương Yến lúc này chưa cảm nhận được, chỉ cầm lại thẻ, trong lòng bỗng nghĩ, đúng rồi, nếu hắn là tên lừa đảo thì sao? Nhưng lại nghĩ, lừa đảo sao có thể nói ra? Nhưng bây giờ lừa đảo giả dạng rất nhiều, thậm chí lạt mềm buộc chặt cũng không ít, không ai nói trước được.

Nghĩ một hồi, Vương Yến vẫn cầm thẻ về nói:

-Người anh em, hay là cậu lưu số điện thoại di động cho tôi, nếu thật là có thể trị khỏi bệnh của tôi, tôi nhất định phải báo đáp cậu.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Tôi không có điện thoại, báo đáp thì không cần, hơn nữa ba cây thảo dược này chị đã trả tiền, cái khác coi như xong.

-Đại ca, y thuật của anh thật là cao minh, thậm chí không cần bắt mạch đã có thể nhìn ra bệnh tình của chị Vương rồi, ông nội tôi cũng lợi hại như anh vậy.

Du Nhị Hổ bỗng nhiên nói.

Diệp Mặc lại nói:

-Nhị Hổ, cậu là thầy thuốc đông y, tôi thấy cậu là người tốt, có muốn đi với tôi đến Lạc Thương phát triển không, tôi chuẩn bị mở một phòng khám, nếu cậu muốn có thể giúp tôi.

-Tôi đương nhiên là muốn, tôi vốn không có chỗ nào để đi.

Thấy Diệp Mặc chủ động mời, Du Nhị Hồ không cần suy nghĩ không chút do dự đồng ý luôn.

Lúc này Vương Yến cũng bình tĩnh lại, cô nhìn Diệp Mặc, lại nhìn Du Nhị Hồ, lại không dám khẳng định Diệp Mặc có phải kẻ lừa đảo không. Nhưng Diệp Mặc vừa mới giúp cô, mặc dù cô không biết mấy cây thảo dược này là thật hay giả, nhưng cô cũng không nói gì nữa.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc còn là một thầy thuốc, trong lòng rất khâm phục, bây giờ nghe Diệp Mặc nói đi Lạc Thương, lập tức cũng nói:

-Tôi cũng đi Lạc Thương nữa, chúng ta cùng đi nhé, đợi tôi chuyển đồ đến đây.

-Được, nhiều người có thể trông nom một chút.

Diệp Mặc đương nhiên không ngại ngồi cùng xe với cô bé này. Cô bé này không phải là xinh đẹp nhưng tấm lòng rất tốt, đoan chính, hơn nữa vừa nãy còn tính giúp Diệp Mặc.

-Tôi đi giúp cô chuyển.

Du Nhị Hồ rất nhiệt tình, bây giờ mấy người quen rồi, cậu ta bỗng để lại bao của mình trên giường, đi chuyển đồ với cô gái kia. Cậu ta vừa mới nói ông nội cậu dặn, bên ngoài kẻ trộm rất nhiều, giờ nói mấy câu, cậu ta lại rất tín nhiệm Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Không sao, cậu đi đi, đồ này tôi trông giúp cậu.

Ngược lại Vương Yến nhìn ba người rất phức tạp, lại về giường ngủ, trong lòng lại nghĩ, Diệp Mặc đưa cho mình thảo dược, có nên về sắc không.

Rất nhanh đồ của cô gái đã được chuyển tới, chỉ là một chiếc hòm, một cái bao. Cô gái này lại rất hay nói, nói chuyện đông tây với Diệp Mặc và Du Nhị Hồ rất vui vẻ. Trái lại Vương Yến lại không nói nữa, trước sau suy nghĩ đầy tâm tư

Nói chuyện Diệp Mặc mới biết cô gái này học đại học ở Lạc Thương, học khoa y trường đại học Giang Nam. Tên là Dương Y, năm nay là sinh viên năm ba, trùng hợp chuyên ngành Dương Y học cũng là y học lâm sàng.

Ba người tán gẫu cũng không cô đơn, rất nhanh tàu hỏa đã đến Yến Kinh, Vương Yến sau khi chào mọi người, vội xuống xe.

Sau khi xe tới Trịnh Châu, ba người xuống xe, tiếp tục đổi xe đến Lạc Thương. Bởi vì đều cho rằng tiền của Diệp Mặc bị trộm rồi, Dương Y nhất định giúp Diệp Mặc mua vé, kết quả Diệp Mặc đành cầm tờ ngân phiếu mười ngàn ra nói với Dương Y, tiền của mình không bị mất, Dương Y mới thôi.

Vé từ Trịnh Châu tới Lạc Thương ngược lại không có vấn đề gì xảy ra, ba người chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là lên xe lửa rồi.

Lần này không có giường nằm, mua vé ngồi ghế mềm. Du Nhị Hổ kiên quyết trả tiền vé của mình, Diệp Mặc cũng không ngăn cản.

-Anh Mạc, tôi nghe nói trong thành phố lớn, muốn hành y phải có giấy chứng nhận tư cách hành y, vân vân. Hiện tại chúng ta đến Lạc Thương mở phòng khám, có ai kiểm tra không?

Du Nhị Hổ xem ra không phải là không biết gì, cậu ta lúc đi, chắc còn được truyền cho ít tri thức.

-Đương nhiên phải có chứng nhận tư cách rồi, nếu không là phi pháp sẽ bị bắt.

Diệp Mặc chưa trả lời, Dương Y đã chủ động trả lời trước.

Diệp Mặc đương nhiên biết hành nghề y cần có những gì, tuy nhiên hiện nay chỉ cần tiền, có tiền chứng nhận gì cũng dễ làm. Hắn ngược lại không hề lo lắng gì hết.

-Anh Mặc, còn cả Nhị Hồ, hai người đều không có điện thoại, sau này tôi làm sao liên hệ được các anh đây.

Dương Y với hai người Du Nhị Hổ và Diệp Mặc đều nói chuyện rất hợp, nhưng ba người chỉ có cô có điện thoại, hơn nữa cô thấy Diệp Mặc tuyệt đối không phải là người sẽ chủ động gọi điện thoại cho ngươi khác nên hỏi trước.

-Đợi tôi với anh Mạc tìm được chỗ trọ sẽ gọi điện cho cô.

Du Nhị Hồ đối với Dương Y cảm giác rất tốt.

-Vậy được, Nhị Hổ anh nhất định phải gọi cho tôi nhé, tôi ở Lạc Thương cũng không có người quen, biết anh với anh Mạc, sau này có việc gì cần giúp đỡ cũng dễ một chút.

Dương Y nửa đùa nửa thật nói. Đối với Dương Y mà nói, mặt Diệp Mặc có cái bớt, tuy hơi xấu nhưng cùng nói chuyện, cảm thấy rất thoải mái.

Trên đường ba người nói chuyện ngày càng quen, sau mấy tiếng, xe đã vào bến Lạc Thương, Diệp Mặc dẫn theo Du Nhị Hồ sau khi hẹn gặp lại Dương Y, thì chia tay ở nhà ga.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 93

Em Đi Được Sao?

Ninh Hải Liền vài ngày Ninh Khinh Tuyết đứng ngồi không yên, cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, bởi vì bất kể báo hay tin tức trên mạng đều cho thấy thủ phạm vụ án mạng mấy hôm trước đã rời khỏi Ninh Hải, hơn nữa gần đây cảnh giới Ninh Hải rõ ràng cũng buông lỏng hơn, dấu hiệu này cho thấy Diệp Mặc đúng là đã rời khỏi Ninh Hải.

- Hứa Vi, tôi đi vài ngày, chỗ hoa cỏ này cô giúp tôi chăm sóc một thời gian được không, đặc biệt là cây nhỏ nhất này.

Ninh Khinh Tuyết đang nói với Hứa Vi, Lý Mộ Mai từ chỗ Tô Tĩnh Văn trở về.

Nghe thấy lời Ninh Khinh Tuyết nói, Lý Mộ Mai lập tức vui vẻ nói:

- Khinh Tuyết, chị muốn về Du Châu hả?

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu:

- Không phải, chị muốn ra ngoài giải sầu, lúc nào cũng ở Ninh Hải buồn bực quá Đi đâu thì ngay cả Lý Mộ Mai cũng không nói.

- Khinh Tuyết, không phải chị muốn về Du Châu hả? Có cần em đi cùng chị không?

Lý Mộ Mai thấy Ninh Tuyết nói vậy, lập tức cảm thấy không đúng. Ninh Khinh Tuyết từ khi đến thành phố chưa bao giờ đi một mình ra ngoài. Chị ấy muốn đi đâu?

Hứa Vi biết thân phận của Ninh Khinh Tuyết có chút không tầm thường rồi, hơn nữa giữa cô và Diệp Mặc trước đây có gì đó là lạ. Mặc dù cô không chủ động hỏi, nhưng vẫn có thể nhìn ra, bây giờ Ninh Khinh Tuyết muốn ra ngoài, nhờ cô chăm sóc cây cỏ, đương nhiên là có vấn đề. Cô biết cây cỏ nhỏ này đối với Ninh Khinh Tuyết rất quan trọng, còn về nguyên nhân tại sao, cô lại không biết.

Lý Mộ Mai thấy Ninh Khinh Tuyết không muốn nói đi đâu, chỉ thờ dài, cũng không hỏi thăm nữa.

Hai ngày sau, Ninh Khinh Tuyết một lần nữa nhờ Hứa Vi giúp cô chăm sóc cây cỏ, rồi rời khỏi Ninh Hải. Chiếc hòm nhỏ của Diệp Mặc cô mang theo không tiện, nhưng để ở Ninh Hải lại không yên tâm, đành lấy đồ đạc bên trong gói lại, rồi đặt vào trong bao.

Về ba hạt châu kia, Ninh Khinh Tuyết mãi vẫn không tìm được dây xâu lại, chỉ có thể đặt cùng với đồ khác, cô muốn tìm một dây chuyền đẹp nhất, xâu ba hạt châu này vào. Đeo lại trên tay, nhưng bây giờ không tìm được dây tay. Cô đành cất đi.

Sở dĩ rời khỏi Ninh Hải, vẫn là vì lời Tiêu Lôi đến nói lần trước, bởi vì Tiêu Lôi gặp Diệp Mặc ở Lưu Xà.

Cho nên nơi mà Ninh Khinh Tuyết định đi chính là Lưu Xà. Cô thấy, Tiêu Lôi đã gặp Diệp Mặc ở Lưu Xà, thì rất có thể Diệp Mặc về lại Lưu Xà. Bởi vì cô tra trên bản đồ, cũng tìm tra trên mạng, Lưu Xà là nơi giáp biên giới, ở đây vàng thau lẫn lộn, là nơi thích hợp nhất để lẩn trốn.

Tuy nhiên cô cũng không phải không nghĩ qua, Lưu Xà quá nguy hiểm. Nhưng nghĩ tới nếu không phải là Diệp Mặc, cô sớm đã chết rồi. Vậy chết một lần nữa thì như thế nào? Huống hồ cô cũng hiểu được, nếu cô không chủ động đi tìm Diệp Mặc. Nếu ở lại Ninh Hải thì cả đời này có lẽ cũng không có cách nào gặp lại Diệp Mặc nữa, cô có một dự cảm, Diệp Mặc sẽ không chủ động đi tìm cô.

Bất luận cô không biết lần trước Diệp Mặc tới Ninh Hải vì lý do gì, nhưng Ninh Khinh Tuyết chắc chắn Diệp Mặc không phải vì cô mà đến Ninh Hải.

Cô cảm thấy tâm tư của mình đối với Diệp Mặc ngày càng phức tạp, ban đầu là vì lợi dụng hắn, sau lại áy náy với hắn, muốn xin lỗi hoặc làm gì đó bù đắp cho hắn. Sau nữa lại vì cây cỏ nên bị thương, Diệp Mặc trị thương cho cô, lại cảm kích hắn. Thậm chí trong lòng có suy nghĩ cùng sống với hắn cả đời như vậy. Nhưng bây giờ càng hiểu hắn, cô lại thấy cô và hắn càng xa, mình và hắn như người xa lạ, càng xa càng lạ, cô lại muốn hiểu hắn hơn.

Ninh Hải không có chuyến bay thẳng tới Quý Lâm. Nhưng có chuyến bay đến Hàm Sơn, Ninh Khinh Tuyết phải đến Hàm Sơn trước, rồi lại từ Hàm Sơn đến Quý Lâm.

Từ Ninh Hải đến Quý Lâm rất đơn giản, cũng không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng sau khi đến Quý Lâm, Ninh Khinh Tuyết mới phát hiện, xe cô ngồi không đến Lưu Xà, chỉ sợ cô trả thêm tiền, cũng không có ai đồng ý đưa cô đến Lưu Xà, đã thế đa số khuyên cô một thân con gái không nên đi Lưu Xà.

Chỉ có điều Ninh Khinh Tuyết đã quyết tâm muốn đi Lưu Xà. Cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành đến công ty cho thuê xe, tự mình thuê một chiếc Passat thông thường, tự mình lái xe đến Lưu Xà.

Tuy xe đến Lưu Xà rất khó tìm, nhưng đường đến Lưu Xà lại dễ dàng hỏi được.

Sau hai tiếng, xe của Ninh Khinh Tuyết quẹo vào đường núi gập ghềnh, Ninh Khinh Tuyết mới phát hiện mình chưa đi được nửa đường, trong khi đó đã hơn năm giờ chiều rồi.

Lại tròng trành hơn hai tiếng nữa, Ninh Khinh Tuyết mới phát hiện đường dần dần bằng phẳng trở lại. Nhưng xung quanh càng hoang vắng hơn. Ngoài tiếng thú rừng thỉnh thoảng truyền đến thì là tiếng gió rừng thổi, phát ra một trận vù vù.

Hoảng sợ, Ninh Khinh Tuyết lái xe càng nhanh hơn.

- Đại ca, muộn thế này còn có một chiếc xe đi tới, có nên ra tay không?

Cùng lúc, Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy trong rừng mấy cặp mắt đang nhìn chằm chặp vào cô.

Người đàn ông được gọi là đại ca khoát tay nói:

- Không cần, tối nay chúng ta còn có việc. Huống hồ, lái xe Passat chắc cũng không có gì béo bở. Hơn nữa, hiện cánh tay họ Phương rất dài, vì một chiếc Passat nhỏ mọn mà bại lộ còn gì thú vị nữa.

Ninh Khinh Tuyết không thể ngờ được, chỉ nhờ chiếc xe Passat lại tránh được kiếp nạn.

Nhưng khi cô đến Lưu Xà, đã hơn chín giờ tối, mệt mỏi không chịu được, đeo ba lô trên lưng, Ninh Khinh Tuyết chuẩn bị tìm một chỗ ngủ qua đêm trước, sau đó mai lại đi tìm tin tức Diệp Mặc.

Lưu Xà không phải là không có khách sạn, nhưng đa số những khách sạn ở đây đều là cho những kẻ liều mạng hoặc buôn lậu súng qua biên giới ở lại, có thể tưởng tượng đều không phải người bình thường. Những khách sạn này không chỉ có chỗ ngủ, dưới tầng còn có quầy ba phục vụ khách uống rượu.

Cho nên khi Ninh Khinh Tuyết vào khách sạn gần nhất, dường như thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Lưu Xà cũng không phải không có con gái tới, nhưng dung mạo xinh đẹp như Ninh Khinh Tuyết, thì là lần đầu tiên xuất hiện. Có thể tồn tại được ở Lưu Xà, có mấy người là không phải xách đầu trên tay sống qua ngày, những người này đều là hôm nay có rượu hôm nay say, cho nên vừa nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, tất cả mọi người trong quán bar khách sạn đều nhắm vào cô. Thậm chí ngay cả hai cô gái cũng không ngoại lệ, ánh mắt không có gì là cố kỵ.

Ninh Khinh Tuyết nhìn ánh mắt xung quanh như vô số sói đói, cô cảm thấy toàn thân rợn gai ốc, bất giác rùng mình một cái.

Dường như đã nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết rùng mình một cái, người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngồi dựa trong quầy ba uống rượu, ánh mắt càng sáng lên. Cầm một chén rượu đi tới:

- Em gái, ở đâu? Có anh chăm sóc không ai dám ức hiếp em đâu. Ông chủ, giúp ta tìm một phòng tốt nhất cho em gái này, tính vào tiền của tôi.

Người này vừa đến nói, rất nhiều người lập tức im tiếng, chỉ nhìn Ninh Khinh Tuyết với ánh mắt thông cảm. Bởi vì mọi người đều biết người này là Sử Vị, thực ra y còn có biệt hiệu "con nhím". Chẳng những lòng lang dạ sói, mà còn cực kỳ khó chơi, bởi vì lực lượng sau lưng y, thì ngay cả Phương Nam cũng không có cách nào với y. Quan trọng nhất là y cực kỳ háo sắc, con gái chết trên tay y nhiều vô kể.

- Không cần, tôi chuyển chỗ khác.

Nói xong Ninh Khinh Tuyết liền muốn rời khỏi.

- Em đi được sao? Em gái, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Sử Vị thấy Ninh Khinh Tuyết mặt trắng bệch muốn đi khỏi, lập tức ném cốc xuống nền, khoát tay đứng ở cửa nhìn chằm chằm vào Ninh Khinh Tuyết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 94

Quá Giang Long Và Địa Đầu Xà

Ninh Khinh Tuyết cứ một mực đi tới, trên đường không gặp tên ác ôn nào hết, còn nghĩ rằng Tiêu Lôi nói quá sự thật, tuy là biên giới, nhưng cũng không đến nỗi hỗn loạn quá mức, đến bây giờ cô mới biết Lưu Xà là ác ôn thế nào, ở chốn đông người mà dám làm loạn.

- Cho cô em ba giây, rót rượu mời anh Vệ đây, nếu không anh sẽ lột sạch người em đấy.

Sử Vệ từ trước đến giờ chưa từng chờ đợi bất cứ người phụ nữ nào, đối với gã ta, phụ nữ là để cho đàn ông chơi.

Ninh Khinh Tuyết mặt trắng bệch nhìn các gương mặt lạnh lùng trong phòng, và còn sắc mặt nham hiểm của tên anh Vệ nữa, trong lòng có chút run rẩy, dù có chết cô cũng không để cho thân thể mình bị phơi bày nơi đây, nhưng đến bây giờ cô cũng chưa gặp được mặt của Diệp Mặc. Một Ninh Khinh Tuyết chưa từng va chạm với giới xã hội đen, bây giờ đã hiểu thế nào là sự vô lý. Cô cảm thấy mình có chút trẻ con, có những chuyện khi tiếp xúc rồi mới biết sợ hãi.

- Tôi đến để tìm chồng tôi là Diệp Mặc, anh ấy đang ở Lưu Xà, anh không được đụng đến tôi…

Ninh Khinh Tuyết cũng thấy là những lời nói của mình sẽ không có sức lực, cô nghe Tiêu Lôi nói rằng Diệp Mặc đã từng cứu cô ở Lưu Xà, cô chỉ muốn ra đây xem có ai quen biết hắn ta không.

- Ha ha ha… chồng em sau này sẽ là anh đây, cái gì mà Diệp Mặc, nếu

như hắn ở Lưu Xà này, anh sẽ khiến hắn biến mất.

Sử Vệ cười khoa trương, vung tay kéo lấy Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết giận dữ cực độ, lại lách né tránh một lần nữa.

- Khốn kiếp…

Sử Vệ lần này thật sự phẫn nộ, chưa từng có một người phụ nữ nào dám cự tuyệt y, hôm nay người phụ nữ này ba lần bảy lượt khước từ y, khiến y mất mặt quá thể.

- Khoan đã, anh Vệ, có thể nghe tôi một lời không…

Một người thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi đột ngột chạy đến nắm lấy tay y nói.

Những kẻ xung quanh đều kinh ngạc khi thấy có người xuất hiện phá đám nhã hứng của Sử Vệ, đây chẳng khác nào tự tìm cái chết sao? Nhưng khi những kẻ đó biết người này là ai, thì không ai nói gì nữa.

Bởi vì người thanh niên đã chạy tới nắm lấy tay y tên là Thạch đầu, thân tín của Nam Phương. Hiện giờ Lưu Xà tuy chưa phải 100% thiên hạ của "Hội Phác Đao". Nhưng từ khi "Hội Phác Đao" tiêu diệt "Hà bang" và "Phi bang", thì từ đó không còn các tổ chức bang hội nữa, đại bộ phận người đến Lưu Xà để làm ăn hoặc chạy đơn, đều nể người đứng đầu "Hội Phác Đao" đôi chút.

Sử Vệ bị người này phá đám tuy rằng hơi khó chịu, nhưng Thạch đầu y cũng quen biết, người thanh niên này luôn theo sát Phương Nam, cũng có chút quyền lực trong "hội Phác Đao". Tuy y là "cá'Quá giang long", nhưng cũng không dám làm điều gì quá đáng.

Thấy thế y đành nói:

- Anh Thạch Đầu, có gì từ từ nói, nhưng người phụ nữ này là của tôi

chắc rồi, hy vọng có gì anh nói nhanh lên, để tôi còn làm chuyện khác.

Giọng điệu tuy rằng có nể mặt đôi chút, nhưng cái kiểu ngạo mạn khoa trương biểu lộ cả ra ngoài, rất hiển nhiên là y đã nể Thạch Đầu đôi chút, nhưng biểu hiện là không hề sợ "Hội Phác Đao".

Sắc mặt của Thạch đầu hơi biến đổi, nhưng không phản bác, bởi vì anh biết lai lịch của gã ta, gã không những là tên lưu manh tại Lưu Xà này, mà các địa bàn ngon lành gã đều có thể tham dự, bởi vì gã là người có máu mặt của "Lưỡng Tê bang".

So với "Lưỡng Tê bang" mà nói, thì "Hội Phác Đao" miễn cưỡng chỉ là đứng đầu một địa bàn mà thôi. Bởi vì "Lưỡng Tê bang"là bang lớn số một tại các cùng biên giới, sự hoạt động của họ là ở các cửa khẩu của các nước Á Phi, toàn là các vụ làm ăn lớn. Nghe nói "Lưỡng Tê bang" vẫn trực thuộc "Nam Thanh", hai chữ "Nam Thanh", ở thế giới ngầm phương đông chỉ cần nghe nói tới cũng đủ sợ rồi.

Lưu Xà chỉ là một bến đỗ nhỏ của họ, nếu đắc tội với "Lưỡng Tê bang" thì kết cục đã biết trước rồi đấy, cho nên Sử Vệ không nể mặt Thạch đầu cho lắm, Thạch đầu cũng không dám nói gì.

- Xin hỏi cô, lúc nãy cô bảo Diệp Mặc là chồng cô, vậy anh ta là Diệp Mặc nào?

Thạch Đầu vừa đến cửa thì hỏi ngay, anh ta biết 'Con nhím' gã là tên nóng nảy.

Ninh Khinh Tuyết đang hoang mang chưa biết tính sao, thì có người đến hỏi mình, cô như người chết đuối vớ được tấm ván. Không phải là cô sợ chết, nhưng bị làm nhục đối với cô còn đáng sợ hơn cái chết ngàn lần, nếu không thì lần trước cô sẽ không vì chữa trị có thể bị người khác nhìn thấy mà sợ hãi.

Thạch Đầu tới hỏi chuyện, cô lập tức trả lời:

- Tôi đến để tìm chồng tôi Diệp Mặc, thời gian trước anh ta có đến Lưu Xà, từ một người bạn tôi biết được, cho nên tôi đến để tìm anh ta.

Ninh Khinh Tuyết nói xong thì miêu tả sơ về hình dáng của Diệp Mặc.

Nghe xong lời của Ninh Khinh Tuyết, Thạch Đầu biết rằng người cô đang nói chính là anh Diệp, cũng khó trách, chỉ có anh Diệp mới có người vợ đẹp như thế.

Nhưng Thạch đầu cũng biết tính khí của tên Sử Vệ, anh quay đầu nói với một người đi theo:

- Hãy nói với anh Nam, vợ của Diệp mặc đã đến rồi.

- Anh nói thế là có ý gì?

Sử Vệ cảm thấy lời nói của Thạch đầu có vẻ không xong rồi, có vẻ như anh ta không có ý định giao người phụ nữ này cho y.

- Xin lỗi anh, anh Sử, người phụ nữ này là vợ của anh Diệp, người của chúng tôi, anh không được động đến.

Thạch đầu nói xong thì vẫy tay một cái, ba tên đệ tử theo sau lập tức tiến lên.

Sắc mặt Sử Vệ sa sầm, - Nói như thế là anh muốn chống đối với tôi, Nam Phương không muốn làm ăn ở đây nữa sao? Nói cho anh biết, người phụ này là của tôi chắc rồi, cho dù Nam Phương có đến đây, tôi cũng phải đem cô ta đi, anh em đâu, mang cô ta đi.

Lời của Sử Vệ vừa dứt lời, vốn dĩ chỉ có bốn tên thanh niên xăm mình đứng một bên, ngay lập tức xông lên.

Sắc mặt Thạch Đầu thay đổi, phút chốc lại do dự, vẫn khoát tay, mấy tên đệ tử theo sau cũng xông lên cản lại, người của hai bên phút chốc đối đầu với nhau.

- Một tên tay sai tép riu như mày cũng dám giành đàn bà với tao sao, chẳng lẽ tao không dám làm gì mày sao? Đợi tao chém gãy cái chân chó của mày, mới đi nói chuyện với Nam Phương, anh em, xông lên đi.

Lời nói của gã đầy sự hung ác ngang ngược.

Theo mệnh lệnh của Sử Vệ, hai bên đánh nhau điên cuồng, các cây đao được giấu trong người đều được lôi cả ra, phút chốc cả cái nhà trọ tung tóe vết máu.

Ninh Khinh Tuyết sợ hãi lui về phía cửa, lúc này cô mới thật sự biết được, chỗ này hỗn loạn đến mức độ nào, những kẻ xách dao chém tứ tung, mà không một ai quản được.

Bởi vì bên của Thạch Đầu ít người, rất nhanh đã ở thế hạ phong. Sử Vệ đang muốn kéo Ninh Khinh Tuyết, chuẩn bị rời khỏi đây, đột nhiên ngoài cửa đến thêm hai mươi mấy người.

Giọng nói phẫn nộ của Nam Phương cất lên:

- Giết hết cái đám chết tiệt này cho tôi.

- Nam Phương mày dám động vào tao? Mày không muốn sống nữa sao.

Nghe giọng nói của Nam Phương, Sử Vệ càng giận dữ, y không ngờ tên cầm đầu Lưu Xà này dám động đến y. Phải biết rằng cái biên giới nhỏ bé này, cũng giống như một khăm sai đại thần, tuy rằng những kẻ cầm đầu không thấy được nhưng cũng phải quay theo y, nhưng cũng không thể vì một người phụ nữ mà đắc tội với y, vả lại còn đắc tội chết nữa.

- Hừ, mày kiếm chác chút đỉnh trên địa bàn của tao cũng không sao, nhưng mày lại dám động vào người của anh Diệp, mày chán sống rồi, đánh hắn đi.

Nam Phương biết rằng đắc tội với Sử Vệ sẽ có hậu quả thế nào, nhưng với Diệp Mặc, anh kính nể như thần, và người phụ nữ này là vợ của Diệp

mặc, anh làm sao có thể để cho ai động vào cô. Không những như thế, anh còn phải lấy thái độ của mình ra cho Ninh Khinh Tuyết xem, nếu không sẽ khó mà ăn nói với Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 95

Người Đẹp Thứ Hai Đến Lưu Xà

Thêm một số người mà Nam Phương đem theo, Sử Vệ không còn khả năng phản kháng, y bị đánh gãy một chân. Nhưng Nam Phương không dám giết y, tuy rằng giết Sử Vệ, Nam Phương sẽ không chịu trách nhiệm gì trước pháp luật, nhưng dù sao sức mạnh của"Lưỡng Tê bang" là quá lớn, nếu giết y, thì sẽ không còn đường cứu vãn nữa. Sở dĩ Nam Phương đánh gãy chân Sử Vệ, cũng chỉ là để cho Ninh Khinh Tuyết xem mà thôi.

- Hãy bảo người của mày cút đi.

Nam Phương không chút do dự đuổi cổ hết bọn họ, trên một phần ba đất Lưu Xà, gã vẫn còn chút quyền lực.

Sử Vệ tuy không phục, nhưng y không còn cách nào khác, Nam Phương bảo y cút đi, y chỉ còn cách nghe theo. Nếu muốn lật đổ tình thế, thì cũng phải đợi y về thêm dầu vào lửa mà báo cáo lên cấp trên mới được.

Sử Vệ mang theo mấy người lập tức rời khỏi nhà trọ, nhưng là đổi sang chỗ khác, chứ không rời khỏi Lưu Xà. Thứ nhất là bởi vì trời đã tối, mà Sử Vệ lại bị gãy chân, vả lại cũng không có chỗ để đi. Còn một lý do nữa là cho dù Nam Phương có biết y ở lại chăng nữa cũng không đi tìm y.

Thật sự Nam Phương đã biết Sử Vệ không hề rời khỏi Lưu Xà, nhưng Nam Phương cũng không dám làm thái quá, nếu như về chuyện của người phụ nữ, thì Nam Phương có lý, nhưng nếu đuổi Sử Vệ rời khỏi Lưu Xà, thì Nam Phương sẽ không có lý chút nào. Nếu như thế lực mạnh, thì có vô lý cũng không sao, nhưng thế lực của Nam Phương có mạnh nữa, thì cũng không qua được "Lưỡng Tê bang".

Ninh Khinh Tuyết ngơ ngác nhìn trận hỗn chiến vì mình mà gây nên, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, trên nền đất chỉ còn lại những vết máu. Cô không ngờ Diệp mặc vẫn còn những người bạn trung thành ở Lưu Xà, trong lòng càng không hiểu hết một Diệp Mặc yêu cây cỏ mà cô tiếp xúc hàng ngày.

Nghĩ đến chuyện Diệp mặc giết cả Tống Thiếu Văn và Tống Thiếu Đàm, cộng với những gì hôm nay cô nhìn thấy, xem ra Tiêu Lôi đã nói đúng, Diệp Mặc thật sự rất có bản lĩnh. Tại sao lúc ở Yến Kinh mình chỉ nghe đồn là Diệp Mặc chỉ là một tên vô tích sự? Có một kẻ vô dụng như thế sao?

Nam Phương nhìn thấy dung mạo của Ninh Khinh Tuyết, càng khen thầm, tròng lòng nghĩ rằng một người như anh Diệp mới có thể có được người vợ như thế, người phụ nữ này đúng là quá đẹp.

Nhưng Nam Phương vẫn rất lịch sự đón Ninh Khinh Tuyết đến một chỗ tiếp khách, vả lại còn miêu tả kỹ càng chuyện của Diệp Mặc tại Lưu Xà nữa, đến chuyện Diệp Mặc đã giúp đỡ tiêu diệt hai đảng phái cũng không giấu giếm. Theo anh ta thì, Ninh Khinh Tuyết là vợ của Diệp Mặc, thì những chuyện của Diệp Mặc, cô đều nên biết.

Ninh Khinh Tuyết càng nghe càng kinh hãi, cô không ngờ Diệp Mặc ở Lưu Xà một thời gian ngắn mà đã làm được nhiều chuyện thế kia, mà còn đánh cho kẻ cầm đầu tại đây phải cung kính mình, điều khiến Ninh Khinh Tuyết thất vọng chính là, Diệp Mặc không còn quay về nữa, xem ra hắn đã đi đến một nơi khác.

Ban đêm một mình cô ngủ lại một nhà trọ nhỏ tại khu biên giới Lưu Xà, Ninh Khinh Tuyết cảm thấy có chút cô đơn. Cô không biết mình đến đây tìm Diệp Mặc để làm gì? Từ đầu chí cuối, cũng chỉ là Diệp Mặc đã giúp cô, đến chuyện kết hôn cũng là giả.

Cô đã yêu hắn hay vì nguyên nhân khác? Nếu như cô tìm thấy Diệp Mặc thì sao? Nên nói những gì? Chẳng lẽ lại nói lời xin lỗi, nói rằng trước kia tôi không nên đối xử với anh như thế, sau đó mặc kệ Diệp Mặc nói gì, thì cô

cũng sẽ về lại cuộc sống bình thường của mình sao? Ninh Khinh Tuyết đột nhiên cảm thấy vô vọng.

Tình yêu? Tình yêu lại là cái gì? Không cần biết cô có yêu Diệp Mặc hay không, nhưng trừ Diệp Mặc ra, chẳng lẽ cô còn đi tìm ai để kết hôn sao? Cô đã kết hôn với Diệp Mặc, cô cũng không có ý định sẽ ly hôn, khi tìm thấy hắn cô sẽ nói là cô không muốn ly hôn nữa, có được không?

Ninh Khinh Tuyết thở dài, cô càng hiểu Diệp Mặc, thì lại thấy càng không hiểu hắn ta, thật là mâu thuẫn. Không cần biết có phải là cô hối hận hoặc là lý do khác mà thật sự muốn kết hôn với Diệp Mặc, nhưng ít nhất cũng phải đối mặt mà nói cho cô biết, nếu như hắn thật sự không hề có ý gì với mình, thì cô sẽ không tiếp tục kiên trì với ý kiến của mình nữa.

Tuy rằng cô chưa thật sự hiểu Diệp Mặc, nhưng sau thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, cô cảm thấy trong những người cô đã từng gặp, thì không có một người đàn ông có tính cách như Diệp Mặc, có thể hắn chính là người đàn ông mình cần thật sự. Thì ra cách cô đánh giá Diệp Mặc thật bất công, có thể chỉ là chưa hiểu rõ Diệp Mặc mà thôi, sau khi Diệp Mặc đi khỏi, cô đã không ly hôn, lúc đó trong thâm tâm hình như cô đã chấp nhận cuộc hôn nhân này rồi.

Nhưng trước lúc đó, cô nhất định phải tìm hắn, nếu không có một ngày, Diệp Mặc kết hôn rồi, mà cô vẫn tự xưng là vợ của hắn, chẳng phải là nực cười sao. Ninh Khinh Tuyết cô có nguyên tắc của mình, tuy cô tự nguyện kết hôn với Diệp Mặc, nhưng nếu Diệp Mặc không cần cô, thì cô cũng không phải là hạng đàn bà đi cầu xin hắn cưới cho bằng được.

Ninh Khinh Tuyết trằn trọc trải qua một đêm khó ngủ, lúc sáng mới ngủ được một chút, thì trời đã sáng quắc rồi.

Không gặp Diệp Mặc ở Lưu Xà, Ninh Khinh Tuyết cũng không có ý ở lại. Nhưng trước khi cô đi, cô muốn đi xem chỗ ở của Diệp Mặc.

Căn miếu tuy rằng đã đổ sập hết cả, nhưng Nam Phương đã bảo người

sửa lại rồi.

Ninh Khinh Tuyết muốn đi xem căn miếu mà Diệp Mặc đã ở, Nam Phương tất nhiên phải cử vài tên đệ tử đi theo. Lưu Xà loạn như thế, y không muốn vợ của Diệp Mặc xảy ra chuyện ở đây, nếu có chuyện gì, y sẽ không thể ăn nói với Diệp Mặc. Đừng nói đến chuyện Diệp Mặc đã cứu y, giúp y lấy lại quyền quản lý Lưu Xà, hơn nữa Diệp Mặc sát phạt quyết đoán, những người trong "hội Phác Đao" cũng không đủ cho Diệp Mặc giết.

…

Sau khi chấp hành nhiệm vụ lần trước, Trì Uyển Thanh đã không còn tâm trí ở lại trong đội nữa, cách năm ba bữa lại gọi điện đến Lạc Thương, hỏi thăm người chị họ Chu Mạn của cô, rằng Diệp Mặc có đến không, nhưng lần nào cũng nhận được câu trả lời thất vọng, Diệp Mặc đã không đến công ty của người chị họ ở Lạc Thương.

Trì Uyển Thanh đương nhiên là biết cuộc sống của Diệp Mặc hơi túng quẫn, nhưng mình đã giúp tìm cho hắn một việc làm nhàn nhã, tại sao hắn không chịu làm? Chẳng lẽ hắn không chịu bỏ cái tự ái sao? Nhưng anh Diệp không giống hạn người đó.

Cân nhắc mãi, Trì Uyển Thanh, mới quyết định đến xem Diệp Mặc thế nào. Cô cảm thấy nếu như mình không đến tìm hắn, thì có thể suốt cuộc đời này hắn cũng không đến gặp cô, tuy rằng có chút uất ức, nhưng cô cũng quyết định sẽ đến Lưu Xà để tìm hắn.

Lần trước Diệp Mặc nói với cô rằng hắn ở Lưu Xà, nếu hắn không đến Lạc Thương, thì chắc rằng hắn còn ở Lưu Xà.

Trì Uyển Thanh vào đội mấy năm nay, đây là lần đầu tiên xin nghỉ phép về thăm nhà, tuy Lô Lâm cảm thấy Trì Uyển Thanh không phải về thăm nhà, nhưng vì đây là lần đầu, Lô lâm có nghi ngờ nhưng cũng phê duyệt.

Trì Uyển Thanh đương nhiên là không phải về nhà, cô đến Lưu Xà tìm

Diệp Mặc, những gì cô trải qua nhiều hơn Ninh Khinh Tuyết rất nhiều, đương nhiên cô biết Lưu Xà là một nơi thế nào, nhưng cô vẫn đi.

Với thân thủ như cô thì mấy tên đàn ông cũng chả là gì, hơn nữa cô còn có "Thử Lang". Sức mạnh của "Thử Lang" cô rõ hơn ai hết, lúc trước cô bị Thử Lang cắn qua một lần, sém chút mất mạng. Có thể nói nếu không có Diệp Mặc, thì cô đã chết rồi. Cho nên Lưu Xà có loạn đi chăng nữa, thì đối với cô cũng chẳng có sự uy hiếp nào hết.

Trì Uyển Thanh tới Lưu Xà lúc giữa trưa, vừa đến thì cô nhìn thấy hai người đang khiêng Sử Vệ lên xe rời khỏi Lưu Xà.

Trì Uyển Thanh tuy muốn hỏi thăm tin tức của Diệp Mặc, nhưng mấy tên kia vừa nhìn là biết không phải hạng đàng hoàng, cô không hề có ý định đi hỏi thăm mấy tên này.

Sử Vệ thì lại nhìn Trì Uyển Thanh không chớp mắt, y không ngờ trong hai ngày lại gặp hai đại mỹ nhân, Không ngờ hôm nay mình sắp đi khỏi thì lại gặp vận đào hoa, Nam Phương à Nam Phương, mày đã cướp đi một người thì đã sao, chẳng phải hôm nay tao lại gặp một người nữa sao.

Nhìn Trì Uyển Thanh, hai con mắt Sử Vệ tỏa sáng, nằm trên cáng cứu thương mà vẫn la lối, - Hãy đem cô ta đi, lập tức rời khỏi Lưu Xà, sẽ có một ngày tao lấy lại tất cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 96

Sự Ghê Ghớm Của Tống Lão Gia

Trì Uyển Thanh đương nhiên là biết Lưu Xà rất hỗn loạn, vả lại cô cũng không muốn nói chuyện với mấy kẻ xem ra không được đàng hoàng này, nhưng không ngờ mấy tên đó lại dám bắt mang cô đi, đây là chuyện giữa ban ngày đấy. Trì Uyển Thanh nhìn hai kẻ đang đi tới, sự uất nghẹn bị dồn nén nay phát ra thành cơn lửa giận.

Cô không phải là Ninh Khinh Tuyết, mấy năm qua trong quân ngũ những gì cô học được không phải là công cốc. Cô tung hai chân lên, đá văng hai tên đàn ông không mấy để ý đến cô, đó chưa là gì, tiếp theo cô tung thêm hai cước, hai tên khác và Sử Vệ đang nằm trên cáng cũng có thể nghe thấy tiếng xương gãy.

Vốn dĩ thấy Trì Uyển Thanh động thủ, Sử Vệ đã vô cùng tức giận, những người phụ nữ đã gặp hôm nay đều dám phản kháng, thật là quá đáng. Nhưng cơn giận của y chưa bùng phát, thì phát hiện hai tên thuộc hạ đã bị Trì Uyển Thanh đánh gãy chân. Y vẫn chưa kịp thốt nên lời, thì Trì Uyển Thanh đã đá thêm một chân, nhắm trúng ngay cái chân vừa được cố định của y.

Sử Vệ kêu một tiếng thảm khốc, gần cả dặm còn nghe thấy. Nhưng tại Lưu Xà này, cho dù y có la lớn cỡ nào, thì cũng chẳng ai ngó ngàng đến.

Còn lại hai tên đang khiêng Sử Vệ, đã sợ đến phát điên, bọn họ chưa từng gặp người phụ nữ nào thân thủ lợi hại như thế, vả lại khi đánh nhau cũng không hề nương tay. Xa xa mấy tên vốn dĩ muốn trêu ghẹo gì Trì Uyển Thanh, nay nhìn thấy cảnh Trì Uyển Thanh dạy dỗ bọn Sử Vệ, thì đâu còn dám tới nữa, mà lặng lẽ chuồn mất. Người phụ nữ này đến Sử Vệ còn dám

đánh, thì sợ chi bọn họ.

Thật sự nếu lúc đầu Sử Vệ cho cả bọn cùng xông lên bao vây Trì Uyển Thanh, thì không chừng cô cũng hơi lúng túng. Nhưng họ chỉ xông lên hai người, vả lại hai tên đó không hề phòng vệ gì mà đến bắt cô, kết quả đương nhiên là thế này đây.

Nhưng cho dù lúc đầu Sử Vệ đã khinh địch, Trì Uyển Thanh vẫn không quan tâm, cùng lắm thì cô thả "Sói con" ra, nhưng một khi Sói con được thả ra, thì sẽ gây ra án mạng. Tuy Trì Uyển Thanh biết rằng Lưu Xã là nơi hỗn loạn cùng cực, nhưng cũng không muốn giết người vô tội vạ.

Tên Sử Vệ đang la lối thảm thiết không ngờ rằng, người đẹp thứ hai lại ra tay nhẫn tâm như thế, đau đớn cùng cực Sử Vệ thấy cô không còn có ý tiếp tục ra tay nữa, thì mau chóng hét lên:

- Mau lên, mau đi đi.

Y đã ghi thêm một món nợ nữa cho Nam Phương.

Trì Uyển Thanh thấy Sử Vệ đi khỏi, cô không quan tâm đến y nữa, mà là chuẩn bị tìm một người để hỏi thăm. Nhưng ngoài dự đoán của cô chính là, một người đang đi đến lại là một phụ nữ, thậm chí có đôi phần đẹp hơn cô. Nhưng cô thấy đi sau người phụ nữ này có vài người đàn ông, xem ra, người phụ nữ kia giống một đàn chị hơn.

Chẳng lẽ người cầm đầu Lưu Xà lại là một phụ nữ? Nhưng dáng điệu của cô ta không giống chút nào, nếu nói là một thục nữ thì còn có lý.

Cho dù thế nào, gặp một phụ nữ còn hơn gặp một người đàn ông. Nghĩ đến đây, Trì Uyển Thanh liền tiến về phía người phụ nữ đó, cô muốn hỏi thăm về Diệp Mặc.

Lúc Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy Trì Uyển Thanh, có một cảm giác rất kỳ lạ, không diễn tả được, nhưng rất thật. Không phải Lưu Xà này rất loạn sao? Vả lại khi mình đến đây cũng đã thấy được chuyện đó, nhưng ngoài

mình ra lại có thêm một phụ nữ nữa, vả lại cô ta không kém mình là mấy.

Nam Phương cùng mấy tên đệ tử đi theo Ninh Khinh Tuyết đến xem chỗ ở của Diệp Mặc đang trên đường về, lại gặp thêm một người đẹp, anh ta thậm chí nghi ngờ gần đây đã xảy ra chuyện gì thế không biết. Tại Lưu Xà này, liên tục hai ngày xuất hiện hai người đẹp, thậm chí cô nào cũng rất tuyệt vời, cũng may là anh còn chưa chứng kiến cảnh Trì Uyển Thanh dạy dỗ bọn Sử Vệ.

- Chào cô, tôi muốn hỏi thăm là Diệp Mặc có ở đây không?

Trì Uyển Thanh chặn Ninh Khinh Tuyết lại.

- Cô cũng đến tìm Diệp Mặc sao?

Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc nhìn Trì Uyển Thanh, trong lòng đột nhiên có vị chua chát, con mắt của Diệp Mặc cũng không tồi, không ngờ có thể quen biết một cô gái đẹp như vậy, mà còn có khí phách anh dũng nữa, chẳng trách khi cô gặp Trì Uyển Thanh, thì đã có một thứ cảm giác kỳ lạ, chẳng lẽ đó là giác quan thứ 6?

Trì Uyển Thanh cũng đồng thời kinh ngạc nhìn Ninh Khinh Tuyết, nghe giọng cô ta nói, chắc Ninh Khinh Tuyết cũng là đến tìm Diệp Mặc, xem ra cô ta không phải là người Lưu Xà.

- Cô là?

Trì Uyển Thanh nhìn Ninh Khinh Tuyết có chút nghi ngại, trong lòng đang nghĩ người phụ nữ ưu tú thế có quan hệ thế nào với Diệp mặc.

- À, cô ấy là Ninh Khinh Tuyết, là vợ của Diệp Mặc.

Nam Phương thấy không khí có vẻ ngượng ngập, rất hiển nhiên là cô gái cao bồi này cũng quen biết với Diệp Mặc, y liền lên tiếng giới thiệu. Trong lòng nghĩ, anh Diệp lợi hại thế, những người phụ nữ hắn quen cũng không đơn giản.

- A, cô là vợ của anh Diệp, là người…

Trì Uyển Thanh, nhưng trong lòng đã không còn thiện cảm với Ninh Khinh Tuyết nữa.

Ninh Khinh Tuyết cũng đã nhìn thấy Trì Uyển Thanh không mấy ưa cô, trong một lúc không biết nói gì nữa, thậm chí đến việc hỏi Trì Uyển Thanh có quan hệ thế nào với Diệp Mặc cũng chưa hỏi, cô sợ kết quả khiến cô đau lòng.

Không khí đột nhiên căng thẳng lên.

Đến người ngoài cuộc Phương Nam cũng nhìn ra, hai người phụ nữ hình như vì anh Diệp có chút mẫu thuẫn, trong lòng nhất thời hoang mang, hai người phụ nữ xem ra đều có quan hệ với anh Diệp, giúp ai cũng không được, nhìn hình như một người là chính, còn người kia là phụ.

Không được để cho họ tiếp tục giằng co nữa, sợ rằng giận lên hai người phụ nữ đánh nhau, anh ta sẽ toi rồi, nghĩ đến đây Phương Nam vội lau mồ hôi trên trán:

- Này, hai vị, đã là buổi trưa rồi, bụng cũng đói rồi, chúng ta ăn cơm trước đi, chuyện của anh Diệp, ăn xong hẳn nói.

Anh ta lão đại một bang pháibiên giới, đều là những ngày tháng chém giết không ngớt, bây giờ ở giữa hai người phụ nữ làm chuyện khuyên can như vậy đối với anh ta thật sự khó khăn.

…

Ngoài Trì Uyển và Ninh Khinh Tuyết đang tìm Diệp Mặc, Tống gia ở Yến Kinh cũng vì chuyện của Diệp Mặc mà đang bàn luận, đủ loại dấu hiệu cho thấy cái chết Tống Thiếu Đàm ở Ninh Hải có liên quan đến Diệp Mặc, Diệp Mặc đã giết Tống Thiếu Đàm không kỳ lạ, kỳ lạ là không ngờ hắn giết Hồ Khâu. Cho nên lúc này Tống gia cũng chưa có cách xác định, Tống Thiếu Đàm cũng do Diệp Mặc giết.

- Có thể xác định Ninh Hải đột nhiên xuất hiện Sư Ảnh sau đó biến mất chính là Diệp Mặc sao?

Tống gia liên tục chết hai người con cháu đời thứ ba, còn là bị người ta giết, lửa giận của Tống Kỳ Minh không thể hình dung được, tuy Tống Thiếu Văn là con của ông, nhưng Tống Thiếu Đàm là người giỏi giang nhất trong đời thứ ba nhà Tống, không ngờ lại bị giết ở Ninh Hải.

- Còn chưa xác định được, vì Sư Ảnh rất giống Diệp Mặc, nhưng tướng mạo của Sư Ảnh quá mờ. Quan trọng nhất là bản lĩnh của Sư Ảnh cao hơn Hồ Khâu, bằng không sẽ không chỉ một chiêu mà đánh bại được Phác Đông Hoành. Có một điều đáng nghi nhất là Phương Úy Thành lần đầu gặp Sư Ảnh chính là ở khu Ninh Độ, mà Diệp Mặc lúc đó cũng ở nơi đó.

Tống Hải đem kết quả mà mình điều tra được không thiếu một chi tiết nào báo cáo.

- Bất luận Sư Ảnh có phải là Diệp Mặc hay không, hắn và cái chết của Thiếu Đàm có liên quan rất lớn. Mà cách giết người của Sư Ảnh là dùng đinh sắt, đến tận bây giờ cũng chưa phát hiện gia tộc Cổ Võ nào thích dùng đinh sắt giết người.

Người nói chuyện là một lão già khoảng năm mươi mấy, tên Kỳ Trạm, người trong Tống gia gọi chú Trạm, địa vị gần với Tống lão gia và Tống Kỳ Minh.

Tuy hôm nay Tống Kỳ Minh lấy thân phận chủ nhà trong hội nghị của gia tộc, nhưng thân phận cao nhất trong nhà không phải anh ta, mà là Tống lão gia Tống Nguyên Nghĩa. Tống Thiếu Văn của Tống gia chết rồi, Tống lão gia có thể bình tĩnh, bởi vì Tống Thiếu Văn tuy là con cháu ruột, nhưng lại không làm được trò trống gì, nhưng Tống Thiếu Đàm thì khác, anh là đứa cháu được hy vọng nhất, bây giờ cũng chết rồi, Tống lão gia bình tĩnh không được nữa rồi.

Hội nghị bình thường của gia tộc, ông ta rất ít tham gia, nhưng hôm nay

ông ta lại đến, tuy trong lòng rất buồn bực, nhưng biểu hiện lại rất bình tĩnh, nghe xong ý kiến của mấy người, Tống Nguyên Nghĩa mở đôi mắt nhắm lại nói:

- Tiếp tục điều tra sự liên hệ Sư Ảnh và Diệp Mặc, tuy nhiên chúng ta chỉ điều tra kết quả, tạm thời không truy sát Diệp Mặc.

Khi ánh mắt nghi hoặc của tất cả mọi người hướng sang Tống lão gia, Tống lão gia lần nữa bình tĩnh nói:

- Mặc cho là tin tức của Diệp Mặc hay Sư Ảnh, nếu có ngay lập tức tìm cách báo cho Thiên Long Đầu biết là được, Diệp Mặc đã dẫn đến sự chú ý của Diệp gia bọn họ, mọi người tốt nhất là để Thiên Long Đầu biết Diệp Mặc đã giết con anh ta.

Dừng lại một chút, Tống Lão gia nói tiếp:

- Còn nữa là để nhà Diệp gia kia biết Diệp Mặc xuất sắc, nhưng lại không thể tiết lộ bất kì việc gì về Diệp Mặc có thể đã giết đứa con duy nhất của Thiên Long Đầu, cái khác, chúng ta chỉ nhìn là được rồi. Hơn nữa Hồ Khâu lại dễ giết thế sao.

Nói xong ngữ điệu của Tống Nguyên Nghĩa trở nên lạnh lùng.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của ông, trong lòng không khỏi thầm than, gừng càng già càng cay. Để Thiên Long đầu đi đối phó với Diệp gia, trong lúc mấu chốt, Tống gia một chiêu là xong. Cái ý tưởng cuối cùng của ông cụ là mượn cơ hội lần này, triệt để đánh bại Diệp gia, vĩnh viễn không thể đứng dậy.

…

Diệp Mặc đương nhiên là không biết hai người phụ nữ tìm hắn, đã tìm đến tận Lưu Xà, cũng không biết âm mưu Tống gia muốn lợi dụng hắn để triệt để đánh bại Diệp gia, cho dù biết, hắn cũng vờ như không biết, Diệp gia và hắn không có liên quan gì, phòng khám nhỏ của hắn đã được mở, nhưng

bây giờ vẫn trong tình trạng kinh doanh vô phép, nơi mở phóng khám nhỏ không chỉ hẻo lánh, mà chỉ có hắn và Du Nhị Hồ hai người thôi.

Lý do tìm được chỗ hẻo lánh này, là vì mặt tiền quá mắc, nhưng quan trọng nhất là mặt tiền này nằm ngay chính trước mặt ngôi nhà cũ kỹ đơn độc, ngôi nhà cũ Diệp Mặc cũng thuê luôn, một thể trả hai năm tiền thuê nhà, ngôi nhà cũ có một cái vườn, cái vườn này có thể trồng "cỏ Ngân Tâm", đây mới là thứ Diệp Mặc cần.

Đối với hắn mà nói, buôn bán là thứ yếu, quan trọng là có thể trồng "cỏ Ngân Tâm".

Nhưng phòng khám mở đến ngày thứ ba, rất nhiều thứ còn chưa mua, đã có bệnh nhân đầu tiên, Diệp Mặc và Du Nhị Hổ bị tiếng đập cửa nửa đêm làm cho tỉnh giấc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 97

Bệnh Nhân Đầu Tiên

Người được đưa vào là một đứa bé chừng năm sáu tuổi, chẳng những hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch, hơn nữa trên người còn co giật.

- Bác sĩ, cầu xin các ông bảo vệ mạng sống con trai tôi trước đã. Xe cứu thương đang tới, nhưng phải hai mươi phút nữa mới có thể đến đây, tôi sợ Xán Xán nhà tôi không thể cầm cự được sau mười phút nữa.

Du Nhị Hổ vừa mới mở cửa, một người phụ nữ trung niên liền ôm một cậu bé, thất kinh xông tới gào lên.

Theo sát phía sau người phụ nữ trung niên là một người người đàn ông trung niên, sắc mặt lúc này cũng rất kinh hoảng lo lắng. Ngoại trừ hai người này, phía sau còn có một phụ nữ hơn năm mươi tuổi.

Diệp Mặc vừa thấy liền biết toàn bộ người nhà đều đến đây, phỏng chừng đứa bé đột nhiên bị bệnh, muốn đi bệnh viện, nhưng xe cứu thương phải hai mươi phút sau mới đến. Người nhà sợ hai mươi phút sau đứa bé sẽ xảy ra chuyện, nên tới phòng khám bệnh này để xem bệnh mong muốn bảo toàn tính mạng cho đứa bé, vậy cũng được tính là cấp bách tìm thầy.

Bình thường đối với phòng khám của Diệp Mặc, người ta chỉ bị đau nhẹ hoặc bị bệnh nhẹ mới đến đây khám, ngay cả bị cảm phát sốt cũng đều tự mình đi tiệm thuốc mua thuốc, chứ không tới ba cái phòng khám lặt vặt này. Nhà này chắc cũng ở gần đây, hẳn là đã biết nơi này vừa mới mở một phòng khám, mới có thể tìm tới đây.

- Sư phụ...

Du Nhị Hổ tuy rằng cũng là theo chân ông nội của cậu ta học trung y, nhưng sau lại cùng Diệp Mặc đi về Lạc Thương, dưới sự tùy ý chỉ đạo của Diệp Mặc, cậu ta mới biết được y thuật của Diệp Mặc giỏi hơn nhiều so với ông nội cậu ta, nên đổi giọng gọi Diệp Mặc là sư phụ.

Diệp Mặc vốn là chuẩn bị dạy y thuật cho Du Nhị Hổ đấy, hiện tại Du Nhị Hổ kêu hắn là sư phụ nên không có gì ngăn trở Tình trạng của đứa bé lúc này, rõ ràng đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của Du Nhị Hổ.

Diệp Mặc đã đi tới, nói với người phụ nữ kia:

- Đem con chị đặt lên trên giường.

Người phụ nữ lúc này đã rất hoang mang lo sợ, nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, liền tranh thủ để con mình lên trên giường, không nghĩ ra nên hỏi Diệp Mặc những vấn đề gì.

Diệp Mặc thấy đứa bé được đặt xuống, lấy ra ngân châm định châm cứu cho nó.

- Khoan đã, anh muốn làm gì, chúng tôi chỉ là muốn cho anh giữ tính mạng nó trong một lát thôi, xe cứu thương sắp đến, anh lấy kim châm làm gì?

Người đàn ông trung niên đã phục hồi tinh thần lại, bọn họ vốn là bức bách quá mới tìm tới đây. Từ lúc thằng bé hôn mê co giật, đến nay đã mấy phút, ông ta đã bình tĩnh lại. Hiện tại một bác sĩ của một phòng khám nhỏ lại châm kim lên người thằng bé, ông ta lập tức liền phản ứng lại, nơi này là một phòng khám vừa mới mở vài ngày, thậm chí ngay cả giấy phép kinh doanh ông ta cũng không nhìn thấy.

Diệp Mặc ngừng kim châm trong tay lại, thản nhiên nhìn người đàn ông trung niên này, cũng không nói chuyện. Với hắn mà nói, nếu đã ôm con tới đây rồi, hắn cứu đứa bé này một mạng cũng không sao cả. Nếu hai vị cha mẹ này cũng không tin hắn, hắn cũng không cần phải xen vào việc của người

khác.

Hắn là một người tu đạo, tuy rằng đã đi tới Địa Cầu không ít thời gian rồi, nhưng đối với mạng người bình thường vẫn không coi trọng bao nhiêu. Nhưng hắn cũng không phải người vô tình lạnh lùng, có thể giúp thì giúp thôi, hắn trên xe lửa bị người khác trộm tiền, lập tức đã có người tới giúp hắn, hắn cảm thấy nếu có thể mình cũng nên giúp người khác một chút. Nhưng bảo hắn đi cầu xin để giúp đứa bé này trị liệu, tuyệt đối không thể nào.

Bệnh của đứa bé này hắn vừa rồi đã dùng thần thức tra xét qua, không đơn thuần là bệnh tim bình thường, hơn nữa còn tồn tại bệnh trạng kinh mạch còn có khe hở. Một khi hai loại tình huống này đồng phát, khoảng cách đứa bé này tắt thở cũng không lâu nữa. Diệp Mặc cũng hiểu biết y thuật nơi này, hắn biết bệnh tình của đứa bé này với y học hiện nay thì không cách nào trị tận gốc được.

Thấy Diệp Mặc dừng tay lại khi mình quát to, người đàn ông trung niên không biết nói cái gì cho phải, nhất thời cũng có chút sợ run.

- Nếu không tin tôi, xin mời đi cho.

Diệp Mặc thu hồi ngân châm trong tay, bộ ngân châm này do Du Nhị Hổ mang tới.

Du Nhị Hổ hàng năm cùng ông nội ở bên ngoài đối với loại người không tin thầy thuốc cũng rất không thích. Thấy thế lúc này nói:

- Sư phụ tôi có thể ra tay giúp con của hai người trị liệu, là vận may của các người, thật là...

Mỗi lần cậu ta và ông nội đi ra ngoài xem bệnh cho người khác, người khác đều vô cùng vui vẻ, rất khách khí đứng đợi bọn họ, nào có dùng loại ánh mắt này để nhìn người, thậm chí còn dùng loại giọng điệu này nữa.

- Anh muốn Xán Xán vẫn như vậy mãi sao, anh tránh ra.

Người phụ nữ đẩy người đàn ông đó sang một bên, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Mặc, - Bác sĩ cầu xin anh hãy cứu con của tôi, lần trước nó cũng là như thế này, nếu không phải vừa lúc ở cửa bệnh viện, Xán Xán nhà tôi đã không còn, van anh.

Tâm tư của cô rất đơn giản, người bác sĩ này thậm chí không hỏi bệnh tình liền lấy kim châm ra giúp Xán Xán trị liệu, chứng tỏ hắn là một có người có bản lĩnh. Bằng không hắn cũng phải hỏi một chút bệnh trạng chứ. Hơn nữa, cô còn nghe nói dùng châm cứu trị liệu đều là số bác sĩ thầy thuốc giỏi, thầy thuốc bình thường chắc là sẽ không châm cứu.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Chị đứng lên đi, tôi sẽ giúp con chị xem thế nào, chị quỳ ở trong này ảnh hưởng công việc chữa trị của tôi.

Nghe xong Diệp Mặc nói, người phụ nữ này cẩn thận đứng ở một bên. Gã đàn ông trung niên bị người phụ nữ kia đẩy qua một bên, nhìn sắc mặt đứa bé đã tím ngắt, trong lòng biết con mình đang gặp nguy hiểm, mà lúc này xe cứu thương còn chưa tới, ông cũng không nói gì thêm. Còn người phụ nữ lớn tuổi kia lại hoang mang lo sợ nhìn đứa bé, bà không biết nên nói cái gì.

Diệp Mặc lại cực nhanh đem ngân châm trong tay đâm vào thân thể đứa bé, thậm chí ngay cả quần áo đứa bé đều không cởi ra. Người chung quanh đều không hiểu châm cứu, không biết châm cứu là phải cởi quần áo, còn tưởng rằng chính là như vậy. Tuy nhiên Du Nhị Hổ thật ra hiểu một ít, nhưng cậu ta biết Diệp Mặc rất tài giỏi, không cởi quần áo mà trị liệu cũng không có gì khó khăn.

Phương pháp Diệp Mặc dùng đương nhiên không phải châm cứu truyền thống, mà là dùng châm cứu làm cầu nối, đem chân khí truyền vào trong cơ thể đứa bé, xoa dịu lại kinh mạch giả chết của thằng bé. Đây không phải trị tận gốc, nếu cần trị tận gốc, nhất định phải chữa trị kinh mạch một lần nữa.

Chưa nói tới Diệp Mặc bây giờ căn bản không có cách nào giúp đứa bé trị bệnh tận gốc, ngay cả có biện pháp trị liệu, hắn hiện tại cũng không dám làm. Một chứng bệnh nan y như vậy lại được bác sĩ ở phòng khám nhỏ này chữa khỏi, cho dù hắn khiêm tốn, cũng khiêm tốn không được. Nếu như chỉ áp chế bệnh tình, cũng có thể làm được.

Muốn trị tận gốc cái bệnh này, Diệp Mặc tu vi nhất định phải đạt tới luyện khí tầng ba, hơn nữa còn phải phối hợp rất nhiều dược liệu mới có thể.

Theo Diệp Mặc vận chuyển chân khí, kinh mạch trong cơ thể của đứa bé này đã dần dần khôi phục, trên mặt màu tím cũng chầm chậm rút đi, hơn mười phút sau, sắc mặt đứa bé này đã khôi phục bình thường.

Ngay cả người không hiểu cũng biết tình trạng đứa bé này đã chuyển biến tốt lên rồi, người đàn ông và người phụ nữ thấy bất ngờ liền tiến lên nắm chặt tay thằng bé, bắt đầu hỏi, Diệp Mặc bị đẩy sang một bên.

Lúc này xe cứu thương đã tới Nghe thấy âm thanh của xe cứu thương vang lên, đôi vợ chồng này mới hiểu rằng con mình là do Diệp Mặc cứu, liền vội vàng tiến lên nói cảm ơn Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Xe cứu thương đã tới, mang con của anh chị tới bệnh viện đi.

Dù Diệp Mặc biết bệnh viện không thể trị tận gốc bệnh này cho thằng bé, nhưng đi kiểm tra một chút cũng tốt. Đôi vợ chồng không dám trì hoãn, cảm tạ hắn xong liền đem con lên xe cứu thương, thậm chí ngay cả chi phí khám và chữa bệnh cũng không kịp nhắc tới.

...

Ở Lưu Xà, Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết lúc này đã hiểu, hai người bọn họ đều không biết Diệp Mặc đã đi nơi nào. Tuy nhiên từ Ninh Khinh Tuyết, Trì Uyển Thanh biết được Diệp Mặc đã đắc tội với người nhà Tống gia, cô thật sự bất ngờ và sợ hãi, tuy rằng ông nội của nàng là quân

nhân, phụ thân của nàng cũng là một người lính. Nhưng đem so sánh với Tống gia, quả thực là kém xa lắm.

- Uyển Thanh, ý của cô là Diệp Mặc có khả năng đi sa mạc?

Nghe xong Trì Uyển Thanh nói, Ninh Khinh Tuyết đã hoàn toàn tin rằng Diệp Mặc căn bản cũng không phải là người thường, tuy rằng cô vẫn không rõ Diệp Mặc vì sao vẫn phải giả dạng làm một người bình thường, thậm chí cuối cùng còn bị Diệp Gia đuổi đi. Trì Uyển Thanh có chút khẳng định nói.

Ninh Khinh Tuyết đã ngừng lại lời của mình, cô tin lời Trì Uyển Thanh nói, Diệp Mặc hành vi có chút cổ quái, bất kể là buổi tối không ngủ được ngồi ở dưới gốc cây đại thụ, hay là ngủ ở trên tảng đá xanh, đây không phải là dùng chữ có bản lĩnh để giải thích. Hơn nữa lúc trước cô bị thương nặng như vậy, nếu Diệp Mặc trị liệu lành, vậy căn bản là không thể dùng lối suy nghĩ bình thường để lý giải.

Cô biết mình có một bà dì tu luyện cổ võ, nhưng cô cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua dì ấy, tuy nhiên nghe mẹ nàng nói, muốn dì đi ra ngoài không dễ dàng đâu. Cổ võ là một loại rất thần bí gì đó, rất nhiều người thậm chí đều chưa nghe nói qua, chẳng lẽ Diệp Mặc cũng là người tu luyện cổ võ? Tuy nhiên cho dù là người tu luyện cổ võ, cũng không có khả năng đem vết thương nghiêm trọng của cô trị lành.

Ninh Khinh Tuyết càng nghĩ càng không hiểu, chỉ có thể tạm thời ngừng ý nghĩ của mình, nhìn Trì Uyển Thanh hỏi:

- Tấm bản đồ mà cô nói còn không?

Trì Uyển Thanh từ trong bao lấy ra tấm bản đồ mà cô đã vẽ lại đưa cho Ninh Khinh Tuyết - Đây là bản đồ tôi đã vẽ lại, giống với tấm bản đồ da dê đấy.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy tấm bản đồ, bản đồ quả thật rất đơn giản, chính là đánh dấu mấy chỗ trên sa mạc Takla Makan, sau đó vẽ một vài con

đường bộ, còn có giữ đường bộ đánh dấu vài cái tên. Tuy nhiên xem chỗ được đánh dấu đó, rõ ràng không phải bên cạnh sa mạc, mà là tận cùng bên trong sa mạc rồi.

Sa mạc Takla Makan, Ninh Khinh Tuyết cũng đã được nghe nói, là 'Biển chết " trong truyền thuyết, cô không rõ Diệp Mặc muốn vào đây tìm cái gì.

Cầm bản đồ Ninh Khinh Tuyết sửng sờ đã lâu, mới lên tiếng:

- Cô có thể vẽ cho tôi một tấm bản đồ như thế này không?

Trì Uyển Thanh lại nói:

- Bản đồ này tôi đã nhớ rõ trong đầu, cô muốn thì lấy đi.

Nói xong Trì Uyển Thanh chợt nhớ tới đến cái gì đó, liền nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết, cô không phải muốn đi Takla Makan kiếm Diệp Mặc chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 98

Tin Tức Cuối Cùng

Ninh Khinh Tuyết lại gật gật đầu - Đôi khi rất nhiều ý tưởng đều xuất hiện giữa lúc lơ đãng, giống như tôi lần này đến Lưu Xà vậy. Biết rõ nơi này rất nguy hiểm, nhưng luôn ảo tưởng mình có thể gặp Diệp Mặc, sẽ không xảy ra chuyện gì. Nếu trước kia, tôi chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này. Nhưng hiện tại, tôi dường như có chút không tự chủ được, tôi không biết có phải tôi đã có chút lo lắng cho anh ấy rồi hay không, nhưng cái loại cảm giác này thật nói không nên lời.

Nghe xong Ninh Khinh Tuyết nói, Trì Uyển Thanh lại kỳ quái nói:

- Khinh Tuyết, chẳng lẽ cô không phải cùng anh Diệp giả kết hôn sao, để anh Diệp làm bia chắn kia cho cô... Sau đó liền ly hôn sao?

Theo Trì Uyển Thanh thấy, Ninh Khinh Tuyết đến Lưu Xà tìm Diệp Mặc cũng rất là ly kỳ, bây giờ lại còn muốn đi sa mạc, chẳng lẽ cô thật không phải là dùng anh Diệp làm bia đỡ đạn ư? Từ biểu hiện của nàng, dường như đã yêu anh Diệp rồi?

Ninh Khinh Tuyết chua xót lắc đầu, trầm mặc sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Tôi cũng không biết vì sao, chỉ có điều có một loại cảm giác, hiện tại tôi còn có thể biết được một ít tin tức của anh ấy từ những người khác, một khi manh mối bị đứt, thế giới lớn như vậy, có lẽ tôi không bao giờ còn được gặp lại anh ấy nữa. Vốn nghĩ đến Lưu Xà hẳn là sẽ là tin tức cuối cùng của anh ấy, không nghĩ tới từ cô lại biết được anh ấy còn có thể đi sa mạc, nếu quả thật cứ mất đi tin tức như vậy, có lẽ rất nhiều năm sau, tôi sẽ rất hối hận.

Nói tới đây Ninh Khinh Tuyết chần chờ một lát, lúc này mới tiếp tục sâu kín nói:

- Cô không hiểu tôi, nếu như là mấy tháng trước, tôi tuyệt đối sẽ không đến Lưu Xà này, đừng nói là đi sa mạc. Đôi khi, chính cô thay đổi cô cũng lơ đãng không biết. Chờ khi cô hiểu ra, cô sẽ phát hiện có một số người cô nhất định là không thể quên.

- Tôi từng lấy anh ấy làm bia đỡ đạn, nhưng thời điểm khi tôi hiểu được cách làm người của anh ấy, anh ấy đã đi rồi, không cho tôi một cơ hội. Rất xin lỗi, Uyển Thanh, tôi sở dĩ nói những lời này với cô, là bởi vì anh ấy khẳng định đối với cô không giống như vậy. Bằng không anh ấy sẽ không đem chuyện kết hôn giả nói cho cô biết, đôi khi tôi thật sự rất hâm mộ cô, những lời này, anh ấy tuyệt đối sẽ không cùng tôi nói, tuy nhiên lại nói với cô...

Trì Uyển Thanh nhìn thần thái Ninh Khinh Tuyết, bỗng nhiên lại có chút thông cảm cô. Cô hẳn là cũng giống như mình, tuy nhiên lại có chút không giống với mình, khi nàng phát hiện sự ưu tú của anh Diệp, anh Diệp đã rời khỏi cô. Mà không giống với mình, thời điểm vừa mới tiếp xúc với anh Diệp, liền phát hiện người đàn ông này rất ưu tú. Lần trước nghe anh Diệp nói, dường như cũng không muốn kết hôn với Khinh Tuyết.

Không có ý định cưới Khinh Tuyết? Trì Uyển Thanh đỏ mặt, cô nghĩ tới chính mình. Tuy nhiên đảo mắt liền lắc lắc đầu, ý nghĩ của nàng và Ninh Khinh Tuyết giống nhau, nếu không phải mình tìm đến Diệp Mặc, hắn căn bản cũng sẽ không đi tìm cô. Nói đúng là thái độ của Diệp Mặc đối với cô và Ninh Khinh Tuyết là giống nhau, đều không có lưu ở trong lòng, hắn chẳng lẽ có người trong lòng rồi hả?

Trì Uyển Thanh bỗng nhiên muốn nhìn một chút người mà Diệp Mặc yêu thương là dạng gì, người giỏi giang xinh đẹp như Ninh Khinh Tuyết mà hắn cũng không để vào mắt, rốt cuộc hắn thích người như thế nào đây?

Trì Uyển Thanh ngăn cản suy nghĩ của mình, ngẩng đầu nhìn Ninh

Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết, một mình cô đi sa mạc quá nguy hiểm, hơn nữa sa mạc Takla Makan ở " Biển chết " còn nguy hiểm hơn nhiều so với Lưu Xà. Ở Lưu Xà, có lẽ cô còn có thể gặp Phương Nam, nhưng ở sa mạc Takla Makan, cái cô gặp ngoại trừ bão cát chính là mặt trời chói chang, căn bản chính là cửu tử nhất sinh.

Ninh Khinh Tuyết lại lắc lắc đầu - Tôi biết trong sa mạc Takla Makan rất nguy hiểm, nhưng cô có biết không lâu trước đây tôi cũng bị trọng thương gần như là chết rồi? Chết với tôi mà nói đã qua một lần rồi, chỉ là tôi thật sự muốn hỏi anh ấy một câu, chẳng lẽ tôi lại tệ hại đến như vậy sao? Cùng tôi gặp mặt chẳng lẽ khó khăn đến như vậy sao? Chỉ cần anh ấy nói với tôi một câu, để cho tôi về sau không cần dây dưa với anh ấy nữa, tôi lập tức rời khỏi. Mạng của tôi là do anh ấy cứu, trả cho anh ấy cũng không có gì...

Ninh Khinh Tuyết giọng điệu càng nói càng có chút thương cảm, rốt cục có chút nói không nổi.

Trì Uyển Thanh có chút thông cảm nhìn Ninh Khinh Tuyết, thở dài nói:

- Khinh Tuyết, cô là đang giận dỗi đấy, cô là muốn giận hờn cho anh Diệp xem sao? Hắn căn bản nhìn không thấy đâu. Anh Diệp muốn mạng của cô làm gì? Mạng của tôi cũng là hắn cứu đấy, chẳng lẽ tôi cũng muốn tặng cho hắn? Hơn nữa, anh Diệp khẳng định không phải là không muốn gặp cô, có lẽ hắn thật sự có việc, có lẽ, có lẽ hắn căn bản không thể ngờ được là cô muốn gặp hắn, cũng không nhất định...

Ninh Khinh Tuyết không lên tiếng, cô tâm ý đã quyết, dỗi cũng tốt, đánh cuộc với vận mệnh cũng tốt, không được nhìn thấy Diệp Mặc một lần, cô trước sau có chút không thể bình tĩnh trở lại. Hơn nữa cô cho rằng cảm giác của cô là đúng, có lẽ đây là tin tức cuối cùng của Diệp Mặc, nếu cô không có nắm chắc, cô có khả năng sẽ không còn được gặp lại hắn.

Cho dù là trở về sa mạc Takla Makan, cô cũng muốn đợi xem thế nào.

Thấy Ninh Khinh Tuyết trầm mặc không nói, Trì Uyển Thanh đã biết Ninh Khinh Tuyết thật sự đã hạ quyết tâm rồi.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến những lời Ninh Khinh Tuyết nói, có lẽ đây là một tin tức cuối cùng của Diệp Mặc, một khi hắn đi sa mạc Takla Makan, nơi tiếp theo hắn sẽ tới là chỗ nào, có ai biết được? Thế giới lớn như vậy, ai có thể tìm được hắn?

Nghĩ vậy rồi, Trì Uyển Thanh bỗng nhiên nói:

- Khinh Tuyết, hay là, tôi cùng đi với cô, đối với sa mạc tôi có kinh nghiệm hơn cô, hơn nữa tôi ở bộ đội đã vài năm, Carla Perotti cũng là một phụ nữ, cô ta có thể đi bộ xuyên qua sa mạc Takla Makan, chúng ta hẳn là cũng có thể.

Nhưng bất kể là Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết đều không để ý đến một vấn đề, Kalafudi là vì xuyên qua sa mạc mà đi bộ, cô có thể tìm được đường đi an toàn nhất và ngắn nhất, hơn nữa cô ta còn có đoàn hậu bị trợ giúp. Nhưng các cô lại phải đi tới một nơi đặc biệt, mới có thể tìm kiếm được Diệp Mặc.

Cái này căn bản là hai khái niệm, giống như sa mạc Takla Makan còn có điểm du lịch vậy, đó là nơi rất đặc biệt, vốn sẽ không phát sinh cái gì không ngờ. Nhưng " Biển chết" của sa mạc Takla Makan lại là không phải là nơi có thể dễ dàng tới được.

- Cô cũng muốn đi Takla Makan?

Khi Ninh Khinh Tuyết biết Trì Uyển Thanh cũng đang tìm Diệp Mặc, liền hiểu được Trì Uyển Thanh khẳng định đối với Diệp Mặc có chút bất đồng. Nhưng không nghĩ cô ta cũng muốn đi sa mạc Takla Makan.

Trì Uyển Thanh kiên định gật đầu nói:

- Tuy nhiên trước khi đi, chúng ta nên đi tới Lạc Thương một chuyến, tôi ở Lạc Thương có mở một công ty, chúng ta đi chuẩn bị một chút. Đi sa mạc không giống với những chỗ khác, công cụ và dược phẩm đều phải mang theo đầy đủ.

Phương Nam tiễn hai bà cô này rời đi, lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Hai người phụ nữ này tới Lưu Xà như vậy, đây không phải khiến y kinh hồn táng đảm à. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, y làm sao mà ăn nói với anh Diệp?

Tuy Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết đã rời đi, nhưng sự tình lại chưa chấm dứt. Bởi vì Phương Nam đắc tội " Con nhím " cậu ta nhất định phải giải thích với " bang Lưỡng Tê, nếu không người ta hà hơi một cái, Phương Nam không thể tiếp tục ở đây kiếm ăn nữa. Người khác không biết " Lưỡng Tê bang" lợi hại như thế nào đâu, Phương Nam lại biết rất rõ.

Lưỡng Tê bang là thế lực của Nam Thanh, mười năm trước một bang phái trà trộn vào gần Cao Bằng làm ăn, bởi vì không thèm để ý đến người của Lưỡng Tê bang, thậm chí sau còn không tiếp thu xin lỗi và bồi thường. Cuối cùng trong một đêm đã bị Nam Thanh tiêu diệt. Chuyện này trong các bang phái ở biên giới không người nào không biết, cho nên đối với người của Lưỡng Tê bang, những ông trùm của các bang phái đều thái độ ôm tận lực không đi đắc tội với họ.

Hiện tại Phương Nam đắc tội Sử Vị, tuy rằng Sử Vị chỉ là một chân chạy vặt trong Lưỡng Tê bang, nhưng dù sao cũng là người của Lưỡng Tê bang, nếu chẳng may bên kia trách tội xuống, cậu ta phải tính toán mà bồi thường.

Hơn nữa nếu chẳng may người khác không tiếp nhận cậu ta còn muốn đánh người. Tuy nhiên Phương Nam biết, Lưỡng Tê bang sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà không chịu nhận bồi thường, nhiều nhất là khiến lòng cậu ta đau chút mà thôi. Chắc có lẽ không diệt bang đối với cậu ta chứ, chút tự tin này cậu ta vẫn phải có.

Những thứ này là Diệp Mặc cho, nếu như không có Diệp Mặc, cậu ta bất

kể như thế nào cũng không thể từ trong tay Hà bang, và Phi bang lấy lại Lưu Xà. Hơn nữa bản thân cậu ta đối với Diệp Mặc cũng vô cùng kính sợ, cảm thấy Diệp Mặc là người rất phi thường. Cho nên hai người phụ nữ này đến gây phiền toái, cậu ta cũng không có hối hận.

So sánh với phiền toái của Phương Nam và sự tìm kiếm của hai người phụ nữ Trì - Ninh, Diệp Mặc bây giờ ở phòng khám đã có chút tiếng tăm, ít nhất là ở phòng khám phụ cận trong tiểu khu có danh tiếng nhất định.

Hắn ở đây cứu Xán Xán, hôm sau cha mẹ đứa bé lại lần nữa đến cảm ơn Diệp Mặc.

Và lấy ra mười ngàn tệ đưa cho hắn, bởi vì Diệp Mặc đã cứu con của bọn họ.

Diệp Mặc không nhận tiền, ngược lại lấy ra ba mươi ngàn tệ đưa cho cha mẹ đứa bé. Nguyên nhân rất đơn giản, là muốn nhờ bọn họ giúp hắn xử lý các loại giấy chứng nhận một chút.

Cha của đứa bé tên là Trương Ba, làm việc ở cục thuế Lạc Thương. Ông ta là người địa phương, lại đang làm ở thuế vụ trực tiếp làm những công việc này, hẳn là không có vấn đề. Hơn nữa Diệp Mặc cảm thấy bản thân có thể không lộ mặt cũng đừng có lộ mặt, về phần tư cách làm nghề y và thương hộ đăng kí đều bảo Du Nhị Hổ đi theo Trương Ba làm.

Nói trắng ra là, rất nhiều thứ, chỉ cần có tiền là có thể làm xong. Về phần Du Nhị Hổ có bản lĩnh này hay không, sẽ không có ai đi truy cứu.

Dưới sự trợ giúp nhiệt tình của Trương Ba, Diệp Mặc qua mười mấy ngày cũng đã đem toàn bộ giấy chứng nhận của phòng khám đều xử lý đầy đủ.

Hơn nữa phòng khám của Diệp Mặc mặc dù chỉ khai trương mới hơn mười ngày, nhưng danh tiếng cũng rất tốt, đây đều là bản lĩnh của Du Nhị Hổ còn có Trương Ba phụ giúp tuyên truyền.

Phòng khám có tên là "Phòng Khám Hồi Xuân". Giấy chứng nhận sau khi xử lý đầy đủ, Diệp Mặc trên cơ bản cũng không cần lo lắng nữa, mỗi ngày ở trong sân nhỏ đắp đất, chuẩn bị gieo trồng " Cỏ Ngân Tâm " mà toàn bộ sự tình của phòng khám đều giao cho Du Nhị Hổ.

Cũng may Du Nhị Hổ vốn có kinh nghiệm làm nghề y, hơn nữa Diệp Mặc cũng thường xuyên chỉ đạo một chút Người tới phòng khám xem bệnh đều là bệnh nhỏ nhặt như sốt đau đầu, vết thương nhỏ, bệnh nặng cũng không có, Du Nhị Hổ cũng có thể ứng phó được.

Diệp Mặc đem hơn bốn mươi ngàn tệ còn dư lại, xuất ra hai mươi ngàn giao cho Nhị Hổ đi mua một ít thảo dược, còn có hai mươi ngàn hắn chuẩn bị đi mua một ít công cụ cần thiết cho việc đi sa mạc.

Phòng khám căn bản cũng không kiếm tiền, nhưng Diệp Mặc cũng không thèm để ý, mục đích của hắn chính là gieo trồng " Cỏ Ngân Tâm " còn lại đều là thứ yếu. Có thể kiếm tiền rất tốt, không kiếm tiền cũng được.

Du Nhị Hổ mua được thảo dược đều bị Diệp Mặc nấu thành thuốc nước, hoặc là các loại thuốc viên, dùng bình sứ đựng, và nói ứng dụng cụ thể cho Nhị Hổ. Đối với y thuật, Diệp Mặc cho tới bây giờ cũng không giấu nghề, chỉ cần có thể dạy, hắn đều đã dạy cho Nhị Hổ, thậm chí còn dạy một bộ quyền pháp và một bộ khí công tâm pháp cho Du Nhị Hổ.

Du Nhị Hổ thật thà một chút, nhưng lại rất thông minh, học cũng rất nhanh!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 99

Lạc Tố Tố

Tuy rằng Diệp Mặc tận lực cự tuyệt trị liệu các bệnh nan y, nhưng hắn và Du Nhị Hổ mở phòng khám, tiếng tăm dần dần nổi lên. Phương diện này đương nhiên là có quan hệ với một bộ phận cư dân xung quanh tuyên truyền, chủ yếu nhất vẫn là rất nhiều người phát hiện, khi đến " Phòng Khám Hồi Xuân" khám bệnh, trên cơ bản một lần là khỏi rồi, thậm chí không giống với đi bệnh viện, đi bệnh viện đôi khi còn cần chạy liên tục vài ngày.

Tuy nhiên duy nhất không đúng chính là "Phòng Khám Hồi Xuân" thu tiền cao một chút. Bình thường trẻ con nóng lên đi bệnh viện, cơ bản đều là mua một chút thuốc, hoặc là truyền chai nước nước biển, đại khái lệ phí khoảng một trăm tệ.

Nhưng đến "Phòng Khám Hồi Xuân" lại cần hai trăm tệ, nhưng bọn họ chỉ cần tới uống thuốc mà thôi, hơn nữa còn là thuốc Đông y. Còn tới bệnh viện cần ba bốn ngày, thậm chí một tuần mới có thể lành bệnh, đó là sự khác biệt lớn.

Tuy nhiên rất nhiều người vẫn là thích lại "Phòng Khám Hồi Xuân" nơi này, thấy hiệu quả mau, còn có một cái chính là nghe nói thuốc Đông y ôn hoà, so với thuốc tây bổ dưỡng hơn nhiều.

Vốn kinh doanh bảo đảm không lời không lỗ, thậm chí "phòng khám hồi xuân" còn chịu thua lỗ, bởi vì chữa bệnh hiệu quả tốt, nhưng lại đột nhiên náo nhiệt hẳn lên. Cũng may cư xá phụ cận cư dân ít hơn, nếu không phòng khám này thật không đáp ứng kịp.

Diệp Mặc trên cơ bản đã đem Cỏ Ngân Tâm gieo trồng xong, hơn nữa

còn làm một tường rào bảo hộ xung quanh, hắn chuẩn bị đi sa mạc rồi. Nhưng thời điểm hắn phát hiện phòng khám kinh doanh thay đổi tốt lại nhíu mày.

Ý tưởng của Diệp Mặc là chỉ cần phòng khám có thể kiếm tiền là được rồi, hắn không cần kinh doanh quá tốt, cây to đón gió đạo lý này hắn cũng biết.

Nhưng tự đập biển hiệu, thu tiền nhưng không cách nào trị bệnh được, đây cũng không phải là tính cách của Diệp Mặc.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Mặc chỉ có thể nói cho Du Nhị Hổ, nói dược liệu có hạn, mỗi ngày chỉ có thể khám bệnh cho một lượng người nhất định, vượt qua số số lượng này sẽ chờ đến ngày hôm sau.

Nhưng Diệp Mặc chưa từng học qua kinh doanh, hắn không biết là điều kiện này về sau, phòng khám kinh doanh chẳng những không kém đi, ngược lại càng thêm thịnh vượng.

Diệp Mặc không có thời gian mỗi ngày đều đứng ở trong phòng khám giúp người ta xem bệnh, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể đem một ít thủ đoạn và phương pháp nấu thuốc cơ bản, còn có một chút phương pháp phối thuốc nói cho Du Nhị Hổ, đồng thời cũng thông báo tuyển dụng một cô gái đến hỗ trợ, lúc này mới có khoảng không nhàn rỗi.

Khi Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết đi tới Lạc Thương, Diệp Mặc vẫn chưa rời đi. Đôi khi bạn tìm kiếm vất vả, nói không chừng liền gần trong gang tấc, nhưng bạn lại không biết.

Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh hai người bỏ ra hai tuần lễ đem đồ đạc chuẩn bị đầy đủ, Diệp Mặc còn đang trong vườn nhỏ chăm sóc Cỏ Ngân Tâm. Khi hai người bọn họ đã rời khỏi Lạc Thương, đi tới Korla, Diệp Mặc còn đang chuẩn bị công cụ và lương thực thường dùng đi sa mạc.

Mặc dù biết Trì Uyển Thanh và người trong nhà nàng bởi vì chuyện hôn

sự đã lâu cũng không liên lạc rồi, nhưng thời điểm biết được Ninh Khinh Tuyết chuẩn bị đồ đạc muốn đi sa mạc thám hiểm, chị họ Trì Uyển Thanh, Chu Mạn lại ngồi không yên. Ở trong bộ đội không có vấn đề gì, có người chăm sóc, nhưng sa mạc vô tình, hơn nữa chỗ Trì Uyển Thanh muốn đi lại là sa mạc Takla Makan.

Sa mạc Takla Makan còn có cái tên khác là " Biển chết " theo ngôn ngữ của người Uighurnghĩa là " Đi vào được nhưng ra không được ". Các cô là phụ nữ chẳng lẽ điên rồi phải không, muốn đi sa mạc Takla Makan thám hiểm?

Cho nên trước khi Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết rời đi, cô liền gọi điện thoại cho mẹ của Trì Uyển Thanh là Đường Thiên Bình.

Du Châu Mẹ của Ninh Khinh Tuyết là Lam Dụ đang cùng một cô gái hơn hai mươi tuổi nói chuyện. Làm cho người ta kỳ quái là, người con gái này trên mặt che mạng, một thân quần áo vàng nhạt, nhưng quần áo không hề giống với lớp người thanh niên ở thành phố này, thậm chí có chút hương vị thiếp cổ.

Tuy nhiên cô gái này có mái tóc dài đen nhánh, được kẹp bởi một chiếc cài màu xanh nước biển, bên tai còn rơi mấy sợi tóc, hơi thở vài phần thanh thuần thoát tục.

- Tố Tố, lần này Khinh Tuyết bị trọng thương, vốn nghĩ không thể cứu được nó, không nghĩ phong hồi lộ chuyển, không ngờ một đêm liền khỏi hẳn, đúng là ngay cả chị cũng không nghĩ tới. Sớm biết như vậy sẽ không gọi em tới, chị biết em đi ra một chuyến rất khó Lúc này Lam Dụ lại có chút hối hận đã kêu cô gái này ra, bởi vì bà biết Tố Tố đi ra một chuyến thật sự là quá gian nan rồi, chuyện như thế này, có thể không quấy rầy cô, Lam Dụ cũng sẽ không đi quấy rầy cô.

Lần này con gái Khinh Tuyết bị trọng thương, Lam Dụ suy nghĩ nhiều lần mới đi gọi Lạc Tố Tố, không nghĩ tới thương thế con gái không ngờ đã khỏi. Nếu con gái không có việc gì, cô còn muốn chủ động đi gây chuyện

với Tống gia, như vậy Lam Dụ cô thật là không có việc tìm việc rồi.

- Không sao, chị Dụ, năm đó nếu không có chị, sớm đã không có mạng Lạc Tố Tố này nữa rồi, hiện giờ tuy rằng em gia nhập ẩn môn, nhưng ân tình của chị Dụ vẫn còn. Không cần nói chỉ ra một lần, ngay cả ra vài lần, Tố Tố cũng có thể. Hơn nữa, Khinh Tuyết xảy ra chuyện, em nên ra mặt giúp nó, chị nói Tống gia kia, em sẽ đi gặp xem sao.

Người phụ nữ che mặt, thanh âm giống như vàng anh, êm tai mà linh hoạt kỳ ảo.

Lam Dụ đang muốn ngăn cản Lạc Tố Tố đi tìm Tống gia, Lý Mộ Mai lại vội vàng chạy vào nói:

- Dì Dụ, Khinh Tuyết đi sa mạc Takla Makan rồi, khi cháu gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy đã ở Korla rồi. Cháu khuyên cô ấy nhưng cô ấy nói cô ấy biết chừng mực, sau đó liền tắt điện thoại.

Lam Dụ đột nhiên đứng lên, có chút khàn khàn nói:

- Cái gì? Cháu nói Khinh Tuyết đi sa mạc Takla Makan rồi hả? Nó đi vào trong đó làm gì?

- Cô ấy nói cùng bằng hữu đi thám hiểm, nhưng cháu hỏi đi cùng ai, cô ấy nói là một bạn gái, hai người con gái đi sa mạc Takla Makan, chuyện này…

Lý Mộ Mai cũng không biết nên nói về Ninh Khinh Tuyết như thế nào nữa.

- Sa mạc Takla Makan, nơi đó có quá nhiều người thám hiểm mất tích, Khinh Tuyết thật sự là không biết tốt xấu gì. Đứa nhỏ này, như thế nào lại làm người khác lo lắng như vậy chứ? Nó ở Yến Kinh đều rất ngoan, từ sau khi tới Ninh, sao trở nên như vậy, trời ạ.

Lam Dụ suy sụp ngồi ở trên ghế, yên lặng không nói gì.

Nghe xong Lam Dụ nói, Lý Mộ Mai lại có đồng cảm, hoá ra Ninh Khinh Tuyết chẳng những có chủ kiến, hơn nữa cho tới bây giờ cũng sẽ không vì một sự kiện mà kích động. Trong công ty, mỗi sự tình đều do cô sắp xếp, mình chấp hành, phối hợp rất ăn ý, nhưng Khinh Tuyết từ sau khi kết hôn với Diệp Mặc, thật sự thay đổi rất nhiều. Chính mình hiện tại đã không hiểu cô ấy nữa rồi, cũng không dám đoán trong nội tâm nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Cô hiện tại đôi khi làm việc thật sự rất ngây thơ, cái đó và hoá ra cùng Ninh Khinh Tuyết thật sự không phù hợp. Bạn nói có ai sẽ vì một cây cỏ mà lấy thân thể để đỡ đòn cho nó chứ, còn nếu trước đây, dù là đánh chết Lý Mộ Mai, cô cũng sẽ không tin tưởng Ninh Khinh Tuyết sẽ một mình ở lại tại một tiểu viện hẻo lánh, càng không có khả năng đi tới sa mạc nguy hiểm.

Chẳng lẽ cô đã yêu hay sao? Đều nói trong tình yêu mọi cô gái chẳng những sẽ trở nên rất ngu muội, thậm chí việc làm đều rất khó thuyết phục. Nhưng Ninh Khinh Tuyết yêu ai, đây đối với Lý Mộ Mai mà nói khó mà tin được.

Lý Mộ Mai còn không biết Ninh Khinh Tuyết đi Lưu Xà, nếu biết, cô nói không chừng thật sự sẽ điên mất.

- Chị Dụ, chị không cần phải gấp, em đi vào trong đó mang nó trở về là được mà.

Lạc Tố Tố bỗng nhiên đứng lên, giọng điệu rất là mềm nhẹ nói.

- Như vậy sao được, Tố Tố, sa mạc Takla Makan là " Biển chết" đấy. Em không thể đi, cho dù bản lĩnh của em lớn tới mấy, nhưng cái loại thiên nhiên nguy hiểm này không phải cá nhân nào cũng có thể ngăn cản. Chị sẽ nói cho cha nó biết, bảo chuyên gia đi vào mang nó về.

Lam Dụ lúc này liền phản bác lời nói của Lạc Tố Tố.

- Không sao, chị Dụ, chị tin em đi. Em khẳng định có thể tìm được

Khinh Tuyết ở giữa sa mạc, đem nó mang về. Em đi đây, chị không cần lo lắng.

Lạc Tố Tố giọng điệu giữa tràn đầy tự tin.

Lam Dụ còn muốn nói chuyện, Lạc Tố Tố đã ra cửa.

Lam Dụ nhìn bóng lưng Lạc Tố Tố rời khỏi, cuối cùng là không nói gì thêm, cô biết Tố Tố bình thường rất ít nói chuyện, nhưng nói là sẽ làm được.

- Dì Dụ, cô ấy chính là dì Tố Tố sao?

Lý Mộ Mai cho tới bây giờ chỉ có nghe nói qua có một dì út như vậy, nhưng cô một lần đều chưa từng gặp qua.

Lam Dụ gật gật đầu, năm xưa khi cô vừa mới kết hôn năm ấy, thời điểm cùng chồng đi miếu xin sâm, ở ven đường nhặt một đứa bé. Bởi vì lúc ấy Lam Dụ còn chưa mang thai, đã xem Lạc Tố Tố thành em gái mà nuôi nấng trưởng thành. Nhưng khi bọn họ nuôi Tố Tố tới năm tuổi, cô đã bị một người bạn của bố chồng xem trọng, nói Tố Tố có tuệ căn, có thể tiến vào ẩn môn, sau đó đã đem Tố Tố mang đi.

Tố Tố từ nhỏ đã không thích nói nhiều, hơn nữa bộ dạng thanh tú xinh đẹp khác thường, lúc ấy Lam Dụ tuy rằng luyến tiếc, nhưng ba chồng cô nói cơ duyên khó được, hơn nữa lúc đó Khinh Tuyết cũng hai tuổi rồi, cô cũng liền nghe xong theo lời của bố chồng.

Tố Tố đi không lâu sau, bố chồng ngã bệnh chết, từ đó về sau vợ chồng Lam Dụ mất đi tin tức của Tố Tố.

Đến mười hai năm về sau, cô mới lại trở về một chuyến, nói cho Lam Dụ cách liên lạc với cô, có vấn đề khó khăn không thể giải quyết được thì có thể tìm cô. Chỉ có điều từ đó trở đi, cô đeo cái khăn che mặt.

Lam Dụ còn hỏi Tố Tố có thể thường xuyên về đây hay không, nhưng Tố Tố nói đi ra ngoài cũng không dễ dàng.

Tuy rằng Lạc Tố Tố chỉ nói một câu đơn giản, nhưng Lam Dụ đã biết Tố Tố đi ra ngoài hẳn là có chút phiền phức, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, cô cũng không muốn gọi Tố Tố hỗ trợ.

Lần này là bởi vì chuyện của Khinh Tuyết, cô mới tìm Tố Tố. Họ của Lạc Tố Tố họ là mang họ của mẹ Lam Dụ, thời đó phong tục tập quán của gia đình Lam Dụ là nhặt được đứa bé, con gái mang họ mẹ, con trai theo họ cha. Mẹ của Lam Dụ họ Lạc, cho nên Lam Dụ giúp Tố Tố lấy họ Lạc.

Lạc Tố Tố trên cổ quấn một chiếc khăn quàng cổ dày màu trắng nhạt, thậm chí chỉ có hai con mắt ở bên ngoài, gần như khiến người khác nhìn không thấy mặt. Tuy nhiên quần áo độc đáo của cô và phong tư kinh người vẫn như cũ, hấp dẫn phần đông ánh mắt.

Ninh Hải không có chuyến bay trực tiếp tới Korla, Lạc Tố Tố đáp chuyến bay đến Urumqi (Tân Cương), ở Urumqi lại đổi xe.

Sân bay Korla.

Máy bay hạ cánh không lâu, vừa mới nói chuyện điện thoại xong Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh, đã bị người ngăn cản.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng lui về phía sau mấy bước, Lưu Xà để lại cho cô ấn tượng quá sâu.

- Ba.

Trì Uyển Thanh nhìn đối diện người đàn ông đối diện bỗng nhiên kêu lên, người cha đã vài năm không gặp, đột nhiên gặp lại, Trì Uyển Thanh bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

Trì Hữu Quân ban đầu vốn định nổi nóng, nghe một tiếng " Ba " lửa giận đột nhiên biến mất không thấy gì nữa. Trên mặt vẻ nghiêm túc cũng bớt đi, nhìn đứa con gái ba năm không gặp bỗng thở dài - Uyển Thanh, cùng ba trở về đi!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 100

Bị Chặn Lại

Diệp Mặc đã chuẩn bị xong đồ, thận trọng đem "Ngân tâm thảo" giao cho Du Nhị Hổ.

Hắn định đi đến sa mạc Takla Makan, nếu như lần này thuận lợi, thì có thể sẽ lấy được một lượng lớn "Tử Tâm Đằng", như vậy hắn có thể luyện thành công cấp thứ ba rồi. Một khi đã luyện đến cấp thứ ba, thì hắn có thể trực tiếp đi tìm Thiên Long đầu nói chuyện.

Bức ép hắn tới mức ẩn thân để sống, Thiên Long Đầu đã bị hắn cho vào sổ đen, hắn là một người tu luyện, nếu như có thể nuốt được cơn giận này, thì hắn đã chẳng phải là Diệp Mặc rồi, bởi không thể nuốt trôi được cơn giận này, nên hắn mới phải dốc hết sức đến sa mạc Takla Makan tìm "Tử Tâm Đằng".

Diệp Mặc vừa mới định rời đi, thì Lỗ Tiểu Trân vội vã chạy vào, sắc mặt vô cùng lo lắng, Lỗ Tiểu Trân là một y tá mà Diệp Mặc mời đến giúp việc, tốt nghiệp trường y khoa, bình thường rất thích chơi với Nhị Hổ, lúc nào cũng gọi là sư huynh Du Nhị Hổ, rất ít khi thấy cô thất kinh như thế này.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn thấy sắc mặt vô cùng lo lắng của Lỗ Tiểu Trân liền hỏi.

- Vừa rồi, lúc Du sư huynh tiếp một người bệnh, chỉ là bắt mạch và cho anh ta uống một chén "Dưỡng Tâm Tề", người đó liền ngất đi luôn, hơn nữa miệng lại còn sùi cả bọt mép.

Lỗ Tiểu Trân hốt hoảng nói xong, vẫn còn thở hổn hển, nhưng bộ dạng

lo lắng trên khuôn mặt thì không hề bớt đi chút nào, bởi việc có người chết vì điều trị ở bệnh viện và ở đây không hề giống nhau, ở bệnh viện lớn thì còn có thể nói này nói nọ được chứ, nhưng nếu như là phòng khám tư nhân như thế này thì chắc chắn cô phải chịu toàn bộ trách nhiệm rồi.

Diệp Mặc đã bỏ lại túi đồ đã chuẩn bị xong, vội vội vàng vàng chạy về phía phòng khám, hắn đã từng nói với Du Nhị Hổ, những bệnh nhân có nguy cơ cao, hoặc hoài nghi là khó chữa thì đừng có nhận. Chữa không tốt đương nhiên là ảnh hưởng đến danh tiếng, một khi chữa khỏi, đối với Diệp Mặc mà nói cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Phòng khám đã mở được gần hai mươi ngày rồi, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy.

Chưa đến nơi, nhưng Diệp Mặc đã dùng thần thức quét qua một lượt, vốn dĩ phòng khám nằm ngay trước cái sân nhỏ gần nơi Diệp Mặc ở, nên cách nhau rất gần. Lúc Diệp Mặc đến phòng khám, quả nhiên nhìn thấy cảnh Du Nhị Hổ mồ hôi mồ kê nhễ nhại đang cấp cứu cho người nằm dưới đất, quả thực là vô cùng cấp bách.

Nằm ở dưới đất là một người đàn ông trung niên tầm khoảng bốn mươi tuổi, lúc đó miệng của anh ta vẫn còn sùi bọt mép, nhưng mắt thì lại nhắm chặt, rõ ràng là bệnh của anh ta không nhẹ chút nào, chắc là đã ngất đi rồi. Bên cạnh người đàn ông này vẫn còn một đứa bé gái tầm mười mấy tuổi, nhìn dáng vẻ thì chắc đang là một học sinh trung học, cạnh cô bé là một phụ nữ và một cô gái chưa đến hai mươi tuổi.

Ngoại trừ ba người này ra, trong phòng khám còn có hai người nữa, nhìn dáng vẻ thì có vẻ như là bệnh nhân đến khám bệnh, ngoài cửa còn có ba bốn người đến xem cảnh náo nhiệt.

- Nhị Hổ, cậu tránh ra đi.

Diệp Mặc vừa nhìn là đã biết ngay với y thuật của Du Nhị Hổ thì không thể nào làm cho người này tỉnh lại được.

- Sư phụ, người đến rồi Nghe thấy tiếng của Diệp Mặc, Du Nhị Hổ thở

phào nhẹ nhõm, trong mắt anh ta, từ những gì mà Diệp Mặc dạy anh ta lúc bình thường thì hầu như không có chuyện gì là sư phụ không làm được cả.

Diệp Mặc đã khám kỹ, việc người đàn ông này ngất đi căn bản là không liên quan gì đến "Dưỡng Tâm Tề", chắc là do bệnh khác nên mới trở nên như thế này.

Thế cho nên Diệp Mặc cũng không điều trị ngay, hắn muốn xem cô gái này ăn nói như thế nào, nếu như vu oan đổ tội cho hắn, thì đừng trách hắn không khách khí.

Nhìn thấy Diệp Mặc nhìn qua đây, cô gái đó dụi dụi con mắt nói:

- Bác sĩ, bệnh của chồng tôi có từ trước rồi, không thể trách mọi người được, hôm nay tôi đến đây muốn thử vận may vì nghe người khác nói phòng khám của mọi người trị được hầu hết các bệnh, không ngờ chồng tôi lại phát bệnh đúng lúc này. Xin lỗi, tôi lập tức gọi xe cấp cứu, xe sẽ đến nhanh thôi.

Diệp Mặc nghĩ thầm, người phụ nữ này cũng không phải là người xấu, cũng không phải là kẻ chớp thời cơ chuộc lợi, khiến Diệp Mặc bắt đầu có cảm tình với chị ta, chồng chị ta đã ngất ở phòng khám của mình, mà chị ta vẫn còn nói tiếng xin lỗi với bác sĩ, điều này chứng tỏ phẩm chất của chị ta cũng không tệ.

Diệp Mặc còn nhớ lúc hắn ta ở Ninh Hải, hắn đã xem được một tin tức ở trên báo, có một bà lão ngã ở trên đường, có người hảo tâm đỡ bà ta dậy, không ngờ bà ta lại nói chính người đó đã đâm phải bà ta, còn bắt người tốt bụng đó bồi thường tiền.

Nếu so sánh nhân phẩm của hai người phụ nữ này với nhau thì quả đúng là khập khiễng, vì nhân phẩm của người phụ nữ này, nên Diệp Mặc quyết định cứu lấy chồng của chị ta.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc khoát tay, thản nhiên cười nói:

- Không cần gọi điện nữa đâu.

- Chồng chị bây giờ có chuyển đến bệnh viện cũng không có tác dụng gì đâu, họ chỉ tiến hành phẫu thuật não thôi. Hơn nữa một khi đã phẫu thuật não, thì đối với chồng chị chỉ có hại chứ không hề có lợi. Chỉ có tôi mới có cách chữa cho chồng chị khỏi bệnh, bây giờ tôi sẽ khám cho anh ta.

Người phụ nữ này "a" lên một tiếng, nghe thấy Diệp Mặc nói có thể trị khỏi bệnh cho chồng mình, thì liền ngây người ra luôn.

Bệnh của chồng chị ta mặc dù không phải là bệnh nan y, nhưng là loại bệnh rất khó chữa, nửa năm nay đã đi khám ở rất nhiều nơi nổi tiếng rồi, nhưng vẫn không hề có kết quả gì.

Sở dĩ đến phòng khám này, là vì nghe nói phòng khám này chỉ thu tiền khi đã chữa khỏi bệnh. Vốn dĩ họ định đến để thử vận may xem sao, quả nhiên vừa đến Du Nhị Hổ đã cự tuyệt không chịu điều trị cho họ, chỉ vì Du Nhị Hổ tốt bụng, nhìn thấy người đàn ông này khó chịu, liền lấy cho anh ta một chén "Dưỡng Tâm Tề" cho anh ta uống, không ngờ vừa uống xong thì liền xảy ra chuyện.

Du Nhị Hổ vội vàng tiến hành cấp cứu, còn Lỗ Tiểu Trân thì chạy ngay đi tìm Diệp Mặc, mặc dù người phụ nữ này biết đây là bệnh cũ của chồng, nhưng nhìn thấy Du Nhị Hổ cấp cứu, tưởng rằng cậu ta có thể cứu được chồng mình, nên mới không gọi cấp cứu. Không ngờ Du Nhị Hổ lại không thể tiến hành cấp cứu cho chồng chị ta được, hơn nữa đến sư phụ cũng phải xuất hiện rồi, nên chị ta mới chuẩn bị gọi cấp cứu.

Càng không thể ngờ rằng vị sư phụ trẻ tuổi này lại nói có thể cứu được chồng chị ta, lúc đó chị ta ngây người ra một chút, đến lúc lấy lại được phản ứng thì Diệp Mặc đã bắt đầu tiến hành cấp cứu cho chồng chị ta rồi.

Bệnh của người đàn ông này, Diệp Mặc dùng thần thức nhìn qua là biết, bệnh của anh ta chắc là "lô chẩn" trong mạch ở đại não có những chấm nhỏ màu đỏ, loại này có phẫu thuật thì cũng không làm gì được, hơn nữa, phẫu thuật dễ dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng hơn, thế nên Diệp Mặc mới nói đối với loại bệnh này, ngoài hắn ra thì bệnh viện cũng không thể điều trị

được. Nhưng loại bệnh này cũng là một hình thức tra tấn con người, một năm bốn mùa mùa nào đầu cũng đau như búa bổ, hơn nữa càng để lâu, tần suất phát bệnh càng cao.

Tuy rằng loại bệnh này sẽ không khiến người ta tử vong luôn, nhưng những người mắc bệnh này rất khó sống qua tuổi năm mươi.

Bệnh viện rất khó có thể trị khỏi bệnh này, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì bệnh này là một căn bệnh vô cùng đơn giản, hắn chỉ cần dùng kim châm rồi truyền chân khí vào đầu người này, những nốt đỏ trên mạch đều sẽ biến mất, lúc đó mọi chuyện coi như xong. So với ông già bị trúng độc "Tử Tiêu" thì còn đơn giản hơn nhiều, dù sao thì bây giờ hắn cũng đã luyện đến tầng thứ hai rồi mà.

Không đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Diệp Mặc đã rút kim ra, lúc Diệp Mặc rút kim ra, không ngờ người đàn ông này lại có thể ngồi dậy được.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, làm gì có thần y như này chứ, chỉ cần chưa đến nửa tiếng đồng hồ thì đã có thể biến một người sắp chết trở nên khỏe mạnh phấn chấn hơn bao giờ hết.

Người đàn ông này ngồi dậy được, ngây người ra một lúc, nhưng rất nhanh sau đó đã có phản ứng trở lại, anh ta tỉnh rồi, hầu như không còn cảm thấy bất cứ chút đau đớn nào ở đầu nữa, sự sung sướng này khiến cho nếu có người bảo anh ta gọi Diệp Mặc bằng cha thì anh ta cũng vui vẻ đồng ý. Căn bệnh đau đầu quái ác dai dẳng mấy mươi năm trời đột nhiên biến mất, cho dù là bất cứ người nào thì cũng đều sẽ vui mừng đến phát điên thôi.

- Thần y, thần y.

Người đàn ông này bắt đầu nói năng lộn xộn, rồi lại muốn cúi đầu lạy tạ Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội vàng xua tay nói:

- Vừa hay tôi biết trị chứng bệnh này của anh, nếu là bệnh khác thì tôi

không có cách nào chữa được đâu.

Diệp Mặc không ham cái danh thần y.

Lúc này người đàn ông này cùng vợ và hai đứa con đều đã hiểu, Diệp Mặc thật sự có thể cứu người được, người phụ nữ lại càng vui mừng hơn, đến bên cạnh chồng chị ta cùng cúi đầu lạy tạ.

Người khác không biết, chứ trong lòng bọn họ thì hiểu rất rõ, căn bệnh này đã gây ra bao khó khăn cho gia đình họ.

Diệp Mặc nhìn cả gia đình đang không biết lấy gì để cảm ơn, trong lòng cũng cảm thấy có chút xúc động, hắn nghĩ, nếu mình xử lí Thiên Long Đầu, thì có thể giúp rất nhiều người trị được rất nhiều chứng bệnh nan y phức tạp, hắn chỉ vẩy tay một cái mà đã đem lại hạnh phúc cho cả một gia đình.

Cho nên phải xử lý Thiên Long Đầu, Diệp Mặc mới có thể quang minh chính đại mà hành tẩu giang hồ, vì thế Diệp Mặc cũng đã tính cả rồi, một khi hắn có được Thiên Long Đầu thì nhà họ Tống chắc chắn không dám đối xử với hắn như vậy. Hắn đã nghe ngóng được từ chỗ Vũ Học Dân, thế lực của Thiên Long Đầu chắc chắn lớn hơn của nhà họ Tống.

Tuy rằng thế lực của hai bên không giống nhau, cũng không có cái gì có thể so sánh được, nhưng nghe lời Vũ Học Dân nói, thì hắn tin rằng mình vẫn có khả năng đánh chết Thiên Long Đầu, nhà họ Tống nếu thực sự tức thời, thì tuyệt đối sẽ không tiếp tục tìm đến hắn gây phiền phức.

Nhưng Diệp Mặc nghĩ lại, nếu như mình quang minh chính đại mà xuất hiện, thì cũng không còn thời gian theo đuổi ngành y nữa rồi. Xem ra tốt nhất vẫn nên truyền lại nghề y này cho Du Nhị Hổ đi đã, đợi sau khi Du Nhị Hổ học xong, có thể hành nghề được, thì cũng tốt.

Mặc dù Diệp Mặc không muốn lấy quá nhiều tiền, nhưng gia đình đó vẫn đưa cho hắn hai mươi ngàn. Bây giờ Diệp Mặc không thiếu tiền, hơn nữa phòng khám kinh doanh cũng không tồi, nên cũng chỉ lấy của nhà họ

năm nghìn thôi.

Nhưng bất kể Diệp Mặc có nói với mọi người như thế nào về việc điều trị căn bệnh này đi chăng nữa, thì danh tiếng của "Phòng Khám Hồi Xuân" vẫn nổi như cồn.

Nhưng Diệp Mặc cũng không quản những chuyện này, sau khi giao lại mọi chuyện cho Du Nhị Hổ, lập tức đi ngay cho kịp chuyến bay. Sau khi xuống máy bay ở Korla, Diệp Mặc tìm đến một nơi hẻo lánh, hồi phục lại dung mạo của mình.

Sắp đến sa mạc rồi, hắn không muốn thân phận của Mạc Diệp tiến vào sa mạc, hơn nữa sau khi đổi thành Diệp Mặc, dù sao lần này đi ra ngoài, chẳng may hắn bị nghi ngờ, thì có thể dùng thân phận của Mạc Diệp để lấp liếm.

Diệp Mặc không có ý định ngồi xe hơi đi đến sa mạc, chuyện hắn muốn làm, thì không muốn để cho bất kỳ người nào biết, hơn nữa "Vân Ảnh Bộ" của hắn không kém vận tốc của ô tô là mấy, thậm chí nếu đi trong sa mạc thì còn nhanh hơn ô tô nhiều.

Chỉ có điều Diệp Mặc vừa mới rời khỏi Korla, thì hắn đã cảm thấy mình đang bị người ta theo dõi.

Có ba người đang nhìn chằm chằm vào hắn, mặc dù Diệp Mặc không biết tại sao ba người đó lại nhìn mình như vậy, nhưng đây là ven sa mạc, hắn không hề cảm thấy lo lắng, đây không phải là một thành phố lớn, chỉ cần hắn tiến vào sa mạc, thì muốn tìm ra tung tích của hắn cũng khó.

- Anh chờ chút, Một người trong ba người đó cưỡi xe máy lên ngăn cản Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngừng lại, người này lại tiếp tục nói:

- Có xe anh không ngồi, sao lại phải chạy bộ?

Nói xong, vẫy tay với hai người phía sau.

Một người trong tay cầm hai tấm ảnh nhìn đi nhìn lại Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa nhìn thấy như vậy, lập tức biết mình là người bị nghi ngờ, chỉ không biết là tại sao họ lại chụp ảnh mình mà thôi.

- Tôi chạy bộ thì có liên quan gì đến các anh? Tránh ra.

Diệp Mặc phỏng chừng chuyện hôm nay khó có thể dễ dàng cho qua.

- Mặt cũng không nhìn rõ, nhưng thân hình và dáng vẻ thì rất giống, hơn nữa người đó cũng tên là Diệp Mặc.

Người cầm tấm ảnh lúc này lên tiếng.

- Dẫn đi trước, chuyện khác nói sau.

Người đàn ông cưỡi xe máy lập tức nói, đồng thời rút ra một con dao!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 101

Cuộc Chiến Trong Sa Mạc

Bán đảo Cold satisfied Châu Phi bị bao vậy bởi bán đảo Somalia và thảo nguyên Benadar, đây là nơi đóng quân của Thiên Long Đầu. Hơn nữa nơi này còn gần với biển Ả rập, nếu cần thì có thể đi ra được biển lớn, đây quả thực là một nơi đóng quân rất tốt, nơi mà Thiên Long Đầu lựa chọn, không những phong cảnh không tệ, mà còn có núi bao vây xung quanh, cho dù không có núi bao vây xung quanh thì cũng không có người nào dám đến chỗ ẩn náu của Thiên Long Đầu.

Lúc này Thiên Long Đầu lại đang rít gào trong đại điện của một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ không gì sánh được, con trai độc nhất của y đã bị giết chết ở Đại Lục, hơn nữa còn chưa tìm ra tung tích của tên sát thủ, ông ta đã hạ lệnh, nếu như trong vòng ba ngày mà không tìm thấy được nơi ẩn chốn của tên sát thủ, thì tên đại ca phụ trách ở Hoa Hạ phải mang đầu đến gặp ông ta.

Nhưng càng ngày Thiên Long Đầu lại càng mất kiên nhẫn, hôm nay có một gã lính truyền tin vội vội vàng vàng chạy đến báo cáo:

- Giáo chủ, đã có tin tức của hung thủ rồi.

Thiên Long Đầu thích nhất là được người khác gọi mình là giáo chủ, hơn nữa ông ta còn rất thích một "cha sứ" nổi tiếng của Mỹ, ông ta thường nói phải làm được những thứ lợi hại hơn cả "cha sứ" nên người khác mới gọi ông ta là giáo chủ.

- Là kẻ nào?

Chuyện khiến Thiên Long Đầu cảm thấy buồn phiền nhất lúc này là không tìm được tên sát thủ đã giết mất đứa con duy nhất của ông ta, bây giờ nghe nói thủ hạ đã tìm thấy kẻ đó, nên cũng đã lấy lại được bình tĩnh, nhưng cũng không nhịn được liền cất tiếng hỏi luôn, nếu như là chuyện khác, ông ta sẽ ngồi im không động đậy, đợi sau khi lính báo cáo xong mới nói. Nhưng dính đến chuyện sát thủ giết con ông ta, thì ông ta không thể nào nhịn được nữa rồi.

- Trước mắt thì vẫn chưa biết được danh tính của sát thủ, nhưng đã có được hình dạng và dáng vẻ của hắn, chúng ta đã có ba anh em bị hắn giết hại. Hơn nữa thủ đoạn ra tay cũng giống nhau, đều là dùng đinh sắt gim vào ấn đường.

- Có thể thấy kẻ này và kẻ ở Ninh Hải là cùng một người, lúc đó người của chúng ta chắc đã phát hiện ra điều gì đó đặc biệt, muốn đi hỏi, kết quả là bị giết.

Tên lính truyền tin nói liền một mạch tất cả những thông tin mà anh ta biết.

Sắc mặt của Thiên Long Đầu biến đổi, nhưng cũng không nói gì nữa. Ông ta biết tên lính này vẫn còn chuyện muốn báo cáo.

Quả nhiên tên lính này thở dốc một hơi, rồi lại tiếp tục nói:

- Kẻ này sau khi giết người, lúc chuẩn bị xóa dấu vết, thì cảnh sát đến, tuy nhiên kẻ này dường như cũng không muốn chống lại cảnh sát, nên đã cướp xe máy chạy dọc theo bờ mương Takla Makan, người của chúng ta cũng đã đuổi theo...

- Lập tức triệu tập tất cả những người có thể triệu tập được, bằng bất cứ giá nào, cho dù là có phải lật tung cả sa mạc Takla Makan thì cũng phải bắt lấy hắn cho ta, không thì cứ để hắn ở luôn sa mac Takla ManKan, lấy đầu của hắn về tế Sĩ Bình.

Thiên Long Đâu ngắt lời tên lính truyền tin, nói.

Diệp Mặc thấy ba người này tìm mình thông qua tấm ảnh chụp, thì đã biết ba người này sẽ không dễ dàng gì mà buông tha cho hắn, thân phận của hắn đã bại lộ rồi. Một khi bọn chúng đã có thể cầm trong tay hai tấm ảnh của mình, thì có thể nói, đám người này vẫn chưa chắc chắn một trăm phần trăm mình là Diệp Mặc, cũng chính là người đã giết Tống Thiếu Đàm và Thiên Sỹ Bình.

Thân phận bại lộ cũng không sao, nhưng bây giờ thì chưa thể để bại lộ được, bây giờ hắn mới luyện đến cấp thứ hai, lộ diện thân phận vào lúc này chẳng có gì tốt đẹp cả, một khi hắn luyện tới cấp thứ ba có thể sử dụng được pháp thuật, thì việc có bại lộ thân phận hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Cho nên, biết ba người này đến điều tra hắn, hơn nữa đã bắt đầu hoài nghi hắn, hắn lập tức giết ba người này, không hề nương tay. Mặc dù biết ba người này không phải là người của "Nam Thanh" thì là của nhà họ Tống, nhưng Diệp Mặc cũng không thể xác định, dựa theo việc điều tra hắn của nhà họ Tống mà nói thì ba người này chắc không phải là người của nhà họ Tống, vậy nên chắc bọn họ là người của "Nam Thanh" rồi.

Nghĩ đến "Nam Thanh" Diệp Mặc cũng thầm ngạc nhiên thán phục, mình vừa mới lộ mặt, thì đám người này đã đuổi tới, may mà lúc ở Lạc Thương, hắn đã ru rú ở nhà, rất ít khi lộ mặt, không thì hắn đã bị phát hiện ở Lạc Thương từ lâu rồi.

Giết ba người này, Diệp Mặc cũng không hề có chút áp lực nào, muốn lấy mạng của hắn, thì phải dùng mạng mà đền thôi.

Nhưng giết người giữa ban ngày ban mặt, Diệp Mặc cũng còn muốn giả quyết tốt hậu quả sau này, chỗ này không phải là Đại Lục lạc Nguyệt, giết người cũng không sao, không cần biết là anh giết người của chính phái hay là hắc đạo, đều không phải là chuyện mà người khác quan tâm.

Đúng lúc Diệp Mặc định đem ba người này đem đi hỏa táng, thì lại xuất

hiện một chiếc xe cảnh sát khiến Diệp Mặc thót tim, lại còn có đến tận bốn người, nhưng họ không phát hiện ra hắn, không ngờ để cho tên chạy thoát đi báo cảnh sát, lúc này thì lộ thật rồi, Diệp Mặc cũng đành bỏ mặc tất cả không đi xóa dấu vết hiện trường nữa, rồi ngồi thẳng lên chiếc moto dựng gần đó, chạy trốn vào sa mạc.

Mặc dù Diệp Mặc giết người bên "Nam Thanh" không chút khó khăn nào, nhưng đối với cảnh sát hắn thực sự không muốn động thủ, lúc tính mạng không còn bị uy hiếp nữa thì giết cảnh sát là một tội lớn. Cho dù Diệp Mặc có ngốc, thì cũng không muốn làm những chuyện như này, trừ phi lúc tính mạng bị uy hiếp, không thì hắn cũng không muốn làm những chuyện như thế này. Hơn nữa phát hiện ra mình giết ba người này, lại còn có một người chạy thoát, rồi lại giết cảnh sát, nhưng vậy cũng không thể bịt được miệng ai cả.

Trước khi Diệp Mặc tiến vào sa mạc, đã đọc qua một số lượng lớn tài liệu về sa mạc Takla Makan, vốn dĩ hắn không muốn tiến vào từ chỗ này, chỉ vì bị người ta theo dõi, nên mới phải đổi vị trí.

Hắn biết nơi nguy hiểm nhất của Takla MaKan chính là vùng đất bên cạnh hồ Rob, nơi này đã có rất nhiều nhà thám hiểm phải bỏ mạng, nhiệt độ ngày và đêm ở đây chênh lệch rất lớn, nhà thám hiểm bình thường thường không dám một mình thám hiểm ở nơi này, muốn đến thì cũng phải đến cùng đoàn...

Còn mấy văn tự cổ mà Diệp Mặc biết, nào là "Khố hồ"..., "rob", còn có "thánh môn"... hắn không dám khẳng định, Rob... hay là hồ Rob. Lúc này trên tấm bản đồ cũng không chỉ vị trí của hồ Rob. Nhưng với những tài liệu mà hắn đọc được thì sa mạc Takla Makan đã từng chôn vùi một lượng lớn thành cổ, thành cổ nổi tiếng nhất cũng đã biến mất ở đây.

Con đường tơ lụa nổi tiếng và những kiến trúc cổ khác cũng đều đã bị bao phủ bởi sa mạc.

Diệp Mặc không biết cái Thánh Môn mà hắn phải tìm có phải là một

trong những cửa của các công trình kiến trúc cổ đã bị chôn vùi hay không.

Đã tiến vào sa mạc rồi, Diệp Mặc cũng không vội vã đi luôn, mặc dù hắn là người tu luyện, nhưng vẫn còn ở cảnh giới thấp, bây giờ hắn lại không có bất cứ vật dụng hay thiết bị gì, hướng đi này đã khác rất nhiều so với hướng đi đã được vạch ra lúc ban đầu. Cho nên sau khi hắn tiến vào sa mạc, cũng không định tiếp tục đi, mà lấy bản đồ ra cẩn thận xác nhận lại một lần nữa.

Có rất nhiều nhà thám hiểm có cả đoàn xe hộ tống mà còn phải bỏ mạng tại hồ Rob, hoặc là chết trong sa mạc Takla Makan, Diệp Mặc bây giờ lẻ loi một mình, tất cả nước cũng chỉ đủ dùng mà thôi, so với nhà thám hiểm một người một xe nước thì đúng là khoảng cách quá xa vời.

Diệp Mặc vốn tưởng rằng hắn đã tiến vào sa mạc, thậm chí đã cách đường quốc lộ rất xa rồi, đám người "Nam Thanh" đó chắc sẽ không đuổi đến được, nhưng Diệp Mặc đã đánh giá thấp đám người đó, hắn dựng trại được một hai tiếng đồng hồ rồi, phát hiện ra là bị bao vây.

Đám ngươi này thực sự là rất độc ác, không ngờ lại có thể đuổi được đến tận đây, Diệp Mặc không kịp thu dọn lều trại, chỉ kịp nhặt chiếc ba lô, chuẩn bị lập tức rời khỏi đây.

Ở chốn sa mạc, không có bất cứ cái gì để che chắn ẩn nấp, hơn hai mươi người, mặc dù không có súng ống gì, phần lớn đều là cướp cạn, nhưng cũng đã khiến cho Diệp Mặc mệt bở hơi tai rồi.

Dường như biết trước được rằng Diệp Mặc rất lợi hại, nhìn thấy Diệp Mặc xuất hiện, bọn chúng không hề do dự mà lập tức nổ súng, thậm chí có tên còn quăng cả lựu đạn, rõ ràng là bọn chúng không màng sống chết, chỉ cần có thể đưa hắn về là được.

Trong sa mạc rộng lớn, ngoại trừ việc giết bằng hết đối phương ra, Diệp Mặc cũng không còn lựa chọn nào khác, hắn nấp để né đạn, đồng thời trong tay cũng đã cầm sẵn đinh sắt, chuẩn bị phóng ra như mọi khi.

Nơi này không giống như căn nhà đá Lưu Xà lúc trước, một người chặn cửa là được rồi, hơn nữa bọn chúng không chỉ tấn công một hướng, ở sa mạc trống trải đến khôn cùng như thế này, đạn dường như bay đến từ bốn phương tám hướng, Diệp Mặc đã khẳng định chắc chắn đám người này không phải là người của nhà họ Tống, nhà họ Tống không thể phái đến nhiều tay súng như này được, đám người này chắc chắn là người bên "Nam Thanh".

"Nam Thanh", trong lúc khẩn cấp, trong một khoảng thời gian ngắn không ngờ có thể gọi đến hơn hai mươi người, lại còn có mười mấy cây súng có thể thấy tiềm lực của "Nam Thanh" mạnh đến mức nào. Nếu như trong đại bản doanh của bọn chúng, thì bọn chúng sẽ như thế nào đây?

Tuy nhiên Diệp Mặc không đủ thời gian để suy xét nữa rồi, bởi đã có hai chiếc xe jeep chạy đến.

Một tiếng gầm vang của động cơ xe, Diệp Mặc biết rằng nếu không tốc chiến tốc thắng thì người càng ngày sẽ càng đông. Lưng đột nhiên buốt rát, hắn biết hắn đã bị trúng đạn rồi, dù sao thì cự ly thần thức của hắn hiện tại còn quá hẹp, có bắn lén thì hắn cũng không có cách nào mà né được, nhưng tên bắn lén này cũng đã bị Diệp Mặc giết chết.

Chiếc xe jeep chạy đến càng ngày càng gần, Diệp Mặc đã giết hết những kẻ bao vây hắn, nhưng hắn cũng đã bị trúng đạn, lều cũng đã bị bắn nát thành hàng trăm mảnh, căn bản là không còn giá trị gì nữa rồi, Diệp Mặc không ngờ, chiến đấu một trận ở sa mạc lại hao tổn nhiều nguyên khí đến vậy, dù sao thì cũng vẫn phải tiếp tục tránh đạn, lều hắn cũng không cần nữa, nhưng lại không dám ở lại, quay người đi, vội vàng tiến sâu hơn nữa vào bên trong sa mạc.

Diệp Mặc chạy như bay trong sa mạc, biết rằng mình có hơi nông nổi, hắn không ngờ rằng "Nam Thanh" lại dám điên cuồng như vậy, không ngờ lại dám tiến sâu vào sa mạc để chặn đường hắn, khiến kế hoạch của hắn đổ bể, rồi lại còn bị thương.

Hai tiếng đồng hồ sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn mất phương hướng, mặc

dù hắn biết bị mất phương hướng ở trong sa mạc là rất nguy hiểm, nhưng còn tốt chán so với việc bị vây quanh và chĩa súng vào người.

Diệp Mặc dừng lại, xử lí vết thương một chút, nhưng phát hiện nghiêm trọng hơn chính là hai mươi chai nước khoáng mà hắn mang đi đã bị bắn thủng ít nhất là sáu bình, phương hướng của viên đạn đó cũng rất quái dị, xuyên qua một loạt bình.

Diệp Mặc ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, bốn phía đều là cát vàng mênh mông, không biết phải đi bao lâu mới đến được hồ nước, than thầm một tiếng, bây giờ đến lều trại cũng không còn nữa rồi.

Nếu có GPS thì tốt rồi, nhưng Diệp Mặc căn bản là không có tiền để mua thứ đó.

Sắc trời đã tối sầm, Diệp Mặc nhìn xung quanh, rồi lấy từ trong balo một chiếc túi ngủ, miễn cưỡng vắt lên trên rễ một cây hồ dương lớn, hắn cố gắng nghỉ ngơi một đêm, vừa lúc nãy bị thương, vẫn còn chưa khỏi hẳn, hơn nữa bây giờ nước cũng không còn nhiều nữa, nhất định phải giữ được thể lực, đầu tiên là phải trị thương cái đã!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 102

Nước Mắt Nàng Milan, Dãy Cát Mái Tóc Bạc

Ban đêm không khí tương đối mát mẻ, gió thổi nhè nhẹ khiến Diệp Mặc không nghĩ mình đang ở giữa sa mạc. Chỉ có điều có rất nhiều loại côn trùng đã phá rối giấc ngủ của Diệp Mặc. Mặc dù vậy, sáng hôm sau khi thức dậy hắn vẫn không cảm thấy mệt mỏi.

Thế nhưng ban ngày mặt trời hừng hực chiếu vào người Diệp Mặc, khiến hắn nghi ngờ tối qua có phải mình đã ở đây không. Ánh mặt trời từng đợt từng đợt chiếu vào người Diệp Mặc, giờ chưa tới tháng sáu, ở những nơi khác thời tiết thậm chí vẫn còn khá mát mẽ, không ngờ ở đây trời cực nóng.

Nhiệt độ có lẽ đã từ bốn mươi đến năm mươi độ. Nếu ở đây đến hết tháng sáu nhiệt độ càng tăng nhanh, có khi lên đến một trăm độ. Diệp Mặc không dám tiếp tục ở đây nữa, tuy rằng vết thương đã không có gì trở ngại nữa.

Tuy nhiên nán lại ở đây một ngày là nguy hiểm một ngày, nhưng đến đây rồi thì tranh thủ hoàn thành công việc.

Mặc dù nhìn thấy trên bản đồ có chữ Rob. Nhưng ngay từ đầu Diệp Mặc không nghĩ là mình đến Rob, bởi vì theo chỉ dẫn của tấm bản đồ da dê cũng không có chỉ dẫn đến Rob, mà chỉ dẫn đến hướng khác của sa mạc Diệp Mặc đi đến một ngày mới phát hiện mình đang ở trên bãi sa mạc, xung quanh là cát vàng. Diệp Mặc tìm đọc về tình huống ở Takla Makan, lúc này mới biết đây chính là hồ Rob. Diệp Mặc tính không đến hồ Rob, nhưng khi đến đây rồi thì cũng nên xem thử. Dù sao thì hắn cũng thấy chữ "Rob" trên bản đồ.

Tuy đây là lần đầu tiên đến hồ Rob, Diệp Mặc đã biết đây là chỗ thần bí

nhất của sa mạc Takla Makan. Rất nhiều chuyện quỷ dị đều xảy ra ở đây. Diệp Mặc cũng đã tìm đọc qua. Nơi này là nơi mất tích của nhiều người nhưng không biết rõ lý do Truyền thuyết về hồ Rob được truyền lại mọi người nơi đây đều biết. Hồ Rob trước kia được gọi là hồ Tiên.

Theo truyền thuyết, thần gió vì ngăn cản tình yêu sâu sắc giữa con gái mình là Milan với người trần gian là Rob, thần Gió đã móc mắt của Rob, chặt đứt hai chân của Milan, thổi mỗi người đi một nơi của sa mạc, làm cho bọn họ suốt đời không gặp nhau.

Hai người mỗi người một nơi không thể gặp nhau. Càng ngày càng làm họ đau khổ. Cô gái xinh đẹp Milan ngày đêm thương nhớ người yêu. Trong một đêm đầu bạc trắng, nước mắt chảy thành sông. Nước mắt của nàng chảy mãi, chảy mãi tạo thành hồ nước trong suốt, từ đó truyền thuyết hồ Rob ra đời.

Sau đó Milan vì quá thương nhớ người yêu mà bị bệnh nặng, từ giã cõi trần. Chỉ trong một đêm trời đất thay đổi màu sắc, hồ nước khô cạn. Hồ Rob xinh đẹp biến mất từ đó không nhìn thấy nữa, chỉ còn lại một dãy cát bạc trắng. Dãy cát bạc này theo truyền thuyết chính là do mái tóc bạc của thiếu nữ biến thành. Đây là sự tích nước mắt nàng Milan, dãy cát mái tóc bạc.

Diệp Mặc đứng ở hồ Rob đột nhiên nhớ lại chuyện xưa. Lúc trước, khi hắn mới nghe câu chuyện này cũng không có bao nhiêu cảm xúc. Hiện tại, đứng tại nơi phát sinh chuyện xưa, hắn mới phát hiện sự tích này này không ngờ lại đẹp như thế.

Người trời nam người đất bắc, thương nhớ về nhau, đây là đang nói về chuyện giữa hắn với sư phụ Lạc Ảnh sao? Lúc trước không biết được tình cảm của Lạc Ảnh, đến bây giờ Diệp Mặc mới nhận ra, mới hiểu cái gì là trời nam đất bắc, thương nhớ về nhau.

Lúc trước mỗi ngày đều ở bên cạnh Lạc Ảnh, hắn không quan tâm, nhưng khi rời xa, hăn mới nhận ra mình như mất đi một cái gì đó. Bây giờ tái sinh Địa Cầu, hắn mới hiểu được lúc trước chỉ số cảm xúc của mình thấp

như thế nào. Thậm chí ngay cả tâm tư của Lạc Ảnh rõ như thế cũng không nhận ra, mà chỉ có cảm giác thích sống chung cùng với Lạc Ảnh mà thôi.

Nhưng khi nguy hiểm đến, Lạc Ảnh trước hết nghĩ đến việc đem hắn đi. Thời điểm phát kích tấm tiêu phù, hắn dường như nhớ rõ cổ của mình có một luồn nước nóng đi qua. Lúc này Diệp Mặc đột nhiên nhớ tới chuyện trước kia, mới hiểu được luồng nước nóng kia là gì. Nhất định là khi Lạc Ảnh phát động tấm bùa bị người phát hiện, sau đó bị đánh lén. Sư phụ vì muốn mau chóng mang mình đi nên dùng tấm thân ngăn chặn quân đánh lén. Vết nước ấm kia chính là máu của cô phun ra khi bị đánh lén. Diệp Mặc bỗng nhiên hận chính bản thân mình, không ngờ đến bây giờ mới hiểu được. Nhưng cho dù hắn tới lúc này mới hiểu thì như thế nào? Sẽ nhìn thấy Lạc Ảnh sao?

Nếu Lạc Ảnh còn ở nơi đây, cô ta có nghĩ đến bản thân mình không? Hay giống như nước mắt Milan, mái tóc bạc biến thành dãy cát dài làm mọi người ghi nhớ?

Diệp Mặc đứng trên một đống đất nhô lên, nghĩ về Lạc Ảnh, không ngờ trong nhất thời có chút ngây ra.

Không biết đứng được bao lâu, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác có một loại nguy hiểm đang tiến thẳng vào mình. Hắn nhanh chóng tránh ra, nhưng xung quanh không có động tĩnh gì, dường như vừa rồi cảm giác của hắn đã sai lầm.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn vừa cảm giác được rõ ràng có cái gì đó đánh lén hắn. Hắn quan sát để ý khắp xung quanh cách hắn mười mấy thước, nhưng không phát hiện cái gì.

Nhìn trời đã gần mười một giờ đêm, hắn không ngờ ở nơi này đã mấy tiếng đồng hồ.

Diệp Mặc quyết định nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tìm xem xung quanh đây có nước ngọt hay không, sau đó tìm hiểu về nơi này một chút. Tuy nhiên vì cảm giác lúc nãy, Diệp Mặc cẩn thận hơn rất nhiều.

Ban đêm hồ Rob có vẻ yên tĩnh và thần bí. Diệp Mặc là Tu Chân Giả, xem ra một mình ở sa mạc giống như ngủ trên nấm mồ. Hắn sẽ không có bất cứ một tâm tình bị động nào.

Bởi vì hắn đã từng gặp qua quỷ tu thật sự, chỉ có điều ở trái đất hắn vẫn chưa tin có loại quỷ này.

Bởi vì không phải là Tu Chân Giả, người đã chết sau này linh hồn sẽ bị tiêu diệt, không có khả năng tồn tại. Mà quỷ tu đa số là những tu sĩ có tài cao, sau khi chết không muốn bị cuốn vào luật luân hồi, dùng thiên tài địa bảo phối hợp ép buộc linh hồn ở lại Tu Chân Giới tiếp tục tu luyện. Tuy là quỷ tu tu luyện tới mức cao nhất, vẫn có thể biến thành tiên, nhưng để thành tiên thì từ trước đến giờ không có.

Thời gian yên tĩnh không được bao lâu, xa xa từng đợt tiếng kêu chói tai lúc có lúc không văng vẳng. Diệp Mặc biết rằng ở giữa sa mạc cũng có một số động vật dũng mãnh đang sinh sống. Đương nhiên sẽ không để ý.

Chỉ có điều ở giữa sa mạc linh khí lại thiếu thốn, Diệp Mặc không thể tu luyện, chỉ có thể dựa vào những ụ cát để nghỉ ngơi.

Nhưng chưa đến một giờ nghỉ ngơi, Diệp Mặc lại cảm giác bị người khác rình rập. Diệp Mặc im lặng thủ trong tay miếng đinh sắt, hắn cảm giác tên này đánh lén để lấy đồ đạc. Tuy rằng hắn không nhìn thấy nhưng vẫn cảm nhận được.

Cảm thấy sự cẩn thận của Diệp Mặc, tên đánh lén không cử động, chỉ đang theo dõi hắn.

Lúc này Diệp Mặc mới biết cảm giác của hắn là đúng. Hắn đang bị cái gì đó theo dõi, hơn nữa nó rất kiên nhẫn. Chỉ có điều cái này ở ngoài tầm nhìn của hắn, chỉ có thể cảm nhận.

Nói về kiên nhẫn thì Diệp Mặc không hề thua kém bất kể ai đó hay cái gì. Lúc hắn Tu chân đã ngồi thiền đến mấy giờ, bế quan cũng có một năm.

Lại một giờ nữa trôi qua. Tên kia đang tránh gió và ở trong bóng tối dường như có chút gì đó phân vân, ở giữa sa mạc mà có người phát hiện ra nó sao?

Vật này không ngờ không hề né tránh. Nó nhanh chóng đâm thẳng vào đầu Diệp Mặc, tốc độ đến chóng mặt. Nhưng bình thường đạn Diệp Mặc còn tránh được, hơn nữa hắn đang để ý đến vật này, làm sao để nó phủ lên đầu được.

Trong lúc đó, liền lắc mình tránh được, đồng thời phát động số đinh sắt ra ngoài.

Một tiếng kêu chói "chíttt" vang lên, giống như tiếng kêu của một con chuột. Biết đám đinh sắt của mình đã mang lại hiệu quả, Diệp Mặc thét lên một tiếng, hướng bóng đen một quyền đấm tới.

Nấm đấm như gió rít vang lên, Diệp Mặc phát hiện mình vừa đánh hụt. Một bóng đen giống như rễ cây Hồ Dương vụt qua rồi biến mất, không ngờ trốn thoát.

Xác định theo hướng của bóng đen, Diệp Mặc biết bóng đen sẽ chạy trốn theo hướng nào, không một chút nghĩ ngợi nhanh chóng đuổi theo. Nhưng Diệp Mặc không ngờ đuổi theo mười phút, vẫn như ban đầu không thể đuổi kịp theo bóng đen. So với Diệp Mặc bóng đen này tốc độ nhanh không ngờ. Diệp Mặc lập tức tung hai quả cầu lửa " Đùng, đùng " hai tiếng vang lên, quả cầu rớt xuống đất, cát đất văng khắp nơi. Nhưng bóng đen biến mất không để lại một vết tích gì.

Diệp Mặc cảm thấy da đầu run lên, hắn tuyệt đối không tin sẽ có chuyện ma quỷ ở đây, nhưng chuyện ma quỷ đang xảy ra trước mặt hắn. Hắn rõ ràng nhìn thấy quả cầu lửa đánh trúng bóng đen, nhưng sau đó bóng đen biến mất. Diệp Mặc cũng không tin quả cầu làm cho bóng đen biến thành hư không. Bây giờ hắn không có bản lãnh lớn như vậy.

Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ. Mới vừa rồi có tiếng thét chói tai, bây

giờ biến mất như không có chuyện gì xảy ra, xung quanh chỉ là cát vàng giống như vừa rồi Diệp Mặc chưa phát hiện được gì.

Diệp Mặc lấy lại bình tĩnh, lúc này đã quá muộn. Cho dù phải tìm xem vật này là gì cũng phải chờ tới sáng mai. Lúc Diệp Mặc quay đầu lại để chuẩn bị sáng mai đến đây xem như thế nào, hắn chợt phát hiện không ngờ chính mình không biết hướng đi, chỉ sau mười phút mà hắn hoàn toàn mất phương hướng.

Lúc này Diệp Mặc cảm thấy vấn đề nghiêm trọng. Lúc hắn truy đuổi theo bóng đen, không nghĩ là mình sẽ không biết đường, cho nên bao của hắn cũng không ở trên lưng. Tất cả đồ đạc của hắn đều ở trong bao, nếu bao bị mất cho dù là hắn thành công rời khỏi chỗ này thì cũng là thất bại. Bởi vì trong bao còn có mấy hạt cỏ ngân tâm và Tử tâm đằng.

Hơn nữa nếu như không có mấy thứ này, ở giữa sa mạc mà không có nước, cho dù là Tu Chân Gỉa cũng không trụ lại được bao lâu.

Lập tức phải trở về tìm bao, đây là ý nghĩ đầu tiên của Diệp Mặc. Nhưng sau đó ý nghĩ liền bị dập tắt. Nếu lúc này tìm về, hắn có thể càng tìm càng xa, thậm chí cuối cùng không thể tìm được bọc của mình nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 103

Cô Gái Áo Vàng

Tâm tình Diệp Mặc đã trở nên bình tĩnh, không tiếp tục tìm cách quay về tìm túi xách của hắn, mà ngồi xuống tại chỗ. Hơn nữa, lúc này hắn càng phải bình tĩnh. Bất kỳ sự kích động nào cũng có thể khiến hắn đưa ra phán đoán sai lầm. Nếu là trước đây, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ sau một đoạn đường hơn 10 phút, hắn lại bị lạc mất phương hướng.

Theo lời đồn đại sa mạc Takla Makan có kỳ trận. Xem ra thật sự có khả năng như vậy.

...

Tuy rằng suốt một đêm không ngủ, nhưng tinh thần Diệp Mặc cũng không giảm sút. Trong lòng hắn đang lo lắng tới cái túi xách của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Mặc trở lại chỗ tối hôm qua dùng quả cầu lửa đánh dấu. Điều khiến Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, tối hôm qua hắn đã dùng quả cầu lửa tạo ra hai dấu vết. Không ngờ buổi sáng cũng biến mất không thấy nữa. Trên mặt đất đầy cát khiến người ta không nhận ra nơi này có bất kỳ dấu hiệu di động gì. Nhưng nơi tối hôm qua đã đánh dấu lại giống như bị người dùng cát trải lên trên.

Diệp Mặc không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở chỗ này. Ánh mặt trời chói chang đã lại dâng lên. Nếu hắn không thể mau chóng tìm túi xách của mình, đồ trong đó bị mất là chuyện nhỏ, nói không chừng hắn thật sự có nguy hiểm tới tính mạng.

Tuy rằng hắn là Tu Chân giả, nhưng dù sao cũng mới luyện khí tới tầng

thứ hai. Tại đây dưới ánh mặt trời chói chang, có thể kiên trì được bao lâu? Trong lòng Diệp Mặc căn bản cũng không rõ. Hắn còn xa mới có thể đạt đến Tích Cốc. Thậm chí không thể không ăn không uống tu luyện một tuần, huống gì đang dưới điều kiện ác liệt như thế.

Hắn đứng nguyên tại chỗ quan sát một lúc lâu. Căn cứ vào hướng mặt trời xuất hiện, Diệp Mặc đoán được một phương hướng, nhanh chóng gấp rút chạy qua. Hơn mười phút sau, Diệp Mặc dừng bước. Phương hướng rõ ràng không thích hợp. Nếu đúng, hiện tại hơn mười phút, khẳng định hắn đã phát hiện được chỗ đã nghỉ ngơi tối hôm qua.

Diệp Mặc lại trở về. Hắn kinh ngạc phát hiện, nơi hắn quay trở về dường như cũng không phải chỗ vừa rồi. Chỉ có điều đất cát xung quanh nơi này đều gần giống nhau. Không ngờ hắn nhất thời không phân biệt được.

Tuy rằng hắn sẽ không bởi vì chuyện này mà rối loạn, nhưng Diệp Mặc cũng biết tình hình có chút nghiêm trọng. Trước khi hắn tiến vào sa mạc không có Gps, nhưng có một kim chỉ nam, còn có một vài công cụ phân biệt phương hướng thường dùng. Hiện tại cái gì hắn cũng không có, hơn nữa còn bị mất phương hướng.

Diệp Mặc biết, bình thường người đến sa mạc thám hiểm trên cơ bản có hệ thống định vị, xác định được kinh độ và vĩ độ cụ thể, nhưng hắn lại không có. Ban đầu, hắn vốn tưởng rằng dựa vào năng lực Tu Chân giả của mình, những thứ này hẳn là không có mấy ảnh hưởng. Nhưng hiện tại hắn mới hiểu được, hắn sai, sai rất lợi hại. Tuy nhiên nói gì thì nói, cho dù hắn mua một thiết bị GPS, cũng sẽ không mang theo người, khẳng định cũng để ở trong túi xách, vẫn không có tác dụng.

Hiện tại Diệp Mặc cảm giác thật giống như lọt vào trận pháp.

Đối với trận pháp, Diệp Mặc không phải hoàn toàn không biết gì cả. Hắn biết một ít trận pháp, thậm chí chỉ cần có vật liệu, hắn có thể tự mình bày ra trên trăm loại trận pháp. Nhưng nơi mình bị lạc mất phương hướng này rõ ràng không giống một trận pháp. Diệp Mặc thở dài. Tức giận, trong lòng tự

nhủ nếu có thiết bị trữ vật thì tốt rồi. Hắn căn bản cũng không cần lo lắng mình sẽ bỏ quên túi xách.

Diệp Mặc không còn chạy tới chạy lui nữa, mà trực tiếp lựa chọn đi về một hướng. Nếu đã lạc đường, tiếp tục ở tại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì. Ba ngày bốn đêm không ăn không uống, Diệp Mặc cảm giác được chân nguyên trong thân thể đã khô cạn tới cực độ. Mà hiện tại ở trong này hắn căn bản không có bất kỳ biện pháp tu luyện nào.

Ngày thứ năm, Diệp Mặc với môi khô nứt đã bỏ ý định tiếp tục tìm kiếm nguồn nước nổi trên mặt đất. Hắn không quen với sa mạc, hoàn toàn không biết phải tìm ở đâu mới có nguồn nước. Nếu vẫn không gặp được người hoặc là nước, hắn sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng nếu hắn không tiếp tục tìm, hắn đứng ở trong biển cát vàng vô biên vô hạn dưới ánh mặt mặt trời chói chang thiêu đốt, hắn cũng sẽ không kiên trì được bao lâu nữa. Nếu luyện khí tới tầng thứ ba thì tốt rồi. Hiện tại Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, vì tu vi của hắn vẫn quá thấp.

Đang lúc cân nhắc, Diệp Mặc bỗng nhiên phát hiện dường như cát dưới chân đang chậm rãi chuyển động. Chỉ là tốc độ vô cùng chậm. Nếu không phải Diệp Mặc có thần thức, hắn tuyệt đối sẽ không nhận ra. Diệp Mặc lại cẩn thận quan sát, phát hiện cát ở xung quanh đều dần dần chảy về một vị trí ở dưới chân. Nhưng cát ở dưới chân hắn căn bản không chất đống lại. Đây là chuyện gì?

Không có cát chất đống lại, chứng tỏ những dòng cát chảy tới đã hoàn toàn biến mất xuống dưới đất. Biến mất xuống dưới đất? Bỗng nhiên Diệp Mặc giật mình chợt hiểu ra. Nếu biến mất xuống dưới đất, đã nói lên dưới chân hắn là một khoảng không. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc làm sao còn dám tiếp tục ở lại chỗ này. Khí lực của hắn đã hao phí hết bảy tám phần, nếu nơi này bỗng nhiên xuất hiện cát xoáy, hắn căn bản không có khả năng trốn được.

Nhưng ngay khi Diệp Mặc nghĩ về vấn đề này, muốn lập tức rời khỏi,

đột nhiên cát dưới chân xoay tròn. Diệp Mặc cảm giác dưới chân hụt hẫng. Toàn thân rơi vào dòng chảy của cát.

Trong lòng Diệp Mặc hiểu rất rõ, một khi bị những dòng cát chảy này vùi lấp, với tình trạng hiện tại của hắn, căn bản chỉ còn đường chết. Hắn làm sao có thể chấp nhận bị những dòng chảy cát mang đi. Chân đạp xuống cát, toàn thân bay lên trời. Không ngờ nhảy cao tới gần năm sáu mét.

Tuy nhiên Diệp Mặc nhanh chóng cảm giác được có điều không thích hợp. Bởi vì tuy rằng hắn đã nhảy lên, lực hút dưới chân vẫn còn đang kéo xuống. Xung quanh cũng không có bất kỳ nơi nào có thể đặt chân.

Nếu là vài ngày trước, nói không chừng hắn còn có thể bạo phát ra, đánh về phía ngoài của vùngcát xoáy. Nhưng hiện tại Diệp Mặc chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chậm rãi rơi xuống. Cho dù hắn đã vận chuyển chân nguyên tới cực hạn, nhưng nhiều nhất chỉ làm chậm lại tốc độ rơi xuống. Chân nguyên trong thân thể hắn đã không thể tiếp tục hỗ trợ hắn lướt ngang.

Diệp Mặc thở dài một tiếng. Hắn căn bản không thể tưởng tượng được mình sẽ ngã xuống ở sa mạc theo cách này. Giờ phút này, hắn nhớ tới rất nhiều điều. Giọng nói và nụ cười của Lạc Ảnh không ngừng xuất hiện trước mắt hắn. Bỗng nhiên hắn lại nhớ tới buổi tối hôm đó, Ninh Khinh Tuyết nói.

" Trong sân có bụi cỏ là con để lại cho Diệp Mặc..."

Không ngờ hắn có vài phút thất thần ngắn ngủi.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị chấp nhận vận mệnh bị cát vùi lấp, bỗng nhiên cảm giác bên hông mình căng ra. Một dây lưng màu trắng đang cuốn quanh lưng hắn. Tuy rằng vừa rồi Diệp Mặc trước bị cát đá vùi lấp có chút thất thần ngắn ngủi, nhưng đối với cơ hội này hắn sẽ không bỏ qua. Tay hắn lập tức nắm lấy dây lưng. Đang lúc hắn chuẩn bị mượn lực nhảy lên, liền cảm giác bên hông mình kéo căng, không ngờ hắn được kéo lên.

Khi Diệp Mặc dừng ở trên mặt cát vững chắc, dây lưng màu trắng đã

được thu trở về.

Trong lòng Diệp Mặc thất kinh. Thân thủ của người này còn cao hơn so với Hồ Khâu mình đã gặp lần trước một cấp bậc. Người này là ai? Đứng cách Diệp Mặc gần ba bốn trượng, là một cô gái mặc quần áo màu vàng nhạt. Trên mặt có che một tấm khăn lụa. Lúc này, cô ta đang nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Con mắt của cô trong suốt linh động, chỉ nhìn liếc mắt một cái, không ngờ lại có chút sự yên lặng.

Không ngờ là một cô gái như vậy, còn mặc áo váy ở giữa sa mạc? Nếu Diệp Mặc không phải Tu Chân giả, hắn thật sự tưởng rằng cô gái này chính là tiên tử. Tuy nhiên Diệp Mặc sẽ không cho rằng như vậy. Tuy rằng không nhìn thấy mặt cô gái này, nhưng phong thái này đã không khó để hình dung.

áo váy màu vàng nhạt dưới ánh mặt trời chói trang lại không hề nhúc nhích, giống như một nữ thần cổ xưa. Nhưng cái ba lô sau lưng cô lại nói cho người khác biết, cô không phải nữ thần, cũng là một người đến sa mạc du lịch hoặc là thám hiểm.

Mái tóc cô hơi rối, nhưng mấy lọn tóc đen rơi ra lại tôn lên vẻ thoát tục như tiên nữ, thanh tú đến bức người.

Dùng câu trong bài Lạc Thần Phú -

Kiên nhược tước thành, Yêu như ước tố.

Diên cảnh tú hạng, Hạo chất trình lộ.

Hưu tấn phi phù, Phiêu hốt nhược thần, Lăng ba vi bộ, La miệt sinh trần (Vai tựa vót thành, Eo như được bó.

Cổ gáy thon dài, Da ngần hé lộ.

Sáp thơm không dùng, Phấn màu chẳng ngự.

Tóc búi mây bồng, Mày uốn thon cong.) - để hình dung cô gái đang

đứng trước mặt, thật sự là quá mức chuẩn xác. Thật sự là " Giống như mây nhẹ che trăng, phiêu đãng tựa như gió cuốn tuyết bay.

Diệp Mặc giống như thấy được bộ dáng của sư phụ Lạc Ảnh. Hắn đứng ở trước mắt cô, không ngờ không kìm lòng được kêu lên một tiếng "sư phụ". Chỉ là trong phút chốc hắn liền động tâm đối với cô gái này. Đây vẫn là người con gái duy nhất khiến hắn động tâm ngoại trừ Lạc Ảnh. Cho dù là Lạc Ảnh, cũng phải mãi sau này hắn mới phát hiện mình ỷ lại vào sư phụ.

Cô gái thoáng nhìn qua bộ dạng Diệp Mặc có chút xộc xệch, hơn nữa trên người không mang theo vật gì, lại nghe Diệp Mặc nói năng lộn xộn gọi cô là "sư phụ", cô không khỏi nhíu mày. Nhưng cô cũng chỉ làm như vậy mà thôi, cũng không có nói điều gì.

Sau khi Diệp Mặc phục hồi lại tinh thần, hắn đã hiểu được người con gái đang đứng trước mặt khẳng định không phải là một cô gái tầm thường. Bằng không cô ta không có khả năng ăn mặc như vậy để đến sa mạc. Hắn quay đầu lại nhìn về phía xoáy cát vừa rồi. Lúc này, hắn đã thấy nó hoàn toàn biến mất không thấy tung tích. Xoáy cát này tới nhanh đi cũng nhanh.

Biết cô gái này đã cứu mình một mạng, hơn nữa đã cảm thấy mình có chút lỗ mãng, Diệp Mặc vội vàng ôm quyền cảm ơn nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của tỷ tỷ.

"Tỷ tỷ?"

Cô gái này nghe thấy Diệp Mặc gọi vậy, dường như có chút ngây người. Cô thoáng nhìn về phía xoáy cát mà thiếu một chút Diệp Mặc đã lọt vào, trong lòng thầm nghĩ hẳn là ba lô của người này đã bị cát chôn vùi. Tuy nhiên cô vẫn không nói gì, chỉ lấy từ trong ba lô của mình một túi nước và một gói bánh quy quăng tới cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận thứ đó, cũng không vội uống nước, mà lại ôm quyền cảm ơn nói:

- Đa tạ đã ban nước. Diệp Mặc không chết, nhất định sẽ hồi báo.

Tuy rằng cô gái nhìn động tác của Diệp Mặc cũng không nói gì, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Cô thấy môi Diệp Mặc đã nứt nẻ, rõ ràng đã rất lâu rồi hắn không uống nước. Bình thường người ở giữa sa mạc rất lâu không uống nước người, bỗng nhiên nhìn thấy nước, ý tưởng đầu tiên chính là lập tức uống cho thỏa cơn khát. Nhưng tuy rằng cậu thanh niên này thoạt nhìn quần áo có chút không chỉnh tề, nhưng cũng tuyệt đối không chật vật, cũng không có chút kinh sợ đối với việc vừa rồi thiếu chút nữa bị cát đá vùi lấp. Thậm chí thoạt nhìn hắn còn rất bình thản. Hơn nữa cách nói chuyện còn có vẻ nho nhã.

Diệp Mặc thấy cô gái này chỉ nhìn hắn, lại không nói lời nào, hắn cũng không thèm để ý. Cô gái này vừa nhìn đã biết không phải người sống ở thành phố, bằng không cũng sẽ không ăn mặc như vậy, còn có cách tạo hình này. Đã cảm ơn, Diệp Mặc mới mở túi ra uống mấy ngụm nước. Hắn uống nước không ngờ không phải dùng miệng ngậm lấy miệng túi để uống, mà là giơ lên cao rót xuống, dùng miệng đón.

Chẳng lẽ hắn ghét mình sao? Túi nước này cô cũng chưa từng uống qua. Thấy động tác uống nước của Diệp Mặc, cô gái cũng rất ngạc nhiên. Nhưng hắn khát tới như vậy, không ngờ chỉ uống mấy ngụm nước. Năng lực kìm chế và tâm tính của người này thật sự rất trầm ổn.

Nhưng điều khiến cô thật sự không ngờ được nữa là, Diệp Mặc bất ngờ đưa túi nước trả lại cho cô.

Cô gái nhíu nhíu mày. Đương nhiên cô sẽ không thu hồi vật gì đã đưa ra. Huống gì, nước này Diệp Mặc đã uống qua. Tuy rằng không trực tiếp chạm vào miệng túi, nhưng cô vẫn không muốn thu lại. Bỗng nhiên cô gái nghĩ ra, người này nghĩ sau khi uống nước xong không giữ lại, sẽ đưa lại cho cô, nên lúc nãy mới không trực tiếp dùng miệng uống? Hắn ở giữa một sa mạc, không nước, không ngờ có thể trả túi nước lại cho mình?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 104

Khố Lô

Cô không biết Diệp Mặc đã sớm dùng thần thức đảo qua ba lô của cô. Bên trong ngoại trừ những vật dụng đơn giản của cô gái ra, cũng chỉ có mấy túi bánh quy, và hai túi nước. Ngoại trừ túi nước hắn đã uống, chỉ còn lại một túi. Tuy nhiên trong túi kia chỉ còn hơn một nửa.

Bất kể người con gái này là ai, nhưng cô có thể chia hơn phân nửa nước cho một người xa lạ, trong lòng Diệp Mặc dâng lên cảm giác ngưỡng mộ đối với cô. Hắn là Tu Chân giả, vừa rồi đã uống mấy ngụm nước, chờ lát nữa hỏi cô gái này phương hướng, hắn chắc chắc sẽ tìm được ba lô của mình về. Đến lúc đó, không cần thiết phải nhận ơn cứu mạng của một cô gái xa lạ. Cô gái này thực sự lợi hại, nhưng không có khả năng là Tu Chân giả. Sau khi mất đi nước uống, cô ấy có thể còn không bằng mình.

Thấy cô gái này nhìn mình không nói lời nào, chỉ là trong mắt có chút nghi vấn, Diệp Mặc nghĩ thầm, chắc không phải cô gái này là người câm chứ? Nếu vậy cũng quá đáng tiếc. Một cô gái tao nhã sáng sủa như thế, sao có thể?

- Tôi đã làm mất túi xách. Cô có thể nói cho tôi biết đường từ đây đến trung tâm hồ Rob không?

Diệp Mặc thấy cô gái này không nói lời nào, chỉ có thể tự mình giải thích nói.

Cô gái này nghe Diệp Mặc nói xong, lấy ra một đồ vật nhỏ hình tròn nhìn qua một lát, bỗng nhiên chỉ về một phương hướng, sau đó không ngờ xoay người bước đi. Diệp Mặc đưa nước và đồ ăn qua, nhưng cô cũng không

nhận lại. Hơn nữa từ sau khi đến cứu Diệp Mặc cho tới bây giờ, cô gái này ngoài đưa cho Diệp Mặc những thứ đó và chỉ đường cho hắn, cũng chưa nói một từ. Không biết cô ta khinh thường không muốn nói chuyện, hay không thể nói chuyện.

Nhìn bóng dáng cô gái này dần biến mất, Diệp Mặc bất ngờ có một loại cảm giác buồn man mác, dường như là mất mát từ trong lòng dâng lên. Hắn đã gặp nhiều cô gái xinh đẹp. Ninh Khinh Tuyết, Trì Uyển Thanh, Tô Tĩnh Văn thậm chí Vân Băng cũng có thể xem là xinh đẹp, nhưng chưa bao giờ hắn có cảm giác giống như khi thấy cô gái này. Cô ta khiến hắn thất thần và buồn bã.

Diệp Mặc triển khai tốc độ rất nhanh dọc theo phương hướng cô gái đã chỉ. Không ngờ thời gian chưa tới nửa ngày, hắn đã tìm tới chỗ sa mạc kia. Mình cực cực khổ khổ tìm vài ngày, kết quả phát hiện lại gần như vậy. Diệp Mặc cũng thật sự không biết phải nói gì.

Chỉ có điều khi Diệp Mặc tới chỗ hắn nghỉ ngơi, nhìn lên, lại phát hiện không thấy túi xách của mình đâu cả. Mấy ngày nay có người đã tới. Diệp Mặc tìm thử xung quanh, thấy vẫn còn một vài dấu chân hỗn loạn. Hắn lập tức hiểu ra túi xách của mình bị người khác cầm đi.

Diệp Mặc chỉ đi theo dấu chân khoảng một, hai trăm mét, ngay phía sau một tường bị gió xói mòn, hắn phát hiện hai chiếc xe việt dã. Gần đó có bốn người nước ngoài da trắng đang ngồi dưới một gốc cây dương, ăn gì đó. Túi xách của hắn bị bỏ sang một bên. Có một gã người nước ngoài đang nhìn tới nhìn lui một bình sứ. Trong bình sứ là thuốc viên của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đi qua, cầm túi xách kiểm tra lại mọi thứ trong đó một chút. Chỉ thiếu duy nhất cái mô hình của Văn Đông. Lúc này, Diệp Mặc dùng Thần thức quét ra ngoài, phát hiện mô hình đang nằm ở trong xe việt dã. Đồng thời còn được gói lại một cách rất cẩn thận. Xem ra đám người kia cũng biết mô hình quân cờ này có giá trị.

Thấy Diệp Mặc đi qua cầm túi xách lên, một gã người nước ngoài tới

bên cạnh lẩm bẩm một hồi lâu. Khi Diệp Mặc ở đại học Ninh Hải đã học qua tiếng Anh cơ bản, thật ra có thể hiểu được. Tuy nhiên hắn lười nói chuyện. Bọn người kia thấy hắn lấy đồ của mình, không ngờ còn hỏi hắn vì sao lại động tới đồ của bọn họ.

- Anh là ai? Túi xách này là của chúng tôi. Vì sao anh muốn lấy.

Gã người nước ngoài đang cầm bình sứ, rất không khách khí lại chất vấn Diệp Mặc bằng tiếng Hoa có thể xem như là lưu loát.

Diệp Mặc thò tay đoạt lấy bình sứ trong tay hắn, cất vào trong túi xách của mình cười lạnh một tiếng nói:

- Của các người? Tôi rõ ràng đặt nó ở sau bức tường đổ nát cách đây hai trăm mét. Vì sao lại biến thành của các người?

Người nước ngoài này còn muốn tranh luận, nhưng một người bên cạnh gã ngăn gã lại, dùng tiếng Anh nói:

- Mike, nếu túi xách này là của hắn, để hắn đem đi. Chúng ta cũng không có tổn thất gì.

Nói xong còn dùng ánh mắt ra hiệu. Quả nhiên người gọi là Mike lập tức ngậm miệng.

Đương nhiên Diệp Mặc biết bọn họ nghĩ như thế nào. Bất quá hắn cũng không để bọn họ như ý nguyện. Hình quân cờ kia là của Văn Đông đưa cho hắn. Tuy rằng hắn không rõ nó có tác dụng gì, nhưng cũng không muốn lưu cho mấy kẻ bại hoại thoạt nhìn giống kẻ trộm này.

Mấy người nước ngoài vốn tưởng rằng Diệp Mặc không phát hiện quân cờ bị lấy đi, lại phát hiện Diệp Mặc lập tức đi đến trước xe việt dã, mở gói đựng hình quân cờ ra, lấy hình quân cờ và tư liệu, sau đó thuận tay vứt cái hộp trên mặt đất.

Làm sao hắn biết thứ đó ở trên xe? Khi mấy gã người nước ngoài còn

đang suy nghĩ làm thế nào mà Diệp Mặc biết được, Diệp Mặc đã cất thứ đó vào ba lô.

Bốn người lập tức phản ứng. Bọn họ ngăn cản Diệp Mặc.

- Muốn cương sao?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Diệp Mặc xoay chân một cái, chỉ nghe tiếng gió rít, toàn bộ bốn gã người nước ngoài đã bay ra xa mấy mét. Sau đó, hắn lạnh lùng nhìn mấy người nói.

- Nếu các người còn đuổi theo, đừng trách tôi không khách khí.

Bốn người nhìn nhau, lại nhìn Diệp Mặc nghênh ngang rời khỏi, không ngờ không dám nói nữa.

Tuy rằng với suy nghĩ và tâm tính của Diệp Mặc, giết bốn người này là tốt nhất. Nhưng ở trong này chỉ vì mấy người này cầm đồ của hắn mà giết, dường như có chút quá đáng. Tuy nhiên Diệp Mặc vừa mới đi không xa, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, hắn lại xoay người quay trở lại.

- Mày, mày còn muốn làm cái gì? Thứ đó đã đưa cho mày rồi.

Tên thanh niên biết nói tiếng Hoa có chút khẩn trương hỏi.

Diệp Mặc căn bản không thèm để ý tới gã, hắn trực tiếp lấy ở trên xe ra một tấm bản đồ toàn bộ sa mạc. Hiện tại hắn đang thiếu cái này. Có cái này, cho dù lạc đường, hắn cũng có thể dễ dàng tìm lại. Hắn lại nhìn qua một chút. Bên cạnh dường như có GPS đang cắm ở trên xe để nạp điện. Diệp Mặc rút xuống, lập tức không có điện. Hắn suy nghĩ một chút lại quăng trở lại. Hắn lại ra phía sau xe lấy một lều trại gấp và hơn mười bình nước cất vào trong túi xách của mình.

Thấy Diệp Mặc chỉ lấy đi một bản đồ, một lều trại và một chút nước, mấy người nhẹ nhàng thở ra. Tuy nhiên chuyện khiến bọn họ lo lắng đã xảy ra. Không ngờ Diệp Mặc lại cầm lấy một mảnh vụn làm bằng bạc đặt ở trong

xe.

Điều khiến Diệp Mặc chú ý không phải vì giá trị của mảnh đồ cổ bằng bạc này, mà bởi vì trên mảnh này văn tự Tây Tạng. Diệp Mặc biết trong đó có một nửa chính là một chữ Môn trong hai chữ " Thánh môn". Lúc trước Trì Uyển Thanh đã dạy hắn. Mảnh nhỏ này mới có một chữ Môn. Vậy chữ phía trước có phải là chữ "Thánh" hay không? Diệp Mặc biết những người da trắng này đang đến Takla Makan để phát tài. Bọn họ đi tìm kiếm các di vật cổ, sau đó mang đi. Ban ngành liên quan cũng không quản, nên những chuyện này Diệp Mặc càng không để ý tới. Tuy nhiên nơi này xuất hiện một mảnh nhỏ với chữ "Môn". Điều này khiến Diệp Mặc lập tức chú ý tới.

Thấy Diệp Mặc chỉ cầm một mảnh vỡ nhỏ, những gì còn lại đều không động tới, mấy gã nước ngoài lại cảm thấy thoải mái hơn. Mảnh nhỏ này không đáng bao nhiêu tiền.

- Các người lấy mảnh nhỏ bằng bạc này từ chỗ nào?

Diệp Mặc cầm lấy mảnh nhỏ lắc lắc nhìn mấy gã người nước ngoài nói.

Mấy gã người nước ngoài nhìn nhau một lát, sau đó đều im lặng, không người nào chịu nói. Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, lại nói:

- Nếu các người không muốn nói, tôi thấy trên xe các người còn rất nhiều thứ tốt. Tôi cũng không ngại lái xe của các người đi. À, đúng rồi, chiếc xe còn lại tôi dễ dàng có thể dùng lửa đốt.

Diệp Mặc vừa dứt lời, gã thanh niên biết nói tiếng Trung lập tức nói:

- Cái này tôi biết...

Nghe thấy gã nói vậy, Diệp Mặc lập tức đưa tấm bản đồ trong tay ra.

- Anh đánh dấu vị trí cụ thể lên trên đây. Nếu có chút sai biệt, tôi cam đoan các người không ra khỏi sa mạc được.

- Trên bản đồ đã ghi rõ.

Người thanh niên vội vàng nói. Diệp Mặc mở bản đồ ra, quả nhiên thấy trên mặt đánh dấu một nơi, viết mấy chữ tiếng Anh;. Diệp Mặc không mở miệng hỏi có ý gì, nhưng người thanh niên kia lại tự động giải thích nói:

- Đó chính là nơi phát hiện cái mảnh bạc này. Bởi vì nơi này còn có một tấm bia đá khắc hai chữ "Khố Lô", cho nên chúng tôi tạm thời gọi nơi này là "Khố Lô".

Nhìn bộ dạng người đàn ông này dường như không giống đang nói dối, Diệp Mặc thu hồi ánh mắt, rốt cuộc cũng lười để ý tới mấy tên khốn này. Hắn lấy bản bản đồ khá đơn giản của mình ra, nhìn một chút, lập tức vui mừng phát hiện. Không ngờ cái Khố Lô này và vị trí đánh dấu trên mảnh bản đồ bằng da dê rách này là cùng một chỗ. Nói đúng hơn, Khố Lô rất có thể chính là nơi hắn cần tìm.

Diệp Mặc cố kìm chế sự vui mừng trong lòng, nghĩ thầm có phải Khố Lô này chính là Khố Hồ hay không đây. Diệp Mặc không hề để ý tới mấy mấy tên da trắng. Hắn phải nhanh chóng tới Khố Lô. Bản đồ của người da trắng còn tỉ mỉ hơn nhiều so với bản đồ đơn giản của hắn. Đường đi tới đó được biểu thị rất rõ ràng.

Thấy Diệp Mặc không cướp đi xe của mình, cuối cùng mấy tên da trắng cũng thở phào một cái. Trung Hoa là nơi có công phu rất thần bí. Vừa rồi người kia chỉ bay lên quét chân một cái, bọn họ bốn thanh niên trai tráng đã bị bay ra rất xa.

Diệp Mặc đoán đám người kia chuẩn bị trở về. Trên xe cũng không còn nhiều đồ. Hơn nữa hắn đã có bản đồ và thiết bị chỉ đường đơn giản, so với lái xe trong sa mạc còn nhanh hơn rất nhiều. Dù sao có rất nhiều nơi, xe không đi qua được.

Mặc dù có bản đồ, cũng có vị trí cụ thể, Diệp Mặc lại không vội vàng. Muốn tìm đến nơi này cũng không cần gấp. Hắn đã có kinh nghiệm. Ở trong

sa mạc nhất định phải duy trì sự bình tĩnh. Hắn nhớ tới chuyện buổi tối mấy ngày trước. Bóng đen đánh lén hắn tuyệt đối là một loại động vật trong sa mạc. Về phần vì sao buổi tối hôm đó mình truy tìm vật kia lại mất dấu, đến bây giờ Diệp Mặc vẫn cảm thấy lẫn lộn.

Nhưng có một điều Diệp Mặc có thể khẳng định, bóng đen kia chắc chắn đã trúng phải đinh sắt do hắn bắn ra. Vì không tìm thấy dấu vết của bóng đen và quả cầu lửa, ngày đó thiếu chút nữa đã khiến hắn chết trong xoáy cát. Việc này cũng rất kỳ quái. Diệp Mặc liên hệ mấy thứ này với nhau. Hắn suy nghĩ có phải ngày đó mình ngồi ở chỗ cát lún, mới dẫn đến việc dấu vết bị biến mất?

Tuy nhiên suy nghĩ đến mình bất ngờ ngồi trên vị trí cát lún, cho dù Diệp Mặc có tâm tính kiên định, cũng cảm thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hắn lại nghĩ tới cô gái đẹp như tiên tử kia. Cô ấy đã cứu mình một mạng. Cô gái này là ai?

Diệp Mặc vì giữ gìn thể lực, cũng không áp dụng phương thức chạy nước rút, mà nghỉ ngơi một ngày một đêm. Từ sau ngày gặp xoáy cát trong sa mạc, Diệp Mặc cũng rất chú ý. Khi nghỉ ngơi, tuyệt đối phải tìm một vị trí tốt.

Chập tối ngày thứ ba sau khi nhận được bản đồ, Diệp Mặc mới dừng chân ở một bức tường bị gió cát xói mòn. Hắn chuẩn bị nghỉ ngơi ở trong này cả đêm, sáng mai lại tiếp tục chạy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 105

Người Bị Vây Trong Sa Mạc

Lúc này Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh cũng đã đi vào sa mạc Takla Makan. Chỉ có điều, khác với suy nghĩ ban đầu của các cô, các cô cũng không chỉ đi hai người, mà là một đoàn xe.

Tuy rằng Trì Uyển Thanh thực sự không nghĩ cha mình sẽ can thiệp vào việc của cô, nhưng lần này gặp mặt cha, cha cũng không nhắc tới bất kỳ chuyện gì trước kia. Hơn nữa, cha cô còn đồng ý để cô đi vào sa mạc, cũng có thể xem như đã lui một bước. Hơn nữa cô cũng hiểu cha mình làm vậy là muốn tốt cho mình.

Cho nên, dưới sự thỏa hiệp, Trì Hữu Quân chẳng những thu xếp mấy chiếc xe cho Ninh Khinh Tuyết, còn phái chuyên gia đi cùng con gái mình tới sa mạc. Điều này coi như đã dùng việc công để giải quyết việc riêng. Nếu không phải vì con gái, Trì Hữu Quân tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Nhưng không có cách nào. Vài năm không gặp con gái, vừa thấy mặt, con gái lại muốn đi sa mạc. Cho dù ông ta đã khuyên can, con gái ông ta cũng không đổi ý. Nếu không muốn cãi nhau khiến con gái trở mặt, ông ta chỉ có thể thỏa hiệp với yêu cầu của con gái mình, phái chuyên gia hộ tống con gái mình đi thám hiểm sa mạc.

…

Diệp Mặc cẩn thận kiểm tra bức tường đổ nát mà hắn muốn ngủ qua đêm buổi tối. Khi cảm giác bức tường rất chắc chắn, lúc này hắn mới yên tâm, mở lều vải ra. Ban đêm, ngủ trong túi quá nóng, Diệp Mặc cũng lười

dùng túi ngủ.

Buổi tối Diệp Mặc không muốn ngủ. Hắn đang ở trong lều tu luyện. Nhưng khi tu luyện đến nửa đêm, hắn lại có cảm giác có ánh mắt đang theo dõi mình.

Loại cảm giác này khiến hắn rất không thoải mái. Trong lòng Diệp Mặc càng buồn bực. Thậm chí, người đến sa mạc thám hiểm hay du lịch cũng không phải chỉ có một mình hắn. Vì sao hết lần này tới lần khác hắn lại có thể gặp loại tình huống này?

Lần này, Diệp Mặc không tiếp tục chờ đợi, hắn thu thập mọi thứ bỏ vào trong túi xách, lại đeo túi lên lưng. Ngay cả lều vải cũng gấp lại. Lúc này, hắn cảm giác ánh mắt kia vẫn đang chú ý tới đồ đạc của hắn.

Ánh mắt này có phải cùng một con vật buổi tối hôm đó hay không, Diệp Mặc không dám khẳng định. Nhưng nếu bị theo dõi, đã chứng tỏ trên người mình có gì đó thu hút nó. Về phần là cái gì, Diệp Mặc nghĩ mãi không ra. Chẳng lẽ theo dõi hắn chính là Thử Lang sao? Tuy nhiên Diệp Mặc biết điều này tuyệt đối là không có khả năng. Bởi vì Thử Lang căn bản sẽ không sống sót được ở trong sa mạc.

Mình đến sa mạc vốn muốn tìm Tử Tâm Đằng. Chẳng lẽ nó cũng quan tâm tới Tử Tâm Đằng trong túi xách của mình? Bởi vì trong túi xách chỉ có Tử Tâm Đằng không có gì khác. Nếu quả đúng là như vậy, chứng tỏ nó tương đối mẫn cảm với Tử Tâm Đằng.

Sau khi Diệp Mặc khoác túi lên lưng, lần này hắn không vội vã tấn công kẻ đang ẩn trốn âm thầm nhìn chằm chằm vào đồ đạc của hắn, mà lấy ra một cái đinh sắt. Sau khi hắn dùng thần thức ấn ký hiệu xong, bỗng nhiên đứng lên di chuyển ra phía bức tường đổ nát. Trong tay hắn cầm đinh sắt ném về phía bóng đen âm thầm theo dõi hắn.

Lại một tiếng "chíttt". Diệp Mặc biết đinh sắt của mình đã bắn trúng. Lúc này, hắn liền đuổi theo.

Lúc này túi xách của hắn đã nằm ở trên lưng, cho dù bị lạc đường hắn cũng không phải lo lắng. Trong túi xách có thức ăn nước uống. Hơn nữa với năng lực của bản thân hắn, cho dù sống ở trong sa mạc một hai tháng cũng không thành vấn đề. Một hai tháng, cho dù hắn chạy dọc theo một hướng cũng đi ra khỏi sa mạc.

Lần này Diệp Mặc không để bị mất dấu. Hắn chăm chú theo dõi bóng đen phía trước. Tuy rằng mỗi giây mỗi phút, bóng đen đều muốn chạy khỏi thần thức của hắn, nhưng cái đinh trên người nó có thần thức của hắn. Diệp Mặc tin tưởng, hắn chỉ cần tập trung vào thần thức trên cái cái đinh, khẳng định có thể bắt được bóng đen này.

Tuy rằng Diệp Mặc chăm chú theo dõi bóng đen phía trước, nhưng trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Sức sống của bóng đen này cũng quá mạnh đi. Khẳng định đinh sắt của mình đã bắn trúng nó, nhưng sao nó còn chạy nhanh như thế? Vài ngày trước, cái bóng đen đã đánh lén hắn cũng như thế này.

Ngay khi Diệp Mặc định bỗng nhiên tăng tốc để chặn bóng đen này lại, một tiếng ho khan yếu đuối bất lực từ cách đó không xa truyền đến. Tiếng ho khan rất nhỏ. Nếu không phải thính lực của Diệp Mặc tương đối linh động, hắn sẽ tuyệt đối không thể nghe được.

Khi vừa ngây người một lúc, Diệp Mặc phát hiện bóng đen mình đang đuổi theo đã biến mất không thấy nữa. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không tức giận. Khẳng định bóng đen kia trốn ở chỗ nào đó, cái đinh vẫn ở trong người bóng đen. Cho dù cái đinh bị nó lấy ra, nhưng cái đinh đã được hắn gia công qua, có chút dấu vết thần thức, hắn chỉ cần cảm ứng được chút dấu vết kia là có thể lại tìm được nó. Ít nhất trong vòng mấy giờ cũng không có vấn đề.

Hiện tại nó biến mất, Diệp Mặc cũng lười tiếp tục đi tìm, mà đi theo hướng tiếng rên rỉ vừa phát ra.

Hai người đàn ông và một người đàn bà, bất lực dựa vào bên ngoài một lều vải rách nát. Diệp Mặc không đi đến ngay. Hắn dùng thần thức đảo qua ba người trước.

Ba người đầu bù tóc rối, có vẻ rất chật vật. Hơn nữa không ngờ trên người hai người đàn ông kia còn mang theo súng. Tuy rằng người phụ nữ không có súng lục, nhưng trong thần thái cũng mang theo một sát khí. Dường như Diệp Mặc đã gặp qua sát khí dũng mãnh này ở đâu rồi.

Nhìn hướng ba người ngồi, rất rõ ràng, ba người này cũng không phải một phe. Mặc dù bộ dạng ba người đều có vẻ hấp hối, nhưng hai gã đàn ông này vẫn có chút cảnh giác nhìn chằm chằm vào người phụ nữ này. Dường như bọn họ đang đề phòng cô ta sẽ giở trò gì.

Diệp Mặc vừa mới đi đến, ba người này lập tức cảm thấy kinh ngạc. Khuya khoắt thế này, không ngờ ở trong sa mạc bỗng nhiên xuất hiện một bóng người. Cho dù là người to gan lớn mật cũng phải giật mình kinh sợ không ít.

Tuy rằng ba người đều kinh ngạc, nhưng rõ ràng ba người đều không còn chút sức lực nào. Chỉ có điều một người trong số đó cầm súng lục chĩa thẳng vào Diệp Mặc. Tuy nhiên anh ta cũng không nổ súng.

Diệp Mặc quan sát ba người. Môi ba người này bị nứt nẻ khủng kiếp. Hơn nữa quần áo trên người bị gió cát đánh tả tơi. Có thể thấy được ba người này đã ở trong sa mạc rất lâu.

- Anh là ai?

Người cầm súng lục có chút khẩn trương nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

- Rốt cuộc, anh là người hay là quỷ? - Tôi là ai không quan trọng. Nếu anh dám dùng súng chỉ vào tôi nữa, tôi cam đoan anh không thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Diệp Mặc thản nhiên nói. Hiện tại hắn ghét nhất là chính là bị người khác dùng súng chỉ vào hắn. Ba người này cũng không phải là hạng người đơn giản. Cho dù hiện tại bọn họ bị sa mạc làm kiệt quệ không còn sức lực,

nhưng Diệp Mặc có thể cảm giác được ba người này rất dũng mãnh. Người không còn sức lực là cô gái kia. Nhưng hai người đàn ông này vẫn còn. Họ đều không đơn giản.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là người cầm súng bỗng nhiên thu súng lại, lại ho khan một tiếng. Lúc này mới mệt mỏi nói:

- Hiện tại tôi ghét nhất chính là ánh mặt trời ngày mai.

Bỗng nhiên Diệp Mặc cảm giác người kia có chút đáng yêu. Hắn mỉm cười.

- Các người lạc đường trong sa mạc sao?

Lúc này ba người đã xác định Diệp Mặc không phải là quỷ. Hơn nữa, hẳn Diệp Mặc cũng một trong những người thám hiểm sa mạc. Người đàn ông vừa thu súng khẽ thở phào một tiếng. Có lẽ gặp người này, là được cứu rồi.

Lúc này anh ta lại cũng không hỏi Diệp Mặc có nước không, mà có chút khâm phục nói:

- Người anh em, tôi rất sùng bái anh. Không ngờ anh có thể ở giữa sa mạc mà giống như đi tản bộ. Anh sẽ không nói cho tôi biết anh đi bộ đến đây chứ?

Diệp Mặc không trả lời câu hỏi của người đàn ông này, mà thoáng nhìn qua hai người còn lại.

Người đàn ông đang nói chuyện vội vàng giải thích:

- Tôi tên là Lý Hồ. Người này chính là người hợp tác với tôi, tên Trần Hoành Triết. Chúng tôi truy bắt tội phạm trong sa mạc, chưa xong thì lạc đường. Xe đã hết xăng, đành phải để lại trong sa mạc. Tôi vốn định xin viện trợ, nhưng không ngờ là thiết bị thông tin và thiết bị định vị của chúng tôi lại không có cái nào có thể dùng được. Sau đó, chúng tôi đi một đoạn đường,

tính tìm một nơi có sóng. Không ngờ càng chạy càng lạc đường. Hiện tại đã rất nhiều ngày.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Lý Hồ lấy di động của mình ra nói.

- Vốn tưởng rằng đi một đoạn, dù lạc đường cũng có thể gọi điện thoại cầu viện. Chỉ có điều sau vài ngày điện thoại cũng hết pin. Hơn nữa chúng tôi vì đuổi bắt cô ta, lúc vào sa mạc cũng rất vội vàng, trên cơ bản không chuẩn bị cái gì. Người thì chúng tôi đã đuổi kịp, nhưng lại bị vây trong sa mạc. Chắc chỉ một hai ngày sẽ không xong.

Lý Hồ nói chuyện có chút tiêu sái hào hiệp, dường như không xem trọng cái chết cho lắm.

Diệp Mặc nhìn qua người con gái kia một chút, trong lòng tự nhủ tuy rằng hiện tại cô gái này cũng bị sa mạc ép tới mức không nhúc nhích được, nhưng sát khí và sự dũng mãnh trên người cô ta vẫn tồn tại.

Nếu để bắt tội phạm, nói rõ hai người này là người của Cục cảnh sát hoặc là người cùng nghành này.

- Không biết xấu hổ. Các người mới là tội phạm. Thứ đó là của các người sao? Các người dựa vào cái gì mà đuổi theo tôi? Hơn nữa thứ đó cũng không ở trên người tôi.

Người phụ nữ này nghe thấy Lý Hồ nói vậy, lập tức phản bác. Giọng điệu lại tương đối khinh thường.

Diệp Mặc lười xen vào những chuyện của người khác. Ai đúng ai sai, hắn căn bản không muốn xen vào. Thấy ba người này sắp kiên trì không được, hắn lấy từ trong túi xách ra mười lăm bình nước. Hắn đưa cho mỗi người năm bình. Nếu ba người này không phải một nhóm, vậy nên nhanh rời khỏi, để tránh bị cuốn vào tranh chấp giữa bọn họ. Diệp Mặc không cho lương khô. Hắn thấy trong túi xách của mấy người đều còn lương khô.

- Cảm ơn. Người anh em, tôi không cần nhiều như vậy. Có ba bình là

được rồi. Anh còn ở trong sa mạc. Anh giữ lại một ít đi.

Lý Hồ nhận nước, lập tức ôm quyền cảm ơn nói.

Nhưng trong lời nói lại muốn Diệp Mặc thu bớt lại.

Sở dĩ Diệp Mặc cho họ nước, một là hiện tại mình có nhiều nước, hai là khi cô gái áo vàng cứu hắn không chút keo kiệt, Diệp Mặc cũng bị cảm hóa. Đương nhiên Diệp Mặc cũng có phần thích tính cách của Lý Hồ. Người này có chút lạc quan. Hiện tại anh ta nói Diệp Mặc lưu bớt lại, ấn tượng của Diệp Mặc đối với anh ta càng không tệ.

Trần Hoành Triết cầm lấy nước nói với Diệp Mặc tiếng cám ơn, cũng không chủ động nói nước quá nhiều, chỉ vội vàng mở một lọ nước sau đó ngửa mặt lên trời uống. Tuy nhiên, anh ta nhìn qua số nước còn lại, chung quy không tiếp tục uống nữa. Anh ta cũng biết hiện tại không thể uống quá nhiều nước.

Người phụ nữ kia cầm lấy năm bình nước lập tức có chút kích động nhìn Diệp Mặc nói:

- Cám ơn anh. Anh thật sự là người tốt. Tôi tên là Phùng Điềm. Tuy nhiên, tôi cũng chỉ cần ba bình là đủ rồi.

Nói xong, cô cầm lấy hai bình đưa lại cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay nói.

- Tôi còn mười bình nước. Cô không cần trả lại cho tôi. Tôi có đủ dùng.

Tuy nhiên hắn cảm giác khí chất và cái tên Phùng Điềm của cô cực kỳ không tương xứng. Thoạt nhìn cô có sát khí dũng mãnh, mà tên của cô lại rất nho nhã yếu đuối.

Trần Hoành Triết thấy trong ba người chỉ có anh ta là không từ chối, hơn nữa đã uống trước, ngược lại có chút mất tự nhiên.

Lý Hồ cũng uống nửa bình nước, cảm giác người đã khôi phục lại rất nhiều, lúc này mới nhìn qua Phùng Điềm nói:

- Được, cô nói cô không phải là tội phạm. Cô dám nói cô vốn không phải là người Bắc Sa không? Cô dám nói vụ nổ mấy tháng trước không liên quan gì đến cô? Chẳng lẽ cô còn muốn nói thứ đó không phải do cô cầm đi? Chúng tôi đã nói, chỉ cần cô lấy thứ đó ra, thậm chí tôi có thể cho cô thù lao, sẽ không truy cứu bất kỳ trách nhiệm nào của cô. Hơn nữa thứ đó có ích gì cho cô không?

Phùng Điềm há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 106

Truy Đuổi

Bỗng nhiên Diệp Mặc hiểu rõ mọi chuyện. Vụ Đàn Đô nổ tung mấy tháng trước là do hắn và Văn Đông cùng làm. Hơn nữa nghe Cung Hối Sơn nói Văn Đông là người Bắc Sa. Tuy rằng Diệp Mặc không biết Bắc Sa là tổ chức gì, nhưng hiện tại Lý Hồ nói Phùng Điềm là người Bắc Sa, cuối cùng Diệp Mặc đã hiểu được cảm giác quen thuộc của hắn đối với sát khí trên người Phùng Điềm, hóa ra là vì Văn Đông.

Diệp Mặc nhìn Lý Hồ bỗng nhiên mỉm cười.

- Về điều này, thật ra các người đã hiểu lầm Phùng Điềm. Bởi vì một là thứ đó không có trong tay cô ấy. Hai là, thứ đó không phải do cô ấy lấy đi.

Diệp Mặc không nói chuyện vụ nổ mấy tháng trước. Sở dĩ hắn giúp Phùng Điềm một chút, bởi vì vừa rồi Phùng Điềm bị Lý Hồ nói oan, nhưng hắn cũng không nói ra chuyện của Văn Đông.

Hơn nữa Lý Hồ cũng nói, lấy thứ đó ra có thù lao, còn không cần chịu trách nhiệm. Nói thật, thứ này đối với Diệp Mặc mà nói, hoàn toàn không dùng được.

- Sao anh biết? Anh biết chúng tôi tìm là cái gì sao?

Lý Hồ uống nước xong, đã có một ít khí lực, đứng lên. Chỉ có điều thân thể còn rất suy yếu.

Diệp Mặc khoát tay.

- Làm sao tôi biết, anh không cần hiểu. Chỉ có điều nếu anh đã nói sẽ trả

thù lao cho thứ này, thật ra tôi có thể giúp anh một chút. Bán cho các anh cũng không sao. Dù sao đi nữa bạn tôi cũng không cần.

Lý Hồ lập tức vui mừng kêu lên.

- Đương nhiên cần, khẳng định muốn. Anh cứ ra giá, chúng tôi khẳng định sẽ tiếp nhận.

Thậm chí anh ta cũng không ra giá tiền cho phép, có thể thấy được thứ này rất quan trọng trong mắt anh ta. Còn có một điều chắc hẳn anh ta cũng hiểu được, Diệp Mặc là người có thể ở giữa sa mạc cho người xa lạ nước, tuyệt đối sẽ không phải là kẻ gian trá.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, nhưng Phùng Điềm lại có chút vui mừng kêu lên.

- Anh, xin hỏi anh biết chị Đông đang ở đâu không?

Trong mắt cô lộ rõ vẻ chờ mong.

- Tôi không biết.

Diệp Mặc nhận ra Phùng Điềm chẳng những cùng một tổ chức với Văn Đông, dường như còn cùng phản bội lại tổ chức. Hơn nữa quan hệ hai người cũng không tệ lắm.

Quả nhiên nghe thấy Diệp Mặc nói, trong mắt Phùng Điềm chợt hiện lên chút thất vọng.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn qua Lý Hồ một chút. Hắn có chút thưởng thức Lý Hồ. Tên của anh ta và tính cách anh ta cũng không cân xứng. Thấy Lý Hồ rất khẩn thiết nhìn hắn, Diệp Mặc khẽ cười nói.

- Anh có thể trả bao nhiêu tiền?

- Năm trăm ngàn.

Lý Hồ buộc miệng thốt lên.

Phùng Điềm lập tức lại phản ứng lại, cô khinh thường nói.

- Thứ này đem rao bán ở trên quốc tế thấp nhất cũng phải mấy triệu đôla. Anh lại ra giá năm trăm ngàn. Giá như vậy mà anh cũng nói ra miệng được.

Quả nhiên Lý Hồ nghe Phùng Điềm nói xong, trong mắt chợt hiện lên vẻ hổ thẹn. Năm trăm ngàn đối với anh ta mà nói đã là giá cao nhất. Dù sao cơ cấu tổ chức của bọn họ là ở trong nước, khác với nước ngoài. Anh ta cũng hiểu được mình ra giá này không phải là thấp, mà là quá quá thấp. Thậm chí chưa bằng một phần mười giá của bản thân thứ này.

Diệp Mặc nhận ra năm trăm ngàn đã là giá tiền cao nhất mà Lý Hồ có thể làm chủ. Hơn nữa đối với Diệp Mặc mà nói, thứ này trong tay hắn thực sự cũng chẳng có ích gì. Hơn nữa còn chiếm diện tích lớn trong túi xách. Điều này khiến Diệp Mặc cảm thấy rất phiền. Cảm giác của hắn đối Lý Hồ cũng không tệ. Hắn cũng sẽ không vì một mô hình mà chờ được giá mới bán ra. Hắn không có nhiều thời gian như vậy. Hiện tại, mục đích chủ yếu của hắn không phải là kiếm tiền. Đương nhiên có tiền là rất tốt. Hiện tại tự nhiên có năm trăm ngàn đến, Diệp Mặc rất hài lòng.

- Kỳ thật, năm trăm ngàn quả thật có hơi thấp. Hay là tôi thêm hai trăm ngàn.

Lý Hồ có chút xấu hổ nói.

Trần Hoành Triết bỗng nhiên ngắt lời nói:

- Đội trưởng Lý, anh chạy đi đâu kiếm thêm hai trăm ngàn? Chẳng lẽ anh muốn bỏ tiền riêng của mình ra?

Lý Hồ còn chưa trả lời, Diệp Mặc đã xua tay nói:

- Được rồi, đúng năm trăm ngàn. Tôi bán cho anh.

Nói xong, Diệp Mặc đã lấy mô hình và tư liệu trong túi xách ra, thuận tay đưa cho Lý Hồ.

- Cái anh nói chính là cái này phải không?

Một lúc lâu sau Lý Hồ vẫn không có phản ứng. Anh ta không ngờ chuyện này lại bất ngờ thuận lợi như thế. Anh ta cầm lấy thứ đó. Vẻ mặt Phùng Điềm đầy khiếp sợ. Cô cũng thật sự không ngờ được thứ đó lại ở ngay trên người người này.

Cuối cùng Lý Hồ hiểu ra, giống như vừa tỉnh mộng. Sau khi nhận lấy thứ đó, anh ta lấy đèn pin ra soi một chút, luôn miệng nói:

- Không sai, chính là cái này, chính là cái này...

- Cái này mấy triệu đôla. Không ngờ chỉ năm trăm ngàn anh đã bán. Anh...

Phùng Điềm không rõ thân phận của Diệp Mặc. Đương nhiên, cô có nghĩ cũng không ra.

- Cám ơn, cám ơn, cám ơn. Tôi thật sự không nghĩ tới có thể thực sự tìm được thứ này trong sa mạc. Nhưng trên người tôi lại không mang theo tiền...

Nói xong ngay cả Lý Hồ cũng cảm giác xấu hổ. Tuy rằng thứ này đối với anh ta rất quan trọng, nhưng dù sao đây cũng là đồ của người khác. Anh ta nói suông chứ không làm, thực sự có chút không ổn.

Ai ngờ được Diệp Mặc lại cười nhạt nói:

- Vậy tôi cho anh nợ. Nói cho tôi biết một số điện thoại. Sau khi tôi trở về gọi điện thoại cho anh. Tới lúc đó anh đưa tiền cho tôi.

- Cái gì?

Chẳng những Lý Hồ giật mình, ngay cả Phùng Điềm và Trần Hoành Triết ở bên cạnh cũng giật mình. Làm gì có kiểu kinh doanh như vậy? Sao có

thể tin tưởng người khác như vậy.

- Cái này...

Lý Hồ thật sự cũng không nói nên lời. Anh ta nhận ra Diệp Mặc không phải là người tầm thường, nhưng không ngờ hắn lại rộng rãi đến mức này.

Anh ta không hỏi Diệp Mặc làm thế nào nhận được thứ này, bởi vì anh ta cũng không muốn miệt mài theo đuổi làm thế nào thứ đó lại tới đây. Mỗi người đều có bí mật của mình. Nếu người này tin tưởng mình như thế, mình cũng không nên làm kiêu.

Nghĩ đến đây Lý Hồ hành lễ với Diệp Mặc.

- Người anh em, Lý Hồ không làm kiêu. Anh đã nói vậy, tôi chắc chắn sẽ thực hiện. Thứ đó tôi cần phải mang về, bởi vì nó không phải quan hệ tới cá nhân tôi. Tôi muốn biết họ tên của anh. Bằng không đến lúc đó tôi còn không biết nên giao tiền cho ai...

- Tôi tên là Diệp Mặc...

Diệp Mặc không chút giấu diếm. Tên của hắn, Văn Đông biết, hơn nữa Tống Gia cũng biết.

- Diệp Mặc?

Lý Hồ lặp lại một lần, tuy nhiên không nghĩ sâu. Sau đó anh ta nói:

- Số điện thoại của tôi là 13817XXXX, Yến Kinh...

Nói tới đây Lý Hồ bỗng nhiên dừng lại, bởi vì anh ta thấy Diệp Mặc chạy đi. Ngoại trừ một bình nhỏ, một kim chỉ nam ra còn để lại một câu nói, thân ảnh của hắn đã biến mất.

Câu nói kia chính là, "trong bình có ba viên thuốc, các người mỗi người một viên. Nhanh chóng khôi phục thể lực. Gặp lại sau."

Lý Hồ nhặt lên kim chỉ nam và cái bình lên ngây người một lúc lâu mới lên tiếng:

- Anh Diệp thật sự là một người kỳ lạ.

Nói xong, anh ta mở bình ra. Bên trong chỉ có ba viên viên thuốc màu đen.

- Thứ này có thể uống được không?

Trần Hoành Triết nhìn viên thuốc này nhíu mày.

- Chỉ cần là anh Diệp cho, tôi cho rằng có thể uống được.

Nói xong Lý Hồ không chút do dự nuốt một viên.

Phùng Điềm hừ lạnh một tiếng, cũng trực tiếp nhận một viên từ trong tay Lý Hồ nuốt xuống. Chỉ có Trần Hoành Triết có chút do dự nhìn viên thuốc còn lại trong tay Lý Hồ.

Không bao lâu sau, vẻ mặt Phùng Điềm đầy vui mừng đứng lên, lắc lắc mái tóc mình, vui mừng nói:

- Không ngờ có loại thần dược này. Anh không ăn, vậy một viên này để cho tôi.

Nói xong cô cầm lấy viên thuốc còn lại trong tay Lý Hồ.

Lúc này, vẻ mặt Lý Hồ cũng vui mừng bất ngờ đá chân một cái. Không ngờ viên thuốc này lại thần kỳ như thế. Anh ta chỉ uống một viên, thân thể đang có chút mệt mỏi và suy kiệt dường như lập tức khôi phục lại. Lúc này thấy Phùng Điềm đến cướp, đương nhiên sẽ không cho cô mà ném sang cho Trần Hoành Triết.

- Anh nhanh uống đi. Khôi phục được thể lực, chúng ta lập tức ra khỏi sa mạc.

Nói xong câu đó, anh ta nhìn về phía Diệp Mặc vừa biến mất, lại lẩm bẩm nói:

- Anh Diệp thật sự đúng là một kỳ nhân. Rất có thể anh ta là người của một phái cổ võ. Chỉ có bọn họ mới có đan dược thần kỳ như thế, chỉ có bọn họ mới có thể thoải mái chạy ở Takla Makan như thế...

Diệp Mặc bỏ lại viên thuốc, còn không kịp nói chuyện, đương nhiên là lại cảm nhận được bóng đen đã trúng cái đinh của hắn. Hắn thật sự muốn biết đồ chơi này rốt cuộc là cái gì. Thứ nó quan tâm có phải vì Tử Tâm Đằng trên người mình hay không?

Quả nhiên Diệp Mặc chỉ đuổi theo hơn mười phút, đã thấy một bóng đen mơ mơ hồ hồ. Tuy rằng tốc độ của bóng đen này vẫn rất nhanh, nhưng tốc độ của Diệp Mặc cũng không chậm. Thoạt nhìn bóng đen có chút giống rể cây Hồ Dương. Đôi khi Diệp Mặc thậm chí nghĩ có phải nó là do rễ cây Hồ Dương biến thành hay không.

Tuy rằng Hồ Dương nổi tiếng là ngàn năm không chết, ngàn năm không đổ, ngàn năm bất diệt, nhưng Diệp Mặc cũng biết ý tưởng này của hắn quá mức hoang đường.

Từ đầu đến cuối Diệp Mặc hết sức chăm chú đuổi bóng đen phía trước, thậm chí không nhìn phương hướng, cũng không chú ý đường đi. Hơn nữa hiện tại ba lô ở trên người hắn, hắn cũng không cần chú ý tới mấy chuyện này. Hắn không tin một sa mạc còn có thể tiêu diệt một Tu Chân giả như hắn.

Cho nên mấy giờ sau, khi trời đã sáng hẳn, Diệp Mặc đã dần dần thấy rõ ở mấy chục mét phía trước, bóng đen kia thật sự giống như một rễ cây Hồ Dương. Trời đã sáng, Diệp Mặc càng không lo lắng thứ này sẽ chạy trốn.

Nhưng ngay khi Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm vào thứ này, bóng dáng này bỗng nhiên lại biến mất. Nếu không phải Diệp Mặc còn có thể cảm nhận được dấu hiệu thần thức của hắn, hắn đã lại mất dấu Lúc này Diệp Mặc

đã hiểu được, thảo nào tối hôm khi hắn truy đuổi, nó lại có thể lúc ẩn lúc hiện. Thì ra bóng dáng không ngờ có thể ẩn vào trong cát vàng. Hắn căn cứ vào dấu vết thần thức lúc ẩn lúc hiện để truy tìm, cũng sẽ không hoàn toàn mất dấu của nó.

Tuy nhiên hiện tại Diệp Mặc đã hiểu được, đương nhiên càng không bỏ qua. Tốc độ của bóng dáng này ở trong cát không ngờ vẫn rất nhanh. Diệp Mặc lại không ngừng đuổi theo. Hắn không tin mình đuổi không kịp một súc sinh trong sa mạc.

Chẳng những bóng dáng này có sức sống vô cùng cường hãn, hơn nữa sức chịu đựng cũng vô cùng cường hãn. Nó và Diệp Mặc hai bên đã rượt đuổi nhau suốt một ngày trong sa mạc. Tốc độ rốt cục đã chậm lại. Diệp Mặc thở phào một cái. Hắn cũng có phần không chịu nổi. Hắn lấy ra một lọ nước uống một hơi cạn sạch.

Bỗng nhiên Diệp Mặc trợn tròn mắt. Hóa ra hắn phát hiện bóng dáng này ở trong cát vàng, hắn vẫn có thể vẫn định vị được. Nhưng hiện tại dường như bóng dáng này hiểu được ý của Diệp Mặc, không ngờ chui sâu vào trong cát. Hơn nữa còn dần dần vượt qua phạm vi thần thức của Diệp Mặc có thể cảm ứng được.

Phạm vi Diệp Mặc có thể cảm thụ được dấu hiệu thần thức nhiều nhất là khoảng 50m, mà khoảng cách bóng dáng này chui sau xuống không ít hơn 50m. Cuối cùng Diệp Mặc lại hoàn toàn mất dấu của bóng dáng này.

Diệp Mặc có chút buồn bực đứng ở chỗ cái bóng chui sâu xuống, trong lòng căm tức một cách khác thường. Hắn đang nghĩ có nên đào chỗ này xuống hay không? Nhưng đi vào trong hố đào giữa sa mạc thật sự là quá nguy hiểm. Diệp Mặc nhớ tới tình cảnh hắn rơi vào xoáy cát mấy ngày trước, bây giờ còn lòng còn sợ hãi!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 107

Bãi Sa Mạc Ngầm

Bảo Diệp Mặc buông tha cho thứ hắn đã theo đuổi suốt một ngày một đêm, Diệp Mặc thật sự có chút không cam lòng. Nhưng hiện tại biết rõ nó trốn vào sâu trong sa mạc, Diệp Mặc lại không có biện pháp nào khác.

Nếu hắn luyện khí tới tầng thứ ba thì tốt rồi. Tới lúc đó Diệp Mặc sẽ không chút do dự tiến vào sa mạc. Thời gian đang luyện khí tầng thứ ba, hắn sẽ không sợ chết khát, bởi vì có thể dùng được rất nhiều pháp thuật quan trọng phát ra được quả bóng nước.

Một khi có thủy cầu thuật, hắn có thể chuyển đổi linh khí thành nước, căn bản không sợ chết khát. Hơn nữa khi ở tầng thứ ba, hắn ở trong sa mạc không hít thở, một tháng cũng sẽ không chết. Đáng tiếc, thiếu một tầng, là thiếu rất nhiều. Đây là một đường ranh giới.

Bóng đen này chuyên nhằm vào hắn. Thậm chí Diệp Mặc có thể tưởng tượng được, nó chắc chắn có hứng thú đối với Tử Tâm Đằng trên người hắn. Bởi vì ngoại trừ Tử Tâm Đằng ra, những thứ trên người hắn cũng giống với những thứ người khác mang theo. Cũng chỉ có Tử Tâm Đằng thì người khác không có. Tuy nhiên thứ này cũng đủ giảo hoạt. Không ngờ nó có thể nghĩ ra, trước theo đuổi Diệp Mặc, sau đó lại cướp thứ đó.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ tới một chuyện quan trọng. Đó là hắn đuổi theo bóng đen này cũng đã một ngày một đêm, vì sao cho tới bây giờ bóng đen này mới nhớ tới chuyện chui sâu xuống bên dưới? Dựa theo trình độ khôn khéo của thứ này, nó hẳn là đã sớm nghĩ tới biên pháp tiến sâu xuống.

Điều này nói lên điều gì? Chỉ có thể thuyết minh chỉ ở riêng chỗ này,

bóng đen này mới có thể tiến sâu vào. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thầm vui mừng. Sa mạc Takla Makan này, mặt ngoài thoạt nhìn không có gì khác biệt với sa mạc khác, nhưng phía dưới nơi này có nhiều thứ rất thần bí, bao gồm phần lớn cổ thành được che giấu trong dòng sông dài lịch sử.

Có lẽ nơi này chính là một lối đi không ai biết thông xuống dưới cổ thành. Chỉ có điều bên ngoài của nó và những chỗ khác trong sa mạc không có gì khác biệt mà thôi. Hoặc là nói lần trước chỗ mình thiếu chút nữa rơi vào xoáy cát, cũng là một thông đạo xuống dưới cổ thành.

Ôi, Diệp Mặc lại thở dài một tiếng. Nếu đã luyện khí tới tầng thứ ba thì tốt rồi. Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức dừng ánh mắt ở trên ba lô của mình. Trong ba lô còn có mười bình nước. Ngoài ra, còn có một túi nước của cô gái áo vàng. Chủ yếu còn có rất nhiều viên thuốc do Diệp Mặc tự mình chế luyện.

Có mấy thứ này, cho dù hắn bị vùi trong cát mười ngày nửa tháng, hẳn cũng không có vấn đề.

Sợ cái gì? Mình đến sa mạc chính là vì Tử Tâm Đằng. Nếu thứ này có thể cũng tới vì Tử Tâm Đằng, Chứng minh đồ chơi này từng thấy Tử Tâm Đằng. Bằng không nó sẽ không mẫn cảm như vậy.

Đi vào.

Một khi Diệp Mặc đã hạ quyết tâm, sẽ không có ai có thể ngăn cản được. Hắn lấy từ trong ba lô ra một cái xẻng sắt, bắt đầu đào cát ở vị trí bóng đen biến mất. Tốc độ của Diệp Mặc rất nhanh. Sau ba giờ, hắn đã đi sau xuống gần trăm mét. Diệp Mặc đào xong đẩy cát ra phía sau, lại xúc cát ép chặt vào hai bên. Nếu không phải túi xách của hắn quá lớn, lúc này nói không chừng hắn đã sâu tới gần hai trăm mét. Tuy nhiên Diệp Mặc phỏng đoán hiện tại lối vào của hắn đã hoàn toàn bị chặn.

Lại đào đại khái gần hai trăm mét, bỗng nhiên xẻng sắt của Diệp Mặc đụng phải một vật gì đó cứng rắn. Trong lòng Diệp Mặc rất vui mừng. Hắn

là tới nơi rồi. Vật cứng rắn này hẳn chính là tảng đá. Thần thức của Diệp Mặc lướt nhanh về phía trước, cẩn thận quan sát một chút. Quả nhiên là tảng đá rất lớn.

Tảng đá này rất dầy, phải gần một mét. Diệp Mặc không sốt ruột, mà ngồi xuống trước, lấy ra một viên đan dược ăn vào, lại uống một lọ nước khôi phục chân nguyên. Hắn đào xuyên xuống dưới, khoảng cách này cũng gần ba trăm mét. Cũng có thể thấy nó nằm cách mặt đất ít nhất gần hai trăm mét.

Lại thêm một giờ sau, Diệp Mặc khôi phục tinh thần, xẻng sắt trong tay được kết hợp với chân nguyên bắt đầu xúc xuống tảng đá. Tức thì, từng mảnh đá nhỏ bắn ra xung quanh. Tảng đá gặp xẻng sắt của Diệp Mặc, thật giống như bùn nhão, không tốt hơn so với cát vừa rồi là mấy.

Chỉ chưa đến nửa giờ, tảng đá dày hơn một mét đã hoàn toàn bị Diệp Mặc đào thành một hố xuyên qua.

Lúc này, Diệp Mặc mới tiến vào trong hố. Cát bên ngoài miệng hố, rất nhanh lấp đầy cái hố.

Diệp Mặc rơi xuống một nơi rất rộng lớn, giống như là một đường phố, nhưng xung quanh nơi này tản mát ra một mùi vị khó ngửi, không giống như mùi nấm mốc, cũng không giống như mùi thối rữa. Loại mùi này rất quái dị, lại không thể miêu tả ra được.

Sau khi đi dọc theo đường phố này chừng mấy chục mét, thần thức của Diệp Mặc mở rộng đi, rốt cục lại phát hiện nơi này không phải là một đường phố. Nhưng thật ra toàn bộ đường hầm này được dùng đá bằng tạo nên.

Diệp Mặc đi dọc theo con đường đá này, cẩn thận tiến về phía trước. Từ đầu đến cuối thần thức của hắn vẫn chú ý tới động tĩnh xung quanh. Bởi vì hắn khẳng định bóng đen kia trốn tới chỗ này. Chỉ có điều không biết rốt cuộc nó trốn ở chỗ nào. Hơn nữa Diệp Mặc xác định ngoại trừ cái hố hắn miễn cưỡng đào để đuổi theo nó tiến vào, khẳng định còn có lối vào khác,

thậm chí còn không cần phải đào nữa.

Bởi vì hai bên đường đá này không phải là nhà, cũng không phải đường phố. Thật ra nó tương tự với một thung lũng. Cho nên Diệp Mặc mới khẳng định nơi này không phải là thành phố ngầm.

Dường như cảm ứng được điều gì, Diệp Mặc bỗng nhiên ngừng bước chân. Cho dù hắn là Tu Chân giả, cũng cảm giác được da đầu có chút tê dại.

Một loạt rễ cây Hồ Dương sắp hàng ở hai bên phía trước. Mà cái khiến Diệp Mặc cảm giác được da đầu tê dại chính là một rễ cây Hồ Dương trong số đó. Hắn dùng thần thức quan sát kỹ lưỡng rễ cây Hồ Dương thấy phía trên nó có một cái đinh sắt. Đó chính là cái đinh sắt có thêm thần thức của hắn.

Đinh sắt của hắn thật sự bắn trúng một rễ cây Hồ Dương. Cho dù Diệp Mặc trăm ngàn lần không tin, nhưng sự thật ở trước mặt, hắn không tin cũng không được. Cho dù ở Tu Chân Giới cũng không có loại chuyện quỷ dị thế này. Mà loại chuyện này lại phát sinh rõ ràng ở trước mắt hắn.

Diệp Mặc tuyệt đối không tin được một rễ cây Hồ Dương có thể trốn tránh được sự truy đuổi của hắn suốt một ngày một đêm. Hơn nữa còn chạy nhanh như vậy. Thậm chí Diệp Mặc còn thấy rễ cây Hồ Dương kia vốn đang sinh trưởng ở đây, chứ không phải là bị người ta di chuyển xuống.

Diệp Mặc tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng đi đến bên cạnh rễ cây Hồ Dương. Thần thức lại cẩn thận quan sát một chút. Không sai. Đinh sắt của hắn quả thật cắm ở trên rễ cây Hồ Dương. Vì vậy hắn càng thêm tin tưởng. Diệp Mặc lại lấy đèn pin ra, vẫn thấy rất rõ ràng chiếc đinh sắt ở trên rễ cây Hồ Dương. Thần thức của hắn không nhìn lầm.

Một rễ cây Hồ Dương sẽ chạy nhanh như vậy sao? Diệp Mặc không hề động vào đinh sắt kia, mà lại trầm tư suy nghĩ.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ ra. Hai ngày trước, hắn dùng đinh sắt bắn trúng vị trí xung quanh vai bóng đen kia. Mà trước mắt, trên rễ cây Hồ

Dương này, đinh sắt lại ở vị trí trên đỉnh. Vị trí này rõ ràng không thích hợp. Tiếp theo Diệp Mặc lại phát hiện ra một vấn đề khác. Hắn thấy đinh sắt này thậm chí còn có một bộ phận nhỏ lộ ra bên ngoài.

Diệp Mặc nghĩ thầm, với thủ đoạn của hắn, nếu muốn dùng đinh sắt này bắn vào rễ cây Hồ Dương, tuyệt đối không có khả năng một cây đinh không cắm vào hết. Dấu hiệu này cho thấy, cái đinh này cũng không phải Diệp Mặc bắn vào, mà là sau này bị kẻ khác cố ý đóng lên trên rễ cây Hồ Dương này.

Là ai có thể đóng cái đinh này lên rễ cây Hồ Dương? Diệp Mặc nhíu mày, cẩn thận rút đinh ra. Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện trên đinh sắt còn có chút vết máu, thậm chí còn có một sợi lông dài nhỏ.

Quả nhiên cái đinh là cố ý đóng lên. Nhìn sợi lông này cũng biết, bóng đen hắn đã bắn trúng nó hẳn là một loại động vật giống như khỉ. Ở trong sa mạc có loại động vật này sao? Diệp Mặc cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Tuy nhiên khỉ và tinh tinh đều là động vật rất thông minh, có thể nghĩ ra biện pháp như vậy cũng rất bình thường.

Diệp Mặc hiểu rõ ràng về vấn đề này. Hơn nữa biết cái mình muốn đuổi theo là động vật gì, tất cả đều đã rõ ràng. Xem ra động vật này chẳng những vô cùng thông minh, hơn nữa chạy trốn rất giỏi.

Đường đá dưới sa mạc này chỉ có một. Hơn nữa hai bên ngoại trừ vài rễ cây Hồ Dương ra, chính là cát và đá xanh. Dường như thật lâu trước kia có người làm con đường đá này dẫn tới một nơi nào đó. Hơn nữa những cây Hồ Dương ở hai bên đường đá cũng là cố ý trồng.

Diệp Mặc tăng tốc đi dọc theo đường đá. Hắn biết nếu bóng đen kia có thể chạy đến chỗ này, chứng tỏ trước đây nó đã từng chạy tới nơi này rồi. Chỉ cần dọc theo còn đường đá này khẳng định có thể đuổi kịp nó.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, hắn đã đi trên đường đá này một hồi lâu, chẳng những không đuổi kịp bóng đen kia, thậm chí ngay cả con đường này có điểm cuối hay không cũng không biết. Nếu không phải

con đường này chỉ có một hướng, Diệp Mặc còn tưởng rằng mình lại lạc đường.

Đã qua một thời gian lâu như vậy, Diệp Mặc đoán hắn đã không đuổi kịp bóng dáng này. Hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Một là nó chạy quá nhanh, không ngờ chạy trốn tới đường hầm dưới sa mạc này. Hơn nữa nó lại quá mức thông minh.

Diệp Mặc không muốn truy đuổi theo bóng dáng này, cũng lười để ý tới những thứ bên cạnh. Dù sao đi nữa, hai bên cũng chỉ là một vài rễ cây Hồ Dương. Hắn triển khai tốc độ cực nhanh gấp rút chạy về phía trước.

Lại thêm nửa ngày, sau bảy ngoặt tám rẽ, không ngờ phía trước có một cầu thang đi lên. Tuy nhiên cầu thang cũng không dài, chỉ có khoảng hai, ba mươi mét. Diệp Mặc đi lên cầu thang, dùng thần thức quét ra ngoài, mới hiểu được không ngờ hắn lại đi tới một địa phương trống trải. Chỉ có điều có một tảng đá xanh ngăn cản lối vào mà thôi.

Hắn chạy tròn một ngày, chạy tới chạy lui chỉ là thấy con đường đá dưới lòng đất. Không biết có phải đã bị súc sinh lông rậm kia đùa giỡn hay không.

Chắc con đường đá này dài khoảng mười dặm, chẳng qua có chút quanh co khúc khuỷu. Ai vậy, ai đã xây dựng một chỗ với cây Hồ Dương ở hai bên như vậy để làm cái gì? Hơn nữa còn dài như vậy? Chi phí này cũng không nhỏ đâu.

Hồ Dương có thể sinh trưởng dưới lòng đất không? Diệp Mặc không rõ, có phải ban đầu nơi đây ở trên mặt đất, sau lại chìm xuống hay không?

Diệp Mặc suy nghĩ một hồi lâu vẫn nghĩ không thông. Hắn lắc đầu, trực tiếp bước lên cầu thang, đi đến cuối. Sau khi đẩy tảng đá ra, không có cát từ trên rơi xuống. Không ngờ nơi này vẫn chưa phải là sa mạc phía trên. Diệp Mặc đi qua cái cửa ra này, lại phát hiện đây là một bãi sa mạc rất lớn. Không ngờ là một bãi sa mạc ngầm.

Tuy nhiên sau khi Diệp Mặc lại dùng thần thức cẩn thận lướt nhanh qua một chút, hắn lập tức liền sợ ngây người!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 108

Gặp Lại

Đập vào mặt không ngờ là một bãi sa mạc, điều này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là xung quanh bãi sa mạc cây Tử Tâm Đằng mọc rậm khắp rồi. Trong thần thức của Diệp Mặc thì có mấy trăm cây, phía xa xa rậm rạp tất cả đều là Tử Tâm Đằng.

Hơn nữa thân mọc còn to hơn cổ tay, đây chắc chắn là Tử Tâm Đằng mọc nghìn năm thậm chí vạn năm mới thành.

Tử Tâm Đằng mặc dù trong tu chân giới thuộc cấp thấp nhất, nhưng nếu có ba nghìn năm trở lên, giá trị cũng vô cùng hiếm rồi, thậm chí một cây có thể bán được mấy trăm viên linh thạch, hơn nữa lại có nhiều thế này.

Diệp Mặc hít thở chốc lát, chắc chắn trấn tĩnh rồi. Tử Tâm Đằng, là do hắn tìm được, hơn nữa lại nhiều như vậy, thậm chí tuổi thọ lại cao như thế. Nhưng trong lòng hắn lại không có chút cảm giác vui sướng nào, thậm chí chỉ có chút đau thương.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Diệp Mặc không hề nhúc nhích, hắn nhắm mắt lại dùng thần thức một lần nữa cảm nhận một chút, không sai, xung quanh chính xác đều là Tử Tâm Đằng. Hắn không nhìn nhầm, nhưng cảm giác thương cảm cũng là thật.

Bỗng nhiên Diệp Mặc chú ý đến một vấn đề, chính là "Tử Tâm Đằng" có tuổi rồi sẽ lên thuộc lớp linh thảo thượng đẳng. Nhưng ở đây hắn lại không cảm nhận được chút linh khí nào, vậy là chuyện gì? Những cây Tử Tâm Đằng trước mắt vẫn đứng sừng sững trên sa mạc, thậm chí hình dáng

không có gì biến đổi. Coi như Tử Tâm Đằng đã héo rũ hoàn toàn, nhưng làm thuốc thì vẫn được.

Diệp Mặc đi từ từ lại gần một cây Tử Tâm Đằng, cảm giác mục nát xông lên đầu, hắn thổi nhẹ một hơi, cây Tử Tâm Đằng cao hai mét trước mắt bỗng biến thành bụi.

Diệp Mặc ngây người ra, hắn lại đi tiếp đến mấy cây Tử Tâm Đằng phía trước, thổi một hơi, những cây này đều biến thành tro bụi giống nhau, biến mất không thấy gì nữa. Dường như cảm nhận được hành động của Diệp Mặc, hoặc là cảm nhận được thân hình Diệp Mặc mang gió nhẹ đến, cả nghìn cây tử tâm đằng gần đây, bỗng nhiên tức thì đều biến thành tro bụi. Nếu không phải là Diệp Mặc tận mắt nhìn thấy, hắn còn tưởng xuất hiện ma quỷ gì rồi.

Mới vừa rồi Tử Tâm Đằng vẫn đầy bãi sa mạc, không ngờ trong tích tắc lại biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc đứng đó không động đậy, hắn cảm thấy khóe miệng có chút chua xót, hắn tìm hồi lâu, cuối cùng phát hiện bí mật của Tử Tâm Đằng, nhưng bí mật này đối với hắn mà nói căn bản không có tác dụng. Hắn đã mất đi cảm hứng đến Khố Lô, nếu như Tử Tâm Đằng được phát hiện ở đây, đi nơi khác cũng không có ý nghĩa gì. Hơn nữa, dù là Khố Lô, chắc cũng không tốt hơn ở đây là bao.

Diệp Mặc đi về phía trong sa mạc, ở đây dường như từ trước tới giờ không có người đến, không biết có phải là phía dưới sa mạc, vẫn chưa ai phát hiện ra không.

Bãi sa mạc này không phải rất lớn, Diệp Mặc rất nhanh đã đi tới cuối. Một tấm bia đá lớn sừng sững trước mặt Diệp Mặc, trên tấm bia đá chỉ có hai chữ "Khố hồ"

Ở đây thì ra là Khố Hồ à, hóa ra Khố Hồ với hồ Rob là giống nhau, cùng là một cái hồ lớn, sau biến thành sa mạc.

Diệp Mặc đặt tay lên tấm bia đá, trong lòng có chút thất vọng, hắn đến sa mạc không có được thứ mình muốn, xem ra chỉ có thể về phòng khám, từ từ nuôi cỏ ngân tâm rồi. Nhưng muốn nuôi cỏ ngân tâm lại phải giả trang, Diệp Mặc có chút không can tâm. Coi như hắn giả trang, ở sa mạc Takla Makan hắn đã bại lộ thân phận, có lẽ dù giả trang cũng không được rồi Suy nghĩ của Diệp Mặc bỗng nhiên dừng giữa chừng, hắn kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, hắn thậm chí cảm nhận được có một luồng linh khí từ tấm bia đá truyền vào tay hắn. Nhưng luồng linh khí này thật sự quá yếu, hầu như không thể tu luyện.

Nhưng cho dù không thể tu luyện, Diệp Mặc cũng muốn tra rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì.

Hắn đào tấm bia đá lên, phủi sạch cát xung quanh, một khối linh tuyền khô hiện ra, không trách có linh khí, khồng ngờ là khối linh tuyền khô.

Diệp Mặc có chút thất vọng, nhưng cũng hiểu vì sao sa mạc này lại có nhiều Tử Tâm Đằng rồi. Bởi vì ở đây có một Linh Tuyền.

Thật đáng tiếc, nếu Linh Tuyền này cón có nước, có lẽ Diệp Mặc đã muốn ở đây định cư rồi. Mặc dù tối, nhưng cũng còn hơn không có nơi nào tu luyện.

Diệp Mặc sờ linh tuyền thở dài, lấy ra một chai nước đổ vào, miệng lại nói:

- Linh tuyền đã hết nước, uống chút nước đi.

Trong sa mạc có lẽ chỉ có Diệp Mặc mới có thể làm ra chuyện này, hắn là người tu chân, đối với linh tuyền và linh vật có một loại cảm kích trời sinh, hắn không để ý đến chai nước này. Nếu không phải tìm Được Tử Tâm Đằng, hắn phải đi rồi.

Sau khi Diệp Mặc đổ nước vào linh tuyền, việc khiến hắn vui mừng xuất hiện, linh tuyền bỗng nhiên phát ra một một luồng linh khí mờ mờ, dường

như đang cảm ơn chai nước của Diệp Mặc vậy.

Diệp Mặc cảm thụ một chút, hắn kinh ngạc phát hiện, linh khí này không ngờ có thể giúp hắn tu luyện.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không tiết kiệm nữa, lấy tất cả nước trong tay, thậm chí cả túi nước mà cô gái áo vàng cho cũng đổ vào, quả nhiên linh khí dồi dào hơn.

Diệp Mặc vội ngồi xuống tu luyện, hắn không quan tâm tới gì hết, vì hắn đã là cuối kỳ luyện khí tầng 2 rồi, chỉ cần hắn mượn chỗ linh khí này là có thể bứt phá lên tầng 3, cho dù không có nước hắn cũng không quan tâm, vì lúc đó hắn có thể phát ra thủy cầu thuật, căn bản không sợ khát.

Thời gian tu luyện qua rất nhanh, Diệp Mặc cũng không biết hắn rốt cuộc tu luyện bao lâu rồi, nhưng chắc ít nhất cũng khoảng ba bốn ngày. Khi hắn tỉnh dậy, hắn phát hiện trong linh tuyền đã không còn bất kỳ linh khí nào, Diệp Mặc đành đứng lên, linh tuyền này khoảng cách thời gian dài quá, không khiến hắn đột phá đến luyện khí tầng 3.

Tuy nhiên Diệp Mặc cảm nhận được một chút tu vị, hắn đã luyện tới đỉnh cao tầng 2 rồi, luyện khí tầng 3 chỉ chênh nhau một tuyến, có lẽ không cần hai năm, chỉ cần một xúc tiến, hắn đã xó thể thăng cấp lên luyện khí tầng 3 rồi.

Diệp Mặc xoay người làm lễ với linh tuyền, bất luận thế nào, linh tuyền này xem như giúp hắn rất nhiều, nhưng Diệp Mặc cũng biết, cho dù nước có nhiều hơn nữa, có lẽ linh tuyền cũng chỉ có thể tản ra chỗ linh khí cuối cùng này.

Nơi đây cuối cùng sao mà hình thành, Diệp Mặc không biết, dường như có người cố ý làm cái này đại diện bãi sa mạc rộng lớn, dường như chỉ vì bảo về linh tuyền và tử tâm đằng.

Ăn qua loa, Diệp Mặc đến chỗ cạnh bậc thang vừa rồi, lại leo tiếp một

đoạn bậc thang nữa. Sau vài phút, Diệp Mặc lại đến dưới một phiến đá xanh, mở phiến đá xanh ra, một vòng cát vàng hạ xuống, một đường có ánh mặt trời chiếu vào mắt có chút hơi chói.

Diệp Mặc biết rằng hắn đã ra ngoài rồi, hắn để phiến đá lại như cũ, có lẽ sẽ có một ngày hắn trở lại đây, không vì cái gì khác, chỉ vì ở đây có một linh tuyền khô.

Diệp Mặc lại đứng giữa sa mạc mới phát hiện, hắn lại đứng trong một rừng cây.

Nhưng đây gần như là một rừng cây không hề có sức sống. Khắp nơi đều là rễ cây Hồ Dương chết.

Diệp Mặc đang suy nghĩ, ở đây không biết có phải là "rừng ma quỷ" trong truyền thuyết không. Mấy tiếng súng vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Diệp Mặc, làm Diệp Mặc nhíu nhíu mày lại.

Ở trong này lại có tiếng súng? Chẳng lẽ người của Nam Thanh đuổi tới, coi như người của Nam Thanh đuổi giết tới sa mạc, không gặp hắn cũng sẽ không nổ súng.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh hiểu ra, một cô gái mặc áo sơ mi vàng lảo đảo bên cạnh rừng ma quỷ chạy vọt ra, chính là cô gái đã cứu Diệp Mặc. Cùng lúc, vai của cô ấy có màu đỏ phản lên, chứng tỏ cô ấy trúng đạn rồi, ba lô của cô ấy không còn nữa, quả nhiên không lâu sau, mấy người cầm súng đuổi theo.

Diệp Mặc chỉ cần nhìn thần thái của những người hung hãn này, đã biết những người này là của Nam Thanh, trong lòng Diệp Mặc dâng lên một nỗi áy náy, hắn không ngờ người con gái này cứu hắn, mà lại bị thương vì hắn, thậm chí còn bị đuổi giết.

Người con gái này chẳng những cứu Diệp Mặc, hơn nữa tồn tại trong lòng Diệp Mặc như một nữ thần, lại bị bọn khốn khiếp đuổi giết, sát khí

trong lòng Diệp Mặc lập tức nổi lên, hắn muốn giết người rồi.

Bước chân của cô gái áo vàng càng loạng choạng. Diệp Mặc lại có chút thắc mắc, cứ coi như cô trốn không thoát súng, nhưng mấy tên khốn này chắc cũng không phải là đối thủ của cô, sao cô lại ra nông nỗi này.

Đã không kịp ngẫm nghĩ nữa rồi, lúc Diệp Mặc cầm đinh sắt ra muốn đánh, bỗng nhiên một hồi âm thanh "sát, sát" vang lên, ở nơi sa mạc này, dường như hơi chói tai. Âm thanh ngày càng lớn, không chỉ Diệp Mặc nghe thấy, cô gái áo vàng đang tháo chạy, còn cả mấy tên khốn kia cũng nghe thấy âm thanh này.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía âm thanh phát ra, đập vào mắt là loại con côn trùng ghê tởm kinh khủng, trên lưng có vằn hoa, chi chít trong cát chui ra, trong nháy mắt liền hiện đầy mười mẫu đất lớn nhỏ, diện tích này còn khuếch tán, rất nhanh đã lên tới trăm mẫu lớn nhỏ rồi.

Con côn trùng này có bốn chân, đi lại còn nhanh hơn bay, trước mồm dường như chỉ có một chiếc răng nanh.

Loại côn trùng này nhiều vô kể, bỗng nhiên xuất hiện trong sa mạc, phát ra âm thanh "sát, sát", cho dù bây giờ mặt trời rực rỡ, tất cả mọi người đều cảm thấy sởn gai ốc.

Ba gã của Nam Thanh một lúc lâu sau mới phản ứng lại, liền quay người, định bỏ chạy, nhưng lũ côn trùng này đã như ong vỡ tổ xông tới, chỉ trong tích tắc, ba người này ngay cả xương cốt cũng không còn nữa, ngay cả súng trong tay cũng không còn bóng dáng đâu nữa. Mà những con côn trùng cắn nuốt ba người xong, lập tức biến thành một vòng đen lớn, ngay cả vằn hoa trên lưng cũng càng thấy rõ hơn.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, tốt hơn rất nhiều.

Hắn lập tức nghĩ tới cô gái áo vàng, cô ấy cũng nhìn thấy những con côn trùng này, nhưng cô ấy dường như không còn chút sinh lực nào, trong mắt lộ

rõ sự thất vọng, sau đó bỗng bình thản đứng lên rồi ngã gục trên mặt cát.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 109

Trùng Ăn Thịt Người Đáng Sợ

Diệp Mặc nhìn cả đàn nhằm phía cô gái áo vàng, trong lòng kinh hãi, không chút nghĩ ngợi, lấy tốc độ nhanh nhất xông về phía cô gái áo vàng, ngay trước khi lũ trùng đến mấy giây, Diệp Mặc ôm lấy cô gái áo vàng, chạy một mạch.

Dường như phát hiện cô gái áo vàng bị Diệp Mặc ôm đi, lũ trùng không ngờ phẫn nộ lên, toàn bộ chen chúc xông về phía Diệp Mặc. Tuy rằng tốc độ của lũ trùng không theo kịp Diệp Mặc, nhưng lũ côn trùng đã ăn thịt người thì tốc độ nhanh vô cùng, dường như không chậm hơn Diệp Mặc, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Khiến Diệp Mặc kinh hãi hơn là hàng nghìn con trùng đi nhanh nhất bỗng có thể vừa đi vừa bay. Như vậy những con trùng ăn thịt rồi còn mọc thêm cánh ra.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới châu chấu, nếu những con trùng này mọc thêm cánh, bay ra ngoài khắp nơi trên trời, đây tuyệt đối là một tai họa. Không có người và vật nào có thể ngăn lũ trùng. Diệp Mặc lại nghĩ tới trùng ăn thịt người trong sa mạc. Lẽ nào đây lại là trùng ăn thịt người trong truyền thuyết?

Ba lô của cô gái áo vàng sớm đã không nhìn thấy rồi, tóc hơi rối, khan che mặt cũng hơi vẹo, lộ ra một nửa dung nhan. Bỗng nhiên Diệp Mặc có chút thất thần. Mấy hôm trước khi hắn gặp cô che mạng, đã giật nảy rồi. Bây giờ nhìn thấy một nửa dung nhan của cô lộ ra bên ngoài, lại là tuyệt sắc vô song. Thiên hạ không ngờ có người như cô.

Nhưng Diệp Mặc đã không để ý được tới cô gái áo vàng trong lòng nữa, bởi vì lũ trùng ngày càng đến sát hơn. Nếu theo tốc độ này thì Diệp Mặc sớm muộn cũng bị lũ trùng này đuổi kịp.

Diệp Mặc ngày càng lo, mấy nghìn con trùng ăn thịt người này một khi đuổi kịp hắn, chỉ cần một thoáng sau, những con phía sau cũng sẽ đuổi kịp, không nói hắn bây giờ chỉ có luyện khí tầng 2, cho dù hắn thực sự luyện tầng 3 thì sao, hắn vẫn sẽ bị những con trùng này cắn nuốt.

Nếu như không ôm một người, Diệp Mặc chắc chắn sẽ chạy thoát, nhưng bây giờ bỏ mặc cô gái áo vàng, như vậy làm sao có thể, cảm xúc của Diệp Mặc với cô không tệ, huống hồ cô còn từng cứu hắn.

Nếu phải giảm bớt gánh nặng, chỉ có cách duy nhất là vứt bỏ bao của hắn.

Lúc này cô gái áo vàng lại mở mắt, dường như thấy mình trong lòng Diệp Mặc, cô thoảng quẩy người một cái, tuy nhiên rất nhanh lại phát hiện hàng nghìn con trùng đang đuổi gần Diệp Mặc, vẫn còn một mảng dày đen kịt, rõ ràng ngoài hàng nghìn con trùng này ra, phía sau còn có rất nhiều.

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc đầu đầy mồ hôi, cùng với lũ trùng phía sau càng ngày càng gần, lần đầu tiên mở miệng nói:

- Cảm ơn anh, anh bỏ tôi xuống, một mình chạy đi.

Âm thanh tuy rất yếu nhưng nhẹ nhàng êm tai, khiến cho Diệp Mặc tưởng mình đang nghe tiên âm.

- Đừng nói bậy nữa, những con trùng ghê tởm quá dã man, cô ở lại, cho dù cô không sợ chết, cũng ghê tởm chết rồi.

Diệp Mặc biết dùng cái chết để uy hiếp người con gái này, tuyệt đối không có khả năng.

Thần kỳ là cô gái áo vàng dường như nghe được lời Diệp Mặc nói,

không lên tiếng nữa. Trong lòng Diệp Mặc lại nhẹ nhõm, cũng may, cô gái này lại có thể nói chuyện, chứng tỏ cô không phải câm điếc.

Lâu sau, cô gái áo vàng đột nhiên nói:

- Tôi tên là Lạc Tố Tố.

- Lạc Tố Tố?

Diệp Mặc lặp lại, sao cô với sư phụ của mình lại cùng họ Lạc? Tuy nhiên đây cũng là sự việc trong nháy mắt, Diệp Mặc nghe thấy âm thanh "sát, sát" phía sau, trả lời một câu:

- Tôi là Diệp Mặc.

- Diệp Mặc.

Cô gái áo vàng này cũng lặp lại một câu, thấy trùng phía sau ngày càng gần, cô không nói thêm nữa, hình như nhắc lại một câu. Chỉ là nhỡ kỹ tên người liều chết cứu cô, mặc dù cuối cùng vẫn phải chết.

Không thể bỏ mặc cô gái áo vàng này được, thấy lũ trùng ngày càng gần, Diệp Mặc chỉ có thể vứt bỏ ba lô của mình.

Diệp Mặc lấy hai lọ thuốc trong bao ra, lại lấy lược Trì Uyển Thanh ra, còn có hạt giống cỏ ngân tâm và tử tâm đằng, ngẫm nghĩ một chút lại lấy ra một cái lọ không, sau đó mới vứt ba lô đi.

Ba lô của Diệp Mặc rất nhanh bị trùng ăn thịt người trong nháy mắt gặm nát thành những mảnh nhỏ, nhưng không ngờ chúng không ngừng lại mà lại tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc.

Không còn chiếc ba lô nặng, tốc độ của Diệp Mặc tăng lên rất nhiều. Sau đó không ngờ so với tốc độ của trùng ăn thịt người cũng không khác biệt lắm. Diệp Mặc vẫn không thoát khỏi lũ trùng ăn thịt người này, trùng ăn thịt cũng cũng không có cách nào đuổi kịp Diệp Mặc.

Nhưng chỉ Diệp Mặc biết, tình thế hoàn toàn xấu, xem tình hình này trùng ăn thịt có thể chạy vài ngày nữa, hắn chắc không được, hắn ôm Lạc Tố Tố có lẽ chỉ mấy giờ nữa là không kiên trì nổi.

Tiếp tục thế này không phải cách, cúi đầu nhìn Lạc Tố Tố, cô lại hôn mê rồi. Có điều môi của cô khô khốc, có thể nhìn ra được cô đã quá lâu không uống nước rồi. Diệp Mặc trong lòng lại thấy áy náy, nước của cô ấy đã cho mình rồi, không ngờ cô ấy khát đến như vậy.

Nhưng hiện giờ hắn cũng không có nước cho cô uống. Hắn thực muốn cắt mạch tay lấy máu cho cô uống, nhưng hắn biết dùng cách này, bây giờ hắn cũng không thể làm được. Lúc này hắn đang phải đối mặt với tuyệt cảnh rồi lại bị thương nữa, thì chỉ có để trùng ăn thịt ăn thôi.

Không thể tiếp tục thế này nữa, Diệp Mặc đột nhiên xoay người, dừng lại. Tuy nhiên lũ trùng ăn thịt này không hề có chút giác ngộ muốn dừng lại, thấy Diệp Mặc dừng lại, càng như ong vỡ tổ xông lên.

Diệp Mặc đưa tay vài cầu lửa bay ra, cầu lửa ở giữa trùng ăn thịt vỡ ra, không ngờ giết được một mảng lớn. Trong lòng Diệp Mặc vô cùng bất ngờ, hắn không ngờ trùng ăn thịt trong sa mạc lại sợ lửa. Lớp da của chúng giống như ngâm qua dầu hỏa, gặp cầu lửa không có chút năng lực chống cự nào.

Cầu lửa của Diệp Mặc thuộc cấp thấp nhất trong các cấp cầu lửa rồi, không ngờ có thể diệt được trùng ăn thịt người.

Lúc này tìm được biện pháp rồi, Diệp Mặc lại ra tay không lưu tình, cầu lửa trong tay không ngừng phát ra. Ánh lửa từng đóa từng đóa vỡ ra, vô số trùng ăn thịt bị thiêu cháy. Trùng ăn thịt chết cháy phát ra mùi khét lẹt, làm cho người ta buồn nôn.

Nhưng trùng ăn thịt này căn bản không có gì gọi là trí tuệ, vẫn như ong vỡ tổ vọt lên. Diệp Mặc đoán vừa rồi giết ít nhất hơn một nửa trùng ăn thịt người. Bây giờ hắn muốn diệt tiếp, nhưng bọn trùng ăn thịt người phía sau chưa tiến hóa cũng vọt lên, Diệp Mặc chỉ có thể tiếp tục chạy trốn.

Hắn không thể ở lại không ngừng phát cầu lửa, bởi vì cầu lửa tiêu hao rất nhiều nguyên khí của hắn, nếu không phải hắn đạt đến luyện khí tầng 2 không lâu, hắn thật không dám làm như thế.

Tuy nhiên qua uy phong của Diệp Mặc trong trận cầu lửa vừa rồi, trùng ăn thịt có thể tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc chỉ có hơn hai nghìn. Diệp Mặc chạy một phen, lại dừng lại lần nữa, cân nhắc số cầu lửa, đợi trùng ăn thịt phía sau đến, hắn lại chạy.

Như vậy vừa đi vừa trốn, khi trời gần chạng vạng, Diệp Mặc cuối cùng cũng thoát khỏi lũ trùng ăn thịt đáng sợ ấy. Nhưng hắn cũng mệt mỏi gần như mất nước rồi.

Nuốt nuốt nước ở cổ hỏng, Diệp Mặc lại chạy thêm hai giờ, hắn sợ lũ trùng đó đột nhiên đuổi theo. Có thể thấy hắn sợ bọn ghê tởm đó rồi.

Khi trời đã đen kịt, hắn tìm thấy một bức tường cát xói mòn vì gió, bây giờ hắn không có đồ gì, chỉ có thể ôm Lạc Tố Tố đang hôn mê ngồi dựa vào tường.

Diệp Mặc biết Lạc Tố Tố rất là khát, đáng tiếc là hắn không có nước. Sau khi nghỉ ngơi một giờ, Diệp Mặc cảm thấy Lạc Tố Tố mất nước nghiêm trọng.

Lạc Tố Tố tuy bản lĩnh không kém, nhưng dù sao cũng không thể so với hắn, bởi vì hắn là người tu chân, tuy mất nước, chỉ cần không có ánh mặt trời chói chang, hắn vẫn có thể tu luyện.

Thật sự nếu không thể tìm thấy nước cho Lạc Tố Tố, cô rất có thể thiếu nước mà chết. Diệp Mặc ngẫm nghĩ một chút, vẫn là cắt cổ tay mình đưa cổ tay về miệng Lạc Tố Tố, cứu mạng cô trước đã. Diệp Mặc lấy viên đạn ở bả vai Lạc Tố Tố ra, cho cô uống một viên thuốc, lại dùng chân khí giúp cô làm dịu vết thương một chút, cảm thấy mệt nhọc, lại ôm Lạc Tố Tố dựa tường cát ngủ.

Trời sáng hôm sau, mặt trời lại chiếu rọi. Diệp Mặc thấy may mắn tối hôm qua hình bóng rễ cây Hồ Dương không đến, nếu không hắn thật sự còn nguy hiểm hơn.

Diệp Mặc đến sa mặc đã gần mười ngày rồi, thời tiết bây giờ so với lúc đến càng nóng bức. Diệp Mặc biết, nếu hắn không tìm thấy nguồn nước hoặc người giúp đỡ, hắn cũng không thoát khỏi sa mạc, không nói gì đến Lạc Tố Tố.

Lạc Tố Tố đã tỉnh lại, cô cảm giác mình không ngờ so với hôm qua lại tốt hơn nhiều, nhìn Diệp Mặc có chút kỳ lạ, muốn vùng đứng lên, nhưng cô phát hiện mình mặc dù đã khỏe hơn những vẫn không thể nhúc nhích.

Diệp Mặc lấy ra một miếng bánh đưa cho Lạc Tố Tố:

- Cô ăn chút đi, đợi lát nữa chúng ta tiếp tục tìm nguồn nước, hoặc đường ra ngoài.

Lạc Tố Tố lắc lắc đầu. Cô bây giờ căn bản không muốn ăn bất cứ thứ gì, chỉ nhìn bả vai của mình, hình như viên đạn đã được lấy ra.

Thấy Lạc Tố Tố nhìn bả vai, Diệp Mặc sợ cô nghĩ ngợi gì, vội nói:

- Viên đạn ở bả vai cô, tôi đã lấy ra rồi, xin lỗi, lần này tôi làm liên lụy cô, những người đó vốn là đến truy sát tôi.

Nghe Diệp Mặc nói là hắn lấy viên đạn ra, sắc mặt tái nhợt của Lạc Tố Tố bỗng hơi ửng hồng, tuy nhiên rất nhanh không thấy gì nữa. Có điều cũng không nói tiếp, mà lại nhắm hai mắt lại.

Dưới ánh mặt trời chói chang, nhiệt độ ở sa mạc đã quá 50 độ rồi, Diệp Mặc cũng không muốn nói chuyện. Hiện giờ hắn có chút không chịu nổi. Lại một ngày kiên trì trôi qua, Diệp Mặc không tìm được bất kỳ nguồn nước nào, chỉ là người hắn thêm uể oải.

Tuy nhiên, khi trời tối, Diệp Mặc lại tìm được một hang động, Diệp Mặc

ôm Lạc Tố Tố tiến vào hang, hắn biết Lạc Tố Tố kiên trì không được bao lâu nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 110

Khổ Tuyền

Ở trong động bị gió ăn mòn, Diệp Mặc nhìn Lạc Tố Tố sắc mặt ngày càng kém, tim cũng đập ngày càng chậm, trong lòng vô cùng lo lắng. Hắn bây giờ cũng uể oải không chịu nổi, nếu lại lấy máu cho Lạc Tố Tố, hắn cũng thật không thể kiên trì được.

Diệp Mặc hận bản thân mình chỉ chút nữa là đã đột phá lên tầng 3 rồi, nếu bây giờ hắn đột phá đến luyện khí tầng 3 thì tât cả đều không vấn đề gì rồi.

Trong lúc hoảng hốt, Diệp Mặc dường như lại thấy người con gái mặc áo vàng kia, cô lấy hơn nửa phần nước cho hắn, sau đó không lâu, người con gái này dường như giống hệt với sư phụ Lạc Ảnh, Diệp Mặc đã không phân biệt rõ cô là Lạc Ảnh hay là Lạc Tố Tố.

Bỗng nhiên Diệp Mặc lại tỉnh lại, hắn biết mình không kiên trì được bao lâu. Nhưng bất kể thế nào hắn cũng không thể để người con gái vì hắn liên lụy chết trước mặt hắn. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không do dự nữa, lại cắt cổ tay mình, để vào miệng Lạc Tố Tố.

Miệng vết thương của Diệp Mặc có tác dụng tự nhiên đóng lại, nhưng Diệp Mặc đã hạ quyết tâm, một khi miệng vết thương khép lại hắn phải lấy dao cắt lần nữa. Trong thâm tâm hắn thậm chí có một cảm giác, Lạc Ảnh chính là Lạc Tố Tố. Nếu không làm sao lại khiến hắn tâm nghĩa như vậy.

Cũng không biết cắt mấy lần, Diệp Mặc ngẫu nhiên cảm thấy bối rối, hắn biết mình đã cố hết sức rồi.

Hắn thật không ngờ chính mình cuối cũng lại không ra khỏi được sa mạc này, tuy nhiên ly kỳ là hắn lại chết cùng một cô gái cũng họ Lạc, Lạc Tố Tố, Lạc Ảnh…

Diệp Mặc khóe miệng cười, hắn nghĩ mình vốn không thuộc về nơi này, sắp phải đi rồi, hơn nữa trước khi chết, còn có thể ở cùng người con gái mà mình ngưỡng mộ, hắn đã thỏa mãn rồi, không có chút vướng bận gì.

Trong thời khắc hôn mê, trong lòng hắn không ngờ không nghĩ đến cái gì, chỉ có bóng dáng Lạc Ảnh và Lạc Tố Tố lay động trước mắt. Lúc là Lạc Ảnh, lúc lại là Lạc Tố Tố, sau đó lại trùng lặp vào nhau, hắn bỗng không muốn nghĩ nữa, bất luận là Lạc Ảnh hay Lạc Tố Tố, hắn cảm thấy chỉ cần có một người bên cạnh hắn, hắn đã không còn vướng bận gì rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Lạc Tố Tố tỉnh lại phát hiện đúng ngày trăng sáng, cả hang được ánh trăng soi sáng, bỗng cô phát hiện khăn che mặt đã bị lệch qua một bên, trong lòng nhất thời có chút sợ hãi. Nhưng cô lập tức phát hiện cổ tay Diệp Mặc đặt bên miệng cô, vết máu trên cổ tay đã khô, cô cẩn thẩn bỏ tay Diệp Mặc ra, mới thấy Diệp Mặc ngủ trên cát, đã hôn mê rồi, một tay còn ôm eo cô, tuy nhiên khóe miệng hắn còn mỉm cười.

Lạc Tố Tố lập tức hiểu ra, máu của Diệp Mặc đã cứu sống cô, nếu không phải máu của Diệp Mặc, cô sớm đã chết rồi.

Diệp Mặc liều chết mang cô khỏi lũ trùng bao vây, lại dùng máu mình cứu cô. Nhưng vì sao Diệp Mặc phải cứu một người vốn không quen biết, chẳng lẽ chỉ vì cô cho hắn túi nước?

Ngoài ơn cứu mạng của Lam Dụ ra, Lạc Tố Tố lần đầu tiên cảm thấy mình nợ người thanh niên trẻ trước mắt. Tuy rằng cô cũng không chắc sẽ sống sót, nhưng cô cảm thấy nợ vẫn là nợ, cho dù cô chết ngay đi nữa, cô vẫn là nợ anh ta.

Lạc Tố Tố từ trước tới giờ chưa bao giờ ở gần một người con trai như thế, hơn nữa cô còn bị người con trai trước mắt ôm chạy hai ngày một đêm,

người con trai dưới thân mình, tuy sắc mặt tái nhợt không một tia máu nhưng hắn lại vẫn đang mỉm cười, không biết hắn nghĩ tới điều gì.

Lạc Tố Tố bỗng nhiên đưa bàn tay hơi run rẩy ra, nhẹ nhàng vuốt mặt Diệp Mặc, trên mặt có chút cát nhưng nhưng hình dáng rất rõ ràng, không có tí sẹo nào. Khi sờ mặt hắn, hắn bỗng cho cô một cảm giác quen thuộc, cảm giác này khó nói nên lời, cũng khó bắt lấy.

Anh ta chết rồi sao?

Lạc Tố Tố bỗng nhiên cảm thấy có chút thê lương, cô tuy rằng chưa tìm được Ninh Khinh Tuyết, nhưng bỏ mạng ở sa mạc, coi như trả chị Lam Dụ một phần ân tình rồi. Nhưng ân tình của người con trai trước mặt này thì trả thế nào đây? Anh ta đã chết rồi.

Anh ta dùng máu của mình để cứu mình, mặc dù mình cũng muốn chết nhưng cô lại chết sau hắn.

Lạc Tố Tố không hiểu vì sao Diệp Mặc phải cứu cô. Cô thậm chí có thể tưởng tượng được, nếu lúc đầu khi bị lũ trùng đuổi, Diệp Mặc bỏ cô lại, cũng không mất cái bao kia, anh ta nhất định sẽ không chết.

Nhưng hắn vứt bỏ bao rồi, cũng không bỏ cô lại. Cô từ trước tới giờ đều không động lòng, không ngờ lại động lòng vì một người xa lạ.

Hồi ức của cô rất đơn giản, từ lúc 5 tuổi đã được người đưa đi học nghệ, mười hai năm sau, cô mới trở về cảm ơn chị Lam Dụ một lần. Chỗ ở của cô là ở Ẩn Môn, học tập cũng là võ cổ nhất mạch Hoa Hạ. Người trong Ẩn Môn không được phép đi vào hồng trần, huống hồ nơi cô học nhất mạch yên tĩnh, phải thoát ly hồng trần ồn áo náo động, cho nên cô có thể ra giúp Lam Dụ, trong đó khổ sở, gian nan chỉ có mình cô biết.

Mà cô ngoài báo đáp ân tình của Lam Dụ ra, cũng không vướng bận gì, cho nên trí nhớ của cô trước năm tuổi đều là ở thành phố và sau năm tuổi là ở Ẩn Môn. Rất đơn giản, cũng rất đơn thuần.

Mặc dù cô có một trái tim trẻ trung, yếu mềm nhưng từ trước tới nay cô không vì bất cứ việc gì động lòng. Trong mắt của cô, ngoài tu luyện học hành, thì không có những việc khác. Nhưng hôm nay lại có một người xa lạ vì cô mà chết. Trái tim chưa bao giờ động lòng bỗng nhiên nổi dậy, không vì cái gì khác, có lẽ chỉ vì phần ân tình đó.

Tính tình người trong Ẩn Môn lạnh lùng, đều một lòng tu luyện, không có ai bỏ mạng của mình để cứu người khác. Nhưng lần đầu tiên Lạc Tố Tố ra ngoài, lại gặp một người vì cứu cô mà bỏ cả mạng mình. Có lẽ khi vứt bỏ cái bao, đã là quyết định xấu nhất của anh ta rồi.

Tại sao anh ta phải làm vậy?

Lạc Tố Tố có cảm giác dường như cô không khống chế được tâm tư của mình, cô không thể chịu đựng được cái chết của Diệp Mặc. Ánh mắt cô mơ hồ, cô biết điều này đối với cô không tốt, nhưng cô không thể nào chịu được.

"Tố Tố, loại công pháp chúng ta tu luyện là một loại tĩnh tâm pháp, nhớ tuyệt đối không được vì bất cứ việc gì đánh động tâm tình của mình. Kỵ hỉ, kỵ ưu, kỵ nộ, kỵ thương. Nhớ đừng để tâm tình của mình động sóng". Lời của sư phụ dường như còn bên tai, nhưng Lạc Tố Tố lại không có cách nào khống chế sự đau thương của mình.

Cô không biết sư phụ khống chế thế nào, nhưng cô ngay cả cái chết của một người lạ cũng không có cách nào khống chế, sao lại thế này? Cho dù mình nợ anh ta một mạng, mình cũng sắp chết rồi, sao lại đau thương đến vậy?

Bỗng nhiên lòng cô đau xót, dường như tu vị đều rời khỏi cô. Thở phù một cái, máu trong miệng Lạc Tố Tố phun ra. Nhìn vết máu đỏ sẫm trên mặt đất, ánh mắt Lạc Tố Tố hiện lên chút đau thương, chẳng lẽ đây là phản hồi của công pháp sao?

Cô lại cúi đầu nhìn Diệp Mặc hai mắt đã nhắm chặt. Mặc cho nước mắt của cô rốt cuộc vẫn không có cách nào nhịn được, rơi lên mặt Diệp Mặc, lại

lăn vào miệng hắn. Lạc Tố Tố bỗng nhiên nghĩ tất cả nước mắt của cô chảy vào trong miệng của hắn có phải là hắn sẽ sống không?

Diệp Mặc ở trong bóng tối vô biên, chột nhìn thấy một vũng thanh tuyền, hắn cảm thấy mình rất khát, hắn nhào vào thanh tuyền. Nước suối được hắn uống vào, nhưng rất ít, lại có chút chua xót.

Hắn mở rộng miệng, đợi nước suối chua xót rơi xuống.

Tay Lạc Tố Tố bỗng nhiên cảm thấy tim Diệp Mặc đập, tuy rằng rất chậm nhưng vẫn có, hắn chưa chết. Lạc Tố Tố vui hẳn lên, nếu có chút nước nữa thì tốt.

Lạc Tố Tố không chút nghĩ ngợi lấy lưỡi dao trong tay Diệp Mặc, cũng cắt cổ tay mình. Máu lập tức chảy ra, cô vội để tay mình về miệng Diệp Mặc, muốn Diệp Mặc uống hết. Có thể máu của cô quá nồng, Diệp Mặc lại không uống được.

Lạc Tố Tố lại rơi lệ. Cô hít một hơi máu trên cô tay của mình, mớm vào miệng Diệp Mặc. Nhưng chỉ lần này, cô có thể không kiên trì được nữa, máu của cô quá nồng, chỉ một chút là đông lại.

Diệp Mặc cảm thấy nước suối đắng kia biến thành có chút sền sệt, miệng của hắn dường như chạm vào cái gì đó mềm mại. Hắn theo bản năng nuốt một ngụm vào. Đan điền của hắn không ngờ cảm thấy một tia cực nóng.

Diệp Mặc có chút tỉnh lại, dường như cảm nhận được gì, hắn lập tức vận khí tu luyện. Hắn cuối cùng càng ngày càng tỉnh, thậm chí đã hiểu mình đang ở biên duyên đột phá, cơ hội này hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chân khí ở miệng Diệp Mặc không ngừng vận chuyển, một vòng, hai vòng. Tầng kinh mạch mong manh kia ngăn trở Diệp Mặc luyện khí tầng ba dường như ngày càng yếu ớt. Tấn công, tấn công một chút nữa.

Diệp Mặc lúc này không nghĩ được gì nữa, chỉ muốn phá tan màng mỏng kia Lạc Tố Tố cảm thấy một luồng nhiệt truyền tới, dường như còn

mang theo hơi thở tâm linh cô. Cô mở mắt hưởng thụ hơi thở này. Cô cảm thấy như chết ngay vậy, cô cũng rất yên lặng, rất cảm kích. Người thanh niên đưa cô ra khỏi sa mạc để cô có thể chọn cách chết trong sự yên tĩnh này.

Nhưng cô rất nhanh liền hiểu ra, hơi thở này từ miệng Diệp Mặc truyền đến, Diệp Mặc vẫn không mở mắt, sắc mắt vẫn có chút tái nhợt, nhưng so với ban đâu thì có một tia máu.

Lạc Tố Tố trong lòng vui mừng, cô biết mình không trụ được bao lâu, nếu có thể cứu sống người này, cô cũng không có gì tiếc nuối, nên có thể trả hết nợ, cô không còn gì vướng bận rời khỏi thế giới này, hơn nữa cô đối với người thanh niên này còn có một cảm giác thân thiết. Cô nói không ra vì sao lại như vậy.

Cô lại cắt cổ tay, hít một hơi, cho vào miệng Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này đang ở thời điểm mấu chốt đột phá luyện khí tầng 3, không nghĩ tới việc này.

Nhưng hắn lập tức hiểu là cái gì rồi, cái trong mơ có vẻ sền sệt hóa ra là máu của Lạc Tố Tố, mềm mại kia là môi của cô. Trong lòng hắn vô cùng cảm động, có điều không biết nước suối chua xót kia là cái gì.

Ngoại trừ sư phụ Lạc Ảnh ra, Diệp Mặc lần đầu tiên bị một người con gái làm cảm động, hắn không muốn rơi lệ, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ khóc, nhưng lúc này khóe mắt của hắn có chút chua xót.

Diệp Mặc muốn ngăn hành động liều chết của Lạc Tố Tố, nhưng hắn lúc này không có cách nào ngăn cản cả. Hắn nhất định phát bức phá luyện khí tầng hai lên tầng ba, có như vậy hắn mới có thể cứu sống hai người bọn hắn.

Lạc Tố Tố bỗng nhiên đưa tay lau nước mắt Diệp Mặc, nói:

- Chị Dụ bảo hôm nay là sinh nhật tôi, không ngờ tôi ở trong này qua sinh nhật cuối cùng của mình.

Cô cuối cùng lại ngã trên người Diệp Mặc hôn mê bất tỉnh, khóe miệng cô và Diệp Mặc lúc ngất đi giống nhau, lộ ra một nụ cười.

Bất kể có cứu được Diệp Mặc không. Cô đã cố hết sức rồi, cô không còn nợ ai nữa, cô đi cũng không có gì vướng bận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 111

Luyện Khí Tầng Ba

Lúc này, chân nguyên bên trong cơ thể Diệp Mặc đã đạt tới cực điểm, cuối cùng hắn đã cảm nhận được tiếng đập của kinh mạch mình. Cả cơ thể lập tức trở lên nhẹ nhàng đồng thời cảm nhận được một nguyên khí mới từ đan điền dâng lên, hơn thế nữa, tất cả còn trở lên rõ ràng vô cùng.

Thần trí hắn đột nhiên như tỏa ra phạm vi 50m. Đây chính là luyện khí ba tầng hay sao?

Kìm hãm được sự sung sướng, Diệp Mặc bỗng muốn gào to lên một tiếng. Sau nhiều lần chờ đợi, cuối cùng hắn đã đạt tới luyện khí tầng ba rồi.

Bỗng nhiên Diệp Mặc giật mình. Hắn nghĩ tới Lạc Tố Tố đã hôn mê trong lòng, nghĩ tới bàn tay cô đã vuốt lên má mình. Trong lòng Diệp Mặc bỗng đầy lo lắng, hắn biết Lạc Tố Tố đã gặp nguy rồi.

Diệp Mặc lập tức làm một thủy cầu thuật. Một quả bóng nước lơ lửng trong lòng bàn tay Diệp Mặc. Diệp Mặc đem cất vào trong một chiếc bình trống, sau đó mới ghé miệng bình vào miệng của Lạc Tố Tố.

Đáng tiếc, Lạc Tố Tố không thể uống nước trong tay của Diệp Mặc. Khuôn mặt của cô ấy tái nhợt, khóe miệng mỉm cười. Khuôn mặt không chút tì vết như thần tiên khiến Diệp Mặc càng đau lòng hơn.

Diệp Mặc dùng bóng nước giúp cô rửa sạch hai má, trong lòng hạ quyết tâm, dù có phải vắt kiệt chân nguyên cũng phải cứu lấy cô.

Diệp Mặc chỉ là trong hoàn cảnh ác liệt mới cố gắng luyện khí công tầng ba mà thôi. Công lực của hắn thậm chí còn chưa được củng cố. Lúc này mà

phải dốc toàn lực ra để phục hồi lại kinh mạch đang tổn thương nghiêm trọng của Lạc Tố Tố thì xem ra sẽ rất khó. Chỉ một chút không cẩn thận thì hắn sẽ bị đứt hết kinh mạch. Nhưng Diệp Mặc không thèm để tâm, cho dù là phải phế bỏ hắn cũng sẽ liều mình cứu người con gái này.

Hơn nữa còn có một điều mà Diệp Mặc không dám nghĩ chính là người con gái này chính là hình ảnh tái hiện lại về sư phụ của hắn.

Khí công của Diệp Mặc không ngừng truyền vào bên trong cơ thể Lạc Tố Tố để chữa trị cho kinh mạch của cô ấy.

Nếu như có những người luyện khí công mà trông thấy việc Diệp Mặc đang làm thì chắc chắn sẽ cho rằng hắn bị điên rồi. Đường đường là người đã luyện khí tầng ba mà cũng dám làm chuyện này, rõ ràng là hắn không thể kiên nhẫn được nữa.

Người dùng chân nguyên để chữa trị kinh mạch và loại bỏ tổn thương thì cho dù là luyện khí tầng sáu cũng chưa chắc đã dám làm. Hắn mới chỉ luyện khí tới tầng ba mà đã dám làm rồi.

Diệp Mặc lúc này quả thật đã kiệt sức. Hắn cảm thấy chân nguyên trong cơ thể mình không còn đủ. Hắn cũng cảm thấy có nguy cơ thiếu nước. Nhưng hắn biết mình không có cách nào dừng lại, cũng không thể dừng lại. Đã làm rồi thì nhất định phải cứu được Lạc Tố Tố. Nếu không thì cả đời này hắn cũng không thể an tâm được.

…

Lạc Tố Tố cũng đang có một giấc mộng thật dài. Cô nhìn thấy mình rơi vào trong một hố lửa. Có vô số ngọn lửa hướng về phía cô, sẽ thiêu cháy cô. Cô cảm thấy mình bị dày vò, muôn lao thẳng ra ngoài nhưng những ngọn lửa ấy lại chặn cô lại.

Nhưng đúng vào lúc này lại có một người đàn ông giúp cô chặn những ngọn lửa đó, đưa cô vào một rừng cây mát mẻ, yên tĩnh. Trong rừng cây cô

thấy mình tốt lên nhiều và không có chút phiền muộn nào.

Bên trong cô có chút gì đó khó chịu thì đều bị sự yên tĩnh nơi đây khiến cô bình tĩnh trở lại trừ việc cô thấy hơi khát nước còn trong lòng thì rất thích nơi này.

- Tôi hơi khát….

Lạc Tố Tố nói một câu theo bản năng nhưng người đàn ông mà chặn lửa cho cô cũng không quay người lại. Cô cảm thấy cơ thể người đó đang run rẩy.

- Anh làm sao vậy? Tôi khát nước.

Lạc Tố Tố lại nói câu đó một lần nữa. Cô muốn có một hồ nước lớn trước mặt, chỉ cần múc tùy tiện một bát nước là cô có thể uống rồi. Cô rất muốn tự mình đi múc một bát nước nhưng cô lại không thể đi.

Người đàn ông phía trước cuối cùng cũng quay đầu lại. Sắc mặt hắn hơi tái, lại còn đầy mồ hôi trên mặt nữa. Hắn nhìn cô cười cười:

- Cô đi uống đi.

Nói xong, người đàn ông ấy bất chợt ngã xuống, Lạc Tố Tố trong lòng hoảng sợ, vôi vàng chạy tới nâng người đàn ông đã cứu cô dậy.

Nhưng rồi bỗng chốc cô chợt nghiêng ngả, người đàn ông trước mặt cô không còn thấy nữa, cô cũng mở mắt, bản thân thấy mình vẫn ở trong lòng của Diệp Mặc. Ngoài cái cảm giác khát nước ra thì cô không còn cảm thấy chút gì không thoải mái, thậm chí cô còn thấy một cảm giác sảng khoái, mơ và thực hoàn toàn giống nhau.

Rốt cuộc là sao? Sao hắn lại chưa tỉnh? Mình thì lại sao thế này? Hơn nữa tình hình của cô ấy, cô ấy cũng rất rõ, sao đột nhiên lại khỏe ra thế này?

Lạc Tố Tố bỗng cảm thấy trong tay mình có một lọ thủy tinh trong suốt,

rõ ràng là một chai nước. Cô chợt giật mình, chai nước này rốt cuộc là từ đâu tới vậy? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây chứ?

Cô không nghĩ ra, nhưng cô lại không muốn nghĩ nữa. Cô lấy nước trong bình đổ vào miệng Diệp Mặc, rồi lau lau mồ hôi trên trán Diệp Mặc. Chẳng lẽ người đàn ông trong mơ chính là Diệp Mặc sao?

Diệp Mặc thấy nước, hắn uống liên tiếp vài ngụm rồi mở to mắt. Nhìn thấy Lạc Tố Tố đang mớm nước cho hắn, miệng hắn khẽ cười. Cuối cùng hắn đã thành công rồi. Tuy rằng hắn đã cạn kiệt chân nguyên, đó là điều vô cùng nguy hiểm nhưng cũng coi như là không thất bại. Hắn đã thành công trong việc cứu sống Lạc Tố Tố, hơn nữa về sau việc tu luyện của cô cũng sẽ nhanh hơn. Chỉ có điều cô không tu chân. Nếu cô có thể cùng hắn tu chân thì tốt rồi.

- Anh tỉnh rồi …

Lạc Tố Tố vui mừng nhìn đôi mắt mở to của Diệp Mặc. Lần đầu tiên cô cảm thấy thế giới này có điều đáng mừng như thế.

- Ừ. Cô hãy uống chút nước đi. Tôi không cần nữa. Tôi bây giờ nghỉ một chút rồi sẽ khỏe lại thôi.

Nói xong Diệp Mặc nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện lại chân nguyêm. Cũng tốt, chỉ có điều là hắn đang vô cùng mệt mỏi, nhưng về căn bản là không tổn hại đến bản thân. Đúng là ở hiền gặp lành, có lẽ người tốt đã được báo đáp.

Thấy Diệp Mặc nhắm mắt, Lạc Tố Tố biết hắn không có vấn đề gì đáng ngại nên uống vài ngụm nược trong bình. Thật sảng khoái, hơn nữa còn có vị ngọt nhè nhẹ nữa, nước thật là ngon. Cứ như là từ trước tới giờ cô ấy chưa được uống qua loại nước ngon như vậy.

Sau khi uống xong, Lạc Tố Tố đột nhiên bừng tình. Cô hoàn toàn không nghĩ tới là nước Diệp Mặc đã uống qua, cô chợt lắc đầu, mình đã chạm qua

miệng hắn, đây thì đã sao?

Nhưng Lạc Tố Tố cũng không uống nhiều. Tuy rất khát và muốn uống thêm vài ngụm nữa, nhưng cô phải giữ lại cho Diệp Mặc. Hơn nữa cô còn băn khoăn không biết chỗ nước này từ đâu mà tới.

Diệp Mặc nhắm mắt lại, bắt đầu khôi phục chân nguyên. Lạc Tố Tố nhìn Diệp Mặc không động đậy nên cũng không dám làm phiền hắn.

Cô nhìn thấy bên cạnh còn có một túi bánh bích quy, túi bánh đó là của cô cho Diệp Mặc. Không ngờ Diệp Mặc vẫn luôn giữ nó ở bên. Để khôi phục thể lực, cô ấy lấy một chiếc bánh ăn, vừa ăn vừa đợi Diệp Mặc tỉnh lại.

Mặc dù đã hơn một giờ trôi qua, Diệp Mặc vẫn chưa tỉnh lại, nhưng Lạc Tố Tố cũng không vội vã chút nào, bởi vì nhịp thở của Diệp Mặc bắt đầu dồn dập hơn, càng về sau càng mạnh mẽ. Cô vẫn có thể nghe được. Tuy rằng cô không biết khí công mà Diệp Mặc tu luyện là gì nhưng loại công lực này so với công lực của cô cũng không kém chút nào.

Khi Diệp Mặc tỉnh lại thì trời đã tảng tảng sáng, vậy là một đêm đã trôi qua.

Hắn nhìn theo Lạc Tố Tố từ trong lòng mình ra ngồi bên cạnh, trong lòng vô cùng vui mừng. Cô đúng thật là đã khá lên nhiều rồi. Ngoại trừ một số chấn thương bên ngoài thì cô đã được hồi phục lại như cũ. Điều khiến Diệp Mặc vui mừng hơn chính là Lạc Tố Tố không che mạng che mặt mà chỉ cầm một lọ thủy tinh, lằng lặng nhìn hắn.

Diệp Mặc nhìn khuôn mặt tĩnh lặng của Lạc Tố Tố mà bỗng ngây người ra.

Lạc Tố Tố lại đưa lọ nước trong tay cho Diệp Mặc - Anh uống nước nữa đi, hôm qua cảm ơn anh đã cứu tôi.

Tuy cô không biết Diệp Mặc đã cứu cô như thế nào nhưng cô biết nếu không phải là Diệp Mặc đứng ra cứu cô thì có lẽ cô đã mất mạng rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên cười nói:

- Trước khi uống nước thì chúc mừng sinh nhật cô! Nhưng tôi không có quà sinh nhật tặng cho cô. Cô hãy nói món quá mà lúc này cô thích nhất là gì?

Lạc Tố Tố hơi ngạc nhiên, tuy nhiên cô liền nghĩ có lẽ Diệp Mặc đã nghe thấy cô nói rồi thì mới biết hôm nay là sinh nhật của cô. Cô nhìn thấy khuôn mặt cười chân thành của Diệp Mặc bỗng như bị lây nhiễm. Trong lòng cô bỗng vui lên. Lần đầu tiên cô thấy khoan khoái như vậy:

- Nếu như ông trời có thể cho tôi một chiếc ao nước nhỏ, dù chỉ một chiếc bát to cỡ này thì đó là hạnh phúc lớn nhất với tôi rồi. Diệp Mặc lại cười cười nói:

- Cô hãy ngồi đây chờ tôi. Tôi sẽ trở về ngay. Nói xong quay người chạy ra khỏi hang mà không biết đã đi nơi nào.

Lạc Tố Tố nhìn bóng Diệp Mặc đi khuất trong lòng bỗng có chút lưu luyến. Dường như không nỡ rời xa, tuy nhiên cái cảm giác đó nhanh chóng được cô bỏ ngay ra khỏi đầu. Cái điều này chính là điều mà cô kiêng kị nhất.

Một khi có tâm tư khác thì không thể tu luyện được võ công mà cô đang theo nữa. Thậm chí lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện bị tẩu hỏa nhật ma. Cho nên người tu luyện phải có tâm thật tĩnh, từ trước tới giờ cũng sẽ không để các yếu tố bên ngoài tác động vào mình. Đây chính là nguyên nhân mà cô khó có thể thoát ra bởi vì một ngày sẽ bị việc hồng trần ràng buộc khiến công lực của cô khó có thể tiến thêm.

Lạc Tố Tố hít một hơi dài. Cô bỗng hơi run sợ, mạng cô là do Diệp Mặc cứu, mạng Diệp Mặc cũng là do cô cứu. Có lẽ cũng sẽ chẳng có chút ràng buộc gì cả?

Tuy nhiên dù thế nào thì lần này trở về cô cũng sẽ không ra ngoài nữa, có lẽ bản thân cô không nên đi ra ngoài. Lúc trở về nhà sẽ nói với chị Lam

Dụ, sau này rất khó có thể ra lại.

Cô bỗng nhiên lại nghĩ tới Diệp Mặc. Người đàn ông trẻ tuổi này đã để lại cho cô một ấn tượng sâu sắc. Trên người hắn như có một hượng vị nhẹ nhàng, huyền bí. Bản thân cô khi ngồi bên hắn rõ ràng đã có cái cảm giác thích thú. Hơn nữa từ sau khi hắn tỉnh lại thì cái cảm giác ấy càng mãnh liệt.

Thậm chí hắn còn mang cho cô cái cảm giác quen thuộc. Cảm giác quen thuộc ấy tuyệt đối không phải là vì trước đây cô đã cứu hắn và sau này hắn lại cùng cô đồng cam cộng khổ mà có, nó còn là một sự quen thuộc thực sự. Cảm giác này khiến cô thấy kỳ lạ.

Có lẽ kiếp trước mình biết hắn ta. Trong lòng Lạc Tố Tố nghĩ thầm. Cô từ trước chưa bao giờ có cảm giác khác lạ với bất kỳ người đàn ông nào, thậm chí chưa từng nói chuyện với người đàn ông nào nhưng việc cô làm với Diệp Mặc hoàn toàn đã vượt qua giới hạn của mình thậm chí nó khiến cho cô không dám nghĩ lại nữa.

Hơn nữa, hắn cũng có chút thần bí. Hắn đã có thể cứu sống cô. Thậm chí có thể làm được một bình nước như vậy. Dường như việc ở cùng hắn, hắn luôn nghĩ ra cách

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 112

Quà Sinh Nhật

Đương nhiên Diệp Mặc không phải chạy đi chỗ rất xa, hắn chỉ ở sau một tảng đá rất cứng sau hang đá, đào bới một cái hố nhỏ khoảng nửa mét vuông, sâu một tấc.

Sau đó hắn không ngừng dùng chân nguyên đem linh khí chuyển thành nước trong, ngoài những thứ đã bị đá hút đi thì hắn dùng suốt nửa giờ mới đổ đầy nước vào cái hố đó.

Lúc Diệp Mặc trở lại hang thì Lạc Tố Tố đang đứng ở cửa động, nhìn bốn phía xung quanh. Trông cô giống như một người phụ nữ đang mong chờ chồng trở về, trong lòng mong ngóng Diệp Mặc sớm quay lại.

Không có Diệp Mặc, Lạc Tố Tố bỗng thấy trống vắng và cô đơn.

Từ trước tới nay cô chưa bao có cái cảm giác này, thậm chí trước đây cô ở một mình giữa sa mạc rất nhiều ngày cũng không có cái cảm giác này. Nhưng hôm nay Diệp Mặc mới chỉ đi có nửa giờ mà cô đã có cái cảm giác này.

- Anh quay lại rồi.

Nhìn thấy bóng Diệp Mặc xuất hiện, Lạc Tố Tố có một cảm giác vui vẻ phát ra từ đáy lòng nhưng lời nói ra ngoài miệng chỉ là bốn từ mà thôi.

Diệp Mặc nhẹ nhàng gật gật đầu, đứng ở đó khẽ cười.

Lạc Tố Tố có cảm giác nét cười của Diệp Mặc rất chân thực, cũng rất đẹp, không kìm nổi cũng cười một cái.

Diệp Mặc từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy Lạc Tố Tố cười, chỉ biết rằng dù không cười thì cô ấy cũng đẹp tới mê hồn, bây giờ cô cười trông giống như tiên nữ giáng trần.

Diệp Mặc trong lòng ngẩn ngơ, bất giác nhớ tới một câu thơ: "Hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh/ Lục cung phấn đại vô nhan sắc" (Quay đầu lại thấy một nụ cười làm mờ nhạt tất cả những cái đẹp của lục cung)

Có lẽ câu thơ này cũng không thích hợp lắm bởi vì Lạc Tố Tố cười không có bất kỳ ý mê hoặc nào nhưng lại khiến cho Diệp Mặc hoảng hốt. Nụ cười của cô chỉ là tự nhiên chứ không có một chút ý đồ gì khác. Như một dòng suối trong vắt, cũng như một cơn gió xuân nhẹ nhàng.

Lạc Tố Tố bị Diệp Mặc nhìn mặt cũng hơi ửng đỏ, lúc thực sự muốn nói cái gì đó, thì dường như Diệp Mặc cũng nghĩ mình phải nói vài lời liền mau nói:

- Tố Tố, hãy đi theo tôi.

Tố Tố? Lạc Tố Tố nghe thấy Diệp Mặc gọi không có chút phản bác. Thậm chí còn muốn hỏi hắn vì sao lần đầu tiên nhìn thấy cô lại gọi cô là sư phụ, nhưng cuối cùng thì cô không hỏi, dù sao thì tính hiếu kỳ của cô cũng không lớn lắm.

Diệp Mặc bỗng kéo tay của Lạc Tố Tố, đi về phía cái ao nước trong mà hắn vừa đào, trong lòng Lạc Tố Tố giật mình muốn rụt tay lại nhưng cô lại không rụt lại. Diệp Mặc đã buông tay cô ra chỉ vào ao nước nhỏ mà nói:

- Chúc cô sinh nhật vui vẻ! Đây là món quà sinh nhật mà ông trời đã phái tôi mang xuống cho cô, cô có thích không?

Lạc Tố Tố ngơ ngác nhìn vào ao nước nhỏ trong vắt phía trước. Đã lâu lắm rồi cô mới không thể kiềm chế được sự kích động và niềm vui. Lẽ nào đây thực sự đúng là món quà sinh nhật mà ông trời ban tặng cho mình sao? Nếu không phải như vậy thì tại sao dưới ánh nắng mặt trời chói chang lại có

thể có một ao nước trong như thế này. Hơn nữa tảng đá cứng rắn kia cũng không thể là do con người làm ra được.

- Cảm ơn anh, Diệp…

Lạc Tố Tố bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Diệp Mặc nói. Cô không thể nói tiếp. Lại một lần nữa cô cảm thấy mình xúc động muốn rơi lệ. Thậm chí cô cảm thấy công lực của mình đang giảm dần nhưng cô lại không có cách nào để khống chế sự vui sướng của mình. Đó không phải là một ao nước trong thuần túy mà còn là một ao nước đúng lúc cô mong ước thì cái ao nước trong vắt này lại xuất hiện ngay trước mắt cô. Thứ mà cô nghĩ cô không thể có được thì cuối cùng cô đã có nó.

- Tố Tố, chúng ta cần kiêng kị nhất là sự vui mừng, lo lắng, giận dữ, tổn thương.

Nhưng hôm nay cô đã trải qua đau đớn, cũng trải qua vui sướng, hôm nay cô đã rơi nước mắt, hôm nay cô còn chạm miệng vào đồ của một người đàn ông. Chỉ có ngày hôm nay cô đã cảm nhận được tất cả hỉ nộ ái ố, cảm thấy bản thân cô cũng như một người bình thường.

Cô không muốn nghĩ tới những quy tắc, không muốn nghĩ tới những trói buộc này, dù có muốn nghĩ cũng cần quay trở lại mà tĩnh tâm đóng cửa suy nghĩ…

Cô cũng không dám hỏi cái ao nước nhỏ trong vắt này từ đâu mà có. Cô sợ rằng nếu cô hỏi ra thì cô sẽ tỉnh mộng và cái ao nước trong vắt này cũng sẽ biến mất.

Đây là món quà sinh nhật đầu tiên của cô, cũng là món quà sinh nhật mà cô thích nhất. Nhưng thật đáng tiếc là cô không thể mang món quà sinh nhật này đi theo. Lạc Tố Tố muốn rửa một chút bụi bặm trên người. Cô quay người lại thì thấy Diệp Mặc đã sớm đi rồi.

Trong lòng Lạc Tố Tố chợt dâng lên một sự cảm kích, cô khẽ nói:

- Cảm ơn anh nhé, Diệp Mặc... Cảm ơn món quà sinh nhật của anh.

Cô không nghĩ tới việc Diệp Mặc làm thế nào tìm được ao nước trong này nữa, cũng không nghĩ tại sao ở nơi này lại có một ao nước trong như vậy. Đối với cô mà nói, có được nó cô đã thấy rất vui rồi. Cô ấy không muốn bất cứ sự nghi ngờ nào sẽ phá vỡ thứ mà không dễ dàng để có được.

Diệp Mặc đứng một mình trước cửa hang chờ Lạc Tố Tố, trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới Lạc Tố Tố không phải chính là sư phụ Lạc Ảnh đấy chứ? Nhưng hắn lập tức lắc đầu, Lạc Tố Tố rõ ràng không giống với tình cảnh của mình. Cô chính là cô, hơn hai mươi năm trước và bây giờ thì cô vẫn chỉ là cô thôi.

Nhưng cho dù là đã biết chắc cô không phải là sư phụ Lạc Ảnh nhưng Diệp Mặc vẫn không có cách nào để không nghĩ tới cô ấy trong lòng. Tận sâu trong trái tim Diệp Mặc, luôn tồn tại một tia hy vọng, phải chăng đó là sư phụ Lạc Ảnh của hắn.

Lúc nhìn thấy Lạc Tố Tố tắm xong quay trở lại. Đôi mắt Diệp Mặc như sáng lên, càng thấy khâm phục người con gái này hơn. Cô không thay đồ, cũng không trang điểm, vẫn là bộ quần áo đó, nhưng không nhìn thấy vẻ phong trần bụi bặm trước kia của cô. Chỉ là một chút nước sạch như vậy mà thực sự không biết cô đã làm như thế nào.

Cô vẫn không đội chiếc khăn lụa lên, trong tay lại cầm một lọ nước.

Diệp Mặc không nhận chai nước mà Lạc Tố Tố đưa mà lại cầm lấy gói bánh quy mà nói:

- Đây là thứ mà cô cho tôi. Cô cũng ăn vài cái đi. Tôi phải đi ra ngoài, cô thì sao?

Lạc Tố Tố nhận lấy bánh quy rồi gật đầu:

- Ừ, có lẽ mình cùng đi.

Cô không nói nữa, dừng lại một chút rồi mới lên tiếng:

- Những người kia cầm súng tới tìm anh sao? Có cần tôi giúp anh một tay không?

Diệp Mặc lắc đầu, khẽ mỉm cười, nói:

- Những người này không cần cô phải giúp đỡ, chúng ta đi thôi.

Lạc Tố Tố không hỏi lại lần thứ hai, nếu Diệp Mặc không cần cô giúp chứng tỏ hắn ta cũng đã có cách rồi. Dọc đường đi, Diệp Mặc không hỏi Lạc Tố Tố tới nơi này làm gì. Tố Tố cũng không hỏi Diệp Mặc tới đây làm gì. Dường như bọn họ chỉ vừa mới quen biết nhau thông thường.

Trên đường trở về, dưới sự chỉ dẫn của Lạc Tố Tố, họ đi rất nhanh. Lúc chạng vạng tối, hai người đã đi tới chỗ đường chính. Tuy vẫn là trong sa mạc nhưng chỉ cần đi dọc theo quốc lộ là có thể đi ra khỏi sa mạc Takla Makan rồi.

Người của Nam Thanh dường như mất tăm, Diệp Mặc và Lạc Tố Tố đi tới bên đường quốc lộ cũng không thấy được lấy một người. Những người được mong đợi ở đây chỉ có thể là đoàn xe thám hiểm tiến vào sa mạc hay một đoàn du lịch nào đó.

Lúc hai người họ nhìn thấy một đoàn xe du lịch thì trời cũng đã sang màu hoàng hôn. Đoàn du lịch thấy bộ dạng hai người Diệp Mặc, hẳn là vừa đi từ trong sa mạc ra nhưng trên người bọn họ không có lấy bất cứ trang bị nào. Đoàn du lịch hảo tâm còn cho họ một lều trại, còn có một chút thức ăn và một chút nước đưa cho hai người họ.

Cũng may mắn thay lúc đó là lúc hoàng hôn, vẻ đẹp mê hồn của Lạc Tố Tố không rõ ràng lắm nếu không thì chắc chắn sẽ dẫn tới sự kích động của nhiều người.

Có mấy thứ này Diệp Mặc vào Lạc Tố Tố dường như không quá lo lắng nữa. Hai người họ trên đường tuy nói với nhau không nhiều, thậm chí một

ngày cũng không nói với nhau câu gì nhưng họ vẫn rất thích sự yên tĩnh nà y.

Hơn nữa, điều khiến Lạc Tố Tố thấy cảm kích chính là Diệp Mặc đến bây giờ cũng không chui vào trong lều trại, hắn chỉ ở bên ngoài lều. Có lúc bảo hắn vào trong nghỉ, hắn cũng không vào trong, hoặc là vào trong ngồi rồi sau đó lại đi ra. Mỗi lần lúc Lạc Tố Tố ngủ, trong lòng đều rất yên tâm. Cô biết Diệp Mặc ở bên ngoài, ngay tại bên ngoài lều.

Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh trên đoàn xe hộ tống tìm kiếm giữa sa mạc mấy ngày nhưng không có chút tin tức của Diệp Mặc.

Những thứ mà đoàn xe tiếp viện mang tới cũng không còn nhiều, hơn nữa trời cũng càng ngày càng nóng lên.

Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh đều có chút không bằng lòng lắm nhưng cũng chỉ có thể cùng đoàn xe đi ra ngoài, tìm đi tìm lại cũng đã gần tới 5, 6 tháng rồi. Sa mạc cũng không phải là nơi nói đi vào liền có thể đi vào được.

- Khinh Tuyết, chị xem, trên cái sa mạc như thế này mà vẫn có người bên ngoài lều. Thật lãng mạn quá.

- Khoảng cách tới nhà nghỉ cũng chỉ có khoảng mười mấy dặm nữa mà thôi.

Trì Uyển Thanh tuy cũng muốn mau chóng tìm được Diệp Mặc, nhưng thấy bộ dạng rầu rĩ của Ninh Khinh Tuyết nên muốn chuyển đề tài cho cô vui vẻ một chút.

Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu nhìn ra phía cái lều ở đằng xa sa mạc, nhưng cô liền ngây ra, cái người đứng ở đằng trước chính là Diệp Mặc.

Cô bỗng thấy sống mũi mình cay cay. Cô đã tìm ròng rã gần nửa tháng trời, không ngờ lại nhìn thấy Diệp Mặc lúc này. Chẳng lẽ ông trời thương số cô vất vả hay sao?

- Khinh Tuyết, chị làm sao vậy?

Trì Uyển Thanh cùng nhìn về hướng Ninh Khinh Tuyết nhìn. Cô ngẩng đầu nhìn ra cái lều mà cô vừa mới nhìn. Đúng là Diệp Mặc, anh ấy đang đứng ở ngoài lều.

- Là anh Diệp Trì Uyển Thanh đột nhiên cảm thấy mình không thể thở được bình thường nữa. Cô ngây người ra, mãi mới nghĩ đến là phải nói dừng xe với lái xe.

Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết vừa mới lao xuống xe nhưng hai người lập tức dừng bước. Bởi vì từ trong lều vải lại đi ra một cô gái. Không ngờ Diệp Mặc lại ở chung với một cô gái bên trong lều.

- Tôi phải đi rồi.

Lạc Tố Tố nói đơn giản. Dường như thiên ngôn vạn ngữ không bằng bốn chữ này.

- Tôi biết.

Diệp Mặc có chút chua xót, hắn không biết miêu tả cảm giác của mình lúc này như thế nào.

Lặng lẽ khiến cho không khí thêm ngột ngạt.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới lại nói:

- Tôi còn có thể đi tìm cô không?

Lạc Tố Tố không nói gì, bỗng đưa cho Diệp Mặc một chiếc khăn lụa:

- Hãy đội lên giúp tôi.

Diệp Mặc giúp Lạc Tố Tố đội khăn, Lạc Tố Tố bỗng giơ ra với Diệp Mặc lọ nước mà lần trước Diệp Mặc đưa cho, cô cầm trong tay và nói:

- Cái này tôi mang đi, về sau không phải tìm tôi đâu. Anh cũng sẽ không thể tìm thấy tôi. Nếu như tìm có nghĩa là hại tôi đấy. Tôi cũng không muốn nói lời tạm biệt và hẹn gặp lại với anh. Cảm ơn anh đã cho tôi một ngày sinh nhật hạnh phúc nhất trong cuộc đời.

Diệp Mặc im lặng. Cô cảm tạ không phải vì bản thân hắn cứu cô mà là vì món quà sinh nhật mà hắn đã tặng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 113

Tương Phùng Cũng Là Lúc Biệt Ly

Nhìn Diệp Mặc đội khăn che mặt lên giúp Lạc Tố Tố, Ninh Khinh Tuyết đột ngột dừng bước. Diệp Mặc không hề chú ý tới cô mà chỉ chuyên tâm giúp cho cô gái đứng trước mặt hắn đội lại khăn che đầu. Dường như trong mắt hắn bây giờ cả thế giới chỉ tồn tại duy nhất cô gái đó mà thôi.

Trì Uyển Thanh trong lòng cũng chua xót chẳng kém gì Ninh Khinh Tuyết, cô cũng dừng bước lại chăm chú quan sát hành động của Diệp Mặc và cô gái kia. Chẳng biết hai người họ có quan hệ như thế nào mà trông lại có vẻ thân mật đến vậy.

Trì Uyển Thanh chỉ nghĩ một lát rồi lại tiến về phía Diệp Mặc. Thấy Trì Uyển Thanh bước tới, Ninh Khinh Tuyết cũng xốc lại tinh thần, tự nhủ mình việc gì phải như vậy. Chuyện Diệp Mặc và cô kết hôn chỉ là giả, tại tại sao cô lại cảm thấy khó chịu cơ chứ? Nếu trong lòng Diệp Mặc đã có ý trung nhân thì cô phải vui mừng thay hắn mới phải. Cô muốn lấy Diệp Mặc không phải vì tình yêu, đó chỉ là sự cảm kích mà thôi.

Có thật trái tim cô nghĩ như vậy không? Điều này Ninh Khinh Tuyết không dám hỏi chính mình, và cô cũng chẳng dám trả lời. Chỉ biết rằng giờ đây cô vui mừng không nổi.

- Ninh Khinh Tuyết? Trì Uyển Thanh? Sao hai người lại tới đây?

Thấy sự xuất hiện của hai cô gái, Diệp Mặc lên tiếng.

- Tôi...

Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh đồng thanh thốt lên một chữ rồi

chẳng biết nói gì nữa. Nên nói thế nào đây, chẳng lẽ nói là nhớ hắn nên tới tận sa mặc để tìm hắn sao?

Diệp Mặc đã không còn là Diệp Mặc của trước kia nữa, chỉ số cảm xúc của hắn đã xuống thấp tới mức vô hạn. Có điều Diệp Mặc có thể dễ dàng đoán ra hai cô gái này cất công tới tận đây, nhất định là vì chuyện có liên quan đến hắn.

Trì Uyển Thanh thì biết rõ hắn cần đi sa mạc rồi. Còn Ninh Khinh Tuyết, cô ta làm sao biết được việc này, và làm sao hai người họ lại quen nhau? Diệp Mặc trong lòng không khỏi thắc mắc.

- Cô là Khinh Tuyết ư?

Lạc Tố Tố hỏi, giọng điệu rất bình thản.

- Đúng vậy, còn cô?

Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc nhìn cô gái có vẻ rất thân thiết với Diệp Mặc kia. Mặc dù cô ta đang đội khăn che mặt nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua, Ninh Khinh Tuyết đã có thể đoán chắc cô là một trang tuyệt sắc.

Trì Uyển Thanh rõ ràng cũng bị Lạc Tố Tố hấp dẫn, đến phụ nữ mà còn bị cuốn hút bởi cô ta như vậy chứ đừng nói là đàn ông. Nghĩ đến đây, cả Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết đều bất giác thở dài.

Người nổi bật tất sẽ được người ta chú ý đến. Cô bị thu hút, người khác chắc chắc cũng bị thu hút như vậy.

- Gọi tôi là Lạc Tố Tố.

Đôi mắt Lạc Tố Tố ánh lên thần sắc rất tự nhiên.

- Cô là dì út của tôi ư?

Ninh Khinh Tuyết bấy giờ mới nhận ra đây là dì út của cô. Thật chẳng ngờ người ở trong lều cùng vị hôn phu trên danh nghĩa của mình tối hôm ấy

lại chính là dì út!

Mắt cô bỗng lộ ra một tia ảm đạm, trong lòng lại càng cảm thấy bàng hoàng.

Mặc dù dì út này không phải có quan hệ ruột thịt nhưng dù sao cũng là có họ hàng với cô, chẳng ngờ hai dì cháu lại cùng thích chung một người. Mà sao? Nghĩ tới đây, Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên dừng lại không dám nghĩ tiếp nữa? Cô vừa nghĩ gì cơ? Cô thích Diệp Mặc ư? Ninh Khinh Tuyết không muốn thừa nhận rằng sự quan tâm của cô đối với hắn đã vượt quá sự áy náy và niềm cảm kích rồi.

Diệp Mặc và Trì Uyển Thanh cũng không ngờ Lạc Tố Tố lại là dì út của Ninh Khinh Tuyết.

Bầu không khí bối rối bắt đầu bao trùm lấy bốn người. Lạc Tố Tố vốn là người không thích nói nhiều, thấy Ninh Khinh Tuyết cũng chẳng có việc gì thì lên tiếng:

- Khinh Tuyết, mẹ cháu đang rất lo lắng đó, mau điện về nhà bảo cháu đã ra rồi đi.

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu, khe khẽ nói:

- Cháu biết rồi.

- Anh Diệp, việc của anh đã giải quyết xong chưa?

Trì Uyển Thanh thấy không khí có phần ảm đạm thì vội vàng chuyển chủ đề.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Xong cả rồi, chuẩn bị đi đây.

- Tốt lắm, vậy chúng ta cùng nhau về thôi.

Trì Uyển Thanh tươi cười nói.

Lạc Tố Tố lắc lắc đầu, nói:

- Không cần nữa, Khinh Tuyết, cháu bảo mẹ dì đã về rồi. Sau này...

Lạc Tố Tố ngừng lại một chút, cuối cùng vẫn không nói ra được tiếp.

Không đợi Ninh Khinh Tuyết trả lời, Lạc Tố Tố nhìn sang Diệp Mặc, nói:

- Tôi đi đây.

Chỉ có ba chữ, không hề có thêm bất kì biểu đạt nào khác nữa. Cô biết rằng một khi đã chia ly thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội gặp lại nữa. Mặc dù trong lòng không nỡ, nhưng Lạc Tố Tố cũng nghĩ rất đơn giản, có lẽ vì Diệp Mặc đã liều mình cứu cô, lại còn tặng cho món quà sinh nhật mà cô thích nhất nên cô mới có cảm xúc như vậy.

Chỉ cần về nhà tĩnh tu lại là sẽ không còn phải phiền não về chuyện này nữa. Lâu dần, có lẽ cô sẽ quên đi tất cả.

Diệp Mặc nhìn theo bóng Lạc Tố Tố dần đi khuất, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi buồn man mác. Hắn rất muốn tiến lên giữ cô lại, nói "Cô đừng đi nữa, hãy ở lại tu luyện cùng tôi", nhưng rồi phát hiện ra mình chẳng có lí do gì để làm vậy nên hắn vẫn đứng như chôn chân tại chỗ. Vả lại Lạc Tố Tố thoạt nhìn có vẻ rất yếu đuối, không thích nói nhiều, thực chất lại là người rất có chủ kiến, nói một là một hai là hai, đã quyết định rồi thì khó lòng thay đổi được.

Lạc Tố Tố dần dần khuất xa rồi chẳng còn trông thấy bóng dáng cô nữa.

- Anh Diệp, cô ấy đã đi rồi.

Thấy Diệp Mặc có vẻ đang thẫn thờ dõi theo bóng Lạc Tố Tố, Trì Uyển Thanh chủ động lên tiếng.

- Ồ, vậy sao?

Diệp Mặc bừng tỉnh. Thấy Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh đang chăm chăm nhìn mình, hắn có phần bối rối, nói:

- Tôi vừa nãy thất thần à!

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu, dường như không muốn nói gì, còn Trì Uyển Thanh thì lại thở dài.

Thấy vậy, Diệp Mặc ho khan một tiếng:

- Hai người vì sao lại ở cùng nhau như vậy?

Trì Uyển Thanh rất nhanh khôi phục lại tâm trạng, kể cho Diệp Mặc về chuyện cô và Ninh Khinh Tuyết đã đi Lưu Xà tìm hắn như thế nào.

Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn Ninh Khinh Tuyết, không ngờ cô gái này lại dám mò tới tận Lưu Xà. Đó không phải là nơi một cô gái chân yếu tay mềm nên tới, xem ra hắn cũng không nhìn nhầm cô gái này.

Nhớ lại đêm đó khi giúp Ninh Khinh Tuyết trị thương, nghe thấy lời trăng trối muốn tìm đến cái chết của cô, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy áy náy. Diệp Mặc lên tiếng:

- Kỳ thật có rất nhiều chuyện cũng không phải như cô nghĩ. Sau này không được đi Lưu Xà nữa đó, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, tôi...

Nói đến đây Diệp Mặc bỗng khựng lại, hắn không biết phải giải thích thế nào cho cô nữa.

- Rất xin lỗi, Diệp Mặc, tôi chỉ là muốn tìm anh mà thôi. Tôi biết có rất nhiều chuyện không như tôi nghĩ, tôi...

Ninh Khinh Tuyết không biết phải bắt đầu từ đâu. Nước mắt đột nhiên cứ thế tuôn ra, cô tự trách mình thật quá yếu đuối, vừa gặp lại Diệp Mặc đã không kiềm chế được như vậy.

Diệp Mặc sợ nhất là nhìn thấy con gái khóc. Thấy Ninh Khinh Tuyết như vậy, hắn quả thực không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ biết bối rối đứng chôn chân tại chỗ. Nếu không nghe được lời trăn trối của Ninh Khinh Tuyết đêm hôm đó, có lẽ bây giờ hắn đã không cảm thấy khó xử như thế này. Từ sau đêm hôm ấy, ấn tượng về cô trong lòng hắn đã có sự biến đổi rất lớn. Hơn nữa Ninh Khinh Tuyết liều mình bảo vệ cho cỏ Ngân Tâm, bất luận là cô ta có mục đích gì, hắn cũng thật lòng cảm kích cô.

Trì Uyển Thanh thấy không khí lại bắt đầu lắng xuống, vội vàng lên tiếng:

- Anh Diệp, Khinh Tuyết, hay là chúng ta lên xe rồi vừa đi vừa nói.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Diệp Mặc đầy chờ đợi, cô rất muốn được cùng hắn trở về khu tiểu viện kia, nhưng cô cũng hiểu, khả năng này gần như là không thể xảy ra.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Tôi không đi cùng hai người đâu. Tôi còn có chuyện phải giải quyết, hôm nay chúng ta tạm chia tay nhau ở đây thôi, sau này có duyên ắt sẽ gặp lại.

Sau khi biết tình cảm của Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh dành cho mình, Diệp Mặc không muốn tiếp tục đi cùng hai người nữa. Hắn đơn giản là không có rung động gì với hai cô cả, trong lòng hắn bây giờ ngoài Lạc Tố Tố ra thì chẳng còn gì khác.

- Anh phải đi ngay sao?

Giọng nói của Ninh Khinh Tuyết có phần run rẩy, định nói gì rồi lại thôi, cuối cùng lại nói ra một câu vô nghĩa thế này.

- Ừm, tôi phải đi rồi.

Diệp Mặc bất giác phát hiện ra giọng điệu của mình và Lạc Tố Tố ban nãy giống hệt nhau, tiếp:

- Hai người cũng mau trở về đi, hai cô gái ở giữa sa mạc quả thực quá nguy hiểm.

Diệp Mặc nhớ tới trùng ăn thịt người, nếu bọn chúng mà tới đây thì đừng nói là xe việt dã chứ đến xe lửa không chừng cũng bị nuốt gọn.

- Ừm, tôi biết rồi. Tôi lập tức quay về đây...

Mặc dù trong lòng rất thất vọng vì Diệp Mặc không cùng mình trở về, lại trông thấy cảnh dì bé ban nãy thân mật với hắn như vậy, thế nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh. Những gì thuộc về mình thì mãi mãi thuộc về mình, cái gì không phải của mình thì có miễn cưỡng cũng không được.

Trong lòng cô không khỏi cảm thấy chua xót, dù sao cô và hắn cũng đã từng sống cùng nhau như vợ chồng tới hơn 20 ngày. Đó đều là những kí ức khó quên.

Nhìn theo bóng Diệp Mặc dần xa, Ninh Khinh Tuyết chợt nghĩ, nếu hồi trước không hủy bỏ hôn sự thì sẽ ra sao? Hắn ta có còn lạnh lùng và vô tình với cô như thế này không? Nhưng Ninh Khinh Tuyết lại vội vàng lắc đầu, người bỏ đi là cô cơ mà. Có điều cô đâu ngờ lấy hắn ra làm lá chắn lại chắn không nổi sự rung động của con tim. Tại sao ngay từ đấu cô không nghĩ tới việc đó? Có lẽ đôi khi, lời đồn đại là không thể tin.

- Anh Diệp, nếu có rảnh rỗi, anh nhớ đi Lạc Thương, tới công ty của chị họ tôi nhé.

Trì Uyển Thanh thấy Diệp Mặc đã đi xa, vội vàng kêu lên. Mặc dù cũng có tình cảm với Diệp Mặc nhưng tâm trạng cô vẫn khá hơn Ninh Khinh Tuyết, bởi dù sao Diệp Mặc cũng chưa có hứa hẹn gì với cô, vả lại trông thấy cảnh ban nãy khi hắn tình tứ ân cần đội lại khăn che đầu cho Tố Tố, cô đã biết rằng chỉ có người con gái ấy mới xứng với hắn.

- Tôi biết rồi.

Tiếng nói của Diệp Mặc từ xa vọng đến. Rồi rất nhanh, bóng hắn đã khuất hẳn.

Tiếng nói của hắn dường như vẫn còn vang vọng trong không trung. Diệp Mặc đã đi xa rồi mà Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh mãi ở đó một hồi lâu. Trì Uyển Thanh lên tiếng:

- Khinh Tuyết, bọn họ đều đã đi cả rồi, chúng ta cũng về thôi.

Sau đó hai người ra về trong lặng lẽ, chẳng ai còn tâm trí để nói câu nào nữa.

Buổi sớm trên sa mạc, vầng thái dương vừa hé chiếu những tia nắng theo từng bước chân của Khinh Tuyết và Uyển Thanh, tạo thành hai cái bóng đổ dài trên mặt cát. Rõ ràng là hai đấy mà sao vẫn đầy vẻ cô đơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 114

Lang Cực Nam Thanh

Diệp Mặc sở dĩ không cùng đi với Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh là bởi hắn đang muốn tìm Nam Thanh để tính sổ. Đã làm cho Diệp Mặc trở thành thế này, lại còn suýt giết chết Lạc Tố Tố, nếu không cho Thiên Long Đầu một bài học thì hắn không còn tên là Diệp Mặc nữa, cũng không cần phải Tu chân nữa.

Hiện giờ hắn đã luyện khí tầng thứ ba, hỏa cầu thuật lại càng thêm bội phần lợi hại. Ngoài những pháp thuật đơn giản ra Diệp Mặc còn có thêm được cả thuật ẩn thân, đao phong, cản phong... Hắn đã đạt tới cơ bản, những phép thuật này căn bản không cần tu luyện, chỉ cần tu vi đã tới là lập tức có thể sử dụng rồi.

Diệp Mặc biết rõ Thiên Long Đầu ở đâu đó gần sa mạc Takla Makan đang theo dõi mình, có lẽ chỉ cần hắn hiện thân thì lập tức sẽ có kẻ bắt hắn về chỗ Thiên Long Đầu.

Diệp Mặc đoán không sai, hắn vừa rời khỏi sa mạc, còn chưa tới nhà nghỉ thì lập tức đã có kẻ bám theo. Diệp Mặc bây giờ đã không còn là Diệp Mặc của mười mấy ngày trước rồi, hắn đang lo không tìm được Thiên Long Đầu, giờ lại có kẻ tự dẫn đường cho hắn như vậy, hắn cầu còn không được nữa là.

Diệp Mặc vào một nhà nghỉ, tắm nước nóng, làm ít đồ ăn, rồi ngủ một giấc. Thời gian lâu như vậy, có lẽ người của Nam Thanh đã tập hợp lại đông đủ rồi.

Diệp Mặc đang chuẩn bị ra ngoài mua một bộ quần áo để thay thì bị năm

kẻ ngăn lại. Diệp Mặc biết rằng năm tên này đã có Nam Thanh chống lưng bảo trợ phía sau nên cho dù nổ súng làm loạn trong thành phố cũng chẳng gặp rắc rối gì.

- Nếu mày là kẻ thức thời thì mau ngoan ngoãn đi cùng bọn tao, nếu không đừng trách họng súng của tao vô tình.

Đi đằng trước à một tên tóc dài, lúc nói chuyện mặt gã không biểu lộ chút cảm xúc nào, lạnh lùng như thể câu nói đó không phải do miệng gã nói ra vậy.

Diệp Mặc biết rằng hẳn bọn này đã xác định chắc chắn Diệp Mặc chính là kẻ mà chúng muốn tìm. Cúi xuống nhìn bộ quần áo cũ của mình, vốn dĩ đang định đi mua bộ mới thì mấy tên này lại xuất hiện, may quá, thế là hắn đã tiết kiệm được hơn một ngàn rồi.

Chỉ đợi Diệp Mặc phản kháng, mấy tên lưu manh sẽ lập tức ra tay.

Thế nhưng điều khiến cả năm tên không khỏi bất ngờ chính là Diệp Mặc lại rất ung dung, từ tốn nói:

- Đằng nào cũng phải đi, vậy thì mau dẫn đường đi, cứ lằng nhằng ở đây làm gì, Thiên Long Đầu chết rồi à?

- Mày...

Thấy Diệp Mặc nói năng ngỗ ngược như vậy, tên đứng trước đang định tiến lên "dạy dỗ" cho hắn một bài học nhưng liền bị mấy tên kia kịp thời ngăn lại.

Gã côn đồ ngăn tên tóc dài lại xong, lạnh lùng nói:

- Hy vọng lát nữa miệng lưỡi mày còn được cứng như vậy. Lên xe đi.

Đó là một chiếc xe thương vụ bình thường, thậm chí nhãn hiệu gì cũng không thấy rõ. Diệp Mặc không chút phòng bị lên xe, bốn tên ngồi sau vây

lấy hắn, tên còn lại ngồi đầu lái xe. Chiếc xe phóng vọt đi như tên bắn như chưa hề có sự xuất hiện của nó tại đây.

Vốn dĩ năm tên này cho rằng, một kẻ hung hãn như Diệp Mặc sẽ không dễ dàng bó tay chịu trói như vậy nên đã có sự chuẩn bị kĩ càng, chỉ cần hắn định phản kháng thì lập tức sẽ dùng súng chế ngự. Năm tên được cử đi "áp giải" Diệp Mặc về lần này đều là những cao thủ trong số các cao thủ chứ không phải là mấy tên võ vẽ quèn đã truy sát hắn lúc ở sa mạc kia.

Điều khiến chúng càng bất ngờ hơn là Diệp Mặc lại có thể ung dung nhắm mắt ngủ ngon lành.

Mấy tên côn đồ ngơ ngác nhìn nhau, bụng nghĩ có lẽ tên Diệp Mặc này thần kinh có vấn đề.

Một tên rút súng ra, ba tên còn lại gật gật đầu. Mặc dù bây giờ Diệp Mặc đã bị khống chế nhưng tốt nhất vẫn nên cho hắn một phát đạn, chỉ cần bảo đảm hắn không chết là được.

Thế nhưng còn chưa rút được súng ra thì đã thấy tên đầu tiên đã gục xuống rồi, giữa ấn đường của gã có một lỗ hổng mà máu cứ thế từ đó tuôn ra.

Mấy tên còn lại kinh hãi nhìn đồng bọn bị đánh chết bất ngờ, hồi lâu vẫn không tên nào dám lên tiếng. Cái lỗ ở trên ấn đường của gã có lẽ là khi sinh ra đã có, nhưng từ lúc gã cầm súng lên thì cái lỗ đó mới bắt đầu to ra.

Diệp Mặc mở mắt, lạnh lùng liếc một cái:

- Nếu còn dám rút súng ra thì đó chính là kết cục của các ngươi đó.

Nói xong, hắn lại nhắm mắt dưỡng thần.

Tên lái xe ngây người, suýt nữa thì cho xe đâm vào cả rào chắn bên đường.

Mấy tên còn lại toát mồ hôi lạnh, trên trán kẻ nào kẻ nấy mồ hôi vã ra như tắm. Rút cuộc đây là chuyện gì, hắn rõ ràng là đang nhắm mắt, một chút động tĩnh cũng không có mà tên cầm súng lại lăn ra, chẳng lẽ hắn là tên sát nhân đinh sắt trong truyền thuyết hay sao? Xem chừng mấy tên "cao thủ" này cũng chẳng hơn mấy tên võ quèn trên sa mạc dạo nọ là mấy.

Nghĩ tới Diệp Mặc là tên sát thủ đinh sắt vô hình vô ảnh trong truyền thuyết, tên lái xe run như cầy sấy, mặt mũi tái xanh tái xám lại.

Bầu không khí trong xe bỗng cô đặc lại, cơ hồ còn không nghe thấy cả tiếng thở. Sự lợi hại của Diệp Mặc đã vượt quá sức tưởng tượng của bọn chúng, cho dù cả năm tên, tính cả tên đã chết hợp sức lại cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Chúng thậm chí còn sợ rằng, tự nhiên Diệp Mặc mà cảm thấy tên nào đó ngứa mắt thì sẽ lập tức động thủ ngay không kịp trăng trối.

Phải rất lâu sau đó, bốn tên mới dám hít thở bình thường trở lại. Có lẽ bởi nghĩ tới việc đang trên đường tới Đồ Điền của Lang Cực nên chúng cũng cảm thấy an tâm phần nào.

Lang Cực vốn dĩ họ Lang, nhưng vì bản tính hung hãn giết người không ghê tay nên mới đổi là Lang tức lang sói Mười năm trước, Lang Cực ở Macao vì báo thù cho một huynh đệ mà đã gia nhập một trong ba bang phái nổi tiếng nhất là bang Cá Mập, một mình gã đã giết chết tới hai mươi ba thành viên của các bang phái khác, trong đó thậm chí có một tên cao thủ mà tu vi đã đạt tới mức Hoàng cấp.

Trong khi bỏ trốn Lang Cực đã tới sòng bạc Thiên Long Đầu ở Macao. Thiên Long Đầu rất trọng dụng gã, bèn thu nhận gã làm thủ hạ và đổi tên thành Nam Thanh. Giờ đã là một trong ba nhân vật khét tiếng và lợi hại nhất Nam Thanh, đồng thời cũng là kẻ có tiếng là tàn ác nhất.

Có người đoán rằng tu vi của Lang Cực đã đạt tới giai đoạn trung kì của Hoàng Cấp. Nhưng điều này có thật hay không, không một ai biết rõ, bởi

những kẻ biết rõ thì đã chết thảm dưới tay gã rồi.

Lần này Thiên Long Đầu phái Lang Cực đến Takla Makan để cản đường Diệp Mặc, có thể thấy y hận và cũng coi trọng Diệp Mặc đến thế nào.

Tuy rằng việc giết chết từng tên trên xe đối với Diệp Mặc dễ như trở bàn tay, mà thậm chí hắn ra tay thế nào chúng còn không kịp trông thấy. Nhưng Lang Cực cũng không hề kém cạnh, bản lĩnh của gã không ai là không biết, chỉ cần dẫn Diệp Mặc tới trước mặt, bọn chúng tin rằng hắn dù có ba đầu sáu tay cũng không phải là đối thủ của Lang Cực.

Lang Cực đã vượt ra khỏi trình độ của một cao thủ bình thường. Bọn chúng còn nghe nói bậc cao thủ đã đạt tới trình độ thượng đẳng thì những kẻ luyện võ bình thường không thể nào chống đỡ được. Nghĩ vậy cả bốn tên đều thở phào bình tĩnh trở lại.

Diệp Mặc cũng không tính xem sẽ giết chết bao nhiêu tên, cho dù giết cũng không thể giết sạch. Hơn nữa những tên khác cũng chẳng có Nam Thanh thù oán gì với hắn, mục đích của Diệp Mặc chỉ là muốn dạy dỗ cho Thiên Long Đầu một bài học mà thôi. Hắn muốn Thiên Long Đầu biết rằng, Tu Chân giả không phải là kẻ muốn giết là có thể giết được.

Tốc độ của xe thương vụ càng lúc càng nhanh, tên lái xe muốn dẫn Diệp Mặc tới trước mặt Lang Cực càng nhanh càng tốt. Tên Diệp Mặc này quả thực quá đáng sợ, động một cái là có thể rút đinh ra giết người ngay, thậm chí còn chưa kịp thấy hắn xuất chiêu thì đã toi rồi. Có lẽ chỉ có cao thủ như Lang Cực mới có thể trấn áp sự ngông cuồng và kiêu ngạo của hắn.

Diệp Mặc không hề lo lắng chút nào, hắn vẫn nhắm mắt dưỡng thần coi bộ rất điềm tĩnh. Có khi giờ chiếc xe này có lao xuống vực đi chăng nữa thì hắn vẫn giữ cái bộ dạng ung dung như thế.

Bốn tên côn đồ càng cảm thấy kì quái, không biết vì sao Diệp Mặc lại có thể tự tin như vậy, xe phóng nhanh như thế mà hắn vẫn ung dung nhắm mắt dưỡng thần, thật chẳng hiểu đầu óc tên này nghĩ gì nữa. Cho dù hắn không

sợ bị đánh lén đi chăng nữa nhưng nếu nhỡ may xe bị đâm vào đâu hắn cũng không sợ hay sao?

Thế nhưng đám côn đồ cũng không phải lo lắng lâu, chưa đầy một giờ sau chiếc xe đã tới Đồ Điền.

Đồ Điền, giống như Hòa Điền, là những thành phố sát cạnh sa mạc Takla Makan, nơi đây có rất nhiều ngọc thạch. Nhưng lịch sử của Đồ Điền thì không lâu đời bằng Hòa Điền, đường phố cũng có vẻ vắng lặng và yên bình hơn.

Xe thương vụ sau mấy lần ngoặt thì đỗ lại ở một cái sân nhìn có vẻ rất xa hoa, ngoài sân có trồng một hàng ngô đồng, trông rất có phong cách.

Xuống khỏi xe rồi Diệp Mặc mới biết chiếc sân này rộng như thế nào, chỉ riêng hai hàng thanh niên trai tráng vạm vỡ cao to đã tới hai ba mươi người. Nơi này chắc hẳn là căn cứ của Nam Thanh rồi.

Không cần người dẫn, Diệp Mặc một mình cứ thế đi thẳng vào trong. Thay vì nói đây là một căn nhà thì chi bằng nói đó là một nghị viện thì hơn, chỉ có khác là không có bàn tròn mà thôi. Diện tích lớn thì khỏi nói rồi, hai hàng người đứng chỉ có 12 người, nhưng những người này so với hàng người đứng ngoài sân kia thì có vẻ hung hãn hơn nhiều.

Căn phòng chỉ có một chỗ ngồi duy nhất, đó là ở vị trí trung tâm. Một gã đàn ông đang ngồi ở đó, dáng vẻ hết sức uy nghiêm, bên cạnh gã còn có một cô gái. Trên mặt gã đàn ông có vài vết sẹo, trông đáng sợ nhất là vết ở giữa trán. Vết sẹo đó giống như một con rết lớn đang bò trên mặt, càng làm cho khuôn mặt gã đàn ông thêm vẻ dữ tợn.

Cô gái đứng cạnh trông chỉ tầm hai mấy tuổi, trên tay đang nghịch một con dao ba tấc. Lúc Diệp Mặc tiến vào, cô ta vẫn còn đang mải mê với con dao mà không chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

Tên đàn ông mặt sẹo thấy Diệp Mặc bước vào nhưng không nói câu nào.

Nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt rồi mới lên tiếng:

- Trông cậu có vẻ rất kiêu ngạo, tới lúc này rồi mà vẫn còn dám giết người của ta. Cậu có biết rằng trên đời này đáng sợ nhất là chuyện gì hay không? Người trẻ tuổi à, cậu nghĩ là cái chết sao? Ta biết cậu không sợ chết, nhưng ta có trăm nghìn cách để cậu phải cầu mình được chết nhanh mà không được.

Diệp Mặc cười một tiếng lạnh lùng, đáp:

- Chúc mừng ngươi đã nói đúng, ta sợ nhất là chết đó, cho nên ta muốn nhờ ngươi nói với Thiên Long Đầu một tiếng, để hắn đi rửa cổ cho sạch đã.

- Hừ, khẩu khí cũng lớn lắm. Chỉ mong lát nữa mày vẫn còn giữ được khẩu khí như vậy. Rồi mày sẽ phải hối hận thôi.

Nghe Diệp Mặc nói những lời ngông cuồng ngạo mạn như vậy, Lang Cực tức sôi máu. Trước giờ chưa có kẻ nào dám nói hắn bằng giọng như thế.

Không để cho gã kịp đứng dậy, Diệp Mặc liền đi tới, cười gằn một tiếng:

- Cút ra.

- Mày...

Mặc dù rất muốn đợi xem bộ dạng thê thảm của Diệp Mặc lúc cầu xin tha thứ, nhưng Lang Cực đã không thể chịu nổi sự ngông cuồng coi trời bằng vung của hắn được nữa. Vẫn ngồi trên ghế, Lang Cực giơ nắm đấm lên, nhanh như cắt định đấm vào người Diệp Mặc.

Nắm đấm mang đến tiếng gió xé qua, thậm chí hàng người đang đứng dưới cũng nghe rõ mồn một, kẻ nào kẻ nấy hết lời ca tụng Lang Cực quả thực lợi hại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 115

Kinh Sợ

Lang Cực cũng rất hài lòng với cú đấm như trời giáng này của mình. Trước nay chưa có kẻ nào dám chống đỡ cú đấm của gã, cơ bản bởi những kẻ có cái gan ấy cũng không chịu nổi tới chưởng thứ hai. Có điều việc khiến Lang Cực càng thêm hài lòng là Diệp Mặc lại giơ tay ra giữ nắm đấm của y lại.

- Muốn chết rồi?

Lang Cực tự nhủ trong đầu. Đã nghe thủ hạ kể lại về sự ngạo mạn cũng như sự lợi hại của Diệp Mặc, thế nhưng tên nhãi này dám thò tay ra cản lại cú đấm của mình, việc này chẳng khác nào hắn tự muốn tìm đến cái chết. Thế nhưng gã không giết Diệp Mặc ngay, gã muốn hắn phải sống cũng không được mà chết cũng không xong.

Nhưng thực tế những gì diễn ra sau đó lại không nằm trong tầm kiểm soát của gã. Bàn tay của Diệp Mặc xem chừng rất chậm nhưng thật không ngờ lại có thể giữ lại được cú đấm của gã. Đã thế bàn tay hắn như thể lại phình to ra. Một tiếng răng rắc vang lên, Lang Cực trợn mắt nhìn nắm đấm của mình.

Dường như gã không thể tin được chuyện gì vừa xảy ra. Rõ ràng tay Diệp Mặc cách nắm đấm của gã tới hơn mười cm mà chỉ trong chớp mắt bàn tay gã đã bị bóp nát một cách khó tin. Trời, không phải bị bóp nát, mà thành một đống mềm nhũn ra rồi cứ thế tan chảy.

- Á a a a a...

Cảm giác đau đớn thấu đến tận xương, Lang Cực gầm lên một tiếng xé trời.

Diệp Mặc đột ngột giơ chân đá cho Lang Cực một cước bay thẳng ra ngoài rồi ngồi vào chiếc ghế mà ban nãy Lang Cực đã chễm chệ ngồi lên.

- Giết hắn đi...

Lời của Lang Cực còn chưa dứt thì hàng loạt các mũi súng đã đồng loạt chĩa vào Diệp Mặc.

Động tác của Diệp Mặc rất đơn giản, vừa hất tay thì lập tức mười mấy chiếc đinh sắt đã bắn ra. Chỉ cần tên nào có ý định xông lên hay nổ súng thì những chiếc đinh sắt ấy sẽ nằm gọn trong cổ họng hoặc trên ấn đường của chúng trong thời gian chưa tới nửa giây. Chỉ trong nháy mắt, cả căn phòng chỉ còn lại mỗi Diệp Mặc, Lang Cực và cô gái kia. Cả ba người đều không nói câu nào, bầu không khí như cô đặc lại.

Con đau của Lang Cực đã tới mức khó có thể chịu đựng được, thế nhưng gã vẫn cố gắng đứng yên. Cơn đau ở tay không quan trọng, quan trọng là tên miệng còn hôi sữa trước mắt gã, chẳng ai ngờ là lại đáng sợ đến vậy.

Kẻ lợi hại nhất trong số những người gã đã gặp là Nhị bang chủ của Thiết Giang. Thế nhưng nếu so sánh y với Diệp Mặc thì vẫn còn kém một chút. Y đã tu luyện cổ võ được tới trình độ cực cao, nghe nói đã sắp tới ngưỡng Việt Huyền rồi. Thế nhưng Lang Cực lại có cảm giác tên đạo sĩ ấy vẫn chưa bằng được tên trẻ tuổi trước mắt đây.

Hơn nữa chính y cũng sắp đạt tới Hoàng cấp. Hồi còn trẻ Lang Cực đã bái một võ sư nghèo luyện cổ võ làm thầy, sau đó vì không ngừng nỗ lực nên mới có được vị trí trong giang hồ như ngay nay. Chẳng ngờ bây giờ chưa quá một chiêu đã bại ngay dưới tay của một tên miệng còn hôi sữa. Tốc độ tàn sát của hắn quá sức khủng khiếp, cơ hồ súng cũng chẳng nhằm nhò gì với hắn cả.

Cô gái trẻ kia dường như mới phát hiện ra sự xuất hiện của Diệp Mặc, không còn tâm trí nghịch con dao trên tay nữa, đứng dậy ngơ ngác nhìn đống xác chết xung quanh, rồi lại nhìn Lang Cực đang đau đớn quằn quại trên mặt đất. Con dao trong tay cô gái đã biến thành một vật màu trắng bạc nhìn không rõ hình thù nhanh như cắt bắn về phía cổ Diệp Mặc. Phi Đao này của cô xem chừng còn lợi hại hơn cả Lang Cực kia, làm đối phương hoàn toàn không thể né kịp.

Diệp Mặc đưa tay một cái, lập tức một chiếc đinh sắt bay ra. Đinh và đao chạm vào nhau tóe lửa, kêu đến "Ting" một cái. Cây đao đã rơi xuống đất mà chiếc đinh vẫn không có dấu hiệu dừng lại, nó phi thẳng đến chỗ cô gái kia đang đứng.

Cô gái chưa kịp phản ứng thì đã bị chiếc đinh xuyên phụt một phát qua cổ tay rồi bay ra.

Một lúc sau, máu từ cổ tay cô mới tuôn ra như nước chảy, sắc mặt cô gái lập tức trắng bệch. Một cơn đau như xé thịt xộc thẳng vào tim. Cô biết rằng tay mình đã bị phế rồi, và cây Phi đao mà cô vô cùng hãnh diện cũng không bao giờ có thể phóng ra được nữa.

- Ngươi dám hủy tay của ta ư? Ngươi...

Cô gái gào lên một tiếng như điên dại. Đối với cô cái chết có lẽ còn dễ chấp nhận hơn việc bị hủy đi bàn tay như vậy. Chí ít thì sau khi chết rồi cô sẽ không còn biết gì nữa, còn bị hủy đi bàn tay, đối với cô quả thực sống không bằng chết.

- Ồ, không thể hủy sao? Vậy ta sẽ chặt đứt luôn nhé.

Diệp Mặc lại vung tay lên. Chẳng ai thấy rõ có gì bay ra khỏi tay hắn, chỉ thấy sau đó mấy kẻ đang hấp hối chưa chết hẳn dưới đất được một phen lạnh cả sống lưng.

Cô gái kia không kịp có phản ứng nào thì đã có cảm giác bàn tay trở nên

lành lạnh. Nhìn xuống mới biết bàn tay mình đã nằm chỏng chơ dưới đất, mặt cô gái cắt không còn một giọt máu.

Tuy nhiên Lang Cực lại bắt đầu có phản ứng trở lại, gã nhanh chóng dùng bàn tay lành lặn còn lại điểm vào huyệt đạo trên tay cô gái kia để máu không tiếp tục chảy nữa nhưng cũng vô dụng. Lúc đó Lang Cực mới xoay người nhìn Diệp Mặc bằng con mắt kinh hoàng. Khi nãy gã còn chưa kịp nhìn ra hắn dùng cái gì để chém đứt cánh tay của cô, tên này quả thực quá ngông cuồng ngạo mạn rồi. Gã thật không ngờ kẻ mình muốn "dạy dỗ" giờ lại dạy cho mình một bài học khủng khiếp đến vậy.

Đối với người muốn giết hắn, Diệp Mặc trước nay không hề nương tình. Cô gái này lòng lang dạ sói, vừa xuất chiêu đã ra ngay một đòn chí mạng.

Dường như đến bây giờ mới nhận ra bàn tay của mình đã bị chém đứt, cô gái giương đôi mắt hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, mọi sự phẫn nộ trong ánh mắt không còn nữa, bởi cô biết rằng đối với hắn, giết cô chẳng khác gì giết một con gà.

- Biết vì sao ta không giết cô không?

Thấy cô gái kia đã không dám lên tiếng nữa, hắn liền nói tiếp:

- Bởi ta xem cô hình như là còn có kẻ giật dây ở phía sau. Vậy nên ta mới giữ lại cái mạng của cô, để cô quay về gọi tất cả những kẻ đằng sau đó tới đây, ta sẽ giải quyết luôn một thể. Tên ta là Diệp Mặc, đừng có quên đó!

- Còn nữa.

Diệp Mặc quay sang Lang Cực, nói:

- Ngươi nữa, biết vì sao ta không giết chết ngươi không?

Lang Cực lắc đầu theo bản năng, gã bị sự lợi hại của Diệp Mặc làm cho ngây ra, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Bởi vì ta cần ngươi quay về báo với Thiên Long Đầu một tin. Gã không cần phải truy sát ta nữa, đích thân ta sẽ đến hỏi thăm gã. Đúng rồi, thằng con chó đó của gã là do chính tay ta giết đấy!

Diệp Mặc nói xong lại cúi xuống ba tên đang thoi thóp dưới sàn nhà, nói:

- Các ngươi biết vì sao ta không thèm lấy mạng của các người hay không? Bởi ta cần các người đi thu dọn mấy cái xác kia, ở đây tổng cộng có chín xác chết, các người mau chóng dọn dẹp đi, làm sạch sẽ một chút, ta không muốn lãng phí thời gian.

Không đợi Diệp Mặc nói thêm gì nữa, ba tên còn lại lập tức đứng dậy cuống cuồng đem mấy xác chết đang nằm rải rác trên sàn nhà chất thành một đống.

Diệp Mặc đứng lên, ngón tay hắn bỗng xuất hiện vô số các dấu vân tay và hình ảnh kì lạ. Một ngọn lửa phóng về phía đống thi thể kia. Ngọn lửa đó chính là quả cầu lửa trong hỏa cầu thuật.

Hiện tại Diệp Mặc đã tu luyện tới tầng khí thứ ba, quả cầu lửa của hắn có thể xóa sạch mọi vết tích. Việc làm này có hai mục đích, thứ nhất là để xóa đi chứng cứ giết người của hắn, thứ hai là để cho Lang Cực một lời cảnh cáo.

Sau khi một lúc bắn ra mười mấy qủa cầu lửa, Diệp Mặc cảm thấy có chút mệt mỏi.

Nhìn mấy kẻ đang đứng ngây ra vì kinh hãi, Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Mau cút về báo cho Thiên Long Đầu biết, Diệp Mặc ta giải quyết xong mọi chuyện sẽ tới "hỏi thăm" gã.

Nói rồi hắn lập tức ẩn thân, chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng

đâu cả.

Diệp Mặc đã đi rồi mà Lang Cực và mấy người còn lại vẫn trơ ra như hóa đá, người thì đã đi mà nỗi khiếp sợ mà hắn để lại thì vẫn còn đó chưa nguôi chút nào.

Ba tên vừa rồi thu dọn xong đống xác chết thì cũng ngất luôn vì kinh hãi. Bọn chúng đã từng giết, đã từng chém người, cảnh đầu rơi máu chảy trông thấy vô vàn nhưng cảnh tượng ban nãy quả thực là kinh hoàng quá sức tưởng tượng.

Tu vi của Lang Cực tuy rằng cao hơn bọn chúng, nhưng trước cảnh tượng như thế này, chính gã cũng khó mà bình tĩnh được. Ngay cả Nhị Bang chủ của Thiết Giang cũng chưa chắc có thể tạo ra ra quả cầu lửa và ẩn thân như hắn.

Trời ạ, hắn có phải là người hay không? Lang Cực và cô gái kia đều bị thân thủ phi phàm và hành tung quá đỗi tà dị của Diệp Mặc làm cho sợ đến nỗi không nói được câu nào.

Nếu hắn thực sự đi tìm giáo chủ thì cho dù lão Đại có vạn cái mạng cũng không đủ cho hắn giết.

Rất lâu sau đó Lang Cực mới bắt đầu có phản ứng trở lại, lập tức hét lớn:

- Mau, lập tức ngừng việc truy sát Diệp Mặc và Sư Ảnh lại, mau mang cuốn video hôm nay theo nữa, ta muốn lập tức trở về Senna...

Lang Cực cười như điên như dại, đến khi tất cả mọi người bên ngoài đã tập hợp lại đủ trong phòng, gã mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Gã không dám cho người vây giết Diệp Mặc nữa, bởi tất cả thủ hạ của giáo chủ hiện giờ đều không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên là cố ý để cho Thiên Long Đầu biết, để hắn đỡ phải phí sức động thủ lần nữa.

Diệp Mặc đã không còn phải sợ hãi bất cứ cái gì nữa, hắn tin rằng nhất định có kẻ lợi hại hơn mình nhưng chắc chắc con số đó cũng không nhiều, mà dù có cũng không thể giết chết hắn được.

…

Diệp gia ở Yến Kinh lúc này, không khí có phần ảm đạm và u ám.

Bởi vì gần đây, một bộ phận trong công ty của Diệp gia đã phải chịu một sự đả kích nghiêm trọng, rất nhiều đối tác mới đã lần lượt ra đi, các đối tác cũ cũng xảy ra nhiều bất hòa với xí nghiệp của nhà họ Diệp.

Mặc dù xí nghiệp của Diệp gia bây giờ là do Hà Lượng Phó phụ trách quản lí, thế nhưng người được lợi thực chất lại là nhà họ Diệp. Hà Lượng Phó là con cháu đời thứ hai của nhà họ Diệp, là người duy nhất mang họ của mẹ. Hiện tại rất nhiều mối làm ăn đều gặp phải rắc rối, người bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất chính là y. Một gia tộc khổng lồ có tiếng tăm lừng lẫy bao năm nay, bỗng chốc công ty làm ăn thua lỗ, có lẽ gia tộc này đã bắt đầu đi vào giai đoạn xuống dốc rồi.

Nếu như nói việc làm ăn của Diệp gia chỉ bị ảnh hưởng ở một bộ phận thì việc làm ăn của họ ở châu Phi và Hongkong đúng là vô cùng thê thảm rồi.

Ở châu Phi thì không cần nói tới chuyện kinh doanh, đến nhân viên của công ty tới đó làm việc cũng mất tích luôn, xưởng may lớn nhất ở bên đó đã bị đóng cửa. Vậy thì nếu đem so ra thì tình hình của công ty ở trong nước vẫn còn khả quan hơn.

Sự khác biệt hội nghị gia tộc của Diệp gia và Tống gia chính là chủ tịch hiện tại của Diệp gia vẫn là Diệp lão gia Diệp Bắc Vinh.

Tình hình Diệp gia lúc này rõ ràng là nghiêm trọng hơn tình hình Tống gia lần trước rất nhiều. Khi đó Tống gia chỉ là bị mất đi một thành viên đời thứ ba, một kẻ phá gia chi tử suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng mà thôi, mà

kể cả Tống Thiếu Đàm cũng chỉ là một tên trẻ tuổi có chút lòng cầu tiến thôi. Còn Diệp gia thì khác, giờ huyết mạch kinh tế của cả gia tộc đã bị người ta khống chế mất rồi.

Tuy rằng cơn sóng gió này không thể khiến Diệp gia khuynh gia bại sản, thậm chí cho dù tất cả các xí nghiệp nước ngoài có bị đóng cửa hết thì Diệp gia vẫn không bị phá sản, thế nhưng nhận một đòn nặng nề về kinh tế như vậy, Diệp gia đã phải gánh chịu tổn thất không nhỏ.

- Xác nhận là do Thiên Long Đầu gây ra chứ?

Diệp Bắc Vinh cau mày hỏi. Trong nhà họ Diệp chẳng có lấy một nhân tài kinh doanh nào, vốn dĩ Diệp lão gia định chuyển trọng tâm đặt vào thương nghiệp nhưng còn chưa kịp tiến hành thì sóng gió đã ập đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 116

Âm Mưu

Đúng vậy, bây giờ có thể khẳng định, cho dù là Phi Âu, các sản nghiệp thuộc về lượng phụ đều chịu đả kích, thậm chí Phi Châu đã xuất hiện không chỉ một vụ án mất tích, người mất tích đều là nhân viên cấp cao của công ty.

Người phát biểu là một người đàn ông năm mươi tuổi ngồi gần Diệp Bắc Vinh.

Y là Diệp Long, những việc làm tại Diệp gia tương đương với Tống Hải của Tống gia.

- Có biết là nguyên nhân gì không? Nhà họ Diệp chúng ta và Thiên Long đầu không đội trời chung với nhau, chẳng lẽ hắn không sợ nhà họ Diệp chúng tôi sẽ, sẽ diệt hết Nam Thanh bọn họ sao? Hắn lại dám chủ động đến khiêu khích nhà họ Diệp chúng ta.

Diệp Bắc Vinh địa vị trên cao, tuy rằng sắp xuống, nhưng giọng điệu chân chất vẫn rất cứng rắn.

Quả thật lão rất có năng lực, cho dù Thiên Long Đầu có mạnh đến đâu, cũng chỉ là một tên không dám ra ngoài ánh sáng, nếu như đã khiêu khích nhà họ Diệp, tuy không thể tiêu diệt tận gốc Thiên Long Đầu, nhưng nếu muốn đập tan thế lực trong nước của lão, bọn họ cũng không thể. Cho dù anh có quân đội, chẳng lẽ anh lại dám điều quân đội đến biên cương? Cứ cho là vậy, thì chắc rằng sau vài tiếng nổ, lính đánh thuê bên Thiên Long Đầu cũng xong đời Thiên Long Đầu rốt cục đã phát điên chắc, sao lại dám động thủ với nhà họ Diệp.

Diệp Long lập tức nói:

- Tôi đã điều tra rồi, có thể là vì chuyện của Diệp Mặc, Diệp Mặc đã giết con trai độc nhất của Thiên Long Đầu, khiến cho họ nổi giận. Chắc chắn món nợ này Thiên Long Đầu sẽ đổ lên đầu nhà họ Diệp chúng ta.

- Diệp Mặc đã bị đuổi đi, chuyện đó ai cũng biết, nếu Thiên Long Đầu đã không biết phải trái, thì nhà chúng ta không cần phải sợ hắn.

Người nói chính là một người đàn ông chưa đến ba mươi, tên là Diệp Quang, con trưởng của Diệp Vấn Khởi. Tiếng nói của anh ta tuy không lớn, nhưng tất cả những người trong phòng đều nghe rất rõ.

Diệp Vấn Khởi đã hơn năm mươi tuổi, tóc hơi trọc, lông mi rậm, nhưng đôi mắt nhỏ dài. Lúc này ông nghe Diệp Quang nói, lập tức ngăn lại, - Không được nói bậy.

Diệp Bắc Vinh nhíu nhíu mày, được một lúc mới hỏi:

- Lần trước ta nhớ ai đã nói sẽ đi điều tra về chuyện của Diệp Mặc gần đây, là vì chuyện này sao?

- Cha, là con, lần trước con nghe nói gần đây Diệp Mặc đã làm rất nhiều chuyện, thậm chí Sư Ảnh tại Ninh Hải cũng là nó, nên đã không kiềm lòng mà đi điều tra chuyện của nó. Vả lại trong cuộn phim quay được, tên Sư Ảnh đó rất giống Diệp Mặc, chỉ là vì các chuyện khác, nên không kịp báo cáo lại chuyện này.

Diệp Vấn Tiến lập tức nói.

Diệp Bắc Vinh càng nhíu mày lại, một lúc sau ông ta mới hỏi:

- Từ đâu mà con biết được Sư Ảnh chính là Diệp Mặc.

- Là do nhà họ Tống.

Diệp Vấn Tiến không phải là tên ngốc, nói được một nửa là cảm thấy

không ổn, tin tức của mình là từ Tống gia mà ra. Tống gia và Diệp gia vốn không hợp nhau, bọn họ làm sao lại cung cấp thông tin cho mình chứ.

Diệp Bắc Vinh thở dài, con trai của mình quả là hơi ngốc, hành động rõ ràng như thế của Tống gia mà còn không nhìn rõ. Nếu để Diệp Vấn Khởi hoặc con trai của đại ca Diệp Vấn Phi biết được chuyện này, thì cũng có thể họ sẽ hỏi cho rõ ràng. Nhưng ông cũng biết, cho dù nhà họ Diệp không đi điều tra chuyện của Diệp Mặc, thì nhà họ Tống cũng chủ động nghĩ cách để cho Thiên Long Đầu biết được nhà họ Diệp đã rất coi trọng Diệp Mặc.

Nhất định là trúng kế tọa sơn quan hổ đấu của Tống gia rồi. Tống gia có thể bỏ qua cho hung thủ giết Tống Thiếu Văn, mà ngồi đó thả dây dài câu cá lớn, kéo nhà họ Diệp xuống nước.

Hiện giờ Thiên Long Đầu đã động thủ với nhà họ Diệp. Cho dù Diệp gia có biết nguyên nhân gì đi chăng nữa, thì cũng sẽ không tha cho Thiên Long Đầu, hai bên nhất định sẽ đánh nhau, nếu hai bên mà đánh nhau thật, thì Tống gia nhất định sẽ về phe Thiên Long Đầu.

Nếu như thế, Diệp gia muốn diệt hết thế lực Nam Thanh trong nước, sẽ càng thêm khó khăn, cũng có thể nói là không thể nào.

Diệp Bắc Vinh thậm chí có thể tưởng tượng được, chỉ cần cuộc chiến này kéo dài, Diệp gia sẽ như một chiếc máy bay bị rớt thẳng xuống.

Nhưng cho dù biết là như thế, Diệp gia cũng không thể không ra tay, bởi vì ngoài sản nghiệp tại nước ngoài của Diệp gia, bước kế tiếp của Thiên Long Đầu sẽ là sản nghiệp trong nước của Diệp gia. Huống hồ nếu sản nghiệp của Diệp gia bị ảnh hưởng, mà Diệp gia vẫn không ra tay, thì những thương nhân, nhà hợp tác với nhà họ Diệp đều rút lui, thì Diệp gia sẽ càng khốn đốn.

Thủ đoạn của nhà họ Tống thật lợi hại, hiển nhiên là âm mưu cả trong sáng và tối, cho dù nhà họ Diệp có biết được, thì họ cũng không sợ nhà họ Diệp không trúng kế. Điều đáng nói là không biết Tống gia đã cho Thiên

Long Đầu lợi lộc gì, lại khiến cho y chấp nhận làm con rối để bị điều khiển.

Vả lại bây giờ cho dù Diệp Bắc Vinh có muốn đi thỏa hiệp với Tống gia đi chăng nữa, thì nhà họ cũng không chấp nhận, bởi vì sự việc đã đi đến nước này, chỉ cần nhà họ Diệp sụp đổ, thì nhà họ Tống được lợi còn nhiều hơn chuyện thỏa hiệp bây giờ.

…

Diệp Mặc đi mua một bộ quần áo rẻ tiền, số tiền còn lại chỉ mua được một tấm vé máy bay, thậm chí đến một cái bánh bao cũng không đủ tiền. Nhưng Diệp Mặc hiện giờ đã khôi phục thân phận của mình, dùng lại chứng minh thư mà Văn Đông đã làm cho mình.

Còn cái tên Mạc Diệp không cần dùng đến nữa, hắn tin rằng trước khi mình đến tìm Thiên Long Đầu, thì Thiên Long Đầu sẽ không còn làm cái chuyện là truy giết hắn nữa.

Tuy Diệp Mặc chỉnh đốn gọn gàng sạch sẽ, nhưng tất cả hành khách trên chuyến tàu đến Lạc Thương, thì chỉ có bộ quần áo của Diệp Mặc là hàng lề đường rẻ tiền nhất, nhưng hắn không hề quan tâm đến chuyện này.

Lúc Diệp Mặc đang chuẩn bị tìm chỗ ngồi của mình thì, hắn phát hiện chiếc ngọc trên cổ tay ông lão sau lưng hắn lại có linh khí lưu chuyển, thần thức của Diệp Mặc lướt qua, là một vòng tay bằng ngọc.

Hắn phát hiện chỗ ngồi của mình ngay phía trên ông ta, và ngồi bên cạnh lão lại là hai cô gái, ngồi kề cửa sổ là một cô gái ăn vận thời trang mang một chiếc khẩu trang lớn, và người kế bên là một phụ nữ trung niên. Diệp Mặc có ý muốn hỏi ông ta rằng chiếc vòng ngọc từ đâu mà đến, lại muốn ngồi kế bên ông ta, hắn chỉ cần đổi chỗ với người phụ nữ trung niên kia.

- Bà chị, tôi có thể đổi chỗ với chị không?

Diệp Mặc quay đầu xuống người phụ nữ kia, giọng đầy vẻ thương lượng.

- Quy định là không thể đổi chỗ.

Người phụ nữ trung niên không đáp, cô tiếp viên hàng không đẩy xe tới đã nói chuyện.

Người phụ nữ trung niên nhìn Diệp Mặc vẻ ái ngại, tuy bà ta đã biết ý định của Diệp Mặc, bà cũng muốn giúp người, nhưng người ta không cho, theo bà, người thanh niên này muốn đổi chỗ ngồi là vì cô gái ăn vận thời trang đang ngồi kề ngay cửa sổ này.

Ông lão cũng lộ ra nụ cười mỉm chi, rất hiển nhiên là ông ta cũng có ý nghĩ như người phụ nữ kia.

Diệp Mặc đương nhiên là không biết họ đang nghĩ gì, trong lòng có chút thất vọng, hắn chỉ còn cách đợi khi xuống tàu mới tìm cách nói chuyện với ông ta.

Cô gái thời trang kia nghe được câu nói của Diệp Mặc, cô liếc hắn một cái, ánh mắt lộ vẻ cười nhạo, cái vẻ khinh thường đó cho dù là người phụ nữ trung niên kia cũng có thể nhìn thấy. Bà ta thở dài một cái, dũng khí của Diệp Mặc là tốt, chỉ là hắn ta quá nghèo, chẳng biết làm thế nào hắn có được tấm vé máy bay này.

Nếu đã không thể đổi, Diệp Mặc cũng không miễn cưỡng, hắn định khi xuống tàu sẽ nói chuyện với ông lão sau.

Diệp Mặc không nói thêm gì nữa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, hai tiếng đồng hồ sau, chiếc máy bay hạ cánh xuống sân bay Lạc Thương. Diệp Mặc xuống trước, đứng bên ngoài chở đợi. Cô gái ăn vận thời trang nhìn thấy Diệp Mặc đứng đợi bên ngoài, cô chán ghét đến cực độ.

Lần này đi ra cô cố tình mang khẩu trang che mặt, nhưng vẫn không thoát khỏi người này. Cô ta cố tình đi sang hướng khác, bởi vì cô không muốn nói bất cứ câu nào với hắn.

Người phụ nữa kia và ông lão rõ ràng là quen biết, họ thấy Diệp Mặc

đứng đợi bên ngoài, trong lòng cười thầm, người thanh niên này đúng là bám lấy không tha. Rất hiển nhiên là cô gái kia không hề có ý gì với hắn, thậm chí là chán ghét, nhưng hắn vẫn chai mặt đứng đợi bên ngoài.

Nhưng để tác hợp cho Diệp Mặc, hai người họ cố tình đi tránh ra, để Diệp Mặc có thể một mình đứng đợi cô ta.

Diệp Mặc thấy ông lão kia không đi ngang qua mình, thì lập tức đi theo.

Cô gái nhìn thấy Diệp Mặc bám theo, cô chán nản đứng lại, lườm hắn một cái, nói lạnh lùng:

- Có phải anh muốn mời tôi ăn cơm cùng không?

Diệp Mặc cảm thấy khó hiểu, nhíu mày đáp:

- Tôi không quen cô, tại sao lại phải mời cô? Tôi cũng không có tiền, nếu cô muốn ăn, hãy tìm người khác đi.

Nói xong Diệp Mặc không thèm nhìn cô ta nữa, mà trực tiếp đi tới trước mặt ông lão, nói một cách rất khách khí:

- Xin chào tiền bối, tôi là Diệp Mặc, xin làm phiền một chút, tôi muốn hỏi ông một câu.

Ông ta lần đầu tiên có người gọi mình là tiền bối, rất hiếu kỳ nhìn Diệp Mặc một cái, rồi nói:

- Xin chào cậu, có chuyện gì không, chỉ cần tôi biết, thì nhất định sẽ nói với cậu Diệp Mặc chỉ vào cái vòng ngọc trên tay ông ta rồi nói:

- Xin hỏi cái vòng ngọc của ông được mua từ đâu? Tôi cảm thấy cái vòng này lớn không bình thường, có thể cho tôi mượn xem không?

Nghe xong lời của Diệp Mặc, ông ta không hề do dự mà tháo cái vòng ra đưa cho Diệp Mặc, ngược lại người phụ nữ trung niên lại có thần sắc đề phòng. Một người thanh niên lạ mặt, vừa gặp mặt thì muốn xem chiếc vòng

của người khác, vả lại hắn ta có vẻ nghèo túng, nhưng ông ta đã đưa chiếc vòng cho hắn rồi, bà ta cũng không nói gì.

Diệp Mặc đón lấy chiếc vòng, cảm nhận nó một cách tỉ mỉ, quả nhiên có một chút linh khí, một lát sau, hắn trả lại chiếc vòng cho ông lão, - Tiền bối, chiếc vòng của ông thật đặc biệt, tốt hơn bất cứ loại ngọc bình thường nào, nếu tôi không đoán sai, thì vật này chắc chắn là pháp khí mang lại sức khỏe cho người mang.

- Ồ, cậu thanh niên, cậu biết pháp khí nữa cơ à?

Ông lão đột nhiên rất hưng phấn, ngày thường ông rất thích đi dạo chợ cổ vật, được nhiều lời chỉ giáo của rất nhiều người trong nghề, đương nhiên không phải là hạng không biết gì, pháp khí nói trắng ra là thứ qua tay người hiểu biết nhưng công lực khác nhau. Vòng tay của ông lão quả thực là pháp khí, còn là pháp khí bậc nhất nữa, nhưng chẳng qua là được một người bạn tặng.

Cậu thanh niên trước mặt có thể thấy đây là một pháp khí, lập tức khiến ông ta vui sướng, những thanh niên bây giờ, rất ít người tin vào cái thứ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 117

Nhị Hổ Bị Bắt

Ha ha, cái thứ này bây giờ đã không còn ai tin vào chúng nữa, không ngờ cậu cũng là một kẻ trong nghề.

- Loại pháp khí này có nhiều nhất ở đường bán đồ cổ phía Tây Lạc Xương, ở đó có rất nhiều pháp khí, chỉ là nó lẫn lộn với nhiều thứ khác, cậu sẽ rất khó phân biệt.

Vừa nói đến pháp khí, cái hứng thú của ông lão lại bùng dậy.

Diệp Mặc cười khẽ, cái hắn muốn không phải là pháp khí, cái hắn muốn chính là linh khí trong đó.

Thật ra cái linh khí đó cũng chẳng có ích gì đối với hắn, trong lòng hắn đang nghĩ cái người làm ra pháp khí làm thế nào để truyền linh khí vào đó, vả lại Diệp Mặc biết rằng những người ở đây không tu chân, cái linh khí đó họ lấy từ đâu.

Qua lời ông ta, Diệp Mặc đã biết, con đường bán đồ cổ chắc sẽ gần giống như Hải Bảo Viên ở Ninh Hải.

Cái đề tài này người khác không hứng thú cho lắm, nhưng ông lão và Diệp Mặc càng nói càng hợp nhau, sau cùng Diệp Mặc biết tên ông ta là Lâm Hối Hòa, là một cán bộ đã về hưu ở Lạc Thương, và Diệp Mặc cũng không giấu ông ta rằng mình có một phòng mạch nhỏ, thậm chí đưa cả địa chỉ cho ông ta.

- Không ngờ cậu là một bác sĩ, quả là nhìn không ra.

Lâm Huy Hợp nghe nói Diệp Mặc là bác sĩ, tức thì hưng phấn càng nhiều.

Diệp Mặc cười nói rằng:

- Tôi không phải là bác sĩ, chỉ là tôi đã học được vài phương thuốc, nói về bác sĩ tôi còn kém xa.

Cô gái ăn vận thời trang kia, vốn dĩ khi nghe lời nói của Diệp Mặc là giận điên người, muốn cưa cẩm cô mà còn làm bộ.

Nhưng sau đó thấy ông lão và hắn ta nói chuyện càng lúc càng say mê, cô đã hiểu ra được ít nhiều, người ta vốn dĩ không phải là tìm cô, mà là đang tìm cách để nói chuyện với ông lão, gương mặt cô chút ửng đỏ, thì ra mình hiểu nhầm.

Diệp Mặc đã biết được cái vòng ngọc của ông lão từ đâu đến, hắn cũng không nhiều lời nữa, và từ biệt Lâm Huy Hợp, mau chóng quay về phòng mạch, hắn có vẻ nóng nảy muốn xem "cỏ Ngân Tâm" của mình trồng thế nào.

Phòng mạch Hồi Xuân, lạnh tanh, cửa chỉ khép hờ, không hoàn toàn mở ra.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Diệp Mặc, lúc hắn đi phòng mạch vẫn náo nhiệt kia mà, sao bây giờ lại vắng vẻ lạnh tanh thế? Thậm chí còn không mở cửa?

Lúc Diệp Mặc đi vào chỉ thấy Lô Tiểu Trân ngồi một mình trong tiệm, ngây người ra.

- Du Nhị Hổ đâu?

Diệp Mặc vừa vào đã hỏi ngay, hắn đã dùng thần thức lướt qua một cái, không thấy Du Nhị Hổ đâu.

- Anh là ai? Tạm thời chúng tôi không mở cửa kinh doanh đâu.

Lô Tiểu Trân nhìn thấy con người trước mặt thấy quen quen nhưng không biết là ai.

Diệp Mặc cười khẽ:

- Không quen tôi sao, chỉ là vết sẹo trên mặt tôi đã không còn thôi mà.

- A, sư phụ, anh đã về.

Cái làm cho Lô Tiểu Trân kinh ngạc không phải là vết sẹo trên mặt của Diệp Mặc đã biến mất, mà là hắn đã trở về. Nhưng nói xong Lô Tiểu Trân lập tức nhớ lại chuyện của Du Nhị Hổ, lập tức lại nói:

- Anh Nhị Hổ đã bị cảnh sát bắt đi rồi.

Diệp Mặc lập tức cảm thấy kỳ lạ, con người Nhị Hổ rất thật thà, có thực lực vả lại còn có giấy chứng nhận bác sĩ hẳn hoi. Huống hồ trước khi đi mình đã nói với anh ta, không được nhận chữa các loại bệnh nan y khó chữa, làm sao anh ta lại bị cảnh sát bắt đi chứ?

Hình như đã nhận thấy sự nghi hoặc của Diệp Mặc, Lô Tiểu Trân lập tức giải thích - Ngày trước có một bệnh nhân, nói rằng bụng không được thoải mái, sau khi Nhị Hổ khám cho anh ta, rồi đưa mấy thang thuốc, thì anh ta đã khỏi. Ai ngờ rằng hôm trước anh ta lại đến, nói rằng thuốc mà anh ta đã uống có vấn đề, nhưng Nhị Hổ kiểm tra không phát hiện vấn đề gì rồi bảo anh ta không sao. Ai ngờ tên kia lại nói anh ta vốn dĩ không sao hết, nhưng sau khi uống thuốc của chúng ta nên mới xảy ra vấn đề.

- Người đó đến phòng mạch la lối um sùm, nói phòng mạch của chúng ta làm ăn không đàng hoàng, còn đòi lấy lại tiền, Nhị Hổ không muốn đôi co với loại người này, nên đã trả lại tiền cho hắn, nhưng ai ngờ hắn lại nói rằng chưa đủ phải bồi thường gấp mười lần. Người này rõ ràng là bọn lừa đảo, Nhị Hổ giận dữ dạy dỗ hắn ta một trận, kết quả là hắn kéo đến một bọn du côn đánh Nhị Hổ còn không nói, mà hắn còn bắt anh ta đến cảnh sát nữa.

Nói đến đây Lô Tiểu Trân dụi dụi mắt, rất hiển nhiên là Nhị Hổ đã bị thương không nhẹ, nấc một tiếng rồi tiếp tục nói:

- Sáng hôm trước anh Nhị Hổ bị bắt đi, thì chiều hôm đó tên kia lại đến, tôi gọi cảnh sát nhưng họ không đến, tôi không còn cách nào khác nên đã trả gấp mười lần tiền cho hắn rồi.

- Nhưng không ngờ những người đã từng chữa trị tại phòng mạch của chúng ta, có một số người cũng đến đòi bồi thường gấp mười, tôi cũng không biết họ đòi bồi thường cái gì nữa.

- Chỉ có anh Trương Ba và vợ không ngừng khuyên giải những người xung quanh, bây giờ anh ta cũng vì chuyện cứu Nhị Hổ mà đi móc nối quan hệ khắp nơi.

Nói xong Lô Tiểu Trân lại thút thít, xem ra thời gian gần đây quan hệ của cô và Nhị Hổ cũng không tệ, trong lòng luôn lo lắng cho Nhị Hổ.

Sắc mặt của Diệp Mặc đã sầm xuống, số thuốc mà hắn đặc chế ra còn một số thuốc viên, đừng nói là phải mấy trăm tiền, mà cao gấp mười lần cũng không đắt, những kẻ này được lợi lộc còn đến phá đám, vả lại khi có bọn côn đồ đến thì không những không giúp đỡ, mà còn nhân cơ hội đòi tiền, xem ra làm người nên thay đổi nguyên tắc một chút, con người quá tham lam.

Lúc này có một người đàn ông trung niên đến phòng mạch, người này nhìn thấy Diệp Mặc thì hơi khựng lại, nhưng ông ra liền nhận ra ngay đây là chủ phòng mạch, cũng là người đã cứu con trai ông.

- Anh Trương.

Lô Tiểu Trân vừa nhìn thấy ông ta là la lên ngay.

Trương Ba với vẻ mặt hổ thẹn nói:

- Xin lỗi, bác sĩ Mạc, lần này kẻ đứng sau chuyện của Nhị Hổ có thế lực

quá lớn, tôi cũng không giúp được gì, nhưng anh cũng đừng quá lo lắng, tôi đang chuẩn bị về tìm thêm một số quan hệ.

Diệp Mặc gật gật đầu, xem ra những người có ơn biết báo vẫn còn, lúc náy hắn nghe thấy lời của Trương Ba, vẫy tay nói:

- Anh không cần tìm nữa, chỉ cần anh nói cho tôi biết những kẻ muốn kiếm chuyện với phòng mạch của tôi là ai.

Trương Ba hơi ngập ngừng, đối với ông ta Diệp Mặc là người tỉnh khác, đến giấy phép cũng là do ông ta giúp, hắn bảo mình khỏi giúp nữa, chẳng lẽ hắn có cách? Nhưng Diệp Mặc đã hỏi, thì ông cũng nói:

- Người mà Nhị Hỗ đã đánh là Vương Toàn, Vương Toàn tuy rằng không có gì, nhưng hắn ta có một người anh họ là tên côn đồ tại Lạc Thương, vả lại bên trắng bên đen hắn đều quen biết. Sau khi Nhị Hổ đánh Vương Toàn, anh họ của hắn kêu người đến đánh Nhị Hổ cũng không nói gì, còn bảo cảnh sát đến bắt anh ta nữa.

Diệp Mặc gật gật đầu, nói với Lô Tiểu Trân:

- Cô cho tôi mượn điện thoại di động một chút.

Diệp Mặc cầm lấy điện thoại liền gọi cho Vũ Học Dân, lúc hắn đến Lạc Thương thì nghe Vũ Học Dân nói, Lạc Thương là địa bàn của Thiết Giang bọn họ, nếu là bọn lưu manh, thì tìm Vũ Học Dân là được rồi.

- Anh Diệp, thật không ngờ anh lại gọi cho tôi, anh vẫn khỏe chứ.

Tuy giọng nói của Vũ Học Dân rất vui vẻ, nhưng hình như không còn sự nhiệt tình lúc đầu nữa, còn bởi vì nguyên nhân gì, thì Diệp Mặc không quan tâm, thật ra, chỉ có Vũ Học Dân nợ hắn, còn hắn thì không nợ Vũ Học Dân bất cứ thứ gì cả.

- Tôi rất khỏe, nhưng tâm trạng thì không được tốt, giới xã hội đen tại Lạc Thương chắc anh cũng có thể nói một câu, nhưng đệ tử của tôi lại bị bọn

lưu manh đánh đập, còn bị bắt đến đồn cảnh sát nữa, anh thấy tâm trạng tôi có tốt không?

Giọng điệu của Diệp Mặc rất lạnh nhạt, nếu Vũ Học Dân không giải quyết được, thì đừng trách hắn độc ác, sẽ giết sạch giới xã hội đen tại Lạc Thương này.

- Cái bọn khốn, anh Diệp đừng lo, tôi sẽ mau chóng cho anh một câu trả lời.

Vũ Học Dân vội nói, tuy giọng điệu hơi nóng giận, nhưng vẫn không cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc, dù sao cũng chỉ là một tên đệ tử của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Anh thấy tôi lo lắm sao? Đến Thiên Long Đầu tôi còn không sợ, mà đi sợ mấy tên côn đồ sao.

Nói xong Diệp Mặc lập tức cúp máy.

Hắn không tin chuyện mình mở phòng mạch ở Lạc Thương mà Vũ Học Dân không biết, nếu đã biết, mà còn để xảy ra chuyện này, hắn có thể biết được thái độ của Vũ Học Dân, cho nên chuyện này nếu Vũ Học Dân không xử lý được, thì đứng trách hắn không khách khí.

Vũ Học Dân cầm lấy điện thoại lại đột nhiên cảm thấy lạnh run, gã ta cảm thấy thái độ của mình có chút vấn đề, sự hung ác của Diệp Mặc gã biết rất rõ, vả lại hắn còn có ơn cứu mạng với mình, với thủ đoạn của hắn nếu như tiêu diệt cái thế lực Thiết Giang ở Lạc Thương thì Vũ Học Dân cũng không lấy làm lạ.

Vả lại bây giờ Diệp Mặc với thái độ này, đã nói lên rằng hắn chuẩn bị sẽ công khai thân phận của mình.

Hắn mà dám công khai thân phận, có nghĩa là hắn có đủ năng lực khiêu

chiến Thiên Long Đầu. Kẻ dám khiêu chiến Thiên Long Đầu lại sợ một bè phái xã hội đen nhỏ tại Lạc Thương sao?

Hơn nữa Vũ Học Dân cũng không muốn trở mặt với Diệp Mặc, Diệp Mặc có ơn với y, mà còn là một người không dễ nhìn thấu.

Cũng có thể chuyện này nên trách y, y đã không để ý tình trạng của Diệp Mặc tại Lạc Thương, y chỉ biết Diệp Mặc đã mở một phòng mạch nhỏ tại Lạc Thương, thì không để ý gì nữa, bởi vì y nghĩ người của y sẽ không đi gây chuyện với cái phòng mạch nhỏ bé đó, cho nên y đã không dặn dò đàn em, chủ yếu là bởi y quá bận.

Nhưng người của y đã đi gây chuyện với Diệp Mặc rồi, vốn dĩ đã đánh để tử của Diệp Mặc thì thôi, cùng lắm là đánh cái tên kia một trận, sau đó bồi thường ít tiền. Bây giờ qua thái độ của Diệp Mặc, Vũ Học Dân cảm thấy hắn có ý kiến với mình, Vũ Học Dân không dám chậm trễ, lập tức gọi điện đến Lạc Thương.

- Sư phụ, vừa rồi anh.

Lô Tiểu Trân thấy Diệp Mặc vừa gọi xong điện thoại thì không nói đến chuyện lúc nãy nữa, trong lòng có chút rối ren.

- Như thế là ổn rồi sao?

Trương Ba không biết Diệp Mặc gọi cho ai, mà lại giải quyết nhanh chóng thế, chẳng lẽ chuyện ông ta làm trong hai ngày nay đã được giải quyết mau chóng đến thế sao?

Diệp Mặc gật gật đầu, - Chắc là được rồi, hai ngày qua phiền anh quá, anh Trương.

Trương Ba liền phẩy tay nói:

- Không có gì đâu, chuyện nên làm thôi.

Diệp Mặc lại nói:

- Lúc nào đó anh hãy mang thằng bé đến đây tôi xem qua nhé, và sau này đừng giới thiệu khách cho phòng mạch của tôi nữa nhé, bởi vì phòng mạch của tôi sẽ điều chỉnh lại.

Trương Ba biết rõ Diệp Mặc rất bản lĩnh, bây giờ Diệp Mặc còn nói sẽ xem qua cho con trai ông nữa, ông ta rất vui. Lần trước sau khi Diệp Mặc khám qua, Xán Xán nhà ông đã không còn phát bệnh nữa, vả lại lần trước tuy đã cho Diệp Mặc khám qua nhưng ông vẫn mang con đến bệnh viện, nhưng chỉ là tốn ít tiền, không giải quyết được gì hết.

Cho nên Xán Xán nhà ông đã không còn phát bệnh, công lao tất nhiên là của Diệp Mặc.

Nhìn thấy Diệp Mặc vừa về đến đã bận chuyện, Trương Ba liền cáo lui.

Diệp Mặc quay đầu nhìn Lô Tiểu Trân đôi mắt đã sưng húp, cô gái này cũng khá đẹp, khuôn mặt đoan chính, tính tình cũng tốt, nếu cô ta đúng là yêu Nhị Hổ, thì đó quả là một cô gái tốt.

Diệp Mặc nhìn thấy một cái máy vi tính và máy in, trong lòng nghĩ rằng, chắc là công việc rất thuận lợi, Nhị Hổ đã sắm cả máy tính.

Thấy Diệp Mặc nhìn vào máy tính, Lô Tiểu Trân liền nói:

- Bởi vì chuyện kinh doanh của phòng mạch quá tốt, tôi đã đề nghị mua một cái máy vi tính để đánh đơn, như thế sẽ đỡ được nhiều việc.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Ây, nhưng sau này sẽ không dùng nữa, bởi vì việc kinh doanh của chúng ta không được như xưa nữa.

- Tại sao?

Lô Tiểu Trân nghĩ, sư phụ đã về thì sẽ càng tốt chứ sao lại không tốt như xưa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 118

Phí Đăng Ký Một Trăm Ngàn

Tôi sẽ đi xem qua hậu viện, đợi Nhị Hổ về tôi sẽ nói lại cho hai người biết.

Nói xong Diệp Mặc đi ra hậu viện, cái hắn quan tâm nhất bây giờ chính là "cỏ Ngân Tâm" của hắn, sao thế, hắn vẫn cần có để tu luyện mà.

"Cỏ ngân tâm" vẫn chưa mọc rễ, Diệp Mặc quan sát kỹ càng, tuy giống cây "cỏ ngân tâm" chưa chết, nhưng hắn cảm thấy sức sinh trưởng của nó không mạnh mẽ như hồi ở Ninh Hải, chỉ là tốt hơn hồi còn ở Lưu Xà một chút, cũng có thể nói là nó chưa chết mà thôi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, trong lòng vẫn không hiểu, cùng là một loại đất, tại sao không cùng chỗ thì không được? Nhưng may mắn nhất vẫn là "cỏ ngân tâm" vẫn chưa chết, nếu chẳng may nó chết đi, thì bây giờ hắn chỉ còn lại năm hạt giống mà thôi, đây quả là một tin không tốt.

Ngoài kia đã có tiếng còi xe hơi vọng lại, Diệp Mặc biết rằng đó nhất định là Nhị Hổ được đưa về, cũng nhanh đấy chứ.

Quả nhiên khi Diệp Mặc đi ra, thì thấy Lỗ Tiểu Trân đang dìu Nhị Hổ, mà Nhị Hổ thì hơi loạng choạng, xem ra anh ta bị thương không nhẹ.

- Sư phụ, anh…

Tuy Nhị Hổ đã nhận ra Diệp Mặc, nhưng cũng nhận thấy Diệp Mặc thay đổi quá lớn.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Chuyện đó nói sau đi, là ai đã gây ra chuyện này?

- Là do tôi đánh đấy, sao thế? Đừng nghĩ là tìm được người đưa hắn về đây thì xong chuyện nhé, sau này tôi vẫn cứ đánh đấy.

Một người thanh niên độ chừng hai mươi, miệng ngậm điếu thuốc đi tới, vừa lúc nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, y dùng tay chỉ vào Diệp Mặc, sau đó lướt qua hai tên cảnh sát đã đưa Nhị Hổ về.

Diệp Mặc nhìn lướt qua người thanh niên, nói lạnh lùng:

- Mày sẽ không còn sau này nữa.

- Khốn nạn, đã nể mặt còn không muốn, ông đây muốn đánh bây giờ đấy, xem mày thế nào?

Nói xong y quăng điếu thuốc trong tay đi và xông tới.

Hai tên cảnh sát đương nhiên là biết ai đã can thiệp vào chuyện này, bây giờ Vương Toàn vẫn hiếu chiến như vậy, thì biết rằng tên này muốn tìm chỗ chết, thì lập tức chào một tiếng rồi cáo từ, bọn họ biết rằng chỗ này không chừng lại tiếp tục xảy ra chuyện, nhưng không phải là việc mà bọn họ có thể quản.

- Vương Toàn, mày còn la lối gì nữa, còn không mau tạ lỗi với anh bạn này đi.

Một chiếc Mercedes Benz màu đen đang lướt nhanh đến, ngừng trước mặt Diệp Mặc, người đàn ông trung niên trong xe vừa bước xuống thì lập tức nói.

- Anh họ, cái tên này chảnh chọe lắm, sợ cái gì, hắn chảnh là còn chảnh đến Lạc Thương này.

Vương Toàn hình như là nếu không dạy dỗ Diệp Mặc một trận thì không được, nhưng khi người đàn ông kia nói, thì y cũng không xông lên nữa.

Người đàn ông trên xe vừa bước xuống thì nói Vương Toàn một câu ngay, lại lập tức rút ra một bao thuốc đến bên Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Chào anh, tôi cũng không biết là người quen, Vương Toàn là em họ của tôi, đã đắc tội với anh mong anh bỏ qua. Tôi là Vạn Kế Hoa, sau này anh hãy yên tâm, sẽ tuyệt đối không có ai đến đây gây sự nữa.

Vạn Kế Hoa là một tay anh chị ở Lạc Thương, Du Nhị Hổ và Lô Tiểu Trân không còn là kẻ ngốc như lúc trước nữa, Lô Tiểu Trân thấy Diệp Mặc đã họi một cú điện thoại, thì Du Nhị Hổ lập tức được đưa về, vả lại tên Vạn Kế Hoa còn nói chuyện khách khí với sư phụ nữa, bọn họ thậm chí còn cho rằng mình đã sai nữa chứ.

Nhưng cái làm cho họ nhìn lầm chính là cái sau này.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Vạn Kế Hoa một cái rồi nói:

- Mày là cái thá gì chứ?

Vạn Kế Hòa biến sắc, y không ngờ rằng mình rất có máu mặt tại Lạc Thương này, và y cũng đã rất khách khí với Diệp Mặc rồi, vậy mà Diệp Mặc vẫn còn chảnh chọe, sắc mặt y đột nhiên rất khó coi.

Có khi nào mà Vạn Kế Hoa y lại phải chịu ánh mắt khinh khi đó chứ, y nghĩ rằng Diệp Mặc cũng chỉ là có quen biết với một số anh em trong hội mà thôi, và cái tên ấy đã nói với anh Hoằng một vài câu, chứ hắn không phải là nhân vật to lớn nào hết.

Không lâu trước đó anh Hoằng có gọi một cú điện thoại, chỉ có dăm ba câu, nói rằng phải đưa Nhị Hổ về đây rồi cúp máy, y chỉ nghĩ rằng trong nhà Nhị Hổ nhờ quen biết mà tìm đến anh Hoằng, anh Hoằng chỉ thuận miệng nói vài câu, vì muốn biểu thị ý kính trọng anh Hoằng, thậm chí y cũng đã đích thân đến đây rồi, dù sao cũng là do em họ y đã gây chuyện.

Không ngờ chuyện y đến đây cũng chỉ mang nhục, sư phụ của người ta đã không coi y ra gì, cái mặt của Vạn Kế Hoa trong chốn giang hồ đã không

còn giữ được nữa.

Cái tên Diệp Mặc chẳng biết đã tìm kiếm bao nhiêu mối quan hệ, mới tìm được anh Hoằng, nếu không anh Hoằng cũng không gọi cú điện thoại kết thúc chuyện này. Bây giờ mình đã nể mặt hắn, hắn còn không nhận, cái tên này tưởng mình là ai chứ.

- Nếu tôi không là cái thá gì thì tôi đi đây, Vương Toàn, chúng ta đi thôi. Diệp Mặc lạnh lùng nhìn theo Vạn Kế Hoa mang Vương Toàn đi, hắn không nói gì, hắn sẽ không dạy dỗ hai tên này giữa chốn đông người. Nếu muốn dạy dỗ, thì cũng phải đến hang ổ của chúng đã. Hắn không vừa ý cách Vũ Học Dân đã xử lý chuyện của Vương Toàn là mấy, nếu Vũ Học Dân xử lý theo ý muốn của hắn, thì có thể hắn sẽ không tìm đến chúng nữa, nếu đã không vừa ý, thì hắn sẽ đích thân xử lý.

- Sư phụ, anh về lúc nào vậy?

Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân tuy rằng không biết là bọn chúng đến đền tội, mà Diệp Mặc còn đuổi chúng đi, mà còn không hề khách khí. Tuy không hiểu, nhưng cái tốt của Nhị Hổ chính là anh ta không bao giờ hỏi nhiều về chuyện của Diệp Mặc.

Diệp Mặc kiểm tra vết thương của Nhị Hổ, quả thật bọn chúng rất mạnh tay, thậm chí có nội thương rồi.

Nếu như không phải là sức khỏe của Nhị Hổ vốn dĩ rất tốt, thì có lẽ đã không trụ được rồi, cũng có thể bị đánh chết rồi.

Diệp Mặc rất giận dữ, bọn người này đã không coi bá tánh thường là vô tội, nếu Nhị Hổ không phải là đệ tử của hắn, bị đánh thì bị đánh, nếu bị đánh chết thì cũng chỉ là một tên tự sát vì tội vậy thôi, thật là độc ác.

- Vương Toàn là tên côn đồ, hắn đến muốn lấy lại tiền cũng không nói làm gì, tại sao những người khác cũng làm vậy?

Sau khi Diệp Mặc chữa trị vết thương cho Nhị Hổ, có một số câu hỏi mà

hắn không hiểu, đã có trên trăm ngàn người, không lẽ trên thế giới này có ngần ấy người thích lợi lộc kiểu đó sao.

Du Nhị Hổ đã sống ở Lạc Thương một tháng mấy rồi, đã không còn mà một tên ngốc mới lên tỉnh nữa, vả lại anh ta đã tiếp xúc với nhất nhiều loại người ở phòng mạch, nên cũng hiểu được đôi chút. Bây giờ nghe Diệp Mặc hỏi, nên liền nói:

- Rất nhiều người đã bị Vương Toàn xúi giục, còn có một số ít muốn kiếm chác, nhưng phần lớn bọn họ không có đến đây.

Diệp Mặc gật gật đầu, trong lòng nghĩ rằng có đúng là phần lớn không, điều đó thì chưa thấy được, cái phòng mạch này cũng chỉ kinh doanh được hơn tháng nay.

Diệp Mặc im lặng một lúc rồi nói:

- Sau này phòng mạch của chúng ta dẽ không chữa những bệnh tay chân, nhức đầu, phát sốt nữa, những bệnh này cứ trực tiếp đến bệnh viện đi. Chúng ta sẽ tăng phí đăng kí, không đăng ký thì sẽ không chữa trị.

- Sư phụ, chúng ta sẽ thu phí đăng kí như bệnh viện sao? Sẽ lấy bao nhiêu? Cũng là mười mấy đồng sao?

Lỗ Tiểu Trân nghe Diệp Mặc nói sẽ lấy phí đăng kí thì cảm thấy rất kinh ngạc.

Diệp Mặc cười nói:

- Phí đăng kí thì phải lấy, mà không phải mười mấy đồng, sau này nếu muốn chữa trị tại phòng mạch của chúng ta, thì phí đăng kí tạm thời sẽ là một trăm ngàn…

- Hả?

Diệp Mặc vẫn chưa nói xong, Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân đã há hốc

kinh ngạc, thu một trăm ngàn à? Trên thế giới này làm gì có cái phí cao như thế?

- Đúng một trăm ngàn, nhưng phải nói rõ, cho dù có trị khỏi hay không, phí đó sẽ không được trả lại, người bệnh phải ký tên. Và một tháng chỉ được nhận một người, nếu như không có bệnh nhân, thì hai người cùng học tập, nếu có gì không biết cứ hỏi tôi.

Diệp Mặc gật đầu nói.

Sở dĩ hắn nói như vậy, là bởi vì hắn mở phòng mạch không phải là để chữa trị các loại bệnh nhức đầu, sổ mũi, mà là vì chuyện trồng "cỏ ngân tâm", nếu như "cỏ ngân tâm" còn sớm, không nên vì những chuyện như thế mà gây chuyện với hàng xóm chung quanh.

Những bệnh nhỏ thì có thể đến bệnh viện khám, cái phòng mạch nhỏ của hắn cũng không đáng gì, vả lại có một số người rất hung dữ, hắn không lý nào tiếp tục kinh doanh lỗ lã.

Tuy rằng các tiền vốn loại thuốc này so ra không lỗ là mấy, nhưng đối với Diệp Mặc là lỗ lã rồi.

Phòng mạch lấy giá cao như thế, một là để tránh người đến quá đông, vả lại còn dành thời gian rảnh rỗi để hắn có thể tu luyện và trồng "cỏ ngân tâm", còn về chuyện phí đăng kí sẽ không được trả lại, là bởi vì hắn cảm thấy các loại bệnh thông thường không thể làm khó được hắn, nếu như quá khó khăn, thì không cho đăng kí là được rồi.

- Nhưng mà, sư phụ, nếu như thế, chẳng phải chúng ta sẽ đóng cửa phòng mạch sao?

Nhị Hổ lập tức nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Vốn dĩ là sẽ đóng cửa mà, hai người xem xem có căn biệt thự nào tương đối vắng vẻ, tôi chuẩn bị sẽ mua một căn, sau đó chúng ta sẽ dọn đến đó, còn phòng mạch này sẽ đóng cửa.

- Mua một căn biệt thự à, muốn tìm nơi vắng vẻ cũng phải đến mấy triệu đó đó, sư phụ. Vả lại chúng ta dọn đến chỗ vắng vẻ, thì càng không có ai đến khám nữa.

Lỗ Tiểu Trân lập tức nói, cô ta tương đối quan tâm đến chuyện này.

Diệp Mặc cười khẽ:

- Rượu thơm không sợ không có người tìm đến, chúng ta không cần quảng cáo, bây giờ hai người chỉ cần học cách chế tạo thuốc là được rồi. Đợi nửa năm hoặc một năm sau khai trương cũng được, còn về tiền bạc, không cần lo. Tôi sắp đi Yến Kinh một phen, ở đó có người còn nợ tôi, tôi đi thu về.

Diệp Mặc đúng là không lo về tiền bạc, Lý Hồ nợ hắn năm trăm ngàn, vả lại hắn còn phải đi tìm Thiên Long Đầu tính sổ, không chừng còn có thể hốt thêm một mớ về. Còn về Tống gia, nếu như Thiên Long Đầu còn không dám động vào hắn, thì hắn không tin nhà họ Tống dám động vào hắn.

- Vậy sư phụ sẽ đi khỏi Lạc Thương, phòng mạch của chúng ta còn mở cửa không?

Du Nhị Hổ có vẻ lo lắng, đăng kí cũng phải trăm ngàn, nếu như bị lan truyền ra ngoài, thì phòng mạch sẽ lập tức nổi tiếng ngay.

- Không cần khai trương, cũng không cần loan tin chuyện thu phí đăng kí, Tiểu Trân cô có thể đăng kí một trang web, trong đó ghi là có thể chữa được các loại bệnh nan y. Nhưng nếu muốn biết rõ hơn, thì nhất định phải đăng kí làm thành viên. Phí đăng kí thành viên là một trăm ngàn, lúc đăng kí chữa bệnh, người bệnh nhất định phải nói rõ ràng bệnh tình, nếu mình đã đồng ý nhận chữa, thì người đó phải lập tức đóng phí đăng kí là một trăm ngàn.

Diệp Mặc nghĩ ngợi rồi nói, hắn cho rằng cách này là tốt nhất.

Một là khỏi bại lộ thân phận của mình, hai là tránh được rắc rối không

cần thiết, cũng tránh được giới ký giả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 119

Con Người Thì Sẽ Phải Thay Đổi

Vạn Kế Hoa tuyệt đối không nghĩ tới Ngô Hoằng sở dĩ cúp điện thoại là bởi vì y đang gấp, y đã ngồi máy bay từ Thẩm Dương đến Lạc Thương rồi.

Vũ Học Dân ban đầu nói "Diệp Mặc của phòng khám Hồi Xuân đã từng cứu mạng tôi, cũng gọi là anh em. Các cậu giỏi thật. Lại dám đem đồ đệ của anh em tôi đến đồn cảnh sát, còn dám đánh đồ đệ của anh em tôi, cậu đi nhận tội ngay. Nếu cậu không thể làm cho Diệp Mặc hài lòng, câu biết hậu quả rồi. Ý của Vũ Học Dân là đằng nào Diệp Mặc cũng gọi điện cho y rồi, y nên làm đẹp một chút. Tuy nhiên Ngô Hoằng gần đây giúp y cũng không ít. Y đương nhiên cũng không thế nào cả, nhưng việc giúp Diệp Mặc vẫn là tất yếu.

Ngô Hoằng cuống lên rồi, y căn bản không biết chuyện này, lại không ngờ kinh động đến cả Vũ Học Dân, người trên thực tế nắm giữ Thiết Giang, quyền hành rất lớn. Hơn nữa còn bảo y đi nhận tội với Diệp Mặc. Diệp Mặc là ai. Nếu không khiến Diệp Mặc hài lòng thì biết hậu quả, là hậu quả gì?

Cho nên y cuống, vội vàng lệnh cho Vạn Kế Hoa đưa người về, y vừa cúp điện thoại đã muốn thật nhanh đến Lạc Thương nhận tội với Diệp Mặc rồi.

Lạc Thương "vùng đất thư nhàn", luôn là sản nghiệp của Thiết Giang. Hơn nữa đây còn là nơi tụ họp của Thiết Giang, nhưng ở đây tạm thời do Vạn Kế Hoa phụ trách, hơn nữa Vạn Kế Hoa trước đây vốn là một tên côn đồ, y quản lý "vùng đất thư nhàn" là việc nửa tháng trước mới có.

Từ sau khi trở thành người phụ trách thực sự của "vùng đất thư nhàn", Vạn Kế Hoa đã có thể trực tiệp nói với anh Hoằng, eo của y cũng thẳng lên, thậm chí bình thường ra vào còn có mấy đệ tử. Y còn chuẩn bị qua một thời gian ngắn nữa, để em họ Uông Toàn cũng đến "vùng đất thư nhàn", ít nhất cũng phải làm một trong những lãnh đạo, có điều việc này vẫn chưa giải quyết kịp.

Trong lòng Vạn Kế Hoa rất không thoải mái, sau khi đến chỗ nhân tình mới hòa hoãn hơn, mới tốt hơn một chút. Nhưng khi y đi vào "vùng đất thư nhàn" Lạc Thương, lại không ngờ nhìn thấy thân cận của Ngô Hoằng - Tam Xà.

- Sao anh lại ở đây? Không phải anh Hoằng mới đi Thẩm Dương sao?

Vạn Kế Hoa vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tam Xà.

Tam Xà không cười như thường ngày, chỉ trầm mặc nói:

- Anh Hoằng về rồi ở dưới tầng hầm chờ anh.

Vạn Kế Hoa nghe Tam Xà nói xong, trong lòng y trầm xuống, một loại dự cảm không hay xông lên đầu.

Ngô Hoằng lần này đi Thẩm Dương có chuyện rất quan trọng, hơn nữa sau khi làm xong việc ở Thẩm Dương, y còn đi thành phố Kinh, sao đột nhiên lại trở về Lạc Thương?

Cho dù y về Lạc Thương cũng rất ít khi đến "vùng đất thư nhàn", nhưng hôm nay y không những về Lạc Thương mà còn tới "vùng đất thư nhàn".

Khi Vạn Kế Hoa đi vào phòng họp, trong lòng hồi hộp, người em họ Vương Toàn của y hình như bị đánh gãy hai chân đang hoảng sợ tê liệt ở một bên, mà hai bên còn có mười mấy thằng mà y chưa nhìn thấy bao giờ.

- Anh Hoằng.

Chỉ nói hai chữ, Vạn Kế Hoa đã dừng lại, y bất thình lình phát hiện, anh Hoằng to nhất trong mắt y cũng chỉ phía dưới, phía trên nhất lại là một cái màn hình. Trên màn hình xuất hiện ảnh một người đàn ông trung niên.

"Chẳng lẽ", Vạn Kế Hoa mặc dù không biết Vũ Học Dân, nhưng không có nghĩa là y không nghe nói đến cường thế của Vũ Học Dân. Tục truyền người đó mạnh đến nỗi khiến cho Hoàng Kỵ phải mất chức. Hoàng Kỵ đi đâu mất không ai dám nói, không ai dám hỏi. Cho nên tất cả những người hắn thấy, ngay cả Ngô Hoằng còn cung kính như vậy, thì đoán được người kia có thể là Vũ Học Dân.

- Ngươi chính là Vạn Kế Hoa?

Giọng Vũ Học Dân rất lạnh, nếu Diệp Mặc ở đây, cho dù là qua màn hình, hắn cũng sẽ phát hiện, Vũ Học Dân bây giờ tuyệt đối không phải là Vũ Học Dân của hơn một tháng trước, y trở nên rất lạnh, hơn nữa xem ra cũng không có tình người trước kia.

Một tháng, Vũ Học Dân vì diệt trừ tận gốc đã giết không biết bao nhiêu người rồi, địa vị của y đã hoàn toàn củng cố rồi. Tuy nhiên có vững chắc thực sự không có lẽ chỉ có y mới biết.

- Vâng, vâng Đối mặt với ánh mặt lạnh lùng trên màn hình, Vạn Kế Hoa cảm thấy người run lên.

Ngô Hoằng bỗng nhiên đi đến trước mặt Vạn Kế Hoa, đưa tay bạt hai cái:

- Mẹ mày, bảo mày đi xin lỗi, không bảo mày đi hống hách.

Nói xong, Ngô Hoằng lại đá một cước vào phía trên đùi Vạn Kế Hoa, Vạn Kế Hoa đau hét thảm lên một tiếng rồi quỳ rạp xuống đất. Lúc này y mới hiểu, dường như tên Diệp Mặc kia không hề đơn giản.

- Anh Dân, nếu không thì đánh gãy chân Vạn Kế Hoa, lại bắt hắn đi tạ tội Diệp Mặc.

Ngô Hoằng sau khi đá gãy chân Vạn Kế Hoa, lập tức nhỏ nhẹ nói.

- Không cần, anh Diệp cũng không muốn thấy loại rác rưởi này.

Vũ Học Dân lập tức dập bỏ đề nghị của Ngô Hoằng. Y hiểu tính cách của Diệp Mặc, Diệp Mặc ghét nhất loại người như Vạn Kế Hoa.

Nghe Vũ Học Dân nói, mắt Vạn Kế Hoa tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngất đi, y rốt cuộc là hống hách trước mặt ai, lại là một người ngay cả Vũ Học Dân cũng gọi là anh.

Vương Toàn càng bị dọa cho choáng váng, từ trước tới giờ y chưa từng gặp trường hợp này. Y một tên côn đồ, khi nào mới có thể ở trong cùng một phòng với đàn anh này. Cho dù chỉ là một cái ảnh. Tuy nhiên y rất muốn gặp đàn anh, nhưng tuyệt đối không phải gặp trong tình huống như thế này.

- Đánh gãy chân hai tên này, mang qua phòng khám một chuyến. Sau đó, Ngô Hoằng anh tự đi tạ tội, cầm trăm ngàn đi làm tiền chữa trị cho Nhị Hổ, không thì cầm nhiều hơn, Diệp Mặc không thích nợ người khác, nói tôi tạm thời không có thời gian, không thì tôi cũng đến.

Nói xong, Vũ Học Dân có chút suy yếu tựa vào ghế.

Hơn một tháng trước, trong lòng y, Diệp Mặc vẫn là bằng hữu tốt. Nhưng bây giờ, y cảm thấy mình đã thay đổi rất nhiều. Có lẽ đó là cảm giác chỉ tay năm ngón, khiến y có tham vọng quyền lực cực độ rồi. Y thậm chí đang nghĩ nếu không phải Diệp Mặc mạnh tay, tàn nhẫn, y có phải tự mình giải quyết những vấn đề nhỏ này không.

Không chỉ có vậy, gần đây y cảm thấy Úc Diệu Đồng có thái độ với y, thậm chí không thân thiết với y như trước. Lẽ nào mình thực sự đã thay đổi quá rồi? Nhưng y không muốn từ bỏ khoái cảm của quyền hành, y chỉ cần nói một câu, đã có thể quyết định sự sống chết của một người, quyết định sự tồn vong của một doanh nghiệp. Cảm giác này làm y rất hưởng thụ.

Trước kia chưa nếm qua thì thôi, hiện tại nếm rồi, y tuyệt đối sẽ không

buông tha Tiếng kêu thảm thiết của Vạn Kế Hoa và Vương Toàn truyền đến, Vũ Học Dân chỉ thấy có chút căm ghét, y rất muốn giết hai người này. Nhưng y biết, mặc dù hai người này là hai sợi lông nhỏ, không có gì quan trọng. Nhưng giết chúng sẽ làm cho anh em hoảng sợ. Huống hồ việc lừa bịp tống tiền của Vương Toàn đối với nhân viên cấp thấp nhất của Thiết Giang mà nói cũng thường thấy. Chỉ là Vương Toàn lần này tìm sai đối tượng mà thôi.

Khi được mang tới phòng khám Hồi Xuân, Vương Toàn và Vạn Kế Hoa bị trói giống như bánh chưng. Diệp Mặc đương nhiên biết, bởi vì Ngô Hoằng cũng đã qua, còn mang theo một trăm ngàn tiền bồi thường.

Khi Diệp Mặc nghe thấy Vũ Học Dân mang những lời đó đến, hắn đã hiểu, tình bạn này đã kết thúc. Hắn không để ý, đối với Vũ Học Dân, hắn không có nợ gì, nếu nói nợ chỉ có y nợ bản thân y thôi.

Đôi khi không thể cảm nhận một người bằng trực quan, trực quan mặc dù có thể phán đoán được nhân phẩm một người như thế nào, nhưng tuyệt đối không thể phán đoán được một người sau này sẽ như thế nào.

Trong mắt Diệp Mặc, Phương Nam và Vũ Học Dân, ban đầu Vũ Học Dân để lại cho Diệp Mặc ấn tượng tốt hơn Phương Nam rất nhiều. Thậm chí y còn là một người trọng tình có thể chết vì một người con gái. Lạnh lùng nữa cũng sẽ không thành lạnh lùng, ít nhất y là kiểu người Diệp Mặc thích.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc tuy không nhìn thấy Vũ Học Dân, nhưng từ sự việc y giải quyết, với thái độ đối với hắn, y dường như đã biến đổi rất nhiều. Ngược lại, Phương Nam của Lưu Xà kia để lại ấn tượng cho hắn thêm trực quan một chút, hoặc nói thật hơn một chút.

Diệp Mặc không lằng nhằng chuyện này, đối với hắn mà nói, nếu Vũ Học Dân đã tự mình giải quyết thì coi như thôi, hắn cũng không nhất thiết phải lãng phí thời gian của mình vào việc này nữa. Đối với việc Ngô Hoằng tới thăm xin lỗi, hắn càng không có chút hứng thú gì.

Thấy Diệp Mặc vừa về đã nhanh như chớp làm xong việc, hơn nữa còn lấy được một trăm ngàn tiền bồi thường kia. Hai người Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân càng kính nể sư phụ, thực là một người quá lợi hại.

Lỗ Tiểu Trân vốn chỉ là sau khi tốt nghiệp tạm thời tìm một chỗ đặt chân, không ngờ cô lại thích Du Nhị Hổ rồi. Trong lòng cô rất khâm phục bản lĩnh của Du Nhị Hổ, khi biết bản lĩnh của Du Nhị Hổ đều do sư phụ Diệp Mặc truyền thụ, Lỗ Tiểu Trân càng khâm phục Diệp Mặc hơn, càng làm cô vui hơn là không ngờ Diệp Mặc đồng ý cho cô cùng với Nhị Hổ học y thuật.

Sư phụ này nhìn tuổi còn kém Nhị Hổ một ít sao lại lợi hại như vậy. Lỗ Tiểu Trân từng hỏi Du Nhị Hổ, nhưng Du Nhị Hổ chỉ là Diệp Mặc gặp trên xe lửa lừa tới, y đối với Diệp Mặc không biết gì cả.

Diệp Mặc vốn làm xong việc này, định qua một thời gian, đợi hắn luyện khí tầng 3 ổn định, hắn sẽ đi Yến Kinh một chuyến, đương nhiên là theo hẹn với Trác Ái Quốc, còn là đi thu năm trăm ngàn tiền nợ.

Đương nhiên có đi tới Tống gia hay không, Diệp Mặc còn chưa quyết định.

Nói cho cùng hắn bây giờ tuy đã là luyện khí tầng 3 rồi, nhưng ở trên mặt sáng làm căng với Tống gia cũng không phải là sáng suốt, Tống gia không phải Thiên Long Đầu, so ra thì nắm tay của ai to hơn.

Đấu với Tống gia, việc hắn e ngại rất nhiều, một việc không tốt, nói không chừng hắn ngay cả ở đấy cũng không ở được. Diệp Mặc bây giờ đối với trình tự cổ võ không còn là không biết gì nữa, hắn cũng biết một chút rồi.

Đồng thời hiểu được người giỏi hơn hắn vẫn còn nhiều.

Chỉ mới qua bốn ngày thì một người đến tìm Diệp Mặc, người đến lại là Lâm Hối Hòa, Diệp Mặc quen trên máy bay.

- Tiền bối, sao lại có thời gian đến phòng khám của tôi?

Diệp Mặc khi chia tay ở sân bay, đã nói địa chỉ của mình cho Lâm Hối Hòa, không ngờ ông già tới tìm thật.

- Ha ha, chú em Diệp, vừa nhìn thấy cậu thật sự ở phòng khám này, tôi đã biết ngay tôi không tìm sai người, chứng tỏ cậu không lừa tôi. Tôi hôm nay đến tìm cậu là đúng rồi. Có một việc không biết cậu có hứng thú không.

Lâm Hối Hòa thấy chỗ Diệp Mặc ở đúng với những gì hắn nói, thiện cảm trong lòng đối với Diệp Mặc lại tăng lên!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 120

Hội Giao Lưu Pháp Khí

Chuyện gì thế?

Diệp Mặc lòng tự nhủ hắn và Lâm Hối Hoà quen nhau là vì vòng tay pháp khí, chả nhẽ lại có liên quan đến pháp khí?

- Ba ngày sau, phố lớn Tây Môn có một hội triển lãm, giao lưu về pháp khí. Nghe nói đến lúc đó anh tài trong cả nước, thậm chí có cả thương nhân nước ngoài đều đến. Hơn nữa, lần này sản phẩm triển lãm vẫn là một số ít môn phái cổ võ cung cấp. Họ đương nhiên là vì bán lấy tiền. Nếu chú em thích thì có thể đi cùng anh.

Lúc Lâm Hối Hoà nói, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Nói xong như nhớ ra cái gì đấy, y nói tiếp:

- Ồ, Cổ Võ, có thể cậu chưa nghe qua, không sao, đến lúc đó tôi giải thích cho nghe. Thực ra tôi biết cũng không nhiều nhưng sản phẩm đưa ra của họ đều là sản phẩm tốt. Hàng năm đều bán ra một số để đổi lấy tiền, chỉ là giá cao có phần thái quá.

Diệp Mặc nghe nói có môn phái Cổ Võ liền thấy thích thú, hơn nữa kể cả không có môn phái này hắn cũng muốn xem pháp khí ở đây như thế nào. Chỉ là trong lòng hắn nghĩ, không biết Lạc Tố Tố có phải cũng thuộc môn phái này hay không, xem ra chắc là thật.

Bây giờ hắn không có bất cứ cách nào liên lạc với Lạc Tố Tố, thậm chí còn không biết cô ấy ở tại phương hướng nào. Nếu biết chỗ cô ấy, không chừng lại đi tìm cô ấy. Chỉ là cho dù muốn đi tìm cô ấy thì cũng phải chờ

chuyện của mình giải quyết xong xuôi đã.

Nhưng nghe Lâm Hối Hoà nói giá của Cổ Võ cao một cách thái quá, bây giờ hắn cũng chả có nhiều tiền như thế, hắn chỉ có một trăm nghìn tệ, mà vẫn phải đưa cho Du Nhị Hổ. Còn về năm trăm nghìn tệ của Lý Hồ nợ, hắn vẫn chưa muốn đi đòi. Nghĩ đến đây lại nói:

- Nhưng tôi không có tiền, giá cao thế này…

Lâm Hối Hoà xua tay nói:

- Tôi cũng chả có bao nhiêu tiền, chỉ là đi xem một chút thôi.

Diệp Mặc nghĩ cũng đúng, đi xem trước rồi tính sau. Đồ của Cổ Võ chính là đồ hoặc là pháp khí làm tốt nhất, chả nhẽ còn tốt hơn cả pháp khí mà hắn làm? Hắn đích thực là chân tu, có lẽ, bản thân có thể mang chút đồ đi bán.

- Này, tiền bối Lâm…

Diệp Mặc vẫn chưa nói hết thì đã bị Lâm Hối Hoà ngắt lời - Sau này tôi gọi cậu là chú em Diệp, cậu gọi tôi là anh Lâm. Từng tuổi này mà tìm được người bạn có sở thích về pháp khí thật khó, hiếm thấy chúng ta lại thích chơi mấy món đồ cổ này, cậu nói có phải không?

- Nếu đã như vậy, em cũng không khách khí nữa.

Diệp Mặc cũng không phải là người lải nhải, tuy Lâm Hối Hoà lớn hơn hắn rất nhiều nhưng anh ta cũng là người cởi mở.

- Em nghĩ nếu em cũng làm chút đồ đi bán, anh thấy có được không?

Diệp Mặc chưa từng đi hội giao lưu đó, bây giờ nghĩ ra rồi thì phải hỏi Lâm Hối Hoà.

Lâm Hối Hoà hỏi:

- Em Diệp, em có thể làm pháp khí sao?

Diệp Mặc khẽ cười:

- Pháp khí thì có thể làm một ít, chỉ là có chút bình thường, em chuẩn bị làm một số cái pháp khí đơn giản, còn luyện một ít thuốc mang đến hội giao lưu, không biết có được không?

- Được, đương nhiên là được. Quầy hàng thì anh sẽ giúp, em đi chuẩn bị đồ trước đi. Ba ngày sau anh sẽ đến tìm em.

Lâm Hối Hoà tuy vui mừng nhưng ngẫm lại cũng thấy bình thường, dù sao thì Diệp Mặc cũng biết về pháp khí. Giờ hắn nói hắn có thể làm một số pháp khí đơn giản cũng chả có gì lạ.

Cái đồ pháp khí này trên thị trường nhiều lắm nhưng có thực sự có tác dụng hay không thì không ai biết. Hắn làm vài cái mang đi bán, chỉ cần bán được thì đã là bản lĩnh của hắn rồi. Bây giờ trên thị trường, có rất nhiều người bán pháp khí. Có lẽ trong mười nghìn cái thì có một cái là thật thì cũng là giỏi lắm rồi.

…

Thời gian ba ngày, Diệp Mặc đã chế tác năm dây chuyền pháp khí, chi phí của nó thấp hơn nhiều so với vòng tay. Nhưng lần này Diệp Mặc cũng không dùng loại ngọc rẻ tiền. Hắn bây giờ có một trăm nghìn tệ, còn trông cậy vào những pháp khí này có thể bán ra với giá cả hợp lí, vì vậy ngọc cũng phải dùng loại tốt.

Chưa tính tiền công tự làm, chi phí của dây chuyền này đã hơn mười nghìn tệ rồi.

Ngoài ra, hắn bỏ chín mươi nghìn tiền thừa ra để mua một số dược liệu. Cộng thêm một số dược liệu hắn vốn để ở phòng khám, phần lớn đều là dược liệu được thu thập từ biên giới, luyện chế ra một ít đan dược, tổng cộng là mười hai viên. Nhưng hắn đã chuẩn bị mười hai lọ. Hắn muốn bán đan dược

với giá cả phải chăng.

Vì hội giao lưu triển lãm này vốn là một ít bùa chú, pháp khí, còn có các loại ngọc khí khai quang, công cụ trừ ma, vân vân. Vì vậy, bán những thứ này ở đây cũng không quá thu hút sự chú ý. Còn về bùa chú, Diệp Mặc không dám làm, vì bùa của hắn đối với nơi này mà nói quá là nghịch thiên.

Bùa bán ở đây thường là do một số giang hồ nhân sĩ làm, có chút hiệu quả thanh thần nhưng nếu so với bùa của Diệp Mặc, thì đúng là không thể xem như bùa nữa. Bùa của Diệp Mặc không những có thể tấn công mà còn có công hiệu trị bệnh cứu người. Bây giờ hắn đã luyện tầng ba công lực, bùa công kích làm ra đều có thể đưa người ta đến chỗ chết.

Nếu truyền ra ngoài quá mức ly kỳ, thậm chí còn tạo nên chấn động lớn. Huống hồ chế tác của bùa cũng khá tiêu hao thời gian. Dù bây giờ Diệp Mặc luyện khí tầng ba, hắn một ngày làm được một lá bùa cũng đã rất khá rồi.

Về phần thuốc và khuyên tai ngọc hộ thân bán thì cũng bán rồi, về hiệu quả chỉ có người dùng mới biết. Hơn nữa cho dù người dùng biết rồi thì cũng không biết là ai bán. Nghe Lâm Hối Hoà nói, người muốn đi hội giao lưu nhiều như thế, hơn nữa còn hỗn độn vô cùng, ai mà biết những cái này là hắn bán chứ?

Cho dù biết, hắn cũng có thể đẩy cho người khác, nói là hàng nhập. Hơn nữa, Lâm Hối Hoà cũng nói rồi, người mua hàng chỉ cần xem hàng chuẩn, thường không cần biết ai bán. Chỉ có đồ của một số môn phái mới được ưa chuộng, nhưng dù sao thì nó cũng là bộ phận rất nhỏ.

Lúc Diệp Mặc chuẩn bị xong đồ thì Lâm Hối Hoà đã đến rồi. Chỉ là lần này anh ta lại không tự đến mà có người lái xe đưa anh ta đến.

Diệp Mặc tặng một viên đan dược cho Lâm Hối Hoà, anh ta không khách khí mà nhận lấy. Theo anh ta thấy thì tay nghề của Diệp Mặc là trung y mà tổ tông truyền lại. Tuy có thể trị một số bệnh nhưng bản lĩnh có hạn. Anh ta nhận vì Diệp Mặc cũng là ý tốt, và cũng vì anh ta giúp Diệp Mặc, nếu

không nhận sợ Diệp Mặc lại nghĩ ngợi gì đó.

Diệp Mặc thấy Lâm Hối Hoà cất thuốc đi một cách tuỳ tiện, thậm chí còn chả hỏi hắn về tác dụng, tự biết suy nghĩ của Lâm Hối Hoà. Hắn cũng chả để ý, chỉ là tiện mồm nhắc:

- Anh Lâm, phương thuốc này là tổ tông truyền lại, dùng lúc cấp bách. Không những có tác dụng cứu giúp mà còn có thể trị một số bệnh.

Nhưng tuy Diệp Mặc đã nhắc nhở Lâm Hối Hoà nhưng Lâm Hối Hoà chắc cũng không quan tâm lắm. Anh lái xe trẻ đó nghe rồi có vẻ muốn cười, bản tính của anh Lâm là thích những đồ cổ quái hiếm có. Đến bạn kết giao cũng có chút khoác lác.

Trong lúc nói chuyện với Lâm Hối Hoà, Diệp Mặc cũng biết Lâm Hối Hoà vốn là thị trưởng của thành phố Hồ Dương. Nhưng Lâm Chí Đan con trai của anh ta bây giờ lại là Phó thị trưởng thường trực Lạc Thương. Nhưng cái này Lâm Hối Hoà lại không nói nhiều.

Diệp Mặc thầm nghĩ, chả trách Hối Hoà tuy hiền lành nhưng lại có khí chất của người bề trên. Hoá ra đã từng là thị trưởng, khó trách.

Lâm Hối Hoà thấy Diệp Mặc sau khi nghe xong anh ta giới thiệu, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Trước thế nào thì giờ vẫn thế. Gọi anh ta là anh Lâm thì giờ vẫn gọi thế.

Lâm Hối Hoà thầm gật đầu, anh ta thấy Diệp Mặc quả không đơn giản như bề ngoài. Từ việc hắn nói chuyện với người từng làm thị trưởng có thể thấy, sở dĩ anh ta vạch rõ thân phận là vì muốn xem Diệp Mặc có đáng để quen thân hay không.

Nhưng anh ta không biết là đừng nói anh ta là thị trưởng, đến cả tổng thống Mỹ, trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ là người bình thường, không có gì khác.

Người khác nếu đột nhiên phát hiện ra người mình quen là một thị

trưởng, còn không lập tức nịnh bợ, mà con trai của thị trưởng này cũng là thị trưởng. Nhưng Diệp Mặc vẫn coi anh ta như một người bình thường, không có chút nào kích động và khác thường, vẫn hỏi một số tình hình của buổi giao lưu triển lãm.

Qua một số cuộc nói chuyện với Lâm Hối Hoà, Diệp Mặc cũng biết ít tình hình triển lãm. Thường thì có thể vào hội triển lãm đều là người có tiền hoặc là người có danh vọng mới có thể chứ không phải ai cũng được vào. Chính là, Diệp Mặc có thể vào buổi triển lãm vẫn là do Lâm Hối Hoà giúp đỡ.

Hội trường có thể chứa ba nghìn người, hơn nữa trông còn không chật chội, thậm chí còn rất rộng rãi.

Nhưng vì hạn chế của triển lãm quá nhiều, người đến đều giàu có. Vì thế trừ gian hàng triển lãm ra, giữa hội trường thậm chí còn có một chỗ thử pháp khí, có thể thử ngay tại chỗ.

Lâm Hối Hoà cũng là nhờ người ta giúp Diệp Mặc làm một quầy hàng nhưng vì có nhiều quầy to nên quầy của Diệp Mặc chỉ có thể ở một chỗ nhỏ ở trong góc mà thôi. Nhưng chỗ này đã quá đủ đối với Diệp Mặc rồi. Đồ hắn muốn bán vốn ít mà hắn lại không muốn phô trương.

Lúc Diệp Mặc và Lâm Hối Hoà đi vào, hội giao lưu đã có rất nhiều người rồi. Thậm chí nhiều quầy hàng cũng đã bày ra rồi. Có thể thấy cũng có rất nhiều người có hứng với buổi giao lưu này.

Lâm Hối Hoà đưa Diệp Mặc đến quầy, vội vàng đi gặp bạn, anh ta đến hội giao lưu này cũng vì muốn mua một cái pháp khí tốt. Nhưng anh ta không rành về cái này. Anh ta vốn muốn để Diệp Mặc tham khảo, chỉ là bây giờ Diệp Mặc phải kinh doanh, anh ta chỉ có thể đi xem cùng bạn cũ, sau đó tìm Diệp Mặc để hỏi ý kiến.

Diệp Mặc vốn không có đồ gì mấy, nói là bày hàng thực ra chỉ là một cái bàn. Đồ của hắn để trong túi là có thể mang đi, chứ không như đa số quầy

hàng bình thường, không những to mà còn có những bức quảng cáo rất lớn.

Gần quầy của Diệp Mặc có "Pháp khí Lý Ký nhãn hiệu cũ", "khai quang pháp khí Hồng Quang Tự", "bùa Mao Sơn" vân vân. Xem ra hàng bày la liệt.

Tuy nhiên một tấm biển ở chỗ xa, thu hút sự chú ý của Diệp Mặc, trên viết là "khuyên hộ thân", bên cạnh còn có một dòng chữ cổ lớn. Diệp Mặc nghĩ đây chắc là quầy của môn phái cổ võ. Chờ lúc nữa là có thể đi xem, nhân tiện hỏi thăm luôn môn phái của Lạc Tố Tố.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 121

Gian Hàng Của Diệp Mặc

Diệp Mặc đoán là sạp nhỏ này của hắn giá cũng không rẻ, xem ra tiền này nếu không phải là Lâm Hối Hoà giúp hắn kê thì là người khác giúp Lâm Hối Hoà kê. Nhưng Diệp Mặc cũng không nhất định phải trả lại tiền cho anh ta, viên đan dược anh ta cho giá chừng không chỉ mười nghìn tệ.

Diệp Mặc đến vẫn còn là sớm, nhưng hắn vừa ngồi xuống trước sạp nhỏ của hắn thì người lại ùn ùn kéo vào. Đại sảnh của triển lãm vốn trống trải mà bây giờ lại rất nhộn nhịp. Các loại âm thanh pha trộn, rất nhộn nhịp.

Người đến đây xem ra đều có chút thân phận, tuy ồn ào nhưng lại không náo động. Đa số đều đi thẳng đến chỗ mình thấy thích thú, tìm thấy đồ mình muốn thì hỏi giá và cách dùng.. v…v..

Nhưng Diệp Mặc phát hiện ra đồ ở đây rẻ nhất cũng là mấy nghìn tệ rồi, qua loa một chút thì động cái là hơn một trăm nghìn tệ, thậm chí trên một triệu đều rất bình thường.

Nhìn những người này coi tiền như rác, Diệp Mặc không khỏi thầm thở dài, thế giới này vẫn có một bộ phận người giàu thật. Nhớ tới việc hắn bán một lá bùa được mười ngàn tệ cũng đã rất vui rồi. Nhưng Diệp Mặc mới phát hiện một lá được chế tác rất đẹp, chất lượng kém, hơn nữa trên cơ bản thì không có công dụng phù triện gì cả, cũng bán được mười tám nghìn tám trăm tệ.

Vừa quét qua một lượt, Diệp Mặc phát hiện đồ bán tốt nhất ở đây chính là một số bùa hộ mệnh pháp khí, còn có pháp khí cầu phát tài, sức khoẻ. Đặc biệt là mấy quầy hàng mà trên biển tên có khắc mấy chữ cổ, kinh doanh tốt

tới mức khó tin. Diệp Mặc chú ý đồ của họ, là những thứ rẻ nhất cũng tầm hai trăm nghìn tệ, còn không giảm giá.

Quầy hàng có biển hiệu chữ cổ này kinh doanh rất tốt, xem ra mấy quầy kia chắc không dám bắt chước biển hiệu của họ. Nếu không cũng dùng chữ cổ, việc kinh doanh của họ chắc cũng không tệ nữa.

Chỉ là Diệp Mặc phát hiện pháp khí thực thì lại không nhiều. Rất ít có pháp khí phát ra linh khí. Thỉnh thoảng có một hai cái, giá cả thì đắt đến mức khó tin.

Nhưng không có pháp khí phát ra linh khí không có nghĩa là những pháp khí này đều vô dụng. Diệp Mặc hiểu rất rõ những đồ này. Hắn vừa lướt qua đã biết pháp khí thật vẫn có một số cái nhưng tuy làm cũng khá tốt, tinh xảo nhưng tính năng thì không dám khen. Có thể nói không có một pháp khí nào có thể sánh với một phần trăm công hiệu của ngọc trong tay hắn.

Nhưng điều làm cho Diệp Mặc thất vọng là tuy đồ của hắn là tốt nhất, hơn nữa hắn chưa có ý định bán bao nhiêu một cái nhưng người đến quầy của hắn là ít nhất.

Tuy rất nhiều người nhưng đến chỗ hắn thì thưa thớt, thỉnh thoảng vài người đến xem vài cái Diệp Mặc bày ra mà còn chả thèm hỏi giá cả.

Kinh doanh thật là khó. Diệp Mặc thầm thở dài. Xem ra cùng với quầy hàng nhỏ này của hắn đồng thời cũng không có liên quan gì đến biển hiệu. Nếu những đồ này không bán được, thì một trăm ngàn mà Diệp Mặc đầu tư vào đều không thể thu hồi lại.

Diệp Mặc bỗng thấy một người quen, chính là cô gái rất thời thượng mà hắn gặp trên máy bay. Nhưng bây giờ bên cạnh cô ấy lại có một người thanh niên hai - ba mươi tuổi. Diệp Mặc không biết rằng cô lại có hứng thú với pháp khí này. Lúc Diệp Mặc nhìn qua chỗ cô, đúng lúc cô cũng quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Mặc.

Đây đúng là người con gái xinh đẹp, nhưng Diệp Mặc chỉ cần vừa nhìn thấy đôi mắt cô ấy là không thích. Không phải mắt cô ấy không đẹp mà là ánh mắt quá lanh lợi, nhìn người thì liếc ngang.

Miệng cô hơi mỏng một chút, mặt trái xoan rất duyên dáng. Chỉ là đi cùng với đôi mắt đó làm Diệp Mặc có chút ác cảm.

Cô ấy thấy quầy của Diệp Mặc liền đi tới. Cô ấy lúc ở sân bay vốn tưởng Diệp Mặc đến tìm cô, không ngờ làm cô ta mất mặt, phá vỡ cảm giác tốt đẹp của cô, làm cô thấy khó chịu.

- Không ngờ anh còn bán loại đồ này, dây chuyền ngọc này bao nhiêu tiền một cái, lấy cho tôi một cái, coi như làm chuyện tốt đi.

Vẻ mặt đầy khinh miệt. Ý là thấy Diệp Mặc bây giờ lại lạnh lùng như thế, mua một món đồ của hắn tương đương với việc bố thí cho hắn.

- Một trăm nghìn.

Diệp Mặc chả thèm ngẩng đầu lên. Vẻ mặt người con gái này rất khó chịu, làm như hắn là tên ăn mày vậy. Ngọc này Diệp Mặc vốn định bán năm mươi đến tám mươi nghìn nhưng vì thấy khó chịu, liền bán thẳng nó với giá một trăm nghìn. Hơn nữa hắn thấy quầy Cổ Võ đó những đồ mà tệ nhất cũng một hai trăm nghìn rồi, tệ hơn rất nhiều so với ngọc của hắn.

- Cái gì?

Người con gái lập tức kêu lên một tiếng. Nhưng cô ý thức được mình đã mất đi vẻ thục nữ, liền cười nhạt, nói:

- Anh tưởng anh cũng là đồ của chữ cổ sao?

- Một dây chuyền ngọc chỉ có mấy trăm mà anh lại dám mở mồm ra nói một trăm ngàn. Có phải là thấy tôi thông cảm cho anh nên anh muốn lừa tôi đúng không, đáng đời không bán được. Một trăm thì anh từ từ mà đi bán đi.

- An Nhạn, cần gì phải chấp nhặt loại người này chứ, em cần dây chuyền ngọc thì chúng ta qua quầy chữ cổ đó xem. Anh giúp em chọn một cái, coi như tặng quà sinh nhật em tháng sau.

Người thanh niên bên cạnh vội nói.

An Nhạn nhíu mày, lại nhìn lại ngọc của Diệp Mặc, cô ta thấy mình khá thích cái này. Dây chuyền ngọc này nhìn rất dễ chịu, thuận mắt. Chỉ là tên này quá đáng ghét, dám lừa bịp cô ta.

- Cho anh một trăm, để anh phát một chút. Lấy cho tôi một cái.

Theo An Nhạn thấy, cô ta bỏ ra một trăm mua loại ngọc trông không đến một nghìn này đã là quá nể mặt Diệp Mặc rồi. Cô vốn định ôm theo thái độ bố thí mà đi nhưng vì thấy ngọc này quá đẹp lại muốn mua. Không ngờ chủ tiệm thoạt nhìn khó coi lại dám thịt cô.

- Không bán.

Diệp Mặc căn bản chả thèm để ý người này.

- Hừ, cho anh kiếm tiền anh lại không cần. Rốt cuộc là anh có bán không?

Người con gái sành điệu tên An Nhạn này đã có chút tức giận rồi, trong mắt cô, Diệp Mặc là loại lòng tham vô đáy.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Chả nhẽ cô còn muốn ép mua ép bán à? Đồ là của tôi, tôi muốn bán bao nhiêu thì bán, tôi cũng không kéo cô mua đồ, nhường chỗ chút đi, đừng có chặn chỗ tôi bán hàng.

- Được, hôm nay tôi xem anh bán được bao nhiêu tiền, xem cuối cùng anh có nài nỉ tôi mua không. Một trăm ngàn, xem anh bán được bao nhiêu cái một trăm ngàn.

Đây là An Nhạn - người con gái sành điệu, thời thượng. Cô ta lại mặc kệ lời khuyên của người thanh niên bên cạnh, cứ đứng bên cạnh, nhìn ngọc của Diệp Mặc có bán được không.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Một trăm ngàn mà cô nói là giá vừa rồi, bây giờ đã là hai trăm ngàn rồi.

Hắn cực kì khó chịu người con gái này. Việc kinh doanh của mình thì liên quan gì tới cô ta. Bán hay không là việc của hắn, không hề lôi kéo cô ta phải mua.

- Anh…

An Nhạn bị Diệp Mặc nói cho vô cùng tức. An Nhạn thấy hắn bán để cho cô ta xem, một trăm ngàn tệ đối với cô ta chả là gì nhưng cô ta thấy khó chịu. Tuy dây chuyền ngọc này cô ta rất thích nhưng chả có gì cũng tiêu chín chục ngàn thì cô ta không chịu.

- Ồ, Dây chuyền ngọc này đẹp quá, bao nhiêu tiền một cái?

Một người trung niên với hai người con gái chưa đến hai mươi tuổi đi qua quầy của Diệp Mặc. Một người con gái đột nhiên thấy dây chuyền ngọc trên sạp của Diệp Mặc liền dừng lại, nhìn ngọc mà thốt lên.

Người trung niên này cũng dừng lại:

- Con vào đi cũng được một vòng rồi đấy, khó thấy đồ nào đẹp, nếu thích thì bố sẽ mua cho mỗi đứa một cái.

Diệp Mặc thấy hai người con gái này trông rất giống nhau, dáng vẻ đều rất thanh tú, chắc là song sinh. Nhưng nghe khẩu khí của người trung niên này dường như ông ta là người có tiền. Ý ông ta là chỉ cần con gái thấy được, ông ta đều mua, chỉ là đi mãi mà không có đồ nào con gái ông ấy thấy thích.

- Bố, con cũng muốn, ở đây vừa hay có hai cái, con với chị, mỗi người một cái. Dây chuyền này đẹp quá.

Người con gái còn lại vội nói.

Diệp Mặc không biết nói sao, hắn làm là loại pháp khí đeo trên người để phòng ngự, không ngờ lí do người ta thích là vì nó đẹp. Đúng là không còn gì để nói.

- Ông chủ, dây chuyền ngọc này của cậu bao nhiêu tiền một cái.

Người trung niên đó liền hỏi.

- Hừ, đồ mấy trăm của hắn lại dám lấy hai trăm ngàn, không sợ gió lớn.

An Nhạn vẫn chưa đi, nói.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn An Nhạn. Người con gái này quá là đáng ghét, không mua thì biến đi lại còn ở đây làm om sòm.

- Anh nhìn cái gì, chả nhẽ tôi không được nói sự thật với người khác sao.

An Nhạn thấy Diệp Mặc lạnh lùng nhìn cô, liền khó chịu mà lên tiếng.

Diệp Mặc chả thèm để ý cô ta, đồ của hắn chỉ bán cho người nào biết nhìn hàng.

Nhưng người trung niên đó chỉ cười, rõ ràng là không vì An Nhạn mà có bất kì thay đổi nào. Ông ấy chỉ nhìn Diệp Mặc, cười:

- Xin hỏi, cái này hai trăm ngàn à?

Thấy người trung niên này nghe lời An Nhàn nói mà vẫn hỏi như thế, Diệp Mặc liền biết ông ấy là người có chủ kiến. Hơn nữa ông ta có tiền, hoặc có thể nói là vì sinh nhật của con gái, căn bản là không quan tâm chút tiền này.

- Đúng vậy, là hai trăm ngàn.

Đối với dây chuyền ngọc bán ra với giá hai trăm ngàn, Diệp Mặc không cảm thấy giá cao, đồ của hắn đáng số tiền này. Những pháp khí đó tệ hơn nhiều so với đồ của hắn, đều không đáng từng đấy tiền. Dây chuyền ngọc của hắn bán hai trăm ngàn thực sự rất là bình thường.

- Được, tôi lấy hai cái, nhưng dây chuyền ngọc này quả thật rất đẹp.

Vị trung niên này nói.

An Nhạn đứng bên thấy người này đột nhiên mua hai cái, có chút kinh ngạc, thậm chí nhất thời còn không kịp phản ứng.

Diệp Mặc nghe vị này nói, liền vội vàng nói:

- Dây chuyền ngọc của tôi không phải vì đẹp mới bán giá hai trăm. Dây chuyền ngọc của tôi có hai công hiệu. Một là dưỡng thân, sau khi đeo cái này thì sẽ ít có bệnh. Còn một cái nữa chính là công hiệu phòng ngự. Ngọc này có ba lần phòng ngự, một khi mà dùng hết thì ngọc này sẽ vô dụng.

- Hừ Thấy Diệp Mặc còn nói khoác, trong lòng An Nhạn càng khó chịu. Nhưng cô ta cũng hết cách, ai bảo người ta cứ nhất định phải mua cơ.

Người trung niên này rõ ràng là chả để ý lời của Diệp Mặc. Theo ông ta thấy, nếu dây chuyền ngọc của Diệp Mặc thật sự có tác dụng này, hắn sẽ không bày ra quầy nhỏ như thế này bán.

- Bố, bố cũng mua một cái đi, có tác dụng phòng ngự đấy, chúng ta ba người mỗi người một cái.

Một đứa con gái liền nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 122

Tranh Mua

Người trung niên đó rõ ràng là rất yêu quí con gái của mình, nghe lời nó, nói:

- Được, vậy thì mỗi đứa một cái, ông chủ, loại dây chuyền ngọc này còn không?

Diệp Mặc lẳng lặng lấy ra ba sợi dây chuyền ngọc, đặt trên mặt bàn.

An Nhạn thấy Diệp Mặc lấy ra mấy cái, sự khinh thường nơi khoé mắt càng sâu đậm. Nếu công hiệu như hắn nói, loại dây chuyền ngọc này nên rất đắt mới phải. Hắn lại một lần lấy ra nhiều như thế, có thể thấy đây là do xưởng sản xuất nhỏ nào đó làm.

Nếu là pháp khí thật, nếu dễ dàng lấy ra nhiều như thế, pháp khí đó cũng là hàng vỉa hè thôi, căn bản là không đáng tiền. Tuy cô ta không hiểu về cái này lắm nhưng cũng biết pháp khí rất ít, cả ở phố Tây Môn cũng chỉ có mấy cái là thật.

Điều này mọi người đều biết nhưng vẫn có người đến mua, không có hắn thì chỉ là vừa hay gặp một cái thật mà thôi.

Người trung niên đó tuy biết pháp khí của Diệp Mặc là giả nhưng ông ta lại mua nhiều cái thế, có chút thất vọng. Nhưng sự thất vọng đó chợt loé lên rồi biến mất.

Ông ta vốn biết cái này là giả nhưng chỉ vì con gái thích, có lẽ là do tâm lí.

- Ông chủ, tôi lấy ba cái. Bọc lại giúp tôi.

Vị trung niên này rất dễ chịu.

- Được, ba cái là sáu trăm nghìn, tính rẻ cho ông là năm trăm.

Diệp Mặc thuận mồm liền giảm luôn một trăm nghìn.

Thấy Diệp Mặc chủ động giảm một trăm nghìn, vị trung niên này ngược lại còn có chút kinh ngạc. Ông ta thấy người như Diệp Mặc đều là những loại hay chặt chém khách, thịt một cái là một cái, sao có thể chủ động giảm một lần những một trăm nghìn cơ chứ? Số tiền đó đối với ông ta chả là cái gì nhưng nhìn cách ăn mặc của Diệp Mặc, chắc một trăm nghìn cũng không hề ít đâu. Nhưng rất nhanh ông ta đã hiểu ra, Diệp Mặc đúng là đã chủ động lấy ít đi một trăm nghìn.

Mặc dù biết Diệp Mặc là loại chặt chém khách nhưng vị trung niên này vẫn rất có thiện cảm với hắn. Nhưng An Nhạn ở bên cạnh thì lại không hiểu, tên lừa đảo này lại chủ động giảm một trăm nghìn, đúng là chuyện không tưởng. Đây không phải là một hai trăm mà là một trăm nghìn!

Nhưng Diệp Mặc lại thấy chả có gì, hắn vốn thấy người đàn ông này khá được, tuy một trăm nghìn không ít nhưng hắn cho rằng tiền không phải là thứ quan trọng nhất. Tiền mà hắn muốn có thì bất cứ lúc nào cũng có thể nghĩ cách, hơn nữa phòng khám truyenfull. vn sắp mở, lại còn không buồn kiếm tiền sao?

Ánh mắt người đàn ông này rõ ràng cho rằng đồ của hắn là giả nhưng vẫn không mặc cả mà mua ba cái. Điều này làm cho Diệp Mặc rất thích con người này. Bất kể là con người này có bao nhiêu tiền, cũng là tiền của ông ta, chí ít cũng có thể nói lên ông ta rất yêu con gái mình. Huống hồ hắn vốn không định bán ba dây chuyền ngọc với giá sáu trăm nghìn. Hắn định bán hai trăm nghìn là được rồi, vì vậy bây giờ lấy năm trăm nghìn cũng thấy hài lòng.

- Cậu giúp tôi gói lại, nói số thẻ cho tôi, chúng ta đi đến khu đóng thuế. Bây giờ tôi đi gửi tiền cho cậu.

Người đàn ông này cũng rất hài lòng nói.

Diệp Mặc giờ mới nhớ ra, hắn vừa không có bọc, vừa không có số thẻ, không khỏi buồn rầu nói:

- Nhưng mà tôi không có bọc, hơn nữa…

- Không có bọc không sao, giờ tôi đeo nó luôn.

Nói xong, người con gái đứng sau ông ta đã đeo dây chuyền đó lên trên cổ, nhét vào trong cổ áo.

- Dây chuyền này đeo rất thoải mái.

Người con gái đó lập tức cũng cảm giác được cảm giác thanh tâm, dưỡng thần.

Người đàn ông đó cười, không nói gì. Ông ta đoán rằng con gái mình muốn nói rằng không bị nhầm về tiền để cho ông ta thoải mái một chút.

- Ừ, cậu sẽ không nói là thẻ cậu cũng không có chứ?

Thấy bộ dạng khó coi của Diệp Mặc, ông ta đùa.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói:

- Tôi thực sự không có số thẻ.

Quả nhiên là một người nghèo kiết xác. An Nhạn vốn thấy người còn gái kia nói đeo dây chuyền đó rất dễ chịu thì trong lòng đã thấy ngứa ngáy khó chịu rồi. Dù sao dây chuyền này cũng là cô ta nhìn thấy. Nhưng cái con người này đến cả số thẻ cũng không có, không biết ngọc này được làm từ đâu ra.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện, mỗi quầy hàng đều có một nhân viên thu ngân chuyên nghiệp trừ quầy của hắn ra. Hơn nữa nhân viên thu ngân còn nhất định phải giao nộp thuế, xem bộ bản thân đến đúng là quá vội vàng rồi.

- Dây chuyền ngọc này được đấy, bao nhiêu tiền một cái?

Đúng lúc người đàn ông kia không có cách nào, lại có người đến hỏi Diệp Mặc về dây chuyền.

- Hai trăm nghìn.

Diệp Mặc vừa mới bán cho người trung niên kia là hai trăm nghìn, đương nhiên không thể báo một giá khác được.

Người hỏi là một thanh niên không lớn hơn Diệp Mặc mấy tuổi, bên cạnh anh ta có một người phụ nữ, tuổi tác bà ta chắc tầm năm mươi tuổi đổ lại nhưng sắc mặt không tốt lắm.

- Mẹ, dây chuyền này đẹp đó, con mua cho mẹ một cái nhé?

Người thanh niên này trông có vẻ hiếu thuận.

Người phụ nữ này cũng thấy dây chuyền này đẹp, do dự một hồi mới nói:

- Dây chuyền này đẹp thật nhưng giá hơi đắt.

Anh chàng này tuy có thấy hai trăm nghìn có hơi đắt nhưng dường như anh ta lại sợ mẹ nói là anh ta lãng phí. Hơn nữa vừa có người mua rồi, mặc cả chắc chắn là không được. Anh ta nhìn bình sứ đặt trên bàn của Diệp Mặc, thấy bên trên lại viết các loại đan dược, lập tức có ý, vội vàng hỏi:

- Không thì anh tặng tôi một lọ đan dược là được rồi.

Anh ta muốn lấy đan dược là vì muốn cho mẹ anh ta thấy anh ta không bị thiệt. Thực ra anh ta không định lấy đan dược. Loại pháp khí này có thể

tin tưởng nhưng đối với đan dược không biết tên là tuyệt đối không thể tin. Điểm này người thanh niên này vẫn biết phân biệt rõ ràng.

Diệp Mặc bất đắc dĩ, xờ xờ mũi, nói:

- Đan dược này không phải một lọ, mỗi lọ chỉ có một viên. Mà giá còn đắt hơn cả dây chuyền ngọc, không thể tặng được.

Phí tổn mà Diệp Mặc luyện chế đan dược này còn cao hơn cả dây chuyền ngọc. Nếu cứ tặng lung tung thì hắn lỗ vốn là cái chắc.

Nghe Diệp Mặc nói, vị thanh niên này liền có chút sững sờ, anh ta mua một viên đan dược. Nói trắng ra là mua cao bôi trên da chó mà thôi, thế mà lại đắt hơn dây chuyền ngọc, thế chả phải là hơn hai trăm nghìn sao?

An Nhạn càng khinh bỉ Diệp Mặc hơn. Tâm của người này chắc đều là đen. Một sợi dây chuyền ngọc mà bán hai trăm nghìn thì không nói, một viên đan dược không biết là do cái gì luyện thành cũng lấy hơn hai trăm nghìn. Thật không hiểu tại sao hội giao lưu lại cho kẻ lừa đảo này vào chứ. Tuy không chỉ một lần cô ta muốn đi nhưng chính là mấy dây chuyền ngọc kia, không nỡ rời đi. Nhưng muốn cô ta nén mặt xuống mua thì lại có chút không ổn.

- Anh nói đan dược này của anh hơn hai trăm nghìn?

Tuy có tiền nhưng một viên đan dược mà hơn hai trăm nghìn, người thanh niên này thật sự có chút kinh ngạc. Anh ta đến đây cũng biết đồ ở đây giá chắc chắn không rẻ nhưng hơn hai trăm nghìn đúng là quá kinh khủng.

- Đây là đan dược gì thế, lại hơn hai trăm nghìn?

Một vị già già bên cạnh cũng nghe thấy, liền nhìn một cách kĩ lưỡng lọ sứ trên quầy hàng của Diệp Mặc. Cộng thêm người đàn ông vừa rồi và hai con gái của ông ta, bây giờ người đến quầy của Diệp Mặc càng ngày càng đông.

- Dây chuyền ngọc đẹp thật, tôi cũng muốn một cái, bao nhiêu tiền?

Lại có một người phụ nữ khoảng chưa đến ba mươi tuổi đến hỏi. Diệp Mặc không khỏi than thầm. Dây chuyền ngọc này của hắn xem ra đúng là rất hấp dẫn ánh mắt của con gái.

Nhưng người này tuy thân thể nhìn khá chuẩn, thậm chí có thể dùng tính từ đầy đặn phi thường để hình dung nhưng mặt người này lại không xinh đẹp. Không phải nói là mặt cô ta không đẹp. Mặt cô ta cũng được, có chút phong vị của người phụ nữ trưởng thành nhưng lại không làm người ta hứng thú khi nhìn lần thứ hai chính là có nhiều loang lổ trên mặt, hơn nữa còn có mụn lấm tấm nữa.

Cho dù cô ta đeo một cái kính râm nhưng những vết lấm tấm đấy thì không thể nào che đi được. Có thể tưởng tượng, nếu trên mặt không bị thế thì sẽ là một cô gái xinh đẹp.

Cái đẹp thì ai cũng thích. Tuy mặt cô ta không xinh đẹp cho lắm nhưng cô ta cũng thích dây chuyền ngọc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Thực ra người phụ nữ này, tôi thấy cô nên mua một viên đan dược của tôi hơn.

Nói xong, Diệp Mặc cầm một lọ sứ lên:

- Đây là Mỹ Nhan Hoàn, chỉ cần một viên, mặt cô sẽ trở nên trơn bóng như ngọc. Nhưng giá đắt hơn một chút so với dây chuyền ngọc.

- Thật sao?

Người đó liền cầm lọ sứ lên, tuy ánh mắt bán tín bán nghi nhưng loại tâm nguyện bức thiết của cô ta đã bán rẻ suy nghĩ của cô ấy.

Diệp Mặc lại cười nói:

- Chị này, tôi nghĩ chị có thể mua được một dây chuyền ngọc hai trăm nghìn, chắc không quan tâm đến tiền của đan dược này chứ? Cứ cho là cho bản thân một cơ hội, tiền có thể kiếm lại nhưng cơ hội này lại không thường đến. Đương nhiên tôi sẽ không khuyên chị nhất định phải mua - Chị tự nắm giữ, nhưng cơ hội chỉ đến một lần, lần sau tôi sẽ không đến bán đan dược.

Diệp Mặc bỗng phát hiện hắn lại có tài ăn nói như thế, nếu đi làm kinh doanh nói không chừng còn thật sự có tiềm lực phát huy.

- Được, tôi lấy một dây chuyền ngọc của cậu, quẹt thẻ sao?

Vị thanh niên đi cùng mẹ thấy nhiều người có hứng thú đối với đồ của Diệp Mặc, cuối cùng anh ta cũng hạ quyết tâm lấy dây chuyền ngọc.

Diệp Mặc vẫn chưa nói, người con gái kia đã nói:

- Được, tôi lấy đan dược, cậu nói đúng, coi như cậu là kẻ lừa đảo thì tôi cũng phải cho tôi một cơ hội, còn về dây chuyền ngọc này, tôi cũng…

- Khoan đã.

Một tiếng nói bỗng ngắt lời người con gái này. Một vị hoà thượng chừng hơn bảy mươi tuổi đi đến, cúi chào đối với Diệp Mặc rồi mới nói tiếp:

- Vị thí chủ này, xin hỏi lão nạp có thể xem dây chuyền của cậu được không?

Diệp Mặc lại quay đầu nhìn người con gái đó hỏi:

- Chị, dây này chị có lấy không, nếu lấy thì là của chị đó, nếu không thì đưa cho vị hoà thượng này xem đi.

- Đúng thế, đương nhiên là tôi muốn, dây chuyền ngọc này muốn, đan dược kia cũng muốn.

Người này vội vàng nói.

Lão hoà thượng nghe xong vội nói:

- Nữ thí chủ, có thể cho tôi xem trước được không?

Nghe lão hoà thượng nói vậy, người con gái đó chỉ có thể đưa dây chuyền trong tay ra.

Lão hoà thượng để vào trong tay, xem xong sau đó nhắm mắt lại. Ông ấy đột nhiên mở mắt, ánh mắt thì càng ngày càng sáng. Sau một lúc lâu vị hoà thượng mới nói:

- Nữ thí chủ, ngọc này có thể nhường lại cho lão nạp không?

- Tôi ra ba trăm nghìn.

- Cái gì?

Không những người con gái này ngây ra mà những người xung quanh cũng ngẩn người ra rồi. Nói câu thực lòng, dây chuyền ngọc của Diệp Mặc cho đến bây giờ, người ta mua đều là vì nó đẹp. Vì người đến đây đều không thiếu tiền, chả nhẽ vị hoà thượng già này cũng vì nó đẹp sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 123

Không Phải Cổ Võ

Người trung niên đó rõ ràng là rất yêu quí con gái của mình, nghe lời nó, nói:

- Được, vậy thì mỗi đứa một cái, ông chủ, loại dây chuyền ngọc này còn không?

Diệp Mặc lẳng lặng lấy ra ba sợi dây chuyền ngọc, đặt trên mặt bàn.

An Nhạn thấy Diệp Mặc lấy ra mấy cái, sự khinh thường nơi khoé mắt càng sâu đậm. Nếu công hiệu như hắn nói, loại dây chuyền ngọc này nên rất đắt mới phải. Hắn lại một lần lấy ra nhiều như thế, có thể thấy đây là do xưởng sản xuất nhỏ nào đó làm.

Nếu là pháp khí thật, nếu dễ dàng lấy ra nhiều như thế, pháp khí đó cũng là hàng vỉa hè thôi, căn bản là không đáng tiền. Tuy cô ta không hiểu về cái này lắm nhưng cũng biết pháp khí rất ít, cả ở phố Tây Môn cũng chỉ có mấy cái là thật.

Điều này mọi người đều biết nhưng vẫn có người đến mua, không có hắn thì chỉ là vừa hay gặp một cái thật mà thôi.

Người trung niên đó tuy biết pháp khí của Diệp Mặc là giả nhưng ông ta lại mua nhiều cái thế, có chút thất vọng. Nhưng sự thất vọng đó chợt loé lên rồi biến mất.

Ông ta vốn biết cái này là giả nhưng chỉ vì con gái thích, có lẽ là do tâm lí.

- Ông chủ, tôi lấy ba cái. Bọc lại giúp tôi.

Vị trung niên này rất dễ chịu.

- Được, ba cái là sáu trăm nghìn, tính rẻ cho ông là năm trăm.

Diệp Mặc thuận mồm liền giảm luôn một trăm nghìn.

Thấy Diệp Mặc chủ động giảm một trăm nghìn, vị trung niên này ngược lại còn có chút kinh ngạc. Ông ta thấy người như Diệp Mặc đều là những loại hay chặt chém khách, thịt một cái là một cái, sao có thể chủ động giảm một lần những một trăm nghìn cơ chứ? Số tiền đó đối với ông ta chả là cái gì nhưng nhìn cách ăn mặc của Diệp Mặc, chắc một trăm nghìn cũng không hề ít đâu. Nhưng rất nhanh ông ta đã hiểu ra, Diệp Mặc đúng là đã chủ động lấy ít đi một trăm nghìn.

Mặc dù biết Diệp Mặc là loại chặt chém khách nhưng vị trung niên này vẫn rất có thiện cảm với hắn. Nhưng An Nhạn ở bên cạnh thì lại không hiểu, tên lừa đảo này lại chủ động giảm một trăm nghìn, đúng là chuyện không tưởng. Đây không phải là một hai trăm mà là một trăm nghìn!

Nhưng Diệp Mặc lại thấy chả có gì, hắn vốn thấy người đàn ông này khá được, tuy một trăm nghìn không ít nhưng hắn cho rằng tiền không phải là thứ quan trọng nhất. Tiền mà hắn muốn có thì bất cứ lúc nào cũng có thể nghĩ cách, hơn nữa phòng khám truyenfull. vn sắp mở, lại còn không buồn kiếm tiền sao?

Ánh mắt người đàn ông này rõ ràng cho rằng đồ của hắn là giả nhưng vẫn không mặc cả mà mua ba cái. Điều này làm cho Diệp Mặc rất thích con người này. Bất kể là con người này có bao nhiêu tiền, cũng là tiền của ông ta, chí ít cũng có thể nói lên ông ta rất yêu con gái mình. Huống hồ hắn vốn không định bán ba dây chuyền ngọc với giá sáu trăm nghìn. Hắn định bán hai trăm nghìn là được rồi, vì vậy bây giờ lấy năm trăm nghìn cũng thấy hài lòng.

- Cậu giúp tôi gói lại, nói số thẻ cho tôi, chúng ta đi đến khu đóng thuế. Bây giờ tôi đi gửi tiền cho cậu.

Người đàn ông này cũng rất hài lòng nói.

Diệp Mặc giờ mới nhớ ra, hắn vừa không có bọc, vừa không có số thẻ, không khỏi buồn rầu nói:

- Nhưng mà tôi không có bọc, hơn nữa…

- Không có bọc không sao, giờ tôi đeo nó luôn.

Nói xong, người con gái đứng sau ông ta đã đeo dây chuyền đó lên trên cổ, nhét vào trong cổ áo.

- Dây chuyền này đeo rất thoải mái.

Người con gái đó lập tức cũng cảm giác được cảm giác thanh tâm, dưỡng thần.

Người đàn ông đó cười, không nói gì. Ông ta đoán rằng con gái mình muốn nói rằng không bị nhầm về tiền để cho ông ta thoải mái một chút.

- Ừ, cậu sẽ không nói là thẻ cậu cũng không có chứ?

Thấy bộ dạng khó coi của Diệp Mặc, ông ta đùa.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói:

- Tôi thực sự không có số thẻ.

Quả nhiên là một người nghèo kiết xác. An Nhạn vốn thấy người còn gái kia nói đeo dây chuyền đó rất dễ chịu thì trong lòng đã thấy ngứa ngáy khó chịu rồi. Dù sao dây chuyền này cũng là cô ta nhìn thấy. Nhưng cái con người này đến cả số thẻ cũng không có, không biết ngọc này được làm từ đâu ra.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện, mỗi quầy hàng đều có một nhân viên thu ngân chuyên nghiệp trừ quầy của hắn ra. Hơn nữa nhân viên thu ngân còn nhất định phải giao nộp thuế, xem bộ bản thân đến đúng là quá vội vàng rồi.

- Dây chuyền ngọc này được đấy, bao nhiêu tiền một cái?

Đúng lúc người đàn ông kia không có cách nào, lại có người đến hỏi Diệp Mặc về dây chuyền.

- Hai trăm nghìn.

Diệp Mặc vừa mới bán cho người trung niên kia là hai trăm nghìn, đương nhiên không thể báo một giá khác được.

Người hỏi là một thanh niên không lớn hơn Diệp Mặc mấy tuổi, bên cạnh anh ta có một người phụ nữ, tuổi tác bà ta chắc tầm năm mươi tuổi đổ lại nhưng sắc mặt không tốt lắm.

- Mẹ, dây chuyền này đẹp đó, con mua cho mẹ một cái nhé?

Người thanh niên này trông có vẻ hiếu thuận.

Người phụ nữ này cũng thấy dây chuyền này đẹp, do dự một hồi mới nói:

- Dây chuyền này đẹp thật nhưng giá hơi đắt.

Anh chàng này tuy có thấy hai trăm nghìn có hơi đắt nhưng dường như anh ta lại sợ mẹ nói là anh ta lãng phí. Hơn nữa vừa có người mua rồi, mặc cả chắc chắn là không được. Anh ta nhìn bình sứ đặt trên bàn của Diệp Mặc, thấy bên trên lại viết các loại đan dược, lập tức có ý, vội vàng hỏi:

- Không thì anh tặng tôi một lọ đan dược là được rồi.

Anh ta muốn lấy đan dược là vì muốn cho mẹ anh ta thấy anh ta không bị thiệt. Thực ra anh ta không định lấy đan dược. Loại pháp khí này có thể

tin tưởng nhưng đối với đan dược không biết tên là tuyệt đối không thể tin. Điểm này người thanh niên này vẫn biết phân biệt rõ ràng.

Diệp Mặc bất đắc dĩ, xờ xờ mũi, nói:

- Đan dược này không phải một lọ, mỗi lọ chỉ có một viên. Mà giá còn đắt hơn cả dây chuyền ngọc, không thể tặng được.

Phí tổn mà Diệp Mặc luyện chế đan dược này còn cao hơn cả dây chuyền ngọc. Nếu cứ tặng lung tung thì hắn lỗ vốn là cái chắc.

Nghe Diệp Mặc nói, vị thanh niên này liền có chút sững sờ, anh ta mua một viên đan dược. Nói trắng ra là mua cao bôi trên da chó mà thôi, thế mà lại đắt hơn dây chuyền ngọc, thế chả phải là hơn hai trăm nghìn sao?

An Nhạn càng khinh bỉ Diệp Mặc hơn. Tâm của người này chắc đều là đen. Một sợi dây chuyền ngọc mà bán hai trăm nghìn thì không nói, một viên đan dược không biết là do cái gì luyện thành cũng lấy hơn hai trăm nghìn. Thật không hiểu tại sao hội giao lưu lại cho kẻ lừa đảo này vào chứ. Tuy không chỉ một lần cô ta muốn đi nhưng chính là mấy dây chuyền ngọc kia, không nỡ rời đi. Nhưng muốn cô ta nén mặt xuống mua thì lại có chút không ổn.

- Anh nói đan dược này của anh hơn hai trăm nghìn?

Tuy có tiền nhưng một viên đan dược mà hơn hai trăm nghìn, người thanh niên này thật sự có chút kinh ngạc. Anh ta đến đây cũng biết đồ ở đây giá chắc chắn không rẻ nhưng hơn hai trăm nghìn đúng là quá kinh khủng.

- Đây là đan dược gì thế, lại hơn hai trăm nghìn?

Một vị già già bên cạnh cũng nghe thấy, liền nhìn một cách kĩ lưỡng lọ sứ trên quầy hàng của Diệp Mặc. Cộng thêm người đàn ông vừa rồi và hai con gái của ông ta, bây giờ người đến quầy của Diệp Mặc càng ngày càng đông.

- Dây chuyền ngọc đẹp thật, tôi cũng muốn một cái, bao nhiêu tiền?

Lại có một người phụ nữ khoảng chưa đến ba mươi tuổi đến hỏi. Diệp Mặc không khỏi than thầm. Dây chuyền ngọc này của hắn xem ra đúng là rất hấp dẫn ánh mắt của con gái.

Nhưng người này tuy thân thể nhìn khá chuẩn, thậm chí có thể dùng tính từ đầy đặn phi thường để hình dung nhưng mặt người này lại không xinh đẹp. Không phải nói là mặt cô ta không đẹp. Mặt cô ta cũng được, có chút phong vị của người phụ nữ trưởng thành nhưng lại không làm người ta hứng thú khi nhìn lần thứ hai chính là có nhiều loang lổ trên mặt, hơn nữa còn có mụn lấm tấm nữa.

Cho dù cô ta đeo một cái kính râm nhưng những vết lấm tấm đấy thì không thể nào che đi được. Có thể tưởng tượng, nếu trên mặt không bị thế thì sẽ là một cô gái xinh đẹp.

Cái đẹp thì ai cũng thích. Tuy mặt cô ta không xinh đẹp cho lắm nhưng cô ta cũng thích dây chuyền ngọc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Thực ra người phụ nữ này, tôi thấy cô nên mua một viên đan dược của tôi hơn.

Nói xong, Diệp Mặc cầm một lọ sứ lên:

- Đây là Mỹ Nhan Hoàn, chỉ cần một viên, mặt cô sẽ trở nên trơn bóng như ngọc. Nhưng giá đắt hơn một chút so với dây chuyền ngọc.

- Thật sao?

Người đó liền cầm lọ sứ lên, tuy ánh mắt bán tín bán nghi nhưng loại tâm nguyện bức thiết của cô ta đã bán rẻ suy nghĩ của cô ấy.

Diệp Mặc lại cười nói:

- Chị này, tôi nghĩ chị có thể mua được một dây chuyền ngọc hai trăm nghìn, chắc không quan tâm đến tiền của đan dược này chứ? Cứ cho là cho bản thân một cơ hội, tiền có thể kiếm lại nhưng cơ hội này lại không thường đến. Đương nhiên tôi sẽ không khuyên chị nhất định phải mua - Chị tự nắm giữ, nhưng cơ hội chỉ đến một lần, lần sau tôi sẽ không đến bán đan dược.

Diệp Mặc bỗng phát hiện hắn lại có tài ăn nói như thế, nếu đi làm kinh doanh nói không chừng còn thật sự có tiềm lực phát huy.

- Được, tôi lấy một dây chuyền ngọc của cậu, quẹt thẻ sao?

Vị thanh niên đi cùng mẹ thấy nhiều người có hứng thú đối với đồ của Diệp Mặc, cuối cùng anh ta cũng hạ quyết tâm lấy dây chuyền ngọc.

Diệp Mặc vẫn chưa nói, người con gái kia đã nói:

- Được, tôi lấy đan dược, cậu nói đúng, coi như cậu là kẻ lừa đảo thì tôi cũng phải cho tôi một cơ hội, còn về dây chuyền ngọc này, tôi cũng…

- Khoan đã.

Một tiếng nói bỗng ngắt lời người con gái này. Một vị hoà thượng chừng hơn bảy mươi tuổi đi đến, cúi chào đối với Diệp Mặc rồi mới nói tiếp:

- Vị thí chủ này, xin hỏi lão nạp có thể xem dây chuyền của cậu được không?

Diệp Mặc lại quay đầu nhìn người con gái đó hỏi:

- Chị, dây này chị có lấy không, nếu lấy thì là của chị đó, nếu không thì đưa cho vị hoà thượng này xem đi.

- Đúng thế, đương nhiên là tôi muốn, dây chuyền ngọc này muốn, đan dược kia cũng muốn.

Người này vội vàng nói.

Lão hoà thượng nghe xong vội nói:

- Nữ thí chủ, có thể cho tôi xem trước được không?

Nghe lão hoà thượng nói vậy, người con gái đó chỉ có thể đưa dây chuyền trong tay ra.

Lão hoà thượng để vào trong tay, xem xong sau đó nhắm mắt lại. Ông ấy đột nhiên mở mắt, ánh mắt thì càng ngày càng sáng. Sau một lúc lâu vị hoà thượng mới nói:

- Nữ thí chủ, ngọc này có thể nhường lại cho lão nạp không?

- Tôi ra ba trăm nghìn.

- Cái gì?

Không những người con gái này ngây ra mà những người xung quanh cũng ngẩn người ra rồi. Nói câu thực lòng, dây chuyền ngọc của Diệp Mặc cho đến bây giờ, người ta mua đều là vì nó đẹp. Vì người đến đây đều không thiếu tiền, chả nhẽ vị hoà thượng già này cũng vì nó đẹp sao? An Nhạn đứng ở bên quan sát cũng ngây người ra, không ngờ có người dám bỏ ra 300 ngàn để mua một cái dây chuyền ngọc? Nhưng lập tức cô liền có phản ứng, khinh thường nói:

- Vừa nhìn là biết là môi giới, không có tí chuyên nghiệp nào cả.

Tuy nhiên gã thanh niên bên cạnh cô lại có chút ngưng trọng nói:

- Không phải môi giới, lão hòa thượng kia tôi cũng biết, là ở quầy hàng kia, hình như là quầy hàng chữ cổ, loại người này tuyệt đối sẽ không đi làm môi giới, xem ra dây chuyền ngọc mà người này bán là đồ thật.

- A.

Người phụ nữ tên gọi là An Nhạn kinh hãi kêu lên một tiếng, cô thật không ngờ lão hòa thượng lại là người của quầy chữ Cổ, cái này khác gì

trựức tiếp nói rõ đồ vật kia là độ thật rồi - Hay là, tôi đi mua giúp cô một cái?

Thanh niên này biết An Nhạn rất thích dây chuyền này, muốn lấy lòng cô, thấy vẻ mặt cô như thế, gã lập tức nói.

- Được, tôi muốn mua một cái, nhưng…

An Nhạn sớm đã muốn một cái rồi, nhưng sau vì sĩ diện với cả không thể nuốt trôi cục giận kia, không ngờ sự việc trở thành thế này, quầy hàng mình cho rằng là bán đồ giả không ngờ bây giờ lại náo nhiệt thế.

Cô lập tức nghĩ tới dây chuyền này đã hết rồi, nếu không Lão hòa thượng kia sao phải đi tranh mua với cô gái kia.

Diệp Mặc không ngờ thật sự có người biết hàng, nhưng hắn đã bán cho cô gái này rồi, thì sẽ không bán cho người thứ hai, thấy cô nhìn qua, Diệp Mặc lập tức nói:

- Cô đến trước, cô trả tiền đi.

Lúc này những người xung quanh đều nhận ra, Lão hòa thượng này ở quầy hàng chữ Cổ, ngay cả ông ta cũng đến mua đồ của Diệp Mặc, khẳng định đồ của Diệp Mặc là đồ thật rồi, nhất thời khách ở quầy của Diệp Mặc đông lên.

Gã đàn ông trung niên kia cũng hiểu mình chiếm được chút tiện nghi, liền vội vàng tiến lên nói với Diệp Mặc:

- Nếu như cậu tin tưởng tôi, tôi viết chi phiếu cho cậu, tôi sẽ giúp cậu đổi ra tiền mặt.

Diệp Mặc cũng không quá để ý, chỉ cần lấy được tiền là được, hơn nữa hắn cũng không có thẻ.

Nghe thấy gã trung niên nói vậy, cô gái kia cùng với chàng thanh niên cũng phụ họa theo, hắn không thể đi cùng người khác, nhưng mấy người này

cũng có chút tư cách, lúc đi đổi tiền cho Diệp Mặc, cũng không cầm đồ đi.

Gã thanh niên đứng cùng An Nhạn, cũng lập tức đi đến, rất khách khi nói:

- Anh bạn dây chuyền vừa rồi còn không, có thể bán cho tôi một cái? Hoặc là tôi đặt làm một chiếc, giá cả có thể thương lượng.

Diệp Mặc thấy không phải là nữ nhân đáng ghét kia đến, cảm thấy thoải mái hơn, nhưng cũng lập tức trả lời:

- Xin lỗi, dây chuyền này hết rồi, cũng không thể đặt trước được, dây chuyền này là do một vị tiền bối cao nhân nhờ tôi bán. Bán xong năm chiếc này là hết rồi.

Gã thanh niên nghe thấy Diệp Mặc nói thế rất thất vọng, An Nhạn ở đằng sau thì càng cảm thấy thất vọng vô cùng, trong lòng bắt đầu thấy hối hận lúc ban đầu 100 ngàn không mua một cái.

Nhưng thấy người đến hỏi càng ngày càng nhiều gã thanh niên thấy Diệp Mặc thực sự là hết hàng rồi, chỉ có thể rời ánh mắt tới cô gái vừa mua chiếc dây chuyền, nhà cô có ba người, mỗi người một cái, không biết có thể chuyển nhượng lại một chiếc không, nghĩ đến đây gã thanh niên nói với cô gái:

- Xin chào, cô mua ba chiếc dây chuyền, có thể bán lại cho tôi một chiếc không, tôi có thể trả thêm 100 ngàn Khóe miệng cô gái này lập tức nhếch lên có chút bất mãn nói:

- Anh cảm thấy chúng tôi thiếu 100 ngàn của anh sao?

Những người xung quanh đều có thể nhận ra, cô gái này đích thực không phải là loại người thiếu mấy trăm ngàn.

Diệp Mặc thầm than, hiệu ứng thương hiệu của chữ Cổ thật tốt, hắn có thể bán cho gã trung niên 3 cái, có thể là do may mắn, nhưng sau đó có nhiều

người đến mua là do hiệu ứng thương hiệu của Lão hòa thượng.

Lúc này Lão hòa thường còn đang nghiên cứu đan dược trong chiếc bình, ông không ngừng ngửi ngửi, thậm chí còn hỏi Diệp Mặc có thể lấy ra xem không, Diệp Mặc đương nhiên đồng ý, nói ra, cũng là nhờ có ông ta quảng cáo, tuy rằng dây chuyền của hắn căn bản cũng bán được rồi, nhưng Diệp Mặc cũng có chút cảm kích Lão hòa thượng này.

Gã trung niên cùng với cô gái kia còn có gã thanh niên đều đã quay về chỉ là gã trung niên cầm tấm chi phiếu hai triệu đưa cho Diệp Mặc, và nói:

- Tiền của hai người bọn họ đã đưa cho tôi rồi, tôi trực tiếp viết cho cậu một tấm chi phiếu, thuế tôi cũng giúp cậu nộp rồi.

Diệp Mặc đối với gã trung niên này càng có hảo cảm, đoán rằng người này sợ Diệp Mặc bị lừa nên thu tiền sau đó giúp Diệp Mặc viết một chi phiếu, có thể thấy gã là một người tinh ý, nếu không cũng sẽ không làm như vậy.

Diệp Mặc nhận chi phiếu nói:

- Cảm ơn, nhưng tiền của tôi cũng không nhiều như thế này?

Người trung niên kia cười cười khoát tay nói:

- Tôi biết, tôi còn muốn mua mấy bình dược hoàn.

- Số tiền dư cậu xem có thể mua được mấy bình thì bán cho tôi từng ấy.

Nghe thấy người trung niên nói vậy, Diệp Mặc còn chưa nói gì, Lão hòa thượng kia lại nói:

- Thí chủ, những dược hoàn còn lại này tôi mua hết, cậu cho cái giá đi.

Xem ra Lão hòa thượng cũng sợ có người mua hết dược hoàn, cho nên mở miệng nói trước.

Quả nhiên Lão hòa thượng vừa nói xong, bên cạnh đã có người lập tức cảm thấy ảo não.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Được, 200 ngàn một viên đi, nhưng tôi cũng không phải thí chủ, tôi sẽ thu tiền đấy.

Diệp Mặc biết, đại đa số những người ở đây đều có tiền, có lẽ hắn là người nghèo nhất, cho nên hắn cũng không cần cảm thấy nhiều, cứ thu đi.

Diệp Mặc cầm hai bình đưa cho người trung niên nói:

- Hai bình trong này giống nhau, cấp cứu hoàn. Một bình là Mỹ nhan hoàn, một bình là dùng cho Luyện công, cụ thể như thế nào, tôi đều viết trên tờ giấy này, ở bên trong bình đấy, ông tự mở ra xem đi.

Sáu bình còn lại toàn bộ bị Lão hòa thượng mua hết.

Thấy những đồ vật của Diệp Mặc bị Lão hòa thượng ở Quầy chữ Cổ mua hết, lập tức có rất nhiều người chen chúc nhau bỏ tiền ra mua, nhưng Diệp Mặc đã bán hết, kết thúc công việc rồi.

Thấy Diệp Mặc đến đan dược cũng bán hết, hơn nữa còn đang chuẩn bị rời đi, An Nhạn mới phát hiện mình không mua được gì, nếu như đúng như Lão hòa thượng nói, thì Mỹ nhan hoàn của hắn thật sự có tác dụng dưỡng nhan?

Đấy chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là chiếc dây chuyền cô nhìn trúng đầu tiên cũng không có được, cái này lập tức làm cho An Nhạn cảm thấy không thoải mái, không còn để ý đến thể diện, lập tức chen vào nói với Diệp Mặc:

- Đồ của anh là do tôi nhìn thấy trước tiên, bây giờ tôi cũng không phải muốn mua bây giờ, anh có thể giúp tôi đặt làm một chiếc dây chuyền không?

Giọng điệu nói chuyện rõ ràng nhã nhặn hơn, cô càng nghĩ tới chiếc dây chuyền thì càng cảm thấy yêu thích, nhưng thật sự giống như tên khốn kiếp này nói:

- Cơ hội chỉ có mộtt lần, bỏ qua thì sẽ không còn nữa, 200 ngàn có thể kiếm lại được, nhưng cơ hội qua rồi thì không thể có lại được.

Đừng nói là Diệp Mặc, mà ngay cả đến người trung niên cũng cảm thấy An Nhạn có chút vấn đề, vừa rồi còn nói với mình đồ của Diệp Mặc chỉ là mấy thứ rác rưởi chỉ đáng giá mấy trăm đồng, bây giờ cũng là cô ta muốn đặt hàng Diệp Mặc, không khỏi lắc đầu, may mà ông không nghe lời cô ta, nếu không thì đúng là phải hối hận rồi.

- Đúng vậy, tôi cũng muốn đặt.

Giữa đám người lập tức cũng có người phụ họa.

Diệp Mặc thật sự muốn bây giờ nhận dặt, sau đó quay về không ngừng làm ra, nhưng hắn cũng biết sự việc cũng nên kết thúc ở đây, bây giờ hắn còn nói tránh được, một khi sau này làm nhiều rồi, rất khó nói rõ ràng, hơn nữa sự việc lần này do Lão hòa thượng hắn cũng để lộ ra qúa nhiều rồi.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc đành phải nói:

- Thật sự xin lỗi, đồ vật này là tôi chỉ bán hộ, còn hay không, thì tôi cũng không dám nói trước, có thể hội giao lưu lần sau tôi còn bán hộ, nhưng còn phải xem họ còn hàng không đã.

Diệp Mặc cũng không từ chối thẳng, dù sao bán cũng quá lời, nói không chừng có một ngày hắn cần tiền, lại có thể đến kiếm một ít, hơn nữa hội giao lưu pháp khí này hình như năm nào cũng có, chỉ có địa điểm tổ chức khác nhau mà thôi.

Thấy Diệp Mặc nói như vậy rất nhiều người thất vọng bỏ đi, nhưng cũng không cảm thấy quá nhiều hối hận, dù sao cũng chỉ là một cái pháp khí, cũng chưa ai nhìn thấy hiệu quả thực sự, náo nhiệt qua đi thì cũng coi như xong

rồi.

Chỉ có người trung niên và Lão hòa thượng là không bỏ đi, đến An Nhạn cũng tức giận hầm hầm xoay người bỏ đi, trong lòng đem Diệp Mặc ra nguyền rủa không biết bao nhiêu lần. Nói xong Dịch Cửu Hà lấy ra tấm danh thiếp, với kinh nghiệm thương trường nhiều năm khiến gã cảm thấy Diệp Mặc không phải người tầm thường, nổi lên ý tưởng muốn kết giao, để lại một tấm danh thiếp.

Diệp Mặc một không có danh thiếp, hai cũng không có di động, chỉ có thể nhận danh thiếp khách khí một câu.

Đợi một lúc Diệp Mặc không đưa danh thiếp lại, Dịch Cửu Hà tuy có chút thất vọng, nhưng nhìn sang bên cạnh thấy Lão hòa thượng hình như đang có việc đợi Diệp Mặc, chỉ còn cách cáo từ Diệp Mặc dẫn hai con gái rời đi.

- Bố, đây là lần đầu tiên con thấy bố chủ động đưa danh thiếp, mà người khác không đưa lại.

Một cô con gái đi sau lưng Dịch Cửu Hà nói.

- Em, em sai rồi, người này không phải là không muốn đưa lại, em xem hắn đến thẻ ngân hàng còn không có, thì làm sao có danh thiếp? chị đoán hắn đến di động cũng không có, nói không chừng những đồ vật này thực sự là do một tiền bối ẩn cư nhờ hắn bán ra.

Cô con gái khác lập tức phản bác.

Dịch Cửu Hà mắt sáng lên, gã lập tức nghĩ tới Diệp Mặc rất có khả năng không có danh thiếp, chứ không phải là không muốn kết giao với gã, nghĩ tới đây không kìm được xoa đầu con gái nói:

- Ừm, Nghiên Nghiên nói rất đúng, hắn không giống loại người ngạo mạn, đấy là một cao nhân, hơn nữa, các con phải nhớ dây chuyền lúc nào cũng phải mang bên mình.

Thấy người trung niên dẫn hai con gái rời đi, quầy của Diệp Mặc không còn ai, Lão hòa thượng mới nói:

- Lão nạp là Ngộ Quang của Giác Vân Tự, không biết quí tính thí chủ?

Diệp Mặc giật mình, nhìn chữ Cổ nhỏ ở góc áo Lão hòa thượng, lập tức hỏi:

- Xin hỏi Ngộ Quang trưởng lão, người là người của môn phái cổ võ?

Lão hòa thượng lắc lắc đầu nói:

- Cổ võ nói dễ vậy sao, bọn họ đều không xuất thế, Lão nạp chỉ là một hòa thượng bình thường của Giác Vân Tự. Nhưng lần triển lãm này, cũng có giúp một môn phái Cổ võ bán chút đồ vật, Lão nạp có chút việc muốn hỏi thí chủ, không biết thí chủ có rảnh không.

Diệp Mặc cực kỳ thất vọng, hóa ra đến hội trường không phải môn phái Cổ võ chân chính, chỉ là một số đơn vị phụ giúp, xem ra muốn hỏi được tung tích của Lạc Tố Tố thật có chút khó khăn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 124

Ẩn Môn

Quầy hàng chữ Cổ của Giác Vân Tự rất đông khách, quầy cũng lớn, Diệp Mặc đi theo hòa thượng Ngộ Quang đến phòng nghỉ ngơi ở phía sau, lập tức có một cô gái bưng trà đến, xem ra Giác Vân Tự tuy không phải là môn phái Cổ võ, nhưng đãi ngộ của họ ở đây, vẫn hơn rất nhiều so với các quầy khác.

Thấy Diệp Mặc ngồi xuống, hòa thượng Ngộ Quang lập tức nói:

- Mạo muội mời thí chủ đến đây, mong thông cảm, còn chưa thỉnh giáo quí danh của thí chủ.

Đến đây cũng là do Diệp Mặc chủ động muốn đến, nếu hắn không muốn đến, Ngộ Quang muốn mời hắn đến cũng không phải dễ, thấy Ngộ Quang hỏi như thế lập tức nói:

- Ngộ Quang đại sư khách sáo rồi, vãn bối là Diệp Mặc.

Diệp Mặc đoán rằng Ngộ Quang cũng không phải nhân vật tầm thường, tuy vẫn chưa động thủ với lão, nhưng thấy lão tinh thần sung túc, đã là lão nhân khoảng 70 tuổi, nhưng hành động không có chút gì là chậm chạp.

Âm thanh nói chuyện sang sảng, rất rõ ràng là có luyện qua một loại công phu nội gia.

- Nếu lão nạp không nhìn nhầm, tu vi của Diệp thí chủ trong võ đạo cũng không thấp, lần này mời Diệp thí chủ đến, đích thực có mấy vấn đề muốn hỏi Diệp thí chủ, đương nhiên, nếu cảm thấy không tiện trả lời, Diệp thí chủ cũng có thể không cần trả lời.

Ngộ Quang nói rất nhẹ nhàng, hơn nữa còn rất khách khí.

Diệp Mặc uống một ngụm trà, một mùi thơm ngát xông vào mũi, rõ ràng là loại trà thượng đẳng, không khỏi thuận miệng hỏi:

- Trà này không tồi, đại sư đúng là có khẩu phúc.

Ngộ quang khẽ mỉm cười nói:

- Nếu Diệp thí chủ thích nói, đợi lát nữa ta có thể tặng cho thí chủ một chút, trà này cũng do một người bạn của lão nạp tặng.

Diệp Mặc trong lòng hơi động một chút, không biết người bạn này của lão có phải là người nhờ bán pháp khí không, nhưng không cần biết là đúng không, chút nữa hỏi rõ ràng là được, nhưng lại nói:

- Đa tạ đại sư, đại sư có gì muốn hỏi xin nói.

- Thiện tai, vậy lão nạp không quanh co nữa, lão nạp từ pháp khí mà thí chủ bán nhận ra, pháp khí của thí chủ cũng không kém so với pháp khí mà lão nạp bán hộ, thậm chí còn hơn một bậc.

- Không biết những pháp khí này thí chủ tự làm, hay là lấy được ở đâu.

Mi mắt Ngộ Quang buông xuống, nhưng chớp động trong mắt vẫn không thể thoát được thần thức của Diệp Mặc.

Thấy ánh mắt của hòa thượng Ngộ Quang, hơn nữa lão còn giúp môn phái Cổ võ bán pháp khí, Diệp Mặc trong lòng đang nghĩ, không biết mình có làm quá không, vạn nhất bị môn phái cổ võ kia nhìn trúng bản lãnh của mình, bắt mình đi thì thảm rồi. Hắn cũng không nhận ra chính mình bây giờ bản lĩnh là có thể ăn đứt hết Nghĩ đến đây Diệp Mặc liền đứng dậy hành lễ với hòa thượng Ngộ Quang rồi nói:

- Đại sư, vãn bối có một việc muốn thỉnh cầu.

Ngộ Quang vội vàng chấp tay nói:

- Thiện tai, Diệp thí chủ không cần khách sáo, có chuyện cứ nói thẳng.

Diệp Mặc lại ngồi xuống nói:

- Những pháp khí dược hoàn do vãn bối bán đều là do một vị trưởng bối trong sư môn làm ra, nhưng ông không muốn xuất thế, cho nên giao cho vãn bối, để vãn bối giúp ông bán, nhưng số tiền này ông ấy cũng không cần, thực ra vãn bối đối với chuyện này cũng chỉ biết một chút.

Nhìn một chút phản ứng của Ngộ Quang, Diệp Mặc dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho nên việc mà vãn bối thỉnh cầu đại sư là, xin đại sư đừng đem những đan dược này lưu truyền trong môn phái Cổ Võ, tránh cho vị trưởng bối kia đối với vãn bối phản cảm.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Ngộ Quang lập tức nói:

- Nếu Diệp thí chủ đã nói vậy, lão nạp cũng hiểu được. Xem ra vị trưởng bối của Diệp thí chủ cũng là một chi của Cổ võ.

Bởi vì chỉ có cổ võ nhất mạch, mới không muốn đồ vật của mình bị các môn phái khác nghiên cứu.

Diêp Mặc trong lòng lại thầm nghĩ, xem ra vị Ngộ Quang này vẫn chưa hiểu rõ hiệu quả của pháp khí mà hắn bán ra, nếu biết rồi, thì sẽ không có thái độ như vậy, nhưng lão ta không biết cũng tốt, bởi vì lão có quan hệ với môn phái cổ võ, vạn nhất bạio lộ bản lãnh của mình thì thật sự không ổn.

Xem ra sau này cũng nên ít tiếp xúc với lão hòa thượng này, hôm nay hỏi xong việc, lập tức rời đi, nghĩ vậy Diệp Mặc ôm quyền hỏi:

- Ngộ Quang đại sư, vãn bối có một chuyện muốn hỏi đại sư.

- Diệp thí chủ mời nói.

Thấy Diệp Mặc nói đồ không phải hắn làm ra, Ngộ Quang đã hiểu, dù sao loại pháp khí này thì những thanh niên như Diệp Mặc cũng không thể làm ra được, hơn nữa lão thấy những pháp khí này làm rất tốt, cảm thấy có hiệu quả tĩnh tâm thanh thần, cho nên mới có ý niệm muốn mua một chiếc.

Lão quả thật giống như Diệp Mặc suy nghĩ, thật sự không nhận ra hiệu thật sự của pháp khí mà Diệp Mặc làm ra.

Nếu như lão biết công hiệu thực sự của pháp khí kia, phỏng chừng cho dù giá có cao hơn nữa, lão nhất định sẽ mua một chiếc, cho dù không giao cho môn phái cổ võ, lão cũng muốn nghiên cứu một chút.

- Xin hỏi Ngộ Quang đại sư, có phải môn phái Cổ võ đều thuộc Ẩn Môn? Nếu như muốn tiến nhập Ẩn Môn thì phải làm thế nào?

Về Ẩn Môn, hắn cũng thỉnh thoảng nghe Lạc Tố Tố nhắc đến, tuy hắn không hỏi, nhưng cũng nhớ kỹ.

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Mặc, Ngộ Quang kinh ngạc nhìn nhìn Diệp Mặc, lão không ngờ Diệp Mặc đến Ẩn Môn cũng biết, những người biết Ẩn Môn cũng không nhiều, thậm chí còn cực kì ít.

Nhưng nếu Diệp Mặc đã hỏi, Ngộ Quang cũng không định giấu diếm, hơn nữa cũng không có gì phải giấu diếm cả, gật gật đầu nói:

- Cổ võ là một chi thuộc Ẩn Môn, nhưng Ẩn Môn ngoài một Cổ võ ra thì còn rất nhiều chi phái như Đạo phái, Hoàng phái, Phù phái...

Nhưng nếu như thí chủ không phải là người của Ẩn Môn, thì tốt nhất thí chủ đừng có tính toán tiến nhập, bởi vì dù có nói cho thí chủ biết cách tiến nhập, thí chủ cũng không vào được, vạn nhất vào được thì cũng bị giết luôn.

Nói tới đây, thấy Diệp Mặc lộ ra thần sắc kì quái, còn cho rằng Diệp Mặc đang kì quái sao Ẩn Môn lại có thể tùy tiện giết người, liền giải thích:

- Bên trong Ẩn Môn giết người không phạm pháp, bởi vì cũng không có

ai có thể xông vào, còn những Ẩn Môn ở nơi nào thì lão nạp cũng không rõ.

Tuy rằng Ngộ Quang không nói ra Ẩn Môn ở đâu, nhưng Diệp Mặc cũng đại khái hiểu ra một số chuyện, có lẽ Lạc Tố Tố thuộc một chi phái của Ẩn Môn, hơn nữa những người này đều điên cuồng tu luyện, bình thường sẽ không ra ngoài, hoặc là không được phép ra ngoài, nhưng các môn phái không thể quản lí nghiêm khắc như thế, nhưng có mấy người không an phận trốn ra ngoài, bọn họ sau khi trốn ra ngoài dựa vào bản lãnh của mình, mở ra một vùng trời riêng.

Nếu Ngộ Quang đã nói như vậy, hắn cũng không cần phải hỏi chuyện của Lạc Tố Tố nữa, Ngộ Quang đến Ẩn Môn ở đâu cũng nói không biết, lão nhất định không biết tình hình của Lạc Tố Tố - Vậy Giác Vân tự của đại sư ở đâu?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Nhưng lần này Ngộ Quang hòa thượng chỉ nói một câu A Di Đà Phật rồi không nói gì, Diệp Mặc biết lão không muốn nói ra.

Trong lòng không khỏi khinh bỉ lão hòa thượng này, gọi mình đến hỏi này hỏi nọ, mình hỏi lão một câu, cũng không nói.

Tuy nhiên Diệp Mặc cái cần hỏi cũng hỏi rồi, thấy thế lập tức đứng lên nói:

- Đã vậy vãn bối cũng không quấy rầy đại sư nữa, xin cáo từ.

Ngộ Quang đại sư thấy Diệp Mặc cáo từ, cũng không hỏi gì nữa, tặng cho Diệp Mặc một hộp trà, Diệp Mặc cũng không khách khí nhận lấy.

Lúc Diệp Mặc trở lại đại sảnh hội giao lưu, hắn muốn tìm Lâm Hối Hòa, xem gã đã mua được đồ tốt gì không, nếu như đã mua được, hắn muốn rời khỏi đây.

Vừa rồi hắn thấy mấy quầy hàng chữ Cổ, cũng không có đồ gì tốt, thậm

chí đến loại pháp khí chỉ có chút linh khí như của Lâm Hối Hòa cũng rất ít, hơn nữa vừa rồi Ngộ Quang hòa thượng nói lão không phải người của môn phái Cổ võ, Diệp Mặc cũng không muốn hỏi cách chế tạo pháp khí, cho dù hỏi lão cũng không biết.

Thần thức của Diệp Mặc khẽ quét một chút, không thấy Lâm Hối Hòa, một bộ phận của đại sảnh này đã vượt qua phạm vi thần thức của Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc đoán Lâm Hối Hòa sẽ không đi ra trước, nói không chừng gã đang có việc gì đó, cho nên hắn đi dạo quanh mấy quầy pháp khí, xem xem có mấy món thực sự là pháp khí.

Chỉ có điều khiến Diệp Mặc thất vọng là, hắn đi nửa vòng, nhưng những pháp khí thực sự cũng chỉ có vài món, hơn nữa lại là loại không có công năng gì, nói thẳng ra chỉ là một số đồ vật bình thường mà Ninh Thần dùng, giá thì đắt kinh khủng.

Nhưng khi Diệp Mặc định quay về quầy hàng của mình ngồi đợi Lâm Hối Hòa, thì một quầy hàng to hơn của hắn một chút lại thu hút sự chú ý của Diệp Mặc, đúng hơn là một viên đá màu tro thu hút Diệp Mặc.

Diệp Mặc dùng thần thức quét đến hòn đá đó, không ngờ lại phát hiện đó là một hòn Không Minh Thạch, trong lòng hắn nhảy dựng lên, Không Minh thạch, là đồ vật dùng để luyện chế nhẫn Không gian, cũng chính là nhẫn trữ vật, trong tu tiên giới chân chính, cũng là một món đồ tốt, ở đây càng không cần nói Nếu có nhẫn trữ vật, cho dù là lần trước hắn ở trong sa mạc tu luyện chưa đủ, thì cũng sẽ không bị ép đến chật vật như vậy, cái này nhất định phải đạt được, ánh mắt Diệp Mặc không rời khỏi hòn đá, lập tức đi tới.

- Này, anh muốn làm gì?

Một thanh âm vang lên làm Diệp Mặc dừng bước, lúc này Diệp Mặc mới phát hiện mình đã đụng vào người khác.

- Là cô?

Diệp Mặc không ngờ người mà hắn đụng phải lại là An Nhạn, ả này đúng là âm hồn bất tán, nơi nào cũng có thể gặp được cô ta.

Tuy nhiên người thanh niên đi cùng cô ta thì không thấy đâu.

- Ồ, xin lỗi.

Diệp Mặc cũng biết lần này là do hắn không đúng, trong mắt hắn chỉ có Không Minh thạch, làm gì còn cái gì khác.

An Nhạn vốn là tâm tình cũng không tốt, thấy là Diệp Mặc, không ngờ lại đem cơn tức giận nén xuống, tuy rằng cô ta hận Diệp Mặc đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng bây giờ Diệp Mặc đụng phải cô ta, cô cảm thấy nếu mình giở chút thủ đoạn, nói không chừng có thể kiếm được chiếc dây chuyền.

Nhưng lúc cô vừa phản ứng lại thì Diệp Mặc đã đi đến quầy hàng trước mặt, rõ ràng hắn cũng không coi việc đụng phải cô là có chuyện gì, Hỏa khí của An Nhạn lập tức bùng lên, không chút nghĩ ngợi liền đi theo.

Diệp Mặc lúc này lại rất khẩn trương, bởi vì hắn nhìn thấy có người đang cầm hòn đá lên xem, xem ra người đó cũng có hứng thú với hòn đá đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 125

Không Mua Được

Đây là Không Minh thạch, sao lại có người cảm thấy hứng thú với vật này?

Diệp Mặc khẩn trương đi đến quầy hàng phía trước, giả bộ xem đồ vật khác, trên thực tế thần thức của hắn không rời khỏi Không Minh thạch.

- Anh đụng vào người khác, chẳng lẽ cứ như vậy mà đi sao?

An Nhạn chạy đến trước mặt Diệp Mặc kêu lên.

Diệp Mặc nhíu mày, nói thực, bây giờ hắn không muốn đôi co với cô ta, hắn đang khẩn trương nhìn Không Minh thạch.

Lúc này thấy An Nhạn lại chạy đến quát to, lập tức bừng bừng tức giận, quay đầu lại lạnh lùng nói:

- Cút.

- Anh, Anh.

An Nhạn không ngờ hắn lại dám quát cô cút đi, sắc mặt tức giận xanh mét, nói không ra lời.

Lúc này gã thanh niên đi cùng An Nhạn mới thấy chạy lại, thấy thần thái của An Nhạn như vậy lập tức nói:

- An Nhạn, em làm sao vậy?

An Nhạn dụi dụi mắt, chỉ Diệp Mặc nói:

- Hắn ức hiếp em.

Gã lập tức sắc mặt trầm xuống, lúc trước Diệp Mặc không bán dây chuyền cho gã, gã đã có chút căm tức rồi, không ngờ Diệp Mặc lại còn dám ức hiếp An Nhạn.

Gã lập tức đi tới, định dùng tay tóm lấy bả vai Diệp Mặc, không ngờ tay của gã còn chưa chạm vai Diệp Mặc, tay Diệp Mặc đã nắm lấy cổ tay gã, lạnh lùng nói:

- Nếu như mày còn dám động đậy, tao sẽ dẫm nát mày dưới chân, cút.

Gã thanh niên này phát hiện sau khi Diệp Mặc tóm lấy tay của gã, thì toàn thân gã như vô lực không thể nhúc nhích, hơn nữa còn có một cỗ hàn ý đau tới cốt tủy trực tiếp xông vào thân thể gã, gã thanh niên này cũng không phải gà mờ, thấy tình hình như vậy, gã lập tức cũng biết, mình so với Diệp Mặc thì quả thật tức cười.

Người này tuyệt đối là cao thủ, hơn nữa còn lợi hại hơn gã không biết bao nhiêu lần, cho dù là sư phụ của gã ở đây cũng không phải là đối thủ của hắn, ở một hội giao lưu không ngờ lại gặp loại cao thủ này, sau lưng gã thanh niên mồ hôi vã ra như tắm.

Gã nhớ tới đồ mà lúc trước Diệp Mặc bán, chẳng lẽ người này thật sự là của môn phái Cổ võ, nếu không lão hòa thượng kia sao lại tìm riêng hắn.

Tuy nhiên may mà lúc này Diệp Mặc đã buông tay gã ra, cũng không để ý đến gã nữa, mà là quay lại xem mấy đồ vật trên quầy hàng kia.

- Ông chủ, hòn đá này bao tiền?

Diệp Mặc vừa nghe thấy thanh âm này, trong lòng trầm xuống, xem ra người này đích thực muốn mua Không Minh thạch rồi, nếu không cũng không hỏi như vậy.

Trong lòng Diệp Mặc nhanh chóng cân nhắc, vạn nhất người này mua

được Không Minh Thạch, hắn sẽ mua lại, nếu như gã không bán lại, thì cho dù là trộm, hắn cũng phải có được Không Minh thạch, đồ vật này có tác dụng rất lớn với Diệp Mặc, ban đầu hắn không ngờ trên trái đất có loại nguyên liệu này, không ngờ lại bị hắn nhìn thấy, cho dù thế nào đi nữa hắn nhất định sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa Không Minh Thạch còn trân quý hơn Ngân Tâm thảo nhiều.

- 100 ngàn.

Chủ quầy hàng thấy có người hỏi giá, lập tức cho giá.

- Đắt thế? Chỉ là một hòn đá thôi mà, tôi thấy màu sắc này ít thấy, định mua về chơi, rẻ chút được không?

Người đàn ông cầm viên đá lập tức nói.

Diệp Mặc lúc này mới chú ý tới người đàn ông này, khoảng hơn 30 tuổi, người gầy, nhưng sắc bén vô cùng, với kinh nghiệm của Diệp Mặc, người này cũng là một nhân vật quan trọng, điều làm Diệp Mặc chú ý nhất là, toàn thân người này lộ khí tức âm lạnh, nếu như người nào đối với loại khí tức này mẫn cảm nói không chừng đều sẽ rét run.

Chỉ là ở đây có 100 ngàn, mà gã cũng mặc cả, cho thấy gã cũng không có nhiều tiền, hoặc là tiền trên người cũng không có nhiều.

Chủ quầy nghe thấy gã nói vậy, lắc lắc đầu nói:

- Xin lỗi, cái này không mặc cả được, bởi vì tôi chỉ giúp một người bạn bán.

- Như vậy à?

Gã nói một câu, buông hòn đá xuống, bắt đầu chau mày suy nghĩ.

Diệp Mặc thấy gã bỏ hòn đá xuống, lập tức cầm hòn đá cầm trên tay, lúc này cũng không cần giả bộ, tranh thủ lúc người đàn ông này còn chưa quyết

định, hắn mua Không Minh thạch.

- Hòn đá này tôi mua.

Diệp Mặc cầm hòn đá lên nói.

Chủ quầy cũng không nghĩ tới hòn đá này lại có sức hấp dẫn thế, người trước mặt gã vừa bỏ xuống, còn đang do dự không biết có nên mua không, Diệp Mặc đã cầm hòn đã lên.

Quả nhiên thấy Diệp Mặc cầm hòn đá lên, người vừa rồi còn đang do dự, lập tức sắc mặt thay đổi, lập tức nói:

- Hòn đá này là tôi mua trước, cậu dựa vào cái gì mà đòi mua? Đưa trả tôi, tôi mua.

Nói xong thò tay ra định đoạt lại từ trong tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Ở đây nhiều người như thế, sao tôi không nghe thấy anh nói muốn mua, ông chủ, ông nói xem vừa rồi ai nói mua trước tiên?

Ông chủ lúng túng nhìn hai người, rồi mới lên tiếng:

- Đến trước là anh bạn này.

Nói xong chỉ gã đến trước, nhưng gã còn chưa kịp cười, ông chủ lại chỉ Diệp Mặc nói:

- Nhưng người nói muốn mua lại là vị khách này.

Gã đến trước lập tức muốn nổi đóa, nhưng lập tức gã lại phát hiện mình không có lí do, chủ quầy nói cũng đúng.

- Tôi trả 200 ngàn, hòn đá này bán cho tôi, anh ta cũng chưa trả tiền mà.

Người đàn ông này có chút bực bội, gã không ngờ mới chỉ do dự một chút, đồ đã bị người khác mua mất.

- Cái này.

Chủ quầy có chút áy này nhìn Diệp Mặc, tuy gã biết là Diệp Mặc muốn mua trước, nhưng người ta trả 200 ngàn, tự nhiên được thêm 100 ngàn, gã đương nhiên cũng không bỏ qua.

- Vậy được, tôi cũng trả 200 ngàn.

Nói xong Diệp Mặc cầm chi phiếu đưa cho chủ quầy, - Đây là chi phiếu hai triệu, ông trả lại tôi một triệu tám là được.

Nhưng ông chủ quầy hàng lại không cầm lấy chi phiếu, chỉ là sắc mặt trở nên khó coi.

Kì thật ở đây đều là tiền tươi thóc thật, chỉ trừ một số người quen mới dùng chi phiếu để trả, Diệp Mặc là người đầu tiên, hơn nữa lại còn bảo gã thối lại một triệu tám.

- Rất xin lỗi, vị tiên sinh này, chúng tôi không nhận chi phiếu, chỉ nhận tiền mặt, yêu cầu lập tức chuyển khoản mới được.

Thấy chủ quầy cự tuyệt lập tức sắc mặt Diệp Mặc cũng thay đổi, hắn không ngờ người khác lại không nhận chi phiếu, hắn tin, nhưng không phải ai cũng tin, không nhận chi phiếu, chứng tỏ nếu hắn không có tiền, nếu không có tiền, hắn dùng gì để tranh cùng với người ta.

Thấy cái gã đắc tội với mình không lấy ra được tiền mặt, An Nhạn lập tức thấy cao hứng, tuy rằng cô ta biết chi phiếu trong tay Diệp Mặc là thật, nhưng cô ta thích nhìn thấy cảnh này, thêm lần ở sân bay, đã mấy lần cô ta chịu khổ từ Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc như thế, cô không cao hứng mới lạ.

Gã thanh niên bên cạnh An Nhạn kéo kéo An Nhạn, ra hiệu, khẽ nói:

- Chúng ta đi.

- Vì sao? Em còn định tính sổ với hắn, chẳng lẽ cứ như thế bỏ qua?

An Nhạn có chút khó chịu nói, trong lòng cô còn có một tâm sự nhỏ, nếu như Diệp Mặc không có tiền, đột nhiên hỏi mượn cô, cô liền cho hắn vay, nhưng sẽ lấy dây chuyền kia, hơn nữa còn chế nhạo hắn vài câu.

Nhưng người thanh niên này lại nhỏ giọng nói:

- Người này không đơn giản, chúng ta qua bên kia nói.

An Nhạn bất đắc dĩ, chỉ còn cách đi theo sang một bên.

Lúc này, chủ quầy lấy Không Minh thạch từ tay Diệp Mặc, đặt lên trên bàn.

Ý của gã rất rõ ràng, ai trả đủ tiền, hòn đá này của người đó.

Diệp Mặc sắc mặt đại biến, muốn hắn bỏ Không Minh Thạch là điều không thể.

Nhưng hắn bây giờ cũng không lấy ra được tiền, nghĩ tới An Nhạn ở bên cạnh, không phải cô ta muốn có dây chuyền ngọc sao? Cho cô ta một cái, để cô ta cho mình muợn tạm ít tiền, nhưng lúc Diệp Mặc quay lại tìm An Nhạn thì cô ta đã đi rồi, Diệp Mặc không khỏi cau mày.

An Nhạn đương nhiên không nghĩ tới suy nghĩ của cô chút nữa thì thành công, nếu như không phải gã thanh niên kia kéo cô đi, Diệp Mặc thật sự định mượn tiền cô ta.

Chỉ là lúc này, gã đàn ông âm lãnh lại lên tiếng:

- Thu ngân của các vị đi cùng tôi thanh toán, tôi lập tức trả cho các vị 200 ngàn Chủ quầy đương nhiên cũng không để ý Diệp Mặc, hòn đá này 100 ngàn còn thấy khó bán, có người mua 200 ngàn, vội vàng giục thu ngân đi cùng gã kia đi thanh toán, còn mình cầm hòn đá đóng gói cẩn thận.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nhìn hòn đá kia, đối với chủ quầy này hắn cũng không thể trách tội, tuy rằng phẩm chất của gã không ra làm sao, nhưng dù sao cũng là người làm ăn, đương nhiên muốn kiếm càng nhiều càng tốt.

- Ông chủ, hòn đá này là lấy được ở đâu?

Diệp Mặc trong lòng nghĩ nơi có thể có Không Minh thạch, nói không chừng còn có hòn khác.

Tựa hồ đối với Diệp Mặc ông chủ cũng cảm thấy có chút áy náy, cho nên cũng trả lời:

- Theo như người bạn tôi nói, là do nhặt được ở bờ biển ở Thanh Hải, còn chính xác ở đâu, tôi cũng không rõ.

Nghe thấy chủ quầy nói vậy, Diệp Mặc không biết nói gì, nếu ở bờ biển cũng có thể nhặt được Không Minh thạch. Vậy Không Minh thạch có quá nhiều rồi, nhưng hắn cũng không dám khẳng định lời ông ta nói là thật không, chỉ đành lắc đầu rời đi.

Sau khi rời khỏi quầy hàng này, Diệp Mặc lặng lẽ đi đến sau lưng gã đàn ông, sau lưng gã làm một kí hiệu thần thức, nếu đã không mua được, thì đừng trách hắn đi trộm, tác dụng của nó đối với Diệp Mặc, có thể nói là so với bất kì người nào ở đây cũng đều lớn hơn nhiều, thế mà lại bị người khác mua ngay trước mắt.

Đối với việc định trộm Không Minh thạch trên người gã, Diệp Mặc trong lòng không cảm thấy áy náy chút nào, gã đàn ông âm lãnh này vừa nhìn cũng biết không dễ dây vào, nhưng Diệp Mặc cũng không sợ loại người này.

Hơn nữa hắn còn có ác ý tăng giá, xem hòa thượng Ngộ Quang tăng giá như thế nào, người khác mua rồi mời từ họ tăng giá, người khác không đồng ý thì thôi.

Đương nhiên Diệp Mặc cũng không hi vọng gã có giác ngộ như Ngộ Quang, nhưng hắn cũng không hi vọng mình có giác ngộ như Ngộ Quang.

An Nhạn vừa mới bị gã thanh niên kéo đi, thấy Diệp Mặc có chút không thoải mái quay về quầy của mình, không khỏi cảm thấy thoải mái:

- Đáng đời!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 126

Dời Xa

Lâm Hối Hòa đi mua pháp khí lúc này đã trở về cùng bạn già của anh ta, tuy Diệp Mặc đã không có hứng thủ hỏi xem anh ta mua pháp khí gì nhưng Lâm Hối Hòa lại hưng phấn bừng bừng đem pháp khí mới mua được cho Diệp Mặc xem.

Đây là một pháp khí an thần, đặt trên đầu có tác dụng an thần thôi miên, tuy vẻ bề ngoài tinh xảo, nhưng hiệu quả này thực sự quá kém. Nếu như không lâu trước đây, nói không chừng Diệp Mặc còn có thể tạm thời giúp anh ta gia công một chút, nhưng hiện tại Diệp Mặc đã mất đi hứng thú. Chỉ là thuận miệng nói một câu, món đồ này cũng không tệ.

- Chú em Diệp, đồ của cậu cũng đã bán xong chưa? Bán xong chúng ta đi thôi.

Trong cái nhìn của Lâm Hối Hòa, đồ của Diệp Mặc có thể bán được năm ba nghìn thì đã được lắm rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Anh Lâm, anh và bạn về trước đi, em còn có chút chuyện, sau này lại tới thăm hỏi anh. À, chỗ này em còn có một túi lá trà, là bạn em tặng, tặng cho anh này.

Thấy Diệp Mặc có việc, Lâm Hối Hòa cũng không quá để ý, nhận lá trà xong thì cùng bạn già về trước.

Sau khi Lâm Hối Hòa đi khỏi, Diệp Mặc vẫn ngồi ở gian hàng của mình, cũng không đi dạo, thần trí của hắn nhìn chằm chằm vào một tên đàn ông

lạnh lùng. Không lấy được khối đá Không Minh này, hắn tuyệt đối không cam lòng.

Khối đá Không Minh lớn như vậy, hắn thậm chí có thể luyện chế được hai chiếc nhẫn trữ đồ vật rồi.

An Nhạn mặc dù còn có lòng muốn lên trước chế nhạo Diệp Mặc, nhưng thấy sắc mặt Diệp Mặc không vui, vẫn còn bộ dáng đáng giận kêu cô cút đi ban nãy, ngẫm nghĩ một lát vẫn nhịn xuống cái ý nghĩ đi chế nhạo hắn.

Diệp Mặc lại chú ý tới, tên đàn ông mua đá Không Minh kia, sau khi trả tiền xong, không ngờ không hề trực tiếp rời đi, vẫn đi tới đi lui ở bên trong. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không gấp, cho dù anh ta đi đến trời tối, hắn cũng không thèm để ý. Hơn nữa Diệp Mặc còn chú ý đến một người đàn ông tóc dài đi theo anh ta ở không xa chỗ anh ta, chỉ có điều hai người không nói lời nào.

Tên đàn ông kia sau khi vòng vèo hai mươi phút cuối cùng đi về phía lối ra của hội trường, Diệp Mặc đem thần thức theo dõi anh ta, căn bản không tiến lên. Quả nhiên tên đàn ông này bồi hồi ở lối ra một lúc không ngờ lại rời khỏi, Diệp Mặc chú ý tới anh ta lại đi ra từ cửa an toàn, lần này người đàn ông tóc dài cũng không rời khỏi cùng anh ta.

Diệp Mặc ngay lập tức thi triển một thuật tàng hình đi theo anh ta.

Bởi vì An Nhạn vẫn canh cánh trong lòng chueyn65 dây chuyền ngọc, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi Diệp Mặc, tuy nhiên sau khi cô chớp mắt một cái lại không nhìn thấy Diệp Mặc nữa, cô còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt mới phát hiện Diệp Mặc đúng thật là không thấy nữa rồi. Nhất thời cô ngây ngẩn cả người.

Cô hiện tại đã không rõ lúc nãy cô chớp mắt quá lâu hay là ảo giác của cô.

Người đàn ông lạnh lùng xách túi trên tay, đi đến bên cạnh xe Audi, nhìn

xung quanh một chút, lấy ra một điếu thuốc rồi châm thuốc, không hề vội vã rời khỏi, nhìn dáng vẻ của anh ta dường như đang đợi người.

Nếu như là luyện khí tầng hai, nói không chừng Diệp Mặc cũng có thể giết chết tên đàn ông này, hoặc đánh ngất tên đàn ông này lấy đá Không Minh. Tuy nhiên hiện tại hắn căn bản không cần điều này, vốn còn cho rằng phải theo xe của anh ta một đoạn, nếu hiện tại người này không đi, thế thì càng tiết kiệm thời gian rồi.

Diệp Mặc trực tiếp dùng thuật tàng hình lấy đi đá Không Minh ngay dưới mắt y, thậm chí đến một đồ thay thế cũng lười để vào.

Lấy được đá Không Minh, Diệp Mặc lập tức rời khỏi, nếu như trước khi đi Yến Kinh không thể luyện chế ra một chiếc nhẫn trữ vật, ít nhất hắn cũng phải chuẩn bị nguyên liệu một chút.

Tên đàn ông này còn chưa hút xong điếu thuốc, người đàn ông tóc dài kia đã đến rồi, hai người quả nhiêu là đi cùng nhau. Hai người sau khi gặp mặt thì gật gật đầu, người đàn ông lạnh lùng đưa tay vào trong túi, anh ta muốn lấy đá Không Minh ra cho người đàn ông tóc dài xem.

Nhưng khi tay của anh ta tiến vào trong, khuôn mặt lập tức biến sắc, anh ta phát hiện viên đá anh ta bỏ ra hơn hai trăm nghìn để mua đã không còn, viên đá đó anh ta để trong túi, mà túi anh ta vẫn ôm trên tay, sao thể thể không thấy được? Huống hố với thân thủ của anh ta, có người trộm đồ từ chỗ của anh ta, anh ta sao không thể không biết được?

- Hứa Mộc, là chuyện gì?

Người đàn ông đến sau cũng cảm thấy không ổn, lập tức hỏi.

Tuy nhiên người đàn ông tên Hứa Mộc trong tay chỉ cầm túi, sắc mặt bất định, cũng không lập tức trả lời.

- Chẳng lẽ vật kia đã mất hay sao?

Người đàn ông tóc dài đến sau lập tức lại một lần nữa căng thẳng hỏi, từ thái độ và vẻ mặt của y, có thể thấy được y đối với thứ đồ đó khẩn trương nhiều cỡ nào.

Người đàn ông tên Hứa Mộc lắc lắc đầu:

- Không phải, thứ đó vẫn còn.

Nghe xong lời của Hứa Mộc, người đàn ông tóc dài đến sau thở dài một hơi:

- Nếu thứ đó vẫn còn, cậu còn sợ cái gì, thật đúng là.

- Nhưng tôi cảm thấy thứ tôi mất nói không chừng còn quý báu gấp trăm lần thứ này.

Hứa Mộc lại lắc lắc đầu, sắc mặt rất khó coi nói.

- Đừng lộn xộn, có thứ gì có thể quý báu hơn so với pháp khí công kích của ẩn môn, đó chính là chúng ta mất hơn năm mươi triệu mới lấy được. Sư phụ nói chỉ cần người bế quan trở ra, chắc chắn có thể đột phá, đến lúc đó người có thể tới thăm hỏi Thiên Long Đầu. Cho dù là không đột phá, nhưng có cái pháp khí này, Thiên Long Đầu cũng sẽ e dè ba phần đấy.

Người đàn ông tóc dài lập tức nói.

Người đàn ông tên Hứa Mộc nhíu mày, thật lâu sau mới nói:

- Bởi vì tôi cảm thấy thứ tôi mất đi chính là đá cảm ứng tinh thần sư phụ nói, sư phụ nói có một loại đá, chỉ cần nhắm mắt lại cầm trên tay, dùng toàn tâm trí để cảm nhận. Thì sẽ có thể có một loại cảm giác tinh thần ý thức phát tán, thậm chí có thể cảm thấy rộng lớn và khôn cùng, hơn nữa còn có một loại lĩnh ngộ thời không khó có thể nói lên lời ở trong đó. Loại đá này đối với đột phá cảnh giới có tác dụng vô cùng to lớn.

Nói đến đây nhìn tới người đàn ông tóc dài đã có chút sợ run, thở dài

một hơi tiếp tục nói:

- Nếu như là loại đá cảm ứng tinh thần đó, nếu sư phụ có được, sự đột phá của người nói không chừng có thể càng nắm chắc hơn, hơn nữa sau này chúng ta cũng có thể mượn loại đá này để đột phá, loại đá khiến người ta có cảm giác rộng lớn, quả thực chính là báu vật vô giá, anh nói có phải so với thứ chúng ta cố ý đến mua đáng tiền hơn nhiều không?

- Không ngờ thực sự có loại đá này? Thế thì đối với sư phụ người đạo phái Cổ Võ chân chính chẳng phải là…

Câu sau của người đàn ông tóc dài không nói ra, nhưng Hứa Mộc biết y muốn nói gì, bởi vì nếu như viên đá đó thực sự là đá cảm ứng tinh thần, vậy thì giá tiền tuyệt đối phải cao hơn pháp khí năm mươi triệu đó quá nhiều rồi.

Sắc mặt Hứa Mộc có chút ngưng trọng nói:

- Hẳn là không sai, bằng không người kia sao lại dè chừng viên đá kia như vậy? Cho thấy tên đó cũng nhìn ra sự không tầm thường của viên đá đó. Chính vì tên đó muốn mua, tôi mới hạ quyết tâm mua đấy. Đá không thấy nữa, chỉ có tên đó có động cơ ra tay, đúng rồi, rất có thể là tên đó trộm.

- Cậu xác định không bị theo dõi?

Người đàn ông tóc dài bây giờ cũng hiểu ra, nếu như như lời Hứa Mộc nói thì giá trị của viên đá đó quả thật lớn hơn nhiều sơ với pháp khí của môn phái Cổ Võ mà sư phụ cố ý tìm mua.

Hứa Mộc lắc lắc đầu nói:

- Khẳng định không có, nói không chừng…

Nói đến đây Hứa Mộc theo bản năng nhìn nhìn trong hội trường, sau đó nói với người đàn ông tóc dài:

- Chúng ta lại vào xem xét, lập tức thông báo đơn vị tổ chức hội trường

đóng cửa hội trường, nghiêm khắc kiểm tra.

Người đàn ông tóc dài nhíu mày, một lát sau mới lên tiếng:

- Làm như vậy, không phải nói cho Thiết Giang của Lạc Thương biết chúng ta đã đến sao?

- Biết thì biết có sao nào?

- Thiết Giang của là chú Thiết và sư phụ, không phải Vũ Học Dân anh ta. Nếu như bây giờ không phải sư phụ đang bế quan, thì Vũ Học Dân gần đây đâu kiêu ngạo như thế, đến lời nói của chú Thiết cũng bằng mặt không bằng lòng. Chú Thiết sớm đã lấy anh ta khai đao rồi, tạm thời để anh ta nhảy nhót vài ngày, anh ta đã quên quyền lực trong tay anh ta là ai cho rồi.

Hứa Mộc vốn mặt mày lạnh lẽo vì giọng điệu lạnh lùng lại càng thêm rét lạnh hơn Người đàn ông tóc dài gật đầu.

- Gần đây họ Vũ thực sự quá mức khoa trương.

Nói xong hai người lại một lần nữa đi vào hội trường.

…

Tâm tình Diệp Mặc không tệ trở về phòng khám, lại thấy Lỗ Tiểu Trân đang cùng Nhị Hổ thương lượng cái gì đó, thấy Diệp Mặc trở về, vội vàng tới chào hỏi.

- Có chuyện gì mà vui thế?

Diệp Mặc thấy hai người đều rất vui vẻ liền thuận miệng hỏi.

- Sư phụ, Tiểu Trân đã tìm được một biệt thự rồi, chỉ là đường khá xa xôi hơn nữa giá cả cũng phải một triệu tám. Là người khác chuyển nhượng, bởi vì nhà này phải vội chuyển đi nên chuyển nhượng, vì vậy giá cả cũng không gọi là cao.

Nghe thấy Diệp Mặc hỏi, Du Nhị Hổ vội vàng trả lời.

Diệp Mặc nghe nói đã tìm được chỗ rồi trong lòng cũng rất vui sướng, đường xa cũng không vấn đề gì, hiện tại hắn chỉ lo nơi ấy không xa không bí mật. Lập tức đưa chi phiếu cho Lỗ Tiểu Trân:

- Con lập tức dùng tiền đi mua biệt thự kia, càng nhanh càng tốt.

Lỗ Tiểu Trân mơ hồ nhận lấy chi phiểu, nhìn con số bên trên suýt chút nữa thì kêu lên, sư phụ mới ra ngoài nửa ngày trở về liền mang về hai triệu, điều này cũng quá thái quá rồi.

Tuy nhiên cô lập tức nghĩ đến lời của Diệp Mặc, nhanh chóng kéo Du Nhị Hổ đi xử lý, nhưng mà trước lúc đi nghĩ ra gì đó, vội vàng hỏi:

- Sư phụ đưa chứng minh thư cho con đi.

Diệp Mặc khoát khoát tay.

- Dùng chứng minh thư của con, nắm lấy thời gian.

Lỗ Tiểu Trân le lưỡi, nhưng mà cũng biết tính Diệp Mặc, liền không hỏi nhiều nữa, nhanh chóng ra ngoài giải quyết thủ tục mua biệt thự.

Diệp Mặc sở dĩ vội vàng muốn dời đi là vì chuyện hắn tới hội trường Lâm Hối Hòa biết, mà Lâm Hối Hòa cũng biết chỗ ở của hắn, nếu là người có tâm nếu muốn tìm được hắn cũng không phải quá khó.

Còn có chính là hôm nay có được đá Không Minh, giá trị của đá Không minh này người khác không biết, Diệp Mặc đương nhiên biết, hắn không rõ người đàn ông lạnh lùng kia mua đá Không Minh có cùng ý tưởng với hắn không, nhưng mặc kệ ra sao, hắn vẫn phải dự phòng thỏa đáng.

Đương nhiên chủ yếu chính là, "Cỏ Ngân Tâm" của hắn trồng ở nơi này, tuy không chết nhưng thấy tình hình cũng không có nhiều cơ hội sống. Ở nơi này chết còn không bằng đổi chỗ khác, nếu như cuối cùng thực sự không

được, nói không chừng hắn thực sự có khả năng chuyển tới Ninh Hải sống.

Lỗ Tiểu Trân mới tốt nghiệp đại học không tới một năm, nhưng làm việc lại rất lưu loát. Mới hơn một tuần, cô đã làm xong hết thủ tục. Hơn nữa nhà kia cũng gấp gáp bán nhà, vừa qua một tuần, bọn Diệp Mặc đã chuyển tới biệt thự mới!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 127

Sự Rối Rắm Của Thiên Long Đầu

Nam Thanh, trong đại sảnh hội nghị tráng lệ, nhưng chỉ là mấy người ngồi nói chuyện, người đàn ông ngồi giữa tuổi khoảng trên dưới sáu mươi, một đôi mắt ưng, lông mi lỏm chỏm, môi cực kì dày. Người này chính là ông trùm hiện nay của Long Đầu Nam Thanh - Thiên Bạch Hạc, cũng chính là Thiên Long Đầu hay được người trên giang hồ gọi.

Nhiều năm trước Thiên Long Đầu đã không xuất núi nữa, nhưng giang hồ chỉ cần nghe thấy mấy chữ Thiên Long Đầu này đều để cho ông thể diện, không có bang phái hắc đạo giang hồ nào dám đối nghịch với Thiên Long Đầu.

Không chỉ trong nước không dám, cho dù là một số hắc bang Châu Phi, Châu Âu cũng phải e dè cái tên Thiên Long Đầu này.

Tuy nhiên sắc mặt của Thiên Long Đầu lúc này lại rất ảm đạm, hơn nữa nhìn chăm chú vào màn hình trước mặt chậm chạp không nói gì. Trong phòng họp hội nghị này ngoài Thiên Long Đầu ra còn có sáu người nữa.

Hai người trong đó chắc chắn Diệp Mặc quen biết, một người là cô gái ban đầu bị hắn chém cánh tay, còn một người chính là Lang Cực. Trừ đó ra thì còn bốn người.

Ngồi sau Thiên Long Đầu là một người đàn ông gầy nhỏ mặc đồ đỏ, tuổi khoảng bốn mươi, mắt tam giác, chân mày rất dài, nhưng mà lúc này cũng cau mày, dường như đang nghĩ gì đó, y chính là người mưu trí Đông Phương Tê của Thiên Long Đầu.

Người thanh niên duy nhất còn đang uống nước thoạt nhìn có vẻ ôn nhu, ngũ quan đoan chính, tuy rằng không được coi là đẹp trai nhưng cũng không khó coi. Tuy rằng nhìn có vẻ anh ta bình thường nhất nhưng anh ta lại là người thần bí nhất Nam Thanh, cũng là người tục truyền thân thủ lợi hại nhất, gã là Điểu Cường.

Về phần thân thủ của gã lợi hại bao nhiêu, không ai biết được, chỉ có Lang Cực biết một chút. Nhưng Lang Cực chắc chắn không phải là đối thủ của y, Thiên Long Đầu đối với gã cũng có ba phần khách khí.

Ngoài đó ra còn có một đạo cô, đạo cô này bộ dạng rất thanh tú, cô và cô gái bị Diệp Mặc chặt đứt cánh tay ngồi cùng một chỗ, nhìn dáng vẻ thì hai người cũng có chút quan hệ. Tuy nhiên cánh tay cụt của cô gái kia đã cố định lại, xem ra đã làm giải phẫu gì đó. Chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, ngồi bên cạnh đạo cô thanh tú.

Người cuối cùng lại có vẻ chất phác, nhưng trên mặt lại lộ khí chất dũng mãnh, người này chính là tâm phúc của Thiên Long Đầu - Lý Tam Đao, cũng là Quân đoàn trưởng lính đánh thuê của Thiên Long Đầu.

Có thể nói những nhân vật trọng yếu nhất "Nam Thanh" đều ở trong này.

Không khí có vẻ rất là yên lặng, một lúc sau Đông Phương Tê mới giãn mày nói:

- Từ video còn có Lang Cực và sự miêu tả của cô Tử Như cho thấy, Diệp Mặc này quả thật rất lợi hại. Nhưng mà đối với quả cầu lửa và thuật tàng hình tôi có cách nghĩ của chính mình.

Thấy tất cả mọi người đều chú ý đến lời nói của y, Đông Phương Tê nói tiếp:

- Quả cầu lửa thì tôi không nói nữa, khoa học kĩ thuật hiện nay phát triển như vậy, tùy tiện lấy thứ gì đó ném ra biến thành quả cầu lửa cũng rất đơn giản. Chỉ là nhiệt độ quả cầu lửa của anh ta cao như vậy, cho thấy nguyên

liệu quả cầu lửa của anh ta cũng rất đặc biệt. Còn về tàng hình, tôi nghi ngờ anh ta có được pháp khí của môn phái tàng hình hoặc là phù khí. Bằng không một người thực sự đột nhiên có thể tàng hình, tôi không thể tin được, đến người của phái tàng hình cũng làm không được, thân thủ của người này quả thật rất đáng sợ.

- Sư phụ Tuệ Yên thấy thế nào?

Thiên Long Đầu nghe xong lời của Đông Phương Tê không tỏ thái độ, một lát sau mới hỏi đạo cô thanh tú.

Đạo cô thanh tú này lại ngâm nga nói:

- Vì chuyện này, đệ tử Tử Như của tôi đã bị thương, trả giá bằng một cánh tay. Chuyện tôi đồng ý với anh Thiên cũng đã qua một thời gian rồi, chuyện này tôi không có thái độ, bây giờ tôi sẽ dẫn đệ tử Tử Như cáo từ với anh.

Nói xong đạo cô này đứng lên, Tử Như thấy sư phụ cô đứng lên, cũng lập tức đứng lên.

Thiên Long Đầu thấy đạo cô này đứng lên, lập tức liền nhíu mày, tuy nhiên không có ngăn cản, thật lâu sau mới đứng lên nói:

- Nếu sư phụ Tuệ Yên muốn đi, Thiên mỗ không tiễn nữa, sau này còn gặp lại.

Đạo cô thanh tú tên Tuệ Yên cũng không nói thêm gì, trực tiếp đưa Tử Như rời khỏi.

Đạo cô này rõ ràng còn lái một chiếc xe tới, xem ra sớm đã có quyết định. Mãi cho đến sau khi lên xe, Tử Như mới kỳ quái hỏi:

- Sư phụ, sao người phải đi chứ? Chú Thiên đối với chúng ta cũng không tồi. Hơn nữa tay của con cũng bị cái tên khốn khiếp kia chém, con còn muốn tìm hắn báo thù.

Đạo cô thanh tú thở dài nói:

- Tử Như, con chỉ biết một mặt của Thiên Long Đầu thôi, ông ta độc ác thế nào con hoàn toàn không thấy, ông ta có thể giết một người giết một tháng, con đã thấy chưa?

- Lúc trước anh ta nợ hắn, vì thế ta đã nói đồng ý hắn ba việc, lần này cho con cùng Lang Cực đi Takla Makan chặn Diệp Mặc, chính là chuyện cuối cùng, từ nay về sau chúng ta không dính dáng gì đến.

- Nhưng mà sư phụ, chẳng lẽ con không tìm Diệp Mặc kia báo thù sao?

Tử Như lập tức hỏi, nói thật cô không thực sự cam lòng, cô luyện võ nhiều năm như vậy, bản lĩnh toàn bộ ở trên tay, bây giờ tay cô bị hủy rồi.

- Báo thù?

Tuệ Yên lặp lại một câu, mới tiếp tục nói:

- Con cảm thấy thù này con có thể báo sao? Tên Diệp Mặc kia là người như thế nào ta không biết nhưng con trai Thiên Long Đầu Thiên Sĩ Bình là người như thế nào ta quá rõ ràng. Diệp Mặc giết cậu ta nhất định là do cậu ta gieo gió gặt bão, hơn nữa con cho rằng muốn tìm Diệp Mặc báo thù dễ dàng như vậy sao?

- Vì sao ạ?

Tử Như lập tức hỏi. Suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói:

- Vừa rồi Đông Phương Tê không phải nói Diệp Mặc dùng là vật phát cháy, hơn nữa tàng hình cũng là do nguyên nhân pháp khí mà.

Tuệ Yên lạnh lùng nói:

- Gã nói thì con phải nghe sao? Ta thấy con gần đây vì ở hồng trần hưởng thụ quen rồi không muốn trở về, nếu như con không muốn trở về, vậy thì tiếp tục ở lại.

- Đừng, sư phụ, con chỉ là thuận miệng nói mà thôi.

Tử Như thấy sư phụ làm thật vội vàng kêu lên.

- Nếu không cần thì đừng nói nữa. Con cho rằng tàng hình thực sự có thể làm ra pháp khí ẩn nấp cơ thể sao? Còn có con cho rằng tại sao nhiên liệu tức thì phát ra, hơn nữa còn trực tiếp đốt cháy thi thể sao? Không cần nói lúc đó con ở hiện trường, đến ta cũng nhìn ra, Diệp Mặc kia dùng tuyệt đối không phải vật cháy. Đông Phương Tê chỉ lừa mình dối người thôi, con không thấy gã đang kết thủ ấn? Gã là một người đáng sợ, sau này đừng dây vào gã.

Tuệ Yên nhớ đến hình ảnh trong video, bây giờ vẫn còn hơi hồi hộp.

Cô không vô tri giống như người bình thường, môn phái của cô cũng thuộc loại nhất chi của cổ võ, chỉ có điều đã xuống dốc rồi. Nhưng không có nghĩ là cô đối với mấy cái này hoàn toàn không biết gì hết, bộ phận môn phái tàng hình quả thật rất lợi hại, nhưng cũng không lợi hại đến mức có thể làm ra pháp khí ẩn thân.

- Đại ca, tại sao để cô ta đi?

Lang Cực thấy Tuệ Yên và Tử Như đi thật, có chút không hiểu hỏi.

Thiên Long Đầu khoát tay không trả lời, tuy ông ta không muốn để đạo cô Tuệ Yên đi, nhưng ông ta cũng không có bất kì lý do nào, khi mới đến giúp đỡ người ta đã nói, chỉ cần giúp ông ta làm xong ba chuyện, bất cứ lúc nào cô cũng có thể rời khỏi.

Hơn nữa hiện nay ông ta muốn cưỡng ép Tuệ Yên liền tất yếu trở mặt cùng cô, lúc này đây ông ta đang kết thù với Diệp Mặc, lại trở mặt với Tuệ Yên, căn bản không phải điều ông ta đã nghĩ.

Vốn Thiên Long Đầu thấy, Diệp Mặc chỉ là một người không quan trọng, giết hắn quả thực như lấy đồ trong túi, chỉ là không ngờ đến hắn dũng mãnh như vậy. Đối mặt với mười mấy tên "Nam Thanh" tinh anh, không có

chút áp lực nào, giết người như không, điều này khiến trong lòng Thiên Long Đầu nhất thời sợ hãi.

Tên Diệp Mặc kia nói muốn tới tìm ông ta, tuy ông ta không sợ nhưng hắn thực sự có pháp khí tàng hình kia, còn có nhiên liệu quả cầu lửa, thực sự cũng khiến Thiên Long Đầu ăn đủ. Cho nên ông ta quyết đoán từ bỏ mệnh lệnh tiếp tục truy sát Diệp Mặc.

Huống hồ còn có một nguyên nhân chính là Thiết Giang đạo nhân đã bế quan, nói không chừng xuất quan sẽ đột phá, nếu ông ấy thực sự đột phá nhất định sẽ tới nơi này. Chỉ là vì để ông ta biết được thực lực mà thôi, nhưng mà ông ta cũng không còn cách nào khác.

Điểu Cường tuy lợi hại, nhưng là người Miêu Cương, tính cách có chút hoang dã, không phục quản giáo lắm. Quan trọng nhất là Điểu Cường vẫn chưa là đối thủ của Nhàn đạo nhân, chứ đừng nói đến Nhàn đạo nhân sau khi đột phá.

Thiên Long Đầu bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, tình huống hiện tại là Diệp Mặc căn bản không sợ ông ta, thậm chí thật sự còn có khả năng tìm tới cửa, con của ông ta ai không đắc tội, sao lại cố tình đắc tội Diệp Mặc này? Nếu như đổi là người khác Thiên Long Đầu sớm đã lấy đầu rồi Thấy bộ dạng căm tức của Thiên Long Đầu, Đông Phương Tê lại lần nữa khẽ mỉm cười:

- Đại ca không cần vội vã như thế, em vừa rồi đã phân tích qua, cho dù Diệp Mặc này đến, cũng không thể làm khó "Nam Thanh" ta, huống hồ hắn còn không nhất định dám đến. Điều này còn không phải là chuyện quan trọng, hiện tại sau khi em thông qua phân tích sự việc, có được kết luận là, chúng ta kết thù với Diệp Mặc càng ngày càng sâu, rất có thể chính là nhà họ Tống tạo thành.

- Điều này sao nói vậy?

Lý Tam Đao không hề nói năng gì, nghe thấy lời của Đông Phương Tê,

có chút không hiểu nói.

Đông Phương Tê trong lòng đã chắc chắn nói:

- Điều này rất đơn giản, Diệp Mặc giết Tống Thiếu Văn, đây cũng không phải là bí mật. Hơn nữa nhà họ Tống và nhà họ Diệp luôn là đối thủ chính trị, thậm chí là trên phương diện kinh doanh, hai nhà cũng là đối thủ. Vừa vặn khi Diệp Mặc đi giết Tống Thiếu Đàm, gặp Sĩ Bình, có thể tưởng tượng, lúc đầu Diệp Mặc chắc chắn cho rằng Sĩ Bình là người của Tống Thiếu Đàm, tiện tay giết.

- Mà nhà họ Tống lại vừa vặn mượn cơ hội lôi kéo "Nam Thanh" chúng ta cùng đối phó với Diệp Mặc, và ở trước mặt chúng ta tạo ra sự coi trọng của nhà họ Diệp đối với Diệp Mặc. Do đó khiến chúng ta đối phó với nhà họ Diệp, bọn họ là cam kết cho chúng ta số lượng lớn thứ tốt. Cho dù là chúng ta biết nhà họ Diệp đối với Diệp Mặc cũng không có thay đổi, vẫn sẽ đồng ý với yêu cầu nhà họ Tống, bởi vì điều kiện bọn họ đưa ra quá hấp dẫn người. Hơn nữa hợp tác với bọn họ đối với chúng ta mà nói không có chút bất lợi nào, càng huống hồ chúng ta vốn muốn giết Diệp Mặc.

- Thế thì làm sao?

Lang Cực tuy ra tay lợi hại nhưng đầu đầu óc của anh ta cũng không đần, lời của Đông Phương Tê, anh ta vẫn có chút không hiểu.

- Vốn dĩ là không như sao, thậm chí chúng ta còn có lợi. Nhưng lại xuất hiện biến số Diệp Mặc này, không ai biết Diệp Mặc này lại lợi hại như vậy, phỏng chừng nhà họ Tống và nhà họ Diệp cũng không biết.

Đông Phương Tê nói.

- Ý của cậu là khiến chúng ta lập tức dừng đối phó với nhà họ Diệp.

Thiên Long Đầu lúc này xen vào một câu.

Đông Phương Tê lại lần nữa lắc lắc đầu, uống một hớp nước nói:

- Không!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 128

Âm Mưu Của Đông Phương Tê

Thực ra, hiện tại Diệp Mặc căn bản không chịu sự chào đón của nhà họ Diệp. Ban đầu chúng ta đối phó với nhà họ Diệp chỉ là lấy Diệp Mặc làm cái cớ mà thôi. Sự sống chết của nhà họ Diệp thực ra chẳng có chút ảnh hưởng nào tới Diệp Mặc, chúng ta đối phó với nhà họ Diệp chỉ là muốn có được lợi ích nhà họ Tống đem lại mà thôi. Bây giờ chúng ta càng không cần phải lại đắc tội nhà họ Tống, ngược lại giảng hòa với nhà họ Diệp.

Đông Phương Tê nói.

- Vậy nên làm gì? Diệp Mặc và ta có mối thù giết con, chính là hắn có lợi hại nữa ta cũng phải giết hắn, không giết Diệp Mặc, cuộc sống của ta khó mà yên ổn được.

Thiên Long Đầu kiêu hùng đã quen, tuy ông ta nhận thức được sự lợi hại của Diệp Mặc đã vượt mức bình thường rồi, nhưng muốn khiến ông ta từ bỏ mối thù giết con này là tuyệt đối không có khả năng.

Đông Phương Tê lại đột nhiên nói:

- Diệp Mặc chúng ta đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng nếu nhà họ Tống muốn biến chúng ta làm gậy gộc để dùng, chúng ta cũng sẽ không phòng dùng bọn họ làm gậy gộc. Bản lĩnh của Diệp Mặc quả thực ngoài dự liệu của chúng ta, nhưng hiện tại nhà họ Tống cũng không biết, trong mắt bọn họ Diệp Mặc vẫn là cái dáng vẻ cũ ấy.

- Nếu chúng ta sắp xếp một lần sự xung đột giữa Diệp Mặc và nhà họ Tống, sau đó chúng ta lại ở bên thêm mắm dặm muối, khiến xung đột này

càng to hơn. Thậm chí đạt đến mức nhường nhịn cực hạn của Diệp Mặc, một khi chọc giận Diệp Mặc, với tính cách quyết đoán của Diệp Mặc, hắn tất yếu phải đi tới nhà họ Tống đại náo một phen.

Thiên Long Đầu nhíu nhíu mày.

- Cho dù là Diệp Mặc tới nhà họ Tống đại náo một phen, nhà họ Tống cũng không giữ được hắn, dựa vào bản lĩnh của hắn hẳn là có thể chạy trốn…

- Đại ca anh nghĩ như vậy là sai rồi, nhìn bề ngoài nhà họ Tống dường như không có thanh danh vang dội bằng "Nam Thanh" chúng ta, nhưng đại ca ngàn vạn lần không nên xem thường ngũ đại gia tộc của Hoa Hạ, những gia tộc này không có gia tộc nào là đèn cạn dầu cả. Gia tộc của bọn họ luôn có một cao thủ ẩn nấp bên trong, không đến lúc gia tộc gặp khủng hoảng sẽ không xuất hiện, mà tính cách của Diệp Mặc, sát phạt quyết đoán, một khi chọc giận hắn thì có thể tạo thành hắn và nhà họ Tống ngươi chết ta sống.

Tới đây Đông Phương Tê lấy ra một bộ cờ vây, rồi lấy ra một quân cờ trắng đặt ở trên bàn, tiếp tục nói:

- Một khi Diệp Mặc và nhà họ Tống bắt đầu đánh nhau, cơ quan quốc gia tuyệt đối đứng về phía nhà họ Tống, có thể nói Diệp Mặc căn bản có thể bị vây đánh. Mà lúc này chúng ta liền cổ động nhà họ Diệp đi vây giết Diệp Mặc. Cuối cùng cho dù hắn thoát khỏi vòng vây của nhà họ Diệp và nhà họ Tống thì cũng sẽ bị quốc gia truy nã.

Nói xong lại thêm một quân cờ trắng lên mặt bàn.

Thiên Long Đầu không khỏi nói:

- Diệp Mặc tuy bị nhà họ Diệp đuổi ra khỏi nhà, nhưng khiến nhà họ Diệp vây giết Diệp Mặc có lẽ khả năng không lớn.

Đông Phương Tê lại khẳng định nói:

- Em dám khẳng định nhà họ Diệp tuyệt đối sẽ đồng ý. Lần này nhà họ Diệp cũng trúng kế như vậy, bị ép đấu với "Nam Thanh" chúng ta, cái nhà họ Tống dùng là dương mưu. Nếu như thái độ của Nam Thanh chúng ta chỉ cần thấp một chút, thậm chí bồi thường tổn lại cho nhà họ Diệp một chút, nhà họ Diệp tuyệt đối sẽ không vì một đứa con vứt bỏ mà cự tuyệt Nam Thanh chúng ta.

Lang Cực dường như hiểu ra một chút, lúc này lại nói:

- Nếu như Diệp Mặc thoát được còn không phải không thể làm thế nào hắn? Huống hồ bản lĩnh của Diệp Mặc dù là hắn bị vây giết, nhưng muốn thoát được dường như cũng không phải quá khó.

Lang Cực đã từng chứng kiến bản lĩnh của Diệp Mặc, anh ta cho rằng cách nói của mình không hề khoa trương, Diệp Mặc quả thật có bản lĩnh thoát thân.

Lúc này Đông Phương Tê lại bày các quân trắng đầy khắp nơi, nói:

- Cậu xem, hiện tại đây là sự đuổi bắt của chính phủ, đây là nhà họ Diệp và nhà họ Tống, thậm chí người Nam Thanh chúng ta cũng âm thầm đuổi giết hắn, nơi duy nhất hắn có thể trốn chính là chỗ này.

Nói xong Đông Phương Tê chỉ chỉ vào một chỗ hổng:

- Hắn không thể đi máy bay, phương hướng duy nhất có thể trốn chính là rời khỏi từ biển, mà trên biển Nam Thanh chúng ta còn e ngại ai? Vì vậy, điều cần chính là hắn chạy trốn. Cứ như vậy, với thân thủ của Diệp Mặc, sau khi đánh với nhà họ Tống, chẳng những nhà họ Tống tổn thất thê thảm và nghiêm trọng còn khiến chúng ta trả được mối thù bị lợi dụng. Hơn nữa Diệp Mặc cũng sẽ bị chúng ta bao vây tiễn trừ trên biển.

- Tôi cũng không tin cả một đội lính đánh thuê Nam Thanh chúng ta, nhiều vũ khí đạn dược như vậy còn không thể lưu lại một Diệp Mặc. Cho dù là hắn lại sẽ tàng hình thì cũng trốn không khỏi súng đạn.

- Quả cầu lửa của hắn có lợi hại còn có thể lợi hại hơn ống phóng rốc-két sao?

Nói xong Đông Phương Tê lấy ra một quân cờ đen đặt ở nơi hổng. Phía trước quân cờ y lại lấy ra mấy quân đen nữa ngăn trở, cười ha hả nói:

- Cái này gọi là đen ăn đen.

Long Đầu vỗ bàn một cái, lập tức trầm trồ khen ngợi. Mày cau cũng đã giãn ra một chút, tuy nhiên lại hỏi lại lần nữa:

- Nhưng sao có thể khiến nhà họ Tống chọc giận Diệp Mặc?

Đông Phương Tê lại nhíu nhíu mày, một lúc lâu mới nói:

- Tốt nhất là giết một người thân cận hắn, hoặc là sau khi bắt cóc về, dẫn hắn vào bẫy. Cái mà nhà họ Tống dùng với chúng ta và Diệp Mặc là dương mưu, hôm nay chúng ta dùng âm mưu trả lại. Nam Thanh chúng ta dễ lợi dụng thế sao, cho dù đã cho chúng ta ưu đãi thì cũng không được.

Thiên Long Đầu cười ha hả:

- Được, phải cách này của Đông Phương mới có thể khiến ta hả hận một chút, hừ, nhà họ Tống vậy thì làm sao?

- Nhưng Diệp Mặc đã bị nhà họ Diệp đuổi đi rồi, ai mới là người thân cận hắn nhất đây?

Lang Cực lại giúp mọi người hỏi ra câu hỏi này.

Đông Phương Tê bỗng nhiên cười.

- Người này rất dễ tìm, chính là Ninh Khinh Tuyết, ban đầu Ninh Khinh Tuyết lấy Diệp Mặc làm lá chắn kết hôn giả với hắn, nhưng em chắc chắn đoạn nhân duyên giả này đã nửa giả nửa thật rồi. Diệp Mặc như thế nào em không biết nhưng từ tin tức chúng ta có được biết được Ninh Khinh Tuyết sau đó cũng không đi ly hôn, chính là có thể cô ta đã thực sự thích Diệp Mặc

rồi.

- Mà bản tính của tên Diệp Mặc này tuy em không hoàn toàn hiểu nhưng cũng biết một phần, nếu hắn biết được Ninh Khinh Tuyết bị nhà họ Tống giết, hoặc bị một tên ăn chơi trác táng nào đó nhà họ Tống đem đi, anh nói hắn sẽ tức giận ngùn ngụt hay không. Lúc này chúng ta ở trong đó thêm mắm dặm muối, tốt nhất là đưa một số ảnh chụp hoặc đồ vật khác đưa tới tay Diệp Mặc, khiến hắn tin đấy là người nhà họ Tống làm. Chỉ cần đạt đến bước này thì chuyện đã thành rồi.

Lý Tam Đao nhìn Đông Phương Tê thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lành lạnh, tên này lấy cả tính cách người ta đều cho vào tính kế, thậm chí còn làm ra mấy phương diện vây giết Diệp Mặc, cuối cùng chỉ là kế sách cho Nam Thanh. Tên này quá âm hiểm và đáng sợ.

- Lang Cực, cậu lập tức phái người đi điều tra tung tích Ninh Khinh Tuyết, dựa vào cách nói của Đông Phương Tê mà làm. Bây giờ Diệp Mặc ở Lạc Thương, sau đó nghĩ cách đưa tin tức đến cho Diệp Mặc ở Lạc Thương.

Thiên Long Đầu rõ ràng quyết đoán, nói liền lập tức phải làm.

Lang Cực tuy phế đi một cánh tay, nhưng võ công vẫn còn, so với Điểu Cường y càng nhận được sự coi trọng hơn.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên không biết việc này, cô hiện tại đang cùng Trì Uyển Thanh đứng ở trong công ty Lạc Thương Trì Uyển Thanh. Mặc dù không thể ở cùng Diệp Mặc nhưng cô lại tán gẫu với Trì Uyển Thanh, thậm chí so với Lý Mộ Mai còn nói nhiều hơn.

Hai cô gái bởi vì có chung đề tài Diệp Mặc, các cô thậm chí đem từng chút ở cùng Diệp Mặc lấy ra chia sẻ cho nhau.

Có lẽ nhớ nhung quá lâu, Ninh Khinh Tuyết ngay cả đến mặc đồ ngủ chụp ảnh với Diệp Mặc hoặc việc lúc ngủ bị Diệp Mặc nhìn thân thể cô đều nói ra với Trì Uyển Thanh. Dường như nói những điều này, cô có thể cảm

thấy được Diệp Mặc không hề bỏ cô mà đi, mà đang ở bên cạnh cô.

Trì Uyển Thanh đương nhiên cũng không giấu diếm chuyện mình trước mặt Diệp Mặc đến quần cũng cởi, không ngờ hai cô gái vì chút chuyện này, không ngờ nói chuyện ngày càng hăng, thậm chí lúc ngủ buổi tối cũng cùng một chỗ. Ninh Khinh Tuyết mấy lần muốn rời khỏi Lạc Thương, dường như cô đi, một tia liên lạc giữa cô và Diệp Mặc liền hoàn toàn đoạn tuyệt.

Mà một tia liên hệ này chính là Trì Uyển Thanh cũng quen biết với Diệp Mặc như vậy mà thôi, có lúc cô cảm thấy ý nghĩ của mình rất kì lạ, chỉ là cô không có cách nào khống chế tư tưởng của mình.

Ninh Khinh Tuyết ở ngay Lạc Thương Diệp Mặc đương nhiên không biết, Ninh Khinh Tuyết cũng không biết Diệp Mặc cũng ở Lạc Thương, nếu như cô biết có lẽ cô sớm đã cùng Trì Uyển Thanh đến tìm rồi.

Tuy rằng bọn họ cùng không biết nhưng lại giấu không được người của Nam Thanh, dù Lạc Thương là "Địa bàn của Thiết Giang", nhưng Nam Thanh muốn điều tra một người ở đây thì không có bất cứ khó khăn gì.

Đối phó với hai cô gái, Lang Cực đương nhiên không cần thiết tự mình động tay, chỉ cần giao việc mà thôi còn ra tay như thế nào, chỉ cần phái vài tên đàn em tới là được rồi. Càng huống hồ hai cô gái này còn sống trong một công ty, điều này đối với bọn họ mà nói dường như không có chút khó khăn nào.

Công ty của Trì Uyển Thanh cũng không ở vùng ngoại thành, tuy nhiên cô ở vùng ngoại thành còn có một nhà xưởng, cô và Ninh Khinh Tuyết không ở tại nhà xưởng mà ở trong công ty. Quyền tài sản của công ty trên tầng lầu kinh doanh là dưới danh nghĩa của mẹ cô, chỉ là hiện nay sau khi mẹ của Trì Uyển Thanh giúp cô mở công ty, tòa lầu kinh doanh này trên thực tế coi như là của Trì Uyển Thanh rồi.

Năm người ở Nam Thanh được Lang Cực phái đi cũng coi như thân thủ không tồi. Bọn họ cũng không định lên lầu bắt cóc Ninh Khinh Tuyết bởi vì

tòa lầu kinh doanh của Trì Uyển Thanh còn có bảo vệ, đi vào có thể bị phát hiện.

Dự định của bọn họ chính là ở bên ngoài tòa nhà kinh doanh đợi lúc hai người đi ăn tối về mới bắt cóc hai người. Còn về Trì Uyển Thanh tuy không nằm trong mục tiêu nhưng nếu bắt cóc Ninh Khinh Tuyết, Trì Uyển Thanh cũng không thể bỏ qua.

Diệp Mặc đương nhiên cũng không biết âm mưu của Thiên Long Đầu, sau khi chuyển tới nơi mới, Diệp Mặc liền đem "Cỏ Ngân Tâm" tới trồng, bởi vì sau khi chuẩn bị thỏa đáng những chuyện này hắn dự định đi Yến Kinh một chuyến.

Trước khi đi, hắn còn cố ý dặn dò Lỗ Tiểu Trân và Du Nhị Hổ, lập phòng khám truyenfull. vn, dù sao bán thứ pháp khí này cũng không an toàn. Mà sau này hắn phải tu luyện chắc chắn phải cần rất nhiều tiền, hắn nhất định phải có một cách có tiền cố định, nếu không thì luôn phải đi ra ngoài kiếm tiền, đối với tu luyện cũng không tốt.

Dự định của Diệp Mặc là, hắn trở về từ Yến Kinh liền trực tiếp đi tìm Thiên Long Đầu, Thiên Long Đầu nhất định phải giết. Nhưng muốn đi tìm Thiên Long Đầu thì phải dính đến vấn đề xuất cảnh, mà hắn hiện tại muốn xuất cảnh lại chỉ có thể đi tìm Lý Hồ, xem xem anh ta có cách giúp đỡ hắn không!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 129

Tôi Nhớ Anh Ta

Tuy rằng không muốn rời Lạc Thương, nhưng Ninh Khinh Tuyết biết bản thân nhất định phải đi rồi. Đây không chỉ là cha mẹ thúc giục, cô cảm thấy mình cần phải trở về yên tĩnh suy nghĩ một chút, mình đối với Diệp Mặc rốt cuộc là dạng tình cảm gì, vì sao không thể buông tay - Khinh Tuyết, cô có tâm sự?

Trì Uyển Thanh biết rõ Ninh Khinh Tuyết hẳn là suy nghĩ về Diệp Mặc, nhưng chính là không kìm nổi nên đã hỏi, sau khi hỏi xong mới phát hiện câu hỏi của mình thật sự có chút không cần thiết.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói:

- Uyển Thanh, mình luôn nghĩ nên rời khỏi, có người chỉ cần để trong lòng là được rồi, kỳ thật cũng không nhất định phải lấy được, hoặc là nói sẽ luôn cùng anh ta ở cùng nhau, mình nghĩ thời gian có lẽ sẽ xua tan tất cả…

Trì Uyển Thanh cũng bắt đầu trầm mặc, cô không biết nên na ủi Khinh Tuyết như thế nào nữa, bởi vì trong lòng của cô và Ninh Khinh Tuyết đều nghĩ giống nhau. Vốn cho là Diệp Mặc chưa thích ai, Ninh Khinh Tuyết chỉ hôn giả kết với hắn mà thôi, nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn không phải như vậy Diệp Mặc chẳng những có người con gái mình thích, hơn nữa Ninh Khinh Tuyết dường như cũng bỡn quá hoá thật, tâm tư đối với Diệp Mặc ngoại trừ chính mồm nói thích ra, cái khác thậm chí cũng không giấu diếm. Bất kể là Ninh Khinh Tuyết hay là cô gái che mạn kia đều ưu tú hơn so với cô

Cô không có cách nào trả lời Ninh Khinh Tuyết, bởi vì chính cô ta cũng

ở trong đó. Hai người cứ như vậy lẳng lặng mà đi, ai cũng không muốn nêu lên đề tài này, bởi vì đề tài mà các cô thích, theo thời gian dần trôi, đã trở nên có chút thương cảm.

Nhưng vừa lúc đó, bỗng nhiên vài bóng người từ sau lưng hai người vọt lên, hai người trong đó chia nhau đánh một chưởng vào phần gáy Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh, mặt sau lại hai người nữa lên, rất rõ ràng mấy người kia muốn đánh ngất hai người để mang đi.

Trì Uyển Thanh ở quân đội thường niên, phản ứng khá nhanh, theo bản năng liền lánh qua, tuy nhiên bờ vai của nàng vẫn bị đánh một cái, nóng bỏng đau nhức. Cô lập tức biết không tốt, nhưng không có đợi nàng kịp phản ứng, hai người phía sau lại đánh về phía nàng.

Ninh Khinh Tuyết chút phản ứng cũng không có, thế nhưng khi chưởng phong kia sắp tiếp cận phần gáy của cô, một vòng ánh sáng màu vàng nhạt phát ra từ cổ tay Ninh Khinh Tuyết, đảo mắt hóa thành một vòng bảo hộ. Cái tên công kích cô lúc đó, không ngờ trực tiếp bị vòng bảo hộ ánh sáng màu vàng bắn ra xa mấy thước, ngã ngồi bẹt trên mặt đất, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Ninh Khinh Tuyết, đến hiện tại, chính gã cũng không biết rốt cuộc bị cái gì bắn ra, hình như là ánh sáng màu vàng, nhưng hiện tại gã lại không thấy gì nữa Ninh Khinh Tuyết lại sững sờ nhìn cổ tay của mình, cô rõ ràng nghe được cổ tay của mình phát ra một tiếng "rắc", dường như có đồ vật gì đó nứt nẻ bể nát, sau đó một vòng ánh sáng màu vàng từ cổ tay của mình bắn nhanh ra, hóa thành một vòng bảo hộ vàng nhạt, mặc dù là rất ngắn trong nháy mắt, cũng đã người bắn đánh lén nàng văng ra xa mấy thước - Sao lại thế này?

Lúc này hai người vây Trì Uyển Thanh cùng nhau vọt tới bên cạnh người ngã nhào trên đất hỏi. Chuyện này đã nằm ngoài dự liệu của bọn họ, chẳng những Trì Uyển Thanh lợi hại ngoài dự liệu của bọn họ, mà Ninh Khinh Tuyết dường như so với Trì Uyển Thanh còn lợi hại hơn mấy lần, cô giống như là biết tà pháp, chỉ có điều ánh sáng màu vàng chợt lóe, người của bọn họ liền trực tiếp bị bắn ra hơn mấy thước, đây cũng quá thái quá một chút.

Nếu hai cô gái này đều là lợi hại như vậy, bọn họ năm người căn bản cũng không là gì Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh cũng đồng thời phản ứng lại, có người muốn động thủ đối với các cô, còn tiến hành đánh lén. Tuy rằng Trì Uyển Thanh không biết vừa rồi trong tay Ninh Khinh Tuyết phát ra vòng hoàng quang kia là cái gì, nhưng không có nghĩa là cô không có phản kích, tốc độ phản ứng của nàng so với mấy người đều nhanh hơn có thừa. Nghĩ cũng không nghĩ, lập tức kêu lên:

- Sói con, lên cắn hắn Một bóng đen nhá lên, vẫn là tên bị Ninh Khinh Tuyết đánh ngã, sau gáy gã đã bị bong đen cắn một cái, tên này lập tức xoay người bỏ chạy, thế nhưng gã chỉ mới chạy được vài bước, trước sau chỉ qua mấy lần hô hấp, tên này đã ngã nhào ra đất không dậy nổi.

Một tên đi sau cùng, còn chưa tới, đã nhìn thấy bốn người đằng trước chẳng những không bắt được hai cô gái, bên mình ngược lại có một người đã toi, liền biết kế hoạch của sếp có sai xót, y cũng rõ, lập tức liền phát lệnh rút lui.

- Sói con trở về Trì Uyển Thanh thấy bốn người mang gã té trên đất đi, Sói Con còn muốn đuổi giết, lại đúng lúc gọi nó lại. Cô biết sói con ra tay nhất định là sẽ mất mạng, mấy người kia muốn bắt cóc bọn họ, Sói Con cũng đã giết một người rồi, nếu giết hết mấy người kia, dường như có chút không ổn, chuyện này phải khẩn trương nói cho cha mình mới được Ninh Khinh Tuyết hoàn toàn thanh tỉnh lại, cô có chút sững sờ nhìn Trì Uyển Thanh - Uyển Thanh, vừa rồi chính là Sói Con của cô, là của Diệp Mặc tặng cho cô hả?

Trì Uyển Thanh gật gật đầu - Ừ, Sói Con tương đối lợi hại, nó cắn người chắc chắn chết không thể nghi ngờ, trừ phi anh Diệp cứu. Cô cũng biết lúc trước tôi cũng bị sói con cắn một cái, tuy nhiên anh Diệp đã cứu tôi Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới ánh sáng màu vàng trong tay, cô cúi đầu nhìn, lại phát hiện ba viên ngọc trên lắc tay mình đeo đã nát một viên, chỉ còn lại có hai thôi - Không ngờ là ngọc châu của sợi lắc Ninh Khinh Tuyết thì thào nói một câu, cô đã có chút si ngốc - Khinh Tuyết, vừa rồi trên tay cô

phát ra một vòng hào quang, sau đó tạo thành một vòng ánh sáng lớn, làm văng tên đánh lén cô, có phải không?

Trì Uyển Thanh cũng liền vội vàng hỏi.

Ninh Khinh Tuyết dường như không nghe được lời Trì Uyển Thanh, chỉ lẩm bẩm nói:

- Hoá ra anh ta tặng cho Tĩnh Văn sợi lắc này, lại có công hiệu này, khó trách anh ta chiếc lắc có tên "Lục cát bình an", hoá ra lục cát bình an là ý tứ này, có thể ngăn trở sáu lần tai nạn.

Bỗng nhiên Ninh Khinh Tuyết trong lòng chua xót, hắn tặng "Lục cát bình an" cho Tĩnh Văn, lại tặng "Sói con" cho Uyển Thanh, nhưng hắn không tặng gì cho mình cả. Cô cảm thấy khổ sở, chẳng lẽ mình kinh khủng thế sao?

Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên có chút áy náy, hắn tại sao phải tặng đồ cho mình? Hắn giúp mình chặn tên ác ma Tống gia, hắn còn cứu tính mạng của bản thân, đúng rồi, lần trước Tô Tĩnh Văn có nói khi mới quen Diệp Mặc đã nhầm hắn là đại sư bán bùa, sau mới biết không phải, nhưng hiện ở trên người của mình không phải có vài tấm bùa sao?

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên lấy ra một tấm "Hỏa Cầu phù" đặt trong tay nhìn nhìn, cuối cùng vẫn không thử, chỉ nắm chặt trong tay - Khinh Tuyết, cô sao vậy?

Trì Uyển Thanh lại hỏi.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ là nghĩ ra một số thứ Cô bỗng nhiên lại nghĩ tới Tô Tĩnh Văn, nếu cô ấy sau khi biết được ý nghĩa của "Lục cát bình an", có hối hận đã cho mình ba viên ngọc không? Cô ta đồng dạng cũng phụ một phen tâm ý của Diệp Mặc.

Nhưng, cho dù là cô ta phụ tâm ý của Diệp Mặc, ba viên ngọc trên tay mình, vẫn là Diệp Mặc tặng cho cô ta. Ninh Khinh Tuyết chua xót càng ngày càng sâu đậm, bất kể là thật là giả, cô mới là vợ hắn, nhưng…

Không đúng, Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến, Diệp Mặc cũng không phải là không tặng đồ cho nàng, không cần nói đến hơn hai mươi ngày hắn sống với mình, dồ trong chiếc rương kia không phải đã tặng hết cho mình sao?

Tuy rằng vài thứ kia là mình chủ động chiếm lấy, nhưng sau Diệp Mặc đã về một lần, thậm chí khi giúp cô chữa bệnh dùng qua một loại thuốc trong đó, nhưng Diệp Mặc cũng không lấy đi bất cứ vật gì trong rương, thậm chí ngay cả chứng minh thư cũng không lấy đi. Hơn nữa lúc trước ba hạt châu kia đã ở trong rương, Diệp Mặc cũng không lấy đi.

Điều này nói rõ cái gì? Cái này biểu thị những vật này là Diệp Mặc đưa cho của cô. Đôi khi nhất định phải nói ra sao?

Trong caí rương nhỏ kia là thứ gì nào? Chứng minh thư, phù triện, thư tín, chai thuốc, kim châm…

Còn có một số giấy vụn vặt, một số biên lai. Đây chính là tất cả gia sản của hắn lúc trước, hắn chẳng những đem đồ vật này đưa cho mình, thậm chí đem toàn bộ gia sản của mình đều đưa cho cô rồi Còn mình thì sao nào? Cô đã tặng lại gì cho Diệp Mặc? Ngoại trừ bắt hắn là bia đỡ đạn, thì lại gây sự dùng tiền của hắn lung tung, thậm chí còn bởi vì nàng, Diệp Mặc bị Tống gia đuổi giết.

Mà hiện tại, cô không ngờ còn ở nơi này oán thán Diệp Mặc không có tặng đồ cho mình, chẳng lẽ mình thật là người con gái hư hỏng. Ninh Khinh Tuyết lấy ra mấy tấm bùa, siết chặt trong tay, trong mắt nước mắt đảo quanh.

Rất xin lỗi, Diệp Mặc, em nhớ anh lắm. Tại thời khắc này, cô rốt cục đã hiểu, cô thật sự đã thích Diệp Mặc rồi, không phải là vì bất kỳ nguyên nhân nào khác Ninh Khinh Tuyết chưa từng nghĩ đến, khi mình bị đánh lén, cô lại

bỗng ngộ ra tâm tư của mình. Ký ức có được chẳng lẽ thời gian có thể xóa nhòa sao? Có người qua bao năm tháng vẫn không thể quên đấy thôi - Khinh Tuyết, cô không sao chứ Trì Uyển Thanh thấy Ninh Khinh Tuyết trong mắt kềm chế nước mắt, có chút lo lắng hỏi.

- Tôi nhớ anh ta Ninh Khinh Tuyết lần đầu tiên không tìm bất cứ lý do gì, nói thẳng ra mình thật sự nhớ Diệp Mặc

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 130

Lại Thấy Đinh Sắt

Tề Sam sao rồi?

Một chiếc xe tải Trường An rất bình thường ngồi bốn người trên đó, trên xe còn một thanh niên đang nằm, người hỏi là tài xế lái xe.

- Chỉ sợ không được, sắc mặt của hắn đã toàn bộ màu đen rồi, hơn nữa đã không thở nữa Phía sau có người trả lời Tên lái xe trầm mặc một hồi, mới lên tiếng:

- Chúng ta lập tức đi nhà cũ, Tam Tài, bây giờ mày điện thoại thông báo anh Lang. Cứ nói đối thủ lợi hại, đã mất đi một người anh em - Được…

Tên kia vừa nói được còn chưa moi điện thoại ra thì điện thoại tên tài xế lái xe phía trước đã đỗ chuông - Tam Tài, chờ một chút, tao tiếp điện thoại trước Tên tài xế lái xe bảo Tam Tài đợi lát nữa mới gọi điện thoại, rồi nhận nghe bên điện thoại mình. Xe lại càng đi càng chậm, cuối cùng dừng lại ven đường.

- Anh Lang, em đang chuẩn bị gọi điện thoại cho anh Tên lái xe nghe máy xong mói phát hiện điện thoại chính là anh Lang gọi tới Lời nói có chút âm trầm của Lang Cực truyền tới - Rắn Đen, khoan hãy động thủ, chờ ta đến rồi tính, ta đã trên đường đến Lạc Thương. Ta vừa mới nhận được tin tức, Trì Uyển Thanh là xuất thân từ trong bộ đội, hiện đang đi lính, hẳn vẫn là một bộ đội đặc chủng, phỏng chừng thân thủ rất tốt, trước khi động thủ, chúng ta phải lần nữa vạch ra kế hoạch…

Tên Rắn Đen lái xe đã trầm mặc sau một lúc lâu mới trầm thấp nói:

- Anh Lang, lời của anh muộn rồi, bọn em vừa rồi đã động thủ, hơn nữa còn mất đi một người. Trì Uyển Thanh kia thân thủ quả thật lợi hại, nhưng Ninh Khinh Tuyết dường như lợi hại hơn, cô ta có thể nhẹ nhàng đá văng một người ra xa mấy mét. Đây cũng không quan trọng, quan trọng nhất là cô có một loại ám khí, bị trúng lập tức tử vong, em đoán rằng độc tố tên đó phi thường lợi hại.

Tên Rắn Đen rõ ràng xem Sói Con Trì Uyển Thanh thả ra trở thành ám khí mà Ninh Khinh Tuyết đánh ra, lúc nói chuyện lòng còn sợ hãi. Bọn họ năm người là cùng đi đấy, y là sếp, lại phụ trách lái xe. Vốn chuẩn bị bọn bốn người bắt lấy Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh lập tức liền lái xe mang đi, không nghĩ tới chẳng những không bắt được hai người, bọn họ còn mất đi một người - Cái gì...

Lang Cực nói hai chữ sau rơi vào trầm mặc, thật lâu sau mới tiếp tục nói:

- Các người ở nhà cũ chờ ta, ta sắp đến rồi Lang Cực không nghĩ tới sự tình lại phát triển đến như vậy, không chỉ là Trì Uyển Thanh thân thủ quá lợi hại, hơn nữa Ninh Khinh Tuyết cũng không phải một đèn cạn dầu. Xem ra y quả thật có chút khinh thường, Ninh Khinh Tuyết thân thủ lợi hại như thế, phỏng chừng ngay đến quân sư Đông Phương Tê cũng không ngờ đến …

Diệp Mặc đang ở bên ngoài biệt thự mới xem xét xem có thể ở trong này bố trí một trận pháp phòng ngự giản dị không, tuy rằng hắn không có nhiều nguyên liệu, nhưng ở trên địa cầu, có lẽ chỉ cần một một trận pháp phòng ngự đơn giản là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Chỉ có điều hắn mới ra đến đã nhìn thấy một chiếc xe tải Trường An đậu đầu đường trước biệt thự, chỉ có cách xa nhau ba mươi thước mà thôi, Diệp Mặc theo bản năng dùng thần thức quét qua, hắn lập tức liền nghe thấy tên Ninh Khinh Tuyết. Không chỉ như thế, đến tên Trì Uyển Thanh cũng nghe thấy luôn, hơn nữa Diệp Mặc còn quét thấy trong xe này còn có một người chết, chỉ cần nhìn miệng vết thương người chết này, thì liền biết được gã là bị 'Sói con' mà Trì Uyển Thanh nuôi cắn chết Kết hợp với điện thoại của người này, Diệp Mặc lập tức liền biết đại khái tiền căn hậu quả, cảm tình

mấy người này là đi bắt Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh. Tuy rằng không biết bọn họ tại sao lại phải động thủ với Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết, nhưng Diệp Mặc lại lập tức động sát khí. Hắn thậm chí đoán được, chuyện này rất có thể có quan hệ tới hắn Lúc này xe tải Trường An lại khởi động, Diệp Mặc không nghĩ ngợi, liền đi theo.

Nếu Lang Cực biết bởi vì một cú điện thoại của y, không ngờ khiến xe tải trùng hợp dừng ở ven đường trước chỗ ở mới của Diệp Mặc, mà bị Diệp Mặc chú ý tới, y nhất định sẽ hối hận không thôi. Ngay chính y giờ cũng chỉ biết Diệp Mặc đã đổi chỗ, nhưng lại không biết hắn đi nơi nào. Tuy nhiên Lang Cực tin tưởng, chỉ cần Diệp Mặc còn tại Lạc Thương, y liền khẳng định có thể tra ra được Xe tải quẹo bảy tám vòng, Diệp Mặc phỏng chừng chính mình theo suốt một giờ, xe tải mới lái vào một ngôi nhà cấp bốn vùng ngoại thành Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt, bên trong nhà cấp bốn này chỉ có một người. Tuy nhiên người này lúc này đã biết xảy ra chuyện rồi, xe tải vừa chạy vào, người này liền tới hỗ trợ đem người đã chết nâng xuống - A Căn, đi đóng cửa sân lại Rắn Đen sau khi xuống xe, lập tức phân phó một câu, người thì đi vào trong nhà - Không cần, ta đã giúp các người đóng cửa lại rồi Một thanh âm đột ngột đã cắt đứt lời của y Mấy người Rắn Đen lập tức xoay người, bọn họ thấy một thanh niên rất đổi bình thường đứng ở cửa sân, mà cánh cửa đúng là đã đóng lại - Anh là ai?

Rắn Đen nói mấy chữ này, lập tức liền rút ra một cây dao phai. Năm người phía sau y thấy Diệp Mặc, đều không chút do dự rút dao ra liền, rồi lặng lẽ vây quanh Diệp Mặc. Không biết là không có đem súng, hay là sợ nơi này nổ súng bị người khác nghe thấy, Diệp Mặc không ngờ không phát hiện người cầm súng - Ta tên Diệp Mặc, nghĩ chắc mấy người có nghe qua Diệp Mặc cũng không dám khẳng định những người này rốt cuộc là ai phái tới đấy, nhưng nếu muốn bắt Ninh Khinh Tuyết, nói không chừng lại là người của Tống gia.

- Mày chính là Diệp Mặc…

Rắn Đen nghe thấy người thanh niên ở cửa này nói hắn chính là Diệp

Mặc, trong lòng nhất thời thất sắc. Y không phải lính lác bình thường, ở 'Nam thanh' coi như là có chút địa vị, thanh danh Diệp Mặc thế nào, rất nhiều người 'Nam thanh' không biết, nhưng không có nghĩa là y không biết, y thậm chí biết rõ lần này bắt cóc Ninh Khinh Tuyết cũng là bởi vì Diệp Mặc này.

Y không tin mình sẽ là đối thủ của Diệp Mặc, sự kiện hai mươi mấy người vây đánh Diệp Mặc giữa sa mạc toàn bộ bị giết, y cũng đã được nghe nói một ít. Thậm chí lúc ấy trong tay người của 'Nam thanh' còn có súng, đều bị Diệp Mặc này toàn bộ giết sạch. Huống chi y nghe Lang Cực nói, Diệp Mặc sau khi trở về từ sa mạc, thân thủ của hắn dường như trở nên lợi hại hơn Hiện tại Diệp Mặc đứng ở trước mắt y, y không ngờ không biết ứng nên làm thế nào cho phải. Tuy rằng Diệp Mặc tay không, bọn họ bên này có năm người cầm đao trong tay, nhưng y cảm giác mình ở dưới ánh mắt của Diệp Mặc giống như không bằng con kiến Người nghe nói Diệp Mặc lợi hại rõ ràng không chỉ có mỗi Rắn Đen, năm người kia đương nhiên cũng đã được nghe nói sự tình của Diệp Mặc, đều dừng bước. Ba người trong đó không chút nghĩ ngợi, lập tức lấy điện thoại ra liền muốn gọi điện thoại ra ngoài. Chỉ là điện thoại của bọn họ còn chưa mở khóa, ba người đã bị ba chiếc đinh sắt đóng ngã xuống đất Đinh sắt, lại là đinh sắt?

Rắn Đen và hai người còn lại nhìn chằm chằm vào ấn đường của ba người ngã xuống, nơi đó có một màu đỏ dần dần tràn ra, lập tức trong lòng từng trận rét run, khắp cả người phát lạnh.

Diệp Mặc sát phạt quyết đoán, hắn biết những người này không phải Tống gia thì là 'Nam thanh', bất kể là ai, hắn đều sẽ giết.

- Các người là đến tìm ta hả? Hay là nói tới gây chuyện với ta?

Diệp Mặc thản nhiên mà hỏi.

- Tôi…

Rắn Đen tham gia không biết bao nhiêu lần chém giết giữa các bang hội,

cũng không biết chặt chém bao nhiêu người, thậm chí còn bị trúng đòn, chỉ nói có một chữ, không ngờ cảm giác mình có chút phát run. Y sợ hãi, làm người cho tới bây giờ đều không biết cảm giác sợ hãi là gì, cũng cảm giác được sợ hãi.

Diệp Mặc này không phải người, hắn là ma quỷ.

Nếu như là một người lợi hại hơn y, y còn có thể cầm lấy dao phai xông lên chém giết một phen, chẳng sợ cuối cùng bị chém chết, y cũng cảm giác cái chết của mình đầy nhiệt huyết. Nhưng đối mặt Diệp Mặc, y không ngờ không có bất kỳ dũng khí nào xông lên, Diệp Mặc căn bản cũng không cầm dao chém y, chỉ cần một cây đinh sắt, y sẽ giống như ba người nhau té trên mặt đất kia, không có bất kỳ phản kháng nào, chỉ một cây đinh sắt thôi đấy Cho dù là y có nhiệt huyết sôi trào hơn nữa, vẫn không thay đổi được sự thật.

Sắc mặt Tam Tài và A Căn lại càng khó coi, bọn họ nghe nói qua về Diệp Mặc, biết hắn là cái loại người hung ác, thậm chí biết hắn chính là người đã giết con trai độc nhất cũng Long Đầu lão đại, hiện tại vẫn tự do tự tại. Đến cả Long Đầu lão đại cũng không có cách nào trực tiếp đối phó hắn, thậm chí còn phải bắt cóc đàn bà của hắn để uy hiếp hắn, có thể thấy được người này căn bản bọn họ không thể ngăn cản - Không mời tôi đi vào ngồi một chút sao?

Diệp Mặc thản nhiên cười nói.

- Được, mời anh…

Rắn Đen hơi khô cốc nói, y lần đầu tiên cảm thấy minh nói chuyện với người khác mà hết sức lo sợ, lần đầu tiên phát hiện chữ "mời" này lại khó nói đến thế. Cho dù nói chuyện với anh Lang, y cũng không nói thế, cũng sẽ không kinh sợ như vậy.

- Ừ, vậy tôi không khách khí Nói xong Diệp Mặc tùy tay phóng ra mấy quả cầu lửa, bốn thi thể vừa rồi còn trên mặt đất, nhìn bằng mắt thường nhanh chóng toàn bộ hóa thành tro bụi.

Đồn đại quả nhiên là sự thật, Tam Tài và Rắn Đen ngơ ngác nhìn thi thể trên mặt đất đã hóa thành tro bụi, sau một lúc lâu một chữ cũng nói không nên lời. Bọn họ trong bang phái nghe nói Diệp Mặc có thể phi thiên độn địa, hơn nữa còn có bảy mươi hai loại biến hóa, thậm chí còn có thể phun ra Tam Muội chân hỏa.

Hiện tại xem ra tuy rằng không phải phun ra, nhưng lửa kia có thể thiêu thi thể, không phải Tam Muội chân hỏa vậy là cái gì?

- A…

A Căn chịu không nổi loại đả kích này, nhưng y chỉ kịp kêu lên một chữ, đã bị một quả cầu lửa của Diệp Mặc hóa thành hư vô.

Rắn Đen và Tam Tài lại không dám nói lời nào, Diệp Mặc hiện tại ở trong mắt bọn họ đã là ma quỷ hóa thân, bọn họ lăn lộn giết người ít nhất còn thấy máu, còn thấy xác. Nhưng Diệp Mặc giết người đến hiện tại, bọn họ chỉ thấy vài giọt màu đỏ, thậm chí máu còn chưa chảy ra, đã bị hắn hóa thành tro bụi Diệp Mặc đi vào nhà, trực tiếp ngồi xuống, nhìn Rắn Đen và Tam Tài đang run như cầy sấy, bình tĩnh nói:

- Bọn bây lăn lộn giang hồ không phải là giết người liếm máu sao, thế sao ta mới giết mấy người bọn bây đã thế rồi Rắn Đen đã dần bĩnh tĩnh lại, thân thể y đã giữ vững bình tĩnh, tuy rằng nội tâm vẫn rất là kinh hoảng, nhưng so với vừa rồi tốt hơn nhiều rồi. Bây giờ nghe gặp Diệp Mặc nói thế, trong lòng không khỏi thầm nghĩ "Giết người liếm máu, phải có thể liếm máu mới được chứ, bộ dáng bây giờ, căn bản chính là bị trở thành thịt cá cũng không bằng"

Cũng may Diệp Mặc không tiếp tục cái đề tài này, mà thản nhiên hỏi:

- Bọn bây là người của Tống gia hay là 'Nam Thanh', nói!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 131

Lang Cực

Rắn Đen trong lòng tự nhủ, đã đến nước này thì không thể không nói được nữa. Vậy là không đợi Diệp Mặc hỏi lại, gã bèn kể lại toàn bộ sự việc.

Tuy rằng những gì Rắn Đen biết cũng có hạn, nhưng Diệp Mặc đã hiểu được đại khái là do Thiên Long Đầu muốn bắt Ninh Khinh Tuyết để uy hiếp hắn, còn về phần sẽ uy hiếp như thế nào thì hiện vẫn chưa thể rõ được.

Diệp Mặc trong lòng lại càng thêm tức giận. Vốn định giữ cái mạng của Thiên Long Đầu thêm mấy ngày, không ngờ gã lại muốn chết sớm như vậy.

- Lang Cực hôm nay chắc chắn sẽ tới chứ?

Diệp Mặc nghĩ việc đi châu Phi của mình có lẽ phải "nhờ vả" tên Lang Cực này vậy.

Rắn Đen còn chưa trả lời, Diệp Mặc đã dùng thần thức quét tới chỗ của Lang Cực rồi. Gã chỉ đem theo một tên tài xế mà thôi. Diệp Mặc khoát tay ra hiệu cho Rắn Đen không phải nói thêm gì nữa.

Cổng sân chỉ khép hờ, Lang Cực xuống xe mở cổng rồi bước thẳng vào trong phòng. Lẽ ra như bình thường, bọn Rắn Đen phải đứng ngoài chào đón gã trở về, nhưng hôm nay có lẽ vì đang mải suy nghĩ chuyện khác nên Lang Cực đã không chú ý tới sự khác thường này.

Vừa mới bước vào phòng, Lang Cực đã lập tức đứng ngây ra, bởi trông kẻ đang ngồi chễm chệ ngay trên ghế của gã, hay cũng chính là kẻ mà gã không muốn gặp lại nhất. Gã thực sự không hiểu vì sao Diệp Mặc lại xuất hiện ở đây. Chẳng lẽ kế hoạch của bọn chúng đã bị kẻ nào đó tiết lộ ra ngoài

rồi ư? Đi cùng Lang Cực là tên tài xế, y không hề biết Diệp Mặc là ai, nhưng nhìn Rắn Đen và Tam Tài đang cúi đầu kính cẩn đứng một bên, Lang Cực thì mặt mày kinh hãi, y liền hiểu ra gì đó.

- Lang Cực, ta đã chờ mày khá lâu rồi đó.

Thấy bộ dạng kinh hãi xen lẫn bất ngờ của Lang Cực, Diệp Mặc thản nhiên nói.

Lang Cực cơ hồ bấy giờ mới có chút phản ứng, giọng hơi run run nói:

- Ngươi... tại sao ngươi lại ở đây?

Diệp Mặc lạnh lùng quét mắt nhìn một lượt:

- Không đến lượt mày lên tiếng.

- Mày là cái thá gì mà dám vô lễ với anh Lang như vậy?

Tên tài xế tỏ vẻ bất bình hét lên.

- Ta không phải là "cái thá gì".

Dứt lời, Diệp Mặc giơ tay lên. Một chiếc đinh sắt bay ra đâm thẳng vào cổ họng tên tài xế.

Chỉ vì một câu nói mà lập tức giết người, tên Diệp Mặc này thật sự quá kiêu ngạo rồi. Sự việc trước mắt khiến cho Lang Cực tức sôi lên nhưng chẳng thể làm được gì, căn bản bởi gã biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, đành cố nuốt cục tức này vào trong vậy. Có lẽ trong mắt hắn, Lang Cực cũng kém cỏi chẳng khác gì mấy tên thủ hạ kia.

Rắn Đen và Tam Tài chỉ biết cúi đầu không dám lên tiếng, chúng biết Diệp Mặc là kẻ giết người không chớp mắt, trước này hắn giết người đều không cần nguyên do, thấy gai mắt một cái là lập tức ra tay không chút nương tình. Có lẽ với hắn, những kẻ đang đứng trước mắt đều không được tính là những sinh vật sống, không cần có sinh mạng.

- Vì sao bắt cóc Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh, nói xem, để ta suy nghĩ xem có nên tha chết cho mày hay không.

Ngữ khí của Diệp Mặc dù rất bình thản nhưng trong sự bình thản ấy lại ẩn chứa sự chết chóc đến ghê rợn.

Hắn đã cho Lang Cực cơ hội về báo với Thiên Long Đầu, vậy mà vẫn còn dám quay lại động thủ với hắn, chỉ là di dời mục tiêu công kích sang những người bên cạnh Diệp Mặc mà thôi. Từ đó, Diệp Mặc đã liệt Thiên Long Đầu vào danh sách những kẻ không thể tha thứ thêm một ngày nào nữa.

- Nằm mơ! Ông đây dù có chết cũng không bao giờ bán đứng giáo chủ.

Lang Cực căm phẫn nói.

Diệp Mặc nghe xong lời của Lang Cực thì không hề tỏ ra giận dữ mà trái lại, khuôn mặt hắn còn biểu lộ nét vui mừng, bởi không phải gã nói là không biết. Việc này cũng không làm khó dễ được Diệp Mặc, vì để tên Lang Cực này mở miệng thì có trăm nghìn cách. Hắn giờ đã là một Tu Chân giả luyện khí tới tầng thứ 3, nếu ngay cả một tên luyện võ bình thường cũng không đối phó được thì còn làm người làm gì nữa.

Không cần khuyên giải lần thứ 2, Diệp Mặc vừa đưa tay là ba chiếc đinh sắt lập tức bay ra. Ba chiếc đinh phi trúng vào đầu của Lang Cực, mà điều hãi hùng là ba chiếc đinh đó chỉ xuyên qua một nửa mà thôi, đến một giọt máu cũng không chảy ra được.

Bị trúng ba chiếc đinh vào đầu, Lang Cực ngây ra như phỗng.

- Giờ thì nói xem Thiên Long Đầu tại sao lại phái mày bắt cóc Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh?

Giọng nói của Diệp Mặc vẫn hết sức lạnh lùng. Lang Cực bất giác gật gật đầu.

Thấy Lang Cực ngoan ngoãn kể hết đầu đuôi kế hoạch của Đông Phương Tê không sót một chữ, thậm chí kể cả chuyện Tử Như và sư phụ ả là Tuệ Yên đã rời đi, gã cũng kể ra một mạch không chút giấu giếm mà Rắn Đen và Tam Tài lạnh cả sống lưng, không phải bởi kế sách nham hiểm của Đông Phương Tê mà là vì thủ đoạn của Diệp Mặc. Lang Cực xem ra đến một chút năng lực phản kháng lại cũng không có.

Diệp Mặc càng nghe mặt sắc càng khó coi, tên Đông Phương Tê này đúng là một nhân tài. Mặc dù hắn không hề sợ bị bọn thủ hạ của Thiên Long Đầu vây giết, nhưng sau chuyện này, Ninh Khinh Tuyết có lẽ chỉ còn con đường chết mà thôi. Thậm chí còn liên lụy tới cả Trì Uyển Thanh nữa.

Một khi Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh vì mình mà gặp nạn, với tính cách của Diệp Mặc thì việc Tống gia sẽ bị diệt sạch cũng không phải là không có khả năng.

Một khi đã giết sạch cả Tống gia thì hắn chỉ còn nước trốn đi hải ngoại. Tên Đông Phương Tê này cũng là một nhân vật không thể xem thường được, chưa gặp hắn lần nào, chỉ cần thông qua những việc Diệp Mặc làm mà có thể tính toán cho hắn từ từ đi vào chỗ chết.

Nếu hắn chưa giao "Sói con" cho Trì Uyển Thanh, hoặc nếu Ninh Khinh Tuyết không ở cùng với Trì Uyển Thanh thì âm mưu của y đã bước đầu thành công rồi. Nhưng Đông Phương Tê trăm tính vạn tính cũng không thể tính được việc Ninh Khinh Tuyết lại ở cùng Trì Uyển Thanh, càng không thể tính ra việc bên cạnh Trì Uyển Thanh còn có " Sói con". Và có lẽ điều y không thể ngờ được nhất chính là âm mưu này lại bị Diệp Mặc phát hiện ra sớm đến thế.

Nhưng kể cả cho dù hắn không phát hiện đi chăng nữa thì việc muốn bắt cóc Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh ngay trước mắt Sói Con thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Còn nếu Ninh Khinh Tuyết không ở Lạc Thương thì âm mưu này có lẽ đã thành công rồi.

Tên Đông Phương Tê này quả thực quá sức thâm độc. Diệp Mặc nhắc đi

nhắc lại cái tên Đông Phương Tê trong đầu, nhất định phải giết chết tên gian ác này, nếu không thì khó mà hả được cơn giận này.

Nếu Diệp Mặc còn đang luyện khí ở tầng thứ 2, hắn nhất định sẽ tương kế tựu kế, làm cho Tống gia và Nam Thanh đấu đá lẫn nhau. Thế nhưng hiện tại thì không cần nữa, bởi hắn đã luyện khí tới tầng thứ 3, việc giết chết tên cáo già kia căn bản dễ như trở bàn tay.

Muốn tiêu diệt sào huyệt của Thiên Long Đầu thì phải nhanh tay xử lý không thể chậm trễ. Đông Phương Tê túc trí đa mưu, chỉ cần do dự một chút là y sẽ lập tức tìm ra cách để tẩu thoát.

Diệp Mặc hỏi:

- Xong việc rồi các người định về thế nào?

- Làm xong việc ta sẽ để lại vài thủ hạ ở lại đối phó với Diệp Mặc rồi sẽ lập tức lên đường tới Võng Giang. Ở Võng Giang có một chuyến bay thẳng đến Sri Lanka, tại Sri Lanka chúng ta có một tuyến đường riêng để bay thẳng tới bán đảo Senna.

Lang Cực trả lời một cách hết sức chi tiết.

Diệp Mặc trong lòng thầm ngạc nhiên và thán phục, nếu là người khác, hay thậm chí là một quốc gia nào đó không nằm kế cận có lẽ cũng không cách nào đối phó với Thiên Long Đầu. Chúng thậm chí còn có đường bay riêng của mình ở Sri Lanka, chứng tỏ cũng sẽ có vài đường bay như vậy nữa ở những nơi khác nữa.

Chẳng trách mà y lại kiêu ngạo như vậy. Sự ngông ngạo của y là hoàn toàn có cơ sở. Người bình thường cho dù là cao thủ Cổ Võ đi chăng nữa thì cũng làm gì được Thiên Long Đầu nào? Có thể đánh sang tận Senna được không?

Diệp Mặc quay sang nhìn Rắn Đen:

- Tới Sri Lanka rồi có phải mày sẽ tìm được sân bay bay tới Senna không?

Rắn Đengật đầu liên tục, gã biết nếu nói câu "không biết" thì lập tức sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẫy tay một cái, ba chiếc đinh sắt đã nằm trên tay hắn.

Lang Cực bấy giờ mới như bừng tỉnh lại, nhưng chẳng nói chẳng rằng, chắc chắn đã bị Diệp Mặc khống chế nên đến bản thân nói ra những gì gã cũng không biết.

- Đưa ta tới bán đảo Senna, ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Diệp Mặc nhìn Lang Cực, thản nhiên nói.

Lang Cực dường như có chút do dự, nhưng rồi lập tức trả lời:

- Giết tao đi, tao tuyệt đối sẽ không dẫn ngươi tới Senna đâu. Nếu anh muốn đi thì Rắn Đensẽ đưa anh đi.

- Thiên Long Đầu là ai, ta không biết. Nhưng có một điểm mà ta biết đó là nhà ngươi trong mắt Thiên Long Đầu cùng lắm chỉ là một con chó không hơn. Ngươi làm sao gia nhập Nam Thanh ta cũng không biết, và cũng chẳng quan tâm. Nhưng ngươi cũng chẳng có bản lĩnh gì ghê gớm, Thiên Long Đầu có cần một kẻ vô dụng như ngươi hay không, tự ngươi biết rõ.

Thấy Lang Cực không phải quả quyết lắm nên Diệp Mặc định đánh vào tâm lý của gã.

Không phải hắn muốn Lang Cực nghe lời hắn mà là muốn tìm một kẻ thay thế Thiên Long Đầu làm thủ lĩnh của Nam Thanh. Tên Lang Cực này cũng là người có nghĩa khí mà cũng không phải là một kẻ ngu trung.

Thấy trong ánh mắt Lang Cực hiện lên nỗi do dự, Diệp Mặc biết rằng gã đang suy nghĩ xem, cho dù gã có liều mạng hy sinh vì Thiên Long Đầu đi

chăng nữa thì liệu rằng Thiên Long Đầu có nhớ tới công lao của gã nổi ba phút không? Mặc dù khẩu khí rất cứng rắn nhưng đứng trước cơ hội sống sót cho mình, Lang Cực không thể không đắn đo.

Chợt nhớ tới chuyện của bản thân, mặc dù gia nhập Nam Thanh rất nhiều năm rồi nhưng chỉ cần hễ mình nhắc tới việc mượn thế lực Nam Thanh giúp mình báo thù, thì Thiên Long Đầu lại ậm ừ lảng đi, lần nào cũng là một câu: phải đợi, đợi, và đợi.

Nghĩ lại chuyện này, giả sử không phải cánh tay gã bị thương mà toàn thân bị Diệp Mặc làm cho tàn phế thì Thiên Long Đầu sẽ đối xử với gã thế nào, gã cũng không dám nói chắc. Gã đã đi theo Thiên Long Đầu nhiều năm như vậy, tính cách của Thiên Long Đầu gã đương nhiên hiểu rõ. Y sẽ tuyệt đối không chấp nhận nuôi không một tên phế vật đâu.

Thấy Lang Cực cúi đầu trầm tư, Diệp Mặc lại cười lạnh nói nói:

- Về phần Thiên Long Đầu thì không còn nghi ngờ gì nữa, ta quyết giết chết không tha. Chẳng lẽ anh nghĩ rằng y sẽ có thể trốn khỏi tay ta ư? Không phải ta muốn khuyên anh, ta chỉ là sợ phiền phức mà thôi. Sau khi thanh toán xong Thiên Long Đầu, ta muốn tìm một kẻ tiếp quản Nam Thanh. Thấy anh là kẻ phù hợp nhất nên ta mới có ý định giữ lại, còn nếu anh không đồng ý thì ta vẫn sẽ giết Thiên Long Đầu, chỉ có điều thủ lĩnh của Nam Thanh sẽ không phải là anh thôi.

- Cái gì?

Lang Cực kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc. Thật không thể tin được Diệp Mặc lại định cho gã tiếp quản Nam Thanh, vậy thì khác nào gã sẽ trở thành Hoàng đế?

- Hơn nữa, ta có thể chữa khỏi tay cho anh. Tay của anh người khác không chữa được không có nghĩ là ta cũng không chữa được.

Diệp Mặc cố tìm cách tìm ra lý do để Lang Cực tiếp tục sống. Nếu nói

đến thế mà gã vẫn ngoan cố thì khỏi cần mất thì giờ khuyên bảo làm gì nữa, giết luôn cho rảnh nợ.

- Được tôi đồng ý. Nhưng tôi cũng có một điều kiện.

Lang Cực ngẩng đầu lên nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 132

Tháo Chạy

Nói đi.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

Lang Cực nhìn Rắn Đen và Tam Tài, thấy hai tên đang run như cầy sấy, nói:

- Tôi biết Thiên Long Đầu chỉ muốn lợi dụng tôi để làm bia đỡ đạn cho gã, nhưng dù sao năm đó gã đã cứu tôi nên tôi không muốn đối phó với gã. Cho nên về chuyện này tôi không thể giúp anh được, kể cả việc dẫn anh vào căn cứ của Nam Thanh cũng không.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Anh cho rằng ta giết Thiên Long Đầu cần anh giúp đỡ hay sao? Nếu anh không muốn làm thủ lĩnh của Nam Thanh, hazz, ta cũng chẳng còn cách nào khác. Được, ta tác thành cho anh.

Diệp Mặc cho rằng bây giờ Lang Cực không có bất cứ tư cách nào đưa ra điều kiện với mình. Biết rõ là đang bị lợi dụng mà vẫn không nỡ để Diệp Mặc ra tay giết ông chủ của mình, tên Lang Cực này đúng là một kẻ nghĩa khí, có điều gã mãi mãi không thể làm nên đại sự được.

- Nhưng tôi có thể dẫn anh tới Senna, trừ việc này ra, tôi sẽ không tham gia vào bất cứ chuyện nào khác.

Thấy Diệp Mặc có vẻ không vui, Lang Cực cũng cảm thấy dường như yêu cầu của mình có phần hơi quá đáng.

Gã rất muốn làm thủ lĩnh Nam Thanh, nhưng lại không muốn tham gia làm hại giáo chủ Thiên Long Đầu.

Diệp Mặc lại thản nhiên nói:

- Nếu anh đã quyết định như vậy thì thôi đi, việc ta xử ý Thiên Long Đầu không cần anh nhúng mũi vào. Nhưng anh nhất định phải dẫn ta tới sào huyệt của Nam Thanh. Đó là bổn phận của anh, không được phép nói không.

Nói thì nói vậy, nhưng Diệp Mặc cũng biết rằng tìm một người tiếp quản vị trí của Thiên Long Đầu không phải chuyện dễ dàng. Người này chí ít phải có địa vị và thực lực trong nội bộ của Nam Thanh.

Do dự một hồi, cuối cùng Lang Cực quyết định nói:

- Được, tôi nhất quyết sẽ không tham dự vào.

Diệp Mặc thản nhiên cười, hắn biết Lang Cực sẽ đồng ý. Loại người như gã mặc dù nghĩa khí nhưng dù sao cũng còn biết thức thời, vẫn còn tư duy để nghĩ xem mạng của Thiên Long Đầu quan trọng hơn hay mạng của chính bản thân mình quan trọng hơn.

Thấy Lang Cực đồng ý giao ước với Diệp Mặc, Rắn Đen bỗng dưng cảm thấy chột dạ. Có Lang Cực dẫn đường rồi, mình tự dưng trở thành một kẻ vô dụng. Có khi nào Diệp Mặc sẽ giết mình diệt khẩu luôn không?

Nghĩ đến đây, Rắn Đen vội vàng tiến lại gần Diệp Mặc cung kính khom lưng nói:

- Diệp đại ca, em và Tam Tài nguyện cùng anh Lang phục tùng theo sự chỉ bảo của đại ca. Mong đại ca cho phép, tha cho tụi em một con đường sống.

Thấy vậy, Tam Tài cũng liền vội vàng quỳ gối tiến đến bên ôm lấy chân Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghĩ thầm, tên Rắn Đen này quả là cơ trí, để cứu lấy mạng mình mà đã tỏ thái độ trước như vậy, đồng thời lại ngầm tỏ ý muốn nương nhờ Lang Cực. Có thể thấy y cũng là một kẻ thức thời, biết nhìn nhận thời cuộc. Tỏ ý phục tùng Diệp Mặc là bởi chỉ có hắn mới có thể tha chết cho y, còn tỏ ý nương nhờ Lang Cực, là vì Lang Cực chính là người mà Diệp Mặc chỉ định thừa kế vị trí thủ lĩnh của Nam Thanh, chỉ có cách nương dựa vào Lang Cực thì sau này mới dễ sống.

Diệp Mặc bỗng chốc nảy ra một ý, nếu để Rắn Đen làm thủ lĩnh của Nam Thanh thì tốt hơn nhiều. Chỉ có điều hắn không có cách nào nâng đỡ cho y, bởi địa vị của Rắn Đen ở Nam Thanh quá thấp.

Rắn Đen và Tam Tài trước mặt Diệp Mặc tỏ ra tuyệt đối trung thành. Điều này làm cho Lang Cực cảm thấy khinh bỉ, hai tên đó cũng chỉ là muốn giữ lại cái mạng mà thôi.

Bán đảo Senna.

Thiên Long Đầu, Đông Phương Tê, Điểu Cường và Lý Tam Đao, mấy người đang bàn bạc bạc kế sách trong đại sảnh. Hôm nay ngoài bốn nhân vật chính này ra còn có sự góp mặt của một số thành viên Nam Thanh nữa.

Mấy ngày nay không có tin tức gì của Lang Cực. Chỉ có báo cáo duy nhất là Ninh Khinh Tuyết vẫn còn đang Lạc Thương, chứ việc đã bắt được cô ta chưa thì không hề nhắc đến.

Nếu Ninh Khinh Tuyết không bị bắt đi thì Lang Cực vì sao vẫn không trở về báo lại tình hình?

- Thủ lĩnh, hay là Lang Cực đã xảy ra chuyện rồi?

Lý Tam Đao lên tiếng.

Đông Phương Tê nhíu mày không đáp, trong lòng gã vẫn đăng băn khoăn, Lang Cực làm sao có thể gặp chuyện gì được? Cho dù Trì Uyển Thanh xuất thân là bộ đội, nhưng khả năng cô ta giết hay thậm chí là bắt

Lang Cực đi cũng không thể xảy ra.

Thiên Long Đầu cũng cau mày, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Có lẽ biết Trì Uyển Thanh xuất thân bộ đội nên Lang Cực phải tính toán kế sách khác. Với lại bên Ninh Khinh Tuyết và Trì Uyển Thanh cũng không có gì động tĩnh, chắc bọn chúng cũng chưa ra tay đâu.

Thiên Long Đầu vừa mới dứt lời thì chuông điện thoại liền vang lên. Cú điện thoại đã tới tận trong này thì hẳn rất quan trọng. Thiên Long Đầu ra hiệu cho Đông Phương Tê nghe điện.

Đông Phương Tê lập tức cầm điện thoại lên. Giọng nói trong điện thoại làm gã toàn thân phát rét.

Vì Lang Cực vẫn không có tin tức gì nên Đông Phương Tê đã phái thám tử tới Lạc Thương thám tính tình hình để báo cáo lại.

Cha của Trì Uyển Thanh là Trì Hữu Quân nổi trận lôi đình, lập tức điều động toàn bộ cảnh lực của Lạc Thương đi tập kích hung thủ hãm hại Trì Uyển Thanh, việc này đã làm kinh động tới cả phía bộ đội. Chẳng những Lạc Thương mà ngay cả những địa phận xung quanh Lạc Thương đều đã bố trí cảnh lực phối hợp với cảnh sát và quân đội.

Đông Phương Tê đặt điện thoại xuống mà lạnh cả sống lưng, bởi gã vừa nhận được tin Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết vẫn an nhiên vô sự. Thế nhưng đó không phải là điều làm gã lo ngại mà tin giật gân hơn đó là việc Trì Hữu Quân đã điều động quân sự ở Lạc Thương.

Gã lập tức hiểu ra Lang Cực đã thất bại rồi. Không chỉ Lang Cực không báo cáo lại mà ngay cả những kẻ đi cùng y cũng chẳng có tin hồi âm gì. Việc này quả thực là hết sức kì lạ, bởi với tính cách của Lang Cực thì cho dù chết hết cũng phải cố giữ lấy một tên thủ hạ cuối cùng để về báo tin.

Vậy mà giờ một tin cũng không thấy có, điều này nói lên điều gì? Chỉ có thể nói lên rằng Lang Cực đã phản bội lại Thiên Long Đầu. Và kẻ đã xúi

giục gã phản bội lại Thiên Long Đầu chỉ có một kẻ duy nhất - Diệp Mặc.

Lần trước khi trở về Lang Cực đã báo, Diệp Mặc sẽ đến Senna tìm Thiên Long Đầu tính sổ. Chưa cần nghĩ Đông Phương Tê đã biết ngay Diệp Mặc là kẻ đã nói là làm.

Xem ra mình đã quá coi thường tên Diệp Mặc này rồi. Mặc kệ vì sao hắn biết được kế hoạch lần này, sự việc đã đến nước này, Thiên Long Đầu chỉ có một con đường chết. Loại người như Diệp Mặc, nếu không chắc chắn thì sẽ không một mình dấn thân tới Senna.

Thiên Long Đầu lần này thì xong rồi. Ngoại trừ việc Diệp Mặc dám một mình xâm nhập vào Senna để giết Thiên Long Đầu ra thì mọi việc đều nằm trong suy tính của y.

Nhưng Diệp Mặc dù có bản lĩnh thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng không thể có lá gan lớn đến như vậy. Hắn dám đột nhập vào căn cứ của Lang Cực ư? Mặc dù không tin vào phán đoán của Lang Cực, thậm chí không tin rằng Diệp Mặc có thể một mình xông vào tổng bộ của Nam Thanh tại Senna, nhưng y vẫn là một kẻ hết sức thận trọng.

Nếu chẳng may Lang Cực có phản bội thật, thì việc gã dẫn Diệp Mặc tới tổng bộ của Nam Thanh cũng không phải là không có khả năng, hơn nữa Diệp Mặc còn có thuật ẩn thân cơ mà.

Thà tin là có để phòng bị còn hơn là cả quyết không tin mà chờ chết, Đông Phương Tê không muốn đem tính mạng mình ra đặt cược. Cuốn video lần trước còn có một chi tiết mà gã vẫn chưa nói ra. Gã chỉ nói rằng thứ mà Diệp Mặc bắn ra là hỏa cầu chứ chưa hề nói trước khi hỏa cầu được bắn ra còn xuất hiện rất nhiều thủ ấn xung quanh.

Và một điều nữa Đông Phương Tê cũng chưa bao giờ nói, đó là Diệp Mặc đã chém đứt cánh tay của Tử Như từ khoảng cách rất xa mà không dùng bất cứ một vũ khí gì. Đây không phải là việc có thể dùng khoa học để giải thích được. Bản thân gã cũng chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến thấy ai

dùng thuật ẩn thân cả. Sở dĩ nói như vậy là vì gã không muốn Thiên Long Đầu mất đi ý chí chiến đấu mà thôi.

Nếu Diệp Mặc thật sự muốn tới Senna, mà hắn lại đã thu phục được Lang Cực thì lần trước lý do hắn tha cho Lang Cực chính là để làm cho Thiên Long Đầu mất đi ý chí chiến đấu. Nếu là như vậy thì tên Diệp Mặc quả thực không phải tay vừa.

Kẻ đáng sợ giết đi rồi thì sẽ không còn đáng sợ nữa, thế nhưng kế sách của Đông Phương Tê lại không thể thành công, như vậy mới là điều nguy hiểm nhất. Nghĩ tới đây Đông Phương Tê đã muốn rút lui rồi.

Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu Đông Phương Tê mà thôi, sắc mặt gã không có gì thay đổi, vẫn tỏ ra điềm tĩnh như thường.

- Người anh em Đông Phương, cú điện thoại vừa nãy...

Thấy Đông Phương Tê nhận được điện thoại thì ngẩn ra suy tư một hồi, Thiên Long Đầu vội hỏi.

Đông Phương Tê khẽ cười nói:

- Đại ca xin đừng nóng ruột, cuộc điện thoại vừa nãy là do Lang Cực gọi tới. Gã muốn nhắn rằng tối mai sẽ hành động, đồng thời nói cho tôi về kế hoạch của gã. Nhưng tôi cho rằng còn có chút thiếu sót nên muốn tính toán cẩn thận lại một chút, lát nữa sẽ báo cáo lại chi tiết với đại ca. Đại ca thấy thế nào?

Thiên Long Đầu liền khoát tay:

- Đi đi, khỏi cần báo cáo lại làm gì, người anh em cứ tự mình sắp xếp là được rồi. Có điều từ giờ trở đi, dù có chuyện gì đi nữa cũng phải lập tức báo cáo lại ngay.

- Vâng thưa đại ca. Vậy tôi đi trước đây.

Nói rồi Đông Phương Tê gật đầu chào Điểu Cường và Lý Tam Đao rồi bước ra ngoài.

- Giáo chủ, sao khi nãy quân sư lại không nói ra nguyên nhân vì sao gần đây Lang Cực không có báo cáo gì?

Lúc Thiên Long Đầu chuẩn bị cho giải tán thì Lý Tam Đao đột ngột lên tiếng.

Thiên Long Đầu cũng hơi sửng sốt, đúng vậy, đã mấy ngày không có tin tức gì của Lang Cực. Nếu đã gọi điện về rồi thì lẽ ra y phải nói rõ nguyên do vì sao đã lâu như vậy không có báo cáo gì. Tại sao khi nãy Đông Phương Tê lại không nói ra?

Thiên Long Đầu đưa ra lời giải thích cho Lý Tam Đao, và cũng là giải thích cho chính mình:

- Có thể là Đông Phương huynh đệ quên mất.

Nhưng trong lòng gã lại nghĩ khác. Vừa nãy khi hội nghị còn nói tới chuyện này, quân sư làm sao có thể quên nhanh đến vậy.

Ngay cả Điểu Cường cũng có cảm giác hành vi của Đông Phương Tê có chút kỳ quái. Lúc họp y rất ít khi lên tiếng nhưng lần này thì không thể không góp lời được:

- Giáo chủ, Đông Phương quân sư là người túc trí đa mưu, trước giờ đều là trong cuộc họp đã nghĩ ra kế sách, tại sao lần này phải đi chỗ khác để suy nghĩ chứ?

Lời nhắc nhở của Điểu Cường làm Thiên Long Đầu cả kinh, gã lập tức cũng nhận ra hôm nay hành động của Đông Phương Tê đúng là không giống bình thường. Với y, đối phó với hai cô gái chỉ là chuyện vặt, chẳng lẽ cần phải đi chỗ khác mới suy nghĩ được sao?

Nghĩ đến đây, Thiên Long Đầu liền nói:

- Lập tức tra xem vừa rồi ai là người gọi điện thoại tới.

Chỉ cần chưa tới một phút đã có đáp án. Quả nhiên không phải là do Lang Cực mà là cơ cấu tin tức do Nam Thanh phái đi Lạc Thương điện tới.

Không hay rồi. Thiên Long Đầu lập tức hiểu ra có điều gì đó không ổn ở đây. Đông Phương Tê dám cả gan lừa gã, đây là điều chưa bao giờ xảy ra.

- Lập tức bắt Đông Phương Tê tới đây...

Ngẫm lại một chút, gã lại tiếp:

- Bất luận là sống hay chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 133

Đệ Nhất Cao Thủ Của Thiên Long Đầu

Rất nhanh sau đó, một gã lính truyền tin chạy vào vội vã nói:

- Báo cáo, mấy phút trước Đông Phương quân sư đã ngồi máy bay trực thăng rời khỏi đây rồi, còn đi đâu thì hiện tại vẫn chưa rõ.

- Cái gì?

Thiên Long Đầu mặt tái mét, không ngờ Đông Phương Tê lại hành động nhanh đến vậy. Hơn 90% kế hoạch của Nam thanh đều là từ gã mà ra, vả lại nội bộ Nam Thanh gã nắm rõ như lòng bàn tay. Có thể nói, gã giống như nhị long đầu của Nam Thanh, vậy mà bây giờ lại dám bỏ chạy.

Sắc mặt Thiên Long Đầu hết xanh rồi lại trắng bệch ra, hết trắng lại chuyển sang tối sầm lại. Một lúc sau mới trấn tĩnh lại được, bởi gã đã quá rõ sự giảo hoạt và cơ trí của Đông Phương Tê. Phản bội lại Thiên Long Đầu nghĩa là Đông Phương Tê đã không còn xem trọng gã nữa. Nhưng vì sao? Thiên Long Đầu vẫn còn hai ngàn tên thủ hạ trong tay, lẽ nào một tên Diệp Mặc cỏn con mà cũng không đối phó nổi sao?

Nhưng Thiên Long Đầu cũng là kẻ biết suy nghĩ, gã liền nhớ ra kế sách của Đông Phương Tê đúng là vẫn còn có những thiếu sót. Thiên Long Đầu chợt nghĩ, có lẽ nào mình cũng phải bỏ chạy không? Đông Phương Tê thì đã cao chạy xa bay rồi, còn mình thì biết trốn đi đâu đây? Còn chỗ nào an toàn hơn Senna nữa đây?

Và gã chợt nhận ra rằng sự quản lí của mình vẫn chưa hoàn toàn chặt chẽ, ở bên dưới còn rất nhiều những thiếu sót và sơ hở. Nếu muốn sử dụng

máy bay trực thăng thì nhất định phải thông qua mình, vậy thì không thể nào xảy ra việc Đông Phương Tê dùng trực thăng chạy trốn được. Gã còn nhớ ra mấy tâm phúc của mình khi ra vào đều không có vệ binh báo cáo, muốn vào là vào muốn ra là ra, đây cũng là một điểm mà quản lí vẫn chưa được sát sao.

Đông Phương Tê là quân sư của mình, y không thể không biết những thiếu sót đó, vậy mà y chưa từng một lần nhắc nhở cho mình, điều này chứng tỏ y đã sớm tính đến chuyện bỏ trốn này rồi.

- Được lắm Đông Phương Tê, ta cho dù có phải lật tung quả đất này lên cũng phải tìm bằng được ngươi.

Thiên Long Đầu đập mạnh xuống bàn, nghiến răng ken két nói.

- Ta muốn xem Diệp Mặc này có ba đầu sáu tay gì mà dọa được cho quân sư của ta cũng phải bỏ chạy như vậy. Người đâu, điều tra cho ta nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi. Ta nhất định phải bắt bằng được Diệp Mặc, để cho hắn biết rằng Thiên Bạch Hạc ta vẫn chưa lẩm cẩm đâu.

- Không cần bắt nữa, ta đã tới rồi đây.

Tiếng của Diệp Mặc vang vọng cả căn phòng.

Thiên Long Đầu im bặt, kinh ngạc nhìn về phía cửa. Vệ sĩ của gã tầng tầng lớp lớp như vậy, Diệp Mặc làm sao có thể tùy tiện xông vào đến tận đây, mà thậm chí đến một chút động tĩnh cũng không có chứ?

Và rất nhanh, gã đã trông thấy Lang Cực, sắc mặt lập tức lại trở nên xanh mét:

- Lang Cực, tên ăn cháo đá bát. Không ngờ đến mày mà cũng dám phản bội lại ta. Ta nhất định phải giết tên súc sinh này.

Dứt lời, Thiên Long Đầu đang định lấy súng thì phát hiện ra bàn tay của mình không còn chút cử động nào. Một dòng máu tươi từ từ tuôn ra, nhưng tại sao một chút cảm giác đau cũng không có? Đinh sắt ư? Lẽ nào là đinh sắt

trong truyền thuyết?

Lang Cực vẫn yên lặng không nói.

Thấy cổ tay mình đã bị đinh sắt đâm trúng, Thiên Long Đầu chột dạ, gã biết mình không sống nổi qua hôm nay rồi. Chẳng ngờ Diệp Mặc lại lợi hại như vậy. Cho dù có được sự hỗ trợ của Lang Cực hắn cũng không thể đột nhập vào địa bàn của mình một cách dễ dàng như thế. Chẳng lẽ thuật ẩn thân là có thật?

Thiên Long Đầu đã hoàn toàn bình tĩnh lại, gã hết nhìn Lang Cực rồi lại nhìn sang Điểu Cường. Gã biết rằng muốn giữ lại tính mạng thì chỉ còn cách duy nhất đó là dùng Điểu Cường để "thương lượng" với Diệp Mặc.

Một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi vội vã chạy tới, thậm chí không thèm để ý tới Thiên Long Đầu. Bởi y là tâm phúc của Lang Cực, cũng là người mà sau khi Lang Cực gia nhập 'Nam thanh' thì giới thiệu vào. Đưa bức thư cho Lang Cực, gã vội vàng nói:

- Đông Phương quân sư trước khi đi đã dặn tôi đưa cho anh bức thư này, nói là có tác dụng cứu mạng anh đó.

Lang Cực lập tức mở phong thư ra, bên trong chỉ có một dòng chữ duy nhất: "Năm đó khi anh bị bao vây ở Macao, chính là Thiên Long Đầu là kẻ đứng sau chủ mưu vụ này."

Sắc mặt Lang Cực lập tức thay đổi. Gã một lòng tuyệt đối trung thành với kẻ chủ mưu hãm hại chính mình. Đáng buồn cười hơn là gã lại còn mù quáng phụng sự cho Thiên Long Đầu tới mười năm, biết bao lần vào sinh ra tử mà trong mắt Thiên Long Đầu, mình không bằng một con chó.

Chẳng trách mỗi khi đặt vấn đề truy tìm hung thủ năm xưa hãm hại mình, Thiên Long Đầu tìm mọi cách viện cớ, nói rằng thời cơ chưa tới, cần phải đợi thời cơ chín muồi thì mới có thể hành động được. Vả lại nhớ lại năm đó, khi Lang Cực đang lẩn trốn thì lại "vô tình" gặp ngay Thiên Long

Đầu ở Macao "Sự trùng hợp" này hóa ra không phải là trùng hợp. Mặc dù Thiên Long Đầu thích đánh bạc thật, nhưng trước nay gã chưa bao giờ tới tận Macao để đánh bạc cả.

Năm đó khi Lang Cực mới gia nhập 'Nam thanh' thì quy mô của nó vẫn chưa được như bây giờ. Chính vì biết được danh tiếng của Lang Cực nên Thiên Long Đầu mới bày ra âm mưu này để chiêu mộ Lang Cực vào tổ chức Nam Thanh của gã, mà lại khiến cho Lang Cực một lòng cúc cung tận tụy trung thành hết sức với mình.

Dù không biết vì sao tên Đông Phương Tê này lại đưa bức thư này cho mình, nhưng bây giờ Lang Cực cũng chẳng còn tâm trí nào mà suy nghĩ tới chuyện này nữa. Vò nát mảnh giấy trong tay, gã hướng về phía Thiên Long Đầu hét lớn:

- Thiên Bạch Hạc, chẳng trách mày năm lần bảy lượt thoái thác việc báo thù của tao. Hóa ra chính mày là kẻ đã bày ra chuyện này. To nhổ vào. Hôm nay ông phải tận tay giết chết tên khốn kiếp nhà ngươi.

Diệp Mặc chưa đọc những gì ghi trong mảnh giấy nhưng chỉ cần nhìn vẻ giận dữ của Lang Cực lúc này, hắn đã có thể hiểu ra tất cả. Vốn định giải quyết xong chuyện này sẽ nghĩ xem có nên giết Lang Cực hay không. Giờ không cần nữa, tên này xem ra vẫn còn có chút giá trị lợi dụng.

Thấy vậy, Lý Tam Đao lập tức giữ lấy Lang Cực:

- Lang Cực, hiện giờ tay anh vẫn đang bị thương. Anh nhất định không phải đối thủ của tôi. Tôi không muốn ra tay với huynh đệ của mình.

- Huynh đệ? Tôi nhổ vào. Để giăng bẫy tôi, Thiên Bạch Hạc dám đâm sau lưng tôi như vậy. Tôi còn tưởng năm đó gã thực sự cứu tôi, ai ngờ... Lý tam, anh cũng giống tôi, đã bị tên khốn khiếp kia lừa rồi.

Lý Tam Đao lắc lắc đầu:

- Giáo chủ thực sự có ân cứu mạng tôi, tôi sẽ không để anh ra tay với

ông ấy đâu.

Lý Tam Đao trong lòng rất rõ Thiên Long Đầu đối với y như thế nào. Năm đó khi y còn đang lang bạt đầu đường xó chợ, nếu không có Thiên Long Đầu sẽ không có y của ngày hôm nay. Từ đó y đã thề là cả đời sẽ trung thành tuyệt đối với ông chủ. Có điều Lý Tam Đao cũng là một kẻ bản tính chất phác, mặc dù là đệ nhất tâm phúc của Thiên Long Đầu nhưng y cũng chỉ có thể giúp Thiên Long Đầu lãnh đạo quân doanh mà thôi.

Diệp Mặc thấy Lang Cực và Lý Tam Đao là ngang sức ngang tài. Xem ra Lý Tam Đao này cũng là nhân vật không tầm thường đây.

Điểu Cường đảo mắt, gã không ngu gì mà trung thành với Thiên Long Đầu. Nhưng đối mặt với Diệp Mặc lần này, y cũng muốn thử ra tay xem mình có phải là đối thủ của hắn không.

Dù biết rằng có lẽ mình còn chưa phải là đối thủ của Nhàn đạo nhân nhưng khoảng cách đã không còn xa lắm rồi. Dù sao y cũng đã hơn ba mươi tuổi, mà tên tiểu tử Diệp Mặc trước mắt đây có lẽ chỉ quá hai mươi. Có lẽ đây là cơ hội có một không hai mà không phải ai cũng có được. Điểu Cường mười tuổi đã gặp được cao nhân ở Miêu Cương, tới nay đã học võ được mười sáu năm rồi. Mỗi ngày y đều rất nỗ lực, trước nay chưa hề bị phân tâm bởi chuyện khác. Đàn bà y đương nhiên là thích, nhưng vì học võ, đã ba năm rồi y chưa lên giường với một cô gái nào.

Y không tin gã thanh niên mới hai mươi tuổi kia lại có thể là đối thủ của mình.

- Ta là Điểu Cường. Ta biết anh có những vũ khí và pháp thuật rất lợi hại, nhưng ta cũng muốn thử xem anh có thật là lợi hại như lời đồn hay không.

Điểu Cường cười khẩy nói. Còn chưa dứt lời thì y đã hành động.

Sức mạnh của Điểu Cường dồn cả vào chân, có điều đòn sở trưởng của y

lại không phải ở chân. Bởi những kẻ biết được sự thật ấy đều đã bị chết dưới tay y rồi. Mặc dù đã có vài lần chạm trán với Nhàn đạo nhân nhưng đều là đánh chơi nên xem như y vẫn chưa bao giờ dùng tới đòn sở trưởng của mình.

Chân của Điểu Cường tạo ra những âm thanh rất có nhịp điệu, ngoại trừ Diệp Mặc, những người khác thì không ai cảm nhận được. Y vừa động thủ Diệp Mặc đã biết tên này lợi hại hơn Lang Cực rất nhiều.

Đối với loại cao thủ như vậy, thuật ẩn thân của hắn xem chừng không có tác dụng gì. Bởi hắn mới luyện tới tầng thứ 3, sau khi ẩn thân xong nếu lập tức triển khai chân khí thì sẽ bị Điểu Cường phát hiện ra. Còn nếu không triển khai chân khí và sát khí ẩn thân thì đòn tấn công sẽ không có hiệu quả.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng muốn thử xem, gã Điểu Cường này rốt cuộc lợi hại đến đâu nên cũng dùng chân phản đòn.

Thấy Diệp Mặc cũng dùng chân để đối phó với cú đá của mình, trong lòng Điểu Cường cảm thấy chuyện này bắt đầu trở nên thú vị. Đến Nhàn đạo nhân khi tỉ thí với mình cũng không dám dùng chân đá lại, tên Diệp Mặc này đúng là không biết tự lượng sức mình.

Bụp, bụp, bụp...

Sau mấy âm thanh phát ra, Diệp Mặc cảm giác có cơn đau buốt ra từ trong xương đùi mình. Hắn đứng yên tại chỗ bất động. Đây là lần đầu tiên hắn phải đối mặt với một kẻ luyện võ bình thường mà lại có đôi chân lợi hại đến vậy.

Điểu Cường lùi lại mấy bước, mặc dù chân của y vẫn chưa bị gãy nhưng cơn đau đã xuyên cả vào đến xương khiến y suýt nữa thì không kiềm chế được mà kêu lên. Ban nãy y đã xuất ra liền lúc hai mươi mấy chiêu, còn Diệp Mặc cơ hồ còn chưa nhúc nhích, vậy mà lạ thay, chân y đã bị đá bay ra rồi.

Chưa bao giờ y tưởng tượng được rằng có ngày chân của mình lại bị kẻ

khác đả thương như vậy. Điểu Cường đã tốn công phu hai mươi mấy năm trời vào đôi chân này, còn Diệp Mặc kia dù có luyện chân từ trong bụng mẹ cũng không thể đạt tới độ điêu luyện như y được.

Dưới sự vận chuyển của chân khí cơn đau của Diệp Mặc đã gần như tiêu tan hết. Chân của Điểu Cường lại lợi hại như vậy, đây là điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn. Diệp Mặc không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, vừa vung tay là lập tức một cây đinh sắt vung ra. Cứ giết chết Điểu Cường rồi hãy nói.

"Ting tang". Gần như đồng thời, lúc Diệp Mặc xuất ra đinh sắt thì cổ tay áo của Điểu Cường cũng lóe sáng, lập tức cây đinh sắt bị chặn lại. Tuy nhiên Điểu Cường cũng phải lùi lại mấy bước rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Trong lòng Diệp Mặc rất đỗi kinh ngạc, đây là lần đầu tiên đinh sắt của hắn bị chặn lại như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 134

Thay Đổi Chủ Kiến

Nhưng người cảm thấy ngạc nhiên kinh hãi hơn chính là Điểu Cường, lúc gã ta bị Diệp Mặc đá văng thì chính lúc đó gã mới nhìn thấy đinh sắt của Diệp Mặc, vừa nãy gã mới chỉ nhìn thấy Diệp Mặc ra tay với Thiên Long Đầu.

Quả nhiên là cho dù gã có dùng toàn lực để chú ý, thì chiếc đinh sắt kia vẫn xém chút nữa thì trúng gã, nếu như không phải có đòn sát thủ kia đỡ hộ, thì không chừng Điểu Cường chính là kẻ đang nằm chình ình ở kia rồi.

Gã không ngờ đòn sát thủ của mình chỉ có thể ngăn cản được một cái đinh sắt, thậm chí Diệp Mặc còn chưa thèm ra tay. Không ngờ Diệp Mặc này lại lợi hại như vậy, lợi hại trên cả sự tưởng tượng của gã. Mặc dù gã vẫn còn chưa thi triển đến một phần mười công lực của mình, nhưng gã biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì Điểu Cường gã chỉ còn con đường chết, chạy, bây giờ phải chạy thôi.

Diệp Mặc nhìn thấy chiếc đinh sắt của mình bị Điểu Cường chặn lại, cũng có chút ngạc nhiên, đinh của hắn mặc dù không bay nhanh bằng đạn, nhưng cũng chẳng kém là bao, không ngờ lại bị gã chặn lại như vậy. Nhưng trong nháy mắt, cổ tay áo của Ô Cường lại lóe sáng.

Ánh sáng trắng thậm chí còn hóa thành hào quang, nhanh chóng hướng về phía Diệp Mặc, khí lạnh phát ra khiến cho Diệp Mặc cũng phải âm thầm ngạc nhiên thán phục.

Tuy rằng ánh sáng mà Điểu Cường phát ra rất nhanh, nhưng thần thức của Diệp Mặc thì không hề bị ảnh hưởng, ánh sáng đó chính là ánh sáng của một thanh đao. Không ngờ thanh đao tương đối lớn trong tay áo gã lại có thể biến thành nhiều thanh đao phát sáng như vậy, xem chừng đây là thanh đao được chế tạo rất đặc biệt của Điểu Cường, không chừng đây chính là đòn sát thủ của gã.

Diệp Mặc vung hai tay lên, nguyên khí cũng bắt đầu động đậy, hơn mười thanh đao sáng chói đã chực bao vây lấy Diệp Mặc.

"Thịch" một tiếng, gần như đồng thời, Điểu Cường đã lẻn tới một cửa sổ gần đó, thậm chí đến cả chân cũng đã kịp nhấc qua rồi, rồi đâm đầu phi qua.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, trong tay cầm lấy thanh đao chuẩn bị đánh tới chỗ của Điểu Cường.

Điểu Cường kêu lên thất thanh một tiếng, nhưng rồi bóng hình cũng vụt biến mất trong chớp mắt.

Nhưng Diệp Mặc cũng không hề lo lắng, hắn biết mình có thể đánh lại đống đao này, hắn đã đánh trúng hai chân của Điểu Cường. Cho dù chân của gã có lợi hại đến đâu, thì gân chân của gã cũng sẽ phải đứt rời mà thôi, mặc dù Điểu Cường đã chạy ra khỏi thần thức của hắn, nhưng hắn cũng chẳng thèm bận tâm tới.

Vừa rồi Diệp Mặc đánh vỡ những cây đao không chỉ chặt đứt luôn gân chân của Điểu Cường, mà còn khiến cho đùi của gã không còn chút sức lực nào hết, hay nói cách khác Điểu Cường bị Diệp Mặc đánh trúng, mặc dù có thể chạy thoát, nhưng hai chân cũng sẽ bị tàn phế thôi.

Hai chân đối với người luyện võ mà nói, một khi đã bị phế đi thì coi như xong, Diệp Mặc cũng không quản nhiều nữa, hắn quay sang nhìn Thiên Long Đầu, Thiên Long Đầu thì không có bản lĩnh nhảy cửa sổ như Điểu Cường.

Lang Cực đã đánh ngã Lý Tam Đao, nhưng không giết y, lúc này Lang Cực còn muốn giết Thiên Long Đầu hơn cả Diệp Mặc. Đến cả mấy thành viên "Nam Thanh" tham gia cuộc họp này cũng đều bị Lang Cực giết chết.

Thiên Long Đầu mặt trắng bệch trừng mắt nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới cất được nên lời:

- Nếu như không phải vì tên phản đồ này, mấy nghìn tên lính đánh thuê của tao sẽ không phải e ngại mày đâu Diệp Mặc ạ.

Diệp Mặc bước thêm vài bước nữa rồi mới ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Đám quân mà ông tập hợp lại căn bản là không có chút tác dụng gì đối với tôi, chỉ là chuyện có thêm vài tên phải chết nữa mà thôi. Ông cho rằng ở nơi biển rộng mênh mông này thì có thể chặn được tôi lại sao? Ông quá tự tin vào bản thân rồi đấy, đối với tôi mà nói, đám quân đội của ông không khác gì đám chó gà cảnh cả, vốn dĩ muốn định cho ông sống thêm vài ngày nữa, không ngờ ông lại không muốn sống, vẫn dám tìm đến tôi để tự chuốc lấy phiền phức.

Nói xong Diệp Mặc còn lắc lắc đầu.

Lang Cực oán giận trừng mắt nhìn Thiên Long Đầu, nếu như không phải có Diệp Mặc ở đây, thì anh ta đã sớm nhào tới rồi. Nhưng anh ta vô cùng kính sợ Diệp Mặc, anh ta biết bất luận thân phận mình có như thế nào, nếu như Diệp Mặc muốn giết anh ta thì cũng như giết một con kiến mà thôi.

Thiên Long Đầu thở dốc, đột nhiên cảm thấy mình không còn đường lùi nữa rồi, có lẽ mình đã từng có một thời oai phong, nhưng người thực sự có tiếng nói ở trong "Nam Thanh" phải là Đông Phương Tê, kẻ vừa lúc nãy đã phản bội mình, có rất nhiều chuyện, mình phải nghe đến ý kiến của ông ta mới dám quyết định, nếu như không phải lần này vì kế sách của ông ta, thì thực sự đã bị dọa chết vì sự trở lại của Lang Cực rồi.

Hoặc nếu như lúc nãy Đông Phương Tê khuyên mình chạy trốn, thì chưa

chắc ông ta đã nghe theo. Thiên Long Đầu đã cảm thấy hối hận vì đi khiêu chiến với Diệp Mặc, nhưng nói gì bây giờ cũng đã muộn rồi.

Lúc này, ông ta thực sự muốn giết chết Đông Phương Tê, thậm chí còn muốn giết chết gã hơn cả Diệp Mặc. Nhưng ông ta biết chắc Diệp Mặc sẽ không tha cho mình.

- Nếu như cậu tha cho tôi, tôi sẽ cho cậu toàn bộ tiền bạc của cải, coi như tôi mắt mù, không biết nên đã mạo phạm đến cậu. Tôi chỉ muốn giết chết kẻ đã phản bội tôi là Đông Phương Tê, Nếu như có thuốc hối hận, Thiên Long Đầu dù có phải làm cháu của rùa thì cũng không dám đối đầu với Diệp Mặc, ông ta không thể ngờ rằng trên đời này lại có loại người đáng sợ đến như vậy, cho dù là một người luyện võ thì cũng không dám đối mặt với cả đội quân nghìn người được trang bị vũ khí đầy đủ như vậy.

Tên đạo nhân trước đây coi như cũng lợi hại, thậm chí cũng không thua Diệp Mặc là bao, nhưng cũng không dám đối đầu với Thiên Long Đầu như vậy, mặc dù ông ta cũng không dám làm gì tên đạo nhân đó, nhưng thực sự ông ta vẫn còn có thực lực để đối phó với tên đạo nhân đó, nhưng với Diệp Mặc, ông ta phát hiện ra một đều, có lẽ tên đạo nhân đó cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc, trừ phi tên đạo nhân đó có chiêu gì đó đặc biệt.

Nghe xong lời nói của Thiên Long Đầu, Diệp Mặc cũng cảm thấy hơi động lòng, không phải hắn nghĩ đến chuyện tha cho Thiên Long Đầu, mà là đang nghĩ đến một chuyện khác. Thế lực của "Nam Thanh" rất lớn mạnh, tiền của nhiều như nước, nếu như giúp hắn tìm cái loại linh thảo, thì không còn gì tốt bằng, hơn nữa còn có thể lợi dụng được, trước mắt còn có một Lang Cực.

Nghĩ đến đây hắn quay sang nhìn nhìn Lang Cực nói:

- Ra tay đi, ra tay xong rồi nói, rồi tôi sẽ nói cho anh nghe một chuyện.

Lang Cực chờ đợi đã lâu, bây giờ Diệp Mặc mở lời, anh ta không hề do dự mà xông lên, Thiên Long Đầu có nghĩ cũng không thể ngờ tới, cuối cùng

mình lại chết dưới tay tên thuộc hạ tâm phúc của mình. Hơn nữa trước khi chết, ông ta còn để cho tên phản bội mà mình tin tưởng nhất là Đông Phương Tê chạy thoát.

Nhìn thấy Lang Cực giết Thiên Long Đầu, Diệp Mặc cũng quay sang nhìn Lý Tam Đao đang nằm trên đất, Lang Cực mặc dù đã được Diệp Mặc thừa nhận, anh ta cũng là một nhân vật có thực lực trong "Nam Thanh", nhưng muốn có một vị trí vững chắc trong "Nam Thanh" và được tất cả mọi người thừa nhận lại không phải là một chuyện đơn giản.

Kỳ thực Diệp Mặc đã có cách xử lý việc này, đáng nhẽ vừa lúc nãy Lang Cực không nên giết mấy thằng cha già, mà phải trấn an bọn chúng, nhưng, một khi Lang Cực đã giết rồi, thì Diệp Mặc cũng không quản nhiều, làm thế nào để nắm được quyền lực là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến Diệp Mặc hết.

Liên quan đến việc tranh chấp quyền lực, nếu như Lang Cực bị giết, thì càng không liên quan đến hắn, nếu như không phải là một món đồ tốt thì có chết cũng không sao. Tránh giành nhau càng dữ dội, chết càng nhiều càng tốt. Nhưng bất luận bọn chúng có làm chuyện gì, chỉ cần không đụng đến Diệp Mặc, thì hắn cũng sẽ không thèm quản.

- Anh Diệp xin phân phó, tính mạng của Lang Cực tôi sau này xin giao cho anh.

Sau khi Lang Cực giết được Thiên Long Đầu, cảm thấy nỗi uất hận trong lòng mình đã được giải thoát nhiều, lời nói cũng có lực hơn nhiều.

Diệp Mặc đương nhiên không tin vào lời nói của Lang Cực, loại người như anh ta chỉ có tính mạng của anh ta mới là quan trọng nhất thôi, nói giao tính mạng cho Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng chỉ cười thầm trong bụng mà thôi, nhưng hắn cũng ra vẻ như Lang Cực chưa nói gì, hắn cũng tin là Lang Cực không dám giết mình, nếu như anh ta dám làm, thì mình cũng phải cho anh ta xuống địa ngục một lần nữa.

- Đợi sau khi anh xử lí xong mọi chuyện ở đây, thì tôi có một số chuyện muốn giao cho anh làm, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa làm xong. Tôi lập tức phải đi Yến Kinh một chuyến, đợi sau khi tôi quay về sẽ đến căn nhà cũ của anh, giao cho anh một số việc quan trọng, nếu như anh làm tốt, thì tôi sẽ không bạc đãi với anh đâu, nếu như anh làm không tốt, thì đừng có hòng tôi giúp anh trị bệnh.

Diệp Mặc thản nhiên nói, hắn cũng không vô duyên vô cớ mà đi giúp Lang Cực, lại còn giúp anh ta trị bệnh, trị bệnh cho anh ta, để anh ta có thể giúp mình được nhiều việc hơn.

Đối với những lời nói của Diệp Mặc. Lang Cực đương nhiên không dám nói không, chỉ có thể lập tức gật đầu đồng ý.

- Được, bây giờ anh về chỉnh đốn lại "Nam Thanh", tôi sẽ không quản chuyện này, anh xem phải xử lí như thế nào cho tốt, tôi đi đây.

Nói rồi, Diệp Mặc quay người đi luôn, kỳ thực Lang Cực có quản lý được "Nam Thanh" hay không là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến mình.

Lang Cực đương nhiên biết Diệp Mặc có thể nhìn ra được thực lực của mình, nếu như thực sự anh ta không có khả năng quản lí "Nam Thanh" thì đối với Diệp Mặc, anh ta có sống hay chết, cũng không có bất cứ chút giá trị nào.

Mặc dù biết được cách nghĩ của Diệp Mặc, nhưng Lang Cực cũng không dám dị nghị, vội vàng để Rắn Đen đưa Diệp Mặc ra sân bay, rời khỏi Senna.

...

Trì Hữu Quân ở Lạc Thương đương nhiên là không có bất kỳ kết quả nào về những người mai danh ẩn tích của "Nam Thanh" ngay cả người của "Thiết Giang" cũng không biết gần đây đã xảy ra những chuyện gì, cả đám người đều trốn đi đâu mất.

Nhưng ngoài Trì Uyển Thanh ra, Ninh Khinh Tuyết muốn rời khỏi Lạc Thương thì cũng ở lại, tuy rằng không biết là vì cái gì, nhưng Trì Uyển Thanh không muốn Ninh Khinh Tuyết rời khỏi đây, nếu chỉ có một mình cô, thì cô chỉ có thể quay lại quân đội một lần nữa, cuộc sống như vậy chẳng khác gì một sự tra tấn đối với cô.

- Kinh Tuyết, cô nói người nào muốn bắt hai người chúng ta?

Trì Uyển Thanh nghĩ tới có khả năng liên quan đến Diệp Mặc, nhưng cũng không dám khẳng định.

Ninh Khinh Tuyết ngẫm nghĩ một chút, rồi khẳng định:

- Chắc là vì Diệp Mặc, bởi hai người chúng ta đều có quan hệ với anh ấy, chắc đám người đó muốn bắt chúng ta để uy hiếp anh ấy.

- Thế nên cô không muốn rời Lạc Thương vì sợ bị những người đó bắt, rồi dùng cô để uy hiếp anh ấy?

Trì Uyển Thanh không phải là kẻ ngốc, thấy Ninh Khinh Tuyết nói mình có quan hệ với Diệp Mặc, thì cô cũng hiểu ngay ra nguyên nhân cô ở lại.

- Ừ, Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu.

- Bởi tôi nợ anh ấy quá nhiều, hơn nữa anh ấy liên tục bị liên lụy vì tôi, cho dù việc anh ấy bị nhà họ Tống truy sát thì cũng là do tôi mà bị vạ lây. Thậm chí nếu tôi sa vào tay kẻ thù của anh ấy, thì anh ấy cũng sẽ liều mạng để cứu tôi ra, nên nếu bị bắt nhất định sẽ ảnh hưởng đến anh ấy. Về đến Du Châu, tôi về sống với mẹ, không an toàn bằng chỗ của cô, ít nhất chỗ này còn có "sói con" bảo vệ. Tôi không thể làm liên lụy anh ấy nữa, tất cả đều đã là sai lầm, tôi không thể nào tha thứ cho bản thân mình được.

Ninh Khinh Tuyết nói bằng giọng u uất, dường như đang định chạy chốn tới một nơi xa xôi nào đó.

Nhìn thấy Trì Uyển Thanh nhìn mình có chút kinh ngạc, Ninh Khinh

Tuyết tiếp tục nói:

- Anh ấy là một người có bản lĩnh, chỉ là tôi trước đây không biết thôi, tôi không biết những người muốn đối phó với anh ấy có phải vì không biết điều này không. Nhưng bất luận như thế nào, nếu như không phải vì vướng tôi thì sẽ không xảy ra những chuyện này.

Ninh Khinh Tuyết nghĩ tới đan dược của Diệp Mặc, còn những thứ quý giá mà Diệp Mặc đã làm ra, lần đầu tiên cô cảm thấy còn rất nhiều điều mình không hiểu về Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 135

Một Phần Trăm

Nhà họ Diệp ở Yến Kinh tuyệt đối không thể ngờ rằng đúng cái lúc bọn họ đang sứt đầu mẻ chán, thì bên "Nam Thanh" đối với họ như nước với lửa lại đưa ra đề nghị hợp tác, thậm chí còn chủ động bồi thường những tổn thất của nhà họ Diệp trước đây, yêu cầu duy nhất của bọn họ là nhà họ phải trợ giúp "Nam Thanh", phối hợp với nhà họ Tống đối phó với Diệp Mặc.

Hai đại gia tộc của Hoa Hạ lần đầu tiên giúp đỡ "Nam Thanh" băng đảng xã hội đen hàng đầu của Hoa Hạ đi đối phó với Diệp Mặc., người nhà họ Diệp dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được kết cục của Diệp Mặc.. Chỉ là không ngờ đến, nhà họ Diệp chưa từng nghĩ đến người của "Nam Thanh" lại đột nhiên quay về. Và chỉ để lại phương thức liên lạc mà thôi.

Tuy rằng chuyện này thoạt nhìn thì rất đơn giản, nhưng người đứng đầu nhà họ Diệp là Diệp Bắc Vinh cũng không lập tức đồng ý với yêu cầu của "Nam Thanh", mà còn mở một cuộc họp gia tộc. Sau vài lần bất đồng, cuộc họp lần này thừa một người đó là Diệp Tử Phong, Diệp Tử Phong là em trai của Diệp Mặc., đương nhiên đó là lúc trước khi Diệp Mặc bị đuổi đi.

Diệp Bắc Phong nói cho tất cả mọi người nghe về yêu cầu của "Nam Thanh" đồng thời cũng để cho mọi người nói lên hết suy nghĩ và ý kiến của mình.

- Ông nội, tuy rằng Diệp Mặc là anh trai cháu, nhưng cháu cũng không có ý nói đỡ cho anh ta. Chỉ muốn từ góc độ gia tộc nói một câu, chúng ta không nên đồng ý với yêu cầu của "Nam Thanh", bất luận như thế nào, thì Diệp Mặc cũng là người nhà họ Diệp, nếu đồng ý với "Nam Thanh" thì chẳng phải là tự cầm gậy đánh vào chân mình sao, khiến người khác phải

chê cười rồi.

Diệp Bắc Vinh vừa nói xong, Diệp Tử Phong lập tức lên tiếng.

Tất cả mọi người đều bất ngờ vì người lên tiếng đầu tiên lại là Diệp Tử Phong, bởi ở đây, thân phận của cậu ta là nhỏ nhất, hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên cậu ta tham gia hội nghị gia tộc của nhà họ Diệp.

Diệp Tử Phong vừa nói xong, Diệp Quang liền đứng dậy nói:

- Tử Phong, câu này của cậu không đúng rồi, Diệp Mặc từ lâu đã không còn là người của nhà họ Diệp nữa rồi, điều này tất cả mọi người trong nhà họ Diệp đều biết, sao lại có thể nói anh ta là người của nhà họ Diệp chứ? Nói anh ta là người của nhà họ Diệp chẳng phải là cố ý nhục mạ nhà họ Diệp chúng ta sao. Hơn nữa tôi cho rằng đây là cơ hội hiếm có của nhà chúng ta, nhà họ Diệp có thể mượn cơ hội này nối lại kinh doanh với "Nam Thanh" đối với nhà họ Diệp thì là một chuyện hoàn toàn có lợi.

Diệp Tử Phong lập tức tiếp lời:

- Diệp Quang những lời này của anh có ý gì? Cho dù Diệp Mặc không phải là con ruột của ba tôi, nhưng anh ấy cũng đã lớn lên trong nhà chúng ta, tôi cũng đã gọi anh ấy một tiếng anh trai, lẽ nào anh trai tôi không phải là người của nhà họ Diệp sao? Không ngờ anh có thể dễ dàng đồng ý lời đề nghị của "Nam Thanh" phó mặc sự sống chết của Diệp Mặc cho người ta, rốt cuộc anh còn biết xấu hổ hay không hả?

- Cậu!!!

Diệp Quang nghe thấy những lời của Diệp Tử Phong, lập tức nổi giận đùng đùng.

Nhưng Diệp Bắc Quang ngồi bên cạnh ho khan vài tiếng, Diệp Quang lúc này mới nhớ ra ở đây là đại hội gia tộc, vội vàng ngồi xuống, nhưng sắc mặt thì không hề bớt giận chút nào.

Diệp Bắc Vinh hầu như không để tâm đến cuộc tranh cãi của hai đứa cháu, chậm rãi nhìn những người còn lại hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì không?

Diệp Lang lại nói:

- Tôi cảm thấy Diệp Quang nói có lý, Diệp Mặc đã thực sự không còn là người của nhà họ Diệp nữa rồi, lần này khó khăn lắm mới có cơ hội "Nam Thanh" chủ động phát tín hiệu hòa giải, hơn nữa còn tình nguyện bồi thường tổn thất cho nhà họ Diệp chúng ta, tôi cảm thấy nếu thấy tốt thì làm, dù sao bây giờ tranh chấp của nhà họ Diệp và nhà họ Tống cũng đã rõ ràng hết rồi, thế nên cháu đồng ý hợp tác với "Nam Thanh" tiến hành bao vậy Diệp Mặc, cho dù chỉ là bày tỏ thái độ thôi cũng tốt rồi.

- Concũng đồng ý với anh Diệp Lang, Diệp Vấn Tiến vội vàng nói.

- Con cũng đồng ý.

Diệp Vấn Khải cũng nói đồng ý với những gì Diệp Lang nói.

- Con đồng ý...

- - Đồng ý...

Hơn mười mấy người, đột nhiên không một người nào là không đồng ý, ngoài Diệp Tử Phong lúc đầu phản ứng, và Diệp Bắc Vinh chưa phát biểu cái gì, và một ông lão ngồi bên cạnh Diệp Bắc Vinh, thì cả phòng đều nhao nhao lên đồng ý với ý kiến của Diệp Lang.

Sắc mặt Diệp Tử Phong trắng bệch, không biết là do tức giận hay là do lo lắng, còn Diệp Quang sắc mặt rạng ngời, dương dương tự đắc nhìn anh ta bằng ánh mắt khiêu khích.

Diệp Tử Phong không nói thêm gì nữa, anh ta hiểu rằng nếu như trong nhà họ Diệp này còn một người muốn đồng ý giúp Diệp Mặc thì người đó

chính là anh ta. Ngoài anh ta ra, đến em gái anh ta là Diệp Lăng cũng đều rất coi thường Diệp Mặc.

Thậm chí còn ước rằng Diệp Mặc bị đuổi đi thì càng tốt.

Nhưng năng lực của anh ta có hạn, lúc Diệp Mặc đi học ở Ninh Hải, anh ta chỉ có thể bỏ ra chút tiền tiêu vặt của mình, bảo Vương Dĩnh Bình mang đến cho Diệp Mặc dùng.

Lúc này trong lòng Diệp Tử Phong chỉ có một suy nghĩ, đó là phải bằng mọi cách đi thông báo cho Diệp Mặc biết, để anh ấy không quay về Yến Kinh. Trong lòng anh ta bây giờ rất sốt ruột, nhưng bỗng nhiên anh ta nghĩ ra rằng, rõ ràng ông nội biết rằng cả gia tộc này sẽ muốn Diệp Mặc chết, vậy tại sao ông lại còn muốn mở ra cuộc họp này?

Nghĩ đến đây Diệp Tử Phong trong lòng không khỏi giật mình, chẳng lẽ ông nội lại nghĩ giống như mình?

Từ trước đến nay Diệp Tử Phong chưa bao giờ nghĩ rằng Diệp Mặc không phải là anh trai của mình, đến việc thử máu ra Diệp Mặc không cùng cha với mình, anh ta biết những chú bác ở đây đều ước anh em anh ta bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, chỉ có ông nội là yêu quý hai anh em, đồng thời cũng yêu quý mình, bọn họ không có cách nào để đuổi mình đi, nên mới lấy Diệp Mặc làm mồi nhử.

Tuy rằng Diệp Mặc không ham hố tranh giành cái gì, nhưng bọn họ cũng tìm được lí do, còn Diệp Tử Phong trước nay vẫn rất cẩn thận, tuyệt đối không để cho bọn họ nắm lấy đuôi. Chỉ có điều em gái Diệp Lăng không hiểu chuyện, lại luôn bất hòa với Diệp Mặc, nên đã đứng về phía các chú các bác bên đó.

- Anh Cảnh thấy thế nào?

Diệp Bắc Vinh đột nhiên quay sang nói với ông già ngồi bên cạnh mình.

Người của nhà họ Diệp đều biết, người mà chủ của nhà họ Diệp gọi là

anh Cảnh không phải là người của nhà họ Diệp, nhưng tại sao ông ta có thể tham gia vào chuyện của gia tộc thì không ai biết.

Người gọi là anh Cảnh khẽ mỉm cười nói:

- Bắc Vinh, cậu lại làm khó tôi rồi, đây là chuyện của nhà họ Diệp các cậu mà, tốt nhất là tôi không nên nhúng tay vào rồi, dù sao thì tôi cũng không mang họ Diệp.

Không ngờ Diệp Bắc Vinh nghe xong những câu này, gật gù nói:

- Vâng, cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi hiểu rồi.

Những người còn lại đều kinh ngạc nhìn gia chủ, không hiểu ông ta hiểu như thế nào, vừa rồi anh Cảnh kia rõ ràng không nói bất cứ câu nào mà, sao lại nói là hiểu rồi???

Diệp Bắc Vinh thở dài, người nhà họ Diệp đã ít rồi, nhiều người như vậy mà cũng không thể tìm được một người kế vị, những lời của anh Cảnh vừa rồi rất rõ ràng, ý của anh ấy chính là Diệp Mặc là người của nhà họ Diệp, nên mới nói là chuyện của nhà họ Diệp, lại đặc biệt nói đến chuyện ông ấy không mang họ Diệp, ý là ngoài ông ta ra, Diệp Mặc và những người khác đều mang họ Diệp, những câu này đương nhiên không ai có thể nghe ra được rồi.

Hơn nữa Diệp Bắc Vinh cũng không phải là kẻ ngốc, nếu như Diệp Mặc thực sự là một kẻ đơn giản thì đám người "Nam Thanh" căn bản không cần đến sự trợ giúp của nhà họ Diệp và nhà họ Tống để đối phó với nó. Bởi vậy có thể thấy được Diệp Mặc đã hoàn toàn thay đổi, có thể nói Diệp Mặc lúc này đã không còn là Diệp Mặc trước đây mà mọi người biết nữa rồi.

Có chuyện gì kỳ bí không thì Diệp Bắc Vinh không biết, cũng không nhất thiết phải biết, ông ta chỉ cần hiểu, nếu như Diệp Mặc đã khiến cho đám người "Nam Thanh" phải e dè thì đó là một chuyện tốt.

Diệp Bắc Vinh thực sự rất muốn gặp lại Diệp Mặc ngay lúc này, ông ta

muốn biết rốt cuộc lúc này Diệp Mặc đã biến thành một người như thế nào, mà khiến cho Thiên Long Đầu của "Nam Thanh" cũng phải e dè nó, thậm chí đến cả nhà họ Tống bây giờ cũng không thể bắt được nó, chuyện Diệp Mặc giết Tống Thiếu Văn, về cơ bản thì người nhà họ Diệp đều đã biết cả rồi, không chỉ nhà họ Diệp, mà rất nhiều người ở Yến Kinh cũng đều đã biết chuyện này.

Ho khan một tiếng, Diệp Bắc Vinh nói:

- Mặc dù bây giờ Diệp Mặc không còn là người của nhà họ Diệp nữa rồi, nhưng có những chuyện rất khó phán đoán, ví dụ như vấn đề kiểm tra ADN bây giờ, hoặc là xảy ra phán đoán sai lầm gì đó, tạm thời chúng ta không bàn đến chuyện này nữa, một khi Diệp Mặc đã từng ở nhà họ Diệp, sau khi bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, bị người khác truy sát, thì ít nhiều chúng ta cũng có liên quan, nếu như phối hợp với người khác vây giết nó, thì chúng ta rõ ràng là quá hạ thấp mình rồi.

Diệp Bắc Vinh nói tới đây rồi dừng lại một lát, nhìn tất cả những thành viên nhà họ Diệp đang ngồi ở đây, rồi mới lại nói tiếp:

- Thế nên chúng ta không cần phải đi trợ giúp "Nam Thanh" đi đuổi giết Diệp Mặc, để hạ thấp đi danh tiếng của nhà họ Diệp, nhà họ Diệp chúng ta không cần phải dựa vào những mối quan hệ kiểu như này mới có thể tồn tại được, còn nữa "Nam Thanh" kia đối phó với những doanh nghiệp của chúng ta, bất luận thế nào chúng ta cũng phải chống lại bọn chúng, để cho bọn chúng biết, nhà họ Diệp chúng ta không phải là loại người dễ bị ức hiếp, còn bọn chúng có truy sát hay giết Diệp Mặc thì chúng ta cũng sẽ không tham gia, cũng không nhất thiết phải lo chuyện bao đồng. Diệp Lang lập tức đi điều tra chuyện gần đây nhất mà Diệp Mặc làm, còn nữa hãy tìm hiểu tình hình gần đây nhất của nó, rồi về đây báo cáo.

Nghe xong những lời này, Diệp Vấn Tiến lập tức có chút chần chừ.

- Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra Diệp Bắc Vinh nhìn thấy vẻ do dự của Diệp Vấn Tiến, liền hỏi luôn.

- Ba, nếu như bây giờ chúng ta đi điều tra tin tức của Diệp Mặc, thì chẳng khác gì nói cho đám người của bên "Nam Thanh" biết chúng ta đang đứng về phe Diệp Mặc sao? Nếu như vậy không phải là càng làm tăng mâu thuẫn giữa chúng ta và "Nam Thanh" sao?

Diệp Vấn Tiến vội vàng nói.

Diệp Bắc Vinh cười lành lạnh nói:

- Ba thực sự cảm thấy xấu hổ thay cho các con, lẽ nào nhà họ Diệp chúng ta phải sợ một đám xã hội đen sao? Nếu như đến "Nam Thanh" còn không thể đối phó được, thì nhà họ Diệp không thể tồn tại được cũng là điều tất yếu thôi, lại nói, nếu như "Nam Thanh" không tìm chúng ta chuốc lấy phiền phức, lẽ nào chúng ta lại bỏ qua cho bọn chúng sao?

Mặc dù đã không còn trẻ nữa, nhưng thái độ của Diệp Bắc Vinh mạnh mẽ và kiên quyết vô cùng.

Đông Phương Tê cũng không phải là thần tiên, tuy rằng ông ta đã dự đoán rằng 99% người của nhà họ Diệp sẽ đồng ý với việc bao vây giết chết Diệp Mặc, nhưng ông ta đã không tính đến 1 % còn lại.

Đôi khi quyết định một vấn đề không cần đến quá nhiều người, một người đã là quá đủ rồi.

Tuy nhiên, bất luận như thế nào "Nam Thanh" bây giờ cũng không cứu được nữa rồi, làm gì còn tâm chí đâu mà đi lo chuyện của nhà họ Diệp.

Diệp Mặc về đến Lạc Thương, sau khi đem đồ đạc của mình đi, lại cầm theo hai mươi nghìn nữa, giao cho Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân, để trang bị mạng truyenfull. vn cho phòng khám, rồi lại lập tức đi đến Yến Kinh.

Tuy rằng lần này đã giết chết Thiên Long Đầu, Diệp Mặc có thể lấy được chút ít từ chỗ của gã, nhưng Diệp Mặc lại không hề đụng đến, một phần vì lúc này hắn không thiếu tiền để dùng, một phần là lúc hắn giao việc cho Lang Cực đi tìm linh thảo, chắc chắn phải dùng đến rất nhiều tiền, cho

nên hắn cũng không muốn thu gom hết tiền ở "Nam Thanh"

Tuy rằng trong trí nhớ của Diệp Mặc vẫn còn đôi chút ấn tượng về Yến Kinh, nhưng đối với Diệp Mặc bây giờ thì quả thật đây là lần đầu tiên hắn tới Yến Kinh!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 136

Không Được Đụng Đến Diệp Mặc

Cái gì? Diệp Mặc dám nghênh ngang đi đến Yến Kinh sao?

Tống Kỳ Minh nghe thấy Tống Hải báo cáo như vậy, dường như không thể tin được, chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa, không ngờ lại dám đến đây làm càn.

Tuy nhiên, do dự chỉ thoáng qua trong chốc lát, Tống Kỳ Minh đã lấy lại được bình tĩnh, lập tức nói:

- Phái vài người đi bắt hắn về đây, "Nam Thanh" đã vô dụng rồi, bây giờ đến một tên Diệp Mặc cỏn con cũng còn không giải quyết được.

- Chủ nhân...

Tống Hải do dự một chút, dường như còn lời gì đó muốn nói.

Tống Kỳ Minh biết Tống Hải là người rất điềm đạm, chắc chắn, hơn nữa chuyện gì cũng suy nghĩ trước rồi mới làm sau, nên mới đem những chuyện vô cùng quan trọng giao cho anh ta, đối với những lời của Tống Hải, thì đương nhiên vẫn phải suy nghĩ xem xét qua đã, nhìn thấy bộ dạng như vậy của Tống Hải, biết có chuyện gì đó muốn nói, lập tức nói:

- Có chuyện gì thì cậu cứ nói thẳng ra, nơi này không có ai đâu.

Tống Hải nghe vậy lập tức nói:

- Tôi nghĩ hiện tại chúng ta không nên tiến hành bắt giữ Diệp Mặc.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Tống Kỳ Minh, Tống Hải lại nói tiếp:

- Mấy hôm trước, Diệp Mặc đã ở Senan bay qua Sri Lanka, ba ngày trước hắn lại từ Sri Lanka bay về Senan, từ Sri Lanka đến Senan có một tuyến đường thôi, nên tôi phán đoán Diệp Mặc rất có thể đã đi qua bán đảo Senan.

Nghe thấy những lời của Tống Hải, Tống Kỳ Minh lập tức ngây người ra một lúc, rồi hỏi lại theo bản năng:

- Diệp Mặc đã từng đến bán đảo Senan? Vậy thì làm sao còn mạng mà trở về? Hắn đã giết con trai của Thiên Long Đầu, lẽ nào Thiên Long Đầu có thể tha cho hắn được sao?

Tống Hải thở dài nói:

- Chủ nhân, vấn đề chính là ở chỗ này, Thiên Long Đầu không thể nào tha cho Diệp Mặc được, nhưng Diệp Mặc lại vẫn có thể trở về hoàn toàn bình an vô sự, đã nói lên được điều gì? Mặc dù tôi không dám nghĩ, nhưng ngoài chuyện Diệp Mặc giết Thiên Long Đầu ra, hoặc Thiên Long Đầu không có cách nào bắt được Diệp Mặc, thì thực sự tôi không tìm được lí do nào khác.

Nghe xong những lời của Tống Hải, Tống Kỳ Minh càng chau mày, nếu như những lời của Tống Hải là thật, vậy thì Diệp Mặc quả thật là rất đáng sợ, ông ta nghĩ đến bộ dạng của Diệp Mặc lúc mới ở Ninh Hải luyện công, một lúc lâu sau mới cất lời được:

- Lẽ nào Diệp Mặc thực sự là truyền nhân Cổ Võ sao?

Suy nghĩ một lát rồi lại tiếp tục nói:

- Nếu như hắn không phải là truyền nhân của cổ võ, thì sao có thể toàn mạng mà rời khỏi Senan được? Nếu như hắn thực sự là truyền nhân của cổ võ, thì khó giải quyết rồi đây.

Tống Hải lại nói:

- Chủ nhân cũng không nên lo lắng, Diệp Mặc có đi đến Sri Lanka rồi đến luôn Senan hay không chúng ta vẫn còn chưa biết chắc chắn mà, còn nữa, cho dù hắn có là truyền nhân của cổ võ đi chăng nữa, tôi nghĩ truyền nhân của cổ võ ở thế giới này cũng phải đổi tới đổi lui, nhiều nhất cũng chỉ là một tên đệ tử nghèo túng mà thôi, cho nên tôi đã lập tức phái người đi thăm dò ở Senan rồi, chậm nhất đến hôm nay là sẽ có tin tức.

Tống Kỳ Minh gật gật đầu, vẫn không nói gì, điện thoại của Tống Hải đổ chuông, Tống Kỳ Minh ra hiệu cho Tống Hải nghe điện.

Sau khi Tống Hải nhận điện thoại, sắc mặt càng ngày càng trở nên khó coi.

- Chuyện gì vậy?

Tống Kỳ Minh nhìn thấy sắc mặt của Tống Hải, cảm thấy có điều gì đó không lành.

Tống Hải hít một hơi thật sâu, rồi nói:

- Vừa mới nhận được tin, "Nam Thanh" ở Senan đã xảy ra chuyện rồi, Senan hiện giờ đang bị phong tỏa, theo như thông tin được truyền ra ngoài thì là Thiên Long Đầu vô duyên vô cơ mà chết, hơn nữa Lang Cực bây giờ đang đấu tranh gay gắt để nắm lấy quyền lực, nghe nói tình hình bây giờ đang rất rối.

- Cái gì? Thiên Long Đầu đã chết rồi sao?

Tống Kỳ Minh vô cùng kinh ngạc, Thiên Long Đầu là ai cơ chứ? Bị truy bắt bao nhiêu năm trong nước như vậy, vẫn ung dung ở Mỹ, ở Châu Âu xây dựng cơ đồ, rồi cuối cùng lập một bang xã hội đen ở Châu Phi, người như thế sao lại có thể chết dễ dàng như vậy được chứ, dù thế nào thì Tống Kỳ Minh cũng không thể tin được vào điều này.

Rồi đột nhiên Tống Kỳ Minh nghĩ ra, chẳng phải lúc nãy Tống Hải nói Diệp Mặc đã từng đi qua bán đảo Senan sao? Rồi lại có tin Thiên Long Đầu

chết, chẳng lẽ...

Tống Kỳ Minh đương nhiên có thể liên hệ sự việc lại với nhau, Tống Hải cũng vậy, hai người nhìn nhau, đồng thời thốt lên hai tiếng Diệp Mặc!

Tống Kỳ Minh bỗng nhiên cảm thấy rùng mình, nếu quả thật Diệp Mặc có khả năng đánh bại cả nghìn tên lính đánh thuê của Thiên Long Đầu như vậy, nếu như hắn muốn giết người nhà họ Tống thì chẳng phải dễ như lấy đồ trong túi sao? Chẳng trách hắn không sợ gì dám nghênh ngang đến Yến Kinh, căn bản là hắn cũng không coi nhà họ Tống ra gì, hoặc không muốn đụng gì vào nhà họ Tống.

Không ngờ hắn lại là một người đáng sợ như vậy, tên sư phụ nghèo túng cổ võ của hắn rốt cuộc là ai? Sao lại có thể dạy ra một quái vật như vậy? Tống Kỳ Minh lại nghĩ đến chuyện đêm hôm khuya khoắt Tống Thiếu Văn lái xe đâm vào vách núi, đúng là quỷ dị hết sức.

Sắc mặt Tống Kỳ Minh không ngừng thay đổi, cuối cùng cũng bình tĩnh lại được, lập tức nói:

- Lập tức mở cuộc họp gia tộc, truyền lệnh, bất kỳ kẻ nào trong nhà họ Tống cũng không được đụng đến Diệp Mặc, lập tức điều tra ra xem rốt cuộc gần đây Diệp Mặc đã làm những chuyện gì, lập tức...

Sau khi nói xong, Tống Minh quay sang Tống Hải nói:

- Chuyện của Hồ Khâu đã nói cho sư phụ nó biết chưa?

Tống Hải lập tức nói:

- Sư phụ của Hồ Khâu đã đi chu du khắp nơi rồi, bây giờ vẫn chưa liên lạc được, một khi ông ta trở về, tôi sẽ lập tức báo cho ông ta biết chuyện của Hồ Khâu.

Tống Kỳ Minh gật gật đầu, - Cậu lập tức đi triệu tập các thành viên quan trọng của nhà họ Tống, lập tức mở cuộc họp.

...

Máy bay của Diệp Mặc vừa hạ cánh xuống đường băng, thần thức liền phát hiện ở sân bay đầy người, nhưng đám người đó, trong tay ai cũng cầm một tấm biển nhỏ, trên đó viết "Tôi yêu Đàm Phi", "chào mừng Đàm Phi"...

Xem chừng chắc là một ngôi sao điện ảnh, hay là một ca sĩ nổi tiếng nào đó hôm nay tới Yến Kinh, kiểu này chắc Đàm Phi đó có không ít fan hâm mộ đâu.

- Nhường đường chút nào.

Một cậu thanh niên đi phía sau Diệp Mặc đang bực tức vì Diệp Mặc đi quá chậm.

- A Văn, không liên lạc, đã đến Yến Kinh rồi, lại còn để bụng chút thời gian này sao, hơn nữa nơi này quả thực là rất chật mà.

Một giọng nói trong trẻo, ngắt lời cậu thanh niên vừa cằn nhằn với Diệp Mặc.

Cậu thanh niên kia cũng không có phản bác gì, rồi lập tức nói:

- Được rồi, chị Phi, chỉ có điều ở ngoài bây giờ có rất nhiều fan hâm mộ, em sợ rằng sẽ loạn hết cả lên thôi, đợi chỗ này vắng bớt đi một chút đã.

Cậu thanh niên này vừa cất lời, Diệp Mặc liền biết ngay người đứng đằng sau mình chắc là Đàm Phi rồi, hình như còn là một ca sĩ, Diệp Mặc cũng không cố ý chặn đường cô ta, chỉ có điều người ở đây quá đông, cho dù hắn có nhường đường thì vẫn có người đứng phía trước chặn, nhưng vừa mới nhường thì Diệp Mặc đã bị mấy chiếc vali của cô ta chặn lại rồi, còn cô nàng thì đi tay không.

Nhìn thấy Diệp Mặc nhường đường cho mình đi, Đàm Phi nói một câu khách sáo:

- Cảm ơn anh.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn không biết chuyện này có gì tốt mà phải cảm ơn, tuy nhiên chỗ này quả thật là rất đông, xem ra ngoài trừ máy bay đến từ Lạc Thương thì còn có máy bay đến từ nhiều nơi khác nữa.

Trạm kiểm tra ở phía trước còn rất chậm, không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù Diệp Mặc đã nhường đường rồi, thì Đàm Phi này cũng vẫn chỉ đứng trước Diệp Mặc được thôi, không nhúc nhích được thêm tí nào.

- Vừa rồi phải cảm ơn anh, đây là một album tôi dùng để ký tặng, tặng cho anh nè.

Giọng của Đàm Phi rất trong trẻo, đúng là cần câu cơm là ở đây. Bởi hiện tại trạm kiểm tra phía trước đang tạm thời dừng lại, nên Đàm Phi mới lấy ra một album có ký tên cô ta tặng cho Diệp Mặc.

Cô thấy Diệp Mặc ăn mặc rất bình thường, lại còn chủ động nhường chỗ cho cô, chắc hẳn cũng là fan hâm mộ của cô, huống chi cô còn cảm thấy người này thực sự tâm rất tĩnh, không hề ồn ào, cho nên mới dùng thứ này coi như để cảm ơn mà thôi.

Xung quanh có rất nhiều người hâm mộ nhìn Diệp Mặc, bọn họ đều nhận ra Đàm Phi, nhưng bởi vì vệ sĩ đứng dày đặc xung quanh, nên mới không thể chen lên mà xin chữ kí được, không ngờ cô ấy lại chủ động lấy ra một album tặng cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc kinh ngạc hết nhìn Đàm Phi rồi lại nhìn album, bất đắc dĩ khoát tay nói:

- Rất xin lỗi, tôi không có chỗ để, hơn nữa tôi cũng không thích nghe nhạc, cho tôi thì lãng phí rồi, cái này cô cầm lại đi.

Mặc dù cự tuyệt không nhận lấy quà của Đàm Phi, nhưng hắn cũng có

ấn tượng tốt với cô, người con gái này nhìn cũng rất thanh tú, hơn nữa lông mi cũng rất dài, mặc dù không bằng Ninh Khinh Tuyết, nhưng cũng là một cô gái trang nhã, cũng có một phong cách riêng.

Nghe được những lời của Diệp Mặc, Đàm Phi cảm thấy hơi xấu hổ, rút tay về, cô không ngờ, album mà cô chủ động ký tặng lại bị cự tuyệt một cách phũ phàng, hơn nữa lại còn nói mình không thích nghe nhạc, đúng là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Chẳng những khiến Đàm Phi ngẩn người ra, mà tất cả những người xung quanh cũng đều phải ngây người ra. Cho dù là người không thích nghe nhạc, thì cũng phải thể hiện phong độ một chút chứ, ít nhất cũng phải nhận lấy cho người ta vui, rồi sau đó không thích thì ném đi cũng được. Nhưng lại trực tiếp đi cự tuyệt một ngôi sao ca nhạc đang hot như thế này, quả thực là chẳng có chút phong độ nào.

Cậu thanh niên vừa lúc nãy kêu Diệp Mặc nhường đường, hung hăng trừng mắt lên nhìn Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc không biết phân biệt cao thấp gì hết. Diệp Mặc thản nhiên cười, căn bản là hắn không thèm để ý đến chuyện này.

Tuy nhiên Đàm Phi cũng lấy lại được tinh thần rất nhanh, lấy lại album, có chút áy náy nói với Diệp Mặc:

- Thật sự rất xin lỗi, không biết anh không thích nghe nhạc, tôi còn tưởng anh đã từng nghe qua tên tôi.

Nói tới đây, rồi tự cười một mình, rồi nói:

- Xem ra tên tuổi của tôi còn chưa đủ gây tiếng vang rồi, ha ha.

Nói rồi cũng không còn để ý đến Diệp Mặc nghĩ về cô như thế nào, cô nghĩ như thế nào thì chỉ có mình bản thân cô biết mà thôi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không nói gì.

- Này, anh bạn, vừa rồi là Đàm Phi đấy, album đó sao anh không lấy, tận tay ký còn tận tay tặng anh nữa, không ngờ anh lại không lấy, quả thật là tôi đã bị anh đánh bại rồi. Có thật là anh chưa từng nghe qua danh tiếng của Đàm Phi không?

Một người thanh niên đứng đằng sau Diệp Mặc vừa nhìn thấy Đàm Phi quay mặt đi liền nói như vậy với Diệp Mặc.

Diệp Mặc coi như không có gì nói:

- Tại sao tôi phải biết đến cô ta?

-...

Người thanh niên vừa hỏi Diệp Mặc, bị Diệp Mặc hỏi một câu như này đúng là không còn gì để nói, đúng vậy, tại sao lại phải biết đến cô ta chứ?

Đàm Phi cũng nghe được câu trả lời của Diệp Mặc, khóe miệng hơi co giật, đúng là không còn gì để nói. Nghĩ đến thôi cũng đã khiến cho cô cảm thấy rất bực bội rồi, cô là ngôi sao ca nhạc hàng đầu của Đại Lục và HongKong, tên tuổi vô cùng hot, không ngờ kẻ đứng ngay trước mặt cô lại không biết đến cô.

Nếu Diệp Mặc là một ông già sáu bảy mươi tuổi còn đỡ, nhưng Diệp Mặc vẫn là một gã thanh niên trẻ tuổi, điều này thực sự khiến cho cô rất bực bội, trạm kiểm tra lúc này đã làm việc trở lại, cô vội vàng kéo đống vali cùng với những trợ lí của mình rời đi, cô nhìn thấy bên ngoài chặt nứt fan hâm mộ thế này, trong lòng dần dần cũng có chút tự tin trở lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 137

Đàn Em Của Phương Nam

Diệp Mặc không phải một người thích tiêu tiền. Thậm chí có thể nói hắn là người khá tiết kiệm. Nhưng đối với chỗ nên tốn, cũng không keo kiệt. Tuy rằng Yến Kinh có nhiều khách sạn cấp sao, nhưng giá rất cao. Hắn chỉ có hai mươi nghìn đồng, còn chưa đủ để ở hai tối.

Cho nên, sau khi Diệp Mặc xuống máy bay, chuyện thứ nhất hắn làm không phải là tìm chỗ ở, mà muốn tìm nơi để mua một cái điện thoại di động. Đối với hắn mà nói, dùng điện thoại công cộng gọi điện thoại cho Lý Hồ là không hào phóng. Hơn nữa, một điện thoại di động cũng không tốn bao nhiêu tiền. Trước kia hắn không mua, bởi vì không có chỗ nào có thể dùng. Hiện tại cần dùng, phải đi mua một cái.

Đối với điện thoại di động Diệp Mặc không yêu cầu nhiều, chỉ cần hắn có thể nghe gọi tốt là được. Chức năng khác không quan trọng. Tuy nhiên, khi hắn đi vào cửa hàng bán điện thoại di động, lại thấy các loại điện thoại di động bày la liệt đủ mọi kiểu loại, nhìn thôi cũng hoa cả mắt.

Muốn hắn phí thời gian chọn lựa một cái điện thoại di động, hoặc là chọn lựa một thương hiệu, hắn thật sự không muốn làm như vậy.

- Anh chàng đẹp trai, anh muốn điện thoại di động thế nào?

Diệp Mặc đứng trong quầy điện thoại di động xem tới xem lui, đang không biết nên chọn điện thoại di động nào, cô gái ở quầy bán điện thoại di động đã đến chào hỏi.

Diệp Mặc nhìn cô gái này cười rất ngọt, trong lòng tự nhủ những người

buôn bán thế này, thật sự đúng là biết cách ăn nói. Mặc kệ diện mạo như thế nào, đàn ông đều là đẹp trai, đàn bà đều là xinh gái.

- Lấy giúp tôi một điện thoại di động.

Diệp Mặc vừa nói xong, hắn liền phát hiện chẳng những cô gái vừa rồi đã gọi hắn là anh chàng đẹp trai ôm miệng, ngay cả mấy người bên cạnh đều lộ vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn. Mấy người phản ứng nhanh một chút đã muốn cười rồi.

Tuy nhiên cô gái bán hàng lập tức nín cười, vội vàng hỏi:

- Xin hỏi anh muốn thương hiệu gì, kiểu dáng thế nào?

Diệp Mặc biết bọn họ cười cái gì, tuy nhiên mình đối với điện thoại di động là dốt đặc cán mai, đành phải nói:

- Tôi không có yêu cầu gì đối với thương hiệu, chỉ cần điện thoại nghe gọi rõ là được, không có yêu cầu khác.

Hóa ra là một người đi chân đất đội nón lá. Trong nháy mắt, mọi người xung quanh liền hiểu ra. Xem ra người trẻ tuổi mặc quần áo trông có vẻ bình thường này là một người nhà quê. Hiện tại người mua điện thoại di động, cái họ không coi trọng nhất chính là chức năng nghe gọi của điện thoại. Người ta theo đuổi đều là loại có pixel cao hay không, tốc độ đường truyền có nhanh hay không, kiểu dáng có lóa mắt hay không, còn có mấy trò chơi...

Nghe Diệp Mặc nói, cô gái bán điện thoại di động lập tức không còn nhiệt tình như vừa rồi. Cô ta tùy tiện lấy ra một cái điện thoại di động. Điện thoại chỉ cần có thể nghe gọi chỉ khoảng hai trăm tới ba trăm. Cô ta căn bản là không kiếm được bao nhiêu tiền.

Diệp Mặc vừa nhìn sắc mặt cô ta chỉ biết trong lòng cô ta suy nghĩ cái gì. Tuy nhiên hắn cũng không thèm để ý. Người buôn bán có ai không muốn kiếm nhiều tiền.

Chỉ có điều Diệp Mặc không chú ý trong góc lại có một người nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc một hồi lâu, mới tự nói:

- Không ngờ là Diệp Mặc. Hắn đã đến Yến Kinh. Nói xong người này xoay người nhanh chóng rời khỏi cửa hàng.

Cô gái này lấy từ trong quầy ra một cái điện thoại di động Nokia đời cũ, nhìn Diệp Mặc nói:

- Điện thoại di động Nokia nghe nói rất rõ. Hơn nữa giá cả cũng không cao. Chỉ có điều kiểu dáng và chức năng có hơi kém một chút. Một cái này là năm trăm năm mươi đồng.

Mặc dù chỉ khoảng hai trăm tới ba trăm, nhưng cô gái này vẫn muốn kiếm ít tiền lời. Cô quan sát xem Diệp Mặc có muốn hay không. Nếu chê đắt tiền, cô sẽ giảm giá một chút. Nếu không nhân cơ hội kiếm chút lời.

Diệp Mặc gật đầu một cái, lấy ra một nghìn đồng đưa cho cô gái này nói:

- Vậy tôi lấy cái này. Tiền thừa cô giúp tôi mua một cái sim. Toàn bộ số tiền còn lại thì nạp vào điện thoại cho tôi.

Cô gái bán điện thoại di động ngây người ra một hồi lâu. Hóa ra người này cũng là người có tiền. Mua điện thoại di động mà không mặc cả lấy một xu, còn không chọn không thử. Thậm chí còn nạp tiền điện thoại một lần tới mấy trăm đồng. Sớm biết thế này báo giá đắt thêm một chút, nói không chừng hắn vẫn mua.

Nghĩ đến đây, cô gái này vội vàng nói:

- Tiên sinh, có điện thoại di động còn tốt hơn. Anh có muốn xem thử..

Cô còn chưa nói hết lời, Diệp Mặc đã ngắt lời.

- Cô làm nhanh lên. Tôi còn có việc.

- Đứng lại, không được đi.

Một người ở ngay bên cạnh Diệp Mặc la lớn. Diệp Mặc quay đầu nhìn. Hắn thấy một gã nhân viên cửa hàng đang giữ chặt một thanh niên khoảng hai mươi tuổi không buông. Vẻ mặt thanh niên này đầy kinh sợ, một tay còn cầm chai nước khoáng.

Diệp Mặc khẽ giật mình một cái. Bởi vì hắn biết người thanh niên này. Khi hắn ở Lưu Xà, từng thấy cậu ta đứng ở sau lưng Phương Nam. Chắc cậu ta là đàn em Phương Nam. Không biết sao cậu ta lại xuất hiện ở chợ Yến Kinh.

- Anh Diệp.

Rõ ràng người thanh niên này cũng nhìn thấy Diệp Mặc. Cậu ta ngừng ở giãy dụa, đồng thời kinh ngạc kêu ra thành tiếng.

Diệp Mặc đi qua, nhìn qua nhân viên cửa hàng đã bắt được cậu ta hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tuy rằng quần áo Diệp Mặc mặc không phải hàng hiệu, nhưng rõ ràng cũng có chút khí thế. Nhân viên cửa hàng bắt được thanh niên này, thấy thanh niên này biết Diệp Mặc, liền buông ra, chỉ vào người thanh niên kia nói:

- Vừa rồi anh ta làm hỏng một cái TV của chúng tôi. Tôi bảo anh ta bồi thường. Anh ta nói không phải anh ta làm.

- Tôi...

Người thanh niên này chỉ nói được một chữ, nhưng không cãi lại.

- Vừa rồi anh ta cầm chai nước khoáng đổ vào trong TV đang phát hình. Kết quả TV bị cháy. Tôi đã tận mắt nhìn thấy.

Nhân viên cửa hàng này lập tức nói.

Diệp Mặc nhìn sắc mặt thanh niên này, đã biết nhân viên cửa hàng nói là sự thật. Tuy nhiên hắn không biết rốt cuộc người thanh niên này đến Yến Kinh làm gì. Nếu cậu ta giúp Phương Nam làm việc, mình giúp cậu ta giải quyết vấn đề này cũng được. Dù sao lần trước Phương Nam cũng giúp đỡ Ninh Khinh Tuyết.

- Cậu tới đây làm gì?

Diệp Mặc hỏi.

Sắc mặt người thanh niên này lộ vẻ do dự, nhìn quanh một lát dường như cảm thấy nơi này không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.

Diệp Mặc nhìn về phía nhân viên cửa hàng nói:

- TV bao nhiêu tiền, tôi bồi thường cho anh.

- Năm nghìn ba.

Nhân viên cửa hàng này chỉ vào tấm bảng trên TV nói. Đó là một Tv LCD màn hình cũng không nhỏ.

Diệp Mặc cũng lười mặc cả, lấy ra năm nghìn ba trăm đồng đưa cho nhân viên cửa hàng, sau đó cầm lấy điện thoại di động, ngay cả hóa đơn cũng lười lấy, quay sang nhìn người thanh niên kia nói:

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc dẫn người thanh niên này tới một quán ăn nhanh ở tầng một, gọi hai ly cà phê, sau đó ra hiệu người thanh niên này cũng ngồi xuống. Hắn còn chưa biết tên của người thanh niên này.

Dường như người thanh niên này biết Diệp Mặc không biết tên của cậu ta. Cậu ta vừa ngồi xuống đã nói:

- Anh Diệp. Tôi gọi là Tiểu Hỏa, vẫn đi theo anh Nam. Hẳn là anh từng gặp tôi.

Diệp Mặc nhìn Tiểu Hỏa mới khoảng hai mươi tuổi, thật sự nghĩ mãi không ra vì sao cậu ta còn làm ra hành động ấu trĩ đến như thế. Không ngờ lại đổ nước khoáng vào trong TV. Cậu ta thật sự đúng là một nhân tài.

- Chuyện gì xảy ra? Phương Nam phái cậu tới sao?

Diệp Mặc hỏi, hắn thấy quần áo Tiểu Hỏa dường như đã rất lâu chưa được giặt sạch. Xem ra, cậu ta đến Yến Kinh cũng không tốt lắm.

Đôi mắt Tiểu Hỏa thoáng đỏ lên một chút, rồi mới lên tiếng:

- Không phải anh Nam phái tôi tới. Anh Nam thiếu chút nữa thì bị giết. Hiện tại hai chân bị người ta chém, đang bị thương nặng. Hơn nữa trong người còn có thương tích, không đứng dậy nổi. Hiện tại anh Nam không còn ở Lưu Xà. Anh ấy đã trốn tới một thị trấn nhỏ ở biên giới. Tôi phải lén lút mới tới được Yến Kinh. Tôi đã mang theo ít đồ từ biên giới tính tiêu thụ ở Yến Kinh, nhưng lại bị phát hiện. Toàn bộ đều bị cướp mất.

- Tuy nhiên người cướp đồ của tôi dường như muốn bỏ vào túi riêng, nên không điều tra lai lịch của tôi, mà trực tiếp thả tôi ra.

Lúc này, Diệp Mặc mới hiểu được vì sao vừa rồi Tiểu Hỏa bị nhân viên cửa hàng bắt được lại sợ hãi như vậy. Một khi cảnh sát đến đây, sẽ điều tra ra được lai lịch của cậu ta. Nói không chừng sẽ phải ngồi tù. Những người từ biên giới Lưu Xà đi ra, có mấy người là trong sạch.

Tuy nhiên Phương Nam thiếu chút nữa bị người ta giết chết, còn bị đuổi ra khỏi Lưu Xà. Điều đó nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc. Lưu Xà đã bị hắn san bằng, trên cơ bản không có thế lực nào lợi hại, sao Phương Nam còn có thể bị đuổi đi? Hơn nữa lần trước khi Ninh Khinh Tuyết đi Lưu Xà, dường như anh ta vẫn là lão đại ở Lưu Xà.

Thấy mặt Diệp Mặc lộ ra vẻ nghi hoặc, Tiểu Hỏa vội vàng nói:

- Lần trước, khi vợ anh Ninh tiểu thư đến Lưu Xà, anh Nam bởi vì

chuyện của chị ấy và Sử Vị mà gây lên. Sau đó anh ấy lại đánh gãy hai chân Sử Vị, đuổi ra khỏi Lưu Xà. Vốn anh Nam tưởng rằng, cho dù Sử Vị là người của bang Lưỡng Tê, nhiều nhất cũng chỉ cần bồi thường chút tiền là xong việc. Nhưng không ngờ Sử Vị thần thông quảng đại, có thể khiến bang Lưỡng Tê tới Lưu Xà tới diệt Phác Đao Hội chúng tôi.

- Đồng thời thiếu chút nữa đã giết chết anh Nam. Hơn nữa, trong trận chiến ấy rất nhiều huynh đệ chúng tôi đã chết. Anh Nam bị trọng thương được chúng tôi mang ra khỏi Lưu Xà, hiện tại trốn ở một thị trấn nhỏ sát biên giới. Bởi vì không có tiền, lại không dám buôn bán ở biên giới, tôi liền mang theo ít đồ trực tiếp đến Yến Kinh muốn tiêu thụ. Kết quả không nói tới chuyện những đồ đó bị tịch thu, còn thiếu chút nữa thì bị bắt.

Diệp Mặc có chút kỳ lạ hỏi:

- Cậu ở chỗ đó không thể kinh doanh, lại chạy đến Yến Kinh để làm gì? Hơn nữa còn muốn gây sự trong chợ.

Tiểu Hỏa cúi đầu thật lâu sau mới lên tiếng:

- Bởi vì bản thân tôi chính là người Yến Kinh. Lần này tôi muốn mượn việc buôn bán, quay về thăm cha mẹ tôi. Nhưng tôi không gặp được bọn họ...

Sau một lúc lâu, anh ta mới nói tiếp:

- Bởi vì tôi không có tiền, có chút chán nản, muốn đi dạo trong chợ một lát. Không ngờ lại thấy trên TV đang giới thiệu về động vật lưỡng tê (loại động vật lưỡng cư). Hiện tại tôi hận nhất chính là hai chữ lưỡng tê này. Tôi thấy bên cạnh không có ai, giận dữ nên đã đổ nước vào phía sau TV, không ngờ bị nhìn thấy.

Diệp Mặc không biết phải nói gì. Tiểu Hỏa thật không hổ danh là người từ Lưu Xà đi ra, ngay cả lý do tám gậy tre còn chưa đánh đến cũng có thể tìm ra. Bất quá Phương Nam đã giúp Ninh Khinh Tuyết. Hơn nữa lần này còn vì chuyện của Ninh Khinh Tuyết mà anh ta bị đuổi đi thậm chí suýt bị

giết. Cho dù nói thế nào Diệp Mặc cũng nên giúp anh ta chuyện này.

Chỉ có điều không biết bang Lưỡng Tê này từ đâu xuất hiện. Tuy nhiên ngay cả Nam Thanh Diệp Mặc cũng không sợ, thì sợ gì bang Lưỡng Tê. Nghĩ đến đây, hắn lấy ra mười nghìn đồng đưa cho Tiểu Hỏa nói:

- Cậu đi về trước, nói cho Phương Nam cứ cố gắng dưỡng thương. Chuyện lần này là do tôi gây ra. Tôi sẽ đi giúp tìm lại công đạo về cho anh ta. Chờ sau khi tôi giải quyết chuyện ở Yến Kinh xong xuôi, tôi sẽ tới thăm anh ta.

Tiểu Hỏa vui mừng đứng lên, Diệp Mặc đã nói sẽ hỗ trợ, vậy nhất định không có vấn đề. Mặc dù trong lòng nghĩ không nên nhận mười nghìn đồng này, nhưng trên người cậu ta lại không có một xu. Cậu ta đành phải nhận lấy.

Diệp Mặc tiễn chân Tiểu Hỏa. Khi hắn đi ra khỏi chợ, mới phát hiện trời đã tối rồi.

Tuy rằng hiện tại trên người hắn chỉ có mấy ngàn đồng, nhưng hắn cũng không mấy để ý. Bởi vì hắn sẽ lập tức thu lại năm trăm ngàn tiền nợ. Tuy nhiên hắn không ngờ Phương Nam bị bang Lưỡng Tê đuổi đi. Xem ra bang Lưỡng Tê này không nhỏ.

Lắc đầu, Diệp Mặc thôi không nghĩ tới chuyện của Phương Nam. Hắn lấy điện thoại ra, định gọi điện thoại cho Lý Hồ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 138

Ánh Mắt

Không ngờ, điện thoại của Lý Hồ lại tắt máy. Không biết là do lần trước anh ta ở trong sa mạc vẫn chưa về, hay lại ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, Diệp Mặc lại lấy điện thoại ra gọi cho Trác Ái Quốc. Không ngờ Trác Ái Quốc lại không nghe máy.

Cũng may Diệp Mặc biết Trác Ái Quốc ở chỗ nào. Hắn trực tiếp gọi xe đến chỗ ở của Trác Ái Quốc.

Diệp Mặc vừa tới bên ngoài tiểu khu nơi Trác Ái Quốc ở, Trác Ái Quốc đã gọi điện thoại lại. Khi anh ta biết cuộc điện thoại vừa rồi là do Diệp Mặc gọi tới, anh ta lập tức vui mừng không thôi. Chỉ có điều, hiện tại anh ta không ở Yến Kinh, mà dẫn theo vợ và con trai đi qua Mỹ. Anh ta cam đoan với Diệp Mặc, ngày mai có thể nhanh chóng trở về.

Diệp Mặc thất vọng cúp điện thoại. Đáng ra trước khi đến, mình nên gọi điện thoại cho bọn họ trước. Cho dù là Lý Hồ, anh ta thiếu tiền hắn, có thể gửi vào trong tài khoản, nhưng hắn muốn chữa bệnh giúp cho con trai Trác Ái Quốc, nếu gặp còn chưa gặp thì trị liệu cái gì.

Nếu ngày mai Trác Ái Quốc mới có thể quay về, Diệp Mặc chỉ có thể tìm một chỗ nghỉ tạm một đêm, chờ ngày mai sẽ trị liệu giúp con của anh ta. Đồng thời Diệp Mặc suy nghĩ, có nên đi gặp Diệp Tử Phong hay không.

Mấy người cả nam lẫn nữ ăn mặc theo kiểu sinh viên đi tới. Diệp Mặc không mấy để ý. Hắn đi đến một máy bán hàng tự động ở trước mặt. Hắn tính mua một chai nước uống. Nhưng khi hắn sờ sờ vào túi tiền mới phát hiện trong túi mình không tiền xu. Mà loại máy bán hàng tự động này lại chỉ

lấy tiền xu. Diệp Mặc đành phải lắc đầu, tính đi tới một siêu thị ở khu vực gần đó để mua.

Nhưng đúng lúc này, một người dang tay chặn đường đi của Diệp Mặc. Diệp Mặc phản ứng rất nhanh. Thoắt một cái đã nắm được cổ tay người kia. Không đợi hắn dùng khí lực, chủ nhân của cổ tay này liền kêu lên.

Mấy người sinh viên xung quanh lập tức liền vây quanh.

Vừa rồi Diệp Mặc đang mải suy nghĩ, không chú ý không ngờ người ngăn mình lại là một nữ sinh. Hắn vội vàng buông cổ tay người đó ra. Tuy nhiên, lúc này hắn mới thấy rõ người bị mình bắt cổ tay. Hòan toàn tốt vì cô gái này là người Diệp Mặc đã từng gặp.

- Này, sao anh lại làm như vậy? Tôi chỉ muốn ngăn anh lại để hỏi chuyện thôi.

Cô gái này bị đau, nước mắt nước lưng tròng. Rất rõ ràng, cô cực kỳ không hài lòng đối với hành động của Diệp Mặc. Lúc này, mấy tên nam sinh ở xung quanh đã vây lại. Xem ra chỉ cần Diệp Mặc nói một câu không thích hợp, bọn họ sẽ bao vây tấn công.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cô muốn hỏi tôi sao? Tôi nghĩ cô hỏi nhầm người rồi. Tôi vừa đến Yến Kinh thôi.

Cô gái này xoa nhẹ cổ tay, hồi phục tinh thần, lại thoáng nhìn qua khuôn mặt Diệp Mặc xong mới lên tiếng:

- Tôi khẳng định từng gặp anh. Ánh mắt của anh trông rất quen. Tôi tuyệt đối không nhìn nhầm. Tôi đã nhìn thấy ánh mắt của anh vô số lần. Ánh mắt của anh rất sáng, rất... Nhất định là anh, đúng hay không...

Diệp Mặc không nói gì. Bạn học bên cạnh cô gái này cũng không nói gì. Cô gái này nói một lúc lâu, nhưng từ đầu đến cuối cũng không nói được

Diệp Mặc là ai? Nhưng con mắt cô lại cứ nhìn tới nhìn lui trên người Diệp Mặc.

Tuy nhiên Diệp Mặc biết, hẳn là cô gái này đã nhận ra hắn. Hắn không ngờ lúc ấy mình đeo khẩu trang cũng có thể bị nhận ra. Lúc trước, cô gái này chính là Tình Nhi mình từng gặp ở bệnh viện Lợi Khang. Lúc đó, cô ta và ông nội cô ta đến bệnh viện Lợi Khang. Ông nội cô ta trúng độc Tử Tiêu, đã được Diệp Mặc cứu. Lúc ấy Diệp Mặc chỉ bảo vệ được tính mạng của ông ta trong ba năm mà thôi, còn chưa chữa khỏi hoàn toàn. Chủ yếu là bởi vì lúc ấy hắn còn chưa có năng lực chữa khỏi trăm phần trăm cho ông nội cô ta.

- Ánh Tình, không phải cô hoa mắt nhìn nhầm chứ? Cái gì mà ánh mắt với không ánh mắt. Cô cho đây là đóng phim sao.

Một nữ sinh ở bên cạnh Trác Ánh Tình nhỏ giọng nói.

Trác Ánh Tình đã khẳng định, người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mắt này, chính là người lúc trước ở bệnh viện Lợi Khang đã chữa bệnh giúp ông nội cô, thậm chí còn đòi cô năm trăm ngàn. Thấm thoát đã một năm, mà căn cứ những lời Diệp Mặc nói lúc ấy, ông nội cô chỉ sống được ba năm. Cô ngày nhớ đêm mong, chính là muốn gặp Diệp Mặc.

Cô đã vô số lần đi tới Ninh Hải, vô số lần chạy đến Lợi Khang, thậm chí toàn bộ bác sĩ và y tá bệnh viện Lợi Khang cô đều đã biết. Chính có điều lại không tìm được Diệp Mặc. Bởi vì lúc trước Diệp Mặc đeo khẩu trang, cho nên ánh mắt hắn khắc sâu trong đầu Trác Ánh Tình, thậm chí cô nằm mơ cũng gặp đôi mắt sáng ngời đó. Cô chắc chắn vừa nhìn ánh mắt đó là có thể nhận ra hắn. Không ngờ, hôm nay cô thật sự không ngờ lại gặp hắn ở chỗ chú ba của cô.

Trác Ánh Tình đã có phần nói năng lộn xộn, nắm chặt ống tay áo Diệp Mặc. Cô sợ bỗng nhiên lại không thấy Diệp Mặc nữa. Trong miệng càng khẩn trương vội vàng hỏi:

- Nói mau. Có phải lúc trước anh là bác sĩ đã chữa bệnh cho ông nội tôi

ở Lợi Khang không?

Diệp Mặc gật đầu bất đắc dĩ nói:

- Không sai. Tôi nghĩ hẳn là ông nội cô hiện không có vấn đề gì đâu.

Diệp Mặc khá tự tin về y thuật của mình. Hắn tuyệt đối không tin còn chưa tới ba năm, ông nội của cô gái này đã có thể xuất hiện vấn đề.

- Không, không, ông nội của tôi khỏe lắm. Chúng tôi đã đi Ninh Hải tìm anh rất nhiều lần. Thật sự không ngờ tôi đã tìm được anh. Khiến tôi thật sự rất cao hứng, rất cao hứng...

Phương pháp biểu đạt của Trác Ánh Tình đã có chút hỗn loạn. Trong lòng cô, tìm được Diệp Mặc chẳng khác nào có thể cứu sống tính mạng của ông nội.

- Vậy trước hết cô có thể buông tay ra trước được không.

Diệp Mặc không biết phải nói gì, thoáng nhìn Trác Ánh Tình một chút.

- A, được, được...

Sau khi Trác Ánh Tình buông tay ra, vẫn lo lắng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Cô sợ một khi không chú ý, Diệp Mặc lại biến mất.

- Ánh Tình, cô còn muốn tôi đi với cô đến chỗ nhà chú ba cô không? Nếu không muốn, tôi và đám người Vương Phi đi tới giảng đường.

Một cô gái tóc ngắn thấy mắt Trác Ánh Tình có chút si mê, nhắc nhở cô một câu.

Lúc này Trác Ánh Tình đã bình tĩnh trở lại. Cô vội vàng nói:

- Không cần, cám ơn cô. Phương Phương, hiện tại tôi có chuyện.

- Được rồi, vậy chúng tôi đi đây.

Mấy thanh niên nam nữ nhìn Diệp Mặc vài lần, sau đó nhao nhao chào từ biệt Trác Ánh Tình.

Diệp Mặc vừa nghe đã biết cô gái này muốn mình lại đi chữa bệnh giúp ông nội cô. Tuy nhiên hiện tại hắn đã luyện khí tới tầng thứ ba. Đối với việc trị liệu bệnh cho ông nội cô đã là chuyện rất đơn giản.

- Chào bác sĩ. Tôi tên là Trác Ánh Tình. Hẳn là anh biết tại sao tôi muốn tìm anh gấp như vậy. Lần trước, sau khi anh trị bệnh giúp ông nội tôi, đến giờ ông nội tôi không bị bệnh lại, hơn nữa thân thể còn rất khỏe mạnh. Mọi người trong nhà tôi đều tìm anh. Chỉ có điều không tìm thấy anh. Hiện tại gặp được anh, thật sự là may mắn trong may mắn.

Tuy rằng Trác Ánh Tình đã bình tĩnh trở lại, nhưng nói chuyện vẫn có chút kích động.

Diệp Mặc phỏng đoán một chút. Bây giờ đại khái là sáu bảy giờ chiều. Hơn nữa bây giờ hắn cũng không có phương tiện để chữa bệnh. Ban đầu hắn tính sau khi lấy được tiền của Lý Hồ sẽ đi mua. Nhưng hiện tại Lý Hồ đã tắt điện thoại.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Trác Ánh Tình có chút khẩn trương nói:

- Bác sĩ, lần này, cô út tôi đều ở nhà. Anh muốn bao nhiêu tiền đều được, chỉ cần chữa khỏi bệnh cho ông nội tôi, tốn bao nhiêu cũng được.

Trong mắt Trác Ánh Tình, Diệp Mặc là bác sĩ chỉ biết đến tiền. Nói cách khác, hắn không có chút y đức nào. Chỉ cần có tiền thì trị, không có tiền không chữa.

Diệp Mặc thản nhiên mỉm cười, không phản bác. Lúc trước hắn đòi tiền giống như diêm vương đòi nợ, bởi vì lúc đó hắn thật sự một xu cũng không có. Mà hắn đang tu luyện nên cần tiền gấp. Hiện tại thật ra chẳng khẩn cấp như lúc ấy. Tuy nhiên chữa bệnh trả thù lao là chuyện hoàn toàn chính đáng. Nếu hắn chữa bệnh giúp ông nội cô gái này, đương nhiên phải lấy tiền.

- Được rồi, cô cho tôi số điện thoại. Ngày mai sau khi tôi làm xong chuyện của mình, sẽ gọi điện thoại cho cô. Hôm nay tôi có việc.

Diệp Mặc đã quyết định đi gặp Diệp Tử Phong. Dù sao khi mình còn học đại học, Vương Dĩnh đã giúp hắn không ít việc. Hiện tại nhớ tới, Vương Dĩnh ngoài việc vì Diệp Lăng, rất có thể là do Diệp Tử Phong trợ giúp ở bên trong.

Bởi vì ở Diệp Gia, người duy nhất không bài xích đối với hắn chính là Diệp Tử Phong.

- Hả, như vậy sao được. Nếu chẳng may anh lại mất tích, không phải tôi sẽ hối hận cả đời sao? Tôi còn chưa biết anh tên là gì.

Trác Ánh Tình theo bản năng nói.

Diệp Mặc nhíu mày.

- Hiện tại tôi có chuyện, chẳng lẽ cô cũng muốn đi theo tôi sao?

Trác Ánh Tình có chút sợ hãi thoáng nhìn về phía Diệp Mặc. Cô sợ Diệp Mặc hất tay bỏ đi, cô có tìm cũng không tìm thấy hắn. Thấy dường như Diệp Mặc muốn xoay người bỏ đi, cô vội vàng nói:

- Không phải anh nói vừa đến Yến Kinh sao? Tôi quen thuộc với Yến Kinh hơn anh. Anh muốn đi đâu, tôi đều có thể dẫn đường cho anh.

Nói xong, dường như Trác Ánh Tình cảm giác chủ ý này của mình không tồi, lại bổ sung một câu.

- Đúng, dẫn đường.

Diệp Mặc nghĩ thầm, mình thật sự không quen với Yến Kinh. Hơn nữa cổng Diệp Gia mở về phía nào, hắn đều không có ấn tượng. Hiện tại Trác Ánh Tình nói dẫn đường, thật ra chủ ý này không tệ.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vậy được rồi. Cô có biết Diệp Gia đi thế nào không? Tôi muốn tìm Diệp Tử Phong. Nếu cô không biết thì thôi vậy.

- Diệp Tử Phong sao? Tôi chỉ nghe nói qua về anh ta. Tuy nhiên, tôi biết em gái anh ta ở đâu.

Trác Ánh Tình lập tức nói.

Em gái Diệp Tử Phong, không phải là Diệp Lăng sao? Cũng có thể coi như là em gái mình. Tuy rằng con bé đối với mình rất quá quắt, tuy nhiên Vương Dĩnh có thể giúp đỡ mình một phần cũng vì để ý tới con bé. Nếu có thể tìm được Diệp Lăng, thật ra có thể gặp Diệp Tử Phong.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết vì sao mình lại bị đuổi ra khỏi Diệp gia, nhưng nếu chuyện này có thể phát sinh ở trên người hắn, cũng có thể phát sinh ở trên người Diệp Tử Phong. Nếu Diệp Tử Phong cần mình trợ giúp, thật ra mình có thể đưa anh ta đến Lạc Thương, theo mình học y.

- Cô biết Diệp Lăng.

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

Trác Ánh Tình lập tức kinh ngạc nói:

- Anh biết tên Diệp Lăng, chứng tỏ anh thật sự biết cô ấy. Diệp Lăng là hoa hậu giảng đường của Hoa Đại chúng tôi, đương nhiên tôi biết.

Cô không nói cô cũng một trong những hoa hậu giảng đường Hoa Đại, hơn nữa còn xếp hạng phía trên Diệp Lăng.

Diệp Mặc gật đầu một cái nói:

- Vậy thì tốt. Cô dẫn tôi đi Hoa Đại tìm Diệp Lăng.

Trong suy nghĩ của Diệp Mặc, chỉ cần tìm được Diệp Lăng, đương nhiên có thể tìm được Diệp Tử Phong.

Nhưng Trác Ánh Tình không để ý, lập tức nói:

- Được, đi thôi, tôi dẫn anh đi. Đúng rồi, tôi còn chưa biết anh tên gì đấy?

- Tôi tên là Diệp Mặc.

Sau khi Diệp Mặc nói xong năm chữ này, mới phát hiện Trác Ánh Tình nhìn chằm chằm vào hắn, một hồi lâu bỗng nhiên ánh mắt cô lướt nhanh xuống phía dưới của Diệp Mặc.

Diệp Mặc không khỏi sờ sờ cái mũi cảm thấy thực sự không nói nên lời. Bộ dạng Trác Ánh Tình đáng yêu thanh thuần trong ấn tượng của hắn đã giảm đi rất nhiều. Các cô gái hiện tại thật sự đúng là to gan lớn mật, cái gì cũng không e dè.

Rất rõ ràng, Trác Ánh Tình đã từng nghe nói qua về cái tên Diệp Mặc của hắn, hơn nữa còn biết hắn là người bị bệnh liệt dương. Tuy nhiên chắc hẳn không ai biết, từ sau khi Diệp Mặc trong sa mạc trở về, đã không còn như vậy nữa. Kinh mạch của cái đó, khi hắn luyện khí tới tầng thứ ba đã sớm được đả thông. Hiện nay chẳng những không sao, hơn nữa còn cường tráng tới mức không thể cường tráng hơn được.

Dường như Trác Ánh Tình cảm giác được sự thất thố củ mình, cô vội vàng đỏ mặt ngẩng đầu lên. Tuy nhiên thật may sắc mặt Diệp Mặc vẫn bình thường. Lúc này, cô mới thở phào một cái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 139

Em Gái Diệp Lăng

Rất xin lỗi, anh Diệp. Vừa rồi tôi đã thất thố rồi.

Sau khi Trác Ánh Tình giải thích xong, cô mới phát hiện mình căn bản không nên giải thích.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Đừng nói những lời nhảm nhí này, nhanh dẫn tôi đi gặp Diệp Lăng.

Hoa Đại và nơi ở của Trác Ái Quốc cách nhau không xa lắm. Đi bộ chỉ mất khoảng hơn mười phút. Trên đường đi, tuy rằng ngoài mặt Trác Ánh Tình tỏ ra bình tĩnh đi cùng với Diệp Mặc, nhưng trong lòng không hề bình tĩnh.

Chuyện Diệp Mặc ở Yến Kinh, gần như không người nào không biết. Không chỉ có sinh viên năm thứ tư như cô biết, ngay cả dân chúng bình thường cũng biết Diệp Mặc đã rời khỏi Diệp gia. Ngoài nguyên nhân kia, còn đang điều tra ra chuyện hắn không phải con cháu Diệp Gia nên bị đuổi ra ngoài. Thậm chí có một thời gian, nó đã trở thành chuyện cười trong miệng mọi người.

Ngay cả các bạn học trong ký túc xá của Trác Ánh Tình cũng thường xuyên nói về chuyện đó. Tuy rằng cô không nói, nhưng bạn học trong ký túc xá của cô, động một tí lại nói, cho bạn giống vị kia của Ninh Khinh Tuyết bây giờ. Mặc dù là vui đùa, nhưng ai cũng biết giống vị kia của Ninh Khinh Tuyết là thế nào. Ninh Khinh Tuyết là người đẹp đứng đầu Yến Kinh. Người cô gặp được cũng đứng đầu Yến Kinh.

Mỗi lần nghe chuyện đó Trác Ánh Tình cũng buồn cười. Nhưng hôm nay, khi cô phát hiện người mình muốn tìm chính là Diệp Mặc, cô gần như không thể tin được chính mình. Thậm chí trong giây phút này cô vẫn cho rằng mình tìm lầm người. Theo bản năng cô thoáng nhìn xuống phía dưới của Diệp Mặc. Sau khi nhìn xong mới phát hiện ra cái xấu của mình.

Cũng may Diệp Mặc không thèm để ý tới. Điều này khiến cô thoáng an tâm hơn. Chỉ có điều cô lại lập tức cảm thấy không thích hợp. Diệp Mặc trước mắt và Diệp Mặc trong truyền thuyết căn bản không có chỗ nào giống nhau.

Diệp Mặc trước mắt chẳng những ánh mắt sáng ngời, hành động bình tĩnh đứng đắn, thần thái vô cùng tự nhiên. Hơn nữa đường nét trên mặt rõ ràng. Làm gì có bộ dạng bán nam bán nữ như lời đồn đại đâu? Hơn nữa, với y thuật của hắn mà nói, hắn quả thực chính là một người đàn ông hoàn mỹ. Chỉ có điều quá mức ham tiền. Thật ra điểm này có hơi giống một chút.

Dù sao Trác Ánh Tình cũng xuất thân từ gia tộc. Cô lập tức nghĩ tới sự tranh đấu trong gia tộc. Xem ra lời đồn đại Diệp Mặc không phải con cháu Diệp gia, còn bị liệt dương vân vân, đều là giả. Mục đích chủ yếu chính là muốn đuổi Diệp Mặc ra khỏi Diệp gia mà thôi. Nghĩ đến đây, Trác Ánh Tình lập tức hiểu ra. Cô thiếu chút nữa lại theo bản năng thoáng nhìn xuống phía dưới của Diệp Mặc, cũng may đúng lúc nhịn được.

Hẳn chính là đấu tranh gia tộc. Diệp Mặc là vật hi sinh, bởi vì đấu tranh gia tộc mà bị đuổi ra khỏi Diệp gia, trả lại cho hắn cái danh tiếng xấu này. Xem ra các gia tộc đều giống nhau.

- Anh Diệp, chắc anh vẫn chưa ăn cơm phải không? Trường chúng tôi có một nhà bếp nhỏ, có thể xào rau. Tôi đi xào vài món thức ăn. Hôm nay, tôi mời anh ăn cơm nhé?

Sau khi Trác Ánh Tình nghĩ thông suốt chuyện này, ngay lập tức tâm tư từ mơ hồ đã phản ứng trở lại bình thường.

Diệp Mặc thấy đã tới cửa Hoa Đại, hơn nữa quả thật hắn còn chưa ăn cơm, hắn đang định đồng ý, một giọng nói đã vang lên trước khi hắn nói ra.

- Ánh Tình, tôi đang định gọi điện thoại cho cô. Không ngờ cô đã tới trường học... Hắn là ai vậy?

Giọng nói này mới nói đến một nửa lại nhìn thấy Diệp Mặc ở bên cạnh liền hỏi. Đây là một nam sinh cao lớn đẹp trai. Tuy nhiên lúc này ánh mắt anh ta lại lộ ra vẻ cảnh giác nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Dường như anh ta cảm giác được sự uy hiếp của Diệp Mặc.

Trác Ánh Tình có chút xấu hổ thoáng nhìn về phía Diệp Mặc ở bên cạnh. Lúc này, cô mới quay đầu nói:

- Tần Tấn, anh tìm tôi có việc gì không?

Dường như Tần Tấn đã quên chuyện vừa định nói. Anh ta sững sờ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Khi nghe Trác Ánh Tình nói, anh ta mới phản ứng lại, lập tức nói:

- Ánh Tình, cô còn chưa nói người này là ai mà?

Mặt Trác Ánh Tình thoáng đỏ lên. Cô nhìn Tần Tấn nói:

- Tần Tấn. Tôi là gì của anh? Vì sao tôi phải báo cáo với anh về những người bạn của mình chứ?

- Cô là bạn gái tôi.

Dường như cho tới bây giờ, Tần Tấn cũng không ngờ được Trác Ánh Tình sẽ dùng giọng điệu này để nói chuyện với anh ta. Theo bản năng anh ta liền buột miệng nói.

- Anh... Tần Tấn. Tôi từng nói làm bạn gái anh lúc nào? Chính tai anh nghe thấy sao?

Dường như Trác Ánh Tình bị câu nói của Tần Tấn làm tức giận. Gần

đây, Tần Tấn theo đuổi cô rất dữ dội. Hơn nữa, cô cũng có chút thiện cảm với anh ta. Tuy rằng cô có chút ý với anh ta, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đồng ý làm bạn gái anh ta. Tuy rằng cô biết, nếu thiện cảm này được tiếp tục duy trì, có lẽ sẽ có một ngày, rất có thể cô sẽ trở thành bạn gái anh ta. Nhưng hiện tại bị anh ta nói ra, cô rất tức giận.

Dường như Tần Tấn thật sự không ngờ được Trác Ánh Tình sẽ nói những lời này. Tuy rằng bọn họ còn chưa có tiến triển thực sự, nhưng mỗi lần anh ta hẹn cô đi ăn cơm, thậm chí đi ra ngoài tản bộ, cô rất ít khi từ chối. Vì sao hôm nay cô lại ngang nhiên dẫn theo một người thanh niên vào trường học, lại dùng giọng điệu này để nói chuyện với anh ta. Tần Tấn rất mẫn cảm đối với chuyện này. Sắc mặt anh ta lập tức đỏ bừng.

Nhìn Tần Tấn giống như một con gà trống đầy phẫn nộ, Trác Ánh Tình thở dài. Trong nháy mắt, thiện cảm của cô dành cho Tần Tấn đã bị hủy hoại không còn một mảnh.

- Trác Ánh Tình, cô. Vậy vì sao mỗi lần tôi hẹn cô, cô không hề từ chối? Hơn nữa...

Tần Tấn nói hơi lớn tiếng khiến rất nhiều bạn học xúm lại xem.

Sắc mặt Trác Ánh Tình tức giận đỏ bừng. Cô không ngờ Tần Tấn là một người thiếu kiên nhẫn như vậy. Nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người xúm lại xem, Trác Ánh Tình tỏ ra áy náy nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, anh chờ tôi một lát. Tôi đi giải quyết chuyện này.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, Trác Ánh Tình nhìn Tần Tấn nói:

- Tần Tấn, anh đi theo tôi.

Diệp Mặc mỉm cười. Hắn cảm giác sinh viên thời này đều tốn phần lớn thời gian vào chuyện này. Hắn nghĩ tới mình. Tuổi mình và bọn họ gần giống nhau, nhưng thời gian hắn tu luyện còn không đủ. Có lẽ, theo đuổi khác nhau, quan niệm con người cũng không giống nhau.

Điều mà mình và bọn họ theo đuổi không giống nhau. Nghĩ tới điều mình theo đuổi, bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ ra, có lẽ trên thế giới này, chỉ còn lại một mình Diệp Mặc hắn theo đuổi điều này. Trong nháy mắt, Diệp Mặc cảm thấy cô đơn.

Trác Ánh Tình có chút lo lắng quay đầu thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, phát hiện Diệp Mặc vẫn đứng tại chỗ chờ cô. Lúc này cô mới khẽ thở ra. Nhưng cô lập tức cảm giác được sự cô đơn trống vắng trên người Diệp Mặc. Cảm giác này khiến cô có chút thất thần.

Thấy Trác Ánh Tình đi cùng mình, còn đang quay đầu nhìn lại, sắc mặt Tần Tấn càng khó coi.

Tuy rằng Diệp Mặc rất nổi danh ở Yến Kinh, nhưng Diệp Mặc đứng ở cửa trường Hoa Đại, không có người nào thật sự biết được lai lịch của hắn.

Một cô gái đi giày cao gót từ trong trường học đi ra. Một chiếc Porsche màu đỏ dừng lại ở cổng trường. Cô vừa mới đi đến bên cạnh cửa xe Porsche, một người thanh niên trẻ tuổi từ trên xe Porsche đã bước xuống mở cửa xe giúp cô.

Trong nháy mắt, khi cô gái này chui vào xe, Diệp Mặc cảm giác cô gái này có chút quen thuộc.

- Hôm nay xe tới đón Diệp Lăng lại đổi biển hiệu. Có tiền vẫn tốt hơn.

Một giọng nói vang lên ở bên cạnh Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức nghĩ ra, cô gái có chút quen mặt này chính là Diệp Lăng.

Lúc này, chiếc Porsche đã bắt đầu di chuyển. Diệp Mặc không chút do dự liền đi theo. Porsche không đi quá xa. Chỉ hơn mười phút sau, liền dừng lại ở một trung tâm giải trí.

Diệp Mặc nhíu mày. Diệp Lăng tới nơi này làm gì? Tuy rằng Diệp Lăng thực sự không ưa gì Diệp Mặc, nhưng đối với hắn, Diệp Lăng có một chút quan hệ huyết thống với hắn như vậy, lại ra vào chỗ này, Diệp Mặc vẫn cảm

giác không thoải mái lắm. Hắn cảm thấy một cô gái như Diệp Lăng ra vào chỗ này, thật sự là không biết tự trọng.

Diệp Mặc đi theo. Tuy nhiên thấy mọi người ra vào đều phải có các loại thẻ khách VIP, Diệp Mặc biết hắn không có thứ này. Mắt thấy Diệp Lăng biến mất ở đầu cầu thang, Diệp Mặc dùng thuật ẩn thân trực tiếp tiến vào trung tâm vui chơi giải trí.

Diệp Lăng và hai người đàn ông vào phòng 409. Cửa phòng lập tức đóng lại. Diệp Mặc không đi vào, chỉ cho thần thức theo vào. Trong phòng có hai người đàn ông đang chờ sẵn. Lúc này, thấy Diệp Lăng tiến vào, người đàn ông ngồi ở bên trong đưa tay ném thuốc lá vào gạt tàn thuốc lá, cười ha hả nói:

- Diệp tiểu thư thật sự là phụ nữ không thua đấng mày râu. Đàn ông Diệp gia đều chết hết. May mắn còn có một người phụ nữ như cô.

Diệp Lăng ngồi xuống, liếc mắt nhìn về phía người đàn ông vừa nói chuyện, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng:

- Nói đi, điều kiện lần này của anh là gì?

Người đàn ông này lại đốt một điếu thuốc lá, hút một hơi, mới chậm rãi nói:

- Đầu tiên, ngủ với tôi một đêm. Đương nhiên, cả anh Thành, cô cũng phải tiếp. Thứ hai, khu nhà cũ của Diệp gia các cô có một cái Ngọc Như ý, tôi muốn...

Người đàn ông này còn chưa nói xong, Diệp Lăng đột nhiên đứng lên, nói:

- Anh nằm mơ đi.

Sau đó, cô xoay người rời đi.

Người đàn ông này thấy Diệp Lăng xoay người rời đi, cũng không ngăn cản, chỉ nói:

- Cô biết, hai người anh trai của cô, người Diệp gia các cô ước gì bọn họ chết sớm một chút. Cô cho là cô trở về thì có ích gì với người của Diệp gia sao? Cốt La tôi buôn bán coi trọng nhất chính là danh dự. Tôi nói cho côi biết, nếu không phải nhờ Cốt La tôi, tên phế vật Diệp Mặc nhà cô đã sớm bị người ta giết chết. Hiện nay cô không đồng ý với yêu cầu của tôi, Diệp Tử Phong nhà cô cũng sẽ bị giết chết. À, có lẽ sẽ không bị giết chết, tuy nhiên kết quả thế nào, tôi nghĩ hẳn là cô đã hiểu.

- Tôi nhổ vào. Cho dù tôi phải chết, cũng không đồng ý với yêu cầu của anh.

Diệp Lăng nhổ một bãi nước miếng. Sắc mặt cô rất khó coi.

bốp bốp Những tiếng vỗ tay vang lên.

- Tốt, tốt. Không tệ, tôi thích loại người ớt hiểm như cô. Tên khốn kiếp Diệp Mặc kia giết người của Tống gia tôi. Tôi khiến em gái hắn phải ở dưới háng tôi để trả nợ. Ha ha.

- Thành thiếu gia, anh ra rồi sao?

Người đàn ông tên là Cốt La này thấy người thanh niên vừa vỗ tay, lập tức đứng lên, rất cung kính nói. Dường như anh ta thật sự không ngờ được y lại đột nhiên xuất hiện.

- Tống Thiếu Thành. Không ngờ là anh.

Bỗng nhiên Diệp Lăng thấy người đi ra không ngờ là Tống Thiếu Thành, cô lập tức ngẩn người. Cô thật sự không ngờ Cốt La do mình tìm được lại có quan hệ với người của Tống gia.

Tuy nhiên Diệp Lăng nhanh chóng phản ứng lại. Cô nhìn chằm chằm vào Cốt La oán hận nói:

- Cốt La, anh biết Diệp Hỗ, sao lại là người của Tống gia? Anh lừa tôi và Diệp Hỗ.

Cốt La cười ha hả nói:

- Diệp Hỗ? Hừ, cô quá đề cao gã rồi. Gã đáng để tôi lừa sao? Gã nịnh bợ tôi còn không kịp. Nói cho cô biết, cho tới bây giờ tôi đều là người của Thành thiếu gia. Còn Diệp Hỗ ư? Đương nhiên, gã cũng biết. Diệp Mặc, tên phế vật kia còn không đáng để chúng tôi ra tay. Tuy nhiên khi hắn cần tôi ra tay, hắn lại chạy thoát. Bằng không cô cho là trên thế giới này còn có Diệp Mặc sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 140

Tôi Chính Là Diệp Mặc

Anh, anh anh lấy của tôi nhiều tiền như vậy, còn bảo tôi giúp các anh làm nhiều chuyện như vậy, không ngờ anh lừa tôi. Cốt La, anh là tên súc sinh.

Diệp Lăng tức giận, sắc mặt trắng bệch. Lúc này, cô mới hiểu được mình ngây thơ tới mức nào. Ban đầu cô chỉ muốn âm thầm bảo vệ tính mạng của hai người anh trai, không ngờ lại biến thành như vậy.

Còn khiến cô phải giả vờ có quan hệ rất tệ với hai người anh trai, thậm chí còn tới mức hờ hững. Cô sợ nếu chẳng may người bên bác cả, chú Tư biết thật ra trong lòng cô hướng về phía hai người anh trai, thì có lẽ ngay cả nhà cũ Diệp gia cô cũng không thể nào bước vào. Một khi không được nhà cũ của Diệp gia, ba anh em cô hoàn toàn trở thành người ngoài, cuối cùng biến mất bên ngoài Diệp gia.

Cho tới bây giờ cô vẫn không dám nhắc tới chuyện Diệp Mặc ở trước mặt ông nội, thậm chí cũng không dám nói giúp hắn một câu. Bởi vì cô hiểu, ông nội thích cô, là vì thích cha cô. Nhưng ông nội ghét nhất là con gái bàn luận chuyện đại sự trong nhà. Năm đó bởi vì mẹ hai can thiệp vào chuyện của bác hai, bác hai bị ông nội buộc đi kinh doanh, thậm chí ngay cả họ cũng đổi thành họ bà nội. Từ đó về sau, bất kỳ người phụ nữ nào trong Diệp gia cũng không dám bàn luận chuyện trong nhà, nói đúng hơn là không dám để ông nội biết.

Kỳ thật, cô không biết, dưới sự cho phép của ông nội, Diệp Tử Phong anh trai cô đã có thể tham gia hội nghị gia tộc.

Cốt La là do Diệp Hỗ giới thiệu cho cô biết. Diệp Hỗ là người Diệp Gia. Theo nhận xét của Diệp Lăng, đương nhiên sẽ không hại cô. Cô không ngờ Diệp Hỗ chẳng những hại cô, hơn nữa ngay cả Diệp gia cũng dám hại. Không biết vì sao Diệp Hỗ làm như vậy. Chẳng lẽ gã không sợ gia pháp Diệp gia?

Suy nghĩ về đến gia pháp, Diệp Lăng rùng mình một cái. Cô hiểu rất rõ, những việc mình đã làm không nhẹ hơn Diệp Hỗ là mấy, thậm chí còn quá nặng. Chỉ cần chuyện cô trộm long châu phong thuỷ bị ông nội biết, nói không chừng sẽ đánh Diệp Lăng xuống mười tám tầng địa ngục. Diệp Hỗ khẳng định giống cô, có nhược điểm nằm trong tay của Tống Thiểu Thành. Tuy nhiên cô là cam tâm tình nguyện, Diệp Hỗ có phải vậy hay không, cô cũng không biết.

- Đúng vậy. Cô góp nhặt nhiều chuyện của Diệp gia nói cho chúng tôi biết, còn muốn trộm long châu phong thuỷ của Diệp gia cho hai chúng tôi, Tống Gia tôi thật sự nên cảm ơn cô. Tuy nhiên lão bất tử của Diệp gia các cô thật sự tín nhiệm cô. Ngay cả Diệp Hỗ cũng không bước qua được cửa lớn nhà cũ Diệp gia, không ngờ cô có thể đi vào.

Tống Thiếu Thành châm chọc nói.

Nhìn sắc mặt Diệp Lăng lúc xanh lúc trắng, Tống Thiểu Thành lại chậm rãi nói:

- Nếu cô có thể lấy được Ngọc Như Ý ở nhà cũ của Diệp gia giống như long châu phong thuỷ đưa cho tôi, lại tiếp tôi một đêm, tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ. Chuyện đã làm coi như chưa từng xảy ra. Thậm chí ngay cả một cọng tóc của Diệp Tử Phong cũng không động tới. Nếu cô không đồng ý, nơi này có nhiều anh em như vậy, một mình cô, tôi sợ cô muốn thêm cũng không được. Ha ha đương nhiên, cho dù cô phục tùng chúng tôi, sau khi cô trộm được long châu phong thuỷ, tin tức cũng sẽ không cẩn thận truyền tới tai của Diệp Bắc Vinh.

Diệp Lăng tức giận tới mức run rẩy. Hiện tại cô mới biết được mình quá

ngu ngốc. Quan tâm quá sẽ bị loạn. Nàng dùng rất nhiều tiền mời Cốt La đến âm thầm bảo vệ Diệp Mặc và Diệp Tử Phong. Thậm chí hỏi thăm tin tức Tống Gia đối phó Diệp Mặc, xem ra chính là một chuyện quá nực cười. Không hại bọn họ đã là tốt, nói gì tới chuyện bảo vệ.

Trải qua việc này, tuy rằng Diệp Lăng hiểu được rất nhiều điều, nhưng cô biết mình hiểu được thì đã quá muộn.

- Anh thả tôi ra, tôi sẽ đi trộm Ngọc Như Ý đưa cho anh.

Diệp Lăng khôi phục bình tĩnh. Tuy rằng thân thể cô còn đang khẽ run rẩy, nhưng ít nhất ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh.

- Ha ha ha Tống Thiểu Thành cười hô hố.

- Cô cho rằng chỉ số thông mình của tôi cũng giống cô sao. Thả cô thì đương nhiên phải thả, bất quá chờ chúng ta làm việc đó trước, sau đó quay thành băng video. Tôi nghĩ tới lúc đó cô có thể đi. Tuy nhiên cô yên tâm, tôi sẽ không động tới Diệp Mặc nhà cô. Tôi chỉ động tới tên Diệp Tử Phong kia. Nếu cô phối hợp thật tốt, có lẽ ngay cả Diệp Tử Phong kia tôi cũng không động tới.

- Súc sinh, Tống Thiểu Thành, nếu Diệp Mặc có thể giết Tống Thiếu Văn, cũng có thể giết chết Tống Thiểu Thành mày.

Diệp Lăng có chút tuyệt vọng kêu lên. Cô biết trong trung tâm giải trí này, cho dù người khác xé Diệp Lăng cô thành từng mảnh, cũng không có người nhìn thấy.

- Hừ, xé quần áo của cô ta ra cho tao.

Tống Thiếu Thành sợ nhất là bị người khác nói Diệp Mặc có thể giết y.

Tống Thiếu Văn chết trong tay Diệp Mặc, rất nhiều người cũng biết. Nhưng Tống Thiếu Đàm cũng chết ở trong tay Diệp Mặc, lại không mấy người hiểu rõ. Nhưng đương nhiên Tống Thiểu Thành biết được.

Hơn nữa trong hội nghị gia tộc hôm nay, gia chủ đã rõ ràng truyền lệnh xuống, không cho phép động tới Diệp Mặc. Tuy rằng Tống Thiểu Thành không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng y biết nếu Diệp Mặc thật sự giết y, y sẽ chết một cách vô ích. Mạng của y ở Tống Gia, đừng nói không bằng Tống Thiếu Văn, ngay cả một phần trăm của Tống Thiếu Đàm cũng không bằng. Mà hai người này bị Diệp Mặc giết, gia chủ còn có thể tạm dừng truy cứu, đừng nói là Tống Thiếu Thành y.

- Ai dám xé quần áo của cô ta thì làm thử tôi xem.

Một giọng nói lạnh như băng bỗng nhiên xuất hiện trong phòng. Mấy người ở trong phòng thậm chí còn không thấy cửa đang đóng chặt đã mở ra thế nào.

Người có phản ứng đầu tiên không phải Tống Thiểu Thành, cũng không phải Cốt La và ba gã thanh niên kia, mà là Diệp Lăng.

Diệp Lăng thấy người trẻ tuổi đứng ở cửa, lập tức có chút ngẩn người. Tuy rằng Diệp Mặc thay đổi rất nhiều, nhưng chỉ sau một lát, cô vẫn nhận ra người vừa đến chính là Diệp Mặc.

- Diệp Mặc...

Diệp Lăng có chút ngơ ngác kêu lên một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Diệp Lăng, vất vả cho em rồi. Em nói đúng. Nếu anh có thể giết Tống Thiếu Văn, đương nhiên cũng có thể giết Tống Thiếu Thành. Ồ, em còn chưa biết Tống Thiếu Đàm cũng chết trong tay anh.

- Anh thật sự chính là Diệp Mặc?

Trong ấn tượng Diệp Lăng, Diệp Mặc là một thiếu gia quần là áo lượt, hơn nữa là người cực kỳ khoe khoang khoác lác không phải là người thông minh. So với trên thực tế, Diệp Mặc trong ấn tượng quả thật là kém không

thể kém hơn.

Sở dĩ cô có thể đối đãi với Diệp Mặc giống như Diệp Tử Phong, là bởi vì khi cha cô sắp chết đã dặn dò, cha chết không nhắm mắt chỉ vì một chuyện, đến bây giờ cô đều ghi tạc trong lòng.

- Lăng nhi, Diệp Mặc không được chào đón. Bản thân nó cũng không học giỏi. Con và Tử Phong phải chăm sóc cho hắn một chút, đừng cho hắn bị ủy khuất.

- Cha rất có lỗi với hắn và mẹ hắn. Đừng để cho cha chết không nhắm mắt.

Diệp Lăng nhớ rõ lúc ấy cô khóc đáp ứng lời cha, cha mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhưng vì Diệp Mặc này, cô đã phải chịu đựng rất nhiều cực khổ. Sau khi cha chết, hắn tiêu tiền như nước, đều là do cô cực cực khổ khổ tiết kiệm đưa cho hắn. Sở dĩ hắn vào được đại học Ninh Hải, cũng là kết quả cô cầu cạnh không biết bao nhiêu người. Thậm chí khi hắn bị đuổi ra khỏi Diệp gia, Diệp Lăng sợ đám người bác cả xuống tay với hắn, còn cố ý tới gần bên bác cả, đồng thời cố ý bất hòa với Diệp Mặc và Diệp Tử Phong. Ban đầu, cô vốn xa cách và không thích Diệp Mặc, nhưng đối với Diệp Tử Phong là cô cố ý làm bất hòa.

Mục đích chính là để khi bác cả ra tay với Diệp Mặc sẽ e dè một chút, hoặc là có thể cho cô biết một vài tin tức. Cái này cũng chưa tính, cô lại lấy lòng Diệp Hỗ, đồng thời thông qua Diệp Hỗ biết Cốt La kẻ chuyên lăn lộn trong giới anh chị ở Yến Kinh. Cốt La nói ở Ninh Hải cũng có người. Cô đã trả tiền cho Cốt La, bảo Cốt La bảo vệ Diệp Mặc, bởi vì cô vẫn sợ bác cả và chú Tư ra tay với Diệp Mặc.

Tuy rằng cô không biết, nhưng cô nghe người khác nói có một lần ông nội uống rượu quá nhiều, trên bàn rượu đã nói ra gia chủ kế nhiệm sẽ do cha mình đảm nhiệm. Hơn nữa còn chuẩn bị chuyển quyền lớn về gia sản cho

cha mình. Sau đó sức khỏe cha mình chợt kém đi, ông mới không nhắc lại vấn đề này.

Thậm chí Diệp Lăng nghi ngờ cái chết của cha mình có liên quan đến bác cả, nhưng cô không dám nói ra, chỉ có thể cố gắng hết sức để bảo vệ hai người anh trai của mình cho tốt. Cô cố gắng không lấy tiền trong nhà, thậm chí không chỉ một lần nhắc nhở anh trai không nên lấy tiền từ Diệp gia, để tránh khiến bác cả có ý định giết người.

Nhưng hiện tại khi cô gặp nguy hiểm lại nhìn thấy Diệp Mặc, thậm chí cô có cảm giác kích động muốn khóc. Cô cảm giác tủi thân. Diệp Tử Phong và Diệp Mặc đều là anh trai cô, đều lớn hơn cô, còn đều là đàn ông. Nhưng loại chuyện này hết lần này tới lần khác khiến một cô gái nhỏ nhất phải làm. Hơn nữa thậm chí Diệp Mặc chỉ biết bắt nạt người khác, sống dưới ánh đèn lập lòe qua ngày, căn bản không quan tâm người khác ở sau lưng hắn đã làm những gì để giúp hắn.

- Anh chính là Diệp Mặc.

Thấy đôi mắt Diệp Lăng có chút đỏ lên, Diệp Mặc chỉ nói cho Diệp Lăng biết hắn chính là Diệp Mặc, sau đó không hề nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tống Thiếu Thành.

- Anh là Diệp Mặc.

Tống Thiếu Thành gằn giọng phun ra từng chữ từng chữ một.

Mấy người Cốt La đã đứng ở bên cạnh Tống Thiếu Thành. Nếu là người khác bỗng nhiên tiến vào phòng, nói không chừng bọn họ đã sớm xông lên vây đánh. Nhưng bọn họ đã nghe nói qua về chuyện Diệp Mặc. Có lời đồn Hồ Khâu cũng chết trong tay hắn. Tuy rằng Cốt La có thân thủ không tệ, nhưng nếu so sánh với Hồ Khâu, vẫn còn kém quá xa, thậm chí căn bản không thể so sánh dược.

Hai người đàn ông bên cạnh Cốt La đã kịp phản ứng, muốn tới kèm hai

bên Diệp Lăng. Diệp Lăng vẫn đang nhìn Diệp Mặc, dường như có chút không thể tin được về sự thay đổi của Diệp Mặc. Diệp Mặc trước mắt và Diệp Mặc trong trí nhớ của cô khác nhau quá lớn.

Trong trí nhớ của cô, Diệp Mặc chỉ làm cô cảm thấy phiền phức, hơn nữa còn chán ghét, thậm chí căn bản không muốn nhìn thấy. Nhưng Diệp Mặc trước mắt lại khiến có cảm giác hắn tự tin mạnh mẽ. Sau khi hắn đứng nơi đó, dường như toàn bộ trong phòng chỉ có hắn mới là người quyết định. Hơn nữa Diệp Mặc vừa xuất hiện, Tống Thiếu Thành lập tức liền yên lặng không một tiếng động, thậm chí trên mặt còn lộ ra vẻ kinh sợ.

Bỗng nhiên Diệp Lăng cảm giác được một loại cảm giác an toàn mãnh liệt. Dường như Diệp Mặc như thế này mới là anh trai của cô. Theo bản năng, cô đi thêm vài bước về phía Diệp Mặc. Chợt hai cơn gió lạnh bay qua trước mặt cô. Theo bản năng Diệp Lăng quay đầu lại thoáng nhìn qua. Cô thấy hai gã đàn ông ở phía sau đã ngã xuống.

Cô từng tưởng rằng lá gan mình đã rất lớn, thậm chí có người bị giết ở trước mặt cô, cô cũng sẽ không biến sắc. Nhưng hiện tại Diệp Lăng thấy hai gã đàn ông ngã xuống, hơn nữa dường như mi tâm còn có màu đỏ tràn ra, cô sợ tới mức kêu lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền vọt vào trong lòng Diệp Mặc. Cho dù Cốt La không phải là người của Tống Thiếu Thành, cuối cùng anh ta cũng phải giết Diệp Lăng để diệt khẩu, tránh bị Diệp gia trả thù. Hơn nữa ngoại trừ Cốt La ra, ngay cả người Diệp Gia biết Diệp Lăng làm việc này, Diệp Lăng cũng không còn đường sống.

- Diệp, Diệp Mặc... Tôi biết anh rất lợi hại, chỉ cần anh thả tôi... Tôi sẵn lòng trả lại long châu phong thuỷ của Diệp gia, còn cả những thứ khác.

Dường như Tống Thiếu Thành đang cố nhắc nhở mình, hiện tại Diệp Mặc không dám giết y. Y phải trấn tĩnh một chút. Nhưng khi nói ra miệng lại trở nên nơm nớp lo sợ. Tuy nhiên qua ánh mắt của y, Diệp Mặc thấy lại có vẻ bình tĩnh!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 141

Tống Thiếu Thành Đen Tối

Diệp Lăng nghe Tống Thiếu Thành nói, không ngờ lại có cảm giác thư thái mà trước nay chưa từng có được. Tuy rằng cô là người Diệp Gia, bề ngoài thoạt nhìn giống như Công chúa, nhưng gian khổ trong đó chỉ có mình cô tự biết. Trở lại Diệp gia giả vờ cười cười nói nói với mọi người, còn phải cười nhạt khi đối diện với Diệp Tử Phong. Cái này còn chưa tính, thậm chí còn phải lén lén lút lút dùng tiền tiết kiệm và thứ trộm được, mời Cốt La ra tay giúp đỡ.

Hiện nay đây là lần đầu tiên cô thấy kẻ thù ăn nói khép nép đứng ở trước mặt mình. Thậm chí cảm giác buồn nôn vừa rồi khi Diệp Mặc giết người cũng quên mất. Nghĩ lại bộ dạng kiêu ngạo vừa rồi của Tống Thiếu Thành, trong lòng Diệp Lăng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Anh muốn tôi tha cho anh?

Diệp Mặc nhìn Tống Thiếu Thành thản nhiên nói.

- Đúng vậy, chỉ cần anh Diệp đồng ý hạ thủ lưu tình, tôi sẵn lòng báo đáp lại gấp 10 lần...

Nghe giọng điệu Diệp Mặc dường như có chút thả lỏng, Tống Thiếu Thành vội vàng đáp lại.

- Anh ta tên là Cốt La sao? Cái tên này thật kỳ lạ. Chỉ có điều, tôi rất ghét người này.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Cốt La.

Nghe Diệp Mặc nói vậy, bỗng nhiên trong mắt Tống Thiếu Thành trở nên lạnh lùng. Không biết y lấy từ đâu ra một thanh Tam lăng kích, không hề có dấu hiệu báo trước liền đâm vào sau lưng Cốt La.

Tam lăng kích đâm lút cán, Cốt La mới quay đầu lại, có chút không thể tin được nhìn Tống Thiếu Thành. Anh ta dùng ngón tay chỉ vào y muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng chẳng nói được, đã mang theo ánh mắt phẫn nộ ngã xuống đất mà chết. Có lẽ tới tận khi sắp chết anh ta nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra, mình bán mạng vì Tống Thiếu Thành, cuối cùng không ngờ lại chết ở trong tay Tống Thiếu Thành.

Diệp Mặc nghĩ thầm Tống Thiếu Thành đúng là một kẻ tàn nhẫn. Không ngờ y biết đâm vào vị trí này, đối phương sẽ chết nhanh nhất. Điều này chứng tỏ đây không phải là lần đầu tiên y làm loại chuyện thế này. - Thành Thiếu gia...

Hai gã đàn em của Cốt La nhìn Tống Thiếu Thành. Bọn họ không thể tin được không ngờ Tống Thiếu Thành lại ra tay với tâm phúc nhất của y, chính là Cốt La. Trong lúc nhất thời bọn họ không biết nên đối phó với Tống Thiếu Thành, hay đứng cùng một chiến tuyến với Tống Thiếu Thành.

Nhưng ngay trong giây lát, khi hai người bọn họ còn do dự, Tống Thiếu Thành đã tiến lên, đâm chết một người nữa. Người còn lại đã kịp phản ứng. Khi Tống Thiếu Thành dùng Tam lăng kích đâm về phía anh ta, không ngờ anh ta rút ra một con dao găm, đâm thẳng vào vai trái của Tống Thiếu Thành.

Tuy rằng Tống Thiếu Thành bị thương, nhưng không phải là vết thương trí mạng, hơn nữa dao găm gây ra vết thương không lớn bằng tam lăng kích. Sau khi đâm chết người đàn ông cầm dao găm kia, Tống Thiếu Thành vẫn có thể đứng lên, có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Tống Thiếu Thành. Đó là một kẻ tàn nhẫn. Y giết người căn bản cũng không chịu bất kỳ gánh nặng tâm lý nào. Hơn nữa người bị giết lại là tâm phúc của y. Động tác vô cùng nhanh chóng, quyết

đoán cay nghiệt dứt khoát. Có thể thấy được người này chẳng những lòng dạ đen tối, hơn nữa thân thủ cũng không tệ lắm.

Người như thế, vừa rồi khi nói với hắn nói, dường như còn lắp bắp có chút nơm nớp lo sợ, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Vừa rồi rõ ràng Tống Thiếu Thành đã giả vờ. Chỉ có điều y giả vờ hơi thái quá một chút. Tuy nhiên bất kể y có phải giả vờ hay không, Diệp Mặc đều không bỏ qua cho y.

- Anh Diệp, tôi đã chiếu theo lời phân phó của anh, giết toàn bộ những tên khốn đã khiến anh không vừa mắt.

Nói xong Tống Thiếu Thành lấy từ trong túi xách ra một gói giấy, nói:

- Đây là long châu phong thuỷ của Diệp gia các anh. Tôi chỉ bảo Diệp Lăng lấy hai viên.

Sắc mặt Tống Thiếu Thành tái nhợt đi đến một cái ghế phía trước, đặt gói giấy ở trên mặt ghế. Mặc dù máu trên vai y chảy ra rất nhiều, nhưng dường như y căn bản không phát hiện, mà vừa mở gói giấy ra, vừa nói:

- Tôi lấy ra cho anh kiểm tra một chút.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Tống Thiếu Thành. Hắn là người rất thông minh, cũng rất đen tối, nhưng chuyện gì làm quá mức đều không tốt. Không nói đến chuyện Diệp Mặc đã vận dụng thần thức thấy được ánh mắt tàn nhẫn độc ác của y, ngay cả khi Diệp Mặc không dùng thần thức, hắn cũng biết hành động này của Tống Thiếu Thành căn bản là không bình thường.

Cánh tay y đã bị thương nghiêm trọng như vậy, thậm chí còn chảy máu rất nhiều. Y không đi cầm máu, mà muốn lấy lòng, đến mở gói giấy. Nếu trong gói giấy này thật sự là long châu phong thuỷ, y có thể trực tiếp giao cho mình. Nghĩ đến đây Diệp Mặc dùng thần thức quét về phía gói giấy.

Lúc này Tống Thiếu Thành với tốc độ cực nhanh lấy từ trong gói giấy ra một khẩu súng. Gần như cùng lúc đó, y đã nổ súng về phía Diệp Mặc. Tốc độ nhanh một cách lạ lùng. Có thể nói là làm liền một mạch, trước sau thời

gian nhiều nhất chỉ có một hai giây, thậm chí còn chưa đến.

Tống Thiếu Thành rất tự tin về tài bắn súng của y, hơn nữa tốc độ của y rất nhanh. Một phát súng này ngắm thẳng vào đầu Diệp Mặc. Y không tin với phát súng này, Diệp Mặc có thể còn sống. Cho dù Diệp Mặc thật sự là truyền nhân cổ võ như trong lời đồn đại, với một phát súng này của y, Diệp Mặc cũng không có cách nào tránh được.

Suy nghĩ đến việc mình đã giết được Diệp Mặc, Tống Thiếu Thành liền cảm thấy kích động. Dường như y thấy gia chủ đang tán dương y. Dường như y thấy tam đại Tống Gia giao vị trí người đứng đầu cho Tống Thiếu Thành y.

Nhưng trong chớp mắt Tống Thiếu Thành không còn ý tưởng này. Y ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào y, giống như nhìn một con khỉ làm xiếc tung hứng. Trên ngón tay hắn đang kẹp một viên đạn.

Khi Tống Thiếu Thành mở ra gói giấy, Diệp Mặc liền chú ý tới động tác của y. Trong nháy mắt khi y cầm lấy súng, Diệp Mặc đã dùng chân nguyên tạo thành một luồng khí, khiến tốc độ bay tới của viên đạn lập tức chậm lại. Như vậy Diệp Mặc rất dễ dàng thò tay kẹp lấy viên đạn. Chẳng qua nếu như trong trường hợp Diệp Mặc không phòng bị bỗng nhiên nổ súng, Diệp Mặc cũng không có cách nào kẹp lấy viên đạn, nhiều nhất chỉ có thể né tránh mà thôi.

Tống Thiếu Thành thấy Diệp Mặc giống như thấy quỷ. Sau một lúc lâu, y mới kêu ra tiếng.

- Không, không ngờ mày có thể kẹp được viên đạn. mày...

Y ngây người. Đây là lần đầu tiên y gặp được người có thể kẹp lấy viên đạn. Nếu nói ra, quả thực không có bất kỳ kẻ nào dám tin tưởng.

Thấy bộ dạng Tống Thiếu Thành hoảng hốt lo sợ, Diệp Mặc lạnh lùng

cười.

- Yên tâm, hiện tại tôi sẽ không giết anh.

Nói xong, hắn thả viên đạn trong tay rơi xuống sàn nhà, phát ra một tiếng cạch. Trong lòng Tống Thiếu Thành đang căng thẳng, nghe Diệp Mặc nói xong, tuy rằng y khẩn trương, nhưng vẫn dần dần bình tĩnh trở lại.

Hiện tại đương nhiên Diệp Mặc sẽ không giết Tống Thiếu Thành. Tuy rằng hắn có thể giết Tống Thiếu Thành, sau đó đi ngả bài với Tống Gia. Hắn đoán Tống Gia sẽ không làm gì hắn. Chỉ sợ nếu chẳng may Tống Gia thẹn quá hóa giận, đấu và hắn, vậy lời tiên đoán của Đông Phương Tê thật sự có thể trở thành sự thật.

Một khi Diệp Mặc và Tống Gia động thủ, bất kể hắn đánh Tống Gia thành thế nào, kết quả đều khó có thể tránh khỏi con đường trốn ra nước người. Theo Diệp Mặc thấy, muốn đấu với Tống Gia, cũng không thể đấu công khai, có thể khiến bọn họ phải e dè, nhưng không thể làm quá độc ác.

Hắn có thể giết Cốt La và mấy tên thủ hạ. Chỉ có điều bây giờ còn chưa thể giết Tống Thiếu Thành. Chuyện hậu sự trong gian phòng đó còn cần y đi thu dọn. Diệp Mặc tin tưởng Tống Thiếu Thành không dám làm mưa làm gió. Hắn tin rằng Tống Gia cũng không dám.

Hơn nữa nơi này là Yến Kinh, không phải vùng biên giới. Vùng biên giới tùy tiện giết người không có vấn đề gì, nhưng ở Yến Kinh lại không làm như vậy được. Hiện tại trong phòng có đã nhiều người chết như vậy, tuy rằng phần lớn là do Tống Thiếu Thành giết, nhưng chắc chắn phải có người giải quyết hậu quả. Giữ Tống Thiếu Thành lại để giải quyết hậu quả tốt hơn rất nhiều so với cứ để như vậy mà đi.

Hơn nữa Diệp Mặc không phải là kẻ ngốc. Hắn tới Yến Kinh đã một ngày, còn chưa bị bất kỳ trận tập kích và uy hiếp nào, chứng tỏ hiện tại Tống Gia đã e dè đối với hắn, rất có thể chuyện Senna đã truyền tới tai Tống Gia. Nếu nói Tống Gia không biết hắn đã tới Yến Kinh, Diệp Mặc sẽ tuyệt đối

không tin. Khi hắn tới căn bản là nghênh ngang tới.

Diệp Mặc phủi tay, Tống Thiếu Thành lấy hai viên long châu trong gói giấy kia ra thoáng nhìn qua, không khỏi lắc đầu. Chỉ là hai viên pháp khí bình thường mà thôi. Có một tia linh khí dao động, nhưng căn bản là không đáng để Diệp Mặc chú ý.

Tống Thiếu Thành nhìn động tác của Diệp Mặc, động cũng không dám động. Hiện tại y mới hiểu được, vì sao gia chủ truyền lệnh ra, không cho phép động Diệp Mặc. Hắn quả thực quá mức đáng sợ. Chẳng trách hắn có thể giết được Hồ Khâu.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Tống Thiếu Thành đang đứng, vỗ một cái vào vai của y. Tống Thiếu Thành cảm giác dường như có một cái trùy sắt lớn đánh mạnh vài cái vào trái tim của y. Cảm giác này áp bách này, khiến y hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Diệp Mặc dùng quả cầu lửa tiêu hủy tất cả những thi thể trong phòng, Tống Thiếu Thành mới tỉnh lại. Lúc này y phát hiện trong phòng đã không còn thi thể nào, chỉ có một vài vết máu còn có mùi khét lẹt. Y không biết vừa rồi mình đã hôn mê bao lâu, nhưng y biết khẳng định thời gian không lâu lắm. Trong thời gian ngắn ngủi này, Diệp Mặc đã xử lý xong tất cả các thi thể, bỗng nhiên Tống Thiếu Thành cảm giác được toàn thân rét run.

Không thể động vào Diệp Mặc, không ngờ là ý này.

- Anh biết vì sao tôi không giết anh không?

Diệp Mặc nhìn sắc mặt Tống Thiếu Thành đã trở nên trắng bệch nói.

Tống Thiếu Thành theo bản năng lắc đầu.

Diệp Mặc cười nhạt.

- Để anh giải quyết tốt hậu quả nơi này. Còn nữa, có lẽ qua vài ngày nữa

anh sẽ hiểu được, vì sao tôi không giết anh. À, đúng rồi, nói cho ông cụ nhà các anh biết, không nên chọc giận tôi. Nếu chọc giận tôi, tôi sẽ khiến Tống Gia anh biến mất trong một đêm.

Nói xong những lời này, Diệp Mặc ôm lấy Diệp Lăng vẫn hôn mê, bất ngờ nhảy từ cửa sổ xuống.

Tống Thiếu Thành ngơ ngác nhìn Diệp Mặc biến mất, lúc này mới nhớ tới việc tính mạng mình đã bảo toàn. Nhưng y nhìn Diệp Mặc nhảy qua cửa sổ, lại ngây người. Nơi này là tầng bốn đấy. Tuy nhiên y lập tức hiểu ra, hiện tại là lúc xử lý hậu sự. Nghĩ đến đây, ngay cả vết thương trên cánh tay còn không kịp xử lý, Tống Thiếu Thành đã lấy gọi điện thoại về cho Tống Gia.

...

Đang lúc Diệp Mặc không biết nên đưa Diệp Lăng đi đâu, Diệp Lăng đã tỉnh lại. Cô thoáng nhìn thấy Diệp Mặc ôm mình, liền từ chối. Diệp Mặc thuận tay thả cô xuống.

Diệp Lăng nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, mới nhớ tới chuyện vừa rồi, sắc mặt lộ ra vẻ kinh sợ. Diệp Mặc giết người. Cô đã tận mắt nhìn thấy. Phải làm sao bây giờ?

Lúc này Diệp Lăng không kịp hỏi vì sao Diệp Mặc tới Yến Kinh, chỉ khẩn trương nhìn Diệp Mặc nói:

- Hiện tại anh nhanh trốn đi. Anh giết người của Tống gia, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh. Bây giờ đi luôn đi, đi suốt đêm...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 142

Huynh Muội

Diệp Mặc thấy Diệp Lăng để cho hắn chạy trốn, trong lòng khá cảm động. Việc làm của Diệp Lăng tuy rất trẻ con, thậm chí còn chả suy nghĩ nhưng cô muốn bảo vệ mạng sống cho Diệp Mặc và Diệp Tử Phong. Từ góc độ này có thể nói, cô ấy thật sự đã gánh chịu rất nhiều uất ức. Diệp Mặc biết Diệp Lăng luôn không vừa lòng hắn, nhưng không hiểu sao Diệp Lăng vẫn vì hắn làm nhiều chuyện như thế.

Tâm ý của cô tuy là tốt, tiếc là ít hiểu biết về mọi việc, hơn nữa kinh nghiệm cũng ít, suy nghĩ chưa chín chắn. Vì vậy rất nhiều việc chỉ là sự cho rằng một cách đương nhiên, cộng thêm sự quan tâm hỗn loạn, bị người khác lừa cũng là chuyện bình thường.

Diệp Mặc bỗng đưa tay lên xờ tóc Diệp Lăng, cảm thán:

-Ngốc ạ, nếu bây giờ anh đi rồi, em căn bản là chỉ còn con đường chết, yên tâm đi. Nếu anh đã có thể giết Tống Thiệu Văn mà không có chuyện gì, bây giờ cũng thế, sẽ không sao đâu. Huống hồ còn chưa giết Tống Thiệu Thành.

Diệp Lăng bị Diệp Mặc xờ đầu, cảm giác có chút khác thường, dường như có chút cảm giác quan tâm quanh quẩn trong tim cô. Cô từ trước tới giờ chưa từng được Diệp Mặc quan tâm, cho dù là anh hai Diệp Tử Phong cũng toàn là trách cô không hiểu chuyện. Nhưng bây giờ cô lại có cảm giác trái tim mệt mỏi của mình có chỗ dựa. Cô bỗng rất muốn dựa vào lòng Diệp Mặc gọi một tiếng "anh". Nhưng Diệp Mặc trước mắt cô và Diệp Mặc trước đây có một chút xa lạ.

Hai người im lặng, Nhưng Diệp Lăng phản ứng lại rất nhanh, cô nghĩ tới sự an toàn của Diệp Mặc, vội vàng nói:

-Anh vẫn chưa giết Tống Thiếu Thành? Vậy nếu bây giờ anh ta gọi điện báo cảnh sát bắt anh, thì anh chạy đi đâu? Hơn nữa anh ta không báo thì người nhà họ Tống biết anh ở Yến Kinh, anh cũng chạy không thoát, phải làm thế nào…

Diệp Mặc mỉm cười:

-Cái này em không cần phải lo, Tống gia bây giờ không dám tìm anh, em yên tâm đi. Ngày mai sẽ chẳng có chuyện gì đâu.

Diệp Mặc nhìn rất rõ, nếu lúc hắn đến Yến Kinh, người nhà Tống gia không tìm ra hắn thì rõ ràng họ có chút kiêng dè hắn. Thế thì bây giờ cũng sẽ không tìm hắn. Cứ cho là gây chuyện với Diệp Mặc, Tống gia cũng sẽ phải điều tra hắn khá kĩ lưỡng rồi mới ra tay. Nếu Tống gia biết hắn có thể trở về an toàn từ hang ổ của Senna Nam Thanh, còn không hỏi rõ ràng đã tìm hắn gây chuyện, vậy thì Tống gia cũng sẽ không tồn tại đến ngày hôm nay.

Diệp Lăng ngây ra nhìn Diệp Mặc, cô không hiểu Diệp Mặc nói Tống gia sẽ không dám tìm hắn là có ý gì. Cô biết Diệp Mặc bây giờ và trước đây thật sự rất khác nhau, không thể so sánh.

Tuy Diệp Mặc chưa giết Tống Thiếu Thành nhưng hắn đã hạ độc thủ, Tống Thiệu Thành sẽ sống chả được bao lâu.

Diệp Mặc nghĩ đến bản thân một khi mà rời khỏi Yến kinh, Tống gia sẽ không có cách nào với hắn nhưng lại có thể làm hại Diệp Lăng và Diệp Tử Phong. Nghĩ đến vấn đề này Diệp Mặc lại đau đầu. Bây giờ hắn không dám quang minh chính đại mà tiêu diệt Tống gia. Nếu đã không thể tiêu diệt Tống gia thì ắt sẽ phải lo lắng những chuyện này.

Thấy Diệp Mặc dường như có tâm sự, Diệp Lăng lại nói:

-Buổi tối anh ngủ ở đâu?

Diệp Lăng muốn gọi một tiếng "anh cả" nhưng không nói nên lời, Diệp Mặc trong ấn tượng của cô thật sự quá tệ.

Diệp Mặc sực tỉnh, tự nhủ chuyện này từ từ rồi tính. Bây giờ Diệp Lăng hỏi lại vội vàng nói:

-Anh có chỗ ở, còn em, anh đưa em về trước nhé.

-Ừ, em ở trong trường.

Diệp Lăng muốn hỏi Diệp Mặc những năm này sống như thế nào, sống kiểu gì nhưng lại không biết hỏi từ đâu. Hơn nữa cô thấy Diệp Mặc mặc quần áo bình thường cũng đủ biết Diệp Mặc sống không phải rất giàu, thậm chí còn có chút giản dị.

Sợ hỏi rồi sẽ gợi ra những chuyện không vui của Diệp Mặc. Chính là không biết bản lĩnh của anh ấy học ở đâu ra.

Nhưng đến cuối cùng Diệp Lăng vẫn không nhịn được mà hỏi. Diệp Mặc cũng không biết nói từ đâu, chỉ có thể nói đơn giản về cuộc sống của mình. Thậm chí đến việc đi sa mạc và việc mình bị đuổi giết cũng không nhắc đến. Những chuyện này quá xa vời so với cuộc sống của Diệp Lăng, hắn không muốn Diệp Lăng lo lắng.

Theo lời của Diệp Lăng, Diệp Mặc biết được gần đây Diệp Tử Phong rất bận nhưng bận gì Diệp Lăng cũng không biết. Diệp Tử Phong rất ít khi đi bàn bạc chuyện này với Diệp Lăng, giống như việc của Diệp Lăng cũng rất ít khi nói với Diệp Tử Phong như vậy.

Hai người nói nói, đi đi, vô tình đã đến cưả Hoa Đại. Đi đến cổng, Diệp Mặc mới nhớ ra việc hắn chờ Trác Ánh Tình, nhìn quanh một lần, Trác Ánh Tình đã đi lâu rồi.

-Em về kí túc trước đi, anh đi đây, mai em gọi Tử Phong ra rồi chúng ta cùng nói chuyện.

Diệp Mặc đưa Diệp Lăng đến cửa kí túc, hắn muốn đến Tống gia thăm dò chút tin tức. Nếu Tống gia quyết định đánh đến cùng, đối phó với hắn, hắn cũng phải chuẩn bị sớm một chút.

-… Anh đến kí túc bọn em ngồi một chút đi.

Thấy Diệp Mặc sắp đi, Diệp Lăng cuối cùng lại lên tiếng. Cô vẫn còn nhiều chuyện muốn nói với Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc thay đổi quá nhiều, làm cô có một cảm giác ỷ lại. Không ngờ cô lại nhất thời không muốn rời khỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc chần chừ một lúc, nhìn tấm biển trên cửa kí túc "cấm nam sinh đi vào". Mặc dù ở Ninh Hải hắn cũng từng học đại học nhưng đối với kí túc nữ lại chưa từng tới. Hơn nữa bây giờ thời tiết dần dần nóng lên rồi, vào kí túc nữ dường như có chút không hay.

Diệp Lăng thấy ánh mắt của Diệp Mặc thì đã biết hắn lo không vào được, vội vàng nói -Không sao đâu. Bà trông cửa đối với em rất tốt, chắc chắn sẽ cho anh vào. Vả lại tối nay nữ sinh kí túc em không có ở đây, đi quan hệ hữu nghị với đại học sư phạm rồi. Vào đây không ảnh hưởng tới bọn họ đâu.

Diệp Mặc vốn không lo không vào được, hắn muốn vào thì có quá nhiều cách, chỉ lo ảnh hưởng đến người khác mà thôi. Giờ nghe Diệp Lăng nói thế hắn lại muốn đi xem xem. Không vì cái gì khác mà chỉ muốn xem địa hình kí túc xá của Diệp Lăng, xem xem có thể bố trí một trận pháp phòng ngự đơn giản không. Còn nữa, hắn muốn nói chuyện với Diệp Lăng. Nếu hắn không ở lại Yến Kinh mà đi Lạc Thương thì sẽ như thế nào.

Quả nhiên như Diệp Lăng nói, người trông cửa kí túc chỉ nhìn Diệp Mặc một cái, cũng không có ngăn cản Diệp Mặc đi vào kí túc nữ sinh.

Cửa kí túc đúng là đang đóng, bên trong cũng là cảnh tối lửa tắt đèn, rõ ràng là Diệp Lăng nói không sai, những nữ sinh đi quan hệ hữu nghị đó đều không về.

Ánh mắt quét một vòng theo thói quen, hắn lập tức ngây người ra. Kí túc không những có người mà còn có ba người.

Lúc Diệp Mặc đang muốn nói cho Diệp Lăng, Diệp Lăng đã mở cửa kí túc, còn nói:

-Vào đi, bên trong không có người…

Lời của Diệp Lăng còn chưa dứt, đèn trong kí túc bỗng được bật lên, Diệp Lăng bị doạ một vố. Trên bàn ở giữa kí túc đặt một chiếc bánh ga-tô lớn.

Ba nữ sinh ở bên trong thấy Diệp Lăng đi vào đều hét lớn:

-Lăng Tử, sinh nhật vui vẻ!

Nhưng ba người lập tức nhìn thấy đằng sau Diệp Lăng là Diệp Mặc. Lại một tiếng kêu kinh ngạc. Một nữ sinh trong đó chỉ mặc một quần lót vội vàng cầm một chiếc váy lên mặc vào.

-Mấy bạn Diệp Lăng nhìn cảnh tượng trước mắt mà có chút sững sờ.

Lúc này, một người cao cao trong số nữ sinh đó kịp phản ứng, vội vàng nói:

-Lăng Tử, không ngờ bạn lại đón sinh nhật cùng bạn trai. Bọn tớ còn định cho bạn một sự kinh ngạc cơ.

- Hì hì, mau giới thiệu về bạn trai đi, đúng là một anh chàng đẹp trai.

Diệp Lăng lúc này mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật cô. Cả ngày cô bận nọ bận kia đến nỗi quên cả sinh nhật của mình. Lúc này thấy bạn cùng phòng đều chuẩn bị sinh nhật cho cô, trong lòng rất cảm kích, liền nói:

-Tiểu Đan, Lộ Lộ, Thiên Hà, thật sự cảm ơn các bạn còn nhớ giúp tớ tổ chức sinh nhật.

-Bánh để sau rồi ăn, Lộ Lộ nói đúng đó, Lăng Tử mau giới thiệu bạn trai đi. Chúng tớ không đợi được nữa rồi, cậu là lần đầu tiên đưa bạn trai đến đấy.

Người con gái tóc ngắn cũng vỗ tay kêu lên.

-Mấy bạn hiểu nhầm rồi, đây không phải bạn trai tớ.

Diệp Lăng vội vàng xua tay.

-Xì! Đều đưa về rồi, còn nói "không có ai, có thể vào", ấy nghĩ bọn tớ đều không nghe thấy sao.

- Có phải là sợ bọn tớ làm kì đà cản mũi không, yên tâm đi, chỉ cần ấy giới thiệu xong thì bọn tớ đều có thể nhường chỗ. Người trông cửa đúng là không biết ý gì cả, vừa gọi điện lên, chỉ nói là cậu về rồi, không nói là cậu còn đưa cả bạn trai về.

Người tóc ngắn tiếp tục nói.

Diệp Mặc có chút ngại ngùng, xờ xờ mũi. Hắn không ngờ bạn của Diệp Lăng lại về hết rồi. Hơn nữa hôm nay là sinh nhật của Diệp Lăng, xem ra hôm nay không thể nói về chuyện đi Lạc Thương với cô ấy rồi.

Hơn nữa bạn của Diệp Lăng ở kí túc đều mặc quần áo rất thoải mái, còn tiếp tục ở lại đây thì có vẻ như không tiện. Nghĩ tới đây Diệp Mặc chỉ có thể nói:

-Thôi anh đi trước đây, mai chúng ta nói tiếp nhé.

Diệp Lăng cũng biết Diệp Mặc hôm nay đến đây chắc là có chuyện muốn nói với cô. Bây giờ chắc chắn không có cách nào nói rồi, chỉ có thể gật đầu.

-A, sao anh vừa vào đã đi rồi? Hôm này là sinh nhật Diệp Lăng, anh lại không chúc mừng cô ấy một lúc. Hay là ăn một chút bánh rồi hãy đi. Hoặc là

tự giới thiệu chút đi, mai còn phải khao bọn tôi đi ăn đó.

Người con gái bị Diệp Mặc nhìn thấy mặc quần lót chả còn thấy ngượng nữa.

-Đan Đan bị thiệt rồi, vừa bị nhìn thấy mất rồi, bây giờ đương nhiên là phải khao rồi. haha Người tóc ngắn liền nói.

Trong lòng Diệp Mặc càng lúng túng. Hắn làm anh mà còn chả nhớ sinh nhật của Diệp Lăng, ngược lại còn để bạn cùng phòng Diệp Lăng chúc mừng sinh nhật cho cô ấy. Hắn nghĩ tới sinh nhật của Tô Tĩnh Văn, cùng là xuất thân gia tộc, tại sao sinh nhật của Diệp Lăng lại khác xa thế so với sinh nhật của Tô Tĩnh Văn? Thậm chí Diệp gia còn lớn hơn Tô gia.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc bỗng thấy khoé miệng đắng chát.

Có lẽ mấy năm nay Diệp Lăng đã chịu nhiều oan uất.

Thấy Diệp Mặc có chút im lặng đứng ở cửa, Diệp Lăng còn tưởng Diệp Mặc nghĩ ngợi gì, nói:

-Anh, thực ra em không quan tâm sinh nhật gì cả, chỉ cần anh với anh hai đều bình an vô sự là được. Anh về trước đi, mai em đến tìm anh.

Diệp Lăng nói xong ôm Diệp Mặc, lần đầu tiên cô gọiDiệp Mặc là anh lại thấy lung búng, có lẽ sau này bản thân không cần sống cuộc sống lo lắng, sợ hãi đó nữa. Thậm chí Diệp Mặc còn tốt hơn so với tưởng tượng của cô.

Cô cảm giác cái ôm của Diệp Mặc rất rắn chắc, rất ấm áp, làm cho cô có một cảm giác an toàn!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 143

Tống Kỳ Minh Bất Đắc Dĩ

Một tiếng anh khiến Diệp Mặc hơi giật mình và thất thần, đến cái thế giới này, từ trước đến nay đều là người đơn độc, hôm nay lại có người gọi hắn là anh rồi. Một cảm giác không thể diễn tả bằng lời chuyển động trong tim Diệp Mặc, khiến hắn hạ quyết tâm phải bảo vệ Diệp Lăng cả đời bình an.

Không vì cái gì khác chính vì một tiếng anh.

- Ôi trời, cảm động quá nha Lăng Tử, cậu gọi cũng thật buồn nôn. Tuy nhiên bạn trai của cậu cũng có chút đẹp trai, tớ cũng phải ôm anh cậu một chút, cậu ngàn vạn lần đừng có không nỡ đấy.

Cô gái tóc ngắn vội vàng trêu ghẹo nói.

Cô đương nhiên chỉ là nói đùa, không có nghĩ thật sự ôm Diệp Mặc.

Diệp Lăng rất hưởng thụ cái ôm của Diệp Mặc, lúc này nghe thấy cô gái tóc ngắn nói, cô cười, bỗng nhiên kéo cánh tay của cô gái tóc ngắn một chút đưa đến trong lòng Diệp Mặc, còn cô thì tránh ra.

- Được, Thiên Hà, cậu muốn ôm bao lâu thì ôm bấy lâu, mình sẽ không ghen đâu. Tuy nhiên cậu ngàn vạn lần đừng buông ra đấy.

Cô gái tóc ngắn tên Thiên Hà liền bị Diệp Lăng kéo tới trong lòng Diệp Mặc, Diệp Mặc muốn đẩy cô ra nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của cô.

- Ôm thì ôm.

Thiên Hà bị Diệp Lăng kéo vào trong lòng Diệp Mặc, sợ bọn họ nói mình chỉ biết nói mồm, thầm nghĩ không phải ôm một cái sao, nghĩ đến đây liền dùng tay trực tiếp ôm chặt eo Diệp Mặc.

Mới rồi được Diệp Lăng ôm nhẹ nhàng, Diệp Mặc còn không có cảm giác gì, không ngờ Thiên Hà thực sự dùng lực ôm Diệp Mặc, Diệp Mặc ngay lập tức cảm nhận được hai thứ mềm mại trước ngực cô, còn có hương thơm nhàn nhạt của con gái. Khí huyết, không ngờ nổi lên phản ứng.

Phía dưới lập tức chạm vào bụng Thiên Hà, nóng như lửa dọa cho Thiên Hà nhanh chóng buông tay. Diệp Mặc xấu hổ vô cùng, biết hắn lúc nãy vì được gọi là anh mà thất thần, định lực hiện tại trở nên kém, vốn còn định ăn bánh ngọt, lúc này vội vàng nói:

- Anh đi đây.

Vội vội vàng vàng liền lao ra khỏi ký túc xá, chớp mắt liền không thấy nữa.

- Cậu làm sao thế Thiên Hà? Sao lại dọa bạn trai của Diệp Lăng chạy mất? Có phải ngực của cậu quá lợi hại hay không?

Lúc này Diệp Mặc vừa đi, hai cô gái khác vội vàng bắt đầu trêu ghẹo.

Mặt Thiên Hà trở nên đỏ bừng, mặc dù to gan nhưng chỉ là nói mồm mà thôi, bây giờ sự thật đang ở trước mắt cô vẫn không có cách nào che dấu sự kinh hoành của chính mình.

Tuy nhiên hiện tại hai cô gái khác hỏi như vậy cô mới dần dần hồi phục lại, lại cười hì hì.

- Lăng Tử, ấy ấy của bạn trai cậu thật lớn nha, tớ cũng cảm nhận được rồi, anh ấy thực sự đàn ông nha tớ đích thân chứng thực đấy. Nhưng mà tớ vẫn rất thích cái ôm của anh ấy, hương vị rất tốt.

- Cái gì? Cậu thực sự cảm nhận được cái kia của anh ấy? Thực sự rất

lớn?

Vượt quá sự dự đoán của ba người ở kí túc xá, Diệp Lăng không ngờ lại vui vẻ bất ngờ kéo tay Thiên Hà hỏi chân tướng sự thật.

Thiên Hà bị Diệp Lăng kéo vốn cũng chẳng có gì nhưng lời Diệp Lăng hỏi ra lại khiến mấy người trong kí túc xã hoàn toàn ngơ ngẩn.

- Ê, tớ nói này Lăng Tử, cậu…, ấy ấy của bạn trai cậu không thể không biết chứ còn đi hỏi tớ. Nhưng mà bạn trai của cậu thực sự đủ ưu tú đấy, ôi, thực sự không biết cậu tìm anh ta ở đâu nữa, sao tớ không có may mắn thế chứ.

Thiên Hà cũng đã có bạn trai nhưng trước nay đều không như Diệp Mặc, khiến cô ôm cũng có thể cảm nhận được sự tươi mát và tĩnh lặng như vậy.

- Được rồi, hai đứa tớ hâm mộ hai đứa cậu lần sau bạn trai của Lăng Tử đến tớ cũng ôm một cái.

Cô gái cao một chút vội vàng nói.

- Còn có tớ…

Đan Đan cũng vội vàng nói.

Thiên Hà làm động tác tay khinh bỉ:

- Hai đứa lưu manh các cậu. Nhưng mà Lăng Tử. Cho dù là rất to cậu cũng không cần vui thế chứ về sau có thì cậu chịu đấy, Lăng Tử.

Diệp Lăng lại lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là gạt người…

Cái cô nghĩ là Diệp Mặc bị chẩn đoán ra chỗ kia của thân thể có vấn đề, tuyệt đối là giả, nếu như không phải hôm nay Thiên Hà nói ra cô vẫn cứ tưởng rằng là thật. Hiện tại xem ra Diệp Mặc thử máu ra không phải người

nhà họ Diệp, cũng là giả đều là do một tay bác cả làm ra. Trong lòng cô lúc này chỉ có vui vẻ bởi vì ấn tượng của Diệp Mặc trong lòng cô đã hoàn toàn thay đổi.

Tuy đã rất muộn rồi nhưng nhà họ Tống vẫn đèn đuốc sáng trưng, chính là đến Tống Thiếu Thành cánh tay bị thương cũng xuất hiện ở hội nghị gia tộc. Đây cũng không biết là vinh hạnh hay bất hạnh của anh ta.

Diệp Mặc đoán không sai, nhà họ Tống quả nhiên vẫn không dám trở mặt với Diệp Mặc như vậy. Tống Kỳ Minh rất thận trọng, trước khi quân bài chưa lật của Diệp Mặc chưa hoàn toàn rõ ràng, ông ta không dám động. Nếu như Diệp Mặc thực sự có kiểu bản lĩnh dề dàng tiến vào phòng vệ nghiêm khắc của Nam Thanh, hắn muốn tới giết vài người nhà họ Tống, thậm chí sẽ giết toàn bộ mấy người quan trọng nhà họ Tống, cũng không phải là chuyện không có khả năng. Hơn nữa Diệp Mặc làm việc không kể hậu quả, thực sự có khả năng này.

Vừa nghĩ tới Diệp Mặc đối đầu với nhà họ Tống có bản lĩnh như vậy, sắc mặt của Tống Kỳ Minh liền vô cùng khó coi, đối với nhà họ Tống khổng lồ mà nói, đến một Diệp Mặc cũng không dám động vào thực sự là cực kì mất mặt. Nếu như đổi Diệp Mặc thành người khác, đừng nói là một người, là một tổ chức bang phái nhà họ Tống nói xong thì liền xong.

- Thiếu Thành, cháu nói chỉ trong vòng nháy mắt, thi thể toàn bộ trong phòng đều không thấy nữa?

- Thậm chí hắn có thể dùng tay bắt đạn?

Tống Hải đối với những việc này nhất định phải hỏi rõ ràng, ông ta vẫn luôn phụ trách hệ thống tình báo của nhà họ Tống, những bản lĩnh này của Diệp Mặc, vẫn là lần đầu tiên ông nghe thấy, đã cho thấy y thất chức rồi.

- Đúng ạ, chú Hải. Cháu không nói sai một chữ nào, hơn nữa không phải hắn bắt lấy viên đạn là dùng hai ngón tay kẹp lấy viên đạn. Súng lục của cháu là Walter PPK, tốc độ kia cháu không nói thì mọi người cũng biết,

nhưng hắn dùng ngón tay kẹp lấy. Còn có cháu chắc chắn cháu ngất đi không quá năm phút, lúc tỉnh lại lại nhìn thấy tất cả đều không thay đổi chỉ là thi thể không thấy đâu.

Lúc Tống Thiếu Thành nói lời này hiện tại trong lòng còn sợ hãi.

Tống Kỳ Minh nhìn thoáng qua Tống Hải, muốn hỏi chút chuyện bán đảo Senna điều tra như thế nào, lại nghĩ đến hôm nay mới đưa ra mệnh lênh, nghĩ tới chắc sẽ không nhanh như vậy.

Trong lòng Tống Hải có chút lo sợ, gia chủ tuy không nói gì, trong lòng ông rõ ràng, rất nhiều bản lĩnh của Diệp Mặc bản thân ông không điều tra ra được, điều này thuộc về không làm tròn bổn phận của ông. Ông đã hạ quyết tâm, sau khi trở về nhất định phải tăng cường điều tra Senna, tuyệt đối không thể lại bại lộ.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tống Hải, Tống Kỳ Minh không nhìn ông nữa mà là lại lần nữa quay đầu qua hỏi Tống Thiếu Thành:

- Hắn còn nói những gì?

Tống Thiếu Thành hơi lo lắng nhìn sắc mặt xanh mét của Tống Kỳ Minh, do dự một lát vẫn trả lời:

- Trước khi hắn đi, để cháu mang tin trở về nói là đừng chọc giận hắn nữa, nếu chọc giận hắn sẽ khiến cho nhà họ Tống biến mất trong một đêm. Đúng rồi, lúc hắn đi, hắm ôm Diệp Lăng nhảy từ của sổ tầng bốn thoát ra ngoài.

- Cái gì?

Tống Kỳ Minh rõ ràng không phải không nghe rõ mà là vì nghe quá rõ ràng, y mới khếp sợ kêu thành tiếng. Nếu như Diệp Mặc một mình nhảy xuống từ tầng bốn có lẽ y cũng không kinh ngạc, nhưng ôm một người nhảy xuống từ tầng bốn, điều này có chút xa dời thực tế.

Đang lúc tất cả mọi người cho rằng gia chủ nghe được lời uy hiếp của Diệp Mặc, sắc mặt sẽ rất khó coi, không ngờ Tống Kỳ Minh ngược lại lại bình tĩnh. Sau khi y nói ra hai từ cái gì xong liền bắt đầu cúi đầu trầm tư, một lúc lâu sau mới nhìn Tống Kỳ Trạm bên cạnh hỏi:

- Kỳ Trạm, con thấy thế nào?

Tống Kỳ Trạm nhíu nhíu mày nói:

- Con nghĩ căn cứ vào phong cách hành sự từ trước tới nay của Diệp Mặc, còn có sự tình Thiếu Thành thông báo, Diệp Mặc đã nói như vậy cho thấy có lẽ hắn thực sự có thể làm được. Ý kiến của con là, tốt nhất bên Senna điều tra có kết quả, chúng ta biết rõ về Diệp Mặc rồi, lại động thủ nữa cũng chưa muộn. Huống hồ nếu muốn động thủ cũng không thể để nhà họ Tống chúng ta đơn độc động thủ, chuyện này tốt nhất phải mời một số người. Đương nhiên, nhất định phải thông báo cho sự phụ Hồ Khâu.

Tống Kỳ Minh gật đầu:

- Ta cũng là có ý này, được rồi, hôm nay thế này đi, chuyện buổi tối Tống Hải cậu đi tổng kết một chút, đừng dây dưa. Một khi có kết quả điều tra của Senna chúng ta lập tức lại triệu tập hội nghị gia tộc, nhưng trước đó nếu như vẫn còn người đi dây vào Diệp Mặc hoặc người có quan hệ với hắn thì đừng trách ta không khách khí, tan họp.

Tống Kỳ Minh tuy nói hai chữ tan họp, nhưng sự buồn bực trong lòng y chỉ có y biết, đường đường được là một người chủ gia tộc, đến một tên Diệp Mặc cũng không thể làm gì.

Diệp Mặc ra khỏi đại học Hoa Thanh, đang chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi, điện thoại reo lên. Không ngờ là Lý Hồ gọi tới, anh ta biết được Diệp Mặc đến Yến Kinh thì rất vui vẻ, chỉ là ban ngày anh ta có việc, ngắt điện thoại. Còn về chuyện gì anh ta không nói.

Diệp Mặc vừa mới nói một vị trí, điện thoại của hắn tự động tắt máy rồi,

cái di động mới mua này vẫn chưa sạc điện, chỉ nhận hai cuộc điện thoại thì đã hết pin rồi.

Làm đến bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa ăn, vốn là Trác Ánh Tình muốn mời hắn ăn cơm, nhưng vì chuyện Tần Tin, Trác Ánh Tình vẫn chưa kịp thực hiện, Diệp Mặc liền đi tìm Diệp Lăng.

Lý Hồ đến rất nhanh, lái một chiếc xe jeep bình thường, vừa xuống xe liền kích động bắt lấy tay Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, lần trước nếu như không phải anh, chúng em đừng nói đến lấy lại được đồ, nói không chừng cái mệnh nhỏ cũng chết trên sa mạc rồi.

- Em ngày đêm trông mong, cuối cùng cũng mong được anh đến. Đi, tối nay ở chỗ em, ngày mai anh nhất định cùng em đi tới căn cứ, đám ranh con luôn nói em khoác lác, anh giúp em đi giáo huấn chúng một phen.

Tính tình Lý Hồ hào sảng hơn nữa lương thiện, tương đối dễ dàng thân thuộc với người ta, hơn nữa anh ta đã coi Diệp Mặc là bạn mà đối đãi.

Diệp Mặc vừa nghe liền biết tên này chắc chắc ở trước mặt ở người khác tâng bốc hắn rồi, sau đó không tìm được hắn, nếu như tìm không thấy hắn vậy thì lời của anh ta đương nhiên bị người ta không để ý. Diệp Mặc cười, hắn cũng không có nhiều thời gian đi đánh rắm cùng đám người kia cùng Lý Hồ, hắn chỉ muốn cầm được tiền sau đó giải quyết vấn đề bên này, lập tức trở về tu luyện, người đắc tội càng nhiều, hắn cảm thấy thực lực của mình càng kém.

Từ trong miệng Lang Cực Diệp Mặc biết được Nhàn đạo nhân Thiết Giang lợi hại hơn nhiều so với Điểu Cường, hơn nữa nghe nói Nhàn đạo nhân sắp sửa đột phá. Nếu như sự thực đúng như lời Lang Cực nói, bản lĩnh của hắn đối phó với người bình thường ở đây rất đơn gian, nhưng đối phó với người lợi hại thực sự, xem ra còn kém một chút. Nghĩ đến những thứ này, Diệp Mặc làm gì có tâm trí đi tỉ thí cùng đám binh lính với Lý Hồ!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 144

Khẩu Khí Lớn

Lý Hồ ở tại trụ sở huấn luyện cực hạn của Yến Kinh là điều mà Diệp Mặc không ngờ tới. Nơi này phòng vệ rất nghiêm ngặt, khắp nơi đều được lắp đặt thiết bị phòng vệ hiện đại, nếu không phải Lý Hồ dẫn hắn vào đây thì quả thật hắn rất khó lòng lọt được vào nơi này. Diệp Mặc cũng không thể khẳng định được rằng thuật tàng hình của hắn có thể đi qua được các thiết bị camera quân sự hiện đại nhất này hay không.

Lý Hồ con người này quả thật là một người bạn trí cốt đấy, anh thậm trí còn không thèm điều tra xem Diệp Mặc là ai, đã đưa hắn vào đây. Anh ta chắc chắn biết rõ quy định, nhưng anh vẫn cứ làm, như vậy có thể nói rằng anh không coi Diệp Mặc là người ngoài.

Lý Hồ làm chút đồ ăn nhẹ rồi ngồi cùng Diệp Mặc 2 người vừa ăn vừa tán gẫu. Diệp mặc biết rằng trụ sở này là nơi chuyên huấn luyện bộ đội đặc chủng, vừa hay lần này đến lượt Lý Hồ, anh ta chính là "đội trưởng bộ đội Phi Hồ". Trước đây mọi người không gọi anh bằng cái tên Lý Hồ, anh tên Lý Hử, từ sau khi gia nhập và làm đội trưởng đội Phi Hồ thì anh mới đổi tên. Từ cái tên của anh có thể thấy rằng tình cảm của anh đối với đội Phi Hồ rất sâu đậm.

- Như vậy mà nói thì Phi Hồ là bộ đội đặc chủng cấp cao nhất nước ta rồi hả?

Diệp Mặc hỏi với chút vị tò mò. Và nếu quả thật là như vậy thì Diệp Mặc quả thật có thất vọng trong lòng. Thân thủ của Lý Hồ Diệp Mặc chưa chứng kiến qua nhưng cùng lắm thì cũng chỉ bằng Văn Đông mà thôi. Mà có khi còn không bằng nữa là. Anh ta là đội trưởng có nghĩa anh ta là người lợi

hại nhất trong đội Phi Hồ. Một người giỏi nhất mà thân thủ cũng chỉ như vậy thì cái tiểu đội này lấy gì làm lợi hại đây.

Lý Hồ đương nhiên không biết độ lợi hại của Diệp Mặc cao đến đâu, nhưng trong mắt anh ta Diệp Mặc với bề ngoài ngay thẳng ra còn khoác thêm một vẻ thần bí. Hắn đơn thân độc mã đi lại tự do trong sa mạc. Thậm trí nói đi là đi. Anh ta biết Diệp Mặc giỏi hơn anh ta gấp nhiều lần.

Lúc này Diệp mặc hỏi, Lý Hồ chỉ lắc đầu và nói:

- Tiểu đội Phi Hồ chúng tôi nếu đem ra so sánh với đội quân tiên phong thì thua kém xa, tuy nhiên thành viên của Phi Hồ đều là những người ưu tú. Anh cũng thấy đó nhiệm vụ của chúng tôi đối với anh mà nói thì chẳng có gì phải che giấu cả. Nói khó nghe hơn một chút là cảnh sát quản lý diện rộng, hoặc cũng có thể nói rằng đối thủ của chúng tôi lợi hại hơn tội phạm phổ thông.

Nói xong Lý Hồ lấy ra một thẻ thanh toán đưa cho Diệp Mặc:

- Đây là số tiền mà lần trước anh bán đồ cho chúng tôi, vốn là 500 ngàn, vì đồ lấy đều nguyên vẹn, hơn nữa nhân viên không bị tổn thất, nên thêm vào 100 ngàn, tổng cộng là 600 ngàn, mật mã đều là 0. Tôi cũng biết rằng số tiền này không đáng là bao. Một phần mười cũng chưa tới. Cho nên anh Diệp, Lý Hồ tôi nợ anh một ân tình.

Diệp Mặc cầm thẻ khẽ cười nói:

- Mấy đồ này không bán cho anh, thì tôi đều đem vứt đi rồi cũng nên, đây là số tiền không mất công sức mà kiếm được, vì vậy những từ trên của anh không cần nói nữa.

Hắn nói không hề sai, lúc bị trùng ăn thịt người truy bắt, Diệp Mặc vứt cả ba lô đựng tài liệu. Thậm trí hắn còn không biết tài liệu có hình thù như thế nào, hắn chỉ biết rằng không thể lưu lại bên người được. May thay lại bán được cho Lý Hồ, nếu không thì 600 ngàn cũng chẳng có mà cầm. Nói số

tiền này là nhặt được cũng cấm có sai.

Lý Hồ đương nhiên không thể tin được Diệp Mặc có thể vứt đống tài liệu quan trọng như vậy đi nên nghĩ là hắn khách khí nói vậy. Trong lòng vì thế mà càng thêm khâm phục Diệp Mặc.

- Anh Diệp, lại nói tiếp, chúng tôi ở Yên kinh cũng có một Diệp Mặc đấy, vẫn là người của Diệp gia, nhưng nghe nói bị đuổi khỏi Diệp gia rồi ha ha ha... Nếu Diệp Mặc của Diệp gia kia có một phần một trăm của anh thì có lẽ ông cụ Diệp sẽ nâng đỡ anh lên...

Lý Hồ và Diệp Mặc nói chuyện một hồi, cảm thấy Diệp mặc làm người quả thật rất rộng rãi, không những thế trong lòng anh đã coi Diệp Mặc là bằng hữu, nên nói chuyện ngày càng thoải mái hơn.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi chính là cái anh Diệp Mặc mà anh vừa nói đấy, nhưng tôi không lợi hại như lời anh nói, nâng tôi lên sao? Không cần nói là Diệp gia không làm, mà có làm đi chăng nữa thôi cũng không thèm.

- A

Lý Hồ nhìn Diệp Mặc với ánh mắt ngơ ngẩn, anh ta thật không ngờ trước mắt anh ta chính là cái đồ bị vứt đi của Diệp gia mà anh vừa mới nói đến. Đây thật là một sự khác biệt quá lớn.

Trác Ánh Tình trong rất khó chịu, trong lòng có chút khó chịu khi Diệp Mặc nuốt lời, không chờ nàng ở cổng trường, còn một phần nữa là vì bực bội Tần Tấn. Cô càng nghĩ càng giận. Chỉ có 10 phút thôi mà cô đã để cho Bác sĩ ngày nhớ đêm mong chạy mất.

Vì vậy sáng sớm hôm nay cô đã đến cổng trường đại học Trung Hoa (Hoa Đại), xem xem có thể đợi được Diệp Mặc không? Nếu đợi không được thì cô sẽ đi gặp Diệp Lăng hỏi xem có phải Diệp Mặc đến tìm cô hay không.

Nhưng cang làm cho cô tức giận hơn đó là Diệp Mặc không gặp được, mà lại gặp người không muốn gặp nhất. Tần Tấn tay cầm một bó hoa đi đến. Nói với Trác Ánh Tình với một giọng áy náy:

- Ánh Tình, chuyện hôm qua anh sai rồi, anh xin lỗi em, xin hãy chấp nhận lời xin lỗi thành khẩn của anh, bó hoa này tặng em Trác Ánh Tình khinh miệt thoáng nhìn Tần Tấn:

- Họ Tần kia, anh là gì của tôi, mà phải xin lỗi tôi, tôi nói cho anh biết, từ hôm nay trở đi tôi Trác Ánh Tình không quen biết Tần Tấn. Nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt, cút...

Cơn tức giận của Trác Ánh Tình bây giờ có thể thiêu cạn một hồ nước. Tần Tấn còn cố ý đến gáng lấy cái rủi ro này. Nếu không phải vì tên ngốc này, không biết chừng hôm qua mình đã mời được Diệp Mặc đến rồi. Nếu vì chuyện đấy mà mất tin tức của Diệp Mặc, bệnh tình của ông cô nguy kịch thì cô không thể tha thứ cho bản thân mình chứ đừng nói gì đến tha thứ cho Tần Tấn.

Tối hôm qua cô đã cảnh cáo Tần Tấn đừng có đến tìm cô nữa, nhưng không ngờ tên này mới sáng sớm hôm nay đã lại tìm đến rồi, da mặt thiệt là dầy quá mức mà, sao trước đây mình không phát hiện ra nhỉ? Cô nghĩ chuyện tối hôm qua chỉ cần 2 phút là nói hết, Tần Tấn nói ê a đến hơn 10 phút. Tuy rằng không vui nhưng cuối cùng cũng nói xong, nhưng lại bỏ lỡ cuộc gặp Diệp Mặc.

Tuy Diệp Mặc nói hắn là anh trai của Diệp Lăng, nhưng ai mà biết được anh ta có lưu lại Yến kinh hay không, Diệp Lăng khinh thường Diệp Mặc điều này thì ai cũng biết. Chẳng may Diệp Mặc rời khỏi Yến Kinh rồi thì cô chả biết đi đâu để khóc.

Nghe những lời nói của Trác Ánh Tình, sắc mặt Tần Tấn lập tức trở nên tái nhợt, anh không thể ngờ Trác Ánh Tình có thể nói ra những lời tuyệt tình đến thế.

Đây đồng nghĩa với việc cự tuyệt toàn bộ suy nghĩ của anh, nhưng bảo anh từ bỏ á khôi Yến Kinh - Trác Ánh Tình, y thực sự không cam lòng.

- Ánh tình, em bất ngờ nói ra những lời này, vậy thì người hôm qua cuối cùng là gì của em? Vì hắn mà tuyệt tình với anh như thế?

Tần Tấn nói với giọng căm hận.

- Tôi nhổ vào, anh ta là gì của tôi thì liên quan gì đến anh, anh ta là bạn trai của tôi đấy, thì làm sao nào? Chẳng nhẽ anh muốn giết chết tôi ah? Tôi từ giờ phút này không quen loại bạn bè lăng nhăng như anh, đừng có xuất hiện trước mắt tôi nữa Nói xong Trác Ánh Tình không thèm nhìn Tần tấn xoay người rời đi. Cô muốn đến ký túc xá nữ tìm Diệp Lăng tìm kiếm chút thông tin, cô và Diệp Lăng tuy không quen thân, nhưng cũng hay nghe nói về nhau.

Suy cho cùng thì trong ba năm đại học Diệp Lăng xếp hạng ba còn cô xếp hạng 2.

Tần Tấn sắc mặt trắng xanh, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Trác Ánh Tình, chợt lóe lên nét tàn độc.

Sáng sớm khi Diệp Mặc vào Lý Hồ đã đến trụ sở huấn luyện, đã có gần trăm người đang tự tập luyện rồi.

Diệp Mặc nhìn quanh thành viên của đội Phi Hồ quả thật không tệ, mặc dù trong mắt Diệp Mặc họ còn non nớt, nhưng ở trong trại huấn luyện mà có thể tập được như thế này thì cũng là liều mạng rồi.

- Diệp mặc, có muốn đánh vài đường với họ không?

Lý Hồ thấy Diệp Mặc nhìn mấy đội viên đang tập, lập tức nói với giọng pha chút cười.

- Đội trưởng Lý, đây có phải là người mà anh nói là thân thủ lợi hại không ai sánh nổi - đại hiệp thần bí không?

Một thanh niên khỏe mạnh tiến đến trước mặt nhìn Diệp Mặc giọng pha chút khiêu khích nói một câu đầy hàm ý.

Lý Hồ nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi lộ ra một nụ cười nham hiểm - Đúng vậy, Lư Cương - Có muốn thử sức với Diệp Mặc không?

- Dĩ nhiên là muốn thử, xem xem có xứng đáng với lời truyền không?

Lư Cương liền nhảy đến thử thái độ trước. Bây giờ chỉ cần Lý Hồ nói một lời, anh ta muốn ngay lập tức được đánh một trận với Diệp Mặc, để toàn đội biết đến sự lợi hại của mình.

Hơn nữa Lư Cương tin tưởng rằng mình đấu với Lý Hồ cũng khó lòng mà thua, chớ nói chi đến chàng thanh niên trẻ với vẻ tri thức yếu đuối kia. Y muốn đánh bại Diệp Mặc sau đó nới với Lý Hồ 1 câu:

- Đội trưởng, xem ra mắt của anh có vấn đề rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn đương nhiên không muốn động thủ với mấy đội viên nhàm chán này, những đội viên này xem ra còn không bằng một phần 10 của Hồ Khâu, tỉ thí với họ thật không có tí hứng thú nào.

Thấy Lý Hồ nhìn qua, Diệp Mặc đành phải nói:

- Không sao, tôi không muốn động thủ, họ không phải là đối thủ của tôi, cho dù là tất cả bọn họ cùng lên tôi đánh cũng không có ý nghĩa gì.

Diệp Mặc thực không cần thiết phải khiêm tốn, hắn thực sự mà nói đối với mấy thành viên đã được thông qua luyện tập hắn không có bất cứ cái gì gọi là hứng thú.

Lư Cương vừa nghe xong lời Diệp mặc nói mặt liền đỏ bừng, y không thể ngờ Diệp Mặc không nể tình, còn nói thẳng mình không phải đối thủ của hắn, cái này chưa tính, còn nói bọn họ gần trăm người cùng lên một lúc cũng chẳng phải đối thủ của hắn, điểm này thật quá ngông cuồng.

- Khẩu khí lớn Lư Cương còn chưa kịp phản đáp trả, thì đã có người nói hộ.

- Hàn lão, bác sao lại tới đây?

Lư Cương vừa nhìn thấy người mới đến liền vội vàng tiến ân cần hỏi thăm với thái độ cung kính và nể sợ.

Diệp Mặc cũng nhìn thấy có người đến, tổng cộng có 5 người, đi đầu là một ông lão tầm sáu bảy mươi tuổi, phía sau có 2 gã cảnh vệ viên, ngoài ra còn có một nam độ ba mươi tuổi và một nữ trên dưới 20 tuổi.

Vừa nói hắn có khẩu khí thiệt lớn là gã nam ba mươi tuổi, lúc này đây gã đang dùng ánh mắt khinh thường quét tới quét lui trên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười một cách lạnh lùng, hắn đã nhìn ra thân thủ của của gã nam kia mặc dù không đến nỗi tệ, nhưng tối đa cũng chỉ khỏe hơn Hồ Khâu đôi chút, cũng không phải là đối thủ của hắn. Đến lượt cô gái kia, thoạt nhìn có vẻ nhu nhược, sức trói gà không chặt. Nhưng lại mang đến cảm giác bị uy hiếp mạnh hơn nhiều so với gã nam kia.

Điều đó khiến cho Diệp Mặc cẩn thận quan sát cô gái kia kỹ hơn một chút, bề ngoài ôn nhu yên lặng, không phải là quá xinh đẹp, nhưng nhìn càng lâu lại thấy càng đẹp, cô có vẻ cuốn hút như vậy là do liên quan đến công phu mà cô luyện tập. Cô gái này lai lịch thiệt không đơn giản. Không biết chừng là ẩn thân tập luyện mà đi ra.

Từ lúc mấy người kia đến, gần như tất cả mọi người đều cúi đầu chào ông lão, duy chỉ có Diệp Mặc không động đậy. Gã nam kia càng lúc càng lộ rõ vẻ không hài lòng trên khuôn mặt đanh cứng lại.

- Cậu chính là Diệp mặc? Người giúp Lý Hồ tìm được tài liệu về?

Cuối cùng thì Hàn lão là người hỏi đầu tiên.

Thấy có người hỏi Diệp Mặc liền nhìn và trả lời:

- Không sai, tôi chính là Diệp Mặc, tư liệu là do tôi bán cho Lý Hồ, chứ không phải cố ý giúp anh ta tìm lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 145

So Tài

Hàn Lão cười ha hả, - Diệp Mặc, cậu không cần khiêm tốn, cậu nhận số tiền kia còn không bằng một gốc giá trị tài liệu cậu giao ra, cho nên tôi đại diện cho quốc gia cảm tạ cậu, cậu đã vì sự nghiệp quân đội làm ra cống hiến to lớn Diệp Mặc thản nhiên cười, không thèm trả lời. Hắn không có nhận thức cao như vậy, lúc ấy nếu có người ra giá cao hơn Lý Hồ, hơn nửa nhìn hắn thấy người ta cũng nhận ra, hắn sẽ không do dự đem tư liệu bán cho người khác.

Diệp Mặc không trả lời. Lý Hồ vội vàng nói - Hàn Lão hóa ra là tư lệnh viên quân khu Yến Bắc, cấp bậc Trung tướng, Diệp…

Hàn Lão tai nghe không tệ, đã nghe được lời của Lý Hồ nói, khoát tay lại nói:

- Diệp Mặc một mình ở giữa sa mạc, tôi đã nghe Lý Hồ nói qua, ngày hôm qua tôi nghe người ta nói cậu đang ở đây mua điện thoại di dộng, tôi biết cậu sẽ tìm Lý Hồ, hôm nay tôi cố ý đến đây để gặp cậu. Cậu phải là con của Vấn Thiên không? Ôi Vấn Thiên vốn là một anh hùng mãnh liệt, rất tiếc là ra đi sớm quá, tội cho anh em nàh cậu Diệp Mặc nghe xong lời này, nhận ra Hàn Lão nói đúng, nếu trước kia người khác nói với hắn như vậy, đúng là hắn không thấy cái gì gian nan, nhưng ngày hôm qua sau khi gặp Diệp Lăng, Diệp Mặc biết ít nhất mấy năm nay Diệp Lăng có chút gian nan.

- Hàn Lão khách khí, tôi đi xa về phải tới thăm hỏi lão mới phải, sao lại để cho Lão qua đây thăm tôi.

Diệp Mặc cũng vội tiến tới ân cần hỏi thăm một câu.

Hàn Lão gật gật dầu - Chuyện của cậu tôi có biết chút ít, Bắc Vinh và Nguyên Nghĩa đều là bạn chiến cũ của ta, Bắc Vinh nhìn lầm rồi. Cậu và phụ thân cậu rất giống nhau, là một thiên tài, thậm chí cậu còn ưu tú hơn. Ôi, Ninh Phủ Chân lần này cũng nhìn lầm rồi.

Nói xong lắc đầu Hàn Lão tên thật là Hàn Tại Tân, là tư lệnh viên của quân khu Yến Bắc, hiện tại đã về hưu, nhưng đang phụ trách mấy tiểu đội chủ yếu của bộ đội đặc chủng Hoa Hạ, Phi Hồ, chỉ là một phần trong đó mà thôi. Hơn nửa Phi Tuyết - bộ đội đặc chủng đang nổi danh nhất Hoa Hạ đang ở dưới trướng của ông Diệp Mặc biết rằng Hàn Lão đang nói Bắc Vinh và Nguyên Nghĩa là ai, hẳn là là ông cụ Diệp Bắc Vinh của Diệp Gia và là ông cụ Tống Nguyên Nghĩa của Tống Gia, về phần Ninh Phủ Chân đoán chứng có liên quan đến Ninh Gia Suy nghĩ một hồi, Hàn Lão lại nói - Diệp Mặc àh, nếu cậu muốn tham gia bộ đội đặc chủng chúng ta, tôi có thể cho cậu đến Phi Tuyết, đây chính là nơi tập hợp nhân tài quan trọng nhất của quốc gia chúng ta.

- Đảm bảo với cậu ở Phi Tuyết có đồng đội chỉ dẫn, cậu có thể lên chức. Hơn nữa nếu cậu đã đến "Phi Tuyết" rồi, chuyện của Diệp gia và Tống Gia, tôi tình nguyện giúp cậu chạy một chân Tuy rằng trước đó Lý Hồ nói với Diệp Mặc, không biết Diệp Mặc chính là người của Diệp Gia Yến Kinh, nhưng không có nghĩa Hàn Tại Tân cũng không biết, chỉ có điều lão không thể khẳng định mà thôi. Mãi cho đến ngày hôm qua có người báo lại, lão mới biết mình đoán đúng.

Ngày hôm qua lão nghe người ta nói Diệp Mặc đi tới Yến Kinh, hơn nữa còn ở cửa hàng mua điện thoại di động, trong đầu lão liền nghĩ phải lập tức đến gặp Diệp Mặc. Lão muốn gặp Diệp Mặc người bị người khác đồn là phế vật, tại sao trong lời Lý Hồ lại ưu tú như thế. Còn có hắn làm sao kết mối thù lớn như vậy với Tống Gia, và cho tới hôm nay dường như không có chuyện gì, chủ yếu là tư liệu quân sự quý báu, hắn không ngờ nói là cho liền.

Hiện tại nhìn thấy thái độ của Diệp Mặc tự nhiên, dáng người hùng mạnh, tự tin thể hiện rõ ra ngoài. Hàn Tại Tân nổi lên yêu tài chi niệm.

Đương nhiên chủ yếu vẫn là Diệp Mặc cầm tư liệu và giao lại cho quốc gia, lão cũng muốn cấp cho Diệp Mặc một ít bồi thường. Về phần thân thủ của Diệp Mặc, theo Hàn Tại Tân thấy thì cũng không tệ, nhưng cũng chỉ cùng trình độ với Lý Hồ, mặc dù là một nhân tài nhưng chưa đến trình độ khiến Hàn Tại Tân bắt lấy.

Tuy nhiên chính như thế, lão biết tin đồn đáng sợ, Diệp Mặc nào giống một phế vật chứ Thấy hắn đối mặt với mình thần thái hết sức bình tĩnh, thì biết Diệp Mặc này không phải là một người đơn giản. Người bình thường cho dù con nhà gia tộc, thấy lão là một trung tướng còn không lập tức kinh sợ, về sau khi nói về chuyện phụ thân của hắn, hắn mới lên tiếng chào hỏi.

- Vừa rồi người anh em Diệp Mặc nói về "Phi Hồ" đều không phải là đối thủ của anh, tôi muốn lĩnh giáo mấy chiêu.

Tiếp sau đó là lời nói của Hàn Lão, thì tên mới rồi canh cánh trong lòng đối với Diệp Mặc, giờ phút này lại tiến lên nói.

- Càn quấy, Đỗ Đào anh là một huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng, mà đi so chiêu với Diệp Mặc, còn không đi xuống.

Nghe lời nói của Đỗ Đào, Hàn Lão lập tức liền sa sầm mặt quát lớn.

Đỗ Đào nghe Hàn Lão nói như vậy, vẻ mặt thất vọng lui xuống. Tuy rằng y là Phó cục trưởng cục an toàn Yến kinh, đồng thời là một trong quấn luyện viên bộ binh đặc chủng và cũng là một trong đội viên của Phi Tuyết.

Diệp Mặc thản nhiên cười, nhìn nhìn Đỗ Đào lui xuống chỗ nói:

- Anh cũng không phải là đối thủ của tôi, không cần phải tỷ thí Hắn không nể mặt tên này, hơn nửa hắn đến Yến Kinh căn bản cũng không nghĩ đến phải khiêm tốn, đánh thì đánh, nên giáo huấn thì giáo huấn.

- Cậu Đỗ Đào cảm thấy tiếc nếu không giáo huấn được tên ăn nói ngông cuồng Diệp Mặc này, hiện tại bị Diệp Mặc châm chọc sắc mặt cực kỳ khó coi, lập tức lại kính Hàn Lão nói - Thủ trưởng, cho phép tôi và Diệp Mặc

đánh một trận, tôi sẽ ra tay chừng mực, không làm tổn thương đến hắn đâu Hàn Tại Tân không muốn làm cho Đỗ Đào và Diệp Mặc đụng độ với nhau, Đỗ Đào là người luyện võ đến trung kỳ hoàng cấp, Diệp Mặc càng lợi hại thì cũng như Lý Hồ, thậm chí là chưa bao giờ được xếp vào hàng ngũ luyện võ. Hắn sao là đối thủ của Đỗ Đào. Chỉ có điều khiến lão thật không ngờ là, chính Diệp Mặc nói ra những lời này, điều này làm cho lão kinh ngạc.

Nếu như vậy lão thật sự muốn xem tài nghệ của Diệp Mặc như thế nào, gật gật đầu nói:

- Được rồi, các anh đã muốn tỷ thí, vậy khi nào bảo dừng là dừng, đừng để xảy ra chuyện gì Đỗ Đào là tướng lão yêu thích, Diệp Mặc là người tài tuổi còn trẻ lão cũng yêu thích, còn là cháu Bắc Vinh, một khi Diệp Bắc Vinh biết Diệp Mặc ưu tú nhất định sẽ thu nạp hắn về Diệp Gia đấy.

Hơn nửa hắn còn cống nạp tư liệu quân sự rất có giá trị, hiện tại giá trị của bộ tư liệu kia đang bí mật. Nhưng Hàn Tại Tân cũng đã biết, bộ tư liệu kia đã vượt qua tám mươi triệu đô la Mỹ. Đây chính là lý do mà lão kính trọng Diệp Mặc.

Không nghĩ tới Diệp Mặc hắn thản nhiên nói:

- Tôi và anh không đánh đấm gì hết, tôi là tên giết người có tiếng, đùa giỡn thế, tôi không có hứng thú. Hơn nữa võ công nơi chân của anh không tệ, nhưng tôi từng gặp một người công phu nơi chân còn lợi hại hơn anh gấp bội, nhưng hắn chỉ giữ được đến hai mươi chiêu mà thôi, bị tàn tật hai chân.

Diệp Mặc nói chuyện phải có căn cứ, hắn liếc mắt liền nhìn ra võ chân của Đỗ Đào không tồi.

Nhưng võ chân của y không tệ, có thể đem so sánh với Điểu Cường hay không? Trong mắt Diệp Mạc nếu Đỗ Đào và Điểu Cường tỷ thí, không đến năm mươi chiêu, Đỗ Đào chính là người chết trước.

Được Hàn Lão cho phép, Đỗ Đào đã thủ thế muốn giáo huấn Diệp Mặc

một chút, bây giờ nghe Diệp Mặc còn nói to lên, Diệp Mặc thậm chí còn nói hắn làm phế đi hai chân của người khác, giọng điệu khó nghe hết mức, y tức giận sắc mặt cực ký khó coi.

Lúc này đi theo bên cạnh Hàn Lão là một cô nương còn trẻ xem ra đang để ý Diệp Mặc rồi, cô thấy Diệp Mặc không có bất kỳ ly kỳ nào, làm sao nói giọng điệu to lớn như thế. Hơn nữa Diệp Mặc chẳng lẽ thật sự nhìn ra được bản lĩnh Đỗ Đào là ở chân sao? Hắn sao thấy được chứ?

Diệp Mặc thấy được bản lĩnh của cô nương đó, nhưng cô ta không nhận ra được bản lĩnh của Diệp Mặc.

Theo lời Diệp Mặc, Hàn Lão cảm thấy thật hứng thú, hắn biết Đỗ Đào chân không không tệ, không ngờ Diệp Mặc cũng vậy, hắn với Đỗ Đào không biết ai hơn ai?

Nghĩ đến Diệp Mặc có khả năng không thua gì Đổ Đào, Hàn Lão ánh mắt như sáng lên. Hiện tại lão đang cần nhân tài, Diệp Mặc còn trẻ như vậy nhưng giữ được bình tĩnh, hơn nữa cũng rất hào phóng quyết đoán. Nếu chẳng may hắn hạ ngục được Đỗ Đào, đưa hắn vào bộ đội đặc chủng, chẳng phải là…

Nghĩ đến đây, Hàn Lão không kìm nổi, lập tức nói:

- Tốt. Nếu người nào thắng, ta cho phép đến "kho Cực binh", được phép lựa chọn thần binh.

Vừa nghe đến "kho Cực binh", ánh mắt Đỗ Đào lập tức sáng lên, y đã từng có một con dao găm, chính từ kho cực binh kia, đã bầu bạn với y vượt qua không biết bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm. Chỉ có điều một lần làm nhiệm vụ ở Tây Tạng, dao găm của y bị mất, trong lòng y đến nay vẫn hối tiếc. Nếu mà có được một vụ khí từ trong "kho Cực binh", thực lực của y sẽ nâng cao.

Diệp Mặc không hứng thú lắm, thần binh lợi khí làm gì có thể so sánh

với pháp khí mà hắn đã luyện chế lợi hại hơn. Hắn cũng không để ý, chính hắn đã sớm luyện ra pháp khí.

Thấy Diệp Mặc không có gì hứng thú, Lý Hồ vội vàng nói:

- Anh Diệp, anh không nên xem thường "kho Cực binh", đồ vật bên trong tất cả đều là bậc nhất hoặc là tài liệu cực kỳ quý giá, thậm chí anh còn chưa nghe qua đó. Rất nhiều là Ẩn Môn trong truyền thuyết đưa tới.

Nghe có rất nhiều binh khí đều là Ẩn môn đưa tới, Diệp Mặc hơi có chút hứng thú, thuận miệng hỏi:

- Không phải nói ẩn Môn gì đó ở thế tục rất khó nhìn thấy sao? Tại sao có ở "kho Cực binh", tìm đâu được?

Lý Hồ cười nói:

- Anh Diệp, anh cũng biết ẩn Môn không phải đơn giản, tuy nhiên binh khí "kho Cực binh" không phải mua mà là dùng tài liệu cùng ẩn Môn đổi đấy. Một quốc gia hằng năm phải tìm kiếm các loại tài liệu cổ quý, cuối cùng những tài liệu này cho ẩn Môn, sau đó đổi về một ít vũ khí lợi hại.

Nghe xong Lý Hồ giải thích, Diệp Mặc mắt sáng lên, không phải là hắn đang đi xung quanh tìm tài liệu sao? Một quốc gia cất giữ tài liệu thì đầy đủ, hắn không cần nghĩ cũng biết, chiếc nhẫn trữ vật của mình bây giờ còn thiếu vật liệu, không còn cách nào luyện chế, một khi chính mình thật sự có thể tìm được một ít vật liệu thượng đẳng, chẳng phải là lễ vật đang đưa tới cho mình sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đi đến trước mặt Hàn lão nói:

- Hàn lão, tôi cũng không phải muốn "thần binh lợi khí của kho cực binh, tôi chỉ quan tâm tới mấy vật liệu, ngài thấy thế nào?

Lời nói của Lý Hồ vừa rồi, Hàn Tại Tân đã nghe thấy được, hiện tại Diệp Mặc hỏi lão không khỏi có chút buồn cười, đành nói:

- Tài liệu đều là dùng để đổi binh khí đấy, cậu muốn đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng muốn có cậu phải thắng.

- Nếu cậu có thể thắng Đỗ Đào, tôi cho ngươi lựa chọn mười loại vật liệu Diệp Mặc nghe vậy cười đáp - Tốt, cảm ơn Đỗ Đào thực sự là tức giận, lời nói của Diệp Mặc như không xem y là cái đinh gì, ý như chính hắn thắng chắc vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 146

Không Ai Có Thể Uy Hiếp Tôi

Thấy Đỗ Đào đã rất tức giận, Diệp Mặc trong lòng cảm thấy buồn cười. với tính cách y chưa đánh đã xem người ta không phải là đối thủ của mình, võ thuật của y cũng tiến triển không tới đâu, có thể chấm dứt tại đây. Nếu hai người trước kia từng đánh nhau, mình không bằng y, y có suy nghĩ vậy thì cũng bình thường.

- Còn nhìn cái gì, lên đây đi, đánh nhanh thắng nhanh, đánh xong tôi còn phải đi chọn lựa vật liệu.

Diệp Mặc thấy giọng điệu của Đỗ Đào, âm thầm lắc đầu. Ở Tu Chân Giới, ban đầu không hiểu gì về đối thủ, nếu một chút sơ sẩy đều toi mạng.

Diệp Mặc là vì có thể nhìn ra bản lĩnh Đỗ Đào nên mới dám lên mặt như thế, Đỗ Đào lại không biết bản lĩnh của Diệp Mặc lại ra vẻ ăn chắc như vậy. Đây thực sự là sự kiêng kị.

Nghe theo lời nói của Diệp Mặc, Đỗ Đào không nói gì, xông lên bỏ luôn màn cúi chào, Diệp Mặc xem như không nhìn thấy, không động tĩnh gì. Loại bản tính như Đỗ Đào, sở trường của y là hai chân, y tranh thủ thời gian ngắn nhất đánh ngã mình, mà không dùng đến quả đấm. Hơn nữa quả đấm của y tuy rằng mang theo quyền nhưng không có lực, lực cũng chỉ ở trên đùi.

Qủa nhiên Diệp Mặc đoán không lầm, Đỗ Đào đấm hai đấm chỉ có điều là đấm trên không, vài đạo quyền còn chưa kết thúc, lực từ đùi của y đá như ra với tốc độ nhanh như gió cuốn.

Diệp Mặc gật gật đầu, Đỗ Đào này thần pháp so với Điểu Cường thì

không bằng, nhưng y dùng tốc độ chân của y cũng là mạnh ngang Điểu Cường, chẳng những tốc độ nhanh, hơn nữa sát thương cũng lớn, Diệp Mặc luyện khí đến tầng ba, dùng chân đá đúng hai mươi cái cũng cảm thấy đau. Có thể thấy chân của Điểu Cường mạnh như thế nào.

Tốc độ thân pháp của Đỗ Đào tuy kém hơn Điểu Cường một chút, lực chân của y đá ra cũng kém xa. Hơn nữa Đỗ Đào còn có suy nghĩ không thực tế, y nghĩ chân phải đá trúng Diệp Mặc ở phía sau, đổi chân trái đá bay Diệp Mặc. Diệp Mặc có thể nhìn ra lực chính của y nằm ở chân trái.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn không biết đây là ý tưởng của Đỗ Đào, nếu có thể đánh thắng được Diệp Mặc chỉ cần dùng chân phải là được. Y muốn đổi chân trái, bởi vì muốn có thế đẹp, người này là một tên sĩ diện. Hơn nữa không hiểu đối thủ, vừa ra tay đã nghĩ đá bay người khác, y thực sự quá đề cao mình.

Cô gái kia luôn luôn bên cạnh Hàn Lão là, thấy Diệp Mặc dưới hư chiêu của Đỗ Đào không hề động đậy, lập tức mí mắt giật một cái. Cô đương nhiên nhìn ra Đỗ Đào ra hư chiêu là giả, nhưng cô cũng không nghĩ tới Diệp Mặc cũng đã nhìn ra. Diệp Mặc còn chưa kịp phản ứng, cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Diệp Mặc chẳng những không nhúc nhích, còn nhìn chân trái Đỗ Đào, thậm chí còn lắc đầu. Cô gái này lập tức hiểu được. Diệp Mặc cũng đã nhìn ra ý tưởng của Đỗ Đào muốn đổi hai chân, đá bay Diệp Mặc. Tư thế đẹp như thế này nhưng không hề có tác dụng, hơn nữa đối thủ phải kém hơn y nhiều mới có hiệu quả.

Qủa nhiên Diệp Mặc nhanh mình tránh ra bên cạnh, đánh cũng chưa muốn đánh. Lại nâng chân trái lên đá Đỗ Đào vài cú, thậm chí ngay cả cô gái cũng không thấy rõ động tác của Diệp Mặc, Diệp Mặc đã đổi chân phải, một cái đá văng Đỗ Đào ra xa mấy thước. Động tác Diệp Mặc đánh với Đỗ Đào giống đánh với Điểu Cường, chỉ có điều đánh với Đỗ Đào hắn cảm thấy thoải mái hơn.

Chân của Đỗ Đào cùng với chân của Diệp Mặc đá vào nhau, trong lòng mừng thầm, mình đá cú đá mạnh nhất Diệp Mặc có thể nhận ra, y đang chuẩn bị thời gian mà Diệp Mặc kêu đau, quyết không đổi chân lựa tư thế đẹp đá bay Diệp Mặc. Nhưng y vẫn không làm được, cảm giác đau đớn lan truyền khắp chân phải của y, thậm chí y không thể đá tiếp.

Đỗ Đào trong lòng kinh ngạc, lập tức biết có điều gì không tốt, y muốn lui ra phía sau, nhưng chân phải của Diệp Mặc bay lên, một cú đá vào bụng của y. Đầu óc của y nghe vù vù, thậm chí y không thể tin được mình bị đá bay, động tác giống y suy nghĩ của y.

Thật nhanh, trong đầu Đỗ Đào liền nghĩ đến hai chữ này, tổng cộng y giữ vững chưa đến năm chiêu, đã bị Diệp Mặc đá bay.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc đã đem ý tưởng của Đỗ Đào làm ra không sai chỗ nào, chỉ có điều là gọn gàng thậm chí so với Đỗ Đào còn hoàn mỹ. Trong lòng nhất thời động, có ý muốn cùng Diệp Mặc so chiêu. nhưng cuối cùng cô vẫn áp chế nguyện vọng này xuống. Tuy rằng cô khẳng định sẽ không thua Diệp Mặc, nhưng cô không muốn bại lộ thực lực của mình trước mặt mọi người.

Đỗ Đào té trên mặt đất không dậy nổi, Hàn Tại Tân trong lòng như có sóng to gió lớn. Đỗ Đào là ai, lão đương nhiên biết, ở bộ đội "Phi Tuyết" cũng là thân thủ ở cấp trung đẳng, hơn nữa còn là cao thủ hoàng cấp. Ở trước mặt Diệp Mặc ngay cả mấy chiêu cũng không chịu được.

Lư Cương và Lý Hồ trợn mắt há hố mồm, Lý Hồ biết Diệp Mặc lợi hại, nhưng không nghĩ hắn lợi hại đến mức này. Nhìn sắc mặt của Lư Cương không nhịn được cười, y còn tính thi đấu với Diệp Mặc một phen. Có mười Lư Cương cũng không phải là đối thủ của Đỗ Đào. Nhưng Đỗ Đào đang ở trước mặt Diệp Mặc không ngờ thua như thế.

Hàn Tại Tân không phải là người thường, lão đương nhiên nhìn thấy nếu thật sự hạ sát thủ, Đỗ Đào có lẽ chết nhanh hơn. Khó trách Tống Gia đến bên giờ còn kiêng kỵ Diệp Mặc, tài nghệ của hắn không ngờ thật kinh khủng,

bản lĩnh hắn là học ở nơi nào? Hắn không ngờ lợi hại như vậy, tài nghệ của hắn chẳng phải ở trình độ người luyện võ Huyền cấp sao?

Nghĩ đến Diệp Mặc cới tài nghệ của hắn về sau gia nhập "Phi Tuyết", thực lực "Phi Tuyết" liền tăng lên nhiều, Hàn Tại Tân có chút ngẩn người. Không được, Diệp Mặc người này nhất định phải ở trong mạng lưới của bộ đội, tuyệt đối không thể thoát.

Diệp Mặc chẳng thích đá bay Đỗ Đào, hiện tại hắn quan tâm là kho tài liệu kia có bao nhiêu tài liệu. Hắn thấy bộ dạng Hàn Lão dường như có chút ngẩn người, đi tới nói:

- Hàn Lão, lão xem…

Hàn Tại Tân giọng nói như thở dài, lão càng nhìn càng thấy Diệp Mặc đáng yêu. Diệp Mặc thực là nhân tài, may mắn hôm nay lão đột nhiên muốn đến xem Diệp Mặc, nếu không lão sẽ không kiếm được nhân tài. Người tài giỏi như Diệp Mặc chỉ có người giỏi võ nhất ẩn môn cổ võ mới có thể sánh vai, nhưng rõ ràng Diệp Mặc không phải là người của Ẩn môn. Nếu hắn là người của Ẩn môn, Tống Gia nào dám gây phiền toái đến hắn, Diệp Gia làm sao đuổi hắn đi.

- Diệp Mặc, thực sự là không nghĩ tới, cậu thật sự không ngờ là lợi hại, tốt, tốt, tốt.

Hàn Tại Tân nói vài chữ tốt liên tục, lúc này mới cẩn thận đánh giá Diệp Mặc, dường như lão mới nhìn ra Diệp Mặc là một bảo bối vậy Diệp Mặc bất đắc dĩ, chờ đợi Hàn Tại Tân nói chuyện.

Đỗ Đào lúc này đã bò lên, chỉ có trên đùi còn đau, còn lại nơi khác không sao. Y nhìn Diệp Mặc ở phía xa có chút kính nể, y không ngờ tài nghệ của Diệp Mặc thật kinh khủng. Từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần y gặp đối thủ lợi hại nhất, hiện tại y đã tin lời nói ban đầu của Diệp Mặc. Bản lãnh của hắn là giết người, không phải đùa, vừa rồi Diệp Mặc nếu muốn giết y, có đến vài Đỗ Đào cũng không xong rồi.

Ban đầu cho rằng tài nghệ của mình rất tốt, nhưng xem ra bây giờ cao thủ đang ở trước mặt, Đỗ Đào sức yếu như cũ không thể hồi phục. Hơn nữa Diệp Mặc này ý định muốn giết người rất lớn, vừa rồi hắn nói dùng một chân của hắn tài nghệ hơn so với nhiều người dùng hai chân, xem hẳn là sự thật, Diệp Mặc hẳn không phải loại người nói dối.

Nghĩ đến nếu chẳng may bản thân mình đắc tội với Diệp Mặc, làm hai chân của mình phế đi, y không có cách nào. Vừa nghĩ tới hai chân của mình phế đi, Đỗ Đào không khỏi rùng mình, nghìn lần không dám đắc tội. Nghe nói hắn đắc tội với Tống Gia không có việc gì, xem bộ dạng là thật, xem ra không phải Tống Gia không muốn tìm hắn, mà là không dám tìm hắn.

Hàn Tại Tân sau khi nói vài chữ tốt, lúc này nhìn Diệp Mặc thân mật, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Diệp Mặc gia nhập "Phi Tuyết" đi, cậu nhất định phải gia nhập "Phi Tuyết", làm huấn luyện viên ở đó là được Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Hàn Lão, tôi không có hứng thú gia nhập bộ đội, hiện tại tôi chỉ có hứng thú tài liệu trong kho.

- Không được, ngươi nhất định phải gia nhập "Phi Tuyết", nếu cậu không gia nhập, ta sẽ không cho cậu chọn lựa tài liệu.

Nghe Diệp Mặc nói không muốn tham gia "Phi Tuyết", không ngờ Hàn Tại Tân lấy tài liệu ra uy hiếp Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, - Nếu như vậy, Lý Hồ, tôi xin phép cáo từ.

Nói xong xoay người đi, không để ý gì đến Hàn Tại Tân. Dường như trong mắt hắn, Hàn Tại Tân giống như không khí.

Vừa thấy Diệp Mặc đi, Hàn Tại Tân liền vội kéo áo Diệp Mặc nói:

- Người anh em Diệp Mặc, không nhất thiết phải đi, có chuyện gì thì

thương lượng, trước hết hãy xem tài liệu không được sao? Xem hết tài liệu chúng ta bàn lại, tôi van xin cậu đó.

Tình thế cấp bách, đến anh em cũng gọi ra được Diệp Mặc vốn dễ nổi nóng, nhìn vẻ mặt của Hàn Tại Tân như vậy cũng không tiện tức giận, hất tay ra khỏi áo nói:

- Nếu như vậy, tôi không khách sáo, mời Hàn Lão phái người cùng đi với tôi - Không cần, không cần ta sẽ tự đi với cậu Hàn Tại Tân dường như cảm thấy mình đã biết được một chút tính tình của Diệp Mặc, vội vàng nói.

Lấy tài liệu Diệp Mặc không chần chừ, với lại vốn là hắn thắng mà, thấy Hàn Tại Tân nói như vậy, lập tức nói:

- Như thế thì cảm tạ Hàn Lão rồi, nếu như Diệp Mặc tôi không muốn làm, không ai có thể uy hiếp tôi, dù là Thiên Vương Lão Tử cũng không được.

Đằng sau lời nói của Diệp Mặc có một chút không khách khí, khóe miệng của Đỗ Đào và Lý Hồ co giật vài cái, nhưng không dám phản bác. Nếu như trước lúc cùng Diệp Mặc tỷ thí, Đỗ Đào nhất định sẽ trả lời lại một cách mỉa mai. Bây giờ y nghĩ mình không có tư cách trả lời mỉa mai.

Bên cạnh Hàn Tại Tân là cô gái đang nhíu nhíu mày, dường như muốn nói cái gì, tuy nhiên cuối cùng cũng không nói ra được.

Hàn Tại Tân biết lời nói của chính mình không có chút đạo lý gì, bây giờ nghe Diệp Mặc nói như vậy cũng không tức giận, vội vàng nói:

- Chuyện gia nhập vào bộ đội, dễ thương lượng, dễ thương lượng, chúng ta đi xem tài liệu trước đi, sau rồi tính, đương nhiên là do cậu tự nguyện.

Nói như thế, nhưng trong lòng Hàn Tại Tân vẫn suy nghĩ, làm như thế nào mới giữ được Diệp Mặc ở lại. Xem ra mình có chút vội vàng, gây cho Diệp Mặc mất hứng, hắn là loại cao thủ, làm sao có thể bị trói buộc ở đây. Nếu hắn thật sự dễ dàng như thế, Tống Gia đã ăn xương cốt hắn rồi.

Vừa rồi Hàn Tại Tân dưới tình thế cấp bách, bây giờ đã phản ứng lại, đương nhiên biết sự tình không thể gấp, càng gấp càng làm hỏng việc. Nhưng Diệp Mặc bất kể như thế nào lão cũng muốn giữ lại, giữ lại như thế thì đến lúc đó dùng chút biện pháp thôi

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 147

Đều Đã Tính Toán Cả

Có thể được cùng đồng hành với Hàn Tại Tân đi vào kho hàng, ngoài hai gã cảnh vệ đứng ngoài ra thì chỉ có mấy cô gái kia, ngay cả Đỗ Đào cũng không có cách nào tiến vào kho hàng, đành phải đứng bên ngoài chờ. Hai gã cảnh vệ thì cũng chỉ có thể đứng ngoài kho hàng mà không thể tiến vào bên trong được.

Dù là "kho Cực binh (kho vũ khí) hay là kho nguyên vật liệu thì đều được phòng vệ cẩn thận, Diệp Mặc nghi ngờ rằng nếu như không có Hàn Lão dẫn đường thì hắn muốn lẻn vào có lẽ cũng sẽ gặp phiền toái rất lớn. Tuy hắn không am hiểu lắm về bày binh bố trận lắm nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết gì. Học ở đại học Ninh Hải lâu vậy rồi nên liên quan tới tia laze hắn cũng biết. Mà hành lang lối đi tới kho vũ khí có một đường laze, Diệp Mặc chắc chắn hắn bây giờ không có cách nào vượt qua đường hầm laze này.

Trừ phi laze lơ lửng kia không thể kích hoạt nhưng những con đường laze thông thường có thể không cần người khởi động mà chỉ cần có bóng dáng cảm ứng thôi là đã có thể kích hoạt được rồi. Nghĩ đến những đường laze chằng chịt, Diệp Mặc cũng không khỏi kinh hãi. Dù hắn có lợi hại hơn nữa cũng không thể ngăn chặn lại những tia laze chằng chịt thế này, có khi còn bị những chùm sáng này cắt thành mấy mảnh cũng nên. Trừ phi đã có cơ sở vững chắc hoặc là một công cụ phòng thủ rất mạnh, cái mà có thể coi như công cụ phòng thủ ấy liệu có thể chặn được những sự phóng xạ của những tia laze, hay là cả hai cách ấy.

Xét đến thực lực của bản thân còn quá thấp, hắn xem thường cả cách làm của quốc gia. Dù có loại đường laze này thì cũng chứng tỏ là có loại vũ

khí cùng loại. Tuy rằng không sánh bằng sức lợi hại của con đường này nhưng cũng có thể uy hiếp được hắn rồi.

Đương nhiên Hàn Tại Tân không biết rằng cái Diệp Mặc đang nghĩ là làm thế nào để đối phó với những tia laze bên trong con đường laze này. Lão vì muốn thu hút Diệp Mặc mà nơi đầu tiên lão dẫn Diệp Mặc vào không phải là kho nguyên liệu mà là "kho binh khí". Vốn dĩ lão cho rằng, Diệp Mặc đến đây mà nhìn thấy kho đầy những binh khí lợi hại này thì chắc chắn sẽ bị thu hút ngay.

Nhưng điều khiến Hàn Tại Tân ngạc nhiên là, Diệp Mặc nhìn kho binh khí muôn màu muôn vẻ này lại lắc đầu đầy thất vọng mới quay đầu lại hỏi:

- Hàn lão, không phải ông nói có vật liệu sao? Sao lại toàn là những binh khí thông thường thế này?

Binh khí bình thường ư? Khóe miệng Hàn Tại Tân giật giật. Trong những bộ đội đặc chủng dưới trướng của lão, không có ai là không coi những binh khí này làm vật quý vô giá. Nhưng trong mắt của Diệp Mặc, nó chỉ là hai chữ thông thường. Có thể nói rằng mỗi loại binh khí trong đây so với sáu trăm nghìn binh khí mà lão giành được thì nhiều hơn chứ không ít. Nhưng không ngờ mắt hắn lại không hề sáng lên. Đúng là không có con mắt. Chẳng có con mắt tí nào cả.

Trước câu mà Diệp Mặc hỏi, lão đành phải nói:

- Có, có. Trong cái kho bên cạnh.

Nói xong, Hàn Tại Tân liền đưa Diệp Mặc sang cái kho kề bên.

Diệp Mặc chú ý tới lúc hắn vừa mới nói không nhìn thấy kho vật liệu, vẻ mặt của Hàn Tại Tân chỉ là đáng tiếc hắn không nhìn nhận được còn người con gái kia thì lại nhíu mày. Rõ ràng là không bằng lòng lắm để Diệp Mặc đi vào kho vật liệu.

Quả nhiên, Diệp Mặc vừa tiến vào kho hàng đã nhìn thấy rất nhiều loại

vật liệu. Chỉ có điều là tuy vật liệu phong phú nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, phần lớn chúng lại không có tác dụng nào. Rất nhiều vật liệu kim loại, thậm chí là cả những đồ cao cấp hay là bạc thì đều không có bất kỳ sức hấp dẫn nào.

Trong khi đó, Hàn Tại Tân nghĩ rằng, nhiều vật liệu thế này, Diệp Mặc sẽ xem từng quyển từng quyển một, sẽ mất rất nhiều thời gian. Nhưng thật không ngờ rằng, Diệp Mặc đi ngay tới phía trước một mẩu khoáng thạch và cầm mẩu khoáng thạch đó trong tay.

Lão đương nhiên không biết rằng Diệp Mặc có thần thức. Chỉ cần quét quét qua là biết loại khoáng thạch nào là có tác dụng với hắn Tuy phần lớn các vật liệu đối với Diệp Mặc đều không có tác dụng nhưng Diệp Mặc vẫn bất ngờ vui vẻ khi phát hiện ra khoáng thạch tử đồng tinh, khoáng thạch ngân sa, khoáng thạch Cực Phong mỗi loại hai viên, còn tìm được một chiếc mặc ngọc cực kỳ quý hiếm. Thu được bảy viên khoáng thạch, Diệp Mặc vô cùng vui mừng. Nhưng đáng tiếc là không có bất cứ phát hiện gì về khoáng thạch chế tạo Phi Kiếm.

- Chỉ nhín trúng bảy thứ đó thôi sao. Nếu không phải là ba tháng trước đã chuyển đi rồi thì có lẽ cậu đã tìm được nhiều hơn.

Thấy Diệp Mặc chỉ nhìn bảy viên khoáng thạch đó, Hàn Tại Tân có vẻ hơi thất vọng. Xem ra kho vật liệu này cũng không thể thu hút được hắn.

Lần này lại đến lượt Diệp Mặc không biết nói gì cả, hắn đã hài lòng lắm rồi. Có thể phát hiện ra bốn loại khoáng thạch mà bản thân hắn đang tìm kiếm như thế này quả thực đã hiếm lắm rồi. Ít nhất thì hắn có thể làm cho em gái mình một pháp khí phòng thân rồi. Còn có thể chế luyện thành một chiếc nhẫn trữ vật nữa. Loại vật liệu đầy công dụng như thế, khiến Diệp Mặc không nghĩ rằng đây là chuyến đi mất công.

- Hàn Lão, không biết bên ông trong bao lâu thì sẽ giao những thứ này cho ẩn môn?

Diệp Mặc không kìm nổi, hỏi.

Hàn Tại Tân ha hả cười:

- Xem ra Lý Hồ đã nói cho cậu rồi. Thực ra đây cũng không phải là cái gì bí mật. Chúng tôi thông thường giao cho Ẩn Môn mỗi năm một lần, với điều kiên là bọn họ phải giúp đỡ chúng tôi.

- Ông nội Cô gái đi bên cạnh Hàn Tại Tân nói hai chữ đầu tiên, giọng nói thật trong trẻo.

Diệp Mặc thật không ngờ rằng cô gái này lại là cháu gái của Hàn Tại Tân. Cô cháu giá này thật không đơn giản chút nào.

Hàn Tại Tân cười ha hả nói:

- Diệp Mặc không phải là người ngoài, huống hồ đâu cũng không phải là cái gì không thể nói cho người khác. Có lẽ Diệp Mặc sẽ mau chóng trở thành người một phe với chúng ta.

Diệp Mặc biết rằng Hàn Lão vẫn không muốn buông tha, vẫn có ý muốn hắn tham gia "Phi Tuyết". Tuy hắn không có ý tham gia vào đội bộ đội đặc chủng nhưng cũng không nên bỏ những loại vật liệu này. Nếu như hàng năm đều để hắn đến chọn lựa một lần thì chẳng phải là đã giải quyết một vấn đề rất lớn của hắn sao. Nói không chừng, vật liệu của Phi Kiếm cũng có thể chọn được đầy đủ.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc nói:

- Hàn lão, thực ra tôi cũng có chút tâm đắc với chuyện chế tạo binh khí. Nếu tôi cũng dùng binh khí tới đổi lấy một vài vật liệu không biết có được hay không?

Hàn Tại Tân cười ha hả nói:

- Diệp Mặc à, cậu còn không biết tác dụng của những loại binh khí Ẩn

Môn mang tới cho nên cậu mới nói như vậy. Nếu như cậu biết giá trị và sự lợi hại của những thứ trong kho binh khí tuyệt đỉnh vừa rồi thì chắc cậu sẽ không nói những lời này. Tuy nhiên nếu cậu muốn những loại vật liệu này thì cũng rất đơn giản. Chỉ cần gia nhật "Phi Tuyết", mỗi năm cậu đều có thể lựa chọn mười loại vật liệu như vậy.

Diệp Mặc giật mình, vẫn không nói gì. Cô gái trẻ tuổi kia lại nói một lần nữa:

- Ông nội, ông thế này thì…

- Yên Yên, chỉ lấy mười cái thôi mà. Không có vấn đề gì đâu. Mà những thứ này trước khi đem đổi thì ta vẫn là chủ mà. Chỉ là cháu không phải trở về nói lại là được rồi.

Hàn Tại Tân lập tức nói.

Cô bé này chần chừ một lúc rồi cuối cùng cũng chẳng nói gì.

Diệp Mặc từ trong những lời nói này cũng hiểu, cô gái này chính là người trong Ẩn Môn, và cũng là cháu gái của Hàn lão. Nhưng mỗi năm được mười loại vật liệu như vậy đối với hắn mà nói cũng không khá lắm, huống hồ một năm trong kho này chưa chắc đã có mười loại vật liệu mà hắn cần. Chỉ là tham gia "Phi Tuyết" thì hắn chắc chắn sẽ không đồng ý. Cái này quá gò bó hơn nữa còn lãng phí thời gian. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, không mặc cả nếu không thì sẽ không được gì cả.

Dường như đã thấy Diệp Mặc do dự, Hàn Tại Tân liền nói:

- Cậu chỉ cần làm sỹ quan huấn luyện Phi Tuyết cũng được. Mà cậu có thể tự do hành động. Mười loại vật liệu đều do cậu chọn trước. Cho nên cậu ngoài làm người huấn luyện Phi Tuyết thì mỗi năm còn cần giúp Phi Tuyết làm một chuyện nữa.

-

Diệp Mặc do dự một chút rồi mới lên tiếng:

- Làm một huấn luyện viên trên danh nghĩa thì cũng được. Nhưng mỗi năm tôi chỉ có thể dạy ở Phi Tuyết ba ngày. Còn làm một chuyện cho Phi Tuyết thì hai năm một lần. Ngoài ra bất cứ trói buộc nào đối với tôi, tôi cũng sẽ không chấp nhận sự trói buộc đó.

- Được, thương lượng thành công. Cứ làm như vậy đi.

Hàn Tại Tân cười làm lộ ra vẻ mặt cáo già. Vốn lão muôn lợi dụng "Kho binh khí" để giữ Diệp Mặc ở lại đây. Bây giờ lợi dụng vật liệu thì cũng vậy thôi. Chỉ cần Diệp Mặc tham gia vào "Phi Tuyết" thì mọi chuyệt sau này cũng tốt rồi.

Diệp Mặc biết đây là cái bẫy mà Hàn Tại Tân đào nhưng hắn cũng không thể không bước vào. Hắn phải tu luyện, vốn dĩ cũng không có quá nhiều thời gian đi tìm kiếm khoáng thạch và linh thảo. Nhân lực và vật lực của quốc gia vô cùng lợi hại. Cho dù là Diệp Mặc có tìm kiếm thế nào cũng không thể sánh bằng lực lượng của cả quốc gia.

Hơn nữa chuyện này đối với hắn cũng không có bất cứ tác hại gì. Tham gia làm huấn luyện viên của Phi Tuyết cũng tương đương với việc tăng thêm tiếng tăm, cũng sẽ không qua lãng phí thời gian.

Ra khỏi kho hàng và ăn cơm xong cùng Hàn lão thì đã là buổi chiều rồi. Các loại vật liệu mà hắn tìm thấy cũng đã lấy ra rồi. Một cái thẻ màu xanh nhỏ đã dán ảnh của hắn, trên mặt có ghi huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng mũi nhọn Phi Tuyết - Diệp Mặc và có một dấu đồng chạm nổi của Tổng Cục đặc chủng Trung Quốc.

Diệp Mặc cầm lấy cái thẻ, cảm giác cũng không phải là không có tí gì. Cái này không khéo sau này sẽ có chút tác dụng. Cùng với nó còn có cả một khẩu súng lục và một điện thoại di động. Diệp Mặc cũng không khách khí, thu hết lại, nghĩ tới cái điện thoại mới mua ngày hôm qua, hôm nay lại có một chiếc mới, trong lòng Diệp Mặc nghĩ, biết trước thì đã chẳng mua rồi.

Nhưng nếu thực sự là không mua cũng sẽ không có nhiều việc như thế này.

Lại đi tới trụ sở huấn luyện của Phi Tuyết, thêm một vài sự hướng dẫn thì đã thấy trời bắt đầu chạng vạng.

Diệp Mặc sợ em gái Diệp Lăng đợi sốt ruột, chuẩn bị đi tới đại học Hoa Thanh.

Nhưng sau khi Diệp Mặc và đội trưởng đội Phi Tuyết Trương Quật đọ sức, thì cũng giật mình với người trời này. Nhất định phải đưa Diệp Mặc tới tham gia bữa tiệc tối những nhân vật nổi tiếng ở Yến Kinh.

Diệp Mặc đối với mấy loại xã giao này chẳng thích thú gì nhưng lại không thể từ chối lời mời mãnh liệt của Trương Quật. Nếu không đi thì bản thân mình phải gác lại cái tiếng huấn luyện của Phi Tuyết. Còn có một điều chính là Diệp Mặc sợ em gái Diệp Lăng của mình không muốn rời Yên Kinh. Một ngày cô ấy ở lại Yến Kinh mình cũng không ở, nếu ở Yến Kinh quen biết vài người thì cũng có thể sẽ tốt hơn một chút với Diệp Lăng. Song, lại có thể tham gia vào bữa tiệc những người nổi tiếng này thì người bình thường cũng sẽ không thể có cách đi vào.

Đối với Diệp Lăng mà nói, tối hôm qua là đêm hạnh phúc nhất. chẳng những qua sinh nhật vui vẻ, không có chút lo lắng sợ hãi gì cả. Hơn nữa còn biết Diệp Mặc vốn cũng không phải là liệt dương mà là mộtđàn ông bình thường không thể bình thường hơn. Cho nên cô rất cảm kích Thiên Hà lấy thân ra giúp cô kiểm tra Diệp Mặc. Cái chính hơn đó là Diệp Mặc nói Tống gia sẽ không tìm đến quả nhiên cũng không có người tới tìm đến. Cô ấy chờ tới sáng dậy vẫn bình yên vô sự.

Xuất thân trong gia tộc đương nhiên Diệp Lăng biết, nếu Diệp Mặc không giết Tống Thiếu Thành, Tống gia đến giờ cũng không tìm có nghĩa là Tống gia chắc chắn sẽ không tới nữa. Mặc dù Diệp Mặc không biết Tống gia vì sao lại ghét anh trai Diệp Mặc của mình như vậy nhưng trong lòng Diệp Lăng vẫn luôn tự hào về anh trai Diệp Mặc của mình. Chỉ có điều cô hiểu Diệp Mặc không mượn gia thế của Diệp gia mà hoàn toàn dựa vào bản thân

của mình nên khiến Tống gia e dè.

Tống gia là gia tộc gì, Diệp Lăng biết rõ nhưng có một người anh như vậy cô không thể không tự hào được.

Diệp Lăng tính hôm nay sau khi cùng anh trai là Diệp Tử Phong, còn có cả Diệp Mặc cùng đoàn tụ thì sẽ mời các chị em trong ký túc đi ăn một bữa cơm. Cho nên mới sáng sớm, Diệp Lăng không liên lạc được với Diệp Tử Phong cô liền vội vàng chạy vào Diệp gia.

Nhưng Diệp Lăng vừa đến thì cũng cảm thấy có một không khí vô cùng không bình thường ở đây!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 148

Diệp Lăng Sự Phát

Cô Thuyên, điện thoại của anh cháu không gọi được. Anh ấy đang ở trong vườn à?

Từ tối qua sau khi Diệp Mặc đi, Diệp Lăng không thể nào gọi được cho Diệp Tử Phong, cứ nghĩ là anh ấy tắt máy rồi, đến sáng hôm nay vẫn không gọi được. Cô ấy biết kể từ hai năm trước, khi cha qua đời, mẹ thì bỏ đi, Diệp Tử Phong rất ít khi về ở, bình thường toàn ở trong đại viện của Diệp gia.

Ở đây, đương nhiên là ông nội thích sự có mặt của anh ấy, nhưng trong lòng Diệp Tử Phong nghĩ gì thì Diệp Lăng không hề biết. Đối mặt với căn nhà trống trải, Diệp Lăng cũng ít khi về ở, phần lớn là ở trong trường, thỉnh thoảng mới về đại viện của Diệp gia ở vài hôm.

Chỉ là gần đây vì muốn trộm ít đồ nên tần suất trở về mới nhiều hơn.

Tuy Diệp Tử Phong rất ít khi về ở nhưng điện thoại của anh ta thì vẫn liên lạc được. Hôm nay ngay cả điện thoại cũng tắt thì việc này quả là hiếm thấy. Cho nên việc đầu tiên mà Diệp Lăng đến đại viện của Diệp gia chính là hỏi dò tung tích của Diệp Tử Phong.

Cô Thuyên là bảo mẫu của đại viện Diệp gia, phụ trách những chuyện lặt vặt. Diệp Lăng cần thường xuyên ra vào đại viện nên rất muốn lôi kéo mối quan hệ với cô Thuyên lại gần hơn. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy Diệp Lăng thì cô Thuyên biến sắc mặt, hoàn toàn không trả lời những câu hỏi của Diệp Lăng mà vội vã cúi đầu bước đi.

- Diệp Lăng, cô còn biết trở về, còn dám trở về, cút vào ngay cho tôi

Một giọng nói cộc cằn gắt lên. Không đợi Diệp Lăng kịp phản ứng, một bàn tay lớn đã ở trên cổ cô, lôi cô vào trong phòng dễ như trở bàn tay.

Trong phòng toàn là người, không chỉ những nhân vật quan trọng trong Diệp gia đều ở đây, mà thậm chí những cô con gái từ trước tới nay không được cho phép tham gia vào hội nghị của gia tộc cũng có mặt. Xem ra mấy người này sớm đã đợi cô, nếu như cô không chủ động trở về thì nói không chừng bây giờ cũng bị bắt về.

Nhìn ông nội đang ngồi trên cao nhất, trong lòng Diệp Lăng trĩu nặng. Năm đó mẹ hai chỉ can thiệp một chút vào việc của bác hai mà đã bị phạt như thế, bây giờ việc cô đã làm so với mẹ hai mà nói, không biết khủng khiếp hơn gấp bao nhiêu lần.

Ông nội yêu quý cô đến mấy thì đoán chừng hôm nay cô cũng khó thoát khỏi số kiếp đã định, Diệp Lăng một lần nữa phát hiện ra, cô nhìn một lượt cả gian phòng, dường như tất cả những người có quan hệ huyết thống trong Diệp gia đều ở đây, nhưng anh Diệp Tử Phong lại không có mặt.

Diệp Tử Phong đi đâu rồi? Diệp Lăng đột nhiên thấy lo lắng, trong lòng hồi hộp một chút, Diệp Tử Phong sẽ không vì chuyện của cô mà bị liên lụy chứ? Cô đã quên mất rằng điều cô nên lo nhất bây giờ là chính bản thân cô chứ không phải là Diệp Tử Phong.

Diệp Bắc Vinh đưa mắt nhìn Diệp Lăng, sự thất vọng trong đôi mắt hiện rõ trong lời nói. Không hề nói một tiếng nhưng sức khỏe của ông vẫn luôn tốt, đoán chừng mười năm, tám năm nữa cũng không sao. Bởi vì luôn yêu quý Diệp Vấn Thiên nên khi Diệp Vấn Thiên chết, ông ấy vốn là muốn đợi mười năm nữa, khi Diệp Tử Phong đã trưởng thành, xem xem vị trí chủ gia đình này có phải đã có thể giao lại cho Diệp Tử Phong.

Bởi vì trong mấy anh em Diệp gia, Diệp Vấn Khải chỉ biết tính toán, hơn nữa phương hướng lớn lại nắm bắt không tốt, y chỉ có thể tính mấy chuyện vặt vãnh. Diệp Vấn Tiến càng là đồ vô dụng. Trái lại, Diệp Tử Phong lại mang phong thái của cha, đây cũng là lí do vì sao mà Diệp Bắc Vinh lại

không giao vị trí chủ gia đình cho Diệp Vấn Khải.

Thậm chí lần trước ông còn thử để Diệp Tử Phong tham gia vào việc bàn bạc của gia tộc. Tuy lời nói của Diệp Tử Phong không được thông qua nhưng biểu hiện của anh ấy cũng được chú ý.

Việc gì cũng đã nghĩ đến nhưng Diệp Bắc Vinh không ngờ Diệp Lăng lại làm cái việc đại nghịch bất đạo như thế này, ăn trộm hai viên long châu phong thủy của gia tộc, hơn nữa lại đem đưa cho đối thủ là nhà họ Tống. Nếu như việc này Diệp Bắc Vinh có thể dễ dàng bỏ qua thì Diệp gia đến đây cũng chấm dứt rồi.

Diệp Bắc Vinh lướt qua phía dưới hơn mười người, trầm tĩnh một hồi rồi mới lên tiếng:

- Hôm nay mời dự họp hội nghị gia tộc có hai việc lớn cần tuyên bố. Việc thứ nhất là từ nay trở đi, chủ nhân của Diệp gia sẽ do Diệp Vấn Khải đảm nhiệm, ba ngày sau sẽ tổ chức chuyển giao công việc. Việc thứ hai chính là liên quan đến việc trừng phạt tội đại nghịch bất đạo của Diệp Lăng. Việc này ta giao cho Vấn Khải xử lí.

Nói xong, Diệp Bắc Vinh đứng dậy khỏi vị trí chủ gia đình, thở dài một tiếng, cũng không ngồi ở ghế gần cuối mà đi thẳng khỏi phòng, ông ấy không ngờ rời đi.

Trong lòng Diệp Lăng lại càng thấy lạnh. Xem ra ông nội sẽ không tha cho cô. Nếu như ông nội trừng phạt, nói không chừng cô còn có con đường sống. Nhưng nếu bác cả xử lí thì cô không dám khẳng định kết quả sẽ như thế nào? Huống hồ ông nội lại không có ở đây.

Bỗng nhiên Diệp Lăng nhìn thấy Diệp Hỗ đang núp sau chú tư, trong lòng rất đỗi ngạc nhiên, cô bị bắt rồi, Diệp Hỗ sao lại không việc gì? Những việc Diệp Hỗ làm còn nhiều hơn cả cô, chỉ không ăn trộm long châu phong thủy mà thôi. Hơn nữa, cô quen với Cốt La là do Diệp Hỗ giới thiệu. Mà Cốt La nói Diệp Hỗ sớm đã ở phía sau y rồi, nếu Diệp gia có thể tra ra mình đã

lấy trộm phong thủy long châu thì sao lại không thể tra ra những việc làm của Diệp Hỗ?

Trong lòng Diệp Lăng càng thêm nặng trĩu. Cô đã trải qua một số chuyện, đã không còn là đứa vụng về không biết tí gì về thủ đoạn hiểm độc nữa. Cô nghĩ tới nguyên nhân cái chết của cha mà lúc trước mình nghi ngờ và cả những việc bản thân đã làm, chẳng lẽ bác cả bọn họ không nhìn ra mình cố ý tiếp cận bọn họ?

Phong thủy long châu của Diệp gia bị cô lấy trộm lâu thế rồi mới biết? Hơn nữa lại khẳng định là cô lấy?

Chẳng lẽ cô vào nhà cũ của Diệp gia nhiều lần như thế mà người của bác cả không để ý?

Diệp Lăng bỗng nghĩ tới một sự thực đáng sợ, chính là những việc từ đầu tới cuối mình đã làm, bác cả và chú tư bọn họ đều biết, chỉ là cố ý dung túng mình, không nói ra mà thôi. Cô có chuyện rồi, Diệp Hỗ trái lại không việc gì, không chừng Diệp Hỗ cũng là người bọn họ cố ý thả ra để tiếp cận mình.

Diệp Lăng bị những suy nghĩ của chính mình làm cho sợ tới mức rùng mình ớn lạnh. Tại sao bác cả lại làm thế? Làm như vậy đối với bác ấy có lợi gì? Chẳng lẽ là vì muốn đuổi cùng giết tận mình và anh?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này cao. Cô mới lớn, thậm chí vẫn chưa tốt nghiệp. Bác cả bọn họ âm mưu thâm độc, với năng lực của cô đấu trí với bọn họ chỉ có thua. Anh Diệp Mặc không phải đã bị bọn họ lấy vấn đề sức khỏe, lấy lí do không phải là người của Diệp gia mà đuổi ra khỏi nhà đấy sao?

Ngoại trừ không nghĩ ra bác cả, chú tư tại sao làm như thế và tại sao lại muốn đuổi cùng giết tận ra thì những việc khác Diệp Lăng đều đã nghĩ thông suốt.

Nếu như để Diệp Lăng biết ông nội vốn tính mười năm sau cho Diệp Tử Phong đảm nhiệm vị trí chủ gia đình, cõ lẽ cô đã có thể nghĩ thông. Nhưng cô không hề biết việc này, hơn nữa sau này cũng không có chuyện này nữa rồi.

Ở Yến Kinh tiếng tăm của Trương Quật không bằng Đỗ Đào. Khi Diệp Mặc, Trương Quật, Đỗ Đào và Lý Hồ bốn người họ bước vào hội trường, phần lớn mọi ngươi đều đến chào hỏi Đỗ Đào vì Đỗ Đào còn có một thân phận là phó cục trưởng Cục an toàn.

Nhưng lúc này Đỗ Đào không hề có cảm giác đắc ý, bởi vì tự y biết trong bốn người, ngoài trừ Lý Hồ, thận phận của Diệp Mặc và Trương Quật đều cao hơn y. Trương Quật vốn không thích nơi này, chỉ là y không thể nào hiểu được tính cách của Diệp Mặc nên mới kéo Diệp Mặc đến đây.

- Anh Trương, anh đến làm tôi rất bất ngờ...

Cùng với một giọng nói vang lên, người thanh niên chưa đến ba mươi tuổi đột nhiên bước nhanh tới.

Xem ra không phải tất cả mọi người đều không quen Trương Quật. Gã thanh niên nói, rõ ràng không chỉ quen Trương Quật, thậm chí còn biết thân phận của anh ta.

Trương Quật khẽ mỉm cười, quay đầu lại nói với Diệp Mặc:

- Vị này là thiếu gia nhà họ Lý, Lý Thu Dương. Ở Yến Kinh này cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy đấy!

Lý Thu Dương có chút kì lạ nhìn Diệp Mặc. Anh ta quen Đỗ Đào, là phó cục trưởng, Cục An Toàn nhưng vẫn là người dưới quyền Trương Quật. Điều làm cho Lý Thu Dương không ngờ tới chính là Trương Quật lại giới thiệu anh ta đầu tiên cho gã thanh niên không quen biết ở bên cạnh. Hơn nữa quần áo của người này rất bình thường, thậm chí có thể nói là quá giản dị.

Người này là ai? Mới nãy khi giới thiệu, Trương Quật đối với hắn rõ

ràng là rất tôn kính. Ngoài lão già Hàn Tại Tân, còn có ai có thể khiến cho Trương Quật kính trọng như vậy? Hơn nữa Đỗ Đào và Trương Quật đều đi phía sau hắn khoảng nửa bước. Tuy chỉ kém một chút nhưng đối với Lý Thu Dương mà nói, phán đoán thân phận của Diệp Mặc đã đủ rồi. Anh ta đã hiểu lai lịch của Diệp Mặc tuyệt đối không tầm thường, ít nhất cũng cao hơn thân phận của Trương Quật.

Cao hơn cả thân phận của Trương Quật? Lý Thu Dương giật mình, anh ta sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, vội vàng đi tới trước mặt Diệp Mặc giơ tay nói:

- Tôi là Lý Thu Dương, là người ủng hộ tin cậy của Trương Quật và cũng là bạn của anh ấy.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, giơ tay ra nói:

- Tôi tên Diệp Mặc, cũng là hôm nay mới quen Trương Quật.

Khóe miệng Lý Thu Dương co giật một chút, dáng điệu kiêu ngạo của Trương Quật anh ta đã quá rõ.

Nếu nói y đối với một người mới quen tôn kính như thế thì Lý Thu Dương tuyệt đối không tin, nhưng nghe lời nói của Diệp Mặc hình như không giống lời nói dối.

Diệp Mặc, cái tên này rất quen, hình như giống với tên phế vật đã bị Diệp gia đuổi ra ngoài.

- A ha, chúng ta không cần phải đứng đây nữa. Tối nay ông Lý Bắc Thần từ Đài Loan trở về sẽ tổ chức buổi đấu giá từ thiện, sau đó còn có vũ hội. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện trước, đợi lát cuộc đấu gia bắt đầu, các bạn xem xem có món đồ nào vừa ý không. Lí Bắc Thần chính là nhà sưu tầm đồ cổ nổi tiếng của nước ta. Lần này trở về Yến Kinh, nghe nói ông ấy đã chuẩn bị rất nhiều đồ tốt.

Lý Thu Dương ha ha vừa cười vừa nói.

- Được, tôi đã nghe danh ông Lý Bắc Thần từ lâu, mặc dù không có bao nhiêu tiền nhưng cũng muốn xem đồ ông ấy cất giấu như thế nào Trương Quật liền đồng ý. "

- Xin lỗi Có một người đụng vào người Diệp Mặc cất lên câu xin lỗi. Nhưng ngay lúc đó người đã va phải Diệp Mặc liền lập tức nhìn Diệp Mặc nói:

- A, là anh!

Diệp Mặc đã nhìn rõ, người đụng phải hắn quả thật đã từng gặp qua, chính là Đàm Phi, người mà hôm qua khi xuống máy bay muốn tặng anh cái đĩa hát. Không ngờ ở buổi vũ hội dành cho những người nổi tiếng tối nay lại gặp cô ta, nhưng cô ta cũng nổi nên cũng tính là người nổi tiếng đi.

- Phi Phi, tối nay sau khi cuộc đấu giá kết thúc còn có buổi vũ hội, đợi lát tôi mời cô nhé!

Một người đàn ông trẻ tuổi theo ngay sát đi tới.

Lúc đó Đàm Phi không còn tâm tư nào nghĩ tới việc tên nhà quê Diệp Mặc tại sao lại có thể vào đây, mà quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đi tới rồi nói:

- Xin lỗi nhé, Ý Thiếu gia, chân của tôi bị trật rồi!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 149

Thật Không Giống Ai

Thần thức của Diệp Mặc quét qua một cái, cái chân của Đàm Phi cũng không vấn đề gì, xem ra cô chỉ muốn cự tuyệt tên Ý Thiếu gia trước mắt mà thôi, không nén được cười mỉm, trong lòng nghĩ rằng phụ nữ luôn luôn tìm được lý do.

Nhưng nụ cười đó đã bị người thanh niên tên là Ý Thiếu gia nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, một kẻ ăn vận bần hàn lại dám cười y, lúc nãy rõ ràng là y bị Đàm Phi cự tuyệt tên đó mới cười y.

- Cười gì mà cười, lúc nãy mày đụng phải Đàm Phi, nên chân cô ấy mới bị trật, còn cười nữa thì ông sẽ vả vào miệng mày.

Tên Ý Thiếu gia nhìn thấy nụ cười của Diệp Mặc, vô cùng tức giận, không những sắc mặt trở nên khó coi, mà còn mở miệng mắng người nữa.

Trương Khuất nghe những lời này xong sắc mặt sa sầm, nhưng không nổi giận. Y quen biết tên Ý Thiếu này, y là người của Tống gia, vả lại còn là con trai trưởng của Tống Kỳ Đỉnh nhân vật quyền lực trong nhà họ Tống, cũng là thuộc hệ chữ Thiếu trong Tống gia, nhưng vì phong thủy gia đã nói, y phải bỏ đi chữ Thiếu, thì sẽ làm nên nghiệp lớn, nên sửa thành Tống Ý. Tuy y không sợ Tống Ý, nhưng sợ nếu đắc tội với Tống Ý thì sẽ đắc tội với Tống gia.

Lý Thu Dương miệng hơi cong lại, y mới quen biết Diệp Mặc, đương nhiên sẽ không ra mặt, vả lại địa vị của Tống Ý không hề thấp hơn y, thậm chí còn cao hơn chút ít. Nhà họ Lý của y tuy là năm đại gia tộc tại Yến Kinh, người của Lý gia quả thật rất ít, địa vị của Lý Thu Dương trong Lý gia chỉ có

thể gọi là không tệ trong gia tộc mà thôi, so với địa vị con trai cưng trong nhà họ Tống thì còn thua kém.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, cái tên Ý Thiếu gia này là ai mà lại kiêu ngạo thế.

Lúc này Đàm Phi đã kịp phản ứng, cô liền nói, - Chuyện này không liên quan đến anh ta, chỉ là do tôi sơ ý đụng phải anh ta thôi.

- Phi Phi cô hãy đứng sang bên, đợi lát nữa hãy nhảy cùng tôi là được. Tôi nói là liên quan đến hắn thì là liên quan đến hắn.

Nói xong y liếc đôi mắt nham hiểm về phía Diệp Mặc, chẳng có dáng vẻ đại gia gì cả.

Trương Khuất đã không nhịn được nữa, đang định tiến về phía Tống Ý nói phải trái, thì Diệp Mặc cản y lại.

- Mày là Tống Ý, người nhà họ Tống sao?

Diệp Mặc nhìn tên Tống ý đang đi tới cười lạnh lùng.

- Bây giờ đã biết tao là ai thì đã muộn rồi, Thu Dương, cái tên này cũng có quan hệ với mày sao, đừng nói tao dạy dỗ hắn mà không nể mặt mày đấy nhé.

Tống Ý nhìn Lý Thu Dương một cái.

Bốp bốp Lời của Tống Ý còn chưa dứt, Lý Thu Dương còn chưa kịp nói gì, Diệp Mặc đã tát bốn bạt tay vào mặt hắn.

Tống Ý bị đẩy ra xa vài mét, té xuống đất, phun ra mấy cái răng và một ngụm máu, sau vài giây kinh hãi, lập tức dùng tay chỉ điên cuồng vào Diệp Mặc, miệng nói không ra lời:

- Mẹ mày chán sống rồi, dám đánh tao.

Những người xung quanh đều ngây người ra, Tống Ý là người như thế nào, ai mà chẳng biết. Xem ra chỉ có người thanh niên ngây ngô này dám đánh rớt mấy cái răng của y mà thôi, vả lại trên mặt còn mấy vết bầm tím, sưng sỉa cả lên.

Lý Thu Dương cũng ngây người ra, tuy y biết thân phận của Diệp Mặc cũng không nhỏ, nhưng lại dám đánh Tống Ý ra nông nỗi này thì hắn là ai chứ? Trừ phi hắn không biết thân phận của Tống Ý.

Đàm Phi kinh sợ đến không thốt ra lời, trong lòng cô nghĩ thế là tiêu rồi, nếu biết sớm sẽ như thế thì lúc nãy nhận lời nhảy với y cho rồi, bây giờ thì gây ra án mạng mất rồi.

Tuy Trương Khuất cũng khiếp sợ, nhưng bên ngoài vẫn bình thản. Tuy thế lực của Tống gia lớn, nhưng y là đội trưởng đội Phi Tuyết, không việc gì phải sợ.

Lúc này Diệp Mặc mới từ tốn nói:

- Ông đây đánh người nhà họ Tống đấy, thế nào?

Nói xong hắn lại tiến lên, đạp một vào xương chân của Tống Ý, "rắc" một tiếng.

Hắn dám ở trước mặt mọi người, sau khi biết rõ thân phận của Tống Ý, còn đạp gãy chân của Tống Ý. Những người xung quanh chỉ còn biết dùng một ánh mắt để nhìn Diệp Mặc, người này điên rồi, cũng có thể là hắn chán sống rồi.

- Mày…

Tống Ý đau chưa đến nỗi nhất xỉu, nhưng tức đến thiếu điều muốn ngất đi.

Lúc này có hai người đàn ông vội bay đến chỗ Tống Ý, cẩn thận chùi đi vết máu ngay khóe miệng của y, một trong hai người lạnh lùng liếc Diệp

Mặc, - Mày to gan lắm, hy vọng lát nữa mày cũng sẽ thản nhiên và to gan như vậy.

Nói xong, gã cầm lấy điện thoại.

Diệp Mặc cười ha hả, - Tống Kỳ Minh có đứng trước mặt ông đây, thì ông cũng vẫn bình thản.

- Mày là Diệp Mặc sao?

Lúc đó một người khác trong Tống gia đã nhận ra Diệp Mặc là ai, sắc mặt lập tức biến đổi.

- Diệp Mặc à?

Người đàn ông đang gọi điện thoại nhắc lại cái tên đó một lần nữa, rồi buông điện thoại ra.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, - Đúng rồi, con mắt của mày vẫn chưa đuôi, tao đang tìm cách để đến Tống gia đây, không ngờ cái tên tạp chủng chúng mày đã tự tìm đến, đừng trách tao không khách sáo nhé.

Trước mặt người nhà họ Tống mà thốt ra những lời khó nghe như thế, lúc này những người xung quanh như hóa đá, nhưng cái làm cho họ hóa đá hơn nữa còn ở phía sau.

Khi Tống Ý biết người ở trước mặt là Diệp Mặc, ánh mắt đột nhiên lộ vẻ kinh hãi, trái lại không còn lo đến vết thương ở chân nữa, ngồi bệch xuống đất xin lỗi Diệp Mặc:

- Mặc thiếu gia, xin lỗi anh, tôi có mắt không biết Thái Sơn, đã mạo phạm, đi, mau đi thôi…

Hai chữ cuối cùng là y nói với hai tên tay sai đi theo. Hai tên mà lúc nãy còn muốn gây sự với Diệp Mặc, sau khi biết tên tuổi của Diệp Mặc, và nghe lời xin lỗi của Tống Ý, sắc mặt không hề có chút thay đổi. Rồi sau khi Tống

Ý nói lời xin lỗi, bọn họ mau chóng đưa Tống Ý đi, nữa lời mắng nhiếc cũng không thốt ra, thậm chí đến điện thoại cũng không tiếp tục gọi.

Trương Khuất lộ vẻ suy tư, nhưng tan biến rất nhanh, Diệp Mặc nhất định là người của Ẩn môn, nếu không Tống Ý sẽ không sợ hãi đến thế. Chỉ có Đỗ Đào là đoán ra được chút ít, y đoán nhà họ Tống lo sợ là Diệp Mặc sẽ bất chấp hậu quả đến gây chuyện, dù sao thì sự thù oán của hai bên Diệp và Tống, thì phó cục trưởng cục an toàn như y không thể không biết.

Kinh sợ nhất chính là những người xung quanh, cứ suy đoán lung tung về thân thế của Diệp Mặc, dám đánh Tống Ý đến như thế, mà y còn xin lỗi rối rít. Thật là chảnh chọe. Đàm Phi càng không dám tin mà nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc vẫn ăn vận như cũ, tuy cũng sạch sẽ, nhưng bộ đồ trên người cộng lại chắc cũng không quá hai trăm tệ. Vả lại cái túi của hắn rủng rỉnh, chắc là có thứ gì trong đó, xem ra dáng điệu rất lúa, rốt cục thì hắn là ai chứ?

Tống Ý là ai, là thiếu gia nhà họ Tống, danh tiếng còn tốt hơn Tống Thiếu Văn lúc trước. Đàm Phi cô đương nhiên là rõ hơn ai hết, cho dù cô có ý muốn tìm một người để bảo vệ mình, nhưng cũng không thể chế ngự được Tống Ý. Nhưng người thanh niên bình thường trước mặt, đã dám đánh Tống Ý mà con khiến y phải xin lỗi. Ánh mắt của Đàm Phi đối với Diệp Mặc lập tức trở nên kính nể, cô tuy là một ca sĩ có tiếng tăm, nhưng trước mặt các thiếu gia danh vọng họ không là gì cả.

Ánh mắt Lý Thu Dương lộ thần sắc, y càng có hứng thú với Diệp Mặc. Vốn dĩ y sẽ để Diệp Mặc xin lỗi rồi y sẽ nói giúp vài câu, cho Tống Ý nguôi giận đi, không ngờ cách của Diệp Mặc càng tận gốc và gọn gàng, trực tiếp đánh cho Tống Ý phải xin lỗi, còn không dám hé nữa lời.

- Anh Diệp, xin mời qua đây. Không biết có phải anh Diệp có hứng thú với đồ cổ hay không, nếu có thì đêm nay ông Lý Bắc Thần sẽ không khiến anh thất vọng đâu.

Lý Thu Dương không hề nhắc đến chuyện lúc nãy nữa, chỉ là biểu hiện trên mặt càng thêm hứng khởi, trong lòng đang nghĩ Diệp Mặc là nhân vật

nào đây, nhưng y biết đây không phải là lúc để hỏi.

Ánh mắt phức tạp pha lẫn sự hối lỗi, Đàm Phi nói - Diệp Mặc, lúc nãy xin cảm ơn, thật tình xin lỗi anh, tôi là Đàm Phi, không biết tôi có vinh hạnh được quen biết anh không.

- Chuyện nhỏ thôi mà, cô đừng quan tâm, vả lại tôi và nhà họ Tống có mâu thuẫn, cho dù hắn không tìm tôi, thì tôi cũng đi tìm hắn. Tôi là Diệp Mặc, chúng ta đã quen biết rồi đấy, không có gì là vinh hạnh không vinh hạnh gì cả.

Diệp Mặc phẫy tay cho rằng hắn không nói sai, nếu để hắn thấy người của nhà họ Tống, thì hắn cũng sẽ đi gây chuyện. Hắn muốn biết sức chịu đựng của Tống Kỳ Minh đến mức độ nào.

- Phi Phi, tôi tìm cô đã lâu, không ngờ cô ở đây.

Lại là một cô gái diện mạo xinh đẹp đi đến bắt lấy tay Đàm Phi, - Tới đây nào, Tiểu Vũ và cô Vân cũng đến rồi.

Nói xong cô gái kia không đợi phản ứng, trực tiếp kéo cô ta đi. Đàm Phi quay người lại, cười một nụ cười có lỗi với Diệp Mặc:

- Hi vọng rảnh rỗi có thể mời anh dùng bữa cơm.

Lúc này Diệp Mặc không chú ý đến Đàm Phi, mà là đang chú ý đến lời nói của hai người đàn ông, bọn họ không thể ngờ, lời đối đáp của bọn họ có thể vang đến tai Diệp Mặc.

- Anh thấy không? Kẻ đánh Tống Ý lúc nãy tên là Diệp Mặc, có phải là Diệp Mặc của Diệp gia không?

- Không thể nào, Diệp Mặc của Diệp gia là tên vô dụng, sao có thể xuất hiện ở đây chứ, vả lại còn dám dạy dỗ Tống Ý nữa. Đúng rồi, hình như hôm nay Diệp gia không có ai đến thì phải.

- Hôm nay nhất định Diệp gia sẽ không có ai đi ra đâu.

- Sao, anh biết nguyên nhân à?

- Hôm qua tôi có hẹn với Diệp Lương, hắn nói hôm nay nhà hắn có chuyện, sẽ không ra đâu. Cái gia tộc như nhà hắn, đến một kẻ như Diệp Lương mà cũng không ra được nhất định là có chuyện lớn, không chừng Diệp gia đang xảy ra chuyện gì lớn cũng nên.

- Cũng chưa chắc đâu, Diệp gia thì có thể xảy ra chuyện gì lớn chứ, nhưng chuyện này cũng không đến lượt chúng ta quan tâm đâu. Lúc nãy anh thấy Đàm Phi không? Cô ta quả là rất xinh đẹp, chẳng trách Tống Ý động lòng.

- Cuộc đấu giá sắp diễn ra rồi, ông Lý Bắc Thần ra rồi.

Chẳng biết tiếng của ai, làm đứt đoạn sự chú ý của Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc có chút bực mình mơ hồ, hắn nhíu nhíu mày, lập tức nghĩ ra nguyên nhân mình nghe được câu chuyện của hai người đàn ông lúc nãy, hắn nhớ đến Diệp Lăng. Cả ngày hôm nay không nhìn thấy Diệp Lăng, chuyện hẹn với cô, đã trễ nải lắm rồi, Diệp Lăng chắc đang rất sốt ruột.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc không còn tâm trí ở lại nữa, hắn lập tức nói:

- Tôi có chuyện gấp, bây giờ phải đi ra ngoài, chúng ta sẽ gặp nhau sau.

Lần này Trương Khuất không cản Diệp Mặc, bởi vì lúc nãy Diệp Mặc đã đánh Tống Ý, đánh rất mạnh tay nữa, cho dù hắn có võ nghệ cao cường đến đâu, chắc cũng phải đi dàn xếp một chút, đề phòng Tống gia trở tay không kịp. Y và Đỗ Đào, Lý Hồ và Lý Thu Dương tiễn Diệp Mặc ra tận cửa.

Diệp Mặc đón xe đến Hoa Đại, lần này hắn không đợi ở ký túc xá nữ nữa, mà là dùng thuật ẩn thân trực tiếp đến trước cửa ký túc xá của Diệp Lăng.

Thần thức của Diệp Mặc đã thấy được Diệp Lăng không có ở trong đó, nhưng hắn vẫn gõ cửa.

Người mở cửa là Thiên Hà, cô ta nhìn thấy Diệp Mặc, trên gương mặt hiện lên sự kinh ngạc, nhưng lập tức lại nghĩ đến chuyện tối qua, gương mặt lại đỏ bừng lên.

- Diệp Lăng không có ở đây sao? Cô biết cô ta đi đâu không?

Diệp Mặc không còn tâm trí nghĩ những chuyện khác nữa, chỉ trực tiếp hỏi thăm hiện giờ Diệp Lăng đang ở đâu…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 150

Diệp Mặc Nổi Giận

Anh là bạn trai của Lăng Tử, anh với Lăng Tử không phải đang ở cùng nhau sao? Vậy anh làm cách nào để vào được đây?

Lúc này Lộ Lộ cũng đã đến trước cửa - Đúng vậy, Lăng Tử mới sáng tinh mơ đã ra ngoài rồi, đến giờ vẫn chưa về, chúng tôi cứ tưởng hai người đang lo âu yếm nhau mà quên đi mấy vị khách chúng tôi chứ.

Thiên Hà tiếp lời Trong lòng Diệp Mặc đột nhiên có một chút dự cảm không tốt, vội hỏi:

- Trong số các cô có ai có số điện thoại của Diệp Lăng không?

Bạn trai của Lăng Tử còn không có số điện thoại của Diệp Lăng thì còn ai biết nữa nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Mặc thì Thiên Hà vẫn nói ra số điện thoại của Diệp Lăng.

- Cám ơn nhé Diệp Mặc có được số điện thoại của Diệp Lăng, chỉ nói được ba chữ rồi biến mất.

- Cậu ta chạy nhanh thật, chắc không phải là đã cãi nhau với Lăng Tử rồi chứ Đan Đan từ phía sau chạy tới nói Thiên Hà lắc lắc đầu nói - Tôi nghĩ chắc chắn không phải, cô không thấy hôm qua Lăng Tử đối với anh ta tỏ ra sốt ruột như vậy thì làm sao nỡ cãi nhau với một người đẹp trai như anh ta chứ, nếu tôi có người bạn trai như vậy, cho dù anh ta có yêu cầu tôi làm gì thì tôi cũng sẽ đồng ý, không bao giờ cãi nhau với anh ta.

- Được rồi, Thiên Hà, tôi dám khẳng định cái màng kia của cô đã không còn nữa rồi, thành thật khai báo, cô đã cho ai rồi hả?

Đan Đan hí hửng cười nói Thiên Hà thở dài - Ai ya, tôi cũng muốn không còn lắm chứ, tiếc là tôi không thể tìm được một người giống bạn trai của Lăng Tử vậy, nếu thật sự có, chị đây đồng ý cho không luôn đó, xì…

- Tối qua Lăng Tử còn nói người đàn ông đó là anh trai của cô ấy mà?

Đan Đan lộ vẻ không tin - Đúng vậy, nhưng quan trọng là phải để tôi tin chứ, sau này tôi có người tôi thích, tôi cũng sẽ nói anh ta là anh trai tôi, chẳng lẽ không được sao?

Thiên Hà bĩu môi nói Diệp Mặc có được số điện thoại của Diệp Lăng liền liên lạc ngay lập tức, điện thoại phát ra lời nhắc nhở là thuê bao đã tắt máy. Diệp Lăng biết anh đã đến Yến Kinh rồi, hơn nữa hôm nay còn là ngày hẹn với Diệp Tử Phong nên không thể tắt máy.

Nghe những người trong ký túc xá nói cô ấy đã ra ngoài từ sớm rồi, tại sao tới giờ này vẫn chưa có tin gì chứ?

Hơn nữa còn tắt máy Chẳng lẽ đã gặp chuyện gì rồi?

Điều đầu tiên mà Diệp Mặc nghĩ đến chính là hai người lúc nãy nói nhà họ Diệp đã xảy ra chuyện, có phải là chuyện của Diệp Lăng không? Đối với những quy tắc chó chết của những gia tộc này Diệp Mặc tuy không nắm rõ như lòng bàn tay nhưng hắn cũng biết chút ít. Nếu việc Diệp Lăng đánh cắp Phong thủy Long Châu bị bại lộ thì cô ấy tuyệt đối không thể chạy thoát được.

Nghĩ đến chuyện của Diệp Lăng, trong lòng Diệp Mặc nóng như lửa đốt, hắn còn đang hối hận hôm nay đã mất cả một ngày cho cơ sở huấn luyện, lúc sáng sau khi nhận được tiền hắn đi ngay mới phải.

Diệp Mặc kêu một chiếc xe, dặn tài xế chạy với tốc độ nhanh nhất để đến trước cổng nhà họ Diệp. Tài xế dừng lại ở xa xa bên ngoài cổng vì trước mặt là khu vực không cho xe ra vào.

Diệp Mặc xuống xe, dùng thuật ẩn thân, cả người giống như một con lốc

men theo con đường dài của hàng cây bóng râm vào sân trong nhà họ Diệp chỉ với chưa đầy nửa phút, trong khi với đoạn đường như vậy chạy xe ô tô cũng phải mất một phút.

Bên trong sân vẫn có hai người bảo vệ đứng đó, nếu không thấy cảnh tượng của Diệp Lăng thì có lẽ Diệp Mặc sẽ tiếp tục ẩn mình tiến vào nhưng bên trong sân, thần thức của hắn đã nhìn thấy cảnh tượng của Diệp Lăng, thần thức của hắn lúc này đã tiếp cận đến tám mươi mét.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Lăng thì lửa giận của Diệp Mặc lập tức bốc lên, Diệp Lăng bị treo bên trong ở một góc từ đường có thể dễ dàng nhìn thấy nhất trong sân với tóc tai bù xù, đầu rũ xuống, trên người máu me đầy mình, rõ ràng là vết roi, quần áo bị đánh đến nỗi dường như chỉ còn mảnh vải che thân, chỉ một ngày thôi mà đã tra tấn Diệp Lăng trở thành bộ dạng này.

Diệp Mặc một cước đá cánh cửa bay xa mấy thước.

Hai tên bảo vệ chưa kịp phản ứng thì đã bị Diệp Mặc đá một cước ói máu không đứng dậy nổi.

Diệp Mặc chạy vào trong từ đường với tốc độ nhanh nhất, chỉ một phi tiêu là có thể cắt đứt sợi dây đang treo Diệp Lăng ở phía trên. Diệp Lăng rơi vào lòng của hắn, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, Diệp Lăng vẫn chưa chết, chỉ là ngất đi thôi. Có lẽ là cả ngày vẫn chưa được ăn gì, lại thêm việc bị treo lên mà đánh nên mới bị ngất đi.

Có điều nếu hắn tới trễ một hai tiếng nữa thôi thì không biết Diệp Lăng còn có thể sống sót không thì rất khó nói.

Chân khí trong tay Diệp Mặc đã vận chuyển lên, trực tiếp thâm nhập vào bên trong cơ thể của Diệp Lăng. Diệp Lăng bị treo lên đánh thành thế này nên đã bị nội thương, nhưng với sự vận khí trị liệu của Diệp Mặc thì nội thương cũng dần biến mất, mười phút sau, cô liền tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt mình là Diệp Mặc, trong lòng kinh ngạc liền hỏi - Anh, sao anh cũng

đến đây, chuyện này không liên quan gì đến anh, sao bọn họ lại bắt anh?

Diệp Mặc tha thiết lau vết máu trên đầu của Diệp Lăng, rồi nói - Xin lỗi, Diệp Lăng, anh đã đến trễ, lát nữa anh sẽ dẫn em rời khỏi đây, có điều món nợ này anh sẽ giúp em trả. Anh sẽ giúp em rửa sạch sẽ, em nhắm mắt đi.

Diệp Lăng "a" một tiếng, lúc này mới phát hiện quần áo và thân thể không có cái nào nguyên vẹn, Diệp Mặc là anh của cô, cô đương nhiên sẽ không nghĩ gì, có điều trong lòng có một cảm giác ấm áp khiến cho cô không những không còn thấy đau đớn mà ngược lại còn cảm thấy thật dễ chịu.

Cô không biết Diệp Mặc đã làm cách nào để rửa sạch cho cô, tuy cô là em gái, nhưng quần áo lại rách nát như vậy nên cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Diệp Mặc thấy trên người Diệp Lăng mình đầy thương tích, khắp nơi đều dính máu thì trong lòng cuồn cuộn lửa giận. Hắn chỉ cần vài chiêu Thủy cầu thuật liền rửa sạch sẽ những thứ trên người Diệp Lăng, đồng thời dưới sự vận chuyển chân khí, những vết thương và vết máu liền tan biến theo tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Mười mấy phút sau, bên ngoài huyên náo cả lên, Diệp Mặc liền cởi chiếc áo sơ mi của mình đưa cho Diệp Lăng mặc.

Diệp Lăng mở to mắt, cúi đầu nhìn thương tích trên người, đúng là đã biến mất một khoảng, cô ngạc nhiên ngước đầu lên nhìn Diệp Mặc - Anh, anh đã dùng thuốc gì để giúp em vậy? Sao bây giờ em không còn cảm giác đau đớn gì nữa vậy, hơn nữa trên người cũng không còn thương tích nữa.

- Đúng là thần kỳ thật, có điều em thấy hơi đói.

Diệp Mặc vuốt tóc Diệp Lăng nói - Anh là bác sĩ mà, hơn nữa còn mở một phòng khám nữa, lần này em cùng anh đi khỏi Yến Kinh được không?

Diệp Lăng ngoan ngoãn gật đầu, lúc này cô nằm trong lòng Diệp Mặc

cảm thấy bình an vô cùng, không hề có chút phiền não, một thứ cảm xúc bình lặng khiến cô cảm thấy thật dễ chịu, nếu có thể ở cùng với anh cô thì cô sẽ không còn phải ở trong ngôi nhà đáng sợ này nữa, có điều không biết Diệp Tử Phong thế nào rồi.

- Anh, anh đưa áo cho em rồi còn anh thì sao? Không ngờ nhìn anh tướng mạo thư sinh vậy mà lại rắn chắc như vậy.

Diệp Lăng sờ vào cánh tay rắn chắc của Diệp Mặc khen ngợi Diệp Mặc cũng muốn nói bên ngoài ngày càng nhiều người, xem ra người nhà họ Diệp đã đến đông đủ, Diệp Mặc thậm chí còn dò được có khoảng hai mươi ba mươi tên vệ sĩ mặc võ phục đang tiến tới.

Diệp Lăng lại không hề để ý, cô chỉ bỏ tay vào túi rồi nói - Anh, sao trên người anh có nhiều viên đá vậy? À, trong túi anh cũng có nè?

Diệp Mặc chỉ đưa áo bên trong của mình cho Diệp Lăng, Diệp Lăng được Diệp Mặc bế trên tay cho nên tay của cô có thể dễ dàng sờ được những viên đá trong túi áo của Diệp Mặc.

- Những cái này đợi lát nữa hãy nói Diệp Mặc tiện tay lấy sợi dây thừng lúc nãy đã trói Diệp Lăng xuống, để Diệp Lăng bấu chặt lưng mình, dung sợi dây cột chặt, một cước đá mạnh cửa chính của từ đường.

Cánh cửa rắn chắc của từ đường bị một cước của Diệp Mặc đá thành từng mảnh.

Có người xuất hiện vào thẳng bên trong sân mà vệ sĩ bên ngoài không kịp thông báo, hơn nữa còn làm hai vệ sĩ bên trong bị thương nặng, xảy ra chuyện lớn như vậy, Diệp Bắc Vinh đương nhiên biết chuyện rồi, nhưng điều làm ông tức giận nhất chính là ông vừa bước ra đã thấy Diệp Mặc dùng một cước đá tung cánh cửa từ đường, ông không những giận dữ cho rằng bọn vệ sĩ vô dụng mà còn tức giận khi Diệp Mặc cả gan dám đá nát cánh cửa từ đường.

- Lập tức bắt hắn lại cho ta, đưa vào bên trong, còn những người không liên quan thì lập tức rời khỏi đây, những thành viên nhà họ Diệp đều tập trung ở phòng khách lớn.

Trong lúc giận dữ thiếu chút nữa là Diệp Bắc Vinh liền hạ lệnh giết Diệp Mặc và Diệp Lăng nhưng ông vẫn còn đủ lý trí, con người này dám tới nhà họ Diệp quậy phá như vậy nhất định phải giết nhưng trước khi giết phải hỏi rõ hắn một số vấn đề.

Cho nên ông lập tức mở cuộc họp gia tộc, theo ông muốn bắt giữ một thanh niên đang cõng theo Diệp Lăng như vậy sẽ không tốn nhiều thời gian, không cần phải tốn nhiều thiên binh vạn mã. Số lần ông gặp mặt Diệp Mặc rất ít hơn nữa cộng thêm sự thay đổi lớn hiện nay của Diệp Mặc thì ông tuyệt đối không hề nhận ra.

Diệp Mặc cười khẩy, hắn đương đầu với Nam Thanh cùng mấy ngàn lính đánh thuê còn có thể xông vào bán đảo Senna thì chỉ với hai ba chục vệ sĩ như vậy thì nhằm nhò gì.

Diệp Lăng hoảng sợ cả lên, trong lòng cô muốn nói với Diệp Mặc là anh hãy chạy trước nhưng cô biết, dưới sự bao vây của nhiều người như vậy thì Diệp Mặc có chạy cũng không được, nghĩ đến đây cô bỗng thở dài, nếu chết mà có thể chết cùng Diệp Mặc cũng có người bầu bạn.

Nhưng cảnh tưởng tiếp theo khiến cô tưởng rằng mắt mình có vấn đề.

Diệp Mặc gần như là bay trên không nhắm vào hai ba mươi tên vệ sĩ, Diệp Lăng chỉ kịp nhìn thấy hình dáng chân và tay của Diệp Mặc, sau đó chỉ nghe thấy những tiếng " binh binh" liên hồi.

Diệp Lăng không hề biết Diệp Mặc lại lợi hại như vậy, đang cõng cô ở phía sau mà còn có thể nhẹ nhàng đánh hạ hai ba chục tên vệ sĩ làm cho chúng bò lăn bò lết. Nghĩ đến cảnh lúc nãy anh ấy giúp mình chữa vết thương nhanh chóng, còn trong lòng có cảm giác ấm áp, Diệp Lăng có ngốc hơn đi nữa cũng biết được Diệp Mặc hiện tại đã không còn là Diệp Mặc lúc

trước mà cô quen nữa.

Cô nghĩ đến chuyện tối qua, Diệp Mặc có thể dễ dàng giết người sau đó còn đưa cô rời khỏi câu lạc bộ đó, còn chuyện đến tận bây giờ người nhà họ Tống vẫn không có người dám đuổi giết hai người, bây giờ cô mới hiểu có lẽ nhà họ Tống biết được sự lợi hại của anh nên mới không dám tới nữa.

Cô không ngờ rằng Diệp Mặc lại trở nên lợi hại như vậy, quả nhiên không phải người bình thường. Anh của cô tài giỏi như vậy, vậy mà cô gái nhà họ Ninh – Ninh Khinh Tuyết đó lại dám hủy hôn, cô ta đúng là có mắt không tròng. Nếu Diệp Mặc không phải là anh ruột của cô thì không chừng cô cũng đã động lòng rồi, nghĩ đến đây cô "thịch" một tiếng, cô nghĩ bậy bạ gì vậy, có điều cảm giác được anh cõng như vậy cũng rất dễ chịu, có lẽ do quá mệt nên cô cũng từ từ ngủ thiếp đi.

- Cậu rất lợi hại, có điều cũng chỉ được bấy nhiêu thôi, hôm nay có nằm mơ cậu cũng không thoát khỏi cổng lớn nhà họ Diệp đâu.

Một giọng nói thoang thoảng vang lên sau khi Diệp Mặc đánh gục mấy mươi tên vệ sĩ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 151

Bước Hết Ra Đây Cho Tao

Diệp Mặc ước chừng cái người đang nói chuyện với hắn, không tới bốn mươi tuổi, sắc mặt hơi vàng, trên tay cầm một cây đao dài hình dáng kỳ quái, tóc không dài, nhưng đen nhánh, cực kỳ không thích hợp với sắc mặt của ông ta.

Thân thủ người này chắc cao hơn hẳn so với Hồ Khâu, tuy không bằng Điểu Cường, nhưng chắc không yếu hơn Trương Khuất.

Diệp Mặc không ngờ Diệp gia lại có cao thủ như thế, theo kinh nghiệm của hắn mà nói, thì người này là kẻ tu luyện cổ võ hậu kỳ hoàng cấp rồi, nếu như bây giờ Diệp Mặc chỉ đang luyện khí đến tầng thứ hai, thì hắn không cần suy nghĩ nữa mà chạy ngay tức khắc. Đừng nói là đang cõng Diệp Lăng, nếu chỉ một mình hắn đối đầu với người này, cũng không chắc là sẽ còn toàn thây.

Nhưng giờ đây Diệp Mặc đã luyện khí đến tầng thứ ba, đến Điểu Cường cũng không thể chịu nổi đòn thứ hai mươi của hắn, còn cái tên yếu thế hơn cả Điểu Cường thì Diệp Mặc chẳng quan tâm.

Diệp Mặc đang nghĩ có nên giết y hay không, thì con đao trong tay y đang hướng mũi nhọn vào hông Diệp Mặc, không hề có chút do dự và ngập ngừng, xem ra y muốn một đao chém Diệp Mặc ra làm hai.

Tuy chỉ có một đao, nhưng mắt thấy thì có đến mười mấy nhát đao. Diệp Mặc than thầm, cho dù là sợi dây xuất quỷ nhập thần của Hồ Khâu, thì nhát đao của tên này cũng không thua kém là mấy.

Tốc độ và sự biến hóa của nhát đao này, thật sự rất hiếm thấy, có thể chơi đao được như vậy, ngoài chuyện nhuần nhuyễn kỹ thuật và võ thuật ra, nếu không có nội lực thâm hậu tuyệt đối không thể chơi được như vậy. Diệp Mặc biết nhát đao này không phải nhằm vào hông của mình, mà là muốn chém vào chân của mình.

Người này lúc nãy chắc đã nhìn thấy thân thủ của mình, cho nên hắn phán đoán mình có thể tránh được nhát đao này, sau đó sát thủ của y từ phía sau tung đao. Từ nhát đao chưa đến đích này, sức lực toàn thân của y đã giảm sút, vả lại cả người dần dần chậm lại, sự chuyển biến nhỏ nhặt này, Diệp Mặc nhìn thấy, cho dù Diệp Mặc ở vào vị trí nào, chỉ cần ở trong bán kính ba trượng của hắn, thì đôi chân đã khó bảo toàn.

Đương nhiên nếu như nhát đao đầu tiên của y mà cũng không tránh được, thì phần hông đã bị chặt đứt rồi, xem ra tên này cũng có lòng tin tuyệt đối với Diệp Mặc, y hi vọng Diệp Mặc sẽ tránh được nhát đao đầu tiên, sau đó bị nhát thứ hai chặt đứt đôi chân.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt, đây chẳng khác các đối thủ dưới cơ của hắn là mấy, chẳng có tính khiêu chiến gì hết, nhất cử nhất động của đối phương đều bị hắn đoán trúng.

Cho dù đang cõng Diệp Lăng, nhưng Diệp Mặc chỉ cần lách nhẹ phần hông, ảnh đao biến hóa ngàn vạn đã được hắn tránh khỏi.

Quả nhiên khi người đàn ông mặt vàng nhìn thấy Diệp Mặc tránh được nhát đao của y, không sợ trái lại còn mừng, cây đao trong tay không ngừng lại, biến thành một đòn cuốn đất hình cung, dưới ánh đèn vàng vọt, nhát đao này như ánh bạc, bao vây mặt đất trong vòng bán kính hai trượng.

Khóe miệng y lộ ra nụ cười mỉa, mặc cho Diệp Mặc có lợi hại thế nào, chỉ cần y xuống đất, là y có thể chém đứt đôi chân của Diệp Mặc.

Diệp Mặc có thể không xuống đất, cho dù hắn có đang cõng Diệp Lăng thì cũng có thể thi triển thuật ngự phong, bay xa khỏi đó mấy trượng. Nhưng

hắn vẫn xuống đất, nhưng khi chân hắn tiếp đất, màu ánh bạc trên đất biến mất, chỉ có một đầu đao đúng vào vị trí mà chân hắn giẫm lên.

Gương mặt vàng vọt vốn dĩ sẽ nở nụ cười lập tức đanh lại, y không bao giờ ngờ rằng có kẻ giải được "mãn địa sương đao" của y, mà còn với cách thức không thể tưởng tượng như thế.

Sau phút kinh hãi, người đàn ông đã kịp phản ứng, cây đao trong tay xoắn lại, y muốn rút lại cây đao dưới chân Diệp Mặc.

Diệp Mặc cảm thấy có một lực mạnh khác thường truyền lại, "rắc" một tiếng, đang muốn thêm lực, cây đao đã "rắc" một tiếng gãy làm đôi. Cây đao trong tay người đàn ông mặt vàng gãy làm đôi nhưng vẫn không ngập ngừng, chuôi đao lại tiếp tục cuộn hòa thành bóng ảnh trực tiếp đánh về phía bụng của Diệp Mặc, và y lại theo sát chuôi đao, hai tay hóa thành hàng vạn bóng ảnh công kích vào ngực Diệp Mặc.

Diệp Mặc không ngờ người này ngoài đao pháp sử dụng khá tốt, mà quyền cước cũng khá nhuần nhuyễn.

Lúc này chuôi đao đã tiếp cận bụng của Diệp Mặc, Diệp Mặc nhấc chân lên, một chân đá chuôi đao lên, đơn quyền đã đón được ảnh quyền của người đàn ông.

Bốp bốp…Tiếng hàng vạn nắm đấm giao nhau.

"Bụp, bụp", Diệp Mặc không hề nương tay, với tốc độ nhanh nhất hắn đã phong tỏa nắm đấm của người đàn ông, đồng thời bẻ gãy hai cổ tay y.

Người đàn ông lui về sau mấy bước, sắc mặt vàng vọt trở nên trắng bệch, sự đau đớn sau khi bị Diệp Mặc bẻ gãy cổ tay không thể che giấu sự sợ hãi của y, tuy y là hậu kỳ hoàng cấp, nhưng cho dù là cao thủ đỉnh cao hoàng cấp cũng chưa chắc thắng được y. Nhưng người thanh niên trước mặt, đã giải được "mãn địa sương đao"một cách dễ dàng cũng không nói làm gì, mà còn trong lúc giao đấu quyền trượng đã phong tỏa được ảnh quyền của y,

thậm chí còn bẻ gãy cổ tay y nữa.

Từ lúc xuất đạo đến nay, quả là lần đầu gặp phải cao thủ, người này có bản lĩnh lớn, tại sao trong ẩn môn chưa hề nghe nói đến? Mình với hắn chưa tới mười chiêu đã thảm bại trước hắn.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn người đàn ông mặt vàng nói:

- Lúc nãy ông định chém đứt cả hai chân của tôi hay chỉ một chân?

Thật sự Diệp Mặc không thể phán đoán, bởi vì chiêu lúc nãy người đàn ông đối diện đã thu phát tùy tâm rồi, nếu không phải vì Diệp Mặc đã đạp trúng đao của y, mà đổi một người khác, thì quả thật người đàn ông đó muốn gì mà chẳng được.

- Tao chỉ muốn chặt đứt chân trái của mày.

Sắc mặt trắng bệch của người đàn ông mặt vàng đã lấm tấm mồ hôi.

- Được rồi, trả lại cho ông đây.

Nói xong, Diệp Mặc đá nửa thanh đao đã bị đứt dưới chân hắn ra, hóa thành một dãy trắng, nhanh hơn cả nhát đao lúc nãy người đàn ông đã chém Diệp Mặc.

"Phụt" một tiếng, hoặc nếu không nghe kỹ, thậm chí còn không nghe được.

Lúc người đàn ông kịp phản ứng thì cái chân trái đã bị chém đứt, Diệp Mặc đã biến mất trước mặt y. Y kinh hãi nhìn vào chỗ Diệp Mặc đã biến mất, đến khi máu tuôn ra từ vết chém, y mới đi cầm máu.

Nhát đao này chỉ là người ta đá tùy ý thôi, lại có thể chém đứt chân y dễ dàng như chém đậu hủ. Hắn ta là ai? Rốt cục hắn ta là ai? Sao có thể khủng khiếp, lợi hại như thế. Hắn muốn diệt nhà họ Diệp cũng không nói, nếu như có đến mấy người như hắn thì cũng không bằng người đó. Trong thành phố

này, sao lại có cao thủ lợi hại như thế, sắc mặt người đàn ông mặt vàng, không thể kìm hãm sự kinh hãi trong nội tâm, run rẩy cả lên.

- Sư phụ, làm sao thế?

Một người thanh niên độ chừng hai mươi, lúc này mới vội vàng chạy ra đỡ lấy người đàn ông mặt vàng đang loạng choạng sắp ngã khuỵu xuống.

Người đàn ông mặt vàng nhìn thấy người thanh niên, mới thở hắt ra, lập tức nói:

- Cổ tay của thầy cũng gãy rồi, bây giờ con hãy đỡ lấy cái chân gãy của thầy, lập tức rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt, mau lên, hãy đi ngay bây giờ.

…

- Hai ba mươi người, cộng với Hoàng Việt, sao đến giờ mà vẫn chưa mang người đến? Vấn Tiến, con vào xem đi.

Diệp Bắc Vinh lúc này đã bình tĩnh lại được, cho dù người thanh niên đã đá tung cánh cửa từ đường là ai, thì sau khi hỏi rõ ràng, vẫn phải giết hắn. Nhà họ Diệp không phải ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

- Không cần đâu, tôi đã đến rồi.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên ngoài cửa.

Diệp Bắc Vinh đột nhiên đứng phắt dậy, có vẻ không tin nhìn vào Diệp Mặc, xem dáng vẻ Diệp Mặc có vẻ như không phải bị ai bắt tới. Một lúc sau mới phản ứng được, - Sao mày vào đây được, bọn Hoàng Việt đâu rồi?

- Chẳng phải ông muốn tôi vào đây sao? Có phải ông muốn nói đến người đàn ông mặt vàng không? Ông ta bị tôi chặt chân, bẻ gãy cổ tay, hiện giờ được người khác cứu đi rồi.

Diệp Mặc lạnh lùng liếc Diệp Bắc Vinh một cái rồi nói.

- Cái gì?

Đầu Diệp Bắc Vinh ong ong, bản lĩnh như Hoàng Việt người khác không biết, nhưng ông thì biết rõ hơn ai hết. Người này nói là đã chặt đứt chân y, người thanh niên này lợi hại thế sao? Sao hắn ta nhìn quen thế này?

Diệp Lang cũng đương nhiên là biết sự lợi hại của Hoàng Việt, bây giờ nghe Diệp Mặc nói đương nhiên là ông ta không tin, nhưng sau đó rất nhanh đã có người xông vào nói nhỏ vào tai ông, ánh mắt Diệp Lang nhìn Diệp Mặc lập tức biến đổi, người đã chặt đứt chân của Hoàng Việt tuyệt đối là người của Ẩn môn.

Diệp Bắc Vinh cũng đã nghe được lời báo cáo, ánh mắt nặng nề, lập tức nói nhỏ:

- Hãy lập tức báo cáo lên trên đi.

- Anh, sao lại đến chỗ này?

Diệp Lăng có vẻ hốt hoảng khi nhìn thấy phòng họp, lúc sáng cô đã bị tuyên án tử ngay tại đây, vả lại còn bị đánh trong ba ngày, cho nên khi vào căn nhà này, cô có một thứ cảm giác sợ hãi.

- Mày là ai, sao dám lộng hành thế này, mày không biết đây là Diệp gia sao? Diệp Lăng, mày dám cấu kết với người ngoài đến gây sự với Diệp gia sao?

Diệp Vấn Khởi đã thấy sự bất mãn của cha, y liền lên tiếng trước.

Diệp Mặc lãnh đạm lướt qua Diệp Vấn Khởi, - Mày bị điếc rồi sao, không nghe thấy Diệp Lăng gọi tao là anh, tao là Diệp Mặc, nhưng không phải là nhà họ Diệp chúng mày.

Diệp Mặc đương nhiên là không thừa nhận mình là nhà họ Diệp, cho dù hắn có phải là con trai ruột của Diệp Vấn Thiên hay không, thì hắn cũng không phải nhà họ Diệp.

- Mày chính là Diệp Mặc sao?

Diệp Lang cũng đứng dậy, có chút sợ hãi liếc chừng Diệp Mặc. Cuối cùng ông đã hiểu tại sao hắn giết Tống Thiếu Văn rồi mà đến giờ vẫn không bị gì. Là dựa vào bản lĩnh của hắn khi chém đứt chân của Hoàng Việt, muốn giết vài người trong Tống gia rồi tẩu thoát, cũng đâu khó khăn gì. Tống gia không phải không động đến hắn, mà là không dám. Xem ra chuyện tình báo ông đã chậm hơn nhà họ Tống rất nhiều.

Chuyện Diệp Lang có thể hiểu, thì Diệp Bắc Vinh đương nhiên cũng có thể hiểu, lão không ngờ Diệp Mặc đã trưởng thành đến mức này.

Diệp Bắc Vinh lúc này lại bình tĩnh một lần nữa, chế ngự sự sợ hãi trong lòng, ông ta ngồi xuống, nhìn Diệp Mặc nói:

- Nếu con là Diệp Mặc, cũng là người nhà họ Diệp, dựa vào đâu mà con lại đá vào cửa từ đường của Diệp gia?

- Cha, máu của Diệp Mặc, con đã kiểm tra ở bệnh viện rồi, hắn không phải là người nhà họ Diệp.

Lúc này Diệp Vấn Khởi lập tức nói.

- Im ngay.

Diệp Bắc Vấn nhìn Diệp Vấn Khởi nói.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt:

- Đương nhiên tôi không phải là người nhà họ Diệp, không cần mày nhắc lại đâu, từ trước tới nay tôi cũng không xem mình là người nhà họ Diệp. Hôm nay tôi ở đây chưa rời khỏi, là vì muốn thu một số nợ. Hôm qua là ai đã đánh Diệp Lăng, hãy đứng ra đây cho tao, nếu không đừng trách tao độc ác, Diệp Mặc tao nói được làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 152

Không Ngờ Hai Phái Hắc Bạch Đều Quen Biết

Diệp Mặc, có thể luyện võ thuật đến trình độ này đã là lông phụng sừng lân rồi.

- Ông không biết con đã gặp phải chuyện gì, nhưng Diệp Lăng đã ăn trộm long châu phong thủy của nhà họ Diệp, ông không thể tha.

Diệp Bắc Vinh tuy vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng không cách nào bình tâm được. Ông không ngờ cổ võ của Diệp Mặc đã đạt đến trình độ này, nếu hắn lại quay về Diệp gia, thì uy thế Tống gia lập tức bị hạ bệ.

Nhưng ông không thể trực tiếp yêu cầu Diệp Mặc ở lại, chỉ còn cách thông qua chuyện của Diệp Lăng, hiện giờ ông không còn tư tưởng là sẽ trị tội Diệp Lăng nữa. Hơn nữa, Diệp Mặc bản lĩnh như thế, mà ông còn muốn xử phạt Diệp Lăng, thì quả là nực cười.

Nhìn thấy nụ cười lạnh lùng của Diệp Mặc, Diệp Bắc Vinh tiếp tục nói:

- Cho dù con có lợi hại thế nào đi chăng nữa, chẳng lẽ có thể cản được "Phi ưng" sao, ông đã báo cáo lên trên rồi. Lần này không những có "Phi ưng" đến mà còn thêm ba người đội viên của "Phi tuyết" nữa. Nếu con chịu nhận lỗi, thì ông sẽ không để con phải chịu bất cứ trách nhiệm gì.

Diệp Mặc dường như không nghe thấy "Phi ưng", đương nhiên là hắn biết, hắn đã là người huấn luyện "Phi Tuyết", làm sao có thể không biết "Phi Ưng" trong đội đặc chủng chín chữ Phi trong Hoa Hạ, thì "Phi Ưng" đứng thứ ba, cao gấp nhiều lần so với "Phi Hồ".

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Diệp Bắc Vinh tưởng rằng Diệp Mặc có

chút lo ngại, lúc ông ta định nói tiếp, thì Diệp Mặc từ trong túi áo lôi ra hai viên ngọc châu, - Ông bảo Diệp Lăng đã lấy đi hai viên ngọc châu này nên tội không thể tha đúng không? Muốn đánh chết em ấy đúng không?

- Phong thủy long châu tại sao ở trong tay cậu?

Diệp Vấn Tiến biết rằng cái thứ này đang ở trong tay nhà họ Tống, bây giờ lại thấy nó ở trên tay của Diệp Mặc, y không kìm hãm được mà kêu gào lên, nhưng lập tức nói ngay:

- Chẳng lẽ lấy đi phong thủy long châu còn có thể tha hay sao, đây là hành vi phản bội Diệp gia chúng tôi.

- Rất tốt.

Nói xong, nguyên khí trên tay Diệp Mặc hội tụ, hai viên long châu đã bị hắn bóp nát thành bột, sau khi hủy long châu, Diệp Mặc mới lạnh lùng nhìn Diệp Vấn Tiến nói:

- Bây giờ tao đã hủy hai viên long châu rồi, mày kết tội gì cho tao đây?

Những người trong Diệp gia đều ngây ra, phong thủy long châu tuy đã bị Diệp Lăng lấy đi, nhưng dù sao Diệp gia cũng có thể trao đổi với Tống gia để đoạt lại, cùng lắm là mất mát lợi ích một chút, mà bây giờ Diệp Mặc lại dám hủy nát nó.

Diệp Bắc Vinh ngơ ngác nhìn hai viên phong thủy long châu biến thành bột, chẳng thốt được lời nào, ngoại trừ sự phẫn nộ là sự kinh hãi, Diệp Mặc đã dám đại nghịch bất đạo, to gan ngông cuồng đến thế.

- Mày…

Diệp Bắc Vinh dùng tay chỉ vào Diệp Mặc, tức giận đến chẳng nói nên lời.

Diệp Lang và Diệp Vấn Khởi khiếp sợ nhiều hơn hoảng loạn, độ cứng

của phong thủ long châu bọn họ đều biết, cho dù có dùng chùy thiết cũng phải dùng hết sức mới có thể đập nát nó, nhưng Diệp Mặc thì chỉ cần dùng tay, hắn ta có bản lĩnh gì vậy?

Diệp Lăng nhìn thấy có vẻ tiếc nuối, cô nói nhỏ vào tai Diệp Mặc:

- Anh hai, ông nội đối xử với em cũng không tệ, đừng khiến ông tức giận quá.

Diệp Mặc hừ một tiếng, - Ông ta muốn đánh chết em, vậy là không tệ sao? Cái không tệ đó anh thấy cũng không cần đâu. Bây giờ tao đếm đến ba, phàm những ai đã đánh Diệp Lăng hãy bước ra đây, nếu không đừng trách tao không khách sáo. Còn hai dấu tay trên cổ Diệp Lăng là ai đã gây ra.

Nhìn thấy sự khoa trương ngạo mạn của Diệp Mặc, Diệp Bắc Vinh run rẩy, vốn dĩ muốn Diệp Mặc quay về Diệp gia, nhưng đã đến nước này, thì hãy để thành viên "Phi ưng" giết quách hắn đi.

- Là tôi đấy, thế nào?

Một người đàn ông trung niên lập tức phẫn nộ nói.

Hắn là Diệp Vấn Tài, cũng là cháu của Diệp Bắc Vinh.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn người đàn ông kia, mới lạnh lùng nói:

- À, là tay bên nào đấy.

- Sao, tay trái đấy, mày dám làm gì tao?

Thân thủ Diệp Vấn Tài cũng không tệ, y đã không chịu nổi cái ngông cuồng của Diệp Mặc rồi.

- Không có gì, tao chỉ muốn lấy tay trái của mày thôi.

Nói xong cánh tay của Diệp Mặc quạt một đường trong không khí.

Cánh tay của Diệp Vấn Tài một đường máu phun ra, cánh tay của y đã bị một con dao vô hình trong không khí chặt đứt.

Tất cả những người khác khi kịp phản ứng mới biết, cánh tay của Diệp Vấn Tài đã bị chặt đứt.

Những người trong nhà lại kinh sợ một lần nữa, tuy Diệp Mặc nói rằng hắn đã chặt đứt chân của Hoàng Việt, nhưng họ đều không biết Hoàng Việt lợi hại thế nào, vả lại cũng không chứng kiến tận mắt, bây giờ nhìn thấy Diệp Mặc không hề động đậy, cũng có thể chặt đứt tay Diệp Vấn Tài, bọn họ mới biết sự việc đáng sợ như thế nào.

Sự lợi hại của Diệp Mặc đáng sợ hơn sự tưởng tượng của họ rất nhiều.

Diệp Bắc Vinh biết rằng Diệp Mặc rất lợi hại, nếu không thì hắn sẽ không thể đánh bại Hoàng Việt, như không cần động đậy mà vẫn có thể chặt đứt một cánh tay của Diệp Vấn Tài, chuyện này đã vượt xa tầm suy nghĩ của ông ta.

Ông ta nhìn chằm chằm vào cánh tay mà lúc nãy Diệp Mặc đã dử dụng, đã quên mất chuyện Diệp Mặc hủy đi long châu. Ông ta đã hết sức đề cao Diệp Mặc rồi, nhưng lúc này ông mới hiểu mình đã xem thường Diệp Mặc, xem thường sự lợi hại. Ông ta đang phỏng đoán là lúc nãy Diệp Mặc đã dùng ám khí gì.

Diệp Vấn Tài đã được người khác mau chóng đưa ra ngoài, Diệp Mặc gần như không nhìn thấy, nhưng Diệp Lăng thì có chút kinh sợ, cô không ngờ Diệp Mặc ở trước mặt bao nhiêu người chặt đứt cánh tay của chú. Lúc nãy khi Diệp Mặc chặt đứt chân của Hoàng Việt thì cô đã ngủ thiếp đi, nên không nhìn thấy.

- Hãy giao nộp những kẻ đánh Diệp Lăng, tao sẽ xem như không có gì mà bỏ đi, nếu không, đừng trách tao không khách khí. Diệp Vấn Khởi, mày hãy tự vả vào miệng mình ba mươi cái, đợi đến khi tao đi mà mày vẫn chưa làm, thì mày sẽ hối hận.

Còn về kẻ đầu sỏ gây nên đã hãm hại Diệp Lăng, đương nhiên là Diệp Mặc cũng không tha, chỉ là hiện giờ Diệp Mặc vẫn chưa giết y, đợi đến khi sắp đi khỏi rồi hãy tính.

Lúc đó, lại có một người vội vã chạy đến trước mặt Diệp Bắc Vinh cung kính nói:

- Người của Nam Thanh đã đến, có để họ vào không.

Diệp Bắc Vinh như đột nhiên tỉnh ra, vội nói:

- Mau, hãy mau đưa họ vào, hãy nói là tôi đã đồng ý.

Người của Nam Thanh lần trước đi khỏi đến hôm qua mới trở lại, vốn dĩ "Nam Thanh" đến đây là muốn bàn luận chuyện hợp tác với Diệp Bắc Vinh, nhưng bởi vì hôm qua nhà họ Diệp vì chuyện bị mất long châu nên mới sắp xếp họ ở nhà trọ. Lúc nãy Diệp Mặc ngông cuồng trở về, Diệp Bắc Vinh đã cố ý cho người đến mời họ. Diệp Bắc Vinh muốn mượn thế lực của họ để đối phó Diệp Mặc, ông ta nghĩ Diệp Mặc có lợi hại thế nào chăng nữa, cũng khó mà đối đầu với "Nam Thanh".

Diệp Bắc Vinh nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, Diệp Lăng có lỗi trước, theo quy tắc tổ tiên, thì phải treo nó lên đánh trong ba ngày. Bản lĩnh của con rất lớn, lớn đến vượt ngoài tầm dự đoán của ông, chẳng trách nhà họ Tống không dám làm gì con. Nhưng, dù con có lợi hại hơn nữa, cũng không bằng "Nam Thanh" chứ đúng không. Nói thật cho con biết là "Nam Thanh" đã mời ta cùng đối phó với con, nhưng ta đã cự tuyệt.

- Nếu ta và "Nam Thanh" cùng đối phó với con, thì con thấy mình nắm chắc mấy phần thắng. Huống hồ, hành vi của con hiện giờ là phạm tội đấy, ông tin rằng sáng mai là sẽ có lệnh truy nã con ngay.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, mặc nhiên như không màng đến Diệp Bắc Vinh, nếu ông ta không phải người nhà họ Diệp, thì hắn đã giết quách cho

xong chuyện. Nếu bây giờ hắn giết sạch nhà họ Diệp, thì thứ nhất Diệp Lăng sẽ không đồng ý, Thứ hai là có thể sẽ phải trở mặt với Hàn Tại Tân, trở mặt với Hàn Tại Tân cũng không sao, vấn đề là chuyện tu luyện của hắn hiện giờ còn thấp, rất nhiều tài nguyên, hắn còn phải trông chờ vào Hàn Tại Tân nữa mà.

Tam Tài đắc ý đi vào trong vườn nhà Diệp gia, hôm qua anh ta đến, Diệp gia còn tỏ ra vẻ mặt sĩ diện, để một mình anh ta ở khách sạn, bây giờ không mời anh ta trở lại sao. - Xem ra Lang Cực coi lời nói của tôi chẳng ra gì.

Tam Tài giờ mới nhìn thấy Diệp Mặc, sắc mặt liền thay đổi, không quan tâm tới người bên cạnh Diệp gia, bước vài bước đến trước mặt của Diệp Mặc, cung kính nói:

- Anh Diệp, không ngờ lại gặp được anh.

- Tôi …tôi…

Nói mấy câu, lại sợ đến mức mấy câu sau không nói được nữa. Anh ta không ngờ tới đến với Diệp gia thương lượng chuyện làm ăn, lại gặp Diệp Mặc.

- Biến đi cho tao, tao không muốn thấy mày ở đây.

Diệp Mặc lúc này nổi giận đùng đùng, người của "Nam Thanh" lại đến vào lúc này, hắn không hơi đâu mà bình tĩnh nổi.

Diệp Bắc Vinh không cách gì bình tĩnh nổi, ông ta nhìn thấy chỉ một câu nói của Diệp Mặc, thì "Nam Thanh" chỉ còn cách lặng lẽ trốn đi, có nghĩa là, trong lòng lạnh toát, thực lực quá lớn của Diệp Mặc khiến cho ông ta lạnh cả sống lung, đến người của "Nam Thanh" còn không dám thở mạnh trước mặt hắn.

Nhưng Diệp Bắc Vinh vẫn chưa tuyệt vọng, bởi vì ông đã báo cáo lên trên rồi, chuyện của nhà họ Diệp, sau khi báo phản ứng cũng khá nhanh, ông

ta đã nhìn thấy người của "Phi ưng" đến rồi.

Vốn dĩ muốn dựa vào "Phi ưng" để nói chuyện với Diệp Mặc, nhưng cái làm cho Diệp Bắc Vinh không ngờ chính là người của "Phi ưng" vẫn chưa kịp động đậy, thì ba thành viên của "Phi tuyết" lập tức tới trước trước mặt Diệp Mặc cúi chào, vả Diệp Mặc chỉ gật đầu một cách lạnh nhạt thôi.

Tuy Diệp Mặc là huấn luyện viên, nhưng hắn biết nếu "Phi ưng" đã đến chấp hành mệnh lệnh, thì không đến lượt hắn quản nữa, cho nên hắn cũng chẳng thèm bảo bọn họ quay về.

Diệp Bắc Vinh như đóng băng, rốt cụôc thì Diệp Mặc là ai? Hai phái trắng và đen hắn đều quen biết sao?

Xem ra hình như không khí có vẻ nặng nề, hai kẻ cầm đầu "Phi tuyết" lên tiếng:

- Chúng ta hãy ra ngoài xem sao đã.

Lập tức hai mươi thành viên đưa mắt nhìn nhau rồi lần lượt lui ra ngoài, vài giây sau, trong nhà vẫn chỉ còn lại mấy người nhà họ Diệp. Diệp Vấn Khởi biết rằng mọi chuyện hơi rắc rối rồi, lai lịch của Diệp Mặc hình như mất đi chút ít.

- Hãy đem hai kẻ đã đánh Diệp Lăng ra đây.

Trong một lúc Diệp Bắc Vinh đã già cõi đi rất nhiều Một kẻ đã giết con cháu Tống gia, mà Tống gia cũng không dám làm gì, một kẻ bị Diệp gia đuổi khỏi nhà, sau cùng lại đem cục đá đập vào chân mình, nếu Tống Kỳ Minh có thể nhẫn nhịn, thì Diệp Bắc Vinh càng có thể nhẫn nhịn. Huống hồ, Diệp Mặc dù sao cũng là họ Diệp.

Diệp Lăng nhìn hai tên đã đánh cô, theo mệnh lệnh của Diệp Mặc hai tên đó dùng dây quất nhau, cô không nhẫn tâm. Cô nhìn Diệp Mặc, lại không nói nên lời. Diệp Mặc biết tâm tư của cô, xua xua tay, hắn cũng biết hai kẻ này chỉ làm theo lệnh của Diệp Vấn Khởi thôi, nhưng bọn họ ra tay tàn ác, đã

khiến Diệp Mặc động sát cơ

- Ông nội, anh ba của con đâu rồi?

Diệp Lăng nhìn Diệp Bắc Vinh có chút già nua, nhưng sau cùng cô cũng đặt câu hỏi.

- Tử Phong, tôi đã đem nó sang Anh rồi.

Diệp Bắc Vinh thở dài.

- Anh hai, chúng ta đi thôi, em không muốn ở đây nữa.

Diệp Lăng sợ Diệp Mặc sẽ giết chết bác mình. Dù sao đi nữa, thì ông ta cũng là bác ruột, nếu Diệp Mặc làm thế thật, thì ông nội sẽ ra sao đây? Tuy cô nghi ngờ cái chết cha ruột mình có liên quan đến bác, nhưng dù sao cũng chỉ là nghi ngờ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 153

Tình Hình Của Diệp Gia

Diệp Mặc đương nhiên là hiểu tâm ý của Diệp Lăng, Diệp Lăng sợ hắn sẽ giết hại ngông cuồng ở đây. Diệp Mặc đương nhiên là không ngu đến thế, đừng nói Diệp Lăng vẫn còn tình cảm với nhà họ Diệp, cho dù không còn tình cảm đi chăng nữa, Diệp Mặc cũng không thể giết người ngay bây giờ, nếu muốn giết, cũng phải giết âm thầm. Có những chuyện ai cũng biết, nhưng mọi người không thể công khai.

Diệp Vấn Khởi không dám tự tát vào mặt mình, đừng trách hắn hạ thủ đoạn. Diệp Mặc từ túi áo mình lấy ra một viên khoáng thạch nặn thành ba miếng nhỏ, một miếng bắn thẳng vào người Diệp Vấn Khởi, hai miếng còn lại bắn vào hai kẻ đã dùng dây quất Diệp Lăng, rồi mới cõng Diệp Lăng rời khỏi.

Nhìn theo dáng vẻ biến mất chậm rãi của Diệp Mặc, Diệp Bắc Vinh trong một lúc như già thêm chục tuổi, một lúc sau mới nói:

- Diệp gia đã xong rồi sao?

Diệp Vấn Khởi không phát hiện ra cái mạng của mình đã bị Diệp Mặc nắm trong tay, bây giờ nhìn thấy Diệp Mặc rời khỏi, mới lập tức nói:

- Cha đừng lo, nếu hôm nay Diệp Mặc không động thủ, thì chắc hắn sẽ không làm thế đâu. Tuy là hắn lợi hại, nhưng hắn chỉ có một mình, chẳng lẽ có thể đối đầu với cả nhà họ Diệp sao, chẳng lẽ không sợ sự khống chế của quốc gia sao.

- Im đi, mày tưởng những hành động của mày tao không biết sao? Mày o

ép Diệp Mặc cũng không nói, thậm chí còn dám động đến Diệp Tử Phong. Chuyện Diệp Lăng lấy cắp phong thủy long châu, chẳng lẽ mày không biết gì hết? Tuy Diệp Lăng tội không thể tha, nhưng rõ ràng là mày biết chuyện của nó mà không ngăn cản, tao vốn dĩ muốn lui khỏi chính đàn, để nhà họ Diệp giao cho mày thì thôi. Bây giờ xem ra, tao đã lầm to.

Diệp bắc Vinh nói gấp gáp quá, lại liên tục ho vài tiếng.

Nhìn khắp phòng thấy người nào cũng kinh sợ đến chưa tỉnh ra được, Diệp Bắc Vinh lại thở dài, người duy nhất của Diệp gia vốn dĩ bị đuổi đi, còn một người nhìn có vẻ được, lại bị chèn ép, vì muốn bảo vệ Diệp Tử Phong, ông không thể không đưa nó ra nước ngoài, Diệp Vấn Khởi đến giờ vẫn ăn nói ngông cuồng, Diệp Mặc đến "Nam Thanh" còn không sợ, nhà họ Tống thì phải nể hắn vài phần, hắn dựa vào cái gì mà phải sợ Diệp gia chứ?

Diệp Bắc Vinh có vẻ ý chí lụi tàn nói:

- Thật sự ta rất thất vọng, nhà họ Tống có thể điều tra ra được lai lịch và bản lĩnh của Diệp Mặc mà không dám đi gây chuyện với hắn, còn nhà chúng ta như một kẻ ngốc, chuyện gì cũng không biết. Diệp Lang, cái chuyện tình báo của con làm khá tốt nhỉ. Vấn Tiến, Diệp Lăng quen với Cốt La là Diệp Hỗ đã giới thiệu, tại sao đến giờ Diệp Hỗ vẫn không có gì xảy ra? Các con đều cho rằng ta đã già rồi đúng không.

Diệp Vấn Tiến bị nói đến sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, chẳng có gì biện hộ nữa.

Thấy tất cả mọi người đều im lặng, Diệp Bắc Vinh càng thất vọng, vài giây sau mới nói:

- Diệp Vấn Khởi ngày mai con hãy lập tức rời khỏi Yến Kinh, đi đâu thì con hãy tự quyết định đi, Vấn Tiến ngày mai con hãy làm đơn từ chức, cùng anh ba đi kinh thương. Từ đây về sau, sân nhà họ Diệp nếu không có sự cho phép của ta, thì bất cứ ai cũng không được phép vào.

Diệp Bắc Vinh làm như thế là trực tiếp tước đi quyền lực trong nhà họ Diệp của Diệp Vấn Khởi và Diệp Vấn Tiến. Tuy ông đã giao chuyện Diệp Lăng cho Diệp Vấn Khởi xử lý, nhưng y không màng thân tình, khiến ông quá thất vọng.

- Ông nội nếu như thế chẳng phải nhà họ Diệp chúng ta từ từ lui khỏi năm đại gia tộc trong Yến Kinh hay sao?

Diệp Quang nghe nói sẽ phải rời Yến Kinh với cha, không cam lòng nói. Y biết là một khi rời khỏi Yến Kinh, thì y không còn là thiếu gia nhà họ Diệp nữa.

- Năm đại gia tộc gì chứ, chỉ cần tanh ngã xuống, Diệp gia dựa vào cái gì mà làm năm đại gia tộc chứ? Cháu đừng nằm mơ nữa. Danh tiếng của Diệp gia chấm dứt từ đây, sau này có ai đi gây chuyện thì hãy tự mà lo liệu. Lui cả đi. Diệp Quang và Diệp Lang hãy ở lại.

Diệp Bắc Vinh vừa nói xong, thì bất lực dựa vào lưng ghế.

Ông ta có một kế hoạch… nhưng là một kế hoạch đập nồi dìm thuyền, nếu thất bại thì Diệp gia sẽ từ bỏ quyền lực trung tâm tại Yến Kinh. Cho nên, kế hoạch của ông không thể nói ở đây.

Những người khác cúi thấp đầu buồn bã chậm rãi rời khỏi phòng họp, Diệp Vấn Khởi vốn dĩ còn muốn khuyên giải một chút, nhưng y biết chuyện cha mình đã quyết định, thì không còn nói được gì nữa, chỉ còn cách lui ra.

Sau cùng trong phòng chỉ còn lại Diệp Lang, Diệp Bắc Quang và Cảnh Huynh người từ trước đến giờ đều không nói năng gì.

Cái làm cho mọi người không ngờ chính là Cảnh Huynh từ trước đến giờ không nói năng gì sau khi tất cả mọi người đều lui hết, thì lập tức cười và nói:

- Bắc Vinh cuối cùng đã hạ quyết tâm đi bước này, nhưng Diệp Mặc đúng là một nhân tài đấy. Biết bao thanh niên tuấn kiệt, nhưng không ai sánh

bằng hắn.

Diệp Bắc Vinh cười mỏi mệt, - Tôi biết là không thể qua mắt Cảnh Huynh, nhưng tôi cũng không còn cách khác, những đứa con trai không một ai được việc, cả ngày chỉ biết gây chuyện, là thật sự trong đánh trong, ngoài đánh ngoài. Vấn Khởi chỉ có một chút thông minh, thật sự không thể gánh vác trọng trách chủ gia tộc, cách nghĩ mới đầu của tôi có chút sai lệch, tuy Diệp Mặc đã gây chuyện trong Diệp gia, nhưng chưa chắc là chuyện không hay, không phá thì không lập được.

Người tên Cảnh Huynh gật gật đầu, - Nước cờ này của anh Bắc Vinh cũng xem là đúng rồi, chỉ cần đợi Vấn Khởi và Vấn Tiến rời khỏi Yến Kinh, anh mới đưa Tử Phong trở về, sẽ từ từ giao trọng trách nhà họ Diệp cho nó. Tuy Diệp Mặc bất mãn nhà họ Diệp, nhưng hắn đối xử không tệ với Diệp Lăng, có nghĩa là hắn sẽ không tệ với Tử Phong. Chỉ cần Tử Phong là chủ Diệp gia, nếu có chuyện gì, Diệp Mặc cũng không khoanh tay đứng nhìn đâu.

- Xem cách giao thiệp rộng rãi của hắn, thủ đoạn quả quyết gọn gàng, thì biết rằng thời kỳ hưng thịnh của Diệp gia đã đến.

Diệp Lang cuối cùng đã hiểu ý của gia chủ, y định nói gì đó, nhưng rốt cục cũng không thốt nên lời.

Diệp Bắc Vinh lại nhìn Diệp Lang nói:

- Vốn dĩ phần lớn quyền lực tôi đều chuyển giao cho Vấn Khởi và Vấn Tiến, tài nguyên trong tay con rất có hạn, có rất nhiều chuyện không tìm hiểu được, ta cũng không trách con.

- Nhưng từ nay trở đi, ta sẽ chuyển giao nhiều tài nguyên hơn cho con, nếu con vẫn không làm nên chuyện, thì con hãy tự xử lý đi.

- Vâng, xin ông hãy yên tâm, con tuyệt đối sẽ không làm ông thất vọng.

Diệp Lang nghe xong càng vui mừng, tài nguyên trong tay y có hạn đến

nỗi không thể có hạn hơn được, nếu so với Tống Hải nhà họ Tống thì không tài nào so kịp, nguyên nhân bởi vì đại quyền đều nằm trong tay Diệp Vấn Khởi và Diệp Vấn Tiến hết.

Chỗ ở tại Yến Kinh, cho dù Diệp Lăng đã dẫn qua Diệp Mặc đến, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy lạ lẫm, không hề có chút ấn tượng đã từng sống qua ở đây.

Trong nhà cũng sạch sẽ, có thể thấy tuy Diệp Lăng rất ít khi đến ở nhưng vẫn thường xuyên quét dọn.

Diệp Mặc ra ngoài mua một ít đồ ăn đơn giản, và mấy bộ quần áo. Diệp lăng sau khi được chân nguyên của Diệp Mặc trị liệu, đã hồi phục, bây giờ lại được ăn uống chút đỉnh, nên đã hoàn toàn bình phục.

- Anh hai, sao anh biết em bị nhốt? Vả lại anh còn biết em ở Từ đường, anh đã hỏi người ta sao?

Sau khi Diệp Lăng bình phục, chuyện đầu tiên cô muốn biết là làm thế nào Diệp Mặc biết được cô bị nhà họ Diệp nhốt lại.

Diệp Mặc vẫn thản nhiên nói:

- Ở Yến Kinh anh đã tham gia một buổi tiệc, bởi vì ở buổi tiệc anh đã dạy dỗ tên Tống Ý một trận, nghe thấy hai người khác đang nói về chuyện Diệp gia nên hơi lo cho em, anh đã đến ký túc xá của em, quả nhiên là không có em ở đó, phản ứng đầu tiên của anh là biết em đã xảy ra chuyện.

- Cảm ơn anh, lúc trước em rất hay coi thường anh, bây giờ em mới biết là mình thật trẻ con.

- Có những thứ cho dù chống đối đến đâu cũng không thể dứt bỏ, hiện giờ trong lòng em, anh và anh ba là người quan trọng nhất của em, nếu không có anh, có thể em đã chết rồi. Sau khi cha mất mẹ cũng bỏ đi, em tưởng rằng sẽ không còn ai thương em nữa, em đã chịu uất ức không biết bao nhiêu lần nhưng bây giờ em biết em còn có anh hai. Nhưng mà, ông nội,

ông ấy cũng rất nhẫn tâm.

Diệp Lăng vừa nói vừa gục đầu vào vai Diệp Mặc khóc nức nở.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Diệp Lăng, thật ra thì, hắn không bao giờ nghĩ đến, cũng chưa bao giờ quan tâm đến Diệp Lăng, thậm chí chưa bao giờ nghĩ xem cô như thế nào. Còn những chuyện Diệp Lăng đã làm cho hắn, thì hắn không biết gì hết.

Nếu không vì lần này muốn tìm Diệp Tử Phong thì cho dù Diệp Lăng có bị đánh chết thì hắn cũng không biết, nếu biết thì hắn cũng không hề nghĩ ngợi gì. Nhưng bây giờ hắn đã hiểu, trên thế giới này vẫn còn một thứ tình cảm, gọi là tình thân. Diệp Lăng tuy coi thường hắn nhưng sau lưng đã dùng cách của mình lặng lẽ làm cho hắn rất nhiều việc, không vì nguyên nhân gì khác, chỉ bởi vì hắn là anh của cô, chỉ là vì mối tình thân đó.

Mà hắn đến Yến Kinh là bởi vì có người mắc nợ hắn, và hắn phải giúp xem bệnh cho con trai của một người bạn. Còn về Diệp Tử Phong, cũng là từ sau khi hắn đến mới tiện thể nghĩ đến việc đi thăm nó. Bây giờ hắn mới hiểu kẻ như hắn trên thế giới không ai biết đến, không ai quan tâm, nhưng ít nhất vẫn còn một đứa em gái đang quan tâm tới hắn.

Lần đầu tiên cảm thấy có một chút ấm áp từ sâu thẳm trái tim khiến hắn có chút mê muội, một lúc sau mới tự trách mình mà nói:

- Xin lỗi Diệp Lăng, từ trước tới nay anh đã không quan tâm đến em, khiến em phải chịu khổ, anh…

Đột nhiên Diệp Lăng vui vẻ nói:

- Anh hai, vậy thì sau này có gì tốt anh hãy nhớ đến em nhiều hơn, thật ra bây giờ nhìn thấy anh bản lĩnh như vậy em rất vui. Cha nhất định còn vui hơn, bởi vì cho dù em không làm được, nhưng ý nguyện của cha cuối cùng cũng thành. Đợi anh ba về, chúng ta sẽ sống cùng với nhau, em sẽ không ở lại Yến Kinh nữa, em không thích ở đây.

Nói đến đây Diệp Lăng đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cô lập tức nói:

- Bác và mọi người nói anh đã kiểm tra ra Liệt dương, là giả đúng không. Em biết, nếu hôm qua không phải Thiên Hà nói cho em biết, em còn tưởng là thật, bọn họ đúng là xấu xa.

Diệp Mặc ngại ngùng vuốt vuốt mũi, trong lòng nghĩ rằng tuy không đúng, nhưng kết quả kiểm tra là không sai, hắn không muốn bàn vấn đề này với Diệp Lăng nữa, nhưng gan của các cô gái bây giờ quả là lớn, hắn không ngờ Thiên Hà đã dám công khai kể hết chuyện tối qua ra như thế, thật là ngại quá.

- Ha ha, anh hai, anh xấu hổ à, bây giờ là thời đại gì rồi. Được thôi, nể mặt anh, em không nói nữa. Hôm nay em rất khỏe, hôm nay đã tối rồi, ngày mai em sẽ mời anh ăn một bữa ngon.

Diệp Lăng cười ha hả, cô không ngờ da mặt của Diệp Mặc lại mỏng thế, các cô gái trong ký túc xá của cô cứ mở miệng là chửi thề, mà cô cũng không cảm thấy gì.

Hai anh em nói chuyện với nhau còn hòa hợp hơn cả tối qua, qua cuộc nói chuyện lần này, Diệp Lăng và Diệp Mặc đều cảm thấy quan tâm lẫn nhau. Những mối quan tâm hờ hững, giờ đây càng thắm thiết.

- Anh hai, em đi tắm trước, phải đi ngủ rồi. Ngày mai em phải mời mọi người trong ký túc xá dùng cơm, chúng ta cùng đi nhé, anh ngủ trong phòng anh ba nhé.

Diệp Lăng muốn tắm xong sẽ đi nghỉ sớm, tuy cơ thể đã hồi phục, nhưng vẫn còn mệt mỏi.

Diệp Mặc cất lại mấy viên khoáng thạch, hắn chuẩn bị đêm nay sẽ luyện chiếc nhẫn lưu trữ, và sẽ luyện một cái pháp khí hộ thân cho Diệp Lăng, hắn không muốn Diệp Lăng chịu sự dày vò nào nữa!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 154

Còn Một Cái Tặng Cho Ai

Nếu so với hệ thống tình báo, có thể vượt xa Tống gia tại Yến Kinh còn rất nhiều, ngoài trừ cơ cấu quốc gia, thì tin tức của Tống gia có thể xếp vào ba thứ hạng đầu.

Chuyện của Diệp Mặc ở Diệp gia, thậm chí tối hôm đó Tống gia đã biết rồi, Tống gia đã mở hội nghị ngay trong đêm.

Cuộc họp như thế, ở Tống gia chưa hề xảy ra. Nhưng bây giờ những người của Tống gia đều biết, là bởi vì Diệp Mặc.

Đến tên Tống Ý bị thương cũng được người khác khiêng vào, nhưng vết thương của y nặng hơn cả Tống Thiếu Thành rất nhiều.

Tống Kỳ Minh lạnh lùng nhìn Tống Ý một cái:

- Tống Ý bỏ qua quy định cuộc họp gia tộc, tự ý khiêu chiến Diệp Mặc, hậu quả tự chuốc. Ngày mai lập tất rời khỏi Yến Kinh, đi đến chỗ khác đi. Sau này không có lệnh của ta không được tự ý về Yến Kinh.

Tống Kỳ Minh lúc này hiển thị lạnh lùng quả quyết, không hề thua kém Diệp Bắc Vinh.

Nghe nói không cho mình về Yến Kinh, sắc mặt Tống Ý trở nên trắng bệch, lập tức nói:

- Bác cả, lúc đó cháu không biết hắn là Diệp Mặc…

Tống Kỳ Minh chẳng thèm mói gì nữa, chỉ là sắc mặt vô cùng khó coi.

Tống Ý lập tức trầm xuống, không đợi y nói thêm câu nào, thì đã có người lập tức khiêng y đi.

Lúc này Tống Kỳ Minh mới nói:

- Tống Ý nói rằng lúc đó không biết Diệp Mặc, nhưng nếu nó không khoa trương ngạo mạn, thì sẽ gây ra chuyện này sao? Tống gia chúng ta không phải là sợ Diệp Mặc, vả lại chúng ta sẽ đi đối phó với Diệp Mặc, nhưng không phải là bây giờ. Nếu như bây giờ có ai lại phạm vào sai lầm của Tống Ý, thì đừng trách tôi không khách khí. Tống Hải, cậu hãy báo cáo tin tức tối hôm qua và tin tức Senna một chút đi.

Không ai dám lên tiếng nữa, nếu lên tiếng bây giờ sẽ dẫn đến cơn giận của gia chủ, đến Tống Ý là quan hệ chú cháu mà còn nói đuổi là đuổi, còn ai dám phạm tội vào lúc này chứ, huống hồ con trai của gia chủ cũng đã bị Diệp Mặc giết chết, có thể nói hiện giờ không ai muốn giết Diệp Mặc bằng Tống Kỳ Minh, ông ta cũng có thể nhịn, vậy thì ai mà không nhịn được chứ. Chỉ trách Tống Ý xui xẻo mà thôi, cũng có thể nói cái ngạo mạn của y đã khiến y bị trừng phạt.

Tống Kỳ Minh thật sự rất chán nản, ông ta vốn dĩ muốn đợi sư phụ của Hồ Khâu về mới động thủ với Diệp Mặc, bây giờ xem ra, quân cờ này vẫn chưa đủ.

Tống Hải đứng dậy nói:

- Theo thông tin bên Senna truyền lại, Diệp Mặc đã từng đến bán đảo Senna, vả lại còn đứng trước mặt cao thủ số một của "Nam Thanh" là Điểu Cường giết chết Thiên Long đầu, theo thông tin thì "Nam Thanh" đang bị Lang Cực cầm giữ, theo thông tin thì Lang Cực đã theo Diệp Mặc, tin này vẫn chưa xác nhận. Vả lại còn một thông tin nữa là, địa vị của Lang Cực ở "Nam Thanh" vốn không vững, thậm chí còn bị trọng thương trong lúc xung đột, hiện giờ vị trí cao thủ số một ở "Nam Thanh" đang đợi xác định.

Nói đến đây Tống Hải ngập ngừng một chút, rồi tiếp tục nói:

- Tuy Diệp Mặc đã giết Thiên Long đầu, nhưng đã không can thiệt vào nội bộ của "Nam Thanh", vả lại hắn đã rời khỏi bán đảo Senna.

Lời của Tống Hải đã nói xong, cả gian phòng đều trầm mặc, sắc mặt của Tống Kỳ Minh càng lúc càng khó coi.

Những người có mặt trong cuộc họp này đều là những kẻ tài ba trong Tống gia, không có ai là không biết "Nam Thanh", mà Diệp Mặc lại dám một thân một mình xông vào bán đảo Senna -tổng bộ của "Nam Thanh" giết chết Thiên Long đầu, những việc này đến nghĩ cũng chẳng ai dám, đừng nói đến đây đã là sự thật.

Bán đảo Senna, tổng bộ của "Nam Thanh" có đến gần hai ngàn lính đánh thuê, mà Diệp Mặc muốn đến thì đến muốn đi thì đi, hãy nghĩ xem Tống gia có bao nhiêu người, có thể nói Tống gia ở trong vị thế trung tâm quyền lực quốc gia, Diệp Mặc hiện tại không đến nỗi đi đối đầu với quốc gia, nên mới tạm thời để yên cho Tống gia.

Chẳng trách sao gia chủ không chỉ nhắc nhở một hai lần là không nên đi gây chiến với Diệp Mặc, thậm chí nếu người nhà họ Tống có bị Diệp Mặc giết chết vài tên, thì có chỉ vào mặt cũng không dám đi gây chiến với hắn, đây là chuyện trước kia tuyệt đối không thể.

Sự hiếu chiến của Tống gia ở Yến Kinh không ai không biết, cho dù bất kỳ ai trong Tống gia chịu uất ức, thì sẽ phải chịu sự đè nén của toàn thể lực lượng nhà họ Tống. Mà bây giờ Tống gia đang chịu sự uất ức to lớn, vả lại còn lần này đến lần khác.

Lại có thể nhẫn nhịn.

Tuy rằng đã nghe Tống Hải báo cáo một lần, nhưng trong lòng Tống Kỳ Minh vẫn chưa hết kinh sợ.

Diệp Mặc đã không phải là nhiều người là có thể đối phó, mà phải là một cao thủ ngang tầm với hắn mới có thể đối đầu, ngoại trừ ẩn môn, chắc

chẳng còn ai có thể làm được chuyện đó.

Đồng thời Tống Kỳ Minh cũng cảm thấy may mắn, cũng may là ông ta đã nhanh chóng ra lệnh là không được khiêu chiến với Diệp Mặc, nếu chọc tức hắn, thì Tống gia còn tồn tại được hay không cũng khó nói, đó cũng là nguyên nhân khiến ông nổi trận lôi đình với Tống Ý.

Tuy Tống gia là một trong đại gia tộc, nhưng với tư cách là người đứng đầu, thì ông phải cực kỳ cẩn trọng, nếu không nắm chắc phần thắng, thì luôn luôn không được kích động.

Đến Diệp gia mà Diệp Mặc còn có thể xông vào, thì đừng nói chi Tống gia, Tống Kỳ Minh ổn định một chút tâm tư rồi nói:

- Tống Hải, hãy kể về chuyện tối qua tại Diệp gia đi.

- Vâng, Diệp Lăng em của Diệp Mặc vì đã lấy cắp phong thủy long châu, bị Diệp gia phát hiện. Khi Diệp Lăng đang chịu phạt thì Diệp Mặc xông vào, cứu lấy Diệp Lăng cũng không nói, mà còn chặt đứt cánh tay của Diệp Vấn Tài ngay tại đó, nguyên nhân bởi vì hắn đã bóp cổ Diệp Lăng. Và hai tên đã đánh Diệp Lăng, khi Diệp Mặc đi khỏi đột nhiên phát nổ mà chết. Còn một thông tin chưa chính xác nữa, đó là Hoàng Việt của Ẩn môn đã bị Diệp Mặc chặt đứt đôi tay, mà còn chặt đứt một chân.

Nói xong Tống Hải có phần sợ hãi, Diệp Mặc có thể khiến người ta chết trong khi hắn đi, thủ đoạn này thật đáng sợ.

Nhìn qua những người trong Tống gia có rất nhiều người không biết gì hết, Tống Hải thở dài nói, - Thật ra những tin này cũng chưa phải là điều khiến tôi kinh sợ nhất, cái làm tôi không dám tin chính là người của "Nam Thanh" tối qua đã đến Diệp gia, và khi bị Diệp Mặc bảo một tiếng cút đi, thì bọn họ liền biến mất ngay, chẳng dám nói câu nào, xem ra "Nam Thanh" rất sợ Diệp Mặc.

- Còn một tin nữa là tối qua "Phi ưng" cũng đến Diệp gia, nhưng ba

thành viên "Phi tuyết" lại hết sức cung kính Diệp Mặc, cũng có thể nói là hiện giờ cả hai phái trắng đen Diệp Mặc đều quen biết, đến các đội "Phi" đều e ngại hắn, có thể thấy hiện giờ nhà họ Tống chúng ta không nên đối đầu với Diệp Mặc.

Sau khi Tống Hải nói xong, cả gian phòng họp đều trầm mặc, rất lâu sau Tống Kỳ Trạm mới nói:

- Diệp Mặc không phải là kẻ mà đông người thì có thể khống chế, ý của tôi là bây giờ không những không thể đối đầu với hắn, mà còn phải cố gắng tạo dựng quan hệ với hắn nữa.

Tống Kỳ Minh xua tay:

- Tạo dựng quan hệ thì thôi vậy, nhà họ Tống và Diệp vốn không đội trời chung, hắn cũng sẽ không đoái hoài gì đến chúng ta đâu, nhưng hiện giờ chúng ta không thể gây chiến với hắn. Tống Hải, cậu hãy lập tức bằng mọi cách câu kết cao thủ trong ẩn môn, ít nhất cũng phải là hậu kỳ huyền cấp, thậm chí là cao thủ địa cấp.

Tống Hải lập tức nhận lệnh, Tống Hải làm việc vốn nhanh nhẹn gọn gàng, điều này Tống Kỳ Minh rất hài lòng.

Diệp Mặc tốn cả đêm để luyện một cái nhẫn lưu trữ ba mét vuông, việc tu luyện của hắn hiện giờ quá thấp, nên chỉ có thể luyện được như thế, đá Không Minh còn sót lại đã được hắn cất giữ cẩn thận trong chiếc nhẫn lưu trữ.

Miếng Mặc ngọc này, được Diệp Mặc luyện thành chiếc khuyên tai pháp khí, cái mặt dây này mang bộ phận công năng công kích, nhưng chủ yếu vẫn là công năng phòng ngự. Bởi vì nguyên liệu tương đối quý hiếm, vả lại Diệp Mặc cũng không màng hao phí chân nguyên, đã luyện cái khuyên tai hộ thân có hiệu quả suốt đời, chỉ là sau một lần sử dụng thì uy lực của nó sẽ yếu đi một tầng, nhưng nếu đeo một thời gian dài không sử dụng đến, thì nó sẽ từ từ khôi phục lại.

Vì thế cho nên, là bởi vì việc tu luyện hiện giờ của Diệp Mặc quá thấp, nếu như không phải vì lúc trước hắn quá say mê việc luyện đơn và luyện khí, thì không chừng cái hiệu quả hiện giờ hắn cũng không đạt được, cũng giống như hắn làm phù triện vậy, mấy ngày mới làm được một cái ra hồn cũng không phải là phù triện đặc biệt.

Đeo chiếc nhẫn lưu trữ vào, Diệp Mặc cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cái thứ này đơn giản hơn nhiều so với một cái túi vải, cái hạn chế duy nhất là không gian chiếc nhẫn quá nhỏ.

Diệp Lăng đã thu dọn tất cả rồi, và còn mặc một bộ đầm thật đẹp, mới phát hiện Diệp Mặc còn chưa ra, đã hơn chín giờ sáng rồi.

Cô đang định gõ cửa, thì Diệp Mặc mở cửa bước ra, trông hắn có vẻ mệt mỏi.

- Anh hai, anh sao thế?

Diệp Lăng sợ hãi, chắc không phải do trận đánh tối qua, mà anh đã bị nội thương như những gì người ta thường nói chứ?

Diệp Mặc cười nói:

- Không sao, anh làm cho em mặt dây hộ thân, sau này em hãy đeo nó bên mình, đừng tùy tiện gỡ xuống.

Nói xong hắn cầm mặt ngọc đưa cho Diệp Lăng, sợi dây của cái mặt này cũng được Diệp Mặc dùng mấy loại nguyên liệu để luyện thành, cầm trên tay có một cảm giác ấm áp, thật thoải mái.

Diệp Lăng bất ngờ đón lấy cái mặt dây, hét to lên:

- Anh hai, cái mặt dây này đẹp quá, anh làm thế nào vậy? Dùng tay khắc nó ra à?

Nói xong Diệp Lăng cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, cô liền đeo ngay

sợi dây lên cổ, cô vừa mới đeo vào, thì có ngay một cảm giác thư thái dễ chịu xông lên đầu. Diệp Lăng thích sợi dây này ngay lập tức, có vẻ thích thú lại lôi cái mặt dây trước ngực ra xem xét, lát sau mới nói:

- Anh hai, không ngờ anh có tay nghề này, từ nay về sau không sợ chết đói rồi.

- Em yên tâm rồi.

Diệp Mặc nhìn Diệp Lăng không nói gì, cái thứ này tuy không chết đói nhưng có thể vui đến thế sao?

- Anh hai, tối qua anh không ngủ là để làm thứ này sao?

Diệp Lăng nghĩ ngay đến vẻ mệt mỏi của Diệp Mặc nên liền hỏi ngay.

Diệp Mặc nói theo bản năng:

- Ây, anh sợ sau này em sẽ gặp nguy hiểm, anh lại không ở bên cạnh, nên đã làm một cái mặt dây hộ thân cho em, em nhất định đừng có tùy tiện gỡ xuống đấy, biết không?

Khóe mắt Diệp Mặc hơi đỏ, cô ôm lấy vai Diệp Mặc nói:

- Có anh thật là tốt.

Thấy Diệp Lăng vui như vậy, Diệp Mặc đương nhiên là vui, hắn nói ngay:

- Thật ra không chỉ là một cái, là hai cái, anh còn một cái đây…

- Anh hai, còn một cái cho ai? Có phải bạn gái không? Anh hai, anh có bạn gái sao? Mau nói cho em biết là ai đi? Nhất định em phải xem coi người này có hợp với anh không.

Lời của Diệp Lăng như chuỗi đại bác tuôn ra liên hồi, Diệp Mặc cũng không biết nên trả lời từ đâu.

Nhưng hắn cũng ngây người ra, chuyện mình làm cái mặt dây tối qua, đương nhiên là hắn đã làm hai cái, còn một cái nên cho ai đây? Lạc Tố Tố ư? Trong đầu Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện cái tên đó, khiến hắn hơi hoảng!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 155

Chú Diệp Mặc

Trác Ái Quốc đã từng nói chuyện điện thoại với Diệp Mặc, ngày hôm sau cả nhà vội vã quay về Yến Kinh.

Diệp Mặc giữ đúng lời hứa, đã về đến Yến Kinh, cho dù thế nào ông cũng không thể bỏ lỡ cơ hội này, thậm chí ông còn hối hận thời cơ xuất ngoại của mình không đúng nữa, nhưng buổi tối ngày hôm sau, cả nhà Trác Ái Quốc đã đúng hẹn về đến Yến Kinh.

Vừa tới sân bay, Trác Ái Quốc đã gọi điện cho Diệp Mặc, nhưng điều khiến anh ta lo lắng, chính là điện thoại của Diệp Mặc đã tắt máy.

Bởi vì bệnh tình của Trác Hóa Đường, hai vợ chồng Trác Ái Quốc vẫn cảm thấy có lỗi với con, cho nên lần này mang con đến Mỹ để giải khuây. Vốn dĩ sau khi Trác Ái Quốc gặp được Diệp Mặc, Diệp Mặc nói cho anh biết sẽ đến Yến Kinh một vòng một năm, để giúp chữa bệnh cho con trai anh, nhưng đã mấy tháng trôi qua, Diệp Mặc vẫn không hề có tin tức gì.

Cho dù lòng tin của Trác Ái Quốc đối với Diệp Mặc như thế nào, nhưng vợ của anh ta thì không nghĩ như vậy.

Bởi vì Trác Ái Quốc đã đem vật mà mình có được đem cho người khác, vật này thậm chí là dùng để chữa bệnh cho Trác Hóa Đường, cô đã cãi cọ với anh ta không ít lần.

Thậm chí đã đến mức muốn li hôn nữa, lần xuất ngoại này là vì muốn hòa hợp lại tình cảm đôi bên và mang Trác Hóa Đường đi giải khuây. Không ngờ vừa mới đến Mỹ được vài hôm, thì Diệp Mặc đã gọi điện cho anh ta.

Trác Ái Quốc và vợ đương nhiên là không hề do dự mà bay về Yến Kinh ngay.

-Không phải anh đã nói là tên bác sĩ đó sẽ chờ chúng ta sao? Sao bây giờ đến điện thoại cũng tắt máy nữa?

Về đến Yến Kinh mà vẫn không liên lạc được với Diệp Mặc, Thái Cầm vợ của Trác Ái Quốc cảng thêm nặng nề.

Trác Ái Quốc thở dài, tâm tư của vợ anh có thể hiểu được, nhưng Diệp Mặc là tên kì quặc, chuyện người ta đã nhận lời sao có thể đổi ý, nhưng những lời này anh không cần giải thích cho Thái Cầm biết, có những chuyện càng giải thích càng không rõ ràng.

Vốn dĩ tâm trạng rất hưng phấn, nhưng vì không thể liên lạc được với Diệp Mặc, tâm trạng cả nhà đều trầm xuống, Thái Cầm nói anh ta vài câu, rồi cũng không còn tâm trí cãi cọ với anh ta nữa.

Cả nhà lặng lẽ quay về chỗ ở, vừa mở cửa đã thấy Trác Ánh Tình đang khổ sở ngồi tại phòng khách.

-Cháu đang làm gì đấy, Ánh Tình.

Trác Ái Quốc ngạc nhiên nhìn Ánh Tình hỏi, thậm chí kỳ lạ là cô ta hôm nay có vẻ thất thường. Bình thường cô đến nhà chú, chỉ cần anh đi công tác về, đặc biệt là từ nước ngoài trở về thì việc đầu tiên cô hỏi là anh có mang thứ gì về không, tuyệt đối không thể là thái độ và biểu hiện này được.

Trác Ánh Tình bĩu môi nói:

-Cháu vốn dĩ đã tìm được tên bác sĩ chữa bệnh cho ông nội rồi, chỉ là bị một tên côn đồ làm hỏng chuyện.

-Cháu tìm được vị bác sĩ đó sao? Anh ta đang ở đâu?

Thái Cầm lập tức vui mừng la lên, theo cô thì vị bác sĩ đã chữa bệnh cho

ông bác so với tên bác sĩ mà Trác Ái Quốc đã gặp ở Lưu Xà có thể là tên lừa đảo tốt hơn nhiều -Bây giờ cháu cũng không biết anh ta ở đâu nữa, nếu không vì tên khốn Tần Tấn, thì không chừng cháu đã đưa anh ta về đây rồi. Nếu để cháu gặp anh ta một lần nữa, thì cho dù anh ta có đi vệ sinh thì cháu cũng không buông tha đâu.

Trác Ánh Tình chán nản nói.

-Ánh Tình, một cô gái nhà lành, nói năng phải cẩn thận chứ.

Trác Ái Quốc tuy tin rằng vị bác sĩ đã trị bệnh cho ông bác y thuật lợi hại, nhưng anh vẫn rất tin tưởng Diệp Mặc, anh cho rằng hắn là một người kỳ lạ.

Trác Ánh Tình thấy Thái Cầm có vẻ thất vọng liền nói:

-Thím ba, cô đừng vội, cháu biết em gái anh ta, nhất định sẽ tìm được anh ta.

-Là ai thế?

Lần này cả Trác Ái Quốc và Thái Cầm đều cùng la lên.

-Là một học sinh trong trường tên Diệp Lăng, tên bác sĩ đó là Diệp Mặc, nói đến đây chắc hai người cũng biết, hắn là tên nhà họ Diệp nhưng đã bị đuổi đi, mới đầu khi cháu biết hắn là ai cháu cũng không dám tin, nhưng cháu đã ở đó và nói chuyện hơn mấy mươi phút với hắn ta, cháu biết nhất định là hắn.

Ánh Tình nói liên tục, hoàn toàn không nhìn thấy biểu hiện trên mặt Trác Ái Quốc.

-Chú sao thế?

Ánh Tình nhìn thấy chú ba đang há hốc miệng kinh ngạc thì buột miệng hỏi.

Trác Ái Quốc vỗ vỗ đầu nói:

-Xem ra chắc là cùng một người, vị bác sĩ mà chú muốn tìm cũng tên Diệp Mặc, chú nghĩ chắc không đồng thời cùng lúc xuất hiện hai bác sĩ họ Diệp và đều là cao thủ chứ, xem ra họ đúng là cùng một người.

Diệp Mặc cũng tắm xong, mặc vào một bộ đồ mặc ở nhà mà Diệp Lăng đã mua cho hắn, cả người trở nên có tinh thần hơn.

Diệp Lăng vây lấy Diệp Mặc quay mấy vòng, khen ngợi:

-Anh hai, không ngờ khi anh mặc đồ hiệu lại đẹp trai thế. Nếu để mấy cô trong ký túc xá của em nhìn thấy, thì không chừng sẽ làm thịt anh đến cái xương cũng không còn. Cái cô Ninh Khi Tuyết đúng là không biết phải trái, đến người anh đẹp trai bản lĩnh của em như thế mà cũng dám đá.

Nghe Diệp Lăng nhắc đến Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc đột nhiên nghĩ đến hôm đó sau khi theo dõi Rắn Đen, hắn không đến xem Trì Uyển Thanh và Ninh Khinh Tuyết. Nhưng khi vừa nghĩ đến chuyện Ninh Khinh Tuyết có vẻ phim giả tình thật với mình, Diệp Mặc lại cảm thấy một chút bất lực.

Ninh Khinh Tuyết đúng là một cô gái cực kỳ ưu tú, ngoại trừ mới đầu cô ta có một chút chảnh chọe, sau khi ở với cô ta gần một tháng thì cô ta đã thay đổi rất nhiều.

Từ khi cô đã dùng thân thể mình bảo vệ "cỏ ngân tâm", những lời trăn trối trước khi tự tử, và còn đuổi theo đến tận Lưu Xà, đến sa mạc, cũng có thể mới đầu cô ta cảm thấy có lỗi với mình, nhưng Diệp Mặc biết rằng, sau đó cô đã biểu hiện vượt ngoài sự hối lỗi. Tuy Diệp Mặc biết rằng thật sự cô ta không cần phải hối lỗi, nhưng lại không thể giải thích cho cô ta, điều đó có thể thấy, cô ta rất cố chấp.

Ít nhất cô cũng là người tình cảm, tuy rằng có lúc nhìn nhận sự việc không trọn vẹn, nhưng lòng cô rất thánh thiện, và một khi nhận định rồi, thì nhất định cố chấp đến cùng.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc cảm thấy hình như mình có chút quá đáng, tuy rằng lúc ở trong sa mạc hắn không dám ở cùng Ninh Khinh Tuyết, nhưng cô cũng đã cố tình đến sa mạc rồi, cũng có thể nói đó là vì muốn gặp mình, nhưng hắn lại bỏ đi.

Chẳng lẽ không thể nói là hắn không dám đối diện sao?

Nếu như nói mình không hề có chút động lòng với Ninh Khinh Tuyết thì không thể nào, nhưng tại sao hắn không dám đón nhận Ninh Khinh Tuyết? Diệp Mặc tự hỏi mình, nhưng lập tức hắn lại nghĩ đến Lạc Ảnh, chắc là Lạc Ảnh rồi.

Nhưng tại sao mình cũng lại có một chút tình ý với Lạc Tố Tố? Chẳng lẽ vì cô ta họ Lạc, và khiến mình cảm thấy giống Lạc Ảnh? Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn hiểu tình cảm của mình với Tố Tố, hoàn toàn là sự tiếp xúc, cũng có thể nói là do dòng máu của cả hai đang chảy trong cơ thể của mỗi người, hoặc cũng có thể nói cô ta mới cùng một loại người như mình.

-Anh hai, anh sao thế?

Diệp Lăng cảm thấy Diệp Mặc hơi lơ lãng, lập tức hỏi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, rồi mới nói:

-Thật ra Ninh Khinh Tuyết là một cô gái tốt, sau này em đừng nói cô ấy nữa. Cô ấy không nợ gì anh hết, vả lại…

Diệp Mặc không nói tiếp nữa, Diệp Lăng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

-Anh hai, anh yêu cô ta rồi chăng? Thật ra em cảm thấy cô ta cũng rất hợp với anh, nhưng mà, cô ta…

Diệp Lăng đã không nói là Ninh Khinh Tuyết không xem Diệp Mặc ra gì, đương nhiên là cô không biết về Ninh Khinh Tuyết hiện giờ, cô ta đã không còn là một Ninh Khinh Tuyết đi tìm Diệp Mặc để ly hôn như trong trí nhớ của cô.

Nhìn thấy Diệp Mặc như có tâm sự gì, Diệp Lăng kéo tay Diệp Mặc nói:

-Anh hai, nếu thích thì hãy đi theo đuổi cô ta đi, cô ta cũng đâu phải là cái gì đâu. Chúng ta đi ăn cơm trước đã, em đã hẹn những người trong ký túc xá rồi, chắc bọn họ cũng đến rồi, đi nào.

Nói xong không để cho Diệp Mặc nghĩ ngợi, cô lập tức kéo hắn đi.

Nhưng vẫn chưa lựa chọn chỗ nào để đi, Thiên Hà và mấy người khác thấy Diệp Mặc khác xa so với mấy ngày trước, thì ra hôm nay đã được Diệp Lăng chải chuốt lại một chút, Diệp Mặc bị những người bạn của Diệp Lăng chọc đến khóc không được cười cũng không xong, sau cùng Diệp Lăng đã tách bọn họ ra.

Sau khi ăn cơm trưa, thật sự Diệp Mặc không thể chịu được sự nhiệt tình của bọn Thiên Hà nữa, hắn bảo với Diệp lăng rằng sẽ qua nhà bạn có việc, bảo cô mau chóng xử lý chuyện ở đây, sau đó cùng hắn về Lạc Thương.

Đến khi Diệp Mặc đi một lúc lâu rồi, Diệp Lăng và mọi người cũng về đến ký túc xá, Thiên Hà vẫn hỏi Diệp Lăng không dứt, rằng hắn chính là Diệp Mặc anh trai của cô phải không? Là anh trai ruột sao? Đan Đan và Lộ Lộ đều đã có bạn trai, nên chỉ chán nản nhìn một mình Thiên Hà tám chuyện.

Diệp Lăng không khách khí nói:

-Cô hãy bỏ đi cái tính lưu manh của mình đã, anh trai tôi thích nhất là người như Ninh Khinh Tuyết, tôi xem cô cũng đừng hi vọng quá.

-Ninh Khinh Tuyết à, ây, đối thủ mạnh quá nhỉ.

Thiên Hà thở dài, kéo chăn lại rồi quay đầu ngủ.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi bọn họ, lại đi mua một bộ kim bạc, nhưng vẫn không gọi điện cho Trác Ái Quốc, theo hắn thì chắc hôm qua Trác Ái Quốc đã đến rồi, hắn chỉ cần trực tiếp đến nhà anh ta là được.

Điều khiến Diệp Mặc không ngờ chính là, người mở cửa chính là Trác Ánh Tình, nhưng Diệp Mặc đã kịp phản ứng, Trác Ánh Tình họ Trác, rất định là có bà con gì với Trác Ái Quốc, huống hồ mấy ngày trước chẳng phải hắn đã gặp cô ở tiểu khu rồi sao.

-A.

Lúc Ánh Tình nhìn thấy người đứng ngay cửa là Diệp Mặc, lại ngây người ra một giây, rồi ôm lấy vai Diệp Mặc nói:

-Lần này anh đừng mong chạy thoát.

Một đòn nhu đạo dán vào cánh tay Diệp Mặc, Diệp Mặc ho khan một tiếng:

-Này, buông ra, cô bị tôi lợi dụng rồi đấy.

Diệp Mặc và bọn Thiên Hà ở chung với nhau một thời gian không ngắn, nên đã lĩnh ngộ được chỗ lợi hại của các cô gái, biết rằng bọn họ rất ít khi xấu hổ, ngày kia cái cô Ánh Tình còn nhìn trân trân vào phần dưới của mình, có thể thấy là cô ta không khác mấy so với Thiên Hà.

Quả nhiên Trác Ánh Tình chỉ hơi đỏ mặt một chút rồi lập tức nói:

-Ngày hôm kia anh nói là chờ tôi, sao anh lại đi mất? Nếu tôi buông tay, anh lại bỏ đi thì sao?

Diệp Mặc bất lực nói:

-Tôi đến đây để tìm Trác Ái Quốc, sao lại bỏ đi.

Lúc này Trác Ái Quốc đã đi ra, nhìn thấy Diệp Mặc đứng ngoài cửa, lập tức ngạc nhiên bay tới nói:

-Anh Diệp, anh đến rồi, mau lên, mau vào đây ngồi. Ánh Tình, sao cháu lại kéo tay Diệp Mặc, mau đi rót trà mời chú Diệp Mặc đi.

-Cái gì, chú Diệp Mặc à?

Ánh Tình đã hiểu Diệp Mặc đúng là đến tìm chú ba.

Nhưng cô cũng bực mình, Diệp Mặc chỉ lớn hơn mình hai ba tuổi gì đấy, sao lại là chú nhỉ!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 156

Người Là Nguyên Nhân Gây Ra Cơn Bệnh

Trác Ánh Tình rót một tách trà cho Diệp Mặc, liếc Diệp Mặc một cái, rồi cô nói:

- Bác sĩ Diệp, sao tôi thấy hôm nay anh đẹp trai hơn mọi ngày nhỉ? Đúng rồi, mặc đồ hiệu thì phải như thế chứ. Còn nữa, tôi nghe nói anh và Ninh Khinh Tuyết đã kết hôn rồi, chuyện này là thật hay giả đây?

Diệp Mặc nhìn Ánh Tình không nói gì, đột nhiên hắn ta nghĩ đến Vương Dĩnh, hai cô gái này quả là giống nhau. Lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy Trác Ánh Tình với điệu bộ gấp gáp thanh tú, còn tưởng đây là một cô thùy mị đến không thể thùy mị hơn được, bây giờ xem ra ấn tượng đầu tiên quả là không thể xài được. Lúc nãy cô ta còn nói sẽ không để cho mình đi, bây giờ lại quên sạch cái chuyện đó đi, toàn nói những lời vô nghĩa.

- Ánh Tình, cháu thật không biết dịu dàng, đã hai mươi hai tuổi rồi.

Trác Ái quốc nói Trác Ánh Tình với một chút bất mãn.

Ánh Tình le lưỡi, cô mau chóng ngồi bên cạnh Diệp Mặc, ánh mắt chỉ biết nhìn hắn ước lượng từ trên xuống, không nói gì thêm nữa.

Thái Cầm thì kích động khẩn trương đến không biết nên làm thế nào, chỉ biết không ngừng đưa ánh mắt nhìn chồng, nhưng Trác Ái Quốc như không nhìn thấy gì.

Diệp Mặc thì đã nhìn thấy, hắn cười:

- Hãy đi thăm con trai anh trước đã, chữa trị sớm cũng tốt, tôi còn phải

mau chóng đi Lạc Thương nữa.

- Anh Diệp, hiện giờ anh đang ở Lạc Thương sao?

Trác Ái Quốc lập tức nói. Thái Cầm liếc anh ta một cái, bây giờ còn nói những chuyện chẳng liên quan gì, đợi lát nữa hãy nói không được sao.

Trác Ánh Tình lập tức nói ngay:

- Bác sĩ Diệp, anh không được đi, bệnh của ông nội tôi anh vẫn chưa xem qua mà? Tiền chữa bệnh mắc bao nhiêu cũng được, cô út tôi ở đây, bà ấy sẽ không trả giá giống như tôi đâu.

Trong mắt của Trác Ánh Tình thì Diệp Mặc là một bác sĩ chỉ biết có tiền.

- Ánh tình…

Trác Ái Quốc có một chút bất mãn nói.

Diệp Mặc xua xua tay, sau đó nói với Ánh Tình:

- Bệnh của ông nội cô bây giờ tôi có thể chữa, nhưng vẫn thiếu một số thuốc. Nếu như thêm số thuốc đó, thì ông nội cô có thể sống thêm hai ba chục năm cũng không thành vấn đề. Nếu như cô muốn chữa ngay bây giờ cũng được, nhưng không có số thuốc đó thì chỉ có thể sống bớt mười năm.

Nhìn thấy Ánh Tình đứng ngây ra, Diệp Mặc cũng không ngó ngàng đến nữa, mau chóng đi theo Trác Ái Quốc đến phòng ngủ của Trác Hóa Đường.

Diệp Mặc cẩn thận kiểm tra tình trạng của Trác Hóa Đường, càng kiểm tra thì cài nhíu mày càng dữ dội.

Bệnh tình của Trác Hóa Đường là do con người gây ra, hắn là ai? Tại sao lại hạ thủ một đứa trẻ chỉ có mấy tuổi như thế?

Trong đầu của Trác Hóa Đường có một đường chân khí, cũng có thể nói

đó không hẳn là chân khí, với Diệp Mặc thì đó là chân khí, nhưng với một kẻ tu luyện cổ võ thì chỉ là nội khí thôi. Có thể truyền chân khí vào kinh mạch của cơ thể người khác, rồi làm hủy hoại chức năng trong đó, có thể nói là rất khó.

Đối với Diệp Mặc tuy chẳng có gì khó, bởi vì Diệp Mặc là kẻ tu luyện, là luyện chân khí. Mà nội khí của những kẻ luyện cổ võ ở đây thì không thể khống chế chân khí theo ý muốn, thậm chí chỉ là lưu lại vào đầu óc con người mà không làm hại đến sinh mạng.

Người này nếu đã làm được như thế, thì y hoàn toàn có khả năng giết chết Trác Hóa Đường, tại sao lại phải tốn sức như thế. Chẳng trách trong y học không thể tìm ra, cho dù là dùng bất cứ dụng cụ y khoa nào cũng không thể nhìn thấy nội khí.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Trác Ái Quốc trở nên lo lắng, nhưng anh ta không dám hỏi, sợ sẽ làm đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc, nên trong lòng cứ không yên, nếu Diệp Mặc cũng không có cách, thì con trai của anh chỉ còn con đường chết.

Diệp Mặc thấy vẻ lo lắng của Trác Ái Quốc, cười nhẹ nhàng:

- Anh Trác đừng lo, bệnh của con trai anh không làm khó được tôi đâu, chỉ cần hai ba mươi phút là tôi sẽ trị khỏi.

"Xoảng" một tiếng, chiếc chậu trong tay Thái Cầm rơi xuống đất, nước văng tung tóe. Đã hơn ba năm rồi, lần đầu tiên bà nghe con trai bà sẽ được trị khỏi sau hơn hai ba mươi phút.

Đừng nói Diệp Mặc đã từng chữa trị cho bác, cho dù là hắn lần đầu trị bệnh cho cô ấy cũng không nghi ngờ lời nói của Diệp Mặc, vì hắn nói có thể trị cho Hóa Đường.

- Người anh em, nói là thật.

Trác Ái Quốc cũng kích động, nói chuyện cũng trở nên lắp bắp. Tuy vẻ

ngoài tỏ vẻ không để ý, nhưng bệnh của con trai là quan trọng nhất.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Tôi không nói xạo, chỉ có một câu muốn hỏi các người.

- Bệnh của Trác Hóa Đường bắt đầu từ khi nào trong lúc phát bệnh có biến chứng và bệnh trạng gì không, còn nữa trước khi Trác Hóa Đường phát bệnh có phải các người đã đắc tội với ai không? Hoặc có thù oán gì với người nào đó?

- Thù oán? Không thể nào, tuy tôi trong việc làm ăn có vài đối thủ nhưng không bao giờ có thù oán gì. Anh Diệp Mặc, chẳng lẽ anh nói Hóa Đường là…

Trác Ái Quốc kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, khẩu khí của Diệp Mặc chính là do ai đó làm, mà không phải tự nhiên như vậy.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Có thể là có người làm, đợi tôi trị khỏi nói tiếp.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một cây kim trực tiếp tim vào phần ngực của Hóa Đường, sau đó bắt đầu loại trừ nội khí bên trong. Mười phút sau, Diệp Mặc đã loại trừ nội khí xong, lại dùng chân nguyên tiến hành điều trị phần ngực của Trác Hóa Đường.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc cất cây kim đi, vừa rồi trong lúc hắn loại trừ nội khí hình như cảm thấy có một chút không phải, nếu nói ở đây có ai đó để lại dấu vết ký hiệu gì đó ở nội khí, Diệp Mặc vốn không tin, nhưng lại khiến hắn có cảm giác như vậy.

Nghĩ nửa ngày trời Diệp Mặc cũng nghĩ không ra lý do, trước hết hắn đem mấy ý nghĩ này vứt sang một bên.

Hắn tin, nếu gặp được người này, chỉ cần động thủ, hắn nhất định có thể

nhận ra.

- Hóa Đường nhà tôi đã khỏi chưa?

Thái Cầm vốn không để ý cái chậu nằm dưới đất, vội vàng chạy đến hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Có lẽ là khỏi rồi.

Lúc này Trác Hóa Đường đã mở mắt, nó nhìn Trác Ái Quốc rồi lại nhìn Thái Cầm, giờ mới mơ hồ nói:

- Cha, mẹ con hình như đã ngủ rất lâu rồi.

- Hóa Đường, con đúng là khỏe lại rồi.

Nghe thấy Hóa Đường đã có thể gọi cha mẹ, Thái Cầm lập tức vui đến chảy nước mắt xông đến, ôm lấy con mình.

Trác Ái Quốc kích động nhìn đứa con của mình, việc vất vã mấy năm, dưới tay của Diệp Mặc chỉ cần mười phút là xong, trong mắt anh ta Diệp Mặc càng lợi hại hơn, anh ta chỉ cảm kích, trong lòng anh ta biết, những lời cảm kích nói thêm thì rất thái quá.

Trác Ánh Tình đứng cạnh cửa, càng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, tài năng hôm nay của Diệp Mặc so với lần trước chữa trị cho ông còn lợi hại hơn, bệnh của Trác Hóa Đường đã hai năm mấy rồi, cũng không có cách nào, không ngờ đến tay hắn thì khỏi hoàn toàn, hắn quả là thần y, cao thủ, lần này nhất định phải nắm lấy hắn.

- Hóa Đường, nói cho cha biết, con làm sao ngủ thiếp đi vậy?

Trác Ái Quốc nhớ đến lời nói của Diệp Mặc, lập tức hỏi. Anh ta sợ lâu rồi con sẽ quên.

Trác Hóa Đường suy nghĩ kỹ một hồi mới lên tiếng:

- Con không nhớ nữa rồi, hình như có một ông chú dùng tay ngắt đầu con, sau đó con ngủ thiếp đi, đúng rồi còn Hổ mập, một ông chú khác cũng ngắt đầu của Hổ mập, hình như nói cái gì, những thứ khác con nghĩ không ra nữa.

- Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, Hóa Đường, con đi ngủ trước đi.

Trác Ái Quốc đã rõ có thể lời nói của Diệp Mặc là thật.

- Người tên Hổ mập đó em biết, là bạn học của Hóa Đường, sau này hình như bị bệnh chết rồi, xem ra cũng như Hóa Đường là bị người ta hại.

Lúc này trong lòng Thái Cầm sợ hãi nói, bọn họ không có đắc tội với ai, tại sao có người lại dùng cách này để hại con của mình, hơn nữa Trác gia ở Yến Kinh cũng cho là gia tộc lớn, là ai lại to gan như vậy?

Diệp Mặc biết những việc này rất khó nói rõ, tuy vợ chồng Trác Ái Quốc nhiều lần giữ lại, nhưng Diệp Mặc vẫn là cáo từ bọn họ, hắn còn nhiều việc phải làm, không rảnh mà ở lại đây.

Trác Ánh Tình kéo Diệp Mặc lại:

- Anh nhất định phải khám cho ông nội tôi, không thì anh ghi lại số điện thoại cho tôi.

Thấy bộ dạng Trác Ánh Tình hốt hoảng như vậy, còn Trác Ái Quốc cũng có vẻ mong chờ, Diệp Mặc ghi lại số điện thoại, và ghi lại một đơn thuốc, đề Trác Ánh Tình đi tìm đủ loại thuốc, lần sau hắn đến Yến Kinh sẽ khám bệnh cho ông nội cô.

Trác Ánh Tình thấy Diệp Mặc để lại đơn thuốc và số điện thoại, mới không nỡ buông Diệp Mặc ra.

Lúc Diệp Mặc về đến nhà, Diệp Lăng đã đợi hắn rất lâu rồi.

- Anh, khi nào chúng ta đi Lạc Thương Diệp Lăng do dự hỏi.

Diệp Mặc kì lạ nhìn Diệp Lăng nói:

- Em còn có chuyện gì sao?

Diệp Lăng gật đầu:

- Còn hai tháng nữa em tốt nghiệp rồi, anh hai tháng nữa mới đi Lạc Thương được không? Anh ba chiều hôm nay gọi cho em, anh ấy nói vài ngày nữa về, bảo em đợi anh ấy, em nghĩ anh ấy nhất định có chuyện gì.

Diệp Mặc không nói gì, Diệp Lăng nói tiếp:

- Chiều nay ông nội đích thân gọi điện cho em, ông nội chưa bao giờ gọi qua cho em, ông nói ông xin lỗi ba anh em chúng ta, nói đợi anh ba về cùng nói chuyện với chúng ta, em cũng không biết có nên nghe theo ông không, nhưng mà anh à, nếu anh cảm thấy em không nên ở lại đây, em lập tức theo anh đến Lạc Thương, lát nữa em sẽ gọi cho anh ba.

Diệp Mặc đã rõ ý của Diệp Bắc Vinh, có thể muốn thông qua Diệp Tử Phong mượn thực lực của hắn, nhưng hắn không thèm quan tâm, ngược lại cho dù Diệp Lăng ở lại Yến Kinh, Diệp gia cũng không dám làm gì nó, huống chi mình về Lạc Thương, có thể lúc này còn phải ra ngoài một chuyến, Diệp Lăng ở Lạc Thương không quen ai, với tính cách của nó không chừng rất khó khăn.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu là như vậy, em ở lại đây đợi Tử Phong về, một khi có chuyện gì thì gọi cho anh, em đưa cái lắc tay này cho Tử Phong đeo, là anh tặng nó, hôm nay anh phải về Lạc Thương rồi.

Diệp Mặc nói lời này là bởi vì hắn biết Diệp Tử Phong có rất nhiều cảm xúc đối với Diệp Gia, mà đoán là Diệp Tử Phong trong lòng Diệp Lăng quan trọng hơn hắn, nên Diệp Lăng ở lại, hắn cũng không khuyên nữa.

Tuy không muốn, ngay hôm sau Diệp Lăng cũng đành tiễn Diệp Mặc rời

khỏi, trong lòng cô thực sự muốn cùng Diệp Mặc rời khỏi Yến Kinh, cô rất ghét nơi này, nhưng mấy ngày nữa anh ba về, cô sợ người trong Diệp gia đối phó Diệp Tử Phong, có những lời cô muốn trực tiếp nói rõ với anh ba, Diệp Mặc nghĩ có thể Diệp gia mượn Diệp Tử Phong lợi dụng hắn, nhưng Diệp Lăng lại nghĩ không ra.

Diệp Mặc về đến chỗ mới dọn đến ở Lạc Thương, đứng ngoài xa biệt thự, lập tức cảm giác có gì không bình thường, ngay sau đó ánh mắt hắn quét xuyên vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 157

Cỏ Ngân Tâm Bị Cướp

Trong khu biệt thự không có một bóng người. Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân cũng không ở đó. Nếu hai người bọn họ đều không có ở đây thì Diệp Mặc có thể cho rằng hai người đi ra ngoài có việc rồi. Nhưng khung cảnh trong cái sân nhỏ khiến hắn nổi trận lôi đình.

Cái hắn để ý nhất ở trong sân là hơn mười cây Cỏ Ngân Tâm đã nảy mầm hoàn toàn không thấy đâu nữa. Chỉ có thể nhìn thấy dấu vết đào bới ngổn ngang xung quanh. Rõ ràng là cỏ Ngân Tâm của hắn bị người ta đào mất rồi.

Cây Cỏ Ngân Tâm này tuy sinh trưởng vô cùng chậm chạp ở đây, thậm chí nảy mầm cũng chậm hơn ở Ninh Hải không biết bao lâu. Nhưng dù sao nó cũng đã nảy mầm rồi và có thể bây giờ đã bị người ta đào mất.

Diệp Mặc tu luyện ở đây cũng vô cùng chậm chạp. Nếu không phải là phát hiện ra một cây Cỏ Ngân Tâm thì bây giờ hắn chưa chắc đã luyện được đến tầng hai chứ đừng nói tới là tầng ba. Sở dĩ có thể luyện được lên tới khí công tầng ba chẳng qua là do công hiệu của một cây khô héo gặp ở bên trong sa mạc kia. Cho nên Cỏ Ngân Tâm đã là hy vọng cuối cùng của Diệp Mặc.

Cỏ Ngân Tâm có tác dụng cho những người tu luyện khí tầng sáu trở xuống. Và hy vọng của hắn không ngờ rằng trong ba ngày đã bị đào trống trơn rồi.

Cái này cũng chưa tính đến việc Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân thế nào hắn còn không biết. Hai người Nhị Hổ và Tiểu Trân đều biết hắn coi trọng Cỏ Ngân Tâm như thế nào. Chắc chắn không thể để người khác vào đào đi mất.

Bây giờ Cỏ Ngân Tâm không thấy, hai người bọn họ cũng không thấy. Liệu có phải là đã xảy ra chuyện không?

Diệp Mặc có thể khẳng định rằng cho dù người của Tống gia biết hắn ở nơi này cũng không dám động đến hắn chứ đừng nói gì tới người của Nam Thanh. Người này dù có thể đào Cỏ Ngân Tâm đi cũng không phá hoại nó. Chứng tỏ người đó cũng biết được công dụng của Cỏ Ngân Tâm.

Nếu như nói ở nơi này có người tu chân, Diệp Mặc sẽ không tin. Hắn đã điều tra rất kỹ rõ ràng rằng người tu chân ở đây chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết. Không có ai sẽ tin nữa. Nhưng cổ võ và những khả năng khác thường thì có tồn tại ở nơi đây. Có một số người có khả năng khác thường chỉ có thể phát ra một loại tấn công nào đó mà không giống như những người tu chân.

Diệp Mặc ở Phi Tuyết có một ngày mà Trương Quật cũng đã giới thiệu qua cho Diệp Mặc một số nhóm dị năng của quốc gia. Địa vị của họ không ở dưới Phi Tuyết và so với Phi Tuyết thì mỗi cái đều có ưu thế riêng. Nhưng trong mắt Diệp Mặc, những người dị năng này còn không bằng những người tu luyện cổ võ. Tấn công của bọn chúng không đủ sắc bén lắm.

Cỏ Ngân Tâm ngoài việc có tác dụng với việc tu luyện của Diệp Mặc ra thì đối với người dị năng và người luyện cổ võ thì cũng có tác dụng. Điều này Diệp Mặc tin không có ai sẽ biết bởi vì Cỏ Ngân Tâm cần phải kết hợp với một vài loại cỏ thảo dược khác để luyện thành đan dược mới có thể có tác dụng to lớn đối với người luyện cổ võ và người dị năng. Mà ở đây Diệp Mặc còn chưa phát hiện ra ai biết cách luyện loại đan dược này.

Diệp Mặc biết rằng bất cứ chuyện gì cũng không thể nói tuyệt đối. Ở nơi này không có người biết luyện đan chỉ là hắn suy đoán mà thôi. Ngộ nhỡ ở đây có người biết luyện đan dược thì sao? Sự thực là bây giờ Cỏ Ngân Tâm của hắn đã bị người khác lấy đi mất rồi.

Vật thì mất, người thì cũng không thấy đâu cả, Diệp Mặc ngay cả đến một đầu mối cũng không có.

Chỉ đành phải trách ngày đó hắn ra đi quá vội vàng là để theo dõi người của Nam Thanh rời khỏi đó. Sau này khi trở lại thì lại phải đi Yến Kinh, cũng chưa kịp bố trí trận pháp. Xem ra trận pháp ở chỗ này cũng phải bố trí qua một chút.

Diệp Mặc vừa mới định đi vào trong phòng xem thì Lỗ Tiểu Trân vội vã chạy về. Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm. Nếu Lỗ Tiểu Trân không có chuyện gì thì chứng tỏ Du Nhị Hổ cũng không có chuyện gì cả.

- Sư phụ, người đã quay về rồi…

Lỗ Tiểu Trân khuôn mặt vui mừng nhìn Diệp Mặc. Mỗi lần khi không có cách nào vượt qua khó khăn thì sư phụ đều sẽ xuất hiện. Lần trước lúc Nhị Hổ bị người ta mang đi cũng như vậy. Thời khắc trông thấy Diệp Mặc, cô cứ như là tìm thấy một người tâm phúc.

- Nhị Hổ thế nào?

Diệp Mặc nhìn bộ dạng của Lỗ Tiểu Trân là biết ngay chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Ngày thứ hai người đi thì có người tới đây, nói là đã nhìn thấy mấy cây cỏ của sư phụ và muốn mua chúng. Nhị Hổ sư huynh đương nhiên là không đồng ý, kết quả là bị mấy người này cướp lại, Nhị Hổ sư huynh đi lên phía trước ngăn cản và bị mấy người này đánh cho gãy tay. Con lập tức chạy đi báo cảnh sát, lúc cảnh sát đến thì những người này đã đi rồi.

Lỗ Tiểu Trân lập tức nói.

Diệp Mặc liền hỏi:

- Vậy Nhị Hồ đâu?

- Nhị Hồ sư huynh còn đang ở bệnh viện. Bây giờ cánh tay đã được bó bột rồi, cũng không có gì trở ngại. Tuy nhiên lúc những người này bỏ đi, còn nói với Nhị Hồ sư huynh rằng, chúng sẽ còn quay trở lại.

Lỗ Tiểu Trân lập tức nói lại.

- Qua đây để hỏi ai là người trồng những cây đấy phải không?

Sắc mặt Diệp Mặc lạnh xuống, lại dám có chủ ý lấy trộm Cỏ Ngân Tâm của hắn. Bọn người này rõ ràng đã biết tác dụng của Cỏ Ngân Tâm chứng tỏ cũng không phải là người bình thường. Diệp Mặc thực sự muốn biết những người đó là người nào.

- Vâng ạ.

Lỗ Tiểu Trân cúi đầu. Cô ấy biết những mầm cỏ trong sân đối với sư phụ rất quan trọng nhưng cô và Nhị Hổ đều không bảo vệ được nó.

- Chuyện này không trách con được. Con đi đón Nhị Hổ về đây, không cần phải ở lại trong bệnh viện. Bản thân chúng ta đã là một phòng khám rồi còn ở lại bệnh viện làm gì. Chuyện này ta sẽ đi giải quyết. Bây giờ ta đi ra ngoài một chút trước, buổi tối sẽ quay về.

Diệp Mặc giao cho Lỗ Tiểu Trân đi đón Nhị Hổ, còn hắn đi ra ngoài mua một vài thứ để chuẩn bị luyện thành một vài cờ trận, bố trí một trận pháp.

Nói cách khác, trong cái sân nhỏ của hắn nếu trồng một ít cây linh thảo cũng không an tâm. Ai biết sau này hắn sẽ tiếp tục trồng linh thảo hay không nữa chứ.

Diệp Mặc đi vào chợ ngọc khí, hắn biết có rất nhiều vật liệu dùng để luyện cờ trận sẽ không mua được chỉ có thể miễn cưỡng phải dùng một ít ngọc khí và đồng thay thế. Đồng hắn cũng có thể luyện ra một ít đồng tinh luyện chỉ có điều luyện chế đồng rất tiêu hao tinh lực và thời gian. Để bố trí được trận pháp thì hao phí một ít tinh lực cũng cần thiết.

Suốt nửa ngày trời, Diệp Mặc gần như đem chiếc nhẫn trữ vật của mình mua đầy đồ. Lúc này mới chuẩn bị quay trở về, trong nháy mắt hơn nửa sáu trăm ngàn trên tay đã biến mất.

Diệp Mặc vừa đi ra chợ ngọc khí đã thấy bóng dáng một nữ nhân vội vàng hấp tấp, xem ra cũng rất quen thuộc. Đợi người này quay người lại, Diệp Mặc liền nhận ra người con gái này không ngờ là Úc Diệu Đồng.

Lúc này sắc mặt của cô không những căng thẳng mà còn có một chút mệt mỏi phong trần. Tuy lần trước khi Diệp Mặc nhìn thấy cô, cô cũng đang phải lẩn trốn nhưng phong thái vẫn còn. Còn hôm này chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng một người con giá tinh thần sa sút, chán nản. Dù chán nản nhưng người con gái này vẫn toát lên mùi hương của mình.

Úc Diệu Đồng rõ ràng là không thấy Diệp Mặc. Cô cúi đầu vội vã đi vào một quầy bán quà vặt gần đó. Diệp Mặc nhìn thấy rất rõ cô từ trong túi rút ra một ít phiếu vé và tiền mua một cái bánh mì.

- Em gái à, đi thôi. Anh mời em đi ăn cái gì cay cay nhé!

Úc Diệu Đồng vừa đi ra quầy bán quà vặt thì có hai gã thanh niên liền ngăn cô lại.

Vốn những loại côn đồ đầu đường xó chợ này khắp nơi đều có, chỉ cần nghiêng mình tránh ra là tốt rồi. Bọn chũng cũng không dám làm gì cả nhưng sắc mặt Úc Diệu Đồng lại đột ngột thay đổi, bất ngờ xoay người bỏ chạy.

Hai gã côn đồ giống như chó, nhìn thấy Úc Diệu Đồng chạy trốn liền lập tức đuổi theo. Hầu hết khi gặp chó cắn, bạn không chạy thì con chó cũng không dám làm gì bạn nhưng nếu đã bỏ chạy thì đàn chó liền lập tức đuổi theo ngay.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn Úc Diệu Đồng chạy trốn tới bên cạnh người mình vẫn nói một câu. Tuy hắn giúp Vũ Học Dân nhiều hơn Vũ Học Dân giúp hắn nhưng sau này Vũ Học Dân lại có chút thay đổi. Nhưng Diệp Mặc lại không phải là một người tuyệt tình. Nếu tiện thể có thể giúp cho Úc Diệu Đồng hắn

cũng không ngại ra tay trợ giúp.

- A

Úc Diệu Đồng nhìn thấy Diệp Mặc, trên mặt cô bỗng lộ vẻ vui mừng, chiếc bánh mì trên tay rơi xuống mặt đất mà còn không biết.

- Diệp Mặc, cuối cùng cũng tìm được anh rồi.

Úc Diệu Đồng nói cứ như thể là cô vốn đang đi tìm Diệp Mặc vậy.

- Cô cố ý tới đây tìm tôi ư?

Diệp Mặc cũng đã hiểu Úc Diệu Đồng đến đây là tìm hắn. Có một điều kỳ lạ là Vũ Học Dân cho dù có chuyện gì cũng sẽ không bảo người đàn bà của y tới tìm mình.

Hai gã côn đồ thấy Úc Diệu Đồng biết Diệp Mặc có chút hậm hực chuẩn bị rời khỏi đây. Diệp Mặc lại mở miệng nói:

- Hai người bọn bây lại đây.

- Sao vậy? Qua thì qua. Mày dám làm gì tao chứ? Tao chính là người của Thiết Giang. Qua đấy thì sao. Mày dám làm gì?

Hai tên côn đồ không ngờ cũng tới thật. Một tên trong đó thậm chí còn kiêu ngạo nói.

Không ngờ là tên côn đồ dưới tay Thiết Giang. Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn lại Úc Diệu Đồng. Người đàn ông của cô là Vũ Học Dân là một nhân vật nắm quyền tại Thiết Giang mà giờ cô lại bị mấy tên côn đồ Thiết Giang truy đuổi. Hơn nữa cô nhìn thấy hai tên côn đồ này còn hoảng hốt, thậm chí còn bỏ chạy. Điều này có cái gì đó không đúng lắm.

Úc Diệu Đồng muốn nói mà lại thôi. Diệp Mặc biết bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện. Đi lên phía trước và cho hai tên côn đồ một cước, hai tên côn đồ ngã lăn xuống đất, căn bản là không đứng dậy được. Sau đó mới lên

tiếng:

- Chẳng là cái gì cả thì thử đá một cái các ngươi sẽ thế nào?

Hai gã côn đồ thấy Diệp Mặc chỉ bằng một cước đã khiến chúng không đứng dậy được. Biết đã gặp phải đối thủ rồi nên chúng chọn cách bỏ qua thiệt thòi trước mắt, im lặng không nói gì.

Người xung quanh thấy hai tên côn đồ như vậy thì đều cười phá lên.

…

Lúc Diệp Mặc đưa Úc Diệu Đồng trở về thì Lỗ Tiểu Trân đã đưa Du Nhị Hổ từ viện về. Hai người từ trước chưa từng thấy Diệp Mặc đưa bất kỳ người phụ nữ nào về nhà mà bây giờ nhìn thấy người con gái đầy mùi hương Úc Diệu Đồng trở về lập tức đã nghĩ khác. Nhưng dáng vẻ thảm hại của Úc Diệu Đồng cũng khiến Lỗ Tiểu Trân thấy rất kỳ lạ.

- Tiểu Trân, đây là Úc Diệu Đồng, là một người bằng hữu của ta. Con hãy mang cho cô ấy cái gì đó ăn trước đi. Sau đó ta có vài lời muốn nói với cô ấy.

Diệp Mặc nhìn bộ dạng mệt mỏi của Úc Diệu Đồng cũng biết cô gần đây có gì đó không tốt, không khéo lại là chạy trốn tới đây.

Sau khi Diệp Mặc giúp Nhị Hổ trị liệu liền ân cần hỏi Nhị Hổ đồng thời cũng hiểu thêm về ý đồ của những người đấy. Quả thực là muốn cướp Cỏ Ngân Tâm. Chỉ là không biết bọn chúng sao lại biết mình trồng loại Cỏ Ngân Tâm này. Lẽ nào những ngày này bản thân mình mới từ Senna trở về bị người theo dõi ư? Diệp Mặc cho rằng muốn theo dõi hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Nhị Hổ, con nói cho ta biết người dẫn đầu bọn cướp như thế nào?

Diệp Mặc nghĩ thầm rằng, có thể nhận ra tác dụng của Cỏ Ngân Tâm thì kiến thức của người đó cũng rất lợi hại.

- Người cầm đầu khoảng ba mươi tuổi, gày tong teo, thoạt nhìn thì thất bộ dạng âm u.

Du Nhị Hổ miêu tả khiến Diệp Mặc nhớ tới tại giao lưu pháp khí gặp một người đàn ông mặt cũng lạnh. Lúc đó hai người cùng cướp đoạt đá Khổng Minh.

- Chẳng lẽ đó lại là hắn?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 158

Gặp Gỡ Bạn Học

Úc Diệu Đồng ăn chút đồ, lại đi tắm, cả người trở nên có sức sống, thậm chí sắc mặt cũng hồng hào hơn Úc Diệu Đồng ngồi ở trước mặt, tuy vẫn đầy đặn như thế nhưng so với mấy tháng trước, trên mặt cô hiện lên nhiều mệt mỏi. Diệp Mặc nhìn Úc Diệu Đồng muốn nói nhưng lại thôi, không cần hỏi cô có chuyện gì, đã biết Vũ Học Dân chắc chắn xảy ra chuyện.

Nếu Úc Diệu Đồng muốn hắn đi giúp Vũ Học Dân, hắn có đi hay không? Vấn đề này nếu là lúc hắn mới đến Lạc Thương, Diệp Mặc chắc chắn sẽ giúp anh ta. Không có gì khác mà vì Vũ Học Dân còn đáng kết giao. Nhưng bây giờ hắn lại không dám chắc chắn đi hay không. Tuy hắn từ lần trước rời khỏi thành phố Kinh không gặp lại Vũ Học Dân, Diệp Mặc lại thông qua việc lần trước mà cảm thấy Vũ Học Dân đã thay đổi, thậm chí còn không đáng hắn kết bạn nữa.

- Học Dân thay đổi rất nhiều, lần trước chuyện anh ở Lạc Thương em cũng biết rồi. Em đã nói anh ấy, nhưng anh ấy lại nói phụ nữ không được quản những chuyện này, thậm chí còn mắng em. Anh ấy sau lại quá để ý quyền lực, dần dần xem tôi như người xa lạ. Học Dân không còn như trước kia nữa, tôi không chỉ một lần muốn rời khỏi anh ta, nhưng cuối cùng tôi vẫn không có biện pháp làm được, tôi cứ lần lựa mãi Úc Diệu Đồng không đợi Diệp Mặc hỏi, tự phối hợp nói Thấy Diệp Mặc đang nghe mà lại không có ý kiến nào cả, Úc Diệu Đồng thở dài một cái rồi nói:

- Sau đó anh ấy thay đổi đến mức làm tôi cảm thấy hoàn toàn xa lạ. Thậm chí hắn còn giết cả người giám sát của Thiết Lan Sơn. Cũng lúc đó em hạ quyết tâm rời bỏ anh ta. Quyền lực của anh ta cuối cùng cũng đem đến sự

kiêng nể của Thiết Lan Sơn mà anh ta cũng đánh giá quá thấp Thiết Lan Sơn rồi.

- Lúc Học Dân tưởng thực lực thực sự của "Thiết Giang" phần lớn đã bị anh ta nắm trong tay, Thiết Lan Sơn chỉ tốn một đêm đã ép Học Dân tới mức không có chốn nương thân.

Nói đến đây, Úc Diệu Đồng lau lau mắt.

Diệp Mặc cảm giác tay cô ta và cả cơ thể đang run rẩy.

Úc Diệu Đồng không nói tiếp nữa mà lấy ra một bọc giấy đưa cho Diệp Mặc nói:

- Trước khi đi, Học Dân bỗng tỉnh ngộ, anh ấy nói… Nếu cơ hội lại đến một lần nữa, anh ấy chắc chắn sẽ không đi làm ông trùm của Thiết Giang mà đưa em đi xa khỏi Thiết Giang. Cái này là anh ấy nhờ em đưa cho anh.

Nói xong Úc Diệu Đồng đưa bọc giấy trong tay cho Diệp Mặc, cô ấy đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, nhìn không ra vừa rồi cô còn run rẩy.

Diệp Mặc nhận lấy bọc giấy, cầm ở trong tay nặng trịch, như một khối sắt, nhíu nhíu mày nói:

- Học Dân qua đời rồi?

Úc Diệu Đồng gật đầu, đứng lên nói:

- Đồ em cũng giúp Học Dân đưa cho anh rồi, em cũng phải đi đây.

- Chờ chút.

Diệp Mặc mở bọc giấy, bên trong là một khối đen nhánh giống như khối sắt. Vũ Học Dân lại đưa cái này cho mình làm gì?

Thấy Diệp Mặc lộ vẻ nghi ngờ, Úc Diệu Đồng nói tiếp:

- Học Dân nói anh luyện cổ võ chắc là tốt cho anh.

Diệp Mặc gật đầu, lại liếc xuống khối sắt trong tay. Một lát sau, mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc, đây là một khối canh thiết tinh ngoại vực. Trên trái đất sao lại có loại này cơ chứ? Vũ Học Dân lấy từ đâu thế?

Khối tinh sắt này đừng nói là ở trên trái đất, cho dù là ở giới chân tu thực sự cũng là nguyên liệu cực phẩm để luyện khí. Đó là nguyên liệu để luyện phi kiếm, chỉ hơi to một chút. Cho dù là như thế, giá của khối canh thiết tinh này cũng khó đoán. Cho dù là tất cả nguyên liệu hắn lấy ở kho Hàn Tại Tân cộng lại cũng không bằng một phần vạn của khối canh thiết tinh này.

Trong nháy mắt Diệp Mặc đã hiểu ý đồ của Vũ Học Dân. Anh ta đoán mình luyện cổ võ, cái này có thể có ích với mình. Có lẽ bản thân anh ta cũng không biết đây là khối canh thiết tinh. Anh ta để Úc Diệu Đồng mang cái này đến tìm mình, ý đồ cũng khá rõ ràng rồi, chính là để Diệp Mặc cứu mạng Úc Diệu Đồng.

Có loại vật liệu này mang đến, cho dù là kẻ chân tu muốn động đến Úc Diệu Đồng, Diệp Mặc cũng sẽ nghĩ cách bảo vệ Úc Diệu Đồng. Huống chi còn không phải kẻ chân tu, chỉ là một tổ chức đen mà thôi. Hơn nữa Diệp Mặc cũng không phải là người thấy chết không cứu.

- Tôi đành nhận phần ân tình này của anh Học Dân rồi, cô cứ ở chỗ tôi, Thiên Vương lão tử cũng không dám động đến cô. Còn về Thiết Giang, Diệp Mặc tôi không quan tâm.

Diệp Mặc nói xong bỗng nhắc đến một chuyện, Úc Diệu Đồng cố ý chạy trốn tới Lạc Thương rõ ràng là cô bị người của Thiết Giang đuổi giết mà tới.

Vậy Cỏ Ngân Tâm của mình có phải người của Thiết Giang đã phát hiện và lấy đi không? Nếu là như thế thật, thì hắn dễ làm rồi, bắt gọn thằng Thiết Giang của Lạc Thương là được.

Úc Diệu Đồng nghe thấy lời của Diệp Mặc, bỗng không kìm nổi mà

khóc. Cô hiểu ra nguyên nhân Vũ Học Dân đưa cô thứ này đến tìm Diệp Mặc rồi. Vì trong mắt của Vũ Học Dân, chỉ có Diệp Mặc mới có thể bảo toàn tính mạng của cô. Đến Thiên Long Đầu mà Diệp Mặc còn không sợ, chả nhẽ lại sợ Thiết Lan Sơn?

- Người đến truy sát cô là người như thế nào cô biết không?

Diệp Mặc vừa nghĩ đến Cỏ Ngân Tâm của mình có thể đã bị người truy sát Úc Diệu Đồng nhổ đi là trong lòng đại khái đã có vài kế.

Úc Diệu Đồng ngừng nức nở, nghĩ một lúc mới nói:

- Có một người gầy gầy, hơn ba mươi tuổi. Em từng thấy anh ta ở trạm xe một lần, có chút u ám. Em đoán người đó theo tung tích của em, sau đó em lén đi theo sau một đoàn du lịch để tránh người đó.

Diệp Mặc ngay lúc đó đã biết, người Úc Diệu Đồng nói và người mà Du Nhị Hổ nói là một người. Hắn nhớ lại lúc đầu, cái người tranh giành Không Minh Thạch với hắn ở hội giao lưu, có thể chính là anh ta. Người đàn ông này đã có thể nhận ra Không Minh Thạch là đồ tốt, nói không chừng cũng có cảm ứng với Cỏ Ngân Tâm của mình, y lấy đi cũng là có khả năng. Nếu biết sớm là người này, lần trước ở hội trường đã giải quyết y cho rồi không để y trộm đồ đi.

Nói như thế người này chính là người của Thiết Giang? Lần trước Lang Cực nói Thiết Giang có một cao thủ khá lợi hại muốn đột phá, chả nhẽ là nói người này sao? Nhưng Diệp Mặc thấy người đàn ông lạnh lùng này tuy lợi hại cũng chả giỏi hơn Lang Cực. Nhưng ánh mắt của anh ta đúng là rất ghê gớm, có thể nhận ra Không Minh Thạch là đồ tốt.

Không cần nói Cỏ Ngân Tâm thì cũng có thể biết chắc là người của Thiết Giang lấy đi. Về chuyện Vũ Học Dân đưa cho mình phần quà thì chuyện Thiết Giang, hắn cũng đã nhận lấy.

- Từ sau cô cứ ở đây đi, nếu thấy chán thì có thể học y cùng Lỗ Tiểu

Trân và Nhị Hổ Học. Một số đồ của tôi tôi cũng nghi là bị người của Thiết Giang lấy đi rồi. Cứ cho là họ không gây chuyện với tôi tôi cũng sẽ tìm họ. Chờ tôi tiêu diệt Thiết Giang rồi thì cô muốn đi đâu cũng được.

Diệp Mặc đã khẳng định người đàn ông lạnh lùng đó chính là người của Thiết Giang, cứ cho là không phải người của Thiết Giang thì cũng có quan hệ với bọn họ.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Mặc đem tất cả vật liệu ra chế trận kì và trận bàn, bố trí một trận pháp phòng ngự xung quanh biệt thự. Hắn lại chế ra ba vòng tay, đưa cho Nhị Hổ, Tiểu Trân và Úc Diệu Đồng, còn nói với họ là đã đặt bẫy ngoài biệt thự, lúc ra ngoài phải đeo vòng tay. Nếu có người bệnh, nhất định phải đi đường thông đạo cố định để đi vào.

Tuy Úc Diệu Đồng có chút nửa tin nửa ngờ nhưng Nhị Hổ và Tiểu Trân lại nhất mực tin tưởng Diệp Mặc. Trong lòng họ, Diệp Mặc nói bất cứ điều gì đều là đúng cả.

Diệp Mặc lại đợi thêm mấy ngày vẫn không có người nào đến biệt thự. Có vẻ như những người đó lấy đi Cỏ Ngân Tâm, nói đến đây cũng chỉ là nói mà thôi, chứ không định đến thật. Diệp Lăng gọi điện đến, nói cho Diệp Mặc, bác cả và chú tư đều bị ông đuổi đi rồi, bây giờ ở lại Yến kinh của rất yên tĩnh.

Người của Thiết Giang không chủ động tìm đến, Diệp Mặc lại không muốn tiếp tục chờ đợi. Một thời gian nữa hắn phải đi Lưu Xà một chuyến, không có thời gian lề mề. Nếu đã không đến thì hắn chủ động tìm đến.

…

Tô Tĩnh Văn đã ba năm không tham gia hội gặp gỡ bạn bè rồi. Hôm nay là lần đầu tiên cô tham gia sau khi tốt nghiệp. Nếu không phải hội gặp gỡ tổ chức tại Ninh Hải hoặc nếu không phải Tiêu Lôi cố ý đến Ninh Hải tham gia hội gặp gỡ thì Tô Tĩnh Văn cũng không muốn đi.

- Tĩnh Văn, mọi người đang chờ cậu đấy, giờ mới đến à, mau lại đây đi.

Tô Tĩnh Văn vừa đến thì tiếng của Tiêu Lôi đã truyền tới.

Tô Tĩnh Văn ở chỗ nào dường như cũng là tiêu điểm, nhiều bạn học nhanh chóng vây quanh cô.

- Đúng thế, Tĩnh Văn, sau khi tốt nghiệp cậu chưa từng tham gia hội gặp gỡ. Lần này Tiêu Lôi từ Yến kinh trở về còn sớm hơn cả cậu.

Một người con gái đến kéo Tô Tĩnh Văn, giọng điệu có chút không vừa lòng.

Tô Tĩnh Văn hơi áy náy, cười:

- Mấy lần trước là mẹ tớ bị bệnh, tớ thật sự là chả có lòng nào đi.

- À, Tĩnh Văn, nghe Uông Bằng nói, bệnh của mẹ cậu chỉ cần một lá bùa là trị khỏi à, đúng không? Cậu không định nói là có chuyện thần kỳ như thế chứ?

Người con gái kéo tay Tô Tĩnh Văn nghe cô nhắc đến mẹ mình liền nhiều chuyện, hỏi - Đương nhiên, hôm đấy là tớ và Tĩnh Văn đi mua mà.

Uông Bằng đi đến.

Tô Tĩnh Văn nhíu mày, tự nhủ, Uông Bằng không phải là bạn học của cô, đến hội gặp gỡ của bạn học của cô làm gì cơ chứ?

Dường như nhìn ra nghi hoặc của Tô Tĩnh Văn, Tiêu Lôi liền nói thầm bên tai của Tô Tĩnh Văn:

- Uông Bằng đang theo đuổi tớ, nhưng dạo này tớ không có hứng thú với bạn trai. Có hôm anh ta nói với tớ là tối đi gặp gỡ bạn bè, không ngờ anh ta cũng đến.

Tô Tĩnh Văn lúc này mới hiểu ra nhưng cô cũng không nói gì. Một

người bạn đứng bên cạnh lên tiếng:

- Chuyện bùa cứu người cũng không thể nói là hoàn toàn không đáng tin. Chuyện tớ sắp nói chắc các cậu cũng không tin đâu. Đợt trước chị họ tớ đi Lạc Thương tham gia một hội giao lưu pháp khí, hehe, loại pháp khí này nghe có chút mơ hồ đúng không?

- Đúng là hơi mơ hồ thật, Thành Phi, mau nói đi, sau đó chị họ cậu như thế nào.

Một nam sinh khác giục nói.

Thành Phi lại nói:

- Đừng vội, tớ thanh minh lần nữa, chuyện tớ kể là người thật việc thật. Chị họ tớ mua một dây chuyền pháp khí ở hội giao lưu pháp khí đó với hai trăm nghìn, sau đấy nghe người bán nói đan dược của anh ta cũng rất hữu hiệu nên lại mua một viên Mỹ Nhan Hoàn với giá hai trăm nghìn.

- Chị cậu đúng là giàu thật. Người bán ra pháp khí này tớ đoán cũng là một tên lừa đảo. Lão Triệu chưa chắc đã bằng anh ta. Người này không tham gia Đêm Xuân đúng là đáng tiếc. Chị họ cậu đúng thật là, cho dù là có tiền cũng không thể lãng phí như thế chứ.

Lại một người nữa ngắt lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 159

Muốn Đi Lạc Thương

Thành Phi lại nói:

- Chị họ tớ chính vì trên mặt có nhiều vết lấm tấm mà lại không tẩy đi được. Chị ý bấy giờ mới tin lời của người đấy mua một lọ. Chỉ là viên đan dược nhìn thì đen sì hơi kinh kinh, người trong nhà chị ý đều phản đối chị ấy uống thuốc. Lúc đó chị tớ cũng phản ứng lại, cũng nghi ngờ mình bị lừa nhưng vì thuốc đó đã mua hết hai trăm nghìn, vứt đi thì không nỡ nên coi như một bài học. Chỉ là dây chuyền ngọc đấy trông thì đẹp, nên chị ý đeo lên người rồi.

- Tớ nói mà, kẻ lừa đảo giang hồ bây giờ thủ đoạn nhiều vô kể. Họ tóm được một điểm mù của cậu, cho cậu mắc câu. Lúc đấy chắc cậu cũng chả để ý nhưng sau đấy chắc chắn sẽ nghĩ ra mình bị lừa.

Nam sinh vừa hỏi lại nói tiếp.

Thành Phi lắc đầu:

- Mọi người nghĩ sai rồi. Bởi vì sự việc xảy ra sau vài ngày, tớ nói ra mọi người chắc chắn không tin. Hôm đấy chị họ tớ đi siêu thị, phát hiện kẻ trộm liền nói cho người bị trộm biết có trộm. Không ngờ tên trộm đó lại cầm dao găm lên, đối đầu với chị họ tớ. Lúc chị họ tớ sợ tới mức không biết làm gì, dây chuyền ngọc chị ý đeo trước ngực không ngờ lại phát ra một tia sáng, bắn tên trộm ra xa mấy thước, mãi mà không đứng dậy được, kết quả là bị bảo vệ bắt lại.

- Lúc đấy tớ cũng không tin nhưng đấy là mẹ tớ nói. Vì dây chuyền ngọc

đó chị họ tớ đeo là mua với giá hai trăm nghìn, có ba lần phòng ngự. Sau khi chị ý phản ứng lại thì lập tức kiểm tra dây chuyện ngọc đó, hào quang trên đó quả nhiên là có ít đi chút.

- Thành Phi, cậu nghe nhiều chuyện quá rồi hả, sao lại có chuyện như thế cơ chứ.

Một nữ sinh trên mặt có vài vết mụn cũng nói.

Thành Phi hừ một tiếng, nói:

- Vương Lệ Quyên, cậu có thể cho rằng tớ đang bịa chuyện, chỉ có tớ biết tớ nói là thật. Sau khi chị họ tớ về nhà, việc đầu tiên là uống viên đan dược đấy. Mọi người đoán kết quả như thế nào? Nói ra mọi người chắc chắn là không tin. Mấy vết loang lổ trên mặt chị ấy ngày thứ hai đã mất hẳn. Cả mặt trở nên trơn bóng vô cùng. Phải biết là chị tớ tốn bao nhiêu tiền vào mấy vết đó mà không giải quyết được cái gì cả nhưng mà một viên đan dược nhỏ thế lại có thể giải quyết được. Các cậu còn nói người đó là kẻ lừa đảo giang hồ không? Đây là chính mắt tớ chứng kiến đấy nhé.

- Chuyện này có thực à?

Mấy người đằng sau Vương Lệ Quyên lập tức thốt lên. Tuy là bạn học mình nói nhưng họ rõ ràng là không tin tưởng lắm.

- Sao không có, những cao nhân đó chỉ là chúng ta không thấy thôi. Trên phim mà cậu thấy đánh nhau kịch liệt đấy chỉ là kĩ xảo mà thôi. Trong thực tế bây giờ tớ cho rằng vẫn có người lợi hại như thế tồn tại.

Một nam sinh trong đó phụ hoạ nói.

Lúc này Tiêu Lôi cũng nói:

- Tuy tớ không biết lời của Thành Phi là thật hay là giả nhưng tớ đồng ý với Trương Vĩ Vĩ. Những người lợi hại như thế chắc chắn là có tồn tại. Tuy không thể bay nhưng những động tác trong phim thì vẫn có thể làm được.

Tô Tĩnh Văn nhìn Tiêu Lôi, cô biết tại sao Tiêu Lôi lại nói như thế. Vì cô chắc chắn đã nghĩ đến Diệp Mặc.

- Cái này, Thành Phi, chị họ cậu biết người bán đan dược đó ở đâu không?

Vương Lệ Quyên lập tức hỏi một cách kì vọng.

Thành Phi lắc đầu nói:

- Đương nhiên không biết, người đến tham gia hội giao lưu là người trong cả thế giới, ai biết anh ta là người ở đâu. Hơn nữa chị họ tớ ngày thứ hai đã đến hội trường tìm người đấy rồi, kết quả là chả tìm thấy gì cả. Mọi người nghĩ xem, pháp khí của chị ấy là thật, hiệu quả đã được xác nhận rồi, đừng nói giá là hai trăm nghìn, có là hai triệu vẫn có người mua. Sau đấy có người ra giá hai triệu mua dây chuyền ngọc chị tớ đã dùng rồi nhưng chị tớ không bán.

- Tất nhiên là không bán rồi, là tớ thì tớ cũng không bán. Nếu đồ này mà như thế thật, đúng là quá thần kỳ. Nhưng tớ vẫn hơi nghi ngờ.

Một nam sinh lại lên tiếng.

Tô Tĩnh Văn nghe mà giật mình liền nói:

- Thành Phi, cậu có biết người bán dây chuyền ngọc đó cho chị họ cậu trông như thế nào không? Hội giao lưu pháp khí ở đâu?

Thành Phi lại lắc đầu nói:

- Cái này tớ cũng không rõ lắm, chị ấy nói anh ta cũng khá đẹp trai, ăn mặc giản dị, ánh mắt rất sáng, còn về những cái khác thì tớ không biết. Hội giao lưu ở Lạc Thương, nghe nói mỗi năm có một lần.

Tô Tĩnh Văn thất thần một lúc, cô nghĩ đến cái người bán bùa cho mình. Lúc đó hắn đeo kính râm, nhìn không rõ ánh mắt, ăn mặc cũng rất giản dị.

Chả nhẽ là người đó sao?

Lạc Thương, hội giao lưu Lạc Thương. Nghe nói Ninh Khinh Tuyết bây giờ đang ở Lạc Thương, có lẽ mình cũng nên đi thăm cô ấy một chút, tiện thể đi hội giao lưu đó hỏi thăm.

- Tĩnh Văn, lâu lắm không gặp, cậu càng ngày càng xinh ra đấy.

Thấy Tô Tĩnh Văn bộ dạng cau mày, Uông Bằng trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Lúc không thấy Tô Tĩnh Văn, anh ta cảm giác Tiêu Lôi thực ra cũng không tệ. Vóc dáng cao gầy, tính cách đường hoàng và khuôn mặt cũng khá được. Bây giờ vừa nhìn thấy Tô Tĩnh Văn, anh ta mới biết, có những người không thể cùng mang ra so sánh. Có lẽ so sánh cũng chả thể biết được ai ưu tú hơn nhưng đã so sánh thì kết quả sẽ lập tức hiện ra.

Suy nghĩ của Tô Tĩnh Văn bị Uông Bằng cắt ngang, cô nhìn Uông Bằng hơi khó chịu - Hay là như thế này đi, Tiểu Lôi, chúng ta qua bên kia ngồi, tớ có mấy lời muốn nói với cậu.

Tô Tĩnh Văn không đếm xỉa đến Uông Bằng, anh ta thầm hừ một tiếng, đợi lát nữa cậu sẽ biết ngay thôi.

Tô Tĩnh Văn vốn không có thiện cảm lắm với Uông Bằng. Người bán bùa cho cô đợt trước bị anh ta làm giảm uy tín bằng mọi cách, thế cho nên cô càng không có thiện cảm với anh ta. Lúc đó nếu tin lời của anh ta thì mẹ cô bây giờ vẫn nằm trên giường không dậy nổi.

Tiêu Lôi và Tô Tĩnh Văn vừa ngồi xuống thì lại có một thanh niên đi đến. Người này vừa đến, mấy nữ sinh còn đang nói chuyện liền kêu lên:

- Tác Bân đến rồi.

Gần như tất cả nữ sinh đều xông lên.

Tiêu Lôi cười nói:

- Nếu không phải đang nói chuyện với cậu thì tớ cũng chen lên rồi. Đệ nhất mỹ nam đã đến rồi, vẫn anh tuấn như thế. Không biết anh ta có còn nhớ cậu không nhỉ. Tiếc thật, nếu không phải là năm đấy sắp tốt nghiệp rồi thì chắc bây giờ cậu là bạn gái anh ta thật.

Tô Tĩnh Văn im lặng một chút, cô đương nhiên là biết Tác Bân. Anh ta là nam sinh duy nhất mà cô có thiện cảm trong trường. Có thể nói là dạng đẹp trai không có đối thủ. Anh tuấn thì không cần phải nói rồi, lại còn đa tài đa nghệ. Năm đó những nữ sinh theo đuổi anh ta nói thêm một người thêm sức mạnh, không sai một chút nào. Nhưng anh ta dường như không gây ra một tin xấu nào cả.

Lúc trước khi tốt nghiệp, Tác Bân lại bắt đầu theo đuổi cô. Tô Tĩnh Văn lúc đó tuy là hoa khôi của trường nhưng lại rất khiêm tốn. Vì sự khiêm tốn của cô nên lúc xếp hàng cô cũng không đứng hàng một.

Nói thật là năm đó Tác Bân theo đuổi cô, cô không thấy ghét, có lẽ thực sự đúng như Tiêu Lôi nói, nếu không phải là cận kề tốt nghiệp, có lẽ cô thực sự sẽ đồng ý anh ta theo đuổi.

Thậm chí sau khi tốt nghiệp, cô còn đặc biệt chú ý Tác Bân. Sau khi nghe nói anh ta đầu quân vào giải trí, Tô Tĩnh Văn không còn chú ý anh ta nữa. Không ngờ lần họp mặt bạn bè này anh ta lại đến. Phải biết là Tác Bân và bọn họ không cùng lớp, thậm chí không cùng khoa, y chả nhẽ cũng giống Uông Bằng?

- Haha, nghe Dư Hà nói hôm nay bạn học ở Yến Đại tụ tập ở đây nên tôi cũng đến. Có vẻ như tôi cũng khá được hoan nghênh nhỉ. Nhiều bạn lâu lắm mới được gặp.

Tác Bân nói rồi liếc mắt nhìn toàn cảnh, dường như người nào cũng bị y liếc qua.

- Anh chàng đẹp trai này, bây giờ nổi danh minh tinh điện ảnh rồi, sao còn quan tâm đến những rễ cỏ như bọn tôi.

Một nữ sinh nói một cách chua chát.

Tác Bân đã nhìn thấy Tiêu Lôi ngồi cùng Tô Tĩnh Văn, mắt sáng lên, lập tức nói:

- Haha, nổi danh thì không dám nhận. Tớ bây giờ chỉ là mới quay vài quảng cáo thôi. Nhưng nếu cậu xem trọng tớ thì cậu có thể chọn chụp ảnh hoặc kí tên, tuỳ cậu.

Nói xong, không chờ nữ sinh này nói anh ta đã đi đến chỗ Tô Tĩnh Văn.

- Tĩnh Văn, đã lâu không gặp.

Nụ cười của Tác Bân vẫn thu hút như lúc trước.

Tô Tĩnh Văn khẽ mỉm cười, - Bây giờ cậu là người nổi tiếng rồi, cậu không gặp được bọn tớ nhưng bọn tớ lại thấy cậu trên màn ảnh thường xuyên.

Tiêu Lôi cũng nói:

- Đại minh tinh Tác, nếu cậu thật sự làm như Húc Quang trên quảng cáo đó, có thể bay nhảy xa chục thước, tớ sẽ lập tức theo đuổi cậu.

Tác Bân vẫn chưa nói, Tô Tĩnh Văn lại cười, - Đại minh tinh Tác không cần cậu theo đuổi, người theo đuổi cậu ta một đống kia cơ.

- Người theo đuổi có nhiều hơn nữa cũng không bằng hai người đẹp trước mắt.

Tác Bân liền cười, anh ta ngừng một chút lại nói tiếp:

- Tĩnh Văn, bộ phim mới tớ mới nhận, thấy cậu rất thích hợp làm nữ chính, cậu xem có hứng hay không, Tiêu Lôi, nếu cậu thích, tớ thấy thích

hợp nữ chính 2.

- Thật sao? Phim gì?

Tiêu Lôi liền hỏi một cách lắm lời.

Tô Tĩnh Văn thì lại khẽ mỉm cười. Cô tuy không phải diễn viên nhưng rất rõ chuyện hư hỏng của giới giải trí, liền đứng lên nói:

- Xin lỗi nhé, tớ không có hứng thú với cái này. Cậu tìm Tiêu Lôi đi. Tớ về trước đây. Tiêu Lôi, khi nào về thì ghé qua nhà tớ nhé.

- A, Tĩnh Văn, cậu đi rồi à? Chờ đã, tớ đi cùng cậu, tớ còn một chuyện quan trọng chưa hỏi cậu cơ.

Nói xong, Tiêu Lôi cũng lập tức đứng lên.

- Tĩnh Văn, không phải cậu vừa thấy tớ đến đã phải đi rồi chứ? Hội gặp gỡ bạn bè này vẫn chưa bắt đầu cơ mà.

Tác Bân liền nói. Bây giờ anh ta mới phát hiện Tô Tĩnh Văn còn xinh hơn mấy phần so với hoa hậu giảng đường năm nhất trường Yến Đại, chả trách lại thích cô. Nếu hôm nay anh ta không đến thì đúng là không biết Tô Tĩnh Văn lại xinh đẹp đến thế.

Tô Tĩnh Văn chỉ cười nói:

- Không phải đâu, tớ thật sự có việc mà.

Vừa thấy Tô Tĩnh Văn đến chưa lâu đã đi rồi, nhiều bạn bè muốn giữ lại nhưng cô vẫn quyết phải đi. Cô phát hiện bạn học ở hội gặp gỡ này đều xa lạ rồi, có ở cùng nhau cũng không có cảm giác như lúc trước nữa. Có tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì cả.

- Được, vậy tớ tiễn các cậu.

Tác Bân liền đi theo.

Tô Tĩnh Văn quay đầu lại nói:

- Không cần đâu Tác Bân, tớ có xe mà.

Tác Bân cười ha hả:

- Tớ cũng chuẩn bị đi rồi, nhưng cậu lại có xe, tớ thì không có, muốn đi nhờ xe cậu một chút.

Tô Tĩnh Văn do dự một lúc lại nhíu mày nói:

- Xin lỗi Tác Bân, xe của tớ từ trước tới giờ không có nam sinh ngồi, nên…

Tô Tĩnh Văn chợt nghĩ tới Diệp Mặc, không phải hắn từng ngồi xe của mình sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 160

Tận Diệt

Tác Bân hơi nghẹn lời nhưng trong nháy mắt đã bình thường lại, liền nói:

- Tớ tiễn các cậu xuống dưới thì được chứ?

Tô Tĩnh Văn không ghét Tác Bân, tuy sau khi anh ta gia nhập giới giải trí, ấn tượng của Tô Tĩnh Văn về anh ta hạ thấp nhưng cũng không đến nỗi giống như Uông Bằng, cô vừa nhìn thấy là thấy khó chịu.

Sau khi nói mấy câu, ba người đã đi đến bên cạnh chiếc Audi màu đen rồi. Tác Bân đứng lại, quay đầu nói:

- Đây là xe của tớ, các cậu xem.

Tô Tĩnh Văn nhìn chiếc Audi một cách nghi ngờ:

- Vừa nãy không phải cậu nói cậu không có xe sao? Bây giờ lại có xe là sao?

Tiêu Lôi cũng nhìn Tác Bân với vẻ nghi hoặc.

Tác Bân bỗng lôi ra từ trong túi một cái phun sương, nói:

- Vì cái này.

Nói xong liền giơ bình phun lên phun mấy cái vào Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi.

- Cậu…

Tô Tĩnh Văn trước khi hôn mê đều không nghĩ rằng hot boy của trường năm đó lại đê tiện như thế này.

Tác Bân nhìn Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi hôn mê, nhìn bình xịt trong tay mình, nói:

- Không ngờ lại có hiệu quả tốt như vậy.

- Tất nhiên là hiệu quả tốt rồi. Cái này tôi bỏ ra nhiều sức lực mới lấy được đấy. Tác Bân, cậu làm được đấy. Yên tâm đi, chuyện tôi đồng ý với cậu tôi chắc chắn sẽ làm.

Một tiếng nói vang lên ở đằng sau Tác Bân.

Tác Bân lại không hề ngạc nhiên mà nói:

- Chuyện mà thiếu gia Bằng giao cho tôi, tôi nhất định sẽ làm tốt. Nhưng không ngờ mới mấy năm không gặp mà Tô Tĩnh Văn đã trở nên xinh đẹp như thế.

Uông Bằng lại nói:

- Nhanh kéo hai người này vào trong xe đi.

Đợi sau khi kéo Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi vào xe, Uông Bằng mới nói:

- Có đẹp hơn thế cậu cũng chỉ có thể chơi Tiêu Lôi thôi, Tô Tĩnh Văn thì cậu đừng có mơ.

- Đó là đương nhiên.

Tác Bân cười ngượng một tiếng.

…

Lạc Thương Tuy Vũ Học Dân bị Thiết Lan Sơn giải quyết một cách cứng rắn nhưng "hưu nhàn vực ngoại" vẫn là cơ quan đầu não của Thiết

Giang.

Lúc này tầng hầm ngầm của "hưu nhàn vực ngoại", không những có người đàn ông tranh giành Không Minh Thạch với Diệp Mặc mà người đàn ông tóc dài ở ngoài hội hợp cũng có ở đó.

- Vương Xuyên, sư phụ nói sao?

Người đàn ông lạnh lùng hỏi.

Người tóc dài nói:

- Sư phụ vừa gọi điện đến, ông nói loại cỏ đấy tên là Ngân Diệp, là một trong những dược liệu vô cùng có giá trị của cổ võ tu luyện. Cứ cho là ở trong ẩn môn thì cũng là thảo dược quý giá nhất. Sư phụ nói chúng ta làm rất tốt. Bây giờ ông đã gieo mầm cỏ đó rồi, hai ngày nữa là sư phụ đến Lạc Thương.

Người đàn ông lạnh lùng đó thở phào nhẹ nhõm. Lần trước làm mất Thạch cảm ứng tinh thần, lúc sư phụ đến rất là tức giận. Hơn nữa lần này sư phụ bế quan cũng không có đột phá gì, nếu có Thạch cảm ứng đó nói không chừng sư phụ có thể đột phá.

Thấy người kia thở phào nhẹ nhõm, Vương Xuyên lại nói:

- Hứa Mộc, sư phụ vẫn còn canh cánh trong lòng việc mất Thạch cảm ứng lần trước. Tuy lần này chúng ta may mắn tìm được Ngân Diệp nhưng đối với việc bị mất Thạch cảm ứng vẫn không thể buông lỏng. Sư phụ cho rằng nếu đã có thể phát hiện Ngân Diệp ở Lạc Thương thì rõ ràng Thạch cảm ứng có thể cũng ở đây, nói không chừng là ở trong tay cùng một người. Vì thế sư phụ hai ngày nữa sẽ tự đến kiểm tra. Chúng ta đừng có đi rút dây động rừng nữa. Nếu sư phụ tìm thấy Thạch cảm ứng ở Lạc Thương, có thể nói đột phá là chuyện vô cùng chắc chắn.

Hứa Mộc lắc đầu nói:

- Chắc là không, tôi có hỏi qua Du Nhị Hổ, người có Ngân Diệp, anh ta căn bản là một thầy lang, chắc anh ta đem Ngân Diệp làm thành dược liệu rồi. Anh ta vốn là một người bình thường, không đáng hoài nghi.

Vương Xuyên gật đầu nói:

- Cũng đúng, sư phụ đích thân đến kiểm tra, chỉ cần người đó ở Lạc Thương, tin là hắn chắc chắn chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của sư phụ nhưng sợ là đằng sau lưng Du Nhị Hổ còn có người.

- Gọi Ngô Hoằng qua đây, hỏi lại người đứng sau Du Nhị Hổ.

Hứa Mộc nghe lời Vương Xuyên, lập tức nói với tiểu đệ bên cạnh.

- Vâng Tiểu đệ làm việc rất nhanh. Ngô Hoằng xuống mật thất dưới đất trong thời gian ngắn nhất.

Ngô Hoằng lúc đầu vốn là người của Vũ Học Dân nhưng sau khi anh ta bị sụp đổ, y lại lập tức chuyển hướng về phía Hứa Mộc và Vương Xuyên. Y không những để lộ toàn bộ sự tình của Vũ Học Dân mà làm việc cũng nhanh nhẹn. Điều này làm cho Hứa Mộc và Vương Xuyên khá hài lòng.

- Ngô Hoằng, cậu biết đằng sau Du Nhị Hổ là người như thế nào không?

Hứa Mộc thấy Ngô Hoằng quay lại ngay sau đó, khá vừa lòng, hỏi.

Ngô Hoằng lập tức nghĩ tới Diệp Mặc, nói:

- Anh ta còn có một sư phụ tên là Diệp Mặc, mà quan hệ của Diệp Mặc và Vũ Học Dân rất gần. Lần trước, việc em họ Vạn Kế Hoa chính là Diệp Mặc nhờ Vũ Học Dân giải quyết.

- Anh ta lại có một người sư phụ quen biết Vũ Học Dân? Sao cậu không báo lại chuyện này?

Hứa Mộc lập tức nghĩ đến chuyện Thạch cảm ứng.

Ngô Hoằng nghe lời chất vấn của Hứa Mộc, hơi lạnh mình nói:

- Vì gần đây em phải giải quyết quá nhiều chuyện nên không để ý đến. Mong anh Hứa bỏ qua cho em.

Vương Xuyên cũng nói:

- Ngô Hoằng gần đây đúng là rất bận. Cậu ấy cũng đã làm rất nhiều việc, hơn nữa cậu ấy cũng không biết Diệp Mặc có liên quan đến cỏ Ngân Diệp. Hơn nữa giá của cỏ Ngân Diệp chúng ta không phải cũng vừa mới biết sao, không nên trách cậu ấy.

Hứa Mộc gật đầu - Nếu Du Nhị Hổ đã có sư phụ Diệp Mặc của hắn, vậy thì chúng ta bây giờ có nên đi một chuyến, gặp tên Diệp Mặc đó một chút?

Vương Xuyên gật đầu nói:

- Cũng được, Hứa Mộc, tôi đồng ý với ý kiến của cậu. Dự đoán của sư phụ cõ lẽ là thật. Tên Diệp Mặc đó không chừng còn là người lấy đi Thạch cảm ứng của chúng ta.

Bốp bốpTiếng vỗ tay đơn điệu vang lên ở cửa, cùng lúc đó, một giọng nói lạng lùng cất lên:

- Được lắm, các người rất thông minh. Thạch cảm ứng mà các người nói đúng là do ta lấy. Ồ, ta chính là Diệp Mặc. Để cho mấy người không phải vất vả chạy đi một chuyến, tôi đã cố ý tới đây.

- Ai?

Dù nghe Diệp Mặc nói y chính là Diệp Mặc nhưng Hứa Mộc và Vương Xuyên vẫn bị giọng nói bỗng dưng lại cất lên kia doạ một vố. Phải biết rằng tầng hầm dưới đất này tầng tầng phòng hộ, lớp bảo vệ dày, người ngoài sao có thể vào đây được?

- Diệp Mặc, sao anh vào đây được?

Hứa Mộc và Vương Xuyên không quen biết Diệp Mặc nhưng Ngô Hoằng lại biết anh ta.

Diệp Mặc cười nhạt một cái, - Tất nhiên là đi vào rồi.

Hứa Mộc và Vương Xuyên đã phản ứng lại, trên khuôn mặt lạnh lùng của Hứa Mộc hiện lên sự độc ác. Không cần biết là Diệp Mặc vào đây bằng cách nào, nhưng đã vào rồi là không thể ra được.

- Thạch cảm ứng là mày trộm sao?

Hứa Mộc đã nhận ra Diệp Mặc là người tranh giành mua tảng đá đó với hắn. Câu nói đầu tiên chính là Thạch cảm ứng mà hắn quan tâm nhất.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, hắn lấy Không Minh Thạch từ trong nhẫn trữ vật ra mới dùng có chưa đến một nửa, nói:

- Đồ ngu, đây gọi là Không Minh Thạch. Đúng thế, là tao lấy đấy, ở đây còn hơn một nửa này.

Mặt Hứa Mộc lộ vẻ mừng rỡ, y không ngờ Diệp Mặc lại ngốc đến thế, còn tự cho đầu vào giọ, y vội nói:

- Bắt hắn lại cho ta.

Hứa Mộc vừa dứt lời, mấy chục tên từ tầng hầm xông lên bắt Diệp Mặc, có thể thấy mấy tên này đã chuẩn bị xong từ lâu rồi.

Diệp Mặc dù không có chuẩn bị nhưng hắn không cần cái này nữa, mấy chục tên Thiết Giang, hắn còn chả dùng đến đao, hắn đá thẳng chân lên là một đống nằm la liệt đó rồi, một mảnh chân ảnh hiện lên.

Thình thịch thình thịch thình thịch…

Hơn chục cước của Diệp Mặc đều trúng mục tiêu. Hơn nữa mười mấy tên bị hắn đá trúng, sau khi bay ra ngoài rơi xuống đất cũng không ai có thể nhúc nhích. Rõ ràng là một cước của hắn có thể đá chết một tên Thiết Giang.

Hứa Mộc và Vương Xuyên hoảng sợ, họ biết Diệp Mặc nếu đã dám vào đây rõ ràng là có bản lĩnh. Nhưng không ngờ bản lĩnh của hắn lại lớn đến thế. Tuy hai người họ đối phó với mấy tên này không có vấn đề gì nhưng cũng không như Diệp Mặc giải quyết một cách dễ dàng như thế, hơn nữa lại còn là một mình hắn.

Hai người họ vốn định tranh thủ lúc Diệp Mặc giải quyết mấy tên đàn em của họ để tiến lên giáp công nhưng không ngờ họ chỉ thấy một mảnh chân ảnh. Sau đó mấy người bên này đã hoàn toàn bị hạ gục.

Diệp Mặc cũng rất hài lòng với chân pháp này của mình. Chiêu này của hắn vẫn là tham khảo từ chỗ Điểu Cường. Lúc đầu mười mấy cước của Điểu Cường đúng là không tệ, không những tốc độ nhanh mà lực cũng đủ. Diệp Mặc lấy đó và chỉ chỉnh sửa một chút thì chiêu đó đã thành của hắn rồi.

Ngô Hoằng càng hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, bản lĩnh của Diệp Mặc dường như là nằm ngoài dự liệu của anh ta. Chả trách lại có thể kết giao với Vũ Học Dân. Nhưng điều làm Ngô Hoằng kinh hãi không phải bản lĩnh của Diệp Mặc mà là thái độ giết người không chớp mắt của hắn.

Cho dù là hắc bang đánh nhau cũng không có nơi nào dám giết mười mấy người ở một thành phố. Nhưng Diệp Mặc lại giết mười mấy người trong chớp mắt. Hơn nữa sau khi giết người Diệp Mặc lại vẫn rất bình tĩnh, dường như hắn giết không phải là người mà là mấy con kiến bình thường.

- Thủ đoạn của các hạ thật là độc ác, không ngờ lại vội vàng giết người như vậy.

Vương Xuyên giết người giống như trò đùa vậy, thầm ớn lạnh. Anh ta và Ngô Hoằng giống nhau, thấy hắc bang đánh nhau nhiều rồi nhưng phần đông đều nói là độc ác, chém cũng độc ác, người bị chém thực sự không phải là nhiều.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Tối nay tao đến chính là để giết người, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, mày vội cái gì?

- Mày rốt cuộc là ai? Dựa vào cái gì mà dám chọc giận Thiết Giang ta?

Hứa Mộc cũng bị thủ đoạn giết người của Diệp Mặc làm cho ớn lạnh.

Diệp Mặc cười ha hả, nói:

- Tao chọc giận Thiết Giang của mày? Không phải vừa rồi mày nói mày phải đi gây chuyện với tao sao?

Hứa Mộc nghẹn lời, Diệp Mặc cũng chả thèm để ý hắn, nói tiếp:

- Nếu nói gây chuyện với Thiết Giang thì tao nói cho mày biết, lần trước nếu không phải vì nể Vũ Học Dân thì tao đã tiêu diệt Thiết Giang lâu rồi. Thiết Giang của mày đủ tư cách để gây chuyện với tao sao? Mấy hôm trước tao vừa từ Senna trở về, giết được Thiên Long Đầu. Không ngờ lại phải đến giết Thiết Giang nhanh thế. Sự chạm trán của con người đúng là thần kỳ.

- Cái gì? Thiên Long Đầu là do mày giết ư?

Hứa Mộc và Vương Xuyên cuối cùng cũng không còn cách nào giữ nổi bình tĩnh, bộ dạng vô cùng kinh hãi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 161

Thiết Giang - Lạc Thương Bị Diệt

Cậu giết Thiên Long Đầu thì làm sao? Thiên Long Đầu ở trước mặt tôi thì tôi cũng giết như vậy.

Vương Xuyên nhịn xuống nỗi khiếp sợ trong lòng cổ vũ cho mình chút dũng khí. Sau đó đột nhiên nhảy lên tiến về phía Diệp Mặc. Anh ta cố ý không để ý đến Diệp Mặc đã ở đây giết chết Thiên Long Đầu, đó chính là thủ lĩnh của Nam Thanh, lại không phải gặp nhau nơi ngõ hẹp.

Diệp Mặc nhìn khí thế dọa người của Vương Xuyên, còn có nắm tay rung động ào ào. Vương Xuyên kém quá xa so với Lang Cực. Thậm chí chỉ hơi mạnh hơn Phác Đông Hoàng gặp ở Ninh Hải một chút, chính là mạnh mẽ cũng có giới hạn.

Diệp Mặc chưa động đậy, chỉ đợi Vương Xuyên, lúc Vương Xuyên sắp tiếp cận hắn. Tay của hắn mới đánh tới chân của Vương Xuyên vẽ một nét hư không, đây là lần đầu tiên trong chiến đấu Diệp Mặc sử dụng phong đao. Nếu như không phải chỉ có luyện khí tầng ba hắn cũng không cần động thủ vạch ra, thậm chí một động tác tay là được rồi. Dù sao hiện nay Diệp Mặc mới chỉ luyện khí tầng ba, phong đao còn cần động tác tay để tổ hình. Hơn nữa chân nguyên hiện nay của Diệp Mặc, cũng không có cách nào tiếp tục sử dụng phong đao, nhiều nhất chỉ có thể thi triển năm sáu lần mà thôi.

Hứa Mộc nhìn Diệp Mặc không hiểu ra sao cả không nhúc nhích, sau đó chỉ vạch một đường hư không, lập tức liền hơi ngây ngốc. Diệp Mặc đang làm gì? Mắt thấy nắm đấm Vương Xuyên sắp đánh tới Diệp Mặc, Hứa Mộc cũng vui vẻ bất ngờ, y không nghĩ ngợi gì liền rút một con dao ngắn từ eo ra chạy vọt tới.

Tốc độ của Hứa Mộc nhanh hơn rất nhiều so với Vương Xuyên, không ngờ xuất phát sau mà đến trước, con dao ngắn của y đồng thời bổ về bên hông Diệp Mặc.

"Phập phập" hai tiếng, Hứa Mộc cảm giác được con dao ngắn của y đã đâm trúng Diệp Mặc trong lòng vui sướng. Hóa ra hắn cũng chỉ như vậy, nhưng mà ngay lập tức cảm giác thấy không đúng, con dao ngắn của hắn nếu chém trúng Diệp Mặc, hẳn là không phải kiểu âm thanh thuộc da như vậy.

Hứa Mộc đang muốn nhìn kĩ xem chuyện gì xảy ra thì liền nhìn thấy một lòng bàn chân đá gần tới mặt y. Y thậm chí đến phản ứng tránh né cũng không có liền bị đá ra xa mấy mét.

Còn Vương Xuyên bổ nhào trên không trung, bỗng nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh cắt về phía anh ta, cảm giác này rất quái dị, nếu như trong tay đó đồ vậy anh ta thực sự muốn chắn một chút. Cái ý nghĩ này còn chưa tiêu tan thì anh ta liền cảm thấy đôi chân của mình đã bị gió lạnh quét qua.

Anh ta phát hiện chân chợt nhẹ bẫng, dường như có chút đau đớn truyền đến. Ngay sau đó anh ta không có cách nào tiến lên phía trước mà rơi trên mặt đất, hoảng sợ nhìn đôi chân trống rỗng bị chặt đứt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hứa Mộc liền lập tức bò lên, còn chưa kịp thấy may mắn y chưa bị trọng thương thì liền cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, liền trực tiếp phun ra một búng máu, lúc này y mới cảm nhận được lục phủ ngũ tạng cuồn cuộn khó chịu như bị lệch vị trí.

Nhưng Hứa Mộc không có tâm tình kiểm tra xem thương thế của y mà dừng bước ngơ ngác cầm con dao ngắn, tư duy của y nhất thời ngừng trệ. Trong đầu y trước sau chỉ lưu chuyển một câu nói, Vương Xuyên sao lại vô cớ rơi xuống rồi gãy luôn hai chân? Lẽ nào vẽ một nét hư không thì có thể chặt đứt hai chân? Nhìn Vương Xuyên lăn lộn trong vũng máu, Hứa Mộc hoảng sợ phản ứng lại, lùi về phía sau mấy bước theo bản năng.

Ngô Hoằng nhìn cảnh máu tanh trước mắt, sắc mặt tái nhợt, cho dù y trà trộn nhiều năm trên đường đời cũng không có cảnh tượng máu tanh như vậy. Mà Diệp Mặc đối với cảnh máu me như vậy sắc mặt lại bình tĩnh, dường như thứ chảy trên mặt đất không phải máu mà là một chậu nước mới đổ mà thôi.

Tiện tay vẽ một nét liền có thể chém đứt hai chân của Vương Xuyên, đây là cái bản lĩnh gì? Hứa Mộc không ngừng hỏi chính y, cho dù sư phụ đến cũng không có cách nào làm được như vậy. Diệp Mặc căn bản không phải người Hứa Mộc y có thể ngăn cản, chẳng trách hắn có thể trong tình huống y không chút phát hiện ra mà lấy đi đá cảm ứng tinh thần.

Nếu như ban nãy hắn cũng vẽ hư không trên đùi y như vây mà không phải dùng chân đạp mặt của y thì y sẽ như thế nào?

Hứa Mộc cúi đầu nhìn hai chân y theo bản năng, sắc mặt âm u của y trở nên trắng bệch.

"Lách cách" một tiếng, Hứa Mộc cuối cùng không có cách nào chịu đựng được sự sợ hãi trong nội tâm, con dao ngắn trong tay rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh thanh thúy.

Diệp Mặc đi đến bên một chiếc ghế rồi ngồi xuống, lúc này mới nhìn Ngô Hoằng nói:

- Tôi đã nói lần trước không hủy Thiết Giang nơi này là để cho Vũ Học Dân mặt mũi, nhưng mà các người lại chọc giận đến tôi. Hơn nữa tôi còn nhận Vũ Học Dân một ân tình, vì vậy hôm nay tôi liền tận diệt các người. Cậu gọi điện cho người cầm đầu của bọn cậu đến, tôi lười đi tìm rồi.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, mặt của Ngô Hoằng lại cắt không còn giọt máu.

Hóa ra hắn nói tận diệt là cái ý tứ này, chẳng trách hắn ban nãy nói còn mới bắt đầu. Cậu ta luôn cho rằng lần trước là Diệp Mặc tìm Vũ Học Dân xin xỏ, bây giờ mới biết hóa ra Diệp Mặc là để cho Vũ Học Dân mặt mũi, từ

đầu đến cuối, hắn không hề đặt Thiết Giang vào trong mắt.

Diệp Mặc nói xong không hề để ý tới Ngô Hoằng nữa, mà chuyển hướng về phái Hứa Mộc.

- Lúc nãy tôi không giết cậu thậm chí không để cậu bị thương nặng, bây giờ cậu trả lời tôi mấy câu hỏi, đừng khiến tôi tâm tình không vui. Câu hỏi đầu tiên, cậu phát hiện ra "Cỏ Ngân Tâm" như thế nào?

- "Cỏ Ngân Tâm?"

Nhưng mà Hứa Mộc liền lập tức phản ứng lại cái Diệp Mặc nói có lẽ là Ngân Diệp, Hứa Mộc nhìn Vương Xuyên vẫn hôn mê dưới đất, lau mồ hôi lạnh trên trán theo bản năng, y cảm thấy tay của y hơi run rẩy.

Y thậm chí cảm thấy Diệp Mặc mới thực sự là đen tối hỗn độn, Thiết Giang của bọn y so với hắn nói đơn giản là thiện lương hơn không thể thiện lương được nữa. Ở Thiết Giang đã mười mấy năm, Hứa Mộc cũng đã thấy sư phụ giết người, hơn nữa y cũng đã từng giết người còn không chỉ một người. Nhưng so với Diệp Mặc trước mắt, y cảm thấy y chính là một bà lão tám mươi tuổi.

Lại nhìn ánh mắt bình tĩnh của Diệp Mặc, nghĩ đến cú đá ban nãy đá vào mặt y, Diệp Mặc nói đó vẫn không phải đòn sát thủ.

Hứa Mộc biết Diệp Mặc nói là thật sự, từ cú đá hiểm ban nãy của hắn thì có thể thấy được, hắn thực sự không có ra đòn sát thủ.

Y cũng chịu không nổi cái kiểu hít thở không thông nặng nề này, có chút kinh sợ mở miệng nói:

- Tôi trời sinh đã tương đối mẫn cảm đối với những dược liệu quý và khoáng thạch, thậm chí ngoài mười, hai mươi mét tôi cũng có thể cảm nhận được. Bởi vì tôi phải thường trú ở Lạc Thương vì thế chuẩn bị mua một cái biệt thự. Vừa may biệt thự của Du Nhị Hổ ở có người bán tôi liền đi xem nhà, kết quả phát hiện ra "Ngân diệp".

- Lúc ấy tôi cũng cảm thấy thứ này không đớn giản, tôi gọi điện thoại cho sư phụ, sư phụ để tôi lập tức nhổ mang về Hongkong.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Hứa Mộc, mẫn cảm đối với linh vật, điều này chính là thiên căn. Chính là ở Tu Chân giới, thiên linh căn cũng là ngàn năm không át, không ngờ ở nơi Trái Đất thiếu nguyên khí che giấu, lại còn có thể gặp được Thiên Linh căn. Linh căn của Hứa Mộc nếu đặt ở Tu Chân giới thì chính là nhân vật vô số phái cướp đoạt.

Thật lâu sau Diệp Mặc mới bình tĩnh lại, hắn thực sự không ngờ đến ở đây lại có thiên linh căn. Điều này nếu để Hứa Mộc tu chân, cho dù là thiếu nguyên khí, tiến độ cũng chắc chắn nhanh hơn hắn rất nhiều. Tuy Diệp Mặc hiện tại vẫn chưa biết hắn rốt cuộc là linh căn gì, nhưng có thể tu luyện hắn là có linh căn, nhưng tốc đô tu luyện này có thể thấy linh căn của hắn có lẽ sẽ không quá cao.

Ngay khi Hứa Mộc kinh nghi bất định nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc bỗng nhiên lại lần nữa vung tay lên, một bàn tay của Ngô Hoằng đang gọi điện thoại rơi xuống đất.

Ngô Hoằng và Hứa Mộc đều kinh hãi nhìn Diệp Mặc, không biết hắn tại sao vô duyên vô cớ chém một cánh tay của Ngô Hoằng, Diệp Mặc lại thản nhiên nhìn Ngô Hoằng nói:

- Cậu còn có ba cơ hội gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng sau ba lần thì cậu không còn tay chân để ấn số điện thoại nữa rồi.

Ngô Hoằng lập tức run lên, cậu ta ban nãy căn bản không để Diệp Mặc nhìn thấy số điện thoại cậu ta gọi, Diệp Mặc sao biết cậu ta gọi điện thoại báo cảnh sát? Nhưng lời nói sau của Diệp Mặc cậu ta lập tức hiểu ra rồi, nếu như cậu ta lại không nghe lời, tay chân phía dưới dường như cũng bị chém. Diệp Mặc dường như rất thích chém tay chân, người này quá kinh khủng.

Rất nhanh Ngô Hoằng liền ngạc nhiên phát hiện, cánh tay của cậu ta tuy bị chém đứt nhưng máu chảy rất chậm.

- Không cần nhìn nữa, không để cổ tay của cậu chảy máu quá nhiều là để cậu làm việc nhanh một chút, nếu như lầm bà lầm bầm cậu không cần lại gọi điện thoại nữa.

Giọng nói lạnh lùng của Diệp Mặc truyền tới.

Diệp Mặc nói xong nhìn Hứa Mộc nói:

- Sư phụ cậu không phải người trong Ẩn môn sao? Cách tiến vào Ẩn môn cậu có biết không? Còn mục đích sư phụ cậu muốn đá Không Minh và Cỏ Ngân Tâm là làm cái gì?

Hai tiếng sau, Diệp Mặc đi ra, bên ngoài nghỉ ngơi, tầng hầm của hưu nhàn vực ngoại, lần này hắn không nương tay. Lãnh đạo Thiết Giang ở Lạc Thương dường như bị hắn giết hết toàn bộ, ở giữa ngoại trừ phải giúp đỡ Vũ Học Dân ra Diệp Mặc còn biết, nếu hắn muốn lưu lại ở Lạc Thương, loại thế lực này vẫn giệt trừ là tốt. Trong một đêm này, đây là lần giết người nhiều nhất sau khi hắn trùng sinh. Cho dù là lần trước ở sa mạc, hắn cũng không giết nhiều người như vậy. Quả cầu lửa cuối cùng khiến tất cả chứng cứ đều hóa thành tro tàn.

Đá Không Minh bị sư phụ của Hứa Mộc cho là đá cảm ứng tinh thần, điều này cho thấy trên trái đất chắc chắn còn có đá Không Minh, bằng không Nhàn đạo nhân sẽ không biết loại đá này. Hơn nữa theo lời Hứa Mộc nói, Nhàn đạo nhân còn biết làm thế nào tiến vào Ẩn môn, bởi vì bản thân ông ta chính là đệ tử Ẩn môn.

Điều này khiến cho Diệp Mặc mong đợi, mặc kệ là Nhàn đạo nhân hiểu được giá trị của Ngân Diệp hay là biết làm thế nào tiến vào Ẩn môn, Diệp Mặc đều phải điều tra rõ ràng. Tuy người trong Ẩn môn không xuất thế, ai biết được ngày nào bỗng nhiên có cao thủ Ẩn môn đến vây đánh hắn, những điều này không thể không phòng, ít nhất nếu có thể tiến vào Ẩn môn, hắn cũng phải đi thăm dò thực lực thật sự của Ẩn môn.

Hiện tại tu luyện của Diệp Mặc dường như không thấy tiến triển, điều

này không phải dựa vào cố gắng là có thể bù lại được, cho dù là ở Tu Chân giới, tu luyện đến luyện khí tầng mười hai, dùng mấy chục năm cũng rất bình thường. Có người thậm chí cả đời cũng có có cách nào tu luyện đến đỉnh cao luyện khí.

Còn có hai ngày Nhàn đạo nhân sẽ đến Lạc Thương, có lẽ lúc đó, hắn liền có thể từ miệng ông ta nạy ra mấy thứ gì đó hữu dụng. Chí ít cũng biết nhiều hơn so với hòa thượng Ngộ Quang, hoặc nói hắn có thể nói ra, Ngộ Quang không nói Diệp Mặc không thể dùng thủ đoạn sức mạnh, nhưng Nhàn đạo nhân không nói, thì đừng trách hắn không khách khí.

Diệp Mặc cả Thiết Giang của Lạc Thương tận diệt rồi, lại rời đi giống như không có việc gì, nhưng ngày hôm sau Lạc Thương lại trở nên hỗn loạn.

Tất cả người của Thiết Giang mới phát hiện, lãnh đạo của bọn họ đều không thấy nữa, hơn nữa còn biến mất hoàn toàn, sự kinh hoàng bao trùm toàn bộ thế giới ngầm của Lạc Thương, rất nhanh liền có người phản ứng ra. Thiết Giang của Lạc Thương chắc hắn xảy ra vấn đề rồi, phần đông bọn lâu la đều bỏ chạy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 162

Thủ Đoạn Của Tô Tĩnh Văn

Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi rất nhanh liền tỉnh lại, Tô Tĩnh Văn lại phát hiện cô với Tiêu Lôi đã bị đưa tới trong một căn phòng. Tay của hai người mặc dù không bị trói chặt, nhưng cả người lại mệt mỏi, căn bản không có cách nào phản kháng.

Tô Tĩnh Văn nhìn Uông Bằng và Sách Bân ngồi trước mặt, lập tức liền hiểu ra, cô và Tiêu Tôi bị thuốc mê rồi. Chuyện Tiêu Lôi gặp phải còn nhiều hơn so với Tô Tĩnh Văn, lúc này đương nhiên cũng hiểu ra.

- Các người muốn như thế nào?

Tiêu Lôi không thèm nhìn Tác Bân, nếu như lâu lâu trước đây, Tác Bân còn là một người đàn ông đẹp trai tiêu sái, hiện tại ở trong mắt Tiêu Lôi thì y chỉ là một tên cặn bã mà thôi.

Vốn sau khi chuẩn bị Tiêu Lôi và Tô Tĩnh Văn chất vấn, Tác Bân phải giải thích một phen, y không ngờ đến Tiêu Lôi và Tô Tĩnh Văn căn bản liền coi y như không khí.

Điều này phá hỏng tâm tình của y.

- Uông Bằng, anh thật hèn hạ, cho dù anh dùng cách này để có được tôi, anh cho rằng bản thân anh có thể chạy được sao? Trừ phi anh giết tôi, tuy nhiên cho dù giết tôi, tin rằng anh cũng sẽ không sống an ổn đâu. Nếu xảy ra chuyện anh cho rằng bố anh với chức quan đó có thể bảo vệ được anh sao? Đừng nằm mơ nữa.

Tô Tĩnh Văn thoạt nhìn có vẻ tỉnh táo dị thường, cô chỉ cần khiến Uông

Bằng có điều cố kị, Tác Bân căn bản không đáng nhắc tới.

Trong mắt Uông Bằng lộ ra ánh mắt không thèm để ý.

- Tĩnh Văn, anh đối với em như thế nào lẽ nào em không rõ ràng? Lúc bác gái bị bệnh, anh giúp em chạy đi chạy lại thậm chí liên hệ bệnh viện. Nhưng em đối với anh thì sao? Nói là vô tình vô nghĩa cũng không quá đáng, em cũng biết ý tứ bố em giới thiệu em cho anh, bố anh tuy Trưởng ban Tổ chức cán bộ nhưng đối với tiền đồ của bố em có tác dụng quan trọng, huống hồ Uông Bằng anh có chỗ nào không xứng với em?

Tô Tĩnh Văn cười lạnh một cái, lần này lời gì cũng nói ra rồi.

- Tĩnh Văn, vài năm không gặp vừa mới gặp mặt liền đối xử với em như vậy, anh cảm thấy hơi có lỗi với em. Tuy nhiên anh cũng là vì tốt cho em, anh nói với em sắp quay một bộ phim là thật, lần này là nhà họ Tống đầu tư. Bằng Thiếu gia là người phát ngôn, bộ phim này anh là diễn viên chính, em làm nữ chính chẳng phải rất tốt sao. Anh dám chắc chắn em sẽ thành danh. Huống hồ điều kiện của Bằng Thiếu gia em cũng biết, đối với em không có hại.

Tác Bân thấy không ai để ý cậu ta, cậu ta nhịn không được nói.

Tiêu Lôi lúc này bỗng nhiên nhìn Tác Bân, lạnh lùng nói:

- Vô sĩ Sắc mặt của Tác Bân lập tức trở nên khó coi, nhìn chằm chằm Tiêu Lôi nói:

- Tiêu Lôi, cô đừng quá đề cao mình, lần này cô hoàn toàn là vật đi theo, nếu như cô muốn đi theo Tô Tĩnh Văn cũng đừng trách tôi không khách khí. Bằng Thiếu gia, tôi giúp Tiêu Lôi xóa đi quan điểm của cô ta trước.

Thấy Tác Bân muốn đến kéo quần áo của Tiêu Lôi, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên dâng lên một loại tuyệt vọng. Không phải cô thất vọng Tác Bân mà là thất vọng con mắt cô lúc ở đại học sao mà kém như vậy, không ngờ có hảo cảm với loại cặn bã này, lẽ nào là vì tên đó đẹp trai sao?

- Anh đứng lại cho tôi.

Tiêu Lôi tuy bình tĩnh nhưng Tác Bân thực sự muốn kéo áo cô, cô không có cách nào duy trì bình tĩnh nữa rồi.

Tác Bân tuy dừng lại, cười khẽ:

- Tiêu Lôi, tôi thừa nhận cô rất xinh, nhưng mà tôi ngủ với những cô gái đẹp hơn cô cũng nhiều rồi. Có lẽ đợi cô bước vào giới của bọn tôi cô sẽ cảm thấy sự kháng cự của cô là buồn cười nhiều như thế nào. Đương nhiên tôi biết, hiện tại cô chắc chắn cho rằng tôi nói linh tinh, mặc kệ có phải lần đầu tiên hay không, tôi cũng sẽ rất dịu dàng.

Tô Tĩnh Văn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tác Bân cách đó không xa, vẫn im lặng như cũ.

Sự bình tĩnh của Tiêu Lôi là giả vờ nhưng cô không biết sự bình tĩnh của Tô Tĩnh Văn có phải giả vờ hay không. Trải nghiệm của cô tuyệt đối nhiều hơn so với Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn không có lý do không sợ hãi, lúc này đây Tiêu Lôi lại có chút không giúp mà gọi Tô Tĩnh Văn một câu, cô nhớ đến hôm ở Lưu Xà, Diệp Mặc từ trên trời rơi xuống. Cô lại nhớ tới Vương Tiền Quân, anh với Tác Bân trước mắt có gì không giống nhau?

Sự bình tĩnh của Tô Tĩnh Văn tuy không hoàn toàn là giả, chỉ có mình cô biết tay cô đang run, xe của cô cũng không đồng ý đàn ông ngồi vào, sao đồng ý bị người khác vấy bẩn thân thể? Lúc này đây tay của cô đang nắm lấy một tấm "Bùa thanh thần", cô không biết bùa này đối với thuốc mê này có hiệu quả hay không, một khi có hiệu quả cô liền lập tức ném ra bùa quả cầu lửa.

Lúc này sức lực của cô chỉ có thể bắt được "Bùa thanh thần" mà thôi, lại không thể ném bùa. Nếu như bây giờ ném bùa quả cầu lửa với sức lực của cô căn bản không ném tới người hai người Uông Bằng.

- Tiêu Lôi, cậu túm lấy tay tớ.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên nói một câu không hiểu ra sao, Tiêu Lôi hơi căn thẳng nhìn chằm chằm vào Tác Bân.

Lúc này Tô Tĩnh Văn khiến cho cô túm lấy tay cô ấy, cô theo bản năng liền túm lấy tay Tô Tĩnh Văn.

- "Lâm"

"Bùa thanh thần" trong tay Tô Tĩnh Văn rơi xuống giữa cô và Tiêu Lôi, đồng thời cô nói một chữ "Lâm".

Lần này, dường như hao phí hết tất cả sức lực cô ngưng tụ lại.

- Bùa?

Uông Bằng theo bản năng nói một câu, còn không đợi y có phản ứng, "Bùa thanh thần" đã biến thành một tia ánh sáng yếu lành lạnh, chiếu vào trên người Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi.

- Trói bọn chúng lại.

Uông Bằng vừa dứt lời, Tô Tĩnh Văn kéo Tiêu Lôi lùi về sau mấy bước, giằng co với Uông Bằng.

- Sao lại thế nào? Bằng Thiếu gia? Không phải cậu nói cái thứ phun sương kia, phun lên thì hai mươi tư giờ không có bất cứ sức lực gì sao? Sao bọn họ dường như đã hồi phục được sức lực, ánh sáng trắng vừa rồi là chuyện gì?

Tác Bân hơi kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi, dù sao hai cô gái này cho dù hồi phục lại sức lực thì làm sao? Ở đây là quán bar không phải là nhà cô ta.

Sắc mặt Uông Bằng hơi khó coi, bây giờ Tác Bân hỏi y trầm giọng nói:

- Có lẽ là bùa, cô ta có mấy tấm bùa, không ngờ tới thứ này còn thực sự có tác dụng. Tôi quên mất cô ta còn có chuyện bùa.

- Cái gì?

Tác Bân càng hốt hoảng nhìn Uông Bằng, nếu như không phải Uông Bằng thực sự là con nhà quan, cậu ta đã sớm chửi đầu heo rồi? Còn có bùa? Cậu ta còn nói là Mao Sơn đạo pháp đó.

Đừng nói Tác Bân không tin tưởng lắm đến cả Uông Bằng cũng không tin bùa Tô Tĩnh Văn mua thực sự có tác dụng.

- Sao lại thế này Tĩnh Văn?

Lúc này Tiêu Lôi cũng biết cô đã hồi phục lại sức lực, hơi kinh ngạc nhìn Tô Tĩnh Văn hỏi.

Tô Tĩnh Văn dùng qua một lần "Bùa thanh thần" thì biết bùa này là hàng thật giá thật, bây giờ Tiêu Lôi hỏi, cô nắm bùa quả cầu lửa trong tay nói:

- Cái này lát nữa nói cho cậu.

Sắc mặt Uông Bằng biến hóa bất định nhìn Tô Tĩnh Văn và Tiêu Lôi, y không dám chắc chắn Tiêu Lôi còn có bùa hay không, nếu như cô ta còn có loại bùa công kích như vậy, y thực sự có chút hàm hồ. Sớm biết thì đã trói cô ta vào rồi.

Một lúc lâu sau Uông Bằng mới nghĩ ra, nếu như Tô Tĩnh Văn thực sự có bùa công kích, bây giờ y xông lên chính là hành vi tìm đến cái chết. Hơn nữa thấy một cánh tay của Tô Tĩnh Văn vẫn luôn để trong túi áo, điều này vẫn rất khó nói. Nhìn dáng vẻ dùng bùa của cô ta, dường như lá bùa này không thể công kích quá xa, y chỉ cần không đến gần chỗ cô quá là được rồi.

Nghĩ đến đây Uông Bằng không để ý Tác Bân, cẩn thận đi tới bàn trà trước mặt, bỗng nhiên nhanh chóng cầm một cái cốc giữ nhiệt ném vào đầu Tô Tĩnh Văn.

Chỉ cần đánh ngã Tô Tĩnh Văn khiến cô ta không kịp sử dụng bùa thì

Tiêu Lôi không đáng để lo nghĩ.

Khoảnh khắc Tác Bân thấy Uông Bằng ném cốc thì hơi ngây người. Uông Bằng này vừa rồi còn nói đối xử với Tô Tĩnh Văn như thế này như thế kia, bây giờ hạ thủ cũng không quản sống chết. Cái cốc đó nếu như ném vào mặt, Tô Tĩnh Văn không thể tới đâu nữa.

Tô Tĩnh Văn gắt gao nhìn chằm chằm Uông Bằng và Tác Bân, chỉ cần bọn họ tiến lên phía trước, cô lập tức sử dụng "Bùa quả cầu lửa", cô cũng biết nếu như khoảng cách quá xa, bùa không đánh trúng hai người Uông Bằng bọn họ, cô chỉ có một lá bùa quả cầu lửa, cơ hội chỉ có một lần, sau khi Uông Bằng thấy cô dùng bùa thì đã biết cô vẫn còn bùa, liền nổi lên nghi ngờ với cô. Uông Bằng âm hiểm không ngờ rất nhanh cầm ly nước ném về phía cô, Tô Tĩnh Văn trong lòng lập tức trầm xuống.

Cô có chút hối hận lúc nãy tại sao không chủ động lên trước công kích, ngược lại đợi đến hiện tại đang bị động rồi. Nhưng tốc độ ly nước ném đến cô căn bản không có khả năng ném ra "Bùa quả cầu lửa".

"Bịch" một tiếng giòn tan khiến tất cả mọi người đều không nghĩ tới là ly nước không hề ném vào Tô Tĩnh Văn mà là phía trước Tô Tĩnh Văn bị một quầng sáng ngăn trở, ly nước dùng tốc độ nhanh hơn bay trở về. Ném vào mặt của Uông Bằng, Uông Bằng không kịp hừ liền ngã không dậy nổi, rõ ràng bị ném đến ngất đi.

Tác Bân và Tiêu Lôi bị một cảnh tượng thay đổi trước mắt làm cho ngây người, bọn họ đã không có cách nào phản ứng lại, nhưng Tô Tĩnh Văn lại phản ứng lại, bây giờ tuy cô không biết đây là chuyện gì nhưng cô cũng biết bây giờ là lúc cô phản kích tốt nhất.

Tô Tĩnh Văn phản ứng lại trước tiên, cầm "Bùa quả cầu lửa" lên phía trước mấy bước ném vào Tác Bân và kêu lên một câu "Lâm".

Tác Bân còn không phản ứng lại lập tức đã bị một đám lửa vây lấy, cậu ta hét thảm một tiếng, lăn lộn trên đất mấy vòng, rất nhanh liền hôn mê như

Uông Bằng.

Lửa của quả cầu lửa không giống với những thứ khác, Diệp Mặc bán quả cầu lửacho Tô Tĩnh Văn vẫn là quả cầu lửa thấp nhất, vẫn chưa lấy mạng của Tác Bân. Tuy nhiên Tác Bân đã bị lửa thiêu đến không ra hình dạng, không những tóc bị cháy hết hơn nữa mặt cũng cháy sém một mảng. Co rúc trên mặt đất, thỉnh thoảng co giật.

- Tĩnh Văn, sao lại thế này? Vừa nãy là chuyện gì thế?

Tiêu Lôi cũng phản ứng lại, khiếp sợ kéo Tô Tĩnh Văn hỏi.

- Cái tớ mới dùng là bùa quả cầu lửa, đánh ngã Tác Bân rồi, bây giờ chúng ta nhanh chóng gọi điện thoại.

Tô Tĩnh Văn thấy Tác Bân bị lửa thiêu cháy đen tuy có chút sợ hãi nhưng càng vui vẻ hơn.

- Bùa, thực sự là bùa? Lẽ nào Thành Phi nói là thật?

Tiêu Lôi lầm bẩm nói.

- Cái này đợt lát nữa nói sau, gọi điện thoại trước đã.

Tô Tĩnh Văn nói.

- Báo cảnh sát à?

Tiêu Lôi cũng bình tĩnh lại.

Tô Tĩnh Văn lắc lắc đầu.

- Không thể báo cảnh sát, ai biết Uông Bằng có sự sắp xếp hay không, tớ gọi điện thoại cho bố tớ trước.

Nói xong Tô Tĩnh Văn lập tức gọi điện thoại cho bố.

Sau khi gọi điện thoại xong, Tô Tĩnh Văn thấy lúc này Tiêu Lôi đã buộc chặt Uông Bằng, hơi ngây người, cô bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, chính là ánh sáng ngăn trở cái ly của Uông Bằng ban nãy là thứ gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 163

Hóa Ra Thật Sự Là Hắn

Tô Tĩnh Văn cảm thấy ánh sáng kia phát ra từ tay cô, thậm chí cô cũng nghe thấy một tiếng nổ nhỏ, theo bản năng cô nhìn cổ tay mình. Trên cổ tay chỉ đeo một cái vòng khảm ba viên ngọc nhưng giờ lại mất một viên ngọc, cô lại nhìn thật kĩ xung quanh, thực sự là không thấy nữa rồi.

Chiếc vòng tay này vốn đều đã bị cô cất vào rồi, sau đó bởi vì cảm thấy đây là món quà sinh nhật Diệp Mặc tặng cô, cô lại đem tặng cho Ninh Khinh Tuyết ba viên, hành động này rất không tôn trọng đối với Diệp Mặc.

Huống hồ đây là món quà sinh nhật duy nhất cô nhận được từ người khác tự tay làm vì vậy Tô Tĩnh Văn liền đeo lên cổ tay.

Chẳng lẽ ban nãy ngăn sự công kích của cái ly kia là viên ngọc không thấy trên cổ tay? Tô Tĩnh Văn có chút không dám tin mà lấy vòng tay xuống xem lại.

- Tĩnh Văn, cậu sao thế?

Tiêu Lôi mất rất nhiều sức lực mới trói được Uông Bằng lại, nhìn thấy Tô Tĩnh Văn sững người liền hỏi.

- Tớ hiểu rồi.

Tô Tĩnh Văn thì thào nói.

"Lục cát bình an" hóa ra chính là ý nghĩa sáu lần bình an, cô đã tặng ba viên cho Ninh Khinh Tuyết chính là tặng ba lần bình an cho cô ấy. Mà Diệp Mặc tặng cô cái vòng tay này chính là tặng cho cô sáu lần bình an, hắn

không nói với cô chỗ quý báu của cái vòng tay này, nếu như cô quý trọng thì sẽ bình an, nếu như không quý trọng thì chẳng khác gì với những món quà bình thường khác. Nhưng cô lại không quý trọng chiếc vòng tay này, lại lấy ba hạt châu của vòng tay này tặng cho Ninh Khinh Tuyết, may mắn đó là ba viên còn lại cô vẫn đeo trên tay.

Diệp Mặc sao có thể tặng cô thứ quý giá như vậy? Hắn làm ra từ đâu, bỗng nhiên Tô Tĩnh Văn nghĩ tới quá trình kết bạn giữa cô và Diệp Mặc, chính vì cô coi Diệp Mặc là một đại sư về bùa chú thì mới quen biết hắn.

Phù triện đại sư? Trong lòng Tô Tĩnh Văn chấn động, cô cuối cùng đã hiểu ra rồi, Diệp Mặc chính là người bán bùa cho cô, cô căn bản không nhận nhầm chỉ là hắn không thừa nhận mà thôi.

Vì sao hắn không thừa nhận? Tô Tĩnh Văn suy nghĩ liền hiểu ra, Diệp Mặc có bản lĩnh kinh hãi thế tục, hắn không muốn làm lộ bản thân hắn ra, dù sao cô và hắn cũng không quen thuộc, sao biết được cô có làm lộ tin tức của hắn hay không.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên sờ hai viên ngọc châu còn lại trên vòng tay, trong lòng mơ hồ có chút hối hận. Không nói vòng tay này là Diệp Mặc đích thân làm ra, không chừng chiếc vòng tay này giá cả thực sự của nó còn quý hơn gấp vạn lần những món quà cô nhận được ngày hôm đó cộng lại.

Cô bỗng nhiên nhớ đến Thành Phi nói chị họ cậu ta ở Ninh Hải gặp một người bán thuốc và mặt ngọc hộ thân, người đó chắc chắn là Diệp Mặc, ánh mắt Diệp Mặc rất sáng hơn nữa luôn ăn mặc vô cùng giản dị.

Mẹ cô chính là do Diệp Mặc cứu, bây giờ cô cũng là do bùa và vòng tay của hắn cứu.

Nhưng cô còn đi khắp nơi tìm cái người bán bùa đó, mẹ luôn muốn gặp đại sư đã cứu bà, chỉ cần cô tìm được Diệp Mặc là được rồi.

- Tĩnh Văn, lúc nãy là chuyện gì thế? Bùa cậu nói lại là làm sao?

Lúc này Tiêu Lôi mới hỏi.

Tô Tĩnh Văn còn chưa trả lời, cửa phòng liền bị gõ cộc cộc, rất nhanh liền bị đá ra. Tô Kiến Trung chạy vào đầu tiên, thấy Tô Tĩnh Văn bình yên vô sự thì thở phào nhẹ nhõm - Tĩnh Văn con không sao chứ.

Tiêu Lôi thấy bố Tô Tĩnh Văn đã tới thì cũng thở phào nhẹ nhõm, cô xuất thân là phóng viên nên rất nhanh liền nói ra hết mọi chuyện.

Nhìn Uông Bằng vẫn còn đang hôn mê, Tô Tĩnh Văn thầm thấy may mắn, sau này không cần lại phiền não cái tên này nữa rồi. Tuy nhiên phỏng chừng cuối cùng Uông Bằng chỉ bị phán nhiều nhất nửa năm, chỉ có Tác Bân làm kẻ chết thay mà thôi.

- Tĩnh Văn, sau này lúc con ra ngoài để Tiểu Việt đi cùng con.

Tô Kiến Trung không dám trách cứ quá mức Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn có thể gọi điện thoại cho ông đầu tiên thì ông đã rất hài lòng rồi.

- Con biết rồi.

Tô Tĩnh Văn bất ngờ không phản bác lại lời của bố.

Tuy trả lời lời bố nhưng Tô Tĩnh Văn lại hơi thất thần, trong lòng cô không biết đang nghĩ gì.

Tiêu Lôi lại hỏi - Tĩnh Văn, lúc nãy cậu cứ thất thần, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì thế?

Lạc Thương? Tô Tĩnh Văn lại không để ý lời của Tiêu Lôi mà là nghĩ đến Lạc Thương, nếu Diệp Mặc xuất hiện trong hội giao lưu pháp khí ở Lạc Thương thì cho thấy hắn cũng ở Lạc Thương.

Bỗng nhiên Tô Tĩnh Văn nghĩ đến Ninh Khinh Tuyết, không phải cô ấy cũng ở Lạc Thương sao? Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc đã khôi phục lại quan hệ, hai người sống cùng nhau rồi?

Tô Tĩnh Văn thở dài, Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc ở cùng một chỗ, một người ngoài như cô đến Lạc Thương làm gì? Làm bóng đèn sao? Vẫn là thôi đi, qua mấy ngày thì gọi điện thoại cho Ninh Khinh Tuyết, mời cô ấy và Diệp Mặc đến nhà làm khách là được. Ôi, cô tặng cho Ninh Khinh Tuyết một nửa món quà Diệp Mặc tặng không biết Diệp Mặc sẽ nhìn cô như thế nào, có lẽ trong mắt hắn cô đã không xứng làm bạn hắn rồi, dù sao hắn là kiểu người kì lạ.

Kiểu người có bản lĩnh lại bị người nhà họ Diệp đuổi đi, còn là vứt bỏ đuổi đi chứ Những người nhà này của Diệp Mặc đầu óc có vấn đề sao? Còn nói hắn cái kia gì đó. Tùy tiện nói thế nào Tô Tĩnh Văn cũng sẽ không tin, đến người mẹ hôn mê mấy năm của Diệp Mặc cũng có thể dùng một tấm bùa chữa khỏi, sao có thể là cái kia?

Sự hỗn loạn của Lạc Thương cũng chỉ trong một ngày mà thôi, rất nhanh cảnh sát Lạc Thương liền phát hiện ra sự thay đổi của Lạc Thương, dường như Thiết Giang đã rút khỏi Lạc Thương. Khiến cảnh sát Lạc Thương luôn đau đầu trị an Lạc Thương, trong một đêm thay đổi trình tự, không còn cái kiểu đau đầu ấy nữa rồi.

Sự thay đổi của Lạc Thương, Thiết Lan Sơn đương nhiên rất nhanh liền biết, Lạc Thương lớn như vậy không ngờ không có nhân vật Thiết Giang nào có thể liên lạc được, Thiết Lan Sơn rất nhanh liền cảm thấy không bình thường.

Cho dù là cảnh sát đột nhiên động thủ cũng không thể sạch sẽ như vậy. Là ai có thủ đoạn lớn như vậy, một lưới bắt hết Lạc Thương Thiết Giang? Nam Thanh thì càng không có khả năng, không cần nói Thiên Long Đầu mới chết, nghe nói bị Lang Cực nắm giữ Nam Thanh, lại trở nên xáo động, cho dù là Nam Thanh bình yêu vô sự cũng không thể một lưới bắt hết Lạc Thương Thiết Giang.

Vốn tìm Nhàn đạo nhân đến thương lượng tình hình nhưng Nhàn đạo nhân lại lên máy bay rồi.

Sau khi Nhàn đại nhân hạ cánh ở sân bay Lạc Thương liền cảm thấy có chút kì quái. Ông đã đến Lạc Thương, thời gian cũng đã nói cho hai đồ đệ rồi, hai đứa nó sao lại không đến đón ông chứ?

- Ông chính là Nhàn đạo nhân?

Diệp Mặc lái một chiếc ô tô thuê từ rất xa đã nhìn thấy một đạo nhân đi ra khỏi sân bay, mặc dù hắn bắt Hứa Mộc miêu tả rất rõ ràng nhưng một đạo nhân đi ra khỏi sân bay, hắn thậm chí cũng không cần phân biệt ông ta nhìn như nào liền nhận ra ông ta chính là Nhàn đạo nhân.

Nhàn đạo nhân mặt trắng không có râu, dáng người tầm tầm, mặc một bộ áo đạo màu lam. May ông ta không búi tóc nếu không sẽ thu hút càng nhiều người chú ý. Diệp Mặc lại cảm thấy Nhàn đạo nhân này không đơn giản, người bình thường hắn có thể thấy được nông sâu đến đâu, duy chỉ có Nhàn đạo nhân không ngờ hắn không nhìn ra.

- Cậu là ai?

Nhàn đạo nhân chắc chắn biết Diệp Mặc không phải người đến đón tiếp, người mà hai đồ đệ của ông phái tới cũng không có gan lớn như vậy trực tiếp gọi ông là Nhàn đạo nhân.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Tôi đương nhiên là dẫn ông đi gặp hai đồ đệ, tuy nhiên ông yên tâm, nơi bọn họ ở bây giờ cũng coi như yên tĩnh.

- Cậu làm gì Hứa Mộc và Vương Xuyên?

Nhàn đạo nhân lập tức biết Diệp Mặc không những không là người đón tiếp mà còn đến gây chuyện hoặc là người đối đầu với đệ tử của ông.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Nhàn đạo nhân, nghe đồ đệ ông nói ông cũng là một nhân vật, sẽ không

đến cả xe của tôi cũng không dám lên chứ.

- Hừ, lái xe.

Nhàn đạo nhân nào có thể để Diệp Mặc vào trong mắt, cho dù Diệp Mặc có nhiều người hơn nữa thì ông cũng sẽ không e ngại. Bây giờ ông đã tu luyện Cổ Võ đến đỉnh cao Huyền cấp rồi, ở bên ngoài có thể có rất ít người dám động vào. Cho dù Diệp Mặc dẫn ông đến đầm Long Hổ thì ông cũng dám xông pha.

Diệp Mặc liền biết kiểu người như Nhàn đạo nhân tuyệt đối sẽ lên xe của hắn, không vì những thứ khác chính là vì tự tin. Diệp Mặc từ miệng Hứa Mộc biết Nam Thanh sở dĩ vẫn không dám động đến Thiết Giang chính là vì sư phụ Nhàn đạo nhân của y. Có thể khiến Thiên Long Đầu có Điểu Cường phải kiêng kị, có thể thấy bản lĩnh của Nhàn đạo nhân hẳn là không tồi, huống hồ hắn thực sự cũng nhìn không ra sự nông sâu của ông ta.

Nghe Hứa Mộc nói lần này sở dĩ Nhàn đạo nhân vội vàng tới Lạc Thương chính là vì phát hiện "Ngân Tâm Thảo" ở Lạc Thương, còn có một nguyên nhân khác chính là "Đá Không Minh" trong tay Diệp Mặc.

Nhàn đạo nhân quả thật giống như lời Diệp Mặc đã nói, căn bản không đặt Diệp Mặc vào trong mắt. Theo ông ta thì đám Diệp Mặc hẳn là cũng là một nhóm. Bọn chúng không biết trình độ tu luyện Cổ Võ của ông, hẳn là đáng sợ cỡ nào. Có lẽ bọn chúng chỉ biết Hứa Mộc và Vương Xuyên là đồ đệ của Nhàn đạo nhân, đồ đệ như vậy sư phụ chắc chắn cũng chẳng mạnh tới đâu. Nếu như bọn chúng thực sự nghĩ như vậy thì đợi lát nữa ông ngại phô diễn cho bọn Diệp Mặc thấy.

Nhất định phải khiến cái đám không biết trời cao đất dày này sợ hãi, xin xỏ đủ rồi mới giết.

- Cậu lái xe tới đây làm gì?

Nhàn đạo nhân phản ứng lại, mới phát hiện Diệp Mặc đã lái xe tới một

khu đất hoang ở ngoại thành.

Diệp Mặc xuống xe nói:

- Xuống đi Nhàn đạo nhân, đệ tử Hứa Mộc và Vương Xuyên của ông tôi đã phái bọn họ tới địa phủ trước rồi, ông không cần phải gấp, đợi lát nữa là có thể tìm được bọn họ.

- Cậu đã giết bọn chúng?

Giọng điệu của Nhàn đạo nhân rất bình tĩnh, không nhìn ra sự tức giận, nhưng Diệp Mặc đã nhìn thấy lửa giận trong nội tâm của ông ta.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Đúng vậy, tôi chẳng những giết Hứa Mộc mà còn giết cả Vương Xuyên.

- Ồ, Lạc Thương Thiết Giang đã bị tôi hủy rồi sau này Lạc Thương đã không còn Thiết Giang nữa.

- Cậu thanh niên, có phải cậu cảm thấy cậu tu luyện mấy năm Cổ Võ thì có thể càn rỡ ngạo mạn? Nói đi, tại sao cậu phải giết đệ tử của tôi? Yên tâm, đợi lát nữa tôi sẽ khiến cậu biết thế nào mới là hối hận.

Sắc mặt Nhàn đạo nhân cuối cùng không thể bình tĩnh trở nên xanh mét. Ông đến tên của Diệp Mặc cũng không có hứng thú muốn biết.

Diệp Mặc gõ gõ trần xe, lúc này mới lên tiếng:

- Bởi vì bọn họ trộm "Ngân Tâm Thảo" của tôi, còn đánh đồ đệ của tôi vì thế tôi liền giết bọn họ…

- Được, được, được, tôi sẽ khiến cậu hài lòng, nhóc con, tôi nhất định sẽ khiến cậu hài lòng…

Lửa giận của Nhàn đạo nhân đã không thể chịu đựng được, đang muốn

tiến lên trước động thủ.

Diệp Mặc lại khoát tay lần nữa, khoát tay nói:

- Đừng vội, thấy cái này quen không?

Nói xong Diệp Mặc lấy ra "Đá Không Minh"!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 164

Ẩn Môn Chân Chính

Nhàn đạo nhân mắt ánh lên, nói:

- Đá cảm ứng tinh thần? Mau lấy đá đến cho tôi xem.

Nhàn đạo nhân đã hoàn toàn quên Diệp Mặc là ai, trong mắt của y chỉ có khối đá có thể giúp y nâng cấp tu luyện Lúc này Diệp Mặc lại cất tảng đá vào, - Đúng vậy, ông quả nhiên gặp qua loại đá này, nói đi, ông đã ở chỗ nào thấy được?

- Nhóc con, lấy tảng đá tới đây.

Nhàn Đạo nhân thấy Diệp Mặc cất tảng đá vào, khóe miệng rất dữ tợn, đã quên hẳn chuyện hai đồ đệ bị giết, liền rút ra từ bên hông một sợi roi mềm.

Diệp Mặc sửng sốt, làm sao những người tu luyện cổ võ đều thích dùng roi hay sao? Hắn liền phản ứng lại rất nhanh. Ở đây là xã hội có pháp luật, nếu như anh mang một thanh gươm và một cây đao lớn đi khắp nơi, nói không chừng sớm có người mời anh đến đồn cảnh sát nói chuyện rồi Mà ở trong đó người tu luyện cổ võ, không có thiết bị trữ vật, chỉ có thể dùng vũ khí dễ mang theo, roi mềm là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Mặc cười thản nhiên nói:

- Ông không uy hiếp được tôi đâu, không tin ông thử xem Nhàn Đạo nhân sắc mặt bình thường trở lại, nhìn kỹ Diệp Mặc, ông không thể nhìn ra chỗ khác biệt của Diệp Mặc, nếu cố gắng tìm ra chỗ khác biệt, khả năng chính của hắn là giữ được tinh thần bình tĩnh. Hôm nay dù như thế, nếu có

được đá cảm ứng tinh thần, là thu hoạch to lớn. Chỉ đáng tiếc Hứa Mộc đã bị hắn giết, Hứa Mộc giúp ông rất nhiều việc.

Diệp Mặc có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Nhàn đạo nhân, thủ đoạn của hắn khiến Lang Cực mất phương hướng trong thời gian ngắn nhất thì được, đó là Lang Cực và hắn thực lực tương đương. Nhưng Nhàn đạo nhân này, Diệp Mặc lại không dám khẳng định thủ đoạn của mình có tác dụng hay không, nếu chẳng may không có chỗ áp dụng, phá hủy trí nhớ của hắn thì mất nhiều hơn nữa. Diệp Mặc khẳng định Nhàn đạo nhân không phải là đối thủ của hắn, trước hết không đánh với hắn thì không biết lúc này Nhàn đạo nhân trình độ tới chừng nào.

- Tôi nói tôi chỉ dùng một tay bóp nát tảng đá này, ông tin tưởng không?

Diệp Mặc thấy Nhàn đạo nhân đang suy nghĩ, biết ông muốn đánh nhau làm cho mình trở tay không kịp, lại lần nửa cầm lấy tảng đá nói.

Nhàn đạo nhân bỗng nhiên cười nói với giọng lạnh lùng:

- Anh cho là hôm nay anh có thể thoát àh?

- Thoát hay không là một chuyện khác, hiện tại tôi muốn hỏi ông là, ông có biết ẩn môn không? Còn nữa ông có phải từ ẩn môn ra. Nếu ông trả lời, tôi đem tảng đá kia cho ông sờ một chút.

Diệp Mặc với bộ dạng ăn chắc Nhàn đạo nhân giận quá thành cười, thằng nhãi ranh kia, không biết chữ chết viết như thế nào đúng không, hiện tại ông chần chừ không dám ra tay, giống như lời Diệp Mặc, ông sợ Diệp Mặc hủy tảng đá kia.

Nhàn đạo nhân nhìn tay Diệp Mặc, do dự một chút rồi nó:

- Tốt, anh nghe cho kỹ đây. Bản thân ta chính là người của ẩn môn, đương nhiên là môn phái ẩn Môn, không đi lại trần gian. Đương nhiên cũng có cá biệt như lão đạo đây, dù là người của ẩn môn cũng đi lại ở trần gian. Về phần tới ẩn môn như thế nào, bản thân ta chỉ biết phương pháp đi tới môn

phái mình, môn phái khác tôi không biết.

- Nói như vậy, ẩn môn đang giấu ở thâm sơn đại trạch, chỗ ít ai lui tới?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Nhàn đạo nhân hừ một tiếng, - Anh cũng có thể nhận định như vậy, bởi vì có nhiều môn phái ẩn thế cũng đều giấu ở những nơi như anh nói, nhưng có một số môn phái ẩn thế cá biệt ở trần gian, có thể ở phố xá sầm uất mọi người không chú ý, chính là gia tộc ẩn thế - Ẩn môn vào như thế nào?

Diệp Mặc không nghĩ tới ẩn môn còn tồn tại trong đô thị, như thế ngoài dự đoán của hắn.

Nhàn đạo nhân lại cười lạnh một tiếng, - Anh thế mà muốn gia nhập ẩn môn?

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống, - Lão đạo, hiện tại chúng ta đang đổi chác. Nếu ông không muốn tảng đá, đừng trách tôi bóp nát Nói xong cầm "Không Minh thạch" lên.

- Khoan đã, tôi cho anh biết.

Nhàn đạo nhân nói đến bây giờ chính là vì tảng đá kia, làm sao để Diệp Mặc bóp nát.

Diệp Mặc lộ ra một chút khinh thường, thản nhiên nói:

- Tốt nhất ông ăn nói cẩn thận một chút, đừng làm cho tôi nghe xong còn muốn hỏi lại Nhànđạo nhân tức giận liền tiến lên như muốn đánh, nhưng thăng tiến mới là chuyện quan trọng, lão lại nhịn không nghĩ đến chuyện đánh nhau nữa.

Hít một hơi thật sâu mới lên tiếng:

- Anh cho là ẩn môn mới tu luyện cổ võ sao? Nói cho anh biết, bên trong ẩn môn nhiều thứ lắm, cổ võ chỉ là một phần thôi. Hơn nữa người của ẩn

môn đặt chân đến trần gian, sắp chết cũng không thể lộ ra ẩn môn chính xác đang ở chỗ nào. Nói đúng ra, cũng không ai có thể tìm được.

Thấy Diệp Mặc vô cùng ngạc nhiên, Nhàn đạo nhân hừ lạnh một tiếng lại nói:

- Ẩn môn nhiều nhánh lắm, phần lớn đều là học môn phái cổ võ, đương nhiên cũng có chỗ không học cổ võ. "Đào hoa nguyên ký" tin anh đã nghe qua, nếu anh cho rằng đây là truyền thuyết nhàn chán, thì anh sai hoàn toàn. Bởi vì ở ẩn môn quả thật tồn tại ở địa phương này, ở thời kỳ Đông Tấn Thái Nguyên, Vũ Lăng Nhân làm nghề bắt cá quả thật không cẩn thận tiến nhập bên trong. Kỳ thật hắn tiến vào chỉ là một nhánh của ẩn môn mà thôi, - Vậy tại sao sau này có người tìm không được?

Diệp mặc hỏi.

- Đó là bởi vì ẩn môn đều có trận pháp bảo vệ, trận pháp có lẽ là thượng cổ lưu lại, nhưng người bình thường không thể nhận ra. Vũ Lăng Nhân vừa mới đi vào trận pháp, tiến nhập vào ẩn môn. Loại này xác suất là một phần trăm nghìn cũng chưa tới đấy. Xác thực hắn chưa tính tiến vào ẩn môn, mà là một ở thế giới nhỏ bé của cuộc sống điền viên. Loại này bây giờ có không ít, tuy nhiên có cũng đã bị loại bỏ rồi. Từng loại này đều có một trận pháp, một khi trận pháp này sụp xuống, thế giới này cũng biến mất.

Nhàn đạo nhân nói tới đây dường như có chút hồi tưởng Diệp Mặc kinh ngạc hỏi:

- Nói như vậy ẩn môn từng có một thế giới nhỏ? Hơn nữa đạo môn các ông là trong một thế giới nhỏ?

Nhàn đạo nhân hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngu ngốc, anh cho rằng thế giới nhỏ này dễ kiếm như vậy sao? Cái thế giới nhỏ của ẩn môn, chính là ta cũng chỉ nghe nói mà thôi. Hơn nữa hiện ở thế giới này còn tồn tại tiểu thế giới hay không, cũng không có bất kỳ người

nào dám khẳng định. Đạo môn ta là gì, môn phái của ta chỉ là một chi nhánh giữa đạo môn mà thôi.

Diệp Mặc lúc này muốn hỏi Nhàn đạo nhân thứ này thứ nọ, nên cũng không dám làm tức giận y, đành phải hỏi:

- Vậy ông nói thế giới nhỏ là có ý gì?

Nhàn đạo nhân nhìn "Không Minh Thạch" trong tay Diệp Mặc, trong lòng tính kế túm lấy nó, miệng liền hồi đáp:

- Ẩn Môn có được thế giới nhỏ riêng biệt mới là ẩn môn thật sự, ẩn môn chúng tôi ở trong đều là nội ẩn môn thường được nói đến, ẩn môn khác là ngoại ẩn môn. Trừ chút đó ra còn có bán ẩn môn, bọn họ bao gồm gia tộc ẩn thế và môn phái ở trần gian - Tuy nhiên chỉ có điều nội ẩn môn có thế giới riêng biệt đã không nghe nói qua, có tồn tại hay không, ta cũng không biết. Đa phần bây giờ nói ẩn môn đều là ngoại ẩn môn, mà bán ẩn môn hiện tại cũng dần dần bị hồng trần hóa, không thể làm đến mất ẩn giấu thật sự.

Diệp Mặc biết rằng Nhàn đạo nhân đang chú ý "Không Minh Thạch" trong tay, làm như không biết giả vờ hỏi:

- Ông có thể nói vài cái tên ẩn môn? Ví dụ như môn phái của ông là ẩn môn gì?

Nhàn đạo nhân ngẫm nghĩ một chút xem cách cướp đoạt tảng đá, Diệp Mặc đang hỏi y, đành phải trả lời:

- Gíac Vân Tự, Giang Nam Tra Gia, Tứ Xuyên cửu nguyệt quan vv, đều thuộc loại bán ẩn môn.

Nhàn đạo nhân lại không nói ra y môn phái của y.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ nếu như vậy, nơi Lạc Tố Tố, môn phái hẳn là y ngoại ẩn môn, đối với nội ẩn môn chân chính, Nhàn đạo nhân cũng không biết có thật hay không. Hoà thượng Ngộ Quang, Gíac Vân tự chỉ là

bán ẩn môn.

- Nếu như vậy, cho dù là ngoại ẩn môn có nẩ dật, thời gian dài cũng có người tìm ra?

Diệp Mặc nghĩ thầm chỉ cần có người đi đến chỗ này, là có thể tìm được. Nếu tìm được rồi, thì sao còn được gọi là ẩn môn?

- Nằm mơ.

Nhàn đạo nhân lại cười lạnh một tiếng, lại nói tiếp:

- Cho dù là ngoại ẩn môn, cũng phần lớn ở trong núi hiểm, không có vết chân người đến đó. Hơn nữa có rất nhiều lãnh thổ nhà nước đều phát hiện, anh không nhìn thấy có rất nhiều lãnh thổ cấm du lịch hay sao? Dĩ nhiên bởi vì nó là khu vực vô cùng nguy hiểm, rất nhiều người đi không trở về, thật ra không chỗ nào là nơi của ẩn môn. Cho nên chẳng những đi vào ẩn môn khó khăn, cho dù là người trong ẩn môn muốn đi ra, cũng không phải là chuyện đơn giản. Rất nhiều người cả đời đều không có cơ hội đi ra.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới lời Lạc Tố Tố nói:

- Anh đừng đi tìm tôi, tìm tôi là hại anh, cũng là hại tôi.

Nghĩ tới câu nói này, Diệp Mặc:

- Nói như vậy, nếu chúng ta không cẩn thận tiến vào ngoại ẩn môn thì sao?

Nhàn đạo nhân nhìn Diệp Mặc có chút khinh thường:

- Anh cho là tiến vào ngoại ẩn môn đơn giản như vậy sao? Hơn nữa cho dù là anh nếu chẳng may vào ngoại ẩn môn. Bọn họ giết anh giống như giết như một con kiến mà thôi, nếu anh có chút bản lãnh, có lẽ cả đời anh sẽ ở lại nơi đó. Không có bản lãnh thì trực tiếp bị giết, không cần lý do Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, nếu ra vào ẩn môn khó khăn như vậy, lần trước Lạc Tố

Tố từ đó đi ra thì sao? Nghe khẩu khí của nàng quả thật là khó khăn. Vừa nghĩ tới chuyện của Lạc Tố Tố, Diệp Mặc có chút mất hồn mất vía.

Thấy Diệp Mặc có chút mất hồn, Nhàn đạo nhân muốn thời cơ này cướp đoạt, Diệp Mặc bỗng nhiên lại hỏi:

- Nói cho tôi biết phương pháp vào ẩn môn bằng, có lẽ tôi sẽ đưa tảng đá này cho ông trong một giây.

Nhàn đạo nhân cười lạnh, thế nhưng y nói - Ba năm một lần, các môn phái trong ẩn môn đều tổ chức cuộc tỷ thí. Năm nay cũng là năm tỷ thí ba năm một lần. Địa điểm ở trong Vô Lượng Sơn, cụ thể ở chỗ nào tôi không biết.

Đối với câu trả lời vừa rồi của Nhàn đạo nhân Diệp Mặc rất hài lòng, thẳng tay vứt tảng đá cho Nhàn đạo nhân, - Tốt lắm, ông trả lời ta rất hài lòng, chỉ đưa ông một giây đồng hồ thôi Nhàn đạo nhân thấy tảng đá bay về hướng mình, trong mắt lộ ra vẻ mặt khẩn thiết chờ đợi, không chút nghĩ ngợi liền giơ tay theo hướng "Khổng Minh Thạch" chộp lấy.

Tay của y vừa mới chạm được "Khổng Minh Thạch" thậm chí còn không tới một giây, "Khổng Minh Thạch" thoát khỏi tay của y, bay trở về trên tay Diệp Mặc. Diệp Mặc đưa tay cầm lấy "Khổng Minh Thạch" nói:

- Tốt lắm, đã cho ông chạm vào, bây giờ tôi phải thu lại.

Nói xong không chút do dự cất "Khổng Minh Thạch" lại.

- Nội khí tùy tâm?

Nhàn đạo nhân kinh hãi kêu ra tiếng, tu luyện nội khí tới mức như Diệp Mặc có thể thu hồi tảng đá trên không trung tùy ý, y hiện tại làm không được, không cần nói hiện tại, cho dù là y thăng huyền cấp Địa Cấp có thể làm được hay không cũng rất khó nói.

Nói xong câu đó, Nhàn đạo nhân lập tức phản ứng, Diệp Mặc không ngờ

lại đùa bỡn y, đồng thời roi trong tay của y, đã mang tiếng gào thét của gió hướng đỉnh đầu Diệp Mặc quét tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 165

Chiến Đấu Với Nhàn Đạo Nhân

Nếu như nói roi Hồ khâu tạo thành bóng roi trùng trùng điệp điệp, như vậy roi của Nhàn đạo nhân quả thực chính là bức màn roi, chẳng những ngăn chặn đường lui chung quanh của Diệp Mặc, hơn nữa còn mang theo cảm giác áp bức mãnh liệt khiến Diệp Mặc không thể nào chống cự.

Diệp Mặc khẳng định, nếu hắn đang ở luyện khí tầng hai gặp Nhàn đạo nhân, tuyệt đối không thể may mắn thoát khỏi. Người này dùng roi quá mức lợi hại, hơn nữa y là người tu luyện. Nội khí của y thực ra mạnh hơn so với Diệp Mặc, có thể nói Diệp Mặc ngoại trừ là thân phận Tu chân Gỉa, có thể sử dụng một ít pháp thuật, cái khác thậm chí không bằng Nhàn đạo nhân.

Đây là Nhànđạo nhân chưa thăng cấp, một khi y thăng cấp còn mạnh lên không biết bao nhiêu, Diệp Mặc đoán rằng khả năng của mình không phải là đối thủ của y.

Nếu Diệp Mặc không phải là Tu Chân Gỉa, hắn có thể cùng Nhàn đạo nhân đọ sức. Tuy nhiên hiện tại hắn là Tu Chân Gỉa cùng Nhàn đạo nhân đọ sức nhất định là lấy ngắn đánh dài.

Diệp Mặc hai tay vận chân nguyên, liên tục đánh ra hơn mười quyền, quyền phòng và bức màn roi đụng vào nhau, phát ra âm thanh "lốp bốp lốp bốp", Nhàn đạo nhân lui ra sau mấy bước, nhìn Diệp Mặc có chút kinh ngạc, y không nghĩ đến Diệp Mặc chỉ dựa vào nắm tay mà ngăn trở được nội lực mấy chục roi.

Người trẻ tuổi trước mắt kia thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, cho dù là hắn bắt đầu tu luyện khí từ trong bụng me, cũng không có khả năng khá hơn

so với y?

Diệp Mặc đánh lui Nhànđạo nhân, lui về phía sau vài bước, hắn thở dài. Nhàn đạo nhân này bình thường không phải khó đối phó. Nhưng bây giờ Diệp Mặc không thể dùng phong đao và hỏa cầu, phong đao chỉ dùng cho việc đánh một lần, lần thứ hai đối phương sẽ phòng bị. Hỏa cầu dùng hoàn toàn là lãng phí. Tài năng của đạo sĩ kia là không thể dùng hỏa cầu đánh, trong lúc đánh nhau biết đâu lộ nhược điểm, nếu bây giờ Diệp Mặc là Trúc Cơ Kỳ, hắn có thể tùy tay phát ra hỏa cầu, Nhàn đạo nhân này có thể dùng một quả cầu là xong chuyện. Nhưng bây giờ luyện khí tầng ba, có lẽ hắn chưa kịp phát ra hỏa cầu thứ hai, roi dài của Nhàn đạo nhân đã đánh tới.

Với trình độ như Nhàn đạo nhân nếu dễ dàng nhìn thấy được điểm yếu của hỏa cầu, hắn tuyệt đối không có khả năng đánh trúng.

- Người thanh niên kia, anh không tồi hèn chi hai tên đồ đệ của ta chết trên tay của anh, chẳng qua nếu anh có chút bản lĩnh ấy, như vậy ngươi cũng không cần hỏi ẩn môn gì đó rồi. Đi mà bồi tang với đệ tử của ta đi Nói xong Nhàn đạo nhân căn bản không đợi Diệp Mặc trì hoãn lấy lại hơi, roi dài trong tay hóa thành một bong đen, quét tới bên hông Diệp Mặc Diệp Mặc vừa rồi bị roi Nhàn đạo nhân đánh trùng, đến bây giờ tay còn cảm giác đau, hắn biết roi của Nhàn đạo nhân không phải là bình thường. Đúng như Diệp Mặc suy đoán roi trong tay Nhàn đạo nhân không phải là vật tầm thường. Đây là y nhờ một môn phái chuyên chế tạo ra vũ khí làm, roi này thậm chí còn là pháp khí, còn là pháp khí công kích Thấy Nhàn đạo nhân lại cầm roi đánh tới, Diệp Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng nghĩ mình cũng nên chuẩn bị một món vũ khí, nếu đối phó với người bình thường thì được, chứ đối phó với vị đạo sĩ này dùng tay không là chịu thiệt thòi.

Lập tức thấy roi dài lại đánh tới, hai đấm của Diệp Mặc tụ lại chân nguyên, lần thứ hai lại đụng vào màn roi dài.

"Bang bang", âm thanh phát ra khi nắm tay của Diệp Mặc va vào roi giao giống như dùng nắm đấm phá cửa vậy, tiếng vang làm Diệp Mặc biết rằng mình đang bị thiệt thòi do không có vũ khí.

Thần trí của hắn tuy là mạnh mẽ, nhưng Nhàn đạo nhân động tác nhanh chóng vô cùng, Diệp Mặc mới biết y sẽ quét ở chỗ nào, roi của Nhàn đạo nhân cũng đã đánh tới rồi. Mắt thấy Diệp Mặc lần thứ hai dùng đánh bật roi mình, Nhàn đạo nhân khóe miệng hé ra một tia cười lạnh, y đã nhìn ra được tình thế xấu của Diệp Mặc lúc này. Y liền không tin nội khí của Diệp Mặc cao hơn tu luyện chục năm của y mấy Roi thứ hai của Nhàn đạo nhân bây giờ bị Diệp Mặc ngăn trở, thậm chí còn chưa rút về. Roi trong tay tung trên không đã biến chiêu, lần thứ ba ra tay không ngờ chỉ là một đường roi. Diệp Mặc nhìn ra dù chỉ có một đường roi, tuy nhiên may là Diệp Mặc còn có thần thức, tuy nhiêncùng Nhàn đạo nhân loại cao thủ này đánh nhau, tác dụng của thần thức rất ít, nhưng dù sao cũng có chỗ cần đến.

Đường roi không có bóng roi nàycòn chưa quất tới Diệp Mặc thì một loại cảm giác cực nóng truyền đến. Thần thức Diệp Mặc nhận biết được đường ronày so với hai đợt trước thô hơn nhiều, thậm chí hơn đến mấy lần Diệp Mặc lập tức biết đây chắc là nhân tuyệt kỹ của Nhàn đạo nhân, hơn mười đường roi đánh ra, nhưng đồng thời đánh tới hướng Diệp Mặc khiến người thấy chỉ có một mà thôi. Trong lúc này chỉ cần khống chế không tốt, sẽ trở thành như bóng roi, ảnh hưởng uy lực đường roi này.

Bộ dạng Diệp Mặc ngưng trọng, hắn biết đường roi này là tuyệt chiêu của Nhàn đạo nhân Hơn nữa đường roi này khiến Diệp Mặc cảm thấy tất cả trọng tâm không ở trên roi, mà là ở đường roi đánh ra. Nếu như mình giống vừa nãy, tụ kết chân nguyên lại một quyền đánh trúng roi, nói không chừng là giúp y một tay, khiến đường roi đánh ra càng mạnh.

Cứ như vậy chính hắn và Nhàn đạo nhân hợp lực với nhau tự đánh mình.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, Nhàn đạo nhân này thật là nham hiểm, nếu không phải là hắn nhìn nhận được vấn đề, nói không chừng là bị mắc âm mưu của y. Một khi chính mình là trung roi, hơn nữa còn là đường roi nặng như vậy, Diệp Mặc không biết được tiếp theo làm thế nào để tránh né sát chiêu của Nhàn đạo nhân.

May mắn hắn là người tu đạo, nhưng võ thuật không buông lỏng, thậm

chí có thể đem chân nguyên áp dụng vào võ thuật. Nếu không hắn luyện khí tầng ba thi đấu cùng với Nhàn đạo nhân, chỉ có thua.

Giữa đường roi cực nóng, Diệp Mặc bỗng nhiên ra quyền, một quyền đánh tới giữa roi.

Nhàn đạo nhân ánh mắt rực sáng, khóe miệng khẽ nhếch, mày lợi hại đấy, nhưng cũng phải uống nước rửa chân của lão, bỗng nhiên y cảm thấy không đúng, tuy rằng Diệp Mặc một quyền đánh tới hướng roi của y, nhưng roi y không cảm nhận được chịu lực nào, thậm chí không có chút nào thay đổi. Nói đúng là tay của Diệp Mặc cũng không đụng tới roi y, có chuyện gì xảy ra?

Nếu như nói Diệp Mặc có thể thấy được nơi lực đạo của đường roi này của y, Nhàn đạo nhân tuyệt đối không tin. Hiện y tương đương một nửa với người luyện Địa Cấp, cho dù là người luyện Địa cấp cũng không thể thấy được, Diệp Mặc làm sao có thể thấy được?

Nhưng sự việc khiến y kinh ngạc đã xảy ra, Diệp Mặc không ngờ mất tăm không thấy đâu Nhàn đạo nhân trước giờ tự tin với chính mình, y đã phong tỏa đường đi chung quanh, ép cho Diệp Mặc chỉ có thể đánh với y. Làm sao có thể qua mắt được Diệp Mặc?

Xoay chuyển suy nghĩ trong đầu, Nhàn đạo nhân liền phát hiện Diệp Mặc, hắn giống như dùng thứ gì đó ẩn thân, thế nhân nội khí trong người hắn không có cách nào giấu diếm.

Chính là khoảnh khắc nghi ngờ này, Nhàn đạo nhân Roi trong tay Nhàn đạo nhân đã có chút chậm chạp, chính vào thời gian do dự này, Diệp Mặc đột nhiên giơ tay bắt được đường roi của y - Muốn chết.

Nhàn đạo nhân cười thầm trong lòng, y không biết tại sao Diệp Mặc biết được nơi lực đạo của đường roi. Hơn nữa cho dù hắn đã biết nơi lực đạo của đường roi, hắn dùng tay bắt lấy cây roi cũng là muốn chết.

Nhàn đạo nhân đang muốn dùng nội khí, đồng thời tiến lên một bước muốn đá Diệp Mặc một cú, y tự nhiên cảm thấy một loại hàn ý. Đường roi cực nóng của y đột nhiên xuất hiện sự lạnh lẽo thấy lạnh cả người, khiến Nhàn đạo nhân rùng mình một cái.

Y không biết chiến đấu với biết bao nhiêu người, đương nhiên biết là trong lúc đánh nhau có bất cứ cảm giác xấu nào cũng có thể làm cho mình chết. Nhàn đạo nhân là một người cẩn thận, lúc này không lo đến việc Diệp Mặc nữa, mà muốn tìm cách rút lui.

Lập tức hai chân của y chợt lạnh.

Không tốt rồi, Nhàn đạo nhân lập tức hiểu mình vừa bị ám khí gì đó đánh trúng, về phần ám khí gì, Thậm chí ngay cả y không thể phát hiện, ám khí kia cũng quá độc. Bình thường thì dù ám khí y không thể ngăn, nhưng có thể phát hiện thấy. Nhưng hôm nay ám khí mà người thanh niên này phát ra, thậm chí y không thể phát hiện. Chỉ có lúc ban đầu cảm thấy chân mình có cảm giác lành lạnh.

"Bụp" một tiếng, Nhàn đạo nhân bỗng nhiên không làm chủ được, y ngã ngay trên mặt đất. Khiến y kinh tâm động phách là, y phát hiện ra hai chân bị cái gì rất sắc bén chặt đứt rồi! Rơi qua một bên xa xa.

Qúa kinh sợ, Nhàn đạo nhân buông tay, roi trong tay y đã rơi vào tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn kỹ roi da trong tay mình, đúng là một món vũ khí tốt, hơn nửa nguyên liệu cũng không tầm thường, thậm chí hắn không thể nhận ra roi rốt cuộc là vật gì làm nên.

Nhàn đạo nhân hoảng sợ vô cùng xem máu dưới chân mình không ngừng chảy, y không biết Diệp Mặc dùng cách nào chém lìa chân của y.

Diệp Mặc nhìn nhìn bàn tay đã bị bong ra một lớp da, mặt trên đã thấy máu tươi ứa ra. Lấy tay thu roi vào nhìn Nhàn đạo nhân nói:

- Ông rất mạnh, là một đối thủ lợi hại mà tôi gặp. Tuy rằng ông không khiến tôi trọng thương, nhưng ông cũng không tệ - Mày vừa rồi dùng loại ám khí gì? Còn nữa mày vừa thu roi vào nơi nào?

Nhàn đạo nhân dần dần bình tĩnh.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Ông bây giờ còn muốn hỏi những thứ đó sao? Nói đi "Cỏ Ngân Tâm" trồng ở chỗ nào? Tránh để tôi tức giận.

Nhàn đạo nhân thật không ngờ, vừa rồi y còn chiếm hết lợi thế, đảo mắt không hiểu ra sao đã bị chặt đứt hai chân, biến thành người cá thế này đây Nhàn đạo nhân lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, y biết hiện tại không có cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của người thanh niên trước mắt này, trầm ngâm một lát mới tỉnh táo nói - Vừa rồi nếu khoảnh khắc tôi cảm nhận được hàn ý liền lập tức nhảy lên, hoặc là thu rọi lại chống đỡ, ám khí của anh có phải sẽ không đánh tới tôi không?

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Không tồi, như thế, tôi cũng là không có cách nào đánh trúng ông - Vậy vì sao anh không dùng ám khí công kích cánh tay tôi đi? Roi dài của tôi cho dù là thu hồi lại, anh hủy cánh tay của tôi chẳng phải đỡ tốn sức hơn sao?

Nhàn đạo nhân trong lòng lúc này hối hận vô cùng, y thật không ngờ luồng gió lạnh không ngờ khủng bố thế. Nếu lúc trước Diệp Mặc chỉ có là dùng ám khí gió lạnh đánh cánh tay y, mặc dù mất đi một cánh tay, nói không chừng còn cơ hội sống.

- Bởi vì tôi không muốn để cho ông đi, ông chỉ cần không thể đi được, tôi muốn giết ông thì rất đơn giản Diệp Mặc vốn cũng không muốn dùng đao gió chém hai chân Nhàn đạo nhân, ý của hắn là chỉ làm cho hai chân của Nhàn đạo nhân bị thương, hỏa cầu của hắn có thể có hiệu quả này rồi. Không

nghĩ tới NHàn đạo nhân lại không thu hồi roi dài chắn phong đao (đao gió), thậm chí còn không kịp tránh Nói xong Diệp Mặc đánh ra một hỏa cầu, hỏa cầu lúc này vừa đánh trúng vào một chân gẫy của Nhàn đạo nhân, dưới ánh lửa, chân của Nhàn đạo nhân lập tức biến mất.

Thấy Diệp Mặc thuận tay có thể phát ra hỏa cầu, Nhàn đạo nhân lúc này mới lộ vẻ mặt hoảng sợ vô cùng, thậm chí vừa rồi y nghĩ đến cái chết cũng không hoảng sợ như vậy. Sau một lúc lâu y mới lên tiếng:

- Rốt cuộc anh là ai

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 166

Bệnh Nhân Thứ Nhất

Nhàn Đạo Nhân rốt cuộc hiểu rõ, Diệp Mặc tại sao muốn chém hai chân của y, là vì nếu hai chân y hoàn toàn lành lặng thì căn bản hỏa cầu kia không làm gì được y.

- Tôi là người thế nào, ông cũng không cần biết, tôi nói rồi ông không nên cướp đoạt đồ của tôi. Nếu cướp rồi, cũng đừng trách tôi không khách khí.

Diệp Mặc nói xong đột nhiên trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một quả cầu lửa.

- Không ngờ anh có khả năng sinh ra quả cầu lửa.

Nhàn Đạo Nhân đã quên đi sợ hãi và đau đớn ở chân, nếu vừa rồi Diệp Mặc đánh ra quả cầu lửa thì ông ấy còn đang suy đoán, thì hiện tại ông ấy đã xác định, Diệp Mặc quả thật có thể sinh ra quả cầu lửa. Y rốt cục có thể thấy được sự tình trong truyền thuyết.

Buồn cười là y vẫn còn tính toán cùng loại người này đánh nhau Trông thấy quả cầu lửa của Diệp Mặc đánh tới hướng mình, Nhàn đạo nhân rốt cuộc hiểu rõ tình cảnh của mình.

Vội vàng nói:

- Khoan đã, chẳng lẽ anh không muốn "Cỏ Ngân Tâm", rồi hả?

Căn bản là Diệp Mặc cũng không có dự định giết Nhàn Đạo Nhân, chỉ có điều hắn biết Nhàn Đạo Nhân tu luyện tới mức này, nếu không xuất ra

một số thứ khiến ông ấy sợ hãi, thì ông ấy sẽ không tuân theo sự chi phối này.

Nhân Đạo Nhân hiện giờ chủ động đề xuất, hắn nghĩ một lát nói:

- Tôi rất quan tâm đến "Cỏ Ngâm Tâm", còn nữa, ông thấy "Không Minh Thạch" ở đâu?

Nhân Đạo Nhân thấy Diệp Mặc hỏi, vội vàng nói:

- Được, chỉ cần anh đồng ý thả tôi, tôi nói ra liền.

- Không cần, ông cũng không có tư cách cùng tôi cò kè mặc cả.

Nói xong Diệp Mặc bỗng nhiên rất nhanh đến trước mặt Nhân Đạo Nhân, liền phát mấy chưởng ở ót của y.

Diệp Mặc nghĩ thầm, hiện tại Nhân Đạo Nhân bị hắn khống chế, khống chế tinh thần của ông ấy một chút hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng khi Diệp Mặc vừa mới đánh hết vài chưởng, Nhân Đạo Nhân lại kêu lên một tiếng đau đớn, ngã xuống đất.

Diệp Mặc không nghĩ tới Nhân Đạo Nhân là người quyết đoán, căn bản cũng không cho Diệp Mặc bất kỳ cơ hội hỏi, liền trực tiếp cắt đứt tâm mạch của mình tự vận.

Vừa rồi may nhờ hỏi được một tí tin tức, nếu không thì, hắn gì cũng không biết. Cản đường Nhàn Đạo Nhân nửa ngày thì cũng uổng công, hắn không quan tâm tới vận mệnh của Nhàn Đạo Nhân, chỉ quan tâm là có thể lấy từ miệng ông ấy được thông tin gì.

Trên người Nhàn Đạo Nhân ngoài tìm ra một tấm thẻ, còn có một thẻ bài nhỏ, không biết là chế tạo từ vật liệu gì, trên đó viết hai chữ cổ "Huyền Đô", rồi không có gì nữa Diệp Mặc giơ tay dùng một quả cầu lửa thiêu Nhàn Đạo Nhân, lúc này mới lái xe quay về.

Úc Diệu Đồng giống như quen với cuộc sống yên bình nơi này, mặc dù Diệp Mặc nói cho nàng biết Lạc Thương Thiết Gia đã không còn, cô cũng không muốn rời khỏi nơi này, cô muốn chuyên tâm đi theo Lỗ Tiểu Trân và Du Nhị Hổ học tập y thuật.

Úc Diệu Đồng không chủ động rời khỏi, Diệp Mặc đương nhiên cũng sẽ không đi bảo cô rời khỏi, hơn nữa thêm một người thì thâm một phần sức lực.

Bên ngoài khu biệt thự của Diệp Mặc là một mảnh bốn năm mẫu đất hoang, Diệp Mặc muốn mua lại mảnh đất này. Hắn muốn gieo trồng một ít dược liệu ở đó, ngoài ra hắn còn muốn mở rộng biệt thự của mình lớn hơn một chút nữa.

Tuy rằng chỗ ở của Diệp Mặc gần vùng ngoại thành, nhưng mảnh đất này có giá cả không rẻ tí nào, giờ hắn cũng không còn nhiều tiền như vậy, trong tay hắn hiện tại chỉ có hơn hai trăm ngàn, cộng thêm bên Lỗ Tiểu Trân còn khoảng một hai trăm ngàn, tổng cộng không đến bốn trăm ngàn.

Mà giá cả mảnh đất này rất có thể lên đến mấy triệu. Nói không chừng còn muốn tìm người, mới có thể mua được. Hiện tại chỗ kiếm tiền của Diệp Mặc chủ yếu phòng khám qua mạng. Phòng khám qua mạng tuy rằng đã mở ra, nhưng lại không có một người nào đăng ký cả, nguyên nhân rất đơn giản là phòng khám này ít người biết, còn có một cái chính là phí đăng ký quá mắc.

Diệp Mặc đem số tiền này giao cho Du Nhị Hổ, để Nhị Hổ mua số lượng lớn dược liệu quý về.

Tuy rằng hiện tại hắn không thể chế luyện đan dược, nhưng có thể chế biến một ít thuốc nước và thuốc viên.

Một tuần lễ sau, Lạc Thương bình yên vô sự, dường như Thiết Giang biến mất thì biến mất, không ai lưu tâm đến.

Diệp Mặc cũng chế biến không ít các chủng loại thuốc viên và thuốc nước, bởi phòng khám qua mạng không có bất kỳ tiếng tăm nào, Diệp Mặc dự định đem việc giao cho Nhị Hổ, hắn muốn đi đến Hongkong một chuyến. "Cỏ Ngân Tâm" này trồng chỗ người ta, hắn không yên tâm lắm, vẫn là trồng chỗ mình thì sẽ tốt hơn.

Còn có một cái chính là hắn từ Hongkong trở về, hắn còn muốn đi Lưu Xà một chuyến, nếu đã đáp ứng Phương Nam mà cứ kéo dài thì cũng không nên. Hơn nữa hồi trước Phương Nam cũng vì chuyện của hắn mới rơi vào tình trạng thế này.

Mọi thứ đều giao phó xong, Diệp Mặc chuẩn bị rời khỏi Lạc Thương, Lỗ Tiểu Trân vẻ mặt hưng phấn vội vàng chạy tới kêu lên:

- Sư phụ, phòng khám trên mạng của chúng ta đã có người đăng ký, còn là hai người muốn xin đăng ký Diệp Mặc nghe xong lời Lỗ Tiểu Trân nói cũng vui lắm, hắn hiện tại đang cần tiền dùng, lo lại phải làm vài cái pháp khí phòng thân đem bán, không nghĩ tới phòng khám trên mạng có người tới đăng ký, phải biết đăng kí một lần không phải là mười ngàn, mà là một trăm ngàn. Có thể nói người dám đăng kí phòng khám trên mạng của hắn, tuyệt đối là nhân vật có tiền. Bởi vì tiền này rất có thể sẽ bị lừa đấy, hơn nữa bị gạt không lấy lại được.

- Đăng kí miêu tả tình trạng bệnh tình thế nào?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

Lỗ Tiểu Trân có chút uể oải nói:

- Một người trong đó có nói là một người sống đời sống thực vật, đã bị hơn hai năm nay rồi đang ở HongKong. Hơn nửa còn nói nếu thầy thuốc đi đến HongKong trị bệnh, bọn họ sẽ trả tiền gấp bội. Một người ở xa hơn tận nước Mỹ cũng yêu cầu qua đó trị liệu, bệnh tình là xương sụn toàn thân.

Nếu bình thường Diệp Mặc không chút lựa chọn liền từ chối chữa trị, đi

tới HongKong chữa bệnh cho người sống đời sống thực vật, hắn không muốn kiếm loại tiền vất vả thế này. Tuy nhiên hiện tại có thể thuận tiện, hắn đúng lúc muốn đi HongKong, tiện thể kiếm số tiền này cũng không sao cả.

- Tốt, đưa ta địa chỉ người muốn bệnh ở HongKong, để người đó đăng ký. Còn ở Mỹ, cự tuyệt đăng ký, tiền đăng ký không hoàn lại.

Diệp Mặc không chút do dự liền đồng ý.

Lỗ Tiểu Trân sợ run một hồi rời mới lên tiếng:

- Sư phụ, người bệnh này là sống đời sống thực vật đó, thầy đi...

Diệp Mặc khẽ mỉm cười - Con không cần lo lắng, con đi giúp thầy làm thủ tục đi HongKong đi.

- Càng nhanh càng tốt, tốn thêm ít tiền không có vấn đề gì.

Nhìn chung người sống đời sống thực vật không nặng lắm, thậm chí không cần hắn đến đó, chỉ cần một tấm bùa là xong. Đây đối với Diệp Mặc không có bất kỳ khó khăn gì, chỉ sợ không phải người sống đời sống thực vật bình thường, như vậy chữa bệnh mới phiền phức.

Lỗ Tiểu Trân và Du Nhị Hổ đối với Diệp Mặc giống nhau, sùng bái Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc nói không có vấn đề gì cô liền cho rằng không có vấn đề gì. Lập tức cho phép người bệnh HongKong đăng ký, và cự tuyệt với người bệnh bên Mỹ. Đồng thời nói cho người bệnh ở nước Mỹ biết rằng nếu cần chữa bệnh tới địa chỉ chỉ định Ở Lạc Thương mấy năm. Lỗ Tiểu Trân đối với việc làm thủ tục đi HongKong rất quen thuộc. Vốn là cần thời gian hai tuần, cô chỉ cần tốn ba ngày là làm xong, thế nhưng là nhờ một công ty du lịch, cùng đoàn người công ty du lịch đi tới HongKong Vịnh thanh tuyền HongKong Tuy rằng nơi đây phong cảnh hấp dẫn, nhưng hiện tại Vịnh Thanh Tuyền là mảnh đất ở giữa lưng chừng núi cũng là trang viện tư nhân rồi, người nước ngoài chỉ có thể thấy phong cảnh đẹp từ xa chứ không được phép tiến vào.

Mà Vịnh Thanh Tuyền là mảnh đất xa hoa nhất, nếu không coi là biệt thự, miếu bất kể ở bên ngoài hay bên trong đều bố trí hết sức xa hoa, thậm chí ở cửa miếu còn có bốn người lực lưỡng Lúc này từ trong miếu lại có bốn người, một người trong đó cũng nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, người đàn ông này thoạt nhìn khoảng năm mươi tuổi, khuôn mặt gầy yếu, còn nhìn có vẻ không khỏe mạnh, da vàng như nghệ. Ngoại trừ người này ra, còn có ba người, một người trung niên hơn ba mươi tuổi vẻ mặt trầm trọng.

Bên cạnh người đàn ông này là một người phụ nữ không đến ba mươi tuổi, nếu cô không mặt chau mày ủ thì cô tuyệt đối là một người đẹp, chỉ là đường cong ánh mắt của nàng hơi mạnh mẽ, cứng rắn, nếu đường cong mắt của nàng dịu dàng một chút, có lẽ chính là người tình trong mộng của nhiều chàng trai.

Cuối cùng là một người thanh niên rõ ràng là một người hầu, chỉ có điều ở phía sau người nam trung niên.

Nơi này có một tòa biệt thự xa hoa, không biết sao bệnh nhân này phải năm ở trong miếu, hơn nữa miếu xa hoa này thậm chí còn xa hoa hơn biệt thự.

- La Trầm, cái phòng khám trên mạng nói bất cứ bệnh gì cũng có thể trị nói thề nào?

Lúc này tên đàn ông kia đột nhiên hỏi một câu - Ông chủ, trang web đã đồng ý đăng ký của chúng ta và tôi đã thanh toán phí đăng ký một trăm ngàn.

Người thanh niên bên cạnh lập tức nói.

- Bọn họ có hỏi qua bệnh tình không?

Người trung niên tiếp tục hỏi.

- Thưa ông chủ, dạ không có, chỉ bảo chúng ta nộp một trăm ngàn, sau đó sẽ phái người tới, nhưng tới giờ không có tin tức gì.

La Trầm lập tức nói - Ồ

Người trung niên ồ lên một tiếng, mắt lộ vẻ thất vọng.

Khi y nhìn thấy trang web này liền biết nhất định là lừa gạt, chỉ có điều muốn hỏi một chút, biết người bệnh là một người sống đời sống thực vật là liền thu tiền. Thậm chí ngay cả người bệnh bệnh như thế nào, tình trạng ra sao, bây giờ như thế nào đều không hỏi, đây không phải là trang web lừa gạt là cái gì? Một trăm ngàn không là cái gì, chỉ có điều hy vọng bị mất.

Tuy nhiên do dự một chút lại tiếp tục nói:

- Chúng ta xin đăng ký tại Mỹ lại trả về, nói bác sĩ không đi Mỹ được, muốn điều trị thì đến địa điểm chỉ định trong nước.

- Có chuyện như vậy sao?

Người trung niên chú ý điểm này, nếu trang web người ta cự tuyệt không đi Mỹ chữa trị, nói không chừng thật sự không phải là lừa gạt Người con gái lại tiếp tục nói:

- Vậy họ nói khi nào thì đến HongKong?

- Thời gian cụ thể chưa nói, chỉ nói trong vòng mười ngày, nhất định sẽ đến HongKon.

La Trầm lập tức đáp.

Người đàn ông trung niên này gật gật đầu nói:

- La Trầm, vùng đất này gần đây có chút loạn, cậu lập tức đi ra ngoài sắp xếp, đừng cho bác sĩ đến thì bị đánh.

- Vâng, ông chủ La Trầm trả lời một tiếng, lập tức đi ra cửa miếu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 167

Quả Nhiên Rất Loạn

Đoàn du lịch mà Diệp Mặc tham gia là đoàn du lịch khá nổi tiếng ở Lạc Thương. Có thể là do nhận được hướng dẫn từ trước, hướng dẫn viên du lịch trong đoàn không hề hỏi Diệp Mặc chuyện gì, họ chắc biết Diệp Mặc chỉ là mượn cớ đi cùng đoàn du lịch để đến HongKong mà thôi.

Sau khi đoàn du lịch đến HongKong, việc đầu tiên đương nhiên chính là đi mua sắm. Diệp Mặc thì lại tách đoàn, hắn tính làm việc của mình trước, lấy Ngân Tâm Thảo về tận tay mình rồi mới đi chữa bệnh.

Diệp Mặc biết đại ca của Thiết Giang là Thiết Lan Sơn, hắn cũng biết Thiết Lan Sơn đang ở HongKong, nhưng hắn lại không biết Thiết Lan Sơn hiện ở đâu. Tuy nhiên điều này Diệp Mặc này không hề vội vàng, Thiết Lan Sơn đã ở HongKong thì ở HongKong này gã nhất định có thế lực. Đến lúc đó chỉ cần tìm đến cửa là được rồi.

Trước khi lên máy bay, hướng dẫn viên du lịch từng nói qua rằng Miếu Phổ ở đây là loạn nhất, mặc dù rất tấp nập nhưng những khách du lịch từ nơi khác đến tốt nhất không nên đến. Diệp Mặc muốn tìm Thiết Lan Sơn, tất nhiên là muốn đến cái nơi loạn nhất này để hỏi thăm.

Miếu Phổ thực sự rất náo nhiệt, hơn nữa trước cửa mọi nơi vui chơi giải trí đều có bày bán hàng rong và hàng quán vỉa hè, kết hợp lại với nhau tưởng chừng như là một cái hội trường vậy.

Hơn nữa những đồ ăn vặt quả thật làm cho người ta muốn ăn một miếng. Diệp Mặc nhìn thấy sự cám dỗ mê người của quán mì cá viên, nhịn không nổi liền gọi một bát. Ông chủ quán mì cá viên này đã hơn năm mươi tuổi,

Diệp Mặc nghe mọi người gọi ông ta là chú Bồi, công việc làm ăn của ông ta hẳn cũng rất được.

Diệp Mặc đến vẫn chưa phải là giờ cao điểm vì vẫn còn một vài ghế trống. Tay nghề của lão này rất được, hơn nữa động tác lại rất linh hoạt. Diệp Mặc vừa ngồi mấy phút thì lão ấy đã bưng đến bát mì nóng hổi, phía trên có cá viên vàng ruộm ngon tuyệt.

- Từ Đại Lục đến à?

Sau khi bê bát mì đến cho Diệp Mặc, ông chủ này tạm thời cũng không có việc gì, thuận miệng nói chuyện với Diệp Mặc.

Diệp Mặc ăn một miếng mì, mùi vị quả thật rất ngon, có chút cay, nhưng hương vị vẫn rất thuần túy. Nghe ông chủ hỏi, hắn cũng không cảm thấy lạ, giọng nói của hắn vốn không giống người bản địa ở HongKong.

Hai người vừa nói chuyện được vài câu thì tiếng ồn ào truyền tới. Diệp Mặc quay đầu lại nhìn, hai nhóm người ở chợ phía đối diện đang đánh nhau, thậm chí có hai người đã chạy về phía này.

Những người đuổi theo phía sau không biết lấy ở đâu ra con dao bầu, đuổi lên đánh.

Thấy Diệp Mặc nhìn hai nhóm người đánh nhau có chút giật mình, nơi này quả thật rất loạn, ông chủ quán mì cá viên liền nói:

- Chàng thanh niên, đừng có mà nhìn, cứ mấy ngày thì có một vụ đấy mà.

- Cậu không cần quan tâm chuyện của chúng nó, chúng nó không đánh đến đâu…

Diệp Mặc khẽ gật đầu, tiếp tục ăn mì. Những người còn lại trong quán nhìn thấy hai nhóm người đánh nhau liền nhao nhao đặt bát xuống, vội vã bỏ đi vì sợ tai bay vạ gió. Lát sau trong quán chỉ còn lại ông chủ quán và Diệp

Mặc hai người họ, Diệp Mặc mặc nhiên ngồi ăn mì.

Không cần nói quán mì cá viên, những vị khách ở mấy hàng ăn vặt xung quanh đấy cũng nháo nhác bỏ đi hết rồi.

Ông chủ quán cũng có ý tốt nhưng sự thực lại không như ý ông ta. Một trong hai tên bỏ chạy đến trước cửa quán thì bị chặn lại.

Trong đó có một tên hơi béo bị gã cầm dao ở phía sau đạp một cước vào ngực, lùi lại mấy bước thì đâm phải cái bàn.

Đầu của Diệp Mặc không nghĩ gì đánh ra một chưởng, gã đụng vào bàn liền bị Diệp Mặc đá vào góc nhà, không ngờ cái bàn cũng không động tới, giống như là chủ động đến bàn ngồi xuống vậy.

-Thằng nhóc, cút ngay cho bọn tao ở đây làm việc.

Ba gã thanh niên vừa đuổi đến phía sau liếc nhìn Diệp Mặc đang ngồi ăn mì rồi đạp đổ bếp ở trước cửa quán lão Bồi làm nước mì ở trong nồi đổ đầy ra đất, rồi lại hung hăng hét lên với Diệp Mặc.

Tâm trạng tốt kia của Diệp Mặc thế là bị phá hỏng, hắn cầm bát mì đi đến trước mặt gã thanh niên vừa mới nói ấy hất cả cái bát vào mặt gã rồi lạnh lùng nói:

- Tao không cút đấy thì sao?

- Á!

Gã thanh niên mới bị Diệp Mặc hất bát mì kêu lên thảm thiết. Mặt của gã bị nước mì có dầu nóng làm cho đỏ trắng lẫn lộn.

- Lên cho tao, chém cái thằng khốn kia...

Gã thanh niên không nhịn được đau, không thèm đếm xỉa đến tên vừa bị Diệp Mặc đá cho vào góc nhà mà cầm lấy dao xông đến chỗ Diệp Mặc.

Hai tên khác lúc này mới phản ứng, đồng thời cầm lấy con dao bầu lao tới.

Bịch, bịch, bịch.

Diệp Mặc đá liền mấy cái, mấy tên xông lên lập tức toàn bộ bị đá ngã lăn quay, Diệp Mặc thậm chí đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích.

Mấy tên thanh niên bị Diệp Mặc đá ngã xuống đất sợ hãi nhìn Diệp Mặc một lúc lâu mới bò dậy, lùi dần xuống. Chúng biết đã gặp phải tên cứng đầu rồi.

- Thằng oắt, mày cẩn thận một chút cho bố, đắc tội với Đại Đường chúng tao mày cứ chờ xem.

Một gã thanh niên vừa lùi lại, vừa hung hãn nói, nhưng chưa nói hết câu, Diệp Mặc liền tung lên một cước, đá vào mặt tên đó.

Gã vừa nói bị Diệp Mặc đá thêm cho một cái lăn ra xa lau máu mũi rồi nhổ ra hai cái răng, lúc này gã mới sợ hãi xoay người bỏ chạy, không dám nói thêm câu hung hăng nào.

Lúc này, tay thanh niên hơi béo bị Diệp Mặc đá vào góc nhà cũng nơm nớp lo sợ bò dậy, lùi về phía sau bỏ đi.

- Cậu lại đây Diệp Mặc bỗng nhiên nói Gã thanh niên run rẩy đi đến trước mặt Diệp Mặc:

- Anh, anh gọi em ạ!

Động tác vừa này của Diệp Mặc quá mức dọa người rồi, cậu này đến một câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

- Cậu biết Thiết Giang không?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

- Thiết Giang?

Cậu béo này lập tức biến sắc, nói:

- Em không biết, em đi đây.

Nói xong, cậu ta lảo đảo đi ra khỏi cửa quán mì.

Diệp Mặc cũng không ngăn cản cậu ta, nói không biết là được rồi làm gì phải sợ hãi như thế?

Lão Bồi chủ quán đã có phản ứng, nhìn Diệp Mặc có phần sùng bái rồi tiến lên phía trước nói:

- Cậu thanh niên, người cậu vừa đánh là Đại Đường đấy, cảnh sát cũng chưa làm gì được chúng, cậu mau đi đi. Nếu chẳng may chúng đến đây thì cậu không thoát thân được đâu.

Ông ấy nghĩ, cho dù là Diệp Mặc biết đánh nhưng đối mặt với đại đường thì đánh thế nào được.

Diệp Mặc thấy lão Bồi này có chút tốt bụng, cảm ơn một câu rồi đứng lên. Lúc đó công an mới xôn xao, lững thững đi tới. Ra khỏi quán mì, Diệp Mặc tính tìm một khách sạn ở đã, hắn đương nhiên không phải sợ trả thù mà là không muốn dính dáng đến cảnh sát HongKong.

Không nghe ngóng được tình hình của Thiết Giang, Diệp Mặc có chút thất vọng. Tuy nhiên mục đích chính hắn đến HongKong chính là tìm lại Ngân Tâm Thảo của mình, mục đích tiếp theo mới là giúp người khác chữa bệnh.

Cho nên hắn muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi đã, tối đến đi mấy chỗ hộp đêm hỗn tạp để thăm dò tin tức.

Tìm một chỗ ở rồi, Diệp Mặc đi tắm. Khi trời đã chạng vạng tối hắn dự định sẽ đến chỗ ông chủ quán mì cá viên ăn một bát nữa, sau đó sẽ đi điều

tra tin tức của Thiết Giang.

Nhưng khi Diệp Mặc đến chỗ bán mì cá viên hắn mới phát hiện ra quán đã đóng, hơn nữa trước cửa còn có mấy người vây quanh, trên đất đầy vết máu.

Diệp Mặc liền có một dự cảm không tốt, quả nhiên hắn nghe thấy có người nói:

- Chú Bồi cả đời ăn ở hiền lành, không ngờ chỉ vì nhắc nhở tay Đại Lục một chút mà bị chém, thật là oan uổng.

- Mấy người nói chú Bồi làm sao?

Diệp Mặc lập tức đến giữa đám đông hỏi.

Đám người đang bàn tán vừa nhìn thấy Diệp Mặc đã nháo nhác xoay người bỏ đi, chẳng có ai chịu nói với Diệp Mặc thêm một lời.

Diệp Mặc túm lấy một lão già hỏi:

- Ông nói một chút, lão Bồi bị làm sao?

Lão già nhìn Diệp Mặc đang túm lấy ông ta, mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, vội vàng nói:

- Tôi không biết, thả tôi ra.

- Hả, ông không biết à? Vậy thì tôi sẽ nói ông đi khắp nơi rêu rao những việc làm xấu của Đại Đường.

Diệp Mặc hung hãn nói.

Lão già này nghe những lời của Diệp Mặc sợ tới mức vội vã nói:

- Ngàn vạn lần đừng nói, lão Bối bị chúng chém chết rồi, chỉ vì chiều hôm nay lão để cho một tay thanh niên đại lục đã đắc tội với Đại Đường bỏ

đi. Sau đó tên ấy bỏ đi rồi nhưng lão Bồi lại phải thế mạng.

Rất rõ ràng là lão già này vẫn chưa biết Diệp Mặc chính là cái tên tiểu tử Đại Lục mà lão Bồi đã để cho đi. Lão này chỉ biết Diệp Mặc là người Đại Lục.

Sắc mặt của Diệp Mặc liền trở nên u ám, trong lòng vô cùng tức giận. Chỉ vì khuyên mình một câu mà lão Bồi đã bị bọn người kia chém chết. Xem ra bản thân chưa tìm thấy Thiết Giang thì đã phải đến Đại Đường một chuyến rồi.

- Tên vô lại chém người đâu?

Diệp Mặc liền hỏi, Hong Kong bây giờ chắc không phải giết người mà không bị sao đấy chứ, huống hồ là giữa ban ngày ban mặt.

- Đã chạy thoát, hiện tại cảnh sát đang đuổi bắt, cụ thể thì tôi không biết rồi.

Lão già mau chóng trả lời, nhưng từ vẻ mặt của gã có thể nhìn ra, chuyện này nhất định sẽ chẳng có kết quả.

- Hỏi ông thêm một câu, người của Đại Đường thường tụ tập ở đâu?

Diệp Mặc trở lại bình tĩnh hỏi.

Lão già nhìn xung quanh, không có người nào đến giải nguy, gã càng ngày càng hoảng sợ, vội vàng nói:

- Địa bàn của chúng thường ở khu giải trí Địa Tâm của Tam Lí Phong. Tôi xin cậu, tha cho tôi đi.

Diệp Mặc bỏ tay, lão già liền nhanh chóng chạy đi, thậm chí quay đầu lại nhìn Diệp Mặc một cái cũng không dám.

"Khu giải trí Địa Tâm?" Diệp Mặc không ngờ bản thân vừa mới chọn Thiết Giang, đến Hong Kong lại đánh nhau với băng đảng xã hội đen. Nói

câu thật lòng, căn bản hắn không muốn đánh nhau với băng đảng xã hội đen, không phải vì sợ chúng, mà là vì sợ phiền phức. Huống chi bọn xã hội đen làm gì căn bản không liên quan đến hắn thì làm gì hắn phải hết lần này đến lần khác gặp chúng.

Người bình thường gặp chuyện này sẽ lập tức cảm thấy áy náy, thôi tránh càng xa càng tốt, nhưng Diệp Mặc lại không như vậy, hắn không thể để lão Bồi vì chuyện của hắn mà chết, thậm chí là cái chết không minh bạch.

Có lẽ ở Đại Đường cũng có thể nghe ngóng được tình hình của Thiết Giang. Diệp Mặc gọi một chiếc xe taxi đi thẳng đến khu giải trí Địa Tâm. Nếu có thể, hắn cũng không ngại cho Đại Đường này tận diệt.

Hắn thích làm việc triệt để, không thích ướt át bẩn thỉu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 168

Thủ Đoạn Tàn Nhẫn

Tùy ý đeo miếng vải chân nguyên che lên mặt, tránh để camera quay lại, Diệp Mặc không muốn bị truy nã ở Hong Kong. Hôm nay hắn đến giết người, bọn lưu manh băng đảng đó giết người thì có thể không sao, họa chăng thì bị cho là ngộ sát, hắn thì không được.

Khu giải trí Địa Tâm rất náo nhiệt, Diệp Mặc đảo mắt một chút, bên trong bao phủ toàn khói đen, làm cái gì cũng có.

Diệp Mặc vừa đến trước cửa khu giải trí Địa Tâm thì có ngươi tiến đến ngăn lại hắn:

- Người anh em, nhìn lạ quá, lần đầu đến à?

Lúc này một gã thanh niên tóc quăn từ bên trong đi ra. Y nhìn thấy Diệp Mặc nhìn dùng tay chỉ hắn:

- Chính là nó đã đánh gãy hai cái răng của anh Phỉ ở phố Nam hôm qua.

Gã tóc quăn vừa nhìn thấy Diệp Mặc đã nhận ra hắn ngay.

Diệp Mặc nhìn gã thanh niên vừa đi đến nói, quả nhiên chính là người hôm qua hắn gặp ở quán lão Bồi. Xem ra lão kia không nói sai, ở đây đúng là hang ổ của băng Đại Đường.

Nghe tiếng hét của gã tóc quăn, bảy, tám tên liền xông tới.

Diệp Mặc lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng không hề nương tay. Bọn lưu manh tầm thường này sao chịu nổi hắn đến giết, trong chớp mắt bảy, tám tên

bị đánh ngã nhào xuống đất, Diệp Mặc vẫn chưa bắt đầu giết người. Sau khi xác rõ tình hình hắn mới đại khai sát giới.

- Anh bạn, anh đến khu giải trí Địa Tâm của chúng tôi chẳng lẽ muốn khiêu chiến với chỗ này? Tôi là Thôi Hoành - giám đốc ở đây.

Lúc này một người đàn ông có bộ dạng giám đốc đi ra, nhìn thấy bảy, tám đứa đàn em đang nằm dưới đất, nhíu mày nói.

Diệp Mặc tung một cước đá một tên đang giãy dụa muốn đứng lên, lại đá cái nữa rồi mới lạnh lùng nhìn gã mang vẻ giám đốc nói:

- Hôm nay tao đến đây có hai việc, việc thứ nhất là lão Bồi chủ quán mì cá viên có phải chúng mày giết?

- Hức, mày cho là mình có tý bản lĩnh là rất giỏi sao? Nói cho mày biết, là chúng tao giết thì đã sao?

Gã giám đốc vốn nhìn thấy Diệp Mặc liền tay đánh ngã bảy, tám tên trong lòng rất muốn hỏi lai lịch của Diệp Mặc nhưng lúc này câu hỏi và động tác kiêu ngạo của Diệp Mặc khiến gã lập tức tức giận.

Chưa có ai dám ngạo mạn như thế ở địa bàn Đại Đường, Diệp Mặc là người đầu tiên. Nếu như đối mặt với một tên ngạo mạn thế này mà gã không đánh vào tính khí kiêu căng của hắn thì Đại Đường không cần phải lăn lộn ở đây nữa rồi.

- Anh bạn mới có tý đã ngạo mạn thì không sống thọ được đâu. Đại Đường của tao từ khi bắt đầu tới nay chưa có ai dám kiêu ngạo như thế trên địa bàn của tao, ngay cả người của Thiết Giang cũng không dám chứ đừng nói đến mày. Mày đã dám kiêu ngạo như thế thì tao sẽ cho mày biết cái giá của sự kiêu ngạo.

Nói xong, Thôi Hoành quay người lại, vung tay lên.

Sau khi Thôi Hoành vẫy tay, rất nhanh, mười một tên bao vây Diệp Mặc

lại.

Diệp Mặc cười nhạt, trong lòng mừng thầm vì gã này quả nhiên biết Thiêt Giang, xem ra mình đã tìm đúng chỗ rồi. Hắn tiện tay rút ra cái roi của Nhàn đạo nhân. Đối phó với bọn nhãi không đáng lên đài, nếu đánh từng thằng thì hắn chỉ tổ lãng phí thời gian. Lúc này hắn có chút nhớ đến nhựng chiếc đinh sắt của, bọn lưu manh này chỉ cần một tên một cây đinh sắt là có thể giải quyết vấn đề.

Nhìn Diệp Mặc bất ngờ lấy ra sợi roi, khóe miệng Thôi Hoành lộ vẻ chế giễu, hét lên lần nữa:

- Lên hết đi, tìm chỗ hiểm đánh chết cho tao, không cần phải chừa đường sống.

Không cần nghe chỉ thị của Thôi Hoành, mười một tên bao vây xung quanh đã đồng loạt xông lên, trong tay mấy tên thậm chí có cả dao phai.

Tinh lực của Diệp Mặc tập trung hết trên cái roi trong tay, thuận tay một roi đánh ra, lần này hắn tập trung bảy mươi phần trăm sức lực. Cai roi dài mang theo cả tiếng rít của gió quét thẳng về phía mấy tên xông lên đầu tiên.

Luận về kĩ thuật sử dụng roi thì Diệp Mặc không bằng Nhàn đạo nhân, nhưng đối phó với mấy tên lưu manh này thì không cần kĩ thuật, chỉ cần tập trung sức lực lên cây roi là được.

Cây roi này nếu đưa cho bọn lưu manh này đánh, có lẽ sẽ không có tiếng rít, nhưng khi đã ở trong tay Diệp Mặc thì tiếng rít phá tan không khí của cây roi thậm chí có thể chà xát vào màng nhĩ gây đau nhức.

"Phù" một tiếng, cây roi giống như con dao dài quét qua tổng cộng mười một tên mà ban nãy bao vây Diệp Mặc, đường roi này quét trúng vào sáu tên phía trước, kẻ nào bị Diệp Mặc đánh trúng thì không còn sống sót.

Lưng của tên nặng nhất thậm chí suýt chút nữa bị chặt ngang.

Năm tên phía sau vẫn chưa phản ứng thì Diệp Mặc đã quay người, lại một roi. Sau hai roi Diệp Mặc liền thu roi lại, lúc đó vẫn chưa có tên nào ngã xuống, thậm chí sau khi thở mấy hơi mới lịch bịch đổ người xuống.

Mười một người mà chỉ dùng mỗi roi.

Duy nhất gã Thôi Hoàng đứng ở chỗ đó nhìn chung quanh vẩy đầy vết máu, trợn mắt há hốc mồm, đây là người sao? Hai roi đã giết được mười một người, thậm chí có kẻ còn bị mổ bụng. Hắn dùng roi hay là dùng dao vậy?

- Băng đại đường chúng mày còn người không? Xông hết lên đi, để tao khỏi phải đi tìm từng thằng một.

Diệp Mặc nhìn gã Thôi Hoàng đang đứng ngây ra như con gà gỗ, cười nhạt nói.

Thôi Hoàng run sợ một lúc lâu, mặt tái nhợt nói:

- Không, không...

Nhưng điều làm cho gã càng run rợ hơn đã xảy ra. Tên thanh niên trước mặt đột nhiên tung ra mấy quả cầu lửa. Đại sảnh đầy máu vừa nãy, ngổn ngang các xác chết, đã biến thành đám tro bụi, thậm chí mấy con dao phai cũng cháy đen một mảng.

- Tiên nhân?

Thôi Hoành muốn khống chế suy nghĩ của bản thân đừng có hoang đường như thế nhưng y khống chế không nổi.

Diệp Mặc đảo mắt một thoáng, ở đây ngoài những vị khách đang ở trong phòng riêng ra thì đúng là không có ai ở đại sảnh.

- Bây giờ tao hỏi mày mấy vấn đề, nếu mày trả lời không tốt, ngay lập tức chỗ này sẽ biến thành tro.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm gã Thôi Hoàng vẫn còn ngây người ở một

bên mà nói.

Thôi Hoàng rùng mình một cái, cũng coi như là đã khôi phục lại trạng thái, rồi lại lau mồ hôi trên trán run sợ như cũ, giọng lập cập nói:

- Anh hỏi..., xin hỏi...

Có thể thấy cảnh tượng chấn động ban nãy đánh vào các giác quan của gã rất mạnh, gã không thể khống chế nổi được hai cái chân đang run. Nếu như không phải toàn bộ các xác chết trước mắt đã biến mất, trong không khí vẫn còn mùi khét lẹt và vẫn còn nhìn thấy mấy con dao đã cháy thành đám thì gã vẫn thực sự cho rằng mình nhìn lầm, hoặc là còn đang nằm mơ.

- Những kẻ giết lão Bồi có phải đã bị tao giết hết?

Diệp Mặc nhìn lướt qua Thôi Hoành, lạnh tanh hỏi.

- Đã bị giết hết rồi. Chính là...

Thôi Hoành mới nói được nửa câu đã bị Diệp Mặc cắt ngang.

- Hang ổ của băng Đại Đường ở đâu? Mày lập tức dẫn tao đi, nếu không, mày không cần nói nữa.

Giọng của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng, hắn biết loại liều mạng như Thôi Hoành một khi đã hồi phục tinh thần thì thật đúng là phải cần thủ đoạn mới có thể khiến gã nói ra sự thật.

Quả nhiên Thôi Hoành không chần chừ chút nào nói:

- Đại ca của Thiết Giang- Thiết Lan Sơn hôm nay sẽ đàm phán cùng đại ca chúng em, nói là chuẩn bị nhượng lại một số địa bàn cho băng Đại Đường chúng em.

Sau khi nói một hồi, giọng của Thôi Hoàng dần dần nói liến lại.

- Thiết Giang vẫn luôn cứng rắn. Lần này không biết vì sao lại chủ động

đưa ra yêu cầu, anh Dược sợ Thiết Lan Sơn lấy cái đó ra làm mồi nên mang theo gần như tất cả những cao thủ của Đại Đườngđi tham gia đàm phán.

Thôi Hoành nói xong đã thôi run rẩy, xem ra từ nỗi kinh hãi ban nãy, gã đã dần dần hồi phục. Chỉ là khi gã nhìn vào đôi mắt của Diệp Mặc vẫn không ngừng hoảng sợ.

- Bây giờ tao muốn đi tìm bọn họ, mày dẫn đường đi, nhanh lên.

Mặc kệ Thôi Hoành vẫn đang sợ hãi, Diệp Mặc quát lớn.

Thôi Hoành không dám có ý kiến gì. Bây giờ không nói thì cũng muộn, đã nói ra rồi không bằng làm đến cùng.

Diệp Mặc đã có chút đoán ra được vì sao Thiết Lan Sơn lại đàm phán với Đại Đường, là vì Nhàn đạo nhân bị hắn giết rồi, đoán chừng hẳn y cũng biết một ít. Không có Nhàn đạo nhân, Thiết Giang coi như là hổ không có móng vuốt, Thiết Lan Sơn ra tay trước là để lấy ưu thế.

Một khi để cho người của Đại Đường biết Thiết Giang hiện giờ đã không còn có Nhàn đạo nhân thì lúc hai bên trở mặt, Thiết Giang có lẽ sẽ mất đi rất nhiều thứ.

Cuộc đàm phán của Đại Đường và Thiết Giang diễn ra tại địa bàn của Tây Sa. Tây Sa là băng đảng thứ ba ở Hongkong ngoài Đại Đường và Thiết Giang ra, tổ chức đàm phán ở đây, hai bên đều đồng ý.

Sau khoảng bốn mươi phút, Thôi Hoàng lái xe Mercedes Benz đến địa bàn của Tây Sa, địa điểm hai bên lựa chọn là một trang viên tư nhân lớn.

Khi Thôi Hoành lái xe đến, có khoảng mười chiếc xe con sang trọng đỗ bên ngoài trang viên.

Xe của Thôi Hoàng vẫn chưa được lái vào thì đã bị người ở cửa giữ lại.

Diệp Mặc chỉ cần đảo mắt qua đã biết, ở đây chỗ sáng, chỗ tối khoảng

chừng một, hai trăm người, xem ra một lời không hợp sẽ xảy ra đánh nhau to.

- Tôi là Thôi Hoành, người của Đại Đường, bây giờ muốn gặp đại ca.

Thôi Hoành vội vã nói với tên bảo vệ.

Mặt của tên bảo vệ không một chút biến sắc nói:

- Hiện giờ bên trong đang tổ chức hội nghị quan trọng, bất cứ ai cũng không thể tùy tiện ra vào. Mời anh lập tức lùi xe, nếu không, đừng trách chúng tôi không khách khí…

Lời của tên gác cửa chỉ nói đến đây vì Diệp Mặc đã tùy tay đưa ra một đường dao nhanh như gió giết y.

- Anh Thôi Hoành sợ tới mức chỉ nói được một chữ, sau đó nhìn cũng không dám nhìn Diệp Mặc một cái, lập tức lái xe đi vào.

Gã bây giờ đã biết Diệp Mặc lợi hại như thế nào rồi.

Mấy tên to con vốn dự định ngăn cản, thấy Thôi Hoành và tên bảo vệ nói vài câu, nhưng sau đó đã liền lái xe vào đây rồi. Họ không nhìn thấy bộ dạng của tên bảo vệ ngã xuống, vẫn tưởng rằng xe này là do tên bảo vệ thả cho vào. Cho nên khi xe của Thôi Hoành dừng lại cũng không có ai dám lại gần nói thêm cái gì.

Thôi Hoành cho xe dừng hẳn rồi dẫn Diệp Mặc đến trước cửa biệt thự chính. Lúc này lại có hai người đến ngăn Diệp Mặc và Thôi Hoành lại.

Diệp Mặc không chút do dự đánh hai người ngất xỉu. Đồng thời quay đầu lại đánh Thôi Hoành ngất đi. Hiện giờ không phải là lúc giết gã, ít nhất cũng phải để sau khi hắn làm rõ chỗ này có Thiết Lan Sơn không thì hắn mới có thể giết Thôi Hoành. Nhưng lúc này hắn không cần Thôi Hoành dẫn đường nữa, hắn đi thẳng vào phòng hội nghị.

- Đứng lại.

Hai gã mặc đồ đen đứng trước cửa phòng hội nghị giơ súng lên ngắm ngay Diệp Mặc nói.

Nếu như hai gã này không dùng súng thì Diệp Mặc đã đánh ngất xỉu chúng, nhưng Diệp Mặc ghét nhất là những kẻ dùng súng đối phó với hắn. Hắn không chút do dự ném ra hai quả cầu lửa, rồi đường hoàng đi vào cửa chính phòng hội nghị.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 169

Sao Nào, Mày Có Ý Kiến Hử?

Người nào?

Người phản ứng đầu tiên lại là một lão già hơn sáu mươi tuổi.

Ông ta vừa dứt lời, hai gã đàn ông chừng ba mươi tuổi liền hướng Diệp Mặc tấn công tới.

Người đàn ông bên trái hơi gầy, người còn chưa nhào tới trên người Diệp Mặc, quả đấm linh hoạt của y đầy sát khí ào tới, khiến cho mấy người ở gần cạnh cửa cảm thấy ớn lạnh từ trong xương.

Diệp Mặc im lặng quan sát một chút người đàn ông này, quả thực quyền này của y đủ sắc bén, cay độc, hơn nữa tràn đầy khí thế chưa từng có.

Người này quyền pháp chắc chắn thực hành vô số lần trong lúc đánh nhau đã luyện ra được, thân thủ của y thua kém Lang Cực, thậm chí so với Hồ Khâu cũng còn kém một chút. Nhưng sát ý cùng khí thế từ nắm đấm của y so với thời điểm động thủ hai người này đều đủ, bởi vì một quyền này của y cũng đặt sinh tử bên trong rồi. Sự thật là thường thường những người đem sống chết của mình đặt sang một, mới có thể nắm trong tay sống chết của mình.

Đây là một người không sợ chết, Diệp Mặc mặc kệ y đã làm cái việc gì, chỉ bằng mượn một quyền này của y, trong lòng không có mười phần khí thế đúng là đánh không được đấy. Những người âm hiểm, hoặc là tiểu nhân nham hiểm căn bản là đánh không ra được loại quyền pháp này.

Mặc dù một quyền này rất sắc bén, khí thế rất đủ, nhưng cấp bậc y kém

Diệp Mặc nhiều lắm, theo Diệp Mặc thấy, bản lãnh của y tối đa cũng chỉ ở giai đoạn đầu hoàng cấp mà thôi, loại cấp bậc này, không phải là khí thế không sợ chết là có thể là bù đắp lại được.

Thời điểm quả đấm của y gần đến thân thể mình, Diệp Mặc đột nhiên giơ tay, tay của y phát sau mà đến trước, chuẩn xác không có sai bắt được cổ tay của người đàn ông này. Chân nguyên tụ họp phía dưới, một quyền này khí thế và lực đạo hoàn toàn bị Diệp Mặc làm tiêu tan mất, Diệp Mặc tay lại thoáng ra sức, cổ tay gã này đã bị hắn bẻ, "Răng rắc" một tiếng, nhẹ nhàng bẻ gãy. Sau đó Diệp Mặc thoáng vung tay, nam nhân hơi gầy này đã bị Diệp Mặc ném văng xa mấy thước, rơi ngã vào góc tường.

Lúc này, bên khác gã đầu trọc mới nhào tới trước mặt Diệp Mặc, y không phải tay không, y cầm ra một cây dao găm ba cạnh. Ở trong lúc cao thủ lúc đánh nhau, người sử dụng dao găm ba cạnh là tương đối ít, hoặc nói là không có.

Mà nam tử này chẳng những là sử dụng dao găm ba cạnh, hơn nữa còn là dao găm ba cạnh đặc chế.

Đầu nhọn của nó thật nhỏ vô cùng, mà phần sau lưỡi có một bảng rất rộng. Loại dao găm này chẳng những có thể lấy dể dùng đâm, cũng có thể trở thành đoản đao. Hiện tại gã đánh về phía Diệp Mặc chính là sử dụng đấu pháp đoản đao.

Y một kích trực tiếp bổ về phía bên hông Diệp Mặc, lại cũng không chỉ dùng để toàn bộ lưỡi. Tuy rằng gã này vô cùng nhanh chóng, nhưng Diệp Mặc dưới thần thức không hề sót cảnh nào, người này so với vừa rồi cái người dùng nắm tay đánh tới âm hiểm hơn nhiều lắm, y nghĩ là một khi chính mình ngăn cản, y sẽ bổng chốc từ chém biến thành đâm, khiến cho người ngăn cản không thể làm gì được. Khả năng trúng chiêu có thể gia tăng lớn hơn.

Có thể tưởng tượng, bất cứ kẻ nào nếu bị cái này đâm trúng, căn bản cũng không có khả năng giữ mạng sống.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, sau khi đá bay tên hơi gầy, hắn liền lập tức đem chân nâng lên, tức thì vẻ ra một đường chân. Trong một thời gian ngắn ngủi có thể đá vẽ ra một đường chân, đối với người chỉ biết chút võ thuật, thì rất khó làm được việc này.

Gã cầm trong tay dao găm muốn lấy mạng Diệp Mặc, thân thủ so với tên vừa rồi kia dùng nắm tay còn hơi yếu chút. Nhưng y vẫn là so với tên dùng nắm tay vừa rồi cường tráng rất nhiều Khi tên cầm dao găm ba cạnh đã tiếp cận đến hông Diệp Mặc, thấy Diệp mặc thậm chí còn không phản ứng. Trên mặt của y lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Vốn y nghĩ nếuDiệp Mặc kém cỏi thế, y lần này liền trực tiếp xoay ngược lại từ chém biến thành đâm, trực tiếp lấy tính mạng Diệp Mặc Nhưng nụ cười của y lập tức liền đọng đứng lại, Diệp Mặc chân đã nâng lên, lấy mắt thường đều nhìn không thấy tốc độ, lung lay một đường chân, trực tiếp đá trúng cổ tay của y. Y căn bản liên cơ hội xoay ngược lại cũng không có, bởi vì cú đá kia hướng tới y với tốc độ quá là nhanh, nhanh đến mức khi đá trúng, y mới biết mình bị đá.

Và giống vừa rồi Diệp Mặc bẻ gãy tay tên hơi gầy kia, Diệp Mặc lần này đã đem tay gã này đá gãy, dao găm trong tay rốt cuộc giữ không được, trực tiếp rớt xuống.

Lúc này Diệp Mặc không chờ đợi dao găm ba cạnh này rơi trên mặt đất, mắt cá chân lại vừa chuyển, chuẩn xác không có lầm đá trúng cán cầm dao găm ba cạnh, cây dao này như có mắt, trực tiếp bay trở về, đâm vào cổ họng tên đầu trọc, sâu đến tận cán.

Tên đầu trọc hoảng sợ dùng tay vịn chặt cán dao găm ba khía, y đột nhiên hiểu được, thực lực kém đến trình độ nhất định, cái gì quỷ kế đều là mây bay, liền phát ra "ặc, ặc...", sau hai tiếng vang, y lúc này mới bỏ mình ngã xuống đất.

Mấy chiêu giao thủ nhanh chóng vô cùng, giống như điện quang chợt lóe, ngoại trừ một cô áo đen ngồi trong cùng, không có bất kỳ người nào

thấy rõ ràng, cũng không có bất kỳ người nào kịp phản ứng.

Diệp Mặc cũng biết cô áo đen kia mới lợi hại nhất nơi này, có điều sự lợi hại của nàng cũng có hạn, cùng lắm thì tới được tầm Lang Cực mà thôi, thâm chí hiện tại có vẻ là chưa thể bằng được.

Cô này ngạc nhiên nhìn động tác giao thủ vừa rồi của Diệp Mặc, cô biết, nếu Diệp Mặc muốn giết chết tên dùng nắm đấm lúc đầu cũng là nhấc tay trong lúc đó. Nhưng không ngờ Diệp Mặc buông tha y, không biết có phải động cơ hai người này trong khi hướng về phía Diệp Mặc khác nhau hay không. Gã muốn bức Diệp Mặc ra khỏi phòng chỉ bị Diệp Mặc bẻ gãy tay thôi, mà tên muốn tính mạng của Diệp Mặc thì tính mạng của y bị lấy đi rồi.

Tên bị Diệp Mặc đánh bay đến góc phòng cũng đứng lên, y cũng khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, từ khi xuất đạo đến nay y chưa từng gặp qua cao thủ như Diệp Mặc. Chỉ có điều nghe nói Thiết Giang có một đạo nhân lợi hại. Nhưng cho tới bây giờ y và Nhàn đạo nhân vẫn chưa có giao thủ, cũng không biết Nhàn đạo nhân lợi hại bao nhiêu Lúc này toàn bộ người trong phòng đều quay lại đây, một đám người đứng lên, đều khiếp sợ nhìn Diệp Mặc. Tất cả mọi người hiểu rõ thực lực của bản thân, mười mấy người đây, ngoại trừ cô áo đen, Bành Dương và Phó Vu là hai người đều lợi hại nhất rồi. Hơn nữa cô gái áo đenso với hai người này cũng không mấy lợi hại hơn.

Nhưng người trẻ tuổi đã đá nát cánh cửa phòng họp này rồi, cũng chỉ hai chiêu đã đánh lui Bành Dương và Phó Vu, thậm chí là một chết một bị thương.

Diệp Mặc nhìn cái phòng họp này một lượt, trừ ba người này hắn thấy có chút lợi hại, những người còn lại tuy rằng thân thủ không có kém đấy, nhưng trước mắt hắn thật sự mà nói không đáng nhắc tới. Khiến hắn có chút kì quái chính là những người ngồi đây, ngoại trừ năm sáu người trung niên, còn có khoảng hơn hai chục thanh niên, cùng với người đàn bà mặc hắc y kia, cũng là hơn năm mươi - Bằng hữu, lão là Điền Thủ, trong giới được bạn bè cho chút sĩ diện gọi là Điền lão sư. Lần này là hội nghị quan trọng giữa bang hội trên địa bàn Hongkong, bạn bè trong giới nể mặt nên ta đến làm

chứng. Không biết bằng hữu vì sao như thế? Xem ra bằng hữu không phải là người ở đây, hay là nơi này chúng tôi có người mạo phạm các hạ hay sao?

Lão già này nói chuyện coi như khách khí, nhưng người này khí thế nhiều năm làm kẻ bề trên, tác phong cậy già lên mặt lập tức liền xuất hiện ra.

Diệp Mặc nhìn lướt qua lão này, rồi phản ứng đầu tiên của hắn lại là hỏi chuyện người vừa hỏi câu "Người nào"

Tuy nhiên lão này quá tự cho là đúng, còn Điền lão sư, Diệp Mặc căn bản mặc kệ y. Ngược lại nhìn về phía người còn lại trong phòng họp nói:

- Tôi vừa rồi đã hủy "khu giải trí Địa Tâm", giết đi một vài người. Hiện tại đến nơi này chính là tiếp tục đem "khu giải trí Địa tâm", diệt tận gốc, nghe nói khu đó là của Đại Đường. Ai là trùm của Đại Đường, đứng ra cho tôi Diệp Mặc không để ý Điền Thủ, khiến lão tự nhận giáo sư sắc mặt tương đối khó xem, thế nhưng y lại nhất thời không dám phát hoả. Người thanh niên này cũng nói vừa rồi hắn có giết một số người. Không cần biết hắn nói thật hay giả, chỉ bằng việc hắn tại nơi này không biến sắc giất chết Phó Vu, liền biết nhất định người này là loại hung ác.

Một gã chừng bốn mươi tuổi quắc mắt đứng lên, trầm giọng nói - Tôi chính là lão đại ở Đại Đường - Tả Dược, các hạ có thù hận gì với ta? Lại còn muốn chém tận giết tuyêt? Tại đây đều là tinh anh ở đất Hongkong này, chẳng lẽ anh mạnh tới mức có thể dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ bằng hữu cả ta đất Hongkong này sao?

Tả Dược lời này nói có chút trình độ. Đầu tiên đem bản thân rơi vào thế yếu, sau đó lại kéo toàn bộ người ở Hongkong này làm bằng hữu Diệp Mặc quét một cái sang ông trùm xã hội đen đang ngồi, hắn không nghĩ tới tình báo của Thôi Hoành cũng không chuẩn, chỉ nói Thiết Giang và Đại Đường hai nhà hội nghị. Mà người ở đây, dường như là tất cả ông trùm Hongkong đều tới.

Thấy Diệp Mặc liếc mắt quét qua một cái, mấy vị đại lão ánh mắt rất ra

vẻ khí thế độc ác đều không mảy may đem ánh mắt chăm chú nhìn lên Diệp Mặc. Tình hình này thật giống như nếu có người đi đầu, bọn họ lập tức sẽ một loạt mà lên.

Diệp Mặc lại thản nhiên nói:

- Bởi vì Đại Đường các người giết một người bằng hữu của ta, cho nên, ta sẽ diệt Đại Đường - Cái gì? Nguyên nhân do chúng ta giết một người, anh liền muốn tiêu diệt cả Đại Đườngchúng ta?

Tả Dược có chút khó tin nhìn Diệp Mặc, người này không nói đạo lý rồi.

- Không sai, hôm nay tôi ăn điểm tâm ở Đường Nam, gặp được một ông chủ quán khá được, không ngờ bọn bây chỉ bởi vì chuyện của tôi, giết chết ông chủ này, bọn bây nói coi ta có nên huỷ Đại Đường của bọn ngươi không Diệp Mặc lạnh lùng nói Mới vừa rồi các đại lão còn đoán chừng là người quan trọng gì đó bị Đại Đường giết, lúc này cũng đã hoá đá. Chỉ bởi vì hôm nay vừa mới quen một ông chủ quán ăn đầu đường, liền muốn tiêu diệt hắc bang, đây cũng quá khoa trương, coi như là kiêu ngạo nhất trong giới xã hội đen Hongkong cũng không dám nói lời kiêu ngạo thế này.

Tả Dược cười ha ha - Tốt, tốt, tao đã thấy nhiều người kiêu ngạo đấy, còn chưa từng gặp qua ai kiêu ngạo hơn mày. Nếu như là lão đại "Nam thanh" không cẩn thận mắng mày một câu, mày có phải còn muốn diệt luôn "Nam thanh" hay không? Nếu mày thật sự có gan như vậy, Tả Dược ông đây xin nhận.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Ông nói không sai, đứa con không nên thân của Thiên Long Đầu - Nam Thanh, bị tôi thuận tay giết, không nghĩ tới Thiên Long Đầu còn không biết điều, không ngờ phái người truy sát tôi khắp nơi. Cho nên không lâu trước đây tôi đi một chuyến đến Senna, giết luôn lão già kia. Sao nào, mày có ý kiến hử?

- Cái gì? Thiên Long Đầu là bị mày giết hay sao? Không phải…

Tả Dược rốt cục sắc mặt thay đổi, y cũng rốt cục hiểu được người dưới tay mình đắc ai rồi.

Chẳng những Tả Dược, chính là tất cả các lão đại ở đây đều thay đổi sắc mặt. Vừa rồi mấy tên lão đại sắc mặt còn hùng hổ, lúc này đã không chút lựa chọn mà cúi đầu, căn bản không dám nhìn Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc có thể sát nhập bán đảo Senna, mấy người ở đây có thể nói căn bản không đủ cho hắn nhìn đến. Hắn rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 170

Tiền Bối

Hai gã đứng sau Tả Dược đột nhiên rút hai khẩu súng từ trong người ra, hướng về Diệp Mặc nhanh chóng bóp cò, Diệp Mặc thầm than một tiếng, xem ra cũng nên thường xuyên mang theo một ít đinh sắt, nếu không hắn có thể giết hai gã này, trước khi hai gã kịp nổ súng, mà tốc độ của Phong đao lại không thể so với tốc độ của viên đạn, hỏa cầu thì càng không cần phải nói.

Sau khi tiếng súng vang lên, tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, bọn họ thật không ngờ, ở trước mắt Diệp Mặc lại có cơ hội nổ súng.

Diệp Mặc đột nhiên vung tay lên, một bức tường chân nguyên trong nháy mắt bao bọc lấy toàn thân, đúng lúc hai viên đạn rất nhanh đã tiếp cận bức tường chân khi, thì tốc độ lập tức trở nên chậm chạp.

Nhưng những điều này chỉ là trong thần thức của Diệp Mặc, những người khác còn chưa nhìn rõ, Diệp Mặc đã kẹp lấy 2 viên đạn, nhanh chóng ném trở lại.

Lại hai tiếng súng nổ vang lên, lúc hai gã bắn viên đạn thứ hai, thì hai viên đạn mà Diệp Mặc ném ra đã xuyên qua mi tâm của hai gã.

Hai vệt máu đỏ tươi chảy ra, trong tay Diệp Mặc vẫn kẹp hai viên đạn mà hai gã vừa bắn ra lần hai, lúc này hai gã sau lưng Tả Dược mới ngã xuống.

Trong phòng họp không ai không phải là đại ca giang hồ, không ai là chưa vào sinh ra tử, có cái gì mà họ chưa gặp qua, tuy nghe nói có người có thể bắt được đạn, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ tận mắt nhìn thấy, bọn họ

đều không dám tin vào mắt mình nữa, cái này còn chưa là gì, người bát được viên đạn lại có thể dùng viên đạn đó giết chết người bắn.

Một số người có kiến thức đã đoán rằng Diệp Mặc là người của Ẩn Môn, người trong giang hồ cho dù có lợi hại, người có đông, cũng không thể chống được Ẩn Môn, nếu không phải thứ mà người trong Ẩn Môn truy cầu với cái mà bọn họ truy cầu khác nhau, thì bọn họ làm sao có thể ngồi họp ở đây.

Tả Dược tuy rằng tàn nhẫn, nhưng đối diện với người có thể tùy ý giết chết người của mình, sau lưng gã mồ hôi chảy ròng ròng, gã tự cảnh cáo mình, gã là đại ca của Đại Đường, nhưng gã không thể kìm chế được sự sợ hãi đối với cái chết từ nội tâm phát ra, người khác nói giết gã, có lẽ chỉ là uy hiếp, còn sợ bị báo thù, nhưng người trước mặt, đến Thiên Long Đầu cũng dám giết, đối với việc giết gã, cũng chỉ bình thường như ăn cơm uống nước không có gì khác nhau.

Tả Dược có chút hi vọng nhìn bốn phía, vừa rồi còn lớn tiếng đàm luận phải đoàn kết các phe phái ở HongKong, giờ thì toàn bộ đều cúi đầu, không ngờ không ai dám đứng ra nói giúp Tả Dược một câu.

Ánh mắt quét nhìn bốn phía, Tả Dược thất vọng thu hồi lại ánh mắt, xem ra không thể tìm được sự giúp đỡ ở đây. Hơn nữa gã cũng hiểu, cho dù có người đứng ra giúpgã, thì cũng làm được gì? Chẳng lẽ gã mạnh hơn Thiên Long Đầu hay sao, cử động cùng khí thế của Diệp Mặc khi tiến vào, Tả Dược có thể khẳng định Thiên Long Đầu là do hắn giết.

- Bằng hữu tiền bối.

Tả Dược ôm quyền, nghĩ lại vẫn nên gọi là tiền bối.

Do dự một chút, vẫn bất chấp thể diện, trực tiếp gọi:

- Tiền bối, Tả Dược tôi tuy là đại ca của Đại Đường, nhưng người bên dưới cũng lẫn lộn, nếu có chỗ nào đắc tội với người, Tả Dược tôi xin được

bồi tội...

Nói đến đây thấy biểu tình bình tĩnh trên khuôn mặt của Diệp Mặc, Tả Dược không dám thả lỏng, tiếp tục nói:

- Tả Mỗ biết đã đắc tội với tiền bối, tiền bối mời nói cần Tả mỗ làm chuyện gì?

- Nếu như cần tính mạng của Tả mỗ, xin cứ tự nhiên.

Diệp Mặc nghe xong Tả Dược nói, cười lạnh một tiếng, hắn biết Tả Dược không phải loại người coi thường cái chết, mà hoàn toàn là sợ chết.

Diệp Mặc đột nhiên ném một viên đạn trong tay ra, trong lúc Tả Dược còn chưa kịp phản ứng, thì viên đạn đã trực tiếp bắn trúng vai trái của Tả Dược.

Sắc mặt Tả Dược trắng nhợt ra, động cũng không dám động, gã biết nếu Diệp Mặc muốn giết gã thì vừa rồi đã giết rồi.

- Mày trở về lập tức đem mấy đứa ở vụ chú Bồi giết đi, sau đó đến trước linh đường chú Bồi khấu đầu tạ lỗi, làm xong những việc này, thì hãy tới gặp tao Diệp Mặc lạnh lùng nói, hắn cũng không nói ra viên đạn vừa rồi đã phong bế tâm mạch của Tả Dược.

Nếu Tả Dược dám không đến tìm hắn, chỉ cần 3 ngày, thì toàn bộ tâm mạch sẽ khô cạn mà chết, mà Diệp Mặc đoán chắc Tả Dược sẽ không dám đến tìm hắn, nhiều lắm là giải tán Đại Đường, sau đó chạy trốn.

Cho nên Diệp Mặc cũng sẽ không đuổi theo gã, nếu gã dám chạy, thì cứ đợi chết đi, vạn nhất mình có đoán sai, gã Tả Dược này thật sự có gan đến tìm mình, thì mình cũng tha cho gã một mạng.

Tả Dược trong lòng mừng như điên, gã đương nhiên không ngu ngốc mà quay lại tìm Diệp Mặc, gã chỉ muốn tránh xa Diệp Mặc càng xa càng tốt.

Diệp Mặc nhìn Tả Dược ôm vai trái vội vàng rời đi, thậm chí đến làm thế nào mới tìm được mình cũng không hỏi, Diệp Mặc liền biết mình đoán không sai, gã này đích thực là muốn chạy trốn.

Nhìn Tả Dược vội vàng rời đi, rất nhiều người cảm thấy không đúng, nhưng Tả Dược bị bốn từ " lập tức chạy trốn" làm cho đầu óc mù mịt, làm gì còn cảm thấy không đúng, hơn nữa những người biết không đúng, cũng không thể nói rõ ra là chỗ nào không đúng.

Ả mặc bộ y phục màu đen kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, đương nhiên cô ta nhìn ra hành động của Diệp Mặc, khẳng định Diệp Mặc có giở trò trên người của Tả Dược, nếu như Tả Dược không đến, thì sẽ chết, nhưng cô ta cũng không thể nhìn ra được là rốt cuộc Diệp Mặc giở thủ đoạn gì.

Các lão đại đang ở đây, không ai cảm thấy Tả Dược gọi Diệp Mặc là tiền bối là đáng cười, nếu như loại người như Diệp Mặc không phải là tiền bối, vậy thì không có tiền bối nữa.

Sắc mặt Điền Thủ tái xanh, cuối cùng không biết nói gì, lại ngồi xuống.

- Tiền bối, vãn bối là Tiêu Biên Nghĩa, hiện nay đang chấp chưởng Tây Sa, không biết tiền bối đến, có chỗ nào chậm trễ mong tiền bối lượng thứ, Bành Dương là anh em với vãn bối, đắc tội với tiền bồi, mong tiền bối giơ cao đánh khẽ.

Nói xong Tiêu Biên Nghĩa nhìn về gã bị Diệp Mặc ném về phía góc tường.

Diệp Mặc gật gật đầu, nghĩ thầm hóa ra gã kia là Bành Dương, xem ra là người của Tây Sa, hắn cũng không định giết Bành Dương, bây giờ Tiêu Biên Nghĩa cầu xin, Diệp Mặc liền nói:

- Ở đây không có chuyện của ông, đứng sang một bên.

Sắc mặt Tiêu Biên Nghĩa lộ ra vẻ vui mừng, Diệp Mặc nói như vậy có nghĩa là tha cho gã, lúc này gã mới không ngu ngốc mà đi lí luận cùng Diệp

Mặc, nếu thế khác nào muốn chết.

Lúc này ả áo đen bỗng đứng lên, học theo Tiêu Biên Nghĩa nói:

- Vãn bối Hư Nguyệt Hoa, người trong giang hồ gọi là Hắc Quả Phụ, bái kiến tiền bối.

Thấy Tiêu Biên Nghĩa và Hắc Quả Phụ nói thế, những người khác lần lượt đứng dậy, tự mình bẩm báo tên tuổi và bang phái, không ngờ rất có trình tự.

Diệp Mặc nghe hết, quả nhiên phát hiện ra Thiết Lan Sơn, Thiết Lan Sơn khoảng 50 tuổi, dưỡng nhan cũng không tồi, ánh mắt thâm trầm, làm cho người khác khó lòng đoán trong lòng gã đang suy tính cái gì.

- Tôi là Diệp Mặc, tôn chỉ là người không động đến tôi, tôi không đụng đến người, nếu như đã động vào tôi, thìđừng có trách tôi không khách khí, Thiết Lan Sơn, mày ra đây.

Mấy người kia vừa nghe những lời trước của Diệp Mặc đều khẽ thở ra, cho rằng Diệp Mặc sẽ chấm dứt ở đây, nhưng không ngờ sau đó hắn lại bắt Thiết Lan Sơn đi ra, nhất thời trong lòng mọi người run sợ, còn cho rằng Diệp Mặc muốn gây sự.

- Tiền bối, vãn bối Thiết Lan Sơn, không biết tiền bối tìm vãn bối có việc gì?

Tên của Diệp Mặc Thiên Lan Sơn đương nhiên là không biết, cho dù là Nhàn đạo nhân cũng không nhất định là biết.

Tuy rằng Thiết Lan Sơn là đầu não bang phái lừng lẫy ở HongKong, nhưng biểu tình lúc này lại rất là cung kính, khác với Tả Dược của Đại Dường là, Thiết Lan Sơn tuy rằng cung kính, nhưng vẻ mặt rất là trấn tĩnh.

Những người đang có mặt ở đây đều biết rằng Thiết Lan Sơn có thể trấn tĩnh như thế, là bởi vì gã có một trợ thủ cực mạnh gọi là Nhàn Đạo Nhân,

đây cũng là lí do vì sao gã có thể là người cầm đầu hắc đạo ở HongKong.

- Bởi vì người của mày chọc đến tao, tao lần này cố ý đến đây tìm mày.

Diệp Mặc nhìn thấy bộ dạng của Thiết Lan Sơn liền biết người này không đơn giản, nghe nói ngoại hiệu của gã là "Thiết Tác Hoành Giang" vừa nhìn là biết là một gã thủ đoạn không phải vừa, khó trách Vũ Học Dân không phải đối thủ của gã, gã này đích thực là nhân vật không đơn giản.

- Vãn bối hôm này mới lần đầu tiên gặp tiền bối, không biết là ai đắc tội với tiền bối?

Thiến Sơn tuy rằng tự nhận là vãn bối, nhưng lại không sợ hãi như Tả Dược, bởi vì gã còn chưa xác thực Nhàn đạo nhân bị giết chưa, nếu như có Nhàn đạo nhân ở đây, gã sẽ không sợ bất cứ ai.

Cho dù thủ đoạn của Diệp Mặc có lợi hại, nhưng Thiết Lan Sơn cũng tin rằng, Diệp Mặc không phải là đối thủ của Nhàn đạo nhân.

Diệp Mặc vừa thấy biểu tình của Thiết Lan Sơn như thế, liền biết gã đang trông chờ Nhàn Đạo Nhân, cười lạnh nói:

- Gã đạo nhân kia là người của mày phải không, đồ đệ của gã đào trộm một gốc thảo dược của tao, cho nên đắc tội với tao. Đúng rồi, hơn nữa, gã đạo sĩ đó và hai gã đồ đệ đều bị tao thịt rồi, Thiết Giang của mày ở Lạc Thương cũng bị tao phá tan rồi.

Lời nói của Diệp Mặc giống như một cái trùy đập vào ngực của Thiết Lan Sơn, Nhàn đạo nhân bị giết, có nghĩa là địa vị đại ca của gã cũng kết thúc từ đây.

Thiết Lan Sơn liền nhìn mấy vị đại ca ở đây, quả nhiên phát hiện trong ánh mắt mấy người lộ ra sự sắc bén.

Trong lòng gã trầm xuống, thầm hận mấy gã đồ đệ của Nhàn đạo nhân ở Lạc Thương thấu xương, ai không trêu, lại đi trêu vào cái gã Diệp Mặc này.

Gã cũng không ngờ Diệp Mặc lợi hại đến mức đến cả Nhàn đạo nhân cũng có thể giết, phải biết rằng Nhàn đạo nhân gần như chỉ còn một bước nữa là có thể trở thành cao thủ địa cấp.

Thấy khóe miệng Diệp Mặc cười lạnh, Thiết Lan Sơn khẽ rùng mình, gã cuối cùng cũng hiểu được tâm trạng của Tả Dược, cũng không còn vẻ bình tĩnh như lúc ban đầu, gã lau mồ hôi trên trán, lập tức nói:

- Tiền bối, ngay bây giờ vãn bối sẽ đưa tiền bối tới nơi ở của Nhàn đạo nhân, nếu như đồ vật đó vẫn còn, thì có lẽ là ở chỗ đó.

Gã biết đồ đề của Nhàn đạo nhân có chuyển một ít thảo dược ở nội địa đến, gã đối với việc này cũng không để ý nhiều, bây giờ Diệp Mặc hỏi đến, gã lập tức nhớ đến.

- Dẫn đường.

Mục đích chủ yếu của Diệp Mặc đến đây chủ yếu là lấy lại Ngân Tâm Thảo, nghe giọng điệu của Thiết lan Sơn, hình như gã cũng biết, trong lòng vui mừng, cho nên cũng không muốn ở chỗ này lãng phí thêm thời gian nữa.

Thấy Diệp Mặc và Thiết Lan Sơn đi ra ngoài, những người trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm, đối với bọn họ mà nói, Diệp Mặc quá khủng bố rồi, đã không phải loại mà các bang phái có thể uy hiếp được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 171

Bệnh Nhân Kỳ Lạ

Diệp Mặc rất dễ dàng lấy được Cỏ Ngân Tâm. Đồng thời ở chỗ của Nhàn Đạo Nhân, hắn còn tìm được một miếng Thâm Hải Tương Mộc. Điều này khiến Diệp Mặc cực kỳ hưng chấn, cảm giác sâu sắc chuyến này không uổng công.

Thâm Hải Tương Mộc, chẳng những là vật liệu cực phẩm để chế luyện pháp khí hộ thân, thậm chí còn có thể thêm vào trong phi kiếm. Một khi thêm Thâm Hải Tương Mộc vào phi kiếm, hiệu quả phòng ngự sẽ được tăng cường lên rất nhiều.

Sau khi Diệp Mặc lấy được thứ đó, đã không giết Thiết Lan Sơn. Thiết Lan Sơn chỉ có ân oán với Vũ Học Dân. Những ân oán này, Diệp Mặc sẽ không xen vào. Chuyện Vũ Học Dân yêu cầu hắn xử lý, hắn đã làm thỏa đáng, đồng thời ngay cả Thiết Giang ở Lạc Thương cũng đã bị hắn giải quyết. Hơn nữa Diệp Mặc biết, sau này, Thiết Giang sẽ không còn yên ổn như trước kia. Có lẽ Thiết Lan Sơn cũng biết. Chỉ có điều, Diệp Mặc hắn không thể xen vào chuyện này.

Vịnh Thanh Tuyền, một biệt thự ở lưng chừng núi.

Người đàn ông trung niên vẫn cau mày gõ gõ xuống bàn nói:

- La Trầm, hôm nay đã là ngày thứ sáu. Còn chưa có tin tức của tên bác sĩ kia sao?

La Trầm đứng ở phía sau, lập tức cung kính nói:

- Ông chủ, tôi vẫn phái người trấn thủ ở khu vực gần đây. Chỉ cần hắn

tiếp cận gần khu vực vịnh Thanh Tuyền, tôi có thể tìm được hắn.

- Mạc Bình, nếu ngày mai hắn còn chưa đến, tôi sẽ phải rời khỏi Hongkong. Về sau tôi rất khó có thể trở lại. Chuyện của chú Lê sau này còn phải phiền tới anh nhiều.

Cô gái ngồi bên cạnh lại mở miệng nói...

Người đàn ông trung niên được gọi là Mạc Bình, trong mắt lộ chút giận dữ, nhưng nhanh chóng biến mất, ngược lại nói:

- Nếu Sắc Vi cũng nói như thế, đương nhiên xin cứ tự nhiên. Mạc Bình tôi không dám ngăn cản chuyện của cô.

Bất quá, ánh mắt đó chỉ thoáng qua như vậy, nhưng rõ ràng cô gái kia đã nhận thấy. Chỉ có điều, khóe miệng cô ta thoáng lộ ra chút bộ dạng không cho là đúng, nhưng không có lên tiếng.

Sau khi Mạc Bình nói những lời này, thở dài một tiếng lại nói:

- La Trầm, anh lập tức đi cẩn thận điều tra thêm một lần nữa. Một khi có tin tức của tên bác sĩ kia, lập tức trở lại báo cáo.

- Vâng.

La Trầm đáp lại một tiếng, vừa định ra ngoài.

Đúng lúc đó, một giọng nói cắt ngang động tác của anh ta:

- Không cần đi, tôi đã tới.

Mạc Bình đứng phắt dậy, có chút ngẩn người nhìn Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Anh...

- Tôi chính là bác sĩ trên truyenfull. vn kia, đến khám bệnh. Đi gặp bệnh

nhân thôi. Tôi còn rất nhiều chuyện phải làm.

Diệp Mặc thản nhiên nói. Nơi này thật sự không đơn giản. Từ chân núi đến sườn núi đều có người canh gác. Không biết chủ nhân của biệt thự này là người thế nào. Tuy nhiên Diệp Mặc khẳng định người đó không phải là người trong giới. Nếu không hội nghị tối hôm qua hẳn là không thể thiếu anh ta.

Lúc này Sắc Vi cũng thấy kinh hãi đứng lên. Cô kinh ngạc, nghi ngờ quan sát Diệp Mặc. Người có thể xuất hiện ở ngay trước mắt cô ta mà cô ta không hề phát hiện ra, tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ.

Lúc này, Diệp Mặc mới chú ý tới người phụ nữ tên là Sắc Vi này. Cô ta chưa đến ba mươi, mặt trái xoan, trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn lộ rõ nét ưu tú của người phụ nữ này. Chỉ có điều duy nhất khiến Diệp Mặc không thoải mái, đó là mắt cô ta được vẽ không tự nhiên, thoạt nhìn thiếu đi hương vị của một người con gái.

Điều càng khiến hắn kinh ngạc hơn chính là, không ngờ hắn phát hiện người phụ nữ này là một cao thủ. Tuy rằng kém hơn Nhàn Đạo Nhân một chút, nhưng tuyệt đối là mạnh hơn Điểu Cường.

- Anh là ai?

Sắc Vi hỏi theo bản năng.

- Khám bệnh.

Diệp Mặc đáp lại.

Sắc Vi nhíu mày, lại nói:

- Tôi hỏi lần cuối cùng, anh là ai? Anh vào bằng cách nào mà ngay cả tôi cũng không phát hiện được?

Diệp Mặc nhìn lướt qua Sắc Vi.

- Các người có muốn chữa bệnh hay không? Nếu không chữa bệnh, vậy tôi đi đây.

Hắn căn bản không trả lời câu hỏi của Sắc Vi. Người phụ nữ này nói chuyện chẳng ra sao cả. Hắn là ai, thì liên quan gì đến cô ta?

Lúc này Mạc Bình đã kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Muốn, muốn. Bác sĩ, mời đi bên này. Tôi tên là Mạc Bình, chính là người trên truyenfull. vn đã mời anh.

Nói xong, anh ta vội vàng dẫn Diệp Mặc đi vào ngôi chùa phía sau biệt thự.

Sắc Vi nghe thấy giọng điệu Diệp Mặc, lúc này đã muốn phát tác, nhưng suy nghĩ một chút vẫn yên lặng không nói gì thêm. Chờ sau khi Diệp Mặc chữa khỏi bệnh, sẽ tìm hắn gây phiền toái cũng không muộn.

Diệp Mặc đã thấy người đàn ông gầy gò ốm yếu nằm ở trên giường. Sắc mặt vàng như nến, khoảng trên dưới năm mươi tuổi, đang hôn mê bất tỉnh. Bên cạnh còn có hai người y tá đang chăm sóc ông ta.

Mạc Bình gọi hai người y tá ra ngoài, lúc này mới rất cung kính nhìn Diệp Mặc nói:

- Bác sĩ, đây chính là chú tôi, Mạc Khang. Ông ấy đã hôn mê hơn hai năm, ông ấy bởi vì...

Diệp Mặc ngắt lời Mạc Bình nói.

- Những cái còn lại không cần phải nói. Hiện tại anh ra ngoài, tôi muốn khám bệnh.

- Bác sĩ, tôi cũng phải ra ngoài sao?

Mạc Bình có chút kinh ngạc hỏi. Theo anh ta thấy không cần phẫu thuật, mình có cần thiết phải ra ngoài không?

Đương nhiên Diệp Mặc sẽ không để người khác biết hắn sử dụng chính là pháp thuật tu chân, tất nhiên sẽ không để Mạc Bình có mặt ở chỗ này.

Mạc Bình thấy Diệp Mặc không nói lời nào, đành phải thở dài, nói:

- Được rồi, tôi ra ngoài. Xin hỏi cần bao lâu, còn cần chuẩn bị gì không vậy?

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Cái gì cũng không cần. Các người ra ngoài là được rồi. Tôi chữa xong bệnh sẽ đi ra. Thời gian thì tôi không xác định được. Khi tôi đang chữa bệnh, có người vào quấy rầy tôi, thì tự gánh lấy hậu quả.

Sắc Vi vốn muốn xem thử Diệp Mặc chữa bệnh thế nào. Hiện tại chẳng hiểu tại sao lại bị Diệp Mặc đuổi ra, nên cô ta càng cảm thấy không thoải mái. Không cần phải nói, càng cảm thấy không được tự nhiên, cảm giác bác sĩ này thật sự có phần quá đáng.

Chờ sau khi hai người rời khỏi đó, Diệp Mặc đóng cửa lại, kiểm tra trong chùa một chút. Trong lòng hắn cảm thấy có chút kỳ lạ. Biệt thự tốt như vậy không ở, lại muốn ở trong chùa để làm gì? Tuy nhiên hẳn là hắn không nên xen vào những chuyện này.

Sau khi xác nhận lại, không có bất kỳ sự theo dõi nào, lúc này hắn mới thoáng nhìn qua người đàn ông nằm ở trên giường bệnh. Diệp Mặc đưa tay nắm lấy mạch trên tay người đàn ông này một chút. Mạch đập rất thong thả, lại không có sự dừng lại.

Diệp Mặc đưa chân khí vào trong cơ thể xem xét một chút, hắn lập tức đã biết người này căn bản không phải là người sống thực vật, mà bị người ta hạ độc thủ. Và giống với con trai Trác Ái Quốc lúc trước, chỉ khác một điều chính là người hạ thủ đã ra tay rất cẩn thận, chỉ khiến người đàn ông này biến thành người giống như đang sống thực vật, mà không lấy tính mạng của ông ta.

Diệp Mặc kiểm tra được trong thân thể của người đàn ông này bị người ta động tay động chân, cưỡng ép, ngăn không cho người này tỉnh lại, chỉ có thể chìm trong hôn mê. Người đã ra tay, chẳng những có tu vi nội khí không thấp, hơn nữa còn vô cùng tinh thông y học.

Nhưng ông ta khác với bệnh của Trác Hóa Đường. Trác Hóa Đường chỉ là do có người tùy ý để lại chút nội khí ở trong đầu thằng bé. Thậm chí hiệu quả của chút nội khí này căn bản có thể bị loại bỏ. Nói đúng hơn, bất kể Trác Hóa Đường sống hay chết đều không quan hệ gì với người đã ra tay. Tuy rằng bệnh nhân này cũng do con người gây ra, cũng cố ý để bệnh nhân trở thành người sống thực vật, nhưng thủ đoạn hạ thủ của người này còn cao hơn nhiều so với người đã hạ thủ với Trác Hóa Đường.

Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định người hạ thủ cũng không dám khẳng định y có thể phục hồi cho bệnh nhân lại như cũ hay không. Có thể nói nếu hắn không phải là Tu Chân giả, có thần thức, thậm chí chân khí tu luyện tới mức có thể làm theo ý mình, hẳn cũng không có cách nào chữa bệnh cho bệnh nhân sống thực vật này.

Tuy rằng Diệp Mặc biết đây là do con người gây ra, tuy nhiên hắn lại không thèm để ý. Cho dù hắn chữa hết bệnh cho người này, người hạ thủ muốn tìm hắn thì thế nào? Thu tiền của người, sẽ không sợ phiền toái. Hơn nữa Diệp Mặc hắn còn không e ngại bất cứ kẻ nào tìm đến.

Diệp Mặc lấy ra một bộ ngân châm, trong nháy mắt cắm đầy vào ngực và não bộ của bệnh nhân. Dưới sự vận chuyển của chân khí, người đàn ông này được thuốc và nội khí của Diệp Mặc hợp lực kích hoạt mấy hệ thần kinh bị bế tắc. Đồng thời dưới sự chữa trị của chân khí, bắt đầu thong thả khôi phục lại công năng.

Nửa giờ sau, Diệp Mặc thu ngân châm lại, thở dài một tiếng.

Hắn biết người này đã không có vấn đề gì nữa. Tuy rằng, người này không có vấn đề, nhưng Diệp Mặc vẫn có mấy vấn đề muốn hỏi người này một chút. Hắn biết nhiều nhất thì khoảng hơn mười phút nữa, người này sẽ

tự động tỉnh lại.

Quả nhiên, chưa đến mười phút, người này liền mở mắt. Khi ông ta nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt lộ vẻ khó hiểu và vội vàng, lập tức đã muốn ngồi dậy. Tiếc rằng, ông ta nằm ở trên giường quá lâu, cho dù Diệp Mặc giúp ông ta chữa được bệnh, nhưng ông ta vẫn không thể đứng ngay lên được.

- Anh là ai?

Người đàn ông này thấy mình không thể đứng lên, đành phải nằm ở trên giường hỏi.

Diệp Mặc lại nói:

- Ông đã hôn mê ba năm, vừa rồi là do tôi cứu ông tỉnh lại. Cho nên ông có thể xem tôi là bác sĩ đã cứu ông tỉnh lại.

Người đàn ông này nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì. Quả nhiên, chỉ một lát sau, mặt ông ta biến sắc, lập tức nói:

- Tôi đang ở đâu? Sao anh có thể cứu tôi?

Nhìn vẻ mặt ông ta, Diệp Mặc biết hẳn là ông ta đã nghĩ tới chuyện gì. Thấy thế hắn buộc lòng phải nói:

- Nơi này là Vịnh Thanh Tuyền, Hongkong. Một biệt thự riêng. Tôi sao? Tôi là một bác sĩ, được cháu ông là Mạc Bình mời đến chữa bệnh cho ông. Theo như lời anh ta nói, ông đã bị hôn mê hơn hai năm.

Hongkong? Mạc Bình? Thì ra đã ra ngoài. Là ai đã đưa mình ra?

Bỗng nhiên người đàn ông này lại kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

- Không có khả năng. Bệnh của tôi, anh tuyệt đối không thể chữa được. Bệnh tôi, tôi tự biết, tự mình biết...

Càng nói, giọng của người đàn ông này càng thấp. Cuối cùng ánh mắt

ông ta lộ vẻ tuyệt vọng và thương tâm.

Diệp Mặc nhíu mày, lại nói:

- Tôi là bác sĩ, chữa bệnh trả tiền. Tôi không cần ông thừa nhận tôi đã chữa hết cho ông. Đợi lát nữa tự động sẽ có người trả tiền cho tôi. Tôi chỉ hỏi ông một chuyện. Ai đã có thể kết hợp nội khí và y thuật hoàn mỹ như thế, thậm chí có thể biến ông thành người sống thực vật? Đương nhiên, nếu ông không muốn nói, cũng không sao. Còn nữa, bệnh này của ông ngoại trừ tôi ra, có lẽ thật sự không ai có thể chữa được.

Người đàn ông này nghe Diệp Mặc nói xong, lại kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh biết bệnh của tôi là do người khác gây ra? Anh thật sự đã cứu tôi? Không phải...

Sau khi người đàn ông này nói đến đây, lại không tiếp tục nói hết, dường như nhớ ra cái gì đó.

Diệp Mặc đứng lên, hắn chuẩn bị đi ra ngoài. Nếu người này không muốn nói, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, cầm tiền của người ta rồi đi thôi.

- Chờ một chút, tôi nói cho anh biết.

Người này bỗng nhiên gọi Diệp Mặc lại.

Thấy Diệp Mặc dừng lại, lúc này ông ta mới tiếp tục nói:

- Tôi đúng là bị người ta hãm hại. Nếu nơi này là Vịnh Thanh Tuyền Hongkong, vậy hẳn sẽ không có chuyện gì nữa. Nơi này ngoại trừ Mạc Bình còn có ai không?

Diệp Mặc nghĩ tới những điều mình mới nghe được, thuận miệng nói:

- Còn có một người phụ nữ tên là Sắc Vi và một người nữa tên là La

Trầm.

- Cái gì, cô ta cũng ở đây sao?

Bệnh nhân này lại sợ hãi kêu lên một tiếng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 172

Kẻ Si Tình

Diệp Mặc chỉ là muốn biết cái chứng bệnh này của Mạc Khang là do ai hạ thủ. Khi hắn nghe Mạc Khang kể xong câu chuyện mới biết. Thì ra Mạc Khang cũng trở về từ trong Ẩn Môn.

23 năm trước, Mạc Khang là một người giàu có tại Hồng Kông. Đúng năm đó, anh gặp một người từng trải trong chốn hồng trần tên là Hạ Nhu. Hạ Nhu là người của gia tộc ẩn thế họ Hạ. Vì ra ngoài để tu luyện thế nhưng lại nảy sinh tình cảm với Mạc Khang nên cuối cùng hai người quyết định chuyện chung thân.

Cuối năm ấy, Hạ Nhu cần trở về nhà tham gia cuộc tỉ thí ba năm mới có một lần của Ẩn Môn. Kết quả chuyến đi này của cô ấy đã không có ngày trở về. Mạc Khang lúc này rất muốn đi tìm Hạ Nhu nhưng Hạ Nhu tuy báo cho anh ấy biết cách để tiến vào Ẩn Môn rồi nhưng anh vẫn không thể tìm ra được.

Nhưng Mạc Khang cũng không hề bỏ cuộc. Anh hết lần này tới lần khác, thử đi thử lại, tiêu tốn mất bao nhiêu tiền tài vật chất cũng như công sức. Cuối cùng trong mười sáu năm tìm kiếm cũng tìm được cách thức tiến vào trong gia tộc họ Hạ.

Nhưng khi anh tìm đến Hạ gia thì mới phát hiện ra rằng Hạ Nhu sớm đã được gả cho nhà khác cách đây mười mấy năm rồi. Anh vô cùng phẫn nộ, không cần nói bây giờ dù có muốn ra cũng không thể ra nổi. Mà nếu có ra được, anh cũng cần phải tìm Hạ Nhu hỏi cho rõ ràng. Tại sao cô ấy lại phản bội anh. Và cũng cần hỏi là khi cô ấy đi đã mang thai rồi. Vậy thì anh cũng muốn hỏi đứa bé kia hiện giờ đang ở đâu?

Chỉ có điều Mạc Khang là một người cõi tục tiến vào Ẩn Môn. Ở Hạ gia vốn lại không có chút địa vị gì. Anh phải cực khổ ở tầng lớp thấp nhất lăn lộn mất bốn năm, cuối cùng mới nghe được tin Hạ Nhu được gả cho Trương Phong Chỉ của Hồng Vũ đường. Nhưng không đợi anh ấy tìm đến Hồng Vũ đường thì anh đã bị người đánh lén và trở thành người thực vật.

Nghe xong những lời Mạc Khang nói, Diệp Mặc thầm than. Cái tên Mạc Khang này coi như là kẻ si tình rồi. Chỉ có điều là Hạ Nhu có chút bạc tình bạc nghĩa.

Bỗng nhiên nghĩ tới Sắc Vi, Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Anh có biết Sắc Vi là ai không?

Mạc Khang thở dài nói:

- Sắc Vi là em gái của Hạ Nhu. Mười năm trước cũng đã xuất giá. Chỉ có điều cô ấy chưa đi tới nhà chồng thì chồng cô ấy cũng đã chết rồi. Có thể nói tương đương với việc góa chồng trước khi cưới. Cô rất ít khi trở về Hạ Gia, chỉ có điều không biết tại sao lần này cô ấy lại trở về, lại còn đưa tôi ra nữa.

Nghe xong những lời Mạc Khang nói, Diệp Mặc cười nhạt. Tuy hắn không biết tình hình cụ thể như thế nào nhưng trước cái tình cảnh như vậy của Mạc Khang, nếu nói Hạ Nhu không biết thì hắn tuyệt đối không tin. Hơn nữa Hạ Nhu mà không biết thì Hạ Sắc Vi làm sao có thể đưa Mạc Khang ra ngoài được chứ? Cái tên Mạc Khang này bị tình che mắt rồi, cái điều đơn giản như vậy mà cũng không hiểu ra. Chưa chừng chính cái việc Mạc Khang thành người thực vật có liên quan tới Hạ Nhu cũng nên.

Nếu nói không có Hạ Nhu, Mạc Khang y chỉ là một người ngoài. Dựa vào cái gì có thể sống ở nhà Hạ gia vài năm chứ? Dù có làm một gia đinh nhỏ bé nhất thì cũng không thể nào.

Về chuyện tại sao Mạc Khang lại phải ở trong chùa miếu, Diệp Mặc cũng không hỏi. Nghĩ ra đây cũng chính là chủ ý của Sắc Vi, hắn cũng

không cần phải biết.

- Anh có biết làm sao để có thể vào Ẩn Môn không?

Đây mới là điều mà Diệp Mặc quan tâm nhất.

Mạc Khang lắc đầu một lúc rồi mới lên tiếng:

- Cô ấy chỉ nói với tôi làm thế nào để vào được nhà họ Hạ thôi. Chứ còn những môn phái khác đều không nói cho tôi. Tôi đã thề với cô ấy là sẽ không nói cho bất kỳ ai. Tuy cô ấy phản bội tôi nhưng tôi cũng sẽ không phản bội lời thề ấy.

Mạc Khang đã nói như vậy, Diệp Mặc cũng không biết phải nói làm sao, đành phải hỏi:

- Vậy anh có biết gì về cái đại hội ba năm kia không? Nghe nói năm nay sẽ tổ chức một lần đúng không. Có phải là ở Vô Lượng Sơn hay không?

Mạc Khang nhìn Diệp Mặc có chút kỳ lạ, nói:

- Không ngờ cậu lại còn biết cả đại hội tại Vô Lượng Sơn?

Nhưng vẻ mặt kỳ lạ ấy cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi rồi lại lắc lắc đầu nói:

- Trước kia đại hội từng được tổ chức tại Vô Sơn Lượng. Nhưng năm ấy tôi ở Hạ gia thì nghe nói là năm đó đại hội không còn được tổ chức tại Vô Sơn Lượng nữa rồi. Tôi nghe nói đại hội tiếp theo cũng là năm năm về sau nên phải là chuyện sang năm cơ. Nơi tổ chức đại hội hình như ở trong một thành phố nào đó nơi trần tục. Còn cụ thể ở nơi nào thì tôi cũng không biết.

Diệp Mặc lại cau mày, trong lòng nghĩ thầm, lúc đó Nhân đạo nhân nói ở Vô Lượng sơn, sao anh ta lại phải lừa mình chứ? Anh ta vốn đâu cần phải lừa mình.

Thấy Diệp Mặc cau mày, Mạc Khang lại nói:

- Vô Lượng Sơn nghe nói là một nơi quần tụ đông nhất của Ẩn Môn, hơn nữa có rất nhiều Ẩn Môn có thực lực đều ở nơi này. Người bình thường vốn không thể vào được. Ngộ nhỡ có vào được thì cũng rất khó có thể quay trở lại.

Diệp Mặc đứng lên. Tuy hắn không nghe được tìn tức gì có ích nhưng cuối cùng lại là thêm một thông tin về Ẩn Môn.

Thấy Diệp Mặc chuẩn bị cáo từ, Mạc Khang vội vàng nói:

- Tôi biết cậu là một người có bản lĩnh, cậu đã hỏi tới Ẩn Môn thì tôi liền biết cậu muốn đi vào trong đó rồi. Không biết cậu có biết "Đá cảm ứng tinh thần" hay không?

Diệp Mặc ngẩn người ra, Đá cảm ứng tinh thần ư? Đương nhiên là hắn biết, đó chính là "Không Minh Thạch" còn gì. Hắn chính là vì có được Không Minh Thạch mới luyện được nhẫn trữ vật. Đây cũng là vì tu vi của hắn có hạn. Hơn nữa "Không Minh thạch" không có nhiều. Nhẫn trữ vật mới chỉ có ba mét vuông. Một khi có đầy đủ Không Minh thạch rồi thì công lực của hắn sau khi tăng lên, hắn cũng có thể tinh chế Không Minh Thạch thuần hơn, thì luyện chế nhẫn trữ vật lớn hơn.

Lúc này, Mạc Khang mới nói đến Không Minh Thạch khiến hắn đột nhên hứng thú.

Thấy Diệp Mặc quả nhiên là có cảm hứng với "Đá cảm ứng tinh thần", Mạc Khang lộ ra một chút tươi cười nói:

- Bệnh của tôi cậu đã giúp tôi trị khỏi, có đưa bao nhiêu tiền tôi cũng cảm thấy không đủ. Cậu biết đến viên đá này là tốt quá rồi, tôi biết nơi nào có loại đá này.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Không sai. Loại đã này có tác dụng rất lớn với tôi. Xin được thỉnh giáo.

Mạc Khang lại lắc đầu nói:

- Cụ thể ở nơi nào thì tôi không biết nhưng tôi biết bản đồ có thứ này. Mà nghe nói nó nằm trên Vô Lượng Sơn. Năm đó, lúc tôi ở Hạ gia, vì cuộc sống ở tầng thấp nhất cho nên tôi cũng thường học trộm chút ít bản lĩnh, muốn luyện một ít phương thức phòng thân.

- Có một lần, tôi ở một nơi rất rộng, vừa mới luyện võ xong thì liền nhìn thấy có hai người trẻ tuổi. Câu chuyện của họ đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ. Người ít tuổi hơn nói với người con trai nhiều tuổi hơn rằng vừa trông thấy nơi để viên đá cảm ứng tinh thần. Hơn nữa ở trong nơi đó còn có rất nhiều dược liệu quý. Chỉ có điều là cậu ta không thể vào được bên trong, cần phải có hai người kết hợp lại và cậu ta còn lấy ra một tấm bản đồ.

- Người lớn tuổi hơn kia lập tức lộ vẻ vui mừng liền đồng ý ngay với người thanh niên ít tuổi. Trong lúc hai người chuẩn bị rời đi thì người lớn tuổi hơn bỗng nhiên rút ra một con dao ngắn đâm vào bên hông của người thanh niên ít tuổi hơn. Cậu thanh niên còn ít tuổi hơn không ngờ bị bạn mình đánh lén. Lúc hắn sắp chết cũng không biết từ đâu lấy ra được một con dao nhỏ nhọn hoắt đâm vào người thanh niên lớn tuổi kia một nhát.

- Sau khi hai người đó chết tôi mới lấy trộm tấm bản đồ. Tấm bản đồ đó tôi đã xem đi xem lại nên cũng nhớ được rồi. Tôi sẽ vẽ lại cho anh. Tuyệt đối sẽ không sai được đâu.

Mạc Khang nói xong liền ra hiệu cho Diệp Mặc lấy giấy bút.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt của Mạc Khang cũng thấy anh ta không nói dối, liền tiện tay lấy ra giấy trắng và bút đặt trước mặt Mạc Khang.

- Ấy, cậu lấy từ chỗ nào ra vậy? Đến một nếp gấp cũng không có.

Mạc Khang nhìn tờ giấy trắng trong tay, nhìn thật kỹ, sau đó hỏi một cách kỳ lạ.

Diệp Mặc cười cười không nói gì.

Mạc Khang liền lập tức hiểu ra rằng, mình có điều khó nói, thì người khác cũng vậy thôi. Thế là anh ta không hỏi nữa, cẩn thận lục lọi trong trí nhớ để vẽ ra tấm bản đồ đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn kỹ thứ đang cầm ở trong tay. Đó là vị trí giữa thung lũng và vách núi. Xem ra cũng rất khó nhưng nếu nơi này thực sự có Không Minh thạch thì với khả năng của Diệp Mặc, hắn chắc chắn có thể tìm thấy.

Cẩn thận cất tấm bản đồ đi, Diệp Mặc nói:

- Được thế này tôi rất cảm ơn anh. Tôi xin cáo từ.

- Đợi một chút tôi sẽ đưa cậu đi ra ngoài.

Mạc Khang liền đứng dậy.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Anh Mạc, tuy bệnh của anh là do tôi chữa trị nhưng nếu những điều anh nói với tôi là sự thật thì tôi đã nhận được sự báo đáp hậu từ anh rồi. Tôi cũng không phải là người sĩ diện đâu, không cần phải tiễn. Nhưng tôi phải nói với anh một câu rằng, cái cô Sắc Vi đấy không phải là em gái của Hạ Nhu đâu. Tôi nghĩ anh tốt nhất là cứ giả bộ hôn mê bất tỉnh đợi cô ấy đi anh tỉnh lại cũng được. Xin cáo từ.

Mạc Khang ngây người ra nhìn bóng Diệp Mặc đi ra ngoài, trong lòng vẫn nghĩ, những lời hắn ta nói có nghĩa gì? Tại sao mình phải giấu diếm Sắc Vi? Lẽ nào Sắc Vi có liên quan gì tới chuyện này?

Mạc Khang bỗng hiểu ra chút ít. Sắc Vi là một người con gái cao quý của Ẩn Môn, dựa vào cái gì mà đưa anh ấy đi ra ngoài chứ? Cứ coi như là tiện đường cũng không thể. Nếu nói là không có ai nhờ vả cô ấy thì cô ấy cũng làm sao mà lại làm chuyện này chứ?

Ai lại nhờ vả Sắc Vi chứ? Hạ Nhu ư? Hay là Trương Phong Chỉ? Trong đầu Mạc Khang chợt lóe lên một điều, có lẽ đã chợt nhớ ra điều gì đó. Có thể

là bỗng cảm thấy những lời mà Diệp Mặc nói là đúng. Dù là như thế nào, việc y tỉnh lại vốn không nên nói với Sắc Vi.

Nếu như là do Hạ Nhu nhờ cậy Sắc Vi đưa mình ra ngoài. Vậy thì cô ấy cũng biết được là bệnh của mình không thể điều trị được rồi. Vậy thì tại sao phải nhờ người đưa mình ra ngoài. Nếu như là Trương Phong Chỉ giao Sắc Vi làm chuyện này thì rõ ràng là y và Sắc Vi đã cùng thỏa thuận cái gì đó. Vậy thì Mạc Khang lại càng không nên để lộ chuyện mình đã tỉnh lại.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Mạc Khang dần lộ ra một chút sáng tỏ. Tuy có rất nhiều chuyện vẫn còn chưa sáng tỏ nhưng ít nhất thì có một điều anh ấy có thể chắc chắn chính là rất có thể Sắc Vi biết rõ tình cảnh của anh. Người bác sĩ kia rõ ràng cũng đã nhận ra, anh ấy cần suy nghĩ cẩn trọng hơn.

Thấy Diệp Mặc đi ra, Mạc Bình liện vội vã chạy tới, vội hỏi:

- Bác sĩ thế nào rồi? Chú của tôi ra sao rồi?

Diệp Mặc thấy sự quan tâm của Mạc Bình đúng là quan tâm thực. Xem ra cậu ta rất để tâm đến chú của mình. Hắn cũng lắc đầu một đành chịu:

- Tình hình có chút khó khăn rồi. Bây giờ cũng không thể khiến anh ấy tỉnh lại được. Nhưng ta sẽ tiếp tục trở về nghĩ cách.

Quả nhiên nghe thấy lời Diệp Mặc nói, Mạc Bình trong mắt lộ ra nỗi thất vọng tràn trề. Cậu ta lập tức tiến vào trong căn miếu, chuyện chi trả thì ngay cả nhắc tới cũng không nhắc nữa.

Cô gái tên Sắc Vi ra nói một câu châm biếm, hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Cứ tường là bản lĩnh lắm. Xem ra cũng chỉ được như vậy thôi.

Diệp Mặc không thèm để ý tới cô, quay người rời đi. Đi thẳng tới phía chân núi. Nếu như những lời Mạc Khang nói là đứng sự thực, thì thù lao mà hắn lấy được quả thật là không thể nhiều hơn được nữa.

- Đứng lại.

Cô gái tên Sắc Vi liền gọi Diệp Mặc lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 173

Cô Bé

Cô còn có chuyện gì?

Diệp Mặc xoay đầu lại nhìn chằm chằm Sắc Vi, sắc mặt cô ta rất kì quái thấy rõ trên mặt Sắc Vi có chút khác biệt, cụ thể thế nào, Diệp Mặc cũng không nói lên được.

Sắc Vi thấy vẻ mặt Diệp Mặc bình thản, gương mặt lộ ra giận dữ, chân của cô ta bỗng nhiên không chút dấu hiệu đá về phiá Diệp Mặc, tốc độ nhanh như tia chớp. Rất rõ ràng, cô là muốn đá ngã Diệp Mặc dạy bảo một phen rồi hãy nói.

Mắt Diệp Mặc thấy chân cô tiến về phía mình, Diệp Mặc không chút phản ứng nào. Sắc Vi thở phào một cái, xem ra cô đã đánh giá cao người đứng trước mắt này, ngay cả phản ứng cũng không kịp, chứ nói gì phản kích. Thật không biết người ở đây vô dụng thế nào, người như vậy cũng vào được, người của cô sao không biết gì cả.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt cô liền thay đổi, cô cảm giác được một cơn đau đớn mạnh liệt đang diễn ra. Xương chân cô không ngờ phát ra một tiếng "Răng rắc" vang lên rất nhỏ. Diệp Mặc chẳng những phản kích, hơn nữa không để lối thoát nào.

Nếu không phải Sắc Vi sơ suất, một cước này cô không có khả năng bị Diệp Mặc đá nứt xương, hoặc là nói Diệp Mặc muốn hạ gục cô cũng không phải việc chỉ trong một chiêu. Nhưng lúc này cô chỉ có thể căm hận ngồi dưới đất, nhìn bóng lưng Diệp Mặc nghênh ngang rời đi.

Diệp Mặc sợ là "Cỏ Ngân Tâm" của mình, đặt ở bên ngoài thời gian quá dài, sẽ héo rũ. Hắn hiện tại rất là vội vàng muốn trở lại Lạc Thương, đem "Cỏ Ngân Tâm" đi trồng.

Ra khỏi vịnh, Diệp Mặc đang suy nghĩ là tìm người đi mua một tấm vé máy bay, hay là mình trực tiếp ẩn trên máy bay, một người đàn ông phụ nữ trung niên bốn mươi năm mươi tuổiôm một cô bé năm sáu tuổi, vội vàng chạy tới, phía sau cô ấy còn có một cậu bé khoảng mười tuổi.

Người phụ nữ trung niên này sắc mặt rất hoảng hốt, giống như đang né tránh cái gì vậy. Nhìn hắn đi tới trước mặt, vội vàng đi đường vòng rời khỏi. Có thể hẳn là cô đang bị người nào truy đuổi, chuyện kiểu này mỗi ngày nhiều lắm, Diệp Mặc không cần chú ý.

Rất nhanh Diệp Mặc đã biết là nguyên nhân gì rồi, bởi vì phía trước người phụ nữ trung niên đã có vài người ngăn cản. Một người trong đó Diệp Mặc không ngờ gặp rồi, chính là thấy đêm hôm trước ở hội nghị lão đại đất Hongkong đấy, khi đó, y đứng ở bên cạnh Tiêu Biên Nghĩa, chắc là một vệ sĩ của Tiêu Biên Nghĩa.

Những người này ngăn cản người phụ nữ lại, muốn ra tay giết chết đứa bé được bà ta ôm trong ngực Diệp Mặc lại khẽ mỉm cười, nhớ tới mình làm thế nào đi mua vé máy bay rồi. Hắn hướng tên vệ sĩ kia vẫy vẫy tay - Này, anh mặc áo sơmi xám đấy. Tới đây một chút.

Người ở đây chỉ có tên vệ sĩ kia mặc áo sơmi màu xám, người chung quanh vừa nghe đã biết Diệp Mặc đang gọi y. Rất nhiều người đứng ở xa xa hóng chuyện đều lắc đầu, chàng trai này không biết nhẫn nhịn rồi, đó là người của Tây Sa mà hắn cũng dám ngoắc tay gọi người mặc áo sơ-mi xám lại đây chút.

Quả nhiên, áo sơmi xám lập tức linh hoạt, ngẩng đầu nhìn lại sắc bén, mà bên cạnh hắn vài tên đàn em đã hướng Diệp Mặc vây quanh.

- Là anh Tên áo sơmi xám nói hai chữ về sau, lập tức sắc mặt thay đổi.

Bước nhanh đi đến trước mặt Diệp Mặc, lại cúi người hành lễ - Diệp Mặc tiền bối, không nghĩ lão gia ngài Diệp Mặc biết rằng anh ta khẳng định biết mình, hiện tại gặp áo sơmi xám nói như vậy, đành phải bất đắc dĩ nói:

- Tôi không phải lão gia nhà anh, anh đi giúp ta mua một tấm vé máy bay đi Yến Kinh Hongkong chỉ có bay thẳng Yến Kinh sau mới có thể đi tiếp Lạc Thương.

Nói xong Diệp Mặc xuất ra chứng minh thư giao cho áo sơmi xám, lại tiện tay rút ra một tí tiền trước.

Áo sơmi xám kính cẩn tiếp nhận chứng minh thư, lại không nhận tiền Diệp Mặc nói:

-Tôi lập tức đi làm ngay, tôi đây tiền rất nhiều, Diệp Mặc tiền bối không cần đưa. Tôi tên là Lâm Long, là người của Tây Sa, thuộc hạ Tiêu Biên Nghĩa.

Diệp Mặc gật gật đầu, cũng không có kiên trì, thuận miệng lại nói:

- Tôi biết anh là vệ sĩ Tiêu Biên Nghĩa, hơn nữa tôi cũng không phải tiền bối, về sau cũng không cần gọi tiền bối nữa. Tôi ở phía trước nhà hàng Tây kia chờ anh, anh đi nhanh mau trở về.

Áo sơ mi xám này vội cung kính nói:

- Vâng anh Diệp Mặc tôi đi nhanh rồi về.

Nói xong Lâm Long khẩn trương mang người rời đi, thậm chí ngay cả người phụ nữ trung niên kia cũng không dám bắt.

Không chỉ đàn em đi sau Lâm Long sợ hãi không ngừng, ngay cả ánh mắt người xung quanh nhìn Diệp Mặc cũng thay đổi, theo họ xem ra, có thể làm cho người của "Tây Sa" sợ hãi như thế, đoán rằng chỉ có người đàn ông kia càng ghê ghớm hơn.

Trong lúc nhất thời không ai còn dám nhìn Diệp Mặc, đều tản ra.

Những tên vây lấy người phụ nữ trung niên đã tản ra, cô cũng không dám tiếp tục lưu lại nơi này, thậm chí không dám đến gần và cảm ơn Diệp Mặc một tiếng, mà ôm cô bé, mang theo bé trai mười mấy tuổi rời đi vội vàng.

Diệp Mặc nhìn lướt qua người phụ nữ trung niên này, hắn bảo Lâm Long giúp hắn đi mua vé máy bay, tất nhiên là bởi vì chính bản thân không có bất kỳ hộ chiếu giấy chứng nhận, không thể mua vé máy bay. Đồng thời không hẳn vì ý muốn giúp người phụ nữ thoát hỏi nguy hiểm, hắn không biết ai đúng ai sai, cũng không muốn đi tìm hiểu, nhưng khi hắn nghĩ đến, người Tây sa chẳng thể làm chuyện tốt lành gì.

Diệp Mặc đi vào nhà hàng Tây gần đó, tìm nơi gần cửa sổ, tuỳ ý gọi chút đồ ăn. Diệp Mặc tin ở Hongkong mua tấm vé máy bay không làm khó được mấy người này, hẳn là mua được rất nhanh.

Lúc này người trong nhà hàng Tây không phải quá nhiều, nhưng sau khi bưng đồ ăn lên, người liên tục nhiều hơn. Trong chốc lát nhà hàng Tây cũng đã kín người hết chỗ rồi.

Diệp Mặc vừa ăn, vừa dsuy nghĩ Lâm Long khoảng bao lâu mới có thể làm tốt việc giúp mình. Một hồi hắn lại nghĩ tới người phụ nữ trung niên và cô bé kia, Diệp Mặc bỗng nhiên có cảm giác quen mặt cô bé. Hắn dường như đã gặp ở đâu đó, nhưng hắn lập tức lại lắc đầu, người mình đã từng thấy trên cơ bản cũng sẽ không quên mất.

- Anh bạn, rất xin lỗi, lát nữa tôi muốn hẹn bạn gái của tôi ăn cơm ở trong này. Tôi muốn ở vị trí này, vì đây chính là chỗ lần trước ở cùng cô ấy. Xin anh có thể giúp tôi một chút, cảm tạ. Đây là một tờ chi phiếu, xem như tạ lễ.

Một người trẻ tuổi phong độ đi đến trước mặt Diệp Mặc, giọng điệu rất là khách khí.

Diệp Mặc nhìn qua đại sảnh khách sạn nhíu mày, hiện tại nhà hàng cơm Tây đã kín người hết chỗ. Nếu là hắn nhường chỗ người này, hắn sẽ không có chỗ ngồi. Đây là điều không quan trọng, chủ yếu cơm hắn còn chưa ăn xong. Người trẻ tuổi kia mặc dù giọng điệu khách sáo thành khẩn, nhưng Diệp Mặc lại không thích.

Gặp bạn gái anh quan trọng hơn, tôi ăn cơm và lấy vé máy bay cũng quan trọng vậy.

- Anh đã muốn mời bạn gái của anh, vậy thì anh nên sớm chọn chỗ ngồi tốt, lúc này chẳng lẽ anh không nhìn thấy tôi đang dùng cơm sao?

Diệp Mặc có chút không vui nói.

Người trẻ tuổi kia giọng điệu lại càng thêm khách khí - Rất xin lỗi, tôi cũng không biết hôm nay có thể mời được cô ấy, nếu không tôi xin trả thêm anh tiền, bữa cơm này coi như là tôi mời.

- Nhường cho anh cũng không có gì, tuy nhiên phải chờ tôi ăn xong nói sau, có lẽ còn khoảng một giờ hẳn là sẽ không sai lệch lắm.

Diệp Mặc tính toán một chút, Lâm Long giúp hắn đi mua vé máy bay, một giờ qua lại hẳn là hoàn toàn đủ rồi.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, sắc mặt người trẻ tuổi này có chút khó coi. Nói như vậy y đã nói như vậy, đa số mọi người sẽ nhường chỗ đấy, thậm chí thái độ họ còn có thể chúc phúc một câu, người trước mắt là cứng nhắc quá đi.

Nhìn người trẻ tuổi kia sắc mặt có chút lo lắng, Diệp Mặc thở dài, chuẩn bị đứng lên nhường vị trí cho anh ta. Dù sao đứng bên ngoài nhà hàng ăn cũng không sai biệt lắm, chính là đứng ở bên ngoài nhà hàng ăn chờ Lâm Long một lát cũng không việc đấy.

Lúc này điện thoại người trẻ tuổi kia lại vang lên, anh ta vội vàng nhận điện thoại nói:

- Mau dẫn Băng tiểu thư lại đây, ngay tại nhà hàng Tây của phố Hà Lan. Đúng, đúng.

Diệp Mặc bỗng nhiên ngơ ngác một chút, hắn rốt cục nghĩ tới cô bé kia là ai? Hắn ở đây nhìn qua ảnh chụp cô bé kia trong nhà Vân Băng, chẳng lẽ cô bé là con Vân Băng? Nhưng cô sao lại ở Hongkong? Cho tới bây giờ hắn đều chưa nghe Vân Băng nói về sự việc trước kia của cô, cũng không có hỏi qua cô việc này, không nghĩ đến ở Hongkong không ngờ vẫn gặp Vân Băng. Hiện tại nhớ đến, quả thật mơ hồ có vài phần giống hệt Vân Băng.

- Anh bạn, anh nhượng bộ một chút đi. Bạn gái của tôi đã sắp tới rồi, muốn bao nhiêu tiền, anh cứ mở lời.

Thanh niên này cuối cùng mất đi kiên nhẫn vốn có.

Diệp Mặc suy nghĩ lại bị cắt đứt, trong lòng căm tức vô cùng, ban đầu vốn định nhường chỗ đấy, nhưng là mình hai lần bị cắt đứt, hắn không ngờ nói với nhân viên phục vụ:

- Thêm phần bò bít-tết - Anh...

Người trẻ tuổi kia rốt cục lửa giận bùng lên Y nể mặt là y có thái độ khách khí, Diệp Mặc đã vậy không nghĩ đến còn không nhượng bộ.

- Tôi lặp lại lần nữa, nếu anh hiện tại tránh ra, còn kịp, tôi không muốn làm quá khó coi.

Thanh niên này giọng không còn khách khí khi nói chuyện với Diệp Mặc nữa, mà là mang theo một chút đe doạ.

Diệp Mặc không sợ nhất chính là uy hiếp, Tống gia uy hiếp hắn, hắn đã giết ba người con cháu Tống gia rồi, Nam Thanh uy hiếp hắn, hài cốt Thiên Long đầu đã lạnh. Hôm nay không ngờ lại gặp người uy hiếp hắn.

Diệp Mặc rốt cục có chút tức giận, người này có ý chính là muốn mình nhường chỗ cho anh ta, không từ chối đúng là sai lầm của mình.

- Mày hay, mày lỳ, tao xem mày lỳ tới khi nào.

Thanh niên này nói xong thì cầm điện thoại trong tay lên, xem ra y phải gọi người.

- Cốc Dật, xin hỏi ngồi ở nơi nào?

Diệp Mặc vẫn không nói gì, một tiếng nói như chim hoàng oanh vang lên.

Người tới là một cô gái chừng hai mươi, đôi lông mày lá liễu đã qua chải chuốt trang điểm, lông mi thật dài nhấp nháy nhấp nháy giống hai thanh bàn chải nhỏ, làn da rất trắng. Tuy nhiên khiến cho Diệp Mặc chú ý là giọng nói của cô, có chút giống thiền vừa đẹp vừa thơm, trong trẻo hơn nữa còn dễ nghe.

- Băng tiểu thư cô đã đến, chúng ta sẽ ngồi ở chỗ này, đợi lát nữa, khi người này rời khỏi nhường chỗ chúng ta. Lúc trước lần đầu tiên chúng ta gặp mặt cũng ở nơi này.

Vừa nhìn thấy người nói chuyện, mới vừa rồi người trẻ tuổi còn chuẩn bị nổi cáu với Diệp Mặc, giờ trên mặt lập tức hiện ra tươi cười, tất cả biểu cảm vừa rồi đều biến mất.

Quả nhiên nghe nói chỗ ngồi còn chưa chuẩn bị xong, Băng tiểu thư thuận miệng nói rằng:

- Vậy thì tuỳ tiện tìm một chỗ ngồi xuống đi, tôi lát còn bận việc Vừa nghe vậy thanh niên này lập tức có chút bực tức. Đi đến trước mặt Diệp Mặc, muốn cảnh cáo thêm một lần, anh không muốn một bộ mặt xấu hiện ra trước mặt Băng tiểu thư!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 174

Ý Của Tiêu Biên Nghĩa

Nhưng chưa đợi người thanh niên này nói xong, một người đàn ông trung niên đã vội vội vàng vàng chạy đến cửa, theo sau ông ta còn có hai người nữa. Người đàn ông này đứng trước mặt Diệp Mặc, khẩn trương lấy ra một tấm vé máy bay rồi đưa cho Diệp Mặc, nói:

-Mặc tiền bối, vé máy bay tôi đưa đến rồi, xin hỏi anh còn có gì dạy bảo không?

Diệp Mặc ngẩng đầu lên nhìn, hắn không ngờ Tiêu Biên Nghĩa lại tới, lão đại của Tây Sa lại đích thân chạy đến để đưa vé máy bay cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cầm lấy vé máy bay và chứng minh thư, sau khi kiểm tra xong mới nói:

-Đã làm phiền ông Tiêu rồi. Chỉ cần sau này không gọi tôi là tiền bối nữa là được rồi.

-Vâng, anh Mặc.

Tiêu Biên Nghĩa đương nhiên biết Diệp Mặc lợi hại đến mức nào, nên không dám nói đến nửa chữ không. Đối với ông ta mà nói, có thể vinh hạnh được mua vé máy bay cho Diệp Mặc, đó đã là một cơ duyên hiếm có rồi.

Cốc Dật nhìn Tiêu Biên Nghĩa có nét gì đó rất giống lão đại của Tây Sa, bây giờ lại thấy Diệp Mặc gọi là ông Tiêu, lại quay ra nhìn hai người theo sau ông ta, trong đó có một người anh ta quen, tên Lâm Long, nên anh ta lập tức hiểu ra người đang đứng trước mặt mình thực sự là lão đại của Tây Sa - Tiêu Biên Nghĩa.

Cốc Dật bị dọa cho tái cả mặt, mặc dù anh ta cũng có chút quyền thế, nhưng căn bản là không thể so sánh được với Tiêu Biên Nghĩa. Anh ta không thể ngờ được rằng lão đại của Tây Sa lại nhất mực cung kính với Diệp Mặc như vậy, thậm chí còn gọi hắn là đại ca. Người thanh niên đang ngồi ăn ở đây rốt cuộc là ai vậy?

Nghĩ đến chuyện vừa rồi mình còn uy hiếp hắn, chẳng trách hắn lại bảo mình cút đi, lưng của Cốc Dật đã toát mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy Tiêu Biên Nghĩa cung kính với Diệp Mặc như vậy, Cốc Dật sợ đến mức lập tức cúi khom người xuống để xin lỗi Diệp Mặc, rồi lặng lẽ lui về phía sau.

Diệp Mặc lúc này đã cảm thấy vô cùng phản cảm với Cốc Dật, nên cũng không thèm để ý tới thằng cha đó, Tiêu Biên Nghĩa mặc dù nhìn thấy tất cả những chuyện đó, nhưng Diệp Mặc không nói năng gì, nên ông ta cũng không dám nói gì.

-Ông ngồi xuống đi, tôi có một số chuyện muốn hỏi ông.

Diệp Mặc nói với Tiêu Biên Nghĩa.

-Vâng, anh Mặc.

Tiêu Biên Nghĩa vui vẻ ngồi xuống, xem ra Diệp Mặc cũng có chút cảm tình đối với mình.

Cô gái kia đương nhiên không biết Tiêu Biên Nghĩa là ai, nhìn thấy một người đàn ông trung niên gọi Diệp Mặc là anh, quả thật là không kìm nổi liền bật cười, khiến cho Cốc Dật sợ chết khiếp, vội vàng kéo cô ta đi.

Không ngờ cô gái này lại lớn tiếng với Cốc Dật:

-Cốc Dật, tay của anh để yên đi nào, không nên đẩy tới đẩy lui như vây.

Cốc Dật nghe thấy cô ta quát lớn, cẩn thận quay sang nhìn Diệp Mặc,

cũng không dám thở mạnh, rồi bất ngờ xoay người, phóng nhanh ra ngoài.

Cô gái này cũng không phải là đồ ngốc, cô ta biết Diệp Mặc không phải là người bình thường, nhìn thấy Cốc Dật rụt rè sợ hãi với Diệp Mặc như vậy, thậm chí lúc nãy còn muốn chiếm chỗ của Diệp Mặc, bây giờ ngay đến cả cô ta cũng không thèm để ý tới, lại còn cúp đuôi chạy mất nữa chứ, nếu như không phải vì quyền thế của Cốc Dật, và bình thường thì Cốc Dật cũng không đến nỗi nào, thì cô ta đã chẳng thèm đếm xỉa tới, nhưng bây giờ không ngờ, đến cơm cũng còn chưa ăn xong, mà người mời mình đã cúp đuôi chạy mất rồi còn đâu. Thật buồn cười là cô còn đang nghĩ xem nên phải tìm cớ nào để mà đứng dậy đây.

-Này, có phải anh là Sư Ảnh không?

Cái cô gái tên là Băng tiểu thư kia không ngờ không đi, sau khi cẩn thận quan sát Diệp Mặc, liền bước tới trước mặt Diệp Mặc hỏi một câu khiến hắn kinh ngạc Tiêu Biên Nghĩa hận, ông ta hận bà tám lắm mồm không lập tức biến mất đi cho rồi. Ông ta không dễ dàng gì mới móc nối quan hệ được với Diệp Mặc, mà bà tám của ông ta lại đứng đây lải nhải nọ kia. Nếu như không phải là Diệp Mặc, thì ông ta đã cho người kéo quăng đi từ lâu rồi.

Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn cô gái này, trong lòng thầm nghĩ lúc mình làm Sư Ảnh, đã dùng chân khí để che màn ảnh của camera, người này sao lại nhận ra mình chứ? Biết mình là Sư Ảnh hình như chỉ có mỗi Vân Băng, lẽ nào cô gái tên Băng tiểu thư này thực sự có quan hệ gì đó với Vân Băng?

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc, cái cô Băng tiểu thư đó, không ngờ không cần mời, cũng chủ động ngồi xuống.

Cô ta biết có khả năng là mình đoán đúng rồi, đắc ý nói:

-Bởi người mà tôi sùng bái nhất đó là Sư Ảnh, tôi đã xem vô số lần đoạn đánh nhau của anh ấy, tướng mạo của anh rất giống anh ấy. Nhưng điểm này cũng không quan trọng lắm, chủ yếu là tôi rất có khả năng trong xử lý hình

ảnh, chỉ cần miêu tả một cách mơ hồ đại khái, là tôi có thể xử lí lại một cách rõ ràng chính xác. Mặc dù anh không bằng so với anh ấy, nhưng cũng phải giống đến sáu phần, đúng không?

Diệp Mặc bất đắc dĩ cười cười, nói:

-Đúng vậy, tôi là Sư Ảnh, nhưng đó không phải là tên thật của tôi, tên thật của tôi là Diệp Mặc.

-A, đúng thật là anh rồi. Tôi thật sự là rất may mắn, anh không biết là ở trường của tôi có bao nhiêu người sùng bái hâm mộ anh đâu, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được anh ở đây, tôi tên Vũ Băng, bắt tay một cái nào.

Nói rồi Vũ Băng giơ tay ra, xem dáng vẻ dường như cô ta đã rất quen với chuyện này.

Diệp Mặc đành phải giơ tay ra nắm lấy tay cô ta.

Tiêu Biên Nghĩa ở bên cạnh nhìn Vũ Băng bằng đôi mắt có phần ghen tỵ, đúng là là phụ nữ thì vẫn tốt hơn, muốn bắt tay là bắt được ngay, mình thì không có cách nào làm giống như cô ta được. Nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy vô cùng bực bội. Ông ta cố ý chạy đến đây kết bạn với Diệp Mặc, không ngờ lại bị cô gái này phá đám, nói đến bây giờ vẫn còn chưa chịu dừng lại.

Tay của Vũ Băng mềm mại như không có xương vậy, khiến cho Diệp Mặc nghĩ đến Lạc Tố Tố, lúc đó, khi mình ôm cô ấy, bởi vì tình hình quá gấp gáp, nên hắn cũng không nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại, hình như eo của Lạc Tố Tố cũng mềm như không có xương vậy, lúc ôm cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Nhìn thấy Diệp Mặc nắm mãi lấy tay mình không chịu buông ra, Vũ Băng hơi đỏ mặt, vội vàng rút tay về. Diệp Mặc cũng thấy mình thất lễ quá, xấu hổ cười cười. Tiêu Biên Nghĩa trong lòng đột nhiên hiểu ra, hóa ra Diệp Mặc thích cô nàng Lolita xinh đẹp. Một khi đã biết được sở thích của hắn,

lần sau nhất định phải làm cho hắn vừa ý mới được.

Diệp Mặc đương nhiên không biết được hai người này đang nghĩ gì trong đầu, sắc mắt đã trở lại bình thường, quay sang nói với Vũ Băng:

-Vũ Băng, bây giờ tôi và ông Tiêu Biên Nghĩa đang có một số việc cần bàn, còn cô xin mời cứ tự nhiên.

Thấy Diệp Mặc đã hạ lệnh đuổi khách đối với mình, Vũ Băng mặc dù còn muốn nói với Diệp Mặc nhiều chuyện nữa, nhưng Bành Dương và Lâm Long hai tên thuộc hạ ở sau Tiêu Biên Nghĩa đã đứng lên rồi, Vũ Băng cũng hiểu rằng mình cũng không nên ở đây nữa rồi. Lập tức đứng dậy nói:

-Anh Diệp, anh là thần tượng của tôi, anh có thể cho tôi số điện thoại được không?

Nói xong câu này, Vũ Băng nhìn thấy Diệp Mặc không nói năng gì, có hơi ngượng ngùng nói:

-Anh Diệp yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không gọi cho anh lung tung đâu, tôi lưu số điện thoại này chỉ vì muốn có được số điện thoại của thần tượng thôi mà...

Nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Vũ Băng, Diệp Mặc thầm nghĩa, có muốn gọi cho hắn cũng không được, điện thoại của hắn luôn nằm ngoài vùng phủ sóng, những tín hiệu bên ngoài căn bản là không thể bắt sóng được, để cho cô ta lưu lại số điện thoại của mình cũng không sao.

Diệp Mặc lấy điện thoại ra nói:

-Số điện thoại của cô là bao nhiêu, để tôi nháy sang.

Cầm điện thoại trong tay hắn có hơi giật mình, Hàn Tại Đào đưa cho mình loại điện thoại gì vậy nhỉ, sao lại tốt như thế này, bao nhiêu ngày trời rồi mà vẫn còn pin.

-Tốt quá rồi.

Vũ Băng lập tức cho Diệp Mặc số điện thoại của cô ta, Diệp Mặc cũng tiện tay gọi tới luôn.

Sau khi Vũ Băng cảm thấy vô cùng thỏa mãn và sung sướng rồi, Tiêu Biên Nghĩa mới cẩn thận hỏi:

-Xin hỏi anh Mặc, anh có gì chỉ bảo không ạ? Chỉ cần Tiêu Biên Nghĩa tôi có thể làm được, thì tôi nhất định sẽ không chối từ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Cách đây không lâu, tôi có nhìn thấy Lâm Long truy đuổi một cô gái, dường như muốn bắt cô ta lại, không biết là đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Biên Nghĩa nghe xong lời của Diệp Mặc, khuôn mặt biến sắc, ông ta nghĩ rằng Diệp Mặc sẽ khen ông ta về mặt gì đó, không ngờ lại hỏi đến chuyện này, vạn nhất người phụ nữ và đứa bé đó có quan hệ gì đó với Diệp Mặc, thì Tiêu Biên Nghĩa này thảm rồi.

-Đã xả ra chuyện gì?

Tiêu Biên Nghĩa lập tức quay sang nhìn Lâm Long bằng ánh mắt vô cùng nghiêm khắc.

Lâm Long thấy Diệp Mặc vẫn chưa quên chuyện này, lưng anh ta lập tức đổ mồ hôi lạnh, anh ta sợ sệt tiến lên phía trước nói:

-Tiêu gia, anh Mặc, vì lão Thương muốn nhận cô ta làm con gái nuôi, cho nên...

-Nói rõ ra xem nào.

Tiêu Biên Nghĩa lúc này cũng không để ý nhiều, chọc giận Diệp Mặc thì coi như xong.

-Vâng, con bé đó là dân nhập cư trái phép đến HongKong, nhưng vì người thân của con bé đã tiêu hết chỗ tiền mang theo, nên muốn bán con bé đi, kết quả là gặp phải người của Tây Sa chúng ta, còn chưa thỏa thuận giá cả xong, không cẩn thận đã để con bé chạy thoát. Vốn dĩ cũng định cho qua, nhưng con bé đó thực sự rất dễ thương, thế nên lão Thương muốn nhận con bé làm con gái nuôi, không ngờ con bé lại chạy chốn cùng với một mụ buôn người, lúc chúng tôi đuổi theo thì tình cờ gặp anh Mặc.

Lâm Long không dám dấu diếm, đem sự thật nói ra một cách rõ ràng rành mạch.

Diệp Mặc khẳng định là 90% là mình đã từng nhìn thấy ảnh của cô bé đó ở nhà của Vân Băng, bây giờ, sau khi nghe Lâm Long nói xong, lập tức nói:

-Bây giờ các anh lập tức mang cô bé đó tới đây, để tôi quan sát một chút.

Lâm Long vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ thôi xong rồi, quả nhiên là như vậy, nhưng anh ta cũng lập tức gật đầu đồng ý, xoay người rồi vội vàng đi ra ngoài.

-Anh Mặc, chuyện này, là do thuộc hạ không hiểu chuyện, cũng không biết...

Tiêu Biên Nghĩa không ngờ lại xảy ra chuyện như thế này, trong lòng ông ta cảm thấy vô cùng bứt rứt, không dễ dàng gì mới làm thân một chút được với Diệp Mặc, không ngờ lại làm chuyện chọc giận đến hắn.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

-Chuyện này cũng không thể trách ông được, chỉ cần dẫn cô bé kia đến đây là được rồi.

Tiêu Biên Nghĩa vô cùng kinh ngạc, Diệp Mặc lại hỏi:

-Các ông ở đại lục có chút thế lực nào không?

Tiêu Biên Nghĩa vội vàng lắc đầu nói:

-Không có, quyền lực ở đại lục chủ yếu tập trung trong tay "Nam Thanh" và "Thiết Giang", Tây Sa chúng tôi chủ yếu nắm quyền ở HongKong, nhưng nghe nói "Nam Thanh" ở đại lục bây giờ đang rất hỗn loạn, rất nhiều địa bàn của "Nam Thanh" bây giờ không còn được như trước nữa rồi.

"Nam Thanh" bây giờ vẫn còn đang loạn sao? Diệp Mặc cảm thấy có chút kỳ quái, lúc đó, sau khi hắn giết Thiên Long Đầu, rồi đi luôn, nhưng đáng nhẽ Lang Cực phải nắm được "Nam Thanh" trong tay luôn rồi chứ, nói cách khác làm sao anh ta có thể phái người đến Yến Kinh để đàm phán với nhà họ Diệp được?

Tiêu Biên Nghĩa nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Mặc biết ngay là Diệp Mặc không hiểu rõ chuyện này, vội vàng nói:

-Sau khi Thiên Long Đầu gặp chuyện không may, Lang Cực trong thời gian rất ngắn đã nắm được "Nam Thanh" trong tay, nhưng tình trạng ổn định chỉ duy trì được trong khoảng một tuần đã bị phá vỡ, nghe nói rất nhiều nhân vật kỳ cựu trong "Nam Thanh" không phục Lang Cực, nên đồng lòng hiệp sức chống lại anh ta, trong cuộc hỗn chiến, Lang Cực bị thương rất nặng, bây giờ "Nam Thanh" đã chia năm xẻ bảy. Hơn nữa đến bây giờ vẫn chưa đâu vào đâu.

Bây giờ Diệp Mặc mới biết, không ngờ "Nam Thanh" lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, không khỏi có chút tiếc nuối, nếu như Lang Cực giữ được "Nam Thanh" nói không chừng hắn còn có thể mượn sức "Nam Thanh" để giúp mình làm một số việc, nhưng Lang Cực này quả thực là quá yếu, đến chút chuyện như vậy mà cũng làm không xong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 175

Gặp Lại Vân Băng

Không thể không nói Lâm Long làm việc rất nhanh, chưa đầy một tiếng đồng hồ, Lâm Long đã dẫn cô bé đấy đến.

Diệp Mặc cẩn thận nhìn đi nhìn lại cô bé này, đúng là cô bé đã gặp lần trước ở nhà Vân Băng, bộ dạng cô bé quả thật rất đáng yêu, diện mạo thanh tú. Cô bé dường như biết mình có cái gì đó không đúng, ánh mắt cô bé lộ vẻ sợ hãi, nhưng tuyệt đối không mở mồm nói câu nào.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, cô bé này thật thông minh, cô bé này biết lúc này mình đang rơi vào thế yếu.

-Em tên là gì?

Diệp Mặc hỏi.

Cô bé mím môi không trả lời.

Diệp Mặc lại đành phải nói:

-Anh quen biết với mẹ em, có muốn anh dẫn em đến chỗ mẹ em không?

-Anh lừa em?

Lần này cô bé trả lời rất nhanh, giọng cao vút, trong trẻo.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Anh không có lừa em, mẹ em tên Vân Băng, mẹ em đã từng cứu anh. Cũng là cô giáo của anh, nếu như em tin anh, thì anh sẽ dẫn em đến chỗ mẹ.

-Anh quen mẹ em thật sao? Em là Đình Đình, nếu anh thực sự có thể dẫn em đến chỗ mẹ, thì em sẽ đồng ý đi cùng anh.

Cô bé này rõ ràng là đã tin lời Diệp Mặc nói, nên chắc chắn cô cũng đã biết một chút về tình hình của mẹ mình.

Diệp Mặc vẫn không trả lời, chiếc điện thoại hắn để ở bàn đột nhiên đổ chuông. Chiếc điện thoại này từ khi Hàn Tại Tân giao hắn đến nay, hắn chưa từng cần đến, lúc nào cũng để nằm trong nhẫn trữ vật, cho dù có người gọi đến cũng không thể nghe được, không ngờ vừa lấy ra, đã có người gọi đến rồi.

Diệp Mặc lập tức nhận điện thoại, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói vui mừng.

-Thủ trưởng, đã thông rồi.

Trong điện thoại lập tức truyền đến giọng của Hàn Tại Tân -Ông em Diệp Mặc, điện thoại này của cậu quả thật là rất khó gọi, may mà hôm nay đã gọi được rồi.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn chỉ sợ Hàn Tại Tân tìm hắn có chuyện gì.

-Xin lỗi, ông em Diệp Mặc, lúc này quả thật là phải tìm cậu để nhờ giúp đỡ rồi, cậu rỗi thì đến Yến Kinh một chuyến đi, chúng ta gặp nhau rồi nói, nói chuyện qua điện thoại thì rất khó có thể nói rõ được.

Hàn Tại Tân mặc dù nói xin lỗi, nhưng giọng điệu của ông ta thì chẳng thấy có chút xin lỗi nào hết á.

Diệp Mặc bất đắc dĩ cúp điện thoại, cũng vừa hay hắn phải đi Yến Kinh một chuyến, thuận đường thì xem xem Diệp Lăng và Diệp Tử Phong ra sao rồi, cũng tiện đường đi gặp Hàn Tại Tân xem sao, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Diệp Mặc đứng lên, nói với Tiêu Biên Nghĩa:

-Các ông tìm thấy Đình Đình, coi như tôi nợ các ông một mối ân tình, còn bây giờ tôi dẫn Đình Đình đi đây.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Tiêu Biên Nghĩa lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cộng với vui mừng, mặc dù Diệp Mặc không để lại bất cứ phương thức liên lạc nào, nhưng hắn đã thừa nhận việc nợ mình một mối ân tình, chuyện này đúng là ngàn vàng khó mua được.

Ông ta đương nhiên biết được bản lĩnh của Diệp Mặc, ân tình của hắn đáng giá bao nhiêu, còn chuyện gì mà hắn không thể làm được đây.

Hắn không để lại bất cứ phương thức liên lạc nào, cũng có ý là nếu không phải là chuyện lớn thì cũng đừng làm phiền đến hắn, vạn nhất nếu thật sự có chuyện mà mình không xử lí được, thì hãy nghĩ cách tìm hắn, còn một ý nữa có khả năng là nếu như là chuyện bang phái tranh giành nhau thì cũng đừng có tìm hắn, hắn sẽ không tham gia vào những chuyện như thế đâu.

Không cần biết là có ý gì, chỉ cần một câu nói này của Diệp Mặc thôi, đối với Tiêu Biên Nghĩa mà nói thì đã là phúc phận vô cùng to lớn rồi. Ông ta thậm chí còn không cần Diệp Mặc phải làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần có câu nói này thôi, thì Tây Sa cứ nghênh ngang mà bước thôi.

Diệp Mặc về tới Yến Kinh, gọi điện thoại cho Diệp Lăng, mới biết được là Diệp Tử Phong theo đoàn khảo sát sang Mỹ rồi, Diệp Lăng cũng lấy cớ là lúc đi thì không gọi điện thoại được cho Diệp Mặc.

Tuy rằng Diệp Lăng không nói thêm gì về đoàn khảo sát, nhưng Diệp Mặc cũng biết chút ít, xem ra Diệp Bắc Vinh đã chuẩn bị mọi thứ để bồi dưỡng Diệp Tử Phong rồi. Đoàn khảo sát này chắc chắn liên quan đến chuyện quan trường, nói không chừng sau khi trở về, chỉ cần viết một tờ giấy, thì rất nhanh có thể tìm được một vị trí béo bở.

Diệp Mặc cũng không quan tâm đến những chuyện như này, một khi Diệp Tử Phong đã thích như vậy, thì cứ kệ nó vậy, mỗi người có con đường đi của riêng mình.

-Anh Mặc, nhà của em trước đây ở khu Lê Dương.

Đi đến Yến Kinh, Đình Đình trở nên vô cùng hưng phấn, vừa ra khỏi sân bay, Đình Đình đã có thể chỉ ra rất nhiều nơi.

-Muốn anh đưa em về nhà đúng không?

Diệp Mặc nghe Đình Đình nói như vậy cũng thuận miệng nói theo.

Đình Đình dẩu môi, lập tức nói:

-Em không muốn về, bọn họ vốn dĩ không cho em đi chơi, cùng lắm cũng chỉ cho em đi mẫu giáo thôi, còn đi máy bay đến Mỹ, từ trước đến nay không cho em đi gặp mẹ, em ghét hai chỗ này.

-Bạn ở mẫu giáo đều có mẹ, nhưng em không có, hơn nữa mẹ kế của em bây giờ đối xử với em không tốt chút nào.

-Được rồi, một khi đã như vậy, anh sẽ dẫn em đi đến chỗ của mẹ em.

Diệp Mặc cười thầm, một đứa bé mới sáu bảy tuổi, mà đã biết nhiều chuyện thật, biết cả mẹ kế như thế nào rồi.

-Anh Mặc, khu này chính là nơi em ở trước đây.

Đình Đình chỉ về phía một khu biệt thự sang trọng nói.

Lái xe nghe nói khu nhà đó là nơi ở trước đây của Đình Đình, ánh mắt lập tức tỏ vẻ hâm mộ, bởi anh ta biết khu biệt thự đó không phải người bình thường nào muốn vào cũng được.

Diệp Mặc theo bản năng, dùng thần thức quét qua một lượt, phạm vi thần thức của hắn bây giờ đã lên tới hàng trăm mét.

Khuôn mặt của Diệp Mặc lập tức biến sắc, hắn không ngờ lại có thể nhìn thấy Vân Băng, Vân Băng đang ngồi trong một ngôi nhà trong khu biệt thự đó, khuôn mặt tái nhợt, thậm chí đầu tóc thì rối bù, không ngừng lắc đầu,

còn đang nói cái gì đó, đôi mắt của cô thì đã đỏ hoe từ khi nào.

-Tài xế, dừng xe.

Diệp Mặc lập tức cảm nhận được Vân Băng đang xảy ra chuyện gì đó.

-Anh Mặc, anh muốn đi đến chỗ em ở trước đây sao?

Đình Đình nhìn thấy Diệp Mặc định bế cô bé vào khu biệt thự, cảm thấy có chút thú vị, tuy nhiên cô bé vẫn hỏi với giọng điệu rất khẩn trương.

-Anh dẫn em đi gặp mẹ.

Diệp Mặc nói, chân bước nhanh hơn.

Những lời nói của Vân Băng cũng truyền đến tai Diệp Mặc -Không phải tôi mang Đình Đình đi, các người mau trả Đình Đình lại cho tôi, trả lại cho tôi đi.

Giọng Vân Băng hơi khàn khàn.

-Trả cho cô, ai biết cô đã đem Đình Đình giấu ở chỗ nào rồi Một người phụ nữ trẻ đi đến trước mặt Vân Băng, giơ bàn tay lên tát Vân Băng một bạt tai.

Vân Băng hiền như khúc gỗ, thấy cô ta giơ tay lên đánh cũng không hề có chút phản ứng nào.

Diệp Mặc đột nhiên hiện ra trước mặt Vân Băng, giơ tay bắt lấy cái cổ tay đó, hơi dùng sức một chút, người phụ nữ đó đã bị văng ra góc tường.

-Diệp Mặc là anh sao?

Vân Băng vẫn chưa nhìn thấy Đình Đình bị Diệp Mặc thả xuống bất ngờ, chỉ nhìn thấy Diệp Mặc, đột nhiên cô không khống chế được cảm xúc của mình, bổ nhào vào lòng Diệp Mặc, khóc nức nở.

Diệp Mặc có chút lúng túng nhìn Vân Băng đang khóc nức nở trong lòng mình, cơ thể mềm mại của Vân Băng cùng với hơi thở nghẹn ngào của cô, khiến cho Diệp Mặc có cảm giác lúng túng đến cực độ.

-Được lắm, con đàn bà lẳng lơ này, không ngờ cô lại dám nuôi dấu một tên đàn ông, chẳng trách Đình Đình bị dẫn đi.

Người phụ nữ bị Diệp Mặc hất văng vào góc tường đã tỉnh lại, nhìn thấy Vân Băng chạy bổ vào trong lòng Diệp Mặc, lập tức hét lên, nhưng cô ta cũng mới chỉ nói được nửa câu, liền nhìn thấy Đình Đình đứng bên cạnh, liền lập tức ngậm mồm lại.

Vân Băng cũng đã có phản ứng, bây giờ cô mới nhớ ra nơi này là nơi nào.

Đây là nơi mà cô cảm thấy sợ hãi nhất, không ngờ cô lại làm như vậy với Diệp Mặc, nếu như không phải cô đang vô cùng rối trí, thì cô đã không thực sự phải sợ hãi đến như vậy, cộng với việc dạo này thường xuyên nhớ đến Diệp Mặc, Diệp Mặc lại đột nhiên xuất hiện, nên cô mới như vậy.

Nhà họ Âu mới chỉ vừa nói một câu, mà cô đã bị chuyển từ Ninh Hải đến nhà họ Âu ở Yến Kinh, thậm chí người dẫn cô đến đây, vừa đến đã đi luôn, căn bản là không quan tâm đến sự sống chết của cô.

Nhìn thấy Vân Băng đứng dậy, Diệp Mặc mới dám thở phào nhẹ nhõm, nói với Vân Băng:

-Cô giáo Vân, đây là con gái Đình Đình của cô, sau khi em tìm thấy nó, chuẩn bị dẫn về Ninh Hải, thì lại nhìn thấy cô ở đây, nên em liền dẫn nó tới đây.

Vân Băng đã quên hỏi xem làm thế nào mà Diệp Mặc lại thấy cô ở đây, mà quay sang nhìn Đình Đình một cách ngây ngây dại dại, khuôn mặt đẫm nước mắt, nói:

-Đình Đình, là con thật sao, mẹ rất rất nhớ con.

-Mẹ.

Đình Đình cũng nhận ra người phụ nữ tóc tai bù xù, bộ dạng thảm hại này là mẹ nó, lập tức chạy bổ đến, hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở.

Từ sau khi Đình Đình được sinh ra, số ngày mà cô được ở bên cạnh Đình Đình ít đến nỗi có thể đếm được, nhưng tình mẫu tử thì không thể dứt bỏ được.

-Anh là ai? Mà dám đến nhà họ Âu chúng tôi làm càn?

Lúc này một người trung niên bước ra.

Diệp Mặc cười nhạt, nhưng không lên tiếng, quay sang nói với Vân Băng:

-Cô Vân, nếu Đình Đình đã không sao rồi, thì chúng ta mang Đình Đình đi thôi.

Sau khi khóc lóc một hồi, Vân Băng đã lấy lại được tinh thần, cô cũng đã có phản ứng trước những sự việc đang diễn ra, trong mắt bộc lộ sự hoảng sợ.

-Đi? Muốn đến nhà họ Âu thì đến, muốn đi thì đi sao? Anh nghĩ quá đơn giản rồi đấy.

Người đàn ông trung niên này hừ một tiếng.

Anh ta vừa dứt lời, một gã thanh niên có đôi mắt híp tịt bước ra, còn có một người đàn ông chừng 50 – 60 tuổi, sau lưng ông già là một người đàn ông chừng 30 tuổi, vừa nhìn đã biết thân thủ người này cũng không tệ rồi.

Tên thanh niên có đôi mắt híp tịt liếc nhìn Diệp Mặc một cái rồi mới lên tiếng:

-Vân Băng, nếu như anh tôi đã không cần cô nữa thì cô lấy tôi đi. Chỉ cần cô lấy tôi, chuyện gì tôi cũng có thể giúp cô được.

-Khốn khiếp.

Lúc này ông già kia mới mở miệng nói.

Tên thanh niên này cũng chẳng coi ra gì, tiếp tục nói:

-Không phải anh đã đi Mỹ rồi sao, hơn nữa thực sự là con rất thích Vân Băng.

Ông già đó không để ý đến tên thanh niên này, quay sang nhìn Vân Băng và Đình Đình, rồi nói:

-Đình Đình, con nói cho ta biết, có phải người phụ nữ hư hỏng bên cạnh con đem con đi không?

-Ông mới là người xấu, đây là mẹ con.

Đình Đình nắm chặt lấy tay Vân Băng.

Ông già đó không để ý tới Đình Đình, quay sang nhìn Diệp Mặc nói:

-Nhà họ Âu của ta tuy không phải là một gia tộc lớn ở Yến Kinh, nhưng không phải nơi muốn đến là đến muốn đi là đi. Phụng An, lập tức gọi điện cho Húc Nghiệp, trực tiếp giao tên này cho cảnh sát xử lí.

Người đứng đằng sau ông già này lập tức rút điện thoại ra.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng.

-Bất kỳ là nơi nào, Diệp Mặc tôi muốn đi thì không có người nào có thể ngăn lại được.

-Nhà họ Âu các người cứ cho là một trong năm đại gia tộc lớn ở Yến Kinh đi, Diệp Mặc tôi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ông có thể ngăn cản được tôi sao!?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 176

Ác Mộng Trong Mắt Vân Băng

Cậu chính là Diệp Mặc? Là Diệp Mặc của nhà họ Diệp ở Yến Kinh? Là Diệp Mặc khiến cho Diệp Bắc Vinh không nhận hai đứa con của mình?

Ông già này không dám nói gì tiếp nữa, từ khẩu khí của Diệp Mặc ông ta đã biết được Diệp Mặc đang đứng trước mặt mình chính là tên Diệp Mặc đó.

Nếu thực sự Diệp Mặc là đứa con bị bỏ rơi của nhà họ Diệp, đến ngay cả nhà họ Tống cũng không dám vuốt râu hùm, chứ đừng nói đến nhà họ Âu, tên Diệp Mặc này đã giết chết mấy người của nhà họ Tống rồi, tuần trước, trước khi Tống Thiếu Thành chết còn nói một câu:

-Tôi đã hiểu rồi...

Nhưng hiểu cái gì thì không ai biết, nhưng tất cả mọi người đều đoán chuyện đó có liên quan đến Diệp Mặc.

Cho dù tất cả người nhà họ Tống đều biết Tống Thiếu Thành bị Diệp Mặc xử lí, nhưng cũng không có người nào dám đi tìm Diệp Mặc. Đến cả nhà họ Tống cũng còn không dám đụng đến Diệp Mặc, nói Diệp Mặc không ngại ngần gì nhà họ Âu cũng chẳng khoa trương chút nào.

Tuy rằng ông già này không biết tại sao nhà họ Tống lại sợ Diệp Mặc như vậy, nhưng ông ta biết người đứng đầu nhà họ Tống là Tống Kỳ Minh là người cẩn thận, muốn ông ta bỏ qua cho kẻ đã giết con trai mình là điều không thể xảy ra. Điều khiến Diệp Mặc trở nên đáng sợ chính là ở chỗ này, nhưng Âu Kim Long cũng chỉ biết có thế mà thôi.

Sắc mặt của Âu Kim Long đã trở nên khó coi hơn rất nhiều, ông ta đã

không muốn ngăn cản Diệp Mặc rời khỏi đây nữa rồi, bây giờ ông ta đang hối hận vì những lời vừa mới nói ra. Tại sao ông ta lại không điều tra chi tiết về Diệp Mặc đã chứ, ít nhất cũng phải biết được tướng mạo của hắn. Mặc dù Âu Kim Long cũng xác định nhà họ Âu không sợ Diệp Mặc, nhưng ông ta cũng không muốn gây chiến với hắn, để cho kẻ khác chuộc lợi.

Âu Kim Long có thể nghĩ được đến vấn đề này, người đàn ông trung niên đứng kia đương nhiên cũng có thể nghĩ đến vấn đề này.

Đại danh của Diệp Mặc, đã nổi tiếng khắp Yến Kinh rồi, không một gia tộc nào là không biết đến.

Nói đến chuyện mấy năm trước Diệp Mặc bị đuổi ra khỏi nhà, không ít kẻ còn cười nhạo, nhưng bây giờ Diệp Mặc là điều cấm kỵ với tất cả các gia tộc ở đây, ai cũng không dám đụng đến, không thể gây chuyện với Diệp Mặc được.

Trước khi Diệp Mặc chưa xuất hiện ở Yến Kinh, người vênh váo nhất ở đây đương nhiên là Lục Đại Thiếu.

Lục Đại Thiếu ở kinh thành rất kiêu ngạo, nhưng từ sau khi Diệp Mặc xuất hiện ở Yến Kinh, trong Lục Đại Thiếu bị đuổi đi một rồi. Một tên thì bị Diệp Mặc giết, còn lại bốn tên, những tên này cũng đều bị người trong gia tộc đuổi đi, họ sợ bị Diệp Mặc nhìn thấy. Nhưng bây giờ nhà họ Âu đã đưa người sang Mỹ rồi, vậy mà Diệp Mặc đã tìm đến cửa.

-Kiêu căng quá rồi đấy, ông mày đá chết mày.

Gã thanh niên có đôi mắt híp tịt, nhìn thấy Vân Băng sợ hãi núp sau Diệp Mặc, trong lòng cảm thấy vô cùng tức tối. Chỗ mình đây thì không núp, việc gì mà phải núp sau lưng cái tên Diệp Mặc đó? Bây giờ nghe thấy những lời của Diệp Mặc, gã ta không nhịn được nữa, giơ chân lên đá về phía Diệp Mặc.

Lúc này Âu Kim Long muốn gọi gã lại, nhưng đã muộn rồi.

Đôi mắt sắc lạnh của Diệp Mặc liếc nhìn tên thanh niên mắt híp tịt, đồng thời cũng giơ chân lên về phía gã.

Diệp Mặc tung một cước, đá trúng ngay vào đầu gối của gã thanh niên này, gã ta ngã về phía sau, thuận chân Diệp Mặc lại tung một cước nữa, trúng ngay vào ngực gã.

Gã thanh niên mắt híp tịt, bị Diệp Mặc đá cho văng xa đến mấy thước, đập vào tường, rồi rơi xuống.

Miệng không ngừng phun ra máu tươi, chân thì mềm nhũn, chắc chắn là đã bị Diệp Mặc đá cho dập nát.

-Cậu!

Âu Kim Long đã đoán trước được Diệp Mặc sẽ rất kiêu ngạo, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại có thể kiêu ngạo đến mức này. Dám đá gãy chân thằng cháu yêu của ông ta ngay trước mặt ông ta, nếu dùng thêm chút lực nữa, chắc chắn sẽ xảy ra án mạng.

Vân Băng sợ đến ngây người. Đối với cô mà nói nhà họ Âu chính là ác mộng.

Nhà họ Âu nói bất cứ điều gì, nhà họ Vân của cô không dám không đồng ý, cho dù nhà họ Âu có muốn lấy mạng của cô, thì nhà họ Vân cũng chỉ có thể đưa cô từ Ninh Hải đến Yến Kinh, rồi ngoan ngoãn giao cho nhà họ Âu. Mặc dù cô rất nhớ Đình Đình, nhưng đến Yến Kinh cô cũng không dám quay lại, chứ đừng nói đến chuyện gặp Đình Đình.

Nhưng bây giờ, không ngờ Diệp Mặc lại dám đá cho cháu nhà họ Âu sống giở chết giở, làm sao mà cô không sợ được cơ chứ. Bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ phải làm như thế nào đây? Diệp Mặc vì cô mà đắc tội với nhà họ Âu, cô chỉ nghĩ là bằng mọi cách phải đưa Diệp Mặc ra khỏi nhà họ Âu, chạy càng xa càng tốt.

Điều khiến Vân Băng kinh hãi chính là Âu Kim Long không những

không nổi trận lôi đình, mà chỉ giận dữ nói đúng một cchữ:

-Cậu…

Thì dừng không nói nữa Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

-Tôi làm sao? Kiêu ngạo đúng không? Ông nói đúng rồi, đối phó với ông thì đương nhiên tôi phải kiêu ngạo rồi, bây giờ tôi muốn đi, còn có người dám cản tôi không?

Khuôn mặt của Âu Kim Long tức giận đến tái xanh. Thậm chí trắng bệch. Mặc dù nhà họ Âu của ông ta không phải là một trong năm đại gia tộc ở Yến Kinh, nhưng thực lực cũng không thua kém là mấy, những chuyện bình thường, cho dù là người của năm đại gia tộc, cũng cố gắng giảm thiểu tối đa xung đột với nhà họ Âu, cho nên nếu như không nằm trong năm đại gia tộc, thì cũng phải là một trong số những gia tộc lớn.

Nhưng bây giờ lại bị một tên trẻ ranh đánh đến tận cửa như thế này, lại còn tỏ ra vô cùng kiêu ngạo trước mặt Âu Kim Long như thế này, nếu như có thể nuốt trôi được cục tức này, thì Âu Kim Long cũng không cần phải lăn lộn nữa rồi. Cho dù là ông ta có rút lui, thì cục tức này cũng không thể nuốt nổi.

-Được, được...

Âu Kim Long gần như không nhịn được nữa rồi. Ông ta bây giờ không hiểu tại sao Diệp Mặc giết người nhà họ Tống, mà nhà họ Tống lại có thể nhịn được? Diệp Mặc còn chưa giết người nhà họ Âu của ông ta, mà ông đã không thể nào nhẫn nhịn được nữa rồi, đến chuyện như vậy mà nhà họ Tống còn nhịn được, xem ra nhà họ Tống cũng đã xuống dốc rồi.

Ông ta nhìn chằm chằm Diệp Mặc đầy căm tức nói:

-Được lắm, cậu đi đi, nếu nhà họ Âu chúng tôi đến cả cậu mà cũng không tìm được về, vậy thì nhà họ Âu chúng tôi không cần phải lăn lộn ở Yến Kinh này nữa.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, nhìn Âu Kim Long nói:

-Hoan nghênh ông đến tìm tôi, nếu như đến thì đừng trách tôi không khách khí, tôi ghét nhất là bị người ta uy hiếp. Bây giờ tôi cho ông cơ hội tìm ra tôi, còn nữa, ông già chết tiệt. Tôi cảnh cáo ông, nếu như lần sau tôi nhìn thấy Vân Băng mất đi một sợi tóc nào, thì tôi sẽ cho nhà họ Âu các ông đi đời luôn đấy. Tôi đi đây, đợi ông đến tìm tôi đấy.

Diệp Mặc nói xong, nghênh ngang đưa Vân Băng và Đình Đình đi, căn bản là không thèm để ý đến Âu Kim Long đang giận đến phát run.

Âu Kim Long há mồm ra thở hổn hển, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Một lúc lâu sau, sau khi được người hầu xoa ngực vuốt lưng cho, ông ta mới dần dần tỉnh dậy, sau khi tỉnh táo lại câu đầu tiên mà Âu Kim Long nói là:

-Bất kể phải tốn bao nhiêu tiền cũng đều phải chi ra để đánh cho thằng oắt con kiêu ngạo này một trận cho nó xuống mười tám tầng địa ngục, đúng là không coi nhà họ Âu ra gì, nó đúng là mù rồi.

Cho tới khi ba người đã đi được một đoạn cách khu biệt thự đó khá xa, Vân Băng mới tỉnh ngộ, vội vàng nói với Diệp Mặc:

-Diệp Mặc, anh mau trốn đi, trốn càng xa càng tốt. Mau lên, nếu như người nhà họ Âu đến thì anh xong đời đấy.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

-Cô giáo Vân không cần phải lo lắng, em không sao đâu, đừng nói là nhà họ Âu, cho dù là nhà họ Tống cũng không dám đắc tội với em, bây giờ đã không còn giống như lúc trước nữa rồi.

Lúc này Diệp Mặc càng biết được tầm quan trọng của thực lực của mình, nếu như hắn chưa luyện đến cấp thứ ba, thì không chừng xương cốt đều đã bị nhà họ Tống gặm sạch bách rồi. Cho dù không phải là nhà họ Tông gặm, thì

cũng đã bị đám người "Nam Thanh" cắn nuốt không còn một mảnh rồi.

-Anh không biết nhà họ Âu hung ác đến mức nào đâu, tôi van anh, anh chạy đi nhanh lên.

Vân Băng nhìn thấy Diệp Mặc thờ ơ như vậy, lập tức cầu khẩn.

-Mẹ, sao mẹ lại muốn anh Mặc đi? Anh ấy ở cùng chúng ta không phải sẽ tốt hơn nhiều sao?

Đình Đình nhìn thấy mẹ không ngừng cầu xin Diệp Mặc rời đi, không kìm được bèn cất tiếng hỏi.

Vân Băng ôm lấy Đình Đình, nói:

-Đình Đình, sao con lại gọi là anh Mặc? sau này phải gọi là chú, biết chưa?

Đình Đình dẩu miệng nói:

-Nhưng lúc ở HongKong con nhìn thấy một người rất lớn tuổi gọi là anh Mặc mà, nên con cũng gọi là anh Mặc luôn.

-Cái gì? Đình Đình, con đã đi HongKong? Con đi bằng cách nào?

Vân Băng bây giờ mới nhớ tới việc phải hỏi tại sao Đình Đình lại đến HongKong, lúc nhìn thấy Diệp Mặc cô nhất thời quên mất chuyện này.

Diệp Mặc đành phải kể chuyện bọn buôn người ở HongKong cho cô nghe, sau đó chính những người bạn của mình đã cứu Đình Đình từ tay bọn buôn người, rồi việc dẫn Đình Đình an toàn trở về với Vân Băng.

-Anh nhận ra Đình Đình?

Vân Băng có chút tò mò nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc đành phải nói:

-Hôm đó đã nhìn thấy ảnh trong phòng của cô.

Vân Băng lập tức nhớ đến chuyện Diệp Mặc đã ở trong phòng mình mấy hôm, không biết cô nghĩ đến chuyện gì, mà đột nhiên mặt lại đỏ bừng bừng. Mặt Vân Băng vì chuyện vừa rồi mà sợ đến trắng bệch, bây giờ đỏ lên, nên nhìn thấy rất rõ.

-Mẹ, sao mặt mẹ lại đỏ như vậy?

Đình Đình lập tức chú ý thấy, liền hỏi luôn.

Vân Băng hơi xấu hổ nói:

-Đình Đình, đi thôi, mẹ dẫn con đi ăn đồ ăn ngon được chứ.

Quả nhiên sự chú ý của Đình Đình đã dời sang những món ăn mà Vân Băng hứa hẹn, dường như Vân Băng không muốn nói đến chuyện bảo Diệp Mặc rời đi nữa. Không biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

Đình Đình muốn đi ăn KFC, ba người phải ăn thức ăn nhanh, nhưng Đình Đình rất vui vẻ.

-Hôm nay phải về Ninh Hải luôn không?

Ra khỏi quán KFC, Vân Băng đột nhiên quay sang hỏi Diệp Mặc, tuy rằng cô rất muốn ở bên cạnh Diệp Mặc, nhưng lại không tìm ra được bất cứ lí do gì.

Hơn nữa Đình Đình lại đang ở bên cạnh cô, như vậy cô đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, cho dù Diệp Mặc có bị nhà họ Âu trả thù, đồng thời bị giết ngay lúc này, thì cũng như nhau cả thôi.

Diệp Mặc đương nhiên không biết Vân Băng đang nghĩ gì, tuy đã là ban đêm, cũng chưa biết bao giờ quay về Ninh Hải, nên lập tức nói:

-Không về nữa đâu.

-Vậy chúng ta ở khách sạn sao?

Vân Băng lập tức nói, trong lòng có chút gì đó mong chờ.

Diệp Mặc lại lắc đầu -Ở Yến Kinh tôi có chỗ ở, đó vốn là chỗ của hai em tôi là Diệp Lăng và Diệp Tử Phong, nhưng từ trước đến nay bọn nó không ở đấy, hôm nay chúng ta đến đó ở tạm đi, cô giáo Vân thấy thế nào?

Nghe xong lời của Diệp Mặc, tâm trạng của Vân Băng không ngờ lại khá hơn, lập tức nói:

-Được lắm, không phải ở khách sạn là tốt nhất, thật không ngờ anh vẫn còn có nơi để ở ở Yến Kinh, nhưng mà từ sau anh không gọi tôi là cô giáo Vân được không? Gọi tôi là Vân Băng hoặc là chị Băng là được rồi.

-Không thành vấn đề, chị Băng.

Diệp Mặc rất cảm kích Vân Băng lần trước đã liều mình cứu hắn, vẫn chưa có cơ hội nào để báo đáp cô, bây giờ có thể giúp cô một lần, trong lòng cũng cảm thấy rất vui.

Bỗng nhiên Vân Băng như nhớ ra chuyện gì đó, nhìn Diệp Mặc hỏi:

-Em trai, em gái anh? Không phải anh bị nhà họ Diệp, ồ, xin lỗi, tôi chỉ nghe người khác nói như vậy thôi.

Diệp Mặc khẽ cười nói:

-Cũng không có gì, vốn dĩ đây là sự thật mà, nhưng em gái Diệp Lăng của tôi đối xử với tôi rất tốt, mặc dù tôi đã không còn là người của nhà họ Diệp nữa rồi, nhưng Diệp Lăng vẫn là em gái của tôi, Diệp Tử Phong vẫn là em trai của tôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 177

Bùng Cháy

Diệp Mặc sắp xếp cho Vân Băng và Đình Đình tại phòng của Diệp Lăng còn chính hắn sẽ ngủ tại phòng của Diệp Tử Phong.

Đình Đình từ Hồng Kông đi đến Yến Kinh nên cũng đã rất mệt mỏi, trở về nhà tắm rửa rồi cũng lên giường đi ngủ luôn. Vân Băng thì nằm trên giường mãi không ngủ được. Cô cứ nghĩ không biết Diệp Mặc đang làm gì, còn một điều nữa là sao Diệp Mặc lại biết cô bị cưỡng chế đưa đến nhà Âu gia.

Diệp Mặc thì lại ở trong phòng kiểm tra lại mấy thứ vật liệu, vật liệu để luyện phi kiếm vẫn còn thiếu mấy thứ. Hắn thu vật liệu lại rồi lại bỏ tấm bản đồ mà Mạc Khang đã vẽ ra. Nếu những điều mà Mạc Khang nói là sự thật thì hắn nhất định phải đi tới nơi này. Cứ coi như không có Không Minh Thạch quý báu, chỉ cần có một chút dược liệu quý thì đối với Diệp Mặc mà nói cũng là một tin tức quan trọng.

Tu luyện hai giờ, lúc Diệp Mặc chuẩn bị lên giường đi ngủ thì phòng của hắn có tiếng gõ cửa. Diệp Mặc theo bản năng đi ra ngoài thì thấy Vân Băng mặc quần áo ngủ, khuôn mặt hơi ửng hồng đứng ngoài cửa.

Bị ốm à? Cũng không giống lắm.

Diệp Mặc mở cửa phòng, vừa định nói thì Vân Băng đã nhào tới vào trong lòng của hắn. Mùi hương nhẹ nhàng, cơ thể mềm mại nhào vào trong lòng Diệp Mặc. Đầu óc Diệp Mặc tự nhiên ngây ra, hắn vừa mới luyện công xong, khí huyết còn đang cuồn cuộn. Lúc này lại bị Vân Băng bổ nhào vào trong lòng, thực sự có chút không kiềm chế nổi.

Vân Băng nhào vào trong lòng của Diệp Mặc cũng không nghĩ gì cả. Cô ấy chỉ là cảm kích trong lòng với Diệp Mặc. Nếu không phải là Diệp Mặc, cô đừng nói đến việc gặp lại Đình Đình, có lẽ mấy tháng trước xương cốt cũng đã lạnh rồi.

Ở trong lòng Diệp Mặc khiến cô có cảm giác an toàn. Cô rất thích cái cảm giác này, nó khiến cô bình tĩnh lại, khiến cô thích thú. Lúc đầu sau khi Diệp Mặc đi, cô cứ có cảm giác nhớ nhung trong lòng. Có lúc cảm thấy mình không nên. Cô nhiều hơn Diệp Mặc vài tuổi, Diệp Mặc lại là học trò của cô. Sao cô có thể nảy sinh cái tình cảm này chứ?

Nhưng hôm nay cô lại nằm trên giường, trong lòng vẫn thầm gọi tên Diệp Mặc. Cô thực sự không thể ngủ được. Cô phải lấy dũng khí tới nửa ngày mới đủ dũng khí gõ cửa phòng Diệp Mặc.

Cô rất thích cái cảm giác yên bình và thoải mái khi nằm bên cạnh Diệp Mặc, thực sự thích thú. Huống hồ bây giờ trong lòng cô, Diệp Mặc là một thứ gì đó, chẳng biết như thế nào, cứ coi như là cô ngủ bên cạnh Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng sẽ không có bất kỳ hành động khác với cô. Đương nhiên là vì cơ thể Diệp Mặc.

Diệp Mặc giúp Ninh Khinh Tuyết điều trị bênh xong rồi. Thậm chí nhìn bộ ngực đầy đặn trắng trẻo của cô cũng có chút động lòng. Hắn cũng từng ôm Lạc Tố Tố, thậm chí trong hôn mê, Lạc Tố Tố cũng đã hôn hắn. Tuy đó không phải là cố ý nhưng cũng khiến cho hắn thấy có chút nao lòng. Nhưng dù là như vậy thì cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng có cảm giác nóng ran như thế này.

Vân Băng giống như một ngọn lửa, hơn nữa còn là một ngọn lửa mềm mại, bao vây xung quanh hắn. Khi hắn vừa mới tu luyện xong thì cái cơ thể như ngọn lửa mềm mại ấy lại quấn lấy khiến Diệp Mặc bỗng chốc không kiềm chế được.

Hắn tuy chưa trải qua những chuyện này nhưng điều đó cũng không nói lên là hắn không biết. Cơ thể hắn lập tức có phản ứng lại ngay.

Khoảnh khắc Vân Băng ôm chặt Diệp Mặc, suýt chút nữa cô dễ chịu tới mức phải rên lên tiếng. Cô muốn lâu lắm rồi, cuối cũng đã có thể nhào vào trong lòng của Diệp Mặc. Cho dù ngày mai cô bị Âu gia trả thù thì ít nhất cô cũng đã hạnh phúc qua đêm nay.

Nhưng Vân Băng cũng lập tức cảm giác được có cái gì đó không đúng. Cô cảm thấy có cái gì đó cưng cứng đâm vào bụng dưới của cô. Là cái gì vậy? Vân Băng bất giác đưa tay túm lấy nó…

- Aaaa Vân Băng phản ứng lại trong nháy mắt. Những suy nghĩ trong cô còn chưa hẳn đã tỉnh lại, liền sợ tới mức xoay người chạy ra khỏi phòng và chạy vào trong phòng mình đóng cửa lại. Cô dựa vào phía cửa mà thở. Cơ thể Diệp Mặc vốn không phải như cô nghĩ, hắn chẳng những bình thường mà còn rất bình thường.

Thật lâu sau, Vân Băng mới tỉnh táo lại. Tại sao mình phải chạy đi? Cô ấy đã từng trải qua rồi thì những chuyện này cô phải không quan tâm chứ. Vân Băng hiểu ra rồi, cô có gan gõ cửa phòng Diệp Mặc là bởi vì cô biết Diệp Mặc không thể như vậy. Bây giờ sự thực và những thứ cô nghĩ lại ngược nhau. Diệp Mặc không chỉ có thể như vậy, mà còn rất cường tráng. Ít nhất thì chính tay cô cũng đã nắm vào rồi. Vân Băng cảm giác mặt mình thực sự nóng lên. Cô đột nhiên bắt đầu hỗi hận, mình nên ở lại đó, cô bỗng rất rất nhớ. Nhưng vừa rồi cô có dũng khí đi tới phòng Diệp Mặc là bởi vì cô không hề nghĩ tới chuyện này. Nhưng bây giờ cô đã nghĩ tới chuyện này, thậm chí biết Diệp Mặc có thể làm gì, cô vẫn muốn đi nhưng cô lại không đủ dũng khí.

Cô bỗng muốn Diệp Mặc qua gọi cô, hoặc là chỉ cần gọi cô ở bên ngoài thì cô lập tức sẽ qua ngay. Cô cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt, tim đập thình thích. Hai mươi tám năm qua cô chưa từng có ý nghĩ này trong đầu hay có sự chờ đợi mong ngóng mãnh liệt thế này.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc không gọi cô, Vân Băng dần dần bình tĩnh lại. Cô chợt nghĩ tới những ý nghĩ trong đầu mình mà thấy xấu hổ. Cô cứ có cảm giác hình như mình đang mồi chài Diệp Mặc.

Diệp Mặc không nghĩ rằng sau khi Vân Băng phát hiện ra mình bình thường thì lập tức xoay người bỏ chạy không khỏi hơi xấu hổ. Hắn đã hiểu tại sao Vân Băng lại tới đây. Là bởi vì Vân Băng cho rằng hắn không thể làm cái kia, bây giờ khi sự thật không như cô ấy nghĩ thì cô ấy đương nhiên muốn bỏ chạy rồi.

Tuy vừa rồi Diệp Mặc bị Vân Băng thổi bùng cơn nóng lên nhưng hắn vốn là người tu đạo nên chỉ cần tính thần kiên quyết, lại miễn cưỡng nén ngọn lửa trong mình xuống là có thể dần bình tĩnh lại được.

Diệp Mặc nằm lên giường, nghĩ lại bộ dạng vừa rồi của Vân Băng. Cơ thể của cô rất mềm mại mà cũng rất đàn hồi. Trước đây hắn cũng đã nhìn qua bộ dạng trần trụi của cô nhưng từ trước đều chưa từng có sự tiếp xúc mạnh mẽ và vội vàng như hôm nay. Hắn nghĩ tới Thiên Hà, lúc đó cô ấy cũng mặc quần áo ngủ và ôm lấy hắn. Hắn nhớ lúc đó hắn cũng có phản ứng lại.

Chẳng lẽ có liên quan tới việc mình tu luyện công pháp sao? Sao lại không thể chịu đựng được những điểm hấp dẫn ấy chứ?

Tuy Diệp Mặc không biết Vân Băng muộn như vậy mà tới tìm hắn làm gì, nhưng hắn biết có lẽ Vân Băng sẽ không tới mức từ chối hắn. Nếu như bây giờ hắn mặt dày tới giằng co với Vân Băng có lẽ cô ấy vẫn sẽ đồng ý.

Diệp Mặc lắc lắc đầu. Hắn cảm thấy nếu bây giờ có chuyện gì với Vân Băng thì đó hoàn toàn cũng chỉ là một loại dục vọng. Tuy hắn cảm thấy người Vân Băng không tồi, nhưng chắc chưa đến mức độ yêu cô ấy.

Yêu?

Diệp Mặc bỗng nghĩ tới Lạc Ảnh, rồi lại nghĩ tới Lạc Tố Tố. Hình ảnh của hai người trong mắt của hắn không ngừng lay động, chồng chéo lên nhau rồi lại lay động. Loại cảm giác này thật kỳ lạ. Hắn thậm chí muốn kéo tay Lạc Tố Tố ra hỏi thử cô ấy rốt cuộc có phải là Lạc Ảnh hay không?

Nhưng Lạc Tố Tố đã hơn 20 tuổi rồi, xem ra cũng không giống như tình cảnh của mình. Sao cô có thể là Lạc Ảnh được chứ? Kém tới tận hai mươi năm liền. Cứ suy nghĩ vẩn vơ chồng đống lên như vậy, Diệp Mặc từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lúc Diệp Mặc thức dậy vào buổi sáng, Vân Băng đã làm xong bữa sáng. Nhìn thấy Diệp Mặc, Vân Băng cũng hơi xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Mặc. Diệp Mặc lại không để tâm, sau khi ăn hết bữa sáng rồi cùng Đình Đình chơi trong sân rồi mới nói với Vân Băng:

- Chị Băng, bây giờ tôi phải đi ra ngoài có chút việc, buổi trưa mới quay về Lạc Thương. Chị vẫn trở về Ninh Hải sao?

- Bây giờ cậu trở về Lạc Thương à?

Vân Băng chợt nhớ tới cô đến bây giờ vẫn chưa hỏi Diệp Mặc là rốt cuộc Diệp Mặc đang sống ở đâu.

Bây giờ cô đã hiểu được rằng Âu gia có chút đố kỵ với Diệp Mặc. Nhưng Diệp Mặc ở Lạc Thương, cô ở tại Ninh Hải, người của Âu gia không đối phó được với Diệp Mặc có lẽ sẽ đối phó với cô và Đình Đình.

- Tôi bây giờ ở lại Lạc Thương, chỉ có điều…

Diệp Mặc nhìn thấy chút lo lắng trong mắt Vân Băng, nghĩ một chút rồi nói:

- Chị không cần phải lo lắng về Âu gia đâu. Tôi sẽ sai người giúp chị không bị nhà Âu gia uy hiếp.

Điện thoại của Diệp Mặc lại không gọi được rồi, Hàn Tại Tân đang có một chút manh mối lại nhận được tin Diệp Mặc đã tới Yến Kinh, hơn nữa còn gây náo loạn một phen tại Âu gia.

Ánh mắt Hàn Tại Tân bỗng sáng rực lên, lão đang chuẩn bị nghĩ cách khiến Diệp Mặc đi vào khuôn khổ. Không ngờ Diệp Mặc đi tới chủ động tìm

nhà Âu gia gây rối. Cái tên Diệp Mặc này đúng là không thể yên tâm được.

- Lão Hàn, có phải lão lại đang có mưu đồ xấu gì không? Muốn cho tôi đi lao động nghĩa vụ hả?

Đang lúc Hàn Tại Tân còn đang suy tính nên dùng cách gì để Diệp Mặc can tâm tình nguyện giúp lão làm việc thì tiếng của Diệp Mặc đột nhiên vang lên bên tai làm Hàn Tại Tân giật bắn mình.

Chỗ này được canh phòng bảo vệ nghiêm ngặt như vây tại sao Diệp Mặc tới lại không có lính gác đến thông báo chứ?

- Cậu vào đây bằng cách nào vậy?

Hàn Tại Tân kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc lại cười nói:

- Tôi làm thế nào để vào được đây cũng không quan trọng. Quan trọng là bây giờ lão cần tìm tôi có việc gì. Nếu không có gì thì tôi phải quay trở lại ngay. Gần đây công việc của tôi rất bận, không có thời gian nói chuyện phiếm đâu.

Hàn Tại Tân cười hả hả. Trong giây lát liền bỏ qua chuyện Diệp Mặc làm thế nào để vào đây sang một bên. Lão nghĩ nếu Diệp Mặc không có vài cái tài thì Hàn Tại Tân lão đã không coi trọng hắn.

- Tìm cậu đến đương nhiên là có việc nhờ cậu giúp rồi. Cậu nhất định không được từ chối đâu. Lần trước trên giao ước của chúng ra đã chỉ rất rõ ràng rồi đấy.

Hàn Tại Tân vội vàng nói, lão chỉ sợ Diệp Mặc thoái thác là không rảnh.

Quả nhuên Diệp Mặc cười nói:

- Đúng vậy, tôi còn cố tình mang nó ra xem lại rồi, đã viết rất rõ ràng, tôi giúp đỡ Phi Tuyết làm việc hai năm một lần. Hơn nữa lần đầu tiên phải đợi

sau khi lựa chọn vật liệu nữa. Bây giờ tôi vẫn chưa chọn lựa vật liệu. Sao ông lại có thể bảo tôi giúp được chứ? Đây có phải là đã viết rõ ràng giấy trắng mực đen rồi chứ. Có cần mang ra cho ông xem lại không.

Nghe Diệp Mặc nói, Hàn Tại Tân hơi bối rối xoa xoa đầu, nghĩ thầm vốn là một chuyện thông thường cũng không cần hắn động tay. Hơn nữa năng lực bản thân của Phi Tuyết cũng có thể xử lý được 99% việc này. Cho nên hai năm mời Diệp Mặc ra tay một lần. Lão liền đồng ý, không ngờ chuyện này lại nhanh vậy, lúc trước còn nghĩ không cần vậy mà bây giờ lại thấy không thể không cần tới sự trợ giúp của Diệp Mặc được.

- Cái này đúng là không sai. Thế nhưng lần này thực sự có chuyện rất quan trọng muốn nhờ cậu giúp. Trương Quật tuy không tồi, thế nhưng lần này lại thiếu một chút, cậu xem.

Hàn Tại Tân biết lần này tìm Diệp Mặc giúp không có lý lẽ gì nhưng ông ta thực sự không tìm ra ai tốt hơn Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc cười nhạt không nói một lời nào. Bây giờ việc tu luyện của hắn đang diễn ra vô cùng chậm chạp nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây. Đã nói là trong vòng hai năm mới giúp một lần mà lần này lại chưa tới lúc để làm nữa.

- Tôi có thể giúp cậu giải quyết vụ của Âu gia. Hơn nữa bây giờ Âu gia đã chuẩn bị ra tay với cậu rồi.

Hàn Tại Tân bỗng nhiên nói Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Chuyện của Âu gia tôi không để mắt. Tôi sở dĩ hôm qua không động thủ là sợ Đình Đình nhìn thấy thì không hay cho nên chuyện này không cần ông lo.

- Cậu không nên làm loạn.

Hàn Tại Tân liền nói ngay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 178

Chỗ Dựa Thật Sự Của Âu Gia

Diệp Mặc gõ gõ cái bàn, sau đó mới chậm rãi nói:

- Đối với tôi mà nói, làm loạn đã là rất nhẹ. Có lẽ tôi sẽ không chỉ làm loạn.

Nói xong hắn đứng lên. Hiện tại hắn đã luyện khí tới tầng thứ ba. Nếu Âu Gia động thủ, hắn tính lập tức tiêu diệt Âu Gia, tiếp đó tiêu diệt Tống Gia, sau cùng trực tiếp đi tìm Ẩn Môn. Tuy rằng hắn cũng biết với thân thủ của hắn hiện nay, ở trong Ẩn Môn cũng không thể đạt được kết quả tốt, nhưng hắn tin tưởng bảo vệ một cái tính mang của mình vẫn không có vấn đề.

- Khoan đã, có điều kiện gì anh cứ nói thẳng ra. Tôi xem thử có có thể giúp anh đạt được hay không?

Hàn Tại Tân thấy Diệp Mặc muốn đi, rốt cục có chút đứng ngồi không yên. Theo ông ta thấy, nếu Diệp Mặc đi thật, muốn tìm hắn thật sự là muôn vàn khó khăn.

Diệp Mặc mỉm cười, trong lòng tự nhủ, quả nhiên trúng kế, hắn quay đầu nhìn Hàn Tại Tân nói:

- Lần trước, người đi theo ông là cháu gái ông sao?

Hàn Tại Tân giật mình, chẳng lẽ hắn coi trọng cháu gái mình? Trong lòng vui vẻ, nhưng sắc mặt lại giả vờ không vui nói:

- Anh không nên chú ý tới cháu gái tôi. Con bé có lai lịch không tầm

thường. Người bình thường không thể đánh chủ ý vào con bé. Tuy rằng anh không tệ lắm, nhưng theo ta thấy, ôi, vẫn có chút khó khăn đấy.

Đương nhiên Hàn Tại Tân biết nếu cháu gái mình muốn tìm một người trong giới bình dân để kết hôn, thì có chút khó khăn. Nhưng ông ta rất thưởng thức bản lĩnh của Diệp Mặc. Nếu hắn thật sự coi trọng cháu gái mình, hắn lại không ngại giúp mình, vậy người trẻ tuổi này không tệ.

Diệp Mặc lại cười nói:

- Ông Hàn, ông quá nhạy cảm rồi. Tôi sao dám có ý với cháu gái ưu tú của ông. Hơn nữa tôi đã có người trong lòng. Ông Hàn không cần lo lắng.

- Vậy anh có ý gì?

Hàn Tại Tân tức giận hỏi.

Diệp Mặc nói:

- Nếu tôi không đoán sai, cháu gái ông hẳn là người của Ẩn Môn? Tôi có một điều kiện rất đơn giản. Đương nhiên chính là sau khi tôi làm xong chuyện, cháu gái ông có thể dẫn tôi vào Ẩn Môn. Chỉ cần có thể đi vào là được. Những việc khác không cần phiền tới cô ấy.

- Anh nằm mơ đi.

Vẻ mặt Hàn Yên lạnh như băng đi ra. Cô vẫn đứng tránh ở phía sau bức bình phong. Khi nghe thấy yêu cầu của Diệp Mặc, cô vội vàng đi ra. Cô sợ ông nội không biết nặng nhẹ mà đáp ứng điều kiện này.

Diệp Mặc mỉm cười, cũng không nói chuyện. Hắn đã sớm biết Hàn Yên trốn ở đó. Nếu có thể dựa vào bản lĩnh của Hàn Yên để tiến vào Ẩn Môn, có lẽ hắn có thể bớt đi rất nhiều thời gian. Tưởng tượng Mạc Khang là người có tiền như vậy, trong tình huống biết đường lối và làm cách nào tiến vào, đã phải mất mười sáu năm mới đi vào được, cho nên Diệp Mặc có chút lo lắng về việc vào Ẩn Môn.

Hàn Tại Tân khoát tay nói:

- Đừng nói về việc này. Yên nhi không thể làm chủ chuyện này. Nếu Yên nhi dẫn anh vào Ẩn Môn, bản thân con bé cũng chạy không thoát. Anh nói về điều kiện thứ hai của anh đi.

Diệp Mặc lại lắc đầu nói:

- Nếu điều kiện thứ nhất còn chưa bàn xong, còn nói điều kiện thứ hai để làm gì? Tôi thấy không cần.

Khóe miệng Hàn Tại Tân co giật vài cái, trong lòng tự nhủ người này thật đúng là dầu muối bất dung hòa. Ông ta quay đầu lại nhìn Hàn Yên nói:

- Cháu lấy khối khoáng thạch kia của cháu ra cho hắn xem thử.

Nghe nói về khoáng thạch, lỗ tai Diệp Mặc khẽ động, lập tức tập trung chú ý.

Hàn Yên có chút bất đắc dĩ đi vào trong, lấy ra một hộp gỗ. Trong hộp gỗ có một khối khoáng thạch màu xanh nhạt, thoạt nhìn có chút giống ngọc khí, nhưng Diệp Mặc vừa nhìn đã biết cái này không phải là ngọc khí.

Diệp Mặc thò tay cầm lấy khối đá này, dùng thần thức xem xét qua lập tức nói:

- Cát Thanh Ngân?

- Anh biết về khối đá này sao? Đây rõ ràng là một khối đá sao lại gọi là cát?

Hàn Yên theo bản năng hỏi.

Diệp Mặc thả khối đá xuống nói:

- Khối đá này không có ích gì cho cô. Có thể cho tôi, xem như điều kiện thứ nhất của tôi.

Nếu như có khối khoáng thạch này, vật liệu để Diệp Mặc chế luyện phi kiếm đã có sự khác biệt.

Hàn Yên hừ lạnh một tiếng nói:

- Thứ tốt này không có ích cho tôi, anh đúng là ngạo mạn. Nói một chút xem thử, vì sao khối đá này lại gọi là cát.

Diệp Mặc giải thích nói:

- Cái này đương nhiên gọi là cát. Cô cho cát thì phải rất nhỏ sao? Tôi đã thấy cát Thanh Ngân còn lớn hơn cái này rất nhiều, có cái còn lớn gấp mười mấy lần so với cái này.

Hàn Yên lộ ra rõ bộ dạng không cho là đúng. Người này thật sự chỉ nói mạnh miệng. Nếu không phải ông nội coi trọng hắn như vậy, mình căn bản muốn giáo huấn hắn một chút. Tuy rằng thân thủ của hắn không tệ, nhưng muốn so sánh với cô hẳn là còn kém hơn rất nhiều. Nhưng ông nội hết lần này tới lần khác nói chuyện này một mình mình không thể làm được, nhất định phải có Diệp Mặc giúp đỡ.

Hàn Tại Tân cười ha hả nói:

- Được, cái này cho anh, anh nói về điều kiện thứ hai của anh đi.

Diệp Mặc lại nói:

- Điều kiện thứ hai, đương nhiên là quét cao tầng của Âu Gia ra khỏi Yến Kinh. Nếu không làm được điều kiện này, tôi cũng không cần cát Thanh Ngân của ông.

Không cần cát Thanh Ngân đó là điều tuyệt đối không có khả năng. Ý của Diệp Mặc là muốn xem thử năng lực của Hàn Tại Tân rốt cuộc lớn tới mức nào, Nếu còn chưa đủ lớn, hắn sẽ tự mình động thủ. So với Tống Gia, Âu Gia càng đáng sợ hơn một chút. Bởi vì Diệp Mặc từ vẻ mặt của Âu Kim Long đã nhận ra, ông ta là một người kiêu ngạo.

Trước khi Tống Gia không thể làm gì được mình, là thế lực không ai dám động vào. Mà trước khi Âu Gia có khả năng động tới mình sẽ động tới những người khác. Ít nhất Diệp Lăng và Diệp Tử Phong còn đang ở Yến Kinh.

Sau khi Hàn Tại Tân trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng:

- Âu Gia không đáng để lo nghĩ. Muốn động cũng không có vấn đề gì. Nhưng Âu Gia có một văn một võ. Âu Húc Nghiệp còn chưa tính, tuy rằng anh ta có địa vị cao, tuy nhiên anh ta đã phạm phải rất nhiều chuyện. Hiện tại, sở dĩ không hề động tới anh ta, bởi vì Âu Gia còn có một người nữa. Người này tên là Âu Húc Hổ.

- Âu Húc Hổ là người điên. Gã xuất thân từ Ẩn Môn, hơn nữa không chịu nói đạo lý. Ngay cả chúng tôi cũng không có cách nào bắt được gã. Khi bị người đuổi giết, gã sẽ bỏ chạy về Ẩn Môn, sau một thời gian lại quay lại. Không biết vì sao gã có thể tùy ý ra vào Ẩn Môn. Lúc trước ở Yến Kinh... Thôi đi, không nói chuyện này nữa.

- Hơn nữa, tôi đoán thân thủ của gã còn cao hơn anh một chút. Thậm chí ngay cả Yên nhi cũng không chắc có thể là đối thủ của gã. Cho nên trước khi bắt được Âu Húc Hổ, chúng tôi sẽ không động tới Âu Gia. Nhưng tôi có thể ra mặt giúp anh hòa giải chuyện Âu Gia.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Không cần, tự tôi sẽ giải quyết.

- Lần này tôi thật tâm khuyên anh. Diệp Mặc, tuy rằng thân thủ của anh không tệ, nhưng tôi cảm giác vẫn kém hơn Âu Húc Hổ một ít, một khi thực sự chọc giận Âu Gia, Âu Húc Hổ ra tay, đó là cục diện không chết không ngừng.

Hàn Tại Tân có chút lo lắng nói.

Vốn dùng Âu Húc Hổ đi hoàn thành chuyện này thật ra không tệ, nhưng

người này là một người không có đầu óc, hoặc nói thẳng là người điên, còn là người của Âu Gia.

Diệp Mặc không trả lời Hàn Tại Tân, mà quay đầu lại nhìn nói:

- Tôi muốn quay về Lạc Thương một chuyến.

- Không phải anh đã đồng ý giúp tôi một lần sao? Bây giờ còn quay về Lạc Thương làm gì? Chuyện tôi muốn anh giúp còn chưa nói ra mà?

Hàn Tại Tân vội vàng nói.

Trong lòng Diệp Mặc tự nhủ mình quay về Lạc Thương, chuyện Âu Gia ở bên này còn chưa giải quyết, hiện tại lại xuất hiện một Âu Húc Hổ. Một khi tên này bất chấp hậu quả, thật sự là khó nói. Mặc dù có thời điểm hắn cũng bất chấp hậu quả, nhưng Diệp Mặc hắn còn có lý trí, làm việc đều có mục đích. Nhưng nghe nói Âu Húc Hổ này chính là một người điên. Chờ khi gã gây ra chuyện, chính là phải giết hắn, không thể dùng được.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc nói:

- Hẳn là ông đã biết nơi tôi từng ở Ninh Hải chứ?

- Cái này thì tôi biết. Diệp Mặc biết, khẳng định là Hàn Tại Tân đã điều tra hắn. Hắn cũng không quan tâm, mà nói:

- Ông phái một người cùng tôi đi lấy một ít cỏ, giúp tôi mang đến chỗ tôi ở tại Ninh Hải, trồng trong bồn hoa. À, nói với Hứa Vi là tôi trồng, bảo cô ấy chăm sóc nó hộ tôi vài ngày.

- Đương nhiên, chuyện này có thể.

Hàn Tại Tân không chút do dự liền đồng ý.

- Được, tôi đi trước. Ông chuẩn bị sẵn sàng giúp tôi giải quyết Âu Gia. Đừng để tôi phải động thủ. Khi tôi động thủ, sẽ không phải là biện pháp ông đã nghĩ đâu. Việc Âu Húc Hổ tôi sẽ đối phó. Chờ tôi đối phó xong chuyện

Âu Gia, sẽ quay lại nghe xem ông cần tôi làm chuyện gì.

Diệp Mặc nói xong xoay người rời đi. Đương nhiên không quên mang theo khối cát Thanh Ngân.

Thấy mình khuyên can như thế, Diệp Mặc vẫn quyết tâm muốn đi đối phó Âu Gia, thậm chí còn muốn đi đối phó Âu Húc Hổ, Hàn Tại Tân muốn nói gì, chung quy lại cái gì cũng không nói được.

- Ông nội, có cần cháu đi theo đi giúp hắn không?

Hàn Yên thấy Diệp Mặc nói muốn đi đối phó Âu Húc Hổ, cô biết Âu Húc Hổ không phải là một người đơn giản.

Hàn Tại Tân lắc đầu nói:

- Nếu hắn thật sự có thể đối phó được Âu Húc Hổ, chúng ta liền mượn cơ hội lần này nhổ Âu Gia. Nếu hắn không phải là đối thủ của Âu Húc Hổ, nhưng không nghe lời khuyên can, đối phó với gã, chuyện để hắn tham gia lần này là vô ích, vậy thì từ bỏ đi. Chỉ có thể nói ông đã nhìn lầm người. Một người kích động như thế là không thể tiếp nhận nhiệm vụ này của ông.

- Nhưng ông nội, cháu cảm giác Diệp Mặc chẳng những kích động, hơn nữa còn là loại người quá kích động.

Hàn Yên lại nói.

Hàn Tại Tân lắc đầu.

- Không nhất định. Tuy rằng Diệp Mặc kích động, nhưng không đến mức là loại người quá kích động. Hơn nữa lần này Âu Gia đã quyết định động thủ với Diệp Mặc, chỉ có điều ông còn chưa nói với hắn mà thôi. Ban đầu, ông muốn mượn nhiệm vụ trợ giúp lần này, đưa hắn dời khỏi Yến Kinh, tránh được bàn tay của Âu Húc Hổ. Nếu hắn nhất định muốn đấu, để xem đến tột cùng, thực lực của hắn đến mức nào.

- Ông nội, nếu hắn thật sự có thể giết Âu Húc Hổ thì sao?

Bỗng nhiên Hàn Yên cảm giác Diệp Mặc không phải người đơn giản như vậy. Hôm nay, từ lúc Diệp Mặc tiến vào, ngay cả cô cũng không phát hiện ra. Cô cảm giác được, dường như mình còn chưa hoàn toàn nhìn thấu hắn.

- Nếu Âu Húc Hổ thật sự không phải là đối thủ của Diệp Mặc, vậy chuyện sẽ tốt rồi. Cái gì quả thật cần sửa sang lại thì sửa sang lại. Ẩn Môn, ôi, là tai hoạ ngầm lớn. Tuy rằng không tranh quyền, nhưng một hai người thỉnh thoảng đi ra, lập tức là có thể phá vỡ cân bằng.

Hàn Tại Tân thở dài, dường như đang lẩm bẩm một mình, lại dường như đang nói gì đó với Hàn Yên.

Thật lâu sau, Hàn Tại Tân mới đứng lên nói:

- Bất kể Diệp Mặc có thể thành công hay không, nơi này không thể không chuẩn bị một chút. Yên nhi, ông ra ngoài có việc. Một khi Diệp Mặc quay lại, đã chứng minh hắn giải quyết xong Âu Húc Hổ. Đến lúc đó, cháu có thể nói chuyện đó cho hắn biết. Nếu hắn không tới... Coi như xong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 179

Đòn Sát Thủ Chưa Dùng Tới

Khi Diệp Mặc trở về nhà, Vân Băng không có ở nhà. Hắn giao mầm cỏ cho người do Hàn Tại Tân phái tới. Sau đó, hắn đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Vân Băng, không ngờ cửa lớn không gió tự mở. Đứng ngoài cửa là một người đàn ông cường tráng khoảng hơn ba mươi tuổi, tóc rất dài, trán rất rộng. Nếu không phải có đôi mắt hình tam giác, thoạt nhìn xem như gã cũng có vẻ oai hùng. Nhưng một đôi mắt tam giác, lập tức phá hủy cảm giác chỉnh thể khiến người ta thoạt nhìn có cảm giác hung ác.

- Lá gan của anh không tệ, dám đi náo loạn Âu Gia tôi.

Tuy rằng giọng nói của người đàn ông này trầm thấp, nhưng trong sự trầm thấp còn kèm theo một chút lanh lảnh, khiến người ta nghe xong thực sự cảm thấy không thoải mái lắm.

Diệp Mặc dừng động tác trong tay, thoáng nhìn qua người đàn ông đứng ở cửa, quan sát một hồi, hắn mới thản nhiên nói:

- Anh chính là Âu Húc Hổ? Không tệ, động tác Âu Gia nhanh thật. Mới đó đã tới rồi.

- Không sai, tôi chính là Âu Húc Hổ. Người trẻ tuổi, lá gan của anh thật không nhỏ. Tuy nhiên nếu anh dám coi Âu Gia trở thành loại nhu nhược như Tống Gia, anh hãy chờ chết đi. Hai mươi mốt năm trước, Yến Kinh có một đại gia tộc không hề thua kém ngũ đại gia tộc ngày nay. Anh biết vì sao bọn họ đã biến mất không? Đúng vậy, xem ra anh đã nghĩ ra. Là tôi và sư huynh tôi tiêu diệt toàn bộ trong một đêm, chẳng phân biệt già trẻ. Xem ra hôm nay đến phiên Diệp gia nhà anh. Anh yên tâm, tôi sẽ làm rất sạch sẽ. Nhiều nhất

thì tốn thêm một năm không ra ngoài mà thôi.

Khóe miệng Âu Húc Hổ dường như còn mang theo ý cười, nhưng giọng điệu của gã lại lạnh như băng không có chút ý cười nào.

Chân mày Diệp Mặc nhíu lại, trong lòng tự nhủ người này thật là độc ác. Cho dù mình tính diệt Tống Gia cũng không tính diệt cả gia tộc. Nhiều nhất chỉ là giết nhân vật chủ yếu trong Tống Gia, đuổi Tống Gia ra khỏi Yến Kinh, không hơn. Không ngờ người này chẳng phân biệt già trẻ. Điều này có thể thấy người này còn thâm độc hơn cả mình.

Bất kể là xét từ góc độ nào, Diệp Mặc đã không tính buông tha cho tên Âu Húc Hổ này. Người này quá độc ác. Hơn nữa gã nhắc tới người sư huynh cũng độc ác không kém. Người như thế một khi động thủ phải lập tức giết ngay, bằng không hậu họa về sau sẽ khó lường được.

- Anh vừa tới đây?

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ tới Vân Băng. Cô ấy không ở đây. Liệu có phải đã bị người Âu Gia mang đi hay không?

Âu Húc Hổ cười lạnh.

- Quả nhiên là kẻ không làm được chuyện lớn. Người luyện võ chúng ta muốn đàn bà thì ở đâu, chỗ nào cũng có. Không ngờ đến bây giờ, anh còn nhớ tới một người đàn bà.

Diệp Mặc không ngờ chỉ một câu nói của hắn, Âu Húc Hổ đã suy đoán được ý tưởng của hắn. Người này sao có thể là người lỗ mãng như lời Hàn Tại Tân đã nói? Gã rõ ràng là một tên khốn khôn khéo đến mức không thể khôn khéo hơn. So với bề ngoài của gã, thực sự không tương xứng.

Diệp Mặc thở dài một tiếng. Nếu gã thật sự là một kẻ điên lỗ mãng có lẽ đã sớm bị giết chết, làm sao có thể chờ tới hôm nay. Xem ra Hàn Tại Tân cũng bị bề ngoài của người này lừa.

- Muốn đi chỗ nào động thủ, thì dẫn đường đi.

Bất kể có phải Vân Băng đã bị người Âu Gia mang đi hay không, hiện tại hắn nhất định phải giải quyết Âu Húc Hổ trước.

- Có dũng khí.

Âu Húc Hổ nói xong, không ngờ không nhìn Diệp Mặc, đi thẳng xuống lầu.

Diệp Mặc kéo cửa lại, đi theo Âu Húc Hổ lên xe của gã, trước sau không hỏi một câu. Hắn nhận ra thân thủ của Âu Húc Hổ rất lợi hại. Tuy nhiên chung quy hắn vẫn cảm giác Âu Húc Hổ kém hơn một chút so với Nhàn Đạo Nhân. Nhàn Đạo Nhân hắn còn giết, sao lại để ý tới một Âu Húc Hổ. Bất quá, hai mươi mốt năm trước, nhiều nhất gã mới hơn mười tuổi, lại có thể giết mẹ già và em nhỏ không nháy mắt, có thể thấy được người này tàn nhẫn tới cực điểm. Người như thế không đi Tu Chân Giới lăn lộn, thật sự là lãng phí.

Dường như Âu Húc Hổ biết Diệp Mặc sẽ đi cùng gã. Sau khi lên một xe chiếc việt dã, điên cuồng lái thẳng ra vùng ngoại thành. Gã biết Diệp Mặc khẳng định có vài bản lĩnh. Ở Yến Kinh động thủ sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, bất lợi cho việc gã động thủ diệt Diệp gia sau này.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến Âu Húc Hổ. Về bề ngoài thoạt nhìn, gã chỉ đi tay không nhưng thật ra gã có một thanh đoản kiếm. Đoản kiếm dài hơn một mét, đặt ở trước ngực gã. Hơn nữa, thân hình Âu Húc Hổ cao lớn hơn mộttrượng, nên để ở phía trong quần áo, nhìn không thấy có bất kỳ điểm nào khác thường.

Âu Húc Hổ không lái xe đi quá xa. Mới ra khỏi nội thành, gã liền dừng xe ở một con lạch hẻo lánh. Có lẽ đối với gã mà nói, tiêu diệt Diệp Mặc chỉ là chuyện mất vài phút.

Âu Húc Hổ đi xuống xe, nhìn Diệp Mặc đi xuống, lại cười lạnh nói:

- Không cần phải nói lời trăn trối, bởi vì Diệp gia anh chỉ tồn tại tới hôm nay thôi. Tuy nhiên về Vân Băng thì anh yên tâm. Tuy rằng tôi không đi trước một bước mang cô ấy đi, nhưng tôi rất muốn biết người đàn bà khiến anh quyến luyến như vậy, khi ở trên giường sẽ có cảm nhận gì.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhắm mắt lại, dường như Âu Húc Hổ ở trước mặt hắn chính là không khí.

- Mẹ nó, tự tìm cái chết.

Âu Húc Hổ cực kỳ phẫn nộ, bỗng nhiên tiến lên đánh một quyền vào trước ngực Diệp Mặc. Người còn chưa tới, quyền phong của gã đã bắt đầu nổi lên.

Thần thức của Diệp Mặc đã quét tới sự phẫn nộ của Âu Húc Hổ. Hắn lắc đầu. Hắn tuyệt đối không tin Âu Húc Hổ dễ dàng tức giận như vậy. Vừa rồi gã đã nói cho Diệp Mặc nghe những lời đó, chẳng những gã là người có lòng dạ thâm sâu, hơn nữa còn là một hạng người gian trá giảo hoạt.

Nhưng bất kể Âu Húc Hổ thế nào, gã đã xem thường Diệp Mặc. Khi gã cho rằng đối với Diệp Mặc, gã chỉ cần thuận tay vài cái là có thể giải quyết xong, căn bản không cần nói những lời dài dòng vô nghĩa với hắn. Chỉ có điều gã không ngờ ở trong mắt Diệp Mặc, gã là người hắn chỉ thuận tay liền giải quyết xong.

Diệp Mặc không chút do dự, một quyền đánh ra, đập vào nắm đấm của Âu Húc Hổ.

Âu Húc Hổ xuất hiện một nụ cười độc ác. Thằng ranh này tự tìm cái chết, dám quyền đối quyền với gã.

Quyền này của gã vốn chỉ là một hư chiêu, dự định khi Diệp Mặc tránh né, sẽ một kiếm chém Diệp Mặc làm đôi.

Gã không thích lãng phí thời gian. Tuy rằng không động tới đoản kiếm, gã vẫn có thể giết Diệp Mặc. Nhưng nếu dùng, gã có thể giết đối phương

đơn giản hơn. Cho tới bây giờ gã chưa bao giờ lựa chọn biện pháp phức tạp.

Hiện tại Diệp Mặc dám quyền đối quyền cùng gã, Âu Húc Hổ bỗng nhiên biến hư chiêu của mình thành thực chiêu, còn lấy mười thành khí lực đập về phía ngực Diệp Mặc. Gã tin chắc cánh tay Diệp Mặc sẽ vỡ vụn, hơn nữa lực còn thừa có thể đập bẹp ngực của Diệp Mặc.

Trong nháy mắt, khi nắm đấm của Âu Húc Hổ va chạm với nắm đấm của Diệp Mặc, gã lập tức biết có điều không ổn. Trên nắm tay của Diệp Mặc mang theo nội khí, không ngờ còn tinh thuần hơn cả nội khí của gã, thậm chí độ tinh thuần không chỉ một hai điểm.

Diệp Mặc là cao thủ nội gia, hơn nữa tuyệt đối là cao thủ nội gia trong Ẩn Môn. Trong nháy mắt, ý niệm này liền xuất hiện trong đầu Âu Húc Hổ, sau lưng gã lập tức toát mồ hôi lạnh. Gã đã xem thường Diệp Mặc. Không phải là xem thường, mà là quá xem thường. Một quyền vừa rồi không nên dùng mười thành khí lực, ít nhất phải lưu lại chút đường sống.

Nếu một quyền này gã còn lưu lại một chút, hiện tại có thể nhân cơ hội, biến chiêu thậm chí lấy đoản kiếm ra bất ngờ giết chết Diệp Mặc.

Hiện nay tuyệt đối không thể biến chiêu. Nắm tay của Diệp Mặc và nắm tay gã đã chạm vào nhau.

Âu Húc Hổ chỉ cảm thấy nắm đấm mình giống như đánh trúng một loại sắt thép mang theo sức bật. Nhưng điều này còn chưa chấm dứt, sắt thép này sau khi đánh nát xương tay của gã, không ngờ lại mở rộng ra, cuối cùng đột nhiên hoàn toàn bắt được nắm đấm của gã.

Hiện tại, Âu Húc Hổ đã hối hận tới mức không thể hối hận hơn. Nếu vừa rồi gã không đổi chiêu, tiếp tục sử dụng hư chiêu, lại dùng đoản kiếm đánh lén Diệp Mặc, mưu kế của gã có thể thực hiện được với Diệp Mặc.

Cho dù gã không lén tập kích, chỉ cần gã không xem thường Diệp Mặc, đường đường chính chính đánh với hắn một trận, gã cho rằng Diệp Mặc

cũng không phải là đối thủ của gã.

Nhưng cơ hội chỉ có một lần. Gã đã lãng phí cơ hội lần này, hơn nữa tay trái của gã còn bị hủy. Gã không ngờ nội khí của Diệp Mặc lại tinh thuần như thế. Đây thực sự là nội khí không? Gã chưa bao giờ nghe nói qua có người nào tu luyện nội khí tinh thuần và thâm hậu như thế. Có lẽ đây không phải là nội khí.

Ý niệm của Âu Húc Hổ dừng lại đó. Thân thể gã còn chưa kịp ngả về phía sau, xương trên bàn tay đã bị Diệp Mặc đánh nát. Trong nháy mắt, gã nghe được một tiếng "Răng rắc". Tiếng động giống như nhánh cây bị bẻ gẫy.

Đau đớn kịch liệt truyền đến. Trong lòng Âu Húc Hổ trầm xuống. Gã biết tay mình đã bị bẻ gẫy. Nhưng đây chưa phải điều khiến gã sợ hãi nhất. Điều gã sợ hãi nhất chính là gã căn bản không nhìn thấy bàn tay trái của mình. Không ngờ Diệp Mặc trực tiếp giật tay gã xuống.

Một chiêu lỡ tay, không ngờ lại gây ra hậu quả thế này. Âu Húc Hổ nhìn cổ tay mình vẫn đang chảy máu, trán nổi đầy gân xanh. Trong mắt gã lộ ra vẻ điên cuồng và dữ tợn, dường như bất chấp hậu quả, nâng tay phải lên đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh. Người này còn muốn hoàn thành nốt việc của chiêu đầu tiên sao? Mgười khác không biết trước ngực gã giấu một thanh đoản kiếm, chẳng lẽ mình còn không biết sao? Diệp Mặc khẳng định Âu Húc Hổ có biện pháp, trong nháy mắt có thể rút đoản kiếm ra, đâm về phía mình. Bằng không gã sẽ không tin tưởng vào đoản kiếm của gã như vậy.

Diệp Mặc vẫn không hề có bất kỳ hành động né tránh nào. Hắn lại đánh ra một quyền. Âu Húc Hổ nhe răng cười. Diệp Mặc chặt đứt một cổ tay của gã, gã không băm thây Diệp Mặc thành vạn đoạn, gã sẽ không cam tâm.

Nhưng gã nhanh chóng lại cảm giác được một cơn gió lạnh bất thường trực tiếp quét đến cổ tay phải của gã. Đây là cái gì? Ánh mắt của Âu Húc Hổ rất lợi hại. Gã chỉ cảm giác được một cơn gió lạnh, nhưng không thấy bất kỳ

ám khí nào.

Chẳng lẽ là ảo giác. Ánh mắt Âu Húc Hổ lộ ra vẻ độc ác. Cho dù là ám khí, một quyền này khiến hắn phải có phản ứng, sau đó dùng đoản kiếm chém chết hắn.

Ngay sau đó, Âu Húc Hổ liền sợ đến vỡ mật. Gã phát hiện cổ tay phải của mình vô duyên vô cớ rơi ở trên mặt đất. Bàn tay vẫn nắm lại, chỉ có điều đã trở nên tái nhợt. Máu trên cổ tay đang nhỏ xuống từng giọt.

Ám khí? Không ngờ cơn gió lạnh vừa rồi thật sự là ám khí, thậm chí còn là ám khí lợi hại như thế Âu Húc Hổ thầm cười điên cuồng. Gã không ngờ mình lại thua, còn thua triệt để như thế, đơn giản như thế.

- Rốt cuộc anh...

Một câu " rốt cuộc anh là ai" của Âu Húc Hổ còn chưa kịp nói hết, ngực gã đã bị trúng một đạp.

Phụt phụt.

Âu Húc Hổ phun ra máu tươi, co quắp ngã xuống đất. Nội tạng của gã đã bị một cước này đá vỡ hoàn toàn. Lúc này gã chỉ có một ý niệm trong đầu. Nội khí quá thâm hậu. Rốt cuộc làm sao có thể tu luyện được như vậy?

- Tôi không cam lòng.

Âu Húc Hổ phun máu ra. Có vài vết máu trên miệng. Giọng nói có chút khàn khàn kêu lên.

Diệp Mặc đi ra phía trước, rút một thanh đoản kiếm từ trong áo của gã ra, lạnh giọng cười nói:

- Anh không cam lòng, bởi vì anh còn chưa dùng tới đoản kiếm của mình phải không?

- Anh…

Âu Húc Hổ hoàn toàn ngây người. Làm sao hắn biết đây mới là đòn sát thủ của mình?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 180

Động Thủ

Sư huynh sẽ báo thù cho tôi.

Đây là câu cuối cùng của Âu Húc Hổ trước khi chết Âu Húc Hổ rất quyết đoán. Diệp Mặc không hỏi được từ miệng gã bất kỳ tin tức gì hữu dụng. Đây là một tên khốn tàn nhẫn đối với người khác, cũng tàn nhẫn đối với mình. Tuy nhiên Diệp Mặc tìm được hai chữ "Đoạn quyền" ở trên tay cầm đoản kiếm của gã.

Đoản kiếm được chế tạo không tệ, tuyệt đối không kém hơn so với roi dài một chiến lợi phẩm trước đây của Diệp Mặc.

Khi Diệp Mặc trở về nhà, Vân Băng và Đình Đình đã ở nhà. Sau khi hỏi thăm, hắn mới biết Vân Băng ra ngoài giúp Đình Đình mua quần áo.

Hiện tại răng nanh của Âu Gia đã bị nhổ, Diệp Mặc phỏng đoán Vân Băng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Hắn trực tiếp đi tìm Hàn Tại Tân, chuyện còn lại thì giao cho Hàn Tại Tân xử lý. Nếu ngay cả chút chuyện ấy, ông ta còn làm không xong, đã chứng tỏ ông ta không có lòng thành.

Đối với người không có lòng thành, Diệp Mặc sẽ không cần tới cát Thanh Ngân của ông ta, cũng không hợp tác với ông ta. Nếu vậy, Diệp Mặc sẽ không bị tên khốn lỗ mãng Âu Húc Hổ, chạy tới chém giết lung tung một hồi. Nếu Hàn Tại Tân không động thủ, đừng trách hắn không khách khí. Tối thiểu, hắn cũng phải tiêu diệt mấy lãnh đạo đầu não của Âu Gia.

- Sao nhanh như vậy anh lại tới rồi? Không phải anh đi tìm Âu Húc Hổ sao? Diệp Mặc ném thanh đoản kiếm kia ra nói:

- Thế giới này đã không còn Âu Húc Hổ.

- Cái gì? Nhanh như vậy, anh đã giết Âu Húc Hổ rồi?

Hàn Yên không thể tin được cầm lấy thanh đoản kiếm kia lên, cẩn thận nhìn qua, sau đó mới nói:

- Không sai. Đây quả thật là kiếm của gã. Còn có dấu hiệu Đoạn quyền đường.

- Đoạn quyền đường?

Diệp Mặc lặp lại một câu. Đương nhiên hắn nhớ rõ Âu Húc Hổ nói sư huynh gã sẽ báo thù cho gã, cho nên hắn không thể không để phòng một chút.

Nếu sư huynh gã có thể cùng gã giết chết cả gia tộc người khác, chứng tỏ người đó cũng một nhân vật ác độc.

Dường như Hàn Yên biết mình nói lỡ miệng, vội vàng nói:

- Chờ một chút, tôi gọi điện thoại cho ông nội tôi.

Hồ Mễ Dương là hồ đẹp nhất ở Yến Kinh. Chẳng những phong cảnh mỹ lệ, hơn nữa chiếm một phần sáu diện tích Yến Kinh, cho nên còn được gọi là hồ sáu phần. Mà bờ hồ Mễ Dương, chẳng những có một đồn trú của quân khu Yến Bắc, hơn nữa nhân vật lãnh đạo chủ chốt giai tầng và thượng tầng Yến Kinh đều ở gần khu vực đó, cho nên hồ Mễ Dương, ở trong miệng dân chúng còn được gọi là hồ Phú quý.

Lúc này, một tiểu lâu ở hồ Mễ Dương được canh phòng nghiêm mặt, bên trong có sáu ông già đang ngồi.

Cho dù là người ít tuổi nhất cũng phải trên năm mươi tuổi.

- Tại Tân, ông nói Diệp Mặc kia thật sự có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đối phó Âu Húc Hổ sao? Việc này cũng không phải là chuyện đùa. Một khi

chọc giận tên Ác Hổ kia, Diệp gia cũng gặp nguy hiểm.

Người vừa nói chuyện chính là một ông lão trên dưới sáu mươi tuổi, dáng người trung bình, nhìn thoáng có vẻ hơi gầy, nhưng tinh thần rất sung mãn.

Hàn Tại Tân lập tức nói:

- Thủ trưởng yên tâm. Nếu Diệp Mặc thật sự không phải là đối thủ của Âu Húc Hổ, tôi cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị, sẽ không để chuyện hai mươi năm trước lại xảy ra lần nữa.

- Ừ, lần này tốn chút phí tổn xóa sổ được con hổ kia, cho dù không có chuyện Diệp Mặc, chúng ta cũng muốn làm như vậy. Âu Húc Nghiệp càng ngày càng vô lý rồi.

Ông lão này gật đầu, có chút gian nan nói.

Những người còn lại đang ngồi không nói gì. Bọn họ biết muốn giết một người như Âu Húc Hổ quả thật sẽ phải tổn thất rất lớn. Từng có một tu luyện giả cổ võ kém hơn so với Âu Húc Hổ một chút, để bắt gã, quốc gia tổn thất gần như một đội đặc chủng, cuối cùng mới đánh gục được gã. Một đội đặc chủng, đối với một quốc gia mà nói cần tốn bao nhiêu mới có thể bồi dưỡng được?

Có thể tưởng tượng muốn bắt Âu Húc Hổ, vậy tổn thất tuyệt đối không phải một con số đơn giản, thậm chí rất khó có thể phỏng đoán được. Bởi vì sau Âu Húc Hổ còn có một môn phái ẩn thế. Nếu chẳng may chọc giận môn phái này, quốc gia sẽ phải chịu tổn thất không thể lường hết được.

Đây cũng là ly do khiến tất cả thượng tầng đều trở nên e dè dối với môn phái ẩn thế, bởi vì bọn họ quả thật có năng lực này.

Cũng may bình thường bọn họ không can thiệp vào chuyện của quốc gia, thậm chí có khi còn phái người tới làm giúp một vài chuyện.

Tên Âu Húc Hổ này cũng rất giảo hoạt. Hơn hai mươi năm trước, sau khi gã gây ra chuyện kia, liền trực tiếp tránh ở trong môn phái ẩn thế, mười năm sau mới đi ra. Hơn nữa mỗi lần ra cũng không lâu, dường như gã đang nhắc nhở người khác, Âu Gia còn có một Âu Húc Hổ là gã.

Cho nên nếu Diệp Mặc có thể giết Âu Húc Hổ, đối với quốc gia mà nói chính là một chuyện tốt. Bởi vì người giết gã là Diệp Mặc. Cuối cùng người môn phái ẩn thế muốn tìm là Diệp Mặc, mà không phải là ai khác. Tuy rằng cũng có người của Ẩn Môn ra sức vì quốc gia, nhưng trong Ẩn Môn có quy định không được vì nhân tố bên ngoài mà sát hại lẫn nhau. Về phần nhân tố bên ngoài này, ai cũng biết, quả thật đúng là như vậy. Một khi vì nhân tố quốc gia mà sát hại lẫn nhau, có lẽ sẽ sớm bị Ẩn Môn tiêu diệt.

Cũng chỉ có Diệp Mặc là người cái gì cũng không biết, mới dám giết Âu Húc Hổ.

Ngồi ở bên cạnh Hàn Tại Tân là một ông già tuổi gần bằng ông ta lại nói:

- Nghe nói Thiên Long Đầu của Nam Thanh, chính là do Diệp Mặc đi giải quyết. Nếu hắn thực sự có bản lĩnh lớn như vậy, nói không chừng thật sự làm được.

Hàn Tại Tân vẫn không nói gì. Một gã lính cảnh vệ cầm điện thoại vội vàng tiến vào nói.

- Ông Hàn, điện thoại khẩn cấp.

Những người tham gia hội nghị này gần như là toàn bộ cao tầng Trung Hoa. Hiện tại có điện thoại được mang vào, cho dù cảnh vệ không nói, mọi người cũng biết là điện thoại khẩn cấp.

Hàn Tại Tân cầm lấy, bắt đầu nói điện thoại. Chỉ có điều, ông ta mới nói mấy câu đã vui mừng cúp điện thoại.

- Có chuyện gì vậy, ông Hàn?

Một ông già tóc trắng, tính tình có hơi nóng vội, đã hỏi.

Hàn Tại Tân vui mừng nói:

- Vừa rồi nhận được một tin, Diệp Mặc đã giết chết Âu Húc Hổ, hiện tại đang nói chuyện với Hàn Yên. Tin tức là do cháu gái tôi báo lại, nhất định là đáng tin cậy.

- Cái gì? Ác hổ của Âu Gia đã bị giết? Tại Tân, thế đã ổn định. Hiện tại các ông lập tức thực hiện kế hoạch số 2, lập tức khống chế Âu Húc Nghiệp và Âu Thần.

Ông già kia kích động đứng lên, lập tức nói.

Chẳng những ông già này kích động, mọi người đều hưng phấn. Diệp Mặc giết Âu Húc Hổ và quốc gia giết Âu Húc Hổ căn bản là hai khái niệm khác nhau. Không còn Âu Húc Hổ, nếu muốn động tới Âu Gia căn bản không cần cố kỵ.

Hàn Yên để điện thoại xuống, thoáng nhìn qua Diệp Mặc, trong lòng tự nhủ xem ra gừng càng già càng cay. Mình không nhận ra điểm khác biệt của Diệp Mặc, nhưng ông nội lại nhìn ra.

Suy nghĩ một hồi, cô nhìn Diệp Mặc nói:

- Nếu anh có thể giết Âu Húc Hổ, chứng tỏ anh hoàn toàn có năng lực chấp hành kế hoạch này. Hiện tại tôi sẽ nói kế hoạch này cho anh biết. Về chuyện nên làm chuyện này thế nào, hai người chúng ta có thể thương lượng một chút.

Diệp Mặc lại khoát tay nói:

- Không cần nói cho tôi biết. Bây giờ còn không cần biết. Tôi muốn thấy kết cục của Âu Gia trước, sau đó cô hãy liên hệ lại với tôi. Tôi đi trước.

Nhìn Diệp Mặc không chút do dự đi ra ngoài, Hàn Yên bất ngờ nhưng

lại không có biện pháp nào khác.

Khi Diệp Mặc quay trở về, Vân Băng và Đình Đình đang hồi hộp ngồi ở trong phòng. Có thể Vân Băng đã cảm thấy được điều gì không bình thường.

Thấy bộ dạng bất lực của Vân Băng, trong lòng Diệp Mặc dâng lên một loại cảm giác bất đắc dĩ. Ở bất kỳ nơi nào, từ đầu đến cuối đều có loại chuyện này.

Thấy Diệp Mặc quay trở về không có việc gì, Vân Băng vui mừng đứng lên. Có thể thấy được niềm vui này phát ra từ nội tâm của cô.

- Đi thôi, tôi dẫn hai người đi ăn chút gì.

Diệp Mặc đoán cho dù Hàn Tại Tân đã đồng ý kéo Âu Gia xuống, cũng sẽ không nhanh như vậy. Chậm nhất phải đến ngày mai mới có kết quả.

Đình Đình đang sốt ruột chờ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức chạy tới, nói với cô bé, ra ngoài ăn cái gì mới là chuyện trọng yếu nhất.

Nghe Diệp Mặc nói chuyện Âu Gia đã được giải quyết, về sau rốt cuộc nàng không cần phải bận tâm lo lắng về Âu Gia, hơn nữa về sau Đình Đình có thể đi theo mẹ, Vân Băng lộ rõ vẻ vui sướng. Toàn thân cô cũng cảm giác thoải mái hơn. Tuy rằng cô không biết Diệp Mặc đã làm gì, nhưng cô tin tưởng Diệp Mặc.

Bởi vì từ ngày hôm qua, sau khi bắt đầu đắc tội với Âu Gia, đến bây giờ cô không hề có bất kỳ việc gì. Điều này đã chứng tỏ Âu Gia quả thật có chút e dè đối với Diệp Mặc. Suy nghĩ trong đầu Vân Băng là Diệp Mặc thông qua người nào đó đã cùng Âu Gia nhất trí, buông tha cho hai mẹ con cô. Cô tuyệt đối không thể tưởng tượng được cách làm của Diệp Mặc là hoàn toàn nhổ tận gốc Âu Gia, căn bản là đuổi ra khỏi thượng tầng Yến Kinh, thậm chí là đuổi ra khỏi Yến Kinh.

Diệp Mặc sợ nhất là phải đi ăn KFC (Kentucky Fried Chicken). May mắn hôm nay Đình Đình không muốn đi ăn KFC. Nhưng không ngờ cô bé

lại muốn đi ăn cơm Tây. Tuy rằng Diệp Mặc cũng không thích cơm Tây, nhưng Đình Đình muốn đi, hắn cũng chỉ có thể bất đắt dĩ đưa đi.

Nhìn Diệp Mặc và Đình Đình đi ở phía trước, Vân Băng có chút hoảng hốt. Nếu sự thật là như vậy thì tốt rồi. Chỉ khi ở cùng một chỗ với Diệp Mặc, cô mới có một cảm giác thư thái an toàn, hơn nữa đã không còn buồn rầu.

Bỗng nhiên cô nhớ tới bộ dạng hung hăng của Diệp Mặc khi còn ở đại học Ninh Hải.

- Cô còn động chân động tay với tôi, tôi sẽ biến hồ Ninh Hải thành nơi tắm rửa cho cô.

Đây là lời lúc đó hắn đã nói với mình.

Bộ dạng nào có được nửa phần như bây giờ. Lúc ấy mình thật hối hận đã không thể nhào tới tìm hắn liều mạng. Nhưng hiện tại, cô lại đi theo hắn, nhìn hắn và Đình Đình từ phía sau.

Cô thở dài. Sau khi biết chuyện này kết thúc, Diệp Mặc phải đi con đường của hắn. Còn mình lại muốn dẫn Đình Đình trở lại Ninh Hải. Điều duy nhất khác biệt chính là mình có Đình Đình, đã không còn bị Âu Gia uy hiếp. Trong lòng cô dâng lên một ý niệm cổ quái. Nếu đêm qua, mình không chạy trốn, kết quả sẽ thế nào?

Mới nghĩ đến đây, lòng cô giống như có lửa đốt. Có lẽ tối hôm nay vẫn có thể. Vân Băng bị ý tưởng điên cuồng làm cho có chút thất thần. Cô làm sao vậy? Chẳng lẽ thật sự đã biến thành xấu xa sao?

Vân Băng theo bản năng ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc. Trong lòng cô suy nghĩ, Diệp Mặc là người ưu tú người như vậy, vì sao Ninh Khinh Tuyết lại muốn cự tuyệt hắn? Diệp Mặc vẫn ở đây, Đình Đình vẫn líu ríu ở bên cạnh hắn. Nhưng tâm tư Vân Băng đã có chút phức tạp.

Theo bản năng, cô nhìn xung quanh một chút, lại thấy một người. Cô không ngờ thấy Phùng Vinh.

Phùng Vinh có vẻ vội vàng, đang cúi đầu đi rất nhanh về phía một quán bar. Bỗng nhiên, Vân Băng rất muốn hỏi Phùng Vinh một chút về chuyện năm đó. Cô bất ngờ đi theo Phùng Vinh vào quán bar kia.

Vân Băng bỗng nhiên tách ra, đương nhiên Diệp Mặc biết. Hắn thấy Vân Băng đi mà không kịp báo với mình một tiếng, vội vã đi theo Phùng Vinh vào quán bar kia, hắn biết khẳng định Vân Băng gặp chuyện gì.

Diệp Mặc đang định dẫn Đình Đình đi vào theo, chợt một giọng nói chặn hắn lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 181

Nhiếp Song Song

Thằng nhóc con, ông đây vốn muốn tìm mày, không ngờ lại gặp mày ở đây, mày tới số rồi.

Kẻ đang nói vô cùng tức giận, giống như là đã tìm gặp được kẻ thù đã tìm kiếm bấy lâu.

Diệp Mặc đã nhận ra rồi, đó là tên Tần Tấn lần trước gặp ở Hoa Đại, xem ra mối thù của hắn đối với mình cũng không nhỏ, đoán rằng y xem mình là tình địch rồi.

-Anh Tấn, người này là ai thế?

Lúc đó sau lưng Tần Tấn xuất hiện thêm một người thanh niên, tóc nhuộm vàng, đang nắm tay một cô gái chưa đầy đôi mươi.

Tần Tấn không hề quay đầu, buột miệng nói:

-Cái tên này đã cướp mất Ánh Tình, không ngờ lại gặp hắn ở đây. Trì Binh cậu kêu thêm vài người nữa đến đây, hôm nay tao không dạy dỗ tên này cho ra hồn thì tao không phải họ Tần.

-Nhưng anh Tấn, còn Ánh Tình thì sao?

Người thanh niên nhuộm tóc vàng tên Trì Binh nói.

Tần Tấn ngó vào quán bar trước mặt, rồi nói, -Để lần sau vậy, nếu có cơ hội thứ nhất, thì sẽ có cơ hội thứ hai, hôm nay đã gặp cái thằng khốn này thì tuyệt đối không được để nó thoát.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, chẳng thèm ngó ngàng đến Tần Tấn, bồng lấy Đình Đình, quay người đi vào quán bar.

-Mày muốn chết à?

Tần Tấn nhìn thấy Diệp Mặc dám ngạo mạn lớn lối như thế, thậm chí không ngó ngàng đến hắn, mà còn dám quay người đi, hắn tức nổi giận. Giơ tay túm lấy Diệp Mặc, hắn muốn khống chế Diệp Mặc, tuy rằng không thể ra tay trên phố đông người qua lại, nhưng ít ra y cũng không muốn để Diệp Mặc trốn đi.

-Tần Tấn, anh làm gì đấy?

Ánh Tình cùng một cô gái vừa đi đến cửa quán bar, thì nhìn thấy Tần Tấn giơ tay túm lấy Diệp Mặc, vừa nhìn thấy Diệp Mặc, đột nhiên cô rất vui, không ngờ cô được gặp hắn ở đây.

Lần trước khi Diệp Mặc đi khỏi, đã để lại cho cô số điện thoại nhưng chưa lần nào cô gọi được, cô gần như nghĩ rằng hắn lừa cô, nhưng người em họ Trác Hóa Đường của cô đúng là đã khỏi bệnh thật.

Khi Tần Tấn nghe thấy giọng của Ánh Tình, y cảm thấy như có một lực nặng đè lên tim, y đã bị Diệp Mặc đá văng xa khỏi mấy mét, đụng vào cái thùng rác gần đó, phát ra một tiếng "thùm".

Trì Binh ngây người ra nhìn Diệp Mặc, thậm chí đến nỗi quên cả đi đỡ Tần Tấn dậy. Y không ngờ cú đá đó có thể đá bay Tần Tấn, lúc nãy y đã nhìn rất kỹ, người này quá là lợi hại, nếu hắn lợi hại như thế, thì cho dù có kêu thêm người đến cũng đâu làm gì được hắn?

-Còn không cút đi, hay là mày đợi tao đá thêm cái nữa?

Diệp Mặc quát tên nhuộm tóc vàng, Trì Binh mới biết phản ứng, liền chạy ngay đến chỗ Tần Tấn, lúc đi còn nói thêm một câu, -Mày dám đánh Tần Tấn, mày xong đời rồi.

Lúc này Trác Ánh Tình mới vội vã chạy lại chỗ Diệp Mặc, lúc Diệp Mặc tung một cú đá đương nhiên là cô cũng nhìn thấy, đến trước mặt hắn cô mới kinh hãi kêu lên.

Diệp Mặc đã chú ý đến cô gái đi bên cạnh Ánh Tình, mới phát hiện cô không hề kém cạnh Trác Ánh Tình, thậm chí đôi mày dịu dàng càng làm quyến rũ người khác. Đôi mắt cô ta rất lớn, biểu hiện rất ngây ngô và chân thật, từ trong cái biểu hiện ấy không nhìn thấy bất cứ thứ gì mà bạn không thích. Thậm chí nhìn vào đôi mắt vô tội kia, và cái biểu hiện ngây thơ đó, và dáng vẻ yểu điệu, sẽ phải tự nhiên thích cô ngay.

Trác Ánh Tình đã phản ứng lại được, cô không ngờ thân thủ của Diệp Mặc lợi hại như thế, xem ra không những hắn có y thuật cao minh, mà về võ thuật cũng là một cao thủ. Điều đó khiến cô ta hưng phấn lên, cô xông tới ngay, kéo Diệp Mặc nói:

-Bác sĩ Diệp, không ngờ anh có bản lĩnh thiệt, Tần Tấn là người trong hiệp hội võ thuật của trường em đấy.

Nhưng cô phát hiện ra ngay sự chú ý của Diệp Mặc đang hướng vào cô gái đi bên cạnh cô, lập tức chu mỏ nói:

-Này chú kia, anh đừng dùng ánh mắt lang sói nhìn Song Song có được không, cô ấy là hoa khôi số một của trường chúng tôi, anh đừng mong sẽ nhận được sự chú ý của cô ấy, đừng quên anh là chú đấy nhé.

Trác Ánh Tình lập tức sửa danh xưng bác sĩ sang danh xưng chú, vẻ bất mãn trong lời nói thể hiện khá rõ ràng. Cô chủ động chạy đến chào Diệp Mặc, mà hắn lại coi như không thấy cô.

Nghe Trác Ánh Tình nói, cái cô Song Song có vẻ ngượng nghịu tiến tới trước nói:

-Chào anh, em là Song Song bạn học của Trác Ánh Tình.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy phát lạnh, còn về nguyên nhân tại sao,

thì hắn không nói được. Lúc nãy thần thức của hắn đã quan sát ánh mắt của Song Song nhìn cú đá của hắn, tuyệt đối là ánh nhìn tinh anh, không phải là vẻ dịu dàng e ấp. Vả lại trên người cô ta có một thứ khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo, Diệp Mặc khẳng định cái cảm giác này là thật, bởi vì hắn có thần thức.

Nhiếp Song Song này không hề đơn giản, rất kỳ lạ.

-Em là Nhiếp Song Song? Em ở Yến Kinh sao?

Câu hỏi của Diệp Mặc càng khiến Trác Ánh Tình khó chịu, xem ra cái tên Diệp Mặc đã khoái Song Song rồi. Khi hắn gặp mình lần đầu tiên, chưa bao giờ hỏi mình là ai, thậm chí coi như không thấy cô nữa.

Nhiếp Song Song cúi đầu, ánh mắt lộ vẻ sợ sệt, tuy cô chắc rằng Diệp Mặc sẽ không nhìn thấy, nhưng cô không biết Diệp Mặc là một người có thần thức, biểu hiện của cô không thoát khỏi ánh mắt của Diệp Mặc.

Lúc này Trác Ánh Tình mới nói:

-Chú Diệp Mặc, chú đừng hỏi nữa, Song Song đang ở tại nhà dì. Vả lại cô ấy không thích nói chuyện, có chút ngại ngùng, có gì chú cứ hỏi tôi, nhưng chú đừng theo đuổi Song Song, còn về nguyên nhân, thì chú đừng hỏi nữa, tóm lại Song Song là đứa khổ sở, vả lại khi cô ta nói chuyện với con trai, cũng thấy xấu hổ đấy.

Diệp Mặc gật gật đầu, tuy hắn không hiểu Nhiếp Song Song, nhưng hắn biết Trác Ánh Tình hoàn toàn nói không đúng. Thần thức của hắn đã quan sát trên thân thể của Song Song có luồng khí bất thường, vả lại còn rất mạnh nữa. Cô gái này chẳng phải là một cô gái ngoan hiền, chắc còn là một cô gái điển hình có cuộc sống cực kỳ phóng khoáng.

Không biết tại sao Trác Ánh Tình lại chơi chung với cô ta, nhưng Diệp Mặc biết, đây không phải là chuyện của hắn, vả lại chỉ cần không gây nguy hiểm cho hắn, thì hắn cũng mặc kệ.

Nhưng vào lúc đó, Song Song lại ngẩng đầu lên xem xét Diệp Mặc, ánh

mắt rất kín đáo nhưng đã bị Diệp Mặc chú ý. Cô ta nhìn Diệp Mặc một cái, cả gương mặt đỏ bừng dữ dội.

Trác Ánh Tình đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của Song Song, cô hơi bực bội, không ngờ Diệp Mặc và Song Song họ đã phải lòng nhau. Hai người nhìn qua nhìn lại, xem cô như không hề tồn tại, chẳng lẽ mình lại xấu xí đến thế sao?

Diệp Mặc đã hạ quyết tâm, sau khi về nhà sẽ hỏi cô em gái, nếu cô ấy quen Song Song, thì nhất định bảo cô ấy tránh xa cô gái này ra, cô ta có một cái gì đấy không nên rớ vào.

Hắn cũng muốn cảnh tỉnh Trác Ánh Tình, nhưng nhìn thấy điệu bộ cô ta, thì không thể nói được, hắn đành nói:

-Tôi đi qua quán bar có chút việc, hai cô cứ từ từ mà đi.

-Đợi đã, bọn em cũng muốn vào đó. Hôm nay đúng lúc Song Song muốn ra ngoài uống chút rượu, em đi với cô ta đấy.

Ánh Tình lập tức nói, sau đó cô nhìn Đình Đình trong tay Diệp Mặc, lại hỏi:

-Anh Diệp, cô bé này dễ thương quá, là ai vậy?

Diệp Mặc dở khóc dở cười, chỉ trong một thời gian ngắn mà Ánh Tình đã đổi ba cách xưng hô khác nhau.

Hắn đột nhiên nhớ lại lời tên Trì Binh nói lúc nãy, Trì Binh và Tần Tấn vốn đã biết là Trác Ánh Tình sẽ đến đây uống rượu, tại sao họ lại biết?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc làm như vô tình hỏi:

-Tình nhi, chú của cô cũng là bạn của tôi. Cô còn đang đi học mà đến quán bar uống rượu thì không hay lắm. Mà còn đến cái quán xa như vậy, chỗ này hơi xa so với trường cô đấy.

-Thôi đi chú, à không, anh Diệp, anh lớn hơn tôi bao nhiêu tuổi, mà lại dùng cái giọng ấy nói với tôi. Hôm này là Song Song muốn đến đây, không phải tôi, cô ấy thích chỗ này, thì tôi đến.

Trác Ánh Tình với dáng vẻ cho là không bình thường nói, vừa nói xong thì lại lập tức nói:

-Loại thuốc lần trước anh nói, cô tôi đã chuẩn bị rồi, hôm nay anh có thể đi với tôi đấy.

Nhiếp Song Song kéo áo Trác Ánh Tình, muốn cô đừng nói nữa, nhưng sau cùng Trác Ánh Tình lại nói:

-Sợ gì chứ, chúng ta đều trưởng thành rồi, chỉ là đi uống rượu thôi mà.

Diệp Mặc lại nhìn Song Song một lần nữa, trong lòng nghĩ quả nhiên là cô ta, xem ra Trác Ánh Tình bị bán đi cũng không biết còn đi thu tiền hộ nữa chứ, cô ta ngốc quá, Nhiếp Song Song quả là giỏi đóng kịch.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc nói:

-Nếu như thế, chúng ta cùng đi nhé, hôm nay tôi mời.

Sỡ dĩ hắn muốn giúp Trác Ánh Tình, là vì nể mặt Trác Ái Quốc. Trác Ái Quốc là một người không tệ, vả lại anh ta cũng rất chiếu cố Trác Ánh Tình.

-Nhưng Ánh Tình, xin lỗi, tôi cảm thấy anh Diệp nói đúng, cho nên… cho nên tôi không đi nữa.

Nhiếp Song Song nói vài câu, rồi khẽ nhìn Diệp Mặc, gương mặt càng thêm đỏ bừng. Nét ngây thơ vô tội của cô gái được thể hiện hết cỡ.

-Song Song, cô thật xinh đẹp, chẳng trách sao chú Diệp lại có ý với cô.

Đến Trác Ánh Tình còn thấy được vẻ diễm lệ của cô ta.

-Ánh Tình đừng nói bậy, tôi phải về rồi, cô tìm anh Diệp có việc đúng

không, không làm phiền hai người nữa, tôi về trước nhé.

Nói xong Nhiếp Song Song lại lén nhìn Diệp Mặc một cái nữa, đột nhiên từ túi áo cô lấy một mảnh giấy nhỏ màu hồng đưa cho Diệp Mặc:

-Anh Diệp, đây là số điện thoại của em.

Một câu nói với âm điệu cực thấp, nói xong cô cũng không chào Ánh Tình liền quay đi ngay, trên gương mặt còn phản phất nét ngượng nghịu đỏ hồng.

Diệp Mặc cầm lấy mảnh giấy màu hồng xem qua, lại lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ rằng nếu như là người bình thường, thì chắc chắn là tối nay sẽ gọi điện cho cô ngay, nhưng cô ta đã tìm nhầm người.

Trác Ánh Tình dùng vẻ kỳ quái nói:

-Cái con nhỏ Song Song hôm nay thật kỳ lại, em chưa từng bao giờ thấy cô ta chủ động đưa số điện thoại cho ai cả.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt, chưa bao giờ thấy sao? Nếu như chưa bao giờ, thì tại sao cô ta lại làm cái danh thiếp số điện thoại của mình đẹp như thế để sẵn trong túi? Đây rõ ràng là có sự chuẩn bị.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 182

Cảnh Cáo

Chuyện này, anh Diệp, không phải là anh đã thích Song Song rồi chứ?

Trác Ánh Tình nhìn theo Nhiếp Song Song đi khá xa rồi mới đột nhiên hỏi.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, không nói gì, hắn đang nghĩ rốt cục thì Nhiếp Song Song là người như thế nào, mục đích cô ta đến Hoa Đại là gì? Nếu cô em gái Diệp Lăng không ở Hoa Đại thì cũng không nói gì, nhưng bây giờ Diệp Lăng cũng ở đây, Hoa Đại mà có một người như thế, thật là nguy hiểm.

-Gì nào, thích thì cứ thừa nhận, em đâu có nói gì anh, không chừng em còn có thể giúp anh nữa đấy, sao anh không trả lời tôi, thật là.

Trác Ánh Tình bỗng nhiên bĩu môi nói.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt, -Nếu như cả hai cô mà phải chọn một thì tôi thà thích cô hơn, cũng không thèm thích Nhiếp Song Song đâu.

-Thật sao, anh Diệp, anh thíchem thật sao? Thật là tốt quá, tuy em thích anh không nhiều lắm, nhưng em có thể nói cho chú ba em biết là anh thích em. Ây, anh không biết là chú ba em tôn sùng anh thế nào đâu, nếu biết anh thích em, thì sẽ không còn biết cách nào để tác hợp cho em đâu?

Đột nhiên Trác Ánh Tình vui lên, cứ kéo lấy tay Diệp Mặc không buông.

Diệp Mặc trở tay bắt lấy cổ tay Trác Ánh Tình, chân khí xâm nhập vào cơ thể cô, quả nhiên trong cơ thể cô có một luồng khí lạnh. Hiển nhiên là Song Song đã hạ thủ, cô gái này dù nam hay nữ cũng không tha.

Cổ tay của Trác Ánh Tình bị Diệp Mặc bắt lấy, lập tức la lên "Á" một tiếng. Cô có thể bắt tay Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc thì không thể bắt tay cô. Cô liền vùng tay ra, vội vàng nói:

-Chú Diệp, chú làm thật đấy à, cho dù là thích thì cũng không nhanh đến thế chứ. Tôi vẫn chưa nói là thích chú mà, chú mau buông…

-Im miệng, cô tự cảm thấy thật sự tốt à Diệp Mặc quát lớn một tiếng, có chút không nói gì. Chân khí của hắn đã vận chuyển vào trong cơ thể Trác Ánh Tình, chớp mắt đã hóa giải hàn khí trong cô, rồi mới buông tay Trác Ánh Tình còn đang vung vẩy cánh tay thì bị Diệp Mặc la một tiếng, lập tức không dám động đậy nữa. Cô phát hiện mình cũng sợ Diệp Mặc thật đấy chứ.

Đến khi Diệp Mặc buông tay ra, và không làm gì tiếp theo, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô cũng sợ hãi nói ngay:

-Ôi, sao em lại có cảm giác thoải mái hơn thế này? Anh Diệp, anh bắt cái nữa đi.

Nói xong Trác Ánh Tình lại chìa cổ tay qua.

Diệp Mặc không hơi đâu nhìn cô ta nói:

-Hãy thu cái móng mèo của cô về đi, tôi không có hứng thú, sau này cảm giác sẽ không tốt như vậy đâu.

-Anh…

Trong lòng Trác Ánh Tình bất mãn, lúc nãy là hắn đã chủ động cơ mà, bây giờ cho hắn bắt hắn cũng không thèm. Nhưng lúc nãy hắn bắt một cái, đúng là cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Cái gì mà tự cảm giác rất tốt, Trác Ánh Tình cô vốn là hoa khôi số hai ở Hoa Đại này mà, cô tự cao là vì muốn sánh với Ninh Khinh Tuyết, cô cũng không cảm thấy xấu hổ.

Diệp Mặc nhìn Đình Đình, cô bé đã gục vào lòng hắn ngủ, hắn mới nói

với Trác Ánh Tình:

-Cô về đi, tôi phải vào quán bar có việc. Nhưng có chuyện này tôi muốn nhắc nhở cô, cô coi như là cảnh cáo cũng được.

-Có chuyện gì thế? Chú Diệp, chú nói đi.

Trác Ánh Tình lập tức nói.

-Sau này khi xưng hô với tôi, cô đừng thay đổi lung tung, tôi nghe mệt lắm, đương nhiên đó không phải là điều tôi muốn nói. Chuyện chính là, sau này cô đừng đi chung với Nhiếp Song Song nữa, không tốt cho cô đâu, còn nghe hay không là tùy cô.

Nói xong Diệp Mặc quay người đi ngay.

Trác Ánh Tình đứng ngây ra nửa ngày, nhíu nhíu mày, tại sao hắn ta bảo mình đừng đi chung với Nhiếp Song Song nữa? Con người Nhiếp Song Song không phô trương, vả lại còn là hoa khôi số một nữa, tính tình lại hiền lành.

Càng nghĩ không ra, thì càng không được. Trác Ánh Tình đang muốn gọi Diệp Mặc lại, nhưng không cần nữa rồi, bởi vì có người đã cản hắn lại.

Hai tên cảnh sát đã cản Diệp Mặc lại. Trác Ánh Tình chỉ thấy tên Tần Tấn đang đứng ở xa, thì biết ngay là y đã giở trò.

-Anh hãy lấy chứng minh thư ra xem nào, lúc nãy anh đã ẩu đả trên phố, xin mời theo chúng tôi về sở cảnh sát.

Một trong hai tên cảnh sát cản Diệp Mặc lại nói.

Diệp Mặc đương nhiên cũng nhìn thấy tên Tần Tấn đứng phía xa kia, cười lạnh lùng, hắn biết hai gã cảnh sát này cùng một phe với gã ta, thậm chí là lính của gã.

Nếu như khi còn đang học ở Ninh Hải, thì Diệp Mặc sẽ đi với bọn họ, nhưng bây giờ, Diệp Mặc chỉ cười lạnh lùng rồi nói một câu:

-Cút ngay.

Trác Ánh Tình còn đang định đi đến nói giúp Diệp Mặc vài câu, nhưng bây giờ nghe Diệp Mặc bảo hai tên cảnh sát cút đi, thì cô cuống lên. Cái tên này sao chả biết xử sự thế, không biết bình tĩnh gì cả. Cho dù sau cùng tôi có thể giúp được anh, nhưng chuyện về đồn là không thoát khỏi rồi. Trác Ánh Tình thở dài, cô lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho chú ba.

Quả nhiên chữ cút của Diệp Mặc mới vừa nói ra, sắc mặt của hai tên cảnh sát liền thay đổi. Tên cảnh sát lùn chỉ vào Đình Đình trong lòng Diệp Mặc, lại chỉ vào Ánh Tình nói:

-Chúng tôi nghi ngờ anh dụ dỗ bán trẻ con, mà còn bắt thiếu nữ vị thành niên, bây giờ dẫn anh đến cục cảnh sát điều tra, nếu anh có bất kì câu hỏi nào anh có thể đi thiếu nại.

Trác Ánh Tình nghe hai tên cảnh sát nói cô ta là thiếu nữ vị thành niên bị lừa bán, lập tức tức giận xông lên:

-Anh nói láo, anh nhìn sao ra nói bà đây là vị thành niên? Tôi nói cho anh biết, là tôi lừa bán công tử bột, anh bắt tôi à.

Nói xong Trác Ánh Tình ưỡn bộ ngực vốn không nhỏ của mình, lại khoác cánh tay của Diệp Mặc, ý rõ ràng là anh có thể làm gì? Đã quên lúc nãy còn đang nghĩ Diệp Mặc không bình tĩnh nữa.

Sắc mặt đằng xa của Tần Tấn xanh mét, hôm nay không những bị Diệp Mặc đánh, còn nhìn người mình yêu khoác lấy cánh tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc bị Trác Ánh Tình khoác lấy cánh tay cũng không ngạc nhiên, dù sao cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, cô ta thậm chí có thể lộ liễu xem xét hạ bộ của mình, còn đâu để ý đến đang khoác cánh tay mình nữa, chỉ là Trác Ánh Tình này thực sự quá táo bạo, bà này bà nọ, cô gái này thoạt nhìn cũng chưa đến hai mươi tuổi.

Quả là, hai tên cảnh sát bị lời nói của Trác Ánh Tình nói đến đỏ cả mặt, tên cảnh sát cao lập tức phản ứng nói: Sắc mặt Trác Ánh Tình thay đổi, lấy điện thoại ra định gọi.

Diệp Mặc đưa tay ra chặn Trác Ánh Tình lại, hắn chỉ lấy cuốn sổ màu xanh để trước mặt tên cảnh sát cao nói:

-Tôi đến tới ba, anh còn không đi thì đi vào tù ngồi đi.

Trước mắt của hai tên cảnh sát là một hình chạm nổi màu đỏ, với nét chữ "tổng huấn luyện viên quân đội đặc chủng "Phi Tuyết", tổng cục bộ đội Hoa Hạ", sợ đến mức toàn thân chảy mồ hôi lạnh.

Cho dù là bà quét dọn của tổng cục quân đội đặc chủng, bọn ho cũng không dám đắc tội, đừng nói là tổng huấn luyện viên "Phi Tuyết", người khác không biết sự lợi hại của danh xưng này nhưng bọn họ là cảnh sát lại biết rất rõ, mà cái dấu chạm nổi kia vừa nhìn thấy là phát ra ánh sáng nhạt, không thể giả mạo được.

Diệp Mặc chưa nói gì hai tên cảnh sát đã liên tục nói xin lỗi sau đó rời khỏi, thậm chí Tần Tấn ở kia cũng không dám qua đó -Anh Diệp, lúc nãy anh cho bọn họ xem cái gì vậy? Sao có hiệu quả như vậy giúp em làm một cái được không?

Trác Ánh Tình hỏi xong thì biết mình điên rồi, đó rõ ràng là chứng nhận làm cho cảnh sát sợ hãi thì có thể là chứng nhận gì? Rõ là chứng nhận lợi hại của quân đội rồi.

Khóe miệng Diệp Mặc giật một cái:

-Cô có thể về xin chú ba của cô.

Trác Ánh Tình đã hiểu đương nhiên biết Diệp Mặc chế nhạo cô, có chút không vui nói:

-Anh vừa nói em tại sao phải tránh xa Nhiếp Song Song?

Diệp Mặc cười lạnh lùng nói:

-Nhiếp Song Song muốn uống rượu chẳng lẽ gần trường học không có? Lại phải chạy đến quán bar này, Tần Tấn làm sao biết? Cũng đột nhiên xuất hiện ở đây? Cái này quá trùng hợp rồi.

-Ý anh là…

Trác Ánh Tình lập tức hiểu ra, Nhiếp Song Song nghe lời Tấn Tấn lừa cô tới, lỡ cô uống say rồi thì sẽ như thế nào?

Nhưng tại sao Nhiếp Song Song phải làm như vậy? Mình giúp cô ta không ít chẳng lẽ còn cấu kết với Tần Tấn lừa mình lúc bình thường cô ta đều giả bộ sao?

-Tôi đi hỏi Tần Tấn.

Lúc Trác Ánh Tình quay đầu lần nữa Tần Tấn không biết đã đi đâu rồi.

-Không ngờ cô ta là loại người này, thật là sai lầm, tên Tần Tấn cũng là tên chẳng ra gì.

Trác Ánh Tình tức giận nói.

Diệp Mặc đã không nói cho cô biết cái kỳ lạ của Nhiếp Song Song, không có lợi gì với Trác Ánh Tình cả, nhưng cũng nên nhắc nhở cô ta một chút:

-Sau này cô đừng tiếp xúc với cô ta nữa, không có lợi gì cho cô đâu.

-Tiếp xúc thì sao chứ, tôi còn phải tính sổ với cô ta đấy. Hơn nữa, không phải anh cũng muốn lại gần cô ta sao, nếu không anh lấy danh thiếp của cô ta làm gì? Con hồ ly tinh.

Trác Ánh Tình rất bất mãn, rất hiển nhiên là nếu không tìm gặp Nhiếp Song Song thì cô sẽ không hả giận được. Vả lại Nhiếp Song Song đã đột nhiên trở thành hồ ly tinh trong mắt cô, cô quên mất không lâu trước đó, cô

còn nói với Diệp Mặc rằng cô ta rất đáng thương.

Diệp Mặc hừ một tiếng, rồi nói:

-Có phải cô cảm thấy bình thường cô ta rất hay ngại ngùng, rất chân thật không? Một cô gái đoan chính lại luôn mang bên mình cái danh thiếp mang nặng mùi vị khiêu khích như thế sao?

Nói xong Diệp Mặc lấy tấm danh thiếp ra phẩy phẩy, sau đó mới tiếp tục nói:

-Tin hay không tùy cô, cô có thể xem những lời tôi nói là vô nghĩa.

Trác Ánh Tình không phải là cô gái ngốc, tuy rằng có lúc phân tích sự việc không toàn vẹn, nhưng không có nghĩa là cô không biết gì hết. Từ lúc Diệp Mặc lấy tấm danh thiếp ra, và chuyện hôm nay Nhiếp Song Song hẹn cô đi uống rượu, và gặp phải Tần Tấn, lại liên kết với những chuyện thường ngày, Trác Ánh Tình đã hiểu, có thể là Diệp Mặc đã nói đúng.

Đột nhiên cô nghĩ đến chuyện hắn bắt lấy cổ tay cô, sau khi buông ra một lần nữa, trong cơ thể cô thay đổi, chẳng lẽ đó cũng liên quan đến Nhiếp Song Song sao?

Trác Ánh Tình đang muốn hỏi Diệp Mặc có phải hay không, thì Diệp Mặc đột nhiên thay đổi sắc mặt, chạy mấy bước xông vào quán bar.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 183

Người Bị Đánh Là Tên Họ Diệp

Diệp Mặc nhìn thấy Vân Băng vốn dĩ đang đứng đấy, nhưng đột nhiên cô lao như điên tới người con trai mà cô theo dõi, vả lại trên tay còn với lấy cái chai rượu trên quầy lao vào gã ta, nhưng Vân Băng đã lập tức bị hai kẻ xung quanh chặn lại, lôi vào trong.

Diệp Mặc đi vào trong, không chút do dự mà đá văng hai kẻ đang lôi kéo Vân Băng, và kéo cô ta lại.

Vân Băng tóc tai rối tung nhìn thấy người kéo cô lại là Diệp Mặc, không kiềm nén được cô gục trên vai hắn mà khóc. Trác Ánh Tình xông vào không hiểu đầu đuôi nhìn nhìn Vân Băng, lại nhìn nhìn Diệp Mặc, cô cảm thấy chuyện này hơi phức tạp, cô chỉ còn cách đứng sau lưng Diệp Mặc và không nói gì nữa.

Phùng Vinh đứng dậy, lạnh lùng nhìn Diệp Mặc. Bên cạnh hắn ta còn có một người thanh niên, đang ngồi im không nhúc nhích, thậm chí đến ánh mắt cũng không thèm lướt đến chỗ Diệp Mặc, đối với gã ta, Diệp Mặc và những người khác như không hề tồn tại.

Hai kẻ bị Diệp Mặc đá văng ra mãi một lúc sau mới đứng dậy được, lại xông lên định đánh tiếp, lúc này người thanh niên ngồi im lúc nãy mới phẩy phẩy tay nói:

-Chúng ta là người văn minh, đối phó với những tên tép riu này chỉ cần cảnh sát là được. Hãy nói với cảnh sát, đừng để tên này được thả ra nữa.

Không cần y nhắc, thì trong quầy bar cũng đã có người báo cảnh sát rồi.

Bọn họ hiểu biết nhiều, vừa nhìn là biết ngay, tuy Diệp Mặc chỉ có một mình, nhưng đã chiếm ưu thế, rất hiển nhiên là phía Phùng Vinh tuy có bốn người nhưng vẫn không là đối thủ của hắn.

Vân Băng lúc này đã bình tĩnh lại được, cô buông Diệp Mặc ra và đứng ra một bên khóc, Trác Ánh Tình lập tức đưa vài tấm khăn giấy cho Vân Băng.

-Có chuyện gì thế?

Diệp Mặc buông miệng hỏi.

Vân Băng chỉ vào Phùng Vinh tức giận nói:

-Cái tên súc sinh, năm xưa hắn tìm cách tiếp cận và hãm hại tôi một lần, không ngờ lần này hắn lại cấu kết với kẻ khác định hại tôi lần thứ hai nữa.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, tuy Vân Băng không nói rõ hãm hại chuyện gì, nhưng đại khái hắn cũng hiểu được chút ít. Hắn đoán rằng Phùng Vinh chính là bạn trai của Vân Băng, y không những không bảo vệ cô, mà còn bán rẻ cô.

Diệp Mặc nhìn Vân Băng có chút bất mãn, trong lòng nghĩ cũng may là lần thứ hai hãm hại không thành, nếu thành công thì cũng đáng đời cô. Nếu như bị hãm hại lần đầu thì là vì không hiểu sự đời có thể tha thứ, nhưng nếu bị lừa lần thứ hai, thì là đáng đời. Đây chính là kẻ đáng thương thì tất có chỗ đáng giận.

Hình như cô đã thấy được ánh mắt bất mãn của Diệp Mặc, Vân Băng cuối thấp đầu nghĩ, cho dù hôm nay không nghe được chuyện này, thì cô cũng sẽ tuyệt đối không bị Phùng Vinh hãm hại lần thứ hai.

Vân Băng cô đâu phải là kẻ ngốc, khoan hãy nói đến chuyện hiện giờ cô đã bắt đầu quyến luyến Diệp Mặc, cho dù là không có chuyện này, cô cũng quá thất vọng với Phùng Vinh rồi. Có chuyện gì mà đến nỗi tám năm qua ở Mỹ cũng không gọi được một cú điện thoại cho cô? Tại sao sau khi cô xảy ra chuyện, thì gã ta lại bỏ đi?

Tiếng còi cảnh sát reo lên, hai người cảnh sát ở gần đây đã xông vào, từ tốc độ xuất hiện của cảnh sát cho thấy, người báo cảnh sát thân phận không hề nhỏ.

-Đem người này đi, hắn đã phạm tội nặng, lát nữa tôi sẽ gọi điện cung cấp chứng cứ cho anh.

Vừa thấy cảnh sát xông vào, thì người thanh niên rồi trên ghế lập tức cười nham hiểm dặn dò. Khiến người ta tưởng rằng tên cảnh sát đó như là người nhà của y vậy.

Hai tên cảnh sát ngước đầu nhìn Diệp Mặc, lập tức ngây ra, trong lòng nghĩ rằng thế là tiêu rồi. Bọn họ sợ nhất là cái người đang đứng trước mặt đây, tại sao mấy người này lại dây vào hắn chứ?

-Sao còn chưa ra tay?

Người thanh niên nhìn hai tên cảnh sát đang đứng ngây ra đó mà chưa chịu ra tay, y có vẻ bất mãn nói.

Diệp Mặc trao Đình Đình cho Vân Băng, đi đến chỗ người thanh niên kia và bóp lấy cổ y, túm y lên, vung tay liền mấy cái tát, thêm một cú đá nữa là y văng bênh cạnh chỗ mà hai tên lúc nãy đã lôi Vân Băng.

Người thanh niên đó lập tức máu tung tóe răng gãy liền mấy cái, y định nói gì, nhưng không nói được nữa.

-Mày…

Phùng Vinh kinh hãi nhìn Diệp Mặc, y không ngờ Diệp Mặc hung hãn như thế, trước mặt cảnh sát mà cũng dám động thủ. Mà cái làm cho y kinh ngạc chính là, cảnh sát đã đến rồi mà sao vẫn chưa chịu bắt hắn đi?

Diệp Mặc đã không dạy dỗ Phùng Vinh, chỉ là vỗ vỗ vai y nói:

-Hãy nhớ ngày mai không được đi đâu đấy, hôm nay hãy ăn nhiều một

chút đi, cút ngay.

Phùng Vinh đã không biết mình đã bị Diệp Mặc tuyên án tử hình, tim mạch của y đã bị phong tỏa. Y còn tưởng rằng Diệp Mặc sẽ nể mặt Vân Băng mà không động đến y, nghĩ đến tên thanh niên đang nằm dưới đất lập tức kinh hãi gào lên.

-Mày dám động đến Diệp Liên.

Nghe xong lời của Phùng Vinh, Diệp Mặc có đôi chút ngạc nhiên, nhìn xem người thanh niên bị hắn đá xuống đất rồi nói:

-Mày là người của Diệp gia sao?

-Không sai, sợ rồi sao?

Phùng Vinh lập tức lạnh lùng nói. Nhưng y vẫn chưa kịp nói hết câu, thì phát hiện cái mặt của mình đã bị đá trúng, phun ra toàn máu và rang giống y tên Diệp Liên. Giờ y đã hiểu, Diệp Mặc muốn y bị y chang như thế.

Vốn dĩ Diệp Mặc muốn y trước khi chết được chết yên ổn một chút, nhưng không ngờ tên Phùng Vinh không hề muốn yên ổn.

Diệp Liên nhìn thấy Diệp Mặc đi qua đây, sờ vào vết máu ố trên mặt, y dùng khẩu khí không rõ ràng tức giận nói:

-Tên khốn, mày dám động vào tao…

Diệp Mặc lại tung thêm một cước vào mặt y, sau đó nói:

-Tao là người nhà họ Diệp, mày nghĩ tao không dám động vào nhà họ Diệp à? Lần trước tao phá cái từ đường nhà mày, đập nát cái cửa chính, không nhìn thấy mày, chắc mày cũng chỉ là một tên tép riu trong đó thôi chứ gì.

Diệp Mặc đem tên tép riu không hề nhúc nhích về chỗ cũ.

Diệp Liên hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, y có vẻ hiểu ra, người đang đứng trước mặt chính là tổ tông Diệp Mặc.

Y không dám hiếu chiến nữa, đừng nói y chỉ có quan hệ thứ yếu với Diệp gia, mà cho dù là gia chủ như Diệp Bắc Vinh, khi đối diện với Diệp Mặc, cũng chẳng dám nói gì. Lúc đó y chỉ biết run cầm cập, hận chính mình sao không nhận ra Diệp Mặc ngay từ đầu.

Y nhìn thấy Diệp Mặc sau khi đạp gãy chân hai tên tay sai của mình, rồi lại chuẩn bị đến phiên mình, y sợ hãi kêu lên:

-Anh Diệp, chuyện này không liên quan đến tôi, cái tên Phùng Vinh nói rằng hiện giờ Vân Băng chỉ có một mình, hắn bảo tôi ra tay đi. Tôi đã nghe nhầm lời hắn, chuẩn bị kế hoạch …

Lời Diệp Liên chưa dứt nhưng Diệp Mặc vẫn đạp xuống.

Diệp Mặc quay người về hướng hai tên cảnh sát nói:

-Lời khai lúc nãy các người nghe rồi chứ?

-Vâng, chúng tôi nghe được rồi.

Chẳng ngờ hai tên cảnh sát còn cúi đầu về hướng Diệp Mặc nữa chứ.

-À, nếu đã như thế, vậy phiền các anh mang bọn người này đi, không cần thông báo cho tôi đâu, một chút cống hiến lặng lẽ cho xã hội, là điều tôi nên làm.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Trác Ánh Tình nghe Diệp Mặc nói như thế, không nhịn được phì ra cười.

Diệp Mặc giả vờ như không nghe thấy, sau đó lại tiếp tục nói với hai tên cảnh sát:

-Tôi nghi ngờ quán bar này có vấn đề, các anh hãy về báo cáo với lãnh đạo, nhất định phải điều tra ra được.

-Kết quả điều tra trực tiếp đưa cho Lý Hồ của đội "Phi ưng", bảo anh ta nói lại cho tôi biết là được rồi.

-Nếu nhưng không điều tra ra được, thì đừng trách tôi không khách sáo. Nếu như lấy mấy tên tép riu ra để đỡ đạn thì cũng đừng trách tôi.

Nhiếp Song Song đã chọn quán này, nếu như nói quán bar này không có vần đề thì Diệp Mặc tin mới lạ.

Diệp Mặc mang Vân Băng và Trác Ánh Tình đi khỏi khá xa rồi, hai tên cảnh sát mới phản ứng lại, lập tức lấy bộ đàm ra.

-Xin lỗi, lại gây rắc rối cho anh.

Vân Băng nói với vẻ có lỗi.

Diệp Mặc phẩy phẩy tay nói:

-Tôi đã ở đây thì không phiền gì hết, nếu như không có tôi mới là phiền phức, cho nên…

Tuy Diệp Mặc không nói hết câu, nhưng Vân Băng đã nghe ra được, cô nghĩ nhất định sau này mình không được nông nổi như vậy. Phùng Vinh hủy hoại cuộc đời cô, cô mới không kiểm soát được hành động của mình. Nhưng chẳng qua chỉ là một lần, sau này sẽ chẳng có chuyện gì có thể khiến Vân Băng này kích động như thế này nữa. Đối với cô, mọi thứ qua đi coi như đã chết, chẳng có gì để nhớ nữa.

-Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm nào.

Diệp Mặc thấy Vân Băng có vẻ không vui, liền nói.

Trác Ánh Tình tuy không hiểu chuyện gì, nhưng cũng nghe ra được đôi chút, vội vàng nói:

-Anh Diệp, anh và chị ấy đến nhà tôi dùng cơm, tiện thể…

Xem ra cô ta không quên chuyện tiện thể xem qua bệnh tình của ông nội cô.

Diệp Mặc suy nghĩ chắc cũng phải đi một phen vậy, cũng gật đầu ngay.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, Trác Ánh Tình lập tức gọi điện cho chú ba - Trác Ái Quốc của cô, và gọi cả cho cô út.

Cả nhà họ Trác vận động hết các thành viên trong nhà, đối với sự viếng thăm của Diệp Mặc, cả nhà họ như mong trăng sao vậy.

Chất kịch độc trong người Trác Hữu Sơn, đối với Diệp Mặc đã luyện khí đến tầng thứ ba mà nói quả thật là đơn giản, chưa đến nửa giờ đồng hồ là đã giải được.

Bởi vì không biết quan hệ của Vân Băng với Diệp Mặc là thế nào, cho nên nhà họ Trác rất khách sáo với Vân Băng, thậm chí còn khách sáo hơn cả đối với Diệp Mặc, theo Trác Hữu Sơn, thì Diệp Mặc là một tên ưu tú.

Nếu Vân Băng là bạn gái của hắn, thì đối xử tốt với Vân Băng càng có hiệu quả hơn là đối xử tốt với Diệp Mặc.

Lúc Diệp Mặc chuẩn bị đi về, thì ti vi đang phát tin về chuyện của Âu Húc Nghiệp và Âu Chấn.

Diệp Mặc lặng lẽ gật đầu, tên cáo già ra tay quả là nhanh, chỉ một ngày là giải quyết được, chắc rằng bọn cáo già đó đã sớm có sự tính toán rồi, không chừng đã đem hắn ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng cho dù biết rằng bọn cáo già đã lợi dụng mình một lần, nhưng Diệp Mặc vẫn phải tiêu diệt Âu Húc Hổ.

-Nhà họ Âu tiêu rồi.

Trác Hữu Sơn nhìn thấy Âu Húc Nghiệp, Âu Phùng bị mang đi có vẻ kích động nói.

Trác Hữu Sơn tiếp lời:

-Nhà họ Âu quá phô trương, đừng nói là chuyện của hai mươi mấy năm về trước, chỉ tính mấy năm gần đây thì họ đã hại biết bao nhiêu người rồi?

Vân Băng có vẻ khiếp đảm nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ Diệp Mặc nói là nhà họ Âu sẽ không làm phiền cô nữa là ý này đây, rốt cục thì Diệp Mặc có thế lực đến cỡ nào nhỉ? Cho dù là nhà họ Diệp thì cũng không thể một chiêu là giải quyết được nhà họ Âu.

Diệp Mặc thì lại nhìn Vân Băng gật đầu cười cười, trong lòng Vân Băng đột nhiên có một tia ấm áp, tuy hắn không phải là người đàn ông của mình, nhưng có thể quen được một người phi thường như hắn, cũng là may mắn rồi. Nghĩ đến cuộc sống sau này sẽ không còn phải lo sợ nữa, đột nhiên trong lòng Vân Băng như có ánh mặt trời chiếu rọi, những thứ ảm đảm đều bị xua tan đi hết không để lại dấu vết gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 184

Lạc Ảnh

Vô Lượng Sơn xưa được gọi là Mông Nhạc Sơn, với danh xưng cao vút trong mây không thấy đỉnh, rộng lớn không thể đo đạc; diện tích mấy ngàn ki-lô-mét vuông, nhưng chỉ mấy ngàn ki-lô-mét vuông, còn chưa đủ để lấy danh xưng là cao vút trong mây không thấy đỉnh, rộng lớn không thể đo đạc Nhà thơ Đới Gia Chính đời Thanh trong "Vọng Vô Lượng sơn" đã viết: "Cao mạc cao vu vô lượng sơn, cổ thác nam quận nhất hùng quan. Phân đắc điểm thương miên tuyên thế, chu bách dư lý giai tằng loan khẩu tha nga quyền kỳ phát quang trạch, tủng lập vân tiêu bất khả phàn"

Tất cả mọi người biết Đới Gia Chính là đạo quang trong thời nhà Thanh, là thi nhân nổi tiếng trên thi đàn Vân Nam, nhưng có rất ít người biết Đới Gia Chính còn có một người em trai tên là Đới Gia Huy. Gia Khánh năm hai mươi mốt Đới Gia Chính và Đới Gia Huy ở Vô Lượng sơn gặp ẩn môn điểm giới trung nhân, vì tư chất hai người rất tốt, liền mang hai người tiến vào ẩn môn.

Đới Gia Chính một lòng muốn làm quan, cự tuyệt chiêu đồ ẩn môn, Đới Gia Huy thì ở lại, bởi vì nếu hai người đồng thời rời đi Đới Gia Huy sợ người trong ẩn môn sẽ ra tay.

Đới Gia Chính sau khi ra khỏi ẩn môn, năm đó liền tham gia thi hương và đã trúng cử, năm ấy lại là đúng tuổi. Sau đó được phân làm tri huyện Hồ Nam, vẫn không có tin tức của Đới Gia Huy. Bởi vì tưởng niệm người em trai này, Đới Gia Chính lại đi tới Vô Lượng sơn, viết "Vọng Vô Lượng sơn". Trong đó hàm nghĩa rất rõ ràng, chính là tưởng niệm người em trai của mình.

Trong bài thơ ông viết ý tứ chính là ở bên trong Vô Lượng sơn, diện tích

rộng lớn, đứng vững tận trời, xa xa không chỉ ánh mắt bạn có thể thấy những thứ đó. Còn thật sự lý giải "Cao vút trong mây không thấy đỉnh rộng lớn không thể đo đạc" cũng không có bao nhiêu, Đới Gia Chính có lẽ chính là một người trong đó.

Bây giờ Vô Lượng sơn đồng thời là khu bảo hộ tự nhiên cấp quốc gia, cất giấu vô số cảnh đẹp tự nhiên hiếm ai biết đến, đồng thời cũng cất dấu vô số nơi mà không muốn người khác biết tới.

Lúc này ở Vô Lượng sơn nơi vết chân căn bản không thể đặt chỗ đã có một mảng sân lớn, mảnh sân này thoạt nhìn có chút cổ kính, vừa nhìn đã biết có tuổi rồi. Tại bên ngoài sân này, có một đường nhỏ uốn lượn, kéo dài đến dưới chân núi, từ dưới chân núi nhìn ra, khoảng sân này lại giống như một tiên cảnh giấu ở trong mây mù.

Phía trước cửa sân ở phía trên có một chữ "tĩnh" thật to, đây là cửa "tĩnh" trong ẩn môn.

Ở tại một chỗ hẻo lánh trong phòng, Lạc Tố Tố đang ngơ ngác ngồi ở chỗ kia. Không biết suy nghĩ cái gì. Cô trở lại ẩn môn đã một hai tháng rồi, vốn cho là chỉ cần thời gian sẽ khiến cô quên cái tên đàn ông Diệp Mặc kia, nhưng hiện tại đã hai tháng cô không có biện pháp nào để bình ổn tinh thần tu luyện 'Tĩnh tâm quyết" của mình.

Một khi cô nhắm mắt lại, bóng dáng Diệp Mặc sẽ hiện ra ở trước mặt cô. Một màn cảnh tượng làm cho nàng không thể hoàn toàn ẩn mình, thậm chí không chỉ nổi lên một lần Hắn thiếu chút nữa chết khát, cũng chỉ là uống vào miếng nước đã đem túi nước trả lại cho nàng, bởi vì hắn cũng biết trong sa mạc, nước đối với người khác cũng rất quan trọng, đây là một người đàn ông gì vậy?

Hắn cho dù thiếu chút nữa bị trùng ăn thịt người nuốt chửng, cũng không muốn bỏ lại cô, vẫn ôm cô chạy như điên, đây là người trọng nghĩa kiểu gì? Còn hắn đưa cho mình một vũng thanh tuyền, đó là quà sinh nhật tốt nhất cả đời mình nhận được. Lễ vật này cũng là ở giữa sa mạc đưa cho cô, có

ai có thể ở giữa sa mạc tặng loại món quà này? Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Lạc Tố Tố nghĩ tới môi Diệp Mặc, cô hôn qua bờ môi của hắn rất lạnh, rồi lại thật ấm áp. Hiện tại nhớ tới, không ngờ khiến Lạc Tố Tố có chút mê man.

Mình phải quên hắn, nhất định phải quên hắn...

Lạc Tố Tố lại vận chuyển tĩnh tâm quyết, một chu thiên còn chưa tới cô lại phun ra một ngụm máu tươi, đây đã là lần thứ sáu rồi.

- Tố Tố, tu luyện này của chúng ta phải kị vui mừng, kị lo, kị giận, kị tình, kị tổn thương...

Lời nói của sư phụ còn ở bên tai, nhưng cái gì cô đều phạm vào. Nếu sư phụ còn đây, có lẽ cô có thể hỏi sư phụ một chút, nhưng sư phụ đã mất rồi.

Không biết hiện tại cuộc sống của hắn có tốt không, có phải đã làm xong việc rồi hay không, cũng không biết bây giờ hắn ở đâu? Lạc Tố Tố đảo mắt lại nghĩ tới trên người Diệp Mặc.

Chính mình đây là thế nào? Như thế nào trước sau đều nhớ tới hắn? Dường như ở trong ấn tượng của nàng, Diệp Mặc hình như trước kia đã quen với cô, hơn nữa dường như đã quen từ rất lâu. Nhưng mặc cho cô trở mình lan tràn trong trí nhớ của mình, đều chỉ có nhớ lại cùng Diệp Mặc ở giữa sa mạc. Có lẽ, có lẽ ở kiếp trước đã quen hắn rồi.

Cửa phòng Lạc Tố Tố bỗng nhiên mở, một phụ nữ ăn vận đạo cô đi đến. Đạo cô này tên là Tĩnh Tức, là sư thúc của Lạc Tố Tố, tuy rằng đã khoảng bốn mươi tuổi, nhưng khi nhìn lại giống như thiếu phụ chưa đầy ba mươi tuổi. Chẳng những làn da trắng nõn bóng loáng, mặt mày rõ nét, môi ửng đỏ, nhìn kỹ thì cô không ngờ là một phụ nữ cực kỳ mỹ mạo.

Đặc thù nhất là cái mũi của cô có chút cao ngất, nếu không phải mắt của cô màu đen, còn có một mái tóc đen nhánh, thì thoạt nhìn cô lại giống phụ

nữ phương Tây.

- Sư thúc.

Lạc Tố Tố đứng lên, xoay người đối với đạo cô này kêu một tiếng.

Đạo cô này nhìn nhìn Lạc Tố Tố, nhíu nhíu mày, nói:

- Tố Tố, con hiện tại đã không thích hợp ở lại tĩnh môn tu luyện nữa rồi, con chỉ có một lần vào hồng trần, đã bị thế giới ồn ào mê hoặc, mất đi hẳn đạo tâm cần phải có. Nhưng con là người trong ẩn môn, lại không thể cho con tái nhập hồng trần...

- Sư thúc Lạc Tố Tố bỗng nhiên có chút khẩn trương kêu lên, cô hiểu được sư thúc đối với cô ấy rất không thích, về phần nguyên nhân gì, cũng không rõ. Tuy nhiên cô cũng biết, hẳn là sư thúc vẫn không thích có quan hệ với sư phụ nàng, lúc này sư thúc nói như vậy, nhất định là xử phạt rồi.

Đạo cô này lại lắc lắc đầu nói:

- Tố Tố, kỳ thật con không thể tu luyện tại tĩnh môn của ta, cũng không nhất định phải đi vào chốn hồng trần...

Lạc Tố Tố một hơi còn không dám thở ra, đạo cô này lại tiếp tục nói:

- Thiếu chủ Biên Siêu của Điểm Thương mới ba mươi tuổi, cũng đã tu vi tới hoàng cấp hậu kỳ, tiền đồ không thể lường được. Hơn nữa cổ võ của phái Điểm Thương đối với con mà nói cũng có lợi, huống chi Điểm Thương xưa nay là bằng hữu tốt của môn phái chúng ta, hơn nữa lại cách không xa. Nếu con có thể gả vào Điểm Thương...

- Không…

Lạc Tố Tố sắc mặt chợt trở nên trắng bệch, bất kể như thế nào cô cũng sẽ không lập gia đình.

Về phần tại sao, đây chẳng qua là một loại cự tuyệt không tự giác từ nội

tâm của nàng.

Đạo cô này sắc mặt trầm xuống, lại nói chuyện. Một thanh âm khác lại nói:

- Sư muội Tĩnh Tức, Tố Tố không muốn cũng đừng có bức bách nó, Tĩnh môn chúng ta tuy rằng xuống dốc rồi, cũng chưa tới nỗi phải dùng đến mối quan hệ hôn nhân.

- Vâng, sư tỷ.

Đạo cô đối với người vừa tới cũng ân cần thăm hỏi một tiếng. Tuy nhiên thần thái cũng không có ý cung kính bao nhiêu.

Lạc Tố Tố liền vội vàng tiến lên thi lễ nói:

- Lạc Tố Tố tham kiến chưởng môn sư bá.

- Ừ.

Đạo cô tới sau gật gật đầu, một lát sau mới lên tiếng:

- Tố Tố, lần này con trở về quả thật tồn tại vấn đề rất lớn, lòng của con đã không thể yên tĩnh giống như trước.

Nói tới đây, đạo cô này bắt đầu trầm ngâm, cô dường như đang chuẩn bị xử lý Lạc Tố Tố.

- Chưởng môn sư bá, con muốn thỉnh cầu sư bá một việc, bởi vì lần này Tố Tố ra ngoài, đã xảy ra một số chuyện. Nếu không đem chuyện này hoàn toàn xử lý, chỉ sợ Tố Tố rất khó định tâm tu luyện, cho nên Tố Tố thỉnh cầu chưởng môn sư bá cho phép, để Tố Tố ra ngoài thêm một lần nữa.

Lạc Tố Tố bỗng nhiên rất muốn đi thăm Diệp Mặc, cô có một loại ý niệm trong đầu, chính là rất muốn hỏi Diệp Mặc có phải đã từng thấy qua cô hay không, hoặc là ở chỗ nào đối với cô có ấn tượng.

- Không được.

Tĩnh Tức lên tiếng ngắt lời nói:

- Tĩnh Nhàn sư tỷ, Tố Tố tâm niệm hồng trần, nếu vào hồng trần lần nữa, có lẽ sẽ xảy ra chuyện, cuối cùng người chịu nhục nhã cũng là môn phái chúng ta.

Lạc Tố Tố bị những lời này của Tĩnh Tức sư thúc làm cho tức giận phát run, nhưng cô không dám có bất kỳ dị nghị gì.

Tĩnh Nhàn lại gật gật đầu nói:

- Vậy theo em thì nên như thế nào?

Tĩnh Tức nhìn cũng chưa liếc mắt nhìn Lạc Tố Tố một cái, chỉ có điều thuận miệng nói - Theo em, Tố Tố lần trước đi ra ngoài cũng đã trái với môn quy, sau khi trở về quả nhiên không thể tiếp tục tu luyện. Em nghĩ nên đem nó nhập hàn thất đóng cửa ba năm.

Lạc Tố Tố rùng mình một cái, vào hàn thất cấm cửa ba năm, chính là tương đương với tử hình. Cô hiện tại mới tu vi tới hoàng cấp trung kỳ, vào hàn thất đó là một con đường chết. Sư phụ của nàng cũng là bởi vì ở hàn thất bị cấm cửa hai năm, khi trở ra đã là dầu hết đèn tắt rồi, không đến ba tháng liền buông tay nhân gian. Năm đó sư phụ của mình là bị sư thúc này xách vào hàn thất, hiện tại không nghĩ tới mình cũng tay ả đưa vào hàn thất.

Tĩnh Nhàn nhìn thoáng qua Tĩnh Tức, thở dài nói:

- Tố Tố, bằng không con hãy đi Điểm Thương cũng tốt.

Lạc Tố Tố lại lắc lắc đầu nói:

- Chưởng môn sư bá, con đi hàn thất.

- Hừ. Không biết lòng tốt của người khác.

Tĩnh Tức thậm chí ngay cả Tĩnh Nhàn cũng không để ý, xoay người rời đi.

- Ôi...

Tĩnh Nhàn nhìn thoáng qua Lạc Tố Tố, thở dài một tiếng xoay người đi ra ngoài, tuy rằng cô biết Tĩnh Tức có ý trả thù sư phụ Lạc Tố Tố, nhưng cô đã hết cách.

- Chưởng môn sư bá, con muốn đổi tên của mình.

Lạc Tố Tố bỗng nhiên gọi lại đạo cô Tĩnh Nhàn khi cô sắp rời đi.

Tĩnh Nhàn quay đầu, có chút áy náy nhìn Lạc Tố Tố một chút nói:

- Tố Tố, con nói đi, ta giúp con ở trong môn phái sửa đổi, chuyện này ta vẫn là có thể làm được.

Cô cũng hiểu được Lạc Tố Tố chuyến này đi hàn thất, liền không còn có ngày trở về. Nhưng cô cũng không dám ngăn trở quyết định của Tĩnh Tức, cô cảm giác rất có lỗi với sư phụ Tĩnh Tâm của Lạc Tố Tố và Lạc Tố Tố.

Lạc Tố Tố không phải đồ ngốc, Tĩnh Nhàn là chưởng môn, lại chịu sự kìm hãm của Tĩnh Tức. Nếu không phải có nhược điểm gì bị Tĩnh Tức sư thúc bắt được, cô là tuyệt đối không tin đấy.

- Sư bá, con muốn đổi tên thành Lạc Ảnh, con thường trong mộng phát hiện mình tên Lạc Ảnh.

Lạc Tố Tố mở miệng nói, trong nội tâm nàng đầy sự lo lắng cho vị sư bá này.

Tĩnh Nhàn nhìn nhìn Lạc Tố Tố liếc mắt một cái, gật gật đầu, từ trong tay áo lấy ra một mặt ngọc giao cho Lạc Tố Tố, sau đó nói:

- Tố Tố, về sau con chính là Lạc Ảnh, mặt ngọc này là lần trước ở hội giao lưu pháp khí Lạc Thương, một người quen trao đổi, tặng cho ta. Đây là

một pháp khí chân chính, hiện tại tặng cho con, con tự lo cho tốt, ta đi đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 185

Nhiệm Vụ

Buổi tối sau khi Diệp Mặc đưa Vân Băng và Đình Đình về, liền trực tiếp đi tới Hàn Tại Tân. Vân Băng lại lăn qua lộn lại ngủ không được, cô biết chỉ cần trời sáng, mình sẽ cùng Đình Đình trở lại Ninh Hải, cô không có cơ hội ở bên Diệp Mặc nữa. Có lẽ tối nay là cơ hội cuối cùng ở bên cạnh Diệp Mặc Càng nghĩ Vân Băng càng bực bội, càng ngày càng hối hận tối hôm qua đã chạy ra khỏi phòng của Diệp Mặc, hiện tại bảo nàng cố lấy dũng khí chạy qua đó một lần nữa, cô lại cảm thấy quá khó khăn rồi. Nhưng cô lại biết, nếu cô không chủ động đi, Diệp Mặc sẽ không tìm đến cô.

Đôi khi, Vân Băng thật sự cảm giác mình đang làm một người phụ nữ hư hỏng, nhưng sâu trong nội tâm của cô lại biết, ý tưởng này của cô cũng không phải hoàn toàn là vì báo đáp Diệp Mặc, mà là vì cô cũng rất muốn ở cùng Diệp Mặc, chẳng sợ chỉ có một buổi tối. Cô sợ Diệp Mặc sẽ cho rằng nàng là người phụ nữ nịnh hót, nhưng nội tâm của nàng lại biết, mình không phải là như vậy.

Vân Băng hạ quyết tâm, đợi Diệp Mặc trở về, sẽ đi qua phòng của hắn một lần nữa. Mặc dù có chút không biết xấu hổ, nhưng đối mặt với Diệp Mặc, cô cũng mặc kệ.

Hơn mười giờ tối, Diệp Mặc vẫn chưa về, Vân Băng đợi không được đang chuẩn bị đi ngủ, bên ngoài mới truyền đến thanh âm mở cửa.

Vân Băng đang buồn ngủ cũng khẩn trương ngồi dậy, nhưng cô lại nghe thấy tiếng cửa mở phòng mình. Cô liền thắc mắc, chẳng lẽ Diệp Mặc chủ động tới bên này? Như vậy sao được, Đình Đình còn đang ngủ. Nghĩ đến đây, Vân Băng khẩn trương xuống giường xem.

Lúc này đèn lại bật sáng, Vân Băng lập tức có chút phát mộng, người tiến vào không phải Diệp Mặc, mà là một người con gái. Trong tay còn mang theo một cái túi, xem ra từ đằng xa vừa mới trở về. Chỉ một lát sau cô liền phản ứng lại, người tiến vào này hẳn là Diệp Lăng.

Diệp Lăng biết Diệp Mặc ở Yến Kinh, cũng không có tâm tư tiếp tục du ngoạn tại nước Mĩ, đã trở lại. Nhưng cô ta không nghĩ tới mở ra phòng mình lại nhìn thấy Vân Băng, lập tức cũng ngây ngẩn cả người.

- Cô là Diệp Lăng?

Vân Băng phản ứng lại trước, thuận miệng nói.

Diệp Lăng gật gật đầu, hỏi:

- Cô là?

- Tôi là Vân Băng, cô giáo dạy tiếng anh trước đây của Diệp Mặc.

Vân Băng vội vàng đem quan hệ của mình và Diệp Mặc giải thích một chút. Tuy nhiên trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, âm thầm có chút thất vọng. Cuối cùng không cần cố lấy dũng khí đi tới phòng của Diệp Mặc nữa, hiện tại Diệp Lăng trở về, cô muốn đi cũng không được rồi.

- Cô chính là cô giáo Vân Băng à, tôi nghe anh của tôi kể qua về cô.

Diệp Lăng lập tức bất ngờ niềm nở nói, Diệp Mặc nói qua Vân Băng đã cứu hắn một mạng. Tuy nhiên hiện tại xem ra Diệp Mặc và Vân Băng còn có chút quan hệ mập mờ ở bên trong, cô lập tức đã nhìn thấy Đình Đình, trong lòng nhất thời liền ngây ngẩn cả người, Diệp Mặc cũng không có nói cho nàng biết Vân Băng có con rồi, không nghĩ tới cô thậm chí có con lớn như vậy.

Nếu như vậy, cô ta và anh của mình rõ ràng không thích hợp rồi.

Thấy Diệp Lăng nhìn về phía Đình Đình, Vân Băng vội vàng giải thích.

Cô nói việc Diệp Mặc mang Đình Đình từ Hongkong về, rồi nói đến việc buổi tối từ Trác gia trở về, sau đó Diệp Mặc lại đi ra ngoài.

- Anh tôi đi ra ngoài?

Diệp Lăng còn tưởng rằng Diệp Mặc đang ngủ, không nghĩ tới hắn đi ra ngoài vẫn chưa về.

...

Dường như đã sớm biết Diệp Mặc buổi tối sẽ qua đây, Hàn Tại Tân đã chuẩn bị xong trà bánh ngồi đợi. Tuy nhiên cho dù là như vậy, Diệp Mặc tới đây khiến cho Hàn Tại Tân thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu Diệp Mặc không tới, lão cũng không có bất kỳ biện pháp nào, bởi vì điện thoại của Diệp Mặc đều gọi không được, ngày đó có thể gọi được điện thoại cho hắn là vì người tiếp viên hai mươi bốn giờ liên tục quay số điện thoại, mới gọi được một lần.

Diệp Mặc thấy ngoại trừ Hàn Tại Tân và Hàn Yên, còn có một người đàn ông hơn năm mươi tuổi.

Hàn Tại Tân rất khách khí đối với Diệp Mặc, không vì tuổi tác và địa vị của mình mà chậm trễ chút nào, nhìn thấy Diệp Mặc tiến vào, liền vội vàng đứng lên nói:

- Diệp Mặc, vị này chính là Lý Hưởng của Viện quân sự. Lão Lý, đây chính là người mà tôi đã nói với anh tên là Diệp Mặc.

Hàn Tại Tân giới thiệu hai người một chút, cũng không nói đến chức vị của Lý Hưởng.

Lý Hưởng hơi gật đầu với Diệp Mặc một cái, y nghĩ tuy rằng bản lĩnh Diệp Mặc không tệ, nhưng dù sao tuổi còn trẻ. Đối với những người có địa vị cao như bọn họ mà nói, có lẽ chỉ cần thêm chút lôi kéo, Diệp Mặc khẳng định sẽ vô cùng cảm ơn, hoặc là nói là thụ sủng nhược kinh.

Hơn nữa lần này lợi dụng Diệp Mặc giết Âu Húc Hổ dường như rất đơn giản, cho nên nói người như Diệp Mặc chỉ có thể lợi dụng mà thôi. Còn Hàn Tại Tân tại sao coi trọng Diệp Mặc như thế, y có chút không hiểu. Trong ấn tượng của y thì Diệp Mặc là loại đầu óc ngu si, thân thủ không tệ và là người trẻ tuổi mà thôi. Quả nhiên nhìn thấy Diệp Mặc ngay cả đầu đều lười cúi chào y, Lý Hưởng sắc mặt lập tức nhịn không được rồi. Nhưng chức vị y cao, chút lễ nghĩa ấy vẫn phải có chứ.

Hàn Tại Tân lại nhìn đến nhíu mày, trong lòng tự nhủ lão Lý này cái gì cũng tốt, chỉ là hơi khinh thường người khác.

Diệp Mặc thấy Hàn Tại Tân dường như đang phải giảng hòa, ngồi xuống khoát tay áo nói:

- Hàn lão, những lời khác không cần nói nhiều rồi, nếu là giao dịch, thì trực tiếp nói muốn cho tôi làm chuyện gì là được rồi, tôi thích rõ ràng.

Hàn Tại Tân có chút hiểu được tính cách của Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc nói như vậy liền gật đầu nói:

- Nếu như vậy, tôi sẽ nói thẳng. Lần trước mô hình và tư liệu mà cậu đưa cho Lý Hồ, chúng tôi đã nghiên cứu qua, là một bộ tư liệu quân sự cơ mật cực kỳ quý báu. Ban đầu chúng tôi nghĩ đến đây chỉ là một bộ tư liệu trị giá mười triệu đô la Mỹ, bây giờ nghiên cứu thấy, chục triệu đô có lẽ chỉ có thể nghiên cứu một góc trong đó mà thôi.

Diệp Mặc vừa nghe, liền nghĩ xem ra hẳn là có quan hệ với nhiệm vụ lần này, nhưng không phải hắn đã đem đồ vật này giao cho Hàn Tại Tân rồi sao, tại sao lại bàn về chuyện này nữa?

Hàn Tại Tân lại tiếp tục nói: Nói tới đây Hàn Tại Tân nhìn nhìn Diệp Mặc - Tôi nghĩ cậu biết rồi, chúng tôi chính là muốn lấy về phần tư liệu còn lại. Bất kể quốc gia chúng ta có người chế tạo ra nó hay không, nhưng thứ này ở trong tay chúng ta, khẳng định tốt hơn nhiều so với nằm trong tay người khác.

- Ý của anh là bảo tôi giúp anh tìm tư liệu?

Diệp Mặc nhíu nhíu mày nói, vật này là Văn Đông đưa cho hắn, hắn biết đi đâu tìm nó đây?

Hàn Tại Tân nghiêm túc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi nghĩ bộ tư liệu này chỉ có thể tìm cậu giúp. Bởi vì người đưa tư liệu cho chúng tôi chính là cậu, vậy nên cậu chắc chắn biết được nơi xuất xứ. Hơn nữa nếu người thường tuyệt đối không thể thu hồi tư liệu này về. Cho nên lần này tôi muốn cậu và Hàn Yên cùng đi, đem phần tư liệu còn lại tìm về.

Lý Hưởng ở bên cạnh nói thêm:

- Vì quốc gia phục vụ là nghĩa vụ của mỗi công dân chúng ta, cho nên lần này chẳng những là nhiệm vụ, cũng là một vinh dự.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Lý Hưởng:

- Câm miệng, vứt cái ý nghĩ đó của ông đi.

Lý Hưởng sắc mặt lập tức liền thay đổi, lão không biết tính cách Diệp Mặc, cho nên xuất ra một bộ đạo lý thường đem đi giáo dục người trẻ tuổi.

Hàn Tại Tân đương nhiên biết tính cách Diệp Mặc, không cần nói Lý Hưởng là một chức phó viện quân sự, cho dù Diệp Mặc biết rằng chức vị chính của y thì ở trong mắt Diệp Mặc vẫn thế thôi. Diệp Mặc là một người không có lợi thì không làm, dùng đạo lý quốc gia giáo dục hắn, quả thực chính là đàn gảy tai trâu. Nếu quốc gia có ân với hắn, căn bản cũng không cần đạo lý, hắn tự động sẽ báo đáp. Nói suông chứ không làm, động một chút lại nói đến cấp trên, Diệp Mặc ghét nhất bị như vậy.

Lão vội vàng ngăn cản Lý Hưởng nói:

- Lão Lý, Diệp Mặc tính tình như vậy rồi, không nên làm to chuyện.

Hàn Yên ngồi ở bên cạnh cái gì cũng không nói, dường như chuyện này không có quan hệ chút nào với nàng. Tuy nhiên từ ánh mắt lạnh lùng của cô nhìn Lý Hưởng một chút, chỉ biết cô cũng rất chán ghét Lý Hưởng.

Dựa theo Hàn Tại Tân đưa ra giá mà nói, một khối thanh ngân cát đã đủ rồi. Dù sao ở trên địa cầu thanh ngân cát cũng không phải là dễ dàng lấy được. Ở trong lòng Diệp Mặc, giá trị của thanh ngân cát lại quan trọng hơn nhiều so với mô hình quân sự gì đó.

Nhưng giá trị thanh ngân cát chỉ có Diệp Mặc biết, cũng chỉ hữu dụng đối với hắn, đối với Hàn Tại Tân lại không có bất kỳ tác dụng gì. Cho nên Diệp Mặc biết rằng Hàn Tại Tân ra giá đã đủ rồi, nhưng Hàn Tại Tân lại không biết.

Thấy Diệp Mặc trầm ngâm không nói gì, Hàn Tại Tân sợ Diệp Mặc đổi ý vội vàng nói:

- Đợt nguyên liệu tiếp theo còn có ba tháng nữa sẽ đến, đến lúc đó cho cậu chọn lựa mười loại ngon nhất.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Chuyện này tôi đồng ý, tôi thử một chút, tuy nhiên bất kể thành công hay không, thanh ngân cát vẫn phải giao đấy.

Đối với việc Hàn Tại Tân sẽ cho hắn chọn lựa mười loại nguyên liệu tốt, Diệp Mặc không có chút hứng thú nào, nếu một lần có thể chọn ra năm sáu loại nguyên liệu tốt là hắn đã hài lòng lắm rồi, nào có nhiều nguyên liệu như vậy để cho hắn chọn. Chỉ có điều thanh ngân cát quả thật là đồ tốt, hơn nữa người ta đã trả tiền trước.

- Tốt lắm, cậu và Yên nhi ngày mai sẽ xuất phát.

Hàn Tại Tân lập tức niềm nở bất ngờ đứng lên, sau đó hướng Hàn Yên nói:

- Yên nhi, bất luận như thế nào thì an toàn vẫn là hàng đầu, biết không?

Diệp Mặc lại nói:

- Không cần, chỉ cần một mình tôi đi là được rồi, nhiều người thêm phiền phức.

- Hừ, Diệp Mặc, tôi thừa nhận anh rất lợi hại, nhưng nếu anh cho là anh nhất định ăn chắc tôi, thì anh đã sai lầm rồi. Bằng không, chúng ta tỷ thí trước một chút rồi nói sau.

Hàn Yên vừa nghe Diệp Mặc không ngờ bảo cô là thêm phiền phức, lập tức liền không thoải mái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 186

Hẹn Gặp Nhiếp Song Song

Không cần đọ sức đâu, tôi đồng ý để cô cùng đi với tôi.

Diệp Mặc thấy thân hình Hàn Yên nhảy vào võ trường liền biết hắn đã đánh giá thấp thân pháp của nàng.

Bất kể bản lĩnh của nàng thế nào, loại thân pháp này chắc có lẽ không trở thành phiền phức đối với hắn, có lẽ còn có thể trợ giúp một chút. Đương nhiên còn có một ý tưởng chính là, Hàn Yên là người trong ẩn môn, nếu có thể từ miệng của nàng tìm ra một ít thứ trong ẩn môn, đó mới là thứ trọng yếu nhất.

Hàn Yên cố ý hiển lộ một tay, thấy Diệp Mặc quả nhiên lộ ra thần thái thưởng thức, và đồng ý để cô cùng đi, cũng có chút kiêu ngạo ngẩng đầu lên. Từ khi Diệp Mặc giết Âu Húc Hổ về sau, cô liền cảm giác mình hẳn không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Nhưng cô tuy rằng tự nhận không phải đối thủ của Diệp Mặc, nhưng đối với thân pháp cô sẽ không thua bất cứ kẻ nào, cho dù là Diệp Mặc cũng không.

- Sáng ngày mai lấy vé máy bay đi Hàm Sơn, ở phi trường chờ tôi.

Diệp Mặc bỏ lại những lời này, liền vội vàng rời đi. Với hắn mà nói muốn đi tìm đồ vật đó, hắn nhất định phải tìm ra được Văn Đông trước, chỉ có Văn Đông mới biết được đồ vật này từ chỗ nào đến, huống chi hắn còn muốn đi Lưu Xà một chuyến. Buổi tối hắn còn muốn đi mua một ít đồ ăn, đem chiếc nhẫn trữ vật của mình trang bị một chút, còn cảnh cáo Nhiếp Song

Song một chút, làm cho cô ả không động thủ đối với thân nhân của mình.

- Hắn là một người kiêu ngạo.

Hàn Yên nhìn bóng lưng Diệp Mặc dần dần biến mất, đột nhiên nói ra một câu.

- Hừ, ta nghĩ hắn là một kẻ tự cuồng, không biết trên dưới...

Lý Hưởng lại hừ lạnh một tiếng nói.

Hàn Tại Tân lại khoát tay áo nói:

- Lão Lý à, tính tình ông cũng nên sửa lại đi, ông có biết Tống gia vì sao không dám động đến hắn không? Lý gia các ông cũng là đại gia tộc ở Yến Kinh, có lẽ ông đi về hỏi Lý nguyên soái sẽ biết, đôi khi không thể một lòng chỉ biết nghiên cứu học vấn Lý Hưởng kinh ngạc nhìn Hàn Tại Tân một chút, y còn tưởng rằng Hàn Tại Tân nhất định là đứng về phía y, bởi vì Diệp Mặc là một tên chưa ráo máu đầu như vậy, không tôn kính y, thật sự là không nên, không nghĩ tới Hàn Tại Tân không ngờ giúp Diệp Mặc nói đỡ. Lý nguyên soái là anh cả của y, cũng là người Lý gia có quyền uy cao nhất.

Y không nghĩ tới chuyện này Hàn Tại Tân lại bảo y đi hỏi anh cả, chẳng lẽ anh cả có cách nhìn khác đối với Diệp Mặc này sao? Diệp Mặc một thanh niên trẻ tuổi như vậy, thậm chí còn là người Diệp Gia không cần, làm việc hoàn toàn chỉ nương tựa vào vũ lực, một chút cũng không động não có cái gì tốt chứ.

...

Diệp Mặc mua rất nhiều đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, hắn tuy rằng đã luyện khí tầng ba, nhưng đối với sự việc lần trước trải qua ở sa mạc vẫn có chút khiếp sợ. Hắn cũng không nghĩ mình luyện khí tầng ba thì đã hoàn toàn an toàn. Không nói thế giới này còn có cao thủ Địa cấp, thậm chí khả năng còn có cao thủ Thiên cấp. Chính là giữa sa mạc này còn có côn trùng ăn thịt người, một khi bị vây quanh, cũng chỉ có toi mạng.

Mua xong mọi thứ cần thiết, hắn mới lấy điện thoại ra gọi cho Nhiếp Song Song.

Nhiếp Song Song thanh âm ngượng ngùng truyền đến, mang theo thanh âm nhu nhu mềm ngọt, làm cho người ta nghe xong rất thoải mái, thậm chí có một loại cảm giác kích động.

Thời điểm Diệp Mặc đi vào Hoa Đại, Nhiếp Song Song thoạt nhìn rất khẩn trương đứng ở cửa chờ.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy dài màu xanh nhạt, tóc có chút ướt sũng, xem ra vừa mới tắm không bao lâu. Mấy sợi tóc dài tơ hỗn độn rơi xuống trên gương mặt vô cùng mịn màng, càng thêm vẻ nhu nhược và đơn thuần. Thoạt nhìn sắc mặt thanh thuần vô song phối hợp bộ ngực đầy đặn của cô, gần như khiến tất cả học sinh đều vụng trộm nhìn cô vài lần.

Diệp Mặc mới vừa đi tới trước mặt cô, liền nghe thấy được một cỗ hương thơm, dường như là hương thơm thiên nhiên, lại tựa hồ là một loại mùi thơm của cơ thể.

Thấy Diệp Mặc lại đây, Nhiếp Song Song có chút khẩn trương xoa xoa góc áo, dường như lẩm bẩm nói một câu gì, nhưng Diệp Mặc lại biết cô không hề nói gì cả.

Thấy Diệp Mặc chỉ đứng ở trước mặt cô, thật lâu sau đều không nói gì, Nhiếp Song Song ngẩng đầu, dùng ánh mắt thoạt nhìn rất là đơn thuần nói:

- Diệp đại ca, anh tìm em à.

Sau khi nói xong, lại cúi đầu, tay bắt lấy mép váy.

Diệp Mặc thầm than, người phụ nữ này tới Hollywood tuyệt đối có thể lấy giải Oscar đấy, cô nói cô đi câu dẫn đàn ông cường tráng da đen không phải tốt sao, làm sao lại ở chốn này chứ. Hơn nữa cô dường như hiểu được lợi dụng nhược điểm của đàn ông, cho dù là Diệp Mặc biết rõ cô có vấn đề, cũng không tự chủ được đối với cô ấy sinh ra một ít ý tưởng kỳ quái.

Dường như không có nghe được Diệp Mặc trả lời, Nhiếp Song Song lại vụng trộm ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc một chút, lại đỏ mặt cúi đầu.

Diệp Mặc lại nói:

- Đúng vậy, anh là cố ý tới tìm em, em hiện tại có thời gian không?

- Ừ, ngày mai cuối tuần...

Nhiếp Song Song nói chỉ nửa câu.

Diệp Mặc cười lạnh, giả bộ nai tơ hơi quá đáng, ngày mai cuối tuần, nói đúng là đêm nay có thể cùng mình đi ra ngoài lêu lổng cả đêm cũng được. Chưa có một cô gái nào lần đầu tiên cùng người khác gặp mặt, sẽ nói loại lời này. Đương nhiên nửa câu nói sau của cô ta tuy rằng không có nói ra, nhưng bất kỳ người đàn ông nào đều có thể nghĩ đến. Thậm chí tưởng tượng ra được, so với nói ra dường như càng thêm dụ hoặc.

- Đi thôi, ngày hôm qua em nói đi tìm Trác Ánh Tình uống rượu, sau lại không thành, hôm nay anh dẫn em đi uống rượu được chứ?

Diệp Mặc nói thẳng, hắn thấy hôm nay trên người Nhiếp Song Song có cái loại cảm giác khiến hơi thở lạnh lùng của hắn bị giảm đi rất nhiều.

Hắn không muốn điều tra lai lịch Nhiếp Song Song, thậm chí cũng không muốn hỏi đến chuyện của Nhiếp Song Song, nhưng Diệp Lăng còn muốn ở Hoa Đại thêm một hai tháng nữa. Hắn cũng không muốn để Diệp Lăng lâm vào nguy hiểm. Cho nên hắn nhất định phải biết rõ Nhiếp Song Song là ai, vẻ khí chất âm lạnh này trên người cô là công pháp tu luyện gì, hay là có nguyên nhân nào khác, có ảnh hưởng đến Diệp Lăng hay không, một khi có ảnh hưởng đến Diệp Lăng, hắn cũng không ngại thuận tay làm chuyện tốt.

Dường như có chút kinh ngạc vì Diệp Mặc lại mời mình uống rượu, tuy nhiên Nhiếp Song Song vẫn không cự tuyệt, cô do dự đồng ý đề nghị của Diệp Mặc, dường như cự tuyệt đối với nàng mà nói rất là khó có thể mở

miệng.

'Quán rượu túy nhãn' tương đối gần với Hoa Đại, Diệp Mặc và Nhiếp Song Song không lựa chọn ngồi gần quầy bar, mà chọn một góc khá hẻo lánh ngồi xuống.

- Em muốn uống gì?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi, nếu có thể, hắn không muốn cùng Nhiếp Song Song cãi nhau mà trở mặt. Tuy rằng một Nhiếp Song Song hắn không e ngại, nhưng hắn cũng không muốn gây thù hằn ở mọi nơi. Hơn nữa cho dù Nhiếp Song Song mỗi ngày đều cùng người khác lăn lộn một chỗ thì cũng có liên quan gì tới hắn. Hôm nay hẹn cô ta đi mục đích là vì để cho cô ta không được động vào em gái mình.

Nhiếp Song Song không nói mình muốn uống gì, mà là trực tiếp hỏi:

- Diệp đại ca, anh hẹn em ra ngoài chính là uống rượu ư? Em có cảm giác ánh mắt của anh dường như không thích em lắm. Nhưng tại sao anh phải hẹn em tới nơi này?

Ở dưới ánh đèn lờ mờ, lá gan Nhiếp Song Song dường như trở nên lớn hơn một tí, ít nhất cô có thể nhìn Diệp Mặc nói chuyện.

- Nếu em đã cảm giác được anh không thích em lắm, vậy tại sao em phải cùng anh đi ra đến nơi này?

Diệp Mặc lập tức mang theo giọng điệu châm chọc nói.

Dường như không nghe được giọng điệu châm chọc của Diệp Mặc, Nhiếp Song Song giọng điệu yếu ớt nói:

- Bởi vì lần đầu tiên em nhìn thấy Diệp đại ca cũng thấy trên người của anh có một loại cảm giác tươi mát, cho nên, em...

- Cho nên em yêu thích anh phải không?

Nói xong Diệp Mặc khoát tay khiến nhân viên phục vụ tùy tiện mang đến hai cốc bia, hôm nay hắn không phải đến uống rượu.

Nhiếp Song Song bỗng nhiên ngẩng đầu nói:

- Vâng, Diệp đại ca, tuy rằng em còn chưa tới mức thích anh, nhưng em đối với anh rất có thiện cảm, đây là lần đầu tiên em có loại cảm giác này. Cho nên, hôm nay anh nói đến uống rượu, em liền cùng với anh tới đây, nhưng, Diệp đại ca, anh tại sao phải dùng loại giọng điệu này nói chuyện với em, thậm chí đến giờ em còn không biết anh tên gì.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng - Thiện cảm, nếu em vẫn là gái trinh, có lẽ anh còn có chút thiện cảm đối với em hơn, hiện tại em không cần ở trước mặt anh nói câu thiện cảm đâu.

Diệp Mặc vốn là muốn cùng nàng nói chuyện đấy, nhưng thấy cô ả cứ giả vờ, trong lòng đột nhiên rất không thích.

- Anh...

Nhiếp Song Song đột nhiên đứng lên, khuôn mặt xinh đẹp ở dưới ánh đèn lờ mờ tức giận có chút phát run, đưa tay muốn chỉ vào Diệp Mặc nói chuyện, nhưng tay cô chỉ giơ lên một nửa, lại lần nữa buông xuống.

Sau một lúc lâu mới tiếp tục nói:

- Anh gọi em ra đây chính là vì muốn nói với em chuyện này hả? Chẳng lẽ anh đối với phụ nữ một chút phong độ đều không có? Em đã nhìn nhầm anh rồi.

Nói xong Nhiếp Song Song không ngờ xoay người rời đi, giống như cô thật sự bị Diệp Mặc làm cho tức điên lên.

Diệp Mặc lại ngồi không chút động đậy, hắn biết, nếu người phụ nữ này muốn thuần dương đàn ông, thì nhất định sẽ không bỏ qua hắn, bởi vì hắn tu luyện là thuần dương chân khí. Ở trong mắt người phụ nữ này, phải là loại

thiện cảm kia.

Nhưng Diệp Mặc lại thấy Nhiếp Song Song đi tới cửa quán bar, đều không có ý quay đầu, không khỏi có chút nhíu mày. Phải nói mình nhìn lầm cô ả rồi, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin.

Ngày hôm qua hắn còn nhận thấy được một cỗ hơi thở dị tính trên người của nàng, hơn nữa người phụ nữ này, cái loại này khiến hắn có chút phát lạnh quỷ dị. Diệp Mặc phán đoán cô tuyệt đối không phải người bình thường
- Cô bé xinh đẹp, đi vào cùng anh uống một chén nhé.

Hai gã đàn ông vừa mới tiến quán rượu, vừa lúc thấy Nhiếp Song Song đi ra, một người trong đó lập tức ánh mắt sáng lên, giơ tay liền hướng Nhiếp Song Song chộp tới.

Nhiếp Song Song kinh sợ kêu một tiếng, lại không có cách nào thoát khỏi người đàn ông đang bắt lấy cổ tay nàng.

- Chúng ta đi vào phòng uống rượu, so với bên ngoài sẽ thoải mái hơn.

Người đàn ông này nói xong, cùng một gã đàn ông khác mang theo Nhiếp Song Song trực tiếp tiến vào bên trong quán rượu, trong quán rượu rất nhiều người đều nhìn thấy, thậm chí người quầy bar cũng nhìn thấy, nhưng không có một người đi ra nói chuyện. Người nào việc nấy.

Nhiếp Song Song có chút bất lực nhìn về phía Diệp Mặc, ánh mắt của cô vừa thấy chỉ biết rất muốn Diệp Mặc tiến lên giúp cô giải vây. Cô ngày hôm qua thấy Diệp Mặc đá chân, biết hắn rất lợi hại, nếu hắn động thủ, cho dù là đánh không lại hai người này, cũng có thể làm cho nàng thoát ra.

Nhưng Diệp Mặc lại bưng một ly bia vừa mới đưa tới uống một ngụm, dường như không có nhìn thấy gì.

Diệp Mặc thần thức lại thấy được ánh mắt Nhiếp Song Song lộ ra không phải tuyệt vọng, mà là thất vọng, rất thất vọng.

Đảo mắt thấy Nhiếp Song Song đã bị hai người kéo túm lưng quần, lôi vào một gian phòng trong quán rượu, cửa phòng 'Cạch' một tiếng liền đóng lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 187

Tôi Vẫn Là Trinh Nữ

Cô em cũng là người đến quán bar, có cái gì phải sợ, đợi lát anh sẽ làm cho cô em thoải mái. Nhiều tiền lắm, yên tâm, anh không phải là thằng ăn xong lau miệng thì đi.

Đóng cửa xong, gã đàn ông bắt lấy Nhiếp Song Song buông lỏng tay ra nói.

- Các người chỗ nào nhìn thấy tôi sợ?

Sắc mặt Nhiếp Song Song bỗng trở nên u ám.

Hai gã đàn ông hơi sửng sốt, vừa nãy khi bọn chúng ở trước cửa nhìn thấy Nhiếp Song Song, sắc mặt của cô rất buồn bã và tỏ ra bất lực, dáng vẻ thuần khiết vô cùng khiến bọn chúng cảm thấy cô gái này nhất định phải kéo vào, sau đó hãy an ủi một lát.

Nhưng bây giờ bọn chúng cảm thấy sắc mặt của cô gái này thay đổi nhanh quá, vẻ buồn bã bất lực, thuần khiết quá đỗi của lúc nãy bây giờ đã trở nên vô cùng lạnh lùng, thậm chí còn khiến bọn chúng phát ra khí lạnh từ bên trong xương sống. Nếu như đây không phải ở quán bar, bọn chúng còn tưởng rằng gặp phải dã quỷ hoặc là hồ ly tinh ở nơi núi rừng hoang vu.

- Cô là ai?

Một gã đàn ông khác tiến đến. Cô gái trước mắt vẫn giữ gương mặt đó, nhưng lại cố tình khiến gã cảm thấy lạnh và sợ hãi.

Nhiếp Song Song cười nhạt một tiếng:

- Tôi là ai, ban nãy không phải các người muốn lôi tôi vào hay sao? Bây giờ các người lôi tôi vào lại còn hỏi tôi là ai?

Giọng nói lạnh như băng của Nhiếp Song Song khiến cho hai gã đàn ông rung mình một cái, bỗng nhiên những dục vọng của bọn chúng mất tiêu. Đối mặt với Nhiếp Song Song xinh đẹp như vậy, bọn chúng đã không còn bất cứ dục vọng nào, có thì chỉ là muốn ra ngoài sớm một chút. Chúng vẫn chưa nghĩ thông, cùng một người con gái nhưng trước và sau, thay đổi lại lớn như vậy.

- Chúng tôi đùa đấy, đi thôi, chúng ta ra ngoài.

Gã đàn ông lúc trước bắt lấy Nhiếp Song Song chợt nói, y không muốn một lần nữa đối mặt với Nhiếp Song Song mà lại có cảm giác da đầu của mình có chút run lên.

- Ra ngoài? Tại sao muốn ra ngoài? Các người lôi tôi vào đây chẳng lẽ không muốn làm gì sao?

Nhiếp Song Song bỗng nhiên nói, nhưng vẫn không hề có chút ngữ điệu nào.

- Không muốn, không muốn.

Gã đàn ông tên Tiểu Hùng càng cảm thấy cái lạnh lẽo trong căn phòng, đồng thời cũng muốn mở cửa. Bọn chúng thật sự không muốn phải đối mặt với Nhiếp Song Song nữa.

Nhiếp Song Song cười nhạt một tiếng:

- Các người vẫn đi à?

- Cô nói cái gì?

Gã đàn ông nắm tay cầm cửa vừa mới hỏi được bốn chữ thì cảm thấy như có một thứ giống cây kim dài chọc vào từ đỉnh đầu của y.

Gã đàn ông kia chỉ kịp nhìn thấy tia sáng trắng lóe lên trong tay Nhiếp Song Song thì đã phát hiện ra bạn mình ngã xuống đất. Sau lưng y đột nhiên thấy rét run. Vừa nghĩ đến hét to lên thì y có cảm giác tia sáng trắng kia đã một lần nữa ghim lên trên đỉnh đầu của y.

- Cô…

Gã đàn ông vừa nói được bốn chữ cũng ngã xuống.

Nhiếp Song Song tiện tay xách hai người này lên ghế sa lon. Nhìn thái độ của cô, dường như hai người này không phải là hơn một trăm cân mỗi người mà chỉ là hơn một cân mỗi người.

Nhiếp Song Song nhìn hai kẻ đã bị cô giết, đôi mắt có chút thất thần nhưng chỉ là trong thoáng chốc rồi ánh mắt cô lại lạnh băng như thường. Cô đột nhiên đưa tay kéo khóa váy, hình như muốn kéo váy xuống.

Bốp bốp bốpMột hồi tiếng vỗ tay vang lên.

Nhiếp Song Song chợt xoay người, nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng phía sau cô vỗ tay. Diệp Mặc vào đây bằng cách nào, cô không ngờ không biết một chút nào cả.

- Tuyệt vời, tuyệt vời! Tôi nhìn thấy hai người này mới vào không lâu đã ngủ mất rồi. Tôi thấy cô muốn cởi quần áo, chẳng lẽ cô cũng muốn ngủ một lát?

Giọng nói của Diệp Mặc không hề nghe ra bất kỳ sự không hài lòng nào.

Trong đôi mắt của Nhiếp Song Song lộ ra thần sắc hoảng sợ, cô nhanh chóng kéo nửa khóa váy trở lại rồi mới nhìn chằm chằm Diệp Mặc, một lúc sau mới hỏi:

- Anh vào từ lúc nào đấy?

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Đây không phải là điều cô nên hỏi, cái này không liên quan đến cô, nhưng tôi không muốn nhìn thấy cảnh tượng ghê tởm nên mới vào sớm.

Nhiếp Song Song cắn chặt môi, tựa hồ như muốn cắn môi chảy máu. Vành mắt của cô có chút đỏ nhưng vẫn không nói bất cứ câu gì.

- Cô muốn làm gì không liên quan đến tôi, tôi e cô làm việc xong thì tôi sẽ chẳng còn tâm trạng nào nói chuyện với cô nữa, cho nên tôi muốn nói sớm trước, ít nhất là sau khi tôi đi, cô muốn làm gì thì cứ làm, không liên quan gì đến tôi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Nhiếp Song Song bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc, nói từng câu từng chữ:

- Tôi nói bây giờ tôi chỉ cần đưa tay là có thể giết anh, anh tin không?

Diệp Mặc bất ngờ ngồi xuống, đưa tay lấy từ trong chiếc nhẫn Trữ Vật một chai bia, bật ra uống một ngụm rồi mới lên tiếng:

- Tôi không tin.

Nhiếp Song Song hình như quên mất lời cô nói ban nãy, chỉ nhìn chằm chằm người Diệp Mặc, hắn mặc rất ít, độc cái áo sơ mi và chiếc quần dài mà thôi.

Chai bia này hắn lấy từ đâu ra vậy? Nếu như chai bia này được để trong túi thì nhất định sẽ cộm ra chứ.

- Tôi đang đợi cô giết tôi, động thủ nhanh lên, tôi kiên nhẫn có hạn.

Diệp Mặc vừa mới nhìn thấy Nhiếp Song Song dùng kim giết người, nhưng hắn lại không biết Nhiếp Song Song cất chúng ở đâu. Một khi cô ta đụng thủ lần nữa, hắn sẽ lập tức lấy kim của cô ta xem, bảo hắn dùng thần thức đảo mắt nhìn toàn thân Nhiếp Song Song một lượt, hắn đâu có đáng

khinh như vậy.

- Nhưng tôi không muốn giết anh, thật sự không muốn.

Nói xong, biểu cảm sắc mặt trầm lặng, lạnh như băng của Nhiếp Song Song bỗng nhiên cởi bỏ, dừng lại một thoáng rồi tiếp tục nói:

- Anh biết tôi có thể dạy dỗ hai người bọn chúng, cho nên anh không động thủ giúp tôi đúng không?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Là tôi không biết cô sẽ dạy dỗ hai bọn chúng hay không. Tôi cũng sẽ không động thủ, ai biết được cô có phải vậy hay không, bởi vì cô chính là người như vậy.

Nhiếp Song Song bỗng nhiên run rẩy, mặt cô ta lại tái nhợt, tay cô ta thậm chí động vài lần, cuối cùng vẫn dừng lại.

- Anh nói đi, anh có việc gì?

Giọng điệu của Nhiếp Song Song không còn cảm giác ngọt ngào, mềm mỏng mà trở nên trầm và lạnh lùng.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Tôi biết lai lịch của cô không tầm thường, tôi không biết cô làm gì ở Hoa Đại nhưng có một điểm tôi muốn khuyên cô, cô cho rằng cảnh cáo cũng được. Diệp Lăng chính là em gái của tôi, cô không được đụng vào nửa cọng tóc của nó, nếu không bất kể lai lịch của cô là gì, tôi cũng sẽ không tha cho cô.

- Anh là anh trai của Diệp Lăng?

Nhiếp Song Song cẩn thận nhìn Diệp Mặc một hồi, dường như có chút kinh ngạc.

Sự kinh ngạc của Nhiếp Song Song cũng chỉ trong thời gian rất ngắn, lại lần nữa hồi phục xong, ngược lại nói:

- Tôi ở Hoa Đại mấy năm rồi, anh từng thấy tôi động đến ai? Cho dù anh là anh trai của Diệp Lăng, tôi cũng sẽ không động đến Diệp Lăng.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Vậy cũng không nhất định, Trác Ánh Tình và tôi là bạn tốt như thế, cô cũng có thể động vào cô ấy thì đừng nói đến người khác. Cho nên lời cô nói, tôi vẫn không tin tưởng lắm.

- Tôi động vào Trác Ánh Tình khi nào? Anh ăn nói bừa bãi.

- Không sai, hôm nay anh nhìn thấy tôi giết hai người, nhưng đừng tưởng rằng những gì anh nhìn thấy đều là sự thật, tôi không muốn giải thích với anh. Tôi có thể thề nhưng tôi không hề sợ anh, bởi vì…

Nhiếp Song Song nói tới đây, hai mắt đều đỏ.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta, nếu hôm nay cô ta không đưa ra lời thề độc, thì đừng nghĩ đi ra khỏi phòng này.

- Nhiếp Song Song tôi xin thề, nếu như Nhiếp Song Song tôi có nửa phần ác ý đối với Diệp Lăng, Nhiếp Song Song tôi sẽ bị thiên lôi đánh chết, chết rồi vĩnh viễn không được đầu thai.

Nhiếp Song Song nói xong, nước mắt bỗng nhiên chảy xuông.

Diệp Mặc không một chút để ý đến nước mắt của cô ta, nhưng những lời thề của Nhiếp Song Song, hắn coi như cũng vừa lòng. Bất luận Nhiếp Song Song cô ta là ai, những lời thề này đều rất nặng. Hơn nữa đối với những người tu luyện mà nói, nói ra lời thề độc quả thật có thể tin.

Thấy Nhiếp Song Song thề xong, Diệp Mặc đứng dậy, về chuyện Nhiếp Song Song xử hai cái xác này như thế nào không phải là chuyện Diệp Mặc

quan tâm.

Ai biết Nhiếp Song Song đi trước ra cửa, quay đầu lại nói một câu:

- Bất kể anh có tin hay không, tôi đều có thể tiện tay giết anh, nhưng tôi không giết. Còn nữa, tôi muốn nói với anh rằng, tôi vẫn là trinh nữ.

Nói xong Nhiếp Song Song bất ngờ quay người bước đi, rất nhanh đi thật xa. Nhưng bất luận cô ta đi bao xa, thì bên tai cô ta vẫn văng vẳng tiếng của Diệp Mặc:

- Cho dù cô tin hay không tin, khoảnh khắc khi cô ra tay, cô đã là người chết. Về phần cô là trinh nữ hay không, không có bất cứ quan hệ nào với tôi cả.

Nhiếp Song Song chợt quay người, cô mới phát hiện ra mình đã đi tới bên ngoài quán bar mà chưa có một chút bóng dáng của Diệp Mặc. Cô kinh hãi, vừa nãy hãy còn nghe thấy tiếng, chẳng lẽ là ảo giác hay sao?

Diệp Mặc nhìn hai người đàn ông đã chết, cũng đi ra ngoài quán bar. Hắn không đi xử lý hai xác chết, đối với hắn mà nói, xác chết bị điều tra hay không, không liên quan gì đến hắn.

Diệp Mặc quay lại chỗ ở mới phát hiện ra Diệp Lăng đã về. Hơn nữa cô và Vân Băng vẫn đang nói chuyện, xem ra nói chuyện rất lâu rồi vẫn chưa ngủ.

- Anh, anh cuối cùng đã về, làm sao mà một, hai giờ đêm mới về.

Diệp Lăng tỏ vẻ có chút không hài lòng khi Diệp Mặc về muộn như vậy.

Diệp Mặc cười cười nói:

- Em xa như vậy trở về, còn không đi ngủ? Ngày mai anh phải rời khỏi Yến Kinh rồi.

- Ngay mai anh đã phải đi rồi? Là về Lạc Thương?

Vân Băng càng thêm lo lắng.

- Không phải, anh đi làm ít chuyện.

Diệp Mặc không tiện nói ra điều mình muốn làm, đành vụng về nói.

- Anh, anh có thể mở điện thoại được không, cho tới bây giờ em vẫn không gọi được cho anh.

Diệp Lăng vốn còn muốn nói chuyện Diệp gia với Diệp Mặc, không ngờ ngày mai Diệp Mặc đã phải đi rồi.

Diệp Mặc không để ý đến điện thoại của hắn mà nghiêm túc nói với Diệp Lăng:

- Diệp Lăng, sau này em đừng có lại gần Nhiếp Song Song ở trường em, biết chưa?

- Vì sao? Anh, cô ấy là hoa khôi của Hoa Đại đấy. Hơn nữa cô ấy không thích khoe mẽ, gặp em rất ít, chẳng lẽ anh quen cô ấy?

Diệp Lăng ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc thở phảo một cái nói:

- Anh không hiểu cô ấy, nhưng em hãy tin lời của anh không sai đâu.

- Một khi em đã tốt nghiệp ở bên này, nếu như anh vẫn chưa làm xong việc thì em có thể đến Lạc Thương.

- Anh, đợi sau khi anh Tử Phong về, anh nói chuyện với anh ấy nhé. Thực ra em không tán thành việc anh ấy tiếp tục ở lại Diệp gia, nhưng anh ấy lại nói ông nội cũng rất khó. Anh ấy muốn giúp ông một tay, hơn nữa anh ấy còn nói ông nội muốn bắt anh ấy trở về, nguyên nhân lớn là vì anh.

Tuy Diệp Lăng không muốn ở lại Yên Kinh, nhưng một mình Diệp Tử

Phong ở đó, cô có chút không yên tâm. Mặc dù bác cả và chú tư đã rời khỏi Yến Kinh, nhưng ai biết những người khác ở Diệp gia có động thủ với Diệp Tử Phong hay không.

Diệp Mặc khẽ gật đầu, Diệp Tử Phong nhìn tinh tường hơn Diệp Lăng một chút, nhưng để hắn đi khuyên Diệp Tử Phong thì không thể, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình.

Thấy Diệp Mặc gật đầu không nói, Diệp Lăng chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng nói:

- Anh, Tử Phong bảo em đưa một số thứ cho anh, nói là có liên quan đến cô.

Cô? Diệp Mặc phản ứng ngay tức khắc, người mà Diệp Lăng nói hẳn là mẹ của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 188

Trốn

Khi Diệp Mặc đến sân bay, Hàn Yên đã đang chờ hắn.

Nhìn bộ dạng của cô thì hắn biết cô đã đến được một lúc rồi.

Hàn Yên đeo một cái túi, tuy không to nhưng cũng không hề nhỏ, cô có chút ngạc nhiên khi thấy Diệp Mặc chỉ đeo một cái túi nhỏ, trong lòng nghĩ cái túi nhỏ thế này đoán chừng để vài bộ quần áo cũng không đủ, còn một vài trang bị khác thì sao? Cô nhận được tin, nơi muốn đến có thể rất vắng vẻ.

Cô không biết Diệp Mặc nếu không phải vì muốn che giấu chiếc nhẫn Trữ Vật của mình, nói không chừng ngay cả túi cũng lười không đeo.

Diệp Mặc tới một lúc thì lên máy bay, hắn và Hàn Yên ngồi cùng nhau. Hàn Yên không sử dụng bất kì đồ trang điểm nào, trên người cô có một mùi thơm dịu nhẹ, ngửi rất được. Tuy diện mạo cô không phải là vô cùng xinh đẹp nhưng lại rất có khí chất.

Thấy Diệp Mặc lên thẳng máy bay không nói gì nhiều với mình mà chỉ ngắm nghía cái vòng ngọc, Hàn Yên có chút bực mình, đành phải hỏi:

- Tôi nhận được tin, hẳn không phải đi theo hướng tỉnh Hồ Trung, cớ sao anh lại đến Hàm Sơn?

- Tôi đi làm chút việc riêng.

Diệp Mặc nói xong lại rơi vào trầm mặc.

Thấy Diệp Mặc không có hứng thú nói chuyện với mình, Hàn Yên nhíu

nhíu mày rồi cũng ngừng luôn câu chuyện.

Diệp Mặc đang nghĩ về những lời hắn và Diệp Lăng nói hôm qua, "chiếc vòng tay là trước khi qua đời cha để lại, nói là cô để lại cho anh."

Vòng tay đã cũ, ánh mắt của Diệp Mặc cũng cẩn thận xem xét một hồi, không có bất kì chỗ nào nổi bật cả. Bây giờ có tỉ mỉ xem vô số lần cũng không thể nhìn ra chỗ lạ, xem ra đây là chiếc vòng tay bình thường, có lẽ chỉ có ý nghĩa kỉ niệm.

Thở một hơi dài, Diệp Mặc đeo chiếc vòng lên tay mình. Vân Băng vốn định về Ninh Hải nhưng vì mối giao tình với Diệp Lăng nên quyết định thứ hai mới trở về. Tuy không biết vì sao Vân Băng lưu lại vài ngày, nhưng Diệp Mặc có chút cảm giác hình như cô ấy đối với mình hơi khác.

- Anh biết tổ chức Bắc Sa này không?

Thấy Diệp Mặc cuối cùng đã thôi ngắm nghía chiếc vòng tay, Hàn Yên mới nhỏ giọng lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc hơi sửng sốt trả lời:

- Chỉ là nghe qua, sao?

Thấy Diệp Mặc cuối cùng đã nghe lời của mình, Hàn Yên thở phào một cái nói:

- Phùng Điềm, người mà lần trước anh cứu ở sa mạc, anh biết chứ? Cô ấy chính là người của Bắc Sa, hơn nữa cô ấy nói tập tài liệu lần trước của anh chính là lấy từ Bắc Sa. Còn về làm thế nào lấy được thì cô ấy không nói, nhưng có thể khẳng định tài liệu này có liên quan đến Bắc Sa.

Phùng Điềm là người của Bắc Sa, Diệp Mặc không cảm thấy kì lạ, nếu như cô ấy không phải là người của Bắc Sa thì không thể quen Văn Đông được. Hiện giờ người hắn muốn tìm là Văn Đông, nhưng nếu như có thể tìm thấy Phùng Điềm, hẳn là cô ấy cũng biết ít tình hình của Bắc Sa. Nghĩ đến

đây, Diệp Mặc hỏi:

- Cô có biết Phùng Điềm hiện đang ở đâu không?

Hàn Yên lắc đầu nói:

- Không biết, đây là tin mật mà lần trước cô ấy cung cấp cho Lý Hồ, nhưng khi đó ông nội tôi chưa dự tính được tài liệu này quý như vậy, cho nên cũng không coi trọng mấy. Hơn nữa, Bắc Sa, nghe nói là tổ chức độc lập lớn nhất trên thế giới, các thành viên trong đó không chỉ đến từ khắp nơi trên thế giới mà còn có cả nhân viên khoa học kĩ thuật và vũ trang hàng đầu. Mục đích của bọn họ là muốn lập nên một đất nước lớn mạnh hơn, dân chủ hơn Mĩ. Chỉ có điều cho tới bây giờ thủ đoạn của bọn họ vẫn khiến cho người ta cảm thấy trơ trẽn.

Diệp Mặc chỉ biết Văn Đông là người của Bắc Sa, còn về Bắc Sa là tổ chức gì thì hắn không quan tâm mà cũng không biết.

Hàn Yên lạnh lùng hừ một tiếng:

- Nguyện vọng là tốt, chỉ là người của Bắc Sa quá tạp nham, quốc gia vẫn chưa thành lập nhưng đã có rất nhiều người muốn dựa vào tài nguyên để phát tài rồi, tài liệu lần trước anh lấy, nghe nói là do người trong nội bộ của Bắc Sa lấy ra, chỉ là không ngờ lại rơi vào tay anh.

Hóa ra Bắc Sa lại là một tổ chức lớn như thế, thậm chí đã đến bước muốn lập nên quốc gia. Tuy Diệp Mặc không quen với chính trị ở đây, song hắn cũng biết muốn lập nên một quốc gia không phải là điều dễ dàng. Những nơi có tài nguyên phong phú đều là những nơi đã có chủ, hơn nữa nối đường ray quốc tế hiện nay cũng rất lợi hại, một tổ chức muốn thành lập nên một quốc gia, điều này không khá hơn so với một xã hội ảo tưởng là bao.

- Cô biết tình hình cụ thể ở Bắc Sa không?

Diệp Mặc thầm nghĩ, tài liệu này đúng là lấy từ Bắc Sa, nếu biết một ít về Bắc Sa thì việc tìm thấy những tài liệu này có lẽ càng dễ dàng hơn một

chút.

Hàn Yên lắc đầu nói:

- Tôi từ trước tới nay không quan tâm đến việc này, những điều này đều do trước khi tôi đi, ông nội của tôi nói cho tôi biết.

- Cô là đệ tử của Ẩn Môn nào? Hơn nữa cô làm thế nào mà vào Ẩn Môn?

Diệp Mặc bỗng quay ngoắt, hoàn toàn bỏ chủ đề Bắc Sa sang một bên mà hỏi về một nơi khác.

Lần này Hàn Yên liền nhắm nghiền mắt lại, không nói gì nữa. Diệp Mặc nói đến một chuyện không có hứng thú nên cũng không hỏi lại nữa. Trong lòng tự nhủ, xem ra lấy tin tức của Ẩn Môn từ miệng Hàn Yên có chút khó khăn.

Sau khi ra khỏi sân bay Hàm Sơn, Diệp Mặc liền gọi một chiếc xe đến Tương Sơn Lĩnh. Hàn Yên không biết Diệp Mặc đi Tương Sơn Lĩnh làm gì, nhưng trước khi đi ông nội đã từng nói với cô, con người Diệp Mặc không đơn giản. Hơn nữa những tài liệu lúc đầu cũng là hắn lấy được, lần này thì lại do hắn làm chủ. Thế nên hành trình sẽ do Diệp Mặc sắp xếp, tuy Hàn Yên cảm thấy kì lạ sao Diệp Mặc không bắt tay tìm hiểu từ Bắc Sa, nhưng cũng không hỏi hắn.

Xe taxi dừng tại bãi đỗ xe ở sườn núi Tương Sơn Lĩnh, Diệp Mặc để lái xe rời khỏi, sau đó dẫn Hàn Yên đến một khu phố để ăn ở.

Tuy lần trước hắn không lên cùng Văn Đông nhưng khoảng cách giữa con phố nơi ăn ở và bãi đỗ xe chỗ sườn núi cũng không xa lắm. Diệp Mặc hình như đã từng nhìn thấy Văn Đông đi vào một nhà trọ nhỏ.

Lúc này hắn không biết lần trước Văn Đông vào nhà trọ nào, nhưng chỉ ở chỗ này hắn mới tìm thấy ít manh mối, nếu như ở đây cũng không tìm thấy Văn Đông thì hắn quả thật cũng không có cách nào tốt cả. Hoặc là chỉ có thể

tìm thấy Phùng Điềm, nhưng theo Hàn Yên nói, bây giờ tìm cô ấy cũng rất khó.

- Anh đến Tương Sơn Lĩnh làm gì?

Hàn Yên biết Bắc Sa sẽ không bao giờ có nơi đặt chân ở Tương Sơn Lĩnh.

- Một người bạn của tôi biết ít tình hình, tập tài liệu đầu tiên là do cô ấy ở đây đưa cho tôi, cho nên tôi đến tìm xem.

Diệp Mặc biết Hàn Yên chắc hẳn thấy kì lạ, nhưng điều này cũng không có gì tốt để mà giấu giếm. Tuy nhiên có thể tìm thấy Văn Đông hay không thì hắn không có gì nắm chắc.

Hàn Yên nghĩ Diệp Mặc đã nói như thế thì hắn phải khẳng định biết người bạn này ở đâu, nhưng cô đi theo sau Diệp Mặc hỏi mấy nhà trọ rồi mới hay, Diệp Mặc căn bản không biết, mà là đi từng nhà hỏi, nên đành phải im lặng.

Tương Sơn Lĩnh tuy không bằng một vài khu du lịch phồn hoa nhưng những nhà nghỉ, khách sạn ở con phố trên lưng chừng núi này cũng có mấy chục trên trăm cái, thế này còn muốn hỏi tới khi nào?

Cũng may những lo lắng của Hàn Yên không trở thành sự thật, khi Diệp Mặc đi vào nhà trọ chỉ có đôi vợ chồng già hỏi thăm Văn Đông thì chủ nhà trọ không hề lộ ra vẻ không hiểu mà lại cẩn thận nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết hắn đã tìm đúng chỗ rồi.

- Anh đến tìm Đông Đông à?

Người đàn ông chủ nhà trọ đã hơn sáu mươi tuổi, giọng nói có phần chậm chạp nhưng ngữ khí thể hiện rõ là có quen Văn Đông.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Vâng đúng, chú à, cháu là bạn của chị Văn Đông, cháu tên Diệp Mặc.

Để tỏ rõ quan hệ giữa mình và Văn Đông khá thân thiết, thậm chí ngay tiếng chị Đông cũng gọi được, Diệp Mặc ngẫm lại cảm thấy xấu hổ.

- Anh là Diệp Mặc? À, anh đợi lát.

Ông già đột nhiên đi vào trong phòng, lấy ra một bức thư đưa cho Diệp Mặc nói:

- Lần trước Đông Đông có nhờ người đưa cho anh, nói là nếu trong ba tháng anh đến thì đưa bức thư này cho anh, nếu anh không đến thì bảo tôi đốt nó đi.

Diệp Mặc kinh ngạc nhận lấy bức thư, tự nhủ nếu không phải chuyện của Hàn Tại Tân thì hắn chắc chắn sẽ không đến. Hơn nữa dù rằng đến rồi thì làm sao Văn Đông biết được hắn có thể tìm đến đây? Còn để lại một bức thư cho hắn?

Diệp Mặc mở thư, một lần nữa lại ngây ngẩn cả người, trên tờ giấy to chỉ viết đúng một chữ: "trốn". Đây là ý gì? Hàn Yên nhìn thấy chữ này cũng có chút kì lạ nhìn Diệp Mặc, cũng tự hỏi đây là ý gì.

Đôi vợ chồng thấy Diệp Mặc xem thư ngẩn người ra liền đi vào hậu viện.

Một chữ "trốn" to, hơn nữa nét bút lại từ rõ ràng đến mờ nhạt, nét cuối cùng thậm chí như có như không. Diệp Mặc nhíu mày, bỗng nhiên ngộ ra. Ý của Văn Đông chính là bảo mình ngay lập tức trốn chạy càng xa càng tốt, thậm chí còn phải mai danh ẩn tích.

Không ổn rồi, Văn Đông đã xảy ra chuyện.

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Diệp Mặc, Văn Đông chắc hẳn vì tập tài liệu đó mà xảy ra chuyện rồi, đã thế bọn người kia còn bức hỏi cô tư liệu ở đâu. Chỉ có Văn Đông biết, tài liệu của cô ấy đã đưa cho mình.

Cô ấy không hề nói ra mình, ngược lại còn để lại chữ "trốn" cho thấy rằng Văn Đông và hắn tuy bèo nước gặp nhau nhưng cô gái này lại là người trọng tình nghĩa.

Hàn Yên thấy sắc mặt của Diệp Mặc thay đổi, đang muốn hỏi Diệp Mặc chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên vẻ mặt của hắn lại lặng chìm như nước, ngẩng đầu nhìn về hướng cửa chính nhà trọ.

- Tôi biết ngay anh sẽ đến, quả nhiên, ha ha…Văn Đông liều chết không nói, không nói có tác dụng ư?

Một giọng nói vô cùng kiêu ngạo vang lên.

Hàn Yên chợt phát hiện ra Diệp Mặc đã xông ra ngoài, đợi khi Hàn Yên hồi phục lại tinh thần thì Diệp Mặc đã ôm trở về một người con gái.

Nhưng cô gái lúc này tóc tai bù xù, y phục xộc xệch, trên người đầy những vết thương, sắc mặt trắng bệch không một chút máu.

Lúc cướp Văn Đông về từ chiếc xe chạy đến cửa nhà trọ, Diệp Mặc đã biết cô không ổn rồi. Tâm mạch của cô đã đứt, thậm chí hơi thở cũng đã ngưng. Tâm mạch thì Diệp Mặc có thể dùng chân khí chữa trị, nhưng sức sống hiện giờ của cô đã không còn, Diệp Mặc hết cách cứu chữa, trừ phi có thuốc tiên mới có thể giành lại cơ hội sống cho cô ấy. Mặc dù trên người Diệp Mặc cũng có linh dược nhưng để hồi phục sự sống còn kém xa.

Chân khí của Diệp Mặc đi vào trong cơ thể của Văn Đông, muốn cố gắng để Văn Đông tỉnh dậy nhưng một lúc lâu rồi cũng không thấy động tĩnh gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 189

Thời Khắc Sinh Tử

Dường như bị bóng hình quỷ mị của Diệp Mặc dọa cho sợ đến phát khiếp, toàn bộ bốn người trên xe đều đã cầm lấy súng, người cầm đầu, không ngờ lại là một thiếu phụ có gương mặt đẹp đến ma mị.

- Văn Đông...

Diệp Mặc đột nhiên cảm thấy áy náy, mặc dù cái chết của Văn Đông không liên quan gì đến hắn, nhưng cô bị tra tấn thành ra đến như vậy, chắc chắn là vì không muốn nói ra tung tích của hắn.

Văn Đông đã dần dần hồi phục nhờ nguyên khí mà Diệp Mặc truyền cho cô, cô từ từ mở mắt ra. Lúc cô nhìn thấy Diệp Mặc, dường như cảm thấy vô cùng kinh ngạc, rất nhanh cô dùng chút sức lực yếu ớt của mình thì thào nói:

- Diệp Mặc, xin lỗi, làm liên lụy đến anh rồi, Bắc Sa đi truy lùng tung tích, tôi vội vàng chạy chốn, tôi không nói gì...

Chỉ có mấy chữ này thôi, nhưng Văn Đông đã phải dùng hết chút sức lực còn lại của cô. Đầu cô gục vào trong lòng Diệp Mặc, đôi mắt từ từ nhắm lại. Hắn và Văn Đông chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng mặc dù Văn Đông là một người phụ nữ, nhưng tính tình rất hào sảng phóng khoáng. Hơn nữa còn vô cùng cứng cỏi, mặc dù cô ấy không nói cho Diệp Mặc biết lúc đầu cô ấy đã lấy tiền đi để làm gì, nhưng Diệp Mặc biết, chỗ tiền đó chắc chắn không phải là dùng cho cô ấy.

Cô ấy có thể vì một Diệp Mặc không thân không quen, sống chết cũng quyết không để lộ tin tức, có thể thấy cô ấy chính là một người phụ nữ trọng

tình trọng nghĩa. Có thể trong lòng cô ấy cảm thấy áy náy vì việc làm liên lụy đến Diệp Mặc, nhưng tính cách cao thượng này của cô khiến Diệp Mặc cảm thấy mình nên làm chút gì đó cho cô ấy.

Diệp Mặc ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn bốn tên đang chĩa súng vào người hắn, rồi lại cúi đầu xuống nói với Văn Đông:

- Chị Đông, chị yên tâm đi đi. Diệp Mặc tôi thề, khi nào còn sống thì nhất định sẽ nhổ tận gốc bọn "Bắc Sa", nhất định sẽ đem đống tài liệu kia đến đốt trước mộ chị.

- Diệp Mặc, anh...

Hàn Yên vừa nghe thấy những lời như vậy của Diệp Mặc, lập tức ngây người ra, không cần biết hắn có hủy hoại được "Bắc Sa" hay không, nhưng những nguồn tài liệu đó là của quốc gia, những lời này của Diệp Mặc giống như là có thể tùy tiện lấy rồi đem đốt trước mộ người khác không bằng ý.

Đôi mắt Diệp Mặc hơi hơi đỏ, lạnh lùng nhìn lướt qua Hàn Yên nói:

- Cô câm mồm cho tôi!

Bị Diệp Mặc vô duyên vô cớ chửi, Hàn Yên lập tức bốc hỏa, nhưng nhìn bốn khẩu súng đã lên nòng chĩa xung quanh, nên vẫn cố nhẫn nhịn.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn bốn tên đang cầm súng chĩa vào đầu hắn, lạnh lùng nói:

- Bọn mày chính là lũ tạp chủng của "Bắc Sa"?

- Diễu võ dương oai ít thôi, không sai, bọn tao chính là người của "Bắc Sa" còn mày chính là người dám lấy đi đống tư liệu đó của bọn tao?

Người thiếu phụ cầm đầu mở miệng nói, ánh mắt của cô ta rất lạnh lùng, nhưng lại toát ra vẻ gì đó rất phong tình của một người phụ nữ.

- Chị Đông là do chúng mày tra tấn?

Giọng Diệp Mặc lạnh như băng.

- Đúng thế, là do tao ra lệnh, nhưng mày cũng không cần phải lo lắng, nói không chừng mày cũng sẽ nhanh được hưởng thụ sự đãi ngộ như này thôi.

Ngữ khí của người phụ nữ này thậm chí còn lạnh lùng hơn cả Diệp Mặc, nói xong hừ một tiếng, rồi lại nói tiếp:

- Nếu như mày đồng ý giao ngay món đồ đó ra đây, thì có lẽ mày sẽ không sao đâu, ngược lại sẽ nhận được sự phục vụ rất tận tình của "Bắc Sa" vì lí tưởng cùng chung sống bình đẳng, vì một thế giới hòa bình, nếu như mày còn chút lương tri, thì hãy giao nó ra đây.

Diệp Mặc lần này không thèm nói câu nào, ngón tay giơ ra giữa không trung, những làn gió lạnh thấu xương thổi đến, súng trên tay hai gã đàn ông và mụ đàn bà đó bị làn gió lạnh quét trúng, kỳ dị ở chỗ không hề có chút máu nào bắn ra từ người bọn chúng.

Nhưng vẫn có một gã đàn ông chạy thoát, y trốn được trận đao gió của Diệp Mặc, chạy thẳng ra đằng sau xe, tiếng động cơ xe gầm rú, hướng vào con đường sâu thăm thẳm phía trước.

Chỉ trong chốc lát, những người có mặt ở đây đều trở nên ngây dại, không ngờ những tên sát thủ này đều đã bị chém hết cả rồi? Hơn nữa lại còn không để lại bất cứ dấu vết nào nữa, thậm chí đến cả vết máu cũng không còn.

Đầu óc của Hàn Yên cũng không còn tỉnh táo nữa, cô đánh giá rất cao bản lĩnh của Diệp Mặc, nhưng bây giờ cô mới biết bản lĩnh thực sự của Diệp Mặc còn kinh khủng hơn những gì cô đã tưởng tượng rất nhiều. Cô thậm chí còn quên luôn cả chuyện lúc nãy Diệp Mặc lớn tiếng quát cô. Với thân thủ như vậy, nếu tỉ thí với hắn, hắn thình lình bước tới, mình... Hàn Yên không dám nghĩ nữa.

Tên trốn thoát khỏi trận phong đao của Diệp Mặc, đã lấy lại được tinh thần rất nhanh, có thể thấy trong bốn người thì gã là người có thân thủ cao nhất.

Sau khi bình tĩnh lại, chỉ trong mấy giây, gã đã kịp phản ứng, khẩu súng trong tay y đã nhắm thẳng về phía Diệp Mặc.

Bóp cò trong nháy mắt, gã ta cũng thở phào nhẹ nhõm, người đứng trước mặt hắn quả thực là rất lợi hại, nếu như lúc nãy mình phản ứng không nhanh, không chừng đã nằm một đống giống ba người kia rồi.

Tiếng súng vang lên trong chớp mắt, gã bỗng mơ hồ cảm thấy có một cái bóng đang bay lơ lửng trước mặt mình, rồi bàn tay cầm súng của gã trở nên lạnh toát, gã nhìn bàn tay mình theo bản năng, bàn tay đó đã bị chặt đứt đến tận cổ tay, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lúc này lời của Diệp Mặc bỗng từ đâu truyền tới:

- Tao muốn chặt đứt tay của mày, mày tưởng rằng mày có thể chạy thoát sao?

Gã hoảng sợ quay người lại, thấy Diệp Mặc đang ôm Văn Đông đứng cách đó không xa.

Mọi người ở đây khi nhìn thấy tên này bị chặt đứt tay, tất cả đều ngây người quay sang nhìn Diệp Mặc, người này sao lại đáng sợ như vậy? Vừa rồi hắn ta đã dùng thủ đoạn gì vậy?

- Lên xe.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn tên vừa bị chặt đứt tay của "Bắc Sa" nói.

Gã lùn đó cũng phẫn nộ quát lại:

- Sao ông mày lại phải nghe lời mày, ông mày không lên xe đấy, mày có thể làm gì? Muốn giết muốn chém thì tùy, ông nội mày đây tuyệt đối sẽ

không nhíu mày.

Diệp Mặc nhìn cũng không nhìn thấy gã đàn ông này, trên tay cầm một quả cầu lửa bước tới.

Gã lùn này vừa mới "a" lên một tiếng, thậm chí là mới chỉ được nửa câu, đã không còn nghe thấy tiếng gì nữa rồi, hơn nữa còn không ngừng lăn lộn với lửa trên mặt đất, miệng gã không ngừng thét lớn, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh nào. Đôi mắt gã lộ vẻ hoảng sợ và cầu xin tha thứ, nhưng ánh mắt của Diệp Mặc vô cùng lạnh lùng, dường như không hề có ý định bỏ qua cho gã.

Hàn Yên nhìn Diệp Mặc, không ngờ hắn lại có thể dùng nội công tạo ra được một quả cầu lửa, cô lại phải đánh giá lại khả năng của Diệp Mặc một lần nữa, không ngờ đã hai lần đánh giá sai khả năng của hắn, vừa nãy hắn không hình không tiếng chặt đứt tay bốn tên sát thủ đã là quá kinh khủng rồi, cô không ngờ hắn lại lợi hại đến mức này, có thể tiện tay vận nội công ra một quả cầu lửa, đây cứ giống như những câu chuyện trong truyền thuyết vậy.

Chẳng trách Âu Húc Hổ bị hắn giết chết, với bản lĩnh này của hắn đừng nói là Âu Húc Hổ, cho dù là vài ba tên Âu Húc Hổ đi chăng nữa thì cũng không thể nào trở thành đối thủ của hắn được. Hàn Yên đột nhiên nghĩ đến những lời Diệp Mặc nói vừa lúc nãy, hắn nói muốn đốt đống tài liệu này, nếu như lúc hắn vừa mới nói những câu này, cô còn tưởng rằng đó là những lời nói nhảm, bây giờ thì cô đã nhận thức được, những lời của Diệp Mặc là thật một trăm phần trăm.

Ba người còn lại hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, mặc dù không cần Diệp Mặc phải nói đến câu thứ hai, bọn chúng đã tự động chui vào xe ngồi, Diệp Mặc cũng để cho bọn chúng tùy ý hành động, lúc này mới lạnh lùng nói:

- Giao chị Đông cho các người, tôi sẽ từ từ trở về Hàn Yên do dự hồi lâu mới dám thốt lên một câu:

- Diệp Mặc, nếu như anh giao đống tài liệu kia cho tôi, thì có thể tôi sẽ cứu được chị ấy.

Nói rồi Hàn Yên chỉ về phía Văn Đông.

- Cái gì? Cô có thể cứu được Văn Đông? Cô có biết tình trạng của chị ấy bây giờ ra sao không? Tuy rằng tôi có thể trị được kinh mạch và nội thương, nhưng chị ấy đã không còn chút sức sống nào nữa rồi, có lẽ cô tưởng rằng tim mới chỉ ngừng đập thôi sao.

Diệp Mặc không tin trên thế giới này ngoài bản thân mình thì còn có người có thể cứu sống được Văn Đông.

Hàn Yên lắc lắc đầu nói:

- Tôi không biết sức sống là cái gì, nhưng sư phụ của tôi nói "hạt sen ngàn năm" có thể cứu được người vừa mới chết Lần này Diệp Mặc hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Yên, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Không ngờ cô cũng biết "hạt sen ngàn năm" xem ra cô cũng hiểu biết nhiều đấy, nhưng chẳng lẽ sư phụ cô không dạy cô "hạt sen ngàn năm" chỉ có thể cứu sống được người mới chết trong vòng một nén nhang sao? Nếu trong thời gian nửa nén nhang mà cô có thể tìm được "hạt sen ngàn năm" thì coi như Diệp Mặc tôi sẽ nợ cô một mối ân tình.

Hàn Yến lắc lắc đầu nói:

- Không cần đến nửa nén nhang, ngay bây giờ tôi có thể lấy nó ra.

Nói xong Hàn Yến lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy chiếc bình ngọc, hơi hé ra một chút, bên trong rõ ràng là một "hạt sen ngàn năm"

Không ngờ trên trái đất lại có cả "hạt sen ngàn năm", Diệp Mặc thiếu chút nữa thì quên luôn cả chuyện cứu Văn Đông, nhưng hắn lấy lại tinh thần

cũng rất nhanh, bế Văn Đông vào căn phòng ở trạm nghỉ chân, bảo Hàn Yên trông coi ba người của "Bắc Sa", đôi vợ chồng già lúc nãy không ngờ cũng có mặt ở đây.

"Hạt sen ngàn năm" nếu Diệp Mặc có nó sớm thêm chút nữa, thì Diệp Mặc có thể luyện được cả bình thuốc một cách nghiêm chỉnh ấy chứ, nhưng bây giờ, hắn chỉ có thể dùng "hạt sen ngàn năm" để cứu lấy tính mạng của Văn Đông, cũng chỉ có hắn, mới có thể cứu được Văn Đông, còn người khác thì không thể có cách nào được.

Diệp Mặc mang theo rất nhiều thuốc ở bên người, cộng thêm với "hạt sen ngàn năm", trái tim của Văn Đông đã đập trở lại rất nhanh, dần dần đã có tín hiệu sống.

Một giờ sau, Diệp Mặc bước đầu tiến hành xong xuôi việc trị thương cho toàn bộ kinh mạch và nội thương cho Văn Đông, bắt đầu nghe được tiếng thở của chị, Diệp Mặc biết lúc này Văn Đông đã không sao rồi, mới dám thở phào nhẹ nhõm.

- Anh thực sự đã cứu sống được chị ấy?

Hàn Yên không biết được giá trị thực của "hạt sen ngàn năm" bằng Diệp Mặc, cô chỉ nghe nói về sự quý giá của "hạt sen ngàn năm" mà thôi, năm đó, ở trên núi, cô vô tình nhặt được "hạt sen ngàn năm" này, sự phụ liền để cô giữ lấy may, nhưng sư phụ cũng không biết dùng "hạt sen ngàn năm" này, chỉ nghe nói nó có thể cứu được người, không ngờ Diệp Mặc thật sự có thể dùng nó để cứu sống người.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng thế, bây giờ chị Đông đã không sao rồi, chuyện tôi đồng ý với cô tôi cũng sẽ làm, nhưng tôi vẫn còn muốn hỏi cô một vấn đề, từ đâu mà cô có được "hạt sen ngàn năm" này?

Hỏi xong, Diệp Mặc trở nên căng thẳng, "hạt sen ngàn năm" này bình

thường chỉ có 36 hạt, một khi Hàn Yên đã có một hạt, thì 35 hạt còn lại đâu?

Phải biết là thứ này không chỉ có tác dụng cải tử hoàn sinh, mà còn có tác dụng rất lớn đối với việc luyện công, nếu có tin tức của "hạt sen ngàn năm" hắn sẽ bỏ tất cả mọi chuyện để đi tìm nó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 190

Truy Hỏi

Hàn Yên liếc nhìn Diệp Mặc một cái, dường như cô biết Diệp Mặc đang nghĩ gì, nhưng cô vẫn nói:

- Mấy năm trước, lúc đi hái thuốc cùng với sư phụ tôi, tôi tình cờ nhặt được nó. Lúc đó ở bên vách núi, có hai con chim đang đánh nhau, hạt này rơi ra từ miệng một con chim, sau đó tôi cảm thấy có mùi gì đó rất thơm, nên đã nhặt về đưa cho sư phụ xem, sư phụ bảo tôi đây là "hạt sen ngàn năm". Nhưng sư phụ nói, "hạt sen ngàn năm" này mặc dù rất quý, nhưng có rất ít người biết sử dụng nó, không ngờ anh lại biết dùng.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt của Hàn Yên, biết là cô sẽ không nói nơi đó là nơi nào, nhưng như thế này cũng không thể khiến Diệp Mặc bỏ cuộc được, nghĩ ngợi một lúc rồi hắn lại hỏi:

- Cô có thể vẽ lại cảnh mà cô đã nhặt được hạt sen này cho tôi xem được không? Nhớ lại xem ở xung quanh có những thứ gì, thậm chí là một cây cỏ cũng phải vẽ ra.

Do dự một chút, nhưng cuối cùng Hàn Yên vẫn lấy bút vẽ phác họa phong cảnh ở nơi đó ra cho Diệp Mặc, cô chỉ vẽ một vách núi, đỉnh núi rất trống trải, trên vách núi còn có một vài khóm hoa cúc.

Diệp Mặc nhận lấy bức tranh từ Hàn Yên, lập tức nhận ra bức tranh này không khác là mấy so với bức tranh mà Mạc Khang đưa cho hắn, chắc là cùng một nơi. Mạc Khang nói nơi đó có nhiều dược liệu quý, xem ra đúng là thật, Diệp Mặc cầm bức tranh, trong lòng cảm thấy hơi kích động. Một khi mình tìm được nơi này, thì chẳng phải sẽ tìm được rất nhiều dược liệu quý

khác sao?

Nói không chừng có thể luyện được đến cấp thứ tư cũng nên, Diệp Mặc cũng biết nếu như không có nhân tố bên ngoài tác động, chỉ dựa vào sự tu luyện của bản thân, hắn biết mình không thể nào luyện được đến cấp thư tư.

Môn võ công này tổng cộng có chín cấp, một khi đã đột phá lên được cấp thứ tư thì cũng có nghĩa là luyện đến kỳ giữa, khi đã luyện đến kì giữa rồi, chỉ cần hắn luyện tốt phi kiếm, thì hoàn toàn có thể đạp kiếm mà bay rồi. Nghĩ đến việc đạt đến trình độ này, trong lòng Diệp Mặc có đôi chút kích động, nhưng cái khái niệm đạp kiếm mà bay thì phải lý giải như thế nào đây?

- Cái đó, Diệp Mặc, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?

Hàn Yên do dự một lúc lâu, cuối cùng không kìm được sự hiếu kỳ, buột miệng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu - Cô hỏi đi.

Tuy rằng Hàn Yên cũng không nói rõ đó là nơi nào, nhưng chắc rằng cô ta cũng sẽ không thể vẽ bừa được một bức tranh như thế này, hơn nữa Diệp Mặc cũng đoán rằng nơi này và nơi trong bức tranh của Mạc Khang là một, nhưng hắn lại không biết đó là nơi nào, chỉ biết chắc rằng những vách núi mà có mọc hoa cúc thì rất hiếm gặp.

- Lúc đầu anh đã dùng ám khi gì mà lại chém đứt được cánh tay bọn họ nhưng không để lại chút dấu vết gì hết vậy? Còn nữa, quả cầu lửa của anh là loại ám khí gì thế?

Hàn Yên nghĩ nếu như có loại ám khí phòng thân như vậy, thì sức chiến đấu chắc phải tăng lên đến mấy cấp.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Nếu như tôi nói nội công phải luyện đến một mức nhất định, thì mới có thể tạo ra được một quả cầu lửa và ám khí vô hình như vậy, thì cô có tin

không?

Hàn Yên thể hiện cái vẻ "nếu tôi tin anh thì mới là chuyện lạ đấy", rồi mới nói tiếp - Anh không muốn nói thì thôi, tôi đã gặp qua rất nhiều cao thủ, nhưng cũng chưa từng gặp qua người nào có thể tích khí để tạo ra một quả cầu lửa cả.

Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục tranh cãi về vấn đề này nữa, giao Văn Đông cho Hàn Yên rồi nói:

- Bây giờ chúng ta phải rời khỏi nơi này, đợi sau khi tôi hỏi rõ mọi chuyện, thì sẽ tìm cách sau.

...

Một giờ sau, Diệp Mặc lái xe đến một thung lũng hẻo lánh, lúc này mới kéo ba tên của "Bắc Sa" ra khỏi xe.

Ngoại trừ người phụ nữ xinh đẹp còn có vẻ bình tĩnh, hai gã đàn ông còn lại đều đã tỏ vẻ sợ hãi.

Diệp Mặc nhìn người phụ nữ này, chắc hẳn cô ta là người cầm đầu, hắn tiện tay đánh hai tên kia ngất xỉu luôn, sau đó quay sang nhìn người phụ nữ nói:

- Cô biết đấy, tôi sẽ hỏi từng câu một, nếu như cô nói dối bất cứ câu nào, thì cô biết thủ đoạn của tôi như thế nào rồi đấy.

Người phụ nữ này im lặng, một lúc lâu sau mới trả lời:

- Chỉ cần anh buông tha cho tôi, thì chuyện gì tôi cũng sẽ làm theo yêu cầu của anh, chứ đừng nói đến những câu hỏi đó.

Nói rồi khuôn mặt của cô ta hơi đỏ ửng.

Diệp Mặc thầm than, người phụ nữ này đúng là một diễn viên thiên tài, vừa lúc nãy mình còn chém đứt cánh tay của cô ta, bây giờ cô ta lại còn dám

dùng nhan sắc để quyến rũ mình.

- Cô không có tư cách để ra giá với tôi, nếu cô không nói thì tôi cũng sẽ đi hỏi người khác.

Diệp Mặc không hề có chút cảm tình nào với người phụ nữ này, hắn hỏi xong sẽ lập tức diệt khẩu.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, người phụ nữ này không ngờ không vòng vo nữa, mà nói toạc móng heo luôn:

- Anh nên biết chúng tôi là người của "Bắc Sa", Văn Đông cũng thế, cô ta cùng với người khác dám lén lút lấy đi tài liệu quan trọng của "Bắc Sa", sau đó còn bỏ trốn, tôi chỉ làm đúng trách nhiệm của mình là đi bắt cô ta về thôi.

- Làm sao cô biết mà ở núi Tương Sơn mai phục chúng tôi?

Diệp Mặc đúng là không tài nào hiểu nổi chuyện này, nếu như không có Hàn Tại Tân, thì căn bản hắn cũng sẽ không đi tới núi Tương Sơn, còn bọn người của "Bắc Sa" này làm sao lại biết được?

Người phụ nữ này có chút do dự, nhưng rồi cũng nói:

- "Bắc Sa" có sáu căn cứ lớn trên toàn thế giới, chúng tôi thuộc căn cứ thứ sáu. Chúng tôi có thể đến núi Tương Sơn là do nhận lệnh của tân tham mưu trưởng, nghe nói đây là chủ ý của ông ta.

- Tân tham mưu trưởng? Làm sao mà ông ta biết?

Diệp Mặc cảm thấy vô cùng kỳ lạ, hỏi lại.

Đến nước này rồi thì người phụ nữ này cũng không muốn giấu diếm nữa, nói tiếp: - Đông phương Tê?

Diệp Mặc nhắc lại cái tên này, hắn cảm thấy cái tên này nghe rất quen.

Thấy Diệp Mặc nói cái tên Đông Phương Tê, người phụ nữ này liền vội vàng nói:

- Từ sau khi Đông Phương Tê này đến căn cứ thứ sáu, nghe nói có rất nhiều chuyện quan trọng đều nghe theo quyết sách của ông ta.

Nói đến đây, người phụ này lén liếc nhìn Diệp Mặc một cái, nhìn thấy Diệp Mặc dường như đang trầm tư suy nghĩ, có vẻ như rất có hứng thú với Đông Phương Tê này, mới dám bổ sung tiếp:

- Tôi đã từng gặp qua Đông Phương Tê một lần, thích nữ sắc, nhưng nghe nói mục đích chủ yếu của ông ta đến "Bắc Phi" chính là để giúp sức cho "Bắc Sa" hơn nữa còn để mượn tay "Bắc Sa" giúp ông ta báo thù một người tên là Diệp Mặc.

Người phụ nữ này nói tới đây, Diệp Mặc đã biết được Đông Phương Tê này là ai rồi, chính là quân sư của "Nam Thanh", lần trước nếu như mình không đánh đến tận Senna, hoặc có thể nói nếu như Ninh Khinh Tuyết không bị bắt đi, thì Đông Phương Tê đã tính sổ với mình rồi.

Diệp Mặc cười nhạt, mình không đi tìm gã, không ngờ gã lại dám tìm mình báo thù. Nhưng thằng cha này chắc chắn là một mối họa lớn, một khi còn chưa tiêu diệt được gã thì lúc đấy vẫn còn cảm thấy bất an. Hắn và thằng cha đó không giống nhau. Thằng cha đó còn phải tính tới tính lui xem phải đối phó với hắn như thế nào, chung quy lại là cũng có chút e dè, nhưng hắn thì không có bất cứ chút e dè nào.

Diệp Mặc ra tay đánh người phụ nữ này ngất xỉu, hỏi hai gã còn lại, cũng lấy được không ít thông tin.

- Đừng giết ba người này, tôi vừa gọi điện thoại cho ông nội tôi, ông nội tôi nói phải đưa họ về Yến Kinh.

Diệp Mặc đang định giết ba kẻ này để diệt khẩu, thì tiếng Hàn Yên vọng tới.

- Được thôi, nhưng tôi có một việc muốn nói với cô. Về phần tài liệu mà cô cần, tôi sẽ tìm và mang về cho cô, bây giờ cô không cần đi cùng với tôi nữa rồi, cô chỉ cần dẫn ba tên này về, Văn Đông phiền cô chăm sóc đợi chị ấy khỏe lên, thì chị ấy sẽ tự mình rời đi.

Diệp Mặc muốn đi tìm nơi có "hạt sen ngàn năm" sau đó mới đi tìm đống tài liệu của "Bắc Sa".

Đối với hắn mà nói "hạt sen ngàn năm" mới là thứ quan trọng nhất, những chuyện khác đều không quan trọng bằng việc tu luyện của hắn.

Nếu như trước gặp phải người của "Bắc Sa", Hàn Yên nhất định sẽ cười nhạt, nhưng bây giờ Hàn Yên đã hiểu, Diệp Mặc nói cô đi cùng sẽ bị liên lụy, điều này hoàn toàn có thể xảy ra. Với thân thủ của Diệp Mặc, cô chắc chắn còn kém quá xa.

Cho dù hơn một giờ trước đây, Diệp Mặc đã điều trị cho Văn Đông như thế nào, cô cũng nhìn không rõ, thậm chí đến việc làm sao mà Diệp Mặc có thể nhìn thấy bốn người của "Bắc Sa" đến, cô cũng không hiểu.

Nhìn thấy Hàn Yên yên lặng không nói năng gì, Diệp Mặc lại nói:

- Cô yên tâm, tôi sẽ trả lại "hạt sen ngàn năm" đó cho cô.

Do dự một lúc lâu, Hàn Yên cuối cùng cũng đồng ý với lời của Diệp Mặc, nhưng nói thêm một khi Diệp Mặc có tin tức gì thì phải lập tức gọi điện báo về cho cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 191

Giải Sầu

Lạc Thương.

Ninh Khinh Tuyết không ngờ, cô không ngờ lại nhận được điện thoại của Tô Tĩnh Văn, phản ứng đầu tiên của Ninh Khinh Tuyết khi nhận được điện thoại của Tô Tĩnh Văn chính là, có phải Tô Tĩnh Văn muốn hỏi cô về chuyện của ba viên ngọc không?

Không biết tại sao, Ninh Khinh Tuyết rất sợ Tô Tĩnh Văn sẽ hỏi mình về chuyện ba viên ngọc đó, nếu thực sự Tô Tĩnh Văn muốn chúng, thì cô cũng chỉ có thể cho cô ấy mà thôi.

- Khinh Tuyết, bây giờ cô đang ở cùng một chỗ với Diệp Mặc sao? Tôi muốn nói với Diệp Mặc vài câu.

Giọng nói của Tô Tĩnh Văn có chút gì đó cẩn thận, dường như là sợ Ninh Khinh Tuyết hiểu lầm điều gì đó.

Ninh Khinh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, có lẽ Tô Tĩnh Văn còn chưa biết mối quan hệ giữa cô và Diệp Mặc, nhưng cô cũng không muốn giải thích, chỉ nói:

- Không có, tôi và Diệp Mặc không ở cùng nhau.

Tô Tĩnh Văn hình như hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nói lại:

- Không phải Diệp Mặc đã ở Lạc Thương sao? Lẽ nào cô chưa gặp anh ấy?

- Diệp Mặc ở Lạc Thương?

Ninh Khinh Tuyết lặp lại câu nói của Tô Tĩnh Văn, trong lòng nghĩ Diệp Mặc đã đến Lạc Thương rồi sao?

- Anh Diệp ở Lạc Thương? Không thể nào Câu nói này là của Trì Uyển Thanh, cô vừa mới bước vào phòng thì nghe thấy lời của Ninh Khinh Tuyết.

Sau đó Tô Tĩnh Văn còn nói gì đó nữa, Ninh Khinh Tuyết cũng không biết nữa, cô có chút thất vọng cúp máy. Trong lòng vẫn đang nghĩ, Diệp Mặc không thể nào đến Lạc Thương được, Tô Tĩnh Văn chắc đã hiểu nhầm mối quan hệ giữa cô và Diệp Mặc, tưởng rằng Diệp Mặc đang ở cùng mình, nên mới cho rằng Diệp Mặc đang ở Lạc Thương, nhưng Tô Tĩnh Văn tìm Diệp Mặc có chuyện gì thế nhỉ?

Ninh Khinh Tuyết nghĩ đến sinh nhật lần trước của Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc đã cùng nhảy với cô ấy, bỗng nhiên có cảm giác bực bội, một lúc lâu sau mới quay sang nhìn Trì Uyển Thanh, - Uyển Thanh, tôi nghĩ tôi phải về thôi.

Trì Uyển Thanh gật gật đầu nói:

- Ừ, bố tôi nhất định muốn tôi đi du học ở Anh, muốn đi bộ đội cũng không được. Tôi cũng phải đi, Khinh Tuyết, một mình cô phải biết giữ gìn đấy.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Uyển Thanh, có thể nói cho tôi biết có phải cô cũng thích Diệp Mặc đúng không?

Trì Uyển Thanh nghe thấy những lời này của Ninh Khinh Tuyết, mặt hơi ửng đỏ, nhưng cuối cùng cô vẫn lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết, nhưng tôi rất thích ở cùng anh ấy, khi ở cùng với anh Diệp tôi cảm thấy rất thoải mái, cảm thấy vui vẻ và an toàn. Tôi không

biết đó có phải là thích không, nhưng nếu như là thích thì khi nhìn thấy anh ấy ở cùng với người phụ nữ khác tôi phải cảm thấy ghen tuông mới đúng, nhưng khi nhìn thấy dì út của cô ở cùng với anh ấy, tôi lại cảm thấy họ mới thực sự là một đôi, không hề có chút ghen tuông nào.

Nói rồi một lúc lâu sau sắc mặt của Trì Uyển Thanh mới khôi phục lại được bình thường, quay đầu lại nhìn Ninh Khinh Tuyết, nói:

- Khinh Tuyết, cô cảm thấy đây có phải là thích không? Bố tôi cũng cảm thấy cách nghĩ này có chút kì quái, chuyện này mới khiến tôi phải đi Anh. Vốn dĩ tôi rất không muốn đi, nhưng không ngờ lần này mẹ tôi cũng đồng ý rồi.

- Tôi không biết.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu theo bản năng, đến tình cảm của mình đối với Diệp Mặc như thế nào cô cũng còn không biết, làm sao có thể phán đoán được tình cảm của Trì Uyển Thanh?

Trì Uyển Thanh cúi đầu, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Bà nội tôi từng nói, nếu thích thì nên bắt lấy, để sau này không phải hối hận. Nhưng có thể bà nội tôi cũng không biết, không phải tất cả những thứ mình thích đều nên bắt lấy. Thế nên, lần này bố tôi nói muốn tôi đi, cộng thêm những lời nói của mẹ tôi nữa, mặc dù tôi không muốn đi, nhưng sau chuyện này tôi nghĩ, có lẽ họ đã nói không sai. Hai ngày nữa là tôi đi rồi, hôm nay tôi đến đây nói với cô một tiếng.

- Đúng vậy, tôi cũng nên đi rồi.

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, cô thà rằng ở trong nhà họ Ninh làm một người phụ nữ mạnh mẽ còn hơn là phải mệt mỏi như thế này. Thích thì nên bắt lấy, nhưng có thể bắt lấy được sao?

Trì Uyển Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Khinh Tuyết, cô có thích Diệp Mặc không?

Ánh mắt Ninh Khinh Tuyết có chút thất thần, một lúc sau mới trả lời được:

- Trước đây tôi không biết, nhưng bây giờ tôi nghĩ có lẽ là tôi đã thích anh ấy, tôi không biết chuyện xảy ra lúc nào. Nhưng mọi chuyện đều đã qua rồi... Uyển Thanh, tôi sẽ đi du lịch một chuyến, để giải sầu, khi trở về có lẽ sẽ định cư ở Ninh Hải, cũng có thể tiếp tục làm ở Du Châu, cô mà về thì đến tìm tôi nhé.

- Ừ, cô phải bảo trọng đấy, tôi đi nhiều nhất hai năm là tôi lại về thôi. Sau khi trở về, nhất định tôi sẽ đi tìm cô, có lẽ đến lúc đó, cô đã tìm được mục tiêu sống của mình rồi. Nói không chừng lại yên bề gia thất rồi ý chứ.

Trì Uyển Thanh hiểu rất rõ tâm tư của Ninh Khinh Tuyết, nếu như nói cô đối với Diệp Mặc là thứ tình cảm dựa dẫm và biết ơn, thì Ninh Khinh Tuyết đã thực sự bước vào mộng tương tư đơn phương rồi.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, cô không tranh luận với Trì Uyển Thanh, cho dù không được ở bên cạnh Diệp Mặc, thì cô vẫn có cuộc sống riêng của mình. Về việc lập gia đình, từ trước đến giờ cô chưa hề nghĩ tới.

...

Tô Tĩnh Văn bỏ điện thoại xuống, cô không ngờ là Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc lại không ở cùng nhau. Một khi đã như vậy, cô còn muốn đến Lạc Thương nữa không đây?

- Tĩnh Văn, con đang nghĩ cái gì thế?

Mẹ của Tĩnh Văn bước đến, nhìn thấy con gái ngồi ngây người ra, nên lập tức hỏi.

- Không, không có gì, chỉ...

Tô Tĩnh Văn muốn nói cho mẹ nghe, chuyện cô đại sư bán bùa có lẽ ở Lạc Thương.

Mẹ của Tô Tĩnh Văn lại nói:

- Tĩnh Văn, Úy Tranh đã về rồi, vừa mới gọi điện cho mẹ, nó sẽ sớm đến Ninh Hải.

- Thật sao, anh Úy Tranh đã tốt nghiệp rồi sao?

Tô Tĩnh Văn thể hiện sự ngạc nhiên vui mừng. Úy Tranh chính là Tạ Úy Tranh, là người cùng lớn lên bên cạnh Tô Tĩnh Văn, hơn nữa còn luôn là người chăm sóc lo lắng cho cô. Chỉ từ sau khi anh ấy đi Mỹ du học, hai người mới không còn thường xuyên liên lạc với nhau nữa, lần gặp mặt gần đây nhất của hai người cũng phải cách đây hai năm rồi, là lúc Tô Tĩnh Văn cùng mẹ sang Mỹ để chữa bệnh cho bà.

Cho nên nghe đến việc Tạ Úy Tranh quay về, phản ứng đầu tiên của Tô Tĩnh Văn là vui mừng.

- Xem ra con rất vui mừng, lần này Úy Tranh về sẽ không đi nữa, nó sẽ phát triển sự nghiệp ở Ninh Hải, đến lúc đó con phải giúp nó nhiều nhiều nha.

Mẹ của Tô Tĩnh Văn biết rõ là con gái mình rất có thiện cảm với Tạ Úy Tranh.

- Đúng rồi mẹ ơi, con quên mất chưa nói với mẹ, lần trước người bán bùa cho con hình như xuất hiện ở Lạc Thương,, rất có thể con quen biết anh ta.

Tô Tĩnh Văn mặc dù biết Diệp Mặc chính là người đó, nhưng chưa gặp mặt nên cô cũng chưa dám khẳng định một trăm phần trăm với mẹ.

- Thật vậy sao, Tĩnh Văn. Nếu như người đó thực sự ở Lạc Thương, nhất định chúng ta phải mời anh ta về mới được.

Mẹ Tô Tĩnh Văn lộ vẻ vui mừng và kinh ngạc.

- Vâng, nhưng cũng không chắc lắm, cũng có thể là anh ta chỉ đi ngang qua Lạc Thương thôi, ay...

Tô Tĩnh Văn nghĩ đến khuôn mặt cười của Diệp Mặc, rồi vô thức vuốt ve lấy sợi dây xích thô ráp mà cô đang đeo trên tay, có chút gì đó thất thần.

...

Ba ngày sau, Ninh Khinh Tuyết đã tới Du Châu, cô chỉ ở hai ngày ở Du Châu, rồi lại đi du lịch cùng một đoàn du lịch khác. Bởi Lý Mộ Mai có quan sát cô, Lam Dụ thì cũng hiểu biết chút ít về tâm tư của con gái, chỉ có thể thở dài, để mặc cô. Đợi sau khi cô hết buồn, cũng có lẽ cô ấy có thể trở lại cuộc sống như trước đây.

Vốn dĩ tưởng rằng nhà họ Tống không có người đến quấy rối, Ninh Khinh Tuyết sẽ rất nhanh lấy lại được tinh thần. Nhưng bây giờ điều khiến Lam Dụ thất vọng chính là, con gái mình đã không thể nào lấy lại được tinh thần như trước kia nữa rồi, hơn nữa còn càng ngày càng tỏ ra buồn bực không vui, có lẽ để cho nó đi giải sầu cũng là một chuyện tốt.

Đoàn du lịch mà Ninh Khinh Tuyết tham gia lần này là đoàn du lịch do một tổ chức khá uy tín tổ chức, mặc dù cô muốn đi một mình, nhưng từ sau khi cô trải qua chuyện ở Lưu Xà, nên cô biết thế giới này vốn không hề an toàn như nó vẫn thể hiện.

"Du lịch Thần Châu" là công ty du lịch lớn nhất ở Du Châu, hơn nữa cũng là một trong những công ty có tiếng tăm trong nước về du lịch, điều khiến "Du Lịch Thần Châu" trở nên khác biệt với những công ty du lịch khác đó là những địa điểm du lịch của "Thần Châu" đều do du khách tự đề xuất, sau đó mới bố trí lộ trình.

Đặc điểm này rất mới mẻ, nhưng vẫn mang chút mạo hiểm, nhưng thực lực của "Thần Châu" rất mạnh, về mặt an toàn cũng không có gì đáng ngại,

bởi công ty du lịch này còn có cả trực thăng làm nhiệm vụ cấp cứu, điều duy nhất khiến du khách e ngại đó là giá cả rất cao. Tuy nhiên đối với người có tiền thì giá có cao một chút cũng không sao, bởi nếu muốn đi du lịch thì đương nhiên là phải suy xét đến vấn đề an toàn rồi, giá có cao thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết muốn đi sang Tây Tạng du ngoạn một chuyến, nhưng công ty du lịch này lại chưa có kế hoạch đi Tây Tạng, bọn họ đã định ra kế hoạch đi Thần Long Giá.

Bởi "Du lịch Thần Châu" có thực lực và đội ngũ nhân viên rất khổng lồ, nên giá tiền của bọn họ cũng gấp mấy lần những công ty khác, nhưng vẫn có rất nhiều người đồng ý lựa chọn công ty này.

Lần này tham gia đoàn du lịch của công ty cùng với Ninh Khinh Tuyết tổng cộng có hai mươi hai người, đa số đều là những người rất có thực lực, lại còn có một ông chủ tư nhân nữa. Nhưng chỉ có bảy nữ du khách trong đoàn của Ninh Khinh Tuyết thôi.

Hướng dẫn viên du lịch là một cô gái tên Thúy Linh, hơn hai mươi tuổi, nói năng rất rõ ràng, vẻ mặt và động tác cử chỉ phong phú, bài giới thiệu rất lôi cuốn.

Sau khi đoàn du lịch đi đến đỉnh Thần Nông, nhưng không đi Thần Nông Tế Đàn, Kinh Thiên hay những địa điểm du lịch khác. Mà lại đi vào một khu rừng rậm để tìm dấu vết của người rừng, theo con đường mà công ty đã định sẵn rồi.

Mặc dù nói là vào rừng rậm tìm kiếm người rừng, nhưng kỳ thực tất cả những người trong đoàn du lịch đều biết rằng, đây chỉ là những thứ mà công ty tạo ra mà thôi, đây cũng là điểm mà "Du lịch Thần Châu" khác biệt với những công ty khác, đem lại sự mới mẻ cho du khách.

Điểm hấp dẫn du khách chính là mọi người đến khu rừng rậm này vào lúc chạng vạng, rồi sau đó khu rừng được bao phủ bởi một lớp sương mù,

coi như mọi thứ xung quanh đã được sắp xếp, nhưng có quá nhiều điều không thể lường trước được trong khu rừng rậm nguyên thủy của Thần Nông Giá, công ty du lịch cũng không dám để cho du khách tiến vào quá sâu, chỉ dám quanh quẩn ở bìa rừng mà thôi.

Bởi Ninh Khinh Tuyết quá xinh đẹp, nên lúc leo lên ngọn núi nhỏ, có không ít người muốn mang giúp cô balo, mượn cớ để tiếp cận cô.

Tuy nhiên Ninh Khinh Tuyết luôn giữ thái độ từ tốn nhã nhặn, chỉ nói chuyện phiếm với hai người phụ nữ lớn tuổi hơn đi bên cạnh, còn đa số là không nói gì, chỉ lo đeo balo rồi đi thẳng. Dường như cô không phải đến du lịch, mà là để đi bộ, trải qua một khoảng thời gian, mọi người cũng biết được tính cô, nên dần dần cũng không ai làm phiền cô nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 192

Cường Địch

Diệp Mặc lên mạng tìm được rất nhiều tài liệu, sau khi đối chiếu mới khoanh vùng được hai nơi trên vách núi mà cúc hoa có thể sinh trưởng. Một nơi là Trường sinh cúc của Vân Đô Hiệp Cốc, còn một nơi là Thần long hương cúc của Thần Long Giá.

Nói về giá trị thì hai loại hoa cúc này đều là cực phẩm quý hiếm nhưng Diệp Mặc còn phát hiện ra Trường sinh cúc không những quý hiếm gấp mấy lần Thần long hương cúc mà nơi sinh trưởng của nó còn là nơi con người muốn đặt chân lên cũng đặc biệt khó khăn, cho dù có trực thăng cũng không cách nào vào được, xem ra loại hoa cúc mà Hàn Yên vẽ có lẽ là Thần long hương cúc.

Thần long hương cúc là một loại thực vật đặc biệt quý hiếm của Thần Long Giá, được liệt vào danh sách thực vật cần được bảo vệ cấp quốc gia, chỉ sinh trưởng ở những vùng đất rộng rãi đầy ánh sáng mặt trời trên những vách núi cao cách mực nước biển trên 2600m, nhổ đi trồng ở những nơi khác sẽ thay đổi đặc tính. Thần long hương cúc có thể chữa trị mấy chục loại bệnh và cũng đã được kiểm chứng. Có điều Diệp Mặc sau khi nhìn thấy Thần long hương cúc thì cũng đã biết mình đã từng thấy qua loại hoa này, còn một loại có tên là "Hoa Thiên nhai" là loại dược liệu quan trọng trong việc chế biến đan dược chống lão hóa, chỉ tiếc là loại hoa cúc này không cách nào đem về trồng được.

Cuối cùng Diệp Mặc vẫn quyết định sẽ đi tìm Thần long hương cúc, một khi tìm thấy loại hoa này thì cũng có thể sẽ tìm được nơi mà Mạc Khang và Hàn Yên đã nói.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi theo đoàn người của bên Du lịch, hắn biết nơi vách núi cao mà Thần long hương cúc thường sinh trưởng, cho nên vừa vào tới Thần Long Gía hắn liền đi thẳng vào khu vực không có người.

Khu Thần Long Giá rộng rãi đặc biệt nguy hiểm vô cùng nhưng đối với Diệp Mặc thì cũng không khó khăn lắm, hơn nữa những nơi cách mực nước biển hơn 2600m cũng không phải là nơi khó tìm.

Ngày thứ ba sau khi Diệp Mặc đi vào Thần Long Giá thì hắn đã tìm thấy Thần long hương cúc trên một vách núi cao, có điều nơi đó so với bức tranh Mạc Khang vẽ không giống nhau lắm.

Tuy là trên vách núi nhưng lại không có đồng bằng, đỉnh núi cũng không được xem là rộng rãi.

Lúc Diệp Mặc chuẩn bị xuống núi, đang thử trèo qua ngọn núi khác thì giữa vách núi lại truyền đến một âm thanh, Diệp Mặc theo ý thức nhìn xuống nhưng không cách nào nhìn thấy gần chỗ đó có người hay không.

Chẳng lẽ thật sự có người rừng sao? Trước khi tới đây Diệp Mặc đã tìm đọc kỹ cảnh vật địa lý nơi đây, ngoại trừ những khu vực không có người thì còn có một số khu vực nguy hiểm, Thần long Giá đa phần đều đã được nhà nước khai phát, thẩm chí đã trở thành thánh địa du lịch nổi tiếng.

Diệp Mặc vừa định xuống vách núi xem thử thì âm thanh nói chuyện lại truyền đến - Không ở đây, xem ra là ở Địch thác phong - Đi thôi, chúng ta sẽ đi Địch thác phong, lấy được đồ càng sớm càng tốt Lại một giọng nói khác vang lên, so với giọng nói lúc nãy chói tai một chút.

Lần này Diệp Mặc đã nghe rất rõ, thì ra là có hai người đã leo xuống vách núi, Diệp Mặc cuối cùng phát hiện ra một sợi dây thừng ở nơi mắt thường không dễ nhìn thấy, lúc nãy hắn chỉ lo nhìn lân cận xem thử có phải là nơi mà Mạc Khang đã nói không nên không chú ý ở đây còn có sợi dây thừng. Hai người này cứ lần lượt leo xuống vách núi như vậy, cứ cho là có

thêm sợi dây thừng thì cũng có thể thấy thân thủ hai người này cũng thuộc loại không phải bình thường.

Diệp Mặc vừa núp người xong thì hai người đàn ông với thân người khéo léo nhanh chóng trèo lên đỉnh núi, hai người đều mặc bộ đồ màu nâu xám, người đàn ông lên trước khoảng bốn mươi mấy tuổi, vì tóc dài nên phải búi tóc, thoạt nhìn rất giống diễn viên cổ trang đang trình diễn, người lên sau tuổi tác cũng không chênh lệch người trước bao nhiêu nhưng là tóc ngắn, có vết sẹo kéo dài từ bên tai cho đến khóe miệng, nhìn có vẻ rất đáng sợ.

Địch thác phong? Diệp Mặc nghĩ chắc không trùng hợp vậy chứ, chẳng lẽ thứ đồ mà họ tìm cũng chính là thứ mà mình đang tìm? Nhìn thấy hai người thu dọn đồ đạc nghỉ ngơi ở đỉnh núi rồi vội vàng xuống núi, Diệp Mặc cũng nhanh chóng đi theo, hắn cũng rất tò mò muốn xem thử thứ mà hai người này đang tìm.

Huống hồ với thân thủ hai người này, họ sẽ không tìm những thứ đồ tầm thường đâu.

Địch thác phong nằm ở đâu thì Diệp Mặc không biết, hắn còn phải nhờ vào hai người này dẫn đường thì mới biết. Thân thủ hai người này quả nhiên rất tốt, ít nhất cũng bằng tài nghệ của Âu Húc Hổ, chẳng lẽ họ đều là người trong Ẩn môn sao?

Người đàn ông tóc dài đang đi trong rừng bỗng dừng lại, ông ta nhìn về phía sau rồi quan sát xung quanh lần nữa. Lúc này ông ta mới quay người lại hỏi người đàn ông có vết sẹo dài trên khóe miệng - Tra Tam, tôi cứ có cảm giác có người đang đi theo chúng ta, ông có thấy vậy không?

Người đàn ông phía sau nhíu mày, một lúc sau mới nói - Có lẽ là anh đa nghi quá thôi, người biết được chuyện này ngoài chúng ta ra thì không còn ai nữa, hơn nữa ở một nơi như thế này, ông có cảm giác này cũng bình thường thôi.

Người đàn ông tóc dài gật gật đầu - Ừm, có lẽ do tôi đã nhầm, chúng ta

đi nhanh thôi, vật chưa tới tay tôi có cảm giác không an tâm, hơn nữa lần này ra được tới đây cũng không phải dễ dàng gì.

Hai người nói vài câu rồi chạy về phía trước với tốc độ nhanh.

Diệp Mặc phải cẩn thận hơn, lúc nãy hắn chỉ len lén tiếp cận vậy mà xém chút nữa là bị phát hiện, xem ra người này cũng có chút tài đó.

Lại hơn một giờ nữa trôi qua, hai người đàn ông lại đến một sơn cốc nữa, men theo chỗ vách phía chân sơn cốc mà trèo lên với tốc độ nhanh, Diệp Mặc không chút do dự cũng trèo lên theo, khi đến đỉnh thì Diệp Mặc lập tức biết được đây chính là nơi hắn muốn tìm, thì ra nó được gọi là Địch Thác phong, nhìn dáng vẻ biết rõ mọi thứ của hai người này, chắc chắn đây không phải là lần đầu tiên họ đến.

Trên đỉnh núi là một đồng bằng rộng lớn, hơn nữa còn có thể ngửi được mùi hương thoang thoảng của Thần Long hương cúc, có điều Diệp Mặc lập tức ý thức được trên đỉnh núi này có một người đàn ông trung niên khoảng mươi tuổi, da trắng nõn nà, tuy tóc ngắn nhưng nhìn rất phong trần, sau lưng người này còn đeo một thanh trường đao.

- Tôi nghi là có người theo dõi, thì ra là ngươi, Biên Pha.

Người đàn ông tóc dài liền cười lạnh một tiếng Người tên Biên Pha dường như cũng không ngờ sẽ có người đến nhanh như vậy, anh ta cũng cười lạnh một tiếng rồi nói - Xem ra các ông không gặp may rồi, biết được tin tốt như vậy mà còn gặp phải tôi nữa.

Nói xong người đàn ông tên Biên Pha "chậc chậc" hai tiếng, thậm chí còn lắc lắc đầu.

Diệp Mặc núp ở phía sau nhíu nhíu mày, trước đó người đàn ông tóc dài và người đàn ông có vết sẹo dài trên khóe miệng tên Tra Tam, hắn ta thật không xem ra gì có điều người đàn ông trước mặt tên Biên Pha này khiến hắn có cảm giác không thể đoán ra được, hắn thậm chí còn có cảm giác tên

Biên Pha này dường như đã nhìn về phía bên này vậy, nếu đúng thật là vậy thì tên Biên Pha này quá đáng sợ rồi, không biết thứ mà họ đang tìm có giống với thứ mà hắn đang tìm không.

- Biên Pha, tài nghệ của chúng ta không chênh lệch bao nhiêu, tuy cậu có thể thắng được một trong hai chúng tôi nhưng nếu chúng tôi cùng xông lên thì cậu thắng ít thua nhiều. Tôi nghĩ chi bằng chúng ta hợp tác vậy, đồ chia thành ba phần, mỗi người một phần.

Lần này người nói chuyện chính là người có vết sẹo dài trên khóe miệng Tra Tam.

- Mỗi người một phần, hừ, ông quá xem trọng bản thân rồi đó, hãy tiếp trước một quyền của tôi đây.

Biên Pha nói xong liền tiến lên một bước, xuất một quyền.

Tra Tam kêu lên một tiếng, thể hiện mình không thua kém cũng phản công lại một quyền, ông ta muốn cho Biên Pha biết rằng Tra Tam ông ta cũng không hề sợ anh ta.

"Binh" một tiếng, hai quyền công đụng vào nhau, Tra Tam lùi mấy bước, sau đó được người đàn ông tóc dài đỡ lấy, khóe miệng chạy xuống một vệt máu tươi, chỉ có một quyền mà khiến ông ta bị thương không nhẹ.

- Cậu đã tiến bộ vượt bậc Tra Tam hoảng sợ nhìn Biên Pha không hề bị lay động đang đứng trước mặt, ông ta không ngờ rằng Biên Pha lại có sự đột phá tới cảnh giới này, trong giới Ẩn môn lại có thể đột phá đến cảnh giới này thì có rất ít người trong khi Biên Pha lại trẻ tuổi như vậy mà lại có bước đột phá đến đẳng cấp như vậy thì có nghĩa là gì đây?

- Biên huynh, chúng tôi xin nhận thua, chúng tôi không lấy đồ nữa, đi thôi, Tra Tam.

Người đàn ông tóc dài chấp tay nói xong với Biên Pha liền kéo theo Tra Tam tính xuống vách đá.

Biên Pha chỉ cười lạnh rồi từ thắt lưng phía sau lấy ra thanh đao đó, dùng tay sờ một lát rồi nói - Đã biết ở đây có "Hồng diệp nam thị", các người còn chạy thoát được sao?

- Cậu muốn gì?

Người đàn ông tóc dài buông tay Tra Tam, từ phía sau móc ra một cái búa, hơn nữa Tra Tam biết được nếu hôm nay không đánh bại Biên Pha thì ngay cả mạng mình cũng sẽ phơi thây tại đây, thò tay lấy con dao nhỏ đang giắt bên thắt lưng cầm trên tay.

- Tôi muốn gì ư? Đương nhiên muốn lấy hai mạng nhỏ của hai ông rồi.

Nói xong, dường như cả thân người Biên Pha bay lên không trung, một đao chém thẳng về hướng hai người. Một luồng ánh sáng của đao chém xuống như tấm lụa bao vây lấy hai người.

Ngay cả Diệp Mặc đang núp cách đó mấy mét cũng có cảm giác ớn lạnh với đao pháp tài giỏi của tên Biên Pha này.

Tra Tam quát lớn một tiếng, con dao nhỏ trên tay cũng tích tụ hết khí lực hướng về phía thanh đao lớn. Sức mạnh của ông ta xem ra không hề yếu so với sức mạnh của Biên Pha đang bay tới, thậm chí trước mắt thấy nó còn mạnh hơn mấy lần.

Có điều Diệp Mặc quan sát thấy chân của ông ta đang run lên, Diệp Mặc thầm than, cứ cho là ông ta không hề có chút e sợ gì thì một đao này của Biên Pha chưa chắc ông ta có thể đỡ nổi, huống hồ trước mắt thấy ông ta chưa ra chiến trường đã run cầm cập rồi, thêm việc lúc nãy ông ta bị một quyền của Biên Pha đánh trọng thương nữa, tình hình của tên Tra Tam này thật rất khó khả quan.

Diệp Mặc chỉ nhìn một đao này của Biên Pha là có thể nhận ra, bản thân mình cũng không phải là đối thủ của anh ta.

Người đàn ông tóc dài thấy Tra Tam và Biên Pha đánh với nhau thì đột

nhiên ném cây búa trên tay đi, quay người bỏ chạy, không chút gì để ý đến tình cảnh của Tra Tam.

Diệp Mặc lại thầm than lần nữa, nếu hai người này liên thủ với nhau thì có lẽ cũng có thể đánh hòa mấy trận với Biên Pha, nhưng tên tóc dài lại bỏ chạy thì cũng có nghĩa là cả hai người đều thua tới mức hồ đồ rồi.

Quả nhiên Tra Tam vốn đang trong tình trạng sợ hãi thấy tên tóc dài một mình chạy thoát thân thì trong lòng càng sợ thêm, một chút sức lực còn lại trên con dao cũng dừng lại, dường như ông ta cũng muốn bỏ chạy. Keng keng Một trận lửa như pháo bông nổi lên, cây búa nhỏ của tên tóc dài lại quay ngược trở lại, giống như có mắt chém thẳng vào sau lưng của tên tóc dài đang tính bỏ chạy.

Tên tóc dài kêu lên một tiếng thảm thiết, bò dưới đất, cán búa phía sau ông ta vẫn còn lay động.

Lúc này, Tra Tam phân thành hai mảnh, bỏ mạng dưới đất.

Biên Pha giơ thanh trường đao trên tay nhìn một lúc, dường như không hề bị một vết máu nào bắn lên trên, lúc này anh ta mới vừa ý gật đầu, sau đó hướng về phía Diệp Mặc đang ẩn náu, lạnh nhạt nói - Chẳng lẽ muốn tôi mời cậu ra nữa hay sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 193

Sinh Tử Một Đường

Diệp Mặc biết mình đã bị Biên Pha phát hiện ra, có ẩn náu thêm cũng không có tác dụng gì, hắn đứng ra từ phía sau hòn đá.

Tuy Biên Pha biết là phía sau có người đang ẩn náu nhưng lúc Diệp Mặc đứng ra, anh ta cũng ngạc nhiên một chút, anh ta không ngờ rằng Diệp Mặc lại trẻ như vậy, xem ra chỉ chừng hai mươi đổ lại.

- Cậu từ đâu đến?

Biên Pha quan sát Diệp Mặc một lượt rồi hỏi Lúc nãy nếu không phải tên tóc dài nói anh đang theo dõi ông ta thì anh có lẽ sẽ không phát hiện ra Diệp Mặc, tên tóc dài cũng thuộc dạng óc heo, theo dõi mà lại có thể theo dõi từ phía trước à.

Lúc nãy sở dĩ anh có thể giết hai người trong khoảng thời gian ngắn là vì lợi dụng sự sợ hãi của hai người họ về tài nghệ của anh, nếu hai người họ thật sự cùng nhau liều mạng xông lên, cứ cho là cuối cùng anh vẫn giết được hai người họ nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy. Mà người thanh niên trước mặt có thể theo dõi hai người đó mà không bị phát hiện thì có thể thấy thân thủ có lẽ cũng không tầm thường, cho nên thấy Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy nên anh ta mới cảm thấy ngạc nhiên.

Diệp Mặc so sánh đao pháp của Biên Pha và người đàn ông gặp ở trước sân nhà họ Diệp thì phát hiện đao pháp của Biên Pha đã đạt đến cảnh giới khác, so với người đàn ông mà hắn gặp lúc đầu không chừng còn cao tay gấp mấy lần.

Hắn thật sự không muốn phải giao đấu với người như vậy, nếu có giao đấu thì Diệp Mặc cũng không muốn phải giao đấu ở đây, nhưng hắn biết gặp được Biên Pha ở đây còn nghe nói đến "Hồng diệp nam thị" thì dựa vào sự tàn ác của Biên Pha chắc chắn sẽ không cho hắn ung dung rời khỏi nơi này.

- Nếu tôi nói tôi tới Thần Long giá du lịch thì anh có tin không?

Diệp Mặc liếc nhìn xung một lát, ở đây rất khó chạy thoát, trừ đường lên núi ra thì những chỗ khác đều là vách đá.

Biên Pha cười mỉm, mặt không chút biểu hiện nói - Tôi tin, có điều chuyện này không có tác dụng gì cho cậu cả, xem đao của tôi đây.

Lời vừa dứt, thanh đao trên lần nữa tạo thành một quần sáng trắng càn quét về phía Diệp Mặc, cứ cho là Diệp Mặc phản ứng được thì cũng không thể trong thời gian đầu có thể cảm giác được đao của anh ta đã chém ra.

Sắc mặt Diệp Mặc biến đổi, thân người xoay gấp mấy lần mới có thể thoát khỏi một đao nguy hiểm này. Còn ánh sáng quét về phía chỗ lúc nãy mà Diệp Mặc đứng tạo ra một dấu vết rất sâu, có thể tưởng tượng nếu như một đao lúc nãy chém trúng Diệp Mặc thì hắn đã bị phân ra hai mảnh rồi.

Diệp Mặc đứng xa về phía đỉnh núi, nhìn chăm chăm vào Biên Pha nhưng con mắt từ đầu đến cuối đều tập trung vào chuyển động tay của anh ta, hắn không ngờ rằng loại người như Biên Pha khi đối phó với một người không quen biết như hắn lại phải dùng đến thủ đoạn đánh lén, có điều nếu có như vậy thì hắn cũng không tức giận gì, đối với hắn trong lúc chiến đấu bất luận dùng thủ đoạn gì chỉ cần giết được đối phương thì xem như đã thắng.

Có điều Diệp Mặc đối với Biên Pha lại càng e sợ hơn, con người này không những lợi hại mà còn bất chấp thủ đoạn hơn nữa cũng không xem thường đối thủ nào cả. Có thể nói Biên Pha là một đối thủ khó đối phó nhất mà hắn đã gặp, có thể hôm nay trên đỉnh vách đá này chính là nơi chôn thây của Diệp Mặc.

- Khá lắm, còn tránh được một đao này Ánh mắt của Biên Pha lộ chút kinh ngạc, có điều nhanh chóng trở lại bình thường, sau câu nói đó, thanh trường đao trên tay lại lần nữa hóa thành luồng sáng trắng hướng về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc luôn chú ý đến động tác của Biên Pha, thấy anh ta động thủ lần nữa, biết được mình không có vũ khí là một thiệt thòi lớn, chưa cần nói đến tài nghệ của Biên Pha cao hơn hắn, cứ cho là ngang tài ngang sức mà không có vũ khí thì muốn chiến thắng Biên Pha cũng rất khó. Cách duy nhất chính là tìm cơ hội chạy xuống đỉnh vách đá để thoát thân.

Lần chém này của Biên Pha không phải là một đao mà là bảy đao, bảy đao kết thành một dải, phong tỏa hết bốn hướng chạy thoát thân của Diệp Mặc.

Diệp Mặc tiện tay lấy ra cây roi dài của Nhàn đạo nhân, có thể khẳng định, nếu không phản xạ thì cho dù là mấy cái Diệp Mặc cũng sẽ chết, cứ cho là kịp phản xạ thì một luồng đao phát ra thì cây roi dài trên tay Diệp Mặc cũng đứt thành mấy khúc, còn phần roi còn lại so với thanh trường đao của biên pha cũng không dài hơn là mấy.

Cây roi dài này của Nhàn đạo nhân cũng được xem là một loại vũ khí công kích có chất liệu tốt nhưng dưới lưỡi đao của Biên Pha thì cũng giống như những loại da bình thường, vẫn bị chém thành từng đoạn.

Nếu không phải có sợi roi da này đỡ lấy mấy đao thì Diệp Mặc lúc này có lẽ đã bị chém đứt đoạn rồi. Có thể nói từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ Diệp Mặc chỉ bị Biên Pha đánh tới tấp, quần áo trên người hắn đã bị chém tới tơi tả cả, bắp thịt săn chắn cũng bị nhiều nhát chém, nhìn rất đáng sợ.

Nhưng Diệp Mặc biết, đây chỉ là lần công kích đầu, con người Biên Pha này thật quá đáng sợ. Chênh lệch có một bậc chẳng lẽ lại có sự khác biệt xa đến vậy? Nếu hắn vẫn đang luyện khí tầng thứ hai thì sớm đã bị giết chết rồi. Nếu bây giờ Diệp Mặc không tìm cách chạy trốn thì cuối cùng hắn chỉ có một con đường chết.

Biên Pha công kích lần hai, chưa thể giết được Diệp Mặc, anh ta dừng tay lại rồi nhìn một cách lạnh lùng, nhìn chằm chằm Diệp Mặc một hồi lâu rồi hỏi - Rốt cuộc cậu là ai mà lại có thể tránh được liên hoàn thất đao của tôi? Còn cái roi dài của cậu từ đâu mà có? Nói.

Diệp Mặc cười lạnh, tuy Biên Pha lợi hại hơn hắn rất nhiều nhưng anh ta cũng không phải cái gì cũng biết, lúc nãy cái roi dài của Nhàn đạo nhân đã bị anh ta chém đứt có điều hắn đã tìm thấy nhược điểm của Biên Pha.

Biên Pha nhất định chỉ nâng cấp chưa được bao lâu, liên hoàn thất đao của anh ta tuy lợi hại nhưng giữa mỗi đao lại có một khoảng cách nhỏ, mà khoảng cách nhỏ này lại cho Diệp Mặc một tia hy vọng, nếu không có khoảng cách này thì cho dù Diệp Mặc có cây roi dài thì cũng bị anh ta giết.

- Ít nói lời dư thừa đi, muốn đánh thì đánh Diệp Mặc bình ổn lại chân khí, trong lòng lên kế hoạch tìm cách làm cách nào lợi dụng sức đao của mình để cho anh ta trở tay không kịp, sau đó thừa dịp chạy thoát than.

- Được, tôi xem thử cậu có thể kéo dài được bao lâu Biên Pha hừ một tiếng lạnh lùng, trường đao trên tay biến hóa lần nữa, tạo thành một luồng sang trắng, người và đao đều xông về hướng Diệp Mặc.

- Ninh Khinh Tuyết, cô đang xem gì vậy?

Giờ đã nửa đêm rồi, hướng dẫn viên Thúy Linh phát hiện ở nơi xa xa Ninh Khinh Tuyết nhìn chằm chằm vào một hòn đá lớn, cô chạy qua hỏi - Cô nhìn xem cái này Ninh Khinh Tuyết chỉ vào tảng đá to nhất nói với giọng kinh ngạc - Ý … thì ra là bóng của hai người đang đánh nhau, chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Thần Long Gía cũng có thành phố ảo ảnh trên biển? Không đúng, đã dừng lại rồi.

Thúy Linh nói tới đây thì thấy bóng của hai người đang đấu với nhau đã tách ra, mỗi người đứng một bên.

- Lại đánh tiếp nữa rồi Thúy Linh lại thấy hai bóng người này lại đánh

với nhau thành một chỗ, cô làm hướng dẫn viên mấy năm rồi nhưng trước giờ chưa hề thấy qua tình trạng này.

Thúy Linh quay lại nhìn Ninh Khinh Tuyết một hồi phát hiện Ninh Khinh Tuyết rất chú tâm vào hai bóng người đang đánh nhau này, thần sắc dường như có chút gì đó kích động.

Hướng dẫn viên Thúy Linh không hề chú ý đến mà chỉ nói - Nếu như ở Vô Lượng Sơn thì tôi chắc rằng mình đang xem một cặp thần tiên đang luyện kiếm dưới ngòi bút của Kim Dung. Chuyện này quả thật rất kỳ lạ, tôi phải kêu mọi người tới xem.

Nói xong Thúy Linh vội vàng đi gọi người Ninh Khinh Tuyết vẫn nhìn chằm chằm vào hòn đá to nhất có hiện bóng người, tim của cô đang đập loạn cả lên dường như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cô đã cảm nhận được một trong hai người là Diệp Mặc, cái thân người và động tác đó, quả thật giống hệt người mà cô vẫn thường mơ thấy trong mộng, chẳng lẽ do cô đã quá nhớ sao?

Nếu không phải lúc nãy Thúy Linh cũng nhìn thấy thì Ninh Khinh Tuyết còn tưởng mình đang bị hoa mắt hoặc là tại cô đang nhớ Diệp Mặc quá nên mới có ảo giác này.

Thành phố ảo ảnh ư? Ninh Khinh Tuyết bỗng nghĩ bóng dáng này không biết có thật là hai người đang đánh nhau không, sau đó mặt trời đã chiếu khúc xạ tới đây?

Bóng hai người đang đánh nhau chiếu trên tảng đá dần dần mờ nhạt, sau đó dần chuyển qua tảng đá lớn bên cạnh, cuối cùng biến mất.

Trái tim của Ninh Khinh Tuyết bắt đầu đập thình thịch, vội vàng lấy chiếc kính viễn vọng đang treo trước ngực nhìn khắp nơi, cô cảm thấy một trong hai người thật sự là Diệp Mặc, thậm chí cô cảm giác được chắc chắn là hắn, dáng người Diệp Mặc đã vô số lần hiện lên trong đầu cô, cô tuyệt đối không nhìn lầm.

Kính viễn vọng của Ninh Khinh Tuyết chưa xem được bao lâu thì lập tức như bị sét đánh, cô thật sự trông thấy ở một ngọn núi xa xa có hai dáng người mơ hồ đang đánh nhau.

Đúng thật, là thật, là anh thật sao Diệp Mặc? Sao anh lại ở đây? Trong lòng Ninh Khinh Tuyết đang gào thét, cô trách mình không thể bay nay đến vách núi kia để giúp Diệp Mặc một tay, nếu có thể nhặt một viên đá ném cho tên đối thủ của Diệp Mặc một cái thì hay quá nhưng cô biết ở đây cách rất xa với đỉnh vách núi mà họ đang đánh, tuy hôm nay ánh sáng rất tốt, sương mù cũng ít, một khi sương xuống cô thậm chí sẽ không nhìn thấy được đâu là đâu nữa.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy kính viễn vọng mà tim đập thình thịch, có điều cô chỉ có thể nhìn thấy bóng hai người trong kính viễn vọng mà không hề có cách nào để giúp cả.

…

Tuy Diệp Mặc đã tìm được cách tránh được đao pháp của Biên Pha nhưng nhát chém lần thứ ba giáng xuống thì trên người Diệp Mặc lại thêm mấy vết thương, trừ mấy vết roi ra thì Diệp Mặc ngay cả một chút cơ hội trả đòn công kích lại cũng không có.

Cái roi dài trên tay Diệp Mặc đã biến thành đoạn ngắn bằng tay, máu trên ngực men theo hông chạy xuống, thậm chí từ từ thấm vào quần của Diệp Mặc.

Sắc mặt Diệp Mặc đã trở nên trắng bệch, hắn biết nếu tiếp tục như vậy thì một nhát đao kế tiếp sẽ là mạng sống của hắn, có điều tên Biên Pha không những có lực công kích kinh người mà năng lực phòng thủ của anh ta cũng rất đáng sợ, Diệp Mặc đã trải qua ba lần chém mà cũng không tìm được nới để hạ thủ anh ta.

Diệp Mặc biết hắn chỉ có một cơ hội ra tay, nếu bỏ lỡ thì mãi mãi sẽ không có cơ hội trở mình.

Biên Pha thở hơi dài, quần áo trên người anh cũng đồng thời bị cái roi dài của Diệp Mặc đánh tơi tả, thậm chí có thể thấy mấy vết hằn nữa.

- Cậu là một đối thủ tương đối mạnh nhưng cũng chỉ có như vậy, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cậu.

Biên Pha bất kể trên người có bao nhiêu vết thương, trường đao trên tay anh ta lại giơ lên lần nữa.

Diệp Mặc lấy cây roi trên tay ném về phía Biên Pha, thân người của hắn bay vọt lên, giống như đã tìm được đường thoát xuống núi vậy.

- Đúng là tự tìm cái chết Biên Pha thấy Diệp Mặc tháo chạy dữ dội thì lạnh lùng hừ một tiếng, trường đao lần nữa biến thành một luồng trắng hướng về phía Diệp Mặc, thậm chí ngay cả cây roi mà Diệp Mặc vừa ném qua anh ta cũng chẳng thèm ngó ngàng tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 194

Trận Chiến Kinh Tâm

Khi thấy Diệp Mặc trên không trung đã không thể tránh né, sẽ bị một đao kia chém thành hai nửa, nhưng điều khiến Biên Pha không ngờ tới được chính là, lúc đao sắp chém tới Diệp Mặc thì Diệp Mặc đột nhiên rơi xuống, mà còn là rơi tự do tại chỗ Thật không ngờ, trên không trung có thể làm được như vậy, ngay cả Biên Pha cũng âm thầm ngạc nhiên thán phục. Tuy nhiên cho dù là ngạc nhiên thán phục đi nữa nhưng y vẫn ra tay không có chút mảy may thay đổi, trường đao gần như không có bất kỳ sự do dự nào, vẫn hướng về phía Diệp Mặc mà chém.

Diệp Mặc cũng không khỏi không thán phục đao pháp xuất thần nhập hóa của Biên Pha, mỗi một đao đều rõ ràng, mạnh mẽ, biến chiêu linh hoạt. Có thể làm được như vậy, thực sự là đao khách tương đối hiếm thấy.

- Tôi sẽ cho hai người các ngươi chết cùng một chỗ!

Biên Pha thấy Diệp Mặc rơi xuống chỗ của tên tóc dài, một tiếng cười lạnh vang lên, trường đao cũng nhanh gấp hơn.

Nhưng trong chớp mắt ở nơi này, Biên Pha sửng sốt cả người khi y không phát hiện thấy Diệp Mặc. Đao trong tay y dường như sững lại một lúc, nhân lúc này, Diệp Mặc trong chớp nhoáng đã thoát được thế đao kia. Sau lưng hắn, mồ hôi toát ra ớn lạnh, chiêu này đối phó với Nhàn Đạo Nhân khá dễ dàng nhưng hiện tại lấy đối phó với Biên Pha, Diệp Mặc cũng không biết thế nào…

Quả nhiên cuối cùng Biên Pha cũng phát hiện ra lúc hắn biến mất, vì sửng sốt một chút nên cũng đủ cho Diệp Mặc thoát chết rồi.

- Pháp khí ẩn thân?

Biên Pha ngay lập tức phát hiện ra chỗ của Diệp Mặc, tiếp tục vung đao về phía hắn.

Cho dù Diệp Mặc sử dụng "pháp khí ẩn thân" đã thoát được một đao chí mạng nhưng ánh đao vẫn như cũ hướng vào sau lưng hắn như muốn lấy mạng.

Thấy Biên Pha tấn công về phía chính mình, Diệp Mặc liền quăng đoản búa trong tay ra ngoài.

- Điêu trùng tiểu kế!

Biên Pha "hừ" lạnh một tiếng. Lúc tên tóc dài bị giết bởi đoản búa, Diệp Mặc đã bị đánh về phía ấy, y liền đoán được Diệp Mặc khả năng muốn dùng đoản búa đó rồi. Khi Biên Pha chém tên tóc dài thành hai nửa, Diệp Mặc trốn thoát trong chớp mắt, y đã phát hiện cây búa sau lưng tên tóc dài không còn nữa.

Chỉ bằng cách đơn giản này mà muốn đánh lén y, xem ra, tuy Diệp Mặc thân thủ không tệ nhưng dù sao cũng còn quá trẻ, chỉ bằng thủ pháp ấy đã nghĩ Biên Pha mắc mưu rồi sao?

Quả nhiên y vừa mới vừa nghĩ đến điểm này, Diệp Mặc đã phi đoản búa bay tới. Đoản búa mang theo một luồng gió lạnh gào thét hướng về phía bả vai của Biên Pha mà bổ.

Biên Pha cười lạnh lùng, con người trẻ tuổi kia quả thực không biết trời cao đất dầy. Hơn nữa, đoản búa này còn rít gào, rõ ràng ám khí công phu bất đáo gia.

Y rất nhanh cũng cảm giác được sự khác thường này. Đoản búa mang tới hơi lạnh có chút kinh người, nhưng y dường như không nghĩ ra, một cây đoản búa không ngờ lại có thể bị hàn khí bám nặng đến như vậy. Chỉ một lát sau, đoản búa đã bay tới vai phải.

Không chút nghĩ ngợi, Biên Pha xoay thân đao ngược lại, khiến đoản búa đập ra ngoài, y muốn đối phó với Diệp Mặc giống như đối phó với tến tóc dài, muốn đoản búa chuyển hướng về phía Diệp Mặc.

Nhưng điều mà Biên Pha không nghĩ tới là, đoản búa chưa tới vai phải của y đã đột ngột chuyển hướng nhằm vai trái y mà bổ, thế nhưng thế cục thay đổirất nhiều.

- Ngu si.

Biên Pha lại cười lạnh một tiếng, khiến ám khí trên đường chuyển biến, bình thường các cao thủ ám khí đều biết, đây chỉ là vấn đề sử dụng nội khí. Diệp Mặc còn đúng một chiêu này là chưa quen thuộc, bởi vì lúc đoản búa này chuyển biến đột ngột, tốc độ trở nên chậm không chỉ một bậc.

Cho dù là, tốc độ không thay đổi chậm thì muốn chém trúng y, đều khó có khả năng, đừng nói tốc độ này đã thay đổi chậm.

Biên Pha vươn tay trái muốn bắt chuôi của đoản búa, bỗng nhiên cảm nhận được vị trí không được đúng bởi vì, rõ ràng đoản búa này đã thay đổi phương hướng rồi, nhưng sao luồng khí lạnh kia vẫn như cũ hướng về phía vai phải mình mà đến?

"Phốc" một tiếng, giống như cắt đậu hủ, trong nháy mắt, Biên Pha bắt được đoản búa nhưng cánh tay phải của y lại bị ám khí không biết tên chém đứt, còn nữa, không ngờ, ám khí luồng gió lạnh thế đi không ngừng, nhằm về phía hông của y mà đến.

Không ổn, Biên Pha lập tức lui về phía sau, đồng thời y đã đem đoản búa ném ra ngoài, và cầm lên cánh tay bị gẫy. Mấy cái động tác hành văn liền mạch lưu loát này không dừng lại chút nào, có thể thấy được tốc độ phản ứng của y dũng mãnh đến mức nào.

Diệp Mặc chưa hết sững sờ thì đoản búa đã bay tới. Vừa lắc mình tránh né đoản búa, đồng thời, Diệp Mặc trong lòng biết, chừng nào chưa giết chết

Biên Pha là chưa hết nguy hiểm, cho dù mất một tay, Biên Pha muốn giết hắn dễ như trở bàn tay.

Vừa rồi hắn đã tính toán tường tận, sử dụng đoản búa che dấu đao gió cũng chưa thể chém eo Biên Pha, có thể thấy được người này dũng mãnh đến thế nào. May mắn là vừa rồi đánh lén y một cánh tay, nếu như muốn chém eo y, không chừng y đã sớm đã nhìn ra.

Lúc Biên Pha thoát lui đến bên vách núi thì Diệp Mặc cũng lui đến bên vách núi, đao gió của Diệp Mặc, Biên Pha đã tránh thoát được.

Không hiểu sao lại bị một tiểu tử chém mất một cánh tay, Biên Pha sắc mặt tức giận xanh mét, lúc này y đối với Diệp Mặc không hề đơn giản chút nào. Tay trái y nắm lên trường đao, không nói được một lời, trường đao lại cuồn cuộn nổi lên bao lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc thần thức chuyên chú vào trường đao của Biên Pha. Hắn rất nhanh liền nhẹ nhàng thở ra, Biên Pha tuy rằng tay trái đao pháp cũng rất tốt, nhưng so với đao pháp của tay phải thì thực sự kém xa.

Tuy là một loạt ánh đao đồng dạng, nhưng Diệp Mặc đã rõ ràng vồ bắt được vị trí của thân đao.

Trong ánh đao, Diệp Mặc không chút phân vân liền giơ tay bắt được trường đao, đồng thời chân nguyên ngưng tụ, đã khống chế được trường đao. Cho dù là Biên Pha tay trái đao pháp không bằng tay phải, nhưng một khi khiến y thi triển ra, Diệp Mặc vẫn là toi mạng - Hừ.

Biên Pha không nghĩ tới Diệp Mặc không ngờ có thể bắt được đao của y, y hừ lạnh một tiếng rồi lại tụ kết nội khí, rút đao chém eo Diệp Mặc một lần nữa. Nhưng vừa lúc đó, trên sống đao truyền đến một luồng cự lực, không ngờ Diệp Mặc nhảy ra vách núi, đồng thời cũng kéo y ra khỏi vách núi.

Biên Pha lại căn bản cũng không thả lỏng tay trong trường đao, mà lại đem thân đao vừa chuyển, một cổ cự lực truyền đến, Diệp Mặc lập tức

buông tay.

- Muốn cho tôi và anh cùng nhau rơi xuống vách đá à, anh đừng có nằm mơ, liên đao của tôi cũng sẽ không cùng đi với ngươi đâu!

Biên Pha xoay chỉnh thân thể trên không một ngụm nội khí không có tung tích, y không ngờ trên không trung xoay người lại đánh về phía vách đá.

Diệp Mặc cười lạnh, thân thể hắn mặc dù đang rơi xuống, nhưng hai tay của hắn lại đồng thời giơ lên, mấy đạo đao gió trống rỗng cắt về phía Biên Pha và bên vách núi.

Biên Pha vừa mới bổ nhào vào bên vách núi, cũng cảm giác thấy có mấy đạo gió lạnh đánh úp lại. Hắn nghĩ tới một luồng gió lạnh ám khí lợi hại, không chút chần chừ, một lần nữa hắn lộn vòng, đồng thời giơ đao lên.

- Không ổn!

Biên Pha vừa mới nhảy lùi lại để né tránh luồng gió lạnh này. Hắn bây giờ không phải là ở trên mặt vách, mà là đang ở bên ngoài vách núi, ngụm nội khí né tránh vài đạo ám khí lúc sau đã đục ngầu, anh ta còn muốn lên tới vách núi nhưng đã là ngàn vạn khó khăn rồi.

Biên Pha bị rơi đi xuống một cách nhanh chóng, cho dù là rơi xuống, hắn cũng muốn mượn trường đao trong tay treo trên vách đá dựng đứng. Nhưng Diệp Mặc cũng không như y nguyện, tuy rằngy đã ở rơi xuống, nhưng hắn có Ngự Phong Thuật, so với Biên Pha, tốt hơn nhiều. Chỉ là liên tục đánh lén Biên Pha, chân khí của hắn đã theo không kịp, không thể bám ở vách đá.

Diệp Mặc liền vận công hỏa cầu, hỏa cầu tuy rằng còn chưa tới trước mắt, nhưng Biên Pha đã biến sắc mặt, nếu trên mặt đất, vài cái hỏa cầu này với y mà nói còn không bằng mấy cục gạch. Nhưng hiện tại y không tin nổi mắt mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn hỏa cầu đập tới.

- Không ngờ Biên Pha ta lại phải chết ở chỗ này!

Biên Pha giận quát một tiếng, trong tay trường đao đã bị y ném mạnh bay ra ngoài.

"Ầm..." Vài tiếng, hỏa cầu của Diệp Mặc không ngờ rơi toàn bộ đập vào người Biên Pha. Biên Pha hét thảm một tiếng, thân thể hóa thành một đoàn hỏa cầu. Vốn vẫn còn có chút tung tích thân thể, một chút liền giống như đạn pháo rơi xuống, rồi biến mất trước mắt Diệp Mặc.

Biên Pha tuy rằng rơi xuống, nhưng trường đao của y lại trực tiếp bay về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc đã đến gần kề với hoàn cảnh cô quạnh, chỉ có thể miễn cưỡng tránh né một chút yếu hại, trường đao vẫn như cũ xuyên qua cái hông của hắn, toàn thân là máu của Diệp Mặc bị một đao kia từ hông đâm qua, máu chảy như rót. Nếu như không phải hắn kịp thời tránh né, nói không chừng đã bị một đao kia giết.

Tuy nhiên cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng cảm thấy choáng váng choáng váng. Cũng may, một đao kia đưa hắn dẫn tới vách núi vách đá bên cạnh, Diệp Mặc đang mơ hồ không chút nghĩ ngợi liền nắm lấy các vật xung quanh.

"Xoẹt xẹt" một tiếng, trên vách đá, dây dường như không căng được thể trọng của Diệp Mặc, chỉ có điều hơi chậm lại, Diệp Mặc lại rơi xuống.

Diệp Mặc mạnh mẽ cắn một chút đầu lưỡi của mình, không ngừng giơ tay bám trên vách đá dựng đứng bắt lấy bất cứ vật nào, chỉ cần là có thể bắt lấy được, hắn đều nắm lấy. Tuy nhiên những động tác này, cũng chỉ là ngăn trở hắn giảm xuống tốc độ mà thôi, nhưng không cách nào khiến hắn ngừng lại.

…

Ở kính viễn vọng, Ninh Khinh Tuyết chính mắt thấy bóng dáng hai người đánh nhau rơi xuống vách núi, cô lập tức ngây dại, khi không thấy gì

nữa trên kính viễn vọng cô mới hạ xuống…

- Ở trong này, mau đến xem, tôi vừa rồi chính là ở trong này thấy đấy.

Theo tiếng của Thúy Linh, đoàn hơn mười người du lịch cưỡi lừa cùng nhau lao qua.

- Ở nơi nào? Bóng người đánh nhau bóng người đâu nào?

Một tên tiểu tử trẻ tuổi không ngừng hỏi.

Thúy Linh có chút kinh ngạc nhìn một tảng đá lớn, một lát sau mới kinh ngạc nói:

- A, vừa rồi tôi cùng Ninh Khinh Tuyết đều nhìn thấy, ở trên mặt tảng đá kia có hai bóng người đánh nhau, không biết như thế nào rồi, một hồi trôi qua đã không thấy tăm hơi? Đúng rồi, Ninh Khinh Tuyết, cô vừa rồi luôn ở nơi này, chẳng lẽ không thấy hay sao?

- Tôi coi như cô hoa mắt đi, cô còn tưởng rằng đây là Vô Lượng sơn Thần tiên tỷ tỷ động phủ à?

Ngay lập tức đã có người hay nói giỡn cất tiếng trong đám người.

Thúy Linh mặc dù là một hướng dẫn du lịch, nhưng lại rất là hiếu thắng, nghe vậy vội vàng nói:

-Tôi thực sự nhìn thấy mà, không tin các người hỏi Ninh Khinh Tuyết!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 195

Đoàn Du Lịch Gặp Nạn

Thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn cả về phía mình, môt hồi lâu Ninh Khinh Tuyết mới phản ứng trở lại, cô đưa tay ra chỉ một ngọn núi ở nơi xa và nói:

- Hình như tôi nhìn thấy mé đằng trên kia có người, tôi muốn đi xem một chút Dường như có liên quan tới việc Ninh Khinh Tuyết không thích nói chuyện, nhưng lại chẳng ai nghi ngờ gì những lời của cô ấy.

Sau một lát, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi mới lên tiếng:

- Nơi đó thôi bỏ đi, cô nhìn thì thấy không xa, nhưng nếu mà đi qua bên đó thì lại là quảng đường rất dài. Hơn nữa nơi này lại là khu không người, chúng ta chỉ là ở ngoài rìa, Khu không người của Thần Long Giá luôn rất nguy hiểm, cho nên tốt nhất là không nên đi vào - Có nguy hiểm gì, để tôi ra xem nào.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi sau khi nghe những lời của Ninh Khinh Tuyết, ngay lập tức muốn thể hiện một chút, liền chạy mấy bước về phía trước, vẫn ngoảnh đầu lại cười nói:

- Chỉ là lãng phí chút thời gian mà thôi, Thần Long Giá sớm đã không còn là Thần Long Giá thủo xưa rồi, đều nói là có người rừng, mọi người đã có ai từng nhìn thấy người rừng chưa?

Thanh niên này vốn chỉ là nói giỡn chơi, không phải là thật sự muốn đi đến đó, nhưng anh ấy vừa định quay người trở lại liền cảm thấy dưới chân

trống rỗng, không ngờ cả người anh ta rơi cả xuống dưới. Cũng may anh ta phản ứng nhanh, liền vươn tay ra bám vào thành miệng của cái hố rơi vào.

Lúc đó đã có mấy người kịp phản ứng lại, vội vàng đi lên trước kéo thanh niên này lên.

Người thanh niên này nhìn vào cái động tối om om, sợ toát mồi hôi khắp người, hồi lâu mới định thần trở lại và nói:

- Hố gi đây, đây mà rơi xuống chắc đã không còn mạng rồi - Không xong rồi, lui lại mau, ở quanh đây vẫn đang bị nứt.

Lại là một thanh niên phát hiện ra xung quanh chỗ mấy người đứng đang rạn nứt.

Mấy người sợ tới mức không dám tiếp tục ở lại, vội vàng lui về sau, lúc mọi người mới vừa ra khỏi thành miệng hố, thì cái hố mới vừa nứt lại một lần nữa phát ra một tiếng nổ "uỳnh" lớn, một cái miệng hang to hơn đen hơn lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong cửa động phát ra những tiếng rên rỉ nghe đến rợn tóc gáy. Nhìn vào bên trong chỉ là một khối đen xì xì, không thể nhìn thấy bất kỳ một vật gì cả, nó đáng sợ giống như cái miệng của một gã khổng lồ vậy.

- Đây là cái gì?

Một thiếu phụ ngoài ba mươi tuổi nhìn thấy một hang động tự nhiên tối om om, lại còn nghe thấy những âm thanh đáng sợ phát ra từ bên trong, sợ đến mức vừa nói vừa run lập cập.

Người đàn ông trung niên lúc nãy, lại một lần nữa lên tiếng.

- Đây có lẽ là hố trời của Thần Long Giá, nghe nói ở những khu không người của Thần Long Giá rất nhiều những hang động kiểu này, và còn cả những khu xương mù nữa, đều là những nơi vào được mà không ra được. Không ngờ chúng ta lại gặp phải, nhanh rút về sau.

Nghe được những lời người đàn ông trung niên nói, mọi người vội vàng lùi hết phía sau, Ninh Khinh Tuyết cũng hớt hải cùng với mọi người lên đến chỗ cắm trại.

Mãi đến khi mọi người đều về hết chỗ cắm trại, thì mọi người ở đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi về đến chỗ lều ở, lập tức liền có người hỏi.

- Hố trời lại bị chúng ta bắt gặp đúng là thật trùng hợp. Nhưng bên trong đó có những âm thanh rên rỉ, là cái gì vậy?

Người đàn ông trung niên kia lại nói với một thái độ nghiêm túc.

- Không phải là trùng hợp đâu, Hố trời ở Thần Long Giá rất nhiều, hơn nữa rơi xuống cơ bản là không có khả năng sống xót. Tôi cho rằng những âm thanh đáng sợ đó là tiếng vang được tạo ra bởi gió ở bên trong hang động Người thanh niên suýt chút nữa rơi xuống hố trời hồi nãy, vẫn còn chưa định thần trở lại, lúc đó mọi người nói chuyện một lúc, anh ta mới từ từ thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới lên tiếng - Ban nãy suýt chút nữa là nộp mạng rồi, chẳng trách người mất tích ở Thần Long Giá lại nhiều đến thế, chúng ta vừa nãy chỉ là ở vòng ngoài thôi, chứ nếu mà đi vào cả thì mười người chắc tám chín người chẳng còn mạng đi ra.

- Hư, ban nãy không phải anh nói là không có nguy hiểm gì, chỉ là lãng phí chút thời gian hay sao?

Lập tức liền có người nói phản lại.

Người thanh niên này mất mặt nói:

- Xem ra là kiến thức của tôi còn quá hạn hẹp.

Thùy Linh lúc này cũng nghiêng nét mặt khó coi đi qua nói:

- Công ty du lịch vừa mới thông báo chúng ta lập tức phải rời khỏi đây,

hủy bỏ kế hoạch du lich khu không người của Thần Long Giá. "

Thật không ngờ lại không ai phản đối, đoàn du lịch trải qua lần sợ hãi ban nãy, tất cả đều cảm thấy nguy hiểm không phải là chuyện đơn giản Hơn hai mươi người vừa thu dọn xong ba lô liền nghe thấy nơi phía sau hố trời truyền lại những âm thanh ghê rợn, đây hoàn toàn không phải là những âm thanh của gió trong động tạo ra.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu người đàn ông trung niên kia mới lên tiếng:

- Đi nhanh, tiếng nổ vừa rồi hình như là hướng về phía này. Những nguy hiểm không tên ở Thần Long Giá quá nhiều, chúng ta không thể lường trước được đâu, rời khỏi đây hãy nói.

Không một ai phản đối, hơn hai mươi người vội vàng chạy nhanh ra ngoài Mặc dù trời đã tối, nhưng mọi người chạy vẫn rất nhanh, may mắn là vốn dĩ đóng trại tại mép ngoài của khu không người, nên khi trở ra bên ngoài cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Sau khi rời khỏi khu không người, tất cả mọi người mới từ từ bình tĩnh trở lại.

- Điểm lại số người, chúng ta lập tức sẽ đi đến điểm du lịch gần nhất để dựng trại.

Người đàn ông trung niên đó lập tức nói.

Thúy Linh mặc dù là hướng dẫn viên, nhưng lúc này cô thể hiện rõ vẻ mặt căng thẳng. Nghe thấy người đàn ông trung niên nói vậy, Thúy Linh lập tức điểm lại số người.

- Hai mươi mốt người, thiếu mất một người.

Giọng nói của Thúy Linh có chút run run, rõ ràng là cô ây hiểu được thiếu một người có nghĩa như thế nào.

Người đàn ông trung niên lập tức nói:

- Tôi đếm lại xem sao, 1, 2... quả nhiên là thiếu một người, mọi người xem xem ai vẫn chưa ra, lập tức báo cảnh sát, bây giờ chúng ta không thể đi vào trong này nữa, trong này cực kỳ nguy hiểm.

- Chương cường chưa đi ra.

Ngay lập tức có người phát hiện ra người bị rớt lại trong rừng cây là ai.

- Chính là thanh niên vừa trèo ra khỏi Hố Trời?

Người trung niên ngay lập tức phát hiện ra ai là Chương Cường.

- Tại vì sạo lại cứ là hắn không đi ra? Có lẽ nào là có liên quan đến Hố Trời?

Trong đám đông đã có người hỏi câu hỏi mà tất cả mọi người đều muốn hỏi nhưng lại không ai dám hỏi Mọi người có mặt tại đó đều chìm vào yên lặng, không có ai đề nghị là đi vào tìm Chương Cường, bởi việc này xem ra cũng có chút nguy hiểm.

- Tôi nghĩ có thể Chương Cường do lúc nãy sợ hãi quá, khi chạy ra ngoài chạy lạc đường cũng không chừng.

Người đàn ông trung niên nói xong đến mình cũng không hoàn toàn tin. Nhiều người như thế này đều không lạc đường, chỉ có y lạc đường.

Thúy Linh có chút hoảng sợ nói:

- Bây giờ làm thế nào? Chúng ta lại đi vào tìm anh ấy nữa không?

Không có người trả lời, việc Hố Trời lúc nãy đã làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi rồi, bây giờ lại trở vào đi tìm một người, mọi người đều không có cái gan này.

- Đợi đội tìm kiếm cứu nạn lại đây rồi hãy tính.

Trong đám đông đã có người lên tiếng, không ai tình nguyện vì một người không quen biết mà đi vào chỗ nguy hiểm. Đến ngay cả người đàn ông trung niên cũng im lặng, xét cho cùng sự việc xảy ra ban nãy đã làm cho mọi người quá kinh hãi rồi.

Ninh Khinh Tuyết im lặng đi theo mọi người đến điểm du lịch gần nhất, lúc mọi người đi vào trong khách sạn, đội cứu hộ đã đi vào tìm kiếm rồi. Có hai thành viên trong đoàn du lịch xung phong đi cùng theo đội tìm kiếm cứu nạn vào trong.

Ninh Khinh Tuyết cuối cùng cũng coi như đã hiểu được sự nguy hiểm của Thần Long Giá, ban nãy thậm chí trong đầu cô đã từng nảy sinh ý nghĩ đi đến bên bờ vực dưới đó để xem, bây giờ xem ra có lẽ cô vẫn chưa đi đến được đó thì cái mạng nhỏ bé của cô đã không còn nữa rồi. Việc này không thể dựa vào dũng khí là có thể đạt được, có lúc cần phải có thực lực, ít nhất thì bây giờ cô ấy không có được cái thực lực này.

Không thể đi qua xem được người kia rốt cuộc có phải là là Diệp Mặc hay không, tâm trạng của cô cũng không thể bình tĩnh trở lại được, vốn dĩ ra ngoài là để cho khuây khỏa, muốn cất giấu đi hình anh của Diệp Mặc, thậm chí còn muốn giấu vào nơi sâu nhất của trái tim, nhưng cô lại phát hiện ra rằng tâm trạng càng phiền não hơn, mà hình ảnh của Diệp Mặc thì lại cứ hiển hiện trước mắt, thậm chí giây phút hắn rơi xuống vực lại càng lúc càng rõ ràng.

"Là tự mình đã suy nghĩ nhiều quá sao? Nhìn người khác lại thành anh ấy. Tự nhiên anh ấy đi đến nơi đó làm cái gì?" Ninh Khinh Tuyết lại một lần nữa nghĩ đến cái hộp thuốc nhỏ của Diệp Mặc, có thể là anh ấy đi hái thuốc Hướng dẫn viên du lịch Thúy Linh đến giờ vẫn chưa hết bàng hoàng, từ ngày làm hướng dẫn viên du lịch đây là lần đầu tiên cô gặp phải sự việc có người mất tích.

- Thùy Linh, tôi muốn hỏi cô một việc, công ty của cô có máy băng trực thăng, có phải cũng có thể thuê để sử dụng vào việc tìm kiếm cứu nạn được đúng không?

Ninh Khinh Tuyết tìm đến chỗ Thúy Linh, để hỏi đến chuyện máy bay trực thăng cứu người.

Thúy Linh lắc đầu nói:

- Thường mà nói thì công ty rất ít huy động đến máy bay trực thăng, cho thuê thì lại càng không thể. Bởi vì huy động đến máy bay trực thăng không phải là một việc đơn giản, đầu tiên là phải xác định được đối tượng tìm kiếm, chủ yếu nhất vẫn là phải đề nghị phê chuẩn. Nếu không thì máy bay trực thăng không thể tùy tiện huy động được.

Ninh Khinh Tuyết đã hiểu ra, nói trắng ra, cái trực thăng này chỉ là cái chiêu bài để cho mọi người yên tâm hơn một chút mà thôi. Nếu có chuyện xảy ra thật, vẫn là chẳng thể giúp được tích sự gì cả. Càng không thể nói chỉ là cô thầm cảm thấy người đó là Diệp Mặc, chính xác có phải là Diệp Mặc hay không, đến bây giờ bản thân cô cũng không biết.

Xảy ra chuyện thế này, đã không còn ai còn tâm trạng để lại đi du ngoạn nữa. Đến ngày thứ hai đoàn du lịch liền về lại Du Châu, Ninh Khinh Tuyết không về lại Du Châu với mọi người, mà là trực tiệp về lại Ninh Hải. Cô biết rằng chỉ dựa vào thực lực của bản thân mình muốn đi đến chỗ bờ vực đấy chỉ là vọng tưởng. Hơn nữa, cô cũng vẫn chưa khẳng định người đó chính là Diệp Mặc. Hoặc có lẽ là trong đầu của cô đã nghĩ về hình ảnh của Diệp Mặc nhiều quá, đến nỗi một cái bóng cũng cho rằng đấy là Diệp Mặc.

Thì cứ cho là có thể đi qua thật, người đó cũng chính xác là Diệp Mặc, từ bờ vực cao như thế mà rơi xuống, cũng chỉ có chết. Mặc dù cô rất muốn gọi trực thăng trợ giúp, nhưng cô lại không thể nói rõ được rốt cuộc người phải tìm kiếm kia là ai. Nếu như Uyển Thanh có mặt thì tốt biết mấy, bố cô ấy có lẽ có thể giúp được, ngay cả khi không cần nói rõ ra là ai.

Mục đích chính mà Ninh Khinh Tuyết trở về Ninh Hải là muốn xác định một chút, người mà mình nhìn thấy có phải là Diệp Mặc hay không. Mặc dù cô cũng không dám khẳng định là Diệp Mặc sẽ đến Ninh Hải, nhưng cô vẫn muốn đến trường học của Diệp Mặc xem qua, bởi vì bây giờ có lẽ cũng là

lúc nhận bằng tốt nghiệp rồi, cũng có lẽ Diệp Mặc sẽ quay về trường học để nhận bằng tốt nghiệp thì sao. Còn một lý do khác là cô muốn tìm Tô Tĩnh Văn hỏi chút việc.

Ninh Khinh Tuyết về đến Ninh Hải, nhìn thấy khóm cỏ của mình ở trong vườn đang lớn rất tốt, cũng xem như là nhẹ nhõm hơn một chút. Xem ra Hứa Vi cũng tận tâm chăm sóc khóm cỏ của mình. Nhưng rất nhanh Ninh Khinh Tuyết liền phát hiện ra có điểm gì đấy hơi khác, cô phát hiện ra bên cạnh khóm cỏ của mình còn có rất nhiều mầm cỏ non, là ai khi nào đã trồng nhiều cỏ non lên đấy thế? Không đúng, đám cỏ non này với khóm cỏ của minh là cùng một loại, chỉ là nhìn có vẻ là phát triển không được tốt cho lắm.

Lúc nhìn thấy đám cỏ non ấy, tâm trạng của cô bất ngờ bị kích động, là Diệp Mặc đã trở về sao? Ninh Khinh Tuyết thậm trí còn cảm thấy nhịp thở của mình có chút nhanh hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 196

Đáy Vực

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên xông vào phòng, phía đông sương phòng cửa vẫn đang đóng.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết đã bình tĩnh trở lại, cô cảm giác mình hơi điên, Diệp Mặc sao có thể trở về chứ? Lúc trước, khi hạt châu cứu cô một mạng, Ninh Khinh Tuyết đã có cảm giác mình và Diệp Mặc khoảng cách càng ngày càng xa rồi, dường như hắn và mình căn bản không phải người cùng một thế giới.

Ninh Khinh Tuyết cẩn thận mở cửa phòng, bên trong đã hơi bụi bẩn rồi, cô thở dài, bắt đầu quét dọn phòng. Cây cỏ trong sân vẫn là chờ Hứa Vi về hỏi cô ấy đi.

Lúc Ninh Khinh Tuyết đem đồ vật này nọ thu thập xong, Hứa Vi vẫn chưa về. Tâm tình có chút bực bội, Ninh Khinh Tuyết muốn đi ra ngoài đi một chút, cô không ngờ bất giác liền đi tới con đường lần trước Diệp Mặc bán cao da chó.

Đường phố vẫn phồn hoa náo nhiệt như cũ, tuy rằng sắc trời còn chưa tối, nhưng những người buôn bán chung quanh đều đã dần dần tập trung lại đây.

Ninh Khinh Tuyết lại mua một khối bánh ngọt, đứng ở chỗ lần trước Diệp Mặc bày quầy bán hàng, ngồi xuống. Cô giống như cảm thấy tâm tình lúc ngồi chỗ này của Diệp Mặc, hắn nhất định là suy nghĩ, nếu có khách đến thì tốt biết mấy.

- Đến xem một chút, phương thuốc tổ truyền, chữa khỏi trăm bệnh. Đau đầu phát sốt, ngoại thương nội thương, phong thấp cận thị... Chỉ có chuyện bạn không ngờ tới, không có chuyện tôi không trị được...

Thanh âm của Diệp Mặc vẫn ở đây, người hắn đâu?

Ninh Khinh Tuyết cắn một miếng bánh ngọt, vẫn là tiệm ấy, vẫn là gian hàng ấy, vẫn là người ấy làm. Nhưng hôm nay bánh ngọt trong miệng lại có chút đắng chát, bên trong thiếu cái gì sao?

Ninh Khinh Tuyết đứng lên, cô chuẩn bị ngày mai đi tìm Tô Tĩnh Văn, sau đó đi Ninh Đại một chuyến. Lúc này điện thoại di động của cô lại reo lên, không ngờ là điện thoại Tô Tĩnh Văn gọi đến.

- Khinh Tuyết, bây giờ có phải cô đã trở lại Ninh Hải rồi không?

Tô Tĩnh Văn giọng điệu véo von, xem ra gần đây tâm tình không tệ.

- Ừ, là Mộ Mai nói cho cậu sao? Ngày mai tớ còn chuẩn bị tìm chị có một số việc đây.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng nói, hôm nay cô vừa trở lại Ninh Hải, chỉ có Lý Mộ Mai biết, hiện tại Tô Tĩnh Văn biết cô trở lại Ninh Hải, hẳn là Lý Mộ Mai nói.

Tô Tĩnh Văn lập tức trả lời:

- Đúng vậy, bây giờ cậu đang ở đâu? Tớ tới chỗ cậu, tớ cũng tìm cậu có chút việc.

Ninh Khinh Tuyết đợi ở quán cà phê trên đường dành riêng cho người đi bộ Danh Qua, không bao lâu sau, Tô Tĩnh Văn đã tới.

- Khinh Tuyết, cậu làm sao lại tiều tụy như vậy?

Tô Tĩnh Văn vừa nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết liền nhận ra thần sắc cô có vẻ rất tiều tụy, rõ ràng có chút buồn bực không vui.

Ninh Khinh Tuyết khẽ mỉm cười, vẫn không nói gì, di động Tô Tĩnh Văn liền vang lên. Tô Tĩnh Văn nhận điện thoại, ừ ừ vài tiếng đã nói:

- Ở đường dành riêng cho người đi bộ Danh Độ, quán cà phê Trung Bắc, cùng một người bạn. Ồ, được rồi.

- Là anh họ tớ, mới từ Mĩ trở về. Nghe nói tớ ra ngoài, hắn cũng muốn đến ngồi một chút.

Tô Tĩnh Văn cúp điện thoại, tùy tay gỡ tóc, có vẻ càng kiều diễm hơn. Cho dù là ở trước mặt Ninh Khinh Tuyết, cô cũng không kém cỏi chút nào.

Mà Ninh Khinh Tuyết hiển nhiên không có để ý quần áo của chính mình, cho nên so sánh ở điểm này, Tô Tĩnh Văn có vẻ đẹp đẽ cao quý hơn một chút.

- Đúng rồi, Khinh Tuyết, sao cậu lại có vẻ tiều tụy như thế? Đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tĩnh Văn nhớ tới lời vừa rồi muốn hỏi. Hơn nữa, trong ấn tượng của nàng, Ninh Khinh Tuyết đối với bề ngoài của mình rất để ý, nhưng Ninh Khinh Tuyết lúc này tùy ý liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, cô đã xảy ra chuyện gì sao?

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Không có gì, chỉ là muốn hỏi cậu một việc. Lúc trước cậu nói cho tớ biết, cậu từng mua một tấm bùa của đại sư, cậu có dùng cái thứ đó chứ?

Tô Tĩnh Văn kinh ngạc nhìn Ninh Khinh Tuyết, tựa hồ đối với người như Ninh Khinh Tuyết cũng thấy hứng thú với bùa thì có chút ngạc nhiên. Tuy nhiên cô vẫn trả lời:

- Có dùng, tớ đã dùng hết mấy cái rồi, nhưng hiện tại tớ biết bán bùa cho tôi là ai rồi - Là Diệp Mặc sao?

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên đứng lên.

Tô Tĩnh Văn kinh ngạc nhìn Ninh Khinh Tuyết, - Là hắn, nhưng Khinh Tuyết, sao cậu biết?

- Hóa ra là sự thật.

Ninh Khinh Tuyết thì thào nói một câu, lại ngồi xuống, ánh mắt của cô có chút xa xôi, không biết nghĩ tới điều gì.

- Đúng rồi, cậu và Diệp Mặc ở cùng nhau, hắn chắc sẽ dạy cô.

Tô Tĩnh Văn có chút u oán nói, tuy nhiên, rất nhanh cô liền thay đổi một loại giọng điệu nhẹ nhàng:

- Diệp Mặc thật sự không ở Lạc Thương sao?

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, nhưng không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lúc này một thanh niên dáng người cao gầy đi vào quán cà phê, Tô Tĩnh Văn liền vội vàng đứng lên vẫy tay nói:

- Anh Úy Tranh, bên này.

Thanh niên này đi tới, lập tức đã nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, y cảm giác đầu óc của mình 'Oanh' một cái. Y đột nhiên nghĩ tới Lâm Đại Ngọc, cư nhiên lại có loại nữ nhân này. Cho tới nay, y đều cho rằng em họ Tĩnh Văn là phi thường đẹp rồi, nhưng khi y gặp Ninh Khinh Tuyết mới biết được, còn có người so với Tô Tĩnh Văn càng xinh đẹp hơn.

Cô bé xinh đẹp tuyệt trần trước mắt cau lại, tóc cắt ngang trán mấy sợi tóc tán loạn làm cho nàng càng thêm thanh thuần, trên khuôn mặt trái xoan không ngờ không có một chút dấu vết hoá trang, cô dĩ nhiên là một mỹ nữ hiếm có. Chỉ có điều sắc mặt hơi tiều tụy, quần áo thoạt nhìn cũng có chút tùy tiện, cô bé này là ai?

...

Lúc Diệp Mặc từ từ tỉnh lại, cảm thấy toàn thân đều đau đớn vô cùng, hắn lập tức muốn giãy dụa để đứng lên.

"Răng rắc" một tiếng, Diệp Mặc trong lòng thầm kêu không tốt, xem ra mình còn chưa rơi xuống đất. Quả nhiên, hắn lại rơi xuống, cũng may lúc hắn bị treo trên nhánh cây vừa gãy kia đã là gần mặt đất rồi.

"Bộp một tiếng, Diệp Mặc đã rơi xuống mặt đất, lớp lá cây trên mặt đất thật dày và bùn đất xốp dường như không cứng lắm, Diệp Mặc cuối cùng cũng không bị thương lần nữa.

Nhưng cả người đau đớn khiến cho Diệp Mặc lập tức tỉnh táo lại, hắn nhận ra vết thương khá nặng. Hắn theo bản năng lấy ra viên thuốc chữa thương từ bên trong chiếc nhẫn của mình, nhưng thần trí của hắn vừa mới động một chút, thì đầu đau muốn nứt, thậm chí lập tức ngất đi. Sợ tới mức Diệp Mặc mau chóng dừng lại động tác của mình, đây là có chuyện gì?

Thần trí của hắn không ngờ không thể sử dụng, bị thương rất nặng sao? Diệp Mặc nhìn nhìn vết thương trên người mình, máu đã ngừng chảy ra, chỉ có điều từng đợt choáng váng cứ truyền đến, hắn muốn uống nước.

Diệp Mặc ngồi xuống, muốn vận chuyển một chút chân khí chữa thương, nhưng đan điền của hắn không ngờ lại giống thần thức, chỉ cần vừa động liền lập tức đau nhức vô cùng.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Diệp Mặc nhìn thân thể của mình một chút, tuy rằng chảy rất nhiều máu, nhưng rất các miệng vết thương đều đã tự động khép lại rồi, xem ra việc này có quan hệ với việc hắn bình thường dùng dược liệu. Lúc này hắn chẳng những không thể dùng thần thức cũng không thể vận khí chữa thương, nếu vẫn tiếp tục như vậy, ở dưới vách núi này, hắn chỉ có một con đường chết.

Miệng vết thương không thể khép lại, ngoại trừ vết đao thật dài trên

lưng, chính là một đao bên hông kia. Cũng có thể nói một đao kia đã cứu hắn, tuy rằng hắn vì một đao này mà bị thương nghiêm trọng hơn, nhưng nếu lúc ấy bên sườn núi một đao kia không phóng mạnh vào hắn, có thể hiện tại hắn đã ngã thành thịt nát rồi.

Cũng nhờ một đao kia đưa hắn tới vách đá bên cạnh vách núi, hắn một đường không ngừng nắm bắt lấy thứ gì đó có thể, lúc này mới giữ được một mạng. May mắn nơi này là Thần Nông, nếu như là vách núi khác, trụi lủi một mảnh, hắn sẽ toi mạng.

Diệp Mặc nhìn trường đao cách đó không xa, giơ tay ra cầm, dùng đao chống để đứng lên. Hắn đánh giá đáy vách núi này một phen, chung quanh đều mờ mịt, căn bản không thể thấy giới hạn, có lẽ ở ngay một nơi không xa lắm, cũng có lẽ ở nơi rất xa. Loại mờ mịt một mảnh này, Diệp Mặc không thể thấy rõ, hiện tại hắn lại không có cách nào vận dụng thần thức.

Trầm tư một lát, Diệp Mặc vẫn quyết định tìm chỗ an toàn trước, dưỡng thương tốt rồi nói sau, nếu tu vi của hắn hoàn toàn khôi phục, nơi này hắn vẫn có thể đi lên.

Diệp Mặc không ngờ hắn chỉ vì một ít dược liệu lại rơi đến mức độ này, thiếu chút nữa bị cái sườn núi kia giết chết. Ngoại trừ lấy được một cây đao trên sườn núi này, kiến thức cao thủ Địa cấp chân chính khủng bố này ra, hắn hoàn toàn không đạt được bất cứ điều gì cả. Không chỉ thế, còn được một thân vết thương.

Hoá ra cổ võ tu luyện đến Địa cấp, thật không ngờ lợi hại như vậy. Diệp Mặc có thể khẳng định chính là mình luyện khí tầng bốn, cũng không dám nói ăn chắc sườn núi này.

Nếu nơi này không phải vách núi, hắn không phải mượn dùng các loại cơ hội liên lục tính kế, bám theo sườn núi mà rơi xuống, hiện tại hắn đã chết không thể chết thêm rồi.

Khó trách những người này không muốn đi tục giới, bọn họ không ngờ

có thể đem cổ võ tu luyện tới mức độ này. Đây là Địa cấp sơ kỳ, nếu Địa cấp hậu kỳ, thậm chí cao thủ Thiên cấp thì sẽ khủng bố như thế nào?

Diệp Mặc vừa đứng lên, còn chưa bắt đầu động tác, một loại cảm giác nguy hiểm liền truyền tới, sau lưng dường như có tiếng 'Xuy xuy', Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi, quay đầu lại chính là một đao.

"Phù" một tiếng, một con đại xà to như chai bia bị Diệp Mặc nhanh chóng chặt đứt đầu, máu rắn phun ra rất cao.

Thật là thanh đao sắc bén, Diệp Mặc nhìn trường đao trong tay một chút, không có một vết máu nào dính ở phía trên, đúng là một thanh đao tốt. Tuy nhiên Diệp Mặc xoay người thấy đại xà bị hắn chém đứt, sắc mặt liền trở nên khó coi, con rắn này đã dài khoảng một trượng, con rắn như vậy cho dù là không có độc, lấy trạng thái của hắn bây giờ bị nó cuốn lấy cũng chỉ còn đường chết.

Diệp Mặc cố nén mùi tanh, uống vài ngụm máu rắn, cảm giác khá hơn một chút. Lúc này mới cầm lấy trường đao cẩn thận dò đường, nơi này tất cả đều là lá cây đầm lầy, hiện tại bản thân hắn bị trọng thương, một khi rơi vào, chỉ có một con đường chết.

Diệp Mặc di chuyển vô cùng chậm, hắn biết loại đáy vực này hàng năm đều không có tung tích con người, tuyệt đối không là cái nơi gì tốt. Chỉ cần nhìn sương mù màu trắng vờn quanh đáy vực là biết, nơi này rất nguy hiểm.

Mấy cỗ xương động vật khô rải rác tán loạn xung quanh, Diệp Mặc cẩn thận đi tới. Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới đi vòng qua, ở giữa xương khô một đạo bóng dáng màu đen giống như tia chớp hướng Diệp Mặc lao đến, bóng dáng màu đen này còn chưa xông đến trước mặt Diệp Mặc, mùi tanh đã cực kỳ khó ngửi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, cho dù ông mày hiện tại không thể vận chuyển chân khí, nhưng chỉ bằng thể lực, cũng không phải là các loại súc sinh này có thể ức hiếp. Đao trong tay hắn chợt lóe sáng, bóng đen phát ra

một tiếng thét chói tai, bỏ lại một cái đuôi lông xù, và vài giọt máu, nháy mắt lại lần nữa chui vào đầm lầy, biến mất không thấy gì nữa.

Đây là một đoạn giống như đuôi mèo gì đó, Diệp Mặc dùng đao tìm kiếm một chút, lại không nhìn ra vừa rồi rốt cuộc là vật gì đánh lén hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 197

Vòng Tay Của Ai Đáng Giá Hơn

Ninh Khinh Tuyết chú ý đến thanh niên xấc xược kia, cau mày.

Tô Tĩnh Văn nhìn ra, vội nói:

- Anh Uý Tranh, đây là Ninh Khinh Tuyết bạn thân của em, đây là Uý Tranh, anh họ mình, người mà mình vừa nói với cậu.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu. Nếu không phải cô ấy chưa hỏi xong thì cô cũng định đi khỏi đó rồi.

- Xin chào, tôi là Tạ Uý Tranh, anh họ của Tĩnh Văn, rất vui được làm quen với cô.

Tạ Uý Tranh cũng thấy sự thất lễ của mình, liền giơ tay ra, cười với Ninh Khinh Tuyết.

Theo anh ta thấy thì Ninh Khinh Tuyết không phải xuất thân từ gia đình phú quý gì cả, có thể nhìn ra từ việc ăn mặc, trang điểm của cô. Anh ta thực sự rất vui khi được làm quen với người xinh đẹp như cô, câu này không phải là lời nói dối.

Ninh Khinh Tuyết lại nhíu mày, cầm cốc café vừa được mang đến lên uống một ngụm. Tạ Uý Tranh hơi lúng túng, chậm rãi thu tay về. Anh ta không ngờ người con gái này lại bất lịch sự như vậy. Cho dù là thế nào, đã là bạn của Tô Tĩnh Văn, cứ cho là nể mặt Tô Tĩnh Văn thì cũng không thể đối xử với anh ta như thế chứ.

Tuy vẫn cười nhưng nụ cười của Tạ Uý Tranh đã có chút miễn cưỡng.

Tô Tĩnh Văn vội nói:

- Anh, anh muốn uống gì, em gọi giúp anh.

- Hừ, tuỳ em, Tĩnh Văn, tối nay bên chỗ bạn anh có dạ vũ, chúng ta cùng đi nhé?

Tạ Uý Tranh tối nay đến là muốn mời Tô Tĩnh Văn tham gia dạ vũ. Nói xong anh ta còn nhìn Ninh Khinh Tuyết, nếu Tô Tĩnh Văn mời Ninh Khinh Tuyết cùng đi thì quá tốt.

Tô Tĩnh Văn biết tính cách của Ninh Khinh Tuyết, đừng nói anh họ của cô ấy chỉ là một lưu học sinh Mỹ đã về nước, cho dù là con trai của Chủ tịch tỉnh thì Ninh Khinh Tuyết vẫn như vậy. Cô cũng biết một chút về việc của Ninh Khinh Tuyết. Tống Thiếu Văn là thiếu gia nhà Tống gia, một trong năm gia tộc lớn của Yến Kinh mà cô cũng không thèm để ý chứ đừng nói là Tạ Uý Tranh.

Thậm chí ngay cả hỏi cũng chưa hỏi Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn đã lắc đầu nói:

- Em không đi đâu, tối nay em có chút chuyện.

- Tĩnh Văn, em không đi sao được? Em không đi thì anh ngay cả một bạn nhảy cũng chả có. Như thế thì thật mất mặt. Tĩnh Văn, hôm nay nhất định phải giúp anh một lần, nhất định phải đi.

Tạ Uý Tranh vội vàng nói.

Tô Tĩnh Văn lại lắc đầu:

- Anh biết em không thích khiêu vũ mà, hơn nữa trước giờ em chưa từng nhảy với con trai, thôi đi mà. Hơn nữa anh cũng đẹp trai như thế còn sợ không có bạn nhảy ư…

- Tĩnh Văn, trước đây em toàn đi theo anh. Thế mà lần này anh quay lại,

em chỉ giúp anh việc ở trong công ty. Đến cả việc hẹn hò như thế này em cũng từ chối. Em thật là làm anh mất mặt, anh thấy em thay đổi quá nhiều rồi đấy.

Tạ Uý Tranh nói như có chút cảm thán.

Tô Tĩnh Văn cười hì hì, nói:

- Anh họ à, anh nghĩ nhiều rồi. Em vẫn là em trước đây, chỉ là em không thích nơi đó mà thôi. Hơn nữa trước đây là lúc em còn nhỏ mà, bây giờ em đã lớn rồi, tất nhiên là không thể giống nhau được rồi. Anh quay về mở công ty của anh em cũng rất vui.

Ninh Khinh Tuyết có mấy lần muốn đứng dậy đi khỏi đó nhưng việc của cô hôm nay vẫn chưa nói xong, bây giờ mà đi cũng không thích hợp lắm. Cô thấy tên Tạ Uý Tranh này thật sự rất đáng ghét. Cứ cho anh ta đến tìm em họ anh ta thì cũng không thể chờ cô nói xong rồi hãy tìm sao. Rõ ràng biết em họ anh ta có bạn đang ở bên cạnh mà vẫn đến tìm. Đúng là người không biết phép lịch sự mà. Cô không biết là trong mắt đối phương, cô cũng là người bất lịch sự.

Trên mặt Tạ Uý Tranh không còn nụ cười như lúc mới đến nữa. Anh ta vừa đến là bị người ta từ chối bắt tay, lại còn bị em họ mình từ chối, trong lòng rất là không vui. Bây giờ thấy Tô Tĩnh Văn nói như vậy, bất đắc dĩ đành nén lại chủ đề đó, lấy ra một hộp màu đỏ đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Tĩnh Văn, cái này là anh đặt theo yêu cầu đấy, tặng cho em.

- Đây là cái gì?

Tô Tĩnh Văn nhìn cái hộp tinh xảo này, hỏi một cách kì quái.

Mặt Tạ Uý Tranh đã lấy lại nụ cười, nhìn Tô Tĩnh Văn nói:

- Mở ra xem là biết mà.

Tô Tĩnh Văn đúng là bị bộ dạng thần bí của Tạ Uý Tranh làm cho mơ hồ. Cô giơ tay mở hộp trước mặt. Bên trong có một vòng tay tinh xảo, chân châu ngọc bên trên trơn bóng vô cùng, chỉ cần nhìn độ tinh khiết là đã biết, từng hạt ngọc châu này đều giá trị xa xỉ.

- Vòng tay?

Tô Tĩnh Văn lặp lại một câu. Tạ Uý Tranh cười, - Đúng thế, thấy tay em đeo cái vòng cũ rích kia, mà lại chỉ có hai hạt trân châu thô ráp nên đặc biệt tặng em một cái. Chắc chắn là em không có thời gian đi mua đâu nhỉ. Nào, đeo lên thử xem nào.

Tô Tĩnh Văn cười, đóng hộp đó lại, nói:

- Anh Uý Tranh, thật sự cám ơn anh đã tặng em vòng tay đẹp như thế này.

- Không có gì đâu, chỉ cần em thích là được. Thử đi xem nào.

Tạ Uý Tranh thấy Ninh Khinh Tuyết nhìn chằm chằm vòng tay của anh ta tặng Tô Tĩnh Văn, sau đó lại nhìn chằm chằm cổ tay Tô Tĩnh Văn, cười thầm. Cái cô Ninh Khinh Tuyết này chắc chắn cũng thích vòng tay này rồi, đến lúc nào đó mình cũng mua một cái đến tặng cô ta.

Nụ cười của Tô Tĩnh Văn có chút miễn cưỡng, đành nói:

- Anh à, bây giờ em đang đeo một chiếc rồi, cái này của anh, em cứ cất đi sau này hãy nói.

- Tĩnh Văn, vòng tay đó của em nhìn thật sự là trông rất thô ráp mà. Hơn nữa trên chỉ có hai hạt trân châu, đeo trên tay đúng là không hợp với em. Em đổi cái khác đi, anh thấy vòng tay này mới xứng với em. Nào, thử đi.

Nói xong, Tạ Uý Tranh chủ động giơ vòng tay lên đưa cho Tô Tĩnh Văn.

Ninh Khinh Tuyết đã thấy vòng tay mà Tô Tĩnh Văn đeo, cũng giống

với chiếc vòng tay mà cô đang đeo, cũng chỉ còn lại có hai hạt trân châu. Rõ ràng là Tô Tĩnh Văn cũng đã từng gặp chuyện, hơn nữa còn dùng một hạt trân châu rồi. Cô hơi thất vọng, nếu Tô Tĩnh Văn thật sự không thích hai hạt trân châu còn lại thì cô nhất định sẽ lấy nó. Bây giờ xem ra Tô Tĩnh Văn rất có thể có liên quan đến ngọc châu.

- Nhưng anh à, em cảm thấy vòng tay này rất tốt, tạm thời không muốn đổi.

Tô Tĩnh Văn thật sự là không thể chối từ thịnh tình đó, chỉ đành nói như năn nỉ.

Vốn nghĩ Tô Tĩnh Văn ngại cảm ơn Uý Tranh, cuối cùng bây giờ cũng hiểu ra, Tô Tĩnh Văn thật sự không muốn đổi.

Mà cũng không phải là chuyện ngại, nghĩ đến đây, vẻ mặt anh ta bắt đầu lúng túng.

Dường như nhìn ra sự lúng túng của anh họ, Tô Tĩnh Văn vội vàng nói:

- Anh à, trước tiên không nói những cái này nhé, em gọi chút điểm tâm qua đây, tối qua em còn chưa ăn gì cơ. Khinh Tuyết, cậu muốn ăn gì?

Ninh Khinh Tuyết vẫn không nói gì, Tạ Uý Tranh lại tiếp lời:

- Tĩnh Văn, em nói thật với anh, vòng trên tay em đó có phải là ai đó tặng em không, rất đáng giá sao?

Tô Tĩnh Văn nhìn Ninh Khinh Tuyết một cách ngại ngùng. Tuy thấy anh họ không nên hỏi những câu như thế ở đây nhưng nếu Tạ Uý Tranh đã hỏi rồi thì cô chỉ đành trả lời:

- Đúng thế, là bạn thân tặng.

- Thế có phải nó còn có giá trị hơn rất nhiều so với cái vòng tay anh tặng không?

Tạ Uý Tranh đã cảm thấy một loại cảm giác khó chịu khó có thể hình dung nổi nhưng anh ta vẫn muốn hỏi rõ ràng.

Tô Tĩnh Văn chần chừ nhìn vòng tay Tạ Uý Tranh tặng, hồi lâu sau mới nói:

- Có lẽ là quý giá hơn một chút, nhưng…

Tô Tĩnh Văn biết phải giải thích thế nào với Tạ Uý Tranh. Cô nói cái quý giá hơn là vòng tay mà Diệp Mặc tặng, bàn về giá trị mà nói thực sự là đáng giá hơn rất nhiều so với cái mà Tạ Uý Tranh tặng.

Nhưng Tạ Uý Tranh lại hiểu nhầm ý của Tô Tĩnh Văn, anh ta tưởng người mà Tô Tĩnh Văn nói trong lòng của cô ấy quan trọng hơn anh ta rất nhiều. Nghĩ thế, cho dù Tạ Uý Tranh có rộng lượng, sắc mặt cũng bắt đầu khó coi.

Tô Tĩnh Văn lập tức phát hiện ra sắc mặt của anh họ có chút không vui, vội vàng nói:

- Anh họ, anh đừng nghĩ nhiều mà. Em thực sự là quen đeo dây này rồi, tạm thời không muốn đổi.

Tạ Uý Tranh bỗng mỉm cười, sắc mặt lại bình thường, sau đó nói:

- Em họ, người tặng em vòng tay này là bạn trai em à? Em có bạn trai lúc nào mà anh không biết, lần sau đưa cậu ta đến để anh xem.

Nghe xong lời của Tạ Uý Tranh, Tô Tĩnh Văn vội vàng xua tay nói:

- Anh họ, anh đừng có nói lung tung. Anh ấy không phải là bạn trai em, chỉ là bạn chơi được thôi.

Nói xong Tô Tĩnh Văn còn theo bản năng nhìn Ninh Khinh Tuyết. Tuy biết quan hệ giữa Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc không phải rất hoà hợp nhưng Tô Tĩnh Văn vẫn sợ Ninh Khinh Tuyết hiểu lầm. Tạ Uý Tranh thì lại

cười nhạt, nói:

- Em nói em không thích nhảy, trước giờ chưa từng khiêu vũ với nam sinh. Lần trước trong sinh nhật em, hình như em đang khiêu vũ với một nam sinh mà. Chả nhẽ vòng tay này là cậu ta tặng sao? Còn nữa, em toàn nói xe của em không thích chon nam giới ngồi, em có thể chắc chắn nói một câu là người tặng em vòng tay chưa từng ngồi xe của em không?

Tô Tĩnh Văn lập tức không còn nụ cười vừa nãy nữa. Trong ấn tượng của cô, Tạ Uý Tranh luôn là người anh trai luôn bảo vệ cô nhưng anh ấy lại điều tra chuyện của mình, điều này làm cô khó mà buông xuôi được, thậm chí còn dùng loại ngữ khí này nói chuyện với cô. Lần đầu tiên cảm thấy người anh họ nhiều năm không gặp đã không còn là người như trước đây nữa.

- Xin lỗi em, Tĩnh Văn, anh hơi kích động. Nhưng đến việc đi tham dự vũ hội với anh, em cũng từ chối, đây không phải để họ cười nhạo anh sao. Lần này anh quay về, cố ý ở lại Ninh Hải, anh nghĩ chắc là em hiểu…

Tạ Uý Tranh đã chẳng quan tâm Ninh Khinh Tuyết ở bên cạnh nữa rồi. Bất luật là có theo đuổi Ninh Khinh Tuyết hay không, thì anh ta cũng sẽ không bỏ qua cho Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn không ngờ Tạ Uý Tranh lại kích động như vậy. Nói chuyện thậm chí không thèm để ý tí nào đến Ninh Khinh Tuyết. Cô hơi không thoải mái, nếu nói người khác thì thôi, đằng này người anh ấy nói chính là Diệp Mặc.

- Anh họ, anh nói không sai, em vẫn đối với anh như trước kia. Trong tim em thì anh vẫn là anh họ của em. Anh có thể ở lại Ninh Hải, em và mẹ đều rất vui nhưng anh ở lại Ninh Hải chả nhẽ còn nguyên nhân khác sao? Còn nữa, anh Uý Tranh, em thích nhảy với ai, thích cho ai lên xe của em đây chắc là quyền tự do của em. Anh Uý Tranh, hình như anh thay đổi không ít đâu.

Tô Tĩnh Văn thở dài, thầm nhủ chả hiểu sao lại có chút không thoải mái.

Ninh Khinh Tuyết đứng dậy, - Tĩnh Văn, tớ đi đây, chờ khi nào rảnh thì tớ lại gọi điện cho cậu nhé.

Cô thật sự là không chịu nổi sự dài dòng của Tạ Uý Tranh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 198

Lại Vào Thần Long Giá

Đợi một chút.

Tô Tĩnh Văn gọi Ninh Khinh Tuyết, sau đó quay đầu lại nhìn Tạ Uý Tranh, nói một cách khó khăn:

- Hôm nay em tìm Ninh Khinh Tuyết có chút chuyện, có chuyện gì thì nói sau nhé.

Mặt Tạ Uý Tranh có chút biến sắc nhưng rất nhanh đã lấy lại nụ cười:

- Nếu đã như vậy, thì anh không làm phiền hai người nữa.

Tạ Uý Tranh đi ra khỏi quán café, sắc mặt có chút khó coi. Một lúc lâu sau, anh ta lấy điện thoại ra gọi:

- Dì à, vâng, cháu là Uý Tranh. Vâng, cháu muốn qua đó một lúc. Vâng, có chút chuyện nhưng nói qua điện thoại không rõ ràng được, cháu qua luôn đây ạ.

Từ cửa sổ của quán café thấy xe của Tạ Uý Tranh đã rời đi, Tô Tĩnh Văn bỗng nghĩ có phải vừa rồi mình quá nặng lời rồi không. Anh ấy chắc không giận chứ.

- Đúng rồi, Ninh Khinh Tuyết, vừa rồi cậu bảo tìm tớ có việc, việc gì vậy? Cậu muốn hỏi bùa chú dùng như thế nào sao?

Tô Tĩnh Văn nhớ ra, quay lại hỏi Ninh Khinh Tuyết.

- Ừ, tớ muốn hỏi cậu bùa đấy dùng như thế nào.

Ninh Khinh Tuyết thấy Tạ Uý Tranh đã đi khỏi, lại ngồi xuống.

Tô Tĩnh Văn nói một cách bất đắc dĩ:

- Thực ra anh họ tớ rất tốt, chỉ là hơi chủ nghĩa đàn ông, cậu đừng để ý nhé. Ồ, đừng nói cái này nữa. Thực ra bùa dùng rất dễ, đối với bùa Thanh Thần và bùa Hoả Cầu thì cậu chỉ cần vứt ra ngoài và nói một chữ "Lâm" là được. Còn về bùa hộ thân thì chỉ cần làm túi thơm đeo bên người là được, cái khác thì tớ không biết.

Ninh Khinh Tuyết không ngờ bùa dùng lại đơn giản thế. Ngoài bùa Hoả Cầu ra thì cô còn một lá bùa hộ thân và hai lá trừ tà.

- Tĩnh Văn, hôm nay tớ tìm cậu chủ yếu là chút chuyện này thôi. Tớ còn tưởng cần ít động tác cơ, không ngờ nó lại đơn giản thế. Sớm biết thì đã gọi điện cho cậu là được rồi.

Ninh Khinh Tuyết đã hỏi rõ ràng cách dùng của bùa chú, lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tĩnh Văn lại cười, nói:

- Cậu và Diệp Mặc đều ở Lạc Thương, sao không để anh ấy dạy cho cậu? Nhớ lần sau gặp Diệp Mặc thì hỏi lấy mấy lá bùa cho tớ nhé.

- Sao cậu biết Diệp Mặc ở Lạc Thương? Còn nữa, hôm nay cậu tìm tớ có việc à?

Ninh Khinh Tuyết hỏi một cách kì lạ. Đối với việc Diệp Mặc ở Lạc Thương, cô không tin lắm, chắc chắn là Tô Tĩnh Văn nhầm rồi.

- Ừ.

Tô Tĩnh Văn gật đầu, đưa vòng tay ra, nói:

- Vòng tay này là một loại pháp khí, lúc đầu Diệp Mặc tặng cho tớ, tớ thật sự là không biết. Chả trách gọi là "Lục cát bình an". Đây cũng coi như

món quà đắt giá nhất mà tớ nhận được.

Vế sau của Tô Tĩnh Văn vẫn chưa nói ra nhưng Ninh Khinh Tuyết đã biết cô cũng xờ một chút vòng tay trong tay, một lúc sau mới nói:

- Cám ơn cậu, Tĩnh Văn. Ba hạt trân châu cậu cho đã cứu tớ một lần. Nhưng bây giờ tớ không thể trả lại cho cậu, tớ chắc phải đi ra ngoài một chuyến. Nếu lúc về, mấy hạt trân châu này vẫn còn thì chắc chắn tớ sẽ trả lại cậu.

- Khinh Tuyết, chỗ cậu đi có nguy hiểm lắm không?

Tô Tĩnh Văn thấy vòng tay của Ninh Khinh Tuyết cũng thiếu một hạt trân châu liền biết Ninh Khinh Tuyết cũng biết tác dụng của vòng tay này rồi.

- Ừ.

Ninh Khinh Tuyết đồng ý một tiếng thật nhẹ. Sau một lúc mới lên tiếng:

- Tớ quay lại để xác nhận một việc, sau đấy chuẩn bị một chút. Chỗ đi lần này thực sự là hơi nguy hiểm.

Ninh Khinh Tuyết không hề nói dối. Đúng là cô quay lại để xác nhận. Chủ yếu là cô cần hỏi về cách dùng bùa chú của Tô Tĩnh Văn. Còn nữa, chính là chuẩn bị dụng cụ và dây thừng dài để đi leo núi.

Bây giờ mỗi giờ mỗi phút, trong đầu cô hiện lên toàn là thời điểm Diệp Mặc rơi xuống vách núi đấy. Cô không có cách nào bình tĩnh được. Bất luận có phải hay không, nếu cô không tự đi xem, có lẽ cả đời này cô cũng không thể yên bình được. Có lẽ chỉ cần xác nhận người đó không phải Diệp Mặc, cô cũng sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.

Nhưng ngộ nhỡ thật sự là Diệp Mặc rơi xuống vách núi, cô không biết phải làm thế nào. Lúc trên sa mạc thấy Diệp Mặc xoay người bước đi, cô đã biết trái tim của cô bị người đó mang đi rồi. Không có bất kì lí do nào, cho

dù cô có kiềm chế, cho dù cô có né tránh cũng không có cách nào lãng quên bóng hình người đó.

Từng cho rằng bản thân mình vĩnh viễn sẽ không thích một người nào cả. Nhưng lúc nó đến, cô mới phát hiện thích thì cũng đã thích rồi, không có bất kì lời nào đáng nói.

Tô Tĩnh Văn rất muốn hỏi Ninh Khinh Tuyết là Diệp Mặc ở đâu. Nhưng lần trước Ninh Khinh Tuyết từng nói Diệp Mặc không ở Lạc Thương. Bây giờ hỏi lại dường như có chút không tin tưởng người ta. Vốn dĩ suy nghĩ muốn đòi lại vòng tay từ Ninh Khinh Tuyết bây giờ không còn nữa, cô sao còn không biết ngại đòi hạt trân châu của vòng tay đó.

- Khinh Tuyết, nếu đã thế thì tớ còn hai hạt, cậu lấy luôn đi. Nếu về mà dùng không hết thì trả lại tớ.

Tô Tĩnh Văn ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn bỏ vòng tay của mình ra. Nếu Ninh Khinh Tuyết đã dùng một hạt thì rõ ràng cô ấy thực sự đã gặp nguy hiểm.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu - Không cần đâu. Thực ra tớ đòi ba viên trân châu của cậu là đã có lỗi với cậu lắm rồi, tớ không thể lại lấy nốt chỗ còn lại.

- Khinh Tuyết, chỗ cậu đi nếu thực sự nguy hiểm thì cậu nên xin giúp đỡ mới đúng chứ. Hơn nữa tớ cũng có thể giúp được cậu.

Tô Tĩnh Văn có thể nhìn ra Ninh Khinh Tuyết thật sự là có chuyện.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu, cô từng nghĩ rất nhiều, nếu xác nhận người đó đúng là Diệp Mặc thì cô tuyệt đối không thể xin giúp đỡ. Cô biết Diệp Mặc có chút bản lĩnh, hơn nữa Diệp Mặc và Tống gia vì cô mà thù hận rất sâu nặng. Một khi cô xin người khác giúp đỡ Diệp Mặc, Tống gia chắc chắn sẽ biết tin đầu tiên. Như vậy sẽ không tốt cho Diệp Mặc một chút nào. Cứ cho hắn rơi xuống vách núi mà không sao, Tống gia cũng sẽ bới ra chuyện.

- Tớ đi đây, Tĩnh Văn, nếu tớ không… Hay là thôi vậy.

Ninh Khinh Tuyết không giải thích với Tô Tĩnh Văn gì nữa.

Nhìn chiếc bóng có chút cô đơn gầy guộc của Ninh Khinh Tuyết đi khỏi quán café, Tô Tĩnh Văn lại có chút thất thần. Lời cô ấy nói có nghĩa gì? Cô ấy hỏi cách dùng của bùa chú, chả nhẽ cô ấy có? Nếu cô ấy không gặp Diệp Mặc, thì cô ấy lấy bùa chú ở đâu ra?

Tô Tĩnh Văn cứ cảm thấy trong lời nói của Ninh Khinh Tuyết có chút không đúng, nhưng cụ thể là không đúng ở đâu thì cô lại nói không ra.

Ninh Khinh Tuyết quay về sân, Hứa Vi vẫn chưa về. Cô sờ lên phiến đá nơi Diệp Mặc từng ngủ, hơi lạnh lẽo. Trong sự hoảng hốt, cô dường như thấy Diệp Mặc đi đến. Cô lấy lại bình tĩnh, tự nhủ, lúc đầu anh ấy ngủ ở trên này, đúng là làm khó anh ấy, anh ta thật ngốc mà.

Ánh mắt cô lại chuyển sang hướng cây đại thụ ở sau sân, Diệp Mặc cũng từng ngồi ở đó rất nhiều đêm. Bất kể là vì lí do gì, cô cũng nên đi tìm anh ta.

Hứa Vi vừa đẩy cửa viện đã thấy Ninh Khinh Tuyết hơi ngẩn người ra, liền nói một cách vui mừng:

- Khinh Tuyết, cô về lúc nào thế?

Ninh Khinh Tuyết thở dài, lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng thấy Hứa Vi, vội vàng trả lời:

- Vừa về buổi trưa, cám ơn cô, Hứa Vi, đã giúp tôi chăm sóc cây cỏ lâu như vậy. À đúng rồi, cô biết cây cỏ bên trong khoảng đất trống trong vườn là ai trồng không?

Hứa Vi cười - Không có gì, đây chỉ là chuyện đơn giản mà thôi. Cây cỏ trong vườn là Diệp Mặc nhờ người đến đế. Cũng để tôi chăm sóc. Diệp Mặc nói anh ấy phải đi xa một chuyến, nên nhờ người đem mấy mầm cỏ đến. Sở thích của hai người thật giống nhau, tôi thấy loại mầm cỏ đấy đều là một.

Ninh Khinh Tuyết nghe xong sắc mặt liền chuyển sang màu trắng. Cô đã

hiểu ra, người rơi xuống vách núi kia chắc chắn là Diệp Mặc, nếu không thì sao lại trùng hợp như vậy.

- Cô không sao chứ, Khinh Tuyết?

Hứa Vi lúc này mới phát hiện ra Ninh Khinh Tuyết không những có chút mệt mỏi mà trạng thái tinh thần cũng không tốt lắm.

- Không sao.

Ninh Khinh Tuyết cười cười, sau đó nói:

- Tôi phải ra ngoài một khoảng thời gian, những mầm cỏ này phiền cô chăm sóc.

Dừng lại một chút, Ninh Khinh Tuyết lại tiếp tục nói:

- Nếu tôi về muộn, mầm bị héo, thì nói với mẹ tôi, bảo bà đừng động vào luống hoa này, cứ để nó ở đây đi. Tôi đi nghỉ một chút, hơi mệt.

Hứa Vĩ nhìn Ninh Khinh Tuyết đi vào phòng mà hơi lo lắng. Cô cảm thấy lời nói của Ninh Khinh Tuyết hơi kì lạ. Luống hoa này đã mấy năm rồi chủ nhà không động đến, mẹ cô ấy sao lại động vào?

Ninh Khinh Tuyết nghỉ một đêm mà lại quyết định, cô sẽ không còn sự bàng hoàng lúc đầu nữa. Hôm sau, cô chỉ mất nửa ngày chuẩn bị công cụ dã ngoại và thuốc. Sau đó may bùa đó và bùa hộ thân bên hông, sau đó liền vội vàng chạy tới Thần Long Giá.

Người du lịch Thần Long Giá như Ninh Khinh Tuyết đeo một túi lớn như này không ít, Ninh Khinh Tuyết từng đến một lần cũng khá quen thuộc. Cô không chọn chỗ khác mà chọn chỗ lần trước đi cùng đoàn du lịch. Vì chỉ có ở đó mới có thể thấy đỉnh núi.

Lúc Ninh Khinh Tuyết đi vào cổng vào Thần Long Giá, đã phát hiện ra một biển lớn dựng bên ngoài, còn một số khách đứng bên cạnh xem. Ninh

Khinh Tuyết vừa nhìn đã biết biển này vừa mới treo. Hôm trước cô tới còn không có một tấm biển như thế.

Trên biển viết vài chữ to "Phía trước xảy ra sự số, cấm đi vào."

Bên dưới còn có một số các điều cần biết khi du lịch, Ninh Khinh Tuyết không có tâm trí nào đi xem.

Cô nhíu mày, nếu không cho phép đi vào, cô phải làm sao? Ninh Khinh Tuyết nhìn người phụ nữ bên cạnh, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi:

- Xin hỏi, chị có biết ở đây xảy ra chuyện gì không?

Người phụ nữ này vừa nhìn cách trang điểm của Ninh Khinh Tuyết đã biết cô đến Thần Long Giá là để du lịch, liền nói:

- Nghe nói hôm trước một đoàn du lịch gặp một cái hố trời ở đây, sau đó một người đã mất tích. Tối hôm đó có người của đội cứu hộ đi vào cứu nạn, kết quả là người của đội cứu hộ đến bây giờ chưa có một người nào ra cả. Hơn nữa, còn mất liên lạc, bây giờ ở đây không cho phép đi vào. Đã có bộ đội tới, tôi cũng nghe người khác nói, cũng không biết thật giả thế nào.

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết hơi hồi hộp. Tất nhiên cô biết chuyện này là thật. Cô không ngờ là đến người của đội tìm kiếm cứu hộ cũng không ra được. Chả nhẽ trong đó lại nguy hiểm đến vậy?

Nhưng bất kể là có nguy hiểm hay không, ngộ nhỡ buổi chiều, quân đồn trú đến đây rồi, phong tỏa chỗ này lại thì chả phải cô sẽ không có cơ hội vào nữa hay sao?

Ninh Khinh Tuyết nhìn người xung quanh không nhiều, trong lòng tính toán lúc nào tranh thủ thời gian người ta không chú ý thì thừa dịp chui vào. Bây giờ không có người canh gác, nếu không bị người phát hiện, từ đây lẻn vào cũng không khó.

Một số người xúm lại, bắt đầu bàn luận chuyện kì dị tối hôm trước, Ninh

Khinh Tuyết lại cẩn thận lách qua mấy người gần đó. Rất nhanh đã lẻn vào trong, một lúc sau đã biến mất trong bụi dặm.

Người phụ nữ trung niên vừa nói chuyện với Ninh Khinh Tuyết nói vài câu với người xung quanh dường như nhớ ra Ninh Khinh Tuyết, cô ta quay đầu lại mới phát hiện ra không thấy Ninh Khinh Tuyết nữa. Cô ta nhất thời sợ tới mặt trắng bệch. Người con gái vừa hỏi mình lại biến mất sau lưng mình, ngoại trừ đi vào trong rừng, thì không thể có con đường thứ hai để đi. Huống hồ cô ta căn bản không thấy Ninh Khinh Tuyết đi xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 199

Hồi Hộp

Ninh Khinh Tuyết rất nhanh đã đi đến chỗ đoàn du lịch dựng lều hôm trước, rõ ràng là một gò đất mà lại là ban ngày nhưng Ninh Khinh Tuyết lại cảm thấy từng đợt âm hàn.

Theo bản năng, cô rùng mình. Bốn bề vắng lặng làm da dầu cô hơi tê dại. Nhớ lúc người của đoàn du lịch dựng lều ở đây, gần đó còn có tiếng chim kêu. Lúc này lại là sự tĩnh mịch đến đáng sợ. Nếu không phải vì Diệp Mặc, bất kể là vì chuyện gì cô cũng sẽ không đến đây lần thứ hai.

Cô đi qua chỗ đó một cách cẩn thận, không xa trước mặt chính là hố trời, một cái hố vô cùng lớn vẫn còn ở đó, bốn bề không hề có bất kì dấu vết nào. Ninh Khinh Tuyết đột nhiên lại cảm nhận được một luồng âm hàn kéo tới, dường như một thứ gì đó đã bắt được cô vậy.

Ninh Khinh Tuyết sợ tới mức không dám động đậy. Cô dường như phát hiện trước mặt đã bắt đầu mơ hồ, nhìn cũng có chút không rõ ràng. Bùa trừ tà ở gần ngực cô bỗng phát ra một luồng khí nóng. Luồng khí ấm áp đó trong nháy mắt đang to ra, rất nhanh đã tan biến.

Ninh Khinh Tuyết dường như nghe thấy một tiếng kêu chói tai như hôm đó cô và người của đoàn du lịch nghe thấy đằng sau. Sau đó cô cảm thấy luồng âm hàn đến gần, muốn bắt cô đã biến mất. Cảm giác tê dại trên đầu đã biến mất hoàn toàn. Cảnh tượng mê man mơ hồ đó dường như sáng lên trong chốc lát.

- Thật sự là có tác dụng sao?

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng, vuốt ve bùa trừ tà trên ngực cô. Tuy không biết vừa rồi có chuyện gì nhưng cô láng máng cảm giác được chắc là có liên quan đến bùa chú trên ngực cô.

Hố trời, vẫn là cái hố trời đó, cảnh vật vẫn là cảnh vật đó. Chỉ là không có hồi trống ngực kinh khủng vừa rồi đó. Ninh Khinh Tuyết hít vào một hơi, cô chuẩn bị vượt qua hố trời, tiếp tục đi về phía trước.

Một chiếc giầy hiện ra trước mặt cô, cô giật mình, vội vàng vòng tới. Đó chỉ là một chiếc giày rằn ri. Chả nhẽ đây người trong đội cứu nạn?

Ninh Khinh Tuyết không dám nghĩ tiếp, cô luôn cảm giác có thứ gì đó đang nhìn trộm cô nhưng lại kiêng dè cô, không dám tới gần. Chắc là bùa trừ tà ở ngực. Nghĩ thế, Ninh Khinh Tuyết càng không dám ở gần đó, mau mau nhảy qua hố trời, chạy rất nhanh tới hướng vách núi.

Sau khi chạy một hơi mấy dặm, Ninh Khinh Tuyết mới phát hiện ra quần áo của mình đã bị rạch thành không còn hình dáng gì. Nhưng loại cảm giác như có như không đó vẫn đang ngó chừng cô.

Ninh Khinh Tuyết bỗng xoay người, đầu cô lại một trận tê dại. Cô căng thẳng nhìn vào một chỗ cách đó không xa. Cô mơ hồ cảm giác được thứ đó đang ở chỗ kia. Cái cảm giác đó rất lạ, không có bất kì lời nào nói ra được. Sau khi trải qua sự việc bùa chú và trân châu hộ thân, còn bùa trừ tà vừa nãy, phát ra luồng ấm áp bảo vệ cô thì cô đã không còn chuyện cái gì cũng không tin người rồi.

Cô nắm thật chặt Hoả Cầu phù trong tay, nhìn chằm chằm một ngóc ngách phía sau, giơ giơ bùa trong tay lên nói lớn tiếng:

- Tao không biết mày là cái gì. Nếu mày dám lại gần, tao sẽ dùng bùa hoả cầu đốt cháy mày. Chờ lát nữa chồng tao đến sẽ tiêu diệt thần hồn của mày.

Ninh Khinh Tuyết tuy nói lớn tiếng như vậy, cũng chỉ vì thêm can đảm

cho bản thân. Cô không biết cảm giác của cô có phải là thật không. Có thể là tự mình doạ mình, hoàn toàn là ảnh hưởng tâm lí.

Hơn nữa cô không biết cách nói của mình có thể doạ cảm giác không rõ ràng này biến mất không. Có thể là biện pháp an ủi bản thân. Nhưng cô không có cách nào khác để tăng thêm can đảm cho mình, chỉ có thể làm thế này.

Nếu trước đây cô nghe có người nói thế, chắc chắn cô sẽ cho rằng người này bị điên, hoặc là cho là người này không bình thường. Nhưng bây giờ một ý niệm buồn cười cũng không có. Cô thật sự cảm thấy sợ hãi.

Loại hơi thở âm hàn này dường như lại nhìn chằm chằm Ninh Khinh Tuyết một lúc, lại dường như nghe thấy sau lời của cô có chút sợ hãi, cuối cùng lại dần biến mất.

Vừa thấy âm hàn của mình biến mất, Ninh Khinh Tuyết đã cảm thấy được điều đó, lập tức xoay người bỏ chạy. Cho dù là sau lưng có một túi to, hơn nữa xung quanh đều là các trở ngại nhưng Ninh Khinh Tuyết lần này lại một mạch chạy vài dặm. Bây giờ mới cúi người, thở hổn hển từng đợt.

Điều làm cho cô yên tâm là luồng âm hàn theo dõi cô cuối cùng không thấy nữa. Hơn nữa xung quanh tiếng kêu của chim tước lại trở lại bình thường. Không biết có phải là tự mình doạ mình không, có lẽ hoàn toàn là ảnh hưởng tâm lí. Nhưng cũng có thể trên thế giới này thật sự là có thứ nói không rõ ràng đó. Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống nghỉ một lúc, lúc này mới lấy ra bạch dược Vân Nam, thoa một cách cẩn thận lên vết cắt ở chân và cánh tay.

Làn da trắng nõn như tuyết của cô chỗ nào cũng là vết cắn, nhìn rất kinh khủng.

Ninh Khinh Tuyết nghỉ một lúc, lúc này mới nhìn xung quanh. Đây là một thung lũng, một dòng suối nhỏ chảy chậm rãi bên cạnh Ninh Khinh Tuyết, phát ra tiếng vang tích tích. Nghe có chút tình thơ ý hoạ. Nhưng Ninh

Khinh Tuyết lại không có một chút nào cảm giác này cả. Thần kinh của cô kéo căng hết mức. Nếu không phải vì cứ đi thẳng là tìm thấy Diệp Mặc thì nói không chừng cũng không xong mất.

Cô uống chút nước, thu gọn đồ ba lô, vừa định đứng dậy, một bóng đen lao đến. Ninh Khinh Tuyết đến thời gian phản ứng lại cũng không có.

"Thình thịch".

Bóng đen này đánh vào vòng bảo hộ trước người cô, bị bắn xuống dòng suối ở rất xa. Nhưng bóng đen này rất nhanh đã đứng dậy, nó nhìn Ninh Khinh Tuyết có chút hoảng sợ, xoay người bỏ chạy.

Nếu không phải tảng đá ở xung quanh dòng suối đó có chút ẩm ướt thì người ta còn tưởng đây là ảo giác.

Ninh Khinh Tuyết lúc này mới phản ứng lại, bóng đen chạy thoát có chút giống khỉ rừng. Cô nhận ra, nhìn xòng tay của mình, ngọc trâu bên trên lại một lần nữa vỡ vụn một viên.

Vẫn chưa tiến vào sâu trong đã bị vỡ mất một viên ngọc châu, còn có bùa trừ tà, không biết có thể dùng mấy lần. Vừa nãy đã dùng một lần rồi, nhưng may mà cô có hai lá bùa trừ tà. Nghĩ tới việc vừa nãy mà không có ngọc châu và bùa trừ tà có lẽ cô đã chết mấy lần rồi.

Sau lưng Ninh Khinh Tuyết toát mồ hôi lạnh, không dám dừng lại nữa, chạy thật nhanh về hướng vách núi. Lúc này trong tâm cô đang vui mừng. Nếu không phải về Ninh Hải hỏi Tô Tĩnh Văn về cách dùng của bùa chú thì cô cũng không đi đến đây được.

…

Hai lần liên tiếp bị đánh lén, Diệp Mặc càng cẩn thận hơn. Hắn biết ở đây tứ phía nguy hiểm, lúc nào cũng có thể phát sinh những thứ dị thường. Hắn không sợ bị đánh lén, chỉ sợ bị thứ có độc cắn một cái. Nếu vậy, không có thuốc men, không thể vận chuyển chân khí, hắn chỉ có con đường chết.

Còn sợ bị loại đại xà vừa rồi cuốn lấy. Một khi mà bị nó cuốn thì cũng chỉ có con đường chết.

Một phiến rừng gai cản đường đi của Diệp Mặc. Hắn nhìn xung quanh, tầm nhìn quá thấp. Thần trí của hắn bây giờ cũng không thể dùng. Về việc trong bụi gai có thứ gì đó không thì hắn không hề biết gì. Nhưng Diệp Mặc biết nếu hắn không khai thông đường này thì chỉ có thể lui về phía sau.

Một khi thụt lùi, hắn biết đằng sau cũng như đằng trước, cũng là đầm lầy và lá cây mục nát. Bất kể là thế nào, nếu không thể tìm thấy một chỗ an toàn để khôi phục vết thương thì hắn đoán là mình chỉ có con đường chết.

Hai bên đều là một chữ chết. Diệp Mặc không cố kỵ nữa, trường đao trong tay bổ về phía bụi gai không chút do dự.

Không thể không nói trường đao này đúng là rất được. Những bụi gai thoạt nhìn rất cứng rắn nhưng lại không hề có lực chống cự dưới đao của hắn, như rơm rạ mục nát vậy.

Diệp Mặc bổ bụi gai một cách cẩn thận, chọc sang hai bên, mở thành một lối đi. Diệp Mặc không biết mảnh bụi gai này rốt cuộc có diện tích bao nhiêu. Hắn ước chừng bổ hơn nửa giờ, mới nhìn thấy đối diện, đối diện là một vách đá, xem ra đã đến cuối đường Tuy vách đá này thoạt nhìn rất rộng, Diệp Mặc tự nhủ nếu mở một cái động trên vách đã dựng đứng này. Sau đó dùng bụi gai này vây quanh. Hắn chỉ cần tìm đồ ăn mấy ngày, không chừng có thể khôi phục vết thương.

Nghĩ tới cách khôi phục vết thương, dù cho Diệp Mặc trong trạng thái kiệt sức, choáng váng đầu óc nhưng trường đao trong tay hắn vẫn không dừng lại.

Cùng lúc Diệp Mặc khai thông bụi gai cuối cùng, một tiếng vo ve truyền đến. Diệp Mặc cả kinh, đã có hơn mười con ong vô cùng lớn lao đến. Những con ong lớn này ở giữa bụi gai, nếu không đụng đến thì sẽ không nhìn thấy.

Mỗi con đều to cỡ nắm tay trẻ con. Không cần nhìn cũng biết loại ong lớn này chỉ cần bị đốt một cái thì chả giữ được mạng. Huống chi mười mấy con ong lớn lao đến, Diệp Mặc căng thẳng, trường đao trong tay biến thành một màn ảnh đao.

Tuy đao pháp của hắn không như Biên Pha nhưng trường đao trong tay múa ra đao ảnh không có áp lực gì đối với hắn. Chỉ là bây giờ cơ thể hắn quá yếu mà thôi.

Sau mấy âm thanh nhỏ khó nghe, một đám ong lớn này không có một con nào chạy thoát, toàn bộ bị Diệp Mặc chém chết.

Diệp Mặc ho khan vài tiếng, theo bản năng lại nhìn xung quanh. Dường như ong ở đây chỉ có từng đó. Hắn thở phào một cái, loạng choạng một chút, suýt thì ngã sấp xuống. Nhưng hắn lập tức dùng đao chống đỡ trên mặt đất, ngừng lại việc người tiếp tục lắc lư

Lại một luồng mùi tanh từ đằng sau hắn truyền đến. Diệp Mặc liền biết không tốt, đúng là sợ cái gì thì cái đó đến. Hắn sợ nhất là bị rắn cuốn lấy. Nhưng mùi tanh này đến đằng sau hắn rồi hắn mới biết. Sự mẫn cảm của hắn và khả năng hành động bị hao tổn khá nhiều.

Diệp Mặc xông về phía trước, muốn cầm đao quét về phía sau nhưng hắn lại suy yếu từng đợt. Đao trong tay không cầm nổi. Đường vừa quét dọn đã tiêu hao khí lực của hắn.

Chỉ có điều trong chốc lát, một mùi tanh lạnh ngắt cuốn lấy hắn, thoát cái hắn đã bị cuốn mấy vòng quanh hông rồi.

Con rắn này lại không cắn hắn, mà muốn dìm sống hắn.

Diệp Mặc cảm thấy việc hít thở từng đợt từng đợt không thông. Đầu của hắn bắt đầu choáng váng một cách nhanh chóng. Nhưng hắn biết một khi hắn ngất đi, thì chắc chắn là chết.

Lại cắn đầu lưỡi của mình, hắn phun ra một đống máu. Xoay ngược đao

trong tay một cách cưỡng ép, đem hết toàn sinh lực quơ trường đao ra ngoài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 200

Một Đêm Không Nghỉ

Thanh âm xung quanh vang rộn, mặc dù vẫn còn ở trong rừng một mình, Ninh Khinh Tuyết cũng không còn sợ hãi như lúc đầu. Dường như tiếng chim chóc kêu lúc này so với sự yên lặng vừa rồi đáng yêu hơn nhiều.

Vì vừa rồi bị động vật tập kích, Ninh Khinh Tuyết nghỉ ngơi một lúc, không dám dừng lại mà lấy kính viễn vọng đứng ở trên tảng đá nhìn ra phía xa. Tuy cô đã tiếp cận càng gần chỗ vách núi kia, nhưng lúc này ngược lại không thấy rõ bằng lúc vừa mới tiến vào. Mây mù mờ ảo che hết tất cả mọi thứ, dường như rất gần, lại tựa như rất xa.

Ninh Khinh Tuyết không dám dừng lại, đã chậm trễ một ngày, nếu chẳng may Diệp Mặc xảy ra chuyện gì, cô cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong rừng, trừ một số nơi khá trống trải, hầu hết đều rất u ám. Ninh Khinh Tuyết không dám dừng lại thêm một chút nào, cô sợ ngộ nhỡ dừng lại, cái khủng bố gì đó lại đuổi theo. Cũng may bùa "Trừ tà" trên ngực cô chốc chốc lại tỏa ra một chút ấm áp, làm cho nàng không phải quá mức kinh sợ cái loại u ám xung quanh này.

Chạy trong rừng rậm nguyên thủy, Ninh Khinh Tuyết dường như không chút mệt mỏi, cô không ngừng vùi đầu chạy nhanh. Chỉ biết hướng tới chỗ vách núi kia, mọi thứ khác đều không quan tâm. Trong nội tâm cô nghĩ không biết có phải là có quan hệ với chuyện lần trước Diệp Mặc cứu cô hay không, cũng là nguyên nhân tinh thần cô căng thẳng, cô cảm giác như thể lực mình tốt hơn rất nhiều.

Cũng may trên đường đi, Ninh Khinh Tuyết cũng không bị ngọn núi nào quá cao chặn đường, tuy rằng vận khí không tệ, nhưng đến lúc cô vượt qua ngọn núi nhỏ thứ hai đành mệt mỏi ngồi xuống.

Đợi đến lúc nàng phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện y phục của mình đã rách tả tơi rồi. Quần bò cũng bị rách đến nỗi không ra hình dáng gì. Trên áo đầy những vết thủng lỗ chỗ.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết mới biết, cô chuẩn bị rất nhiều đồ cứu sinh, nhưng không chuẩn bị quần áo. Lúc này sắc trời đã dần tối, nếu sắc trời không tối đen, Ninh Khinh Tuyết vội vàng đuổi theo cũng không phát hiện cái gì. Nhưng bây giờ sắc trời tối sầm, cô lại bắt đầu kinh sợ.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng sờ soạng miệng túi bùa 'Trừ tà", hai miếng bùa trừ tà lại không hiểu sao lại biến mất một cái rồi, chỉ còn lại cái túi không. Cô lập tức đoán cái bùa trừ tà kia đã bất tri bất giác tiêu hao hết, xem ra trên đường có rất nhiều thứ kỳ quái này nọ nhìn trộm cô, nếu không phải có bùa trừ tà kia, cô có lẽ lại gặp nguy hiểm vài lần nữa.

Nghĩ đến đây, Ninh Khinh Tuyết cũng không dám dừng lại nữa, miễn cưỡng ăn một chút lương khô, mang đèn mỏ ra, cứ bước thấp bước cao chạy về phía trước.

Đến Ninh Khinh Tuyết cũng không biết, cô đi đêm như vậy không đến hai giờ thì thấy có một bóng đen theo sau lưng đánh về phía cô, Ninh Khinh Tuyết chỉ biết vùi đầu chạy về phía trước, cũng không biết bùa hộ mệnh bên hông cô đã đuổi bóng đen đi, cũng không biết ba lô trên lưng của cô đã bị bóng đen cắt qua.

Cô thậm chí còn không cảm giác được ba lô của mình càng ngày càng nhẹ đi, chỉ biết chạy về phía trước. Cô sợ chính mình một khi dừng lại, sẽ lại bị các loại tiếng kêu giữa rừng cây ban đêm hoặc là yên tĩnh làm cho sợ hãi.

Một đêm trôi qua, Ninh Khinh Tuyết không biết mình lục tung bao nhiêu ngọn núi nhỏ, cũng không biết mình đi qua mấy dòng suối, thậm chí không

chỉ một lần rơi vào trong nước, may mắn cho cô là, cô không bị những vật khác tập kích lần nữa.

Lúc trời mới tờ mờ sáng, Ninh Khinh Tuyết gỡ một chút tóc đã tán loạn không còn hình dáng, chính cô cũng không tin được cô lại có thể liên tục chạy một đêm. Không biết là thứ gì chống đỡ tinh thần của cô, có lẽ là do sợ một khi dừng lại cô sẽ thấy sợ hãi, cũng có lẽ là vì Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết gỡ ba lô xuống, chính cô cũng có chút bội phục mình, đồ trên lưng nặng như vậy, không ngờ có thể đi một đêm ở giữa rừng cũng không có việc gì, cũng không gặp lại gặp cái miệng hố trời gì đó, tuy rằng nơi này còn không nhìn thấy vách núi mình muốn đi kia, nhưng Ninh Khinh Tuyết khẳng định hẳn là không xa. Cô cũng biết, tuy rằng cô đi lâu như vậy, kỳ thật cũng không đi được bao xa, lãng phí rất nhiều thời gian ở mấy ngọn núi nhỏ rồi.

Ninh Khinh Tuyết chuẩn bị ăn một chút gì đó, đem ba lô lấy xuống, lập tức liền chấn động. Trong ba lô của cô trừ một vòng dây thừng ra, cũng chỉ có mấy thiết bị leo núi. Mà đáy ba lô đã thủng một lỗ lớn, nước và lương thực bên trong, còn có thuốc, không ngờ rơi mất hơn nửa từ khi nào, chỉ còn hai bình nước và một túi bánh bích quy, sờ sờ túi, di động cũng không thấy rồi.

Sau một hồi đờ đẫn, Ninh Khinh Tuyết cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, lúc này cho cô quay lại tìm, cô tuyệt đối không dám. Cô không dám lần nữa đi trở về, chẳng sợ quay đầu lại nhìn, cô cũng cảm giác được sợ hãi.

Ninh Khinh Tuyết lại sờ soạng bùa hộ mệnh bên hông, không ngờ cũng đã biến mất, biến mất khi nào cô cũng không biết. Mà còn dư lại duy nhất một tấm bùa trừ tà, cũng đã quắt rất nhiều rồi.

Nhìn lại ba lô, Ninh Khinh Tuyết biết, nếu không phải một vòng dây thừng kia ngăn trở, mấy thứ thiết bị leo núi trong ba lô cuối cùng cũng bị mất hết.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng đem dây thừng cắt một đoạn, buộc ở chỗ bị rách, tuy đã mệt mỏi không đứng dậy được, nhưng cô cũng không dám nghỉ ngơi ở chỗ cũ nữa.

Khi tia mặt trời đầu tiên chiếu vào rừng cây, Ninh Khinh Tuyết cuối cùng nới lỏng tinh thần. Những thứ làm cho nàng hồi hộp hoàn toàn biến mất, ít nhất đã không có tiếng kêu ghê rợn như lúc ban đêm.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng đi đến một chỗ cao hơn, lúc vừa định cầm lấy kính viễn vọng nhìn xem còn xa lắm không, cô ngạc nhiên phát hiện ra mình đã đến chân núi. Lúc này cô thậm chí có một loại xúc động muốn khóc, cô thật sự dựa vào cố gắng của mình, đi trong nơi rừng rậm nguyên thủy khủng bố này một buổi tối, tới chỗ vách chân núi này.

Cô rất nhớ rõ nơi này chính là nơi Diệp Mặc rơi xuống, cô đã nghĩ tới vách núi này vô số lần, tuyệt đối không nhớ lầm. Cửu tử nhất sinh cô không thèm để ý, cô sợ hãi chính là những thứ đáng sợ không tên giữa rừng cây này, làm cho nàng vĩnh viễn không muốn đi đối mặt lần nữa.

Hít một hơi không khí trong lành buổi sớm, Ninh Khinh Tuyết bắt đầu tìm kiếm cách tiến vào đáy vực, nhưng cô tìm suốt hai giờ, lại phát hiện vách núi chỗ này không có bất kỳ con đường nào dẫn xuống đáy vực, chỉ có duy nhất một con đường chính là trèo lên vách đá, lại từ vách đá đi xuống.

Ninh Khinh Tuyết lại trở lại chân núi, cũng may chỗ vách núi này muốn đi lên cũng không phải rất khó. Cô không biết Diệp Mặc có phải cũng từ nơi này đi lên hay không, Ninh Khinh Tuyết không nghĩ ra Diệp Mặc tại sao phải từ nơi này đi lên, đánh nhau với người khác. Nếu không phải cô tận mắt nhìn thấy, cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Triền núi có mấy cây đào dại, rõ ràng còn chưa chín kĩ, Ninh Khinh Tuyết khá đói, hái một ít, ăn hơi chua. Cô từ trước tới giờ chưa từng nếm qua loại quả này, nhưng vì gia tăng thể lực của mình, cô không thể không ăn. Ăn thêm một nửa túi bánh bích quy, Ninh Khinh Tuyết mới thấy khôi phục được một ít.

Ninh Khinh Tuyết thấy khôi phục một chút, không dám tiếp tục ở lại, cô biết hiện tại cô có một loại tinh thần ý chí chống đỡ, một khi ngã xuống rồi, cô sẽ không còn có biện pháp nào tiếp tục đứng lên. Lúc này cô đã có chút khẳng định, thể chất của cô so với trước kia tốt hơn rất nhiều, có thể duy trì đến hiện tại, tuyệt đối có quan hệ với việc Diệp Mặc trị liệu đêm đó. Nếu như không có lần trị liệu đó, cho dù là có tinh thần ý chí chống đỡ, có lẽ cô cũng không thể đến chỗ này lần nữa.

Tuy rằng ngọn núi này chưa tính là dốc đứng, nhưng đối với Ninh Khinh Tuyết mà nói vẫn rất gian nan. Cô đem thiết bị leo núi thắt ở bên hông, bắt đầu cẩn thận bò lên núi.

Vách núi chỗ này cũng không dốc hơn các núi khác, nhưng đối với Ninh Khinh Tuyết mà nói vẫn là dốc đứng. Diệp Mặc và hai gã cao thủ cổ võ kia có thể dễ dàng đi lên, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại chỉ có thể từng bước từng bước leo lên trên.

Bắt đầu đi từ bảy tám giờ sáng, mãi đến hai ba giờ chiều Ninh Khinh Tuyết mới lên tới đỉnh núi.

Cảnh tượng trong tầm mắt khiến Ninh Khinh Tuyết thiếu chút nữa nôn mửa. Hai người chết, bị chém thành bốn mảnh. Tuy nhiên Ninh Khinh Tuyết rất nhanh đã nhìn thấy chỗ kia ở giữa kính viễn vọng của mình, cô khẳng định mình không nhìn lầm, Diệp Mặc chính là từ nơi này rơi xuống.

Ninh Khinh Tuyết đi đến vách núi phụ cận chỗ này, nhìn xuống dưới, từng tầng sương trắng, nhìn không thấy đáy. Cô theo bản năng rùng mình một cái, từ nơi này ngã xuống, còn có thể sống sót sao? Dây thừng của cô nhiều nhất chỉ có hơn 100m, này vách núi không chừng sâu đến ngàn mét, cô đi xuống thế nào được?

Nếu không thể đi xuống, cô đến còn có ý nghĩa gì? Cô có dũng khí dọc theo đường cũ trở trở về? Ninh Khinh Tuyết lúc này mới nghĩ ra, cô không ngờ cho tới bây giờ đều không nghĩ qua chuyện phải quay trở về.

Phải đi về sao? Nếu Diệp Mặc đã chết, cô trở về còn có ý nghĩa gì? Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, đem những ý niệm này vứt ra.

Lại nhìn nhìn hai người chết kia, trong lòng không ngờ đã không có loại sợ hãi lúc trước.

Ninh Khinh Tuyết đi đến một thi thể trước mặt, nhặt lên một thanh đoản đao. Cô niềm vui phát hiện ra bên cạnh thi thể này vẫn còn một cái túi lớn, trong bọc là dây thừng.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng lôi dây thừng ra, lúc này mới phát hiện, cô chưa từng có thấy qua nguyên liệu chế thành loại dây thừng này. Rất nhỏ, nhưng cô thử một chút, lại vô cùng chắc chắn, so với dây thừng dài cô cố ý chuẩn bị còn chắc chắn hơn. Hơn nữa nhìn vòng dây lớn kia, nói không chừng đến ngàn mét.

Một đoạn dây thừng dài còn có một chỗ móc sắt cứng rắn, rõ ràng là dùng để cố định.

Ninh Khinh Tuyết thở phào một cái, nếu như không có đoạn dây thừng này, cô chỉ có thể cẩn thận bò xuống vách núi. Nhưng cô căn bản không cần đi, chỉ muốn nhìn thì biết, cô muốn từ chỗ vách núi này đi xuống, và muốn chết không có gì khác nhau. Bởi vì vách núi chỗ này rất dựng đứng, cho dù là trên vách núi có rất nhiều tảng đá và cây quả mọc ra, cô cũng chắc chắn sẽ mất mạng.

Ninh Khinh Tuyết đem dây thừng dài cẩn thận cố định ở một chỗ vách đá, sau khi thử thấy rất vững chắc, cô mới dùng dây thừng mình mang theo buộc chặt eo của mình, sau đó lại đem sợi dây ngắn cố định ở mặt trên dây thừng dài, một khi cô rời tay, đoạn này dây thừng liền sẽ lập tức kết thành nút kéo cô lại.

Sau khi kiểm tra lại, Ninh Khinh Tuyết đem một ít công cụ và thanh đoản đao kia giắt bên hông, lúc này mới chậm rãi tụt xuống dưới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 201

Gặp Lại Khi Khó Khăn

Tốc độ khi leo xuống vách núi so với bò lên nguy hiểm rất nhiều. Nhưng tốc độ trượt cũng nhanh lắm. Ninh Khinh Tuyết không biết dây thừng này là làm từ vật gì, cuốn trên tay không ngờ một chút cũng không trượt, nhưng cô không có găng tay, găng tay đã bị mất trên dường rồi. Mới trượt xuống gần hai trăm mét, cô đã cảm giác được da trong lòng bàn tay bị bong tróc.

Mặc dù như thế, Ninh Khinh Tuyết một chút cũng không dám thả lỏng, trong lòng bàn tay đau đớn, làm cho cô càng thêm chăm chú hơn, thần kinh của cô càng căng ra. Vừa trượt xuống hai trăm mét, Ninh Khinh Tuyết cảm giác được tay của mình từng đợt như nhũn ra. Cô không thể không tìm một khối đá lớn hơn lồi ra ngồi xuống, bắt đầu miệng thở thở dốc.

Cánh tay chẳng những nhũn ra hơn nữa còn đau nhức, nhưng Ninh Khinh Tuyết biết, cô nếu không thể đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm để xuống đáy vực, cô nhất định sẽ không kiên trì nổi. Cô xem lòng bàn tay của mình, đã là một mảnh màu đỏ, da thịt bong tróc, nhưng lúc này cô ngược lại không cảm thấy đau đớn, dường như loại đau đớn xác thịt đã tê liệt.

Đợi hơi thở trở lại bình thường, cô mới lấy ra vài miếng bánh bích quy còn lại, ăn hết tất cả số đó, đem nước còn lại trong bình cũng một lần uống xong, lúc này mới tiếp tục đi xuống.

Ninh Khinh Tuyết không biết mình trượt bao lâu, làm cánh tay cô nhất thời không thể cử động, liền dừng lại một lúc, sau đó lại trượt. Cô thậm chí có chút may mắn chỗ này vách đá chẳng những dốc đứng, còn thường có nơi

nghỉ ngơi, nếu không có lẽ cô đã sớm kiên trì không nổi.

Nhìn thấy khi sắc trời đã nhá nhem, Ninh Khinh Tuyết đoán rằng mình đã trượt gần nghìn mét, nhưng không ngờ còn chưa tới đáy. Làm Ninh Khinh Tuyết trượt đến khi hết dây thừng, cô ngây dại, dây thừng không ngờ không đủ dài.

Nhìn xuống vách núi phía dưới, vẫn là sương trắng một mảng, nhìn không thấy đáy, nhưng cô không ngờ đã không thể đi xuống nữa.

Vốn là Ninh Khinh Tuyết hoàn toàn dựa vào ý chí tinh thần để chống đỡ, nhưng lúc này cô dừng lại, bắt lấy dây thừng phía cuối, ngẩng đầu nhìn xem, không ngờ nhìn không thấy đỉnh, cô mới có chút cảm giác choáng váng rồi, thật là vừa rồi chính mình leo từ trên kia xuống dưới đây sao?

Nếu dây thừng không đủ dài, cô chỉ có thể đi xuống dưới, mà nơi cao như vậy, cô có thể trượt xuống đây, nhưng nếu leo lên, tuyệt đối không có khả năng.

Ninh Khinh Tuyết đứng trên mặt một khối đá nhô ra, có chút bàng hoàng. Cô lôi kéo dây thừng bên trên, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào cho tốt.

Chẳng lẽ dùng dây thừng của mình đi tiếp? Nhưng nếu nếu chẳng may không đủ dài?

Nếu như sợi dây này sẽ dài thêm 200~300 mét thì tốt rồi, nhưng dây thừng này chỉ dài có như vậy. Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu nhìn mà không thấy đỉnh núi, lại theo bản năng kéo dây thừng xuống, có lẽ cô nghĩ dây thừng liệu bị vướng ở nơi nào hay không. Nhưng cô cũng biết khả năng này không tồn tại, bởi vì cô là từ phía trên leo xuống.

Đang lúc Ninh Khinh Tuyết rơi vào đường cùng, khi chuẩn bị đem 100m dây thừng của mình đi xuống, trong tay cô dây thừng bỗng nhiên nới lỏng một chút, trong lòng cô không hiểu gì cả. Nhìn lại dây thừng kia, không ngờ

ào ào rơi xuống.

Ninh Khinh Tuyết lập tức phản ứng, phía trên chỗ buộc chặt đã nới lỏng. Cô lập tức liền áp vào vách núi đá, trong lòng nghĩ đến cũng là nếu chẳng may dây thừng bị khôi đá lớn kia làm đứt, cô chắc chắn cũng sẽ bị kéo xuống vách núi, cuối cùng vẫn là chỉ còn đường chết.

Một tảng đá lớn từ đỉnh núi rơi xuống, mà cách nơi Ninh Khinh Tuyết không xa giống như sao băng rơi xuống. Mang theo gió thậm chí ngay cả tóc Ninh Khinh Tuyết tóc cũng bị gió làm bay.

Thình thịch.

Ninh Khinh Tuyết kịp thời phản ứng, tảng đá lớn đã rơi xuống đáy vách núi, phát ra một tiếng vang nặng nề. Ninh Khinh Tuyết theo phản xạ nhìn dây thừng bên hông mình, vẫn như cũ rất lỏng, trong lòng cô vui vẻ, lập tức hiểu rõ ra, hẳn là sắp tới đáy rồi Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết vội vàng đem dây thừng bên hông thoát ra, sau đó cố định ở mặt đá nhô ra, tiếp tục trượt xuống, chỉ là vừa mới trượt xuống khoảng hai mươi mét, cô đã nhìn thấy đoạn đáy vực, còn lại chỉ có vài mét thôi.

Ninh Khinh Tuyết trong lòng nhẹ đi, cô không ngờ nhìn thấy một mảnh vải rách vướng lại trên cây quả, nhìn qua hình dáng hình như đã thấy lúc trước. Đây là quần áo Diệp Mặc sao? Cô trong lòng nghĩ đến Diệp Mặc, lập tức kích động đứng lên, tay cô mềm nhũn, không ngờ cuối cùng bắt không được dây thừng, cứ như vậy mà rơi xuống. Trong phút chốc Ninh Khinh Tuyết trong lòng một trận kinh hãi, đáng ra sẽ thành công, còn ngã chết sao? Cũng may biết Diệp Mặc thật sự ở trong này.

Ninh Khinh Tuyết rơi xuống đáy vực mới biết được, nơi này cho dù không phải đáy lá khô cũng không chết, huống chi cô rơi xuống nơi rất mềm, thậm chí tất cả đều là lá khô mục nát.

Rốt cục tới đáy, Ninh Khinh Tuyết cẩn thận rút ra thanh đoản đao, khẩn trương nhìn chung quanh một hồi, ngoại trừ một mảnh vải rách vừa rồi kia,

cô không thấy Diệp Mặc, trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này trời đã tối mịt, ánh trăng sáng lắm. Tuy nhiên ở đáy vực, cũng chỉ có ánh sáng mịt mờ. Cứ như vậy, mơ hồ còn có thể thấy rõ hết thảy trước mắt. Tuy rằng đèn mỏ của cô còn có chút ánh sáng, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại luyến tiếc không dùng, cô thực sự sợ bóng tối.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy đoản đao mới đi xa vài mét, đã nhìn thấy một đầu rắn dài, lại bị chém thành hai nửa. Mà miệng vết thương rõ ràng là việc vừa mới xảy ra, Ninh Khinh Tuyết ngây ngẩn cả người.

Cô trong thoáng chốc kích động mắt chỉ muốn khóc, Diệp Mặc thật sự ở trong này, hắn không có chết.

Tuy nhiên cô chỉ mới biết, nơi này cũng không phải an toàn như vậy, đã có loại rắn này, chắc chắn còn nữa. Cô cũng không có bản lĩnh như Diệp Mặc, hiện tại trên người cô tất cả bùa cũng đã tiêu hao, duy nhất có thể dùng chính là một tấm Hỏa Cầu phù, còn có một viên ngọc châu.

Rất nhanh cô đã nhìn thấy một hàng dấu chân, tuy rằng rất mờ, nhưng tại đây lại nhìn xem có chút rõ ràng. Là Diệp Mặc đấy sao? Ninh Khinh Tuyết lấy lại bình tĩnh, đè nén sự kích động trong lòng.

Ninh Khinh Tuyết dọc theo dấu chân cẩn thận đi tới, lại đi tiếp hơn mười mét về sau, hạt châu duy nhất trong tay cô đang phát ra vòng sáng màu vàng, lại lần nữa bắn bong đen văng ra.

Ninh Khinh Tuyết lúc này mới mơ hồ thấy bóng đen kia không giống như mèo, hình như không cái đuôi.

Bóng đen này bị ngọc châu hộ thân Ninh Khinh Tuyết đuổi đi rồi, không ngờ nó không lập tức bỏ chạy, mà là nhìn chằm chằm Ninh Khinh Tuyết, dường như còn định nhào đến một lần.

Ninh Khinh Tuyết lại chỉ có thể cầm đao căng thẳng nhìn chằm chằm bóng đen này, cô biết mình không có bất kỳ sức chống trả, bóng đen này tốc

độ căn bản không phải cô có thể ngăn cản lại. Hơn nữa cô hiện tại viên ngọc châu duy nhất cũng dùng mất, trong tay chỉ có còn có một bùa Hỏa Cầu có thể công kích.

Trong mắt Ninh Khinh Tuyết, bóng đen đang lúc tiến gần, như hố trời kia làm cô sợ hãi không có khác biệt. Ninh Khinh Tuyết chỉ có thể nhìn thấy hai điểm ánh sáng màu lục, cái khác đều nhìn không thấy.

Nếu không phải vừa rồi bóng đen này đánh lén cô, cô thật sự nghĩ đến chính là hai tròng mắt đang ngó chừng cô. Cho dù là như vậy, Ninh Khinh Tuyết da đầu cũng bắt đầu căng cứng, thân thể của cô bắt đầu một cơn run rẩy, nhưng cô lại không có bất kỳ đích phương pháp xử lý.

Vừa nhìn thấy hai con mắt kinh khủng này, Ninh Khinh Tuyết cũng không thể chịu đựng được cùng nó giằng co, cô lập tức liền ném bùa hỏa cầu trong tay ra, hô một câu:

- Lâm "Ầm" một tiếng, hỏa cầu biệt tại đáy vực yên lặng phát ra thanh âm có chút dọa người, ánh lửa chợt lóe lên, bóng đen kia đã lại lủi đi, biến mất không thấy gì nữa.

Ninh Khinh Tuyết lại hơi sửng sốt, Hỏa Cầu phù của cô cứ như vậy dùng hết rồi, cô thật không ngờ 'Hỏa Cầu phù", dùng được. Cô ngây ngẩn một chút, ban đầu 'Trừ tà phù", và 'Bùa hộ mệnh", cô mặc dù biết có thể dùng, nhưng lại không tận mắt chứng kiến như Hỏa Cầu phù này, hiện tại cô là rõ ràng biết rằng bùa là thật sự hữu dụng, hơn nữa còn trực quan như thế.

Chỉ có điều ngơ ngẩn chỉ chốc lát, Ninh Khinh Tuyết chỉ biết, bây giờ là thời điểm cô chạy trốn cái chết, nếu cái bóng đen kia lại đến, chỉ có một con đường chết. Một là cô không có ngọc châu hộ thân, thứ hai không có Hỏa Cầu phù, hiện chỉ duy nhất đoản đao ở trong tay có thể tăng thêm dũng cảm.

Trong khi hỏa cầu lóe sáng, Ninh Khinh Tuyết rất nhanh đã nhìn thấy bụi gai phía trước, hơn nữa ở giữa rõ ràng có một lối đi.

Chẳng lẽ đây là Diệp Mặc mở ra sao? Ninh Khinh Tuyết không chút nghĩ ngợi liền chạy vài bước, vọt vào cái lối đi giữa bụi gai.

Cuối lối đi một mùi máu tanh truyền đến, Ninh Khinh Tuyết vội vàng đem đèn mỏ mở ra, trước mắt một cảnh tượng thiếu chút nữa làm cho cô hồn bay phách lạc. Diệp Mặc ngã trong vũng máu, cùng một con răn lớn nằm cùng một chỗ.

Ninh Khinh Tuyết khẩn trương tiến lên cố hết sức đỡ Diệp Mặc lên, lúc này cô nhìn mới hiểu được, con rắn kia hẳn là bị trường đao trong tay Diệp Mặc chém thành vài khúc. Cô sờ sờ ngực Diệp Mặc, dường như còn có nhịp đập, lúc này Ninh Khinh Tuyết mới nhẹ nhàng thở ra.

Nếu Diệp Mặc thật đã chết rồi, cô không biết mình phải thế nào, Diệp Mặc sẽ là nơi gửi gắm tinh thần của cô, bởi vì hắn ở trong này, cô mới có dũng khí và nghị lực lớn như thế đi tìm, một khi Diệp Mặc đã chết, cho dù cô có dũng khí sống sót, ở cái nơi này cũng sẽ điên mất. Huống chi, cô còn không có dũng khí sống sót.

Ninh Khinh Tuyết cố đem hết sức kéo Diệp Mặc đến trên bờ vách núi cạnh một khối đất trống, cô nhìn trên ngực Diệp Mặc và mình, mới phát hiện trên người Diệp Mặc không ngờ cùng nàng giống nhau, khắp nơi đều là vết thương, hơn nữa còn có vài vết thương miệng rất sâu. Ninh Khinh Tuyết lập tức khóc lên, không biết bước tiếp theo nên làm thế nào cho đúng.

Thật lâu sau cô mới bình tĩnh lại, xoa xoa đôi mắt xưng đỏ, cẩn thận nén ngực Diệp Mặc, cô không biết biện pháp này là có thể khiến hắn tỉnh lại không, nhưng cô không có biện pháp khác.

Diệp Mặc một đao giết chết con rắn, trong lòng nhẹ nhõm, kiệt sức, nhưng không ngờ sẽ hôn mê bất tỉnh. Hắn đang mơ hồ cảm giác có người xoa bóp ở lồng ngực của hắn, hắn theo phản xạ mở mắt.

- Ninh Khinh Tuyết?

Diệp Mặc kinh ngạc kêu lên, Ninh Khinh Tuyết tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ mình nằm mơ sao?

Nghe được giọng nói Diệp Mặc, Ninh Khinh Tuyết như bị sét đánh, động tác trên tay cô dừng lại, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc đang chằm chằm nhìn mình. Sau một lúc lâu mới bỗng nhiên nhào vào lồng ngực Diệp Mặc, "Oa" lên một tiếng khóc nức nở, dường như mấy ngày qua hoảng sợ và sợ hãi, còn có bàng hoàng và cô đơn đều trong tiếng khóc này rồi.

Diệp Mặc nhìn trên người Ninh Khinh Tuyết khắp nơi là vết máu, quần áo đầu tóc rối bời vô cùng, dường như hiểu điều gì, chỉ có điều không biết cô làm sao biết mình ở nơi này. Hắn há miệng thở dốc, theo phản xạ ôm Ninh Khinh Tuyết, khi muốn hỏi cô một chút, lại phát hiện không ngờ Ninh Khinh Tuyết mang theo nước mắt đang ngủ trong lồng ngực hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 202

Em…

Diệp Mặc giãy dụa một cái, hắn phát hiện mình vẫn không có chút sức lực, có thể là sức lực cạn kiệt, hắn nhẹ ngàng vuốt mái tóc của Ninh Khinh Tuyết, rất rối vẫn có chút mùi thơm truyền đến.

Hắn không biết sao Ninh Khinh Tuyết lại tìm được đến đây phải biết rằng hắn đến đây không ai biết, nếu Hàn Yên tìm tới đây hắn cũng không thấy lạ, nhưng hắn cũng biết, Hàn Yên cho dù biết hắn rơi xuống vách đá, cũng không nhất định sẽ tới.

Cho dù Ninh Khinh Tuyết biết hắn rơi xuống vách đá, nhưng cô ta làm sao đến được đây? Thần Long Giá đối với Diệp Mặc không có gì nguy hiểm, nhưng với Ninh Khinh Tuyết có thể rất nguy hiểm, cô ta đi đến đây thực sự là kỳ tích, Diệp Mặc nghĩ không hiểu, là cái gì giúp đỡ cô ta đến được đây?

Diệp Mặc lấy tay sờ trên lưng của Ninh Khinh Tuyết, mới phát hiện không những tay chân đều là vết thương mà lưng cũng có, rốt cuộc cô ta gặp bao nhiêu gian nan mới tìm được nơi này?

Diệp Mặc cầm lấy tay của Ninh Khinh Tuyết, thấy lòng bàn tay của cô là máu tươi chảy đầm đìa, không có chỗ nào hoàn hảo cả, Ninh Khinh Tuyết giống như trong mộng bị làm đau vậy nhíu lông mày lại, không tỉnh dậy, vẫn còn đang hôn mê.

Vào lúc này, Diệp Mặc lại có chút đau lòng, hắn biết Ninh Khinh Tuyết có ý với hắn, thậm chí có thể là đã yêu hắn từ lần trước cô tìm đến sa mạc, Diệp Mặc đã biết, nếu nói Ninh Khinh Tuyết đến Lưu Xà là vì muốn báo đáp, vậy cô ta lại tìm đến sa mạc tuyệt đối không phải đơn giản là vì báo

đáp, mà lúc này, có thậm chí cô không màng sống chết đến đáy vực Thần Long giá này cho dù ý chí Diệp Mặc kiên cường đến đâu cũng bị tình cảm của cô mà rung động.

Từng cho rằng Ninh Khinh Tuyết là một tiểu thư xinh đẹp nhà giàu, và cũng từng cho rằng Ninh Khinh Tuyết chỉ là một cô gái kiêu ngạo, và cho rằng Ninh Khinh Tuyết và hắn là hai thế giới vốn không thể có tình cảm, lúc này Diệp Mặc cũng biết hắn chưa hoàn toàn hiểu rõ cô tiểu thư này.

Không ngờ vẻ bề ngoài xem như lạnh lùng của Ninh Khinh Tuyết lại che dấu tình cảm mãnh liệt và một trái tim cố chấp như vậy, ngoài trừ sư phụ Lạc Ảnh còn có ai đối với mình như vậy? Mình đối xử cô ta quả là có chút ác.

Diệp Mặc vuốt tóc của Ninh Khinh Tuyết nhớ đến tối hôm nọ nghe được lời nói của Ninh Khinh Tuyết "Em rất muốn gọi anh một tiếng ông xã, nhưng em gọi không ra…"

"Con đã gả cho Diệp Mặc rồi.

Cái hộp kia là đồ cưới anh ấy đền cho aon, đến lúc đó đừng lấy đi cái hộp đó khỏi con, trong vườn có một nhánh cỏ là thứ con để lại cho Diệp Mặc…, nếu anh ấy đến, thì cả cái điện thoại này cũng đưa luôn cho anh ấy nếu không có đến thì thôi…"

Hắn nghĩ đến khi còn ở trong sa mạc lúc rời khỏi thì ánh mắt của cô ta vừa quyến luyến và thất vọng, còn bộ dạng có rất nhiều điều muốn nói. Hắn nhớ ra một nhánh Cỏ Ngân Tâm trong bồn hoa trong vườn ở Ninh Hải bị nhuốm máu, và lúc sắp chết cô ôm thật chặt hòm thuốc.

Chẳng lẽ đó là tình yêu sao?

Diệp Mặc vừa nghĩ chốc lát cũng ngây ra Lúc này mặt trăng giữa trời, ánh sáng lờ mờ chiếu rọi xuống sà lên người Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết, trở nên yên tĩnh và bình thản như vậy.

Ánh nắng sáng sớm tuy không hoàn toàn chiếu vào đáy vực nhưng cũng

vẫn lộ ra chút sương trắng, tiếng một con quạ làm cho Ninh Khinh Tuyết tỉnh giấc cô ta mở mắt ra, lập tức hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Mặc? Cô mới nhớ ra thì có cảm giác có một cánh tay ôm lấy eo, bây giờ áo trên của cô đã rách tả tơi nói là ôm lấy eo cô ta còn không bằng là trực tiếp ôm lấy thân trên của cô.

Ninh Khinh Tuyết mặt đỏ ửng lên, trong lòng lại có chút ấm áp, sợ hãi mấy ngày liên tục chỉ có nằm trong lòng Diệp Mặc mới cảm giác yên tâm, một trận đói bụng truyền đến Ninh Khinh Tuyết biết, toàn thân mình đã được buông lỏng, lại có chút đói bụng Diệp Mặc vì sao không nhúc nhích? Ninh Khinh Tuyết chú ý được từ lúc tỉnh lại đến giờ Diệp Mặc không hề nhúc nhích.

Diệp Mặc bị sao vậy? Trong tích tắc Ninh Khinh Tuyết lại sợ hãi lần nữa nhưng rất nhanh cô phát hiện Diệp Mặc hôn mê, mà không phải là ngủ thiếp đi. Lồng ngực của hắn vẫn thở nhưng bờ môi thì nứt rất dữ dội.

Hắn khát sao? Không đúng, có thể là mất quá nhiều máu, Ninh Khinh Tuyết vội vàng đứng lên cẩn thận giúp Diệp Mặc thay đổi một tư thế thoải mái, mới đứng lên tìm nước cho Diệp Mặc uống.

Bây giờ cô có chút hối hận tối qua mình nửa bình nước đó phải để dành cho Diệp Mặc, cô đã quên nếu không ăn chút đồ ăn và nước đó có thể cô không thể kiên trì đến đáy vực.

Ninh Khinh Tuyết đi đến bên cạnh con rắn lớn đã bị giết, nhặt con trường đao của Diệp Mặc lên mới phát hiện con rắn này dài hơn hai trượng, thật không biết Diệp Mặc làm sao giết được nó.

Ninh Khinh Tuyết đem trường đao đặt bên cạnh Diệp Mặc, sau đó định dọc theo bụi gai đi ra, nhưng cô mới đi được một nửa thì nhìn thấy ở đằng xa có một bóng đen thoáng qua cho dù là ban ngày cũng nhìn không rõ lắm.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng dừng chân lại, cô nhớ ra tối qua có đôi

mắt màu xanh làm cho cô ta sợ hãi, lúc này cô không có bất kì sự phòng ngự nào, đi ra ngoài chẳng phải là tìm cái chết sao?

Cô lần này đi trờ lại, nếu cô chết rồi thì Diệp Mặc làm sao? Tuy cô không biết tại sao cái bóng đen đó không dám vào mảnh rừng gai này, nhưng cô vẫn dùng con dao trong tay đem cái bụi gai ngăn cản thông đạo Bên ngoài có một bóng đen trong nháy mắt thì có thể bổ nhào vào cô, Ninh Khinh Tuyết đã không dám đi ra.

Ninh Khinh Tuyết quay đầu lần nữa xem xét thật kỹ trong này, phạm vi trong mảnh rừng gai này cũng không nhỏ thoáng nhìn cũng có năm sáu mét vuông, Ninh Khinh Tuyết nhìn con rắn to đã chết dưới đất, trong lòng nghĩ không biết ở đây có phải khu vực của con rắn này những con khác không dám vào đây.

Mặt trời dần dần lên cao, Ninh Khinh Tuyết nhìn rõ hơn một chút, ở một vách tường cách mấy mét có mấy cây ăn quả nhưng mà thấp nhất cũng cao bốn mét mấy.

Trên cây có mấy quả màu xanh lớn bằng quả trứng gà, ngoại trừ mấy quả trên vách tường ở chỗ khác không nhìn thấy cái gì có thể ăn được.

Ninh Khinh Tuyết quay đầu nhìn Diệp Mặc vẫn còn trong cơn hôn mê, cô cầm lấy con dao nhỏ trên tay bắt đầu đào lỗ trên vách tường, điều làm cho Ninh Khinh Tuyết ngạc nhiên là con dao trong tay lại sắc bén lạ thường, thậm chí lấy mấy tảng đá cũng không khó đào lắm.

Theo bản năng cô nhìn con dao trên tay, đây là lúc ở đỉnh núi ngẫu nhiên nhặt được không ngờ lại sắc bén như vậy.

Ở nơi cao bốn mét mấy đối với Ninh Khinh Tuyết tuy là không thấp nhưng có sự trợ giúp của con dao rất nhanh cô đã trèo lên được.

Trên cây tổng cộng chỉ có năm quả, trừ hai quả có chút đỏ ra ba quả còn lại đều màu xanh.

Tuy đã hái được năm quả, nhưng Ninh Khinh Tuyết không biết mấy quả này có thể ăn không, cô lại chưa hề nhìn thấy loại quả này, có chút giống quả đào, nhưng mà quả đào dại thì hôm qua Ninh Khinh Tuyết đã ăn rồi, không giống như vậy.

Cô lấy một quả cắn một miếng có chút ngọt ngọt chan chát, mùi vị không tệ, xem ra nước không ít, mà đã ăn một miếng còn muốn ăn thêm mấy miếng nữa, Ninh Khinh Tuyết biết mình rất đói, cô nhịn không ăn mấy quả còn lại mà để qua một bên.

Một lát sau cô cảm thấy mình không sao cả có nghĩa là quả không có độc. Cô mới cầm mấy quả đó đến bên cạnh Diệp Mặc, nhẹ nhàng đỡ hắn lên, cũng giống như hôm qua không ngừng ấn vào lồng ngực của hắn.

Quả nhiên qua một lúc Diệp Mặc tỉnh dậy, có chút áy náy nhìn Ninh Khinh Tuyết một cái không nói gì, Diệp Mặc cũng biết lúc này mình đang mất rất nhiều máu, nếu không có cách khôi phục chân nguyên hậu quả sẽ rất khó lường.

-Anh đã dậy rồi, mau ăn chút đi, em đoán anh bây giờ thiếu nước.

Ninh Khinh Tuyết vui mừng lấy ra mấy quả đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết mình bây giờ không ăn gì là không được, hắn cầm một quả bỏ vào miệng, rất nhanh cảm thấy được mấy quả này nước rất nhiều, mà hạt thì nhỏ.

-Em lấy ở đâu ra thế? Vị của mấy quả này rất ngon, em ăn rồi chưa?

Diệp Mặc cảm thấy đã khôi phục chút sức lực, mừng rỡ hỏi.

-Em đã ăn xong rồi, chỉ là em không thích mùi vị này thôi, anh ăn đi, ở đây còn bốn quả.

Ninh Khinh Tuyết lấy bốn quả còn lại đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn vào bờ môi của Ninh Khinh Tuyết, dường như đúng là có ăn qua, mới yên tâm ăn hết mấy quả còn lại, nhưng đến lúc hắn ăn đến quả thứ năm mới phát hiện quả này hình như đã bị cắn một miếng, Diệp Mặc ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Ninh Khinh Tuyết.

Thấy Diệp Mặc hướng về mình Ninh Khinh Tuyết vội nói;

-Lúc nãy em đã ăn mấy quả, vị của quả này em không thích lắm, mới cắn một miếng đã không muốn ăn, anh sẽ không chê chứ?

Diệp Mặc hình như đã hiểu ra cái gì, khẽ mỉm cười, không nói gì nữa. Tuy hắn biết Ninh Khinh Tuyết đã ăn mấy quả, nhưng hắn biết Ninh Khinh Tuyết nhất định không phải không thích loại quả này, vì loại quả này tuy có chút chát nhưng mùi vì không tệ.

Nhưng hắn không chậm trễ nửa, vì nếu hắn không khôi phục sức lực ở đây thì thật là nguy hiểm.

Thấy Diệp Mặc ăn hết năm quả, Ninh Khinh Tuyết thở phào cô đứng lên nói:

-Em đi tìm nữa xem có cái gì có thể ăn không….

Vừa mới nói xong câu này, thiếu chút nửa ngã nhào xuống, cô biết mình có lẽ là kiệt sức, thêm vào đó lại nhức đầu và đói, đã không thể kiên trì thêm nữa.

Ninh Khinh Tuyết quay sang nhìn Diệp Mặc lộ ra một nụ cười như không có việc gì, cô muốn tìm một nơi nghỉ ngơi, nhìn cây cao bảy tám mét kia xem có thể trèo lên đó không.

Diệp Mặc chậm rãi đứng lên, nắm chặt bả vai của Ninh Khinh Tuyết, có chút áy náy nói:

-Xin lỗi, Khinh Tuyết, tuy anh không biết sao em lại biết anh ở đây, nhưng anh nghĩ có thể là anh đã liên lụy đến em.

Ninh Khinh Tuyết run rẩy một chút, chậm rãi quay đầu lại, đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nói chuyện nhẹ nhàng như vậy với cô, cô không kìm nổi sự bàng hoàng và tha thiết trong lòng, xoay người nhào vào trong lòng của Diệp Mặc:

-Diệp Mặc, em…em…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 203

Em Biết

Diệp Mặc thở dài hắn biết tâm tư của Ninh Khinh Tuyết, nhưng đến lúc này hắn mới biết Ninh Khinh Tuyết yếu đến cỡ nào, chân của cô thậm chí đang run rẩy, rõ ràng là đứng cũng có chút khó khăn.

-Khinh Tuyết, những thứ khác đợi lát nữa hãy nói, nếu em tin anh thì hãy nghe lời anh, ngồi xuống đi.

Diệp Mặc cẩn thận dìu Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống.

-Ừ, em nghe lời anh…

Ninh Khinh Tuyết chỉ nói mấy chữ thì lần nữa im lặng muốn ngủ, Diệp Mặc biết cô hẳn là rất mệt, lúc này không nên quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Diệp Mặc đặt Ninh Khinh Tuyết xuống, cầm lấy cây trường đao đi đến bên cạnh vách tường, quả là trên vách tường có mấy lổ nhỏ mà Ninh Khinh Tuyết đã đào, xem ra lúc nãy cô cũng mới vừa từ đây trèo lên cây hái quả.

Diệp Mặc đã khôi phục chút sức lực, một hơi leo lên cái cây cao bảy mét, trên đó chỉ có năm quả to bằng quả trứng.

Tuy rằng nếu trèo lên nữa thì vẫn có quả, nhưng Diệp Mặc biết rằng, nếu tiếp tục lên nữa, thì thể lực của hắn cũng không đủ, vả lại cái quan trọng nhất bây giờ chính là Ninh Khinh Tuyết đang rất cần phải ăn, hái hết cả năm quả trên cây xuống, Diệp Mặc ngước đầu lên nhìn, trên cây vẫn là năm quả.

Xem ra loại cây này chỉ kết năm trái, Ninh Khinh Tuyết nói rằng cô ta đã ăn rất nhiều, thậm chí không thích ăn, quả nhiên là đang lừa hắn. Trong

tích tắc, trong lòng Diệp Mặc đột nhiên cảm thấy một chút thương hại. Có nhiều lúc, muốn hiểu được một người quả là khó. Nếu như lúc trước hắn trực tiếp rời khỏi Ninh Hải, hai người không còn liên lạc nhau, có thể là, cả cuộc đời này hắn cũng sẽ không biết được cái mặt này của Ninh Khinh Tuyết.

Lúc Diệp Mặc trở lại thấy Ninh Khinh Tuyết đã tỉnh đang muốn giãy dụa đứng dậy nhưng có thể cô quá yếu, hơi miễn cưỡng, Diệp Mặc nhanh chóng tiến lên phía trước dìu cô dậy đồng thời lấy năm quả đưa cho cô:

-Em ăn đi.

-Anh đến vách núi hái trái cây à?

Ninh Khinh Tuyết biết Diệp Mặc chắc là đi hái quả rồi.

Diệp Mặc gật đầu:

-Hẳn là em rất đói, ăn chút trước rồi hãy nói.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu, lấy hai quả sau đó nói:

-Em ăn hai quả là đủ, còn lại anh ăn đi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

-Anh đã ăn rồi.

Ninh Khinh Tuyết ngơ ngác một chút sau đó "Phì" một tiếng cười ra, nhưng ngay sau đó vòng mắt lại đỏ lên, nhìn Diệp Mặc một lúc lâu mới nói:

-Em biết mỗi cây chỉ có năm trái em đếm rồi, bây giờ anh có năm trái, em nhất định không ăn, trừ phi anh hái hai cây, nhưng em biết anh chỉ hái một cây thôi đúng không?

Diệp Mặc có chút lúng túng gật đầu, lập tức nói:

-Lúc đầu không phải em cũng nói em ăn rồi sao? Nhưng em cho anh

cũng là năm trái mà.

Mặt Ninh Khinh Tuyết đỏ ửng, cắn một miếng, mới nhẹ giọng nói:

-Đúng là em ăn rồi, anh không thấy có một trái đã bị em cắn một miếng sao?

-Tại sao em chỉ ăn một miếng? Còn nữa tại sao em biết anh chỉ hái năm quả rồi trở lại?

Diệp Mặc có chút kinh ngạc hỏi lần nữa.

-Em biết rõ mà.

Ninh Khinh Tuyết chỉ nói ngắn gọn bốn chữ không nói gì nữa.

Diệp Mặc nghe là biết cô chỉ trả lời câu sau, mà câu trả lời có chút không rõ ràng về việc tại sao chỉ ăn một miếng lại không nói.

-Em biết sao?

Diệp Mặc lặp lại câu đó, rất nhanh hắn đã hiểu ra là mình lo lắng Ninh Khinh Tuyết nhất định sẽ không leo đến chỗ cao hơn để hái quả, mà là lấy về cho cô ấy ăn trước mới yên tâm, nhưng Ninh Khinh Tuyết nói cô ấy biết có nghĩa là cô ấy đã hiểu rõ tâm tính của mình.

Diệp Mặc nhìn Ninh Khinh Tuyết đang ăn chậm rãi, hắn đã hơi hiểu ra rằng tại sao Ninh Khinh Tuyết lại đuổi theo hắn đến như vậy, tìm kiếm hắn khắp nơi, thì ra trong lòng cô ta, mình đã trở thành một người đáng để tin cậy, một tích tắc Diệp Mặc lại không biết nói thêm gì nữa.

Thái độ ăn quả của Ninh Khinh Tuyết quả là điềm đạm, khiến Diệp Mặc đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hai người cùng ăn cơm ở Ninh Hải. Cô ấy cũng không nói gì y như thế, nhưng cách suy nghĩ lúc đó và lúc này đúng là cách nhau khá xa.

Ánh mắt của Diệp Mặc chú ý đến ngực của Ninh Khinh Tuyết. Quần áo

của cô bị cứa rách đến thảm hại, vả lại ngực cũng bị vài vết thương, màu trắng ngần phần trước ngực ẩn hiện, khiến Diệp Mặc nghĩ đến cảnh tượng vào cái đêm hắn trị vết thương cho cô.

Ninh Khinh Tuyết ăn hết một quả, ngước đầu lên nhìn thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào ngực mình, mặt đỏ bừng, theo phản xạ cô lấy tay che lại, trong lòng không hề có chút tức giận, chỉ là một sự xấu hổ theo tự nhiên mà thôi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, đang muốn thu ánh mắt về, nhưng đột nhiên hắn nghĩ ra, nếu lỡ như các vết thương của Ninh Khinh Tuyết bị nhiễm trùng thì sao? Mình là kẻ tu luyện, không sợ vi khuẩn nhiễm trùng, nhưng Ninh Khinh Tuyết thì sao?

Đột nhiên Diệp Mặc rung mình, hắn đã hiểu tại sao Ninh Khinh Tuyết chỉ cắn một miếng quả đó rồi, cô ta sợ mình trúng độc, nhất định là như thế. Cô ta không biết loại quả này có độc hay không, nên đã cắn thử một miếng trước, sau đó mới để mình ăn.

-Khinh Tuyết…

Diệp Mặc bỗng gọi một tiếng, Ninh Khinh Tuyết có chút kỳ lạ nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc đột nhiên dang tay ôm cô vào lòng, trong lòng Ninh Khinh Tuyết vui mừng đây là lần đầu Diệp Mặc ôm cô vào lòng, tuy cô có chút xấu hổ, nhưng cô đã không giãy dụa.

-Thực ra anh chỉ là một thằng nghèo mà thôi, tại sao em còn như vậy, thực ra em có thể tìm một người tốt hơn anh, anh…

Miệng của Diệp Mặc bị Ninh Khinh Tuyết dùng tay chặn lại.

Qua một hồi lâu Ninh Khinh Tuyết mới nói:

-Bởi vì em yêu anh rồi, cho dù anh là như vậy… em cũng không quan

tâm, em chỉ muốn cùng với anh là được rồi.

Ninh Khinh Tuyết vẫn chưa dứt lời, thì cảm thấy có một vật cứng ở phía sau chống vào vùng eo sau. Bởi vì Diệp Mặc có chút cảm động, vả lại còn được ôm một cô gái đẹp vào lòng, thậm chí quần áo của cả hai còn không đứng đắn nữa, muốn không phản ứng cũng không được.

Ninh Khinh Tuyết chưa trải qua chuyện đời, tuy ngoài miệng cũng có nói đôi chút, nhưng đối với chuyện này cô không hề có cảm giác lần đầu, không ngờ lại như Vân Băng đưa tay bắt lấy. Nhưng cô vừa mới với tay, thì lập tức hiểu ra chuyện gì, mau chóng buông tay, rúc đầu vào ngực Diệp Mặc, không dám ngước lên nữa.

Trong tim cô đập "thình thịch" liên hồi, tuy cô chưa nếm trải sự đời, nhưng chuyện này cô cũng biết được, nhưng không ngờ Diệp Mặc cũng bình thường, chẳng lẽ…

Lúc này Ninh Khinh Tuyết đã hiểu nhất định là người nhà họ Diệp muốn đuổi Diệp Mặc đi, mới nói rằng Diệp Mặc là kẻ như vậy. Thì ra hắn ta vốn bình thường, lúc đó mình cũng nghĩ hắn như vậy, nên mới dám kết hôn và ở cùng hắn, nếu lỡ lúc đó mình biết hắn không phải như vậy, thì mình còn dám ở với hắn không?

Ninh Khinh Tuyết nghĩ đến đây, cô thậm chí có chút cảm kích những người tung tin đồn của nhà họ Diệp.

Tuy Diệp Mặc cũng có chút ngại ngùng, nhưng cũng là tự nhiên, chuyện này có phản ứng cũng không tránh khỏi. Ai bảo hắn là người đàn ông huyết khí phương cương chứ, có một sự tiếp xúc với người phụ nữ bán khỏa thân đẹp như vậy, không phản ứng mới là chuyện lạ.

Hắn đành nói:

-À, anh xin lỗi, anh không thể khống chế được…

Thấy Diệp Mặc còn đang muốn giải thích, Ninh Khinh Tuyết càng

không biết phải làm sao, chỉ còn cách nói rất nhỏ:

-Đồ xấu xa…

Rất lâu sau không thấy Diệp Mặc trả lời, Ninh Khinh Tuyết nghĩ rằng Diệp Mặc có hơi tức giận, cô mau ngẩng đầu lên, thì thấy hắn đang nhìn cô chằm chằm, lại giật mình rụt đầu lại như chim đà điểu, nói rất nhỏ:

-Em rất thích, nhưng bây giờ thì chưa được, đợi sau khi về…

Diệp Mặc giật mình, thậm chí nửa câu sau hắn còn như không nghe thấy, lập tức lạnh tanh, Ninh Khinh Tuyết ngồi vào người của Diệp Mặc, Diệp Mặc mất hết cảm giác đương nhiên là cô biết, cô nghi hoặc ngước đầu lên nhìn hắn.

Diệp Mặc có chút áy náy nói:

-Khinh Tuyết, xin lỗi…

Nghe xong lời của Diệp Mặc, mặt Ninh Khinh Tuyết trở nên trắng bệch, cô giãy dụa đứng lên.

Diệp Mặc nhìn thấy khuôn mặt vốn dĩ có chút khởi sắc nay lại trắng bệch, hắn lập tức hiểu ngay, vị trí của mình ở trong lòng cô ta nặng đến cỡ nào, hắn liền ôm cô lại.

Ninh Khinh Tuyết vốn muốn ngồi dậy nhưng lại bị Diệp Mặc ôm lấy lần nữa, cô không chống đối nữa, mà dụi dụi đôi mắt không nói gì nữa, đến trái quả trong tay cũng không cắn thêm miếng nào nữa.

Chuyện phải đến thì sẽ đến thôi, muốn tránh cũng không được. Diệp Mặc thở một hơi dài, định thần lại nói:

-Khinh Tuyết, thật ra em đối với anh như thế, anh cũng rất thích em. Nếu như không có Lạc Ảnh, dù sao thì ở đây cũng không thể thăng lên cấp bậc cao hơn, chi bằng anh sẽ sống trọn đời với em. Nhưng, có nhiều lúc anh

không thể làm được, Bởi vì trong lòng anh còn có Lạc Ảnh, khi chưa tìm ra cô ấy, anh không thể làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cô ấy…

Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Diệp Mặc nói:

-Lạc Ảnh? Cô ta là ai?

Diệp Mặc trầm mặc rất lâu sau, hắn cảm thấy nếu mình không nói việc này ra rất có lỗi với lòng si tình của Ninh Khinh Tuyết, qua một lúc lâu hắn vẫn nói:

-Lạc Ảnh là người phụ nữ kiếp trước của anh, cô ấy có lẽ ở một thế giới khác, cũng có thể ở cách anh không xa, nhưng anh lại không tìm được cô ấy… Khinh Tuyết, em có cho rằng anh lừa em, bịa ra một cô gái kiếp trước không?

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu kiên quyết nói:

-Không đâu.

Nếu như là trước kia, thì cô thậm chí không do dự mà bỏ đi ngay, nhưng bây giờ cô đã trải qua rất nhiều chuyện, pháp khí, bùa chú, Thần Long Giá, tiếng kêu gào khủng khiếp mà cô không nhìn thấy được bên cạnh cái hố trời…

Ninh Khinh Tuyết bây giờ không còn là cô gái sẽ đi cười nhạo Tô Tịnh Văn khi cô ta nói về chuyện bùa chú, cô đã trưởng thành lên rất nhiều rất nhiều. Cho dù là kinh nghiệm sống, hay là sự hiểu rõ về tình yêu, thì cô cũng không còn là Ninh Khinh Tuyết của ngày xưa nữa.

Nếu như vẫn là cô của trước kia, thậm chí cô không do dự mà tìm người, thông qua trực thăng mà cứu Diệp Mặc, nhưng giờ đây cô có thể nghĩ đến chuyện của nhà họ Tống. Nếu như là cô của trước kia, cô tuyệt đối sẽ không vì một tình yêu không lời hứa, mà một mình đi mạo hiểm hết lần này đến lần khác, nhưng giờ đây cô làm mà không tính toán.

-Cảm ơn em, Khinh Tuyết, cảm ơn em đã tin anh.

Diệp Mặc có chút cảm kích ôm Ninh Khinh Tuyết vào lòng, dường như cảm thấy đột ngột lại buông lỏng ra nói tiếp:

-Anh luôn cảm giác Lạc Ảnh ở một nơi nào đó, anh nhất định tìm được cô ta. Lúc đầu nếu không phải cô ta thì Diệp Mặc này đã không còn nữa, cô ta và em đều quan tâm anh.

Diệp Mặc cũng không nói chuyện trước đây, Ninh Khinh Tuyết cũng không hỏi, có những chuyện chỉ ngầm hiểu là được rồi.

Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Mặc nói:

-Em biết, anh có thể hiểu rõ em và cô ta đều quan tâm đến anh là em hài lòng rồi, nhưng anh có thể hứa với em một chuyện không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 204

Cô Ấy Sẽ Gặp

Diệp Mặc kiên định gật đầu nói:

-Em nói đi, chỉ cần anh làm được.

Ánh mắt của Ninh Khinh Tuyết có chút ảo vọng, hình như đang nghĩ đến một chuyện xa vời, Diệp Mặc không hối thúc cô, một lúc sau cô mới nói:

-Nếu như có một ngày anh tìm thấy Lạc Ảnh, thì anh có quên em không? Anh sẽ mang em đến gặp cô ấy chứ?

Diệp Mặc lắc lắc đầu, -Không đâu, nếu như ông trời cho anh tìm được cô ấy ở đây, thì có thể chúng ta sẽ không thể cùng nhau về đến nơi chúng ta muốn. Nếu như… em vẫn còn muốn, thì anh sẽ mang em đến gặp cô ấy.

Ninh Khinh Tuyết cuối thấp đầu, mãi sau mới nói:

-Nếu chị Lạc Ảnh không muốn gặp em thì sao?

Giọng nói cô có chút u sầu pha chút bang hoàng, cô cũng không biết chuyện mình làm có đúng không. Cũng có thể là cô đã yêu một người không thuộc về mình? Và nếu Lạc Ảnh chịu gặp cô thì sao? Chẳng lẽ Diệp Mặc có thể cưới cùng lúc hai cô vợ sao?

Đột nhiên cô cảm thấy câu hỏi lúc nãy không nên hỏi, Diệp Mặc đã vì mình nhiều như thế, chỉ cần hắn ta không sao là được rồi, cần chi để tâm đến những chuyện khác? Cần chi cái yêu cầu này?

Ninh Khinh Tuyết cảm thấy lời nói của mình gây khó cho Diệp Mặc, cô đang muốn lái sang chuyện khác, nhưng Diệp Mặc lại mỉm cười, chẳng hề có chút khó xử nào hết:

-Cô ấy sẽ gặp.

Trong lòng Diệp Mặc biết rằng, nếu như đúng là sư phụ Lạc Ảnh của mình, khi đối diện với một Ninh Khinh Tuyết đã cứu mình, thì tuyệt đối cô ta sẽ muốn gặp đâu, trừ phi cô ta không phải là Lạc Ảnh.

Ninh Khinh Tuyết khẽ run lên "cô ấy sẽ gặp", chỉ mấy chử ngắn gọn mà bao hàm sự tin tưởng và cảm thông, có một ngày khi một người đứng trước mặt Diệp Mặc hỏi đến mình, thì hắn ta có nói chữ "cô ấy sẽ gặp" không?

Thấy Ninh Khinh Tuyết có vẻ thất thần, Diệp Mặc cầm lấy mấy trái quả còn lại đưa cho cô, -Em hãy ăn thêm đi, anh đi tìm một chỗ nghỉ ngơi. Đợi anh bình phục, anh sẽ đưa em ra.

Ninh Khinh Tuyết đón lấy trái quả theo phản xạ, muốn đi ra sao? Cô nhìn Diệp Mặc đang dìu cô, đột nhiên có một ý niệm trong đầu, nếu như lần này không thể thoát ra, cứ ở đây với hắn thì thật là tốt, lập tức cô lắc lắc đầu, cách nghĩ của mình quá ích kỷ.

Ninh Khinh Tuyết đã ăn ba quả thì không chịu ăn nữa, Diệp Mặc chỉ còn cách ăn nốt.

-Diệp Mặc, bên ngoài có một sợi dây, chỉ là có một con gì đấy giống mèo nhưng rất lợi hại, em không dám ra.

Ninh Khinh Tuyết khôi phục lại một chút sức lực, thấy Diệp Mặc hơi ngại với đống quả còn sót lại, sợ hắn xảy ra chuyện gì, nên cô lập tức nói.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, -Không cần đâu, anh sẽ nghĩ cách, anh đi nghỉ một chút, những cây còn lại quá cao, em đừng leo lên đó.

-Ừ.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu, bây giờ cô rất tin tưởng Diệp Mặc, nếu Diệp Mặc không thể làm được gì, thì cô sẽ nghĩ cách lên đó. Nhưng nếu bây giờ minh bị rơi xuống, thì không chừng sẽ làm liên lụy đến Diệp Mặc.

-Anh sẽ dạy em vài câu bí quyết, và phương pháp vận khí, em làm thử xem, nếu không được thì thôi vậy.

Ngẫm nghĩ một chút, Diệp Mặc vẫn dạy Ninh Khinh Tuyết phương pháp tu luyện, nếu như cô không có căn linh để tu luyện thì thôi vậy, nếu như cô ta có căn linh, thì sẽ tu luyện được.

Nghe Diệp Mặc truyền đạt cho mình khẩu quyết và cách vận khí, Ninh Khinh Tuyết xúc động, chẳng lẽ đây chính là thứ tu luyện của hắn sao? Và còn mấy thứ bùa chú pháp khí, cũng là do mấy thứ này nên mới biết sao? nhưng Ninh Khinh Tuyết biết bây giờ không phải là lúc để hỏi, đợi khi Diệp Mặc khỏe lại, những điều hắn muốn nói, thì hắn sẽ chủ động nói cho mình nghe thôi.

Theo Diệp Mặc nghĩ, một khi mình khôi phục lại thần thức, thì những thứ trong chiếc nhẫn lưu trữ muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Cần gì mấy trái quả nhỏ nhặt này.

Ninh Khinh Tuyết bắt đầu làm theo cách của Diệp Mặc ngồi xếp bằng trên đất đọc mấy câu khẩu quyết, Diệp Mặc thì đứng, xem xét khắp nơi, xác định là chỗ này không nguy hiểm. Xem ra chỗ này rất có thể là hang ổ của rắn, những con vật nhỏ không dám vào đây.

Diệp Mặc yên tâm tìm một chỗ bên cạnh Ninh Khinh Tuyết, lại thử vận dụng chân khí trong cơ thể một lần nữa.

Đan Điền hơi đau một chút, nhưng so với ngày hôm qua thì tốt hơn nhiều rồi. Diệp Mặc vui mừng, không biết có phải vì tác dụng của loại quả đó không, hắn không dám chậm trễ, mau chóng vận dụng chân khí khôi phục vết thương trong cơ thể.

Một lúc sau, hắn cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, đã lâu rồi thần thức mới trở lại trong cơ thể hắn. Diệp Mặc kiềm chế sự sung sướng, trước tiên lấy từ trong chiếc nhẫn lưu trữ ra vô số bình thuốc, một ngụm uống hết.

Sau khi thuốc ngấm vào, vết thương trong cơ thể Diệp Mặc hồi phục một cách nhanh chóng nhất, rất nhanh ngay cả vết thương nhỏ nhất cũng biến mất.

Cũng không biết là đã bao lâu nữa, Diệp Mặc cảm thấy nhẹ cả người, sự sung sướng dồn lên người, nhưng hắn không dám có bất kỳ động tác thả lỏng nào, chân khí lại một lần nữa xoay chuyển mấy vòng, Diệp Mặc thở phào, mở mắt ra, hắn đã có thể luyện khí đến kỳ giữa của tầng thứ ba rồi.

Tại cái nơi thiếu thốn linh khí này, mà hắn lại có thể thăng cấp trong thời gian ngắn như thế, tuy là luyện khí tầng ba từ kỳ đầu lên kỳ giữa, nhưng đối với hắn đã là thành tích đáng nể rồi. Nếu cứ theo tốc độ này, thì trước khi già chết thì hắn có thể thành công.

Xem ra loại quả đó thật là có tác dụng, nhưng Diệp Mặc biết đó chỉ là loại quả bình thường thôi, trong đó không hề có chứa đựng linh khí gì, cũng có thể là do tiềm năng cận kề cái chết của mình được phát huy chăng, Diệp Mặc không hiểu được, cũng không nghĩ ngợi nữa.

Lúc này thần thức đã hoàn toàn khôi phục, vả lại không những chân khí hồi phục mà còn tiến một bước xa, Diệp Mặc đứng dậy, đi về phía Ninh Khinh Tuyết.

Điều khiến hắn kinh ngạc đã xảy ra trên người Ninh Khinh Tuyết, rõ ràng là cô ta chỉ mới tu luyện, mà trong người lại có chân khí lưu chuyển, có thể nói là cô ta đã vận khí thành công, vả lại đã vận hành chu thiên rồi.

Vốn dĩ việc muốn Ninh Khinh Tuyết tu luyện, chỉ là muốn biết cô ta có linh khí hay không, nhưng sự thật là, không những cô ta có căn linh, mà căn linh còn tốt hơn của hắn không biết bao nhiêu lần.

Diệp Mặc nhìn sắc trời, đây cùng lắm cũng chỉ năm tiếng đồng hồ thôi, không ngờ Ninh Khinh Tuyết đã tiến vào cánh cửa luyện khí vững vàng, thật là trái ý trời quá.

Diệp Mặc nghĩ đến thiên linh căn mà hắn đã giết, chẳng lẽ Ninh Khinh Tuyết cũng là căn linh nghịch trời? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không dám quấy rầy cô ta, mà cẩn thận đi ra một chỗ xa hơn, lấy ra một cái lều, lại lấy ra một cái bếp nhỏ, hắn đã bắt đầu nấu cơm rồi.

Ninh Khinh Tuyết cảm giác mình như đang bay lượn trên mây, cô đột nhiên toàn thân cảm thấy vô cùng thoải mái, có một thứ nhè nhẹ muốn bay, cô mở mắt ra, động đậy chân tay một cái, ngược lại nhạc nhiên phát hiện, tinh thần của mình không những sảng khoái mà lại sinh lực dồi dào, nhưng lúc nãy cô rõ ràng còn đang đói mà.

Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng trước mặt nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc vui sướng.

-A…

Ninh Khinh Tuyết đang muốn nói gì đó với Diệp Mặc, nhưng phát hiện trên người mình có vết dơ, cô giật bắn mình la lớn, -Đừng nhìn em, mau quay đầu đi…

Cô sợ dáng vẻ dơ bẩn của cô lọt vào mắt Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười mỉm, -Em hãy nhắm mắt lại, anh sẽ tắm cho em.

-Anh nói cái gì?

Ninh Khinh Tuyết kinh sợ trước câu nói của Diệp Mặc, cô hỏi thành tiếng, nhưng cô cũng phản ứng rất nhanh, Diệp Mặc nói rằng hắn sẽ tắm cho cô.

Nơi này đến nước uống còn không có, làm sao mà tắm? Nhưng cô cũng nhắm mắt lại, một là cô tin tưởng tuyệt đối vào Diệp Mặc, và cái nữa là cô

không dám nhìn vào cái vẻ dơ bẩn của mình.

Nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết nhắm mắt lại, Diệp Mặc biến thủy cầu thuật thành nước tạt vào người Ninh Khinh Tuyết, Ninh Khinh Tuyết cảm thấy một trận mát lạnh, là nước? Diệp Mặc từ đâu mà lấy nước? Cô rất muốn mở mắt xem xem nhưng nghĩ đến lời Diệp Mặc, cô ép mình không mở mắt ra, cô sợ mở mắt ra rồi, phương pháp của Diệp Mặc sẽ mất hiệu lực.

-Xong rồi.

Diệp Mặc tắm rửa toàn thân Ninh Khinh Tuyết, sau khi Ninh Khinh Tuyết vận khí vào cơ thể, các vết thương trên cơ thể đều biến mất.

Ninh Khinh Tuyết mở mắt ra, ngạc nhiên phát hiện những vết dơ và vết thương đều biến mất, mà chỉ thấy da thịt sạch sẽ.

-Diệp Mặc…

Cô bất ngờ ngẩng đầu lên, kêu Diệp Mặc một tiếng, thì phát hiện Diệp Mặc đang nhìn cô chằm chằm không rời. Ninh Khinh Tuyết đã phát hiện ngay là quần áo đều đã dính hết vào người, những đường cong hiện ra rõ ràng, thậm chí đến cái áo ngực cuộn biên lụa màu hồng cũng được nhìn thấy rất rõ ràng.

Tên xấu xa, Ninh Khinh Tuyết vội quay người lại, nghĩ lại lúc nãy là Diệp Mặc đã tắm cho cô, đang lúc không biết nên làm thế nào, thì nghe Diệp Mặc nói:

-Có một bộ quần áo của anh, em thay đi rồi nói, anh tránh đi một lát.

Lúc Diệp Mặc rời khỏi, trong lòng nghĩ rằng, không ngờ cơ thể của Ninh Khinh Tuyết lại đẹp thế, bình thường quả là nhìn không ra. Bây giờ bị ướt, cả thân mình mỹ miều hiện cả lên, thậm chí đến vòng mông cũng săn chắc trông thấy. Trái tim hắn đập vài cái, mau chóng chạy ra ngoài.

Ninh Khinh Tuyết quay đầu lại, đúng là đã nhìn thấy bộ quần áo của

Diệp Mặc. hắn lấy từ đâu ra thế? Trong một lúc, Ninh Khinh Tuyết đã mất đi sự xấu hổ, nhìn trân trân vào bộ quần áo của Diệp Mặc trên đất, nhưng cô biết ngay, là mình nên thay đồ trước.

Nhưng khi Ninh Khinh Tuyết thay quần áo xong, thì Diệp Mặc đã xuất hiện trước mặt cô. Thậm chí cô nghi ngờ là hắn đang theo dõi mình nữa, Ninh Khinh Tuyết vẫn chưa kịp hỏi, thì đã ngửi thấy mùi thơm của cơm.

Cô cười đau khổ, xem ra cô đã đói thật rồi.

-Đi thôi, đi ăn cơm nào.

Diệp Mặc nắm lấy tay Ninh Khinh Tuyết, tự nhiên như đi về nhà, cảm giác không hề lạc lõng. Trong lòng Ninh Khinh Tuyết cảm thấy ấm áp, cho dù trong lòng hắn có Lạc Ảnh hay không, nhưng bây giờ trong lòng hắn cũng đã có mình.

Diệp Mặc buông tay Ninh Khinh Tuyết ra, nhìn cô đang ngây người ra, hắn biết rằng cô đang có nhiều nghi vấn.

-Đây là, có chuyện gì thế?

Ninh Khinh Tuyết nhìn cái lều và cơm nước nóng hổi trước mặt, lại nghĩ về nước mà Diệp Mặc dùng để tắm cho cô, đột nhiên cô ngây người ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 205

Động Tình

Hiện tại anh cũng không biết nên nói như nào với em, sau này nhất định em sẽ biết.

Diệp Mặc hơi xấu hổ nói.

Sự kinh ngạc của Ninh Khinh Tuyết hơi bình ổn lại một chút, trong lòng nghĩ lẽ nào có liên quan đến việc tu luyện hay sao? Tuy nhiên Diệp Mặc không nói thì cô cũng không hỏi nữa. Lòng hiếu kì của cô cũng không lớn, chuyện ly kỳ cổ quái đã trải qua quá nhiều rồi cũng đã dần dần quen.

Ăn cơm xong, Diệp Mặc thu dọn đồ đạc, lúc này mới nhìn Ninh Khinh Tuyết hỏi:

- Bây giờ chúng ta ra ngoài hay là ngày mai?

Ninh Khinh Tuyết do dự một chút, thấy Diệp Mặc thực sự đang trưng cầu ý kiến của cô, cô thậm chí có chút vui vẻ, thậm chí cảm thấy ở lại nơi này cũng không tồi.

- Hay là ngày mai đi, buổi tối em…

Ninh Khinh Tuyết nhớ đến buổi tối một mình bôn ba trong rừng, bây giờ nghĩ tới vẫn còn cảm thấy sợ hãi, cảm giá đó cả đời này cô không muốn gặp nữa.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Vậy được, sáng mai vậy.

Nói xong Diệp Mặc phát hiện vẻ mặt của Ninh Khinh Tuyết vẫn hơi sợ hãi, do dự một chút rồi hỏi:

- Sao em biết anh rơi xuống vách núi? Còn có lúc em đến có phải bị dọa sợ không?

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu nói:

- Trong lòng em mấy ngày nay hơi sợ hãi. Sau đó sau khi anh dạy em cách tu luyện thì cái cảm giác sợ hãi đó liền hết.

- Đưa tay cho anh.

Diệp Mặc giơ tay nói với Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết vâng một tiếng, cúi đầu đi tới trước mặt Diệp Mặc, đưa tay ra.

Diệp Mặc nắm lấy tay Ninh Khinh Tuyết, quả nhiên cảm thấy một loại sợ hãi, tuy nhiên đã dần dần biến mất. Diệp Mặc lập tức đem tàn dư còn sót lại bài trừ sạch sẽ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy cho dù hắn không giúp, Ninh Khinh Tuyết tiếp tục tu luyện cũng sẽ bài trừ sạch sẽ. Nhưng hiện tại hắn đã đích thân bài trừ rồi cũng an tâm một chút.

-Gan em quá lớn, sự nguy hiểm không nhìn thấy ở trong này quá nhiều, thực sự không biết em làm sao mà đi tới được đây Diệp Mặc có phần nghĩ mà sợ nói.

Ninh Khinh Tuyết nói ra cảnh mình thấy trong kính viễn vọng và chuyện Diệp Mặc rơi xuống vách núi. Sau đó còn cố ý quay lại Ninh Hải thỉnh giáo Tô Tĩnh Văn cách dùng bùa, còn gặp tập kích ở trên đường.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hố trời kinh khủng? Thậm chí còn mất tích? Âm hàn nhìn không thấy? Những thứ này là gì? Cho dù là trước đây Diệp Mặc chưa từng gặp qua, thế giới này quả nhiên có quá nhiều thứ không thể biết.

Nghĩ đến một mình Ninh Khinh Tuyết lại dám mạo hiểm đối mặt với thứ kinh khủng sợ hãi đó, lại xâm nhập vào Long Thần giá, trong lòng Diệp Mặc trào lên một dòng nước ấm. Loại chuyện này, cho các cô gái khác cho dù là chuyện lớn hơn nữa, phỏng chừng cũng không dám trải qua một lần nữa, càng huống hồ một mình đi giữa rừng cây cả một buổi tối.

- Khinh Tuyết.

Diệp Mặc có chút động tình mà ôm Ninh Khinh Tuyết vào trong lòng, nếu như không phải Ninh Khinh Tuyết, nói không chừng hắn thực sự rất khó tỉnh lại.

Ninh Khinh Tuyết bị Diệp Mặc dùng chân khí truyền qua một lần, cả người có vẻ thoải mái thậm chí có chút lười biếng. Cô nhào vào trong lòng Diệp Mặc, thậm chí một câu nói cũng không dám nói, chỉ hy vọng mãi mãi như thế này.

Qua một lúc lâu Ninh Khinh Tuyết mới nhớ đến vòng tay của Tô Tĩnh Văn, lập tức nói:

- Vòng tay của Tĩnh Văn bị em lấy ba viên ngọc, nếu như anh có thể làm được thì giúp em làm mấy cái trả lại chị ấy.

Diệp Mặc có chút yêu thương vuốt vuốt tóc Ninh Khinh Tuyết, lập tức đồng ý yêu cầu của Ninh Khinh Tuyết. Những pháp khí này đối với cao thủ không có tác dụng gì nhưng sự công kích đối với người bình thường thì vẫn có thể phòng ngự. Huống hồ lúc đầu khi hắn làm pháp khí mới luyện khí tầng một, bây giờ hắn đã luyện khí tầng ba rồi, đồ làm ra phòng ngự càng mạnh hơn.

Thấy Diệp Mặc đồng ý yêu cầu của cô, Ninh Khinh Tuyết cũng không nói gì nữa, chỉ yên tĩnh dựa vào Diệp Mặc hưởng thục cảm giác yên bình an ổn này.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc cảm thấy Ninh Khinh Tuyết

dường như ngủ mất rồi, hắn lấy ra một cái giường gấp nhỏ, mở ra đặt cô lên đó, rồi lấy một cái áo của hắn đắp lên người cô, lúc này mới ra khỏi lều trại.

Rồi lấy chất liệu ngọc tốt, Diệp Mặc giúp Tô Tĩnh Văn làm một cái vòng tay phòng ngự, bây giờ Diệp Mặc không phải là kẻ nghèo hèn rồi, toàn bộ chiếc vòng tay này dùng mười hai viên ngọc, hơn nữa hiệu quả phòng ngự so với cái trước đây cũng tốt hơn rất nhiều.

Ngẫm nghĩ một chút, lại lấy mặc ngọc còn thừa lại và dùng bộ phận cây gỗ dưới biển sâu giúp Ninh Khinh Tuyết làm một cái vòng cổ pháp khí trừ tà hiệu quả. Tuy rằng hắn cho dù là thần thức mất hết cũng không sợ các loại đồ vật âm linh này, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại không được. Hắn nghĩ may mắn lúc đầu lắn không mang cái rương nhỏ kia đi, nếu như mang đi rồi thì phỏng chừng hiện tại mạng của Ninh Khinh Tuyết đã không còn rồi.

Làm xong những thứ này trời vẫn chưa sáng, thấy Ninh Khinh Tuyết ngủ rất say, Diệp Mặc không có tới kinh động đến cô, mấy ngày nay tinh thần cô quá mức căng thẳng, bây giờ một khi thoải mái thì để cô nghỉ ngơi một chút.

Diệp Mặc đi ra ngoài, hắn muốn tìm xem có "Đá cảm ứng tinh thần" như Mạc Khang đã nói hay không, còn có tuyết liên tử ngàn năm. Nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng đó là, hắn tìm cả một đêm, ngoại trừ mấy quả hắn và Ninh Khinh Tuyết ăn đó ra thì thực sự không có bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên Diệp Mặc tin Mạc Khang sẽ không lừa hắn, xem ra phương hướng hắn rơi xuống vách núi không đúng, vách núi này ngoại trừ nơi đi lên ra thì còn có hai mặt khác, hai mặt này có lẽ không có liên hệ, đợi lúc đi lên hắn xem mặt kia có hay không.

…

Khi buổi sáng Ninh Khinh Tuyết tinh thần sung mãn tỉnh dây, phát hiện mình ngủ trên một chiếc giường nhỏ, hơn nữa còn đắp áo của Diệp Mặc. Cô không khỏi cảm động, nhưng nghĩ đến Lạc Ảnh kia trong lòng cô lại có chút

căng thẳng. Nếu như Diệp Mặc tìm được Lạc Ảnh, hắn có một lần nữa biến mất trong tầm mắt của cô không?

Cô lại nghĩ tới chuyện dì út, lúc đầu Diệp Mặc cùng cô ấy ở cùng một lều trại, tuy nhiên cô liền lắc lắc đầu. Bây giờ Diệp Mặc không phải cùng cô ở trong cùng một lều sao? Diệp Mặc không hề làm gì với cô. Hắn là một người có nguyên tắc, có lẽ điều cô thích chính là sức hấp dẫn này của hắn.

Ninh Khinh Tuyết chợt nhớ đến Trì Uyển Thanh đi du học ở Anh, cô ấy nói bà cô ấy nói với cô ấy, hạnh phúc là phải dựa vào bản thân mình đi theo đuổi, Ninh Khinh Tuyết bây giờ nhớ đến câu nói này, cô dường như hiểu ra một chút đạo lý.

- Dậy rồi chúng ta ăn chút gì đó đi…

Trong lúc Ninh Khinh Tuyết còn đang suy nghĩ linh tinh thì Diệp Mặc đã tiến vào lều.

Câu nói của Diệp Mặc còn chưa dứt thì dừng lại, ánh sáng mặt trời chiếu vào, từ bên ngoài chiếu rọi lên người Ninh Khinh Tuyết, có vẻ lười nhác mà kiều diễm vô cùng, thậm chính huyệt trinh nữ nhàn nhạt bên tai cũng nhìn thấy rõ ràng, cả người đều hiện lên một loại xinh đẹp kinh người.

Nhìn thấy Diệp Mặc nhìn cô chằm chằm có chút sững sờ, Ninh Khinh Tuyết hơi đỏ mặt mà cúi đầu xuống. Cô hơi sợ hãi Diệp Mặc lại gần, cô biết lúc này cô đối với Diệp Mặc không có bất cứ tâm lý từ chối nào nhưng trong nội tâm sâu thẳm của cô lại có một loại chờ mong, cô mong chờ Diệp Mặc có thể lại đây ôm cô vào trong lòng.

Diệp Mặc đã đi tới, nhẹ nhàng ôm Ninh Khinh Tuyết vào trong lòng, Ninh Khinh Tuyết sít chặt trong ngực của Diệp Mặc, trái tim cô đang đập loạn thình thịch. Lúc này đây suy nghĩ của cô có chút hỗn loạn, không biết mình nên nghĩ cái gì.

Ninh Khinh Tuyết thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim mình đập rất lợi

hại, cô không biết Diệp Mặc có nghe thấy không, cô muốn khống chế nhịp tim của mình nhưng cô lại phát hiện ra nhịp tim của cô căn bản không nghe theo sự sai khiến của cô.

Diệp Mặc đương nhiên cảm thấy nhịp tim của Ninh Khinh Tuyết, không biết tại sao nhịp tim của cô có thể đập nhanh như vậy. Ninh Khinh Tuyết trong lòng hắn dần dần mềm nhũn, thậm chí trở nên nóng bừng. Cho dù là Diệp Mặc chưa từng trải qua chuyện này thì hắn cũng hơi hiểu ra. Hương thơm nhàn nhạt bị nhiệt lượng cơ thể Ninh Khinh Tuyết mang theo từ cổ áo truyền vào mũi Diệp Mặc, Diệp Mặc thậm chí có chút khống chế không được.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên cũng nghe thấy tiếng hô hấp của Diệp Mặc trở nên thay đổi, nhịp tim của cô càng đập lợi hại, cô muốn thoát ra khỏi lòng Diệp Mặc nhưng cô phát hiện ra mình lại không có chút sức lực nào. Cuối cùng cô dứt khoát ôm lấy eo Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc muốn làm gì thì tùy hắn đi, dù sao cô cũng đã là vợ hắn, mặc kệ là thật hay giả cô đều không để ý.

Cảm giác được Ninh Khinh Tuyết càng nép vào trong lòng hắn, Diệp Mặc lấy lại bình tĩnh, hắn thở dài. Không tìm được Lạc Ảnh hắn không thể làm việc có lỗi với Lạc Ảnh.

- Khinh Tuyết, đây là cái tối qua anh luyện chế, em đưa cho Tô Tĩnh Văn được rồi.

Diệp Mặc lấy vòng tay ra, làm rối loạn không khí xấu hổ trước mắt. - Vòng tay thật tinh xảo.

Ninh Khinh Tuyết phát ra một tiếng kinh ngạc, đã quên đi chuyện vừa nãy rồi.

Cô nhìn tay Diệp Mặc theo bản năng, chỉ có một chuỗi vòng tay không có thứ gì khác. Cô lại có chút thất vọng, Diệp Mặc không tặng cô thứ như thế.

Tuy nhiên cô rất nhanh liền điều chỉnh lại, xem qua xem lại chiếc vòng yêu thích trong tay, trong lòng lại nghĩ, Tô Tĩnh Văn chắc chắc yêu chiếc vòng này chết mất. Sờ trên tay có một loại ánh sáng sáng bóng, thậm chí có một loại cảm giác tĩnh tâm.

- Cái này là tặng em, anh giúp em đeo.

Diệp Mặc lấy ra một sợi dây chuyền.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng thu lại vòng tay, hai cánh tay nâng vòng cổ lên, cô xấu hổ vì ý nghĩ ban nãy của mình. Diệp Mặc sao có thể không có đồ tặng cô chứ? Ban đầu là cái rương nhỏ kia, tuy Diệp Mặc không nói, thứ kia không phải là Diệp Mặc tặng cô sao?

- Đẹp quá…

Ninh Khinh Tuyết cầm chuỗi dây chuyền, ngọc trên bên trên cô đêm có năm mươi hai viên. Sợi dây chuyền này so với cái vòng tay lúc nãy, bất kể là cách làm hay là nguyên liệu đều đẹp hơn gấp mấy lần.

- Diệp Mặc, cảm ơn anh… Đây là món quà đẹp nhất em nhận được.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên có chút không thể kìm nén được sự kích động trong nội tâm, cô lại lần nữa nhào vào trong lòng Diệp Mặc.

Sự nồng nhiệt mới bình thường trở lại của Diệp Mặc bùm một cái lại bị Ninh Khinh Tuyết châm lên, hắn cúi đầu nhìn cổ áo mở rộng của Ninh Khinh Tuyết lộ ra khe tuyết trắng, hắn không tự giác được mà đưa tay tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 206

Lại Sa Và Nguy Hiểm

Diệp Mặc…

Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu, nhận được dây chuyền đích thân Diệp Mặc làm, sự vui mừng trong lòng cô như nổ tung. Cô đang muốn để Diệp Mặc giúp cô đeo dây chuyền, lại nhìn thấy Diệp Mặc đưa tay luồng vào cổ áo cô, dọa cô kêu lên theo bản năng, kêu xong cô liền lập tức hối hận.

Diệp Mặc kích động, hắn không ngờ phát hiện ra tay hắn đã chạm vào ngực Ninh Khinh Tuyết, chạm vào tay chính là một thứ mềm mại và trắng mịn, suýt chút nữa khiến hắn không thể kiềm chế được, nếu không phải Ninh Khinh Tuyết gọi hắn một câu, nói không chừng hắn đã nắm lấy chú thỏ trắng trước ngực cô.

Hắn vội vàng thu tay về, có chút áy náy và xấu hổ mà nhìn Ninh Khinh Tuyết, qua một lúc mới nói:

- Xin lỗi, thiếu chút nữa anh không kìm nổi mà sờ…

Mặc Ninh Khinh Tuyết đỏ bừng, trong lòng có chút tức giận, cái tên ngốc này, sờ thì sờ nói ra làm cái gì kia chưa, chuyện này có thể nói được sao. Cô lại lần nữa vùi đầu vào trong lòng Diệp Mặc, trong lòng thậm chí có chút chờ mong lại có chút vui mừng lại có chút lo lắng, các loại mâu thuẫn cùng trào dâng.

Tuy nhiên rất nhanh cô liền kiên định ý nghĩ của mình, Diệp Mặc như vậy cho thấy hắn cũng thích cô, bằng không chắc chắn hắn sẽ không như vậy. Ban đầu lúc hắn giúp cô chữa thương, cởi quần áo cô ra cũng không

thấy hắn đối với cô như thế này. Bây giờ như vậy chính là cho thấy hắn thích cô.

Ninh Khinh Tuyết đợi một lúc lâu, lại không cảm thấy động tác của Diệp Mặc, cô nghi hoặc ngẩng đầu lên lại thấy Diệp Mặc chỉ đang nhìn cô, trên mặt vẫn còn chút xấu hổ. Ninh Khinh Tuyết há miệng thở dốc muốn nói cô không để ý, nhưng thực sự cô không nói được. Trong lòng không khỏi thầm mắng Diệp Mặc là tên ngốc, lẽ nào chuyện này còn phải để cô mở miệng sao?

- Anh giúp em đeo lên.

Diệp Mặc phá vỡ sự xấu hổ giữa hai người, cầm lấy sợi dây chuyền trong tay Ninh Khinh Tuyết giúp cô đeo vào.

- Đẹp không?

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng cúi đầu nhìn sợ dây chuyền trên cổ hỏi.

- Rất đẹp.

Diệp Mặc khen ngợi từ đáy lòng, sợi dây chuyền này được hắn luyền chế thành trân châu trắng, đeo lên người Ninh Khinh Tuyết tôn lên cho cô, Ninh Khinh Tuyết vốn có tướng mạo xinh đẹp, dưới sự phụ trợ của sợi dây này lại càng thêm vẻ xinh đẹp lộng lẫy.

- Thực sự rất đẹp, Diệp Mặc cảm ơn anh.

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu nhìn vòng cổ phát ra ánh sáng trắng, càng nhìn càng thích.

Động tác của Ninh Khinh Tuyết vô tình khiến Diệp Mặc không có cách nào không chế được, hắn nhớ tới Lạc Ảnh, cuối cùng nhịn được kích động, lấy nước và đồ ăn sáng ra.

Hai người ăn sáng xong, Diệp Mặc thu dọn đồ đạc lại rồi cõng Ninh

Khinh Tuyết lên lưng, lại dùng vải buộc ở trên lưng mình lúc này mới chuẩn bị rời khỏi đây.

Ninh Khinh Tuyết ghé vào trên lưng Diệp Mặc, cảm nhận được một sự an toàn thật tâm ấm áp, cảm giác đó và một mình cô lần trước đi trong rừng rậm tối om cả một đêm quả thực là một trời một vực.

- Anh cẩn thận một chút, ở đây còn có một thứ giống mèo đen, rất lợi hại.

Ninh Khinh Tuyết nhắc nhở.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

- Thứ đó tối hôm qua đã bị anh giết rồi. Không biết là động vật gì, tốc độ rất nhanh. Tuy nhiên tối hôm qua là anh chủ động tìm nó, bởi vì nó suýt chút nữa thì lấy mạng của em, vì thế tối qua anh ra ngoài trước tiên thì giết cái thứ đó.

Hắn nói chuyện, trên lưng lại cảm nhận được cơ thể mềm mại của Ninh Khinh Tuyết, trong lòng hắn hơi nóng. Diệp Mặc thầm nghĩ định lực của hắn đúng là càng ngày càng kém, loại tâm tình này nếu đi tìm Trúc Cơ, một trăm phần trăm là không thành công rồi.

Ninh Khinh Tuyết nghe thấy lời của Diệp Mặc trong lòng lại có chút ấm áp, cúi đầu vâng một tiếng liền không nói gì nữa. Qua một lúc lâu cô mới tiếp tục nói:

- Kỳ thật lúc sáng em không hề tức giận, thực ra, thật ra… Em cũng rất thích…

Giọng nói của cô dần dần thấp xuống, cuối cùng đến Diệp Mặc cũng không nghe thấy.

Diệp Mặc vừa muốn nói chuyện lại lần nữa dừng lại bước chân. Hai thi thể máu thịt mơ hồ không đủ tứ chi nằm dưới chân hắn, rõ ràng rơi từ trên

vách núi xuống không lâu.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, xem chừng nơi này lại có người tới rồi, hắn sợ Ninh Khinh Tuyết thấy những thứ này sẽ sợ, lập tức nói:

- Khinh Tuyết, em nhắm mắt lại trước đi, sau khi chúng ta lên thì em mở mắt ra.

Ninh Khinh Tuyết không cần Diệp Mặc nhắc nhở, cô ghé ở trên lưng Diệp Mặc sớm đã nhắm hai mắt lại, chỉ cần ở cùng Diệp Mặc, những cái khác cô đều không lo lắng.

Diệp Mặc đi tới nơi Ninh Khinh Tuyết đi xuống, thu dợi dây thừng dài vào trong cái nhẫn. Sợi dây thừng này chất lượng cũng không tồi, không biết làm từ thứ gì.

Nếu phía trên có người thì hắn phải cẩn thận một chút, nếu như đến thêm một người giống như Biên Pha cao thủ Địa cấp, cho dù Diệp Mặc luyện tới luyện khí tầng ba trung kì, phỏng chừng cũng không phải đối thủ của người ta, càng huống hồ hắn còn cõng Ninh Khinh Tuyết.

Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn, một đám sương mù, ngoại trừ một chút ánh mặt trời theo đám sương chiếu xuống, tất cả những thứ khác đều không nhìn thấy. Thực sự không biết Ninh Khinh Tuyết xuống như thế nào nữa, một cô gái như cô lại có thể đi tới bước này, bất kể cuối cùng hắn có thể tìm được Lạc Ảnh hay không, Diệp Mặc cũng hạ quyết tâm, cả đời không thể để cô gái trên lưng này chịu một chút thương tổn nào.

Tuy nhiên vách núi này đối với Diệp Mặc không có chút khó khăn nào, Diệp Mặc cho dù là cõng Ninh Khinh Tuyết, hắn muốn đi lên thì cũng không phải chuyện khó khăn gì. Dù sao hắn không giống với người tu luyện Cổ Võ vì hắn có Ngự Phong Thuật.

Đây cũng là vì sao hắn và Biên Pha cùng rơi xuống vách núi, Biên Pha lại bị hắn giết chết. Nếu như ở trên vách núi, hắn căn bản không phải là đối

thủ của Biên Pha, nhưng một khi hai người đều rơi xuống vách núi hắn lại có thể giết được Biên Pha. Đây chính là sự khác biệt giữa người Tu Chân và người chỉ luyện Cổ Võ.

Vách núi hơn một nghìn mét hơn nữa lại dốc đứng, nhưng đối với Diệp Mặc không có bất cứ áp lực nào, hắn triển khai Ngự Phong Thuật, cả người giống như gió thổi mà bay lên mấy trượng, rơi xuống một chỗ nhô lên trên mặt đá. Trên mặt đá ở đây hơi dừng lại một chút, lại một lần nữa Ngự Phong Thuật lại dừng ở trên một mặt đá cao hơn.

Sau vài chục lần như thế hắn đã lên được độ cao mấy trăm mét.

Ninh Khinh Tuyết cảm giác được gió nhẹ thổi qua, cô theo bản năng mở mắt ra nhìn, lại phát hiện cô được Diệp Mặc cõng bay lên. Thậm chí đến sương mù của vách núi đều ở dưới chân, nhất thời cô lại quên đi sự sợ hãi độ cao, trong lòng có một sự kích động muốn bay lên.

Tuy nhiên rất nhanh cô liền cúi đầu xuống, lập tức cảm nhận được một sự choáng váng, không ngờ cô đã bay lên cao như vậy rồi. Mà đỉnh núi này cao như vậy, buổi tối hôm đó cô không biết xuống như nào, cô ngẫm nghĩ cũng cảm thấy sợ và không thể tin nổi.

Ninh Khinh Tuyết khẳng định, nếu bây giờ lại để cô từ trên đỉnh núi xuống, cô chắc chắn không dám làm như vậy mà tối hôm đó một mình cô lại làm chuyện như vậy, càng nghĩ Ninh Khinh Tuyết càng cảm thấy đây không phải chuyện cô làm.

Cô ôm sát Diệp Mặc theo bản năng, ghé vào lưng Diệp Mặc, cô cảm thấy sự an toàn cực độ, có lẽ chỉ có người đàn ông như vậy mới có thể khiến cô không bị sợ hãi nữa.

Diệp Mặc cảm thấy động tác ôm sát của Ninh Khinh Tuyết, quay đầu nhìn cô nói:

- Đừng sợ, đỉnh núi rất có thể có người, chúng ta cẩn thận một chút.

-Vâng, cùng với anh em không sợ.

Ninh Khinh Tuyết lập tức trả lời.

Diệp Mặc nghỉ ngơi rồi lại một lần nữa thi triển Ngự Phong Thuật lại là liên tục một trăm lần, lúc này mới lại dừng lại. Lúc này đỉnh núi đã mơ hồ truyền đến âm thanh đánh nhau, Diệp Mặc thầm nghĩ quả nhiên có người, xem ra người biết "Hồng Diệp Nam Thị" gì kia cũng không ít, không biết người đến lần này là người có cấp bậc gì.

Lúc Diệp Mặc lại bay lên tầm một trăm mét nữa, thần trí của hắn đã có thể rõ ràng quét đến hai người đánh nhau trên đỉnh núi.

Một gã đàn ông hơn năm mươi tuổi, mắt tam giác, hói đầu. Một người khác lại là một đạo cô chừng ba mươi tuổi, rất xinh đẹp, người cũng rất lạnh lùng. Nhưng từng chiêu của chiếc phất trần trong tay đều đánh vào tên hói đầu, xuống tay độc ác vô cùng.

Trường kiếm trong tay tên mắt tam giác kia thì không yếu thế so với cái phất trần trong tay người phụ nữa, đường kiếm mà trường kiếm vẽ ra, không ngờ như rất bình thường, hơn nữa không có chút khe hở nào.

Nhìn sự động thủ của hai người này, trong lòng Diệp Mặc lại âm thầm kinh hãi, từ hai người đánh nhau, Diệp Mặc liền biết bọn họ không kém so với Biên Pha. Hai cao thủ Địa cấp? Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, chỉ cần một mình hắn đã không xong lần này lại còn hai, nếu như bị phát hiện Diệp Mặc hắn chỉ còn con đường chết.

Hai người đang đánh nhau dường như cũng cảm thấy thần thức của Diệp Mặc, không ngờ đồng thời nhìn về vị trí dưới vách núi vị trí của Diệp Mặc, trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, thầm kêu không tốt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 207

Trao Cho Em Một Đại Dương

Hắn đã bị phát hiện rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt đối là đã bị phát hiện. Diệp Mặc thậm chí còn không dám thở, hắn thu lại thần thức. Tiếng đánh nhau trên đỉnh núi vẫn truyền đến, nhưng chỉ cần nghe, hắn đã biết là họ không còn liều mạng như lúc đầu nữa, hơn nữa còn tiến tới bên này, rõ ràng là hai người này đã ngầm hiểu với nhau, trước hết phải xử lý cái nhân vật người ngoài này đã.

-Làm thế nào bây giờ? Hắn lo lắng nghĩ cách. Đến lúc này, hoặc là hắn bị hai người kia phát hiện và ngăn lại, nhất định là chỉ có đường chết. Trong con mắt của hai cao thủ kia thì đường thoát thân của hắn cũng không có. Tiếng đánh nhau đã cận kề vách núi mà hắn đứng rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên giật mình, không đi xuống nữa mà lại đi lên. Hắn không dùng Ngự Phong Thuật nữa, mà dùng Thiết Trảo để bám vào vách đá, cẩn thận từng bước một bò lên trên.

Quả nhiên có người, hai cao thủ đã nhìn thấy Diệp Mặc. Bọn họ không ngờ rằng không những có người, mà người này còn cõng trên lưng một người con gái. Hai người đó dừng lại, xem ra họ có chung một ý nghĩ, chính là giết hắn, không cần biết Diệp Mặc là ai, hắn bắt buộc phải chết.

Diệp Mặc ngừng lại, như là mới nhìn thấy có người trên đỉnh núi, hắn dừng lại, nhìn chằm chằm vào hai người đứng trên đỉnh núi. Một lát sau hắn bỗng nhiên buông tay. "Aaaaaaaaaaaa", thân hình của hắn giống như sao băng rơi vào đáy vực, rất nhanh liền biến mất giữa vách núi trắng xóa, thoát khỏi tầm nhìn của hai người kia.

-Hừ, chỉ là một con kiến mà thôi.

Tên đầu trọc mắt tam giác hừ lên một tiếng, cây trường kiếm trong tay lại được nhận toàn lực, định vây đạo cô lại. Xem ra, kể cả là y bỗng nhiên rơi xuống vực thì cũng không có cơ may sống sót. Hơn nữa lại còn cõng thêm một người nữa.

Cây phất trần trong tay đạo cô không nhường nhịn đối đầu với cây trường kiếm của đối thủ, hai người lại bắt đầu liều mạng đánh nhau, dường như chưa từng xảy ra cảnh Diệp Mặc rơi xuống đỉnh núi.

Trong khoảnh khắc Diệp Mặc rơi xuống vách núi, Ninh Khinh Tuyết đột nhiên cảm thấy tang thương. Nhưng rất nhanh, cô đã lấy lại được tinh thần, được chết cùng Diệp Mặc là cô cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng sự việc không như cô dự tính, trong khi hai người rơi xuống vách núi, Diệp Mặc lập tức đứng lên trên một khối lồi ra trên mặt đá một cách chuẩn xác. Một lát sau, lại nghe thấy tiếng đánh nhau ở trên đỉnh núi, Diệp Mặc mới lên tiếng:

-Khinh Tuyết, em không cần nói gì cả, chúng ta đã bị hai người trên đỉnh núi phát hiện, anh phải nghĩ cách để chạy trốn, không cho họ biết.

-Vâng.

Ninh Khinh Tuyết ôm chặt cổ Diệp Mặc, trong lòng rộn lên niềm vui như được sống lại. Mặc dù cô không hối hận khi được chết cùng Diệp Mặc, nhưng nếu có thể chung sống cùng Diệp Mặc, ai lại tự nguyện đi chết.

Diệp Mặc không dám đi lên trên mà cẩn thận đi từng bước một sang bên cạnh. Hắn đoán đã đi được năm sáu trăm mét rồi, nhưng lúc đó lại có một vách đá chặn đường hắn. Nếu muốn đi qua chỉ có cách là trèo lên trên, nhưng lên trên chính là đỉnh núi, mặc dù chỉ là mấy trăm mét, nhưng một khi đã lên đỉnh núi, hắn chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Không dám đi lên trên, Diệp Mặc chỉ có thể cõng Ninh Khinh Tuyết trèo

xuống dưới Diệp Mặc chỉ trèo xuống dưới khoảng một trăm mét là thấy có một lỗ hổng ngay tại cái vách đá chắn đường hắn. Hắn liền chui vào một cách không phân vân, trong lòng nghĩ, đúng là ông trời không tuyệt đường người, chắc là cái gã nghĩ ra câu này cũng đã từng trải qua những sự việc tương tự như hắn.

Sau khi tiến vào cái lỗ hổng đó, Diệp Mặc nhận ra rằng ở đây có rất nhiều dược liệu, tâm trí hắn bắt đầu nhảy loạn lên, chẳng lẽ đây là nơi mà Mạc Khang nói đến. Hắn nhìn quanh một lúc, không tìm thấy "Đá Không Minh", trong lòng có chút thất vọng, hơn nữa dược liệu ở đây đa số cũng toàn loại bình thường.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh lại lấy lại được niềm vui, bởi vì hắn thấy có một đài sen cực lớn mọc trên một kẽ hở của vách đá.

"Tuyết liên tử nghìn năm?" Diệp Mặc suýt nữa thì kêu lên thành tiếng, hắn không ngờ rằng bông hoa sen tuyết này lại nở ở một nơi như thế này. Nói cách khác, cho dù là hắn đi lên, đổi lại lại xuống vách đá, cũng không nhất định có thể tìm được "Tuyết liên tử nghìn năm" này. Thật là may mắn.

Diệp Mặc lập tức đào cả gốc lên, đem bông hoa sen tuyết này cất vào nhẫn trữ vật. Thậm chí hắn cũng không xem xem còn mấy bông hoa sen tuyết ở trên đài sen, nhưng đối với hắn, cho dù không có bông hoa sen tuyết nào, nhưng chỉ cần có đài sen này là hắn đã mãn nguyện lắm rồi.

Sau khi thu được hoa sen tuyết, Diệp Mặc tâm tình tốt hẳn lên, cẩn thận nhìn xung quanh, lại đào hơn mười cây thảo dược. Tuy rằng không phải là linh thảo, nhưng sống đã lâu, cũng có thể coi là vật báu.

-A, đó là quả gì vậy? Thoạt nhìn có vẻ giống quả hồng, không biết hương vị thế nào nhỉ?

Ninh Khinh Tuyết chỉ vào một cây ăn quả cao hơn một mét nói.

Diệp Mặc cũng đã nhìn thấy từ trước, hắn cho rằng là quả hồng dại nên

không để ý. Bây giờ nghe Ninh Khinh Tuyết nói không biết hương vị thế nào, liền nói:

-Anh đi hái vài quả cho em ăn.

Nói xong Diệp Mặc đã đến trước cái cây đó, khi hắn ngửi mùi vị của loại trái cây đó, thiếu chút nữa thì thất thần.

-Quả Trú Nhan?

Diệp Mặc trong lòng ngạc nhiên, thiếu chút nữa là kêu ra tiếng. Quả Trú Nhan đúng là một loại linh thảo, so với loại "cỏ Ngân Diệp" mà hắn trồng, không biết là hơn bao nhiêu lần, nhưng nói là một trời một vực cũng không quá lời.

Ở trên cái nơi linh khí thiếu thốn như này mà có loại cây như thế, đúng là không thể, tuyệt đối không thể. Diệp Mặc tuy rằng trong lòng kêu mấy tiếng không thể, nhưng hắn biết loại quả này đúng là "Quả Trú Nhan".

"Quả Trú Nhan" không có tác dụng gì đối với tu luyện, nhưng nó có một loại công năng nghịch thiên, đó chính là luyện thành "Trú Nhan đơn", đối với nữ tu mà nói, quả là vô giá.

Diệp Mặc đếm một chút, trên cây vẫn còn mười hai quả, hắn lập tức hái xuống cho vào hộp ngọc. Độ quý giá của những quả này có thể nói là ở Tu Chân đều có vô số người muốn cướp đoạt lấy nó, chứ đừng nói là ở đây.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ, loại "Hồng Diệp Nam Thị" mà những người đó nói có phải là chỉ "Quả Trú Nhan" này không? Nếu chẳng may bị họ phát hiện ra những quả này đã bị hắn hái trộm, nhất định sẽ điều tra tới cùng.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc hoặc là không làm, hoặc đã làm phải làm đến cùng, đào cả cái cây cao một thước lên, thu vào nhẫn. Rồi sửa sang lại một lần nữa chỗ mình đã đào và chỗ hái những thảo dược khác. Cho đến khi người ngoài nhìn vào không nhận ra được, hắn mới chui theo phía bên kia của lỗ hổng, cõng Ninh Khinh Tuyết rời khỏi nơi này.

Ra khỏi đó, Diệp Mặc không dám dừng lại, tiếp tục đi men về phía mình đã chọn, không ngừng đi qua những lỗ hổng trên vách đá như vậy, trước mặt lại phải đi qua một vách đá như vậy khoảng vài nghìn mét mới có thể ra ngoài. Hắn bỗng nhiên nhận ra rằng hắn đang đứng ở con đường dốc lên đỉnh núi, tiếng đánh nhau ở trên đó lại truyền đến.

Hóa ra sự việc là như thế này, Diệp Mặc nghĩ may mà hắn biết Ngự Phong Thuật, nếu đổi người khác, cho dù có là một con khỉ thì cũng khó có thể đến một nơi như thế này.

-Đã ra ngoài rồi ư?

Nình Khinh Tuyết cũng đã nhận ra điều này. Chỗ mà Diệp Mặc đang đứng chính là chỗ mà cô lần trước đã từng trèo lên.

-Ừ, đi nhanh lên.

Sau khi Diệp Mặc cõng Ninh Khinh Tuyết xuống núi, lại đi thêm hơn một tiếng đồng hồ nữa mới dám dừng lại. Đã đi xa thế này rồi, hai tên cao thủ kia chắc là không phát hiện được ra rồi. Huống hồ, kể cả là bọn họ biết dưới này có "Hồng Diệp Nam Thị" đi chăng nữa thì cũng khó có thể tìm được, bởi vì nơi đây quá bí mật, chỉ là không biết từ đâu mà có thông tin đó thôi.

Còn một nghi vấn nữa, đó chính là "Hồng Diệp Nam Thị" hay còn là "Quả Trúc Nhan" mà Diệp Mặc biết, tại sao lại xuất hiện ở đây, cái này thì Diệp Mặc suy nghĩ hàng trăm lần vẫn không có lời giải đáp.

-Nếu anh mệt rồi thì cho em xuống đi bộ.

Ninh Khinh Tuyết nằm trên lưng Diệp Mặc, sợ rằng Diệp Mặc quá mệt.

-Anh không mệt, huống hồ anh cũng thích cõng em.

Diệp Mặc thuận miệng nói, thật ra trong lòng cũng không nghĩ gì cả, nhưng bị Ninh Khinh Tuyết nghe thấy, cô thầm nghĩ "Hóa ra hắn cũng

không thành thật lắm." Tuy nhiên trong lòng lại không có chút bất mãn nào, thậm chí lại cảm thấy có một cảm giác thật ấm áp.

-Cho em này, em ăn đi.

Diệp Mặc đưa một quả Trú Nhan cho Ninh Khinh Tuyết. Tuy rằng ăn " Quả Trú Nhan" bằng cách này quả là một cách lãng phí nhất trên đời, bởi vì "Quả Trú Nhan" chưa được luyện thành đan, ăn như vậy không có bất kỳ hiệu quả nào, chỉ là được thêm cái ăn mà thôi.

Ninh Khinh Tuyết cầm "Quả Trú Nhan" cắn một miếng.

-Hương vị cũng được, anh ăn thử một miếng đi.

Nói xong cô cắn một miếng rồi đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười rồi nói:

-Anh đúng là không thể ăn loại quả này được. Loại quả này nói là vô giá cũng không đủ, cũng có thể nói đây là một loại quả mà không thể dùng bất cứ một giá trị nào có thể đem ra so sánh được.

-Hả, quý như vậy sao, thế mà anh vẫn đưa cho em ăn, mau cất đi.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng đưa quả này cho Diệp Mặc. Cô bây giờ không phải là một đứa không biết gì nữa rồi, những biểu hiện của Diệp Mặc và những hành động của hắn đều chứng tỏ hắn không phải là một người bình thường. Hắn nói vô giá, có nghĩa là loại quả này thật sự có giá trị rất cao.

Hơn nữa những việc Diệp Mặc làm đều là những việc bình thường không thể giải thích được, nhưng hắn cũng không hề giấu cô, chứng tỏ rằng cô đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Diệp Mặc rồi, điều này đã làm cho cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Bây giờ Diệp Mặc lại đưa loại quả quý giá như này cho cô ăn, lại càng làm cô khó nghĩ.

-Không cần nói là anh còn rất nhiều, cho dù là quả cuối cùng, nếu em thích, anh cũng có thể đưa cho em ăn. Bởi vì em thích, anh sẽ đưa cho em.

Diệp Mặc nói, giọng hoàn toàn bình thường như.

Ninh Khinh Tuyết sửng sốt một lúc lâu, trong lòng dâng lên hạnh phúc. Cô không chọn sai, cô không làm sai, Diệp Mặc đáng để cô làm như vậy.

Diệp Mặc một lúc lâu không nghe thấy tiếng ăn của Ninh Khinh Tuyết, thậm chí cũng không nghe thấy tiếng cô nói chuyện bèn theo bản năng quay đầu lại, Ninh Khinh Tuyết mắt sưng đỏ, lập tức có chút run rẩy hỏi:

-Khinh Tuyết, em sao vậy, có chuyện gì thế?

Ninh Khinh Tuyết liếm một chút " Quả Trú Nhan", lau mắt rồi nói:

-Em thích, em chính là thích...

-Cái gì?

Diệp Mặc vẫn chưa hiểu ý của Ninh Khinh Tuyết.

-Diệp Mặc, cảm ơn anh, em cho anh một giọt nước, anh trả lại em cả một đại dương, cảm ơn anh, Khinh Tuyết mãi mãi là của anh...

Ninh Khinh Tuyết nói nhỏ dần, rồi cuối cùng không còn nghe được gì nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 208

Trở Về

Diệp Mặc sờ sờ cái mũi, hắn không nghĩ tới Ninh Khinh Tuyết dễ dàng bị cảm động như thế, không ngờ cô là một cô gái chí tình chí nghĩa như thế. Nếu không phải Diệp Mặc cảm nhận được, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tin tính tình Ninh Khinh Tuyết là như vậy.

Hắn cũng bị lời nói của Ninh Khinh Tuyết làm cho cảm động, đối với Diệp Mặc mà nói, hắn chỉ làm việc phải làm mà thôi, nhưng Ninh Khinh Tuyết phản ứng lại to lớn như thế. Tâm tư của cô thật không giống với bề ngoài lạnh lùng, thậm chí kém quá lớn.

Dường như cảm giác được có chút thẹn thùng, hai người thật lâu không nói gì thêm.

Thật lâu sau, đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị hỏi Ninh Khinh Tuyết một chút về phương hướng nào đi qua hố trời, thì Ninh Khinh Tuyết đột nhiên hỏi:

- Anh nói cái quả này còn có tác dụng gì, không ngờ giá trị cao như vậy?

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Đợi em ăn xong rồi anh sẽ nói cho em biết.

- Không, anh phải nói trước em mới ăn.

Ninh Khinh Tuyết lần đầu tiên làm nũng ở trước mặt Diệp Mặc, thật không ngờ tự nhiên như vậy.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, nếu như vậy, anh sẽ nói cho em biết. Cái này gọi là 'Trú nhan quả" nó có thể luyện chế một loại đan dược, gọi là 'Trú Nhan Đan'. Bất cứ kẻ nào ăn một viên 'Trú Nhan Đan" dung mạo và thân thể da thịt, thậm chí nội tạng vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, vĩnh viễn duy trì ở hình dáng khi ăn loại đan dược này. Tuy nhiên lại không thể trường sinh, nhưng đối với người bình thường ít nhất cũng có thể kéo dài tuổi thọ thêm mười năm.

Tuy rằng Diệp Mặc miêu tả sơ lược, nhưng Ninh Khinh Tuyết nghe lại ngây người, trên thế giới thậm chí có loại đan dược này. Nếu như là người khác nói, cô khẳng định không tin, nhưng lời này là Diệp Mặc nói thì cô đương nhiên sẽ tin. Nói như vậy viên 'Trú nhan quả' này trong tay mình so với giá trị Diệp Mặc nói thì cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Sau một lúc lâu, Ninh Khinh Tuyết mới phản ứng, cô cẩn thận đưa 'Trú nhan quả " trong tay cắn một cái có chút run rẩy đưa cho Diệp Mặc - Rất xin lỗi, em cắn một miếng rồi, không ngờ anh không nói với em cái quả này còn quý giá như vậy. Nếu luyện chế thành đan dược, chẳng phải là một viên đan dược có thể mua được mấy công ty lớn rồi sao. Anh hãy đem cái quả này thu lại...

Trước khi Diệp Mặc chưa nói gì thì trong mắt Ninh Khinh Tuyết cái quả này chỉ là hơi quý mà thôi, còn không có khái niệm trực quan gì. Dù quý giá đến mấy thì cũng chỉ là một trái cây mà thôi. Nhưng hiện tại Diệp Mặc nói xong cô mới có khái niện trực quan đối với nó, cái quả này không ngờ giá trị cao như vậy, ăn hết sẽ tổn thọ.

Diệp Mặc cười cười, đem trái cây đẩy trở về:

- Em thích ăn thì ăn đi, anh chỗ này còn có mười một quả. Ăn xong rồi nếu còn muốn, anh ở đây còn có. Cho dù ăn hết tất cả cũng không sao, đây vốn là thứ dùng để ăn mà.

Từ nhỏ đến lớn, cha mẹ cũng rất yêu chiều cô, nhưng đó là nói cho cô

nghe, hơn nữa họ còn là cha mẹ của mình. Nếu Ninh Khinh Tuyết nói muốn bán công ty, bán toàn bộ gia sản, chỉ để mau mua một loại trái cây chỉ để ăn mấy miếng, cha mẹ của nàng nhất định sẽ ngăn cản. Nhưng Diệp Mặc không ngờ đã không để bụng còn nói, mình ăn xong rồi còn nữa, dù ăn hết cũng không có gì.

Tay Ninh Khinh Tuyết đang nắm trái cây bỗng dừng lại, Diệp Mặc có bao nhiêu tiền, cô rất rõ, có thể nói Diệp Mặc căn bản chính là kẻ nghèo nàn, cô không nghĩ mình ở trong lòng Diệp Mặc đã quan trọng như vậy. Cô không kìm nổi nước mắt của mình, giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc Diệp Mặc, có chút không khớp nói:

- Anh tại sao phải chiều em như vậy, anh sẽ làm hư em đó.

Diệp Mặc trầm mặc một lát, lẩm bẩm nói:

- Từ thời khắc em một mình xâm nhập Thần Long giá, một mình xuống vách núi, mạo hiểm cửu tử nhất sinh tới cứu anh, anh quyết định phải yêu thương em cả đời, về sau càng phải yêu thương em hơn nữa.

Dừng một chút, Diệp Mặc lại nói:

- Nếu anh có thể tìm được Lạc Ảnh, nếu em nguyện ý cùng bọn anh ở một chỗ, anh sẽ càng thêm yêu thương em. Nếu anh cả đời này đều tìm không thấy Lạc Ảnh, anh cùng với em tư thủ cả đời này.

- Vâng... Em đồng ý...

Ninh Khinh Tuyết thanh âm vẫn còn có chút không khớp, đột nhiên chỉ chốc lát lại nói:

- Nhưng chị Lạc Ảnh sẽ chấp nhận em sao? Cô ấy...

Ninh Khinh Tuyết lời nói không nói ra, nhưng lo lắng của nàng lại biểu lộ ra. Ở xã hội này là chế độ một vợ một chồng, cô thích Diệp Mặc, cô cũng biết Diệp Mặc không phải người bình thường. Cho dù Diệp Mặc có một

người vợ là Lạc Ảnh, chỉ cần Diệp Mặc cần cô, cô sẽ quyết tâm, chẳng sợ người trong nhà phản đối, cô cũng muốn cùng Diệp Mặc ở một chỗ. Chỉ có điều cô sợ Lạc Ảnh không tiếp nhận cô.

Sau khi Diệp Mặc nói ra người vợ kiếp trước của hắn tên là Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết trong lòng có một loại lo lắng, ban đầu lo lắng Diệp Mặc tìm được Lạc Ảnh rồi sẽ không từ giã cô mà đi, hiện tại lại lo lắng Lạc Ảnh không muốn nhận cô. Nhưng đáy lòng cô còn có một loại ý niệm kỳ quái, cô cũng chỉ có thể chấp nhận Lạc Ảnh và Diệp Mặc cùng một chỗ, nếu như cô gái khác, cho dù là Trì Uyển Thanh, cô cũng không thể chấp nhận.

Lạc Ảnh sẽ có cùng một dạng ý niệm giống mình sao? Nếu cô ấy có ý nghĩ giống mình, không tiếp nhận được mình thì sao? Cha mẹ không chấp nhận, cô có thể đi theo Diệp Mặc, nhưng Lạc Ảnh nếu không chấp nhận, cô không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nghe xong Ninh Khinh Tuyết nói, ánh mắt Diệp Mặc hiện lên chút tưởng niệm, một lát sau hắn mới trả lời Ninh Khinh Tuyết, hoặc như là lầm bầm lầu bầu nói:

- Sư phụ sẽ chấp nhận mà.

Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại đề tài, xoay lưng về phía Ninh Khinh Tuyết bước nhanh ra khoảng hơn mười mét, sau đó nhìn chằm chằm chỗ lùm cây lạnh lùng nói:

- Ra đi.

Ninh Khinh Tuyết còn đắm chìm ở trong lời nói của Diệp Mặc, không thể tự thoát khỏi, đối với chuyện bên ngoài không có chút nào phát hiện ra.

Một trận thanh âm xột xoạt vang lên, một gã thanh niên quần áo tả tơi leo ra khỏi lùm cây, có chút kinh ngạc nghi ngờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết.

- Người rừng?

Ninh Khinh Tuyết phục hồi tinh thần, lập tức kinh ngạc kêu ra tiếng.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Y không phải người rừng, y phục của y bị xé rách chưa lâu, hơn nữa còn là trang phục ngụy trang. Nói không chừng y chính là đội viên đội tìm kiếm cứu nạn mà em nói tới đó.

- Các ngươi là ai? Làm sao biết tôi là đội viên đội tìm kiếm cứu nạn?

Người thanh niên này đã phát hiện Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết đều là người bình thường, lúc này mới hòa hoãn xuống.

Ninh Khinh Tuyết lúc này cũng hiểu rõ chuyện, lại kinh ngạc nói:

- Anh thật là đội tìm kiếm cứu nạn sao? Tiến vào tìm cứu Chương Cường?

- Cô có biết Chương Cường? Các người rốt cuộc là ai? Sao dám đi lại ở chỗ này?

Người thanh niên này lại kỳ quái hỏi.

Diệp Mặc thấy y bộ dạng yếu ớt, lấy ra một bao bánh bích quy ném qua:

- Ăn một chút gì đi, nói xem chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này người thanh niên này mới chính thức bình tĩnh trở lại, lập tức nhận lấy gói bánh bích quy Diệp Mặc cho y, tốc độ ăn của y rất nhanh, một bao bánh bích quy không bao lâu đã bay xuống bụng y. Diệp Mặc lại đưa cho y một lọ nước.

Ăn xong, người thanh niên này hồi hộp nói:

- Vài ngày trước, tôi cùng đội viên nhận được mệnh lệnh, nói ở đây có một người du khách mất tích, tám người chúng tôi liền tiến vào tìm cứu. Lúc tiến vào còn có hai gã du khách dẫn vào đường, chúng tôi còn mang theo

súng, cho dù là gặp người rừng, cũng sẽ không sợ hãi. Nhưng thời điểm chúng tôi đi đến gần hố trời…

Nói tới đây, trong mắt người thanh niên này rõ ràng lộ ra sự sợ hãi hồi hộp, lại nhìn Diệp Mặc một chút, mới tiếp tục nói:

- Lúc ấy chúng tôi đã nhìn thấy một chiếc giầy gần hố trời, người của đoàn du lịch lập tức nói kia là giầy của Chương Cường. Có một gã du khách đi nhặt chiếc giầy đó lên, nhưng khi hắn vừa mới nhặt lên, chính là một tiếng thét chói tai từ phía trên trong hố truyền đến.

Lại dừng đề tài, người thanh niên này theo bản năng rùng mình một cái, Diệp Mặc cầm lấy một pháp khí mặt ngọc đơn giản ném cho y nói:

- Cậu mang cái này lên rồi nói, còn nữa các cậu là người của đội tìm kiếm cứu nạn nào? Chẳng lẽ người tiến vào chỉ có một mình cậu thôi sao?

Người thanh niên này nhìn thấy Diệp Mặc ném tới một chiếc dây chuyền mặt ngọc, không do dự chút nào đem đeo trên cổ, nói với Diệp Mặc:

- Cảm ơn pháp khí của anh, đợi sau khi đi ra ngoài tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.

Xem ra y còn biết đây là pháp khí.

Diệp Mặc khoát tay - Không cần, cái này tặng cho cậu luôn, loại pháp khí đơn giản này tôi có rất nhiều, cậu nói tiếp đi.

Người thanh niên này lập tức tiếp tục nói:

- Tôi tên là Vương Khai Lâm, đội tìm kiếm cứu nạn của chúng tôi trực thuộc khu bảo hộ Thần Long Giá. Ngày đó đáng sợ nhất không phải hố trời, mà là tiếng kêu truyền đến từ hố trời, tên du khách nhặt được giầy sững sờ một lát, quay đầu trực tiếp xông về hố trời, sau đó bất ngờ nhảy xuống...

- A...

Ninh Khinh Tuyết a một tiếng, thời điểm lúc ấy cô trải qua hố trời cũng nhìn thấy một cái giầy, nếu không phải 'Trừ tà phù' cô có lẽ cũng sẽ nhảy xuống? Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết cảm giác được một trận hồi hộp, theo bản năng ôm bả vai Diệp Mặc. Hơi thở quen thuộc của Diệp Mặc truyền đến, cô mới bình tĩnh lại.

Vương Khai Lâm lại không để ý thanh âm của Ninh Khinh Tuyết, mà tiếp tục nói:

- Lúc ấy mấy người đồng đội chúng tôi thấy người đó nhảy xuống, cũng có chút sốt ruột, một người đồng đội lập tức bắt đầu dùng đèn pha xem xét hố trời, không nghĩ tới đèn pha vừa mới chiếu xuống, cậu ta liền rơi xuống, không biết là chuyện gì xảy ra.

Lúc này, chúng tôi đều biết rằng chuyện không tốt, nhất định là trong hố trời có cái gì đó, không chút nghĩ ngợi liền chạy trốn. Tôi trước khi đi, còn thấy hai người đồng đội không ngờ chạy về phía hố trời, cũng nhảy xuống.

Diệp Mặc trầm mặc sau một lúc lâu, lúc này mới hỏi, - Nếu như vậy, vì sao anh không có việc gì?

Vương Khai Lâm lòng còn sợ hãi nói:

- Bởi vì lúc trước tôi đeo một pháp khí khai quang, cuối cùng tôi không biết có phải do pháp khí kia nổi lên tác dụng hay không, đã bảo vệ tôi. Sự tình này quá mức mơ hồ, tôi không dám men theo đường cũ đi ra ngoài, muốn tìm đường khác ra, cũng đã tìm vài ngày, cũng không tìm được lối ra. Hơn nữa cũng không gặp người tiến vào tìm kiếm, hai người là người đầu tiên tôi gặp trong suốt mấy ngày qua.

Ninh Khinh Tuyết tự mình đã trải qua, cô đương nhiên sẽ không cho là Vương Khai Lâm đang nói láo, nghe đến đó, cô có chút lo lắng nói với Diệp Mặc:

- Hay là chúng ta cũng đi vòng ra ngoài đi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Đường vòng? Lúc em tới có phải cũng bị vật kia dọa qua một lần?

- Vâng, lúc ấy em còn nói với cái vật mà nhìn không thấy đó, rằng nếu nó còn dám đến, em sẽ đem nó hóa thành tro, có lẽ nó sợ hãi, nên để cho em thoát.

Ninh Khinh Tuyết lòng còn sợ hãi nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 209

Hồi Hộp Lại Xuất Hiện

Cô cũng thoát ra từ hố trời ư?

Vương Khai Lâm nói một hồi, lại gặp hai người, cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh.

- Đúng vậy, các anh muốn tìm Chương Cường, thì ra là cùng đoàn du lịch với tôi. Anh ta cũng giẫm lên cái hố trời kia.

Ninh Khinh Tuyết trả lời. Nhưng cô lập tức thấy việc này có liên quan tới mình, nếu như không phải Chương Cường muốn thể hiện một chút trước mặt cô, nói không chừng cái hố trời kia sẽ không xảy ra.

Diệp Mặc quay đầu lại nói rằng:

- Anh trở về đốt nó thành tro bụi, em sợ không?

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu:

- Chỉ cần cùng anh ở một chỗ, em sẽ không sợ gì hết.

Nếu bảo cô một mình quay về đường cũ, cô thà đi tìm chết, nhưng cùng Diệp Mặc ở một chỗ thì lại khác. Hơn nữa lòng cô còn có chút ngọt ngào, bởi vì chính bị dọa cho khiếp sợ, Diệp Mặc mới muốn quay lại tính sổ với cái vật đó.

Diệp Mặc nhìn Vương Khai Lâm nói rằng:

- Nếu như cậu không sợ thì cùng trở lại với chúng tôi, nếu như cậu sợ, thì tiếp tục ở lại chỗ này.

Vương Khai Lâm thấy Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết ở bên trong này hành tẩu như tản bộ, hơn nữa thần thái hắn rất bình tĩnh, điều quan trọng hơn nữa là Diệp Mặc cho y một pháp khí.

Bởi vậy có thể thấy được, Diệp Mặc tuyệt đối không phải người thường, một mình tiếp tục ở lại chỗ này, đúng là sống nhục. Huống hồ Ninh Khinh Tuyết là con gái mà còn không sợ, y một người đàn ông sợ cái gì.

Nghĩ tới đây Vương Khai Lâm lập tức hồi đáp:

- Không sợ, chỉ cần anh dám trở lại, tôi cũng dám cùng anh qua đó.

Diệp Mặc tán thưởng nhìn Vương Khai Lâm một chút nói rằng:

- Không sai, có chút gan dạ sáng suốt, nếu như vậy, chúng ta đi thôi.

Mấy người dọc theo đường cũ mà trở về, rất nhiều đường mà Ninh Khinh Tuyết đã quên, Vương Khai Lâm thì nhớ mang máng. Có thể thấy được y ở bên trong này vài ngày nên khu vực lân cận đã rất quen thuộc.

Diệp Mặc mặc dù không có toàn lực chạy, thế nhưng đương nhiên là nhanh hơn rất nhiều so với Ninh Khinh Tuyết, Vương Khai Lâm cũng miễn cưỡng đi theo. Con đường mà Ninh Khinh Tuyết đã phải dùng trọn một đêm và mấy tiếng đồng hồ mới đi qua thì Diệp Mặc và Vương Khai Lâm chỉ dùng mấy giờ.

Hơn ba giờ chiều, mấy người đã tiếp cận gần khu vực hố trời.

- Đã có người tới qua rồi.

Diệp Mặc lập tức phát hiện khu vực cách hố trời mấy chục mét đã bị rào lại, nhìn phía sau dường như đã xảy ra chuyện gì, người bên ngoài không cho phép ai bước vào khu vực này.

Vương Khai Lâm nhìn hố trời đen nhánh vẫn như cũ có chút hồi hộp, Ninh Khinh Tuyết chỉ dám nhìn hố trời qua vai Diệp Mặc mà xem xét một

chút.

- A, hình như không có cái loại cảm giác này rồi.

Vương Khai Lâm lập tức cảm giác ngày hôm nay không hồi hộp giống như lần trước nữa.

Diệp Mặc biết, cho dù có cái loại oán linh gì đó, gặp phải dương cương khí huyết Tu Chân giả của hắn cũng không dám xông tới. Hơn nữa thứ mà thấy bất tận gì đó, đối người thường mà nói rất nguy hiểm, thế nhưng đối Diệp Mặc mà nói lại không có chút nguy hiểm nào.

Thần thức của hắn hoàn toàn có thể biết được thứ gì đang ẩn nấp ở dưới, chỉ cần cảnh giới không cao bằng hắn, thì như thuật ẩn thân của hắn mặc dù có thể lừa gạt được nhiều người ở đây, thế nhưng tại Tu Chân giới, loại thuật ẩn thân cấp thấp này hoàn toàn là một việc làm vô bổ, không dùng được.

- Ở đây có thể đi ra, Khinh Tuyết, anh sẽ đưa em đi ra ngoài trước, sau đó anh muốn vào hố trời xem thế nào.

Diệp Mặc nói, Ninh Khinh Tuyết còn chưa trả lời, nhưng Vương Khai Lâm sốt ruột rồi, nói giỡn ư, gần hố trời đã không có chuyện gì xảy ra, nhanh đi thôi, còn dám vào xem?

Ninh Khinh Tuyết mân mê môi, đã có chút quật cường nói rằng:

- Không, em muốn đi cùng anh.

Diệp Mặc kỳ thực muốn vào xem hố trời, muốn tiêu diệt cái thứ đã làm Ninh Khinh Tuyết sợ hãi, thế nhưng hắn lại sợ Ninh Khinh Tuyết bị cảnh vật bên dưới hố trời đe dọa. Hiện tại Ninh Khinh Tuyết muốn cùng đi với hắn, hắn nhất thời muốn bỏ ý niệm đi xuống dưới. Nghĩ lại nói rằng:

- Nếu như vậy, chúng ta đi ra ngoài đi, ở đây không xem cũng được.

Vương Khai Lâm nghe thấy Diệp Mặc bỏ ý định đi xuống hố trời, liền

thở phào nhẹ nhõm, y thật đúng là sợ Diệp Mặc đi xuống. Nhưng trong lòng vẫn rất khâm phục lá gan của Diệp Mặc, cái nơi dọa người này, đi qua không có việc gì là tốt rồi, còn dám lưu lại vào xem, nếu là Vương Khai Lâm y cũng không dám nghĩ tới.

Diệp Mặc cũng không có cách nào, nếu lúc này đi vào, hắn không phải sợ nguy hiểm bên trong hố trời, với hắn mà nói, những nguy hiểm này so với những cao thủ Địa cấp thì chưa là cái gì hết. Hắn sợ hai cao thủ Địa cấp đuổi theo, tuy rằng khả năng rất nhỏ, thế nhưng dù sao cũng có thể.

Ba người ra phía sau rừng cây, xung quanh quả nhiên bị nhiều lớp lan can rào cản. Loáng thoáng đã có người đến, Diệp Mặc nhìn Vương Khai Lâm nói rằng:

- Tôi sẽ không đi với cậu nữa, bên ngoài đã có rất nhiều người tới tiếp ứng rồi. Cậu tốt nhất không nên nói với người khác là đã gặp qua tôi, tạm biệt.

Nói xong Diệp Mặc cõng Ninh Khinh Tuyết phóng qua hàng rào dễ dàng, rất nhanh vòng qua một đoạn rồi biến mất.

Vương Khai Lâm ngơ ngác nhìn bóng lưng Diệp Mặc biến mất, có chút sững sờ. Đến bây giờ y cũng không biết Diệp Mặc tên gọi là gì, chỉ biết là bản lĩnh của hắn không tồi, lá gan cũng lớn, còn tặng y một pháp khí không biết loại đẳng cấp nào.

Hắn đã cứu mạng mình, nếu hắn bảo đừng nói ra hắn, mình sẽ không nói. Khi Khai Lâm đang muốn phóng qua hàng rào, y liền thấy rất xa đã có mười mấy người chạy tới, y thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát khỏi nguy hiểm rồi, cánh rừng này thật nguy hiểm, y thật sự rất sợ.

Thế nhưng tại thời điểm này, lần thứ hai y lại nghe được một tiếng kêu bén nhọn ở phía sau, cái loại cảm giác âm hàn nhập cốt lần nữa lại khiến da đầu Vương Khai Lâm bắt đầu tê dại. Đúng là tiếng kêu đó, chính là tiếng kêu mà lần trước y đã nghe thấy, thế nhưng cái loại âm thanh chói tai vang dội

này còn lợi hại hơn lần trước, khiến y nhất thời có một loại sợ hãi bất lực.

Không chỉ thanh âm kinh khủng hơn so với lần trước rất nhiều, hơn nữa loại âm hàn nhìn không thấy này cũng mạnh hơn nhiều so với lần trước. Y lập tức cảm thấy chuyện chẳng lành, vừa rồi đi qua hố trời, cái loại cảm giác âm hàn này không có, hẳn là sợ người thanh niên đã cứu mình kia, hiện tại hắn đã đi, mình xong đời rồi.

Giữa lúc Vương Khai Lâm muốn chạy trốn, cái loại âm hàn này dĩ nhiên rất nhanh đã tiếp cận Vương Khai Lâm. Vương Khai Lâm cảm giác giống như toàn bộ linh hồn đã bị bắt đi rồi, mà y lại không thể nhúc nhích, người tiếp ứng còn đang cách mấy trăm mét, một trận tuyệt vọng từ đáy lòng Vương Khai Lâm dâng lên.

Bỗng nhiên Vương Khai Lâm cảm giác được cái mặt ngọc kia đeo trên ngực phát ra một đạo màu vàng nhạt, một tiếng kêu sắc nhọn ở không xa trước mặt y vang lên, tựa hồ đã bị tổn thương, đảo mắt đã biến mất, hơn nữa cái loại ý niệm tâm hồn bị bắt đi trong đầu của Vương Khai Lâm cũng theo đó biến mất. Lúc này y mới nhìn thấy hơn mười người chiến sĩ cầm súng chạy tới.

Vương Khai Lâm thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cái trán dính đầy mồ hôi lạnh, lấy ra miếng ngọc Diệp Mặc cho y. Y lúc này đã biết nó không chỉ là một pháp khí, mà là một pháp rất có đẳng cấp, loại pháp khí này nếu bán trong tiệm cũng phải mấy triệu, thế nhưng người thanh niên kia lại đem nó tặng cho y một cách rất thoải mái, người thanh niên kia khí phách thật lớn, đáng tiếc không làm quen hắn một chút.

Xem ra lần này, người ta lần thứ hai đã cứu tính mạng của y.

Diệp Mặc lúc này đã cõng Ninh Khinh Tuyết rời khỏi vùng núi Thần Nông, tiến vào một thị trấn nhỏ. Diệp Mặc buông Ninh Khinh Tuyết xuống, chạy đi mua một ít quần áo để nàng thay, thêm một đôi giày, sau đó hai người mới đi ra khỏi thị trấn nhỏ.

- Chúng ta đi đâu?

Ninh Khinh Tuyết hiện tại đã đi cùng Diệp Mặc một chỗ, hơn nữa thái độ Diệp Mặc đối với nàng cũng thay đổi, trong lòng nàng rất vui mừng, bất luận Diệp Mặc đi chỗ nào, chỉ cần hắn nguyện ý, nàng sẽ cùng hắn đi.

Diệp Mặc suy nghĩ chốc lát mới nói nói:

- Anh còn có một số việc chưa hoàn thành, làm xong, anh muốn đi Ninh Hải, ở Ninh Hải anh có gieo trồng một ít 'Ngân diệp thảo", anh sẽ đưa em về trước, chờ anh làm xong việc, anh tới tìm em.

Ninh Khinh Tuyết thản nhiên cười - Kỳ thực em ở Ninh Hải, thứ bảo bối của anh tên là 'Ngân diệp thảo" đúng không? Em biết rồi, Khi em đi em đã nhờ Hứa Vy chăm sóc chúng, anh không cần lo lắng. Lần này em trở về Ninh Hải, giúp anh trông nom 'Ngân diệp thảo" chờ anh trở về…

Ninh Khinh Tuyết giống như một người vợ hiền, kéo tay Diệp Mặc, có chút lo lắng hắn rất lâu sẽ không trở về.

Diệp Mặc nhớ tới lần trước 'Ngân Tâm Thảo" nhuộm đỏ, nắm chặt tay Ninh Khinh Tuyết - Khinh Tuyết, em thật khờ, sao lại dùng thân thể của chính mình để bảo vệ một cây cỏ, nếu như có thương tổn thì biết phải làm sao? Nếu như không phải lần trước anh vừa lúc trở về, hậu quả thực sự không dám lường được, coi như diệt toàn bộ Tống gia, cũng có thể thế nào?

- Ờ...

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu đáp lên tiếng, trong lòng bởi vì Diệp Mặc lo lắng, lại có thêm chút ngọt ngào. Lát sau lại tiếp tục nói:

- Kỳ thực em cũng không hối hận, lúc đó em chỉ biết là anh rất thích loại cỏ này. Thế nhưng em hết lần này tới lần khác làm tổn thương anh, em chỉ là muốn giúp anh giữ lại một chút gì hữu dụng với anh. Ngoại trừ loài cỏ đó, em không biết nên giúp anh cái gì, đôi khi em thực sự cảm giác mình rất vô dụng……

- Sau này không cho phép em lại làm cái việc ngốc như vậy nữa, anh sẽ không để bụng vì một gốc cỏ đâu, biết không?

Diệp Mặc có chút yêu thương nắm chặt tay Ninh Khinh Tuyết, nếu có một người phụ nữ toàn tâm toàn ý như vậy, làm sao không hạnh phúc chứ.

- Em biết rồi, em biết anh sẽ không để bụng, ngay cả 'Trú nhan quả" anh đều thoải mái đưa cho em ăn, đôi khi anh không nên quá nuông chiều em, em sợ, em sợ cái loại cảm giác này sẽ đột nhiên biến mất, em…

Ninh Khinh Tuyết giọng nói càng ngày càng mềm yếu, Diệp Mặc đối với nàng càng tốt, nàng càng cảm giác lo lắng, lo lắng có một ngày cái loại cảm giác này đột nhiên mất đi. Nàng luôn muốn mình có một chút tác dụng gì đó đối với Diệp Mặc, không nên lúc nào cũng trở thành nỗi phiền phức đối với Diệp Mặc.

- Ngốc ạ, sau này không nên nghĩ như vậy, kỳ thực em biết anh sẽ không đột nhiên biến mất trước mặt em. Trước đây là trước đây, hiện tại là hiện tại, sẽ không giống như vậy, hiểu không?

Diệp Mặc nhìn Ninh Khinh Tuyết kiều diễm vô song, ngực càng thương tiếc.

Thấy Ninh Khinh Tuyết cúi đầu trầm mặc không nói, Diệp Mặc hít một hơi chậm rãi nói rằng:

- Anh sẽ làm cho Tống gia biến mất, em không cần lo lắng.

- Không, em sẽ không thèm để ý đến chuyện đó, chỉ cần anh trở về là tốt rồi.

Ninh Khinh Tuyết đối với việc Tống gia biến mất hay không cũng không có để ở trong lòng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 210

Âm Mưu

Tại Ninh Hải, Tô Tĩnh Văn đang cau mày ngồi ở trong phòng mẹ nàng.

Cô không nghĩ tới anh họ lại nói chuyện cầu hôn với mẹ cô, thậm chí còn muốn thực hiện nó vào ngày mồng một tháng mười nữa. Điều này làm cho cô rất phiền lòng, trong lúc nhất thời không biết nên xử lý như thế nào.

Đối với người anh họ Tạ Úy Tranh, Tô Tĩnh Văn trong lòng vẫn rất cảm kích. Bởi vì từ nhỏ anh họ đã lớn lên cùng cô, muốn nói thanh mai trúc mã cũng không đủ. Nhưng, cô đối với người anh họ này chỉ có tình huynh muội, không có tình cảm yêu đương.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cô cự tuyệt lời mời của anh họ mấy lần rồi, nếu nói cô một chút cũng không có phát hiện, đó tuyệt đối là không thể nào, nhưng cô cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị xong, ít nhất hiện tại cô còn nhất thời không nghĩ tới.

Mẹ Tô Tĩnh Văn, Mục An vốn cho là Tô Tĩnh Văn sẽ không cự tuyệt, bởi vì lúc Tạ Úy Tranh trở lại, cô là người vui nhất.

Nhưng điều khiến Mục An thật không ngờ chính là, Tô Tĩnh Văn bất ngờ cau mày nói bây giờ còn chưa nghĩ đến chuyện này, rõ ràng cô không phải thẹn thùng, mà là thật không có nghĩ kỹ.

Mục An tuy rằng rất thích Tạ Úy Tranh, nhưng chuyện của con gái, bà chỉ có điều đề xuất tham khảo, nếu Tĩnh Văn thật sự không muốn, bà chắc sẽ không đi bắt ép cô.

- Tĩnh Văn, đây là chuyện đại sự của con, con cũng không nhỏ nữa, mẹ

chỉ có thể cho con ý kiến tham khảo thôi. Úy Tranh vóc người cũng không tệ, hơn nữa còn là thạc sĩ du học ở Mỹ, chủ yếu nhất là nó dù ở nước Mỹ mấy năm nhưng vẫn giữ được phẩm hạnh. Mẹ sẽ không nói nhiều nữa, con tự mình suy nghĩ đi, đây là chuyện của những người trẻ tuổi như các con...

Mục An nói xong dường như nhớ tới cuộc hôn nhân bất hạnh của mình, tuy rằng Tĩnh Văn đã lớn như vậy, nhưng bà và cha của Tô Tĩnh Văn so với người dưng không khá hơn bao nhiêu.

Thấy mẫu thân đi ra ngoài, Tô Tĩnh Văn cũng là thở dài, cô có chút phiền não day day cái trán. Đối với anh họ Úy Tranh cô không biết nên cự tuyệt như thế nào, tuy rằng mẫu thân nói anh họ không có thay đổi, nhưng cô lại cảm giác được anh họ tham vọng chiếm hữu quá lớn. Có lẽ trong lòng của anh ta, chính mình hoàn toàn nên thuộc về anh ta, điều này làm cho Tô Tĩnh Văn có chút cảm giác kháng cự theo bản năng. Tuy nhiên người anh họ Úy Tranh so với cái tên Uông Bằng kia, lại tốt hơn gấp mấy lần.

Cho dù là anh ấy có loại cảm giác này, cũng nên đợi nàng trở thành người yêu ở trong lòng anh ấy mới đúng, nhưng hiện tại, chính mình đối với anh ta thật sự chỉ có tình huynh muội.

Tô Tĩnh Văn nhớ tới lần trước anh họ ép tặng một chiếc lắc tay cho nàng, điều này làm cho cô có chút không thoải mái. Cô theo bản năng nhìn trên cổ tay mình chỉ có một chiếc lắc tay có hai hạt ngọc châu, bỗng nhiên lại nghĩ tới Ninh Khinh Tuyết. Ninh Khinh Tuyết lần trước nói cô muốn đi tới một nơi nguy hiểm, không biết bây giờ trở về chưa.

Tô Tĩnh Văn lấy điện thoại gọi cho Ninh Khinh Tuyết, trong điện thoại truyền đến âm thanh máy bận. Khinh Tuyết sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Tô Tĩnh Văn nghĩ đến đây, rốt cuộc không kìm nổi, liền muốn gọi điện thoại cho Lý Mộ Mai hỏi một chút.

Lúc này điện thoại di động của cô lại vang lên, Tô Tĩnh Văn nhận điện thoại, nghe được thanh âm, lập tức mừng rỡ kêu lên:

- Khinh Tuyết, cô đã trở lại? Ở đâu vậy? Được, tôi lập tức đi tới.

Yến Kinh Tống gia.

Gia chủ Tống Kỳ Minh sắc mặt rất là nghiêm túc ngồi ở phòng họp, mà ngay cả ông cụ Tống gia Tống Nguyên Nghĩa lần này cũng đã tới. Tuy nhiên cho dù Tống Nguyên Nghĩa là ông cụ của Tống gia, cha ruột Tống Kỳ Minh, lúc này cũng ngồi ở ghế phía sau, chứng tỏ hội nghị gia tộc Tống gia lần này hoàn toàn do Tống Kỳ Minh phụ trách.

Nhưng lần này tham gia hội nghị gia tộc Tống gia ngoại trừ người của Tống gia, còn có hai gã khác không phải người của Tống gia. Một tên đàn ông chừng ba mươi tuổi, làn da rất trắng, thoạt nhìn hào hoa phong nhã, diện mạo rất anh tuấn. Còn có một lão già hơn sáu mươi tuổi, trên mặt mặt mày hồng hào, tóc lại đen thùi tỏa sáng, nếu nhất định phải nói chỗ đặc thù nhất của ông ta chính là mái tóc dài được cột lên, chỉ có điều tầm mắt của y dường như rũ cụp.

Ở xã hội này, một lão già hơn sáu mươi tuổi, đem đầu tóc nuôi dưỡng vô cùng dài cũng rất là kì quái, giống như bây giờ cột lên càng thêm kì quái.

- Tống gia chúng tôi tuy rằng ở mặt ngoài phong quang vô hạn, nhưng thực tế lại là bấp bênh.

Tống Kỳ Minh nói một câu xong, liếc mắt một cái nhìn con cháu Tống gia, sau đó mới tiếp tục nói:

- Diệp Mặc, tôi nghĩ người Tống gia đều biết, lần lượt đánh vào mặt người của Tống gia, thậm chí ngay cả giết ba người con cháu Tống gia, mà chúng ta lại không dám tìm hắn tính sổ. Tiếp tục như vậy, Tống gia chúng ta không cần người khác tới đối phó, tự mình xong đời.

Tống Kỳ Minh nói tới đây, trên mặt vẻ mặt càng thêm nghiêm túc.

- Kỳ Minh đem nguy cơ nói ra, mọi người chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp, khó khăn gì Tống gia đều đã trải qua, chẳng lẽ hiện tại một tên nhãi

nhép như vậy cũng đối phó không được ư.

Người lên tiếng là ông cụ Tống gia Tống Nguyên Nghĩa.

Tống Kỳ Minh gật gật đầu nói:

- Hôm nay tới hội nghị gia tộc Tống gia ngoại trừ tôi là con cháu Tống gia, còn có Âu Phong của Âu gia và tiền bối Lý Minh Cường. Âu gia bởi vì một chút chuyện nhỏ gây thù với Diệp Mặc, đã bị tên tặc tử Diệp Mặc này gần như diệt toàn bộ gia tộc. Nhị Hổ nhà Âu gia thì bị Diệp Mặc giết.

- Hồ Khâu đệ tử của tiền bối Lý Minh Cường cũng là bị Diệp Mặc giết, có thể nói Diệp Mặc trời sinh tính dễ giết, máu tươi trên tay nhiều lắm. Hiện tại Tống gia ta cũng đắc tội hắn, ta nghĩ hắn kế tiếp động thủ nhất định là Tống gia ta, nếu chúng ta không sớm phòng bị người này một chút, khoảng cách Tống gia diệt vong đã không xa.

Tống Kỳ Minh nói xong, Âu Phong sắc mặt trắng bệch tay nắm thành một nắm đấm, một câu cũng không nói, tuy nhiên từ sự run rẩy trên thân thể của y là có thể nhìn ra đáy lòng y phẫn nộ.

Lão già tóc đen đột nhiên mở to mắt, hừ lạnh một tiếng nói:

- Người tuổi trẻ bây giờ ngang ngược kiêu ngạo, ỷ vào chính mình học chút bản lĩnh, liền khoe khoang chung quanh. Hồ Khâu là đệ tử thân truyền của ta, nếu không giết tên kẻ trộm này rửa hận cho đệ tử của ta, Lý Minh Cường tôi đúng là đã uổng công học võ mấy chục năm.

- Lý tiền bối không nên gấp gáp, Diệp Mặc là người mà tất cả chúng ta đều muốn giết, tuy nhiên người này quả thật có rất bản lĩnh. Lần này nếu muốn động thủ nhất định phải một kích đạt được, quyết định không thể để cho hắn lại có cơ hội thở dốc. Hơn nữa, Hồ Khâu tiên sinh cũng là bởi vì chuyện của Tống gia mà gặp nạn, Tống gia sẽ không đứng nhìn bỏ qua.

Một người đàn ông ngồi ở bên trái Tống gia lập tức đứng lên khom người nói.

Tống gia là mời Lý Minh Cường đến giúp, hiện tại thấy y nói như vậy, liền trực tiếp biến thành Tống gia trợ giúp Lý Minh Cường.

Lý Minh Cường già mà thành tinh, loại lời này làm sao có thể nghe không hiểu, mắt lạnh nhìn người vừa nói chuyện này một chút, không hé răng.

Tống Kỳ Minh lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Tống Hổ, anh câm miệng cho tôi, thu hồi chút khôn vặt kia của anh lại, Lý Minh Cường tiền bối lần này là đến trợ giúp Tống gia đấy.

Tống Hổ cố hết sức cũng không mua được được sự đồng lòng, mặt đỏ lên, ngồi ở một bên, không nói gì nữa.

Tống Hải lại đứng lên nói:

- Gia chủ, Lý tiền bối, Diệp Mặc này quả thật không phải kẻ đầu đường xó chợ, ngoại trừ Lý tiền bối ra, Tống gia chúng ta không có bất kỳ người nào là đối thủ của hắn. Hơn nữa chúng ta bây giờ còn không thể lấy thủ đoạn quốc gia mà quang minh chính đại đối phó hắn, bởi vì hiện tại hắn đã trở thành tổng huấn luyện viên của Phi Tuyết. Tuy nhiên, hiện tại có một người có thể đối phó hắn, nếu gia chủ bằng lòng gặp y, tôi lập tức có thể dẫn y tới đây.

- Là ai? Mau mời hắn vào.

Tống Kỳ Minh hiện tại đang lo không có cách nào đối phó Diệp Mặc, bây giờ lại có người nói có thể đối phó hắn. Y sao có thể không vội mà muốn biết.

Tuy rằng y biết Lý Minh Cường rất lợi hại, nhưng có đối phó được với Diệp Mặc hay không, y cũng không chắc chắn, dù sao ngay cả con hổ Âu gia cũng bị Diệp Mặc chém giết, có thể thấy được Diệp Mặc lợi hại đến độ khiến lòng y kinh hãi, không cần nói nữa, hiện tại y không thể vận dụng lực lượng quốc gia để đối phó Diệp Mặc, cho dù là có thể vận dụng, chẳng lẽ người

nhiều là có thể đối phó Diệp Mặc sao?

Đang lúc mọi người đang đoán mò, Tống Hải đã mang vào một gã đàn ông trung niên gầy teo. Khoảng bốn mươi tuổi, mắt tam giác, lông mi rất dài. Tuy rằng đi vào phòng nghị sự của đại gia tộc hạng nhất Tống gia này, nhưng thần thái thản nhiên, không có chút khẩn trương, có vẻ bình tĩnh.

- Gia chủ, vị này chính là Đông Phương Tê, không lâu trước đã tìm Tống gia, nguyện ý giúp đối phó Diệp Mặc.

Tống Hải đơn giản giới thiệu Đông Phương Tê một chút, sau đó liền lập tức thối lui.

Tống Kỳ Minh lập tức đứng lên - Đông Phương Tê? Chẳng lẽ ông là tổng quân sư của Nam Thanh năm đó, cũng là Đông Phương Tê người chỉ đạo 'Nam thanh", cuối cùng cư trú lâu dài ở Senna?

Đông Phương Tê khẽ mỉm cười, học cổ nhân ôm quyền, - Đúng là kẻ hèn mọn này, không ngờ cũng lọt vào tai gia chủ Tống gia, quả là vinh hạnh của Đông Phương Tê.

- Mời ngồi, mời ngồi.

Tống Kỳ Minh biết Đông Phương Tê, lúc trước khi 'Nam thanh" còn đang liều mạng đấu tranh, thậm chí Thiên Long Đầu còn chạy lang thang bốn phía, Đông Phương Tê đã xuất hiện. Y là một người lực định Càn Khôn, vô số kế sách từ trong đầu của y đi ra, cuối cùng thành đại bang phái 'Nam thanh", có thể nói 'Nam thanh" là một bang phái mà liên quốc gia đều không thể nề hà, có thể nói bang phái là do Đông Phương Tê một tay làm nên.

Lúc trước Tống Kỳ Minh nghe nói qua người này, Đông Phương Tê thường thường cảm thán nói - Hận không thể sống ở tam quốc, cùng Gia Cát, Tư Mã phân cao thấp.

Biểu lộ khát vọng của người này thật lớn, chỉ có điều đáng tiếc ở hệ thống tân chính trị, Đông Phương Tê đúng là không có đất dụng võ. Y không

xuất thân từ đại gia tộc, cũng không thể tiến vào quan trường, chỉ có thể phụ tá Thiên Long Đầu thành tựu tiểu Hoàng đế một phương, nhưng giấc mộng tiểu hoàng đế này lại bị Diệp Mặc chặt đứt, cho nên muốn nói hiện tại người Đông Phương Tê hận nhất là ai, không thể nghi ngờ đó chính là Diệp Mặc.

Đông Phương Tê thong dong ngồi xuống, rồi mới lên tiếng:

- Tống gia chủ có phải đang cảm thấy phiền muộn về Diệp Mặc hay không?

Tống Kỳ Minh đối với đại danh Đông Phương Tê như sấm bên tai, hiện tại thấy y hỏi, đương nhiên sẽ không cất giấu, nói thẳng:

- Đúng, không dối gạt anh Đông Phương, Tống gia hiện tại đang rất gian nan, đối mặt Diệp Mặc không làm gì được, kính xinanh Đông Phương xuất thủ tương trợ.

Đông Phương Tê khẽ mỉm cười - Tôi nếu đến đây, chính là muốn giúp Tống gia xuất lực. Không cần nói nữa Đông Phương Tê tôi và Diệp Mặc vốn là thù sâu như biển, cho dù là không có chút ân oán nào, tôi cũng không quen nhìn người này kiêu ngạo như thế, tuy nhiên trước đó, tôi muốn biết Tống gia có quân bài nào chưa lật.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 211

Mượn Đao Giết Người

Tống Kỳ Minh sau một lúc do dự, nhưng không lên tiếng.

Đông Phương Tê thấy thế cười ha hả, đứng lên nói:

- Một khi đã như vậy, Tống gia chủ coi như Đông Phương Tê tôi chưa từng tới là tốt rồi.

- Khoan đã, mời Đông Phương đạo trưởng ngồi, việc này không có gì là không thể nói.

- Tuy rằng không thể động đến lực lượng của quốc gia, nhưng Tống gia tôi ở ba phía nam, bắc, tây cũng có thể lâm thời điều động quân đội nhất định. Tuy nhiên chỉ có thể lấy lý do là luyện binh, thời gian không thể quá dài, nhiều nhất không quá tám giờ.

Tống Kỳ Minh nói tới đây, lại nhìn Âu Phong và Lý Minh Cường một chút lại tiếp tục nói:

- Tống gia tôi còn có bốn người cao thủ hoàng cấp và Lý tiền bối là cao thủ Huyền cấp trung kỳ.

Đông Phương Tê sau khi ngồi xuống, nghe xong lời nói Tống Kỳ Minh không nói gì, mà nâng chung trà lên uống một ngụm.

Ngồi phía dưới Tống Kỳ Minh là Tống Kỳ Trạm thấy Đông Phương Tê sau một lúc lâu không nói lời nào, có chút mất hứng mà hỏi:

- Không biết Đông Phương tiên sinh đối với việc này có biện pháp gì?

Đông Phương Tê lúc này mới đặt chén trà xuống chậm rãi nói:

- Quốc gia chúng ta luôn luôn có câu nói của người xưa để lại "biết người biết ta trăm trận trăm thắng". Nói vậy Tống gia nên biết lúc này Diệp Mặc ở đâu, thậm chí là đang làm gì?

Tống Kỳ Minh gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, Diệp Mặc lúc này đang nhận nhiệm vụ, phải tìm một thứ gì đó trở về.

Đông Phương Tê gật gật đầu lại nói:

- Tôi nghĩ Tống gia chủ một khi đã thẳng thắn thành khẩn, tôi cũng không quanh co, Diệp Mặc lần này hẳn là đi tìm một bộ phận tư liệu, đương nhiên hắn nhất định không tìm thấy rồi.

Tống Kỳ Minh bỗng nhiên nhìn thẳng Đông Phương Tê, có chút lạnh nói:

- Đông Phương tiên sinh làm sao mà biết được? Việc này liên quan đến bí mật quốc gia, bởi vì cha giao tiếp trải khắp Yến Kinh, mới hỏi được một tí manh mối, không ngờ Đông Phương Tê biết.

Đông Phương Tê dường như không nhìn thấy ánh mắt làm cho người ta sợ hãi của Tống Kỳ Minh, mà là nhìn đám con cháu của Tống gia, lại không nói lời nào.

Tống Kỳ Minh vừa thấy liền hiểu được là chuyện gì xảy ra lập tức nói:

- Tống Hải và Kỳ Trạm ở lại, cháu Âu Phong và Lý Minh Cường tiền bối kính xin ở lại, những người còn lại lui xuống trước.

Rất nhanh trong phòng này cũng chỉ còn lại Tống Hải, Tống Kỳ Minh, Tống Kỳ Trạm, còn có ông cụ Tống bốn người của Tống Gia. Còn lại ba người chính là Ly Minh Cường, Âu Phong và Đông Phương Tê.

- Hiện tại Đông Phương tiên sinh có thể nói rồi chứ.

Tống Kỳ Minh lại nói Đông Phương Tê liếc mắt nhìn một cái, hơi thở nhẹ, tuy rằng y không biết Tống Kỳ Minh phải để Âu Phong ở lại làm gì, nhưng y lại không thể lại nói cho Âu Phong đi. Đông Phương Tê không nhanh không chậm nói.

Tống Kỳ Minh đương nhiên cũng nhìn thấy Đông Phương Tê nhìn về phía Âu Phong, lại nói:

- Ồ, kính xin Đông Phương tiên sinh nói rõ. Nếu có thể diệt Diệp Mặc, Tống gia tôi cũng có thể hy sinh.

- Tốt, nếu Tống gia chủ thẳng thắn như thế, tôi cũng thành thật nói.

Nói xong lời nói quyết đoán Đông Phương Tê đột nhiên đứng lên, làm cho người ta vừa nghe thật giống như ông ta đặt quyết tâm.

- Tôi kỳ thật đã là thành viên Bắc Sa. "Bắc Sa" tôi nghĩ là anh Tống hẳn là nghe nói qua.

Đông Phương Tê nói tới đây dừng lại một chút.

Tống Kỳ Trạm lại đột nhiên đứng lên, - Cái gì, không ngờ ông là người của Bắc Sa?

Tống Kỳ Minh sắc mặt trầm xuống, y cảm giác Tống Kỳ Trạm không nén được tức giận, có chút không cao hứng nói:

- Kỳ Trạm, không được ảnh hưởng đến Đông Phương tiên sinh, ngồi xuống.

Bất quá trong lòng y có chút thất vọng, vốn đang hy vọng lôi kéo Đông Phương Tê gia nhập Tống gia đấy, xem ra không được rồi.

Đông Phương Tê dường như không cảm nhận được kinh ngạc của Tống Kỳ Trạm, mà tiếp tục chậm rãi nói:

- Tôi biết hiện tại quốc gia và "Bắc sa" chúng tôi là đối lập, tuy nhiên không ảnh hưởng đến giao dịch. Tôi có thể cam đoan, với trợ giúp và bày bố của Bắc Sa tôi, Diệp Mặc không có chỗ để trốn, cuối cùng tất nhiên sẽ bị đưa đến Tống gia, hoặc là chết không toàn thây.

Tống Kỳ Minh bất động thanh sắc nói:

- Đông Phương tiên sinh nói hai điều kiện của ông đi.

- Thứ nhất, không lâu trước đây Diệp Mặc bắt vài người của Bắc sa tôi, kính xin Tống gia chủ hỗ trợ.

- Thứ hai sau khi chuyện thành công, kính xin Tống gia hỗ trợ đem bộ phận tư liệu mà Diệp Mặc lấy giao lại cho "Bắc Sa" tôi Đông Phương Tê sau khi nói xong hai điều kiện này nâng chung trà lên, không nói gì nữa, không khẩn trương chờ đợi Tống Kỳ Minh trả lời.

Tống Kỳ Minh sắc mặt u ám nửa ngày rồi mới lên tiếng - Điều kiện thứ nhất, tôi có thể tìm ra người, về điều kiện thứ hai tuyệt đối không có khả năng. Tài liệu kia đã định là bí mật số một của quốc gia, tôi tuyệt đối không lấy ra ngoài. Hơn nữa cho dù ở trên tay của tôi, tôi đưa cho "Bắc Sa" vậy đơn giản là giống phản quốc.

Tống Kỳ Minh sau khi nói xong, Đông Phương Tê trên mặt không có chút ủ rũ và bất mãn mà là khẽ mỉm cười nói:

- Có thể, nếu ông có thể cứu người nữ đó ra, sau đó vẽ ra chỗ cụ thể và thủ đoạn phòng ngự cất giấu tư liệu, thế cũng được,.

Đông Phương Tê căn bản thì không nghĩ là Tống Kỳ Minh nơi này lấy được tư liệu, y cũng hiểu được tuyệt đối không có khả năng, tuy nhiên vẽ ra bản đồ, đối với Tống Kỳ Minh vẫn là có thể. Nếu điểm ấy cũng làm không được, Tống gia và Đông Phương Tê không có tư cách hợp tác.

- Có thể Tống Kỳ Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua ông cụ, lập tức đáp

ứng yêu cầu Đông Phương Tê.

Tống Kỳ Minh đáp ứng yêu cầu của mình rồi, Đông Phương Tê không có bất cứ biểu hiện kỳ quái nào, dường như việc này vốn là dự đoán của y. Thấy mấy người đây đều nhìn y, Đông Phương Tê mới chậm rãi nói:

- Diệp Mặc không chỉ là một kẻ vũ phu, còn hơi có mưu kế, bất quá khuyết điểm lớn nhất của hắn là tự đại. Lần trước nếu không phải tôi quá mức khinh địch, xương cốt của hắn đã rét lạnh rồi.

- Đông Phương Tiên Sinh, kính xin chỉ giáo.

Đối với lời nói của Đông Phương Tê thì Tống Kỳ Minh không có chút nào hoài nghi, Đại danh Đông Phương Tê, nổi danh trong nước không ai là không biết không hiểu.

Đông Phương Tê gật gật đầu nói:

- Diệp Mặc chúng tôi điều tra qua, hắn mặc dù là người của Diệp gia, nhưng dường như Diệp Mặc và Diệp Gia có mâu thuẫn rất lớn. Tuy nhiên nghe nói em của hắn, hắn vẫn còn tương đối quan tâm.

- Lúc nãy ý của tiên sinh là chúng ta bắt cóc em của hắn, sau đó uy hiếp Diệp Mặc?

Tống Kỳ Trạm nhíu nhíu mày nói.

Đông Phương Tê lạnh lùng cười, - Nếu như vậy tôi cũng không cần phải…. bêu xấu.

Dừng một chút, Đông Phương Tê tiếp tục nói:

- Tuy rằng Lý Tiền Bối tu vị cao, nhưng tôi phỏng chừng Diệp Mặc sẽ không ở dưới Lý tiền bối. Mà này đã không phải là dùng nhiều người có thể vây đánh, thử hỏi nhiều người có thể ngăn lại Lý tiền bối sao?

Tuy rằng Đông Phương Tê nói như vậy, tuy nhiên người ngồi đây đều

biết, Đông Phương Tê chiếu cố đến sĩ diện của Lý Minh Cường.

Cho dù bản lĩnh của Lýy Minh Cường không tệ, nhưng đối mặt với nhiều người và súng, hắn trốn không thoát. Ngụ ý chính của Đông Phương Tê là bản lĩnh Diệp Mặc so với Lý Minh Cường uy hiếp hơn nhiều lắm.

Tuy rằng Lý Minh Cường cũng đã hiểu, nhưng y chỉ có thể trầm mặt không nói lời nào.

Đông Phương Tê cũng không quản được vẻ mặt của y, mà là phối hợp nói:

- Hoa đại có ba hoa khôi bậc nhất của giảng đường, không quản các người biết hay không, nhưng hoa khôi đứng đầu giảng đường tên Nhiếp Song Song. Nhiếp Song Song hiện tại ở trong nhà của người thân, mà người thân thích của cô này coi như là người của Tống Gia rồi.

Đông Phương Tê nói tới đây ngừng lại, Tống Kỳ Minh theo bản năng nhìn Tống Hải Tống Hải vội vàng nói:

- Nhiếp Song Song là ở nhờ ở trong nhà Tống Phi, nghe nói là thân thích xa bên nhà chồng Tống Phi Tống Kỳ Minh nhíu nhíu mày, đối với Tống Phi, y đúng là chỉ có điều nghe qua tên, bây giờ nghĩ không ra rốt cuộc là người nào? Tuy nhiên nếu họ Tống, mà Đông Phương Tê lại nói như vậy, rõ ràng Tống Phi cũng là người của Tống gia. Bất quá y không rõ Đông Phương Tê nói điều đó làm gì, đành phải hỏi:

- Thì sao?

Đông Phương Tê khẽ mỉm cười - Diệp Mặc người này tuy rằng quyết đoán, nhưng hắn có một khuyết điểm chết người là quá trọng tình nghĩa, hơn nữa người này thích quản một số nhàn sự đập vào mắt. Thử nghĩ nếu hắn ở đây gặp Nhiếp Song Song xinh đẹp gặp nạn, có thể đi cứu hay không? Một khi cứu, với vẻ đẹp Nhiếp Song Song làm cần câu nhữ không phải là việc khó.

- Chỉ cần Diệp Mặc động tình Nhiếp Song Song, thậm chí lên giường, như vậy sau âm mưu nước chảy thành sông rồi. Em Diệp Mặc - Diệp Lăng cũng là hoa khôi của giảng đường, nói vậy vẻ đẹp cũng không tồi.

Tống Kỳ Minh lập tức nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lập tức phấn khích đứng lên, nhìn thoáng qua Tống Hải nói:

- Tống Hải, châm nước cho Đông Phương Tiên Sinh, Đông Phương Tiên Sinh mời người tiếp tục.

Đông Phương Tê lại tự lo nói:

- Theo tôi được biết, một tháng sau, ở Vô Lượng Sơn có một nhà chùa miếu đạo tràng có một hội ẩn môn đấu giá có rất nhiều ẩn môn cao thủ đều tham gia, bình thường người không có thẻ bài đi vào lập tức sẽ bị gạt bỏ. Mà tôi vừa mới biết chỗ vào hội đấu giá ẩn môn, cho nên…

- Như thế nào?

Cho dù là Tống Kỳ Minh cũng không thể kìm nén nổi vội vàng trong lòng, lập tức dò hỏi.

- Để cho Nhiếp Song Song mang Diệp Mặc đi Vô Lượng Sơn, sau đó gọi điện thoại cho Diệp Lăng, nói cho cô ta biết, anh của cô đang ở Vô Lượng Sơn, sau đó cũng đưa Diệp Lăng tới cửa vào hội đấu giá ẩn môn. Như vậy Diệp Mặc nhất định phải chết.

Đông Phương Tê nói tới đây khóe miệng lộ vẻ tàn nhẫn.

Lúc này mấy người đều chằm chằm nhìn Đông Phương Tê, hy vọng y nói ra Diệp Mặc chết như thế nào?

Đông Phương Tê cũng không đi thẳng vấn đề, mà nói rằng:

- Cửa vào có hai gã cao thủ ẩn môn cầm giữ, một người trong đó tu vị Huyền cấp đỉnh cao, còn có một người nghe nói đã tu vi nửa Địa cấp. Chủ

yếu nhất là hai người này yêu sắc, nói là con ma háo sắc cũng không đủ, một khi Nhiếp Song Song và Diệp Lăng đi vào hai người này nhất định sẽ ra tay.

- Lúc nãy ý của Tiên Sinh là khiến hai người này cướp đoạt hai cô, sau đó hai người này và Diệp Mặc là kẻ thù?

Tống Kỳ Mình hỏi.

Đông Phương Tê lắc lắc đầu, - Cũng không hoàn toàn đúng, Diệp Mặc xông vào lối đi kia đã phạm vào tối kỵ, nhưng người trong ẩn môn cũng không phải có thể không kiêng nể gì cướp đoạt nữ sắc. Ông có thể cho Nhiếp Song Song chủ động tiến lên câu dẫn một người trong đó, sau đó một người khác tất nhiên sẽ kìm nén không để Diệp Mặc ra tay. Với Diệp Mặc loại người tâm cao khí ngạo này, bị vợ ngoại tình không nói gì, còn bị người khác đùa giỡn chính em mình, tuyệt đối là kinh sợ. Ý nghĩ phẫn nộ tới cực điểm, lực chiến đấu của hắn giảm xuống là không cần nghi ngờ, chủ yếu nhất là hắn đối mặt với hai người không phải là dễ.

- Vì sao không tuyển chọn Ninh Khinh Tuyết?

Tống Kỳ Trạm hỏi theo bản năng.

Đông Phương Tê lắc lắc đầu, - Ninh Khinh Tuyết còn có chỗ trọng dụng, sẽ nói cho các ngươi biết sau. Chỉ cần Diệp Mặc bị hai gã cao thủ ẩn môn ngăn lại, hắn chính là thập tử vô sinh, cho dù là hắn miễn cưỡng trốn ra được, cũng nhất định bị trọng thương. Phía ngoài chỉ cần Lý tiền bối còn có mấy danh cao thủ hoàng cấp, đến lúc đó hai gã cao thủ hoàng cấp đỉnh cao ngăn lại, Diệp Mặc có chạy đằng trời. Tuy nhiên ộng cần cho người trực ở xung quanh, phòng trừ hắn trốn vào rừng cây, chúng ta cần lục soát.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 212

Tâm Tư Của Phụ Nữ Anh Không Nên Suy Đoán

Nhìn thấy mọi người đều nhìn mình, Đông Phương Tê lại ngạo nghễ nói:

- Lục soát quanh núi thực ra là phương án dự bị cuối cùng mà thôi, dựa vào những cách trước đây mà tôi đã bố trí, thì Diệp Mặc sẽ không ngu gì mà chạy đến núi Lượng sơn đâu.

Không biết là do ngạc nhiên thán phục phương án của Đông Phương Tê, hay là đang tỏ ra nghi ngờ nữa, những người ngồi ở đây đều lặng yên không nói. Một lúc sau Tống Kỳ Minh mới lên tiếng:

- Nhưng làm sao anh biết được Diệp Mặc đang ở đâu?

Đông Phương Tê khẽ mỉm cười.

- Ông Tống cũng đã quá coi thường tôi rồi đấy, chỉ cần Diệp Mặc không cố tình che dấu tung tích của hắn, thì tôi có thể tìm thấy hắn một cách nhanh chóng thôi. Hơn nữa với tính cách Diệp Mặc, hắn tuyệt đối sẽ không che dấu tung tích của mình đâu.

- Cho dù toàn bộ những gì anh Đông Phương nói sẽ thành công, cũng là sự thật, nhưng Nhiếp Song Song chỉ là một học sinh bình thường mà thôi, cho dù nó thật sự rất xinh đẹp, vậy thì có thể làm được gì? Để một đứa trẻ chưa từng bước vào đời đi lừa Diệp Mặc, cho dù nó không nói gì, thì cũng sẽ bị Diệp Mặc phát hiện thôi.

Lần này Tống Kỳ Trạm nói ra ý kiến của mình.

Tống Kỳ Trạm nói xong, Tống Nguyên Nghĩa cũng gật đầu tán thành, có thể nói người này rất đồng ý với ý kiến của Tống Kỳ Trạm.

- Đúng vậy, tôi biết Nhiếp Song Song, là một cô gái rất hay xấu hổ, mặc dù được mệnh danh là hoa khôi số một của trường, nhưng thực sự cô ấy không giỏi giao tiếp. Hơn nữa cô ấy luôn đặt sự cẩn trọng lên hàng đầu, để người như cô ấy đi câu Diệp Mặc, quả thực tôi thấy có chút...

Lời của Tống Hải mặc dù chưa nói xong, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra. Người này cũng rất hoài nghi về việc Nhiếp Song Song có thể hoàn thành được chuyện này hay không.

Đông Phương Tê không chút hoang mang nói:

- Xem ra đúng là mọi người chưa hiểu rõ về Nhiếp Song Song rồi, có rất nhiều người đẹp, nhưng tôi lại lựa chọn cô gái này, thứ nhất vì cô ấy là bạn học cùng thời với Diệp Lăng ở đại học Hoa Thanh, vẫn còn một nguyên nhân nữa đó chính là Nhiếp Song Song không giống như một cô gái nông thôn mà cô ta vẫn thể hiện đâu, chúng tôi đã điều tra về cô ta, cô ta xuất thân từ Bán Ẩn Môn, Cửu Nguyệt Quan Tứ Xuyên.

- Hơn nữa cô gái này còn có một món võ công rất độc, đó chính là thích hút nguyên khí của đàn ông, đàn ông bị cô ta hại nhiều không kể xiết, chỉ là chưa từng bị phát hiện mà thôi.

- Không ngờ lại là người của Bán Ẩn Môn, lại còn tu luyện môn võ công độc ác đó nữa?

Lời nói của Đông Phương Tê khiến Tống Nguyên Nghĩa há hốc mồm vì ngạc nhiên, không ngờ một cô gái tu luyện môn võ công ác độc đó lại đang lẩn trốn trong trường học.

Tống Hải rõ ràng cũng không ngờ, nhưng anh ta lập tức nhớ đến tính cách của Diệp Mặc, vội vàng nói:

- Nói như vậy, chắc hẳn Nhiếp Song Song đã không còn là trinh nữ nữa

rồi, hơn nữa chắc chắn cô ta rất rành về chuyện chăn gối.

- Với tính cách của Diệp Mặc, chắc sẽ không thích...

Đông Phương Tê cười nhạt một tiếng - Cứ cho là không thích, cũng phải đợi sau khi lên giường mới biết được, chỉ cần Nhiếp Song Song có thể làm được một chút, vậy là đã thành công rồi. Hơn nữa, có lẽ mọi người vẫn còn chưa biết, Nhiếp Song Song và Diệp Mặc đã từng gặp nhau một lần, vả lại Diệp Mặc cũng biết cô ta là sinh viên của đại học Hoa Thanh, nên một khi nhìn thấy Nhiếp Song Song gặp nạn, lại càng tăng thêm khả năng hắn ra tay giúp đỡ.

Vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng của Tống Kỳ Minh đã biến mất, trầm mặc hồi lâu mới cất lời:

- Con người của Diệp Mặc sẽ không dễ bị lừa đâu, một khi Nhiếp Song Song đã từng gặp Diệp Mặc, như vậy rất có thể Diệp Mặc đã biết về lai lịch của cô ta.

Đông Phương Tê lại thản nhiên trả lời:

- Đó là do ông không biết môn quy của Nguyệt Quan Môn rồi, nếu một khi nữ đệ tử của Nguyệt Quan Môn để cho người khác biết được thân phận của mình, thì nhất định phải tự sát, nếu như không thể tự sát, thì nhất định phải báo cáo về, người của môn phái sẽ đi giết tình nhân của người đó với tốc độ nhanh nhất. Nếu như đệ tử của Nguyệt Quan Môn bị lộ thân phận, lại giấu diếm không báo lại, ông có biết hậu quả sẽ như thế nào không? Bị vứt vào vạc dầu, róc xương là còn nhẹ đấy.

- Mà Diệp Mặc đã từng gặp qua Nhiếp Song Song, mà hắn không gặp bất cứ nguy hiểm nào, chứng tỏ một chuyện, bây giờ Diệp Mặc chỉ biết Nhiếp Song Song là sinh viên của đại học Hoa Thanh mà thôi, căn bản là không biết gì về thân phận thật của cô ta. Huống hồ, đệ tử của Nguyệt Quan Môn đến thân phận của mình cũng còn không giấu được, thì không đủ tư cách để ra nhập Bán Ẩn Môn rồi. "Bắc Sa" chúng ta đi điều tra lai lịch của

cô ta cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Mấy người nhà họ Tống và Lý Minh Cường đều thở dài, bọn họ không ngờ thực lực của "Bắc Sa" lại mạnh như vậy, có thể điều tra một đối tượng lợi hại một cách rõ ràng như vậy, quả thật là quá tinh nhuệ rồi, Đông Phương Tê một khi đã nói như vậy, chứng tỏ thực lực của "Bắc Sa" còn mạnh hơn cả anh ta.

- Nếu như Nhiếp Song Song giấu diếm không báo, thì chẳng phải kế hoạch lần này sẽ trở thành trò cười sao.

Tống Hải vẫn còn cảm thấy lo lắng, nhưng anh ta cũng biết khả năng này là rất ít, dù sao vừa lúc nãy Đông Phương Tê cũng đã nói rồi, nếu giấu diếm mà không báo thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đông Phương Tê lại cười nhạt nói:

- Không nói đến hậu quả của việc giấu diếm không báo, cho dù là người có yêu nhau cuồng nhiệt đi nữa thì cũng không dám làm, huống hồ Cửu Nguyệt Quan lại là một chi nhánh của Nguyệt Quan Môn, Cửu Nguyệt Quan vốn là môn đạo rất vô tình, tên đầy đủ là "Cửu Nguyệt Vong Tình Quan", cho dù có mất đi một đệ tử, thì cũng sẽ không có bất cứ người nào động lòng đâu, Nhiếp Song Song lại là một trong số những đệ tử xuất sắc nhất, chứ đừng nói vừa mới gặp Diệp Mặc một lần mà đã bén duyên được.

Nhưng Đông Phương Tê nghìn tính vạn tính cũng không tính được là Diệp Mặc có thần thức, khoảnh khắc hắn gặp Nhiếp Song Song, hắn đã cảm thấy Nhiếp Song Song có gì đó không bình thường rồi. Đông Phương Tê lại càng không hiểu được tâm tư phụ nữ, cũng không tính đến việc Nhiếp Song Song thực sự đã giấu diếm chuyện của Diệp Mặc không báo lại.

Bất kỳ một sai lầm nào cũng có thể cướp đi mạng sống, huống hồ Đông Phương Tê đã phạm tới hai sai lầm. Nếu như anh ta từng nghe qua một bài hát tên là "Anh đừng cố đoán tâm tư của phụ nữ" thì có lẽ anh ta sẽ không phạm phải sai lầm thứ hai. Nhưng bất luận là như thế nào, cho dù anh ta có

tính toán như thần thì cũng không thể nào tránh được sai lầm thứ nhất, thứ mà người khác không nhìn thấy, không có nghĩa là Diệp Mặc không thấy.

Tống Kỳ Minh đứng lên, chắp tay nói:

- Nghe được buổi nói chuyện của anh Đông Phương, Tống Kỳ Minh tôi mới mở mang tầm mắt. Chuyện của Nhiếp Song Song giao cho nhà họ Tống chúng tôi là được rồi, tôi nhất định sẽ không để xảy ra bất cứ sai xót nào.

Đông Phương Tê lại lắc đầu nói:

- Muốn dụ Nhiếp Song Song cũng không phải là chuyện dễ dàng, cũng may là Nhiếp Song Song vỗn thích dương khí, nghe nói nhà họ Tống của ông có một pháp khí thượng phẩm là "Ngọc Nữ Bàn", có lẽ món đồ này có thể dụ được cô ta.

Tống Nguyên Nghĩa nghe được ba chữ "Ngọc Nữ Bàn" quắc mắt nhìn chằm chằm vào Đông Phương Tê. Còn Đông Phương Tê thì dương dương tự đắc, không hề có gì vội vàng, Tống Nguyên Nghĩa thở dài, rồi mới chậm rãi ngồi xuống. Trong đầu nghĩ - "Bắc Sa" thật đáng sợ!

Tô Tĩnh Văn vội vàng đến chỗ mà Ninh Khinh Tuyết đã hẹn. Ninh Khinh Tuyết đã đến được một lúc rồi.

- Khinh Tuyết, hình như cô đã thay đổi rất nhiều. Cô đã trở về từ cái nơi nguy hiểm đó sao?

Tô Tĩnh Văn nhìn Ninh Khinh Tuyết càng ngày càng có sức sống, hơn nữa tinh thần không còn suy sụp như lần trước nữa rồi, thậm chí Tô Tĩnh Văn còn cảm nhận được sức sống đang dâng trào trong người Ninh Khinh Tuyết, loại cảm giác này khiến cô cảm thấy có gì đó kỳ quái.

- Ừ

Ninh Khinh Tuyết cười rất tươi, giống như hoa đang nở vậy.

Ngay cả Tô Tĩnh Văn là phụ nữ mà cũng còn bị phong cách này của Ninh Khinh Tuyết hấp dẫn nữa là. Mặc dù Tô Tĩnh Văn cũng cảm thấy tự tin với dung mạo của mình, nhưng cô không thể không thừa nhận, đôi khi cô cảm thấy Ninh Khinh Tuyết còn xinh đẹp hơn mình rất nhiều.

- Cô rốt cuộc đã đi đâu vậy? Tôi thấy khí sắc của cô hình như tốt hơn lần trước rất nhiều, cứ như là trời với đất vậy. Cô đi đến chỗ nguy hiểm nào vậy, nói đi, tôi cũng muốn đi đến chỗ đó.

Tô Tĩnh Văn nói.

Ninh Khinh Tuyết đưa cho Tô Tĩnh Văn một cốc cà phê, gật gật đầu nói:

- Những ngày đó là những ngày hạnh phúc nhất của tôi, mặc dù trước khi cảm thấy hạnh phúc thì tôi đã phải trải qua cảm giác sợ chết khiếp, nhưng nghĩ lại những hạnh phúc đó, tôi cảm thấy cũng rất đáng, tôi không hối hận, hôm nay tôi gọi cô đến đây là để cảm ơn cô, nhưng cũng có thể nói là cô đã cứu tôi một mạng.

Tô Tĩnh Văn mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Ninh Khinh Tuyết, mình đã cứu cô ấy lúc nào nhỉ?

- Cái này cho cô, lần trước cô tặng tôi ba hạt ngọc, tôi rất cảm ơn, sợi lắc tay này coi như tôi tặng lại cô.

Ninh Khinh Tuyết nói rồi lấy lắc tay ra đưa cho Tô Tĩnh Văn.

- Cái lắc tay đẹp quá.

Tô Tĩnh Văn vừa nhìn thấy cái lắc tay này đã biết ngay đây là một thứ quý giá, mười hai hạt ngọc tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu, thậm chí là bình tâm trở lại.

- Mua ở đâu đấy?

Tô Tĩnh Văn mặc dù biết chiếc lắc tay này rất đẹp, nhưng cũng không

thể đáng giá bằng ba hạt ngọc mà cô tặng cho Ninh Khinh Tuyết, nhưng dù sao thì cô vẫn rất thích cái lắc tay này.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu - Cái này không phải là mua, là Diệp Mặc làm cho tôi, đây là một chuỗi pháp khí, vì ba hạt ngọc lần trước cô cho tôi tôi đã dùng hết rồi, nên tặng lại chuỗi pháp khí này cho cô.

- Cái gì?

Tay Tô Tĩnh Văn run rẩy, cái lắc trong tay thiếu chút nữa thì rơi xuống đất.

Khó trách được cái lắc tay lại có sự bình tâm quen thuộc, hóa ra không ngờ đây lại là đồ mà Diệp Mặc làm, cái lắc tay này chắc chắn phải quí hơn rất nhiều so với ba hạt ngọc mà cô đưa cho Ninh Khinh Tuyết.

Trong lòng Tô Tĩnh Văn lại dấy lên một cảm giác gì đó, biết rõ rằng cái lắc này có giá trị hơn rất nhiều so với ba hạt ngọc mà cô tặng Ninh Khinh Tuyết, nhưng trong lòng cô lại có cảm giác không tự nhiên, có cái gì đó không thoải mái.

Lần trước, trước khi Ninh Khinh Tuyết rời đi, chính mình còn bảo cô ấy bảo Diệp Mặc giúp mình làm pháp khí, nhưng bây giờ đã có thứ đồ đó trong tay rồi, cô lại cảm thấy có gì đó thiêu thiếu.

Lúc trước mình đưa cho Ninh Khinh Tuyết ba hạt ngọc thô ráp, nhưng đó cũng là vật cảm ơn mà Diệp Mặc tận tay tặng mình, hơn nữa là thứ mà Diệp Mặc cố tình làm cho cô.

Nhưng Tô Tĩnh Văn lại nghĩ lại, cái lắc này cũng là Diệp Mặc đặc biệt làm giúp cô mà, nhưng sao mình lại cảm thấy không thích như lúc ban đầu nhỉ? Có lẽ là do cái lắc này là do Ninh Khinh Tuyết nhờ Diệp Mặc làm giúp cô, nhưng như thế thì cũng có khác gì nhau đâu.

- Tĩnh Văn?

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy Tô Tĩnh Văn hơi run rẩy, liền gọi tên cô.

- Ah...

Tô Tĩnh Văn đã lấy lại được tinh thần, cầm chiếc lắc đeo lên tay còn lại, cũng không tháo chiếc lắc chỉ có hai hạt ngọc ra, lúc này mới cười cười nói với Ninh Khinh Tuyết:

- Cảm ơn cô, Khinh Tuyết, cô đã gặp Diệp Mặc rồi sao?

Ninh Khinh Tuyết nghe thấy Tô Tĩnh Văn nói đến Diệp Mặc, khuôn mặt cô tỏ ra hạnh phúc.

- Ừ, lần này tôi đi tìm anh ấy, hôm qua chúng tôi còn ở cùng nhau, anh ấy nói sẽ đến tìm tôi nhanh thôi.

Tô Tĩnh Văn chần chừ một lát, rồi mới lên tiếng:

- Nếu Diệp Mặc trở về rồi, cô có thể dẫn anh ấy đến nhà tôi chơi không? Mẹ tôi vẫn luôn muốn cảm ơn ơn cứu mạng của anh ấy, nên...

Ninh Khinh Tuyết không chút do dự đáp:

- Được chứ, Diệp Mặc về rồi, tôi sẽ hỏi anh ấy, nhưng, tôi nghĩ chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý thôi.

- Cái đó làm sao cô biết được? Tôi nghĩ Diệp Mặc là người rất có chủ kiến, suy nghĩ của anh ấy không bị ảnh hưởng của người khác.

Tô Tĩnh Văn nói là thật, cũng không thể nói cô hoàn toàn không biết gì về Diệp Mặc, thậm chí trước khi Ninh Khinh Tuyết đi Long Thần, cô còn cảm thấy mình hiểu Diệp Mặc hơn Ninh Khinh Tuyết. Hơn nữa, cô còn biết Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc kỳ thực là bằng mặt mà không bằng lòng.

Ánh mắt Ninh Khinh Tuyết có chút hoài niệm, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Bởi tôi biết, anh ấy sẽ không cự tuyệt lời đề nghị của tôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 213

Lại Đến Hố Trời

Sau khi trải qua cuộc chiến ở Thần Long. Bây giờ thực lực của hắn vẫn còn kém xa so với cao thủ hàng đầu, mặc dù lần này đến Thần Long là thập tử nhất sinh, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Không nói đến việc hắn lấy được "Quả Trú Nhan" và "hạt sen ngàn năm", mà còn quen được một cao thủ thực sự, đồng thời hắn cũng đã hiểu thực lực thật sự của bản thân, với tình hình hiện tại, nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể luyện đến đỉnh Huyền Cấp cổ võ mà thôi.

Diệp Mặc đã mở Tuyết Liên Tử rồi, xem kỹ tỉ mỉ, bên trong vẫn còn chín hạt, còn lại thì không thấy đâu, không biết là bị chim tước ăn mất, hay là rơi mất, nhưng cho dù chỉ còn có chín hạt thì đã quá đủ rồi. Chỉ có điều bây giờ hắn thiếu một cái lò luyện đan, nếu không có nó thì không thể làm được gì.

Sau khi tiễn Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc đã mua một tấm vé tàu hỏa rất đắt, dù sao việc hắn làm bây giờ cũng hết sức nguy hiểm, nếu như dẫn theo Ninh Khinh Tuyết nữa thì quả thật là rất bất tiện.

Diệp Mặc chọn tàu hỏa là vì có vài nguyên nhân, thứ nhất nơi hắn đang ở không có chuyến bay nào đến thẳng Quế Lâm, thứ hai gần đây hắn cũng không được ngủ cho ra giấc, hắn định sẽ ngủ một giấc trên tàu hỏa, vậy nên hắn đã mua vé tàu nằm.

Nhưng không giống với đại đa số khách trên tàu, đó là Diệp Mặc đi tay không. Người khác thì người nào người nấy túi lớn túi nhỏ, thậm chí cũng

không đủ! Người đi tay không như Diệp Mặc mà lại đi tàu hỏa đường dài thì quả thực là không nhiều lắm.

Cho nên lúc Diệp Mặc xếp hàng để soát vé, rất nhiều người theo bản năng đứng cách hắn xa xa một chút, đối với những chuyện này, Diệp Mặc cũng chẳng để ý làm gì.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị được soát vé, thì có người gọi tên hắn:

- Có phải là Diệp Mặc không? Anh đợi một chút.

Diệp Mặc dừng lại, trong lòng thầm nghĩ, Ninh Khinh Tuyết đã đến Ninh Hải rồi, ở đây còn có ai quen mình nữa sao? Nhưng ngay sau đó hắn đã biết người gọi hắn là ai rồi, đó là một phóng viên, lưng đeo balo, trước ngực treo lủng lẳng một cái máy ảnh.

Diệp Mặc đã từng gặp cô ta, nhớ tên cô ta là Tiêu Lôi, lúc đó đi đến Lưu Xà có từng gặp qua cô ta, cô gái này rất to gan. Nơi nào nguy hiểm là nơi đó có mặt cô ta, Diệp Mặc dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, cô ta chắc chắn đi viết bài về cái hố trời ở Long Thần.

- Là cô, gọi tôi có chuyện gì sao?

Diệp Mặc quay đầu lại hỏi một câu.

Là một phóng viên, hơn nữa lại là một phóng viên nổi tiếng, Tiêu Lôi đã từng gặp qua đủ loại người, thậm chí cô chưa từng bó tay trước bất cứ câu hỏi nào, nhưng câu mà Diệp Mặc nói với cô, khiến cô đột nhiên không biết nên trả lời như thế nào, thậm chí mặt cô còn hơi ửng đỏ nữa.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Nếu như không có chuyện gì thì tôi lên tàu trước nha, tạm biệt.

- A... anh đợi đã, tôi tìm anh có chuyện.

Tiêu Lôi đã phản ứng lại, trong lòng cô Diệp Mặc là anh hùng, là ân

nhân cứu mạng. Không dễ dàng gì mới gặp được, cô làm sao có thể để hắn rời đi như vậy được.

- Chuyện gì?

Diệp Mặc cũng không vội lắm, dù sao cũng phải mấy phút nữa tàu mới chạy cơ.

- Vâng, ồ, đúng rồi, lần trước anh cứu tôi, tôi vẫn chưa kịp cảm ơn anh, lần này không dễ dàng gì mới gặp được anh, tôi muốn mời anh một bữa cơm.

Tiêu Lôi nói xong mới cảm thấy mình có chút ngốc nghếch, trong tay Diệp Mặc đã cầm tấm vé tàu rồi còn đâu, vậy mà cô lại nới mời hắn đi ăn cơm, chẳng thà không nói còn hơn.

Quả nhiên Diệp Mặc đã giơ tấm vé tàu lên và nói:

- Chỉ là tiện tay thôi mà, cô không cần phải để tâm đâu, chắc là cô đi hố trời ở Thần Long để viết bài đúng không, nhưng tôi có một ý kiến, nghe hay không nghe là chuyện của cô, tôi khuyên cô không nên đi, lại càng không nên đến gần cái hố trời đó.

- A, Diệp Mặc anh cũng biết hố trời sao? Bây giờ chắc là không sao rồi, rất nhiều đồng nghiệp của tôi đã đến đó để viết bài. Tuy nhiên trước mắt vẫn chưa cho phép mọi người tiếp cận, chỉ có camera mới được vào thôi, nghe nói hình như bên trong có một thứ giống như một cái đỉnh vậy, bây giờ truyền về rất nhiều ảnh của các nghiên cứu của các chuyên gia, còn nói chiếc đỉnh này có thể được để lại từ thời nhà Tần, thế nên rất có thể cái hố trời này là một ngôi mộ có từ thời Tần.

Tiêu Lôi nhìn thấy Diệp Mặc vẫn phải đi, có chút sốt ruột, nhưng lại không có lí do gì để bảo hắn không đi cả, nên đành tìm chuyện để nói.

Diệp Mặc theo phép lịch sự vẫn đứng nghe Tiêu Lôi nói chuyện, dù sao người ta cũng đang nói chuyện, mình cứ vậy mà đi, như vậy thì hơi vô lễ,

nhưng những lời Tiêu Lôi nói càng ngày càng khiến hắn hứng thú, không ngờ lại là một cái đỉnh, mình thì đang thiếu một cái đỉnh luyện đan, không biết cái đỉnh đó có phải là đỉnh luyện đan không nhỉ.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc vội vàng hỏi:

- Cô có biết cái đỉnh đó to như thế nào không?

Tiêu Lôi thấy hình như Diệp Mặc cảm thấy hứng thú với thứ ở trong hố trời, vội vàng nói:

- Bây giờ cũng chưa rõ lắm, nhưng chỗ tôi có ảnh, nói rồi cô bỏ balo xuống, rồi lục trong đó.

Diệp Mặc đi đến trước mặt Tiêu Lôi theo bản năng, tim đập thình thịch, nếu như chiếc đỉnh đó thực sự là lò để luyện đan, thì hắn không cần phải tìm lò luyện đan nữa rồi, để làm một cái lò luyện đan cũng không phải là chuyện đơn giản, mặc dù nếu có nguyên liệu thì Diệp Mặc cũng có thể làm được, nhưng với võ công của hắn hiện giờ nếu dùng để chế ra một cái lò luyện đan để luyện "Trú Nhan Đan" thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Hơn nữa nguyên liệu để làm lò luyện đan đều là những thứ quý giá, bình thường không thể kiếm được.

Tiêu Lôi ngồi xổm trên mặt đất, cổ áo trễ xuống tận ngực, Diệp Mặc đứng bên cạnh cô, chỉ cần liếc mắt sang là có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Nhưng Diệp Mặc chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện đó, hắn nhìn chằm chằm vào tay cô, đối với Diệp Mặc lò luyện đan mới là thứ quan trọng.

Quả nhiên Tiêu Lôi đã lục thấy một bức ảnh, Diệp Mặc liền cầm lấy tấm ảnh, ảnh không rõ lắm, hơi mờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong quả thực là một chiếc đỉnh.

Tuy rằng ảnh chụp không rõ lắm, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhìn thấy bên cạnh chiếc đỉnh là một lỗ khảm, đó chính là nơi để loại bỏ thuốc thừa. Đây đúng là một cái đỉnh, là một cái lò luyện đan, chắc chắn là một cái lò

luyện đan.

Trong lòng Diệp Mặc vui mừng đến phát điên, hắn không ngờ vừa mới nghĩ đến chuyện lò luyện đan, chớp mắt một cái lò luyện đan đã xuất hiện ngay trước mắt hắn. Lúc này, thiện cảm của hắn đối với Tiêu Lôi đã tăng lên bội phần rồi.

- Tấm ảnh này là chụp được ở trong hố trời sao?

Diệp Mặc lập tức hỏi lại.

- Đúng vậy.

Tiêu Lôi cũng lập tức trả lời, rồi sau đó nói tiếp:

- Tôi đến để đón một đồng nghiệp, không ngờ lại gặp được anh ở đây, đúng là may mắn, nếu như anh không bận gì gấp, tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm, còn vé tàu tôi sẽ mua giúp anh sau.

Nếu gặp được lò luyện đan, Diệp Mặc chắc chắn cũng sẽ không đi nữa, đương nhiên là phải ở lại rồi, Tiêu Lôi nói như vậy, hắn lập tức gật đầu đồng ý - Ha ha, bây giờ chắc tàu cũng đã đi mất rồi, cho dù không muốn ở lại cũng không còn cách nào nữa. Mời cơm thì không cần đâu, cô xem xem hình như đồng nghiệp của cô đến rồi đó.

Tiêu Lôi quay đầu lại, quả nhiên thấy một đôi nam nữ lưng đeo balo đang bước tới, Tiêu Lôi vội giơ tay vẫy vẫy, nói:

- Bạch Khiết, Sở Động ở bên này.

- Tiêu Lôi, đây là bạn trai của cậu đúng không? Vừa rôi tớ đã chụp giúp cậu một tấm rồi đấy.

Cô gái đó bước đến trước mặt hai người, nói rồi quay sang bắt tay với Diệp Mặc.

- Xin chào, tôi là Bạch Khiết, là đồng nghiệp của Tiêu Lôi.

Diệp Mặc giơ tay ra bắt lấy tay Bạch Khiết, sau đó lại bắt tay với Sở Động, rồi mới lên tiếng nói:

- Tôi là Diệp Mặc, tôi và Tiêu Lôi quen nhau cũng chưa lâu.

- Vậy anh phải cố gắng đấy nha, Tiêu Lôi là mỹ nữ của đài chúng tôi, người theo đuổi cô ấy xếp thành cả một hàng dài rồi đó, mặc dù điều kiện của anh cũng không tệ, nhưng anh cũng phải cố lên đó nha.

Bạch Khiết là người rất thân thiện, rất nhanh có thể nói đùa với Diệp Mặc luôn được.

Tiêu Lôi vội vàng đánh Bạch Khiết một cái:

- Bạch Khiết, cậu muốn chết hả, nói linh tinh, đi thôi, hôm nay tớ mời, đi ăn cơm nào. Diệp Mặc là ân nhân cứu mạng của tớ, tớ mời anh ấy đi ăn cơm chứ không phải như cậu nghĩ linh tinh đâu.

Sở Động nhớ ra, vội vàng nói:

- Diệp Mặc, lẽ nào là cao thủ đã cứu cậu ở Lưu Xà? Đúng là ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Bạch Khiết trong mắt cũng toát ra vẻ gì đó như là đánh hơi được thông tin, rõ ràng giá trị của Diệp Mặc trong mắt cô đã tăng lên rất nhiều.

Tiêu Lôi bất đắc dĩ kéo hai người ra một chỗ, cô thực sự hối hận khi đã đem chuyện lúc đó đi kể lung tung rồi. Xem ra cô đúng là có khiếu để trở thành một phóng viên giỏi.

Bị ba người kéo đi ăn, rồi lại còn lấy số điện thoại, rồi lại bị họ ép nhớ số điện thoại, lúc này Diệp Mặc mới có cơ hội trốn được.

Tiêu Lôi thì lại rất thất vọng, không dễ gì mới gặp được Diệp Mặc, nhưng chỉ ăn được với nhau bữa cơm, hơn nữa còn bị hai đồng nghiệp này làm kỳ đà cản mũi, thì làm gì còn đường mà phát triển nữa, chuyện này đúng

là khiến cô bực bội.

- Không thể nào, Tiêu Lôi, cậu thực sự đã thích người đó rồi sao?

Sau khi Bạch Khiết thấy Diệp Mặc đi rồi, rồi lại thấy bộ dạng thất vọng của Tiêu Lôi, nên bắt đầu trêu chọc, bởi Tiêu Lôi không nói thì Bạch Khiết và Sở Động cũng không biết Diệp Mặc chính là đứa con bị bỏ rơi của nhà họ Diệp.

Tiêu Lôi lắc lắc đầu, không phải là cô thích, mà là có một cảm giác gì đó không nói nên lời được, so với Diệp Mặc, thì Vương Tiền Quân chính là một tên cặn bã. Nhưng cô cũng hiểu rõ, bất luận là ở phương diện nào, thì cô cũng không thể nào sánh được với Ninh Khinh Tuyết.

Hơn nữa Ninh Khinh Tuyết mới là vợ hợp pháp của Diệp Mặc, nếu như hôm nay không gặp hắn ở đây, thì Tiêu Lôi cũng sẽ không đi tìm Diệp Mặc.

- Đi tôi, chúng ta nói về chuyện của hố trời xem nào, nếu như thuận lợi, không chừng hôm nay chúng ta có thể vào được bên trong đó để xem xét, lần này vào hố trời không chỉ có đám phóng viên chúng ta, mà còn có cả đài truyền hình, thế nên cạnh tranh sẽ rất khốc liệt, tớ hi vọng chúng ta có thể làm ra được một tiết mục xuất sắc nhất, mà những đài truyền hình khác không thể bì kịp được.

Tiêu Lôi lập tức nói đến ý tưởng để làm phóng sự về hố trời.

Lúc Diệp Mặc trở lại Thần Long, xung quanh Thần Long đã bị vây kín bởi nhân viên có vũ trang, hơn nữa còn có rất nhiều máy xúc xung quanh, bất luận cái gì đến gần cũng đều bị chặn lại, sau đó tất cả đều biến thành một bãi đất phẳng. Xem ra với tốc độ này, nói không chừng chỉ cần hơn nửa ngày, là có thể tiếp cận hố trời rồi.

Rất nhiều phóng viên bao vây hiện trường, không ngừng quay chụp.

Diệp Mặc chú ý một chút, ở đây có một vài cao thủ, nhưng người cao cường nhất thì cũng mới chỉ đến kỳ đầu của Huyền Cấp thôi, bây giờ hắn chỉ

cần ẩn mình là có thể vượt qua những người này mà không cần động đến chân khí.

Lò luyện đan là một chuyện lớn đối với Diệp Mặc, hắn chắc chắn sẽ không để nó rơi vào tay người khác, một khi đã như vậy, nhưng rất khó có được.

Tốc độ ẩn thân của Diệp Mặc chỉ mất có mấy phút đồng hồ, hắn đã vượt qua vòng vây của máy xúc, tiếp đó là đứng bên miệng hố, mặc dù bây giờ còn cách hố trời mười mấy mét nữa, nhưng một khi Diệp Mặc đã vào được đến tận đây, thì những âm thanh xung quanh dường như đều bị tắt hết cả, lập tức trở nên yên lặng đến rợn người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 214

Thần Long

Một cơn gió lạnh thổi qua tai Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc biết đó tuyệt đối không phải là gió, mà rõ ràng đó là một thứ gì đó. Hắn dùng thần thức quét qua một lượt, có một bóng hình mờ nhạt nào đó biến mất ở trong hố.

Lúc này tiếng máy xúc, máy ủi ở bên ngoài dường như lại vọng đến, thần thức của Diệp Mặc quét một lượt khắp hố trời, cách đó có một cái bục cao khoảng mười bảy mười tám mét, nhưng ở dưới cái bục thì không nhìn rõ được.

Diệp Mặc không tin mấy thứ như ma quỷ âm hồn, nhưng tuyệt đối cũng không tin tưởng lời của mấy tên chuyên gia chó chết. Một khi đã xuất hiện hiện tượng không thể giải thích được, nếu không phải từ trường thì lại là XXOO đủ các thể loại, đối với những lời như này của đám chuyên gia, Diệp Mặc đương nhiên không coi ra gì.

Thế giới rộng lớn những chuyện không thể giải thích được thì quá nhiều, hơn nữa Diệp Mặc lại đến từ Tu Chân Giới chân chính, làm gì có chuyện không giải thích được, đừng nói là ở đây, dưới con mắt của Diệp Mặc, nơi này cũng có không ít thứ không thể giải thích được, còn liên quan đến linh khí của trời đất. Linh khí của món đồ này có thể khiến vạn vật mở ra tri thức, nếu như không có linh khí, vạn vật trên đời cũng thiếu đi linh tính.

Bây giờ mặc dù Diệp Mặc cảm thấy ở đây có thứ mang âm khí, nhưng hắn cũng không thèm để ý tới, thần thức của hắn có thể cảm nhận được, đồng thời hắn cũng mơ hồ cảm thấy thứ âm khí này đang tỏ ra sợ hắn.

Diệp Mặc nhảy xuống hồ trời, rồi dừng lại ở trên bục, thần thức của hắn

lập tức quét đến một chiếc camera. Diệp Mặc không hề do dự phóng ngay một quả cầu lửa tới đó, đốt chiếc camera đó thành tro bụi luôn.

Hắn lại nhảy từ chiếc bục xuống, đứng trên mặt đất một cách vững vàng. Diệp Mặc vừa đáp xuống đất, đã nhìn thấy vô số thi thể, nhưng nhìn thấy những người này hẳn chết cũng chưa lâu, ở đây đúng là có chút cổ quái.

Thần thức của hắn lại quét một lượt, nơi này căn bản là không giống một ngôi mộ cổ như những gì Tiêu Lôi, mà thực chất nó là một dòng sông cạn.

Bốn phía của lòng sông đều là đá to và đất cát, đôi khi cũng có một ít xương khô không biết đã được bao nhiêu năm và một ít thịt động vật thối rữa. Điều mà Diệp Mặc quan tâm nhất đó chính là lò luyện đan, Diệp Mặc đã phát hiện nó ở trên một cái bục khác, đứng sừng sững trên đó, và có vẻ gì đó rất thận trọng.

Diệp Mặc đi tới chiếc bục ở bên cạnh, vừa mới định cầm lấy chiếc lò luyện đan, liền cảm thấy có người đứng bên cạnh cố tình đánh lén, hắn lập tức biết đó chính là thứ mang âm linh mà hắn cảm nhận được lúc nãy, chỉ có điều đến bây giờ hắn vẫn chưa biết được đó là thứ gì.

Nếu là âm hồn thì phải có hình dáng, nếu là một loài động vật thì chỉ có thể dùng thần thức để nhìn.

Mục đích xuống dưới này của Diệp Mặc là chiếc lò luyện đan, bây giờ lại bị thứ mang âm khi tập kích, đương nhiên là vô cùng tức giận, huống hồ thứ này đã từng dọa Ninh Khinh Tuyết, nói không chừng nó cũng có liên quan đến số thi thể có trong cái hố này.

Diệp Mặc nổi lên sát khí, lập tức dùng chân nguyên bao vây lấy bóng dáng mờ nhạt này, liên tục phóng ra những quả cầu lửa.

Đám mang âm linh này xem ra chỉ là để dọa người thôi, gặp phải người thực sự tu luyện như Diệp Mặc, thì đương nhiên không thể phản kháng lại được rồi.

Trong chốc lát, mọi thứ đều biến thành tro bụi, hoàn toàn không còn có gì nữa.

Diệp Mặc cũng có chút thất vọng, nhìn chằm chằm vào đám mang âm linh này biến thành tro bụi, không ngờ lại dễ dàng như vậy? Thậm chí hắn còn chưa dùng sức, thì cái đám này đã bị tiêu diệt mất rồi, chẳng có chút gì là khiêu chiến cả. Lẽ nào bản thân mới luyện đến chế bùa cấp một mà cũng có thể dễ dàng khống chế bọn chúng đến vậy sao. Thứ đồ chơi này chắc cũng chỉ có thể dùng được trong cái hố trời này thôi, một khi mà xuất hiện ở ngoài, gặp phải cao thủ, chỉ dựa vào khí cơ cảm ứng thì cũng có thể tiêu diệt được nó rồi.

Tuy rằng cho dù Diệp Mặc có diệt được đám âm linh này, thì cũng vẫn không biết rốt cuộc chúng là cái gì. Chỗ này không thể có tu sĩ được, Diệp Mặc biết càng không thể có quỷ tu, về phần ma quỷ cũng không nói là Diệp Mặc không tin. Mà là từ trước đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy, nhưng cho dù có là như vậy, nhưng mỗi khi lên mạng xem những chuyện bí hiểm thần quái, hắn cũng không tin những lời nói vớ vẩn của đám chuyên gia ăn hại đó.

Diệp Mặc cũng không để ý đến thứ đó nữa, cầm lấy lò luyện đan. Nhưng rồi hắn cũng thất vọng rất nhanh, chiếc lò luyện đan này thực chất chỉ là một mô hình mà thôi, nói hơi khó nghe một chút, thì chỉ là một khối đá được điêu khắc chạm trổ, để ở đây giống như một chiêu bài vậy.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, bỏ chiếc lò luyện đan xuống, tiến sâu về phía lòng sông khô cạn, rồi lại đi thêm hơn trăm mét nữa, một cánh cửa đá khổng lồ hiện ra trước mặt Diệp Mặc.

Chẳng lẽ nơi đây quả thực là một ngôi mộ cổ? Nhưng đây rõ ràng là một lòng sông cạn mà?

Diệp Mặc đẩy cửa đá, không có bất cứ một động tĩnh nào, có thể thấy, hắn không thể mở được cánh cửa đá này với sức lực như bây giờ, Diệp Mặc lấy từ nhẫn một thanh trường đao, chém bốn nhát vào cánh cửa đá.

Lúc này cánh cửa đá giống như miếng đậu hũ bị Diệp Mặc cắt. Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt, bên trong giống như không có không khí vậy.

Không thấy nguy hiểm, Diệp Mặc bước vào bên trong, la liệt các dãy kệ gỗ đã mục nát, còn cả vô số những bình sứ, bình gỗ, thậm chí là cả bình ngọc được bày ở trên kệ. Diệp Mặc tiến vào mang theo cả làn gió nhẹ, khiến cho những kệ gỗ đã mục nát ở đây từ lâu đổ "rầm rầm".

Diệp Mặc dùng tay phủi đám bụi đất, lúc này mới cẩn thận đánh giá tình hình xung quanh, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái lò luyện đan cỡ vừa, Diệp Mặc dùng thần thức cẩn thận kiểm tra, lần này không phải là mô hình, mà thực sự là một cái lò luyện đan.

Hai bên trái phải mỗi bên đều có một vòi nước hình đầu rồng, phần máng, lại còn có nắp lò, là một cái lò luyện đan rất hoàn chỉnh, giống chiếc mô hình như đúc.

Diệp Mặc trong lòng vui sướng, lập tức tiến đến cầm lấy chiếc lò luyện đan. Đúng là một chiếc lò tốt, hơn nữa chiếc lò này có thể luyện được không ít đan dược. Đã bao nhiêu năm như vậy, thậm chí vẫn còn mùi thuốc thoang thoảng.

Là đồ tốta, tuy nhiên lò luyện đan này Diệp Mặc chỉ cần liếc qua là biết không phải là lò mà giới Tu Chân dùng rồi, thứ để làm nên lò luyện đan này thậm chí đến cả Diệp Mặc cũng không thể phân biệt được là cái gì, nhưng tuyệt đối đây là thứ hàng thượng phẩm, hơn nữa phương pháp chế tác cũng là phương pháp hàng đầu, nhưng chiếc lò này không khắc trận pháp, rõ ràng đây không phải là thứ của Tu Chân giới dùng, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy chiếc lò này rất tốt.

Diệp Mặc xem xét mọi thứ, rồi đưa ra phán đoán, có thể là rất lâu trước đây, đây cũng là nơi luyện đan của môn phái nào đó, không chừng lại là nơi chuyên giúp người khác luyện đan, hoặc là luyện đan bán lấy tiền. Trước cửa nơi này chắc là một con sông, đan môn này ở cạnh con sông. Chỉ có điều

không biết sau này đã xảy ra chuyện gì, dòng sông lại cạn, đan môn này cũng bị chôn vùi nơi đây, chỉ đáng tiếc là chỉ có mình mới có thể lấy được cái lò luyện đan này.

Diệp Mặc đem lò luyện đan đi rửa sạch sẽ, phong cách tạo hình cổ xưa hiện lên rõ ràng, cuối cùng, không ngờ Diệp Mặc lại phát hiện ra dưới đáy của lò luyện đan lại khắc hai chữ "Thần Long", đây là hai chữ được khắc theo kiểu chữ Hán cổ, lẽ nào không ngờ đây là lò luyện đan của tổ tiên Thần Long Thị của Hoa Hạ? Nếu như quả thật là như vậy, giá trị của chiếc lò luyện đan này không thể tính được bằng tiền rồi, may mà hắn nhanh hơn một bước, Diệp Mặc vô cùng hài lòng cất nó vào trong nhẫn trữ vật.

Có lò luyện đan rồi, hắn có thể làm được rất nhiều chuyện, chỉ cần tìm đủ được số thảo dược, thì hắn có thể chế ra được đan dược rồi, việc tu luyện cũng nhanh hơn rất nhiều. Diệp Mặc nhìn đống dược liệu xung quanh đã hóa thành tro bụi, quả thật có chút tiếc rẻ.

Lại xem xét cẩn thận nơi này một lần nữa, chung quanh quả thực đã không còn gì nữa rồi, có được một chiếc lò luyện đan, Diệp Mặc đã vô cùng mãn nguyện rồi, hắn chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng lúc Diệp Mặc quay đầu lại, lại phát hiện ra ở bên cửa không biết từ lúc nào mà lại có rất nhiều thạch dong. Diệp Mặc nhíu nhíu mày, sao lúc nãy mình không phát hiện ra nhỉ? Vừa lúc nãy khi hắn bước vào, mặc dù không chú ý đến cạnh cửa, nhưng hắn nhớ là hình như không có đám thạch dong này mà. Đám đá dong này hình như vừa mới xuất hiện khi hắn cầm chiếc lò luyện đan. Chuyện này đúng là có chút quỷ dị.

Nhưng chò dù có là quỷ dị, tà môn, thì Diệp Mặc cũng không thèm để ý tới, vừa rồi cái đám mang âm linh còn bị hắn tiêu diệt, một đám thạch dong thì nhằm nhò gì.

Diệp Mặc đi tới, dùng thần thức quét một chút, đám thạch dong này quả thật không có bất cứ chỗ nào bất bình thường cả, mà dưới đám thạch dong này còn có một cái gì đó giống như hương đài thì phải, Diệp Mặc bước đến

trước đám thạch dong, cẩn thận nhấc chúng ra.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới động đến thạch dong, liền cảm thấy mặt đất rung chuyển.

- Không xong rồi.

Nếu đến lúc này Diệp Mặc vẫn còn chưa biết đám thạch dong này chính là một cơ quan, thì hắn đúng là một kẻ đại ngốc rồi.

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu Diệp Mặc, Diệp Mặc liền nghe thấy tiếng đất đá "ào ào" đổ xuống, Diệp Mặc dùng thần thức quét, hố trời đang sụp xuống rồi. Hơn nữa nó không có dấu hiệu dừng lại, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, nếu như hắn không nhanh chóng chui ra ngoài, thì sẽ bị chôn vùi ở đây mãi mãi.

Cho dù hắn đã luyện đến cấp thứ ba Trung Kỳ, nhưng một khi đã bị chôn vùi ở độ sâu một hai trăm mét, thì cũng rất khó phá bùn mà trèo lên được. đây cũng không phải là sa mạc, ở đây toàn bộ đều là bùn đất và đá tảng trộn lẫn với nhau. Nhưng Diệp Mặc cũng không lo lắng, cho dù là có bị chôn vùi, thì đối với hắn cũng chỉ là khó khăn nhỏ mà thôi, không phải là không có cách để thoát ra.

Một cơn mưa bùn đất ào ào trút xuống, Diệp Mặc biết rằng không gian mình đang đứng lập tức sẽ bị chôn vùi, lúc này mà lại chạy ra ngoài từ phía cánh cửa đá hiển nhiên là không thực tế, nói không chừng bên ngoài cũng đã bị lấp đầy bởi đất đá rồi cũng nên.

Diệp Mặc xoay người chạy về bên trong, cả đoạn đường những chiếc giá gỗ đựng đầy dược liệu đều đã hóa thành tro bụi. Điều này khiến cho Diệp Mặc nhớ đến lúc ở sa mạc đã từng thấy một nơi giống như thế này, ở trong đó có rất nhiều cây "Tử Tâm Đằng", nhưng đống "Tử Tâm Đằng" đó cuối cùng cũng biến thành tro bụi.

Diệp Mặc muốn chạy đến chỗ đường cụt dùng đao để mở đường, xem

không gian bên ngoài vách đá đó còn có đường ra hay không, bởi lúc nãy hắn dùng thần thức, cảm thấy đây là một nơi luyện đan, nên không thể chỉ có một cửa được, cho dù là có xảy ra chuyện gì, thì địa hình ở đây cũng vẫn không thay đổi.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới chạy đến con đường cụt, còn chưa kịp rút đao ra để mở đường, "đoàng" một tiếng, một đống bùn đất đã đổ ập xuống, còn kèm theo vô số đá nữa.

Diệp Mặc biết bây giờ đã muộn rồi, lúc này không phải là lúc hối hận vì đã động đến đám thạch dong đó, hắn lập tức dùng nguyên khí tạo ra một vòng tròn bảo vệ, tránh bị đập trúng bởi những tảng đá khổng lồ.

Trận lở đất đến cũng rất nhanh, mà đi cũng nhanh, lúc Diệp Mặc đã không chống đỡ được nữa rồi, thì bùn đất đá đã ngừng dội xuống, Diệp Mặc biết, hắn đã bị chôn vùi hoàn toàn trong đất rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 215

Đạo Cô Lợi Hại

Mặc dù Diệp Mặc bị chôn dưới đất, nhưng hắn vẫn không một chút căng thẳng. Căn bản sợ bị chôn, là vì thực sự sợ bùn đất làm bẩn cả người. Nhưng bây giờ đã bị chôn, hắn cũng có thể đi ra được, mặc dù hơi phiền phức một chút, nhưng ở dưới đất một trăm mét đã suýt nữa lấy mạng hắn.

Diệp Mặc cầm chiếc đao dài đào vách đá ngoi lên, hắn quyết định đào hơn 10m, nếu như không có đường ra thì bắt đầu đào hướng khác. Bởi vì sau mười mấy mét, hắn có đào cũng không thể nào đào nổi, ít nhất thì đá vụn không có chỗ để rơi xuống.

Điều khiến cho Diệp Mặc cảm thấy may mắn chính là hắn còn chưa đào đến mười mấy mét, mới chỉ đào chưa đến chục mét thì đã đào thông. Hít thở không khí trong lành khiến Diệp Mặc cảm thấy dễ chịu. Diệp Mặc bò từ bên trong ra, không ngờ lại ở giữa một vách núi. Hắn thở từng hơi dài, mặc dù bản thân đã rất thảm hại, nhưng cuối cùng thì thoát khỏi đất đá hàng trăm mét.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị lên trên để rời đi thì từ trên đỉnh núi truyền xuống một giọng nói nhỏ nhẹ.

- Du Liên, tôi nói lại lần nữa, cho dù anh có truy đuổi tới chân trời góc bể thì tôi cũng không lấy bất kỳ vật gì, hơn nữa Biên Pha cũng không phải là tôi giết.

Đó là một giọng nữ rất dễ nghe.

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Mặc vừa mới có ý định đi ra, nhưng lại

thu lại ngay. Sự lợi hại của Biên Pha, Diệp Mặc cũng biết, nếu đã bị đối phương nghi ngờ giết Biên Pha thì chứng tỏ người phụ nữ này cũng không đến nỗi thấp kém hơn Biên Pha, còn người mà có thể chất vấn người phụ nữ này cũng không phải là một tên yếu ớt. Lúc này, hắn dùng thần thức phóng ra, đây chẳng phải là hành động tìm lấy cái chết sao?

- Tĩnh Tức, chúng ta là người quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám, người đến Thần Long tìm Hồng Diệp Nam Thị không phải chỉ có mình cô. Nhưng bây giờ dường như chỉ có mình cô sống. Tên đầu trọc Lý Cương đã tận mắt nhìn thấy cô giết người, lẽ nào cô còn phủ nhận chuyện đó sao? Giết Biên Pha để giải mối hận thù với Điểm Thương, hơn nữa anh em của Biên Pha sắp được thăng cấp tới đây, cô cho rằng chuyện này mà truyền ra ngoài thì anh ta có thể bỏ qua cho cô sao? Ngay cả Tĩnh môn của các cô cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Ngữ khí của người đàn ông tên Du Liên rất chậm rãi, một chút cũng không căng thẳng.

Trong lòng Diệp Mặc giật mình, hắn đã đoán ra người phụ nữ đó là ai, chắc là một đạo cô nào đó đánh nhau với tên hói đầu mắt tam giác ở đỉnh núi, chỉ là không ngờ tên mắt tam giác đó lại bị cô ta giết. Theo như Diệp Mặc thấy, tên mắt tam giác đó còn lợi hại hơn nhiều so với đạo cô phất trần này, không biết đạo cô này làm sao mà giết được gã ta.

Xem ra đạo cô này không đơn giản, là một người phụ nữ rất gai góc. Nếu như mình và cô ta đối địch nhau, nhất định mình phải cẩn thận.

Tĩnh Tức lại nói:

- Bất luận là anh có tin hay không, mặc dù Lý Cương là do tôi giết, nhưng tôi không có giết Biên Pha, hơn nữa tôi cũng không có Hồng Diệp Nam Thị, nếu như anh còn không tin thì tôi cũng sẽ không sợ anh đâu.

Du Liên lạnh lùng cười:

- Tôi thực sự có ý muốn làm ăn với cô, nhưng không ngờ cô lại không nể mặt như vậy. Tĩnh Tức, cho cô hai lựa chọn, một là lấy ra ba viên Hồng Diệp Nam Thị, sau đó vui vẻ với tôi, hai là tôi sẽ lập tức đi Điểm Thương Môn nói rằng Biên Pha là do cô giết. Đừng quên Tĩnh Nhất Môn của cô mặc dù rất lợi hại, nhưng so với Điểm Thương Môn thì chẳng là gì cả.

- Vô liêm sỉ.

Tĩnh Tức lập tức nổi nóng quát lớn.

Diệp Mặc chợt nhớ ra Tĩnh Nhất Môn, chẳng phải là môn phái của Lạc Tố Tố sao? Không ngờ Tĩnh Tức này lại là người của Tĩnh Nhất Môn, và là đồng môn của Lạc Tố Tố. Không biết là người thế nào của Tố Tố. Lúc nữa sẽ xảy ra đánh nhau, hắn cứu hay là không cứu?

- Ha ha…

Du Liên đột nhiên cười lớn, nhưng nụ cười của gã ta đột nhiên ngừng lại:

- Tĩnh Tức, nếu so về độ vô liêm sỉ thì tôi không bằng cô. Năm đó cô vì một người đàn ông mà đã sát hại sư tỉ của cô Tĩnh Tâm, việc này tôi nói không sai chứ. Sau khi cô giết sư tỉ của cô, không ngờ lại bắt được người đàn ông đó, trước mặt anh ta thì cùng người đàn ông khác vui vẻ, để báo thù, sau đó lại giết hết những người trong đó, bao gồm cả người đàn ông mà cô thích. Cô nói xem, vô liêm sỉ, tôi có so sánh được với cô không?

- Anh…

Người phụ nữ này chỉ có thể nói được một câu, rồi lại không nói nên lời.

Du Liên cũng không vội, chỉ đợi người phụ nữ tên Tĩnh Tức trả lời, sau một lúc lâu, người phụ nữ tên Tĩnh Tức mới từ từ nói:

- Anh đã không chê tôi thì tôi đồng ý, nhưng hi vọng anh nên giữ lời hứa của mình.

Tiếp theo Diệp Mặc chỉ nghe thấy âm thanh sột soạt của quần áo.

- Khoan đã!

Giọng nói của Du Liên ngắt hành động cởi quần áo của Tĩnh Tức.

Giọng nói của Tĩnh Tức trở nên dịu dàng:

- Đã rơi vào tay anh, tôi cũng đã đồng ý với yêu cầu của anh, anh còn muốn thế nào nữa?

- Có chút kỳ lạ, xem ra sự thật là những gì tôi nghe được có chút mâu thuẫn. Mặc dù tôi khẳng định người đàn ông mà cô thích là do cô giết, hơn nữa cô còn ân ái với người đàn ông khác, chuyện này nhất định là thật. Nhưng sao cô có thể còn nguyên âm đến bây giờ? Không ngờ lại là trinh nữ?

Giọng nói của Du Liên đầy sự đề phòng.

Gã ta nói xong, nhìn Tĩnh Tức vẫn chưa trả lời, lại hừ giọng một lần nữa nói: Căn bản là Diệp Mặc đang suy nghĩ xem khi xảy ra đánh nhau có nên giúp Tĩnh Tức không, nhưng sau khi nghe xong cuộc đối thoại của hai người thì Diệp Mặc đã hoàn toàn bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Xem ra hai người này chẳng có gì tốt đẹp, Tố Tố sao lại ở trong một môn phái lộn xộn như vậy chứ?

- Mẹ kiếp, không ngờ còn dám đánh lén tôi.

Giọng nói đầy kinh ngạc và tức giận của Du Liên vang lên, tiếp theo đó, Diệp Mặc nghe thấy có tiếng đánh nhau. Nghe âm thanh, Diệp Mặc biết được vũ khí của Du Liên sử dụng là đao, hơn nữa ra tay không thua kém gì Tĩnh Tức.

Diệp Mặc vô cùng khâm phục người phụ nữ tên Tĩnh Tức này. Mặc dù không biết cô ta có giết tên mắt tam giác không, nhưng cô ta đã giết được một cao thủ địa cấp, lại còn đánh nhau với Du Liên, không phân biệt được cao thấp, có thể thấy người phụ nữ này tương đối mạnh.

Không dám đi ra, cũng không dám lên núi xem, Diệp Mặc lại ngồi tiếp, đợi hai người đánh nhau xong mới bò ra.

Âm thanh binh khí đụng vào nhau ngày càng rõ, sau đó cứ thưa thớt dần. Diệp Mặc đợi gần một tiếng đồng hồ, mới từ từ đứng lên.

Người phụ nữ kia không ngờ đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại thi thể của Du Liên.

Diệp Mặc bò lên đỉnh núi, cổ họng Du Liên đã bị giập nát, Diệp Mặc tìm thấy trên người gã ta một ngọc bài nhỏ, bên trên có biết "Tam Thập Thất".

Diệp Mặc cất ngọc bài đó lại, sau đó đốt Du Liên thành tro bụi. Chuẩn bị rời đi thì Diệp Mặc chú ý đến thảm cỏ ở chỗ xuống dưới núi có vết máu còn dính lại. Xem ra Tĩnh Tức đã đi từ chỗ này ra, chứng tỏ cô ta cũng bị thương không nhẹ.

Nghĩ đến chuyện Tĩnh Tức và Lạc Tố Tố cùng đến từ một chỗ. Mặc dù có một chút lo lắng về tu vi của Tĩnh Tức, nhưng Diệp Mặc vẫn lặng lẽ đuổi theo.

Mặc dù vết máu ở trên mặt đường rất ít, nhưng Diệp Mặc vẫn dựa vào đó để tìm kiếm con đường mà Tĩnh Tức đi. Sau hai tiếng đồng hồ, Diệp Mặc đứng bên một dòng suối nhỏ thì nhìn thấy đạo cô Tĩnh Tức đang ở trên mặt đất. Cô ta đã hôn mê, xem ra bị thương khá nặng.

Nếu như Tĩnh Tức không hôn mê thì Diệp Mặc vẫn có thể theo dõi, nhưng gặp phải đạo cô này đang hôn mê thì Diệp Mặc lại không còn cách nào khác. Cứu hay không cứu, nếu như cứu cô ta thì người phụ nữ mà ngay cả sư tỉ cũng âm thầm giết hại này rõ ràng không phải là một người tốt đẹp gì. Diệp Mặc không cho rằng lúc đó chỉ có hai người Du Liên và Tĩnh Tức, Du Liên cũng sẽ không nói dối.

Nhưng nếu như không cứu, người đạo cô này lại cùng dưới một mái nhà với Lạc Tố Tố, nói không chừng còn hơn thế nữa, hơn nữa Diệp Mặc còn

muốn cô ta dẫn mình vào trong Tĩnh Nhất Môn.

Đang lúc Diệp Mặc do dự, thì thần trí của hắn lướt qua thấy mí mắt của Tĩnh Tức động động, hắn liền thu thần thức lại, hắn biết Tĩnh Tức sẽ lập tức tỉnh lại.

Diệp Mặc vội vàng đến trước mặt Tĩnh Tức, ra vẻ kinh ngạc nói:

- A, ở đây sao lại có một đạo cô như vậy, lẽ nào cũng giống mình, cũng gặp phải dã thú? Không biết chết chưa?

Nói xong Diệp mặc đưa tay ra đỡ Tĩnh Tức, lúc này Tĩnh Tức đã mở mắt, vội vàng nói:

- Đa tạ anh, tôi có thể đi được rồi, phiền anh lấy giúp tôi chút nước, tôi rất khát.

- A, cô không sao là tốt rồi, nhưng tôi vì đi du lịch nên lạc đường, lại bị dã thú truy đuổi, bây giờ trên người cũng không có cái bình nào.

Diệp Mặc có chút luống cuống.

- Không sao, anh dùng tay cũng được.

Tĩnh Tức nói xong câu này thì sắc mặt càng trở nên trắng bệch, rõ ràng cô ta bị mất máu rất nhiều.

Diệp Mặc lấy tay múc nước cho Tĩnh Tức uống. Tĩnh Tức móc từ trong túi áo ra một bình thuốc nhỏ, muốn đổ bình thuốc này vào chỗ vết thương, nhưng tay lại run rẩy không làm được.

- Có cần tôi giúp không?

Diệp Mặc không muốn giúp cô ta, nhưng lúc này, nếu như hắn không nói câu đó thì nhất định sẽ bị đạo cô này nghi ngờ.

- Ừ, đã vậy thì cảm ơn anh. Anh giúp tôi rắc bột thuốc này vào mấy vết

thương của tôi…

Chỉ nói vài câu này mà Tĩnh Tức phải lấy hơi một lần nữa, rõ ràng vết thương của cô ta vô cùng nghiêm trọng, hoặc là do cô ta mất máu quá nhiều.

Diệp Mặc đi tới, giơ tay ra ôm cô ta đến bên một tảng đá lớn, sau đó mở bình thuốc. Cô Tĩnh Tức này xem ra nhiều nhất cũng chưa đến 30 tuổi, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy tuổi cô ta còn cách xa tuổi 30 kia nhiều, nhưng khi Diệp Mặc cầm tay cô ta thì lại cảm thấy vô cùng mềm mại, Diệp Mặc đột nhiên nhớ đến Ninh Khinh Tuyết, ôm thân thể của Khinh Tuyết còn thoải mái hơn cô này nhiều.

Những vết thương trên người Tĩnh Tức không ít, nhưng hai vết thương nặng nhất một cái lại nằm ở bên ngực trái, và một cái nữa nằm ở phần lưng. Diệp Mặc mặc dù giúp Tĩnh Tức rắc thuốc, nhưng lại không chú ý đến phần lưng của cô ta, mà sự chú ý lại tập trung hết vào động tác của Tĩnh Tức.

Người phụ nữ này chắc là một người phụ nữ rất độc ác, một khi cô ta động thủ thì mình cũng nên phòng bị chút.

Khi Diệp Mực vén áo ở phần lưng của đạo cô này lên, điều khiến cho hắn kinh ngạc không phải là da thịt trắng nõn nà của đạo cô này mà là chiếc yếm đỏ trông rất thu hút ánh mắt của người khác đang quấn quanh người của đạo cô này, không ngờ lại có một đạo cô như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 216

Đi Về Vô Lượng Sơn

Trên chiếc yếm có thêu hai bông hoa sen, mặt trên còn thêu chữ "Lòng ta như lòng quân tử, mãi không phụ ý tương tư". Diệp Mặc cười thầm trong bụng, xem ra còn là một đạo cô nhiều tình cảm như vậy, nhưng nếu như đạo cô này thực sự như những gì Du Liên nói, ngay cả người đàn ông mình thích cũng giết thì đạo cô này cũng quá lợi hại.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ đến việc mình nhìn thấy cái yếm đào của cô ta, ngây người một lúc, mặc dù chỉ là một lúc thôi cũng sẽ không khiến cô ta cảnh giác.

Nghĩ đến đây, hắn mau chóng định thần lại. Hắn biết vết thương trên người đạo cô này rất nặng, hơn nữa cô ta cũng không còn sự nhạy bén như khi đánh nhau, rất khó để phát hiện ra sự quan sát này của hắn, nhưng cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc vẫn rất cẩn thận.

Quan sát một hồi, đạo cô này dường như không phát giác ra, sắc mặt chỉ trắng bệch, hơn nữa mí mắt dần buông xuống, Diệp Mặc lặng lẽ yên tâm, vết thương của đạo cô này ở bên chiếc yếm đào bất luận có kỳ lạ hay không thì Diệp Mặc đã chuẩn bị giúp đạo cô này rắc thuốc lên.

Trong nháy mắt Diệp Mặc vén chiếc yếm đào của đạo cô này lên, hắn cảnh giác sát khí phát ra từ mắt đạo cô này. Trong lòng Diệp Mặc hừ lạnh, quả nhiên là một người độc ác, mình giúp cô ta trị thương, không ngờ còn dùng ánh mắt đó nhìn mình. Đạo cô này tuyệt đối là một kẻ đầy đen tối, phải cẩn thận hơn nữa. - Cuối cùng cũng tốt rồi.

Diệp Mặc thở phào một cái, ngẩng đầu nói.

Mặt đạo cô này không ngờ lại hơi hửng hồng, nói nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn anh, nếu như không phải là anh thì hôm nay nhất định tôi đã chỉ còn con đường chết.

Hiển nhiên khi cô ta nói chuyện có chút xấu hổ, ý của cô ta nghĩa là bí mật của cô ta đã bị người khác nhìn thấy, có cảm giác e ngại của phụ nữ.

Cả người Diệp Mặc như nổi da gà, tuổi của đạo cô này không biết lớn hơn hắn bao nhiêu, mà còn gọi là anh, hơn nữa vẻ ửng hồng trên mặt của cô ta còn có chút ngượng ngùng, Diệp Mặc nhìn mà thấy rùng mình.

Người phụ nữ thật đáng sợ, diễn xuất hành động không ngờ lại tự nhiên như vậy. Nếu như không phải Diệp Mặc đã nhìn thấy cô ta trước, hơn nữa còn nhìn thấy cả sát khí trong ánh nhìn của cô ta thì không chừng hắn đã tin. Hắn không ngờ trong nháy mắt lại nhớ đến Nhiếp Song Song kia ở Yến Kinh. Hai người phụ nữ này có khả năng diễn xuất trời phú, nhưng Nhiếp Song Song còn kém xa so với đạo cô tên Tĩnh Tức này.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình ngây ra, Tĩnh Tức còn tưởng rằng người đàn ông trẻ tuổi này bị dung nhan của mình làm cho say đắm, trong lòng sát khí lại trào dâng, nhìn thấy da thịt mình, lẽ nào còn muốn sống, lại còn ánh mắt say đắm thất thần như vậy. Nhưng sự thẹn thùng trên mặt cô ta lại càng đỏ hơn, bây giờ cô ta còn cần Diệp Mặc giúp.

- Còn chưa biết anh tên gì? Ân nhân cứu mạng của tôi, tôi…

Tĩnh Tức nói ấp a ấp úng, dường như cô ta thực sự không có cách báo đáp ân nhân cứu mạng Diệp Mặc.

Diệp Mặc phẩy tay, thu ánh mắt của mình lại:

- Có thể cứu một người đẹp như cô là vinh hạnh cho tôi, còn nói gì đến chuyện đền đáp chứ, tôi tên Đại Hổ, không biết cô. À, tôi gọi là sư thái, hay là…

Diệp Mặc nhớ tới Nhị Hổ của Lạc Thương, nên thẳng thắn lấy cái tên Đại Hổ làm tên cho mình.

- Ừm, cảm ơn Đại Hổ, tôi tên Tĩnh Tử Nhi, căn bản là muốn thu thập vài loại dược liệu ở đây rồi mới về, nhưng lại gặp phải kẻ bắt cóc, tôi bị bọn họ đâm bị thương. Chỉ là do tôi có chút võ nghệ nên mới gắng gượng được đến đây.

Tĩnh Tức ngượng ngùng nói.

Trong lòng Diệp Mặc khinh bỉ, cũng không đến nỗi quá ngu ngốc, chưa lấy cớ bị dã thú truy đuổi như mình, nhưng mặt hắn lại lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Nói như vậy thì cô cũng có biết chút võ nghệ? Tôi nghe nói đất nước chúng ta có rất nhiều cao nhân đang ẩn nấp ở nhiều nơi, Tử Nhi lẽ nào cũng là cao nhân thế ngoại sao?

Diệp Mặc nghĩ thầm, cô đã giả bộ như vậy thì tôi sẽ khiến cho cô giả bộ tốt, nhưng những lời Tĩnh Tức nói lại hợp với ý của hắn, lát nữa bất luận cô ta có nói gì thì cũng sẽ ứng phó được.

Tĩnh Tức quả nhiên lại lộ vẻ mặt ngượng ngùng một lần nữa, khiến cho người khác nhìn vào lại tưởng rằng cô ta chưa từng nói chuyện với đàn ông bao giờ. Trước khi nói chuyện lại không thể kìm được vẻ thẹn thùng của mình, cúi đầu trả lời:

- Tôi có là cao thủ gì đâu, tôi chỉ học sư phụ vài chiêu mà thôi, sư phụ tôi mới thực sự là cao thủ.

Ha ha, quả nhiên như vậy, muốn để mình nhắc cô ta đến chuyện học võ, trong lòng Diệp Mặc mừng rỡ, vẻ khẩn trương hỏi:

- Cái đó, Tử Nhi à, môn phái các cô có thu nạp nam giới không? Tôi từ nhỏ đã vô cùng thích thú việc học võ.

Nghe xong câu nói của Diệp Mặc, ánh mắt Tĩnh Tức như sáng tỏ, nói:

- Như vậy đi, tôi có thể giúp anh đi hỏi xem, nhưng tư chất của anh nếu như không được thì tôi cũng không còn cách nào khác. Nếu như thực sự không được thì hãy đợi tôi, tôi sẽ lén lút truyền thụ lại cho anh mấy chiêu.

- Nếu không thì như vậy đi, cô ở chỗ nào, tôi tiễn cô về, ở đây thực sự rất nguy hiểm.

Diệp Mặc nói xong liền lập tức nhìn đạo cô kia với vẻ căng thẳng. Lần này hắn căng thẳng là thật, bởi vì chỉ cần đạo cô kia nói ra việc sẽ cho hắn tiễn về, hoặc là nói tiễn đến đâu là hắn liền biết được Lạc Tố Tố rốt cuộc là ở đâu.

Tĩnh Tức lại nhíu mày, trong lòng cười lạnh, quả nhiên mắc câu, nhưng cô ta liền nhanh chóng ngẩng đầu lên có một chút ngượng ngùng nói:

- Đạo am của chúng tôi ở Vô Lượng sơn, nơi đó quá xa nên tôi sợ làm phiền anh.

Không ngờ là ở Vô Lượng sơn, Tĩnh Nhất Môn của Lạc Tố Tố ở núi Vô Lượng sơn thực sự khiến cho Diệp Mặc có chút giật mình. Mặc dù hắn biết Vô Lượng sơn có thể có môn phái ẩn thế, nhưng không ngờ Tĩnh Nhất Môn cũng ở đó. Đạo cô này còn thực sự có thể chạy sao, từ Vô Lượng sơn đến khu vực Thần Nông cũng cách mấy ngàn dặm.

Chỉ ngây người ra một lúc, rồi Diệp Mặc liền lập tức trả lời:

- Không phiền, tôi thích chu du bốn phương, hơn nữa tôi cũng định đi đến Vô Lượng sơn một chuyến. Bây giờ gặp được cô, chỉ là thuận đường mà thôi.

Trong lòng Diệp Mặc cũng cười lạnh, nói đi nói lại còn muốn để mình tiễn về nữa. Hai người đều nghĩ cùng một chuyện, vì vậy đã nhanh chóng đi đến sự nhất trí.

Cùng là phụ nữ, cùng xinh đẹp, nhưng Diệp Mặc cõng Ninh Khinh Tuyết còn có cảm giác bồi hồi, còn cõng đạo cô này lại có cảm giác không

được tự do tự tại, luôn phải chú ý đến từng động tác của cô ta, sợ cô ta có thể ra tay giết người bất cứ lúc nào. Nếu như không phải vì Lạc Tố Tố thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không đeo bom lên người theo kiểu này.

Không thể không nói Tĩnh Tức so với Diệp Mặc quen thuộc gấp vạn lần đối với địa hình của khu vực Thần Long. Dưới sự chỉ dẫn của Tĩnh Tức, Diệp Mặc chỉ cần hơn hai tiếng đồng hồ là có thể từ một cửa khác đi ra khỏi khu vực Thần Long.

Nhìn Diệp Mặc thở bình thường, dường như chưa mệt, Tĩnh Tức không khỏi nhìn Diệp Mặc bằng con mắt khác. Người thanh niên trẻ tuổi này không ngờ lại có sức nhẫn nại cao như vậy, cõng mình mấy tiếng đồng hồ như vậy mà vẫn rất bình thường, chỉ có chút mệt. Nhưng cô ta không biết được rằng Diệp Mặc không phải là hơi mệt, mà căn bản là không cảm thấy mệt.

Điều càng khiến cho Tĩnh Tức thấy kỳ lạ đó là, khi mới bắt đầu người thanh niên tên Đại Hổ này trị thương cho cô ta còn dùng ánh mắt say đắm nhìn cô ta, còn bây giờ cõng mình hơn hai tiếng đồng hồ không ngờ lại không giở trò gì với mình. Điều này khiến cho cô ta cảm thấy kỳ lạ.

Diệp Mặc cũng không biết hắn vì điểm này mà suýt bị bại lộ, cẩn thận hỏi:

- Không biết Tử Nhi làm thế nào để đi đến Vô Lượng sơn. Chúng ta đi tàu? Hay là đi máy bay?

- Không cần, tôi tự lái xe đến.

Tĩnh Tức nói rồi chỉ dẫn Diệp Mặc cõng mình đến chỗ đỗ xe bên ngoài khu vực Thần Long.

Diệp Mặc lại không ngờ, đạo cô này lại tự lái xe đến đây. Thứ hắn nhìn thấy là một chiếc Audi việt dã, hơn nữa biển số xe là biển quân đội, đạo cô này còn thực sự có vài cái.

Đồng thời điều khiến Tĩnh Tức không ngờ đến chính là kỹ thuật điều

khiến xe của Diệp Mặc không ngờ lại lợi hại như vậy. Khi Diệp Mặc lái xe, cô ta nhìn ra Diệp Mặc là một người mới học nghề, lái xe không phải rất thành thục, nhưng khi Diệp Mặc lái xe được một hai trăm km thì kỹ năng của hắn thành thục dần, nên tốc độ dần dần nhanh hơn.

Tốc độ của chiếc Audi đến cuối cùng thậm chí đã đạt đến gần 250 đến 260 km, không ngờ còn tăng đến mức vậy. Với Diệp Mặc đương nhiên càng nhanh càng tốt, nhưng hắn không muốn vết thương của đạo cô kia đỡ rồi thì sẽ trở mặt.

Tĩnh Tức nhìn chằm chằm Diệp Mặc ngẫm nghĩ, người thanh niên này rốt cuộc là người đi du lịch hay là giả bộ như vậy? Cô ta vẫn còn tự tin về dung nhan của mình, vành tai và tóc chạm vào Diệp Mặc lâu như vậy mà hắn không động lòng, hơn nữa còn không cả đùa giỡn với cô ta.

Điều này chẳng phải là chủ yếu, mà chủ yếu là khi Diệp Mặc bắt đầu lái xe, kỹ thuật đương nhiên không phải là rất thành thục, nhưng bây giờ kỹ thuật của hắn không những càng ngày càng thuần thục, hơn nữa xe hắn lái càng ngày càng nhanh, rõ ràng là người thông minh, nhưng nếu nói là thông minh đến như vậy thì có thể thấy trình độ lái xe mà Diệp Mặc học được chưa từng thấy bao giờ.

Hơn nữa còn có một điểm, chính là người thanh niên đã cứu mình này, bây giờ còn vừa lái xe vừa nhìn đông nhìn tây, rõ ràng là sự chú ý của hắn không có tập trung vào phía trước xe đang chạy.

Người này chẳng lẽ là giả bộ sao? Nhưng hắn giả bộ vậy thì có gì tốt với hắn chứ? Tĩnh Tức nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong lòng lại càng kinh hãi.

Diệp Mặc hơi nhớ nhung Lạc Tố Tố, đương nhiên không chú ý đến những hành động của hắn đang khiến cho Tĩnh Tức nghi ngờ. Lần đầu tiên hắn lái xe, từ chậm chạp đến thành thục, hơn nữa càng lúc càng thuận tay, trước đó thực sự chưa từng lái xe qua, hắn còn học được từ Văn Đông.

Thấy xe chạy càng ngày càng nhanh, Diệp Mặc thì vẫn đang nhìn đông

nhìn tây, Tĩnh Tức không nén được tức giận, ngộ nhỡ đâm phải cái gì thì đừng nói đến vết thương trầm trọng trên người cô ta bây giờ, mà cho dù là cô ta có không bị thương đi nữa thì với tốc độ này cũng xảy ra chuyện, chạy liều mạng như vậy cũng không phải dễ dàng.

- Đại Hổ, anh lái xe chậm lại một chút đi, lái nhanh quá tôi cảm thấy chóng mặt.

Tĩnh Tức cuối cùng cũng không kìm được, đành nói.

- À, à.

Diệp Mặc nghe thấy lời Tĩnh Tức nói thì trong lòng liền giật mình. Từ trong hồi ức với Lạc Tố Tố đã thức tỉnh lại, vừa rồi hắn cứ dán mắt vào quan sát đường đi, bây giờ mới hiểu ra, biết được có chút vấn đề. Hắn lái xe quá nhanh, nhất định khiến cho Tĩnh Tức hoài nghi, mà việc hắn lái xe nhanh chỉ là muốn sớm được gặp Lạc Tố Tố mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 217

Con Gái Riêng

Diệp Mặc vừa cho xe chạy chậm lại thì đằng sau có một chiếc Porsche đuổi theo, trong chớp mắt đã đi song song với xe của Diệp Mặc lái.

Xuất hiện ở trong xe khi cửa kính mở là một người thanh niên khoảng 20 tuổi đang kêu về phía của Diệp Mặc:

- Người anh em, kỹ thuật lái xe không tồi đấy. Chi bằng so tài một lần đi, vừa rồi không ngờ tôi không đuổi kịp anh.

Diệp Mặc cũng hạ cửa kính xe xuống, nhìn liếc qua người thanh niên này một cái, sau đó khẽ mỉm cười, cũng không trả lời, cứ tiếp tục lái xe đi tiếp, quay đầu lại, áy náy nói với đạo cô kia:

- Rất xin lỗi cô, Tử Nhi à. Trước kia tôi thích lái xe, còn thường xuyên tham gia các cuộc thi đấu. Sau đó vì xảy ra chút chuyện mà gia đình tôi không cho phép tôi lái xe nữa, bây giờ đã năm, sáu năm rồi chưa sờ đến xe, giờ lái lại không ngờ có cảm giác thân thuộc mà xa lạ. Tên tiểu tử này để tôi đá hắn ta, tránh được quấy rầy.

Nói xong còn nở một nụ cười tươi. Mặc dù Diệp Mặc không biết như vậy có thể giải quyết được sự hoài nghi của Tĩnh Tức hay không, nhưng hắn cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Nhìn thấy Diệp Mặc tăng tốc xe chạy, Tĩnh Tức nhíu mày, lẽ nào tên tiểu tử này thực sự là một tay đua xe. Chỉ là rất lâu rồi chưa động đến xe? Nhưng kỹ thuật của hắn thật lợi hại. Nếu như hắn thực sự là một tay đua thì chuyện này miễn cưỡng có thể cho qua.

Dù sao năm sáu năm rồi không sờ đến xe thì có chút lạ là điều đương nhiên. Nhìn vẻ hiếu thắng của hắn, dường như không giống như một người có tâm tư gì.

Diệp Mặc lại một lần nữa phóng xe như bay, rất nhanh sau đó đã bỏ rớt chiếc Porsche kia ở phía sau, khoảng cách ngày càng xa dần, cuối cùng thì mất tích không thấy nữa. Nhìn thấy chiếc Porsche bị bỏ rớt ở phía sau thì Diệp Mặc mới cho tốc độ của xe chậm lại.

Chiếc Porsche ngừng lại, từ trong xe bước xuống là một thanh niên 20 tuổi, anh ta vỗ vỗ vào mui xe, nhìn thấy chiếc Audi mất tăm thì không kìm được hít một hơi dài, tự lẩm bẩm:

- Tên này đúng là biến thái, mình thậm chí còn hoài nghi hắn là một tay đua chuyên nghiệp nữa.

Tống gia ở Yến Kinh.

Tống Kỳ Minh đang nói chuyện với Đông Phương Tê, thì Tống Hải đang vội vàng bước vào.

- Chuyện gì vậy?

Tống Kỳ Minh hiểu tính cách của Tống Hải. Anh ta làm việc luôn bình tĩnh không vội vàng, nhưng hôm nay thì lại vội vàng bước vào, nhất định là có chuyện.

- Gia chủ, tôi vừa biết được tin, Nhiếp Song Song trong hai tiếng trước đã rời Yến Kinh, đã đi đâu không rõ, hơn nữa cô ta cũng xin nghỉ ở trường một tháng.

Tống Hải nhìn Đông Phương Tê một cái, đáp. Anh ta thấy kế sách mà Đông Phương Tê đưa ra bây giờ cuối cùng nhân vật chính chính là Nhiếp Song Song, mà Nhiếp Song Song thì lại không thấy đâu, kế sách này cơ bản là vô dụng.

Quả nhiên Tống Hải nói xong, không những là Tống Kỳ Minh mà cả Đông Phương Tê cũng phải chau mày. Thời gian mà Nhiếp Song Song đi cũng thật là trùng hợp, sớm không đi, muộn không đi mà lại đi đúng lúc mà bọn họ đã vạch kế hoạch hết rồi.

Tống Kỳ Minh liền nhanh chóng phản ứng lại, nhìn Đông Phương Tê có một chút lo lắng nói:

- Ngài Đông Phương. Bây giờ ông giải quyết thế nào đây? Có phải lập tức đi ngăn Nhiếp Song Song lại không?

Đông Phương Tê im lặng một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Nhiếp Song Song đi rồi, muốn tìm cô ta thì cũng như mò kim đáy bể, không cần tiếp tục tìm cô ta nữa, nhưng tôi còn có một người thay thế khác nữa, chỉ là tôi đang nghĩ xem.

Tống Hải và Tống Kỳ Minh không dám quấy rầy Đông Phương Tê, chỉ có thể đứng chờ ở một bên.

Sau một lúc lâu, Đông Phương Tê mới chậm rãi nói:

- Những lời tôi nói dưới đây có thể sẽ mạo phạm đến gia chủ Tống gia, xin gia chủ Tống gia đừng để ý.

Tống Kỳ Minh lập tức đứng lên nói:

- Ngài Đông Phương, ngài khách khí rồi. Tống gia chúng tôi bây giờ là lúc sinh tử, còn nói gì đến mạo phạm nữa chứ, có chuyện gì xin mời ngài Đông Phương cứ nói thẳng.

Đông Phương Tê khẽ mỉm cười:

- Đã như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa. Tôi nghe nói Tống gia chủ còn có một cô con gái riêng tên là Đường Bắc Vi, mặc dù bây giờ cuộc sống của cô ấy tương đối khó khăn, nhưng trông cũng không thua kém gì

Nhiếp Song Song. Tống gia chủ, tôi nghĩ chắc ngài không phải là không biết chuyện này. Nếu như để cô ấy thay thế Nhiếp Song Song…

- Không…

Sắc mặt Tống Kỳ Minh liền trở nên trắng bệch. 21 năm trước, ông ta có để lại một đứa con gái với một người phụ nữ. Năm kia ông cũng đã nghe nói tin tức về hai người, nhưng vì bảo vệ cho mẹ con họ, cũng vì bảo vệ cho địa vị của mình mà ông chưa từng liên lạc với họ, thậm chí ngay cả tiền cũng không trợ cấp cho họ. Tống Kỳ Minh không biết được chuyện này mà cũng bị Đông Phương Tê biết được.

Căn bản là Tống Kỳ Minh đợi sau lần thay nhiệm kỳ này, địa vị của ông ta ổn định rồi mới lặng lẽ đón hai mẹ con đến Yến Kinh, nhưng không ngờ lại bị Đông Phương Tê biết được việc này trước.

Mặc dù có vài người vợ bé trong một gia tộc lớn là một chuyện hết sức bình thường, nhưng Tống Kỳ Minh như vậy, hơn 20 năm trước đã reo họa xuống một cô gái trong sáng, còn để một quả phụ, một đứa con mồ côi phiêu bạt bên ngoài hơn 20 năm nay. Việc này nếu như bị đối thủ biết được, đối với ông ta mà nói sẽ là một sự đả kích vô cùng lớn. Việc này ngoài ông ta biết ra thì Tống Kỳ Minh không có nói cho bất kỳ ai biết. Cho dù sau này có đi điều tra mẹ con họ ở đâu thì cũng sẽ do ông đích thân đi, nhưng không ngờ Đông Phương Tê lại biết được việc này.

- Nếu không phải thì coi như tôi không nói. Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở Tống gia chủ rằng nếu như Tống gia chủ động ra tay thì e rằng sẽ càng khó khăn hơn trong một thời gian dài. Tôi xin cáo từ ở đây.

Nói xong, Đông Phương Tê đứng lên, định ra về.

- Ngài Đông Phương, xin dừng bước.

Sắc mặt Tống Kỳ Minh nhợt nhạt, sau khi nói xong câu này lại có chút bất lực, nói:

- Ngài Đông Phương, tôi có lỗi với hai mẹ con họ hơn 20 năm nay. Bây giờ mà còn muốn đi lợi dụng bọn họ thì có khác gì đồ súc sinh chứ. Ngài Đông Phương, ông xem đổi một người có được không?

Đông Phương Tê không phải là thực sự muốn đi, nghe vậy lại ngồi xuống, lạnh lùng nói:

- Hội đấu giá còn không đến một tháng nữa. Tống gia chủ chắc đã biết tại sao tôi lại muốn lựa chọn Nhiếp Song Song và Đường Bắc Vi chứ. Trời sinh Nhiếp Song Song có năng lực diễn xuất, là một đứa con gái xinh đẹp nhưng mồ côi, còn Đường Bắc Vi lại giành giải thưởng trong tiết mục biểu diễn ở trường trung học, cũng có thể coi là một người có tài năng bẩm sinh về diễn xuất.

- Nếu như là như vậy thì tôi lựa chọn giúp ngài vài người ở học viện điện ảnh chẳng phải tốt hơn sao?

Trong mắt Tống Kỳ Minh lộ lên một tia hi vọng.

Đông Phương Tê lắc lắc đầu nói:

- Mấy học viện điện ảnh lớn tôi đã điều tra qua, người có diện mạo có thể đẹp ngang Nhiếp Song Song và Ninh Khinh Tuyết căn bản là không có ai, hơn nữa những cô gái đó lại quá làm bộ, không phải là loại mà Diệp Mặc thích. Đương nhiên, đây cũng không phải là lý do chính, cái chính là Đường Bắc Vi sẽ vì ông mà bán mạng, còn những đứa khác chỉ có tính diễn xuất mà thôi.

Tống Kỳ Minh lắc lắc đầu nói:

- Đường Bắc Vi nếu biết tôi là bố nó thì nó sẽ thù hận tôi mất. Tôi nói thì nó sẽ bán mạng vì tôi sao?

Đông Phương Tê cười lớn, nâng cốc trà lên nói:

- Nếu như là vì mẹ của cô ấy thì sao?

Sắc mặt Tống Kỳ Minh đột ngột thay đổi:

- Đường Cần làm sao?

Đông Phương Tê cười lạnh trong lòng. Tống Kỳ Minh này là một người bạc bẽo, loại người này rất hợp với gã ta. Nhìn biểu hiện của ông ta căng thẳng như vậy, trên thực tế thì ông ta nào có quan tâm gì đến mẹ con nhà họ chứ.

Nhưng gã ta lại chậm rãi nói:

- Mẹ của Đường Bắc Vi nửa năm trước vì bệnh nặng phải nằm viện, nên bây giờ nhà cô ấy phải nợ nần chồng chất. Mặc dù Đường Bắc Vi làm ba công việc cùng một lúc, nhưng vẫn không có cách nào gánh vác được tiền chữa bệnh cho mẹ cô ấy. Nếu như Tống gia chủ tìm người nói cho Đường Bắc Vi thì có thể giải quyết được những vấn đề của cô ấy. Chỉ cần cô ấy giúp việc này thì tôi nghĩ cô ấy được được đền đáp gấp mười.

Đông Phương Tê mãi mãi cũng không thể ngờ rằng, Nhiếp Song Song sau khi đã đi, thì ông ta đã tìm được một người thay thế để hoàn thành kế hoạch của ông ta, lại không có sơ hở gì.

Nhìn sắc mặt biến đổi thất thường của Tống Kỳ Minh, Đông Phương Tê có vẻ rất thỏa mãn, không vội vàng một chút nào. Gã ta cũng không lo lắng việc Tống Kỳ Minh không đồng ý, không cần nói là một đứa con gái, cho dù là bây giờ vợ ông ta có sinh thêm đứa con gái nữa thì ông ta cũng sẽ đồng ý. Gã ta rất hiểu Tống Kỳ Minh.

Nếu như nhất định phải nói trong kế hoạch này còn có một lỗ hổng thì đó chính là Diệp Mặc. Gã ta từ trước đến nay chưa từng gặp qua Diệp Mặc, tất cả những tư liệu về Diệp Mặc chỉ là do người khác điều tra được, còn bình thường gã ta dựa vào phong cách làm việc của Diệp Mặc để phân tích.

Đàn Đô là trung tâm của tỉnh Hồ Trung, nhưng sự nổi tiếng của Đàn Đô không phải vì nó là đầu não của tỉnh thành, mà là vì Đàn Đô rất đẹp. Những

người có rất nhiều tiền đều thích định cư ở Đàn Đô, nhưng từ mấy tháng trước Đàn Đô đã xảy ra một vụ nổ, không những làm những ngôi biệt thự hào hoa nhất của Đàn Đô này bị đổ nát, mà hơn thế nữa không còn ai sống sót. Những người có tiền ở đấy dần dần bắt đầu di rời sang chỗ khác.

Bọn họ cảm thấy Đàn Đô cũng là một nơi nguy hiểm. Lần này là một đại gia giàu có, lần sau không chừng sẽ là hai ba đại gia. Diệp Mặc và Văn Đông đương nhiên không biết, lúc đầu vụ nổ mà hai người làm ra không ngờ lại có hiệu quả như vậy.

Trong một căn phòng có nhiều giường ở bệnh viện số hai của thành phố Đàn Đô, một người phụ nữ gầy gò ốm yếu đang nằm trên giường bệnh, ngây ngô nhìn lên trần nhà, chai thuốc ở đầu giường sớm đã hết, nhưng vẫn chưa thấy y tá đến.

Một cô gái tiều tụy giữ một bình nước ấm, nhanh chân bước vào, nhìn thấy chai nước biển kia đã hết liền vội vàng gọi y tá.

Y tá lề mề rất lâu mới mang chai nước biển tới, nhưng cũng không thay một chai mới. Người con gái này muốn nói gì đó, nhưng lại bị người phụ nữ đang nằm yếu ớt trên giường ngăn lại.

Thấy người con gái đến, người phụ nữ trên giường thở dài:

- Tiểu Vi, chúng ta về thôi, mẹ không muốn ở lại chỗ này, về nhà mẹ có chút chuyện muốn nói với con.

- Không, mẹ, mẹ không cần lo lắng, con nhất định sẽ gom góp được tiền chữa bệnh cho mẹ, nhất định sẽ trị khỏi bệnh cho mẹ.

Người con gái nói kiên định.

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh lắc đầu, từ trong lấy ra một chiếc vòng đưa cho người con gái kia:

- Cái này con hãy giữ lấy, đây là thứ còn lại của gia đình con, không

được làm mất. Chiếc vòng tay này là một đôi, đợi khi nào con tìm được một chiếc khác thì đó là nhà của con.

- Mẹ, con ngoài mẹ ra thì không có gia đình nào khác cả.

Người con gái vội vàng nắm lấy tay mẹ cô ấy, giọng run run.

- Ôi…

Người phụ nữ nằm trên giường thở dài một hồi mới nói:

- Mẹ sợ có một ngày mẹ không kiên trì tiếp được nữa, có chút chuyện cần phải nói với con.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 218

Người Thành Thật Không Thành Thật

Người phụ nữ trên giường bệnh khoát tay có chút mệt mỏi, chậm rãi nói:

- Hai mươi mốt năm trước, một mình mẹ mang theo cái thai đã mấy tháng đến Yến Kinh tìm kẻ phụ lòng. Hắn rõ ràng biết mẹ có thai nhưng chỉ đưa cho mẹ chút ít sinh hoạt phí rồi không để ý tới nữa. Mẹ ở Yến Kinh một thời gian mới biết không ngờ hắn là con cả của một đại gia tộc, hơn nữa sớm đã có vợ, thậm chí đứa con trai đã mười mấy tuổi. Mẹ vô cùng đau khổ và phẫn nộ nên ngã bệnh luôn.

- Mẹ...

Cô gái nắm chặt tay người phụ nữ nằm trên giường bệnh vội vàng thốt lên.

Người phụ nữ trên giường bệnh lộ rõ vẻ đau thương, tiếp tục nói:

- Khi ấy mẹ ở trong một ngôi chùa, vị trụ trì trong chùa rất tốt, ông ấy còn mời cả bác sĩ đến cứu mẹ, nhưng đứa trẻ trong bụng mẹ vẫn mất.

Nghe đến đây, cô gái càng thêm lo lắng, đứa trẻ trong bụng mẹ đã mất, vậy mình thì sao?

Người phụ nữ trên giường bệnh dường như hiểu được suy nghĩ của con gái, giọng nói có chút đồng cảm:

- Khi đó mẹ sống không bằng chết, mặc dù sức khỏe đã hồi phục nhưng mẹ đã mất hết sức sống. Vị trụ trì trong chùa nhìn ra sự tuyệt vọng của mẹ,

không ngừng khuyên bảo mẹ. Sau đó, sức khỏe của mẹ tốt lên, mẹ nghĩ ngay đến chuyện xuất gia. Chính lúc đó, vị trụ trì mang đến cho mẹ một đứa bé gái độ một tuổi, nói là của người ta để trước cửa chùa.

Cô gái dường như hiểu gì, sắc mặt có chút tái nhợt, chẳng lẽ người phụ nữ trước mắt cô không phải là mẹ đẻ của mình.

- Ôi…

Người phụ nữ trên giường bệnh thở dài.

- Bắc Vi, con không phải là con gái ruột của mẹ, mẹ cũng không biết cha mẹ ruột của con là ai. Khi trụ trì đến, ông chỉ mang theo chiếc vòng tay và nói có hai đứa bé được đưa đến chùa, còn đứa bé kia thì mẹ không biết trụ trì đã đưa đi đâu. Khi đó mẹ rất rối, và cũng không hỏi, chỉ hình như nghe nói một cặp vợ chồng trẻ tới thắp hương đã mang đi.

- Mẹ…

Cô gái phục hồi lại tinh thần, đôi mắt hơi sưng, nắm chặt tay người phụ nữ trên giường bệnh nói:

- Mẹ, bất kể như thế nào, mẹ cũng là mẹ của con, đối với con, trên thế giới này mẹ là người thân duy nhất của con.

Người phụ nữ trên giường bệnh vuốt ve đôi tay cô con gái nói:

- Bắc Vi, mẹ không thể sống lâu mãi được, con hãy nhớ ngôi chùa ấy tên là "Lạc Hồng Tự", vị trụ trì cứu mẹ tên Ngộ Sơn, sau này con đến Yến Kinh thì đến xem xem.

Nói xong người phụ nữ lại chìm vào giấc ngủ miên man, cô gái vội vàng giúp mẹ an giấc rồi đứng lên. Cô không hề để ý đến thân thế của mình, điều cô quan tâm nhất chính là kiếm tiền giúp mẹ chữa bệnh.

- Xin hỏi cô là Đường Bắc Vi à?

Một người trung niên xa lạ đi đến cửa phòng bệnh hỏi.

Đường Bắc Vi ngẩng đầu lên nhìn người trung niên này có đôi chút nghi ngờ, gật đầu nói:

- Vâng, xin hỏi có việc gì vậy?

Người trung niên nở nụ cười hòa nhã rồi nói:

- Tôi có chút việc muốn nói chuyện riêng với cô Đường, không biết có có thể hay không.

Đường Bắc Vi nhíu nhíu mày, từ trước tới nay cô chưa gặp người này, nhưng người ta nói muốn nói chuyện riêng với cô, hiện tại cô không có việc gì nên đi gặp cũng không sao.

Hơn ba giờ sáng, xe của Diệp Mặc đã đến một căn biệt thự tư nhân gần Vô Lượng Sơn. Điều khiến Diệp Mặc không nghĩ tới là, căn biệt thự này lại là hang ổ của Tĩnh Tức.

Mặc dù Tĩnh Tức nói nơi này là chỗ ở của người thân cô, nhưng Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin. Người phụ nữ này xem mình là thằng ngốc sao.

Nếu đã đến, Diệp Mặc sẽ không bỏ qua bất cứ hành động gì của Tĩnh Tức, hắn lúc nào cũng chú ý tới Tĩnh Tức, ngay cả khi cô đi tắm cũng không tha. Hiện giờ không phải là lúc giả bộ chính nhân quân tử, hắn biết Tĩnh Tức này hơi có chút hoài nghi hắn. Bất kể vì sự an toàn của bản thân hay vì tìm thấy Tố Tố, hắn cũng không thể có chút nào buông lỏng.

Không thể không nói, đạo cô Tĩnh Tức này dù tuổi tác không nhỏ nhưng vẫn giữ được sắc vóc như cô gái hai mươi, cởi hết quần áo ra, đường cong cái nào ra cái đấy, hơn nữa làn da trắng nõn nhẵn mịn. Hai bầu vú đồ sộ trước ngực không chút nào có vẻ chúi xuống mà lại cao khác thường.

Diệp Mặc từng cõng người phụ nữ này, đương nhiên biết tính đàn hồi của da cô ta kinh người như thế nào. Đôi khi Diệp Mặc thậm chí còn nghi

ngờ ánh mắt của mình, liệu cô ta có phải là phụ nữ lớn tuổi, nói cô ta chỉ hơn hai mươi tuổi cũng có khả năng.

Hơn nữa, Diệp Mặc thấy miệng phần lớn vết thương trên người cô ta đã kết si, có thể thấy thuốc bột của đạo cô kia rất được.

Tĩnh Tức tắm rất cẩn thận, kì cọ trên dưới toàn thân rất kĩ, thậm chí còn xem xét cẩn thận hình dáng của mình phía trước gương. Diệp Mặc tự nhủ người phụ nữ này thật biết đỏm dáng, nhưng quả thật cô ta có khả năng trang điểm. Người phụ nữ tắm trần truồng trước con mắt thần thức của Diệp Mặc, dù rằng Diệp Mặc biết sự xấu xa của cô ta, hơn nữa tuổi tác không nhỏ nhưng cũng không khỏi có chút nóng lên.

Đang lúc Diệp Mặc nghĩ người phụ nữ này sẽ không lộ diện bây giờ, muốn thu hồi thần thức trở lại thì đạo cô này bỗng nhiên đưa tay vuốt ve phần eo. Chỗ đó chính là chỗ Diệp Mặc giúp cô ta bôi thuốc, Diệp Mặc trở nên lo lắng, chẳng lẽ đạo cô này khôn khéo như thế? Mình động tay lên thuốc bột của cô mà cô ta cũng có thể chú ý tới.

Tĩnh Tức đưa ngón tay sờ lên miệng vết thương, sau đó ngửi ngửi ngón tay, Diệp Mặc thấy cô ta nhíu mày, lòng càng lo lắng, lại càng thầm ngạc nhiên. Đạo cô này quả thật rất thông minh.

Điều khiến Diệp Mặc thở phào là cuối cùng Tĩnh Tức không có hành động gì bất thường, chỉ cởi cái yếm đặt trên tay sờ sờ, sau đó cẩn thận đặt sang một bên, có thể thấy cô ta rất coi trọng cái yếm. Bỗng nhiên Tĩnh Tức dừng tay, thận trọng quan sát bốn phía.

Diệp Mặc biết nhất định là cô ta đã có chút nhạy cảm với thần thức của mình nên nhanh chóng thu hồi lại.

- Đại Hổ, anh ở đâu?

Diệp Mặc ở trong phòng khách nghe thấy tiếng gọi lớn của đạo cô, hắn liền biết đạo cô này không yên tâm hắn, muốn xác định vị trí của hắn. Hắn

không chút do dự trả lời, trả lời xong trong lòng thấy nhẹ nhõm, cũng may cô ta chưa nhận ra có thần thức, bằng không dù rằng một chút cũng sẽ bị bại lộ.

Tĩnh Tức vội vàng tắm cho xong rồi đi ra, nhìn thấy Diệp Mặc vẫn ở trong phòng khách, có chút ngượng ngùng nói:

- Tôi có chút sợ hãi nên gọi anh một câu.

Diệp Mặc ngây thơ cười:

- Không có việc gì thì tôi đi ngủ trước đây.

Trong lòng càng thêm cẩn trọng, tính cảnh giác của đạo cô này quá cao.

Hắn có chút lo lắng ngày mai Tĩnh Tức sẽ giở thủ đoạn với hắn, tốt nhất là tìm cơ hội nào đó đánh ký hiệu thần thức trên người cô ta. Hơn nữa khi hắn mới giúp Tĩnh Tức bôi thuốc, sát khí trong mắt cô ta đã lộ ra, điều này rõ rồi, trong mắt cô ta, tính mạng người khác và cây cỏ cũng không có gì khác nhau.

Diệp Mặc tu luyện cả nửa đêm, sớm đã thức dậy nấu bữa sáng đợi Tĩnh Tức.

Buổi sáng Tĩnh Tức dậy, nhìn thấy cháo và dưa rất ngon, trong lòng rất tán thưởng sự chịu khó và nhanh nhẹn của Diệp Mặc. con người gã thanh niên này được đấy chứ, cô ta thậm chí còn có chút không nỡ giết hắn. Nhưng, đã từng nhìn thấy da thịt của cô ta thì bất kể như thế nào cũng là con đường chết, nể tình hắn nhanh nhẹn, đến lúc đó để hắn chết thanh thản chút vậy.

- Tử Nhi, tôi nấu cháo rồi, cơ thể cô vẫn chưa bình phục, cô ăn cháo trước đi.

Diệp Mặc ân cần giúp Tĩnh Tức lấy bát đũa rồi bưng đến ghế.

- Vâng, hương vị rất ngon. Cảm ơn anh, Đại Hổ.

Tĩnh Tức cảm thấy cháo này quả thật rất ngon.

Diệp Mặc ngây thơ cười nói:

- Không có gì, chỉ cần Tử Nhi thích, tôi có thể nấu cho cô nữa.

Tĩnh Tức hơi sững sờ, câu nói này sao quen thuộc đến vậy? Rất nhiều năm trước, kẻ phụ lòng kia cũng nói như thế, "Tử Nhi, chỉ cần em thích, anh có thể hàng ngày ở bên em…"

Nhưng sau khi y nhìn thấy sư tỷ thì dần dần xa cách mình, không ngờ y và sư tỷ của mình thông đồng ở bên nhau. Tên gian phu này, cho dù mình có hại sư tỷ thì có ích gì? Kẻ phụ lòng kia vẫn hàng ngày nhìn về nơi sư tỷ bế quan, sắc mặt của Tĩnh Tức dần trở nên u ám.

Diệp Mặc không ngờ, hắn chỉ nói có một câu mà đã khiến sắc mặt của đạo cô này trở nên u ám đáng sợ. Trong lòng thầm nghĩ, người phụ nữ này thật khó suy nghĩ.

Diệp Mặc thấy sắc mặt của Tĩnh Tức càng ngày càng khó coi, sợ cuối cùng cô ta tức giận thì kế hoạch của mình hỏng hết nên vội vàng ngắt lời nói:

- Tử Nhi, cô mau ăn cháo đi, cháo nguội rồi.

- Không muốn ăn nữa, Đại Hổ, anh ở đây đợi tôi, tôi trở về trước nói với sư phụ, nếu như sư phụ bằng lòng, tôi sẽ quay lại đón anh.

Tĩnh Tức đứng dậy nói.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, quả nhiên không mang theo mình, người phụ nữ đen tối này quả thật là người qua cầu rút ván. Hắn có chút kích động, đứng lên nói:

- Tử Nhi, nhưng tôi, tôi cũng muốn đi xem xem…

Tĩnh Tức tự nhiên cười nói, bất chợt dùng tay điểm một cái lên trán Diệp Mặc:

- Đại Hổ, chẳng lẽ tôi lại lừa được anh? Nghe lời đi, tin tôi không sai. Tối nay tôi nhất định sẽ quay lại đón anh, ít nhất là để cho sư phụ gặp anh một lần.

Diệp Mặc biết có nói thêm cũng vô dụng, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách đánh ký hiệu trên người cô ta, sau đó đi theo. Nghĩ đến đây, hắn lắp bắp đến trước mặt Tĩnh Tức, đỏ mặt nói:

- Tử Nhi, em thật đẹp, anh muốn ôm em.

- A…

Tĩnh Tức bị yêu cầu của Diệp Mặc làm cho sửng sốt. Trong mắt cô, Đại Hổ khờ khạo, thành thật lại dám đưa ra yêu cầu này, cô bỗng nhớ tới lúc tắm tối hôm qua. Khi đó cảm giác như là có ai đang rình, không phải là người này đấy chứ, nhưng nhìn Đại Hổ chưa từng tu luyện qua cổ võ, nếu như hắn nhìn lén, làm sao có thể không bị mình phát hiện?

Nhưng chẳng may hắn nhìn lén? Nghĩ tới đây, Tĩnh Tức thoáng nhìn Diệp Mặc đang chờ đợi, bỗng nhiên thấy hắn cũng là một gã đàn ông đẹp trai, đường nét trên mặt rõ ràng, đường cong quyến rũ, ánh mắt cũng rất trong. Nhìn thấy Diệp Mặc, Tĩnh Tức liền thấy sự thân thuộc giữa nỗi sợ hãi. Năm xưa, y cũng chờ mong như thế này rồi nhìn mình chằm chằm nói, "Tử Nhi, em thật xinh đẹp, anh có thể ôm em được không?" Là y ư? Tĩnh Tức bỗng có cảm giác nóng ran, kể từ khi kẻ phụ tình kia đi, cô chưa bao giờ có cảm giác này.

Diệp Mặc thấy Tĩnh Tức sững sờ nhìn mình, trong lòng thầm kêu lên không ổn rồi, không thể đợi cô ta từ chối. Một khi cô ta từ chối thì mình muốn ôm cô ta đánh ký hiệu là tuyệt đối không thể. Diệp Mặc mạnh dạn đi lên, ôm chặt lấy Tĩnh Tức, khuôn mặt cô đã đỏ hồng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 219

Báo Thù Không Tổn Thương

Tâm trạng đang bị kích động, Tĩnh Tức không ngờ rằng Diệp Mặc lại ôm chầm lấy cô như vậy, cô đang muốn tức giận, nhưng một lần nữa cô lại cảm thấy được hương vị dương cương rất nam tính. Cả người cô mềm nhũn ra. Hôm qua Diệp Mặc đã cõng cô hai tiếng đồng hồ, trong lòng cô chỉ có sát khí, nhưng bây giờ lại có chút lửa nóng.

Diệp Mặc cảm nhận được cơ thể Tĩnh Tức đang bắt đầu nóng lên và có chút tê liệt, hắn không hề nghĩ đến điều gì khác mà nhanh chóng đánh ký hiệu thần thức lên sau áo cô.

Diệp Mặc đánh kí hiệu rất nhanh, không đến mấy hơi thở, hắn đã đánh xong ký hiệu. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, buông lỏng tay thì thấy Tĩnh Tức đã ôm chặt sau lưng hắn, hơn nữa ánh mắt cũng có chút lạ thường.

Người phụ nữ này không phải động tình rồi đấy chứ, Diệp Mặc giật mình, đang muốn nói thì Tĩnh Tức thở hổn hển, ánh mắt mơ màng nói:

- Anh Thả, hãy ôm em vào phòng.

Quả nhiên là động tình rồi, lại còn nghĩ mình là anh Thả của cô ta, Diệp Mặc không hề muốn lên giường với người phụ nữ này. Lần đầu tiên của hắn nếu như phải cùng đạo cô đen tối này thì thà hắn tự làm còn hơn.

Tuy sự quyến rũ của đạo cô rất lớn, hơn nữa Diệp Mặc cũng có chút động lòng, nhưng Diệp Mặc đã từng tu luyện đến Trúc Cơ. Động lòng với phụ nữ thì đây cũng không phải lần đầu tiên, ngay Ninh Khinh Tuyết hắn còn nhịn được, huống hồ là vị đạo cô mà hắn không mấy thoải mái. Hắn là

một người rất có quy tắc, nếu không phải là người mà hắn thích thì kiểu tình dục này hắn vẫn có thể khống chế được.

Nhưng Diệp Mặc sẽ không bỏ qua cơ hội, hắn đưa tay luồn vào mái tóc của Tĩnh Tức đánh một ký hiệu thần thức trên bím tóc rồi mới lay lay Tĩnh Tức:

- Tử Nhi, em không sao chứ?

Tĩnh Tức nhìn người yêu chậm rãi đi về phía mình và giang tay ôm lấy cô, sau đó nói những lời âu yếm bên tai cô. Khi cô đang động tình thì bị Diệp Mặc lay tỉnh.

Tĩnh Tức lập tức phản ứng, nhìn Diệp Mặc sững sờ trong chốc lát, rồi rất nhanh trở nên cứng đơ, cô buông tay, sờ lên mái tóc mình, mắt cô lộ vẻ hận thù.

Sau đó nhìn chằm chằm Diệp Mặc thật lâu mới lên tiếng:

- Đại Hổ, việc lúc nãy... Ồ, thôi, tôi đi trước đây, anh đợi tôi trở về, việc bái sư anh không nên gấp gáp, tôi sẽ không bạc đãi anh đâu.

Khi Tĩnh Tức xoay người đi ra sân, chính cô cũng cảm thấy mông lung, vừa nãy cô không hề tức giận, thậm chí còn không lỡ ra tay giết Đại Hổ. Dựa vào khả năng hồi phục đến nay của cô, muốn giết một người bình thường hẳn là không có chút khó khăn gì. Cô lắc đầu, ngoài kẻ bạc tình kia ra, đây là lần đầu tiên cô nương tay.

Vui vẻ nói rằng cô đã giết kẻ phụ lòng kia rồi nhưng chỉ có cô biết, cô không có giết y. về việc trước mặt của y, đem người đàn ông khác ra đùa giỡn, những việc cô làm chỉ là những người đàn ông cô đưa về đều đã bị giết mà thôi.

Diệp Mặc cẩn thận đi theo sau mà hắn không dám bám theo quá sát, nhưng Tĩnh Tức đã bị đánh dấu ký hiệu thần thức, cho dù không theo sát thì hắn cũng sẽ không mất dấu.

Tĩnh Tức đi chưa bao xa đã lấy điện thoại ra gọi, hôm qua khi Diệp Mặc cõng cô vẫn chưa phát hiện ra cô có điện thoại, hiện giờ có, rõ ràng là tối hôm qua lấy.

Diệp Mặc cách cô quá xa nên chỉ nghe thấy một câu, ném xuống vách núi.

Mặc dù Diệp Mặc không nghe rõ hết cuộc điện thoại của Tĩnh Tức nhưng hắn có thể đoán ra một phần. Người phụ nữ này chắc chắn là gọi người đến ra tay với hắn, nhất định là nói giết hắn, sau đó ném hắn xuống vách núi. Nếu cô ta đã muốn gọi người đến thì Diệp Mặc không tiếp tục theo dõi nữa, chỉ có thể đợi người cô ta gọi tới.

Diệp Mặc lại trở về biệt thự, hắn không phải đợi lâu, mới chưa đến một giờ thì đã có một chiếc xe đi tới. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ra khỏi xe, bộ dạng không mấy cường tráng, nhưng vừa nhìn Diệp Mặc đã nhận ra công lực của người này đã đạt đến kỳ đầu của hoàng cấp, xem như là một cao thủ.

- Anh là Đại Hổ à?

Người mới đến ra hiệu tay với Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, anh là ai?

Người đàn ông cười ha hả rồi nói:

- Tôi tên Điền Ba, sư muội Tĩnh Tử Nhi bảo tôi đến đưa cậu lên núi, sư phụ của cô ấy đã đồng ý rồi nhưng muốn kiểm tra một chút xem cậu có tu luyện được không, nếu như không được thì cô ấy cũng không có cách nào.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn biết người đàn ông này đến giết hắn, nhưng hắn cũng biết người giống như Tĩnh Tức thì hắn tuyệt đối sẽ không thể hỏi ra điều gì từ Điền Ba, cho nên hắn cũng lười hỏi.

Diệp Mặc không hỏi, Điền Ba cũng ít nói, hai người chỉ biết leo núi. Đường Điền Ba đi rất hẻo lánh, toàn là những con đường nhỏ núi đá, thậm chí ở nhiều chỗ ngay đường cũng không có.

Đi được khoảng hơn hai tiếng, Diệp Mặc đoán chừng đã leo lên rất cao, Điền Ba mới dẫn hắn đến bên vách núi nói:

- Người anh em, sức khỏe anh cũng tốt đấy chứ!

Diệp Mặc làm động tác thở dốc, rồi cười cười nói:

- Cũng được, trước đây tôi thường leo núi, cũng rèn luyện được một chút.

Nói xong Diệp Mặc quét thần thức xuống vách núi, Diệp Mặc đoán chỗ vách núi này cao mấy trăm mét, hơn nữa giống như là dao gọt vậy, Diệp Mặc chỉ phát hiện ra một góc nhỏ nhô ra ở chỗ năm mươi, sáu mươi mét, thẳng xuống phía dưới một trăm mét đều không có chỗ đặt chân. Phía dưới một trăm mét ấy không phải là nơi thần thức của Diệp Mặc có thể quét tới.

- A, ở đây có thứ gì này?

Điền Ba đến bên vách núi, nói có chút kì lạ.

Diệp Mặc liền đi tới, nói theo:

- Là cái gì, tôi đến xem xem.

Đồng thời cố ý đưa lưng cho Điền Ba, hắn biết Điền Ba muốn động thủ rồi.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa đi tới vách núi thì Điền Ba lập tức dùng lực đẩy lưng hắn. Diệp Mặc "a" lên một tiếng tiếng rồi rơi xuống như sao băng.

Diệp Mặc đã tính được mấy vị trí, ở chỗ nhô ra cách năm mươi mét điểm một chút, sau đó hắn phát hiện thêm một chỗ nhô ra nữa ở khoảng bảy, tám mươi mét. Diệp Mặc tiếp tục nhảy xuống, dừng ở chỗ nhô ra ấy rồi sử

dụng Ngự Phong Thuật rút vào, sau đó lấy đao ra rất nhanh, đào một khối nham thạch ném xuống, lúc này mới ẩn nấp mình.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa ẩn nấp xong thì Điền Ba ở phía trên đã nói:

- Người anh em, làm quỷ rồi đừng trách tôi, tôi cũng là phụng mệnh hành sự, chỉ trách anh đã thích nhầm người.

Nói xong, Điền Ba lấy điện thoại, nhấn phím:

- Đã làm xong, ồ, được. Anh ở Lưỡng Lộng Nhai đợi em.

Nghe xong Diệp Mặc thấy trong lòng vui vẻ, xem ra đạo cô Tĩnh Tức kia muốn đến, cái này dễ làm rồi, bằng không đợi Điền Ba rời đi, tuy hắn có ký hiệu thần thức, song muốn tìm Tĩnh Tức cũng không phải chuyện dễ. Dù sao địa hình ở Vô Lượng Sơn rất phức tạp, hắn bây giờ còn không thể bay được.

Diệp Mặc không phải đợi lâu, mới chưa đầy một giờ đồng hồ, hắn đã nghe thấy tiếng của Tĩnh Tức. Chỉ đáng tiếc, hắn ở dưới vách núi sâu hơn một trăm mét nên thần thức không thể dò được.

- Rất được, anh làm rất tốt, ở đây có một pháp quyết cơ bản, anh cầm trước đi...

Tĩnh Tức nói xong, Diệp Mặc liền nghe thấy tiếng cảm ơn của Điền Ba.

Không lâu sau, tiếng hét kinh hoàng của Điền Ba truyền đến:

- Tĩnh Tức, em lại dám giết anh...

Giọng nói đột nhiên ngưng hẳn, tiếp đó Diệp Mặc nhìn thấy trước mắt một thân hình rơi xuống rất nhanh, một hồi sau hắn mới nghe thấy tiếng vọng truyền đến.

Lợi hại, Diệp Mặc thầm thốt lên, người phụ nữ này quả thật rất lợi hại, chỉ là nghĩ không ra tại sao cô ta lại không tự tay giết mình.

Hắn luôn chú ý đến bước chân ở phía trên, một khi Tĩnh Tức rời khỏi, hắn sẽ lập tức đi lên đuổi theo cô. Nhưng đã lâu rồi mà Diệp Mặc không nghe thấy tiếng bước chân của Tĩnh Tức, trong lòng hắn có chút buồn bực, chẳng lẽ người phụ nữ này chưa đi?

Đang lúc Diệp Mặc nghi ngờ không hiểu thì giọng nói của Tĩnh Tức cất lên:

- Đại Hổ, tuy rằng anh đã cứu tôi nhưng anh đã nhìn cơ thể của tôi, - Tôi đã từng thề, chỉ cần những người đàn ông nào xem qua cơ thể tôi, đều phải giết. Nhưng tôi lại động lòng với anh, anh biết không, buổi sáng giây phút ấy, tôi quả thật muốn đem tấm thân này cho anh, thế nhưng anh lại thức tỉnh tôi, anh thật ngốc.

- Điền Ba giết anh, tôi đã thay anh báo thù rồi, anh hãy yên nghĩ.

Diệp Mặc tức giận đến mức suýt chút nữa thổ huyết, da người phụ nữ này thật dày, rõ ràng là cô ta gọi Điền Ba đến giết mình mà bây giờ lại bị cô nói đường hoàng như thế, kiểu báo thù này, thực sự tổn thương không nổi.

- Anh nói tôi rất đẹp, tôi thực sự rất đẹp ư? Nhưng trái tim tôi đã bị người kia lấy đi mất rồi. Xin lỗi, Đại Hổ, có lẽ khi nào rảnh tôi sẽ đến thăm anh.

Giọng nói của Tĩnh Tức dừng hẳn, tiếp sau đó là sự lặng im kéo dài.

Diệp Mặc thầm thốt lên, người phụ nữ này là một kẻ điên, hoàn toàn là một kẻ điên. Trong lòng hắn chỉ lo cho Lạc Tố Tố, ở bên cạnh một kẻ điên như thế, cô có thể sống tốt sao? Tốt nhất là khiến cho kẻ điên này và Lạc Tố Tố không có bất kì quan hệ nào.

Lại một hồi lâu, khi Diệp Mặc không kiên nhẫn chờ đợi được nữa thì Tĩnh Tức bỗng nhiên cười như điên:

- Sư tỉ, chị nghĩ rằng chị đem cho con gái rồi thu nhận lại làm đồ đệ thì

chị có thể tránh được tôi sao? Chị vĩnh viễn cũng không ngờ con gái của chị cũng mau chóng giống chị thôi, ha ha…

- Con gái chị thật giống chị, cũng không phải đồ tốt, chỉ ra ngoài một chuyến mà đã nghĩ đến đàn ông, quay trở về rồi mà trái tim cũng không yên. Có lúc, tôi thực sự muốn xem người mà con gái chị nhớ đến là người như thế nào, sư tỉ, chị biết tôi muốn làm gì không? Tôi rất muốn để cho con gái chị nhìn thấy cảnh tôi và người đàn ông của nó lên giường, đáng tiếc chị chết rồi.

- Nếu như chị chưa chết, nhìn thấy người đàn ông mà con gái chị thích lên giường với tôi, chị sẽ ngạc nhiên chứ? Dù rằng tôi đã vì tên khốn ấy mà sống vậy bao nhiêu năm nhưng tôi không ngại đem lần đầu tiên của mình cho người đàn ông của con gái chị đâu, ha ha…

Diệp Mặc lắc đầu, đạo cô này quả thực không thể nói lý, tình trường đã thất bại, lại còn liên lụy đến đời sau của sư tỉ, bây giờ thậm trí ngay cả con gái của sư tỉ cũng không tha. Đoán chừng cô ta chưa sống ở bên ngoài thì phải, nếu cô ta một mình sống trong thành phố, nói không chừng đã sớm tự tử vì thất tình.

Nhưng Diệp Mặc nghĩ lại, đạo cô này có chút đáng thương, cô ta cũng được coi là một người phụ nữ si tình, chỉ có điều đã theo lầm người.

Khi Diệp Mặc không nhẫn nại được nữa thì phía trên truyền đến tiếng động đạo cô rời đi, Diệp Mặc lập tức nhảy lên, tay nhấn liên tục vào vách đá dựng đứng, trơn tuột, và nhờ phối hợp với Ngự Phong Thuật mà hắn lên tới đỉnh núi rất nhanh.

Nhìn thấy một thứ trên đỉnh núi, Diệp Mặc ngây ngẩn cả người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 220

Anh Đúng Là Tên Lưu Manh

Diệp Mặc không ngờ rằng những suy nghĩ của Tĩnh Tức mới thật thấu đáo. Trên đỉnh vách đá không chỉ có một quyển phương pháp luyện công cơ bản đang bị đốt cháy rừng rực mà còn có cả một bình rượu được đặắt ở bên cạnh. Bên cạnh bình rượu được đặt một chén rượu được rót đầy. Xem ra đạo cô này nói chuyện còn rất giữ chữ tín, đúng thật là muốn giúp mình làm ra pháp quyết tu luyện.

Bà nó, một ý nghĩ đen tối trong đầu Diệp Mặc. Điều này làm người khác không biết còn cho rằng mình thực sự là nhân tình nhân ngãi của cô. Không cẩn thận rơi xuống dưới vực sâu, nên cô thực tâm phúng viếng. Diệp Mặc đá hết những thứ ngổn ngang này xuống dưới vách núi, trong lòng tự nhủ cô đi mà tỏ lòng tôn kính với Điền Ba đi.

Sau khi đá hết tất cả những thứ đó xuống dưới, Diệp Mặc đi đằng sau của Tĩnh Tức, quan sát nơi này từ phía sau. Tuy cũng không dám đi đến quá gần nhưng hắn cũng có thần thức, hơn nữa còn đánh dấu vài ký hiệu trên người của Tĩnh Tức nhưng thật không ngờ lại bị mất dấu.

Con đường mà Tĩnh Tức đang đi là một con đường núi hiểm trở. Nếu như không phải là Diệp Mặc có Ngự Phong Quyết, trên người cô ấy lại có một vài dấu hiệu thì Diệp Mặc tuyệt đối không thể theo kịp cô. Sau gần ba tiếng thì đã là khoảng ba bốn giờ chiều rồi, Tĩnh Tức nhìn lên trên vẫn còn một đoạn đường xa ngút nữa, Diệp Mặc không thể nói được gì nữa. Cái chốn Ẩn Môn này sâu thật đấy, không ngờ phải đi lâu như vậy.

Đã hơn một giờ nữa trôi qua, lại lặng yên đứng trên một bên vách núi. Xung quanh vách núi đều là mây mù giăng kín. Trong lòng Diệp Mặc nghĩ,

không phải là cô ta nhảy núi đấy chứ? Bản thân hắn nhảy núi là vì có Ngự Phong Quyết. Nhưng đạo cô này coi như là Địa cấp. Bây giờ nhảy xuống cũng chỉ có con đường chết.

Trong lúc Diệp Mặc còn đang suy tính, Tĩnh Tức đột nhiên lại ngồi xuống. Sau nửa giờ đồng hồ cô đột nhiên nhảy xuống thật. Diệp Mặc hoảng hốt, người con gái này muốn tự sát làm gì phải chạy tới tận nơi này chứ? Chẳng lẽ đây lại chính là một cửa.

Diệp Mặc chờ đợi một chút, lúc thấy không bị phát hiện mới đi tới bên vách núi rồi nhìn xuống. Nhưng khi hắn tới thì bỗng hiểu ra rằng, thì ra phía dưới của vách núi khoảng mười mấy mét có một đoạn xích sắt bị mây mù che phủ nên nhìn không rõ lắm. Lúc Diệp Mặc nhìn xuống cái đoạn xích này thì nó đột nhiên biến mất.

Diệp Mặc trong bụng giật mình, chẳng lẽ có chuyện kỳ lạ gì đó ở đây sao? Thần thức của hắn đi xuống phía dưới, quả nhiên cái dây sắt loáng thoáng hiện ra. Mà cái xích sắt ấy hắn lại không thể thấy hết được, cái chiều dài của sợi xích sắt đó rõ ràng là đã vượt qua phạm vi thần thức của hắn.

Tĩnh Tức đạo cô đã đi theo xích sắt này rồi. Diệp Mặc đột nhiên nghĩ tới Lạc Tố Tố, có phải là mỗi lần cô đi ra cũng đi qua cái xích sắt này không? Lạc Tố Tố chỉ có tu vi hoàng cấp, đi dọc theo dây xích sắt này có lẽ rất mất an toàn.

Chiếc xích sắt vừa rồi nhìn không thấy, chỉ có thể dùng thần thức mà quét đến. Điều đó có nghĩa là vị trí đặt chiếc xích sắt này cũng rất kỳ lạ. Nói không chừng là nó được sắp đặt dựa vào trận pháp gì đó. Dưới những tia nắng xuyên qua mây mù lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Mặc cũng hiểu được vừa rồi Tĩnh Tức lại ngồi xuống nửa giờ. Thì ra cô đang đợi lúc có thể nhìn thấy chiếc xích sắt ấy. Xem ra chiếc xích sắt ấy cứ một thời gian rồi lại sẽ hiện ra. Chỉ có đến khi nhìn thấy mới có thể nhảy xuống. Nếu không thì sẽ giẫm xuống khoảng không và sẽ bị ngã chết. Hơn nữa thời gian có thể thấy cái xích này chắc chắn sẽ không dài.

Tuy trong thần thức của Diệp Mặc, lúc nào cũng có thể nhìn thấy chiếc xích sắt. Nhưng hắn cũng muốn xác nhận một chút phán đoán của mình có đúng hay không? Hắn cũng ngồi ở đó đợi khoảng nửa giờ nhưng chiếc xích sắt vẫn không thấy chiếc xích sắt xuất hiện trong tầm có thể thấy được. Xem ra thời gian chiếc xích sắt xuất hiện không chỉ nửa giờ.

Quả nhiên là không chỉ nửa giờ, Diệp Mặc cũng không muốn phải chờ đợi thêm nữa. Hắn có thần thức nên vốn không cần phải chính mắt nhìn thấy chiếc xích sắt mới có thể đi xuống được. Trong thần thức, chiếc xích sắt từng giây từng phút đều ở trước mặt, Diệp Mặc cũng nhảy xuống, đi dọc theo xích sắt khoảng 100m mới đi đến chỗ đối diện. Đối diện là một chiếc chòi nhỏ, ngoài chiếc chòi nhỏ này ra thì chỉ có cái vách núi đá chứ chẳng có nơi nào có thể đi được nữa.

Tĩnh Tức đột nhiên tới chiếc chòi nhỏ này rồi biến mất? Sao lại có thể thế được chứ? Diệp Mặc lại kiểm tra bốn phía xung quanh. Rõ ràng đây chính là một vách đá, không hề có chút tình huống khả nghi nào. Hơn nữa phía dưới sâu cũng không nhìn thấy đáy nữa.

Nếu không phải Diệp Mặc là người tu luyện thì có lẽ hắn còn cho rằng đã nhìn thấy hồ ly tinh biến mất từ trong này rồi.

Nhưng dựa vào thần thức quét của mình thì rất nhanh đã có thể biết có một chỗ không đúng lắm. Ở phía trên của cái chòi nhỏ khoảng hai thước có một lỗ kích cỡ bằng khoảng lòng bàn tay. Thoạt nhìn thì thấy có chút kỳ lạ.

Diệp Mặc nhảy lên, lấy một tay vuốt vuốt một lúc. Bên ngoài có vài tia sáng chói, bên trong lại có chút gập ghềnh. Diệp Mặc đưa tay đặt dưới mũi ngửi ngửi, có một mùi hương thoang thoảng bay tới.

Diệp Mặc lập tức biết ngay mùi hương này là của ai rồi. Chính là của Tĩnh Tức đây mà. Sáng nay hắn vẫn còn ôm cô, mùi hương trên người cô vẫn rất rõ ràng.

Xem ra trong cái nơi này còn có một cái nơi nào đó đây. Bên trong cái lỗ

còn có một chỗ gồ ghề mấp mô, giống như một ổ khóa thông thường, chứng tỏ đạo cô Tĩnh Tức còn có một một vật nhỏ giống thế này để đi đến phía cái rãnh này, sau đó đợi một chiếc như chiếc chìa khóa mở ra con đường để đi vào Ẩn Môn.

Liên hệ trước sau như vậy, Diệp Mặc lập tức có thể biết rằng hắn đoán thế hẳn cũng phải đúng tám hoặc chín trên mười phần. Chẳng trách Ẩn Môn khó mà có thể tìm được. Tại một nơi mà đến cả chim cũng khó có thể vào được mà lại có một chiếc chìa khóa như vậy.

Những người bình thường không có chiếc chìa khóa kia thì tuyệt đối sẽ không vào được. Nhưng Diệp Mặc lại không phải là người bình thường, hắn có thể là người tu hành, đừng nói là cái lỗ như vậy, thì cứ coi như có trận pháp nói không chừng hắn cũng có thể vào được. Nhưng nếu thực sự gặp một trận pháp thì Diệp Mặc cũng thấy có chút do dự rồi.

Bởi vì đại đa số trận pháp đều cần Linh Thạch cung cấp năng lượng. Không có linh thạch có thể dùng ngọc thạch nhưng ngọc thạch chỉ có thể bố trí ra trận pháp cấp thấp nhất. Nơi để Ẩn Môn ẩn nấp tuyệt đối không được như vậy rồi. Nhưng trên trái đất không có Linh Thạch, Diệp Mặc biết điều đó. Ít nhất thì hiện nay cũng chưa có sự phát hiện ra Linh Thạch.

Diệp Mặc ngồi trên chiếc chòi, tiện tay rút ra một khối bằng sắt. Đây chỉ là một khối sắt bình thường, là Diệp Mặc lần trước mua rất nhiều ở Lạc Thương. Hắn giương ngón tay của mình lên, một đám lửa đã vây quanh khối sắt, trong nháy mắt bỗng hóa thành một thứ giống như chiếc thẻ bài đen gì đó.

Diệp Mặc dùng thần thức kiểm tra độ to nhỏ của cái lỗ trống đó. Chưa đầy nửa canh giờ một tấm thẻ sắt cũng được tạo ra trong lòng bàn tay của Diệp Mặc.

Nếu người bố trí ra cái bộ phận này sống lại mà nhìn thấy Diệp Mặc chỉ mất chưa đầy nửa giờ đã tạo ra chìa khóa thì chắc chắn sẽ tức hộc máu mà chết mất.

Đã chế xong một chiếc thẻ bài, Diệp Mặc lập tức nhảy lên, để cái thẻ bài này vào trong, chiếc thẻ sắt vừa vặn với chiếc lỗ, không có chút khe hở nào nhưng Diệp Mặc đợi một lúc lâu cũng không thấy có phản ứng gì. Diệp Mặc buồn bực nghĩ, chẳng lẽ còn có một chỗ khác nữa hay sao? Hắn lại tiện tay lấy cái thẻ bài đi ra.

Thần thức Diệp Mặc lập tức chú ý tới vách tường phía dưới khoảng 5m có một con đường nho nhỏ. Diệp Mặc thầm trách mình ngu ngốc. Ngay cả chiếc chìa khóa mở cửa cũng muốn bóp nát. Hắn liền lập tức thu lại tấm thẻ sắt và nhảy tới.

Không ngờ là con đường phía trong vách núi. Đi dọc theo con đường khoảng 50-60m, trước mắt lại sáng tỏ một lần nữa, hắn lại đi ra.

Một con đường quanh co khúc khuỷu nhưng rất dài. Diệp Mặc đi một lúc. Ven đường toàn là cây cối vào cỏ dại mọc lên ùn ùn. Thậm chí thỉnh thoảng còn có một hai con thỏ hoang chạy qua.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, nơi này không phải là thế giới nhỏ mà Nhàn đạo sĩ đã nói, nhưng nó là nơi cất giữ vô cùng bí mật. Tổ tiên Tĩnh Nhất Môn đến nơi này có thể nghĩ đến đưa môn phái của mình đến nơi này, cũng đúng là một thiên tài. Đây rõ ràng là một nơi lánh đời thật là tốt. Nếu như mình cũng có một địa bàn như thế này cũng thật là tốt.

Diệp Mặc dọc theo con đường nhỏ đi khoảng nửa giờ thì lại đi vào một chân núi. Khu vực ở chân núi thật trống trải. Có thể mơ hồ mà nhìn thấy khung trời xa xăm, nhưng tuyệt đối không nhìn thấy phía dưới kia rốt cục là cái gì. Phía chân núi vẫn còn có rất nhiều vùng đất vườn, trên mặt đất trồng nhiều rau, hoa quả….

Dọc theo chân núi hướng lên trên vài trăm thước thì một chiếc sân lớn hiện lên trước mắt của Diệp Mặc. Ngoài sân thì có một chữ "tĩnh" to, nó mang một phong cách xưa cũ.

Diệp Mặc dừng bước, thì ra đây chính Tĩnh Nhất Môn. Khung cảnh

xung quanh đây không tồi, có chút vẻ tiên giới. Sau khi biết Lạc Tố Tố sống ở đây, trong lòng Diệp Mặc cũng thả lỏng, bước sau sẽ làm thế nào bây giờ.

Lập tức đi lên trên tìm Tố Tố hay là đặt ra kế hoạch trước rồi nói sau?

Tĩnh Tức và những người trong Tĩnh Nhất Môn đều là những cao thủ. Diệp Mặc không cho rằng hắn vô địch ở nơi này. Nếu những lão đạo cô bên trong này dễ nói chuyện thì tốt còn nếu những lão đạo cô này không dễ nói chuyện thì hắn chắc cũng không có đường trở về.

Không dễ nói chuyện là điều chắc chắn rồi. Thấy cái tên Tĩnh Tức biến thái kia là Diệp Mặc có thể biết được rồi. Trong lòng hắn có một loại thần thức, không muốn để Lạc Tố Tố tiếp tục ở nơi này nữa. Nhưng dù có như thế nào thì cũng phải hỏi xem ý kiến của Tố Tố nữa. Nếu cô không muốn đi thì hắn cũng chẳng còn cách nào. Dù gì cô ta và hắn cũng chỉ là gặp mặt một lần là thôi. Hoặc là bản thân hắn có thể đã yêu đơn phương rồi.

Đi thì chắc chắn là phải đi. Nhưng trước khi đi phải có cách để bảo vệ mình nếu không thì bị cô Tĩnh Tức kia nhìn thấy mất. Nói không chừng hắn còn chưa nhìn thấy tình hình của Tố Tố thì đã bị bỏ mạng tại vách núi rồi. Làm thế nào để bảo vệ được mình chứ?

Dựa vào tu vi hiện tại, Diệp Mặc đoán cũng không phải là đối thủ của Tĩnh Tức. Nếu hiện tại hắn và luyện tới hậu kỳ tầng ba thì còn có thể giao đấu cùng cô được chứ. Hiện tại hắn chỉ ở trung kỳ tầng ba, ngoài ra còn có thêm một chút pháp thuật đơn giản nhưng tốc độ phát triển của những pháp thuật này không uy hiếp được với người đàn bà này. Hơn nữa người con gái này nói không chừng cũng không phải là lợi hại nhất. Có lẽ bên trong còn có những đạo cô còn lợi hại hơn.

Nhưng hắn là người Tu Chân, chỉ duy nhất dựa vào pháp thuật. Nếu cần dựa vào tăng tu vi thì chắc chắn là không thành hiện thực. Linh khí ở nơi này thiếu thốn như vậy, hắn phải nâng cao tới khi nào? Đến lúc đó có lẽ đều quá muộn rồi.

Tuy có Tuyết Liên Tử, cũng có Đan Đỉnh (lò luyện đan), nhưng muốn luyện ra đan dược cũng không phải là chuyện dễ dàng huống chi là việc sử dụng đan dược cũng cần phải có thời gian hấp thụ chứ.

Cái duy nhất có thể dựa vào chỉ có thể là pháp thuật của mình mà thôi. Nhưng chỉ độc có một Hỏa Cầu thuật như vậy hoặc là một Phong Nhận thuật (phong đao, đao gió) cũng không có quá nhiều tác dụng. Tác dụng duy nhất có thể đánh úp được sự không chuẩn bị, nhưng cũng có thể dùng một lần mà thôi.

Nếu có nhiều Hỏa Cầu và Phong Nhận mạnh thì sao? Diệp Mặc trong lòng cứ nghĩ về điều này. Nếu như lúc tranh đấu với kẻ địch, hắn bỏ lại một Hỏa Cầu Phù Lục hoặc là vứt ra một cái Phong Nhận phù lục thì mới tấn công được nhiều người trong phạm vi lớn.

Tuy Hỏa Cầu Phù Lục khó có thể luyện chế, hơn nữa uy lực chỉ có hắn phát ra mà thôi nhưng không chịu đựng nhiều. Đúng rồi, hay dùng hại cái này ra để tranh đấu.

Nghĩ tới một đạo cô tu vi Địa cấp bị hỏa cầu của chính mình vâậy lại, lập tức nhảy nhót, Diệp Mặc chút nữa thì cười phá lên, muốn cười thật to. Hắn đúng là một tên lưu manh, sao có thể sợ vài đạo cô được chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 221

Không Ngờ Đến Thật

Ý loạn một hồi, Diệp Mặc lại lần nữa gặp khó khăn, luyện chế bùa khó khăn quá. Hơn nữa còn là thứ tốn tiền, mặc dù nói dễ dàng, nhưng nếu luyện chế lại không phải là chuyện dễ dàng.

Máu của yêu thú nơi này không có, tuy nhiên có thể dùng dã thú hung mãnh thay thế, chủ yếu nhất là luyện chế bùa rất tốn thời gian. Lần trước Diệp Mặc tốn một tháng mới luyện chế ra tám tấm phù lục, nhưng Hỏa Cầu Phù chỉ bằng nửa tám tấm bùa kia, Diệp Mặc không cần thử, liền biết chắc không thể nề hà đạo cô kia.

Mặc dù có quan hệ với tu vi lúc đó có, nhưng Diệp Mặc cũng không cho rằng hiện tại một ngày hắn có thể luyện chế được bao nhiêu tấm.

Diệp Mặc nghĩ nửa ngày, cũng thật không nghĩ ra phương pháp bảo toàn sinh mạng tốt hơn. Không thể nâng cao tu vi, chỉ có thể nâng cao trang bị. Xem ra hôm nay không thể nhìn thấy Tố Tố, tuy nhiên biết Tố Tố ở trong này là được rồi, đi về chuẩn bị đồ trước.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại trở về dọc theo đường cũ. Hắn quyết định luyện chế bùa trước, đến lúc đó mang theo số lượng bùa lớn, lại đến tìm người phụ nữ Tĩnh Tức gây phiền toái.

Luyện chế bùa cần lượng lớn tiền, nhưng Diệp Mặc trên người bây giờ lại không có bao nhiêu tiền. Lần trước giúp bác của Trác Ái Quốc chữa bệnh, nể mặt Trác Ái Quốc, hắn cũng không tiện nhận tiền, bây giờ mới biết được chính mình thiếu tiền dùng cỡ nào.

Chẳng qua là máu thú, Diệp Mặc thật ra có biện pháp, hắn ở Vô Lượng Sơn tìm tòi suốt một đêm, săn bắt được một con báo và một con sơn dương. Lấy được hai loại máu của hai con, cũng kha khá.

Thu gom máu động vật xong, Diệp Mặc rời Vô Lượng Sơn đi tới thành phố Du Nguyên.

Thành phố Du Nguyên cách Vô Lượng Sơn không xa, Diệp Mặc ở trong này mua số lượng lớn giấy vàng loại tốt nhất còn mua mực rồi nghiên nữa, lại mua một cây bút lông sói, trên người chỉ có mấy chục ngàn cũng tiêu hao sạch sẽ rồi.

Trong lòng muốn gọi điện thoại cho Nhị Hổ, hỏi xem có tiền hay không, ngẫm nghĩ một chút Diệp Mặc bỏ qua ý nghĩ này. Hiện tại mình không ở Lạc Thương, Nhị Hổ khẳng định kinh doanh không tốt, nói không chừng không có cuộc làm ăn nào, đây cũng là có khả năng đấy, nếu chẳng may Nhị Hổ biết mình rất cần tiền, còn khiến y có gánh nặng tâm ly, hay là trước hết sử dụng nguyên liệu trên tay rồi nói sau.

Diệp Mặc tìm một căn phòng ở quán rượu, sau đó treo lên bảng xin chớ quấy rầy, bắt đầu tập trung chế tác bùa.

Mặc dù ý tưởng là tốt, nhưng tình huống lại làm cho Diệp Mặc thất vọng, thời gian một ngày, Diệp Mặc lãng phí hơn hai mươi phần nguyên liệu mới chế tạo ra tám tấm phù lục. Mặc dù tốt hơn so với lúc trước không biết bao nhiêu lần, nhưng kết quả này vẫn như cũ khiến Diệp Mặc không hài lòng.

Ngày thứ hai và ngày thứ ba tốt hơn chút, tổng cộng chế tạo ra mười sáu tấm phù lục, nhưng tiêu hao tốn hơn nữa. Tiếp tục như vậy Diệp Mặc cảm giác không được, một là nguyên liệu tiêu hao quá nhanh, thứ hai là tốc độ quá chậm, cái chính là lãng phí quá nhiều.

Ngày thứ tư, một trăm phần nguyên liệu Diệp Mặc chuẩn bị chỉ còn lại có hai mươi phần, hắn nghĩ tiếp tục như vậy không được rồi. Nếu không thể

đề cao phương pháp chế tác bùa, nhất định phải đi kiếm tiền rồi, chế bùa là thứ tiêu hao tiền của …

Đường Bắc Vi nhìn chăm chú vào mắt của người đàn ông trung niên đang nói chuyện với mình, vừa rồi nhìn khuôn mặt y có cảm tình, hiện tại ở trong mắt nàng không ngờ trở nên đáng sợ như vậy.

Người này chính mình cho tới bây giờ cũng không nhận ra, nhưng y lại muốn mình đi lừa một người không quen biết. Một loại cảm giác chán ghét từ đáy lòng dâng lên, Đường Bắc Vi đứng lên nhìn nhìn người trung niên lừa gạt này, - Rất xin lỗi, tôi không có hứng thú.

Nói xong xoay người rời đi.

Người đàn ông trung niên lại không đi, chỉ có điều chậm rãi nói:

- Theo tôi được biết, mẹ của cô nếu trễ giờ giải phẫu, dự đoán nhiều nhất có thể sống đến khoảng nửa tháng. Ngẫm lại mẹ cô nuôi lớn cô không dễ dàng đâu, thật vất vả chờ cô trưởng thành, mẹ cô lại phải qua đời, nếu cô không có cách nào coi như xong, nhưng hiện tại cô có biện pháp, cô không cứu trong lòng cô tự hỏi "Cô không có lỗi với mẹ cô sao?"

- Ông…

Đường Bắc Vi xoay người, tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên trước mắt, - Ông để cho tôi đi lừa gạt một người vốn không quen biết? Tôi cũng có lỗi với lương tâm của mình.

- Hừ.

Người trung niên hừ lạnh một tiếng, - Trừ cô ra chúng ta không thể tìm người khác sao? Tôi nói thật với cô. Bởi vì thông cảm cho cô, mới cho cô làm. Kỳ thật việc này cũng rất đơn giản, cô chỉ cần đem người tới chỗ thì tốt rồi, còn lại không cần cô đi. Điều này cũng không thể kêu là lừa gạt, nếu hắn thật sự thích cô, tối đa cũng chỉ là cônói dối hắn một lần mà thôi.

Đường Bắc Vi sắc mặt nhanh chóng thay đổi, cô chán ghét người trước mắt, nhưng cô biết người này nói rất đúng, nếu mẹ không giải phẫu…, mẹ nhiều nhất chỉ có thể sống sót đến hai tuần lễ mà thôi.

Vừa nghĩ tới mẹ từ nhỏ đến lớn đem cô nuôi lớn, mỗi ngày đều đẩy một xe con, mặc kệ gió thổi trời mưa đều đi ra ngoài làm ăn buôn bán, Đường Bắc Vi cảm giác lòng mình đang rỉ máu.

Do dự một lúc lâu, cô rốt cục quay đầu lại hỏi:

- Đưa hắn tới chỗ nào?

…

Diệp Mặc ra khỏi khách sạn suy nghĩ kỹ một hồi, phương pháp có tiền cũng có. Tuy nhiên Khinh Tuyết đã ở tại Ninh Hải, trên người cô không có bao nhiêu tiền. Nếu không đến hỏi mượn Tô Tĩnh Văn, nàng là một phú bà, mượn ít tiền hẳn là không có vấn đề gì?

Thế nhưng hỏi phụ nữ về chuyện vay tiền, thật là khó mở miệng. Diệp Mặc suy đi nghĩ lại không còn cách nào. Hắn lấy ra một pháp khí mặt Ngọc mình làm, nhìn xem lại. Cuối cùng việc đầu tiên là quyết định đi tới cửa hàng pháp khí hỏi một chút xem có bán được giá hay không, thật sự không ai biết hàng, hắn sẽ hỏi Tô Tĩnh Văn vay tiền.

Trên đường đối diện khách sạn, một người phụ nữ trung niên đang phụ giúp một quán ăn vặt, khách đang mua bữa ăn khuya. Một chiếc xe quản lý đô thị rất nhanh lái tới, phụ nữ trung niên này vội vội vàng vàng thu dẹp quán, không cẩn thận kết quả dầu muối tương dấm phía trên toàn bộ đổ trên mặt đất.

Người phụ nữ trung niên này hồi hộp nhìn tiếng gào thét của xe quản lý đô thị, nhẹ nhàng thở phào, từ từ thu dọn những đồ vật trên mặt đất. Tuy rằng xung quanh không có bất kỳ người nào giúp đỡ, lại một cô gái chừng hai mươi tuổi đi đến trước sạp giúp người phụ nữ trung niên cùng nhau thu

dọn, Diệp Mặc khẽ mỉm cười, trong lòng tự nhủ lòng của cô bé không phải xấu.

Diệp Mặc quay đầu, hỏi quầy tiếp tân khách sạn cửa hàng pháp khí ở chỗ nào, lúc này mới theo hướng cửa hàng pháp khí mà đi. Tốt nhất có thể bán pháp khí Ngọc Quyết của mình lấy tiền, nếu không thì hắn chỉ có thể tìm phụ nữ vay tiền rồi.

Cửa hàng pháp khí cách khách sạn Diệp Mặc ở lại không xa, Diệp Mặc chỉ đi thêm vài phút đồng hồ là đến liền. Cửa hàng pháp khí này là một tòa nhà riêng biệt có hai tầng lầu nhỏ, Diệp Mặc không phát hiện ra có vấn đề gì không ổn, chỉ biết cửa hàng pháp khí này ở chỗ không lớn này. Hắn đối với giá Ngọc Quyết của mình có thể bán đi lại sinh ra nghi ngờ.

Hơn nữa đối diện với cửa hàng pháp khí này không ngờ là một quán rượu, theo quan điểm kinh doanh mà nói, thật bất hợp lý - Tiên sinh, ngài muốn mua pháp khí sao?

Diệp Mặc vừa đi vào, liền có một cô gái hai mươi tuổi ân cần lại hỏi.

Diệp Mặc mĩm cười nói:

- Tôi xem trước rồi hẵn nói.

- Tốt, mời ngài xem.

Cô bé này rất khách sáo, tuy nhiên Diệp Mặc lại biết, cho dù là khách sáo đi nữa, cũng không có bao nhiêu khách hàng lại đây.

Diệp Mặc đảo mắt qua trên quầy pháp khí một lần, càng xem càng thất vọng, pháp khí này so với pháp khí ở hội giao lưu pháp khí Lạc Thương hồi trước không bằng một góc, có thể nói trên quầy không có một cái nào là pháp khí thật, toàn bộ là hàng giả.

Tình huống như thế này, muốn cho ông chủ cửa hàng pháp khí này đưa giá cao thu mua pháp khí mình, quả thật là không thể nào. Diệp Mặc nghĩ

lại, hay là thôi đi, lấy cũng không cần lấy ra nữa rồi.

Diệp Mặc quay đầu, vừa đi ra cửa hàng pháp khí, đã nhìn thấy cô gái mới vừa rồi giúp người phụ nữ trung niên kia nhặt đồ đạt, bị hai gã thanh niên tóc nhuộm giống như quỷ lôi kéo vào quán rượu đối diện.

Cô bé kia vừa giãy dụa, rõ ràng là nàng bị ép buộc.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, dù nói thế nào thành phố Du Nguyên vẫn là một xã hội có pháp luật, không ngờ giữa ban ngày ban mặt lại xảy ra chuyện này? Chuyện này Diệp Mặc biết rất nhiều, nhưng bây giờ không phải là buổi tối, liền xảy ra chuyện này, rất ít nhìn thấy đấy.

Đối với cô gái tốt bụng này, Diệp Mặc có thiện ý hơn, hắn đang chuẩn bị đi qua, đem hai tên tóc vàng này đi. Tuy nhiên thần trí hắn lướt nhanh, nhưng không đưa ra động tác của mình.

Cô bé này tuy rằng bị hai thanh niên kia kéo đi vào, đầu của nàng tuy rằng cúi xuống giãy dụa, nhưng Diệp Mặc có thể thấy khóe mắt của nàng Trong mắt của nàng không có kinh sợ và sợ hãi, thậm chí là vẻ mặt phẫn nộ hoang mang. Ánh mắt của cô lộ ra thần sắc áy náy, hơn nữa áy náy rất nhiều.

Bị người khác cưỡng ép bắt cóc còn áy náy? Diệp Mặc lắc lắc đầu, thần thức của hắn xem rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không tính sai. Đây là có chuyện gì? Chuyện này khác thường khiến Diệp Mặc nổi lên nghi ngờ, nhưng không lập tức đi lên cứu người.

Diệp Mặc chậm rãi đi đến quán rượu, lại nhìn chằm chằm người con gái kia, hai gã thanh niên kéo cô vào một gian phòng, sau đó đóng cửa lại "Thình thịch".

Diệp Mặc không đuổi theo tới đây để cứu cô, Đường Bắc Vi nhẹ nhàng thở ra, rồi lại thất vọng. Hắn thoạt nhìn bộ dạng cũng không tệ lắm, nhìn từ xa hình dáng có chút đẹp trai và phong độ, không nghĩ tới là nhát gan như vậy, nếu hắn không mắc mưu, thì không thể trách mình không ra tay.

"Xoẹt" một tiếng, áo Đường Bắc Vi lại bị kéo xuống một mảng lớn, lộ ra tảng lớn lớp da thịt trắng noãn - Các ông làm gì? Dừng tay.

Trong mắt Đường Bắc Vi lộ ra vẻ kinh hoảng, không phải nói diễn trò sao, tại sao làm thật?

- Ha ha, dừng tay, đúng ý thích của Vương Nhàn Nhàn tôi không thể không ra tay sao?

Cửa nhỏ gian phòng bên trong không ngờ mở ra, bên trong lại đi ra một gã thanh niên.

Đường Bắc Vi tức giận giãy một bàn tay ra nói:

- Tôi cùng Ngụy Vĩnh Càn là quan hệ đổi chát, hắn chỉ để cho tôi tới diễn trò, buông tôi ra.

- Ha Ha, diễn trò!

Vương Nhàn Nhàn lại cười ha hả, - Cô thích diễn trò sao? Tốt lắm. Lang Bì diễn một đoạn, để cho tôi và cô em này vừa nhìn vừa diễn. Bộ dạng tươi ngon mọng nước này, tiền của Lão này không phí phạm đâu.

Người thanh niên tóc đỏ vẫn giữ tay Đường Bắc Vi, trả lời một tiếng, buông tay Đường Bắc Vi ra, đưa ra một điều khiển từ xa, trên TV sương mờ lập tức liền xuất hiện một đôi nam nữ trần trụi, gào thét khàn cả giọng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 222

Giằng Co

Diệp mặc còn đang trong lúc hoài nghi, lại thấy cô gái bị ép tiến vào quán rượu quần áo của bị bắt bị xé một mảng lớn, hơn nữa ánh mắt của cô dường như cũng bắt đầu trở nên hoảng sợ và bối rối, không còn áy náy như ban đầu nữa, đây là chuyện gì? Chẳng lẽ vừa rồi mình thật sự nhìn lầm rồi sao?

Đường Bắc Vi lúc này đã biết mình có khả năng bị người bán đi, vừa rồi tên Diệp Mặc kia cũng không theo tới, thật sự còn có người ở bên trong chuyện này, trong này có nghi ngờ. Cô giằng co thoát được một người, lập tức liền chạy về phía cửa. Vương Nhàn Nhàn lại rất nhanh tiến tới kéo Đường Bắc Vi lại, - Còn muốn chạy? Lão đây đã bỏ tiền ra, cô một phân tiền cũng chưa trả đã nghĩ chạy.

- Súc sinh, buông tôi ra, tôi phải báo cho cảnh sát Đường Bắc Vi nổi lên một cảm giác vô lực, mình tại sao ngu như vậy. Lại bị người lừa đưa đến thành thị đây chưa từng tới rồi, còn muốn đi lừa gạt người khác, chẳng lẽ chính là báo ứng sao?

"Xoẹt xoẹt" một tiếng, quần áo trên người của Đường Bắc Vi lại bị xé rách một mảng, trên mặt của nàng lại lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

- Anh Vương, Anh thưởng thức trước, chúng ta đi ra ngoài giảm nhiệt.

Hai gã thanh niên nhuộm tóc thấy hình ảnh trên TV càng ngày càng lửa nóng, có chút dục hỏa đốt người.

Vương Nhàn Nhãn vẫn không nói gì, lại có một âm thanh hồi đáp:

- Nếu đến đây, cũng không cần đi ra ngoài.

- Ai?

Trong phòng mấy người không ai bảo ai cùng nhìn về phía cửa. Lại phát hiện không biết khi nào có một gã trẻ tuổi đang đứng, không có ai biết hắn vào từ lúc nào.

Đường Bắc Vi lập tức liền nhận ra, thanh niên này chính là người nàng muốn lừa, chính là cái người kia, hẳn là tên Diệp Mặc, chỉ có điều không ngờ là hắn bị lừa thật. Cô nhân cơ hội giãy ra núp ở phía sau Diệp Mặc, trong lòng chửi Ngụy Vĩnh Càn, mình bị y lừa, đợi lát nữa nhất định phải nói ra âm mưu của y.

- Mày là ai? Chẳng lẽ không biết nơi này là địa bàn của tao, thằng nhóc con, đừng chọc giận Lão Tử.

Vương Nhàn Nhàn đang nóng như lửa, lại bị người cắt đứt chuyện tốt, trong lòng căm tức.

Diệp Mặc giơ chân lên, một đá đã đem Vương Nhàn Nhàn rơi vào bên trong phòng, hai cú đạp hai tên tóc vàng, ba người không ngờ không có chút nào phản kháng.

Diệp Mặc quay đầu lại Đường Bắc Vi nói:

- Cô chờ tôi một chút, tôi đi vào hỏi mấy vấn đề.

Nói xong Diệp Mặc cũng đi vào bên trong phòng, đóng cửa lại.

Lúc này Vương Nhàn Nhàn ba người làm sao còn không biết Diệp Mặc là một nhân vật hung dữ, chỉ bằng hắn đá ba người, ba người không hề phản kháng thì đủ hiểu.

Diệp Mặc nhìn ba người liếc mắt một cái, bỗng nhiên đánh ra hai quả cầu lửa, trực tiếp đốt hai gã tóc vàng thành tro bụi, thậm chí ngay cả tiếng

kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra. Sau đó Diệp Mặc ngồi xuống lạnh lùng nhìn Vương Nhàn Nhàn - Cho mày ba giây đồng hồ, nếu không nói ra nguyên nhân, mày cũng giống như vậy.

Vương Nhàn Nhàn hoảng sợ nhìn hai luồng tro bụi bên cạnh, răng nanh đánh vào nhau, lời nói không nên lời, y chưa từng gặp qua chuyện như vậy, hai quả cầu liền giết người, còn thi thể cũng không thấy, người này là siêu nhân sao?

- Không nói đúng không, vậy không còn gì để nói nữa.

Nói xong, Diệp Mặc lại lần nữa xuất hiện một hỏa cầu trong lòng bàn tay.

Vương Nhàn Nhàn khắc chế bản thân đang run lên, môi tím ngắt nói:

- Đừng... Người phụ nữ kia là một người bạn ở thành thị khác lừa tới... Vốn đến chỗ tôi làm đầu bảng… Không nghĩ tới…

Câu nói kế tiếp Vương Nhàn Nhàn không cần phải nói, Diệp Mặc cũng đoán được, cô bé kia hẳn là bị lừa đến thành phố Du Nguyên, chuẩn bị bán đến đây làm gái Lắc lắc đầu, Diệp Mặc đưa tay ra đem Vương Nhàn Nhàn cũng hóa thành tro, trong lòng vẫn đang suy nghĩ người đáng thương tất có chỗ đáng hận, nếu cô bé này không mắc mưu tới đây, cũng sẽ không bị ngươi lừa. Diệp Mặc lấy ra một áo sơ mi của mình đưa cho cô gái, - Mặc vào đi ra ngoài với tôi rồi hãy nói.

Cô gái vội vội vàng vàng mặc áo vào, thậm chí đều không chú ý Diệp Mặc lấy áo sơ mi ở đâu đưa tới. Rồi mới hướng theo Diệp Mặc cảm kích nói:

- Vừa rồi cảm ơn anh, tôi...

Diệp Mặc khoát tay chặn lại, - Đi ra ngoài trước.

- Nhưng bên ngoài?

Đường Bắc Vi tuy rằng không biết Diệp Mặc đem ba người tới phòng nhỏ làm gì, nhưng bên ngoài vẫn có rất nhiều người.

Diệp Mặc khẽ mĩm cười, - Cô không cần nói, chỉ cần theo bên cạnh tôi là tốt rồi.

Nói xong Diệp Mặc tàng hình, bao trùm hắn và Đường Bắc Vi ra khỏi phòng, lại đóng cửa phòng lại.

Đường Bắc Vi lại không biết mình đã bị tàng hình, mà bên ngoài có rất nhiều công an và người đến người đi, không ngờ không ai để ý hai người bọn họ, mà mặc cho hai người nghênh ngang đi ra quán rượu.

Sau khi đi thẳng ra quán rượu, Diệp Mặc thu khả năng tàng hình về, lúc này mới hỏi:

- Vừa rồi là có chuyện gì xảy ra với cô?

Đường Bắc Vi mím môi, bỗng nhiên nói:

- Tôi có chuyện quan trong muốn nói với anh, anh dẫn tôi đến một nơi hẻo lánh đi?

Diệp Mặc mặt nhăn nhíu mày, hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua Đường Bắc Vi, chuyện quan trọng từ đâu mà nói? Lập tức lắc lắc đầu nói:

- Không cần, tôi còn có chuyện, cô hiện tại thoát khỏi nguy hiểm, khẩn trương rời khỏi nơi này trở về đi.

Thấy Diệp Mặc lại muốn đi, Đường Bắc Vi có chút nóng nảy, cô hiện tại muốn nói cho Diệp Mặc biết sự tình Ngụy Vĩnh Càn muốn làm hại Diệp Mặc. Nhưng vừa lúc đó, điện thoại di động của cô lại vang lên.

- Là ông...

Đường Bắc Vi nghe điện nói chỉ có hai chữ, sau tức giận nói không ra lời, trong điện thoại Ngụy Vĩnh Càn rất bình thản nói chuyện.

- Mẹ cô hiện tại đã đang được kiểm tra trước khi tiến hành giải phẫu rồi, tôi nghĩ cô hẳn là hiểu rồi. Vương Nhàn Nhàn tôi chưa nói cho ông ta biết chuyện này, bởi vì ông ta vốn chính là lưu manh, diễn trò với hắn không có khả năng, chỉ có thể làm thật. Hơn nữa nếu hắn đánh không lại Diệp Mặc, sẽ tiết lộ tin tức của chúng ta. Tuy nhiên chúng tôi sẽ không để cho Vương Nhàn Nhàn chiếm cô dễ dàng đâu, chỉ cần thời gian Diệp Mặc không đi vào, người của chúng tôi sẽ đi vào, cho nên cô không cần trách tôi.

Ngụy Vĩnh Càn thật giống như biết Đường Bắc Vi sẽ đi tuân theo sự chi phối của y, nói bình tĩnh lắm.

- Ngụy Vĩnh Càn, tôi không làm, tiền mẹ tôi giải phẫu tôi sẽ tự trả, súc sinh.

Đường Bắc Vi nói xong cúp điện thoại.

Ngụy Vĩnh Càn hơi sửng sốt, y không nghĩ tới bây giờ sắp thành công. Đường Bắc Vi không ngờ muốn lui lại, vội vàng nói:

- Bác sĩ sau khi kiểm tra, nói mẹ cô hiện tại không giải phẫu, kiên trì không được một tuần, mẹ cô cách đây không xa, nếu cô không tin lời của tôi, tôi có thể đem điện thoại cho bà ấy nói chuyện.

- Hơn nữa, cô cho là cô một tuần có thể gom góp hai ba trăm nghìn đi làm giải phẫu? Ý nghĩ kỳ lạ rồi, cô hiện tại thành công hơn phân nửa rồi, tiếp theo chỉ cần cô ở trước ngày hai mươi bảy, có thể đưa Diệp Mặc tới chỗ đã chỉ định, mẹ cô sẽ được cứu, cô phải suy xét đi. Một khi cô đổi ý... Mẹ cô lập tức liền xuống bàn giải phẫu, hậu quả...

Đường Bắc Vi có chút mệt mỏi để điện thoại xuống, nhìn Diệp Mặc phía trước cách đó không xa, trong lòng không bình tĩnh nổi. Cô nghĩ đến bản thân mình một khi đổi ý, chẳng khác nào chôi vùi mạng mẹ mình, ngẫm lại thân thể mẹ bình thường gầy giống như thân củi đốt, hoàn toàn là bởi vì nàng mới như vậy đấy, cô có thể tự tay cắt đứt đường sống của mẹ?

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn nhìn Đường Bắc Vi, cô bé này có chút kỳ quái, mình cứu cô ta, không tranh thủ rời khỏi dây, còn quấn quýt nơi này?

Đường Bắc Vi sau một hồi lâu do dự, cuối cùng tình thương của mẹ chiếm ưu thế trong lòng cô, đúng là cô có thiện cảm với Diệp Mặc, nếu như có thể đã đem lần đầu tiên của mình cho hắn, coi như là báo đáp ơn cứu mệnh của hắn. Huống chi mình đem Diệp Mặc đến, Diệp Mặc cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, cô không tin Ngụy Vĩnh Càn dám giết người.

Nếu Diệp Mặc nói với cô, vừa rồi hắn giết ba người, Đường Bắc Vi chắc chắn sẽ không tin.

Đường Bắc Vi đuổi theo Diệp Mặc, có chút lo lắng nói:

- Ông anh, cảm ơn anh đã cứu tôi một lần, nhưng hiện tại tôi vẫn có chút sợ hãi như cũ, hơn nữa tôi trên người bây giờ cũng không có tiền, tiền mua vé xe đều không có...

Diệp Mặc quan sát Đường Bắc Vi từ trên xuống dưới rồi đánh giá cô, quần áo của cô ta quả thật rất giản dị, di động trong tay là một trong những kiểu rất cũ kỷ, thật không biết cô ta tới nơi này làm gì.

- Tôi cũng không có tiền, tôi không giúp được cô.

Diệp Mặc lắc đầu thẳng thắn nói, thật sự là hắn không có tiền, vừa rồi chỉ lo giết người. Thật không nhớ tới lục túi tiền mấy người Vương Nhàn Nhàn.

Đường Bắc Vi nhìn quần áo trên người Diệp Mặc, chưa tính là kém ah? Hắn làm sao không có tiền? Tuy nhiên nếu hạ quyết tâm, cô không thể rút lại, vội vàng nói:

- Ông anh, tôi chỉ là muốn đi tới chỗ bà ngoại tôi, chỉ tới chỗ đó rồi, tôi sẽ có tiền để trở về.

Diệp Mặc nhìn lại Đường Bắc Vi, hắn từ đầu đến cuối cảm giác cô bé

này cử chỉ có chút kỳ quái, không nói vừa rồi ánh mắt, chính là hiện tại cô đã tìm được đường sống trong chỗ chết, sao cứ dính lấy mình thế này?

Thấy Diệp Mặc nhìn mình không nói lời nào, sắc mặt Đường Bắc Vi hơi tái nhợt, vội vàng nói:

- Ông anh, rất xin lỗi, tôi ở trong này thật sự vô thân vô cố, anh đã cứu tôi, tôi hẳn là lập tức đi ngay, nhưng tôi...

Nói xong đôi mắt Đường Bắc Vi đỏ lên, cô thật muốn khóc rồi, người ta cứu cô, cô còn nghĩ cách lừa người ta. Tuy rằng không muốn hại Diệp Mặc, nhưng cô lại không có cách giúp mẹ. Cô cảm giác mình thật là khó, nếu chỉ có một mình cô, cô sớm cũng sẽ không như vậy mặt dày đi theo Diệp Mặc rồi.

- Ngừng…

Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi muốn khóc, vội vàng kêu ngừng, hắn sợ nhất là nước mắt của con gái, sau đó mới lên tiếng:

- Cô tên gì? Bà ngoại cô ở chỗ nào?

Đường Bắc Vi xoa xoa ánh mắt sưng đỏ, lúc này mới nói:

- Tôi tên là Đường Bắc Vi, bà ngoại ở bên trong Vô Lượng Sơn. Ông anh, tôi còn không biết anh tên gì.

- Vô Lượng Sơn?

Diệp Mặc lặp lại câu nói, sau đó lại nói:

- Tôi tên là Diệp Mặc, bà ngoại cô có phải buôn bán ở Khu du lịch Vô Lượng Sơn đúng không?

Đường Bắc Vi lắc lắc đầu:

- Không phải, anh Diệp, chỗ ở hơi hẻo lánh một chút ít, cũng không phải

ở khu du lịch.

Diệp Mặc không hỏi lại mà là nói:

- Gần đây tôi không có tiền, trước tiên cô đi theo tôi, tôi chờ xem có thể gom góp được ít tiền không, sau đó đưa ít tiền cho cô. Để cho cô cùng tôi đi tìm bà ngoại cô, tôi lại không có thời gian, tôi rất bận rộn, không có cách nào giúp cô.

Diệp Mặc đối với việc này có chút thiện tâm, hơn nữa Đường Bắc Vi bộ dáng rất thanh tú, rất có cảm tình, nhưng khiến hắn đem thời gian đi tìm bà ngoại cô thì không được, hiện tại thời gian của hắn rất ít.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 223

Điểm Mấu Chốt

Diệp Mặc đưa Đường Bắc Vi tới khách sạn, đi đến trước mặt lễ tân khách sạn nói:

- Lấy giúp tôi một phòng. Tiền thì, ngày mai tôi đưa cho cô.

Diệp Mặc tưởng rằng cô lễ tân khách sạn này đã biết hắn, hắn nợ một ngày hẳn không có vấn đề gì.

Cô lễ tân thoáng nhìn Diệp Mặc, lại thoáng nhìn Đường Bắc Vi đứng phía sau Diệp Mặc. Dường như cho tới bây giờ, cô chưa từng thấy Diệp Mặc nói:

- Rất xin lỗi, tiên sinh. Chỗ chúng tôi phải giao tiền mới cho thuê phòng được.

Diệp Mặc không ngờ lễ tân này không cho hắn chút mặt mũi. Tốt xấu gì hắn cũng đã ở đây bốn ngày.

Diệp Mặc đang muốn nói chuyện lại bị Đường Bắc Vi kéo lại.

- Anh Diệp, tôi ở trong phòng anh một đêm rồi đi cũng được, không cần tốn tiền nữa.

Diệp Mặc nghĩ cũng phải. Dù sao đi nữa buổi tối hắn phải chế luyện bùa, sẽ không ngủ. Giường thì để lại cho Đường Bắc Vi ngủ. Hiện tại Đường Bắc Vi nói như vậy, hắn cũng lười dông dài với cô lễ tân. Hắn nhìn Đường Bắc Vi gật đầu nói:

- Nếu như vậy, chúng ta lên đi.

Đường Bắc Vi đi theo Diệp Mặc tới phòng hắn. Quả nhiên, cô chỉ thấy một phòng đơn, trong chỉ có một cái giường. Không hiểu sao, cô chợt cảm giác đau lòng. Tuy rằng cô rất cảm kích Diệp Mặc, hơn nữa cũng có thiện cảm với hắn, thậm chí đã quyết định trao lần đầu tiên cho hắn, xem như bồi thường việc mình lừa hắn và cảm ơn hắn đã cứu mình. Nhưng khi cô thật sự phải đối mặt, cô lại cảm thấy có chút không thể tiếp nhận được.

Mà Diệp Mặc có thể đưa cô về phòng, chứng tỏ trong lòng hắn cũng nghĩ tới chuyện này. Nếu không nghĩ tới chuyện này, hắn đưa một cô gái độc thân tới phòng đơn làm gì?

Khi Đường Bắc Vi đi tắm, Diệp Mặc sửa sang lại vật liệu một chút. Vật liệu chỉ có hai mươi phần. Diệp Mặc lấy điện thoại ra, do dự một lúc lâu, vẫn không thể quyết định có nên gọi điện thoại cho Tô Tĩnh Văn hay không. Cuối cùng hắn thở dài, hay chờ ngày mai rồi nói. Đêm nay còn hai mươi phần vật liệu, miễn cưỡng còn có thể qua một đêm.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Mặc lại cất điện thoại đi, sau đó thoáng nhìn về phía Đường Bắc Vi đã tắm xong Đường Bắc Vi dùng một cái khăn tắm quấn quanh người, nhưng bắp chân thon dài trắng nõn vẫn lộ ra. Thân thể rất thon thả, lộ ra vẻ hấp dẫn kinh người.

Nhưng Diệp Mặc lại không hề có cảm giác. Dường như sự hấp dẫn của Đường Bắc Vi còn không bằng Tĩnh Tức. Hắn cảm thấy khó hiểu nhìn Đường Bắc Vi nói:

- Cô tắm xong, lên giường ngủ đi.

Ban đầu, Diệp Mặc còn tưởng rằng Đường Bắc Vi sẽ khách khí một chút, không ngờ cô chỉ ừ một câu, đã trực tiếp lên giường, Diệp Mặc lắc đầu. Thật đúng là không khách khí.

Đường Bắc Vi nằm trên giường, tim đập loạn. Cô không biết khi nào

Diệp Mặc mới bắt đầu. Cô cảm giác có chút run rẩy, không biết có phải vì sợ hãi hay không. Trong lòng cô lại hi vọng Diệp Mặc lên sớm một chút, làm xong cảm giác tội lỗi trong lòng cô sẽ bớt đi. Nên trả nợ thì trả nợ. Trong lòng Đường Bắc Vi bồn chồn, suy nghĩ lại trở nên mâu thuẫn. Hơn nữa gần đây tâm tư quá lao lực tiều tụy, cuối cùng không ngờ lại ngủ lúc nào không biết.

Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi đã ngủ, hắn lại bắt đầu chế luyện bùa. Tuy rằng hắn hết sức cẩn thận, hết sức tiết kiệm bùa, trong thời gian một đêm, hai mươi phần vật liệu đã được chế luyện xong, cũng chỉ chế luyện ra bảy Hỏa Cầu phù. Xác xuất thành công vẫn chưa đến một phần ba. Đây vẫn là xác xuất thành công lớn nhất của hắn.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Diệp Mặc thở dài, thu thập mọi thứ, rồi đi tắm giặt. Nhìn trời đã hửng sáng, hắn biết hôm nay nhất định phải vay tiền. Nếu không vay tiền, dựa vào ba mươi lá bùa đã chế luyện tốt, tuyệt đối không thể đánh bại Tĩnh Tức. Huống gì không thể chỉ có một Tĩnh Tức.

Đường Bắc Vi ngủ một giấc thật là thoải mái. Cô mở mắt, lại phát hiện bên cạnh mình không có người. Tối hôm qua, Diệp Mặc không lên giường. Theo bản năng cô ngồi dậy, phát hiện quần áo lót vẫn chỉnh tề, không hề bị động qua. Chăn rơi xuống, cô vội vàng kéo lên.

Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi ngồi dậy, liền nói:

- Tôi muốn ra ngoài một chút. Cô ngủ thêm một lát hãy dậy, không nên chạy loạn. Chờ tôi lấy được tiền xong, quay về sẽ nói sau.

Trong lòng Diệp Mặc biết, ba người bị giết tối hôm qua, tuy rằng ngày hôm qua không ai biết, nhưng thời gian đã lâu như vậy không xuất hiện, nói không chừng đã khiến người khác nghi ngờ.

- Tối hôm qua, anh không lên giường ngủ?

Đường Bắc Vi có chút kinh ngạc hỏi. Diệp Mặc nói vậy khiến trong lòng

cô dâng lên một cảm giác ấm áp, nhưng cũng có phần áy náy.

- Không, tối hôm qua tôi bận làm việc.

Diệp Mặc thuận miệng nói.

- Hả..

Đường Bắc Vi không ngờ có chút lo lắng. Tối hôm qua Diệp Mặc không muốn cô. Mắt thấy trời đã sáng. Làm sao bây giờ? Hôm nay đã là ngày hai mươi lăm.

- Anh Diệp, anh có thể ở lại với tôi được không? Tôi...

Lần đầu tiên Đường Bắc Vi nói chuyện lại cảm thấy khó xử như thế, cảm giác toàn thân run rẩy, có chút không chống đỡ được.

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ thoáng nhìn về phía Đường Bắc Vi, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ mình nhìn nhầm rồi sao? Một cô gái để một người đàn ông ngủ cùng có thể vì nguyên nhân khác?

Thấy Diệp Mặc lắc đầu, trong lòng Đường Bắc Vi càng quýnh lên. Cô đưa tay kéo Diệp Mặc lại:

- Rất xin lỗi, anh Diệp, đây là lần đầu tiên của tôi. Tôi, tôi muốn cho anh...

Đầu đầy mồ hôi, sau khi nói xong câu đó, mặt Đường Bắc Vi đã đỏ tới mức không thể hình dung được. Cô vĩnh viễn không tưởng tượng được, không ngờ mình có thể không biết xấu hổ nói ra điều này. Nhưng cô căn bản không có kinh nghiệm quyến rũ đàn ông, chỉ có thể dùng cách thức nói trắng ra.

Diệp Mặc lại nắm lấy cổ tay Đường Bắc Vi. Đường Bắc Vi thở phào một cái. Đúng là hắn vẫn còn muốn, Trong lòng cô không biết là cao hứng, hay thất vọng. Các loại cảm nhận đều có, nhưng cô lại không dám ngẩng đầu

nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc chú ý chính là cái vòng ngọc trên cổ tay Đường Bắc Vi. Vòng ngọc trên tay cô giống hệt với vòng ngọc mà em gái mình đã đưa cho mình. Đây là chuyện gì vậy?

Đường Bắc Vi bị Diệp Mặc cầm cổ tay một lúc lâu, nhưng không thấy Diệp Mặc làm gì khác, màu đỏ trên mặt cô giảm dần. Cô cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu thoáng nhìn về phía Diệp Mặc.

- Anh Diệp...

Đường Bắc Vi cúi đầu khẽ gọi một tiếng. Càng ngày, cô càng cảm thấy có thiện cảm với Diệp Mặc. Nếu là người bình thường, nghe cô nói vậy, chắc hẳn đã sớm xông lên. Đường Bắc Vi tốt xấu cũng là một hoa hậu giảng đường, coi như là một người đẹp. Nhưng không ngờ cho tới bây giờ, Diệp Mặc vẫn chưa bắt đầu.

Diệp Mặc thở dài một tiếng.

- Đường Bắc Vi, cô có thể nói cho tôi biết cô có vòng tay này từ đâu không?

- Hả...

Đường Bắc Vi bị Diệp Mặc nắm được cổ tay, hiện tại cô mới biết, không ngờ Diệp Mặc nhìn trúng vòng tay của cô. Chiếc vòng này là do mẹ cô để lại cho cô để nhận người thân. Chẳng lẽ hắn thích cái vòng tay này sao? Nếu thích, mình sẽ cho hắn.

Nghĩ đến đây, Đường Bắc Vi lấy vòng tay ra đưa cho Diệp Mặc:

- Đây là của mẹ tôi đưa cho tôi cách đây không lâu. Anh Diệp, anh đã cứu tôi một mạng. Anh không muốn tôi, nếu anh thích cái vòng tay này, thì anh lấy đi.

Diệp Mặc nhận cái vòng tay, xem thật kỹ. Quả thật nó giống hệt với cái vòng tay của mình. Ngay cả chất ngọc và hoa văn phía trên đều giống nhau, không có bất kỳ sự khác biệt nào. Chẳng lẽ đây là một đôi?

Diệp Mặc đưa tay vòng tay cho Đường Bắc Vi, mỉm cười:

- Cô ngủ thêm một lát đi. Không phải tôi muốn vòng tay của cô. Tôi chỉ muốn xem qua thôi.

Đường Bắc Vi nghi hoặc nhận lại vòng tay, không rõ ý của Diệp Mặc. Chẳng lẽ hắn thật sự không có bất kỳ hứng thú gì đối với mình sao? Hay dung mạo của mình căn bản không lọt vào mắt hắn. Nếu nói Đường Bắc Vi còn có gì đáng kiêu ngạo thì đó chính là dung mạo của cô. Cho tới bây giờ cô không cho rằng dung mạo của mình kém hơn so với người khác.

Diệp Mặc cầm lấy điện thoại tính gọi cho Diệp Lăng hỏi một chút về chuyện vòng tay. Nhưng hắn lại phát hiện điện thoại của mình đã hết pin, đành phải mang điện thoại di động đi nạp điện. Sau đó hắn đành đi đến bên giường nói với Đường Bắc Vi:

- Cô có thể cho tôi mượn điện thoại di động một chút không?

- Hả...

Đường Bắc Vi vẫn nhìn Diệp Mặc. Hiện tại, cô thấy hắn đi tới, tim cô lại treo lên. Nhưng không ngờ Diệp Mặc chỉ mượn cái điện thoại di động. Cô vội vàng nói:

- Được, để tôi đưa cho anh.

Nói xong cô lấy điện thoại đang đặt ở bên cạnh gối, đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhớ rõ số điện thoại của Diệp Lăng, hắn thuận tay bấm số gọi điện cho Diệp Lăng. Nhưng thông tin đưa ra lại khiến Diệp Mặc hơi sửng sốt. Không ngờ số điện thoại này có trong danh bạ điện thoại của Đường Bắc Vi, ghi rõ ràng bốn chữ: bạn gái Diệp Mặc.

Đường Bắc Vi biết Diệp Lăng? Không đúng. Nếu cô ấy ghi bạn gái Diệp Mặc, chứng tỏ chí ít cô từng nghe nói qua về mình. Nhưng vừa rồi, khi mình nói tên ra, cô ấy không hề có phản ứng. Người phụ nữ này đang giả vờ. Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đường Bắc Vi. Hắn tạm thời cúp điện thoại.

Đường Bắc Vi luôn nhìn Diệp Mặc, trong lòng không biết nghĩ cái gì. Hiện tại Diệp Mặc đột nhiên nhìn về phía cô, thậm chí ánh mắt còn rất lạnh. Theo bản năng cô rùng mình một cái. Ánh mắt Diệp Mặc rất lạnh. Từ ngày hôm qua đến bây giờ, cô chưa từng thấy ánh mắt Diệp Mặc lạnh như thế.

Diệp Mặc đi đến trước giường của Đường Bắc Vi, một tay nắm lấy chăn của Đường Bắc Vi tung lên. Phía dưới lộ ra thân hình uyển chuyển của Đường Bắc Vi chỉ mặc áo lót. Nhưng dường như Diệp Mặc không thấy. Hắn đưa tay túm lấy Đường Bắc Vi, đi đến phía trước cửa sổ lạnh lùng nói:

- Chỗ này là tầng sáu. Nếu cô nói dối một câu, tôi lập tức ném cô xuống. Nói đi, cô cố ý tìm tôi, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Đường Bắc Vi còn chưa hết hoảng sợ. Khi Diệp Mặc nói chuyện, cô mới phản ứng lại. Nhưng nhìn thấy mình chỉ mặc đồ lót, lại bị Diệp Mặc túm lấy như vậy, cô giận dữ và xấu hổ muốn chết. Đôi mắt đỏ lên, nước mắt lại trào ra.

Diệp Mặc giống như không nhìn thấy, lại lạnh lùng nói:

- Cho cô thời gian một phút đồng hồ. Nếu cô không nói, thì đừng trách tôi không khách khí.

- Anh ném tôi xuống đi. Tôi, tôi...

Đường Bắc Vi không ngờ lại cảm thấy tủi thân, cảm giác mình sống như vậy, chẳng thà chết đi còn hơn. Mẹ mình đã chết. Mình đi cùng mẹ là được rồi, làm gì phải sống trên đời để bị người ta khi dễ.

Diệp Mặc kinh ngạc thoáng nhìn Đường Bắc Vi trong tay. Trong mắt cô

đều là nước mắt, nhưng trên mặt lại tỏ ra vô cùng quật cường. Không hề để ý tới sự uy hiếp của mình, Diệp Mặc cau mày. Cô ta, ngay cả chết còn không sợ, chẳng lẽ còn có âm mưu thâm độc hơn?

Diệp Lăng là em gái hắn. Đó là điểm mấu chốt của hắn. Người nào dám có ý định động tới Diệp Lăng, thì đừng trách Diệp Mặc hắn không khách khí. Bất kể thế nào, hắn nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Diệp Mặc lại ném Đường Bắc Vi lên giường, lạnh giọng nói:

- Nói rõ từ đầu đến cuối cho tôi biết, rốt cuộc cô tiếp cận tôi để làm gì. Còn nữa, ai sai cô tới?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 224

Biết Quỷ Kế

Đường Bắc Vi mím môi, ngồi ở trên giường, không để ý tới hình tượng của mình, vẫn không nói gì. Cô hận chết Diệp Mặc. Chút thiện cảm vốn có đối với Diệp Mặc liền biến mất hoàn toàn. Người này thô lỗ ngang ngược như thế, không hề để ý tới việc mình chỉ là một cô gái, cứ túm lên như vậy, khó trách người khác muốn nhằm vào hắn, đáng đời.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Sở dĩ hắn không đánh ép cung Đường Bắc Vi, bởi vì cô có một cái vòng tay. Bất kể cái vòng tay có phải có liên quan gì tới cái vòng tay của mình hay không, nhưng dù sao hai cái vòng tay này vẫn giống nhau như thế.

- Tôi không biết vì sao cô biết số điện thoại của em gái tôi, lại cố ý lừa gạt để tiếp cận với tôi. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tôi chỉ biết bất cứ kẻ nào muốn đụng đến em gái tôi, tôi sẽ không để kẻ đó sống thoải mái. Tôi thừa nhận trình độ diễn của cô không tệ. Thậm chí ngay cả tôi, cô cũng qua được. Tôi cho cô thời gian một phút đồng hồ. Nếu cô không nói đừng trách tôi dùng sức mạnh.

Giọng nói của Diệp Mặc càng ngày càng lạnh.

Đường Bắc Vi kinh ngạc ngẩng đầu.

- Anh nói ai là em gái anh? Tôi biết em gái anh lúc nào?

Diệp Mặc đang muốn nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng Đường Bắc Vi dường như không giống đang nói dối. Hắn hừ một tiếng nói:

- Số điện thoại trên di động của cô có ghi bạn gái Diệp Mặc là của em

gái tôi. Chẳng những cô đã biết số điện thoại của em gái tôi, còn cố ý tiếp cận tôi. Cuối cùng cô muốn làm gì?

Đường Bắc Vi "A" một tiếng. Theo bản năng cô muốn đứng lên, nhưng lập tức phát hiện tình trạng trên người mình, cô lại vội vàng kéo chăn che lại, cau mày không nói gì.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Đường Bắc Vi, chỉ cần cô có bất kỳ hành động nào, hắn sẽ ép cung.

Đường Bắc Vi không biết Ngụy Vĩnh Càn nói em gái của Diệp Mặc thành bạn gái hắn là có ý gì? Tuy nhiên bất kể thế nào, Đường Bắc Vi đã biết Ngụy Vĩnh Càn lừa cô. Từ ngày hôm qua đến bây giờ, Ngụy Vĩnh Càn luôn lừa cô.

Cô đã hạ quyết tâm nói về chuyện của Ngụy Vĩnh Càn cho Diệp Mặc nghe. Tuy nhiên khi cô ngẩng đầu lên, lại phát hiện Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm vào mình, theo bản năng Đường Bắc Vi che ngực.

Diệp Mặc lạnh lùng cười.

- Cô không cần phải lo lắng. Tôi không có hứng thú với cô, đừng giả bộ nữa.

Sắc mặt Đường Bắc Vi càng trở nên tái nhợt. Cô không cãi lại Diệp Mặc, chỉ xoa xoa con mắt nói:

- Vài ngày trước, có một người tên là Ngụy Vĩnh Càn tới tìm tôi. Anh ta nói cho tôi biết anh cướp bạn gái của người ta, người ta muốn dạy cho anh một bài học. Anh ta bảo tôi giả vờ tiếp cận anh, sau đó tốt nhất là trở thành bạn gái của anh. Cho dù không thể trở thành bạn gái của anh, cũng phải tạo mối quan hệ thân mật với anh. Tốt nhất là, phải..

- Quan hệ với nhau đúng không? Cô không cần ấp a ấp úng. Vừa rồi tôi thấy cô đâu có thẹn thùng gì.

Diệp Mặc châm chọc nói.

Đường Bắc Vi cắn lên môi. Có chút vị mặn xuất hiện trong miệng cô, nhưng cô lại không hề chú ý tới. Cô tiếp tục nói:

- Sau đó, sau đó tôi sẽ đưa anh tới một chỗ. Người đó nói sẽ dẫn bạn gái anh tới khu vực gần đó. Bạn gái anh sẽ gọi điện thoại cho tôi. Tôi nói cho cô ấy biết địa điểm. Sau đó cô ấy sẽ đến nhìn thấy bộ dạng thân thiết giữa anh và tôi. Như vậy bạn gái anh sẽ thấy rõ bản chất của anh. Sau đó tôi sẽ ở trước mặt anh đi quyến rũ người đàn ông khác, để anh bị, bị...

- Sau đó phải lấy mạng của tôi đúng không?

Giọng nói của Diệp Mặc rất lạnh khiến Đường Bắc Vi rùng mình một cái.

Đường Bắc Vi vội vàng lắc đầu nói:

- Không phải vậy, bọn họ nói nhiều nhất chỉ đánh anh một chút, khiến anh bị thương, chủ yếu nhất chính là khiến anh tuyệt vọng, khiến bạn gái anh thất vọng về anh.

Đường Bắc Vi nói tới đây, bản thân cô cũng không thể tin được. Những người đó sẽ làm như vậy sao? Ngụy Vĩnh Càn đã lừa cô vài lần, những lời Ngụy Vĩnh Càn đã nói, cô có thể tin được nữa sao?

- Hừ.

Diệp Mặc khẳng định mấy người này chẳng những muốn lấy mạng của hắn, thậm chí còn muốn tính mạng của Diệp Lăng. Nói không chừng còn muốn làm nhục Diệp Lăng trước mặt hắn, khiến hắn mất đi tình người. Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng.

- Không biết cô bán đêm đầu tiên của mình lấy bao nhiêu tiền? À, đúng rồi. Nói không chừng cô đã không còn lần đầu tiên. Ai biết cô đã bán qua bao nhiêu lần?

Bởi vì liên quan đến tính mạng của Diệp Lăng, lần đầu tiên Diệp Mặc dùng những lời nói ác độc như thế với một cô gái.

Đường Bắc Vi hé miệng "Phụt" một cái. Không ngờ, cô bị Diệp Mặc nói tới mức phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt biến thành trắng bệch như tờ giấy. Nhưng cô cắn răng, một chữ cũng không muốn nói thêm.

Sau khi nói hết toàn bộ kế hoạch của mình... cho hắn biết, vì sao hắn còn muốn chà đạp mình như vậy? Cô chỉ có thể tự trách mình số khổ. Bất kể kẻ nào cũng có thể giẫm đạp lên sự tôn nghiêm và tính mạng của cô. Đường Bắc Vi vốn sinh ra đã là kẻ bị bỏ rơi. Sinh ra để người ta giẫm đạp. Tuy rằng mình lừa hắn, nhưng dù sao mình đã muốn bỏ ra cái quý giá nhất để bồi thường cho hắn. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

Diệp Mặc nhìn Đường Bắc Vi bị mình làm cho tức giận đến mức phun cả máu, hắn lại lười nhìn cô. Loại phụ nữ này, tuy rằng đáng thương, nhưng lại càng đáng giận.

Diệp Mặc không để ý tới Đường Bắc Vi, cầm lấy điện thoại di động đã nạp đầy pin của mình bấm số gọi điện cho Diệp Lăng.

- Anh, sao anh gọi điện thoại đến đây. Em vẫn chưa liên hệ với anh mà.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thanh thúy của Diệp Lăng. Diệp Mặc nghe thấy liền thở phào một cái.

- Ừ, anh đã về được một thời gian. Còn nữa, gần đây có người nào gọi điện thoại cho em bảo em ra ngoài không?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Giọng nói của Diệp Lăng nhanh chóng truyền tới.

- Không có. Sao vậy anh?

- Không có thì tốt. Em nghe này. Về sau, nếu anh tìm em, anh khẳng

định sẽ tự mình gọi điện thoại cho em. Nếu người khác gọi điện thoại, em không nên tin, hiểu chưa? Còn nữa. Thời gian tới điện thoại di động của anh sẽ không tắt máy. Có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh.

Hắn vẫn cảm thấy lo lắng, dặn dò một chút.

Diệp Lăng biết có rất nhiều chuyện về Diệp Mặc mà cô không biết. Cô có chút lo lắng hỏi:

- Em biết rồi. Anh không sao chứ?

- Không sao. Anh hỏi em một chuyện. Em có thể nói rõ ràng một chút về chiếc vòng tay lần trước em đã đưa cho anh không?

Lúc Diệp Mặc sắp cúp điện thoại, bỗng nhiên nhớ tới chuyện chiếc vòng tay.

Diệp Lăng sửng sốt một lát, không biết vì sao bây giờ Diệp Mặc lại chợt nhớ tới chuyện này. Cô chần chừ một lát mới nói:

- Đó là của anh hai giao cho anh, nói là của mẹ anh để lại. Về cụ thể, thì em cũng không biết.

Sau khi lại dặn dò Diệp Lăng thêm vài câu, Diệp Mặc có chút thất vọng cúp điện thoại. Câu trả lời của Diệp Lăng nằm trong dự liệu của Diệp Mặc, nhưng hắn vẫn rất thất vọng.

Nói thật, hắn từ nơi khác đến, cho nên ban đầu hắn không quá để ý tới lai lịch của chiếc vòng tay này. Nhưng hôm nay lại thấy một người có chiếc vòng tay giống hệt như vậy, hắn mới nhớ tới chuyện này.

Diệp Mặc đi đến trước mặt Đường Bắc Vi, nhìn Đường Bắc Vi phun ra máu, còn vướng trên khuôn mặt trắng bệch, bỗng nhiên nghĩ có phải mình đã nói hơi quá đáng hay không?

- Cô hãy vẽ về nơi Ngụy Vĩnh Càn bảo cô dẫn tôi tới đó.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một tờ giấy và một cái bút, ném cho Đường Bắc Vi.

Đường Bắc Vi giống như một bức tượng gỗ, không hề cử động.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Cô không nói, tôi cũng biết. Có phải là một nơi vô cùng hẻo lánh? Sau khi lừa tôi và em gái tôi tới đó, sẽ giết tôi và em gái tôi phải không? Cô thật sự rất thông minh. Cô cho là những người này giết tôi và em gái tôi xong, có thể buông tha cho cô sao? Cô nghĩ quá ngây thơ rồi. Tôi không biết bọn họ đồng ý đáp ứng điều kiện gì của cô, nhưng tôi nói cho cô biết, cô đừng có nằm mơ.

Ánh mắt Đường Bắc Vi giống như tro tàn, dường như có một chút di động. Theo bản năng cô ngẩng đầu lên, đờ đẫn nhìn Diệp Mặc nói:

- Cho tới bây giờ, tôi chưa từng nghĩ tới chuyện muốn giết anh. Càng không nghĩ sẽ động tới em gái anh. Hơn nữa người kia chỉ muốn trả thù anh mà thôi.

Giết người sao? Khóe miệng Đường Bắc Vi lộ vẻ châm biếm, nhưng không nói tiếp. Bây giờ là xã hội pháp chế, có thể tùy tiện giết người sao?

Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ. Ai muốn lừa hắn đi tới đâu? Tống Gia hay là người khác? Tống Gia có lá gan này không? Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Đánh rắn không chết chắc chắn sẽ cắn trả. Mặc kệ có phải là Tống Gia hay không, khi quay về Yến Kinh nhất định phải diệt cái đinh này. Mình không sợ bọn họ, nhưng mình còn có người nhà cần phải lo lắng?

Chỉ có điều vì sao những người này lại lựa chọn Đường Bắc Vi? Diệp Mặc thận trọng thoáng nhìn qua Đường Bắc Vi. Tuy rằng trên mặt cô có chút đờ đẫn và tái nhợt, nhưng nhìn kỹ, không ngờ lại đẹp không thua Tô Tĩnh Văn. Chỉ có điều cô không chú ý tới cách ăn mặc mà thôi. Thậm chí ngay cả lông mi cũng không hề được kẻ qua. Nhưng khuôn mặt thanh thuần

tự nhiên này, lại khiến người ta cảm thấy vẻ đẹp giống như hoa phù dung trong nước.

Diệp Mặc thu hồi ánh mắt. Trong lòng hắn tự nhủ ánh mắt của những người này thật sự rất độc. Không biết tìm được từ đâu ra. Tuy nhiên Diệp Lăng không mấy quan tâm. Hơn nữa, hắn đã phát hiện ra chuyện này. Lúc này, tức giận của Diệp Mặc đối với Đường Bắc Vi đã dần dần tan biến.

Hắn đứng lên, thoáng nhìn qua Đường Bắc Vi nói:

- Bất kể là cô có tin tưởng hay không, mục đích những người lừa tôi đi chính là muốn giết tôi. Cho nên cô nợ tôi. Nếu cô có lương tâm, tôi hỏi lại cô hai việc. Việc thứ nhất, cô đồng ý bọn họ với điều kiện gì? Thứ hai, cô nói rõ ràng về lai lịch chiếc vòng tay của cô cho tôi biết.

Đường Bắc Vi cảm thấy căng thẳng. Từ trong giọng điệu của Diệp Mặc cô chắc chắn đã nghe ra, những lời Diệp Mặc nói là sự thật. Những người đó thật sự có ý muốn giết hắn. Tuy rằng vừa rồi Diệp Mặc không khách khí với cô như thế, thậm chí mắng rất ác độc, nhưng không ngờ Đường Bắc Vi lại cảm thấy tin tưởng Diệp Mặc nhiều hơn so với Ngụy Vĩnh Càn.

Có lẽ bởi vì Diệp Mặc quá để ý em gái hắn. Nhưng mình có bao giờ được một người anh quan tâm tới mình như vậy đâu? Em gái của hắn thật hạnh phúc, có một người anh quan tâm cô ấy như vậy.

Nhưng Đường Bắc Vi lại nghĩ đến mình. Cô chính là một đứa con bị bỏ rơi. Trừ hai mẹ con sống nương tựa vào nhau ra, cô không còn có người nào thương yêu. Tất cả những người tiếp cận mình, đều mang theo đủ loại mục đích, không phải dòm ngó tới vẻ đẹp của cô, thì chính là âm mưu quỷ kế. Nghĩ đến đây, cô thấy không nhịn được, nước mắt chảy xuống.

Tuy rằng cô đã hết lần này tới lần khác cảnh cáo mình, cho dù chết, cũng không thể rơi nước mắt trước mắt con người độc ác này, nhưng cô lại không nhịn được, cảm thấy thương tâm.

Lần này, Diệp Mặc không hung hăng ép buộc nữa, chỉ lạnh lùng đứng chờ cô trả lời.

Tuy rằng hắn biết chắc là Đường Bắc Vi đã bị lừa, nhưng hắn lại không hề thông cảm với cô.

- Bởi vì mẹ tôi cần phẫu thuật, mà tôi không có đủ tiền. Cho nên...

Nói tới đây, Đường Bắc Vi lại không nói tiếp được. Diệp Mặc đã hiểu. Trong lòng hắn có chút hối hận. Vừa rồi hắn đã dùng những lời ác độc để mắng cô, một cô gái bán rẻ bản thân mình vì mẹ mình, bất kể là nguyên nhân gì, hắn nên tha thứ cho cô.

Ánh mắt Diệp Mặc trở nên dịu đi. Hơn nữa giọng nói không còn lạnh lùng như lúc trước.

- Nói một chút về cái vòng tay kia của cô đi. Rất xin lỗi về những lời nói của tôi vừa rồi. Tuy nhiên cô đã lớn, không ngờ lại để người ta lừa dễ dàng như vậy. Thấy cô nóng lòng muốn cứu mẹ mình. Tôi không tính toán với cô!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 225

Khóc Ra Thành Tiếng

Đường Bắc Vi kinh ngạc lại ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc. Dường như giọng nói ôn hòa của Diệp Mặc khiến cô sợ ngây người. Từ sau khi hắn biết được mình lừa hắn, giọng điệu hắn càng ngày càng lạnh như băng. Đây là lần đầu tiên hắn dùng loại giọng điệu ôn hòa này nói chuyện với cô.

Trong lòng cô thậm chí có cảm giác tủi thân, càng muốn khóc ra thành tiếng. Nhưng cô biết cho dù mình uất ức mà rơi lệ, cô cũng không muốn khóc thành tiếng trước mặt người xa lạ.

Nhìn nước mắt Đường Bắc Vi càng chảy càng nhiều, Diệp Mặc cau mày, nhưng không lên tiếng. Hắn đang chờ. Tuy rằng hiện tại hắn rất muốn rời đi, nhưng Đường Bắc Vi vẫn chưa nói ra lai lịch của chiếc vòng tay, hắn không muốn cứ như vậy mà đi.

Thật lâu sau, Đường Bắc Vi mới bớt khóc, cúi đầu nói:

- Khi mẹ tôi bệnh nặng, bà đã để lại cái vòng tay kia cho tôi. Bà nói tôi không phải con gái ruột của bà. Hơn hai mươi năm trước, bà nhặt được tôi ở trong chùa. Bà giữ lại cái vòng tay này bởi vì bà nói lúc trước có hai đứa trẻ được để lại trong chùa. Ngoại trừ tôi được bà nhận nuôi ra, còn có một cậu bé trai được người khác nhận đưa đi. Về sau sẽ dùng cái vòng ngọc này để nhận nhau, cho nên...

Bỗng nhiên Diệp Mặc ngây người. Nếu Đường Bắc Vi nói là sự thật, vậy đứa bé trai kia chẳng phải chính là mình sao? Chẳng lẽ mình được đưa từ trong chùa về? Hắn nhớ tới xét ngiệm của Diệp gia. Không ngờ đó lại là sự thật? Sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên tái nhợt. Nếu nói như vậy Đường

Bắc Vi mới là em gái hắn, chứ không phải là Diệp Lăng.

Nhưng vừa rồi không ngờ hắn lại giáo huấn Đường Bắc Vi tới hộc máu. Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy? Tuy rằng linh hồn hắn không phải là Diệp Mặc, nhưng không cách nào thoát khỏi huyết thống.

Đường Bắc Vi không ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc, chỉ nói tiếp:

- Diệp Mặc, tuy rằng tôi muốn hại anh, nhưng còn chưa làm gì. Anh thấy tôi chướng mắt, thích cái vòng ngọc này, anh cứ lấy đi. Xem như tôi bồi thường cho anh. Với tôi mà nói, ngoại trừ mẹ tôi ra, tôi đã không còn người thân nào. Mẹ tôi đi rồi, tôi cũng không cần tới cái vòng này nữa...

Giọng nói của cô càng nói càng thấp. Cuối cùng hầu như không thể nghe thấy.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc hối hận về những việc làm và lời nói của mình. Sau khi hắn tu chân, chưa từng hối hận vì chuyện gì. Nhưng lúc này, hắn thật sự hối hận. Bởi vì liên quan đến chuyện của Diệp Lăng, khiến hắn phẫn nộ, nói chuyện trở nên khắc nghiệt. Cho dù bản thân hắn bị Đường Bắc Vi ám toán, hắn cũng không tức giận như vậy.

Tuy rằng không thể xác định Đường Bắc Vi chính là em gái hắn, nhưng lúc này Diệp Mặc đã cảm thấy hối hận về hành động thô lỗ của mình.

Đường Bắc Vi cúi đầu âm thầm đau khổ thật lâu, không ngờ không phát hiện Diệp Mặc có bất kỳ động tĩnh gì. Theo bản năng cô ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc. Sắc mặt Diệp Mặc thực sự tái nhợt. Thậm chí cô có thể tưởng tượng sắc mặt hắn và sắc mặt mình gần giống nhau.

- Diệp...

Thậm chí Đường Bắc Vi đã quên tình cảnh của mình, đã quên người trước mắt mình vừa rồi đã đối xử không khách khí với cô như thế nào.

Diệp Mặc thở dài một tiếng, nhìn chằm chằm vào Đường Bắc Vi hồi lâu.

Đường Bắc Vi chịu không nổi ánh mắt của Diệp Mặc, cô lại cúi đầu. Cô không biết vì sao Diệp Mặc lại nhìn cô như vậy, nhưng cô đã không còn quan tâm.

Diệp Mặc ngồi xuống, cầm áo phủ thêm lên người Đường Bắc Vi, sau đó ôm Đường Bắc Vi vào người. Đường Bắc Vi có chút kinh sợ. Diệp Mặc làm sao vậy? Dường như hắn có chút kỳ lạ.

- Rất xin lỗi, Bắc Vi. Tôi xin lỗi về những lời nói vừa rồi của mình.

Diệp Mặc nghĩ hẳn Đường Bắc Vi không thoải mái, lại phát giác được trong lòng mình cũng không thoải mái. Ánh mắt của hắn dần dần trở nên tàn nhẫn. Bất kể là ai đã lừa Đường Bắc Vi đến đây, còn hại cô như thế, hắn đều phải nghiền xương người này thành tro.

Bỗng nhiên Diệp Mặc rùng mình một cái. Chẳng lẽ người kia biết hắn và Đường Bắc Vi là anh em? Nếu đúng là như vậy, người này quá tàn nhẫn và đáng sợ. May mắn Diệp Mặc hắn có nguyên tắc của mình. Hơn nữa trong lòng chỉ có Lạc Ảnh hoặc là thêm Ninh Khinh Tuyết, bằng không, Diệp Mặc không dám nghĩ tiếp.

Ánh mắt Diệp Mặc càng ngày càng lạnh. Thủ đoạn thật là ác độc. Nếu đúng là như vậy, người này không trừ, hắn khó có thể sống bình yên. Nghiền xương thành tro cũng không thể giải tỏa được mối hận trong lòng Diệp Mặc hắn, trên thế giới này không ngờ có loại người giống súc sinh như vậy.

Đường Bắc Vi cảm thấy kinh ngạc. Không ngờ, Diệp Mặc lại nói xin lỗi cô. Nếu lần đầu tiên Diệp Mặc xin lỗi là tùy ý. Lúc này, Đường Bắc Vi thật sự cảm nhận được sự áy náy của Diệp Mặc. Hắn thật sự cảm thấy áy náy đối với cô. Hơn nữa vẫn gọi mình là Đường Bắc Vi, hiện tại đã đổi thành Bắc Vi.

Cô tựa vào trong lòng Diệp Mặc, thậm chí còn cảm giác không muốn động đậy. Có một ý nghĩ vô duyên vô cớ xuất hiện trong đầu cô. Nếu có một người như vậy luôn che chở cho cô thì tốt rồi. Cô sẽ không bị mọi người

xung quanh khi dễ.

Đường Bắc Vi đang nghĩ ngợi lung tung, không ngờ cảm giác được thân thể Diệp Mặc càng ngày càng lạnh. Loại cảm giác rét lạnh và sát khí xuất phát từ trong xương cốt, khiến cô rùng mình một cái, đột nhiên rời khỏi Diệp Mặc.

Nhìn Đường Bắc Vi hoảng sợ nhìn mình, Diệp Mặc biết mình vô tình phát ra sát khí. Hắn thu sát ý lại. Lúc này mới lấy ra một viên thuốc nhìn Đường Bắc Vi nói:

- Bắc Vi, cô uống viên thuốc này trước. Tôi điều trị kinh mạch giúp cô một chút.

Đường Bắc Vi kinh ngạc nhìn viên thuốc trong tay, suy nghĩ một chút vẫn nuốt xuống, nhưng cô không hỏi lý do. Nếu Diệp Mặc muốn làm gì cô, cô sẽ cam chịu số phận.

Diệp Mặc lấy ngân châm ra giúp Đường Bắc Vi đả thông toàn bộ kinh mạch bị tích tụ do vừa rồi quá thương tâm. Hắn lại dùng chân nguyên giúp thông kinh mạch toàn thân cô một vòng. Hai giờ sau, lúc này đầu hắn đầy mồ hôi, rút ngân châm ra.

Đường Bắc Vi kinh ngạc phát hiện dường như toàn thân cô đều tràn ngập lực lượng, hơn nữa tinh thần đã trở nên no đủ. Thậm chí sự dỗi hờn vừa tích tụ trong lòng đã biến mất không thấy nữa. Thậm chí cô còn có một loại bay bổng, khiến toàn thân cô vô cùng thoải mái.

Nàng nhìn thấy chất bẩn chảy ra trên người, dường như cô đã biết điều gì. Cô lại nhìn Diệp Mặc ngồi ở bên giường, đầu đổ đầy mồ hôi, hơn nữa sắc mặt tái nhợt, cô đã hiểu được một chút. Tuy rằng Đường Bắc Vi không biết Diệp Mặc đã làm gì với nàng, nhưng cô biết nhất định là Diệp Mặc đã tiêu hao khí lực của mình làm gì đó để giúp cô điều dưỡng.

Diệp Mặc mở to mắt nhìn Đường Bắc Vi nói:

- Cô đi tắm trước, đợi lát nữa tôi sẽ nói chuyện tiếp với cô.

Tuy rằng không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng Đường Bắc Vi vẫn vội vàng đi tắm rửa.

Lần này Diệp Mặc hao tổn rất lớn. Loại chuyện tẩy tủy và điều trị kinh mạch giúp người, cho tới bây giờ Diệp Mặc chưa hề giúp bất cứ kẻ nào, cho dù là Ninh Khinh Tuyết, cũng là công lao của bản thân cô. Lần này hắn giúp Đường Bắc Vi làm như vậy, vẫn là lần đầu tiên. Bởi vì hắn cảm giác được mình mắc nợ cô.

Diệp Mặc kiểm tra trong nhẫn một chút, chỉ còn có mấy chục đồng. Xem ra hôm nay không tránh khỏi chuyện vay tiền. Hắn không hỏi tiền của Diệp Lăng. Hắn biết, hiện tại Diệp Lăng đang không có tiền. Hỏi vay tiền cô, là làm khó cô.

Đường Bắc Vi tắm giặt sạch sẽ hết gần một giờ. Sau khi cô đi ra, đã thay một bộ quần áo. Chỉ có điều vẫn chỉ mặc chiếc áo sơmi của Diệp Mặc.

Đường Bắc Vi tắm rửa xong, toàn thân trở nên khác hẳn. Bởi vì vừa rồi Diệp Mặc giúp cô chải vuốt kinh mạch và tẩy tủy. Một loại khí chất cao quý khó có thể miêu tả xuất hiện trên thân thể của cô.

Khi cô nhìn thấy bộ dáng của mình trong gương, cô đã cảm thấy kinh hãi. Cô không biết Diệp Mặc đã làm gì giúp cô, tuy nhiên cô biết nhất định là Diệp Mặc giúp cô làm một chuyện rất trọng đại. Hơn nữa dường như Diệp Mặc cũng không phải là người tầm thường.

Diệp Mặc thấy bộ dạng Đường Bắc Vi thay đổi như vậy, lại cảm thấy có chút hài lòng. Ngoại trừ trong ánh mắt của cô vẫn có một cảm giác đau thương khó có thể hủy diệt ra, Đường Bắc Vi đã hoàn toàn khác hẳn.

- Anh muốn nói với tôi chuyện gì?

Đường Bắc Vi đã khôi phục lại bình tĩnh. Cô đã chôn sâu cảm giác đau buồn trong đáy lòng. Cô thực sự đã quyết định lập tức trở về Đàn Đô. Nếu

thật sự không thể trị liệu cho mẹ, cô sẽ đưa mẹ trở về, sau đó tự vẫn cùng với mẹ. Cô đã cố gắng. Hiện tại, bị mọi người xung quanh khi dễ, còn không bằng trở về cùng đi với mẹ.

Diệp Mặc lấy ra một vòng tay nói:

- Tôi nghi ngờ chúng ta là anh em, bởi vì tôi cũng có một cái vòng tay như vậy.

Đường Bắc Vi bỗng nhiên có chút run rẩy. Cô đứng phắt dậy, cướp lấy chiếc vòng trong tay Diệp Mặc, so sánh với chiếc vòng tay của mình. Rõ ràng là một đôi.

Sắc mặt cô vừa hồng nhuận đã trở nên tái nhợt. Tay cô run rẩy, thậm chí toàn thân đều run rẩy. Cô không ngờ người thân mà mình muốn, lại chính là người trước mắt đã tra tấn cô. Nếu ban đầu không biết thân phận của Diệp Mặc, cô còn có thể chịu được. Nhưng một khi biết Diệp Mặc có thể là anh cô, cô thậm chí không nhịn được muốn sụp đổ.

Cô hi vọng có một người anh yêu thương cưng chiều cô. Nhưng sự thật ở ngay trước mắt, cô lại bất ngờ không thể tiếp nhận được.

Sắc mặt Đường Bắc Vi càng ngày càng tái nhợt. Cô bất ngờ cầm lấy hai chiếc vòng trong tay ném về phía Diệp Mặc, sau đó không nói tiếng nào chạy tới cửa kéo cửa rồi xông ra ngoài.

Trong mắt Diệp Mặc chợt hiện lên chút ảm đạm. Tuy rằng xét từ phương diện linh hồn mà nói, hắn và anh trai của Đường Bắc Vi không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng về huyết thống lại không cách nào vứt bỏ.

Diệp Mặc đuổi theo. Hắn biết hiện tại, trong lòng Đường Bắc Vi rất khó chịu. Hắn không cố tìm cách giữ chặt lấy cô. Có lẽ hắn lại gần, cô sẽ chạy nhanh hơn.

Trong đầu Đường Bắc Vi là một mảnh hỗn độn. Không ngờ Diệp Mặc là anh trai cô. Chẳng thà cho tới bây giờ cô vẫn không tìm được anh trai, cũng

không hy vọng Diệp Mặc là anh trai cô.

Cô thiếu chút nữa đã làm ra chuyện không thể tha thứ. Nếu không phải Diệp Mặc không thèm để ý tới cô, nếu không hậu quả bản thân cô cũng không dám nghĩ tới.

Đường Bắc Vi không ngừng chạy trốn. Cô hận Diệp Mặc. Hắn đã có vòng tay, vì sao không lấy ra sớm một chút? Vì sao trên thế giới này có nhiều người như vậy lại không ai có thể là anh trai cô. Tại sao cứ phải là Diệp Mặc?

Đường Bắc Vi giống như không biết mệt mỏi cứ chạy thẳng về phía trước. Giống như phía trước có gì đó có thể giải thoát cho cô. Đầu cô quay cuồng, đã không có bất kỳ suy nghĩ gì.

Diệp Mặc có chút lo lắng đi theo phía sau cô. Hắn biết hiện tại Đường Bắc Vi cần được phát tiết. Chờ sau khi cô bình tĩnh, có thể tiếp nhận được.

Diệp Mặc dừng bước. Hắn thấy Đường Bắc Vi đã đi vào thang máy của tòa nhà Xuyên Phong. Đây là một thang máy bằng kính. Khi Diệp Mặc tới nơi, thang máy đã đi lên trên.

Ánh mắt Đường Bắc Vi đờ đẫn khiến trong lòng Diệp Mặc run lên. Cô lên thang máy làm gì? Diệp Mặc nhanh chóng nghĩ không lẽ cô ấy muốn nhảy lầu. Bỗng nhiên hắn hối hận vừa rồi đã không giữ chặt lấy cô, mà để cô chạy đi.

Mắt Diệp Mặc thấy thang máy càng ngày càng nhỏ. Diệp Mặc khẩn trương sử dụng thần thức để ý tới Đường Bắc Vi. Tuy nhiên thật may là tòa nhà này chỉ cao khoảng 70 mét, vẫn trong phạm vi thần thức của hắn.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Đường Bắc Vi đang nghĩ có cần phải đi lên kéo nàng xuống hay không, bất ngờ Đường Bắc Vi mở ra cửa sổ tầng cao nhất, nhảy xuống.

Nhìn Đường Bắc Vi nhảy lầu, cuối cùng Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra.

Hắn không chút do dự phi thân nhảy lên, dùng bức tường khí chân nguyên giảm tốc độ rơi của Đường Bắc Vi, lại ôm Đường Bắc Vi nhẹ nhàng rơi xuống. Trước khi người khác kịp phản ứng, rời khỏi nơi này.

Trong nháy mắt, khi Đường Bắc Vi nhảy xuống, cô liền cảm giác thoải mái. Tất cả đều đã kết thúc.

Nhưng khi nàng tỉnh lại, phát hiện cô đang bị Diệp Mặc ôm ở trên tay. Trong lòng cô kinh ngạc, chẳng lẽ anh trai cũng nhảy lầu sao?

- Bắc Vi, em thật khờ. Làm gì phải nhảy lầu? Nếu anh không thể đón được em, anh sẽ không tha thứ cho mình.

Giọng điệu Diệp Mặc có chút thương cảm. Hắn không biết là ai đúng ai sai.

Cuối cùng Đường Bắc Vi đã hiểu được, là Diệp Mặc đỡ được cô. Cảm giác vướng mắc tích tụ trong lòng liền biến mất tăm mất ích. Trong lòng cô lại cảm thấy tủi thân. Rốt cuộc nàng không nhịn được ôm cổ Diệp Mặc "Oa" một cái, khóc ra thành tiếng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 226

Kết Giao

Rốt cục Đường Bắc Vi hiểu được, Diệp Mặc đã đỡ được cô. Khúc mắc tích tụ trong lòng chợt biến mất hoàn toàn. Cô cảm thấy vô cùng tủi thân. Cuối cùng, cô không nhịn được ôm cổ Diệp Mặc "Oa' một cái, khóc ra thành tiếng.

Diệp Mặc im lặng. Hắn hiểu được tâm trạng của Đường Bắc Vi. Một cô gái bơ vơ một mình, luôn bị mọi người xung quanh khi dễ, gặp phải áp lực quá lớn, lại không tìm thấy bất kỳ sự trợ giúp nào, thậm chí lương tâm mê muội, làm việc không muốn làm. Cuối cùng đột nhiên lại phát hiện ra người thân của mình, lại nghĩ tới việc mình thiếu chút nữa làm ra chuyện không thể tha thứ được, tâm trạng bị kích động cảm thấy không thể tha thứ cho mình, hoặc là cảm thấy anh trai mình tàn nhẫn đối với mình. Điều này cũng có thể hiểu được.

Diệp Mặc thả Đường Bắc Vi xuống. Sau khi trầm mặc một lúc lâu hắn mới lên tiếng:

- Kỳ thật lúc ấy chúng ta không biết. Hơn nữa, cho dù hiện tại cũng không có cách nào xác định chúng ta có phải là anh em hay không. Dù sao thông qua một cái vòng tay, căn bản không thể xác định chuyện này là thật hay là giả. Cho nên em không cần để ở trong lòng. Nếu quả thật đúng là anh em, chúng ta càng không nên để ở trong lòng. Em thấy có phải không?

Tuy rằng Đường Bắc Vi đã tỉnh táo lại, Diệp Mặc vẫn quyết định nói vài lời để an ủi cô.

Đường Bắc Vi ngừng lại, nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh... Diệp... Vậy, anh có muốn cùng em đi làm xét nghiệm DNA không?

Cô không biết nên gọi Diệp Mặc là gì. Chuyện này có chút đột ngột. Gọi là Diệp Mặc dường như không thích hợp lắm.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không cần, anh không thích làm vậy. Bất kể là thật hay là giả, về sau em vẫn là em gái anh. Anh sẽ đối xử với em và Diệp Lăng giống nhau. Bất kể là có chuyện gì, chỉ cần tìm anh là được rồi. Nhớ kỹ, anh là anh trai em là được.

- Anh...

Đường Bắc Vi thậm chí có chút bàng hoàng. Cô dụi dụi mắt, dường như muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại không nói nên lời. Chẳng lẽ lời cầu nguyện của mình đã được ông trời nghe thấy, rốt cục đã cho cô một người anh trai sao? Diệp Mặc nói không muốn đi kiểm tra DNA, cô thậm chí cảm thấy có chút mê man, không biết nên nghe theo Diệp Mặc, hay không nên nghe theo hắn.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh vốn định qua mấy ngày nữa sẽ đi Vô Lượng sơn có chuyện. Nhưng nếu những người này liên tiếp khiêu khích chúng ta, anh không ra tay, bọn họ còn tưởng rằng anh sợ. Bắc Vi, hiện tại em không nên đi đâu. Trước cứ đi theo anh. Chờ anh chữa hết bệnh cho mẹ em rồi nói sau.

- Anh biết chữa bệnh?

Đường Bắc Vi kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Cô nhớ tới liệu pháp châm cứu Diệp Mặc làm với cô lúc sáng.

Diệp Mặc còn chưa trả lời, một giọng nói ngắt lời hắn.

- Không ngờ lại gặp anh ở đây. Thật trùng hợp. Cao thủ, tôi thật là may mắn, rất may mắn mà.

Một chiếc xe Porsche dừng ở trước mặt Diệp Mặc. Sau đó, tiếng nói vừa dứt, một người thanh niên đã từ trên xe nhảy xuống.

Diệp Mặc từng gặp người này. Đây chính là người hắn gặp ở trên đường, muốn đua xe với hắn, khi hắn mang Tĩnh Tức đi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Ừ, thật là khéo.

Thanh niên này giống như đã quen từ lâu, vội vàng cầm tay Diệp Mặc nói:

- Tôi tên là Kiều Cương. Hôm đó thấy kỹ thuật lái xe của anh, thật sự là khiến người ta phải giật mình. Ồ, người này là bạn gái của anh sao? Thật sự rất xinh.

Kiều Cường là người rất cởi mở. Diệp Mặc vẫn không nói gì, anh ta đã lớn tiếng xem Diệp Mặc trở thành bạn bè rồi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi tên là Diệp Mặc. Đây là em gái tôi, Đường Bắc Vi, hạnh ngộ.

Kiều Cương lộ ra vẻ mặt đã hiểu. Em gái mình và mình không phải cùng một họ, có quỷ mới tin anh. Hiện tại em nào chả là em. Nghe Diệp Mặc nói như vậy, anh ta cười cười ha hả nói:

- Hóa ra là như vậy. Anh Diệp, lần trước tôi vừa thấy kỹ thuật lái xe của anh, đã muốn tìm anh. Sau này lại nghe nói xe của anh vào khu Du Nguyên. Không ngờ thật sự trùng hợp lại gặp được anh ở đây. Thật sự là cực kỳ may mắn. Bản thân tôi không có sở thích gì, chỉ yêu xe như mạng. Nếu anh Diệp không chê, tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm, cùng bàn luận về kỹ thuật lái

xe.

Diệp Mặc cười nói:

- Ăn cơm thì không có vấn đề gì, nhưng hiện tại tôi không có thời gian. Tôi còn có chuyện quan trọng cần làm. Sau này hãy nói.

Nếu là người bình thường, đã sớm nhận ra Diệp Mặc không muốn kết giao với anh ta, nhưng Kiều Cương chỉ hơi sửng sốt, lập tức nói:

- Không thành vấn đề. Bất quá tôi ở vùng này coi như có một chút danh tiếng. Nếu có chuyện gì cần giúp, anh Diệp cứ nói. Bởi vì không lâu nữa tôi cũng có việc muốn nhờ anh Diệp giúp. Đây là danh thiếp của tôi.

Nói xong Kiều Cương lấy danh thiếp ra, đưa cho Diệp Mặc, sau đó xoa xoa đôi bàn tay. Hiển nhiên anh ta có chút xấu hổ khi nói có chuyện muốn nhờ Diệp Mặc giúp. Tuy rằng anh ta tùy tiện, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Hơn nữa Diệp Mặc còn không muốn kết giao với anh ta. Anh ta nói lời này, có phần không thích hợp lắm. Nhưng anh ta từng chứng kiến kỹ thuật lái xe của Diệp Mặc, chỉ cần Diệp Mặc lên xe, anh ta nhìn theo còn không kịp.

Hơn nữa, tuy rằng anh ta không quen thân với Diệp Mặc, cũng biết dùng thân phận và tiền tài không ép được hắn. Nếu có thể, lần trước Diệp Mặc sẽ không đến mức mặc kệ anh ta, trực tiếp lái xe chạy đi. Dù sao cũng không có mấy người lái xe thể thao với số lượng có hạn như anh ta. Cho nên muốn kết giao với người như Diệp Mặc, nhất định phải bỏ qua thân phận của mình, sau đó kết giao bình đẳng mới có khả năng Diệp Mặc nhận danh thiếp nhìn qua một chút. Hắn chỉ cần nhìn bộ dạng của Kiều Cương, đã biết người này không phải là người đơn giản như biểu hiện bề ngoài. Hiện tại, người này biết lấy cách thức đơn giản nhất để tiếp xúc với mình. Kiều Cương này chẳng những không phải là một người lỗ mãng, hơn nữa còn là một người có tâm cơ, giỏi về quan sát sắc mặt, thậm chí biết dùng thủ đoạn hữu hiệu nhất để tiếp xúc với hắn.

Có chút thú vị. Tuy nhiên Diệp Mặc lại không thấy phản cảm. Có lẽ anh ta thật sự thích xe. Có lẽ anh ta chỉ muốn tìm một cao thủ đua xe để giúp anh ta mà thôi.

- Giúp thì không cần. Tôi chỉ thiếu tiền, tính trở về gom chút tiền thôi. Nếu khi nào rảnh rỗi, tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.

Diệp Mặc nói lời này là cố ý. Hắn xem thử Kiều Cương muốn giúp hắn tới mức nào. Nếu anh ta có thể giải quyết vấn đề thiếu tiền của mình, mình không ngại lúc rảnh rỗi giúp anh ta một chuyện. Nếu ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy, anh ta còn ấp a ấp úng, vậy quên đi.

Quả nhiên nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Kiều Cương lập tức tươi cười.

- Anh Diệp, nói ra chỉ sợ anh không vui. Tuy rằng chuyện này không đáng để khoe ra, nhưng gần đây tôi có chút dư giả. Không biết anh Diệp cần bao nhiêu?

Diệp Mặc gật đầu, quả nhiên là vậy. Hắn thuận miệng nói:

- Không biết Kiều thiếu gia muốn tôi giúp chuyện gì?

Kiều Cương thấy suy nghĩ của mình bị Diệp Mặc nhìn thấu, lại xấu hổ xoa xoa hai bàn tay nói:

- Tháng sau có một trận đua xe. Trận đấu này rất quan trọng đối với tôi. Nhưng tôi hiểu rõ về kỹ thuật lái xe của mình. Phần thắng có thể tính là không lớn. Nếu...

Diệp Mặc đã biết là chuyện gì, khoát tay nói:

- Nếu như vậy, trận đua xe này, tiền thưởng cao nhất là bao nhiêu?

- Thật ra tiền thưởng không cao. Chỉ có một triệu. Nhưng chúng tôi để ý trận đấu này không phải là tiền thưởng, mà là thứ được phát cùng với tiền thưởng. Hơn nữa, ngoài thứ đó ra, còn phân chia một chút lợi ích. Tuy

nhiên...

Kiều Cương nói có phần ấp úng. Rất rõ ràng có chuyện khó nói.

Diệp Mặc lại khoát tay nói:

- Tốt lắm. Tôi đáp ứng anh, giúp anh lấy được vị trí số một, đối với những vật khác tôi không có hứng thú. Hiện tại tôi đang thiếu năm trăm ngàn. Trước cuối tháng tôi sẽ liên hệ với anh.

Nghe Diệp Mặc nói vậy, Kiều Cương liền tỏ ra vui mừng, vội vàng lấy ra một tấm thẻ nhét vào trong tay Diệp Mặc.

- Mật khẩu toàn là tám. Bên trong còn có hơn sáu trăm ngàn. Tôi chờ điện thoại của anh.

Nói xong không đợi Diệp Mặc nói gì, thậm chí ngay cả cách liên lạc với Diệp Mặc cũng không hỏi, trực tiếp lên xe "Ầm" một cái, nhanh chóng biến mất về phía trước. Diệp Mặc rất rõ về kỹ thuật lái xe của anh ta. Người dùng một chiếc Audi bình thường trong thời gian ngắn ném lại cho hắn chiếc xe thể thao Porsche, cũng không phải là điều mà người bình thường có thể làm được.

Diệp Mặc lắc đầu, trong lòng tự nhủ Kiều Cương này thật biết điều. Có thể thấy được anh ta có rất nhiều tiền. Hơn nữa anh ta còn nhận ra mình không mấy quan tâm tới mấy trăm ngàn này, lại càng không vì mấy trăm ngàn mà thả bồ câu cho anh ta. Anh ta lại sợ mình đổi ý, vội vàng chuồn đi trước. Quyết đoán, hơn nữa còn có tâm cơ.

Đường Bắc Vi sững sờ nhìn Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Anh, anh biết người này sao?

Nói xong mới phát hiện mình đã buột miệng gọi anh.

Diệp Mặc lắc đầu.

- Anh không biết.

- Không biết mà anh ta thoáng cái lại đưa cho anh nhiều tiền như vậy sao? Hơn nữa người như thế đều là người có quyền thế. Nếu chẳng may đắc tội, chúng ta... Hơn nữa chuyện đua xe lại nguy hiểm. Hơn nữa, hơn nữa...

Đường Bắc Vi còn chưa nói xong, Diệp Mặc đã biết trong lòng cô nghĩ gì. Đường Bắc Vi vẫn sinh sống trong tầng lớp thấp nhất, thường sợ hãi đối với loại công tử như vậy.

Diệp Mặc có chút thương tiếc đưa tay lên xoa đầu cô nói:

- Không sao đâu. Nếu không phải gần đây thiếu tiền, anh sẽ không để ý tới mấy trăm ngàn này đâu. Chúng ta đi ăn cơm trước, đợi lát nữa nói sau.

Đường Bắc Vi bất đắc dĩ lắc đầu. Mình vì hai trăm nghìn liều sống liều chết, thậm chí muốn bán rẻ chính mình, nhưng anh trai chỉ thuận miệng nói một câu, một người không quen biết liền đưa ra hơn sáu trăm nghìn.

Diệp Mặc dẫn Đường Bắc Vi đi ăn cơm xong, lại tới ngân hàng rút ra hai trăm nghìn, mua hơn một nghìn phần vật liệu chế phù. Lại đi mua cho Đường Bắc Vi mấy bộ quần áo. Cuối cùng mới đưa bốn trăm nghìn còn lại cho Đường Bắc Vi.

- Em không cần tiền. Em chỉ muốn về cứu mẹ em thôi.

Đường Bắc Vi vội vàng từ chối.

Diệp Mặc lại nhét tấm thẻ vào tay cô nói:

- Em cũng thấy, kỳ thật anh kiếm tiền rất dễ dàng. Cho nên số tiền này em cứ cầm lấy. Chờ tới ngày mai, em gọi điện thoại cho Ngụy Vĩnh Càn, sau đó cứ theo kế hoạch ban đầu mà làm.

Đường Bắc Vi cầm lấy tấm thẻ chần chừ nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh, nếu anh đã biết họ Ngụy kia muốn ám toán anh, anh muốn tiếp

tục để làm gì?

Diệp Mặc lạnh lùng cười, quay đầu lại nhìn Đường Bắc Vi nói:

- Chính là biết gã muốn ám toán anh, anh mới muốn đi. Em yên tâm đi.

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi trở lại khách sạn, phát hiện bên ngoài có cảnh sát đang tra hỏi, Diệp Mặc lập tức biết có lẽ chuyện Vương Nhàn Nhàn có thể đang bị điều tra. Ngay lập tức hắn lấy điện thoại ra gọi điện cho Kiều Cương. Tuy rằng hắn không biết Kiều Cương là ai, nhưng chút chuyện nhỏ này hẳn là không làm khó được anh ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 227

Cách Trả Thù Hả Giận Nhất

Quả nhiên, Kiều Cương nhận được điện thoại của Diệp Mặc thì rất vui mừng. Đối với anh ta mà nói, đây là phương thức liên lạc mà Diệp Mặc gián tiếp để lại cho anh ta. Anh ta vội vàng nói với Diệp Mặc rằng hắn không cần phải lo lắng, nhất định sẽ chẳng có ai đến điều tra hắn ta. Nhưng anh ta có thể không biết, ở điện thoại của Diệp Mặc, ngoài những số được cho phép ra thì không ai có thể bấm gọi được...

Diệp Mặc cúp máy thở dài, vẫn có người tốt làm việc đây.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới cúp máy thì chuông di động lại reo lên, cuộc gọi đến là của Diệp Lăng.

Giọng nói của Diệp Lăng có chút căng thẳng. Sáng nay, Diệp Mặc vừa mới nói chuyện với cô, dặn cô nên cẩn thận một chút, thì giờ đã có người gọi điện đến bảo cô đi Vô Lượng Sơn gặp Diệp Mặc vì hắn đang đợi cô ở đó.

Diệp Mặc nén giận trong lòng, bảo Diệp Lăng nói tạm thời chưa đi được, phải đợi qua hai ngày nữa.

Hắn căn dặn thêm không được chạy ra ngoài, tốt nhất là, ngay cả trường học cũng không được tới, chỉ nên ở lại Diệp gia. Sau đó, hắn liền gọi cho Trương Quật.

- Huấn luyện viên à, tôi tưởng anh quên chúng tôi rồi chứ, đã lâu như vậy rồi mà không liên lạc gì!

Tiếng nói của Trương Quật vẫn sang sảng như xưa. Nhận được điện thoại của Diệp Mặc, anh ta rất vui mừng. Diệp Mặc biết, Trương Quật thật

lòng coi hắn là bạn bè, lòng hắn ấm áp hẳn lên. Tuy nhiên, hắn cũng rất thận trọng nói:

- Mấy ngày tới phiền anh chăm sóc cho em gái tôi, Diệp Lăng, đừng để nó bị ức hiếp. Còn Tống gia, anh và Lý Hồ tìm giúp tôi vài người đi nghe ngóng, có chuyện gì hãy lập tức gọi điện cho tôi!

- Yên tâm đi, huấn luyện viên, anh cứ giao cho tôi là được rồi!

Tiếng của Trương Quật lập tức trả lời lại.

Diệp Mặc đã yên tâm phần nào, hắn nói tiếp:

- Anh Trương à, anh không cần gọi tôi là huấn luyện viên đâu, cứ gọi tôi một tiếng Diệp Mặc là được rồi.

- Ha ha, được, vậy về sau tôi sẽ gọi anh là Mặc Thiếu gia nhé!

Trương Quật biết, những lời này của Diệp Mặc cũng đồng nghĩa với việc hắn đã coi anh ta là anh em tốt, trong lòng càng thêm cởi mở.

Diệp Mặc cúp điện thoại, lại gọi tiếp cho Lý Hồ. Tuy Trương Mặc đã nói thế, nhưng nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra thì hối hận cũng không kịp.

Đường Bắc Vi nhìn Diệp Mặc gọi cho từng người một một cách kinh ngạc, lâu sau cô mới nói:

- Diệp Lăng là em gái của anh à? Anh đối với cô ấy thật tốt!

Cô liền nghĩ tới sáng nay, vì chuyện của Diệp Lăng mà Diệp Mặc đã không khách khí với cô khiến cô rất khó chịu.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt khó chịu của Đường Bắc Vi liền cười ha hả, xoa đầu cô nói:

- Em cũng là em gái của anh, anh sẽ đối với em giống như Diệp Lăng.

Không cần vì chuyện sáng nay mà khổ sở như vậy, đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nhé!

Cô đang định nói là không được xoa đầu người khác như vậy, nhưng sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, cô có chút thất thần, vậy là cô cũng có anh trai rồi! Nghĩ đến đây, mắt cô đỏ lên, tất cả mọi chuyện giống như nằm mơ vậy, chẳng lẽ thực sự là nằm mơ sao? Cô véo véo cánh tay mình, có đau, vậy là không phải nằm mơ rồi!

- Đi thôi, em còn nghĩ gì vậy? Đi vào rồi nói sau!

Diệp Mặc nhìn Đường Bắc Vi đang ngây ngẩn người liền nói.

- Hiện tại ta có tiền, em đi thuê thêm một phòng nữa nhé!

Đường Bắc Vi lấy lại tinh thần nói.

Diệp Mặc khoát tay trả lời:

- Không cần đâu, đêm nay em vẫn ở cùng anh!

- A!

Đường Bắc Vi quay đầu lại nhìn Diệp Mặc kinh ngạc, ngày hôm qua không biết đã đành, giờ biết rồi còn ở cùng một chỗ nữa sao?!

Diệp Mặc kéo Đường Bắc Vi vào trong, khi không có người mới lên tiếng:

- Nếu hôm nay em đổi phòng thì bọn chúng sẽ lập tức biết được, như vậy kế hoạch của anh sẽ thất bại đấy!

- A!

Cô đã hiểu ra, nhưng vẫn còn chút lo lắng liền nói:

- Anh à, bọn họ rất đông, lại có kế hoạch chu đáo, một mình anh...

Diệp Mặc không thèm để ý, đáp:

- Em ấy à, không cần lo lắng đâu! Ngày mai anh sẽ dụ bọn chúng đi, em cứ ở lại đây chờ anh nhé, một mình anh đi là được rồi!

Diệp Mặc đã quyết định đi một mình vì nếu mang theo Đường Bắc Vi thì không hợp lý cho lắm.

- Không được! Em muốn cùng đi với anh! Tuy em là phụ nữ nhưng em cũng sẽ giúp anh được phần nào!

Đường Bắc Vi lập tức từ chối lời đề nghị của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đóng cửa phòng lại, trong lòng có chút tình cảm ấm áp. Người thân đúng là người thân, mới hôm qua vẫn còn tính kế hại hắn mà bây giờ trong hoàn cảnh hiểm nguy này lại muốn giúp đỡ hắn rồi.

"Tuy nhiên, em ấy tuyệt đối không thể cùng đi với mình được". Diệp Mặc dùng đầu ngón chân cũng có thể tính được, những người này một khi đã quyết định rồi thì sẽ giữ hắn ở lại. Nói rõ ra là, tiềm lực của họ rất lớn, nếu chẳng may chăm sóc cho Đường Bắc Vi không chu toàn thì có hối hận cũng không kịp.

- Bắc Vi, em rơi từ chỗ cao hơn mười mét này xuống, nếu là người khác liệu có an toàn không?

Diệp Mặc không khuyên can cô nữa mà lấy hoàn cảnh hiện tại ra hỏi lại.

Đường Bắc Vi sửng sốt, đúng vậy, mới vừa rồi còn không nghĩ ra, bản thân bị rơi từ chỗ cao như vậy xuống, dù là bất cứ ai cũng không ổn thì Diệp Mặc an toàn thế nào đây? Cô nhìn Diệp Mặc một cách hoài nghi, kinh ngạc.

Diệp Mặc không hề vòng vo, Đường Bắc Vi là em gái hắn, có việc gì cũng không thể đẩy tới đẩy lui được, liền nói:

- Vì anh có biết qua một chút đạo pháp nên anh sẽ an toàn thôi. Nhưng

mà, việc này em biết là được rồi, không nên để lộ ra ngoài.

- Đạo pháp ư?

Đường Bắc Vi càng mơ hồ, từ nhỏ cô đã theo chủ nghĩa vô thần thì làm sao có thể tin được chứ!

Diệp Mặc biết bây giờ mà càng giải thích thì sẽ càng mơ hồ, đành phải nói:

- Những thứ này trước kia em chưa biết thì sau này sẽ hiểu thôi. Lát nữa em gọi điện thoại cho Ngụy Vĩnh Càn, hãy nói cho anh ta là em đã làm được rồi, hỏi anh ta bước tiếp theo phải làm thế nào. Anh muốn luyện chế thêm một số thứ, đừng làm phiền đến anh nhé!

Tuy Đường Bắc Vi không biết đạo pháp mà Diệp Mặc nói là gì nhưng cô cũng không phải kẻ ngốc, có thể tiếp đất an toàn từ độ cao như vậy tuyệt đối không phải người thường. Mình mà đi nói không chừng còn liên lụy Diệp Mặc.

Diệp Mặc giúp Đường Bắc Vi luyện chế một dây chuyền phòng ngự, sau đó tiếp tục luyện chế bùa chú. Do có nguyên liệu đầy đủ nên lúc Diệp Mặc luyện chế, vấn đề lãng phí cũng không cần lo lắng nữa. Đến năm giờ chiều thì ba mươi phần tài liệu đã được yểm lại trong mười lá bùa.

Và khi Diệp Mặc đứng dậy thì Đường Bắc Vi đã mua về hai hộp cơm chờ sẵn.

…

Tống gia Yến Kinh Ba người Đông Phương Tê và Tống Kỳ Minh, Tống Hải đang thương lượng gì đó trong mật thất. Ngoài Đông Phương Tê vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ ra thì hai người kia có một chút lo lắng.

- Diệp Lăng nói ngày mai cô ấy không rảnh, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Đông Phương, anh không phải nói chỉ cần nghe được tin tức của

Diệp Mặc thì cô ta sẽ lập tức tới hay sao?

Tống Kỳ Minh lo lắng hỏi.

Tống Hải ngắt lời:

- Có thể là Diệp Lăng đã liên lạc được với Diệp Mặc, sau đó biết hắn chưa hề gọi cô ta!

Đông Phương Tê bình thản nói:

- Chuyện này hai ông yên tâm đi, tôi đã điều tra rất kỹ, điện thoại của Diệp Mặc thường tắt máy, từ trước đến giờ chưa có ai có thể liên lạc được với hắn ta, thế nên hai ông không cần lo lắng đâu!

Tống Hải bỗng nhiên nói:

- Hay là chúng ta gọi thử cho hắn xem thế nào!

Đông Phương Tê lắc đầu:

- Không cần đâu, lúc Diệp Lăng nói không rảnh, tôi đã thử gọi cho Diệp Mặc, điện thoại của hắn ta không liên lạc được nên không cần nghi ngờ đâu. Hơn nữa, cho dù Diệp Lăng không tới thì kế hoạch của ta cũng đã thành công hơn phân nửa rồi!

- Là thế nào?

Tống Kỳ Minh vội vàng hỏi.

Đông Phương Tê lắc đầu nói:

- Đến lúc đó anh sẽ biết! Đường Bắc Vi vừa gọi điện cho tôi nói cô ta đã làm được rồi, cô ta xin chỉ thị bước tiếp theo của kế hoạch. Tôi đã quyết định sẽ tiến hành kế hoạch trước đêm nay.

Tống Hải nghi ngờ hỏi:

- Đông Phương, tại sao lại trước đêm nay, không phải đã nói là sáng mai sao?

Đông Phương Tê khoát tay nói:

- Thật ra, bên ngoài của hội đấu giá hôm nay đã có người bảo vệ rồi, chỉ là tôi đang đợi Diệp Lăng đến mà thôi. Cô ta đã không đến lại còn nói không rảnh, bất luận thế nào, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút. Hiện tại, ngoài Diệp Lăng ra thì những người còn lại đều đã ở đúng vị trí mong muốn rồi, thế nên chẳng may chúng ta đêm nay tiến hành thì điều quan trọng là Đường Bắc Vi đã thành công.

Thấy Tống Kỳ Minh và Tống Hải nhìn mình nghi ngờ, Đông Phương Tê cười lạnh lùng:

- Tống gia chủ, đến lúc đó chỉ cần ông xem cuộc vui là được rồi. Tôi bảo đảm, cảnh mà anh xem khi ấy sẽ là phương thức trả thù hả giận nhất. Tống Hải có thể cùng tôi lập tức tới Vô Lượng Sơn, tôi muốn cho Diệp Mặc biết rằng, đắc tội với Đông Phương Tê tôi sẽ có hậu quả như thế nào!

Nói xong, Đông Phương Tê nhìn Tống Kỳ Minh, trong lòng cũng khinh thường cực độ. Ngày đó người này sau khi nghe sự tình của Đường Cần, lập tức tỏ ra quan tâm. Nếu người không biết còn tưởng rằng lúc ấy y bất đắc dĩ. Nhưng giờ đã mấy ngày rồi, y dường như đã quên việc này, thậm chí ngay cả hoàn cảnh của Đường Bắc Vi, y cũng không hỏi thăm một câu. Có thể thấy được y cũng là một tên ngụy quân tử mà thôi.

Nghe xong lời nói của Đông Phương Tê, tinh thần Tống Kỳ Minh trở lên hoạt bát hẳn. Anh ta rất muốn biết Đông Phương Tê sẽ đối xử với Diệp Mặc ra sao. Nhưng trong lòng lại thầm kinh hãi, nếu đắc tội với người này, thực sự rất đáng sợ. Nếu không phải vì bản thân quá nhạy cảm thì y cũng muốn cùng đi với Đông Phương Tê để thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Diệp Mặc.

…

Ăn cơm xong, Đường Bắc Vi dọn dẹp đồ đạc, sau đó nói:

- Anh à, tối qua anh đã không ngủ rồi, hôm nay hãy để em nằm trên sô-pha, anh nên nghỉ ngơi chút đi!

Diệp Mặc liền xua tay:

- Không cần đâu, tối nay anh vẫn còn việc quan trọng, em cứ ngủ đi, không cần bận tâm đến anh!

Đường Bắc Vi đang nói chuyện với Diệp Mặc thì chuông di động reo. Cô cầm lấy di động, quay đầu lại nói với Diệp Mặc:

- Anh à, là cuộc gọi của Ngụy Vĩnh Càn, không biết anh ta gọi cho em có việc gì?

Diệp Mặc liền nói:

- Em hãy nghe máy đi, dù hắn có nói gì, em cũng đồng ý nhé!

Đường Bắc Vi gật đầu nhận điện thoại, Diệp Mặc đi đến bên cạnh cô.

- Tiểu Đường, kế hoạch thay đổi rồi, ông chủ muốn tối nay hành động nên cô hãy mang Diệp Mặc đến chỗ đó. Ngày mai cô có thể về với mẹ, những chuyện về sau không liên quan gì tới cô nữa.

Tiếng của Ngụy Vĩnh Càn vang lên trong điện thoại.

Đường Bắc Vi theo gợi ý của Diệp Mặc liền trả lời:

- Được, giờ tôi sẽ dẫn hắn đi. Tôi sẽ có cách.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 228

Hoảng Sợ Chạy Trốn

Diệp Mặc lấy ra dây chuyền phòng ngự đưa cho Đường Bắc Vi nói:

- Em đeo cái này vào, đợi sau khi anh đi, em hãy đóng kín cửa lại, trước khi anh về, không được tùy ý mở cửa.

Con người đó đã trăm phương ngàn kế ám toán mình như vậy thì không thể không đề phòng việc ông ta động thủ với Đường Bắc Vi.

- Dây chuyền đẹp quá, anh, cái này anh tặng em hả?

Đường Bắc Vi nhận lấy sợi dây chuyền tinh xảo đó với nét mặc vô cùng vui sướng, cô trước giờ chưa hề có món trang sức nào, sợi dây chuyền này là món trang sức đầu tiên của cô.

Trong lòng Diệp Mặc có chút áy náy, trên người Đường Bắc Vi không hề có một trang sức nào ra hồn cả, điện thoại cô đang dùng cũng chỉ là điện thoại cũ thì có thể biết được những năm gần đây cô đã trải qua cuộc sống cực khổ thế nào, có điều hắn không muốn nói ra những lời này, chỉ cần trong lòng nhớ rõ là được, sau này quan tâm nhiều một chút tới cô em gái của mình là được.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc lại nói:

- Sợi dây chuyền này em tuyệt đối không được tháo ra, còn đây là một số bùa do anh luyện thành, nếu có người xông vào thì em cứ lấy cái này ném, nhớ là lúc ném chỉ cần nói một chữ "lâm" là được rồi.

Đường Bắc Vi bỏ bàn tay đang cầm sợi dây chuyền xuống, sau đó ngạc

nhiên nhận lấy mười bùa Hỏa cầu to bằng bàn tay từ Diệp Mặc, ngẩn người một hồi không nói được câu nào, trong lòng nghĩ anh cô loay hoay cả buổi chiều để làm ra thứ này, chẳng lẽ đây chính thứ đạo pháp mà anh đã nói sao?

Thấy Đường Bắc Vi có vẻ nghi hoặc, Diệp Mặc liền nói:

- Đây là bùa Hỏa cầu dùng để phòng thân, nên nhớ là sau khi ném nó đi thì nó sẽ biến thành một hỏa cầu bao vây lấy đối phương nên không được tùy tiện thử.

- Anh, cái này…

Đường Bắc Vi không biết làm sao, cô không biết giải thích thế nào với Diệp Mặc.

Diệp Mặc phủi phủi tay nói:

- Em chỉ cần nhớ lời anh nói là được, anh bây giờ thương em còn không hết, làm sao có thể hại em được chứ? Sau khi anh ra ngoài, em nhất định phải đợi anh trở về em mới được đi khỏi đây.

Diệp Mặc dặn đi dặn lại, Đường Bắc Vi cũng cẩn thận gật đầu, cô biết suy nghĩ lúc đầu của cô không đúng, tên Ngụy Vĩnh Càn đó chắc chắn không chỉ muốn cho anh trai cô một bài học thôi đâu, mà anh ta thật sự còn muốn giết anh cô nữa, lúc này cô cũng hiểu được, nếu như anh ta chỉ muốn cho anh cô một bài học thôi thì anh ta sẽ không tốn nhiều tiền như vậy, có thể tùy tiện tìm mấy người, tốn chút tiền là được.

Diệp Mặc rời khỏi phòng, hắn biết được người đang tính kế hãm hại hắn rất thâm hiểm, hắn không muốn để Đường Bắc Vi mạo hiểm theo hắn. Sau khi cẩn thận dò xét xung quanh, Diệp Mặc đoán chắc người đang theo dõi xung quanh nơi này có lẽ đang cách đây khá xa.

Nhưng cho dù là vậy thì Diệp Mặc vẫn dùng thuật ẩn thân để ra khỏi khách sạn, sau đó chạy tới một đoạn rất xa, rồi mới gọi một chiếc taxi đi chạy về hướng mà Đường Bắc Vi đã nói với hắn, sở dĩ dùng thuật ẩn thân là

vì hắn sợ có người theo dõi và chỉ thấy một mình hắn ra khỏi phòng.

Hắn phải nhân lúc mấy người này chưa kịp trở tay để bắt hết một mẻ, thực tế nếu dẫn theo Đường Bắc Vi sẽ là giải pháp tốt nhất nhưng Diệp Mặc sợ đối phương quá đông người thì sẽ gây nguy hiểm cho Đường Bắc Vi. Hắn cũng không muốn Đường Bắc Vi nhìn thấy cảnh hắn giết người.

Vô Lượng Sơn không phải thánh địa Phật giáo nhưng Tê Sương tự của Vô Lượng Sơn lại là nơi có nhiều tự miếu lớn nhất so với những nơi khác.

Có điều số người biết Vô Lượng Sơn có một Tê Sương tự thì không nhiều, lý do rất đơn giản, Tê Sương tự không mở cửa chào đón khách du lịch hơn nữa nó còn nằm ẩn mình trong thâm sơn cùng cốc hiểm trở.

Nói Tê Sương tự nguy hiểm không phải vì bản thân nó nguy hiểm mà là vị trí sở tại của nó, nơi vào Tê Sương tự là một thung lũng lớn, hơn nữa sau thung lũng này còn phải đi vào một sườn đồi sâu không thấy đáy, có thể nói sườn núi này chính là trở ngại lớn nhất để vào Tê Sương tự.

Nhưng lúc này đi vào Tê Sương tự lại không có chút cản trở nào vì trong Ẩn môn sắp có một cuộc bán đấu giá lớn nhất được tổ chức tại Tê Sương tự, mà sườn núi này đã được bắc qua bởi một cây cầu bằng dây cáp lớn, còn về việc làm cách nào để bắc qua được thì không ai biết rõ.

Lúc này Đông Phương Tê và hai cao thủ đẳng cấp đang ngồi ở một chỗ bí mật ở thung lũng để đợi Diệp Mặc tới, còn mấy gã cao thủ của Tống Hải và nhà họ Tống, thậm chí là Lý Minh Cường cũng đứng canh ở hai bên thung lũng, họ đang đợi sau khi Diệp Mặc dẫn Đường Bắc Vi đi qua cây cầu bằng dây cáp này, lúc trở về nếu không thấy trở về thì xem như hắn chết quá nhẹ nhàng rồi.

Ngoài Đông Phương Tê và Lý Minh Cường ra, những người còn lại đều rất tập trung tinh thần, Đông Phương Tê sở dĩ không gấp gáp là vì trong đầu ông ta đã có sẵn kế hoạch, còn Lý Minh Cường lại vốn là cao thủ Huyền cấp hậu kỳ, đối với một tên Diệp Mặc tầm thường thì anh ta không hề đoái hoài

đến, có điều danh tiếng của Đông Phương Tê anh ta cũng có nghe nói qua, huống hồ tên Đông Phương Tê này ngay cả chuyện của Ẩn môn ông ta cũng đều biết hơn nữa còn có thể bố trí mai phục ở đây, cho thấy ông ta có thế lực tương đối lớn, lại thêm danh tiếng của nhà họ Tống nữa nên anh ta mới cố kìm nén sự không vui trong lòng.

Tống Hải mở điện thoại ra nhìn, sau đó nói với Đông Phương Tê:

- Đông Phương tiên sinh, đã có một chiếc xe đang chạy tới đây, có lẽ là Diệp Mặc và Đường Bắc Vi, có điều kỳ lạ là người mà tôi sắp xếp để theo dõi hai người đó không hề thấy hai người bước ra khách sạn, không biết họ làm cách nào để lên xe.

Đông Phương Tê trong lòng nhảy dựng lên, ông ta nghĩ đến lúc đầu ở đồ điền ngoài sa mạc, liên tưởng đế chuyện Diệp Mặc có thể ẩn thân thì trong lòng ông ta mơ hồ một cảm giác không tốt, có điều ông ta nói với nét mặt không lộ vẻ gì:

- Tống Hải à, thực lực của người bên anh cần phải bồi dưỡng thêm.

Tống Hải gật đầu nói - Chỉ sợ Diệp Mặc sau khi bước lên cầu treo bằng dây cáp thì sẽ không còn mạng để về nữa, nếu thật sự như vậy, tuy đã báo được thù nhưng lại không được hả lòng hả dạ.

Đông Phương Tê gật đầu - Anh Tống Hải yên tâm, lần này sẽ báo được thù một cách hả dạ, có điều suy nghĩ của anh cũng đúng, hai người đang canh gác ở đó rất có thực lực, lỡ đánh chết hắn thì sẽ phiền lắm. Tôi sẽ đi nói chuyện một chút, sở dĩ chúng ta có thể ở lại đây là vì tôi và họ đã từng làm quen với nhau, bây giờ tôi đi nói với họ hãy chừa một hơi thở cho Diệp Mặc, chắc là không thành vấn đề.

Nói xong Đông Phương Tê lại căn dặn hai người bên cạnh lần nữa, kêu họ nghe lời dặn dò của Tống Hải, rồi mới nói với Tống Hải:

- Tôi đi một chút sẽ về, ở đây tôi giao cho anh một lát.

Tống Hải tuy có thể đoán ra Đông Phương Tê và hai người Ẩn môn đó có quan hệ với nhau nhưng không ngờ ông ta lại có thể thẳng thắn nói chuyện với họ, trong lòng có chút ngưỡng mộ nói:

- Phiền cho Đông Phương tiên sinh rồi, ở đây cứ giao cho tôi là được.

Đông Phương Tê nói xong liền quay người đi, đi về hướng cầu dây cáp treo, có điều bóng dáng của ông vừa di chuyển một cái liền bị che khuất bởi rừng cây.

Sau khi Đông PhươngTê chạy một mạch mấy trăm mét, ông liền núp ở một chỗ hõm núi, lấy điện thoại ra gọi.

- Chuyện gì vậy? Mục tiêu đi ra tại sao không thông báo hả?

Giọng nói của Đông Phương Tê có chút gì đó căng thẳng.

- Chỉ huy à, chúng tôi luôn dùng kính viễn vọng để nhìn cửa khách sạn mà không phát hiện ra mục tiêu đã đi ra ạ?

Người mà ông sắp xếp lập tức thông báo.

Đông Phương Tê biết là sẽ có chuyện không hay, có lẽ đoạn giữa đã xảy ra sơ suất gì đó, theo lý mà nói thì không thể.

Bị lộ rồi sao? Chuyện gì vậy nhỉ? Chuyện này ngay cả Tống Kỳ Minh còn không biết, ông biết được chuyện của Đường Bắc Vi cũng chỉ nhờ trùng hợp thì làm sao Diệp Mặc có thể biết được chứ?

- Lập tức phái người đi vào phòng của mục tiêu, nếu như chỉ có một mình Đường Bắc Vi thì lập tức đưa cô ta đi, rời khỏi chỗ đó, đến một nơi khác mới liên lạc với tôi.

Đông Phương Tê rất quyết đoán, ông ta không biết chỗ nào đã xảy ra sơ suất, Diệp Mặc ra khỏi khách sạn mà không có người thấy, cho thấy Diệp Mặc đã nghi ngờ hoặc là đã biết chuyện, nên mới dùng cách ẩn náu.

Bất luận có thành công hay không thì bây giờ ông phải lập tức chạy trốn, đợi thuộc hạ điện thoại báo tin cho ông nếu trong khách sạn quả thật không còn ai cả thì mới ra quyết định sau cũng không muộn, còn nếu chỉ có một mình Đường Bắc Vi thì âm mưu đó bị phá hủy cũng không có gì đáng ngờ.

Sau khi Diệp Mặc đi thì Đường Bắc Vi tiện tay để bùa Hỏa cầu trên bàn, sau đó cầm lấy sợi dây chuyền ngắm nghía một cách âu yếm. Từ trước đến giờ cô chưa hề có trang sức nào nhưng cô đã ở trên truyền hình nhìn thấy rất nhiều ngôi sao mang các loại trang sức khác nhau, nên cô cũng đã từng đi qua các cửa hàng xem các loại trang sức.

Nhưng trước giờ cô chưa hề thấy qua sợi dây chuyền nào đẹp và tinh xảo bằng sợi dây anh cô cho, hạt châu trên sợi dây chuyền không ngừng phản chiếu thứ ánh sáng không dễ nhìn thấy, cầm trên tay còn có cảm giác yên bình tĩnh lặng.

Đúng là một sơi dây chuyền đẹp, chuyện xảy ra hôm nay thật giống như trong mơ, đến tận bây giờ cô còn chưa thật sự hoàn toàn tỉnh táo để biết thì ra cô có thêm một người anh, hơn nữa còn đối xử rất tốt với mình, nhưng lúc anh ấy chưa biết mình là em gái anh ấy thì nhìn anh ấy thật sự rất dữ.

Diệp Mặc có thật sự là anh ruột của cô không? Anh ấy thật sự có rất nhiều bí mật, cái này là thứ anh ấy lấy trong người ra, có điều áo anh ấy là áo đơn mà, rốt cuộc anh ấy lấy ra từ đâu nhỉ? Còn hôm nay anh đã mua rất nhiều vật liệu mà đến tận bây giờ cô còn không biết anh ấy đã bỏ chúng ở đâu nữa.

"Cọc cọc" một tiếng gõ cửa vang lên khiến cho Đường Bắc Vi đang mơ màng bỗng giật mình, anh cô nói nếu anh vào thì sẽ nói mình nghe, vậy bây giờ ai đang gõ cửa nhỉ?

Đường Bắc Vi lập tức nghĩ đến lời nói của Diệp Mặc, lấy sợi dây đeo trên người, thò tay lấy mười lá bùa bên cạnh đang để trên bàn, vội vàng nhìn chăm chăm vào cửa.

"Cọc cọc" lại là một tiếng gõ cửa nữa vang lên, Đường Bắc Vi chạy đến gần cửa lấy hết cam đảm hỏi:

- Người bên ngoài là ai vậy?

Cô không ngờ câu hỏi này của cô khiến âm thanh gõ cửa ở bên ngoài ngừng lại. Trong lòng Đường Bắc Vi lập tức căng thẳng, anh cô không ở đây, những lá bùa mà anh đưa cho cô rốt cuộc có hữu dụng hay không?

Đông Phương Tê biết có lẽ bản thân đã nghĩ quá nhiều nhưng trước giờ ông chưa hề vì một chuyện nhỏ nhặt có khả năng xảy ra mà đi mạo hiểm, lần trước ở bán đảo Senna, nếu không phải do ông thông minh thì có lẽ bây giờ xương cốt của ông đã tiêu tan rồi, nên bất luận Diệp Mặc có bị mắc bẫy hay không thì ông cũng phải lùi lại một cách quyết đoán.

Bất kể có mắc mưu hay không thì ở đây cũng không còn chuyện của ông nữa.

Đông Phương Tê cầm lấy chiếc điện thoại đang rung bấm nút nghe, tin tức mà thuộc hạ của ông báo lại khiến ông có chút kinh ngạc, ông chỉ suy đoán thôi, không ngờ Đường Bắc Vi thật sự còn ở khách sạn.

Sau lưng Đông Phương Tê ra mồ hôi hột, kêu thuộc hạ lập tức dẫn Đường Bắc Vi đi, còn ông thì tắt ngay điện thoại, chạy thục mạng về hướng Vô Lượng Sơn, ông không dám họp mặt với thuộc hạ ở khách sạn, ông không dám tin là sau khi Diệp Mặc đã dám phá vỡ kế hoạch của ông mà còn dám để Đường Bắc Vi ở lại khách sạn một mình, hắn chắc chắn có đồng bọn.

Càng chạy Đông Phương Tê càng hối hận, sau này bất kể làm việc gì thì ông sẽ không đích thân mạo hiểm, tuy là lúc đó nét mặt của Diệp Mặc đã nói cho ông biết kết quả thực tế, được nhìn thấy Diệp Mặc chết trong tức giận cũng rất hả hê nhưng tính mạng bản thân vẫn quan trọng hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 229

Giết Chóc

"Rầm" một tiếng, cửa phòng bị mở ra bởi cú đá cửa, một nhân viên muốn chặn lại liền bị người đàn ông trước cửa đá văng ra xa, té nằm dưới đất không bò dậy nổi.

Đường Bắc Vi thấy ba người đàn ông xông vào phòng mình, sau khi nhìn thấy cô họ liền tiến thẳng về phía cô, Đường Bắc Vi trong lòng run lên, lùi về sau mấy bước, bây giờ trên tay cô ngoài mười lá bùa Diệp Mặc đưa cho thì không còn thứ gì để có thể phòng thân nữa.

Người đàn ông đi phía trước đã đưa tay về phía cô chuẩn bị bắt lấy cô, rõ ràng người này không hề xem cô ra gì, đối với anh ta mà nói thì Đường Bắc Vi giống như con cá nằm trên thớt, chỉ chờ bị làm thịt mà thôi.

Đường Bắc Vi sợ hãi, cầm lấy mấy lá bùa đưa về phía trước, liên tiếp kêu lên mấy tiếng "lâm".

"Ầm" một tiếng, một vòng lửa trực tiếp bao vây người đàn ông phía trước, có điều vòng lửa này chớp mắt đã biến mất, chỉ còn lại một đóng tro tàn ở gần đó.

Đường Bắc Vi ngây người, ý thức của cô trong chốc lát không kịp phản ứng, chuyện gì xảy ra vậy? Vòng lửa lúc nãy cô thậm chí còn chưa kịp có cảm giác là nó đang cháy thì người đàn ông bị lửa bao vây đã biến mất rồi, chuyện này thật quá kỳ lạ, chẳng lẽ bùa Hỏa cầu này lại lợi hại tới vậy? Đây là tiên pháp chăng? Anh cô rốt cuộc là người gì vậy? Cô vô thức cầm mấy lá bùa còn lại trên tay nhìn một hồi lâu, ý thức vẫn chưa kịp hồi tỉnh.

Hai người phía sau cũng ngừng bước, ngẩn người nhìn đóng tro tàn

trước mặt, họ cũng trở nên vô thức, khiến cho một người bị thiêu thành tro bụi, nhưng chuyện này là do họ tận mắt chứng kiến thì làm sao có thể là giả được?

Chừng mấy giây sau, hai người phía sau mới bình thường trở lại, nhìn lá bùa trên tay Đường Bắc Vi thì không dám tiến lên nữa mà quay người bỏ chạy.

Cho đến khi hai người đàn ông chạy ra khỏi văn phòng thì Đường Bắc Vi mới hoàn toàn tỉnh táo, lá bùa trên tay cô thì ra là thật, không những là thật mà nó còn hết sức lợi hại, thứ nhiệt độ có thể khiến người ta hóa thành tro trong chớp mắt, chẳng lẽ chỉ cần nhiệt độ là được?

Đường Bắc Vi nhìn cảnh cửa bị đá vỡ từng mảnh thì cô biết tiếp tục ở lại đây cũng không có tác dụng, cô cũng lập tức ra khỏi khách sạn. Nhìn lại bảy lá bùa còn lại trên tay, cô nghĩ thứ đồ này có thể giúp được Diệp Mặc. Cô vội vàng gọi chiếc xe đi về hướng mà Diệp Mặc đi.

Lúc nãy lá bùa khiến cho một người trong chớp mắt hóa thành tro, chắc chắn sẽ không có cảnh máu me gì, Đường Bắc Vi lại không có cảm giác gì, bây giờ ngồi trên xe, cô nghĩ đến người bị thiêu thành tro trong lòng không ngăn nổi cảm giác ghê tởm.

- Cô say xe à?

Tài xế thuận miệng hỏi - Ừ, có say xe một chút Đường Bắc Vi kêu tài xế dừng xe, ói mửa một hồi nhưng chỉ ói ra nước.

Cho đến khi chiếc xe không thể tiến lên được nữa Diệp Mặc mới xuống xe, theo con đường mà Đường Bắc Vi chỉ dẫn đi sát mép bìa rừng, tốc độ của Diệp Mặc rất nhanh, tốc độ đi trong rừng không chậm hơn tốc độ của xe, chỉ trong nửa tiếng, hắn quả nhiên thấy một eo núi thật dài, rất giống những lời Đường Bắc Vi nói.

Diệp Mặc lập tức vào eo núi, đồng thời tầm mắt của anh cũng dò theo

hai bên.

Tống Hải từ xa đã trông thấy một cái bóng đi vào trong khe núi, theo bản năng ông cảm thấy không đúng, nhìn Lý Minh Cường đang ở cạnh nói - Sao chỉ tới có một người? Hay là hắn đã có sự cảnh giác rồi nên mới đến có một mình? Hai người các anh đến phía trước xem thử đi.

Câu nói cuối cùng của Tống Hải là nói với hai người Đông Phương Tê dẫn tới.

Đợi sau khi hai người mà Đông Phương Tê dẫn tới rời khỏi, Lý Minh Cường mới hắng giọng nói:

- Tôi cảm thấy con người Đông Phương Tê đó không đáng tin cậy, nếu nói ông ta có thể thông qua đường tắt khiến cho người của Ẩn môn cho phép để ông ta ở đây mai phục thì tôi cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng nếu nói ông ta có thể nói chuyện trực tiếp với người của Ẩn môn thì tôi không tin.

Tống Hải đột nhiên đứng lên - Lý tiền bối, tôi nghĩ chuyện này có thể là giống với những gì bác đã nói, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lý Minh Cường cười lạnh một tiếng:

- Tôi không tin Diệp Mặc có ba đầu sáu tay, bất luận hắn có thật sự dám đi qua cầu cáp treo không, nhưng Lý Minh Thành tôi sẽ không sợ hắn ta, chẳng lẽ không có Đông Phương Tê ông ta thì mưu đồ báo thù của Lý Minh Cường tôi sẽ không thể thành sao.

- Nếu chỉ có tám người thì thật sự khiến tôi mất hứng, nếu đã muốn báo thù thì cứ qua đây.

Lời của Lý Minh Cường vừa dứt thì giọng nói của Diệp Mặc liền truyền tới Sắc mặt của Tống Hải liền chuyển sang tái xanh, ông không ngờ Diệp Mặc có thể phát hiện ra họ, mà họ lại ẩn náu ở đây trước khi hắn tới, làm sao Diệp Mặc phát hiện ra được? Có điều phản ứng của ông ta rất nhanh, lập tức

nói - Bao vây lấy hắn, Lý tiền bối chặn tên tiểu tử này lại, những người còn lại cùng bao vây lấy hắn.

Tống Hải sở dĩ nói như vậy là vì ông ta biết hễ ông ra lệnh rút lui thì người chết đầu tiên chính là ông, những người còn lại người nào cũng mạnh hơn ông nhiều.

Bao gồm cả hai người cao thủ mà Đông Phương Tê dẫn đến, còn có Lý Minh Cường, trừ Tống Hải ra, tất cả mọi người đều bao vây lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn Tống Hải đang chậm rãi rút lui thì cười lạnh nói;

- Nếu ông lùi thêm nửa bước nữa thì người đầu tiên chết chính là ông.

Tống Hải vô thức dừng lại, ông ta không hiểu vì sao, chỉ là không dám lùi về nữa.

- Điểm danh đi để lát nữa không bị làm con ma chết oan Diệp Mặc nhìn lướt qua một lượt bảy người xung quanh, giọng điệu nói chuyện có chút lạnh lùng Lý Minh Cường hằng giọng một tiếng:

- Lão phu Lý Minh Cường, tiểu súc sinh, ỷ mình học được mấy ngày mà dám phách lối như vậy, dám giết đệ tử của ta Hồ Khâu, hôm nay lão sẽ lấy đầu mày để bái tế đệ tử ta, mày phải trả giá cho sự ngu ngốc của mày.

Ánh mắt Diệp Mặc lập tức trở nên lạnh tanh, Lý Minh Cường vừa nói mình là sư phụ Hồ Khâu thì hắn đã biết ông là người nhà họ Tống, suy đoán của hắn quả không sai, nhà họ Tống thật sự vẫn còn gan báo thù, không những vậy mà còn nghĩ ra cách báo thù ác độc như vậy, lúc này trong lòng Diệp Mặc, nhà họ Tống bây giờ đã giống như một bộ xương khô.

- Nếu đã điểm danh rồi, vậy thì chết được rồi đấy Diệp Mặc tiện tay lấy ra trường đao của Biên Pha, không để phí lời, trường đao trên tay biến thành một dãy ảnh đao, từ trên không chém xuống.

Một đao này cũng là học được từ từ chiêu thức của Biên Pha, nếu Biên

Pha biết sau khi anh ta chết, không những binh khí bị Diệp Mặc lấy dùng mà ngay cả chiêu thức cũng bị Diệp Mặc sử dụng, không biết anh ta có từ dưới đất bò lên để khóc hay không.

Ngoài Lý Minh Thành phát hiện ra trong tay Diệp Mặc có thêm một cây trường đao thì những người còn lại không mấy ai trông thấy trong tay Diệp Mặc có đao, họ chỉ nhìn thấy một quầng sáng trắng.

Lý Minh Thành cũng ngẩn người một lúc, ông ta rõ ràng thấy trong tay Diệp Mặc không có gì cả, vậy mà trên tay sao lại đột nhiên có thêm một cây trường đao?

"Phụt"……

Sau bốn tiếng ọc máu phát ra thì Tống Hải đã phát hiện ra bốn cao thủ ở kỳ đầu và kỳ giữa hoàng cấp đã biến thành tử thi dưới lưỡi đao của Diệp Mặc, thậm chí ngay cả khả năng phản kháng cũng không có.

Tuy một đao này của Diệp Mặc có chút đánh lén nhưng một đao này của hắn giết cả bốn người, khiến cho Tống Hải sợ tới mức chân run lên, ông ta không ngờ rằng Diệp Mặc lợi hại tới mức này. Xem ra Đông Phương Tê không phải là đối thủ của hắn rồi. Tống Hải có ý muốn chạy nhưng ông cảm thấy chân mình run đến nỗi không thể chạy được nữa.

Lý Minh Cường nhìn thấy Diệp Mặc một đao giết bốn người, lập tức biết được mình không phải đối thủ của hắn. Hắn chắc sẽ lợi hại hơn mình một chút, nghĩ đến đây, ông không còn dám phân tâm nữa, lấy ra cây roi dài nằm ở thắt lưng, hợp sức cùng với hai người cao thủ đỉnh hoàng cấp tạo thành vòng ba người bao vây lấy Diệp Mặc.

Roi dài của Lý Minh Cường vừa quất, có cảm giác tạo thành một loạt ảnh roi, bao vây lấy Diệp Mặc, hai cao thủ phía sau Diệp Mặc cũng không chút do dự nhân cơ hội này vung loan đao chém về phía Diệp Mặc.

Đừng nói Diệp Mặc đang ở cấp độ kỳ giữa tầng thứ ba, cứ cho là hắn

đang ở kỳ đầu thì cũng sẽ không sợ ba người này. Tuy cây roi dài của Lý Minh Cường cao siêu minh hơn nhiều lần so với Hồ Khâu, nhưng nếu so sánh với Nhàn đạo nhân thì Lý Minh Cường vẫn thua xa.

Diệp Mặc thậm chí không cần dùng đến đao gió, trực tiếp dùng trường đao quét quét quét" trong thời gian ngắn là có thể liên tiếp chém ra vô số đao. Hắn có nội công thâm hậu hơn nữa lại có trường đao trong tay, so với cuộc chiến lúc đầu với Nhàn đạo nhân thì động tác đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Xẹt xẹt…" mấy tiếng, Lý Minh Thành đã gánh lấy năm sáu nhát chém của Diệp Mặc, sau đó là một tiếng "bụp" nhẹ, trường đao của Diệp Mặc đã chém đứt sợi dây roi của Lý Minh Thành, lại chém gãy một cây loan đao, khiến người mà Đông Phương Tê dẫn đến phân thành hai mảnh.

Dòng máu tươi bắn ra, Diệp Mặc lùi lại mấy bước để tránh máu bắn vào người.

Nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa thì Tống Hải chân loạng choạng, chịu không nổi ói ra, ông đã từng giết người hơn nữa còn nghiêm hình bức cung qua nhưng chưa hề có cảnh máu me đầm đìa như vậy.

May mắn là Diệp Mặc đã không dẫn Đường Bắc Vi theo, lúc này lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Minh Cường đang có chút ngẩn người với ánh mắt lạnh lung đầy sát khí.

Lý Minh Cường cầm chặt nửa sợi dây roi còn lại, lần đầu tiên ở trước mặt Diệp Mặc ông cảm thấy bản thân không là gì cả, Diệp Mặc muốn giết ông quả thật dễ như trở bàn tay, tay của ông có chút gì đó run run, không còn cảm giác bình tĩnh như lúc đầu nữa. Tuy Diệp Mặc lần đầu đã giết bốn tên cao thủ kỳ đầu hoàng cấp nhưng ông cho rằng ông cũng có thể miễn cưỡng làm được như thế, bây giờ ông lại có cảm giác bản thân không thể đánh bại Diệp Mặc, hắn quá mạnh, Lý Minh Cường lần đầu có cảm giác hối hận.

Diệp Mặc lúc bắt đầu đã giết bốn người vì lưỡi dao lướt qua từ cổ của

bốn người nhưng lại không có máu chảy, bây giờ một người bị hắn chém thành hai mảnh từ thắt lưng máu chảy đầm đìa, gã cao thủ còn lại sắc mặt trắng bệch nhìn đồng bọn máu chảy đầm đìa. Một lúc sau, anh ta đột nhiên ném oan đao xuống, quay người bỏ chạy.

Diệp Mặc không thèm nhìn lấy ông ta một cái, chỉ cần tiện tay xẹt một đao, người đàn ông tính bỏ chạy, đôi chân lập tức bị chém đứt, ngã xuống đất co giật không ngừng.

- Nếu anh tha mạng cho tôi, tôi…

Lý Minh Cường đã biết sợ, trước giờ ông chưa hề thấy qua người nào mạnh như Diệp Mặc.

Đối mặt với kẻ hung tàn như Diệp Mặc, ông thật sự đã mất đi ý chí chiến đấu.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, bất kể là Lý Minh Cường cầu xin thế nào thì Diệp Mặc trước giờ vẫn không có ý định buông tha cho những người trước mặt mình, nửa câu sau cùng của Lý Minh Cường còn kịp nói xong thì trường đao của Diệp Mặc đã chém lướt qua mang theo một dãy đao ảnh, giọng nói của ông đột nhiên dừng lại, người mất đi ý chí chiến đấu như Lý Minh Cường bị rơi đầu dễ dàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 230

Oan Gia Ngõ Hẹp

Tên luyện hoàng hấp bị Diệp Mặc chém đứt hai chân sau khi bò trên mặt đất mất nửa ngày, ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Mặc chặt rơi đầu của Lý Minh Cường, đột nhiên rút dao găm trong người đâm thẳng vào tim mình.

Diệp Mặc không quan tâm tới việc tự sát của người Hoàng Cấp kia mà lạnh lùng nhìn Tống Hải đang từ từ đi tới.

Khuôn mặt Tống Hải chợt biến sắc. Y đang hối hận, hối hận không nên cùng Đông Phương Tê đến đây. Thậm chí hối hận vì đã không khuyên bảo gia chủ là không nên đối đầu cùng Diệp Mặc. Nhưng bây giờ tất cả đã xảy ra rồi. Diệp Mặc không phải là người, hắn là ác quỷ. Bản thân nhìn thấy máu chảy đầm đìa vốn không thể kìm nén nổi cơn giận trong lòng nhưng Diệp Mặc bây giờ chuyện gì cũng không nghĩ tới nữa. Rốt cuộc thì hắn đã giết bao nhiêu người rồi.

- Đừng giết tôi, tôi sẽ kể toàn bộ sự việc cho cậu biết…

Tống Hải nhìn Diệp Mặc đi tới, run rẩy tới mức lạc cả giọng. Nếu như lại cho y một sự lựa chọn, y thà đi khỏi Tống gia mai danh ẩn tích chắc chắn cũng sẽ không đối đầu với Diệp Mặc.

- Khỏi cần, tôi sẽ khiến ông nói ra sự thật.

Diệp Mặc nói xong giơ một ngọn tay lên trên lông mày của Tống Hải.

Thần sắc Tống Hải đã khá hơn, Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Ông hãy nói hết cho tôi kế hoạch của Tống gia không thiếu một chữ. Nói đi.

- Vâng…

Tống Hải trong ánh mắt không hề có chút băn khoăn.

…

Xe taxi lái đến chân Vô Lượng Sơn, sau khi đi vào một đoạn, dù Đường Bắc Vi có nài nỉ thế nào thì người tài xế cũng không chịu đi xa hơn thêm một mét nào hết.

Đường Bắc Vi biết trời đã khuya thế này rồi, tài xế taxi chắc hẳn cũng rất sợ hãi. Nhưng phía trước mà đi cũng phải mất tới khoảng nửa giờ đồng hồ, Đường Bắc Vi cũng không miễn cưỡng người tài xế mà xuống xe, tự mình đi vào con đường trong núi.

Người tài xế taxi không biết rằng một bé gái muộn như vậy rồi còn đi vào trong Vô Lượng Sơn hoang vắng đấy để làm gì. Nhưng đấy cũng không phải là chuyện của anh ta. Anh ta nhanh chóng cho quay đầu xe, chạy xuống dưới núi với tốc độ nhanh nhất.

Sau 40 phút, Đường Bắc Vi thở hồng hộc đi từ trên núi xuống, theo sườn núi đi vào phía bên trong khu rừng. Nếu nói trên đường núi, Đường Bắc Vi cũng coi là bình tĩnh thì sau khi cô ấy một mình đi vào núi thì màn đêm tĩnh mịch khiến cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Tiếng kêu của mèo rừng và cú đêm khiến người ta có chút hoảng hốt. Cô không dám dừng lại, bước chân càng ngày càng nhanh. Chỉ có điều là cô không có bản lĩnh của Diệp Mặc, đi vài trăm mét vẫn chưa thấy đến, ngã dúi dụi vài lần rồi.

Rắc rắc Tiếng một nhành cây bị gãy vang lên, Đường Bắc Vi dừng bước theo bản năng. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, một bóng đen đột ngột đi tới.

Đầu Đường Bắc Vi chợt run lên. Buổi tối thế này trong rừng lại có một bóng đen gì sao? Cô một chút động đậy cũng không dám cử động. Nhưng khoảng cách của bóng đen cách cô chỉ còn khoảng năm sáu mét nữa thì cũng dừng lại. Là một bóng người có chòm râu ba khóm. Nhìn có vẻ rất thảm hại.

Muộn như vậy rồi mà trong núi vẫn còn bóng người sao? Nhưng Đường Bắc Vi nhìn cái bóng trên mặt đất thì rõ ràng đó là một bóng người chứ không phải là quỷ. Đường Bắc Vi hoảng sợ, mặt có chút biến sắc. Cô nhìn chằm chằm bóng người này, không nói gì cả.

Đông Phương Tê chạy lên trên núi, y đột nhiên nhìn thấy một cô bé muộn như vậy rồi mà vẫn còn ở trong núi. Lúc y vừa mới nhìn thấy Đường Bắc Vi, thực sự cũng giật mình. Nhưng lập tức liền nhận ra cô bé này chính là Đường Bắc Vi.

Đông Phương Tê trong lòng vui mừng. Diệp Mặc suýt chút nữa đã khiến y chết rồi, lần này trong cái chết lại tìm ra con đường sống. Hôm nay cũng coi như là cho mình thu chút lợi lộc.

Dù Đường Bắc Vi chỉ là một con gái nhưng cô có thể trốn đến đây từ khách sạn chứng tỏ cô có chút gì đó, đối với một người như vậy, Đông Phương Tê chắc là sẽ không bỏ quả cơ hội. Y không chút băn khoăn nghĩ ngợi, lập tức liền rút súng lục ra bắn Đường Bắc Vi hai phát. Y không muốn giết Đường Bắc Vi ngay mà muốn cô phải chịu tra tấn mà chết. Ít nhất phải để Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi chết như thế nào.

Đường Bắc Vi nhìn thấy Đông Phương Tê, biết không phải là quỷ thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Lúc cô còn đang nghĩ người này sao muộn như vậy còn chạy trong núi thì Đông Phương Tê đột nhiên bắn hai phát về phía cô.

Lúc Đường Bắc Vi hoàn toàn không có chút phản ứng thì nhìn thấy xung quanh của cô bỗng nổi lên một chiếc vòng bảo hộ màu vàng nhạt. Chỉ có điều chiếc vòng ấy bị rách mất rồi. Đường Bắc Vi vừa mới muốn nhìn xem là chuyện gì vậy thì trước người cô lại hiện ra rất nhiều chiếc vòng bảo hộ,

liên tiếp bị phá hỏng mất năm tới sáu cái vòng bảo hộ. Hai viên đạn rơi xuống trước người cô bé.

Đường Bắc Vi lúc này vội vàng phản ứng lại cái người nổ súng kia. Cô không có thời gian nghĩ xem tại sao những viên đạn kia không bắn trúng cô. Theo bản năng cô nhặt lấy vài viên đá bằng khoảng nắm tay rồi ném lại.

Đông Phương Tê nổ hai phát súng thì đã biết Đường Bắc Vi đã trở thành cá trong tay.

Nhưng y thật không ngờ hai phát súng đó lại không bắn trúng Đường Bắc Vi. Lúc chờ y kịp phản ứng lại thì Đường Bắc Vi đã ném đá tới tấp vào.

"Bốp" một tiếng. Viên đá đập trúng mặt của Đông Phương Tê, Đông Phương Tê nghe rõ thấy tiếng xương mũi của mình bị ném trúng. Trước mắt y mơ mơ hồ hồ, cái tay cầm súng lúc vừa giơ lên thì lại bưng kín lấy mặt mình.

Phát súng thứ ba của Đông Phương Tê cũng không gây ảnh hưởng gì tới Đường Bắc Vi. Không biết nó đã bay đến phương trời nào mất rồi. Đường Bắc Vi thì nghĩ đến cái vầng sáng là từ chiếc vòng cổ của mình phát ra. Theo bản năng cô cúi đầu xuống nhìn chiếc vòng cổ, độ sáng trên chiếc vòng cổ đã mờ đi rất nhiều rồi, không còn đẹp như lúc Diệp Mặc mới tặng cho cô nữa.

Đường Bắc Vi trong lúc tức giận, lại nhặt tảng đá lên, ném về phía của Đông Phương Tê, lúc này cô đã hoàn toàn quên đi mình có sự hỗ trợ của bùa Hỏa Cầu, chỉ là cô phẫn nộ vì đã có người làm hỏng chiếc vòng cổ của mình.

"Thịch, thịch" lại hai tiếng nữa. Một tảng đá ném trúng trán của Đông Phương Tê, một hòn ném trúng cánh tay của y.

Đông Phương Tê kêu lên một tiếng, có cảm giác như máu đang chảy xuống ròng ròng. Tay cầm súng bị đá đập trúng, không tự chủ được nên súng lục rơi xuống mặt đất. Đường Bắc Vi nhìn Đông Phương Tê ngồi chồm hỗm

trên mặt đất, đi qua đó đá một phát lên trên đầu y, Đông Phương Tê người nhỏ gầy, bị đá trực tiếp một phát như vậy ngửa ra sau, ngã trên mặt đất còn muốn giãy dụa đứng lên.

Đường Bắc Vi nhặt súng lục lên, nhớ tới mình có sự hỗ trợ của Hỏa Cầu phù. Cô xuất ra một Hỏa Cầu phù, lắc lắc đầu, nếu sớm dùng Hỏa Cầu phù thì người này đã sớm xong đời rồi. Nhưng bây giờ không cần thiết phải dùng đến Hỏa Cầu phù, cô đã sớm đánh gục cái thằng cha này. Còn tiết kiệm được cả Hỏa Cầu phù nữa.

Cô lại sờ sờ chiếc vòng cổ. Nhìn chiếc vòng có vẻ mờ mờ, Đường Bắc Vi trong lòng thấy hơi rỉ máu. Thật không dễ được anh trai tặng cho chiếc vòng, bỗng nhiên lại bị làm thành như vậy. Hóa ra chiếc vòng này còn có khả năng che chở cho mình, nếu không thì, cô nghĩ tới hai tiếng súng nổ kia. Chính nhờ có Hỏa Cầu phù trước đó, chức năng bảo vệ của cái vòng khiến Đường Bắc Vi khiếp sợ, tuyệt nhiên không thất thần.

Người này là người xấu, nhất định không thể tha cho y được. Mình và y không thù không oán mà lại muốn giết mình. Đường Bắc Vi cầm lấy khẩu súng lục, nhằm vào Đông Phương Tê, chuẩn bị nổ súng.

Đường Bắc Vi chưa từng sử dụng qua súng, nhưng cô biết nổ súng rất đơn giản. Chỉ cần bóp cò là xong. "Pằng" một phát, Đường Bắc Vi phát hiện ra mình bắn không trúng.

Đông Phương Tê lúc này quay người lại, ngồi dậy. Lúc tiếng súng vang lên thì y cũng tỉnh táo lại, nhìn thấy khẩu súng trong tay Đường Bắc Vi, thần sắc y bỗng trở lên hoảng hốt, vội vàng nói:

- Cô bé đừng nổ súng. Tôi vừa nhìn không rõ, cho rằng cô là một thứ khác cho nên tôi mới nổ súng. Đây chỉ là sự nhầm lẫn mà thôi, hoàn toàn chỉ là sự nhầm lẫn. Cô nghĩ trời tối như thế này, tôi làm sao biết trong này có người hay không chứ?

Đường Bắc Vi nhíu nhíu mày. Chẳng lẽ y không nhìn rõ thật?

Thấy Đường Bắc Vi nhíu mày và súng trong tay có vẻ như đang hạ xuống, Đông Phương Tê thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Thực sự chỉ là sự hiểu lầm. Tôi vì đi vào núi du lịch mà bị lạc đường nên cứ đi lên đi xuống trong núi. Xin hỏi, muốn đi ra khỏi đây thì đi như thế nào?

Đông Phương Tê vừa để ý sắc mặt Đường Bắc Vi có thay đổi hay không, vừa lo lắng nói.

Du lịch á? Ánh mắt của Đường Bắc Vi nhìn Đông Phương Tê. Ánh mắt của y dường như rất thản nhiên, thể hiện y nói có thể là sự thực. Nhưng muộn như vậy mà ở trong núi du lịch cũng rất kỳ lạ. Đường Bắc Vi đột nhiên nhớ tới con đường này chính là đi về phía thung lũng. Chẳng lẽ con cá lọt lưới của anh trai sao?

Cô theo bản năng nhìn ánh mắt của Đông Phương Tê. Ánh mắt của y rất ư thản nhiên, không đúng, bản thân cô đã học qua phần biểu diễn. Tuy rằng lúc học thì rất đơn giản, nhưng trong tình huống nguy hiểm này, chính mình đang hướng súng về phía y, chẳng lẽ y không sợ bị súng bắn hay sao? Ít nhất ánh mắt của y phải có chút sợ hãi gì chứ? Có thể là mình không nhìn thấy.

Đường Bắc Vi nhìn lại tay của Đông Phương Tê, dường như nó đang chậm rãi di chuyển, dường như đang cố chống đỡ. Nhưng Đường Bắc Vi đã nhanh chóng lấy lại thế chủ động. Người này chắc chắn là con cá mà anh trai đã để lọt đây. Cô đi lên vài bước, khẩu súng trong tay bắn trúng vào tay của Đông Phương Tê.

Với khoảng cách gần như vậy, Đường Bắc Vi này không có ngắm lệch. Một phát trúng cánh tay của Đông Phương Tê.

"Teng" một con dao găm rơi trên mặt đất, Đường Bắc Vi lập tức liền biết mình nghĩ không sai, cái tên này đúng là một tên vô lại. Suýt chút nữa là đã giết mình, suýt chút nữa đã lừa mình.

Sắc mặt Đông Phương Tê lập tức trở lên trắng bệch, hắn không nghĩ Đường Bắc Vi đột nhiên lại nổ súng như vậy. Con dao găm trong tay y rơi xuống, bị Đường Bắc Vi nhìn thấy. Vốn y nghĩ chờ tới khi Đường Bắc Vi đến đỡ y dậy sẽ cho cô một nhát. Thế nhưng bây giờ. Lần đầu tiên y cảm thấy hoảng hốt tới như vậy. Cô bé này thật là dũng mãnh. Y có thể không biết rằng Đường Bắc Vi vì xinh đẹp nên không để người khác tiếp cận cô. Trong trường học cô chính là một Hot girl đầy cá tính.

- Cô đừng nổ súng loạn lên như vậy. Lời tôi nói là sự thật…

Đông Phương Tê tuy vẫn còn lừa Đường Bắc Vi nhưng y không còn cái ánh mắt trấn tĩnh vừa rồi nữa.

- Được. Tôi không bắn.

Đường Bắc Vi nói một câu rồi đi về phía trước.

Đông Phương Tê nhẹ nhàng thở ra. Y nhìn chằm chằm Đường Bắc Vi. Chỉ cần cô lại gần thì y sẽ cướp khẩu súng trong tay. Đáng tiếc là Đường Bắc Vi lại đi cách đó xa khoảng hai mét thì dừng lại không đi nữa mà lại cầm lấy súng ngắm ngay chỗ đầu gối của Đông Phương Tê.

- A… con đàn bà thối này Đông Phương Tê không ngờ rằng Đường Bắc Vi vừa như một người lương thiện như vậy chợt biến thành thâm hiểm như vậy.

Đường Bắc Vi lờ y đi, tiếp tục cầm súng ngắm lấy chân y rồi bóp cò. Trong lòng nghĩ dùng súng cũng thật là đơn giản. Nhưng cô liên tục bóp cò vài lần thì không có phản ứng gì nữa. Đường Bắc Vi liền hiểu ngay rằng đã hết đạn rồi.

Cô để súng lục vào trong túi áo, lấy ra một tấm Hỏa Cầu Phù, lùi lại về đằng sau vài bước.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 231

Tra Hỏi

Không ngờ lại xảo trá thâm độc như vậy.

Đông Phương Tê thấy không có đạn, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn đang nghĩ thầm làm sao giết Đường Bắc Vi.

Đường Bắc Vi lại nhặt một hòn đá ném về phía chân kia của Đông Phương Tê:

- Anh là đồ khốn nạn, anh cho rằng tôi không biết anh là ai sao? Anh chính là người cùng phe với Ngụy Vĩnh Càn, lại còn làm hỏng vòng cổ của tôi nữa, tôi đập chết anh…

Đông Phương Tê theo quán tính muốn né tránh hòn đá, nhưng Đường Bắc Vi lại đứng gần như vậy, bây giờ gã lại bị trọng thương, vốn tránh không thoát. Hòn đá lại đập vào đùi của gã, đau toát cả mồ hôi lạnh.

- Con gái điếm thối, ác độc như vậy. Xuống tay tàn ác, đợi tôi nói cho cô biết Diệp Mặc là ai, cô sẽ lại càng vui hơn, ha ha…

Tiếng cười lớn của Đông Phương Tê cùng với khuôn mặt biến dạng vì đau đớn quyện vào với nhau, thoạt nhìn vừa độc ác vừa dữ tợn, gã biết hôm nay muốn chạy trốn cũng rất khó. Không ngờ lại đánh đồng Đông Phương Tê gã cùng với đồ rác rưỡi Ngụy Vĩnh Càn, một người phụ nữ ngu dốt.

Đông Phương Tê dữ tợn cười nói:

- Cô là một người đàn bà độc ác, xuống tay tàn nhẫn như vậy, Đông Phương Tê cả đời anh hùng, không ngờ lại chết dưới tay một người đàn bà,

sớm biết vậy thà rằng chết trong tay Diệp Mặc còn hơn.

Đường Bắc Vi lại nhặt lên một hòn đá, đề phòng nhìn chằm chằm Đông Phương Tê, cô sở dĩ vẫn chưa giết chết người này, chính là muốn hỏi gã Diệp Mặc bây giờ như nào rồi. Cô thấy Đông Phương Tê mắng chửi cay độc, giơ hòn đá trong tay lên:

- Anh nói Diệp Mặc sao rồi?

- Ha ha…

Đông Phương Tê cười ha hả nói:

- Cô là đồ hèn, ác độc như vậy, đến cả anh trai mình cũng không buông tha. Cô biết Diệp Mặc là ai không, anh ta là anh trai của cô, bây giờ vui lắm phải không, lại đi quyến rũ anh trai cô, ha ha, lão đây cũng hả giận rồi, ha ha…

Tiếng cười của Phương Đông Tê bỗng nhiên dừng lại, Đường Bắc Vi thương hại nhìn gã, trong mắt không có chút gì bi ai và tuyệt vọng như gã từng đoán, có cũng chỉ có sự chế nhạo và khinh thường mà thôi.

Đường Bắc Vi đánh bại Đông Phương Tê như vậy, lúc đầu còn có chút không đành lòng, nhưng bây giờ nghe thấy lời này của Đông Phương Tê mới biết mình ra tay vẫn còn quá nhẹ, đáng lẽ cô phải ra tay nặng hơn. Người này đã không thể coi là con người nữa rồi, chỉ có thể coi là súc sinh.

- Cô không tin tôi?

Đông Phương Tê thấy thần sắc Đường Bắc Vi không có chút gì là khác thường, gã thậm chí quên đi sự đau đớn của mình, có một dự cảm không hay truyền đến.

Đường Bắc Vi nhìn Đông Phương Tê tội nghiệp:

- Anh muốn nói là tôi và anh trai tôi lên giường rồi, anh vui vẻ sao? Rất

tiếc, làm anh thất vọng rồi. Anh trai tôi vừa nhìn thấy tôi đã biết tôi là em gái của anh ấy, người cặn bã như anh, tôi thật không tưởng tượng ra được cha mẹ anh là thứ gì nữa, không ngờ lại nuôi dưỡng anh thành con người biến thái như này.

Đường Bắc Vi một câu cũng không mắng cha mẹ của Đông Phương Tê, nhưng Đông Phương Tê không ngờ lại phun máu mồm ra, câu sau vẫn chưa nói ra, hòn đá của Đường Bắc Vi lại lần nữa nện thẳng xuống đầu gã.

Trước khi Đông Phương Tê hôn mê có nghe thấy một câu:

- Vô sĩ, nếu không phải nể tình anh để tôi tìm ra anh trai tôi, tôi đã lập tức đem anh đốt thành tro rồi.

Thấy Đông Phương Tê bị mình đánh cho hôn mê bất tỉnh, Đường Bắc Vi thở phào một cái, tên này quá xấu xa. Cách độc ác như vậy không ngờ lại là do gã nghĩ ra, vốn cho rằng chuyện mình và Diệp Mặc gặp nhau chỉ là chuyện ngẫu nhiên, không ngờ lại là chủ ý của tên súc sinh này. May là anh trai nhận ra mình, nếu không, Đường Bắc Vi rùng mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa.

Lần đầu tiên cô đánh người tàn nhẫn đến vậy, không ngờ lại không có chút cảm giác không nên nào, trong lòng cũng không có chút áp lực nào khi thấy Đông Phương Tê đã bị cô đánh cho xương cốt gãy rời.

…

Diệp Mặc dùng một quả cầu lửa đốt xác Tống Hải thành tro bụi, rồi lại đốt mấy thi thể khác thành tro, lúc này mới nhìn nhìn chỗ cuối hẻm núi, theo cách nói của Tống Hải thì phía trước có một cái cầu treo bằng dây cáp, kế sách của Đông Phương Tê vốn là lừa mình đi vào cái cầu treo bằng cáp, sau đó cho mình và phái Ẩn môn đánh nhau.

Diệp Mặc thì thầm một chút hai cái tên Tống Kỳ Minh, Đông Phương Tê, trong mắt hiện lên sát ý. Nếu muốn đánh lén Diệp Mặc, cũng đừng trách

hắn ra tay tuyệt tình. Nếu nói luyện khí tầng thứ hai, Diệp Mặc còn có điều e dè, bây giờ hắn đã luyện đến tầng khí thứ 3 rồi, căn bản cũng không còn e dè điều gì nữa.

Nhưng Đông Phương Tê tuyệt đối không ngờ tới, cho dù anh ta đổi người khác, cũng không thể đánh lén được Diệp Mặc. Chỉ cần Diệp Mặc vào trong hẻm núi này, trong tình huống thần thức có thể càn quét đến hai bên khe núi này, Đông Phương Tê cũng đã quá coi thường Diệp Mặc rồi.

Cái gì mà âm mưu quỷ kế, sức mạnh trước mắt không chịu nổi một cước, Diệp Mặc trong lòng lại nghĩ đến sức mạnh của bản thân, có lẽ phải nhanh chóng nâng cao rồi.

Nâng cao sức mạnh? Diệp Mặc lại nhìn về phía cuối hẻm núi, nếu có một hội đấu giá, thì mình có thể vào xem được hay không? Hội đấu giá của Ẩn môn ai mà biết được có thứ mình cần hay không?

Lần trước mình chỉ tham gia hội giao lưu pháp khí liền lấy được "Không Minh Thạch ", nếu chẳng may là hội đấu giá, chẳng phải càng béo bở hay sao?

Nhưng sao vào được hội đấu giá này đây? Theo như Tống Hải nói, hai gã bảo vệ chính là hai tên cao thủ Địa cấp, vậy bên trong có phải là có người lợi hại hơn Địa cấp không? Cái này cũng chưa tính được, nếu như muốn mua đồ, thì phải cần tiền, nhưng mình chỉ có mấy chục đồng, còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Không được, bất luận thế nào cũng phải đi một chuyến hội đấu giá này, từ ngày trước sau khi Diệp Mặc phát hiện ra "tuyết liên tử ngàn năm" còn có "Trú Nhan quả", hắn đã không còn coi thường nơi này, có lẽ thực sự có cái mà mình cần.

Quả thực không được, tối nay trở về nhất định phải luyện một ít pháp khí trước, sau đó mới chế luyện mấy viên "Trú Nhan đan". Mặc dù hắn mới có luyện đến tầng thứ 3, trình độ tu luyện đan vẫn hơi thấp chút, nhưng có

thể luyện mấy viên, chỉ cần có tiền tiếp cận vào bên trong hội trường là được rồi.

Hôm nay giết có chút sảng khoái, chỉ cần chạy đến chố Đông Phương Tê, trong lòng Diệp Mặc lại cảm thấy không thoải mái, Đông Phương Tê độc ác như con rắn độc, khiến cho cả người hắn cảm thấy khó chịu. Nếu Đông Phương Tê biết Đường Bắc Vi là em gái của hắn, lại còn muốn Đường Bắc Vi đến tiếp xúc với mình, cái tên Đông Phương Tê này thật quá độc ác.

Trước tiên về dẫn Bắc Vi đi rồi nói sau, Diệp Mặc không chọn tiến vào hẻm núi. Hắn vừa mới đi ra được vài bước, điện thoại của hắn liền rung lên, là Đường Bắc Vi gọi đến, Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, vội vàng nhận điện thoại.

- Anh à, em bắt được Đông Phương Tê rồi, ở chỗ không xa đầu đường lắm, bây giờ em phải làm sao?

Giọng nói của Đường Bắc Vi truyền đến.

Cái gì? Không ngờ bắt được Đông Phương Tê rồi, Diệp Mặc khinh ngạc vui mừng kêu lên, vội nói:

- Không cần đi, đứng đó đợi anh, tên Đông Phương Tê này rất có ích với anh.

Đường Bắc Vi nghe thấy Diệp Mặc nói Đông Phương Tê có ích với hắn, trong lòng nhất thời thoải mái như được ăn mật đường vậy, cuối cùng bản thân coi như đã giúp được cho anh trai chút ít rồi.

…

Khi Diệp Mặc chạy đến, đúng lúc Đông Phương Tê tỉnh lại, gã thấy Diệp Mặc đến, ánh mắt ảm đạm, biết mình đã xong đời thật rồi.

- Anh…

Đường Bắc Vi căng thẳng nhìn chằm chằm vào Đông Phương Tê, cô sợ sơ hở, thì tên kia sẽ chạy trốn mất. Vì sự chú ý đều dồn lên người Đông Phương Tê, nhất thời lại quên đi sự sợ hãi. Đợi đến khi Diệp Mặc quay lại, cô mới nhớ ra một mình mình đứng ở đây, lập tức cảm thấy có chút sợ hãi.

Diệp Mặc bước tới, trước tiên thu lại một khẩu súng lục trên chân của Đông Phương Tê, lúc này mới nói:

- Bắc Vi, em sao lại chạy đến đây?

- A, tên này không ngờ vẫn còn một khẩu súng nữa, tí nữa thì bị hắn lừa.

Đường Bắc Vi thấy anh trai thu hồi khẩu súng lục của Đông Phương Tê lập tức kinh ngạc kêu lên, rồi cũng lấy từ trong túi áo mình ra một khẩu súng lục không có đạn đưa cho Diệp Mặc.

- Người này rất gian xảo, may là em không bị hắn ta lừa.

Diệp Mặc nói đến đây thấy dây chuyền trên ngực Đường Bắc Vi hình như có chút u ám, nhíu mày nói:

- Hắn đánh úp em à?

Đường Bắc Vi gật gật đầu, liền đem chuyện bị uy hiếp trong khách sạn, sau đó cô dùng bùa giết một người, lúc này mới một mình chạy đến giúp Diệp Mặc. Sau đó lại gặp Đông Phương Tê, gã liền nổ hai phát súng.

Diệp Mặc quay đầu nhìn Đông Phương Tê, ánh mắt lạnh như băng, loại người này độc ác như con rắn độc, cuối cùng hôm nay cũng rơi vào tay hắn, nếu không thì hắn khó ăn khó ngủ.

- Diệp tiên sinh, chỉ cần anh tha mạng cho Đông Phương Tê này, Đông Phương Tê tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho anh. Anh cũng biết chúng ta vốn vì bất đồng lập trường, nên tôi mới tìm cách đối phó anh, sau này chỉ cần tôi theo sau anh, đương nhiên cái gì cũng lấy anh làm chuẩn.

Đông Phương Tê thấy Diệp Mặc lấy khẩu súng lục của gã, hoàn toàn tuyệt vọng cúi đầu xuống.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, Đường Bắc Vi lại vội vàng nói:

- Anh, anh đừng tin người này, con người này xấu xa lắm rồi. Hắn vừa nhìn thấy em liền bắn, hơn nữa hắn biết chúng ta là anh em, lại vẫn còn dùng kế sách ác độc như vậy với em nữa.

Ánh mắt Diệp Mặc càng lạnh như băng, suy đoán của hắn quả nhiên chính xác, tên Đông Phương Tê thật sự biết Đường Bắc Vi là em gái của hắn. Người này quả thực có ác tâm đáng sợ giống như rắn độc, Diệp Mặc đi tới, lấy chân giẫm gãy chân còn lại của Đông Phương Tê, lúc này mới nói với Đông Phương Tê:

- Tôi có thể cho anh chết từ từ, đối với loại chó hoang mất đi tính người như anh, tôi không có hứng thú.

Ánh mắt Đông Phương Tê hung ác, lập tức nói:

- Diệp Mặc, có điều cho tôi thoải mái chút, tôi biết rất nhiều thứ, nếu như anh cho tôi thoải mái, tôi sẽ nói tất cả cho anh.

Diệp Mặc giơ tay tát lên đầu Đông Phương Tê một cái, đồng thời chỉ vào ấn đường của gã, lạnh lùng nói:

- Không cần, tôi có cách khiến anh phải nói.

Trong mắt Đông Phương Tê hiện lên một tia vùng vẫy đấu tranh, nhưng rất nhanh lại trở về giống bức tượng gỗ.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Đông Phương Tê nói:

- Nói đi, sao anh lại muốn đánh lén tôi? Anh biết mấy căn cứ của Bắc Sa, chúng ở đâu? Lần này anh đến còn có mục đích gì khác hay không?

Đông Phương Tê đờ đẫn trả lời:

- Tôi chỉ biết căn cứ ở Châu Á của Bắc Sa, những chỗ khác bây giờ tôi không biết, lần này đến chính là muốn tìm bản đồ thiết kế Không Quý.

Bản đồ thiết kế Không Quý? Diệp Mặc lập tức nhớ ra hồi trước Văn Đông đưa cho hắn một mô hình. Nghĩ đến Văn Đông, không biết bây giờ cô ấy khỏe chưa?

Không ngờ vì bản đồ mà đến, xem ra Bắc Sa ẩn núp rất kĩ, đến cả Đông Phương Tê cũng không biết nhiều, xem ra mối quan hệ giữa Bắc Sa và Đông Phương Tê cũng chỉ là lợi dụng nhau mà thôi. Nhưng Diệp Mặc không thèm để ý, hắn chỉ cần biết địa điểm là được rồi, đến lúc đó sẽ giết hết.

Diệp Mặc gác chuyện này sang một bên, tiếp tục nói:

- Anh làm sao biết được rôi và Đường Bắc Vi là anh em?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 232

Hoảng Loạn

Một tiếng "Quạ" bén nhọn đã cắt đứt câu trả lời của Đông Phương Tê, trong mắt của Đông Phương Tê lộ ra sự đấu tranh rồi tỉnh táo lại. Y nhìn Diệp Mặc ánh mắt lộ ra sự sợ hãi. Lại dùng sức cọ sát hàm răng, dường như cảm thấy vẫn chưa được lại dùng sức chà xát mấy cái.

Một ngụm máu đen chảy ra từ miệng Đông Phương Tê, Diệp Mặc lập tức biết không xong rồi, Đông Phương Tê không ngờ tạm thời tỉnh táo lại. Điều này còn chưa tính, trong miệng y lại còn có thuốc độc, lúc Diệp Mặc đang muốn đi cứu y, Đông Phương Tê đã bỏ mình ngã xuống, làn da lập tức đều biến thành màu đen.

Độc dược thật lợi hại, Diệp Mặc thầm than, từ trước đến nay hắn chưa từng thấy qua loại độc này, với bản lĩnh hiện nay của hắn căn bản không có cách nào cứu sống Đông Phương Tê trừ phi luyện ra được "Liên Sinh Đan", xem ra lúc tên này trốn ra đã bị đặt thuốc độc ở trong miệng, suy nghĩ đúng thật là chu đáo.

- Anh, người này tự sát rồi à?

Đường Bắc Vi cũng nhìn ra Đông Phương Tê đã chết.

Diệp Mặc gật gật đầu, lấy quả cầu lửa tiêu hủy Đông Phương Tê, lúc này mới nói:

- Chết như này thì tiện cho hắn rồi, không nghĩ tới bị một con quạ đen làm hỏng chuyện tốt. Ban nãy nếu như không phải con quạ đen đó, anh cũng đã biết kết quả rồi nhưng mà cũng không sao, chí ít anh đã biết được một số

thứ.

- Anh, cái anh cho em thực sự là bùa đạo pháp sao? Thực sự có quả cầu lửa, còn có dây chuyền của em bị cái thứ chết dẫm này làm hỏng rồi.

Đường Bắc Vi nghĩ tới bùa quả cầu lửa liền lập tức hỏi.

- Ừ, chỉ cần em không sao là tốt, chuyện dây chuyền lát nữa anh sẽ luyện lại cho em. Chúng ta đi trước đi, ngày mai nói không chừng còn phải quay lại.

Cái Diệp Mặc nghĩ đến là hội đối giá ngày mai.

Trong lòng Đường Bắc Vi ấm áp, có một anh trai thật là tốt, cô cầm mấy cái bùa thừa lại đưa cho Diệp Mặc nói:

- Còn thừa mấy cái, đưa cho anh này…

- Em giữ lại phòng thân, buổi tối anh còn phải luyện chế một chút đồ.

Diệp Mặc đẩy bùa quả cầu lửa trở về, ngẫm nghĩ rồi lại nói:

- Những thứ này ngàn vạn lần không được nói cho bất cứ ai, biết chưa?

Đường Bắc Vi kiên định nói:

- Em biết ạ, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ không nói cho người khác. Anh, em muốn về thăm mẹ em, ngày mai còn phải đến không?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Chuyện ngày mai đối với anh rất quan trọng nhất định phải đến, bệnh của mẹ em anh sẽ giúp cô chữa khỏi, em không cần lo lắng, chúng ta tìm một nơi nghỉ trước, em đi chậm quá, để anh cõng em.

Mặc dù là Diệp Mặc cõng nhưng lúc hai người đi đến khách sạn gần nhất cũng đã gần mười hai giờ đêm rồi. Diệp Mặc dặn dò Đường Bắc Vi

nghỉ ngơi sớm, hắn cần phải luyện chế đồ vật.

Nhà họ Tống ở Yến Kinh.

Người lo lắng nhất không ai bì được là Tống Kỳ Minh, mấy người Tống Hải và Đông Phương Tê đi rồi liền không có chút tin tức nào, hơn nữa Đông Phương Tê nói động thủ trước, bây giờ trời cũng sắp sáng rồi nhưng lại không nhận được bất cứ tin tức nào. Tống Hải không gọi điện thoại về thì cũng thôi, đằng này y cũng không có cách nào liên hệ được với bất cứ người nào của Vô Lượng Sơn.

Tống Kỳ Minh đỏ bừng khóe mắt trong lòng có một dự cảm không lành, ông ta cảm thấy chắc Tống Hải xảy ra chuyện rồi, vừa nghĩ đến Tống Hải xảy ra chuyện thì trong lòng ông ta tiền "Lộp bộp" một tiếng.

Tống Hải xảy ra chuyện liền cho thấy Diệp Mặc không sao, Diệp Mặc không sao liền cho thấy hắn ngày mai có thể trở về Yến Kinh tìm nhà họ Tống báo thù. Nếu như là người bình thường, nhà họ Tống căn bản không sợ nhưng Diệp Mặc là một tên điên hơn nữa căn bản không để ý tới sự trói buộc của quốc gia. Hơn nữa cho dù là quốc gia để ý tới, nhưng loại người giết người lung tung như Diệp Mặc, người nhà họ Tống căn bản không đủ để hắn giết.

Nếu như Diệp Mặc muốn trở về thì tám giờ sáng mai có một chuyến bay tới Yến Kinh, chậm nhất sáng mai Diệp Mặc có thể tới Yến Kinh. Làm sao đây? Tống Kỳ Minh hiện tại đã hối hận hết lần này đến lần khác khiêu khích cực hạn của Diệp Mặc.

Lúc Tống Kỳ Minh đứng ngồi không yên, Tống Nguyên Nghĩa đi vào thư phòng của ông ta.

- Bố.

Tống Kỳ Minh hơi sợ hãi mà đứng lên.

Tống Nguyên Nghĩa thở dài nói:

- Nếu đã làm rồi thì không phải sợ, Diệp Mặc hắn cũng không phải ba đầu sáu tay. Nhà họ Tống chúng ta kế thừa gần một thế kỷ cũng không phải một tên Diệp Mặc có thể tiêu diệt được. Trừ phi không có vương pháp.

Sắc mặt kinh hoàng của Tống Kỳ Minh thoáng kiềm chế, vẫn lo lắng hỏi:

- Làm sao bây giờ? Lập tức báo lên trên sao ạ?

Tống Nguyên Nghĩa lắc đầu:

- Báo lên trên không có tác dụng, đừng nói đến Diệp Mặc bây giờ là tổng huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng, cho dù hắn không phải, lão già nhà họ Diệp kia cũng có ý dùng thủ đoạn, vì thế chúng ta vẫn phải dựa vào chính mình. Hiện tại Diệp Mặc vẫn chưa động thủ với nhà họ Tống chúng ta, một khi động thủ, chúng ta có được sự ủng hộ của phía trên thì cũng tổn thất thê thảm.

- Với thực lực hắn có thể giết Lão Hổ nhà họ Âu và Lý Minh Cường, trước lực lượng nhà họ Tống chúng ta, muốn hủy thì căn bản không phí bất cứ sức lực nào.

Khuôn mặt ảo não của Tống Kỳ Minh.

- Cái này đều tại con, nếu như không phải con dung túng Thiếu Văn cũng sẽ không kết thù với Diệp Mặc.

Tống Nguyên Nghĩa khoát tay nói:

- Chuyện này không trách con, con cháu nhà họ Tống muốn có một người phụ nữ còn e dè cái gì, chỉ là không ngờ Diệp Mặc chỉ là một người tu luyện Cổ Võ mà lại lợi hại như vậy. Tống Hải bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, con không cần đợi nữa chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi.

- Đông Phương Tê hữu danh vô thực, quá đánh giá cao yrồi.

Tống Kỳ Minh hừ một tiếng, trong lòng rất hối hận đã hoàn toàn tin vào lời nói của Đông Phương Tê.

Tống Nguyên Nghĩa lắc đầu:

- Kế sách của Đông Phương Tê có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì, ở giữa xảy ra sai lầm chắc chắn là nguyên nhân khác. Hiện tại không phải là lúc so đo những điều này, bây giờ chúng ta phải đối mặt với lửa giận khi trở về của Diệp Mặc.

Sắc mặt Tống Kỳ Minh biến ảo một lúc lâu, lúc này mới nói:

- Bố, bố xem làm sao đây?

Tống Nguyên Nghĩa nhíu nhíu mày, đứa con này của ông ta làm chủ nhà bao nhiêu năm nay, nói tóm lại cũng coi như là không tồi, chỉ là một khi đối mặt với thời điểm tồn vong của gia tộc thì đều có chút không quả quyết.

Trầm ngâm một lúc lâu Tống Nguyên Nghĩa mới lên tiếng:

- Đợi lát nữa bố đi tìm lão đại ca giúp đỡ, để lão đại ca tìm Diệp Mặc nói chuyện, có lẽ có thể khiến Diệp Mặc bỏ qua một lần. Tuy nhiên đây không phải kế sách toàn vẹn, Diệp Mặc có nghe lời của lão đại ca hay không, bố cũng không dám xác định. Vì thế con nhất phải phải có hành động rồi.

- Nếu như bố không nhìn lầm thì kế sách của Đông Phương Tê vấn đề có lẽ là nằm trên người Đường Bắc Vi.

Tống Kỳ Minh giật mình, ông ta cũng nhớ đến lời của Đông Phương Tê, lựa chọn Đường Bắc Vi dường như rất kỳ quái.

Quả nhiên bố ông ta liền nói tiếp:

- Ảnh của Đường Bắc Vi bố đã xem qua, quả thực nhìn không tệ, nhưng nếu nói ở Yến Kinh hoặc các nơi khác không tìm được những cô gái đẹp hơn cô ta thì bố tuyệt đối không tin. Hơn nữa y còn biết Bắc Vi là con gái con,

cùng con hợp tác dùng con gái của con đi nằm vùng có ý gì? Ở phương diện này không phải là còn có nguyên nhân khác sao?

- Bố.

Tống Kỳ Minh xấu hổ cúi đầu, ông ta tuy biết bố mình biết chuyện này, nhưng ông ta không chủ động nói ra lại không ngờ bố lại đề cập tới.

Tống Nguyên Nghĩa thở dài- Con đã biết.

Tống Kỳ Minh không thể không khâm phục ánh mắt lợi hại của bố, vừa ra tay thì liền nắm bắt được điểm mấu chốt.

Tống Nguyên Nghĩa gật đầu - Một điểm quan trọng nhất chính là bây giờ mở cuộc họp gia tộc, làm cho người nhà họ Tống lập tức phân tán, ngày mai có thể ra nước ngoài, không thể ra nước ngoài được thì phân tán đến các nơi trên toàn quốc, lưu lại những thành viên chủ yếu. Còn nữa, lát nữa bố sẽ đi thăm hỏi Bắc Vinh và Ninh Phủ Thực. Cho dù là nhà họ Tống chúng ta tổn thất lớn cũng phải vượt qua nguy hiểm lần này.

Tống Kỳ Minh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bố của ông ta, ông ta không ngờ cuối cùng lại phải giải tán gia tộc để qua khỏi nguy hiểm lần này.

- Còn không mau đi, những cái khác đều là vật ngoài thân, chỉ cần gia tộc không sụp đổ thì sẽ có lại được.

Tống Nguyên Nghĩa thấy Tống Kỳ Minh còn đang do dự thì lập tức quát lớn.

- Vâng thưa bố.

Tống Kỳ Minh biết dựa vào bản lĩnh càng ngày càng lớn của Diệp Mặc, nhà họ Tống đã có bất cứ vốn liếng nào để chống lại hắn rồi.

Bận rộn cả một đêm, mãi cho đến hơn chín giờ sáng Diệp Mặc mới luyện chế ra sáu viên "Trú Nhan Đan" và ba viên "Liên Sinh Đan", vốn một

quả Trú Nha có thể luyện chế ra ba viên "Trú Nhan Đan" mà Diệp Mặc luyện chế sáu viên "Trú Nhan Đan" lại lãng phí sáu quả Trú Nhan, cũng chính là nói hắn lãng phí nguyên liệu của mười tám viên "Trú Nhan Đan".

Liên Sinh Đan lại lãng phí của hắn năm hạt "Tuyết liên tử nghìn năm", điều này khiến cho Diệp Mặc rất đau lòng. Phải biết là một "Tuyết liên tử nghìn năm" có thể luyện chế ra sáu viên "Liên Sinh Đan".

Về phần dược liệu khác trên cơ bản đều bị hắn dùng hết, chính là nói Diệp Mặc luyện chế chín viên đan dược này đã tiêu hao hết tất cả tích lũy của hắn. Bao gồm số lượng lớn dược liệu hắn phát hiện ở trên Vô Lượng Sơn.

Diệp Mặc thở dài, thực lực của hắn quá thấp, luyện đan quá lãng phí nguyên liệu. Đây còn là trong hoàn cảnh có "Thần Long Đỉnh", nếu như không có cái đan đỉnh này thì hắn sẽ càng lãng phí nhiều hơn.

- Anh.

Thấy Diệp Mặc đứng lên, Đường Bắc Vi vội vàng đi tới, tuy cô biết Diệp Mặc có bản lĩnh rất lớn, nhưng tận mắt cô thấy hắn cả đêm không ngủ rồi, điều này khiến cô rất lo lắng.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh không sao, em ăn viên đơn này đi, sợi dây chuyền này anh đã giúp em luyện chế lại rồi, em đeo lên đi.

Nói xong Diệp Mặc lấy vòng cổ và một viên "Trú Nhan Đan" ra đưa cho Đường Bắc Vi.

- Đây là thuốc gì?

Đường Bắc Vi nhận đan dược Diệp Mặc đưa cho, ngửi thấy mùi thơm ngát xông vào mũi, có chút kinh sự hỏi.

- Cái này gọi là Trú Nhan Đan, ăn rồi thì sẽ không già, ăn đi.

Diệp Mặc biết phụ nữ rất xem trọng dung mạo, bây giờ hắn có sáu viên "Trú Nhan Đan" hắn cũng sẽ không keo kiệt.

- Á.

Tay Đường Bắc Vi cầm đan dược run nhè nhẹ, nếu như trước đây Diệp Mặc nói như vậy cô nhất định sẽ không tin, nhưng bây giờ cô tin tưởng không điều kiện đối với Diệp Mặc. Một viên đan dược giữ gìn dung mạo, thế thì giá cả của nó? Cô không dám nghĩ tiếp.

Diệp Mặc biết Đường Bắc Vi nghĩ gì, thuận miệng nói:

- Ăn đi, anh vẫn còn mấy viên.

Đường Bắc Vi bỗng nhiên cảm giác trong lòng ấm áp, tuy vẫn không dám chắc chắn Diệp Mặc chính là anh trai cô, nhưng hắn đến thứ đan dược vô giá thế này cũng có thể cho cô, có thể thấy Diệp Mặc thực sự coi cô là em gái rồi!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 233

Gặp Chuyện Bất Bình

Mặc dù biết Diệp Mặc sẽ không lừa cô nhưng Đường Bắc Vi vẫn bị hiệu quả chấn kinh của Trú Nhan Đan làm chấn kinh. Sau khi ăn đan dược, rồi tắm rửa xong, chính Đường Bắc Vi cũng không tin cô lại có thay đổi lớn như vậy.

Nếu trước khi ăn đan dược, Đường Bắc Vi cô cũng tuyệt đối là một mĩ nữ hạng nhất, nhưng bây giờ cô thậm chí cho là mình biến thành tiên nữ rồi. Cô gái trong gương thực sự là cô sao? Cô thậm chí không dám tưởng tượng.

Làm da càng trở nên trắng nõn trong suốt, khuôn mặt vốn hoàn mĩ không tì vết lại càng trở nên mịn màng.

- Anh, đan dược này thực sự rất thần kỳ nha…

Đường Bắc Vi kinh hỉ chạy ra kêu lên.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Đương nhiên, em cho rằng đan dược này rất dễ dàng sao? Loại đan dược này tuy luyện chế không phải phức tạp lắm nhưng dược liệu bên trong có một loại vô cùng quý giá.

- Cảm ơn anh.

Đường Bắc Vi hưng phấn mà chạy tới ôm Diệp Mặc rồi hôn một cái, không có cô gái nào không yêu cái đẹp, cho dù Đường Bắc Vi đã là một mỹ nữ cũng không ngoại lệ, trong lòng cô thực sự cảm kích anh trai đã cho cô viên đan dược này.

Diệp Mặc vỗ vỗ đầu Đường Bắc Vi nói:

- Bắc Vi, hôm nay anh phải vào núi có việc, em ở đây đợi anh.

Hắn muốn tới hội đấu giá của Ẩn Môn, nhưng hắn lại không biết hắn không phải người trong Ẩn Môn có thể vào được hay không, vì thế đem theo Đường Bắc Vi có chút không ổn.

Đường Bắc Vi không phải là người không biết nặng nhẹ, kinh nghiệm mấy ngày nay khiến cô biết rõ được rất nhiều, bây giờ Diệp Mặc nói cô đương nhiên không thể đi theo sau làm gánh nặng được.

Vì thế gật gật đầu nói:

- Em biết rồi anh ạ, hôm nay em muốn về thăm mẹ, không biết mẹ thế nào rồi?

Diệp Mặc thầm nghĩ để một mình Đường Bắc Vi ở đây cũng quả thật khiến cô sốt ruột, lập tức lấy ra một bình sứ đưa cho Đường Bắc Vi nói:

- Thuốc trong bình sứ này để cho mẹ em uống, sau đó đợi anh về giúp bác khám bệnh.

Đường Bắc Vi vâng một tiếng, nhận cái bình nói:

- Em học ở đại học sư phạm Đàn Đô, lúc anh đến thì trực tiếp đến khoa tiếng Anh tìm em là được rồi.

- Được, đợi anh xong việc bên này thì liền đến tìm em. Nhớ là nếu như tên Ngụy Vĩnh Càn dám làm gì em thì em trực tiếp dùng quả cầu lửa thiêu hắn, mọi chuyện có anh giúp em chịu tránh nhiệm.

Diệp Mặc tuy biết Đường Bắc Vi lo lắng mẹ của cô nhưng vẫn dặn dò cô một lượt.

Đối với sự quan tâm của anh trai trong lòng Đường Bắc Vi vô cùng ấm áp, nhưng vẫn bị lời nói của Diệp Mặc làm giật mình. Tùy tiện giết người ở

trong thành phố thì bất cứ người nào cũng trốn không thoát, tuy nhiên cô cũng biết anh trai là vì cô nên cũng không cãi lại.

Diệp Mặc mãi đến khi đưa Đường Bắc Vi lên taxi mới quay người đi tới cái hẻm núi tối qua. Sau khi đi vào rừng, thỉnh thoảng Diệp Mặc gặp một số người cổ quái, tuy nhiên những người này đều ít nói chuyện với nhau. Diệp mặc phỏng đoán đám người này cũng đến tham gia hội đấu giá, hắn muốn tìm một người để hỏi lại phát hiện tất cả mọi người đều vô cùng cẩn thận, hơn nữa rất nhiều người đều dùng khăn đen để che mặt.

Diệp Mặc thầm mắng trong lòng, chỉ là một cái hội đấu giá của Ẩn Môn mà thôi, không ngờ lại làm giống như Tu Chân giới vậy. Tuy nhiên hắn nghĩ đến hắn chỉ có võ công luyện khí tầng ba, ngẫm nghĩ cũng lấy ra một cái khăn màu đen để che mặt.

Sau khi tiến vào hẻm núi, Diệp Mặc phát hiện người đến tham gia hội đấu giá phần lớn là Huyền cấp và Hoàng cấp, thi thoảng cũng có mấy người Địa cấp, nhưng so với Huyền Cấp mà nói thì ít hơn rất nhiều. Cái phát hiện này khiến Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ hắn chỉ có cách kì cuối của luyện khí tầng ba một đường mà thôi, một khi thăng cấp kì cuối của luyện khí tầng ba thì hắn nắm chắc phân cao thấp với cao thủ Địa cấp.

Diệp Mặc mới tiến vào hẻm núi liền nhìn thấy một đám người đang xem náo nhiệt, hắn lập tức cũng chen vào. Diệp Mặc nghĩ đến những người lưng đeo trường đao đoản kiếm của Vô Lượng Sơn nếu ra ngoài thì chắc chắn sẽ bị người ta cho là đóng phim, nhưng hắn lại cười không nổi vì hắn biết mỗi người ở nơi này đều là sự tồn tại không thể coi thường.

Sau khi Diệp Mặc chen vào lại ở trong đám người này nhìn thấy một người quen, chính là cô gái lúc đầu bị hắn chém đứt một cánh tay, tuy nhiên có vẻ như cánh tay của cô gái đã được nối lại. Đứng cạnh cô là một đạo cô xinh đẹp thanh tú, tuổi tác chỉ khoảng hơn ba mươi.

Không ngờ cô gái này lại xuất hiện ở đây, ban đầu cô ở cùng Lang Cực làm việc cho Thiên Long Đầu, tay sử dụng phi đao cũng không tệ, lẽ nào cô ta cũng là người trong Ẩn Môn? Tuy nhiên mặc kệ là có hay không, Diệp Mặc đã không có hứng đi quan tâm rồi, chỉ cần không động đến hắn là được rồi, động đến hắn thì đừng trách hắn không khách khí, lần sau thì sẽ không là chặt tay mà là thành tro bụi.

Diệp Mặc đem lực chú ý đến trong đám người, lại có hai gã đàn ông đang giằng co, một người khoảng kỳ cuối của Hoàng cấp, một người là kỳ cuối của Huyền cấp. Trong đó người võ công Hoàng cấp trên ngực đã bị chém một vết đao, máu chảy không ngừng, rất rõ ràng hai người này đang đánh nhau.

- Hứa Bình, mày chính là một tên cô hồn dã quỷ lại dám tranh đồ với ông đây. Lần trước bị mày chạy, lần này nếu như mày không giao đồ ra thì nơi này chính là nơi chôn xác của mày.

Người đàn ông kỳ cuối của Huyền cấp cười lạnh nói.

Hứa Bình lau đi vết máu trên khóe miệng, hừ một tiếng mới nói:

- Đúng là không biết xấu hổ, ỷ vào Đoạn Quyền Đường thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Thiên thạch đỏ rõ ràng là tôi phát hiện trước, hơn nữa là tôi có được trước, anh dựa vào cái gì mà muốn cướp? Không biết xấu hổ.

Lúc này những người xung quanh đều đã hiểu ra, chắc chắn Đoạn Quyền Đường này nhìn trúng đồ của người khác muốn cướp trắng. Nếu nói một người luyện võ võ công Hoàng cấp cướp đồ trong tay một người kỳ cuối Huyền cấp thì chẳng có ai tin được.

Diệp Mặc nghe thấy Đoạn Quyền Đường thì nhíu nhíu mày, cái tên này rất quen. Chính là vào lúc này, tên kỳ cuối của Huyền cấp lại bước thêm một bước, đánh vào ngực của Hứa Bình, Hứa Bình lại phun ra một ngụm máu tươi, mà một cái túi vải ở ngực cậu ta đã tơi vào trong tay tên Đoạn Quyền Đường.

Những người vây xung quanh tuy nhìn thấy Hứa Bình bị người ta đánh cho hộc máu, đồ cũng bị cướp đi nhưng lại không có ai muốn tiến lên trên nói một câu công đạo.

Diệp Mặc dùng thần thức quét tới đồ ở trong túi vải, trong lòng cả kinh, trong đây nào phải Thiên thạch đỏ gì căn bản là một khối Tinh Ngọc. Tinh Ngọc chính là trong giới Tu Chân cũng cực khó gặp, là thứ mà đám cao thủ tranh đoạt. Có thể luyện chế thành pháp bảo linh khí cực phẩm, có thể nói tác dụng của Tinh Ngọc trong luyện khí là không có gì sánh kịp.

Tinh Ngọc hình thành rất khó, đều hình thành sau khi mài mòn trong thời không vô tận của vũ trụ, màu sắc Tinh Ngọc bình thường càng đỏ thì cấp bậc lại càng tốt. Miếng Tinh ngọc này đã đỏ lên có thể thấy là cực phẩm trong Tinh Ngọc.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, miếng Tinh Ngọc này bất luận thế nào cũng phải có được, có được Tinh Ngọc phi kiếm của hắn sẽ thành. Nhưng phải tìm cái cơ nào để cướp đoạt miếng Tinh Ngọc này đây?

Nhìn Hứa Bình nằm dưới đất, trong lòng Diệp Mặc khẽ động, đi vào trong nâng cậu ta dậy, lấy một phiên thuốc đưa cho cậu ta nói:

- Anh bạn, cậu ăn viên đan dược này trước đi, tôi không tin cái thế giới này không có công đạo.

Hứa Bình nhận viên thuốc, cảm động nhìn Diệp Mặc nói:

- người anh em, đa tạ, tôi là Hứa Bình, tuy nhiên ở đây không có chuyện của anh, anh tránh ra đi, người đó là Trịnh Thành Tắc là người của Đoạn Quyền Đường.

Rõ ràng Hứa Bình đã chỉ rõ Diệp Mặc không thể động vào Đoạn Quyền Đường, cho dù là môn phái lợi hại nữa thì hắn cũng sẽ không bỏ qua Tinh Ngọc, một khi có được Tinh Ngọc luyện chế thành phi kiếm, hắn hoàn toàn có thể giết được cao thủ Địa cấp.

Hắn không tin cả Đoạn Quyền Đường đều là cao thủ Địa cấp, Đoạn Quyền Đường, Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ đến lúc đầu khi giết Âu Húc Hổ chiếm được một thanh đoản kiếm, trên đoản kiếm có hai chữ "Quyền Đường", hóa ra là như thế. Diệp Mặc đã biết Âu Dương Húc và Trình Thành Tắc là một phe, nếu như bọn họ là một phe thì sớm hay muộn Đoạn Quyền Đường cũng sẽ tới tìm Diệp Mặc, một khi đã như vậy còn không bằng giết trước rồi nói sau.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, ý nghĩ giết người trong lòng nổi lên.

- Nhóc con, thị phi chỉ vì can thiệp vào, cút ngay, chuyện của Đoạn Quyền Đường tao không tới lượt mày quản.

Trình Thành Tắc thấy có người tới giúp Hứa Bình, còn là một tên nhóc trẻ tuổi như vậy, thậm chí còn che mặt, trong lòng y giận dữ ngay lập tức bộc phát cơn tức giận.

Diệp Mặc chậm rãi đứng lên, hắn lạnh lùng nhìn Trình Thành Tắc, lúc này mới có bộ dạng hiên ngang lẫm liệt nói:

- Ông đây chính là thích quản chuyện bất bình, Đoạn Quyền Đường thì giỏi lắm sao, hôm nay ông đây cứ cố tình quản đấy, mày định thế nào?

Nói xong Diệp Mặc vẫn còn chút hổ thẹn, Hứa Bình không tệ hắn lại lợi dụng cậu ta.

Tuy là vì miếng Tinh Ngọc đó nhưng lời Diệp Mặc lại lập tức dẫn đến sự nhận thức chung của mọi người xunh quanh, rõ ràng hành vi bá đạo của Trình Thành Tắc đã có người không hài lòng rồi, chỉ là không có ai đứng ra nói mà thôi. Lúc này đây Diệp Mặc đứng lên nói, lập tức có người phụ họa theo.

Trình Thành Tắc cũng lạnh lùng liếc mọi người xung quanh, lại hung ác nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Hứa Bình nói:

- Hôm nay coi như hai đứa mày may mắn, lần sau đừng để cho ông gặp

được.

Nói xong không ngờ quay người rời đi.

Diệp Mặc căn bản là vì Tinh Ngọc mà tới, về phần cứu Hứa Bình chỉ là việc thêm vào, hắn sao có thể để phần việc chủ yếu chạy được. Không chút suy nghĩ liền ngăn Trình Thành Tắc lại - Muốn đi? Đừng có mà nằm mơ, lấy đồ của người khác rồi muốn đi sao?

- Thằng nhóc muốn chết.

Lần này Trình Thành Tắc thực sự phát cáu, lúc nãy Diệp Mặc cứu Hứa Bình tuy y căm tức nhưng đồ vẫn trong tay y. Y không để ý, bây giờ y đi trước rồi, không biết tên nhóc không biết trời cao đất dày này lại dám ngăn cản y.

Không chút nghĩ ngợi, Trình Thành Tắc liền rút trường kiếm sau lưng quét qua.

Đường kiếm của Trình Thành Tắc quét tới lập tức mang theo một trận gió lạnh. Diệp Mặc lại không dám xuất ra trường đao ngăn lại, bởi vì thứ nhất chiếc nhẫn trữ vật hắn không có cách nào để bại lộ, thứ hai hắn biết trường đao kia là thứ gây chuyện, một khi bị người ta biết trường đao của Biên Pha ở trên người hắn, thì hắn là người đầu tiên bị hoài nghi.

Diệp Mặc không có vũ khí sử dụng, trong lòng càng thêm muốn có phi kiếm của hắn.

Phút chốc, trường kiếm của Trình Thành Tắc đã quét đến trước mặt Diệp Mặc. Những người xung quanh đã lộ ra ánh mắt không đành lòng, dù sao Diệp Mặc thoạt nhìn chỉ có vẻ hai mươi tuổi, một người thanh niên hơn hai mươi tuổi, cho dù học võ từ trong bụng mẹ, dù cho tư chất tốt hơn nữa thì cũng không quá Hoàng cấp mà thôi, sao có thể là đối thủ của Trình Thành Tắc?

Diệp Mặc cũng không để ý nhiều như vậy, thần thức của y khóa chặt

trường kiếm của Trình Thành Tắc, đánh ra một quyền.

Không ai dám tin tưởng, Diệp Mặc lại dùng tay đối kháng với trường kiếm, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mặc điên rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 234

Quyết Đoán Giết

Dưới sự giao nhau giữa nắm đấm và kiếm, không ngờ lại không có âm thanh máu thịt vỡ vụn mà là phát ra âm thanh đánh bình thường. Trường kiếm của Trình Thành Tắc lại bị đánh xuống đất, mà Trình Thành Tắc laị bị áp lực cực lớn bức phải lùi ra sau mấy bước.

Tay của Diệp Mặc lại hoàn hảo không làm sao, là lúc này đây Diệp Mặc lại tiến lên phía trước, lại đá một cước vào đan điền của Trình Thành Tắc, Trình Thành Tắc lại bay xa mấy mét, đụng vào một khối đá rất lớn phía xa xa, miệng phun ra máu, rõ ràng không có cách nào sống tiếp rồi.

Lúc này Diệp Mặc mới đi đến trước mặt Trình Thành Tắc, lấy đi cái túi vải trên ngực y.

Người vây xem xung quanh đều hít vào một hơi khí lạnh. Trình Thành Tắc dù gì thì cũng là nhân vật luyện đến kỳ cuối của Huyền cấp, không ngờ trong tay của Diệp Mặc chỉ duy trì được hai chiêu, người thanh niên này quá hung hãn, tuy Trình Thành Tắc khinh địch trước nhưng cho dù y hoàn toàn không khinh định thì rõ ràng trước mặt người thanh niên này cũng không duy trì được quá hai mươi chiêu.

Thật là lợi hại, nhưng hắn đắc tội với Đoạn Quyền Đường, Đoạn Quyền Đường tuy không phải là Ẩn Môn hạng nhất gì nhưng lại có một cao thủ Địa cấp trấn thủ, người thanh niên này gặp phiền đây.

Đại đa số mọi người đều không biết lúc đó Diệp Mặc dùng nắm đấm đánh bay trường kiếm như thế nào, tuy nhiên hai cao thủ Địa cấp lại nhìn thấy vô cùng rõ ràng, nắm đấm của Diệp Mặc chuẩn xác đánh trúng vào lưng

kiếm của trường kiếm, lúc này mới đánh bay Trình Thành Tắc.

Hai cao thủ Địa cấp này cũng thầm so sánh trong lòng, cho dù bọn họ chống lại Trình Thành Tắc thì cũng không nhất định có thể nhẹ nhàng như vậy giết chết y, mà người thanh niên này lại lợi hại quá mức, bọn họ thậm chí nhìn không ra Diệp Mặc thuộc môn phái nào.

Cô gái đã bị Diệp Mặc chém đứt tay nhìn về phía Diệp Mặc, lúc này mới thấp giọng nói với đạo cô xinh đẹp thanh tú bên cạnh:

- Sư phụ, người này dường như con đã gặp ở đâu, nhưng mà nghĩ không ra.

Đạo cô xinh đẹp lấp tức quát lớn:

- Tử Như, đừng nói lung tung. Chúng ta không dễ gì mới vào được đây, ngàn vạn lần đừng nói lung tung.

Diệp Mặc đưa bao vải cho Hứa Bình nói:

- Anh Hứa, đây là của anh, đưa anh này.

Trong lòng lại đang nghĩ đợi lát nữa dùng thứ gì để đổi lại.

Hứa Bình lại đẩy nói:

- người anh em vì chuyện của tôi mà đắc tội với Đoạn Quyền Đường, Hứa Bình tôi rất là băn khoăn. Thứ này đối với tôi cũng không có tác dụng gì, hơn nữa võ công của anh cao hơn tôi, vậy thì tặng cho anh. Vẫn chưa thỉnh giáo tên của anh bạn.

Diệp Mặc vốn vì Tinh Ngọc mà đến, nghe thấy lời này cũng không già mồm, lập tức nhận lấy Tinh Ngọc, lấy ra một miếng Ngọc quyết phòng thân nói:

- Ngọc quyết này là một pháp khí phòng ngự, giá trị so với thiên thạch của anh kém hơn rất nhiều, tôi chiếm một chút lợi của anh trước, có cơ hội

thì bù lại sau, tôi là Mạc Ảnh.

Diệp Mặc ở đây cũng không dám lên mặt, ở đây đều là người có lai lịch, tuy Diệp Mặc tự phụ nhưng hắn vẫn chưa tự phụ đến mức không đặt tất cả mọi người vào trong mắt.

Hứa Bình nhận Ngọc Quyết cười ha hả nói:

- Anh Mặc nói như vậy chính là khách khí, có thể kết giao với người bạn như anh Mặc chính là may mắn của Hứa Bình. Chỉ là khiến anh Mặc đắc tội với Đoạn Quyền Đường, Hứa Bình rất là băn khoăn.

Diệp Mặc lập tức nhìn Hứa Bình bằng con mắt khác, người này thoạt nhìn rất thoải mái hơn nữa cũng không sợ Đoạn Quyền Đường chút nào, lập tức cũng cười ha ha nói:

- Đoạn Quyền Đường, tôi còn không đặt trong mắt. Nếu như lại có người Đoạn Quyền Đường đến quấy rầy, tôi không ngại đi một lần san bằng chỗ này.

Diệp Mặc cố ý nói lời này, hắn đã giết Âu Húc Hổ, lại giết Trình Thành Tắc, không có cách nào tồn tại với Đoạn Quyền Dường rồi. Cùng với sợ hãi rụt rè, còn không bằng dứt khoát làm rõ ân oán. Hơn nữa hắn cũng không phải là nói lung tung, chỉ cần hắn có được Tinh Ngọc thì có thể luyện chế được phi kiếm, một khi phi kiếm thành hình, sức chiến đấu của hắn tăng lên gấp đôi.

- Được, nếu như Đoạn Quyền Đường còn tới, hai anh em chúng ta đi giết chúng long trời lở đất.

Hứa Bình cũng hào khí ngút trời.

Những người xung quanh đã thấy không còn náo nhiệt để xem, hơn nữa người thanh niên này lại dõng dạc muốn đấu với Đoạn Quyền Đường thì đều tản ra, đi vào khe núi.

- Anh Mặc cũng đến tham gia hội đấu giá sao?

Thấy mọi người đều rời đi, lúc này Hứa Bình mới hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Tôi nghe nói ở đây có hội đấu giá thì liền đến xem, không biết có thứ tốt gì.

Hứa Bình sửng sốt một lát mới lên tiếng.

- Lẽ nào anh có có môn bài vào cửa?

- Vào đó còn cần môn bài sao?

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Mặc nghe thấy lập tức hỏi.

Hứa Bình lấy ra một cái thẻ bài bằng ngọc, nói:

- Đương nhiên cần, tôi cũng mất rất nhiều sức lực mới lấy được cái thẻ bài này.

Diệp Mặc tiếp nhận thẻ bài ngọc trong tay ngắm nhìn, bỗng nhiên nhớ đến trên người hắn có cũng một cái thẻ bài ngọc này, chính là lúc đầu lục soát được trên người Du Liên, bên trên có một số chính là ba mươi bảy, mà tấm thẻ bài ngọc của Hứa Bình số bên trên là một trăm linh một.

- Là loại thẻ bài ngọc này sao?

Diệp mặc tiện tay lấy ra thẻ bài ngọc trên người Du Liên, thầm nghĩ may mắn đạo cô Tĩnh Tức sau khi giết Du Liên không có soát người, nếu không thì hắn không có thẻ bài ngọc tiến vào.

Hứa Bình cầm lấy nhìn, lập tức nói:

- Không sai, chính là loại thẻ bài ngọc này, thẻ bài ngọc này của anh là số trước năm mươi, có thể mang thêm một người vào, những số sau năm

mươi như tôi đây, chỉ có thể vào một người, không ngờ anh Mạc lại có ngọc bài cao cấp này, nếu đã như vậy thì chúng ta vào thôi.

Tuy rằng Hứa Bình không hỏi, nhưng trong lòng cậu ta đã khẳng định Diệp Mặc là cao thủ Địa cấp, bởi vì loại thẻ bài này ngoại trừ cao thủ Địa cấp ra thì một số nhân tài có thân phận mới có.

Sau khi hai người nói chuyện một lúc, mới hiểu biết được cả hai đều là tản tu không có môn phái. Tuy Diệp Mặc rất có hảo cảm đối với Hứa Bình nhưng hắn không nói ra toàn bộ lai lịch của hắn, dù sao Hứa Bình cũng không nói với hắn cái gì. Hơn nữa người trong giang hồ ai biết chi tiết? Lúc nhiệt huyết có thể cùng sống cùng chết, lúc xung đột lợi ích nói không chừng bị bán rẻ, dù sao chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc và Hứa Bình đi qua khe núi, rồi đi xuyên qua một cái cầu sắt, tiến vào một con đường lên vách núi nhỏ. Đoạn đường này xây dựng trên vách đá dựng đứng, nhìn xuống dưới căn bản không thấy đáy, toàn bộ đều là sương trắng lượn lờ. Đi bên trên dường như lúc nào cũng có thể bị gió thổi rơi xuống vậy, nếu như là người sợ độ cao nói không chừng đã bị váng đầu rơi xuống.

Tuy nhiên người tham gia hội đấu giá không có mấy người sợ độ cao, Diệp Mặc lại càng không sợ. Sau khi xuyên qua con đường nhỏ trên vách núi ngàn thước, địa thế phía trước mắt đã rộng rãi hơn. Từng mảng cây cối lớn có vẻ rất u tĩnh và đẹp đẽ, cuối núi hoa chính là một cửa lầu kiến trúc làm bằng gỗ, bên trên viết "Tê Sương Tự".

Diệp Mặc thấy rất nhiều người cầm thẻ bài bằng ngọc tiến vào bên trong liền biết đã đến nơi rồi, hắn cũng không khỏi âm thầm khâm phục Đông Phương Tê, một tên chưa từng tu luyện, thậm chí ngay cả chuyện trong đây cũng làm cho rõ ràng như vậy, không biết y có đường dây gì.

Xem ra bất cứ kẻ nào cũng không thể coi thường, có câu "Cá có đường cá, tôm có đường tôm, ốc cũng có đường ốc", câu nói này có thể nói là đúng.

Diệp Mặc chú ý một chút hai tên đàn ông giữ của, đều là võ công đỉnh cao Huyền cấp. Theo Tống Hải nói hai người này là hai anh em, hơn nữa háo sắc như mệnh, người đến hôm nay có rất nhiều cô gái, không biết hai người này háo sắc như thế nào. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không tin hai người này dám động thủ với phụ nữ giữa ban ngày ban mặt.

Diệp Mặc và Hứa Bình đi ở phía sau, hắn biết bây giờ mới mười một giờ trưa, Diệp Mặc đã từ chỗ Hứa Bình mà biết được, hội đấu giá phải ba giờ chiều mới bắt đầu.

Diệp Mặc cẩn thận quan sát hai tên thủ vệ, quả nhiên thấy ánh mắt của hai người này thỉnh thoảng lượn tới lượn lui trên người các cô gái. Đặc biệt là lúc đối diện với hai tỷ muội Liên Hàng và Tĩnh Trai, thiếu chút nữa thì chảy cả nước miếng. Diệp Mặc nhìn thấy tên lùn lúc hai đạo cô Liên Hàng Tĩnh Trai tiến vào, y giơ tay tay túm tay một trong hai đạo cô một cái, tay đạo cô đó co rụt lại, thẻ bài ngọc cũng rơi xuống đất. Vị đạo cô này nhanh chóng nhặt thẻ bài ngọc lên, kéo cô gái đằng sau vội vàng tiến vào, không hề nói nhiều lời.

Nhưng thẻ bài trên người tất cả mọi người đều rất chính xác, hơn nữa bây giờ lại là người đến người đi, hai người này cũng không dám quá đáng quá.

Hắn hiện tại đã hiểu được, bất kể là tối qua hay là chiều nay, nếu hắn và Đường Bắc Vi cùng đến đấy, chắc chắn sẽ không gặp người khác. Bởi vì tối hôm qua hội đấu giá còn chưa bắt đầu, chiều nay hội đấu giá mới chính thức tiến hành, bất kể là tình huống gì, với cái bộ dáng háo sắc của hai người này, hắn đưa Đường Bắc Vi đi thì chắc chắn sẽ bị hai người này ngăn lại.

Quả nhiên không phải là thứ tốt, Diệp Mặc lập tức liền biết, một khi hắn và Đường Bắc Vi bị ngăn lại thì một trăm phần trăm phải xung đột với hai tên này. Suy nghĩ này Đông Phương Tê nghĩ cực kì âm hiểm, may mắn Đông Phương Tê đã bị hắn giết rồi, nếu không thì hắn thực sự không có cách nào hạ quyết tâm, người này động không động liền âm hiểm.

Đến lượt hai người Diệp Mặc và Hứa Bình, Diệp Mặc đưa thẻ bài qua, Hứa Bình cũng lấy ra thẻ bài của cậu ta.

Tên mũi ưng bên trái nhận thẻ bài ngọc của Diệp Mặc hơi kì lạ Diệp Mặc sao không mang theo người, hơn nữa còn là thẻ bài trước số 50, thường thì thẻ bài trong số năm mươi đều có thể mang thêm một người tiến vào, mà Diệp Mặc tuy dùng khăn che mặt nhưng tuổi tác của hắn quá trẻ.

- Các anh là người của môn phái nào?

Tên đàn ông mũi ưng thầm nghĩ giữ bài trong năm mươi số đầu, thường thì đều là người trong Ẩn Môn tương đối lớn, hoặc là môn phái cực lớn của thế tục, nhưng Diệp Mặc thế nào cũng nhìn không giống.

Diệp Mặc lập tức lắc đầu nói:

- Chúng tôi không có môn phái.

Tên đàn ông mũi ưng này lại tỉ mỉ đánh giá Diệp Mặc một phen, nếu không có môn phái, thấy y hỏi như vậy thì phải chủ động hiếu kính rồi, nhưng Diệp Mặc không ngờ không có chút ý tứ hiếu kính nào, lập tức lạnh mắt nói:

- Thẻ bài này cậu trộm ở nơi nào?

Trong lòng Diệp Mặc tức giận, lạnh lùng nói:

- Cái này cần phải báo cáo cho anh sao? Anh quan tâm chúng tôi có được từ nơi nào, chỉ cần nó là thật là được rồi.

- To gan, là một tiểu bối cấp thấp lại dám vô lễ như vậy, thẻ bài của cậu lai lịch không rõ ràng, tôi tịch thu, cậu đến từ nơi nào thì trở về nơi ấy.

Tên đàn ông mũi ưng bởi vì hôm nay có nhiều cô gái ưu tú đến như vậy, nhưng đến bây giờ y đến một chút tiện nghi cũng không chiếm được, bây giờ Diệp Mặc không những không hiếu kính y lại còn muốn đôi co, lập tức liền

tức giận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 235

Hung Hãn

Diệp Mặc lại càng tức giận. Nhiều người như vậy, không cản ai, chỉ cản một mình hắn, là khinh thường hắn trẻ tuổi, hơn nữa lại không người chống lưng, lại có được tấm thẻ bài trong vòng 50 số đầu.

Người phía sau trông thấy Diệp Mặc lại xung đột với người giữ cửa, người biết Diệp Mặc đều hiểu hắn khá mạnh, phỏng đoán lại được xem náo nhiệt.

- Sao tôi chưa từng nghe nói vào cửa còn phải hỏi lai lịch tấm thẻ bài? Hẳn là không có quy định này thì phải.

Hứa Bình lập tức nói chen vào.

Người đàn ông lùn đứng bên phải nghe thấy Hứa Bình nói vậy, lập tức xông tới tát một cái, không ngờ Hứa Bình bay xa mấy mét, ngã trên mặt đất, khóe miệng còn không ngừng chảy máu.

- Tao nói phải là phải. Thế nào? Còn không phục sao?

Sau khi người đàn ông lùn này đánh xong, khinh thường thoáng nhìn về phía Hứa Bình, lại lạnh lùng nhìn lướt qua Diệp Mặc. Chỉ là hai người không môn không phái, hơn nữa chỉ có tu vi Hoàng Cấp còn dám nói nhảm.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông lùn kia.

- Thế nào, không phục sao? Không phục tao sẽ đánh cả mày, cút.

Người đàn ông lùn này thấy Diệp Mặc nhìn qua, lập tức hung hăng mắng.

Diệp Mặc chậm rãi quay đầu lại, người đàn ông lùn này thấy gã quát lớn không ngờ Diệp Mặc đã co đầu rụt cổ rồi, không khỏi phun ra một bãi nước bọt, cười lạnh nói:

- Cái gì vậy, còn không xem thử đây là chỗ nào.

Mọi người xung quanh thấy Diệp Mặc vẫn không hề kích động, không khỏi thở phào nhẹ nhõm thay cho Diệp Mặc, tuy nhiên trong lòng cũng có chút xem thường Diệp Mặc.

- Cút đi, đừng chậm trễ người khác vào trường.

Thấy Diệp Mặc quay đầu lại, người đàn ông mũi chim ưng khinh thường nói.

Diệp Mặc mỉm cười gật đầu. Ngay khi ánh mắt khinh bỉ của y còn chưa kịp dời đi, Diệp Mặc bỗng nhiên xoay người lại, với tốc độ cực nhanh đánh một quyền trúng vào đan điền của người đàn ông lùn.

Một quyền đánh ra mười phần sức lực, không chút nương tay.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra đầy trời. Người đàn ông lùn bị đánh bay xa mấy trượng, rơi trên mặt đất không nhúc nhích. Không ai biết gã còn sống hay đã chết. Tuy nhiên mọi người biết, cho dù gã còn sống hay đã chết cũng không có gì khác nhau. Một quyền này đã hoàn toàn đánh nát đan điền của gã.

Diệp Mặc đánh lén một quyền xong, lập tức lui về phía sau mấy bước, ổn định khí tức một chút, lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông mũi chim ưng.

Mấy tiếng hít sâu vang lên. Những người mơ hồ đoán người thanh niên che khăn đen này rất mạnh, nhưng không ngờ ra tay quyết đoán như vậy, một quyền đánh lén một cao thủ Địa Cấp trung kỳ, hơn nữa còn là một quyền đã thấy hiệu quả.

Không ai ngờ được Diệp Mặc dám đánh lén một cao thủ Địa Cấp trung kì. Thậm chí tên lùn kia cũng thật sự không ngờ được. Nhưng Diệp Mặc đã làm, hơn nữa vừa mới thành công. Chẳng lẽ hắn thật sự là một người lỗ mãng, không hề để ý tới bất kỳ cái gì sao?

Đương nhiên Diệp Mặc có để ý. Hắn đã nhìn qua đường. Đó là một con đường nhỏ được xây dựng phía trên vách núi đá dựng đứng. Người khác không thể chạy trốn, không có nghĩa là hắn không có cách nào chạy trốn. Nếu chẳng may thật sự đánh nhau, hắn hoàn toàn có thể mang theo Hứa Bình nhảy xuống vách núi. Hắn có Ngự Phong Thuật, hắn căn bản không sợ.

Đối với Diệp Mặc mà nói nếu muốn đánh, còn không bằng dứt khoát tiêu diệt trước một người, cũng bớt đi một phần uy hiếp. Hắn sẽ không chậm chạp chờ lát nữa một mình đối mặt với hai người Huyền Cấp đỉnh phong bao vây tấn công. Đây không phải tác phong của hắn. Nếu muốn ám toán, đương nhiên Diệp Mặc lựa chọn người lùn có tu vi cao hơn một chút. Hơn nữa, giết người lùn trước, đợi lát nữa nếu nói tới lí lẽ, hắn dễ nói hơn một chút. Dù sao cũng là tên lùn này động thủ trước.

Sau một lúc lâu, người đàn ông mũi chim ưng mới kịp phản ứng, kêu lên một tiếng:

- Khốn kiếp, mày dám giết anh trai tao.

Sau đó, y thuận tay lấy ra một thanh đao dài bổ xuống đầu Diệp Mặc.

Theo y thấy, vừa rồi Diệp Mặc đánh lén mới giết được anh trai y. Nếu thật sự đánh nhau, y chỉ cần một đao là có thể giết được Diệp Mặc.

Đương nhiên Diệp Mặc biết người đàn ông mũi chim ưng này có tu vi

chỉ thấp hơn người lùn kia một chút, nhưng tu vi thậm chí còn cao hơn Trịnh Thành Tắc. Đương nhiên hắn không dám chậm trễ. Lúc này, thần thức liền tập trung trên trường đao của người đàn ông mũi chim ưng.

Tuy rằng trường đao của người đàn ông mũi chim ưng lợi hại, nhưng đối với Diệp Mặc lại không có bất kỳ sự uy hiếp nào. Chẳng những, thần thức của Diệp Mặc tập trung trên trường đao của y, hơn nữa hắn còn dùng thần thức cẩn thận xem xét tình hình xung quanh. Hắn sợ lại có người xông tới bao vây tấn công hắn. Một khi lại có người xuất hiện bao vây tấn công, hắn nhất định phải lập tức chạy trốn, không tham gia hội đấu giá nữa.

Thấy bên này lại đánh nhau, rất nhiều người liền tới xem. Trong lúc nhất thời thậm chí những người không có thẻ bài cũng có thể đi vào. Tuy nhiên nếu người đến đây đều có thẻ, ngược lại không có người nào có thể nhân cơ hội mò cá.

Chỉ sau một lát, người đàn ông mũi chim ưng đã bổ mười hai đao. Một đao tiếp một đao, gần như đã thành một màn đao liên hoàn. Diệp Mặc cười lạnh. Nếu hắn lấy ra trường đao, thậm chí có thể giết chết người này ở đao thứ bảy. Nhưng hắn không dám lấy trường đao của biên pha ra, chỉ có thể tay không đối kháng.

Keng, keng, keng...

Sau liên tục mười hai tiếng động, Diệp Mặc và người đàn ông mũi chim ưng lại tách nhau ra. Mười hai đao giống như màn đao, không ngờ không chém rơi được dù chỉ một góc áo của Diệp Mặc.

Lúc này người đàn ông mũi chim ưng đã biết Diệp Mặc không phải đơn giản giống như bề ngoài. Tuy rằng trong lòng rất nóng lòng muốn giết Diệp Mặc, nhưng y biết chuyện này không thể sốt ruột.

Người đàn ông mũi ưng thuận tay đánh ra tín hiệu giống như hỏa tiễn, sau đó trường đao trong tay lại mạnh mẽ đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy người đàn ông mũi ưng này phát tín hiệu, lập tức biết y đã triệu tập người tới. Hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Bất kể người đến có phải là người công bằng hay không, hắn vẫn không thể không giết người đàn ông mũi ưng này.

Tuy rằng Diệp Mặc lo lắng, nhưng không thể dễ dàng giết được người đàn ông mũi ưng này. Sau khi nắm tay của Diệp Mặc và trường đao của y va chạm vào nhau, người đàn ông mũi chim ưng bị Diệp Mặc đánh lùi lại mấy bước. Y lập tức đã biết Diệp Mặc còn lợi hại hơn y.

Tuy rằng đã đánh khiến người đàn ông mũi chim ưng lùi lại mấy bước, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại không hề vui sướng. Hắn mơ hồ cảm thấy nắm tay có chút đau đớn. Hắn biết nếu mình dùng Phong Nhận (đao gió), đã sớm giết chết người này. Nhưng hắn không dám dùng. Lúc này thần thức của Diệp Mặc quét đến trăm mét, thấy có hai người đàn ông đang tới gần. Hơn nữa tu vi của họ rõ ràng còn cao hơn người đàn ông mũi chim ưng.

Không được, không thể chờ bọn họ tới mới giải quyết. Sau khi Diệp Mặc đánh lui người đàn ông mũi chim ưng, đồng thời, hắn bất ngờ bay vút lên không, trực tiếp đánh về phía người đàn ông mũi chim ưng.

- Tự tìm cái chết.

Người đàn ông mũi chim ưng thấy Diệp Mặc dám kiêu ngạo như thế, tư thế để lộ sơ hở phía trước xông về phía y, miệng y cong lên lập tức lộ ra một nụ cười lạnh, trường đao lại chém về phía ngực Diệp Mặc.

Diệp Mặc dùng thân thể ngăn cản tầm mắt của người đứng xem, một quyền đánh về phía sống trường đao, đồng thời một đạo Phong Nhận trực tiếp xẹt qua cổ người đàn ông mũi chim ưng.

Trường đao của người đàn ông mũi chim ưng đột nhiên dừng lại. Y có phần không thể tin được, muốn đưa tay lên cổ sờ một cái, nhưng cuối cùng lại bất lực buông thõng tay xuống. Cho tới lúc chết, y vẫn không thể tin được, Diệp Mặc bất ngờ dùng ám khí giết y.

Mọi người xung quanh đều ngây ngẩn cả người. Vừa rồi, Diệp Mặc Một đánh một chiêu để lộ phía trước, rõ ràng phạm vào tối kỵ của võ học, nhưng vì sao trong nháy mắt đã giết chết người đàn ông mũi chim ưng này được? Người trẻ tuổi này quá quỷ dị. Lúc này rất nhiều người nhao nhao dặn dò người vai vế dưới, về sau gặp người này phải cố gắng tránh đi.

Lúc này Diệp Mặc mới hạ xuống. Đồng thời hai người đàn ông áo xám đã tới bên cạnh Diệp Mặc. Trong lòng Diệp Mặc thoáng rùng mình. Bất kỳ người nào trong hai người này đều có tu vi cao hơn nhiều so với người đàn ông mũi chim ưng. Mình không phải là đối thủ của bọn họ. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức theo bản năng lui về phía sau vài bước, đến gần Hứa Bình. Một khi cảm thấy không ổn, hắn sẽ lập tức túm lấy Hứa Bình xoay người bỏ chạy.

- To gan lớn mật, dám ở Tê Sương Tự giết người của quản lý hội đấu giá. Rốt cuộc cậu là ai? Tới nơi này có ý gì?

Người đàn ông nói chuyện tóc muối tiêu, đã hơn năm mươi tuổi.

Diệp Mặc không chút lo lắng kể rõ đầu đuôi sự việc, cuối cùng nói:

- Nếu hai vị tiền bối không tin, có thể hỏi người khác. Hơn nữa tôi còn thấy hai người này còn trêu ghẹo hai vị tỷ tỷ Liên Hàng Tĩnh Trai. Có thể thấy được hai người này căn bản là không phải là người tốt.

Người đàn ông tóc muối tiêu nhìn về phía đám người, tùy ý hỏi vài câu. Tuy rằng không ai đứng ra làm chứng, nhưng khi người đàn ông tóc muối tiêu hỏi, mọi người vẫn lựa chọn nói thật.

- Sư huynh, xem ra anh bạn nhỏ này không nói sai. Anh em họ Cổ vô lễ làm loạn, ngăn cản khách tới, đã phạm vào tối kỵ. Lúc trước lựa chọn hai người này đến trông giữ, tôi đã cảm giác không thỏa đáng.

Một người đàn ông trung niên lập tức nói.

Người đàn ông tóc muối tiêu thở dài nói:

- Chuyện này, chúng ta không thể làm chủ được. Tạm thời bỏ xuống không nói nữa.

Nói xong, người đàn ông tóc muối tiêu này nhìn Diệp Mặc nói:

- Hai người vào trước đi. Nhớ kỹ không thể tiếp tục gây rối. Trong chuyện này, chúng tôi không thể làm chủ được. Hai người có thể lựa chọn rời khỏi đây. Tôi sẽ không ngăn cản.

Diệp Mặc vừa nghe đã biết khẳng định hai anh em họ Cổ này có người đứng phía sau, tuy nhiên hắn không thèm để ý. Nếu đã đến đây, khẳng định phải đi vào. Nghĩ đến đây, hắn liền ôm quyền nói:

- Cảm ơn hai vị tiền bối.

Nói xong, Diệp Mặc kéo Hứa Bình không chút do dự cầm lấy tấm ngọc bài tiến vào bên trong.

Mọi người xung quanh thấy Diệp Mặc đi tới, đều tự động tránh đường. Theo bọn họ thấy, người trẻ tuổi che khăn đen này căn bản là một người có tính tình táo bạo, một lời không hợp liền động thủ giết người. Ít tiếp xúc vẫn tốt hơn.

Đạo cô trẻ tuổi Liên hàng Tĩnh Trai kia nhìn theo bóng dáng Diệp Mặc đi vào, kéo tay một đạo cô khác:

- Người này thật sự là quá hung hãn. Vừa rồi trong thung lũng, hắn đã giết người của Đoạn Quyền Đường, hiện tại lại giết anh em họ Cổ. Bất quá coi như hắn trút giận giúp chị. Một lát nữa chúng ta có nên đi cảm ơn hắn hay không?

Một đạo cô khác lập tức nói:

- Vũ Nhi, em quá ngây thơ rồi. Em cho rằng hắn giết người vì muốn giúp chúng ta sao? Em không nhìn thấy, sau khi người lùn kia đánh người đi cùng với hắn, nên hắn mới giết người sao? Hơn nữa hắn còn lợi dụng chúng

ta. Vừa rồi, khi chúng ta bị xỉ nhục, hắn hầu như không thèm liếc mắt nhìn một cái. Kỳ thật hắn căn bản chỉ lấy chúng ta làm cái cớ để thể hiện hắn giết người không sai. Người như thế, chúng ta ngàn vạn lần không nên nói nhiều với hắn.

- Ồ, em biết rồi. Chị, vì sao người ở bên ngoài ai cũng hư hỏng như vậy?

Đạo cô được gọi là Vũ Nhi lập tức bĩu môi nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 236

Gửi Đấu Giá

Diệp Mặc đương nhiên không biết hắn bị hai tiểu đạo cô Liên Hàng Tĩnh Trai đánh kí hiệu gian dối rồi, mục đích duy nhất của hắn bây giờ là gom góp tiền bạc, trên người hắn cũng không có tiền gì chỉ có một chút pháp khí và mấy viên đan dược luyện chế tối qua.

Bên trong Thê Sương tự rộng rãi vô cùng, Diệp Mặc tùy tiện nhìn một chút, ước chừng tầm 50~60 mẫu, hơn nữa cảnh sắc cũng rất tuyệt. Bốn phía đều cung cấp đình hóng mát và nơi nghỉ ngơi dành cho khách, Diệp Mặc thầm nghĩ, khó trách hội đấu giá lại định ở nơi này.

Diệp Mặc xác nhận nơi đấu giá, để Hứa Bình đợi hắn một lát, hắn muốn đi hỏi những thứ kia của hắn có thể bán ra với giá bao nhiêu.

Hứa Bình đương nhiên không biết trên người Diệp Mặc căn bản không có tiền, tới đây hoàn toàn là ý nghĩ nhất thời.

Nhìn Diệp Mặc đi về phía hội trường chính, cô gái tên Tử Như lập tức nói nhỏ với đạo cô bên cạnh:

- Sư phụ, con nhận ra người kia, hắn…

- Con im miệng cho ta.

Vị đạo cô xinh đẹp lập tức quát cô gái này một tiếng, cẩn thận nhìn bốn phía, không thèm để ý Tử Như nữa.

Tử Như sợ hãi, không tiếp lời nữa. Cô vừa sợ vừa hận Diệp Mặc, hận Diệp Mặc đã chém đứt cánh tay cô, sợ Diệp Mặc vì người này quả thực rất

hung hãn, mới đến đây thì đã giết ba người rồi, ba người này bất kì một người nào đều lợi hại hơn sư phụ cô nhiều.

Diệp Mặc đi đến cửa hội trường chính, lập tức bị một vị hòa thượng hơn ba mươi tuổi ngăn lại.

- Anh bạn, hội đấu giá còn hai tiếng nữa, lúc đó mới bắt đầu, đợi một chút mới có thể tiến vào hội trường.

Diệp Mặc bị cách xưng hô của vị hòa thượng này làm cho suýt chút nữa thì phì cười, hòa thượng không phải gọi thí chủ sao? Lại gọi anh bạn. Tuy nhiên may hắn thấy hòa thượng ăn thịt uống rượu cũng tương đối nhiều rồi, lập tức nói:

- Tôi có đồ muốn đấu giá không biết có được hay không.

- Gửi đấu giá đương nhiên không có vấn đề gì, mời theo tôi.

Vị hòa thượng này thấy Diệp Mặc đến gửi đấu giá cũng không thấy kỳ lạ, dù sao người gửi đấu giá cũng rất nhiều cũng không phải một mình hắn.

Vị hòa thượng này dẫn Diệp Mặc lên một căn phòng ở tầng ba, chào hỏi rồi lập tức rời khỏi.

Diệp Mặc đánh giá một chút hai người ở trong căn phòng, ông già gầy gò nhỏ bé, đeo kính, để râu dê, cách ăn mặc gần giống với Đông Phương Tê. Còn có một người là một phụ nữ trung niên, dung mạo bình thương, nhưng lại có một loại khí chất đẹp đẽ sang trọng, vừa nhìn liền không phải là người tầm thường.

- Cậu có đồ gì muốn gửi đấu giá?

Ngữ khí của người đàn ông để râu rất nhẹ nhàng, lúc nói lời nói này, lông mày lơ đãng nhíu một cái, tuy là hơi một chút nhưng vẫn bị Diệp Mặc thấy được.

Diệp Mặc lập tức liền biết người đàn ông để râu này chắc chắn là thấy hắn quá trẻ, không thấy đúng lắm. Lúc này cũng không thèm để ý, lấy ra năm chuỗi pháp khí mặt ngọc tự chế nói:

- Không sai, đây là một số pháp khí, mỗi cái đều có thể phòng ngự ba lần toàn bộ lực công kích của người luyện võ dưới Hoàng cấp.

Người đàn ông để râu nghe Diệp Mặc nói lại có loại pháp khí phòng ngự này, cũng giật mình, cầm lên xem tỉ mỉ, lúc này mới nói:

- Nếu như thực sự là loại pháp khí phòng ngự này, ở giới thế tục cũng vô cùng đáng tiền, nhưng ở đây lại không thể bán ra bao nhiêu tiền. Nếu như cậu đồng ý, tôi có thể thử, chỉ cần là thật, tôi có thể thu mua nhưng giá cả không thể vượt quá một triệu.

Diệp Mặc cũng biết người đàn ông để râu này nói không sai, loại pháp khí này ở trong hội đấu giá của Ẩn Môn quả thật không đáng bao nhiêu tiền, một triệu cũng coi như là không tồi rồi, nếu như mang ra giới thế tục nói không chừng mỗi cái đều đáng giá gấp ngàn vạn lần. Tuy rằng giá tiền này đã cao hơn nhiều so với giá lần đầu hắn bán ra nhưng Diệp Mặc cảm thấy không cần bán nữa.

Bởi vì lần trước tuy hắn bán hai trăm nghìn một cái, nhưng hai trăm nghìn đã quá đủ cho hắn dùng rồi. Hiện tại tuy có thể bán được một triệu nhưng một triệu ở hội đấu giá này căn bản không tính là bao nhiêu tiền. Nếu đã như vậy còn không bằng giữ lại bán bên ngoài. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lấy lại năm chuỗi pháp khí mặt ngọc.

Thấy Diệp Mặc cất pháp khí đi, người đàn ông để râu cũng không nói nhiều gì, ông ta cũng biết giá của đồ này ở đây và ở ngoài chênh nhau quá nhiều. Tuy nhiên ông ta lại vuốt râu nói:

- Nếu như cậu có thể đem phương pháp luyện chế pháp khí này ra đấu giá, tôi nghĩ chắc chắn là cái giá trên trời.

Diệp Mặc cười lạnh, không cần nói hắn căn bản sẽ không đưa ra phương pháp luyện chế, cho dù là hắn đưa ra, người tu luyện Cổ Võ ở đây cũng không có người có thể luyện chế. Thứ đồ thần thức này, không phải tu luyện Cổ Võ là có thể luyện ra được. Ông già này đưa ra chủ ý cũng không tồi, nếu bọn họ có thể luyện chế nhiều rồi bán ra bên ngoài, trở thành tỷ phú cũng là chuyện đơn giản.

Tuy rằng trong lòng cười lạnh nhưng Diệp Mặc lại bình thản nói:

- Thứ này không phải của tôi, tôi chỉ là bán giúp mà thôi.

Thuận miệng nói một câu liền đem chuyện ban nãy vứt ra sau, Diệp Mặc lại lấy một bình sứ ra nói:

- Đây là một viên "Liên Sinh Đan", ông xem có thể đáng bao nhiêu tiền?

Nói xong Diệp Mặc đem bình sứ giao cho ông già để râu, ông ta mở bình sứ ra, đổ ra một viên đan dược tròn màu tím, hương thơm vô cùng, nhỏ như mắt rồng. Viên đan dược này nhìn biểu tượng liền biết cực kì không tầm thường, nhưng chính là ông ta từ trước đến nay chưa từng nghe qua "Liên Sinh Đan".

Diệp Mặc thấy bộ dáng há hốc miệng kinh ngạc của ông ta, liền biết ông già này chắc chắn không biết "Liên Sinh Đan", lập tức lại nói:

- "Liên Sinh Đan" này là dùng "Tuyết Liên nghìn năm", cộng thêm chín chín tám mốt dược liệu quí báu luyện chế mà thành, tuy không nói là "Sinh Tử Nhân Nhục Bạch Cốt" nhưng chỉ cần còn một hơi thở, bất luận là vết thương nghiêm trọng thế nào đều có thể chữa được.

Bắt nạt ông già không hiểu giá cả thị trường này, Diệp Mặc đem dược liệu luyện chế "Liên sinh Đan" tăng thêm mười lần, hắn luyện chế đan dược cũng dùng không quá năm sáu loại mà thôi, bây giờ bị hắn nói thành tám mốt loại. Huống hồ Liên sinh Đan cũng không phải là bệnh gì cũng chữa được, nó chỉ là nhằm vào ngoại thương và nội thương cực kì nghiêm trọng,

hơn nữa đối với luyện công tẩu hỏa nhập ma cũng có hiệu quả trị liệu. Nhưng nếu nói bệnh nào cũng có thể chữa được thì lại không thực tế. Thần kinh não hoặc là rất nhiều bệnh tình tắc kinh mạnh thì Liên Sinh Đan không có cách nào chữa trị. Tuy nhiên cho dù là như vậy, đơn dược này cũng coi như là nghịch thiên rồi.

- Tuyết liên tử ngàn năm không ngờ thực sự có thể làm thuốc? Còn luyện chế ra được, hiện tại thế giới này lại có cao thủ luyện đan này?

Vẻ mặt của ông lão chấn kinh. Mà ngay cả người phụ nữ trung niên bên cạnh cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên, điều Diệp Mặc nói về công năng của viên đan dược này thật sự là nghịch thiên.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, đem đan dược cất vào chai mới nói:

- Những điều tôi nói hoàn toàn là thật, đan dược này có thể bán đấu giá chứ?

Người đàn ông lập tức trả lời:

- Có thể, có thể, tuy nhiên cậu phải cam đoan đan dược của cậu là thật, nếu như là giả…

Diệp Mặc cười lạnh, hắn đương nhiên biết người đàn ông để râu này muốn nói gì, lập tức trả lời:

- Nếu như ông không yên tâm, có thể nói là khách thay mặt bán, thật giả các ông không chịu trách nhiệm.

Diệp Mặc sở dĩ nói nời này là vì chẳng may ông già này thực sự không biết sự thật giả của đan dược mà phản đối Liên Sinh Đan của hắn, tiến hành bán đấu giá, hắn liền cái được không bù đắp được cái mất. Hắn cũng không tin, nhiều cao thủ như vậy, không có người nào có thể nhận ra sự thật giả của Liên Sinh Đan.

- Được, Liên Sinh Đan của cậu chúng tôi thay mặt, tuy nhiên phải thu

5% tiền hoa hồng.

Ông già lập tức nói.

- Có thể.

Diệp Mặc lập tức đồng ý, tiền hoa hồng 5% so với các loại thuế bên ngoài thì càng tiện hơn.

- Còn có những thứ khác không?

Ông lão để râu thấy Diệp Mặc đưa ra đều là đồ tốt lập tức liền mong chờ.

Diệp Mặc lại lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho ông lão.

- Cái này ông xem xem.

Ông lão mở cái bình ra, lại là một viên đan dược, nhưng là một viên đan dược trong suốt, mùi thơm lan ra bốn phía, vừa nhìn liền biết không phải vật tầm thường. Điều khiến ông lão khó chịu là, ông ta không ngờ lại không biết. Ông ta dẫu gì cũng là một người giám định, nhưng liên tiếp mấy lần không dám định được tính quý báu của vật phẩm, khiến nét mặt già nua hơi khó chịu.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết ông ta lại không biết, chỉ đành giải thích:

- Đây là một viên "Trú Nhan Đan", bất kể ai sau khi dùng xong đều trẻ mãi không già.

- Cái gì…

Lần này giật mình không chỉ có ông già để râu mà người phụ nữ trung niên bên cạnh cũng kích động đứng lên.

Trú Nhan Đan đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, ai có biết thể thế giới này còn có thứ này?

Thấy tay người đàn ông để râu không ngừng run rẩy, Diệp Mặc nhanh chóng cất đan dược trở về bình. Cái ông này nói không chừng tay run làm đan dược của hắn rơi xuống đất.

Một lúc lâu sau, ông lão mới thanh tỉnh lại, nhìn Diệp Mặc nói:

- Vị huynh đệ này, lời này không thể nói lung tung, cậu biết nếu như viên này và công năng của Trú Nhan Đan giống như cậu nói thì sẽ tạo gây ra hậu quả như thế nào không? Đó là chấn động đấy, bởi vì đan dược này quả thực không thể đánh giá giá trị được.

Người phụ nữ có chút cao quý kia cũng khẩn trương nhìn chằm chằm Diệp Mặc, bà ta không dám chắc chắn lời Diệp Mặc nói là thật hay giả.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đây đương nhiên là thật rồi, tôi ở hội đấu giá, ông có thể đấu giá Trú Nhan Đan của tôi đầu tiên, người mua có thể thử nghiệm tại chỗ, nếu như là giả ông có thể trực tiếp bán đứng tôi.

Tuy rằng nói như thế, trong lòng Diệp Mặc lại lập tức cẩn thận, xem ra hắn bán ra viên Trú Nhan Đan này có hơi lỗ mãng. Chẳng may khiến người ta biết được đan dược này là chính hắn bán, nói không chừng toàn bộ cao thủ thế giới này đều chặn hắn lại.

Thực lực, chỉ cần có đủ thực lực, hắn liền không sợ người khác như thế nào, nhưng thực lực hiện tại của hắn quá thấp, Diệp Mặc lại lần nữa muốn bức thiết nâng cao thực lực của chính mình.

Nếu như hiện tại hắn đã là tu sĩ Trúc Cơ, có ai không dám phục, hắn tùy tay liền làm cho cả môn phái hóa thành tro bụi, nhưng hiện tại hắn không phải. Có lẽ ở nơi này, cả đời hắn cũng không có cách nào có thành tựu Trúc Cơ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn nhất định phải tham gia hội dấu giá, nếu chẳng may ở hội đấu giá gặp được linh thảo hay khoáng thạch quí báu,

đối với hắn mà nói chính là tiền vốn thăng cấp. Hoa Hạ đất rộng của nhiều, thứ hắn không biết quá nhiều. Ví dụ như Tuyết Liên tử và "Hồng Diệp Nam Thị" nếu như không phải hắn có được, hắn căn bản không tin ở đây cũng có loại linh thảo này!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 237

Trú Nhan Đan

Còn một điều chính là lần này sau khi đấu giá Trú Nhan đan, bất kể chờ lúc nữa Tê Sương tự có bán đứng hắn không, hắn đều phải chuẩn bị sẵn. May mà hắn có sẵn dự kiến, trước khi vào, dùng khăn đen che mặt, còn đổi tên.

- Được, nếu đan dược của anh thực sự như anh nói, có thể khẳng định đây là đan dược vô giá nhưng vì là lần đầu nên tôi đoán giá cũng chả cao lắm, dù sao chuyện này cũng khó tưởng tượng.

Lời của lão có râu tuy có sự đắn đo bên trong nhưng Diệp Mặc biết điều anh ta nói là thật.

Diệp Mặc lại lấy ra một viên Trú Nhan đan, đưa cho lão có râu nói:

- Loại đan dược này tôi có hai viên, viên này đến khi giữa cuộc đấu giá thì ông mới cho bán. Tôi nghĩ viên thứ hai này sẽ có giá khá hơn.

Lão có râu nhận lấy viên Trú Nhan đan thứ hai. Anh ta hoàn toàn hoá đá. Phải biết rằng loại đan dược này có một viên đã là nghịch thiên rồi nhưng người thanh niên này trong một lúc lại lấy ra hai viên. Nếu nói hắn là lừa đảo thì chả nhẽ hắn không muốn sống nữa sao. Lừa gạt người ở đây đúng là muốn chết mà.

Người phụ nữ trung niên kia nhìn chằm chằm đan dược trong tay Diệp Mặc. Trong mắt lộ vẻ tinh quang, nếu không phải có cố kị, không chừng bà ta đã lên cướp từ lâu rồi. Nhưng bà ta biết cho dù có khuynh gia bại sản cũng không mua nổi một viên này.

Lão có râu cầm viên đan dược Trú Nhan đan lên cũng cảm khái khá lâu. Hai viên đan dược này tuyệt đối là thứ đắt giá nhất buổi đấu giá này.

Người phụ nữ đó dường như nhớ ra chuyện gì đó, liền nói:

- Xin hỏi, đan dược này của cậu có phải luyện chế từ l Hồng diệp Nam Thị không?

Diệp Mặc kinh ngạc, lại một lần nữa nghĩ ra một vấn đề lớn. Đó chính là việc Vô Lượng Sơn có Hồng diệp Nam Thị không phải là một hai người biết, rất nhiều người cũng biết rồi. Hơn nữa tác dụng chính của lá đó là làm đẹp, điều này không khó đoán. Thậm chí Trú Nhan đan của hắn có mùi vị Hồng diệp Nam Thị cũng không thể che giấu.

Một khi bị người ta biết Hồng diệp Nam Thị là hắn lấy được, vậy thì cái chết của Biên Pha và Du Liên bên sườn núi không chừng đều đổ lên đầu hắn. Cái chết lần trước không chỉ dừng lại ở hai người Biên Pha và Du Liên, còn tên đầu trọc bị Tĩnh Tức giết chết, thậm chí còn rất nhiều cao thủ Huyền cấp.

Thấy lão có râu và người phụ nữ trung niên đó nhìn mình, Diệp Mặc tự quyết chắc chắn, dù sao chuyện này cũng rõ rồi. Hơn nữa có giấu cũng không giấu nổi. Chi bằng nói thẳng là đúng thế, cũng để Trú Nhan đan đáng giá hơn. Chờ hắn tham gia xong phiên đấu giá này sẽ đi tiêu diệt Tống gia luôn, sau đó mai danh ẩn tích để tu luyện.

Người tu đạo mà cứ đắn đo do dự thì còn tu luyện cái gì nữa, nghĩ vậy Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Nghe tiền bối luyện đan dược nói, là có dược liệu tên hồng diệp Nam Thị, lúc quí vị bán đấu giá thì có thể nói thẳng ra.

Đừng nói là người phụ nữ kia, đến lão có râu bây giờ cũng biết Trú Nhan đan này, chắc trong mười phần thì tám chín phần là thật.

Hơn một tiếng sau, Diệp Mặc và lão có râu làm xong thủ tục, đi ra tìm được Hứa Bình, câu đầu tiên đã hỏi:

- Anh Hứa, không biết anh tham gia phiên đấu giá này muốn mua những thứ gì?

Hứa Bình nói một cách hơi khờ khờ:

- Tiền trên người tôi có hạn, chỉ muốn mua một thanh đao tốt. Tôi dùng đao nhưng đến giờ vẫn chưa có một thanh đao nào tốt.

Diệp Mặc nghĩ đến người mũi chim ưng kia bị hắn giết, đao của người đó khá tốt nhưng Diệp Mặc lúc đó không lấy, vì giết anh ta là người kia không đúng trước. Một khi lấy đao của người ta thì không chừng còn có cách nói khác.

Tuy trường đao của Biên Pha rất tốt nhưng Diệp Mặc cũng không dám đưa ra đấu giá. Bây giờ đưa cho Hứa Bình là hại anh ta. Nghĩ hồi lâu Diệp Mặc mới nói:

- Anh Hứa, nếu anh tin tôi thì anh rời khỏi đây mau, đi càng xa càng tốt. Một năm sau, anh có thể đi Yến Kinh tìm em, tôi đảm bảo anh sẽ có một thanh bảo đao tốt nhất.

Diệp Mặc vốn muốn nhờ Hứa Bình giúp đi Ninh Hải dạy dỗ tên Bổng Tử năm ngoái gặp đó. Nhưng nghĩ tới việc một khi nói cho anh ta mình là Sư Ảnh, thì chắc chắn bị lộ. Hay là chờ sau khi mình tu luyện được rồi hãy nói cho anh ta mình là ai.

- Sao lại thế này? Anh Mạc.

Hứa Bình lập tức hỏi, anh ta biết bản lĩnh của Diệp Mặc cao hơn nhiều so với anh ta. Đến Diệp Mặc còn lo lắng chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Diệp Mặc không giấu diếm, chỉ nói:

- Tôi đoán sau khi đấu giá, sẽ có người chặn giết tôi, tôi tự tin là có thể trốn thoát. Một khi họ không bắt được tôi thì không chừng anh lại bị nguy

hiểm.

Hứa Bình nghe xong lời của Diệp Mặc, liền nói:

- Được, vậy tôi sẽ lập tức rời khỏi đây, Diệp Mặc, cậu nhớ cẩn thận chút. Nếu đám người Đoạn Quyền Đường kia dám làm gì, tôi có liều chết cũng phải lấy vốn về.

Diệp Mặc có chút cảm động, dù sao hắn và Hứa Bình cũng chỉ là lần thứ hai gặp mặt. Tuy tính tình hợp nhau nhưng lúc đầu chính mình vẫn mang bộ mặt công danh lợi lộc. Bây giờ Hứa Bình nghe lời của hắn không chút do dự khiến hắn càng cảm thấy anh ta là người đáng kết bạn.

Lúc Hứa Bình rời đi, phiên đấu giá đã bắt đầu. Nhiều người bắt đầu đi vào, Diệp Mặc tuy đội khăn đen nhưng không gây chú ý vì người đeo mặt nạ không chỉ có mình hắn.

Diệp Mặc nhìn lướt qua những người đi phiên đấu giá. Tu thành cao nhất đều là Địa cấp nhưng đa số đều là Hoàng cấp và Huyền cấp. Diệp Mặc bỗng chú ý đến một người rất quen mặt. Là Lý Thu Dương, lúc ở Yến kinh hắn từng gặp Lý Thu Dương một lần. Biết anh ta là người nhà Lý gia nhưng anh ta không được coi là hậu bối ưu tú của Lý gia.

Anh ta sao có thể vào đây? Diệp Mặc không hiểu, lại quan sát kĩ lưỡng một lúc mới phát hiện người mà hắn thấy tuy rất giống Lý Thu Dương nhưng không phải. Chắc là anh em gì của Lý Thu Dương. Không ngờ người đứng sau Lý gia lớn như vậy, không ngờ còn có liên hệ với người trong ẩn môn. Điều này làm Diệp Mặc thật sự không ngờ.

Người đi vào phiên đấu giá không phải là rất nhiều, tổng cộng mới trên dưới năm trăm người. Hứa Bình có thể lấy được số trong chùm đó đúng là may mắn. Top trong 50 số đều có một gian phòng nho nhỏ, Diệp Mặc số 37, cũng được phân một gian phòng như vậy Người dẫn chương trình là một lão năm mươi tuổi. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết người này lợi hại hơn nhiều so với những tên hắn từng giao thủ.

Lão già này đi lên sân khấu, chỉ trong chốc lát liền dùng âm thanh lớn nói:

- Tôi là Tịch Ô Sơn, nhận lời mời làm MC cho phiên đấu giá ẩn môn lần này. Mọi người đều biết phiên đấu giá ẩn môn tuy năm năm diễn ra một lần nhưng mỗi lần đều có rất nhiều bảo vật xuất thế. Tôi xin đại diện Tê Sương tự và bên đấu giá cảm ơn các khách hàng đã đến tham gia phiên đấu giá lần này. Cũng cảm ơn những bạn bè đến từ thế tục. Thôi không nói nhiều nữa, phiên đấu giá xin được bắt đầu.

Diệp Mặc nghe thấy Tịch Ô Sơn nói trong lòng thầm nghĩ, chả nhẽ còn có người thế tục đến sao? Thế là thế lực gì vậy? Đến Diệp gia và Tống gia, đại phiệt mà còn không thể tham gia. Có thể tham gia loại đấu giá này chắc đều là có thế lực. Chả nhẽ người giống Lý Thu Dương kia là đại diện của Lý gia? Nhưng Lý gia cũng không được tính là đệ nhất thế gia. Xem ra nơi này còn có người gia tộc khác đến, nói không chừng lại giống hắn, dùng khăn đen che đi.

Lời của Tịch Điểu Sơn cắt đứt suy nghĩ của Diệp Mặc - Vật phẩm đấu giá đầu tiên tuyệt đối là vật làm chấn động lòng người. Tôi không dám nói về sau không có cái nào tương tự nhưng tôi dám chắc chắn phiên đấu giá trước đây đều không có đồ nào đáng giá hơn cái này.

Nói xong lấy ra một lọ ngọc nói:

- Đây là một viên Trú Nhan đan, sau khi dùng sẽ vĩnh viễn trẻ đẹp, thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ mười năm. Dược liệu chính của nó là hồng diệp Nam Thị, cộng với hơn mười loại dược liệu quí. Giá ban đầu là một triệu, mỗi lần tăng không được thấp hơn một trăm ngàn.

Diệp Mặc thầm nghĩ, không ngờ lại đổi lọ sứ của mình thành lọ ngọc. Hơn nữa dược liệu luyện chế cũng nói điêu vài lần, xem ra người này cũng rất biết làm ăn.

Tịch Điểu Sơn nói xong, ngoài Diệp Mặc còn suy nghĩ vấn đề cái lọ ra,

người khác đều nín thở. Không ngờ phiên đấu giá này vừa bắt đầu đã bắn một quả pháo khá nặng này. Chuyện này quá ly kì. Nếu Tịch Điểu Sơn không nói hồng diệp nam thị thì nhiều người vẫn ôm thái độ nghi ngờ. Hồng diệp nam thị vừa ra, rất nhiều người cũng đang suy đoán là thật.

Mặc dù là như vậy, bên dưới vẫn bắt đầu tranh cãi. Dù sao Trú Nhan đan quá nghịch thiên. Ai cũng không dám tưởng tượng còn có loại Trú Nhan đan này. Sau đợt yên lặng là đến ồn ào nhưng lại không có người ra giá.

Diệp Mặc trầm xuống, chả nhẽ lại không có lấy một người tin.

Tịch Ô Sơn thấy thế ho khan một tiếng - Mọi người yên lặng, nếu có người sau khi mua mà không tin, có thể dùng ngay tại chỗ, chúng tôi ở đây có người hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Quả nhiên lời này của Tịch Ô Sơn vừa nói ra thì hiện trường liền khôi phục lại trạng thái yên lặng.

- Anh Tịch, theo anh nói, loại Trú Nhan đan này nhiều người đều biết trước đây không lâu tại Vô Lượng Sơn có truyền đến việc hồng diệp nam thị. Trưởng lão Điểm Thương mất tích trên Vô Lượng Sơn. Ai đem Trú Nhan đan này đến hội đấu giá xin anh Tịch hãy nói để Điểm Thương tôi được cảm ơn.

Một vị khoảng bốn mươi tuổi liền đứng lên nói.

Diệp Mặc liền nhìn người này, tự nhủ, quả nhiên là đến rồi. Người Huyền cấp trung kì này xem ra cũng là người của Điểm Thương, chỉ là không biết Tịch Ô Sơn sẽ nói thế nào. Tuy phiên đấu giá chắc chắn sẽ không để lộ thông tin của Diệp Mặc nhưng vẫn có chút lo sợ bất an.

Tịch Ô Sơn cười ha hả:

- Phiên đấu giá của tôi chỉ là chịu trách nhiệm mua bán, cái khác không hỏi một câu. Nếu có người hỏi loại vấn đề này, thì toàn bộ được coi là hành vi khiêu khích đối với phiên đấu giá của tôi. Được rồi, bây giờ mọi người có

thể ra giá rồi.

Tịch Ô Sơn nói xong khí thế hùng mạnh liền xông lên. Có thể thấy tu luyện cao hơn so với người đàn ông Điểm Thương kia rồi. Quả nhiên người đàn ông của Điểm Thương kia trên mặt xanh đỏ có đủ, cuối cùng không nói gì nữa, hơi khó chịu mà ngồi xuống.

Diệp Mặc thầm thấy thoải mái, người của Điểm Thương này thật kiêu ngạo. Nếu bây giờ hắn luyện khí tầng năm hoặc tầng sáu, nói không chừng hắn đã đứng lên nói, là của tôi thì đã sao.

Chờ cả buổi vẫn không có ai ra giá, Diệp Mặc lại buồn bực. Chả nhẽ những người này đến một triệu cũng không lấy ra được sao? Nghĩ tới đây hắn không chịu được nữa liền giơ thẻ lên nói:

- Tôi ra một triệu.

Bọn rùa rụt cổ này không ra giá thì ông đây tự thét giá.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 238

Tranh Nhau Ra Giá

Tuy đã ra giá nhưng Diệp Mặc vẫn thầm khinh bỉ người chủ phiên đấu giá này. Phiên đấu giá dẫn một cô gái xinh một chút đến thì sẽ chết người chắc. Nếu có một cô gái xinh đẹp, có mặc hở hang một chút nữa thì không khí này có phải nóng lên rồi không. Cho một ông già đến đúng là khó chịu, làm cho người ra giá cũng chả có một người.

Diệp Mặc quên đây là nơi nào rồi, đây là chùa mà. Trong chùa mà lại cho một cô ăn mặc hở hang vào thì cũng chỉ có hắn mới nghĩ ra thôi.

- Một triệu một trăm ngàn Cuối cùng cũng có một giọng nói phá giá của Diệp Mặc, Diệp Mặc thở phào, hắn quay đầu nhìn, đó là một đạo cô xinh đẹp của Liên Hàng Tĩnh Trai. Đạo cô này cũng thích làm đẹp cơ à, nhưng trong lòng lại cảm kích vị đạo cô này đã giúp hắn một phen.

Xem ra người có tiền bây giờ không phải là thương nhân giàu có bên ngoài mà là đạo cô hoà thượng.

- Triệu rưỡi.

Lại một giọng nữ vang lên. Lần này Diệp Mặc không nhìn lại nhưng người ra giá đều là nữ, có vẻ ai cũng thích làm đẹp nhưng phụ nữ thì càng thích hơn.

- Triệu bảy.

- Hai triệu Diệp Mặc mừng thầm, giá tiền này không ngờ trong chớp mắt mà đã lên như thế rồi.

Vì người ra giá càng ngày càng đông, người không tin càng ngày càng ít. Trong nháy mắt mà giá của Trú Nhan đan này đã lên đến tám triệu.

Quả nhiên người có tiền vẫn là trong ẩn môn, tuy Diệp Mặc không biết người trong ẩn môn lấy tiền từ đâu nhưng xem những người này ra giá đã biết. Đối mặt với Trú Nhan đan không phải rất chắc chắn nhưng người ra giá vẫn rất nhiều. Đối với Tịch Điểu Sơn không nói thật giả của đan dược không chịu trách nhiệm, Diệp Mặc đã rất cảm ơn rồi. Trú Nhan đan này dù sao cũng quá vô lí, ngộ nhỡ người MC phiên đấu giá nói không chịu trách nhiệm về thật giả thì giá của cái này đúng là khó nói.

Vừa nghĩ đến đây, trong phiên đấu giá đã có người đứng lên nói:

- Anh Tịch, không biết phiên đấu giá có chịu trách nhiệm về thật giả của đan dược không. Nếu mà chịu trách nhiệm thì tôi lập tức ra giá năm mươi triệu.

Diệp Mặc thầm chửi, tên chó nhật này đúng là đến bới móc hắn mà. Nếu Tịch Ô Sơn không nói rõ là chịu trách nhiệm thì đã đại khái cho qua rồi. tẹn này vừa nói ra, cũng chính là đem phá lớp giấy này, khiến y không còn cách nào giả hồ đồ nữa.

Quả nhiên sau khi người này hỏi xong, sắc mặt Tịch Ô Sơn liền trở nên khó coi, cũng chỉ trầm ngâm một lát, lại nói:

- Đan dược này là người khác nhờ chúng tôi đấu giá, hơn nữa người này hoàn toàn chịu trách nhiệm về Trú Nhan đan. Ngộ nhỡ là giả, chúng tôi có thể giao người này ra, phiên đấu giá của chúng tôi không chịu trách nhiệm về thật giả của đan dược.

Tuy Tịch Ô Sơn nói rất đích xác nhưng giá của Trú Nhan đan này cũng không có ai hô lên nữa. Chỉ là dừng lại ở chín triệu. Tuy mọi người đều có tiền nhưng đây là vật phẩm đấu giá đầu tiên, hơn nữa còn là vật không biết thật giả thế nào.

Một khi mua Trú Nhan đan về, nếu thử nghiệm luôn, thì sẽ chậm trễ thời gian đấu giá. Nếu thử sau phiên đấu giá thì ai biết người được tiền có đi luôn hay không.

Hơn nữa quan trọng nhất là không ai tình nguyện làm cứng với bên bán. Lần này làm cứng rồi, lần sau người bán không cho vào thì cũng không có cách nào cả. Vì chút tiền đó lại làm ra hành động không khôn ngoan với bên bán đúng la không lý trí.

Diệp Mặc thầm giận, ông Tịch Ô Sơn này là đồ đầu heo. Ông chỉ cần nói người mua Trú Nhan đan nếu mua phải hàng giả thì sẽ lập tức trả lại tiền thì là được rồi. Thật không biết hội đấu giá lôi tên đầu heo này ở đâu ra. Diệp Mặc rất khó chịu nhưng bây giờ hắn lại không có cách nào đứng ra nói. Một khi hắn chỉ ra, thì đến đồ ngốc cũng biết hắn là chủ của Trú Nhan đan.

- Xin hỏi Tịch tiền bối, nếu tôi mua phải Trú Nhan đan giả thì có thể lập tức trả lại không?

Một người lại nói ra những lời Diệp Mặc định nói, hắn suýt thì muốn ôm hôn người nói lời này một cái, đây đúng là lời hắn muốn nói.

Quả nhiên Tịch Ô Sơn liền trả lời:

- Có thể trả lại 95%.

- Được, nếu đã như vậy tôi ra mười triệu.

Người nói là một người con gái mặc váy xanh, trên mặt có một khăn đen nhưng có thể thấy trên trán có nhiều chấm li ti. Có thể thấy mặt cô từng bị thứ gì đó ăn mòn.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ. Tuy anh đây không ôm hôn cô đâu nhưng rất cảm ơn cô. Bây giờ mọi người cứ tăng giá đi, không có nỗi lo về sau nữa rồi.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc thất vọng là hắn chờ rất lâu mà không có ai

tăng giá. Nhưng vừa nghĩ, hắn liền hiểu ra tại sao lại như thế. Dù sao phiên đấu giá năm năm một lần cũng không dễ gì thấy được, mọi người không muốn lãng phí thời gian đi thử đan dược mà bỏ qua thứ đồ mình thích. Huống chi rất nhiều người mua Trú Nhan đan về không phải là dùng cho mình sao.

Hơn nữa, ngộ nhỡ là giả thì không những đắc tội với bên bán mà còn trở thành trò cười.

Tịch Ô Sơn thấy cô gái này ra giá, liền nói:

- Bây giờ số 46 ra mười triệu, mười một triệu lần một…

Xem ra Tịch Ô Sơn khá thất vọng về giá của Trú Nhan đan. Anh ta căn bản không muốn tiếp tục lừa dối nữa.

Không ai ra giá nữa, Diệp Mặc lại vô cùng buồn bực. Tuy hắn tưởng Trú Nhan đan của hắn bán đi một đống cũng chả có gì là lạ nhưng không ra giá thì hắn cũng rất sốt ruột.

- Mười triệu lần hai - Mười triệu lần ba, bán.

Thời gian giữa lần hai và lần ba, Tịch Ô Sơn không cho cách đến một giây, tuy Diệp Mặc buồn bực nhưng cũng không có cách nào cả.

Người con gái che khăn đen đứng dậy, đang định nói Tịch Ô Sơn nói:

- Vị nữ sĩ này không cần đứng lên, chúng tôi sẽ đưa đan dược đến.

Người con gái này lắc đầu nói:

- Tôi đến đây là vì đan dược cho da mặt, tôi phải lập tức thử nó.

Tịch Ô Sơn ngơ ra một lúc, ông ta không ngờ lại thực sự có người lập tức phải thử nghiệm đan dược. Dù sao đến phiên đấu giá trưa này, mười triệu đúng là không đáng gì. Nhưng ông ta vẫn phản ứng rất nhanh, nói:

- Nếu đã vậy thì người của chúng tôi sẽ đưa cô đi chuyển khoản trước, sau đi thử nghiệm đan dược.

Theo người con gái đeo khăn đen này rời đi, phiên đấu giá lại trở lại sự yên lặng như lúc đầu, dường như chuyện mới rồi như chưa từng xảy ra.

Sau đây tiến hành đấu giá vẫn là một viên đan dược, gọi là Luyện Thể Hoàn. Loại đan dược này có thể khiến cho người tu luyện có 40% cơ hội vọt vào đầu kì Hoàng cấp. Giá qui định là bốn trăm ngàn.

Diệp Mặc suýt chút nữa thì hộc máu. Đây đúng là thứ mà hắn bán cho lão hoà thượng Ngộ Quang ở hội giao lưu pháp khí lần trước ở Lạc Thương.

Lão hoà thượng này rất xấu xa, viên đan dược kia không ngờ trong nháy mắt đã đưa đến phiên đấu giá này rồi. Lúc đầu mình còn nói cho ông ấy đừng tuỳ tiện cho ra ngoài. Con lừa ngu ngốc đó lại bỏ ngoài tai lời mình nói.

Suy nghĩ của Diệp Mặc vừa mới thay đổi trong thời điểm này, viên Luyện Thể hoàn này đã tăng đến sáu triệu, gần với Trú Nhan đan của hắn. Diệp Mặc vô cùng sầu não, rõ ràng là chả thèm nhìn nữa.

Nhưng hắn cũng biết tuy cao thủ trong ẩn môn rất nhiều, người tu luyện cổ võ cũng rất nhiều, nhưng người có thể chân chính bước vào Hoàng cấp thì lại rất rất ít.

Viên Luyện Thể Đan cuối cùng này đã bị mua bởi một người đàn ông với giá sáu triệunăm trăm ngàn. Chỉ có Diệp Mặc biết Luyện Thể đan này chả đáng bằng một phần một trăm của Trú Nhan đan. Nhưng giá bán của nó lại chênh lệch rất ít so với Trú Nhan đan.

Tịch Ô Sơn rõ ràng là rất hài lòng với giá bán sáu triệunăm trăm ngàn của Luyện Thể đan. Lại một lần nữa, từ một gã thanh niên phía sau lấy ra một khối khoáng thạch nói:

- Đây là một khối khoáng thạch, bên trong bao hàm số lượng lớn một

năng lượng không biết tên. Cho đến nay vẫn không có người biết sử dụng năng lượng bên trong như thế nào. Giá khởi điểm bây giờ là một trăm ngàn, mỗi lần tăng không được thấp hơn mười nghìn.

Diệp Mặc lúc Tịch Ô Sơn lấy khối khoáng thạch này ra liền biết hắn đến là đúng. Đây là một khối Nguyên Khí thạch. Trong giới chân tu, người chân tu lúc khốn cùng đều dùng nó để tu luyện vì ngồn gốc linh thạch đúng là quá khó khăn. Mà Nguyên Khí thạch cũng có thể cung cấp nguyên khí trời đất để tu luyện, chỉ là có chút hỗn độn không dễ hấp thu mà thôi.

- Một trăm ngàn.

Diệp Mặc không ngờ thứ đồ này vẫn có người ra giá trước mặt hắn. Hắn chờ một hồi lại không có ai ra giá xem ra người thích nguyên khí thạch không nhiều lắm.

- Một trăm mười ngàn.

Diệp Mặc đã quyết tâm mua khối đá này về. Một khi có nguyên khí thạch này, hắn tuy không thể tăng cấp tầng bốn nhưng vọt tới đỉnh cao luyện khí tầng ba thì không có vấn đề gì cả.

- Một trăm năm mươi ngàn.

Người khác lại nói giá. Chỉ là giọng của anh ta vang hơn người vừa nãy, khẩu khí cũng linh hoạt sắc bén hơn.

- Một trăm sáu mươi ngàn.

-.

Diệp Mặc cũng bắt kịp một cách dứt khoát.

- Ba trăm ngàn Người vừa báo giá nhìn bộ dáng khá là tức giận, chẳng những thanh âm càng vang, hơn nữa giọng điệu còn có chút không tốt lành, rất rõ ràng là rất khó chịu đối với Diệp Mặc một gà mờ thế mà cũng giật đồ

với y Y khó chịu, Diệp Mặc lại càng khó chịu, hắn nhìn tên cùng hắn tranh đoạt nguyên khí thạch, không ngờ là một gã cao thủ Địa cấp. Nhìn không ra tuổi, nhưng trên mặt y cũng rất là âm lãnh, vừa thấy chính là loại người không dễ chọc vào. Tuy nhiên Diệp Mặc lại không thèm để tâm đến y, một khối nguyên khí thạch, trừ hắn là Tu Chân giả có thể dùng ra thì ông mua về làm cái đếch gì chứ - Ba trăm mười ngàn.

Diệp Mặc tiếp tục tăng giá.

Người đàn ông mặt lạnh đó hừ một tiếng:

- Năm trăm nghìn, Độc Lang tôi nhất quyết muốn nó.

Diệp Mặc mỗi lần tăng đều là mười ngàn mười ngàn một. Điều đó làm anh ta rất khó chịu, anh ta thấy Diệp Mặc đúng là muốn phá đám anh ta, đã bị anh ta cho vào sổ đen, giọng điệu thực mang sự uy hiếp nhẹ nhàng bên trong.

Diệp Mặc vừa nghe giọng điệu của tên này không ngờ lại thô bạo như vậy, trong lòng cũng giận, muốn uy hiếp ta à, nằm mơ đi. Nhưng hắn vẫn giơ bài trong tay một cách chậm rãi nói:

- Tôi ra năm trăm mười ngàn, khối khoáng thạch này tôi muốn.

- Anh bạn xem ra không bỏ qua cho Độc Lang tôi đây rồi.

Người đàn ông mặt lạnh nhìn lướt qua Diệp Mặc một cách hung tợn. Nếu ánh mắt có thể giết người thì nói không chừng anh ta đã giết chết Diệp Mặc từ lâu rồi.

Diệp Mặc chả thèm nhìn anh ta, chỉ nhìn về Tịch Ô Sơn dẫn trên bục nói:

- Tịch Tiền bối, không có ai tăng giá thì có phải có thể xác định xuống không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 239

Đồ Tốt Nhất

Người xung quanh đều hít khí lạnh, sự lợi hại của Độc Lang không ai là không biết. Không ai biết lai lịch của anh ta. Anh ta chuyên đi một số ẩn môn yếu thế thu về lợi ích. Không những độc lang mà tính tình cũng tàn bạo. Nghe nói cả một cao thủ hạng nhất ẩn môn mà cũng phải nể anh ta.

Tuy mọi người đều biết Diệp Mặc cũng là một nhân vật dũng mãnh nhưng so với Độc Lang thì dường như kém hơn nhiều. Tên nhóc này vì một khối khoáng thạch vô dụng mà đi đắc tội Độc Lang, đúng là không biết trời cao đất dày. Sự chênh lệch giữa Huyền cấp và Địa cấp không phải là một điểm hai điểm nữa. Có thể thăng lên Địa cấp, cao thủ đó đã đứng ở tầng cao nhất chỗ này rồi. Diệp Mặc có thể dễ dàng giết chết cao thủ Huyền cấp nhưng ở trước mặt Địa cấp lại không chắc có thể chạy trốn.

Tịch Ô Sơn cũng thầm khâm phục Diệp Mặc nhưng vẫn lựa ý hùa theo, nói:

- Năm trăm mười ngàn lần một Tuy Độc Lang lợi hại nhưng Tịch Ô Sơn cũng không e ngại anh ta, huống hồ anh ta đại diện cho bên đấu giá.

- Hai triệu Độc Lang dường như phát hoả rồi, một lần đã tăng lên gấp mấy lần.

Diệp Mặc vẫn nói chậm rãi:

- Hai triệu mốt Nếu là đồ bình thường hắn sẽ để cho người kia nhưng Nguyên Khí thạch thì hắn nhất quyết không nhường. Nếu đã đắc tội thì không bằng đắc tội thêm một chút, liền thêm một trăm nghìn mỗi lần.

- Được, được lắm, mày lỳ, tao xem mày có thể bảo vệ khối khoáng thạch này bao lâu.

Không ngờ Độc Lang lại không ra giá nữa.

Diệp Mặc cười nhạt, tuy thiếu gia đây bây giờ không phải đối thủ của ông nhưng muốn cướp đồ từ trong tay thiếu gia thì ông quá yếu rồi.

Độc Lang nhiều nhất cũng chỉ là mạnh hơn một đường so với Biên Pha Mà sau khi mình đánh với Biên Pha, cũng có chút hiểu biết về Địa cấp ở đây, đúng là mạnh hơn Huyền cấp rất nhiều. Nhưng dựa vào một Địa cấp mà đã muốn khiến hắn từ bỏ Nguyên Khí thạch là tuyệt đối không thể. Hơn nữa, hắn đã luyện khí đến trung kì tầng ba rồi.

Một người mặc váy dài xanh đi vào từ đằng sau, cắt đứt không khí căng thẳng hiện trường. Lúc vừa thấy người con gái này, tất cả mọi người như ngây ra. Người này đúng là người phụ nữ vừa mua Trú Nhan đan. Nhưng bây giờ khuôn mặt trơn mịn, làm gì còn bộ dạng sần sùi vừa nãy nữa. Đúng là một người đẹp, hơn nữa thoạt nhìn dường như cũng trẻ ra vài tuổi.

Điều làm cho người ta chú ý nhất không phải là làn da trơn sáng mà là ánh mắt kích động của cô ấy. Tất cả mọi người đều biết cô chính là người vừa mua Trú Nhan đan mà cô vừa đi thử nghiệm đan dược. Không ngờ lúc quay lại lại biến thành người như vậy.

- Trú Nhan đan là thật.

Bây giờ ngay thằng ngốc cũng biết, Trú Nhan đan vừa bán ra với giá mười triệu là thật.

Hiện trường yên lặng một lát, sau đó lại lập tức ồn ào. Cho dù Tịch Ô Sơn đập búa trong tay nhưng hiện trường vẫn ồn ào hỗn loạn.

Gần như tất cả mọi người đều đứng dậy nhìn về phía người con gái mặc váy xanh đó.

- Yên lặng, im.

Tịch Ô Sơn sau mấy lần kêu vài câu, hiện trường mới yên lặng lại nhưng khát vọng trong mắt nhiều người và sự vội vàng thì vẫn như cũ không hề che giấu. Dù sao Trú Nhan đan vẫn quá là nghịch thiên. Có thể nói người ở đây ngoài Diệp Mặc ra, ai cũng hối hận.

Không ai ngờ Trú Nhan đan này lại là thật. Nhưng hối hận cũng vô dụng, đan dược này đã bị người khác uống mất rồi.

Thấy đã yên lặng, lúc này Tịch Điểu Sơn mới nói:

- Mọi người đều biết Trú Nhan đan là thật rồi, không lừa gạt chứ hả, nói thật là lúc đó tôi cũng không biết đan dược này là thật hay giả. Nếu tôi biết nó là thật, hơn nữa chỉ là bán mười triệu, thì đan dược đó không đến lượt cô nương này mua rồi. Bây giờ mời cô nói thật giả của nó.

Người con gái mặc váy xanh này đứng lên, ánh mắt vẫn rất kích động. Không tin cô chỉ là thử xem, mua một viên Trú Nhan đan nhưng không ngờ nó lại là thật. Bây giờ cô ta rất hài lòng với phiên đấu giá này. Bây giờ cần cô ta đứng lên nói cô ta liền đứng dậy, nói:

- Tôi chắc chắn đan dược này là thật, tuyệt đối là thật.

- Có phải là đồng bọn hay không?

Bên cạnh có tiếng nói nhỏ - Nói thừa, người đó tớ quen, là quả phụ nhà Hồng Vũ đường. Cô ta căn bản là mặt quá sần sùi. Bây giờ thành như thế này, đan dược đó trăm phần trăm là thật.

Lập tức liền có người tiếp lời.

Diệp Mặc bên cạnh hai người này nghe thấy Hồng Vũ đường mà giật mình, hắn từng nghe nói nơi này, là Mạc Khang nói người nào đó của Hồng Vũ đường đã cướp đi người con gái của anh ta.

- Xin hỏi Tịch tiền bối, Trú Nhan đan còn không?

- Đúng thế, còn không, nếu còn tôi muốn lấy.

Sự cuồng nhiệt của hiện trường với Trú Nhan đan đã không thể kìm lại. Tuy họ đều là người tu luyện cổ võ thanh tâm quả ngọc nhưng Trú Nhan đan là thứ không thể gặp cũng không thể cầu được.

Tịch Ô Sơn lại đập búa trong tay, lại nói:

- Về Trú Nhan đan còn hay không tôi cũng không biết, sau đây bán ra là một thanh trường kiếm, giá qui định là năm trăm ngàn…

Diệp Mặc trong lòng mừng thầm, chính mình có được khối nguyên khí thạch thì chả nói, viên Trú Nhan đan sau đây chắc chắn là vô giá rồi. Còn về đao đao kiếm kiếm đó thì Diệp Mặc chả thèm báo giá. Chờ sau khi hắn đến luyện khí tầng bốn, chính là luyện khí trung kì, không bằng hắn tự chế một pháp khí trường đao tặng cho Hứa Bình. Pháp khí ở đây tuy là được, nhưng nhiều nhất cũng chỉ một trường đao Biên Pha là được nhất mà thôi.

Liên tiếp đập hơn mười mấy hai mươi cái, không có đồ nào Diệp Mặc vừa mắt. Điều làm hắn kì lạ là đến điện thoại cũng mang ra bán. Nhưng một loại di động đặc chế cũng là loại tín hiệu siêu cấp cực mạnh, không thấm nước, vân vân…

- Sau đây đấu giá là một viên đan dược, đan dược này là Liên Sinh đan. Có thể nói chỉ cần bạn uống một viên, cho dù là tẩu hoả nhập ma thì nó cũng có thể cứu sống bạn. Điều muốn nói với mọi người là Liên Sinh đan dùng Tuyết Liên Tử ngàn năm luyện thành, quan trọng nhất là Liên Sinh đan và Trú Nhan đan là do cùng một người luyện chế. Giá qui định là ba triệu, mỗi lần tăng không được thấp hơn một trăm ngàn.

Tịch Ô Sơn nói xong lại giơ lọ ngọc lên lần nữa.

Đừng nói tác dụng nghịch thiên của Liên Sinh đan, đơn thuần chỉ vì nó được luyện từ người luyện Trú Nhan đan thôi cũng đã đủ khiến giá trị của

Liên Sinh đan tăng lên mấy lần.

- Tôi ra bốn triệu.

Người đầu tiên ra giá liền tăng một triệu.

- Năm triệu.

- Mười triệu Diệp Mặc không ngờ Liên Sinh đan lại sôi động như vậy, trong nháy mắt đã đột phá ngàn vạn lần hơn nữa giá cả vẫn còn đang tăng.

- Một trăm triệu Một giọng nói đội nhiên vang lên, cả hiện trường đều yên lặng. Tuy đan dược này có thể cứu người nhưng một trăm triệu cũng không phải là thấp.

Hiện trường yên lặng, nhưng người đàn ông báo giá này lại đứng lên nói:

- Mười năm trước, Miêu Tuyền tôi bị nội thương, việc tôi tu luyện bị dừng lại tại trung kì Địa cấp bốn mươi năm.

- Hơn nữa nếu không chữa trị nội thương, tôi chỉ có thể sống một năm nữa. Vậy nên tôi mới ra giá một trăm triệu. Tôi cũng biết nếu đan dược này thật sự công hiệu thì một trăm triệu không thể nào đủ được nhưng tôi không có nhiều tiền hơn thế. Miêu Tuyền tôi xin cảm ơn các bạn hữu đã không tranh Liên Sinh đan này với tôi trước.

Tuy nhiều người vẫn muốn ra giá nhưng đắc tội với một cao thủ Địa cấp trung kì thì đúng là quá ngu xuẩn. Hơn nữa vị cao thủ này cũng chỉ có thể sống thêm một năm, ngộ nhỡ chọc giận người này thì đúng là mất nhiều hơn được. Diệp Mặc thấy gian phòng của Miêu Tuyền là số 9 liền biết người này cũng là một cao thủ, nhưng Liên Sinh đan mà bán một trăm triệu là hắn cũng khá hài lòng rồi.

Miêu Tuyền cầm đan dược về, không ngờ lại nuốt luôn ở trong gian phòng, xem ra ông ta phải thử nghiệm ở hiện trường luôn.

Tịch Ô Sơn nhìn lướt qua Miêu Tuyền nhưng lại không nói gì cả, tiếp tục nói:

- Sau đây tiếp tục đấu giá là một cây dược liệu Liễu Thanh La, giá bắt đầu là mười triệu, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một triệu.

Diệp Mặc sửng sốt. Thảo dược gì mà lại đắt vậy? Hắn chưa từng nghe qua Liễu Thanh La.

Hơn nữa Tịch Ô Sơn không ngờ cũng không thấy lạ với tác dụng của loại cỏ này. Ông lão họ Tịch này đúng là không hợp làm MC phiên đấu giá. Đúng là không biết bên bán của phiên đấu giá này nghĩ thế nào nữa.

Ngoài dự liệu của Diệp Mặc là không ngờ lại không có ai lên tiếng hỏi "Liễu Thanh La là cái gì", mà đã có người lập tức ra giá mười một triệu rồi.

Xem ra người ở hiện trường đều biết đó là cái gì, còn biết cả công dụng chủ yếu của nó nữa. Diệp Mặc đoán chắc chỉ có hắn là không biết ở đây. Thần thức hắn lướt qua, dừng lại ở chậu hoa trên bàn đấu giá, cao nửa thước, lá xanh cành xanh. Điều kì lạ nhất là bên trên còn nở mấy bông hoa nhỏ cũng là màu xanh. Diệp Mặc bỗng biến sắc. Đây đâu phải là Liễu Thanh La, đây rõ ràng là một cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp.

Cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp cả cây toàn là bảo vật, cho dù không luyện đan dược thì hoa của nó cũng có ích cho người chân tu luyện khí tầng năm trở xuống. Một khi cây đó lớn rồi, không những lá và thân có thể cho vào đan dược mà hoa của nó cũng là một trong những nguyên liệu chủ yếu luyện chế Trúc Cơ Đan.

Nhưng rất hiếm thấy cây Thanh Hoa Thanh Diệp đó lớn. Mà cây đó trước mắt lại rõ ràng là chưa lớn, nhưng nếu tiếp tục chăm thì ai mà biết sau này sẽ thế nào?

Chủ yếu nhất là hoa của cây này và lá của nó có thể cung cấp cho sự tu luyện khí kì của hắn. Tuy Trúc Cơ là không thể nhưng lại có thể mang lại

nhiều hi vọng cho Diệp Mặc. Đây đúng là một đồ tốt.

Mắt Diệp Mặc sáng lên, có cướp thì cũng phải đoạt lấy chậu hoa này. Không ngờ trên trái đất lại có cây này đúng là không uổng công chuyến này.

Tiếc là bây giờ hắn chỉ có hơn một trăm triệu tiền mặt. Nếu chỉ dựa vào chút tiền này mà lấy cây hoa đó đúng là rất khó khăn.

- Trú Nhan đan, còn một viên chưa đấu giá, quĩ phát sinh này đến từ đâu?!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 240

Thế Nào Gọi Là Kẻ Có Tiền

Nghĩ đến công năng của thanh hoa thanh diệp, Diệp Mặc giật mình, hắn cuối cũng đã hiểu được tại sao Tịch Ô Sơn đã không chủ động giới thiệu tác dụng của cái thứ này rồi.

Cỏ thanh hoa thanh diệp, là thứ có tác dụng rất lớn với hầu hết những người tu luyện, thậm chí có thể dùng để điều chế Trúc Cơ Đan, nhưng loại cỏ này cũng có tác dụng với việc lên cấp về tu luyện cổ võ thăng cấp, nếu nói "luyện thể đan" chỉ là làm cho người tu luyện cổ võ thăng cấp hoàng cấp sử dụng thì "thanh hoa thanh diệp" là dùng để thăng cấp Huyền cấp, Địa cấp thậm chí là Địa cấp trở lên.

Chỗ này toàn là để tu luyện cổ võ, cái thứ quá quý báu này lại có mấy ai biết đến?

- Nghe nói hoa của Liễu Thanh La cũng có tác dụng lớn trong việc nâng cấp, chỗ này có ba đóa hoa, không biết công dụng thế nào?

Tuy người nói chuyện có giọng nói rất nhỏ, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Rất nhanh đã có kẻ đáp lời:

- Lần xuất hiện trước đó của Liễu Thanh La là năm mươi năm về trước rồi, nghe nói có năm đóa hoa, nhưng đã bị một cao thủ địa cấp hậu kỳ mua mất rồi, kết quả là cũng không thể lên cấp, nhưng cái thứ này tuy rất nổi tiếng, nhưng cũng chỉ như thế thôi.

Diệp Mặc kinh hãi vô cùng, năm đóa hoa "thanh hoa thanh diệp thảo"đã

gần đến thời kỳ chín độ, "thanh hoa thanh diệp thảo" thời kỳ chín độ sẽ nở bảy đóa hoa, không ngờ chỗ này lại có thể thấy được nở năm đóa "thanh hoa thanh diệp thảo".

Nhưng Diệp Mặc cũng cười thầm về lời đối đáp của hai kẻ này, năm đóa "thanh hoa thanh diệp thảo" không thể làm cho người ta lên cấp được, chuyện này là tuyệt đối không thể. Có thể những người này chỉ biết là hoa của "thanh hoa thanh diệp thảo"có thể dùng trực tiếp, mà không biết luyện thành đơn dược. Tuy rằng dùng trực tiếp có tác dụng tốt, nhưng so với khi luyện thành đơn dược thì tác dụng cũng không kém bao nhiêu.

"Thanh hoa thanh diệp thảo" một khi đã đến tay hắn, thì dẽ lập tức được luyện thành đơn dược, hiệu quả so với khi dùng trực tiếp đâu chỉ là gấp trăm lần. những kẻ này quá ngu ngốc, nhưng Diệp Mặc nghĩ, không biết cũng tốt, nếu như có người biết tính nghịch thiên của "thanh hoa thanh diệp thảo", thì chắc rằng sẽ không đem ra bán đâu.

- Hai mươi triệu.

Đã có người ra giá cho "thanh hoa thanh diệp thảo", vả lại vừa mở miệng là thêm mười triệu rồi. Có thể thấy là tuy mọi người cũng biết là chỉ có thể dùng trực tiếp đóa hoa, nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự nuôi hi vọng về việc lên cấp.

- Ba chục triệu.

- Năm chục triệu…

Giá cả cứ thế lên cao, tuy người ta không biết "thanh hoa thanh diệp thảo" có thể luyện đơn, thậm chí có thể chế thành đơn dược, sau khi uống có thể vượt khỏi địa cấp cũng không biết chừng. Nhưng ba đóa hoa có thể nâng từ Huyền cấp lên Địa cấp, thậm chí khiến cho cao thủ địa cấp cũng tiến bộ vượt bậc, cái khả năng đó cũng đủ khiến cho tất cả mọi người tranh nhau mua rồi.

Khi Diệp Mặc phản ứng thì "thanh hoa thanh diệp thảo"đã lên tới hai trăm triệu. Cái giá này đã hoàn toàn vượt khỏi giới hạn của hắn, tất cả tài sản mà hắn có được cũng chỉ hơn một trăm triệu.

- Ba trăm triệu Giá cả hiện giờ không còn là chục triệu nữa, có một lão già đã trực tiếp tăng thêm một trăm triệu, Diệp Mặc nghĩ thầm, quả nhiên những kẻ có tiền đều tập trung ở đây.

- Năm trăm triệu Giá cả tiếp tục lên, lần này lại có kẻ hét lên thêm hai trăm triệu Cuộc đấu giá đến thời điểm này, Diệp Mặc đã biết có bao nhiêu kẻ có tiền đang ngồi ở đây, vốn dĩ giá cao nhất cũng chỉ là "liên sinh đan" của hắn, giá là một trăm triệu, nhưng hiện giờ cuộc đấu giá chỉ đi đến phân nửa, thậm chí cái rương đồ cũng chưa lấy ra hết, thì giá cả đã lên tới hàng năm trăm triệu rồi.

Diệp Mặc không biết tiền của những kẻ này từ đâu mà ra, nhưng hắn biết số tiền này đối với bọn họ chắc là chưa tới đâu.

Khi giá lên tới năm trăm triệu thì đã hơi khựng lại, Diệp Mặc đang nhẩm tính tài sản của mình.

Hiện giờ hắn có một trăm triệu, đợi lát nữa chắc viên đơn kia cũng bán được hai trăm triệu, thì mình đã có ba trăm triệu, trên người hắn còn có năm viên đơn, cứ cho là mỗi viên một trăm triệu tổng cộng là năm trăm triệu.

- Tám trăm triệu.

Sau khi Diệp Mặc nhẩm tính tài sản của mình thì hét lên một con số.

- Tám trăm triệu lần một.

Tịch Ô Sơn biết rằng "thanh hoa hanh diệp cỏ" rất quý giá, có thể bán được tám trăm triệu thì cũng không tệ rồi, nhưng cái giá này so với giá tối đa thì cũng còn kém xa.

- Hừ.

Một giọng lạnh lùng truyền đến, Diệp Mặc giật mình, hắn biết tiếng hừ đó là dành cho hắn. Người này quả lợi hại, nhưng vì thế mà hắn phải bỏ cuộc thì hắn không cam lòng. Nhưng nếu hôm nay tại cuộc đấu giá này mà đắc tội với người đó, người mà hắn đắc tội đã quá nhiều. Một Độc Lang hắn không sợ, nhưng lại đến thêm một kẻ còn lợi hại hơn cả Độc Lang, hắn thật sự bị nguy hiểm rồi.

- Một tỷ.

Lão già nọ hừ một tiếng lạnh lùng, không hề ngưng ra giá, mà còn đưa giá lên tới mười tỷ.

Diệp Mặc thầm rên rỉ, những kẻ này từ sáng đến chiều không lộ diện, thì rốt cục bọn họ vơ vét tiền của ở đâu thế, một tỷ đó, ở Hoa Hạ có mấy ai dám tùy tiện lấy ra một lúc một tỷ tiền mặt chứ.

Cho dù là Bill, tài sản của ông ta cũng chỉ là những cổ phiếu mà thôi, tuy rằng lấy ra một tỷ đối với ông ta cũng không là gì, nhưng mà, trên thế giới này có mấy Bill, đừng nói chi là Hoa Hạ.

- Tỷ hai.

Có người lại ra giá, Diệp Mặc đã thật sự từ bỏ rồi, đừng nói chi đến chuyện sau khi mua được rồi bị người khác nhớ mặt, cho dù là không nhớ thì hắn cũng không có nhiều tiền đến thế.

Về lần ra giá vừa rồi, Diệp Mặc cảm thấy mình hơi lỗ mãng, chỉ là "thanh hoa thanh diệp thảo"quá cuốn hút người khác.

- Tỷ rưỡi.

Lão già nọ thấy có kẻ ra giá, khẩu khí có vẻ không thoải mái, lập tức cho lên thêm ba trăm triệu.

- Hai tỷ.

Người phía sau lưng tuyệt đối không nhường nhịn.

- Lão già Hạ, ông nhất định tranh giành Liễu Thanh La với tôi sao.

Ông lão kia đã thấy giá lên tới hai tỷ, giá đã cao hơn hẳn Liễu Thanh La rồi, trong lòng có vẻ không vui.

Người đàn ông ra giá phía sau đeo một chiếc mặt nạ đen, bây giờ thấy có người gọi tên mình thì cười lạnh lùng, kéo chiếc mặt nạ ra, - Trương Chi Hối, cây Liễu Thanh La này nhà họ Hạ chúng tôi quyết lấy bằng được, xin hãy nể mặt một chút.

Trương Chi Hối biết rằng chỉ dựa vào khả năng của mình mà tranh Liễu Thanh La với nhà họ Hạ thì không được, tuy hơi bực bội nhưng cũng chỉ biết bất lực ngồi xuống. Cuối cùng cây Liễu Thanh La đã bị người nhà họ Hạ mua với giá hai tỷ khiêng đi mất, tuy Diệp Mặc cũng không cam lòng, nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn.

Trong lòng hắn nghĩ cái lão già Hạ này không biết có phải là người trong gia tộc Hạ Thị mà Mạc Khang đã nói đến không, nếu như đúng là vậy, thì mình phải tìm ra, cho dù là đi ăn trộm cũng phải trộm cái cây đó về.

Cái thứ tiếp theo đây, Diệp Mặc mới biết cái gì là thật sự quý giá, một cuốn bí kíp cổ võ địa cấp được hét giá trên trời năm tỷ, một cây Thái Át thần kiếm mà tương truyền Lữ Động Tân đã dùng qua cũng được ra giá bốn tỷ. Thậm chí ngay cả dạ minh châu cũng bán đấu giá, cũng là bắt đầu ra giá từ hai tỷ trở lên Lúc này Diệp Mặc mới ngầm than thở, cái một trăm triệu của hắn không đủ để người khác nhét kẽ răng nữa là. Giá trị của "Thanh hoa thanh diệp thảo" người khác không biết, nếu như biết được thì giá cả lên tới chục tỷ thì cũng bình thường. Cái gì gọi là kẻ có tiền, hôm nay Diệp Mặc đã được hiểu biết về những kẻ có tiền.

Trong lòng hắn cũng hơi bực bội, không chừng trong những kẻ đến đây hắn là kẻ nghèo nhất, đến những tiểu ni cô kia cũng giàu có hơn hắn.

Diệp Mặc không biết những món tiền khổng lồ kia đều là tiền dành dụm của môn phái trong nhiều năm, tiền đối với những môn phái kia đều chẳng là gì cả, chỉ sợ cho dù có đem hết tiền ra, cũng chỉ có thể đổi lại một vài thứ tiêu dùng mà thôi. Đối với họ, muốn kiếm tiền cũng dễ thôi, nhưng các bảo bối muốn có được thì còn phải tùy duyên số.

- Ha ha ha, nội thương của tôi đã khỏi rồi, thật là một loại thuốc tốt.

Miêu Tuyền sau khi mua "Liên sinh đan" liền đứng phắt dậy hưng phấn nói.

Xung quanh lại trở nên yên ắng, thương tích của Miêu Tuyền ai cũng biết, không ngờ một viên "liên sinh đơn" lại có thể chữa khỏi cho y. Lại có người bắt đầu thấy hối hận, cái họ đang nghĩ, một viên "Trú nhan đan" đã bỏ lỡ thì không nói làm gì, viên thứ hai cũng bỏ lỡ mất.

Cả hai lần những kẻ mua được đơn dược đều dùng tại chỗ, rất hiển nhiên đã chứng minh rõ ràng tác dụng của thuốc.

- Vật đấu giá tiếp theo là một thứ đã được bán trước, cái thứ này lúc bắt đầu đã bán được một lần, mọi người chắc cũng đoán được rồi. Đó là "trú nhan đơn", lần đấu giá này sẽ bán viên thứ hai. "Trú nhan đơn" vừa mở giá là một trăm triệu, mỗi lần ra giá…

Lời của Tịch Ô Sơn còn chưa dứt, thì bên dưới đã ồn ào cả lên.

Đã thấy tác dụng của viên "trú nhan đơn" đầu tiên, thì viên thứ hai đương nhiên là không cần phải nói, toàn thể những người có mặt đều rất hưng phấn, không ai muốn bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này cả. Lúc cuối buổi đấu giá, là lúc cao trào nhất.

Chỉ là rất nhiều người đã cạn túi, dù gì thì tiền mang theo cũng đã xài rồi. Tuy biết rằng viên "Trú nhan đơn" không có gì so sánh được, là vô giá, nhưng đã không còn tiền để tranh giành nữa.

Diệp Mặc thờ ơ, cho dù viên "trú nhan đơn" có bán được giá cao đi nữa,

hắn cũng không thèm quan tâm, cái hắn cần không phải là tiền, mà là "thanh hoa thanh diệp thảo".

- Tôi ra hai trăm triệu.

Người đầu tiên ra giá lại là tên lão già Hạ nãy tranh với Trương Chi Hối, Diệp Mặc thấy ông ta ra giá, thì hơi giật mình, lập tức đứng phắt dậy.

Những người xung quanh thấy Diệp Mặc đứng dậy, thì đều thấy khó hiểu, Diệp Mặc đi ra phòng bên cạnh, khi muốn đi vào trong, thì lập tức có người cản Diệp Mặc lại, - Chào anh, trong thời gian diễn ra cuộc đấu giá, không cho phép ai vào đây, nếu muốn đi ra thì được.

- Để cho anh ta vào.

Lúc Diệp Mặc định nói là mình muốn tìm gặp lão có râu dê, thì không ngờ bị lão nhìn thấy, mới kêu hắn vào.

Diệp Mặc đi vào phòng trong của khu đấu giá, lão đã cười tươi rót cho Diệp Mặc một ly trà, nói rất khách khí:

- Mời anh dùng trà.

Diệp Mặc biết tại sao ông ta lại khách khí với mình, bởi vì ông ta rất thích các loại thuốc của mình. Nhưng lão không vội vàng, Diệp Mặc thì vội. Hắn không có thời gian nói năng nhảm nhí, nên đã nói ngay:

- Ông Hoàng, tôi muốn tự mình bán viên "trú nhan đơn" của mình, điều kiện gì ông cứ nói.

Diệp Mặc nghĩ cùng lắm là lấy thêm một viên "trú nhan đơn" ra thôi.

Lão râu dê không vội vàng mà nói:

- Ông Mạc đến vì chuyện Liễu Thanh La đúng không?

Diệp Mặc biết rằng lão lúc nào cũng chú ý đến mình, cũng không bóng

gió xa xôi nữa, hắn trực tiếp nói:

- Không sai, tôi đến vì Liễu Thanh La, được hay không, ông Hoàng cứ nói một câu, sau này tôi còn một lượng thuốc rất lớn để giao dịch, nếu không được thì thôi vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 241

Hai Đứa Con

Lão râu dê cười ha hả, - Được, chỉ cần một câu nói của anh, thì tôi sẽ đồng ý, phải biết rằng các buổi đấu giá của chúng tôi không phải là lần một lần hai. Nếu sau này có các loại thuốc của anh tham gia vào buổi đấu giá của chúng tôi, tôi nghĩ là…

- Hợp tác thì không thành vấn đề, còn về các loại thuốc mà anh muốn, tôi có thể cung cấp.

Diệp Mặc không còn nhẫn nại được nữa đứng phắt dậy, nếu nói nữa thì buổi đấu giá sẽ kết thúc mất.

- Được, anh Mạc quả nhiên nhanh nhạy, tôi đồng ý, đợi sau khi buổi đấu giá kết thúc, anh có thể vào đây lấy tiền, và bàn bạc thêm về kế sách hợp tác lâu dài.

Lão râu dê nhìn thấy Diệp Mặc đã không còn kiên nhẫn nên lập tức nói ngay.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, còn bàn bạc cái gì nữa, sau khi cuộc đấu giá kết thúc thì hắn sẽ biến mất. Hiện tại hắn còn một trăm triệu trong cuộc đấu giá vẫn chưa lấy ra, nhưng Diệp Mặc không ngốc đến nỗi đi lấy số tiền đó, chỉ cần hắn có được "thanh hoa thanh diệp thảo" thì sẽ trốn ngay tức khắc, vả lại Lão râu dê vừa nhìn là biết ngay không phải là thứ tốt.

- Tỷ mốt…

Giá cả trong cuộc đấu giá đã lên tới tỷ mốt.

Tịch Ô Sơn đột nhiên nói:

- Mọi người hãy bình tĩnh, chủ nhân của "trú nhan đơn" có yêu cầu là anh ta sẽ tham gia cuộc đấu giá lần này, bây giờ cuộc đấu giá viên đơn dược sẽ trao lại cho chủ nhân của "trú nhan đơn" đích thân chủ trì.

Hiện trường lại yên ắng lần nữa, nhưng rất nhanh lại trở nên ồn ào, tuy rằng từ trước đến nay vẫn không có quy định như thế, nhưng không một ai dám đắc tội với chủ nhân của "trú nhan đơn", ai biết là hắn còn lấy ra thêm nhiều loại thuốc nữa hay không? Vả lại, nếu lỡ đắc tội với người này, thì người ta không bán cho anh nữa, thì làm gì được nhau?

Diệp Mặc tuy rằng rất muốn "thanh hoa thanh diệp thảo" nhưng cũng không dám phô trương, mà hắn đã mặc một bộ quần áo màu đen, thậm chí còn mang cả kính đen. Hắn sợ người khác nhận ra, nếu chẳng may nhận ra thì tiêu rồi.

- Bây giờ còn một viên "trú nhan đơn" cuối cùng sẽ cho tôi đích thân chủ trì, bây giờ giá cả là tỷ mốt, còn ai ra giá cao hơn không?

Diệp Mặc đã cố tình cho giọng nói thay đổi một chút, nhưng có người vẫn nhìn ra là không đúng.

Một cô gái mặc áo đen mặt nạ đen ngồi ở gian thứ ba mươi hai lập tức nhíu nhíu mày, nói lẩm bẩm một mình:

- Cái tên này sao giống Đại Hổ thế, sao có thể như thế được?

Nếu cô ta tháo chiếc mặt nạ ra thì Diệp Mặc sẽ lập tức nhận ra ngay đó chính là đạo cô Tịnh Tức.

- Tôi ra tỷ ba.

Âm thanh đó vừa thốt ra thì Diệp Mặc lập tức cảm thấy kích động.

Người hắn đợi chính là người đàn ông họ Hạ, nếu ông ta đã ra giá, thì

hắn cũng không đợi người khác nữa, mà lập tức nói ngay:

- Nếu ông Hạ đã ra giá, thì tôi có một đề nghị, nếu ông Hạ chịu lấy cây Liễu Thanh La của mình ra, thì "trú nhan đơn" sẽ lập tức là của ông. Thật ra tôi đích thân đứng chủ trì cuộc đấu giá này, là vì rất thích cây Liễu Thanh La của ông.

Diệp Mặc không hề giấu giếm mà nói thẳng ra, nếu hắn không nói thì người khác cũng đoán ra, chi bằng cứ nói ra cho rồi. Nhưng hắn vừa nói những lời này xong, thì hiện trường lập tức trở nên ồn ào. Bởi vì lời của Diệp Mặc đã tuyệt đường mua "trú nhan đơn" của mọi người.

Diệp Mặc lại không hề lo lắng, mà đã lập tức nói:

- Xin mọi người hãy yên lặng, nếu như còn ai làm ồn, thì môn phái chúng tôi sẽ liệt vào danh sách đen, sau này không được mua "trú nhan đơn" nữa. Đương nhiên là sẽ còn có các loại thuốc khác.

- Cái gì, còn nữa à?

Đã có người lập tức hỏi.

- Đương nhiên, môn phái chúng tôi là môn phái lớn, nếu đã có một viên "trú nhan đơn" thì chắc chắn không chỉ hai viên, hai viên này chỉ là dùng để bán thử nghiệm.

Diệp Mặc dõng dạc nói.

- "Trú nhan đơn", có phải có công dụng trú nhan hay không, không ai biết cả, nhưng "trú nhan đơn" tuyệt đối có thể khiến cho dung nhan trở nên xinh đẹp, làn da căng mịn, chỉ dựa vào điểm này, thì viên thuốc đã rất có giá trị rồi.

- Lần sau là khi nào vậy?

Có người bất đắc dĩ phải thốt ra.

Diệp Mặc nói chậm rãi:

- Đợi đợt thuốc sau của chúng tôi tung ra, nhất định sẽ có thiệp mời, mời quý vị đến đây.

Người đàn ông họ Hạ lại có sự do dự, nếu như không có những câu sau, thì không chừng ông ta đã đồng ý rồi, nhưng sau này đợi "trú nhan đơn" lên cấp, thì cuộc trao đổi này không phải là thiệt thòi cho ông ta sao.

Bởi vì lời nói của Diệp Mặc, cuộc đấu giá đã tạm lắng xuống, không ai muốn đắc tội với người nắm giữ "trú nhan đơn" cả, nếu chẳng may đắc tội với người ta, bị liệt vào danh sách đen thì thiệt thòi lớn rồi. Huống hồ viên "trú nhan đơn" này cùng lắm chỉ bán được cho một người. Chuyện quan trọng nhất chính là "trú nhan đơn" không chỉ có một viên.

Trầm mặc ít lâu sau, người đàn ông họ Hạ mới nói:

- Muốn đổi thì cũng được, nhưng tôi muốn hai đóa hoa trên cây Liễu Thanh La, nếu không được thì tôi chỉ còn cách cự tuyệt.

Hiện trường lại lập tức nhốn nháo, cái quan trọng nhất của Liễu Thanh La chính là ba đóa hoa, mà người này đã lấy mất hai đóa, vậy còn giá trị gì nữa.

Diệp Mặc hơi kích động, đối với hắn thì "thanh hoa thanh diệp thảo" quý giá nhất là hoa không sai, nhưng "thanh hoa thanh diệp thảo" vào tay hắn thì có thể lại nở tiếp ba đóa nữa, huống hồ cho dù không nở hoa được thì thân và lá dùng để luyện đơn cũng đều khá tốt.

- Được.

Diệp Mặc ức chế sự kích động, lập tức đồng ý với điều kiện đó.

CộpHiện trường phát ra một tiếng, Diệp Mặc rất nhanh đã trao đổi xong với người đàn ông họ Hạ, sau đó lập tức rời khỏi.

- Xin anh Mạc hãy ngồi chờ một chút, đợi sau khi tôi giao nhận với khách hàng xong sẽ bàn với anh về chuyện hợp tác sau này.

Tuy lão râu dê rất khách sáo với Diệp Mặc, nhưng nét tinh anh trong mắt y không qua khỏi thần thức của Diệp Mặc.

Cái tên này rất hứng thú với các loại thuốc của mình, xem ra y không chỉ đơn thuần là muốn hợp tác, mà cái chính là muốn nuốt chửng mình, không chừng đến xương cũng không còn. Quả nhiên khi đứng trước lợi ích, thì cho dù bất cứ người nào cũng có thể bán rẻ. Nhưng hắn tin là, từ đầu chí cuối hắn đã không gỡ mặt nạ ra, cho nên lão râu dê sẽ không dễ dàng nhận ra hắn đâu.

Thấy Diệp Mặc gật đầu đồng ý, lão râu dê lập tức đi ra ngoài, Diệp Mặc không do dự mà đem "thanh hoa thanh diệp thảo" cất vào nhẫn lưu trữ, sau đó dùng thuật ẩn thân bám theo ra ngoài.

Lão râu dê đi ra ngoài đóng cửa lại, sau đó bấm khóa bên ngoài, rồi mới đưa tay ra hiệu cho hai tên gác cửa, rất hiển nhiên là đang khóa trái Diệp Mặc. Khi Diệp Mặc ra khỏi khu đấu giá, thì đã có rất nhiều người lần lượt rời khỏi. Diệp Mặc biết rằng nếu hắn hiện thân thì có ít nhất hai người chú ý đến hắn, một là Độc Lang, còn một người nữa là Trương Chi Hối.

Diệp Mặc lột cái áo đen ra tiếp tục ẩn thân ra khỏi cửa lớn của "Tê Sương tự". Hắn đang ở giữa rất nhiều cao thủ, tuy không dám dùng chân khí, nhưng dùng những bước đi bộ thì không gì phải sợ.

Cái khiến cho Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ chính là sau khi ra khỏi "Tê Sương tự" thì vẫn không thấy hai kẻ cản đường là Độc lang và Trương Chi Hối. Cuối cùng cũng không thấy được tung tích của hai kẻ đó, tuy cảm thấy lạ, nhưng Diệp Mặc cũng không để ý, hắn lập tức nấp vào một bên. Hắn muốn đợi cho những kẻ đến đấu giá ra về hết, sau đó mình mới đi. Bởi vì thuật ẩn thân của hắn không thể kéo dài quá lâu, nếu như trên đường đi để ai thấy được thì hắn chỉ còn con đường chết.

Hơn nữa khi đối diện với rất nhiều cao thủ, thậm chí còn có cao thủ địa cấp đỉnh cấp, Diệp Mặc cũng không dám chắc thuật ẩn thân của mình có thể lừa được bọn họ.

- Sư phụ…

Khi Tử Như và sư phụ bước ra, nét mặt sợ hãi vẫn còn, thấy cô ta bị chấn động bởi việc Diệp Mặc lấy "Trú Nhan Đan" ra, có thể nói loại bán ẩn môn như bọn họ có thể tham gia hội đấu giá đã là rất hay rồi, không ngờ Diệp Mặc nghịch thiên đến mức này, người như vậy mình lại muốn tìm hắn để báo thù.

Nữ đạo sĩ ở bên cạnh Tử Như lập tức nói:

- Về nhà rồi hãy nói.

Tử Như còn chưa kịp trả lời thì có một cô gái áo đen đeo mặt nạ chặn đường đi cô và sư phụ - Hai vị đạo hữu xin mời.

Tử Như giật mình một cái, nhưng cô đạo thanh tú kia lại chắp tay lại không nhanh không vội nói:

- Vị đạo hữu này xin mời.

Cô gái áo đen cười ha hả nói:

- Tôi muốn nhờ hai người đi thăm dò một người, chính là người thanh niên đeo cái khăn đi vào hậu trường đấu giá hai người hẳn là quen biết phải không.

Sắc mặt Tử Như trắng bệch nghĩ không ra sao người phụ nữ này lại biết cô quen Diệp Mặc.

Sắc mặt của đạo cô thanh tú cũng trắng bệch, cô vốn không muốn dính vào Diệp Mặc, nhưng lại có người đến hỏi cô đây là ai, khi cô trong lúc Tử Như lần đầu tiên nói ra đối với người này có ấn tượng, cô biết ngay người

này rất có thể là Diệp Mặc đơn thương độc mã đã diệt Thiên Long Đầu, người như vậy cô vốn không muốn dính vào.

- Xem ra là các người biết, vậy hãy xin nói.

Cô gái áo đen nói không nhanh không chậm, tùy ý một cước đá vào mấy khối đá lớn nhỏ bên cạnh thành mấy mảnh.

Sắc mặt của cô đạo thanh tú càng khó coi, có thể giẫm nát tảng đá này việc thu luyện ít nhất cũng hơn Huyền cấp của mình, người tu luyện lúc đầu trong mắt người này có thể chết bất cứ lúc nào.

- Tôi ở Tê Sương tự nghe cô gái này nói biết người đó là ai, tôi nghĩ tôi không nghe nhầm chứ.

Giọng nói của cô gái áo đen trở nên lạnh lùng hơn.

Sắc mặt của cô đạo thanh tú lúc này bình thường trở lại nhìn Tử Như một cái thở dài nói:

- Tôi có thể nói cho tiền bối nghe, nhưng chúng tôi chỉ là đoán thôi, nếu tôi nói cho tiền bối nghe xin tiền bối thủ hạ lưu tình.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không nói ra, nói nhanh đi.

Cô gái áo đen này dường như không nhẫn nại.

- Tử Như, nói đi.

Đạo cô thanh tú cũng bất đắc dĩ nói với đệ tử.

Tử Như biết là do mình nhiều lời nên đã gây họa, đành nói:

- Hắn chính là Diệp Mặc.

- Diệp Mặc?

Cô gái áo đen rõ ràng không biết Diệp Mặc là ai.

Như đã nói rồi, Tử Như không băn khoăn nữa, mà giải thích:

- Là người của Diệp gia ở Yến Kinh, cha hắn là Diệp Vấn Thiên, cháu của Diệp Bắc Vinh, Thiên Long Đầu của "Nam Thanh" chính là hắn giết.

- Con trai của Diệp Vấn Thiên? Là con cháu của gia tộc sao hắn lại lợi hại như vậy? Chẳng lẽ nói hắn vào ẩn môn sao?

Cô gái áo đen nhíu mày, ánh mắt nhìn sang Tử Như có chút lạnh lùng.

Đạo cô thanh tú vội vàng nói:

- Không phải, Tử Như bị thua trong tay hắn, tôi điều tra qua Diệp Mặc, hắn cũng không phải là con ruột của Diệp Vấn Thiên, mà là đứa con Diệp Vấn Thiên hai mươi hai năm trước ở chùa Lạc Hồng nhặt về.

Cô gái áo đen ngơ ngẩn chốc lát, bỗng nhiên ngửa mặt lên cười lớn:

- Ha ha ha… hai mươi hai năm trước ở chùa Lạc Hồng cũng có đứa bé được Diệp Vấn Thiên nhặt được sao, trời cũng giúp tôi, sư tỷ ơi sư tỷ, không ngờ hai đứa con của chị đều bị tôi tìm ra, ha ha… tôi còn nói cô còn đứa tạp chủng đi đâu mất, không ngờ đến khi tìm được chẳng tốn chút công phu

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 242

Phục Kích

Cô tên gì.

Cô gái áo đen đột nhiên ngừng cười lạnh lùng nhìn đạo cô thanh tú và đệ tử.

-Hậu bối Huệ Yên, đây là đệ tử Tử Như của tôi.

Trong mắt đạo cô thanh tú lộ ra một tia ảm đạm, cô ta biết người phụ nữ này sẽ không tha cho thầy trò của cô.

Cô gái áo đen đột nhiên lấy ra một cái Phật Trần lành lùng cười:

-Nếu đã vậy thì các người hãy yên tâm đi đi tôi sẽ nhớ các người.

-A di đà phật.

Cô gái áo đen còn chưa dứt lời, một tiếng lạy phật vang lên ở ngay bên tai cô.

Sắc mặt của cô gái áo đen thay đổi, hừ lạnh một tiếng, -Nếu lão hòa thượng đã ra mặt, thì tôi sẽ tha cho các người, nếu việc này có ai biết được, thì các người sẽ biết tay.

Dứt lời cô gái áo đen xoay người rời đi.

Nhìn cô gái áo đen xoay người đi, đạo cô thanh tú vội khom lung xuống nói tiếng cảm tạ, sau đó lôi đệ tử của cô rời khỏi đám người hỗn loạn.

Tê sương tự Căn nhà Diệp Mặc vừa mới rời khỏi thì bây giờ lại có năm

người ngồi ở đó, lão râu dê và Tịch Ô Sơn bỗng nổi cơn giận, trừ ra, còn có người phụ nữ khi Diệp Mặc đấu giá gặp được, còn mấy người đàn ông cỡ tuổi Tịch Ô Sơn, ngồi phía sau là một người mặc áo xám không đoán được tuổi tác và giới tính.

-Ngu sư huynh, chẳng lẽ cứ như vậy để hắn đi sao?

Tịch Ô Sơn nói với người bằng tuổi anh ta.

Người đàn ông này mỉm cười, -Đi? Hắn đi đâu? Tuy tôi không biết hắn làm thế nào đi khỏi căn phòng, nhưng nghĩ ra cũng chỉ là dùng thuật gì che mắt chăng. Hoàng Vấn không tu luyện qua cổ võ, bị hắn lừa cũng là bình thường, nhưng nếu như vậy là muốn đi, hắn cũng quá khinh thường "Vũ hội" chúng ta rồi.

Mặt của lão râu dê hơi áy náy, cho dù Diệp Mặc đi anh ta cũng không biết, nghe vậy nên hỏi:

-Ý của anh Ngu là…

Ngu sư huynh lại điềm đạm nói:

-Độc Lang ở đường nhỏ vách núi đợi hắn, chúng ta đợi hắn bị giáo huấn xong mới ra tay, đến lúc đó hắn không thể không nghe lời chúng ta.

Cô gái nãy giờ không nói gì nhíu mày nói:

-Ngu sư huynh, tuy cách của anh không tệ nhưng tên Mạc Ảnh này lại giết Trịnh Tắc Thành, còn anh em Cổ Thị cũng bị hắn giết, người này không đơn giản đâu.

Tịch Ô Sơn tiếp lời:

-Phương Nương Tử không cần lo lắng, trận đánh nhau của Mạc Ảnh tôi đều xem qua rồi, thực lực của anh ta cũng chỉ là đỉnh cao Huyền cấp mà thôi, mà Độc Lang là Địa cấp, chênh lệch quá.

Ngu sư huynh gật đầu, -Ô Sơn nói không sai, anh ta không phải là đối thủ của Độc Lang, cho dù anh ta đã giết Độc Lang, phía sau còn có tên Trương Chi Hối, chúng ta chỉ cần đợi làm người tốt là được, không sợ hắn thoát -Nếu như vậy, tại sao không trực tiếp bắt anh ta, bớt phiền toái.

Phương Nương Tử vẫn cảm thấy có gì không thỏa đáng.

Ngu sư huynh lắc đầu, -Không phải tôi không muốn làm vậy, một người là vì cứu mạng anh ta, anh ta sẽ càng trân trọng cùng chúng ta hợp tác. Còn lão hòa thượng Ngộ Đạo đã đến, chẳng may chúng ta làm quá, lão hòa thượng nhất định sẽ nhúng tay vào.

-A di đà phật…

Một tiếng lạy phật làm gián đoạn cuộc trao đổi của mấy người đang ngồi, trừ người ngồi sau kia, bốn người còn lại đều kinh ngạc đứng lên.

Một tiếng đồng hồ sau, Diệp Mặc trốn ở một bên phỏng chừng nên đi ra, cũng đứng ra, nếu người Tê Sương tự mà biết hắn rời khỏi một cách lặng lẽ như thế thì không biết sẽ nghĩ thế nào. Nhưng mà, chỉ cần nói cái thuật ẩn thân này của hắn thôi thì cũng đủ để Tê Sương tự lo ngại rồi.

Diệp Mặc bước vào đường nhỏ vách đá cũng không ẩn thân nữa, vì với cảnh giới của hắn bây giờ, thuật ẩn thân này chỉ cần chân nguyên có chút lung lay, hoặc khí chất không đủ thì sẽ bị phát hiện.

Diệp Mặc vừa đi đến nửa đường thì ngừng lại, thần thức của hắn đã thấy Độc Lang ở cách đó không xa, tên này cũng dai thật, không ngờ lại đón đầu ngay chỗ này. Giống như mảnh tướng khí thế không ai địch nổi, Diệp Mặc muốn quay lại cũng không được, mưu mô của Tê Sương tự đối với hắn so với Độc Lang còn nham hiểm hơn.

-Mày thật biết trốn, nhưng cho dù là vậy, cũng không trốn được tao, giao nộp hết tất cả đồ đạc của mày, hôm nay ông đây sẽ tha cho mày.

Độc Lang đứng trên đường nhỏ vách đá tỏ vẻ hung hăng.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, Độc Lang chặn ở nơi này nhất định sẽ có rất nhiều người biết, nhưng Diệp Mặc chắc ở đây không ai nhìn trộm bởi vì muốn nhìn trộm ở nơi này quả là không dễ, đường ở đây xây trong vách đá, còn bên ngoài là vực sâu vạn trượng.

Nếu đã như vậy Diệp Mặc cũng không gì để băn khoăn, sức mạnh của Độc Lang không kém Biên Pha là mấy, hoặc là lợi hại một tí, nhưng mình so với lúc đầu lợi hại hơn rất nhiều, thậm chí còn thăng lên một cấp, tuy hắn biết Địa cấp và Huyền cấp là bản chất chênh lệch, nhưng cũng không sợ tên Độc Lang này.

-Mày rất muốn lấy hả?

Diệp Mặc bước lên trước vài bước, khuôn mặt nhìn không ra hỉ nộ ái lạc.

Độc Lang nhìn chằm chằm Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc còn cách anh ta khoảng 3-4 m, nếu dám đến gần một bước, anh ta lập tức ra tay, đến lúc đó chỉ cần không chế không để xác rơi xuống vách núi là được, hơn nữa trên tay người này không hề có vũ khí gì, xem ra cũng không phải rất mạnh, không cần lo lắng.

-Đừng nhiều lời với tao, nếu còn không giao nộp đồ đạc ra thì tao sẽ ra tay.

Khóe miệng của Độc Lang nở một nụ cười lạnh, nói xong từ từ giơ nắm đấm lên, đối phó loại người như Diệp Mặc anh ta không cần dùng đến đao.

-Vậy mày hãy chết đi.

Trên tay Diệp Mặc đột nhiên vung ra một thanh trường đao, nhắm vào đầu của Độc Lang chém vào, cây đao mang theo khí lạnh, vừa mới bổ ra đã văng xa mấy mét, bay đến đỉnh đầu của Độc Lang.

Độc Lang kinh hãi, không kịp nghĩ cây đao của Diệp Mặc từ đâu có, không nghĩ nhiều mà nhảy ra đường nhỏ vách đá, đồng thời tung ra một

quyền.

Không thể không nói trong mắt Độc Lang là khá lợi hại, "thịch" một tiếng, trường đao của Diệp Mặc và nắm đấm của Độc Lang đụng vào nhau, Diệp Mặc lui vài bước, trong lòng một trận cuồn cuộn, âm thầm khâm phục tài phản ứng và thị lực của Độc Lang, dưới một quyền gấp gáp của Độc Lang mình cũng bị thất thế, nghĩ nếu đánh ở đất bằng không phải đánh lén, mình không hề có ưu thế nào đáng nói.

Mà bất thình lình kích một đao, chỉ là một vết xước dài trên ngực Độc Lang, mà không hề làm y bị thương nghiêm trọng gì.

Nếu nói ưu thế duy nhất là ép Độc Lang vào đường nhỏ vách đá, lúc này Độc Lang đã ở trên không xoay người một cái lần nữa về đến con đường nhỏ, mục đích chủ yếu của Diệp Mặc là muốn ép Độc Lang rời khỏi con đường này, một khi lần nữa cho anh ta đứng vững hắn sẽ phí công sức nói không chừng còn muốn nhảy xuống núi trốn khỏi đây, nếu đã đạt được, hắn sẽ không để Độc Lang quay trở lại.

Bây giờ Diệp Mặc mới biết mình và Địa cấp chêch lệch quả là hơi lớn, không thăng cấp đến luyện khí tầng bốn vốn không có cách đọ lại.

-Đồ tạp chủng, mày tự tìm cái chết.

Độc Lang giận đến khó mà ngăn được, bị một con kiến tùy ý ám toán, sau khi xoay người, anh ta lần nữa bước lên đường nhỏ vách đá.

Diệp Mặc hoàn toàn không nương tay, mấy chục nhát đao hướng ngay phía Độc Lang mà chém tới, giống như Độc Lang là để cho hắn giết vậy, chiêu này Diệp Mặc đối phó qua với Biên Pha, cảm giác dùng để đối phó với kẻ tu luyện cổ võ cao hơn hắn cũng không tồi.

Độc Lang lại một lần nữa muốn đi vào con đường ven vách núi, thì cảm thấy một cơn gió lạnh đột ngột, lúc nãy hắn đã bị Diệp Mặc đột nhiên phát nhát dao qua đây khiến y kinh sợ không ít. Y lập tức biết cơn lạnh này không

bình thường, nên không dám đỡ, lại lách người né tránh lần nữa.

Liên tục quay người hai cái ngoài vách núi, nội khí của Độc Lang đã xài hết, cho dù là Độc Lang, thì rơi xuống vực từ độ cao như vậy chết là cái chắc. Y thật sự không nghĩ đến mình lại nhất thời vô ý như vậy, không ngờ một tên mà mình đã coi thường ép vào đường cùng như thế. Nếu như trên đất bằng thì mình há sợ gì một tên téo riu độ chừng hơn hai mươi này?

Kế sách của Diệp Mặc thành công, nghĩ cũng không nghĩ xông lên lại bổ thêm một đao.

Độc Lang lúc này cũng rút ra một thanh Liễu Diệp đao, liều mạng cùng Diệp Mặc.

Keng.

Lửa bắn tung tóe, Độc Lang lại bị chém văng xa mấy mét, nép sát vào vách núi, không dám động đậy nữa.

Diệp Mặc than thầm vì sao nội lực của địa cấp lại hùng hậu như thế, lúc nãy hắn ở trên đất, mà Độc Lang thì quay người trong không khí liên tục vài cái, sau cùng lại bị hắn chém một dao, mà vẫn không bị chém xuống vực, mạng của tên này đúng là lớn thật.

Hiện giờ Độc Lang đang âm thầm hối hận, y đang ở vào tình trạng tồi tệ, thậm chí đến nước bị đánh đập, không ngờ cái tên này lại khó nuốt như thế, thứ ám khí vô hình lúc nãy của hắn là cái gì nhỉ? Còn cây đao dài hắn đột nhiên lấy từ đâu chỉ? Hình dáng cây đao này hình như là Biên Pha đã dùng, chẳng lẽ Biên Pha là do hắn giết?

Nghĩ đến đây thì Độc Lang không còn bình tĩnh được nữa, người này đến Biên Pha còn giết được, nếu như chuyện này là thật thì hắn có thể giết cả mình. Nhưng chuyện hắn giết Biên Pha nếu như để mình biết được thì hắn có để cho mình sống không?

Độc Lang lần đầu tiên vã mồ hôi trước một kẻ mà y đã coi thường.

Nhìn thấy Độc Lang như con dơi đang bám cheo leo bên vách vực, Diệp Mặc cười lạnh lẽo nhưng đã thu cây đao lại. Tuy đó là một cử động vô tình của Diệp Mặc, nhưng đối với Độc Lang nó lại kinh hãi vô cùng, lúc nãy Diệp Mặc rút cây đao ra y không nhìn thấy nên nghĩ là Diệp Mặc cất giấu ở đâu đó. Nhưng bây giờ nhìn thấy Diệp Mặc cất lại, mà y thì lại không biết được cất đi đâu.

Độc Lang cũng là một kẻ đã từng đương đầu với sự sống và cái chết vô số lần, tuy rằng mới đầu đã coi thường Diệp Mặc, địa điểm mai phục không đúng, nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn tỉnh ngộ, mới biết được cảnh ngộ hiện giờ của mình.

-Anh bạn, chuyện lúc nãy là Độc Lang tôi không đúng, tôi nguyện giao nộp toàn bộ các thứ trên người, vả lại còn thề độc sẽ không tiết lộ chuyện hôm nay, cũng không gây khó cho anh nữa.

Độc Lang nắm bắt tình huống rất nhanh, lập tức xin tha mạng.

Diệp Mặc từ chối cười lạnh lùng:

-Tôi thấy anh quá ngây thơ rồi, nếu ông đây đã ra tay, thì không có thói quen tha mạng bao giờ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 243

Làm Sao Có Thể

Độc Lang bỗng cười một cách lạnh lùng:

- Vậy thì sao, bây giờ mày muốn làm gì tao?

Nói thì nói thế nhưng trong lòng Độc Lang lại ước gì Diệp Mặc đi tìm thứ gì đó đến đập y, một khi Diệp Mặc rời đi, y lập tức có thể đi lên, nhưng lại mơ hồ cảm thấy, có lẽ không đơn giản như vậy.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Tao có trăm cách giết mày, đừng nói tao đào tảng đá ở đây đập mày là có thể đập chết mày, nhưng thiếu gia tao không thèm làm như vậy.

Nghe Diệp Mặc nói muốn đào đá đập y, mặt Độc Lang biến sắc, nhưng sau đó Diệp Mặc nói không thèm làm như vậy thì y thở phào nhẹ nhõm, gương mặt biến sắc ấy đang nghĩ nhảy xuống vách núi chạy trốn không thì làm thế nào.

- Bởi vì tao muốn tự tay giết mày.

Diệp Mặc nói xong liền nhảy xuống vách núi.

Độc Lang kinh ngạc, bỗng tỏ vẻ vui mừng, nếu Diệp Mặc cũng nhảy xuống thì hai người đều ở trên vách đá, y căn bản không sợ Diệp Mặc.

Đang lúc y nghĩ cách đánh lại Diệp Mặc thì có ba, bốn đường gió lạnh quét tới y, y tránh cũng không tránh được. Nếu ở chỗ đất bằng, y còn có thể trốn, nhưng lúc này đang ở trên vách đá trơn, dựng đứng, y chỉ có thể tránh

hai đường đánh vào đầu.

Ngực không tránh được, trong lòng Độc Lang lập tức nảy ra suy nghĩ, chịu ám khí của mày thì tao cũng sẽ lôi mày xuống.

Độc Lang bỗng cảm thấy lạnh ở sau lưng, y nhìn xuống theo bản năng, nhưng nhận thức của y lại bắt đầu hồ đồ rồi dần dần tan biến.

- Làm sao có thể…

Nhận thức vừa tiêu tan thì nửa người của Độc Lang đã hoàn toàn rơi xuống vách núi. Lúc đó, Diệp Mặc đã giơ tay ra bắt lấy Liễu Diệp Đao của Độc Lang, rồi dùng Ngự Phong Thuật bay vọt trở về con đường nhỏ trên vách đá, phía dưới đã hoàn toàn không còn nhìn thấy Độc Lang.

Ngắm nghía Liễu Diệp Đao trên tay một lát, Diệp Mặc thấy thanh đao này rất tốt, nếu không thể rèn thanh đao tốt hơn thì đưa thanh đao này cho Hứa Bình cũng được. Liễu Diệp Đao này là do hắn giết Độc Lang mà có, không cần phải giấu. Dù sao Độc Lang đợi hắn ở chỗ này, rất nhiều người biết rồi, một khi phần thân trên của Độc Lang đã mất thì mọi người chắc chắn biết là do hắn giết.

Hơn nữa Diệp Mặc đã thoáng nghe danh gã Độc Lang này ở hội đấu giá, là một kẻ đi về một mình, không phải là đệ tử của môn phái nào nên hắn không cần lo lắng.

Diệp Mặc đeo Liễu Diệp Đao sau lưng rồi mới men theo con đường nhỏ dọc vách núi. Hắn rất cẩn thận, đồng thời thần thức cũng chú ý cao độ, hắn đã giết một Độc Lang, nếu không nhìn lầm thì gã Trương Chi Hối cũng sẽ không tha cho hắn. Dù sao phần lớn người ở hội đấu giá đều biết Liễu Thanh La ở trong tay hắn.

Diệp Mặc nghĩ không sai, khi hắn đi ra con đường nhỏ ở vách núi, đến phía trước cầu xích sắt thì thấy Trương Chi Hối. Hơn nữa, không chỉ có mình Trương Chi Hối mà có rất nhiều người đang vây xung quanh, xem ra

những người này không phải muốn xem náo nhiệt mà là muốn đục nước béo cò.

Trương Chi Hối đeo một thanh kiếm cổ, đầu tóc bạc phơ, Diệp Mặc nhìn thấy những thứ trên người y lợi hại hơn Độc Lang nhiều, có thể thấy con người này khó đối phó hơn Độc Lang.

Trương Chi Hối sững sờ nhìn Diệp Mặc, nhưng khi nhìn thấy Liễu Diệp Đao Diệp Mặc đeo, y lập tức phản ứng, liền nói:

- Tôi tưởng rằng người sẽ tới chính là Độc Lang, không ngờ anh lại có thể giết được Độc Lang, xem ra tôi nhìn lầm người rồi.

- Anh giết được Độc Lang thì tôi cũng không làm khó anh, giao Liễu Thanh La ra rồi đi đi, ấy, Liễu Thanh La của anh để đâu rồi?

Lúc này Trương Chi Hối đột nhiên phát hiện ra trên người Diệp Mặc không có thứ gì khác ngoài thanh Liễu Diệp Đao.

Diệp Mặc nhìn lướt qua những người xung quanh, lạnh lùng nhìn Trương Chi Hối rồi thản nhiên nói:

- Ông chính là Trương Chi Hối?

Sắc mặt Trương Chi Hối trầm xuống:

- To gan, tiền bối Trương Chi Hối mày cũng có thể gọi tên được.

Y cho rằng bản thân mình tu vi trên Diệp Mặc, ở Ẩn Môn vai vế rất được coi trọng, ít nhất thằng tiểu bối này phải kính trọng gọi mình một tiếng tiền bối. Y không cướp đồ của Diệp Mặc mà để hắn chủ động giao nộp không có nghĩa là y có thể dễ dàng tha thứ cho sự vô lễ này của Diệp Mặc.

- Đồ mặt dày khốn khiếp như mày đúng là điên! Muốn cướp đồ của tao, còn giả bộ bị bắt ép tức giận, thằng già này từng ấy tuổi rồi, muốn cướp đồ của tao còn giả vờ làm ngụy quân tử, thật là ghê tởm.

Trương Chi Hối bị Diệp Mặc mắng cho sắc mặt đen như đáy nồi. Y đã có tu vi cao tới trung kỳ Địa Cấp, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào hậu kỳ. Cho dù lão già Hạ gia tranh Liễu Thanh La với y cũng chỉ dám lấy tiền ra ngăn y chứ thật sự không dám cãi nhau rồi trở mặt với y. Gã thanh niên trẻ tuổi trước mặt quả là ăn tim gấu gan báo rồi, lại dám mắng Trương Tri Hối y như thế. Những lời mắng chửi người này, y chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xảy ra với y.

Phải biết rằng, mặc dù y ít khi ra ngoài nhưng sau khi đã ra ngoài mà thấy có ai dám không gọi y một tiếng tiền bối Trương Chi Hối, nếu không phải lần này muốn vượt trung cấp thì y thật sự lười đi cướp Liễu Thanh La của tên tiểu bối này.

Sắc mặt tức tới mức tối sầm lại, Trương Chi Hối rút kiếm ra, thậm chí không hề lay thanh kiếm mà thanh kiếm tự biến ra vô số những đường kiếm huyền ảo.

"Vù" một tiếng, thanh kiếm cuồng bạo hướng đến Diệp Mặc, y đã ra tay rồi.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, nếu ở chỗ bằng phẳng Diệp Mặc còn có thể đánh nhau với Độc Lang, nhưng đối mặt với lão già này, hắn căn bản không có bất cứ cơ hội nào. Lão già này lợi hại hơn Độc Lang nhiều, hơn nữa vừa ra tay liền đã ngăn luôn đường lui của hắn.

Diệp Mặc muốn tránh cũng không tránh được, Liễu Diệp Đao trong tay cùng lúc múa những đường đao huyền ảo, cố gắng chống chọi lại thanh kiếm giữa vô số ánh quang.

Diệp Mặc đã nghĩ rất nhiều cách, chỉ có một cách có thể đánh bại lão già này. Nếu hắn ném ra hơn mười quả cầu lửa trên người, có lẽ có thể làm cho Trương Chi Hối bị trọng thương, cuối cùng giết được lão không chừng. Nhưng hắn lại không muốn làm như vậy, một khi đã làm như vậy lá bài chưa lật của hắn sẽ lộ hết, mà ở đây có nhiều người vây xem như vậy thì đều có thể nhìn ra lá bài tẩy của hắn. Lá bài tẩy của hắn bị nhiều người như thế này

nhìn thấy, đây không phải kết quả mà Diệp Mặc muốn.

Quan trọng nhất là dù như thế có giết được Trương Chi Hối thì nhất định mình cũng bị trọng thương, mà nhiều người thế này nhưng lại không có một tên nào dễ đối phó cả, hắn không có cách nào chạy thoát.

Keng keng keng…

Sau khi một loạt đao kiếm xông lên liên tiếp, Diệp Mặc lùi mấy bước, Liễu Diệp Đao trên tay đã bị mẻ. Quần áo trên người bị thanh kiếm của Trương Chi Hối làm cho chẳng khác gì vải rách, hơn nữa hai vết thương trên ngực đã tứa máu.

- Đồ tiểu bối ngu ngốc, trình độ Huyền cấp thấp như thế mà dám phô trương.

Trương Chi Hối luôn thích thể diện, lúc này ở trước mặt Diệp Mặc chế giễu, y đã lên động cơ giết người. Vốn dĩ y chỉ muốn phế bỏ toàn bộ công lực của Diệp Mặc nhưng bây giờ y không giết người không được.

Diệp Mặc tiếp một chiêu của Trương Chi Hối liền biết hắn chỉ có thể chọn cách thoát thân, hơn nữa chạy về phía sau tuyệt đối không thực tế, bởi vì thần thức của Diệp Mặc quét thấy ở con đường nhỏ phía sau vách núi có hai người đi đến. Hai người này đến từ hội đấu giá, bây giờ tìm đến, một trăm phần trăm là tìm hắn gây phiền phức.

Nhìn ánh mắt tỏ vẻ khinh thường và lạnh như băng của Trương Chi Hối, Diệp Mặc biết hôm nay ngoài việc nhảy xuống vách núi thì hắn không có chỗ nào chạy thoát. Mà nhảy xuống núi nhất định phải có chỗ đặt chân, nếu vách núi trơn như chỗ Độc Lang rơi xuống vừa nãy thì dù hắn có Ngự Phong Thuật cũng dễ bị ngã chết.

Hai người đằng sau càng lúc càng đến gần, Diệp Mặc không biết có phải Trương Chi Hối cố ý bức hắn lui về phía sau rơi vào tay hai người đằng sau hay không, nhưng hắn đã liệt Trương Chi Hối vào danh sách phải giết, lão

già này, đợi sau khi hắn luyện lên cao, ra ngoài rồi sẽ giết y đầu tiên.

Diệp Mặc rất muốn hỏi lão già này ở phái nào, nhưng hắn lại không dám hỏi, một khi hắn đã hỏi, nói không chừng người khác sẽ biết có thể hắn trốn, bước sau hắn nhất định phải làm không một kẽ hở. Bởi vì hắn đã nhìn thấy một chỗ nhô ra dưới vách núi một trăm mét, sau khi hạ xuống vách núi hắn nhất định phải nhảy sang một chỗ nhô ra khác, xuống chút nữa.

- Lão già, tiếp một đao của tôi đây.

Diệp Mặc nhảy vút về phía Trương Chi Hối, đồng thời giơ Liễu Diệp Đao trong tay lên, bổ lên đỉnh đầu Trương Chi Hối.

- Muốn chết hả?

Trương Chi Hối nhìn Diệp Mặc đã để lộ sơ hở lớn, trong lòng cười nhạt, thế này là muốn chết đến muốn xỉu rồi, cả chiêu thức này mà cũng dám sử dụng trước mặt y.

Thanh kiếm trong tay Trương Chi Hối chỉ đi một đường mà đã đánh bay Liễu Diệp Đao của Diệp Mặc, sau đó liền thu lại kiếm, y vô cùng tức giận Diệp Mặc, muốn giết Diệp Mặc ngay lập tức.

Tất cả những người xung quanh đều biết kết cục tiếp theo của Diệp Mặc, thậm chí có một số người không dám nhìn. Bởi vì chiêu này của Diệp Mặc đã bị Trương Chi Hối ngăn lại, hắn nhất định ngã xuống, vừa lúc bị đường kiếm kế tiếp của Trương Chi Hối chém làm đôi, giống như đưa cho kiếm của Trương Chi Hối vậy.

Cho dù Diệp Mặc muốn nhảy xuống vách núi cũng không thể. Không một ai có thể thoát được kiếm của Trương Chi Hối trong tình huống này.

- Người này thật tội nghiệp, tự nhiên muốn lưng bị chém làm hai.

Đạo cô Tiểu Vũ của Liên hàng Tĩnh Trai dường như không dám nhìn, quay đầu lại phía sau.

Một đạo cô khác của Liên hàng Tĩnh Trai đỡ lấy đạo cô nhỏ tuổi hơn nói:

- Sư phụ đã nói, khi ra ngoài không được cho rằng mình là người của Ẩn Môn mà coi thường người khác, người thanh niên kia chính là vết xe đổ, sở dĩ hắn ra nông nỗi này là do quá huênh hoang.

- Đúng là hời cho anh, không ngờ anh rất biết ẩn nấp, ngay cả tôi cũng không nhận ra Đại Hổ chính là anh.

Người phụ nữ mặc áo đen nhìn thân thể của Diệp Mặc, lạnh lùng nói một câu.

- Trương tiền bối xin nương tay.

Lúc này, hai người ở phía sau đi nhanh tới, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng Liễu Diệp Đao của Diệp Mặc bị chặn lại, sắp bị chém ngang.

Nhưng kiếm của Trương Chi Hối đã quét ngang, dĩ nhiên là hai người này gọi hơi muộn một chút, cũng bởi vì việc khác nên đến muộn.

Chỉ có điều khiến mọi người không tính tới là Diệp Mặc không hề có ý gục dưới thanh kiếm của Trương Chi Hối, hắn dường như đã bị thanh kiếm chém rơi xuống vách núi.

- Làm sao có thể?

Trương Chi Hối hồ đồ rồi, trong tình huống này, không thể nào rơi xuống vách núi được, chẳng lẽ nội khí của mình lại đánh bay hắn, điều này không có khả năng.

- Làm sao có thể...

Tất cả mọi người ở sáu phía đều hồ đồ rồi, bọn họ không ngờ Diệp Mặc lại có thể rơi xuống vách núi. Phương hướng chịu lực là không thể, ngay cả cao thủ kỳ cuối của Địa cấp cũng không có cách nào vận dụng hết toàn lực

trong tình huống này, chẳng lẽ mình nhìn nhầm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 244

Tĩnh Tức

Trương Chi Hối thu kiếm lại, lạnh lùng nhìn xuống vách núi sâu không thấy đáy, vừa nãy Diệp Mặc đã rơi xuống như sao băng, không thể nào sống được.

- Anh Trương, đây là thế nào?

Người đến từ hội đấu giá là Tịch Ô Sơn, y cũng hồ đồ rồi.

Trương Chi Hối gật đầu, chậm rãi nói:

- Vừa nãy kiếm của tôi dùng lực hơi mạnh, không ngờ tên tiểu tử này không chịu được, lại bị tôi đánh bay xuống.

Mặc dù mọi người xung quanh vẫn còn nghi ngờ, nhưng việc giải thích này của Trương chi Hối cũng có thể nói miễn cưỡng chấp nhận được.

- Ôi, đáng tiếc, đã như vậy thì tạm biệt các anh em, chúng tôi phải thu hồi cầu xích sắt rồi.

Mắt của Tịch Ô Sơn lóe lên một tia sáng, chắp tay từ biệt mọi người.

Sắc mặt của Trương Chi Hối trở nên u ám, tuy không muốn đi như thế này nhưng bên bán đấu giá người ta đã nói rồi, hơn nữa đây là địa bàn của người khác, y không có cớ ở lại. Y biết có lẽ sau khi y đi khỏi, người ta sẽ xuống vách núi tìm gã thanh niên đã bị y đánh rơi xuống.

Cũng có thể nói Trương Chi Hối đã nhọc công làm việc nhưng không đạt được cái gì. Tuy vô cùng bực dọc nhưng y không có cách nào khác.

Hình như biết suy nghĩ của bên bán đấu giá nên phần đông người xem cảnh náo nhiệt đã nhao nhao rời đi, tên tiểu tử này đã bị bên bán đấu giá để ý thì bọn họ ở lại đây cũng không có ích gì.

Người phụ nữ áo đen nhìn chỗ vách núi Diệp Mặc rơi xuống, nhíu nhíu mày, dường như nhớ ra điều gì, miệng cười lạnh lùng rồi quay người đi cùng mọi người.

Diệp Mặc đương nhiên biết dưới kiếm của Trương Chi Hối mà sử dụng Ngự Phong Thuật thì có chút mạo hiểm, thậm chí sẽ có người nhìn ra. Nhưng hắn không thể không làm như vậy, thứ nhất, nếu hắn không làm như vậy thì khi hắn rơi xuống, Trương Chi Hối sẽ giết hắn. Đương nhiên đây không phải là điều quan trọng nhất, mặc dù hắn không phải là đối thủ của lão già, nhưng muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ. Quan trọng là Tịch Ô Sơn và một người nữa đến, tổ chức Tịch Ô Sơn đại diện không phải muốn lấy mạng hắn đơn giản như thế, mà thực sự muốn ép khô hắn, nói không chừng ngay cả tro xương cốt cũng không còn.

Chính bởi vậy, Diệp Mặc mới mạo hiểm bị phát hiện, không thể tin nổi hắn dùng Ngự Phong Thuật trên không trung rơi xuống vách núi.

Diệp Mặc rơi xuống vách núi như sao băng rồi lập tức đáp xuống chỗ hắn thấy được, sau đó tiếp tục hạ xuống rất nhanh gần trăm mét. Liên tục mấy lần nhảy nhanh xuống thì Diệp Mặc đã cảm thấy có chút không chịu nổi, nhưng nhảy xuống khoảng nghìn mét rồi, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy chân vách núi Chân vách núi này hoàn toàn không giống với chỗ vách núi mà hắn nhìn thấy ở Thần Nông Giá, xung quanh nơi này đều có khí độc, nhưng những khí độc này lại không tán ra ngoài, mà lại bám dưới chân vách núi. Thậm chí Diệp Mặc còn có thể nhìn thấy xương cốt của một số động vật rải rác tứ tung, còn có cả một vài bộ xương khô của người. Ở chỗ chân vách núi này, một khắc Diệp Mặc cũng không muốn ở lại.

Diệp Mặc dùng Ngự Phong Thuật đi tới phía đối diện rất nhanh, nhưng hắn không đi lên, lúc này đi lên nói không chừng vừa lúc bị lão già Trương Chi Hối bắt tại trận.

Hắn bắt buộc phải đi ngay bây giờ, Diệp Mặc nhìn Liễu Diệp Đao trong tay, giật mình, tiện tay vất Liễu Diệp Đao ở ngay gần đấy.

Sau đó Diệp Mặc cố nén sự ghê tởm, không ngừng bay về phía trước, hắn biết dù rằng hắn đã ở dưới chân vách núi, đợi một lát mấy lão già của hội đấu giá nhất định sẽ xuống tìm hắn. Bọn người kia đều cho rằng trên người mình toàn kho báu, nên hắn không dám dừng ở đây.

Tuy công lực của hắn không bằng Trương Chi Hối, nhưng nói đến thủ đoạn trốn chạy, cho dù có cao thủ bỏ trốn ở đây, hắn cũng không sợ. Hắn có Ngự Phong Thuật và Vân Ảnh Bộ, ở chỗ gập ghềnh khúc khuỷu này, thậm chí ngay cả những chân vách núi mai phục nguy hiểm thì đối với Diệp Mặc mà nói cũng chẳng khác gì bình địa.

Sau hai tiếng, Diệp Mặc thấy phía trước không có đường ra nữa, một vách đã đã chắn ngang trước mặt, nếu muốn đi lên phía trước thì phải đi vòng. Diệp Mặc không muốn đi vòng, ai biết được vòng đi vòng lại rồi vòng ra chỗ nào, không chừng vòng đến Tê Sương Tự cũng nên.

Ngay ở chỗ này đi lên, nghĩ đến đây Diệp Mặc không chần chừ nữa, liền bay vọt lên trên vách đá. Mặc dù vách núi cao mấy trăm mét, nhưng cũng không có khó khăn gì đối với Diệp Mặc, nhờ sự giúp đỡ của Ngự Phong Thuật, hắn lên phía trên rất nhanh.

Diệp Mặc vừa đặt chân lên thì cùng lúc đó có một bóng người bay vọt tới, hạ xuống ngay bên cạnh hắn không xa.

- Tốc độ của anh nhanh đấy, không ngờ tôi vừa tới thì anh đã tới rồi.

Người mới đến là một người phụ nữ mặc quần áo đen, đeo khăn đen.

Diệp Mặc vừa nghe thấy tiếng của đạo cô thì biết ngay đó là ai, không ngờ là đạo cô Tĩnh Tức.

- Là cô?

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, Tĩnh Tức làm sao biết hắn ở đây?

Tĩnh Tức cười nhạt một tiếng:

- Nếu như anh không muốn bị bao vây ở đây thì hãy đi theo tôi.

Nói xong quay người đi, cô ta dường như đã tính trước được Diệp Mặc sẽ đi cùng cô ta.

Diệp Mặc thực sự không còn cách nào khác, hắn cũng biết ở đây thêm giây phút nào, không chừng nguy hiểm thêm giây phút ấy. Tĩnh Tức đã biết hắn ở đây, người khác cũng có thể biết.

Tốc độ của Tĩnh Tức rất nhanh, dường như một chút cô cũng không lo Diệp Mặc không đuổi kịp. Sau hai tiếng, gần buổi trưa, Tĩnh Tức lại đưa hắn xuyên đông xuyên tây rồi về nơi lúc đầu Diệp Mặc đi theo cô. Diệp Mặc biết, dưới chỗ này là một xích sắt, đi qua chính là cơ sở của Tĩnh Nhất Môn, hắn không biết Tĩnh Tức đưa hắn đến đây làm gì.

Bất kể là làm gì, lúc này Diệp Mặc cũng không sợ chút nào, đơn độc đối diện với Tĩnh Tức, hắn còn rất nhiều thủ đoạn chưa sử dụng, hắn tin Tĩnh Tức không giỡn được chiêu gì trước mặt hắn.

Tĩnh Tức bỏ khăn che mặt đen, lộ ra dung mạo xinh đẹp, cười như không cười nói với Diệp Mặc:

- Anh Đại Hổ, anh quả là xuất quỷ nhập thần.

Diệp Mặc biết mình đã bị nhận ra, cũng kéo mặt nạ xuống, bình thản nói:

- Chữ anh này tôi không dám, đừng làm tôi nôn hết cơm mấy hôm trước ra.

Nếu đã bị vạch mặt rồi, hắn cũng không thèm để ý nữa.

- Có phải anh rất ngạc nhiên khi tôi tìm thấy anh?

Tĩnh Tức nói một câu xong, cũng không đợi Diệp Mặc trả lời:

- Không chỉ tôi mà không chừng cả lão quỷ Tịch Ô Sơn cũng biết anh còn sống.

Diệp Mặc cười nhạt, đợi lát Tịch Ô Sơn nhất định sẽ tìm kiếm dưới chân vách núi, không phải ngạc nhiên khi y biết hắn còn sống, mà người phụ nữ này quả thực rất đáng sợ, không ngờ biết đợi hắn ở đây.

Khuôn mặt Tĩnh Tức lạnh lùng:

- Khi ấy tôi cứ tưởng rằng anh đã chết, không ngờ lại giả bộ giống thế, còn khiến tôi đau lòng mất nửa ngày, không ngờ khinh công của anh lợi hại như vậy, cho dù cao thủ khinh công cấp cao nhất cũng không phải là đối thủ của anh đúng không? Đây là lần đầu tiên tôi thấy cao thủ có khinh công lợi hại như anh.

Dừng một chút, Tĩnh Tức tiếp tục nói:

- Anh rơi xuống Lưỡng Lộng Nhai không việc gì thì chắc chắn rơi xuống Tê Sương Tự anh cũng không chết được, anh cho rằng anh xoay người trên không trung chỉ có mình tôi nhìn ra sao?

Diệp Mặc lạnh lùng cười, bạo dạn ngồi xuống:

- Có lời gì thì cứ nói thẳng đi, tối qua tôi vẫn chưa ăn gì, nói xong rồi tôi muốn đi ăn cơm đây.

Hắn đã biết vì sao Tĩnh Tức biết hắn ngã xuống mà không chết rồi, nhưng không hề để ý, nếu ở Lưỡng Lộng Nhai rơi không chết, thì ở đây rơi không chết cũng là bình thường.

Tĩnh Tức nhìn Diệp Mặc một cách kì lạ: Nói đến đây, đôi mắt Tĩnh Tức long lanh sóng nước, dường như đã trở về với Tĩnh Tử Nhi hai mươi tuổi ngày xưa.

Trong lòng Diệp Mặc thầm tự nhủ, người phụ nữ này quả là đĩ thõa, mặc dù hắn thừa nhận Tĩnh Tức là một người đàn bà đẹp, hơn nữa còn là một đạo cô xinh đẹp biết dụ dỗ đàn ông, nhưng Diệp Mặc không hề có ý gì với cô ta, người phụ nữ này quá biến thái.

- Ha ha, việc này nói sau, nói yêu cầu của cô trước đi.

Diệp Mặc cười ha ha.

Tĩnh Tức đỏ mặt, cô không ngờ Diệp Mặc lại nói thẳng ra như thế, không kín đáo chút nào, trong lòng thầm tức giận, chơi với lão nương đơn giản thế sao? Nằm mơ đi, thằng oắc con.

Thế nhưng, cô không hề nói ra những lời này, mà chậm rãi nói:

- Lần trước, sau khi anh từ Lưỡng Lộng Nhai lên, có phải theo dõi tôi đến đây? Sau đó nhìn thấy tôi đi vào môn phái? Tôi nghĩ dựa vào khinh công của anh, hẳn là không có vấn đề gì.

- Không sai.

Diệp Mặc không cần phải giấu, hắn căn bản muốn đến Tĩnh Nhất Môn.

Tĩnh Tức cắn chặt răng, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Quả nhiên là như vậy, anh nói muốn đến Tĩnh Nhất Môn chúng tôi làm gì? Không phải nói với tôi là đi tìm Tố Tố đấy chứ?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Vì sao tôi lại không được đi tìm Tố Tố? Tôi đi tìm Tố Tố đấy, thế nào không được sao?

- Anh thích Tố Tố?

Tĩnh Tức mở to mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, dường như bị cái tin này đánh bại vậy.

- Tôi không thể thích Tố Tố? Chẳng lẽ phải thích cô sao? Không sai. Tôi thích Tố Tố.

Diệp Mặc tính kĩ không cần phải sợ đạo cô già này, cũng không cần phải giấu giếm cô ta.

Tĩnh Tức bỗng nhiên cười khúc khích:

- Đại Hổ, anh muốn thích Tố Tố thì nhất định phải nhờ tôi giúp rồi, anh biết không? Tôi là sư thúc của Tố Tố, nếu như không có sư thúc tôi giúp, anh muốn gặp cũng không gặp được Tố Tố, thế nào, anh có muốn lấy lòng sư thúc tôi không? Hơn nữa không cần nói gặp, ngay Tĩnh Nhất Môn chúng tôi anh cũng không vào được đâu, anh cho rằng nhảy xuống xích sắt là có thể tìm thấy Tĩnh Nhất Môn sao? Đừng có nằm mơ, cậu em à.

Về chuyện Tĩnh Tức nói cô ta là sư thúc của Lạc Tố Tố, Diệp Mặc này không hề nghi ngờ. Nhưng tâm trạng đang rối loạn của hắn lại không vứt bỏ được. Đã là sư thúc của Tố Tố, mặc dù có chút biến thái nhưng mình cũng không nên đắc tội với cô ta.

- Nói đi, cô có yêu cầu gì.

Diệp Mặc không có chút tình cảm nào với Tĩnh Tức, chỉ là Tĩnh Tức là sư thúc của Tố Tố, hắn không thể quá đắc tội.

Tĩnh Tức cười vẻ quyến rũ:

- Thực ra tôi cũng rất thích anh.

Nói xong, nhìn Diệp Mặc rồi tiếp tục nói:

- Trên người anh có rất nhiều đồ tốt, ngay cả Trú Nhan Đan cũng có, đưa cho tôi một viên được không?

Diệp Mặc tức giận nói:

- Cô nghĩ là Trú Nhan Đan là hàng chợ sao, muốn có là có?

- Hôm đó, người cõng một cô gái mà tôi gặp ở Địch Thác Phong, Thần Long Giá chính là anh ư? Người lấy Hồng Diệp Nam Thị cũng chính là anh?

Giọng Tĩnh Tức hỏi trở nên lạnh lùng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 245

Suối Thanh Tuyền Ấy

Diệp Mặc nhìn Tĩnh Tức một cách lạnh lùng nói:

- Nếu như cô muốn biết những chuyện này thì tôi nói thật cho cô biết, tôi không biết.

- Nếu cô muốn Trú Nhan Đan thì hiện tại tôi không có. Bởi vì đan dược này không phải của tôi. Nếu cô không có vấn đề gì khác thì tôi đi đây.

Tĩnh Tức lại cười khanh khách:

- Anh đúng là tiểu oan gia, đừng nếu nhiều như thế, tôi nói có phải là anh không nỡ rời đi? Tháng sau Tố Tố sẽ đính hôn với Biên Siêu của phái Điểm Thương, mối là tôi làm mai, ôi...

Diệp Mặc đứng phắt dậy:

- Bây giờ cô đưa tôi đi gặp Tố Tố, nếu như cô ấy tự nguyện, tôi không có lời nào để nói. Nếu cô ép cô ấy thì đừng trách tôi không khách khí.

- Được, cơn thịnh nộ lớn quá, tôi không đưa anh đi gặp Tố Tố thì thế nào? Anh tưởng rằng kẻ luyện võ Huyền cấp như anh có thể chống lại Điểm Thương sao? Người ta chỉ cần gật đầu là có thể giết tên tiểu tử anh rồi.

Tĩnh Tức không một chút để ý tới bộ dạng đang phẫn nộ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trầm lặng một lát rồi lên tiếng:

- Liễu Thanh La, hiện giờ không ở trên người tôi, nhưng tôi hứa có thể đưa nó cho cô, còn về Trú Nhan Đan, tôi có thể hỏi vị tiền bối đó giúp cô.

- Tôi còn muốn tâm pháp khinh công của anh.

Tĩnh Tức thản nhiên tiếp lời.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Tĩnh Tức một thoáng:

- Cho dù tôi đưa cô, cô cũng không luyện được.

Tĩnh Tức khinh thường nói:

- Luyện thành hay không là việc của tôi, không cần anh quan tâm. Chỉ cần anh nói đồng ý hay không đồng ý là được rồi.

- Có thể. Chỉ cần cô đưa tôi đi gặp Tố Tố.

Diệp Mặc không chút do dự đồng ý yêu cầu của Tĩnh Tức. Đối với hắn mà nói, Vân Ảnh Bộ không tính làm gì, hắn tu chân, đối với loại khinh công thân pháp lấy chân nguyên luyện này, thực sự không để vào mắt.

Tĩnh Tức khẽ cười:

- Thật nghe lời, bây giờ anh đi cùng tôi.

Thấy Tĩnh Tức không hỏi hắn muốn cái gì, Diệp Mặc hơi sửng sốt:

- Cô không lo lắng tôi đổi ý ư?

Tĩnh Tức ha ha cười:

- Đổi ý, anh muốn đổi ý mới được đấy, anh nghĩ rằng tôi đưa anh vào, không đưa anh ra thì anh có thể ra sao? Lúc này chị có chút thích chú rồi đấy, chú thật ngây thơ.

Còn chị, thật ghê tởm, trong lòng Diệp Mặc tỏ ra khinh thường, nhưng hắn cũng biết ý Tĩnh Tức nói, chính là tấm biển chìa khóa kia, đáng tiếc là Tĩnh Tức không biết rằng hắn đã có chìa khóa mở cửa này, bất kể ra hay vào, đều cần có chìa khóa như vậy. Chính bởi vì hắn có rồi nên mới không

nhớ tới chuyện này, bây giờ Tĩnh Tức nhắc tới hắn mới nhớ ra.

Tĩnh Tức đưa Diệp Mặc nhảy lên xích sắt, sau đó đi đến điểm cuối cùng, dùng chiếc thẻ trong tay mở một cánh cửa nhỏ trên vách đá dựng đứng, đưa Diệp Mặc vào trong cửa nhỏ. Ả nhìn thấy Diệp Mặc không có vẻ kinh ngạc, thấy có chút kì lạ liền hỏi:

- Tại sao anh không cảm thấy kì lạ? Chẳng lẽ tôi không đưa anh tới đây thì một mình anh cũng có thể tìm thấy nơi này?

Trong lòng Diệp Mặc nghĩ, Tĩnh Tức tuyệt đối không giống với vẻ ngoài nói tốt như thế, chỉ là nghĩ không thông cô ta đang muốn làm gì. Đang nghĩ ngợi sao Tĩnh Tức lại hỏi câu này, không khỏi thầm khinh bỉ, không có cô dẫn đường, tôi đến càng nhanh.

- Ừ, không có cô dẫn đường thì tôi không vào được.

Giọng của Diệp Mặc không có chút nào kì lạ, vui mừng hay bất ngờ. Thái độ bình thản như nước khiến Tĩnh Tức có cảm giác đánh một quyền vào bông. Cô nào đâu biết điều Diệp Mặc nói là một sự thật khác không giống như đường cô ta dẫn lần trước, Diệp Mặc quả thực không vào được, nhưng bây giờ hắn muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, không giống như việc của Tĩnh Tức.

Cầu xích sắt ở ngoài Tê Sương Tự đã bị thu lại, nhưng lúc này Tịch Ô Sơn và Ngu sư huynh của y vẫn đứng ở bên cạnh, sắc mặt rất khó coi.

- Có bị đại xà ăn thịt không?

Phương Nương Tử ở bên cạnh nói.

Tịch Ô Sơn nhíu mày:

- Chắc có lẽ không phải tôi cảm thấy đường đao cuối cùng có chút kì quái đấy chứ, chỗ hắn rơi xuống rất kì lạ. Thậm chí tôi nghi ngờ hắn cố tình rơi xuống vách núi, nếu như là như vậy, chắc chắn hắn không bị rắn ăn thịt.

Hơn nữa gần đây cũng không có đại xà nào, hơn nữa, Liễu Diệp Đao của hắn cũng chưa tìm thấy. Chỉ là có một điều không thể đó là, bất kể ai rơi xuống vách núi này, cũng không có cách nào sống sót, chứ đừng nói đến tay võ công Huyền cấp.

- Liễu Diệp Đao đã được tìm thấy, Tịch trưởng lão.

Người đàn ông chừng ba mươi tuổi theo thang dây xuống chân vách núi nói, trong tay còn cầm Liễu Diệp Đao đã nát.

- Nói như vậy hắn quả thực bị cái gì đó ăn thịt mất rồi?

Tịch Ô Sơn nhìn thanh Liễu Diệp Đao nghi ngờ nói.

Ngu sư huynh vốn chưa nói gì, sắc mặt trầm tư nói:

- Bất kể hắn sống hay chết, đều phải tìm đến cùng, kẻ này có đan dược của Nghịch Thiên. Thủ pháp luyện đan và đơn thuốc đều vô giá. Nếu như chiếm được mấy thứ này thì không ai có thể sánh được với Vũ Hội ta.

- Sư thúc…

Khi Tĩnh Tức đưa Diệp Mặc bước vào cửa, hai tiểu đạo cô đứng giữ cửa liền cung kính cúi chào. Hai tiểu đạo cô nhìn Diệp Mặc ở sau Tĩnh Tức, đôi mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

Một đạo cô xem ra có chút già dặn đi tới, đồng thời nhìn Diệp Mặc một cách ngạc nhiên, sau đó mới hỏi:

- Tĩnh Tức sư muội, lần này đi…

Tĩnh Tức khẽ nghiêng người nói:

- Tĩnh Nhàn sư tỉ, hắn tên Diệp Mặc, nói là đến tìm Tố Tố.

Tĩnh Nhàn nhíu mày:

- Tĩnh Tức sư muội, Tĩnh Nhất Môn chúng ta từ trước tới nay không cho phép người lạ vào, huống hồ là đàn ông, Sư muội…

Thần thức của Diệp Mặc quét qua viện, không hề phát hiện ra tung tích của Lạc Tố Tố, lúc này nghe Tĩnh Nhàn nói, liền tiến lên phía trước giải thích:

- Tiền bối, Lạc Tố Tố từng cứu vãn bối một mạng, nên lần này vãn bối đến để cảm tạ. Có gì mạo phạm, mong tiền bối lượng thứ.

Tĩnh Nhàn lắc đầu nói:

- Lạc Ảnh đã bế quan, mong anh về cho.

Nói xong quay người bước đi.

- Cái gì…

Diệp Mặc như bị sét đánh, đứng ngây một chỗ. Lạc Ảnh, người mà Tĩnh Nhàn vừa nói là Lạc Ảnh?

- Tiền bối, xin dừng bước.

Cho đến khi Tĩnh Nhàn đi xa rồi, Diệp Mặc mới phản ứng trở lại, lập tức đuổi theo, ngăn Tĩnh Nhàn lại.

- Còn có việc gì?

Tĩnh Nhàn nhíu mày hỏi, trong lòng càng ngày càng không hài lòng về Tĩnh Tức, cô ta dám công khai dẫn đàn ông vào trong Tĩnh Nhất Môn, đây quả thực là đại nghịch bất đạo. Nhưng bà cũng biết Tĩnh Tức không hề để chưởng môn bà vào mắt.

- Tiền bối, Lạc Ảnh mà bà vừa nói xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Mặc run run hỏi, hắn ngày nào cũng nhớ, đêm nào cũng mong, không ngờ lại được nghe thấy cái tên Lạc Ảnh ở đây.

Tĩnh Nhàn nhìn Diệp Mặc một cách kì lạ rồi mới lên tiếng:

- Lạc Ảnh chính là Tố Tố, cô ấy đã đổi tên thành Lạc Ảnh rồi.

Giọng Diệp Mặc run run nói tiếp:

- Tiền bối có thể nói cho tôi biết vì sao Tố Tố lại đổi tên thành Lạc Ảnh không?

- Bởi vì Tố Tố nói cô ấy nhớ ra mình tên Lạc Ảnh trong giấc mơ, nên muốn đổi tên thành Lạc Ảnh.

Nói xong Tĩnh Tức nhìn Diệp Mặc, thở dài, lắc đầu, rồi quay người bước đi.

Đầu óc của Diệp Mặc choáng váng, hắn hoàn toàn ngây người ra, quả nhiên là sư phụ, sư phụ và hắn cùng tới, nhưng bây giờ sư phụ chỉ có thể nhớ tên của cô ấy, những việc khác đều quên.

- Sư phụ, cuối cùng mình cũng tìm thấy người rồi, Lạc Ảnh, cuối cùng mình cũng tìm thấy cô rồi. Hèn chi khi ở giữa sa mạc, bên Tố Tố mình luôn có cảm giác thân quen, hóa ra Tố Tố chính là Lạc Ảnh.

Nhưng tại sao Tố Tố đến sớm hơn mình lâu như vậy? Hoặc là nói mình vừa ra đời đã đến nơi này, chỉ là có rất nhiều thứ chỉ khi chịu đả kích mới bất ngờ nhớ ra, mà Tố Tố lại không hề nhớ ra? Hay là vì sự nhầm lẫn của thời gian và không gian, khiến mình đã đến muộn hơn hai mươi năm?

Trong phút chốc, bao nhiêu suy nghĩ nườm nượp xuất hiện trong đầu, Diệp Mặc có cảm giác ngực như muốn bị hỏa thiêu.

Thạch thất sau núi Tĩnh Nhất Sơn có một người con gái mặc quần áo trắng giống như một nữ thần huyền cổ, lặng lẽ ngồi trên đệm, không có chút động tĩnh nào.

Gương mặt cô ấy trắng bệch không chút máu, cho dù là như vậy, cũng

không có cách nào che giấu được dung nhan tuyệt mỹ của cô. Chỉ là trên bàn đá phía trước đệm có một vài vết máu. Vừa nhìn đã biết đó là máu tươi mà cô vừa ho ra, cô đã dừng tu luyện, bởi vì cô biết chỉ cần tu luyện cô sẽ ho ra máu.

Lúc đó, trên tay cô cầm chiếc bình nước khoáng rỗng, đôi mắt có chút mơ màng, trong giấc mơ và trong nhận thức của cô có một người đang lay động, nhưng đợi khi cô muốn nhìn rõ thì người ấy lại biến mất không thấy gì nữa. Hiện giờ cô không có cách nào tu luyện, hình ảnh lay động của người ấy trong đầu cô càng xuất hiện thường xuyên, dường như cô quen người này từ rất lâu rồi. Cuối cùng người ấy dừng lại, không ngờ là Diệp Mặc.

Thật lâu sau, cô mới thở phào một hơi, nhẹ nhàng đưa tay sờ lên mặt ngọc trước ngực, trên mặt ngọc chỉ bằng hạt đậu thôi. Cô biết, nếu như không nhờ mặt ngọc hộ thân này, cô sớm đã bị căn phòng băng giá này tra tấn đến chết. Điều khiến cô càng mơ hồ là cô cảm nhận được chút hơi thở của Diệp Mặc qua mặt ngọc, là mình nghĩ quá nhiều hay là vì nguyên nhân khác?

Ba năm, cô đau khổ cười, cũng chính là ba tháng cô không có cách nào có thể kiên trì tiếp được nữa, một khi mặt ngọc này biến mất thì cũng chính là lúc cô ra đi. Sư phụ của mình không có cách nào kiên trì được hai năm thì sao cô có thể kiên trì được ba năm?

Trong đầu cô nhớ lại hình ảnh năm xưa cô cùng Diệp Mặc, hắn đã chỉ xuống suối thanh tuyền giữa sa mạc nói:

- Chúc em sinh nhật vui vẻ! Đây là món quà ông trời phái anh xuống tặng cho em, em thích không?

- Em thích, em rất thích, đây là món quà tuyệt vời nhất mà em nhận được, cảm ơn anh, Diệp Mặc…

Người con gái áo trắng thì thầm nói, đôi mắt cô ánh lên những tia sáng ấm áp.

Nếu như đã muốn chết thì việc gì phải khống chế những suy nghĩ của bản thân? Cô đưa tay sờ lên vết máu đã khô trên tấm đệm, ở trong đây cũng có vết máu của anh ấy.

Bỗng nhiên cô có một ước ao, cô rất muốn nhìn thấy Diệp Mặc, cô muốn hỏi xem có phải Diệp Mặc chính là bóng dáng trong mơ của cô. Nhưng cô cũng biết, cho dù có gặp được Diệp Mặc thì câu này cô cũng không có cách nào hỏi, cũng giống như Diệp Mặc cũng sẽ không biết. Cô càng mong ước, Diệp Mặc có thể đưa cô đến xem suối thanh tuyền một lần nữa.

Có một loại người nhất định sẽ làm bạn nhớ cả đời, cho dù chuyển kiếp hồi sinh cũng không thể nào quên được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 246

Cảm Giác Tan Nát Cõi Lòng

Tố Tố…

Cửa thạch thất đã mở ra, Tĩnh Tức đi vào.

Lạc Ảnh chậm rãi ngẩng đầu, cô có chút nghi ngờ, đưa nước và thức ăn đều là vào thứ hai, hơn nữa cũng không thể nào là sư thúc Tĩnh Tức tự mình tới được, vì sao hôm nay cô tự mình tới? Lạc Ảnh biết Sư thúc Tĩnh Tức không thích mình.

Gặp Lạc Ảnh chỉ có liếc mắt nhìn một cái, còn lại không phản ứng chút nào, Tĩnh Tức lại thản nhiên cười nói:

- Con có biết hôm nay là ai tới thăm cô không? Hắn nói hắn tên Diệp Mặc, còn nói rất thích con. Tuy nhiên….

Lạc Ảnh ánh mắt run lên, đột nhiên đứng lên, cô lay động một cái, lúc này mới nhìn chằm chằm Tĩnh Tức run giọng nói:

- Anh ta, làm sao có thể tới nơi này? Anh ta làm sao vậy?

Vẻ mặt Tĩnh Tức đột nhiên trở nên lạnh, - Con không phải nói, con chưa bao giờ biết tình yêu thế gian sao? Khó trách lần trước Điểm Thương vượt qua mọi thứ đến cầu hôn với con, con ra sức từ chối. Hóa ra con có người đàn ông rồi, lá gan con không nhỏ đâu.

Lạc Ảnh lay động một cái, cô cắn chặc miệng vào, một chữ cũng không nói. Trong lòng chỉ có điều nhớ kỹ cái bóng kia, vốn cho là sau khi trở về, thời gian dài có thể dần dần quên mất, nhưng cô biết mình sai lầm rồi. Cái

bóng kia chẳng những ngày càng rõ ràng, thậm chí bây giờ hiện ra trong giấc mơ của cô và trong nỗi nhớ thầm kín của cô.

Tĩnh Tức chỉ nhìn bộ dạng của Lạc Ảnh liền biết, Lạc Ảnh đối với Diệp Mặc nhất định không giống bình thường. Trong lòng lại một hồi không thoải mái, cô đối với Diệp Mặc mặc dù không có bất kỳ y tưởng nào, cũng không yêu sâu đắm, nhưng khi nhìn bộ dạng hai người Diệp Mặc và Lạc Ảnh liền thấy khác thường, không thoải mái.

Tĩnh Tâm cùng mình giành người đàn ông, mà Diệp Mặc đối với mình cũng không có chuyện gì, lại thẳng thắn nói thích Lạc Tố Tố. Nếu như mình thích Diệp Mặc, giống như giành với Tố Tố, hai mẹ con người này không có một cái nào tốt, đều thích giành đàn ông. Cho dù là tôi không thích Diệp Mặc, tôi cũng muốn làm cho mẹ con các ngươi bị trừng phạt nghiêm trọng nhất. Tĩnh Tức nghĩ đến đây, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

- Tố Tố, con không cần phải gấp, đợi lát nữa tôi sẽ cho con và người đàn ông của con gặp mặt đấy. Tuy nhiên con trước khi gặp mặt, không nên thất vọng…

Tĩnh Tức bỗng nhiên xoay người, vỗ liên tục vào vách đá hơn mười cái. Chỗ này trên vách đá đột nhiên xuất hiện một cửa sổ, chỉ có điều cửa sổ rất nhỏ. Thông qua cửa sổ không ngờ có thể trực tiếp nhìn thấy một trăm mét võ trường luyện võ yên tĩnh, thậm chí còn có thể thấy phòng khách ở giữa.

Tĩnh Tức mở cửa sổ ra, không ngờ xoay người rời đi. Lạc Ảnh ngơ ngác nhìn bóng lưng Tĩnh Tức, quay đầu lại nhìn nhìn lại cái cửa sổ nhỏ kia, tâm loạn như ma. Cô không biết Diệp Mặc sẽ như thế nào, nếu chẳng may Sư Thúc Tĩnh Tức tức giận, Diệp Mặc chắc đi không xong.

…

Diệp Mặc bị tin tức Lạc Ảnh tấn công làm trạng thái hỗn độn, khi hắn tỉnh trở lại, lại phát hiện đang đứng phía trước mình là một nữ đạo sĩ xinh đẹp, nữ đạo sĩ xinh đẹp thấy Diệp Mặc tỉnh lại, vội vàng nói:

- Vị sư huynh này, Sư Bá Chưởng môn nói để tôi đưa anh rời khỏi Tĩnh Nhất Môn …

Đạo cô này vẫn chưa nói xong, Diệp Mặc lập tức cắt đứt lời nàng…

- Nói cho chưởng môn các cô biết, hôm nay tôi muốn mang Lạc Ảnh đi, bất kể ai cũng không thể ngăn cản được tôi.

Trong lòng Diệp Mặc lúc này chỉ có Lạc Ảnh, cho dù là tiêu diệt Tĩnh Nhất Môn, hắn cũng muốn mang Lạc Ảnh đi theo, bất cứ kẻ nào đều không thể ngăn cản được quyết tâm của hắn. Biên Siêu, chỉ là người trong ẩn môn, dám có ý với sư phụ của mình, quả thực sống không kiên nhẫn được nữa. Trong mắt Diệp Mặc là người tu chân, Điểm Thương dù lớn hơn nữa, cũng sẽ không được hắn để mắt.

Lạc Ảnh, chỉ cần Diệp Mặc còn một hơi thở, liền không có bất kỳ người nào có thể đụng vào cô.

- Vị sư huynh này…

Đạo cô xinh đẹp này thấy Diệp Mặc không nói đạo lý, có chút khó chịu lại kêu lên một câu.

- Con về đi, để cho ta…

Đúng lúc Tĩnh Tức đuổi tới.

Lời của cô khiến Đạo cô xinh đẹp nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:

- Vâng, sư thúc.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua Tĩnh Tức, - Dẫn tôi đi gặp Lạc Ảnh, yêu cầu của cô, tôi toàn bộ đáp ứng rồi.

Tĩnh Tức mặt không chút thay đổi nói:

- Trước tiên anh đi theo tôi.

Tĩnh Tức đem Diệp Mặc dẫn vào sân đi vào một căn phòng sau cùng, sau đó đóng cửa lại, khuôn mặt vừa mới không có chút biểu cảm nào, bây giờ đã trở nên đỏ hồng.

Xa xa, đạo cô Tĩnh Nhàn đã thấy Tĩnh Tức mang Diệp Mặc đi vào phòng, sau đó đóng cửa lại, thở dài, chậm rãi xoay người đi xa.

Diệp Mặc thấy Tĩnh Tức đóng cửa phòng, hắn chú y tới góc phòng đang đốt một gốc cây hương, hương vị có chút kỳ quái, nhíu nhíu mày vừa mới muốn nói chuyện, Tĩnh Tức lại cởi bỏ quần áo, lộ nội y bên trong và da thịt trắng tuyết, cái yếm đỏ kia lại có vẻ chói mắt.

Tĩnh Tức cởi bỏ quần áo, trong phòng tản ra mùi có vẻ tươi đẹp mờ ám, Diệp Mặc không nghĩ ra đạo cô này muốn làm gì, nhưng nghĩ đến đây tâm tư và lời nói của đạo cô này, hắn không ngờ chút rung động đều không thể đứng lên.

- Oan gia Đạo cô Tĩnh Tức không ngờ tiến lên một bước ôm lấy Diệp Mặc.

Một thân thể đàn bà nở nang trắng như tuyết ôm lấy Diệp Mặc, đây là một đạo cô, thậm chí còn là một đạo cô xinh đẹp nghiêm trang. Diệp Mặc chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, rõ ràng trong lòng không có chút cảm giác với người đàn bà này, nhưng có một loại dục vọng theo đáy lòng dâng lên.

Cảm giác được Diệp Mặc thay đổi thân thể, Tĩnh Tức lại dán chặt Diệp Mặc, cô vốn chỉ muốn diễn cho Lạc Ảnh nhìn, người đàn ông cô thích cũng chỉ như vậy, giống như không kìm nổi quyến rũ của chính mình. Cô muốn cho Lạc Ảnh thất vọng, muốn cho cô bị tổn thương, sau đó lại giễu cợt cô. Tĩnh Tức lại không có tính toán khiến Diệp Mặc chân chính có thể giữ lấy cô, cô có sự kiêu ngạo của mình Nhưng lúc cô ôm lấy Diệp Mặc, trên người Diệp Mặc có các loại mùi của người đàn ông và dương cương thay đổi, hơn nữa cô châm thêm hương tình, làm cho ả bỗng nhiên cảm giác được từng đợt ẩm ướt. Cô đánh giá cao chính mình, hoặc là nói cô xem nhẹ hương tình kia. Cô không ngờ rốt cuộc khắc chế không được khát vọng bốn mươi năm giấu

kín trong người, giờ này cô không ngờ thật sự muốn, thậm chí là vô cùng khát vọng.

Tĩnh Tức thở gấp, ánh mắt lại càng mê ly, cô không kìm nổi lè lưỡi đi tìm môi Diệp Mặc, tay cô đã đưa về hướng ngực Diệp Mặc, trong miệng còn thì thào ngân nga nói:

- Diệp Mặc, anh đã muốn tôi thì nhanh lên, tôi muốn...

Bị lửa dục vọng đốt khắp người, thậm chí thân Diệp Mặc ở dưới ngực của người đàn bà này, trong lòng liền cả kinh, người đàn bà này biết mình tên Diệp Mặc, nói cách khác cô đã biết thân phận mình, lại còn giả vờ như không biết.

Hắn ngẩng đầu nhìn một nén nhang ở góc phòng kia, lập tức hiểu đó là nén hương tình. Người đàn bà này rốt cuộc muốn làm gì? Diệp Mặc lập tức bình tĩnh lại, trong lòng tự nhủ có nguy hiểm, thiếu chút nữa bị người đàn bà này lừa. Hắn cũng không biết Tĩnh Tức cũng như chính mình thôi, bởi vì Tĩnh Tức cũng thật không ngờ nén hương tình kia lợi hại vậy.

…

Lạc Ảnh thông qua cửa sổ nhìn thấy được Diệp Mặc, trong lòng bỗng nhiên có một loại xúc động gì đó muốn khóc, cô nhớ tới lần trước trong sa mạc. Khi bọn trùng ăn thịt người sắp nuốt cô, là Diệp Mặc xông đến ôm cô đem đi. Cô liền nghĩ Diệp Mặc không thể trốn thoát bọn trùng ngăn thịt người đang đuổi theo, hắn thà rằng giữa sa mạc ném bỏ lại ba lô cũng không bỏ lại cô.

Còn có lúc anh ấy sắp chết, còn cắt cổ tay của anh ấy đặt ở bên miệng cô. Hôm nay anh ấy tới nơi này, là tự mình đi đến đấy sao? Anh ấy đưa bản thân mình đến xem Vũng Thanh Tuyền đấy sao?

Nhưng đập vào mắt những cảnh kế tiếp làm cho lòng cô như đao cắt, cô không nghĩ ra tại sao mình lại có cảm giác này, Diệp Mặc không hứa hẹn với

cô bất kỳ cái gì, cô cũng không hứa hẹn với Diệp Mặc bất kỳ chuyện gì.

Nhưng nhìn Diệp Mặc ôm người đàn bà kia, nhìn bộ dạng hai người bọn họ, lòng cô liền không nhịn được chua xót phải khóc, cô cảm giác ngực mình đã bị dập nát, tất cả sức lực rời cô mà đi. Cô không muốn nhìn hắn, nhưng cô lại không kìm nổi muốn nhìn hắn.

Cô nhớ tới Tĩnh Tức trước khi đi nói với cô:

- Tuy nhiên trước khi con gặp mặt, đừng thất vọng ah..

Chính mình thất vọng rồi sao? Nhưng vì sao anh ấy tìm tới mình, còn muốn cùng Tĩnh Tức làm như vậy? Đây là vì sao?

Lạc Ảnh biết sư thúc Tĩnh Tức cố ý đi quyến rũ Diệp Mặc, nhưng phản ứng của Diệp Mặc lại làm cho trong lòng nàng rất là khó chịu. Mặc kệ Tĩnh Tức phóng đãng như thế nào đi nữa, nhưng cô không cách nào chấp nhận Diệp Mặc cùng sư thúc phóng đãng. Cô cảm giác cả cuộc đời kiếp trước, cô luôn nhớ kỹ Diệp Mặc. Trong đầu cô bóng dáng Diệp Mặc chính là cả cuộc đời trước kia lưu lại. Nên cô không chấp nhận được bộ dạng bây giờ giữa Diệp Mặc và Tĩnh Tức, lòng cô đau đớn mãnh liệt, làm cho nàng không thể kiềm chế.

Cô chậm rãi quay đầu lại, rốt cuộc kìm nén không nổi nước mắt của mình, thời gian dần trôi qua, trên môi của cô đã bị cắn rách nát vết máu lạnh đã rơi xuống phiến đá lạnh băng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 247

Núi Đao Biển Lửa

Diệp Mặc tỉnh táo lại, thuận tay nhấc bả vai Tĩnh Tức quẳng vào trên giường trúc bên cạnh.

- Đừng chơi trò này với tôi, nói cho tôi biết Tố Tố ở chỗ nào, đồ vật nào cần tôi trả cho cô. Đối với cô, tôi không có hứng thú.

Diệp Mặc nói rất lạnh lùng.

Đang ở giữa kích tình Tĩnh Tức bỗng chốc bị đánh rớt vào vực sâu, tuy rằng làn da của ả vẫn đỏ hồng như cũ, trong lòng bản năng dục vọng còn bắt đầu khởi động, nhưng lòng tự ái cảm thấy thẹn làm cho ả không thể ngăn chặn. Cho dù là nén tình hương ảnh hưởng tới ả, nhưng Diệp Mặc không có do dự liền khước từ, thậm chí là khước từ một cách khinh bỉ thô lỗ làm ả không thể chấp nhận, một loại tức tối vô cùng ở ngực làm cho ả nghẹn gần như hộc máu.

- Hay, anh hay lắm.

Tĩnh Tức đi đến góc phòng giẫm lên dập tắt nén tình hương, xoay người nhìn chằm chằm lại Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Anh sẽ phải hối hận, muốn gặp Tố Tố, anh nằm mơ đi Tĩnh Tức đã tức giận muốn điên rồi, tuy rằng việc vừa rồi không phải là ả đã đoán trước, nhưng tới mức này ả không có tâm tưcự tuyệt, mà Diệp Mặc trước mắt này không ngờ như chuyện cỏ rác, đem ả vứt đi. Cái chuyện này ả còn nhịn được, ả không phải là Tĩnh Tức rồi.

Diệp Mặc không thèm nhìn người đàn bà biến thái này, chân khí vận

chuyển, đã đem toàn bộ khói thuốc vừa mới hít vào hóa giải. Xoay người đẩy cửa mà ra, ả không nói, mình có thể hỏi Tĩnh Nhàn, hắn cảm giác Tĩnh Nhàn so với Tĩnh Tức dễ nói chuyện hơn nhiều.

Nhìn Diệp Mặc xoay người đi, Tĩnh Tức tức giận phát run cả người, da mặt xanh mét, lửa giận của ả hoàn toàn áp chế dục vọng xuống. Vốn là ả chỉ muốn giữa đường đem Diệp Mặc đẩy ra, nhưng bây giờ đến lượt mình mất mặt. Nhớ năm đó sư tỷ cướp người đàn ông bên ngoài của cô, đó là lần đầu tiên cô tức giận như thế. Qủa nhiên con người không có một người nào tốt cả, trả thù, mình phải trả thù.

Tĩnh Nhàn ngồi giữa một gian tĩnh thất, dường như biết Diệp Mặc đã đến, nói với Diệp Mặc ở cưả:

- Nếu đến đây thì vào đi.

Diệp Mặc đẩy cửa đi vào, chào hỏi Tĩnh Nhàn:

- Tiền bối Tĩnh Nhàn, tôi biết bà là môn chủ Tĩnh Nhất Môn, nhưng Tố Tố hôm nay tôi muốn dẫn đi. Bất kể như thế nào tôi đều phải mang cô ấy đi, xin Tiền bối giúp đỡ.

- Cậu rất thích nó Tĩnh Nhàn không ngẩng đầu, chỉ có điều thở dài ra.

Diệp Mặc nói như đinh chém sắt:

- Vâng, tôi rất thích cô ấy, nếu bà giúp đỡ, tôi có thể đưa ra đồ vật gì mà bà thấy hài lòng. Tôi đây không phải xem Tố Tố là đồ vật đổi chác, mà là có thành ý đối với việc quý môn phái đã nuôi nấng cô ấy.

- Ôi Im lặng một lúc thật lâu, Tĩnh Nhàn lại thở dài, nói tiếp:

- Lạc Ảnh… Tố Tố đứa nhỏ này. Cậu vừa rồi có thể kịp thời thoát ra khỏi tình huống vừa rồi cũng không phải là người bình thường, nếu như vậy, lão này làm chủ, để…

- Không được...

Đột nhiên có một âm thanh ở cửa đã cắt đứt lời nói của Tĩnh Nhàn, Tĩnh Tức lúc này đã ăn mặc chỉnh tề đi đến, phía sau cô ấy còn có ba nữ đạo sĩ trung niên.

Diệp Mặc thấy mấy người kia ánh mắt ngưng tụ, bốn đạo cô không ngờ toàn bộ ở tu vi Địa cấp, trừ Tĩnh Nhàn, Tĩnh Nhất Môn không ngờ lại có lực lượng thâm hậu. Tuy nhiên Tĩnh Nhàn nếu biết Tĩnh Tức không phải là người tốt, thậm chí câu dẫn mình, cô sao không ra mặt giáo huấn? Chẳng lẽ chưởng môn cô ta là một con rối hay sao?

- Sư muội Tĩnh Tức, không biết cô còn có lời gì muốn nói đây.

Tĩnh Nhàn giọng điệu bình tĩnh vẫn như cũ, nhưng Diệp Mặc lại nghe lời nói của cô run rẩy, đó là sự run rẩy do tức giận phát ra.

Tĩnh Tức lại thản nhiên nói:

- Chưởng môn sư tỷ, người này là người ở thế giới phàm tục nếu mang đi đệ tử Tĩnh Nhất Môn ta có phải không phù hợp với phép tắc môn phái hay không? Nếu mỗi người đều đến Tĩnh Nhất Môn ta mang đệ tử đi, môn phái Nhất Môn ta mấy trăm năm kế thừa đã sớm biến mất không thấy.

Tĩnh Nhàn nhíu nhíu mày, chậm rãi nói:

- Sư muội, hắn ta là cô mang về cũng là cô nói hắn muốn gặp Lạc Ảnh đấy, sao cô lại nói như thế?

Tĩnh Tức bỗng nhiên có chút tức giận nói:

- Tôi cũng vậy bây giờ tôi mới biết được người này không ngờ là háo sắc, cũng dám ra tay với tôi. Tôi cũng là thấy người này muốn gặp Tố Tố khẩn cấp, mới dẫn hắn tiến vào gặp mặt Tố Tố, nhưng tôi cũng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Tôi phạm vào quy tắc của môn phái, nguyện ý bị phạt.

Qủa nhiên Tĩnh Tức sau khi nói xong ánh mắt ba đạo cô phía sau lập tức trở nên chán ghét Diệp Mặc, rất rõ ràng các cô đều tin lời nói của Tĩnh Tức.

Diệp Mặc cười lạnh, cũng không nói chuyện, trong lòng kinh bỉ số đạo cô này quả thực so với chó còn không bằng, Tĩnh Tức này lời nói trăm ngàn chỗ hở, các cô cũng đi tin. Bất quá Tĩnh Nhàn rõ ràng hiểu được hắn không phải là người như thế, cho nên cũng không đi giải thích.

- Vậy theo sư muội nên làm thế nào cho phải?

Tĩnh Nhàn trong lòng thầm than, cô mặc dù biết Tĩnh Tức ăn nói bừa bãi, nhưng cô không có cách nào giúp Diệp Mặc ngẩng đầu.

- Sư tỷ, ý của tôi là cho người này gặp mặt Tố Tố, sau đó lập tức liền đuổi đi.

Tĩnh Tức bất ngờ nói.

Diệp Mặc nghe xong cũng sừng sờ, hắn không nghĩ tới Tĩnh Tức sẽ cho hắn và Lạc Ảnh gặp mặt, chỉ cần hắn nhìn thấy Lạc Ảnh, hắn nhất định sẽ mang cô rời khỏi nơi này. Chẳng lẽ ả lại muốn đổi chát hay sao?

Tĩnh Nhãn cũng có chút kinh ngạc, cô đã chuẩn bị kỹ lời khuyên bảo Diệp Mặc rời khỏi, không ngờ tới Tĩnh Tức đồng ý cho Diệp Mặc và Lạc Ảnh gặp mặt, ả rốt cuộc muốn cái gì? Bỗng nhiên Tĩnh Nhàn sắc mặt biến đổi, cô dường như đã biết Tĩnh Tức muốn làm gì.

Qủa nhiên Tĩnh Tức lại tiếp tục không nhanh không chậm nói:

- Đương nhiên, không phải đệ tử ẩn môn cùng với đệ tử của Tĩnh Nhất Môn ta gặp mặt, cũng không phải là chuyện dễ dàng, dựa theo phép tắc môn phái, là cần "Lên núi đao, xuống biển lửa đấy."

Mày Tĩnh Nhàn lập tức liền nhíu lại, Diệp Mặc còn chưa nói gì, liền nói với Diệp Mặc:

- Lạc Ảnh bây giờ còn đang bế quan bên trong, tôi xem hay là anh đi ra ngoài trước đợi hai năm sau lại đến.

Hai năm sau? Diệp Mặc giật mình, cái này không phải là bế quan Tu Chân Giới, hai năm sau vẫn chưa đói chết ah.

Tĩnh Tức khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, - Đương nhiên, nếu anh không muốn gặp Lạc Ảnh, cũng có thể, xin cứ tự nhiên.

Ả đoán chắc Diệp Mặc sẽ không từ chối như vậy.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Tĩnh Tức, hắn đương nhiên biết suy nghĩ của người đàn bà này, có chút nào không khách khí nói:

- Một khi đã như vậy thì dẫn tôi đi xem núi đao biển lửa kia một chút, nhưng tôi đã quên nói một câu nói với cô, Tĩnh Tức, loại đàn bà như cô dù dùng hương tình, tôi cũng không có hứng thú, xử nam tôi cũng sẽ không ở trên người của cô.

Nếu đắc tội, thì phải đắc tội nhiều một chút. Nếu nơi này không phải là Tĩnh Nhất Môn, không phải có mấy danh cao thủ Địa cấp bao vây hắn, hắn đã sớm khai sát giới. Người đàn bà Tĩnh Tức này, căn bản chính là biến thái hoàn toàn.

Qủa nhiên Tĩnh Tức nghe xong lời Diệp Mặc nói, sắt mặt lập tức liền trở nên xanh mét.

Lạc Ảnh thấy bộ dạng Diệp Mặc và Tĩnh Tức, chậm rãi quay đầu, cô thật sự không muốn xem Diệp Mặc và người đàn bà khác làm thế ở trước mặt nàng. Huống chi người đàn bà kia là Tĩnh Tức, sư phụ của mình cũng đã bị người đàn bà kia gián tiếp giết chết.

Nhưng Lạc Ảnh thật sự không thể ngăn chặn mình muốn nhìn Diệp Mặc, cho dù là quay đầu đi, cô vẫn không có cách nào ngăn chặn sự vội vàng và chờ đợi. Cô muốn nhìn Diệp Mặc và người trong mộng kia có phải là giống nhau hay không, cô còn muốn xem Diệp Mặc có phải đến đây mang

cô đi hay không? Nhưng hắn như vậy rồi, còn có thể khiến hắn mang mình đi sao?

Lạc Ảnh cuối cùng không nhịn được khát vọng muốn nhìn Diệp Mặc, cô quay đầu lại nhìn.

Ở giữa phòng khách rỗng tuếch, không có ai, Diệp Mặc đi đâu? Lạc Ảnh bỗng nhiên kinh sợ hoảng lên. Cô đột nhiên cảm thấy hay là Diệp Mặc và Tĩnh Tức tiếp tục ôm nhau ở một chỗ nào, hắn đột nhiên biến mất trước mắt mình.

Cô vọt tới cửa sổ nhỏ bên cạnh, nhìn chung quanh.

Không có bóng dáng Diệp Mặc, Lạc Ảnh không ngờ càng ngày càng bối rối. Cô biết Diệp Mặc bản lĩnh không tệ, nhưng sư thúc Tĩnh Tức chỉ cần một bàn tay nói không chừng là có thể giết hắn. Chẳng lẽ là Diệp Mặc từ chối Sư thúc Tĩnh Tức, làm cho ả thẹn quá thành giận giết Diệp Mặc.

Lạc Ảnh đột nhiên tự trách, cô thậm chí hy vọng Diệp Mặc vừa rồi không từ chối Tĩnh Tức, không để cho Sư thúc Tĩnh Tức tức giận. Ở tình huống đó Diệp Mặc nhất định là bị ép buộc, hắn sao có thể là đối thủ của sư thúc Tĩnh Tức? Vừa rồi chính mình thật sự không nên vì sự tình này mà thương tâm, hắn tới đây nhất định là tìm mình, hắn không nghe sư thúc Tĩnh Tức, làm thế nào có thể tìm được mình?

Lạc Ảnh càng nghĩ càng sốt ruột, càng sốt ruột lại càng thấy hoảng sợ.

- Núi đao?

Ánh mắt Lạc Ảnh rốt cục nhìn thấy võ trường luyện võ dựng thẳng lên bảy tám chục mét núi đao, mặt của nàng một chút máu cũng không có.

Môn quy Tĩnh Nhất Môn cô không phải không biết, bất luận người thế tục nào nếu như có thể tìm được ẩn môn và có quan hệ với đệ tử của môn phái, nhất định phải lên núi đao xuống biển lửa. Nhìn đến núi đao bây giờ, cô đã hoàn toàn hiểu được, đây là chuẩn bị cho Diệp Mặc, trừ núi đao ra,

biển lửa còn đáng sợ hơn.

- Đừng…

Lạc Ảnh kêu ra tiếng lớn, nhưng thanh âm của nàng có chút khàn khàn, chỉ có điều vang dội ở xung quanh thạch thất. Cô từng biết Tĩnh Nhất Môn có chuyện này, và không chỉ có một.

Nhưng mặc cho cô quát to xé rách cổ họng như thế nào, âm thanh của nàng vẫn như cũ chỉ vang dội vùng lân cận, bị nhốt ở phòng lạnh mấy tháng, cô phát hiện mình đã suy yếu nhiều. Nếu không phải Diệp Mặc lúc trước giúp cô, còn có một khối mặt ngọc, có lẽ cô kêu cũng không kêu được.

Từ lúc Tĩnh Nhất Môn khai phái đến nay, tổng cộng phát sinh ba lần chuyện này, nhưng ba gã từ bên ngoài tiến vào, sau khi trải qua núi đao và biển lửa không ai sống sót. Nghe nói một lần cuối cùng, có quan hệ cùng với sư phụ của nàng, tuy rằng cô nghe nói qua, nhưng dính đến đời tư của sư phụ, cô không dám hỏi. Bất kể như thế nào cô cũng không thể để Diệp Mặc đi lên núi đao và biển lửa.

Lạc Ảnh mệt mỏi bắt lấy cửa sổ nhỏ bên cạnh, nhớ tới lời nói lúc trước hỏi sư phụ - Sư phụ, cái gì gọi là núi đao và biển lửa?

Còn là năm thứ ba cô vào Tĩnh Nhất Môn, nghe trộm đối thoại của hai sư tỷ, cô mới trở về hỏi sư phụ của mình đấy.

Lạc Ảnh nhớ rõ, lúc đó đôi mắt của sư phụ có chút sưng đỏ, sờ đầu của nàng nói:

- Tố Tố, đó là hứa hẹn và cố chấp của người đàn ông, nếu có một ngày có một người đàn ông nguyện ý vì con lên núi đao xuống biển lửa, hắn chính là người con phải đợi. Nhớ rõ lời sư phụ nói, ngàn vạn lần đừng cho người kia lên núi đao xuống biển lửa. Nếu hắn thật sự vì con làm như vậy, hắn có thể vì con làm một lần, lần sau không có rồi. Nhất định phải liều mạng ngăn cản hắn, nhớ kỹ lời sư phụ nói. Con còn nhỏ, bây giờ không hiểu đâu Cô

hoàn toàn nhớ rõ, sư phụ nói xong liền khóc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 248

Con Tới Trễ Rồi

Phải ngăn cản anh ấy, nhất định phải ngăn cản...

Lạc Ảnh trong đầu cứ vang mãi những lời này, cô dĩ nhiên biết rằng mình hoàn toàn không thể la hét, hoàn toàn không ngăn cản được, chỉ có thể lo sợ không yên nhìn chằm chằm một ngọn núi đao rất cao kia, nếu ánh mắt có thể làm tan chảy, cô sớm đã làm tan chảy ngọn núi đao kia.

Tuy chẳng hiểu thế nào là núi đao biển lửa, thế nhưng Diệp Mặc lại không sợ chút nào. Hắn là một tu chân giả, nếu như sợ núi đao biển lửa thì hắn đã chẳng phải tu luyện làm gì.

Diệp Mặc đi theo đám Tĩnh Tức tới luyện võ trường, từ rất xa đã nhìn thấy núi đao cao bảy tám chục mét, hơn nữa lại còn có hai mặt. Diệp Mặc lặng yên nhíu mày lại, với độ cao ngần này cũng chả có chút nào gọi là thử thách với hắn cả, thậm chí hắn chỉ cần thi triển Ngự Phong thuật là đã có thể đứng ngay trên đỉnh núi này rồi Bỗng nhiên Diệp Mặc ngừng lại, hắn cảm giác được bên trong mình có chút đau đớn, hắn nhìn chung quanh một chút. Hình như luôn cảm thấy có cái gì giống như vướng víu ở bên cạnh, hắn theo bản năng đem thần thức quét ra ngoài, nhưng không phát hiện ra gì.

-Sao vậy? Sợ sao? Nếu anh sợ, ngay bây giờ đi đi.

Lần này nói chuyện không phải Tĩnh Tức, là một người nữ đạo sĩ trung niên bên cạnh Tĩnh Tức, mặt rất đen, bộ dạng cũng rất khó coi. Diệp Mặc hoài nghi nữ nhân này có phải là người xấu nhất Tĩnh Nhất Môn không.

Hắn chẳng muốn đi để ý tới người phụ nữ này, nếu đi cùng một chỗ với

Tĩnh Tức, đã nói lên cô và Tĩnh Tức là một phe.

Đã có khoảng hai ba mươi đạo cô đứng xung quanh núi đao, phỏng chừng đạo cô của Tĩnh Nhất Môn đều đến đây. Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn núi đao này, cao gần trăm mét, giống như một cái cột điện to lớn, hiện ra hình dáng của một hình tam giác ngược, đứng ở giữa luyện võ trường.

Có thể thấy đạo cô Tĩnh Tức đã sớm cho người chuẩn bị xong, chỉ đợi khi hắn đến Trên núi đao đều là lưỡi dao siêu mỏng sáng như bạc trắng, lưỡi đao hướng lên phía trên, ba cái một hàng, cách một mét có một hàng. Có thể tưởng tượng, người thường không cần nói đứng trên không được, chỉ cần tuỳ tiện ném một vật xuống lưỡi đao, cũng sẽ bị chém thành hai mảnh.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, núi đao này nếu để cho hắn leo lên, rất đơn giản, hắn thậm chí chỉ cần ở một trên cây đao tùy ý nhấn một cái, là có thể lên đến đỉnh. Nhưng nghĩ lại, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Chỉ có điều Diệp Mặc nghĩ, biện pháp của hắn cũng không phải rất dễ dàng, trừ hắn ra, thử xem còn có ai có thể nhún cái lên gần trăm mét?

Tĩnh Nhàn lại nhíu nhíu mày nói:

- Sư muội, núi đao này cao bao nhiêu vậy? Không phải là khoảng hai mươi mét sao?

Diệp Mặc vừa nghe vậy, liền biết Tĩnh Tức con đàn bà biến thái này chơi hắn, núi đao khoảng 20 mét, nhìn qua liền biến thành bảy tám chục mét thậm chí độ cao gần trăm mét.

Tĩnh Tức cũng không nhanh không chậm nói:

- Sư tỷ, độ cao núi đao là chúng ta căn cứ vào trình độ đệ tử ưu tú nhất trong phái, Tố Tố là một kỳ tài hiếm có của Tĩnh Nhất Môn, cho nên tôi dựa theo môn quy tạo ra chỗ núi đao đây.

Nói xong Tĩnh Tức xoay người nói với Diệp Mặc:

- Hiện tại có thể tha cho anh, nếu không bỏ cuộc, anh nhất định phải đi chân trần từng bậc đao một lên đến cuối cùng, sau đó lại xuống dưới từng bậc đao một. Mỗi bậc đao là ba thanh kiếm, anh ít nhất phải chạm lên một thanh trên đó, nếu bỏ qua bậc nào, coi như là không tính.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, sắc mặt của hắn lập tức có chút thay đổi. Hắn dùng Ngự Phong Thuật, dù là lên từng bậc đao một, mặc dù đối với hắn bất lợi, cũng không có gì lớn. Chỉ là có chút vấn đề không cách nào đi quá nhanh, bởi vì một khi hắn đi quá nhanh, người phụ nữ Tĩnh Tức này nhất định sẽ kiếm cớ.

Nhưng sắc mặt hắn thay đổi lớn nguyên nhân chủ yếu vẫn là cho Tĩnh Tức xem đấy, tuy rằng cách đi này đối với hắn bất lợi, nhưng cũng không đến nông nỗi uy hiếp hắn.

Tĩnh Tức nhìn Diệp Mặc đột nhiên mặt sắc thay đổi, một tiếng cười lạnh, nếu đến đây anh còn muốn đi sao.

Làm nhục tôi, anh cứ việc làm nhục đi. Coi như là anh muốn đi, tôi cũng sẽ đem anh đánh chết.

Tĩnh Nhàn nhìn thấy sắc mặt Diệp Mặc xem ra có chút không được tốt, đang muốn nói chuyện, Diệp Mặc lại đi tới nói:

- Tĩnh Nhàn tiền bối, giúp học trò quay lại quá trình.

Nói xong Diệp Mặc lấy điện thoại di động ra điều chỉnh đến quá trình camera giao cho Tĩnh Nhàn, hắn sợ Tĩnh Tức phá rối.

Tuy rằng hắn không sợ núi đao, nhưng trong lòng cũng là v thở ra một hơi, nói tóm lại vẫn là không có thực lực không ổn, nếu hiện tại hắn đã luyện khí tầng bốn, tầng năm, hắn sẽ trực tiếp bắt lấy Tĩnh Tức, khiến cô ta giao người rồi.

Còn ở đó dùng ba cái đồ bỏ đi núi đao gì đó.

Diệp Mặc cởi giày, không chút do dự một chân đạp ở mặt trên cái lưỡi đao thứ nhất, máu lập tức liền dọc theo lưỡi dao chỗ mới tiếp cận chảy xuống.

Đạo cô nhát gan xung quanh, lập tức "A" một tiếng the thé phát ra, thậm chí mơ hồ che mắt không dám nhìn nữa.

Tĩịnh Tức cười lạnh một tiếng, nói với một đạo cô bên cạnh:

- Đi mang Tố Tố tới đây.

Trong lòng của cô ta dâng lên một niềm vui sướng của cảm giác trả thù, cô muốn cho Tố Tố nhìn người mình thích mà đau lòng.

Diệp Mặc cũng là trong lòng cười lạnh, bản lãnh của hắn còn không đến mức cước thứ nhất sẽ bị đứt lòng bàn chân, dù cho đao này lợi hại hơi nữa, coi như là phải bị rách lòng bàn chân của hắn cũng là sau khi 10m. Thậm chí sau khi hơn 10m cũng sẽ không bị rách lòng bàn chân máu chảy ra ngoài, tuy rằng cách đi như vậy với hắn mà nói cũng là lần đầu tiên, nhưng hắn còn có thể ứng phó được Sở dĩ ở đao đầu đã để dưới chân của mình chảy máu, là bởi vì thần thức hắn quét đến trong núi đao này còn có cơ quan, nếu hắn biểu hiện không có chút ảnh hưởng nào, hắn sợ đạo cô Tĩnh Tức trên đường xuất hiện thiêu thân. Tĩnh Tức này biết khinh công của hắn lợi hại, nếu trên đường ra thiêu thân, hắn tuy rằng không sợ, nhưng chỉ sợ người phụ nữ này sẽ tìm một lý do cổ quái ly kì khiến hắn không thể nhìn thấy Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh đang giữa lúc hoảng loạn, thậm chí có người mở cửa mang cô đến luyện võ trường, cô không cũng nghĩ, liền lập tức lao ra khỏi hàn thất chạy tới đó Khi Lạc Ảnh đi vào hiện trường, Diệp Mặc đã đi xa hơn một trăm bậc rồi, khoảng chừng bốn mươi mét.

Diệp Mặc đem chân khí chuyển xuống lòng bàn chân, tuy rằng Ngự Phong Thuật của hắn lợi hại, nhưng là vì thời gian qua từng bậc đao một đi lên, cũng không phải việc đơn giản. Sau khi đi hơn mười thước, Diệp Mặc đã tìm được biện pháp, mặc dù có chút cố sức, nhưng một khi hắn đem chân

khí kết tụ ở lòng bàn chân, lại phối hợp Ngự Phong Thuật, hắn có biện pháp đi hất núi đao này, mà không mảy may bị thương.

Bởi vì Diệp Mặc biết rằng trong núi đao này có cơ quan, hắn cũng không dám lên mặt quá mức, chăm chú thần thức tập trung vào Tĩnh Tức, đồng thời mỗi khi đi mười mét, liền làm chút máu chảy ra.

Tĩnh Tức vốn là thấy Diệp Mặc vừa mới bước lên lòng bàn chân đã bị đao cắt rách, trong lòng chính là hưng phấn và cười lạnh. Xem ra bản thân đánh giá cao tiểu tử này, bậc thứ nhất liền chảy máu, mặt sau khẳng định không thể kiên trì xuống dưới. Đây là núi đao, nếu tới biển lửa càng lợi hại hơn, ả không tin Diệp Mặc sẽ kiên trì xuống dưới. Tĩnh Tâm, cuối cùng tôi cũng báo thù chút ít rồi.

Lạc Ảnh sắc mặt tái nhợt đi vào bên cạnh núi đao, lập tức đã nhìn thấy trên mặt đất mấy giọt máu tươi, đầu óc của cô lập tức trống rỗng, muốn hét lên, nhưng cô vội vàng bưng kín miệng mình, cô sợ ảnh hưởng đến Diệp Mặc.

- Tố Tố, người bạn này của cô thật đúng là anh ta rất không tồi, cũng dám vì cô đi lên núi đao.

Tuy rằng sư thúc vì muốn tốt cho cô, tuy nhiên Tĩnh Tức thấy Tố Tố ở đây, vẻ mặt không có chút cảm xúc - Sư thúc, xin cho Diệp Mặc xuống đây đi, con cầu xin người...

Lạc Ảnh một câu còn chưa nói hết, liền lập tức ngây dại, cô nhìn thấy vết máu lớn mới rơi xuống.

Diệp Mặc thần thức nhìn chằm chằm vào Tĩnh Tức, hắn không nghĩ tới Lạc Ảnh đột nhiên xuất hiện, mà Lạc Ảnh không ngờ gầy thành như vậy, thậm chí sắc mặt cũng trắng bệch không còn giọt máu. Đau lòng cùng phẫn nộ công tâm, chân khí dưới chân hắn không ngờ tan biến, lưỡi dao sắc bén lập tức cắt rách lòng bàn chân của hắn, thậm chí còn cắt vào rất sâu.

Diệp Mặc lập tức chỉ biết không tốt, vội vàng thu nhiếp tinh thần, trong lòng đối với Tĩnh Tức đã động sát cơ, không ngờ đem Lạc Ảnh tra tấn thành như vậy. Nhưng hắn biết bây giờ không phải thời điểm giết đạo cô Tĩnh Tức, bởi vì hiện tại tình thế cô ta mạnh hơn so với hắn.

- A

Thấy mảng lớn máu tươi mới rơi xuống, Lạc Ảnh cũng không khống chế nỗi kinh hoàng của mình được nữa, lệ rơi đầy mặt bỗng chốc liền quỳ xuống trước mặt Tĩnh Nhàn.

- Chưởng môn sư bá, cầu xin chưởng môn buông tha Diệp Mặc đi, cầu xin, Tố Tố nguyện ý thay hắn đi Lạc Ảnh lòng nóng như lửa đốt, biết cầu xin Tĩnh Tức không dùng được, cô chỉ có thể quỳ gối trước mặt Tĩnh Nhàn xin thương tình.

Tĩnh Nhàn thở dài, giơ tay muốn nâng Lạc Ảnh, nhưng Lạc Ảnh lại gắt gao ôm lấy chân Tĩnh Nhàn, khóc cầu tình - Tĩnh Tức sư muội Tĩnh Nhàn vừa mới nói bốn chữ, Tĩnh Tức liền thoạt nhìn rất có lễ phép nói:

- Sư tỷ à, em nghĩ tông môn giới luật một khi bị phá vỡ, như vậy về sau Tĩnh Nhất Môn ta dùng cái gì kế thừa tiếp nữa. Mà hậu phong…

Nói xong hai chữ hậu phong, Tĩnh Tức bỗng nhiên im miệng, Tĩnh Nhàn sắc mặt lại lần nữa biến đổi, lại không dám nói thêm một chữ nữa.

Diệp Mặc thấy Lạc Ảnh không ngờ quỳ xuống giúp hắn cầu tình, trong lòng ấm áp, nhưng là vì Lạc Ảnh bộ dạng thương tâm, trong lòng của hắn lại khó chịu, lòng bàn chân lại cùng lúc bị cắt qua. Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền trấn định lại, lại tụ kết chân khí ở lòng bàn chân, tốc độ đi không ngờ nhanh hơn rất nhiều.

- Tố Tố, đứng lên chờ anh, anh sẽ dẫn em đi.

Tiếng nói Diệp Mặc trấn định vang lên bên tai Lạc Tố Tố, Lạc Tố Tố niềm vui bất ngờ đứng lên, trong mắt của cô toàn bộ đã là hình dáng Diệp

Mặc.

Diệp Mặc quả nhiên là đến đưa cô đi, chẳng lẽ hắn cũng giống như mình, cũng đang ở trong mộng nhớ tới mình hay sao? Vì sao hắn nói dẫn mình đi, nói như vậy hoàn toàn chính đáng, chắc chắc đáng tin?

Thấy Lạc Ảnh vậy mà đứng lên, hơn nữa trong mắt của cô dường như chỉ có Diệp Mặc, căn bản là đã quên sự hiện hữu của mình. Tĩnh Tức ánh mắt lạnh lùng, một đôi tiện nhân. Tôi tuyệt đối sẽ không cho các người sống dễ chịu đâu, thời điểm Tĩnh Tức vừa mới nghĩ đến đây, Diệp Mặc đã từ một mặt khác xuống rồi.

Mặc tất cả mọi người ngây dại, cho tới bây giờ đều không có nghe nói qua có người đi núi đao lại đi nhẹ nhàng như vậy, nhanh như vậy đã xuống rồi, thậm chí chỉ có điều chảy một ít máu. Tĩnh Nhàn cũng ngây dại, bà không nghĩ đến người thanh niên này thật sự hoàn toàn đi qua núi đao, mà còn là từng bậc một không bỏ xót bậc nào Ánh mắt Lạc Ảnh không rời khỏi người Diệp Mặc, khoảng cách cô với Diệp Mặc càng gần, lại càng cảm giác Diệp Mặc chính là cái người trong mộng kia. Lúc này Diệp Mặc đã xuống tới, cô lập tức chạy vọt tới, ôm lấy Diệp Mặc, ngoài rơi lệ, lại không biết nên nói gì.

Nếu như nói lúc đầu còn có một chút hoài nghi, hiện tại Diệp Mặc vì cô có thể đi núi đao, cô không còn hoài nghi nữa. Núi đao, cô chợt nhớ tới đến đây, vội vàng ngồi cúi xuống - Diệp Mặc, chân của anh...

Diệp Mặc ôm lấy Lạc Ảnh, cẩn thận nhìn kĩ cô

- Rất xin lỗi, sư phụ, con tới trễ rồi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 249

Tương Phùng

Lạc Ảnh bị Diệp Mặc ôm lấy, nên hơi đỏ mặt, vội vàng nói:

- Mau buông em ra, bọn họ đều đang nhìn chúng ta kìa.

Diệp Mặc gặp được sư phụ Lạc Ảnh, trong lòng cảm thấy vui sướng muốn nổ tung luôn, những điều cảm thấy không thoải mái gần đây dường như đều tiêu biến hết, thậm chí đối với ân oán hận thù cũng tạm thời gác sang một bên. Mặc dù trong lòng vô cùng vui sướng kích động, nhưng nghe thấy lời của Lạc Ảnh, liền lập tức bỏ cô xuống.

Lạc Ảnh ngẩng đầu lên, thấy Diệp Mặc nhìn mình chằm chằm, sắc mặt vốn đang tái nhợt trở nên hồng hào hơn đôi chút. Diệp Mặc đã nắm lấy cổ tay Lạc Ảnh từ khi nào, truyền chân khí vào người cô, để chữa thương cho cô.

- Hừ! Mới thế mà đã anh anh em em rồi, Lạc Ảnh, mấy tháng trước con còn nói dối, bây giờ thì sao?

Giọng lạnh lùng của Tĩnh Tức truyền đến thật không đúng lúc chút nào.

Lạc Ảnh nghe thấy giọng này, sắc hồng nhuận trên khuôn mặt lập tức tiêu tan đi đâu mất.

Diệp Mặc quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Tĩnh Tức:

- Tĩnh Tức, đừng tưởng là tôi đã bỏ qua mọi chuyện, chuyện ức hiếp Lạc Ảnh tôi sẽ đòi lại gấp bội đấy.

- To gan, dám đứng trước mặt Tĩnh Nhất Môn kiêu ngạo như vậy sao, cậu tưởng cậu là ai? Đi qua núi đao thì có thể không coi ai ra gì sao, nếu như cậu dám mạo phạm đến Tĩnh Nhất Môn, với năng lực của cậu có muốn cũng không thể làm được đâu.

Mụ đạo cô có khuôn mặt đen tối đó lập tức quát, nói rồi lại quay sang nhìn Tĩnh Tức, nếu như Tĩnh Tức mở mồm ra lệnh, không chừng mụ ta sẽ lập tức động thủ với Diệp Mặc.

Lạc Ảnh vội lấy tay che miệng Diệp Mặc, quay người lại thi lễ nói:

- Tĩnh Văn sư thúc, Diệp Mặc anh ấy vừa mới đến đây, có rất nhiều chuyện không biết, mong sư thúc thứ tội.

Mụ đạo cô mặt đen này cũng không thèm nhìn Lạc Ảnh cái nào, chỉ đứng yên đợi lệnh của Tĩnh Tức.

Diệp Mặc lặng lẽ đề phòng, vạn nhất nếu Tĩnh Tức động thủ với hắn và Tố Tố, hắn sẽ lập tức phóng ra mấy chục quả cầu lửa, sau đó sẽ dẫn Tố Tố bỏ chạy.

Nhưng mọi người cũng không thể đoán trước được điều gì, sắc mặt của Tĩnh Tức biến đổi vài lần, rồi thản nhiên cười khẩy, nói:

- Một khi Tố Tố đã thỉnh cầu như vậy, thì ta cũng so đo với cậu lần này. Lên núi đao rồi vẫn còn có biển lửa, nếu như cậu có thể vượt qua được biển lửa, thì thậm chí cậu có thể dẫn Tố Tố đi, chứ đừng nói đến chuyện gặp nó. Nhưng hôm nay cũng muộn rồi, Tố Tố, con dẫn Diệp Mặc đi nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tiếp tục.

Nói xong Tĩnh Tức quay người đi thẳng.

Chẳng những là Diệp Mặc ngây người ra không hiểu chuyện gì, mà tất cả những người xung quanh điều như vậy, chuyện này hình như không giống với phong cách của Tĩnh Tức thì phải, làm sao lại có chuyện bà ta tốt như vậy được chứ?

Một lúc sau Tố Tố mới kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Cảm ơn Tĩnh Tức sư thúc.

Tĩnh Nhàn nhìn Tĩnh Tức đã đi được một quãng xa, nhíu nhíu mày, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Võ trường rộng lớn, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ còn có hai người là Diệp Mặc và Lạc Ảnh.

Mối nghi hoặc trong lòng Diệp Mặc càng ngày càng lớn, chuyện này hoàn toàn không giống với tác phong của Tĩnh Tức, nhưng hắn chỉ cần Lạc Ảnh ở bên cạnh mình thôi. Bất kể đạo cô Tĩnh Tức đó có dở trò gì, thì hắn cũng sẽ không khuất phục đâu.

- Sao anh lại tìm được đến tận đây? Không phải em nói là anh không được đến tìm em sao...

Sau khi những người xung quanh đều đã đi hết, Lạc Ảnh mới nhớ ra chuyện của Diệp Mặc, có chút lo lắng hỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Tố Tố, anh đến để tìm em. Nhưng anh cảm thấy sư thúc Tĩnh Tức đó của em có chút vấn đề, bà ta không có lí do gì để buông tha cho chúng ta cả, chủ động nói hôm nay không cần đến biển lửa, anh nghi ngờ...

- A, đúng rồi, để em xem chân của anh xem nào...

Lạc Ảnh không hề nghĩ ngợi đến chuyện gì khác, lời của Diệp Mặc đã nhắc nhở cô, bây giờ chân của Diệp Mặc vẫn đang bị thương, cô vội vàng khom lưng xuống, cúi đầu xem xét hai chân của Diệp Mặc.

Diệp Mặc kéo Lạc Ảnh đứng lên - Chân của anh không sao, đến chỗ của em sống xem đi, vừa rồi em ở đâu? Sao anh không thể tìm thấy được em?

Lạc Ảnh chỉ tay vào một ngọn núi cách đó chừng hơn một trăm mét nói:

- Em luôn ở trong một căn phòng lạnh ở bên kia, Tĩnh Tức sư thúc vì muốn trừng phạt em, nên đã bắt em ở trong căn phòng lạnh đó bế quan suốt ba năm.

- Nói cho anh biết là tại sao?

Ở trong một căn phòng lạnh bế quan ba năm? Trong lòng Diệp Mặc dấy lên cơn bực tức, mấy tháng nay, Lạc Ảnh bị hành hạ như vậy, nếu là ba năm, chẳng phải là muốn lấy mạng của cô sao. Mụ đạo cô Tĩnh Tức chết tiệt này, muốn tha cho mụ cũng khó, ông mày đã đến đây rồi, chẳng trách không tài nào phát hiện ra Tố Tố, cái chỗ mà Lạc Ảnh vừa chỉ vừa hay ở ngoài phạm vi thần thức của hắn.

Cảm nhận được cơn tức giận của Diệp Mặc, Lạc Ảnh vội vàng kéo tay Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, bây giờ em đã không sao rồi, mọi chuyện cũng coi như không có gì. Anh có thể đến thăm em, em đã rất vui rồi.

- Tố Tố, nói cho anh biết, sao Tĩnh Tức lại nhằm vào em?

Trong lòng Diệp Mặc vẫn còn nguyên nỗi khó chịu, tuy rằng đã quyết tâm dẫn Lạc Ảnh đi, nhưng cứ nghĩ đến việc cô bị Tĩnh Tức hành hạ như vậy là hắn lại không thể bình tĩnh được.

Lạc Ảnh thấy Diệp Mặc vẫn rất khó chịu, trong lòng có chút lo lắng, kể từ sau khi sư phụ chết, lần đầu tiên cô mới cảm nhận được sự ấm áp này, cô ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc nói:

- Bởi vì, bởi vì tâm em không tĩnh, không thể nào tu luyện được, cho nên...

- Tâm không tĩnh, không thể nào tu luyện được?

Diệp Mặc lặp lại câu nói đó, tuy rằng không hiểu là có ý gì, nhưng cũng

lập tức nói:

- Nếu không thể tu luyện, thì đừng tu luyện nữa. Đợi sau này anh sẽ truyền cho em phương pháp, so với Tĩnh Nhất Môn rách nát của em, thì chắc chắn là mạnh hơn nhiều.

- Thứ mà sư phụ truyền cho em không phải là thứ rách nát, em không thích anh nói sư phụ em như vậy.

Lạc Ảnh nói xong, xoay người đi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ cười cười, hắn biết vừa rồi mình nói có hơi chút quá lời, đành phải đuổi theo, hơi xấu hổ nói:

- Được rồi, anh nói sai rồi, nhưng mà anh có cách để em có thể tu luyện được.

Lạc Ảnh không nói lời nào, lập tức đi về phía căn nhà ở góc sân, mở cửa bước vào.

Diệp Mặc xấu hổ đứng ở cửa, vào cũng không vào, mà đi cũng không đi.

- Còn không vào đi, đứng ở cửa làm gì?

Giọng của Lạc Ảnh truyền đến.

Diệp Mặc trong lòng vui vẻ, vội vàng bước vào trong, tiện tay đóng luôn cửa vào. Khoảnh khắc Diệp Mặc đóng cửa, thân hình Lạc Ảnh dường như hơi run rẩy. Diệp Mặc đương nhiên là nhìn thấy, liền nghĩ, Tĩnh Tức dường như không muốn chuẩn bị cho hắn một nơi tử tế. Nhưng hắn cũng không để ý, chỉ cần có thể ở cạnh sư phụ là được rồi.

Lạc Ảnh đi đến góc phòng, thắp một nén hương, Diệp Mặc nhìn rồi hơi ngây người ra, vội vàng nói:

- Tố Tố, không được thắp nén hương đó.

Lạc Ảnh nhìn Diệp Mặc có chút kỳ quái - Đây là Tĩnh Tâm Hương, có tác dụng an thần bình tâm, môn đệ của Tĩnh Nhất Môn đều biết dùng loại hương này để an thần, tại sao lại không được thắp?

Diệp Mặc càng xấu hổ thở dốc, hắn không ngờ Tĩnh Tức lại làm Thôi Tình Hương và Tĩnh Tâm Hương giống nhau đến như vậy. Khiến hắn còn tưởng rằng đây là Thôi Tình Hương, trong lòng không khỏi âm thầm khinh bỉ chính mình, Lạc Ảnh sao có thể giống Tĩnh Tức được chứ.

Bởi có chút xấu hổ nên đành phải nói:

- Sư Phụ, cơ thể của em bây giờ đang rất nguy hiểm, để anh giúp em chữa trị.

Lạc Ảnh có chút nghi hoặc nhìn Diệp Mặc - Sao anh lại gọi em là sư phụ? Lúc nãy cũng đã gọi một lần, bây giờ lại gọi lần nữa là sao?

- A...

Diệp Mặc hơi chần chừ nhìn Lạc Ảnh, hắn hiểu bây giờ Lạc Ảnh ngoài biết tên của mình ra thì không còn nhớ bất cứ chuyện gì nữa rồi. Hay nói cách khác, trong đầu bây giờ chỉ là những hình ảnh mơ mơ hồ hồ, khiến cô cảm thấy bất đồng với chính bản thân mình. Nhưng phải giải thích với cô như thế nào đây? Vì chuyện này vượt qua cả sự giải thích rồi.

- Không thì, để anh điều trị cho em trước đã, lát nữa anh sẽ nói cho em biết.

Diệp Mặc chỉ đành biết cười trừ.

Lạc Ảnh gật gật đầu, không biết vì sao mặt cô lại hơi ửng đỏ, Diệp Mặc nhìn nén hương đốt ở góc phòng, nén hương đó nhìn rất giống Thôi Tình Hương, nhưng dường như lại không giống lắm, khiến hắn vô cùng nghi hoặc.

Lạc Ảnh ngồi trên giường trúc, không nói gì thêm, cô biết y thuật của

Diệp Mặc cũng không tệ, thậm chí ở ngay giữa sa mạc hắn cũng có thể cứu sống cô.

Diệp Mặc gật gật đầu, lấy ra một viên "Trú Nhan Đan" đưa cho Lạc Ảnh - Em uống viên đan dược này trước, rồi anh sẽ tiến hành châm cứu cho em.

Lạc Ảnh không chút nghi ngờ, uống luôn viên "Trú Nhan Đan" đó, sau đó nhắm mắt lại đợi Diệp Mặc châm cứu giúp cô.

Lạc Ảnh hơi yếu, nhưng tình hình cũng không có gì là quá nghiêm trọng. Diệp Mặc giúp cô hồi phục những kinh mạch bị hàn khí làm tổn thương. Đồng thời cũng lấy thanh thủy quyết và khứ trần quyết, cùng với "Trú Nhan Đan" cô uống tống khứ mọi tạp chất ra khỏi ngoài cơ thể.

Chỉ cần chưa đến một tiếng đồng hồ, cánh tay và da thịt của Lạc Ảnh, màu da của cô cũng trở nên hồng hào hơn, cả người cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm sảng khoái, thậm chí đến cả cô cũng không tin vào sự thay đổi này của bản thân.

- Có vẻ hơi giống với lần trước ở sa mạc, cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái hơn rất nhiều.

Lạc Ảnh thuận miệng nói.

Diệp Mặc biết lần trước lúc hắn ở sa mạc đã chửa tủy cho Lạc Ảnh, lần này lại giúp cô ấy một lần nữa, hơn nữa lần này lại có "Trú Nhan Đan" hỗ trợ, nên hiệu quả càng trở nên rõ rệt hơn.

Sắc mặt của Lạc Ảnh bỗng trở nên hồng hào, vô cùng xinh đẹp, trong lòng Diệp Mặc bắt đầu xao động, một ngọn lửa lớn đang bùng cháy trong lòng hắn, hắn cảm thấy chỗ nào cũng không đúng, theo bản năng nhìn về phía nén hương ở góc phòng, hương đã cháy tới tận chân hương rồi, rõ ràng mùi hương này không giống với mùi hương của Thôi Tình Hương trong phòng của Tĩnh Tức, nhưng lại có gì đó tương đồng, Diệp Mặc nhận thấy khát khao của mình càng ngày càng mãnh liệt hơn, lẽ nào là vì nhìn thấy Lạc

Ảnh?

Hắn nhìn Lạc Ảnh theo bản năng, chiếc cổ trắng như tuyết hình như hơi ửng hồng, chiếc áo sơ mi trắng tỏa ra mùi hương thơm mát, khiến cho hắn bắt đầu thở dốc.

Ánh mắt của hắn di chuyển đến khuôn mặt của Lạc Ảnh, phát hiện ra Lạc Ảnh đang nhìn mình, khuôn mặt của cô vô cùng kiều diễm, đôi mặt tựa hồ như dịu dàng đến tan chảy. Nhưng dung nhan tuyệt mĩ của cô khiến Diệp Mặc không dám có ý nghĩ xấu trong đầu.

- Tố Tố...

Diệp Mặc khó khăn gọi tên cô, hắn cảm thấy giọng mình rất khô.

Lạc Ảnh nhìn thấy Diệp Mặc như vậy, ngượng ngùng cười e thẹn, nụ cười này, trong chớp mắt khiến cho cả thế giới trở nên đẹp đẽ hơn. Diệp Mặc rung động. Lạc Ảnh lại chậm rãi nhích lại gần, nhẹ nhàng dựa vào ngực hắn.

Mùi hương nhè nhẹ thoang thoảng khiến Diệp Mặc chịu đựng có chút khó khăn, hắn cúi đầu xuống theo bản năng, hôn một cái lên môi cô.

Nhìn Diệp Mặc tiến đến, Lạc Ảnh vốn có chút ngại ngùng, nên khuôn mặt lại càng đỏ, cô muốn nghiêng đầu tránh, nhưng dục vọng trong lòng, khiến cho cô ngây dại đón lấy nụ hôn của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cảm thấy đã đến lúc, đầu óc của hắn quay mòng mòng, nhưng cũng không thể nào khống chế được, hắn cố gắng ức chế, còn Lạc Ảnh thì ngây ngô đón nhận nụ hôn của hắn.

Trăng lưỡi liềm đã lên rồi, ánh trăng dịu dàng chiếu vào theo lối cửa sổ, rọi lên người Diệp Mặc và Lạc Ảnh, bên ngoài có vẻ yên tĩnh khác thường, dường như đang chứng kiến câu chuyện của bọn họ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 250

Đòn Sát Thủ Của Tĩnh Tức

Rất lâu sau đó, Diệp Mặc mới thở phào một cái, Diệp Mặc rời khỏi môi Lạc Ảnh, Lạc Ảnh thì càng không dám nhìn Diệp Mặc, chỉ tựa đầu vào lòng hắn, dường như nụ hôn ngốc nghếch vừa rồi không liên quan gì đến cô.

Nhưng cơ thể cô lại vẫn vô cùng mềm mại và nóng bỏng, hơn nữa dường như hơi thở cũng không còn bình thường nữa rồi, Diệp Mặc nhìn thấy nén hương ở góc phòng đã cháy tàn, đồng thời vận chân khí hóa giải dược tính trong cơ thể của Lạc Ảnh, hơi thở của Lạc Ảnh đã bình ổn trở lại, nhưng cô ôm Diệp Mặc càng chặt hơn.

Diệp Mặc cười cười, sau đó nói:

- Tố Tố, anh cảm thấy nén hương mà em đốt hình như có chút vấn đề, đó có vẻ như là Thôi Tình Hương.

Lạc Ảnh ngẩng đầu, cười tự nhiên - Vâng, lúc sau thì em mới biết, mùi của nó không giống với mùi của Tĩnh Tâm Hương mà em đã dùng trước đây, không biết là ai đã đổi nó.

Lúc sau cô mới biết nén hương mà mình đốt có mùi lạ, với tính cách của cô, mặc dù khát khao được nhìn thấy Diệp Mặc, và hắn cũng có hơi động tâm, nhưng tuyệt đối không thể có chuyện vừa gặp mặt mà đã như vậy được.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, một lúc lâu sau mới vất vả nói:

- Vậy sao em còn không nói? May mà anh ngửi qua, hơn nữa còn biết cách hóa giải, không thì...

Lạc Ảnh tựa vào lòng Diệp Mặc, giọng nói như đến từ chín tầng mây vậy.

- Chắc là do Tĩnh Tức sư thúc đổi đấy, bà ấy lúc nào cũng muốn bắt được nhược điểm của em, để trục xuất em khỏi sư môn thôi. Nhưng vốn dĩ em đã muốn ở cùng anh, trục xuất khỏi sư môn thì trục xuất vậy.

- Nhưng...

Lời của Diệp Mặc không thể nói ra được, liền đã bị bàn tay trắng nõn của Lạc Ảnh bịt lấy - Không cần phải nói, đó là do em tự nguyện, nếu như em không tự nguyện, thì chút hương này cũng không thể nào khống chế được suy nghĩ của em...

- Tố Tố, anh sẽ đem đến cho em một đêm tân hôn thực sự...

Trong lòng Diệp Mặc dấy lên sự kích động, hắn dường như không còn cách nào để khống chế bản thân mình nữa rồi.

- Vâng...

Lạc Ảnh cúi đầu đồng ý, rồi sau đó còn nói thêm một câu:

- Đồ ngốc, anh luôn miệng gọi em là sư phụ, bây giờ có muốn đổi cũng không kịp nữa rồi. Em thường xuyên nằm mơ thấy anh, dường như em đã quen anh từ kiếp trước rồi, có phải anh cũng thường xuyên như vậy không?

Diệp Mặc ngây người ra trong chốc lát, hắn không ngờ ngoài cái tên của mình ra Lạc Ảnh thực sự có ký ức về hắn, thậm chí hắn còn cảm thấy nghẹn ngào.

- Sao anh không nói gì?

Giọng của Lạc Ảnh êm dịu như một đám mây.

- Ừ, anh cũng nhớ ra em rồi, em là sư phụ của anh, tên là Lạc Ảnh, rất rất lâu trước đây, anh gọi em là sư phụ, em gọi anh là Mặc Nhi, sau đó...

Diệp Mặc gần như hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức, đến lúc hắn tỉnh lại thì đã thấy Lạc Ảnh ngủ thiếp đi.

Diệp Mặc âu yếm vuốt ve mái tóc của Lạc Ảnh, lầm bầm nói:

- Sư phụ, anh sẽ bảo vệ em cả đời. Kiếp này để anh đến bảo vệ em.

Diệp Mặc nhẹ nhàng lấy chuỗi ngọc đeo trên cổ Lạc Ảnh xuống, xem đi xem lại, hắn không ngờ món pháp khí mà hắn làm cho cô vẫn còn ở trên người cô, thậm chí vẫn còn có thể bảo vệ cô.

Diệp Mặc lại cẩn thận đeo lại giúp cô, rồi cứ thế ôm cô ngủ.

...

Ánh nắng sáng sớm chiếu đến, đám sương mù bay lởn vởn xung quanh gian phòng của Lạc Ảnh, Lạc Ảnh mở to hai mắt, cô nhìn Diệp Mặc đang ôm lấy mình, trong lòng cảm thấy vô cùng thanh thản, không thể tu luyện thì không thể tu luyện luôn.

- Em tỉnh rồi à?

Diệp Mặc nhìn thấy Lạc Ảnh tỉnh giấc, trong lòng nghĩ giống như đang nằm mơ vậy. Nghĩ biết bao nhiêu ngày đêm, không ngờ Lạc Ảnh thật sự có thể nằm trong vòng tay hắn, hắn thực sự sợ là mình đang nằm mơ. Nhưng ánh nắng chói chang của buổi sáng sớm đã nói cho hắn biết, là mơ hay là thật. Đã từng sai một lần, hắn không thể tiếp tục sai lần thứ hai được, Diệp Mặc âm thầm hạ quyết tâm.

- Vâng, anh đi ra ngoài trước đi, em phải đi tắm rồi thay quần áo đã.

Lạc Ảnh đứng dậy nói.

Diệp Mặc ngây người ra, đêm qua hắn còn chưa ý thức được, bây giờ hắn mới biết Lạc Ảnh đẹp mê hồn đến vậy.

Lạc Ảnh nhìn Diệp Mặc đang ngơ ngác, khẽ mỉm cười, đang định nói câu gì đó, tiếng của Tĩnh Tức lại vọng đến lạnh như băng:

- Sao vậy, lẽ nào một buổi tối vẫn chưa đủ quyến luyến sao? Diệp Mặc cậu ra ngoài, tôi có chuyện cần nói với Tố Tố.

Diệp Mặc mở cửa, lạnh lùng liếc nhìn Tĩnh Tức - Cút, Tố Tố không thích nói chuyện với bà, bà không đủ tư cách.

Tĩnh Tức tức giận đến tái xanh cả mặt, đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn Diệp Mặc, rồi lại quay sang nói với Lạc Ảnh:

- Tố Tố, ta có chuyện muốn nói với con.

Lạc Ảnh bình tĩnh đứng dậy, đến bên cạnh Diệp Mặc nói với hắn:

- Anh ra ngoài trước chờ em, để bà ấy vào đây, yên tâm đi, em sẽ nghe anh mà. Qua ngày hôm nay, em sẽ đi cùng với anh.

Diệp Mặc không tin tưởng lắm vào lời của Tĩnh Tức, nhưng Lạc Ảnh đã nói như vậy, hắn cũng chỉ đành để Tĩnh Tức bước vào, mình đứng trong sân thì bất an đứng ngồi không yên, hắn ngờ ngợ cảm thấy mục đích của Tĩnh Tức không đơn giản như vậy, nhưng cũng không nghĩ ra rốt cuộc bà ta muốn nói với Lạc Ảnh chuyện gì.

...

Tĩnh Tức đóng cửa phòng, nhìn xuống lư hương đặt ở góc phòng theo bản năng, nắm hương đã bị đốt mất một nén, khuôn mặt bà ta nở một nụ cười nhạt.

- Hắn đã cho cô uống "Trú Nhan Đan"?

Tĩnh Tức vừa bước vào phòng đã thấy sắc mặt của Lạc Ảnh khá hơn rất nhiều, ngọn lửa ghen tỵ lại bốc lên ngùn ngụt.

Lạc Ảnh buột miệng hỏi lại - Đó là "Trú Nhan Đan" sao?

Rồi nghĩ đến viên đan dược hôm qua Diệp Mặc cho cô uống.

- Tố Tố, tối hôm qua tốt chứ. Uống "Trú Nham Đan" lại có đàn ông bên cạnh, đương nhiên là tốt hơn nhiều so với việc ở lại Tĩnh Nhất Môn rồi.

Tĩnh Tức kìm nén ngọn lửa ghen tức trong lòng, ra sức châm chọc.

Lạc Tố Tố thản nhiên cười nói:

- Đúng thế, Tĩnh Tức sư thúc, mặc dù con không biết tại sao sư thúc lại phải đối đầu với sư phụ con, nhưng con đã không còn là Lạc Tố Tố của lúc đầu nữa rồi. Sư thúc không cần phải uổng phí công sức làm gì, con muốn rời khỏi đây cùng với Diệp Mặc, sư thúc muốn nói gì thì nói đi.

Trong ánh mắt Tĩnh Tức lộ ra tia ghen tức uất hận, - Tối hôm qua Diệp Mặc đối với ta như thế nào, con không nhìn thấy sao?

- Con tin tưởng anh ấy, sư thúc muốn nhắc đến chuyện đó thì không cần nữa đâu, nếu như không còn chuyện gì nữa, con phải đi tìm Diệp Mặc đây.

Vẻ mặt của Lạc Ảnh tựa hồ như mặt hồ không một gợn sóng.

Tĩnh Tức cảm thấy vô cùng bực bội, nên lại càng cảm thấy không thoải mái, bà ta muốn cho Lạc Ảnh khổ sở, khiến cho Diệp Mặc khổ sở, nhưng mọi chuyện dường như lại không phải như vậy, mà bà lại giống như tên hề. Lạc Ảnh có vẻ như không có bất cứ chút khổ sở nào hết.

- Con không biết hôm nay Diệp Mặc phải xuống biển lửa sao? Con tưởng rằng hắn có thể qua được biển lửa sao?

Giọng điệu của Tĩnh Tức lại bắt đầu trở nên đầy châm chọc, bà ta muốn thấy Tố Tố cầu xin bà ta, giống như hôm qua vậy, đến cầu xin bà ta tha cho Diệp Mặc, sau đó bà ta có thể chà đạp Lạc Ảnh.

Nhưng Lạc Ảnh lại đáp lại, không nhanh cũng không chậm:

- Con biết, nếu như anh ấy không thể trở ra, thì con sẽ đi cùng với anh ấy là được, sư thúc, nếu như không còn chuyện gì nữa, mời rời khỏi đây.

- Con...

Tĩnh Tức tức giận đến mức phát run, bà ta không ngờ Lạc Ảnh lại không thèm cầu xin mình. Mặc dù Lạc Ảnh có cầu xin bà ta, bà ta cũng sẽ không tha cho Diệp Mặc, nhưng bà ta thích nhìn vẻ mặt cầu xin tha thứ đến tuyệt vọng của Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh lẳng lặng nhìn Tĩnh Tức, không nói thêm gì, cô biết lúc này sư thúc muốn đả kích cô, khiến cho cô khó chịu, để cho cô ta thoải mái. Tối hôm qua cô và Diệp Mặc đã nói với nhau rất nhiều chuyện, nên cô đã không hề nghĩ đến chuyện này nữa rồi.

- Nhưng con không biết con và Diệp Mặc là anh em ruột sao?

Giọng của Tĩnh Tức giống như từ dưới Địa Ngục vọng lên vậy, âm điệu thiếu sức sống đến khó nghe.

Lạc Ảnh choáng váng, khuôn mặt trắng bệch - Thúc vừa nói cái gì...

Tĩnh Tức dường như rất hài lòng với sự thay đổi sắc mặt của Lạc Ảnh, cười ha hả, rồi lại lạnh lùng nói:

- Chắc chắn cô nghĩ rằng tôi đang lừa cô, 20 năm trước, mẹ của cô đã để hai anh em cô ở Lạc Hồng Tự. Sau đó, cô được Ninh Trung Phi và Lam Dụ nhặt về nuôi, còn Diệp Mặc thì được Diệp Vấn Thiên nhặt về. 5 năm sau mẹ cô nghĩ cách để cô được Tĩnh Nhất Môn nhận, bà tà tưởng tôi không biết, nhưng từ trước đến nay tôi vẫn luôn quan sát. Bởi bà ta đã cướp đi người đàn ông của tôi, thế nên tôi hận mẹ cô đến tận xương tủy, cô và mẹ cô giống nhau, đều là tiện nhân, đến anh trai mình cũng không bỏ qua, ha ha ha...

Sắc mặt Lạc Ảnh tái nhợt, thổ huyết, choáng váng ngồi trên giường, trong đầu ong ong.

Diệp Mặc nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Tĩnh Tức, không nghĩ ngợi gì lập tức xông vào, hắn nhìn thấy Lạc Ảnh như vậy, sợ tới mức hồn bay phách lạc, - Tố Tố, em làm sao vậy?

Đồng thời vận khí, truyền cho cô, để hơi thở của cô được bình ổn trở lại.

- Tĩnh Tức mụ đàn bà khốn khiếp, bà đã làm gì Tố Tố?

Diệp Mặc bất chấp tất cả, dùng hết sức đánh một quyền về phía Tĩnh Tức.

Tĩnh Tức không ngờ Diệp Mặc không nói không rằng đã lập tức động thủ, vội vàng xuất đòn cản, nhưng Diệp Mặc đã dồn hết sức vào quyền này, Tĩnh Tức đỡ không nổi, bà ta không ngờ Diệp Mặc lại dùng hết sức để đánh.

Thịch!

Tĩnh Tức bị Diệp Mặc đánh văng xa đến mấy thước, đồng thời miệng cũng phun máu tơi, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Diệp Mặc, không ngờ lại không động thủ mà lại xoay người bước đi.

Diệp Mặc muốn đuổi theo, nhưng bị Tố Tố giữ lại - Đừng đuổi theo bà ta, bây giờ anh vẫn chưa phải là đối thủ của bà ta, nhớ kỹ nếu có một ngày, anh có thể đánh thắng được bà ta, thì phải giúp em giết chết bà ta.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, hắn đương nhiên là muốn giết chết Tĩnh Tức, nhưng lần đầu tiên hắn nghe thấy từ miệng Tố Tố thốt ra câu giết người, có thể thấy cô tức giận với Tĩnh Tức tới mức nào.

- Mặc Nhi, em nên gọi anh như thế Lạc Ảnh mặc dù đã được Diệp Mặc điều trị xong, hơi thở đã bình ổn trở lại, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch, khó coi.

- Em muốn hỏi anh một chuyện, cha anh là Diệp Vấn Thiên đúng không?

Ánh mắt Lạc Ảnh hơi mong đợi Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng anh không phải là người của nhà họ Diệp, mặc dù anh họ Diệp, nhưng không phải là nhà họ Diệp ở Yến Kinh.

Diệp Mặc nói vậy, vì kiếp trước hắn cũng họ Diệp, cũng không phải là người nhà họ Diệp ở Yến Kinh.

Nghe được những lời này của Diệp Mặc, sắc mặt của Lạc Ảnh càng trở nên khó coi hơn, cô thể hổn hển nói:

- Anh biết thân thế của mình?

Diệp Mặc nhìn Lạc Ảnh một cách kỳ quái, lắc lắc đầu nói:

- Anh không biết thân thế của mình, anh chỉ biết là mình được nhặt về.

- Nhặt được ở đâu?

Lạc Ảnh nóng lòng hỏi.

- Lạc Hồng Tự, lúc đấy anh còn có một em gái nữa, nhưng mà sao hả Tố Tố...

Diệp Mặc vẫn còn chưa hỏi xong, Lạc Ảnh đã lại tiếp tục thổ huyết.

Diệp Mặc vội vàng lấy ra một viên "Liên Sinh Đan" đút cho Lạc Ảnh uống, đồng thời vận chân khí truyền vào cho cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 251

Sát Ý Điên Cuồng

Lạc Ảnh đã thở lại bình thường, nhẹ nhàng vuốt lên tóc Diệp Mặc - Em không sao rồi, làm khổ anh rồi, sau này anh phải chăm sóc tốt cho bản thân mình đấy.

Diệp Mặc nghe mà không hiểu Lạc Ảnh đang nói gì, hắn ôm Lạc Ảnh vào trong lòng, Lạc Ảnh không chịu, nhưng cũng không thể đẩy được hắn ra.

Qua một lúc lâu, Lạc Ảnh lại đẩy hắn ra, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, nhìn đến khi Diệp Mặc cảm thấy xấu hổ mới thôi, cô nói:

- Mặc Nhi, anh ra ngoài đợi em, em muốn rửa mặt.

- Ừ, anh chờ em ở bên ngoài.

Diệp Mặc tuy không biết Tĩnh Tức và Lạc Ảnh đã nói những gì với nhau, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho Tĩnh Tức đâu, cho dù là phải đắc tội với Tĩnh Nhất Môn, thì hắn cũng phải xử lí bằng được mụ đạo cô đáng ghét đó.

Diệp Mặc vừa mới bước ra ngoài, liền gặp ngay phải mụ đạo cô mặt đen đó, mụ ta nhìn thấy Diệp Mặc thì cười nhạt một tiếng, - Tên tiểu tử mất dạy, không ngờ dám đến Tĩnh Nhất Môn của ta càn quấy.

Đạo cô này nói xong liền lập tức động thủ bằng cây phất trần, thủ đoạn của mụ còn độc ác hơn cả sói, Diệp Mặc đương nhiên không sợ mụ. Nhưng chưa đợi đến lúc hai người động thủ, Tĩnh Nhàn đã chạy đến, liền nói với mụ đạo cô mặt đen đó:

- Tĩnh Văn sư muội, ta có vài câu muốn nói với Diệp thí chủ.

Đạo cô mặt đen này không dám làm trái ý Tĩnh Nhàn, vội vàng nói:

- Vâng, chưởng môn sư tỷ.

Diệp Mặc đối với Tĩnh Nhàn còn có chút cảm tình, thấy thế cũng nói một câu cảm ơn.

Tĩnh Nhàn liếc nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó nói:

- Diệp thí chủ mời đi theo tôi.

Diệp Mặc thấy Tĩnh Nhàn đưa mình đến căn phòng khách mà hôm qua Tĩnh Tức đã đưa mình đến, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, tự nhủ, không phải vị chưởng môn này cũng dùng đến chiêu đó đấy chứ.

Chuyện mà Diệp Mặc lo lắng đã không xảy ra, Tĩnh Nhàn cầm một chiếc túi vải rồi đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Đây là đồ mà sư phụ của Tố Tố để lại, hôm nay lúc cậu dẫn Tố Tố đi, thì hãy đưa cái túi này cho nó. Tố Tố là con người lương thiện, cậu nên quan tâm đến nó một chút, đừng để nó phải chịu oan ức. Ôi, trước khi sư muội đi, đã giao Tố Tố lại cho tôi, tôi lại để cho nó phải chịu quá nhiều oan ức rồi.

Yên lặng trong chốc lát, rồi Tĩnh Nhàn lại nói tiếp:

- Diệp thí chủ, biển lửa ngày hôm này cậu không cần phải xuống nữa, biển lửa đó không có người nào có thể vượt qua được, không thể so sánh được với núi đao đó, tôi sẽ đi nói với Tĩnh Tức sư muội.

Cảm thấy hơi kỳ lạ khi nhận chiếc túi vải, Diệp Mặc trong lòng vẫn đang nghĩ, một khi đã có đồ, sao lại không trực tiếp đưa cho Lạc Ảnh, mà lại phải đưa qua hắn làm gì?

Nhưng hắn vẫn lập tức trả lời:

- Đa tạ Tĩnh Nhàn tiền bối, mong tiền bối yên tâm, tôi sẽ không để Tố Tố chịu bất cứ ấm ức nào đâu, cho dù là ấm ức của tôi, thì tôi cũng sẽ không để cô ấy phải chịu.

- Hừ, khẩu khí lớn đấy.

Bóng Tĩnh Tức xuất hiện ở cửa ra vào.

Diệp Mặc đứng phắt dậy, hướng cái nhìn về đôi mắt lạnh như băng của Tĩnh Tức, nếu như không phải đang đứng trước mặt Tĩnh Nhàn, thì hắn sẽ lập tức dở hết thủ đoạn của mình ra để giết chết mụ đạo cô ghê tởm này.

Tĩnh Tức cũng lạnh lùng liếc nhìn Diệp Mặc - Cậu không cần đợi Tố Tố nữa rồi, nó sẽ không đi cùng với cậu đâu, nó đã rời khỏi Tĩnh Nhất Môn rồi, cậu vĩnh viễn không thể nào tìm được nó nữa đâu, ha ha ha... biết rồi chứ. Người phụ nữ đó nói những lời dễ nghe để lừa cậu thôi, ha ha ha...

- Cái gì?

Diệp Mặc lập tức xông ra ngoài, hắn dùng tốc độ nhanh nhất để phi đến phòng của Lạc Ảnh, căn phòng rỗng tuếch, tối hôm qua còn có trúc tháp, bây giờ trước mặt chỉ có một phong thư và một chiếc túi thơm.

Diệp Mặc mở bức thư ra, nội dung thư rất ngắn:

- Mặc Nhi, em đi đây, hãy quên em đi. Chỉ cần anh bảo trọng là được rồi, trong chiếc túi thơm này có một lọn tóc của em, để nó ở lại cùng anh. Tĩnh Tức là một kẻ điên, anh đừng để ý đến bà ta nữa. Chỉ cần anh sống tốt là em vui rồi. Mặc Nhi, em thực sự không muốn đi, em không muốn đánh mất anh, bởi em thích anh, em không muốn anh là anh trai của em, em không thể chấp nhận nổi chuyện này, em chỉ muốn thích anh thôi...

Cả tờ giấy đều ướt đẫm nước mắt.

- Tại sao... Lạc Ảnh... Tố Tố..., Những đường gân xanh trên chán Diệp Mặc nổi lên càng ngày càng rõ. Hắn hét lên, hét đến khản cả giọng, - Tố Tố,

sư phụ, em đừng đi...

Diệp Mặc lao ra khỏi phòng, hắn dùng thần thức tìm kiếm xung quanh, hắn chạy vào sân của Tĩnh Nhất Môn, rồi cứ đứng tìm ở cái bục và mấy sợi xích sắt hôm đầu, nhưng cũng không thấy bóng dáng của Tố Tố đâu.

Diệp Mặc lại xông vào Tĩnh Nhất Môn. Bị đạo cô mặt đen ngăn lại, Diệp Mặc không hề do dự điên cuồng phóng ra mười mấy quả cầu lửa, không hề chú ý đến cây phất trần của Tĩnh Văn, lúc dùng cầu lửa bao vây lấy Tĩnh Văn, rồi lại dùng một quyền đánh Tĩnh Văn bay xa đến mấy trượng khiến mụ thổ huyết, mụ ta dường như không ngờ lại bị đối xử mạnh tay như vậy, sức công phá của Diệp Mặc mạnh đến kinh người.

Tuy nhiên lưng Diệp Mặc cũng bị cây phất trần quét vào chảy máu đầm đìa, nhưng Diệp Mặc không hề để ý đến.

Những đạo cô khác ra tay ngăn cản Diệp Mặc nhưng bị Tĩnh Nhàn ngăn lại:

- Để cậu ta đi đi, bây giờ cậu ta đang rất không ổn định, chờ cậu ta bình tĩnh lại thì nói sau.

Vài đạo cô hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc đang điên cuồng ném quả cầu lửa ra, thậm chí đến Tĩnh Tức cũng không thể tưởng tượng nổi Diệp Mặc còn có cả đòn sát thủ này.

Diệp Mặc phóng thẳng đến căn phòng lạnh giam cầm Tố Tố trước đây, ở đây ngoại trừ băng lạnh, thì không có bất cứ thứ gì. Diệp Mặc điên cuồng, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được nội tâm cuồng bạo. Hắn điên cuồng phá phách căn phòng lạnh, thậm chí cũng không thèm để ý đến nắm đấm của mình đã nhuộm đầy máu tươi.

Căn phòng băng bây giờ chỉ còn lại hàn khí, hàn khí ngấm vào cơ thể cũng không thấm tháp vào đâu, Diệp Mặc không ngừng phá phách, căn phòng băng này cuối cùng cũng bị phá hỏng.

Rầm rầm rầm...

Diệp Mặc lại dùng nắm đấm nện xuống những mảng tường đá trong phòng, căn phòng băng đã nhốt Lạc Ảnh, bây giờ đang bị Diệp Mặc điên cuồng phá phách, tiếng "rầm rầm" không ngừng vọng ra, rồi phút chốc biến thành một đống hoang tàn.

Diệp Mặc nhìn căn phòng băng sụp đổ, dần dần bình tĩnh lại, Tĩnh Tức mụ thối tha. Lạc Ảnh vì nghe lời của mụ nên mới rời xa mình, giết chết mụ này cũng không thể khiến mình hả giận được.

Hơn nữa Lạc Ảnh cũng từng nói, cô cũng muốn giết chết mụ đạo cô này, bất kể là vì nguyên nhân gì, mụ đạo cô này Diệp Mặc sẽ phải giết chết Diệp Mặc nghĩ đến đây, ánh mắt ánh lên những tia đỏ, hướng về phía sân lớn của Tĩnh Nhất Môn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tĩnh Tức, nói:

- Mụ đạo cô, rốt cuộc mụ đã nói những gì với Lạc Ảnh? Nói!

Tĩnh Tức rùng mình, mụ không ngờ mình lại thấy sợ Diệp Mặc. Tuy nhiên mụ cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh, nhìn Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi đã nói gì sao, tôi đương nhiên chỉ nói thật mà thôi, cậu và Lạc Ảnh thực ra là hai anh em ruột, hai anh em các cậu đã làm chuyện rất tốt, ha ha ha...

Tất cả mọi người đều nhìn Tĩnh Tức, mụ ta tóc tai bù xù, dường như có chút điên rồ.

Nhưng điều mà Tĩnh Tức không đoán được chính là, Diệp Mặc vẫn dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mụ, không hề có bất cứ chút cảm xúc nào.

- Biết người mà mình yêu lại là em gái mình, cậu ngốc luôn rồi sao?

Tĩnh Tức cảm thấy rất khó chịu với phản ứng này của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, hắn đã hoàn toàn hiểu những lời Tố Tố nói với hắn là có ý gì, xem ra Tố Tố đã hiểu lầm rồi, hắn tùy tay phóng ra mười mấy quả cầu lửa, giọng lạnh như băng nói:

- Trước khi mụ chết, tôi cho mụ hiểu rõ chuyện mụ đã làm, đúng là tôi được nhà họ Diệp nhặt được ở trước cửa của Lạc Hồng Tự, tôi cũng có một đứa em gái, nhưng hai anh em tôi đều có một cái vòng tay, nhìn thấy chưa, đây chính là vòng tay đó.

Diệp Mặc lắc lắc cổ tay, lại nói tiếp - Tôi đã tìm thấy em gái của mình rồi, mấy ngày trước tôi còn gặp nó, nó tên Đường Bắc Vi, không phải là Lạc Ảnh, có phải mụ rất thất vọng rồi không. Ồ, tôi còn quên không nói cho mụ biết một chuyện, em gái tôi nhỏ tuổi hơn tôi, nó cũng được nhặt về từ Lạc Hồng Tự, nhưng Tố Tố lại lớn hơn tôi hai tuổi, nhưng cô ấy cũng không phải là người đã được mang đi khỏi Lạc Hồng Tự.

- Không thể nào, Tố Tố chính là được nhặt về từ Lạc Hồng Tự.

Khuôn mặt của Tĩnh Tức có vẻ trở nên dữ tợn hơn.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Tố Tố được mẹ của Khinh Tuyết nhặt được ở bên ngoài Lạc Hồng Tự, cách Lạc Hồng Tự vẫn còn một đoạn nữa, còn một điểm nữa bà không biết rồi, lúc Tố Tố được nhặt, thì đã hơn một tuổi rồi.

- Không thể nào, tuyệt đối không thể nào...

Tĩnh Tức dường như không thể khống chế được bản thân nữa, đôi mắt của mụ ta đỏ rực, dùng ngón tay chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Mẹ của cậu và mẹ của Tố Tố chính là Tĩnh Tâm, chính là ả tiện nhân Tĩnh Tâm đó.

- Đủ rồi...

Tĩnh Nhàn rốt cuộc cũng không kiềm chế nổi nữa, quát lớn.

Ánh mắt của Tĩnh Nhàn có chút chán ghét, lướt qua khuôn mặt của Tĩnh Tức, thở dài chậm rãi nói:

- Tĩnh Tâm cho đến lúc chết vẫn chỉ có một thân một mình, vẫn là một trinh nữ, nếu như có con cái thì đã nói ra rồi, Tĩnh Tức cô quá đáng quá rồi đấy. May mà Diệp thí chủ và Tố Tố không phải là anh em, nếu như phải, thì hành vi này của cô, trời đất cũng không thể nào dung chứa được.

- Cái gì? Tĩnh Tâm là trinh nữ? Ha ha...

Tĩnh Tức dường như đang nghe thấy chuyện gì đó rất buồn cười, cười một cách điên cuồng hơn.

Lúc này, ngoài đạo cô mặt đen đã bị Diệp Mặc đánh cho bay xa tít tắp, còn có hai đạo cô nữa cũng nói:

- Tĩnh Tức sư muội, Tĩnh Nhàn sư tỷ nói đúng đấy, Tĩnh Tâm sư muội đúng là một trinh nữ, trước khi cô ấy đi, thủ cung sa vẫn còn ở trên cánh tay, chuyện này hai người chúng tôi đều có thể làm chứng.

- Không phải... không phải thế...

Tĩnh Tức lẩm bẩm - Mọi chuyện tôi làm không ngờ đều đã uổng phí hết rồi, uổng phí hết rồi, không...

Diệp Mặc cười nhạt, rốt cuộc cũng không thể kìm nén được ý định giết Tĩnh Tức, xông tới, giơ hai tay đánh ra một quyền, Tĩnh Tức đang trong trạng thái điên dại, lần này bị trúng một quyền của Diệp Mặc, bay lên không trung, thổ huyết, Diệp Mặc lại định tung tiếp một quyền nữa, nhưng lại bị hai đạo cô khác ngăn lại.

Tuy rằng hai đạo cô này không có ý giết Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc không có cách nào thoát ra khỏi vòng vây của hai người đó, Diệp Mặc vô cùng tức giận, ném ra hơn mười quả cầu lửa, quát to:

- Tránh ra cho tôi!

Hai vị đạo cô này biết quả cầu lửa của Diệp Mặc cũng có chút lợi hại, cũng không dám kháng cự mạnh, vội vàng tránh. Lúc hai người lấy lại được tinh thần, Diệp Mặc đã xông ra ngoài được rồi.

Diệp Mặc dùng tốc độ cực nhanh phóng đến trước mặt Tĩnh Tức, tiếp tục đánh ra một quyền, lúc này Tĩnh Tức đã lấy lại được hơi thở bình ổn, mụ nhìn thấy Diệp Mặc xông đến, cũng lập tức giơ cây phất trần lên tấn công Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này hận không thể đánh cho Tĩnh Tức nát bươm, còn quản gì đến phất trần nữa, vẫn tiếp tục đánh ra quyền đó.

- Cậu điên rồi.

Tĩnh Tức nhìn thấy Diệp Mặc không thèm để ý gì đến cây phất trần của mình, kinh hãi kêu lên.

Diệp Mặc mặc dù vẫn chưa điên, nhưng trong mắt hắn lộ ra sát khí điên cuồng, bất cứ người nào nhìn thấy cũng đều cảm thấy run sợ.

"Bốp!" Một tiếng, cây phất trần đập trúng vào ngực Diệp Mặc, đồng thời Diệp Mặc cũng đánh trúng vào bụng Tĩnh Tức.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 252

Phi Kiếm Thành

Thịch một tiếng, Tĩnh Tức bị Diệp Mặc đánh cho một quyền bay xa mấy trượng, ở trên không trung phun ra một ngụm máu tươi, rồi rơi xuống vực thẳm phía ngoài cửa.

Diệp Mặc đồng thời cũng lùi lại vài mét, đâm vào tường góc sân, gãy vài cái xương sườn trước ngực, miệng cũng phun ra máu. Nhưng Diệp Mặc với tốc độ nhanh chóng lấy một viên "Liên Sinh đan" nuốt xuống, sau khi tiêu hóa viên linh đan, không đợi đến khi vết thương hồi phục lại, đã chậm rãi đứng lên.

Xoay người nhìn Tĩnh Nhàn một cái, Diệp Mặc không phí lời, liền rời khỏi nơi làm cho hắn đau lòng thất vọng này. Sở dĩ không nói chuyện với Tĩnh Nhàn, chính là vì hắn rất không hài lòng với Tĩnh Nhàn.

Lạc Ảnh bị nhốt vào phòng lạnh, rõ ràng là hành động muốn mạng của cô, Tĩnh Nhàn thân là nhất phái tôn sư, không ngờ lại không có chút mảy may quan tâm đến chuyện này. Chuyện này làm những cảm giác tốt đẹp của Diệp Mặc đối với cô ta trước kia đã biến mất hoàn toàn, hơn nữa trong quá trình hắn tiêu diệt Tĩnh Tức, mơ hồ cảm giác thấy mình bị dùng làm súng. Tuy rằng hắn biết Tĩnh Nhàn có thể không nghĩ như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn không thoải mái.

Thấy Diệp Mặc chậm rãi biến mất trong tầm mắt Tĩnh Nhất Môn, Tĩnh Nhàn thở dài một hơi cũng không đi truy cứu trách nhiệm của Diệp Mặc, mà lại quay người chầm chậm bước đến phòng lạnh bị Diệp Mặc tấn công.

…

Diệp Mặc rời khỏi Tĩnh Nhất Môn không được bao xa, tìm đến một chỗ hẻo lánh vắng người ngồi xuống, đợi nội thương của mình hồi phục hoàn toàn. Sau khi luyện hóa "Liên Sinh đan" trong cơ thể xong, liền men theo đường vách núi rời khỏi Tĩnh Nhất môn.

Đến nơi bằng phẳng, Diệp Mặc sau khi đi qua dây cáp, cũng không xuống núi, mà lại đào một hang động ở trong vách đá cách dây cáp mấy chục mét. Chu vi hang đá khoảng 3, 4 mét vuông, Diệp Mặc sở dĩ ở lại đây mà không đi, thứ nhất là muốn hấp thu hoàn toàn "Nguyên khí thạch", thứ hai chính là ôm tâm tư ngộ nhỡ đợi Lạc Ảnh trở về.

Mà chỗ hắn ở chỉ cách dây cáp có khoảng trăm mét, vừa tầm phạm vi quan sát của hắn. Một khi có người qua lại nơi này, thì nhất định sẽ bị hắn phát hiện.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa tất cả, Diệp Mặc bắt đầu tu luyện. Trong "Nguyên khí thạch" có chút linh khí, chỉ có điều hấp thụ vào phức tạp hơn rất nhiều so với linh thạch, nhưng Diệp Mặc bây giờ cơ bản không có linh thạch, khối "Nguyên khí Thạch" cũng là dưới cơ duyên trùng hợp trong buổi đấu giá lấy được. Hắn trong lòng vui mừng khi mình lại đến hội đấu giá này. Bằng không với điều kiện ở đây, hắn muốn tu luyện thực sự là quá khó khăn.

Mặc dù hắn vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, đồng ý giúp Phương Nam bây giờ vẫn còn chưa đi, còn chuyện của Bắc Sa kia sớm đã bị ném đến nước Java rồi. Thậm chí đến Tống gia hắn cũng không có thời gian đi tính sổ, nói gì đến Bắc Sa.

Không có sức mạnh tất cả đều là mây bay, nếu như không có tài nguyên thì coi như xong, bây giờ hắn có khối "Nguyên khí Thạch", nếu đặt vào trong nhẫn không dùng tới, vậy có phải hoàn toàn lãng phí hay không. Mặc dù chỗ khác cũng có thể tu luyện, nhưng Diệp Mặc vẫn ôm hi vọng, Lạc Ảnh sẽ trở về.

Diệp Mặc bỏ mặc hết việc vặt, trải qua một loạt chuyện này, làm cho hắn biết chính là, sức lực vẫn kém như cũ thì không được. Cũng may trong

nhẫn của hắn vẫn còn đồ ăn, cho dù có bị biệt lập mấy tháng cũng chẳng sao.

Tu luyện thực sự thì không kể đến năm tháng, sau khi một tuần trôi qua, khi nguyên khí thạch trong tay Diệp Mặc biến thành tro bụi, tu vi của hắn đã được luyện đến đỉnh cao của tầng thứ ba. Nếu như vẫn còn một khối nguyên khí thạch nữa, hoặc nếu có chút cơ duyên nào nữa, hắn có thể phá tan luyện khí tầng ba, bước vào luyện khí tầng bốn.

Thở dài một hơi, Diệp Mặc không thể không dừng tu luyện lại, tài nguyên, không có tài nguyên, lãng phí thời gian quá dài cũng không thể thăng cấp được. Nhưng trong vòng một tuần có thể luyện đến đỉnh cao của tầng thứ ba, Diệp Mặc đã rất mãn nguyện rồi.

Hắn đến nơi này tổng cộng lại cũng chưa đến một năm, hơn nữa ở đây nghiêm trọng không thích hợp tu chân, hắn có thể luyện khí đến đỉnh cao của tầng thứ ba, còn nói cái gì nữa? Ngày trước có điều hắn cho rằng cả đời này của mình cũng không có cách nào để tu lên tầng thứ ba, nhưng bây giờ hắn có thể đột phá đến tầng thứ tư bất cứ lúc nào, chuyện này đã là chuyện lớn nằm ngoài dự liệu của hắn rồi.

Hơn nữa, hắn có thể luyện đến nước này, chủ yếu vẫn là dưới cơ duyên trùng hợp, nếu như không có cơ duyên, nói không chừng bây giờ hắn vẫn đang vật lộn trong luyện khí tầng thứ nhất.

Không thể tu luyện, muốn nâng cao sức mạnh của mình, chỉ có thể chế luyện ra phi kiếm của mình, cũng may nguyên liệu cho phi kiếm của hắn đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả. Diệp Mặc thật sự cảm kích buổi đấu giá này. Nếu như không có buổi đấu giá này, chẳng những nguyên liệu phi kiếm của hắn không đạt, thậm chí hắn cũng không thể nào tu luyện đến đỉnh cao tầng thứ ba.

Tiện tay lấy ra những nguyên liệu luyện khí như canh thiết tinh, thâm hải nữu mộc, thanh ngân cát, tinh ngọc thạch, đều là Diệp Mặc thấy khá thích.

Những nguyên liệu này chính là trong thế giới tu chân thật sự, cũng là

nguyên liệu cao cấp để luyện phi kiếm, không ngờ hắn lại gom đủ được rồi. Nếu như khi hắn vừa đến, có người nói có thể thu thập đủ những nguyên liệu này, hắn tuyệt đối không tin, một là thứ cuối cùng - tinh ngọc thạch kia, cho dù là giới Tu Chân cũng khó kiếm.

Tu vi của Diệp Mặc càng tiến một bước, độ mạnh của chân hỏa cũng tăng mạnh thêm, tuy rằng chân hỏa của thời gian luyện khí đối với việc chế luyện phi kiếm mà nói vẫn còn kém một chút, nhưng Diệp Mặc không thể không chế luyện phi kiếm, bởi vì nếu như hắn không chế luyện phi kiếm, cao thủ Địa cấp hắn căn bản không đánh bại được.

Hơn nữa, ngộ nhỡ về sau tu vi lên cấp, phi kiếm của hắn vẫn có thể chế luyện lại.

Sở dĩ chọn chế luyện phi kiếm ở đây, trừ việc đợi Lạc Ảnh ra, vẫn còn một thứ mà Diệp Mặc cho rằng buổi đấu giá đối với hắn sẽ không cứ như vậy là xong. Buổi đấu giá lần trước nhất định là một thế lực nào đó trong Ẩn môn tổ chức ra, nghe Tĩnh Tức nói cái gì mà "Vũ Hội".

Mặc dù Diệp Mặc biết rằng Ẩn môn bình thường sẽ không xuất hiện trong giới thế tục, nhưng Diệp Mặc lại không dám sơ xuất chút nào, bọn họ không xuất hiện ở giới thế tục, không có nghĩa là bọn họ không thể xuất hiện, một khi có thứ gì đó khiến bọn họ để tâm đến, bọn họ hoàn toàn có thể xuất hiện ở giới thế tục này. Hơn nữa đối với họ mà nói, muốn phong tỏa vùng Vô Lượng Sơn này, thật sự quá dễ dàng.

Chỉnh đốn tinh thần, Diệp Mặc đưa tay đánh một nhóm chân hỏa, sau đó lần lượt cho canh thiết tinh, thâm hải nữu mộc, cát thanh ngân, tinh ngọc thạch vào chân hỏa, để chúng chầm chậm hòa tan dung hợp vào với nhau.

Chỉ có điều tu vi của Diệp Mặc quá thấp, trong quá trình chế luyện phi kiếm, tốc độ của hắn chậm rãi, chỉ là vì phục hồi chân nguyên.

Dưới sự khống chế của Diệp Mặc, nguyên liệu dần dần loại bỏ tạp chất, trở nên tinh khiết. Nếu như là tu vi của Trúc Cơ, Diệp Mặc chắc rằng chỉ cần

một ngày là có thể tinh luyện xong, nhưng vì tu vi quá thấp, hắn tinh chế suốt nửa tháng mới tinh chế xong nguyên liệu.

Sau khi tinh chế nguyên liệu xong, Diệp Mặc bắt đầu tạo ra phôi kiếm, khắc trận pháp.

Lại là nửa tháng sau, cho dù Diệp Mặc vừa giảm tốc độ, vừa nghỉ ngơi, sắc mặt cũng tái xanh mệt mỏi, chân nguyên rỗng tuếch. Nhưng ánh mắt của Diệp Mặc càng ngày càng hưng phấn, bởi vì hắn biết phi kiếm của mình sắp ra đời.

Một tiếng kêu trong suốt vang lên, Diệp Mặc lập tức phun ra máu tươi, phun đầy lên trên phi kiếm. Một thanh kiếm chỉ dài có một mét lơ lửng trước mắt Diệp Mặc, thân kiếm phát ra một tia màu tím lờ mờ. Diệp Mặc biết rằng đây là do hắn sau khi cho thêm tinh ngọc thạch mà tạo nên, tinh ngọc thạch quả nhiên là thứ nghịch thiên, dựa vào tu vi của Diệp Mặc không ngờ lại có thể chế luyện ra một thanh phi kiếm hảo hạng như vậy.

Diệp Mặc khẽ vẫy tay, phi kiếm rơi vào tay hắn, có một loại cảm giác liên kết huyết mạch dâng lên, hắn biết phi kiếm này mặc dù là do mình chế luyện, hơn nữa lại là vừa mới chế luyện xong liền hấp thu tinh huyết của mình. Chỉ có điều bây giờ tu vi của hắn quá thấp, hắn vẫn không thể biến hóa phi kiếm lớn nhỏ tùy ý, một khi tu vi của hắn nâng cao, hắn hoàn toàn có thể biến hóa phi kiếm lớn nhỏ theo ý mình, đặt vào Tử Phủ ân cần chăm sóc, cũng có thể biến thành thanh kiếm dài, bước lên trên mà đi như bay trong không trung.

Phi kiếm trong tay Diệp Mặc dường như có linh tính vậy, tỏa ra một cảm giác thân thiết.

- Đi.

Diệp Mặc tiện tay ném phi kiếm ra ngoài, phi kiếm xoay tự do trong không trung, rạng rỡ giống như sao băng. Diệp Mặc lại thu hồi kiếm lại, hăng hái tỏa ra trong lòng.

Lão thất phu Trương Chi Hối này, đừng để tôi gặp lại ông, một khi mà gặp lại ông tôi sẽ lấy máu của ông tế phi kiếm của tôi. Lại còn buổi đấu giá kia nữa, Diệp Mặc biết rằng bọn họ có chủ ý xấu với mình, thì không tiện tìm đến cửa, dù sao người ta cũng chưa đến kịp, giở trò xấu cũng không hay.

Đáng tiếc bây giờ mình vẫn còn kém Lâm Môn một cước, một khi hắn đạt đến tầng khí thứ tư, thì sẽ giẫm thẳng lên phi kiếm mà bay.

Diệp Mặc thu phi kiếm lại, cũng không rời đi ngay, mà còn tiếp tục chế luyện quả cầu phù và phong nhận phù lục. Đồng thời cũng lấy những nguyên liệu dư thừa, giúp Hứa Bình chế luyện một thanh trường đao Sau 10 ngày, khi trong nhẫn của hắn lại có thêm 200 là búa quả cầu lửa và bùa phong nhận, Diệp Mặc có chút ảm đạm đứng lên. Là lúc này nên rời đi rồi, cũng đã hơn một tháng rưỡi rồi, vẫn không thấy bóng dáng Lạc Ảnh, có thể thấy cô ta tạm thời chắc có lẽ không quay lại nữa.

Diệp Mặc có chút thất vọng nhảy lên đất bằng, nên về xem em gái thế nào, sau đó đi Yến Kinh một chuyến.

Vô Lượng Sơn vào cuối mùa thu có phần hiu quạnh, lúc đến Diệp Mặc không có chút hăng hái. Nếu như không biết Tố Tố chính là Lạc Ảnh, có lẽ hắn sẽ tốt hơn chút, nhưng biết được Tố Tố chính là Lạc Ảnh, còn thoáng gặp qua cô, trong lòng Diệp Mặc rất khó chịu. Hơn nữa, hắn lại càng lo lắng cho Lạc Ảnh, mặc dù mình đã thêm hiệu quả phòng ngự và tấn công lên mặt ngọc cô đeo, nhưng tu vi của cô thực sự quá thấp.

- Tôi còn tưởng rằng anh sẽ núp trong Vô Lượng Sơn mà không ra ngoài nữa, hôm nay lão xem anh còn có thể trốn ở đâu nữa.

Một lão già nua có giọng nói mang ý lạnh lùng nói vang trước mặt Diệp Mặc.

- Trương Chi Hối? Là lão thất phu ông đó sao.

Diệp Mặc dừng lại, hắn vừa mới lo lắng cho Lạc Ảnh, không chú ý đến

Trương Chi Hối vẫn đang đợi hắn.

Tuy nhiên lúc đó trong lòng hắn rất bình tĩnh, không cần nói bây giờ hắn đã luyện đến đỉnh cao tầng khí thứ ba hay là có phi kiếm, cho dù là không có phi kiếm, hắn dùng quả cầu lửa cũng có thể đập chết lão già này rồi.

- Hừ, thật can đảm. Tiểu bối, con cháu đời sau khi đầu thai trước tiên phải học làm người. Lão phu ban đầu chỉ muốn cậu để lại "Liễu Thanh La", bây giờ cậu để cái mạng nhỏ của cậu lại đây đi.

Trương Chi Hối lại lần nữa nghe thấy Diệp Mặc xưng hô với hắn không cố kỵ chút nào, trong lòng lại bực bội.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Chi Hối, thản nhiên cười nói:

- Lão thất phu, ông quả thật bền chí, không ngờ lại ở đây chờ tôi hai tháng. Ông đã kiên nhẫn như vậy, vậy thì dùng máu của ông giúp tôi đây tế kiếm đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 253

Tôi Muốn Tế Kiếm

Tiểu bối quả nhiên điên cuồng ngang ngược, chỉ có điều lão phu không ngờ khinh công của cậu lại cao như vậy, tuy nhiên cho dù là khinh công của cậu có cao, miệng lưỡi lợi hại, đây cũng là lần cuối cùng của cậu rồi. Bởi vì lão phu sợ người của Đoạn Quyền đường đang ngăn ở phía sau sẽ giết chết cậu, cho nên tiễn cậu đi trước.

Trương Chi Hối nói xong, thanh kiếm dài sau lưng đã cầm trong tay, đồng thời chém ra một nhát, mang theo một đường kiếm quang.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn đường kiếm quang, hắn không ngờ lần trước lão này vẫn còn để lại một chiêu này. Có thể thấy lão này tu luyện lên Địa cấp, cũng không phải là hạng người dễ dàng gì, căn bản không phải là biểu cảm trên mặt thì có thể gọi thẳng là sự phẫn nộ một cách nông cạn. Hắn cũng hiểu được Trương Chi Hối sở dĩ khẩn cấp muốn giết chết hắn, chắc là muốn tìm đóa hoa "Liễu Thanh La" trên người hắn.

Nếu cầm lấy binh khí đối kháng ngay trước mặt Trương Chi Hối, Diệp Mặc chắc chắn không phải là đối thủ của gã vào lúc này. Nhưng hắn là người Tu Chân, hơn nữa lại có phi kiếm, làm sao có thể đánh chém bừa với Trương Chi Hối được.

Diệp Mặc đứng không nhúc nhích, giơ tay lên, thanh phi kiếm màu tím nhạt đã đón lấy kiếm quang nhanh như bay đâm tới.

"Leng keng" một tiếng, kiếm quang phát ra của Trương Chi Hối đã biến mất không thấy gì nữa, một mũi kiếm dài khoảng nửa thước rơi xuống đất. Một chiêu, chỉ là một chiêu mà thanh kiếm dài của Trương Chi Hối đã bị

chém đứt. Diệp Mặc nhớ ra lần trước Trương Chi Hối đã lấy thanh Liễu Diệp đao chém vào khắp nơi là lỗ thủng, trong lòng dâng lên một chút khoái chí.

- Phi kiếm…

Trương Chi Hối há miệng trợn mắt nhìn chằm chằm phi kiếm đang lơ lửng trên không trung, kinh hãi nói ra hai từ rồi ngây ra một chỗ. Trong tay vẫn cầm cây kiếm đã bị gẫy đầu giống như một bức tượng gỗ.

Thật lâu sau, gã mới giật mình nhìn chằm chằm Diệp Mặc:

- Không ngờ cậu có thể sử dụng phi kiếm…, cậu, cậu là ai?

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Sao, lão thất phu, không muốn giết tôi rồi cướp đồ của tôi sao? Sao nhìn ông lại giống như thùng rỗng kêu to thế kia. Lão thất phu, không ngờ lại có ý xấu với tôi, ông quả nhiên không muốn sống nữa rồi.

Trương Chi Hối không ngờ tới lời nói của ông nói với Diệp Mặc hơn tháng trước, không ngờ lại bị nhại lại y nguyên như này. Sắc mặt của gã biến sắc, lại không dám làm gì, gã biết chỉ cần động đậy chút thôi, thanh phi kiếm trên đầu gã có thể lập tức chém rụng đầu gã.

Gã không ngờ trên thế giới này lại có người có thể tu luyện ra được phi kiếm, đây là chuyện trong truyền thuyết. Nếu như ở nơi khác có người nói với gã nhìn thấy phi kiếm, gã chắc chắn nói người này là nói năng nhảm nhí rồi, tuyệt đối không thể, nhưng bây giờ gã lại tận mắt chứng kiến.

- Nếu như không còn lời nào để nói, vậy thì lấy đầu của ông tế phi kiếm của tôi đi.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, phi kiếm trong không trung vòng một đường kiếm tuyệt đẹp, rơi lên trên cổ Trương Chi Hối.

- Không, tiền bối…

Trương Chi Hối cũng không dám nói nửa câu thừa thãi, tuy gã có thể trốn lần này, nhưng còn lần sau nữa, rồi những lần sau nữa nữa thì sao? Chỉ cần có phi kiếm, gã chết là không cần nghi ngờ nữa.

Diệp Mặc khống chế được phi kiếm, thản nhiên nói:

- Ông còn có lời trăn trối gì nữa không? Hoặc là nói ông là người Ẩn môn gì đó, nói với tôi, tôi đi diệt luôn.

Lúc này Trương Chi Hối cũng không dám nghi ngờ lời nói của Diệp Mặc, Diệp Mặc nói tiêu diệt ẩn môn, tuyệt đối không phải nói bừa, hắn quả thực có thực lực này.

- Tiền bối tha mạng, vãn bối tuy rằng cũng không phải người trong Ẩn môn, nhưng lại là người của Trương gia Tuyên Giang.

Trương Chi Hối lúc này cũng không dám đắn đo, gã biết chỉ cần mình nói một câu không phải, thanh phi kiếm kia có thể dễ dàng xiên qua đầu gã. Mặc dù phi kiếm cách xa chỗ gã một tấc, nhưng gã cảm giác thấy cổ của mình đã bị cắt, thậm chí đã bị chảy chút máu. Gã cũng không dám nói dối, trong Ẩn môn, số người biết Trương Chi Hối gã cũng không ít.

- Trương gia Tuyên Giang?

Diệp Mặc nhắc lại một câu, thu thanh kiếm về trong tay. Hắn có nghe nói qua gia tộc này, năm đại gia tộc Hoa Hạ, lớn nhất chính là Trương gia, nhưng lạ là thực lực lớn nhất của gia tộc này lại không ở Yến Kinh. Mặc dù ở Yến Kinh cũng có thực lực của Trương gia, nhưng thực lực chủ yếu của bọn họ lại ở Tuyên Giang.

Khó trách có thể trở thành thế gia đệ nhất, thậm chí còn có cao thủ Địa cấp trung kỳ trấn thủ, cái này còn có thế gia nào có thể so sánh được. Nếu như bản thân trước khi có phi kiếm, Địa cấp trung kỳ cũng không phải là người mà hắn có thể trêu chọc, Trương gia này quả nhiên ẩn nấp quá kĩ.

Diệp Mặc trong lòng vẫn đang suy nghĩ, là giết lão này hay là muốn biết tìm chút lợi lộc Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Mặc, Trương Chi Hối vội vã nói:

- Tiền bối, Trương gia chúng tôi mặc dù không ra làm sao, nhưng nếu như tiền bối muốn thứ gì, hoặc cần giúp đỡ gì, Trương gia chúng tôi được cái nhiều người.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, ý tứ của Trương Chi Hối hắn hiểu. Gã ta nói không phải là nhiều người thật, mà là Trương gia gã kế thừa nhiều năm như vậy, nhất định có di sản nhất định. Trương Chi Hối sở dĩ có thể tu luyện đến Địa cấp, ngoài cơ duyên ra, khả năng kinh tế cực lớn với Trương Chi Hối nhất định không tách ra được.

Còn Diệp Mặc mặc dù có phi kiếm, nhưng ở đây tốc độ tu luyện quá chậm. Nếu như có thể tận dụng di sản của Trương gia, giúp hắn tìm một số nguyên liệu thuốc, có thể nói là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thu phi kiếm lại nói:

- Nếu như vậy, tôi sẽ tha cho ông một lần trước. Nhưng nếu như tôi phát hiện ra ông căn bản không có chỗ nào để lợi dụng, tôi sẽ như cũ giết chết ông.

- Vâng, tiền bối, chỉ cần ngài chỉ bảo, tôi nhất định sẽ làm cho thỏa đáng.

Trương Chi Hối âm thầm lau chút mồ hôi trên đầu, cuối cùng bảo vệ được tính mạnh.

Gã đã thừa nhận lần trước Diệp Mặc là cố ý không muốn bị bại lộ ở chốn đông người, nếu như lần trước hắn muốn giết mình, quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng hắn muốn khống chế sự việc phi kiếm không muốn nhiều người biết. Nhưng buồn cười thay Vũ Hội còn vọng tưởng là đối thủ của hắn, quả thực là không biết tự lượng sức mình. Hắn bị rơi từ trên cao xuống vách núi như vậy mà không có chuyện gì, tuyệt đối là cố ý, bởi vi người ta

có thực lực này.

Cũng may mình nhanh chóng tùy cơ, bằng không không cần nói đến Địa cấp hậu kỳ nữa, gã lập tức đã bị người ngay trước mặt này giết để tế kiếm. Gã cho rằng, tuổi của Diệp Mặc vẫn cao hơn nhiều so với gã, nói không chừng là cao thủ trong truyền thuyết. Mặc dù nhìn trẻ tuổi, nhưng người ta có Trú Nhan Đan, ai mà biết được thực sự hắn bao nhiêu tuổi.

Diệp Mặc có thể không biết mình đã bị Trương Chi Hối xem là lão yêu quái rồi, hắn không giết Trương Chi Hối ngoại trừ việc muốn Trương Chi Hối giúp đỡ ra, vẫn còn một chuyện khác.

- Anh Trương…

Nếu như định bụng hợp tác rồi, Diệp Mặc cũng nể mặt Trương Chi Hối vài phần, dù sao tuổi của gã cũng lớn như vậy. Nhưng muốn Diệp Mặc gọi gã là tiền bối hay gì gì đó, điều đó tuyệt đối không thể nào.

Trương Chi Hối thấy Diệp Mặc xưng hô như vậy sợ đến mức giật cả mình, vội khua tay nói:

- Tiền bối, dù thế nào cũng không cần gọi tôi là anh Trương, cứ gọi tôi là Trương Chi Hối là được rồi.

Trong lòng gã nghĩ, Diệp Mặc ít nhất cũng là cao thủ luyện qua địa cấp rồi, nói không chừng có khi hơn trăm tuổi rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn không giết Trương Chi Hối ngoài việc đã nhắm đến tài nguyên khổng lồ của Trương gia, còn một nguyên nhân nữa, chính là Trương Chi Hối tu luyện cổ võ, nếu gã cũng luyện đến Địa cấp rồi, chứng minh rằng gã nhất định biết rất nhiều về tu luyện cổ võ. Diệp Mặc không biết tí gì về cổ võ, hắn có được những kiến thức này đều là lừa được mà có, bây giờ hỏi Trương Chi Hối quả thực rất phù hợp.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Trương Chi Hối cũng chỉ dám đứng bên không nói gì, nhưng trong lòng gã lại giống như sóng cuộn biển gầm. Trong

mắt gã, Diệp Mặc là một người kì lạ, nếu như có thể kết giao được với Diệp Mặc, nói không chừng có thể đạt được chỗ tốt không ngờ đến.

Diệp Mặc nghĩ một lát rồi mới nói:

- Nếu như đã như vậy, tôi cũng không khách khí nữa, Trương Chi Hối, tu vi của ông bây giờ cũng đến trung kỳ Địa cấp rồi, nếu như sau khi đạt đến đỉnh cao Địa cấp, có phải là đến Thiên cấp rồi không?

Trương Chi Hối hơi sửng sốt, gã có chút kỳ lạ nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Tiền bối, chẳng lẽ anh chưa phá được Địa cấp? Sau Địa cấp không phải là Thiên cấp, người tu luyện Cổ Võ chúng tôi thường gọi là Tiên Thiên.

Diệp Mặc trở nên hồ đồ, không ngờ lại không có Thiên cấp, mà lại là Tiên Thiên, nhưng hắn đương nhiên cũng không tỏ ra yếu thế trước mặt Trương Chi Hối, mà mỉm cười nói:

- Thứ mà ta tu luyện, đã vượt qua phạm trù Cổ Võ, hoặc là nói tu vicủa tôi bây giờ đã tương đương với Thiên cấp rồi.

Muốn Trương Chi Hối ngoan ngoãn dễ bảo, thì không thể nói tu vi của mình quá thấp, hơn nữa, bây giờ hắn có thể miễn cưỡng coi như là cao thủ Địa cấp rồi. Bởi vì có được phi kiếm, những cao thủ Địa cấp bình thường căn bản không đủ trình độ trước mặt hắn.

Trương Chi Hối lập tức lộ ra ánh mắt kinh sợ hơn, gã nếu như đoán không lầm, nhân vật có thể điều khiển được phi kiếm quả thật không tầm thường.

- Vậy sau khi luyện đến Tiên Thiên thì sao?

Diệp Mặc nhìn Trương Chi Hối trấn trụ, lại hỏi lần nữa.

- Sau Tiên Thiên ư?

Trương Chi Hối lại nói lại một câu, lúc này lắc đầu nói:

- Theo như tôi được biết, hiện tại vẫn chưa có người nào tu đến Tiên Thiên, nói chi là sau Tiên Thiên.

- Cái gì? Không ngờ lại không có người nào tu đến Tiên Thiên? Ý của ông chính là Địa cấp đến đây là cao nhất rồi sao?

Diệp Mặc kinh ngạc liền hỏi.

Trương Chi Hối nghiêm túc gật đầu nói;

- Đúng vậy, tiền bối, ở đây mà tu luyện Cổ Võ, bao gồm trong phái Ẩn môn, tu vi cao nhất cũng không có Tiên Thiên. Đương nhiên có phải có người tu đến Tiên Thiên rồi, sau đó quy ẩn hay không, cái này thì tôi không biết. Thực ra không cần nói đến Tiên Thiên, Địa cấp hậu kỳ cũng ít ỏi lắm rồi.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự là như vậy, hắn căn bản không cần phải lo lắng nữa. Hóa ra một người Tiên Thiên cũng không có, phi kiếm của hắn hẳn là có thể quét ngang quét dọc được rồi. Trương Chi Hối định nói rồi lại thôi, Diệp Mặc lập tức nói:

- Có gì cứ nói tiếp.

- Vâng.

Trương Chi Hối vội trả lời:

- Nghe nói hòa thượng Ngộ Đạo ở chùa Vô Lượng tu vi đã đạt đến nửa Tiên Thiên, chắc là người đầu tiên trong Ẩn môn.

- Chùa Vô Lượng? Chẳng lẽ lại ngay trong Vô Lượng sơn này sao?

Diệp Mặc quả thực muốn đi tìm ngay vị hòa thượng đã luyện đến nửa Tiên Thiên này để thử phi kiếm của mình, xem xem hiệu quả đối phó với người luyện đến nửa Tiên Thiên như nào.

Trương Chi Hối lắc đầu nói:

- Vô Lượng của chùa Vô Lượng lại không phải là Vô Lượng trong Vô Lượng sơn, cái này có sự khác biệt rất lớn. Ý nghĩa của chùa Vô Lượng là chỉ không ai biết được nó ở đâu, hoặc có thể nói không ai có thể tìm được chùa Vô Lượng, căn bản là chỉ một thứ gì đó tồn tại có tên mà không có địa chỉ.

Diệp Mặc khua tay, hắn đã biết đại khái tình hình của Ẩn môn rồi, còn chuyện chùa Vô Lượng rốt cục là ở chỗ nào, hắn cũng không có tâm trí đi hỏi mà chỉ hỏi:

- Ông nói Đoạn Quyền Đường cũng đến rồi?

Thấy Diệp Mặc nhắc đến Đoạn Quyền Đường, Trương Chi Hối vội trả lời:

- Đúng vậy, tiền bối, khi tôi đến thì phát hiện ra người của Đoạn Quyền đường đứng ở ngoài chặn anh, nói là anh giết trưởng lão của Đoạn Quyền đường.

Diệp Mặc giơ tay nắm lấy đỉnh đầu của phi kiếm, nhìn Trương Chi Hối một cái rồi nói:

- Tôi muốn đi tế kiếm, dẫn tôi đi xem đám hề đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 254

Tế Kiếm Lập Uy

Trương Chi Hối không trả lời, gã cũng không quan tâm đến việc trả lời. Bởi vì có đến mười mấy tên đã bao vây kín gã và Diệp Mặc.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn một lượt mười hai tên, không trả lời. Hắn đã đại khái hiểu được, mười hai tên này có một tên là cao thủ tu vi thời kỳ đầu của Địa Cấp, bốn tên là Huyền Cấp và bảy tên còn lại là Hoàng Cấp.

- Anh Trương, Đoạn Quyền Đường chúng tôi cũng biết ý của tiền bối, chỉ muốn mời anh Trương đây cầm Liễu Thanh La, sau đó giao Tiểu bối họ Mạc này cho Đoạn Quyền Đường chúng tôi, Trịnh Thành Pháp tôi đây ắt sẽ báo đáp.

Tên nói câu đó là một cao thủ Địa Cấp. Gã tưởng rằng Diệp Mặc đã bị Trương Chi Hối khống chế.

Trương Chi Hối không nhìn tên cao thủ Địa Cấp kì, mà lại cung kính nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối, đây chính là người của Đoạn Quyền Đường. Bởi vì tên Trịnh Thành Tắc mà lần trước tiền bối giết chính là anh em của môn chủ Đoạn Quyền Đường, vì vậy lần này dường như bọn họ đã đem toàn bộ đội quân tinh nhuệ đến, dẫn đầu là Đường Chủ của Đoạn Quyền Đường - Trịnh Thành Pháp.

- Trương Chi Hối, anh làm cái gì vậy?

Tên cao thủ Địa Cấp kia nghe thấy những lời Trương Chi Hối nói thì lập tức phẫn nộ. Mặc dù người của y rất đông nhưng đối với một cao thủ Địa

Cấp mà nói thì người đông cũng chẳng có tác dụng gì.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Trịnh Thành Pháp, thản nhiên nói:

- Đoạn Quyền Đường từ trước đến nay đã không cần tồn tại nữa rồi, tôi đây đã xóa tên nó rồi.

- Thật can đảm. Trương Chi Hối, anh tưởng một mình anh thì có thể đấu lại với Đoạn Quyền Đường chúng tôi ư? Chỉ cần hôm nay chúng tôi giết anh thì Trương gia nhà anh sẽ bị Đoạn Đường Quyền chúng tôi tắm bằng máu.

Mặc dù Trịnh Thành Pháp e dè Trương Chi Hối, nhưng nếu như ngăn cản y giết kẻ thù đã giết em của y thì y tuyệt đối sẽ không dễ dàng chịu đựng. Y thấy Diệp Mặc đã to gan như vậy thì nhất định vì có chỗ dựa là Trương Chi Hối.

- Ồn ào quá.

Diệp Mặc không muốn phí lời, phi kiếm được phóng ra đã hóa thành mảng tím, giống như là mưa sao băng đang nhằm hướng ấn đường Trịnh Thành Pháp mà lao tới.

"Leng keng". Trong nháy mắt Trịnh Thành Pháp đã ngăn được phi kiếm của Diệp Mặc, nhưng thanh đao trong tay y đã bị gãy làm đôi. Trong khi y còn đang chưa nhìn ra đó là loại ám khí gì thì phi kiếm của Diệp Mặc lại chuyển hướng như sao băng xuyên qua gáy y.

- Phi kiếm.

Trịnh Thành Pháp chỉ kịp thốt lên hai chữ đó rồi đổ sầm xuống đất, sự hoảng sợ trong mắt vẫn còn chưa tiêu tan hết. Chiếc phi kiếm phát ra thứ ánh sáng màu tím vẫn còn lơ lửng trên không trung, giống như có thể hướng mũi nhọn của nó đâm vào đâu đó bất cứ lúc nào, khiến cho người ta phải hoảng sợ.

Mười một tên còn lại thì ngây người tại chỗ, không nhúc nhích. Đây là

cái gì chứ, phi kiếm ư? Không ngờ phi kiếm trong truyền thuyết, không có bất cứ người nào tin lại có thể giết chết Đường Chủ của bọn họ, thậm chí y chỉ có ngăn được một cái trong số đó mà thôi, lại còn phải hi sinh bảo kiếm trong tay mới có thể ngăn được.

Tu vi của những người bọn họ không những còn cách rất xa Địa Cấp, mà trong tay lại còn không có bảo kiếm. Loại phi kiếm này đừng nói là ngăn một chiêu, không chừng còn chưa nhìn thấy thì đã bị nó giết rồi.

Trương Chi Hối toát mồ hôi lạnh. Vừa rồi nếu như không phải gã tùy cơ ứng biến thì có lẽ lúc này gã cũng như cái xác kia rồi. Cho dù là gã có ngăn được, nhưng nhiều nhất cũng không ngăn được ba chiêu. Tốc độ của loại phi kiếm này giống như sao băng rơi, bất kỳ một cao thủ Địa Cấp nào cũng không thể ngăn được 10 chiêu kiếm trong đó, trừ phi là cao thủ Tiên Thiên.

- A!

Một tên trong số cao thủ Huyền Cấp phản ứng trước tiên, tên này nhìn thấy phi kiếm lơ lửng trên không liền hét lên một tiếng, cũng không khống chế nổi nỗi sợ hãi của mình, không ngờ xoay người bỏ chạy.

- Hừ.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Đã giết người rồi thì hắn cũng không có ý định sẽ giữ lại bất kỳ một tên nào trong Đoạn Quyền Đường. Đoạn Quyền Đường và Trương Chi Hối không giống nhau, nó là một ẩn môn, nhổ cỏ nếu không nhổ tận gốc thì khi gió xuân đến lại làm nó hồi sinh.

Hơn nữa hắn đã giết em Đường Chủ của Đoạn Quyền Đường. Mối thù này căn bản là không có cách nào hóa giải được, cách duy nhất chính là hủy diệt toàn bộ Đoạn Quyền Đường.

Mà Trương Chi Hối không những có tài nguyên gia tộc khổng lồ, có cả sự cố kỵ, hơn nữa gã và Diệp Mặc cũng không có thù oán sâu đậm gì, vì vậy Diệp Mặc giữ lại tính mạng của gã, so với giết tên kia thì gã này còn hữu

dụng hơn nhiều.

Nếu giết gã rồi thì Diệp Mặc đương nhiên sẽ không tha cho bất kỳ ai bỏ trốn. Dưới sự khống chế của thần thức, phi kiếm đã nhanh chóng phi về phía đám người của Đoạn Quyền Đường, mang theo sau đó là máu me be bét.

Trong chớp mắt, mười hai tên đã bị Diệp Mặc giết, chỉ còn lại hai tên, Diệp Mặc lại khống chế phi kiếm làm cho nó cứ lơ lửng trên không, không chuyển động nữa.

Hai tên còn lại đã bị cảnh Diệp Mặc giết người vừa rồi làm cho thất kinh hồn vía, một lúc lâu sau mới quỳ rạp xuống dưới đất, một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết dập đầu không ngừng.

Nhìn thấy xác chết trên mặt đất và máu tươi văng lung tung khiến cho Trương Chi Hối phải lạnh sống lưng. Cái gì gọi là giết chóc chứ, làm như thế này mới gọi là giết chóc. Lúc này gã mới không còn hoài nghi gì về khả năng Diệp Mặc có thể giết được cả nhà gã. Người này giết người không một chút động lòng, vừa nhìn là biết hắn thường xuyên làm việc như thế này.

Đoạn Quyền Đường cho dù có là một môn phái ẩn thế hạng trung, nhưng trong đó có hơn 90% là những cao thủ, đếm không xuể. Điều này mà nói ra thì tuyệt đối sẽ không có ai tin. Tiền bối này không tốt như những gì mình tưởng tượng, hắn không giết mình, không chừng là vì việc khác. Nghĩ đến đây, Trương Chi Hối chỉ cảm thấy rùng mình thêm. Thậm chí gã có thể cảm thấy chân mình như đang run bần bật.

Bỗng nhiên Trương Chi Hối lại cảm thấy cái lạnh sống lưng truyền đến một lần nữa. Gã nhìn Diệp Mặc, không ngờ Diệp Mặc lại đang nhìn gã cười lạnh.

- Tiền bối.

Trương Chi Hối cảm thấy từng đợt lạnh đang đến.

Diệp Mặc không nói lời nào, mà sau khi trừng mắt nhìn gã thì không

nhìn nữa mà nhắm hai mắt lại.

Tiền bối này có ý gì vậy. Trương Chi Hối cảm thấy kinh hãi. Chẳng lẽ muốn giết mình để diệt khẩu sao? Nếu đã muốn giết mình để diệt khẩu thì sao không giết nốt hai người kia?

Trương Chi Hối hỏi một câu, nhưng Diệp Mặc lại không nghe thấy, ngẩng đầu nhìn phi kiếm của hắn, ánh mắt lạnh lùng.

Trương Chi Hối nghĩ hồi lâu cũng không sao hiểu được ý của Diệp Mặc. Nhưng bây giờ thấy Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm phi kiếm của hắn, lại thấy hai tên còn lại của Đoạn Quyền Đường trên mặt đất vẫn chưa bị giết thì gã đột nhiên hiểu ra, đây chính là để gã đầu quân. Nếu như bây giờ gã không bày tỏ lòng thành của mình thì không chừng vị tiền bối kia sẽ ngay lập tức phóng phi kiếm về phía gã.

Nghĩ thông điểm này xong, Trương Chi Hối làm sao còn dám do dự nữa, cầm thanh kiếm đã bị gãy làm đôi lên, bước nhanh đến trước mặt hai tên của Đoạn Quyền Đường, vung kiếm lên.

Hai tên của Đoạn Quyền Đường đang quỳ trên mặt đất vẫn không hiểu được tại sao vị tiền bối có phi kiếm kia không giết bọn chúng, mà tên Trương Chi Hối nhiệt tình ở bên cạnh xem ra muốn giết bọn chúng.

- Ông quả thực không tồi chút nào.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Trương Chi Hối một lượt, rồi thu phi kiếm lại.

Trương Chi Hối âm thầm lau mồ hôi, trong lòng suýt nữa đã không hiểu được ý của tiền bối kia. Không phải là hắn thử lòng người đấy chứ? Đã muốn gã giết người rồi thì cứ nói thẳng ra, lại còn làm vẻ thần bí.

Trương Chi Hối thở phào, vội vàng nói:

- Tiền bối, những người của Đoạn Quyền Đường này làm nhiều việc ác, không ngờ còn dám mạo phạm đến tiền bối, giết chúng cũng đáng đời.

- Đợi vãn bối xử lý xong những xác chết này thì tính tiếp.

Nói xong, Trương Chi Hối đi xử lý đống xác chết kia. Dù sao thì giết mười mấy người ở Vô Lượng sơn, cho dù là trong những trận đấu của ẩn môn thì cũng cần phải bí mật xử lý.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Không cần.

Nói xong thì vận ra mười mấy quả cầu lửa. Với luyện khí tới đỉnh cấp ba của hắn như bây giờ có thể vận được khoảng mười bốn, mười lăm quả cầu lửa.

Mười mấy xác chết trên mặt đất liền bị thiêu đốt thành tro bụi, thậm chí ngay cả đất cũng bị rạn ra.

Trương Chi Hối nhất thời bị làm cho kinh hãi. Nếu như nói phi kiếm làm gã bị hoảng sợ cực độ thì những quả cầu lửa này căn bản là một trong số những phương thức của tiên nhân. Gã nhìn chằm chằm vào những xác chết đã bị thiêu rụi, không nói nên lời.

- Trương Chi Hối.

Uy nghiêm mà Diệp Mặc lập ra lập tức có hiệu quả, liền không cần khách khí nữa.

- Vâng thưa tiền bối.

Trương Chi Hối lập tức phản ứng, gã nhìn Diệp Mặc với ánh mắt đầy sự tôn kính và sợ hãi.

Đương nhiên Diệp Mặc biết sau khi đánh một gậy lớn, thì dùng một cây củ cải mới có thể khiến cho tên này phục tùng hoàn toàn được. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng Trương Chi Hối cung kính và hoảng sợ như vậy thì hắn mới thỏa mãn, gật gật đầu, sau đó mới nói:

- Ông có biết Đoạn Quyền Đường ở đâu không?

- Dạ, tôi có đi qua Đoạn Quyền Đường một lần, nhưng vẫn biết.

Trương Chi Hối không dám giấu diếm chút nào.

- Được, nếu đã như vậy, thì cậu đi đến Đoạn Quyền Đường và giết sạch cho tôi, sẽ không có vấn đề gì đúng không?

Diệp Mặc nói xong nhìn Trương Chi Hối, tạo cho tên này một áp lực vô hình. Hắn không lo tên này sẽ không đồng ý, vừa rồi hắn cố ý giữ lại hai tên để cho tên này giết, bây giờ tên này chỉ có thể nghe lời hắn đi giết hết Đoạn Quyền Đường.

Trương Chi Hối nào dám nói nửa chữ "không", đừng nói là anh ta cũng phải giết người của Đoạn Quyền Đường, cho dù là anh ta không giết người của Đoạn Quyền Đường, lời của Diệp Mặc nói, anh ta cũng không dám phản bác.

- Được, nếu đã như vậy thì đợi cho ông giết hết người của Đoạn Quyền Đường xong thì quay về Trương gia đợi tôi. Thời gian ông dừng lại ở trung kỳ Địa Cấp không ngắn nữa rồi, chỉ cần những việc ông làm khiến tôi hài lòng thì tôi sẽ không ngại khiến cho ông tiến thêm một bước nữa.

Diệp Mặc biết rằng nên cho tên này ăn một miếng táo ngọt.

Trương Chi Hối khẽ rùng mình. Gã cực khổ vài năm như vậy mà cũng không làm thế nào đột phá được Địa Cấp. Nếu như có thể đột phá Địa Cấp thì gã sẽ không đến đoạt Liễu Thanh La của Diệp Mặc nữa. Vì sự nghi ngờ việc đột phá này đối với gã là quá lớn, vì vậy nên gã mới lén đoạt Liễu Thanh La của Diệp Mặc. Nhưng bây giờ Diệp Mặc có thể giúp gã đột phá Địa Cấp, đối với gã mà nói không khác gì một quả bom nguyên tử.

Mà lời Diệp Mặc nói không có chút hoài nghi nào. Diệp Mặc đã là một cao thủ Tiên Thiên, sao có thể giống như mấy tên trung kỳ Địa Cấp được chứ. Hơn nữa nếu như không thể đột phá Địa Cấp, tuổi thọ của gã lại sắp đến

rồi, phải biết là một người tu luyện cổ võ, cho dù là luyện đến Địa Cấp đỉnh phong cũng không có cách nào nâng cao tuổi thọ được, cùng lắm thì sức khỏe chỉ mạnh thêm một chút, sống thêm được vài năm nữa là cùng.

Chỉ có tu luyện đến Tiên Thiên như trong truyền thuyết thì mới có thể làm tăng thêm một giáp tuổi thọ.

Nhưng nếu như ngay cả hậu kỳ Địa Cấp cũng không có cách nào thăng cấp, thì làm sao mới có thể tăng lên đến cấp Tiên Thiên?

Diệp Mặc có thể đảm bảo cho gã thăng lên hậu kỳ Địa Cấp. Đối với gã mà nói thì làm gì gã cũng can tâm tình nguyện. Lâu lắm rồi gã mới có được một miếng bánh ngon như vậy, biết được điều này khiến gã càng tỏ thành ý hơn, nên gã vội vàng cung kính nói:

- Tiền bối, xin ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không để một người nào trong Đoạn Quyền Đường chạy thoát.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 255

Không Phải Là Chuyện Nhỏ

Được, đã như vậy thì ông đi làm việc đi, sau đó chờ tôi. Nhớ là một khi có dược liệu và khoáng thạch quý thì thu thập lại cho tôi.

- Sau một thời gian nữa tôi sẽ liệt kê một danh sách cho ông, ông giúp tôi tìm những dược liệu trong danh sách đó, tôi sẽ không bạc đãi ông.

Diệp Mặc đặc biệt dặn dò.

Trương Chi Hối lại thở phào nhẹ nhõm. Gã sợ Diệp Mặc không có bất kỳ yêu cầu gì, một khi có yêu cầu thì gã mới yên tâm. Nếu như mình không có bất kỳ giá trị nào thì gã không tin một tay giết người không chớp mắt như Diệp Mặc lại bỏ qua cho gã.

Khi Trương Chi Hối rời đi, thì Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào chỗ lùm cây bên cạnh cười lạnh lùng. Khi hắn giết Trịnh Thành Pháp, tên này đã trốn ở chỗ đó, nhưng Diệp Mặc không có vạch trần tên này, đồng thời cũng biết tên này chính là người có mặt trong hội đấu giá.

Hắn tin rằng sau khi nhìn thấy thủ đoạn tàn bạo của hắn thì người của hội đấu giá nhất định không dám nói mấy lời vô nghĩa. Cho dù là là quen hắn thì cũng không dám làm gì. Sở dĩ hắn đắc tội với hội đấu giá là vì có chút tài sản, không chừng còn có thể hợp tác với hội đấu giá. Nếu như người của hội đấu giá không tán thưởng thì với thực lực như bây giờ của hắn, hắn cũng sẽ tiêu diệt hết.

Sau khi ra khỏi Vô Lượng sơn và chia tay với Trương Chi Hối, Diệp Mặc gọi điện cho Kiều Cương, dù gì đã đồng ý giúp y đua xe. Nhưng vì việc

của mình bị bỏ lỡ, không biết việc này có kết thúc hay không, bất luận là có kết thúc hay không, thì thu tiền của người khác, thì phải chào hỏi mới được.

Kiều Cương nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc cảm thấy rất là vui mừng:

- Đại ca, em tưởng anh quên việc này rồi. Em đã gọi điện cho anh, nhưng không gọi được. Cuộc thi đấu còn 6 ngày nữa, anh đang ở đâu, em đến đón.

Diệp Mặc không ngờ trận đấu lần này còn chưa bắt đầu, nhìn vào lịch trên điện thoại, quả nhiên còn chưa đến cuối tháng. Đã chưa đến cuối tháng thì giúp anh ta một lần vậy, dù sao tiền lần trước của anh ta đối với mình mà nói cũng như đem than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nghĩ đến đây liền lập tức nói:

- Tôi muốn đi đến trường Đại học sư phạm Đàn Đô tìm em gái tôi, trước một ngày thi đấu cậu đến tìm tôi là được rồi.

- A, thật tốt quá, trận đấu cũng nằm gần vùng Đàn Đô. Đến lúc đó em đến đón anh, cảm ơn, đại ca, xưng hô thế nào đây ạ?

Kiều Cương nóng lòng một tháng, hoang mang lo sợ, cuối cùng cũng nhận được tin tức của Diệp Mặc, trong lòng thực sự là cảm kích.

Không phải là anh ta chưa từng nghĩ Diệp Mặc là một kẻ lừa đảo, nhưng anh ta cho rằng với kỹ thuật lái xe cao siêu của Diệp Mặc, muốn kiếm mấy trăm ngàn cũng là một chuyện dễ dàng, cần gì phải lừa anh ta.

- Gọi tôi là Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc đã không còn gì cần phải giấu diếm, đừng nói là thân phận của hắn đã bị Tĩnh Nhất Môn biết, hơn nữa Trương Chi Hối và những người tham gia hội đấu giá cũng đã điều tra ra, giấu diếm cũng không còn cần thiết nữa.

Dưới việc không đủ thực lực để giấu diếm thân phận, hiện tại phi kiếm của hắn cũng đã thành, trừ phi cả nước và hắn đối đầu, hoặc toàn bộ ẩn môn liên kết với nhau đối phó với hắn, nếu không thì hắn cũng không cần phải e ngại. Mà hai điều này căn bản là không tồn tại nên bây giờ hắn cũng không có gì làm nguy hại đến quốc gia, điều chủ yếu nhất đó là hắn còn là huấn luyện viên phi tuyết, thậm chí còn có giấy phép giết người.

Tê sương tự.

Vài bóng người vội vã chạy tới. Trong mật thất, Tịch Ô Sơn đã đứng ngồi không yên.

- Tịch trưởng lão, ngài vội vàng triệu tập chúng tôi tới đây làm gì?

Người nói là Phương Nương Tử, là một người phụ nữ trung niên.

Ngu sư huynh không một chút hoang mang ngồi xuống, sau đó nói:

- Phương Nương Tử không cần phải gấp, tôi nghĩ hẳn là đã tìm được tên Mạc Ảnh đưa ra Trú Nhan Đan ở hội đấu giá.

Tịch Ô Sơn lập tức đứng dậy, khoanh tay nói:

- Ngu sư huynh sáng suốt, Ô Sơn thực sự đã phát hiện ra tung tích của hắn, hơn nữa còn nhìn thấy hình dáng thực sự của hắn. Người thanh niên đó cùng lắm cũng chỉ có 20 tuổi, nhưng…

- Người của Đoạn Quyền Đường bao vây hắn đã bị ông nhìn thấy ư?

Lão râu dê híp mắt nói.

Tịch Ô Sơn gật gật đầu, vẫn không nói gì, Phương Nương Tử liền tiếp tục nói:

- Có phải hắn đã bị người của Đoạn Quyền Đường giết không? Nếu như là như vậy thì lẽ nào bọn họ không cho Vũ Hội chúng ta một chút thể diện nào sao?

Ngu sư huynh lắc đầu, vẫn rất thản nhiên, cầm chén trà lên, nói:

- Phương Nương Tử quá sốt ruột rồi, cô nghĩ Đoạn Quyền Đường mặc dù không tồi, nhưng cũng không đến nỗi không cho Vũ Hội chúng ta chút thể diện nào. Cho dù tên giết Mạc Ảnh là Trịnh Thành Tắc thì bọn họ cũng không dám lên mặt như thế. Tôi nghĩ Tịch sư đệ nhất định có ý khác muốn nói. Nói đi, tên Mạc Ảnh này, Vũ Hội chúng ta nhất định phải có được, bọn họ có đưa ra điều kiện gì không?

Tịch Ô Sơn cười khổ, lắc đầu:

- Đoạn Quyền Đường không có bất kỳ điều kiện gì.

- Không thể nào? Cho dù Đoạn Quyền Đường có cho Vũ Hội chúng ta thể diện thì cũng không thể không có điều kiện gì được.

Ngu sư huynh chau mày lắc đầu, gã tin rằng phán đoán của mình không sai.

Tịch Ô Sơn nghiêm túc nói:

- Bọn họ không phải không đưa ra điều kiện, mà là bởi vì bọn họ không có cách nào đưa ra điều kiện. Mười hai người Đoạn Quyền Đường bao vây Mạc Ảnh, bao gồm Đường Chủ Trịnh Thành Pháp, toàn bộ đều bị Mạc Ảnh giết, không còn một ai.

- Cái gì?

Ngu sư huynh kêu lên một tiếng, chén trà trong tay liền rơi ngay xuống đất. Mặc dù loảng xoảng một tiếng, nước trà văng khắp nơi, nhưng gã vẫn không quan tâm đến.

Sau một hồi lâu mới hít một hơi nói:

- Trịnh Thành Pháp đã là cao thủ đỉnh cao kỳ đầu Địa Cấp, hơn nữa còn có mười một cao thủ khác nữa. Người thanh niên đó không ngờ cũng có thể

giết gã đó. Lẽ nào tên đó từ trước đến nay đều là giả bộ hết sao?

Tịch Ô Sơn trịnh trọng gật đầu:

- Tôi đoán là trước kia có thể là hắn giả bộ. Tôi ở bên cạnh hắn nên rất rõ, tên này giết người rất quyết đoán, không chút tình người.

- Không ngờ hắn có thể giết được Trịnh Thành Pháp và mười một cao thủ khác. Tịch sư đệ, cậu ở bên cạnh thấy hắn rốt cuộc là tu luyện gì?

Ngu sư huynh sau khi kinh khiếp mới từ từ bình thường trở lại.

Tịch Ô Sơn lại nghiêm túc nói:

- Tôi nghi ngờ hắn đã lên đến cấp Tiên Thiên.

- Cái gì?

Không chỉ Ngu sư huynh ngây người ra mà cả Phương Nương Tử và lão râu dê cũng phải thất kinh tại chỗ. Tiên Thiên, đạt được đến Tiên Thiên dễ dàng vậy sao?

- Cổ võ bất luận là võ tu hay là đạo tu thì cũng đã mấy trăm năm không có cao thủ cấp Tiên Thiên nào. Tịch sư đệ, cậu có nhìn lầm không? Mạc Ảnh này đã từng giết Độc Lang, cũng có bản lĩnh giết cao thủ Địa Cấp, nhưng nếu nói là hắn đã đạt đến Tiên Thiên thì hơi quá rồi.

Sắc mặt Ngu sư huynh càng ngày càng nghiêm túc.

Tịch Ô Sơn lắc đầu nói:

- Tôi khẳng định tôi không có nhìn lầm, cũng không có đoán sai. Lần trước hắn bị rơi xuống vách núi, tôi cũng hơi hoài nghi. Cho dù là cao thủ đỉnh phong Địa Cấp thì một khi rơi xuống vách núi cũng nhất định sẽ chết, nhưng hắn lại còn sống, còn nữa, các người có biết hắn giết Trịnh Thành Pháp bằng chiêu gì không? Tôi nói nhất định các người sẽ không tin, với Trịnh Thành Pháp, hắn dùng hai chiêu, nhưng tôi nhận dịnh hắn chỉ dùng

một chiêu đã giết Trịnh Thành Pháp, hơn nữa chiêu đấy lại rất đơn giản.

Mấy người còn lại bị Tịch Ô Sơn làm cho kinh hãi, im lặng như tờ. Một chiêu mà có thể giết được một cao thủ Địa Cấp, cho dù là đỉnh cao Địa Cấp cũng không thể nào làm được. Nói như vậy thì việc hắn đạt tới cảnh giới Tiên Thiên là có khả năng.

Nhìn thấy mấy người kia trợn mắt ngây người ra, Tịch Ô Sơn thở dài nói:

- Đừng nói là các người không tin, cho dù tôi tận mắt nhìn thấy cũng không dám tin. Lúc đó đứng cạnh hắn còn có Trương Chi Hối, nhưng Trương Chi Hối rõ ràng là đã bại trong tay hắn, bị hắn thu phục, binh khí mà hắn sử dụng là gì, các người có biết không?

- Không ngờ là phi kiếm, không tin chứ gì. Không ngờ hắn có thể sử dụng được phi kiếm. Tốc độ của phi kiếm nhanh như sao băng rơi, thậm chí còn như mưa sao băng. Mặc dù Trịnh Thành Pháp đã ngăn được một kiếm của hắn nhưng đao của gã đã bị gãy làm đôi, hơn nữa những phi kiếm đó còn tự động bay lại, giống như trận sao băng bay ngược lại phóng xuyên qua tim gã đó. Tôi thực sự không thể hình dung được binh khí đó.

- Phi kiếm?

Những người ở trong phòng như hóa đá. Nếu như trước tiên là giết mấy người Trịnh Thành Pháp thì bọn họ vẫn không tin tên thanh niên đó là người đạt đến cấp Tiên Thiên. Bây giờ hắn còn sử dụng được phi kiếm thì chứng tỏ hắn đã đạt đến Tiên Thiên.

Một lúc lâu sau, Phương Nương Tử mới lẩm bẩm nói:

- Không ngờ có thể sử dụng được phi kiếm, lẽ nào thực sự có cao thủ Tiên Thiên sao, không ngờ là sự thật.

Tịch Ô Sơn thở dài nói:

- Điều này không phải là thứ khiến tôi kinh ngạc, điều khiến tôi kinh ngạc nhất chính là không ngờ hắn có thể tạo ra cầu lửa. Thi thể của mười mấy tên này đã bị quả cầu lửa đó đốt thành tro bụi.

- Á…

Ngu sư huynh không thể kiềm chế được sự kinh hãi của mình, sắc mặt tái nhợt, bất giác ngồi xuống.

Một lúc lâu sau gã và Phương Nương Tử mới thì thào nói:

- Không ngờ tôi đây đi khiêu chiến với một cao thủ Tiên Thiên, không ngờ là cao thủ Tiên Thiên. Tôi điên rồi…

Bỗng nhiên gã nhớ ra cái gì đó, lập tức đứng lên nói:

- Tịch sư đệ, chúng ta lập tức ngừng điều tra và truy tìm tung tích về hắn. Ngay lập tức thu hồi lại những hành động của chúng ta với hắn. Loại người này Vũ Hội chúng ta nhất định không thể dây vào.

Tịch Ô Sơn cười khổ nói:

- Đã muộn rồi, lúc trước khi tôi ở bên nhìn thấy hắn giết người, hắn nhất định đã phát hiện ra tôi. Nhưng hắn chỉ liếc nhìn tôi một cái, sau đó cười lạnh lùng, nhưng lại không gọi tên tôi ra. Tôi dám khẳng định hắn đã phát hiện ra tôi.

- Lợi hại như vậy sao?

Một lúc lâu sau lão râu dê mới than lên một tiếng.

Ngu sư huynh lại im lặng hồi lâu, rồi mới chậm rãi nói:

- Nếu hắn thực sự muốn báo thù chúng ta thì chúng ta căn bản là không có cách nào ngăn cản được. Hắn đã phát hiện ra Tịch sư đệ, nhưng lại không chỉ ra, chứng tỏ nhất định hắn có ý nghĩ gì đó, hoặc là có một thứ gì đó mà hắn cần chúng ta giúp. Hơn nữa chúng ta không có gì đắc tội với hắn,

Trương Chi Hối đắc tội với hắn như vậy mà hắn còn không giết, lại còn thu nạp để dùng, có lẽ chúng ta cũng giống như Trương Chi Hối.

- Ý của sư huynh là gì?

Ánh mắt Tịch Ô Sơn như sáng lên, cách phân tích này không thể nói là không đúng được.

Ngu sư huynh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, nói lại lần nữa:

- Tên này có thể luyện ra Liên Sinh Đan và Trú Nhan Đan. Điều này chứng tỏ hắn tuyệt đối là một kẻ có thực lực rất mạnh, hơn nữa đối với những loại dược liệu này nhất định có quan hệ gì đó. Hắn không xung đột với chúng ta, chắc không phải vì sợ chúng ta, mà là muốn mượn chúng ta để làm tay sai cho hắn, cũng giống như Trương Chi Hối.

- Bây giờ chúng ta phải làm sao? Chủ động liên lạc với hắn ư?

Lúc này Phương Nương Tử cũng tỉnh táo lại.

Ngu sư huynh lại lắc lắc đầu nói:

- Không, người này tính tình rất kỳ quái, hơn nữa tu vi của hắn còn đến cấp Tiên Thiên, nói không chừng đã hơn một trăm năm tuổi. Chúng ta chỉ có thể đợi hắn đến tìm chúng ta. Ngộ nhỡ lại xúc phạm đến tiền bối này, thì Vũ Hội chúng ta thực sự sẽ gặp nguy hiểm. Còn nữa, chúng ta phải lập tức thông báo cho các trưởng lão mở cuộc họp. Việc này không phải là chuyện nhỏ.

Mặc dù Diệp Mặc muốn gây áp lực cho hội đấu giá, nhưng không ngờ hiệu quả lại tốt đến như vậy. Lúc này hắn đã ngồi trên máy bay đến Đàn Đô, một mình hắn đi thăm Đường Bắc Vi, còn giúp mẹ Đường Bắc Vi trị bệnh. Lần trước hắn đưa một viên dược hoàn cho Đường Bắc Vi, Diệp Mặc tin rằng viên dược hoàn này có thể duy trì được tính mạng mẹ cô ấy đến nửa năm mà không xảy ra vấn đề gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 256

Gặp Lại Bắc Vi

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đến Đàn Đô. Lần đầu tiên là cùng Văn Đông đến. Nhưng thậm chí hắn không vào trong nội thành, chỉ là sau khi cùng với Văn Đông làm nổ tung căn biệt thự liền rời đi, vì vậy đối với Đàn Đô hắn không quen thuộc cho lắm.

Nhưng trường đại học sư phạm Đàn Đô lại có chút danh tiếng, có thể gọi taxi bất cứ khi nào, chỉ cần biết chỗ.

Diệp Mặc đứng trước cổng trường đại học sư phạm Đàn Đô, nhìn đôi nam nữ đang bước vào trường, không phải đi cạnh nhau bình thường mà là ôm ấp nhau thân mật. Nếu như không phải hắn biết trước đây là trường đại học thì chắc hắn đã tưởng rằng đây là nơi đăng ký kết hôn, trong lòng hắn thầm than thở. Sinh viên ở đây dường như sống thoáng hơn so với trường đại học Ninh Hải. Nhưng trường đại học Ninh Hải có sống thoáng hay không thì hắn cũng không biết rõ được, dù sao thì những ngày tháng của hắn ở đại học Ninh Hải chỉ là mỗi ngày ở trong thư viện.

Mặc dù những sinh viên bước vào rất nhiều, nhưng Diệp Mặc đứng ở chỗ đó, cả người như thoát tục, hơn nữa vì tu luyện trong một thời gian dài nên có khí chất phi thường ở bên trong, thêm vào đó là trang phục của hắn đều do Diệp Lăng giúp hắn chọn, không những hợp với hắn mà còn là những đồ hàng hiệu nổi tiếng, vì vậy những sinh viên đều lập tức đổ dồn con mắt vào hắn.

Có thể là do khí chất của Diệp Mặc bất phàm nên có rất nhiều sinh viên bước vào trường đều bàn tán xôn xao.

Căn bản là Diệp Mặc không biết Đường Bắc Vi ở chỗ nào, cũng không biết cô ấy rốt cuộc học khoa nào, thậm chí là lớp nào hắn cũng không biết, cái duy nhất mà hắn biết chính là trường đại học sư phạm Đàn Đô.

Hắn đi đến cửa trường học thì chặn mấy nữ sinh đang ôm vài quyển sách bên người lại, nói một cách rất khách khí:

- Bạn gì ơi, cho hỏi một chút…

Bốn chữ "kí túc xá nữ" Diệp Mặc còn chưa nói ra, thì nhìn thấy một nữ sinh trước mặt liếc hắn một cái rồi nói:

- Không biết…

Không biết? Diệp Mặc không hiểu được vì sao, hắn còn chưa nói ra hết câu hỏi của bản thân mà nữ sinh này đã nói không biết, làm sao cô ấy biết được hắn định hỏi cái gì chứ?

Kí túc xá nữ không nhất định là chỉ có nữ sinh mới biết. Diệp Mặc nghĩ trong lòng, nam sinh hẳn cũng biết kí túc xá nữ, hà tất phải đi hỏi nữ sinh? Diệp Mặc thầm chửi rủa lòng vòng, nhưng nữ sinh này quá không lịch sự, hắn bèn mặc kệ cô ta, rồi lại ngăn một nam sinh đằng sau nữ sinh này lại:

- Bạn gì ơi, cho hỏi một chút, kí túc xá nữ ở đâu vậy?

Nam sinh mà Diệp Mặc hỏi vẫn chưa trả lời thì cô nữ sinh ban nãy không thèm chú ý đến hắn lập tức quay đầu lại nói khách khí:

- Bạn gì à, vừa rồi xin lỗi nha, tôi biết kí túc xá ở đâu, hay là tôi dẫn bạn đi.

Một phút trước vẫn còn lạnh lùng nói với hắn là không biết, vậy mà đột nhiên lại tỏ vẻ mặt tươi cười với hắn, lại còn nói sẽ dẫn hắn đi, cô nữ sinh này trước sau thay đổi thật chóng mặt. Diệp Mặc quay đầu nhìn cô nữ sinh này, chau mày, chuyện này là sao?

Nam sinh mà Diệp Mặc hỏi nhìn thấy thế liền cười, vội vàng đi tiếp.

Sự thay đổi trước sau của nữ sinh này đã làm cho Diệp Mặc hoài nghi. Hắn bắt đầu đánh giá nữ sinh này. Dường như đã hơn 20 tuổi, so với những sinh viên bình thường trông cô này chín chắn hơn nhiều, hơn nữa trông khá là xinh xắn, làn da trắng nõn, tóc dài ngang vai, khí chất trong sáng nhưng lại có chút kiêu ngạo, môi nữ sinh này trông có vẻ hơi mỏng, có thể nhìn ra cô nữ sinh này có vẻ hơi bạc tình.

Cô nữ sinh này có chút kỳ lạ, Diệp Mặc không muốn nhiều chuyện, chỉ nói:

- Không cần dẫn tôi đi, chỉ cần bạn chỉ chỗ cho tôi là được rồi.

Trong mắt nữ sinh này lộ vẻ kỳ quái, nhưng lại nhanh chóng nói một cách nhiệt tình:

- Không, tôi dẫn bạn đi, chỉ chỗ thôi thì tôi sợ bạn không đến được.

Nhưng vẻ lạnh lùng và nhiệt tình của cô thật không khớp nhau, rõ ràng là thay đổi đột ngột.

Diệp Mặc còn chưa kịp nói gì thì một chiếc xe hơi thể thao xinh đẹp màu đỏ đỗ ngay trước mặt hắn, từ trong xe bước xuống là một thanh niên trông rất khôi ngô tuấn tú.

Người thanh niên này vừa mới xuống xe thì đã nói với cô nữ sinh đứng đối diện với Diệp Mặc:

- Tiểu Kỳ, anh ở bên đường đối diện thì nhìn thấy em, thật là trùng hợp, đi thôi, chúng ta qua đó đi.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn chiếc xe thể thao. Với xe hơi, hắn không hiểu biết nhiều, ngoài những chiếc xe tốt nổi tiếng ra thì những loại khác hắn không biết gì. Nhãn hiệu của chiếc xe này là gì hắn cũng không biết.

Cô nữ sinh tên Tiểu Kỳ đột nhiên giơ tay ra kéo lấy tay của Diệp Mặc, nhưng tay của Diệp Mặc chỉ tiện vòng qua. Tay của cô nữ sinh này hoàn toàn bắt hụt, cô kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Động tác vừa rồi của cô hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu gì. Người đàn ông trước mặt dù sao cũng có thể trốn, nhưng thời đại này thoáng cái đã qua, trong lòng cô lập tức có chút không thoải mái, dù sao mình cũng là một cô gái xinh đẹp, lẽ nào nắm tay hắn mà cũng không được sao. Nếu như không phải người đàn ông trước mặt có vài phần khí chất thì cô ta thực sự không muốn tìm hắn giúp.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu ra, trong lòng đầy sự chán ghét với nữ sinh này. Hắn liền nhớ tới Tô Mi, nữ sinh này giống như Tô Mi, cũng muốn lợi dụng hắn để thoát khỏi người thanh niên trước mặt.

Không ngờ còn có loại con gái kiểu này, bản thân và hắn căn bản là không quen biết gì, hỏi đường thôi mà cô ta cũng không đồng ý, bây giờ lại còn muốn lợi dụng hắn, Diệp Mặc không chỉ thấy ghét mà còn ghét cực độ. Nếu như vừa rồi cô ta giúp hắn chỉ đường một chút thì nói không chừng hắn còn thực sự muốn giúp cô ta.

Mà cô gái tên Tiểu Kỳ này không những không giúp hắn chỉ đường, thậm chí còn muốn lợi dụng hắn để ngăn người đàn ông mà cô ta không thích. Người đàn ông lái chiếc xe hơi thể thao này vừa nhìn là biết anh ta có vai vế không đơn giản. Nếu như đổi lại là một người đàn ông khác thì không chừng còn đến ôm chầm rồi đi mất, nhưng thấy được cô gái này ngoài bạc tình ra, chỉ nghĩ đến bản thân, hoàn toàn không suy nghĩ cho tình cảnh của người khác.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, hắn căn bản cũng không có ý định giúp cô ta.

- Xin chào, tôi tên là Trương Hòa.

Người thanh niên kia đột nhiên đưa tay ra trước mặt Diệp Mặc, muốn bắt tay Diệp Mặc. Cử chỉ nho nhã, rất lịch sự.

Diệp Mặc nhìn qua một lượt thì thấy trên mặt chiếc nhẫn của người

thanh niên này có đinh ghim lồi ra, mà ánh sáng xanh đó lóe lên thoắt cái đã không thấy đâu nữa, có thể thấy đinh ghim này nhỏ vô cùng. Chỉ cần bắt tay với gã là đinh ghim này sẽ xuyên vào tay mình.

Một tên ác độc, đúng là một đôi cẩu nam nữ, không phải hạng tốt đẹp gì. Người thanh niên này cười rất ôn hòa, không ngờ lại ác độc như vậy. Ngay cả lai lịch và thân phận của mình, thậm chí quan hệ với nữ sinh này còn chưa điều tra rõ ràng mà đã muốn ra tay với mình. Mặc dù Diệp Mặc không biết chiếc đinh ghim trên mặt chiếc nhẫn đó có độc hay không, nhưng hắn biết chiếc đinh ghim đó tuyệt đối không phải là thứ đơn giản.

Diệp Mặc bắn chân khí, bắn vào lòng bàn tay người thanh niên này, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua người thanh niên này:

- Không hứng thú.

Rồi xoay người bỏ đi.

Người thanh niên này nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ ngay cả tay mà cũng không chìa ra, thì ánh mắt lập tức nhìn sang chiếc đinh ghim trên chiếc nhẫn của gã. Gã không tin có bất cứ ai có thể nhìn thấy được, vì căn bản là nó rất nhỏ.

- Đợi tôi một chút.

Nữ sinh này nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ không thèm nhìn người đàn ông này, thậm chí còn quay người bỏ đi, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức phản ứng, đuổi theo sau Diệp Mặc.

- Cút…

Diệp Mặc đứng lại, nhìn chằm chằm nữ sinh này, nói không một chút khách khí.

Một chữ "Cút", không những làm nữ sinh này ngây người ra, mà cả những sinh viên khác xung quanh trong trường cũng phải ngây người ra.

Không ngờ có người dám nói chữ "Cút" với cô công chúa Tiểu Kỳ này, người này có uống nhầm thuốc không.

Nữ sinh tên Tiểu Kỳ này rõ ràng cũng ngây người ra. Cô vừa mới nhìn thấy Diệp Mặc không thèm để ý đến Trương Hòa, trong lòng đã rất khiếp sợ, nhưng hơn cả sự khiếp sợ chính là việc lần đầu tiên cô bị người khác nói câu "Cút!".

Nhưng cô ta đã nhanh chóng phản ứng lại, lập tức nói:

- Tôi và Trương Hòa thanh bạch, cậu đừng hiểu lầm.

Nói xong không ngờ xông lên giữ chặt tay áo của Diệp Mặc.

Trương Hòa đã tức giận vô cùng, người con gái mà gã thích không ngờ lại nói gã và cô không có gì trước mặt Diệp Mặc, lại còn đi giải thích với người đàn ông khác.

Diệp Mặc tức giận cười lại, hỏi đường không ngờ lại hỏi thành chuyện này. Hắn giật tay người con gái này ra, lạnh lùng nhìn cô nữ sinh tên Tiểu Kỳ nói:

- Cô nói thanh bạch thì là thanh bạch sao? Tôi thấy người con gái như cô không nhìn thấy sự thanh bạch nào cả. Tôi không có hứng thú với loại phụ nữ như cô, nếu còn muốn dây dưa với tôi thì đừng trách tôi không khách khí.

Cô gái tên Tiểu Kỳ ngây người ra, cô ta không ngờ còn có một người như Diệp Mặc, với một người đẹp như cô ta, hắn đúng là có mắt không tròng. Cô ta muốn tìm một người đàn ông làm bia đạn cho cô ta là niềm vinh hạnh của hắn, nhưng người đàn ông trước mặt không ngờ lại xua đuổi cô ta. Điều này căn bản là khiến cô ta không thể nào chịu đựng nổi, cô ta kiêu ngạo, rõ ràng là thanh bạch nhưng trong mắt người đàn ông này không ngờ lại bị nói thành như vậy.

Lúc này cô ta mới định thần nhìn Diệp Mặc, người bạn học trước mắt này trừ khí chất khác người ra thì rõ ràng hắn rất đẹp trai phong độ, thậm chí

còn có một hơi thở xuất thần, không ngờ lại khiến cho cô ta quên mất phải phản bác lại Diệp Mặc.

Bắc Vi, thần thức Diệp Mặc nhìn một lượt, không ngờ thấy một cô gái ở phía không xa đang cúi thấp đầu, vội vàng đi về phía phòng học, rõ ràng là Đường Bắc Vi. Lúc này hắn không có tâm trạng nào mà lằng nhằng với cô nữ sinh này nữa, bước nhanh chân đi, đợi cho cô nữ sinh tên Tiểu Kỳ kia phản ứng kịp thì Diệp Mặc đã đi được khoảng mười mấy mét rồi.

Hà Kỳ ngây người ra, vừa rồi thậm chí cô ta còn chưa nhìn thấy Diệp Mặc rời đi như thế nào, mà giờ Diệp Mặc chỉ còn lại cái bóng, cô ta dụi dụi mắt, chẳng lẽ mình nhìn nhầm.

Trương Hòa lại buông điện thoại xuống, nhìn chằm chằm phía sau Diệp Mặc cười lạnh lùng. Căn bản là chỉ muốn để hắn chịu đau đớn chút, nhưng bây giờ xem ra tên này không biết lễ độ gì cả.

- Bắc Vi, em sao vậy?

Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi chưa bước vào phòng học, mà trốn ở trong một góc của phòng học khóc nức nở.

Đường Bắc Vi đột nhiên nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc, ngẩng đầu lên, giật mình, kêu một tiếng:

- Anh…

Vọt vào trong lòng Diệp Mặc, ôm lấy Diệp Mặc khóc nức nở.

Diệp Mặc nắm lấy chiếc dây chuyền trước cổ Đường Bắc Vi, sắc mặt lập tức trầm xuống, chiếc dây chuyền này rõ ràng đã bị kích phát, chứng tỏ có người đã công kích Đường Bắc Vi.

Vỗ vỗ vai Đường Bắc Vi, rồi Diệp Mặc mới nói:

- Bắc Vi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao em lại gầy ốm như vậy? Còn

nữa, có phải có người công kích em không?

Lúc này Đường Bắc Vi mới thở phào, lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh, em còn tưởng anh không nhận ra em, điện thoại của anh em cũng không gọi được, em…

- Đừng vội, từ từ nói. Bữa tối còn chưa ăn, đi nào, chúng ta cùng đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói.

Diệp Mặc giúp Đường Mắc Vi lau nước mắt, an ủi cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 257

Phẫn Nộ

Đường Bắc Vi, lá gan của cô cũng không nhỏ nhì, không ngờ lại dám ở cũng gã đàn ông khác, lại còn dám thân mật như thế Một gã sinh viên mặc bộ đồ đen rút điện thoại ra, lạnh lùng nhìn Đường Bắc Vi nói, nói xong câu đó, lập tức bấm số, giống như đang báo cáo việc gì cho ai đó.

Lúc này không chỉ gã sinh viên này, thậm chí mấy chục sinh viên nam nữ khác đều nhìn chằm chằm Đường Bắc Vi để xem náo nhiệt, trong mắt không phải là thương hại thì là đồng tình, thậm chí trong đó còn có ánh mắt không nhẫn tâm nhìn thấy cảnh này, thậm chí có mấy nữ sinh đa sầu đa cảm đang thầm lo lắng cho Diệp Mặc, tuy rằng bây giờ đang ở cùng Đàn Đô đệ nhất mỹ nữ rất là vui vẻ, nhưng hậu quả của việc này hắn cũng không thể gánh được, hơn nữa nam sinh này lại còn rất đẹp trai nữa chứ.

- Khiêm Hòa đại ca, hiện tại Đường Bắc Vi đang ôm ấp một nam sinh khác... đúng thế, ngay tại phòng học trước kia.

Nói xong gã cúp máy, nhìn Diệp Mặc cười lạnh, từ từ đi tới.

- Thằng nhóc con, đàn bà mà Khiêm Hòa đại ca đặt trước mà mày cũng dám tán tỉnh?

Gã vừa nói xong, thì sau lưng lại đến hai gã nam sinh.

Hai gã này cùng nam sinh gọi điện thoại kia liếc nhau ra hiệu, sau đó một trái một phải và gã nam sinh kia bao vây Diệp Mặc và Đường Bắc Vi lại.

- Trước tiên không cần để ý đến Đường Bắc Vi, cứ đánh gãy chân thằng

này rồi nói tiếp.

Gã nam sinh đến trước nói với hai gã nam sinh bao vây hai bên trái phải.

Không ngờ lại xem em mình như đồ vật, chỉ cần có người tiếp xúc với em mình, không cần hỏi nhiều, trước tiên cứ đánh gãy chân, bá đạo như thế, Diệp Mặc trong lòng nổi lên sát tâm.

- Đợi chút...

Đúng lúc mấy gã nam sinh đang định ra tay, thì nữ sinh tên Tiểu Kỳ chạy đến kêu lên.

Gã nam sinh lúc trước gọi điện thoại lập tức ngừng lại, nhìn nhìn Tiểu Kỳ nói:

- Chị Kỳ, đây là do Khiêm Hòa đại ca phân phó, tốt nhất chị đừng nhúng tay vào, nếu không...

Sắc mặt nữ sinh tên là Tiểu Kỳ biến đổi, rõ ràng biết Khiêm Hòa là loại người gì, hơn nữa đối với gã còn rất là kiêng kị, nhưng cô vẫn nói với Diệp Mặc:

- Không ngờ cậu lại có quan hệ với Đường Bắc Vi, khẩn trương rời xa cô ta, sau đó nói xin lỗi rồi rời khỏi đây, nếu không xảy ra chuyện gì thì đừng trách tôi không cảnh tỉnh với cậu.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiểu Kỳ:

- Tránh ra, đừng có chọc tôi, nếu không thì cô tôi cũng đánh.

Đối với cô gái này, Diệp Mặc không có chút thiện cảm nào.

Tiểu Kỳ rốt cuộc cũng không chịu được thái độ của Diệp Mặc đối với mình, sắc mặt tái đi, định nói gì nhưng cuối cùng lại không nói ra, nhưng cũng đứng sang một bên, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Thấy nữ sinh tên Tiểu Kỳ tránh ra, Diệp Mặc nhìn qua anh bạn vừa rồi gọi điện thoại luôn mồm kêu Khiêm Hòa đại ca, chậm rãi nói:

- Vừa rồi là mày muốn đánh gãy chân tao?

- Đúng thế, nhưng bây giờ không phải là đánh gãy chân nữa, mà tay mày cũng phải đánh gãy.

Gã nam sinh nói xong lập tức xông lên, nắm tay giơ lên định đấm vào mặt Diệp Mặc.

Hai gã nam sinh bên trái phải cũng đồng thời xông lên, hơn nữa hai chân còn đá về phía hai chân của Diệp Mặc. Rất rõ ràng đây không phải bọn họ lần đầu đánh nhau, phối hợp rất là ăn ý.

Đường Bắc Vi nằm trong lồng ngực của Diệp Mặc còn chưa có phản ứng, Diệp Mặc đã nhảy lên, đồng thời chân đá ra.

Một cước này của Diệp Mặc nhìn thì giống như xuất ra cuối cùng, nhưng hắn sau khi đá văng tên bên trái, lại tiếp tục đá trúng cổ tay tên trước mặt, hơn nữa còn chưa dừng lại, tiếp theo lại đá trúng chân trái của tên bên phải.

Đúng lúc ba người kia bị Diệp Mặc đá thành một đống, Diệp Mặc mới ôm Đường Bắc Vi hạ xuống, vừa hay xoay đúng một vòng 360 độ, mà ba gã này đến gấu áo của Diệp Mặc cũng chưa chạm vào được.

- Đẹp trai quá...

Có một số sinh viên thầm kêu lên, một cước đá trúng ba người hơn nữa còn ôm một người trên không trung xoay tròn, cái này quả thật quá giỏi.

Nữ sinh tên Tiểu Kỳ ngây ngốc nhìn Diệp Mặc, lúc này cô mới nhớ ra vừa rồi Diệp Mặc rời đi, cô không hề phát hiện ra, trong mắt của cô lập tức sáng lên, cô có một cảm giác, nam sinh đẹp trai trước mặt không phải là người bình thường.

Đường Bắc Vi nhìn ba gã nam sinh bị Diệp Mặc đá không nói gì, cũng không kinh ngạc, cô biết bản lãnh của anh mình, đến người cũng giết qua, thì có coi ba sinh viên này ra gì.

Diệp Mặc đi tới, cúi đầu nhìn ba gã nam sinh nằm một chỗ, nói:

- Vừa rồi mày nói muốn đánh gãy chân tay tao đúng không.

- Đúng vậy, thằng nhóc mày đừng tưởng biết tý võ vẽ thì có thể càn rỡ, đắc tội với Khiêm Hòa đại ca thì cho dù mày muốn chết cũng không được, không ngờ dám cướp đàn bà của Khiêm Hòa đại ca, mày chán sống rồi..., A...,...

Đoạn phía sau gã đã không thể nói tiếp, bởi vì Diệp Mặc đã dẫm chân lên miệng gã.

Một cước này của Diệp Mặc có thể đá vỡ đầu gã, nhưng trước nhiều sinh viên như thế, hắn cũng không dám làm như vậy, chỉ là đã dẫm gẫy hết răng của gã kia, trong miệng đầy máu tươi.

Gã nam sinh này không ngờ Diệp Mặc ra tay độc ác như thế, không ngờ còn dám động thủ.

Nhưng càng làm cho gã không ngờ là, phía sau càng độc hơn, Diệp Mặc nhấc chân lên sau đó liên tục dẫm xuống, âm thanh "rắc rắc" liên tục vang lên, làm cho người nghe cảm thấy thảm thiết vô cùng, chỉ trong nháy mắt, không ngờ Diệp Mặc đã dẫm nát chân của ba gã.

Những sinh viên đứng xem ở xung quanh đều trợn mắt há mồm, người này nhìn thì rất là ôn hòa, nhưng đến khi động thủ thì quá độc ác, không những đánh người của Khiêm Hòa, lại còn đánh nát chân tay của bọn chúng, không phải là đánh gãy mà là đánh nát, ba gã sinh viên này coi như xong rồi, nhưng tên này cũng xong rồi, thật sự xong rồi, hắn đã trêu vào người không nên trêu.

Nhưng việc làm cho mọi người không ngờ tới lại ở phía sau, việc này

không ngờ vẫn còn chưa kết thúc, Diệp Mặc giơ chân lên sút ba gã đau đến hôn mê xuống cái hồ bên cạnh, mới dẫn Đường Bắc Vi rời đi.

Rất lâu sau mới có người nghĩ tới, nếu không vớt ba gã sinh viên này lên, thì rất nhanh bọn họ sẽ bị chết đuối, cái này mà gọi là đánh nhau sao, đây là giết người, Tiểu Kỳ thấy thế toàn thân rét run, tuy cô đã thấy qua rất nhiều ác nhân, cũng nghe qua một số truyền thuyết của xã hội đen, nhưng chuyện mà giữa thanh thiên bạch nhật ngay tại trường học làm ra hành động như giết người thế này, thì là lần đầu tiên cô nhìn thấy, người này thật tàn nhẫn.

Cũng may ba gã nam sinh bị Diệp Mặc đá xuống hồ không bị chết đuối, Diệp Mặc vừa rời đi, thì đồng bọn của họ đã xuống vớt ba gã lên, sau đó đưa tới bệnh viện, chỉ là mọi người đều biết, cho dù là đưa tới bệnh viện, thì ba người này có lẽ ngồi xe lăn suốt đời thôi.

- Anh...

Đường Bắc Vi có chút lo lắng nói.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Bắc Vi em không cần lo lắng, anh em ta không động đến người khác, nhưng người khác cũng đừng có động đến anh em ta, chỉ cần anh còn chút hơi thở, bất kì người nào muốn động đến em đều không được.

Bắc Vi ừ một tiếng, cảm giác lo lắng sợ hãi trong lòng mới bắt đầu biến mất.

- Đợi chút nói cho anh biết chuyện như thế nào, việc này chỉ mới bắt đầu, anh không thể bỏ qua được, em gái của Diệp Mặc này chẳng lẽ dễ bắt nạt vậy sao, mắt chó của chúng nó mù hết rồi à.

Diệp Mặc nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt Đường Bắc Vi, trong lòng rất phẫn nộ.

- Cậu kia đứng lại.

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi vừa đi tới cổng trường, bảo vệ trường đã cầm một cây gậy màu đen chặn lại.

Diệp Mặc kéo Đường Bắc Vi về phía sau, lạnh lùng nhìn gã bảo vệ:

- Có chuyện gì.

- Bây giờ cô ta không thể rời khỏi trường.

Gã bảo vệ chỉ chỉ Đường Bắc Vi, vừa rồi gã cũng không nhìn thấy Diệp Mặc dạy dỗ mấy sinh viên kia, nếu không đã động thủ với Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc nhãn thần lạnh lẽo, không cần bảo vệ nói nhiều, hắn đã biết nguyên nhân rồi, bối cảnh của tên kia cũng thật lớn, không ngờ lại giám sát em mình, không khác gì giam lỏng ở trong trường.

Diệp Mặc đi về phía trước, trước lúc tên bảo vệ kịp phản ứng thì hắn đã giơ tay ra, tóm lấy cổ gã, nhấc gã lên, sau đó tát cho mấy phát, cuối cùng một cước đá tên bảo vệ bay ra xa, đập vào tường không thấy nhúc nhích, lúc này mới chậm rãi nói:

- Hôm nay tao muốn đưa cô ấy ra ngoài, mày cản được sao.

Tuy rằng đã dạy dỗ gã bảo vệ, làm cho hai gã bảo vệ khác không dám nhúc nhích, nhưng trong lòng Diệp Mặc càng ngày càng thấy bực tức. Đây là trường đại học, không ngờ trở thành giống như vườn rau tư nhân của đầu gấu, đây là trường đại học chó má gì không biết nữa.

Diệp Mặc cùng với Đường Bắc Vi vừa mới rời đi, thì một chiếc xe Land Rover vọt vào khuôn viên trường Đại Học sư phạm Đàn Đô.

Chiếc xe này dừng tại nơi mà Diệp Mặc dạy dỗ mấy tên nam sinh, một gã vạm vỡ bước xuống xe, theo sau là hai vệ sĩ cường tráng.

Gã vạm vỡ vừa bước xuống xe liền trầm mặt hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Vừa rồi có một nam sinh đánh gãy chân tay của anh Bảo, vừa đưa đi bệnh viện rồi, hơn nữa hắn còn dẫn Đường Bắc Vi đi rồi, chúng em, chúng em không phải là đối thủ của hắn.

Lập tức có hai gã nam sinh chạy đến sợ hãi nói.

Lúc này hai gã bảo vệ ngoài cổng cũng vội vàng chạy tới, cúi đầu chào hỏi gã vạm vỡ, xong rồi mới nói:

- Hòa thiếu gia, vừa rồi có người đưa Đường Bắc Vi đi, hơn nữa còn đánh bảo vệ chúng tôi.

- Hừ, một đám ăn hại...

Gã vạm vỡ mắng một câu, sau đó lại mắng tiếp:

- Không ngờ đến người phụ nữ tao nhìn trúng cũng dám động vào, mẹ nó chán sống rồi.

Tiếng còi cảnh sát truyền đến, ba bốn xe cảnh sát cũng chạy vào trường, trên chiếc xe đầu tiên bước xuống một gã cảnh sát trung niên, vừa thấy tên vạm vỡ, vội vàng bước nhanh đến, rất là cung kính nói:

- Hòa thiếu gia, vừa rồi có người báo cảnh sát, nói người của cậu bị thua thiệt ở đây, tôi lập tức chạy đến.

Gã vạm vỡ gật gật đầu nói:

- Lão Ngũ vất vả rồi, anh điều tra xem gã nam sinh vừa rồi đưa người đi đâu, sau đó báo cho tôi biết là được rồi, còn về chuyện bắt người, anh tạm thời không cần để ý.

- Vâng, Hòa thiếu gia, vậy tôi đi trước đây.

Gã cảnh sát trung niên họ Ngũ cung kính chào rồi mới bước lên xe cảnh sát, dẫn theo các xe cảnh sát phía sau rời khỏi trường học.

Khiêm Hòa nhìn thoáng qua những chiếc xe cảnh sát đang rời đi, anh mắt trở nên lạnh lẽo - Dám cướp đàn bà của Khiêm Hòa này, lại còn dám ra tay tàn nhẫn như thế, đánh gãy tay chân người của tao, tao mà để cho mày rời khỏi Đàn Đô, thì không còn thể diện nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 258

Tình Yêu Của Đường Cần

Quán rượu Tây Lũng cách đại học sư phạm Đàm Đô không xa, hơn nữa ở đây còn gần hồ, phong cảnh ưu nhã, chỉ là giá đắt một chút.

- Anh, đồ ăn ở đây rất đắt, chúng ta đi nơi khác ăn đi.

Đường Bắc Vi sống ở Đàm Đô từ rất lâu, đương nhiên cũng biết đẳng cấp của quán Tây Lũng.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không cần, ăn ở đây đi, đợi tý nữa có người đến, cho bọn chúng tắm hồ luôn, gần đây anh có kiếm được chút ít, trên người cũng có mấy triệu Diệp Mặc biết người mà có thể giam lỏng em gái trong trường thì cũng không phải nhân vật tầm thường, so với Tống gia, chắc cũng không kém bao nhiêu.

- Mấy triệu? Sao lại nhiều như thế, lần trước anh cho em một cái thẻ em còn chưa dùng đến.

Tuy Đường Bắc Vi rất kinh ngạc, nhưng nhớ đến loại Hỏa cầu phù của Diệp Mặc, thì liền bình thường trở lại, loại phù đó chắc cũng bán được không ít tiền.

Diệp Mặc dẫn theo Đường Bắc Vi lên một phòng VIP ở gần hồ, đợi sau khi nhân viên phục vụ mang trà lên xong, Diệp Mặc mới hỏi:

- Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì, bệnh của mẹ em thế nảo rồi.

Đường Bắc Vi ánh mắt buồn bã, trầm mặc một lúc mới chậm rãi nói:

- Lần trước em về đưa thuốc mà anh đưa cho mẹ em uống, không ngờ chỉ sau một đêm mà bệnh tình của mẹ em có biến chuyển tốt, thực ra em cũng có tiền có thể đưa mẹ em đi khám bệnh, nhưng em vẫn muốn đợi anh về xem thế nào.

- Ừm, yên tâm đi, có anh ở đây, 99% các loại bệnh anh không để trong mắt.

Diệp Mặc khẽ cười, an ủi Đường Băc Vi.

Đường Bắc Vi gật gật đầu:

- Vâng, em cũng nghĩ như vậy, nhưng ngày hôm sau có một người đàn ông hơn 50 tuổi, mẹ nhìn thấy ông ta thì rất là kích động, sau đó mẹ cùng ông ta nói chuyện trong phòng hơn nửa ngày, em ở bên ngoài cũng nghe được tiếng mẹ khóc.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng có chút dự cảm không tốt, thời điểm người này đến có chút trùng hợp.

Đường Bắc Vi nói xong cũng từ từ chìm vào hồi ức ngày đó.

…

Đường Bắc Vi cảm thấy rất là kì quái, từ trước đến này trong nhà chưa từng có khách đến, người đàn ông trung niên này từ trước đến nay cô chưa hề thấy qua, nhưng mà lúc mẹ nhìn thấy ông ta thì lại thất thần, ông ta rốt cuộc là ai?

Không ngờ mẹ lại ngồi nói chuyện với ông ta hơn nửa ngày, hơn nữa thanh âm của mẹ lại rất kích động, cuối cùng lại không ngừng khóc, nhưng không ngờ thanh âm của ông ta vẫn rất là bình thản ổn định.

- Bắc Vi...

Đường Bắc Vi nghe được âm thanh khóc lóc của mẹ, đúng lúc đang muốn vào xem, thì Đường Cần liền gọi cô vào.

Đường Bắc Vi vội vàng đẩy cửa đi vào, thì phát hiện ông ta đang nắm tay mẹ mình, nhất thời cô cảm thấy kinh ngạc, không biết người đàn ông này rốt cuộc là ai, nhưng cô cũng có thể đoán được đây là người mà năm đó bỏ rơi mẹ cô, không ngờ ông ta còn mặt mũi mà quay lại, chỉ là mẹ cô lòng dạ mềm yếu, không ngờ chỉ sau mấy câu lại tin tưởng ông ta.

- Bắc Vi, đây là chú Tống, đây là người mà mẹ nói...

Đường Cần còn chưa nói xong, Đường Bắc Vi lập tức hiểu ra, đây là người họ Tống mà lúc trước mẹ cô nhắc tới, chắc chắn là ông ta rồi.

Cô lập tức chỉ vào ông ta mà chửi:

- Ông cút đi, đừng có đến nhà tôi nữa, ngày trước ông hại mẹ tôi còn chưa đủ sao, bây giờ lại đến hại bà ấy, cút, cút đi cho tôi...

Đường Bắc Vi nghĩ tới những năm tháng mà mẹ mình chịu khổ, đối với họ Tống này càng khinh bỉ, ông ta hại cả đời mẹ mình, không ngờ bây giờ lại còn dám đến.

Sắc mặt Đường Cần ban đầu có chút hồng nhuận, lập tức trở nên trắng bệch, nghe tiếng chửi của con gái, vội vàng nói:

- Bắc Vi, đừng nói thế với Kỳ Minh, ngày ấy ông ấy cũng có nỗi khổ riêng, sau này ông muốn tìm mẹ, mẹ đã rời Yến Kinh, Bắc Vi...

Đường Bắc Vi vội vàng chạy đến bên cạnh mẹ, đỡ bà ngồi dậy, lạnh lùng nhìn Tống Kỳ Minh nói:

- Ông đi đi, nể mặt mẹ tôi, tôi không mắng ông nữa, đừng có đến lừa mẹ tôi nữa Tống Kỳ Minh ngơ ngác nhìn Đường Bắc Vi, trong lòng thầm kinh ngạc, khó trách Đông Phương Tê muốn dùng cô làm mồi nhử Diệp Mặc, Đường Bắc Vi này quả thật rất đẹp, nhưng cô ta lại không phải con gái mình,

nếu không phải Đường Cần nói cho gã biết, thì gã vẫn cứ nghĩ Đường Bắc Vi là con gái mình, đến bây giờ gã mới biết Đường Bắc Vi không phải, nghĩ tới năm đó Đường Cần sinh con ở Lạc Hồng Tự, rốt cuộc gã cũng có chút áy náy, nhưng chút áy náy này ngay lập tức biến mất.

- Bắc Vi, xin con, đừng để mẹ...

Đường Cần nhìn người mà mình coi như tính mạng, đối với tình nhân mà bà đã tha thứ không khách khí như vậy, liền cảm thấy lo lắng bàng hoàng, không ngờ phun ra một ngụm máu.

Đường Bắc Vi cũng không dám nói Tống Kỳ Minh nữa, vội vàng tiến lên đỡ lấy mẹ mình.

- Mẹ, con xin lỗi, mẹ sao rồi.

- Bắc Vi, con tha thứ cho Kỳ Minh đi, năm đó không phải ông ấy cố ý, mẹ…

Đường Cần vẫn chưa nói xong, liền thở dốc, Tống Kỳ Minh đã bê một chậu nước đến, cẩn thận giúp Đường Cần lau mồ hôi.

Rất cẩn thận giúp Đường Cần lau xong, Tống Kỳ Minh mới nhìn Đường Bắc Vi nói:

- Bắc Vi, bất luận là cháu có tin hay không, cả đời này việc mà chú sai lầm nhất chính là không thể tìm thấy mẹ cháu, hôm nay chú đã tìm thấy mẹ cháu rồi, cho dù chú có mất hết quãng đời còn lại chú cũng nhất định trị khỏi bệnh cho mẹ cháu, cũng không để cho mẹ cháu phải phiêu bạt ở bên ngoài, chú muốn đưa mẹ cháu đến Yến Kinh, hay là chú cũng giúp cháu chuyển trường, cháu cùng đi đi.

Đường Bắc Vi lạnh lùng nhìn Tống Kỳ Mình, căn bản không để ý đến ông ta, cô không tin người mà năm đó tàn nhẫn vứt bỏ mẹ cô nhiều ngày như thế ở Lạc Hồng Tự, lại có thể hối hận, tuy rằng Đường Bắc Vi không biết chuyện như thế nào, nhưng cô quyết không tin Tống Kỳ Minh.

- Mẹ, mẹ thật sự muốn đi Yến Kinh?

Sâu trong lòng Đường Bắc Vi không muốn rời xa mẹ, hơn nữa từ trong đáy lòng cô không muốn mẹ đến Tống gia ở Yến Kinh.

Nhưng cô lập tức biết mình sai rồi, mẹ chỉ cầm lấy tay Tống Kỳ Minh, trong mắt toàn là khát khao và hạnh phúc, trên mặt còn có chút ánh hồng hạnh phúc, thậm chí còn như không nghe thấy cô nói gì.

Cô bỗng có chút cảm giác đau lòng, mình và mẹ nương tựa vào nhau đã hơn 20 năm, nhưng gã họ Tống vừa đến liền muốn cướp mẹ mình đi, chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình yêu sao, rõ ràng biết mình bị lừa, nhưng vẫn muốn lừa dối bản thân mà đi tin tưởng đối phương.

Cô chợt nhớ tới Diệp Mặc, chẳng lẽ nguyện vọng mà mẹ mình muốn ở cùng gã họ Tống cũng giống như mình muốn gặp lại anh? Không đúng, tình cảm của mình và Diệp Mặc là tình cảm anh em, không giống như mẹ, nhưng cô lại cảm thấy có chút không đúng, nói đến thân tình, giữa cô và mẹ so với giữa cô và Diệp Mặc thì càng thân hơn một chút, Diệp Mặc tuy rằng là anh trai cô, nhưng cô cảm thấy Diệp Mặc càng giống bạn cô hơn.

- Bắc Vi, con cũng đi cùng mẹ đến Yến Kinh đi, một mình con ở lại Đàn Đô, mẹ không yên tâm.

Cuối cùng Đường Cần cũng nhớ tới con gái.

Trong lòng Đường Bắc Vi trầm xuống, họ Tống này không hơn nửa ngày đã làm cho mẹ cô khăng khăng theo gã rồi, sớm biết vậy đã không để ông ta vào.

- Mẹ, con muốn ở đây đợi anh.

Đường Bắc Vi lại càng muốn ở cùng Diệp Mặc, nếu mẹ không đi, thì cô cùng mẹ và anh trai ở cùng nhau là tốt nhất, nhưng mẹ lại muốn đến ở nhà họ tống.

Đường Cần chấn động một chút, nắm lấy tay Đường Bắc Vi, lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Bắc Vi, con và anh ở cùng nhau mẹ rất yên tâm, anh con vừa gặp đã cho con nhiều tiền như thế, có thể thấy cậu ấy rất thương yêu con, mẹ cũng không cần lo lắng nữa, những năm gần đây con cũng vất vả nhiều rồi, mẹ đúng là người mẹ vô dụng.

- Không, mẹ...

Đường Bắc Vi cảm thấy rất là khó chịu, không muốn rời xa mẹ mình, nhưng nhìn thấy mẹ lúc trước lúc nào cũng ưu tư buồn bực, không ngờ bây giờ lại có chút khí sắc, cô thật sự không thể nói muốn bà đừng rời xa cô.

Tống Kỳ Minh nghi hoặc nhìn Đường Cần nói:

- Anh trai?

Đường Cần lập tức đem chuyện Đường Bắc Vi và Diệp Mặc là anh em nói ra, Tông Kỳ Minh nghe xong sắc mặt biến đổi không ngừng, khó trách Đông Phương Tê muốn dùng Đường Bắc Vi làm con mồi, không ngờ phán đoán của gã là do Đường Bắc Vi xinh đẹp là không phải, mà là bởi vì hai người có quan hệ anh em, gã Đông Phương Tê này quả nhiên rất độc ác.

Nhưng nhìn bộ dạng của Đường Bắc Vi, thì kế hoạch của Đông Phương Tê khẳng định đã không thể thành công, nếu thành công rồi, Đường Bắc Vi sẽ không có bộ dạng như thế này.

- Ông làm sao vậy? Kỳ Minh.

Sự chú ý của Đường Cần hoàn toàn tập trung vào Tống Kỳ Minh.

Sắc mặt Tống Kỳ Minh biến đổi nửa ngày, mới thở dài nói:

- Diệp Mặc tôi cũng có quen, là một người rất lợi hại, đáng tiếc Tống gia tôi lại đắc tội với cậu ta, bây giờ cậu ta đang muốn tìm Tống gia báo thù, tôi,

ôi... không ngờ cậu ấy lại là anh trai của Bắc Vi.

- A...

Đường Cần cũng kinh ngạc hô lên, nhưng bà lập tức nghĩ tới sự liên hệ bên trong, quay lại nói với Bắc Vi:

- Bắc Vi, con có thể khuyên anh trai con, bảo cậu ấy tha cho Kỳ Minh.

Nháy mắt Đường Bắc Vi bắt đầu hoài nghi mục đích Tống Kỳ Minh đến đây, nói không chừng ông ta sớm đã biết mình và Diệp Mặc là anh em, sau đó đến tìm mình cầu xin.

Thấy Đường Bắc Vi không nói câu nào, Đường Cần vội vàng nói:

- Bắc Vi...

Trong mắt bà toàn là sự căng thẳng và lo lắng.

Đường Bắc Vi thở dài:

- Thực ra chuyện của anh trai con cũng không biết, đến lúc đó sẽ hỏi anh ấy vậy.

Tuy cô không muốn đồng ý, nhưng nhìn thấy bộ dạng hi vọng của mẹ thì cảm thấy rất là khó chịu, mẹ vất vả nuôi cô hơn 20 năm, bây giờ có việc nhờ cô mà cô lại từ chối, cô thật không nhẫn tâm.

…

Nghe đến đây, sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống, Tống Kỳ Minh, cho dù ông có mời được Thiên Vương lão tử đến, thì tôi cũng sẽ diệt Tống gia.

Đường Bắc Vi nói xong thấy Diệp Mặc không nói gì, cô lại nói tiếp:

- Sau đó Tống Kỳ Minh thi lễ với em, cầu xin em, nhưng em vẫn không để ý đến ông ta, nhưng mẹ lại nhất định muốn em xin anh, mẹ bị ông ta đưa

đi Yến Kinh rồi, em không muốn đi, em muốn ở lại, em không hiểu vì sao mẹ lại nghe lời Tống Kỳ Minh, thậm chí... thậm chí...

Câu sau Đường Bắc Vi nói không ra lời, trong lòng cô mẹ là số 1, trong lòng mẹ cô thì cô chắc chắn cũng là số 1, không ngờ trước mặt tình yêu, cô vẫn không bằng Tống Kỳ Minh.

Diệp Mặc biết nếu Tống Kỳ Minh đưa Đường Cần đi, thì lúc hắn đến Tống gia báo thù, Tống gia chắc chắn sẽ đưa mẹ của Đường Bắc Vi ra, bất luận thế nào, hắn cũng không thể để người mẹ nuôi nấng Đường Bắc Vi hơn 20 năm đau lòng, gã Tống Kỳ Minh này thật độc ác.

- Chuyện này cứ để đấy, em ở Đại học sư phạm đắc tội với ai? Không ngờ lại cuồng vọng muốn đối phó với em?

Diệp Mặc trước tiên để sự việc Tống gia sang một bên, muốn biết là ai muốn đối phó với Đường Bắc Vi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 259

Chỗ Cũ

Ăn cơm xong hãy nói.

Diệp Mặc nhìn bộ dạng Đường Bắc Vi có chút tiều tụy, biết gần đây khẳng định cô đã phiền muộn rất nhiều vì chuyện này.

Đường Bắc Vi gật đầu. Cô ở chung một chỗ với Diệp Mặc, hơn nữa vì đã nói ra chuyện của mẹ, nên cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Hơn nữa đồ ăn của khách sạn này không tồi. Không ngờ cô lại có hứng ăn uống như vậy.

- Nghe những người theo dõi em nói lão đại của bọn họ tên là Khiêm Hòa. Không có người nào ở Đàn Đô dám trêu chọc gã. Sau đó, em mới biết mình đã sớm nằm trong danh sách của bọn họ. Chỉ có điều lần này sau khi trở về, lại đứng đầu danh sách mà thôi.

Đường Bắc Vi ăn một vài thứ, cảm giác khỏe hơn nhiều.

Diệp Mặc hơi sửng sốt.

- Danh sách gì?

Lúc này Đường Bắc Vi mới nói kỹ hơn:

- Tên Khiêm Hòa kia là một tên ma quỷ, không có chuyện ác nào không làm. Em không biết vì sao gã còn ung dung tự tại đến bây giờ. Đàn Đô rất nhiều trường cao đẳng, thậm chí cả các trường chuyên cũng có rất nhiều cô gái bị gã gây họa. Gã có một danh sách. Trên danh sách viết tên của các cô gái. Chẳng những là các cô gái trong trường học, còn có các cô gái ở địa

phương khác. Chỉ cần gã thích, gã đều viết vào danh sách của mình. - Khi em học đại học năm thứ ba, đã bị ghi tên vào danh sách của gã. Chỉ có điều, trên danh sách của gã ghi chép rất tỉ mỉ. Một ngày nào đó, cần cô gái nào ở chỗ nào, đều có trình tự trước sau. Đáng ra còn mấy tháng nữa mới có thể tới dẫn em đi, nhưng sau khi em từ Vô Lượng sơn trở về, vì em đã dùng Trú Nhan Đan, tên của em bị đẩy lên trước. Nghe nói cuối tháng, sẽ dẫn em đi.

- Cuối tháng? Không phải là vài ngày nữa sao?

Diệp Mặc thầm cảm thấy kinh ngạc. Nếu hắn về chậm vài ngày, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Đường Bắc Vi gật đầu.

- Ban đầu em cũng không biết. Trong trường học bọn em có một người là hoa hậu của trường, tên là Thiến Thiến. Quan hệ giữa em và cô ấy tốt lắm. Một tháng trước, cô ấy bị dẫn đi. Khi cô ấy quay trở về, vẻ mặt trở nên xanh xao vàng vọt, tiều tụy. Sau đó, cô ấy tìm em, em mới biết cô ấy từng xem qua danh sách kia. Thậm chí, em là một người trong số đó. Hơn nữa cô ấy còn nghe thấy những người đó bàn luận về chuyện của em. Cô ấy bảo em phải nhanh chóng chạy đi. Cô ấy nói cho em biết, tối hôm đó, cô ấy sẽ chạy trước.

- Sao em không đi?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Đường Bắc Vi lắc đầu.

- Đêm Thiến Thiến chạy trốn, đã bị bắt lại. Hơn nữa ngày hôm sau, có tin cô ấy nhảy lầu. Em biết không phải cô ấy nhảy lầu, mà có người hại cô ấy. Tiếp đó em mượn cớ muốn ra khỏi trường học, nhưng bảo vệ lại không cho phép em rời khỏi đó. Sau đó, em mới biết, chẳng những là bảo vệ, cho dù em ở bất kỳ chỗ nào, đều có người âm thầm theo dõi, chỉ chờ tới đúng thời điểm sẽ dẫn em đi.

Sắc mặt Diệp Mặc càng ngày càng trầm xuống. Không ngờ có kẻ lại coi trời bằng vung như thế.

Đường Bắc Vi lại tiếp tục nói:

- Mấy ngày trước, em mượn điện thoại của bạn học để báo cảnh sát. Ngày hôm sau bạn học của em bị đánh, bị thương rất nặng, kết quả phải vào bệnh viện. May mắn là anh cho em một cái vòng cổ. Tối hôm đó có người động thủ với em, chắc hẳn là muốn dạy dỗ em một trận, đã bị vòng cổ bắn văng ra. Cho nên, sau đó, bất kỳ lúc nào, em đều để tấm Hỏa Cầu phù trên người. Nếu bọn họ thật sự muốn dẫn em đi, em sẽ dùng Hỏa Cầu phù đập bọn họ. Nhưng em biết em chỉ có vài tấm Hỏa Cầu phù, nếu anh không đến, cuối cùng có thể em vẫn phải rơi vào trong tay những người này.

Sau khi Diệp Mặc trầm mặc một lúc lâu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ vì sao những người này muốn nhiều cô gái như vậy. Chẳng lẽ giống như Tu Chân Giới, muốn tu luyện công pháp âm độc nào đó, nên cần xử nữ sao? Tuy nhiên điều này không thực tế lắm. Dù sao loại công pháp này cực kỳ hiếm thấy. Không chỉ loại này, ngay cả loại công pháp này Tu Chân Giới cũng không thấy nhiều lắm.

- Anh, hôm nay là ngày em cảm thấy thoải mái nhất. Em không muốn đến Đại học sư phạm nữa. Em đã tốt nghiệp, vốn muốn học lên nghiên cứu sinh. Nhưng hiện tại em không dám trở về.

Tuy rằng Đường Bắc Vi nói hôm nay cô cảm thấy thoải mái, nhưng lo lắng trong mắt vẫn không hoàn toàn tan biến.

Diệp Mặc vừa định nói chuyện, cửa phòng lại bị đá văng ra. Ba người đàn ông đi vào.

Theo bản năng, Đường Bắc Vi nhích lại phía sau Diệp Mặc, có chút khẩn trương nói.

- Anh, trong mấy người này có một người em từng gặp. Anh ta từng qua

trường học chúng em. Chính là người cao nhất. Thiến Thiến đã bị anh ta dẫn đi.

Đường Bắc Vi vừa nói xong, người đàn ông cao nhất đã bước tới, đưa tay chộp lấy Đường Bắc Vi:

- Không ngờ còn dám chạy. Tôi xem cô chạy đến chỗ nào được. Nữ sinh trường các cô thật ghê gớm. Không ngờ không chỉ có một người muốn chạy.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, đưa chân lên, đá một cước vào trên mặt người đàn ông này. Anh ta bị Diệp Mặc đạp một cước liền bay lên, đụng vào tường.

Ầm một tiếng, bức tường bị đụng vỡ, lộ ra phòng đối diện. Mấy người khách đang ăn ở phòng đối diện, thấy thế đều ngây người.

Không chờ hai người đàn ông còn lại kịp phản ứng, Diệp Mặc đã tiến đến, lại đạp thêm mấy cái, khiến thất khiếu của người đàn ông cao lớn đều chảy máu, một phần nội tạng trực tiếp phun từ trong miệng gã ra ngoài.

Lúc này, mấy người khách ở phòng đối diện mới kịp phản ứng, lập tức trốn ra khỏi phòng. Đồng thời hai gã thanh niên sững sờ nhìn chằm chằm vào một người đàn ông còn chưa đối mặt đã bị Diệp Mặc giẫm chết. Trong lúc nhất thời bất ngờ ngây người.

Lúc này, Diệp Mặc mới quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai người còn lại.

- Các người tới đây chẳng lẽ muốn nạp mạng sao?

- Mày, không ngờ mày lại giết Báo đen. Mày...

Một người trong hai người còn lại dùng ngón tay chỉ vào Diệp Mặc, nói một câu đứt quãng. Nhưng không ngờ không dám tiến lên động thủ với Diệp Mặc.

- Tôi đã giết anh ta. Anh tính làm gì?

Diệp Mặc cười lạnh nói.

- Anh thật bản lĩnh. Chúng tôi không phải là đối thủ của anh. Đương nhiên không dám làm gì. Vậy cáo từ!

Người đàn ông mặt dài ôm quyền nói một câu, trong mắt có chút kinh sợ. Anh ta biết, một mình Báo đen có thể đánh được hai người bọn họ. Báo đen còn không phải là đối thủ của người này, bọn họ đi lên chỉ là nhận lấy cái chết mà thôi.

Diệp Mặc cầm một cái khăn ở trên bàn vừa lau tay vừa nói.

- Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao? Anh nghĩ rằng tôi là người dễ gặp như vậy sao?

- Anh muốn thế nào?

Người đàn ông mặt dài đang nói chuyện khẩn trương nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Một khi Diệp Mặc động thủ, bọn họ khẳng định không phải là đối thủ. Hơn nữa, trong mắt anh ta, Diệp Mặc giết người còn hung ác hơn cả bọn họ. Vừa rồi, hắn giẫm chết Báo đen, giống như giẫm chết một con kiến. Sự bình tĩnh và thản nhiên ấy, chứng tỏ hắn thường xuyên giết người. Cho dù là bọn họ, cũng không dám giết người trắng trợn ở một nơi đông người như vậy. Nhưng người này lại dám làm như thế. Hiện tại, anh ta đang suy nghĩ nên làm thế nào để chạy trốn.

- Chẳng có gì cả. Các người đưa người đã chết này đi.

Diệp Mặc chỉ vào người đàn ông đã bị hắn giẫm chết đang nằm trên mặt đất.

Người đàn ông vừa nói chuyện, lập tức đáp lại:

- Được, được... Chúng tôi đi ngay. Nhị Thiết mau cõng Báo đen. Chúng

ta đi thôi.

Không ngờ anh ta lại vô cùng dứt khoát quyết đoán như vậy.

Tuy rằng Đường Bắc Vi từng thấy Diệp Mặc giết người, hơn nữa cô cũng từng dùng Hỏa cầu thuật để giết người, nhưng nhìn cảnh tượng đẫm máu trước mắt, cô vẫn không nhịn được, cảm thấy có chút buồn nôn.

Diệp Mặc nắm tay Đường Bắc Vi, vận chuyển một ít chân khí qua, khiến cảm giác buồn nôn của cô lắng xuống, rồi mới lên tiếng:

- Bắc Vi, anh muốn đi cùng với bọn họ. Em...

Đường Bắc Vi lập tức nói:

- Anh, em đi cùng với anh. Một mình em ở lại đây, em cảm thấy hơi sợ.

- Tốt, nếu như vậy, chúng ta đi cùng nhau. Chỉ có điều có vài trường hợp anh sợ em chịu không nổi.

Diệp Mặc gật đầu nói.

- Không sao. Chỉ cần có anh, em sẽ không sợ.

Đường Bắc Vi biết người anh trai mình mới quen, không phải là người bình thường. Đúng như hắn nói, hắn có đạo pháp. Cho nên cô không lo anh mình sẽ bị hại. Người có đạo pháp quả thực chỉ có trong truyền thuyết, đối phó với những người bình thường, đâu cần phải lo lắng gì nữa.

Trái lại, người đàn ông mặt dài lại kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh, anh muốn đi cùng với chúng tôi?

Diệp Mặc lạnh lùng cười.

- Thế nào, chẳng phải các người đến để mời tôi đi sao? Hiện tại tôi làm theo ý các người, đi cùng các người. Không được sao?

- Đi, đi... Nhị Thiết, cõng Báo đen, chúng ta lập tức trở về.

Người đàn ông mặt dài cũng rất dứt khoát, lập tức chỉ huy Nhị Thiết cõng Báo đen đã chết vội vàng đi ra ngoài.

Diệp Mặc đi đến chỗ lễ tân, lấy thẻ ra nói:

- Quét thẻ đi.

Người quản lý đứng chỗ lễ tân run rẩy, vội vàng nói:

- Đã thanh toán, đã thanh toán hóa đơn, không cần...

Hiện tại anh ta sao dám đòi tiền những người này. Những người này rất nguy hiểm. Ngay cả báo cảnh sát, anh ta cũng không dám.

Diệp Mặc biết hắn là vừa rồi ba người này đã cảnh cáo quản lí. Hắn cũng mặc kệ anh ta, nắm tay Đường Bắc Vi, đi theo tên đàn ông mặt dài lên một chiếc xe việt dã bên ngoài khách sạn.

Không ngờ chiếc xe việt lại đi ra khỏi nội thành. Xe đi rất nhanh. Chưa đến một giờ sau, đã tới một biệt thự nằm riêng biệt ở vùng ngoại thành. Nói đúng hơn, nơi này quả thực không thể xem là một biệt thự, thậm chí có thể nói là một trang viên tư nhân nhỏ.

Bên ngoài trang viên có một rừng trúc lớn. Bên trong còn có một hồ nhân tạo. Diệp Mặc vừa đến đây, đã cảm thấy nơi này rất quen thuộc. Lúc trước khi Văn Đông dẫn hắn đến Đàn Đô giao dịch mô hình, đã tới nơi này. Không ngờ lần thứ hai hắn đến Đàn Đô, vẫn tới nơi này.

Tuy nhiên lần trước khi đến đây, biệt thự này đã bị Văn Đông cho nổ tung. Hiện tại mới chỉ một năm, biệt thự này đã được xây dựng lại. Xem ra còn đẹp hơn trước. Diệp Mặc cười lạnh. Thật đúng là không sợ chết. Không ngờ mình lại gặp biệt thự này tới hai lần. Chứng tỏ người ở đây xui xẻo.

Xe việt dã dừng ở cổng. Bảo vệ cổng kiểm tra giấy tờ một lát, mới cho

đi vào.

- Dẫn bọn họ vào trong.

Người đàn ông mặt dài vừa mới xuống xe, lập tức có một người đàn ông mặt sẹo đi tới. Phía sau người này còn có hai gã thanh niên mặc áo đen. Khi người mặt sẹo thấy Diệp Mặc, trong mắt xuất hiện chút sát khí. Nhưng gã không động thủ. Dường như biết có người sẽ giết Diệp Mặc, gã căn bản không cần động thủ. Rất rõ ràng, chuyện Diệp Mặc giết Báo đen, đã truyền tới đây rồi.

Diệp Mặc kéo tay Đường Bắc Vi, đi theo người đàn ông mặt dài đi vào đại sảnh. Đường Bắc Vi có chút khẩn trương. Cô nhìn thấy ở đây, khắp nơi đều là những người hung hãn. Hơn nữa trong tay mỗi người đều có vũ khí, giống như làm cho tổ chức bí mật của quốc gia.

Diệp Mặc còn chưa đi đến đại sảnh, thần thức của hắn đã quét đến trong đại sảnh. Tất cả có mười mấy người.

Bốp bốp...

Diệp Mặc mới vừa đi vào đại sảnh, một tiếng vỗ tay đơn điệu đã vang lên.

- Không tồi. Công nhận rất can đảm. Chẳng những dám giết người của tôi, hơn nữa còn dám đến đây. Anh có dũng khí. Tuy nhiên cho dù anh có dũng khí, đắc tội với Nhiếp Vô Biên tôi, cũng chỉ còn đường chết.

Nhiếp Vô Biên? Diệp Mặc lúc này bỗng nhiên nhớ lại cái cô Nhiếp Song Song vô cùng xinh đẹp, còn câu nói kia của cô. "Tôi vẫn là xử nữ".

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 260

Ai Tàn Nhẫn Hơn Ai?

Khiêm Hòa, anh mang tôi đến đây là có ý gì? Tôi biết rất rõ anh, nhưng dù thế nào thì Hà Kỳ tôi cũng không sợ anh đâu!

Diệp Mặc nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Diệp Mặc quay đầu lại thì thấy cô gái muốn lợi dụng hắn bị dẫn tới. Khẩu khí của cô gái này khá lớn. Nhưng mà, không phải người này vừa nói anh ta là Nhiếp Vô Biên sao, sao giờ lại đổi thành Khiêm Hòa vậy?

- Khiêm Hòa, anh...

Hà Kỳ bước đến trong khi Khiêm Hòa thì lại ngoan ngoãn vâng lời đứng ở dưới. Như vậy, người đang ngồi phía trên ấy không phải Khiêm Hòa.

Diệp Mặc thoáng quan sát Nhiếp Vô Biên, thấy tên này, mặt trắng, tóc dài, ánh mắt rất yêu tà, xem chừng khoảng ba mươi tuổi và đã luyện được sơ kỳ Huyền cấp. Thực ra mà nói thì trong thành phố này, người đã luyện thành Huyền cấp, ngoài Âu Húc Hổ mà lần trước hắn đã gặp thì hắn chưa phát hiện thêm ai khác.

- Khiêm Hòa ư? Ha ha, hắn chẳng qua chỉ là một tên tay chân của ta mà thôi. Cô chính là Hà Kỳ à, cũng không tệ đâu. Cô có thể tới được đây cũng là khá lắm. Đường Bắc Vi, cô cũng khá xinh đẹp đấy, lần trước có người nói với tôi cô là một cành hoa ở nơi này, tôi chưa tin nhưng giờ thì tôi đã tin rồi. Cô quả thực là một cô gái xinh đẹp nhất mà tôi đã từng gặp, hơn nữa lại rất trong sáng. Rất được đấy! So với em gái ta thì cô xinh đẹp hơn nhiều! À, Khiêm Hòa, lần này mày đã lập được công lớn rồi đó, cô gái xinh đẹp này

đối với tao rất có tác dụng đấy! –

Nhiếp Vô Biên nói.

Hà Kỳ giờ mới nhìn thấy Diệp Mặc và Đường Bắc Vi, ngạc nhiên nói:

- Sao hai người cũng ở đây vậy?

Diệp Mặc không trả lời, hắn đang quan sát nơi này một cách tỷ mỷ. Ở đây có tất cả ba mươi sáu người, ngoài Nhiếp Vô Biên là võ công cao nhất ra thì ngay cả tên Khiêm Hòa cũng đã luyện đến trung kỳ Hoàng cấp rồi. Mặc dù chỉ trong thời gian ngắn nhưng hắn đã xác định được, đây không phải là nơi mà những kẻ có tiền thích đem phụ nữ ra giỡn cợt. Tên Nhiếp Vô Biên này khá kỳ dị, chỉ là không biết y cần nhiều phụ nữ thế để làm gì?

Hà Kỳ nói có một câu rồi thôi, cô dường như đã hiểu rõ một chút vấn đề mà bản thân đang gặp phải. Nếu Khiêm Hòa chỉ là tay chân của người đàn ông có ánh mắt yêu dị kia thì nói không chừng y còn có lai lịch phức tạp hơn nữa.

Nhiếp Vô Biên lạnh lùng nhìn Diệp Mặc:

- Tôi thật sự rất phục tinh thần của anh đấy, anh cho rằng học được vài công phu quèn ấy mà ỷ thế hoành hành sao? Hôm nay tôi sẽ cho anh thấy thế nào mới là công phu. Dẫn hai người đó tới đây!

Diệp Mặc không nói gì, giờ hắn rất muốn ra tay. Nhưng Đường Bắc Vi đang ở đây, hắn sợ cô không chịu nổi cảnh chết chóc đẫm máu. Nếu dùng hỏa cầu thì Hà Kỳ lại mất mạng. Hắn không muốn thế. Hắn đành bất lực đứng yên mà thôi.

Đang lúc do dự thì hắn nhìn thấy tên mặt dài và Nhị Thiết đến bắt hắn ở chỗ Tây Lũng bị người dẫn ra. Hai người này, sắc mặt tái nhợt, chân thì đang run. Có thể nhận thấy, hai người họ chưa hề dự liệu được tuy đã trở về nhưng không tránh khỏi bị phạt.

Nhiếp Vô Biên đến trước mặt tên mặt dài cười nói:

- Chúng mày khá lắm, đã trở về còn nói bọn chúng thật lợi hại, thậm chí không dám đánh trả. Hai tên chó chúng mày, tao còn cần gì chứ, chỉ tốn cơm!

- Nhiếp gia xin tha mạng...

Tên mặt dài và Nhị Thiết đứng không vững nữa, quỳ rạp xuống đất, đang run lẩy bẩy.

- Tao nói rồi, tao không cần kẻ vô dụng!

Nhiếp Vô Biên nói xong liền giơ bàn tay lên cũng chính là giơ hai tay đao lạnh lùng.

Máu tươi từ hai cổ phun ra, cả thân Nhiếp Vô Biên nhuốm máu, trông y càng dữ tợn hơn. Lúc này, hai cái đầu mới rơi xuống và lăn cồng cộc ra xa.

- A!!!

Hà Kỳ vốn dĩ không chịu được cảnh máu tanh tàn bạo đó, "Bịch" một tiếng, cô ngất lịm đi.

Mặt Đường Bắc Vi trắng bệch, cô choáng váng. Diệp Mặc vội vàng điểmhuyệt hôn mê của cô, để cô cùng Hà Kỳ dựa vào cùng một chỗ.

- Không sai, có chút bản lĩnh, khó trách dám giết người của tôi Nhiếp Vô Biên nhìn Diệp Mặc châm chọc nói.

Diệp Mặc đã chú ý tới tên Nhiếp Vô Biên này, tuy mới luyện sơ kỳ Huyền cực nhưng nội khí của y và trung kỳ Huyền cấp cũng tương đương nhau, chỉ bằng hai chưởng dùng nội khí thuần túy mà đã chém đứt đầu của hai người họ, thật không đơn giản chút nào.

- Tôi nghĩ, anh bây giờ còn muốn đánh với tôi không, hay là anh đã sợ rồi hả?

Nhiếp Vô Biên nhìn Diệp Mặc giống như diều hâu nhìn gà con vậy.

Diệp Mặc nhìn y thở dài, cười đáp:

- Tôi rất sẵn lòng! Nếu anh cho rằng anh học được chút công phu này là có thể diễu võ dương oai rồi, tôi thật lấy làm tiếc. Hôm nay, tôi muốn nói là chúng ta đều giống nhau, tôi muốn cho anh thấy công phu chân chính là như thế nào!

Nói xong, Diệp Mặc giơ tay lên, hướng về hai bên phải trái tấn công liên tiếp. Trong đại sảnh có tổng cộng mười tám người thì gần như trong cùng một lúc hắn đã hạ gục được mười sáu tên.

- Ha ha, thật ngông cuồng, dám học đòi tôi dùng nội khí …

Nhiếp Vô Biên nói đến đây thì im bặt, vẻ mặt y lộ rõ sự khiếp sợ khi thấy mười sáu danh thủ xung quanh bị hạ gục.

Trận chiến đẫm máu diễn ra, giống như một lò sát sinh tàn bạo vậy, mười sáu cái đầu người cùng cánh tay rơi xuống và lăn trên mặt đất. Sau đó, Mười sáu người cùng lúc gục xuống, nằm thẳng hàng, đều đặn.

Nhiếp Vô Biên đã hoàn toàn kinh sợ:

- Nằm mơ, đây nhất định là đang nằm mơ...

Y không ngừng giải thích an ủi bản thân, nhưng đây không phải mơ mà là sự thật!

Khiêm Hòa mắt trợn to, mồm há hốc kinh hãi không nói được lời nào.

Nhiếp Vô Biên vô cùng sợ hãi, tu luyện tới bây giờ y chưa biết thế nào là sợ hãi nhưng cuối cùng hôm nay y đã biết cảm giác đó là như thế nào! Vừa rồi y giết hai tên vô dụng kia là muốn Diệp Mặc bị mất mặt nhưng y chỉ làm cho Hà Kỳ ngất đi mà thôi, còn Diệp Mặc không vì thế mà nao núng.

Chẳng những không sao mà thủ đoạn của hắn so với chính mình còn tàn ác hơn nhiều. Cảnh sát sinh đẫm máu này y chưa nhìn thấy bao giờ. Có thể khẳng định, Diệp Mặc kia cố ý làm như vậy, chính là hành động đánh vào thể diện của y.

Diệp Mặc bế Đường Bắc Vi từ từ đi tới, Nhiếp Vô Biên theo bản năng tránh đường và lùi lại phía sau. Diệp Mặc không để ý tới Nhiếp Vô Biên, tiến tới ngồi vào ghế của y và nhìn y một cách lạnh lùng.

- Anh là ai?...

Nhiếp Vô Biên hoảng sợ đi tới. Y đã hiểu được bản lĩnh của con người trẻ tuổi kia hơn y gấp nhiều lần, thậm chí y không biết dây thần kinh của mình có vấn đề hay không mà dám gây chuyện với một người như vậy?

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Những người như anh tôi gặp nhiều rồi, không chỉ riêng mình anh đâu. Trước đây không lâu có một người được gọi là Độc Lang, nghe nói là một cao thủ, nhưng đã bị ba đao của tôi giết chết. Còn có một môn phái gọi là Đoạn quyền đường, chủ môn phái này sai người đi giết tôi và cũng bị tôi giết chết hết. Hình như anh so với bọn họ còn non nớt lắm, sao lại kiêu ngạo như vậy chứ?

- Tiền bối xin tha mạng...

Nhiếp Vô Biên trong lòng rất hoảng sợ, liền quỳ xuống cầu xin. Trước mắt y là người nào đây, người mà có thể giết được các cao thủ, chút bản lĩnh của y còn không đủ cho hắn để mắt tới. Khiêm Hòa mặt cắt không còn giọt máu, anh ta biết ông chủ của mình sẽ không thoát khỏi vận hạn.

- Anh có biết tại sao giờ tôi không giết anh không?

Diệp Mặc nhìn y lạnh lùng nói.

Lúc này, Nhiếp Vô Biên đang run sợ, giờ y mới biết được cảm giác gần

kề cái chết là như thế nào. Trước kia chỉ có người khác cầu xin y, còn giờ đây, y đang phải cầu xin người khác.

Diệp Mặc nhìn Khiêm Hòa:

- Anh còn dám đánh chủ ý vào em gái tôi, anh cũng được lắm. Anh cũng có biết tại sao tôi không giết anh không?

Khiêm Hòa đã run rẩy cả người, không nói được lời nào. Tuy anh ta rất dũng mãnh nhưng gặp phải cảnh này anh ta không thể không run sợ được.

Diệp Mặc không để ý tới anh ta nữa, lại nhìn Nhiếp Vô Biên nói:

- Một năm trước, nơi này bị tôi nổ thành đống gạch vụn, người ở đây đều bị tôi giết hết, không ngờ một năm sau lại cũng chính tại nơi này, xem ra tôi và nơi này cũng có duyên đấy chứ!

Nhiếp Vô Biên đã rất hối hận, nếu sớm biết đắc tội với một kẻ máu lạnh tàn ác như thế này, thì y sẽ chọn một thành phố bất kỳ, trừ Đàn Đô.

- Tiền Bối, xin tha mạng...

Nhiếp Vô Biên vẫn tiếp tục cầu xin. Y chưa muốn chết, y tu luyện là đứng đầu trong môn phái Đương, sao có thể chết bây giờ được chứ? Nhưng bản thân y cũng không biết ai có thể bảo vệ được y đây? Ngay cả sư phụ y e là cũng không được nữa là.

Diệp Mặc thuận tay phát ra mười mấy hỏa cầu khiến cho hai bên hơn mười thi thể, thậm chí bao gồm cả hai tên vừa bị Nhiếp Vô Biên giết đều biến thành tro bụi.

Nhiếp Vô Biên đã hoàn toàn tê liệt, trong lòng y còn đang suy nghĩ chẳng may Diệp Mặc không buông tha cho y thì y có thể tìm một cơ hội trốn thoát, nhưng giờ y biết, điều đó là không thể. Diệp Mặc vẫn đang phát hỏa cầu. Nhiều năm y ẩn thân tu luyện như vậy cũng chưa nghe nói có ai có thể phát ra hỏa cầu để tấn công kẻ địch cả, thế mà giờ đây thật không thể tin nổi!

Y nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Diệp Mặc thì mồ hôi chảy ra ớn lạnh, y chủ động nói:

- Tiền bối, tôi là đệ tử của Cửu Nguyệt Tứ Xuyên, bởi vì muốn luyện Huyền Cấp mà tôi đến Đàn Đô này. Tôi phải cần rất nhiều trinh nữ nhưng tôi không giết họ mà chỉ lấy họ thôi...

- Hừ, có môn phái độc ác như thế à! Môn phái của các anh không cần tồn tại nữa, nếu không giết các cô ấy thì Thiến Thiến, bạn học của em gái tôi đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt của Diệp Mặc trở lên sắc lạnh, hắn không phải là đạo sĩ nhưng loại môn phái ác độc này, hắn chưa thấy bao giờ.

- Đúng thế, đúng thế!...

Nhiếp Vô Biên toát mồ hôi lạnh.

Diệp Mặc đến bên Nhiếp Vô Biên, dùng chân giẫm lên ngực y. Nhiếp Vô Biên chỉ cảm thấy giống như sức nóng của ngọn lửa tràn vào đan điền của y, sau cùng ở lại đó không nhúc nhích.

Tuy biết đó không phải là vật gì tốt nhưng Nhiếp Vô Biên không dám phản kháng lại.

- Anh hãy giết hết mười tám người còn lại, rồiđem thi thể về đi.

Diệp Mặc thản nhiên nói. Đối với những người này, hắn cũng không muốn để lại chút tình người...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 261

Bác Sĩ Chưa Tốt Nghiệp

A...

Nhiếp Vô Biên thật sự không ngờ được, Diệp Mặc nói chuyện thoải mái như vậy, không ngờ lại bảo anh ta ra ngoài giết người. Vậy chẳng phải anh ta có thể mượn cơ hội chạy trốn sao?

- Nếu anh muốn chạy trốn, anh cứ việc trốn thử xem.

Giọng nói của Diệp Mặc lạnh như băng.

- Không, tôi tuyệt đối không dám chạy trốn.

Nhiếp Vô Biên vội vàng lui ra ngoài. Anh ta không dám cò kè mặc cả. Bởi vì anh ta biết, người thanh niên trước mắt này làm chuyện này, có lẽ còn nhanh hơn mình. Anh ta thầm nghĩ nếu mình nghe lời, nói không chừng cuối cùng người thanh niên này có thể sẽ tha cho anh ta.

Khiêm Hòa thấy Nhiếp Vô Biên đã ra ngoài giết người, chân gã càng run rẩy hơn.

- Anh rất kiêu ngạo phải không? Không ngờ làm chó cũng sảng khoái như vậy? Nói đi, Nhiếp Vô Biên còn có bao nhiêu người ở Đàn Đô?

Diệp Mặc nghĩ nếu một đao đâm chết tên khốn Khiêm Hòa này là quá tiện nghi cho gã.

Lúc này Khiêm Hòa mới thoáng cảm thấy bình tĩnh hơn một chút. Vừa nghe thấy Diệp Mặc hỏi vậy, vội vàng nói:

- Mọi... mọi người đều ở trong này. Bởi vì, bởi vì cuối tháng anh ta lại phải đi về một lần. Tôi không biết gì nữa...

- Nếu anh không biết gì cả, vậy đi chết đi.

Diệp Mặc thuận tay đánh ra một quả cầu lửa. Chỉ có điều quả cầu lửa này từ trong phát ra.

Khiêm Hòa bị quả cầu lửa của Diệp Mặc vây quanh, trong lúc nhất thời không thể chết được, chỉ có thể ở bên trong kêu gào. Nhưng dù gã kêu gào như thế nào, lại không phát ra được tiếng động nào.

Trong thời gian ngắn ngủi, Nhiếp Vô Biên đã giết hết tất cả mọi người, sau đó đi vào. Anh ta nhìn thấy Khiêm Hòa đang ở trong quả cầu lửa dần dần tuyệt vọng, lập tức cảm giác phía sau lưng giống như bị rắn cắn. Không ngờ người này có thể khống chế lửa khủng khiếp đến mức này, khiến Khiêm Hòa chết cháy bên trong quả cầu lửa.

Rất cuộc Nhiếp Vô Biên không nhịn được, bắt đầu co chân bỏ chạy. Chẳng thà anh ta tự sát, cũng không muốn bị lửa dần dần thiêu đốt tới chết như Khiêm Hòa. Người thanh niên trước mắt này không phải là người. Hắn là ma quỷ. Nhiếp Vô Biên giết người vô số, sao lại gặp phải ma quỷ như vậy.

Nhưng anh ta chỉ trốn tới cửa liền có một quả cầu lửa cháy lên từ đan điền của anh ta. Anh ta cảm giác được toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều bị thiêu đốt. Cuối cùng anh ta đã hiểu được lời Diệp Mặc đã nói. Khiêm Hòa là đốt từ bên ngoài vào trong. Nhưng anh ta lại bị đốt từ bên trong ra ngoài. Nhiếp Vô Biên không thể chịu đựng được sự dày vò này, trực tiếp nâng tay lên vỗ vào gáy của mình.

Diệp Mặc không hề nhìn xem Khiêm Hòa còn thở hay không. Hắn ôm lấy em gái, lại mang theo Hà Kỳ, rời khỏi biệt thự. Thuận tay, hắn ném mấy quả cầu lửa ở phía ngoài biệt thự.

Ánh lửa dần dần lớn lên, trong lòng Diệp Mặc lại cảm thán. Không ngờ

hắn đã phá hủy biệt thự này tới hai lần.

Bất quá hắn biết sau khi ngọn lửa lớn hơn, sẽ nhanh chóng có người đi qua. Hắn sợ phiền toái, liền dẫn theo em gái và Hà Kỳ nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Khi tới gần nội thành, hắn đánh thức Hà Kỳ. Khi cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã dẫn Đường Bắc Vi rời khỏi đó.

- Anh, chúng ta đã ra khỏi đó rồi sao?

Khi Đường Bắc Vi tỉnh lại, phát hiện cô đã ở trong nội thành. Cô biết hẳn là Diệp Mặc đã giải quyết toàn bộ mọi chuyện bên đó, mới mang cô quay trở về.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đã giải quyết xong rồi. Ở trường học, em còn thứ gì không. Nếu thật sự không có gì, chúng ta đi luôn bây giờ. Anh dẫn em đi đua xe. Sau khi trận đấu kết thúc, chúng ta phải đi Yến Kinh. Nếu như có gì, vậy đi lấy luôn đi.

Đường Bắc Vi biết Diệp Mặc nói đã giải quyết, có lẽ thực sự đã hoàn toàn giải quyết xong chuyện này. Trong lòng cô liền hạ quyết tâm.

- Em còn có chút đồ lặt vặt. Còn nữa, em muốn chào mấy người ở cùng ký túc xá một tiếng. Ngoài ra em còn có một bạn học đang ở trong bệnh viện. Sau khi cô ấy cho em mượn điện thoại, đã bị người của Khiêm Hòa đánh bị thương. Em vẫn chưa thể đi thăm cô ấy.

- Được, vậy chúng ta vào bệnh viện trước. Anh sẽ trị thương giúp bạn học của em một chút.

Bạn học của Đường Bắc Vi vì cô nên mới bị người ta đánh trọng thương. Đương nhiên hắn phải đi giúp.

Bệnh viện Đàn Khang.

Vẻ mặt Túy Viện Viện có phần mờ mịt, nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Cô không biết tương lai của mình sẽ ra sao. Cô chỉ cho Bắc Vi mượn điện thoại dùng một chút, đã bị người đánh gãy hai chân. Hơn nữa xương sườn cũng bị gãy ba cái. Bệnh viện kiểm tra kết luận là cần phải cưa chân. Thậm chí cả đời chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

Cô không cam lòng. Cô mới hơn hai mươi tuổi. Không ngờ, cả đời chỉ vì vậy đã bị hủy. Nhưng cô không dám đi báo cảnh sát. Bởi vì cô hiểu báo cảnh sát có thể sẽ càng thảm hại hơn. Thế lực kia không phải là thế lực đơn giản. Thiến Thiến cũng bị buộc phải nhảy lầu. Tuy rằng cô có chút hối hận đã cho Bắc Vi mượn điện thoại, nhưng cô không trách Đường Bắc Vi. Vởi vì cô biết có thể Đường Bắc Vi sẽ có kết cục còn thảm hơn cả cô.

Mẹ Túy Viện Viện đã khóc đỏ cả mắt. Cha của cô chỉ nói một câu muốn báo cảnh sát, cũng bị đánh. Tuy rằng chỉ là vết thương nhẹ, nhưng cả nhà Túy Viện Viện đã biết, bọn họ căn bản không đấu lại người ta.

- Viện Viện, cô thế nào rồi?

Đường Bắc Vi đẩy cửa phòng bệnh của Túy Viện Viện ra, thấy hai mắt Viện Viện đờ đẫn, trong lòng cảm thấy áy náy. Nếu không vì cô, Túy Viện Viện sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Túy Viện Viện ngẩn người ra. Vài giây sau, cô mới kịp phản ứng:

- Bắc Vi, sao cô lại tới đây? Cô còn không chạy nhanh đi, ở lại đây làm gì? Hắn là ai vậy?

Sau khi Túy Viện Viện nói xong, lúc này mới thấy Diệp Mặc đứng ở sau lưng Đường Bắc Vi. Trong lòng cô lập tức tưởng rằng Diệp Mặc là người giám thị Đường Bắc Vi.

Đôi mắt Đường Bắc Vi đỏ hồng.

- Viện Viện, anh ấy là anh trai tớ, Diệp Mặc. Rất xin lỗi, là tớ đã làm liên lụy tới cậu.

- Hả, chính là người anh trai mà cậu nói có thể đến cứu cậu sao? Anh ta thật sự cứu được cậu ra sao?

Túy Viện Viện hoảng sợ nhìn Diệp Mặc. Cô và Đường Bắc Vi ở cùng một ký túc xá, đương nhiên cô biết chuyện của Đường Bắc Vi, cũng biết Đường Bắc Vi đã tìm được anh trai của cô, đồng thời anh trai cô sẽ đến đưa cô đi.

Diệp Mặc đi tới.

- Xin chào Viện Viện. Tôi là anh trai của Bắc Vi, Diệp Mặc. Rất xin lỗi, Bắc Vi đã liên lụy đến cô.

Cô gái này có làn da rất trắng, tuy rằng diện mạo bình thường, nhưng gương mặt tròn thực sự khiến người ta yêu thích.

Ánh mắt Túy Viện Viện trở nên ảm đạm, ngay lập tức đã nói:

- Có lẽ đây là số mạng của tôi. Chuyện này cũng không thể trách Bắc Vi...

Mặc dù có thể thấy được chút hối hận trong mắt Túy Viện Viện, nhưng Diệp Mặc vẫn vô cùng cảm kích đối với cô gái này. Một cô gái chỉ ở cùng ký túc xá với Đường Bắc Vi có thể làm được như vậy, chứng tỏ cô là một người rất tốt. Có lẽ trước khi cô cho mượn điện thoại, biết sẽ có hậu quả thế nào, nhưng cô vẫn đưa điện thoại cho Đường Bắc Vi mượn.

- Viện Viện, cậu không cần lo lắng. Anh trai tớ nói có thể chữa khỏi chân cho cậu...

Đường Bắc Vi đi đến trước mặt Túy Viện Viện, nhỏ giọng an ủi nói.

Túy Viện Viện lập tức giật mình. Tuy nhiên cô nhanh chóng phản ứng, ôm lấy tay Đường Bắc Vi, có chút run rẩy nói:

- Bắc Vi, cậu nói chân tớ còn có thể chữa được, thật sao?

- Đúng vậy. Tôi khẳng định có thể chữa khỏi chân của cô. Thậm chí còn khỏe mạnh hơn cả lúc cô chưa bị thương.

Diệp Mặc ngắt lời đáp lại.

Tuy rằng Túy Viện Viện đã được báo xương cốt bị hoại tử dập nát, nhưng cô tin tưởng Bắc Vi sẽ không nói dối. Cô là bạn học của Đường Bắc Vi nhiều năm như vậy, cô rất tin tưởng vào nhân phẩm của Đường Bắc Vi. Tuy rằng trong trường hợp này hoàn toàn không có khả năng chữa được, nhưng khát vọng được khỏe mạnh khiến cô chẳng thà tin tưởng lời Đường Bắc Vi và anh trai Bắc Vi nói là sự thật.

- Viện Viện, Chủ nhiệm Lưu đã qua đây. Ông ấy là bác sĩ khoa chỉnh hình...

Một người phụ nữ trông tiều tụy, vừa đẩy cửa vào, vừa nói. Nhưng khi nhìn thấy Diệp Mặc và Đường Bắc Vi, bà lập tức ngừng lại, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

Vì Diệp Mặc nói có thể chữa được cái chân bị thương của cô, cho nên tâm trạng Túy Viện Viện trở nên sáng sủa hơn một chút. Cô vội vàng nói:

- Mẹ. Cô ấy là Đường Bắc Vi bạn học của con. Đây là anh trai cô ấy, Diệp Mặc. Anh trai cô ấy có thể chữa khỏi hoàn toàn cho chân của con.

Người phụ nữ trông có vẻ tiều tụy nghe nói tới tên Đường Bắc Vi, sắc mặt lập tức có chút khó coi. Con gái mình vì cô ta nên mới biến thành như vậy. Tuy nhiên bà lại không nói gì thêm.

Nhưng ngược lại, người được gọi là Chủ nhiệm Lưu liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái.

- Không biết trời cao đất dày. Đây là lần đầu tiên tôi nghe người ta nói chân trong trường hợp này còn có thể chữa khỏi hoàn toàn. Bạn học, hẳn là vừa mới lấy được bằng tốt nghiệp hả?

Rất rõ ràng, Chủ nhiệm Lưu đã xem Diệp Mặc trở thành một kẻ gà mờ vừa mới tốt nghiệp.

- Anh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ anh trị không hết bệnh thì anh trai tôi cũng trị không hết sao? Anh quá coi thường người khác mà.

Tính tình Đường Bắc Vi ngoài mềm trong cứng. Hơn nữa, hiện tại Diệp Mặc trong lòng cô chính là sự tồn tại không thể dao động. Vậy mà tay bác sĩ này lại dám chất vấn anh trai mình.

Diệp Mặc khoát tay, ngăn cản Đường Bắc Vi nổi giận. Hắn nhìn Chủ nhiệm Lưu nói:

- Anh trị không hết không có nghĩa là người khác trị không hết. Tuy nhiên đúng là tôi còn chưa lấy bằng tốt nghiệp.

Sắc mặt Chủ nhiệm Lưu lập tức trở nên khó coi, lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái.

- Tốt lắm, vậy anh chữa đi. Chị Phó, không phải tôi không giúp. Hiện tại đã có bác sĩ cao cấp hơn đến chữa bệnh cho con gái chị rồi. Xin chào.

Nói xong không ngờ Chủ nhiệm Lưu này liền xoay người rời đi. Mẹ Túy Viện Viện vội vàng chạy theo. Bà thật vất vả bỏ ra một khoản tiền lớn mới mời được một bác sĩ chuyên khoa, nhưng lại bị người thanh niên trẻ không hiểu chuyện này nói mấy câu, đã bỏ đi rồi.

Sau một lúc lâu, sắc mặt mẹ Túy Viện Viện có chút khó coi một mình quay lại. Trong lòng bà thực sự không thoải mái. Không nói tới việc con gái bị Đường Bắc Vi liên lụy đến mức này, hiện tại bà mời một bác sĩ chuyên ngành tới chữa trị cho con gái, anh trai Đường Bắc Vi lại làm anh ta tức giận bỏ đi. Nếu bà có thể cao hứng mới là chuyện lạ.

- Mẹ, anh trai Diệp Mặc thật sự có thể giúp con chữa bệnh. Con không muốn cưa chân. Con tin Bắc Vi.

Túy Viện Viện vẫn không muốn bị cưa chân. Một khi bị cưa chân, cô thật sự trở thành một người tàn phế. Về phần cô nói tin tưởng Diệp Mặc, chẳng qua chỉ muốn kéo dài thời gian bị cưa chân.

Mẹ Túy Viện Viện thở dài. Bà biết tâm tư của con gái, nhưng bà lại không có cách gì.

- Bác gái, cháu rất xin lỗi về chuyện của Viện Viện. Nhưng xin bác yên tâm, không cần nói tới việc cô ấy bị như vậy là vì Bắc Vi, chỉ riêng việc cô ấy là bạn của Bắc Vi, cháu cũng sẽ giúp chữa khỏi cho cô ấy. Xin bác gái cứ yên tâm.

Diệp Mặc chủ động nói. Tuy rằng sắc mặt mẹ Túy Viện Viện rất khó coi, nhưng hắn có thể hiểu được.

- Ôi...

Mẹ Túy Viện Viện thở dài, lại không nói gì nữa.

Diệp Mặc đi đến trước giường bệnh của Túy Viện Viện, nhìn cô nói:

- Cô không cần lo lắng. Hiện tại tôi sẽ chữa bệnh giúp cô.

Mấy người đều sững sờ nhìn Diệp Mặc. Hiện tại dùng cái gì để chữa bệnh. Trong tay Diệp Mặc cũng không có bất kỳ phương tiện nào mà?

Diệp Mặc mỉm cười, giống như làm ảo thuật lấy ra một hộp kim châm. Sau đó hắn nói Đường Bắc Vi, vén chăn lên giúp hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 262

Thần Y

Ha ha, thật sự là buồn cười. Một tên khốn miệng còn hôi sữa, không biết đọc được mấy quyển sách, không ngờ dám nói hắn có thể chữa được xương đã hoại tử, hơn nữa còn bị dập nát. Sao con người bây giờ lại thích khoe khoang và không thực tế như vậy chứ?

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình Lưu về tới phòng vẫn còn rất tức giận. Rất rõ ràng, anh ta bị Diệp Mặc làm tức giận.

- Người trẻ tuổi bây giờ đều như vậy cả. Anh Lưu, vẫn là câu nói của con gái tôi đúng. Anh tưởng thật thì anh đã thua, ha ha...

Một bác sĩ nữ trung niên ngồi ở trong góc vừa cười vừa nói.

Chủ nhiệm Lưu vỗ vỗ đầu.

- Điều này cũng đúng. Người không biết không sợ. Tôi việc gì phải tức giận với người trẻ tuổi không biết sợ đó chứ. Chỉ có bệnh nhân là phải chịu khổ thôi.

- Tiên sinh, anh không thể động tới bệnh nhân.

Một y tá đã đi tới, vội vàng ngăn cản Diệp Mặc ra tay.

Diệp Mặc thuận tay kéo cô sang bên cạnh, kim châm trong tay đã giống như tàn ảnh dừng ở trên đùi Túy Viện Viện. Cô y tá vừa rồi còn muốn ngăn cản Diệp Mặc, thấy động tác của Diệp Mặc liền đứng ngây ra nhìn.

Bệnh viện Đàn Khang cũng có khoa Đông y. Thậm chí Viện trưởng của

các cô chính là một bác sĩ Đông y. Hơn nữa còn là bác sĩ Đông y có bản lĩnh rất lợi hại. Cô đã từng thấy bác sĩ Đông y châm cứu, nhưng chưa từng thấy tốc độ như vậy. Đây quả thực chính là lưu loát như mây bay nước chảy. Sau khi khiếp sợ qua đi, thậm chí cô nghi ngờ người thanh niên này thật sự có bản lĩnh.

Tuy nhiên, sau một lát cô lại bắt đầu có phản ứng. Bất kể người này có bản lĩnh thật hay không, trong chuyện này cô không thể làm chủ được. Trong thời gian ngắn nhất, cô nhất định phải báo cáo với bệnh viện. Một người ở bên ngoài lại tới khám cho bệnh nhân trong bệnh viện. Chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

Không ai để ý thấy cô y tá đã chạy đi. Đường Bắc Vi vẫn biết anh trai có bản lĩnh, nhưng Túy Viện Viện và mẹ của cô nhìn thấy tốc độ này lại ngây người há hốc miệng. Cho dù không dùng kim châm, lấy tay tùy tiện sờ loạn trên đùi bệnh nhân cũng không nhanh được như vậy.

Túy Viện Viện chỉ cảm thấy kim châm không ngừng đâm vào chỗ xương đùi của mình, sau đó lại được rút ra rất nhanh. Thậm chí cô còn không cảm giác được đi vào lúc nào, đi ra lúc nào. Cô chỉ cảm thấy một nhiệt lượng di chuyển trên xương đùi của cô. Thậm chí cô có thể cảm giác được sức nóng này khiến cô rất thoải mái.

Ngay khi tay Diệp Mặc đặt trên ngực cô, dùng chân nguyên giúp cô khôi phục lại những xương sườn đã gãy, cô đã quên cả thẹn thùng. Điều này quả thực không thể tưởng tượng được.

Y tá vừa chạy ra khỏi cửa, liền thấy Viện trưởng cùng một người phụ nữ ăn mặc rất sang trọng từ trên tầng đi xuống. Cô vội vàng xông tới nói:

- Viện trưởng Hồ, có một người là người nhà của bệnh nhân, không phải là bác sĩ trong viện chúng ta đang chữa bệnh cho bệnh nhân ở trong bệnh viện chúng ta.

Viện trưởng Hồ nghe cô nói xong sắc mặt lập tức trở nên khó coi, lập

tức nói:

- Lập tức đi gọi nhân viên bảo vệ cản anh ta lại. Làm bừa bãi. Hiện tại anh ta đang làm gì?

- Hiện tại hắn dùng liệu pháp châm cứu chữa trị cái chân bị tổn thương của bệnh nhân. Chỉ có điều tốc độ sử dụng châm của anh ta rất nhanh rất nhanh. Tôi nhìn theo còn không kịp.

Y tá vội vàng nói.

- Châm cứu? Chân? Có phải là người phụ nữ lần trước đã khóc lóc trước cửa văn phòng tôi không?

Viện trưởng Hồ nghĩ tới, lúc trước người phụ nữ này vì chân con gái bà ta phải cưa, bà ta chịu không nổi đã khóc lớn trong bệnh viện.

- Đúng là bác ấy.

Cô y tá lập tức đáp lại.

- À, đợi một lát. Tôi đi xem trước. À, thôi đi, tôi có chuyện.

Dường như lúc này Viện trưởng Hồ mới nhớ tới người phụ nữ trung niên ở bên cạnh.

Người phụ nữ trung tuổi này lại có chút suy nghĩ. Khi cô ta nghe thấy Viện trưởng Hồ nói vậy, lại mỉm cười nói:

- Người này thật sự rất thú vị. Thật ra tôi cũng muốn đi xem.

Viện trưởng Hồ vốn muốn đi xem người này châm cứu trị bệnh cho bệnh nhân thế nào, hiện tại phụ nữ trung niên này vừa nói vậy, ông ta lập tức tán thành nói:

- Tốt, nếu đã như vậy, chúng ta cùng đi.

Diệp Mặc biết có hai người vừa bước vào phòng bệnh, nhưng hắn không biết một người trong đó là Viện trưởng. Cho dù biết, chỉ cần không ngăn cản hắn chữa bệnh, hắn sẽ không nói gì.

Hồ Dương vừa nhìn thấy động tác của Diệp Mặc liền sợ tới mức ngây người. Bản thân ông ta chính là bác sĩ Đông y. Đối với châm cứu có thể nói là rất thông thạo. Nhưng cho tới bây giờ ông ta vẫn chưa từng thấy một người nào có thể châm cứu như vậy. Hai tay Diệp Mặc gần như là tàn ảnh dao động. Kim châm trong tay không ngừng đâm vào lại rút ra, lại đâm vào. Tốc độ nhanh một cách kỳ lạ. Cho dù là bản thân ông ta cũng không có cách nào thấy rõ ràng rốt cuộc hắn đã cắm vào vị trí nào, đừng nói tới phân biệt huyệt đạo.

Một trăm lẻ tám cây kim châm trong tay Diệp Mặc dưới sự trợ giúp của chân khí, không ngừng xoa dịu và chữa trị xương đùi cho Túy Viện Viện. Còn nữa, một khi phát hiện xương sườn trên ngực cô nằm lệch vị trí, hắn lập tức vận dụng thần thức điều động chân khí phục hồi lại như cũ, sau đó vận chuyển chân nguyên chữa trị củng cố lại.

Nhờ Diệp Mặc trị liệu, Túy Viện Viện càng lúc càng vui mừng. Bản thân cô cảm nhận rõ nhất. Cảm giác tê dại và đau đớn dần dần biến mất không thấy nữa. Mà cảm giác từ hai chân càng lúc càng rõ ràng. Thậm chí cô còn cảm giác hiện tại mình có thể xuống giường được rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc đã luyện khí đỉnh cao tầng thứ ba, nhưng hắn còn chưa chịu được mức độ tiêu hao chân khí này. Mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra. Đường Bắc Vi cầm lấy khăn tay cẩn thận lau mồ hôi trên trán Diệp Mặc.

Hồ Dương và người phụ nữ trung niên vẫn đứng ngây người nhìn. Bọn họ biết hôm nay đã gặp cao nhân rồi. Đây thật sự là một cao nhân. Ngay cả mẹ Túy Viện Viện cũng biết, hẳn là Diệp Mặc có bản lĩnh lớn.

Một giờ sau, Diệp Mặc thở dài một tiếng, lấy ra một viên thuốc đưa cho Túy Viện Viện.

- Đã chữa xong. Uống viên thuốc này vào.

Túy Viện Viện vui mừng nhận lấy viên thuốc, không cần suy nghĩ liền nuốt xuống.

- Viện Viện, hiện tại con cảm giác thế nào?

Mẹ Túy Viện Viện vội vàng không thể chờ được hỏi.

Túy Viện Viện thử cử động chân một chút, thậm chí còn nâng chân lên, lập tức vui mừng nói:

- Mẹ, con cảm giác chân con đã khỏi hẳn rồi, thậm chí còn có thể xuống giường đi lại. Hơn nữa ngực đã không còn bị đè ép nữa. Dường như vết thương ở ngực cũng tốt rồi.

Nói tới đây, cô mới nhớ tới chuyện vừa rồi Diệp Mặc châm vào ngực cô. Cô cảm thấy có một ít thẹn thùng.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Hiện tại chưa thể xuống giường đi lại được đâu. Nhất định phải chờ qua một tuần, mới có thể xuống giường.

Hắn đã dùng chân nguyên giúp làm dịu vết thương của Túy Viện Viện. Sau một tuần, dưới sự phối hợp của chân nguyên, khẳng định chân cô sẽ bình phục.

Mẹ Túy Viện Viện kích động muốn dập đầu cảm ơn Diệp Mặc, Diệp Mặc vội vàng kéo bà dậy.

- Cám ơn cậu, cậu thanh niên, nếu Viện Viện nhà bác thật sự phải cưa chân, bác thật sự không biết phải làm gì. Cám ơn, cám ơn! Bác sĩ của bệnh viện đều là kẻ vô dụng, hơi một tí là cưa.

Mẹ Túy Viện Viện căn bản không thấy Hồ Dương đứng ở phía sau, vừa lau mắt, vừa thuận miệng mắng.

Hồ Dương căn bản không để ý tới lời nói của mẹ Túy Viện Viện, mà khiếp sợ nhìn Diệp Mặc đang thu hồi kim châm, nhìn Túy Viện Viện nâng chân lên. Sau một lúc lâu, thở dài một tiếng, tới trước mặt Diệp Mặc, cuối cùng cúi đầu làm một lễ.

- Thần y, thần y. Tôi đã từng xem qua bệnh tình của Viện Viện. Tôi hiểu rất rõ. Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn toàn chữa khỏi. Tôi nói thần y cũng không biểu đạt hết y thuật của cậu. Hôm nay, cuối cùng Hồ Dương tôi đã được mở rộng tầm mắt. Quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn. Y đạo không có giới hạn.

Diệp Mặc quan sát Hồ Dương một chút, mới lên tiếng:

- Ông là ai?

Hồ Dương lập tức lấy ra một danh thiếp hai tay cung kính đưa cho Diệp Mặc.

- Tôi là Viện trưởng bệnh viện Đàn Khang Hồ Dương. Xin hỏi cậu họ gì?

Lúc này Hồ Dương không dám đối đãi với Diệp Mặc như một kẻ gà mờ. Trong lòng ông ta, Diệp Mặc chính là thần. Nếu có thể giữ thần y như Diệp Mặc ở lại bệnh viện của mình, nói không chừng bệnh viện Đàn Khang sẽ nhanh chóng sẽ trở thành bệnh viện nổi tiếng trên thế giới.

- À, tôi tên là Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận danh thiếp nhìn lướt qua. Hắn nhận ra ý tưởng của Hồ Dương qua ánh mắt nóng bỏng của ông ta. Tuy nhiên điều này căn bản không có khả năng.

Dường như đã nhận ra Diệp Mặc không mấy nhiệt tình với Viện trưởng Hồ, người phụ nữ ở bên cạnh Hồ Dương liền thận trọng đi tới.

- Diệp tiên sinh. Chào anh. Tôi là Bàng Hải Hương của tập đoàn Đại ĐếHongkong. Hôm nay thấy được y thuật của anh, thật sự là đáng kinh ngạc. Không biết có thể có vinh hạnh mời anh cùng ăn một bữa cơm.

Ánh mắt người phụ nữ ở bên cạnh Hồ Dương cũng lộ vẻ nóng bỏng. Tuy nhiên ánh mắt của cô còn nhiều khát vọng hơn. Cô lấy ra một danh thiếp, không ngờ được làm bằng vàng.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Rất xin lỗi, tôi có việc bận, không có thời gian.

Nói xong Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Túy Viện Viện nói:

- Viện Viện, có rảnh qua vài ngày nữa, cùng nhau ăn một bữa cơm. Tôi muốn cảm ơn cô đã giúp Bắc Vi.

- Được, anh Diệp Mặc. Cám ơn anh, nếu không nhờ có anh, em thật sự không biết phải làm thế nào.

Chân Túy Viện Viện đã được chữa khỏi, tính tình lại cởi mở như trước kia.

Mẹ Túy Viện Viện càng lộ vẻ cảm kích. Chỉ có điều, cô không biết nên nói thế nào để bày tỏ hết cảm kích của mình đối với Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa mới nói với mình là không có thời gian ăn cơm, hiện tại ở trước mặt bọn họ lại nói muốn mời Túy Viện Viện ăn cơm. Điều này khiến Hồ Dương và người phụ nữ kia cảm thấy rất xấu hổ.

Tuy nhiên người phụ nữ kia không hề để ý tới, lại tiến tới rất khẩn khoản và cung kính nói:

- Diệp tiên sinh, rất xin lỗi. Tôi biết tôi làm như vậy là rất mạo muội. Nhưng vì chồng tôi ốm nặng không dậy nổi, mắt thấy anh... nên... Lần này tôi đến bệnh viện Đàn Khang vốn muốn hỏi mượn Viện trưởng Hồ một vài

loại thuốc Đông y, không ngờ gặp được anh. Tôi biết anh là cao nhân, cho nên tôi muốn mời anh...

Nói xong, đôi mắt người phụ nữ này đỏ lên. Xem ra cô ta rất lo lắng cho chồng mình.

Diệp Mặc nhíu mày. Thật ra hắn không có hứng thú với việc khám bệnh. Vừa rồi là vì hắn không đành lòng thấy Túy Viện Viện tuyệt vọng, mới lập tức chữa trị cho cô. Sớm biết thế này, hắn đã đóng cửa lại.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, người phụ nữ trung niên thận trọng tiến lên nói:

- Chỉ cần chữa được cho chồng tôi, dù phải trả bằng bất kỳ giá nào tôi cũng đồng ý.

Diệp Mặc thở dài. Hắn không phải là người có ý chí sắt đá. Người phụ nữ trung niên này đã nói như vậy, hắn còn từ chối nói thật sự là rất không nhân đạo.

Suy nghĩ một lát, hắn nói:

- Được rồi, lần sau không nên nói vậy nữa. Cô lập tức đưa chồng cô đến đây. Tối ngày mai tôi sẽ chữa cho anh ta.

Người phụ nữ lập tức vui mừng nói:

- Cám ơn, cảm ơn Diệp thần y. Tôi lập tức liên hệ.

Diệp Mặc gật đầu, vừa định nói chuyện, chợt có tiếng còi báo động của cảnh sát vang lên. Năm chiếc xe cảnh sát chạy thẳng vào bệnh viện. Hơn mười người cảnh sát lao xuống xe, bất ngờ cầm súng bao vây lấy Diệp Mặc...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 263

Không Nên Gây Sự Với Tôi

Diệp Mặc nhìn những cảnh sát tới bao vây xung quanh, đã biết những người này tới vì hắn. Chỉ có điều hắn lại không hề quan tâm. Diệp Mặc đoán không sai. Rất nhanh, hắn và Đường Bắc Vi đã bị hơn mười người cảnh bao vây.

- Các anh làm gì thế này?

Hồ Dương lập tức tiến lên hỏi.

Người cảnh sát trung tuổi đi phía trước cười lạnh, đẩy Hồ Dương ra.

- Viện trưởng Hồ, tôi biết ông là bác sĩ đức cao vọng trọng ở Đàn Đô. Chỉ có điều xin ông không nên cản trở chúng tôi chấp hành công vụ. Chúng tôi nghi ngờ hai người này có liên quan đến vụ phóng hỏa biệt thự Trúc Hồ ở Đàn Đô. Mời ông tránh đường cho.

- Cảnh sát Ngũ, khi tôi đến còn được các anh bảo vệ. Tôi rất cảm ơm cảnh sát Đàn Đô. Nhưng trong chớp mắt các anh nói Diệp thần y là nghi phạm phóng hỏa. Điều này có phần thái quá rồi. Diệp thần y có y thuật như thế, cần phải đi phóng hỏa sao?

Bàng Hải Hương lập tức đứng ra. Bất kể Diệp Mặc có phải là nghi phạm hay không, cô không thể để Diệp Mặc bị tổn thương. Điều này liên quan đến tính mạng của chồng cô.

Sắc mặt cảnh sát Ngũ có chút khó coi. Anh ta nhìn Bàng Hải Hương nói:

- Bà Bàng, bà là khách quý của Đàn Đô. Tuy nhiên mong bà không nên

cản trở công tác của chúng tôi.

Sắc mặt Bàng Hải Hương rất khó coi, nhưng không thể nói được gì.

Diệp Mặc không muốn gây ầm ĩ ở bệnh viện. Cho dù xảy ra chuyện, hắn cũng không muốn nhiều người nhìn như vậy. Người cảnh sát này rõ ràng là cùng một phe với Khiêm Hòa. Không biết sau khi anh ta biết Khiêm Hòa và lão đại sau lưng anh ta đều bị giết. Anh ta còn có thể kiêu ngạo như vậy nữa hay không.

- Nếu như vậy, tôi đi với anh một chuyến. Chị Bàng, tối ngày mai tôi sẽ đến đây. Chị cứ đưa chồng chị qua. Không cần lo lắng về chuyện của tôi. Cũng không cần chị phải làm gì. Tôi khẳng định sẽ tới đúng giờ.

Diệp Mặc nói xong nhìn cảnh sát Ngũ cười lạnh một tiếng.

- Tự gây họa thì không thể sống được.

- Hừ, tới đúng giờ? Anh nằm mơ đi.

Cảnh sát Ngũ hừ một tiếng.

Nhìn thấy Diệp Mặc nói xong, anh ta liền kéo thẳng Đường Bắc Vi vào xe cảnh sát. Sắc mặt người cảnh sát kia rất khó coi. Người kia không ngờ hắn lại kiêu ngạo như thế. Anh ta biết phía sau Khiêm Hòa còn có một lão đại. Lão đại kia không chỉ Khiêm Hòa, ngay cả Cục trưởng Liễu cũng không dám làm gì gã. Hiện tại, biệt thự Trúc Hồ của Khiêm Hòa ở lại bị đốt. Cho dù Khiêm Hòa bị giết, anh ta cũng phải bắt được người. Bằng không anh ta làm sao nói chuyện được với lão đại.

Nhìn mấy chiếc xe cảnh sát đưa Diệp Mặc đi, vẻ mặt Bàng Hải Hương đầy lo lắng. Hồ Dương lại an ủi nói:

- Cô không cần sốt ruột. Tôi biết Phó cục trưởng Cục cảnh sát Lâm quận Nghi Định Đàn Đô. Đợi lát nữa tôi gọi điện thoại cho ông ấy.

Mấy chiếc xe cảnh sát gào rú trên đường nhanh chóng đi tới Cục cảnh sát quận Nghi Định Đàn Đô. Cảnh sát Ngũ và hai người cảnh sát đi bên cạnh Diệp Mặc tiến vào Cục cảnh sát. Sau đó, anh ta lập tức cầm lấy điện thoại trên bàn gọi điện thoại nói vài câu. Đơn giản là đã dẫn ai tới.

- Anh rất kiêu ngạo. Chỉ có điều anh rơi vào trong tay Ngũ Chấn Phi tôi, có kiêu ngạo cũng không đứng dậy nổi.

Cảnh sát Ngũ để điện thoại xuống, thoáng nhìn về phía Diệp Mặc. Vẻ mặt anh ta không hề nghi ngờ đã lộ rõ, "loại người như anh chỉ cần một đầu ngón tay là có thể đè chết được". Nếu Diệp Mặc dám có phản kháng, anh ta sẽ lập tức nổ súng.

Đường Bắc Vi lại oán hận nhìn chằm chằm vào cảnh sát Ngũ này. Cô biết lúc trước Thiến Thiến báo cảnh sát là do anh ta giải quyết. Kết quả Thiến Thiến không thoát được vận rủi. Có thể thấy được người này tuyệt đối đã cấu kết với đám rác rưởi kia.

Diệp Mặc lại thoáng nhìn qua hai người cảnh sát đang đang cầm súng đứng ở cửa, sau đó nhìn Ngũ Chấn Phi nói:

- Tôi có thể cho rằng anh đang uy hiếp tôi không? Hơn nữa còn là dùng thân phận của một cảnh sát để uy hiếp tôi?

- Ha ha...

Ngũ Chấn Phi cười ha hả.

- Không sai. Tôi chính là lấy thân phận của một cảnh sát để uy hiếp anh. Anh làm gì được hả?

- Chẳng có gì cả. Nếu không phải sợ Hàn Tại Tân khó xử, tôi đã lập tức giết chết anh. Tuy nhiên, đợi lát nữa tôi vẫn sẽ giết anh.

"Nếu tôi giết anh trước, sẽ phải đợi người tới lấy khẩu cung, như vậy sẽ khiến ông Hàn khó xử."

Diệp Mặc thật sự nghĩ như vậy. Hắn không thể không giết Ngũ Chấn Phi. Nhưng dưới tình huống như vậy, giết một cảnh sát, thậm chí còn là một cảnh sát có chút chức vị, quả thật quá mức lỗ mãng. Tuy rằng hắn tự phụ, nhưng không tự phụ đến mức đối đầu với một quốc gia. Hơn nữa, hắn còn có một vài người nhà sống ở đây. Hắn còn không muốn làm gì quá đáng.

Còn một điều nữa, hắn đúng là kẻ giết người rất quyết đoán, nhưng không phải là người không biết suy nghĩ. Chẳng lẽ hắn có thể dẫn người thân của mình chạy loạn khắp nơi sao? Hắn không tin người lợi hại nhất quốc gia chính là Phi Tuyết. Hàn Tại Tân là tay cáo già. Ông ta tuyệt đối không có khả năng tiết lộ bí mật quốc gia cho hắn biết.

Hơn hai mươi năm trước, Âu Húc Hổ tiêu diệt một gia tộc. Có phải có người đã mượn đao giết người hay không, Diệp Mặc không dám khẳng định. Tống Gia có thể tìm được Lý Minh Cường, loại hậu kỳ Huyền cấp này để cùng hợp tác, một quốc gia không thể tìm thấy cao thủ Địa cấp để hợp tác sao? Cho dù nói thế nào, Diệp Mặc cũng không tin. Có lẽ, chỉ là chưa tới mức đó mà thôi.

- Hừ...

Một tiếng hừ lạnh từ ngoài cửa truyền vào. Một người đàn ông trung niên bước vào.

- Quả nhiên là kiêu ngạo. Dám ở Cục cảnh sát nói giết cảnh sát. Đây vẫn là lần đầu tiên Liễu Phương tôi được nghe thấy.

Diệp Mặc thật sự không có nói sai. Hắn có giấy phép giết người. Nếu khẳng định cảnh sát Ngũ này có hành vi phạm tội, hắn thật sự có thể lập tức giết anh ta. Chỉ có điều chuyện này không giải quyết tốt, nói không chừng việc này sẽ trở thành lý do để kẻ khác chơi cờ cùng Hàn Tại Tân. Ông Hàn là người không tệ lắm. Hắn không muốn tạo một vài cơ hội cho đối thủ của ông ta trên phương diện chính trị. Đối với hắn mà nói, giết sớm hay giết muộn đều giống nhau. Hắn không chú ý tới chút thời gian đó.

Những tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Từ ngoài cửa lại có một người vội vã chạy tới. Một người cảnh sát trung niên béo mập vọt vào. Anh ta vừa nhìn thấy Liễu Phương lập tức nói:

- Cục trưởng Liễu, Diệp Mặc là bạn của Viện trưởng Hồ, sao có thể là nghi phạm đốt biệt thự Trúc Hồ được? Có phải đã hiểu lầm không?

- Phó cục trưởng Lâm, hiện tại không phải là chuyện có hiểu nhầm hay không nữa. Vừa rồi, tôi trực tiếp nghe thấy tên Diệp Mặc này nói muốn giết Ngũ Chấn Phi. Người này kiêu ngạo như thế, tôi sẽ không nghi ngờ lời nói của Ngũ Chấn Phi. Loại người bại hoại của xã hội ngay cả cảnh sát còn dám uy hiếp, nếu không đưa ra công lý, chúng ta sao có thể trả lời với người dân của Đàn Đô? Anh nói đi? Phó cục trưởng Lâm.

Liễu Phương kéo dài bốn chữ Phó cục trưởng Lâm.

Diệp Mặc cười lạnh. Hắn lập tức biết Cục trưởng Liễu và Phó cục trưởng Lâm này có vấn đề. Mà hẳn là có người nào đó đã nhờ Phó cục trưởng Lâm đến giúp mình.

Người béo mập họ Lâm bị Liễu Phương chặn họng, sau một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Theo bản năng anh ta nhìn Diệp Mặc. Ý là chẳng lẽ anh lại công khai nói như vậy trong trường hợp này sao? Anh làm vậy không phải đã khiến tôi khó xử sao?

Tuy nhiên, lúc này Phó cục trưởng Lâm đã bình tĩnh trở lại. Anh ta nghĩ hẳn chuyện này không đơn giản như vậy. Liễu Phương sẽ không đến đây vì một người không quan trọng. Vừa rồi, chỉ bởi vì ông Hồ gọi điện thoại quá thiết tha, nên anh ta mới chạy đến đây. Hiện tại tỉnh táo lại, anh ta đã biết vì nguyên nhân gì. Tuy rằng anh ta và Liễu Phương không hợp nhau, nhưng sẽ không phạm sai lầm trong vấn đề quan trọng.

Reng reng Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đúng lúc Phó cục trưởng Lâm đang khó xử.

Liễu Phương đi qua nhận điện thoại.

- Chủ tịch thành phố Dư. Dạ, dạ, tôi biết. Người đã bắt được rồi. Được... Nhất định nhất định.

Để điện thoại xuống, Liễu Phương nhìn Phó cục trưởng Lâm cười lạnh một tiếng, nhưng lười nhìn Diệp Mặc, chỉ nói với người béo mập họ Lâm:

- Phó cục trưởng Lâm, vừa rồi Chủ tịch thành phố Dư gọi điện thoại qua, nói tính chất của sự việc này vô cùng nghiêm trọng. Nhất định phải xử lý nghiêm khắc, phạt nặng. Diệp Mặc và Đường Bắc Vi là người bị tình nghi phạm tội, lập tức bắt cả. Không biết Phó cục trưởng Lâm còn có ý kiến gì khác hay không?

Khi người béo mập họ Lâm nghe Liễu Phương nói người trong điện thoại là Chủ tịch thành phố Dư, đã biết là không xong rồi. Dường như mình đã rơi vào một cái bẫy, không khỏi âm thầm trách Hồ Dương. Ban đầu, anh ta tưởng rằng đây chỉ là vấn đề nhỏ. Không ngờ cuối cùng ngay cả Chủ tịch thành phố Dư đều liên lụy vào. Chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

Đang lúc người béo mập họ Lâm không biết nên nói cái gì, Diệp Mặc lại lại nói.

- Phó Cục trưởng Lâm, cảm ơn anh tới nói giúp cho tôi. Tôi nghĩ anh sẽ nhanh chóng có thể bỏ đi chữ phó này rồi.

Sắc mặt Liễu Phương tức giận xanh mét.

- Dẫn hai người này đi. Điều tra kỹ càng, nhất định phải điều tra ra kết quả.

Diệp Mặc không đợi Phó cục trưởng béo mập này nói chuyện, liền quay đầu nhìn Liễu Phương nói.

- Nếu không điều tra ra kết quả có phải liền dùng hình phạt nghiêm khắc để tra hỏi hay không? Tuy nhiên không cần phải làm thế. Hiện tại tôi tự mình

thẩm vấn. Anh mở to mắt đứng đấy nhìn xem chuyện gì? Đi, Phó cục trưởng Lâm, chuẩn bị ghi âm.

- Tên điên này, tra khảo hắn trước...

Liễu Phương lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, muốn hai người cảnh sát phía sau trực tiếp động thủ.

Diệp Mặc nói xong lấy ra một quyển sổ màu xanh quơ quơ trước mặt Liễu Phương.

- Anh nói tôi có tư cách hay không?

- Tổng huấn luyện viên Phi Tuyết?

Chỉ đọc năm chữ này, phía sau còn có một dấu in nổi, Liễu Phương lại không thể nói gì thêm. Cái dấu in nổi này tuyệt đối là thật. Bản thân ông ta là Cục trưởng Cục cảnh sát, chút việc ấy vẫn có thể nhận ra được.

Phó cục trưởng Lâm vội vàng đưa đầu qua. Anh ta cũng biết dấu in nổi của Tổng cục đặc binh, trong mắt lập tức chợt hiện lên chút thần thái. Phản ứng của anh ta rất nhanh, lập tức tiến lên nói:

- Hóa ra là Huấn luyện viên Diệp tự mình qua. Ha hả, tôi tên là Lâm Tán. Được gặp anh thật là vinh hạnh, vinh hạnh.

Nói xong, anh ta đưa tay qua.

- Sao, anh là Diệp Mặc? Đúng, đúng là Diệp Mặc ở Yến Kinh...

Bỗng nhiên Lâm Tán nhớ tới Diệp Mặc là ai. Đang nói chuyện, lập tức tạm dừng. Không ngờ hắn lại là Diệp Mặc trong truyền thuyết.

Liễu Phương thấy Diệp Mặc có bằng chứng xác thực, trong lòng đầy kinh ngạc, tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn mất đi vị thế của mình. Cho dù hắn là huấn luyện viên, có thể giết người, nhưng hắn không thể can thiệp vào việc phá án của cơ quan cảnh sát tỉnh ngoài. Huống gì Chủ tịch thành phố đã

tự mình căn dặn về chuyện này.

Nhưng khi ông ta nghe thấy hai chữ Diệp Mặc này, đồng thời cũng liếc nhìn thấy hai chữ này trên giấy chứng nhận, đầu óc của ông ta chợt quay cuồng. Bản thân cũng không có cách nào ngăn chặn được sự sợ hãi ở trong lòng.

Danh tiếng của Diệp Mặc, có thể rất nhiều dân chúng không biết tới, nhưng ông ta là Cục trưởng cảnh sát Quận của một thành phố, sao có thể không biết Diệp Mặc là ai? Hắn là tồn tại khiến Tống Gia kiêng kỵ, hơn nữa đã ra tay tàn nhẫn diệt Âu Gia. Âu Gia tùy tùy tiện tiện lấy ra một người cũng là một Chủ tịch thành phố, đừng nói tới một Phó chủ tịch thành phố.

Mồ hôi lạnh chảy xuống sau lưng Liễu Phương. Đầu ông ta choáng váng từng đợt. Ông ta biết mình xong rồi. Thật sự xong đời. Diệp Mặc nói có thể giết Ngũ Chấn Phi một chút cũng không sai. Hắn nói đều là sự thật. Hắn quả thật có thể tùy tiện giết chết Ngũ Chấn Phi, hơn nữa không phải chịu bất kỳ trách nhiệm gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 264

Hiện Tại Anh Có Thể Báo Cảnh Sát

Liễu Phương cảm thấy hối hận, nhưng hối hận cũng đã muộn. Diệp Mặc, vừa mới bắt đầu mình đã biết hắn tên là Diệp Mặc. Sao không nghĩ tới việc này chứ? Ngoại trừ Diệp Mặc ra, còn ai dám trêu chọc họ Nhiếp ở Đàn Đô chứ?

Diệp Mặc nhìn Liễu Phương lạnh lùng cười:

- Tôi đã nói tôi không chọc giận anh, sao anh lại muốn tới gây chuyện với tôi?

- Anh cho là họ Nhiếp có thể giúp anh sao? Hắn đã hóa thành tro rồi. Anh không cần đem Chủ tịch thành phố ra làm gì. Ông ta sẽ nhanh chóng giống anh thôi. Ngu ngốc.

Nếu hối hận và ánh mắt có thể giết người, Liễu Phương đã sớm giết Ngũ Chấn Phi vô số lần.

Tên Ngũ Chấn Phi khốn kiếp. Ai không chọc lại đi chọc vào Diệp Mặc này? Không ngờ Nhiếp Vô Biên đã bị giết. Không ngờ, một người có địa vị lớn như thế mà Diệp Mặc trước mắt nói giết là giết. Mình chỉ là một Cục trưởng. Hắn muốn giết chết mình, không phải chỉ cần tùy tiện động ngón tay thôi sao.

Liễu Phương càng thêm hối hận. Khi biết Nhiếp Vô Biên đã bị giết, ông ta biết mình không xong. Nhiếp Vô Biên còn bị giết, ông ta đi giúp một người chết thì tìm được cái gì. Ruột Liễu Phương hối hận đến xanh cả lại.

Rốt cuộc ông ta không dám lôi Chủ tịch thành phố Dư ra làm hậu thuẫn

nữa. Ở trước mặt Diệp Mặc, đem một Chủ tịch thành phố ra làm hậu thuẫn, thì thật quá buồn cười rồi. Vừa rồi hắn nói nếu không phải nể mặt Hàn Tại Tân. Hàn Tại Tân? Mới đầu Liễu Phương còn chưa để ý. Hiện tại, cuối cùng ông ta đã nhớ ra ai là Hàn Tại Tân. Sắc mặt ông ta đã trở nên trắng bệch.

- Huấn luyện viên Diệp, đã chuẩn bị xong máy ghi âm. Tôi sẽ tự mình ghi chép. Anh có thể thẩm vấn rồi.

Sau khi khiếp sợ qua đi, Lâm Tán lập tức hiểu được cơ hội đã tới. Cơ hội của anh ta đã đến. Loại cơ hội này khó có được. Có thể tưởng tượng, chỉ cần mượn tay Diệp Mặc, có thể trực tiếp đá Liễu Phương đi. Vừa rồi Diệp Mặc đã nói chữ phó của anh ta có thể bỏ đi, không phải là ý này sao.

Hơn nữa, điều này không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất chính là có thể trực tiếp thông qua Diệp Mặc loại bỏ hậu thuẫn của Liễu Phương là Chủ tịch thành phố. Mà bản thân mình lại có thể lại thăng cấp. Nói không chừng mình có thể dựa vào chuyện này áp chế đối thủ một chút. Nghĩ đến đây con mắt Lâm Tán gần như muốn híp lại.

Diệp Mặc bỗng nhiên thoáng nhìn về phía Lâm Tán. Tuy rằng hắn không hiểu chuyện trong quan trường nhưng nhìn thấy rõ ràng tâm tư của Lâm Tán là muốn lợi dụng hắn.

Lâm Tán cảm nhận được ánh mắt của Diệp Mặc, anh ta liền rùng mình một cái. Dường như bất kỳ chuyện gì anh ta nghĩ ở trong lòng đều bị người thanh niên trước mắt nhìn thấu.

- Tôi chỉ hy vọng, chuyện này sau khi làm rõ chân tướng, nên làm thế nào thì làm như thế? Nếu như có người nào dám lợi dụng tôi, đừng trách tôi không khách khí.

Diệp Mặc nhìn Lâm Tán thản nhiên nói một câu.

Lúc này Ngũ Chấn Phi đã biết Diệp Mặc không phải người tầm thường. Tuy rằng gã không thấy được gốc rễ, nhưng gã biết có một loại quyển sổ

xanh chính là giấy phép giết người. Gã nhớ ra, vừa rồi Diệp Mặc nói từng muốn giết gã. Ngay lập tức, mồ hôi lạnh đã chảy xuống. Gã ngẩng đầu nhìn về phía Liễu Phương. Nhưng bản thân Liễu Phương còn khó bảo toàn, làm sao có thể quan tâm tới gã. Huống gì hiện tại Liễu Phương đang rất tức giận với Ngũ Chấn Phi.

Diệp Mặc không cần động tay động chân với Ngũ Chấn Phi, chỉ có điều áp lực nặng nề khiến mồ hôi lạnh trên người gã nhỏ thành từng giọt. Căn bản, gã không dám giấu diếm một chữ. Toàn bộ mọi chuyện đều nói ra. Dường như gã biết mình đã xong đời. Ngay cả Liễu Phương cũng không buông tha, đều khai ra hết.

Rất nhiều chuyện Lâm Tán cũng không biết. Hiện tại nghe Ngũ Chấn Phi khai báo toàn bộ, anh ta rất kinh ngạc.

Không ngờ một Đồn trưởng lại giúp một tên trùm lưu manh tìm kiếm gái đẹp ở xung quanh để kiếm ô dù. Thậm chí còn bức tử sinh viên trong trường. Cái này còn chưa tính, không ngờ anh ta không nghe được chút tin tức nào. Chẳng lẽ không có người báo cảnh sát sao?

Rốt cuộc, Liễu Phương không kiên trì được, ngồi co quắp lại. Nếu là người khác, nói không chừng ông ta còn dám phản kháng một chút. Nhưng ông ta biết phản kháng ở trước mặt Diệp Mặc, nói không chừng lập tức sẽ bị đánh chết. Ngay cả cơ hội để ông ta đổi đời cũng không có. Khi Diệp Mặc diệt trừ Âu Gia, ông ta đang ở Yến Kinh. Nên ông ta hiểu rõ hơn so với người khác.

Ngũ Chấn Phi nói xong, giống như đã hết hơi, toàn thân cũng co quắp ngồi xuống.

- Còng lại.

Lâm Tán nghe xong lời khai của Ngũ Chấn Phi, lại nhìn thấy Liễu Phương đang ngồi co quắp, trong lòng thầm vui sướng, không chút do dự sai người đưa Ngũ Chấn Phi đi.

Diệp Mặc không để ý tới lời Lâm Tán nói, mà nhìn Liễu Phương nói:

- Đến phiên anh, đừng hy vọng Chủ tịch thành phố đại nhân đứng phía sau anh, có thể giúp được anh.

Liễu Phương căn bản sẽ không nghi ngờ lời nói của Diệp Mặc. Nếu là người khác nói những lời này, ông ta có thể không tin. Nhưng Diệp Mặc nói, anh ta không thể không tin được. Ông ta biết Diệp Mặc có năng lực như thế.

Lời khai của Liễu Phương càng dính líu tới nhiều thế lực. Tuy nhiên điều này đã không còn liên quan tới Diệp Mặc nữa. Về phần Lâm Tán có thể lợi dụng tốt lời khai kia hay không, hắn không muốn quản.

- Đưa đi giam lại trước.

Nói xong, Lâm Tán đã bắt đầu bấm số gọi điện thoại.

Hắn lặng lẽ ngăn cản hai người cảnh sát đang muốn dẫn Ngũ Chấn Phi đi. Thuận tay, hắn lấy ra khẩu súng mà lúc trước Hàn Tại Tân đã đưa cho hắn, nói:

- Tôi đã từng nói phải giết anh, coi như là trả thù cho Thiến Thiến.

Lâm Tán vừa nhìn thấy, trong lòng liền lo lắng, vội vàng nói:

- Chuyện này, huấn luyện viên Diệp, anh xem có nên giam bọn họ trước không. Hiện tại giết bọn họ thì không thích hợp lắm. Anh ta sẽ bị luật pháp...

Đoàng.

Lâm Tán lời còn chưa dứt, Diệp Mặc đã bắn một phát súng xuyên qua giữa trán Ngũ Chấn Phi. Nhìn Ngũ Chấn Phi ngã xuống, hắn thản nhiên liếc mắt nhìn Lâm Tán một cái, nói.

- Phó cục trưởng Lâm, đối với việc anh đã tới giúp tôi, tôi rất cảm kích. Chỉ có điều tôi đã nói phải giết anh ta. Nếu như có gì không ổn, anh có thể báo cáo lên trên.

Sau khi nói xong, Diệp Mặc nhìn lướt qua hai người cảnh sát cùng vào với Ngũ Chấn Phi, nói:

- Tôi biết sau mông hai người không sạch sẽ. Nếu không nhanh chóng lau sạch, để tôi thấy được, tôi sẽ giết ngay tại chỗ. Nhớ lấy những lời tôi nói.

- Sẽ không, sẽ không...

Trong lòng Lâm Tán âm thầm kêu khổ. Diệp Mặc này đúng như Liễu Phương đã nói, quá kiêu ngạo. Nhưng anh ta lại không hề có biện pháp nào khác. Nếu không giết Ngũ Chấn Phi, anh ta còn dễ nói hơn một chút. Đồng thời trong tay có thêm con bài chưa lật. Nhưng Diệp Mặc không chút do dự đã giết chết Ngũ Chấn Phi, anh ta lại chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Liễu Phương nhìn Diệp Mặc thật sự giết Ngũ Chấn Phi trước mặt ông ta, trong lòng càng kinh sợ. Ông ta biết thậm chí Diệp Mặc muốn cũng có thể trắng trợn giết ông ta. Tuy nhiên cũng may, ông ta thấy Diệp Mặc và Đường Bắc Vi đi ra ngoài, không ngờ không để ý tới ông ta. Cuối cùng ông ta thở phào một cái.

Tuy rằng ông ta đã cung cấp lời khai, nhưng hẳn là có thể bảo vệ được tính mạng, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn. Việc này đều là do Ngũ Chấn Phi làm, không có quan hệ trực tiếp đến ông ta. Nhưng căn bản ông ta lại không biết, Diệp Mặc đã động tay động chân trên người ông ta. Ông ta chỉ có sống được nửa năm nữa.

Tuy rằng Lâm Tán và Liễu Phương biết lai lịch của Diệp Mặc, cũng biết hắn có khả năng để kiêu ngạo, nhưng cảnh sát xung quanh đều ngây người. Cho dù Ngũ Chấn Phi là tội phạm, nhưng trước mặt mọi người lại nổ súng bắn chết gã như vậy, còn nghênh ngang rời đi, bọn họ mới chỉ thấy lần đầu tiên.

- Anh, anh giết tên cảnh sát kia như vậy, có ổn không?

Đường Bắc Vi thật sự không ngờ được, Diệp Mặc thật sự dám giết

người ở Cục cảnh sát. Cho dù tên cảnh sát kia là kẻ vô cùng độc ác, nhưng loại chuyện này vẫn có phần thái quá.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Nếu anh không có lời khai đó. Anh giết tên cảnh sát kia, rất có thể sẽ bị truy nã. Chỉ có điều, bây giờ hẳn là không có việc gì rồi. Cái tên cảnh sát kia dám xuống tay với em, anh không tự tay giết gã, tu vi của anh sẽ trì trệ không tiến. Anh nói rồi, không ai được trêu em gái của Diệp Mặc anh. Bất cứ kẻ nào cũng không được.

- Anh.

Theo bản năng Đường Bắc Vi kéo chặt tay Diệp Mặc, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng nhất thời không biết nên nói gì.

- Đi tới trường học của em trước, rồi nói sau.

Diệp Mặc vẫy một xe taxi.

Cục cảnh sát quận Nghi Định cách Đại học sư phạm Đàn Đô không xa. Xe taxi chỉ đi hơn mười phút đã tới. Diệp Mặc vừa mới xuống xe, đã bị người chặn lại.

- Cuối cùng tôi đã tìm được anh. Hôm nay anh đã cứu tôi. Cám ơn anh. Anh thật lợi hại.

- Tôi tên là Hà Kỳ. Coi như là bạn học của Bắc Vi. Tôi muốn mời anh ăn một bữa cơm. Anh sẽ không từ chối chứ? Còn nữa, chuyện hôm nay tôi đã nói cho cha tôi biết.

Hà Kỳ đã ở cổng Đại học sư phạm đợi đã lâu, vừa thấy Diệp Mặc đến, cô lập tức tiến lên ngăn lại.

Diệp Mặc nghe Hà Kỳ nói xong, lập tức đã biết hẳn là cô còn không biết biệt thự kia đã bị hắn đốt. Chỉ có điều Diệp Mặc không có hứng thú đi ăn

cơm với loại con gái như Hà Kỳ. Hắn lập tức từ chối nói:

- Không cần. Tôi và Bắc Vi có chút việc phải đi.

- Đường Bắc Vi là bạn gái của anh sao? Cô ấy thật xinh đẹp. Cô ấy là cô gái xinh nhất trong trường chúng tôi. Anh thật may mắn. Nhưng anh yên tâm, Khiêm Hòa có lợi hại mấy, tôi đã nói cho cha tôi biết, anh ta sẽ không dám làm gì nữa.

Hiển nhiên Hà Kỳ cảm thấy rất tò mò không biết Diệp Mặc làm thế nào có thể đưa cô từ chỗ Khiêm Hòa ra ngoài. Chỉ có điều hiện tại họ đang ở cửa trường học, cô không tiện hỏi mà thôi.

Diệp Mặc không cãi lại. Nếu Hà Kỳ nói chức quan của cha cô ta có thể ngăn chặn được Khiêm Hòa, hắn tuyệt đối không tin.

Một cán bộ nội thành không có khả năng quản được Nhiếp Vô Biên.

- Không ngờ lại là anh. Ngay cả đàn bà của Khiêm Hòa, anh cũng dám đụng vào. Quả nhiên rất can đảm.

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến. Diệp Mặc vừa nghe đã biết là tên Trương Hòa đến. Ở Đàn Đô này, hai tên Hòa này, thật sự khiến người ta chán ghét.

Hà Kỳ lập tức trừng mắt nói:

- Trương Hòa, mong anh tránh ra. Nơi này không có chuyện của anh. Song Hòa Đàn Đô sẽ lập tức phải bớt một. Khiêm Hòa dám bắt tôi lại. Tôi đã nói cho cha tôi biết. Anh ta sẽ nhanh chóng gặp xui xẻo thôi.

- Khiêm Hòa đã bắt cô, không ngờ cô còn có thể ra được?

Trương Hòa lập tức kinh ngạc nói. Tuy nhiên sau khi nói xong, y lập tức chỉ biết mình nói có chút không ổn, vội vàng ngừng đề tài lại.

Nếu nói cha Hà Kỳ có thể làm gì Khiêm Hòa, Trương Hòa sẽ tuyệt đối

không tin.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Trương Hòa. Nói không chừng tên khốn kiếp này cũng có quan hệ với Nhiếp Vô Biên. Xem ra phải tìm một cơ hội xử lý y.

- Có tin tôi lập tức đánh anh, báo cảnh sát cuối cùng còn bắt anh hay không?

Dường như có chút kiêng kỵ Hà Kỳ, Trương Hòa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc nói. Y cảm thấy cực kỳ khó chịu đối với Diệp Mặc. Không biết Diệp Mặc và Đường Bắc Vi ở cùng một chỗ, vì sao Khiêm Hòa còn chưa xuất hiện. Nếu không phải là Khiêm Hòa, y đã sớm theo đuổi Đường Bắc Vi.

Diệp Mặc đi lên phía trước, giơ hai tay lên đánh vào mặt Trương Hòa. Trương Hòa bị đánh lăn mấy vòng, lúc này mới nằm sấp trên mặt đất, phun ra một búng máu và mấy cái răng.

- Hiện tại anh có thể báo cảnh sát được rồi.

Diệp Mặc nói xong, không biết lấy từ chỗ nào ra một cái khăn tay, lau tay, sau đó ném trên mặt đất.

Diệp Mặc vừa ném khăn tay xuống đất, một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lái tới, cua một vòng, rồi dừng lại trước mặt mấy người Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 265

Kế Hoạch Trả Thù

Trương Hòa nhìn động tác của Diệp Mặc, cả chiếc khăn tay hắn ném trên mặt đất. Sao gã không biết hắn cố ý làm vậy. Gã lau vết máu trên khóe miệng, tức giận tới mức mặt xanh mét. Hiện tại gã đã biết tuy rằng mình có chút bản lĩnh, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Không chút nghĩ ngợi, gã lấy điện thoại ra lập tức báo cảnh sát.

- Anh Diệp, thật là khéo. Không ngờ tôi lại được gặp anh. Lần này đúng là vận may của tôi rất tốt.

Kiều Cương khoa trương, vừa từ trên xe thể thao bước xuống, đã cầm lấy tay Diệp Mặc. Diệp Mặc rất có thiện cảm với Kiều thiếu gia, không đắn đo, không kiêu ngạo. Điều này thực sự khó có thể làm được. Từ lời nói, việc làm và phong thái của anh ta, có thể thấy thân phận lai lịch của Kiều thiếu gia không đơn giản.

- Kiều thiếu gia nói quá lời. Đây là chuyện tôi đã đáp ứng, hơn nữa đã nhận tiền của anh. Đến lúc đó, đương nhiên sẽ làm hết sức.

Diệp Mặc khẽ cười.

Kiều Cương lập tức nói:

- Anh Diệp nói như vậy chính là chê cười tôi rồi. Chừng ấy tiền còn chưa đủ để anh Diệp nhét kẽ răng. Lúc trước nếu không phải đúng dịp, tôi thật sự không có cơ duyên này. Lần đầu tiên tôi thấy anh Diệp, đã biết anh không phải là người đơn giản. Ha hả, ánh mắt tôi luôn luôn chính xác. Lần này tôi đã đặt cược toàn bộ vào anh.

Diệp Mặc còn chưa kịp nói chuyện, Trương Hòa ngã trên mặt đất đã đứng lên. Gã có chút giật mình nhìn Kiều Cương.

- Kiều, Kiều thiếu gia, anh cũng tới đây à? Thật khéo...?

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng Trương Hòa đã nổi sóng lớn. Gã đã xem Diệp Mặc như người chết, cho dù phải tìm mọi biện pháp cũng muốn hại Diệp Mặc. Nhưng thật sự không ngờ Kiều Cương lại biết hắn, hơn nữa còn đối xử với hắn thực sự không tồi. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Lúc này, Kiều Cương mới thấy Trương Hòa từ dưới đất đứng lên. Anh ta có chút kinh ngạc chỉ vào Trương Hòa nói:

- Trương đại thiếu gia, anh làm gì mà lăn lộn dưới đất vậy? Mọi người đều nói tôi ăn chơi trác táng. Tôi lại thấy anh còn ăn chơi trác táng hơn tôi. Không ngờ ngay cả trò này anh cũng chơi.

Diệp Mặc mỉm cười. Hắn mới không tin Kiều Cương không nhận ra được Trương Hòa vừa bị hắn đánh. Kiều Cương nói như vậy nhất định là cố ý.

Trương Hòa xấu hổ cười.

- Kiều thiếu gia nói quá lời. Tôi còn chưa nhàm chán đến mức như vậy.

Nói xong, gã lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Mặc kệ Diệp Mặc là ai, cho dù gã không thể trêu chọc Kiều Cương, nhưng gã nhất định không bỏ qua cho Diệp Mặc.

-Trương Hòa thiếu gia, không nên đánh chủ ý vào anh Diệp. Nếu anh dám động tới Diệp Mặc, đừng trách tôi không khách khí.

Đương nhiên Kiều Cương đã thấy Trương Hòa nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc với ánh mắt đầy thù hận.

- Kiều thiếu gia, chuyện này không liên quan đến anh. Nếu anh nhất định

muốn nhúng tay vào chuyện này, tôi chỉ đành phải nói cho anh họ tôi biết.

Trương Hòa biết gã không phải là đối thủ của Kiều Cương. Hơn nữa gã ở Trương gia chỉ là một chi nhánh mà thôi. Mặc dù ở Đàn Đô, tiếng nói của gã có chút trọng lượng, nhưng ở tỉnh Hồ Trung, gã căn bản là không thể lên tiếng. Tuy nhiên, anh họ gã là Trương Điện là cháu đích tôn của Trương gia, hơn nữa còn là truyền nhân đời thứ tư, địa vị trong gia tộc không thấp hơn Kiều Cương ở Kiều gia.

Quả nhiên Kiều Cương nghe Trương Hòa nói xong, sắc mặt có chút khó coi. Bất quá anh ta vẫn hừ lạnh một tiếng.

- Diệp Mặc là khách quý của Kiều gia tôi, là bằng hữu của Kiều Cương tôi. Nếu anh dám động thủ với anh Diệp, đừng trách tôi không khách khí. Ngay cả ông cụ nhà các anh đến đây, cũng không thể nói lý với tôi.

Khách quý? Trương Hòa giật mình. Gã nhìn kỹ lại Diệp Mặc một lát, đột nhiên nghĩ ra, địa vị của Kiều gia không kém Trương gia, dựa vào cái gì mà Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy lại trở thành khách quý được? Điều này thật kỳ lạ. Chẳng lẽ?

Trương Hòa bỗng nhiên hiểu được. Gã bất ngờ cười ha hả nói:

- Thì ra Kiều gia các anh muốn hắn đại biểu cho Kiều gia đi dự thi. Ha ha, cuối cùng tôi đã hiểu được.

Sắc mặt Kiều Cương biến đổi. Không ngờ Trương Hòa thông minh như thế. Anh ta chỉ nói một câu, Trương Hòa đã suy đoán được mục đích của anh ta. Xem ra gã không phải là một kẻ vô dụng. Tuy nhiên cho dù biết thì gã có thể làm được gì? Nghĩ đến đây Kiều Cương cười lạnh một tiếng nói:

- Không sai, tôi đang muốn mời Diệp Mặc đi dự thi giúp đấy. Anh có thể làm gì được?

- Chẳng gì cả. Chỉ có điều tôi cũng sẽ đi dự thi. Đừng để tôi gặp được.

Trương Hòa cười lạnh một tiếng, lau vết máu trên khóe miệng. Diệp Mặc là một kẻ vô danh, mà dám động thủ đánh gã. Gã không biết vì sao tên khốn Khiêm Hòa chưa động tới hắn, nhưng cho dù Khiêm Hòa không động tới hắn, khi đua xe, Trương Hòa gã cũng sẽ khiến hắn phải hối hận.

Tiếng còi báo động của xe cảnh sát truyền tới. Một chiếc xe cảnh sát nhanh chóng lái tới. Hai gã cảnh sát nhảy xuống xe. Người cảnh sát thấy khóe miệng Trương Hòa còn có vết máu, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Tên khốn kiếp kia ăn gan báo sao? Không ngờ hắn lại dám động thủ với Trương Hòa.

-Trương thiếu gia, là ai động thủ đánh người.

Người cảnh sát cao lớn đi phía trước lập tức hiểu được, nếu không xử lý tốt chuyện này, anh ta liền xong đời.

- Còn có thể là ai chứ? Chính là anh ta. Tôi tuân thủ luật pháp. Hiện tại anh ta lại đánh tôi. Các anh xem rồi xử lý đi.

Khóe miệng Trương Hòa hiện lên một nụ cười lạnh. Tuy rằng tôi không làm gì được Kiều Cương anh, nhưng tôi có thể khiến Diệp Mặc bị bắt giam một thời gian là được rồi, cũng tiện khinh bỉ anh một chút.

Quả nhiên Kiều Cương lập tức hiểu được chủ ý của Trương Hòa. Tuy rằng anh ta có thể bảo vệ Diệp Mặc, nhưng chỉ cần để Diệp Mặc bị bắt giam, cuộc đấu lần này coi như anh ta đã thua. Hơn nữa đây là chuyện mất mặt. Bản thân anh ta là cháu đích tôn của dòng chính, không ngờ lại nắm không được thiếu gia ăn chơi trác táng của một chi nhánh Trương gia. Kiều Cương cũng là người coi trọng sĩ diện.

Hơn nữa hai người cảnh sát này tuyệt đối không quen biết Kiều Cương. Nói không chừng căn bản sẽ không để ý đến anh ta. Chờ sau khi anh ta nói chuyện điện thoại xong, Diệp Mặc đã bị mang đi, Có thể còn bị giáo huấn một trận.

- Trương thiếu gia yên tâm, bây giờ là xã hội pháp chế. Loại lưu manh xã hội đen này, chúng tôi sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Người cảnh sát cao hơn nói xong, liền trực tiếp đi về phía Diệp Mặc. Thậm chí anh ta còn lấy cả còng tay ra, rõ ràng không có ý định để Diệp Mặc phân trần.

Trong lòng Kiều Cương quýnh lên. Anh ta vừa lấy điện thoại ra, vừa muốn ngăn cản người cảnh sát này.

Diệp Mặc lại ngăn Kiều Cương lại.

- Không cần phải gấp. Tôi nghĩ bọn họ còn không dám dẫn tôi đi.

Kiều Cương hơi sửng sốt. Cảnh sát Đàn Đô có Thái tử gia Trương Hòa làm chỗ dựa, sao có thể không dám đưa anh đi?

Người cảnh sát kia vừa mới đi đến trước mặt Diệp Mặc, anh ta còn chưa đưa còng tay lên, đã bị Diệp Mặc đá một cước vào ngực, lùi lại phía sau vài chục bước, lại đụng vào người Trương Hòa. Hai người cùng ngã xuống đất.

- Anh dám đánh lén cảnh sát sao?

Một cước này của Diệp Mặc dùng sức không lớn. Người cảnh sát chỉ cảm giác ngực có chút khó thở, nhưng nhanh chóng đứng lên được. Anh ta lại lập tức cầm lấy còng tay, đồng thời đưa tay đặt lên khẩu súng bên hông.

Trương Hòa và Kiều Cương ngây người. Thậm chí ngay cả Hà Kỳ đang đứng bên cạnh cũng không kịp phản ứng. Kiều Cương biết Diệp Mặc đã rất ngạo mạn, nhưng không ngờ hắn dám đánh lén cảnh sát trên đường. Phải biết rằng Trương Hòa là một công tử, khi không hài lòng với cảnh sát, cũng không dám đánh cảnh sát ở nơi công cộng như vậy. Cho dù muốn giáo huấn cũng phải tìm một nơi không có người.

- Đánh lén cảnh sát? Anh quá xem trọng chính mình rồi. Anh có tư cách làm cảnh sát sao? Vừa rồi, khi anh đến, anh đã hỏi qua đương sự là tôi chưa?

Hay anh chỉ nghe một bên nói xong, lập tức muốn tới còng tôi lại. Đá anh một cước vẫn là còn nhẹ. Nếu anh còn không bỏ tay khỏi khẩu súng, thì đừng trách tôi không khách khí.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người cảnh sát cao lớn này nói.

Một cảnh sát khác tay vừa mới đặt lên súng, đã nhận ra được hắn là Diệp Mặc. Anh ta sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng thả tay xuống. Anh ta đang tính nhắc nhở đồng nghiệp của mình, thì người cảnh sát đã thả tay xuống. Dường như anh ta cũng rất sợ hãi. Anh ta đã nhận ra được hắn là Diệp Mặc, chính là người đã giết chết Đồn trưởng Ngũ ở Cục cảnh sát mà không có chuyện gì.

Người này nói không khách khí. Thật sự không khách khí. Nếu chọc giận hắn, hậu quả thật sự là khó có thể tưởng tượng được. Người cảnh sát cao lớn thầm hận mình vừa rồi đã không nhìn rõ người kia là ai. Bởi vì Khiêm Hòa là một trong Song Hòa, và Đồn trưởng Ngũ đã bị giết. Hiện tại Trương Hòa, người cuối cùng trong Song Hòa lại chọc giận tay Diệp Mặc này. Nếu hiện tại anh ta còn không biết lui lại, anh ta thật sự là muốn tìm chết rồi.

Nghĩ đến đây, người cảnh sát vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Rất xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ nghe một bên, nên đã có phán đoán sai lầm, tôi...?

Mới nói được một nửa, người cảnh sát này dò xét nhìn Trương Hòa. Anh ta không thể động vào người này. Anh ta không khỏi thầm mắng mình xui xẻo.

Chẳng qua nếu như quả thật đắc tội, bọn họ thà rằng đắc tội Trương Hòa. Đắc tội Trương Hòa nhiều nhất thì bị lột mũ áo, hoặc chịu chút đau về da thịt. Nhưng đắc tội Diệp Mặc sẽ không phải là chuyện đơn giản như vậy Diệp Mặc đã nhận ra hai gã cảnh sát đang khó xử. Hắn cũng biết không thể trách những người cảnh sát này. Với quyền thế của dạng công tử như Trương

Hòa, một cảnh sát làm sao còn dám đối chọi với gã. Hắn khoát tay nói:

- Các anh đi đi. Chuyện ở đây đã được xử lý tốt rồi.

Người cảnh sát nghe Diệp Mặc nói xong, như nghe nhạc tiên, vội vàng lên xe, trong chớp mắt liền biến mất không thấy nữa.

Trương Hòa nhìn xe cảnh sát đã biến mất không thấy tung tích, sau một lúc lâu vẫn không có phản ứng. Đây là thói đời gì vậy. Ở Đàn Đô này một mẫu ruộng còn có ba phần đất. Thậm chí có người còn điên cuồng hơn cả gã. Đánh cảnh sát, còn khiến cảnh sát không dám nói lời nào. Chẳng lẽ hiện tại, lời nói của Trương đại công tử đã không còn tác dụng rồi sao?

- Đúng là chỉ có mình anh. Anh Diệp, ngay cả tôi cũng không dám làm như thế. Anh thật trâu bò. Tôi đã biết lai lịch của anh Diệp không tầm thường. Nào, hôm nay tôi làm chủ mời khách, cùng đi ăn một bữa đi.

Kiều Cương nhìn Trương Hòa đang kinh ngạc, tâm tình không tồi. Nhưng đồng thời anh ta cũng âm thầm kinh hãi. Chắc chắn địa vị của Diệp Mặc rất lớn. Thậm chí không phải lớn bình thường.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào vai Kiều Cương.

- Tốt, phải đi ăn một bữa.

- Tôi cũng đi ăn. Kiều thiếu gia, anh sẽ không tới mức không hoan nghênh tôi chứ?

Đến lúc này Hà Kỳ mới có cơ hội ngắt lời.

Dường như bây giờ Kiều Cương mới nhìn thấy Hà Kỳ. Anh ta vội vàng cười nói:

- Đương nhiên sẽ không. Không ngờ Hà tiểu thư đang ở đây. Thật sự là vinh hạnh của Kiều Cương tôi. Ha ha.

Trương Hòa thấy mấy người đều rời khỏi, gã cảm thấy khó chịu giống

như ăn phải ruồi bọ. Gã lập tức lấy điện thoại ra, gọi điện thoại.

- Ba, là con. Dạ, con vừa nhìn thấy Kiều Cương ở Đàn Đô. Đúng, anh ta tìm được một lái xe. Nhưng con không biết kỹ thuật lái xe của hắn thế nào. Người lái xe này tên là Diệp Mặc. Hắn rất kiêu ngạo. Vừa rồi không ngờ còn dám tát con một cái. Còn ra tay rất độc. Thậm chí đã đánh rụng một cái răng của con.

- Cái gì, không ngờ hắn lại kiêu ngạo như thế. Ngay cả Kiều Cương cũng không thể kiêu ngạo như vậy. Còn dám tát con ở cổng Đại học sư phạm. Cho dù Kiều thổ phỉ ra mặt, ba cũng không bỏ qua cho thằng nhóc kiêu ngạo này.

Trong điện thoại của Trương Hòa truyền tới một giọng nói đầy tức giận. Trương Toàn thật sự phẫn nộ rồi. Cho dù ông ta là người biết kềm chế, nhưng chỉ một lái xe cũng dám tát con trai ông ta ở nơi công cộng, còn tát rụng răng con trai mình. Nếu điều này bị truyền ra ngoài, Trương Toàn ông ta còn có mặt mũi nào nhìn mọi người.

Khóe miệng Trương Hòa lộ ra một nụ cười lạnh.

- Ba, con có cách khiến ba ngày sau hắn phải chết không có chỗ chôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 266

Đến Chết Mới Ngừng Nghỉ

Diệp Mặc nhìn quanh một lúc liền thấy một chiếc Audi dừng không xa, hơn nữa chiếc xe này dường như là đi cùng với Kiều Cương. Từ trên xe có một người nam giới lực lưỡng bước xuống, xem ra thân thủ không tồi. Tuy nhiên theo con mắt của Diệp Mặc, người này còn không nhập môn, nói đúng ra đến người luyện võ hoàng cấp cũng không phải.

Dường như nhìn thấy ánh mắt tưởng như vô tình mà hữu ý của Diệp Mặc, Kiều Cương mỉm cười tự giễu, rồi nói:

- Thật ra người đứng sau là vệ sĩ của tôi, mặc dù tôi cũng không muốn vậy đâu, nhưng lão già nhà tôi cứ bắt phải như thế, haha.

Hà Kỳ đến đứng bên cạnh Đường Bắc Vy, hỏi nhỏ:

- Cái gã Diệp Mặc là bạn trai của cô à? Sao hôm nay hắn lại để Khiêm Hòa thả chúng ta ra thế?

Đường Bắc Vy và Diệp Mặc đều như nhau, đều không thích cô Hà Kỳ này. Mặc dù cô ta trông cũng được, nhưng có phần kiêu ngạo và ích kỷ. Nhưng bây giờ, cô ta lại chủ động hỏi chuyện trước, Đường Bắc Vy không thể làm bộ như không nghe thấy gì được, đành phải trả lời:

- Tôi cũng không biết, lúc tôi tỉnh lại thì cô đã được thả ra rồi.

- Ra là thế.

Hà Kỳ đã hỏi thừa mất một câu, sau đó lại tiếp tục hỏi:

- Sao tôi từ trước đến giờ không nghe thấy cô có bạn trai rồi nhỉ? Anh ta xem ra cũng có chút bản lĩnh, cô gặp anh ta như thế nào vậy?

Đường Bắc Vy vốn đã không ưa gì Hà Kỳ, thuận miệng liền nói:

- Đây là việc của tôi.

Dường như nhìn ra Đường Bắc Vy không muốn tiếp chuyện, mặc dù Hà Kỳ trong lòng tức giận, nhưng cũng không còn cách nào. Nếu như là trước đây, cứ coi như là Đường Bắc Vy xinh đẹp hơn cô, cô cũng không cần để ý tới cô ta, nhưng bây giờ cô lại càng ngày càng có thiện cảm với Diệp Mặc, một là cô rất muốn biết tại sao hôm nay Diệp Mặc lại thả cô ra, hai là hắn lại quen biết Kiều Cương, hơn nữa Kiều Cương tỏ ra rất khách khí với hắn. Đây vẫn chưa là gì, hắn thậm chí còn dám đánh Cảnh Sát, đánh xong cũng chẳng có việc gì. Diệp Mặc này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Cũng cần phải biết rằng bố của Kiều Cương, Kiều Thanh Hổ là phó chủ tịch tỉnh Hồ Trung, hơn nữa nhà họ Kiều cũng rất có thế lực.

Hà Kỳ thấy Đường Bắc Vy không thèm để ý gì đến mình, cô ta chỉ còn cách vây quanh Diệp Mặc, vừa định chen vào đứng giữa Kiều Cương và Diệp Mặc, lúc đang chuẩn bị hỏi Diệp Mặc thì có một luồng sáng màu đen, như tia chớp chiếu thẳng vào ấn đường của Kiều Cương.

Với tốc độ này thì đừng nói là người vệ sĩ đứng ở đằng sau, ngay cả chính Kiều Cương cũng không thể phản ứng kịp thời, đợi cho đến lúc anh ta cảm thấy được luồng sáng đó, Kiều Cương lập tức cứng đơ người, anh biết rằng lúc này có phản ứng thế nào cũng không kịp nữa rồi.

Diệp Mặc trong nháy mắt đã biết có người muốn ám sát Kiều Cương, mặc dù không biết tại sao lại có người muốn ám sát vị công tử này, nhưng vì quen biết Kiều Cương, hơn nữa Kiều Cương đối xử với hắn không tồi, hắn chỉ là muốn giúp một tay. Hơn nữa, việc này cũng là tiện tay mà giúp, cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Trong lúc luồng sáng sắp chạm đến mặt Kiều Cương thì Diệp Mặc đã

đưa tay ra bắt lấy nó. Hắn nhìn quanh một lượt, đây chính là một loại phi tiêu nhỏ, cái phi tiêu này bay đến đây với tốc độ như thế không thể là có người tiện tay ném qua được, mà chắc chắn là dùng một loại nỏ để bắn.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức nhìn đến một cái ngóc ngách cách đó mấy chục mét, có một gã cầm một cái nỏ, hắn không chút nghĩ ngợi, liền ném ngược lại cái tiêu. Phi tiêu như có mắt, trực tiếp phi thẳng vào ấn đường của người đang cầm nỏ, gã ta chưa kêu được tiếng nào thì đã ngã vật xuống đất.

- A

Kiều Cương lúc này mới bắt đầu có phản ứng, vừa rồi y bị người ám sát, tên vệ sĩ của y cũng bắt đầu phản ứng, lập tức lao đến.

- Anh Diệp, đa tạ anh, tôi nợ anh một mạng.

Kiều Cương lòng vẫn sợ hãi, sờ lên ấn đường của mình, vừa nãy nếu không phải là Diệp Mặc ra tay thì ấn đường của y đã bị phi tiêu lao đến.

Nói xong y cũng kịp phản ứng lại, Diệp Mặc đúng là không phải người thường, thậm chí còn lợi hại hơn ta tưởng. Vừa nãy Diệp Mặc thật lợi hại, tốc độ của phi tiêu chẳng kém gì đạn bắn ra, hắn không những bắt được phi tiêu mà còn ném nó trả lại nữa.

Ném trở lại, vừa nghĩ đến thế, Kiều Cương định nói gì đó, Diệp Mặc lại nói:

- Cái người vừa ám sát cậu đã bị tôi giết rồi, hắn ở sau thùng đựng rác đằng kia.

Kiều Cương lập tức nói với tên vệ sĩ:

- Cậu lập tức qua đó đem người về đây.

Nói xong cầm điện thoại lên, trên khuôn mặt hiện rõ sự lo lắng không

yên.

Nếu như vừa rồi ai là người nhìn rõ nhất những hành động của Diệp Mặc thì đó chính là Hà Kỳ, cô đứng ngay sau Diệp Mặc, lúc Diệp Mặc ra tay, cô đều nhìn thấy rất rõ ràng, động tác đó rất nhanh, nhanh như cái bóng. Đến nỗi mà đến tận bây giờ cô vẫn chưa kịp phản ứng kịp là động tác đó là của Diệp Mặc.

Hắn quả nhiên không phải người thường, Hà Kỳ trong lòng khiếp sợ, cô thậm chí còn hoài nghi rằng Diệp Mặc sau khi đánh bại Khiêm Hòa mới mang cô ra.

Xảy ra sự việc thế này, đi ăn cơm cũng không còn tâm trạng nào nữa. Ngay sau khi Kiều Cương gọi điện thoại xong, vệ sĩ của anh ta cũng đã kéo người chết đến. Cũng may mà chỗ mà tên sát thủ lựa chọn có chút vắng vẻ, khi y ngã xuống cũng không có ai để ý.

Kiều Cương cầm lấy cái nỏ trong tay tên sát thủ, sau khi nhìn thấy cổ tay của y, mặt Kiều Cương có chút biến sắc, đứng run run mất mấy giây, đến lúc này mới cực kỳ lo lắng, quay đầu lại nói với Diệp Mặc:

- Xin lỗi, anh Diệp, lần này tôi đã làm liên lụy đến anh rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc thấy sắc mặt khó coi của Kiều Cương, thậm chí còn có chút lo lắng sợ hãi.

Kiều Cương thở dài rồi nói:

- Đây là người của Địa Sát, tôi nghe ông nội nói vậy. Địa Sát, là một tập đoàn quốc tế, bọn họ ra tay với giá cực kỳ cao, lần này lại có người thuê người của Địa sát đến giết tôi, chắc chắn là bởi vì...

Nói đến đây, Kiều Cương dừng lại, nhìn Hà Kỳ rồi nói:

- Hà tiểu thư, để lần khác tôi mời cô, hôm nay đúng là không thể được rồi.

Tuy rằng không cam lòng nhưng Hà Kỳ biết rằng, nếu cô cố tình ở lại đây thì đúng là làm cho người khác phải khó xử rồi.

Nhìn thấy Hà Kỳ đi rồi, Kiều Cương lấy lại được bình tĩnh mới tiếp tục nói:

- Tôi đoán chúng đến đây là bởi vì "Huyết sắc san hô". Cuộc đua xe lần này của tôi chỉ là ngụy trang, nguyên nhân thật sự là do phát hiện một cây "Huyết sắc san hô". Nhưng nó cũng không phải là của một nhà họ Kiều chúng tôi, mà có cả Trương gia, Vân gia, cùng với Tra gia ở Vân Nam, tổng cộng là bốn nhà.

Kiều Cương vừa nói đến "Huyết sắc san hô", Diệp Mặc liền giật mình, hắn nghĩ tới một loại linh thảo ở Tu Chân giới cũng có tên là "Huyết sắc san hô", nhưng vừa nghĩ tới liền lắc lắc đầu, ở đây có rất nhiều thứ có tên khác với ở Tu Chân giới, cho dù là tên có giống thì cũng không phải cùng là một thứ đồ cao cấp như nhau. Nếu đúng là "Huyết sắc san hô", nếu hắn có thì chắc chắn là có thể thăng cấp trung kỳ luyện khí, cũng chính là luyện khí tầng bốn.

Kiều Cương không chú ý đến thần sắc của Diệp Mặc, mà tiếp tục nói:

- "Huyết sắc san hô", chỉ có một cây, nhưng có bốn nhà đều đến nhận, cho nên bốn nhà bọn tôi đã giao ước thông qua một cuộc đua xe để quyết định "Huyết sắc san hô" sẽ thuộc về ai. Mỗi nhà sẽ có hai người tham gia đua xe, người về thứ nhất được 8 điểm, người về thứ 8 được 1 điểm, thành tích cuối cùng là tổng thành tích của hai tay đua, nhà nào có điểm cao hơn thì "Huyết sắc san hô" sẽ thuộc về nhà đó. Một trong hai tay đua bắt buộc phải là người trong gia đình, bởi vì kỹ thuật đua xe của tôi cao nhất nhà, thế nên tôi nhất định phải tham gia cuộc thi này, người mà tôi mời thi cùng chính là anh. Những người muốn giết tôi hôm nay, chắc chắn là không muốn tôi tham gia cuộc thi này.

Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Nếu biết kỹ thuật đua xe của cậu là tốt nhất, tại sao ba nhà còn lại còn lựa chọn cuộc thi thế này.

Kiều Cương cười khổ một cái nói:

- Bởi vì "Huyết sắc san hô", chính là do công tử bốn nhà chúng tôi đi đua xe mà tìm thấy được, cho nên Kiều gia chúng tôi đề xuất cuộc thi này, những nhà khác cũng không có cách nào phản bác. Điều tôi lo lắng không phải là chuyện này, mà là chuyện tên sát thủ của Địa sát, việc này phỏng chừng sẽ không cứ thế mà trôi qua được.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không nói gì, hắn không biết sợ cái gì cả.

Thấy Diệp Mặc không cho là đúng, Kiều Cương đành phải nói lại lần nữa:

- Địa sát, thành lập đã gần một thế kỉ, sát thủ của họ có trên khắp thế giới, không ai biết sát thủ của họ có hình dáng ra sao, bởi vì chúng ta nhìn thấy là người đã chết. Nghe nói từ lúc thành lập đến bây giờ, tổ chức này mới chỉ thất bại có 3 lần, hơn nữa người mà giết sát thủ của họ sẽ bị tổ chức toàn lực đuổi giết, không có ngoại lệ. Cứ cho là cả gia tộc chúng tôi đi chăng nữa, cũng không dám động đến họ, chứ đừng nói là chỉ có một mình tôi. Cho nên, tôi lo lắng rằng anh giết người của họ thì sẽ bị bọn họ điên cuồng đuổi giết.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Nói như vậy nếu bọn họ muốn giết thì chỉ có thể đưa cổ ra cho họ giết, không thể phản kháng được ư?

Kiều Cương lại không thể không cười, nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, bình thường những người họ giết chỉ có thể chạy trốn, nhưng từ trước đến giờ chưa có ai trốn được. Nhưng giá tiền mà họ đưa ra

không phải là giá cao bình thường, người thường không thể mời họ được. Tôi thấy tên sát thủ này hai bên cổ tay đều có xăm hình đao nhọn mới dám xác định vậy. Hình xăm này của họ có ý nghĩa đến chết mới ngừng nghỉ, thanh đao này không có chuôi, chỉ có mũi đao.

- Hơn nữa...

Kiều Cương do dự một chút rồi nói tiếp:

- Sát thủ của Địa sát phân thành 3 cấp bậc, thiên, địa, nhân. Người mà huynh giết lần này chỉ là sát thủ thuộc cấp thấp nhất, Nhân cấp sát thủ. Nhưng một khi đã giết người của bọn họ, thì sẽ là người mà Thiên sát nhất định phải giết, bọn họ sẽ đuổi giết cho đến khi đối phương chết thì thôi. Cho nên, anh Diệp, lần này tôi đã làm liên lụy tới anh, bây giờ anh không thể tự do đi đến bốn phương rồi, hay là anh đến Kiều gia chúng tôi vậy.

Đường Bắc Vi nghe Kiều Cương nói xong liền lo lắng kéo tay Diệp Mặc, cô không nghĩ được rằng anh cô lại mắc tội lớn đến thế.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh Kiều không cần phải lo lắng, kẻ hèn mọn này không để tâm, ba ngày sau, tôi đến đúng giờ, đợi anh ở cửa đại học sư phạm. Tôi đoán Kiều gia các người cũng cần phải sắp xếp một số việc riêng, sẽ không quấy rầy.

Kiều Cương nhìn Diệp Mặc kéo Đường Bắc Vi đi, trong lòng có chút áy náy, Diệp Mặc vì cứu y mà rước họa vào thân, nhưng y cũng không có cách nào giải quyết việc này - Chúng tôi đi về trước.

Kiều Cương nói xong, bảo vệ sĩ cho tên sát thủ mà Diệp Mặc giết vào trong xe, rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

- Anh, làm thế nào bây giờ?

Đường Bắc Vi là người lo lắng nhất, cô vất vả lắm mới tìm được một người thân, nhưng trong chớp mắt anh trai sẽ bị người của Địa Sát truy sát,

điều này làm cho cô sợ hãi không ngớt.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Đường Bắc Vi, nói:

- Không sao, em không cần phải lo lắng, ngày mai anh đưa em đi Yến Kinh, em sẽ ở cùng với em Diệp Lăng, chắc sẽ không có vấn đề gì, đợi sau khi anh giải quyết xong việc ở đây, anh sẽ đi tìm em. Bản lĩnh của anh em không biết ư, anh đã học đạo pháp, em nghĩ một kẻ bình thường có thể làm gì được anh nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 267

Hội Nghị Kiều Gia

Đường Bắc Vi im lặng không nói gì, không nói đồng ý, cũng chẳng nói không đồng ý. Nhưng Diệp Mặc biết, với đề nghị này của hắn thì cô phần nhiều là không đồng ý. Chẳng qua hắn cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Nếu không phải vì chọc tới "Địa Sát" thì hắn nhất định sẽ để tùy cô quyết định.

Đang lúc Diệp Mặc muốn khuyên Đường Bắc Vi thì cô lên tiếng:

- Anh à, em không muốn tới Diệp gia đâu, anh lại không phải là người nhà họ Diệp nữa thì chúng ta càng chẳng có quan hệ gì với họ cả, thế nên em không muốn đi nữa.

Diệp Mặc ngây người ra một lúc sau đó liền hiểu được nỗi băn khoăn trong lòng Đường Bắc Vi, hắn thấy cô nói cũng có lý. Ở Diệp gia chỉ có Diệp Tử Phong và Diệp Lăng tính tình còn tạm được, nếu Đường Bắc Vi ở lại ngôi nhà này thì khác gì ăn nhờ ở đậu, hơn nữa còn muốn nhờ thế lực Diệp gia để bảo vệ cô, như vậy cô cảm thấy khó nghĩ cũng phải.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc ngần ngại nói:

- Xin lỗi em nhé, Bắc Vi, là anh chưa suy nghĩ chu đáo, để anh suy nghĩ thêm đã.

Đường Bắc Vi nghe xong liền bật cười nói:

- Anh à, thực ra nếu bọn họ muốn ra tay với em thì anh đưa em tới nhà họ Diệp cũng chẳng có tác dụng gì, hơn nữa có anh ở bên cạnh em như lúc này, em thấy an toàn hơn nhiều.

Diệp Mặc gật đầu, nói:

- Được, cứ như vậy nhé, anh muốn xem bọn chúng gan to thế nào! Nếu hắn ta thật sự ra tay với em thì đừng trách anh không khách khí!

Diệp Mặc giờ đây đã vướng vào nhiều mối nợ thù nhưng hắn chẳng lo lắng, vì đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi, lo nghĩ cũng chẳng ích gì.

Đêm đó, hai người họ không ở lại khách sạn mà đi cả đêm để về nhà Đường Bắc Vi. Nhà của cô thực sự rất đơn giản, Diệp Mặc không nhìn thấy đồ gì có giá trị cả, có thể thấy mẹ con Bắc Vi thực sự rất khó khăn.

Đường Bắc Vi dường như đã nhìn thấy ánh mắt lo ngại của Diệp Mặc, nhưng cô không như hắn, ngược lại còn rất vui vẻ. Tuy mẹ cô đã đi khỏi nhưng cô vẫn còn một người anh trai, chỉ tiếc là cô và mẹ không thể bên nhau nữa. Nếu bảo cô sống cùng với tên Tống Kỳ Minh kia thì nhất định cô sẽ không đồng ý.

- Anh, em nghi ngờ tên họ Tống kia không phải vì biết anh muốn tới Tống gia, nên mới dẫn mẹ em đi, mà còn vì em không muốn mẹ bị tổn thương! Anh à, nếu anh tới Tống gia thì,...

Đường Bắc Vi biết Diệp Mặc và Tống gia có mối thâm thù, giờ cô chưa nghĩ ra lời nào thích hợp để Diệp Mặc bỏ qua cho Tống gia.

Diệp Mặc thở dài, hắn biết mục đích của Tống Kỳ Minh đã đạt được, muốn hắn giết Tống Kỳ Minh trước mắt người mẹ đã nuôi dưỡng Đường Bắc Vi hai mươi mấy năm qua thì thực sự rất khó xử. Nhưng nếu tha cho y thì tuyệt đối không được. Đã tới Đàn Đô mấy ngày rồi, nhưng hắn chưa muốn tới nhà họ Tống, không biết có phải do mối quan hệ của Đường Bắc Vi không nữa.

Hắn tuyệt đối sẽ không tha cho Tống Kỳ Minh, cùng lắm đến lúc đó sẽ không để mẹ Đường Bắc Vi nhìn thấy là được.

Tuyên Giang là một thành phố trực thuộc tỉnh, gần bốn mươi triệu

người.

Có thể nói, Trương thị gia tộc ở Tuyên Giang này là một gia tộc hàng đầu, hơn nữa còn là một trong năm đại gia tộc Hoa Hạ, thậm chí còn đứng đầu trong năm đại gia tộc đó.

Tuy nhiên, ngoại trừ Trương gia ra thì thế lực của Kiều gia cũng là bộ phận đáng kể ở Tuyên Giang này. Chỉ có điều, thực lực của Kiều gia ở Yến Kinh so với ở đây là ngang nhau, trong năm đại gia tộc thì Kiều gia đứng thứ ba, kế dưới Trương gia ở Tuyên Giang và Lý gia ở Yến Kinh.

Hơn nữa, trong ngũ đại gia tộc thì Trương gia và Kiều gia cùng góp phần vào sự phát triển của Tuyên Giang nhưng mâu thuẫn cũng rất rõ ràng. Ngay cả người vai dưới cũng vậy, đều hiếu thắng, tranh đua, quyết không thua đối phương.

Vốn dĩ, huyết sắc san hô là do một nhánh họ Trương của Trương gia Đàn Đô (Trương Hòa) phát hiện ra. Trương Thị Đàn Đô vì nhiều nguyên nhân khác nhau của thế hệ trước đã tách ra khỏi Trương Gia Tuyên Giang, thậm chí đã trở thành một gia tộc nhỏ bên cạnh đại gia tộc này. Nhưng vì, trong "huyết sắc San hô" lần này, kỹ thuật lái xe của Trương Hòa khá xuất sắc nên đã khiến Trương gia Đàn Đô lại xác nhập về Trương gia Tuyên Giang.

Sự việc Trương gia Tuyên Giang tham gia "Huyết sắc san hô" kỳ thực ba nhà còn lại cũng không thể tránh được. Dù sao, Trương gia Đàn Đô cũng nghiêm túc nói là một phần của Trương gia, hơn nữa, thế lực của Trương gia rất lớn. Mặt khác, mấy gia đình này cũng không nên chống lại Trương gia Tuyên Giang một cách lộ liễu như vậy. Điều duy nhất có thể làm trong trận đấu này là giành được huyết sắc san hô.

Lúc này, bầu không khí tại Kiều gia khá căng thẳng. Hội nghị của Kiều gia lần này trừ cha của Kiều Cương là Kiều Thanh Hổ ra thì hầu như tất cả mọi người đã có mặt.

- Bác cả, Ngô Xung đã xác định, người mà Tiểu Cương mang về đúng là Địa sát, một sát thủ chuyên nghiệp.

Người lên tiếng là Kiều Thanh Báo, chú tư của Kiều Cương.

Kiều Chấn nghe xong lời của Kiều Thanh Báo liền nhíu mày nói:

- Huyết sắc san hô tuy là vật báu nhưng vì nó mà đắc tội với Địa Sát thì thật không tương xứng chút nào!

Lúc này, một gã khoảng ba mươi tuổi ngồi sau Kiều Thanh Báo nói;

- Cái tên Diệp Mặc này cũng thật lỗ mãng. Tuy thân thủ rất khá nhưng cũng không thể tùy tiện giết người như vậy. Bản thân hắn chết đến nơi rồi mà cũng không chịu nói, lại còn liên lụy đến Kiều gia ta, Tiểu Cương à, lần sau kết bạn phải cẩn thận một chút, không phải người nào cũng làm bạn được đâu. Kinh nghiệm xã hội của cậu còn quá ít, nếu là tôi, tôi sẽ không kết giao với loại người này.

Mặt Kiều Cương biến sắc, lập tức đứng lên nói:

- Kiều Trị Quân, anh có ý gì vậy? Lẽ nào tôi nên giết anh ta? Diệp Mặc là ân nhân cứu mạng của tôi, ý của anh là anh ta đáng bị giết sao?

Kiều Trị Quân thản nhiên nói:

- Kiều Cương, tôi chỉ nói vậy thôi, Kiều gia chúng ta là một gia tộc lớn, nếu làm việc gì cũng nôn nóng thì sau này Kiều gia ta còn phát triển thế nào nữa?

- Vậy theo ý anh thì ta sẽ xử lý như thế nào đây?

Kiều Trị Quân giở giọng dạy dỗ, liếc mắt nhìn Kiều Cương. Kiều Cương nén tức giận xuống, anh ta biết có nhiều người không hài lòng vì mình là người thừa kế gia tộc.

Kiều Trị Quân cười lạnh lùng:

- Nếu một chút quyết đoán cũng không có thì gia tộc sinh tồn thế nào đây? Nếu là tôi, tôi sẽ lập tức bắt tên gọi là Diệp Mặc ấy lại, đưa đến cho Địa Sát để đổi lấy sự tha thứ của bọn chúng.

- Nói láo! Có phải anh muốn bắt cả tôi giao cho bọn chúng không?

Kiều Cương giận dữ lên tiếng, - Được rồi, bớt ồn ào đi, hai người đều yên lặng cho tôi!

Kiều Chấn dùng thước gõ xuống.

Kiều Cương vẫn nhìn chằm chằm Kiều Trị Quân, ánh mắt đầy tức giận.

Lúc này, một lão già ngồi sau Kiều Chấn ho khan một tiếng:

- Thật ra, cách của Trị Quân cũng rất hay, dù sao Diệp Mặc chỉ là một người bình thường mà thôi, đương nhiên chúng ta sẽ bù đắp cho em gái hắn.

- Tam gia, ông...

Kiều Cương không ngờ một tiền bối từng trải như Tam gia lại hùa theo Kiều Trị Quân. Anh cảm thấy mình đang ở thế đơn phương độc mã. Diệp Mặc là ân nhân cứu mạng của anh, dù thế nào, anh cũng không thể lấy oán trả ơn được.

Kiều Chấn nói:

- Cách của mọi người không có sai, dù sao cũng vì gia tộc. Nói đến Diệp Mặc, tôi lại nghĩ đến việc Diệp gia ở Yến Kinh đã từ một người cũng tên là Diệp Mặc, hai người này không phải là cùng một người chứ?

- Làm sao thế được, Diệp Mặc ở Yến Kinh ngay cả Tống gia còn sợ và bị giải thể rồi, sao có thể làm tài xế cho người khác được, lại còn đồng ý Tiểu Cương giúp anh ta đua xe đấy. Còn tên Diệp Mặc kia mà tôi nghe nói thì tính tình kiêu ngạo, hắn trừng mắt là phải đáp lại ngay, hơn nữa rất quyết đoán Kiều Thanh Báo liền nói.

- Sát phạt quyết đoán ư?

Kiều Chấn nói và nhíu mày lại. Tên này và Kiều Cương mới quen biết, chỉ vì một tên sát thủ muốn giết Kiều Cương, hắn không ngần ngại liền lập tức ra tay giết chết tên sát thủ kia, thế không phải là sát phạt quyết đoán thì là gì? Hơn nữa, hắn còn dám dạy dỗ Cảnh sát, chẳng lẽ là tên Diệp Mặc này thật sao?

- Mau đem tấm ảnh của tên Diệp Mặc của nhà họ Diệp ở Yến Kinh lại đây!

Kiều Chấn xưa nay làm gì cũng rất quyết đoán, nghĩ là làm.

Ảnh của Diệp Mặc được đem tới, Kiều Chấn cầm tấm ảnh đưa cho Kiều Cương nói:

- Cương Nhi, con xem xem Diệp Mặc mà con quen biết với người này có phải là một người không?

Kiều Cương cầm lấy ảnh, lập tức nói:

- Ông nội, là anh ấy, đúng là anh Diệp mà con biết.

Nghe xong, Kiều Chấn thở dài, nếu đem Diệp Mặc này đến chỗ của Địa Sát thì sẽ là trò cười cho thiên hạ. Tên Diệp Mặc này có thể bị trói lại sao? Tống gia tuy xếp thứ tư trong ngũ đại gia tộc nhưng Kiều Chấn biết, Tống gia mới thật sự là gia tộc đứng thứ hai. Về mặt chính trị mà nói thì Tống gia xếp thứ nhất cũng không phải kỳ lạ. Ngay cả Tống gia cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc thì Kiều Gia đối đầu với hắn ta chẳng phải là tự tìm đường chết ư? Huống hồ, Diệp Mặc lại là ân nhân của cháu mình.

Quả nhiên, khi biết hai người cùng tên Diệp Mặc kia là một thì Kiều gia ai lấy đều im bặt. Kiều Trị Quân nhìn Kiều Cương đầy thầm hận. Không ngờ tên Kiều Cương tiểu tốt vô danh này lại có thể quen biết được Diệp Mặc Yến Kinh.

Diệp Mặc, hắn ta thật là lợi hại, nhưng hắn sẽ không kiêu ngạo được bao lâu nữa, Kiều Trị Quân nghĩ thầm, rất nhanh lui xuống dưới.

- Được rồi, thế này đi, từ giờ trở đi, bất cứ ai cũng không được tiết lộ thân thế của Diệp Mặc, ba ngày sau, Diệp Mặc sẽ đại diện cho Kiều gia ta và Kiều Cương tham gia thi đấu.

Kiều Chấn ra lệnh, vậy là, hội nghị gia tộc lần này đã định ra được cách giải quyết thấu đáo nhất.

Kiều Cương đương nhiên sau khi nghe xong cũng không ngờ mình có thể quen biết được với Diệp Mặc. Hắn ta là người đã giết Âu Húc Hổ, mà Âu Húc Hổ là ai chứ? Là cháu đích tôn của một gia tộc, anh ta không thể không biết. Một con người giỏi giang như vậy lại đồng ý giúp anh tham gia đua xe, nghĩ đến đây anh ta thấy có chút tự hào, may mà lúc đó trước mặt hắn, anh ta không đắn đo.

Kiều Cương đang nghĩ tới Diệp Mặc nghe thấy Địa Sát nhưng hắn rất bình thản, trong lòng thầm kính phục con người tài giỏi như Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 268

Xin Dừng Bước

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi đã nói chuyện với nhau gần như suốt cả buổi tối, đến lúc trời gần sáng, Đường Bắc Vi mới nặng nề chìm vào giấc ngủ, Diệp Mặc lại chế ra một chuỗi vòng tay bảo vệ cho chính mình. Mặc dù chuỗi vòng tay bảo vệ này không có tác dụng gì với người tu luyện cổ võ, nhưng với những vụ ám sát bình thường, thì vẫn có thể bảo vệ được.

Cho dù là không có chuỗi vòng tay bảo vệ, thì bản thân Diệp Mặc vẫn luôn không sợ bị ám sát, nhưng đôi khi cũng không thể động thủ là phòng ngự được, nên cứ làm cho chắc ăn.

Lúc Đường Bắc Vi tỉnh thì đã là giờ cơm trưa, rửa mặt xong, Diệp Mặc dẫn Đường Bắc Vi đi mua một số đồ dùng cần thiết, rồi quay về trường của Đường Bắc Vi lấy một số đồ dùng cá nhân.

Mặc dù Đường Bắc Vi không biết Diệp Mặc để những thứ đó ở đâu rồi, nhưng cô biết anh trai mình có rất nhiều điểm thần bí, cô cũng không hỏi, mặc dù cảm thấy rất hiếu kỳ, nhưng cô cũng biết nặng nhẹ, biết là có những lúc anh trai không muốn nói, thì tốt nhất mình cũng không nên hỏi. Kỳ thực Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều, rất nhiều bản lĩnh của hắn Đường Bắc Vi đều đã biết, một cái nhẫn trữ vật thì cũng chẳng đáng để dấu cô, nhìn thấy cô có chút nghi hoặc, liền đưa luôn cho cô xem.

Lúc Diệp Mặc dẫn Đường Bắc Vi vào bệnh viện Đàn Khang, Bàng Hải Hương và viện trưởng Hồ Dương đều đã đứng ở cổng bệnh viện chờ rồi.

Thấy Diệp Mặc đến, Bàng Hải Hương lập tức chạy ra nghênh đón, ánh mắt như trút được cả một gánh nặng. Mặc dù Lâm Tán gọi điện đến cho Hồ

Dương nói Diệp Mặc đã đi rồi, nhưng cô chưa nhìn thấy Diệp Mặc thì vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

- Diệp thần y, hôm qua anh không sao chứ. Anh bị cảnh sát dẫn đi, tôi và viện trưởng Hồ đều rất lo lắng.

Khuôn mặt của Bàng Hải Hương quả thật lộ vẻ vô cùng lo lắng.

Diệp Mặc gật gật đầu, đối với người phụ này quả thực là có chút cảm tình. Cô ta không vừa lên đã nói ngay chuyện chồng mình như thế nào, mà lập tức hỏi đến an nguy của Diệp Mặc, bất kể là cô ta đã lõi đời từng trải hay là có nguyên nhân nào khác, nhưng ít nhất thì cô ta cũng rất biết làm người.

- Cảm ơn cô đã quan tâm, tôi không sao, chồng cô chắc đang ở trong bệnh viện Đàn Khang?

Chuyện giúp chồng của Bàng Hải Hương điều trị hoàn toàn là một chuyện ngoài ý muốn, thế nên Diệp Mặc chỉ muốn trị khỏi cho anh ta càng sớm càng tốt, để có thể rời khỏi đây sớm.

- Đúng vậy, làm phiền Diệp thần y rồi.

Bàng Hải Hương mặc dù ước Diệp Mặc có thể lập tức chữa trị cho chồng cô ta, nhưng cũng cố gắng tỏ ra không quá nóng vội.

Hồ Dương cuối cùng cũng tìm ra được khoảng trống để nói chen vào:

- Diệp thần y, tôi dẫn anh đi.

Trong lòng ông ta muốn xem xem lát nữa Diệp Mặc sẽ điều trị cho chồng của Bàng Hải Hương như thế nào.

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi dưới sự dẫn đường của Hồ Dương, đi thẳng tới phòng VIP của bệnh viện.

- Người thanh niên này là ai? Sao viện trưởng Hồ lại phải cung kính với anh ta như vậy? Lại còn gọi anh ta là thần y? Có khoa trương quá không

vậy?

Một y tá nhỏ giọng hỏi.

Một y tá ở bên cạnh cô ta lại nói:

- Người thanh niên đó chính là người hôm qua đã điều trị chân cho Túy Viện Viện đấy, y thuật tương đối lợi hại, cô chưa nhìn thấy cách anh ta châm cứu rồi, các động tác đều nhanh như điện vậy, tôi tận mắt nhìn thấy đó.

Cô y tá đang nói chính là cô y tá đã chăm sóc cho Túy Viện Viện hôm qua.

Một bác sĩ nữ trung niên đang chuẩn bị tan làm, nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này, quay đầu lại nhìn, rồi quay sang hỏi một bác sĩ khác:

- Chủ nhiệm Lưu, người hôm qua anh nói đến là cái người không biết trời cao đất dày gì đó chắc không phải là anh ta chứ? Anh ta có chữa khỏi chân cho Túy Viên Viên không?

Lúc này mặt của chủ nhiệm Lưu đỏ bừng bừng, hôm qua anh ta còn nói cậu thanh niên ít tuổi này là kẻ không biết nên mới không sợ, bây giờ viện trưởng Hồ lại trực tiếp gọi người ta là thần y như vậy. Hơn nữa chuyện hôm qua Diệp Mặc dùng kim châm cứu điều trị khỏi cho chân của Túy Viện Viện, đã lan truyền ra khắp cả bệnh viện Đàn Khang rồi, không có người nào là không biết chuyện này. Chuyện này chẳng khác nào làm mất mặt anh ta.

- Viện trưởng Hồ dẫn anh ta đến đây làm gì vậy?

Lại có một bác sĩ khác hỏi.

- Nghe nói hôm nay có một ca cấp cứu từ bệnh viện Mary bên HongKong, nghe nói bên bệnh viện Mary đã vô phương cứu chữa rồi, hôm qua nghe nói có thần y y thuật vô cùng lợi hại, nên hôm nay đã đặc biệt chuyển bệnh nhân tới đây.

Một y tá lập tức trả lời, đương nhiên, cô này đã nghe ngóng được hết chuyện của ngày hôm qua rồi.

- Có loại thần y như vậy thật à? Tôi phải đi xem mới được, cho dù học được bằng cái lông tơ cũng tốt.

Bác sĩ đó nói xong lập tức vội vàng chạy theo.

- Tôi cũng đi xem...

Vị bác sĩ nữ trung niên cũng chạy theo.

Thấy có hai bác sĩ đã chạy đi xem, chủ nhiệm Lưu cũng lấy lại bình tĩnh, lặng lẽ đi theo. Nói thật, đến bây giờ anh ta vẫn không dám tin, có người có thể điều trị khỏi hai chân của Túy Viện Viện. Chỉ có điều Túy Viện Viện hôm qua đã xuất viện rồi, anh ta không thể nào tìm ra được cô ta, bây giờ vừa hay có kịch hay để xem, xem xem là thật hay là giả.

Nhưng nguyện vọng thì là tốt, nhưng thực tế thì tàn khốc, ngoài Bàng Hải Hương và viện trưởng Hồ ra, Diệp Mặc chỉ dẫn theo mỗi Đường Bắc Vi vào phòng bệnh, những người khác chỉ có thể đợi ở ngoài, nếu như không phải vì đắc tội với "Địa Sát" thì Diệp Mặc đã để Đường Bắc Vi đợi ở trường học rồi.

Tuy rằng hắn không e ngại chuyện này, nhưng nếu đám người đó mà hạ thủ với Đường Bắc Vi, thì hắn cũng chẳng còn cách nào. Biện pháp duy nhất chỉ có thể là để Đường Bắc Vi ở bên cạnh mình mà thôi, qua vài ngày, nếu như đám người này không đáng sợ như Kiều Cương nói, và không ra tay với em gái hắn, thì hắn sẽ dẫn Đường Bắc Vi đến Yến Kinh để thăm mẹ, sau đó sau khi giải quyết xong chuyện của nhà họ Tống, thì có thể đưa Đường Bắc Vi đến Lạc Thương.

...

Chồng của Bàng Hải Hương nhìn rất gầy yếu, sắc mặt xanh tím, hơi thở hổn hển, khiến cho người nhìn anh ta đều nghĩ rằng anh ta có thể ra đi bất cứ

lúc nào.

- Tình trạng bệnh của chồng tôi rất giống bệnh tim, nhưng đã đi kiểm tra ở nhiều bệnh viện, thì đều nói anh ấy không bị bệnh tim. Một khi sắc mặt của anh ấy xanh tím đến một mức độ nhất định, thì sẽ ngất đi, bệnh tình bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng. Diệp thần y...

Mặc dù cố gắng hết sức để Diệp Mặc không cảm thấy phản cảm, nhưng liên quan đến an nguy của chồng, Bàng Hải Hương cũng không nghĩ nhiều nữa.

Diệp Mặc dùng thần thứ quét một chút, thậm chí không cần dùng tay bắt mạch, chỉ đứng bên cạnh giường bệnh cũng biết được người này mắc bệnh gì. Hắn đã từng gặp qua loại bệnh này, ông nội của Trác Ánh Tình cũng đã từng mắc bệnh "Tử Tiêu" này.

"Tử Tiêu" là một thứ vật liệu luyện khí của Tu Chân giới, nhưng trong Tu Chân giới cũng không thường gặp, lẽ nào trái đất lại nhiều đá "Tử Tiêu" đến vậy? Sao mình chưa từng nhìn thấy? Diệp Mặc có chút bực bội.

Người đàn ông nằm trên giường bệnh thấy Diệp Mặc bước tới, vất vả ngồi dậy:

- Diệp thần y, tôi là Quách Thái Minh, thật sự là làm phiền đến anh rồi, tôi biết bệnh của tôi rất khó chữa trị, hơn nữa đây lại là bệnh di truyền, thực sự không thể nào chữa nổi đâu, âu cũng là do số mệnh của tôi nó vậy.

Diệp Mặc vốn định nói thực ra điều trị bệnh này rất đơn giản, nhưng hắn không ngờ Quách Thái Minh lại nói "Tiêu Tử" là bệnh di truyền? Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nghe thấy điều này, chẳng lẽ mình đã phán đoán sai sao? Diệp Mặc lập tức nhíu mày.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Quách Thái Minh thở dài, biết bệnh tình của mình như này đến thần y cũng cảm thấy khó, nhưng ông ta vốn là người rộng rãi, lập tức nói:

- Ông nội của tôi cũng chết vì bệnh này, cha tôi cũng chết vì bệnh này, tôi không có con trai, chỉ có một đứa con gái, xem ra tôi cũng sẽ phải chết vì căn bệnh này thôi.

Diệp Mặc không trả lời, hắn dùng một cây kim châm vào một huyệt đạo trên đầu Quách Thái Minh, vận chân khí truyền xuống, lập tức hắn biết hắn không phán đoán sai, quả thật là bị trúng độc "Tử Tiêu" nhưng tại sao độc này lại là di truyền được chứ?

Diệp Mặc rút cây kim ra, nhìn vẻ mặt mong chờ của Bàng Hải Hương, ngoài ra còn có sự tập trung chú ý của Hồ Dương, khẽ mỉm cười nói:

- Tôi có thể chữa khỏi được bệnh này, tuy nhiên...

Bàng Hải Hương nghe thấy Diệp Mặc nói có thể điều trị bệnh của chồng cô, lập tức trở nên mừng rỡ, mở miệng một lúc lâu mới dám lên tiếng:

- Diệp thần y, chỉ cần anh có thể chữa khỏi bệnh của chồng tôi, thì chuyện gì tôi cũng có thể đáp ứng cho anh.

Trong phòng chỉ có Đường Bắc Vi nghe thấy những câu nói này có chút vấn đề, nhưng cô nghĩ chồng mình đang rơi vào bước đường cùng, vợ con lo lắng như vậy cũng là chuyện bình thường, nếu như không lo thì quá là bạc bẽo rồi.

Vốn dĩ Diệp Mặc định bảo Quách Thái Minh nói cho hắn biết chỗ ông ta gặp đá "Tử Tiêu", nhưng ngẫm lại tốt nhất vẫn không nên. Một mặt hắn cũng không cần loại đá này lắm, một mặt khi mà đã hỏi về chuyện này thì chưa chắc Quách Thái Minh đã cho hắn biết được cái gì có giá trị.

- Thôi Diệp Mặc tiện tay lấy ra mấy cây kim châm cứu, dùng chúng với tốc độ cực nhanh châm lên các huyệt đạo trên người của Quách Thái Minh, rồi vận khí truyền xuống, những độc tố của "Tử Tiêu" rất nhanh bị Diệp Mặc đẩy ra khỏi cơ thể của Quách Thái Minh.

Nghiêm túc mà nói, bệnh của Quách Thái Minh nhẹ hơn nhiều so với

bệnh của Trác Hữu Sơn, nhưng cơ thể của ông ta không khỏe bằng của Trác Hữu Sơn, cho nên thời gian điều trị phải dài hơn.

Nửa giờ sau, Diệp Mặc rút kim ra, nói:

- Đã khỏi rồi đấy.

- A...

Bàng Hải Hương sững sờ nhìn Diệp Mặc, vậy là khỏi rồi sao? Cô ta căn bản là không thể tin được như vậy mà đã xong được, cho dù là y thuật có lợi hại đến đâu thì cũng không thể nào mà nhanh như vậy được, không cần phải uống thuốc, cũng không cần phải làm phẫu thuật, chỉ cần dùng mấy cây kim là được sao?

- Cái gì? Như vậy là khỏi rồi sao?

Hồ Dương thốt lên một câu, cũng đứng ngây người ra luôn. Nếu như không phải ông ta nắm được bệnh tình của Quách Thái Minh nghiêm trọng đến chừng nào, thì ông ta còn tưởng rằng Diệp Mặc và Quách Thái Minh ở cùng một phe, hoàn toàn đang làm một chuyện lừa người.

Ngẩn ngơ trong chốc lát, Bàng Hải Hương là người có phản ứng đầu tiên, vội vàng xông tới, giữ chặt tay Quách Thái Minh nói:

- Thái Minh, anh thế nào rồi?

Quách Thái Minh cảm thấy những cơn đau đớn ở đầu dày vò ông ta suốt bao nhiêu năm nay đã hoàn toàn biến mất, nhất thời ông ta còn chưa kịp phản ứng, bây giờ vợ lại hỏi như vậy, mới nghĩ ra chuyện động chân động tay, sau đó đứng dậy, rồi lập tức kêu lên mừng rỡ:

- Thật sự là khỏi rồi, đầu tôi đã không còn đau nữa rồi. Không ngờ có loại y thuật này, không ngờ có loại y thuật này...

Quách Thái Minh lẩm bẩm nói đi nói lại đến mấy lần, vẫn không thể tin

được là mình đã khỏi bệnh.

- Không ngờ lại có loại y thuật như thế này...

Lần này người tự lẩm bẩm là viện trưởng Hồ Dương, ông ta không thể tin được Diệp Mặc có thể trị khỏi bệnh của Quách Thái Minh, phải hiểu rằng đây chính là bệnh nan y vô phương cứu chữa - Một khi đã như vậy, tôi xin cáo từ thôi. Bắc Vi, chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc nói xong, định lập tức rời đi cùng Đường Bắc Vi.

- Diệp thần y, xin dừng bước.

Quách Thái Minh đột nhiên đã lấy lại được tinh thần, lập tức gọi Diệp Mặc lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 269

Khinh Tuyết Bị Cướp

Quách Thái Minh lấy ra từ trong người một chiếc hộp ngọc đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp thần y, tổ tiên tôi cũng là cổ võ nhất mạch, chỉ có điều sau này thì bị thất truyền, lúc Diệp thần y điều trị cho tôi, chắc đã sử dụng nội khí, nhìn anh chắc cũng là một cao thủ về cổ võ, chiếc hộp này do tổ tiên tôi truyền lại, tôi nghĩ con cháu đời sau của tôi cũng không luyện cổ võ nữa rồi. Ơn cứu mạng, tôi cũng không có cái gì để tặng, nên chiếc hộp này tặng cho anh, mong thần y nhận lấy.

Diệp Mặc vội vàng từ chối:

- Ông Quách, đây là thứ mà tổ tiên ông để lại, tôi không thể nhận được, ông hãy giữ lại đi.

Quách Thái Minh lắc đầu nói:

- Tôi chỉ có một đứa con gái, hơn nữa cho dù tôi có con trai đi chăng nữa, thì tôi cũng đã nói rồi, nếu như Diệp thần y thực sự có thể chữa khỏi bệnh cho tôi, thì coi như chiếc hộp ngọc này là chút tâm ý, tôi biết Diệp thần y cũng không coi thứ này ra gì, nhưng tôi không có thứ nào tốt hơn cả có thể làm vừa lòng anh cả.

Thấy Quách Thái Minh chân thành như vậy, Diệp Mặc cũng chỉ đành nhận lấy chiếc hộp ngọc. Hắn mở chiếc hộp ngọc ra, phát hiện bên trong có một chiếc thẻ, chắc là thẻ ngân hàng, ngoài chiếc thẻ này ra còn có một tấm bản đồ da dê, có vẻ như có từ rất lâu rồi, tấm bản đồ vẽ một vùng biển rộng,

trên tấm bản đồ là một viên đá. Diệp Mặc phát hiện ra viên đá này chính là đá "Tử Tiêu"

Diệp Mặc lập tức hiểu ra căn bệnh mà Quách Thái Minh cho rằng là bị di truyền là như thế nào, chiếc hộp ngọc này nhất định là do tổ tiên Quách Thái Minh để lại, đến đời nào thì đời đấy đều đến chạm vào viên đá "Tử Tiêu" này một lần, kết quả chỉ cần cầm vào đá "Tử Tiêu" thì người đó lập tức sẽ bị mắc căn bệnh này. Chỉ có điều không giống với Trác Ái Quốc ở chỗ, người nhà họ Quách sau khi xem viên đá này, còn để nó vào trong hộp ngọc, nên viên đá "Tử Tiêu" vẫn được giữ gìn một cách vô cùng hoàn hảo, được truyền từ đời này sang đời khác, nên hết đời này đến đời khác đều bị trúng độc.

Diệp Mặc lấy ra tấm thẻ đưa cho Quách Thái Minh nói:

- Cái hộp ngọc này thì tôi nhận, còn tấm thẻ này, tôi không cần đâu.

Hắn không giải thích về chuyện "Tử Tiêu" một khi đã đưa "Tử Tiêu" cho hắn rồi, người nhà của Quách Thái Minh sẽ không bị chịu ảnh hưởng nữa.

Quách Thái Minh mặc dù đã yêu cầu đến ba lần, nhưng Diệp Mặc vẫn không chịu nhận tấm thẻ ngân hàng. Tiền nhỏ thì hắn không thiếu, có tiền tỷ cho hắn thì cũng vẫn không đủ. Diệp Mặc nghĩ, sau này mình cần phải tu luyện, việc thu thập các đồ quý giá thì cần đến một số lượng lớn tiền. Đợi hắn ổn định thêm chút nữa, hắn sẽ nghĩ cách kiếm tiền, sau khi tham gia cuộc đấu giá ở Ẩn Môn, Diệp Mặc cảm thấy chỉ dựa vào phòng khám của hắn, cho dù là có kiếm được nhiều tiền hơn nữa, thì cũng vẫn không đủ tiền để mua một đóa "Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo", muốn kiếm tiền thì phải nghĩ cách khác.

...

Ninh Hải.

Trong chiếc sân nhỏ nơi Diệp Mặc ở, Ninh Khinh Tuyết rảnh rang chăm sóc vài cọng "Ngân Tâm Thảo", những ngày Diệp Mặc không ở đây, cô rất nhớ anh, Diệp Mặc đã đi mấy tháng rồi mà vẫn chưa chịu quay về, nên cô có chút nhớ nhung. Nhưng cô biết Diệp Mặc nhất định sẽ quay về, anh đã hứa với cô rồi.

"Ngân Tâm Thảo" mọc rất tốt, cộng với việc Ninh Khinh Tuyết chăm sóc rất tỉ mỉ, cẩn thận, nên cây cao nhất đã cao tới bảy tám centimet rồi. Cô không quan tâm đến chuyện tu luyện, nhưng vì Diệp Mặc, nên mỗi ngày đều cố ép mình dùng một khoảng thời gian nhất định để tu luyện. Khoảng thời gian còn lại thì đều giành để chăm sóc "Ngân Tâm Thảo", nếu không thì cũng ngồi đùa nghịch với chiếc vòng đeo trên cổ.

Chuỗi vòng cổ làm từ hạt trân châu này cô rất thích, lần trước lúc Tô Tĩnh Văn nhìn thấy chuỗi vòng này, cũng rất thích. Nhưng cô sẽ không cho Tô Tĩnh Văn chuỗi vòng này, nghiêm túc mà nói, đây giống như một món quà mà Diệp Mặc đã tặng cho cô vậy.

- Khinh Tuyết, đi đến đường dành cho người đi bộ cùng tôi mua ít đồ đi.

Hứa Vy hôm nay tan làm sớm, chưa đến năm giờ đã về rồi, vừa mới vào đến sân, đã gọi Ninh Khinh Tuyết.

- Đường dành riêng cho người đi bộ?

Ninh Khinh Tuyết nhớ tới bánh ngọt, đột nhiên cảm thấy hơi thèm, cười cười, lập tức đồng ý với Hứa Vi.

Đường dành riêng cho người đi bộ là nơi mà Ninh Khinh Tuyết đến nhiều nhất, bình thường thì đến đây để ăn bánh ngọt, thỉnh thoảng thì đến đây ăn cùng với Tô Tĩnh Văn và Lý Mộ Mai, đôi khi thì cô đến đây cùng với Hứa Vi. Lúc cực kỳ buồn chán, thì một mình đến đây mua đến mấy miếng. Cô cảm thấy mùi vị của bánh ngọt có cái gì đó rất giống với bóng dáng của Diệp Mặc, lần nào ăn bánh, cũng đều vô cùng chăm chú.

...

Lúc này khu đường dành riêng cho người đi bộ vẫn náo nhiệt như thường, tuy rằng vẫn còn chưa tối, nhưng các sạp hàng đã bày đủ thứ ra rồi.

Hai vị đạo sĩ có vẻ nhàn nhã đi dạo ở trên đường, một trong hai người đó đã khoảng 50 ~ 60 tuổi rồi, người còn lại mới chỉ chừng hơn 20.

- Ay, tiếc quá, mới có một hai tháng, không ngờ đến cơ hội đến phiên đấu giá cũng đã bỏ lỡ rồi. Nghe nói lần này còn xuất hiện một gốc "Liễu Thanh La" và hai viên "Trú Nhan Đan", cũng không biết là thật hay giả nữa. Sư phụ, thế giới trần tục này, con cảm thấy đục ngầu rồi, hay là chúng ta về đi.

Người thanh niên trẻ tuổi đi dạo ở chốn phồn hoa đô hội này được mấy ngày, liền cảm thấy như vậy, không thể chịu nổi, cách nói chuyện dường như chuyển đổi rất nhanh.

Từ cách nói chuyện của đạo sĩ trẻ thì biết được vị đạo sĩ già kia chính là sư phụ của anh ta.

Quả nhiên, vị đạo sĩ trẻ kia vừa nói xong, thì vị đạo sĩ già trong ánh mắt liền lộ vẻ vui mừng, gật gật đầu nói:

- Không tệ, Nguyên Trọng tâm cảnh của con rất tốt, không bị chốn phồn hoa đô hội này mê hoặc, thầy có thể yên tâm được rồi. Được rồi, một khi con đã chán ghét mệt mỏi như vậy, thì chúng ta lập tức quay về tu luyện, sau này con sẽ không được thường xuyên tiếp xúc với thế giới bên ngoài nữa đâu.

Vị đạo sĩ tên Nguyên Trọng kia, ánh mắt ánh lên cái nhìn giảo hoạt đắc ý, nhưng lại gật đầu rất dứt khoát, - Sư phụ dạy bảo là...

Nhưng Nguyên Trọng chỉ nói nửa câu, rồi đột nhiên dừng lại, anh ta nhìn chằm chằm vào hai cô gái đứng trước mặt, đột nhiên không thể nhúc nhích.

- Sao vậy?

Vị đạo sĩ già lập tức chú ý đến.

Nguyên Trọng nuốt nước bọt cũng khó, rồi mới lên tiếng:

- Sư phụ, con nhìn thấy cô gái kia, cô ấy đẹp quá, nếu con có thể cưới cô ấy làm vợ, thì có nhốt con cả đời ở trong núi con cũng đồng ý...

Vị đạo sĩ già nhìn theo hướng Nguyên Trọng nhìn, nhìn thấy một cô gái trẻ mặc váy hoa, trong tay cầm một miếng bánh ngọt Hoàng Kim, cẩn thận cắn từng miếng nhỏ, đôi mắt như chứa nụ cười dịu dàng, quả nhiên là một cô gái vô cùng xinh đẹp, loại con gái như này đừng nói là thế tục, cho dù là trong giới Ẩn Môn cũng rất khó có thể gặp được, không ngờ lại có thể nhìn thấy ở nơi bé tí teo này, chẳng trách đồ đệ mình lại có phản ứng như vậy.

Nhưng nếu có thể tìm được một cô gái ở bên cạnh Nguyên Trọng, giữ lấy trái tim nó, để nó ở trên núi tu luyện thì cũng không phải là một ý kiến tồi, nghĩ đến đây, lão đạo sĩ khẽ mỉm cười nói:

- Cô gái này đúng là cũng không tồi, nhưng chuyện này là chuyện giữa hai người, nếu người ta không thích con, thì...

- Sư phụ, con nhất định phải có cô ấy, tư chất và tướng mạo của con cũng không kém gì cô ấy, hơn nữa đợi sau này cô ấy hiểu rõ chúng ta là ai, thì nhất định cô ấy sẽ cảm thấy mình may mắn. Không phải người nào cũng có cơ hội bước chân vào thế giới của chúng ta, sư phụ...

Nguyên Trọng lại nuốt nước bọt một lần nữa, ánh mắt vẫn dán vào cô gái đang ăn miếng bánh ngọt Hoàng Kim.

Lão đạo sĩ gật gật đầu nói:

- Ừ, con nói không sai, có thể đặt chân vào thế giới của chúng ta đúng là vận may của cô ấy. Con đi hỏi cô ấy đi xem cô ấy có đồng ý hay không. Nhưng phải biết có chừng có mực đấy, thầy thấy khí chất của cô gái đó rất

cao quý, không chừng gia thế cũng không tầm thường đâu.

- Vâng, sư phụ, nhưng sư phụ thầy lo thừa rồi, ngoại ẩn môn con thấy là đã sa sút nghiêm trọng rồi, võ công cao nhất cũng chỉ ở mức thấp nhất mà thôi, đám người này thực tế là rất ngốc chứ đừng nói là một người con gái phàm trần, thầy yên tâm đi.

Nguyên Trọng không kịp nói xong, đã chạy thẳng tới chỗ cô gái đang ăn bánh ngọt đó.

- Chào cô, tôi là Nguyên Trọng...

Vị đạo sĩ trẻ tuổi mặc dù rất thích cô gái này, nhưng anh ta cũng chưa có nhiều kinh nghiệm giao tiếp trong xã hội, căn bản là không biết nên biểu đạt như thế nào, thậm chí, lời dạo đầu mời khách ăn cơm cũng không có, chứ đừng nói là tìm cớ để bắt chuyện với người ta.

Ninh Khinh Tuyết đang ăn chiếc bánh ngọt có hương vị của Diệp Mặc, đột nhiên bị người này không biết từ đâu chạy ra dọa cho giật cả mình. Vội vàng lùi xuống vài bước, nhìn Nguyên Trọng bằng ánh mắt cảnh giác.

Nguyên Trọng tiến sát về phía Ninh Khinh Tuyết, dáng vẻ thanh cao và khí chất cao quý, khiến cho anh ta không cách nào cưỡng lại được.

Bây giờ thấy Ninh Khinh Tuyết nhìn mình bằng ánh mắt cảnh giác, vội vàng nắm tay lại, liến thoắng nói:

- Tôi là Nguyên Trọng, là người của Ẩn Môn, cũng chính là Tiên Môn mà người trần tục hay nhắc đến. Sư phụ tôi cảm thấy cô rất thích hợp với tiên pháp của chúng tôi...

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, kéo tay Hứa Vi nói:

- Hứa Vi, chúng ta đi thôi.

- Đồ thần kinh Hứa Vi lại không nhịn được như Ninh Khinh Tuyết, nhìn

vị đạo sĩ đó rồi mắng một câu.

Nguyên Trọng không ngờ Hứa Vi lại dám mắng anh ta, anh ta tiến lên, chộp lấy Hứa Vi rồi quăng cô xa tới mấy thước, ngã nhào vào một quán nước nhỏ bên đường, Hứa Vi bị quăng ngã, một lúc lâu sau vẫn không thể tự đứng dậy được.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng chạy đến đỡ Hứa Vi dậy, nhìn chằm chằm Nguyên Trọng bằng ánh mắt lạnh lùng, lấy điện thoại ra muốn báo cảnh sát.

Thấy Ninh Khinh Tuyết gọi điện thoại, Nguyên Trọng mặc dù chưa từng trải qua chuyện như này, nhưng anh ta cũng biết Ninh Khinh Tuyết muốn gọi người đến. Anh ta vội vàng cướp lấy di động của Ninh Khinh Tuyết, nhưng cánh tay của anh ta vừa vươn ra đã lấp tức bị một ánh sáng màu vàng cản lại trong chớp mắt.

- Hả?

Nguyên Trọng nhìn cánh tay bị chặn lại của mình, thậm chí sức rất lớn, anh ta trong quá trình tu luyện được coi là thiên tài, mới hai mươi sáu tuổi, đã luyện tới đỉnh Huyền Cấp của tu vi rồi, bây giờ không ngờ cũng không cướp nổi chiếc điện thoại trong tay một cô gái.

Chẳng lẽ cô gái này cũng là một cao thủ hay sao? Nghĩ đến đây Nguyên Trọng cũng không nghĩ đến chuyện tiếp tục cướp điện thoại nữa, mà đánh thẳng một quyền về phía Ninh Khinh Tuyết, một quyền đánh ra chứa tận ba phần công lực.

"Thịch" một tiếng, lần này thì Nguyên Trọng đã hiểu rồi, quả đấm của anh ta bị một vòng ánh sáng màu vàng nhạt cản lại. Nhưng vòng ánh sángnày cũng không thể chịu nổi lực của anh ta, nên đã vỡ tan tành rồi.

Chiếc vòng cổ của Ninh Khinh Tuyết mặc dù có thể chặn được một quyền này, nhưng đồng thời cô cũng bị đánh văng ra khỏi đường dành cho người đi bộ, rơi xuống chỗ ngã tư, đúng lúc một chiếc ô tô lao đến.

Lúc này Hứa Vi đã bò dậy được, nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết bị xe đâm, vội vàng phóng tới, đỡ Ninh Khinh Tuyết dậy.

Lão đạo sĩ già vội vàng chạy đến trước mặt Ninh Khinh Tuyết, giơ tay đặt lên mũi cô kiểm tra, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Sư phụ.

Nguyên Trọng cũng cảm thấy lúc nãy mình ra tay hơi nặng.

Lão đạo sĩ này thở dài, nói với đạo sĩ trẻ:

- Nguyên Trọng, con đã gây họa rồi, cô gái này không cứu được nữa rồi, chúng ta mau đi thôi.

Nguyên Trọng có chút ảo não, dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Ninh Khinh Tuyết, - Hơi nặng tay một chút, nhưng lời sư phụ nói thì có vẻ hơi nghiêm trọng, có thế này mà cũng kêu là gặp rắc rối, ở ngoài còn có ai xứng đáng là đối thủ của thầy sao?

- Hừ, con thật là không biết trời cao đất dày, thứ pháp khí mà cô gái này đeo rõ ràng là hàng cao cấp, ở trong giới chúng ta cũng ít gặp được người có loại pháp khí này, người đứng sau cô ta chắc chắn cũng không phải là kẻ đơn giản.

Lão đạo sĩ nói tới đây, thì nhìn thấy xe cảnh sát đang rú còi inh ỏi chạy đến, cũng không nói nhiều nữa vội vàng cầm tay đạo sĩ trẻ, chạy mất tăm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 270

Đua Xe Ở Hiểm Địa

Thời gian hai ngày nhoáng một cái đã hết, mặc dù trong hai ngày này không có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng Diệp Mặc cũng không dám để Đường Bắc Vi ở một mình. Nhưng hắn cũng có thể thả lỏng một chút, đợi mọi chuyện kết thúc, Diệp Mặc sẽ cẩn thận đi dò la về "Địa Sát" xem xem rốt cuộc đó là tổ chức như thế nào.

Lúc Diệp Mặc và Đường Bắc Vi đi đến cửa đại học sư phạm, Kiều Cương đã đứng đó đợi hắn từ lâu, nhưng hắn cảm thấy thái độ của Kiều Cương có gì đó rất không giống với bình thường, còn không giống ở điểm nào, thì hắn không nói ra được, dường như Kiều Cương câu nệ nhiều hơn, lẽ nào là bởi vì chuyện "Địa Sát" lần trước?

Diệp Mặc cũng biết bây giờ không phải là lúc hỏi, đợi cuộc đua hôm nay kết thúc, thì hắn sẽ hỏi Kiều Cương.

Kiều Cương mặc dù có chút câu nệ với Diệp Mặc, nhưng vẫn rất cao hứng, chỉ có điều Diệp Mặc phát hiện ra hôm nay anh ta không mang theo vệ sĩ đến, Diệp Mặc cũng hiểu, đám vệ sĩ của anh ta đối với "Địa Sát" thì cũng chỉ như là vật trang trí mà thôi.

- Anh Diệp, xe đã chuẩn bị xong, chúng ta đến trường đua thôi, Kiều Cương lái đến một chiếc Mercedes-Ben việt dã trông khá bình thường.

Mời Diệp Mặc và Đường Bắc Vi lên xe xong, Kiều Cương tự lái xe, sau khi khởi động xe, mới dám lên tiếng:

- Anh Diệp, tôi nói trước cho anh nghe tình hình bây giờ nhá, người mà

ba đội còn lại mời đều là những tay đua đẳng cấp quốc tế, thậm chí có người còn từng là quán quân đua xe.

Diệp Mặc cảm thấy hơi kỳ quái hỏi:

- Kiều Thiếu gia, nếu những đội khác đều mời các tay đua đẳng cấp quốc tế, tại sao nhà họ Kiều lại muốn mời tôi? Tôi nào có phải là tay đua xe gì đâu.

Kiều Cương nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy lập tức trả lời ngay:

- Anh Diệp, anh khiêm tốn quá, tôi dám khẳng định, cho dù là tay đua đẳng cấp quốc tế, cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi như vậy có thể vượt mặt chiếc Porsche cuả tôi chạy mất hình mất bóng như vậy, nhưng anh Diệp có thể làm được, tôi tin tưởng anh. Hơn nữa, cuộc đua trên đường núi và cuộc đua mang đẳng cấp quốc tế căn bản là hai chuyện khác nhau. Cho dù là Schumacher có đến đây thì cũng chưa chắc đã có lợi thế gì, mời những tay đua xe chuyên nghiệp tới, chính là tự chuốc lấy thất bại mà thôi.

- Ở chỗ tôi có một tấm bản đồ, anh Diệp, anh xem qua đi.

Nói rồi Kiều Cương lấy ra một tấm bản đồ đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy tấm bản đồ vẽ đường đua, lúc này mới biết đường đua chính là dưới chân một đỉnh núi tương đối lớn. Đường đua rất ngoằn nghèo, nói trắng ra chính là hai con đường vòng qua núi, một đường đi lên và một đường đi xuống. Có thể nói cuộc đua này có chút nguy hiểm, không cẩn thẩn thì đừng nói đến đua xe, đến mạng cũng có thể không giữ được luôn ý chứ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi thẳng xuống vách núi, thần tiên cũng không thể cứu được.

Mặc dù Đường Bắc Vi rất có lòng tin với Diệp Mặc, nhưng khi nhìn tấm bản đồ trong tay anh trai, cũng cảm thấy có chút lo lắng, đây không phải là đua xe, mà chính là dùng tính mệnh của mình để đua Dường như đã nhìn ra được lo lắng của Đường Bắc Vi, Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Em không cần lo lắng, con đường này anh đã từng đi rồi, không có gì đâu.

Thật ra Diệp Mặc không hề nói dối, hắn đã từng đi qua con đường này, chỉ có điều lúc đó là do Văn Đông lái xe, lúc đó cũng đi qua một con đường gần giống với con đường trên bản đồ này, đều là loại đường vòng qua núi.

Kiều Cương có chút áy náy nói:

- Tôi đã đoán được cuộc đua sẽ diễn ra ở đó, quả nhiên đúng là ở đó. Nếu lái không cẩn thận thì có thể sẽ bị rơi xuống vách núi, thế nên, nếu anh Diệp không muốn tham gia... thì chúng tôi vẫn còn có người khác.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Kiều Thiếu gia, nếu tôi không tham gia, chắc chắn không phải là vì nguy hiểm, mà là vì không có thời gian.

Dường như biết Diệp Mặc nói thật, nên Kiều Cương gật gật đầu nói:

- Kỳ thực con đường núi đó rất quen thuộc đối với tôi, bởi vì bình thường mấy người thích đua xe như chúng tôi không có việc gì thì thường chọn chỗ đó làm nơi đua xe, thế nên con đường đó tôi đã chạy đi chạy lại rất nhiều lần rồi.

Diệp Mặc hiểu ý Kiều Cương nói, anh ta căn bản là một chàng công tử ăn chơi nhà giàu, bình thường không có việc gì làm thì thường đến đó để đua xe giải trí.

Mặc dù Kiều Cương lái xe với tốc độ rất nhanh, nhưng lúc đến được địa điểm đua xe cũng đã mất đến hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Hơn nữa cửa vào của con đường này cũng đã bị phong tỏa, chân núi là một cái sân rộng, trong sân có khoảng 50- 60 người. Đường đua dưới chân núi cũng đã được mở rộng hơn, có thể chứa được 7 – 8 chiếc xe cùng lúc. Hơn nữa điều khác thường của đường đua chính là có thể lựa chọn đường

đua ở sườn núi. Còn ở đây đường đua được phân ra rõ rệt dài khoảng ba bốn dặm. Nếu như anh có thể vượt qua đoạn đường ba bốn dặm này thì cũng coi như là thắng.

Nhưng một khi đã lựa chọn đường vòng, thì tức là đã chọn con đường dài hơn đường của người khác tới mười dặm, nhưng quy tắc của cuộc đua cũng không quản xem anh dùng cách nào, chỉ cần anh có thể là người đi hết một vòng quanh núi và là người trở về đầu tiên, thì người thắng chính là anh.

Ba người Diệp Mặc xuống xe, lập tức có rất nhiều ánh mắt chú ý đến. Diệp Mặc ngẩng đầu lên, đã thấy mấy hàng xe đua xếp ngay ngắn ở bãi cỏ rồi, mỗi hàng đều có chuyên gia trông coi, xem chừng mỗi hàng là xe của một đội, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều thương hiệu nổi tiếng đến như vậy. Ferrari, Lamborghini, BMW, Lotus, Porsche, Bugatti... tất cả đều là những hiệu xe danh tiếng. Diệp Mặc nhìn một chút mà đã thấy hoa cả mặt.

Kiều Cương dẫn Diệp Mặc và Đường Bắc Vi vào chỗ của nhà họ Kiều, nơi này cũng đang đỗ tới bốn chiếc xe.

Người nhà họ Kiều đang đứng nói chuyện ở đây, Diệp Mặc cũng chào hỏi qua quýt, bởi hắn chỉ hứa với Kiều Cương nên mới tới đây giúp, chứ không có ý định kết giao với nhà họ Kiều.

Diệp Mặc chú ý tới Trương Hòa, Trương Hòa nhìn thấy Diệp Mặc tới, ánh mắt lóe lên một nụ cười độc ác. Bên cạnh anh ta còn có một tay đua chưa đến ba mươi tuổi, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị.

Đằng sau Trương Hòa vẫn còn một tay đua người da màu, Kiều Cương nhìn thấy Diệp Mặc nhìn tay đua người da màu đó, anh ta lập tức nói nhỏ cho Diệp Mặc biết:

- Đó là tay đua quốc tế Martin mà nhà họ Vân mời về. Nhà họ Vân đúng là vô cùng hứng thú với "huyết sắc san hô", lần này đã bỏ ra rất nhiều tiền. Sát thủ lần trước tôi nghi ngờ là do nhà họ Vân làm, gia tộc nhà họ rất thần

bí, đợi lát nữa khi anh lên xe, thì phải chú ý đến nhà họ Vân đấy, còn cả tên tiểu tử Trương Hòa nữa, tên đó cũng rất xảo quyệt.

Diệp Mặc gật gật đầu, quét ánh mắt về phía hai người đứng cuối cùng, Kiều Cương lập tức nói ngay:

- Đó là người của Tra gia Giang Nam, nghe nói nhà họ Tra là một gia tộc bán ẩn, nhưng con người bọn họ cũng không tệ. Tôi cảm thấy trong mấy nhà này, thì nhà họ Tra là lương thiện nhất, người bọn họ mời cũng không có gì đáng nói, vả lại bọn họ cũng không có bất cứ nhu cầu gì với "huyết sắc san hô".

Nghe xong lời giới thiệu vắn tắt của Kiều Cương, Diệp Mặc lập tức nhìn về phía hai tay đua xe của nhà họ Tra, quả nhiên diện mạo như ánh mặt trời, là loại người vô cùng đứng đắn, Diệp Mặc không khỏi khẽ mỉm cười, có thể là bị ảnh hưởng bởi lời nói của Kiều Cương, không ngờ bản thân mình lại có thể dựa vào diện mạo để đánh giá con người.

Hắn quay đầu lại nói mấy câu xã giao với nhà họ Kiều, Kiều Cương lập tức ngắt lời:

- Anh Diệp, anh đi chọn xe đi.

Diệp Mặc vừa muốn đi chuyện chọn xe, liền cảm thấy rợn tóc gáy, hắn bất giác muốn quay đầu lại, nhưng hắn có thể khống chế được bản thân, lập tức dùng thần thức quét phía sau.

Dưới thần thức của Diệp Mặc, có thể khiến hắn cảm thấy rợn tóc gáy, nhất định là một loại sát khí, vừa rồi Trương Hòa dùng ánh mắt không lương thiện nhìn hắn, nhưng Trương Hòa chỉ là loại Nhị Thế Tổ làm sao có thể có loại sát khí như này được, có phải gã hay không cũng mặc kệ, nếu như gã muốn giở trò trong cuộc đua này, thì đúng là muốn tìm đến cái chết rồi.

Nhưng Diệp Mặc lại phát hiện Trương Hòa không hề nhìn hắn, mà đang nói cái gì đó với tay đua đứng bên cạnh gã. Diệp Mặc giật mình, lập tức

dùng thần thức quét đến hai tay đua của nhà họ Vân, vẫn không có bất cứ cái gì khác thường, hắn lại quét đến hai tay đua của nhà họ Tra, phát hiện ra một trong số hai tên đó không biết vô tình hay cố ý mà lại đang nhìn hắn.

Diệp Mặc chắc chắn rằng nếu không có thần thức, hắn tuyệt đối không thể phát hiện ra được ánh mắt của tên đua xe này, ánh mắt này không ngờ hoàn toàn biến mất dưới khuôn mặt như ánh mặt trời kia, chợt lóe lên mang theo sát khí.

Đó có phải là nhà họ Tra - gia tộc đứng đắn nhất mà Kiều Cương nói không? Diệp Mặc nhíu nhíu mày, tay đua xe vừa rồi để lộ sát khí với Diệp Mặc đã lập tức khôi phục lại bộ dạng như ánh mặt trời của gã, trên khuôn mặt chỉ còn lại nụ cười đầy thân thiện.

Mình và nhà họ Tra căn bản là không quen nhau, sao bọn họ lại có ý giết mình? Nhà họ Tra ở Giang Nam? Diệp Mặc đột nhiên nhớ ra, lúc trước hòa thượng Ngộ Quang đã nhắc tới với hắn đó là một bán ẩn môn.

Bất kể ai có ý định giết mình, hắn đều sẽ tuyệt đối không bỏ qua, Diệp Mặc lại dùng thần thức quét một lượt trên người tay đua này. Diệp Mặc đột nhiên sững người, bên trong người tay đua này, rõ ràng có hình xăm hình mũi đao.

Sát thủ của "Địa Sát"? Chẳng trách lúc nãy mình cảm nhận được sát khí, không ngờ lại là một tay sát thủ, tuy nhiên tên sát thủ này vẫn còn ở cấp thấp, để lộ sát khí ra bên ngoài, mặc dù bên ngoài ngụy trang cũng không tệ, nhưng lần này đã bị Diệp Mặc vạch mặt. Dựa vào những miêu tả của Kiều Cương thì sát thủ của "Địa Sát" mà mới chỉ có hai cây đao thì chỉ là sát thủ cấp một thôi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, nếu như là sát thủ của "Địa Sát" thì kẻ mà chúng hướng tới đương nhiên là hắn rồi, nếu như là Kiều Cương thì đã chẳng phải là bây giờ mà phải là trước lúc Kiều Cương đến trường đua, một khi Kiều Cương đã đến trường đua rồi, thì chắc chắn mục tiêu của bọn chúng chỉ có thể là mình thôi. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng bọn chúng

tiện tay giết luôn Kiều Cương.

Phát hiện ra một tên sát thủ, Diệp Mặc lập tức cẩn thận hơn, thần thức của hắn không ngừng quét đến những người có mặt ở đây. Hắn đều cẩn thận kiểm tra xem trên cổ tay của những người này có hình xăm không. Và rất nhanh hắn đã phát hiện ra một nữ nhân viên phục vụ ở trường đua cũng có hình xăm một thanh đao trên cổ tay.

Không ngờ lại có đến hai tên sát thủ, hắn hơi trầm tư, không phải là vì sợ mấy tên sát thủ này, mà là lo lắng cho em gái hắn là Đường Bắc Vi. Nếu đám sát thủ này chỉ theo dõi hắn, thì hắn cũng chẳng để ý làm gì, nhưng đám sát thủ này lại theo dõi cả Đường Bắc Vi thì phải làm thế nào? Bất kể Đường Bắc Vi đi tới đâu thì cũng đều có thể gặp nguy hiểm.

- Anh Diệp, anh đi chọn xe đi.

Kiều Cương thấy Diệp Mặc còn chần chừ, liền lên tiếng nhắc nhở.

- Ừ.

Diệp Mặc cũng chọn bừa một chiếc Mercedes-Benz đã được tân trang lại, sau đó nhìn Kiều Cương cười nói:

- Đợi lát nữa diễn ra cuộc đua, tôi dẫn cả em gái tôi theo cũng không có vấn đề gì chứ.

Diệp Mặc đã quyết định rồi, nếu để Đường Bắc Vi một mình ở lại đây thì sẽ phải đối mặt với tên nữ sát thủ đó, hắn thà rằng không giúp Kiều Cương đua xe còn hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 271

Gậy Ông Đập Lưng Ông

Kiều Cương sửng sốt một chút, lập tức trả lời:

- Đương nhiên không có vấn đề gì, tuy nhiên làm như vậy, anh Diệp không phải bị thiệt sao? Đua xe đương nhiên là trọng lượng càng nhẹ càng tốt, có lúc chỉ là một chút sức nặng là có thể ảnh hưởng tới cuộc thi rồi.

- Đúng thế anh, hay là em ở đây đợi anh.

Đường Bắc Vi lập tức khuyên bảo.

Diệp Mặc lắc lắc đầu.

- Không, anh phải đem em theo, bằng không để em ở đây một mình anh không yên tâm.

- Nếu như vậy, anh Diệp đi thử xe đi.

Kiều Cương thấy Diệp Mặc nói chắc chắn cũng không khuyên nữa.

Bốn chiếc xe nhà họ Kiều bên ngoài cũng có người trông coi, không phải nhà họ Kiều thì tuyệt đối không để tới gần, tuy nhiên Kiều Cương là tay đua xe, Diệp Mặc cũng thế, bọn họ đi tới, người trông xe lập tức nhường đường.

Diệp Mặc đem theo Đường Bắc Vi lên chiếc Mercedes-Benz cải trang lái hai vòng, Đường Bắc Vi hỏi:

- Anh, có phải anh phát hiện ra cái gì à?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Ừ, anh phát hiện hai gã sát thủ Địa sát, họn họ có tới hai người, chắc chắn nhắm về phía chúng ta. Để em ở đây anh không yên tâm lắm.

Khi Đường Bắc Vi nghe Diệp Mặc nói không yên tâm để cô một mình ở lại đây, trong lòng có chút hiểu ra, bây giờ Diệp Mặc nói như vậy thì lập tức biết được sự nghiêm trọng của sự việc, còn thực sự phái người quan sát, có thể nói bắt đầu từ bây giờ, Địa sát và Diệp Mặc chính là quan hệ không chết thì không ngừng, trừ phi một bên hoàn toàn diệt vong, nếu không thì theo cách nói của Kiều Cương, Địa sát này tuyệt đối sẽ không buông tha.

- Thế bây giờ làm sao đây? Hay là anh đưa em đến nhà họ Diệp đi.

Lúc này đây Đường Bắc Vi đã hiểu được khổ tâm của Diệp Mặc, nếu như cô theo sau Diệp Mặc, chỉ có thể kéo chân Diệp Mặc, tuy không muốn tới nhà họ Diệp nhưng vì không muốn kéo chân anh trai, ấm ức một chút cũng được.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Bắc Vi, em nghĩ đơn giản rồi, nếu như tổ chức Địa Sát thực sự theo dõi hai chúng ta, thì em tới nhà họ Diệp ở Yến Kinh cũng phí công. Tuy nhiên em không cần lo lắng, anh có một nơi có thể đưa em tới, sau khi anh hoàn toàn tiêu diệt Địa Sát xong thì đưa em trở về, chỉ là nếu tới nơi vắng lặng anh sợ em chịu không nổi.

Đường Bắc Vi kiên định gật đầu nói:

- Anh, anh không cần lo lắng cho em, anh cứ việc đưa em đi là được, em không sợ đâu.

- Được, đợi anh đột phá rồi, sau đó sẽ khiến Địa Sát trả giá, dám theo dõi anh.

Ngữ khí của Diệp Mặc trở nên sắc bén.

- Đợi một chút, em ngồi yên trên xe không nên cử động, anh xuống xe xem xét.

Diệp Mặc bỗng nhiên ngừng đề tài nói chuyện lại, nhíu mày, sự lạnh lẽo trong ánh mắt càng nồng đậm.

Đường Bắc Vi kỳ quái mà nhìn Diệp Mặc nói:

- Sao thế anh?

Diệp Mặc không trả lời, dừng xe lại, dùng thuật tàng hình đi tới gầm xe, lấy ra một quả bom hẹn giờ, may mắn ban nãy thần thức của hắn kiểm tra vô cùng cẩn thận, không ngờ chiếc xe này đến bom cũng đã bị đặt rồi.

Bản lĩnh của đám người này đúng là lớn, dưới sàn xe này của hắn có bom hẹn giờ, cho thấy những chiếc xe khác cũng có. Xem ra người của Địa Sát đúng là tính toán kĩ lưỡng, chẳng những đặt bom hẹn giờ dưới gầm xe mà còn phái hai người tới nữa.

Diệp Mặc khẳng định bom này không phải lái xe của Tra gia ở Giang Nam đặt mà chính là nữ sát thủ đó đặt vào, Trương Hòa cũng không có bản lĩnh lớn như vậy đặt bom dưới gầm xe ngay trước mắt nhà họ Kiều.

Gỡ bom xuống, sau khi Diệp Mặc lên xe, lái xe đến bên trong vị trí.

- Xe này thế nào?

Diệp Mặc vừa dừng xe thì Kiều Cương đã đi tới, cười hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu.

- Không tồi, chiếc xe này sau khi cải trang tính năng rất tốt. Đúng rồi Kiều thiếu gia, cậu lấy bình nước giúp tôi, tôi hơi khát.

Đợi sau khi Kiều Cương đi, Diệp Mặc nhanh chóng tàng hình tiến vào chỗ ba chiếc xe khác nhà họ Kiều, quả nhiên lấy ra ba trái bom hẹn giờ.

Diệp Mặc cũng không dám để bom này trên người, tuy chắc chắn người của Địa Sát sẽ cho nổ bom trong cuộc đua, nhưng ai mà biết được bọn họ có điên mà cho nổ bây giờ không.

Hắn vừa mới đem bom cất kĩ ở một bên, lại trở lại trên xe, Kiều Cương đã trở lại, đưa bình nước cho Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, chúng ta vào phòng nghỉ một chút, còn một lúc nữa là bắt đầu rồi.

- Anh Diệp, đợt lát nữa lúc đua xem, em nghi ngờ nhà họ Trương sẽ chơi bẩn, đến lúc ấy em để ý kĩ cái tên Trương Hòa, anh chú ý đến cái thằng bên cạnh nó, nghe nói thằng đó là tay đua xe mạo hiểm hạng nhất của Nhật, chỗ bọn chúng đua xe đều là những nơi nguy hiểm, cho nên nơi như này đối với thằng đó mà nói chắc chắn như cá gặp nước. Ngoài ra còn phải chú ý đến nhà họ Vân, nhà họ Tra thì không cần lo lắng, nhìn người bọn họ phái đến hẳn là không hi vọng quá lớn về cuộc đua xe này.

Mấy người đi vào phòng nghỉ ngơi, Kiều Cương lập tức nói ra phân tích của mình.

Diệp Mặc dùng thần thức quan sát bốn chiếc xe đua, hắn sợ lại có người động tay động chân, Tuy nhiên đối với lời nói của Kiều Cương, Diệp Mặc tuy không ủng hộ nhưng cũng không phản bác.

Sự thật thì ngược lại với lời Kiều Cương nói, nhà họ Tra hiền lành nhất lại là nhân vật nguy hiểm nhất, còn nhà họ Trương nguy hiểm thực sự, sự nguy hiểm của nhà họ Trương kém xa không bằng hai tay đua vô hại nhà họ Tra.

- Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, chúng ta ra trước đi, em cũng ra thử xe.

Sau khi nói ra những phân tích của mình cho Diệp Mặc, Kiều Cương đứng lên.

Sau khi Diệp Mặc đem theo Đường Bắc Vi và Kiều Cương ra ngoài, hắn

lập tức phát hiện nữ sát thủ vẻ bề ngoài cũng không tệ ấy. Hắn lập tức nói với Đường Bắc Vi:

- Bắc Vi, em ở bên đường đua đợi anh, anh lái xe tới ngay.

Đường Bắc Vi không có bất cứ ý kiến nào đối với lời đề nghị của Diệp Mặc, cô cho rằng mỗi chuyện Diệp Mặc làm đều đúng. Mặc kệ là Diệp Mặc thần bí nhiều thế nào cô đều không để ý, chỉ cần Diệp Mặc là anh trai cô là được rồi.

Diệp Mặc đi tới bên cạnh cô gái phục vụ cuộc thi.

- Xin chào, tôi là Diệp Mặc có thể làm quen với cô không?

Diệp Mặc vừa cười vừa giơ tay nói.

Cô gái này không ngờ đến Diệp Mặc lại tìm tới cô, ở đây tuy dáng vẻ của cô cũng không tồi lắm nhưng những cô gái xinh hơn cô còn có mấy người. Phản ứng đầu tiên của cô chính là Diệp Mặc đã phát hiện ra cô, tuy nhiên nghĩ lại thì điều này là không có khả năng, cô mới đến đây, không có bất cứ ai quen cô.

Cô hơi lúng túng đưa tay ra:

- Chào anh tôi là Đổng Cầm.

Diệp Mặc rõ ràng cảm nhận được trái tim của cô ta đập mạnh một chút, nhưng lại khôi phục lại bình thường rất nhanh. Xem ra nữ sát thủ này vẫn có bản lĩnh Diệp Mặc bắt tay Đổng Cầm, dùng sức bóp chặt, rất lâu không buông ta, mãi đến khi mặt Đổng Cầm đỏ lên, rút tay ra ngoài.

- Thực ra tôi cảm thấy cô là một cô gái đặc biệt, vì vậy tôi muốn làm quen với cô. Trên người cô có một loại khí chất mà những cô gái khác không có, rất thu hút người khác, tôi có có tâm tư gì xấu đâu, thực sự rất muốn mời cô ăn cơm. Hay là sau khi đua xe chúng ta đi ăn cơm, cô xem…

Diệp Mặc đang làm kí hiệu thần thức, đương nhiên sẽ không dễ dàng để Đổng Cầm rút tay đi như vậy, đợi lúc Đổng Cầm không còn cách nào, hắn chủ động buông tay cô ra.

Mặc dù chỉ là thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc đã làm một kí hiệu thần thức ở trên người Đổng Cầm. Sau khi đua xe hắn chắc chắn sẽ luôn theo Đổng Cầm này. Nếu Địa Sát nhìn trúng hắn, hắn không bày tỏ một chút thành ý của mình, còn xem hắn thành kẻ có thể ức hiếp.

Đổng Cầm cúi đầu, nói ra một chữ liền đỏ mặt.

Diệp Mặc cười lạnh, sát thủ này quả nhiên còn chuyên nghiệp hơn cả diễn viên nha, nói đỏ mặt liền đỏ mặt.

Thấy Đổng Cầm không nói chuyện, hắn lại thở dài, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phần ngực của Đổng Cầm.

- Sao thế…

Đổng Cầm đang muốn nói gì đó lại nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mặc nhìn chằm chằm ngực cô, trong lòng cô sửng sốt, trong tư liệu không nói Diệp Mặc háo sắc nha? Chuyện này là sao?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không trả lời, chỉ nói:

- Cô đợi tôi nhé.

Nói xong liền quay người đi, lại lẩm bẩm một câu:

- Nếu to hơn một chút thì tốt.

Mà Đổng Cầm vừa vặn nghe thấy câu nói này, cô lập tức phản ứng lại ý trong lòng Diệp Mặc chính là nói của cô quá nhỏ. Tuy nhiên giọng nói của Diệp Mặc rất nhỏ, hẳn là không cố ý để cô nghe thấy, nhưng cô lại có một loại cảm giác, hình như suy đoán của cô lại không đúng.

Đổng Cầm cắn răng, tuy sát thủ đã là không sợ hãi không cảm xúc

Nhưng cô vẫn bị Diệp Mặc làm cho tức giận, chỗ nào của cô nhỏ, cái tên kia có mắt hay không thế, Cho dù biết rõ Diệp Mặc là tên chết dẫm, cô cũng hận không thể lập tức xông lên, kéo Diệp Mặc hỏi hắn, rốt cuộc chỗ nào của cô nhỏ.

Là một sát thủ cô phải nhịn xuống nhưng là một người phụ nữ, cô thực sự không thể nhẫn nhịn được câu nói đó.

Diệp Mặc đương nhiên là cố ý, câu nói sau cùng của hắn chính là vì khiến cho Đổng Cầm tức giận, sau đó hắn dùng kí hiệu thần thức dần dần tiêu tán trên người cô ta, tránh bị cô ta phát hiện. Tuy chính là hắn không chọc Đổng Cầm tức giận cô cũng không thể phát hiện ra, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy cẩn thận một chút vẫn tốt.

Dù sao đợt lát nữa sau khi hắn giết một sát thủ khác, Đổng Cầm chính là đầu mối duy nhất của hắn, cùng với việc đợi chuyện đó tìm đến nơi, không bằng hắn chủ động xuất kích trước. Ngồi chờ đợi luôn luôn không phải tính cách của Diệp Mặc. Muốn gây phiền toái cho Diệp Mặc, hắn sẽ trả gấp bội lần Diệp mặc đi đến bên cạnh chiếc Mercedes-Benz, cầm bốn quả bom lên, sau đó lái xe đến bên cạnh đường đua của nhà họ Tra, lúc này mới mở cửa xe gọi:

- Bắc Vi, lên xe nào.

Đợi sau khi Đường Bắc Vi lên xe, Diệp Mặc lại tàng hình xuống xe, để toàn bộ bốn quả bom đặt vào trên hai chiếc xe của Tra gia ở Giang Nam. Và hắn để quả bom trên xe hắn và xe Kiều Cương tách ra để đặt, tránh cho nổ trùng lặp. Hắn không tin nhà họ Tra mời sát thủ Địa Sát tới là không có ý định, loại gia tộc bán ẩn này nếu như điểm này cũng không làm rõ, sớm đã bị lịch sử đào thải rồi.

Xe Kiều Cương lái là một chiếc Porsche tân trang, cậu ta đối với việc Diệp Mặc lái xe tới bên cạnh đường đua nhà họ Tra có chút ngạc nhiên, tuy nhiên rất nhanh liền rõ ràng. Diệp Mặc chắc chắn cho là người nhà họ Tra giỏi hơn một chút, vì vậy sự lựa chọn này của cậu ta không sai lầm.

Tám chiếc xe, chỉ có một mình Diệp Mặc đưa Đường Bắc Vi lên xe, những người còn lại đều có chút kinh ngạc, rất nhanh liền cười nhạo ríu rít. Đua xe kiểu này, lại còm dám đem người lên xe, quả thực là không biết sống chết!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 272

Đi, Lập Tức Phải Đi

Đổng Cầm hơi sửng sốt, rõ ràng cô ta không ngờ đến Diệp Mặc sẽ đem Đường Bắc Vi lên xe, Đường Bắc Vi vốn là mục tiêu của cô ta tuy nhiên hiện nay nếu đã bị Diệp Mặc đưa lên xe, thì hiển nhiên càng đơn giản rồi. Đổng Cầm thở phào một cái, tuy cấp trên nói Diệp Mặc rất khó giải quyết, lần này liền phái hai người tới, nhưngbây giờ cô ta cảm thấy cấp trên hơi chuyện bé xé ra to. Có lẽ nhiệm vụ lần này là lần chấp hành nhiệm vụ đơn giản nhất.

Cùng với đèn đỏ phía trước chuyển thành đèn xanh, tên đua xe da đen của nhà họ Trương lao đi đầu tiên, mà Kiều Cương cũng là người thứ hai lao đi.

Hai tay đua của nhà họ Vân lao ra thứ ba và thứ tư, Diệp Mặc xuất phát thứ năm, hắn biết nếu hắn không xuất phát thì Trương Hòa cũng sẽ không xuất phát, trong lòng Trương Hòa phỏng chừng tính mạng của hắn quan trọng hơn Huyết Sắc San Hô.

Dự đoán của Diệp Mặc không sai, xuất phát sau cùng là hai tay đua của nhà họ Tra, bao gồm tên sát thủ kia.

Trương Hòa quả nhiên không ngoài dự liệu chắn phía trước Diệp Mặc, con đường núi đua xe này chỉ có đường mới bắt đầu là rộng rãi, đoạn đường phía sau thì càng ngày càng hẹp. Có chỗ thậm chí chỉ đủ một chiếc xe đi qua, hai chiếc xe song song thì không đi được.

Tốc độ xe của Trương Hòa cũng rất nhanh, y theo sát chiếc Mercedes-Benz của Diệp Mặc không rời, chiếc xe y lái là Lamborghini.

Diệp Mặc cười lạnh trong lòng, tuy hắn theo sát hai chiếc xe nhà họ Vân, nhưng vẫn không đá được Trương Hòa. Hắn không biết sát thủ của Địa Sát kia bao giờ thì nhấn nút bom hẹn giờ, hắn cũng muốn xem uy lực của quả bom này thế nào.

Mặc dù là đường núi đua xe cực kỳ nguy hiểm nhưng tốc độ của mấy tay đua đều nhanh vô cùng, tay đua da đen nhà họ Trương lại càng bỏ xa đã dẫn đầu. Tuy nhiên Kiều Cương lại dần dần bị một tay đua nhà họ Vân mời tới vượt qua, đường núi lúc này đã đi được một phần mười rồi.

Mắt thấy xe đã tiến vào một đoạn sườn núi nguy hiểm nhất, tốc độ của Diệp Mặc đột nhiên nhanh hơn. Mà Trương Hòa lại định đẩy Diệp Mặc xuống vách núi ở chỗ này.

Lúc Diệp Mặc và Trương Hòa tranh đoạt nhau thì chắc hẳn là lúc tên sát thủ kia muốn động thủ.

Trương Hòa nắm chặt tay lái, miệng cười lạnh.

- Đấu với ông à, lúc ông lăn lộn ở đường đua núi này thì không biết mày đang ở đâu đâu.

Sau khi tự lẩm bẩm xong câu nói này, Trương Hòa đạp mạnh chân ga, hướng thẳng về phía đuôi xe của Diệp Mặc, y nắm chắc chèn Diệp Mặc xuống vách núi, chính y không có bất cứ vấn đề gì.

Tính toán của Trương Hòa rất chuẩn xác, y đã tính được ở chỗ ngoặt trước mặt chỉ cần y tăng tốc trước khi Diệp Mặc chưa kịp quay xe thì hoàn toàn có thể khiến cho xe Diệp Mặc rơi xuống vách núi, mà xe của y chịu lực cản phía sau lập tức rẽ, không bị chút ảnh hưởng nào. Với việc y thường niên đua xe đường núi, đương nhiên biết cú đụng này lớn như nào.

Y cũng biết lực này cũng không được quá lớn nhưng cũng không thể quá nhỏ, quá lớn thì xe của y cũng cùng rơi xuống vách núi, nhỏ quá thì không có cách nào làm cho xe Diệp Mặc rơi xuống. Tuy có chút khó khăn nhưng

Trương Hòa tin rằng với kĩ thuật của y thì hoàn toàn nắm chắc.

"Ầm" động cơ chiếc Lamborghini của Trương Hòa nổ vang một tiếng, mang theo một đám khói trắng, ở lúc Diệp Mặc rẽ ngoặt, đồng thời đã làm tốt chuẩn bị rẽ ngoặt, chỉ cần xe của y đụng vào đuôi xe Diệp Mặc, y liền lập tức đánh tay lái.

Tay đua xe và sát thủ của nhà họ Tra ở đằng sau Trương Hòa nhìn thấy cũng sững sờ, điều này rõ ràng là muốn mạng của Diệp Mặc, cùng với ý tưởng của bọn họ không hẹn mà nên.

Gần như trong một lúc, tên sát thủ Địa sát thiếu chút nữa đã muốn ấn quả bom, tuy nhiên nghĩ đến có người giúp y giết Diệp Mặc, y tiết kiệm được phiền phức rồi, đợi lát nữa chỉ cần ấn bom ở xe của Kiều Cương là được rồi.

Sau khi Trương Hòa đạp chân ga, dường như trong nháy mắt liền chiếm lĩnh vị trí của xe Diệp Mặc. Trương Hòa không kịp vui mừng liền cảm thấy không đúng, xe của y chiếm vị trí của xe Diệp Mặc, tiếp theo phải có va chạm mới đúng, sau đó xe của Diệp Mặc bị rơi xuống núi, lúc này y cần nhanh rẽ ngoặt.

Nhưng sao y phát hiện xe của Diệp Mặc dường như đột nhiên biến mất vậy, xe của y lại vọt qua không chút ảnh hưởng? Không xong, Diệp Mặc muốn đồng quy vu tận, không ngờ hắn đã lái xe hoàn toàn ra khỏi đường đua. Chỗ này, chỉ có một xe mới có thể đi qua, hắn nếu như đã ra khỏi rồi thì cho thấy hắn đã rơi xuống núi. Y phải nhanh chóng rẽ ngoặt, lúc Trương Hòa nghĩ đến rẽ ngoặt thì y không ngờ phát hiện ra xe y đã lao xuống vách núi.

Xong rồi, trong khoảnh khắc Trương Hòa tuyệt vọng ngẩng đầu lên nhìn, ý thức cuối cùng trong đầu y là không thể nào. Xe của Diệp Mặc chỉ có hai lốp xe đặt ở ven đường của vách núi, hai bánh khác hoàn toàn trên không, điều này sao có thể, chiếc xe này sao không rơi xuống vách núi? Tuyệt đối không thể?

Nhưng ý thức của y rất nhanh liền cùng với sự tiêu tan mất tăm mất tích của tiếng "Ầm". Trương Hòa ở trên đường đua xe lái xe ra ngoài đường đua, cả người và xe đều tan nát. Đương nhiên đây là kết luận sau khi thi đấu.

Đường Bắc Vi tuy rằng căng thẳng tuy nhiên cô không có chút sợ hãi nào. Cô biết bản lĩnh của anh trai, chút chuyện này chắc chắn có thể đối phó được.

Diệp Mặc thấy Trương Hòa rơi xuống vách núi thì trong lòng cười lạnh, tên này cũng muốn đấu với hắn, tuy nhiên hắn thấy kì lạ đó là, tên sát thủ kia lại không nhân cơ hội cho bom nổ. Hắn chỉ là rút ra Phi Kiếm, để Phi Kiếm thay thế đường giúp xe của hắn chịu một phần lực mà thôi. Xem ra xe của hắn chỉ có hai bánh ở ven đường, bên kia của xe vì được sự giúp đỡ của Phi Kiếm sẽ không lật nghiêng. Tuy Phi Kiếm của hắn cũng không thể giúp đỡ quá lâu nhưng kiên trì đến lúc khiến Trương Hòa lái xe rơi xuống núi thì cũng đã đủ rồi.

Xe của Trương Hòa đã rơi xuống vách núi, Diệp Mặc lại lái xe nhập vào đường đua, lúc này mới thu Phi Kiếm lại.

- Chuyện gì thế này?

Tên sát thủ của nhà họ Tra ở đằng sau lúc này đây xoa xoa mắt, y còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, rõ ràng nhìn thấy Diệp Mặc lái xe ra khỏi đường rồi, sao lại không rơi xuống vách núi, lại còn lái xe trở về? Đây quả thực là chuyện không có khả năng.

Nhưng trong lúc y còn không biết chuyện gì xảy ra thì xe của Diệp Mặc đã rẽ ngoặt không thấy đâu.

- Làm gì mà không ấn nổ, nhanh lên, sau khi chúng ta hoàn thành nhiệm vụ thì lập tức rút lui.

Bộ đàm của tên sát thủ truyền đến tiếng gọi của đồng bọn.

- Vâng, lập tức ấn nổ.

Tên sát thủ này trong lòng lại vô cùng buồn bực, ban nãy còn đặt hy vọng lên người Trương Hòa, nhưng mà chớp mắt thì cái hy vọng này liền biến mất rồi, mà cái mạng nhỏ của Trương Hòa cũng bay theo luôn Khi mắt thấy xe của Diệp Mặc ở trước mặt lại sắp biến mất ở khúc ngoặt, tên sát thủ của nhà họ Tra đồng thời ấn nút kíp nổ trong tay.

Ầm… Ầm Hai tiếng nổ mạnh, hai chiếc xe nhà họ Tra đồng thời lật xe xuống vách núi, chưa rơi xuống đáy vực liền bùng lên một đám lửa. Tuy nhiên trong nháy mắt hai ánh lửa này liền rơi xuống đáy vực, lâu sau đó còn có tiếng nổ vang rền.

Đổng Cầm ở chân núi cũng nhìn thấy ánh lửa lúc ẩn lúc hiện, cô ta bỗng nhiên có một dự cảm không tốt, lập tức liền bắt đầu gọi đồng bọn.

Nhưng mà gọi một lúc lâu cũng không có bất cứ hồi đáp nào.

- Không hay rồi.

Giác quan thứ sáu của sát thủ, cô ta cảm thấy lần này rõ ràng thất bại rồi, hơn nữa đồng bọ chắc hẳn xảy ra chuyện rồi. Cô ta nhớ đến nụ cười nhàn nhạt của Diệp Mặc, còn có thái độ không sợ hãi, Đổng Cầm bỗng nhiên rùng mình một cái.

Có thể ra tay giết một tên đồng bọn của cô ta, người có thể bắt được mũi tên sao có thể đơn giản bị giết vậy? Buồn cười là ban nãy cô ta còn cho rằng nhiệm vụ lần này là nhiệm vụ đơn giản nhất, sau lưng Đổng Cầm bắt đầu lạnh toát.

Cô ta theo bản năng nhìn hai chiếc xe khác nhà họ Kiều, cô ta có một loại kích động, rất muốn tới xem xem có phải bom trên hai chiếc xe ấy đã không còn nữa hay không.

Diệp Mặc theo bản năng nhìn người dưới chân núi, mọi người đều đang nhìn chằm chằm màn hình lớn, mấy nơi xảy ra chuyện đều không có camera, màn hình lớn chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy ai đang đứng thứ nhất mà thôi.

Cô ta lặng yên cầm điện thoại, vừa giả vờ gọi điện thoại vừa tiếp cận hai chiếc xe thể thao nhà họ Kiều dừng ở một bên. Lúc này cuộc thi đua xe đã bắt đầu, mấy chiếc xe đua còn lại đã không có người chú ý đến, thứ mọi người chú ý đến đều là kết quả đua xe.

Sau khi Đổng Cầm tiếp cận xe đua, lựa chọn một bên rồi quỳ xuống. Cô ta chỉ là kiểm tra một chiếc xe trong đó, trong lòng lập tức liền trầm xuống, bị đánh tráo rồi. Dưới chiếc xe đua này căn bản không có bất cứ quả bom nào, bom đã bị lấy đi rồi, chắc chắn bị đặt ở dưới hai chiếc xe nhà họ Tra rồi.

Đổng Cầm bỗng nhiên cảm thấy từng đợt rét run ở sau lưng, bom là đích thân cô ta gài vào, hơn nữa luôn quan sát bốn chiếc xe này, cũng luôn quan sát hai chiếc xe nhà họ Tra, nhưng chính là như vậy, bom bị người ta gỡ đi, hơn nữa còn đặt vào dưới xe bên mình. Cô ta lại không biết chút gì, đây là bản lĩnh gì? Đổng Cầm không có cách nào trấn định lại, chuyện quỷ dị cô ta cũng đã từng gặp, nhưng chuyện quỷ dị như này đây là lần đầu tiên cô ta thấy.

Không có cách nào khống chế được mồ hôi lạnh chảy xuống từ sau lưng cô ta, lúc nãy Diệp Mặc bắt tay với cô ta, có phải là đã phát hiện ra thân phận của cô ta không? Chỉ là một khắc, Đổng Cầm đã có được kết luận chắc chắn, một trăm phần trăm Diệp Mặc đã phát hiện ra thân phận của cô ta. Hơn nữa bắt tay với cô ta cũng là có mục đích cả, lẽ nào một lát như vậy hắn liền làm ký hiệu trên người cô ta?

Đi, lập tức phải đi. Lúc này đây cuối cùng cô ta đã hiểu, tại sao Diệp Mặc phải đem em gái hắn lên xe, đó chính là vì hắn đã sớm biết thân phận của cô ta rồi, đợi sau khi kết thúc đua xe liền tìm đến cô ta.

Đổng Cầm vào nghề sát thủ tuy không lâu nhưng thiên phú của cô ta khiến cô ta trong thời gian ngắn ám sát thành công năm lần, trong đó một lần còn là ám sát một tên hắc đạo cự phách, khó khăn rất lớn. Nếu như lần này thành công, cô ta lập tức liền có thể đạt được huân chương màu cam thứ hai.

Đối với sát thủ của tổ chức Địa Sát mà nói, bất cứ một huân chương nào

đều là vinh dự và của cải, một khi cô ta có được cả tám huân chương, cô ta sẽ thăng cấp sát thủ chữ Địa.

Nhưng hôm nay ở Đàn Đô nhỏ bé này, cô ta không ngờ cảm thấy sợ. Đổng Cầm không dám lưu lại ở đây một phút nào, cô phải nhanh chóng rời khỏi Đàn Đô, sau đó tìm một nơi cởi quần áo của mình ra rồi đốt, thay quần áo rồi rời khỏi lần nữa.

Tuy rằng không biết Diệp Mặc lưu lại trên người của mình cái gì, nhưng hiện tại giác quan thứ sáu của sát thủ luôn cảm thấy nguy hiểm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 273

Huyết Sắc San Hô

Tiếng nổ lớn như vậy Diệp Mặc đương nhiên là nghe thấy, trong lòng cười khẩy, nhưng cũng có phần kinh ngạc, nếu hắn không cẩn thận, không chừng chiếc xe bị nổ là xe của hắn. Vụ nổ như thế này, cứ coi như hắn không chết thì cũng phải bị lột da. Huống hồ trong xe còn có em gái hắn, bọn Địa sát này thật thâm độc.

- Anh à, chiếc xe bị nổ vừa rồi có phải là của tên sát thủ kia không?

Đường Bắc Vy đương nhiên là cũng nghe thấy tiếng nổ.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Không sai, tên sát thủ đó vốn là đặt bom vào gầm xe của chúng ta nhưng bị anh phát hiện, anh liền đặt bom trở lại xe của bọn chúng. Sau đó chính tay chúng cho nổ, đây là tự làm tự chịu rồi.

Đường Bắc Vy theo bản năng nắm chặt bàn tay của mình, sợ hãi một lúc lâu mới lên tiếng:

- Những người này xấu xa đến vậy, chết cũng đáng, đúng là quá nguy hiểm.

Nói xong, mặt cô hiện lên sự lo lắng, tuy rằng lần này thoát nạn, nhưng lần sau thì sao, lần sau nữa thì sao?

- Anh à, em thấy xã hội này khác xa so với những gì em nhìn thấy, trước đây em chỉ nhìn thấy một số thứ trên bề mặt, có rất nhiều thứ em không thể nào nhìn thấy được. Ôi! Chỉ có tự mình trải qua mới biết nó đáng sợ đến

mức nào.

Đường Bắc Vy cảm khái nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn từ trước đến giờ chưa bao giờ cho rằng ở đây an toàn, tuy rằng tốt hơn nhiều so với Tu Chân giới, nhưng nguy hiểm thì không đâu không có.

Mấy người muốn giết hắn đã bị giết cả rồi, tốc độ của Diệp Mặc đã tăng lên hết ga, trên đoạn đường núi khúc khuỷu, tốc độ của hắn càng ngày càng nhanh, mới chỉ chưa đến vài phút, đã nhìn thấy người về thứ tư, đó là người của nhà họ Vân.

Ở một nơi rộng hơn một chút, Diệp Mặc trong lúc tay đua của nhà họ Vân chưa kịp phản ứng, đã vượt lên trên như một trận gió vút qua.

Xếp thứ ba là Kiều Cương, Kiều Cương bị một tay đua khác của nhà họ Vân vượt lên, bây giờ xếp hạng ba, nhưng hạng bốn chính là người của nhà họ Vân, muốn vượt Kiều Cương đúng là tuyệt đối không thể.

Kiều Cương đang nghi hoặc tại sao giờ này mà Diệp Mặc chưa thấy lên, liền lập tức thấy xe của Diệp Mặc như một trận gió cuốn đến. Kiều Cương đương nhiên không thể tranh giành với Diệp Mặc được, lập tức nhường đường cho xe của Diệp Mặc đi qua.

- Duy trì hạng này là ổn rồi.

Diệp Mặc trong lúc vượt lên cũng không quên nhắc nhở Kiều Cương một tiếng.

Diệp Mặc nghĩ, chỉ cần hắn có thể vượt qua tay đua của nhà họ Vân thì nhà họ Kiều sẽ đứng thứ nhất. Bởi vì tay đua da đen kia mặc dù xếp hạng một, nhưng Trương Hòa đã không có điểm rồi.

Xếp thứ hai chính là tay đua mà nhà họ Vân mời đến, thực sự là kỹ thuật không tồi, ở trên đường núi khúc khuỷu đến vậy mà tốc độ vẫn không hề có

xu thế giảm đi.

Tuy rằng phía trước có một chiếc xe có thể vượt qua được, nếu Diệp Mặc muốn vượt, cũng rất đơn giản. Nhưng Diệp Mặc không muốn làm điều gì thái quá nữa rồi, xe chỉ còn hai bánh, không rơi xuống vực đã là một điều phi thường rồi. Mặc dù tốc độ của tay đua xe kia rất lớn nhưng nếu so sánh với Diệp Mặc thì sự chênh lệch là quá lớn.

Tốc độ này đối với người thường là rất lớn rồi, nhưng đối với Diệp Mặc, chiếc xe này nếu so sánh với Phi Kiếm của hắn thì không biết là chậm đến mức nào, nói tương đương với ốc sên cũng không quá.

Ở một đoạn đường rộng rãi một chút, Diệp Mặc đạp chân ga của chiếc Mercedes-Benz đến cùng, một chút đã vượt qua tay đua của nhà họ Vân rồi.

- Đồ điên.

Tay đua của nhà họ Vân là một tay đua nguy hiểm nổi tiếng người Nhật Bản. Nhưng Diệp Mặc này, đến rẽ ngoặt cũng không thay đổi tốc độ, hắn đúng là không thể dùng lý mà nói được rồi.

Diệp Mặc thả Phi Kiếm ra, một khi đến chỗ cần rẽ ngoặt liền để Phi Kiếm đẩy cho một chút.

Lúc còn một phần sáu quãng đường, Diệp Mặc đã đuổi được tay đua da đen rồi. Đoạn đường này không những rộng rãi mà còn không có khúc ngoặt nào cả. Có thể nói rằng đoạn đường này hoàn toàn nhờ vào tính năng của xe, chỉ cần một mạch đạp chân ga là được.

Tay đua da đen này biết rõ rằng tính năng chiếc xe của y hơn đứt xe của Diệp Mặc, xe của y là một chiếc xe đua Ferrari. Hơn nữa, trên xe của Diệp Mặc lại còn có thêm một người nữa. Nếu đem so sánh, thế yếu là quá rõ ràng. Y cơ bản cũng không cần phải cản đường Diệp Mặc, chỉ cần một mạch đạp chân ga về đích là chiến thắng đã về tay rồi.

Diệp Mặc đã rớt sau tay đua này, muốn cản chiếc Ferrari của y đúng là

không thể, hơn nữa, Diệp Mặc cũng không muốn dùng cách cản xe của người khác để giành lấy chiến thắng.

Hắn tiếp tục nhấn ga, đồng thời thả Phi Kiếm ra, sau đó để cho Phi Kiếm đẩy ở sau xe, như vậy sẽ tăng thêm được tốc độ cho xe.

Tay đua da đen này không thể ngờ rằng chiếc Ferrari của y dần dần bị Diệp Mặc vượt qua. Y vừa nhấn ga, vừa hoài nghi nhìn chiếc Mercedes-Benz của Diệp Mặc, rõ ràng đây là một chiếc xe Mercedes-Benz tân trang. Vượt qua chiếc Ferrari của y ư, điều này là không thể, tuyệt đối không thể.

Y là một cao thủ về đua xe, chỉ cần nghe tiếng xe của Diệp Mặc là có thể biết được dùng loại động cơ nào. Tuyệt đối không thể nào so sánh được với chiếc Ferrari của y, nhưng chiếc Mercedes-Benz này sao có thể nhanh hơn xe của y được?

Nhưng mặc cho y có nhấn ga đến thế nào đi chăng nữa, thậm chí có thể cảm nhận được rằng chiếc xe như sắp bay lên đến nơi. Nhưng Diệp Mặc vẫn cứ vượt qua xe của y, cho đến khi y nghĩ ra phải dùng một cách khác thì y mới phát hiện ra xe của Diệp Mặc đã về tới đích.

Diệp Mặc chưa xuống xe đã thu lại Phi Kiếm. Việc đầu tiên mà hắn làm sau khi xuống xe là nhìn xem Đổng Cầm còn ở đó hay không, nhưng không ngoài dự đoán của hắn, Đổng Cầm đã rời đi rồi.

Nhưng Diệp Mặc không lo lắng, chỉ cần còn ký hiệu đó, sớm muộn gì hắn cũng tìm ra cô ta. Hơn nữa nếu cô ta còn ở lại đây, Diệp Mặc mới thấy kỳ lạ. Một sát thủ đến cả tính cảnh giác mà không có thì còn gọi gì là sát thủ.

Liên tục mấy tiếng nổ vang hỗn loạn cùng một chỗ, ngoài người đầu tiên đến đích là Diệp Mặc ra thì mấy người còn lại cũng lần lượt về đích.

Tám người dự thi, cuối cùng chỉ còn lại năm người hoàn thành cuộc thi, ba người còn lại đã bị hủy diệt cả người lẫn xe, không thể hoàn thành cuộc thi. Mặc dù rất tàn khốc nhưng chuyện này cũng sẽ không thể được truyền ra

ngoài.

Hai tay đua của nhà họ Vân đứng thứ ba và thứ năm, tổng điểm được 10 điểm. Một tay đua của nhà họ Trương đã chết, người còn lại xếp hạng hai, tổng điểm là 7. Nhà họ Tra được 0 điểm. Nhà họ Kiều được hạng nhất và hạng tư, tổng điểm là 13, hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất.

Ngoài một triệu tiền thưởng, Huyết Sắc San Hô thuộc về nhà họ Kiều. Đương nhiên là một triệu này chỉ là cái vỏ bọc, làm gì có ai để một triệu đó trong mắt, phần thưởng thực sự cho người đứng thứ nhất chính là Huyết Sắc San Hô.

- Anh Diệp, lần này nhờ có anh, em đúng là không nhìn lầm người. Đã được hạng nhất, haha, đi thôi, ông nội em rất muốn gặp anh, cùng đến nhà em đi.

Kiều Cương vừa nghe hạng nhất đã về tay Kiều gia, sung sướng đến mức nhảy cẫng lên, nắm lấy tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu.

- Được, tới nhà cậu xem xem.

Nếu như không có Huyết Sắc San Hô thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tới nhà họ Kiều, chuyện của hắn hiện tại rất nhiều. Nhưng mà hắn phải xác định xem Huyết Sắc San Hô này có phải thứ giống như trong Tu Chân giới hay không, nếu như thực sự là Huyết Sắc San Hô trong tưởng tượng của hắn, hắn sẽ chủ động mở miệng hỏi xin nhà họ Kiều.

…

Danh tiếng to lớn của Diệp Mặc, nhà họ Kiều tuy còn là một gia tộc lớn hơn nhà họ Diệp, nhưng cũng không dám thờ ơ với Diệp Mặc, ít nhất cũng rất khách khí đối với Diệp Mặc.

Kiều Chấn tuy không tự mình ra nghênh đón nhưng vào lúc thiết yếu thì

cũng đi ra.

- Diệp tiên sinh, lần này thiệt cho cậu rồi, nếu như không phải cậu thì Huyết Sắc San Hô này cũng sẽ không rơi vào nhà họ Kiều chúng tôi, Tiểu Cương lần này đã quen biết một quý nhân, nào, Diệp tiên sinh, tôi kính cậu một ly Kiều Thanh Báo dường như rất để bụng Huyết Sắc San Hô, sự hưng phấn trong ánh mắt của ông ta thực sự không có cách nào che dấu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười - Chút chuyện nhỏ, không biết có thể lấy Huyết Sắc San Hô ra xem chút không?

Diệp Mặc không thích Kiều Thanh Báo này lắm, vẻ mặt của ông ta quá bợ đỡ, vì thế lúc hắn nói chuyện, thậm chí một câu xưng hô cũng không có. Nếu như xác nhận Huyết Sắc San Hô không phải thứ hắn muốn tìm, hắn cũng không do dự rời khỏi nhà họ Kiều. Nhà họ Kiều này, ngoài Kiều Cương thuận mắt một chút ra thì những người khác hắn thực sự không để trong lòng.

- Ấy, cái này…

Kiều Thanh Báo hiển nhiên có chút do dự, ông ta thấy Diệp Mặc tuy danh tiếng lớn nhưng Huyết Sắc San Hô này lại rất quan trọng.

- Chú tư, chỉ xem mà thôi, không sao đâu.

Kiều Cương lập tức chen lời.

Kiều Chấn cười ha hả.

- Đi lấy Huyết Sắc San Hô ra đây, mọi người đều xem một chút.

Kiều lão gia chủ gia đình cũng đã nói rồi, lập tức Kiều Thanh Báo liền không nói gì nữa, tuy rất không muốn lấy Huyết Sắc San Hô ra nhưng chỉ có thể đi vào lấy ra.

Huyết Sắc San Hô được mang ra liền có một loại linh khí nhàn nhạt vờn

quanh. Tuy không đậm đặc nhưng Diệp Mặc lập tức liền biết sự dự đoán ban đầu của hắn là sai rồi. Huyết Sắc San Hô này chính là loại linh thảo kia ở Tu Chân giới, không ngờ ở Trái Đất cũng có, thậm chí đến tên cũng giống. Nếu như Huyết Sắc San Hô cho hắn, nói không chừng hắn lập tức có thể tăng lên luyện khí tầng bốn.

Kiều Chấn không hổ là một lão hồ ly, ông ta vừa nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mặc liền lập tức biết Diệp Mặc đã nhìn trúng Huyết Sắc San Hô này rồi.

Không đợi Diệp Mặc mở miệng, Kiều Chấn vội vàng nói:

- Nếu như không phải Huyết Sắc San Hô có liên quan đến tương lai nhà họ Kiều thì đem tặng anh bạn Diệp Mặc cũng được. Nhưng Huyết Sắc San Hô này có thể khiến ba người nhà họ Kiều tăng lên Hoàng cấp, vì thế ngoại trừ Huyết Sắc San Hô này, những điều kiện khác anh bạn Diệp cứ tùy tiện đưa ra.

Diệp Mặc không ngờ Kiều Chấn lại nói như vậy, hắn còn chưa mở miệng. Tuy nhiên hắn lập tức nói:

- Kiều tiên sinh, Huyết Sắc San Hô này có lợi đối với tôi, tuy nhiên nếu nhà họ Kiều chỉ cần cơ duyên thăng lên Hoàng cấp, tôi cũng có thể giúp, tôi có thể cung cấp đan dược để năm đệ tử nhà họ Kiều tăng lên Hoàng cấp, đan được để một người tăng lên Huyền cấp. Dùng để đổi lấy Huyết Sắc San Hô này.

- Nói khoác không biết ngượng mồm.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên không hợp thời.

Kiều Cương lập tức đứng lên.

- Kiều Trị Quân, cậu có ý gì? Anh Diệp nói có thể là có thể.

Kiều Thanh Báo cười lạnh lùng, quát một câu với Kiều Trị Quân.

- Trị Quân, Diệp Mặc là khách quý của nhà họ Diệp chúng ta, đừng nói linh tinh.

Nói xong lại quay đầu nói với Diệp Mặc:

- Xin lỗi cậu, Huyết Sắc San Hô đối với gia tộc tôi rất quan trọng, chúng tôi không có cách nào đồng ý với yêu cầu của cậu, ở đây có một tấm thẻ ngân hàng, dùng để bày tỏ chút tâm ý của nhà họ Kiều chúng tôi.

Khi lấy ra tấm thẻ ngân hàng đưa cho Diệp Mặc, trong lòng Kiều Thanh Báo cười lạnh, Diệp Mặc này đúng thật là nói khoác không biết ngượng mồm, lại nghĩ đơn giản như thế lừa đổi lấy Huyết Sắc San Hô của nhà họ Kiều. Nằm mơ đi, đưa ra đan được có thể tăng lên Hoàng cấp và Huyền cấp, phỏng chừng hắn cho rằng người cả thế giới này đều ngốc giống như hắn ấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 274

Tầm Nhìn Hạn Hẹp

Diệp Mặc nhướn mày thản nhiên nói:

- Nói như vậy là ông không tin tôi có thể đưa ra loại đan dược tương ứng?

Kiều Chấn cũng nhăn nhó, đã nói đến như vậy rồi mà Diệp Mặc còn nói vậy thì thật quá đáng. Lấy ra đan dược giúp thăng tiến võ công cho người luyện võ, đùa gì thế? Chẳng qua chỉ giả vờ nói vậy mà thôi, không có ai tin Diệp Mặc sẽ đưa ra cái gì mà đan dược tương ứng. Hắn tưởng rằng đây là thế giới Tiên Hiệp hay sao? Thật là ngông cuồng!

Quả nhiên Kiều Thanh Báo lập tức nói:

- Cậu Diệp, cậu đã giúp đỡ nhà họ Kiều chúng tôi, chúng tôi đều biết cậu đã tốn không ít công sức. Kiều gia chúng tôi cũng rất cảm kích, trong tấm thẻ này có 5 triệu, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải vì Huyết sắc san hô, chúng tôi cũng đã không tham gia đua xe. Còn về nguyên nhân cậu muốn có Huyết sắc san hô, chuyện này chúng tôi đều biết, những lí do ấy của cậu mọi người hiểu rõ, không cần phải nói thêm gì hết….

- Nếu đã như vậy, thì thôi đi. Diệp Mặc tôi không phải là người chưa từng nhìn thấy tiền, huống hồ chỉ là mấy triệu bạc, tôi cũng không quan tâm.

Nói xong Diệp Mặc cầm tấm thẻ ngân hàng bẻ gãy vụn. Muốn bố thí cho ăn mày sao? Chỉ mấy triệu bạc cũng dám đem ra. Hắn giúp Quách Thái Minh chữa bệnh, không tính tấm bản đồ, chỉ riêng Tử Tiêu, khoáng thạch ít nhất cũng đến cả tỷ. Bây giờ lại giúp cho nhà họ Kiều thắng được Huyết sắc

san hô, vậy mà chúng chỉ lấy ra có mấy triệu. Kiều gia quả thực quá keo kiệt rồi!

Chỉ riêng bốn chiếc xe đua của nhà họ Kiều ít nhất cũng phải mười mấy triệu, hắn giúp Kiều gia thắng Huyết sắc san hô, Kiều gia lại chỉ bỏ ra có năm triệu. Nói thật, Diệp Mặc cũng không thể hiểu nổi Kiều gia rốt cuộc nghĩ gì? Nếu như đưa ra hai ba chục triệu, hắn còn nhận vậy.

Bóp nát tấm thẻ trong tay, Diệp Mặc đứng dậy nói với Đường Bắc Vi:

- Bắc Vi chúng ta đi!

Người nhà họ Kiều không những không cảm kích, mà thậm trí còn cho rằng Diệp Mặc có thái độ lừa đảo. Hơn nữa còn lấy ra năm triệu như là bố thí cho ăn mày vậy, khiến cho Diệp Mặc trong lòng rất bực bội.

Mãi đến lúc không còn trông thấy bóng dáng của Diệp Mặc và Đường Bắc Vi trong phòng khách nữa, rất nhiều người nhà họ Kiều mới phản ứng.

- Hừ, không có chút lễ phép nào cả, đúng là đồ nhà quê! Cho tiền hắn còn chê chỉ có mấy triệu! Cứ như là hắn nhiều tiền lắm vậy! Lẽ nào chỉ giúp tham gia một trận đua xe, cho năm triệu còn ít hay sao? Đúng là đồ được voi đòi tiên. Lại còn muốn có Huyết sắc san hồ của nhà họ Kiều ta, nằm mơ giữa ban ngày! Đúng là đồ không biết xấu hổ! Cho dù không phải là hắn tham gia thi đấu mà là một người khác, nhà họ Kiều chúng ta vẫn có thể giành được chức quán quân.

Kiều Trị Quân lập tức lạnh lùng nói.

Sắc mặt Kiều Chấn cũng trở nên khó coi, cái tên Diệp Mặc này không biết thân phận lễ nghĩa gì cả, căn bản không coi người nhà họ Kiều ra gì. Cho hắn năm triệu đã là nể nang hắn lắm rồi, ban đầu chỉ định cho hắn ba triệu. Kiều Chấn trong lòng như bốc hỏa, nghĩ đến nhà họ Tống, Kiều Trấn lại càng tức anh ách.

Ông ta cho rằng, kĩ thuật điều khiển xe của Kiều Cương là tốt nhất trong

bốn nhà, cho dù không mời Diệp Mặc, họ cũng sẽ mời một tay đua xe quốc tế tới thi đấu cũng chẳng vấn đề gì. Mà cho dù có mời một tay đua quốc tế thì giá cũng chỉ mấy triệu mà thôi.

- Anh, đám người nhà họ Kiều thật không biết điều. Anh cho chúng nhiều đan dược hơn, vậy mà chúng lại có mắt không tròng. Nhưng sao anh lại không cần tiền, đấy là tiền mồ hôi nước mắt, không nên bỏ phí như vậy…

Đường Bắc Vi thấy anh không lấy được Huyết sắc san hô, trong lòng cũng không thoải mái gì.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, - Kiều gia chỉ tự chuốc lấy phiền phức mà thôi, cho dù là Huyết sắc san hô có thể khiến người luyện võ tăng tới hoàng cấp, nhưng nếu như không có năng lực bảo tồn, thì cũng sẽ uổng mất Huyết sắc san hô mà thôi. Nếu như nhà họ Tra có được nó thì không có vấn đề gì. Nhưng nếu để các gia tộc khác có được nó, thì ắt có chuyện lớn xảy ra, nếu không có dạ dày lớn thì không nên ăn miếng thịt lớn như vậy. Còn về tiền, chỉ có mấy triệu bạc, cho rằng anh chưa thấy tiền bao giờ sao? Anh đã giúp đỡ Quách Thái Minh trị bệnh, Quách Thái Minh đã cho anh viên khoáng thạch kia, nó cũng đáng giá cả tỷ rồi.

Đường Bắc Vi nghi hoặc hỏi:

- Anh, tại sao nhà họ Tra có được thì không sao?

Diệp Mặc lại nói:

- Nhà họ Tra là gia tộc bán ẩn, nếu họ có được món đồ đó, chắc chắn sẽ hoàn toàn giữ bí mật về nó. Bây giờ lại bị Kiều gia chiếm được, nhà họ Tra lại mất đi hai tay đua xe cừ khôi. Nếu như họ không tiết lộ chuyện về Huyết sắc san hô cho người của ẩn môn, thì anh đã nhìn nhầm rồi. Tuy nhiên với nhà họ Tra, anh vẫn phải đi tính sổ với chúng, chỉ là không phải bây giờ mà thôi.

Diệp Mặc nhớ tới Trác Ái Quốc và Kiều Chấn, lúc đầu Trác Ái Quốc vì

Tử tâm đằng có ích cho Diệp Mặc, ông ta không do dự để Tử tâm đằng cho Diệp Mặc, nhưng lúc ấy Diệp Mặc căn bản không để lộ ra bản lĩnh của mình, kết quả chứng minh Ái Trác Quốc không hề sai, ông ta đã có được sự bồi thường lớn hơn. So với Ái Trác Quốc, thì Kiều Chấn thực sự không có con mắt tinh tường rồi.

- Anh Diệp, đợi tôi với!

Kiều Cương thở hổn hển chạy một mạch tới trước mặt Diệp Mặc mới thở dốc nói:

- Xin lỗi, anh Diệp, chuyện lần này tôi thực sự xin lỗi. Ông và chú Tư đều không tin anh, tôi thực sự….

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Kiều thiếu gia, sự việc đã qua rồi, những chuyện này không cần phải nói đến nữa. Hơn nữa, tôi cũng coi như giúp đỡ cậu, những chuyện khác thì thôi đi. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, Huyết sắc san hô, tuy là có lợi cho tôi, nhưng tôi cũng xuất phát từ việc muốn tốt cho Kiều gia các cậu mà thôi. Bây giờ Kiều gia các cậu có được Huyết sắc san hô, lại không chịu lấy ra, như vậy sẽ rất bất lợi cho Kiều gia các cậu.

Kiều Cương sửng sốt, lúc này mới lắp bắp nói:

- Anh Diệp, anh… anh muốn đối phó với Kiều gia chúng tôi.

Diệp Mặc cười ha ha:

- Cậu quá xem thường Diệp Mặc này rồi, chỉ là một cây Huyết sắc san hô, tôi cũng không quan tâm tới làm gì, cho dù đấy có là đan dược vừa uống vào đã có thể lập tức thăng cấp đi chăng nữa, Diệp Mặc tôi cũng có nguyên tắc làm việc của mình. Xem như nể mặt Kiều Cương cậu, tôi sẽ không làm gì Kiều gia. Có điều, tôi không ra tay, không có nghĩa người khác không ra tay, tôi nghĩ, mấy ngày này cậu nên tìm chỗ trốn đi là tốt nhất.

- Anh Diệp, Kiều gia tốt xấu gì cũng là một gia tộc lớn, nếu như anh không ra tay, với hoàn cảnh hiện tại, lẽ nào lại có kẻ dám đột nhập giở trò cướp bóc hay sao?

Kiều Cương nghi hoặc hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Những thứ mà cậu không biết còn nhiều lắm. Nhà họ Tra là một gia tộc bán ẩn giật, họ có thể trực tiếp liên hệ với ẩn môn. Nếu Kiều gia đến ẩn môn cũng không biết, thì coi như tôi chưa nói gì. Tôi đã nhắc nhở rồi, giờ làm thế nào là chuyện của Kiều gia các cậu.

- Cảm ơn anh Diệp. Người khác không biết bản lĩnh của anh, chứ tôi thì tuyệt đối tin tưởng anh. Nhưng ông của tôi bây giờ không tin tưởng anh, tôi cũng chẳng có cách nào nói được.

- Không sao, à đúng rồi, cậu có biết Huyết sắc san hô của nhà cậu được phát hiện từ đâu không?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

Kiều Cương cũng không có ý định giấu giếm, nói:

- Tại biên giới thành phố cảnh thành và thành phố Cảng, ở đấy có một nơi gọi là Tiêm Hải Giác. Nó nằm ở khu đất trống giữa huyện Giang Bình và Trân Châu Cảng, gần biển Nam. Lúc đó tôi và mấy người bạn ở gia tộc khác cùng nhau đua xe, tại bãi biển gần đó phát hiện ra một cây Huyết sắc san hô bị sóng đánh dạt vào bờ.

- Vậy sao, cảm ơn cậu, chúng ta gặp lại sau nhé.

Diệp Mặc nói xong vẫy vẫy tay với Kiều Cương, đưa Đường Bắc Vi rời khỏi nơi có không khí ngột ngạt này. Về tới nhà họ Kiều, Kiều Cương quyết định nói với ông nội những điều mà Diệp Mặc đã nói.

- Ồn ào!

Nghe xong những lời của Kiều Cương, Kiều Chấn đập tay xuống bàn, trợn mắt nhìn Kiều Cương nói:

- Bảo sao nghe vậy! Cái tên Diệp Mặc tuy rằng bản lĩnh cũng không tồi, nhưng lại nhỏ nhen, keo kiệt. Sau này ít qua lại đi, như vậy mới không gây chuyện, cháu cho rằng đây là thời Chiến Quốc sao? Lẽ nào chuyện đến nhà cướp bóc cũng tin được sao? Ta thấy cháu hồ đồ rồi. Biểu hiện của Trị Quân bây giờ còn tốt hơn cháu nhiều, cháu nên ở trong nhà một thời gian để tu dưỡng tâm tính đi.

Kiều Cương không thể tưởng tượng được ông lại buông lời trách mắng cậu như vậy, nhưng những điều ông nói cũng có lí. Cậu ta quay đầu, lập tức trông thấy nụ cười mỉa mai của Kiều Trị Quân, trong lòng vô cùng tức giận. Có điều, cậu ta cũng biết uy quyền của ông nội, nên không dám trực tiếp cãi lại.

- Anh, bây giờ chúng ta đi Yến Kinh đúng không?

Đường Bắc Vi muốn đi thăm mẹ của mình.

Diệp Mặc khẽ thở dài, đi Yến Kinh, có nghĩa rằng hắn có ý giết người, giết người đồng nghĩa với việc sẽ khiến mẹ của Đường Bắc Vi đau lòng, chuyện này thật khó nghĩ.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc đành phải nói:

- Chúng ta đi Ninh Hải thăm Khinh Tuyết trước, sau đó mới đi Yến Kinh.

Bắc Vi không hỏi vì sao, nhưng cô biết trong lòng Diệp Mặc không được vui. Một lúc lâu sau mới nói:

- Chị Khinh Tuyết chính à chị dâu đúng không? Đúng rồi, anh, rốt cuộc anh thích chị Khinh Tuyết hay là chị Lạc Ảnh?

Tuy cả hai người này Bắc Vi đều chưa từng gặp qua, nhưng Diệp Mặc đều từng kể với cô về họ.

Diệp Mặc hơi sững lại, tuy hắn không giấu diếm chuyện giữa hắn, Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, nhưng một khi nhắc tới vấn đề này trước mặt hắn, hắn lại không biết phải trả lời ra sao.

- Thực ra, em cảm thấy anh ưu tú như vậy, cho dù có lấy hai cô vợ cũng không sao cả.

Đường Bắc Vi biết Diệp Mặc khó xử, nên đã nói như vậy.

Diệp Mặc sờ cằm của mình:

- Anh nghĩ rằng anh thích cả hai người họ, nhưng em là em gái của anh, em đương nhiên muốn anh lấy càng nhiều vợ càng tốt rồi. Nhưng nếu đổi lại là em, lẽ nào em lại muốn gả cho một người muốn lấy cùng lúc hai vợ hay sao? Ôi!!

Lần trước Diệp Mặc còn chưa kịp nói rõ với Lạc Ảnh chuyện của Khinh Tuyết, Lạc Ảnh đã đi rồi. Tuy rằng trong lòng hắn cũng muốn như những gì mà Đường Bắc Vi nói, nhưng chuyện này không phải hắn cứ muốn là được.

Khinh Tuyết còn được, bởi lần trước cô ấy có nói rằng cô ấy không ngại chuyện cùng chung sống một nhà với Lạc Ảnh, nhưng còn Lạc Ảnh thì sao? Diệp Mặc không có chút niềm tin nào.

- Nếu như người đó có bản lĩnh như anh, thì em cũng không để ý đâu.

Đường Bắc Vi lập tức nói, nhưng trong lòng cô đương nhiên là để ý rồi, chỉ vì muốn an ủi anh trai mà thôi.

Mặc dù khônh nhận ra Đường Bắc Vi có ý an ủi hắn, nhưng trong lòng Diệp Mặc, chuyện hai người yêu thương nhau không liên quan tới cái gọi là bản lĩnh. Chẳng lẽ cứ có bản lĩnh thì có thể yêu nhiều người sao? Lý luận này thật vớ vẩn. Tình cảm hắn giành cho Lạc Ảnh là chân thật đến chết

không đổi, không gì có thể ảnh hưởng tới tình cảm ấy. Còn về Khinh Tuyết, thực ra Diệp Mặc không hề có ý nghĩ rằng sẽ động lòng, nhưng những gì Ninh Khinh Tuyết đã làm vì hắn, lại khiến hắn dần dần có tình cảm với cô, dần dần thích cô gái dám yêu dám hận như cô.

Nếu chỉ vì cảm kích, Diệp Mặc đã không yêu Ninh Khinh Tuyết, nhưng mấy ngày hai người ở bên nhau, khiến cho cách nhìn của Diệp Mặc về cô dần thay đổi, đồng thời cũng dần dần tiếp nhận cô. Tình yêu của hắn giành cho Ninh Khinh Tuyết tuy không giống với tình yêu hắn giành cho Lạc Ảnh, nhưng đều xuất phát từ con tim, không hề có thứ gì tác động đến ở đây cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 275

Ta Muốn Thế Lực

Lúc mà Diệp Mặc dẫn theo Đường Bắc Vi trở về Ninh Hải, đã là buổi sáng ngày thứ hai rồi.

Còn chưa tới sân, Diệp Mặc đã cảm thấy có gì đó bất thường. Ninh Khinh Tuyết nói sẽ đứng ở đây đợi hắn, hắn tin cô, cô đã nói thì nhất định sẽ đứng ở sân đợi hắn. Nhưng bây giờ lại không thấy cô đâu cả.

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi đẩy cửa, bồn hoa vẫn như trước, chỉ có điều khóm hoa Ngân tâm thảo đã chết khô từ lúc nào chỉ còn trơ mỗi gốc cây. Mấy cây Ngân tâm thảo hắn nhờ người mang về cho cô chăm sóc đều héo rũ, chỉ còn một cây đang sống lay lắt. Cây còn sống ấy chính là cây mà Ninh Khinh Tuyết tự mình chăm sóc, trên đó còn có vết máu của cô.

Chuyện gì đã xả ra?

Diệp Mặc muốn đi hỏi Hứa Vi, nhưng phát hiện Hứa Vi cũng không ở đây. Nhưng trong sân vẫn còn có quần áo của Hứa Vi, xem ra Hứa Vi vẫn chưa chuyển đi.

- Anh, chị Khinh Tuyết không ở đây sao?

Đường Bắc Vi cũng nhận ra không khí kì lạ nơi đây, liền hỏi theo bản năng.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn cũng không biết vì sao Ninh Khinh Tuyết lại không ở đây. Câu nói lúc đó cô ấy đã nói rất chắc chắn đến giờ vẫn như còn bên tai Diệp Mặc:

- Em sẽ ở Ninh Hải đợi anh.

Tuy chỉ là mấy chữ đơn giản, nhưng Diệp Mặc tin rằng Ninh Khinh Tuyết đã nói những gì cô nghĩ. Cô ấy không đợi tới khi hắn quay lại, thì tuyệt đối sẽ không rời xa nơi đây. Về chuyện này thì Diệp Mặc chưa bao giờ nghi ngờ gì. Nhưng hiện tại, Ninh Khinh Tuyết lại không ở đây.

Diệp Mặc tỉ mỉ quan sát gốc cây Ngân tâm thảo còn sót lại, phát hiện ra đây không phải do không chăm sóc tốt, chuyện này là sao?

Hứa Vi vừa mở cửa vào sân, đã trông thấy Diệp Mặc đang đứng cạnh bồn hoa. Khi cô vừa trông thấy Đường Bắc Vi thì không kìm được máu nóng bốc lên. Cái tên Diệp Mặc này đúng là đồ phong lưu! Không những quen biết nhiều cô gái, mà còn không có cô nào là xấu cả. Nói đến xấu thì chỉ có mình cô là xấu thôi. Nói cách khác thì trông cô cũng chỉ khá hơn Lý Mộ Mai có một chút.

- Hứa Vi, cô về rồi? Khinh Tuyết đâu?

Diệp Mặc vừa trông thấy Hứa Vi câu hỏi đầu tiên chính là Ninh Khinh Tuyết đang ở đâu.

Hứa Vi đôi mắt đỏ hoe, lập tức đem chuyện của Ninh Khinh Tuyết kể lại toàn bộ cho Diệp Mặc Nghe, cuối cùng nói một câu:

- Sau khi Khinh Tuyết khỏe lại, liền bị người nhà cô ấy đón về Du Châu rồi, không quay lại đây nữa. Nhưng sau khi Khinh Tuyết đi, cho dù tôi có chăm sóc Ngân tâm thảo thế nào, chúng vẫn dần dần héo úa đi. Bây giờ đã chết gần hết rồi. Chỉ có cây cao nhất ấy là còn sống thôi.

Ninh Khinh Tuyết bị người ta đánh đến trọng thương, thậm trí còn suýt chết, lửa giận trong người Diệp Mặc bốc lên. Là ai có gan lớn như vậy, xem ra hắn đã quá hiền lành rồi. Lần trước nhà họ Tống ra tay với Khinh Tuyết, hắn còn chưa kịp diệt Tống gia, bây giờ, lại có kẻ dám ra tay với Khinh Tuyết.

Sát khí mạnh mẽ tỏa ra từ người của Diệp Mặc, Hứa Vi và Đường Bắc Vi đứng cạnh theo bản năng cũng lùi lại mấy bước. Đường Bắc Vi trông thấy hai mắt Diệp Mặc đỏ ngầu, lo lắng gọi một tiếng:

- Anh….

Diệp Mặc như tỉnh lại, ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Bất luận người hại Khinh Tuyết có là Địa Sát hay là ai đi chăng nữa, ta thề rằng đời này sẽ giết chết ngươi!

Có lẽ mối nghi ngờ lớn nhất của Diệp Mặc chính là Địa Sát. Hắn vừa mới gây thù oán với Địa Sát, liền xảy ra chuyện này, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

Không đúng, cho dù có chuyện như vậy xảy ra, thì khi Khinh Tuyết hồi phục sẽ không thể rời khỏi Ninh Hải được. Theo hiểu biết của Diệp Mặc về Ninh Khinh Tuyết, với tính cách của cô ấy không thể chỉ vì chuyện như vậy mà từ bỏ việc ở Ninh Hải đợi hắn.

- Hứa Vi, cô nói vết thương của Khinh Tuyết đã khỏi rồi? Cô ấy còn rời khỏi Ninh Hải sao?

Diệp Mặc bình tĩnh lại, lập tức phát hiện ra chỗ nghi vấn.

Hứa Vi lúc nãy bị Diệp Mặc hù cho thất kinh, bây giờ mới từ từ lấy hơi lại, sau đó mới nói:

- Đúng vậy, vết thương của cô ấy đã khỏi hoàn toàn rồi. Chỉ là, chỉ là…

- Chỉ là cái gì?

Diệp Mặc cau mày tiếp tục hỏi.

Hứa Vi cẩn thận liếc nhìn Diệp Mặc một cái rồi mới nói:

- Chỉ là do đầu cô ấy bị thương, tuy đã trị khỏi hoàn toàn rồi, nhưng

chuyện xảy ra trong một năm trở lại đây thì cô ấy đều quên hết. Mặc dù trí nhớ của cô ấy đã hồi phục, cô ấy không nhớ tôi là ai, nhưng những chuyện sau một năm trước cô ấy lại có thể nhớ rất rõ ràng, hơn nữa…

Diệp Mặc nghe xong lòng trầm xuống, nhưng hắn tin rằng có thể chữa trị khỏi cho Ninh Khinh Tuyết, tuy rằng đầu bị thương, kí ức bị tổn thương, e rằng loại thương tích này đến Liên sinh đan cũng khó có thể chữa trị khỏi, nhưng đây cũng không phải vấn đề gì lớn. Cho dù kết quả có không trị khỏi được, chỉ cần nói cho cô ấy hết những chuyện trong một năm này là dược, dù sao cũng chỉ bị mất đi một phần kí ức mà thôi.

- Hơn nữa cái gì?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Vi thở dài nói:

- Khinh Tuyết mất đi kí ức trong một năm nay, cha mẹ cô ấy lại rất vui mừng. Vì, vì Khinh Tuyết nghe lời cha mẹ, trở về Du Châu… Khinh Tuyết không hề nhắc tới anh, cha mẹ cô ấy cũng không cho phép bất cứ ai nhắc tới anh.

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng bất giác nhói đau, hóa ra là như vậy. Nếu như cha mẹ Khinh Tuyết thực sự không chào đón hắn, thì cho dù hắn có tới Du Châu, cũng chưa chắc đã được gặp Khinh Tuyết. Hắn nghĩ tới chuyện Khinh Tuyết một mình trèo núi lội suối, đột nhập vào Thần Nông Giá để tìm gặp hắn, trong lòng Diệp Mặc lại càng nhớ nhung. Hắn lúc này mới hiểu, Ninh Khinh Tuyết có một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng hắn.

Không được, nhất định phải đến xem cô ấy thế nào, cho dù bố mẹ cô ấy có ngăn cản, thì hắn cũng phải đích thân đến thăm cô ấy. Xin lỗi, Khinh Tuyết, lần này anh đã làm liên lụy đến em rồi.

Dường như cảm nhận được sự kích động trong lòng anh trai, Đường Bắc Vi nắm chặt lấy tay của anh trai, lại gọi anh lần nữa:

- Anh!

Diệp Mặc thở dài, hắn vuốt ve cây Ngân tâm thảo được Ninh Khinh Tuyết chăm sóc, trong lòng cảm thấy ấm áp, hồi ức bỗng chốc ùa về. Cây Ngân tâm thảo kia có lẽ do được Diệp Mặc vuốt ve, nên nó đột nhiên lại có sức sống tràn trề trở lại.

Hứa Vi và Đường Bắc Vi đều không dám quấy rầy Diệp Mặc đang chìm trong hồi ức, chỉ lo lắng đứng nhìn hắn, sợ hắn sẽ bị kích động.

Thật lâu sau, Diệp mặc mới ngẩng đầu hỏi:

- Hứa Vi, cái tên đã ra tay với Khinh Tuyết là người như thế nào?

Hứa Vi lập tức nói:

- Là một tên đạo sĩ trẻ tuổi, sau đó lại có thêm một lão đạo sĩ già tới nữa. Tên đạo sĩ trẻ ấy rất lỗ mãng, nói phải dẫn Khinh Tuyết đi, Khinh Tuyết không để ý tới hắn ta, hắn ta liền động thủ. Tên đạo sĩ trẻ ấy bên hông còn đeo một miếng ngọc bội hình tròn, trên đó khắc hai chứ Thái Ất.

- Thái Ất?

Diệp Mặc cau mày lặp lại, lẽ nào là ẩn môn? Người của ẩn môn tới thành phố là chuyện vô cùng hiếm thấy. Nhưng không vấn đề gì, đến lúc đó đi hỏi Trương Chi Hối sẽ rõ ngay thôi.

- Hứa Vi, tôi phải đi thăm Khinh Tuyết, cây Ngân tâm thảo này phiền cô giúp tôi chăm sóc một thời gian.

Diệp Mặc nhìn gốc cây Ngân tâm thảo nhuốm máu, trong lòng có cảm giác khó chịu không nói được thành lời. Hắn lại phải đại khai sát giới rồi, bao nhiêu sự khiêu khích cứ liên tiếp tới, nếu không phải là em gái của hắn, thì là những người bên cạnh hắn.

Hứa Vi lườm Diệp Mặc một cái:

- Biết rồi, lần sau tôi sẽ đòi tiền lương. Hai vợ chồng các người chỉ biết kêu tôi chăm sóc tới chăm sóc lui thôi.

Hứa Vi nghe Đường Bắc Vi gọi Diệp Mặc là anh trai, đã biết ngay cô gái xinh đẹp này là em gái của Diệp Mặc, không phải tình nhân, nhưng quả thực nước da của em gái Diệp Mặc rất đẹp.

Diệp Mặc trở về phòng, căn phòng được thu dọn rất sạch sẽ. Chiếc rương nhỏ anh tặng cho cô được cô trân trọng đặt ở đầu giường, thậm chí những vật dụng dùng để luyện thuốc cũng được lau chùi rất sạch sẽ, đặt trên một cái giá inox, điều hiển nhiên là Ninh Khinh Tuyết rất quan tâm tới những vật dụng này của Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngồi trên chiếc giường của Ninh Khinh Tuyết, trên chiếc tủ đầu giường đặt vài quyển sách về thực vật. Diệp Mặc có chút hoảng hốt, hắn như trông thấy dáng vẻ Ninh Khinh Tuyết dựa vào tường đọc sách mỗi tối, sau đó là tâm trạng cô mong ngóng hắn trở về.

- Khinh Tuyết, bất kể là ai dám động tới em, anh đều không bỏ qua cho hắn ta.

Diệp Mặc thì thào tự nói, suy nghĩ này lập tức bị kìm nén lại, hắn đứng dậy.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình thân cô thế cô, nếu như bây giờ hắn có thế lực, không phải chỉ có một mình, hắn đã không phải để Bắc Vi đi, cũng không phải lo lắng về sự an toàn của những người bên cạnh hắn.

Thế lực, thế lực, ta phải xây dựng một thế lực lớn nhất trên thế giới này. Nếu đã không thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất ở đây, ta phải dùng thực lực của mình tạo ra thế lực lớn nhất, ta chỉ cần nói một câu, đã có thể khiến cho Địa Sát tan thành tro bụi.

Trong phút chốc, trong lòng Diệp Mặc dâng lên cảm giác kích động và phấn khích, thậm trí hắn còn muốn ngửa mặt lên trời mà hét thật lớn.

- Bắc Vi, để anh đưa em tới một nơi, đợi anh làm xong việc ở bên ngoài, anh sẽ trở về đón em.

Diệp Mặc tỉnh táo lại nói.

Một khi hắn đã quyết, thì sẽ không thay đổi. Giống như những gì hắn nói, bất kể là ai, thì cũng đều phải trả giá. Đợi việc này xong, hắn sẽ đi xây dựng thế lực của chính mình.

- Vâng.

Đường Bắc Vi biết suy nghĩ của anh, cũng biết nếu cô cứ theo sau Diệp Mặc như vậy sẽ làm vướng chân của anh.

…

Vô Lượng Sơn, Diệp Mặc và Đường Bắc Vi không phải lần đầu tới đây. Đường Bắc Vi mặc dù biết rằng anh trai sẽ đưa cô tới một nơi an toàn. Nhưng không ngờ Diệp Mặc lại đưa cô tới Vô Lượng sơn.

Diệp Mặc cõng Đường Bắc Vi, đi với tốc độ rất nhanh, hắn muốn đánh với Địa Sát, nhất định phải dốc hết toàn lực, không được phân tâm. Cho nên phải để Bắc Vi đi, Tĩnh Nhất Môn là lựa chọn tốt nhất.

- Bắc Vi, em đến Tĩnh Nhất Môn, nhớ phải tu luyện công pháp anh dạy em. Nếu thực sự không cách nào tu luyện được, em có thể theo Tĩnh Nhàn sư thái học chút võ công, nhưng nhớ kĩ những gì anh dạy cho em tuyệt đối không được nói với người khác.

Diệp Mặc vừa đi, vừa dặn dò Đường Bắc Vi.

Đường Bắc Vi trong lòng thấy rất ấm áp, ruột thịt vẫn là ruột thịt, anh trai đối với cô thật tốt. Cô âm thầm quyết định:

- Anh, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ cố gắng, không làm anh bận tâm.

Đường Bắc Vi quả thực trong lòng đã hạ quyết tâm, nếu hôm nay cô

cũng có bản lĩnh như anh trai, thì đã không cần phải chạy trốn, thậm trí còn có thể giúp đỡ anh.

- Ừ, em phải cất giữ thật kĩ Hỏa cầu phù, nếu không phải là lúc nguy cấp thì không được lấy ra.

Diệp Mặc lo lắng cho an nguy của Bắc Vi nên đã đưa cho cô hơn một trăm Hỏa cầu phù.

Hỏa cầu phù chỉ là thứ vô dụng đối với Diệp Mặc, tuy chúng hữu dụng, nhưng để luyện chế ra thì rất mất thời gian, lại không thể gia tăng uy lực cho Diệp Mặc. Đối phó với võ tu Địa cấp thì còn được, chứ đối với người luyện tới Địa cấp hậu kì thì chỉ có thể làm cho chúng luống cuống một chút mà thôi. So sánh với khó khăn để luyện chế ra, Hỏa cầu phù quả thực không có nhiều tác dụng. Nhưng nếu để cho Đường Bắc Vi phòng thân, thì lại vô cùng hữu hiệu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 276

Xin Anh Đi Cho!

Anh, thật không ngờ lại có người sống ở nơi như vậy.

Đường Bắc Vi mặc dù đang ở trên lưng của Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc cõng cô trên lưng nhảy xuống sợi dây xích sắt giữa vách núi, khiến cô vô cùng sợ hãi. Lúc cô trông thấy con đường núi hiện ra sau vách đá dựng đứng, thì lại càng kinh ngạc hơn.

Diệp Mặc gật dầu nói:

- Môn phái này không thích sự ồn ào của trần thế, nơi này thích hợp cho họ tu luyện.

- Vậy cái mà anh dạy cho em chính là Cổ võ của ẩn môn trong truyền thuyết đấy sao? Cái gì mà môn võ không có chiêu thức gì đấy đúng không?

Đường Bắc Vi tò mò hỏi.

Diệp Mặc thận trọng nói:

- Cái anh dạy em không phải là Cổ võ, nhưng lại quý giá hơn Cổ võ gấp trăm vạn lần, em tuyệt đối không được để lộ ra trước mặt người khác, càng không được nói cho bất kì ai.

Theo như những gì Diệp Mặc từng nói với cô, Đường Bắc Vi cũng có chút hiểu biết về ẩn môn, hai người vừa đi vừa nói, đã tới Tĩnh Nhất Môn.

Trưởng môn của Tĩnh Nhất Môn tuy ngoài mặt không nói, nhưng thực ra lại rất biết ơn Diệp Mặc. Nếu như không phải nhờ Diệp Mặc loại trừ Tĩnh

Tức, thì bà ta cũng không thể có lại được Tĩnh Nhất Môn. Sau khi Diệp Mặc giết chết Tĩnh Tức, Tĩnh Nhất Môn đã trải qua sự chỉnh đốn của bà, đã không còn có bộ dạng sa sút như trước nữa.

Nhưng cho dù Tĩnh Nhàn có nghĩ thế nào, cũng không thể ngờ rằng Diệp Mặc sẽ tới Tĩnh Nhất Môn lần thứ hai, hơn nữa còn dẫn theo một cô gái xinh đẹp.

- Tiền bối Tĩnh Nhàn, đây là em gái của tôi Đường Bắc Vi. Vì tôi còn có chút ân oán chưa giải quyết xong, nên muốn em gái tạm thời tới ở nhờ quý môn một thời gian.

Diệp Mặc lần này tới nhờ vả nên không dám lỗ mãng.

Tĩnh Nhàn có chút kinh ngạc, thầm dánh giá Đường Bắc Vi, sau đó mới nói:

- Diệp thí chủ, đây là người em gái thất lạc hơn hai mươi năm mà lần trước cậu nói sao?

Diệp Mặc lễ phép nói:

- Đúng vậy, em gái tôi ở lại đây một thời gian, lần sau Diệp Mặc quay lại, nhất định sẽ có báo đáp.

Tĩnh Nhàn thở dài nói:

- Nếu đã là em của cậu thì hãy để cô ấy ở lại đây, báo đáp cái gì cũng đừng nhắc tới nữa, chỉ đáng thương cho Tố Tố, haizz! Nếu cậu sớm đưa con bé tới thì tốt rồi.

Diệp Mặc vẻ mặt âm u, cậu hiểu rõ ý tứ của Tịnh Nhàn, hắn để em gái lại Tĩnh Nhất Môn, không khỏi hy vọng đợi đến lúc Lạc Ảnh quay trở lại.

Sau khi Diệp Mặc đưa Đường Bắc Vi tới Vô Lượng sơn, việc đầu tiên là phải tới Du Châu, hắn phải đi thăm Ninh Khinh Tuyết, cho dù có chữa trị

được hay không, hắn cũng phải tới thăm cô.

Cha của Ninh Khinh Tuyết, Ninh Trung Phi là người rất có khí phách, năm đó vì chuyện của Ninh Khinh Tuyết mà dứt khoát rời khỏi gia tộc, khi quan hệ và năng lực kinh doanh của ông hùng mạnh lên, Ninh Trung Phi chỉ trong một năm ngắn ngủi đã tạo nên một tập đoàn y dược mới.

Ở Du Châu, Ninh Gia đã trở thành một danh gia.

Diệp Mặc vừa tới Du Châu, không tốn nhiều thời gian đã biết được Ninh Khinh Tuyết không những đã hồi phục sức khỏe, mà còn trở thành Tổng giám đốc công ty dược Phi Dụ của Ninh Trung Phi tại Du Châu.

Dược phẩm Phi Dụ nằm tại tầng cao nhất của tòa nhà thương nghiệp Mậu Nguyên ở Du Châu, Diệp Mặc không khó khăn gì để tìm tới Dược phẩm Phi Dụ, chỉ cần bắt xe nói địa chỉ là được.

Tòa nhà Mậu Nguyên hiện tại không thuộc tài sản của Ninh Trung Phi, Dược phẩm Phi Dụ của ông chỉ là thuê hai tầng trong tòa nhà ấy mà thôi. Mặc dù ở dưới tầng Diệp Mặc không bị kiểm tra gì nhiều đã có thể lên đến nơi.

Nhưng cô lễ tân của Dược phẩm Phi Dụ lại ngăn Diệp Mặc lại.

- Xin hỏi anh tới tìm ai ạ?

Cô lễ tân vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn rất khách khí.

- Tôi tới tìm Ninh Khinh Tuyết, xin hỏi cô ấy có ở đây không?

Nghĩ tới chuyện sắp được gặp Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc trong lòng có chút kích động. Hắn không biết tình hình cụ thể có giống như Hứa Vi đã nói hay không, nếu như đúng là như vậy, không biết hắn có cách chữa trị cho cô hay không. Nếu như chẳng may không có cách chữa trị, vậy phải làm sao?

Cô lễ tân nở nụ cười chuyên nghiệp, cũng không gọi điện thoại xin chỉ thị, mà khách khí hỏi:

- Xin hỏi anh đã hẹn trước chưa?

- Không có.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn chưa từng nghĩ tới chuyện không gặp được Ninh Khinh Tuyết.

Cô lễ tân cười như xin lỗi nói:

- Vậy xin lỗi, với những vị khách không hẹn trước tôi không thể thông báo được.

Cô lễ tân cười khách khí, khiến Diệp Mặc không thể tức giận nổi, nhưng lại không có cách nào để cô ta đi thông báo. Đúng lúc hắn đang suy nghĩ có nên dùng thuật ẩn thân để vào gặp Ninh Khinh Tuyết hay không, thì tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà vọng lại.

- Tổng giám đốc Lam, giám đốc Lý.

Cô lễ tân nhìn hai người họ, rồi nhanh chóng cúi đầu chào hỏi.

Diệp Mặc quay đầu lại, liền trông thấy một người quen, là Lý Mộ Mai. Trong lòng hắn lập tức vui vẻ trở lại, liền vội nói:

- Lý Mộ Mai, tôi là Diệp Mặc, lần này tôi đến để thăm Khinh Tuyết.

Diệp Mặc dừng lại, hắn cảm thấy không khí có gì đó không bình thường, vẻ mặt Lý Mộ Mai sau khi nhìn thấy hắn có chút kì lạ, dường như có gì muốn nói nhưng lại thôi, còn thiếu phụ bên cạnh Lý Mộ Mai lại nhíu nhíu mày.

Tổng giám đốc Lam? Lẽ nào là mẹ của Ninh Khinh Tuyết, Lam Dụ? Nói như vậy vị tổng giám đốc Lam này chính là mẹ vợ tương lại của hắn rồi. Diệp Mặc thấy bối rối, vội vàng tiến lên phía trước nói:

- Chào cô, cháu là Diệp Mặc, cháu đến thăm Khinh Tuyết.

Người thiếu phụ lại nhíu mày, nhưng Diệp Mặc đã nói như vậy rồi, bà ta cũng đành phải nói:

- Cậu quen biết tôi?

- Cháu từng nghe Khinh Tuyết nhắc tới cô, cháu nghĩ tổng giám đốc Lam có lẽ là mẹ của Khinh Tuyết.

Diệp Mặc gặp mẹ của Ninh Khinh Tuyết nên không dám khinh thường.

Nhìn Lý Mộ Mai như muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói, lại cả Lam Dụ đang cau mày, Diệp Mặc cảm thấy sự việc có vẻ kì lạ. Không khí đột nhiên rơi vào sự trầm mặc khói chịu.

Thật lâu sau, Lam Dụ mới nói:

- Nếu cậu là Diệp Mặc, vậy thì vào trong nói chuyện đi, haizz.

Nói xong Lam Dụ thở dài, rồi đi vào trước. Lý Mộ Mai nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt thông cảm rồi cũng đi vào, Diệp Mặc bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo hai người vào trong một phòng làm việc lớn.

Lý Mộ Mai nhanh nhẹn rót hai tách trà, sau đó lui ra, đóng cửa lại.

- Diệp Mặc, tôi biết cậu là người rất có bản lĩnh, nhưng …

Lam Dụ dừng lại một chút, dường như đang sắp xếp lại từ ngữ, một lát sau mới tiếp tục nói:

- Tôi chỉ có một đứa con gái là Kinh Tuyết, con bé là bảo bối của tôi và Trung Phi. Nó bị bất kì tổn thương nào vợ chồng chúng tôi cũng khó có thể tha thứ cho bản thân, tôi và Trung Phi khổ cực như vậy cũng là vì tương lai của Khinh Tuyết…

Diệp Mặc khẽ thở dài nói:

- Cô à, có gì cô cứ nói. Tuy rằng Diệp Mặc cháu tính tình hơi nóng nảy, nhưng làm việc ngay thẳng, không thẹn với lương tâm. Cháu thích Khinh Tuyết, không phải vì tài sản của cô ấy.

Lam Dụ gật gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy, tôi sẽ nói thẳng. Tôi đương nhiên biết cậu không quan tâm tới tài sản của Ninh gia chúng tôi. Nhưng chúng tôi quan tâm tới con gái của mình. Từ sau khi Khinh Tuyết quen biết cậu, đã hai lần bị trọng thương, suýt chút nữa đã khiến chúng tôi mất đi đứa con này, nguyên nhân đều là vì cậu. Lần này Khinh Tuyết bị xe đâm, đưa tới bệnh viện bác sĩ nói nó đã chết rồi… Có lẽ do ông trời thương hai vợ chồng chúng tôi, ngày thứ hai nó lại đột nhiên tỉnh lại.

Nói đến đây Lam Dụ lau nước mắt.

Diệp Mặc trong lòng thầm kêu than, hắn không trách Lam Dụ, đối với một người mẹ như vậy, hắn chỉ cảm thấy kính trọng và nể phục tự đáy lòng mình. Hơn nữa hắn cũng biết tại sao Khinh Tuyết chết rồi lại có thể sống lại, đó là vì cô chỉ nhất thời bị hôn mê, không chỉ vậy, chiếc vòng cổ hắn làm cho Khinh Tuyết có công dụng bảo vệ cơ thể.

Chiếc vòng cổ hắn làm cho Khinh Tuyết được luyện chế từ những nguyên liệu vô cùng quý báu, lại còn được khắc rất nhiều trận pháp. Tại thời điểm phòng ngự, mặc dù sẽ tiêu hao linh lực ở bên trong, nhưng khi linh khí tiêu hao đến một mức độ nhất định nào đó, chiếc dây chuyền này sẽ chủ động khôi phục lại nguyên trạng. Khinh Tuyết ngày hôm sau mới tỉnh lại, là do chiếc dây truyền sau khi khôi phục linh khí đã hồi phục sự sống cho cô.

Nhìn Diệp Măc trầm mặc không nói gì, Lam Dụ lại nói:

- Từ sau khi Khinh Tuyết quen biết cậu, nó không những không chịu về Du Châu, mà lại sống ở Ninh Hải, nghe nói còn từng một lần đi qua Lưu Xà,

còn có lần đi qua sa mạc. Còn thêm hai lần chết đi sống lại, tôi và cha nó thực sự không thể chịu nổi sự đau đơn này.

- Lần này Khinh Tuyết tỉnh lại, là ông trời có mắt. Nó đã mất đi kí ức trong một năm nay, trở lại với kí ức trước khi quen biết cậu, cho nên, Diệp Mặc coi như vợ chồng tôi cầu xin cậu, hãy để cho con bé trải qua những tháng ngày yên bình đi!

Nói xong Lam Dụ dùng ánh mắt mong đợi nhìn Diệp Mặc, bà nghĩ Diệp Mặc sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của người làm cha, làm mẹ, sẽ không tiếp cận với con gái của bà nữa. Bà vẫn chưa biết Ninh Khinh Tuyết từng đi tới Thần Long Giá, nếu như biết được, còn không biết sẽ sợ tới mức nào.

Diệp Mặc thực lòng muốn hoàn thành tâm nguyện yêu thương con gái của Lam Dụ, nhưng hắn không làm được, không chỉ vì Ninh Khinh Tuyết thích hắn, mà hắn cũng thích Ninh Khinh Tuyết như vậy. Hắn không do dự, chỉ chậm dãi lắc đầu.

- Diệp Mặc, sao cậu lại như vậy? Coi như tôi và cha của Khinh Tuyết có cầu xin cậu, hãy tha cho con gái chúng tôi đi!

Nói xong, Lam Dụ đột nhiên quỳ xuống.

Diệp Mặc hoảng hốt, hắn không nghĩ tới Lam Dụ sẽ làm như vậy, trong phút chốc, hắn cảm thấy trái tim mình đau, dường như có thứ gì đó quý giá lắm đã rời bỏ hắn đi.

- Mẹ, mẹ!

Cửa phòng làm việc bật mở, Ninh Khinh Tuyết mặc chiếc váy liền màu vàng đứng ở cửa, giống như tiên nữ, sững sờ nhìn Lam Dụ đang quỳ gối, sau đó chuyển ánh mắt qua Diệp Mặc.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó cô đã kịp phản ứng lại, lập tức chạy tới, đỡ Lam Dụ dậy, quay lại giận giữ nói với Diệp Mặc:

- Anh là ai? Muốn làm gì?

- Tôi…

Diệp Mặc há hốc mồm, không nói nên lời. Nếu như lúc nãy Lam Dụ bảo hắn phải rời xa Khinh Tuyết, khiến tim hắn đau, thì những lời nói lúc này của Kinh Tuyết lại khiến tim hắn rỉ máu. Rõ ràng biết rằng Ninh Khinh Tuyết đã mất hết kí ức một năm nay, nhưng trái tim hắn một lần nữa như rơi vào khoảng không, cảm giác trống trải ấy nhất thời hắn không thể chấp nhận được.

- Khinh Tuyết, anh là Diệp Mặc, anh biết…

Diệp Mặc chưa nói hết đã bị Ninh Khinh Tuyết chặn lại.

Cô cau mày nói:

- Diệp Mặc, chuyện đính hôn là chuyện trước đây, bây giờ anh là anh, tôi là tôi. Anh còn tới đây tìm tôi làm gì? Hơn nữa tôi càng không muốn anh tới tìm cha mẹ tôi.

- Nhưng Khinh Tuyết, lẽ nào em không biết em đã mất đi kí ức của một năm nay hay sao?

Diệp Mặc vội vàng nói.

Ninh Khinh Tuyết càng nhíu mày sâu hơn, chán ghét nhìn Diệp Mặc một cái:

- Khinh Tuyết không phải để cho anh gọi, tôi biết anh là thiếu gia nhà họ Diệp. Nhưng không liên quan tới tôi, hơn nữa, chuyện tôi mất đi kí ức thì liên quan gì tới anh? Anh tới ép mẹ tôi thì được gì chứ? Xin anh đi cho!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 277

Bất Quá Cũng Chỉ Như Vậy

Lam Dụ nghe xong lời Diệp Mặc nói, quay đầu lại có chút áy náy nói với Diệp Mặc:

- Cậu và Khinh Thuyết tâm sự đi, tuy nhiên Cậu không nên ép buộc nó làm chuyện không muốn làm. Tôi hy vọng con gái của tôi không bị cậu ép buộc, tôi đi ra ngoài trước.

Nói xong Lam Dụ đi ra phòng làm việc và đóng cửa lại. Cô không muốn cho Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết nói chuyện với nhau, nhưng nếu cô không để cho con gái cô cơ hội này, trong lòng cô sẽ không thoải mái, cảm giác sẽ rất có lỗi với Khinh Tuyết.

- Khinh Tuyết, em mất đi trí nhớ một năm nay chính là ký ức ở cùng anh, anh muốn giúp em xem có thể chữa được hay không, sau đó khôi phục lại trí nhớ bị mất.

Diệp Mặc ôn tồn nói.

Ninh Khinh Tuyết trên mặt giận quá mà tái đi, cô không hiểu tại sao mẹ cô cho cô gặp mặt Diệp Mặc? Mình và tên con ông cháu cha bất tài này có ký ức? Hắn nằm mơ đi.

- Diệp Mặc, tôi biết anh bị đuổi ra khỏi Diệp Gia, trong lòng rất khó chịu. Bất quá tôi nói rõ ràng cho anh biết, ba của tôi cũng từ Yến Kinh Ninh Gia tách ra đến đây. Cho nên chúng ta về sau không có bất kỳ liên quan gì, hiện tại cũng là thời đại mới, không phải vì một câu thế hệ cùng thời ông nội để lại mà không buông tha, như vậy tôi cảm thấy thật sự không có ý nghĩa.

Ninh Khinh Tuyết trở nên chán ghét nói.

Dường như thấy sắc mặt Diệp Mặc có chút khó coi, Ninh Khinh Tuyết hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

- Diệp Thiếu Gia, tôi và anh có ký ức àh? Anh cảm thấy điều này có thể sao? Hơn nữa, chính là chỗ này một năm trước tôi và anh có một chút ký ức. Tôi không muốn khôi phục, có thể chứ? Tôi nghĩ tôi và anh không có bất kỳ liên quan gì, có thể chứ?

Sắc mặt Diệp Mặc lập tức trở nên xanh, nhưng hắn vẫn không đi oán trách Ninh Khinh Tuyết, hắn biết ở một năm trước hắn hết sức chán ghét Ninh Khinh Tuyết, hơn nữa cách nhìn cực kém.

- Khinh Tuyết, nếu em tin tưởng anh, anh giúp em chữa bệnh. Nếu em khôi phục trí nhớ, anh nghĩ em sẽ rõ.

Diệp Mặc đứng lên, đi về phía trước hai bước.

Ninh Khinh Tuyết lập tức lui về phía sau nói:

- Không đươc qua đây, lại đây tôi lập tức báo cảnh sát. Còn nữa, anh không cần giúp tôi chữa bệnh, tôi cũng không tin anh. Diệp Mặc anh là cái người như thế nào, tôi vẫn hiểu rất rõ, cũng không cần phương pháp xử lý khôi phục trí nhớ.

- Khinh Tuyết, em làm cho anh thích em rồi, em đã nói chờ anh trở về, tại sao phải như vậy?

Sắc mặt Diệp Mặc trở nên tái nhợt, hắn chưa trải qua tình hình này, cho tới bây giờ đều không nghĩ người mình yêu sau khi rời khỏi hắn, trong lòng là loại cảm giác này.

Ninh Khinh Tuyết lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, sau khi nghe hắn nói, rồi mới lên tiếng:

- Diệp Mặc, đừng khó chịu, lời anh muốn nói đã nói xong rồi, bây giờ anh đi đi, tôi đã biết mất đi ký ức một năm là ở cùng chỗvới anh đấy, anh yêu thích tôi tôi cũng biết, có được chưa? Ồ, đúng rồi, mất đi một năm tôi yêu anh, được rồi, tôi đều biết rồi, bây giờ mời anh đi được chưa?

- Hóa ra mất đi là như vậy.

Diệp Mặc thì thầm nói, thân hình có chút lay động.

Hắn có tính cách, yêu thì yêu, hận thì hận, lại chưa từng có nghĩ tới người mình yêu sẽ rời khỏi hắn đi. Nếu như nói, Lạc Ảnh rời khỏi hắn là hiểu lầm, nhưng trước mắt Ninh Khinh Tuyết, thậm chí ngay cả lời giải thích cũng không tin hắn. Thậm chí cũng không muốn mình đụng tới cô ta. Hắn không muốn dùng sức mạnh, càng không mốn dùng sức mạnh đối với Ninh Khinh Tuyết, hơn nữa chuyện mất đi trí nhớ, dù chính hắn chữa, cũng không nhất định có thể chữa được.

Trong lòng của hắn bị dày vò, khiến hắn khó chịu. Tại sao phải như vậy, vì sao? Một nỗi hờn dỗi cùng cực ngăn ở ngực và miệng hắn, hắn có cảm giác không thể thở được.

Thật lâu sau, Diệp Mặc mới lấy ra một viên Trú Nhan Đan và mấy cây kim châm nói:

- Viên Trú Nhan Đan này anh cố mang tới cho em, anh chỉ muốn giúp em xem trí nhớ của em có thể khôi phục hay không?

Ninh Khinh Tuyết sắc mặt như sương lạnh, lạnh lùng nói:

- Chữa bệnh thì không cần, còn Trú Nhan Đan, được rồi, tôi ăn hết.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy Trú Nhan Đan nuốt xuống, rồi mới lên tiếng:

- Diệp Mặc, đan dược tôi đã ăn hết, anh đi đi, van xin anh, về sau đừng có dùng loại thủ đoạn bịp bợm này.

Diệp Mặc trong lòng buồn bực gay gắt, hắn cầm lấy kim châm còn muốn nói gì, Ninh Khinh Tuyết lập tức nói:

- Thu hồi mấy chiêu đó của anh, cút đi.

Cuối cùng không nhịn được hoảng hốt thất vọng và đau xót trong lòng, một ngụm máu tươi phun tới, thẳng vào mặt trên của phòng làm việc.

Buồn bực ở trong lòng Diệp Mặc ứ máu ói ra ngoài miệng, cả người không ngờ thoải mái hơn, lòng của hắn lại tăng lên tới một độ cao mới. Nếu không phải là của mình, cần gì phải đi gò ép. Trong nháy mắt tại đây, hắn rộng mở trong sáng, dường như một chút sẽ hiểu rất nhiều, thậm chí có một tiếng thét dài kích động.

Đây là thời gian gần nhất trải qua nhiều khúc mắc, bao gồm bị đuổi giết, còn chuyện Lạc Ảnh và Bắc Vi, hơn nữa lần này chuyện của Ninh Khinh Tuyết, việc này gắn liền cùng một chỗ, khiến hắn có khúc mắc, một ngụm máu ứ phun ra, tâm thần của hắn diệt hết, cả người thoải mái vô cùng. Hắn có một cảm giác, nếu lúc này có một loại linh thảo tăng trưởng linh khí bất kỳ, hắn có thể lập tức đột phá luyện khí tầng ba, thăng cấp tầng bốn.

Diệp Mặc thở ra một hơi dài, lời nói gió bay:

- Mọi thứ đầy hứa hẹn, đều là nhân duyên hòa hợp, duyên đến theo thời, duyên tận hoàn không, bất quá cũng chỉ như vậy.

Tình yêu có lẽ có thể để trong lòng, coi như phần ký ức từng có, không cần lấy ra chi nữa Có lẽ sáng tỏ thông suốt, chính là loại này.

Lòng Diệp Mặc lập tức bình tĩnh trở lại, hắn thu hồi kim châm khôi phục bình tĩnh ban đầu.

Ninh Khinh Tuyết nhìn một mảng vết máu đỏ bừng trước mặt, thậm chí trong lòng có chút cảm giác đau đớn nhưng loại cảm giác này rất kỳ quái, cô chỉ có thể kết luận vì Diệp Mặc trước mắt này không biết phân biệt. Không cần nói chính mình từng thanh minh và Diệp Mặc hắn không có bất cứ quan

hệ nào, nếu không có thanh minh, Ninh Khinh Tuyết cô cũng sẽ không gả cho con ông cháu cha bất tài này.

Lam Dụ đẩy cửa vào, một bước liền vọt vào cô vừa tiến đến nhìn thấy máu tươi trên bàn, Lam Dụ lập tức ngẩng đầu lớn tiếng nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, cậu còn chưa xong sao, cậu đi cho tôi, đừng đứng ở Ninh Gia tôi nữa.

Cô cho rằng Diệp Mặc làm con gái của mình hộc máu, cũng không giữ được bình tĩnh đối với Diệp Mặc.

- Chỗ tôi đứng chính là chỗ của Ninh Gia cô?

Diệp Mặc trong lòng bình tĩnh trở lại, giọng điệu rất bình thản, không ngờ phẫn nộ không quá lâu. Hắn không đi trách Lam Dụ, cũng không trách Ninh Khinh Tuyết, họ có cuộc sống của họ, mình có cuộc sống của mình.

- Đúng vậy, chỗ cậu đứng, còn chỗ cậu sắp đi ra, thậm chí một đoạn đường trước cửa chính kia đều là của Ninh Gia đấy, Ninh Gia tôi không chào đón anh.

Lam Dụ là người phụ nữ nóng vội, đối với Diệp Mặc cũng sẽ không khách sáo. Thậm chí nói chuyện đều có một loại tính khí trẻ con ở bên trong.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Ồ, như vậy phía ngoài không trung có phải là nhà của cô hay không? Nếu không phải, thì tôi đi.

Nói xong Diệp Mặc cũng không muốn nói chuyện, cũng không đợi Lam Dụ trả lời, hắn giơ chân lên một bước liền bước ra ngoài cửa sổ, biến mất ở ngoài cửa sổ.

Ninh Kinh Tuyết và Lam Dụ thừ người vài giây, mới phản ứng tới, Diệp Mạc không ngờ chịu không nổi đã nhảy lầu. Ninh Khinh Tuyết tuy rằng

khinh thường Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc nhảy lầu lại làm cho cô lo lắng, đây là lầu tám, nhảy xuống mạng còn hay không? Cô vội vàng nhảy tới bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống phía dưới xa xa xôi không có vết tích.

- Mẹ Mẹ. trước không phải gọi điện thoại Lam Dụ đang luống cuống tay chân phải gọi điện thoại báo cảnh sát, lại bị Ninh Khinh Tuyết ngăn lại.

- Làm sao vậy, Khinh Tuyết?

Lam Dụ bình tĩnh lại.

Ninh Khinh Tuyết thở phào một cái, vừa cẩn thận nhìn dưới lầu một chút, rồi mới lên tiếng:

- Hắn bản lãnh cũng không tệ lắm, dưới lầu nhìn không thấy bóng người của hắn, hẳn là hắn dùng cái giá của điều hòa không khí theo ống nước đi xuống rồi, người đã đi rồi.

- Khinh Tuyết, máu này không phải của con phun ra hay sao?

Lam Dụ lúc này mới phản ứng tới.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, - Không phải, là Diệp Mặc, con đoán chừng hắn hẳn lại bị cái gì công kích, ôi kỳ thật hắn cũng có chút đáng thương. Bị Diệp Gia từ bỏ, lại không muốn phát triển.

Lam Dụ lặng lẽ nhìn chằm chằm vết máu trên bàn, Ninh Kinh Tuyết không minh mẫn lắm, nhưng cô lại không thể minh mẫn hơn. Cô bỗng nhiên cảm giác, chuyện này mẹ con cô làm hơi quá.

Thật lâu sau, Lam Dụ mới thở dài, quá khứ thì cứ để nó qua, Khinh Ninh Tuyết có cuộc sống của mình. Diệp Mặc cũng có cuộc sống mới của hắn, Khinh Tuyết là không nhớ rõ ngày tháng ở cùng Diệp Mạc mới cho rằng Diệp Mặc rất đáng thương. Kỳ thật Diệp Mặc tại Yến Kinh rất uy phong, Ninh Khinh Tuyết tuy rằng không biết, nhưng Lam Dụ là biết rất rõ ràng.

- Mẹ, ngực con có chút đau, con muốn trở về nghỉ ngơi vài ngày Ninh Khinh Tuyết cảm giác ngực của mình từng đợt đau đớn truyền đến, cô nhớ rõ trước kia cho tới bây giờ đều không có loại bệnh này, nhưng hôm nay sao lại như thế này?

Lam Dụ trong mắt hiện lên một chút lo lắng, trả lời rất mau:

- Được rồi, để cho con nghĩ ngơi vài ngày, không cần lo lắng công chuyện của công ty, nơi này có mẹ và cha con.

Diệp Mặc rời khỏi Du Châu, nhưng trong lòng có chút suy sụp, nhưng tâm cảnh của hắn lại lần nữa lại nâng cao. Hắn lúc này đã vứt bỏ lại những thương cảm, tu luyện và trường sinh mới là đường đạo hắn theo đuổi.

Kế tiếp hắn đến Yến Kinh chấm dứt chuyện của Tống Gia, lập tức sẽ đột phá luyện khí tầng bốn. Đợi cho đến lúc hắn thăng cấp lên luyện khí tầng bốn, chính là hắn tìm kiếm Địa sát, lúc báo thù cũng là lúc hắn xây dựng lại thế lực.

Hắn nghĩ rất rõ, bất kể là vì mình hay là vì người bên cạnh, đều phải bảo đảm thực lực hùng mạnh. Hắn muốn tu luyện, liền cần một số tiền lớn, hắn muốn đám người muốn hãm hại hắn phải có chỗ cố kỵ, thì nhất định phải có thực lực hùng mạnh để uy hiếp.

Có tiền tài, hắn có thể luyện chế nhiều thuốc viên, có thể vơ vét tiền với tốc độ cực nhanh, tiền càng nhiều đồng nghĩa càng cần một thực lực hùng mạnh đi bảo vệ.

Trước khi đi Yến Kinh, Diệp Mặc đi qua Ninh Hải một lần, hắn nhìn gốc "Cỏ Ngân Tâm" dường như lại có một ít sức sống. Hưá Vi chưa hết giờ làm việc, Hứa Vi làm việc cẩn thận, việc đã đồng ý, thì sẽ làm tốt, lần sau khi trở về, hắn không ngại đưa cho Hứa Vi một viên Trú Nhan Đan.

Về phần Vân Băng, Diệp Mặc không đi thăm nàng. Hắn vốn định đến trường học hỏi Thi Tu một chút đấy, nhưng Thi Tu đã tốt nghiệp, nếu mà đi

hỏi nói không chừng sẽ gặp Vân Băng. Bởi vì việc Ninh Khinh Tuyết. Diệp Mặc trong lòng cảm thấy tốt hơn là không nên một mình ở chung với phụ nữ

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 278

Tự Lừa Gạt Mình

Tống Gia Yến Kinh.

Nằm ngoài dự đoán của Tống Nguyên Nghĩa và Tống Kỳ Minh chính là, lần trước chuyện ở Vô Lượng Sơn đã xảy ra cách đây mấy tháng, Diệp Mặc cũng không tìm tới Tống Gia tính sổ. Chẳng lẽ là bọn họ nghĩ sai rồi? Nếu Diệp Mặc thực sự không dám tìm tới Tống Gia tính sổ, có nên để người của Tống Gia trở lại Yến Kinh.

Có lẽ lúc trước Diệp Mặc cũng không biết thân phận của đám người của Tống Hải, quân tử báo thù mười năm không muộn, hiện tại Tống Gia còn không có sức mạnh chống lại Diệp Mặc, chỉ có thể là tạm thời chịu đựng.

Hiện giờ đại viện của Tống Gia không còn náo nhiệt vui vẻ như lúc trước nữa, trong đại viện người đang ở so với mấy tháng trước cũng là cách nhau khá xa. Ngoại trừ Tống Nguyên Nghĩa và Tống Kỳ Minh còn đang ở, cũng chỉ có Tống Kỳ Trạm mà thôi. Ban đầu còn có Tống Gia đời thứ ba ở nơi đây. Nhưng Tống Hải sau khi biến mất, những người này lần lượt bị Tống Kỳ Minh điều đi.

Đường Cần gần đây cảm giác rất hạnh phúc, tuy rằng Tống Kỳ Minh đã từng vì một số nguyên nhân phụ lòng cô, nhưng cuối cùng gã không quên nàng, lúc cô sắp chết tìm được cô, cho cô sự ấm áp và trìu mến bao nhiêu năm chờ đợi.

Mặc dù trong lòng nàng đối với Tống Kỳ Minh rất là oán hận, nhưng khi nhìn Tống Kỳ Minh quỳ gối trước mặt nàng bắt lấy tay cô xin cô tha thứ, trong lòng nàng đã tha thứ cho y. Mình chịu khổ nhiều năm như vậy không

có gì, ít nhất Kỳ Minh đã trở về. Tuy rằng đứa con Bắc Vi này không muốn cùng nàng đi Yến Kinh, tuy nhiên Kỳ Minh nói rõ, sẽ không để cho Bắc Vi thua thiệt, bây giờ đúng theo lời Tống Kỳ Minh nói, Đường Cần không có bất kỳ hoài nghi.

Mặc dù cô không làm giải phẫu, nhưng thân thể của cô cũng đang dần dần bình phục, thậm chí trên mặt có một ít sắc hồng khỏe mạnh. Nghĩ đến mỗi ngày Kỳ Minh phụng dưỡng cô, trong lòng cảm giác sung sướng, bao nhiêu năm vất vả và chờ đợi cuối cùng có kết quả như nàng mong muốn. Cô không thèm để ý Kỳ Minh có tiền nhiều hay ít, cũng không thèm để ý y có quyền nhiều hay ít. Ở trong lòng của nàng, chỉ cần có thể ở cùng với Kỳ Minh, chính là hạnh phúc lớn nhất.

Đôi khi, Kỳ Minh thậm chí cùng cô ngồi một đêm, không có bất kỳ đòi hỏi, chỉ cùng nàng ôn lại kỷ niệm năm xưa ở cùng nhau.

Đường Cần biết hôm nay Kỳ Minh sẽ không tới đây, bởi vì Kỳ Minh nói qua, y hôm nay việc công rất nhiều, sẽ trở về rất muộn. Cho nên cô cố ý nấu một ít cháo hạt sen, cô không muốn để y quá vất vả.

Còn có một niềm vui bất ngờ cô muốn để lại cho Kỳ Minh, chính là cô đã có thể đi lại, chẳng những có thể đi lại, còn có thể giúp Tống Kỳ Minh nấu cháo.

Chỗ làm của Tống Kỳ minh bình thường là không cho phép bất cứ kẻ nào vào đây, nhưng y đã nói qua với mình người khác là người khác, Đường Cần là Đường Cần, không có bất kỳ người nào có thể thay thế vị trí cô trong lòng y.

Y bỏ lỡ hơn hai mươi năm, không nghĩ còn ngày hối hận. Cho nên Đường Cần cũng không có để ý chỗ làm việc của Tống Kỳ Minh không cho người khác vào. Hơn nữa hiện tại Đại Viện Tống Gia cũng ít người, chủ yếu cũng không có người để ý.

Làm cho Đường Cần thất vọng chính là, cô đi vào sân sau chỗ Tống Kỳ

Minh, lại phát hiện lầu hai đèn tắt, rõ ràng Tống Kỳ Minh vẫn chưa về.

Một hồi âm thanh ô tô nổ vang lái vào sân, mà xe không dừng ở sân trong, mà là trực tiếp lái vào sân sau. Đường Cần biết là Tống Kỳ Minh đã trở về, trong lòng vui vẻ, đang muốn bưng cháo hạt sen đi tới, nhưng cô thấy trong xe xuống hai người, lại cứng rắn dừng lại bước chân.

Đi ra chính là có Tống Kỳ Minh, nhưng còn có một cô gái trẻ tuổi, xem ra hai người có quan hệ rất tốt, cô gái kia còn khoác lên cánh tay của Tống Kỳ Minh.

- Ông ấy không phải nói với mình là ly hôn rồi sao? Hơn nữa nếu không có ly hôn, người phụ nữ này so với Bắc Vi cũng lớn hơn không được bao nhiêu.

Đường Cần bỗng nhiên cảm giác tay có chút phát run, cô không quan tâm Tống Kỳ Minh dẫn theo một cô gái trở về, mà là đang quan tâm Tống Kỳ Minh đang gạt cô.

Tống Kỳ Minh và cô gái kia đi đến sân sau phía dưới phòng làm việc, đã ôm lấy nhau.

Âm thanh hôn môi nghẹn ngào, và tiếng động lã lướt, khiến Đường Cần không thể tin được là thời gian trước mỗi lúc trời tối Tống Kỳ Minh ở cùng với cô.

Trong lòng nàng dâng lên nổi thất vọng thật sâu, tuy nhiên lại không đi oán hận Tống Kỳ Minh, có lẽ thân thể của mình không tốt, không có cách nào ở cùng ông ấy, ông ấy mới có thể là như vậy - Chúng ta đi lên lầu.

Tống Kỳ Minh cuối cùng thở dốc một chút, sờ vào ngực cô gái trẻ kia nói.

- Ừ, lão thái bà kia được nuôi dưỡng trong nhà có còn ở đây không? Thật sự là có chút đáng ghét.

Tiếng gái của cô gái rất êm dịu, nhưng rõ ràng là mang theo giọng điệu mất hứng.

Tống Kỳ Minh thở dài nói:

- Không có cách nào, hiện tại Tống Gia bọn anh bị họ Diệp kia uy hiếp kịch liệt, bả dù sao cũng là mẹ nuôi Đường Bắc Vi, anh đón bả qua đây, chỉ là để họ Diệp kia kiêng nể một chút thôi. Vốn cơ bản anh nghĩ chính là, Diệp Mặc người này với tính tình ấy, rất có thể bởi vì mẹ Đường Bắc Vi, sẽ không làm gì Tống Gia. Tuy nhiên xem ra có vẻ là bọn anh quá lo lắng, hắn chỉ có một người, càng lợi hại cũng không dám ra tay với Tống Gia. Về phần Đường Cần mac84 bà già đó đi, thêm một hai người nhàn rỗi Tống Gia anh vẫn nuôi nổi mà.

Cô gái bật cười nói:

- Tình nhân cũ của anh trở thành một con chó nuôi áh.

- Tình nhân cũ cái gì, đừng ghê tởm thế. Hai mươi năm trước nói không chừng anh còn có một chút hứng thú chơi một lần, hiện tại anh mỗi ngày nói chuyện cùng với bà ấy chính là giết thời gian. Ôi, em cũng không phải để ý bà ấy, chỉ có điều không nghĩ tới con gái nuôi của bà ấy lại là em Diệp Mặc, thật sự rất may mắn. Nếu không thì, anh làm sao còn để ý tới bà ấy.

Tống Kỳ Minh dường như nhớ tới bộ dạng Đường Cần, nhíu nhíu mày.

Cô gái kia lại nhẹ giọng cười:

- Nghe nói cô Đường Bắc Vi kia là một người đẹp bại hoại, anh khẳng định nhìn trúng cô Đường Bắc Vi rồi nha, em nghe anh nói về Đường Bắc Vi rất ư tự nhiên.

Tống Kỳ Minh cười ha hả một chút - Đáng tiếc, cô ta là em Diệp Mặc, tên Diệp Mặc kia Tống Gia bọn anh tạm thời không chọc hắn nữa.

- Anh nói một cái, thì liền biết anh đối với cô nàng kia động lòng thế nào

rồi, ngay cả em anh cũng dám động.

Cô gái này sau khi nói một câu, dường như miệng bị cái gì ngăn chặn, quả thật lâu sau mới thở dốc một cái nói:

- Em đương nhiên không để ý đến Đương Cần kia, em để ý chính là con cọp cái trong nhà anh kìa - Nói ra thì, em còn muốn cảm ơn Diệp Mặc, không phải hắn, anh làm sao có thể tống tiễn con cọp cái Tống Gia kia, chúng ta làm sao dám ở chỗ này, ưm…

Nói phân nửa, cô gái này miệng giống như lại bị cái gì ngăn chặn, phát ra một đoạn âm thanh ú ớ.

Chân tay Đường Cần lạnh như băng, bát cháo hạt sen trong tay đã rơi trên bãi cỏ từ khi nào cô không biết. Tống Kỳ Minh hối hận ở trước mặt mình không ngờ là một người như vậy, cô bỗng nhiên cảm giác sức lực trong người rời cô mà đi.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, vốn là tối nay hắn đến Tống Gia giết người, tuy nhiên lại nhìn thấy một cảnh này, trong lòng hắn cũng không khỏi đau xót thay mẹ Đường Bắc Vi. Thích một người đàn ông như vậy, chẳng lẽ Đường Cần không biết diện mạo thật của Tống Kỳ Minh, chẳng lẽ Đường Cần thật sự tin tưởng tất cả lời nói của Tống Kỳ Minh? Diệp Mặc tuyệt đối không tin, Đường Cần chỉ là đang dối gạt chính cô ta mà thôi.

Có lẽ cô biết mạng của mình không lâu, cho nên muốn hạnh phúc trước khi chết, mà không phải mang theo tiếc nuối cả đời.

Đôi khi, thích thì thích, không có bất kỳ lý do nào. Diệp Mặc nghĩ tới Lạc Ảnh, mình thích Lạc Ảnh bởi việc khác thay đổi? Hắn tin tưởng Lạc Ảnh sẽ không phụ hắn, nhưng nếu phụ hắn? Diệp Mặc tự hỏi mình, cuối cùng phát hiện mình vẫn thích cô ấy như cũ. Liền như cùng thời điểm hắn yêu Ninh Khinh Tuyết, Ninh Khinh Tuyết đối với hắn lạnh lùng, nhưng hắn không ngờ không trách cô, từ đáy lòng cũng không hận cô, chỉ có đều tình yêu dâng lên xúc động mà thôi.

Có lẽ, Đường Cần đối với Tống Kỳ Minh cũng như vậy, thích thì thích không có bất kỳ lý do, nếu có cũng là lúc trước kia hồn nhiên trong sáng. Cho dù biết rõ Tống Kỳ Minh lợi dụng cô, Tống Kỳ Minh lừa cô, nhưng cô thà rằng mình đi lừa gạt mình. Chỉ có điều hiện tại cô đã lừa không nổi, nếu có thể, Diệp Mặc tin tưởng trong lòng cô chắc chắn hối hận khi thấy cảnh tượng này, nghe thấy những lời này.

Diệp Mặc thấy Tống Kỳ Minh che cô gái kia, hai người vừa sờ mó vừa đi lên lầu. Rất lâu Đường Cần mới phun ra một búng máu, mới chậm rãi đứng lên, thế nhưng cô lại quyến luyến nhìn hướng Tống Kỳ Minh lên lầu, mới từ từ rời khỏi sân sau.

Nhìn Đường Cân thân thể lẻ loi gầy yếu, giống như một gốc cây tàn lay động trong gió lạnh, Diệp Mặc trong lòng thậm chí có chút khó chịu, người nào không thích, khăng khăng phải thích người đàn ông như vậy? Nhưng hắn không có cách nào giúp cô, hơn nữa hắn còn biết, hôm này hắn giết Tống Kỳ Minh, ngày mai Đường Cần biết nhất định sẽ đau lòng chết mất.

Chỉ có điều cho dù là Diệp Mặc biết mẹ Đường Bắc Vi đau lòng, hắn vẫn sẽ giết Tống Kỳ Minh. Từ nay về sau hắn tuyệt đối sẽ không vì bản thân mình nương tay với kẻ thù, mà lâm vào khốn cảnh. Tống Kỳ Minh hắn phải giết. Chỉ đợi việc này chấm dứt, để Đường Cần và Đường Bắc Vi sống cùng nhau là quá tốt rồi.

Đèn giường lờ mờ sáng lên, Tống Kỳ Minh và cô gái trẻ tuổi kia đã cuộn nhau ở trên giường, quần áo của cô gái kia hoàn toàn bị xé đi, lộ ra hai bầu ngực nở nang. Tống Kỳ Minh hai cánh tay không ngừng nhào nặn, một bên không ngừng thở hổn hễn, đồng thời còn không quên xé đi quần áo trên người mình. Cô gái trẻ kia càng thêm khát khao hơn so với Tống Kỳ Minh, đã không chỉ một lần lật Tống Kỳ Minh nằm xuống dưới Trong lòng Diệp Mặc khâm phục thể lực Tống Kỳ Minh, cũng 50-60 tuổi, thể lực còn tràn đầy như thế.

Diệp Mặc giơ tay một tia gió bắn ra ngoài, cô gái đang điên cuồng xé rách áo Tống Kỳ Minh đã bị choáng nằm trên giường. Tống Kỳ Minh lại

không có chút phản ứng nào, mãi đến lúc y phát hiện cô gái này không hề động đậy, mới giật mình ngừng lại.

- Tiểu Nguyệt.

Tống Kỳ Minh hơi kinh hoảng kêu lên một câu.

- Không cần kêu, tôi dã đánh ngất xỉu cô ta rồi.

Âm thanh Diệp Mặc lạnh lùng vang lên.

Tống Kỳ Minh toàn thân chấn động, bỗng nhiên xoay người, dưới bóng đèn lờ mờ, bóng dáng Diệp Mặc đứng ở cạnh cửa. Tống Kỳ Minh bị hù toàn thân ra mồ hôi lạnh, da đầu từng đợt run lên, thật lâu mới nhớ tới hỏi:

- Anh, anh là ai?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 279

Kết Thúc Ân Oán

Chuẩn bị đòi một vài món nợ cũ.

Diệp Mặc nói xong, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh loan đao.

Tống Kỳ Minh trơ mắt nhìn Diệp Mặc. Ông ta không biết hắn lấy thanh loan đao ra từ chỗ nào. Bất quá ông ta lập tức có phản ứng, giọng nói hơi run rẩy:

- Cậu, cậu chính là Diệp Mặc?

- Không sai, ông rất thông minh. Biết rõ thiếu nợ Diệp Mặc tôi. Chỉ có điều gần đây tôi bận nhiều việc, mãi tới hôm nay mới đến chỗ ông tínhsổ.

Giọng nói của Diệp Mặc rất lạnh.

Tống Kỳ Minh không hổ danh là một gia chủ. Tuy rằng trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng ông ta buộc mình phải dần tỉnh táo lại.

- Diệp thiếu gia, chuyện giữa Tống Gia và cậu là do hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm. Tuy là hiểu lầm, nhưng tôi đã hoàn toàn giải tán Tống Gia. Điều này là muốn biểu đạt sự áy náy đối với cậu. Nếu cậu có thể bỏ qua cho Tống Gia một lần, Tống Kỳ Minh tôi thề, từ nay về sau Tống Gia là con chó của cậu.

- Một hiểu lầm rất lớn.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Diệp Mặc tôi cũng không phải người đuổi tận giết tuyệt. Tôi đã bỏ qua

cho Tống Gia không chỉ một lần. Nhưng các ông đã khiêu chiến đến giới hạn cuối cùng của tôi. Không ngờ ngay cả Khinh Tuyết và Bắc Vi, các ông cũng dám hại. Còn dám bảo em gái tôi đi hại tôi. Hôm nay tôi sẽ để ông chết được rõ ràng. Bất quá ông yên tâm, mấy nghiệt chủng đã đi khỏi Tống Gia, chỉ cần tôi gặp, tôi sẽ không để lại dù chỉ một người.

Trên mặt Tống Kỳ Minh hiện ra ham muốn được sống, thảm thiết nói:

- Chuyện đó không có bất kỳ quan hệ gì với Tống Gia. Hoàn toàn là âm mưu của Đông Phương Tê. Tống Gia căn bản bị xích...

Tống Kỳ Minh còn chưa nói xong, ông ta đã không có cách nào nói hết, Diệp Mặc đã một quyền đánh nát tâm mạch của ông ta. Thậm chí ngay cả sau khi chết, miệng ông ta vẫn còn mở lớn, duy trì dáng vẻ đang giải thích.

Diệp Mặc không dùng đao giết ông ta, chỉ dùng đao để dọa ông ta mà thôi. Với một quyền này, Diệp Mặc đánh chết Tống Kỳ Minh nhưng từ ngoài thân đến trong nội tạng không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Tuy nhiên cho dù Diệp Mặc làm như vậy, rất nhiều người sẽ vẫn suy đoán Tống Kỳ Minh là bị người ngoài giết, hoặc nói thẳng ra sẽ cho là đã bị Diệp Mặc giết. Nhưng Diệp Mặc vẫn muốn làm như vậy. Có chuyện cho dù biết rõ, vẫn muốn làm ra biểu hiện giả tạo.

Nếu Tống Kỳ Minh bị người ta quang minh chính đại giết ở trong nhà, chuyện đó cho dù muốn đè cũng không đè xuống được. Dù sao Tống Kỳ Minh vẫn là một nhân vật có chút thế lực.

Diệp Mặc ném Tống Kỳ Minh đến bên cạnh cô gái. Sau đó, với tốc độ nhanh nhất, hắn đã giết Tống Nguyên Nghĩa và Tống Kỳ Trạm. Trong Tống Gia, dường như chỉ có ba người này là nhân vật cấp quan trọng. Tuy rằng còn có một vài bảo mẫu và người làm vườn nhưng cho tới bây giờ Diệp Mặc vẫn không muốn chó gà không tha. Thậm chí ngay cả nhân viên bảo vệ, hắn cũng không giết.

Về phần Tống Nguyên Nghĩa và Tống Kỳ Trạm, Diệp Mặc giết xong trực tiếp đốt xác thành bụi. Để lại một cái xác của Tống Kỳ Minh là được rồi. Để lại thêm cũng chẳng khác nào không để lại.

Tuy rằng không giết sạch tất cả dòng chính của Tống Gia nhưng trong lòng Diệp Mặc đã thoải mái hơn rất nhiều. Hắn luôn bị Tống Gia ám toán, hiện tại giết mấy nhân vật đứng đầu của Tống Gia, tức giận trong lòng hắn đã nguôi ngoai.

Làm xong những việc này, Diệp Mặc mới đi tới chỗ ở của Đường Cần. Hắn muốn nói chuyện với Đường Cần một chút, sau đó dẫn cô tới chỗ của Bắc Vi.

Điều khiến Diệp Mặc thật sự không ngờ được chính là, Đường Cần đã tự sát. Hắn có chút trầm mặc. Đường Cần là một người phụ nữ bất hạnh. Ngay cả một vài hy vọng đơn giản cuối cùng cũng không đạt được. Cô cả đời bơ vơ, chỉ mong kiếp sau cô có thể gặp được một người tốt.

Diệp Mặc lặng lẽ hỏa táng Đường Cần, lúc này mới dùng một hộp ngọc, thu tro cốt của Đường Cần, định sẽ đưa đến cho Bắc Vi.

Rời khỏi Tống Gia, Diệp Mặc không đi tìm Diệp Lăng. Nếu hiện tại hắn đi tìm Diệp Lăng, chính là nói rõ cho người khác biết, mấy người Tống Gia đều là do hắn giết. Loại chuyện như vậy, chắc chắn Diệp Mặc sẽ không làm. Cho dù bị người khác đoán được người của Tống gia là do hắn giết, hắn cũng không thể trắng trợn cho người khác thấy chuyện này là do hắn làm.

Ngày hôm sau, Tống Gia truyền ra việc Tống Kỳ Minh và cháu dâu của ông ta trần truồng nằm ở trên giường, đồng thời Tống Kỳ Minh bởi vì kích động quá độ đã chết. Hơn nữa nhân vật số một của Tống Gia là Tống Nguyên Nghĩa lại mất tích. Sau khi Tống Gia giải thể, lại rơi xuống vực sâu. Tống Gia là một trong năm gia tộc lớn ở Hoa Hạ, giống như mặt trời Tây Sơn, chậm rãi rơi xuống.

Mà lúc này Diệp Mặc đã rời khỏi Yến Kinh. Hắn ngồi tàu hỏa đi tới

Hàm Sơn. Mục đích của hắn chính là Tiêm Hải Giác. Chính đám người Kiều Cương đã phát hiện ra chỗ của Huyết Sắc San Hô. Bởi vì tiện đường, hắn cũng muốn đi thăm Phương Nam xem thế nào. Hắn đã đáp ứng sẽ đi hỗ trợ Phương Nam, chỉ vì bị mọi chuyện khác trì hoãn, vẫn chưa đi được. Hơn nữa lần này hắn đi tìm Phương Nam, còn có chuyện muốn Phương Nam hỗ trợ.

Diệp Mặc không mua vé, nửa đường thì nhảy lên tàu hỏa đi tới Hàm Sơn. Cho nên vừa lên xe, chuyện đầu tiên hắn nghĩ tới là tìm một chỗ ngồi.

Bất quá tuy rằng Diệp Mặc không mua vé, nhưng bởi vì không có nhiều người đi từ Yến Kinh đến Hàm Sơn, nên vẫn còn nhiều chỗ trống. Diệp Mặc đi lên liền tìm được chỗ ngồi.

- Chú em muốn đi Tân Khẩu sao?

Diệp Mặc vừa mới lên xe, một người đàn ông trung niên ngồi đối diện liền cười chào hỏi, đồng thời đưa qua một điếu thuốc lá.

Diệp Mặc đẩy điếu thuốc trở lại, mỉm cười nói.

- Tôi đi Hàm Sơn, nhưng tôi không hút thuốc.

- Tôi thấy cậu không mang túi, còn tưởng cậu đi đến Tân Khẩu ngay gần đây chứ. Hàm Sơn cũng không gần. Ngay cả loại xe tốc hành này, cũng phải mất cả ngày.

Người đàn ông trung niên này quan sát rất kỹ.

Người này quan sát cẩn thận tỉ mỉ như vậy, lại khiến Diệp Mặc chú ý tới ông ta. Trên tay ông ta có vết chai rất dày. Hơn nữa cơ bắp trên người căng cứng. Có thể thấy được người này là người luyện võ. Tuy rằng tu vi nội khí vẫn chưa nhập cấp, hoặc là nói căn bản không tu luyện theo hệ thống, nhưng người bình thường không phải là đối thủ của ông ta.

- Không hút thuốc lá cũng tốt. Tôi lại là một người nghiện thuốc. Chú em muốn đi Hàm Sơn làm giàu sao?

Người đàn ông trung niên này thấy Diệp Mặc không hút thuốc lá, liền cất điếu thuốc đi.

Tuy rằng người này tỏ ra quá tự nhiên, nhưng Diệp Mặc lại không thấy đáng ghét. Có lẽ do diện mạo của ông ta. Tuy rằng khuôn mặt ốm yếu, nhưng con mắt rất có thần, hơn nữa mắt không hấp háy. Diệp Mặc rất ghét loại người luôn hấp háy mắt. Hắn thực sự không thích tính cách của những người như thế. Nếu không phải là loại người có tâm cơ thâm trầm, thì chính là loại người yếu đuối rụt rè.

- Không phải, tôi chỉ muốn đi tới Quý Lâm. Chỉ đi qua Hàm Sơn thôi.

Ngược lại Diệp Mặc không giấu diếm về nơi mình muốn đi.

- Quý Lâm?

Người đàn ông trung niên nhăn mày một cái. Ông ta vừa mới nói hai chữ này, thì có hai người nữa đi tới. Đó là một người phụ nữ khoảng hai mươi, ba mươi tuổi, và một người thanh niên đeo kính. Xem ra hai người đi cùng nhau. Trong tay hai người đều cầm một cái túi không nhỏ. Người phụ nữ có vài phần nhan sắc, cách ăn mặc rất đơn giản, quần áo cũng rất mộc mạc. Mà bộ dạng thanh niên này lại có chút nho nhã yếu ớt. Người phụ nữ nhìn Diệp Mặc mỉm cười áy náy, sau đó nhìn người thanh niên kia nói:

- Tiểu Củng, em ngồi ở phía đối diện đi.

Nói xong người phụ nữ ngồi xuống bên cạnh Diệp Mặc.

Người đàn ông trung niên bị ngắt lời, thấy hai người này ngồi xuống, lại nói tiếp:

- Chú em, Quý Lâm là nơi không yên ổn. Cậu tới chỗ đó làm gì?

Diệp Mặc chỉ cười nhưng không trả lời. Người phụ nữ ngồi ở bên cạnh hắn có một mùi máu tươi nhàn nhạt. Mặc dù Diệp Mặc không biết cô ta đã từng giết người Cho nên, khi người phụ nữ vừa ngồi xuống, hắn liền cảm

nhận được. Hơn nữa người phụ này còn có vẻ đang hoảng sợ. Chứng tỏ trước khi lên xe cô ta đã giết người. Nếu chỉ đánh người khác bị thương, sẽ không có mùi máu tươi như vậy. Có thể bởi vì đây là lần đầu tiên của cô ta, cho nên cô ta cảm thấy sợ hãi.

Thế nhưng cho dù người phụ nữ này có giết bao nhiêu người, cũng không liên quan gì đến Diệp Mặc hắn. Hắn cười thoáng nhìn về phía người đàn ông trung niên nói:

- Tôi có một người bạn đang ở sát biên giới. Anh ấy đang kinh doanh không được tốt lắm. Tôi tới giúp anh ấy một chút.

Người Diệp Mặc nói chính là Phương Nam. Hắn quả thật muốn đi giúp Phương Nam. Hơn nữa Phương Nam là người không tồi. Nếu hắn muốn tổ chức thế lực của mình, Phương Nam là một ứng cử viên rất tốt.

- Bạn cậu buôn bán ở vùng biên giới sao? Tôi nghe nói người có thể buôn bán ở vùng biên giới đều là những người không đơn giản. Đều là người từng thấy máu, còn trải qua trận chiến lớn. Chỉ có người từng thấy máu thậm chí là đã giết người, mới có thể khiến người khác kinh sợ.

Vẻ mặt người đàn ông trung niên có chút kỳ lạ nói.

Diệp Mặc có chút ý tứ hàm xúc thoáng nhìn về phía người đàn ông trung niên. Hắn lập tức biết được, người đàn ông này không đơn giản. Ông ta căn bản cố ý nói thấy máu. Có người nào lần đầu tiên gặp mặt lại nói bạn của người khác từng giết người. Điều này cũng có chút thái quá. Hơn nữa chủ đề này càng không thích hợp để nói trên tàu hỏa.

Chỉ có điều, Diệp Mặc hiểu được, người đàn ông đã nhận ra chuyện người phụ nữ này đã làm. Ít nhất chuyện gây thương tích cho người khác không có gì khác thường. Ông ta nói như vậy hoàn toàn chỉ vì muốn an ủi người phụ nữ này. Chỉ có điều ông ta làm sao nhận ra được, vì sao lại muốn làm như vậy, Diệp Mặc lại không biết.

Diệp Mặc mỉm cười, không nói ra quan điểm của mình. Hắn chỉ yên lặng. Thế nhưng người phụ nữ ngồi bên cạnh Diệp Mặc quả nhiên toàn thân chấn động. Nhưng một lát đã dần dần bình tĩnh trở lại.

Người đàn ông trung niên chỉ thăm dò một câu. Tuy rằng ông ta không nhận ra tình huống của người phụ nữ này, nhưng ông ta vẫn cảm thấy người phụ nữ có chút không ổn. Nhưng ông ta còn muốn thăm dò Diệp Mặc hơn. Hiện tại ông ta phát hiện, đối với những lời mình nói, Diệp Mặc chỉ cười nhạt, không trả lời. Trong lòng ông ta lập tức hiểu ra Diệp Mặc không phải là người bình thường.

- Tôi tên là Tàng Gia Nghiêm. Tôi cũng tính đi Hàm Sơn. Không biết bạn cậu kinh doanh gì vậy? Ha hả, nếu thích hợp, tôi cũng muốn làm cùng.

Tàng Gia Nghiêm nói rất rõ ràng. Chính là muốn hỏi Diệp Mặc, có cơ hội hợp tác hay không.

Nghe Tàng Gia Nghiêm nói xong, trong lòng Diệp Mặc hơi chấn động. Tâm tư của Tàng Gia Nghiêm tinh tế, giỏi về quan sát ngôn ngữ xem sắc mặt. Hiện tại biết bạn Diệp Mặc buôn bán ở vùng biên giới, còn dám hỏi có cơ hội hợp tác hay không. Điều đó chứng tỏ ông ta cũng là một người to gan. Hắn lại liên hệ đến việc vừa rồi, ông ta cố ý an ủi người phụ nữ. Tuy rằng không biết mục đích của ông ta, nhưng có thể chứng minh ông ta là người không tệ.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi tên là Diệp Mặc. Bạn tôi tên là Phương Nam, sắp làm kinh doanh lớn. Nếu anh Tàng muốn hợp tác, đương nhiên không có vấn đề. Chúng tôi cũng đang cần người.

Diệp Mặc vừa mới nói xong, Tàng Gia Nghiêm còn chưa kịp trả lời, mấy nhân viên bảo vệ sắc mặt nghiêm túc lao về phía Diệp Mặc.

Người phụ nữ và anh thanh niên ốm yếu thấy nhân viên bảo vệ tiến tới,

sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Thậm chí toàn thân bắt đầu run rẩy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 280

Súc Sinh

Người phụ nữ và người thanh niên gầy yếu mới lên tàu nhìn thấy nhân viên cảnh sát đến kiểm tra, sắc mặt liền tái nhợt, thậm chí cả người phát run lên.

- Viên Mai Hương, Viên Củng, hai người thật biết trốn, nhưng hiện giờ có người nghi ngờ các người có liên quan đến án cố ý mưu sát ở bến sông thị trấn Phương Hà, các người giờ nhất định phải quay về phối hợp điều tra.

Viên cảnh sát cầm đầu hơi béo, nhưng giọng điệu nói chuyện lại rất nghiêm khắc, không cho người nghe chút đường nào phản bác lại.

Gặp chuyện, thân hình run rẩy của người phụ nữ kia lại bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh, lại nhìn viên cảnh sát rồi mới lên tiếng:

- Các anh không cần động thủ, tôi sẽ đi cùng các anh. Nhưng tôi biết tôi chỉ cần đi vào là sẽ không có hi vọng tìm được đường ra. Cho nên tôi phải nói hết cho mọi người ở đây biết những chuyện tôi đã trải qua, tôi muốn mọi người biết rõ đời này còn điều gì ẩn giấu.

- Đem cô ta đi, Viên Mai Hương, có lời gì thì đợi luật sư đến rồi nói.

Gã cảnh sát béo không đợi người phụ nữ trẻ nói xong đã quát lớn.

- Ha ha, luật sư của tôi, tôi chỉ cần rơi vào tay các anh một cái, đến cặn bã mà ăn còn không có, nói gì đến luật sư?

Cô gái tên Viên Mai Hương bỗng cười to, nhưng trên mặt lại vô cùng

buồn bã.

Lúc này 2 viên cảnh sát phía sau viên cảnh sát béo đã bước lên trước định bắt người, 2 gã cảnh sát trẻ đã túm lấy tay Viên Mai Hương, lôi ra chiếc còng định còng tay cô.

- Buông cô ấy ra, để cho cô ấy nói, có chuyện gì không thể để cho người khác biết hay sao?

Tàng Gia Nghiêm đột ngột đứng lên, chỉ vào viên cảnh sát lớn tiếng nói.

Gã cảnh sát béo nhíu mày, lạnh lùng nhìn Tàng Gia Nghiêm nói:

- Sao, anh muốn giúp hung thủ chống lại lệnh bắt hả?

Tàng Gia Nghiêm đập chiếc bàn trà trước mặt nói:

- Chống lệnh bắt? Anh đừng có lên mặt!

- Anh chỉ là tên cảnh sát nhỏ mà thôi, có tư cách gì mà nói tôi giúp người chống lệnh bắt, bố đây gặp nhiều chuyện lớn hơn nhiều rồi. Lúc nãy anh bảo người ta là người bị hiềm nghi, giờ lại biến người ta thành hung thủ luôn, quả là trắng đen gì cũng từ miệng anh nói! Thật khâm phục, khâm phục quá! Cô gái này, cô có gì oan ức cứ nói, nơi này nhiều người, để xem ai không cho cô nói!

Tàng Gia Nghiêm vừa dứt lời, trong xe vang lên tiếng xôn xao, rõ ràng rất nhiều người cho rằng Tàng Gia Nghiêm nói rất đúng, phải để cho Viên Mai Hương có cơ hội nói ra chuyện này.

- Anh là cái thá gì? Anh có tư cách gì dạy bảo cảnh sát hả? Có tin tôi cũng bắt anh đi cùng không?

Một cảnh sát trẻ đứng sau viên cảnh sát mập không kiên nhẫn nói.

Tàng Gia Nghiêm cười ha hả, lấy ra một tờ giấy chứng nhận và vài chiếc huân chương công lao để lên bàn trà nói:

- Tôi là ai à, tôi là một người lính, lúc tôi xả thân vì tổ quốc thì cậu ở đâu? Chả lẽ bố đây nói vài lời cũng không được?

Gã cảnh sát mập quét mắt nhìn qua, nhìn thấy một tờ giấy căn cước quân nhân không biết của binh chủng nào, nhìn giống như căn cước của quân nhân xuất ngũ mà cũng lại không giống, thậm chí, bên cạnh còn có hai chiếc huân chương hạng hai, một chiếc có vẻ như là huân chương hạng ba.

Lập được nhiều công lao như vậy, trong lòng cảnh sát mập cũng thất kinh, nhưng gã là người thông minh, không đến gần cầm huân chương lên xem rõ, vì không rõ có chuyện gì xảy ra còn có thể nói không biết, đã nhìn rõ rồi thì sẽ không thoái thác được nữa.

Viên Mai Hương thấy đám cảnh sát không nói gì nữa, cũng không định còng tay cô lại, biết cơ hội khó đến, cô lập tức khóc lóc nói:

- Ba năm trước, tôi mới tốt nghiệp đại học Tài chính, đi ngang qua bến sông thị trấn Phương Hà, bị Đậu Sâm bắt đi, sau đó bị gã ép làm vợ, lúc đó chỉ cần tôi không làm đúng ý gã một chút là gã sẽ ra tay độc ác với tôi.

Nói xong, Viên Mai Hương vén tay áo lên, trên cánh tay, trên mặt đều là vết thương chồng chất, nhìn thấy ghê người.

- Đúng là ngang ngược!

Tàng Gia Nghiêm đập bàn, nổi giận đùng đùng. Mọi hành khách trên tàu đều động lòng trắc ẩn với bộ dạng của Viên Mai Hương.

Viên Mai Hương lại chớp mắt, nói tiếp:

- Nửa năm sau, tôi có cơ hội trốn thoát, tôi đến đồn cảnh sát thị trấn Phương Hà báo cảnh sát, nhưng chẳng những tôi không được đưa đi, lại bị đánh cho một trận, lại bị Đậu Sâm mang về. Sau khi gã mang tôi về, lại càng đánh đập tôi tàn ác.

- Sau đó tôi đành cam chịu, không chạy trốn nữa. Cho đến lúc tôi có một đứa con, lại bị tên Đậu Sâm ham ăn biếng làm đem bán đi mất, tôi lại muốn chạy trốn, nhưng lại bị Đậu Sâm canh giữ gắt gao và tra tấn tôi tàn bạo gấp bội.

- Nhưng vẫn chưa là gì, tên súc sinh đó hết tiền, lại muốn tôi đi phục vụ bạn bè gã, thậm chí, muốn tôi ra ngoài bán thân để cung cấp tiền cho gã. Tôi sống chết không chịu nghe, sau đó em trai Viên Củng mới tìm được tôi.

- Em trai tìm tôi ba năm, cậu ấy tìm được tôi rồi liền đi báo cảnh sát, tôi kéo cậu ấy lại. Chính vì như vậy, bị tên súc sinh Đậu Sâm phát hiện, gã dẫn người đem em trai tôi trói lại, tôi bèn cầu xin gã thả em tôi ra.

Cậu thanh niên gầy yếu dụi dụi mắt, đỡ lấy thân hình Viên Mai Hương.

Viên Mai Hương lại nức nở nói:

- Tên súc sinh Đậu Sâm đáp ứng yêu cầu của tôi, khiến tôi rất vui mừng, nhưng một người bạn của Đậu Sâm không chịu được hắn lòng lang dạ sói, bèn nói cho tôi biết tên súc sinh đó không ngờ định đem bán một bên thận của em trai tôi.

- Đêm hôm đó, thừa dịp Đậu Sâm uống rượu say, tôi lấy trộm chìa khóa của gã, thả em trai tôi ra.

- Nhưng lúc chúng tôi định chạy trốn, lại vẫn bị gã phát hiện, tôi lúc giằng co với gã không cẩn thận, dùng dao cắt đứt động mạch của gã.

- Chuyện này không liên quan gì đến em trai tôi, tôi biết tôi chỉ cần đi vào, sẽ không thể quay ra được, nhưng tôi xin mọi người buông tha cho em trai tôi, nó vô tội!

- Súc sinh!

Tàng Gia Nghiêm giận dữ:

- Đúng là không có vương pháp gì nữa, tên súc sinh Đậu Sâm này chết cũng đáng, nếu là bố đây đã giết nó cả trăm lần rồi. Sao lại đi vào là không ra được, mấy cảnh sát các người, các bố đây đổ máu bảo vệ đất nước để bị các người dẫm đạp thế sao?

Mấy gã cảnh sát cau máy, muốn bắt người phụ nữ này đi, nhưng lại sợ dân chúng phẫn nộ.

Trong lúc mấy gã cảnh sát còn chưa biết làm gì, tàu hỏa đã tới trạm mới, Viên Mai Hương buồn bã nói:

- Bởi vì em trai của Đậu Sâm, Đậu Lâm là một đội trưởng của cục cảnh sát thị trấn Phương Hà, tôi nghe nói người tiền nhiệm là một người tính tình ngay thẳng, nên đã bị Đậu Lâm hại. Vì thế tôi vào đó chỉ có đường chết, động thủ với Đậu Sâm là việc riêng của tôi, không liên quan đến em trai tôi, tôi chỉ xin các người thả em trai tôi ra.

- Tốt lắm, cô đã nói xong rồi, giờ sẽ có người dẫn hai người đi, có gì oan ức về đồn cảnh sát rồi nói.

Gã cảnh sát mập do dự nhìn thoáng qua Tàng Gia Nghiêm rồi mới nói với Viên Mai Hương.

Tàng Gia Nghiêm nghẹn lại, gã biết mình không thể làm chủ việc chị em họ Viên bị bắt đi, nhưng tính tình gã nhất định phải ngăn cản chuyện này.

- Giết anh trai ta, đồ gian phụ này, lại còn trốn đến đây.

Hai gã cảnh sát vội vàng chạy vào, gã cảnh sát chạy đằng trước là một gã mắt hình tam giác, vừa chạy lên tàu đã thấy chị em họ Viên đang đứng, trong mắt gã lộ ra vẻ thô bạo. Tất nhiên trong mắt y, chị em họ Viên đã như người chết.

- Đậu Lâm…

Viên Mai Hương thấy tên đàn ông mắt tam giác, rốt cục không kìm nổi,

thân hình lại run rẩy.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Tàng Gia Nghiêm đang định đi ra nói chuyện, nói:

- Đợi lát nữa gã Đậu Lâm kia động thủ với tôi, lúc hắn cung khai, anh giúp tôi quay lại.

Tàng Gia Nghiêm hơi sửng sốt, tuy chưa hiểu rõ ý Diệp Mặc, nhưng vẫn gật gật đầu lấy điện thoại ra.

- Lão Phát, sao giờ còn chưa bắt người? Hàn Đan, mau giải hai tên tội phạm giết người này đi.

Đậu Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn hai chị em họ Viên, lạnh giọng nói.

- Anh là Đậu Lâm, em trai của Đậu Sâm? Anh trai anh cưỡng đoạt phụ nữ, làm nhục nhân cách người ta, lại buôn bán bộ phận cơ thể người, xem ra anh cũng giúp đỡ không ít, đồ cặn bã.

Diệp Mặc đi ra, ngăn gã mắt tam giác lại, lạnh lùng nói. Hắn chỉ cần vừa thấy Viên Mai Hương nói chuyện, thấy ánh mắt và giọng điệu đã biết là cô không nói dối, thậm chí còn tránh dùng từ ngữ quá cực đoan.

Vốn Đậu Lâm nghe Diệp Mặc nói cũng chuẩn bị đuổi Diệp Mặc ra, nhưng nghe được hai chữ cặn bã cuối cùng, rốt cuộc gã không kìm được cơn tức giận, nhấc chân đạp Diệp Mặc một cái.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, lùi một chân lại, chân kia đá vào mắt cá chân Đậu Lâm, lại đưa tay búng lên trán gã, mới tiếp tục hỏi:

- Anh làm cảnh sát bao nhiêu năm rồi, đã làm những chuyện gì xấu, còn hại những ai nữa, mau nói hết ra xem nào.

Mình làm chuyện xấu lại tự nói ra? Lúc mọi người nghĩ Diệp Mặc thật ngốc, ánh mắt Đậu Lâm lại ngây ra, nghe xong lời Diệp Mặc nói, lại lẩm bẩm:

- Đội trưởng Hỗ là tôi giết, bởi vì hắn biết tôi cưỡng hiếp rồi giết con gái của Đỗ Xã. Những cô gái trong khu giải trí ở bến sông đều là do tôi cung cấp, đều là các cô gái ở vùng khác đến làm thuê, tôi đã nói rõ với ông chủ Đề, tiền lời mỗi người một nửa…

Đậu Lâm nói mỗi việc đều rất tàn khốc, toàn bộ người trong khoang xe trong lòng đều sợ hãi, trên đời lại còn kẻ vô nhân tính như vậy sao?

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Tàng Gia Nghiêm bảo:

- Cất đoạn anh vừa quay lại đi.

- Đúng vậy, không ngờ hai anh em tên này lại khốn kiếp đến thế, quả là không bằng loài súc sinh. Tôi thật muốn giết chết hắn ngay lúc này.

Tàng Gia Nghiêm nhìn chằm chằm Đậu Lâm đang quì trên mặt đất, ánh mắt thật sự bốc lửa.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không biết lấy đâu ra khẩu súng lục, nhắm ngay trán Đậu Lâm bắn một phát, hắn không ngờ lại giết Đậu Lâm trước mặt nhiều người như vậy.

Im lặng, toàn bộ mọi người trong xe đều im lặng, cho dù là Đậu Lâm đáng bị tử hình một vạn lần, nhưng cũng không thể giết gã ngay tại đây, hơn nữa trên người người này lại có súng, trong lúc nhất thời, toàn bộ toa xe lặng ngắt như tờ.

- Anh có súng?

Sau một lúc lâu, gã cảnh sát mập mới nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói một câu, lui lại phía sau mấy bước, rất rõ ràng là lo sợ Diệp Mặc sẽ tấn công gã.

Diệp Mặc nhìn nhìn Hàn Đan vừa cùng Đậu Lâm tiến đến, lạnh giọng nói:

- Vốn tôi cũng muốn bắn chết anh, nhưng để anh lại còn có tác dụng, nếu anh không thể cung cấp manh mối có ích, tôi sẽ vẫn quay lại giết anh.

Hàn Đan tuy cũng có súng, nhưng giờ cũng phát run, không ngờ lại gật gật đầu theo bản năng.

Diệp Mặc lúc này mới quay lại nói với tên cảnh sát béo:

- Đúng vậy, tôi có súng, người là tôi giết, đem giấy chứng nhận của tôi cho trưởng tàu của các anh xem.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra giấy tờ màu xanh của mình ném về chỗ viên cảnh sát.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 281

Tay Trắng Lập Nghiệp

Tên cảnh sát mập không phải ngốc, gã thấy Diệp Mặc dám công khai nổ súng giết người, mặc dù là sau khi lấy chứng nhận, nhưng việc này là không thể tin nổi.

Cho dù là người trong ngành đặc biệt, cũng không thể làm như vậy. Nhưng người trẻ tuổi trước mắt này cố tình làm như vậy. Điều này chỉ có thể nói là hắn không phải có lai lịch lớn để dọa người, mà là có thân phận đặc biệt nào đó.

Mấy người cảnh sát và bảo vệ rất nhanh đã chạy đi, ngay cả Đậu Lâm bị Diệp Mặc bắn chết cũng bị khiêng đi. Đây đúng là đến nhanh, đi cũng nhanh.

Không chỉ Tàng Gia Nghiêm biết Diệp Mặc không tầm thường, tất cả người trong xe đều biết hắn không tầm thường, cả xe trong lúc nhất thời yên tĩnh hẳn.

Tàng Gia Nghiêm cũng không phải là người không có kiến thức, anh ta thu hồi đồ đạc của mình, nói với Diệp Mặc:

-Người anh em Diệp đúng là ân đền oán trả, có thể quen biết anh, thật sự Tàng Gia Nghiêm tôi rất may mắn. Tôi còn tưởng người anh em Diệp là người buôn bán, thật đúng là có mắt không tròng.

Rất hiển nhiên, Tàng Gia Nghiêm cũng không phải ngu dốt như người bình thường, anh ta biết có cực ít người có giấy phép giết người. Không thể nghi ngờ gì, Diệp Mặc chính là một trong số những người cực ít này, nhưng

anh ta cũng biết cho dù là người có giấy phép giết người, cũng không thể công khai giết người, cho nên anh ta mới nói Diệp Mặc là người ân đền oán trả. Mà người có giấy phép giết người đều là tinh anh trong tinh anh của quốc gia, càng không có khả năng là một người làm ăn buôn bán, lúc này anh ta mới nghĩ đến Diệp Mặc lúc đầu là lừa anh ta.

Diệp Mặc chắp tay nói:

-Anh Tàng quá khen, thật ra tôi rất thích những người căm thù cái ác như anh Tàng, nhưng việc tôi muốn đến biên giới buôn bán không phải gạt anh, tôi thật sự muốn làm kinh doanh, súng của tôi được dùng hợp pháp, nhưng cũng là quan hệ hợp tác thôi.

Diệp Mặc nói đơn giản một câu, nhưng trong lòng Tàng Gia Nghiêm lại sửng sốt. Quan hệ hợp tác? Có ai lại có năng lực hợp tác với quốc gia? Nếu như Diệp Mặc nói thật, vậy bản lĩnh của hắn tuyệt đối là khủng khiếp.

Chị em họ Viên còn chưa kịp phản ứng, còn đang khiếp sợ, không tin được, người kiêu ngạo như Đậu Lâm lại bị người trẻ tuổi trước mặt này giết dễ dàng, thậm chí người trẻ tuổi kia còn đang trò chuyện vui vẻ trên xe.

Lúc này một gã đàn ông còn béo hơn đã cầm giấy tờ của Diệp Mặc vội vã chạy tới, đi theo phía sau gã là gã cảnh sát mập. Gã béo hơn đi đến trước mặt Diệp Mặc chào một cái, lúc này mới hai tay đưa giấy tờ cho Diệp Mặc nói:

-Tôi là trưởng tàu đoàn tàu này, Vạn Hữu Điền, huấn luyện viên Diệp, đây là giấy tờ của ngài.

Diệp Mặc cầm giấy tờ hỏi Tàng Gia Nghiêm lấy thẻ nhớ đưa cho cảnh sát béo nói:

-Đây là chứng cứ rõ ràng Đậu Lâm phạm tội, anh mang đến đồn cảnh sát Yến Kinh, nói là tôi gửi, còn chuyện ở bến sông, lần sau đến Yến Kinh tôi sẽ hỏi tiếp.

-Vâng, thưa huấn luyện viên Diệp.

Người trưởng tàu béo cúi đầu chào rất đúng qui cách.

-Tốt rồi, ở đây không có việc gì nữa rồi. Tôi sẽ đưa chị em họ Viên đi, lời khai của họ lúc nãy đã có ba cảnh sát nghe thấy.

Diệp Mặc gật đầu thản nhiên nói.

Nhìn trưởng tàu mang theo vài nhân viên bảo vệ rời đi, Diệp Mặc thở dài, trong lòng lại càng thêm khát vọng quyền lực. Đây là quyền lực ưu đãi, nếu như không có giấy chứng nhận, cho dù hắn có nhiều bản lĩnh hơn nữa cũng chỉ có thể giết người xong rời khỏi, chứ không thể vẫn ngồi lại đây yên ổn được, còn không theo nguyên tắc gì, tuy biết mình mang chị em họ Viên đi là vi phạm nguyên tắc nghiêm trọng, nhưng cũng không ai nói gì.

Viên Mai Hương lúc này mới phản ứng lại, sự tình lúc này đúng là nằm mơ cũng không ngờ tới, cô lại không hề bị đụng đến một cọng tóc. Cô bị kích động, vội vàng quỳ xuống cảm tạ Diệp Mặc, Diệp Mặc khoát tay nói:

-Một chút việc nhỏ thôi, không đáng nhắc đến, tôi nghe nói cô tốt nghiệp tài chính chuyên nghiệp?

-Vâng, tôi vốn tốt nghiệp đại học Tài chính xong chuẩn bị đi đến bến sông công tác mới gặp tên súc sinh kia.

Viên Mai Hương nói xong trong mắt vẫn lộ ra vẻ kinh hoàng như cũ.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Tôi muốn đi làm kinh doanh một chút, nếu cô không có chỗ nào tốt đi, đi giúp tôi làm chút việc về tài vụ, tất nhiên là nếu cô có nơi tốt hơn để đi, hoặc phải về nhà cũng được. Tôi chắc chắn những người đó không dám đến tìm cô nữa đâu.

-Tôi tình nguyện cùng anh đi làm ăn, chỉ có việc là em trai tôi phải đi

học, nó vì đi tìm tôi mà đã bỏ lỡ ba năm.

Viên Mai Hương giọng điệu rất đơn giản, rõ ràng là rất cảm ơn Diệp Mặc.

-Được, vậy sau này cô hãy đi theo anh Tàng, đợi tôi gặp được Phương Nam xong, sau đó sẽ tính việc làm ăn của chúng ta. Còn em trai cô cứ ở lại Quế Lâm đi học cũng được.

Diệp Mặc đi một chuyến tàu lại giúp được vài người, trong lòng thấy rất vui, tuy hắn không biết Viên Mai Hương bản lĩnh thế nào, nhưng lại rất thích tính cách của Tàng Gia Nghiêm.

Trong một gian phòng tối om ở Quế Lâm, Phương Nam vẫn nằm trên giường như cũ, nhưng hiện giờ ở bên cạnh gã chỉ còn ba đàn em Ngoại trừ hai người trung thành với y là Thạch Đầu và Tiểu Thiết, còn lại một người là Tiểu Hỏa. Lúc trước chính Tiểu Hỏa gặp Diệp Mặc ở Yến Kinh, Diệp Mặc nói cho gã biết hắn sẽ đến Lưu Xà một chuyến.

-Anh Nam, đã mấy tháng, anh Diệp còn chưa đến, chúng ta có nên đổi chỗ khác hay không?

Tiểu Thiết hơi chần chừ hỏi.

Thạch Đầu và Tiểu Hỏa cũng không ở đây, trong phòng chỉ có Tiểu Thiết ở lại chăm sóc Phương Nam.

Phương Nam hiểu lời Tiểu Thiết nói, bởi vì ở Quế Lâm Phương Nam không dám lộ mặt, thậm chí đi viện cũng không dám. Hơn nữa cũng chẳng có tiền đi bệnh viện, lời Tiểu Thiết hiển nhiên là có ý nói Diệp Mặc sẽ không đến, muốn Phương Nam khỏi phải ở đây chờ đợi.

Phương Nam lại lắc lắc đầu:

-Tiểu Hỏa mỗi ngày đều đến quanh sân bay dò xét, nó nhất định sẽ đợi được anh Diệp đến, anh ấy không phải người bình thường, đã nói sẽ đến

giúp ta một lần, chắc chắn sẽ đến, hiện giờ anh ta chưa đến chắc là vì còn bận bịu nhiều việc.

-Anh Nam…

Tiểu Thiết còn định nói gì nữa, lại bị Phương Nam ngăn lại Phương Nam khoát tay nói:

-Tiểu Thiết, anh hiểu ý của chú, nhưng anh vẫn tin anh Diệp, chỉ có anh Diệp mới chữa được chân của anh, hơn nữa chỉ có đi theo anh Diệp anh mới có tiền đồ, mấy lời thừa thãi không phải nói nữa, Phương Nam này đã gặp nhiều người, chỉ có anh Diệp mới đáng để anh đi theo, anh ta thực sự là anh hùng.

-Tốt lắm! Phương Nam anh đã coi trọng Diệp Mặc tôi như vậy, tôi sẽ giúp anh!

Tiếng Diệp Mặc vang lên ở cửa.

-Anh Diệp…

Phương Nam cố ngồi dậy, Tiểu Thiết vội đỡ Phương Nam.

Gã thanh niên trẻ tuổi phía sau lưng Diệp Mặc vui vẻ chen vào nói:

-Anh Nam, cuối cùng đã đợi được anh Diệp, em bảo anh Diệp về đây.

-Cảm ơn cậu, Tiểu Hỏa.

Trong mắt Phương Nam có sự vui mừng như Tiểu Hỏa, không thể ngăn được.

Chị em họ Viên và Tàng Gia Nghiêm không ngờ bạn của Diệp Mặc lại ở trong cảnh gian khổ này, hơn nữa trong phòng lại có một mùi hôi thối bay ra. Điều này khác hẳn với lúc đầu bọn họ nghĩ Phương Nam chỉ gặp chút khó khăn về làm ăn. Nhưng cả hai đều không ai hỏi gì, bọn họ quen Diệp Mặc một thời gian rất ngắn, nhưng cũng biết Diệp Mặc sẽ không lừa bọn họ.

-Anh Diệp, anh đến rồi.

Thạch Đầu vác một bao lớn, toát mồ hôi đi đến. Thấy Diệp Mặc, trong lòng cũng là niềm vui bất ngờ vô cùng, bọn họ trốn ở đây đã nửa năm, chính là để chờ Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu, lấy ra một tấm thẻ đưa cho Tàng Gia Nghiêm nói:

-Trong này có chút tiền, anh rút ra đi thuê một gian phòng tốt một chút để ở, chúng ta đi chỗ khác rồi nói tiếp.

Tàng Gia Nghiêm không ngờ tấm thẻ Diệp Mặc đưa anh ta lại có đến mấy triệu tệ, lúc anh ta nhìn thấy số dư trong thẻ đúng là hoảng sợ, nói thật, anh ta chưa từng nghĩ có thể cầm trên tay mình nhiều tiền như vậy.

Anh ta cũng chưa từng nghĩ qua, Diệp Mặc không ngờ lại tin tưởng anh ta, tùy tiện giao cho mấy triệu, cũng không sợ anh ta nảy lòng tham gì. Diệp Mặc quả nhiên là người đáng kết giao, Tàng Gia Nghiêm trong lòng thầm quyết định, nhất định phải làm bạn tốt với Diệp Mặc.

Có tiền làm việc rất nhanh, thay đổi chỗ ở mới xong, Diệp Mặc lập tức giúp Phương Nam điều trị vết thương. Tuy rằng Phương Nam bị thương rất nặng, thậm chí lại trong một thời gian dài, nhưng trong tay Diệp Mặc, cũng chỉ là việc trong một tuần, một tuần lễ sau, Phương Nam đã có thể đi bộ được.

Diệp Mặc lại một mình tìm được Tàng Gia Nghiêm, với hắn mà nói, Tàng Gia Nghiêm so với Phương Nam và Du Nhị Hổ còn có ưu thế hơn.

Tính khí giang hồ của Phương Nam vẫn chưa sửa được, tuy có thể độc bá một phương ở vùng biên giới, nhưng tương lai làm đại sự chân chính lại không bằng Tàng Gia Nghiêm, mà Nhị Hổ lại càng kém hơn Phương Nam.

-Anh Tàng…

Diệp Mặc vừa mới nói một câu, Tàng Gia Nghiêm lền khoát tay nói:

-Người anh em Diệp, tôi giờ rất khâm phục anh, anh là người có bản lĩnh nhất mà tôi từng thấy. Phương Nam trọng thương như vậy, chỉ một tuần anh đã có thể giúp anh ta đi ra đường được, nói thật, nếu là tôi nghe nói, chắc chắn sẽ không tin, về sau nếu như anh xem trọng tôi, cứ gọi tôi là Gia Nghiêm.

-Được, tôi cũng không khách sáo. Phương Nam anh cũng thấy rồi, anh ấy chính là lãnh đạo một bang hội ở Lưu Xà, nhưng giờ tôi định để anh ấy ở biên giới giúp tôi làm ít việc kinh doanh chân chính, tất nhiên cũng cần sự hỗ trợ của anh.

Diệp Mặc thấy Tàng Gia Nghiêm rõ ràng quyết đoán, cũng không hề giấu diếm.

Tàng Gia Nghiêm lập tức đứng lên nói:

-Cứ vậy đi, nếu tôi có thể đi cùng anh, chính là muốn cùng anh làm việc, tôi giờ đã xuất ngũ, việc tốn sức vẫn có thể làm được một ít.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

-Tôi hiện tại vì chút lý do, cần rất nhiều tiền, cho nên muốn làm một đế quốc thương vụ cực kỳ to lớn, còn có một tập đoàn thế lực to lớn tuyệt đối, hiện giờ chỉ là bước đầu thôi. Tuy rằng thân thủ anh không tệ, nhưng so sánh với người lợi hại thật sự thì còn kém khá xa. Tôi có một quyển công pháp cổ võ, anh xem qua, nếu có hứng thú, có thể học một ít, cũng có thể cùng mấy người Phương Nam họ học một ít.

Diệp Mặc lấy ra một quyển sách cổ võ lúc trước sau khi giết Trịnh Thành Pháp lấy được trên người gã, mặc dù với Diệp Mặc không có lợi gì, nhưng với Tàng Gia Nghiêm và Phương Nam lại hữu dụng.

-Không ngờ là bí kíp cổ võ trong truyền thuyết?

Tàng Gia Nghiêm hiển nhiên không phải tầm thường như Phương Nam, Diệp Mặc vừa lấy ra, anh ta lập tức hiểu được thứ này có ích bao nhiêu với anh ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 282

Lại Về Lưu Xà

Lại một tuần lễ sau, thương tổn ở chân của Phương Nam về cơ bản đã hồi phục, thậm chí đã có thể cùng Tàng Gia Nghiêm cùng nhau luyện mấy chiêu rồi. Mà sắc mặt Viên Mai Hương cũng hồng hào lên, Diệp Mặc lại chuẩn bị đưa Tàng Gia Nghiêm và Phương Nam đi Lưu Xà một chuyến.

Để lại Tiểu Hỏa và chị em họ Viên ở Quý Lâm, Diệp Mặc cùng Phương Nam, Tàng Gia Nghiêm và mấy người lại về Lưu Xà.

Còn chuyện Phương Nam vì sao bị đuổi ra khỏi Lưu Xà, Diệp Mặc cũng biết đại khái một ít, Lúc trước Tiểu Hỏa đã nói với hắn, muốn nói nguyên nhân chính vẫn là có quan hệ với Diệp Mặc hắn. Chỉ là vì lúc trước Ninh Khinh Tuyết đi tìm hắn, kết quả là vì bảo vệ Ninh Khinh Tuyết mà đắc tội với Sử Vị. Hơn nữa sau đó Trì Uyển Thanh lại đi Lưu Xà dạy dỗ Sử Vị, hai lần giáo huấn này lại là quả đắng cho Phương Nam.

-Bang Lưỡng Tê là có lai lịch gì? Sử Vị này là người như thế nào, có thể giúp cho bang Lưỡng Tê ngẩng đầu?

Diệp Mặc nghĩ đến đây hỏi, tuy rằng hắn không trong bang hội gì, nhưng một ít bang phái lớn hắn cũng có nghe qua, sao đến giờ vẫn chưa nghe qua bang Lưỡng Tê?

Phương Nam có chút sợ hãi nói:

-Bang Lưỡng Tê kỳ thực là chi nhánh của Nam Thanh, thực lực hùng hậu, không ai dám đụng vào, nếu đắc tội với bang Lưỡng Tê chỉ có đường chết. Chúng ta lần này đi Lưu Xà không cần tìm tận gốc bang Lưỡng Tê, chỉ

cần đuổi Sử Vị đi là được, Sử Vị có người chị là tình nhân của một phó bang trong bang Lưỡng Tê, cho nên hắn có thể điều động được lực lượng trong bang.

-Tôi nghe nói hiện giờ bang Lưỡng Tê cũng đã rời Nam Thanh, không biết là thật hay giả.

Phương Nam mới dứt lời, Tàng Gia Nghiêm liền nhíu mày, Diệp Mặc trong lòng thầm than, Phương Nam quả nhiên không có đầu óc, chẳng nhẽ hôm nay đi báo thù mà lập tức rời Lưu Xà sao? Nếu không rời đi, lại lần nữa đắc tội với Sử Vị, cái tên anh rể của gã chẳng lẽ sẽ bỏ qua cho Phương Nam sao?

Diệp Mặc lại không nói gì thêm, chỉ có Phương Nam lập tức tỉnh ngộ lại, lập tức buồn bã nói:

-Tôi chỉ sợ tôi làm gì với Sử Vị, kết quả tên anh rể của gã sẽ lại tìm đến.

Tàng Gia Nghiêm khẽ mỉm cười nói:

-Đó là chuyện nhất định, cho nên nếu không thể một lần đánh chết đối phương, tôi đề nghị vẫn là theo kế hoạch dài.

Tuy rằng không biết bang Lưỡng Tê thực lực thế nào, nhưng Tàng Gia Nghiêm ngưỡng mộ đại danh của Nam Thanh đã lâu, anh ta biết dựa vào thực lực mấy người mà đối phó với Nam Thanh chính là vô nghĩa. Tàng Gia Nghiêm không phải là sợ chết, mà là đối với những việc vô nghĩa như vậy chỉ muốn khuyên giải một chút.

Bang Lưỡng Tê có thể tách khỏi Nam Thanh, cũng rõ ràng không phải là cái gì lương thiện.

Diệp Mặc biết rằng Tàng Gia Nghiêm trong lòng đang suy nghĩ, khẽ mỉm cười nói:

-Gia Nghiêm, không cần lo lắng, người khác e ngại Nam Thanh, nhưng

tôi không thèm để trong mắt.

Thậm chí ngay cả Nam Thanh cũng không để vào mắt, Diệp Mặc rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh? Tàng Gia Nghiêm trong lòng khiếp sợ, nhưng vẫn như cũ lựa chọn tin tưởng Diệp Mặc. Dựa vào bao nhiêu năm kinh nghiệm, anh ta cảm giác Diệp Mặc không phải loại người bốc phét.

Phương Nam đối với Diệp Mặc có một loại sùng bái mù quáng, tuy rằng gã cũng biết bang Lưỡng Tê khó dây vào, nhưng phản ứng đầu tiên của gã cũng không phải là đến bang Lưỡng Tê trả thù, hiện giờ mới nghĩ tới kẻ đằng sau bang Lưỡng Tê là ai, gã cũng có chút khó nghĩ. Dù gã có sùng bái Diệp Mặc, nhưng cũng không cho là Diệp Mặc có thể đối phó được với quân đội của Nam Thanh, tuy nghe nói Lưỡng Tê giờ không phải của Nam Thanh nữa, nhưng dù sao cũng chỉ là tin vỉa hè, chưa biết rõ.

-Phương Nam, ha ha, không ngờ mày không chết lại còn dám đến Lưu Xà, bố hôm nay nếu để mày chạy trốn, thì bố làm con mày…

Diệp Mặc và mấy người vừa đi vào thị trấn Lưu Xà, một âm thanh vô cùng kiêu ngạo đã truyền đến.

Phương Nam sắc mặt rất khó coi, gã nhìn lướt qua tên nói chuyện vô cùng kiêu ngạo, quay đầu lại nói với Diệp Mặc:

-Anh Diệp, người kia chính là Sử Vị, biệt danh "con nhím", bởi vì ở Lưu Xà có sự giúp đỡ của bang Lưỡng Tê, hắn đã là người phụ trách Lưu Xà rồi.

Diệp Mặc đánh giá Sử Vị một chút, gã chừng ba mươi tuổi, quanh mắt hơi phù, rõ ràng là do sắc dục quá độ mà thành, nhưng vẻ mặt vẫn rất kiêu ngạo, sau lưng còn có bốn gã tay đấm cũng rất hung hăng.

-Nhìn cái gì, đợi lát nữa sẽ móc mắt mày ra.

Sử Vị liếc mắt nhìn Diệp Mặc hung hãn nói, nói xong lại nhìn chằm chằm Phương Nam:

-Họ Phương kia, nếu chịu nói cho ông biết hai cô gái trẻ lần trước đến đây kia đang ở đâu, ông nội sẽ tha cho cái mạng chó của mày.

-Mày là Con Nhím?

Diệp Mặc nhìn Sử Vị kiêu ngạo cực kỳ thất vọng, mặc kệ người này có ai chống lưng hay không, nhưng Phương Nam đến một tên như thế này cùng không đánh lại, quả thực có chút kém cỏi. Nếu như là chính mình, cho dù không có thực lực cùng con nhím này đấu, thì cũng sẽ rời khỏi Lưu Xà trước, nghĩ cách xử lý người này.

Sử Vị nhìn Phương Nam, lại nhìn Diệp Mặc, cuối cùng cũng hiểu rõ quan hệ hai người này ai là chủ, gã đi đến trước mặt Diệp Mặc, định giơ tay nâng cằm Diệp Mặc lên, nhưng tay gã mới giơ lên chưa được nửa thước, đã bị Diệp Mặc nhanh như gió chém đứt cánh tay.

Diệp Mặc cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, hắn đến nơi này chính là để giết người.

-A!

Vài giây sau đó, Sử Vị mới kêu thét lên thảm thiết, sau đó ngồi phịch xuống, không hiểu sao một cánh tay của y đã bị chém rời!

Phương Nam là người đầu tiên bình tĩnh được, vì gã biết bản lĩnh của Diệp Mặc, hơn nữa, gã không để ý đến việc Diệp Mặc quyết đoán sát phạt. Tàng Gia Nghiêm cũng lập tức phản ứng lại, hướng nhìn về phía Diệp Mặc, ánh mắt bất đồng. Tuy rằng lúc Diệp Mặc cho anh ta bí kíp cổ võ, anh ta cũng đoán Diệp Mặc là người tu luyện theo võ cổ, nhưng vừa rồi Diệp Mặc động thủ như thế nào, anh ta không nhìn thấy rõ ràng. Thậm chí ngay cả quá trình Diệp Mặc dùng đao gì chém đứt cánh tay cũng không thấy rõ.

-Giết nó cho tao!

Sử Vị kêu lên, bốn gã phía sau đồng thời lập tức rút đao ra lao vào Diệp Mặc.

Tàng Gia Nghiêm và Phương Nam cũng lập tức rút loan đao bên hông ra.

Nhưng Diệp Mặc lại khoát tay, lần nữa chém hai cái vào không khí, hai luồng đao gió, trực tiếp chém rớt bốn cái đầu người! Đến lúc bốn cái đầu rơi xuống, bốn gã tay sai cầm đao còn xông về phía trước vài bước mới ngã xuống bên người Sử Vị.

Diệp Mặc vẻ mặt thản nhiên, với hắn mà nói, giết vài người và giết mấy con kiến không có gì khác nhau, hơn nữa hắn sẽ phải lập nên sản nghiệp của chính mình ở Lưu Xà, nhất định phải giết người. Không ai sẽ vì hắn nói vài lời mà nhường lại đất Lưu Xà này.

Nếu như Phương Nam đã từng thấy Diệp Mặc giết mấy chục người còn có thể giữ tỉnh táo, nhưng Tàng Gia Nghiêm lại hoàn toàn bị rúng động. Anh ta gặp qua rất nhiều cao thủ, thậm chí ngay cả cao thủ Hoàng cấp hậu kỳ cũng đã gặp, nhưng cho tới giờ vẫn chưa thấy ai lợi hại như Diệp Mặc.

Anh ta vừa rồi chỉ nhìn thấy Diệp Mặc một bàn tay chém lên rất nhanh… Động đậy hai cái, cũng không thấy có ám khí gì, vậy mà giết chết bốn người. Đừng nói ám khí kia lợi hại thế nào, càng làm cho Tàng Gia Nghiêm khiếp sợ chính là thái độ của Diệp Mặc lúc giết người. Nếu lúc đầu giết Đậu Lâm là hắn có giấy chứng nhận gì đó… nhưng giờ hắn giết bốn người lại không hề có chút động lòng nào.

Tàng Gia Nghiêm lần đầu tiên cảm giác mình còn không hiểu rõ Diệp Mặc, anh ta gặp chỉ là mặt ngoài của hắn, còn lai lịch và bản lĩnh của Diệp Mặc, có lẽ anh ta chỉ biết được một ít bề ngoài thôi.

Diệp Mặc sát phạt quyết đoán, lại biết nặng nhẹ, hắn ở trên tàu lúc giết người còn bảo mình ghi lại chứng cớ, còn ở đây giết mấy người chỉ như giết gà, căn bản là ko cần hỏi gì, có thể thấy được trong lòng hắn suy nghĩ minh bạch, rõ ràng, cũng không phải người lỗ mãng. So với chính mình trước kia bị đãi ngộ không công bằng, có lẽ, đi theo hắn thật sự chính mình sẽ có thể có được thành tựu trong sự nghiệp, còn có thể ân đền oán trả. Nghĩ đến đây,

Tàng Gia Nghiêm trong lòng vô cùng kích động, lại âm thầm quyết định.

Nhìn Sử Vị đã ngất đi, Diệp Mặc bảo Phương Nam:

-Mang theo hắn, chúng ta sẽ dùng cách trực tiếp nhất vào Lưu Xà.

Đàn em của Phương Nam mang theo Sử Vị đứt một tay tiến vào Lưu Xà, tất cả mọi người đều biết là Phương Nam trở lại báo thù. So với Sử Vị, Phương Nam hiểu rõ Lưu Xà hơn, mạng lưới quan hệ của gã lại càng rộng hơn.

Sử Vị có thể dừng lại ở Lưu Xà hoàn toàn là vì gã có tên anh rể, bằng không chỉ mượn chút ít bản lĩnh của gã, gã sớm đã bị người ta cho tan xương nát thịt rồi.

Cho nên Diệp Mặc căn bản cũng không giết bao nhiêu người, chỉ là mấy tên tâm phúc của Sử Vị, toàn bộ Lưu Xà lại về tay Phương Nam. Một số đàn em từng thất lạc, bởi sự trở lại của đại ca Phương Nam nay lại quay về.

Sử Vị giống như con chó chết bị Phương Nam đặt trước mặt Diệp Mặc, gã vỗ vỗ vết máu trên người, nhổ một bãi nước miếng vào Sử Vị rồi lên tiếng:

-Anh Diệp, đã hỏi được rồi, nghe nói vì Thiên Long Đầu chết đi, Nam Thanh nội bộ tranh chấp, nên giờ chia năm xẻ bảy.

- Bang Lưỡng Tê giờ đã độc lập, không thuộc Nam Thanh nữa, sào huyệt của bang Lưỡng Tê ở Tiêm hải giác, là anh rể tên này, Uông Cửu, làm chủ.

Tiêm hải giác? Diệp Mặc giật mình, chính mình vừa muốn đến đó, bây giờ không phải là tiện đường sao? Hơn nửa năm trước ở Hồng Kông, hắn nghe nói Nam Thanh có tranh chấp nội bộ, không ngờ bây giờ vẫn còn. Xem ra gần đây không cần đi Nam Thanh, đợi Nam Thanh tranh chấp xong, chính mình đi phát tài là được. Cái tên Lang Cực kia thật là vô dụng, đến giờ cũng không thể nắm Nam Thanh trong tay.

Sử Vị lúc này vừa mới tỉnh lại, vừa lúc nghe thấy lời Phương Nam nói, lập tức hiểu được tình cảnh của mình không ổn, vội vàng kêu lên:

-Anh Nam xin tha mạng, tôi tình nguyện gia nhập hội Phác Đao, xin tha mạng, giết tôi anh rể tôi sẽ hỏi tới đấy…

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, nói với Phương Nam:

-Kéo ra ngoài giải quyết đi.

Phương Nam không chút do dự đem Sử Vị đang kêu la kéo ra ngoài, rất nhanh tiếng kêu la đó đã biến mất, Phương Nam người dính chút máu đi vào.

-Anh Diệp, Thạch Đầu và Tiểu Thiết đã ra ngoài trấn an mọi người, Lưu Xà sẽ nhanh chóng yên ổn.

Phương Nam cũng biết Diệp Mặc phải ở Lưu Xà làm việc, với gã mà nói, người nhìn trúng Lưu Xà rất nhiều, nếu không có loại người mạnh mẽ, cứng rắn như Diệp Mặc tham gia, Phương Nam gã sớm hay muộn cũng sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 283

Sự Suy Thoái Gia Tộc

Diệp Mặc nhìn Tàng Gia Nghiêm và Nam Phương, gật đầu nói:

- Được, Nam Phương, sau này cậu phải nghe lời Gia Nghiêm đấy. Việc kinh doanh sau này không còn là bang hội nữa, làm giàu nhờ thu phí bảo hộ và lừa người không phải là kế lâu dài. Lưu Xà chỉ là khởi điểm kinh doanh của chúng ta. Tôi tin là sau này việc kinh doanh của chúng ta sẽ càng ngày càng lớn. Chúng ta phải làm tới mức chỉ cần người ta nghe thấy "sản xuất tại Lưu Xà" là sẽ không cần hỏi giá mà đi mua luôn.

Mắt Tàng Gia Nghiêm sáng lên, tuy Diệp Mặc không miêu tả kế hoạch xây dựng gì to lớn nhưng anh ta vẫn không hề hoài nghi gì về hành động của Diệp Mặc.

- Anh Diệp, chúng ta sắp thành lập công ty à?

Nam Phương không phải người ngu ngốc, cũng nghe ra Diệp Mặc chuẩn bị kinh doanh lớn.

Diệp Mặc gật đầu - Bước đầu thành lập công ty, gọi là…

- Gọi là Lạc Nguyệt là được.

Diệp Mặc suy nghĩ chốc lát liền nhớ lại đại lục Lạc Nguyệt trước kia của mình.

Thấy trong mắt Nam Phương hiện lên vùng xa xôi đó, Diệp Mặc thầm cười nhưng hắn vẫn phải nhắc nhở Nam Phương - Bây giờ chúng ta làm là kinh doanh chính qui. Loại lừa gạt trước đây thì không làm nữa. Anh hi vọng

sau này lúc anh đến Lưu Xà thì nó sẽ không còn bộ dạng mù mịt tối tăm này nữa. Anh hi vọng thành lập một thành trì mới chân chính. Anh nghĩ Gia Nghiêm sẽ hiểu ý anh, em nên nghe Gia Nghiêm nhiều hơn.

Tàng Gia Nghiêm gật đầu nói:

- Em hiểu nhưng sản phẩm đầu tiên chúng ta làm là gì? Cũng không thể tiếp tục buôn lậu chứ?

Diệp Mặc đương nhiên phân rõ chủ và thứ. Hắn thành lập Lạc Nguyệt vốn dĩ là vì thu gom của cải. Sau đó thu hết dược liệu toàn cầu, mục đích cuối cùng vẫn là giúp hắn tu luyện thành thế lực mới.

- Lạc Nguyệt, chính là lấy dược liệu làm chính, thành lập một công ty y dược lớn nhất. Tất nhiên chủ yếu là thu thập các loại thảo dược quí. Chỗ của anh còn có một danh sách chi tiết còn chút phối đồ.

- Chuyện này Gia Nghiêm phụ trách là được, Lạc Nguyệt sau này giao cho Gia Nghiêm quản lí.

Diệp Mặc lấy ra cuốn giấy vẽ hắn đã vẽ xong từ lâu đưa cho Tàng Gia Nghiêm.

- Vậy anh Diệp, em thì sao?

Nam Phương chần chừ hỏi - Em phụ trách sự an toàn của công ty. Một khi công ty chúng ta kiếm được tiền chắc chắn có một số người đến dò xét. Cho nên nhiệm vụ của cậu là phải giữ an toàn tuyệt đối cho Lạc Nguyệt của chúng ta.

Diệp Mặc liền nói.

Nam Phương lại không quan tâm vấn đề đầu hàm. Anh ta chỉ là tín nhiệm Diệp Mặc một cách mù quáng. Bây giờ Diệp Mặc nói để anh ta phụ trách vấn đề an toàn, anh ta liền vỗ ngực đảm bảo.

Diệp Mặc nói với Tàng Gia Nghiêm:

- Tôi vẫn còn hai đồ đệ ở Lạc Thương, sản phẩm của chúng ta lấy đồ đệ của tôi làm chủ đi. Lúc nào cậu có thời gian, đi Lạc Thương một chuyến đưa mấy người Nhị Hổ đến đây.

- Còn chị em họ Viên thì cậu cũng có thể đưa họ đến giúp.

Còn về Dưỡng Tâm Tề, Mỹ Nhan Hoàn và các sản phẩm, Diệp Mặc từng dạy Nhị Hổ, hắn tin là chỉ cần đủ dược liệu, Nhị Hổ chắc chắn có thể đảm nhận trọng trách đưa ra mấy sản phẩm như vậy.

Giao xong mấy việc này, Diệp Mặc đưa tất cả tiền trong thẻ cho Tàng Gia Nghiêm. Lúc này mới rời khỏi Lưu Xà. Thành viên của hắn đã tiếp nhận việc thành lập, hắn tin rằng chỉ cần tiếp tục cố gắng thì Lạc Nguyệt sẽ có thể thu thập được những dược liệu hắn cần, cũng có thể trở thành thương nghiệp đầu xỏ khiến cho Thế giới phải khiếp sợ.

Mùa thu tháng mười, đối với một số người mà nói, đây không phải là mùa thu hoạch.

Tống gia bị diệt, ngày càng suy thoái nhưng đây không phải tin tức lớn nhất.

Trấn động nhất chính là Kiều gia Tuyên Giang lại bị giết trong một đêm. Kiều gia vốn là đại gia tộc thứ ba của Hoa Hạ, vì hai thế lực lớn Yến Kinh và Tuyên Giang xó nhà có nhau nên nhiều gia tộc đều không theo kịp. Nhưng bây giờ Kiều gia Tuyên Giang bị tiêu diệt, Kiều gia của Yến Kinh cũng xuống dốc không phanh, khoanh tay ngồi nhìn cũng ra khỏi sân khấu năm gia tộc chính.

Ngũ đại gia tộc Yến Kinh, Tống gia đã suy thoái, Diệp gia không như lúc trước, Kiều gia cũng gặp đả kích lớn, bây giờ còn có thể được xưng tụng ngũ đại gia tộc còn Trương gia và Lý gia.

Kiều gia Tuyên Giang lần này bị giết cũng là cảnh cáo phần lớn đại gia

tộc. Họ không an toàn đến mức không ai chấn động.

Kiều gia Tuyên Giang cũng không phải là không có người may mắn còn sống sót. Kiều Cương chính là một trong ba người may mắn sống sót. Lúc đầu sau khi anh ta nghe lời khuyên của Diệp Mặc, đề nghị của anh ta bị ông nội trách móc.

Nhưng Kiều Cương lại cho rằng Diệp Mặc không là người tầm thường. Diệp Mặc cho anh ta cảm giác người tài ba của gia tộc siêu việt. Anh ta tin tưởng Diệp Mặc sẽ không vô duyên vô cớ mà nói những lời đó vì vậy tuy ông nội phản bác lời của anh ta, anh ta vẫn vụng trộm cài đặt vài cái camera, sau đó rời khỏi Tuyên Giang.

Kiều Cương trở lại Yến Kinh, nói lời của Diệp Mặc cho nhị gia Kiều Hưng ở Yến Kinh. Kiều Hưng nghe nói là cảnh cáo của Diệp Mặc, ông ta liền liên lạc ngay với Kiều Chấn nhưng lúc này lại nghe tin Kiều gia Tuyên Giang bị giết.

Sau khi đuổi tới Tuyên Giang mới phát hiện toàn bộ thiết bị theo dõi của Kiều gia đều bị phá hoại, chỉ có ba cái camera Kiều Cương cài đặt trộm đã ghi lại một số dấu vết để lại.

Kiều Hưng nhìn băng ghi hình Kiều Cương lấy ra, lòng thầm than, người có kiến thức ở Kiều gia đúng là quá ít. Nếu lần này có thể nghe Kiều Cương vậy thì Kiều gia Tuyên Giang sẽ không bị đại hoạ này.

Trên video chỉ có hai tên áo đen, thân thủ hai tên đó không cao nhưng giết người ở Kiều gia lại như ma quỉ vậy. Tuy video không thể nhìn thấy toàn bộ nhưng đã khiến Kiều Hưng không ngừng run rẩy, không ngờ lại tàn nhẫn như vậy.

- Nhị gia gia, tại sao, tại sao bọn họ lại làm như thế? Nếu đã lấy Huyết Sắc San Hô đi rồi tại sao lại còn chém giết tận cùng người Kiều gia ta chứ?

Kiều Cương hai mắt đỏ rực, anh ta không thể nào lí giải được.

Kiều Hưng thở dài một tiếng, tắt video, nhìn Kiều Cương một hồi lâu, lúc này mới hỏi:

- Sao cháu biết không phải là Diệp Mặc làm?

Kiều Cương ngây ra, anh ta không nghĩ rằng Nhị gia gia lại hỏi câu hỏi như vậy nhưng sau một lát, anh ta lập tức nói:

- Cháu có một cảm giác anh ta không phải loại người này. Nếu anh ta là loại người này thì đã không nhắc nhở cháu rồi. Hơn nữa thân hình hai người trên hình đều lùn hơn anh ta nhiều.

Kiều Hưng gật đầu - Lúc đầu cậu ta nói thế nào với cháu, cháu nói hết cho ta biết.

Kiều Cương nhớ lại rồi nói:

- Lúc đầu anh ta nói với cháu, nếu Huyết Sắc San Hô bị Tra gia lấy đi thì không sao, nhưng bất kì nhà nào lấy đi đều không có lợi. Anh ta còn nói Tra gia là gia tộc bán ẩn, có thể liên hệ thẳng với ẩn môn. Sau đấy lại hỏi cháu nơi phát hiện Huyết Sắc San Hô.

Kiều Hưng chợt đứng lên, sau một lúc lâu mới từ từ ngồi xuống, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ Tra gia lại là gia tộc bán ẩn, chả trách lại như thế này. Thù này của Kiều gia ta không có cách nào trả được rồi. haizz……

- Nhị gia gia, chúng ta giao video cho cảnh sát đi, như vậy liên hệ sự tình Tra gia có lẽ…

Lời Kiều Cương chưa nói xong đã bị Kiều Hưng ngắt ngang.

- Tiểu Cương, sau này đừng nhắc tới video và chuyện Tra gia, có biết không? Nếu Tra gia thực sự là gia tộc bán ẩn, chúng ta giao video ra chỉ là tìm đến cái chết mà thôi. Họ có khả năng giết Kiều gia Yến Kinh.

Kiều Hưng ngắt lời Kiều Cương, nói một cách nghiêm khắc.

Kiều Cương hơi sửng sốt, một lúc lâu sau mới nói:

- Nhị gia gia, chẳng nhẽ chúng ta lại như thế này mà thôi sao?

- Thôi?

Kiều Hưng thì thào một câu, giờ mới nhìn chằm chằm Kiều Cương nói:

- Tiểu Cương, cháu biết đại gia tộc Hoa Hạ chân chính là nhà nào không?

Nói xong cũng không đợi Kiều Cương trả lời đã nói tiếp:

- Có lúc xem thực lực lớn nhỏ của gia tộc đó không chỉ nhìn trên phương diện chính trị. Gia tộc lớn nhất Hoa Hạ thực ra là Trương gia.

- Nghe nói Trương gia có một cao thủ tuyệt đỉnh nhưng cao thủ đó trước tới giờ đều không đến Trương Gia Tuyên Giang, vì vậy dần dần người ta cũng bị lãng quên.

- Gia tộc lớn thứ hai ở Hoa Hạ lại là Tống gia, Tống gia ẩn núp rất sâu. Nếu nói Trương gia có cao thủ tuyệt đỉnh là người ta đoán nhưng Tống gia lại chắc chắn có cao thủ Hoàng cấp mà không chỉ là một người. Kiều gia ta tuy xếp thứ ba nhưng trên thực tế trong ngũ đại gia tộc rất có khả năng Kiều gia ta xếp cuối cùng.

- Nhị gia gia, sao lại nói như thế?

Kiều Cương hỏi.

Kiều Hưng lắc đầu, lại thở dài nói:

- Tống gia và Diệp gia xung đột nhiều năm như vậy, nhưng Tống gia không có cách nào nề hà Diệp gia, cháu biết tại sao không? Chính là vì Diệp gia có một trợ thủ lợi hại phi thường giúp đỡ, tên là Hoàng Thiện, với một

trường đao thì không có kẻ địch. Tiếc là Diệp gia tự huỷ Trường thành, không ngờ lại xua đuổi Diệp Mặc, cuối cùng suýt chút nữa thì diệt vong. Nếu không phải Tống gia cũng đắc tội với Diệp Mặc, chắc lúc này Yến Kinh cũng đã không có Diệp gia rồi, sớm đã bị Tống gia nuốt cả thịt lẫn xương rồi.

Nói xong Kiều Hưng nhìn Kiều Cương hỏi:

- Lời ta nói vừa nãy cháu có hiểu không Tiểu Cương?

Kiều Cương vốn rất thông minh, tuy xuất thân thế gia nhưng không có chút dáng dấp con ông cháu cha nào cả. Bây giờ Kiều Hưng nói như thế, anh ta liền hiểu ra, lại hơi kinh ngạc hỏi:

- Ý của Nhị gia gia là Diệp gia và Tống gia lợi hại hơn Kiều gia ta nhưng cuối cùng đều vì Diệp Mặc mà trở nên suy thoái?

Kiều Cương vui vẻ yên tâm gật đầu nói:

- Đúng thế, ông rất hài lòng với sự hiểu biết này của cháu.

- Lúc đầu Diệp Mặc nói với cháu, nếu Kiều gia đưa Huyết Sắc San Hô cho anh ta, thì sẽ không có chuyện gì cả, hơn nữa anh ta cũng không quan tâm đến người của Địa Sát. Cộng thêm anh ta có thể tiêu diệt Tống gia dưới các loại âm mưu của Tống gia thì đã nói lên sự lợi hại của anh ta mạnh hơn nhiều so với anh ta nói và anh ta làm. Vì vậy Diệp Mặc là một người đáng sợ.

- Nhị gia gia?

Kiều Cương dường như hơi hiểu ý của Kiều Hưng, nhưng vẫn kinh ngạc, dù sao Diệp Mặc chỉ là một người, còn Kiều gia lại là cả một gia tộc.

Kiều Hưng lại lắc đầu tiếp tục nói:

- Sau trận đua xe ông cũng xem qua video, người của Tra gia không ngờ

lại xếp cuối mà hơn nữa hai xe cùng nổ, cháu cho rằng đây là ngẫu nhiên à? Nếu ông đoán không nhầm thì việc nổ hai chiếc xe này đều có liên quan đến Diệp Mặc. Nguyên nhân cụ thể thì ông không biết nhưng Kiều gia ta và Tra gia đã kết xuống thâm thù. Tra gia lại là gia tộc bán ẩn vì vậy chúng ta có báo thù thì chỉ có thể ở trên người Diệp Mặc.

Kiều Cương liền hiểu ra, liền nói:

- Nhị gia gia, ý ông là để cháu đi tìm Diệp Mặc?!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 284

Giết Tới Bang Lưỡng Tê

Kiều Cương lập tức hiểu ra, nói luôn:

- Nhị gia gia, ý của ông là để cháu đi tìm Diệp Mặc?

- Đúng thế, cậu ta và chúng ta có cùng kẻ thù. Hơn nữa ngoài cậu ta ra không ai có thể giúp được Kiều gia chúng ta. Tất nhiên Kiều gia ta không thể khoanh tay chịu chết như vậy được. Tuy video không thể giao cho cảnh sát nhưng ta có thể tìm tướng quân Hàn Tại Tân, ông ý có thể giúp ta. Hơn nữa ông ta chắc chắn sẽ không buông xuôi không lo chuyện này. Bây giờ, cháu lập tức rời khỏi Yến Kinh, đi tìm Diệp Mặc, chuyện bên này không cần cháu bận tâm.

Kiều Hưng nói một cách quả quyết.

Ở Tiêm Hải Giác, bang Lưỡng Tê tồn tại công khai, không có bất kì ai dám nói gì bọn họ. Chỗ bố trí của họ cũng là vùng biên giới, gần đây sau khi thoát li khỏi Nam Thanh càng thịnh vượng. Nam Thanh dưới tình hình ốc không mang nổi mình ốc, bang Lưỡng Tê đã hoàn toàn nắm trong tay hoạt động thương mại biên giới.

Lúc Diệp Mặc đến Tiêm Hải Giác, Uông Cửu - bang chủ của bang Lưỡng Tê - vẻ mặt giận dữ. Nửa năm trước Uông Cửu đã giết chết Quách Quyền-bang chủ của bang Lưỡng Tê, tuyên bố rời khỏi Nam Thanh. Quả nhiên dưới tình hình ốc không mang nổi mình ốc, Nam Thanh căn bản không áp dụng bất cứ cái gì đối với bang Lưỡng Tê. Vì thế bang Lưỡng Tê bây giờ đã thịnh vượng phát đạt hơn, căn bản chính là Uông Cửu là người định đoạt.

Bên cạnh Uông Cửu còn một người con gái đầy kì lạ, đang không ngừng nức nở khóc.

- Bất kì là ai đã giết Sử Vị, ta đều sẽ cho hắn chết không toàn thây, giết cả gia tộc của hắn, ta phải lột từng tấc da của hắn xuống sau đấy vứt cho chó ăn.

Đối mặt với người con gái bên cạnh, Uông Cửu lửa giận càng lớn.

Nói xong thở hổn hển mấy cái, sau đấy lấy ra một khẩu súng đập trên bàn - Tra, điều tra đến cùng cho ta, cho dù là Thiên Vương lão tử ta cũng sẽ không bỏ qua. Trần Nhị, bây giờ anh em Bang Lưỡng Tê đều có ở đây, cậu đem một số anh em lập tức đi về Lưu Xà…

Trong đại sảnh khoảng chừng 50-60 người mà giữa đại sảnh đang trói một người đàn ông, nói một cách chính xác là người này không phải bị trói ở đấy mà bị dùng đinh dài đóng vào đó. Tay chân của anh toàn bộ đều bị đóng thẳng vào một ván gỗ, đầu rũ xuống, không biết là sống hay chết.

Lúc Diệp Mặc đến Tiêm Hải Giác cũng bị sự phô trương của bang Lưỡng Tê làm cho kinh hãi. Tổng bộ của bang Lưỡng Tê không ngờ lại xây dựng như khách sạn năm sao vậy, xanh vàng rực rỡ. Nếu qua vài năm nữa nói không chừng bang Lưỡng Tê có thể thành khu buôn bán.

Thình thịch.

Diệp Mặc một cước đá văng cửa đại sảnh hội nghị lớn nhất của bang Lưỡng Tê, Uông Cửu nhất thời không kịp phản ứng, cười nhạt nói:

- Ông chính là bang chủ của bang Lưỡng Tê? Nhưng ông cũng không cần đi tìm tôi nữa, tôi đã đến rồi.

Uông Cửu ngây ra một lúc, sau đó đứng dậy:

- To gan thật, Sử Vị là do mày giết? Mày lại dám lộ diện. Đừng có giết hắn, bắt lại trước đã, Ông đây phải để hắn biết ai mới là ông nội.

Không đợi Uông Cửu dứt lời đã có vài tên thân hình vạm vỡ xông lên. Uông Cửu cười nhạt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nói châm chọc:

- Học qua mấy ngày, tưởng mình có mấy chiêu là được sao? Hôm nay ông đây bắt mày giao chút học phí, cho mày nếm thử chút vị đóng đinh trên ván gỗ, hôm nay ai trông coi ở bên ngoài lại dám thả…

Uông Cửu dừng chủ đề lại, ông ta há hốc mồm nhìn vào giữa đại sảnh. Bốn tên xông vào đều đầu một nơi thân một nẻo.

- Mày…

Uông Cửu kinh hãi nhìn Diệp Mặc, hồi lâu không có phản ứng. Bây giờ mới có mấy giây bốn tên tay chân của ông ta đã bị chém đầu.

- Giết nó cho tao…

Uông Cửu rất nhanh đã hiểu ra chuyện gì xảy ra, quát lớn một tiếng, đồng thời cầm lấy súng bắn Diệp Mặc một phát.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, hắn đã tóm được viên đạn Uông Cửu bắn tới, đồng thời ném đi, đánh xuyên cổ tay của Uông Cửu, súng ông ta rơi trên sàn nhà.

Lúc này, mấy chục đệ tử của bang Lưỡng Tê cùng xông về hướng Diệp Mặc, vây quanh hắn.

Diệp Mặc chợt xoay tròn, cả người giống như một phiến lá rụng, không ngừng bay lên. Đồng thời hay tay không ngừng đánh ra đao gió, còn kèm theo một số quả cầu lửa.

Máu tươi bắn tung toé ra xung quanh. Toàn bộ đại sảnh hội nghị giống như địa ngục vậy, Uông Cửu hoàn toàn ngây ra. Ông ta còn quên là tay mình bị đạn vắn xuyên qua, ông ta cũng quên rằng vừa nãy Diệp Mặc tay không tóm được viên đạn. Trên thế giới sao lại có loại người như thế này chứ, hắn có phải người không thế, không ngờ lại giết người bằng cách này, còn có quả

cầu lửa?

Ngự Phong Thuật của Diệp Mặc chỉ có thể giữ được mấy phút. Sau mấy phút đó, lúc hắn đã dừng lại trước mặt Uông Cửu, năm mươi sáu mươi người trong đại sảnh đều đã biến thành những thi thể, thậm chí đại bộ phận đã hoá thành tro bụi.

- Mày…

Uông Cửu khoé miệng chua chát, chỉ vào Diệp Mặc, cả người run rẩy. Uông Cửu ông ta trường hợp nào cũng từng thấy qua nhưng loại này là lần đầu tiên thấy, ông ta ngây ra.

Người quen biết Uông Cửu đều nói ông ta là cuồng ma giết người. Đều nói thà đắc tội Diêm Vương cũng không thể đắc tội bang Lưỡng Tê của ông ta. Nhưng hôm nay Uông Cửu cuối cùng mới hiểu ai mới là cuồng ma giết người.

- Ông chính là Uông bang chủ? Ông nói phải tiêu diệt tam tộc của tôi, nên tôi đến đây trước.

Diệp Mặc một cước đá văng Uông Cửu ra khỏi chỗ ngồi, thêm một cước nữa đá văng người con gái đang hôn mê ra ngoài, lúc này mới ngồi xuống nói một cách lạnh lùng.

- Đại ca… hiểu nhầm, đây là hiểu nhầm. Uông Cửu tôi từ hôm nay trở đi là thủ hạ của anh, anh bảo tôi đi Đông thì tôi sẽ không đi Tây.

Uông Cửu liền cảm thấy một trận rét, không hề để ý bên cạnh ông ta là có rất nhiều máu tanh của thi thể.

- A…

Lúc này, người con gái đó đã tỉnh lại, cô ta nhìn thi thể xung quanh, lập tức thét lên.

Uông Cửu tiện tay cầm lấy một dao găm, đâm một phát vào cổ họng cô gái này, nói:

- Chính là cái đồ thói tha này, không ngờ lại dám châm ngòi cho em động thủ với đại ca, em giết cô ta rồi… đại ca…

Nói đến phần sau, răng nanh của Uông Cửu đã không ngừng đập vào nhau. Lúc anh ta giết người căn bản là không nghĩ đến sẽ có một ngày mình bị người ta giết. Anh ta có thể coi rẻ sinh tử của người khác nhưng lại rất xem trọng sinh tử của mình.

- Nghe nói ông muốn đóng đinh tôi giống người này?

Diệp Mặc chỉ người đàn ông vẫn bị đóng đinh trên ván gỗ, nói thản nhiên.

- Hiểu lầm, đại ca… đây đều là hiểu nhầm, em…

Uông Cửu không thể kìm nén nổi sợ hãi trong lòng, anh ta đương nhiên hiểu được ý nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, đi đến bên cạnh người đang bị đóng đinh, đưa tay lên, mấy cây đinh dài liền rơi trên tay hắn. Hắn tiện tay đưa người đang hôn mê này sang một bên, lại một cước đá văng Uông Cửu. Lúc Uông Cửu đụng vào mấy tấm ván gỗ, bốn cái đinh trong tay Diệp Mặc đã đóng vào tứ chi của Uông Cửu - A…

Uông Cửu giết người như ngoé không ngờ lại bị hôn mê. Tấm ván đinh anh ta thiết kế không biết đã đóng bao nhiêu người rồi, không ngờ hôm nay lại đóng chính anh ta vào đấy.

Nhìn Uông Cửu đã hôn mê, Diệp Mặc lại phóng đao ra, đầu Uông Cửu bị chặt xuống một nửa, rơi xuống bên tấm ván, từ đấy tuyệt khí.

Diệp Mặc nhìn người đàn ông được hắn cứu. Tiện tay cho anh ta mấy viên thuốc uống, lại còn vận khí giúp y trị liệu đơn giản liền để anh ta lại tại

trên bàn không để ý nữa.

Nếu chỉ là đến gây chuyện với Uông Cửu, Diệp Mặc lúc này đã có thể rời đi nhưng hắn có cơ nghiệp Lưu Xà, hắn phải nhổ tận gốc bang Lưỡng Tê

Ánh mắt Diệp Mặc lướt qua, xung quanh vẫn còn một số người của bang Lưỡng Tê đang huyên náo nhưng lúc Diệp Mặc nhìn thấy tầng hầm 10m ngoài, hắn vô cùng phẫn nộ.

Căn phòng dưới đất kia không ngờ lại giống như lò sát sinh vậy. Mấy thi thể đã chết bị bọc vào cùng nhau.

Lúc này người được Diệp Mặc cứu đã tỉnh lại. Anh ta thậm chí còn chưa nhìn thấy Diệp Mặc đã nói:

- Bang Lưỡng Tê buôn bán người, cưỡng ép buôn bán cơ quan nội tạng người…

Nhưng anh ta chỉ nói một câu đã ngất đi rồi.

Để Uông Cửu chết như thế đúng là quá hời cho anh ta. Lúc đầu Diệp Mặc nghe lời của Viên Mai Hương đã tức giận nhưng không có khái niệm trực quan, bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu cái gì mới là súc sinh.

Diệp Mặc không đi tìm nữa, đi ra khỏi đại sảnh hội nghị, bắt đầu giết chóc. Đây là lần đầu tiên hắn giết người tàn ác như thế. Hơn hai trăm tên của bang Lưỡng Tê, không có ai chạy thoát toàn bộ bị Diệp Mặc giết sạch.

Giết hết người của bang Lưỡng Tê, Diệp Mặc cũng coi là trút được thở dài. Hắn đem người đàn ông bị ngất kia đi ra khỏi đại sảnh. Sau đó bắn mười quả cầu lửa ra, chỗ bang Lưỡng Tê xây dựng hoa lệ đều bị Diệp Mặc đốt sạch. Ánh lửa phóng lên cao, có xa hơn mười dặm cũng có thể nhìn thấy.

Một tiếng sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn cứu tỉnh người đàn ông này. Tuy vết thương của ông ta quá nghiêm trọng nhưng ở trong tay Diệp Mặc thì không là cái gì. Trước khi người đàn ông này tỉnh lại thì hắn đã rời khỏi đây.

Vì ánh lửa ngút trời, rất nhanh đã có nhiều xe cảnh sát đến đây. Họ nhìn thấy một đống hoang tàn, còn có người đàn ông đang đứng lên một cách khó khăn.

- Đội trưởng Vương, sao anh lại ở đây?

Đã có hai anh cảnh sát lao đến, rất rõ ràng là bọn họ quen biết người này, người đàn ông này không ngờ cũng là cảnh sát.

- Bang Lưỡng Tê tội ác tày trời, lúc tôi đi lấy bằng chứng bị người của Uông Cửu phát hiện, suýt chút nữa thì không còn mạng mà quay về. Nhưng hình như đã có người cứu tôi, thậm chí là ai cứu tôi cũng không nhìn rõ. Mau lập tức đăng báo, lập tức truy nã người của bang Lưỡng Tê.

Người đàn ông này thấy đồng đội mình đã đến cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bang Lưỡng Tê ở Tiêm hải giác bị cảnh sát truy đổi. Kẻ liều mạng của bang Lưỡng Tê vì không có cách nào chạy trốn, cuối cùng đốt cháy tổng bộ của bang Lưỡng Tê. Đương nhiên đây là phía chính phủ nói.

Bang Lưỡng Tê hoành hành bên bờ biển và các chỗ giao giới các quốc gia, không người dám quản. Hơn nữa bang Lưỡng Tê xuất thân Nam Thanh nên mọi chuyện đều chiếu theo phong cách của Nam Thanh. Chính là chỗ dừng chân Tiêm hải giác và Senna Nam Thanh, nằm ở vùng biển, tiến có thể công kích, lui có thể thủ phòng. Vì vậy muốn tiêu diệt bang Lưỡng Tê là không dễ.

Nhưng thường đi bờ sông thì sẽ bị ướt giày. Lần này cuối cùng cũng chọc phải người hung ác. Trong một đêm bang Lưỡng Tê xưng vương xưng bá đã bị người ta giết sạch, gần hai trăm người không để lại một tên. Trong lúc nhất thời người độc ác đã tiêu diệt bang Lưỡng Tê càng làm cho người ta không dám đề cập, đương nhiên đây là cách nói của dân gian.

Tuy nhiên bất luận là thế nào sự diệt vong của bang Lưỡng Tê là sự kiện chấn động nhất ngoài chuyện thảm án diệt môn của Kiều gia Tuyên Giang.

Không giống với thảm án của Kiều gia, sự diệt vong của bang đó đúng là một sự kiện khiến người ta phải vỗ tay khen ngợi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 285

Lo Nghĩ Của Tô Tĩnh Văn

Diệp Mặc đứng một bên nhìn cảnh sát đưa cá lọt lưới của bang Lưỡng Tê đi, cùng với sự dẫn dắt của người đàn ông kia, đi vào tổng bộ của nó để tìm kiếm chứng cớ trong đống phế tích. Trong lòng không khỏi cảm thán, không ngờ hắn cứu lại là một gã cảnh sát.

Hắn cực kì tán thưởng sự can đảm và khí phách của người cảnh sát này, dám một thân một mình tiến vào bang Lưỡng Tê không phải cảnh sát bình thường có thể làm được. Xem ra cảnh sát trừ những đồ ăn hại thì cũng có người nhiệt huyết. Nhưng tu vi của anh ta đúng là quá kém, thậm chí còn chả vào được Hoàng cấp.

Diệp Mặc không thiện cảm với hầu hết cảnh sát. Nhưng lần này lại là ngoại lệ. Nhớ lần đầu tiên hắn gặp cảnh sát là Hoàng Ngụ chơi đểu hắn, dẫn hắn vào đồn cảnh sát nhốt lại. Cuối cùng là Tô Tĩnh Văn đưa hắn ra ngoài.

Tô Tĩnh Văn, lúc Diệp Mặc nghĩ tới cô trong lòng có chút ấm áp. Tô Tĩnh Văn là một trong số ít bạn bè của hắn, ở Ninh Hải ngoài Thi Tu thì chỉ có Tô Tĩnh Văn. Chỉ là không biết bây giờ cô sống thế nào? Nhưng chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi, nếu không mấy lần hắn đi Ninh Hải đều không có suy nghĩ đi thăm Tô Tĩnh Văn.

…

Tô Tĩnh Văn hiện giờ rất phiền, cô không có cảm giác giữa hai người đang yêu với Tạ Uý Tranh nhưng lại không có cách nào cự tuyệt. Dù sao Tạ Uý Tranh cũng là anh họ cùng lớn lên với cô từ bé, hơn nữa mẹ đối với anh ta cũng rất hài lòng. Có lúc Tô Tĩnh Văn định cứ thế cho qua đi nhưng nghĩ

đến sau này sống cả đời như thế lại không có dũng cảm chấp nhận.

Cô nghĩ tới Ninh Khinh Tuyết, cô rất muốn hỏi tình cảm giữa Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc rốt cuộc là như thế nào hoặc là hỏi kinh nghiệm cuộc sống của Ninh Khinh Tuyết.

Nghĩ tới lần trước sau khi Diệp Mặc tham gia sinh nhật mình, cô không thấy hắn nữa, cô không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng điều Tô Tĩnh Văn không nghĩ tới là sau khi cô tới nơi Ninh Khinh Tuyết ở, đã phát hiện ra Ninh Khinh Tuyết đã rời khỏi Ninh Hải. Điều này làm cô rất khó hiểu, cô biết Ninh Khinh Tuyết sở dĩ ở Ninh Hải là vì quan hệ với Diệp Mặc. Đối với việc Hứa Vi nói, việc Ninh Khinh Tuyết mất đi trí nhớ một năm, Tô Tĩnh Văn không tin lắm.

Tô Tĩnh Văn lấy ra hai vòng tay mà Diệp Mặc tặng cô, một cái là nhờ Ninh Khinh Tuyết đưa đến, một cái là hôm sinh nhật Diệp Mặc tặng cô. Bây giờ chỉ còn lại hai viên ngọc châu. Nhưng cô lại nghĩ rằng cái vòng tay chỉ có hai viên ngọc châu đó còn trân quí hơn vòng tinh xảo mà Ninh Khinh Tuyết tặng. Tuy hai vòng tay này đều là Diệp Mặc tự làm.

Cô bỗng có chút khâm phục Ninh Khinh Tuyết, nói bỏ là bỏ. Lúc đầu cô thấy Ninh Khinh Tuyết hỏi cách dùng bùa chú, lúc muốn đi ra ngoài thì đã biết chắc chắn cô ấy đang đi làm một chuyện rất nguy hiểm. Sau đó Ninh Khinh Tuyết trở về đem về vòng tay mà Diệp Mặc làm, cô biết việc mà Ninh Khinh Tuyết làm chắc là có liên quan đến Diệp Mặc.

Cô nhớ lúc đầu trên mặt Ninh Khinh Tuyết lộ vẻ hạnh phúc, lại còn đeo vòng cổ cũng khá đẹp, thật sự rất đẹp. Lúc đó tình yêu của cô với Diệp Mặc đúng là như viết lên mặt. Sao mới chỉ có mấy tháng cô đã thay đổi nhiều như thế rồi, âm thầm rời khỏi Ninh Hải, đi Du Châu? Chẳng nhẽ tình yêu thực sự cũng nói bỏ là bỏ được sao?

Tô Tĩnh Văn nắm chặt vòng tay thô ráp có hai ngọc châu kia, bỗng nhớ lại điệu nhảy đầu tiên giữa cô và Diệp Mặc.

- Mình đối với anh ta có chút không giốngbình thường?

Tô Tĩnh Văn thì thào tự nói, nhưng lập tức liền lắc đầu. Không đúng, mình vì anh ta là ân nhân cứu mạng mẹ nên mới đối xử với anh ta như thế.

Tô Tĩnh Văn nghĩ đến đây lại cau mày. Thế cũng không đúng, lúc đầu đưa hắn ra từ đồn cảnh sát, còn cả lúc để hắn nhảy cùng mình cũng không biết Diệp Mặc là đại sư bán bùa chú đó. Thậm chí xe của mình đến nay cũng cho phép Diệp Mặc ngồi, anh họ thậm chí còn vì chuyện này mà giận. Thế này là thế nào?

Không biết bây giờ Diệp Mặc sống có tốt không, nghĩ tới đây Tô Tĩnh Văn bỗng không thể kìm nén nổi kích động, lấy điện thoại ra bấm số Lý Mộ Mai.

- Mộ Mai, Tớ là Tĩnh Văn…Ừm, tớ vẫn khoẻ… Khinh Tuyết về Du Châu chưa? Vì sao?

Tô Tĩnh Văn nghe lời của Lý Mộ Mai mà bỗng có một cảm giác kì lạ.

- Mộ Mai, cậu nói là Diệp Mặc từng đi tìm Khinh Tuyết? Sau đó thì sao?

Giọng nói của Tô Tĩnh Văn trở nên vội vàng, có chút lo lắng. Có lẽ trong lòng cô Diệp Mặc không những là ân nhân cứu mạng mẹ cô mà còn là bạn của cô.

- Nghe nói bị Khinh Tuyết ép nhảy lầu, còn nôn ra máu, sau đó thì không có tin tức nữa…

Lý Mộ Mai thở dài, giọng điệu có chút khó hiểu. Có khi cô thà lúc Ninh Khinh Tuyết vẫn chưa bị mất trí nhớ, tình người một chút, đa sầu đa cảm một chút nhưng Ninh Khinh Tuyết bây giờ lại trở lại là người con gái lạnh lùng ở Yến Kinh như lúc đầu.

- Cài gì… Nhảy lầu?

Tô Tĩnh Văn suýt thì rơi điện thoại.

Lý Mộ Mai vội giải thích:

- Không phải, là thân thủ của Diệp Mặc cũng không tệ lắm, lúc cấp bách, nói chỗ Diệp Mặc đứng là Ninh gia nên Diệp Mặc nhảy thẳng từ cửa sổ ra ngoài. Nhưng chắc anh ấy đi từ trên kệ điều hoà, dọc theo đường ống nước đi xuống nên không sao. Đúng rồi, Tĩnh Văn, cậu hỏi Diệp Mặc làm gì?

Tô Tĩnh Văn cũng thở phào một cái. Bây giờ nghe lời của Lý Mộ Mai liền ấp úng mà giải thích:

- Ồ, không phải, tớ tưởng anh ấy nhảy lầu thật, không có việc gì, cậu thay tớ hỏi thăm Khinh Tuyết nhé.

Lý Mộ Mai cúp điện thoại mà vẫn còn có chút nghi ngờ. Còn chuyện thay Tô Tĩnh Văn hỏi thăm Ninh Khinh Tuyết thì thôi vậy. Khinh Tuyết quen biết Tĩnh Văn đều là ở trong kí ức đã bị mất của cô. Bây giờ Ninh Khinh Tuyết căn bản không quen Tô Tĩnh Văn.

Lý Mộ Mai nghĩ thế, tay run run, suýt thì rơi điện thoại trong tay. Cô dường như nhớ ra kí ức mà Ninh Khinh Tuyết bị mất không phải một năm mà cô ấy mất đi trí nhớ về tất cả những gì liên quan đến Diệp Mặc. Hoặc có thể nói kí ức sau khi cô quen Diệp Mặc toàn bộ đều quên rồi. Thế là sao vậy? Quá trùng hợp rồi đấy.

Tô Tĩnh Văn đặt điện thoại xuống, bỗng cảm thấy Ninh Khinh Tuyết có chút quá đáng. Cô ta sao lại có thể để Diệp Mặc nhảy lầu được? Bất luận là thế nào cũng không thể khiến cho hắn giận đến nỗi hộc máu chứ. Không biết bây giờ Diệp Mặc sao rồi, cô lại bắt đầu lo lắng cho Diệp Mặc. Nếu bây giờ cô có thể tìm thấy Diệp Mặc, nói không chừng bây giờ cô sẽ đi đến chỗ Diệp Mặc an ủi hắn.

Nghe nói sau khi thất tình, thể xác và tinh thần của người ta đều rất mệt mỏi. Không biết Diệp Mặc có như vậy không, hắn liệu có làm chuyện ngốc

nghếch không. Tô Tĩnh Văn nhất thời suy hơn tính thiệt nhưng cô cũng biết mình không thể tìm thấy Diệp Mặc.

Không được, việc của anh Tạ Uý Tranh không cần phải lo, hay là đi hỏi tình hình của Diệp Mặc trước là được. Hắn không những là bạn của mình mà còn là ân nhân cứu mạng mẹ, mẹ có biết mình làm thế cũng sẽ không nói gì.

…

Lúc này Diệp Mặc đứng ở bãi cát gần biển nhất ở Tiêm Hải Giác. Ở đây vốn dĩ nên là bãi biển vô cùng phồn hoa náo nhiệt, nhưng sau này vì bang Lưỡng Tê đến nên ở đây trở thành ở cửa cũng có thể giăng lưới bắt chim. Lúc đầu những thiếu gia thích chơi xe cũng vì nơi này trống trải không người mới đến đây đua xe.

Bên bến tàu nhỏ, mấy chiếc thuyền lớn đang dừng lại chắc là bang Lưỡng Tê, còn một bên là mất chiếc thuyền mô-tơ đang dừng.

Diệp Mặc kiểm tra một chút hướng thuỷ triều, xác nhận một chút nếu đáy biển có cái gì bị sóng biển đánh lên bờ, lại ở bên cạnh thu thập mấy thùng xăng.

Về phần thùng dầu ma-dút lớn, nhẫn của Diệp Mặc không chứa nổi nhưng hắn cũng không muốn đựng thứ này trong nhẫn của hắn. Vì vậy hắn chỉ có thể cho tàu mô-tô của mình kéo theo đằng sau một thuyền nhỏ. Vì hắn biết tìm được Huyết Sắc San Hô không phải chuyện ngày một ngày hai. Sau khi mọi chuyện chuẩn bị ổn thoả, Diệp Mặc lúc này mới tháo một chiếc tàu mô-tơ trong đó ra, chạy tàu mô-tơ theo hướng thuỷ triều, đi thẳng về phía trước tìm tòi.

Hắn tin rằng nếu có Huyết Sắc San Hô thì tuyệt đối không chỉ có một cây, chắc chắc còn có cây khác. Diệp Mặc định dùng thời gian một tháng đi tìm Huyết Sắc San Hô. Tuy hắn có một cây Thanh Hoa Thanh Diệp nhưng nếu chăm sóc thì cần thời gian quá dài. Hơn nữa Loại Thanh Hoa Thanh Diệp này hắn còn đưa cho Đường Bắc Vi rồi. Nếu có thể tìm thấy một cây

Huyết Sắc San Hô thì có lẽ hắn không cần nhiều thời gian là đã có thể đột phá luyện khí tầng ba rồi.

Diệp Mặc biết Huyết Sắc San Hô sẽ không sinh trưởng ở trên cạn vì vậy ngày đầu tiên hắn lái tàu đi thẳng về hướng biển. Tuy thần trí của hắn tiếp cận gần 150m trên lục địa nhưng trên biển chỉ có thể dao động trong phạm vi 50m.

Nhưng phạm vi 50m này đối với Diệp Mặc mà nói đã đủ rồi. Hải vực có Huyết Sắc San Hô ít nhất mật độ linh khí phải dày đặc một chút. Tuy Diệp Mặc biết dựa vào phán đoán chỗ có Huyết Sắc San Hô cũng là không hoàn toàn chuẩn xác nhưng bây giờ hắn không có cách nào tốt, chỉ có thể phán đoán như vậy.

Một ngày xuống dưới, Diệp Mặc không có phát hiện nào nhưng lại phát hiện mô-tơ tàu đúng là quá lợi hại, hai thùng dầu chắc chắn dùng không được bao nhiêu ngày.

Ngày thứ sáu, lúc Diệp Mặc đã dùng hết một thùng dầu, không ngờ vẫn chưa tìm thấy bất cứ tung tích nào của Huyết Sắc San Hô. Lúc hắn đang nghĩ có phải mình tìm nhầm chỗ rồi không thì lại nhìn thấy một đảo nhỏ không người. Nói đây là một hòn đảo thì không bằng nói nó là một hải đá ngầm san hô. Phạm vi lớn nhỏ bên trên cũng mới chỉ có hai mươi mấy mẫu mà thôi. Chỗ nào cũng là đá ngầm, hơn nữa bên trên thì lớn, bên dưới thì nhỏ, hơi giống một hồ lô đảo ngược, chỉ là phần phía dưới đều bị nước biển che khuất.

Diệp Mặc nhìn đảo Hồ Lô này mà lại có một cảm giác quen thuộc. Hắn lập tức nhớ ra đảo Hồ Lô này đã từng thấy ở đâu đó, chính là tấm hải đồ trong hộp ngọc mà Quách Thái Minh đưa cho hắn, bên trên có một đảo Hồ Lô nhỏ như thế này.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không chần chừ nữa, vội vàng cầm hải đồ, mở ra, quả nhiên bên trên bức tranh là một cái đảo Hồ Lô. Bức hải đồ da dê này sau khi Diệp Mặc lấy về, thì chưa từng xem xét cẩn thân, bây giờ xem lại

không ngờ lại chính là chỗ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 286

Đảo Hồ Lô Lộn Ngược

Nhưng trên bản đồ biển vẽ đảo Hồ Lô lộn ngược chỉ là một loại đánh dấu trong đó mà thôi, ngoài đánh dấu đảo Hồ Lô ra, trên bản đồ biển còn có một tuyến được đánh dấu màu bạc, kéo dài thẳng đến Viễn Hải. Diệp Mặc dọc theo đường vạch nhìn hướng về Viễn Hải, căn cứ vào tỉ lệ, với tốc độ bây giờ của mình, nói không chừng mấy tháng cũng không thể đến được điểm đánh dấu tiếp theo.

Bởi vì điểm đánh dấu tiếp theo đã không còn là trong biển nữa rồi, mà là bên ngoài biển, sau khi ra khỏi biển rồi vẫn còn một điểm đánh dấu nữa, không ngờ lại thẳng đến Ấn Độ Dương. Ấn Độ Dương vẫn chưa phải là điểm đánh dấu cuối cùng, nơi cuối cùng chính là Nam băng dương.

Điều khiến Diệp Mặc không hiểu chính là, nếu là bản đồ biển, trực tiếp đánh dấu điểm cuối Nam băng dương không phải là được rồi sao? Vì sao lại còn vẽ vời cho thêm chuyện ra, từng điểm từng điểm đi qua. Nếu như không phải hắn ngẫu nhiên nhìn thấy đảo Hồ Lô này, thì địa điểm này thực vẫn không tìm thấy.

Căn cứ vào bản đồ biển này, bắt đầu đi từ cuối đảo Hồ Lô này, chắc chắn có một ngày sẽ tìm thấy chỗ mà bản đồ biển muốn nói đến. Nhưng tấm bản đồ này lại làm cho Diệp Mặc mê muội đi, bản đồ này muốn bắt đầu đánh dấu từ đảo Hồ Lô làm gì?

Nhưng bất luận người giữ bản đồ muốn làm gì, hắn dựa vào cái mô tơ này thì tuyệt đối không thể chạy đến điểm đích được. Hắn đến tìm Huyết sắc san hô, đến nơi, phát hiện ra đảo Hồ Lô hoàn toàn là ngoài dự kiến. Diệp Mặc trong lòng lại nghĩ, có phải đảo Hồ Lô này và san hô huyết mà mình

đang muốn tìm là có mối quan hệ với nhau hay không? Hoặc là tấm bản đồ này có mối liên quan gì đó với Huyết sắc san hô

Biết rằng tiếp tục tìm hoàn toàn là vô ích, Diệp Mặc cũng không tiếp tục tìm kiếm nữa. Nếu muốn tìm, hắn cũng phải đợi thực lực kinh tế của mình hùng hậu đã, mua một chiếc thuyền lớn để đi tìm kiếm. Hoặc là cách đơn giản hơn chính là tu luyện đến tầng khí thứ tư, trực tiếp đứng lên phi kiếm bay đi là được.

Nếu như đã đến nơi này, bất luận thế nào, Diệp Mặc cũng phải xem xét một chút. Diệp Mặc khởi động thiết bị lặn trên đảo Hồ Lô, rồi lặn xuống nước.

Diệp Mặc chỉ men theo đảo Hồ Lô xuống dưới, càng xuống dưới, áp lực càng lớn. Nhưng những áp lực này, chính là khi Diệp Mặc ở tầng khí thứ hai đã không để ý, đừng nói là bây giờ hắn đã luyện đến tầng khí thứ ba rồi.

Nhưng Diệp Mặc khẳng định sâu dưới nước khoảng 2000m, nếu như không có đồ lặn, một người bình thường chắc chắn không chịu được.

Diệp Mặc càng lặn sâu xuống càng cảm thấy hòn đảo nhỏ này giống như một chiếc hồ lô vậy, thần trí của hắn hoàn toàn có thể nhìn thấy kĩ hơn chút nữa khu phía dưới hòn đảo này lại có hình tròn, sau khi qua được chỗ hình tròn đó, phía dưới nối tiếp với đáy biển lại là một bộ phận nhỏ nhất, thậm chí chu vi chỉ trên dưới 2, 3 mẫu.

Khu dưới đáy biển này đã sâu gần 2000m, Diệp Mặc dạo quanh cái miệng hồ lô này một vòng, không phát hiện ra chỗ nào nghi ngờ, cũng không phát hiện ra dấu vết gì gọi là Huyết sắc san hô cả, xem ra đây chính là một hòn đảo bình thường.

Một tấm bản đồ vẽ một hòn đảo bình thường, cái này Diệp Mặc nghĩ mà không hiểu, hắn không cam tâm lại tiếp tục vòng quanh cái hồ lô này một vòng nữa, thần trí của hắn quét vào, đúng là một hòn đảo nhỏ nhô lên, cũng không có gì đặc biệt.

Điều này làm cho Diệp Mặc rất thất vọng, hắn chỉ có thể lại về mặt biển.

Nhưng lại làm cho Diệp Mặc kỳ lạ hơn chính là đảo Hồ Lô đảo ngược lại không ngờ lại không nhìn thấy trên mặt biển. Thậm chí bao gồm cả thuyền mô tơ của hắn cũng biến mất, làm cho người Tu Chân như Diệp Mặc đứng trong biển mà da đầu cũng có chút ngứa ngáy. Những chuyện thế này ở giới Tu Chân có lẽ rất bình thường nhưng ở trên Trái đất thật không bình thường chút nào.

Vừa nãy rõ ràng là hắn vừa dưới biển bơi lên, trong nháy mắt sao lại không thấy đảo đâu nữa rồi?

Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi, lập tức lặn xuống chỗ hắn vừa tìm được lại tìm lại lần nữa, để cho hắn phục. Hòn đảo hồ lô kia lại được hắn tìm thấy lần nữa. Lần này hắn men theo bờ của đảo hồ lô để lên mặt biển, quả nhiên ở chỗ cách mặt biển mấy chục mét, hắn đã đứng ở mặt trên của đảo hồ lô rồi.

Mực nước biển dâng lên là không thể nào, cái này cho thấy đảo hồ lô này đang chìm, đảo hồ lô sau khi chìm xuống, mô tơ lặn của hắn cũng trôi đi. Đảo hồ lô không ngờ lại có thể tự động chìm xuống, chẳng lẽ vừa rồi mình đụng phải cái gì rồi? Nếu như với tốc độ này, đợi đến khi lần lần sau hắn tìm đảo hồ lô, nói không chừng đảo hồ lô đã biến mất hoàn toàn.

Diệp Mặc không ngừng dùng thần thức quét lướt xung quanh đảo hồ lô, khi hắn đang quét phần eo của đảo hồ lô, lại phát hiện ra có chỗ bất đồng, phần eo của đảo hồ lô này, có một khối rất nhẵn bóng.

Bình thường những loại đá ngầm hoặc đảo nhỏ dưới đáy biển, không thể nhẵn bóng như vậy được, chỗ có khối bóng nhẵn ấy có chút khả nghi. Diệp Mặc vẫn đang cảm thấy đảo hồ lô đang chìm xuống, hắn lập tức chạy đến chỗ nhẵn bóng ở phần eo của đảo hồ lô dùng sức ấn ấn, không có bất kì phản ứng nào.

Chẳng lẽ hắn lại nhìn nhầm sao? Cái khối này tuyệt đối không giống những chỗ khác, thần trí của hắn có thể quét sâu vào trong được vài mét,

những chỗ này, thần thức của hắn không thể nào quét vào được, xem ra tảng đá kia không biết là vật liệu gì, đến thần thức cũng có thể ngăn cách.

Diệp Mặc lấy một con dao từ trong nhẫn trữ vật ra chém mấy phát vào chỗ nhẫn bóng ấy, tảng đá nhẫn bóng ấy nhanh chóng bị dao của hắn đào ra.

Đào tảng đá nhẫn bóng bên ngoài, Diệp Mặc cuối cùng cũng nhìn rõ thứ ở bên trong, chỉ là một hộp đá nho nhỏ mà thôi, cái này chắc chắn là do con người làm ra. Tảng đá nhẫn bóng này lại không phải là thứ gì quý giá, chỉ là một loại đá mà thôi, nếu như được bịt kín tốt, chẳng những có thể ngăn được thần thức, mà đến cả nước lửa cũng không làm gì được nó.

Chỉ có điều loại đá này quá ít, nếu như nhiều, nói không chừng Diệp Mặc có thể dùng loại đá này tự làm cho mình một gian nhà.

Trong hộp đá ngoại trừ một cái hộp ngọc thì không có bất cứ một thứ gì khác, Diệp Mặc lấy chiếc hộp ngọc ra, hình dáng của chiếc hộp ngọc này rất giống với chiếc hộp ngọc mà Quách Thái Minh đưa cho hắn, quả nhiên là từ tay bút của một người mà ra.

Xem ra mình hẳn là đã tìm đúng rồi, thần thức của Diệp Mặc quét vào trong chiếc hộp ngọc, bên trong chỉ là một bản đồ bát quái âm dương ngư không hoàn chỉnh, nói chính xác là một phần trong bản đồ bát quái âm dương ngư. Một bên là âm dương ngư, một bên là bản đồ bát quái, có chút quái dị.

Diệp Mặc nhìn một hồi lâu cũng không hiểu rốt cục đây là thứ gì, chỉ có thể thu lại những mảnh vỡ không hoàn chỉnh của bản đồ bát quái âm dương ngư. Lúc này đảo hồ lô đã chìm xuống 200m, Diệp Mặc lại ngoi lên mặt biển.

Hắn không hiểu hòn đảo hồ lô ngược sao lại chìm, nếu như bây giờ hắn là kỳ Trúc Cơ hoặc là một cấp cao hơn, nói không chừng hắn sẽ chìm xuống theo hòn đảo hồ lô này xem xét. Nhưng cảnh giới bây giờ của hắn nếu như muốn cùng chìm theo hòn đảo này, nói không chừng là hành động tìm đến

cái chết.

Cũng may lần này hắn cũng không phải là không thu hoạch được gì, mặc dù chưa tìm được Huyết sắc san hô, nhưng lại tìm được chỗ của bản đồ mà Quách Thái Minh đưa cho, hơn nữa lại còn lấy được mảnh vỡ của âm dương ngư nữa.

Nhưng Diệp Mặc lại đứng trên mặt biển rầu rĩ, tàu mô tơ của hắn không biết trôi đi đâu mất rồi, hơn nữa thần thức của hắn lại không tìm thấy được. Hiện tại hắn vẫn chưa thể đạp kiếm mà bay, nếu như chỉ dựa vào bơi lội mà trở về hiển nhiên có chút khó khăn. Mặc dù hắn có thể tìm được một mảnh gỗ, đạp mảnh gỗ ấy trở về, nhưng như vậy thì cũng tiêu hao quá nhiều chân nguyên.

Nói không chừng hắn chưa về đến bờ thì đã kiệt sức. Bây giờ hắn lại không có tí nguyên đan nào để bổ sung chân nguyên, một khi hắn tiêu hao hết chân nguyên trên biển, nói không chừng một con cá mập trắng đã lấy được mạng hắn rồi.

Điều khiên Diệp Mặc buồn bực nhất chính là, hắn vừa nghĩ đến cá mập trắng thì có một con cá mập trắng hung hãn lao tới. Mặc dù Diệp Mặc muốn giết con cá này là việc rất đơn giản, chỉ cần xuất ra một đường kiếm là xong chuyện. Nhưng phi kiếm của Diệp Mặc là bảo bối của hắn, khi giết người, hắn rất tiếc khi xuất kiếm ra, nói gì đến chuyện đối phó với một con cá mập hung ác.

Diệp Mặc tiện tay rút ra một con dao, chỉ một phát, con cá mập vừa nãy vẫn còn hung hãn đã bị Diệp Mặc bêu đầu. Nhưng Diệp Mặc vừa mới chém vào đầu con cá mập, lập tức thấy có gì không ổn, hắn thực sự không nên dùng dao giết nó, mùi máu tươi bỗng chốc cảm thấy rất rõ ràng trong biển.

Quả nhiên ý nghĩ trong đầu Diệp Mặc vừa mới nghĩ xong, một đàn hơn 10 con cá mập vây xung quanh Diệp Mặc, Diệp Mặc lại một lần nữa liên tiếp giết vài con cá mập, nhưng cá mập bơi tới càng ngày càng nhiều, cứ theo đà này, dù hắn có chân nguyên thâm hậu thế nào, cũng bị đàn cá này quần đến

mức tiêu hao không còn chút nào.

Diệp Mặc không dám giết thêm con nào, nếu như ở đất liền hắn có thể chạy, nhưng bây giờ lại là trong biển, tốc độ của hắn có nhanh nữa cũng không nhanh bằng đàn cá mập này.

Rơi vào bước đường cùng, Diệp Mặc chỉ có thể nhìn chuẩn xác một con cá mập trong đó, trực tiếp nhảy lên lưng nó. Con cá mập này bị Diệp Mặc nhảy lên lưng, lập tức hung hãn nhảy chồm lên. Nó không ngừng vọt vào nước sâu, sau đó lại không ngừng quằn quại trên mặt biển, muốn đánh ngã Diệp Mặc xuống, nhưng Diệp Mặc lại vững như núi Thái Sơn ngồi trên lưng nó.

Hắn nghĩ quả nhiên không sai, con cá mập này tuy hung hãn, nhưng đối với con mồi ngồi trên lưng mình thì không có cách nào, hơn nữa còn không ngừng chạy ra xa, dần dần tách khỏi đàn cá mập.

Nhìn đàn cá mập tít ngoài xa, Diệp Mặc thấy thoải mái, cuối cùng cũng trốn ra được, bằng không hắn chỉ có cách trốn dưới biển sâu, dưới đáy biển sâu mặc dù đàn cá không có cách nào mà truy đuổi theo, nhưng chân nguyên của hắn lại tiêu hao đáng kể, dù sao loại áp lực này người bình thường không thể chịu đựng được.

Đang lúc Diệp Mặc định thả con cá mập này đi, lại phát hiện ra tốc độ của con cá mập này rất nhanh, hắn bỗng nhiên nghĩ ra, nếu như mượn sức con cá này, không những không cần xăng, thậm chí tốc độ cũng không chậm chút nào. Chỉ cần ngồi trên lưng nó, thì cũng chỉ không thoải mái như ngồi trên tàu mô tơ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức dùng con cá mập này chuyển phương hướng, ước chừng khoảng 2 tiếng đồng hồ, Diệp Mặc thông qua không ngừng nắm tay và dùng thần thức uy hiếp, khiến con cá mập này đi tới đi lui một cách tự nhiên.

Đây là một con cá mập bình thường, nếu như là một con linh thú thì tốt

quá, Diệp Mặc nhớ tới thử lang mà hắn tặng cho Trì Uyển Thanh, mặc dù cũng không phải là linh thú, nhưng lại có thể kí kết khế ước. Nhưng con cá mập này thì không thể, trí lực của nó kém quá xa so với thử lang kia.

Diệp Mặc ngồi trên lưng cá mập đi được 2 tiếng đồng hồ cảm thấy có gì đó không đúng, mặc dù con cá mập này có thể dẫn đường, hơn nữa tốc độ lại không chậm, nhưng không thể chạy trong thời gian dài. Một khi thời gian dài hơn chút, thì con cá mập này cũng có chút mệt mỏi. Tuy rằng ngồi trên lưng cá mập cũng rất uy phong, nhưng không thể chạy trong thời gian dài thì cũng phiền toái.

Bất đắc dĩ, Diệp Mặc chỉ có thể săn bắt một chút cá để nuôi dưỡng con cá mập này, đồng thời sau khi đi trong 2 tiếng đồng hồ, cũng để cho nó nghỉ ngơi chút.

Mặc dù như vậy, qua một ngày, tốc độ của con cá này cũng càng ngày càng chậm, Diệp Mặc đứng trên lưng cá, nghĩ có nên giết thêm một con nữa hay không. Nhưng vừa nghĩ tiếp tục giết thêm một con cá mập nữa, lại phải huấn luyện nửa ngày, Diệp Mặc hoàn toàn không thấy hứng thú.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 287

Có Thể Đoạt Lấy Rồi

Ồ, trời ơi, mình không nhìn nhầm mà, mình chưa từng nhìn thấy một người đứng trên lưng cá mập ngao du trên biển, Thượng Đế ơi, Hoa Hạ thật đúng là một quốc gia kì lạ…

Một cô gái tóc vàng mắt xanh cầm ống nhòm thốt lên từng đợt ngạc nhiên thán phục.

Một gã da trắng cao lớn đứng sau cô gái tóc vàng này cười ha hả nói:

- Luni, sao cháu lại thích Hoa Hạ như vậy, lần trước cháu còn nói cháu có một người bạn Hoa Hạ quen biết một tiên y nữa, lần này lại nhìn thấy một người đứng trên lưng cá mập.

Người đàn ông da trắng này nói xong còn xoa xoa tay, trêu ghẹo nói:

- Được rồi, đợi lát nữa khi nào cháu nhìn thấy người đó bay đến, thì gọi chú đến xem.

- Chú Jake, cháu nhìn thấy một người cưỡi trên lưng cá mập trên biển thật mà, hơn nữa lại tiến về hướng chúng ta.

Người con gái tên Luni vẫn chưa đặt ống nhòm xuống, mà vừa nhìn vừa thán phục nói.

- Chẳng lẽ lại là thật sao? Hôm nay cũng không phải là ngày Cá tháng tư.

Người đàn ông da trắng tên chú Jake bán tín bán nghi cầm ống nhòm

nhìn xa.

Không nhìn còn được, Jake vừa nhìn thấy, suýt nữa thì làm rơi ống nhòm đang cầm trong tay xuống đất, anh ta không ngờ thật sự lại thấy được trên biển một người đang cưỡi trên lưng một con cá mập đang phi như bay đến.

- Ôi, Thượng Đế ơi, không ngờ lại có chuyện như này thật, Hoa Hạ thật thần kì. Mạc tiên sinh, Hoa Hạ các người thần kì quá, lần này coi như tôi đến đây là đúng rồi, cho dù là không thể hợp tác, nhưng nhìn thấy một màn quá thần kì như này thì thật không thể tin nổi.

Jake cũng giống như Luni, cầm ống nhòm trong tay không muốn bỏ xuống, người đàn ông được Jake gọi là Mạc tiên sinh, có chút kì quái bước đến nói:

- Luni, hai người nói cái gì, sao tôi không hiểu gì hết…

Câu nói của người đàn ông họ Mạc đột nhiên dừng lại, bởi vì y không cần đến ống nhòm cũng đã nhìn thấy đằng xa cách khoảng mấy trăm mét có một người đang cưỡi trên lưng con cá mập, với tốc độ rất nhanh đang tiến lại gần.

Diệp Mặc từ rất xa đã nhìn thấy con tàu chở khách này, nghĩ mình không thể dựa vào con cá mập này mà lên bờ, cho nên không chút nghĩ ngợi gì liền muốn đến đi con tàu tiện nghi này.

- Quả nhiên là thật…

Người đàn ông họ Mạc khiếp sợ nhìn con cá mập đang cấp tốc chạy đến, y nhớ tới Chu Bá Thông trong cuốn tiểu thuyết mà Kim Dung viết, nếu như không phải người thanh niên này mới chỉ có hai mươi mấy tuổi, y lại còn tưởng rằng Chu Bá Thông sống lại.

Diệp Mặc trong nháy mắt đã đến tàu chở khách, nhảy vọt một phát từ trên lưng cá mập lên trên tàu.

- Ồ, trời ơi, không ngờ bay thật…

Jake cũng không thể cầm chắc ống nhòm trong tay liền rơi xuống boong tàu.

Hai gã thủy binh đã cầm chắc binh khí trong tay tiến đến, bọn họ không thấy Diệp Mặc lên thuyền bằng cách nào, nhưng sau khi có người lạ lên thuyền, bọn họ lập tức nhìn thấy liền lập tức báo cáo với thuyền trưởng.

Luni kinh ngạc tiến đến phía trước mặt Diệp Mặc, bô bô nói một tràng, đồng thời mặt cũng đỏ bừng, nhưng Diệp Mặc một chữ nghe cũng không hiểu. Jake thấy Diệp Mặc chỉ nhíu mày, vội vàng kéo Luni sang một bên.

Diệp Mặc nhìn nhìn hai gã binh thủy người da đen, rồi nói với người đàn ông họ Mạc:

- Thuyền của tôi bị lật trên biển, mượn thuyền của mọi người lên bờ.

Người đàn ông họ Mạc lập tức vui mừng nói:

- Được, được, không có vấn đề gì, tôi đi nói với thuyền trưởng là được rồi.

Y vẫn nghĩ Diệp Mặc là hải tặc, nhưng hải tặc cũng sẽ không thể ra tay ở chỗ này được, nhưng lời nói của Diệp Mặc khiến y yên tâm trong lòng. Vội vàng quay người nói bô bô với hai gã binh thủy da đen.

Hai gã binh thủy nghe người đàn ông họ Mạc nói xong, nhìn nhìn Diệp Mặc, nhưng cũng không nói gì nữa, vội vã chạy vào khoang tàu. Diệp Mặc đến một góc ở đầu tàu ngồi xuống, nhắm mắt lại bắt đầu điều tức.

Rồi hắn nhanh chóng mở to mắt nhìn người đàn ông họ Mạc nói:

- Còn có chuyện gì sao?

- Chào anh, xin lỗi, quấy rầy anh một chút, tôi tên là Mạc Hải, là người phụ trách nội địa tập đoàn Mạc Thị Hồng Kông. Vừa rồi thuyền trưởng mời

anh xuất trình giấy tờ cá nhân.

Trong lòng Mạc Hải có chút chần chừ nói, y muốn kết giao với Diệp Mặc, cho nên không chút giấu diếm lai lịch của mình.

Diệp Mặc gật gật đầu, người nước ngoài trên thuyền rất nhiều, hắn không muốn nhiều lời, lấy chứng minh thư đưa cho Mạc Hải nói:

- Phiền anh rồi. Con tàu này cập bến ở đâu?

- Cập bến ở bến tàu tàu chở khách ở Hồng Kông, anh cũng đến Hồng Kông sao?

Mạc Hải rất khách sáo với Diệp Mặc, nhưng y lại tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Diệp Mặc.

Luni lại chạy đến, kéo kéo ống tay áo của Mạc Hải nói:

- Chú Mạc, chú quen người này sao? Chú có thể giới thiệu người này cho cháu được không, cháu cũng muốn học phép thuật của anh ấy.

Mạc Hải gượng cười bất đắc dĩ nói:

- Luni, chú không biết anh ta, những người cao nhân như này thường không nhận đồ đệ.

Diệp Mặc lại kinh ngạc nhìn Mạc Hải, trong lòng thầm nghĩ, vừa nãy ba người nhìn thấy mình cưỡi trên lưng cá mập trên biển, trừ Mạc Hải ra, còn có hai người nước ngoài. Nhưng biểu hiện của hai người nước ngoài kia đều rất kinh ngạc và không thể tin nổi, nhưng biểu hiện của Mạc Hải mặc dù cũng rất kinh ngạc, nhưng lại không khiếp sợ như hai người nước ngoài kia, chẳng lẽ y lại thường xuyên gặp những người như mình?

Nghĩ đến đây Diệp Mạc lại nói tiếp:

- Anh Mạc, ngày trước anh ta từng gặp người giống như tôi rồi sao?

Mạc Hải vội vàng lắc đầu nói:

- Không có, tôi chỉ là có nghe chú tôi nói qua, ông ấy nói Hoa Hạ chúng ta có rất nhiều gia tộc quy ẩn. Hơn nữa những người này lại rất có bản lĩnh, cho nên tôi mới biết có những cao nhân như anh tồn tại.

Giọng điệu của Mạc Hải rất cung kính, sợ làm cho Diệp Mặc mất hứng.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc gật gật đầu, nghe qua gia tộc quy ẩn, xem ra người chú của Mạc Hải không đơn giản. Mà Mạc Hải lại là người Hồng Kông, không biết có phải có quan hệ với Mạc Khang hay không? Nếu là như vậy thì thật trùng hợp.

Diệp Mạc nhìn Mạc Hải mỉm cười nói:

- Anh Mạc, tôi có một người bạn tên Mạc Khang, ở trong một biệt thự lưng chừng núi vịnh Thanh Tuyền ở Hồng Kông. Không biết anh có biết người này hay không.

- A, Mạc Khang chính là chú của tôi đấy.

Mạc Hải vẻ mặt vui mừng nhìn Diệp Mặc, y không ngờ người này lại quen biết với chú của y, muốn biết chú của mình, chính là y không muốn gặp cũng có thể gặp.

- Hóa ra Mạc Khang chính là chú của anh à.

Diệp Mặc gật gật đầu, không nói gì. Nhưng hắn cũng đã hiểu vì sao Mạc Hải nhìn thấy hắn cưỡi trên lưng cá mập trên biển mà không thấy kì lạ, hẳn là Mạc Khang có nói qua về chuyện trong Ẩn môn, y cho rằng mình là người của Ẩn môn. Hơn nữa, không cần nói là Mạc Hải, ngay cả Hàn Tại Tân cũng nghĩ mình là người của Ẩn môn đó thôi.

Lúc này một gã đàn ông da trắng mập mạp bước tới, sau lưng gã còn có hai lính thủy, Mạc Hải bất chấp Diệp Mặc, vội vàng đứng lên đến chỗ người đàn ông da trắng bô bô một tràng, sau đó lấy chứng minh thư của Diệp Mặc

đưa cho người da trắng xem qua.

Chắc là thân phận của Mạc Hải cũng không phải là thấp, người đàn ông da trắng nói thêm vài câu rồi dẫn theo hai lính thủy đi vào, không ra chỗ Diệp Mặc nữa.

Mạc Hải lại vội vàng bước tới, trả Diệp Mặc chứng minh thư, nói tiếp:

- Hóa ra anh là Diệp tiên sinh, tôi đã từng nghe chú tôi nói qua, anh đã từng cứu mạng chú tôi. Hôm nay gặp được anh, đúng là phúc ba đời. Diệp tiên sinh, mời anh đến phòng tôi ngồi.

Diệp Mặc nghĩ thầm ngồi ở mũi tàu dễ bị người khác chú ý đến, đến phòng của Mạc Hải ngồi một chút cũng tốt.

Thấy Diệp Mặc và Mạc Hải đi vào, Luni vội vàng kéo Jack theo sau, Mạc Hải không biết làm sao nhìn nhìn Jack, nhưng Jack chỉ có thể xòe tay.

Mạc Hải áy náy nói với Diệp Mặc:

- Luni rất hồn nhiên, nhưng cô ấy không biết tiếng Trung. Jack thì đi Hồng Kông bàn chuyện làm ăn với tập đoàn Mạc Thị của chúng tôi ở Hồng Kông, anh ta là người phụ trách y dược Tiêu Thụy của nước Anh khu vực châu Á, lần này là đặc biệt đồng ý lời mời của chúng tôi đến Hồng Kông.

Tập đoàn Y dược, Diệp Mặc nghĩ đến công ty của mình, có lẽ về sau cũng làm kinh doanh với đàm người nước Anh này. Nhưng Diệp Mặc không lo sản phẩm của mình không bán được, về sau chỉ có người khác đến cầu xin hắn, chứ không có chuyện hắn đi cầu xin người khác.

Mấy người vào trong phòng của Mạc Hải, Mạc Hải vội vàng rót cho mọi người vài cốc nước. Nhưng trong lòng y, mặc dù Jack là một ông chủ, nhưng thân phận của Diệp Mặc lại quan trọng hơn.

Mạc Hải đương nhiên biết trong lòng chú Mạc Khang Diệp Mạc quan trọng như nào, một khi y lấy được sự tán thành của Diệp Mặc, chỉ cần Diệp

Mặc nói một câu, giá trị con người của y trước mặt chú liền tăng lên gấp bội.

- Chú của tôi suốt ngày nhắc đến anh, Diệp tiền bối, anh có thời gian không thì cùng tôi đến biệt thự của chú tôi ở Hồng Kông?

Mạc Hải trở nên khách khí nói với Diệp Mặc, thậm chí xưng hô cũng đổi thành tiền bối.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Không cần, tôi vẫn còn chuyện phải giải quyết, đúng rồi, anh cứ trực tiếp gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi, tôi không phải là tiền bối gì đó.

Mạc Hải gượng cười, nhưng rất nhanh lại tìm được đề tài:

- Diệp tiền bối, anh và chú tôi làm bạn là cùng thế hệ, đương nhiên cũng là tiền bối của tôi. Không biết gần đây Diệp tiền bối có nghe đến hai chuyện lớn trong nội địa hay không, mặc dù tôi và Jake từ châu Âu về, nhưng cũng đã nghe thấy hai chuyện này.

- Ồ, là chuyện gì vậy?

Diệp Mặc hỏi theo bản năng.

- Việc lớn nhất là bang Lưỡng Tê trong một đêm bị người ta tiêu diệt hết, thậm chí ngay cả tổng bộ cũng bị đốt hết. Vẫn còn một chuyện nữa chính là Kiều gia ở Tuyên Giang trong một đêm cũng bị người ta đốt sạch, nghe nói là vì "huyết sắc san hô".

Ý của Mạc Hải cũng là muốn gần gũi hơn với Diệp Mặc, cho nên tìm một số đề tài mang tính đại sự, dùng cái này để tăng độ thân thiết giữa hai bên.

- Cái gì? Kiều gia thực sự bị giết hết rồi?

Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, trong lòng không thể bình tĩnh lại. Không phải hắn đáng tiếc chuyện của Kiều gia, tuy hắn quen biết Kiều Cương,

nhưng hắn cũng đã nhắc nở Kiều Cương rồi, ý hắn ở đây chính là "huyết sắc san hô"

Diệp Mặc ra biển một chuyến, đã biết "vsan hô" khó có thể tìm thấy được. Vốn "huyết sắc san hô" ở trong Kiều gia, hắn lại không có cách nào đi cướp lại được, bây giờ "huyết sắc san hô" lại bị người ta cướp đi rồi, hắn còn do dự cái gì?

Hơn nữa, Diệp Mặc cho rằng "huyết sắc san hô" 99% bị Tra gia cướp đi, Tra gia và tổ chức Địa sát là cùng một ruột, căn bản đều là kẻ địch của hắn, nếu như ở Tra gia hắn còn không đi cướp lại, hắn chính là đồ ngốc rồi.

- Chuyện này xảy ra khi nào vậy?

Diệp Mặc lập tức hỏi, hắn không để ý đến Mạc Hải đang nghi ngờ hắn, một khi hắn và Địa sát đánh nhau, chuyện này sẽ bại lộ, bây giờ cướp "huyết sắc san hô" nâng cao tu vi mới là hợp lý.

Diệp Mặc biết được tin "huyết sắc san hô" có thể cướp được, trong lòng lập tức nóng như lửa đốt. Hắn hận không thể lập tức đến Tra gia cướp "huyết sắc san hô" sau đó lên cấp, tiếp đến quang minh chính đại đi tìm vùng của Địa sát, nói cho bọn chúng biết không nên gây sự với Diệp Mặc hắn!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 288

Bạn Học

Nghe nói đã hơn một tuần rồi, nội địa đã lan truyền rất rùm ben, chẳng lẽ tiền bối không nghe thấy sao?

Mạc Hải nghi ngờ hỏi Diệp Mặc vừa nghe liền biết là khoảng thời gian mình đi tìm Huyết sắc san hô, hắn có thể suy đoán ra Tra gia sẽ ra tay với Kiều gia, hắn hoàn toàn có thể ở lại Tuyên Giang. Đợi Tra gia diệt xong Kiều gia, hắn sẽ ra làm ngư ông đắc lợi. Nhưng hắn biết rõ chuyện mình, một khi mình ở lại Tuyên Giang, khi mà Tra gia ra tay, hắn khẳng định sẽ ngăn cản Đúng là chuyện này nói ra thì rất dễ dàng, nhưng lại không phù hợp tâm ý của Diệp Mặc Ngoài Kiều Cương ra, Diệp Mặc vốn không xem mấy tên Kiều gia ra gì, bảo hắn đi cứu dám người đó đúng là làm trái lương tâm. Nhưng trong vô thức hắn lại không hề muốn Kiều gia bị tận diệt, đâu cần chỉ vì một cây linh thảo, thì đi hy vong một gia tộc bị hủy diệt đúng không, nếu vậy thì hắn đúng là kẻ quá ư máu lạnh rồi. Thế nhưng dù gì chuyện này đã thực sự xảy ra rồi, thì hắn không thể nào buông xuôi không đi cướp trở về Chỉ là nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc ở chỗ, hắn vừa mới ra biển, thì việc này lại xảy ra, có chút khiến hắn trở tay không kịp, không biết giờ đuổi qua đó có kịp hay không nữa - Anh Mạc, hiện giờ thành phố nào gần chúng ta nhất?

Diệp Mặc có chút vội vàng hỏi Mạc Hải vội trả lời:

- Giờ gần nhất có lẽ là thành phố Tam Á của Hải Nam, nếu tới bờ biển Tam Á, nói không chừng không tới một ngày sẽ cập bến, nhưng để đến Hongkong thì lâu hơn chút Chỉ không đến một ngày ư? DIệp Mặc lập tức bảo Mạc Hải dẫn hắn lên boong tàu chỉ rõ phương hướng cụ thể, nếu thật chỉ có khoảng cách như vậy, thi hắn không cần ngồi tàu thuyền làm chi, chỉ cần

một miếng ván trượt thì không đến nửa ngày sẽ tới ngay thôi Jake và Luni cứ thề ngờ nghệch đi theo DIệp Mặc, Luni là thật sự rất muốn hỏi DIệp Mặc về ma pháp kia, thế nhưng cô lại không biết tiếng Trung, điều này khiến cô hạ quyết tâm, trở về nhất định phải học tiếng Trung mới được DIệp Mặc quan sát thấy không ai trên boong, lúc này từ trong nhẫn lấy ra một tấm ván gỗ nói với Mạc Hải:

- Tôi có một công ty cũng có liên quan đến dược phẩm, anh có thể về nói với chú anh – Mạc Khang, nếu có thể, chúng ta sẽ hợp tác với nhau. Thế nhưng công ty tôi đang mới bước đầu phát triển, nếu anh muốn hợp tác với tôi thì có thể đến Lưu Xà tìm Tàng Gia Nghiêm thương lượng, tôi còn có việc, không nói nữa, tạm biệt Nói xong, DIệp Mặc lại lần nữa nhảy xuống biển, chẫn giẫm trnên ván gỗ, trong nháy mắt đã mất tăm mất tích. Để lại ba người đang trợn mắt há mồm, lúc sau mới có phản ứng - Ôi chúa tôi…

Jake chỉ nói được nhiêu đó thì không thể thốt thêm lời nào khác nữa …

Diệp Mặc theo phương hướng Mạc Hải đã chỉ, mới hai tiếng sau, khi trời nhá nhem tối, thì nhìn thấy một mảng đèn đóm sáng trưng, kiểu này chắc đây là Tam Á rồi Tra gia Giang Nam Diệp Mặc có biết qua, hồi trước Ngộ Quang từng nói qua với hắn, hắn còn là đặc biệt hỏi thêm. Thành thị sở tại của Tra gia không lớn, gần Lạc Thương, ban đầu vốn là huyện thành, sau vì nhân khẩu tăng mạnh, nên đổi sang thành phố Lương Phổ Diệp Mặc muốn đi Lương Phổ thì cần phải ngồi máy bay tới Lạc Thương, sau đó từ Lạc Thương tới chỗ Tra gia. Đã lâu như vậy, Diệp Mặc không dám khẳng định Huyết sắc san hô kia còn ở Tra gia hay không nữa. Nếu chuyện của Kiều gia là Tra gia làm ra, thì rất có thể Huyết sắc san hô kia vẫn còn, nếu như không phải Tra gia làm, hoặc là Tra gia và ẩn môn hợp tác làm, vậy thì rất có khả năng san hô đã không còn rồi Chuyến bay đầu tiên đến Lạc Thương từ sân bay Tam Á vào lúc bảy giờ sáng nên Diệp Mặc tuy đã đến nơi, nhưng vẫn muốn ở lại một đêm rồi mới tiếp tục lên đường.

Tuy bất đắc dĩ nhưng Diệp Mặc chỉ có thể trì hoãn thêm một lúc nữa. Lúc từ dưới biển bơi lên, tuy hắn đã làm khô quần áo đang mặc bằng chân

khí, hơn nữa còn tắm luôn rồi nhưng ngâm dưới biển lâu như vậy cũng chẳng thoải mái chút nào.

Hắn tìm một khách sạn và bước vào. Việc đầu tiên của hắn là phải tắm một cái, sau đó thay bộ quần áo khác. Tiếp theo là phải ra ngoài ăn chút gì đó, mấy ngày nay phải ăn lương khô, hắn cảm thấy thật khó nuốt.

Đã lâu lắm rồi, hắn mới có thể thong dong trên đường tìm quán ăn như thế này. Nếu Lạc Ảnh còn ở đây thì tốt biết mấy, hắn nghĩ tới Lạc Ảnh và thở dài. Hắn biết đây chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Diệp Mặc vào một nhà hàng ngay bên đường, hắn gọi mấy món ăn và mấy chai bia. Hắn cảm thấy cách sắp xếp món ăn ở đây cũng không tệ, mùi vị so với các món ăn ở nơi khác cũng có nét đặc trưng riêng.

Lúc hắn sắp ăn xong thì có một giọng nói trong trẻo vang lên:

- A, cậu là Diệp Mặc phải không? Đúng là cậu rồi, sao cậu lại ở đây vậy?

Diệp Mặc liền ngẩng đầu lên, hắn cũng ngạc nhiên không kém.

Hắn đã nhận ra cô gái này, tuy hắn không nhớ tên nhưng cô ta và hắn ngày xưa học cùng lớp, hắn vẫn còn một chút ấn tượng. Lúc ấy, cô gái có khuôn mặt trái xoan này khá ít nói. Tuy bình thường hắn ít khi đến lớp nhưng chưa bao giờ thấy cô to tiếng với ai, không ngờ sau khi tốt nghiệp, cô ấy lại thay đổi nhiều thế.

- Mình là Vương Diễm Mẫn, cậu không nhận ra mình à? Chúng ta đã học với nhau nhiều năm lắm đấy, ồ, cậu cũng thay đổi khá nhiều nhỉ!

Cô gái vừa vui mừng vừa xúc động nói.

Diệp Mặc im lặng, hắn và Vương Diễm Mẫn chẳng có gì để nói, không hiểu sao cô ấy lại xúc động như vậy. Nhưng cô ta đã nói thế, hắn cũng cười đáp lại:

- Cậu đã đến rồi thì cùng ngồi ăn đi, hôm nay mình mời.

-Ừ, đã vậy mình không khách khí nữa nhé!

Vương Diễm Mẫn vừa nói vừa kéo một người con trai và một người con gái ngồi xuống bên cạnh mình và nói với Diệp Mặc:

- Đây là Liễu Giai, đồng nghiệp của mình, còn đây là Vu Đào, bạn trai mình.

- Diễm Mẫn, đây là bạn cùng lớp đại học với cậu à, trông đẹp trai quá!

Liễu Giai dáng người nhỏ gầy, tuy không đầy đặn nhưng có vẻ cũng khá sắc sảo. Cô nhìn Diệp Mặc có chút kỳ quái.

Diệp Mặc có chút lúng túng, bởi vì do tu luyện mà trên người hắn bây giờ có một loại hương vị thoát tục, trong mắt người bình thường thì quả thực là một gã bảnh bao. Kỳ thật, trong xã hội này bộ dạng không phải quá xấu thì nam giới đều là những người phong độ, còn nữ giới đều là những người xinh đep.

- Chào anh, tôi là Vu Đào, bạn trai của Diễm Mẫn, rất vui khi được biết anh.

Vu Đào khiến cho người đối diện cảm thấy anh ta là một người khá nhã nhặn tuy diện mạo thì cũng bình thường. Nhưng xem ra, anh ta rất để ý tới Vương Diễm Mẫn.

Diệp Mặc gật đầu và bắt tay với Vu Đào, sau đó hắn gọi thêm vài món ăn nữa.

- Diệp Mặc à, cậu thực sự thay đổi rất nhiều đấy, Ngạn Diễm đúng là có mắt như tròng.

Vương Diễm Mẫn đương nhiên biết việc xưa kia của Diệp Mặc, đến giờ vẫn còn thấy bất bình thay cho hắn.

Diệp Mặc mỉm cười, về chuyện này, hắn đã quên từ lâu rồi nên chỉ nói:

- Mình đã ăn no rồi, mọi người cứ tự nhiên nhé! Mà hai người đang làm việc ở Tam Á à?

- Đúng vậy, mình sau khi tốt nghiệp đã cùng Vu Đào tới Tam Á này, ở đây cũng không tệ. À phải rồi, sau khi cậu bỏ học, cô Vân Băng vẫn hỏi thăm cậu luôn đấy, xem vẻ rất lo lắng.

Vương Diễm Mẫn thao thao bất tuyệt, dường như việc gặp được bạn cũ làm cô rất vui mừng.

Mặc dù Diệp Mặc chẳng ưa gì tâm trạng này của Vương Diễm Mẫn nhưng thấy cô ta vui mừng như vậy, hắn cũng có chút cảm thông. Hắn liền nghĩ tới Thi Tu, từ sau khi rời khỏi Ninh Đại, hắn chưa gặp lại anh ta, lần này gặp được Diễm Mẫn hắn tiện hỏi thăm luôn.

Liễu Giai rót một cốc bia chuẩn bị mời Diệp Mặc thì bị một con côn trùng nhỏ rơi vào trong cốc, cô liền kêu một tiếng, cốc bia trên tay khẽ chao đảo rồi đổ vào người bàn bên cạnh.

Này, cô kia!

Tiếng một gã đàn ông hung ác vang lên, hóa ra là một tên thanh niên đầu trọc đang uống rượu bên cạnh, đồng thời, y tiến tới tát vào mặt Liễu Giai.

Liễu Giai sợ đến nỗi sắc mặt biến đổi, vội vàng lùi về phía sau. Cái tát này bị trượt nhưng người kia vẫn không có ý định buông tha cho cô, tiếp tục bước đến muốn dạy dỗ Liễu Giai.

- Xin lỗi anh, tôi không cố ý, tôi sẽ bồi thường cho anh...

Liễu Giai thấy trên cánh tay của tên này có hình xăm, cô lập tức trở lên lóng ngóng, lắp bắp nói không lên lời.

Vu Đào vừa đứng ra liền bị hai thanh niên đấm đá, Vương Diễm Mẫn

liền đỡ Vu Đào, trên gương mặt cô vẫn còn nguyên vẻ sợ hãi.

Diệp Mặc thở dài, đến ăn bữa cơm cũng không yên, thế là hắn bước tới. Hắn dùng một chưởng đánh vào gã thanh niên đã tát tai Liễu Giai:

- Anh này, chỉ là ướt chút quần áo thôi mà, không nhất thiết phải như vậy!

- A, anh dám xen vào chuyện của tôi sao? Được rồi, hôm nay tôi sẽ cho anh biết tay!

Gã thanh niên hung hãn này thấy Diệp Mặc đã nắm được tay của mình thì trong lòng rất tức giận nói.

- Miệng của anh cũng ngoa thật đấy!

Nói rồi, Diệp Mặc liền tát gã khiến răng của gã bị rơi mất ba, bốn chiếc, còn gã thì chao đảo, đụng vào hai người thanh niên đằng sau.

Mặt của gã bị sưng phồng lên, gã chỉ vao Diệp Mặc nói:

- Anh dám đánh tôi à? Anh không muốn sống nữa sao?

Diêp Mặc lắc đầu, hắn đã gặp rất nhiều loại người ngu xuẩn nhưng chưa thấy ai ngu như gã ta. Vốn dĩ, hắn chỉ muốn dùng cái tát kia dạy cho gã một bài học nhưng không ngờ, gã lại không biết điều vẫn kiêu ngạo, hống hách. Diệp Mặc liền tiến về phía trước, giơ chân lên chuẩn bị ra đòn.

- Anh bạn ra tay thật độc ác đấy! Loại người như anh tới Lã Loan Giác này khi nào mà Suất Lục tôi không biết được biết thế? Có giỏi thì anh ra tay đi!

Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Nghe được âm thanh này, gã thanh niên bị Diệp Mặc đánh ngã vui mừng kêu lên:

- Lục ca, hãy trả thù cho em!

Nhưng hai người họ bị một cú đá của Diệp Mặc đã ngã nhào, gã thanh niên lại bị rơi thêm mấy cái răng nữa, lẩm bẩm nói không ra lời.

- Được lắm, hôm nay nếu tôi để anh đi ra khỏi Lã Loan Giác này thì tôi sẽ không còn ở đây nữa.

Tên giọng khàn này vừa hét vừa chạy tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 289

Thiên Hạ Đều Biết

Được, vậy không cần anh ở đây nữa!

Diệp Mặc thực sự chẳng còn tâm trạng với sự lộn xộn, ồn ào nơi này. Ăn một bữa cơm mà xảy ra bao nhiêu chuyện, hắn lại đi tới tát mấy cái vào mặt tên giọng khàn.

Lúc nãy tên giọng khàn còn gầm gừ thì bây giờ không có phản ứng gì, lại bị Diệp Mặc tát khiến y ngã lên người tên đầu trọc.

- Được lắm, anh là người đầu tiên dám kiêu ngạo thế khi vào Lã Loan Giác này. Nếu có bản lãnh thì đợi Lão đại của tôi đến.

Nói xong, Suất Lục cầm điện thoại lên và gọi.

- Anh không cần phải gọi đâu, tôi đi gặp Lão đại của anh, nói thật nhé, Lão đại của hai người cũng đến thế mà thôi!

Diệp Mặc lắc đầu nói. Nếu không phải vì Vương Diễm Mẫn thì đánh họ xong, hắn sẽ đi ngay. Nhưng ba người Liễu Giai, Vu Đào, Vương Diễm Mẫn đều ở đây nên hắn nhất định phải giải quyết dứt điểm chuyện này, nếu không sẽ làm liên lụy tới họ.

Tên khàn tiếng sau khi nghe Diệp Mặc nói thì vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, lâu sau mới nói:

- Được lắm, anh được lắm!

Gã nói xong, lập tức đứng lên và nói với hai tên đi cùng:

- Hãy đem đầu trọc về trước đi!

Vì chuyện đánh nhau này mà khách đến ăn đều sợ bỏ đi hết rồi, Diệp Mặc quay lại nói với ba người Vương Diễm Mẫn:

- Các cậu về trước đi, việc ở đây cứ để mình xử lý là được rồi.

Tuy Liễu Giai rất hoảng sợ nhưng sau khi nghe Diệp Mặc nói như vậy liền đáp:

- Diệp Mặc, cậu không cùng đi với bọn mình à, những người đó không tha cho cậu đâu, chúng ta mau đi thôi!

- Không sao đâu, mình biết chừng mực mà! À đúng rồi, Vương Diễm Mẫn, cậu có tin tức gì của Thi Tu không?

Diệp Mặc chợt nhớ đến chuyện này liền hỏi.

Vương Diễm Mẫn ngẩn người ra một lúc, cô không ngờ đến nước này mà Diệp Mặc vẫn còn nhớ tới Thi Tu, cô thật sự không thể hiểu nổi. Nhưng cô cũng đáp lại:

- Nhà Thi Tu hình như xảy ra chuyện gì đó, sau khi tốt nghiệp cậu ấy có đến thi lại một lần, sau đó thì không có tin tức gì nữa. Nhưng mà, trong buổi họp lớp, rất có thể cậu ấy sẽ đến. Nếu cậu muốn tìm cậu ta thì hãy đến nhé!

Nhà cậu ấy xảy ra chuyện ư? Diệp Mặc bỗng thấy lo lắng không yên, xem ra buổi họp lớp lần này hắn phải đến rồi.

- Lái xe nhanh lên đi, nếu không tôi lại ra tay đấy!

Diệp Mặc khi biết tin nhà Thi Tu xảy ra chuyện thì trong lòng không vui, giờ lại thấy tên khàn tiếng bên cạnh lảm nhảm, hắn càng thêm bực bội.

Suất Lục chút nữa thì bị nghẹn khi nghe giọng điệu của Diệp Mặc thì hình như y mới là kẻ bị ức hiếp. Y đang suy nghĩ buồn bực, lại bị Diệp Mặc từ phía sau đá cho một cái, đồng thời hắn lại nói xen vào:

- Lái xe nhanh lên!

Suất Lục thực sự rất bực mình, thế không phải đã bị hắn ta sỉ nhục sao? Tên Diệp Mặc này quá kiêu ngạo, đợi lát đưa hắn đến Đường Khẩu, nhất định sẽ không tha cho bốn người họ.

- Diệp Mặc, cậu thực sự muốn đi cùng với những người này sao?

Vương Diễm Mẫn lo lắng hỏi. Cô không phải là kẻ ngốc, đương nhiên biết ý của Diệp Mặc là gì, chính là sợ nếu hắn ta đi rồi thì cô và Liễu Giai, Vu Đào sẽ bị trả thù. Cô nhìn Diệp Mặc giờ mới phát hiện, cô học cùng hắn suốt bốn năm mà dường như cô chẳng hiểu gì về hắn.

Liễu Giai bước tới nói:

- Diễm Mẫn à, cậu và Vu Đào về trước đi, chuyện này do mình mà ra, mình sẽ cùng đi với Diệp Mặc.

- Không được, cậu phải cùng về với bọn mình.

Vương Diễm Mẫn lập tức phản đối lại đề nghị của Liễu Giai.

Diệp Mặc thấy ba người họ thật có tình có nghĩa, đành nói:

- Vậy chúng ta sẽ cùng đi, uống mấy chén trà rồi sẽ quay trở về.

- Anh có đi hay không?

Suất Lục lúc bị Diệp Mặc đá cho mấy cái trong lòng rất bực bội nhưng khi thấy họ do dự, y cũng thấy nguôi nguôi. Y cũng thầm quyết tâm, dù cho mấy người này không đi, y cũng không bỏ qua cho Liễu Giai.

Diệp Mặc lại đá vào lưng Suất Lục, lạnh lùng nói:

- Chưa đến lượt anh lên tiếng, nhanh lái xe đi!

…

Suất Lục liền nói:

- Đã tới chỗ của tôi rồi!

Đến nơi, hắn thấy đây chỉ mới là một thế lực non yếu mà thôi. Tiến tới thì có mấy người bảo vệ, vừa bước vào trong thì cửa chính liền đóng lại.

Liễu Giai và Vu Đào chưa từng ở tình huống như thế này bao giờ, trong lòng khá căng thẳng. Nãy giờ, hai người họ ngồi phía sau Diệp Mặc, thấy biểu hiện của hắn rất có khả năng sẽ đánh nhau.

- Gan của mấy người cũng không nhỏ đâu, Tây Sa tôi tuy mới đặt chân đến nơi này nhưng cũng không phải là người dễ bị người khác ức hiếp đâu!

Diệp Mặc và mấy người vừa đi tới phòng khách thì đã nghe thấy một giọng nói mỉa mai.

- Đại ca, chính là người này, hắn ta rất kiêu ngạo, đã đánh rơi răng của đầu trọc, thậm chí còn muốn tìm anh để tính sổ.

Suất Lục vội vàng nói thêu dệt thêm.

Tây Sa ư? Diệp Mặc đã biết có một tổ chức gọi là Bắc Sa, còn Tây Sa thì hắn chưa nghe thấy bao giờ. Tuy nhiên so với Bắc Sa thì Tây Sa nhỏ hơn nhiều. Thậm chí, hắn đã từng gặp lão đại của Tây Sa - Tiêu Biên Nghĩa rồi. Không biết hội Tây Sa này có phải đến từ Hồng Kông không, nếu thật như vậy thì rất có thể đây là thế lực của Tiêu Biên Nghĩa.

Diệp Mặc đi vào nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang ngồi ngay phía trên liền biết ngay gã chính là người của Tiêu Biên Nghĩa vì lúc lúc hắn xông vào hội nghị lão đại ở Hongkong thì thấy người này đứng phía sau Tiêu Biên Nghĩa.

Nhưng người mà Diệp Mặc ấn tượng nhất lại là Bành Dương, người này

rất khá, tiếc là lại theo Tiêu Biên Nghĩa.

- Gan tôi không cần biết to hay nhỏ nhưng ông chưa đủ tư cách nói chuyện với tôi. Chính Tiêu Biên Nghĩa còn không dám ngồi và nói chuyện với tôi như thế, xem ra lá gan của ông còn lớn hơn của tôi nữa đấy!

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Người đàn ông này nghe Diệp Mặc nhắc tới Tiêu Biên Nghĩa liền lập tức kích động đứng lên. Gã chẳng qua chỉ là một người bên cạnh Tiêu Biên Nghĩa mà thôi, bởi vì gần đây Nam Thanh và Thiết Giang dần dần đi vào suy thoái, Tây Sa của bọn họ mới có thể tiến sâu vào nội địa. Không ngờ người thanh niên này lại nhắc tới Tiêu Biên Nghĩa, bọn chúng không thể không cẩn thận.

- Anh là … là Diệp tiền bối sao, tôi chính là Suất Xà, người của Tiêu Biên Nghĩa!

Người đàn ông trung niên đã nhận ra Diệp Mặc, lúc đầu còn nói chuyện giết người, sau đó lập tức đổi giọng. Ngay cả người như "Thiết tác hoành giang" đối với hắn cũng phải cẩn thận. Thậm chí, Lão đại Tiêu Biên Nghĩa của bọn họ nói chuyện với Diệp Mặc cũng phải nể trọng phần nào.

Người như Diệp Mặc chẳng lẽ gã lại không biết? Gã không nghĩ người mà gã đem về lại chính là Diệp Mặc. Gã hoảng sợ, hai hàm răng của gã đã va đập vào nhau, Suất Xà hiểu được, Diệp Mặc một khi muốn giết hắn thì dễ như trở bàn tay. Suất Lục vẫn ngơ ngác nhìn Suất Xà, y vẫn rất được Suất Xà coi trọng, sao hôm nay anh ta lại đối xử với y như vậy chứ? Lẽ nào lại vì Diệp Mặc ư? Suất Xà gọi hắn là tiền bối, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Vương Diễm Mẫn cùng mấy người kia ngây ngẩn cả người, họ không ngờ mọi việc lại trở lên thế này! Họ vốn cho rằng vào chỗ này chỉ có đường chết nhưng không ngờ bọn chúng đối với Diệp Mặc lại tôn trọng như thế!

Suất Xà vội cúi người nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiền bối, mời anh ngồi!

Diệp Mặc liền tới vị trí cao nhất và ngồi xuống. Lúc này, Suất Xà mới thở phào nhẹ nhõm, gã còn nói với ba người Vương Diễm Mẫn:

- Ba người là khách quý, xin mời ngồi Vừa nhường chỗ, lại vừa pha trà, bọn chúng đối với bạn của Diệp Mặc thật cung kính. Và, ba người Vương Diễm Mẫn cũng biết thân thế của Diệp Mặc không hề đơn giản chút nào. Riêng Vương Diễm Mẫn càng không hiểu về người bạn học của mình lắm, sao người ta lại cung kính như vậy với cậu ta?

Suất Xà sắp xếp xong mấy chỗ ngồi, rồi liền đến bên Suất Lục quát nhỏ:

- Cậu hãy ra ngoài cho tôi, đến quỳ bên tường! Ngay cả Diệp tiền bối đây mà cậu cũng dám đắc tội, xem ra gan cậu cũng lớn đấy, cậu chán sống rồi à?

Suất Lục trong lòng ấm ức, y nghĩ, làm sao mà biết được hắn chính là Diệp Mặc chứ? Chẳng phải vừa rồi chính Suất Xà cũng mỉa mai Diệp Mặc đấy thôi! Tuy nghĩ thì như vậy nhưng y lại không dám hé răng.

Diệp Mặc liền nói:

- Tốt lắm, việc này nên kết thúc ở đây, tôi hy vọng sẽ không tái diễn nữa. Nếu còn xảy ra chuyện tương tự thì tôi sẽ không khách khí đâu!

- Đúng thế, Diệp tiền bối cứ yên tâm, chúng tôi cũng còn phải kinh doanh mà!

Suất Xà vội vàng nói, sau lưng gã mồ hôi toát ra ớn lạnh. Gã tin rằng, lời nói của Diệp Mặc là thật lòng. Một khi đã muốn diệt Tây Sa thì y cũng chẳng dám hoài nghi, bởi hắn đã nói là làm.

Nghe nói, Nam Thanh và Thiết Giang đều do Diệp Mặc tiêu diệt, giờ tuy thế lực của Tây Sa đang lớn mạnh nhưng vẫn chưa là gì so với hai tổ chức kia thì đấu lại với hắn ta sao nổi?

Diệp Mặc không quan tâm đến kinh doanh của bọn họ là chân chính hay không, càng không muốn dính líu gì. Hôm nay nếu không phải vì Vương Diễm Mẫn thì hắn cũng chẳng phải ở đây!

- Diệp tiền bối, tôi có một tin muốn nói cho anh biết…

Suất Xà biết ấn tượng của Diệp Mặc đối với gã là không được tốt cho lắm nên gã tranh thủ lấy lòng Diệp Mặc.

- Anh nói đi, là việc gì vậy?

Diệp Mặc biết suy nghĩ của gã, cũng không để ý lắm. Việc này đã giải quyết xong, giờ hắn chuẩn bị đi rồi.

Suất Xà đến bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Là chuyện về huyết sắc san hô, nghe nói nó có thể giúp được rất nhiều cho người tu luyện. Kiều gia vì nó mà đã bị diệt vong. Nhưng cách đây không lâu, trong một quán rượu, một người anh em của tôi ngẫu nhiên nghe được tin về huyết sắc san hô …

- Cái gì?

Diệp Mặc bất ngờ đứng lên cắt ngang lời nói của Suất Xà. Rồi hắn quay sang nói với mấy người Vương Diễm Mẫn:

- Các cậu về trước đi, mọi việc ổn rồi, không có ai dám tìm các cậu tính sổ đâu!

- Đúng thế, các người yên tâm đi, tôi sẽ lái xe đưa mấy người về.

Suất Xà nghe xong lời nói của Diệp Mặc liền lập tức kính cẩn, khách khí nói với ba người Vương Diễm Mẫn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 290

Tìm Được Manh Mối

Mãi đến khi mấy người bọn Vương Diễm Mẫn vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc mà rời khỏi, Diệp Mặc mới hỏi:

- Nói mau, tin tức mà ông nghe được về "Huyết sắc san hô" là gì?

Suất Xà vui mừng, lúc đầu y chỉ muốn lấy lòng Diệp Mặc, ai ngờ Diệp tiền bối lại có hứng thú đến vậy với tin tức này, không đắn đo, y vội nói:

- Hôm qua, một thuộc hạ của tôi uống rượu tại quán rượu Lã Loan, vô tình nghe thấy cuộc đối thoại của hai người lạ.

Suất Xà nói đến đây liền quay ra nhìn Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc vẫn chú ý nghe, trong lòng quyết định đợi lát nữa phải khen ngợi tên thuộc hạ đã nghe được tin tức này.

Suất Xà kích động tiếp tục nói:

- Trong hai người đó có một người là nữ giới, chuyện mà cô ta nói với người còn lại đại ý là, con người đó quá lợi hại, nếu như hắn ta và "Huyết sắc san hô" có liên quan đến nhau, cô ta nhất quyết sẽ không nhúng tay vào, hơn nữa cô ta còn nói không muốn tiếp tục làm nhiệm vụ này nữa. Mặc dù hoàn thành nhiệm vụ này, cô có thể trực tiếp với tới vị trí chữ Địa, nhưng cô cũng không muốn làm nữa, bởi vì con người đó không phải là người mà cô có thể giết. Nhưng người đàn ông kia lại nói, nếu rút khỏi một nhiệm vụ, tổ chức ngay lập tức sẽ truy sát cô. Nghe xong cô ta liền im lặng, không còn nói gì nữa.

Chữ Địa? Diệp Mặc nghĩ đến cô gái có tên Đổng Cầm đã bị hắn để lại

ký hiệu, có lẽ là sát thủ chữ Nhân trong Địa Sát. Chẳng lẽ người con gái này lại là cô ta? Nhưng tại sao cô ta lại đến nơi này, hơn nữa nếu đúng là Đổng Cầm, một sát thủ chữ Nhân trong Địa sát như cô ta tại sao lại để lộ ra một sơ hở lớn đến vậy, khiến cho một tên côn đồ nghe được.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, lông mày đột nhiên nhíu lại, Suất Xà nhìn thấy vậy, trong lòng vốn có chút đắc ý giờ lại thấy sốt ruột, không biết tại sao Diệp Mặc lại nhíu mày khi nghe cái tin này, trong lúc Suất Xà đang băn khoăn thì Diệp Mặc hỏi:

- Thuộc hạ của ông làm thế nào mà nghe được tin tức này?

Hóa ra là chuyện này, Suất Xà vội nói:

- Vương Tòng Quý nói là nó nghe thấy sự việc này, nhưng cũng không nói làm thế nào nó lại nghe được. Tôi lập tức gọi nó đến đây.

Suất Xà nói xong, thấy Diệp Mặc không có phản ứng gì liền ra ngoài gọi một câu:

- Ngay lập tức gọi Vương Tòng Quý đến đây.

Vương Tòng Quý đến rất nhanh, chỉ mấy phút sau đã có mặt ở đại sảnh, thấy Suất Xà liền vội vàng nói một cách nịnh bợ:

- Đại ca, anh gọi em đến đây có việc gì?

Suất Xà gật gật đầu nói:

- Vị này là Diệp tiền bối, anh ấy muốn có việc hỏi mày, mày phải trả lời rõ ràng, nếu không trả lời rõ ràng, đừng trách tao không khách khí.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Suất Xà, Vương Tòng Quý vội vàng gật đầu nói:

- Vâng, Diệp tiền bối, mời ngài hỏi.

- Anh nghe được tin tức về "Huyết sắc san hô" ở quán rượu Lã Loan đúng không?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Vương Tòng Quý thở hắt ra, y vẫn tưởng rằng là chuyện gì cơ, vội nói:

- Vâng, thưa tiền bối, tôi đã nghe được tin tức về "Huyết sắc san hô" ở quán rượu Lã Loan, lúc đó tôi đang uống rượu thì nghe thấy hai người ngồi cách một bàn ở đằng sau nói chuyện, tôi nghe thấy rất rõ ràng...

Diệp Mặc hừ lên một tiếng, gõ một cái lên bàn rồi nói:

- Mày nói láo, nếu còn nói láo một lần nữa, đừng trách tao không khách khí...

Suất Xà đứng lên, cho Vương Tòng Quý một cái tát rồi nói:

- Mẹ nó, mày không còn muốn sống nữa sao, dám nói dối với Diệp tiền bối.

- A...

Vương Tòng Quý bị Suất Xà cho một cái tát bèn lùi về phía sau một đoạn xa, đến lau vết máu ở khóe miệng cũng không dám, y không biết tại sao vị Diệp tiền bối này lại biết là y đang nói dối.

Nhưng những điều đó không quan trọng nữa rồi, điều quan trọng là nếu y tiếp tục nói dối, không chừng sẽ bị lão đại giết, Vương Tòng Quý vội vàng quỳ xuống nói:

- Lão đại tha mạng, những điều mà em nói đều là thật, chỉ là không phải là nghe được ở bàn kế bên. Em có quen một người làm quản lý ở quán rượu Lã Loan, lần trước lúc quán rượu sửa lại, em đã đặt hai chiếc camera cực nhỏ vào hai phòng trong đó.

- Em vốn là muốn thông qua chiếc camera đó để quay trộm một số hình

ảnh, rồi dùng nó đi lừa bịp lấy ít tiền. Hôm qua có một đôi nam nữ vào phòng đó, lúc đó em cứ nghĩ là sẽ có chuyện gì đó, kết quả là bọn họ kiểm tra phòng một lúc lâu, không có gì nghi vấn mới bắt đầu nói những chuyện mà vừa nãy em đã nói.

- Đại ca, tiền bối, những lời em nói đều là sự thật, không hề có một câu nói dối nào.

Diệp Mặc gật gật đầu, xem ra Vương Tòng Quý cũng có chút bản lĩnh, nhưng y có bản lĩnh thế nào mà đặt camera trong phòng mà Đổng Cầm không hề phát hiện ra, Diệp Mặc vẫn còn hoài nghi về điều này. Nếu đúng là bản lĩnh của Đồng Cầm chỉ có vậy thì những sát thủ của Địa sát cũng chỉ đến vậy mà thôi.

- Sau đó ra sao?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi.

Vương Tòng Quý không dám giấu diếm, vội trả lời:

- Sau hơn một giờ, hai người đó không nói gì cả, chỉ vẽ cái gì đó lên giấy, đến động chạm vào nhau cũng không, sau đó liền đi ra, em cũng không lấy được gì có giá trị cả.

Diệp Mặc dở khóc dở cười, tên Vương Tòng Quý này chắc là phải nhìn thấy cảnh lên giường mới cho là có giá trị, một khi đã không phải là lên giường thì không có giá trị, tên này đúng là một loại cực phẩm.

Trong lúc Vương Tòng Quý không biết vị Diệp tiền bối này sẽ làm thế nào với y thì Diệp Mặc lại nói:

- Tốt, anh đưa tôi đến chỗ quán rượu đó, sau đó đưa đoạn video hơn một tiếng đó cho tôi xem.

- Vâng, em lập tức gọi điện cho bạn em, bảo nó mang đoạn video đó đến đây.

Vương Tòng Quý rất thông minh, y biết rằng Diệp tiền bối không phải là muốn xem những đoạn phim của người lớn mà muốn xem đoạn đối thoại của hai người đó.

Quán rượu Lã Loan có thể nói là quán rượu lớn nhất ở Lã Loan Giác này, lúc Diệp Mặc đến đây, quả nhiên là quán rượu này mới được sửa lại, thảo nào Vương Tòng Quý có thể đặt camera ở trong phòng như vậy.

Diệp Mặc đi theo Vương Tòng Quý, vào gian phòng có gắn camera, nhìn chỗ được đặt camera, trong lòng thầm khen cho sự thông minh của Vương Tòng Quý. Nếu không được nói cho biết thì đúng là khó mà phát hiện ra.

Vương Tòng Quý đặt chiếc camera ở trên giấy dán tường, không những nhỏ, mà ống kính camera còn được ngụy trang trong một cái nhụy hoa, trên tường có bao nhiêu là hoa, ai có thời gian rảnh rỗi mà ngồi so sánh từng bông hoa một, cứ cho là ngồi so sánh từng bông hoa một cũng phải ngồi nhìn rất lâu mới nhìn ra được. Con người này đúng là trời sinh ra để đi làm công tác ngầm.

Vương Tòng Quý và bạn của y đều có bộ dạng thô tục như nhau. Tuy nhiên đoạn video này mới có từ tối hôm qua cho nên chưa bị xóa đi.

Diệp Mặc xem đoạn video bằng máy tính, trong đó xuất hiện một người nữ, quả nhiên đúng là Đổng Cầm, người con trai còn lại là một thanh niên diện mạo rất tuấn tú, dáng người thuộc hạng trung, tóc ngắn, chỉ có điều thần sắc có chút lo lắng. Lúc hai người bước vào quả nhiên là có kiểm tra một lượt khắp phòng, nhưng thông qua đoạn phim có thể thấy rằng họ đều đang có tâm trạng rất nặng nề, kiểm tra cũng có phần qua loa.

Những lời mà người đàn ông đó và Đổng Cầm nói đúng như những gì Suất Xà nói với hắn, nhưng về sau họ không còn nói gì nữa, mà vẽ gì đó lên một tờ giấy, nhưng những gì họ vẽ đều bị lưng của Đổng Cầm che mất, làm cho Diệp Mặc không thể nhìn thấy rõ được. Cho đến tận lúc sắp ra khỏi phòng, họ đều vẽ trên giấy, không nói bất kỳ một lời nào.

Mãi đến khi hai người thu lại tờ giấy, Diệp Mặc mới nhìn thấy trên tờ giấy trắng đó có vẽ một khối đá ngầm nhô lên ở trên bờ biển. Khối đá này hình như hắn đã được nhìn thấy, không lâu trước đây, dường như hắn đã nhìn thấy khối đá này trong lúc ở trên bờ biển.

Có được chút manh mối, Diệp Mặc đứng dậy, liền nói:

- Tốt, lần này nhờ có anh, quả không tồi, lần sau gặp Tiêu Biên Nghĩa tôi sẽ giới thiệu anh. Hôm nay tao có chút việc, tôi về trước vậy.

Suất Xà lộ ra niềm vui trong mắt, vội vàng nói không dám không dám, tiễn Diệp Mặc một mạch ra đến cửa, nhìn tấm lưng của Diệp Mặc dần dần biến mất. Y vui mừng khôn xiết, bộ dạng không thể tin được sự việc này.

Y có thể đến Tam Á này là do nhiều năm đi theo Tiêu gia, được Tiêu gia cho một cơ hội. Nhưng bây giờ khác rồi, y vô tình kết giao với Diệp tiền bối, sau này không còn phải một bước lên mây trước mặt Tiêu gia sao Suất Xà càng nghĩ càng phấn chấn, quay đầu về sau nói với mấy tên tiểu đệ:

- Từ giờ mấy người bạn của Diệp tiền bối không được gây rối họ, nếu có tên nào không có mắt ăn nói vô lễ với người của Diệp tiền bối, đừng trách Suất Xà tao không khách khí.

Tuy rằng đã là hơn mười giờ tối nhưng tốc độ của Diệp Mặc rất nhanh, chỉ cần hai, ba mươi phút là đã có thể quay lại bãi biển. Hắn quả nhiên là phát hiện ra khối đá ngầm, Diệp Mặc nhảy một cái là đã đứng trên khối đá ngầm đó rồi.

Trên mặt khối đá ngầm không có cái gì, cũng không có bóng người, nhưng Diệp Mặc lại lộ rõ sự vui mừng, hắn đã cảm thấy được dấu hiệu mà chính mình để lại, lúc đó hắn đã để lại ký hiệu trên người Đổng Cầm, theo cảm giác bây giờ của hắn, chỉ cần Đổng Cầm ở trong cự ly mười dặm là hắn có thể cảm thấy được.

Nhung bây giờ ký hiệu mà Diệp Mặc cảm nhận được lại ở trên biển, cảm

giác của Diệp Mặc cũng chỉ là loáng thoáng mà thôi.

Hẳn là sắp ra khỏi phạm vi mà hắn có thể cảm nhận được rồi, Diệp Mặc không dám chậm trễ, cầm lấy một tấm ván gỗ, đuổi rất nhanh theo hướng ký hiệu đó.

Mới có vài phút, một chiếc thuyền dân dụng màu trắng hiện lên trước mắt Diệp Mặc, hắn vội qua đó, lại phát hiện ra một gã hơn năm mươi tuổi đang đứng trên mũi thuyền canh gác, nhưng con thuyền lại đứng im một chỗ, không rời đi.

Diệp Mặc lên thuyền, nhìn một lượt, trong khoang thuyền chỉ có hai người, đúng là Đổng Cầm và người đàn ông mà hắn nhìn thấy trong đoạn video.

- Đổng Cầm, thật sự là có người lợi hại đến thế sao? Tôi đã nghe nói một cao thủ ẩn môn, nhưng lợi hại đến mức như cô nói thì có vẻ hơi thái quá. Lần này cấp trên còn cử đến Thổ Luân Tư, hắn là cao thủ cấp Địa, có lẽ, chúng ta có thể buông tay được rồi. Hơn nữa, việc đua xe lần trước, làm thế nào cô có thể khẳng định đó là do Diệp Mặc làm? Vả lại, cô cho rằng hắn có thể trộm quả bom ngay dưới mắt cô sao?

Người thanh niên đó nghĩ một lúc lâu mới do dự mà nói ra như vậy.

Sắc mặt Đổng Cầm hơi tái nhợt, cô lắc đầu rồi nói:

- Trần Thanh, anh chưa tiếp xúc với hắn ta lần nào, anh không hiểu được sự lợi hại của hắn ta. Tôi bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ từng cơn. Tôi dám chắc đúng là hắn ta đã làm việc đó ngay dưới mắt tôi, nhưng tôi không thể nào mà nhìn ra được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 291

Tình Thế Khó Xử

Dừng lại một lát, Đổng Cầm tiếp tục nói:

- Ngay lúc nói chuyện với hắn ta, em đã cảm thấy có chút hãi hùng. Quả nhiên lúc Vũ Phong ấn nút, chiếc xe bị nổ lại đúng là chiếc xe của anh ta, em dám chắc lúc đó nếu em không chạy đi thì bây giờ đã ở trong tay hắn ta rồi. Hơn nữa, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

Trần Thanh lập tức hỏi.

Đổng Cầm do dự một chút rồi lên tiếng:

- Em nghi ngờ trên người em bị đánh dấu một loại ký hiệu nào đó, nhưng em đã tắm đi tắm lại mấy lần, rồi thay mấy bộ quần áo, nhưng cái cảm giác về ký hiệu đó vẫn còn, em không biết có phải do em đa nghi quá không. Nhưng giác quan thứ sáu của em rất chính xác, nếu không có giác quan đó, em đã mất mạng trong lần thực hiện nhiệm vụ lần trước ở Hongkong rồi.

Diệp Mặc ở bên ngoài nghe thấy, trong lòng thầm khen, cô Đổng Cầm này đúng là sát thủ trời sinh, ký hiệu của hắn trên người sát thủ cấp Địa cũng không bị phát hiện, không ngờ lại bị cô Đổng Cầm này phát hiện ra. Cho dù cô ta chưa dám khẳng định, nhưng loại trực giác này đúng là rất khá. Cần biết rằng Đổng Cầm này đến cổ võ nhập cấp đều không có, chỉ là một tên sát thủ mà thôi.

Trần Thanh ngơ ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Em quá đa nghi rồi, trên thế giới này làm gì có loại ký hiệu đó, huống hồ hắn ta chỉ là bắt tay em một chút thôi, mặc dù thời gian có hơi dài, nhưng ai biết gã Diệp Mặc này không phải là một người háo sắc. Hắn ta có lẽ cũng chỉ muốn cầm tay em mà thôi, về căn bản là không thể thông qua bắt tay mà để lại ký hiệu trên người em được. Nếu thật sự có việc này, hắn ta đúng là thần thánh quá rồi.

Đổng Cầm lắc lắc đầu rồi nói:

- Không đúng, hắn ta không phải là muốn bắt tay em, Đường Bắc Vy xinh đẹp hơn em nhiều, sao hắn lại không muốn bắt tay cô ta.

- Đường Bắc Vy là em gái hắn, hắn đương nhiên là không thể có tình ý gì rồi.

Trần Thanh lập tức phản bác.

- Em gái? Làm sao anh biết Đường Bắc Vy với hắn là anh em? Có xác định huyết thống ư? Còn nữa, bọn họ một người họ Đường, một người họ Diệp, em cũng không dám khẳng định. Lần trước khi đi điều tra hắn ở Ninh Hải, em tận mắt trông thấy hắn và Đường Bắc Vy cùng qua đêm trong một căn phòng. Hơn nữa, gã Diệp Mặc này về cơ bản là không giống một kẻ háo sắc.

Đổng Cầm lập tức lại lắc đầu nói.

Dường như để bổ sung vào quan điểm của mình, Đổng Cầm còn nói thêm:

- Nếu hắn thật sự háo sắc, theo tư liệu em có được, đã từng cùng xuất hiện với hắn ta có Vân Băng, lại có vị hôn thê là Ninh Khinh Tuyết, làm gì có ai không xinh đẹp hơn em gấp nhiều lần. Hắn ta sao có thể động thủ với em được chứ?

Trần Thanh gật gật đầu, nói:

- Em nói không sai, chẳng lẽ chúng ta không thể đắc tội với Diệp Mặc, mà lại có thể đắc tội với cấp trên sao? Nếu chạy trốn, cũng chỉ nhận được cái chết mà thôi, hơn nữa lại còn chết rất thảm.

Đổng Cầm thở dài:

- Nếu để em lựa chọn, em thà đắc tội với cấp trên, sau đó tự sát, gã Diệp Mặc kia quá kinh khủng. Em đã điều tra hắn, hai tổ chức Nam Thanh, Thiết Giang mặc dù chưa bị diệt vong nhưng vì hắn ta mà đã bị suy thoái, tiếp đó là Tống gia, một trong Ngũ đại gia tộc Hoa Hạ, em cũng nghi ngờ là do hắn làm. Gần đây nhất, Lưỡng Tê bang, em cũng nghi ngờ hắn ta có liên quan đến. Vì vậy "Huyết sắc san hô" cũng là lấy được từ Tiêm Hải Giác.

- Là Kiều gia sao? Cũng là do Diệp Mặc làm?

Trần Thanh lập tức hỏi lại.

Đổng Cầm trầm mặc một lúc rồi lên tiếng:

- Trước đây em cũng nghĩ vụ Kiều gia là do hắn ta làm, nhưng sau khi nhận được nhiệm vụ mới, suy nghĩ kỹ càng em mới cho rằng "Huyết sắc san hô" không phải là do hắn cướp. Người giết Kiều gia rất có thể là Tra gia, cho nên em mới vội vã rời đi. Em có dự cảm, chỉ cần ở cùng với Tra gia, thì cái mạng này sẽ không phải là của em nữa rồi.

- Tra gia? Điều này sao có thể, từ lúc Tra gia hợp tác với chúng ta, đều không hề nhắc tới "Huyết sắc san hô", bọn họ chỉ nói chỉ cần giết Diệp Mặc là được mà.

Trần Thanh kinh ngạc hỏi.

Đổng Cầm lắc đầu, nói:

- Em cũng không hiểu, nếu người thuê chúng ta giết Kiều Cương là Tra gia thì đã dễ giải thích. Nhưng người thuê giết Kiều Cương lại là Vân gia, hơn nữa cuối cùng Tra gia lại chủ động tìm chúng ta để hợp tác giết Diệp

Mặc, em không hiểu ý của họ. Lần này sau khi em chạy trốn cũng không nghe thấy lệnh của cấp trên bảo tiếp tục ở lại Tra gia, có lẽ đã bị cấp trên nghi ngờ rồi.

- Bởi vì em nghi ngờ "Huyết sắc san hô" vốn là do cấp trên và Tra gia hợp tác cùng làm, mục đích của cấp trên là muốn Diệp Mặc mắc câu, em chỉ đi làm mồi dụ mà thôi. Tuy rằng em không biết mặt sau sự việc này là gì, nhưng em biết rằng nếu đi đến Tra gia thì mạng của em đã không còn. Nói không chừng cấp trên đã biết chuyện trên người em có ký hiệu của Diệp Mặc rồi, nên mới cho em đến Tra gia.

- Cho nên dù cho là có biết tung tích của "Huyết sắc san hô", em cũng sẽ không đi nhận nhiệm vụ này. Cho dù còn nhiều việc em chưa hiểu hết, nhưng em dám khẳng định, bất luận là "Huyết sắc san hô" và Diệp Mặc có quan hệ thế nào, chỉ cần em đi thì chỉ có đường chết mà thôi. Giác quan thứ sáu của Đổng Cầm thật mạnh, Diệp Mặc đoán Địa sát thật sự rất có khả năng đã biết rằng hắn đã để lại ký hiệu trên người Đổng Cầm, cho nên mới chuẩn bị cho Đổng Cầm làm vật hi sinh, chỉ là muốn giết Diệp Mặc mà thôi. Trong việc này, ngoài việc hắn đã giết chết một người của Địa sát, chắc chắn là còn nguyên nhân khác, bằng không Địa sát sẽ không thể để cho người của họ làm vật hi sinh được.

- Ôi, kỳ thực là em nên tiếp tục theo dấu Diệp Mặc, em chỉ cần đi theo là được, cũng không cần phải động thủ.

Trần Thanh thở dài nói.

Đổng Cầm lắc lắc đầu, nói:

- Em có linh cảm, lúc đó chỉ cần em không chạy đi, không chừng giờ này đã bị hắn bắt được rồi.

Rất lâu sau Trần Thanh mới lên tiếng:

- Vậy em định làm thế nào? Cứ cho là Diệp Mặc lợi hại như vậy, chẳng

lẽ em dám rời tổ chức hay sao? Vậy chỉ có một con đường là chết thảm mà thôi.

- Một người chết còn hơn là cả nhà chết, Diệp Mặc động một chút là diệt cả nhà người ta, hắn hung ác quá rồi. Em thà rằng tự mình tìm một chỗ nào đó, vụng trộm chết đi, còn hơn là để hắn tìm về giết chết cả nhà.

Đổng Cầm bất lực mà nói.

Trần Thanh cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Đổng Cầm, thời gian anh ở Địa sát dài hơn em, còn nhiều việc mà em chưa hiểu nổi. Diệp Mặc có phải là người giết người hàng loạt hay không thì anh không biết, nhưng một khi em đã dám phản bội Địa sát, thì chắc chắn bọn họ sẽ giết người hàng loạt, bọn người đó đều là một lũ điên, về căn bản là không thể thuyết phục được.

- Năm năm trước, lúc anh mới vào Địa sát, anh có một người tiền bối, là sát thủ chữ Nhân, chỉ còn cách sát thủ chữ Địa một bậc mà thôi. Bởi vì trong một lần thực hiện nhiệm vụ bị nhốt trong một nơi nào đó, về chậm mất mấy ngày mà cả nhà anh ấy bị giết hết. Cấp trên của chúng ta đúng là có thể giết người hàng loạt, chỉ là em không biết mà thôi.

- A.

Đổng Cầm chưa từng nghe nói tổ chức của mình lại giết người hàng loạt như vậy, điều này thật quá kinh khủng. Diệp Mặc có thể giết người hàng loạt là do cô suy đoán vậy, nghĩ đến đây, cô lại một lần nữa lo lắng cho cách làm của mình.

Diệp Mặc biết rằng nếu có nghe tiếp cũng không còn tin tức gì có ý nghĩa nữa rồi, hắn vừa đi ra vừa thản nhiên nói:

- Nếu các người cùng tôi hợp tác, tôi không những sẽ không để Địa sát giết cả nhà các người, hơn nữa tôi cũng có thể cứu mạng cho hai người.

- A...

Đổng Cầm và Trần Thanh đều đột nhiên đứng lên, Diệp Mặc tới quá bất thình lình, làm cho bọn họ không hề có sự chuẩn bị nào. Mặc dù hai người ở trong trạng thái ngạc nhiên như vậy, nhưng phản ứng của họ vẫn rất nhanh, hai người đồng thời cùng đặt tay lên hông, rõ ràng là vũ khí của họ đều ở đó.

- Không ngờ lại là anh, Diệp Mặc, anh đến đây bằng cách nào?

Đổng Cầm lập tức nhận ra người đang đi vào là ai, bàn tay đang đặt ở hông của cô buông thõng xuống, cô biết những món đòn sát thủ của cô không có chỗ dùng đối với Diệp Mặc.

Nghe những lời Đổng Cầm nói, Trần Thanh trong lòng sợ hãi, y cứ nghĩ rằng đã biết độ kinh khủng của Diệp Mặc, trên biển sâu này, y không thấy bất kỳ một chiếc thuyền nào gần đây, bác Phúc canh gác cũng không phát hiện ra bất cứ thứ gì, một người sống như vậy lại đột nhiên xuất hiện trong khoang tàu, hơn nữa quần áo của hắn không hề ướt, cứ như là vừa mới bước sang từ căn phòng bên cạnh. Sát thủ lợi hại nhất của Địa sát phỏng chừng cũng không có bản lĩnh như vậy. Chẳng trách Đổng Cầm lại sợ hắn đến vậy, hắn ta đúng là có lý do để khiến người ta sợ hãi.

Diệp Mặc ngồi xuống, bưng chén trà trên bàn trà lên, tự rót cho mình một cốc nước, rồi sau đó mới chậm rãi nói:

- Đổng Cầm, bây giờ không phải là lúc cô hỏi tại sao tôi lại lên thuyền được, tôi có cách của tôi. Cô đã gian lận trong cuộc đua xe, muốn giết tôi, tôi bây giờ nếu muốn giết cô thì cũng không tốn chút sức lực nào. Hơn nữa tôi có hàng nghìn lý do để giết cô, bây giờ tôi không giết cô, chỉ là muốn xem cô có thức thời hay không. Nhưng nếu cô nhất quyết muốn chết thì tôi cũng không có cách nào.

Đổng Cầm thở một hơi dài, dường như muốn buông tất cả xuống, nét mặt lo lắng cũng đã biến mất. Có những lúc con người là như thế này, lo lắng lúc sự việc chưa xảy ra, nhưng một khi nó đã xảy ra với bản thân mình

rồi, lúc sắp phải đối mặt mới cảm nhận được lo lắng cũng không có tác dụng gì, chi bằng cứ đối mặt là hơn.

- Diệp tiền bối, tôi biết người rất lợi hại, muốn giết chúng tôi thì cũng như giết một con kiến mà thôi. Địa sát không phải là muốn phản bội là phản bội ngay được. Nói thực lòng, tôi cũng không có chút thiện cảm nào với Địa sát, khi đó chúng tôi đều bị cưỡng ép đi huấn luyện. Chỉ là không còn đường nào khác để đi, mới phải lăn lộn để sống trong Địa sát. Bây giờ tôi đã đắc tội với anh rồi, anh có thể giết tôi, tôi chỉ xin anh đừng giết gia đình tôi.

Đổng Cầm cuối cùng cũng đã lấy lại được sự thoải mái, dù sao cũng phải chết, chi bằng chết thoải mái một chút.

Diệp Mặc cười thản nhiên, đột nhiên cầm lấy cổ tay Đổng Cầm, rất nhanh rạch lên cổ tay Đổng Cầm một vết thương, cho đến lúc Đổng Cầm kịp phản ứng, Diệp Mặc đã thả tay ra. Hắn bắt lấy một con sâu màu đỏ sẫm trong tay, nói:

- Cô nói không dám phản bội Địa sát vì cái này ư? Bây giờ tôi đã lấy nó ra khỏi người cô rồi, bây giờ cô có thể nói được rồi.

Đổng Cầm mở to hai mắt nhìn, sau một lúc lâu mới kinh ngạc nói:

- Anh, sao anh biết trên người tôi có con sâu độc đó? Làm thế nào anh có thể lấy nó ra được? Anh lại dám bắt nó bằng tay không, chẳng lẽ không sợ nó cắn lại rồi chui vào trong người anh hay sao?

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Loại côn trùng này mà cô cũng gọi nó là sâu độc, đừng làm tôi cười lăn lộn lên chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 292

Thủ Đoạn Đáng Sợ

Diệp Mặc cười lạnh lùng, - Loại trùng này cũng gọi là trùng độc, đừng làm tôi phải cười chứ.

Trong lòng hắn đang nghĩ về trùng hòa thượng một thời hoành hành trong giới Tu Chân năm đó, trên người ông ta là các loại trùng, trùng ông ta nuôi con nào cũng hơn mét, trùng chúa lớn nhất cũng đến mười mấy mét. Cái thứ nhỏ nhặt này, trong giới Tu Chân, thì đến một con ruồi cũng không bằng.

Trần Thanh cũng kinh sợ nhìn chằm chằm vào con trùng độc trong tay Diệp Mặc, trong lòng y dấy lên một nỗi sợ hãi, lần đầu tiên y nhìn thấy con trùng trong cơ thể người như thế. Mặc dù biết rằng những ai tham gia vào "địa sát"cũng phải chịu bị trùng chúa hạ độc trùng, nếu như phản bội hoặc bỏ trốn, thì loại độc đó sẽ bị kích hoạt, dẫn đến chất độc sẽ trực tiếp xâm nhập vào tim, không thể cứu được.

Vả lại y còn nghe những người đi trước nói rằng, những người chỉ cần trong cơ thể bị hạ "địa sát" trùng, thì cả đời sẽ là người của "địa sát", ngoại trừ trùng chúa của "địa sát" thì không ai có thể giải được loại trùng độc đó. Nhưng hôm nay y đã chứng kiến Diệp Mặc chỉ cần một hai giây là có thể giải được trùng độc trong người của Đổng Cầm, vả lại còn nắm trong tay không sợ bị cắn, hắn quả thật là lợi hại.

Trần Thanh vốn dĩ muốn động thủ với Diệp Mặc, nhưng bây giờ không còn dám động đậy nữa, trên mình người thanh niên này, y cảm thấy mình không còn chút cơ hội nào nữa. Tuy dự đoán của mình không mạnh như Đổng Cầm, nhưng y đã thật sự cảm nhận được, nếu y mà ra tay thì chắc chắn

sẽ bị giết ngay tức khắc.

A, Diệp Mặc cảm thấy có gì đó không bình thường, loại trùng này đối với hắn tuy chỉ là giống như con ruồi, nhưng thật sự nó có sinh mạng và máu, mà sức sống trên người Đổng Cầm bởi vì trùng đã bị mình lấy đi, liền có vẻ uể oải, thậm chí sắc mặt hơi vàng vọt, rốt cục có chuyện gì thế?

- Tiền bối… Diệp trưởng bối, anh có thể giải trừ trùng độc trong cơ thể sao? Tôi, tôi…

Sau phút kinh hãi, Trần Thanh lập tức hiểu rằng đây là cơ hội có một không hai, trong người gã ta cũng có trùng độc, nếu như được giải thì thiên hạ rộng lớn tha hồ mà ngao du? Y không có người nhà nào bị "địa sát" báo thù cả.

Diệp Mặc đương nhiên là hiểu ý của gã ta, lạnh lùng nhìn Trần Thanh một cái rồi nói:

- Muốn giải trùng độc trong người anh cũng không khó, nhưng tôi có một câu hỏi, anh phải trả lời đúng sự thật. Nếu anh có giấu giếm điều gì thì tôi vẫn có thể bắt hồn anh.

Đương nhiên câu cuối cùng là dùng để dọa nạt y thôi, bây giờ trúc cơ của Diệp Mặc vẫn chưa có, nếu như muốn bắt hồn, thì hắn chỉ còn cách khống chế tâm trí của Trần Thanh, khiến y phải tự nói ra, nhưng cái không tốt chính là tin tức nói ra sẽ không được trọn vẹn.

- Tôi đồng ý, chỉ cần tiền bối giúp tôi giải trùng độc, tôi đồng ý trả lời bất cứ câu hỏi nào của anh.

Khác với Đổng Cầm đang do dự, Trần Thanh không hề có chút do dự gì.

- Tốt lắm.

Nói xong Diệp Mặc với tay vẽ một đường trên cánh tay Trần Thanh, tuy thời gian lâu một tí, nhưng cũng không quá năm giây, thì đã lấy ra được một

con trùng màu vàng từ cánh tay của Trần Thanh.

Diệp Mặc nắm lấy con trùng vàng trong tay, phát hiện sức sống rất mãnh liệt, và Trần Thanh còn yếu ớt hơn cả Đổng Cầm lúc nãy, yếu đến nỗi gục ngay xuống đất, đến khi y vịnh được vào ghế ngồi vào mới thôi.

Màu sắc của trùng độc không đúng, vả lại máu trong đó cũng không giống nhau, chẳng lẽ là có quan hệ gì sao?

Diệp Mặc dùng tay bóp chặt, trùng độc màu đỏ lập tức bị bóp nát, móng tay của hắn bắn ra tia lửa màu vàng nhạt, đốt sạch con trùng đó, nhưng con trùng màu vàng thì hắn không bóp chết, vẫn còn nắm trong tay.

Đổng Cầm và Trần Thanh đã nhìn đến ngây người ra, họ đã từng thấy qua những kẻ rất lợi hại trong rất nhiều tổ chức, thậm chí còn có một số có cả năng lực đặc biệt, nhưng chưa từng thấy qua người nào lợi hại như Diệp Mặc, chỉ dùng tay mà đã lấy ra được con trùng độc cũng không nói, mà còn khinh thường con trùng lợi hại này nữa, thậm chí sau khi bóp chết trên móng tay còn tóe ra lửa để đốt sạch nó. Giống như đang làm ảo thuật vậy, nếu không phải vì bọn họ tận mắt chứng kiến thì họ tuyệt đối sẽ không tin.

Diệp Mặc thì trầm ngâm không nói gì, hắn cảm thấy loại trùng này có phần khác thường, không những màu sắc không đúng, mà còn có sức sống tinh huyết trong đó, rốt cục là có chuyện gì?

- Hai người có biết tại sao trùng độc trong cơ thể hai người có màu sắc không giống nhau không?

Diệp Mặc nghĩ ngợi một lát, cảm thấy trùng này giống với loại trùng ăn xác mà mình từng thấy không giới tu chân, nhưng lại không giống lắm, bởi vì không thể khẳng định, nên chỉ còn cách mở miệng hỏi.

Đổng Cầm và Trần Thanh nhìn nhau một chút, lắc đầu nói:

- Không biết, nhưng trùng độc mà anh lấy ra sẽ không khác mấy so với địa vị của chúng tôi. Hiện giờ tôi chỉ là sát thủ chữ đỏ, và Trần Thanh là sát

thủ chữ vàng. Tôi thấy những con trùng mà anh lấy ra có màu sắc giống với đẳng cấp hiện giờ của chúng tôi, cho nên tôi nghĩ chắc chúng có liên quan đến nhau.

- Sát thủ chữ nhân mà cũng chia nhiều như thế sao?

Diệp Mặc lẩm bẩm một câu, vẫn không hiểu, lại lập tức hỏi:

- Nếu hai người đều không nhìn thấy được hình dáng và màu sắc của chúng thì sao hai người lên cấp được?

Trần Thanh lại nói:

- Mỗi một người gia nhập "địa sát" đều bị trùng chúa của "địa sát" hạ một loại trùng độc. Thông thường mới gia nhập đều là sát nhân chữ đỏ, sau chữ đỏ là chữ cam, tôi vừa mới được lên sát nhân chữ vàng, mà sát thủ chữ nhân cao nhất chính là sát nhân chữ tím. Chuyện này sẽ do chuyên gia "địa sát" kiểm tra, sau khi kiểm tra, nếu đạt đủ trình độ sẽ phát cho một huân chương.

Nói xong, Trần Thanh lấy ra một huân chương màu vàng, có màu vàng, hình dáng hai bên đều là hình cây đao nhọn, hình cây đao nhọn này để trên đầu một người, thật có chút quái dị.

Sau khi đem huân chương cho Diệp Mặc xem, Trần Thanh tiếp tục nói:

- Sát thủ chữ địa cũng có bảy màu, mà hình huân chương của họ không phải là đầu người, mà là một mảnh đất.

Diệp Mặc cầm lấy huân chương xem xét một hồi lâu, cũng không thấy được gì, xem ra đây chỉ giống như một cái huân chương kỉ niệm bình thường thôi, nhìn thấy Diệp Mặc xem xét cái huân chương, Đổng Cầm cũng lấy cái của mình ra đưa cho Diệp Mặc. Ngoại trừ màu sắc không giống thì mọi thứ khác đều giống nhau.

Diệp Mặc nắm lấy huân chương rồi hỏi:

- Thế thì huân chương chữ thiên có phải trên bầu trời mang cây đao hai đầu không?

Trần Thanh lắc đầu nói:

- Cái này thì tôi không biết, tôi chưa từng thấy huân chương của sát thủ chữ thiên. Tôi có một người anh là Nguyên Bằng, anh ta là sát thủ chữ địa, đang thực hành nhiệm vụ đầu tiên lên cấp sát nhân chữ thiên thì thất bại. Nhưng tôi nghe nói sau khi lên được sát thủ chữ thiên thì trùng độc sẽ được giải, và trở thành trưởng lão của "địa sát", vả lại còn có thể lựa chọn rời khỏi "địa sát", sống cuộc sống tự do tự tại của mình, cho nên tất cả chúng tôi đều muốn mau chóng trở thành sát thủ chữ thiên.

Diệp Mặc giật mình, lập tức hỏi ngay:

- Có ai đã trở thành sát thủ chữ thiên chưa?

Trần Thanh gật đầu nói:

- Nghe nói mỗi năm đều có người trở thành sát thủ chữ thiên, vả lại sau khi trở thành sát thủ chữ thiên, thì tất cả những người đó đều lựa chọn rời khỏi "địa sát" để đổi lấy một cuộc sống bình thường. Nếu tôi lên được chữ thiên, thì tôi sẽ lựa chọn rời khỏi.

Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu rõ, hắn cười lạnh lùng, - Đổi một cuộc sống ư? Muốn lừa ai chứ. Tuy tôi không hiểu loại trùng độc này là như thế nào, nhưng bây giờ thì hiểu được chút ít, vả lại những chuyện này tôi cũng đã thấy nhiều. Loại trùng này hơi giống với loại trùng ăn xác mà tôi thấy trước đây, đương nhiên là loại trùng này so sánh với trùng ăn xác thì không biết khác nhau ở chỗ nào.

- Trùng ăn xác à?

Đổng Cầm lập lại, sắc mặt cô ta trở nên trắng bệch, trong cơ thể cô nào ngờ lại có con trùng ăn xác, chỉ nghe cái tên thôi cũng đủ sợ.

Diệp Mặc vẫn cười lạnh lùng:

- Không sai, loại này giống với loại trùng ăn xác, nó ký sinh trong cơ thể người, hút màu người mà nó ký sinh, vả lại nó còn hút cả sự sống, cho nên một khi trùng ăn xác xâm nhập vào cơ thể sau khi giết người, thì sự sống người bị giết sẽ bị trùng ăn xác nuốt chửng, sau đó sẽ dùng máu của người mà nó ký sinh để sinh sống, cho nên giết người càng nhiều thì nó càng phát triển và càng có sức sống.

- Ý của anh là, tôi tôi đã dùng máu của mình nuôi trùng ăn xác, sau khi chúng tôi giết người, thì sự sống của người chết sẽ bị trùng ăn xác nuốt chửng?

Sắc mặt Trần Thanh cũng trắng bệch, chuyện này khiến y khó lòng chấp nhận.

- Không sai.

Diệp Mặc gật gật đầu, tiếp tục nói:

- Tôi đoán là kẻ hạ trùng độc cho hai người không hề có tâm địa tốt, một mặt đương nhiên là phòng trường hợp mấy người bỏ trốn, nhưng quan trọng nhất vẫn chính là để trùng ăn xác có càng nhiều máu và sinh mạng thì càng tốt. Phải biết rằng khi bọn mày giết người càng tập trung thì càng có lợi cho trùng ăn xác.

Diệp Mặc nhìn hai kẻ sắc mặt đã trở nên trắng bệch, rồi mới từ tốn nói:

- Con trùng ăn xác trong cơ thể hai người mới chỉ bắt đầu thôi, khi tôi lấy nó ra, thì hai người đã yếu ớt, vả lại con trùng đó vẫn đang chống cự trong tay tôi, nó muốn ăn máu của mấy người. Có thể thấy là sát thủ "địa sát"sau khi lên được thiên cấp có thể lựa chọn rời khỏi là chuyện dối trá.

- Nếu tôi không đoán sai, thì khi lên được chữ thiên thì trùng ăn sát đã trưởng thành, một khi bị lấy ra, thì cơ thể người bị ký sinh sẽ lập tức yếu tàn tệ, thì trùng ăn xác sẽ cắn trả người bị ký sinh, sẽ hút sạch sự sống và máu

của kẻ đó.

Sắc mặt của Đổng Cầm và Trần Thanh càng ngày càng trắng bệch, rất lâu sau Đổng Cầm mới run rẩy nói:

- Tại sao lại làm như thế? Phải biết rằng mỗi một sát thủ chữ thiên, họ đều là nhân tài, tại sao lại giết cả người của mình như thế?

Tuy bọn họ đã tin lời của Diệp Mặc, nhưng chuyện này vẫn thật khó mà chấp nhận.

Diệp Mặc cười lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là vì trùng ăn xác đã trưởng thành, có thể thu hoạch cho người đã nuôi chúng. Kẻ hạ trùng độc cho hai người, nhất định là đang lợi dụng sự sống và máu của trùng trưởng thành để luyện một thứ công pháp nào đó.

Diệp Mặc nói xong, hắn không thể không khâm phục kế sách lâu dài và dã tâm của kẻ hạ độc, đây chẳng khác nào đang tu luyện một loại đơn dược, muốn có thì có ngay. Nhưng cho dù loại trùng này không bằng trùng ăn xác nhưng đặc tính thì giống nhau. Trên thế giới này có thể có loại trùng độc này, mà còn có thể khống chế nó, có thể thấy là kẻ nuôi chúng phải là người rất có bản lĩnh.

- Thì ra là như thế.

Trần Thanh thở một hơi dài, rất hiển nhiên là y đã tin lời của Diệp Mặc.

- Trần Thanh, anh biết chuyện gì phải không?

Đổng Cầm lập tức hỏi.

Sắc mặt Trần Thanh trở nên rất khó coi:

- Rốt cục thì tôi đã hiểu về cái chết của anh Nguyên Bằng, lần cuối cùng anh ấy đi làm nhiệm vụ, thì đã là sát thủ tím rồi, mà nhiệm vụ đó đâu phải

khó khăn gì, nhưng anh ấy vẫn không hoàn thành. Bây giờ thì tôi đã hiểu, anh ấy đã bị trùng chúa hại chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 293

Kế Hoạch 'huyết Sắc San Hô'

Diệp Mặc thì nhíu mày lại trầm ngâm không nói gì, nếu sự thật đúng là như thế, thì thực lực của tên nuôi trùng độc quả là không thể xem thường. "Địa sát" đã được thành lập nhiều năm, người này rốt cục không biết đã nuốt chửng bao nhiêu máu và sự sống của biết bao nhiêu người, lần sau khi đi tiêu diệt "địa sát" cũng nên chú ý cái tên này.

Nhưng hiện giờ hắn không còn tâm trí để nghĩ đến những thứ này nữa, nghĩ đến đây, hắn phẩy tay nói:

- Chuyện này tạm thời gác qua một bên đã, anh hãy nói cho tôi biết "huyết sắc san hô"là ở đâu.

Hai người họ tỉnh ra, thấy Diệp Mặc đang hỏi về "huyết sắc san hô", Đổng Cầm lập tức nói:

- Sau khi tôi rời khỏi chỗ đua xe, vốn dĩ muốn chạy càng xa càng tốt không ngờ lại tới đây. Bởi vì tôi vẫn chưa dám phản bội cấp trên, nên đã liên lạc bên đây. Bọn họ đã lập tức giao cho tôi nhiệm vụ mới, đó là bảo tôi lập tức quay về nhà họ Tra, nói rằng "huyết sắc san hô" đã không còn ở nhà họ Kiều. Lúc đó tôi đoán rằng "huyết sắc san hô" rất có khả năng đang ở nhà họ Tra rồi. Tôi đang do dự hỏi thăm, thì Trần Thanh đã đến tìm tôi.

Trần Thanh liền gật đầu nói:

- Đúng vậy, cấp trên phái tôi đến đây nói là để hỗ trợ cho Đổng Cầm, nhưng tôi biết là để canh chừng thôi, bởi vì khi Đổng Cầm rời khỏi Hồ Trung đã không báo cáo lại, sau đó cô ta mới báo lại. Cấp trên đã không biết

tôi và cô ta có quen biết, lúc nhỏ tôi đã được cha mẹ cô ta nuôi nấng một thời gian, sau đó chúng tôi mới phát hiện mình ở chung một tổ chức, nên phải tiếp tục làm như không quen, bởi vì tổ chức của chúng tôi không chấp nhận mọi người có quan hệ với nhau, đừng nói chi là thân thiết.

Diệp Mặc gật gật đầu, phản ứng của Đổng Cầm không tồi, giác quan thứ sáu của cô ta rất chính xác, xem ra "địa sát" bảo cô ta đi điều tra nhà họ Tra, thật ra là muốn cô làm bia đỡ đạn. Mục đích là muốn nhử mình đến nhà họ Tra, còn một mục đích khác là sợ Đổng Cầm lọt vào tay mình trước, sẽ làm lộ tin tức của "địa sát".

Điều khiến Diệp Mặc nghi ngờ chính là, làm sao người của Địa Sát biết mình đánh ký hiệu lên Đổng Cầm? Và còn làm sao họ biết mình sẽ theo dõi Đổng Cầm? Chẳng lẽ họ chỉ đoán thôi sao?

Diệp Mặc nhìn Đổng Cầm một lúc rồi nói:

- Cô có thể đoán được cấp trên phái cô đi làm vật thế thân thật không sai, tôi hỏi cô, người nhà họ Tra gặp qua Trần Thanh chưa? Bọn họ có nhận ra Trần Thanh không?

Trần Thanh lập tức nói:

- Nhất định là không nhận ra, tôi chưa từng đến nhà họ Tra bao giờ, vả lại nhiệm vụ của tôi đa số là ở Hồng Kông và Ma Cao.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, còn nữa hang ổ của các người ở đâu?

- Sát thủ nội địa và Hồng Kông, mỗi năm đều tập trung tại miếu phổ Hồng Kông "hội sở tịch dương tư nhân" một lần, còn những quốc gia khác thì tôi không biết. Nhưng tôi biết Địa Sát ngoài hang ổ tại Hồng Kông ra, còn ba hang ổ khác nữa, vị trí cụ thể thì tôi không biết.

Trần Thanh lập tức nói.

Miếu phổ Hồng Kông à? Diệp Mặc nghĩ đến hồi ở Hồng Kông mình còn đến miếu phổ đi lại đến nửa ngày trời, sau cùng Diệt Dại Dường cũng ở đó, không ngờ tổ chức của "Dịa Sát" lại ở một nơi hỗn loạn như thế.

- Được rồi, nếu như thế thì Trần Thanh hãy rời khỏi đây trước, ngày mai tôi sẽ đóng giả cậu cùng Đổng Cầm đến nhà họ Tra.

Diệp Mặc lập tức nói ra phương án kế hoạch của mình, cùng Đổng Cầm đến nhà họ Tra thì quá phù hợp rồi. Như thế, hắn sẽ lấy được "huyết sắc san hô"một cách dễ dàng.

- Anh muốn mạo danh người của "Địa Sát" à?

Trần Thanh kinh hãi nhìn Diệp Mặc, một lúc sau mới tiếp tục nói:

- Cao thủ "Địa Sát" như mây, tôi dám khẳng định nếu bọn họ muốn Đổng Cầm làm vật thế thân thì nhất định sẽ có một kẻ vô cùng lợi hại đang đợi anh, anh sẽ đi chứ?

- Vật thế thân sao?

Diệp Mặc cười lạnh lùng một tiếng, - Tôi muốn biết rốt cục ai là kẻ thế thân đây?

- Anh Diệp, tôi muốn hỏi anh, tại sao khi lấy con trùng độc trong người Đổng Cầm ra thì anh bóp chết ngay, còn của tôi thì anh vẫn nắm trong tay? Tôi vẫn cảm thấy ghê tởm quá.

Trần Thanh cứ một mực nhìn chằm chằm vào con trùng vàng trong tay Diệp Mặc, chỉ cần con trùng này chưa bị tiêu diệt thì y vẫn cảm thấy không yên tâm.

Diệp Mặc không đáp, đương nhiên là hắn biết loại trùng ăn xác này muốn nuôi chúng thật không đơn giản. ngoại trừ những gì hắn đã nói với Trần Thanh và Đổng Cầm, còn có một đặc tính nữa là, sau khi cơ thể vật chủ ký sinh bị chết, thì con trùng đó sẽ trở về với người nuôi chúng, tiếp tục cho

người đó sử dụng, mà máu trong đó cũng không mất đi.

Mục đích mà Diệp Mặc giữ lại con trùng này, đương nhiên là lát nữa hắn sẽ làm một dấu ấn thần thức lên nó, sau đó để nó trở về, để lại một tí dấu vết. Để tránh về sau khi hắn muốn tìm trùng chúa mà tìm không được, hắn đã hạ quyết tâm, sau khi lấy được "huyết sắc san hô" thì lập tức tìm một nơi có linh khí tốt để đột phá. Một khi lên cấp thì chuyện đầu tiên hắn làm là đi tìm hang ổ của "địa sát".

Những lời này tất nhiên hắn sẽ không nói cho Trần Thanh biết, nếu lỡ như Trần Thanh lại bị người của "địa sát"bắt đi, thì chẳng phải là sẽ làm lộ mục đích của hắn sao.

Đổng Cầm rất muốn hỏi Diệp Mặc là có phải hắn đã đánh dấu lên người cô rồi không, nhưng cô thấy câu hỏi của Trần Thanh Diệp Mặc cũng không trả lời, nên cô cũng không dám hỏi.

Diệp Mặc quay sang nói với Đổng Cầm:

- Đổng Cầm, nếu cô đồng ý cùng tôi đến nhà họ Tra, thì tội mưu sát tôi trước đó của cô tôi có thể bỏ qua, đồng thời tôi sẽ dạy cô một môn công pháp cổ võ, đảm bảo sẽ cho cô tự vệ được.

- Tôi đồng ý, Gần như cùng lúc với câu nói của Diệp Mặc, Đổng Cầm đã tỏ vẻ đồng ý, một là giờ đây cô đã ở trong tay của Diệp Mặc không còn chống trả được, hai là cô biết cổ võ, thông thường ở trong tổ chức có thể lên cấp chữ địa đều là những kẻ tu luyện cổ võ. Nhưng công pháp của cổ võ rất quý báu, Diệp Mặc lại nói là sẽ dạy cô một môn, nếu cô không đồng ý thì quả là ngốc.

Trần Thanh mắt đăm đăm nhìn Đổng Cầm, y rất ngưỡng mộ cô, nhưng y biết mình không thể thay thế Đổng Cầm để đi cùng Diệp Mặc.

Đổng Cầm nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Trần Thanhh, cô nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, nếu anh dạy tôi cổ võ thì tôi có thể dạy lại cho Trần Thanh không?

- Đương nhiên là có thể.

Diệp Mặc không do dự mà trả lời, đối với hắn thì chuyện này không phải là vấn đề, công pháp cổ võ này cũng là do hắn đã giết người mà đoạt được. Đối với bọn họ thì quý báu, nhưng với Diệp Mặc thì chẳng khác nào đống rác.

Thấy Đổng Cầm đồng ý, Diệp Mặc lập tức nói:

- Sáng sớm mai tôi sẽ đợi cô ở sân bay, còn Trần Thanh, tôi đề nghị sau khi đi anh nên bỏ hết tất cả những gì liên quan đến "địa sát" kể cả mái tóc. Tôi nghĩ anh là một sát thủ, điểmv vẫn còn đấy.

Đổng Cầm là nữ, Diệp Mặc không kiểm tra, nhưng hắn thì kiểm tra Trần Thanh, ngoại trừ trùng độc thì không còn dấu ấn gì nữa. Từ đó có thể suy ra trên người của Đổng Cầm chắc cũng không có ký hiệu gì khác, cho nên hắn chỉ nhắc nhở Trần Thanh một chút, đối với những ân tình nhỏ nhặt này làm một chút cũng không hề gì. Nhưng cũng phải thôi, người hạ độc làm sao mà ngờ trùng độc của mình lại dễ dàng bị tiêu diệt như thế.

Nói xong, Diệp Mặc đi ra khoang thuyền và biến mất ngoài biển.

Đổng Cầm và Trần Thanh ngây người nhìn vào màn đêm và biển lớn, và chuyện biến mất của Diệp Mặc, họ đã hoàn toàn thẫn thờ. Nếu như nói rằng khi đến Diệp Mặc đã trốn ở khoang thuyền mà họ không phát hiện, thì khi hắn biến mất không tiếng động thì quả là quá đáng.

- Thật lợi hại…

Mãi đến khi Diệp Mặc đi đã lâu, Trần Thanh mới hoàn hồn nói, - Chẳng trách sao cô nói hắn là người đáng sợ, làm sao mà đáng sợ, là kinh hồn mới đúng. Tôi chưa bao giờ gặp kẻ nào lợi hại như thế, hắn không thể so sánh với lẽ thường được.

- Xuỵt…

Đổng Cầm xuỵt một hơi dài, - Giác quan thứ sáu của tôi quả là đúng, hắn là một kẻ không thể đắc tội. Nếu tôi nghe lời tổ chức, thì không chừng ngày mai tôi đã là một cái xác rồi. Mà chúng ta còn không biết được mình đã bị người nuôi trùng xem là thức ăn của chúng mà nuôi dưỡng. Nếu so với cái đáng sợ của Diệp Mặc thì tổ chức của chúng ta càng kinh khủng hơn.

Trần Thanh gật đầu nói:

- Nếu đã có thứ phương pháp tu luyện bằng máu như thế thì tên trùng chúa của là tên súc sinh. Nhưng hắn đã đắc tội với Diệp Mặc, thì tôi nghĩ hắn sẽ có ngày phải hối hận, Đổng Cầm, giác quan thứ sáu của cô quả là lợi hại.

Đổng Cầm trầm ngâm không nói gì, một lúc sau mới nói:

- Cho nên tôi tin lời anh ta là đúng, nhưng anh cũng đừng lo lắng, khi tôi có được công pháp cổ võ, thì tôi sẽ chép một phần cho anh. Còn nữa, anh hãy mau rời khỏi Tam Á đi, hãy mang cả nhà chị và anh rể tôi đến, sau đó đợi tôi ở đó, chuyện ở đây kết thúc thì tôi sẽ lập tức về thành phố Kinh. Tôi có một dự cảm, Diệp Mặc sẽ không tha cho "địa sát", "địa sát" đắc tội với anh ta, đáng đời cho sự xui xẻo của họ. Đợi "địa sát" diệt vong, thì chúng ta có thể sống một cách đàng hoàng rồi.

Trần Thanh gật đầu nói:

- Được, nhưng sau khi tôi đón chị và anh rể cô đi, thì tôi sẽ rời khỏi. Tôi còn một vài người bạn ở "địa sát", tôi muốn nói cho họ biết, nếu họ gặp phải Diệp Mặc, thì bảo họ đi cầu xin một con đường sống.

- Trùng độc của anh đã hết, anh đừng đến Hồng Kông nữa.

Đổng Cầm lập tức nói.

Trần Thanh lập tức đáp một cách trịnh trọng:

- Điều này tôi biết, ngày mai cô với anh Diệp đến Tra gia hãy cẩn thận.

…

Khi Diệp Mặc đến phi trường Tam Á, thì Đổng Cầm đã đợi từ lâu, nhìn thấy Diệp Mặc, cô mau chóng bước tới, đưa cho Diệp Mặc tấm vé máy bay.

Muốn đến nhà họ Tra, thì phải bay đến Lạc Xương trước, sau đó mới ngồi xe từ Lạc Xương đến nhà họ Tra ở thành phố Lương Phổ, Diệp Mặc định đi cướp một mình, nhưng lại sợ nó không ở đó. Bây giờ đi cùng với Đổng Cầm, không chừng sẽ trực tiếp lấy được "huyết sắc san hô", sau đó mới giết chết cũng không sao. Cho dù nó không ở đó thì nhất định họ sẽ nói cho Đổng Cầm biết nó đang ở đâu. Muốn ám sát mình ư, đừng trách mình khiến cho tất cả bọn họ đều phải trả giá.

Bây giờ đối với "địa sát" thì Diệp Mặc không có cách nghĩ gì khác, vốn dĩ đối với Diệp Mặc chỉ là một tổ chức sát thủ nhỏ mà thôi, cho dù là tổ chức sát thủ quốc tế, thì hắn cũng không quan tâm. Thậm chí hắn chỉ cần đeo một pháp khí phòng ngự vào người, thì có thể tránh được mọi sự mưu sát. Nhưng khi xuất hiện một kẻ tu luyện có thể dùng trùng ăn xác thì khác rồi, nếu chẳng may cái tên này có thủ đoạn vượt khỏi Địa cấp thì làm sao.

Hơn nữa, nếu như cái tên này là Địa cấp, nhưng trong giới tu luyện thì cái khiến cho người khác kiêng kị chính là người nuôi trùng, tên tuổi của trùng hòa thượng lúc đầu thì không ai dám động chạm, khi hắn vào thời kỳ nguyên đan, thì cùng cấp đã không có đối thủ, không có nguyên nhân gì khác, bởi vì trùng của hắn quả thật quá nhiều.

Vả lại Diệp Mặc còn nghi ngờ "huyết sắc san hô" là thứ mà trùng chúa muốn, nếu y có thể sử dụng trùng ăn xác, thì không chừng y cũng có thể dùng "huyết sắc san hô", chuyện này thật không phải giỡn chơi, vốn dĩ y có trùng để tu luyện cũng đủ lợi hại rồi, nếu thêm "huyết sắc san hô" thì Diệp Mặc càng thêm lo lắng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 294

Bị Phát Hiện

Lương Phổ vốn dĩ chỉ là một huyện nhỏ, nhưng mấy năm gần đây đã phát triển rất nhanh, đã trở thành một thành phố cấp huyện rồi, mà còn có khả năng tiếp tục phát triển.

Nhà họ Tra ở Giang Nam tuy có rất nhiều kẻ học cổ võ biết đến, thậm chí có một số người trong ẩn môn cũng biết, nhưng tại Lương Phổ thật sự là không nổi danh cho lắm, duy chỉ có danh tiếng nhất là một mảnh đất cổ của nhà họ Tra, thậm chí có rất nhiều người biết có một dòng nhà họ Tra, cũng bởi mảnh đất đó.

Mảnh đất đó vốn dĩ ở thành huyện này cũng không có giá trị gì mấy, nhưng sau khi Lương Phổ lên thành thị, đến khi thông xong đường xá đến Lạc Thương. Cho nên giá đất cứ lên mãi, nghe nói mảnh đất này đã bị lật tới lật lui vô số lần, vả lại mảnh đất đó ở Lương Phổ nằm ngay đoạn đường hoàng kim, cho nên giá trị càng cao.

Bởi vì giá đất ở Lương Phổ cứ một mực lên cao, mảnh đất nhà họ Tra lại nằm ngay đoạn hoàng kim nhất, cho nên đã rất nhiều nhà buôn để mắt đến. Bởi vì những thương buôn để mắt đến miếng đất này quá nhiều, nhưng thật sự có thực lực để đoạt lấy nó thì chỉ có tập đoàn Hoành Hóa. Theo kinh nghiệm lâu nay, thì nơi mà tập đoàn Hoành Hóa muốn có thì không thể không đoạt được, cho nên khi tập đoàn Hoành Hóa muốn có được mảnh đất của nhà họ Tra, thì rất nhiều người đang chờ nhà họ Tra chuyển nhà.

Nhưng mọi chuyện ngoài tầm dự đoán của mọi người, khi chuyện này vừa mới được khơi ra, thì chỉ trong vòng nửa tháng, tập đoàn Hoành Hóa đã không còn theo đuổi ý muốn đó nữa, chẳng có nguyên nhân gì khác, chẳng

qua là vì bộ phận cấp cao của tập đoàn Hoành Hóa đã biến mất chỉ trong một đêm, thậm chí một bộ phận nhỏ trong gia đình của những người đó cũng biến mất theo.

Chuyện này gây ra chấn động lớn, trải qua cuộc điều tra của phía nhà nước mới biết người của tập đoàn Hoành Hóa vì trốn thuế hối lộ tham ô sợ xảy ra chuyện trong một đêm lấy trộm toàn bộ số tiền ra nước ngoài bất luận việc này là thật hay giả, nhưng nhà cổ của Tra gia không ai để ý.

Khi Đổng Cầm và Diệp Mặc đến Tra gia, nhận được sự tiếp đón nồng nhiệt của chủ nhà Tra Như Long, ít nhất biểu hiện hơi nhiệt tình.

Diệp Mặc vừa mới bước vào vườn của Tra gia liền cảm nhận được một luồng âm khí, hoặc cũng có thể nói là địa âm sát khí, sống trong một mảnh đất có sát khí nặng như thế, tuyệt đối không phải là một ý hay. Nhưng cái khiến cho Diệp Mặc thấy lạ chính là, khu nhà họ Tra tuy lớn, nhưng lại không có nhiều người ở, chỉ có mấy người giúp việc lẻ tẻ. Vả lại những người giúp việc này đều trông rất ốm yếu, rất hiển nhiên là bị ảnh hưởng bởi sát khí.

Xem ra người của Tra gia không sống ở đây, mà nhà cũ Tra gia Giang Nam cũng chỉ là nơi tu luyện của Tra gia mà thôi, nói rõ hơn thì Tra gia không muốn sống ở một nơi sát khí nặng nề như thế. Cổ võ mà nhà họ Tra tu luyện có liên quan hết địa sát, xem ra họ cũng chẳng tốt lành gì.

Hậu viên của Tra gia bị đồ đạc chặn lại, rõ ràng là không cho phép ai vào, nhưng thần thức của Diệp Mặc lướt qua là biết trong hậu viên không có bất kì người nào đang ở, trừ một số đệ tử Tra gia tu luyện cổ võ ra.

- Cô Đổng, lần trước cô đi mà không nói lời nào, tôi còn chưa biết về thân thế cô, Tra Như Long tôi tạ lỗi với cô trước.

Tra Như Long vẻ mặt hối lỗi nói, nhưng vẻ mặt đó chuyển biến ngay khi đối diện với Diệp Mặc:

- Đây chắc là ông Trần Thanh, xin mời vào.

Nói xong nụ cười của Tra Như Long càng lúc càng tươi, Tra Như Long xem ra chỉ độ chừng năm mươi, khuôn mặt trắng không có râu, đã tu luyện đến hoàng cấp trung kỳ rồi, xem ra vẫn còn chút nội tình.

Diệp Mặc thấy biểu hiện của Tra Như Long, tuy rằng rất nhanh đã hồi phục trạng thái nhiệt tình bình thường, nhưng hắn vẫn thấy được trong một tích tắc ánh mắt kinh ngạc của ông ta lúc nhìn thấy mình. Tuy mình có hóa trang sơ nhưng lại không đặc biệt, Diệp Mặc khẳng định hóa trang như vậy Như Long nhìn không ra. Diệp Mặc nghĩ thầm, không ngờ "địa sát" làm việc tỉ mỉ như thế, đến ảnh của Trần Thanh mà cũng gửi qua cho ông ta xem. Một kẻ có thể tùy tiện đem ảnh sát thủ của cấp dưới mình cho người chủ xem, hoặc cũng có thể nói là để cho sát thủ trong tổ chức của mình gặp mặt người chủ, chỉ có hai khả năng chính là, tên sát thủ đó đã bị tổ chức bỏ rơi hoặc là người chủ và tên sát thủ đó có quan hệ cực kỳ mật thiết.

Xem ra quan hệ của Trần Thanh và Đổng Cầm đã bị tổ chức biết rõ mười mươi, tội nghiệp cho họ còn nghĩ rằng không ai biết được chuyện này.

- Không sai, tôi chính là Trần Thanh.

Cho dù có bị Tra Như Long nhận ra, nhưng cũng đã đến đây rồi, làm thì làm cho trót vậy, đợi lát nữa nếu ông ta không giao "huyết sắc san hô" ra thì tới đó cướp cũng chưa muộn.

Tra Như Long tươi cười, - Tôi là Tra Như Long, hai vị đã ghé thăm chúng tôi, đó là vinh hạnh của nhà họ Tra.

Vừa nói Tra Như Long vừa để Diệp Mặc và Đổng Cầm vào phòng khách.

Diệp Mặc vừa tiến vào thì thần thức đã lập tức dò xét khắp nơi, khi hắn và Đổng Cầm vừa đến cửa thì bị hai tên chặn lại, phòng khách chỉ có ba người. Ngoại trừ Tra Như Long, còn có hai tên luyện võ thông thường. Diệp

Mặc quan sát một chút, hai tên này không phải là sát thủ.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc khi quét xuống đất thì lập tức hiểu ra có chuyện gì, dưới mặt đất là rỗng, phía dưới lòng đất hai bên chỗ ngồi cho khách đều có sát thủ mai phục. Vả lại Diệp Mặc đã quan sát được hai tên đó chính là sát thủ, thậm chí không phải là hai tên sát thủ tầm thường, họ đều là sát thủ chữ Địa Thần thức của Diệp Mặc lại dò xét khắp nơi, rất nhanh thì phát hiện trên nóc nhà lại có thêm một sát thủ chữ địa, ở cửa ra vào cũng có một sát thủ chữ địa. Nhưng đáng tiếc những chuyện này Diệp Mặc gặp phải đâu phải lần đầu, nếu muốn ám sát kẻ khác, thì khả năng thành công là rất lớn, nhưng muốn ám sát Diệp Mặc, thì còn kém cỏi quá.

Bố trí nhiều sát thủ như thế để đối phó với mình, "địa sát" đã quá coi trọng mình rồi. Chẳng lẽ người của "địa sát" đã biết mình giả mạo Trần Thanh? Không thể có chuyện đó được. Cho dù là Tra Như Long, thì sao khi ông ta nhìn thấy mình mới biết mình không phải là Trần Thanh. Một khả năng duy nhất chính là biết được hắn sẽ theo dõi Đổng Cầm mà đến đây để cướp "huyết sắc san hô", bọn sát thủ này chỉ chờ hắn xuất hiện thì ra tay.

Bây giờ Tra Như Long phát hiện hắn không phải là Trần Thanh, chỉ cần động não thêm tí nữa thì có thể biết ngay hắn chính là Diệp Mặc, cho dù hắn có thay đổi dung mạo, thì vẫn bị phát hiện, Diệp Mặc khẳng định là ông ta đã nhìn thấy qua ảnh của mình.

Nhưng nếu đã bị Tra Như Long phát hiện, thì không chừng ông ta sẽ động thủ ngay thôi. Diệp Mặc ngừng lại ở giữa phòng khách, nhưng không tiến đến chỗ ngồi, một khi hắn ngồi xuống, thì sát thủ sẽ lập tức ra tay, hắn sẽ không thấy được "huyết sắc san hô" nữa.

Điều khiến Diệp Mặc không hiểu chính là, hắn chỉ giết có hai tên sát thủ của "Địa sát" mà thôi, nhưng "Địa sát" sao lại tốn bao công sức để giết hắn như vậy? Diệp Mặc nghĩ ngợi nửa ngày trời vẫn nghĩ không ra, nhưng chỉ có vài tên sát thủ tép riu mà muốn lấy mạng hắn ư? "Địa sát" đã quá xem thường hắn rồi.

Con người Đổng Cầm hết sức cảnh giác, nhìn thấy Diệp Mặc đứng yên, cô liền đứng bên cạnh hắn, không bước tới nữa.

- Hai vị mời ngồi.

Nhìn thấy Diệp Mặc bọn họ vẫn chưa ngồi, Tra Như Long lập tức mời lần nữa.

Diệp Mặc cười mỉm:

- Ông Tra, tôi và Đổng Cầm đến để phụ trách việc "huyết sắc san hô", tuy nó quan trọng với nhà họ Tra nhưng cũng quan trọng đối với chúng tôi, bây giờ "huyết sắc san hô"có ở đây chứ?

Diệp Mặc biết rằng hắn không nên nói như thế, nhưng dù sao cũng bị lộ tẩy rồi, hắn cũng không cần phải che dấu nữa, cần phải sớm nhìn thấy "huyết sắc san hô" mới là chuyện chính, nếu như "huyết sắc san hô" đang ở trong tay nhà họ Tra thì án mạng của nhà họ Kiều nhất định là có liên quan đến nhà họ Tra.

Quả nhiên khi Diệp Mặc nói ra những lời đó, thì Đồng Cầm đã ý thức được. Lời của Diệp Mặc rõ ràng là muốn đối phương nghi ngờ. Thân phận bây giờ của họ không có quyền hỏi về "huyết sắc san hô", nhưng Diệp Mặc đã nói ra. Với sự thông minh của hắn thì không lý nào hắn sẽ nói như thế, lý do duy nhất là hắn ta biết thân phận của mình đã bị lộ.

Tuy Đổng Cầm không biết mình đã làm gì để bị phát hiện, nhưng hiện giờ cô đã ở cùng phe với Diệp Mặc, nên cũng lập tức nói:

- Không sai, tôi mới nhận được lệnh cấp trên, bảo chúng tôi đến để bảo vệ "huyết sắc san hô" cho nên tôi muốn khẳng định là "huyết sắc san hô"vẫn còn.

Diệp Mặc ngầm gật đầu, Đổng Cầm thật thông minh, cô đã hiểu ý hắn, nói chuyện như thế có vẻ hơi thẳng thắn quá, nhưng như thế mới có cơ hội nhìn thấy "huyết sắc san hô".

- Được, xin mời ngồi, tôi lập tức bảo người đem "huyết sắc san hô" ra cho hai vị kiểm tra.

Tra Như Long nói xong thì lập tức bảo với người phía sau:

- Anh hãy đem "huyết sắc san hô" ra đây.

Chẳng có chút lo lắng nào bị người khác biết được nhà họ Tra chính là hung thủ tiêu diệt nhà họ Kiều, vả lại khẩu khí không hề chứa đựng sự nghi ngờ Diệp Mặc.

- Xin mời hai vị ngồi.

Tra Như Long lại nói với Diệp Mặc và Đổng Cầm.

Diệp Mặc đương nhiên là biết có sát thủ mai phục hai bên, hắn cười lạnh lùng, đến bên cạnh chiếc ghế và ngồi xuống.

Tra Như Long thấy cử chỉ của Diệp Mặc, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, Diệp Mặc làm như không để ý, đồng thời khi hắn ngồi xuống, thì phi kiếm của hắn đã men theo chân ghế luồng xuống đất.

Tên sát thủ mai phục Diệp Mặc, vẫn chưa kịp động thủ, thì bị Diệp Mặc dùng phi kiếm bêu đầu, thậm chí đến trùng độc trong cơ thể cũng chưa kịp chạy thoát.

Diệp Mặc giết chết tên sát thủ dưới chỗ ngồi của mình, phi kiếm dưới sự khống chế của hắn, trực tiếp giết chết tên sát thủ đối diện ngồi phía dưới của Đổng Cầm. Hai tên sát thủ đã bị Diệp Mặc giết chết trong khi Diệp Mặc và Đổng Cầm ngồi xuống.

Cứ cho là như thế, phi kiếm của Diệp Mặc vẫn chưa ngừng, hắn tiếp tục khống chế phi kiếm với thế lôi vũ giết chết tên sát thủ ngoài cửa, sau đó phi kiếm dịch khỏi mặt đất trực tiếp dưới sự khống chế của Diệp Mặc như một đường sáng trắng, giết chết tên sát thủ trên nóc nhà.

Bốn tên sát thủ đã bị Diệp Mặc giết chết chỉ trong một thời gian ngắn, thậm chí còn không kịp kêu một tiếng. Diệp Mặc cười thầm, trước mặt thực lực thì bất cứ sự mai phục nào cũng đều vô ích.

Nhưng khi Diệp Mặc thu hồi phi kiếm, sắc mặt hơi trắng bệch, dù gì thì cũng đã giết liên tiếp bốn người rồi, vả lại còn cực kỳ nhanh chóng nữa. Khống chế biên độ của phi kiếm hơi thần tốc, khiến chân nguyên của hắn bị tổn thất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 295

Nguy Hiểm

Nhưng điều này cũng làm cho Diệp Mặc trở lên cảnh giác hơn. Mặc dù hắn là người Tu Chân, Tiên Thiên chiếm ưu thế, nếu phải đối mặt với sự bao vây của rất nhiều người. Phi kiếm của hắn tuy rất lợi hại nhưng cũng không thể chịu nổi nhiều người. Đến một ngày chân nguyên của hắn dùng hết thì cũng chính là lúc hắn lâm vào bước đường cùng.

Diệp Mặc cũng biết chân nguyên hôm nay dùng nhiều như vậy cũng có liên quan tới bốn tên sát thủ này. Nếu bốn tên sát thủ này đứng trước mặt của hắn thì có lẽ hắn cũng không dùng nhiều chân nguyên như vậy. Nhưng đây cũng không phải là kiếm cớ.

Tra Như Long nhìn thấy Diệp Mặc và Đổng Cầm ngồi xuống, trong mắt lộ ra chút vui mừng, y lập tức cười ha ha:

- Nào, để tôi rót trà…

Vốn ở trong ám hiệu, Tra Như Long phải nói ra bốn chữ này, tiếp theo chờ cho sát thủ động thủ, y sẽ đứng bên cạnh hỗ trợ. Nhưng sau khi yn nói xong ám hiệu rót trà thì lại không có chút động tác gì cả.

Thoáng qua một chút, sắc mặt Tra Như Long có vẻ khó coi, chuyện gì xảy ra thế này? Lẽ nào người này thực sự là địa sát hay sao? Không đúng. Người mạo nhận Trần Thanh trong đó rất giống Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên là biết những suy nghĩ của Tra Như Long. Thần thức của hắn nhìn chằm chằm vào cái tên đi ra ngoài lấy "Huyết sắc san hô" kia. Quả nhiên là sau khi y đi vào cổng sau vẫn cứ đi một mực về phía trước,

biến mất rất nhanh trong phạm vi thần thức của hắn.

Tra Như Long đứng ngồi không yên. Thấy Diệp Mặc nhìn y nên trong lòng thấy sốt ruột.

Đang lúc Diệp Mặc cho rằng "Huyết sắc san hô" đã không còn ở nhà Tra gia nữa, thậm chí lúc biết người của địa sát lấy đi, trong thần thức của hắn đã xuất hiện kẻ đi lấy Huyết sắc san hô. Bên cạnh gã đàn ông đó còn có hai người tu luyện võ công của cổ võ đi cùng. Một người cao nhất trong đó chính là trong tu vi Huyền cấp.

Diệp Mặc thấy gã đàn ông kia ôm trong lòng ngực một chiếc hộp ngọc rất to. Trong lòng vui mừng, không ngờ đó là Huyết sắc san hô. Thời điểm hắn tới nhà Tra gia cũng thật là đúng lúc. May mắn đúng là sẽ không tới nếu cứ cứng nhắc dùng vũ lực chỉ gây rút dây động rừng. Chưa chừng Huyết sắc san hô lại bị chuyển đi đâu rồi ấy chứ.

Thật nhanh chóng. Ba người đã đến phòng khách. Diệp Mặc không chờ cái gã đàn ông đang ôm Huyết sắc san hô giao lại cho Tra Như Long, liền đứng dậy nhận lấy.

Diệp Mặc mở chiếc hộp ngọc ra, quả nhiên trong đó là một nhánh huyết sắc san hô đỏ như máu. Việc bảo quản có vẻ cũng không tồi. Hắn thở phào nhẹ nhõm. Tuy không phải là thuận lợi cho lắm nhưng Huyết sắc san hô này cuối cùng cũng đã trong tay hắn.

Thấy Huyết sắc san hô thực đã ở trong tay Diệp Mặc rồi, sắc mặt Tra Như Long lại trở lên khó coi, thậm chí nghi ngờ Địa Sát đã lừa y một phen.

Diệp Mặc lập tức thu lại Huyết sắc san hô, vật đã vào trong tay hắn thì không thể lấy ra được.

- Anh, anh cất Huyết sắc san hô ở đâu rồi?

Tra Như Long ngây người ra một hồi lâu mới phát hiện ra là không nhìn thấy chiếc hộp ngọc to ấy nữa. Chiếc hộp ngọc to như vậy tùy iện là không

thấy đâu, Tra Như Long lập tức hoảng hốt vô cùng.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Chúng tôi đến lấy Huyết sắc san hô. Huyết sắc san hô ông đã đưa cho tôi chứng tỏ ông làm cũng không tồi. Tôi đi đây, xin cáo từ.

Nói xong liền đứng dậy và chuẩn bị đi ra ngoài. Đổng Cầm thấy vậy vội vàng đi theo.

- Đứng lại.

Tra Như Long nóng nảy, lập tức quát.

Diệp Mặc quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tra Như Long:

- Tra tiên sinh, còn chuyện gì nữa vậy? Tuy ông phái người ám sát tôi, nhưng nhìn thấy Huyết sắc san hô như thế này thì tôi cũng không tính toán nữa. Nếu ông không biết điều đừng trách tôi qua cầu rút ván nhé.

- Anh, anh biết à.

Tra Như Long giờ mới hiểu từ đầu tới cuối, Diệp Mặc vốn biết mình nhận ra hắn. Người của Địa Sát bây giờ đều không động thủ nữa, Tra Như Long đã nghi là mình bị bẫy rồi.

Nghĩ đến đây, Tra Như Long liền nhấn chiếc chuông ở dưới mặt bàn, chỉ mới có vài phút thôi, thần thức của Diệp Mặc đã quét hết một lượt các trạm gác ngầm trong sân của Tra gia đều đang lần lượt tiến vào phòng khách.

Thật nhanh chóng, Diệp Mặc và Đổng Cầm bị hơn hai mươi người vây quanh. Thậm chí còn có tới năm người là ở tu vi Hoàng Cấp, còn hai người là ở tu vi Huyền Cấp. Trong một thành phố hiện đại này, có một lực lượng hùng hậu thế này thì có thể đạt được tất cả rồi.

Đổng Cầm vốn còn đang kinh ngạc vì không biết Diệp Mặc giấu Huyết sắc san hô to như vậy đi đâu rồi. Bây giờ lại nhìn thấy nhiều cao thủ như vậy

đang bao vây quanh hai người họ, sắc mặt liền trắng bệch ra. Cô ấy không phải là đồ ngốc, bất kỳ ai trong số những người này, nếu không phải là bằng cách ám sát thì cô đều không phải là đối thủ của chúng. Huống hồ ở đây còn có tới hơn hai mươi người.

- Đưa huyết sắc san hô ra đây, ta sẽ tha cho các người đi.

Bây giờ Tra Như Long đang nghi ngờ liệu người của Địa Sát có phải toàn là quỷ không, đến cả bốn tên sát thủ cũng không hề động thủ, cả đến mạt cũng che kín hết lại. Ông ta không nhận ra ai tuy ông ta phải giết Diệp Mặc nhưng lại không biết Diệp Mặc đã mang Huyết sắc san hô đi đâu mất rồi. Cho nên trước khi không thấy Huyết sắc san hô thì ông ta cũng sẽ không động thủ.

Diệp Mặc nhìn Tra Như Long nói:

- Tôi có chút thắc mắc đó là sao Địa sát lại phải lấy lại Huyết sắc san hô giao cho ông? Thậm chí còn phái người giúp ông nữa. Bốn tên sát thủ kia không cần chờ tới nữa, tôi đã giết hết chúng rồi.

- Anh giết lúc nào chứ.

Tra Như Long nói theo bản năng.

Diệp Mặc cười nhạt, không nói tiếng nào.

Tra Như Long bây giờ mới thấy những suy đoán của mình là sai lầm. Địa sát không hề cấu kết với Diệp Mặc. Chỉ là không biết Diệp Mặc giết bốn tên sát thủ ấy lúc nào.

- Anh hãy đem Huyết sắc san hô ra đây cho tôi xem, hoặc là đặt nó ở trên bàn thì tôi lập tức sẽ nói cho anh biết tại sao.

Tra Như Long sắc mặt trở lên vô cùng khó coi.

Nói xong, trên mặt Tra Như Long hiện ra vẻ thâm độc - Nếu anh không

nói thì dù anh có thể thoát ra khỏi nhà của Tra gia thì tôi cũng sẽ giết sạch người nhà của anh. Tôi có thể tiêu diệt Kiều gia, hủy hoại Diệp gia nhà anh. Còn Ninh Khinh Tuyết tôi sẽ giữ lại cô ta làm trò tiêu khiển cho mình.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, vốn hắn không hề có ý định giết hết, nhưng Tra Như Long đã khiêu khích hắn như vậy, Tra Như Long đã chạm tới phần đối nghịch lại của hắn rồi.

Thấy ánh mắt Diệp Mặc lạnh như băng, Tra Như Long thấy cả người như run lên. Dường như ông ta cảm thấy bản thân đã làm chuyện gì đó ngu xuẩn. Quả nhiên Diệp Mặc nói lạnh tanh:

- Tên họ Tra kia, ông đã thành công chọc giận tôi rồi. Được, hôm nay tôi sẽ giết hết sạch người nhà họ Tra.

- Nói khoác.

Lúc này, tên bảo vệ Huyết sắc san hô, người Huyền cấp của cổ võ nhìn Diệp Mặc, sau đó nói với Tra Như Long:

- Chủ nhân, dù hắn giấu Huyết sắc san hô ở đâu thì cũng sẽ không thể rời khỏi phòng này. Chúng ta chỉ cần giết hắn đi, cho dù phải đào ba thước đất cũng nhất định sẽ tìm ra, hà tất phải nhiều lời với hắn. Hơn nữa, tôi cũng không tin là lột từng mảnh da của hắn thì hắn cũng sẽ không nói lời nào.

Nói xong, y lập tức nhìn Diệp Mặc chằm chằm, ánh mắt đằng đằng sát khí.

Ánh mắt Tra Như Long chợt lóe sáng lên. Trong lòng y cho rằng người vừa nói như vậy cũng rất có lý. Dù Diệp Mặc rất lợi hại nhưng hôm nay chỉ cần giết được hắn là được rồi. Nghĩ vậy y lập tức gật đầu nói:

- Cùng lên đi, giết hắn cho ta. Ta không tin Huyết sắc san hô có thể chạy ra khỏi phòng này.

Hơn hai mươi người xung quanh nghe Tra Như Long nói liền lập tức

cùng nhau nhào tới. Những người này tu luyện đều là ám sát và có quan hệ với cổ võ, còn chưa tiếp cận thì đã có cảm giác một loại gió âm đang tới. Đổng Cầm ngay lập tức bị gió âm ấy làm cho cả người phát run, thậm chí cả mặt cũng trắng bệch cả ra.

Nhưng Đổng Cầm lại lập tức phát hiện ra rằng, đòn tấn công của những người này không thể chạm vào được người cô. Dường như có cái gì đó vô hình ngăn chúng lại.

Diệp Mặc lại xuất ra một trường đao của Biên Pha, trường đao cắt ngang xuống dưới, xung quanh ánh lên tia chớp hồng. Chỉ trong vài phút thôi mà hai mươi mốt người bao vây xung quanh Diệp Mặc và Đổng Cầm chỉ chừa lại người Huyền Cấp nói lúc đầu, nhưng một cánh tay trên người y đã bị chém đứt xuống.

Lúc này y cứ ngơ người ra. Cho tới bây giờ y cũng không nghĩ là một cao thủ Huyền cấp như mình cùng với nhiều người bao vây xung quanh một người trẻ tuổi như vậy trong nháy mắt gần như đã bị tiêu diệt sạch.

Tra Như Long nhìn những thi thể tanh máu khắp phòng, mặt trắng như tờ giấy. Y biết Diệp Mặc lợi hại, nhưng không ngờ rằng lại lợi hại tới mức như vậy. Y phải làm thế nào để Tra gia được sống sót bây giờ. Sớm nghe nói Tống gia vì uy hiếp Ninh Khinh Tuyết nên đã bị Diệp Mặc giết hết. Y không ngờ mình lại đi theo vết xe đổ của người khác. Y cứ cho rằng Tống gia sao có thể bì được với Tra gia chứ. Nhưng sự thật đã chứng tỏ y sai rồi. Lúc này y mới hối hận. Nhưng trên thế giới này không có bất cứ một sự hối hận nào đáng nói.

- Anh rốt cuộc đã ở tu vi gì vậy? Chẳng lẽ anh đã thành một cao thủ của Địa cấp?

Tên Huyền Cấp bị Diệp Mặc chém đứt một cánh tay, trong mắt đầy hoảng sợ, run rẩy hỏi.

Y và Tra Như Long không hề chú ý đến cái trường đao đến như thế nào.

Chỉ đến khi Diệp Mặc thu trường đao về thì cả hai người mới chợt tỉnh ngộ ra. Trường đao của Diệp Mặc đã đâu mất rồi và hắn đã lấy nó ra từ đâu.

Đổng Cầm vẫn ngây người tới bây giờ mới phản ứng. Nhìn thấy thi thể và máu tanh chất đầy cô không kìm nổi sự sợ hãi, chạy qua một bên, bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Cô cũng đã giết người nhưng đều là ám sát, chưa bao giờ nhìn thấy tình huống chết chóc tanh máu tới thế này.

Diệp Mặc không quan tâm tới Đổng Cầm mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Tra Như Long nói:

- Trả lời tôi hai câu hỏi. Thứ nhất, Tra gia các người tại sao lại muốn ám sát tôi. Thứ hai, Địa sát tại sao lại phải để Huyết sắc san hô tại nhà Tra gia chứ? Nếu ông không nói, tôi sẽ tìm những người còn lại của nhà Tra gia đem giết sạch.

Sửng sốt một hồi lâu, Tra Như Long bỗng cươi ha hả:

- Anh sẽ đi giết sao? Tôi chờ anh tìm những người còn lại của Tra gia để giết đấy. Đi đi. Ha ha ha.

Điên rồi?

Diệp Mặc lập tức lập tức dùng một quyền đánh trúng Tra Như Long, rồi lại quay đầu lại giết nốt tên sát thủ Huyền cấp cụt tay. Sau đó mới lại hỏi lại hai câu hỏi vừa mới hỏi.

Tra Như Long mặt có chút thừ ra. Tuy nhiên đối mặt với câu hỏi của Diệp Mặc, y cũng trả lời rất nhanh:

- Là Âu Phong muốn giết anh, hắn lấy pháp khí Ngọc Nữ Bàn của nhà Tống gia, rồi tới nương nhờ nhà Tra gia chúng tôi. Một trong hai điều kiện của hắn là giết chết Diệp Mặc. Điều kiện thứ hai là tôi sẽ giới thiệu hắn đi tới một Ẩn Môn. Tôi giới thiệu hắn tới Địa Sát đồng thời đem Ngọc Nữ Bàn tặng cho Địa Sát. Mục đích của tôi chỉ cần Huyết sắc san hô mà thôi.

Diệp Mặc lại hỏi lại một lần nữa:

- Nếu Huyết sắc san hô là Tra gia các người cướp được, còn Ngọc Nữ Bàn là do Âu Phong tặng cho Tra gia nhà người thì tại sao phải đưa Huyết sắc san hô tặng cho Địa sát chứ?

- Bởi vì Vân gia này rất ngờ nghệch. Bọn chúng mời Địa Sát ra tay đối phó với Kiều Cương khiến chuyện của Huyết sắc san hô bị Địa Sát biết được. Địa Sát cam đoan sẽ không để chuyện của Huyết sắc san hô lộ ra ngoài. Hơn nữa cũng sẽ không ra tay để cướp lấy Huyết sắc san hô và thù lao chính là Ngọc Nữ Bàn.

Tra Như Long thẫn thờ trả lời.

Hóa ra là như vậy. Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra rằng, chỉ cần Ẩn Môn không ra tay thì đúng là không có người nào có thể cướp đi Huyết sắc san hô. Nếu như Tra gia không hy sinh Ngọc Nữ Bàn, vậy thì bọn họ vốn sẽ không có cách nào giữ được Huyết sắc san hô.

- Người của Tra gia bây giờ đang trốn ở đâu?

Diệp Mặc tuy sẽ không thực sự đi giết hết nhưng bây giờ, dù sao thì hắn và Tra gia cũng là tử thù, nhất định phải biết rõ ràng.

Tra Như Long lại trả lời:

- Tra gia chúng tôi không có thân nhân nữ vì Tra gia thuộc vào chỗ Âm sát. Cổ võ của Tra gia chỉ có thể cho nam nhân tu luyện. Sau khi sinh nở một ngày, người phụ nữ càng bị Âm sát quấy nhiễu và không thể sống sót được.

Diệp Mặc không biết nói gì. Không ngờ rằng đây lại là một gia tộc như vậy.

Không đúng, Diệp Mặc bỗng nghĩ đến một vấn đề mấu chốt. Hắn bây giờ càng nguy hiểm hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 296

Tiết Lộ

Nhìn Đổng Cầm còn đang nôn mửa, Diệp Mặc tùy tay một đao gió giáng xuống Tra Như Long, quét lên tất cả những người còn lại của Tra gia, mười mấy quả cầu lửa vung ra, cả phòng máu tanh đã biến thành tro bụi.

- A... Anh...

Đổng Cầm lúc này vừa mới xoay đầu lại, thấy Diệp Mặc phát ra hỏa cầu, cô thật sự sững sờ, nếu như nói Diệp Mặc tối hôm qua vô tình xuất hiện trên một chiếc thuyền nhỏ trên biển đã khiến cô rất khiếp sợ, Diệp Mặc vừa rồi liên tiếp giết hơn hai mươi người cô lại càng hoảng sợ, hiện tại Diệp Mặc vung ra hỏa cầu đem tất cả những thứ trước mắt biến thành tro bụi, đã hoàn toàn vượt ra ngoài sức cảm nhận của cô, Đổng Cầm thậm chí đã ngây ngốc tại chỗ.

Hắn rốt cuộc là ai? Đổng Cầm ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, cuối cùng cô đã tin thế giới này còn có loại này, điều mà cô trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Diệp Mặc nhìn Đổng Cầm vẫn ngây dại như cũ, xuất ra một quyển võ cổ và một bình sứ đưa cho Đổng Cầm nói:

- Bản cổ võ này là tôi đoạt được từ trong tay một cao thủ Huyền cấp đỉnh cao, còn có viên thuốc này là trợ giúp tu luyện, hiện tại tặng cho cô, coi như trả ơn cô dẫn đường Nếu như không có viên thuốc, tuổi của cô khi tu luyện bản cổ võ này, cho dù vài thập niên, cũng không nhất định có hiệu quả. Nhưng có viên thuốc này lại không giống thế. Viên thuốc này tuy rằng không thể so với đan dược, nhưng cho cô trong vòng năm năm thăng cấp lên

Huyền cấp vẫn là có thể đấy.

- Còn một điều chính là, hiện tại chúng ta đều bị nguy hiểm, tôi nghĩ làm một sát thủ cô hẳn là có loại giác ngộ này, cô tốt nhất là đi càng nhanh càng tốt.

Nói xong Diệp Mặc ngẫm nghĩ một chút lại lấy ra hai Hỏa Cầu phù đưa cho Đổng Cầm - Hai cái này là bùa, có thể cứu cô một mạng, thời điểm nguy cấp ném về phía kẻ thù, nói một chữ 'Lâm" là được. Về phần khác, tôi không giúp được cô rồi, cô đi trước đi, có thể thoát khỏi 'Địa sát" hay không, toàn bộ nhờ chính cô. Tôi nghĩ tổ chức kia của cô hẳn là sớm đã bắt đầu hoài nghi cô rồi, trong lòng cô hẳn là cũng có tính toán trước. Đối với quan hệ của cô và Trần Thanh, tôi nghĩ tổ chức kia của cô cũng đã sớm biết.

Đổng Cầm rốt cục phản ứng lại, vội vàng tiếp nhận đồ vật này, khom người làm cái lễ với Diệp Mặc - Đa tạ ân cứu mạng của anh Diệp, nếu Đổng Cầm bất tử, tất có báo đáp.

Diệp Mặc khoát tay, - Báo ân cũng không cần, bây giờ cô có thể chạy thoát khỏi 'Địa sát" không còn chưa biết được, tôi nghĩ 'Địa sát" rất nhanh sẽ tiến hành toàn diện đuổi giết đối với chúng ta, cô có thể chạy trốn hay không hoàn toàn dựa vào vận mệnh của cô. Hiện tại cô đi nhanh lên đi, tôi còn có một số việc.

Đổng Cầm cúi chào lần nữa, xoay người rất nhanh ra khỏi Tra gia, rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc nhìn bóng lưng Đổng Cầm biến mất, hắn biết Đổng Cầm thông minh như vậy, hơn nữa giác quan thứ sáu nhạy cảm như vậy, chạy thoát khỏi khả năng bị đuổi giết của 'Địa sát" rất lớn. Nếu cô không có cách nào chạy khỏi 'Địa sát" mình cũng không có cách nào giúp cô ấy, có thể giúp cũng đã giúp rồi. Địa sát mặc dù là tổ chức quốc tế, nhưng có quan hệ với ẩn môn, bọn họ có thể thông báo cho ẩn môn biết tin tức 'Huyết sắc san hô". 'Huyết sắc san hô ở trong mắt người tu luyện cổ võ ở ẩn môn so với 'Thanh Hoa Thanh diệp thảo" mà lần trước Diệp Mặc lấy được còn nặng ký hơn

nhiều rồi, bởi vì truyền thuyết 'Huyết sắc san hô" có thể luyện chế thành thuốc, khiến người luyện võ Địa cấp thăng cấp tới Tiên Thiên.

Chỉ có điều Kiều gia và mấy gia tộc khác căn bản cũng không biết chỗ quý báu trong đó mà thôi, hoặc là nói bọn họ chỉ có lấy 'Huyết sắc san hô" để người luyện võ thăng tiến hoàng cấp, thật sự là phí của trời. Tra gia có lẽ biết, nhưng là bọn họ không nên đắc tội Diệp Mặc, thậm chí còn muốn giết hắn.

Nếu chỉ có một số người tu luyện cổ võ ẩn môn đến cướp đoạt, Diệp Mặc sẽ không để ý, nhưng 'Huyết sắc san hô", vật này liên lụy quá lớn.

Một khi tới nhiều người, Diệp Mặc cũng không dám cam đoan mình có thể chạy trốn.

Phi kiếm của hắn không phải vô địch, một khi người khác đã biết được phương thức chiến đấu của hắn, chỉ cần có hai đến ba gã luyện võ Địa cấp khống chế được phi kiếm của hắn, sau đó lại có hai gã luyện võ Địa cấp vây quanh tấn công hắn, hắn chỉ còn một con đường chết. Hơn nữa, cho dù là người khác không khống chế được phi kiếm của hắn, chỉ cần phần đông cao thủ bao vây tấn công hắn, hắn cũng ngăn cản không nổi nhiều người vây giết. Một khi hắn chân nguyên tiêu hao quá lớn, cũng là thời điểm hắn ngã xuống.

Diệp Mặc biết rằng, nếu như không có phi kiếm, thực lực chân chính của hắn so với một người mới luyện cổ võ Địa cấp cũng không sai biệt lắm. Hắn có thể dễ dàng giết người luyện cổ võ Địa cấp, trấn áp Trương Chi Hối, hoàn toàn là bởi vì hắn có phi kiếm, có thần thức, loại cổ võ này căn bản cũng không biết đến thứ này.

Tu chân và cổ võ khác nhau là càng tu luyện tới mặt sau, chênh lệch càng lớn, đến cuối cùng trong mắt người tu luyện cổ võ ở Tu Chân chỉ là một con kiến mà thôi. Nhưng ở lúc đầu, Tu Chân giả căn bản cũng không phải là đối thủ của người tu luyện cổ võ. Mà Diệp Mặc đang đứng ở chỗ này lúc đầu thậm chí còn không hoàn toàn biến thành một Tu Chân giả.

Hoặc là nói nếu không phải Diệp Mặc điều đọc lướt qua võ thuật, hơn nữa tu vi cũng không tệ, hắn đã sớm chết trong tay người khác rồi.

Diệp Mặc biết rằng tốc độ làm việc của Địa sát rất nhanh, hơn nữa hiện tại rất có thể chuyện của hắn đã bị bại lộ, nói không chừng có rất nhiều cao thủ ẩn môn đã chen chúc hướng về phía Lương Phổ rồi.

Nhưng hắn bây giờ còn không thể đi, một vùng âm sát quá trân quý, loại âm sát này tuyệt đối có âm sát châu tồn tại. Loại vật này hắn sẽ không bỏ qua, tuy rằng hắn hiện đang không dùng, nhưng âm sát châu đối với quỷ tu và luyện chế pháp khí đều rất trọng yếu. Âm sát châu vô giá, chính là ở Tu Chân giới cũng không nhiều, chớ nói chi là ở địa cầu. Hoặc là nói tại Tu Chân giới, âm sát châu giá trị so với 'Huyết sắc san hô" thì lớn hơn nhiều lắm.

Huống chi loại âm sát châu này đối với người bình thường thương tổn thật lớn, hắn bỏ đi lợi ích bản thân, nhưng loại chuyện này hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua. Hiện giờ không lấy, nói không chừng có người biết được giá trị của thứ này, chờ hắn lần sau đến đã không còn nữa rồi. Diệp Mặc tin tưởng hắn lấy đi âm sát châu chỉ cần một đến hai giờ mà thôi, hắn cũng không tin, trong khoảng một đến hai giờ đã bị người ta vây quanh ở Lương Phổ rồi.

Trong biệt thự xa hoa của một nhà tư nhân ở Hongkong, một gã đàn ông mặc áo ngủ màu xanh, vẻ mặt âm trầm ngồi ở trong phòng khách rộng rãi xa hoa, trong tay đang nắm một côn trùng màu vàng.

Nếu Trần Thanh nhìn thấy, liền lập tức hiểu được con côn trùng độc này là do Diệp Mặc lấy xuống từ trên người hắn, nhưng không biết làm sao lại tới đây.

Tuy nhiên con côn trùng độc này dường như bay hơi xa rồi, có vẻ rất là uể oải không chịu nổi. Một thị nữ gần như trần trụi bưng một khay hoa quả một ly sữa, bước nhẹ đi tới, cô đi đến trước mặt người đàn ông này, quỳ xuống đưa chén đĩa trong tay lên đỉnh đầu nói cực chậm:

- Chủ nhân mời dùng điểm tâm buổi sáng.

Người đàn ông đang âm trầm cầm lấy khay đựng trái cây trong tay cô gái này, để ở một bên. Người thị nữ quỳ trên mặt đất kinh ngạc nhìn người đàn ông này, loại chuyện này trước nay chưa có, cho dù là thời điểm chủ nhân cần các cô hầu hạ, cũng không phải thời điểm lúc ăn điểm tâm sáng.

Người đàn ông áo xanh này đưa côn trùng độc trong tay thả xuống, con côn trùng độc này rất nhanh liền chui vào trong cơ thể của cô gái này. Cô gái này hét lên một tiếng, té trên mặt đất, huyết sắc trên mặt của cô ta rất nhanh liền hoàn toàn biến mất không thấy nữa, chỉ qua một giờ bốn lăm phút liền biến thành một thi thể tái nhợt. Nhưng lập tức có một gã đàn ông khác tới, đem thi thể trên đất mang đi.

Lúc con côn trùng độc này bay trở về trong tay người đàn ông này, tuy nhiên nó đã không phải là trạng thái uể oải, mà sức sống trở nên bừng bừng Người đàn ông áo xanh đứng lên, âm u lạnh lẽo nói:

- Trần Thanh bị giết, không có tin tức gì truyền về, sự tình Lương Phổ khẳng định đã vượt qua tầm tay hắn, Diệp Mặc này thật sự đã vượt ra ngoài dự liệu của ta, không biết người như thế nuôi ra huyết trùng như thế nào. Bảo sát nhất lập tức liên hệ người của ẩn môn, nói cho bọn hắn biết sự tình 'Huyết sắc san hô", Địa Sát toàn lực hiệp trợ, chúng ta chỉ cần Diệp Mặc con người này, bất kể sinh tử.

- Vâng.

Chỗ góc lập tức có người hồi đáp, nói xong liền rời đi.

- Hừ, Tra gia này quả thực là rác rưởi, còn được xưng danh gia tộc bán ẩn. Ngay cả một gốc cây 'Huyết sắc san hô", đều không thể bảo quản được, ta cho bọn họ giữ một tuần cũng giữ không được.

Tên đàn ông áo xanh này lại hừ lạnh, rất rõ ràng y đã đoán được 'Huyết sắc san hô" không ở Tra gia.

Nếu Tra Như Long ở dưới đất mà biết, nói không chừng y hiện tại sẽ đội đất đứng lên. 'Huyết sắc san hô" này là Tra gia giành được, hơn nữa Tra gia vì ngăn chặn miệng địa sát, còn tặng 'Ngọc nữ bàn" cho địa sát im miệng. Chính là như vậy, người đàn ông áo xanh này của "Địa sát" còn nói 'Huyết sắc san hô" chỉ tạm thời cất ở Tra gia, bảo Tra Như Long làm sao chịu nổi Có lẽ Tra Như Long căn bản cũng không có nghĩ đến, nếu như ẩn môn vẫn ẩn cư không ra, một khi đi ra sẽ cùng người khác tranh giành lợi.

Dựa vào tình hình mà Tragia y đã từng trải và cùng 'Địa sát" lục đục với nhau, sẽ giống như là đưa thịt cho người ta ăn mà thôi. Cho dù Diệp Mặc không đoạt 'Huyết sắc san hô" thứ này cuối cùng cũng là 'Địa sát lấy, tuyệt đối không tới phiên Tra gia đến hưởng dụng.

Vì sao bán ẩn gia tộc ngày càng xuống dốc, là bởi vì đại não bọn họ đã gỉ sét, mà cố tình ở lại bên trong phố xá sầm uất. Tra gia nếu không phải có một âm sát, phỏng chừng cũng sớm đã bị diệt. Hoặc là nói nếu chưa ai biết giá trị của âm sát châu, và hạt châu này còn ở trong Tra gia, Tra gia cũng sớm đã bị người ta nuốt.

'Huyết sắc san hô" vốn bị Tra gia cố ý giấu diếm bởi vì quan hệ Diệp Mặc, còn có oán hận của 'Địa sát" đối với Diệp Mặc, lập tức truyền ra ngay tại bên trong ẩn môn.

Một khi thứ này bị truyền ra, tốc độ thật nhanh, trong lúc nhất thời, vô số cao thủ ẩn môn đều đi tới cái thành thị nhỏ bé Lương Phổ này. Nếu như nói Hội đấu giá kia, còn không thể hấp dẫn nhiều người tới tham gia, nhưng 'Huyết sắc san hô" được đưa ra, đã kinh động đến gần như tất cả cao thủ ẩn môn và ẩn thế.

Bây giờ ẩn môn và người tu luyện cổ võ, ngoại trừ nội ẩn môn chân chính, những loại ngoại ẩn môn và bán ẩn môn gần mấy trăm năm nay đều không có người thăng cấp tiên thiên.

Nội ẩn môn chân chính có rất ít người xuất thế, cho nên người ở phía ngoài cũng không biết là có cao thủ Tiên Thiên hay không, nhưng cao thủ

Tiên Thiên của ngoại ẩn môn và bán ẩn môn, gần đây đều phải ngược dòng đến Nguyên mạt Minh sơ của lão đạo Trương Tam Phong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 297

Vây Giết

Đối với mấy cái này, người tu luyện cổ võ sẽ dùng tốc độ cực nhanh mà chen chúc tới, nhưng Diệp Mặc lại không biết. Hắn mặc dù biết 'Huyết sắc san hô' bị tiết lộ, tuyệt đối sẽ khiến cho ẩn môn điên cuồng, nhưng thật không ngờ sẽ điên cuồng đến mức như vậy. Gần như tất cả ẩn môn biết được 'Huyết sắc san hô", đều chen chúc tới, không có chần chừ.

Bảo vật dùng để thăng cấp Tiên Thiên, không phải có thể gặp được mà không thể cầu được. Tiên Thiên ý nghĩa là thọ nguyên tăng nhiều. Nếu không thăng cấp Tiên Thiên, cho dù là Địa cấp đỉnh cao, thọ nguyên cũng sẽ không gia tăng. Hơn nữa Tiên Thiên chẳng những sống lâu, một khi thăng cấp Tiên Thiên, như vậy ẩn môn khắp thiên hạ đều tôn trọng anh.

Tương truyền tại nội ẩn môn chính thức có phần đông cao thủ Tiên Thiên, nhưng đây đều là truyền thuyết, không ai thấy cao thủ Tiên Thiên của nội ẩn môn đi ra diễu võ dương oai. Hoặc là nói muốn diễu võ dương oai căn bản cũng không có biện pháp thành Tiên Thiên, mà có thể thành Tiên Thiên thì lại không có thời gian đi diễu võ dương oai, bọn họ phải theo đuổi cấp độ cao hơn nữa.

Diệp Mặc lúc này đã ở tầng hầm dưới đất sâu mấy chục mét tại hậu viện của Tra gia rồi, hắn chỉ có luyện khí tầng ba. Còn chưa thể hoàn toàn nắm thuật độn thổ trong tay, thuật độn thổ cần đến Luyện Khí hậu kỳ mới có thể làm được. Diệp Mặc tuy rằng không thể dùng thuật độn thổ, nhưng hắn đã có phương pháp tiết kiệm thời gian khác, hậu viện Tra gia có một cái giếng sâu, Diệp Mặc trực tiếp tiến vào cái giếng sâu, sau đó lại bắt đầu đào đất.

Hậu viện Tra gia vốn là gió âm thăm thẳm, dưới giếng càng nhiều âm

khí Nếu như là một người bình thường, khẳng định không có cách nào tiến vào. Cho dù Diệp Mặc là Tu Chân giả, ở dưới đáy giếng cũng cảm giác có chút thẩm thấu.

Miệng giếng rất sâu, gần 40-50m. Nước ở đáy giếng lại không nhiều, Diệp Mặc ngừng lại ở trên mặt nước giếng, bên trong giếng chỉ sâu năm đến sáu mét, Diệp Mặc thần thức quét vào, trong giếng thậm chí có mấy cổ xương khô. Đều là xương khô của nữ giới, liên tưởng đến thuyết pháp của Tra Như Long, Diệp Mặc không khỏi cảm thấy thương xót cho những người phụ nữ ở Tra gia. Các cô tiến vào Tra gia chính là vì nối dõi tông đường, chỉ cần nuôi dưỡng con cái, nhiệm vụ của các nàng liền hoàn thành.

Có thể tưởng tượng, hài cốt bên trong giếng này đều không cách nào trốn thoát khỏi Tra gia, cuối cùng sống không bằng chết nhảy vào đây tự sát, hoặc là bị người Tra gia trực tiếp đẩy vào. Gia tộc này thật sự là không thể tưởng tượng được.

Diệp Mặc trên vách tường trong giếng sâu lựa chọn một chỗ, bắt đầu đào bới. Đất đào lên rất nhanh đã vùi lấp thi cốt dưới đáy giếng.

Tuy rằng Diệp Mặc bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn sử dụng thuật độn thổ nhưng đang không ngừng một bên đào, một bên bán độn thổ, hơn một giờ sau, Diệp Mặc cũng đã tiến vào độ sâu 100m.

Tới độ sâu một trăm mét, Diệp Mặc càng thêm cảm giác khí âm sát nặng hơn. Diệp Mặc biết rằng hắn càng ngày càng tiếp cận âm sát châu rồi, lúc này tốc độ đào đất của Diệp Mặc càng nhanh hơn.

Lại thêm một giờ sau, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được cả người buông lỏng, hắn đã đi tới một không gian giống như tầng hầm ngầm. Diệp Mặc trong lòng vui vẻ, hắn biết đây nhất định chính là vị trí âm sát châu.

Bởi vì âm sát châu sau khi mọc ra ở nơi âm sát, liền sẽ không ngừng đem bùn đất xung quanh đẩy đi, cuối cùng tạo thành một khoảng không gian, mảnh không gian này chính là địa bàn của âm sát châu.

Mảnh không gian này càng lớn, chứng tỏ phẩm chất âm sát châu càng cao. Mảnh không gian trước mắt này khoảng vài mét vuông, chứng minh viên âm sát châu này tuyệt đối là cực phẩm.

Diệp Mặc vừa mới đi vào địa bàn của âm sát châu, viên âm sát châu này cũng đã cảm nhận được, nó lập tức liền bay lên, dường như muốn bay ra theo hướng Diệp Mặc lúc nãy tới. Tuy nhiên Diệp Mặc biết được đặc tính của âm sát châu, làm sao có thể để tuột mất món đồ đã tới tay.

Hắn rất nhanh dùng chân nguyên bao lấy âm sát châu, một hạt châu lớn bằng quả bóng bàn màu đen như mực đã rơi vào trong lòng bàn tay Diệp Mặc.

Khí âm sát nồng đậm truyền đến, Diệp Mặc trong lòng thầm khen. Đây là âm sát châu sao? Tuy rằng hắn trước kia được thấy qua âm sát châu, nhưng đây là lần đầu tiên cầm nó ở trong tay.

Lần thu hoạch này thật sự là lớn, Diệp Mặc biết rằng hắn bởi vì hạt châu này đã làm trễ mất mấy giờ rồi, hiện tại phải mau rời khỏi đây.

Tùy tay lấy ra một cái hộp ngọc đưa âm sát châu đặt vào trong đó, lại khắc thêm vài cái cấm chế để bảo vệ âm sát châu, sau đó mới thu vào trong nhẫn. Âm sát châu bị Diệp Mặc thu lại, khí âm sát nồng đậm xung quanh lập tức bắt đầu tiêu tan.

Diệp Mặc dùng phép Ngự Phong Thuật, rất nhanh hướng cửa ra mà chạy Lúc này hơn mười bóng dáng đã bay nhanh vào trong đại viện Tra gia, hơn nữa đại viện Tra gia lúc này đã bị phong tỏa.

Diệp Mặc vừa mới lẻn đến vị trí miệng giếng, đã phát hiện tình hình bên ngoài, trong lòng âm thầm kêu khổ. Hắn lấy âm sát châu cũng rất nhanh, mất hơn hai giờ mà thôi, nhưng những người này đã tới. Có thể thấy được tốc độ của con người thật sự là mau, thậm chí ngay cả phía chính phủ đều liên lụy vào đây, còn phong tỏa toàn bộ đại viện Tra gia.

- A, không ngờ là một nơi âm sát nồng đậm như thế, nếu là nơi âm sát, khẳng định có âm sát châu. Thật sự là chuyến đi này không tệ.

Một lão già hơn sáu mươi tuổi đứng ở hậu viện Tra gia bỗng nhiên nói, trên mặt đã lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, nơi này đều là tu luyện cổ võ đấy, không ngờ có người biết đến âm sát châu, xem ra nơi này cũng có cao nhân. Vậy phải làm sao bây giờ? Vừa rồi tuy rằng hắn không dám dùng thần thức quét tới lão già đang nói chuyện kia, nhưng khẳng định người này tu vi cao nhất mà hắn gặp qua, thậm chí so với Trương Chi Hối còn cao hơn nhiều. Cho dù không phải Tiên Thiên, phỏng chừng cũng kém không xa.

Nếu bị người này ngăn lại, chỉ cần lão ta ngăn cản mình một thời ba khắc, như vậy mình sẽ bị nguy hiểm. Trong quá trình Diệp Mặc tính toán, lập tức phải ra kết luận, hiện tại không đi, nếu lát nữa đi sẽ gặp khó khăn. Bây giờ còn là tốp thứ nhất, nếu một lát nữa người tới càng ngày càng nhiều, hắn muốn chạy càng lúc càng khó khăn hơn.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không chần chờ, hắn dùng thuật ẩn thân leo ra mặt trên, ngoại trừ thuật ẩn thân ra, Diệp Mặc khống chế được chân nguyên dao động trong thân thể của mình, cẩn thận hướng hậu viện rời đi.

Tuy nhiên Diệp Mặc đã xem thường cao thủ đỉnh cao Địa cấp, hắn chỉ mới bước đi mấy thước, lão già nói chuyện vừa rồi đã nhìn ra sự bất thường. Lão già nhìn chằm chằm vào chỗ mà Diệp Mặc đang đứng yên, dường như nhíu nhíu mày, đồng thời giương lên trường kiếm trong tay.

Diệp Mặc biết rằng hắn đã bị phát hiện rồi, lúc này hắn không che phủ mình nữa mà rất nhanh hướng phía tường hậu viện chạy tới.

- Hình như là người này, bắt lấy hắn. Hắn thậm chí có pháp khí ẩn mình.

Lúc này chẳng những lão già kia, ngay cả mấy người khác cũng phát hiện tung tích Diệp Mặc, một gã đàn ông tu vi Huyền cấp đang ở bên cạnh

tường hậu viện, không chút do dự rút đao chém vào Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc cũng không nương tay, lấy ra phi kiếm, biến thành hai kiếm. Hắn không có phóng ra phi kiếm, chỉ có điều đem phi kiếm nắm trong tay, đường kiếm đầu chặt đứt trường đao của người kia, kiếm thứ hai cũng đã đâm vào cổ họng tay Huyền cấp kia lại.

Lúc này không phải thời điểm nói chuyện lưu tình, Diệp Mặc tin tưởng, một khi hắn bị ngăn lại, không có bất kỳ người nào sẽ lưu tình đối với hắn. Hiện tại giết một người, hy vọng chạy trốn của hắn lớn hơn một chút.

Mặc dù thời gian chỉ đủ hai nhịp thở, Diệp Mặc lại lần nữa bị người khác ngăn lại. Thấy Diệp Mặc đã giết một người, lão già tu vi cao nhất hừ một tiếng - Giết hắn cho ta, súc sinh này đã nhập ma rồi, ra tay chính là giết người.

Nói xong trường kiếm trong tay lão đã hướng Diệp Mặc phóng tới, mũi kiếm không ngờ mang theo một mảng nhiều mũi nhọn trường kiếm.

- Là kiếm quang... Cung sư thúc lại có thể nhập vào xuất ra kiếm quang rồi, thật là lợi hại...

Kiếm quang lão già này vừa ra tới, lập tức đã có người ngạc nhiên thán phục không ngừng.

Diệp Mặc cười lạnh, tuy rằng hắn biết người tu luyện cổ võ tu luyện ra kiếm quang không dễ dàng, nhưng ở trong mắt Diệp Mặc, thanh kiếm quang này giống như bé con chơi trò tập làm người lớn.

Diệp Mặc đã phòng phi kiếm ra, đưa ra một mảng ánh sáng tím hướng trường kiếm của lão già này, trường kiếm bị phi kiếm đánh vào, phát ra tiếng vang đinh đang, giòn vang, chẳng những kiếm quang biến mất không thấy gì nữa, nửa thước phía trước của trường kiếm đã trực tiếp bị gọt đứt.

- Không ngờ chặt đứt lạc hồng kiếm của ta? Kiếm tốt...

Trường kiếm của lão già này bị phi kiếm của Diệp Mặc chém đứt trong nháy mắt, trong mắt lộ ra ánh mắt không thể tin được, thế người y không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ánh mắt của hắn rất nhanh liền biến thành cực nóng. Có thể chặt rơi lạc hồng bảo kiếm, phải là bảo vật gì? Cho dù là Ngư Trường Kiếm và Gan Tương Mạc Tà cũng không được như vậy.

Bảo kiếm này ta nhất định phải thu về, ánh mắt lão già càng thêm cực nóng. Lão không che dấu sự nhiệt tình yêu thương của chính mình đối với phi kiếm của Diệp Mặc chút nào, tuy rằng phi kiếm của Diệp Mặc là rời tay công kích, nhưng lão cho rằng Diệp Mặc là ném kiếm công kích, vốn không nghĩ đến Diệp Mặc đang ngự kiếm.

Lão già không ngờ bỏ lại đoản kiếm trong tay mình, hai tay hợp thành chữ thập, lại muốn kẹp lấy phi kiếm của Diệp Mặc.

- Tìm chết Diệp Mặc một tiếng cười lạnh, lão già này không ngờ muốn phi kiếm của hắn, còn dùng tay đi kẹp lấy. Đồ đầu đất, phỏng chừng hắn còn không biết cái gì là tế luyện. Muốn chộp được phi kiếm mình tế ra, trừ phi thần thức so với hắn mạnh hơn mấy cấp bậc, bằng không căn bản cũng không có biện pháp khống chế được phi kiếm của hắn.

"Phụt" phi kiếm của Diệp Mặc giống như cắt đậu hủ, đem một bàn tay của lão già này cắt rơi, lại không ngừng đâm vào ngực lão già này.

Diệp Mặc âm thầm thở phào một cái, hắn biết mình sở dĩ thắng lợi đơn giản như vậy, là vì lão già này không biết đặc tính của phi kiếm, người khác mà thấy, hắn sẽ không thể đơn giản giết người như vậy.

- Cung sư thúc.

Những tên xung quanh lập tức liền phát hiện rắc rối, Cung sư thúc của bọn họ giống như đã bị đâm trúng rồi. Hơn nữa còn là tổn thương trí mạng.

- Kiếm của hắn có cổ quái, có thể tự động công kích, không cần lo cho tôi, Các người khẩn trương công kích tiên...

Lão già này nảy sinh ác độc, còn dùng cái tay còn lại kia, vận đủ khí lực toàn thân khống chế được phi kiếm của Diệp Mặc.

Quả nhiên chẳng những lão già phát hiện phi kiếm của Diệp Mặc có chỗ khác thường, vài tên tu luyện cổ võ vây quanh Diệp Mặc cũng phát hiện phi kiếm của Diệp Mặc có chút khác thường, bọn họ không chút lựa chọn lấy ra binh khí của mình bổ xuống Diệp Mặc.

Phi kiếm của Diệp Mặc vốn sau khi giết lão già này, liền sẽ lập tức bay ra ngoài công kích những người khác, nhưng bị lão già này giữ chặt, quả nhiên làm trễ mất mấy giây. Vài giây đồng hồ này, cũng đủ khiến người khác phát ra công kích đối với Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, quả nhiên đã xảy ra loại chuyện này, hắn thần thức thúc dục, phi kiếm giống như sao băng xuyên qua ngực lão già, lượn một vòng tròn, muốn ngăn cản đao kiếm tấn công mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 298

Chạy Thoát

Tốc độ công kích và độ mạnh của người luyện võ Địa cấp còn lớn hơn người luyện võ Huyền cấp, Diệp Mặc có thể thoải mái giết người luyện võ Huyền cấp, nhưng là đối với người luyện võ Địa cấp vây công lại lực không đủ.

Hiện tại ngoại trừ tên lão già họ Cung bị Diệp Mặc giết kia, trong năm người đang vây quanh tấn công Diệp Mặc có hai người luyện võ Địa cấp, thậm chí còn là trung kỳ. Tuy rằng Diệp Mặc đã rất nhanh triệu hồi phi kiếm, nhưng vẫn chậm một bước, phi kiếm ngăn cản ba gã luyện võ, còn có hai người công kích nhưng không cách nào ngăn được.

Diệp Mặc một đao gió bổ về phía người luyện võ Huyền cấp không cản được kia, đồng thời một quyền đánh vào sống lưng trường đao tên Địa cấp, hết thảy chỉ có trong phút chốc mà thôi. Tên Địa cấp bị Diệp Mặc đánh trúng trường đao, liền lùi lại vài bước, vừa lúc thấy Diệp Mặc dùng đao gió giết chết tên Huyền cấp kia, tuy rằng y không biết Diệp Mặc dùng là cái ám khí gì, nhưng ám khí kia rõ ràng rất lợi hại.

Thở gấp một hơi, Diệp Mặc không chần chờ, gần như không có giữ lại xuất ra mấy đạo đao gió, đồng thời phi kiếm cấp tốc đâm về tên luyện võ Địa cấp bị hắn đánh lui kia.

Thời điểm tên luyện võ Địa cấp kia đang bị Diệp Mặc một quyền đánh lui, có thể cảm giác nội khí của Diệp Mặc cũng không lợi hại hơn so với y, nhưng phi kiếm của hắn và cái loại ám khí vô hình này thật sự là lợi hại.

Nhìn phi kiếm của Diệp Mặc lại gần, y tuy rằng đã biết phương thức giết

người của phi kiếm, nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn sinh ra một tia sợ hãi như cũ, vội vàng kêu lên:

- Dừng tay, chẳng lẽ anh muốn chém giết tất cả sao? Chúng ta là Hợp Lưu Phái, một trong Lục Đại ẩn môn, đắc tội chúng tôi, anh căn bản không có bất kỳ địa phương nào có thể trốn, thậm chí chết không có chỗ chôn...

Lúc y nói chuyện, đã rất nhiều lần phải tránh né phi kiếm công kích. Có thể thấy được Diệp Mặc đoán không sai, một khi biết đặc tính phi kiếm, Diệp Mặc tu vi luyện khí tầng ba, còn tiêu hao thời gian lâu như vậy, muốn giết một gã luyện Địa cấp trung kỳ vẫn cần một ít thời gian đấy.

"Phụt" vài tiếng, Diệp Mặc dùng đao gió lại giết hai người, người còn lại vẫn là một gã luyện võ Địa cấp.

Hai gã luyện võ Địa cấp rõ ràng đã biết đặc tính phi kiếm của Diệp Mặc, bắt đầu nương tựa cùng một chỗ đối phó với phi kiếm của Diệp Mặc, chân nguyên của Diệp Mặc tiêu hao quá lớn, tốc độ khống chế phi kiếm rõ ràng thay đổi chậm lại, không ngờ trong lúc nhất thời không thể xử lý hai người kia.

Lúc này Diệp Mặc lòng nóng như lửa đốt, hắn nhất định phải lấy tốc độ nhanh nhất giết hai người này, sau đó chạy trốn. Bằng không đợi lát nữa người tới càng ngày càng nhiều, cơ hội của hắn càng ngày càng ít. Hiện tại nếu không phải ẩn môn uy hiếp quá lớn, nói không chừng cảnh sát phía ngoài đều xông tới rồi.

Nhưng chân nguyên của hắn bị tiêu hao kịch liệt, nếu như không bị sức ép hai giờ trong lòng đất, nói không chừng hắn còn có thể kiên trì một thời gian ngắn, nhưng hiện tại hắn bị tiêu hao quá nhiều, hơn nữa hai gã luyện võ Địa cấp đã nắm giữ quy luật của phi kiếm, tuy rằng bị phi kiếm của hắn tấn công chật vật không chịu nổi, nhưng lại không thể nhất thời giết được, điều này làm cho hắn có chút lo lắng.

- Dừng tay, thu hồi kiếm của anh, nếu anh tiếp tục nữa, Hợp Lưu phái

thề diệt gia tộc của anh...

Một gã luyện võ Địa cấp khác đương nhiên không biết chân nguyên hiện tại của Diệp Mặc đã bị giảm xuống, y chỉ biết nếu tiếp tục như vậy, hai người thế nào cũng bị phi kiếm của Diệp Mặc giết chết.

Tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt, chân nguyên không nhiều, nhưng Diệp Mặc vẫn cười lạnh một tiếng như cũ nói - Bố đây không sợ uy hiếp, đi chết đi.

Nói xong Diệp Mặc lần đầu tiên phun ra một ngụm tinh huyết, phi kiếm của hắn đột nhiên gia tốc, vội vàng vòng vo, xẹt qua bên cạnh cổ hai người, bị dính hai đốm máu tươi. Hai gã luyện võ Địa cấp ngã xuống đất bỏ mình, Diệp Mặc lảo đảo một chút, hắn lấy tinh huyết thiêu đốt để giết hai người này, nhưng là mình cũng đã thế suy sức yếu.

Tuy rằng di chứng thiêu đốt tinh huyết quá lớn, nhưng nếu không dùng thiêu đốt tinh huyết giết hai người này, nói không chừng rất nhanh liền đến lượt hắn bỏ mạng. Diệp Mặc lảo đảo vài bước biết hắn thật sự nếu không đi, sẽ không đi được. Thần trí của hắn đã quét đến ra trăm thuớc, lại thấy mấy chiếc xe đến, người trên xe đi xuống vừa thấy liền biết không phải là người bình thường.

Diệp Mặc rất nhanh thu binh khí trên mặt đất, cố nén kinh mạch đau đớn ném vài cái hỏa cầu, muốn đem thi thể hủy đi, không sợ một thời gian ngắn người của Hợp Lưu phái biết hắn đã giết người của bọn cũng tốt. Nhưng một loại cảm giác nguy hiểm từ sau lao qua, Diệp Mặc trong lòng cả kinh, chân nguyên bị tiêu hao khiến hắn không thể né tránh.

"Phanh" một quyền ở giữa hậu tâm của hắn, Diệp Mặc lại phun ra một ngụm máu, quay đầu lại xem kẻ đánh lén mình chính là tên lão già bị mình giết kia, lúc này khóe miệng của lão hiện lên một tia cười độc ác.

Lão già này bị phi kiếm xuyên qua, lại vẫn không chết, mệnh thật là cứng đấy. Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi, vung ra vài cái hỏa cầu, gần như

đem toàn bộ chân nguyên còn lại tiêu hao hết, thậm chí cũng không dám quay đầu lại nhìn mấy cỗ thi thể đã được đốt xong hay chưa, liền giãy dụa trèo tường biến mất.

Tuy rằng thuật ẩn thân của Diệp Mặc ở trước mặt cao thủ cổ võ không thể ẩn núp, nhưng đối mặt một ít người thường đang phong tỏa đại viện Tra gia, thuật ẩn thân của hắn vẫn không bị người nào phát hiện.

...

- Tôi ngửi được một mùi máu tanh Một gã cảnh sát phong tỏa ở đại viện Tra gia có chút kỳ quái nói.

Một người khác bên cạnh y lại lập tức làm cái thủ thế hừ lạnh:

- Chuyện lần này rất không tầm thường, chúng ta chỉ để ý nghe mệnh lệnh phía trên là tốt rồi, đợi lát nữa việc không nên nói cũng đừng có nói.

Diệp Mặc trong lòng lại thất kinh, tuy rằng hắn ẩn thân rồi, nhưng cái loại mùi vị huyết tinh trên người này không cách nào mất đi. Tuy nhiên cũng may hai gã cảnh sát này cũng không có tính toán nhiều chuyện, hắn tuy rằng mỏi mệt không chịu nổi, nhưng vẫn như cũ rất nhanh liền biến mất ở phía xa.

Diệp Mặc vừa mới vừa rời khỏi đại viện Tra gia, lại thêm bảy tám người luyện võ xông vào hậu viện Tra gia.

- Sư huynh, người của Hợp Lưu phái hẳn là tới trước rồi, sao lại không gặp bóng người của bọn hắn?

Một phụ nữ khuôn mặt mỹ lệ ở hậu viện Tra gia dạo qua một vòng, cau mày nói.

- Có phải là bọn họ đã truy lùng ra ngoài hay không?

Người đàn ông trung niên được gọi là sư huynh không nói gì, một gã thanh niên khác lại tiếp lời hồi đáp.

Người đàn ông trung niên nhắm mắt lại không có trả lời, sau một lúc lâu, y mở to mắt nói:

- Rất có thể, tuy nhiên bên ngoài đã bị chính phủ phong tỏa, nếu có người đi ra ngoài, khẳng định có tin tức truyền đến, nhưng không có tin tức truyền đến việc này rất là kỳ quái, các người có ngửi được một mùi cháy khét hay không?

- Ừ, hình như là có loại mùi này, a, nơi này còn có một vết máu.

Tên thanh niên kia quan sát rất cẩn thận, rất nhanh liền phát hiện vài giọt máu trên mặt đất.

Người đàn ông trung niên ngồi xổm xuống nhìn, lập tức nói:

- Lập tức tìm kiếm, còn có miệng giếng này, phái người đi xuống xem một chút.

...

Diệp Mặc rất muốn một hơi chạy ra Lương Phổ, nhưng hắn biết tình trạng của mình bây giờ nói không chừng ngay cả một người bình thường cũng không bằng, muốn một mình chạy ra Lương Phổ chính là nằm mơ.

Vì để tránh mùi máu tanh trên người, Diệp Mặc thay một bộ quần áo, trốn ở phía sau một xe việt dã, không dám động đậy.

Bởi vì hắn đã thấy càng ngày càng nhiều cao thủ tràn vào Lương Phổ nhỏ bé này, thậm chí trên đầu đều có máy bay trực thăng. Cho dù xung quanh cửa hàng tổng hợp, đều không ngừng có tu giả cổ võ qua lại.

Một gã thanh niên trẻ tuổi đeo vòng tai từ trong cửa hàng tổng hợp đi ra, trong tay còn cầm theo một thùng Rượu Mao Đài. Y đi đến bên cạnh xe việt dã mà Diệp Mặc đang trốn, mở thùng xe đặt Rượu Mao Đài vào, Diệp Mặc lập tức dùng thuật ẩn thân nằm vào thùng xe.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào thùng xe, thanh niên này liền đem thùng xe đóng lại. Diệp Mặc cảm giác được từng đợt choáng váng truyền đến, hắn không ngờ không kìm nổi liền mê man.

Xe lái đi, Diệp Mặc biết rằng hiện tại hắn không thể ngủ. Tuy rằng hắn vẫn mơ màng nhưng cũng biết xe đã đi được một lúc, hiện tại đang đứng trên trạm thu phí đường cao tốc, trạm thu phí có người kiểm tra. Đối với kiểm tra, Diệp Mặc thật ra không để ở trong lòng, tuy rằng hắn bây giờ chân nguyên có lẽ đã tiêu hao hết, nhưng che mắt kiểm tra vẫn là có thể. Hắn chỉ sợ những người này chẳng những kiểm tra, còn lật qua lật lại ở bên trong. Hắn hiện tại dùng thuật ẩn thân có thể kiên trì được vài giây đồng hồ nữa mà thôi Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền phát hiện lo lắng của hắn là dư thừa, người trẻ tuổi kia rất có nghề, y chỉ có điều quát lớn vài câu, nhân viên trạm thu phí này không ngờ thả y qua, thậm chí ngay cả mở thùng xe nhìn một cái đều không có.

Diệp Mặc thở dài, cho dù thực lực ẩn môn có mạnh hơn nữa, theo một qui tắc trước mặt, bọn họ vẫn như cũ không thể nắm trong tay. Rất hiển nhiên, người ở trạm kiểm tra này cho rằng đắc tội thanh niên này không là chuyện tốt. Bọn họ thà rằng đem lời nói của cấp trên trở thành gió bên tai, cũng không dám đắc tội với bất cứ con ông cháu cha nào cũng có thể khống chế bọn họ. Đắc tội cấp trên, chỉ cần không nói, không có ai biết, nhưng đắc tội công tử này, có lẽ bọn họ ngày mai sẽ phải rơi bát cơm.

Đối với công tử đeo vòng tai này, Diệp Mặc rất cảm kích, nếu như không có người này, chính mình khó thoát khỏi Lương Phổ, phỏng chừng Lương Phổ hiện tại đã lật tung cả trời đất lên rồi.

Xe đã ra đường cao tốc của thành phố Lương Phổ, Diệp Mặc hoàn toàn yên tâm.

Trong lòng tu giả cổ võ thì 'Huyết sắc san hô' so với 'Thanh hoa Thanh Diệp thảo' còn quý báu hơn nhiều, bởi vì 'Huyết sắc san hô' có thể cho người thăng cấp Tiên Thiên. Nhưng ở trong lòng Diệp Mặc, 'Huyết sắc san hô' còn kém xa so với 'Thanh hoa Thanh Diệp thảo' đã trưởng thành. Nhưng 'Huyết

sắc san hô' hiện tại là có thể dùng, mà 'Thanh hoa hanh Diệp thảo' của hắn lại chưa lớn. Cho nên giai đoạn trước mắt mà nói, 'Huyết sắc san hô' đối với Diệp Mặc vẫn quý báu hơn 'Thanh hoa Thanh Diệp thảo' một chút.

Yên lòng Diệp Mặc bắt đầu ngủ say, hắn chẳng những bị nội thương rất nặng, hơn nữa chân nguyên cũng tiêu hao sạch sẽ.

Khi hắn tỉnh lại, lại phát hiện xe đã dừng bên ngoài một phòng khiêu vũ, hơn nữa trời đã tối hẳn, hắn cảm giác đã ngủ bảy tám giờ rồi.

Diệp Mặc thần thức quét xung quanh một chút, không phát hiện người khả nghi, hắn đem một rương Rượu Mao Đài ở chỗ ngồi phía sau kia thu vào. Tuy rằng tên này cứu mạng của hắn, nhưng hiện tại hắn tiền lại không nhiều, rượu Mao Đài này không tệ, mượn trước để uống.

Diệp Mặc không chút hoang mang từ phía trước đẩy cửa xe đi ra, vận một chút chân khí, lại không có phản ứng như cũ. Nếu không phải ngủ một giấc, nói không chừng hắn hiện tại ngay cả đứng lên cũng khó khăn, một quyền cuối cùng của lão già kia thật sự là quá nặng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 299

Tìm Chỗ Ở Mới

Diệp Mặc đứng trước cửa một vũ trường có vẻ sang trọng, xem lại chiếc nhẫn một chút, bên trong vẫn còn hơn mười ngàn tiền mặt, bây giờ hắn chỉ suy nghĩ một điều đó là tìm một nơi an toàn để hồi phục cơ thể, sau đó mới bắt đầu luyện đơn.

Vốn dĩ nếu chuyện không bị lộ ra thì khuôn viên nhỏ Ninh Hải đó sẽ là lựa chọn tốt nhất nhưng bây giờ Diệp Mặc vốn dĩ không dám đến đó nữa, đi đến đó đồng nghĩa với việc tự chui đầu vào lưới, thậm chí hắn chỉ dám tìm một nơi không người, mai danh ẩn tích chuẩn bị cho việc luyện đơn.

"Huyền sắc san hô" ở trên tay có thể để Diệp Mặc luyện chế thành ba lò đơn dược nhưng Diệp Mặc lại không dám sơ ý một chút nào, với trình độ luyện đơn hiện nay của hắn có thể khiến cho ba lò đơn dược này toàn bộ thành phế phẩm, vì vậy hắn cần phải tìm một nơi thật sự yên tĩnh hơn nữa nơi đó phải có đầy đủ linh khí, thậm chí còn phải hoàn toàn chữa lành được vết thương trên người mới được.

Nhưng chỉ có chút tiền trên người hơn nữa nhìn bảng hiệu của tiệm này, cái tên Thành phố Thuần An này hắn trước giờ chưa hề đặt chân đến, sau khi mất đi sức mạnh, ở một nơi lạ lẫm như thế này, Diệp Mặc có chút mơ hồ.

-Anh à, có cần giúp đỡ gì không?

Một cô gái chạy đến trước mặt Diệp Mặc ôm lấy hắn một cách dễ dãi rồi hỏi han, mắt cô ta đầy ma lực, tuy chỉ thuộc tuýp người bình thường nhưng trong ánh sáng mờ ảo giữa đêm tối, mùi nước hoa rẻ tiền tỏa ra có chút mê hoặc.

Diệp Mặc miễn cưỡng cười một cái lắc đầu nói:

-Không cần đâu Nói xong liền quay người đi Cô gái này vẫn không nản lòng chặn lại Diệp Mặc, thậm chí có chút vội vã nói -Anh à, tôi thật sự rất sạch, không hề có bệnh, không tin thì anh có thể dùng đồ nghề.

Diệp Mặc nhíu mày, nhìn cô gái trang điểm đậm nói -Tôi biết nhưng tôi thật sự không muốn, tôi còn có chút chuyện, hẹn gặp lại.

Cô gái nhìn bóng dáng Diệp Mặc dần dần rời xa mà trong mắt hiện lên một tia buồn, tuy cô không muốn làm nghề này nhưng nếu có thể thì cô cũng muốn tìm những người khách coi được, người thanh niên lúc nãy tuy ăn mặc bình thường nhưng phong thái thản nhiên đó khiến cô rất muốn hành nghề với anh ta, thậm chí cô còn có thể giảm giá, có điều người thanh niên này tuy không có tiền nhưng lại không để ý đến cô.

Diệp Mặc thầm thở dài rằng ở đâu vào bất kỳ thời điểm nào cũng có loại gái này, không giống như thanh lâu ở Lạc Nguyệt, họ chỉ chạy ra kéo khách thôi. Hắn không hề xem thường những cô gái này, nếu có thể, hắn tin rằng không ai muốn làm loại nghề này.

Cô gái này đột nhiên cắn môi, chạy lên phía trước cản Diệp Mặc lần nữa:

-Anh à, tôi thấy hình như anh không quen thuộc chỗ này lắm, lúc nãy tôi thấy anh nhìn ngó bốn phía, tôi có thể giúp anh, có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của anh, tiền tôi muốn không cao lắm đâu.

Diệp Mặc ngạc nhiên nhìn chằm chằm cô gái phong trần trước mặt, đột nhiên nghĩ cũng đúng, mình muốn tìm một nơi yên tĩnh để ở, tìm môi giới cũng cần tiền, chi bằng để cô gái này kiếm chút tiền, cũng xem như giúp cô ấy một chút vậy, hơn nữa muốn tìm môi giới cũng phải đợi đến ngày mai, thậm chí hắn còn có thể sẽ bị lộ ra ngoài.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc gật gật đầu nói -Được thôi, hiện tại tôi chưa có

chỗ ở, tôi muốn tìm một nơi yên tĩnh, sạch sẽ để ở, nếu cô có thể giúp tôi tìm một căn phòng như vậy thì tôi sẽ đưa hoa hồng cho cô, có điều tôi cũng là người nghèo, hiện tại tôi không có nhiều tiền, nếu có thể sáng mai tôi sẽ đến đây đợi cô là được.

Diệp Mặc thật sự không có nhiều tiền, hắn chỉ có mười mấy ngàn, thông thường muốn tìm một nơi yên tĩnh sạch sẽ ở nơi thành thị thế này thì ít nhất cũng phải hơn ba ngàn một tháng, hắn còn phải ăn cơm dưỡng thương, với số tiền trên tay thì thật sự quá ít.

Cô gái này liền lắc đầu nói -Anh à, không hề gì, tôi cần rất ít tiền, nếu anh không đủ tiền, đợi khi anh ở lại rồi sau này đưa lại tôi cũng được. Tối nay anh có thể đi với tôi để xem phòng, nếu anh đồng ý, sáng mai là có thể ở lại rồi, nơi tôi ở rất gần, chỉ cần hai phút là đến.

Diệp Mặc liền có cảm tình ngay với cô gái này, người ta nói kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa, cô gái này có thể nói ra những lời như vậy có thể thấy cô là người thích giữ chữ tín và tình bằng hữu, hơn nữa lời nói của cô gái này có chút nhận thức, đối với Diệp Mặc mà nói càng sớm có chỗ yên tĩnh để ở càng tốt.

Nếu sáng mai có thể tìm được chỗ ở thì hắn có thể làm chuyện của mình sớm một chút, huống hồ Diệp Mặc cũng không muốn mới sáng tinh mơ đã phải đi những nơi công cộng tìm phòng, có thể nói đề nghị của cô gái đã đánh trúng tâm can của hắn. Còn về cô gái này có gạt hắn không thì hắn không để tâm, tuy bây giờ hắn không thể động thủ nhưng nếu gặp người nào lừa hắn thì hắn cũng không ngại ném một lá bùa ra.

Trong một chiếc xe Santana cách vũ trường không xa có hai người cảnh sát đang nhìn chằm chằm Diệp Mặc và cô gái, nhìn thấy hai người rời khỏi vũ trường hai người này cũng lái xe đi theo. Một nữ cảnh sát trẻ trên xe nói với một nam cảnh sát Người nam cảnh sát cười nói -Sau này cô sẽ hiểu, càn quét tệ nạn là công việc mà mọi người thích nhất, không những đơn giản an toàn mà còn nhanh chóng có hiệu quả tích cực đồng thời tiền thưởng cũng cao, nói tóm lại chúng tôi đều thích.

-Đừng nói những lời ghê tởm nữa Cô cảnh sát cắt ngang lời của nam cảnh sát, cô tuy vào cục cảnh sát chưa lâu nhưng cô rất hiểu suy nghĩ xấu xa của những nam đồng nghiệp, thậm chí họ không tốt lành hơn bao nhiêu so với anh khách làng chơi kia. Sau một hồi, cô dường như đang nói với bản thân rằng:

-Tôi muốn vào tổ trọng án.

Những lời cô cảnh sát nói đều là lời thật lòng, những cuộc càn quét tệ nạn thông thường đều do nam cảnh sát làm, những cuộc càn quét của nữ cảnh sát rất ít, nhưng cô muốn vào tổ trọng án mà không có chút kinh nghiệm xử án nào thì không có tư cách vào, nên cô mạnh dạn yêu cầu tới tổ càn quét tệ nạn vì muốn lấy danh mà thôi, kết thúc tháng này thì việc lấy danh của cô cũng kết thúc.

Có điều có một điều mà đồng sự của cô không hề nói sai đó là càn quét tệ nạn quả thật hiệu quả cao mà lại là nhiệm vụ an toàn có tiền đồ. Trong cục có lưu truyền một câu nói "bắt gái điếm tiền thưởng tăng, càn quét tệ nạn nhiều thì không ngừng hưởng thụ, ý của câu không ngừng hưởng thụ thì không trực tiếp nói, ý là thăng chức nhanh, trong cục sẽ không gặp cảnh không có thành tích sự nghiệp, hưởng thụ đến già.

Nếu là trước khi Diệp Mặc bị thương thì thần thức của hắn có thể biết được có người theo dõi hắn nhưng hiện tại hắn bị thương quá nặng, nguyên khí gần như mất hết, thần thức không dám tùy tiện thăm dò, hơn nữa hắn vừa mới đến một thành phố xa lạ thì hắn không tin là còn có người theo dõi hắn.

-Tôi có đứa em gái chuyên cung cấp tin tức phòng ốc ở Thành phố Thuần An, tôi có rất nhiều tài liệu về cho thuê phòng ốc, cho nên anh yên tâm, tôi có thể giúp anh tìm được nơi anh yêu thích.

Cô gái sợ Diệp Mặc không tin cô ấy, trên đường đi cô không ngừng giải thích với Diệp Mặc.

Diệp Mặc không muốn nói nhiều, với hắn mà nói chỉ cần tìm được một

nơi thích hợp là được rồi, còn về chuyện làm thế nào cô ta có được những tin về phòng ốc thì hắn không hề quan tâm.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, cô gái tưởng Diệp Mặc còn có những suy nghĩ khác, cô vội vàng nói -Chúng tôi thường hay đổi phòng nên những tin về phòng ốc chúng tôi cũng rất cần.

Diệp Mặc hơi sững người một chút, cô ta làm nghề này thì thường xuyên đổi phòng để làm gì?

Nhưng Diệp Mặc vẫn không nói gì, cô gái liền thẳng thắn nói:

-Đã đến nơi rồi, tôi và mấy đứa em gái đều ở trọ trong này, bên trong có thể lướt web, tôi vào trong xem giúp anh là được.

Diệp Mặc cùng với cô gái đi đến một phòng ở lầu hai, cô gái tiện tay đóng cửa, chạy đến mở máy tính trước tiên đồng thời nói:

-Anh ngồi đây một lát, tôi lập tức đi lấy thông tin về phòng này cho anh xem.

Đối với việc cô gái vừa vào phòng đã đi làm việc ngay thì Diệp Mặc rất vừa ý, đối với Diệp Mặc tìm được phòng càng nhanh càng tốt, tốt nhất là tối nay có thể ở trọ luôn.

-Tìm thấy rồi, anh tới đây xem thử phòng nào thích hợp với anh Tốc độ của cô gái này rất nhanh, cô vừa mở máy tính ra thì thông tin xuất hiện đầu tiên trên màn hình chính là tin tức về phòng ốc.

Diệp Mặc đứng dậy nhưng không chạy đến bên máy tính mà đột nhiên mở cửa, cười một cách lạnh lùng với hai cảnh sát ngoài cửa -Các người đúng là làm việc vì dân nhỉ, còn canh gác miễn phí cho chúng tôi nữa.

Cô cảnh sát trẻ tuổi sắc mặt ửng hồng, sau đó lập tức chuyển sang nét mặt cực kỳ đáng ghét, lạnh lùng nói:

-Đừng giả vờ đứng đắn nữa, bây giờ tôi nghi ngờ anh đang chơi gái.

-Cút ngay, nếu cô còn dám lải nhải thêm một câu nữa, tôi lập tức tố cáo cô. Con mắt nào của cô thấy tôi chơi gái, à, vậy cô tới đây để tôi chơi phải không? Tiếc là tôi không có hứng thú với cô. Tôi đếm tới ba, nếu cô còn ở đây thì tôi sẽ lập tức tố cáo cô, không tin thì thử xem.

Diệp Mặc thầm kêu xui xẻo, mấy người này ăn no không có gì làm, cả ngày tới tối cứ làm những chuyện vô vị. Nếu không phải vì sợ mọi chuyện ầm ĩ thì hắn đã một phát đá bay họ rồi.

-Anh…

Cô cảnh sát tức đến mức mặt trắng bệch, liền động thủ ngay.

Diệp Mặc đợi cô động thủ, nếu cô động thủ thì hắn lập tức chuẩn bị cho cô một bài học, tuy hắn không còn nguyên khí nhưng đối phó với hai người cảnh sát này thì không có vấn đề gì.

-Trương Lam, đi thôi.

Tên cảnh sát nhìn Diệp Mặc một cái, kéo cô nữ cảnh sát đi, nhưng trước khi đi anh ta nói với Diệp Mặc:

-Lần sau đừng lọt vào tay tôi -Tốt lắm, lần sau anh chắc chắn đừng lọt vào tay tôi.

Diệp Mặc lạnh lùng đáp lời Cô cảnh sát bị Diệp Mặc làm tức muốn chết nhưng cô cũng biết hiện tại mình chưa nắm được chứng cứ nên đuối lý. Về chuyện hôm nay, cô thật sự không thể hiểu nổi, theo kinh nghiệm trước đây mà nói thì những tay chơi gái thông thường khi bước vào phòng thì việc làm đầu tiên chính là cởi quần áo, làm gì có chuyện một lúc sau lại đến mở cửa.

-Cứ xem như chưa bắt quả tang thì cũng không cần sợ gì hắn cả, tại sao phải bỏ đi chứ?

Cô cảnh sát có tên Trương Lam lửa giận bừng bừng.

Kinh nghiệm của anh cảnh sát dày dặn hơn so với Trương Lam, anh ta bất lực nói:

-Không có chứng cứ mà lại đứng trước cửa nhà người khác là chúng ta không đúng, nếu anh ta tố cáo thì người chịu thiệt là chúng ta. Nếu là người bình thường thì anh sẽ không kéo em đi, em có nhìn thấy ánh mắt của anh ta không, không những rất lạnh hơn nữa còn không có chút gì sợ hãi, giả dụ hắn có người chống đỡ phía sau thì với một cảnh sát nhỏ nhoi như chúng ta, chỉ một người có quyền bình thường thì cũng có thể khiến chúng ta ôm hết. Điều đáng ghét là người này mặc dù có người chống lưng nhưng vẫn chơi gái đứng đường, đúng là không ra gì cả.

Cô gái tìm thông tin căn phòng sau khi thấy hai người cảnh sát thì sắc mặt sợ đến nỗi trắng bệch, có điều cô không ngờ Diệp Mặc lại khiến hai người đó sợ đến rút lui.

-Tìm phòng nhanh lên, tốt nhất là tối nay có thể ở được.

Diệp Mặc thấy cô gái ngẩn người thì liền hối thúc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 300

Căn Phòng Rẻ Tiền

Thông tin về căn phòng đã có rồi nè, anh có thể tới xem.

Lúc này cô gái mới choàng tỉnh, kính nể Diệp Mặc hơn, làm nghề của cô sợ nhất là có cảnh sát soát phòng, bây giờ người thanh niên trước mặt lại dám quát tháo cảnh sát, có thể thấy người này cũng không phải người bình thường.

Diệp Mặc đi đến chỗ máy tính, quả nhiên tài liệu mở ra có một lượng lớn thông tin về phòng ốc, tùy tiện mở một trong các mục ra thì phát hiện quanh thông tin về phòng còn có một số hình ảnh đính kèm.

Những căn phòng này đại số đều có giá khá rẻ, thậm chí còn tập trung ở một số khu vực khá đông dân, Diệp Mặc chau mày, hắn không hài lòng lắm với những căn phòng như vậy.

Có điều những căn phòng khá tốt ở đây có khá nhiều, Diệp Mặc tìm từng căn phòng một và nhanh chóng phát hiện ra có một căn phòng rất hợp vớihắn.

Hồ Xá sơn trang, sơn trang này rất lớn dường như vẫn chưa hoàn toàn xây dựng xong, xung quanh toàn đất trống, chỉ có hai tầng lầu nằm độc lập nhau hơn nữa khoảng cách cũng khá xa, ngoài hai tầng lầu này ra thì những chỗ khác toàn là đất trống, thậm chí còn mọc lên rất nhiều cỏ dại Trong một thành phố khá nhộn nhịp như vậy mà lại có một vùng đất trống lớn như vậy, nhìn hình ảnh trên mạng thì biết được mảnh đất này không phải chỉ bỏ trống có một hai ngày thôi.

Nếu đã chưa xây dựng xong thì xung quanh đáng lẽ phải có một số thiết bị công trình mới đúng, nhưng bên trong mảnh đất trống cũng không có thiết bị công trình gì cả, điều này khiến cho Diệp Mặc thấy rất kỳ lạ.

Hai tòa lầu này đều cao khoảng mười hai tầng hơn nữa một trong hai tầng lầu vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành thì đã dừng lại rồi, công trình được trang trí hòan chỉnh cuối cùng nhất chính là tầng lầu bên trái, hơn nữa chính giữa của phần đất trống phía trước mặt còn có một hồ nhân tạo, rõ ràng, ở đây không những yên tĩnh mà còn thích hợp để tĩnh tu.

Huống hồ Diệp Mặc phát hiện ra giá phòng ở đây rất rẻ, toàn bộ tầng lầu đã trang trí xong chừng một trăm mét vuông mà chỉ chưa đến hai ngàn đồng một tháng, hiện tại chỉ có từ tầng 1 đến tầng 8 là đã trang trí xong, hơn nữa Diệp Mặc còn phát hiện còn rất nhiều phòng trống thậm chí đa số chúng đều không người ở.

-Tòa lầu này tầng thứ 9 vẫn chưa làm xong nên tôi sẽ ở tầng 8 được rồi, phòng 802 sát bên vách.

Diệp Mặc chỉ vào tòa lầu mình đang xem và nói với cô gái, bên trên ghi chú là sẽ khóa từ tầng 9 trở lên.

-A… anh muốn ở chỗ Hồ Xá sơn trang?

Cô gái nhìn Diệp Mặc có chút khó xử Diệp Mặc lập tức hỏi -Sao vậy? Chẳng lẽ căn phòng này đã có người thuê rồi sao? Trên đây rõ ràng ghi là còn rất nhiều phòng trống mà, có gì khó khăn chứ?

-Không phải Cô gái phủi tay nói -Vì thời kỳ trước căn phòng của Hồ Xá sơn trang không sạch sẽ, đó là thường nghe nói có ma quỷ, sau khi có mấy người dọn vào ở thì có mấy nhà có người chết nên sau này mọi người đều dọn đi hết cả, nên khiến cho thời kỳ thứ hai không có cách nào khởi công được. Hiện tại trong những căn phòng đó đều toàn là những người ngoại địa tới ở, một số người không biết phòng này không sạch, còn một số người thì ham rẻ, có điều nhiều người ở đây trong thời gian lâu đều có nhiều chuyện

xảy ra, bây giờ những người ở đó đều càng ngày càng ít.

-Ma quỷ?

Diệp Mặc lặp lại lần nữa, nhưng rất nhanh đã nói:

-Tôi sẽ ở đây, nếu tối nay cô có thể giúp tôi xử lý thì một ngàn này là của cô.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một ngàn đồng để trên mặt bàn. Đối với hắn cho dù ma hay có quỷ đều không sợ, âm hồn thì Diệp Mặc vốn dĩ cho rằng ở đây không có nhưng ở Thần Long Giá hắn đã gặp một lần, tuy không dám xác định đó có phải là hồn ma thật không nhưng cái hồn tự nhiên mà có đó đối với hắn rất mờ nhạt. Một hỏa cầu của hắn thậm chí có thể thiêu đốt vô số thứ mà, hơn nữa hắn có thần thức, không sợ sẽ không nhìn thấy.

Nếu có lời đồn ma quỷ, cho thấy rất ít người tới đây, nếu đã ít người thì ở đây chắc chắn lại càng yên tĩnh.

-A

Cô gái nhìn một ngàn đồng trên mặt bàn thì trong lòng lập tức bị lung lay. Đối với cô mà nói một đêm tiếp khách cũng chỉ được từ một trăm đến hai trăm là cùng. Cô vốn nghĩ cung cấp thông tin về phòng ốc cho Diệp Mặc chỉ muốn lấy một hai trăm thôi, không ngờ trong chốc lát Diệp Mặc liền lấy ra một ngàn, có thể thấy người này không những không phải không có tiền thật mà còn rất hào phóng.

-Được, tôi lập tức liên lạc Cô gái gật đầu không chút do dự, những gì cần nói cô cũng đã nói, người ta đã muốn vào ở thì cô cũng không nên nhúng tay vào.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Tôi muốn nhắc nhở cô là tôi thích yên tĩnh, nếu tôi biết cô đi khắp nơi rêu rao rằng tôi đang ở đây thì đừng trách tôi không khách sáo.

Cô gái vội vàng không ngừng gật đầu, cô không muốn đắc tội với loại người như Diệp Mặc.

Không thể không khen ngợi hiệu quả làm việc của cô gái này, chỉ một giờ sau, cô đã liên lạc được với chị em của cô để dẫn Diệp Mặc đến nơi ở đồng thời thu bốn tháng tiền phòng, trả ba tháng đặt cọc một tháng, có thể thấy chủ cho thuê phòng chỉ mong sao có người tới thuê sớm, sợ rằng trễ một ngày là người ta sẽ không thuê nữa. Mặc dù vậy Diệp Mặc cũng biết ơn cô gái đã giúp hắn thuê phòng, cô ấy có thể nói ra những chỗ chưa tốt của căn phòng, có thể thấy trong sâu thẳm trái tim, cô vẫn là người lương thiện.

Hồ Xá sơn trang quả nhiên giống hệt bức hình mà Diệp Mặc đã thấy, khoảng đất trống rất lớn, một hồ nhân tạo, tuy xung quanh khá ồn ào nhưng đây quả thật rất yên tĩnh, rất thích hợp cho việc tĩnh dưỡng và luyện đơn.

Diệp Mặc đóng cửa phòng, xem xét lại căn phòng mình vừa thuê, phòng khách rất lớn, khoảng năm sáu mươi mét vuông, hơn nữa còn có ba phòng ngủ, một phòng vệ sinh một phòng tắm, hơn nữa tất cả đều đã trang trí xong, ngay cả giường cũng có chỉ thiếu cái chăn thôi. Trong phòng có chút bụi bặm, cho thấy đã lâu không có người ở.

Diệp Mặc thuận tay dùng thuật phủi lớp bụi đi, cả căn phòng lập tức sáng sủa sạch sẽ hẳn lên.

Đi đến phòng ngủ, Diệp Mặc đứng trước ban công, bên ngoài có đèn màu rực rỡ chớp nháy, cho thấy cách sống ở đây cũng khá phóng khoáng. Một căn phòng tốt như vậy chỉ vì lời đồn ma quỷ mà không thể bán được, Diệp Mặc thầm lắc đầu. Có điều nghe nói ma quỷ ở trên tầng chín nên bây giờ những căn phóng từ tầng chín trở lên đều đóng cửa.

Trước khi ngồi xuống nghỉ ngơi, thần thức của Diệp Mặc đồng thời lướt nhìn ra ngoài, tầng lầu này cũng không phải chỉ có mình hắn ở, tầng một và hai đều là những mẹ quá con côi và người già đang ở, có thể thấy tầng một và tầng hai này có lẽ xây thành viện dưỡng lão. Tầng ba là nhà ăn, hình như là nhà ăn cho viện dưỡng lão.

Tầng thứ tư có hai gia đình ở, nhìn dáng vẻ thì có lẽ là dân buôn bán. Tầng năm chỉ có một văn phòng nhỏ nhưng bên trong không có người, Diệp Mặc đoán là người trong văn phòng đó có lẽ họ không ở lại đây vào buổi tối. Tầng sáu và tầng bảy đều để trống, tầng tám thì có Diệp Mặc mới dọn tới, trước khi hắn tới có lẽ không có ai ở.

Tòa lầu này, mỗi tầng có thể chứa hai gia đình cho nên cộng thêm hai tầng sáu và bảy thì suy ra những căn phòng trống có rất nhiều, thần thức của Diệp Mặc lướt qua xong thì không hề thấy những thứ được cho là không sạch sẽ.

Uống xong mấy viên thuốc hồi sức, Diệp Mặc ngồi suốt một buổi tối, cho đến khi hồi phục một chút. Chỉ vì một quyền của lão già phái Hợp Lưu quá độc ác nên muốn hoàn toàn hồi phục thì Diệp Mặc phải dưỡng khoảng một tháng. Hắn trả hết ba tháng tiền trọ, theo dự tính thì vừa đủ.

Tháng đầu trị thương, tháng thứ hai luyện đơn, tháng thứ ba bắt đầu vào giai đoạn luyện đơn trung kỳ.

Qua một đêm, Diệp Mặc đứng lên với tinh thần sảng khoái, tuy nội thương ảnh hưởng đến sự vận chuyển chân khí nhưng trong người hắn không có trở ngại lớn gì, nếu những chỗ khác muốn hồi phục thì chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Diệp Mặc kiểm tra lại ví tiền của mình, vẫn còn khoảng hai ngàn mấy, nhưng với hắn xem như đã đủ, bây giờ hắn cũng không dám tùy tiện gọi điện thoại về nhà, trước khi chưa thể tự bảo vệ mình thì hắn sẽ không tin tưởng bất cứ ai. Ai biết được Hàn Tại Tân có nghe lén điện thoại của hắn hay không, hơn nữa, hắn đã chấp nhận lời đề nghị của Hàn Tại Tân nhưng vẫn chưa thể thực hiện được.

Diệp Mặc đi xuống cầu thang, lúc đi qua lầu thứ tư, có hai người đàn ông của lầu tư đang kéo một túi vải rất lớn, Diệp Mặc nhìn lướt qua thấy bên trong túi toàn là các loại quần áo, xem ra họ làm nghề bán quần áo.

Hai người đàn ông đang kéo túi, Diệp Mặc đột nhiên từ lầu trên đi xuống khiến họ giật mình, thậm chí nhìn chằm chằm Diệp Mặc không dám nói lời nào, Diệp Mặc không biết làm sao chỉ biết cười nói -Đừng lo, tôi mới tới đây ở từ tối qua, tối qua tôi dùng thang máy nên các anh không biết, sau này chúng ta đều là hàng xóm mà.

Hắn biết rõ hai người này đang sợ cái gì, dù sao những lời đồn về tầng lầu này đã có quá nhiều, lầu trên trước giờ không có người ở, đột nhiên có một người từ lầu trên đi xuống, họ không sợ mới lạ.

Nhưng sau khi nghe Diệp Mặc nói, hai người này liền lộ vẻ vui mừng, đối với họ mà nói ở đây có càng nhiều người ở càng tốt.

Hỏi thăm qua lại một lát thì Diệp Mặc biết được hai người này buôn bán quần áo, thực ra là hai gia đình, người đàn ông mập mạp tên Hàn Tứ Tài, người ốm một chút tên Thái Kim Hữu. Hai gia đình đến từ Triết Giang, làm nghề bán quần áo. Vốn dĩ khi đến đây ở họ đều không biết tình hình ở đây nhưng sau này thì biết, phát hiện ở cả mấy tháng mà vẫn không có gì xảy ra, vì họ ham nơi này có môi trường tốt, giá tiền thấp nên mới không dọn đi.

Diệp Mặc ra phố ăn chút đồ và mua một số đồ dùng hàng ngày rồi về phòng trọ, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu của hắn chính là trị thương và tĩnh dưỡng phục hồi sức khỏe.

Ở nơi này quả thật yên tĩnh, những người dưới lâu chưa bao giờ lên trên này, hai người trong công ty túi da ở tầng năm chưa hề lên tầng trên, hơn nữa họ tan ca rất đúng giờ, trước giờ chưa hề tăng ca, thường chỉ đến năm giờ chiều liền đi về ngay.

Những người ở tầng dưới dần dần cũng biết tầng thứ tám có một thanh niên ở, tuy không biết tại sao hắn lại lớn gan như vậy nhưng cũng không ai chủ động đến nói chuyện với hắn, chỉ biết rằng người thanh niên này mỗi buổi sáng đều chạy ra ngoài vận động tập thể dục, sau đó đi ăn sáng rồi mới trở về phòng. Cứ như vậy đến ngày thứ hai, hắn cũng ra ngoài một cách rất có quy tắc.

Diệp Mặc rất thích môi trường này, sau một tuần, thương tích của hắn đã có chuyển biến tốt, cứ theo tiến độ này thì có thể chưa đến một tháng thì hắn có thể hoàn toàn bình phục rồi.

Ngày hôm nay đã là ngày thứ chín Diệp Mặc tới đây, Diệp Mặc vừa mới tập luyện xong, đang chuẩn bị lên ban công ngồi thì đột nhiên nghe thấy tầng trên có tiếng "tùng tùng" phát ra. Tiếng động này rất có nhịp điệu, liên tiếp "tùng tùng" mấy tiếng rồi ngừng lại, sau đó lại tiếp tục " tùng tùng" mấy tiếng nữa.

Diệp Mặc lập tức đứng lên, hắn đương nhiên biết trên lầu không có người ở, không những không có người ở, thậm chí thang máy dùng để lên tầng chín cũng bị niêm phong, thang máy chỉ có tới tầng tám thôi. Đã như vậy thì tiếng động này phát ra từ đâu?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 301

Cô Bé Sát Vách

Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét qua, liền phát hiện trên lầu hoàn toàn trống trơn, ngoài một vài đồ dùng trong nhà đầy bụi bặm ra thì không còn bất cứ thứ gì. Diệp Mặc cẩn thận xem xét mỗi ngõ ngách, cũng không phát hiện thấy gì, thần trí của hắn đồng thời quét qua tầng 10, thậm chí đến tận tầng 12, cũng không hề phát hiện thấy gì. Chỉ là cái âm thanh tùng tùng kia đã biến mất rồi.

Diệp Mặc thản nhiên cười, đối với mấy cái này hắn không có để ở trong lòng. Mặc kệ là vật gì ở trên lầu tác quái, không khiêu khích đến hắn coi như xong, một khi khiêu khích đến hắn, thì hắn sẽ đuổi tới chân trời góc biển, sẽ nghiền nát thứ đó thành tro.

Một đêm trôi qua rất nhanh, Diệp Mặc cũng không có hứng thú đi lên lầu xem một chút, hắn không có hứng thú với cái này. Cho dù trên lầu là 1 con quỷ, chỉ cần không liên quan đến hắn, thì hắn sẽ không quan tâm.

Diệp Mặc vừa mới mở cửa ra liền thấy bà chủ cho thuê nhà lần trước đưa mình vào, lần này lại đưa thêm một người khách đến. Chủ nhà thấy Diệp Mặc liền vui mừng gật đầu chào hỏi, Diệp Mặc ở đây mới được hơn 1 tuần, phong thứ hai ở lầu 8 liền đã có người thuê, hơn nữa giá cả còn cao gấp đôi tiền Diệp Mặc thuê.

Trừ mình ra, không ngờ vẫn còn người thuê phòng ở đây? Diệp Mặc tùy ý nhìn lướt qua người thuê phòng một chút, lại còn là 1 phụ nữ, thậm chí còn là một thiếu nữ trẻ tuổi chưa đến 20 tuổi.

Cô gái còn trẻ như vậy không ngờ đến thuê nhà ma, khiến Diệp Mặc vô

cùng cả kinh. Tuy nhiên người thiếu nữ này rất xinh đẹp, thậm chí còn cho người ta cảm giác rất thú vị. Mái tóc dài, mặc một chiếc váy màu trắng, có vẻ rất được mắt.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu, cô gái này mặc dù chưa đến 20 tuổi, không ngờ đã là võ giả hoàng cấp trung kỳ, cái này rất hiếm gặp. Thông thường những người tu luyện đến hoàng cấp trung kỳ, cho dù là tư chất tốt cũng phải đến 25- 26 tuổi, phần lớn mọi người đã ngoài 30, cô gái này mới mười mấy tuổi đã là hoàng cấp trung kỳ rồi.

Khó trách không sợ nhà ma, hóa ra là người tu luyện cổ võ. Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên cảnh giác, những người tu luyện cổ võ trong thành phố bình thường vô cùng ít. Bản thân bây giờ không những nhìn thấy, mà còn ở ngay sát vách phòng mình, cô gái này không phải đến đoạt "Huyết sắc san hô" chứ? Cái này cũng không đúng. Mình cướp "Huyết sắc san hô" đại khai sát giới, nếu là đến đoạt "Huyết sắc san hô" của mình, không thể chỉ phái một người mới hoàng cấp trung kỳ đến, thậm chí còn là một cô bé.

Chủ cho thuê nhà lại rất biết nói chuyện, nói với Diệp Mặc:

-Mạc Ảnh. Về sau cậu với Lạc Huyên là láng giềng rồi. Cậu hãy chiếu cố đến người láng giềng mới này một chút.

Diệp Mặc đương nhiên biết ý tứ của chủ nhà này, chủ nhà lừa cô bé này đến đây, thu tiền thuê nhà rồi không quản nữa. Lại còn bảo mình chiếu cố cô bé này một chút, có thể thấy chủ nhà này vẫn chưa đến mức quá xấu, nhưng như cô ta cũng đủ xấu xa rồi. Có thể tưởng tượng, nếu cô bé này không phải là người tu luyện cổ võ, một mình cô sống ở đây, nói không chừng nửa đêm bị âm thanh tùng tùng kia dọa chết rồi. Nếu thật sự xuất hiện ma quỷ gì đó, cô ta làm sao còn mạng chứ.

Nhưng Diệp Mặc lại biết, cô bé này không đơn giản, còn nhỏ tuổi đã tu luyện đến hoàng cấp trung kỳ, hơn nữa nội khí dư thừa, vừa nhìn liền biết không phải là nhân vật dễ dọa. Cô ta ở đây, tuyệt đối không phải bị chủ nhà lừa tới, nói không chừng còn có mục đích gì đó. Mình phải đề phòng cô bé

này một chút.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nhưng không có lên tiếng, chủ cho thuê nhà chào hỏi xong lập tức đi xuống lầu.

Quả nhiên cô bé này nghe thấy những lời chủ nhà nói, trong mắt tỏ vẻ khinh thường, tuy nhiên cũng không hề lên tiếng. Sau khi tỏ ra khinh thường, cô lập tức liền nhíu mày, trong lòng thầm thở dài, tâm tính của mình vẫn không được. Nếu tâm tính thật sự tốt, vừa rồi không nên tỏ ra khinh thường, mà là không hề dao động. Người này có thể chăm sóc mình hay không có liên quan gì đến cô, vì sao phải xem thường người bình thường chứ?

Mỗi buổi sáng Diệp Mặc thường uống sữa đậu nành ở bên cạnh đại học kỹ thuật Thuần An, sữa đậu nành ở đây hàng thật giá thật, Diệp Mặc rất thích. Mỗi buổi sáng đến ăn vài cái bánh bao nhân đậu, uống một cốc sữa đậu nành, sau đó quay về tiếp tục tu luyện, cuộc sống ở đây khiến Diệp Mặc cảm thấy rất tĩnh tâm. Nếu như không có nhiều việc lặt vặt như thế kia, hắn thà rằng tiếp tục như thế này, nhưng Diệp Mặc biết rằng, điều này là không thể.

Không nói hắn còn nhiều nhân quả chưa hái như vậy, cho dù là hái rồi, hắn cũng tiếp tục đi tìm những loại linh vật và dược liệu có thể tu luyện khác. Cứ như vậy sống ung dung không có gì xảy ra cả đời, hắn thật sự không cam lòng.

Diệp Mặc hôm nay uống xong sữa đậu nành không hề đi ngay, hắn ngồi lại 1 lúc, thoáng vận chuyển một ít chân khí, cảm thấy rất tốt, có lẽ một tuần nữa hắn sẽ khôi phục hoàn toàn.

-Cô tại sao lại tới đây?

Diệp Mặc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô gái mới chuyển đến bên cạnh phòng mình đi vào cửa hàng sữa đậu nành.

Cô gọi một bát sữa đậu nành, hai bánh bao. Cô vừa ngồi xuống liền nhìn

thấy Diệp Mặc ngồi đối diện. Cô gái này dịu dàng mỉm cười một chút, nhưng cũng không lên tiếng.

Diệp Mặc đứng lên, hắn chuẩn bị đi rồi. Chỉ có điều hắn vẫn chưa rời khỏi, lại có hai thanh niên đi vào cửa hàng sữa đậu nành này, một gã thiếu niên phía trước không ngờ chính là vị công tử đeo khuyên tai kia. Lúc đầu cậu ta mang Diệp Mặc ra khỏi Lương Phổ, mặc dù cậu ta không biết việc mình làm, nhưng Diệp Mặc trong lòng vẫn rất cảm kích.

Vị công tử này rõ ràng không phải đến uống sữa đậu nành, cậu ta lập tức đi thẳng đến trước mặt cô bé kia, hai mắt tỏ ra kinh ngạc. Lúc cô bé kia cau mày, vị công tử này mới do dự ngồi xuống đối diện cô bé.

-Xin chào người đẹp, tôi là Ngô Chấn Tuấn, hôm qua ở trong trường đại học nhìn thấy cô một lần, thật đúng như nhìn thấy tiên nữ, vốn tưởng rằng không thể gặp được cô nữa, không ngờ hôm nay lại gặp lại, thật là có duyên phận.

Vị thiếu niên này muốn nho nhã một chút, nhưng những lời cậu nói ra với bộ dạng cậu ta giả dạng thật sự là khác biệt rất lớn, hơn nữa từ ngữ không ăn khớp, có vẻ rất buồn cười.

Cô gái cau mày nói:

-Rất xin lỗi, tôi không biết anh, xin anh tránh ra.

-Không sao, không sao, một lúc sẽ quen thôi.

Ngô Chấn Tuấn vội vàng xua tay nói.

Cô bé này bỗng đứng lên, lạnh giọng nói:

-Nếu anh vẫn không tránh ra thì đừng trách tôi không khách khí.

Ngô Chấn Tuấn vội vàng nói:

-Cô cứ việc không khách khí, không sao, tôi thật sự muốn làm quen với

cô. Chúng ta ra ngoài đi, ở đây nhiều người...

Nói đến đây, cậu ta liền kéo tay cô gái này. Cũng không biết cậu ta là giả vờ hay là vô tình.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu, trong lòng tự nhủ vị Ngô công tử này, quả thực là háo sắc làm liều rồi. Tuy nhiên do đó cũng có thể thấy Ngô Chấn Tuấn có chút bản lĩnh, bằng không cũng sẽ không lôi kéo con gái giữa chốn đông người như vậy.

Quả nhiên cô bé này chỉ cần một cước đã đá Ngô Chấn Tuấn đi rất xa, Ngô Chấn Tuấn lăn trên mặt đất, trên mặt đã chảy máu rồi.

Nhưng cô bé này vẫn không muốn dừng tay, vẫn muốn tiến lên giẫm cho cậu ta một cước. Diệp Mặc biết một cước này nếu như bị giẫm thật, vị Ngô công tử này không chừng sẽ nội thương cả đời. Sống chết của những người bình thường đối với những người tu luyện cổ võ đều không coi ra gì, cho dù là cô gái ưu tú xinh đẹp này cũng không ngoại lệ.

Diệp Mặc lập tức đi đến trước mặt Ngô Chấn Tuấn ngăn cản cô bé này.

-Người này cũng chưa động đến cô. Đã bị cô giẫm cho một cước thì coi như xong đi. Hà tất lại phải đánh nữa.

Diệp Mặc nợ Ngô Chấn Tuấn một ân tình. Tuy rằng Ngô Chấn Tuấn không biết, nhưng để cậu ta bị đánh trước mặt hắn thì không được. Hắn ngăn cản cô bé này. Nếu cô ta thật sự muốn tiếp tục động thủ, cũng đừng trách hắn không khách khí.

Diệp Mặc ngăn cản cô bé này, chẳng những những người trong cửa hàng sữa đậu nành đều ngây người, mà cả cô gái này cũng ngẩn người. Mặc dù cô và người hàng xóm này không có bất kỳ qua lại nào, nhưng cô vẫn là con gái, hơn nữa còn là người bị trêu chọc, người này không ngờ lại giúp tên công tử kia, hắn còn lương tâm không vậy.

Ngô Chấn Tuấn bị đá ngã lăn xuống đất lập tức biết mình đụng phải cái

đinh rồi. Lúc này người thanh niên cùng đi vào với Ngô Chấn Tuấn vội vàng ra đỡ cậu ta dậy, cũng không dám đi tìm cô gái xinh đẹp này, bọn họ tuy rằng đều giả nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc, biết rằng nếu đi lên nhất định sẽ chịu thua thiệt. Cậu ta lập tức cầm điện thoại lên, có lẽ là chuẩn bị gọi người.

Cô bé này lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nhưng không tiếp tục động thủ. Đang lúc cô chuẩn bị lúc rời đi, một chiếc xe cảnh sát đứng tại trước cửa hàng sữa đậu nành. Xem ra có người sợ cô gái này chịu thiệt thòi, Ngô Chấn Tuấn vừa đến liền có người gọi điện báo cảnh sát, không ngờ cảnh sát đến thật là nhanh.

Hai gã cảnh sát vội vàng đi đến, Diệp Mặc lập tức liền nhận ra một người trong đó, chính là nữ cảnh sát chuẩn bị bắt gái làng chơi tối hôm đó, lúc đó hắn nghe thấy nam cảnh sát gọi tên của cô, hình như là Trương Lam, không ngờ hôm nay lại gặp.

-Lại là anh? Tối hôm đó chơi gái là anh, hôm nay ẩu đả cũng là anh, tôi xem hôm nay anh có gì để nói không.

Nữ cảnh sát vẻ mặt chán ghét nhìn Diệp Mặc.

Nghe xong những lời nữ cảnh sát kia nói, cô gái xinh đẹp kia lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói với nữ cảnh sát kia:

-Tôi chơi gái dùng tiền của cô sao? Cô quản nhiều như vậy làm gì, tôi thích chơi gái thì thế nào? Ẩu đả, hôm nay cô có mắt nào thấy tôi ẩu đả, dựa vào trình độ của cô mà làm cảnh sát, đúng thật nực cười.

-Anh...

Trương Lam bị Diệp Mặc chọc tức đến tím mặt, lại lần nữa nổi đóa lên.

Tuy nhiên cảnh sát nam đi cùng cô đến ngăn cản Trương Lam lại, anh ta

lạnh lùng liếc Diệp Mặc một cái, tuy nhiên anh ta vẫn chưa nói được gì liền phát hiện Ngô Chấn Tuấn phía sau Diệp Mặc. Vẻ mặt vị cảnh sát nam này liền lập tức thay đổi, chỉ là lập tức hồi phục lại sắc mặt tươi cười đến trước mặt Ngô Chấn Tuấn nói:

-Tuấn thiếu gia, cậu yên tâm, hôm nay có phải tên tiểu tử này đánh cậu, tôi lập tức giải hắn đi.

-Câm mồm.

Ngô Chấn Tuấn phất tay cắt đứt lời cảnh sát nam nói, sau đó nói với Diệp Mặc:

-Anh trai, đa tạ anh. Không ngờ con bé ra tay thật độc, nếu như không phải anh ngăn cản, một cước này tôi thật sự chịu không nổi rồi.

Vị cảnh sát nam này lập tức ngẩn người ra, anh ta không ngờ Diệp Mặc lại đi giúp Ngô Chấn Tuấn, tuy nhiên anh ta lập tức hiểu ra, mặc dù trong lòng vô cùng không phục Diệp Mặc, nhưng lại hận không thể dùng một cước đá Diệp Mặc văng ra rất xa.

Trương Lam khinh thường nhìn chằm chằm Diệp Mặc, người này quả thực quá xấu xa rồi, bây giờ cô đã hiểu vừa rồi ra tay chính là cô gái vừa đi khỏi. Không ngờ tên thích đi chơi gái này còn là tên thích vuốt mông ngựa.

-Chuyện nhỏ.

Diệp Mặc thuận miệng nói một câu, lập tức xoay người rời khỏi cửa hàng sữa đậu nành. Hắn mới không có hứng thú kết giao với Ngô Chấn Tuấn, lần này giúp cậu ta bởi vì cậu ta đã giúp mình một lần.

Nhìn Diệp Mặc đi ra khỏi cửa hàng sữa đậu nành, Ngô Chấn Tuấn giơ ngón tay cái lên kêu:

-Anh trai, lần sau đi tìm phụ nữ thì đến tìm Ngô Chấn Tuấn tôi, tôi cam đoan dẫn anh đi đến nơi hài lòng nhất.

Nam cảnh sát kia vẻ mặt xấu hổ nghe những lời kiêu ngạo của Ngô Chấn Tuấn, nhưng cũng không có cách nào khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 302

Cô Gái Nửa Đêm Bắt Quỷ

Diệp Mặc quay lại phòng trọ, lập tức bắt đầu vận khí chữa thương. Cô gái phòng bên cạnh tên Lạc Huyên làm gì, Diệp Mặc không hề biết, nhưng cô gái này đến lại cho Diệp Mặc cảm giác rất lo lắng. Hắn bắt buộc phải nhanh chóng hồi phục thực lực, hắn có một loại dự cảm, cô gái này nhất định không phải 1mình, nói không chừng cô ta còn có đồng bọn, cô ta đến đây, nói không chừng là vì một việc gì đó Vài cái đại chu thiên, mười mấy cái tiểu chu thiên bắt đầu vận hành, Diệp Mặc mở mắt ra, hắn cảm thấy vết thương của hắn tốt lên nhiều rồi. Diệp Mặc gật gật đầu, rất hài lòng đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, trời đã bắt đầu tối rồi.

Âm thanh phòng bên cạnh mở cửa, Diệp Mặc thần thức quét qua, liền biết được cô gái tên Lạc Huyên kia đã về. Diệp Mặc rất hiếu kỳ với lý lịch của cô ta, thần thức của hắn trực tiếp lướt qua phòng ở của Lạc Huyên.

Dựa vào tu vi của hắn hiện nay, Lạc Huyên muốn phát hiện thần thức của hắn có chút khó. Một khi hắn thăng cấp đến luyện khí trung kỳ, thì những võ giả cấp bình thường rất khó phát hiện ra thần thức của hắn.

Diệp Mặc rất nhanh liền ngây ngẩn cả người, hắn phát hiện Lạc Huyên không ngờ là 1 đạo cô, lúc cô mở hòm ra, trong đó không ngờ chỉ có mấy bộ trang phục đạo cô.

Đầu năm nay sao lại lắm đạo cô như vậy? Đến trong thành phố cũng có đạo cô? Tuy nhiên Diệp Mặc càng có thể khẳng định Lạc Huyên là đệ tử của môn phái nào đó, rất có khả năng là một ẩn môn.

Diệp Mặc càng trở nên cẩn thận hơn, một khi Lạc Huyên này là đệ tử

của ẩn môn, mình ở đây thật quá nguy hiểm? Nhưng bây giờ đổi chỗ ở, Diệp Mặc lại có chút không nỡ, hắn thật không dễ dàng gì mới tìm được nơi này, hơn nữa ở đây rất phù hợp cho hắn tu luyện và luyện đan.

Suy nghĩ rất lâu, Diệp Mặc xác định cô gái Lạc Huyên này đến đây không phải vì hắn, mà cô đến đây nhất định là vì việc khác. Còn một tuần nữa, vết thương của hắn có thể hồi phục, đến lúc đó có việc gì hắn cũng có thể lập tức chạy trốn.

Trong lúc Lạc Huyên dọn dẹp đồ, Diệp Mặc lại phát hiện một chồng sách lớn, xem ra Lạc Huyền này vẫn còn đang học tại trường đại học Thuần An. Thần thức của Diệp Mặc nhìn chằm chằm Lạc Huyên, hắn phát hiện sau khi Lạc Huyên thu dọn đồ đạc xong, cầm mấy bộ quần áo đi vào nhà tắm. Xem ra là đi tắm rồi. Thần thức của Diệp Mặc không tiếp tục đi vào, Diệp Mặc không có hứng thú đi nhìn lén một cô bé tắm rửa.

Diệp Mặc thu hồi thần thức. Bắt đầu ngồi xuống tu luyện. Mấy giờ sau, Diệp Mặc lại nghe thấy những tiếng động "tùng tùng" từ trên lầu vọng xuống. Hắn đứng lên. Thần thức lướt qua trên người Lac Huyên phòng bên.

Quả nhiên Lạc Huyên cũng nghe thấy tiếng "tùng tùng" truyền đến. Cô không bình tĩnh như Diệp Mặc, mà bỗng đứng lên, xem ra cô cũng đang tĩnh tu.

Diệp Mặc lại phát hiện sắc mặt của cô ta hơi tái mét, có thể thấy mặc dù cô đã tu luyện đến hoàng cấp trung kỳ, nhưng đối mặt với chuyện chưa xác định như thế này, vẫn có chút sợ hãi.

Diệp Mặc âm thầm buồn cười, đạo cô hòa thượng không phải đều chuyên bắt quỷ đấy sao, nghe thấy tiếng "tùng tùng" còn sợ hãi. Diệp Mặc thấy cô đi đến bên cạnh ban công, đoán rằng cô đi đóng lại cửa sổ.

Nhưng ngoài sự dự đoán của Diệp Mặc chính là, Lạc Huyền lại bám víu ban công, từ đó leo lên lầu chín. Cô ta muốn làm gì? Tuy nhiên Diệp Mặc lại có chút khâm phục lá gan của nàng, một người đêm hôm khuya khoắt cũng

dám đi lầu chín nhà ma bắt ma, cô bé này làm đạo cô thật đúng là phí một nhân tài.

-Rốt cuộc là ai ở trong này giả thần giả quỷ? Đứng ra cho tôi.

Lạc Huyên rút từ bên hông ra một thanh trường kiếm, đứng ở trên ban công lầu chín quát lớn.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức đi theo cô, hắn cũng muốn xem xem âm thanh "tùng tùng" kia rốt cuộc là ai, là người hay là ma, tuy nhiên khả năng là người không lớn, bởi vì tối qua thần thức của Diệp Mặc không hề phát hiện thấy bất cứ cái gì.

Lầu chín yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng vang gì, âm thanh "tùng tung" kia cũng biến mất cùng lúc khi Lạc Huyên leo lên.

Lạc Huyên cầm trường kiếm đi đến phòng khách, Diệp Mặc chỉ cần dùng thần thức kiểm tra sắc mặt của cô ta một chút liền biết cô đang rất căng thẳng.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhìn thấy trường kiếm của Lạc Huyên vẫn chưa có dấu hiệu gì rút ra, mà thân thê của cô lại nhanh chóng lùi lại mấy bước. Rất nhanh liền lại lùi đến trước ban công, lại vẫn không ngừng dừng lại. Giống như bị thứ gì đó vây hãm.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, là vật gì chẳng lẽ thần trí của mình nhìn không thấy? Diệp Mặc lập tức biết nội thương của hắn ảnh hưởng tới cường độ thần thức, nghĩ đến đây Diệp Mặc liền ngưng luyện thần thức quét qua. Tuy rằng phạm vi thu nhỏ lại rất nhiều, nhưng Diệp Mặc quả nhiên phát hiện một bóng đen thản nhiên lao vào Lạc Huyên.

Có âm hồn thật sao? Điều này làm sao có thể chứ? Nếu đây là âm hồn, vậy so với cái ở Thần Long Giá kia còn lợi hại hơn nhiều.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền biết thứ đó công kích sẽ không tổn hại đến Lạc Huyên quá lớn, nhiều nhất chỉ là khiến trong lòng Lạc Huyên

càng thêm sợ hãi mà thôi.

Quả nhiên Lạc Huyên từ ban công lầu chín leo xuống, lúc Diệp Mặc đang suy nghĩ không biết có nên giúp cô ta một tay, cô ta đã leo xuống lầu tám, xông thẳng vào phòng của mình. Thân thủ vẫn còn rất mạnh mẽ, xem ra khinh công của cô ta cũng không tệ lắm.

Cái bóng kia không hề theo xuống, mà biến mất trên lầu chín, lúc Diệp Mặc muốn lục lọi một lần nữa, lại không có cách nào tìm thấy. Diệp Mặc cũng không vội, chỉ cân vết thương của hắn khỏi rồi, thần thức của hắn chỉ cần quét qua, bất luận vật gì đều sẽ không thể trốn được.

Thần thức của Diệp Mặc quay lại quan sát Lạc Huyên, thấy cô ngồi trong phòng của mình có chút tái nhợt, tuy nhiên cô cầm ra một cái bình ngọc, không biết lấy ra mặt viên đan dược gì, sắc mặt của cô bắt đầu trở lại bình thường.

Sau đó, Diệp Mặc phát hiện cô lấy ra một thanh kiếm gỗ treo trên cửa ra vào của căn phòng, sau đó bắt đầu ngồi xuống khôi phục.

Tuy rằng cô bé này tu vi chỉ có hoàng cấp trung kỳ, nhưng là lá gan của cô quả thật không nhỏ. Cũng dám đêm hôm khuya khoắt tiến vào lầu chín xem xét, thật có bản lĩnh. Chỉ là khiến Diệp Mặc kỳ quái nhất là, tại sao cô nhìn thấy quỷ vật đó, Diệp Mặc tuyệt đối không tin cô bé này cũng có thần thức.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng ngày thứ hai Diệp Mặc vừa mới dậy, rửa mặt xong, đã có người gõ cửa. Trong lòng Diệp Mặc có chút sửng sốt, hắn ở đây đã gần hai tuần rồi, đừng nói là gõ cửa, người nào rảnh rỗi cũng không có bất cứ ai đến. Vậy đây là ai đến gõ cửa? Thần thức của Diệp Mặc quét qua, lập tức phát hiện Lạc Huyên đứng ở ngoài cửa.

Diệp Mặc mở cửa, thử đánh giá Lạc Huyên một chút, khí sắc của cô coi

như cũng không tệ, chỉ là vì chuyện của tối qua, vẫn có chút mệt mỏi.

Dường như phát hiện Diệp Mặc không có chuyện gì, trong mắt của Lạc Huyên cảm thấy nhẹ nhõm, sau đó lại nhìn Diệp Mặc đứng che ở cửa nói:

-Chúng ta là hàng xóm, hơn nữa chủ nhà cũng bảo anh chiếu cố tôi một chút, lẽ nào không thể cho tôi vào ngồi một lát sao?

Diệp Mặc cũng không rõ cô có ý gì, tuy nhiên người ta đã nói như vậy, cũng chỉ đành mở cửa nói:

-Vậy thì mời cô vào ngồi chơi.

Lạc Huyên khẽ mỉm cười, trong lòng Diệp Mặc thầm than, cô bé này quả nhiên rất đẹp, chẳng trách Ngô Chấn Tuấn nhìn thấy lại ngây ra như ngỗng. Nghĩ đến Khinh Tuyết, trong mắt Diệp Mặc lại lóe lên vẻ ảm đạm, hắn thật sự không còn muốn nghĩ đến cô nữa, nhưng đôi khi lại vô tình nhớ đến. Diệp Mặc lại nghĩ đến Lạc Ảnh, bây giờ không biết cô có khỏe không. Có lẽ đợi đến khi hắn luyện khí tầng 4 là có thể đứng trên phi kiếm đi tìm kiếm khắp nơi.

Dường như nhìn thấy vẻ cô đơn trong mắt Diệp Mặc, Lạc Huyên trong mắt cũng tỏ ra kinh ngạc, tuy nhiên rất nhanh liền khôi phục vẻ bình thường. Cô ngồi xuống, tùy ý nhìn qua phòng Diệp Mặc một chút, sau đó lên tiếng:

-Tôi tên là Lạc Huyên, đang đi học, chúng ta bây giờ là hàng xóm, tôi vẫn không biết anh tên là gì?

-Tôi gọi là Mạc Ảnh, là người thất nghiệp, có lẽ một thời gian nữa tôi sẽ đi tìm việc.

Diệp Mặc vừa nói đến thất nghiệp, liền nhìn thấy vẻ kỳ quái trong mắt Lạc Uyên, trong lòng rất không thoải mái, lập tức giải thích thêm.

-Tôi vốn dĩ là muốn đi tìm việc chỉ là không phải bây giờ.

Dường như nhìn ra cách nghĩ của Diệp Mặc, Lạc Huyên cũng không đả kích Diệp Mặc, rõ ràng cô cho rằng mình đã hoàn toàn biết Diệp Mặc là người như thế nào. Nói trắng ra, chính là hết ăn lại nằm, hơn nữa còn thích ra ngoài chơi gái. Cô thản nhiên cười, không có hứng thú nói chuyện linh tinh với Diệp Mặc, mà là trực tiếp nói:

-Tôi nghe nói nơi này không phải sạch sẽ gì, anh ở đây lâu chưa?

Đến dò hỏi tin tức, Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, lập tức hiểu mục đích của Lạc Huyên đến đây, tuy nhiên hắn cũng không có tin gì để nói, lập tức nói:

-Tôi ở đây cũng không bao lâu, vẫn chưa đến một tháng.

Diệp Mặc không xác định được cô gái này có phải đến để điều tra hắn không, hắn nói thời gian không chắc chắn. Cô gái này xem ra có chút khôn khéo, nói không chừng cô ta nhìn thời gian mình vào đây ở có thể đoán ra sự việc xảy ra 2 tuần trước.

Tuy nhiên Diệp Mặc hiển nhiên là đa nghi rồi, Lạc Huyên lại lập tức hỏi:

-Thời gian anh sống ở đây, có phát hiện thấy gì không, hoặc là có nghe thấy âm thanh kỳ quái gì không?

Diệp Mặc ngây ngô lắc đầu nói:

-Cái này thì tôi không biết, mỗi ngày tôi đều nằm là ngủ, đâu có quản được nhiều như vậy.

-Chẳng lẽ anh chưa nghe nói đây là nhà ma sao? Nghe nói ngôi nhà này có mấy người chết nên mới không bán đi được, cũng không cho thuê được.

Lạc Huyên dường như bất mãn nói với Diệp Mặc, cô lập tức lấy nhà ma ra để dọa người.

Diệp Mặc duỗi lưng một cái, không sao cả nói:

-Tôi vừa nghèo vừa lười, ngay cả ma quỷ cũng sẽ không đến tìm tôi. Hơn nữa, thầy giáo từ nhỏ đã dạy tôi không được mê tín, tôi là một sinh viên chưa tốt nghiệp còn biết, cô vào đại học rồi không ngờ lại mê tín như vậy, tôi nói cho cô biết, nước chúng ta bồi dưỡng một sinh viên không phải là dễ, sau này cô đừng có mê tín như vậy.

-Anh...

Lạc Huyên tức giận đứng lên, tuy nhiên rất nhanh liền nguôi giận. Cô nhìn Diệp Mặc cười nói:

-Tối qua anh bợ đỡ tên công tử kia, sau này anh sẽ không nghèo nữa, mặc dù anh không mê tín, tuy nhiên, phong tục tập quán của nước ta đều có nói đến quỷ thần, cái chuôi kiếm gỗ này anh hãy treo ở trong phòng ngủ đi, có lẽ sẽ tốt cho anh.

Diệp Mặc cau mày, tại sao cảm thấy cô bé này có chút không đúng, mình đối xử với cô ta cũng không phải tốt đẹp gì, cô ta lại lấy kiếm gỗ ra, đây là ý gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 303

Thêm Một Dấu Chân

Diệp Mặc cau mày, cảm giác cô gái này có gì đó bất thường như thế nào đấy? Mình đối với cô ấy cũng không phải là bạn bè, cô lại lấy ra kiếm gỗ đào, đây là ý gì?

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Mặc dường như có chút không tin tưởng mình lắm, Lạc Huyên rất là tức giận vứt lại kiếm gỗ đào, nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài. Diệp Mặc trong lòng lại thầm nghĩ, chẳng lẽ mình thật sự hiểu lầm cô? Cô bé này dù nhẹ dạ, muốn bảo vệ mình hay sao?

Diệp Mặc cầm lấy kiếm gỗ đào, thần thức quét qua, lập tức cười lạnh một tiếng, hắn lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Đây nào phải kiếm gỗ đào, căn bản là kiếm gỗ được chế ra từ một thanh hắc lệ mộc.

Hắc Lệ Mộc này rất ít nhìn thấy, nhưng Diệp Mặc hoàn toàn biết đây là một loại gỗ hấp dẫn hồn quỷ. Loại gỗ này bình thường sinh trưởng ở đất cực âm, đựng khí âm sát, ở Tu Chân Giới quỷ tu cấp thấp thích dùng loại này làm nguyên liệu tu luyện.

Hiện tại người phụ nữ này đem Hắc Lệ Mộc chế tạo kiếm đưa cho mình, không cần nói cũng biết, chính là muốn dẫn quỷ tới phòng của mình, tuy rằng không biết tâm tư của cô là gì, nhưng Diệp Mặc lại biết nhất định là cô gái này không có ý tốt.

Nhưng Diệp Mặc cho là cô gái không muốn hại mình, nếu như muốn hại mình, dựa theo ý nghĩ của nàng, muốn giết Diệp Mặc hẳn là việc rất đơn giản, không cần phải dùng Hắc Lệ Mộc để dẫn quỷ đến. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không tốt bụng nghĩ là, nàng là muốn dẫn vật kia ở trên lầu xuống

dưới này, sau đó diệt, nếu thật là như vậy, cô cũng không cần đem Hắc Lệ Mộc để lại tại nơi đây, chỉ cần cô treo ở gian phòng của mình thì được rồi.

Bất kể là thế nào, vô duyên vô cớ bị cô gái kia hãm hại một phen, Diệp Mặc nhất định là không muốn, hắn rất muốn đem Hắc Lệ Mộc này đến treo trong gian phòng của cô. Thậm chí Diệp Mặc muốn mình đem âm sát châu để tại gian phòng của cô, một khi có âm sát châu ở phòng cô, các loại quỷ lần lượt chen chúc mà đi vào rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng không muốn làm như vậy, không phải sợ làm cho người phụ nữ này sợ, mà là tiếc âm sát châu.

Cô rốt cuộc muốn làm gì? Thần thức Diệp Mặc lướt nhanh tới. Lạc Huyên ngồi trong gian phòng của mình, rót một chén nước uống một ngụm, sau đó lại lầm bầm nói:

- Ai bảo anh hư hỏng như vậy, liền dọa anh một lần, tuy nhiên coi như là giúp tôi một chuyện. Đợi dẫn quỷ ra tôi liền diệt nó. Bằng không một mình tôi có chút sợ hãi.

Tuy rằng Diệp Mặc rất tập trung, nhưng lại không nghe chính xác cô nói cái gì, hình như cuối cùng nói là sợ hãi cái gì, cô là muốn diệt quỷ, một mình lại không dám, cho nên mới cố y đem Hắc Lệ Mộc để nơi này, sau đó quỷ đến đây, cô dễ hỗ trợ. Thêm một người lá gan của cô lớn thêm. Nếu như là như vậy, đây cũng là chuyện quá khôi hài.

Diệp Mặc không biết hắn đoán hoàn toàn chính xác, Lạc Huyên trong lòng quả thật là nghĩ như vậy đấy, mặc dù cô là người tu luyện cổ võ ở hoàng cấp trung kỳ. Nhưng dù sao cũng là một cô gái, tối hôm qua một mình đối mặt với ác quỷ thiếu chút nữa té lầu mà chết, hoặc là nói nếu công phu khinh không rất cao, có lẽ là bị chết liền.

Cho nên hôm nay cô nghĩ tuyệt chiêu khiến Diệp Mặc ở lại bên cạnh cho nàng tăng thêm can đảm, còn có một cái chính là Diệp Mặc là đàn ông, trên người dương khí nặng, như vậy sức mạnh của quỷ cũng sẽ giảm xuống rất nhiều.

Diệp Mặc nghĩ nửa ngày, không nghĩ ra nguyên nhân, tiện tay đem Hắc Lệ Mộc ném ở bên cạnh, đi ra cửa ăn sáng. Bình thường dưới tình huống này, Diệp Mặc rất ít ngồi thang máy, hắn đều thích dọc theo bậc thang mà đi.

Bình thường Diệp Mặc lúc đi qua lầu bốn, chỉ cần gặp Hàn Tứ Tài, Thái Kim Hữu đều nói chuyện phiếm với hai người vài câu. Nhưng hôm nay Diệp Mặc lúc qua lầu bốn, lại phát hiện Hàn Tứ Tài, Thái Kim Hữu hai người hoảng hốt khuân đồ, còn có hai cô gái và vài đứa trẻ giúp.

- Phải dọn nhà sao?

Diệp Mặc nghĩ đến đây thuận miệng hỏi:

- Hai người phải dọn đi rồi sao?

Đang khuân đồ Hàn Tứ Tài mới nhìn rõ là Diệp Mặc vội vàng lại nói:

- Người anh em họ Mạc, tối hôm qua anh ở trên lầu chẳng lẽ không biết có chuyện gì xảy ra àh?

Diệp Mặc theo bản năng lắc đầu nói:

- Việc gì? Không có.

Tuy nhiên vừa mới nói xong, cũng nhớ tới tối hôm qua việc Lạc Huyên lên lầu, tuy nhiên chuyện này hẳn là Hàn Tứ Tài không biết.

Hàn Tứ Tài cẩn thận nhìn chung quanh một lần, mới ở bên tai Diệp Mặc lặng lẽ nói:

- Anh Mạc, anh khẩn trương dọn đi, tối hôm qua quỷ lại vừa đi ra. Tầng năm có một văn phòng nhỏ, ông chủ lần đầu tiên tăng ca chưa đi, kết quả buổi sáng hôm sau phát hiện y đã bị chết ở trong văn phòng. Tòa nhà này có tà ma, tôi cùng Lão Thái hôm nay dọn đi.

- Lầu năm lại chết người?

Khó trách lúc mình mới từ lầu năm xuống, phía trên dường như không ít người, hắn còn tưởng rằng công ty có việc gì, hóa ra tối hôm qua chết người. Chẳng lẽ tối hôm qua vật kia còn xuống đây sao?

Diệp Mặc nhíu mày, hắn quyết định đêm nay đi lên xem một chút, nếu quả thật có cái gì mờ ám, hắn quyết tâm diệt.

Bởi vì theo lời thường xuyên có người chết, như vậy cảnh sát thường xuyên lại đây, tất nhiên ảnh hưởng đến cuộc sống yên lặng của hắn.

Diệp Mặc thuận miệng đáp ứng xong, không có tâm tứ nói chuyện với Hàn Tứ Tài nữa, hắn đi tới cửa hàng sữa đậu nành, vừa kêu một ly sữa đậu nành, Lạc Huyên liền đã tới.

Tiểu đạo cô Lạc Huyên này là người của ẩn môn, hơn nữa còn ở bên cạnh Diệp Mặc, vốn khiến Diệp Mặc trong lòng khó chịu. Hơn nữa buổi sáng hôm nay Lạc Huyên không ngờ chuẩn bị dùng kiếm Hắc Lệ Mộc đến hại hắn, càng làm cho Diệp Mặc thấy ghét.

Không nghĩ tới người con gái còn ngồi đối diện với hắn, uống một ly sữa đậu nành và kêu hai bánh bao đậu.

Diệp Mặc rất muốn Ngô Công Tử kia tới nữa quấy nhiễu Tiểu đạo cô này để bỏ ghét, tuy nhiên lại không thấy bóng dáng Ngô Công Tử, xem Lạc Huyên có chút bản lĩnh, không biết bằng biện pháp gì khiến Công Tử này không tìm đến nàng.

Thấy Diệp Mặc không thèm nhìn mình, chỉ lo ăn, Lạc Huyên đành phải chủ động nói:

- Tuy rằng cho anh kiếm gỗ đào nhưng buổi tối nếu có động tĩnh gì, anh nhất định phải nhớ rõ kêu tôi lại để hỗ trợ. Anh có biết hay không, hôm nay nghe nói tầng năm đã chết một người.

Diệp Mặc bưng sữa đậu nành lên ừng ực uống hết sạch, sau đó cắt đứt lời Lạc Huyên nói:

- Cô cũng có biết hay không, kỳ thật cô rất nhiều chuyện mà. Tôi sống hay chết mắc mớ gì chuyện của cô? Không cần cô phải quan tâm tới, đi cho rồi!

- Anh…

Lạc Huyên có chút tức giận đứng lên nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong lòng cô nhịn lại cách nói trả treo với hắn, hắn lại vẫn lấy thái độ này nói chuyện với mình. Nếu không phải là vật trên lầu kia, mời cô ở trước mặt Diệp Mặc nói một câu, cô cũng sẽ không thèm. Cô lập tức liền quyết định đêm nay nhất định tối nay sẽ đi qua trễ chút, khiến cho người này sợ tới mức không phân biệt được gì, mình mới đi qua, thật sự là quá đáng ghét.

- Lạc Huyên…

Một cô gái chạy vào, nhìn thấy đối diện Lạc Huyên là Diệp Mặc, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, Tuy nhiên cô rất nhanh lại ngay bên tai Lạc Huyên nói vài câu, Lạc Huyên lập tức liền đứng lên, cả sữa đậu nành cũng không kịp uống, cùng với cô bé này cùng nhau vội vã đi ra ngoài.

Diệp Mặc nhìn qua một chút cô bé kia, hẳn là một học sinh bình thường, trên người không có bất kỳ nội khí dao động, hẳn là chưa từng học qua cổ võ. Chỉ có điều không biết Lạc Huyên này nghe được cái tin tức khẩn cấp gì, đã vậy còn quá vội vàng đi.

Tuy rằng Diệp Mặc không muốn quản việc của Lạc Huyên, nhưng nếu cô chọc tới trên đầu mình, hơn nữa còn ở cách vách với mình, Diệp Mặc cũng muốn đi điều tra một phen, cô bé này rốt cuộc có ý đồ gì.

Trở lại chỗ ở, Diêp Mặc tĩnh tu một hồi. Lấy ra mấy viên Tuyết Liên Tử, nếu hiện tại có một viên Liên Sinh Đan thì tốt rồi, vết thương của hắn nhất định lập tức sẽ khỏi bệnh. Đáng tiếc ba viên Liên Sinh Đan đã bị hắn dùng hết rồi, mặc dù có Tuyết Liên Tử ngàn năm nhưng luyện chế Liên Sinh Đan cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, hắn lần trước gần như lãng phí hơn phân nửa dược liệu. Hiện tại hắn bị thương, hiệu suất luyện thành đan

khẳng định thấp dọa người, nếu lại lãng phí mấy viên tuyết liên tử, vật này về sau đã khó có thể tìm rồi.

Diệp Mặc cầm lấy một mảnh đài sen, ngẫm nghĩ một chút đặt ở miệng nhai vài cái nuốt xuống. Đài hạt sen đối với luyện đan có chỗ rất tốt, nhưng bên trong có có nhiều chất bẩn. Diệp Mặc lúc mới bị thương, cũng không dám nuốt, dù sao lúc ấy hắn không có nhiều chân nguyên đi luyện hóa chất bẩn như vậy.

Hiện tại thương thế của hắn vốn chỉ còn lại có hai ngày thì khỏe rồi, tuy rằng hiện tại hắn có thể luyện hóa chất bẩn này, nhưng hắn lại không muốn lãng phí cánh đài hoa sen lớn nhất, dù sao khôi phục sớm hai ngày và chậm hai ngày khôi phục cũng giống như vậy.

Nhưng xuất hiện Lạc Huyên không chừng là nhân tố, Diệp Mặc liền một ngày cũng không dám kéo dài, hắn mới lấy ra một mảnh đài sen nuốt xuống.

Đài sen Tuyết Liên Tử tuy hiệu quả chữa bệnh không bằng "Liên Sinh Đan" nhưng Diệp Mặc hiện tại vết thương cũng hiệu quả rõ rệt rồi. Mới khoảng sáu giờ, Diệp Mặc chẳng những vết thương diệt hết, hơn nữa tu vi lại tiến bộ một ít, ít nhất thần thức của hắn đã hoàn toàn tới phạm vi 150 thước.

Diệp Mặc chân khí lại vận chuyển một chu thiên lớn, mười hai chu thiên nhỏ, tinh thần sảng khoái hẳn lên. Hiện tại vết thương diệt hết, hắn lập tức có thể bắt tay vào làm luyện đan rồi. Tuy nhiên trước khi luyện đan, Diệp Mặc còn muốn làm một chuyện, nhất định phải diệt vật trên lầu kia, bởi vì Diệp Mặc cảm giác thứ này đã ảnh hưởng đến hắn.

Vốn Diệp Mặc nghĩ đến, Lạc Huyên nếu cho mình kiếm hắc lệ mộc, buổi tối cô nhất định phải lại đây bắt quỷ đấy, nhưng đến lúc mười giờ tối, cách vách lại không có bất kỳ động tĩnh gì, Lạc Huyên này đêm nay không ngờ chưa có trở về.

Diệp Mặc sắc mặt lạnh lùng, xem ra cô gái này muốn làm cho mình chết ah. Nếu như là một người bình thường, có hắc Lệ Mộc ở phòng, hơn nữa

phòng này còn có quỷ, làm sao còn có mạng? Tâm địa của cô gái này quả nhiên so với bộ dạng của cô phải độc ác nhiều lắm.

Lúc mười giờ tối, trên lầu lại truyền đến tiếng vang, không ngờ không còn âm thanh tùng tùng nữa, mà là âm thanh bước chân đi lại.

Diệp Mặc quét thần thức nhìn khắp chung quanh ra tới ngoài, hắn không ngờ phát hiện thang máy vẫn đứng lầu tám ở tự động hướng lên lầu rồi, hơn nữa còn có xu hướng đi lên tầng cao nhất.

- Đúng là có chút ý tứ?

Diệp Mặc một tiếng cười lạnh, hắn nhảy ra ban công, trực tiếp theo hướng lầu chín đi lên. Hắn sẽ không giống Lạc Huyên, còn muốn leo lên dọc ban công, một Ngự Phong Thuật, cũng đã trực tiếp đứng ở trên ban công lầu chín.

Dưới ánh trăng u ám, trên ban công lầu chín có mấy dấu chân rõ ràng, Diệp Mặc vừa thấy liền cho rằng đây là tối hôm qua Lạc Mâu để lại đây.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền phát hiện không đúng, bởi vì ở bên cạnh dấu chân Lạc Huyên còn có một dấu chân khác, chỉ có điều chuyến này dấu chân xuất hiện rất là đột ngột, hơn nữa đi đến bên cửa sổ liền biến mất không thấy. Dấu chân này lớn hơn so với dấu chân Lạc Huyên, còn là dấu chân của phụ nữ, ai vậy ta?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 304

Cô Gái Lầu Mười Hai

Vùng ngoại thành Thuần An là một đạo quan cũ nát, ba cô gái và một gã đàn ông đang tụ họp trong này. Nếu Diệp Mặc cũng ở đây, hắn nhất định sẽ nhận ra một người trong đó là hàng xóm cách vách với hắn chính là Lạc Huyên.

- Vốn chúng ta còn có nửa năm, chỉ là tôi phỏng chừng không cách nào chờ đợi nửa năm nữa, tôi cùng hai sư muội chuẩn bị đi về trước, không biết Kỳ sư Huynh có cùng nhau trở về hay không?

Nói chuyện chính là đạo cô tcó vẻ tuổi lớn hơn. Tuy nhiên làn da của nàng trắng nõn, tính tình lại để lộ ra một loại cao qúy và không thể xâm phạm, mơ hồ có một loại hương vị thoát tục ở bên trong.

Người đàn ông được gọi là Kỳ c chưa kịp trả lời, bên cạnh y một cô gái cực kỳ xinh đẹp lại tiếp lời nói:

- Nhưng Lạc Nguyệt sư tỷ, em vẫn chưa tìm được đồ vật, hơn nữa Ngọc Lâm sư huynh đi ra ngoài thời gian cũng không dài. Ngọc Lâm sư huynh nói tu luyện ở ngoài được kinh nghiệm của anh mới có lợi, hơn nữa năm mươi năm mới có một cơ hội như vậy, nếu thời gian chưa tới mà trở về, có phải thật đáng tiếc hay không? Có lẽ chúng ta có thể chờ đợi một chút.

- Không được, Lương Phổ gần đây xuất hiện "Huyết sắc san hô" thứ này ở nơi chúng ta chính là dược liệu qúy báu, cho nên bây giờ khắp nơi trần gian đều là người trong của ẩn môn. Chúng ta nếu tiếp tục ở lại nơi này, rất có thể bị phát hiện. Ngọc Lâm sư huynh và chúng ta không phải một môn phái, anh ấy ở lại chúng ta đương nhiên không nói thêm gì.

Nữ đạo cô tên Lạc Nguyệt nói rất rõ ràng, rõ ràng không đồng ý lời nói của cô gái xinh đẹp kia.

Người đàn ông được gọi là Kỳ sư huynh chần chờ một lát, rồi mới lên tiếng:

- Lạc Nguyệt sư muội, anh bây giờ chưa thể trở về, anh còn có chuyện chưa hoàn thành, lời nói của Lạc Phi sư muội cũng có đạo lý, hơn nữa anh sẽ chăm sóc tốt cho em nó, dù sao đi một chuyến không dễ dàng.

Lạc Nguyệt nhíu nhíu mày, nhìn Kỳ sư huynh và Lạc Phi sư muội trong lòng có chút không thoải mái. Cô cảm thấy Lạc Phi sư muội nếu lựa chọn thanh tu, cho dù Kỳ Ngọc Lâm là người như thế nào cũng không nên tiếp cận. Hơn nữa, cô đúng là không chút thiện cảm với Kỳ Ngọc Lâm.

Tuy nhiên Lạc Nguyệt không nói gì thêm, mà là quay đầu nói với cô gái nhỏ nhất:

- Lạc Huyên ý của em thế nào?

Lạc Huyên lập tức trả lời lại:

- Đại sư tỷ, em cảm giác ở bên ngoài hai tháng nay đã học được rất nhiều, hơn nữa em có một loại dự cảm. Cho em thêm khoảng hai đến ba tháng, em có thể tìm hết toàn bộ thư viện đại học Thuần An, em tin tưởng chỉ cần có đồ chúng ta muốn tìm, em khẳng định tìm ra được. Nếu như đại sư tỷ cảm thấy chúng em phải trở về. Em xin nghe lời đại sư tỷ Kỳ Ngọc Lâm khẽ mỉm cười nói:

- Lạc Nguyệt, Lạc Huyên nói không sai, đôi khi ở trần gian từng trải một thời gian ngắn, trở về tĩnh tu, hiệu quả tốt hơn so với tĩnh tu hồi lâu. Tôi sẽ chiếu cố tốt hai sư muội đây. Lạc Nguyệt yên tâm đi.

Lạc huyên lại khẽ mĩm cười, không nói gì, trong lòng lại không cho là đúng, cô không cần Ngọc Lâm sư huynh chiếu cố.

Lạc Nguyệt thở dài, - Được rồi, chúng ta kết thúc tu luyện sẽ cùng nhau trở về thì tốt hơn. Lạc Huyên, em tuy rằng tu luyện rất nhanh, nhưng vẫn như cũ phải cẩn thận. Người ở phía ngoài tuy rằng thực lực thấp, nhưng mưu ma chước quỷ, một khi không cẩn thận là sẽ trúng kế, em phải biết tự chăm sóc chính mình.

- Em đã biết rồi, Đại sư tỷ.

Nói xong Lạc Huyên lè lưỡi.

Nhìn Kỳ sư huynh và Lạc Phi sư tỷ đi rất nhanh, Lạc Huyên lại có chút nghi ngờ nhìn Đại sư tỷ hỏi:

- Sư tỷ, theo tính tình của chị mà nói, sao mà đột nhiên thay đổi chủ ý?

Lạc Nguyệt thở dài, nhìn Lạc Phi dần dần biến mất, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Lạc Huyên sư muội, em có phát hiện Lạc Phi sư tỷ có gì khác lạ không?

- Không có phát hiện? Làm sao vậy, sư tỷ?

Lạc Huyên kinh ngạc hỏi.

Lạc Nguyệt nhíu nhíu mày nói:

- Chị cũng sau này mới nhìn ra được, Lạc Phi đã không giữ được trinh tiết. Nếu bây giờ trở về, nó khẳng định trốn không thoát môn quy nghiêm khắc, cho nên chị cũng không biết nên làm thế nào cho phải?

- A…

Lạc Huyên kinh sợ kêu lên một tiếng, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Là Kỳ sư huynh đúng không, anh ta sao có thể làm như vậy?

Lạc Nguyệt lại thở dài nói:

- Hẳn là anh ta, Kỳ Ngọc Lâm người này mặt ngoài chỉ có phong độ, nhưng cuối cùng ta cảm giác ở hắn không thật, có chút không tin cậy lắm. Nếu anh ta thật sự thích Lạc Phi sư muội, hiện tại không nên làm cho Lạc Phi không còn trinh tiết. Ôi, Lạc Phi không có tự ái chút nào.

Dừng lại một chút, Lạc Nguyệt lại nói:

- Không nói những thứ này, Lạc Huyên em nghìn lần phải nhớ được, không nên tùy tiện tin tưởng người khác, đặt biệt là đàn ông bên ngoài, đều lộ ra là người xấu. Em hiện tại chỉ cần tìm kiếm ở thư viện đại học Thuần An là được, có chuyện gì, nghìn lần nhớ rõ liên hệ với chị.

- Dạ, sư tỷ em biết rồi, kỳ thật không cần chị nói, em cũng biết bên ngoài có nhiều người xấu, gần đây nhất em gặp một… Trời ơi, không tốt…

Lạc Huyên dường như nhớ ra cái gì đó, kinh sợ kêu lên một tiếng, có vẻ rất khác thường.

- Làm sao vậy? Lạc Huyên.

Lạc Nguyệt kinh ngạc nhìn Lạc Huyên hỏi.

Lạc Mâu vội vàng nói:

- Á… không có gì, em có chút việc gấp, em đi trước đây, có rảnh em lại tới tìm chị.

Nói xong, Lạc Huyên xoay người rất nhanh rời khỏi.

Cô thật sự sốt ruột rồi, cô để lại Hắc Lệ Mộc cho tên hàng xóm sát vách đáng giận kia, chuẩn bị đêm nay dụ quỷ xuống dưới đấy, có thể là vì sư tỷ triệu tập, không ngờ quên đi chuyện này.

Nhìn nhìn thời gian, hiện tại đã là rạng sáng hai ba giờ, nói không chừng tên hàng xóm sát vách kia đã sớm chết rồi. Nếu quả thật là như thế này,

chính là mình hại hắn. Mặc dù cái người này rất là đáng giận, nhưng nếu bởi mình mà chết, cô cũng rất áy náy.

…

Diệp Mặc vừa mới bước chân lên lầu chín, loại âm thanh chân đạp sàn nhà không ngờ biến mất không thấy, hơn nữa Diệp Mặc quét thần thức ở lầu chín không có phát hiện bất kỳ vật gì. Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị phải tiếp tục xem xét, dường như có hai bóng dáng lướt qua trên bậc thang lầu mười. Sau một lát, cái loại âm thanh chân đạp sàn nhà hiện ra tại lầu mười. Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi, lập tức liền phi thân nhảy đến lầu mười.

Lầu mười rất im lặng, thần thức Diệp Mặc lại nhìn thấy vài cái bóng lờ mờ. Nếu không phải hắn có Thần thức, tuyệt đối không thể phát hiện lầu mười này còn có bóng người đấy.

Tuy nhiên vài cái bóng người này thản nhiên giống như tượng gỗ, đứng ở giữa phòng khách ở lầu mười không nhúc nhích.

Diệp Mặc biết rằng, người là có linh hồn đấy, hơn nữa sau khi chết linh hồn lập tức tiêu tan ở trong thiên nhiên rộng lớn, về phần có luân hồi hay không Diệp Mặc không biết. Nhưng hắn lại biết linh hồn của người chết thì không có cách nào tồn tại dưới ban ngày ban mặt, trừ đó là quỷ tu. Qủy tu có tu chân công pháp, căn bản cũng không thể đi so sánh cùng người bình thường.

Mà ở trong này không có khả năng có tu chân công pháp, nếu không có công pháp quỷ tu, số linh hồn còn chưa tiêu tan tại sao lại đứng bất động ở chỗ này?

Diệp Mặc lại lần quét thần thức, nhưng không phát hiện bất kỳ vật gì, hắn tin tưởng quỷ ma bình thường không thể đem Lạc Huyên đẩy xuống lầu chín, chứng minh trên lầu còn có cái gì đó, Diệp Mặc lại đi tới lầu mười một.

Tuy nhiên Diệp Mặc vừa mới rời lầu mười, thần thức của hắn phát hiện

mấy con quỷ vừa rồi bất động ở lầu mười lại lần nữa bắt đầu đứng lên đi tới đi lui. Hơn nữa tiếng bước chân còn rất lớn. Có thể là khi còn sống chủ lầu mười, sau khi bị hại, thậm chí linh hồn đều bị giam cầm.

Ở lầu mười một Diệp Mặc cũng nhìn thấy vài bóng quỷ, tuy nhiên quỷ ở lầu mười một dường như hung ác hơn so với quỷ ở lầu mười, lúc thấy Diệp Mặc, không ngờ bổ nhào về phía trước, nhìn như muốn cắn nuốt Diệp Mặc. Còn chưa bổ nhào vào trên người Diệp Mặc, cái loại gió lạnh âm u lạnh lẽo cũng đã thẩm thấu vào.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, tiện tay phát vài hỏa cầu ra, một trận âm thanh chin chít vang lên, vài con quỷ biến mất tăm mất tích. Tuy rằng vài quỷ vật bị Diệp Mặc đốt, nhưng Diệp Mặc biết rằng vài con quỷ này so với con quỷ buổi tối hôm qua Lạc Mâu gặp phải kém nhiều lắm.

Diệt vài con quỷ, Diệp Mặc lại đi vào lầu mười hai, hắn đã biết quỷ này hẳn không phải trời đất sinh mà lớn lên, đoán chừng là có người cố ý nuôi đấy. Có thể nuôi dưỡng âm hồn người này bản lĩnh không nhỏ, vốn người chết như đèn tắt, người sau khi đã chết trực tiếp tiêu tan ở giữa thiên nhiên, cuối cùng không còn gì nữa.

Nhưng nơi này Diệp Mặc không ngờ phát hiện có người có thể không chế người sau khi chết, không cho linh hồn tiêu tan, thậm chí có thể tu luyện, rất kỳ quái.

Lầu mười hai, Diệp Mặc quét thần thức quả nhiên phát hiện cái bóng đen kia đứng ở giữa đại sảnh, chính là bóng đen tối hôm qua cùng Lạc Mâu đánh nhau.

Bóng đen này đối với Diệp Mặc không có chút phản ứng nào, Diệp Mặc cũng không vội vàng đi đánh nó, mà là quét thần thức ra chung quanh. Rất nhanh hắn phát hiện ngay tại một góc của phòng ngủ có sự khác biệt, ở một góc tủ quần áo, thần thức của hắn không ngờ quét không vào.

Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi, đi đến chỗ góc này, liền đánh ra một

hỏa cầu. Hắn không xem xét bóng đen trong phòng khách, bóng đen này tuy rằng lợi hại, nhưng trước mắt Diệp Mặc cũng không là gì. Người khác nhìn không thấy, nhưng ở dưới thần thức của Diệp Mặc không cách nào che giấu được.

Hơn nữa Diệp Mặc biết rằng, bóng đen này là có người dùng lệ quỷ ngưng tụ quỷ vật. Về phần quỷ vật mấy lầu dưới, hẳn đều là thức ăn cho bóng đen lệ quỷ, khiến nó nhanh chóng trưởng thành mà thôi. Hoặc có thể nói lệ quỷ có thể ngay cả người luyện võ ở hoàng cấp phải chịu thua, đã không thể dùng ác quỷ để hình dung Tuy rằng đã đánh ra hỏa cầu, nhưng Diệp Mặc cũng không khỏi thầm than, Hoa Hạ đất rộng của nhiều, người như thế nào đều có cả. Thầy bà, các loại phương pháp nuôi dưỡng quỷ đều xuất hiện liên tiếp. Chỉ có điều ở thành thị sinh hoạt rất ít gặp mà thôi, không nghĩ tới hôm nay không ngờ phát hiện ở thành thị có người công khai nuôi dưỡng quỷ, thậm chí còn nuôi dưỡng con quỷ lợi hại.

Có thể tưởng tượng một con quỷ trưởng thành có thể đánh bại người luyện võ ở hoàng cấp trung kỳ, cần bao nhiêu hồn quỷ mới có thể. Mà hồn quỷ cũng không phải dễ dàng lấy được như vậy, cho dù là có thủ đoạn và pháp khí thu thập hồn quỷ, cũng phải lập tức chấp hành. Nhưng người đã chết lập tức sẽ tiêu tan, cho nên hồn quỷ nhất định cần phải giết.

Bởi vậy có thể thấy được, nuôi dưỡng quỷ là một người lòng dạ độc ác. Diệp Mặc sát ý trào dâng, hỏa cầu thứ nhất sau khi phát ra, lập tức lại tùng thêm mấy hỏa cầu nữa.

Thình thịch thình thịch...

Mấy tiếng vang qua đi, cái tủ che chắn thần thức hắn hoàn toàn bị đánh nát nứt ra. Một người phụ nữ mặc trang phục màu đỏ chót đứng lên, sắc mặt tái nhợt, môi đỏ tươi, y như một người chết

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 305

Lấy Nhầm Thuốc

Tuy nhiên Diệp Mặc lại biết cô gái trước mắt này không phải người chết mà là một người sống, chỉ là vì cả năm sống cùng ma nên trên người có tử khí.

- Anh là ai? Tại sao muốn tới phá hỏng chuyện của tôi? Tôi biết anh không dễ chọc, từ trước đến nay tôi cũng chưa từng chọc đến anh, không ngờ anh lại dám chọc đến tôi, khặc khặc…

Giọng nói sắc nhọn của người phụ nữ này giống như một cây kim vậy, khiến toàn thân người khác không thoải mái.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Tôi không muốn chọc đến cô nhưng cô đã chọc đến tôi rồi. Tôi chọn thanh tu ở nơi này, thì chính là không muốn bất cứ kẻ nào quấy rầy, nhưng cô lại dám phát ra âm thanh ở trên lầu, hơn nữa buổi tối còn chạy tới lầu năm giết người. Tôi đã nói, không động đến tôi thì thôi nếu như đã động đến thì cô có chạy tới chân trời góc bể thì tôi cũng nghiền xương cô thành tro.

Cô gái mặc đồ đỏ này giơ ra cánh tay gầy guộc, móng tay dài đến mấy phân, lanh lảnh kêu lên:

- Anh thật quá bá đạo, tôi giết người thì cũng không giết anh, anh bá đạo như vậy, chuyện này có liên quan gì đến anh? Ả cạnh phòng anh nếu như không vì sợ anh thì tối qua tôi đã giết ả rồi, anh còn muốn như thế nào?

Diệp Mặc sửng sốt, người phụ nữ này không ngờ có thể nhìn ra sự lợi hại của hắn? Không đúng, Diệp Mặc lập tức liền biết cô ta đang nói dối. Tối

qua cô ta không giết Lạc Huyên chắc chắn không phải vì liên quan đến hắn, tuy nhiên Diệp Mặc lại không vạch trần cô ta mà lại lạnh lùng nói:

- Tôi bá đạo như thế thì cô làm sao? Đám ma quái dưới lầu của cô đều bị tôi giết hết rồi, không phục à? Cô nuôi nhiều ma như vậy có thể thấy mỗi ngày đều phải giết không ít người. Gặp phải tôi lại còn khiêu khích tôi, coi như cô xui xẻo.

- Biết phát ra quả cầu lửa thì giỏi lắm sao? Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, đắc tội đến tôi thì anh xong rồi, cả gia tộc của anh cũng sẽ xong đời.

Người phụ nữ này lập tức lanh lảnh kêu lên.

Ngay cả quả cầu lửa mà không là gì sao? Ở Trái Đất, đây là lần đầu tiên Diệp Mặc gặp phải loại người này, chính là hắn nhìn thấy người trong Ẩn Môn, thấy khi hắn dùng quả cầu lửa thì cũng rất khiếp sợ, không ngờ đến hôm nay lại phát hiện ra một người phụ nữ không thèm để ý đến quả cầu lửa của hắn. Lẽ nào cô ta cũng biết sử dụng quả cầu lửa? Hay là cô ta cũng là người của Tu Chân giới.

Người phụ nữ này thấy Diệp Mặc hơi chần chừ. Cười lạnh bén nhọn, giơ cánh tay gầy ra. Trên đầu ngón tay của cô ta không ngờ lại xuất hiện ngọn lửa màu vàng nhạt. Tuy rất nhỏ nhưng lại rất rõ ràng.

Diệp Mặc thiếu chút nữa thì không kìm nổi cười lên, người phụ nữ này đúng thật là khôi hài. Hắn cho rằng quả cầu lửa của mình và của cô ta như nhau đều là phản ứng hóa học. Tuy nhiên đối với người phụ nữ này có thể thu thập ma chơi như vậy Diệp Mặc vẫn rất bội phục. Chỉ là lửa ma trơi này chỉ có thể dọa người, không có cách nào làm tổn thương đến bất cứ người nào, phỏng chừng là cô ta ở trong nấm mộ dưới đất quá lâu, vì thế mới thu thập ma trơi nhiều năm như vậy.

- Coi như cậu lợi hại, bây giờ tôi buông tha tòa nhà này, chỉ cần anh không tìm tôi gây phiền phức.

Người phụ nữ áo đỏ này dường như biết Diệp Mặc là người không dễ chọc vào, cũng không định sứt đầu mẻ trán với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Nếu như tôi đã lên đây, tùy tiện để cho cô đi như vậy, Cô cũng quá đề cao mình rồi.

Hơn nữa Diệp Mặc căn bản biết người phụ nữ này chắc chắn sẽ không buông tha như vậy, người phụ nữ nuôi ác quỷ như cô ta, nhìn thấy bản lĩnh của hắn không tệ tuyệt đối sẽ không buông tha. Đối với cô ta mà nói linh hồn của một mình hắn, nói không chừng có thể chống đỡ được hàng ngàn vạn quỷ hồn bình thường.

Quả nhiên Diệp Mặc mới nói xong, cái bóng ma đằng sau cô ta đột nhiên giống như quỷ mị đánh về phía Diệp Mặc, tốc độ nhanh như điện. Diệp Mặc căn bản không cần xoay người, mấy quả cầu lửa đã bao vây đám ma này.

Một mùi cực kỳ hôi tanh truyền đến, từng đợt tiếng kêu bén nhọn trôi qua, bóng ma sau lưng Diệp Mặc bị quả cầu lửa của Diệp Mặc đốt cho sạch sẽ. Cuối cùng không xót lại gì hết.

- Anh lại dám giết thú cưng của tôi…

Người phụ nữ áo đỏ hét lên một tiếng, giống như mệnh căn của cô đã bị Diệp Mặc giết, lập tức lao vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhàn nhạt nói:

- Một người tu luyện Cổ Võ kỳ cuối Hoàng cấp cũng dám kiêu ngạo trước mắt tôi.

Người phụ nữ áo đỏ cơ thể đã ngừng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc, một lát sau cô ta mới ha hả nói:

- Anh lại có thể nhìn ra võ công của tôi?

- Đây không phải là điều cô nên biết, nạp mạng đi, cô giết nhiều người như vậy, bản thân cũng đi chết đi.

Nói xong, Diệp Mặc đồng thời quăng mười mấy quả cầu lửa bao vây người phụ nữ áo đỏ này.

Người phụ nữ áo đỏ thét chói tai, lập tức lanh lảnh gào lên:

- Anh đừng giết tôi, tôi là đệ tử của Cửu Nguyệt Quan Tứ Xuyên, anh giết thôi thì sẽ bị cao thủ của Cửu Nguyệt Quan vây giết.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Cửu Nguyệt Quan rất giỏi sao? Không lâu trước đây tôi đã giết một tên tên là Nhiếp Vô Biên, không biết có phải người trong Quan các người không. Tuy nhiên truy sát thì không cần, một thời gian nữa tôi sẽ đến Cửu Nguyệt Quan một chuyến. Nơi dơ bẩn này, giữ lại cũng không có bất cứ chỗ nào dùng được.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, người phụ nữ áo đỏ kêu lên:

- Không ngờ anh đã giết sư huynh Vô Biên, á… Tha cho tôi, tôi tình nguyện giúp anh làm bất cứ chuyện gì…

Giọng nói của cô ta còn chưa kết thúc liền bị quả cầu lửa của Diệp Mặc đốt sạch sẽ, chỉ có một chút tro bụi phiêu đãng xung quanh. Diệp Mặc nhìn cái thứ có thể che chắn thần thức của hắn, là một loại vật liệu gỗ rất kỳ lạ, Diệp Mặc lại không có cách nào nhận ra, tuy nhiên vật liệu gỗ này đã bị quả cầu lửa của hắn đốt cho không ra hình dạng gì rồi. Diệp Mặc lập tức lấy mấy quả cầu lửa đốt cho sạch sẽ.

Trên người người phụ nữ áo đỏ này chắc chắn có pháp khí khống chế ma, tuy nhiên Diệp Mặc căn bản không thích thứ dơ bẩn này, chẳng buồn hỏi liền trực tiếp đốt thành tro. Thần thức của Diệp Mặc quét tiếp, quả nhiên

phát hiện sau khi Diệp Mặc giết người phụ nữ này, đám ma ở dưới lầu đều phân tán hết, biến mất giữa thiên nhiên.

- Cuối cùng yên lặng rồi.

Diệp Mặc thở phào, có thể đi luyện đan rồi. Tuy nhiên Cửu Nguyệt Quan Tứ Xuyên này, sao đệ tử lại chẳng có đứa nào tốt? Toàn bộ đều ghê tởm kinh khủng.

Diệp Mặc trở lại lầu tám, lại nhớ đến ban nãy hắn quên hỏi người phụ nữ áo đỏ kia, thang máy lên tầng mười hai có phải là cô ta dở trò quỷ không. Tuy nhiên nghĩ ra thì chắc là cô ta, ngoại trừ cô ta thì còn ai vô vị như vậy nữa.

Diệp Mặc trở về phòng mình, cầm Huyết Sắc San Hô lên, cẩn thận cắt một phần ba. Hắn căn bản không có định lò đầu tiên liền thành công, hắn dự định luyện trước một lò, sau đó tìm được điểm khó của luyện chế Bồi Khí Đan nằm ở đâu, rồi chuẩn bị sẵn sàng toàn tâm toàn ý luyện lò thứ hai.

Lạc Huyên ở phòng bên cạnh vẫn chưa trở về, phỏng chừng tối nay cô chắc hẳn sẽ không trở về. Thế này càng tốt, Diệp Mặc không muốn lúc hắn luyện đan có bất cứ ai quấy rầy.

Lấy ra lò luyện đan Thần Nông, lập tức đánh ra một ngọn chân hỏa, Diệp Mặc lấy ra vài đan dược phụ trợ bắt đầu hòa tan dược liệu. Dược liệu phụ trợ Bồi Khí Đan có thể không có nhiều loại, thứ Diệp Mặc hiện tại đang dùng đều là thứ tìm được trong Thần Long Giá. Tuy không bằng vật quý của Tu Chân giới, nhưng tác dụng điều hòa đối với đan dược thì vẫn có.

Nửa giờ sau. Diệp Mặc lấy cặn ra, rồi ném Huyết Sắc San Hô đã cắt vào. Một tiếng đồng hồ sau nước thuốc của Huyết Sắc San Hô bắt đầu ngưng tụ. Diệp Mặc càng căng thẳng. Nếu như lò đầu tiên có thể luyện ra Bồi Khí Đan, đương nhiên là tốt nhất, nếu như không luyện ra được. Thì đã lãng phí một lò dược liệu.

Nhưng nửa tiếng đã trôi qua. Trán Diệp Mặc đã chảy ra mồ hôi, nguyên khí Bồi Khí Đan tiêu hao quá lớn, vẫn không phải hiện tại hắn có thể luyện ra được, nhưng hắn lại không có cách nào, không luyện chế Bồi Khí Đan, muốn nhanh thăng cấp ở nơi này quả thực là không có khả năng. Ban đầu lúc có được Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo, may mắn không liều lĩnh luyện chế Bồi Nguyên Đan, luyện chế Bồi Nguyên Đan khó khăn gấp bội so với Bồi Khí Đan.

Quá trình luyện đan từ không quen tay đến trơn tru. Nhưng Bồi Khí Đan vẫn không có dấu hiệu thành đan. Tuy trong lòng Diệp Mặc lo lắng nhưng biết lò đan dược này chắc chắn phải bỏ đi. Không phải phương pháp luyện chế của hắn sai mà là chân nguyên của hắn không đủ, nếu như bây giờ có một viên đan dược khôi phục chân nguyên thì hắn chắc chắn có thể hoàn thành luyện chế lò Bồi Khí Đan này.

Rõ ràng biết chân nguyên của hắn không đủ, nhưng Diệp Mặc lại không nỡ từ bỏ, vẫn gượng chống. Hắn đang tìm vận may có lẽ không cẩn thận thì luyện thành đan rồi.

Một tiếng vang thật lớn, trong lò đan còn chưa ngưng tụ nước thuốc thì đã nổ tung, trào lên một làn sóng khí đẩy Diệp Mặc lên rất cao.

Áo Diệp Mặc hoàn toàn bị rách hết, đầu tóc thì loạn như cỏ. Nơi trên người bị nước thuốc làm cho sưng đỏ, Diệp Mặc cảm thấy bực mình, khóe miệng tràn ra một chút máu, tuy nhiên may không bị nội thương nặng.

Võ công vẫn quá thấp, Diệp Mặc thở dài, đang muốn bò lên thu dọn thì bỗng nhiên cửa của hắn bị đá ra.

Diệp Mặc không kịp dùng thần thức quét qua, không nghĩ ngợi gì liền cất lò luyện đan của hắn đi trước tiên. Đồng thời thần thức tập trung vào Phi Kiếm của hắn, dám đá cửa của hắn, chán sống rồi hả.

- Mạc Ảnh… Anh không sao chứ, xin lỗi, vì có chuyện nên quên mất chuyện này, thực sự xin lỗi anh…

Xông vào chính là Lạc Huyên, trong mắt cô tràn đầy sự sốt ruột và lo lắng.

Bây giờ nhìn thấy bộ dáng thê thảm và vết thương chồng chất của Diệp Mặc, ý xin lỗi trong mắt cô lại càng thêm sâu sắc. Lại tiếp lời nói:

- Vẫn may anh không sao, nếu như anh thực sự xảy ra chuyện gì, cả đời tôi đều không an tâm, tuy anh là một người xấu nhưng anh lại không thể giết người.

Thứ linh tinh lộn xộn gì đây? Diệp Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng nói hắn luyện đan liên quan đến cô ấy, lo lắng cho hắn làm gì?

Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức phản ứng lại, xem ra hắn bị vụ nổ đan dược ban nãy làm hồ đồ rồi, cô gái này để một thanh kiếm hắc lệ mộc ở đây, rõ ràng là muốn lợi dụng hắn dụ quỷ tới. Nhìn phản ứng của cô gái này, cũng không phải muốn mạng của hắn, hẳn là tối qua bị chuyện gì đó trì hoãn, quên mất mình để một thanh kiếm hắc lệ mộc ở đây.

Mặc dù biết Lạc Huyên không phải cố ý hại hắn, nhưng cảm giác Diệp Mặc đối với của cô ta cũng không tốt lên được. Dù sao muốn lợi dụng hắn, hơn nữa mệnh của người to bằng trời, cô lại quên mất. Có thể thấy người phụ nữ này đối với tính mạng của người khác cũng chẳng đặt trong lòng, tuy nhiên sự lo âu của cô là thật. Thấy sự lo lắng của cô, hôm nay hắn cũng tha cho cô một lần.

Diệp Mặc mới giãy dụa muốn đứng lên, Lạc Huyên liền lấy một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc đưa cho Diệp Mặc.

- Đây là thuốc dùng để chữa thương, anh ăn trước đi.

Diệp mặc gật gật đầu, hắn cũng muốn xem xem hiệu quả đan dược của cô gái này như thế nào. Tuy nhiên Diệp Mặc mới nuốt xuống thì lập tức biến sắc.

- Ôi trời, không xong rồi, tôi lấy nhầm thuốc.

Lạc Huyên dường như phát hiện ra cô lấy nhầm thuốc, cũng biến sắc kêu lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 306

Lừa Gạt Cô Bé

Tôi không ngờ lại đưa Hồi Khí Hoàn cho anh ăn, vậy phải làm sao bây giờ?

Lạc Huyên dù sao cũng mới mười chín tuổi, đương nhiên biết Hồi Khí Hoàn để một người bình thường ăn thì sẽ xảy ra bi kịch gì.

Hồi Khí Hoàn thứ mà người tu luyện Cổ Võ, thậm chí là người luyện võ Hoàng cấp trở lên dùng để hồi phục nội lực, nếu như một người bình thường không cẩn thận ăn phải loại đan dược này, vậy thì chỉ có một kết quả đó là nổ tan xác mà chết.

Cô trong tình thế vội vội vàng vàng không ngờ lại cho Hồi Khí Hoàn biến thành thuốc chữa thương, đưa cho người "Bình thường" này ăn, nếu không lo mới là lạ.

Trong lòng Diệp Mặc cũng kinh hãi, không phải vì do ban nãy thuốc Lạc Huyên đưa cho hắn là Hồi Khí Hoàn mà là thuốc Lạc Huyên đưa hắn ban nãy không ngờ có thể khôi phục chân nguyên, tuy không nhiều nhưng đan dược có thể khôi phục được chân nguyên hắn đều không có. Cô gái này lấy thứ này từ đâu vậy? Trong đan dược này có thể có rất nhiều dược liệu quý báu, hắn muốn tìm cũng không tìm thấy. Chỉ có những dược liệu quý báu này bị luyện chế thành thuốc hồi nguyên khí đơn giản, quả thực là phung phí của trời.

Nếu có được loại Hồi Khí Hoàn này chỉ cần đầy đủ, Diệp Mặc có thể tưởng tượng, hắn thậm chí có thể dựa vào Hồi Khí Hoàn luyện chế ra Bồi Khí Đan. Sao mới có thể hỏi cô nàng này để Hồi Khí Hoàn về tay hắn? Hơn

nữa nhất định phải vào tay hắn.

Sắc mặt Diệp Mặc biến ảo không ngừng, hắn rất muốn đánh ngã Lạc Huyên sau đó lục soát người, nhưng loại chuyện như này, Diệp Mặc thực sự không làm được. Nếu như ban đầu cô gái này thực sự muốn hại hắn, hắn làm vậy cũng không có gánh nặng tâm lý gì, nhưng thực sự là Lạc Huyên không muốn hại hắn, chuyện này nên làm hay không?

Nhìn sắc mặt Diệp Mặc có chút cổ quái, Lạc Huyên càng sốt ruột. Thậm chí đến nước mắt cũng tuôn ra, cô trơ mắt nhìn Diệp Mặc nhưng lại không có cách nào cứu mạng hắn, ăn Hồi Khí Hoàn thì có đưa hắn đến bệnh viện thì cũng là chữ chết, huống hồ còn kiên quyết không đến bệnh viện, Cô chỉ biết thì thào nói:

- Xin lỗi, tôi thực sự không cố ý, xin lỗi…

- Có phải tôi có vấn đề gì không? Sao cảm thấy bụng không thoải mái?

Diệp Mặc nghĩ một lúc lâu mới mở miệng nói.

- Vâng Lạc Mâu xoa xoa mắt gật đầu vâng một tiếng rồi lại tiếp lời hắn:

- Hồi Khí Hoàn chỉ có thể được người thu luyện Cổ Võ ăn. Sau khi anh ăn sẽ bị nổ tan xác. Xin lỗi, em…

Trong lòng Diệp Mặc cười đến đau cả bụng nhưng sắc mặt hắn lại càng đáng sợ.

- Tôi sắp chết rồi, là do Hồi Khí Hoàn của cô gây nên đấy. Vì vậy sau khi tôi chết biến thành quỷ thì cũng sẽ đi theo cô, tôi và cô không có oán có thù gì, cô lại hại chết tôi. Cái nhà ma này lại thêm một con ma, vì thế tôi không thể tha cho cô…

Sắc mặt Lạc Huyên hơi trắng bệch, lại lắc đầu nói:

- Không phải tôi cố ý, thực ra tôi cũng không sợ ma, ma của lầu chín tôi

còn lên bắt…

- Kệ cô có sợ hay không, tôi cũng chết trong tay cô vì vậy tôi phải theo cô cả ngày lẫn đêm, một khi có cơ hội, tôi sẽ ăn cô…

Diệp Mặc hung hãn nói.

Lạc Huyên lại càng sốt ruột nói:

- Tôi thực sự không cố ý hại anh, nếu như sau khi anh chết, hồn ma cũng sẽ tan biến.. Ớ, bụng anh sao không to lên? Người bình thường ăn xong Hồi Khí Hoàn bụng dần dần biến to lên, cuối cùng nổ tung…

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, nhưng ngàn vạn lần không thể để cô túm được đuôi, cái hắn muốn lừa là Hồi Khí Hoàn một khi cô nhìn ra thứ gì đó thì xong đời rồi. Nghĩ đến đây, bụng của hắn cũng dần dần to ra.

- Á, bụng của anh…

Lạc Huyên hận không thể tát cho mình một cái, cô vừa nói đến bụng của Diệp Mặc thì bụng của Diệp Mặc liền bắt đầu to lên.

- Làm sao bây giờ?

Lạc Huyên càng lo lắng, may cô nhìn thấy bụng Mạc Ảnh tuy to lên nhưng lại rất chậm.

Diệp Mặc lại hơi mệt mỏi nói:

- Tôi sắp chết rồi, cô ra ngoài đi, tôi không muốn cô nhìn tôi chết.

- Nhưng…

Lạc Huyên lo lắng nhìn Diệp Mặc, một lúc sau mới nói.

- Xin lỗi, là tôi hại anh chết.

Diệp Mặc trong lòng bực mình, hắn cũng đã nói như vậy, cô nói xin lỗi thì có ích gì, câu sau thì phải nói anh có tâm nguyện gì không, tôi giúp anh hoàn thành là được rồi.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị nhắc nhở Lạc Huyên, Lạc Huyên lại gạt nước mắt nói:

- Nếu như anh có tâm nguyện gì chưa xong, tôi nhất định giúp anh hoàn thành.

Sắc mặt Diệp Mặc càng âm trầm nói:

- Tôi không muốn hận cô nhưng tôi hận Hồi Khí Hoàn của cô, cô đưa hết Hồi Khí Hoàn cho tôi đi, trước lúc chết tôi phải báo thù chỗ Hồi Khí Hoàn này, đây là tâm nguyện duy nhất của tôi.

Lạc Huyên lại không nghĩ tới thứ khác, mà vẻ mặt đáng thương lấy Hồi Khí Hoàn ra nói:

- Thực sự không liên quan đến chuyện Hồi Khí Hoàn hoàn toàn đều tại tôi…

Diệp Mặc thấy cô không ngờ không đưa Hồi Khí Hoàn cho hắn, trong lòng quýnh lên, lập tức nói:

- Cô không muốn hoàn thành tâm nguyện của tôi thì thôi, sau khi tôi chết có biến thành ma thì cũng theo cô ngày đêm. Cho dù cô không sợ ma nhưng tôi sẽ tìm bọn ma đồng đạo cùng đến tìm cô.

Sắc mặt Lạc Huyên hơi trắng bệnh, tuy cô không sợ ma là điều kiện tiên quyết, nếu như cô thực sự không sợ, thì cũng không cần đặt Kiếm Hắc Mộc Lệ ở chỗ Diệp Mặc. Nói cho cùng thì vẫn hơi sợ, muốn mượn Diệp Mặc thêm can đảm mà thôi.

Bây giờ Diệp Mặc nói như vậy, cô nhanh chóng trả lời:

- Ngàn vạn lần đừng thế, tôi đồng ý với anh.

Vừa nói vừa cẩn thận đặt Hồi Khí Hoàn trước mặt Diệp Mặc, qua một lúc lâu mới nói:

- Nếu như anh chết biến thành ma thì đừng có theo tôi nhé, nếu có theo thì cũng đừng kêu quá nhiều ma …

Diệp Mặc lập tức thu hồi Hồi Khí Hoàn, nào còn tâm tư cãi cọ cùng Lạc Huyên, vội vàng nói:

- Được rồi, tôi sẽ không theo cô, cô ra ngoài đi, tôi muốn một mình yên tĩnh, nhớ là sửa cửa giúp tôi, tôi muốn đóng cửa.

Nói xong Diệp Mặc đã đứng lên đẩy Lạc Huyên ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Diệp Mặc nhìn Hồi Khí Hoàn trong tay, trên mặt thậm chí hơi nóng, giống như một người lớn như hắn lừa gạt đồ của trẻ con vậy, tuy nhiên cô gái này cũng không thể coi là trẻ con. Cô không những tính kế hắn mà còn đưa nhầm thuốc cho hắn uống.

Nếu hắn thực sự là người thường nói không chừng đã toi rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng biết hắn đang kiếm cớ cho bản thân, dù sao lọ Hồi Khí Hoàn này trên Trái Đất chắc chắn rất quý báu. Thôi vậy, đến lúc hắn luyện ra Bồi Khí Đan, nói không chừng Lạc Huyên có thể thăng lên kỳ đầu của Huyền Cấp, coi như là hắn bồi thường cho cô.

Dù sao không có Hồi Khí Hoàn, với luyện khí tầng ba của Diệp Mặc muốn luyện ra Bồi Khí Đan thực sự có chút khó khăn.

Lạc Huyên đứng bên ngoài cửa phòng, bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng. Nhưng chỗ nào không đúng thì cô lại không nói ra được.

Diệp Mặc dọn dẹp lại phòng một chút, sau đó tắm rửa, dùng thần thức quét ra ngoài lại phát hiện Lạc Huyên vẫn chưa rời khỏi, ngồi ngẩn người trong phòng khách của hắn.

Diệp Mặc bất đắc dĩ, chỉ đành mở cửa ra, nhìn Lạc Huyên hỏi:

- Sao cô vẫn chưa đi?

- Á, anh thực sự không chết? Thực sự tốt quá rồi? Tôi còn tưởng rằng…

Tuy nhiên cuối cùng nửa câu nói sau cô không nói ra. Nhưng cô nhìn thấy Diệp Mặc thực sự không có việc gì đứng trước mặt cô, sự vui vẻ trên mặt là thực sự.

Thấy vẻ mặt này của Lạc Huyên, trong lòng Diệp Mặc lại hơi xấu hổ. Chỉ là xấu hổ này lóe lên rồi biến mất, cùng lắm thì anh đây cho cô Bồi Khí Đan, mà thôi, so với Hồi Khí Hoàn của cô quý giá hơn nhiều.

Diệp Mặc chỉ đành hơi xấu hổ nói:

- Đúng vậy, tôi vốn cảm thấy bụng mình rất không thoải mái không biết là chuyện gì, sau đó thì dần dần tốt hơn, hơi kỳ lạ. Được rồi, cô cũng về đi, chỉ là cửa của tôi hỏng rồi, ngày mai phải sửa cửa.

Diệp Mặc sợ Lạc Huyên nhớ đến chuyện Hồi Khí Hoàn, vội vàng ngắt lời, mục đích nói nhiều lời như vậy chính là muốn để cô rời khỏi sớm một chút, đừng nhớ đến Hồi Khí Hoàn.

- Đúng rồi, tôi cũng quên hỏi anh, ban nãy lúc tôi trở về nhìn thấy anh bị thương, có phải vì thứ ở lầu trên xuống? Anh đợi chút, tôi đi xem xem.

Lạc Huyên nói xong, không đợi Diệp Mặc trả lời liền vội vội vàng mà chạy ra ngoài.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức đi theo cô, lại phát hiện không ngờ từ ban công lầu chín, hôm nay cô không ngờ không sợ hãi, đúng là kỳ lạ. Tuy nhiên sau khi Lạc Huyên tới lầu chín, lập tức tỉ mỉ xem xét một lượt, cuối cùng ánh mắt của cô rơi trên dấu chân trên mặt đất.

Có một hàng dấu chân là hôm trước cô để lại, nhưng bên cạnh dấu chân

của cô lại nhìn thấy một chuỗi dấu chân nữa, cũng là dấu chân của phụ nữ, tuy nhiên dấu chân đó chỉ đến bên cửa sổ là không thấy nữa. Khiến cô ngạc nhiên chính là, bên cạnh hai hàng dấu chân còn có một dấu chân nữa, chỉ là dấu chân này to hơn rất nhiều, hơn nữa lại xuất hiện đột ngột. Bởi vì xung quanh dấu chân này không có bất cứ dấu chân nào, nói đúng ra dấu chân này đột ngột xuất hiện.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm sắc mặt không ngừng biến ảo của Lạc Huyên, trong lòng thầm khen cô cẩn thận. Tuy kinh nghiệm của cô vẫn ít đến đáng thương, nhưng cô lại rất cẩn thận.

Vết chân này đương nhiên là do Diệp Mặc để lại, hắn quên mất xóa đi, chỉ có điều sau khi hắn để lại vết chân thì liền lập tức bay vọt lên ban công tầng mười, vì thể dấu chân này nhìn có vẻ rất đột ngột.

Diệp Mặc vốn cho rằng Lạc Huyên còn muốn lên lầu kiểm tra, không ngờ sau khi cô xem cái vết chân thừa ra này xong liền quay người ra ban công. Lại xuống phòng Diệp Mặc.

- Cô còn quay lại làm gì?

Điều Diệp Mặc sợ nhất bây giờ là đối diện với Lạc Huyên, ngàn vạn lần cô đừng hỏi hắn Hồi Khí Hoàn nha, thứ này có tác dụng lớn với hắn.

Lạc Huyên đứng trước Diệp Mặc, nhăn nhó một lúc lâu mới nói:

- Cái kia, Mạc Ảnh, vừa nãy tôi…

- Ôi trời, cửa của tôi còn chưa sửa xong, cô đến xem đi. Nghe nói tòa nhà này không an toàn lắm, nhỡ may buổi tối có thứ gì đó vào phòng tôi thì tôi thảm rồi.

Diệp Mặc vừa nghe liền biết cô muốn hỏi hắn Hồi Khí Hoàn, không nghĩ ngợi gì liền lập tức cắt đứt lời của Lạc Huyên, đi tới bên cái cửa bị Lạc huyên đá hỏng, bắt đầu kiểm tra cửa.

Lạc Huyên vội vàng đi theo nói:

- Không sao đâu, ngày mai tôi tìm người giúp anh sửa, nếu như buổi tối anh cảm thấy không an toàn, thì anh ở trong nhà tôi, bên đó có ba phòng đấy?

- Như vậy à, như thế không tốt lắm, hay cô đi trước đi, đợi lát nữa tôi muốn đi thì tôi sẽ ấn chuông cửa nhà cô.

Diệp Mặc lập tức nói.

- Được, tôi đi trước đây, hôm nay tôi hơi mệt, anh phải sang sớm một chút không thì tôi ngủ mất.

Lạc Huyên gật gật đầu, chỉ là cô mới đi tới bên cửa thì lại dừng lại, trong lòng Diệp Mặc căng thẳng, sẽ không còn nhớ tới chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 307

Có Chút Áy Náy

Quả nhiên Lạc Huyên dừng lại, chần chừ hồi lâu mới nói:

- Đúng rồi Mạc Ảnh, em đưa anh Hồi Khí Hoàn anh trả lại tôi đi, chỗ thuốc này đối với tôi rất quan trọng.

Lời cô nói là lời thật lòng, buổi tối nếu có Hồi Khí Hoàn, nói không chừng cô sẽ không xuống lầu, tiếp tục tới tầng mười tìm, nhưng cô không có Hồi Khí Hoàn cô không dám lên. Hơn nữa 'Hồi khí hoàn' này vô cùng quý báu, nếu không phải lần này đi rat u luyện, lọ'Hồi khí hoàn' này cô là tuyệt đối không chiếm được. Không chỉ là cô, ngay chính sư phụ cô, 'Hồi khí hoàn' cũng không dễ dàng lấy được như vậy.

Bởi vì tuổi Lạc Huyên nhỏ nhất vì thế nên mới có được lọ Hồi Khí Hoàn, cũng không quá mười hai viên mà thôi. Mà hai sư tỷ của cô mỗi người chỉ có sáu viên. Bởi vì Diệp Mặc sắp chết hơn nữa cần Hồi Khí Hoàn là di nguyện trước lúc lâm chung, vì thế Lạc Huyên tuy không nỡ nhưng lúc đó lại không nghĩ nhiều. Đối với một người sắp chết hơn nữa lại là người chết trong tay mình, muốn một lọ Hồi Khí Hoàn thì cô không có cách nào từ chối.

Bây giờ Diệp Mặc lại sống lại rồi, Hồi Khí Hoàn quý như vậy, cô chắc chắn phải lấy về. Vì thế cho dù Diệp Mặc đánh lạc hướng như thế nào, Lạc Huyên đều nhớ có một lọ Hồi Khí Hoàn trên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe xong lời của Lạc Huyên xong thiếu chút nữa thì thổ huyết, không ngờ hắn đánh lạc hướng lâu như thế, cuối cùng vẫn hỏi. Để hắn đưa ra Hồi Khí Hoàn là không có khả năng, bây giờ hắn không có đan dược khôi phục chân khí. Không phải hắn không luyện chế ra được mà là hắn

không có loại dược liệu này. Vì thế lọ Hồi Khí Hoàn này đối với Diệp Mặc rất quan trọng, không có Hồi Khí Hoàn này hắn không có cách nào luyện chế ra Bồi Khí Đan.

Thấy Diệp Mặc một lúc lâu không nói gì, Lạc Huyên lại có chút bối rối, lúc cô đang chuẩn bị hỏi tiếp. Diệp Mặc lại thở dài nói:

- Ôi, tôi tưởng là tôi chết trong tay Hồi Khí Hoàn. Vì thế tôi vứt toàn bộ Hồi Khí Hoàn cô đưa tôi đi rồi. Bây giờ cô hỏi đến tôi cũng không lấy ra được.

- Á…

Lạc Huyên nghe xong lời Diệp Mặc, nước mắt bắt đầu vòng quanh hốc mắt, bình Hồi Khí Hoàn quý như vậy không ngờ lại bị vứt đi. Ngây ngốc rất lâu cô mới lau nước mắt nói:

- Anh… Anh vứt ở chỗ nào?

Diệp Mặc nhìn cô gái này không ngờ bị hắn làm cho khóc, trong lòng cũng có chút xấu hổ, chỉ đành cứng rắn nói:

- Tôi tiện tay vứt ra ngoài cửa sổ, ai biết vứt đi đâu chứ, nói không chừng đều rơi ra bị kiến ăn hết rồi.

Lạc Huyên nghe xong lời của Diệp Mặc, không ngờ không hỏi nữa mà xoay người đi ra ngoài.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đi rồi. Còn ngây ra nữa thì hắn thực sự không chịu nổi rồi. Không phải là một lọ Hồi Khí Hoàn sao, làm hắn giống như có rất nhiều cảm giác bứt rứt vậy.

Diệp Mặc nhìn cánh của bị đá nát. Cũng lười để ý. Hắn trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, đợi ngày mai Lạc Huyên đi học, hắn lại luyện mấy lò đan dược, đợi sau khi quen tay thì toàn lực luyện chế Bồi Khí Đan.

Nhưng Diệp Mặc vẫn chưa lên giường, thần thức của hắn đã quét đến Lạc Huyên, cô gái này không ngờ lại mang theo một cái đèn, tìm cái gì đó ở dưới lầu.

Không phải chứ. Diệp Mặc vô lực rên rỉ một tiếng, cái cô này đúng thật là phiền phức, hắn đã nói vứt đi rồi, ban đêm cô còn mang đèn đi tìm, điều này làm hắn sao mà chịu nổi đây.

Ôi, để cô ấy đi đi, đợi cô tìm một lúc không thấy thì sẽ không tìm nữa. Sớm biết thì đã nói vứt vào bồn cầu thì xong rồi. Diệp Mặc hung hăng nghĩ, không quan tâm cô nữa, đi ngủ.

…

Buổi sáng sau khi Diệp Mặc rời giường rất thoải mái, rửa mặt xong. Chuẩn bị xuống lầu đi uống sữa đậu nành. Lại từ ban công mà phát hiện ra Lạc Huyên vẫn đang tìm ở dưới lầu. Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, cái cô ngốc này sẽ không tìm cả đêm chứ.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của Lạc Huyên, Diệp Mặc im lặng, hắn thở dài, thôi được rồi, trả lại cô ấy vậy. Không có Hồi Khí Hoàn thì hắn nghĩ cách khác, như vậy quả thực khiến hắn có một loại cảm giác mắc tội.

Diệp Mặc vừa định gọi Lạc Huyên lên đưa Hồi Khí Hoàn cho cô. Lại nhìn thấy Lạc Huyên thất vọng nhìn lại lần nữa, không ngờ xoay người lên lầu.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến quầng mắt cô hơi thâm, hơn nữa còn hơi sưng, biết tối qua hẳn là cô vì Hồi Khí Hoàn mà đau lòng cả buổi tối. Tuy nhiên nếu như cô đã buông tay thì không cần thiết trả lại cô nữa rồi.

Chỉ có điều nhất thời Diệp Mặc không dám đi xuống uống sữa đậu nành, hắn nghĩ xuống muộn một chút, tránh cho lúc uống sữa đậu nành thì đụng với Lạc Huyên, dù sao trong lòng vẫn thấy có lỗi.

Trở lại phòng, Diệp Mặc lấy Âm Sát Châu ra chơi một lúc, phỏng chừng

lúc này chắc Lạc Huyên đã đi rồi, lúc này mới chậm rì rì chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

- Sao cô còn chưa đi?

Diệp Mặc mở cửa ra lại nhìn thấy Lạc Huyên ngồi trong phòng khách, thầm nói không có cửa đúng thật là không tiện mà.

Tuy nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lạc Huyên hơn nữa có chút uể oải, Diệp Mặc vốn muốn nói đừng tùy tiện đến nhà người khác, không ngờ lại nói không nên lời.

Lạc Huyên vốn muốn nói chuyện, sau khi thấy Diệp Mặc mở cửa, lập tức xông vào phòng Diệp Mặc. Cô cẩn thận nhìn phòng Diệp Mặc, cuối cùng mới lắc lắc đầu.

Diệp Mặc có chút kinh ngạc mà nhìn Lạc Huyên, lòng thầm nói hắn muốn cất Hồi Khí Hoàn đi thì cũng không thể bị cô kiểm tra được. Nhìn điệu bộ này của Lạc Huyên, không ngờ giống như đang tìm tòi trong phòng hắn vậy.

Lạc Huyên nhìn hồi lâu lúc này mới quay đầu lại nói:

- Mạc Ảnh, tôi phát hiện phòng của anh có âm sát khí, có thể phòng của anh tối qua có thứ không sạch sẽ tới. Tối qua anh có phát hiện ra có chỗ nào khác thường không?

Diệp Mặc sửng sốt, phòng của hắn có thứ không sạch sẽ? Ma dám đến phòng Diệp Mặc, tới tìm cái chết à. Chỉ có đều Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu ý tứ của Lạc Huyên, lúc nãy hắn lấy ra Âm Sát Châu, loại hơi thở sát khí này bị Lạc Huyên nhận ra. Cảm quan của cô gái này cũng thực sự mẫn cảm, Diệp Mặc hỏi theo bản năng:

- Sao cô biết?

Lạc Huyên lại nghiêm mặt nói:

- Mắt của tôi có thể nhìn thấy thứ mà người khác không thấy, lúc nãy dường như tôi nhìn thấy phòng anh có chút âm sát khí, tuy nhiên rất nhạt, bây giờ đã hết rồi. Nhưng âm sát khí này xuất hiện chắc chắn có chút không bình thường, tôi khuyên anh không nên ở đây nữa.

Diệp Mặc âm thầm tán thưởng, tuy nhiên lại nói:

- Lạc Huyên, cô không đi làm đạo cô quả thực lãng phí.

Nói xong trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới, Lạc Huyên này không phải đạo cô sao? Ôi, đáng tiếc, một cô bénhư vậy lại đi làm đạo cô.

Quả nhiên trên mặt Lạc Huyên có chút không tự nhiên, than thở một cái nhưng lại không nói gì.

- Chuyện kia, hôm nay cô không đi học…

Diệp Mặc bây giờ sợ nhất chính là ở cùng một chỗ với Lạc Huyên, một khi ở cùng với cô hắn sẽ không tự chủ mà nghĩ tới lọ Hồi Khí Hoàn kia.

Lạc Huyên lắc lắc đầu nói:

- Xin lỗi, tối qua bởi vì tôi không ở nhà, quên mất chỗ anh ở không có cửa. Thiếu chút nữa bị thứ không sạch sẽ làm tổn thương vì thế buổi sáng vừa trở về thì liền giúp anh gọi điện thoại, đợt lát nữa sẽ có có người tới sửa cửa.

Diệp Mặc há miệng thở dốc, lòng thầm nói, sao cảm thấy Lạc Huyên này với mấy ngày trước rất không giống nhau? Lẽ nào bởi vì mất đi Hồi Khí Hoàn, phẩm hạnh bây giờ mới thay đổi lớn? Cô nên lấy cái khí thế giơ chân đá Ngô đại công tử ra, như thế anh đây mới sẽ không thấy tội lỗi.

- Không sao, không sao, tôi ở trong này rất tốt, rất tốt…

Diệp Mặc vội vàng khoát tay, nhìn Lạc Huyên thờ ơ chỉ đành nói lại:

- Tôi xuống dưới đi uống sữa đậu này đây, tạm biệt nhé.

Nói xong, Diệp Mặc xoay người rời đi, thầm nói cô không rời đi tôi nhường cô còn không được sao?

- Đợi đã…

Lạc Huyên bỗng nhiên gọi Diệp Mặc lại.

- Còn có chuyện gì?

Diệp Mặc có chút kì quái nhìn Lạc Huyên.

Lạc Huyên chần chờ một lát cuối cùng nói:

- Tôi có chút việc muốn anh giúp.

Trong lòng Diệp Mặc thầm thấy kì lạ, Lạc Huyên không thể là loại người cần hắn giúp. Càng huống hồ, với cái địa vị của hắn trong lòng cô, cô cần sự giúp đỡ thì cũng không không tìm hắn, lẽ nào lại muốn chơi chiêu sao? Diệp Mặc trong lòng lại không dao động, nếu cô không chơi bẩn, chuyện nhỏ mình cũng có thể giúp chút, dù cô ta giở trò gì nữa, mình cũng sẽ không bị một cô bé bắt bí đâu Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cười ha hả, - Không vấn đề gì, chúng ta là hàng xóm mà, cô nhiệt tình, tôi thỉnh thoảng giúp cô cũng là điều nên làm, nói đi, chuyện gì?

- Tôi ở Thuần An có một trưởng bối, bởi vì đại thọ một trăm tuổi của ông vì thế em muốn đi thăm hỏi ông ấy. Không biết anh có thể đi cùng tôi một chuyến không?

Do dự mãi Lạc Huyên mới nói ra.

Diệp Mặc có chút kỳ quái hỏi:

- Nếu là trưởng bối của cô thì cô trực tiếp đi thăm hỏi là được rồi, gọi tôi làm gì? Chẳng lẽ người ta còn có thể ăn cô sao?

Lạc Huyên vội vàng giải thích:

- Không phải, là như vậy, vị trưởng bối này đã từng ở đại học khoa học Thuần An một khoảng thời gian, đại học khoa học Thuần An là đại học có lịch sử lâu đời nhất Hoa Hạ, thậm chí tiền thân có thể tới tận thời Đường, đại học khoa học Thuần An vì một chuyện lớn, vì vậy rất nhiều sách của thư viện đều bị thất lạc. Nhưng phần lớn sách thất lạc đều được vị trưởng bối này sưu tầm lại, mà em thích nhất là đọc sách, vì thế người nhà em cũng để em tới thăm hỏi trưởng bối này, thuận tiện đọc những cuốn sách cổ đó.

- Vậy cô đi xem đi, tôi nghĩ vị trưởng bối này của cô cũng sống được một trăm tuổi rồi, sẽ không nhỏ mọn không để cô xem chứ. Hơn nữa, nếu như ông ấy nhỏ mọn như vậy, cô gọi tôi cũng vô ích.

Diệp Mặc tùy ý nói, hắn không muốn đến chỗ công cộng. Những chuyện khác coi như được, tới tham dự một đại thọ của một ông lão trăm tuổi, Diệp Mặc lại không muốn đi, bởi vì sẽ có rất nhiều người, thứ hắn sợ nhất bây giờ chính là đông người.

- Nhưng, nhưng vì trưởng bối này còn có một đứa chắt đang học ở đại học khoa học Thuần An, anh ta rất phiền, em thực sự không muốn đi nhưng vì em lại không thể không đi.

Lạc Huyên có chút khó xử nói.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Cho nên cô kéo tôi đi làm bia đỡ đúng không, xin lỗi, tôi không thích làm bia đỡ.

Lạc Huyên lại nghiêm mặt nói:

- Không phải để anh làm bia đỡ, tôi thực sự muốn anh giúp tôi. Lúc nãy không phải anh nói chúng ta đều là hàng xóm, anh có thể giúp hàng xóm không? Hơn nữa lần này đi thời gian không lâu, lúc em đọc sách anh chỉ cần giữ chân cái người đó là được rồi.

- Hơn nữa, hơn nữa Hồi Khí Hoàn là thứ rất quan trọng người nhà cho

tôi, tôi đã làm mất rồi, nếu như đến chuyện này cũng làm không tốt, tôi trở về không biết nên nói sao nữa.

Diệp Mặc sửng sốt, không đúng nha, trong lời nói của Lạc Huyên này còn có ẩn ý. Chẳng lẽ cô đã hòai nghi hắn cất Hồi Khí Hoàn đi? Lại lấy Hồi Khí Hoàn ra nói?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 308

Bắt Kẻ Trộm Thu Tang Vật

Nghe Lạc Huyên nói vậy, Diệp Mặc sắc mặt khó coi, nói rằng:

- Đi cũng được, nhưng nhất định phải là một tuần sau, mấy ngày này tuyệt đối không được.

Dù là phải lộ tẩy, Diệp Mặc cũng phải chờ cho luyện xong đan dược, sau khi thăng cấp xong luyện khí tầng bốn đã. Nếu không, hắn thà rằng không cần "Hồi Khí Hoàn", nhưng theo lời cô ả này thì có lẽ hắn đã bị nghi ngờ.

Lạc Huyên tự nhiên cười nói:

- Lễ mừng thọ của vị tiền bối đó còn những mấy ngày, cho nên anh không cần phải lo lắng.

Nhìn thấy bộ dạng xoay người mà đi của Lạc Huyên, Diệp Mặc nghi ngờ rằng sự nhỏ mọn của mình đã bị cô ả đoán trúng. Nói không chừng cô ta đã sớm biết "Hồi Khí Hoàn" của cô ta nằm trong tay hắn, cô bé này sao bây giờ lại thông minh đến thế?

Lạc Huyên nhìn chằm chằm tấm lưng của Diệp Mặc lúc hắn đi xuống lầu, lúc này mới lẩm bẩm nói:

- "Hồi Khí Hoàn" của mình chắc chắn là do hắn lấy, không ngờ được rằng con người này lại xấu đến mức này. Không những nhân phẩm tồi, mà còn thích đi lừa lấy đồ của người khác. Một thanh niên như vậy, làm ít ăn nhiều đã không nói, lại còn muốn ra ngoài chơi gái, thậm chí trộm đồ của người khác, đúng là tồi đến mức không còn gì để nói.

- Đại sư tỷ nói đúng, con người kia đúng là người xấu. Chỉ là không biết hắn để "Hồi Khí Hoàn" ở chỗ nào. Lần này phải cho hắn biết thế nào là Hoắc Các của đại học Thuần An, ai biều anh lấy "Hồi Khí Hoàn" của tôi, đến lúc đắc tội với Hoắc Các, tôi xem anh sẽ làm thể nào? Chờ cho đến lúc anh cầu xin tôi, tôi sẽ đòi lại "Hồi Khí Hoàn".

…

Lúc Diệp Mặc quay trờ lại thì đã có người đến thay cửa rồi, Lạc Huyên đang đứng một bên để nhìn. Cô nhìn thấy Diệp Mặc quay trở lại, gật gật đầu, nhưng không nói gì cả.

Cửa rất nhanh đã thay xong rồi, nhưng tiền là do Lạc Huyên trả. Bản thân Diệp Mặc cũng không có bao nhiêu tiền, hơn nữa cái cửa là do cô ta đá hỏng, vì vậy hắn cũng không chủ động đến trả tiền.

Thấy Diệp Mặc đi ra đóng cửa, cũng không mở ra nữa, Lạc Huyên không thoải mái nhìn cánh cửa lớn nhà Diệp Mặc, trong lòng lại nghĩ, con người này không những xấu, mà còn rất keo kiệt. Cứ cho là mình đá hỏng cửa nhà hắn, nếu hắn chủ động nói trả tiền thì mình cũng sẽ không để hắn phải trả, nhưng hắn một câu cũng không mở mồm ra nói.

Nhưng Lạc Huyên ngẫm nghĩ một chút rồi vẫn lấy ra thanh kiếm gỗ đào ra treo lên trên đỉnh cánh cửa. Diệp Mặc dùng thần thức nhìn một lượt, vật lần này Lạc Mâu treo lên đúng là kiếm gỗ đào, không phải cái vật lần trước, xem ra Lạc Huyên này vẫn còn có chút lương tâm.

Diệp Mặc nhìn thấy Lạc Huyên lên giường đi ngủ, cũng thu hồi lại thần thức, biết rằng cô ta đêm qua không ngủ.

Đầu tiên Diệp Mặc dự định luyện thử thêm mấy lò đan dược khác, nhưng nhìn chỗ dược liệu trong nhẫn, chỉ còn một chút, nếu đem tất cả luyện thành đan dược, không chừng đến "Bồi Khí Đan" hắn cũng không luyện được.

Ngẫm nghĩ một lúc, Diệp Mặc quyết định hay là luyện "Bồi Khí Đan" trước. Bây giờ đã có "Hồi Khí Hoàn" của Lạc Huyên rồi, mặc dù cách luyện "Bồi Khí Đan" hắn vẫn chưa nắm chắc mười phần, nhưng cũng còn hơn hôm qua không biết một chút gì.

Xác định Lạc Huyên ở phòng bên cạnh đã ngủ rồi, Diệp Mặc lại cắt một nửa "Huyết sắc san hô", sau đó lấy lò luyện đan Thần Nông ra, cho dược liệu vào, cũng như hôm qua, bắt đầu luyện nước thuốc.

Hai giờ sau, Diệp Mặc lại cảm thấy thiếu chân khí, hắn lập tức lấy "Hồi Khí Hoàn" ra, tiện tay bỏ một viên vào miệng, mặc dù có hồi phục được một chút chân khí, nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều. Diệp Mặc thầm kêu, loại "Hồi Khí Hoàn" này đúng là không ổn, mà Lạc Huyên coi nó là một bảo bối.

Diệp Mặc lại đổ ra năm viên "Hồi Khí Hoàn" rồi cho vào miệng. Một lúc ăn sáu viên "Hồi Khí Hoàn", chân khí của Diệp Mặc đã khôi phục hơn nửa. Đáy nồi lúc đó đã có chút uể oải, giờ lại sôi sục lên một chút. Lại một tiếng sau, Diệp Mặc lại một lần nữa nuốt hai viên "Hồi Khí Hoàn", nước thuốc trong nồi đã bắt đầu ngưng tụ.

Tinh thần của Diệp Mặc đặt hết ở lò luyện đan này, hắn chỉ còn hi vọng lần này thôi, nếu thất bại, mặc dù vẫn còn một lò dược liệu, nhưng "Hồi Khí Hoàn" đã hết. Nếu là ở Tu Chân giới hắn còn có thể dùng linh thạch xếp thành một Tụ Linh Trận, nhưng hiện tại không có cái nào cả.

Nước thuốc trong lò đan càng ngày càng ngưng tụ, Diệp Mặc mặc dù muốn ăn thêm hai viên "Hồi Khí Hoàn", nhưng không thể phân tâm, chỉ có thể tiếp tục tập trung toàn bộ tinh thần vào trong lò đan.

Mồ hôi trên người Diệp Mặc càng lúc càng nhiều, thậm chí khói trắng đã bốc lên đỉnh đầu. Nhưng mùi thơm trong lò luyện càng lúc càng đậm, cuối cùng nước thuốc đã ngưng tụ hết thành đan dược. Diệp Mặc kêu khẽ một tiếng, những tiếng nổ nhỏ trong lò phát ra. Mấy viên đan dược màu đỏ nhạt từ trong lò bay ra, Diệp Mặc nhanh tay lấy bình ngọc ra đựng những viên đan dược này vào.

Không ngờ luyện được 9 viên "Bồi Khí Đan", Diệp Mặc trong lòng mừng thầm. Một lò "Bồi Khí Đan" có hiệu suất cho ra đan dược là 18 viên, nhưng hắn đã luyện thành được 9 viên, đây đã là nhiều hơn rất nhiều so với mong đợi rồi.

Diệp Mặc thu lại lò luyện đan, lúc này mới phát hiện toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cảm thấy chột dạ. Lò "Hồi Khí Hoàn" này khiến hắn trọng thương nguyên khí. Hắn có chút cảm kích đối với Lạc Huyên, nếu không gặp được cô gái này, cứ cho là hắn điều chỉnh được đến trạng thái tốt nhất một lần nữa cũng đừng nghĩ đến chuyện luyện thành một lò "Bồi Khí Đan".

Diệp Mặc vừa đứng dậy thì cửa phòng của hắn bị đá văng ra.

Lạc Huyên kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc toàn thân ướt đẫm mệt mỏi rã rời, sửng sốt một lúc lâu cũng không nói được câu nào.

- Anh...

Một lúc lâu sau cô mới nói được một chữ.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nhìn Lạc Huyên, trong lòng muốn khóc mà không có nước mắt, cô bé này liên tiếp hai lần đá hỏng cửa nhà hắn, một lần là cửa lớn, lần này là cửa phòng. May mà đan dược vừa mới luyện xong, nếu không thì đúng là đến khóc cũng không còn kịp nữa rồi.

- Lạc Huyên ạ, tôi nói thế này nhé, cô lần sau có thể không đá tung cửa nhà tôi được không, bao nhiêu cái riêng tư của tôi đã bị cô nhìn thấy hết rồi.

Diệp Mặc thở dài, nói với Lạc Huyên đang đứng ở cửa.

Nếu không phải là vì Lạc Huyên đưa cho hắn "Hồi Khí Hoàn", lại còn lò "Bồi Khí Đan" vừa luyện xong nữa, tâm trạng của Diệp Mặc đang rất tốt, nếu không, không chừng hắn đã đá người phụ nữ này ra ngoài rồi.

- Rất xin lỗi anh, tôi không biết anh đang làm gì. May mà tôi có một cái chìa khóa cửa chính, tôi đã gọi mấy lần rồi, ấn chuông cửa mà anh vẫn

không mở, tôi cứ tưởng anh gặp chuyện gì, cho nên...

Lạc Huyên có chút xấu hổ nói vậy.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nhìn Lạc Huyên, trong lòng tự nhủ đáng lẽ cô không cầm chìa khóa cửa có phải tốt không, thậm chí chìa khóa cửa của nhà tôi cô cũng cầm, người phụ nữ này quản thật là rộng.

Chẳng lẽ tôi không thể đi ra ngoài ư? Tôi cũng không phải là chồng cô, cô cũng không cần nhìn chằm chằm tôi từng giây từng phút một như thế. Sau này cầu xin cô, đừng đá cửa nhà tôi nữa, còn nữa, đừng hở chút là xin lỗi Diệp Mặc thờ dài, thầm nghĩ may mà đan dược đã luyện xong, mấy ngày nữa thì dọn đi, xem như cô lợi hại.

Lạc Huyên đương nhiên là không tiện nói ra cô đã để lại một ký hiệu ở trên cửa nhà hắn, hắn ra ngoài là cô biết ngay, hoặc là có người hoặc con quỷ nào đi vào thì cô cũng biết. Nhưng làm sao mà nói ra được, mặc dù cô chỉ là có ý tốt muốn xem có con quỷ nào vào phòng của Diệp Mặc hay không, nhưng cũng khó mà nói ra được. Nhưng cô lập tức nhìn ngay đến chiếc bình ngọc đặt cạnh Diệp Mặc, kia rõ ràng là "Hồi Khí Hoàn" của cô.

Diệp Mặc rất nhanh liền phát hiện ra ánh mắt của Lạc Huyên, hắn tìm không ra lời nào để có thể giáo huấn Lạc Huyên. Thế nào gọi là bắt kẻ trộm thu tang vật, chính là đây.

Diệp Mặc lúng túng cười ha hả nói:

- Ôi dào, cô xem, tôi đã tìm được giúp cô "Hồi Khí Hoàn" rồi, cô cầm về đi. Nhưng bên trong hình như còn 3 viên thôi, còn lại tôi đoán đã bị kiến ăn mất rồi, đám kiến này thật là đáng ghét, chẳng lẽ không biết cái này không phải thứ để chơi ư?

Diệp Mặc cầm chiếc bình nhét vào tay Lạc Huyên.

Lạc Huyên nhận cái bình, mở ra nhìn chỉ còn 3 viên "Hồi Khí Hoàn", nước mắt lại bắt đầu đảo quanh rồi.

Diệp Mặc có chút mất mặt, đứng đó rất lâu mói nói:

- Xin lỗi cô, "Hồi Khí Hoàn" của cô là do tôi dùng, tôi bởi vì cũng tu luyện một loại võ công nên "Hồi Khí Hoàn" cũng có chút tác dụng với tôi... Vừa nãy là nói dối cô đó.

Nhìn bộ dạng thương tâm của Lạc Huyên, Diệp Mặc thật sự là không dám lừa dối cô thêm nữa, đã nói thật ra rồi. "Hồi Khí Hoàn" này vốn dĩ đã bị hắn dùng, may mà vẫn còn lại 3 viên.

Lạc Mâu lau nước mắt, cầm chặt chiếc bình ngọc trong tay, không nói lời nào.

Diệp Mặc thở dài nói:

- Thôi được rồi, đợi đến lúc cô đến mừng thọ vị tiền bối đó, tôi nhất định sẽ giúp cô, hơn nữa tôi sẽ đi đắc tội với tên Hoắc Các kia, làm y đến tìm tôi hỏi tội, thế chắc là được rồi đúng không?

Lạc Huyên cẩn thận thu hồi "Hồi Khí Hoàn" lại, mặt cô đã trở lại bình thường, cô ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc:

- Thật ra tôi cũng biết "Hồi Khí Hoàn" là do anh lấy, anh đã ăn "Hồi Khí Hoàn", không sao cả, về sau nghĩ lại, tôi cũng biết rằng anh chắc chắn cũng tu luyện nội khí. Tôi vốn dĩ muốn anh trả lại cho tôi mấy viên đó, chỉ vì nguyên nhân của tôi mà suýt nữa anh bị quỷ giết chết, tôi cũng không nói ra.

Diệp Mặc sửng sốt, lại bị cô nàng này biết, bản thân lại còn diễn kịch, đúng là xấu hổ quá. Xem ra xem người khác như kẻ ngốc, ai ngờ bản thân mới là kẻ ngốc.

Nhìn bộ dạng vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ của Diệp Mặc, tâm trạng của Lạc Huyên bỗng nhiên tốt lên một chút, cô liên nói:

- Đầu tiên tôi dự định để cái tên họ Hoắc kia ghét bỏ anh, nhưng anh đã trả lại tôi "Hồi Khí Hoàn", tôi sẽ bỏ qua cho anh. Anh dẫn tôi qua đó, tôi

nhất định sẽ không để tên họ Hoắc kia tìm đến anh hỏi tội, anh yên tâm đi. Chỉ là, chỉ là...

- Chỉ là sao? Có chuyện gì trực tiếp nói ra đi, cứ ấp a ấp úng như người bị nghẹn ấy.

Da mặt của Diệp Mặc cũng không mỏng đến mức đó, đã hết lúng túng rồi, liền lập tức khôi phục thái độ như bình thường.

Lạc Huyên nhìn Diệp Mặc, do dự một chút rồi nói:

- Anh cũng là người luyện võ, tôi cần nói với anh rằng, luyện võ tối kỵ nhất là phân tâm và sắc dục. Xem ra anh vẫn chưa phải là người xấu đến tận xương cốt, tôi phải nhắc nhở anh một câu, nghe hay không là việc của anh.

Diệp Mặc bị Lạc Huyên làm cho shock đến mức nhũn cả người hắn đương nhiên là biết trong mắt cô Lạc Huyên này hắn là người như thế nào, cô nàng nghĩ rằng hắn là một khách làng chơi.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Tôi biết rồi, cô về trước đi, mấy ngày tới tôi cần đóng cửa bế quan, cô đừng đến đá cửa nhà tôi, chờ đến lúc tôi ra ngoài, tôi sẽ đến tìm cô.

Mặc dù có lòng muốn đưa hai viên "Bồi Khí Đan" cho Lạc Huyên, bồi thường "Hồi Khí Hoàn" của cô ta, nhưng trước khi bản thân chưa được thăng cấp thì hắn sẽ không lấy "Bồi Khí Đan" ra.

- Hì.

Diệp Mặc lần đầu tiên thấy Lạc Huyên cười như vậy, hắn đang ngơ ngác thì Lạc Huyên vô tư nói:

- Haizz, tôi đề nghị anh không cần đóng cửa đâu, anh xem phim Hongkong Đài Loan nhiều quá rồi, lại còn phải đóng cửa. Thôi vậy, anh bế quan thì đừng quên ăn cơm nhé, tôi đi trước đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 309

Luyện Khí Trung Kỳ

Nhìn thấy Lạc Huyên mở cửa đi ra ngoài, Diệp Mặc mới biết mình bị cười nhạo. Cô ta nhất định cho rằng hắn bắt chước một cao nhân trên đài truyền hình Hồng Kông. Đóng cửa bế quan, nhưng cô ấy cũng có chút hoài nghi. Biết là tu luyện cổ võ thì phải bế quan lại nhưng ít nhất cũng là một cao thủ Huyền Cấp, hơn nữa bế quan của bọn họ cũng không thể tuyệt thực, lại còn phải ăn chút đề để tu luyện nữa chứ.

Diệp Mặc cũng không giải thích gì thêm, bây giờ điều kiện đã hoàn toàn phù hợp, hắn chuẩn bị thăng cấp luyện khí bốn tầng rồi. Đêm hôm đó, Diệp Mặc đi tắm rửa, sửa soạn sạch sẽ, rồi lại dùng thuật Ngự Phong, bay vọt sân thường trên tầng 12

Hắn thực sự sợ Lạc Huyên rồi. Nói không chừng, hai ngày mà hắn không ra ngoài thì người con gái này lại đá vào cửa của hắn. Hơn nữa nếu giả sử hắn đang trong quá trình bế quan tu luyện mà nhìn thấy cái gì đó ngoài sức tưởng tượng thì có khi sẽ chân khí phản hồi. Thế thì chắc là xong rồi.

Diệp Mặc đứng ở đỉnh tầng 12, không tu luyện ngay mà nhìn xa xăm tới nơi xa hoa trụy lạc. Từ khi tới nói này, hắn chưa từng ngẫm về con đường mà mình nên đi.

Khi vừa tới chỗ này, hắn vẫn còn nghĩ, có phải là có thể tu luyện để vượt qua cả sao trời rồi sao đó mới tiếp tục quay lại tìm Lạc Ảnh không. Nhưng sau này, hắn phát hiện ra rằng nơi đây vốn không phù hợp để tu luyện. Hắn chỉ có thể giấu nỗi nhớ Lạc Ảnh ở trong tim mà thôi.

Nhưng nếu cuộc sống cứ bình bình trôi qua, bản thân lại không cam tâm. Cũng may là hắn đã phát hiện ra Cỏ Ngân Tâm, Cỏ Ngân Tâm cho hắn thêm hy vọng, khiến hắn có động lực để tu luyện.

Những ngày tiếp theo, hắn phát hiện ra rằng nơi này tuy không thích hợp để tu luyện, nhưng lại có rất nhiều linh vật của trời đất. Chỉ cần tìm kiếm đủ số linh vật ấy, có lẽ cũng có thể tu luyện được con đường thông thiên. Linh vật của trời đất ấy không chỉ cần phải có cơ duyên mà còn phải cần cả tài lực, vật lực và nhân lực nữa. Hắn tổ chức Lạc Nguyệt, hắn muốn thông qua Lạc Nguyệt để thu thập lại số linh vật ấy.

Vào giữa lúc này thì hắn gặp Khinh Tuyết. Khinh Tuyết là một cô gái yêu ghét rõ ràng. Khi cô ấy tìm tới Thần Long Giá thì hắn mới nhận ra mình đã thích người con gái này trong lúc hắn không ngờ tới nhất. Trong lòng của hắn, Khinh Tuyết và Lạc Ảnh cũng giống nhau, không phân biệt trước sau. Nếu không thể trở lại Lạc Nguyệt tìm Lạc Ảnh thì hắn nguyện cùng Khinh Tuyết trải qua quãng đời còn lại.

Nhưng Lạc Ảnh lại xuất hiện, cô khiến hắn vui sướng kích động không thể diễn tả hết bằng lời. Chỉ có điều là tạo hóa trêu ngươi, hắn và Tố Tố đã ở cùng một chỗ qua đêm. Và cô ấy đã rời xa hắn. Tuy hắn đã giết Tĩnh Tức, nhưng vẫn không có cách nào tìm lại được Lạc Ảnh.

Trong lòng hắn có một câu nói tuy không nói ra nhưng trong lòng lại luôn mơ hồ nghĩ về việc đưa Lạc Ảnh và Khinh Tuyết đi ngao du thiên hạ. Nhưng Lạc Ảnh đã đi rồi, Khinh Tuyết không nhớ hắn nữa, cuối cùng hắn lại phải cô đơn một mình. Diệp Mặc không dám nghĩ tới Khinh Tuyết. Hắn sợ bản thân hắn nghĩ quá nhiều sẽ có lúc không chịu nổi mà đi tìm cô ấy. Mất đi mới nhận ra những thứ quý báu. Hắn không muốn làm Khinh Tuyết buồn, nhưng cũng không dám đi tìm cô.

Nhưng hắn sẽ không bỏ qua cái tên thanh niên mà đã khiến Ninh Khinh Tuyết mất trí nhớ. Dù Thái Ất của tên đó là vật gì thì hắn nhất định cũng phải giết chết cái tên đã làm tổn thương Khinh Tuyết.

Còn về Lạc Ảnh, cho dù là tìm tới nơi chân trời góc bể, thì nhất định cũng phải tìm được cô. Cũng may là hắn đã tạo ra Lạc Nguyệt, sau này đợi Lạc Nguyệt có đủ thực lực rồi hắn sẽ tập hợi lại tất cả các linh vật mà trời đất có.

…

Thực ra, để cái công ty của mình lấy tên là Lạc Nguyệt, Diệp Mặc còn có một ý nghĩ khác. Hắn một mực mong ngóng sau khi Lạc Ảnh khôi phục trí nhớ, nghe thấy cái tên này sẽ quay lại tìm hắn.

Diệp Mặc thở một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Tố Tố, đợi anh nhé. Anh nhất định sẽ bước vào luyện khí tầng bốn ngay, anh có thể bước trên phi kiếm. Dù là bất kỳ nơi nào anh cũng sẽ phải tìm em. Anh nói rồi, kiếp này không khiến em phải chịu khổ, không để em bị người khác ức hiếp. Em hãy đợi anh… Còn Khinh Tuyết, anh muốn đến thăm em…

Diệp Mặc cất đi những tình cảm trong lòng, ngồi xuống, lấy ra một viên "Bồi khí đan", bỏ vào trong miệng, lập tức định thần lại, bắt đầu khống chế chân khí, tiến hành vận hành chu thiên Diệp Mặc đã quen với việc tu luyện với linh khí mỏng. Đột nhiên, dưới lực tấn công của Bồi Khí Đan thì có chút không quen lắm. Linh khí hùng mạnh bắt đầu tấn công không ngừng vào những nơi mà Diệp Mặc không hề che chắn hết lớp này tới lớp khác.

Cho dù bây giờ Diệp Mặc đã ở đỉnh cao của tu vi luyện khí tầng ba, nhưng tại nơi mà linh khí loãng này, muốn tiến hành luyện khí tầng bốn cũng không phải là chuyện đơn giản. Nếu không có Bồi khí đan có lẽ cả đời hắn cũng không có cách nào để đột phá luyện khí tầng bốn.

Cũng không biết là qua bao lâu. Lúc công hiệu của thuốc sắp hết, Diệp Mặc cảm thấy hắn chỉ còn một chút nữa là có thể phá tan cái rào cản ấy. Không chút băn khoăn, Diệp Mặc lập tức ném nốt ba viên Bồi khí đan vào trong miệng.

Ba viên đan dược tan trong miệng, biến thành linh lực to lớn hơn, bắt đầu tấn công kinh mạch của Diệp Mặc. Diệp Mặc chỉ cảm thấy từng cơn đau đớn đang tấn công kinh mạch. Hăn biết đây là dấu hiệu báo trước của sự phá vỡ, cắn chặt răng, không chút buông lỏng những luồng linh lực đang liên tục phá vỡ kinh mạch đang đóng kín.

Oành Diệp Mặc cảm thấy trong cơ thể mình phát ra một tiếng vang thật lớn. Kinh mạch vừa mới bế tắc của hắn trở lên thông suốt. Một tia màu đen dơ bẩn chảy ra bên ngoài cơ thể hắn.

Một chân nguyên khổng lồ lập tức tiến vào đan điền của hắn. Một chân nguyên mạnh gấp đôi lúc bình thường bắt đầu bộc phát khiến kinh mạch của hắn đập càng dồn dập hơn. Tuy Diệp Mặc không biết sự phỏng đoán này có đúng hay không? Nhưng Diệp Mặc chắc chắn luyện khí tầng bốn bây giờ mạnh hơn là luyện khí tầng bốn mà trước kia đã luyện không biết là bao nhiêu.

Hắn biết sơ kỳ và trung kỳ luyện khí có một khoảng cách nhưng cái khoảng cách này thật là lớn. Nó nằm ngoài sự dự đoán của Diệp Mặc. Kỳ luyện khí tổng cộng có 9 tầng, Tầng thứ nhất đến tầng thứ ba là kỳ đầu tiên. Tầng thứ 4 đến tầng thứ 6 là trung kỳ. Tầng thứ 7 đến tầng 9 là kỳ cuối.

Nếu dựa vào loại gia tăng mức độ chân nguyên này thì bản thân luyện khí bảy tầng chẳng phải là chân nguyên sẽ gấp bội hay sao? Trong lòng Diệp Mặc vui mừng, rất muốn đứng lên giải phóng một phen, nhưng hắn biết ranh giới của mình còn chưa được củng cố, nhất định không được buông lỏng. Nếu vì đắc ý thì khiến cảnh giới của mình mà rơi xuống luyện khí tầng ba. Đó mới là bi kịch.

Diệp Mặc không dám nghĩ nhiều nữa, bắt đầu khống chế chân nguyên, tiến hành vận hành chu thiên để củng cố cảnh giới.

…

Lạc Huyên đứng ở trước cửa của Diệp Mặc, quay tới quay lui. Cô đã hai

ngày rồi không nhìn thấy Diệp Mặc. Điều này khiến cho cô thêm lo lắng. Tuy cô đã mang thanh gỗ đào tới trước cửa của Diệp Mặc, nhưng cái loại quỷ này có đi vào được không thì ai mà có thể biết được chứ.

Đắn đo nửa ngày Lạc Huyên cuối cùng không kìm nén được những lo lắng trong lòng. Cô lại mở cửa chính phòng Diệp Mặc. Nhưng điều khiến cô thất vọng là cửa phòng của Diệp Mặc đã bị phá hỏng, hơn nữa cửa ở hai phòng khác vốn không hề đóng lại. Lẽ nào hắn đã gặp nạn rồi hay sao?

Lạc Huyên rời khỏi phòng Diệp Mặc, thở dài một hơi. Cô đoán là khả năng người hàng xóm bị hại là rất lớn. Tuy cái tên này có chút đáng ghét thế nhưng sau khi ở một tuần lễ, cô có cảm giác Diệp Mặc không phải là người khiến người khác căm ghét tuy có vài kẻ thích nịnh bợ nhưng loại người này khắp nơi đều có, thêm hắn cũng không có gì, chính cô nên sớm đi khuyên hắn rời khỏi nơi này, mìnhđúng có chút sơ xót Hơn nữa hắn sống ở bên cạnh mình. Tuy không có nhiều tác dụng nhưng vẫn là có thể tiếp thêm một chút sĩ khí. Cái ngôi nhà này thực sự là quá yên tĩnh.

Nghĩ đến đây, Lạc Huyên nhìn lên lầu chín, trong mắt hiện lên tia suy nghĩ:

- Đêm nay sẽ lên kết thúc mày, nếu không thì để mày lại nơi đây cũng chỉ là hại người.

Cô đã hạ quyết tâm, tối nay đi lên trên lầu kết liễu con quái vật kia. Tuy quái vật này rất lợi hại nhưng cô ấy bây giờ cô đang có ba viên Hồi Khí Hoàn, có lẽ không nên sợ nó.

…

Ánh trăng lên giữa đỉnh đầu, Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, cảnh giới của hắn đã hoàn toàn được củng cố. Lúc này hắn cảm thấy bây giờ cao thủ Địa Cấp ở trước mặt hắn, hắn cũng thấy tầm thường tới mức đáng cười.

Thử vận chuyển một chút chân nguyên, Diệp Mặc bỗng cảm thấy như có

một tác động nào đó. Hắn tháo bỏ bộ quần áo dơ dáy trên người, lấy nước sạch táp vào người, toàn thân lại trở lên trong trẻo, sạch sẽ như một đứa trẻ bình thường.

Diệp Mặc từ trong chiếc nhẫn lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ khoác lên người. Sau đó thở dài một hơn, lại xuất ra Phi Kiếm. Trong sự khống chế của Chân nguyên trong trung kỳ thì Phi Kiếm của hắn đã biến thành một cây cự kiếm dài mấy mét, rộng một mét.

Diệp Mặc bước trên phi lếm, hét dài một tiếng, Phi Kiếm phóng thẳng lên trời cao.

Cái loại tình cảm mãnh liệt, mênh mông bao trùm lấy ý chí của Diệp Mặc. Hắn cảm thấy giống như một loại phóng thích, sự khoái chí như thể được giải thoát từ chốn nhà giam.

Diệp Mặc đứng trên Phi Kiếm, một mạch phóng lên tới tận trời xanh. Gió chính diện táp vào bộ y phục và mái tóc dài nhưng hắn lại không muốn tạo ra vòng bảo hộ. Hắn thích cảm giác này, có một chút hào hùng, một chút khát vọng.

Đột nhiên, Diệp Mặc thét từng tiếng dài. Từng đợt thét kéo dài trên chín tấng mây, theo đường hắn bay chạy xuôi xuống.

…

Mới vừa lên đến lầu chín, Lạc Huyên đột nhiên đứng lại. Không hiểu làm thế nào lại như nghe thấy tiếng Diệp Mặc huýt sáo? Lẽ nào đây là ảo giác sao? Không sai, trên tầng thượng, Lạc Huyên chú ý tới tiếng động mà quên đi cả việc tìm con quỷ đó. Cô vội vàng dọc theo cầu thang lên tới tầng mười rồi lại từ tầng mười lên tầng mười một, rồi mười hai.

Cuối cùng LạcHuyên đi được lên trên sân thượng. Đứng ở trên mái nhà cô bỗng cảm thấy thả lỏng hơn. Cô thấy dưới lầu rất xa là một ngọn đèn dầu, trong lòng chợt vui hẳn lên.

Đúng rồi, mình đến tìm Diệp Mặc mà. Lạc Huyên chợt nhớ tới mục đích lên đây của cô, vội vàng nhìn xung quanh. Trên mái nhà của tòa nhà rất yên tĩnh, không có một người nào, khiến cô ấy trong khi đang thấy thoải mái thì lại có chút cảm giác cô đơn.

Đột nhiên có một loại kich` động, thậm chí cô nghĩ mình có thể bay vọt lên. Nhưng lập tức cô liền thở dài. Cô biết đây không phải là vọng tưởng. Ngay cả sư phụ của cô cũng không thể tu luyện được tới khi có thể bay lượn trên trời. Bay lượn ư. Đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Quần áo của Diệp Mặc? Lạc Mâu quay đầu lại không ngờ nhìn thấy giữa tầng thượng của tòa nhà có một bộ quần áo được cởi ra. Nhưng bộ quần áo này đã bẩn rồi. Rõ ràng là bộ quần áo mà Diệp Mặc đã từng mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 310

Thang Máy Tự Động Đi Lên

Quả nhiên là con quỷ tầng trên đã hại hắn, Lạc Huyên đã sớm đoán được Diệp Mặc sẽ bị con quỷ đó hại, lúc lại nhìn thấy bộ quần áo của Diệp Mặc, trong lòng không ngờ lại dâng lên một sự thương cảm và mất mát. Mặc dù cô và hắn từ trước đến giờ vẫn không hợp nhau, nhưng trong một tòa nhà tĩnh mịch như thế này, có một người hàng xóm cũng tốt hơn nhiều ở một mình nơi đây.

Ngay sau đó, ánh mắt của cô lại run lên, không còn lòng dạ nào ở lại trên tầng trên cùng này, cô không do dự xách trường kiếm đi xuống lầu.

Lạc Huyên cầm kiếm đi thẳng từ tầng 12 xuống tầng 9, không hề phát hiện ra điều gì, cô thấy rất lạ lùng, chẳng lẽ nó đã đi rồi.

Nếu tận mắt nhìn thấy quỷ, Lạc Huyên cũng không sợ, cô tin rằng mình đánh không lại một con quỷ, nhưng cô đã tìm hết một vòng, cũng không thể tìm thấy, trong lòng cô cảm thấy bắt đầu sợ hãi. Chỉ có những thứ không nhìn thấy được mới làm con người ta sợ hãi nhất. Lạc Huyên cũng không dám ở lại tầng 9 nữa, cô muốn lập tức xuống dưới, càng nhanh càng tốt.

Nhưng cô vừa mới đi ra đến cửa thang máy thì phát hiện ra thang máy đã đi lên đến đây rồi, hơn nữa còn tự động mở ra, nhưng trong thang máy không có bất cứ thứ gì. Thang máy mở ra một lúc lại đóng lại, tự động đi lên trên, đến tầng 10 lại tiếp tục dừng lại, nhưng chỉ một lát sau lại tiếp tục đi lên tầng 11.

Lạc Huyên không thể nào tỉnh táo lại được, cô cảm giác như da đầu của cô tê dại, cô vừa mới từ tầng trên đi xuống, không phát hiện ra một thứ gì

hết. Bây giờ cái thang máy lại tự động đi lên, điều này làm cô không thể ngăn chặn nỗi kinh hoàng, cần phải biết rằng tòa nhà này từ tầng 3 trở lên chỉ có một mình cô sống mà thôi. Hơn nữa cô cũng không nhìn được rốt cuộc nó là cái gì, cần phải biết rằng mắt cô chỉ cần là một vật bình thường thì đều có thể nhìn thấy được.

Vốn là ở nhà hàng xóm cũng còn Mạc Ảnh, nhưng xem ra bây giờ hắn ta chắc chắn bị hại rồi, Lạc Huyên kiềm chế sự sợ hãi. Cô theo ban công đi xuống dưới, cô muốn xuống dưới, đêm nay sẽ không ở đây nữa, cái thang máy tự động kia đúng là dọa người. Lúc này cô mới phát hiện rằng không sợ rằng Mạc Ảnh không làm việc gì cả cũng đều có thể làm cho cô thêm can đảm, nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi.

Lúc Lạc Huyên trèo xuống, cô phát hiện ra rằng ban công phía dưới chính là chỗ ở của Mạc Ảnh.

- A.

Lạc Huyên nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng ở không xa kinh hãi kêu lên. Lạc Huyên cảm thấy mình đã nổi da gà lên. Hắn chẳng phải đã chết rồi sao? Tại sao lại vẫn còn ở đây?

- Anh đã nói không muốn đi theo tôi mà, không phải là tôi hại chết anh, anh dù thế nào cũng không được qua đây.

Lạc Huyên quên mất rằng cô là người có thể bắt quỷ, không ngờ cô bị Diệp Mặc làm cho sợ hãi.

Diệp Mặc kỳ quái nhìn Lạc Huyên:

- Cô nói cái gì? Cô chẳng phải là to gan lắm hay sao? Cô còn lên tầng 9 để bắt quỷ cơ mà. Sao lại có bộ mặt như kia? Căn phòng này là nơi tôi ở, cô đến chỗ tôi ở lại còn bắt tôi không được lại gần, cô đúng là kỳ quặc. Tôi chẳng phải đã nói cho cô biết rằng tôi cần phải bế quan hay sao, cô chạy đến đây để làm gì?

- Anh không chết?

Lạc Huyên lúc đó đã lấy lại được tinh thần, kinh ngạc nhìn Diệp Mặc.

- Cô mới chết rồi ấy.

Diệp Mặc tức giận nói, hắn vừa mới đột phá luyện xong trung kỳ Luyện Khí, vừa ngao du một phen trên trời trở về, cô ả này vừa mới gặp đã bảo hắn chết rồi.

Lạc Huyên bỗng nhiên ngạc nhiên vui mừng. Cô nắm lấy tay Diệp Mặc:

- Anh chưa chết, anh đúng là chưa chết ư, tốt quá rồi. Tôi cứ tưởng anh chết rồi cơ, tay anh vẫn còn ấm, anh đúng là chưa chết thật...

Nói một hồi Lạc Huyên bỗng dưng khóc nức lên, suýt chút nữa thì áp sát vào trong lòng Diệp Mặc.

Diệp Mặc cau mày, trong lòng tự nhủ cô bé này có gì đó không đúng. Cô ta sao lại sợ hãi như vậy? Hắn biết cô to gan đến mức nào mà, tối hôm đó cô còn đánh nhau với quỷ ở trên tầng 9, mặc dù cuối cùng bị nó đẩy xuống lầu, nhưng khinh công của cô ta đã cứu cô ta một mạng mà. Hơn nữa cô ta còn là một người đang tu luyện Cổ Võ trung kỳ hoàng cấp cơ mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Có chuyện gì?

Diệp Mặc không đẩy Lạc Huyên ra, hắn không biết đã có chuyện gì xảy ra với cô.

- A, cô đừng cử động...

Diệp Mặc thấy ánh mắt của Lạc Huyên ngày càng kỳ lạ. Hắn giơ tay ra liền nắm được cổ tay của Lạc Mâu. Quả nhiên trong cơ thể cô ta có một luồng âm khí, cô ta đã là người luyện võ hoàng cấp rồi cơ mà, hơn nữa cô ta còn có thể nhìn được thứ mà người khác không nhìn thấy được, sao lại có thể

để cho thứ âm khí này chiếm hữu trong cơ thể được?

Dưới sự chuyển động chân nguyên của Diệp Mặc, âm khí trong người Lạc Huyên đã bị ép ra ngoài. Từng đợt khói bốc lên lấp lánh.

Lạc Huyên lúc này mới hồi phục lại được tinh thần, cô mới phát hiện ra mình đã bổ nhào vào người Diệp Mặc từ lúc nào rồi. Vội vàng tránh ra, cô nói:

- Tôi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Anh cũng có chuyện gì? Tôi đã nhìn thấy quần áo của anh ở trên lầu thượng.

- Cô lên lầu?

Diệp Mặc tự nhủ cô ta lên lầu ư, không cần nói là trên lầu đã không còn quỷ nữa, cứ cho là còn đi, cũng không đến nỗi sợ hãi như vậy. Hơn nữa, nếu nơi này không có quỷ thì tại sao cô ta lại bị âm khí thâm nhập vào người?

- Quần áo trên đó là do tôi để lại, mấy ngày nay tôi bế quan để tu luyện, lên lầu đứng một lúc thì mồ hôi ướt đẫm hết người, liền bỏ quần áo lại đó.

Diệp Mặc lập tức nói.

Lạc Huyên lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, thở phảo một cái nói:

- Hóa ra là như vậy, dọa chết tôi rồi. Tôi cứ nghĩ anh có chuyện, liền tự mình đi lên lầu định giết chết con quỷ để trả thù cho anh. Nhưng tôi tìm trên tầng 12 không có, ở trên tầng thượng lại nhìn thấy quần áo của anh, tôi lại càng tức giận, sau đó lại tìm tiếp, kết quả là vẫn không tìm ra được cái gì.

Diệp Mặc kỳ quái hỏi:

- Nếu không tìm được gì thì tại sao cô lại sợ đến mức này?

Còn một câu hỏi nữa mà chưa hỏi, đó là sao cô ta lại bị âm khí thâm nhập vào người? Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút cảm kích đối với Lạc Huyên, dù sao cô ta cũng là đi báo thù cho hắn, cô bé này cuối cùng vẫn còn

chút lương tâm.

Lạc Huyên lộ rõ vẻ mặt sợ sệt, nói:

- Tôi không biết, tôi cứ tưởng là tôi không sợ quỷ, nhưng lúc ở tầng 9, tôi nhìn thấy thang máy tự động đi lên, hơn nữa lại còn mở ra một lúc khi ở tầng 9, nhưng bên trong không có bất cứ thứ gì. Tôi cũng không nhìn thấy gì cả, thang máy lại tiếp tục đi lên tầng 10. Tôi có chút sợ hãi, sau đó đi xuống dưới luôn, đang chuẩn bị rời đi thì gặp anh.

Diệp Mặc cau mày, lầm bầm nói ra một câu:

- Hóa ra là thang máy tự động đi lên, thế nhưng cũng không liên quan gì đến người phụ nữ kia, đây rốt cuộc là chuyện gì?

- Với người phụ nữ kia?

Lạc Huyên lập tức hỏi một câu Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không gì cả, nhưng may mà hôm nay cô xuống kịp, nếu cô muộn một chút thôi, phỏng chừng xuống không được nữa rồi. Thật là lợi hại, ngay cả tôi cũng không phát hiện ra.

- Mạc Ảnh, anh nói cho tôi biết, anh sống ở đây, lại không sợ quỷ, hơn nữa vừa nãy anh nói đến anh cũng không phát hiện ra, chẳng lẽ anh là đệ tử của Mao Sơn sao?

Lạc Huyên lúc này cũng biết Diệp Mặc không phải là người bình thường, đến ở một nơi đến bản thân cũng suýt bị hại chết. Diệp Mặc lại ở một nơi ung dung tự tại thế này, đúng là không bình thường.

Diệp Mặc thận trọng gật đầu nói:

- Tôi là tiên nhân, trong mắt tôi chỉ là một con kiến. Quỷ bình thường gặp phải cao nhân như tôi, thường phải cao chạy xa bay.

- Xời...

Lạc Huyên nghe Diệp Mặc khoác lác liền cảm thấy tốt hơn một chút.

Diệp Mặc nói xong cũng cảm thấy hơi ngại, tối hôm đó hắn lên lầu diệt quỷ, thang máy đó cũng tự động lên xuống, nhưng hắn cũng không hề phát hiện ra, bây giờ nói rằng quỷ nhìn thấy hắn đều cao chạy xa bay, đây đúng là khoác lác rồi.

- Thôi được rồi, cô về đi ngủ đi, tôi lên lầu xem xét một chút.

Diệp Mặc lập tức nói, hắn vẫn không tin được rằng có thứ gì đó có thể trốn ngay trước mắt hắn.

- Không cần đâu.

Âm khí trong người Lạc Huyên đã bị Diệp Mặc ép hết ra ngoài, nhưng tối nay đã cho cô một bài học rồi. Nó làm cô hiểu rằng mặc dù cô là người luyện võ hoàng cấp rồi nhưng vẫn còn rất nhiều thứ mà cô không thể khống chế được. Cô hiện giờ vẫn chưa thể thả lỏng hết được. Dưới con mắt của cô, Diệp Mặc mặc dù chỉ có một chút bản lĩnh, nhưng so với cô cũng là chênh lệch quá lớn rồi. Đến cô còn suýt nữa không thể xuống đến đây được, Diệp Mặc đi lên lầu chắc chắn là đi đưa đồ ăn.

Diệp Mặc nhìn cô gái mấy hôm trước còn hừng hực khí thể đi bắt quỷ, bất đắc dĩ nói:

- Thôi được rồi, vậy mấy hôm nữa rồi lên lầu vậy, nhưng cô sợ quỷ đến thế này, tại sao lại còn ở đây làm gì? Chẳng lẽ cô không biết đây là một tòa nhà bị ma ám ư?

Lạc Huyên lắc lắc đầu nói:

- Tôi biết, cho nên tôi mới sống ở đây. Trước đây tôi sống ở trường, một là ảnh hưởng đến sự tu luyện của tôi, hai là có rất nhiều người không ngừng đến quấy rầy tôi. Bây giờ tôi sống ở tòa nhà này, đã nhiều ngày như vậy mà không có ai đến quấy rầy, tôi thấy thoải mái hơn nhiều. Hơn nữa tôi cũng

không sợ quỷ, quỷ mới phải sợ tôi.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Lạc Huyên:

- Cô chắc chắn là cô không sợ ư?

Lạc Huyên chần chừ một chút, nói:

- Hầu như lúc nào tôi cũng không sợ, nhưng điều tối nay tôi gặp phải thì lợi hại quá rồi. Tôi cảm thấy tôi không nhìn thấy nó, cho nên...

- Cho nên, cô liền sợ hãi, đúng không?

Diệp Mặc nói ra một cách không khách khí.

Lạc Huyên bất thình lình gật gật đầu:

- Đúng vậy.

Nói xong Lạc Huyên lại nhìn căn phòng của Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới nhăn nhó nói:

- Cái kia, Mạc Ảnh, cửa phòng anh hỏng rồi, hay là anh ở bên nhà tôi đi, bên đó vẫn còn một phòng trống.

Diệp Mặc nhìn hai phòng trống trong nhà mình, nói:

- Phòng trống thì nhà tôi cũng có, sao tôi lại phải ở bên nhà cô?

- Bởi vì, bởi vì...

Lạc Huyên nhăn nhó một lúc lâu cũng không nói nên cái nguyên do.

Diệp Mặc tốt bụng cười nói:

- Bởi vì sợ quỷ đúng không, thôi được rồi, nhờ có "Hồi Khí Hoàn" của cô tôi mới trở thành cao thủ Tiên Thiên, tôi sẽ giúp cô lần này. Nhưng tôi cần phải bảo cô rằng, nhiều nhất một tuần nữa là tôi rời đi rồi, đến lúc đó cô

vẫn phải sống một mình.

- Khoác lác, lại còn Tiên Thiên nữa...

Lạc Huyên trợn mắt nhìn Diệp Mặc, cô vẫn chưa tin lời của Diệp Mặc. Nhưng nghe lời Diệp Mặc nói, cô cũng nói:

- Có lẽ tuần sau sang nhà vị tiền bối đó, sau khi xem tàng thư thì tôi cũng có thể rời đi rồi.

Diệp Mặc không biết cao thủ Tiên Thiên có thể bay hay không, nhưng hắn cảm thấy rằng bản thân đã luyện được Luyện Khí tầng bốn, so với dự đoán ban đầu đã là mạnh hơn rất nhiều rồi. Nghĩ đến việc gặp cao thủ Tiên Thiên hắn đã không để ý rồi, huống hồ nghe Trương Chi Hối nói cao thủ Tiên Thiên bây giờ gần như không còn nữa, hắn còn sợ cái gì.

- Đúng rồi, nếu anh là đệ tử của Mao Sơn, có lẽ không sợ quỷ, mấy ngày trước trong phòng của anh có một âm thanh vang lên, hơn nữa anh lại còn bị thương, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lạc Huyên nghĩ lại chuyện mấy ngày trước, lập tức hỏi.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Tôi nói tôi là đệ tử của Mao Sơn khi nào, tôi là một đại sư luyện đan, lần trước lấy "Hồi Khí Hoàn" của cô để luyện mấy viên đan dược, ăn xong đan dược này lập tức sẽ thăng cấp. Đợi đến mai khi cô đã nghỉ ngơi xong rồi, tôi sẽ cho cô ăn một viên, cô sẽ biết ngay.

Lạc Huyên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc chằm chằm một hồi lâu mới nói:

- Anh thật sự là một người tài ba, không những là cao thủ Tiên Thiên, mà còn là một đại sư. Nhưng chuyện đan dược thì coi như xong đi. Tôi đề nghị ngày mai anh đi tìm việc làm đi, không cả ngày ngồi nhà lại suy nghĩ lung tung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 311

Tin Tức Của Thái Ất

Diệp Mặc làm như vô tình hỏi:

- Cô là một người tu luyện cổ võ, có phải là người trong ẩn môn không?

- Đúng vậy.

Lạc Huyên không ý thức được câu hỏi của Diệp Mặc, cũng có thể là cô cũng xem Diệp Mặc là một kẻ tu luyện cổ võ.

- Vậy cô có biết Thái Ất không?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi như không có chuyện gì.

Lạc Huyên gật đầu, - Đương nhiên là biết, Thái Ất là một trong ba môn phái, làm sao mà tôi không biết, hơn nữa… à, không đúng, làm sao anh biết Thái Ất? Rốt cục thì anh là ai?

Lạc Huyên đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn Diệp Mặc chằm chằm, gương mặt đầy vẻ cảnh giác.

Diệp Mặc nghe Lạc Huyên nói rằng cô biết Thái Ất, trong lòng vẫn còn chút kích động, không ngờ hắn đã dễ dàng tìm hiểu được, tuy rằng hắn có thể tìm Trương Chi Hối cũng tìm hiểu được, nhưng được biết ngay bây giờ, quả là ngoài dự đoán của hắn rồi. Bây giờ nghe Lạc Huyên hỏi, hắn lập tức cười nói:

- Tôi là người Ẩn môn, đương nhiên là biết Thái Ất, chẳng lẽ cô không biết tôi cũng tu luyện cổ võ sao? Tôi chỉ muốn hỏi cô có phải là người Ẩn

môn không?

- Môn phái của anh nằm ở đâu?

Lạc Huyên không vì câu nói của Diệp Mặc mà lơ là, thậm chí biểu hiện càng nghiêm trang hơn.

- Đương nhiên là Vô Lượng Sơn, còn phải hỏi sao.

Diệp Mặc chỉ biết Vô Lượng Sơn có Ẩn môn, còn những nơi khác hắn không biết.

Lạc Huyên tuy đã rút kiếm ra, nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cách đề cao cảnh giác:

- Anh lừa tôi, anh không phải là người Ẩn môn, và anh cũng không hề biết Thái Ất.

Diệp Mặc nhìn thanh kiếm trên tay Lạc Huyên một cách kỳ lạ, lúc nãy còn nói chuyện được với nhau mà, sao mà trở mặt nhanh thế? Hắn không biết sơ hở nào của mình bị Lạc Huyên nhìn thấy, lời hắn nói đâu có sai, Ẩn môn ở Vô Lượng Sơn hắn cũng từng đến đó, tại sao cô ta lại nói mình lừa cô ta nhỉ?

Đột nhiên Diệp Mặc khựng lại, hắn chợt nhớ đến lời của Nhàn Đạo Nhân, Ẩn môn chia ra nội Ẩn môn và ngoại Ẩn môn, còn có bán Ẩn môn, chỉ là Nhàn Đạo Nhân đã nói nội Ẩn môn tồn tại trong truyền thuyết, chưa bao giờ nhập thế. Chẳng lẽ Lạc Huyên lại là người trong nội Ẩn môn? Nếu đúng như thế, thì Thái Ất cũng là nội Ẩn môn. Nếu sự phán đoán của mình là đúng, thì cho dù có hỏi Trương Chi Hối cũng không tìm hiểu được Thái Ất là ở đâu.

- Tôi không biết làm sao mà anh biết được Thái Ất, như tôi khẳng định mà nói cho anh biết, người trong Ẩn môn không ai biết môn phái Thái Ất hết, tất cả môn phái trong Ẩn môn đều có một quy định, chỉ cần ai không phải là người Ẩn môn mà biết chuyện trong Ẩn môn thì đều phải giết. Cho

nên tôi sẽ giết anh.

Nói xong, cây kiếm trong tay Lạc Huyên đã giơ cao, thậm chí hơi run rẩy.

Diệp Mặc duỗi tay, hắn hơi hiểu về tính cách của Lạc Huyên, cử chỉ của cô ta chỉ là theo phản xạ, bởi vì trên người cô ta không thể thấy được chút sát khí nào, hắn lập tức nói:

- Cô muốn giết tôi cũng được, nếu cô muốn lấy oán trả ơn thì tùy cô, tôi cũng chẳng có gì để nói, nhưng có phải người ngoại Ẩn môn biết cô là người nội Ẩn môn thì cô cũng giết họ sao?

Tay của Lạc Huyên run một cách dữ dội, - Quả nhiên anh biết tôi là người nội Ẩn môn, làm sao anh biết được? Tôi chưa bao giờ nhập thế. Mỗi năm mươi năm người của chúng tôi mới ra một lần, hơn nữa tuyệt đối không gây sự, rốt cục làm sao mà anh biết chuyện này?

- Cái thang máy kia lại đi lên rồi.

Diệp Mặc đột nhiên nói một câu chẳng ăn nhằm gì.

Tay của Lạc Huyên quả nhiên run lên một cái, cây kiếm trong tay rơi xuống đất, không phải cô ta muốn giết Diệp Mặc, chỉ là một hành động vô thức của cô mà thôi, bởi vì không ai được tiết lộ chuyện của nội Ẩn môn. Nếu như người trong nội Ẩn môn biết được có kẻ bên ngoài biết bất cứ chuyện của họ, thì họ sẽ bất chấp mọi hậu quả để giết cho được kẻ đó.

- Nếu anh còn nói bất cứ chuyện gì của nội Ẩn môn thì tôi sẽ giết anh, hơn nữa còn liên lụy đến cả gia đình anh. Tôi không biết làm thế nào mà anh biết Thái Ất, nhưng tốt nhất sau này anh đừng bao giờ nhắc đến nữa, hể là nội Ẩn môn cũng đừng nhắc nữa.

Giọng điệu của Lạc Huyên hơi run rẩy.

Diệp Mặc nhìn Lạc Huyên, - Tôi chỉ nhắc đến chuyện cô sẽ giết tôi thôi,

cô sợ gì chứ?

Lạc Huyên lắc đầu bất lực, - Nếu tôi biết anh có nhắc đến chuyện này mà tôi không giết anh, thì họ sẽ giết tôi, mà còn liên lụy đến sư môn của tôi nữa.

- Họ ngang ngược như vậy sao?

Diệp Mặc nhíu mày, quả thật còn ác độc hơn cả Hitler nữa.

- Chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa được không, sau này anh cũng đừng nhắc nữa.

Lạc Huyên nhìn Diệp Mặc nói một cách yếu ớt, bảo cô giết Diệp Mặc, quả thật cô không xuống tay được, chuyện này tuyệt đối không được để sư tỷ biết được, và cũng không được để Ngọc Lâm sư huynh biết.

Diệp Mặc muốn hỏi cô ta ra được mấy năm rồi, và còn muốn hỏi cô cửa vào của nội Ẩn môn ở đâu, nhưng định mở lời thì hắn bỗng nuốt trở vào, bởi vì hắn biết, Lạc Huyên sẽ không nói.

Tốt nhất hãy đợi khi cô ta trở về, mình sẽ theo dõi cô ta. Còn về việc tu luyện hiện tại của mình, thì theo dõi một người luyện võ địa cấp thì cũng đâu khó khăn gì.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc chỉ nói:

- Được, tôi không hỏi cũng không nói nữa, cô… được rồi, tôi đến chỗ cô nhé, nể tình cô tha cho tôi một mạng.

…

Về đến nhà của Lạc Huyên, tâm trạng của cô không tốt, cô lập tức về phòng ngủ, Diệp Mặc lại lấy ra một vật liệu bổ sung, luyện một lò "liên sinh đơn", sau đó lại luyện một lò "trú nhan đơn". Từ khi lên cấp luyện khí đến tầng thứ tư, tỷ lệ thành công lên cao hẳn.

Sau khi luyện đơn, Diệp Mặc dọn dẹp một chút, nhìn đồng hồ mới chỉ độ ba giờ sáng, hắn chuẩn bị lên lầu xem thế nào, cái thứ khiến cho thang máy tự động lên xuống rốt cục là thứ gì nhỉ, lại có thể làm cho thần thức của hắn nhìn không thấy, sau khi hắn từ thang máy đi lên, lại nhìn thêm một lần nữa, nhưng vẫn không thấy được gì.

- Tại sao anh không ngủ?

Diệp Mặc vừa đi đến lan can, Lạc Huyên đã ra hỏi.

Diệp Mặc nhìn Lạc Huyên từ trên xuống, thấy cô ta ăn mặc chỉnh tề, hắn lấy làm lạ hỏi, - Chẳng lẽ cô không ngủ, khuya như thế rồi cô muốn đi đâu?

- Tôi ngủ một chút rồi, có chút lo lắng nên tỉnh dậy rồi.

Lạc Huyên hơi do dự, nhưng cũng nói ra.

- Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không nói ra đâu, cô còn lo gì nữa. Nhưng có thể ngày mai tôi sẽ đi, tôi không thể tiếp tục ở đây nữa, cô định chừng nào đi?

Diệp Mặc lúc này đã nâng cấp luyện khí đến tầng thứ tư rồi, tuy đã biết tin tức về Thái Ất, nhưng Lạc Huyên không nói thì hắn cũng hết cách, chỉ còn cách chờ đánh dấu thần thức lên người cô ta thôi.

Bây giờ hắn sẽ đi tìm "Địa sát" tính sổ trước, đã dám khiêu khích hắn như thế, hắn không thể bỏ qua được.

- Không phải vì chuyện đó, là… thôi vậy, cũng không liên quan gì đến anh đâu.

Lạc Huyên nói thấp giọng.

Diệp Mặc không muốn lo chuyện của cô ta, hắn lấy ra một viên "bồi khí đơn" đưa cho Lạc Huyên nói:

- Cô hãy uống viên đơn này, tôi bảo đảm việc tu luyện của cô sẽ tiến ít nhất một bước. Đơn của tôi đắt lắm, viên này thấp hơn tám viên "hồi khí

hoàn" của cô, mà tôi chỉ dùng tám viên "hồi khí hoàn"của cô thôi đấy.

Lạc Huyên nhận lấy viên đơn, mỉm cười, - Được rồi, nếu anh đã nói thấp hơn thì thấp hơn vậy, dù sao thì cũng là do lỗi của tôi trước. Tôi không uống bây giờ đâu, đợi sau khi về tôi sẽ uống.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Không được, cô phải uống ngay bây giờ, bởi vì viên đơn của tôi đắt lắm, thứ hai là bởi vì tôi là người luyện đơn, nếu uống vào cô có mệnh hệ gì, thì tôi có thể giúp đỡ.

Lạc Huyên nhíu mày, nhìn viên đơn màu đỏ nhạt trong tay, hơi do dự một chút, - Anh không hại tôi chứ?

Diệp Mặc nói:

- Được rồi, nếu cô nghĩ rằng tôi sẽ hại cô, và "hồi khí hoàn" của cô cũng không cần tôi đền, thì hãy trả viên đơn lại cho tôi, tôi phải đi đây.

- Đừng nhỏ mọn như thế, tôi uống đây.

Nhìn thấy Diệp Mặc vươn tay qua, Lạc Huyên lập tức nuốt viên đơn vào bụng, cô vốn dĩ muốn cảm nhận hương vị của viên đơn, nhưng vừa vào miệng thì nó lập tức tan ra.

Một luồng khí nóng xông vào kinh mạch của cô, lại khiến cô có cảm giác run rẩy, cô sợ hãi nhìn Diệp Mặc, hắn sẽ không hại mình chứ. Tuy cô biết khuyết điểm của Diệp Mặc rất nhiều, nhưng cô nhìn người cũng chính xác lắm, cô không nhìn thấy ý đồ hãm hại cô trong ánh mắt của Diệp Mặc, đã xảy ra chuyện gì thế?

- Còn không mau ngồi xuống vận công luyện hóa viên đơn này, bỏ qua cơ hội này thì sẽ không có cái thứ hai đâu.

Giọng nói của Diệp Mặc đã truyền lại kịp thời.

Tình thế khẩn cấp Lạc Huyên chỉ còn cách nghe lời Diệp Mặc mà ngồi xuống ngay, đột nhiên cô cảm thấy luồng khí nóng đã chuyển đổi thành nội khí, lại đả thông kinh mạch của cô, vừa kịp với sự luyện khí của cô.

Chẳng lẽ lại đúng là một viên thuốc quý? Lạc Huyên không dám nghĩ tiếp, dùng hết sức để luyện hóa dược lực..

"Bồi khí đơn" tuy phải cần đến bốn viên mới khiến cho Diệp Mặc lên cấp luyện khí đến tầng thứ tư, nhưng đối với một cô gái tu luyện hoàng cấp như Lạc Huyên mà nói, thì một viên là đủ.

Lạc Huyên chỉ cảm thấy việc tu luyện của mình không ngừng tiến bộ, cô đã nhanh chóng từ hoàng cấp trung kỳ tiến đến hoàng cấp hậu kỳ, nhưng tác dụng của thuốc vẫn tiếp tục khuếch trương, nếu cô không tiếp tục luyện hóa nó, thậm chí cô sẽ cảm thấy nó sẽ đốt nóng mình.

Sau khi lên tới hoàng cấp hậu kỳ, việc tu luyện của Lạc Huyên tiếp tục khuếch trương, tiến tới đỉnh điểm của hoàng cấp hậu kỳ, kỳ đầu của huyền cấp, và đỉnh điểm của huyền cấp kỳ đầu. Tác dụng của thuốc đã lắng xuống, bị Lạc Huyên luyện hóa hoàn toàn.

Chỉ một viên đơn, lại làm cho Lạc Mâu lên tới đỉnh điểm của huyền cấp kỳ đầu, không cần nói cũng biết là Lạc Huyên không thể tin được, đến Diệp Mặc cũng không ngờ viên "bồi khí đơn" lại có tác dụng tuyệt vời như thế với Lạc Huyên. Tuy tác dụng của thuốc đáng nể, nhưng cũng phải đi đôi với tư chất siêu cường của Lạc Huyên.

Lạc Huyên cố nén sự kích động, bắt đầu củng cố tâm thần tu luyện, khi trời vừa tờ mờ sáng, cô đã mở mắt, cô kiểm tra việc tu luyện của mình, đã kiên cố tại đỉnh điểm của huyền cấp kỳ đầu, cách kỳ trung chỉ còn một cự ly ngắn.

- Quả thật anh là luyện đơn đại sư sao? Làm sao anh có thể luyện ra viên đơn quý như thế? Đến chỗ chúng tôi cũng không có được loại đơn này, quả thật không có.

Lạc Huyên đứng phắt dậy kinh ngạc nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 312

Anh Phải Chịu Trách Nhiệm

Diệp Mặc cười mỉm, - Tôi thấy cô nên vào tắm một cái rồi hãy ra nói Lạc Huyên giờ mới phát hiện trên người mình đã dơ lắm rồi, cô kêu lên một tiếng rồi xông ngay vào phòng.

Một tiếng đồng hồ sau, Lạc Huyên mặc một chiếc váy trắng bước ra khí chất càng mặn mà, hiển hiện vẻ thanh tao lịch thiệp, đã thành thục hơn lúc nãy rất nhiều, nếu như một người bình thường đứng cạnh cô, thì tất nhiên sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm.

Diệp Mặc đương nhiên không phải là người bình thường, hắn nhìn một Lạc Huyên mặn mà pha chút phiêu du, gật gật đầu nói:

- Công pháp tu luyện của cô không tệ, tu luyện tới phần sau lại có chút tiên vận, so với công pháp cổ võ bình thường thì tốt hơn nhiều.

Lạc Huyên hiện giờ đã biết được Diệp Mặc vốn dĩ không phải là một người bình thường, cô đi đến trước mặt hắn cúi người chào:

- Anh Mặc, cảm ơn anh, bây giờ thì tôi đã biết anh không phải là người bình thường, hãy tha thứ cho sự vô ý của tôi. Công pháp tu luyện của tôi là công pháp đỉnh cấp, nhưng vì phép tắc gia môn, tôi không thể nói cho anh biết, tôi xin lỗi. Còn nữa, tôi đã từng hiểu lầm anh, xin anh bỏ qua cho.

Nếu như bây giờ có ai đó nói cho cô biết, hạng người như Diệp Mặc sẽ ra đường tìm gái gọi, thì cô sẽ là người đầu tiên không tin.

Diệp Mặc cười lạnh nhạt:

- Về những chuyện hiểu lầm, cô đừng để bụng. Đối với cô, tôi là người như thế nào không quan trọng, và không sợ cô sẽ đau lòng, tuy công pháp của cô không tệ, nhưng trong mắt tôi nó không là gì cả. Công pháp nhiều nhất cũng là do sau khi tu luyện, có thể có một thứ tiên hóa trong đó, chỉ như thế thôi, một là không lâu dài, hai là không lên. Loại công pháp này, cô thấy một vị cao nhân như tôi sẽ xem trọng nó sao?

- Anh Mạc.

Lạc Huyên ngạc nhiên nhìn Mạc Ảnh, tuy biết Mạc Ảnh là một cao nhân, nhưng cô cũng bị đả kích bởi những lời của anh ta, công pháp trong môn pháp của cô ta, đừng nói là những người trong môn phái, mà cho dù cả thế giới này đi chăng nữa, cũng là cực kỳ quý báu. Bao nhiêu người có muốn cũng không được.

Diệp Mặc cười ngẫu hứng:

- Nói với cô cũng chẳng ích gì, nếu cô chịu nói cho tôi biết chỗ của cô, hoặc vào trong đó bằng cách nào. Tôi có thể cho cô một viên "trú nhan đơn" và một viên "liên sinh đơn". Cô biết về "trú nhan đơn" không? Uống vào thì không bao giờ già, còn "liên sinh đơn" thì vết thương nào cũng có thể chữa trị. Sao, cuộc trao đổi này có lợi chứ?

Sắc mặt Lạc Huyên biến sắc, lập tức lắc đầu nói:

- Tôi không lấy đơn dược của anh nữa, anh cũng đừng bao giờ thử xâm nhập vào thế giới nhỏ. Cho dù anh là tu luyện tiên thiên thì cũng sẽ bị giết…

Đột nhiên Lạc Huyên lấy điện thoại ra, giọng hốt hoảng:

- Sư tỷ của tôi tìm, tôi phải đi đây, hãy nhớ vị trí thiên xu của hoành đoạn thất tinh đừng bao giờ đến đó.

Nói xong, Lạc Huyên vội vàng vào phòng lấy đồ đạc, rồi lặng lẽ ra đi.

Diệp Mặc cười thầm trong bụng, Lạc Huyên quả thật rất thú vị, không

ngờ lại dùng cách này để nói cho mình biết, nhưng cho dù đã nói, thì vị trí thiên xu của hoành đoạn thất tinh, chẳng lẽ đó chính là vị trí để vào thế giới nhỏ sao? Nếu như đúng là như thế, không ai nói thì hắn sẽ không thể biết được, trừ phi thần thức của hắn tu luyện đến mức có thể quét hết cả nước này, thậm chí là một hành tinh, thì mới tìm được chỗ đó.

Nhưng để thần thức có thể quét được cả hành tinh, đừng nói là Diệp Mặc, cho dù là trong giới chân tu hiện giờ, cũng chẳng có mấy ai có thể tu luyện đến đẳng cấp đó.

Diệp Mặc vốn dĩ định đưa hai viên đơn dược cho Lạc Huyên, nhưng cô ta đã đi thì thôi vậy. Hắn quyết định sẽ đi tiêu hủy cái thứ trên lầu, ngày mai sẽ rời khỏi Thuần An.

Diệp Mặc đứng bên cạnh thang máy, bấm nút xuống, thang máy từ từ di chuyển từ tầng một lên, nhưng chưa đến được lầu tám thì Lạc Huyên đã vội vã chạy về.

- Không phải anh muốn lên lầu chứ?

Lạc Huyên nhìn Diệp Mặc đứng cạnh cửa thang máy, ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Đúng là tôi sẽ lên lầu, không phải sư tỷ của cô tìm sao, sao cô lại quay về?

Lúc này thang máy đã dừng ở lầu tám, Lạc Huyên lập tức kéo lấy Diệp Mặc nói:

- Cái thứ này đúng là lợi hại, đến tôi còn không thể nhìn thấy, tôi thấy anh đừng lên đấy nữa. Sư tỷ của tôi đã gọi điện, bảo tối nay tôi đi, ban ngày anh hãy cùng tôi đến nhà vị tiền bối kia được không?

- Được, nhưng ngày mai tôi phải đi rồi, sau này cô sẽ ở đây một mình, cô không sợ sao?

Diệp Mặc buột miệng hỏi.

Lạc Huyên lắc lắc đầu:

- Có thể đêm nay tôi sẽ đi rồi, sư tỷ của tôi tìm nhất định là đã xảy ra chuyện gì, bảo tôi đêm nay hãy rời khỏi.

- Nếu đã như thế, hai viên đơn này cho cô. Tuy rằng "hồi khí hoàn" của cô không đáng giá, nhưng nếu không có nó thì tôi cũng không luyện ra mấy viên đơn này được, cho nên tôi hơi cảm kích cô.

Đúng là Diệp Mặc đã nói sự thật, hắn không những phải cảm kích về "hồi khí hoàn" mà còn phải cảm kích về việc Lạc Huyên đã không ngại nguy hiểm để nói cho hắn biết cửa vào của Ẩn môn, nếu chuyện này bị phát hiện thì cô ta sẽ chết chắc.

- Thứ này quý giá quá, tôi không dám nhận.

Tuy Lạc Huyên rất muốn lấy viên "trú nhan đơn" nhưng vì thuốc này quý giá quá, cô cũng không dám tùy tiện đem theo bên mình.

Diệp Mặc vẫn đưa cho cô hai viên đơn, hắn có thể thấy được vẻ thèm muốn trong mắt Lạc Huyên. Còn pháp khí, thì Diệp Mặc đã không đưa cho cô, bởi vì hắn cho rằng ba viên thuốc đó đã đủ để báo đáp Lạc Huyên rồi.

…

- Lạc Huyên, không phải cô bảo anh ta đi cùng chứ?

Diệp Mặc và Lạc Huyên vừa tới cửa đại học Thuần An thì bị một cô gái cản lại. Diệp Mặc nhận ra cô gái đó, là lần trước khi hắn uống đậu nành, cô gái đã gọi tên Lạc Huyên.

- Đúng vậy, cảm ơn cô Tử Vân, lần này đã khiến cho nhiệm vụ của cô nhẹ đi rất nhiều.

Lạc Huyên vẫn nói một cách rộng lượng.

Tử Vân nhìn Diệp Mặc một cách kỳ quái, sau đó nói nhỏ vào tai Lạc Mâu:

- Lạc Huyên, tôi cảm thấy hôm nay cô thay đổi rất nhiều, cô trở nên xinh đẹp hơn, vả lại còn một thứ cảm giác không thể diễn tả được, không phải cô đã lên giường với anh ta rồi chứ? Anh ta là bạn trai của cô sao? Nhưng sao tôi cảm thấy như không thể tin tưởng được anh ta vậy.

Lạc Huyên mặt đỏ bừng, cô đánh vào tay Tử Vân nói:

- Tử Vân, cô nói bậy gì đó, tôi và Mạc Ảnh chỉ là hàng xóm thôi, không như cô nghĩ đâu.

- Cô khẳng định là đêm qua anh ta không ở chung với cô sao?

Tử Vân vẫn nghi ngờ hỏi.

Lạc Huyên mở miệng nhưng không nói được gì cả, không phải đêm qua Diệp Mặc đã ở nhà cô sao?

Nhìn thấy biểu hiện của Lạc Huyên, thì biểu hiện của Tử Vân cho rằng quả y như vậy, nhưng cô ta không tiếp tục nói chuyện với Lạc Huyên nữa mà chạy đến trước mặt Diệp Mặc nhìn một lúc rồi nói:

- Tôi biết anh không phải là một người đáng tin cậy, cũng không biết anh gặp vận may nào đã khiến cho Lạc Huyên thích anh. Nhưng Lạc Huyên đúng là một cô gái tốt, rất thật thà, nếu anh đã làm thì phải chịu trách nhiệm đấy.

Lạc Huyên lập tức kéo Tử Vân sang một bên, - Đừng nói bậy, chúng tôi phải đi đây, tạm biệt.

Đã ở hai năm trong đại học Thuần An, thì Tử Vân và cô là thân nhất, có thể đêm nay cô sẽ đi cùng sư tỷ, điều này khiến cô cảm thấy có lỗi với Tử Vân.

- Đợi đã.

Tử Vân kéo Lạc Huyên lại, sau cùng cô nói:

- Chị của cô có mắt nhìn người đấy, cô có thể đi hỏi chị ấy. Lúc nãy khi tôi đến gần anh ta, thì trên người anh ta có một mùi rất thích, cảm giác rất thoải mái, chắc không phải là một kẻ không ra gì đâu, chúc mừng cô đấy, Lạc Huyên.

Những lời này tuy Diệp Mặc không muốn nghe, nhưng hiện giờ tai hắn thính lắm, cho dù không muốn nghe cũng không tránh được. Nhưng hắn chỉ cười nhẹ một cái, hoàn toàn không để bụng.

- Anh Mạc, chúng ta đi thôi, Tử Vân nói bậy thôi, anh đừng để bụng.

Lạc Huyên mau chóng kéo Diệp Mặc lên xe, liền rời khỏi.

…

Nhà họ Hoắc ở Thuần An, tuy không phải là đại gia tộc ở Hoa Hạ, nhưng vẫn rất có tiếng ở Thuần An. Bởi vì nhà họ Hoắc đều rất trường thọ, bây giờ Hoắc Khứ Âu đã một trăm tuổi rồi, nghe nói sức khỏe vẫn rất tốt, nghe nói nhà họ Hoắc có một Hoắc thị hóa công, nghe nói đó là một trong năm trăm ngành nghề mạnh nhất.

Cho nên nhà họ Hoắc tuy rằng về mặt chính trị không có ai đặc biệt nổi danh, nhưng ở Thuần An vẫn là một gia tộc nhất ngôn cửu đỉnh.

Lúc Diệp Mặc nhìn thấy Hoắc Khứ Âu cũng không tin rằng ông ta đã một trăm tuổi, bởi vì trông ông ta cũng chỉ tầm sáu mươi, nếu như theo tình hình hiện giờ thì Hoắc Khứ Âu ít nhất có thể sống thêm hai mươi năm nữa.

Vả lại ông ta còn là một cao thủ huyền cấp đỉnh cao nữa, Diệp Mặc không ngờ ông ta là một người tu luyện cổ võ. Hắn không biết Lạc Huyên làm thế nào mà quen biết được với ông ta. Nhưng hắn nghĩ đến Trương Chi Hối của Trương gia, hắn than ngầm, quả nhiên cao thủ khắp nơi đều có.

Nếu không phải hắn tận mắt chứng kiến, thì hắn sẽ tuyệt đối không tin một thành phố bình thường như Thuần An lại có một cao thủ như thế.

- Ông Hoắc, vốn dĩ cháu muốn đợi lễ chúc thọ của ông mới cùng sư huynh đến thăm, nhưng mấy ngày nữa cháu phải rời khỏi Thuần An rồi, nên đã đến thăm ông trước. Bức tranh này tặng cho ông, chúc ông sức khỏe vô biên.

Nói xong Lạc Huyên lấu bứa tranh hai tay đưa cho Hoắc Khứ Âu.

Diệp Mặc khen thầm, không ngờ Lạc Huyên cũng có nét ngoan hiền như thế, mình đã không thấy được, nhưng qua lời nói của cô, Diệp Mặc đã nghe thấy, cô ta đã quen biết với Hoắc Khứ Âu thông qua một người thầy họ Chúc.

Quả nhiên Hoắc Khứ Âu cười ha hả, tiếp lấy bức tranh của Lạc Huyên nói:

- Không tệ, không tệ, quả là khuê nữ của thủy linh, còn có lòng như vậy. Lão Chúc nói con muốn xem tàng thư của ông, không sao, nào để ông dẫn con đến phòng sách, đợi con xem sách xong, rồi lại cùng trò chuyện với ông… Vị này là?

Hoắc Khứ Âu nói xong mỉm cười nhìn Diệp Mặc, Lạc Huyên vội vàng quay sang giải thích:

- À, ông Hoắc, đây là Mạc Ảnh, là bạn trai con cùng con đến đây.

- Là bạn trai của cháu sao, ôi, cái thằng Hoắc không có phước rồi.

Hoắc Khứ Âu nhìn Diệp Mặc một cái, ánh mắt lóe lên.

Diệp Mặc vốn dĩ muốn chào một cái, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Khứ Âu thì hắn lập tức bỏ ngay ý định. Ông ta chỉ gặp mình lần đầu mà ánh mắt ông ta nhìn mình lại mang chút sát khí.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 313

Thân Phận Bại Lộ

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Lạc Huyên phải bắt hắn tới, thậm chí còn chủ động nói mình là bạn trai của nàng. Hoá ra không chỉ Hoắc Các có ý với cô, lão già Hoắc Khứ Âu này không ngờ cũng đang muốn cô. Nếu không, nghe thấy Lạc Huyên giới thiệu, lão tại sao phải có loại sát ý này?

Thấy Diệp Mặc chỉ thản nhiên mỉm cười, cũng không biểu hiện ra lễ tiết gì, Lạc Huyên liền tranh thủ ở đằng sau Diệp Mặc kéo một cái, nói:

- Hoắc gia gia, Mạc Ảnh không thích nói chuyện lắm, ngài bỏ qua cho.

- Ha ha, không sao, người trẻ tuổi mà, ngại ngùng một chút cũng rất bình thường. Đến đây, ông dẫn con đi thư phòng.

Hoắc Khứ Minh dẫn hai người cùng đến thư phòng, nói:

- Các con xem trước, đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm trưa…

Thần thức Diệp Mặc nhìn chằm chằm Hoắc Khứ Âu, lại phát hiện sau khi lão ra khỏi thư phòng, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, và phân phó người:

- Lập tức thông báo Các Nhi trở về, còn có...

Tuy rằng câu nói kế tiếp Diệp Mặc không nghe được, nhưng cũng biết lão già này cũng không dễ nói chuyện như vẻ bề ngoài.

- Anh đang nhìn cái gì? Hôm nay tôi nhất thời nói anh là bạn trai tôi, anh

bỏ qua cho nhé. Anh không biết Hoắc Các đáng ghét như thế nào đâu, còn có ông của hắn cũng luôn thích đem tôi cùng Hoắc Các ở cùng nhau, nếu có thể tôi thật sự không muốn đến.

Lạc Huyên có chút áy náy nói, sắc mặt có chút hồng nhuận.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Tôi đương nhiên sẽ không để ý, cô muốn tìm sách thì phải nhanh lên một chút, Hoắc Các phỏng chừng rất nhanh sẽ trở về. Cô dự tính phải mất bao lâu thời gian?

- Nhanh như vậy à? Tôi nghe Tử Vân nói hôm nay Hoắc Các muốn đi ra ngoài, hẳn là sẽ không nhanh như vậy đã trở lại, tôi đoán cũng phải một ngày, anh xem thư phòng này lại có nhiều sách như vậy?

Lạc Huyên có chút bất đắc dĩ nhìn cả phòng sách, những quyển thư tịch này tuy rằng bảo tồn không tồi, nhưng vì thời gian đã lâu, cũng tản mát ra một chút mùi cổ xưa.

- Phải lâu như vậy à?

Diệp Mặc nhíu mày, một lát sau mới lên tiếng:

- Cô muốn tìm vật gì? Tôi giúp cô tìm xem.

Lạc Huyên cũng giấu diếm, lập tức trả lời:

- Sư phụ tôi bảo tôi tìm một quyển "Ní La kinh", tôi ở thư viện trường học và thư viện thành phố Thuần An tìm hơn một năm, nhưng vẫn không tìm được.

- Cô không cần tìm nữa, tôi giúp cô tìm.

Diệp Mặc nói xong thần thức lập tức bắt đầu quét qua những quyển sách này.

Lạc Huyên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Nhiều sách như vậy, anh làm sao tìm được? Hay chúng ta cùng nhau tìm đi.

Diệp Mặc khoát tay, - Đừng nhúc nhích, tôi đang tính toán sách này rốt cuộc để ở đâu? Mạc Ảnh thật là làm cho người ta ngạc nhiên, chẳng lẽ hắn chẳng những là luyện đan đại sư, là Mao Sơn đệ tử, còn là Chu Dịch đại sư hay sao? Mao Sơn đệ tử thật ra không có gì, nhưng luyện đan đại sư và Chu Dịch đại sư lại là phi thường giỏi.

Mặc dù đối với lời nói của Diệp Mặc nửa tin nửa ngờ, nhưng Lạc Huyên cũng không đi quấy rầy Diệp Mặc, cô không ngờ lựa chọn tin tưởng Diệp Mặc. Cô cảm giác càng thân thiết với Mạc Ảnh, cô lại càng không hiểu Mạc Ảnh. Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền tự cho rằng nhìn thấu người này, nhưng bây giờ càng ngày càng nhìn không thấu.

Thần thức Diệp Mặc rất nhanh đem bên trong phong sách quét một lần, nhưng lại không phát hiện cái gì, chẳng lẽ "Ní La kinh" không ở trong này? Thần trí của hắn lại cẩn thận quét lần thứ hai, rất nhanh liền phát hiện không đúng.

Trong một quyển "Đạo Đức kinh" có hai trang ở giữa để trống, hơn nữa trong đó một tờ còn mơ hồ có hai chữ, chính là 'Ní La'. Mà ngoài một trang giấy trắng thì không có cái gì, quyển sách này có chút kỳ quái. Hai chữ mơ hồ này nếu không phải hắn có thần thức, hơn nữa quan sát cẩn thận thì chắc chắn nhìn không ra.

Diệp Mặc lập tức đi tới lấy quyển "Đạo Đức kinh" này xuống.

Thấy Diệp Mặc lấy xuống một quyển "Đạo Đức kinh", Lạc Huyên lập tức kỳ quái hỏi:

- Anh Mạc, đây là quyển "Đạo Đức kinh" nha, tôi phải tìm là quyển "Ní La kinh" mà.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói, - Đừng nóng vội.

Nói xong, Diệp Mặc lật đến hai trang trống trong sách, chỉ là do thời gian đã lâu, hai trang trống này giấy đã ố vàng.

- Điều này không có gì mà, bình thường loại sách cổ này đều có vài trang giấy trống, trang giấy đó là cho người đọc sách ghi chép những điều tâm đắc đấy.

Lạc Huyên có chút kỳ quái hỏi.

Diệp Mặc mở trang giấy trắng kia ra, giơ lên nói:

- Cô nhìn kĩ lại một chút.

"Ní la?" Lạc Huyên thiếu chút nữa kinh sợ kêu ra tiếng, tuy nhiên rất nhanh liền kích động cầm lấy cuốn sách trong tay Diệp Mặc, vui mừng nói:

- Thật là hai chữ 'Ní La", đây nhất định chính là "Ní La kinh", a, đây là phần sau, hẳn là còn có phần trước.

Lạc Huyên rất nhanh nhìn thấy một chữ "Hạ" phía dưới chữ "Ní La", lập tức nói.

Thần thức Diệp Mặc quét lại một lượt, nói:

- Phần đầu hẳn là không ở trong này, tôi không nhìn thấy.

- Nhìn thấy, không phải là tính toán sao? Anh Mạc, anh thật là có bản lĩnh, thậm chí ngay cả điều này cũng có thể tính ra được.

Lạc Huyên trong mắt lộ vẻ sùng bái, cô vốn cũng không ôm nhiều hy vọng, hơn nữa nhiệm vụ sư môn giao cho nàng cũng là thử mà thôi, không nghĩ tới cô thật sự tìm được rồi, quả thực là niềm vui bất ngờ trong niềm vui bất ngờ.

- Cảm ơn anh, anh Mạc...

Lạc Huyên gắt gao nắm lấy sách trong tay.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại không lạc quan như Lạc Huyên, hắn nói:

- Lạc Mâu, tôi đoán có lẽ Hoắc Khứ Âu không dễ dàng cho cô mang sách đi ra ngoài như vậy, chỉ có cách cô hỏi ý hắn, nếu hắn không đồng ý làm sao bây giờ? Hơn nữa, nếu là hắn phát hiện vấn đề trong sách này, hắn sẽ càng không cho cô mang đi.

Nghe xong lời Diệp Mặc, Lạc Huyên quả nhiên nhướng mày, rất hiển nhiên, cô cũng nghĩ đến vấn đề này.

- Đừng lo lắng, tôi có biện pháp giúp cô mang ra ngoài, a...

Diệp Mặc nói tới đây lại ngừng lại, nhìn sách trong tay Lạc Mâu, lại suy tư.

- Làm sao vậy?

Lạc Huyên lập tức hỏi.

- Cho tôi xem quyển sách.

Diệp Mặc tiếp nhận sách trong tay Lạc Huyên, kéo trang giấy trống thứ hai của, không nghĩ tới hắn vừa dùng lực, trang giấy kia liền rơi xuống, cũng chỉ là kẹp ở bên trong, mà không phải thân sách.

Diệp Mặc cầm trang giấy ố vàng, nhìn hồi lâu, xé một chút, trang giấy ố vàng này không ngờ lại không rách.

- A...

Lạc Huyên rõ ràng cũng nhìn thấy động tác của Diệp Mặc, thậm chí ngay cả một trang cũng không rách, trong lòng kinh dị không ngừng.

Diệp Mặc lại đem tờ giấy này nắm trong lòng bàn tay, chân hỏa vận chuyển phía dưới, trang giấy này lập tức bị đốt thành tro. Một mảnh giấy

màu vàng không khác tờ giấy kia bao nhiêu xuất hiện trong tay Diệp Mặc.

- Đây là cái gì?

Lạc Mâu lại ngạc nhiên hỏi, tuy rằng cô không biết đây là vật gì, nhưng cũng hiểu được trang giấy mỏng màu vàng kỳ cục này không phải đơn giản, khẳng định rất là quý báu.

Diệp Mặc trong lòng lại kinh hãi, trang giấy màu vàng này quá mức dọa người, bởi vì thần trí của hắn vừa đi vào lập tức liền mất tăm mất tích, giống như bùn nhập biển rộng, đây tuyệt đối là một đồ vật không tầm thường.

Pháp khí Diệp Mặc cũng biết luyện chế, linh khí Diệp Mặc cũng đã gặp không ít, hơn nữa pháp bảo của sư phụ hắn cũng thấy qua. Mà hiện trang giấy màu vàng ở trong tay lại cho hắn một loại cảm giác không thể nhìn thấu, giá trị của thứ này khẳng định phải cao hơn tất cả linh khí. Diệp Mặc thậm chí nghĩ đến đây là một linh bảo, nhưng đây cũng quá dọa người rồi.

Linh bảo, ở Tu Chân giới cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, làm sao có thể xuất hiện ở Địa Cầu? Hơn nữa Địa Cầu cũng không có nghe nói qua có người Tu Chân nha.

- Thứ này rất quý báu, quý báu đến nỗi tôi không dám tưởng tượng.

Diệp Mặc đã trầm mặc một lúc lâu sau mới hồi đáp.

Lạc Huyên cũng hiểu được, cô chần chừ nhìn Diệp Mặc nói:

- Thứ này đối với anh có phải rất hữu dụng hay không?

Diệp Mặc gật đầu, - Đúng vậy, rất hữu dụng.

Hắn rất muốn trang giấy màu vàng này, nhưng hắn lại biết Lạc Huyên nếu muốn tìm sách này, chứng tỏ thứ này cũng là đồ vật môn phái của cô ấy muốn tìm.

Lạc Huyên cắn cắn môi, một hồi mới lên tiếng:

- Nếu hữu dụng với anh, anh giữ lại đi, tôi không biết gì cả, tôi mang về sách này thì tốt rồi. Những vật khác, tôi mang về, sư môn của tôi cũng không nhìn ra, nói không chừng vẫn để như vậy.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Lạc Huyên, cô không ngờ nói cho mình trang giấy màu vàng này.

Nhìn Diệp Mặc kinh dị nhìn mình, Lạc Huyên bỗng nhiên thở phào một cái, - Kỳ thật không có hỗ trợ của anh, tôi cũng không tìm thấy thứ này, có lẽ sư môn của tôi chỉ muốn quyển sách này mà thôi, trang giấy của anh chỉ kẹp ở giữa sách này. Là anh phát hiện đương nhiên là của anh, anh không cần lo lắng, tôi sẽ không nói ra đâu. Hơn nữa, thứ này đối với tôi cũng không tác dụng gì.

Bỗng nhiên thần sắc Diệp Mặc vừa động, trang giấy màu vàng trong tay và sách đã biến mất không thấy gì nữa, thấy Lạc Huyên kỳ quái nhìn hắn, hắn nói:

- Lạc Huyên, chúng ta đi, Hoắc Các đã trở lại.

- Được, dù sao cũng tìm được thứ cần tìm rồi.

Lạc Huyên và Diệp Mặc vừa mới đi ra khỏi thư phòng, bỗng nhiên truyền tới thanh âm của Hoắc Các.

- Huyên Huyên, em đến đây cũng không nói vớianh một tiếng, anh đã về đây.

Lạc Huyên nhíu nhíu mày, nhưng không lên tiếng.

Hoắc Khứ Âu cùng một người đàn ông trung niên đi tới, lão thấy Lạc Huyên không ngờ từ thư phòng đi ra, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái, sau đó nói:

- Lạc Huyên, sao thế không xem sách ư?

Lạc Huyên lại cười cười nói:

- Hoắc gia gia, chị của con vừa rồi gọi điện thoại cho con, nói tìm con có việc, con muốn đi trước đã, mấy ngày nữa lại đến xem.

- A... Huyên Huyên, em mới đến đã muốn đi? Đừng nóng vội, đợi lát nữa anh cùng em cùng đi tìm chị em, sau đó cùng nhau ăn cơm trưa nhé.

Hoắc Các lại sốt ruột nói, Diệp Mặc ở bên cạnh Lạc Huyên, bị y tự động loại bỏ.

- Không được, tôi phải đi rồi, tạm biệt Hoắc gia gia. Đi thôi, Mạc Ảnh.

Nói xong Lạc Huyên kéo tay Diệp Mặc, không đợi Hoắc Khư Âu trả lời, liền trực tiếp đi ra ngoài.

Hoắc Khứ Minh lại cẩn thận nhìn trên người Diệp Mặc xem, không phát hiện trên người hắn mang theo sách gì. Lúc này mới sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Lạc Huyên, lão vừa muốn nói gì, lại bị tên trung niên bên cạnh lão kia kéo kéo.

Chờ khi lão kịp phản ứng, Lạc Huyên và Diệp Mặc đã đi thật xa rồi. Hoắc Khứ Âu vội vàng hướng Hoắc Các liếc mắt ra ý một cái, Hoắc Các lập tức liền đi theo, không ngừng ở sau Lạc Huyên gọi.

- Lương sư đệ, chú kéo ta làm gì?

Hoắc Khứ Âu nhìn tên bên cạnh hỏi.

Người đàn ông trung niên sắc mặt âm trầm nói:

- Sư huynh, anh có biết người vừa đi ra ngoài là ai không? Hắn chính là Diệp Mặc, người lấy đi 'Huyết sắc san hô'.

- Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta mau chặn hắn lại!?

Hoắc Khứ Âu vội vàng nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 314

Tiên Thiên Rất Giỏi Ư?

Lương sư đệ cười lạnh một tiếng nói:

- Hoắc sư huynh, anh quá coi thường người này rồi. Anh có biết phái Hợp Lưu không? Nghe nói phái Hợp Lưu phái ra bảy người toàn bộ đều bị chết trên tay của hắn, thậm chí bao gồm Cung Tự Tại của phái Hợp Lưu. Anh nghĩ chỉ dựa vào hai người chúng ta có thể ngăn lại hắn ư?

- Hắn quá lợi hại như vậy ư.

Hoắc Khứ Âu bỗng nhiên hít một hơi lãnh khí, trong lòng của y dâng lên một cỗ nghĩ mà sợ, nếu y vừa rồi đụng vào Diệp Mặc, nói không chừng lúc này Hoắc gia y đã xong đời.

Lương sư đệ lại âm hiểm cười nói:

- Sư huynh cũng không cần lo lắng, hai người chúng ta đúng là không phải đối thủ của hắn, nhưng chúng ta liên hệ người của phái Hợp Lưu, còn có một ít đồng đạo khác, còn sợ hắn chạy thoát sao? Bảy tên cao thủ Phái Hợp Lưu đã chết, phái Hợp Lưu rất chấn động, lần này phái ra rất nhiều cao thủ. Đối với bọn họ mà nói, 'Huyết sắc san hô' chỉ là thứ yếu, giết Diệp Mặc vì đệ tử môn hạ bọn họ báo thù mới là trọng yếu nhất.

Hoắc Khứ Âu gật gật đầu - Được, Lương sư đệ, cậu đi liên hệ phái Hợp Lưu, tôi đi điều tra hắn hiện tại sống ở chỗ nào. Tuy nhiên cô bé kia phải lưu lại một mệnh, Các Nhi đối với cô ấy rất là say mê, đúng rồi sư đệ, cậu có biết lai lịch cô bé kia không? Tôi hỏi lão Chúc, hắn cũng nói là bằng hữu giới thiệu Người sư đệ họ Lương lắc lắc đầu nói:

- Cô bé này khẳng định tu luyện qua cổ võ, nhưng tôi lại nhìn không ra môn phái của cô ấy. Nhưng tôi nghĩ cũng chỉ là đệ tử một môn phái nhỏ, bằng không không có khả năng cùng Diệp Mặc pha trộn cùng một chỗ như thế.

...

- Huyên Huyên, chờ anh một chút, anh thật vất vả mới trở về.

Hoắc Các ở sau lưng Diệp Mặc và Lạc Huyên không ngừng kêu, y thật sự là gấp gáp trở về. Bởi vì y chuẩn bị đêm nay làm chuyện tốt, y sớm đã chuẩn bị xong mê dược. Vào lúc ăn cơm sẽ làm cho Lạc Huyên hôn mê, sau khi gạo đã nấu thành cơm, Lạc Huyên không muốn ở cùng y cũng phải cùng.

Chỉ có điều nằm ra ngoài dự đoán của y chính là, Lạc Huyên không ngờ đến một lát liền đi, thậm chí ngay cả nước trà đều kịp uống một ngụm, hơn nữa càng nằm ngoài dự tính của y chính là, ông nội cũng không chủ động giữ Lạc Huyên lại, để y tự ngăn đón Lạc Huyên. Nhưng Lạc Huyên ngay cả liếc y một cái cũng không có, rất nhanh liền cùng nam sinh kia biến mất không thấy gì nữa. Hai điểm này y cũng không nghĩ tới.

...

- Mạc Ảnh, sắc mặt của anh dường như không được tốt lắm? Có phải đã phát hiện chuyện gì hay không?

Mãi cho đến khi hai người đi thật xa, Lạc Huyên mới quay đầu lại hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Đúng vậy, vừa rồi người kia tiến vào trong nhà lão Hoắc hẳn là nhận ra anh. Nếu anh không đoán sai, tối nay y sẽ mời người đối phó anh.

Diệp Mặc quan sát vô cùng cẩn thận, vừa rồi lúc hắn đi ra nhà Hoắc Khứ Âu, nhìn thấy người cùng đi với Hoắc Khứ Âu khi nhìn thấy hắn sắc mặt đã thay đổi một chút, thậm chí thân thể có rung động rất nhỏ. Bởi vậy Diệp Mặc phán đoán, hắn khẳng định bị nhận ra.

- Một người bình thường. Hắn dám đối phó anh? Đừng nóng vội, nếu y mời nhiều người, em giúp anh chăm sóc y, hiện tại em đã là cao thủ Huyền cấp. Đối phó mười mấy người đều không có vấn đề.

Lạc Huyên lập tức an ủi. Cô hiện tại cảm giác thực lực tăng vọt, lòng tin lại gia tăng gấp đôi rồi cũng không chừng.

Diệp Mặc kỳ quái nhìn Lạc Huyên, cố ý chần chừ nói:

- Em tin mình có thể đối phó được y?

Lạc Huyên lập tức đã nói: Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

- Cái lão Hoắc kia là đỉnh cao tu vi Huyền cấp hậu kỳ, còn có cái người tiến vào cùng lão là tu vi Địa cấp giai đoạn đầu. Nếu bọn họ mời người khác giúp đỡ, khẳng định ít nhất là tu vi Địa cấp, em chắc chắn có thể đối phó được bọn họ?

- A...

Lạc Huyên có chút không dám tin tưởng nhìn Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới do dự hỏi - Anh có thể thấy được tu vi của bọn họ?

- Đương nhiên, em nghĩ rằng anh luyện đan là chơi sao? Em là một cô gái Huyền cấp giai đoạn đầu, không phải là anh không tin em, nhưng nếu chẳng may em đánh không lại bọn họ, anh có thể bị em liên lụy đến.

Diệp Mặc dường như không có việc gì nói.

Lạc Huyên mặt trướng đến có chút đỏ, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Diệp Mặc, bỗng nhiên giơ chân giẫm lên mu bàn chân của Diệp Mặc một cái - Anh mới vừa rồi không phải là cố ý tiêu khiển em đấy chứ, nếu biết người ta đều là cao thủ Địa cấp, anh còn ở tại chỗ này, còn không mau trốn chạy?

Mặt cô đỏ, một nửa là bởi vì bị Diệp Mặc cho rằng mình khoác lác, còn một mặt là vì cô thật sự có chút sốt ruột rồi. Nếu những người này thật sự lợi

hại như Diệp Mặc nói, cho dù nàng gọi sư tỷ của mình đến cũng không phải đối thủ của những người này.

Diệp Mặc thấy Lạc Huyên giẫm lên chân của hắn, lại không có để ý, thậm chí ngay cả trốn đều lười trốn. Có chút lạnh nhạt nói:

- Bởi vì anh căn bản cũng không sợ bọn họ, nếu anh sợ bọn họ, anh hôm nay cũng sẽ không cùng em đến Hoắc gia.

Nhìn chằm chằm Diệp Mặc một lúc lâu, Lạc Huyên mới lên tiếng:

- Em cũng cảm giác anh hôm nay thay đổi rất nhiều, lần trước anh nói phải qua mấy ngày mới có thể theo em cùng tới Hoắc gia, có phải là bởi vì anh còn chưa đột phá? Sau đó anh dùng 'Hồi khí hoàn' của em luyện chế ra cái loại đan dược này, sau đó anh đột phá, hôm nay mới cùng em đi đến đây? Thậm chí đan dược mà em ăn vào buổi sáng cũng là do anh luyện chế?

Diệp Mặc gật gật đầu nói - Đúng vậy, anh sau khi đột phá mới có thể cùng em tới đây. Anh cho em ba viên đan dược, còn cùng em tới đây, là vì báo đáp tám viên 'Hồi khí hoàn' kia của em.

Nói thì nói như thế, nhưng hắn trong lòng cũng thầm khen Lạc Huyên cẩn thận, thậm chí ngay cả lời nói vài ngày trước cô đều nhớ rõ.

- Hóa ra là như vậy.

Lạc Huyên thở dài. Bỗng nhiên cô giật mình, vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh nói anh đột phá Tiên Thiên, không phải là sự thật chứ? Chẳng lẽ anh đúng là cao thủ Tiên Thiên hay sao?

- Cao thủ Tiên Thiên rất giỏi ư?

Diệp Mặc có chút không nói gì mà hỏi.

- Đương nhiên là rất giỏi rồi, lúc nhỏ... Không phải, ở chỗ chúng em cao

thủ Tiên Thiên đều rất ít, ngay cả môn phái của chúng em cũng chỉ có một cao thủ Tiên Thiên. Anh nói xem Tiên Thiên có phải rất giỏi hay không?

Lạc Huyên rất trịnh trọng nói.

Diệp Mặc rất muốn hỏi môn phái của cô là môn phái nào, nhưng cuối cùng vẫn chưa hỏi ra, đành phải nói:

- Anh không phải Tiên Thiên, cụ thể là cảnh giới gì, anh hiện tại cũng không rõ ràng lắm, tuy nhiên...

Diệp Mặc muốn nói gặp Tiên Thiên hắn hẳn là có thể giết, nhưng ngẫm lại vẫn là nhịn được, dù sao hắn chưa từng gặp qua cao thủ Tiên Thiên. Nhưng Huyền cấp và Địa cấp chênh lệch cực lớn hắn cũng biết qua, nếu Tiên Thiên và Địa cấp chênh lệch lớn hơn nữa, hắn dường như cái gì cũng không nắm chắc.

- Cao thủ Tiên Thiên biết bay không?

Nghĩ nửa ngày, Diệp Mặc không tìm ra phương thức đặc biệt gì khác, chỉ có thể hỏi một vấn đề như vậy.

Lạc Huyên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, qua nửa ngày, cô mới nói:

- Anh thật sự là người tu luyện cổ võ sao? Em rất hoài nghi. Biết bay vẫn không thành tiên nhân nha, em chưa từng nghe nói có người tu luyện tới mức biết bay đấy. Ôi, hiện tại em cũng không biết câu nào của anh là thật, câu nào là giả nữa.

Lạc Huyên thật sự không biết, muốn nói Diệp Mặc thích gạt người, hắn cho đan dược là chuyện thật, có thể cho cô thăng mấy cấp bậc tuyệt đối là cực phẩm thứ tốt, còn có từ hắn có thể tìm tới "Ni la kinh", cũng có thể chứng tỏ Diệp Mặc không phải người bình thường. Nhưng đôi khi, lời hắn nói lại không đáng tin cậy?

Diệp Mặc lại gật gật đầu nói:

- Nếu không biết bay, cao thủ Tiên Thiên hẳn không phải là đối thủ của anh, anh muốn giết hẳn không khó.

Lạc Huyên liếc Diệp Mặc một cái - Anh nói giống như anh biết bay ấy, em bây giờ không cùng anh tán gẫu nữa, chúng ta khẩn trương đến trường học tìm phần đầu "Ní la kinh", sau đó em dẫn anh đi tới chỗ sư tỷ của em, những người đó hẳn là tìm không thấy chúng ta.

Diệp Mặc một trận không nói gì, trong lòng tự nhủ tôi thật sự là biết bay đấy. Tuy nhiên cái này cũng không cần phải nói cho Lạc Huyên, dù sao cô và mình không phải là người cùng một thế giới. Nhưng chỗ cô hẳn là có một ít linh thảo, chờ hắn xử lý xong chuyện bên ngoài, thời điểm đi tiểu thế giới tìm Thái Ất gây phiền toái, sẽ thuận tiện kiếm chút linh vật.

Hai người sau khi xuống xe ở đại học Thuần An, Lạc Huyên bỗng nhiên dừng bước, cô nhớ tới một vấn đề mấu chốt. Diệp Mặc thấy ánh mắt Lạc Huyên nhìn mình rất là kỳ quái, không khỏi hỏi, - Em nhìn anh làm gì thế?

- Không đúng, vừa rồi anh nói bọn họ nhận ra anh, chẳng lẽ tên của anh là giả? Còn có những người đó tại sao phải đuổi giết anh?

Lạc Huyên vốn rất cẩn thận, vừa rồi bởi vì Diệp Mặc ngắt lời, làm cho nàng quên hỏi, hiện tại nghĩ tới, lập tức liền hỏi.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Hiện tại nói cho em biết cũng không sao, anh vốn tên là Diệp Mặc. Bởi vì có một gốc cây 'Huyết sắc san hô' bị anh bắt được, cho nên những người đó muốn bắt anh, muốn cướp đi gốc 'Huyết sắc san hô' trên người của anh.

- Thật sự có 'Huyết sắc san hô' ư? Lại vẫn ở trên người của anh?

Lạc Huyên vài ngày trước nghe sư tỷ nói qua sự tình 'Huyết sắc san hô', hiện tại Diệp Mặc lại nói ra, lập tức liền kinh ngạc ra tiếng.

Tuy nhiên cô lập tức hiểu Diệp Mặc cho nàng ăn đan dược là đan dược

gì, không ngờ là đan dược luyện chế từ 'Huyết sắc san hô'. Diệp Mặc không ngờ có thể đem 'Huyết sắc san hô' luyện chế thành đan dược, nói như vậy, hắn nói mình là Luyện Đan Sư, cũng không có nói sai.

Diệp Mặc vừa thấy vẻ mặt Lạc Huyên chỉ biết cô phán đoán ra rồi, gật đầu nói:

- Em đoán không sai, đan dược anh cho em ăn chính là từ 'Huyết sắc san hô' luyện chế ra.

- Không ngờ là đan dược trân quý như vậy, khó trách em có thể liên tiếp thăng cấp.

Ngạc nhiên thán phục một tiếng, Lạc Huyên lập tức lần nữa nói:

- Anh Diệp, cảm ơn anh, không ngờ cho em đan dược quý như vậy.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, - Trên lý luận nếu không là 'Hồi khí hoàn' của em, anh sẽ luyện chế không ra 'Bồi khí đan", cho nên em cũng không cần khách khí. Vốn dĩ, anh là bị thất thế, tuy nhiên hiện tại anh lại kiếm lợi lớn, anh nên cảm tạ em.

Lạc Huyên biết mảnh giấy màu vàng mà Diệp Mặc nói, cô thản nhiên mỉm cười một chút, không ngờ không biết là Diệp Mặc chiếm phần lớn tiện nghi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 315

Tình Cờ Gặp Mặt Cố Nhân

Trường Thuần An tuy rằng không phải trường cao đẳng nổi danh nhất Hoa Hạ, nhưng có lịch sử lâu đời, nghe nói là trường cao đẳng có lịch sử dài nhất ở Hoa Hạ. Cho nên học sinh ưu tú ở Thuần An, đẹp trai đẹp gái chỗ nào cũng có.

Lạc Huyên không thể nghi ngờ chính là mỹ nữ đứng đầu trường Thuần An, nhưng vì Lạc Huyên cho tới nay đều ở thư viện, thậm chí rất ít khi tới lớp học, chớ nói chi là tham gia các loại hoạt động của trường học. Cho nên Lạc Huyên mặc dù là nữ thần trong lòng rất nhiều nam sinh, tình nhân trong mộng, nhưng bất đắc dĩ cô cho tới bây giờ cũng sẽ không cùng người khác nhiều lời.

Đừng nói là nam sinh, ngay cả nữ sinh muốn nói vài câu với Lạc Huyên cũng không phải dễ dàng. Tử Vân là một ngoại lệ, tuy nhiên cũng chỉ có mình cô mà thôi, rất nhiều người đều hy vọng thông qua Tử Vân để làm quen Lạc Huyên, nhưng kết quả lại khiến mọi người thất vọng.

Tuy rằng mỗi ngày đều có rất nhiều người kiên trì không ngừng đi tìm Lạc Huyên, muốn dựa vào da mặt dày và nghị lực để đả động Lạc Huyên. Nhưng lại chưa từng thấy cô xuống dưới qua, cũng cho tới bây giờ đều không có thấy cô đi cùng ai. Càng làm cho mọi người thất vọng chính là cô chẳng những không thèm nhìn những người tìm cô, gần đây thậm chí còn chuyển ra ngoài trường học, về phần ở chỗ nào cũng không có ai biết.

Nhưng hôm nay, Lạc Huyên không ngờ cùng một nam sinh vừa nói vừa cười đi tới trường, gần như khiến tất cả nam sinh cằm rơi trên mặt đất. Tuy rằng nam sinh đi cùng Lạc Huyên bộ dạng coi như không tệ, nhưng cũng

không có đẹp trai đến long trời lở đất, làm sao lại đánh chiếm mỹ nữ này chứ?

Diệp Mặc vừa tiến vào trường Thuần An cũng cảm giác rất kỳ quái, sao nhiều người nhìn mình như vậy, dường như ánh mắt không có thiện chí.

Lạc Huyên khẽ mỉm cười, trong nội tâm nàng hiểu được là chuyện gì xảy ra, tuy nhiên loại chuyện này lại không cần phải giải thích với Diệp Mặc. Diệp Mặc tuy rằng tuổi tác cũng xấp xỉ với những học sinh Thuần An này. Nhưng theo cô thấy, nội hàm thì kém quá xa.

Cô cảm giác mình căn bản là nhìn không thấu Diệp Mặc. Cô tự tin mình là một mỹ nữ, ít nhất cô chưa thấy ai đẹp hơn cô. Nhưng cùng Diệp Mặc một chỗ, cô không ngờ không có cảm giác làm nữ nhân xinh đẹp, vì Diệp Mặc cho tới bây giờ đều không có dùng loại ánh mắt ái mộ nhìn cô. Thậm chí cho tới bây giờ đều không có nói qua một câu mờ ám, ánh mắt của hắn trước sau trong suốt như một.

Diệp Mặc vừa mới muốn hỏi một chút rằng thư viện ở chỗ nào, cửa trường học liền truyền đến từng đợt tiếng gào.

- Có người đánh nhau.

Vài bạn học kêu một câu, cùng nhau vọt qua. Đối với rất nhiều học sinh nhàm chán đến cực đỉnh mà nói, nhiều một sự tình so với ít một sự tình càng làm cho bọn họ có hứng thú.

Diệp Mặc vốn không nghĩ chạy tới xem, nhưng Lạc Thuần An lại nói một câu - Kẻ đánh người còn là người tu luyện cổ võ.

Người tu luyện cổ võ, không ngờ ở cửa trường học đánh người? Diệp Mặc cũng nhìn sang, người đánh và người bị đánh hắn không ngờ đều biết, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp Hứa Bình. Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi xoay người liền hướng cửa trường học đi tới. Lạc Huyên thấy Diệp Mặc qua xem náo nhiệt, cũng đi theo.

Ngô Chấn Tuấn bị đánh trên mặt đất không đứng dậy được, hai người hầu của y cũng vậy bị đánh ngã trên mặt đất, người đánh kia vẫn không dừng tay, còn dùng chân đá. Ngô đại công tử trong lòng thầm mắng xui, chính mình gần đây gặp phải đen đủi, không ngờ luôn là bị người ta đánh.

Diệp Mặc đi tới ngăn cản cái người đang tiếp tục đá nhân - Anh Hứa. Tôi còn tưởng rằng một năm sau mới có thể nhìn thấy anh, không nghĩ tới hiện tại liền gặp được anh rồi, thực là cuộc đời nơi nào cũng có thể tương phùng nhỉ.

Diệp Mặc đúng là không ngờ ở chỗ này nhìn thấy Hứa Bình, điều này làm cho hắn rất là vui. Phi kiếm của hắn nếu không phải tinh ngọc của Hứa Bình, tuyệt đối không thể có loại phẩm chất này, hơn nữa Hứa Bình làm người không tệ. Lần trước bởi vì vấn đề thực lực, Diệp Mặc không nói thật ra với y, vẫn có chút áy náy, hiện tại gặp được Hứa Bình, lập tức đã nghĩ muốn hàn huyên với y.

Người đàn ông đánh người dừng chân đá. Ngẩng đầu lại nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức liền mừng rỡ kêu lên:

- Anh Mạc, thật là cậu ư, lần trước tôi hỏi thăm qua tin tức của cậu, nghe nói cậu bị bức nhảy xuống vách núi, không ngờ gặp cậu ở đây, thật sự là quá tốt.

- Người anh em là cậu à, cứu cứu tôi đi, bạn của cậu người này quả thực không biết đạo lý... Tôi là người lần trước mời cậu đi tán gái Ngô Chấn Tuấn đây.

Ngô công tử thấy Diệp Mặc, lập tức thật hưng phấn cầu cứu.

Hứa Bình kỳ quái nhìn Diệp Mặc một chút hỏi, - Anh Mạc, cậu quen người kia?

Y nghĩ Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không quen loại công tử này.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ gật đầu - Đúng vậy, mong anh Hứa nể mặt

mũi của tôi, tha hắn ta một lần.

Hứa Bình không hỏi Diệp Mặc là nguyên nhân gì, chỉ có điều nhìn Ngô Chấn Tuấn quát:

- Cút đi, lần sau để cho tao thấy mày kiêu ngạo, gặp một lần đánh một lần.

Hứa Bình cũng đã nhìn ra Diệp Mặc và Ngô Chấn Tuấn cũng không có bao nhiêu quan hệ.

Hứa Bình xuống tay không nặng, dù sao Ngô Chấn Tuấn là một người bình thường. Cho nên nghe xong lời Hứa Bình, Ngô Chấn Tuấn lập tức liền bò lên, day day cánh tay đi đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Bằng hữu, đa tạ, cậu thật đúng là rất giỏi, không ngờ...

Nói tới đây, Ngô Chấn Tuấn có chút nao núng nhìn Lạc Huyên đứng ở bên cạnh Diệp Mặc một chút, theo y thấy, ngay cả cô bé này cũng có thể cua được, có thể thấy được bản lĩnh của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ Ngô công tử này thật đúng là cái kẻ dở hơi, đứng lên chú ý đầu tiên không ngờ là Lạc Huyên. Chỉ có điều hắn không có tâm tư để ý tới Ngô công tử này, đang chuẩn bị mời Hứa Bình cùng đi ngồi một chút, một chiếc xe cảnh sát rất nhanh lái tới, đứng bên cạnh mấy người.

Trên xe cảnh sát bước xuống ba người, ngoại trừ hai gã cảnh sát Diệp Mặc gặp lần trước, còn có một người cảnh sát trung niên.

- Sao lại thế này?

Tên cảnh sát trung niên nhìn thoáng qua Ngô Chấn Tuấn ôn hòa hỏi một câu, sau đó lập tức nghiêm khắc nhìn về phía Hứa Bình và Diệp Mặc.

Nữ cảnh sát tên Trương Lam lại càng nghiêm khắc nhìn chằm chằm Diệp Mặc, Diệp Mặc cho cô ấn tượng thật sự rất ác liệt. Tuy nhiên cô rất

nhanh đã nhìn thấy Lạc Huyên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Tuy rằng cô không hỏi tình huống cụ thể, nhưng đến hiện trường liền có thể đoán ra đại khái câu chuyện, Ngô công tử này khẳng định lại đang đùa giỡn mỹ nữ, sau đó Diệp Mặc lại đi giúp Ngô công tử ca. Hắn là thanh niên trai tráng này gặp chuyện bất bình, kết quả Ngô Chấn Tuấn mấy người đều đánh không lại thanh niên trai tráng này, mới báo cảnh sát đây.

Nhìn thấy tên cảnh sát trung niên kia nghiêm khắc hỏi Hứa Bình, Ngô Chấn Tuấn lại vội vàng tiến lên nói:

- Vương đội trưởng, sự tình này cứ như vậy coi như xong, vừa rồi là chuyện hiểu lầm.

Những lời này của Ngô Chấn Tuấn chẳng những làm người cảnh sát trung niên ngây ngẩn cả người, ngay cả Diệp Mặc cũng ngây ngẩn cả người, Ngô Chấn Tuấn này không ngờ nguyện ý buông tha Hứa Bình, đây chính là việc bất ngờ. Theo hắn thấy, loại công tử ca này, bình thường đều rất kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không buông tha người khác như vậy, chẳng sợ Hứa Bình xuống tay có chừng mực cũng không được.

Người cảnh sát trung niên vốn rất nghiêm khắc, nghe xong Ngô Chấn Tuấn nói, rất kỳ quái nhìn mấy người Diệp Mặc một chút. Tuy nhiên nếu khổ chủ Ngô Chấn Tuấn này đều nói thôi đi, y chắc chắn sẽ không nhiều chuyện nữa Diệp Mặc nhìn Ngô Chấn Tuấn khẽ mỉm cười - Cậu không tệ, không uổng công tôi giúp cậu hai lần.

Ngô Chấn Tuấn tuy rằng con ông cháu cha, nhưng cũng không tệ lắm, ít nhất còn biết chút nghĩa khí. Y nói thôi, khẳng định không phải là bởi vì Diệp Mặc không sợ cảnh sát, mà là vì Diệp Mặc giúp y hai lần, Hứa Bình là bằng hữu của Diệp Mặc, lúc này mới thôi. Cho nên Diệp Mặc mới nói y không tồi.

Diệp Mặc nói xong, quay đầu lại nhìn Hứa Bình - Anh Hứa, chúng ta tìm một chỗ nói vài lời.

- Được.

Hứa Bình, Diệp Mặc và Lạc Huyên ba người đi rồi, Ngô Chấn Tuấn còn ở phía sau kêu lên:

- Người anh em, lần sau tôi mời cậu ăn cơm nha, tôi gọi là Ngô Chấn Tuấn.

Y tên là Ngô Chấn Tuấn, đây đã là lần thứ ba nói với Diệp Mặc rồi, Diệp Mặc trong lòng cũng có chút buồn cười, Ngô công tử này thật đúng là có ý tứ.

- Tiểu tử này cũng không phải đáng ghét như vậy, tôi ở trước cửa nhà hàng thấy nó cứ lôi kéo một cô nàng không quen biết đi uống rượu, trong lòng tức giận, liền đánh nó một chút. Mạc huynh đệ, cậu tại sao biết nó vậy?

Hứa Bình thuận miệng hỏi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, - Tôi không biết cậu ta, tuy nhiên không lâu trước đây cậu ta xem như trong lúc vô tình đã cứu tôi một mạng.

Hứa Bình hơi sửng sốt, vừa định hỏi ở trong thành phố còn có ai có thể xúc phạm tới Diệp Mặc, nữ cảnh sát Trương Lam liền đuổi theo.

- Cô còn có chuyện gì?

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, nhìn nữ cảnh sát này hỏi.

Trương Lam nhìn cũng chưa nhìn Diệp Mặc, chỉ có nói với Lạc Huyên:

- Người này không tốt đâu, cô tốt nhất là không nên đi theo hắn, hắn khẳng định nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt với cô, cô một câu cũng không nên tin, cô chỉ cần nghĩ lời hắn nói đều là tương phản là được rồi.

Lạc Huyên cũng là khẽ nhíu mày, mặc dù có lòng khuyên vài lời, nhưng Trương Lam này cũng là có lòng tốt. Cuối cùng chỉ khẽ cười nói:

- Cảm ơn sự quan tâm của chị, tôi đã biết.

Trương Lam nhìn Lạc Huyên cuối cùng vẫn đi cùng Diệp Mặc, không khỏi lắc đầu thở dài. Thì thào nói:

- Cô gái xinh đẹp như vậy tại sao không biết tự trọng, cùng với một khách làng chơi lăn lộn cùng một chỗ.

Hứa Bình không biết tình huống, nhưng không có ngắt lời, đi thẳng xa mới hỏi:

- Mạc huynh đệ, nữ cảnh sát kia sao lại thế?

Diệp Mặc đành phải sờ sờ cằm nói:

- Cô đi bắt tôi chơi gái, còn muốn nhốt tôi ở trong phòng.

Hứa Bình liền tiếp lời nói:

- Một chút việc cỏn con như vậy? Chơi gái thì thế nào, là chuyện ngươi tình thì tôi nguyện, người phụ nữ này thật đúng là xen vào việc của người khác. Ách...

Nói tới đây Hứa Bình lập tức nhìn thấy Lạc Huyên sắc mặt có chút không vui, lập tức liền biết mình nói lời có chút vấn đề, vội vàng bổ sung:

- Mạc huynh đệ làm sao có thể đi chơi gái, em không cần lo lắng.

Còn kém một câu "Giấu đầu lòi đuôi".

Diệp Mặc vội vàng ngắt lời nói:

- Anh Hứa không nên nói lung tung, tôi cùng Lạc Huyên chỉ là hàng xóm cách vách, cũng không có bất kỳ quan hệ khác, anh không nên hiểu lầm.

Lạc Huyên mặt không chút thay đổi, cũng không nói không phải.

Ba người tùy ý tìm một quán trà uống trà, Diệp Mặc mới hỏi:

- Anh Hứa sao lại tới đây chứ?

Hứa Bình thở dài, - Tôi vốn muốn trở về tu luyện, nhưng tôi lại sợ chó điên Đoạn Quyền Đường sẽ tìm được chỗ tôi ở. Cho nên tôi vẫn ở đây, bởi vì sau khi nghe được chuyện của anh, tôi liền định báo thù cho anh. Nhưng thực lực của tôi lại quá thấp, gần đây tôi nghe nói ở Lương Phổ xuất hiện một gốc cây 'Huyết sắc san hô" tôi liền chạy tới Lương Phổ. Ý của tôi là nếu có thể được 'Huyết sắc san hô" nói không chừng tôi cũng có thể thăng cấp đến Địa cấp, nói như vậy, báo thù thành công càng lớn.

- Vậy anh sao lại đi vào Thuần An?

Diệp Mặc kỳ quái hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 316

Kết Tình Anh Em

Hứa Bình nói tiếp: - Tôi tới Lương Phổ lập tức biết, 'Huyết sắc san hô' này tôi căn bản cũng không thể nhúng tay vào, bởi vì tu giả cổ võ đi Lương Phổ nhiều lắm. Tôi cố tình phá vỡ một việc, kết quả bị người đuổi giết, tôi vẫn trốn được về Thuần An. Cũng may những người đó chưa lại đây, tôi chuẩn bị ở Thuần An một ngày rồi đi Thập Vạn Đại Sơn, không ngờ lại gặp anh, anh còn chưa chết, tôi thật sự là vui.

Diệp Mặc cười ha hả, - Anh Hứa, người cầm 'Huyết sắc san hô' chính là tôi, những người này đi Lương Phổ chính là vì đoạt 'Huyết sắc san hô' của tôi. Rất xin lỗi, anh Hứa, bởi vì thù địch trước kia của tôi nhiều lắm, tôi cũng không nói tên thật, tôi kỳ thật không phải Mạc Ảnh, tôi tên là Diệp Mặc.

Hứa Bình thất thần nhìn Diệp Mặc nửa ngày, mới giật mình nói:

- Mặc, Diệp huynh đệ, anh được lắm, không nghĩ tới 'Huyết sắc san hô' không ngờ ở trên người của anh, thật sự là khiến người khác bất ngờ. Tốt, thật sự là quá tốt rồi.

Hứa Bình không ngờ cười ha ha, trong mắt rất là vui. 'Huyết sắc san hô' là thứ tốt để tu luyện cổ võ, tuy rằng y chưa từng gặp qua, nhưng truyền thuyết đã nghe nhiều rồi, với y mà nói loại này là thứ tốt, ở trong tay Diệp Mặc đương nhiên tốt hơn so với ở trong tay người khác.

Diệp Mặc lấy ra một bình sứ, đổ ra hai viên 'Bồi khí đan' đưa cho Hứa Bình nói:

- Anh Hứa, đây là đan dược luyện chế từ 'Huyết sắc san hô', cho anh hai

viên, anh bây giờ là hoàng cấp hậu kỳ. Sau khi trở về anh tìm một chỗ an tĩnh bắt đầu ăn một viên trước, sau đó nửa năm sau ăn một viên nữa, hai viên đan dược này có thể cam đoan giúp anh thăng đến Địa cấp.

Hứa Bình nắm bình sứ Diệp Mặc đưa tới mà ngây dại, sau một lúc lâu mới phản ứng tới, liền đem bình sứ giao cho Diệp Mặc, - Không được, Diệp huynh đệ, thứ này thật sự là quá quý trọng, tôi không thể nhận.

Tuy rằng đẩy trả lại cho Diệp Mặc, nhưng Hứa Bình trong lòng cũng là sóng to gió lớn. Có thể giúp người luyện võ hoàng cấp thăng cấp đến Địa cấp, đây quả thực nghịch thiên. Thứ này nếu thả ở bên ngoài bị người ta biết, liền biến thành tiếng kêu giết nhau một mảnh. Nhưng Hứa Bình có nguyên tắc làm người của Hứa Bình, tuy rằng ở sâu trong nội tâm của y khát vọng loại đan dược này, y cũng biết dựa giao tình của mình và Diệp Mặc, loại vật này thật sự là quá mức quý trọng.

Diệp Mặc lại đem bình sứ đẩy tới, trịnh trọng nói:

- Anh Hứa, nếu anh khinh thường Diệp Mặc tôi vậy anh cũng đừng cần nữa, Hứa Bình anh khi nghe tin Diệp Mặc tôi đã chết, có thể vì Diệp Mặc tôi báo thù. Tôi cho anh hai viên đan dược chưa đáng gì. Đừng nói hai viên 'Bồi khí đan " này, ngay cả 'Bồi nguyên đan' để tăng cấp Tiên Thiên tôi cũng có thể giúp anh. Hơn nữa, nếu không phải nhờ khối nguyên liệu kia của anh Hứa, phi kiếm của tôi cũng không thể luyện chế thành, nếu muốn nói nợ, kia coi như tôi nợ anh.

Lạc Huyên ngơ ngác nhìn hai người Diệp Mặc và Hứa Bình, đan dược thăng cấp Địa cấp, một lúc cho hai viên. Cô thật sự biết giá trị của đan dược này, bởi vì nàng ăn qua một viên. Mà hai người không ngờ một người cho, còn một người không nhận. Phi kiếm lại là vật gì? Diệp Mặc còn nói hắn có thể luyện chế ra 'Bồi Nguyên đan " thăng cấp Thiên cấp, nếu truyền đi, cả tiểu thế giới cũng phải đảo điên - Được, Diệp huynh đệ, nếu Hứa Bình tôi còn muốn từ chối, chính là làm kiêu. Nếu Diệp huynh đệ không ngại, chúng ta liền noi theo cổ nhân kết bái huynh đệ.

Hứa Bình nghe xong Diệp Mặc nói, không từ chối nữa. Đem đan dược thu vào. Bất kể đan dược thật giả thế nào, nhưng Diệp Mặc con người này y nghĩ là có thể kết giao bạn chí cốt đấy.

Diệp Mặc vươn người đứng dậy - Đương nhiên có thể, hôm nay chúng ta ngay tại đây kết giao làm huynh đệ.

- Tôi còn có một đại ca tên là Tiêu Trường Đông, tuy rằng Tiêu đại ca hôm nay cũng không đến. Nhưng chúng ta cùng nhau kết bái cũng được.

Hứa Bình cũng lập tức đứng lên nói.

- Được, người có thể làm đại ca của anh Hứa nhất định là người đáng mặt đàn ông.

Hai người lập tức lấy trà thay rượu, cùng Tiêu Trường Đông không có mặt kết bái thành ba anh em.

Lạc Huyên ở một bên nhìn có chút hâm mộ, nhưng cô cũng không phải đàn ông, nếu cô cũng là đàn ông, nói không chừng cô cũng sẽ hào hùng đứng lên, cùng Diệp Mặc Hứa Bình kết tình huynh đệ.

- Chú ba - Anh hai Hai người kết bái xong rồi đứng lên, thoáng nhìn nhau. Cười ha ha.

- Nếu nơi này có một đào viên, các anh có thể tiếp tục câu chuyện tam kết nghĩa đào viên năm đó luôn được mọi người ca tụng rồi.

Lạc Huyên cười nói, trong đáy lòng cô thật sự là khâm phục Diệp Mặc, mặc kệ hắn có thể luyện chế ra 'Bồi nguyên đan " thăng cấp Thiên cấp hay không, nhưng hắn có thể tùy ý đem 'Bồi khí đan' đưa cho Hứa Bình. Đã chứng tỏ hắn vốn cũng không phải là một người tầm thường. Hơn nữa theo như mình quen biết hắn, Diệp Mặc đúng là một người không thể nhìn thấu, nhưng hắn dường như lại rất rộng rãi.

Diệp Mặc lấy ra một loan đao mà lúc trước hắn tự luyện chế đưa cho

Hứa Bình, lại lấy ra một viên 'Liên sinh đan' nói:

- Anh hai, đao này là em giúp anh luyện chế, anh dùng xem, còn có viên đan dược này, bất kể tổn thương nặng thế nào đi nữa, chỉ cần không chết, là có thể cứu sống, anh cũng cất đi.

Hứa Bình cầm lấy loan đao Diệp Mặc đưa tới, thoáng ở góc bàn đụng một cái, góc bàn liền lập tức hạ xuống, y kinh ngạc chăm chú nhìn đao trong tay, ngạc nhiên thán phục nói:

- Đao tốt, đao tốt, không nghĩ tới chú ba lại có thể luyện binh khí.

Lạc Huyên thấy đao trong tay Hứa Bình không ngờ sắc bén như thế, cũng chấn động, loại đao này hoàn toàn có thể xưng là thần binh rồi, Diệp Mặc không ngờ dễ dàng lại tặng cho người khác.

Diệp Mặc thấy Hứa Bình đem đồ thu vào, lúc này mới hỏi:

- Anh hai, rốt cuộc anh nghe được sự tình gì, mới bị người bức đến Thuần An này.

Hứa Bình oán hận nói:

- Là người của Phái Hợp Lưu, bọn khốn khiếp này quả thực quá ghê tởm, hôm trước, bọn họ nói muốn đi Yến Kinh giết toàn bộ Diệp Gia, báo thù rửa hận. Vốn anh chỉ là đi ngang qua, loại chuyện này anh đương nhiên sẽ không quản...

- Cái gì?

Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, trong mắt lộ vẻ sát khí.

Tuy rằng Diệp Gia và hắn không có bao nhiêu quan hệ, nhưng em gái hắn Diệp Lăng còn ở đó, em trai Diệp Tử Phong cũng đang ở trong Diệp Gia. Không ngờ vì chuyện của mình liên lụy tới Diệp Gia ở Yến Kinh, người Phái Hợp Lưu quả thực không muốn sống chăng.

- Chú ba? Cậu? Chẳng lẽ cậu chính là người của Diệp gia ở Yến Kinh?

Hứa Bình trở nên tỉnh ngộ Diệp Mặc mặt chìm như nước gật gật đầu nói:

- Tuy rằng em bây giờ không phải là người của Diệp gia rồi, nhưng em còn có một em trai và một em gái sống trong Diệp Gia tại Yến Kinh, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, em tuyệt đối phải nhổ tận gốc người của phái Hợp Lưu.

- Chú ba, không nói nữa, chúng ta khẩn trương đi Yến Kinh, anh dù liều mạng một mạng, cũng sẽ không để bọn phái Hợp Lưu khốn khiếp này thực hiện được.

Hứa Bình cũng đã biến sắc, trong lòng cực kỳ hối hận, không ngờ không biết Diệp Gia ở Yến Kinh chính là bổn gia của chú ba. Nhưng y lại không nghĩ tới, chuyện này căn bản cũng không phải chuyện của y.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, - Anh hai, nếu bọn họ đã diệt Diệp Gia, hiện tại đi cũng là vô ích. Nếu như không bị tiêu diệt, em đi một mình là đủ rồi. Bọn phái Hợp Lưu bị em giết vài cao thủ Địa cấp, cho nên lần này đi toàn là Địa cấp, Anh hai hiện tại đi còn không giúp được em Hứa Bình gật gật đầu, trong lòng của y không vì lời nói của Diệp Mặc mà mất hứng. Y đã từng chứng kiến bản lĩnh của Diệp Mặc, thật sự rất lợi hại, thậm chí nháy mắt giết hai cao thủ Huyền cấp đỉnh cao. Hiện tại Diệp Mặc nói hắn đã giết vài cao thủ Địa cấp, chứng tỏ thực lực của hắn càng thêm tăng vọt, mình nên trở về cố gắng đề cao thực lực mới đúng.

Lạc Huyên ở bên cạnh nghe được kinh hãi không ngừng, Diệp Mặc nói hắn đã giết vài cao thủ Địa cấp, chẳng lẽ hắn thật là cao thủ Tiên Thiên hay sao?

- Anh hai hiện tại có chỗ nào có thể đi hay chưa? Nếu như không có chỗ nào để đi, trước tiên có thể đi Lưu Xà. Em ở Lưu Xà tạo dựng một công ty tên là 'Lạc Nguyệt ", anh ở đó hẳn là có thể tĩnh tâm tu luyện.

Diệp Mặc hỏi.

Hứa Bình lập tức nói:

- Được, anh sẽ ở Lưu Xà chờ cậu.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Em mở công ty, chủ yếu là vì thu thập linh vật trong thiên hạ, sau đó luyện chế đan dược. Anh hai yên tâm, em nhất định sẽ làm cho anh thăng cấp đến Tiên Thiên.

Nói xong Diệp Mặc quay đầu hướng Lạc Huyên nói:

- Xin lỗi, Lạc Huyên, tôi muốn lập tức đi Yến Kinh, nếu kịp, tôi đêm nay còn có thể về giúp em tìm sách, nếu không kịp, em đành tự mình đi tìm. Sách này cho em trước.

Diệp Mặc lấy ra " Ní la kinh " trả lại cho Lạc Huyên Lạc Huyên có chút kỳ quái nhận lấy sách, cô không biết sách này Diệp Mặc cất ở đâu, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Ừ, em biết rồi, hiện tại anh không giúp em tìm cũng không sao, em hiện tại đã biết tìm sách gì rồi, nói không chừng em chỉ cần nửa ngày liền có thể tìm ra. Nếu em tìm được rồi, vật kia em sẽ để lại cho anh, nếu hôm nay em không về chỗ ở, anh đi 'Doanh hoa quan " ở phía đông ngoại ô Thuần An ba mươi dặm, em ở đó chờ anh.

Diệp Mặc và Hứa Bình lúc nói chuyện không có giấu diếm cô cái gì, Lạc Huyên có lẽ bị nhiễm ảnh hưởng, không chút nghĩ ngợi, nói ra chỗ mình định dừng chân.

Ba người sau khi tách ra, Hứa Bình trực tiếp đi tới Lưu Xà, Lạc Huyên đi thư viện, Diệp Mặc lại tìm chỗ không có người, trực tiếp bước trên phi kiếm, giống như tia chớp bay đến Yến Kinh.

...

Diệp Gia Yến Kinh, tuy rằng vì Diệp Mặc đại náo, ở mặt ngoài không có khí thế như lúc trước rồi. Thậm chí đầu đường Yến Kinh nhìn không thấy

công tử Diệp Gia khoa trương, nhưng người biết sẽ không cho là như vậy.

Chỉ có tại Yến Kinh người có tiếng nói mới biết được, Diệp Gia tuy rằng ở mặt ngoài đã không có thanh thế như trước kia, nhưng Diệp Gia lại cường thịnh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Không có bất kỳ một gia tộc có khí phách nào có thể đem vị trí gia chủ giao cho một thanh niên hai mươi tuổi, nhưng Diệp Gia lại làm như vậy, gia chủ Diệp Gia bây giờ là Diệp Tử Phong gần hai mươi ba tuổi, đây là có một không hai đấy.

Người biết nguyên nhân không ai đi chê cười Diệp Gia, bởi vì nước cờ này của Diệp Bắc Vinh tuyệt đối là quân cờ tốt. Từ khi Diệp Tử Phong tiếp nhận chức vụ gia chủ Diệp Gia về sau, Lý gia và Kiều gia Yến Kinh đều tranh nhau thể hiện thiện ý. Hơn nữa nhiệm kỳ mới lần này, ủng hộ người của Diệp gia gia tăng trên phạm vi lớn. Cái này cũng chưa tính, mà ngay cả Hàn Tại Tân nhiều lần đi tới Diệp Gia thăm hỏi Diệp Bắc Vinh.

Vì tất cả mọi người đều biết, Diệp Tử Phong có một anh trai tên là Diệp Mặc, mà Diệp Mặc tuyệt đối là một người chủ dũng mãnh.

Nhưng hôm nay, đại viện Diệp Gia có chút trang nghiêm, chẳng những đại viện bị nhóm cảnh sát có vũ trang vây quanh, hơn nữa bên trong mơ hồ truyền đến mùi máu tanh.

Lúc này đại viện Diệp Gia đã bị phong tỏa hoàn toàn, người qua đường căn bản cũng không cho phép tới gần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 317

Không Người Nào Có Thể Cứu

Lúc này, không ngờ trong đại viện Diệp gia có mười cái quan tài. Bên trong đều là người trực hệ Diệp gia. Nhưng mặt Diệp Bắc Vinh lại trầm như nước ngồi ở đại sảnh nghị sự, không nói được một lời.

Bên tai ông ta vẫn còn nghe thấy lời nói kiêu ngạo của đám người kia.

- Diệp Bắc Vinh, ngày đầu tiên là mười người. Ngày hôm sau chính là năm mươi người. Nếu đến ngày thứ ba chúng tôi còn chưa nhìn thấy Diệp Mặc, Diệp gia từ nay về sau biến mất khỏi Yến Kinh.

Hôm nay đã là ngày hôm sau rồi. Mặc dù có rất nhiều cảnh sát có vũ trang tới hỗ trợ, nhưng không người nào dám nổ súng. Hoặc là nói không ai có thể biết hung thủ đến lúc nào, xuất hiện ở chỗ nào. Cũng có thể nói là, bọn họ chỉ vâng mệnh đến bảo vệ Diệp gia, nhưng không được lệnh phải giết chết hung thủ.

Đương nhiên Diệp Bắc Vinh biết lý do. Đây là vì quốc gia và Ẩn Môn đã thỏa thuận, hai bên không được chủ động khiêu khích. Nếu quốc gia chủ động khiêu khích Ẩn Môn, thậm chí giết người trong Ẩn Môn, Ẩn Môn có thể giết không tha người khiêu khích, quốc gia không được nhúng tay vào.

Nếu một người nào đó trong Ẩn Môn hoặc là môn phái động tới lợi ích của quốc gia, quốc gia có thể bằng bất kể giá nào, loại bỏ người hoặc môn phái này, người còn lại không được động thủ.

Nhưng quốc gia dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của Ẩn Môn, tất nhiên vì trong Ẩn Môn quả thật có vài người có tài năng lớn, thậm chí động vào chỗ

nào, chỗ đó có thể bị tiêu diệt. Bất quá việc quan trọng hơn là, Ẩn Môn tạo thành một bộ phận quan trọng của quốc gia. Thậm chí trong đấu tranh gay gắt trên quốc tế, lực lượng chủ yếu của quốc gia đều đến từ Ẩn Môn.

Bây giờ, Diệp Mặc chủ động khiêu khích phái Hợp Lưu trong Ẩn Môn, thậm chí còn giết bảy người của họ, cho nên người phái Hợp Lưu đã tìm tới cửa. Nếu không phải Hàn Tại Tân ra mặt, nói không chừng trong ngày đầu tiên, phái Hợp Lưu đã tiêu diệt Diệp gia. Nhưng cho dù Hàn Tại Tân ra mặt, cũng chỉ trì hoãn được hai ngày mà thôi. Diệp gia vẫn phải trả giá vài mạng người.

Dân chúng bình thường căn bản sẽ không biết thế giới này còn có Ẩn Môn tồn tại, càng không biết hiện tại Diệp gia gặp phải cảnh sống chết tồn vong.

...

- Lần này người phái Hợp Lưu thật sự quá kiêu ngạo. Chẳng lẽ còn cho rằng chúng ta thật sự sợ bọn họ sao?

Trương Quật rất tức giận. Diệp gia gặp chuyện không may, anh ta là người đầu tiên qua đó. Nhưng ngày hôm qua, anh ta bị người ta đánh trọng thương. Hiện tại nội thương còn chưa khỏi hẳn. Nếu không vì thân phận của anh ta, nói không chừng ngày hôm qua anh ta đã bị giết cùng với mấy người của Diệp Gia.

Hàn Tại Tân lắc đầu.

- Đương nhiên chúng ta sẽ không sợ. Nhưng chúng ta cũng không có cách nào tiêu diệt được tất cả bọn họ. Nếu bọn họ thật sự muốn giết sạch Diệp gia, cho dù chúng ta phái thêm cảnh sát vũ trang, cũng không ngăn cản được. Cậu có thể giết một hai người, nhưng chẳng lẽ cậu có thể giết được tất cả người trong Ẩn Môn sao? Quốc gia đối đãi Ẩn Môn, dựa vào một nguyên tắc, không được giết.

- Hẳn là lão Đàm đã đạt tới Tiên Thiên. Đối phó với một phái Hợp Lưu không có Tiên Thiên, không phải là dễ như trở bàn tay sao?

Chần chừ một lát, Trương Quật vẫn nói. Quan hệ giữa anh ta và Diệp Mặc không tồi. Hiện tại người phái Hợp Lưu muốn giết sạch người nhà của Diệp Mặc, anh ta chắc chắn sẽ không trơ mắt đứng nhìn. Nhưng anh ta lại không phải là đối thủ của bọn họ. Hơn nữa bọn họ cũng không nhìn thấy người phái Hợp Lưu ra vào trụ sở Diệp gia thế nào. Có thể nói là không chỗ để gắng sức. Anh ta biết lão Hàn nói đúng. Người ta thật sự muốn giết sạch Diệp gia, cho dù mỗi ngày bọn họ đều trấn giữ ở đây cũng không có tác dụng.

Hàn Tại Tân không trả lời câu hỏi của Trương Quật, chỉ nói:

- Lão Đàm xuất thân từ Ẩn Môn. Hơn nữa lão Phong cũng xuất thân từ Ẩn Môn. Cao thủ trong Ẩn Môn lại xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Nhưng có ai biết bọn họ đã là cao thủ Tiên Thiên hay chưa? Cho tới nay Ẩn Môn đều có cống hiến cho quốc gia. Nếu trong chuyện này, chúng ta hoàn toàn đứng ở góc độ của Diệp gia, sợ là không ổn.

- Bất quá Diệp gia và Âu Gia khác nhau. Hẳn là lão Đàm sẽ không bỏ mặc, cuối cùng sẽ khuyên bảo phái Hợp Lưu từ bỏ ý định đối phó Diệp gia. Chỉ có điều hiện tại Diệp Mặc không xuất hiện, không dễ nói chuyện mà thôi.

- Hừ, Diệp gia quá mức kiêu ngạo. Cái tên Diệp Mặc kia dám giết mấy người phái Hợp Lưu. Tôi nghe nói Đoạn Quyền Đường cũng vì hắn mà bị diệt môn. Lúc này nếu Diệp Mặc không nói rõ, tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện của Diệp gia Một giọng nói lạnh lùng truyền đến. Trương Quật và Hàn Tại Tân lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Trương Quật liền chạy đến trong sân kiểm tra một hồi, sau đó quay trở về nói:

- Vừa rồi là lão Đàm. Hẳn là ông ta vừa tới một chuyến lại đi rồi.

Hàn Tại Tân cau mày, sau một lúc lâu mới thở dài nói:

- Lần này Diệp Mặc sát phạt thực sự có hung hãn một chút, chọc giận lão Đàm. Trương Quật, nếu cậu không liên hệ được với hắn, Diệp Mặc quay trở về cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Diệp gia, Diệp gia, ôi...

- Nhưng vừa rồi nghe cách lão Đàm nói, chỉ cần huấn luyện viên Diệp xuất hiện, ông ta sẽ đứng ra biện hộ cho Trương Quật lập tức nói.

Hàn Tại Tân lắc đầu, không nói gì. Trương Quật không hiểu Đàm Giác, nhưng ông ta lại hiểu rất rõ. Đàm Giác trung thành và tận tâm với quốc gia, nhưng cũng trung thành và tận tâm với Ẩn Môn. Một người như vậy, bảo ông ta tha cho Diệp Mặc người đã giết mấy người trong phái Hợp Lưu là một trong sáu phái lớn của Ẩn Môn, tuyệt đối không có khả năng. Hơn nữa nghe ông ta nói, Đoạn Quyền Đường cũng bị hủy trong tay Diệp Mặc. Có thể thấy Đàm Giác đã sớm có thành kiến với Diệp Mặc. Lúc này chắc hẳn ông ta muốn mượn phái Hợp Lưu diệt Diệp Mặc.

...

Lúc này ở Yến Kinh có một hồ phú quý được gọi là hồ Mễ Dương. Trong một tòa trúc lâu, hai người đàn ông thoạt nhìn chỉ khoảng hơn năm mươi tuổi đang ngồi. Ở bên cạnh còn một cô gái khoảng hai lăm, hai sáu tuổi đang đứng. Cô gái này đứng yên ở bên cạnh, có vẻ điềm tĩnh tao nhã, mà sâu sắc.

- Lão Đàm, ông bế quan một năm. Khi đi ra, tính tình dường như đã thay đổi. Chẳng lẽ ông thật sự muốn người phái Hợp Lưu diệt Diệp gia sao?

Người đàn ông mặc trường bào màu xám có chút lo lắng hỏi.

Một ông cụ gầy gò khác mặc áo trắng hừ lạnh một tiếng nói:

- Tên Diệp Mặc này quá mức kiêu ngạo. Xuống tay quả thực là tàn nhẫn. Rất có thể Nguyên Nghĩa đã chết ở trên tay hắn. Tôi thậm chí nghi ngờ Kiều gia cũng bị hắn tiêu diệt. Chỉ có điều Hàn Tại Tân nói giúp cho hắn, nói

chuyện Kiều gia không liên quan đến hắn. Lần này hắn chẳng những diệt Đoạn Quyền Đường, thậm chí còn giết cả mấy người phái Hợp Lưu. Nếu còn để hắn lại, như vậy bảo Đàm Giác tôi làm sao đối mặt được với đồng đạo trong Ẩn Môn?

Người đàn ông áo xám thở dài nói:

- Thủ trưởng đã nói rõ. Trường hợp của Diệp gia khác với Tống Gia, Âu Gia. Hai nhà này bị nghi ngờ là bán nước. Nhưng Diệp gia lại không như vậy. Nếu diệt, sẽ không dễ nói chuyện. Hơn nữa Hoa Hạ rộng lớn, chẳng hiểu tại sao một gia tộc lại bị giết. Chuyện như vậy bất kể thế nào thủ trưởng cũng không cho phép phát sinh. Cho dù là Tống Gia, hiện tại ở thành phố khác vẫn sống tốt. Hơn nữa, thủ trưởng rất có thiện cảm với Diệp Mặc.

Đàm Giác trầm mặt nói:

- Tôi thiếu Tống Nguyên Nghĩa một ân tình. Lần này coi như hoàn trả lại cho ông ta. Không ngờ được trong lúc chúng tôi bế quan, lại xuất hiện một yêu nghiệt như thế. Tôi sẽ nói chuyện với thủ trưởng. Giết người đền mạng. Không giết tất cả người của Diệp gia để trút giận cho người phái Hợp Lưu đã bị giết, nhưng Diệp Lăng và Diệp Tử Phong nhất định phải chết. Dựa vào cái gì chỉ có Diệp Mặc hắn giết người, người khác lại không động được tới Diệp Mặc hắn?

Sau khi người đàn ông áo xám trầm mặc một lúc lâu nói:

- Tôi biết anh bởi vì Tống Nguyên Nghĩa và Cung Tự Tại chết trong tay Diệp Mặc, mới làm như thế. Bất quá tôi nghĩ quốc gia còn có pháp luật. Nếu mọi chuyện đều xử lý theo cách làm của giang hồ, quốc gia sẽ không cho phép. Tuy rằng Ẩn Môn có thực lực mạnh, nhưng nếu quân đội quốc gia chúng ta và cao thủ cổ võ Ẩn Môn giết hại lẫn nhau, sẽ khiến những kẻ có dã tâm lang sói nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng. Như vậy chúng ta tu luyện võ công có ý nghĩa gì nữa. Còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông?

Nhìn sắc mặt Đàm Giác âm trầm, người đàn ông áo xám lại nói:

- Hơn nữa lần này hai người chúng ta cùng nhau bế quan, anh đột phá đến Tiên Thiên. Có thể nói là đứng ở trên đỉnh cao của thế giới này. Tu vi càng cao làm việc lại càng phải cẩn thận, nếu không hối hận cũng không kịp.

- Đợi thêm một ngày nữa đi. Nếu hôm nay Diệp Mặc còn không trở lại, Diệp Lăng và Diệp Tử Phong nhất định phải chết. Về phần những người còn lại, phải xem phái Hợp Lưu nói thế nào. Nếu người phái Hợp Lưu đến, cũng không phải là bây giờ. Ít nhất phải chờ tới buổi tối mới có thể qua.

Sau một lúc lâu Đàm Giác mới đáp lại.

Người đàn ông áo xám im lặng nói:

- Tôi nghe lão Hàn nói, Diệp Mặc là một nhân tài không tồi, chỉ có điều lòng sát phạt có chút mãnh liệt. Ôi, hắn cũng nên nhận lấy một vài bài học. Người trẻ tuổi, tâm khí quá thịnh.

...

- Chú hai, hay là để Diệp Lăng và Tử Phong đi trước.

Trong phòng họp của Diệp gia, không khí nặng nề khiến người ta cảm thấy khó thở. Diệp Lang chủ động mở miệng nói.

Diệp Bắc Vinh lắc đầu.

- Không có tác dụng. Đừng nói hiện tại hai chân của Tử Phong đã bị người phái Hợp Lưu đánh gãy, hơn nữa chú dám khẳng định, hiện tại chỉ cần người Diệp Gia vừa ra ngoài, sẽ lập tức bị người phái Hợp Lưu giết chết. Tuy rằng không ai nhìn thấy bọn họ ở chỗ nào, nhưng chỉ cần người của chúng ta ra ngoài, lập tức liền có người của bọn họ xuất hiện.

- Cháu sẽ không đi. Anh cháu biết tin, khẳng định sẽ quay trở về.

Diệp Lăng dụi con mắt sưng đỏ nói. Trên mặt cô còn in rõ một bàn tay. Đối với Diệp gia mà nói, ngày hôm qua quả thực chính là một tai họa. Nếu

không phải lão Hàn tới, không biết những người đó còn muốn giết bao nhiêu người.

Anh hai vừa đi ra nói một câu, đã bị đánh gãy hai chân. Sở dĩ bọn họ không giết anh hai, chính là chờ anh cả Diệp Mặc quay trở về. Đối với Diệp Lăng cô cũng vậy. Bọn họ không giết cô, là vì bọn họ biết người Diệp Gia đều chạy không thoát. Bọn họ từng nói phải giết mình và anh hai trước mặt anh cả, để anh cả biết hậu quả khi đắc tội với Ẩn Môn.

Diệp Lăng vừa dứt lời, đã có người nhìn cô với ánh mắt không tốt. Bởi vì chuyện lần này hoàn toàn là do Diệp Mặc gây ra. Nếu không phải vì Diệp Mặc, Diệp gia sẽ không gặp tai họa lớn như vậy. Mà Diệp Mặc gây ra chuyện, không ngờ lại không trở về. Nếu không phải sợ sau này Diệp Mặc sẽ trả thù, sớm đã có người đứng ra mắng hắn.

Diệp Bắc Vinh nhìn người của Diệp gia đang đứng ở xung quanh. Ông ta biết những người này đang nghĩ thế nào. Ngay lập tức, ông ta thản nhiên nói:

- Bây giờ là thời điểm sống chết tồn vong của Diệp gia, không phải là thời điểm oán trời trách đất. Nếu không có Diệp Mặc, có lẽ Diệp gia đã sớm bị Tống Gia tiêu diệt tới mức cặn bã xương cốt cũng không còn. Hiện tại chỉ là đổi cách thức mà thôi. Kết quả lại không khác nhau là mấy.

- Ông nội, vì sao không ai để ý tới chúng ta?

Bởi vì có người nói chuyện, phá vỡ không khí nặng nề ngạt thở này, một con cháu Diệp gia tuổi còn trẻ nói.

Diệp Lang liếc mắt nhìn anh ta một cái nói:

- Hiện tại người Phi Tuyết đều đang bảo vệ Diệp gia chúng ta. Hơn nữa bên ngoài còn có quân đội, cảnh sát vũ trang bảo hộ. Nhưng điều này có tác dụng không? Khi bọn họ đi, có người nào bắt được một hung thủ không? Hơn nữa tôi khẳng định hôm nay khi bọn họ đến, vẫn không có người nào

phát hiện được.

- Cậu nói đúng. Chúng tôi đã đến đây. Đúng là quả thật không ai phát hiện. Nếu phái Hợp Lưu muốn tiêu diệt Diệp gia, ngay cả Thiên Vương lão tử đến đây cũng không làm được gì.

Một giọng nói vang vọng tới, tiếp lời Diệp Lang vừa nói. Lời nói vừa dứt, bốn người đàn ông đã đột ngột xuất hiện trong phòng họp của Diệp gia. Thậm chí không ai nhìn thấy bọn họ vào bằng cách nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 318

Người Không Nên Dây Vào

Ồ, người của Hợp Lưu Phái các người ngạo mạn như vậy sao? Nhưng thật ra lời nói này lại nói đúng ý tôi. Cho dù ông trời có xuống đây, Diệp Mặc tôi cũng phải tiêu diệt Hợp Lưu Phái.

Một giọng nói còn lạnh lùng hơn truyền đến.

- Anh...

Diệp Lăng phản ứng nhanh nhất, lập tức lao tới, nhào vào trong lòng Diệp Mặc.

- Là ai đánh em?

Diệp Mặc thấy nửa bên mặt của Diệp Lăng bị sưng đỏ, lập tức nổi giận. Hắn liền đưa tay đặt lên trên mặt Diệp Lăng. Nhờ hắn vận chuyển chân khí, máu tụ trên mặt Diệp Lăng liền tan hết. Trong chớp mắt, khuôn mặt cô đã khôi phục lại vẻ trơn bóng.

Bốn người vừa nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt chợt hiện lên vẻ kinh ngạc. Bởi vì bọn họ đều không biết Diệp Mặc đã vào từ lúc nào. Tuy nhiên bốn người bọn họ nhanh chóng kịp thời phản ứng, lập tức chia làm bốn góc bao vây xung quanh Diệp Mặc. Theo bọn họ thấy, hiện tại Diệp Mặc hẳn phải ở Thuần An, sao có thể xuất hiện Yến Kinh được? Nhưng nếu hắn đã đến đây, đừng mong chạy thoát.

- Là tôi đánh. Còn đánh rơi hai cái răng. Anh có thể làm gì? Ồ, đã quên nói cho anh biết, tôi còn đánh gãy chân tên Diệp Tử Phong kia. Đương nhiên vậy còn chưa tính là gì. Hẳn là anh đã thấy mười quan tài bên ngoài. Người

bên trong đều là do tôi giết. Tôi vốn định sẽ đi Thuần An giết anh. Không ngờ anh lại chủ động đến Yến Kinh. Tốt, tốt lắm.

Người đàn ông thấp lùn châm chọc nói.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh như băng. Tuy hắn đã biết Diệp Lăng không phải là em gái hắn, nhưng trong lòng Diệp Mặc, Diệp Lăng vẫn là em gái hắn. Cô hoàn toàn không khác gì Đường Bắc Vi. Hiện tại có người dám khi dễ Diệp Lăng như thế, rốt cuộc đã khiến hắn không thể kìm chế được tức giận trong lòng.

- Thật là tốt.

Diệp Mặc vừa dứt lời, đã đi tới trước mặt người đàn ông thấp lùn, nắm lấy ngực anh ta, giơ tay tát liên tục lên mặt. Người đàn ông lùn bị Diệp Mặc túm được, không ngờ không thể giãy dụa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Mặc không ngừng tát lên mặt.

Những tiếng bạt tai "bốp bốp" vang lên trong đại sảnh. Chờ đến khi ba người còn lại kịp phản ứng Diệp Mặc đã quay lại bên cạnh Diệp Lăng. Lúc này người đàn ông thấp bé bị hắn đánh tàn nhẫn rồi tùy ý vứt lại, nằm co quắp trên mặt đất đang cố nhúc nhích. Người sáng suốt vừa nhìn liền biết kinh mạch trong cơ thể anh ta đã bị phá hủy.

Người đàn ông thấp bé nằm trên mặt đất đã bị đánh không còn chút máu thịt nào. Đừng nói là răng nanh, thậm chí đã biến thành một cái đầu lâu không thịt. Mà bàn tay Diệp Mặc vẫn sạch sẽ không hề có vết máu nào, giống như chưa hề làm chuyện gì.

- Mày muốn chết...

Một người đàn ông khác thấy vậy, cầm trường kiếm đâm về phía Diệp Mặc, không hề báo trước, tốc độ nhanh như tia chớp.

Leng keng.

Một âm thanh vang lên. Trường kiếm đâm về phía Diệp Mặc, không biết đã bị Diệp Mặc dùng cái gì chém gãy, rơi trên mặt đất.

Tiếp theo, tay Diệp Mặc chợt lóe lên. Người đàn ông này đầu một nơi thân một nẻo. Chỉ một lát máu liền phun ra. Thậm chí bắn tới chỗ Diệp Mặc đứng cách đó mấy mét. Không ai thấy Diệp Mặc đã dùng cách gì để chém gãy trường kiếm. Không có người nào thấy Diệp Mặc dùng cái gì để giết người. Chỉ có thể nhìn thấy một ánh sáng màu tím chợt lóe lên. Sau một tiếng keng keng, người đàn ông của phái Hợp Lưu đã đầu lìa khỏi xác.

Nhìn thi thể nằm trên mặt đất, lại thêm người thấp lùn bị Diệp Mặc đánh chỉ còn đầu lâu, mặt hai người còn lại của phái Hợp Lưu Phái trở nên trắng bệch. Diệp Mặc khủng khiếp như vậy sao? Chẳng lẽ hắn đã vượt qua Tiên Thiên? Ngay cả Tiên Thiên cũng không giết người lưu loát như hắn. Giết người trong nháy mắt. Đây tuyệt đối chính là giết trong nháy mắt. Trong lúc nhất thời, hai người phái Hợp Lưu bất ngờ thừ người ra.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Chỉ là bốn võ giả Địa Cấp cũng dám tới đây gây sự. Người phái Hợp Lưu đã quá coi trọng mình rồi.

Diệp Bắc Vinh ngơ ngác nhìn Diệp Mặc. Ông ta căn bản không thể tin được Diệp Mặc là người bị đuổi khỏi Diệp gia. Đó là bốn võ giả Địa Cấp đấy? Trời ạ, chỉ cần một võ giả Địa Cấp, muốn tiêu diệt năm gia tộc lớn Hoa Hạ cũng dễ như trở bàn tay. Không ngờ hắn nói chỉ là bốn gã võ giả Địa Cấp. Rốt cuộc người cháu trai này của mình là ai vậy?

Diệp Bắc Vinh rùng mình một cái. Ông ta nhìn vài đứa cháu của Diệp gia đang nôn mửa trong đại sảnh, lập tức nói.

- Tất cả con cháu Diệp gia đều lui ra ngoài. Nơi này không có chuyện của các con. Bắc Quang, cậu ra ngoài nói người của Diệp gia xử lý chuyện hậu sự cho người đã chết. Diệp Lang ở lại.

Nói xong, Diệp Bắc Vinh nhìn sắc mặt tái nhợt của hai võ giả phái Hợp Lưu. Trong lòng ông ta chợt cảm thấy kích động. Dường như ông ta đang nhớ lại thời chiến tranh tràn ngập khói thuốc súng, nhiệt huyết dâng trào. Võ giả Địa Cấp, không ngờ lại đứng run rẩy trong phòng khách của Diệp gia. Thấy hai võ giả Địa Cấp đứng run rẩy như vậy, Diệp Bắc Vinh thầm muốn cười lớn. Ông ta cảm thấy sảng khoái muốn phát ra ngoài. Nhưng ông ta nghĩ tới chuyện con cháu Diệp gia đã chết trong uất hận, trong lòng lại trở nên ảm đạm.

- Anh muốn thế nào?

Người đàn ông lớn tuổi hơn kinh hãi nói.

Lúc này, hai người đều đang đứng run rẩy. Hiện tại bọn họ mới biết được Diệp Mặc rất đáng sợ. Chẳng trách hắn có thể dễ dàng giết chết mấy người phái Hợp Lưu. Với thực lực như hắn, nếu muốn giết toàn bộ phái Hợp Lưu cũng dễ như trở bàn tay. Thật buồn cười, khi bọn họ đến, còn châm chọc Diệp Mặc, Diệp gia đang trong tình trạng thây phơi khắp đồng, sao giờ lại run rẩy cầu xin tha thứ.

Cầu xin tha thứ thì cầu xin tha thứ. Tuy nhiên người cầu xin tha thứ không phải là Diệp Mặc, mà là phái Hợp Lưu bọn họ.

Phái Hợp Lưu xong rồi. Đã trêu chọc phải người không nên dây vào. Bọn họ cũng xong rồi. Không ngờ gặp phải loại cao thủ chưa từng gặp qua, không ngờ không may gặp phải loại người tàn nhẫn như Diệp Mặc.

Nếu trước khi bọn họ tới đây, có người nói Diệp Mặc của Diệp gia giết cao thủ Địa cấp giống như chém rơm rạ, bọn họ khẳng định sẽ tưởng người kia là đồ ngốc, hoặc là người điên. Nhưng hiện tại sự thật ở ngay trước mắt bọn họ, bọn họ mới hiểu được, thế giới này thật sự có cao thủ như vậy.

Thời đại Ẩn Môn đứng trên đỉnh thế giới này đã qua đi không trở lại. Bởi vì đã xuất hiện một quái vật như Diệp Mặc. Trừ phi cao thủ Thiên Cấp trong Ẩn Môn đi ra, nếu không toàn bộ người bên ngoài Ẩn Môn, đều không

phải là đối thủ của Diệp Mặc. Hắn muốn tiêu diệt một môn phái quả thực chính là dễ như trở bàn tay. Hắn nói muốn tiêu diệt phái Hợp Lưu, tuyệt đối không phải là đang hù dọa bọn họ, mà hắn đang nói thật.

Diệp Mặc lạnh lùng cười.

- Tôi muốn thế nào sao? Các người đến Yến Kinh giết em trai của em gái tôi, còn hỏi tôi muốn thế nào? Vừa rồi các người còn nói Diệp gia sẽ biến mất khỏi Yến Kinh, sao giờ lại hỏi ngược lại tôi?

- Phải làm thế nào thì anh mới có thể tha cho chúng tôi? Chỉ cần anh nói ra điều kiện, tôi sẽ thực hiện giúp anh.

Hai người còn lại, sắc mặt cực kỳ khó coi. Người vừa nói ra lời cầu xin tha thứ chính là người đàn ông lớn tuổi hơn.

Diệp Mặc đưa tay lên. Hai quả cầu lửa bay ra. Thi thể nằm trên mặt đất và tên võ giả Địa Cấp vẫn đang giãy dụa lập tức biến thành tro bụi.

- Nội khí ngưng hỏa?

Sắc mặt của người đàn ông lớn tuổi hơn càng thêm tái nhợt. Anh ta đã cho rằng mình đánh giá Diệp Mặc đủ cao. Nhưng hiện tại anh ta lại phát hiện hiểu biết của anh ta về Diệp Mặc thực sự còn lâu mới đủ. Nội khí ngưng hỏa, tương truyền ngay cả Tiên Thiên cũng không có cách nào làm được. Không ngờ người thanh niên này lại làm được. Hẳn là phái Hợp Lưu sẽ bị diệt vong. Hiện tại điều anh ta nghĩ đã không phải là phái Hợp Lưu, mà là vấn đề an nguy của chính mình.

- Diệp tiền bối, chỉ cần tiền bối có thể tha cho Tư Hồng tôi một mạng, tôi sẵn lòng nói cho tiền bối biết vị trí sơn môn của Hợp Lưu.

Người đàn ông lớn tuổi hơn thấy Diệp Mặc phát ra quả cầu lửa, cũng không cách nào kìm chế được sự sợ hãi trong lòng, không ngờ quỳ xuống. Trong lúc sắp chết, không ngờ anh không cam lòng chịu chết. Anh ta còn có tâm nguyện chưa hoàn thành, sao có thể chết như vậy được?

Tu nhân cổ võ Ẩn Môn là người cao ngạo. Nhưng dù cao ngạo tới đâu, mắt nhìn thấy cái chết vẫn sợ hãi. Bởi vì ở thế giới này ngoại trừ chết già, không có người nào có khả năng lấy được tính mạng bọn họ. Nhưng không ngờ Diệp Mặc chỉ cần đưa tay ra là có thể giết anh ta. Nếu lại cho anh ta một cơ hội, anh ta khẳng định sẽ tìm một chỗ trốn cả đời không muốn đi ra gặp Diệp Mặc. Hiện tại anh ta mới hiểu được, chuyện cao thủ Địa cấp Ẩn Môn bị giết chết chỉ là chuyện rất đơn giản.

- Tha cho anh? Anh giết nhiều người như vậy, bảo tôi tha cho anh?

Diệp Mặc cười lạnh nói.

- Người Diệp Gia không phải do tôi giết. Tiền bối, thật sự không phải do tôi giết.

Tư Hồng bỗng nhiên nghĩ tới việc một mình mình chưa bị giết, nói không chừng thật sự có thể thoát được một mạng. Mong muốn được sống lại dâng lên.

- Người là do tôi giết. Để mạng lại đi.

Người đàn ông vẫn im lặng không nói chuyện, bỗng nhiên nhảy lên, trường kiếm hóa thành cầu vồng, trực tiếp bao trùm trên đầu Diệp Mặc.

Nếu Diệp Mặc chỉ luyện khí tầng thứ ba, hắn chỉ có thể chật vật né tránh một chiêu này, sau đó sử dụng phi kiếm giết chết đối phương. Nhưng Diệp Mặc biết, khoảng cách xa như vậy, một kiếm này sẽ không có tác dụng. Cho dù hắn né tránh, phía sau vẫn còn có biến chiêu. Nói không chừng hắn không sử dụng phi kiếm trước, sẽ chịu thiệt hại.

Nhưng hiện tại Diệp Mặc đã không để anh ta có cơ hội. Tốc độ sử dụng phi kiếm của hắn còn nhanh hơn tốc độ xuất kiếm của người đàn ông này. Khi cầu vồng của anh ta còn chưa tới trước người Diệp Mặc, phi kiếm của Diệp Mặc đã chém đứt cổ tay anh ta, đồng thời đá một cước vào đan điền của người đàn ông này. Từ khi người đàn ông xuất kiếm, đến lúc Diệp Mặc

đá nát đan điền của anh ta, toàn bộ quá trình không quá một tích tắc. Một tích tắc, đã chấm dứt.

Người đàn ông bị Diệp Mặc đá bay ra rất xa, ngã trên mặt đất, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi. Hai mắt anh ta vô thần thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, bỗng nhiên quát to một tiếng.

- Cung Khâu Niệm, mày là tên súc sinh...

Những lời này còn chưa nói xong, đã gục xuống bỏ mạng.

Tư Hồng vẫn quỳ trên mặt đất ảm đạm thoáng nhìn về phía người đàn ông đã bị Diệp Mặc đá một cước vỡ đan điền, trong lòng càng thêm hoảng sợ. Lần thứ hai, lần thứ hai y vẫn không nhìn thấy Diệp Mặc dùng cái gì chém đứt cánh tay của người kia. Anh ta chỉ là thấy một ánh sáng màu tím nhạt chợt lóe lên. Mà điều khiến anh ta ấn tượng sâu sắc hơn chính là một cước của Diệp Mặc. Một cước của hắn đã đạp nát đan điền của đồng môn Diệp Mặc thản nhiên thoáng nhìn về phía Tư Hồng đang quỳ trên mặt đất, lẳng lặng không nói gì.

Tư Hồng chịu không nổi cảm giác ngạt thở giống như đã chết. Anh ta run giọng nói:

- Lần này phái Hợp Lưu tôi xuất hiện cướp đoạt Huyết Sắc San Hô là ý của trưởng lão Cung Tự Tại. Trưởng lão Cung đã đạt tới Địa Cấp hậu kỳ. Ông ta muốn lợi dụng Huyết Sắc San Hô để thăng cấp. Không ngờ... không ngờ chết trong tay tiền bối. Cung Khâu Niệm là em họ của trưởng lão Cung Tự Tại, nên ông ta muốn báo thù cho Trưởng lão Cung. Cho nên, cho nên...

Bởi vì có người nói chuyện, phá vỡ không khí nặng nề ngạt thở này, một con cháu Diệp gia tuổi còn trẻ nói.

Diệp Lang liếc mắt nhìn anh ta một cái nói:

- Hiện tại người Phi Tuyết đều đang bảo vệ Diệp gia chúng ta. Hơn nữa bên ngoài còn có quân đội, cảnh sát vũ trang bảo hộ. Nhưng điều này có tác

dụng không? Khi bọn họ đi, có người nào bắt được một hung thủ không? Hơn nữa tôi khẳng định hôm nay khi bọn họ đến, vẫn không có người nào phát hiện được.

- Cậu nói đúng. Chúng tôi đã đến đây. Đúng là quả thật không ai phát hiện. Nếu phái Hợp Lưu muốn tiêu diệt Diệp gia, ngay cả Thiên Vương lão tử đến đây cũng không làm được gì.

Một giọng nói vang vọng tới, tiếp lời Diệp Lang vừa nói. Lời nói vừa dứt, bốn người đàn ông đã đột ngột xuất hiện trong phòng họp của Diệp gia. Thậm chí không ai nhìn thấy bọn họ vào bằng cách nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 319

Không Cần Đi

Thấy Diệp Mặc trầm mặc, không nói được một lời, trong lòng Tư Hồng càng lo lắng không yên, chỉ có thể do dự một chút lại nói:

- Hôm nay chúng tôi nhận được tin tức của Lương Khải Sinh - Bình Giang nói... nói tiền bối đang ở Thuần An. Cho nên dự định buổi trưa tới diệt Diệp gia ở Yến Kinh, để tránh bị hai người Đàm Phong biết sẽ tới ngăn cản. Ban đầu, chúng tôi tính diệt Diệp gia ở Yến Kinh xong, Lương Khải Sinh sẽ mời người phục kích tiền bối ở Thuần An. Không ngờ, không ngờ...

- Lương Khải Sinh? Có phải anh ta có quan hệ với Hoắc Khứ Âu không?

Diệp Mặc nhớ tới người đàn ông trung niên, hắn đã từng gặp ở Hoắc gia.

Tư Hồng vội vàng gật đầu nói.

- Đúng, anh ta là sư đệ của Hoắc Khứ Âu, là người của Bình Giang Môn. Hiện tại Bình Giang Môn đã suy thoái, chỉ còn lại Hoắc Khứ Âu và Lương Khải Sinh.

- Vậy hai người Đàm Phong là ai?

Diệp Mặc nghĩ, nếu người phái Hợp Lưu muốn giết người Diệp Gia, còn ai có thể ngăn cản được? Nếu muốn ngăn cản, ngày hôm qua bọn họ giết mười người của Diệp gia, vì sao không ai tới ngăn cản?

- Hai người Đàm Phong chính là Đàm Giác và Loan Thanh Phong. Hai người bọn họ xuất thân từ Ẩn Môn. Tuy nhiên hiện tại đã không còn là người của Ẩn Môn, mà đang ở trong Thiên Tổ.

Tư Hồng nói tới đây, lại nhìn Diệp Mặc một chút. Anh ta biết Diệp Mặc không biết cái gì là Thiên Tổ, anh ta lại vội vàng giải thích tiếp:

- Thiên Tổ chính là những tu giả cổ võ có tu vi vượt qua Địa Cấp đỉnh phong, nhưng không thể tấn cấp vào Tiên Thiên, đành phải lựa chọn vào trong phàm trần, tìm kiếm cách đột phá Tiên Thiên.

- Tuy nhiên tất cả tu giả cổ võ Thiên Tổ đều phải cống hiến cho quốc gia. Bọn họ làm việc phối hợp giữa Ẩn Môn và quốc gia. Đồng thời ra tay giải quyết những chuyện mà người thường trong quốc gia không thể giải quyết được. Nhưng cho tới nay, loại chuyện này chưa từng xuất hiện. Cho nên bình thường bọn họ chỉ cần lo chuyện tu luyện là được rồi. Bởi vì người Thiên Tổ đều cần tới rất nhiều tài nguyên để tu luyện. Mà những tài nguyên tu luyện này đều do quốc gia cung cấp.

Hóa ra là những kẻ treo đầu dê bán thịt chó. Diệp Mặc vừa nghe liền hiểu được, bọn họ là mấy kẻ không công hưởng thụ đãi ngộ của quốc gia, lại không làm việc, được gọi với mỹ danh là Thiên Tổ. Thật không biết xấu hổ. Nghĩ tới việc mình tìm các loại linh vật, đã chạy trốn khắp nơi. Thậm chí vì một gốc cây Huyết Sắc San Hô thiếu chút nữa bị người vây giết tại Lương Phổ. Trong lúc đó, những tên trong Thiên Tổ này quả thực lại rất thư thái.

Tư Hồng thấy sắc mặt Diệp Mặc có chút khó chịu, vội vàng nói:

- Thiên Tổ không phải không làm gì. Bọn họ phải tìm một vài người trong thế hệ trẻ có tư chất tốt hơn, để bồi dưỡng làm nhân tài dự bị cho quốc gia. Hơn nữa còn phải khiến Ẩn Môn đáng sợ kia không thể làm chuyện gì có hại cho quốc gia. Chỉ có điều người bình thường trong Ẩn Môn đều không cho phép vào đời. Cho nên loại chuyện đáng sợ này, trên cơ bản cũng không có tác dụng.

- Có rất nhiều người như thế sao?

Vượt qua Địa Cấp đỉnh phong, nói đúng hơn đã bước nửa bước vào Tiên Thiên rồi.

Tư Hồng lắc đầu.

- Không nhiều lắm. Ngay cả người bước nửa bước vào Tiên Thiên cũng chỉ đếm được trên một bàn tay. Nghe nói người có tu vi cao nhất chính là tiền bối Ngộ Đạo. Mà tu vi của hai người Đàm Phong vẫn luôn theo sát tiền bối Ngộ Đạo, cho nên cũng là cao thủ đỉnh phong trên thế giới này.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng.

- Đã có Đàm Phong ở đây, các người cũng dám đến Yến Kinh diệt Diệp gia sao?

Tư Hồng vội vàng nói:

- Bởi vì thực lực của phái Hợp Lưu vượt qua hai người Đàm Phong. Hơn nữa, nghe nói trưởng lão Cung Tự Tại của phái Hợp Lưu là bằng hữu của tiền bối Đàm Giác. Cho nên, cho nên...

Diệp Mặc lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Bất quá, suy đoán trước kia của hắn cũng chính xác. Quả nhiên Hàn Tại Tân đã giấu hắn. Thực lực của quốc gia rất lớn, không chỉ có biểu hiện bên ngoài như những bộ đội đặc chủng có chữ Phi. Thì ra phía sau còn có một Thiên Tổ. Chỉ có điều không thường làm việc mà thôi. Hắn đã hiểu được vì sao Hàn Tại Tân không ngăn cản người phái Hợp Lưu hành hung Diệp gia. Đó là bởi vì ông ta không điều động được người của Thiên Tổ. Hơn nữa Đàm Giác còn là bằng hữu của Cung Tự Tại. Cung Tự Tại bị giết, đương nhiên Đàm Giác không thoải mái.

- Phái Hợp Lưu ở chỗ nào?

Diệp Mặc đã biết quan hệ nhân quả, trong lòng lập tức có sát ý đối với Đàm Giác.

Tư Hồng cảm nhận được sát khí của Diệp Mặc, trong lòng lập tức run lên, lại vội trả lời.

- Ở núi Kỳ Dương, Ảnh Nhai cốc.

- Lấy đồ vào cửa ra đây.

Hiện tại, Diệp Mặc đã biết, những người Ẩn Môn muốn đi vào nhất định phải có một cái tương tự như chìa khóa. Nếu không có, không thể tiến vào.

- Ở trên người trưởng lão Do, trưởng lão Do đã đi Thuần An để phục kích tiền bối.

Tư Hồng không dám có nửa phần giấu diếm.

Diệp Mặc lạnh lùng thoáng nhìn về phía Tư Hồng, thản nhiên nói:

- Hiện tại anh tự mình động thủ hay để tôi động thủ.

Tư Hồng thật sự không ngờ được, mình nói nhiều như vậy, Diệp Mặc vẫn muốn lấy mạng của anh ta, Trong mắt anh ta chợt hiện lên chút tuyệt vọng. Trong lòng thật sự hối hận đã dính vào chuyện của Diệp gia ở Yến Kinh. Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, cho dù anh ta không tới đây, sớm hay muộn Diệp Mặc sẽ tìm được phái Hợp Lưu. Tới hay không đều giống nhau.

Phái Hợp Lưu kết thúc, nhưng anh ta thật sự không cam lòng tâm. Bởi vì y từng nhận được một quyển công pháp tu luyện cổ võ. Sau khi tu luyện tới Hoàng Cấp, liền bỏ lại vợ con khổ sở tìm đạo suốt mười năm, cuối cùng mới tìm đến phái Hợp Lưu. Đồng thời được xem là người có tư chất tốt gia nhập phái Hợp Lưu. Thậm chí lại trải qua mấy chục năm khổ tu mới tấn cấp đến Địa Cấp. Không ngờ hôm nay lại phải chết ở chỗ này. Cho dù anh ta quỳ xuống cầu tình, nói tất cả tin tức, cũng không có tác dụng.

- Tiền bối, vãn bối mạo phạm tiền bối, tiền bối muốn giết cũng phải. Chỉ xin tiền bối cho phép vãn bối quay về thăm lại vợ con đã mấy chục năm không gặp. Đây là nguyện vọng cuối cùng. Tư Hồng chỉ cần hoàn thành được nguyện vọng này, sẽ lập tức quay về nhận lấy cái chết. Trước đó, vãn bối nguyện ý tự hủy đan điền.

Nói xong, Tư Hồng giơ tay lên vỗ một chưởng vào phía trên đan điền của mình. Liền sau đó phun ra một ngụm máu tươi.

Với ánh mắt của Diệp Mặc, đương nhiên có thể thấy được quả thật đan điền của Tư Hồng đã bị hủy liễu.

- Anh, người này rất đáng thương. Tạm tha cho anh ta đi. Hơn nữa ngày hôm qua anh ta không hề giết người nào.

Tuy rằng Diệp Mặc vẫn một lòng muốn giết Tư Hồng không hề thay đổi, nhưng Diệp Lăng lại mềm lòng, chủ động muốn Diệp Mặc buông tha cho Tư Hồng.

Đối với một tu giả cổ võ đã phế đi đan điền, giết hay không cũng không có gì khác nhau. Bởi vì anh ta thậm chí không bằng một người bình thường. Nhưng bởi vì từng có chút tu vi như vậy, một khi đánh nhau với người bình thường, hẳn là người thường vẫn không phải là đối thủ của anh ta mà thôi.

- Nếu như vậy, anh đi đi.

Đối với một người đã là phế nhân như Tư Hồng, giết hay không quả thật không quan trọng.

Trong mắt Tư Hồng lộ vẻ vui mừng, vội vàng đứng lên cảm ơn nói:

- Cảm ơn tiền bối tha mạng. Sau khi vãn bối gặp được vợ con, sẽ trở về nhận lấy cái chết.

Diệp Mặc khoát tay chặn lại.

- Nếu đã thả anh, không cần phải quay lại đây nhận lấy cái chết nữa.

Diệp Bắc Vinh xem tình thế, lập tức nhìn Diệp Lang nói:

- Diệp Lang, cậu đưa vị Tư Hồng này ra ngoài.

Diệp Lang vội vàng đáp ứng, dẫn theo Tư Hồng rời khỏi đại sảnh. Khi đi

qua Diệp Mặc, ánh mắt ông ta nhìn về phía Diệp Mặc thậm chí có chút sợ hãi.

- Diệp Mặc...

Diệp Bắc Vinh cảm giác giọng điệu mình có chút khô khốc. Không ngờ ông ta lại không biết nên làm thế nào để đối mặt với người cháu trai trên danh nghĩa này.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi là tôi. Tuy rằng tôi cũng họ Diệp, nhưng không có bất kỳ quan hệ gì với Diệp gia ở Yến Kinh. Ông không cần để ý đến tôi.

Diệp Bắc Vinh há hốc miệng, cố ý muốn nói vài câu, nhưng không ngờ một hồi lâu ông ta vẫn nói không nên lời. Đương nhiên, ông ta biết Diệp gia rất có lỗi với Diệp Mặc, mà không phải là Diệp Mặc hắn có lỗi với Diệp gia. Hoặc là nói nếu Diệp Mặc không phải dựa vào bản thân hắn, đã sớm chết ở Ninh Hải, làm sao còn có ngày hôm nay. Cho nên, mặc kệ Diệp Mặc có phải là người Diệp Gia hay không, Diệp Bắc Vinh ông ta cũng không có tư cách nói Diệp Mặc.

Hơn nữa đặt Diệp Tử Phong vào vị trí gia chủ, rõ ràng là muốn lợi dụng Diệp Mặc. Diệp Mặc không nhân cơ hội nổi giận, đã là rất giỏi rồi.

Tuy rằng Diệp Tử Phong không tồi, nhưng hai mươi mấy tuổi rõ ràng không đủ tư cách đảm nhiệm gia chủ Diệp gia. Nhưng bọn họ làm như vậy, còn không phải vì Diệp Mặc sao?

- Anh, thật ra ông nội...

Diệp Lăng còn muốn nói gì, đã bị Diệp Mặc ngăn lại.

- Dẫn anh đi gặp Tử Phong. Một lát nữa anh phải rời khỏi đây đi làm chút chuyện.

Diệp Mặc ngăn không để Diệp Lăng nói tiếp. Diệp Lăng là người Diệp Gia, hắn không muốn nói gì, cũng không muốn thay đổi gì. Nhưng Diệp Mặc hắn đã có nguyên tắc của mình. Hắn quan tâm Diệp Lăng và Diệp Tử Phong, không có nghĩa là sẽ chú ý tới Diệp gia.

Diệp Lăng vừa định đi, bỗng nhiên Diệp Mặc giữ cô lại nói:

- Chờ một chút.

Nói xong, hắn tung một quả cầu lửa vào võ giả đã chết trên mặt đất đốt anh ta thành tro bụi.

Sau khi Diệp Mặc vừa xử lý thi thể trên mặt đất xong, Hàn Tại Tân dẫn theo Trương Quật vội vàng đi vào.

- Diệp Mặc, không ngờ cậu đã trở lại? Lúc này sao cậu lại quay trở về? Cậu đi nhanh đi, dẫn Diệp Tử Phong và Diệp Lăng đi theo. Hiện tại cứ rời khỏi Yến Kinh, càng xa càng tốt.

Trong nháy mắt khi vừa thấy Diệp Mặc, Hàn Tại Tân hơi sửng sốt, lập tức vội vàng bảo Diệp Mặc nhanh chóng rời khỏi Yến Kinh.

Trong lòng Diệp Mặc có chút cảm động. Tuy rằng lão Hàn là người có chút lợi thế, nhưng vẫn đủ nghĩa khí. Nhưng lợi thế của ông ta cũng vì quốc gia.

Trương Quật thấy Diệp Mặc, trong lòng cũng rất kích động, lập tức đi lên nói:

- Buổi tối người phái Hợp Lưu sẽ qua đây. Anh thật sự phải đi nhanh đi. Tất cả bọn họ đều là cao thủ Địa cấp, chỉ tùy tiện tát một cái, đã đánh tôi văng ra rất xa. Hơn nữa...

- Anh bị thương?

Tay Diệp Mặc nắm lấy tay Trương Quật đã biết Trương Quật bị nội

thương.

Hàn Tại Tân thở dài nói:

- Đúng vậy, ngày hôm qua Trương Quật qua giúp, nhưng người phái Hợp Lưu thật sự quá lợi hại. Trương Quật căn bản không phải là đối thủ. Nếu không vì thân phận của Trương Quật, nói không chừng Trương Quật đã mất mạng. Ông Đàm đã lên tiếng, phải giao Tử Phong và Diệp Lăng cho phái Hợp Lưu để bớt giận. Cho nên, cậu phải nhanh đi thôi...

Diệp Mặc lại nổi giận. Chuyện là do mình làm, dựa vào cái gì mà bắt giao Tử Phong và Diệp Lăng cho phái Hợp Lưu? Họ Đàm này không muốn sống chăng?

- Hừ...

Một tiếng kêu đau đớn truyền đến. Ngoại trừ Diệp Mặc ra, người còn lại đều cảm giác tâm thần chấn động. Diệp Mặc thuận tay vỗ lên người Diệp Lăng một cái. Diệp Lăng lập tức khôi phục trở lại.

Một người đàn ông mặc áo trắng nhìn không rõ bao nhiêu tuổi đột ngột xuất hiện trong phòng khách của Diệp gia.

- Nếu đã trở lại, không cần đi nữa. Tôi sẽ dẫn ba anh em các người đi tới phái Hợp Lưu là được rồi. Lão Hàn. Lần này tôi bỏ qua. Lần sau đừng trách tôi không khách khí.

Nghe người đàn ông áo trắng nói xong, trong lòng Hàn Tại Tân trầm xuống. Ông ta biết mình đã tới muộn. Hiện tại, Diệp Mặc đã không thể rời khỏi đây.

Trong lòng Trương Quật xám như tro tàn. Anh ta biết anh ta muốn làm gì đó, nhưng trước mặt lão Đàm, chỉ là hành động nực cười, giống như đứa trẻ bi bô tập nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 320

Tôi Chính Là Diệp Mặc

Tuy rằng người khác không thấy rõ ràng Đàm Giác tới thế nào, nhưng Diệp Mặc lại thấy rất rõ. Ông ta lướt qua ngoại viện tới. Loại công phu này có chút giống với Ngự Phong Thuật khi Diệp Mặc luyện khí tầng thứ nhất. Tuy nhiên so với Ngự Phong Thuật, vẫn kém hơn một chút.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh. Hắn vốn định hỏi xem lão già này đang ở đâu, không ngờ ông ta lại chủ động tới cửa.

Chỉ có điều Diệp Mặc còn chưa kịp nói chuyện, lại có một người đàn ông đột ngột đi vào. Người này mặc áo xám, thoạt nhìn khoảng hơn năm mươi tuổi.

Người đàn ông áo xám này vừa đến liền ngăn cản Đàm Giác.

- Lão Đàm, đây là chuyện giữa phái Hợp Lưu và Diệp Mặc. Ông không nên gây tổn hại tới người nhà của Diệp Mặc. Tôi biết Cung Tự Tại là bằng hữu của ông. Nhưng ông muốn tìm người để gây khó dễ, chỉ có thể tìm Diệp Mặc, không quan hệ tới người khác.

- Anh Thanh Phong, anh cũng muốn cản tôi sao?

Đàm Giác nhíu mày.

Người đàn ông áo xám thở dài nói:

- Không phải tôi muốn cản anh, mà chỉ muốn tốt cho anh. Diệp Mặc mới hai mươi mấy tuổi, đã có thể giết bảy người phái Hợp Lưu, thậm chí bao gồm cả Cung Tự Tại. Người ta nói đừng nên coi thường người trẻ tuổi. Anh

sao có thể biết được về sau hắn có thể tấn cấp Tiên Thiên hay không? Diệp Mặc coi như là huấn luyện viên của Phi Tuyết. Nghiêm khắc mà nói là người cùng chiến tuyến với chúng ta, làm gì phải làm tuyệt tình như thế? Hiện nay Diệp gia gặp rủi ro, hai người chúng ta thuận tay giúp Diệp gia, tôi nghĩ Diệp Mặc biết được, khẳng định sẽ nhớ ơn. Cho dù không giúp, cũng không thể giúp người ta giết em trai, em gái của Diệp Mặc được.

Đàm Giác lạnh lùng cười:

- Đáng tiếc, hắn không có cơ hội. Bởi vì tôi muốn lập tức giết hắn.

Lúc này người đàn ông áo xám mới phát hiện trong ánh mắt Đàm Giác nhìn Diệp Mặc lộ sát khí. Ông ta lập tức hiểu được người trước mặt chính là Diệp Mặc. Diệp Mặc đã trở lại.

- Cậu chính là Diệp Mặc?

Người đàn ông áo xám nhìn Diệp Mặc có chút kinh ngạc hỏi. Ông ta chỉ mới nghe danh tiếng bên ngoài của Diệp Mặc, đây vẫn lần đầu tiên ông ta nhìn thấy người thanh niên này.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Không sai, tôi chính là Diệp Mặc.

Trong mắt Người đàn ông áo xám lộ vẻ đáng tiếc. Ông ta phát hiện ngay cả ông ta cũng không thể nhìn ra tu vi của Diệp Mặc thế nào. Hơn nữa vẻ mặt Diệp Mặc bình tĩnh, thong dong. Nếu Đàm Giác chưa tấn cấp Tiên Thiên, ông ta vẫn có thể ngăn cản. Nhưng hiện tại ông ta không phải là đối thủ Đàm Giác, sao đi ngăn cản Đàm Giác?

- Cậu giết người phái Hợp Lưu, tôi không có biện pháp nói giúp cậu. Bất quá tôi sẽ cố gắng khuyên lão Đàm không nên động đến em trai, em gái cậu. Ôi...

Loan Thanh Phong thở dài. Cậu quay trở về đây làm gì? Nếu cậu không

quay lại, tôi còn có thể từ từ nói chuyện. Chuyện gì cũng đổ lên trên đầu cậu. Nhưng cậu vừa về đến đây, tôi thật sự khó mà nói chuyện được.

Diệp Mặc nhìn Loan Thanh Phong mỉm cười.

- Bất kể thế nào, tôi vẫn cảm ơn ý tốt của tiền bối. Tuy nhiên lão già kia...

Nói xong Diệp Mặc chỉ một ngón tay về phía Đàm Giác, lạnh giọng mắng:

- Lão già kia, Diệp Mặc tôi không trêu chọc, dính dáng gì đến ông, ông dựa vào cái gì mà muốn động thủ với tôi? Ông dựa vào cái gì mà muốn động tới em trai em gái tôi? Chẳng lẽ chỉ vì ông nghĩ tu vi của ông cao hơn so với người khác sao? Đúng là một kẻ không biết xấu hổ.

"Xong rồi."

Trong lòng Hàn Tại Tân thầm than. Người trẻ tuổi không biết tiến lui. Nếu lão Phong đã đến cầu tình giúp hắn. Hắn nên nói chuyện mềm mỏng một chút. Nói không chừng lão Đàm thật sự không tính toán với hắn. Nhưng bây giờ, hắn lại nói lão già kia không biết xấu hổ, Hàn Tại Tân lập tức biết đã xong đời.

Loan Thanh Phong há hốc miệng, muốn nói một câu gì, nhưng không có nói ra lời. Cuối cùng ông ta hiểu được vì sao Đàm Giác lại nói Diệp Mặc quá kiêu ngạo. Không ngờ hắn chỉ tay vào cao thủ Tiên Thiên mắng lão già kia. Cho dù muốn chết cũng không cần dùng cách thức như vậy. Cho dù thủ trưởng có qua đây, Đàm Giác vẫn muốn giết chết Diệp Mặc.

- Tiểu súc sinh tự tìm cái chết...

Đàm Giác tức giận sắc mặt xanh mét, không chút nghĩ ngợi, giơ tay lên định tát Diệp Mặc một cái.

Rõ ràng ông ta còn cách Diệp Mặc khoảng mấy thước, nhưng khi ông ta

giơ tay lên, cái tát kia đã tới trước mắt Diệp Mặc. Ngay cả Loan Thanh Phong muốn ngăn cản, cũng không có cách nào ngăn cản được. Hơn nữa Diệp Mặc chủ động lớn tiếng mắng Đàm Giác, cho nên ông ta cũng không thể ngăn cản. Người trẻ tuổi quá nóng tính, cũng nên giáo huấn hắn một chút.

Bụp...

Không ngờ Diệp Mặc ngay cả động cũng không động, gần như giơ tay lên cùng lúc với Đàm Giác, thậm chí còn tiến phía trước một bước, đánh ra một quyền, phát ra một tiếng động giống như lốp xe nổ.

Nhảy, nhảy, nhảy...

Đàm Giác lui lại mấy thước, mãi cho đến cửa phòng khách mới ngừng lại được. Sau đó nhìn bàn tay đau rát như muốn gẫy, lại kinh hãi nhìn Diệp Mặc. Ông ta có tu vi Tiên Thiên, tát một cái, không nói tới chuyện Diệp Mặc bất ngờ chặn được, thậm chí ông ta còn bị thất thế. Chẳng lẽ Diệp Mặc đã đạt tới Tiên Thiên sao? Nếu Diệp Mặc đã đạt được Tiên Thiên, mình đắc tội với một Tiên Thiên trẻ tuổi rồi. Trong lòng Đàm Giác lập tức run lên. Thậm chí ông ta cảm giác được cảm giác khủng hoảng một cách vô lý.

Tuy nhiên ông ta nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Vừa rồi mình ra tay có chút vội vàng, thậm chí còn chưa gắng sức, chịu thiệt một chút là thường. Nhưng ông ta vẫn cảm thấy rất kinh ngạc. Bởi vậy ông ta có thể thấy được tu vi của Diệp Mặc không kém Thanh Phong. Nói không chừng còn hơn cả ông ta. Nếu nói Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy đã là cao thủ Tiên Thiên, ông ta thật sự không thể tin được.

Chẳng những Đàm Giác kinh ngạc, ngay cả Loan Thanh Phong cũng cảm thấy kinh ngạc há hốc miệng. Không thể tin được đây là sự thật. Đàm Giác là cao thủ Tiên Thiên. Không ngờ Diệp Mặc có thể đánh khiến ông ta phải lui lại. Sao có thể xảy ra chuyện này? Nếu nói Diệp Mặc từng này tuổi đã là Tiên Thiên, ông ta tuyệt đối không tin.

Tuy rằng tu vi của Hàn Tại Tân thấp, nhưng ông ta vẫn có thể nhận ra được vừa rồi ai đã chiếm được thượng phong. Ông ta cảm thấy vui mừng. Diệp Mặc thực sự nằm ngoài dự kiến của y.

Trong lòng Diệp Mặc cũng thầm giật mình. Đương nhiên, hắn sẽ không cho rằng chân khí của hắn thâm hậu hơn Đàm Giác là mấy. Tuy rằng chân khí của hắn có thâm hậu hơn Đàm Giác một chút, nhưng trong lần giao phong vừa rồi lại không biểu hiện sự chênh lệch ra ngoài.

Vừa rồi Đàm Giác chỉ vội vàng xuống tay, còn hắn lại lợi dụng được ưu thế về địa lý, cho ông ta một uy thế phủ đầu. Tuy rằng hắn không hiểu rõ về tu vi của Đàm Giác, nhưng qua lần giao phong này, hắn lập tức hiểu được tu vi của Đàm Giác đã đạt tới Tiên Thiên. Không ngờ lão già này đã đột phá Tiên Thiên.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại không thèm để ý. Tuy rằng Đàm Giác là Tiên Thiên, nội khí của ông ta vẫn kém hơn chân nguyên của mình một chút. Nếu chờ cảnh giới của mình được củng cố hoàn toàn, căn bản không cần để ý tới nội khí của Đàm Giác. Hơn nữa, cho dù trong tình trạng của hắn hiện tại, muốn giết Đàm Giác vẫn cực kỳ đơn giản.

Đây là sự khác nhau giữa Tu Chân giả và tu võ giả. Càng về sau, chênh lệch càng lớn.

- Không ngờ cậu tu luyện tới mức bước nửa chân vào Tiên Thiên. Đàm Giác tôi thật sự đã xem thường cậu. Nhưng cho dù cậu tu luyện đến mức bước được nửa chân vào Tiên Thiên, ở trước mặt tôi cũng không tạo được uy phong.

Đàm Giác nói xong, chạm vào bên hông. Ngay lập tức một cái roi dài chừng một thước xuất hiện trên tay ông ta.

Diệp Mặc từng gặp rất nhiều cao thủ dùng roi dài, nhưng người dùng roi ngắn như Đàm Giác, hắn mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Diệp Mặc cười lạnh thoáng nhìn về phía Đàm Giác.

- Trong mắt tôi, muốn giết ông quả thực giống như giết gà. Làm gì phải xem trọng mình như vậy?

Nói là nói thế, trong lòng Diệp Mặc thầm lắc đầu. Ở trên địa cầu, tu luyện đến Tiên Thiên, đã tưởng rằng mình rất giỏi. Nếu ở Tu Chân Giới, loại cao thủ Tiên Thiên này, chỉ một pháp thuật người ta liền hoàn toàn tiêu diệt, thậm chí không cần ra tay lần thứ hai.

Ếch ngồi đáy giếng, tự cao tự đại, có lẽ đã nói đúng về cao thủ Tiên Thiên trên địa cầu hiện nay.

- Diệp Mặc, không ngờ cậu là cao thủ đã bước nửa bước vào Tiên Thiên?

Hàn Tại Tân run rẩy đi tới hỏi. Trong lòng ông ta, Diệp Mặc còn quan trọng hơn Đàm Giác rất nhiều. Nếu Diệp Mặc có thể tu luyện đến mức chống lại được Ẩn Môn, ông ta đã không cần cung kính với người trong Ẩn Môn như thế. Ông ta khẳng định Diệp Mặc không phải là người trong Ẩn Môn. Thậm chí chỉ là một đệ tử của cao thủ ẩn cư nào đó mà thôi.

Tuy rằng Đàm Giác và Loan Thanh Phong đối với ông ta coi như có chút khách khí, nhưng ông ta biết ở trong lòng bọn họ, Ẩn Môn vẫn quan trọng hơn. Nếu quốc gia muốn tiêu diệt Ẩn Môn, nói không chừng bọn họ có thể sẽ phản bội. Loan Thanh Phong còn tạm được. Có chuyện gì đều là xuất phát từ đại cục, thậm chí còn coi trọng lợi ích quốc gia hơn lợi ích của Ẩn Môn. Nhưng Đàm Giác lại khác. Trong mắt ông ta, hai bên đều ngang nhau. Thậm chí có đôi khi xử lý sự việc, vẫn nặng hơi thở giang hồ.

Loan Thanh Phong kích động nhìn Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc thật sự bước nửa bước vào Tiên Thiên, ông ta cảm thấy rất cao hứng. Ông ta khác với Đàm Giác. Trong lòng ông ta, quốc gia quan trọng hơn Ẩn Môn rất nhiều.

- Hừ, cho dù cậu đạt tới Tiên Thiên thì đã sao? Chỉ cần tôi cuốn lấy cậu, người phái Hợp Lưu sẽ vẫn tiêu diệt Diệp gia của cậu.

Đàm Giác hừ lạnh một tiếng. Rõ ràng ông ta rất không hài lòng về việc Diệp Mặc đã đánh mình phải lui lại.

Bỗng nhiên Loan Thanh Phong ngắt lời nói:

- Lão Đàm, hiện tại Diệp Mặc đã đạt tới độ cao giống chúng ta, chúng ta không thể để người phái Hợp Lưu động thủ với Diệp gia.

Trong lòng Đàm Giác cảm thấy không thoải mái. Tuy nhiên ông ta bị Diệp Mặc ngăn lại.

- Phái Hợp Lưu? Vừa rồi tôi đã giết bốn tên Địa Cấp. Chờ sau khi xong việc ở Yến Kinh, phái Hợp Lưu sẽ vĩnh viễn biến mất trong dòng sông lịch sử. Về sau sẽ không còn ba chữ phái Hợp Lưu này.

- Cậu lại giết người phái Hợp Lưu?

Ánh mắt Đàm Giác trở nên sắc bén, tiến lên trước vài bước muốn động thủ.

- Lão Đàm khoan đã. Cho dù muốn động thủ cũng không thể động thủ ở đây. Một khi động thủ ở trong này, sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, đi ngược lại với ý nghĩa ẩn thế của Ẩn Môn.

Loan Thanh Phong vội vàng ngăn cản Đàm Giác nổi cơn thịnh nộ, nhưng trong lòng ông ta đang dậy sóng. Nếu lời Diệp Mặc nói là sự thật, vừa rồi hắn có thể dễ dàng giết bốn gã võ giả Địa Cấp, như vậy ngay cả mình cũng không phải là đối thủ của hắn. Nếu hắn chỉ bước nửa bước vào Tiên Thiên, thực sự khó có thể làm được như vậy. Khả năng duy nhất chính là Diệp Mặc cũng là cao thủ Tiên Thiên.

Hai cao thủ Tiên Thiên động thủ ngay giữa phố xá sầm uất, sẽ khủng khiếp như thế nào?

- Tốt, cậu tài giỏi vậy, thì đến Đà Sơn đi. Tôi chờ cậu ở đó.

Đàm Giác nói xong, liền xoay người rời đi. Thân hình nhanh chóng biến mất khỏi đại sảnh của Diệp gia. Ông ta biết động thủ ở đại sảnh của Diệp gia, sẽ gây ra động tĩnh quá lớn.

Diệp Mặc cười lạnh. Hắn biết Đà Sơn, cách phía nam Yến Kinh khoảng sáu mươi dặm. Đó một bãi đá, xung quanh toàn là mộ, rất ít người qua lại. Hắn lấy ra một viên Liên Sinh Đan đưa cho Diệp Lăng:

- Diệp Lăng, em đưa viên thuốc này Tử Phong uống. Anh sẽ nhanh chóng quay trở về.

Nói xong Diệp Mặc xoay người. Chỉ vài bước hắn đã bước ra khỏi phòng khách của Diệp gia. Lúc này, Diệp Lăng mới kịp phản ứng, vội vàng kêu lên:

- Anh, anh cẩn thận một chút.

Loan Thanh Phong thấy Đàm Giác và Diệp Mặc đã ra ngoài, lập tức không chút nghĩ ngợi, liền đi theo. Diệp Mặc còn trẻ tuổi, đạt được tu vi thế này, ông ta không thể để Diệp Mặc có sơ xuất gì.

Trong mắt Hàn Tại Tân chợt hiện lên chút vui mừng, lập tức nói:

- Trương Quật, cậu lập tức lái xe, chúng ta cùng đi.

Chờ tới khi Diệp Bắc Vinh kịp phản ứng, trong phòng khách của Diệp gia, chỉ còn lại hai người ông ta và Diệp Lăng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 321

Ai Mới Là Con Kiến

Trương Quật và Hàn Tại Tân vừa mới bước ra đại viện Diệp Gia, lại phát hiện Diệp Mặc đang đứng chờ bọn họ ở cửa -Diệp Mặc huynh đệ, anh vẫn chưa đi? Hay là ngồi xe cùng chúng tôi đi?

Trương Quật đang nhìn Diệp Mặc đứng trước mặt, có chút kinh ngạc. Sâu thẳm bên trong nội tâm của y vẫn không hy vọng Diệp Mặc đi tỷ thí với Đàm Giác, bởi vì Đàm Giác rất có thể đã đột phá Tiên Thiên, một cảnh giới trong truyền thuyết. Mà cho dù Diệp Mặc lợi hại cũng không thể đạt đến Tiên Thiên ở cái tuổi như thế này.

Nhưng những lời này y không thể nói ra, là một người luyện võ, bị người khác khiêu chiến nếu như không dám đáp trả thì rất khó có thể tiến bộ. Hơn nữa, bản tính của Diệp Mặc, y cũng hiểu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

-Anh Trương, tôi giúp anh điều trị vết thương. Vừa rồi tôi vội vàng muốn giết cái lão già kia, đã quên mất vết thương của anh.

Nói xong, Diệp Mặc nắm lấy cổ tay của Trương Quật, truyền chân khí vào, chưa đến 10 phút, nội thương của Trương Quật đã biến mất.

-Không ngờ thật sự là chữa trị nội thương? Diệp Mặc rốt cuộc đã đến tu vi nào?

Trương Quật kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, Hàn Tại Tân đứng bên cạnh nghe thấy những lời này của Trương Quật, cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Nghe nói Tiên Thiên có thể trị nội thương, lẽ nào Diệp Mặc thật sự đã đạt

đến Tiên Thiên rồi?

-Tôi bây giờ cũng không biết tu vi của mình là cấp mấy, tuy nhiên đợi tôi giết lão già Đàm Giác kia xong, lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện tiếp, lão Hàn, và cả Trương Quật, lần này cảm ơn hai người.

Diệp Mặc thật sự không biết tu vi hiện tại của mình là bao nhiêu, tuy nhiên rất cảm kích sự giúp đỡ của Trương Quật, mặc dù Trương Quật tu vi thấp, cũng không giúp được gì, nhưng gã ta có thể ra mặt, Diệp Mặc cũng đã nợ gã ta một ân tình rồi.

Trương Quật hơi ngượng cười cười.

-Kỳ thật tôi cũng không giúp được gì, Đàm Giác thật sự quá lợi hại. Ôi...

Gã ta nghĩ đến thân thủ của mình tu luyện mấy chục năm so với Đàm Giác cũng chỉ như là trò đùa, trong lòng có chút thất vọng.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

-Chút tu vi của ông ta cũng không có gì, hãy tin vào bản thân, anh rất nhanh sẽ có thể vượt qua ông ta. Đợi tôi quay lại, tôi đi trước đây.

Nói xong, Diệp Mặc xoay người rời đi, đi được vài bước thì đã biến mất lần nữa.

…

Diệp Mặc cáo từ Trương Quật và Hàn Tại Tân xong, l ập tức ẩn thân đứng trên phi kiếm, mấy phút sau, đã đứng trên Đà Sơn.

Hơn 10 phút sau, bóng dáng của Đàm Giác xuất hiện ở Đà Sơn. Ông ta quay lại nhìn, phía sau không có một bóng người liền lập tức cười lạnh một tiếng.

-Ta cố ý đi chậm một chút, không ngờ bây giờ vẫn chưa thấy bóng người nào, nói cậu là Tiên Thiên thật là võ đoán.

Nhưng lời nói của Đàm Giác vẫn chưa dứt, giọng nói của ông ta liền giống như bị cái gì chặn ngang cổ đột nhiên dừng lại, bởi vì ông ta nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng trên núi Đà Sơn, lạnh lùng theo dõi ông. Hiển nhiên là đã đến đây từ lâu rồi.

-Cậu...

Đàm Giác nhìn chằm chằm Diệp Mặc ngây người ra, vừa rồi còn vô cùng tự tin không ngờ đã bắt đầu dao động, sau lưng ông ta có cảm giác hơi ẩm ướt. Sau khi ông ta thăng cấp Tiên Thiên, sự tự tin tăng lên gấp bội, luôn có cảm giác ở trên đỉnh cao, loại cảm giác này khiến ông ta không thể chấp nhận việc bị tiểu bối khiêu khích, trong lòng lửa giận bùng bùng.

Nhưng hiện tại Diệp Mặc đến đây lúc nào ông ta cũng không hề biết, phải biết rằng ông ta đã đi con đường gần nhất, trên đường cũng không hề nhìn thấy bóng dáng Diệp Mặc đi qua. Cho dù là Diệp Mặc ngồi xe cũng không thể nhanh như vậy, hơn nữa đường từ Yến Kinh đến Đà Sơn rất khó đi.

-Cậu đến đây từ lúc nào?

Đàm Giác mệt mỏi hỏi, thanh âm có chút khô chát. Ông ta đột nhiên suy nghĩ, những điều mình làm không biết có đúng hay không.

Diệp Mặc cười lạnh:

-Ông nói linh tinh ít thôi, muốn động thủ thì hãy nhanh lên chút.

Đàm Giác bỏ qua vấn đề Diệp Mặc tới đây như thế nào, lại lần nữa rút roi ra.

-Cho dù tốc độ của cậu nhanh hơn tôi thì thế nào, hôm nay tôi sẽ cho cậu nhìn thử xem thế nào mới gọi là người luyện võ chân chính.

Vừa dứt lời, roi của Đàm Giác đã như từng đợt sóng che phủ trời đất

hướng thẳng về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm sợi roi của Đàm Giác, trong lòng cũng không khỏi thầm khen, tuy rằng Đàm Giác đang đối địch với hắn, nhưng roi pháp của lão già này thật đúng là lợi hại. Trước lúc gặp Đàm Giác hắn đã từng gặp qua cao thủ dùng roi lợi hại nhất là Nhàn Đạo Nhân, cây roi của Nhàn Đạo Nhân so với Đàm Giác chẳng qua chỉ là thứ đồ cho trẻ con chơi.

Roi của Đàm Giác sau khi ném ra, lập tức hóa thành từng đợt sóng, dường như không có thực chất, cũng nhìn không ra dấu vết thô kệch gì. Thậm chí tiếng gió vẫn chưa đến, nhưng sát ý của ông ta đã như sấm cuốn tới.

Diệp Mặc thầm than, nếu bây giờ hắn vẫn đang là luyện khí tầng ba, cho dù đã là đỉnh cao nhưng gặp phải Đàm Giác, cũng chỉ có thể chạy thật xa. Sức mạnh của cao thủ Tiên Thiên so với những người luyện võ Địa cấp cũng không phải là ít, sự khác biệt giữa Địa cấp và Huyền cấp quả thật là quá lớn.

Diệp Mặc khẳng định nếu không phải hắn lần này thăng cấp luyện khí tầng bốn so với những người luyện khí tầng bốn khác còn mạnh hơn nhiều, hắn thật sự không thể làm gì Đàm Giác trước mắt, cho dù là phi kiếm cũng không được.

Tuy nhiên bây giờ, trong mắt Diệp Mặc, Đàm Giác cùng lắm chỉ là khiến hắn thêm phiền toái một chút mà thôi.

Một đường ánh sáng tím hiện lên, roi của Đàm Giác đã bị phi kiếm của Diệp Mặc ngăn cản, phi kiếm và roi tương giao phát ra những tiếng động rất khó nghe. Vốn dĩ roi đã hóa thành hình sóng gợn, lập tức liền biến thành hình dạng thật.

"Vù" một tiếng, roi của Đầm Giác bị phi kiếm phá vỡ. Bản thân Đàm Giác cũng phải lùi lại mấy bước. Đàm Giác trong lòng hoảng sợ, vô ảnh roi của ông ta từ trước tới giờ đều chỉ có thể tránh né, không có ai có thể biết khi nào thì vô ảnh roi của ông ta đi ra, roi thật sự ở vị trí nào, nhưng Diệp Mặc

trước mắt chẳng những biết, hơn nữa còn bị hắn công kích. Thậm chí chấn động đến mức khiến tay ông cảm thấy hơi đau.

Đàm Giác nhìn chăm chú roi trong tay có chút ngẩn người, rất nhanh ông ta lại phát hiện thấy việc khiến ông ta không thể tin được, roi của ông ta không ngờ tất cả đều là lỗ thủng.

Roi của mình không ngờ bị tổn thương rồi, Đàm Giác gần như không dám tin nhìn chằm chằm chiếc roi trong tay. Cây roi này là ông ta dùng một khối khoáng thạch cực kỳ hiếm thấy chế thành, chính ông ta cũng không biết đó là loại khoáng thạch gì. Bên trong roi còn bỏ thêm một gân của thâm hải giao xà thật, giao xà kia nghe nói vài năm sau sẽ hóa rồng, tuy rằng đây là truyền thuyết, nhưng gân của giao xà đều là sự thật.

Cho nên ông ta yêu quý cây roi này như mạng sống vậy, không ngờ mới được một hiệp, roi của ông ta lại bị kiếm của Diệp Mặc đánh cho lỗ chỗ vết thương, tuy rằng vết tích không sâu, những cũng đủ khiến ông ta đau lòng rồi.

Bỗng nhiên Đàm Giác lại nhớ tới một chuyện đáng sợ, vừa rồi Diệp Mặc dường như không dùng tay nắm lấy kiếm của hắn, lẽ nào hắn có thể ngự kiếm sao? Đây là chuyện trong truyền thuyết, chẳng lẽ Diệp Mặc có thể làm được?

Tuy nhiên rất nhanh nỗi hận vì roi bị tổn thương khiến cho ông ta không còn nghĩ thêm gì nữa, ông ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong mắt lộ vẻ phẫn hận, ngay cả ông ta cũng không dám làm tổn thương roi của mình.

Diệp Mặc mặt không chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn Đàm Giác, sự chú ý cũng đặt trên cây roi của Đàm Giác. Hắn khẳng định cây roi kia dùng chất liệu cao cấp, chân nguyên của hắn ở trên kiếm, không ngờ đến cây roi này cũng không hề chém đứt, chỉ là có vài dấu vết bị chém vài cái mà thôi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, lại rút kiếm ra lần nữa, tốc độ của phi

kiếm nhanh gấp mấy lần lúc hắn ở tầng luyện khí tầng ba lúc đầu.

Đàm Giác chỉ là vừa mới nhìn thấy một vòng màu tím, vòng màu tím kia đã thẳng cổ họng ông ta mà đến, Đàm Giác như rơi vào hố băng, lập tức tỉnh táo lại, phi kiếm, quả thật là phi kiếm. Diệp Mặc quả nhiên có thể ngự kiếm giết người, hắn không ngờ đã tới cảnh giới này rồi.

Đàm Giác căn bản không dám suy nghĩ thêm bất cứ cái gì nữa, roi trong tay đánh ra với tốc độ rất nhanh, va chạm với phi kiếm tạo ra nhưng âm thanh chói tai. Mà bản thân ông ta cũng bị phi kiếm của Diệp Mặc công kích liên tục lùi lại.

Nhưng phi kiếm của Diệp Mặc giống như đang sống, không ngờ lại tiếp tục đâm vào cổ Đàm Giác từ một hướng không thể nào tin nổi.

Vô cùng kinh sợ, Đàm Giác cũng không dám bị động đánh như vậy nữa, cứ tiếp tục như này, sớm muộn ông ta cũng bị phi kiếm bêu đầu, hoặc là đâm trúng. Ông ta lại bay vọt lên, thậm chí không thèm quan tâm phi kiếm, mà là vung roi ra thẳng về phía Diệp Mặc. Ông ta với Diệp Mặc không ngờ lại có cùng cách nghĩ.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, giống như cái bóng bay lên, trong nháy mắt cũng đã đi ra mấy chục mét. Phi kiếm của hắn mang ra một chùm sương máu, vòng vo một hồi, lơ lửng trên đầu Diệp Mặc.

"Ầm" một tiếng, cây roi của Đàm Giác đập xuống đúng chỗ Diệp Mặc đang đứng lúc trước, cây roi chỉ có 1m, không ngờ ném ra dài gần 3m, nhưng bụng của ông ta đã bị phi kiếm của Diệp Mặc đâm một nhát thật sâu. Vừa rồi nếu không phải ông ta bay vọt lên cao một chút, phi kiếm này của Diệp Mặc đã mổ bụng ông ta ra rồi.

Đùa bỡn à? Diệp Mặc lại cười lạnh một tiếng, phi kiếm lơ lửng trên đầu hắn dường như đang lớn dần, đồng thời mang theo âm thanh xé rách không khí hướng về phía Đàm Giác.

Đàm Giác thấy một đường màu tím khổng lồ lao tới, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Lúc này ông ta mới hiểu, thì ra vừa rồi vẫn không phải là toàn lực của Diệp Mặc, Diệp Mặc này quả thật quá đáng sợ rồi. Đàm Giác không những không phải là đối thủ của hắn hơn nữa còn cách hắn khá xa.

Nhưng bất kể Đàm Giác nghĩ như thế nào, phi kiếm của Diệp Mặc đã giống như một cánh cửa khổng lồ bổ xuống. Đàm Giác ngưng tụ nội khí toàn thân truyền đến roi va chạm với đường màu tím kia.

Thình thịch...

Ầm Vô ảnh roi của Đàm Giác bị gọt mất một đoạn, thân thể của ông ta bị lực bạo phát cực lớn đánh bay ra xa mấy chục trượng, vừa rồi chỗ ông ta đứng đã bị phi kiếm của Diệp Mặc đánh thành một rãnh sâu năm sáu trượng.

Đàm Giác văng ra thật xa, ngã trên đá vụn, không ngừng thổ huyết. Vừa rồi nếu không phải vô ảnh roi của ông ta chặn được phi kiếm của Diệp Mặc, ông ta bây giờ đã là một cỗ thi thể rồi.

Diệp Mặc vẫy tay một cái, phi kiếm đã rơi vào trên tay của hắn. Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Đàm Giác, chậm rãi đi tới, trong lòng mặc dù đã biết cao thủ Tiên Thiên cũng không tệ, nhưng bây giờ vẫn không phải là đối thủ của hắn. Tuy nhiên hắn cũng biết Đàm Giác cũng không phải là lợi hại trong đám cao thủ Tiên Thiên, nói không chừng ông ta mới thăng cấp chưa lâu.

Nhìn thấy Diệp Mặc chậm rãi đi đến, Đàm Giác đã hoàn toàn tuyệt vọng, ông ta không ngờ được bản thân tu vi Tiên Thiên lại vẫn không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Mặc dù Tiên Thiên của ông ta vẫn chưa hoàn toàn cố định, nhưng tu vi đến bước này như ông ta, đã có sự tự tin hùng mạnh, trong mắt đã coi người khác đều là con kiến. Chỉ là bây giờ, ông ta mới hiểu được ai mới là kiến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 322

Xin Tha Thứ

Đàm Giác cho rằng có thể dễ dàng chém chết Diệp Mặc lúc này vẫn không dám tin được ông ta đã bị đánh bại, hơn nữa còn là bại hoàn toàn, thậm chí ông ta cảm thấy Diệp Mặc còn chưa dùng tới toàn lực.

Đàm Giác nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay Diệp Mặc, lần đầu tiên ông ta cảm thấy hối hận, ông không ngờ mình vừa mới đứng trên địa vị đỉnh cao, lập tức sắp bị người giết, còn là một thanh niên trẻ tuổi như vậy. Ông ta nghĩ đến những lời của Loan Thanh Phong, "'Đừng nên coi thường người trẻ tuổi'. Bây giờ căn bản không cần bắt nạt, hắn cũng đã vượt qua mình rồi, nếu lại cho hắn một ít thời gian, thì nội ẩn môn có lẽ cũng không có ai là đối thủ của hắn.

-Kiếm hạ xin lưu tình...

Một bóng người mặc áo xám đã rất nhanh đứng trước người Đàm Giác ngăn cản, không ngờ là Loan Thanh Phong. Mặc dù là ngăn cản Diệp Mặc, nhưng trong lòng ông vẫn vô cùng kinh hãi. Ông không ngờ Đàm Giác vẫn không phải là đối thủ của Diệp Mặc, thậm chỉ trong 1 thời gian ngắn ngủi hai người đã phân cao thấp, ông thậm chí không nhìn thấy quá trình đánh nhau, ông còn từng nghĩ xin Đàm Giác tha cho Diệp Mặc một lần. Bây giờ không phải việc xin Đàm Giác tha cho Diệp Mặc mà là ngược lại.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

-Loan tiền bối, ông cảm thấy tôi sẽ tha cho ông ta? Dám giết em trai với em gái của tôi. Tôi có thể tha cho ông ta sao? Tên họ Đàm kia, hôm nay coi như ông may mắn, ta chỉ giết một mình ông, nếu tôi quay lại muộn một chút,

ông động vào Diệp Lăng và Tử Phong, ông từ đâu tới, tôi sẽ san phẳng chỗ đó.

Đàm Giác hơi giật mình, ông ta lúc này tuyệt đối không cho rằng Diệp Mặc nói khoác, Diệp Mặc thật sự có bản lĩnh này. Ông chết thì cũng chết rồi, chẳng may chọc tới Diệp Mặc, hắn đem sư môn tiêu diệt hết, Đàm Giác không phải là tội nhân thiên cổ của sư môn sao.

-Diệp Mặc, nể tình tôi và lão Hàn hãy tha cho lão Đàm. Những năm nay, lão Đàm đã cống hiến không ít cho quốc gia, không có công lao cũng có khổ lao.

Loan Thanh Phong cũng biết tuyệt đối không thể để Diệp Mặc giết Đàm Giác, một khi giết Đàm Giác rồi, vậy thì mâu thuẫn giữa ẩn môn và quốc gia sẽ không thể khống chế được, dù sao lão Đàm trong "Thiên Tổ" bị giết, người giết ông ta còn là huấn luyện viên của "Phi Tuyết".

Còn nữa. Đàm Giác đã thăng cấp Tiên Thiên, điều này đối với quốc gia và ẩn môn đều là một việc rất vĩ đại. Nếu một cao thủ Tiên Thiên cứ như vậy bị giết, quả thực quá đáng tiếc rồi, hơn nữa cũng là 1 tổn thất lớn.

Đàm Giác im lặng không nói, trong lòng ông không ngừng hối hận. Ông ta và Cung Tự Tại là bạn tốt, năm đó Tống Nguyên Nghĩa từng đưa cho ông ta một khối khoáng thạch kỳ quái, khiến ông ta luyện chế thành vô ảnh roi. Cho nên ông ta nợ Tống Nguyên Nghĩa một ân tình. Hơn nữa ông ta thăng cấp lên Tiên Thiên, nội tâm cực kỳ kiêu ngạo, thậm chí cho rằng tất cả những người chưa thăng cấp Tiên Thiên đều không đáng nhắc tới. Tính mạng của những người bình thường ông ta đâu có coi ra gì.

Nhưng hôm nay ông ta cuối cùng đã biết Tiên Thiên cũng chỉ như vậy mà thôi, trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ là kẻ tùy ý có thể giết chết. Lúc này cái cảm giác kiêu ngạo khi ông ta vừa thăng cấp Tiên Thiên đã hoàn toàn biến mất, suy nghĩ vấn đề để một lần nữa khôi phục được lý tính. Ít nhất ông đã có thể nghĩ đến, nếu như không phải người của Hợp Lưu chủ động muốn đi đoạt "Huyết sắc san hô" trong tay Diệp Mặc thì làm sao bị Diệp Mặc giết?

Chỉ là do trước đây Diệp Mặc trong mắt ông chỉ là con kiến mà thôi, làm gì có tư cách khiến ông ta đi cẩn thận suy nghĩ ai đúng ai sai?

Diệp Mặc lắc lắc đầu.

-Rất xin lỗi, Loan tiền bối. Mời ông tránh ra, người này tôi phải giết.

Loan Thanh Phong bỗng nhiên đi lên một bước nói:

-Nếu cậu muốn giết lão Đàm, xin hãy giết cả tôi đi. Nếu cậu tha cho lão Đàm lần này, Loan Thanh Phòng tôi xin thề với cậu, chỉ cần tôi còn ở Yến Kinh ngày nào sẽ nhất định bảo vệ Diệp Gia đến cùng.

Trong lòng Diệp Mặc lại rung động, hắn không thể cứ tiếp tục ở Yến Kinh, tuy rằng hắn có thể tiêu diệt Hợp Lưu phái, nhưng phần lớn trong ẩn môn, ai biết còn có ai ghi hận hắn? Nếu lúc hắn không ở Yến Kinh, Diệp lăng và Tử Phong xảy ra chuyện gì, hắn hối hận cũng không kịp. Hơn nữa, cho dù sau đó báo thù thì thế nào? Mất đi rồi còn có thể tìm lại được sao?

Nhưng bảo hắn không giết Đàm Giác. Mặc dù hắn biết kiếm khí của hắn đã xâm lấn đan điền của Đàm Giác, khiến y không thể tiến thêm được bất cứ cấp nào nữa, nhưng cho dù ông ta dậm chân tại chỗ thì vẫn là cao thủ Tiên Thiên, người này giữ lại Yến Kinh hắn không yên tâm.

Đàm Giác thật sự là không cam lòng chết như vậy, ông ta vừa thăng cấp lên Tiên Thiên, thậm chí còn chưa hiểu rõ niềm vui của Tiên Thiên và những biến hóa nhỏ sau Tiên Thiên thì đã phải chết ở đây.

Hiện tại Loan Thanh Phong nói, Diệp Mặc dường như có chút do dự, trong lòng ông nhất thời có chút hy vọng.

-Lão Đàm, ông và Diệp Mặc chỉ là hiểu lầm, chuyện này là do ông lỗ mãng. Ông chủ động nói xin lỗi đi.

Loan Thanh Phong nhìn thấy Diệp Mặc do dự, ông cũng biết Diệp Mặc đang e dè. Diệp Mặc đắc tội nhiều người, nếu hắn ở bên ngoài, đúng là lo

lắng người trong nhà.

Đàm Giác trong lòng bình tĩnh, ông ta biết đây là cơ hội duy nhất của ông ta, cũng không còn để ý thể diện gì nữa, lập tức nói:

-Đàm Giác tôi xin thề, nếu như hôm nay còn mạng, tôi thề chết cũng không để cho người của ẩn môn làm xằng làm bậy tại Yến Kinh, tôi sẽ trợ giúp cách nghĩ của Loan Thanh Phong, nếu làm trái lời thề, trời tru đất diệt.

Diệp Mặc cười lạnh, lão già này thề còn muốn sĩ diện. Không nói thẳng bảo hộ Diệp Gia, cố tình muốn nói giữ gìn Yến Kinh, và ủng hộ Thanh Phong.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại không đi vạch trần y, bởi vì trong lòng hắn quả thật có e dè, hắn hiện tại giết Đàm Giác rất đơn giản. Nhưng hắn một khi giết Đàm Giác, Loan Thanh Phong trong lòng nhất định sẽ ghi hận, nếu lại có người đến Diệp Gia gây rối, ông tuyệt đối sẽ không ra mặt. Mà tu vi của Trương Quật mặc dù không tồi, nhưng so với cao thủ ẩn môn chân chính thì vẫn chênh lệch quá xa.

Mà hắn lại không thể suốt ngày ở bên cạnh Diệp Lăng và Diệp Tử Phong, chẳng lẽ lại bảo hắn dâng em trai em gái vào ẩn môn sao? Đừng nói đây căn bản không thể thành sự thật, cho dù là sự thật, người trong ẩn môn nếu có thể tìm được Yến Kinh, cũng có thể tìm được Tĩnh nhất môn. Nhất thời giết Đàm Giác quả thật là mất nhiều hơn được.

Vừa nghĩ tới Tĩnh nhất môn, trong lòng Diệp Mặc nhất thời nhớ tới Đường Bắc Vi, xem ra trong thời gian gần nhất phải đi thăm cô em này rồi.

-Diệp Mặc, xin hãy tin tưởng tôi cùng lão Đàm. Tôi dám khẳng định, nếu lúc cậu không ở Yến Kinh, chỉ cần tôi và lão Đàm ở đây, Diệp Gia khẳng định không có việc gì. Tuyệt đối sẽ không có chuyện Hợp Lưu phái xảy ra nữa, lão Đàm cũng là bởi vì bế quan trong một thời gian dài, sau khi đi ra nghe thấy bạn cũ bị giết, trong lòng quá kích động mà thôi.

Loan Thanh Phong đương nhiên cũng nhìn ra Diệp Mặc do dự, lập tức nói thêm.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn lướt qua Đàm Giác.

-Được, hôm nay nếu Thanh Phong tiền bối đã có lời, tôi sẽ dừng chuyện này ở đây. Tuy nhiên nếu như em trai em gái tôi xảy ra bất cứ chuyện gì thì đừng trách Diệp Mặc tôi không khách khí.

Tuy rằng bây giờ giết Đàm Giác, trong lòng rất thoải mái, nhưng Diệp Mặc không thể chỉ vì cái cảm giác nhất thời này mà tạo nguy hiểm cho em trai em gái của mình. Có hai cường thủ như thế này trấn thủ ở Yến Kinh còn tốt hơn hắn rất nhiều. Hơn nữa, Đàm Giác đã trúng kiếm khí của hắn, hắn chắc chắn sẽ không hóa giải cho y, tu vi của y chỉ có thể giảm xuống không thể tăng lên.

Diệp Mặc nói xong, xoay người sải bước đi, không ngờ biến mất tăm mất tích. Hắn đương nhiên là cố ý lộ liễu một chút khiến Loan Thanh Phong và Đàm Giác khiếp sợ. Hắn cũng biết chiêu thức này không đáng gì, sau khi ẩn thân xong liền bước lên phi kiếm rời khỏi.

Loan Thanh Phong và Đàm Giác ngơ ngác nhìn Diệp Mặc biến mất, há hốc mồm, một lúc lâu không nói được câu nào.

-Chẳng lẽ hắn đã vượt qua Tiên Thiên? Tôi từ trước tới nay đều không có nghe nói qua cổ võ có loại thủ đoạn này, rất...

Loan Thanh Phong một lúc lâu sau mới giật mình than vãn, ông không ngờ không thể tìm ra động tác để hình dung Diệp Mặc.

Đàm Giác cũng ngây ra nhìn chỗ Diệp Mặc biến mất, ông bây giờ hoàn toàn hiểu được Diệp Mặc cùng ông ta giao đấu hoàn toàn không xuất ra toàn lực. Mà hơn nữa lúc Diệp Mặc rời khỏi, ông ta lại tin rằng Diệp Mặc đã vượt qua Tiên Thiên, chẳng lẽ đó là sự tồn tại trong truyền thuyết?

-Lão Đàm, chúng ta quay về rồi hãy nói đi. Diệp Mặc, tuyệt đối không

đơn giản.

Loan Thanh Phong thở dài một tiếng.

-Lão Đàm, lão Phong, hai người ở đây, Diệp Mặc vẫn chưa đến sao?

Hàn Tại Tân tuy rằng thân phận rất cao, nhưng đối mặt với Loan Thanh Phong và Đàm Giác cũng không thể không lễ phép, ông và Trương Quật vừa mới lái xe tới mà thôi.

Loan Thanh Phong cười khổ một tiếng nói:

-Diệp Mặc đến rồi, bây giờ đã đi rồi.

Hàn Tại Tân lúc này mới nhìn thấy một rãnh sâu trên mặt đất, lúc này mới đoán ra được hai người đã động thủ, liền theo bản năng nói:

-Diệp Mặc giúp Trương Quật trị thương, làm chậm mất 10 phút, tôi còn tưởng rằng hắn vẫn chưa đến đây? Không ngờ đã đi rồi.

-Cái gì? Ông nói Diệp Mặc trước khi đến còn chậm mất 10 phút trị thương cho Trương Quật?

Đàm Giác hỏi 1 cách kinh ngạc.

Hàn Tại Tân gật gật đầu.

-Đúng vậy, sau khi hắn giúp Trương Quật trị nội thương xong mới đi, chỉ có điều không ngờ tôi bảo Trương Quật lập tức lái xe tới đây, nhưng vẫn không đến đúng lúc, may mà không xảy ra chuyện gì, bằng không thật là một tổn thất lớn.

Không ai biết tổn thất mà Hàn Tại Tân đang nói đấy là gì, cũng không ai quan tâm, nhưng Đàm Giác trong lòng lại không ngừng khiếp sợ. Diệp Mặc chậm so với ông ta những mười phút mà vẫn đến đây trước ông ta, điều này chứng tỏ cái gì? Diệp Mặc bất kể là về tu vi hay về tốc độ đều hơn ông ta rất nhiều.

…

-Anh, anh đã về rồi?

Diệp Lăng vừa đi đến đại viện, đã nhìn thấy Diệp Mặc đi vào trong sân, lập tức chạy tới thở phào nhẹ nhõm. Cô nghe ông nội nói, người mà hẹn anh đi ra ngoài rất có thể là "Thiên tổ" trong truyền thuyết, cho nên cô vẫn rất lo lắng, mãi đến bây giờ nhìn thấy Diệp Mặc trở về mới yên tâm.

Diệp Mặc an ủi vỗ vỗ Diệp Lăng nói:

-Đi xem Tử Phong thôi.

Diệp Tử Phong ăn đan dược mà Diệp Lăng đưa cho rõ ràng là phục hồi rất nhanh, anh ta nhìn thấy Diệp Mặc trong lòng cũng rất vui. Rất nhiều chuyện của Diệp Mặc anh ta đã nghe Diệp Lăng nói qua rồi.

Diệp Mặc lại dùng chân khí giúp Diệp Tử Phong kiểm tra phần xương đùi bị chặt đứt, dùng dược hiệu của "Liên sinh đan" hẳn là đã không phải vấn đề gì lớn. Chỉ là bởi vì Diệp Tử Phong không phải người tu luyện nội khí, cho nên vẫn cần một tuần mới có thể khỏi hẳn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 323

Gặp Lại Nhiếp Song Song

Anh, lúc anh ở Ninh Hải em không thể giúp gì được cho anh, lần này cảm ơn anh.

Diệp Tử Phong luôn đối xử tốt với Diệp Mặc, anh ta cũng biết Diệp Mặc bây giờ phải nhanh chóng trở về giúp đỡ nhà họ Diệp, hoàn toàn là vì anh ta và Diệp Lăng. Diệp Tử Phong không phải là thằng ngốc, anh ta cũng nhìn ra mục đích mà ông để cho anh ta làm gia chủ, nhưng anh ta không từ chối. Bởi vì anh ta thực sự muốn trấn hưng nhà họ Diệp, đưa nhà họ Diệp bước tới một giai đoạn mới.

Diệp Mặc xua tay nói:

-Cả đời này chúng ta là anh em, còn nói những lời này làm gì. Hơn nữa, khi anh học ở Ninh Hải, em đã giúp đỡ anh rất nhiều, đặc biệt là trước lúc anh sắp rời đi em đã nhờ Vương Dĩnh mang đến cho anh hai mươi nghìn, lúc ấy trên người anh đến một xu cũng không có, hai mươi nghìn ấy đã giúp ích cho anh rất nhiều. Còn nữa vì anh ít khi trở lại Yến Kinh, nên nếu có chuyện gì, em có thể tìm Trương Quật giúp đỡ.

Diệp Mặc thực sự rất cảm khái, lúc đầu khi hắn mới tỉnh lại, đến tiền ăn cũng không có, nếu không phải nhờ Vương Dĩnh mang hai mươi nghìn tới, hắn thực sự không biết phải làm sao.

Không có món tiền này, hắn không thể luyện khí tăng lên tầng một được, không thể thăng cấp, thì hắn không thể đi bán bùa, cũng không thể kiếm ra tiền. Cho nên có thể nói hai mươi nghìn của Diệp Tử Phong, là bước khởi đầu sinh tồn giúp hắn đến với thế giới này.

Diệp Lăng nghe thấy vậy viền mắt đỏ hoe, cô luôn nghĩ mọi cách để bảo vệ Diệp Mặc, vì không muốn để mọi người biết, thậm chí còn cố ý chán ghét Diệp Mặc, thậm chí còn không ngại ngoài mặt gây tranh cãi với anh hai Diệp Tử Phong. Vốn dĩ cô không có nhiều tiền, nhưng cũng không ngờ toàn bộ tiền lại bị đối thủ lừa mất hết. Nếu không phải đúng lúc ấy Diệp Mặc trở lại Yến Kinh, cô cũng không biết mình sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế nào. Lúc này nghĩ tới việc lúc ấy Diệp Mặc phải sống một mình ở Ninh Hải, đến cơm cũng không có mà ăn, trong lòng cảm thấy rất buồn. Lúc trước cô thực sự đã quá ngây thơ rồi.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt của Diệp Lăng, biết cô đang suy nghĩ gì, nói:

-Lăng Tử, em cũng không cần phải tự trách mình, bản tính của em rất tốt, chỉ vì em không có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống nên mới bị người ta lợi dụng, sau này việc gì cũng phải suy nghĩ thật kĩ rồi mới làm, phải nghe lời Tử Phong đấy.

-Vâng…

Giờ phút này, Diệp Lăng, Diệp Mặc và Diệp Tử Phong đang ở cùng nhau, trong lòng có cảm giác thấu hiểu lẫn nhau, đấy chính là cảm giác gia đình, có người nhà, mới gọi là nhà.

Diệp Tử Phong sững sờ một lát rồi nói:

-Anh, em đã bảo Vương Dĩnh cầm tiền sang đó rất nhiều lần, chỉ có điều lúc đó em chưa có nhiều tiền. Đem qua đó chỉ có một hai nghìn, không có lần nào là hai mươi nghìn cả.

Diệp Mặc cũng có chút ngạc nhiên, số tiền ấy không phải do Tử Phong cho hắn, ngoài Diệp Tử Phong và Diệp Lăng ra còn có ai hảo tâm đem tiền cho hắn dùng nữa?

-Anh, có phải vì Vương Dĩnh thích anh, nên cô ấy lén lút đưa tiền cho anh?

Diệp Lăng đột nhiên nói.

Diệp Mặc cười khổ, vỗ vỗ đầu Diệp Lăng:

-Em đừng có suy nghĩ lung tung được không, Vương Dĩnh thích anh, đấy mới là chuyện lạ ấy.

Hắn nhớ lại cô bé Vương Dĩnh lúc đó, cô bé này vô cùng ngây thơ, đứng trước mặt hắn liền không nói được gì. Nếu cô bé thực sự thích hắn, tuyệt đối sẽ không nói hai mươi nghìn ấy là do Tử Phong cho hắn, mà sẽ trực tiếp nói là của cô ấy.

-Đến lúc ấy anh đi hỏi cô ấy là được. Tử Phong em nghỉ ngơi đi, đêm nay anh sẽ rời khỏi Yến Kinh, có lẽ rất lâu sau mới quay trở lại đây. Còn về chiếc dây chuyền của Lăng Tử và chiếc vòng tay của em, anh sẽ giúp em luyện chế lại.

Diệp Mặc nhìn thấy chiếc vòng cổ của Diệp Lăng đã không còn sáng bóng nữa, biết rằng chiếc vòng này tuy có thể phòng ngự, nhưng không thể kháng cự được nửa chiêu của cao thủ địa cấp.

Diệp Mặc vừa nói xong. Trong khuôn viên nhà họ Diệp dường như bắt đầu có tiếng ồn ào. Vừa nãy khuôn viên nhà họ Diệp còn im ắng là vậy, lúc này đã có rất nhiều người tới hỏi thăm. Tuy không biết những người này là ai, nhưng Diệp Mặc biết có lẽ là đám quan chức ở Yến Kinh. Tai mắt của đám người này quả là không tệ, hắn vừa dạy dỗ phái Hợp Lưu và Đàm Giác, đám người này đã biết tin rồi.

-Trương Quật đến rồi. Diệp Lăng em đi mở cửa đi.

Thần thức của Diệp Mặc đã cảm nhận được sự có mặt của Trương Quật.

Diệp Lăng mở cửa, quả nhiên trông thấy gương mặt ngạc nhiên của Trương Quật ngay ngoài cửa.

-Diệp Mặc, cậu thực sự là Tiên Thiên sao? Ngay cả lão Đàm cũng không

là đối thủ của cậu, cậu qủa thực…

Trương Quật nhìn sững Diệp Lăng và Diệp Tử Phong, cảm thấy có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu.

Diệp Mặc cười nói:

-Tiên Thiên sao? Thực ra đến bản thân tôi cũng không rõ nữa, nhưng cũng chẳng sao. Trương Quật, sau này tôi không ở Yến Kinh, chuyện của Diệp Lăng và Diệp Tử Phong phiền cậu quan tâm tới một chút.

Trương Quật lập tức vỗ ngực nói:

-Cậu yên tâm, chỉ cần có Trương Quật tôi ở đây, thì không ai có thể ức hiếp Diệp Lăng và Diệp Tử Phong.

Diệp Mặc gật đầu, lấy ra một viên Bồi khí đan, đưa cho Trương Quật nói:

-Viên đan dược này ít nhất cũng có thể khiến cho Huyền cấp sơ kì lúc này của cậu, tăng lên Huyền cấp hậu kì. Nếu cậu uống lúc ở Huyền cấp hậu kì, thì có thể tăng lên Địa cấp.

Trương Quật như bắt được báu vật, vội vàng nhận lấy viên đan dược từ tay Diệp Mặc, nhìn ngắm một lúc lâu mới ca ngợi:

-Lợi hại như vậy sao, chẳng lẽ đây chính là linh đơn trong truyền thuyết?

Hiện tại cậu ta biết Diệp Mặc là cao thủ Tiên Thiên, cho nên không hề nghi ngờ những thứ mà Diệp Mặc đưa cho.

Linh đan? Diệp Mặc cười phá lên, Bồi khí đan thậm chí có thể coi là đan dược cấp thấp nhất trong giới tu luyện, lại có người gọi nó là linh đan, chuyện này nếu truyền ra ngoài, thì người ta cười tới rụng răng mất.

Trương Quật đột nhiên nhìn máy nhắn tin ở bên hông, sau đó nói:

-Tôi phải về rồi, lát nữa sẽ lại tới uống rượu với cậu.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

-Lát nữa tôi phải rời khỏi Yến Kinh rồi, cậu gửi lời hỏi thăm của tôi tới lão Hàn, nói với lão Hàn, tôi sẽ giúp ông ấy tìm đồ, đúng rồi, cô gái lần trước Hàn Yên đưa về thế nào rồi?

Người mà Diệp Mặc hỏi thăm là Văn Đông, vì lần trước sau khi hắn cứu Văn Đông, thì lập tức rời khỏi, đến hôm nay mới quay trở lại.

Trương Quật vội vàng nói:

-Cô ấy không sao, hồi phục rất nhanh, cái thứ Tuyết Liên Tử ấy quả thực là đồ tốt, có điều cậu em à cậu quả thực quá giỏi, lại có thể dùng Tuyết Liên Tử cứu người. Cái cô Văn Đông ấy sau khi khỏe lại, đã đi cùng Phùng Điềm rồi. Còn cụ thể là đi đâu thì tôi không rõ, nhưng Hàn Yên chắc biết, là cô ta tiễn hai người.

Nghe nói Văn Đông không sao, Diệp Mặc mới cảm thấy an tâm. Còn về việc đã đi đâu, Diệp Mặc cũng không có tâm trạng để quan tâm. Hắn vì nghe nói Văn Đông rất nghĩa khí, lúc đầu cho dù có bị ép tới chết cũng không chịu tiết lộ tin tức về hắn, chính điều này đã khiến cho hắn quyết định cứu Văn Đông.

Diệp Lăng có ý muốn hỏi Diệp Mặc về tình hình của Khinh Tuyết, nhưng lúc nãy Trương Quật ở đây, cô không tiện hỏi. Bây giờ Trương Quật đi rồi, cô lập tức hỏi han:

-Anh, chị Khinh Tuyết bây giờ thế nào rồi? Anh đã đi thăm chị ấy chưa?

Diệp Mặc vốn dĩ không muốn nhớ tới Khinh Tuyết, bây giờ Diệp Lăng hỏi tới, trong lòng lại cảm thấy ảm đạm. Đúng vậy, cô ấy bây giờ thế nào rồi?

-Sao vậy? Anh và chị Khinh Tuyết xảy ra chuyện gì ư?

Diệp Lăng không biết chuyện Ninh Khinh Tuyết mất kí ức, cô nhìn thấy biểu hiện của Diệp Mặc, nên mới hỏi vậy.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

-Không có gì, đợi chuyện này xong xuôi, anh sẽ đến thăm cô ấy.

Diệp Lăng rất nhạy cảm, cô có thể nhận ra Diệp Mặc đang có tâm sự, nhưng anh trai đã nói như vậy rồi, cô cũng không dám hỏi thêm, chỉ nói:

-Vâng, em có thể đi thăm chị Kinh Tuyết không?

Diệp Mặc lập tức xua tay nói:

-Không cần đâu, mấy ngày này em đừng rời khỏi Yến Kinh, đợi anh về rồi hẵng hay.

Thời gian này Diệp Lăng ở lại Yến Kinh là an toàn nhất.

…

Giúp Diệp Lăng và Tử Phong sửa chữa pháp khí hộ thân xong, Diệp Mặc rời khỏi nhà họ Diệp. Mặc dù ở Yến Kinh hắn có thanh danh vang dội, nhưng đối với Yến Kinh mà nói hắn lại không hề cảm thấy thân thuộc. Lúc nãy hắn đã hỏi Diệp Lăng, biết được Vương Dĩnh đang làm việc tại công ty nhà cô ấy, mà địa chỉ công ty là ở trên đường Kim Đường, cho nên Diệp Mặc tới đường Kim Đường, ngoài việc để cảm ơn Vương Dĩnh, còn muốn hỏi thăm xem hai mươi nghìn năm đó là do ai cho hắn.

Khi Diệp Mặc đi đến đường Kim Đường, phát hiện ra ở ngã tư phồn hoa có một quán bar, tên quán bar là Túy Nhãn bar. Sở dĩ Diệp Mặc chú ý tới quán bar này, là vì hắn cảm thấy quán bar này có gì đó khá quen thuộc, dường như hắn đã từng đến.

Rất nhanh sau đó Diệp Mặc đã nhớ ra hắn đã có lần tới đây. Lúc đầu khi hắn ở Yến Kinh, Nhiếp Song Song từng hẹn hắn tới quán bar này. Hơn nữa

Nhiếp Song Song còn giết hai người ở đây, thậm chí khi cô ta cởi áo, Diệp Mặc làm gián đoạn hành động của cô ta, cuối cùng còn ép cô thề độc, sẽ không gây chuyện xấu cho Diệp Lăng nữa.

Chỉ có điều khi Nhiếp Song Song chuẩn bị rời đi có nói: Tôi vẫn còn là trinh nữ. Diệp Mặc đến bây giờ vẫn không hiểu câu nói đó là ý gì. Hắn không hiểu tại sao Nhiếp Song Song lại nói câu nói ấy. Nhưng hắn cảm thấy hành động kì quái của Nhiếp Song Song rất giống với lúc đầu hắn giết Nhiếp Vô Biên, và cô gái áo đỏ ở Thuần An, bọn họ đều có một điểm chung đấy chính là quái dị, thâm tàn, độc ác.

Diệp Mặc lắc đầu, nhưng cô gái tên Nhiếp Song Song ấy cũng rất biết giữ lời thề, không hề ra tay với Diệp Lăng, thần ý vô tình quét vào phía trong, nhưng lại khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, Nhiếp Song Song đang ngồi trong Túy Nhãn bar.

Thậm trí chỗ cô ngồi cũng chính là chỗ mà trước đây cô hẹn với hắn, nhìn dáng vẻ của cô dường như đã ngồi ở đấy từ rất lâu rồi.

Người con gái này ngồi đây làm gì? Nếu nói hắn và cô ta chỉ gặp nhau hai lần mà cô ta đã thích hắn, bây giờ ngồi đây để nhớ về quá khứ, Diệp Mặc bất luận thế nào cũng không tin. Hắn tận mắt trông thấy sự tàn ác của ngời con gái này, tận mắt trông thấy cô giết người như giết một con kiến.

Còn câu nói ấy của cô ta "Tôi vẫn còn là trinh nữ", mặc dù Diệp Mặc không tin Nhiếp Song Song là trinh nữ, nhưng hắn lại không thể hiểu nổi sao cô lại nói những lời này.

Ồ! Diệp Mặc phát hiện ra không còn thấy hơi thở lạnh lùng, độc ác trên người Nhiếp Song Song nữa. Hơn nữa hơi thở của cô ta không ổn định, khuôn mặt trắng bệch, rất rõ rằng rằng cô đã bị nội thương nghiêm trọng.

Người con gái này đã bị thương nặng như vậy, lại không đi chữa trị, còn trốn trong quán bar làm gì? Diệp Mặc trong lòng dấy lên sự kinh ngạc, hơn nữa cô ta còn thay đổi công pháp, tại sao khí trên người cô ta bây giờ lại

khác hoàn toàn với khí trên người cô ta trước đây?

Khi Diệp Mặc nhìn thấy Nhiếp Vô Biên, đã nghi ngờ rằng Nhiếp Song Song cũng là đệ tử của Cửu Nguyệt Quan, lần này nhìn thấy cô, lại phát hiện ra âm hàn trên người cô đã biến mất, điều này thật khiến cho người ta kinh ngạc.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn đi vào hỏi thăm, người con gái này có phải đệ tử của Cửu Nguyệt Quan hay không, thì vẻ mặt Nhiếp Song Song để lộ ra một tia tàn độc, cô ta đứng dậy.

Diệp Mặc thấy Nhiếp Song Song đi ra khỏi Túy Nhãn bar, lưỡng lự một lát rồi cũng quyết định đi theo cô ta, hắn muốn biết người con gái này rốt cuộc muốn làm gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 324

Mất Dấu

Diệp Mặc đi theo, chưa đi được mấy bước đã bị người khác chặn lại.

- Anh là Diệp Mặc?

Người ngăn Diệp Mặc lại hỏi một cách không chắc chắn.

Nhưng Diệp Mặc vừa nhìn người con gái chặn hắn đã lập tức nhận ra đấy là ai. Đấy chính là Vương Dĩnh mà hôm nay hắn muốn tới tìm. Nhìn dáng vẻ có lẽ cô ấy đã đứng nhìn hắn khá lâu rồi, lúc này mới ra chặn hắn lại, có lẽ là vì Diệp Mặc thay đổi quá nhiều, cho nên cô ấy có chút không chắc chắn.

Diệp Mặc nhìn thấy là Vương Dĩnh thì lập tức cười nói:

- Đúng vậy, tôi là Diệp Mặc, hôm nay tôi tới tìm cô cũng là có chút việc.

- Anh thực sự là Diệp Mặc, anh thay đổi nhiều quá, tôi gần như đã không nhận ra anh rồi. Lần trước tôi có nghe Diệp Lăng nói về anh, không ngờ anh lại quay trở lại Yến Kinh.

Vương Dĩnh vẻ mặt mừng rỡ kêu lên, mặc dù ở bên ngoài Diệp Mặc cũng khá là nổi tiếng nhưng Vương Dĩnh lại chưa từng nghe tới, đừng nói Vương Dĩnh, cũng có rất nhiều người chưa từng nghe tới tên Diệp Mặc.

Bởi vì những người mà cô tiếp xúc và những người mà Diệp Mặc tiếp xúc thuộc hai thế giới khác nhau, hơn nữa Diệp Lăng cũng không kể chuyện của Diệp Mặc cho Vương Dĩnh, cho nên cô ấy không biết Diệp Mặc đã thay đổi nhiều như vậy.

- Đúng rồi, lúc nãy anh nói tới tìm tôi, tìm tôi có chuyện gì không? Có điều này tôi phải nói với anh, mới hơn một năm không gặp, anh đã trở nên đẹp trai như vậy rồi. Có phải cái cô Ninh Khinh Tuyết kia đã đá anh rồi đúng không, nếu không thì để tôi làm bạn gái anh được không?

Vương Dĩnh nói chuyện chẳng suy nghĩ nhiều, nhưng Diệp Mặc lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc lâu ngày mới có lại được.

- Là chuyện nhỏ thôi, năm đó khi tôi ở đại học Ninh Hải, cô đã giúp đỡ tôi rất nhiều, cho nên tôi đặc biệt muốn tới cảm ơn cô. Còn về chuyện bạn gái, thì thôi đi, tôi không thể nuôi nổi người vợ giàu có như cô đâu.

Diệp Mặc nhớ lại những chuyện năm đó, hồi ức đột nhiên ùa về.

Vương Dĩnh rộng lượng khoát tay:

- Chỉ là chút chuyện nhỏ, cần gì phải để ở trong lòng. Đi thôi, hôm nay tôi mời anh ăn cơm.

Nói xong, Vương Dĩnh vẫy bừa một chiếc taxi nào đó. Sau đó mới quay đầu nhìn Diệp Mặc:

- Đừng nghĩ rằng tôi không có xe, tôi sắp mua xe rồi, nếu như không có nơi nào để đi, thì ở lại Yến Kinh làm việc với tôi.

Lời nói này của Vương Dĩnh rất thật lòng, cô biết Diệp Mặc không được chào đón trong gia đình, cũng biết hắn không có số tốt, nói những lời này cũng chỉ vì muốn giúp đỡ hắn mà thôi.

Diệp Mặc đột nhiên nhớ tới chuyện của Nhiếp Song Song, thần khí lại đảo qua một vòng, nhưng đã không nhìn thấy gì nữa rồi. Nếu là ngày thường, Vương Dĩnh nói đi ăn cơm, Diệp Mặc trong lòng sẽ rất cảm kích, mà đồng ý ngay, nhưng hôm nay hắn vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm nên đành từ chối.

- Vương Dĩnh, đi thôi, cậu còn đứng đấy làm gì, tối cùng đi La La đi, nói

cho cậu biết, Trì Hiên Phong cũng tới đấy.

Lúc này từ văn phòng làm việc phía sau Vương Dĩnh có một người con gái bước ra, cô ta nói xong mới phát hiện ra Diệp Mặc đang đứng cùng Vương Dĩnh. Trong lòng thầm đoán xem Diệp Mặc là ai.

Vương Dĩnh lập tức lộ vẻ vui mừng:

- Thật sao, cậu nói tối nay có Trì Hiên Phong à?

- Hứ, mình lừa cậu làm gì, đừng có nói là mình không cung cấp tin tức cho cậu đấy.

Người con gái này nói bằng giọng đương nhiên là như vậy.

Vương Dĩnh áy náy nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, hôm nay không thể mời anh ăn cơm rồi, lần sau đi, đây là số điện thoại của tôi. Lần sau nhớ gọi điện cho tôi đấy, San San chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc cầm danh thiếp nói:

- Không sao, lần sau đi, nhưng tôi muốn hỏi hỏi cô một chuyện, lần cuối ở Ninh Hải cô mang cho tôi hai mươi nghìn là ai đã nhờ cô mang tới vậy?

- Là Lý Mộ Mai, tôi đi nhá, Diệp Mặc.

Nói xong Vương Dĩnh đã lập tức kéo cô gái kia lên xe, chớp mắt đã không thấy đâu nữa rồi.

- Không ngờ lại là Lý Mộ Mai Diệp Mặc lặp lại, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã hiểu, Lý Mộ Mai không thể mang tiền cho hắn, chỉ có một khả năng duy nhất chính là Ninh Khinh Tuyết nhờ cô mang tiền cho hắn.

Mặc dù biết rõ lúc đó Ninh Khinh Tuyết lợi dụng hắn làm tấm lá chắn, nên đã trả cho hắn hai mươi nghìn tiền phí lợi dụng, nhưng Diệp Mặc vẫn rất

cảm kích cô. Vì đối với Diệp Mặc mà nói, hắn cũng không bị tổn thất gì. Hơn nữa lúc đó hắn thực sự rất cần tiền. Nếu không có mối quan hệ sau này với Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc chỉ cảm ơn một tiếng là xong, nhưng chuyện này lại một lần nữa khiến hắn càng nhớ nhung Ninh Khinh Tuyết hơn.

- Khinh Tuyết…

Diệp Mặc thì thào nói, trong lòng chợt nhớ tới lần dưới đỉnh thác ở Thần Nông Giá. Đấy có đúng là cô hay không? Một cô gái dám mạo hiểm cả tính mạng của mình để đi tìm hắn, vậy mà lại quên mất hắn. Lại đối xử với hắn tuyệt tình như vậy! Lẽ nào một chút kí ức cũng không còn nhớ nữa hay sao?

Diệp Mặc không đi tìm hiểu chuyện của Nhiếp Song Song nữa. Hắn vô thức bước đi trên đường phố Yến Kinh, không ngừng nhớ lại mọi chuyện dưới thác ở Thần Nông Giá. Nhớ tới cây Ngân tâm thảo trong sân nhà ấy, còn có vệt máu cạnh cây Ngân tâm thảo nữa.

- Có lẽ, mình phải về Ninh Hải một chuyến.

Diệp Mặc lại tự nói một mình.

Diệp Mặc không biết hắn đã đi bao lâu, sau đó một đám người tụ tập phía trước đã cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn về Ninh Khinh Tuyết, hắn đã vô thức đi tới bờ sông Yến Thủy.

Sông Yến Tủy ở Yến Kinh và hồ Mễ Dương tuy không liên quan gì tới nhau nhưng lại là hai địa danh nổi tiếng ở Yến Kinh. Hồ Mễ Dương xung quanh bốn mặt đều là những nhà giàu có quyền quý, nên còn được gọi là hồ Phú Quý. Còn quanh sông Yến Thủy người sống thưa thớt, hơn nữa những người ở đây đều là người ngoại lai, mặc dù không có cách gọi sông Nghèo, nhưng cũng gần giống như vậy.

Lúc này nơi mà Diệp Mặc tới chính là sông Yến Thủy, còn đám người trước mặt đang xúm lại xung quanh một người chết, Diệp Mặc chỉ dùng thần

thức quét qua một lượt là biết được.

Người chết là một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tái xám, điều khiến người ta kinh ngạc chính là mắt của cậu ta vẫn còn mở, thậm trí trong đó còn có vẻ kinh hãi tột độ còn lưu lại.

- Tôi nghe thấy Nhị Phát hét lên một tiếng, sau đó tôi liền chạy ra, đã trông thấy Nhị Phát chết rồi. Sau đó tôi gọi mọi người tới, sau đó…

Một thanh niên ở bên cạnh đang khai báo với cảnh sát, dường như anh ta nói càng nhiều thì nghi ngờ về anh ta càng được giảm bớt.

- Ôi! Diệp Mặc, là anh à, tôi là Tiêu Lôi đây, anh nhớ tôi không?

Một nữ phóng viên vui vẻ bất ngờ tiến nhanh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn dáng vẻ gầy yếu của Tiêu Lôi, nhớ lại việc cô đi Lưu Xà phỏng vấn, còn đi cả Thần Nông Giá phỏng vẫn, không kìm được bật cười, nói:

- Đương nhiên là nhớ rồi, cô không phải là cô phóng viên lúc nào cũng chạy đầu tiên đó sao? Thật không ngờ chuyện nhỏ như vậy mà cô cũng tới đây phỏng vấn.

Tiêu Lôi vẻ mặt hơi ảm đạm, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại như cũ:

- Đây không phải là chuyện nhỏ, cậu ta là người thứ sáu chết tại Yến Kinh rồi đấy. Hơn nữa trạng thái lúc chết của họ rất giống nhau, đều vô cùng kinh hãi. Có lẽ trước lúc chết đã trông thấy gì đó, nhưng tôi đã theo tổ chuyên án hơn một tháng nay rồi, không có chút manh mối nào. Ôi! Không nói chuyện này nữa… à này, Diệp Mặc buổi tối anh rảnh không?

- Buổi tối….

Diệp Mặc chần chừ một chút nói:

- Buổi tối tôi phải rời khỏi Yến Kinh, cho nên hôm nay thì không rảnh.

- Vậy sao…

Tiêu Lôi vẻ mặt thất vọng, cô không dễ gì mới gặp được Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại nói hắn không có thời gian, cô do dự một lúc rồi nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, tôi thực ra chỉ muốn mời anh ăn bữa cơm thôi, lần trước rất cảm ơn anh, cho nên….

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Không cần đâu, lúc trước khi chúng ta đi Thần Nông Giá, cô đã cảm ơn tôi rồi, lần sau đến lượt tôi, nhưng hôm nay quả thực tôi rất bận.

- Tiêu Lôi.

Trong đám người đó có một người gọi tên cô.

Tiêu Lôi không biết làm sao đành nhìn Diệp Mặc nói:

- Được rồi, vậy để lần sau, nhưng lần sau anh không được nói là bận nữa đấy.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Tiêu Lôi, đến tận lúc khuôn mặt của Tiêu Lôi đỏ ửng lên, hắn mới nói:

- Cô đưa tay của cô cho tôi.

- Hả….

Tiêu Lôi do dự một lúc lâu, khó hiểu nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngại ngùng cười nói:

- Xin lỗi, tôi quá đường đột rồi. Những người chết mà các cô phát hiện

ra thường ở những nơi nào?

Tiêu Lôi hơi căng thẳng nhìn xung quanh, sau đó mới đưa tay cho Diệp Mặc:

- Không sao, cho anh.

Giống như tay của cô là món đồ gì đó vậy, lại có thể đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc không từ chối, nhưng không nắm tay của Tiêu Lôi, mà nắm lấy cổ tay của Tiêu Lôi. Tiêu Lôi đỏ mặt, muốn dãy dụa một chút, trong lòng thắc mắc vì sao Diệp Mặc lại có hành động này. Trong ấn tượng của cô, Diệp Mặc là người rất đúng đắn, không nói tới bây giờ ở đây đang có rất nhiều ngừơi, cho dù không có ai, hắn cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Thần khí của Diệp Mặc cảm nhận được trong cơ thể của Tiêu Lôi có một lượng hàn khí lớn, giống với Trác Ánh Tình lúc trước. Hắn lập tức biết được Tiêu Lôi đã bị loại âm khí này xâm nhập rồi, nếu lượng âm khí này tiếp tục xâm nhập, thì sớm muộn gì cô cũng chết. Nếu không tiếp tục xâm nhập nữa, thì cô cũng sẽ lâm bệnh nặng.

Cho nên nếu đã gặp rồi, lại là người quen, Diệp Mặc không ngại giúp đỡ cô, nhưng nếu như cô không chịu đưa tay ra thì coi như xong. Tiêu Lôi không giống Trác Ánh Tình, Trác Ánh Tình là cháu gái của Trác Ánh Quốc, cho nên hắn phải chủ động giúp đỡ. Nếu Tiêu Lôi không đồng ý đưa tay ra, thì hắn sẽ không thể giúp cô được.

Âm khí trong người Tiêu Lôi rất nhanh đã bị Diệp Mặc đẩy ra ngoài, Tiêu Lôi cũng cảm thấy trong người nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Lúc này cô mới hiểu rằng Diệp mặc có lẽ đã giúp cô chữa trị gì đó, đợi lúc Diệp Mặc buông tay ra, cô mới nói:

- Diệp Mặc, có phải tôi có chuyện gì không?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, lần sau cô cố gắng đừng tiếp xúc với những thi thể này nữa, những thi thể này mới chết trên cơ thể vẫn còn âm khí, một khi tiếp xúc với người, những âm khí này sẽ xâm nhập vào cơ thể. Một hai lần thì không sao, chắc chắn lần nào cô cũng là người đầu tiên tới hiện trường, lâu dần, nếu sức đề kháng của cô yếu, nhất định sẽ sinh bệnh, thậm trí còn mất mạng nữa.

- Hả…

Tiêu Lôi há hốc mồm, một lúc lâu sau mới nói:

- Chẳng trách dạo này tôi thấy trong người như có bệnh, lúc nãy anh nắm tay tôi, tôi thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, hóa ra là như vậy, anh lại cứu tôi rồi, cảm ơn anh.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhíu mày, hắn phát hiện ra chút manh mối, lập tức quay đầu lại hướng Tiêu Lôi nói:

- Đừng khách khí, sau này gặp lại, giờ tôi có việc đi trước.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 325

Bức Thư Viết Cho Diệp Mặc

Tiêu Lôi nhìn bóng dáng Diệp Mặc dần biến mất, cô buồn bã. Cô biết người đàn ông này không thuộc về cô, mặc dù cô biết người ấy rất ưu tú, nhưng biết thì cũng để làm gì chứ?

Diệp Mặc cảm nhận được hướng mà âm khí đang chảy về, không lưỡng lự vội đuổi theo. Trong lòng hắn thầm nghĩ những người này liệu có phải do Nhiếp Song Song giết không? Dù sao thì mới lúc nãy hắn cũng đã thấy Nhiếp Song Song. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được loại âm khí ấy trên người của Tiêu Lôi, và trên người Trác Ánh Tình rất giống nhau.

Sau hơn một giờ dồng hồ, trời đã tối hẳn, Diệp Mặc tìm thấy mục tiêu cần tìm tại một khu đất trống. Đấy là một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt dài, âm khí trên người gã ta nặng hơn Nhiếp Vô Biên rất nhiều, mặc một bộ quần áo trắng, đứng giữa khu đất trống giữa đêm tối, trông giống như một âm hồn.

Không phải Nhiếp Song Song? Trong lúc Diệp Mặc đang trầm tư suy nghĩ, thì nhìn thấy Nhiếp Song Song đi lại, cô ta cũng ở đây, nhưng chỉ là lúc nãy vẫn còn nằm ngoài tầm thần thức của hắn có thể cảm nhận được mà thôi.

- Song Song, cô đưa thứ đó cho tôi, tôi sẽ không lấy mạng của cô.

Người đàn ông ấy vừa nhìn thấy Nhiếp Song Song, khuôn mặt dài ngoằng bỗng lập tức trở nên dịu dàng lại, nhẹ nhàng nói, tiếng của gã ta không những âm nhu, thậm chí còn rất chói tai.

Nhiếp Song Song hừ lạnh một tiếng:

- Nhiếp Phi, anh đừng có nằm mơ. Chưa nói đến chuyện Loạn Loạn của tôi đã bị người khác cướp đi rồi, cho dù có còn tôi cũng không đưa cho anh Trời vừa tối, khuôn mặt của Nhiếp Song Song dưới ánh trăng trắng xanh giống như không có chút máu nào.

- Hừ, Nhiếp Song Song, hôm nay cô không muốn giao cũng phải giao. Nếu không phải gặp cô ở Yến Kinh, tôi đã luôn nghĩ rằng công pháp mà cô và chúng tôi tu luyện giống nhau cùng là Cửu Nguyệt Quan. Bây giờ tôi mới hiểu, hóa ra cô lại dám treo đầu dê bán thịt chó. Đừng cho rằng tôi không nhận ra cô vẫn còn là trinh nữ, nếu tu luyện công pháp của chúng ta cô có thể giữ cho mình là trinh nữ sao?

Tên mặt dài hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Song Song với vẻ dữ tợn.

Gã thấy Nhiếp Song Song cắn chặt môi, không nói một câu, lại lạnh lùng nói tiếp:

- Bây giờ tôi cho cô một lựa chọn, đấy là đưa nó cho tôi, sau đó giao Hồng hoàn của cô cho tôi, còn phải theo tôi một năm. Như vậy tôi sẽ không đem chuyện của cô truyền ra ngoài. Nếu không thì, tôi sẽ không khách khí đâu.

Diệp Mặc nghe những lời này mặt mày nhăn nhó, hắn một câu nghe cũng không hiểu, nhưng ở Túy Nhãn bar hắn đã tận mắt thấy Nhiếp Song Song giết chết hai người đàn ông, sau đó còn cởi áo của mình. Nếu nói Nhiếp Song Song là trinh nữ, thì hắn tuyệt đối không tin. Nhưng từ những lời của tên đó nói, thì có vẻ như Nhiếp Song Song là trinh nữ, chuyện này rốt cuộc là sao?

- Cho anh, cũng được…

Nhiếp Song Song bước về phía trước mấy bước, sau đó đột nhiên cởi áo

của mình.

Tên mặt dài mỉm cười, không động đậy, khi Nhiếp Song Song đang nói, hai vạt áo của cô liền phát ra hai luồng ánh sáng, giống như laze bắn về giữa trán và yết hầu của tên mặt dài.

Diệp Mặc lập tức nhận ra hai luồng sáng ấy, chính là hai cây trường kim hắn đã nhìn thấy khi cô giết hai tên đàn ông kia. Nhiếp Song Song có thể dùng hai cây kim dài để ám sát tên mặt dài kia, có thể nói cô ta đã tốn không ít công sức chuẩn bị.

Tuy nhiên Diệp Mặc biết, Nhiếp Song Song đã tốn công vô ích rồi, vì tên mặt dài ấy đã là Địa cấp tu vi rồi, còn Nhiếp Song Song Hoàng cấp trung kì còn chưa luyện tới, muốn ám sát Địa cấp tu vi, thì tuyệt đối không có khả năng thành công.

Quả nhiên tên mặt dài chỉ vung tay, hai cây kim dài của Nhiếp Song Song đã nằm gọn trong tay gã.

Tên đó vuốt cây kim dài trong tay, nói một cách bình thản:

- Song Song, trò đùa của cô không nên diễn trước mặt đại sư huynh. Vô Biên và Hồng Y đã bị giết hết rồi, tin tức mà Hồng Y truyền đi trước khi chết, nói là người giết cô ta cũng chính là người đã giết Vô Biên. Ta đã đi tìm hiểu rồi, hắn tên là Diệp Mặc, cô có lẽ cũng quen biết chứ.

Nhìn thấy Nhiếp Song Song vẫn ngậm miệng không nói, tên mặt dài lại lành lạnh tiếp tục:

- Cô dẫn ta đi tìm Diệp Mặc, dám giết đệ tử Cửu Nguyệt Quan của ta, ta sẽ cho hắn biết ai là người hắn không nên giết. Sau đó, lại đi theo hầu hạ đại sư huynh một năm rưỡu, nói không chừng ta sẽ tha cho cô một mạng.

Diệp Mặc trong lòng có chút kinh hãi, nếu như tên này có được tin tức Nhiếp Vô Biên và người phụ nữ Hồng Y là do hắn giết, vậy nói rõ tin tức là do cái cô Hồng Y truyền đi, nhưng hắn sau khi giết người đã lập tức thêu họ

rồi mà, sao lại có chuyện tin tức truyền ra ngoài được?

Hoa Hạ đất đai rộng lớn bảo vật nhiều vô vàn, quả nhiên những đồ vật thần kì cũng rất nhiều, thậm trí đến cả thần thức của hắn cũng bị lừa, để tin tức lọt ra ngoài, xem ra hắn đã quá sơ ý rồi.

- Muốn tôi giúp anh tìm Diệp Mặc? Đừng có mơ… tên quái nhân như anh, còn muốn có đàn bà, anh có thể sao? Muốn có đàn bà, đợi kiếp sau đi!

Nhiếp Song Song lạnh lùng nhìn chằm chăm tên mặt dài, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ và châm chọc.

- Nể mặt cô, cô còn không biết điều…

Lời nói của gã ta vừa dứt, liền lập tức nhảy lên, tung một cước vào ngực Nhiếp Song Song, Nhiếp Song Song bị bắn ra xa khoảng chục mét, máu tươi phun đầy đất, nằm sóng xoài trên đất, không nhúc nhích.

Diệp Mặc biết Nhiếp Song Song dính một cước này, có lẽ không sống nổi. Hắn đang định đứng dậy chạy lại, thì tên mặt dài dường như phát hiện ra điều gì, bất ngờ nhảy lên, rồi biến mất như tia chớp.

Diệp Mặc sững sờ, hắn nghĩ rằng tên này nếu như đã muốn tìm hắn, hắn ra gặp rồi thì cũng không nên bỏ trốn chứ, nếu không thì tìm hắn làm gì? Tuy nhiên đây cũng chỉ là ý nghĩ thoáng qua mà thôi, tên đó đã chạy rồi, thì hắn cũng không thể để cho tên đó thỏa nguyện được.

Phi kiếm màu tím đã nhanh chóng đuổi theo tên đó, biến thành mảng ánh sáng tím bay đi, Diệp Mặc vốn dĩ muốn để lại hai chân cho tên đó, vì còn phải hỏi gã vài điều.

"Vù" một tiếng, Phi kiếm đã xẹt qua chân của tên mặt dài, chân của gã ta bị cắt lìa, do quán tính nên người gã đổ nhào về phía trước mấy mét, sau đó rơi thẳng xuống sông Yến Thủy, nước sông nhuốm đỏ, chớp mắt đã không thấy đâu. Thần thức của Diệp Mặc đuổi theo, nhưng không thấy tông tích gì của gã ta nữa.

Nhìn hai khúc chân còn trên mặt đất, Diệp Mặc nhíu mày coi thường, không ngờ gã ta lại chạy mất như vậy, cũng chẳng ngờ gã ta chưa nói tiếng nào đã chạy mất. Diệp Mặc quyết định men theo sông đuổi theo, nhưng cũng không được gì, đành phải quay lại chỗ cũ.

Khúc chân đứt đoạn nằm trên mặt đất đang chảy máu, Diệp Mặc tiện tay tung một quả cầu lửa đốt trụi nó.

Tuy nhiên Diệp Mặc trong lòng vẫn nghĩ, Cửu Nguyệt Quan đúng là tài thật, cái cách mà tên đại sư huynh kia chạy trốn ban nãy, Diệp Mặc khẳng định cho dù là Đàm Giác cũng không thể đuổi kịp gã ta, càng không nói tới người luyện địa cấp thông thường. Nếu như lúc đầu Diệp Mặc không chủ quan, thì gã ta chắc chắn không chạy thoát được, gã ta cũng lợi dụng sơ suất của Diệp Mặc, dù bị mất hai chân, nhưng vẫn chạy thoát được.

Diệp Mặc tới bên cạnh Nhiếp Song Song, dùng thần khí quét qua. Xác định nếu như hắn không cứu, cô ta chắc chắn sẽ chết, nội thương của cô ta quá nặng.

Diệp Mặc lắc đầu. Mặc dù không biết vị trí cụ thể của Cửu Nguyệt Quan, nhưng hắn tin tự hắn cũng có thể tìm ra, không cần thiết phải hỏi Nhiếp Song Song, nếu như cô ta đã sắp chết, thì hãy để cô ta đi.

Diệp Mặc xoay người, cho dù hắn không muốn cứu Nhiếp Song Song, nhưng cũng không muốn thấy cô ta chết, tốt nhất là xem như chưa từng thấy chuyện này.

- Đợi một chút…

Tiếng nói của Nhiếp Song Song rất yếu, có lẽ cô ta đã thấy có người đến trước mặt mình, tuy bóng dáng rất mơ hồ, cô ta không nhìn thấy rõ, nhưng cô ta chắc chắn người trước mặt không phải là đại sư huynh Nhiếp Phi. Khối âm khí trên người Nhiếp Phi cô ta từ xa đã có thể cảm nhận được, có điều lúc này cô cũng không muốn tìm hiểu xem người này là ai nữa.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Nhiếp Song Song không nói gì.

Nhiếp Song Song gắng gượng hơi nhấc đầu dậy, cô ta lấy từ trong người ra một bức thư đưa cho Diệp Mặc:

- Phiền anh đưa bức thư này cho Diệp Mặc… nói với anh ấy Cửu Nguyệt Quan muốn giết anh ấy, bảo anh ấy mau chạy đi…

Nhiếp Song Song chưa nói hết câu, đã nôn ra máu, đầu lại đập xuống mặt đất, hai tay buông xuôi, bức thư bị cô ta nắm trong tay, nhuốm đầy máu.

Diệp mặc có chút kinh ngạc cầm bức thư của Nhiếp Song Song lên, nhìn Nhiếp Song Song đã ngất lịm đi, sau đó mở thư, hắn không biết Nhiếp Song Song viết thư cho hắn làm gì.

- Diệp Mặc, rất xin lỗi, xin thứ lỗi vì tôi đã giấu anh. Sau này tôi đã từng nghĩ, anh chắc chắn là người tu luyện Cổ võ. Thực ra tôi cũng là người tu luyện Cổ võ, nhưng xuất thân của tôi lại là Cửu Nguyệt Quan, vì công pháp tu luyện rất tàn độc, cho nên người trong Ngoại ẩn môn không cho phép chúng tôi gia nhập Ngoại ẩn môn. Mãi đến bây giờ, mặc dù thực lực của Cửu Nguyệt Quan cũng hùng mạnh không thua kém gì rất nhiều Ngoại ẩn môn khác, nhưng lại chỉ có thể được gọi là Bán ẩn môn.

- Anh chắc sẽ hỏi tôi, tại sao chỉ gặp qua anh hai lần, đã bất mãn với anh. Đó là vì trên người anh có một loại khí, khiến cho sát ý của tôi dần biến mất, hơn nữa âm hàn độc khí trong cơ thể tôi cũng chảy chậm lại.

- Tuy tôi xuất thân từ Cửu Nguyệt Quan, nhưng tôi không hề tu luyện công pháp của Cửu Nguyệt Quan, mặc dù vậy từ trước tới giờ không một ai hay biết tôi không tu luyện công pháp của Cửu Nguyệt Quan. Đó là vì tôi có một con vật cưng là Loạn Loạn, Loạn Loạn có thể tự tu luyện công pháp của Cửu Nguyệt Quan, nó phải hút âm hồn và âm khí của người chết. Hơn nữa nó cũng có thể ngụy trang thành bất cứ thứ gì, cho nên lúc nào tôi cũng để nó trong túi áo. Vì nếu như để sư phụ biết được tôi không tu luyện công pháp của Cửu Nguyệt Quan, sẽ lập tức bị giết chết, cho nên có thể nói Loạn Loạn

đã giúp tôi.

- Nhưng tu vi của Loạn Loạn càng lúc càng cao, thậm chí nó hút âm hồn và âm khí càng lúc càng nhiều, tôi đã không còn cách nào khống chế được nó nữa rồi, tôi còn cảm thấy nó có thể cắn trả lại tôi bất cứ lúc nào. Tôi càng lúc càng sợ, tôi cảm thấy âm khí trên người mình càng lúc càng nặng, có thể tới cuối cùng, không cần Loạn Loạn cắn trả lại tôi, tôi cũng đã chết rồi.

- Nhưng sau này tôi đã gặp anh, khi tôi đứng cạnh anh, tôi cảm thấy anh và những người tu luyện Cổ võ khác không giống nhau, khí trên người anh có thể khiến tôi từ bỏ ý định giết người, khiến âm khí trên người tôi bị hóa giải.

- Tôi đã hẹn anh, đây là lần đầu tiên tôi thực lòng hẹn hò với một người con trai, nhưng tôi lại nhìn thấy trong ánh mắt của anh sự chán ghét và ghê tởm. Tôi hận chính mình, tôi rất đau lòng. Sau khi chia tay anh, tôi đã khóc suốt một tuần, sau này tôi lựa chọn rời khỏi Yến Kinh, tôi đã tự khống chế bản thân không đi giết người, vì tôi không muốn nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt anh. Vì tôi không giết người, nên đã không thể khống chế Loạn Loạn, Loạn Loạn bỏ đi, nó còn nhớ rằng tôi đã nuôi nó, cho nên nó không cắn trả lại tôi.

- Sau khi Loạn Loạn bỏ đi, tôi đổ bệnh, mặc dù Loạn Loạn không cắn trả lại tôi, nhưng vì tôi đã nuôi Loạn Loạn, lại không tu luyện công pháp của Cửu Nguyệt Quan, nên đã bị một lượng lớn âm khí thâm nhập vào cơ thể, tôi biết số mệnh của tôi đã hết rồi. Tôi không đi tìm Loạn Loạn, tôi cũng không dám về Cửu Nguyệt Quan, sau đó tôi đã quyết định trở về Yến Kinh. Tôi muốn gặp anh, cho dù một chút thôi cũng được, cho nên tôi thường tới Túy Nhãn bar đợi anh, tôi muốn đợi kì tích xảy ra.

…

Thư vẫn chưa viết xong, thì đột ngột dừng lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 326

Biến Cố

Diệp Mặc nhìn mặt sau bức thư không còn chữ nào nữa liền thở dài. Cũng khó trách Nhiếp Song Song muốn nói cô ta vẫn còn trinh. Bởi vì hắn thấy cô ta là một con người đáng ghét. Cô ta nói những lời này chỉ là muốn chứng minh điều gì đó.

Cũng khó trách bản thân bởi lúc gặp cô ta, hắn nhận thấy trên người cô ta còn vương hơi thở âm hàn kỳ dị. Hóa ra cô ta có nuôi một con vật cưng, con vật này chuyên ăn âm hồn. Do nó vừa ăn xong hồn của một người đàn ông mà chưa tiêu hóa hết nên vẫn còn thấy hơi thở kỳ dị này. Xem ra, việc mà hắn nhìn thấy chưa chắc đã phải sự thật, vì lúc đó hắn đã ngà ngà say. Nhiếp Song Song kéo chiếc váy xuống mục đích là thả con vật cưng đó ra ngoài để hút âm hồn người khác mà thôi.

Thậm chí loại vật này còn có thể ngụy trang thành các đồ vật giống môi trường xung quanh, thông qua việc hút âm hồn của người đã khuất để thăng cấp. Nếu nó được đặt ở Tu Chân giới thì rất tốt, nhưng lại đặt ở thế giới này thì quả là đại họa.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Nhiếp Song Song, cô ta đang bị ngất, trong lòng hắn đấu tranh kịch liệt, hắn không biết có nên cứu cô ta hay không.

- Đúng rồi, mình vẫn còn ba viên liên sinh đan, giờ mình sẽ cho cô ta ăn một viên, còn sống hay chết phải xem số mạng của cô ta.

Diệp Mặc thầm nghĩ.

Diệp Mặc lấy ra một viên liên đan bỏ vào miệng Nhiếp Song Song, viên đan dược này liền tan ra ngấm vào cơ thể cô.

Sau đó, Diệp Mặc tức tốc bước trên phi kiếm, hướng về phía Thuần An vì hắn biết, ở Thuần An đêm nay sẽ xảy ra chết chóc.

…

Lúc Diệp Mặc về tới Thuần An thì đã gần mười giờ tối rồi, hắn cảm thấy mình có thứ gì đó phải giữ lấy, nhưng lại không giữ được. Hình như là bức thư của Nhiếp Song Song. Hắn có linh cảm nó rất quan trọng nhưng lại không cách nào biết được đó là thứ gì!

Diệp Mặc về chỗ ở, không khí tĩnh mịch vẫn như xưa, không có bất kỳ sự sống nào. Ngoài tầng một và tầng hai là người già và mẹ góa con côi ở ra, thì từ tầng ba trở lên vẫn thường yên ắng như thế.

Vì không thấy Lạc Huyên đâu nên hắn muốn đi tìm cô. Không có gì khác, chỉ là vì một mảnh giấy màu vàng, bây giờ hắn có mảnh giấy của phần sau "ní la kinh" nhưng phần đầu thì chưa phát hiện được Chỉ có điều bây giờ, trước khi đi tìm Lạc Huyên, Diệp Mặc muốn đi tới Hoắc gia một chuyến đã. Vừa rồi về nhà, hắn cố ý đi chậm nhưng không thấy bất cứ kẻ nào theo dõi hắn. Theo lời của Tư Hồng thì bọn chúng sẽ phục kích hắn ở đây, nhưng sao chưa thấy gì?

Lúc Diệp Mặc tới Hoắc gia thì liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hoắc gia đã bỏ đi, giờ cũng không còn một ai. Hắn nhìn khắp phòng sách của Hoắc Khứ Âu và phát hiện, bên trong có rất nhiều sách đã bị đem đi.

Tuy với tên Hoắc Khứ Âu này, Diệp Mặc chẳng ưa gì nhưng hắn cũng không muốn giết người nhà y. Sau cùng hắn cũng không ra tay. Hắn cũng không nhất thiết phải so đo với y, chạy thoát coi như xong. Hắn và Hoắc Khứ Âu cũng chẳng phải là hận thù gì lắm, không nhất định cứ phải đuổi theo truy sát y.

Hoắc Khứ Âu không ở đây, hơn nữa cũng không bị phục kích, Diệp Mặc liền biết được tin hắn giết bốn gã Địa Cấp, đã bị tiết lộ cho những kẻ muốn phục kích hắn ở Thuần An Còn về những tên phục kích đã chạy trốn này, Diệp Mặc lẽ ra cũng không buồn để ý, nhưng trong đó có Do trưởng lão của phái Hợp Lưu cũng chạy mất, khiến hắn cứ canh cánh trong lòng. Dù sao này do trưởng lão là một trong những người mà hắn phải giết, chỉ cần là người của phái Hợp Lưu thì hắn đều muốn giết.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, muốn không để bọn họ phát hiện được tin tức là rất khó. Bởi vì tối nay bọn họ sẽ ra tay thì dù hắn có chạy tới đâu ở Thuần An này, cũng không có cách nào giấu được.

Không đợi những kẻ ẩn môn Cổ Võ đến phục kích, Diệp Mặc cảm thấy có chút gì đó chưa cố gắng hết sức. Nhưng mà, chỉ có thể tính được như thế này thôi, đợi sau khi hắn và Lạc Huyên gặp nhau, sẽ lập tức chạy tới phái Hợp Lưu. Không thể để cho người của phái Hợp Lưu biết được tin này, tiếp tục rút lui, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, việc này Diệp Mặc hiểu rất rõ.

Tuy trong lịch sử, Doanh Hoa Quan đã có lâu rồi, nhưng lại đang bị lụi bại dần. Nó tọa lạc tại ngoại ô, cách Thuần An về phía Đông ba mươi dặm, đây là nơi mà Diệp Mặc và Lạc Huyên đã định.

Chỉ là khi Diệp Mặc đến Doanh Hoa Quan lại không có một ai, nhưng hắn có thể nhận thấy được mùi máu tanh ở đây. Hắn bước vào, bên trong không có ai, nhưng vẫn còn vết máu, hơn nữa phạm vi lại không nhỏ chút nào. Vết máu còn rất mới. Rõ ràng đã có một trận ẩu đả diễn ra không lâu tại Doanh Hoa Quan này.

Lạc Huyên sẽ không xảy ra chuyện gì chứ, Diệp Mặc chợt nhớ tới cô, không ngờ không phải là trên người cô có mảnh giấy màu vàng mà hắn cần, mà dáng vẻ cô ấy vẫn thường vỗ ngực nói không sợ ma quỷ, nửa đêm còn đem kiếm gỗ đào treo bên ngoài phòng của hắn. Sau đó, hắn bỗng nhớ ra, có phải trên người Lạc Mâu vẫn có một mảnh giấy vàng không nhỉ?

Ở Doanh Hoa Quan, Diệp Mặc quan sát xung quanh một cách cẩn thận,

bên ngoài có vài bước chân lộn xộn, nếu căn cứ vào số lượng bước chân ở đây thì người không phải là quá nhiều, chỉ khoảng bốn, năm người là cùng. Diệp Mặc xác nhận lại thêm chút nữa, dấu chân để lại chỉ có bốn người. Nếu gồm cả dấu chân của Lạc Huyên trong đó thì chỉ có ba người đến đây mà thôi.

Chỉ có điều, ngoài xung quanh Doanh Hoa Quan ra thì những chỗ khác không phát hiện thêm dấu vết gì. Như vậy, vết máu trong Doanh Hoa Quan này chắc chắn là của một trong bốn người kia hoặc tất cả. Diệp Mặc bực bội đứng lên, nếu không phải vì chuyện của Nhiếp Song Song thì nói không chừng, lúc hắn tới đây những việc này sẽ không xảy ra.

Diệp Mặc lại quan sát kỹ hơn chút nữa thì thấy ở phía xa xa còn có thêm hai dấu chân nữa, xem ra, ngoài bốn người này ra sau đó đã có người tới đây.

Nhưng hình như người này đến rồi bỏ đi ngay, Diệp Mặc nhận thấy ngoài những thứ này ra thì không phát hiện thêm dấu tích nào khác. Hắn thất vọng quay về. Xem ra, mảnh giấy màu vàng kia và hắn không có duyên phận, còn Lạc Huyên sống hay chết, phải xem số mệnh của cô.

Khi Diệp Mặc trở về thì tòa nhà đó vẫn tĩnh mịch như trước, chẳng có chút sức sống nào. Diệp Mặc đi tới phòng của Lạc Huyên đưa mắt tìm kiếm nhưng bên trong trống rỗng, cô ấy vẫn chưa về.

Về đến phòng mình, Diệp Mặc liền đóng cửa lại. Theo thói quen, hắn dủng nhìn thần thức quét quanh phòng một lượt...

Ồ, Lạc Huyên đang cuộn tròn ở trên giường hắn, giống như một con cừu non đang run rẩy.

- Lạc Huyên, em làm sao vậy?

Diệp Mặc đi tới, kinh ngạc nhìn Lạc huyên hỏi.

Lạc Huyên bình thường ngay cả ma quỷ cũng không sợ mà vừa nhìn thấy Diệp Mặc, cô liền òa khóc. Diệp Mặc phát hiện cô đang bị thương tuy

nhiên không nghiêm trọng lắm, vết thương đã sắp liền. Xem ra, cô ấy đã ăn được loại đan dược gì đó.

- Em mau đứng dậy nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Mặc lại hỏi.

Lạc Huyên nghẹn ngào đứng lên nói:

- Sau khi em ở đại học Thuần An tìm thấy "Ní la kinh", em đã về đợi anh đến tám giờ hơn. Anh vẫn chưa về, em đã tới Doanh Hoa Quan. Lúc em đến, chỉ có Nhị sư tỷ Lạc Phi ở lđó, sau đó em và Nhị sư tỷ có nói chuyện với nhau. Chị ấy nói muốn đi xem Đại tỷ có tới hay không, sau đó liền đi ra.

Diệp Mặc lấy một chai nước từ trong nhẫn mở ra đưa cho Lạc Huyên. Cô chẳng để ý xem hắn lấy nó ra từ đâu mà nhận lấy, uống một ngụm rồi nói tiếp:

- Một lúc sau thì Đại sư tỷ tới, em liền nói cho chị ấy biết em đã tìm thấy "ní la kinh" và đem hai quyển "ní la kinh" ấy cho chị xem. Chị ấy rất vui mừng và xúc động. Em liền hỏi chị có gặp Lạc Phi không thì chị nói là không gặp.

- Em nghĩ, chị Lạc Phi vừa mới ra khỏi đây, sao hai người lại không gặp nhau được? Đang lúc em muốn đi ra xem thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, hình như là tiếng của chị Lạc Phi. Em liền vội vàng chạy ra thì Đại sư tỷ còn nhanh hơn, chị ấy đã chạy ra trước em. Nhưng, lát sau đã chị ấy liền lui vào Doanh Hoa Quan, hơn nữa, trên ngực còn nguyên vết máu. Không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chị ấy đã bị đánh trọng thương rồi…

Nói tới đây, mắt của Lạc Huyên lại đỏ lên, nước mắt cô lại trào ra.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn cảm thấy việc này có nhiều mâu thuẫn. Nếu quả thực có người muốn đánh lén Lạc Huyên như lời cô ấy kể thì tại sao lúc Nhị sư tỷ cô đi và Đại sư tỷ chưa tới, bọn chúng lại không lợi dụng cơ hội

này?

- Sau đó, em vội vàng chạy tới đỡ Đại sư tỷ, giúp chị ấy cầm máu, nhưng chị lại không chịu, nói đứt quãng bảo em phải đi ngay lập tức. Nhưng em nói Nhị sư tỷ vẫn chưa về, chị ấy vẫn giục em đi, phải đi ngay. Em đành nghe lời. Khi em quay lại tìm "ní la kinh" để ở một bên, thì không thấy nó đâu nữa!

Lạc Huyên nức nở nói.

Diệp Mặc vỗ vào vai Lạc Huyên nói:

- Em cứ bình tĩnh nói tiếp đi!

- Vâng!

Bình thường, mọi việc hàng ngày đều do Đại sư tỷ quyết định giúp cô nên nãy giờ cô cảm thấy rất lo sợ. Nhờ sự an ủi của Diệp Mặc mà Lạc Huyên đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô gật đầu tiếp tục nói:

- Khi không nhìn thấy "ní la kinh" nữa, em rất sợ hãi, đang muốn quay đầu lại, vừa lúc đó có một người núp sau lưng đánh em một chưởng, em phun máu lên mặt Đại sư tỷ. Chị ấy tỉnh lại đột nhiên hét một tiếng, đỡ lấy em và xông ra ngoài từ phía sau 'Doanh hoa quan'. Tốc độ của chị ấy rất nhanh, em hình như nghe thấy đằng sau có rất nhiều âm thanh ầm ĩ, người kia không biết vì sao không đuổi theo giết em nữa. Chị ấy liền mang theo em bỏ chạy. Khi được vài dặm thì chị bị té xỉu.

- Lúc đó em nhớ tới viên liên sinh đan mà anh đã cho, em liền lấy ra cho chị ấy ăn. Sau đó, em cõng chị tiếp tục chạy. Được hơn mười dặm thì em không nhấc nổi chân lên nữa, em mới bỏ chị ấy xuống.

Diệp Mặc gật đầu, tuy nghe Lạc Huyên nói là Đại sư tỷ của cô ấy bị thương rất nặng, nhưng nếu đã ăn 'Liên sinh đan của hắn thì nhất định sẽ

không sao. Hắn liền hỏi:

- Em đã quay về, thế còn Đại sư tỷ đâu? a

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 327

Đương Nhiên Là Đi Diệt Quỷ

Lạc Huyên lại òa khóc, lát sau mới nói tiếp:

- Sau khi Đại sư tỷ tỉnh lại, chị ấy nói đan dược em cho tốt thật đấy, chị ấy cảm thấy đã khỏe lên nhiều, chắc không có vấn đề gì nữa. Nhưng sau đó, chị ấy lại nói, muốn chia tay với em, bảo em một năm sau gặp nhauở Lạc Thương, trong thời gian này hai người không cần có bất cứ liên lạc gì, chị ấy còn ném điện thoại của em và chị ấy đi.

Diệp Mặc chợt hiểu ra, hắn nhìn Lạc Huyên một hồi rồi nói:

- Em có thể cho anh xem một chút vết thương sau lưng không?

- A!

Lạc Huyên ngừng thút thít kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, muốn xem vết thương ở lưng à? Không phải anh ấy muốn cô cởi áo sao?

Diệp Mặc nói xong cũng thấy lời của mình không phải cho lắm, hắn không nghĩ đến vấn đề tế nhị kia, bởi vì hắn đơn thuần chỉ muốn xem vết thương kia thôi chứ không có ý gì.

- Nếu em thấy không tiện thì thôi vậy!

Diệp Mặc vội nói.

Lạc Huyên lắc đầu:

- Không có gì đâu anh ạ, em tin anh mà! Anh muốn xem vết thương đó hẳn là có lý do. Em cho anh xem…

Lạc Huyên nói xong liền cởi áo ra, da cô trắng nõn, sau lưng quả nhiên có một chưởng ấn màu đỏ. Mặt Diệp Mặc hơi nóng lên, mặc dù không có ý gì với Lạc Huyên, nhưng sau khi cô cởi áo, lại thấy nửa vòng ngực dưới chiếc áo lót, lại cả một vòng eo nhỏ thon nữa.

Trên người cô thoang thoảng mùi hương của trinh nữ khiến cổ họng Diệp Mặc phát khô. Hắn vội vàng nói:

- Không sao rồi.

Mặt Lạc Huyên đỏ đến phát sốt. Khi cô vừa mặc lại áo thì Diệp Mặc liền hỏi:

- Đại sư tỷ của em còn nói gì nữa không?

Lạc Huyên phục hồi lại tinh thần nghẹn ngào nói:

- Em nói, đến giờ mà Nhị sư tỷ vẫn chưa đến, phải làm sao đây, thì Đại sư tỷ im lặng một lúc sau mới nói, Nhị sư tỷ khá thông minh nên sẽ không xảy ra chuyện gì, chị còn bảo em phải đi khỏi Thuần An, không được lộ diện, không được tìm chị nữa, cũng khôngđược về môn phái. Đồng thời, chị ấy cũng dặn không được tin tưởng bất cứ ai, kể cả chị. Anh à, tại sao lại như vậy?

Diệp Mặc đã hiểu ra, hắn thở dài nói:

- Lúc đến Doanh Hoa Quan gặp Nhị sư tỷ, em có nói đã lấy được "ní la kinh" không?

Lạc Huyên không phải kẻ ngốc, khi nghe Diệp Mặc hỏi, cô lập tức ngây dại, mặt liền đỏ lên, cô nói:

- Anh à, anh nghi ngờ Nhị sư tỷ sao? Em khẳng định, chị ấy tuyệt đối không phải loại người ấy.

Nói đến đây, cô chợt hiểu, không phải chỉ có Diệp Mặc nghi ngờ Nhị sư

tỷ mà ngay cả Đại sư tỷ cũng nghi ngờ chị ta, chỉ có điều Đại sư tỷ không tin nổi sự thật này, nên nói ngay cả chính chị ấy cô cũng không nên tin. Tức là nói lời của Nhị sư tỷ bảo Lạc Huyên không nên tin Vì Đại sư tỷ không muốn chấp nhận v này, cũng chưa chắc đây là Nhị sư tỷ làm nên chị ấy mới nói với cô như vậy.

Ánh mắt Lạc Huyên hiện rõ vẻ thương cảm và thất vọng cực độ, cô cũng không muốn chấp nhận việc Nhị Sư tỷ muốn giết cô và Đại sư tỷ. Cô nói:

- Không, đây không phải là sự thật!

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Anh không biết có đúng không nhưng lúc nhị sư tỷ đi tìm Đại sư tỷ ở ngay ngoài Doanh Hoa Quan, sao có thể không thấy được chứ? Anh còn khẳng định, sau khi Nhị sư tỷ nghe em nói đã tìm thấy "ní la kinh", chị ta mới nói muốn đi tìm Đại sư tỷ, đúng vậy không? Còn nữa, em có biết vết thương sau lưng mình không? Đó là dấu tay của một người phụ nữ đấy!

Lạc Huyên không thể chịu đựng hơn được nữa, nước mắt cô trào ra. Cô không tin được việc Nhị sư tỷ có thể tính kế hại cô như vậy, thậm chí còn muốn giết cô. Phải biết là mấy chị em từ trước đến giờ sống nương tựa vào nhau, vậy sao chị ta lại hành động như vậy chứ, vì cái gì?!

Diệp Mặc không để ý tới tâm trạng của Lạc Huyên lại nói:

- Vì Đại sư tỷ đã đoán ra nên mới bắt em đi bằng được. Thậm chí, còn cõng em bỏ chạy để em có thể thoát được. Nếu không phải nhờ viên Liên sinh đan kia thì đại sư tỷ của em đã chết rồi, đây là điều chắc chắn.

- Nhưng Đại sư tỷ nếu được cứu rồi, tại sao Đại sư tỷ lại muốn rời xa em?

Lạc Huyên nức nở nói, cô không muốn tin đây là sự thật.

- Bởi vì trên người chị ấy có kí hiệu, nếu hai người mà đi với nhau thì sẽ

cùng chết. Hơn nữa, nếu không phải em đã thăng cấp tới sơ kỳ huyền cấp thì một chưởng kia em đã mất mạng rồi. Cho nên nói, người đánh lén em phải biết rõ tu vi võ công của em nên nghĩ rằng có thể giết được em. Nhưng không ngờ, một chưởng này không thể giết em được, điều này là ngoài dự tính của chị ta.

- Thế nên, trong kế hoạch của người này, bao gồm cả em và Đại sư tỷ sẽ bị giết. Nhưng nhờ sự thăng cấp đột ngột của em và viên liên sinh đan kia mà em sự tình xuất hiện bất ngờ mà thôi.

Diệp Mặc nói giống như hắn tận mắt thấy những việc này vậy.

Lạc Huyên vốn là một cô gái thông minh, trong sáng, hiện tại được Diệp Mặc nhắc nhở, liền liên hệ toàn bộ trước sau với nhau, quả nhiên giống như Diệp Mặc đã nói, cô liền sững sờ cả người. Rất nhanh, như chợt nhớ ra điều gì, cô kéo cánh tay Diệp Mặc hoảng hốt nói:

- Anh Diệp Mặc, mau cứu đại sư tỷ đi, em biết anh có khả năng mà! Trên người chị ấy có ký hiệu, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Diệp Mặc thản nhiên đáp;

- Lạc Huyên, em không cần phải lo lắng thế đâu! Sở dĩ đại sư tỷ em bị người làm ký hiệu, là vì chị ấy biết trên thanh kiếm của kẻ đánh lén mình có thuốc độc, sau đó kẻ đánh lén căn cứ thuốc độc trên thuốc để tìm ra chị ấy. Nhưng bọn chúng cũng không tính tới Liên sinh đan của anh, chỉ cần ăn viên liên sinh đan ấy là có thể cứu được, độc dược điện thoại đối với nó đều là mây bay. Nó sẽ ở thời gian cực ngắn nội hóa độc tính, chó em không cần lo lắng cho Đại sư tỷ của em, Nhị sư tỷ em sẽ không tìm được chị ấy Lạc Huyên thở phào, vậy là Đại sư tỷ của cô sẽ không sao. Nhưng khi nghĩ đến Nhị sư tỷ vô tình, mắt cô lại rưng rưng.

Nhưng Diệp Mặc lại không khuyên Lạc Huyên nữa, hắn cũng cảm thấy rất tiếc. Cái mà hắn thấy tiếc chính là mẩu giấy màu vàng kia, không ngờ lại rơi vào tay Nhị sư tỷ của Lạc Huyên, không biết a hợp tác với ai nữa - Em

đừng khóc nữa! Lát nữa, nếu Nhị sư tỷ em không tìm thấy xác của hai người, nhất định sẽ tìm khắp nơi. Việc quan trọng là bây giờ, em hãy nghĩ xem làm thế nào mới tránh được sự truy sát của Nhị sư tỷ!

Diệp Mặc nhìn cô rồi nói tiếp:

- Em còn dám về đây, anh chắc chắn không bao lâu nữa, Nhị sư tỷ em sẽ tìm tới nơi đây!

Lạc Huyên dụi dụi mắt liền nói:

- Em muốn đi khỏi đây! Nhưng mà, trường học em không dám đến, hơn nữa rời khỏi Thuận An này, em chẳng quen một ai. Em chỉ biết có mình anh thôi! À, còn Tử Vân nữa, nhưng cô ấy là một người bình thường, nếu em đến tìm thì cô ấy sẽ bị liên lụy tới, nên em chỉ có đến đây đợi anh. Em vốn nghĩ, nếu anh không tới thì em sẽ đi Lưu Xà tìm anh Hứa, em thật sự chẳng còn chỗ nào để đi nữa.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ, không đúng! Nếu Nhị sư tỷ Lạc Huyên muốn tìm Lạc Huyên, thì đã sớm tìm đến nơi này rồi! Chẳng lẽ, lại có chuyện gì xảy ra sao?

Hắn nhìn Lạc Huyên nói:

- Em đã về nhưng sao không về phòng mình mà lại tới chỗ anh chi vậy?

Lạc Huyên há hốc miệng, suy nghĩ lúc lâu mới lên tiếng:

- Thang máy kia tự động đi lên, em không dám ở trong phòng một mình nên mới vào trốn trên giường anh, chờ anh về…

Nói xong, Lạc Huyên có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc. Nhưng thấy hắn không trách cứ cô, liền nhẹ nhõm cả người, lập tức lật gối lên và lấy ra một mảnh giấy đã ố vàng đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Đây chính là em lấy từ phần đầu quyển "ní la kinh" kia đấy, cho anh

này.

Diệp Mặc vui mừng nhận lấy mảnh giấy màu vàng ố, hắn không ngờ Lạc Huyên lại lấy nó trước, thậm chí còn giấu dưới gối của mình. Hắn lập tức đem mảnh giấy đi đốt đi, quả nhiên để lộ ra một mảnh giấy màu vàng kim Diệp Mặc cầm lấy mảnh giấy nhìn hồi lâu rồi mới nói với Lạc Huyên:

- Lần này thực sự rất cảm ơn em, Lạc Huyên.

Thấy Diệp Mặc vui vẻ, cô cuối cùng cũng nhoẻn miệng cười. Cô nhận thấy đây mới là việc đúng nhất mà cô đã làm. Sau khi cô cầm lấy "ní la kinh", việc đầu tiên là lấy mảnh giấy đem đến phòng Diệp Mặc, việc này cô đã xong, sau đó mới đi gặp hai vị sư tỷ của mình.

- Anh đã cứu Đại sư tỷ, chút việc này là em nên làm mà!

Nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của Diệp Mặc, tâm trạng của Lạc Huyên đã khá hơn nhiều.

- Ừ!

Diệp Mặc nhìn đi nhìn lại mảnh giấy màu vàng kim, rồi đem gói lại cẩn thận trong một mảnh vải, sau đó thu gọn vào chiếc nhẫn. Hắn nói:

- Không sai, lần này em đã giúp anh được một việc lớn. Được rồi, nếu em không còn chỗ nào để đi thì hãy theo anh nhé. Đợi anh giải quyết xong xuôi mọi việc sẽ đưa em về môn phái.

- Nhưng nếu thực sự là do họ làm, chúng ta lại trở về đó thì chẳng phải tự đưa mình tới chỗ chết sao? Đại sư tỷ đã nói em nhất định không thể trở về, hơn nữa… hơn nữa…

Lạc Huyên còn chút do dự nói.

Diệp Mặc bật cười sảng khoái:

- Người khác thì họ có thể ngăn, nhưng Diệp Mặc anh một khi đã muốn

đi đến đâu, thì không ai có thể ngăn được. Tối nay đợi anh giải quyết xong xuôi mọi chuyện ở đây, ngày mai chúng ta sẽ lên Ảnh Nhai cốc Kỳ Dương sơn, sau đó anh sẽ đưa em trở về.

Lạc Huyên lắc đầu nói:

- Em không muốn, cho dù anh Diệp đưa em về đó an toàn, nhưng em vẫn phải đi tìm Đại sư tỷ, nếu không em không thể an tâm được. Nhưng sao phải lên úi Ảnh Nhai cốc Kỳ Dương Sơn hả anh?

- Đương nhiên là đi diệt phái Hợp Lưu rồi, sao nào? Nếu em sợ thì ở đây đợi anh cũng được.

Diệp Mặc cười nói, hắn biết chắc Lạc Huyên không dám một mình ở lại chỗ này chờ hắn.

Quả nhiên Lạc Huyên vội đáp:

- Em không muốn ở lại đây một mình đâu, em sẽ đi cùng anh. Giờ em cũng luyện được sơ kỳ Huyền cấp rồi, có thể giúp anh được phần nào hay phần ấy.

- Được rồi, nếu đã như vậy thì giờ chúng ta hãy lên lầu trước đã.

Diệp Mặc gật đầu nói.

- Lên đó để làm gì?

Lạc Huyên lo lắng hỏi.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Đương nhiên là đi diệt quỷ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 328

Lời Này Không Thể Tùy Tiện Nói

A...

Lạc Huyên giật mình một lát rồi do dự nói:

- Nhưng, nhưng con quỷ này rất lợi hại, sư phụ nói em có linh nhãn mà em cũng không nhìn thấy nó, còn bị nó làm hại. Em nghĩ, em nghĩ, hay là chúng ta không lên nữa.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Được thôi, vậy thì em ở đây đợi anh, đợi anh lên bắt quỷ, sau đó xuống.

- Hay là em cùng lên với anh thôi, thêm một người cũng thêm lực lượng.

Lạc Huyên lập tức đổi giọng, nếu như không phải Diệp Mặc còn ở đây thì thực sự cô không muốn trở lại, cô không sợ quỷ là thật, nhưng quỷ không nhìn thấy được lại là chuyện khác, hơn nữa dường như ngay cả kiếm gỗ đào con quỷ này cũng không sợ.

- Yên tâm đi, đại khái anh đã đoán được đó là cái gì rồi, anh chỉ đi xác nhận một chút, nếu anh không đoán sai thì con quỷ đó đã đi rồi, anh chỉ đến thang máy nhìn một chút.

Diệp Mặc cười an ủi Lạc Huyên một câu.

Hắn thực sự đã đoán ra được vật kia là cái gì rồi, sau khi xem bức thư của Nhiếp Song Song, Diệp Mặc liền đoán vật kia rất có thể là con vật nuôi

mà Nhiếp Song Song đã từng nuôi - Loạn Loạn.

Bởi vì Loạn Loạn biết ngụy trang, nó cũng có thể ở trong thang máy ngụy trang giống màu của thang máy, sau đó bám vào một góc thang máy, mắt con người sẽ không thể nhìn ra được. Cho nên thần thức của hắn quét qua mấy lần đều không nhìn thấy vật này, sau đó sau khi đọc thư của Nhiếp Song Song xong, hắn bỗng nhớ đến con Loạn Loạn này. Dường như khi hắn xem xét thang máy thì thang máy có một khối hơi nhô lên. Hắn không để ý, bây giờ nhớ lại thì đúng là cái vật đó rồi.

Hiện giờ Diệp Mặc chỉ đi xác nhận một chút, còn về vì sao Loạn Loạn lại tới nơi này, Diệp Mặc đoán chừng có liên quan đến người phụ nữ áo đỏ đã bị hắn giết. Nhiếp Song Song không tu luyện công pháp Cửu Nguyệt Quan mà thứ người phụ nữ áo đỏ tu luyện được lại là công pháp Cửu Nguyệt Quan, cho nên khi công lực của Loạn Loạn thêm thâm hậu thì Nhiếp Song Song không khống chế được Loạn Loạn, để cho nó một mình bỏ trốn.

Con Loạn Loạn bỏ đi đó phải ăn âm hồn, người phụ nữ áo đỏ đã ở đây thì âm khí chắn chắn vô cùng mạnh. Dụ Loạn Loạn đến, nói không chừng người phụ nữ này còn muốn thu phục Loạn Loạn, kết quả là phải ở lại nơi đây. Đương nhiên cũng có thể là Loạn Loạn đến trước, người phụ nữ áo đỏ đến sau, cô ta bị Loạn Loạn dụ đến. Bất kể là tình huống nào đều có liên quan đến Cửu Nguyệt Quan.

- Anh Diệp, anh thực sự đã đoán ra đó là cái gì rồi ư? Chẳng lẽ không phải âm hồn?

Lạc Huyên ngạc nhiên hỏi.

- Không phải, nhưng cái này còn đáng sợ hơn cả âm hồn, nó quỷ quái còn hơn quỷ.

Diệp Mặc gật đầu nói, nếu con Loạn Loạn này giống những gì Nhiếp Song Song nói, như vậy quả thật vô cùng đáng sợ.

Nhiếp Song Song không sợ những thứ nhìn thấy được mà chỉ sợ những thứ không nhìn thấy được. Mặc dù lúc này Diệp Mặc đã nói rồi, nhưng cô vẫn có chút lo lắng, đi sát phía sau Diệp Mặc. Cô sợ một khi không cẩn thận thì thứ đó sẽ từ bên cạnh nhảy ra.

Thang máy dừng ở tầng thứ tám, Diệp Mặc và Lạc Huyên đi vào thang máy. Sau khi Diệp Mặc ấn vào nút lên tầng mười hai thì chú ý đến những tấm thép xung quanh thang máy.

Quả nhiên một lần nữa hắn phát hiện ra chút hơi lạnh lờ mờ bên cạnh nút bấm, Diệp Mặc biết đây chính là chỗ nó bám lên, bởi vì nó đi chưa lâu nên trên thang máy vẫn còn chút hơi thở âm u, lạnh lẽo.

- Tìm thấy chưa?

Khi Lạc Huyên hỏi, thang máy đã dừng ở tầng mười hai, nhưng rõ ràng là cô rất lo lắng, thậm chí một bàn tay đã nắm lấy góc áo của Diệp Mặc tự lúc nào.

- Ừ.

Diệp Mặc bước ra khỏi thang máy, gật đầu nói:

- Đúng, đã tìm thấy rồi. Nhưng thứ đó đã đi rồi. Là một loài động vật rất độc ác, loài động vật này chuyên lấy âm khí làm thức ăn, hơn nữa lại rất khát máu. Chỗ này vốn có quỷ vật, quỷ vật sau khi bị anh tiêu diệt, nó không ở đây được nữa, đoán chừng hôm qua đi rồi.

Lạc Huyên dường như không hiểu, hỏi:

- Bị anh tiêu diệt rồi? Có một hôm em bị một quỷ vật rất lợi hại đẩy ra khỏi cầu thang ở tầng chín, quỷ vật này là anh tiêu diệt à? Chẳng trách sau này em lên không nhìn thấy nó nữa.

Từ tầng mười hai Diệp Mặc nhảy lên nóc, tận hưởng cảm giác có làn gió nhẹ thổi tới, trong lòng có chút bùi ngùi. Hắn đến đây mới hơn một năm, hai

năm chưa tới, nhưng quãng thời gian một năm rưỡi này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Lạc Huyên nghe nói là một loài động vật biết ngụy trang, tâm trạng cũng trùng xuống, cô đi theo Diệp Mặc lên nóc, thấy hắn đứng bên cạnh nóc trầm mặc không nói, liền đi đến bên cạnh Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, anh đang nghĩ gì vậy?

- Anh đang nghĩ...

Diệp Mặc chần chừ một lát rồi đột nhiên nói:

- Lạc Huyên, nếu có một ngày em thực sự thích một người con trai, em có vì mất trí nhớ mà quên anh ấy?

- A.

Lạc Mâu không kịp suy nghĩ, gương mặt cô đỏ lên, liền nói:

- Anh Diệp, anh đang nói gì đấy, em là người tu đạo. Làm sao có thể bỗng nhiên thích một người con trai.

Diệp Mặc gật đầu theo bản năng:

- Cũng phải, em là người tu đạo, là anh hỏi em đường đột rồi.

Nhìn ngọn đèn thấp thoáng và những ngôi sao xa xôi kia, Diệp Mặc dường như ngây ra vậy.

Thấy gương mặt cô đơn và đôi mắt thất thần của Diệp Mặc, Lạc Huyên cũng không nói nữa, cô cứ đứng trên nóc tầng mười hai nhìn những ngọn đèn thấp thoáng ở xa giống như Diệp Mặc. Thật lâu sau, cô thấy Diệp Mặc vẫn giữ tư thế bất động, cô có chút lo lắng nói:

- Anh Diệp, anh thất tình à? Tuy em không hiểu chuyện này, nhưng ở trong trường hai năm, cũng gặp không ít bạn học thất tình. Bộ dạng dường

như rất đau khổ, ừm, có chút giống anh vậy.

- Thất tình?

Diệp Mặc lẩm nhẩm lại câu nói, mình đang thất tình sao? Hắn nói:

- Anh không biết.

Diệp Mặc chợt nhớ ra chuyện gì đó, nhìn Lạc Huyên rồi hỏi:

- Đúng rồi, em nói em là người tu đạo, môn phái của em là gì?

Lạc Mâu chần chừ một lát, nhưng không hề giấu giếm:

- Môn phái của em tên là Từ Hàng Tĩnh Trai, là một môn phái có lịch sử lâu đời ở Hoa Hạ.

- Từ Hàng Tĩnh Trai? Sao có chút quen quen?

Diệp Mặc lặp lại câu nói, bỗng nhớ đến một cái tên là Liên hàng Tĩnh Trai mà lần trước gặp ở hội đấu giá, không biết có liên quan hay không.

Lạc Huyên từ từ nói:

- Nếu anh nghe cái tên này quen thì cũng rất bình thường, bởi vì rất lâu về trước, Từ Hàng Tĩnh Trai ở bên ngoài, không xâm nhập vào thế giới nhỏ. Môn phái xâm nhập vào thế giới nhỏ cũng chỉ mới mấy trăm năm, cụ thể thì em không rõ lắm, quyển "ní la kinh" chính là một bộ sách cổ quan trọng mà môn phái chúng em lưu lại ở bên ngoài.

Diệp Mặc gật gật đầu, trầm mặc rồi không hỏi thêm nữa. Hắn không quan tâm nhiều lắm việc này, hắn tin có thể uy hiếp được hắn, tuy có nhưng chắc hẳn không nhiều.

Thấy Diệp Mặc lại rơi vào trầm mặc, Lạc Huyên lại hỏi:

- Anh Diệp, em biết anh là một người rất giỏi, lý tưởng của anh là làm

gì?

- Lý tưởng?

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, lý tưởng đương nhiên là cùng Lạc Ảnh trường sinh, bên nhau mãi mãi, thậm chí là bay lên thành tiên, nhưng lúc này hắn biết đây chỉ là một hi vọng xa vời. Tuy hắn đã thành lập công ty, quy tụ những người có tài và vật chất giúp hắn và Lạc Ảnh tu luyện, nhưng hắn cũng biết luyện tới Trúc Cơ là may lắm rồi.

Lạc Ảnh, vậy Khinh Tuyết thì sao? Nếu như không gặp Khinh Tuyết hoặc là không có bất kỳ quan hệ nào với Khinh Tuyết thì hắn cũng không có nhiều nhớ mong như thế này. Nhưng hiện nay, cho dù hắn có tìm thấy Lạc Ảnh, sau đó ở bên cô, chẳng lẽ trong lòng hắn hoàn toàn có thể buông Ninh Khinh Tuyết? Đối với hắn mà nói, buông tay là vô cùng khó khăn, có lẽ, trái tim hắn còn làm cao.

Thật lâu sau, Diệp Mặc mới thở dài, chậm rãi nói:

- Lý tưởng của anh rất khó thực hiện.

Lạc Huyên nhìn Diệp Mặc thoáng qua có chút đồng cảm, tuy cô không biết lý tưởng của Diệp Mặc là gì, nhưng chắc hẳn có liên quan đến người con gái mất trí nhớ mà hắn vừa nói. Cô thở dài nói:

- Anh Diệp, thực ra có khi không cần phải nghĩ quá nhiều. Trước kia em tu luyện ở trong môn phái, rất đơn thuần trong sáng, bây giờ khi đến cuộc sống hồng trần, em mới biết ngoài này lại có nhiều chuyện không thể tin nổi như vậy.

- Em nghĩ, em nghĩ nếu chị em chúng em còn ở trong đó, thì chắc chắn Nhị sư tỷ sẽ không làm chuyện này, chị ấy bị người ta lừa, nhất định là bị người ta lừa...

Nói vài câu lại nói đến Nhị sư tỷ, trong lòng Lạc Huyên trở nên trầm xuống.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Nếu thật sự Nhị sư tỷ của em giống như em nghĩ thì cô ấy sẽ không bị người ta lừa. Thôi đi, hay là em đừng nghĩ đến Nhị sư tỷ nữa, em vẫn chưa nói lý tưởng của em.

Lạc Huyên từ từ nói:

- Lý tưởng của em trước đây từng là cố gắng tu luyện, tu luyện đến Tiên Thiên cao nhất. Hôm ấy, khi em đứng trên nóc nhà, bỗng nghĩ tới nếu có một ngày em có thể bay lượn thì tốt. Cõ lẽ đây mới chính là lý tưởng của em. Em nghĩ lý tưởng của em cũng vĩnh viễn không thực hiện được, bởi vì em biết đây là chuyện không thể. Cho nên, anh Diệp, lý tưởng và hiện thực là hai chuyện khác biệt, nếu như không có cách nào thực hiện thì thường nghĩ đến cũng tốt. Cũng giống như lúc này, em đứng ở đây, trong lòng em vui hơn rất nhiều.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Lý tưởng của em có lẽ có thể thực hiện được, nhưng lý tưởng của anh thực sự không có cách nào thực hiện được.

- Anh nói là ngồi máy bay ư? Em cũng đã từng ngồi máy bay, nhưng cảm giác ấy không khác gì so với ngồi ô tô, em không thích kiểu bay như vậy.

Lạc Huyên lắc đầu nói.

- Không nói chuyện này nữa, anh muốn đi núi Kỳ Dương, em đi cùng anh nhé.

Diệp Mặc vứt bỏ mối hỗn độn trong suy nghĩ, ngẩng đầu lên nói.

- Đương nhiên, từ giờ trở đi, anh Diệp muốn đi đâu, làm gì, em sẽ đi cùng anh tới nơi đó, làm việc đó.

Lạc Huyên nói không một chút do dự, đại sư tỷ không ở bên cạnh nên cô một mình sống ở đây sao được.

Diệp Mặc lại lắc đầu, không nói.

- Sao thế? Anh Diệp.

Thấy Diệp Mặc lắc đầu, Lạc Huyên liền hỏi.

Diệp Mặc cười nói:

- Anh nói là những lời này em đừng tùy tiện nói, nếu anh nhảy lầu, em cũng nhảy lầu theo anh sao? Cho nên...

- Đương nhiên, nếu như anh Diệp nhảy lầu, em cũng nhảy theo anh, nhưng em biết, anh Diệp, anh sẽ không...

Lạc Huyên còn chưa dứt lời thì Diệp Mặc đã nhảy xuống tầng mười hai.

- A...

Lạc Huyên cảm thấy trống rỗng, cô không ngờ Diệp Mặc nhảy xuống rồi, cô cứ nghĩ là Diệp Mặc nói giỡn với cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 329

Trí Nhớ Đã Mất

Tại sao phải như vậy?

Lạc Huyên trở nên trống rỗng, trong đầu chỉ có một câu "những lời này không nên tùy tiện nói, nếu anh nhảy lầu, em cũng nhảy theo anh sao?"

Anh Diệp vì thất tình mà nhảy lầu rồi, nhưng mình đã đồng ý với anh ấy, anh làm gì, mình cũng sẽ làm theo, suy nghĩ này giống như dòng điện thoáng qua trong đầu cô, Diệp Mặc đã rơi xuống giống như sao băng vậy.

Trong mắt của Lạc Huyên, bên ngoài bây giờ, người duy nhất cô có thể dựa vào chính là Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại nhảy lầu rồi. Lạc Huyên bắt đầu cảm thấy trống rỗng, cô bỗng nghĩ đến anh Diệp đau lòng mà nhảy lầu có phải vì người con gái ấy từng đồng ý với anh rồi sau đó lại bỏ rơi anh?

Nhưng vừa nãy mình cũng đã đồng ý, trong đầu Lạc Huyên chỉ có mấy chữ đồng ý, anh lại bị lừa lần nữa ư? Trong nháy mắt cô không muốn nghĩ tiếp nữa, hoặc là không kịp nghĩ nữa, cô nhắm mắt lại rồi bỗng nhảy xuống.

Cơn gió nhẹ thổi qua bên cô, cô bỗng cảm thấy thật thích thú. Tuy chỉ trong khoảnh khắc rất ngắn, nhưng cuối cùng cô cũng đã thực hiện được lí tưởng của cô trước khi chết, cũng coi như là cô bay được một thời gian ngắn ngủi. Trong chốc lát cô bình tĩnh trở lại, trong lòng không sợ nữa. Khoảnh khắc này cô không muốn nghĩ tới điều gì, bất kể là Diệp Mặc hay là chuyện của sư môn, hay là hai vị sư tỉ.

Chẳng trách Diệp Mặc nói, lí tưởng của mình có lẽ có thể thực hiện được, tuy chỉ trong thời gian ngắn, lí tưởng của mình đã thực hiện được rồi,

nhưng lí tưởng của anh Diệp là gì?

Lạc Huyên bỗng cảm thấy lạ, cô nhảy lầu sớm đã rơi xuống mặt đất rồi, tại sao đến bây giờ vẫn chưa rơi xuống mặt đất?

Cô mở mắt, bỗng ngạc nhiên kêu lên một tiếng:

- Anh Diệp? Chúng ta đều chết rồi ư? Sao em không cảm thấy đau khi rơi xuống mặt đất?

Nói xong cô quay đầu lại nhìn theo bản năng. Lúc này mới phát hiện ra cô đang càng ngày càng cao mà không phải là cảm giác đang dần rơi xuống mặt đất.

Đây là chuyện gì vậy?

Diệp Mặc khoanh tay đứng trước mắt Lạc Huyên, giọng nói có phần cô đơn:

- Lạc Huyên, cảm ơn em đã nhảy lầu cùng anh, lí tưởng của em hãy để anh giúp em thực hiện đi. Lúc này, em đã có thể bay lượn trên bầu trời rồi.

Lạc Huyên ngây người một hồi lâu, lúc sau mới phản ứng trở lại. Cô cúi đầu nhìn bầu trời đêm vô tận dưới chân, giống như nằm mơ, nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, chúng ta thật sự đang bay sao?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đúng vậy, bây giờ chúng ta đang bay trong không trung.

- Anh Diệp, anh là tiên hả?

Nỗi sợ hãi đã qua đi nhưng Lạc Huyên lại hỏi tới vấn đề càng khiếp sợ hơn. Cô sớm đã biết Diệp Mặc không hề tầm thường. Nhưng chưa từng nghĩ hắn lại không hề tầm thường thế này.

Diệp Mặc lắc đầu, vẻ mặt càng thêm ảm đạm, tiên là mục tiêu của hắn, nhưng hắn còn cách mục tiêu trở thành tiên một khoảng cách quá xa, thậm chí mãi mãi không có cách nào thực hiện được, hắn biết hắn không phải là tiên.

Diệp Mặc không trả lời, Lạc Huyên cũng không hỏi. Cô cẩn thận nhìn chỗ mình đang đứng, chợt thấy một thanh kiếm rất lớn. Thanh kiếm bay to thế này ở đâu ra vậy? Từ trước tới nay cô chưa từng thấy thanh kiếm bay lớn như thế này trên người Diệp Mặc.

Trải qua ngạc nhiên lớn như vậy, cuối cùng Lạc Huyên cũng dần bĩnh tĩnh trở lại. Tuy có quá nhiều nghi vấn, nhưng cô biết chuyện này không phải chuyện cô có thể hiểu, nếu Diệp Mặc không nói, cô cũng sẽ không hỏi. Cô cũng đứng bên cạnh Diệp Mặc, cảm nhận tầm nhìn rộng lớn và bầu trời đêm tĩnh lặng.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, nỗi xúc động và khát khao không nói nên lời dâng trào trong Diệp Mặc.

Thật lâu sau, khi Diệp Mặc cảm thấy chân nguyên có chút hao sức thì mới đỗ lại trên tầng trên cùng của khu nhà.

Lạc Huyên đứng trên mái nhà, không hỏi bất cứ vấn đề gì, thậm chí không hỏi thanh kiếm bay của Diệp Mặc đi đâu rồi mà chỉ nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, cảm ơn anh đã thỏa mãn lí tưởng của em, tuy chỉ có một buổi tối nhưng em đã mãn nguyện lắm rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Không có gì, bởi vì anh có thể làm được và bởi vì em đã đồng ý tin anh.

Dường như suy nghĩ của Diệp Mặc trưởng thành hơn rất nhiều, đối với người thường mà nói, người trong Ẩn Môn cao không thể với tới, thậm chí

tồn tại một cách thần bí. Nhưng đối với cô mà nói, Diệp Mặc cũng cao không thể với tới và cũng tồn tại một cách thần bí.

Cô nghe Diệp Mặc nói xong, điềm tĩnh cười:

- Chỉ là em không muốn anh Diệp thất vọng thêm một lần nào nữa. Hoặc là lúc đó em không nghĩ nhiều, chỉ bất ngờ quyết định, nếu như để em quyết định lần nữa, nói không chừng em không dám nhảy xuống đâu.

Diệp Mặc cảm kích nhìn Lạc Huyên, không nói lời nào. Sau khi Ninh Khinh Tuyết bị mất trí nhớ, với hắn mà nói đúng là sự đả kích rất lớn, trong lòng hắn vẫn luôn không có cách nào buông xuôi, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

- Chuyện của anh, đừng kể cho ai nhé.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới nói.

Lạc Huyên khẽ gật đầu, dù Diệp Mặc không nói cô cũng sẽ không nói cho ai khác đâu, chuyện tối nay khiến cho cô quá ngạc nhiên rồi, việc này mà truyền ra, đặc biệt là truyền tới Ẩn Môn thì không biết sẽ gây ra hậu quả lớn thế nào.

- Đi thôi, chúng ta xuống lầu, bọn người kia tối nay sẽ không đến.

Diệp Mặc quay đầu lại cười với Lạc Huyên rồi nói.

Lạc Huyên sững người một chút, đến bây giờ cô mới hiểu, Diệp Mặc lên lầu ngoài việc bắt quỷ ra còn có suy nghĩ như thế này, không ngờ muốn đợi Nhị sư tỷ tới.

…

Du Châu Ninh Khinh Tuyết vuốt ve sợi dây chuyền trân châu trước ngực, vẻ mặt có chút mơ hồ. Từ sau khi Diệp Mặc nôn ra máu rời đi, ngực của cô rất đau, nhưng sợi dây chuyền này lại có thể giúp nỗi đau đớn của cô

giảm xuống.

Nhưng dù cô có suy nghĩ thế nào thì cũng nghĩ không ra, sợi dây chuyền này mua ở đâu. Còn đan dược mà lần trước Diệp Mặc mang đến, sau khi ăn, không những da cô trở nên rất đẹp, mà cả người cũng cảm thấy khoan khoái bay bổng, dường như có thể theo gió bay đi. Dù Lý Mộ Mai đã hỏi qua cô mấy lần là chuyện gì đã xảy ra nhưng Ninh Khinh Tuyết tuyệt đối không muốn tin vào kết quả mà đan dược của Diệp Mặc mang lại.

Sao cô có thể có quan hệ với Diệp Mặc được? Diệp Mặc là người như thế nào, Ninh Khinh Tuyết tuy không hiểu nhưng nghe cách nói của người khác thì biết rồi. Cô cũng biết hôn sự của cô và Diệp Mặc vì chuyện của gia tộc, nhưng từ khi Diệp Mặc bị Diệp gia vứt bỏ, Ninh gia vẫn chưa hề nhắc tới chuyện của cô và Diệp Mặc, chẳng lẽ một năm nay đã có chuyện gì xảy ra?

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, sững lại một hồi lâu, cho đến khi Lý Mộ Mai gõ cửa bước vào cô mới định thần lại.

- Khinh Tuyết, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nhé, ở trong phòng mãi không tốt đâu.

Lý Mộ Mai nhìn Ninh Khinh Tuyết, nói có chút lo lắng.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu nói:

- Mộ Mai, thực sự chị không tin chị có quan hệ gì với Diệp Mặc, nhưng vì sao anh ta lại tìm đến Du Châu?

Vẻ mặt của Lý Mộ Mai có chút chán nản, cô không muốn giải thích điều gì với Ninh Khinh Tuyết, với Ninh Khinh Tuyết, có những chuyện quên đi thì tốt hơn. Cô nói không sai, sau khi Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc ở bên nhau, thì đã phải chịu hai lần tổn thương. Hơn nữa, Lý Mộ Mai còn biết Ninh Khinh Tuyết đã đi qua Lưu Xà một lần, tuy không biết tình hình cụ thể lần ấy nhưng chắc hẳn không phải là chuyện đơn giản.

Nhìn Lý Mộ Mai không nói gì, Ninh Khinh Tuyết thở dài nói:

- Chẳng lẽ thực sự có chuyện gì mà chị không biết ư? Có lẽ là chị thực sự không muốn biết.

Lý Mộ Mai ngồi xuống:

- Khinh Tuyết, chị không nên nghĩ ngợi nhiều, một năm qua, chị từng gặp Diệp Mặc mấy lần. Em nghĩ, em nghĩ hẳn là anh ta thích chị.

Ninh Khinh Tuyết khẽ gật đầu, cô tự biết việc của mình. Cô biết mình quá xinh đẹp, hơn nữa gần đây còn càng ngày càng xinh hơn. Nhưng cô không quan tâm lắm đến việc này, điều cô quan tâm chính là làm rõ sự việc, dù cha mẹ cô đã rời Ninh gia ở Yến Kinh, nhưng cô vẫn nên làm chút việc cho gia đình, thế mới là lý tưởng của cô. Diệp Mặc thích cô cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu nói cô cũng thích Diệp Mặc thì là chuyện tuyệt đối không thể.

Thấy Ninh Khinh Tuyết dường như đã đồng ý lời của mình, Lý Mộ Mai nhẹ nhàng thở ra:

- Tốt lắm, Khinh Tuyết, tuần này em đưa chị đến Yến Kinh thăm vài người bạn cũ nhé, ở Du Châu này mãi cũng không tốt.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu - Mộ Mai, chị không muốn đi Yến Kinh lắm, chị không thích chỗ ấy. Mộ Mai, em có biết dây chuyền này ở đâu ra không? Dây chuyền này quả thực rất tốt, chị nghĩ nó có thể trị được bệnh đau tim của chị.

Lý Mộ Mai nhìn chiếc dây chuyền mà Ninh Khinh Tuyết đang cầm trên tay có chút lo lắng. Tuy cô cũng không biết dây chuyền này có từ đâu, nhưng cô khẳng định, dây chuyền này có liên quan đến Diệp Mặc.

- Em cũng không rõ, em nghĩ là mua khi chị đến Yến Kinh. Nhưng sợi dây chuyền này quả thật rất đẹp, nếu chị nhớ rõ mua dây chuyền này ở đâu thì em còn muốn mua một sợi nữa cơ. Dây chuyền này giống như làm từ

ngọc, quả là rất đẹp.

Tuy Lý Mộ Mai biết dây chuyền này có liên quan đến Diệp Mặc, nhưng cô lại rất thích sợi dây chuyền.

Ninh Khinh Tuyết đặt sợi dây chuyền xuống, một lát sau mới nói:

- Mộ Mai, chị đã tra trên mạng một số ví dụ về mất trí nhớ. Ký ức và người mình khắc cốt ghi tâm, cho dù mất đi trí nhớ thì cũng sẽ có chút ấn tượng. Nhưng chị lại không có một chút ấn tượng gì với Diệp Mặc, rõ ràng là trong trí nhớ đã mất của chị có anh ta, nhưng lại không quan trọng. Cho nên việc phục hồi lại trí nhớ một năm trước chị không có để trong lòng, em không cần lo lắng.

Ninh Khinh Tuyết nhận ra sự lo lắng trong đôi mắt của Lý Mộ Mai, liền chủ động lên tiếng.

Lý Mộ Mai giật mình, đúng vậy, nếu như Khinh Tuyết khắc cốt ghi tâm với Diệp Mặc thì sao có thể một chút ký ức cũng không có? Có lẽ điều Khinh Tuyết nói là đúng, những ngày tháng ở bên Diệp Mặc chỉ là vì những lời lẽ ngon ngọt của Diệp Mặc thôi, Khinh Tuyết bị lừa không chừng.

Nghĩ đến đây, Lý Mộ Mai hận không thể lập tức đi nói chuyện này với dì, thực ra suy nghĩ của họ có thể sai, thực sự Ninh Khinh Tuyết không có ký ức sâu sắc nào với Diệp Mặc.

Lý Mộ Mai bỗng nhớ ra một chuyện, cô liền vui mừng nói với Ninh Khinh Tuyết:

- Khinh Tuyết, chị biết Giác Vân tự không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 330

Lời Của Hòa Thượng Ngộ Quang

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu nói - Chị không biết Giác Vân Tự, ngôi chùa này làm sao?

Lý Mộ Mai ra vẻ thần thần bí bí nói:

- Ở Lạc Thương vừa mới xây xong một ngôi chùa có tên là Giác Vân Tự, ở bên ngoài chùa có đôi câu đối "Vân thâm bất tri xử, Giác tỉnh thử tự trung" ý nói là nếu có hoài nghi thắc mắc gì không giải thích được thì có thể đến miếu để thắp hương lễ Phật, nghe nói rất linh thiêng, trở thành một ngôi chùa rất nổi tiếng ở trên mạng. Em nghe nói trụ chì của Giác Vân Tự tên là Ngộ Minh, là một hòa thượng rất có bản lĩnh. Chi bằng chúng ta cũng đi đến Giác Vân Tự thắp hương cầu khấn đi, coi như là đi chơi một chuyến thôi.

Ninh Khinh Tuyết nghi ngờ hỏi lại:

- Một ngôi chùa mới xây xong mà lại rất nổi tiếng? Chắc không phải là do người ta đồn thổi lên như vậy đấy chứ?

Lý Mộ Mai lắc đầu:

- Em cũng không biết, nhưng em nghe nói ở trong chùa có một vị hòa thượng già đắc đạo ở Lạc Thương, nên mới xây chùa ở Lạc Thương.

Ninh Khinh Tuyết cũng không quá coi trọng chuyện này, nên nói:

- Một khi đã như vậy, thì chúng ta đi xem xem thế nào, Lạc Thương cách Du Châu cũng không xa lắm, coi như đi giải khuây cũng được.

...

Lạc Thương.

So với một năm trước thì nơi này có vẻ nhộn nhịp đông đúc náo nhiệt hơn rất nhiều, rất nhiều người đều nói nơi này được như vậy đều là nhờ vào Giác Vân Tự, Lạc Thương trước và sau khi có Giác Vân Tự lượng khách du lịch đã tăng lên gấp mấy lần.

Lúc Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đến Lạc Thương, quả nhiên phát hiện ra rằng nơi này rất nhộn nhịp. Thậm chí chẳng kém Du Châu là mấy - phải biết rằng Du Châu là một thành phố lớn Giác Vân Tự quả nhiên đúng như Lý Mộ Mai nói vô cùng đông vui tấp nập, thậm chí còn náo nhiệt hơn cả những gì Lý Mộ Mai nói. Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đến đây, cũng phải xếp hàng thắp hương.

Giác Vân Tự mặc dù mới xây chừng nửa năm, nhưng bên ngoài chùa đã hình thành cả một dãy phố chuyên bán dầu hương tiền vàng. Vô cùng náo nhiệt, du khách trước khi vào đây thắp hương đều thỉnh hương ở đó, rồi sau mới vào trong chùa hỏi sư thầy về những chuyện phiền não khó khăn của mình, hoặc cầu khấn nguyện vọng, trước khi đi cũng muốn mang theo vài món pháp khí ở đây để cầu bình an.

Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai sau khi thỉnh hương xong, người xếp hàng để được thắp hương đã xếp thành một hàng dài ra đến tận cổng chùa. Ở cái thời buổi chen chúc xô bồ này, không ngờ lại không có bất cứ người nào chen ngang chen dọc cả. thậm chí tất cả đều mang dáng vẻ vô cùng thành kính.

Chẳng lẽ nơi này thực sự linh thiêng đến vậy sao? Ninh Khinh Tuyết nhìn nhiều người đến đây thắp hương cầu khấn như vậy trong lòng cũng có chút hoài nghi.

Một hòa thượng cầm chổi đi qua Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai, rồi đột nhiên dừng lại.

Ninh Khinh Tuyết có chút ngạc nhiên nhìn hòa thượng này, vị hòa thượng này khoảng hơn bảy mươi tuổi, nhưng dáng vẻ còn rất nhanh nhẹn. Ông ta liếc nhìn Ninh Khinh Tuyết, rồi lại nhắm mắt lại.

Hình như Giác Vân Tự có rất nhiều hòa thượng, nhưng một vị hòa thượng hơn bảy mươi tuổi mà vẫn đi cầm chổi quét sân thì lại không nhiều. Đương lúc Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai không biết vị hòa thượng này muốn gì, thì vị hòa thượng này đột nhiên mở mắt ra nói:

- Lão hòa thượng Ngộ Quang, hai vị thí chủ không cần phải xếp hàng, có thể theo lão vào thắp hương.

Lý Mộ Mai cảnh giác nhìn chằm chằm vào lão hòa thượng, những người khác đều phải xếp hàng thắp hương, dựa vào cái gì mà bọn họ không cần xếp hàng mà vẫn có thể vào trong? Ninh Khinh Tuyết xinh đẹp như vậy, không phải lão hòa thượng này có ý xằng bậy gì đấy chứ?

Hòa thượng Ngộ Quang dường như không phát hiện ra ánh mắt khác thường của Lý Mộ Mai, nói rồi bất ngờ quay người bước đi.

Ninh Khinh Tuyết kéo tay Lý Mộ Mai - Chúng ta đi xem xem, ít nhất cũng phải đứng đây xếp hàng cả tiếng đồng hồ, chúng ta đi theo lão sư phụ này xem sao.

Lý Mộ Mai nhìn hàng người xếp hàng, quả đúng là phải mất hơn một tiếng đồng hồ nữa mới đến lượt các cô. Người ở đây quả thực là hơi nhiều, lại nói, vị lão hòa thượng này cũng đã già như vậy rồi, chắc là sẽ không có ý xấu gì đâu.

Lão hòa thượng dẫn hai người đến một gian thiện phòng ở đằng sau cùng, trong căn phòng chỉ có một bức tranh vẽ tượng bồ tát, Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đều không thể nhận ra được đó là vị bồ tát nào.

- Sư phụ Ngộ Quang, không phải thầy nói dẫn chúng tôi đi thắp hương sao? Thầy dẫn chúng tôi đến đây làm gì?

Lý Mộ Mai cảnh giác hỏi.

Sư phụ Ngộ Quang bỏ chiếc chổi xuống. Nói "A di đà phật" rồi sau đó lại quay sang nói với Ninh Khinh Tuyết:

- Vị thí chủ này có duyên phận với một sư phụ điểm hóa của lão, cho nên lão muốn giải đáp nghi hoặc với vị thí chủ này, nhưng trước khi giải đáp nghi hoặc, tôi muốn xem chuỗi pháp khí trên người của thí chủ đây.

Ninh Khinh Tuyết chột dạ sờ lên chiếc vòng cổ của mình, nói:

- Sư phụ Ngộ Quang, ý của thầy là chiếc vòng cổ này?

- A di đà phật Sư phụ Ngộ Quang lại nói một câu a di đà phật. Sau đó lại tiếp tục nói:

- Vị thí chủ này, không cần tháo chiếc vòng cổ đó ra. Lão hòa thượng đã xác nhận rồi. Được rồi, vị thí chủ này có thể nói xem các thí chủ đến Giác Vân Tự có chuyện gì muốn giải đáp?

Ninh Khinh Tuyết dùng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn hòa thượng Ngộ Quang, ông ta làm sao biết được mình có chuyện muốn nhờ giải đáp, mà không phải là đến để thắp hương cầu khấn?

Lý Mộ Mai cũng dùng con mắt khác để nhìn vị hòa thượng này, cô cướp luôn lời Ninh Khinh Tuyết định nói:

- Mấy tháng trước, Khinh Tuyết vì một chuyện ngoài ý muốn nên đã hôn mê bất tỉnh, mất đi kí ức một năm, nhưng đến bệnh viện kiểm tra thì mọi thứ đều rất bình thường. Xin hỏi sư phụ Ngộ Quang, ký ức đó có thể khôi phục được hay không?

Ninh Khinh Tuyết lập tức bổ sung:

- Đúng vậy, tôi đã điều tra về một số kí ức có liên quan, đa số chỉ là những mảnh ghép linh tinh rời rạc, nhưng tại sao tôi lại không thể nhớ được?

Hơn nữa, hơn nữa...

Hòa thượng Ngộ Quang ngồi trên một tấm đệm quỳ chân, nghe hai người nói, không có bất cứ câu trả lời nào, mà nói:

- Vị thí chủ này, có thể nói cho lão nạp biết chuỗi vòng cổ mà thí chủ đang đeo từ đâu mà có không?

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày nói:

- Chính tôi cũng không nhớ rõ từ đâu mà có được chuỗi vòng cổ này, nếu tôi mà nhớ được thì tôi đã chẳng cần phải hỏi tới ông rồi.

- Thí chủ đã từng luyện qua cổ võ sao?

Sau khi hòa thượng Ngộ Quang hỏi, rồi cũng tự mình lắc đầu phủ nhận luôn, cho dù Ninh Khinh Tuyết có từng luyện qua cổ võ, thì với từng này tuổi, thì cô có thể luyện được ra cái gì? Chứ đừng nhắc đến có thể tạo ra được một thứ như vậy.

Thấy Ngộ Quang hỏi mình rồi lại tự lắc đầu, Ninh Khinh Tuyết thấy lạ hỏi.

- Sư phụ Ngộ Quang, tôi chưa từng luyện qua cổ võ, nhưng ký ức của tôi thì có liên quan gì đến cổ võ?

Ngộ Quang lại gật gật đầu nói:

- Có thể thí chủ không biết, ký ức của con người sau khi bị mất đi bởi tác động của ngoại lực, thực tế vẫn còn tồn tại một cách mơ hồ. Nói cách khác thí chủ vẫn còn có ấn tượng với những kí ức sâu sắc trước đây, mà cũng còn tùy thuộc vào thời gian ngắn dài, kí ức này của thí chủ rất có thể sẽ dần dần được hồi phục lại, nhưng cũng không thể chắc chắn được 100%, cũng có một số kí ức đã mất đi và không để lại bất cứ dấu vết nào.

Ninh Khinh Tuyết nghi hoặc nói:

- Nhưng tôi đến một chút cảm giác cũng không có, nếu không phải những người bên cạnh nói cho tôi biết, thì thậm chí tôi còn không biết là mình bị mất đi trí nhớ cơ. Hơn nữa tôi cũng đã lên mạng xem rất nhiều những bài phân tích về hiện tượng mất trí nhớ của các chuyên gia Châu Âu, Mỹ. Cho dù là bản thân không nhớ ra, nhưng những chuyện có ấn tượng sâu sắc chỉ cần những người xung quanh không ngừng nhắc tới, thì sẽ vẫn có chút ấn tượng, chắc là không thể không tồn tại chuyện gì mà lại không để lại chút ấn tượng nào chứ.

- A di đà phật Hòa Thượng Ngộ Quang không hiểu sao lại thốt lên một câu phật hiệu như vậy, lúc này mới nghiêm túc nói:

- Tử không được nói lung tung chuyện thần chuyện quỷ, tôi không nên nói với thí chủ thêm điều gì nữa, chỉ là trên người thí chủ có chuỗi pháp khí do đích tay một vị tiền bối chế tạo ra, hơn nữa chuỗi vòng cổ này không chừng còn lợi hại hơn gấp mười lần so với cái mà lão nạp từng nhìn thấy, cho nên lão nạp mới muốn nói cho thí chủ biết.

- Cái gì? Sư phụ Ngộ Quang, sư phụ nói là chuỗi vòng cổ này là do một tiền bối làm ra sao? Tiền bối của sư phụ là ai?

Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc hỏi, cô nhìn Ngộ Quang ít nhất cũng là một người hơn bảy mươi tuổi, tiền bối của ông ta chắc phải hơn một trăm tuổi mất.

Ngộ Quang không trả lời Ninh Khinh Tuyết, mà lại tự lẩm bẩm một mình:

- Hoa Hạ đất rộng của nhiều, văn minh thâm hậu, man di xa xôi sao có thể sánh bằng Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đều ngẩn người ra, các cô không thể tưởng tượng được rằng vị lão hòa thượng mặt mũi hiền lành này lại có thể nói người nước ngoài là man di. Quả đúng là đừng có trông mặt mà bắt hình dong, không phải hòa thượng cần phải bác ái sao? Không ngờ lại còn có một bộ mặt như thế này.

Ngộ Quang cũng không để ý đến ngữ khí của mình, tiếp tục nói:

- Khi đã luyện cổ võ đến một trình độ nhất định, thậm chí là luyện được đến mức có thể xuất ra nội khí, hoặc là lúc nội khí luyện đến trình độ cao. Đột nhiên ý thức được cái chết, sẽ chủ động dùng nội khí của mình để bảo vệ hai thứ quý giá nhất của mình đó là linh hồn và ký ức, ký ức này ở kiếp sau của anh ta, sẽ thể hiện tất cả. Mặc dù không thể nhớ được hết toàn bộ, nhưng vẫn có thể nhớ được mang máng.

- Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là không thể có người quấy rầy. Nhưng nếu như không chết, mà lại tỉnh lại, nhưng nguy hiểm trước đó sẽ không được ghi nhớ lại, thậm chí dần dần mất đi, tình trạng của thí chủ rất giống với hiện tượng này.

Ninh Khinh Tuyết ngây người ra trong chốc lát, rồi mới mơ hồ hỏi lại:

- Nhưng cho tới bây giờ tôi chưa từng học qua cổ võ gì hết, ngay cả đến nội khí là gì tôi cũng không hiểu, làm sao có thể giữ lại được linh hồn và kí ức chứ.

Ngộ Quang gật gật đầu, - A di đà phật, đừng nói là thí chủ không hiểu cổ võ, cho dù là cao thủ luyện đến trình độ cao thâm khó lường, cũng không thể nào lưu giữ lại được kí ức của mình. Lão nạp chỉ nghe nói về chuyện này mà thôi, bởi hành động này không chỉ yêu cầu cần phải tu luyện cổ võ, mà còn có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với người luyện cổ võ. Có thể lưu giữ lại được kí ức, lão nạp e rằng không có người nào như thế. Chỉ là tình trạng của thí chủ rất giống với loại ví dụ này, nên lão nạp mới nhắc đến thôi.

- Vậy sư phụ Ngộ Quang, nếu như có tình huống như vậy, thì phải làm thế nào mới khôi phục lại được trí nhớ?

Ninh Khinh Tuyết mặc dù biết mình không phải là tình trạng như vậy, nhưng vẫn không kiếm chế được nên buột miệng hỏi.

Ngộ Quang nói:

- Trừ phi luyện công pháp đó lại một lần nữa, ít nhất cũng phải luyện đến thời điểm trước khi mất đi trí nhớ, thì khoảng ký ức đó mới hồi phục lại được, hơn nữa tu vi cũng sẽ tăng cao hơn, nhưng cũng có thể có những chuyện không thể ngờ tới được, chỉ có điều...

Ngộ Quang do dự hồi lâu, rồi mới lại nói:

- Hai vị thí chủ xin mời, lão nạp phải tụng kinh rồi.

Nói rồi nhắm mắt không nói gì nữa.

Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai nghi hoặc nhìn nhau, lúc này mới thi lễ với Ngộ Quang đứng dậy bước ra ngoài, sau khi hai người bước ra, vẫn còn hoài nghi về những điều lão hòa thượng này có hơi huyễn hoặc, hay nói cách khác là hơi mê tín.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 331

Gặp Lại

Lạc Huyên nhìn căn nhà ma nơi mà mình ở được hơn một tuần, không ngờ lại có chút tiếc nuối. Mặc dù chỉ là hơn một tuần ngắn ngủi, nhưng cô cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, dường như thời gian cô đến Thuần An hai năm cũng không nhiều bằng những chuyện mà cô đã trải qua trong hơn một tuần này.

- Còn đang nghĩ gì thế? Chúng ta mau đi thôi.

Diệp Mặc nhìn Lạc Huyên có chút lưu luyến, vẫn chưa chịu rời đi, nên lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Lạc Huyên lấy lại tinh thần, gật gật đầu nói:

- Vâng, chúng ta đi thôi.

- Lạc Huyên, cô có biết núi Kỳ Dương ở đâu không?

Diệp Mặc mặc dù không biết núi Kỳ Dương ở đâu, nhưng hắn tin rằng người biết đến núi Kỳ Dương rất nhiều, chỉ cần hỏi là được. Cũng giống như lúc đầu hắn không biết đến Thần Nông vậy, chỉ cần lên lên mạng tra một chút là biết ngay.

Lạc Huyên lắc lắc đầu, nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt kỳ quái:

- Em không biết, anh Diệp, lẽ nào anh muốn đi đến chỗ đó, anh cũng không biết sao? Em ở Thuần An hai năm rồi, mặc dù không đi ra ngoài nhiều, nhưng những ngọn núi nổi tiếng của Hoa Hạ em cũng đã từng nghe qua, thực sự là chưa từng nghe thấy có ngọn núi nào tên là Kỳ Dương cả,

hôm qua em còn tưởng rằng đó là một nơi em chưa từng đến.

Diệp Mặc giật mình, chắc là không phải bị Tư Hồng lừa đấy chứ, nhưng lúc đó lời nói và thái độ của Tư Hồng, không thể nào là đang lừa hắn cả. Bởi lúc đó anh ta muốn nói chuyện với em gái của hắn là Diệp Lăng mà, không ngờ lại không để ý đến việc hắn không biết núi Kỳ Dương, hắn còn nghĩ rằng một khi đã có tên của ngọn núi đó rồi, chỉ cần đi hỏi người khác thì chắc chắn có thể biết được ngọn núi đó ở đâu, giống như đi hỏi về Vô Lượng sơn vậy.

- Không sao, đợi lát nữa anh đi hỏi người khác thì sẽ biết thôi. Một khi đã tồn tại ẩn môn, thì chắc chắn là ngọn núi nổi tiếng, không thể có chuyện không có người biết được.

Mặc dù Lạc Huyên không biết nhưng Diệp Mặc cũng chỉ cho rằng vì Lạc Huyên chưa tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều thôi.

Nhưng những người mà Lạc Huyên và Diệp Mặc hỏi, thậm chí là cả lên mạng để tra, nhưng cũng không có người nào biết đến núi Kỳ Dương.

Lạc Huyên hơi nghi ngờ hỏi:

- Anh Diệp, có lẽ người đó đã lừa anh rồi cũng nên, em nghe nói đến rất nhiều ngọn núi nổi tiếng. Ngũ Nhạc, Võ Đang, Nga Mi vân vân, nhưng chưa hề nghe nói đến núi Kỳ Dương Diệp Mặc cũng không dám khẳng định nói:

- Anh nghĩ người đó không dám lừa anh đâu, nhưng từ những gì chúng ta hỏi và điều tra được, quả thực là không có ngọn núi nào là núi Kỳ Dương hết. Chuyện này đúng thật là ký quái.

Nếu như muốn biết núi Kỳ Dương ở đâu, Diệp Mặc cũng có thể đi Yến Kinh hỏi Đàm Giác và Loan Thanh Phong, nhưng Diệp Mặc không muốn làm như vậy. Hai người này chưa chắc đã muốn nói cho mình nghe, hơn nữa Diệp Mặc cũng không muốn gặp lại Đàm Giác. Cho dù Diệp Mặc không đi hỏi hai người đó, hắn nghĩ Trương Chi Hối chắc là sẽ biết về chuyện này,

đến lúc đó đi hỏi Trương Chi Hối là được rồi.

- Anh Diệp. Bây giờ anh định đi đâu?

Lạc Huyên nhìn thái độ của Diệp Mặc, thì biết là chuyện đi tìm núi Kỳ Dương không thành rồi.

- Anh muốn đi Ninh Hải một chuyến, sau đó sẽ đi tìm một người bạn cũ để hỏi xem rốt cuộc núi Kỳ Dương ở đâu.

Kế hoạch đổ bể rồi, trong lòng Diệp Mặc cũng có chút không thoải mái. Hắn thấy Tư Hồng cũng đã tự hủy huyệt Đan Điền của mình rồi, sao có thể dám lừa hắn chuyện này chứ?

Nếu chỉ là một mình, Diệp Mặc chắc chắn sẽ đạp kiếm bay thẳng đến Ninh Hải, nhưng bây giờ lại dẫn theo cả Lạc Huyên, giữa ban ngày ban mặt đạp kiếm bay đi như vậy e rằng hơi khoa trương. Hơn nữa với nguyên khí bây giờ của hắn mà dẫn theo Lạc Huyên cùng bay thì có hơi vất vả.

Mặc dù biết Diệp Mặc có thể đạp kiếm bay, nhưng Lạc Huyên cũng không hỏi Diệp Mặc tại sao phải đi máy bay đến Ninh Hải. Một khi Diệp Mặc đã chọn ngồi máy bay đi, thì chắc chắn là phải có nguyên nhân của nó.

Sân bay Thuần An tương đối nhỏ, nhưng lượng người đi lại ở đây lại tương đối lớn, hơn nữa bên ngoài sân bay cũng đã được mở rộng thêm.

Mặc dù lúc Diệp Mặc và Lạc Huyên đến sân bay Thuần An là vảo buổi sáng sớm, nhưng sân bay cũng không hề yên tĩnh vắng lặng, du khách đến càng ngày càng đông.

- Anh Diệp, anh nhìn cái gì vậy?

Lạc Huyên ở đằng sau Diệp Mặc, nhìn thấy Diệp Mặc vừa đến sân bay là đã chú ý ngay đến một phụ nữ trung niên đang ngồi ở sảnh sân bay đọc báo.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Lạc Huyên, em có nhìn thấy người phụ nữ ở gần cửa sổ đang chăm chú đọc báo đó không?

Lạc Mâu gật gật đầu - Nhìn thấy rồi, như vậy thì sao chứ anh Diệp.

- Em có thầy người này quen không?

Diệp Mặc lại tiếp tục hỏi.

Lạc Huyên kỳ quái lắc đầu - Em chưa từng gặp qua người này, hơn nữa cũng không có bất cứ cảm giác quen thuộc nào.

Nói như vậy nhưng Lạc Huyên vẫn cẩn thận quan sát người phụ nữ trung tuổi niên, chắc chắn là cô không quen chị ta. Diệp Mặc nói một cách chắc chắn. Bởi hắn có thể cảm nhận hơi thở từ trên người cô ta rất giống với hơi thở của Lạc Huyên. Chắc chắn bọn họ cùng tu luyện một loại võ công.

Lạc Huyên lộ ra vẻ khiếp sợ, còn chưa kịp nói câu gì, người phụ nữ trung niên đó đột nhiên quay đầu lại nhìn, nhìn dáng vẻ thì chắc là chị ta đã chú ý đến việc Lạc Huyên quan sát chị ta.

Trong cái khoảnh khắc chị ta nhìn thấy Lạc Huyên, ánh mắt đột nhiên lộ ra niềm vui bất ngờ. Nhưng ánh mắt ấy lập tức biến thành lo lắng. Tuy rằng sự biểu cảm của ánh mắt chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự quan sát của Diệp Mặc. Nên hắn càng khẳng định người phụ nữ này có mối quan hệ với Lạc Huyên.

Nhưng từ sau khi người phụ nữ này nhìn thấy Lạc Huyên. Chị ta lại lập tức quay đầu lại, rồi xoay người rời đi.

Lạc Huyên không kịp nói gì với Diệp Mặc, lập tức đi theo, bây giờ cô đã xác định được người phụ nữ này chính là đại sư tỷ Lạc Nguyệt của cô, cô có thể nhận ra được ánh mắt của đại sư tỷ.

Diệp Mặc lại không đi theo, hắn chú ý quan sát xung quanh, xác định không có người bám theo, lúc này mới đứng sang một bên chờ Lạc Huyên. Hắn chắc chắn rằng người phụ nữ đó chính là đại sư tỷ của Lạc Huyên, hơn nữa Lạc Huyên cũng đã nhận ra rồi. Nếu như là nhị sư tỷ của cô, thì nhất định cô sẽ hơi do dự một chút, thậm chí còn phải hỏi mình rồi mới dám đi theo.

Người phụ nữ đó đi đến một góc khuất nhỏ yên tĩnh, quan sát bốn phía xung quanh, sau đó đợi Lạc Huyên đến, Lạc Huyên vừa bước đến, đã lập tức kéo tay cô vội vàng hỏi:

- Lạc Huyên, em thật là quá to gan, không ngờ không hóa trang không gì hết mà lại dám xuất hiện ở sân bay như thế này, lẽ nào em không muốn sống nữa?

- Đại sư tỷ, đúng là chị rồi.

Lạc Huyên mừng rỡ kêu lên, ôm chầm lấy người phụ nữ này, mặc dù chị ấy không nói gì, nhưng trong lòng luôn lo lắng cho mình, bây giờ gặp được đại sư tỷ rồi, trong lòng đương nhiên là vô cùng vui mừng rồi.

Lạc Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm, chị ta vẫn luôn lo lắng cho Lạc Huyên, bây giờ có thể nhìn thấy Lạc Huyên cũng có thể thở phào nhẹ nhõm được ít nhiều. Nhưng chị ta lập tức dựng Lạc Huyên đứng thẳng dậy nói:

- Lạc Huyên, người đàn ông ở bên cạnh em là ai? Em nhất định không được giống như Lạc Phi đấy nhá, nếu như sư phụ biết được hai trong số ba người chúng ta đã thất thân, thì bà ấy sẽ đau lòng chết mất.

Lạc Huyên mặt đỏ bừng, lập tức nói:

- Đại sư tỷ, chị nói linh tinh gì vậy, anh Diệp không phải là loại người như chị nghĩ đâu, anh ấy rất tốt, hơn nữa anh ấy đã cứu em mấy lần, "Liên Sinh Đan" lần trước dùng để cứu chị cũng là của anh ấy cho đấy.

- Cậu ta là ai? Không ngờ lại có được loại đan dược quý giá đến như

vậy? Hơn nữa tại sao cậu ta lại cứu em, đàn ông mà xum xoe đối tốt với phụ nữ tuyệt đối không phải là chuyện gì hay ho, Lạc Huyên, em nhất định không được tin vào đàn ông.

Lạc Nguyệt lập tức cảnh báo.

- Đại sư tỷ, chị thật là, "Ní La Kinh" cũng là do anh Diệp tìm về giúp đấy, sao chị lại có thể nói anh ấy như vậy chứ. Mặc dù em không biết đàn ông có phải là thứ gì hay ho tốt đẹp không, nhưng anh Diệp chắc chắn là một người tốt.

Lạc Huyên lập tức lên tiếng phản đối lời của Lạc Nguyệt.

Lạc Nguyệt kinh ngạc nhìn Lạc Huyên, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Lạc Huyên từ trước đến giờ em chưa từng cãi lời chị bao giờ, bây giờ em lại vì cái anh Diệp gì đó mà lại dám cãi lời chị đến hai lần, anh Diệp gì đó của em thực sự tốt vậy sao?

Lạc Huyên hơi xấu hổ, vò vò tà áo, nói:

- Đại sư tỷ, em, em thật sự không biết phải nói với chị như thế nào. Nhưng dù sao thì em cũng vẫn tin anh ấy, anh ấy không phải là người xấu, hơn nữa người nhận ra chị lúc nãy cũng là anh Diệp.

- Cái gì? Vừa rồi không phải là em nhận ra chị sao? Không ngờ cậu ta lại có bản lĩnh như vậy, lẽ nào cậu ta đã từng gặp chị?

Lạc Nguyệt lập tức trở nên cảnh giác.

Bỗng nhiến giống như nghĩ ra điều gì đó, Lạc Nguyệt lại cảnh giác nói:

- Lạc Huyên, em nói anh Diệp đó của em giúp em tìm "Ní La Kinh"? Hơn nữa cậu ta còn nhận ra chị, buổi tối hôm đó người xuất hiện ở ngoài "Doanh Hoa Quan" có phải là cậu ta không? Lạc Huyên, em đúng là còn quá nhỏ. Nhất định không được tin lời của người lạ.

Càng nói vẻ mặt của Lạc Nguyệt càng trở nên nghiêm túc, chị ta càng nghĩ càng thấy giống, có lẽ gã họ Diệp đó đã theo dõi Lạc Huyên đến "Doanh Hoa Quan", sau đó giả làm Lạc Phi lấy trộm "Ní La Kinh" cuối cùng còn giả vở giả vịt ở cạnh Lạc Huyên, hoàn toàn là để lừa Lạc Huyên.

- Đại sư tỷ, chị đừng nghĩ lung tung, anh Diệp không phải là người như vậy đâu, đừng nói đến một quyển "Ní La Kinh" cho dù là một nghìn một vạn quyển "Ní La Kinh" thì cũng không có chút giá trị nào trong mắt anh Diệp đâu. Đại sư tỷ, em xin chị đừng gán những lời xấu xa cho anh Diệp, anh ấy thực sự là người tốt, là người đàn ông tốt nhất mà em gặp được.

Cuống quít lên, không ngờ Lạc Huyên lại dám nói như vậy với đại sư tỷ, nói xong dường như cô phát hiện ra là không đúng, khuôn mặt lại đỏ bừng bừng.

Tự tận đáy lòng mình Lạc Huyên không muốn giữa đại sư tỷ và anh Diệp có bất cứ hiểu làm gì, ngoài sư phụ ra thì đại sư tỷ là người mà cô kính trọng nhất, còn anh Diệp thì lại là người mà cô sùng bái nhất, hơn nữa còn cứu cô mấy lần, đối với cô tốt như vậy. Lại nói "Ní La Kinh" kia căn bản là anh Diệp không hề để ý tới, "Bồi Khí Đan" quý giá đến như vậy anh Diệp cũng còn có thể cho cô được, thì cần gì phải để ý đến một cuốn "Ní La Kinh"

Huống hồ, anh Diệp cũng đã nói "Ní La Kinh" bây giờ cũng không còn chút giá trị nào, giá trị thực sự nằm trong hai tờ giấy màu vàng đó, mà hai tờ giấy đó mình đã tặng cho anh ấy rồi, thì anh ấy còn hứng thú gì với "Ní La Kinh" nữa, nhưng lại không thể nói những lời này với đại sư tỷ được, lần đầu tiên khiến cho cô cảm thấy áy náy, đó chính là vì Diệp Mặc mà đi lừa đại sư tỷ của mình.

- Ay...

Lạc Nguyệt thở dài, nhưng cũng không nói gì, chị ta nhìn ra rồi, tiểu sư muội của mình đã sùng bái anh Diệp đó đến tận xương tủy rồi, chị ta có nói gì thì cũng uổng công thôi. Chỉ là từ tận trong đáy lòng chị ta vẫn luôn hi vọng người lấy trộm "Ní La Kinh" và người muốn chị ta và Lạc Huyên chết

là người khác chứ không muốn người đó là sư muội Lạc Phi của mình.

- Mấy ngày hôm nay em đều ở cùng với anh Diệp đó sao?

Lạc Nguyệt thuận miệng hỏi một câu, chị ta thấy sư muội của mình vẫn còn là một trinh nữ, điều này chứng tỏ bọn họ hẳn vẫn chưa làm những chuyện không nên làm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 332

Dấu Vết Biến Mất Rất Nhanh

Lạc Huyên nghĩ đến chuyện tối hôm qua mình và Diệp Mặc ở chung một phòng, bây giờ đại sư tỷ lại hỏi như vậy, khuôn mặt cô lập tức nhăn nhó, thậm chí còn có cảm giác nóng bừng bừng, vốn dĩ cô không nghĩ chuyện ở chung một phòng với Diệp Mặc có gì không ổn, hơn nữa Diệp Mặc cũng không nói gì. Chỉ là bây giờ đại sư tỷ hỏi như vậy, cô đột nhiên cảm thấy dường như có gì đó không ổn thật.

Lạc Nguyệt vừa nhìn là biết ngay, nếu như mình không gặp Lạc Huyên đúng lúc thì chuyện thất thân chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Mặc dù trong lòng không thích Diệp Mặc, nhưng chị ta vô cùng khâm phục thủ đoạn của Diệp Mặc, trong một thời gian ngắn, đã khiến cho Lạc Huyên khăng khăng một lòng một dạ với hắn như vậy. Chị ta khẳng định chắc chắn rằng Lạc Huyên quen Diệp Mặc ở chỗ ở mới.

Lạc Huyên nhìn vẻ mặt của sư tỷ, là biết sư tỷ lại hiểu nhầm cô nữa rồi, chỉ đành nói:

- Đại sư tỷ, những chuyện này để nói sau đi, anh Diệp vẫn còn đứng ở bên kia đợi em, chúng em đi trước đây.

- Lạc Huyên, em nói cho sư tỷ biết, nếu như không vô tình gặp chị, thì em định đi đâu?

Sắc mặt của Lạc Nguyệt trở nên vô cùng nghiêm túc.

Lạc Huyên trộm liếc nhìn khuôn mặt nghiêm túc của sư tỷ, trong lòng hơi lo lắng nói:

- Vốn dĩ anh Diệp định đi Ninh Hải, em định đi cùng anh ấy, sau đó, sau đó...

Suy nghĩ hồi lâu, Lạc Huyên cũng không thể nói ra chuyện sau đó sẽ đi giết người cùng với Diệp Mặc, chuyện này một khi nói ra thì chắc chắn sư tỷ sẽ nổi đóa lên mất.

- Được rồi, bây giờ không cần đi đâu hết, một khi chúng ta đã gặp nhau, em phải lập tức quay trở về với chị.

Lạc Nguyệt nói với Lạc Huyên bằng giọng vô cùng dứt khoát.

- Nhưng, nhưng...

Lạc Huyên do dự một lúc lâu, quay đầu nhìn về phía Diệp Mặc, rồi lại nói tiếp:

- Nhưng đại sư tỷ, em đã hứa với anh Diệp rồi, em nói sẽ đi cùng với anh ấy...

Lạc Nguyệt lập tức ngắt lời Lạc Huyên:

- Không được, Lạc Huyên em nhất định phải đi về với chị. Lần này xảy ra nhiều chuyện như vậy, hơn nữa Lạc Phi đã chạy theo tên Kỳ Ngọc Lâm đó rồi, nếu như em mà cũng xảy ra chuyện, thì sư phụ phải làm sao đây?

Lạc Huyên ngậm ngùi nói:

- Đại sư tỷ, anh Diệp bị người ta lừa một lần, anh ấy thất tình rồi. Nếu như bây giờ em lại không giữ lời hứa với anh ấy, anh ấy lại bị lừa lần nữa, cho nên, cho nên...

- Em còn nói là em không yêu, cậu ta thất tình thì có liên quan gì đến em? Cần em phải đến an ủi cậu ta sao? Một thời gian nữa em sẽ thay thế cô gái đã lừa cậu ta đúng không. Không cần phải cho nên nữa, cho nên bất cứ chuyện gì cũng không được. chúng ta nhất định phải quay về. Hơn nữa

không chỉ vì chuyện của cậu ta và em, còn liên quan đến "Ní La Kinh". Em có biết "Ní La Kinh" quan trọng với chúng ta như thế nào không? Bây giờ cuốn kinh đó đã thất truyền, chúng ta phải lập tức đưa thông tin đó về, để tránh nhiều người biết về chuyện này.

Lạc Nguyệt nói rất nghiêm túc.

- Đại sư tỷ, bây giờ chị chuẩn bị quay về sao?

Lạc Huyên nghe thấy Lạc Nguyệt nhắc đến sư môn, cũng không dám nói thêm điều gì.

Thấy Lạc Nguyệt gật đầu. Lạc Huyên yên lặng không nói. Qua một lúc lâu, cô mới cúi đầu thấp giọng nói:

- Vậy đại sư tỷ, em đi chào anh Diệp một tiếng.

- Ừ, em mau đi đi, chị đi mua vé máy bay.

Nói rồi Lạc Nguyệt cũng đi đến phòng bán vé luôn.

Diệp Mặc thấy hai người tỷ tê với nhau đến hai mươi ba mươi phút Lạc Huyên mới quay lại, đại khái cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

- Anh Diệp...

Lạc Mâu bước đến hơi khó mở lời, cô không biết phải nên nói với Diệp Mặc như thế nào, đã nói là Diệp Mặc làm gì thì cô sẽ làm thế, bây giờ lại nuốt lời trắng trợn như thế này.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra đã có chuyện gì xảy ra với cô, liền cười cười nói:

- Có phải đại sư tỷ của em muốn cô quay về?

- Vâng, nhưng em đã hứa với anh Diệp rồi, phải cùng anh đi đây đi đó.

Giọng Lạc Huyên có chút áy náy.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Vậy em mau về đi, bản lĩnh của anh không phải em không biết, sau này có duyên, thì chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Nhưng, nhưng...

Lạc Huyên nói mấy chứ nhưng, nhưng lại không có bất cứ nội dung gì, cô thật lòng muốn đi chu du năm châu bốn bể với Diệp Mặc. Nếu bây giờ quay về chắc sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa rồi, còn nữa khi ở bên cạnh Diệp Mặc cô cảm thấy rất thoải mái, hơn nữa lúc muốn làm chuyện gì đó, đều rất thuận lợi, giống như việc tìm "Ní La Kinh" vậy, đã tìm hai năm rồi, Diệp Mặc vừa xuất hiện là có thể giải quyết vấn đề đó của cô luôn.

Diệp Mặc cảm thấy Lạc Huyên không nỡ rời xa hắn, hắn nhớ tới Diệp Lăng và Đường Bắc Vi, vô thức giơ tay ra xoa xoa đầu Lạc Huyên, mặt Lạc Huyên ửng đỏ, cô không ngờ Diệp Mặc đột nhiên lại có hành động này, nhưng cô cũng không dám động đậy, trong lòng cảm thấy hơi vui vui.

- Không cần phải nhưng nữa, quay về với đại sư tỷ của em đi, đại sư tỷ em làm không sai, chuyện của "Ní La Kinh" rất quan trọng đối với môn phái của em, sau khi quay về phải chăm chỉ luyện tập đấy.

Diệp Mặc cũng cảm thấy thích Lạc Huyên vừa thông minh hơn nữa lại rất trong sáng này.

Nhớ tới bộ dạng lúc đầu căng thẳng leo lên tầng chín bắt quỷ của cô, còn cái vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi khi nhận được "Hồi Khí Hoàn" của cô. Thậm chí nói cô đã đồng ý với mình, rồi sau đó nhắm mắt cùng mình nhảy xuống dưới, trong lòng cảm thấy có chút mất mát.

- Anh Diệp, anh nói xem em còn có thể gặp lại anh được không?

Lạc Huyên nhìn thấy bộ dạng buồn bã của Diệp Mặc, đột nhiên nhớ đến

vẻ mặt cô đơn của Diệp Mặc tối hôm qua, trong lòng cảm thấy áy náy, suýt nữa thì nói, chi bằng em ở lại cùng đi với anh. Mặc dù biết lần này chia tay với anh Diệp thì sẽ khó có ngày gặp lại, nhưng cô vẫn kìm nén được.

Diệp Mặc đã lấy lại được tinh thần, vẻ mặt đã tự nhiên hơn, hắn lấy ra viên "Bồi Khí Đan" cuối cùng cùng với mấy chục bùa hỏa cầu phù, đưa cho Lạc Huyên nói:

- Mấy thứ này cũng không có tác dụng gì nhiều đối với anh, em giữ lại mà dùng, còn mấy lá bùa này nữa, là do anh làm, nếu như lúc gặp đối thủ, thì ném vào người chúng, rồi nói "lâm" là được.

Lạc Huyên nhận mấy thứ đồ mà Diệp Mặc đưa cho, có phần hơi lúng túng nói:

- Anh Diệp, đan dược này em không cần đâu, nó quá quý giá.

- Cầm lấy đi, bất cứ khi nào cần anh cũng có thể chế ra được mà, còn về chuyện sau này có còn gặp được nhau không thì cũng không quan trọng, nếu như chuyện của anh giải quyết xong, có lẽ anh sẽ vào một chuyến, đại sư tỷ của em đến rồi, anh đi đây.

Diệp Mặc nói xong quay người bước đi, hắn biết đại sư tỷ của Lạc Huyên vẫn còn hoài nghi hắn, cho nên hắn cũng không muốn gặp chị ta.

Lạc Huyên bỗng kêu lên:

- Anh Diệp, anh chờ một chút.

Lạc Huyên cẩn thận lấy từ trong túi áo ra một chiếc bình ngọc nhỏ đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Anh Diệp, trong này chỉ có ba viên "Hồi Khí Hoàn" anh hãy cầm lấy.

Diệp Mặc nhận chiếc bình ngọc, thì ra đấy là "Hồi Khí Hoàn" bây giờ hắn mới thực sự hiểu rõ Lạc Huyên.

Nhìn thấy Diệp Mặc biến mất trong tầm mắt, lần đầu tiên Lạc Huyên mới có cảm giác buồn phiền như vậy, trong lòng có một cảm giác mất mát gì đó khó diễn tả được thành lời, cô biết, Diệp Mặc căn bản là không thể nào vào được thế giới nhỏ.

- Lạc Huyên, em thích cậu ta sao?

Lạc Nguyệt đã đứng ở bên cạnh Lạc Huyên, nhìn thấy bóng lưng Diệp Mặc biến mất, rồi hỏi câu đó.

Lạc Huyên đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng dấu những thứ Diệp Mặc đưa cho vào trong túi áo, mặt đỏ bừng nói:

- Sư tỷ, chị nói linh tinh gì vậy, anh Diệp có người yêu rồi, hơn nữa chúng ta là những người tu đạo mà...

Một lát sau, Lạc Huyên dường như là đang hỏi sư tỷ, lại dường như là đang tự nói với mình.

- Chúng mình còn có thể gặp nhau được nữa không?

Lạc Nguyệt khẽ mỉm cười - Lạc Huyên đến "Hồi Khí Hoàn" quý giá nhất của em em cũng đem tặng người ta rồi, lại còn nói là không thích? Có lẽ thứ quý giá nhất không phải là "Hồi Khí Hoàn" đúng không, chắc là chiếc bình ngọc đó, đến chiếc bình ngọc em cũng đem tặng rồi còn đâu.

- Sư tỷ, chị trông thấy rồi sao?

Lạc Huyên đỏ mặt, cảm giác lưu luyến và nhớ thương lại càng tăng lên.

Lạc Nguyệt thở dài nói:

- Đi thôi Lạc Huyên, chúng ta và cậu ta không ở cùng một thế giới. Em nói đúng, sau này sẽ không còn gặp lại nhau nữa, cho dù cậu ta có là người của ngoại ẩn môn, thì sau này cũng sẽ không gặp nhau được, có những chuyện không nên nghĩ đến, nghĩ nhiều thì sẽ đau đầu hại người. Còn nữa,

những thứ cậu ta tặng em, khi nào về đến nơi thì em không được để cho sư phụ nhìn thấy, sư phụ mà thấy sẽ rất thất vọng đấy.

- Vâng, em biết rồi, sư tỷ...

Lạc Huyên cúi đầu thấp giọng, đến ngay cả chính bản thân mình cũng nghe không rõ.

Cô biết, Diệp Mặc cho dù có biết cửa vào thì cũng không thể nào vào được thế giới nhỏ, cho dù anh ấy có bản lĩnh hơn bây giờ đi chăng nữa. Một khi mình đã vào rồi, thì sau này không có cách nào ra được, cho dù cô có thể ra được lần nữa, thì cũng là chuyện của năm mươi năm sau rồi, năm mươi năm, một người thì có thể sống được bao nhiêu cái năm mươi năm đây?

Tiếng gầm rú của động cơ máy bay vang lên, một chiếc máy bay chở khách màu trắng ngà nhanh trong biến mất trong biển mây trắng. Lạc Huyên không ngờ không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa, nước mắt cô rơi lã chã trên nền đá cẩm thạch trơn bóng, để lại trên đó hình dạng những bông hoa mai không trọn vẹn, rồi những dấu vết đó lại biến mất trong chớp mắt.

Lạc Nguyệt lại thở dài, lôi tay Lạc Huyên nói:

- Em và cậu ta giống như nước mắt rơi trên nền đá cẩm thạch này, sẽ biến mất rất nhanh thôi, chúng ta đi thôi, Lạc Huyên.

...

Diệp Mặc nhìn Lạc Huyên và sư tỷ của cô lên máy bay, xác nhận là không có cao thủ bám theo, lúc này mới xoay người rời khỏi sân bay Thuần An.

Nửa giờ sau, Diệp Mặc xuất hiện tại Ninh Hải, hắn thu hồi phi kiếm, gọi một chiếc taxi, về tới căn nhà nhỏ mà Ninh Khinh Tuyết đã mua.

Đứng ở cổng, Diệp Mặc không ngờ lại cảm thấy vô cùng vắng vẻ, hắn

dùng thần thức quét một lượt, thấy Hứa Vi không có ở đây, Hứa Vi chuyển đi rồi sao? Phòng của Hứa Vi trống không, quần áo và đồ dùng hàng ngày cũng không có, xem ra thực sự là cô ấy đã chuyển đi rồi.

Diệp Mặc hơi thất thần đẩy cửa vào bên trong, bước vào. Trong sân có rất nhiều lá rụng, hiển nhiên là đã lâu rồi không được ai quét dọn. Trong khóm hoa chỉ còn duy nhất một cây "Ngân Tâm Thảo" còn sống, nhưng lá đã héo úa hết cả, cho thấy nó cũng đã lâu rồi không được ai chăm sóc.

Diệp Mặc im lặng bước đến bên cạnh bồn hoa, nhẹ nhàng chạm vào "Ngân Tâm Thảo" cái cây đó dường như có cảm giác, giống như có tinh thần vậy.

Diệp Mặc lấy một bình nước tưới xung quanh cho "Ngân Tâm Thảo" nước ngấm vào bồn hoa rất nhanh, còn "Ngân Tâm Thảo" dường như không chịu nổi, uể oải đón nhận.

Lúc này bên ngoài sân truyền đến một giọng nói - Ai về rồi vậy, tôi có thể vào được không?

Diệp Mặc lập tức dùng thần thức quét ra bên ngoài, có chút ngạc nhiên, sao cô lại đến? Sao lại trùng hợp vậy, vừa hay đúng lúc mình quay về?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 333

Dấu Hiệu Thần Thức

Diệp Mặc vốn ngồi trên khóm hoa, lúc này đã đứng lên, nhìn cô gái đẩy cửa sân đi vào hỏi:

- Tĩnh Văn, sao cô cũng tới? Tôi cũng mới vừa về tới Tô Tĩnh Văn so với một năm trước rõ ràng tiều tụy hơn rất nhiều, cô phát hiện trong sân không ngờ là Diệp Mặc, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, kinh ngạc.

- Diệp Mặc, không ngờ là anh? Tôi còn tưởng là Hứa Vi về.

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Tĩnh Văn, đã lâu không gặp, dạo này cô sống có vẻ không tốt lắm nhỉ, đúng rồi, Hứa Vi dọn đi rồi à?

Tô Tĩnh Văn nghe xong nửa câu đầu của Diệp Mặc, sắc mặt liền ảm đạm, nhưng nghe đến Diệp Mặc hỏi tung tích Hứa Vi, lập tức đáp:

- Đúng, Hứa Vi đã đi lâu rồi, tôi mỗi lần đi qua đây, lúc nào cũng nghĩ anh hay Khinh Tuyết sẽ trở về. Hôm nay tôi thấy cửa sân hình như bị mở nên vội chạy đến xem một chút, không ngờ anh thật sự đã trở lại, tôi còn tưởng mình đang nằm mơ.

Nghe đến Khinh Tuyết, vẻ mặt Diệp Mặc cũng buồn bã, một lát sau mới hỏi:

- Tĩnh Văn, sau đó cô có gặp Khinh Tuyết không? Cô ấy có đến đây không?

Tuy biết rõ rằng Ninh Khinh Tuyết có lẽ sẽ không đến nơi này, nhưng Diệp Mặc vẫn không kìm nổi phải hỏi. Hắn sở dĩ không đi Tuyên Giang trước mà về Ninh Hải, chính là vì sâu trong lòng hắn mong rằng Khinh Tuyết đã trở lại. Nhưng sự thật là Ninh Khinh Tuyết vẫn chưa về, hơn nữa, chỗ cỏ Ngân Tâm cô ấy chăm sốc đều đã chết hết.

Trong mắt Tô Tĩnh Văn có một tia thất vọng, lúc nãy Diệp Mặc hỏi cô gần đây sống có vẻ không tốt, trong thâm tâm cô có chút vui mừng vì được quan tâm. Chỉ có điều Diệp Mặc nháy mắt đã hỏi đến Hứa Vi và Ninh Khinh Tuyết, dường như cô ở đây chỉ để truyền tin tức.

Tuy nhiên rất nhanh chóng, Tô Tĩnh Văn đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, cô và Diệp Mặc vốn chỉ là bạn bè bình thường, hơn nữa Diệp Mặc còn cứu mạng cô và mẹ cô, có thể nói Diệp Mặc chính là ân nhân cứu mạng của cả hai mẹ con cô.

Giờ Diệp Mặc hỏi thăm Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn mặc dù hơi buồn, nhưng vẫn lập tức trả lời:

- Khinh Tuyết lần trước bị thương trên đường dành cho người đi bộ ở Ninh Hải, đã trở về Du Châu, sau đó cũng không trở lại, tôi gọi điện thoại cho Mộ Mai nói muốn đi thăm Khinh Tuyết, Mộ Mai nói cho tôi biết Khinh Tuyết dường như đã mất đi một phần ký ức, nhưng mẹ của Khinh Tuyết lại không muốn cô ấy nhớ lại những gì đã quên, cho nên, cho nên…

Tuy rằng Tô Tĩnh Văn không nói là lý do gì, nhưng Diệp Mặc đã đoán được. Hẳn là mẹ của Ninh Khinh Tuyết sợ cô và Tô Tĩnh Văn gặp mặt xong sẽ làm cô nhớ lại những việc ở Ninh Hải, cho nên mẹ cô ấy chủ động cự tuyệt hết những người Ninh Khinh Tuyết quen ở Ninh Hải đến thăm cô.

Tô Tĩnh Văn đối với việc của Ninh Khinh Tuyết cũng không phải là không biết gì, Lý Mộ Mai đã nói với cô. Hẳn là Ninh Khinh Tuyết sau khi trải qua sự tình lần trước, đã quên hầu hết chuyện trong khoảng thời gian sống cùng với Diệp Mặc. Thấy ánh mắt thất vọng của Diệp Mặc, trong lòng Tô Tĩnh Văn than thầm. Cái người từng là học sinh trong mắt mình, giờ đã

trở thành một người đàn ông, lại là một người đàn ông đang buồn khổ vì tình.

Trong khoảnh khắc Tô Tĩnh Văn cảm thấy ánh mắt mất mát của Diệp Mặc, không ngờ từ đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác, chính là tình yêu của Ninh Khinh Tuyết dành cho Diệp Mặc cũng không sâu đậm như mình tưởng tượng, nếu quả thật là sâu đậm, cho dù cô ấy mất đi ký ức, cũng sẽ không quên hết những việc lúc ở bên Diệp Mặc. Cho dù là một chút ấn tượng cũng nên phải có chứ.

Diệp Mặc chợt nhớ ra từ lúc Tô Tĩnh Văn đến đến giờ, hắn cũng không hỏi Tô Tĩnh Văn chuyện gì, dù sao nơi này hắn một nửa cũng là chủ, như vậy thì thật vô lễ.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc vội vàng nói:

- Tĩnh Văn, tôi vừa mới trở về, trong nhà hơi lộn xộn, cô đến tìm tôi có chuyện gì không?

- Ồ, Diệp Mặc, anh có rảnh không?

Tô Tĩnh Văn hồi phục tinh thần, vội vàng hỏi lại.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Ừ, tôi rảnh.

Tô Tĩnh Văn lập tức nói:

- Tôi muốn mời anh đi ăn một bữa cơm, được chứ?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Tất nhiên là được, nếu không phải trên người tôi không có nhiều tiền, lần này chắc chắn đã mời cô rồi, cô đã mời tôi ăn một lần rồi mà.

Sắc mặt Tô Tĩnh Văn lập tức sáng lên:

- Đi thôi, xe của tôi ở bên ngoài.

Diệp Mặc nghe xong những lời này của Tô Tĩnh Văn, lập tức hiểu được, Tô Tĩnh Văn không phải là đi ngang qua, mà là cố tình đến đây, cũng không phải là lần đầu tiên, không chừng mỗi ngày cô ấy đều đến đây một lần.

Trong xe của Tô Tĩnh Văn có một mùi hương nhè nhẹ, giống như mùi trên người cô, có vẻ cô rất thích loại mùi này.

Diệp Mặc vừa mới lên xe, đóng cửa xe, Tô Tĩnh Văn liền quay đầu lại hỏi:

- Diệp Mặc, hay là chúng ta đi Tây Hồ nhân gia, thế nào?

Diệp Mặc cũng lập tức nhớ lại chị Phương tao nhã, đẫy đà, còn có những món ăn giá tiền giống nhau, lại nhớ tới lúc lần đầu tiên đi ăn cơm cùng Tĩnh Văn.

- Ừ, tôi rất thích trà chị Phương pha, đi tới đó đi.

Diệp Mặc gật đầu đồng ý.

Tô Tĩnh Văn vừa mới khởi động xe, điện thoại di động của cô lại vang lên, Tô Tĩnh Văn cầm lấy điện thoại, nhìn vào số điện trên màn hình rồi cau mày cúp máy.

Nhưng cô thật phí công, điện thoại lại vang lên lần nữa. Diệp Mặc lại nói tiếp:

- Tĩnh Văn, chúng ta đổi vị trí, cô ngồi chỗ tôi, tôi lái xe.

- Ừ.

Tô Tĩnh Văn dừng xe lại, đổi chỗ ngồi cho Diệp Mặc. Lúc cái mông đầy đặn của Tô Tĩnh Văn lướt qua phía trước Diệp Mặc, khiến cho Diệp Mặc suýt nữa thì có phản ứng lại, may mà thời gian rất ngắn ngủi.

Diệp Mặc có chút xấu hổ, hắn phát hiện bản thân không có năng lực khắc chế những loại chuyện này như mình tưởng tượng. Hắn thậm chí lại nhớ đến khe ngực trắng muốt của Ninh Khinh Tuyết lúc trước ở vách núi Thần Nông.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, đem những thứ ngổn ngang gạt đi, chuyên tâm lái xe.

Tuy giả vờ không có chuyện gì, nhưng Tô Tĩnh Văn đã đỏ bừng mặt. Cô thật không ngờ, xe của mình để Diệp Mặc lái, mới rồi lại còn để hắn ta hơi "lợi dụng" mình.

Gạt chuyện này qua một bên, Tô Tĩnh Văn nhấc điện thoại nói:

- Anh họ, anh tìm em có việc gì vậy? À, em đang ở ngoài với bạn, không có thời gian qua đó đâu, anh đi đi… Buổi tối, em xin lỗi, buổi tối cũng không có thời gian, anh họ, em gác máy đây…

Nhìn Tô Tĩnh Văn cúp máy, Diệp Mặc cũng không định hỏi cô chuyện gì. Nếu Tô Tĩnh Văn có chuyện, cô ấy sẽ tự động nói, cho dù không nói, hắn cũng không cần phải chủ động hỏi.

Trong xe hơi trầm xuống, dường như cảm thấy hơi nặng nề, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên nói:

- Diệp Mặc, anh chính là đại sư đã bán cho tôi lá bùa kia đúng không? Cảm ơn anh đã cứu mẹ tôi, cũng đã cứu tôi.

Diệp Mặc cũng đoán được Tô Tĩnh Văn đã nhận ra hắn, gật gật đầu không phủ nhận.

Tuy rằng biết rõ Diệp Mặc là người bán bùa cho cô, nhưng lúc này giáp mặt hắn thừa nhận, Tô Tĩnh Văn vẫn rất kích động.

- Đúng là anh rồi, thật cảm ơn anh, Diệp Mặc, còn phải cảm ơn anh lần trước tặng tôi chiếc vòng tay.

Diệp Mặc lúc này mới phát hiện trên tay Tô Tĩnh Văn là chiếc vòng tay kia, nhìn rất thô ráp. Hơn nữa, mặt trên chỉ còn 2 viên ngọc, lần trước Diệp Mặc cũng thấy Ninh Khinh Tuyết có 3 viên ngọc, chắc hẳn là Tô Tĩnh Văn đưa. Diệp Mặc lập tức nhớ tới lần trước hắn bảo Ninh Khinh Tuyết mang chiếc vòng tay đến, liền hỏi:

- Tĩnh Văn, lần trước tôi bảo Ninh Khinh Tuyết mang đến cho cô một chuỗi vòng, sao cô không đeo lên tay?

Diệp Mặc kỳ quái là vì chuỗi vòng mang đến sau cao cấp hơn so với chuỗi vòng này, sao Tô Tĩnh Văn lại đeo chiếc kém hơn, cất chiếc tốt hơn đi? Tô Tĩnh Văn chần chừ một lát mới nói:

- À, vì tôi thích chiếc vòng này, chiếc kia là anh tặng à? Về tôi sẽ đeo lên tay kia.

Diệp Mặc gật gật đầu, không nói gì nữa, Tô Tĩnh Văn thích chuỗi vòng nào là việc của cô ấy.

- Anh trở về rồi sẽ ở Ninh Hải sao?

Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc hình như có tâm sự gì, chủ động lên tiếng hỏi. Cô biết Diệp Mặc chắc chắn không nhận ra ý cô trong câu nói vừa rồi, chỉ có điều cô cũng không muốn giải thích.

- Không, tôi tìm một người bạn, hỏi một chút xem núi Kỳ Dương ở đâu, đến Ninh Hải chỉ là tiện đường thôi.

Diệp Mặc nói thật thà, hắn đến Ninh Hải tuy không phải là thuận đường, mà là muốn đi xem Ninh Khinh Tuyết có quay lại không.

- Núi Kỳ Dương?

Tô Tĩnh Văn có chút kỳ quái lặp lại.

Thấy vẻ mặt và giọng điệu của Tô Tĩnh Văn có chút kỳ quái, Diệp Mặc

lập tức liền hỏi:

- Tĩnh Văn, cô đã nghe qua núi Kỳ Dương chưa?

Tô Tĩnh Văn vội lắc đầu nói:

- Không, tôi không biết núi Kỳ Dương, chỉ là tuần trước tôi thấy trên mạng có một album ảnh, có người lúc đi núi Côn Lôn, nhặt được một tấm biển đen sì, trên mặt trên tấm biển đều là chữ phồn thể, trong đó có hai chữ "Kỳ Dương".

Diệp Mặc giật mình, vội hỏi:

- Chỉ có hai chữ này sao?

Tô Tĩnh Văn lắc đầu đáp:

- Không, một mặt là bốn chữ "vách đá Kỳ Dương", mặt kia là "Hợp lưu thiên hà".

Hóa ra ở một dải vùng núi Côn Lôn, xem ra vẫn nên đi hỏi Trương Chi Hối. Chớp mắt, đã đến "Tây hồ nhân gia", Diệp Mặc bỗng nhiên quay đầu xe, đuổi theo một chiếc Audi đen. Hắn không ngờ trong chiếc Audi đen đó, trên người một gã thanh niên cường tráng, lại cảm nhận được dấu hiệu thần thức của hắn. Dấu hiệu này là lúc đầu hắn để lại trên con sâu độc, sâu độc kia vốn ở trên người Trần Thanh, không ngờ nhanh như vậy đã lại cảm nhận được.

Tô Tĩnh Văn vội nói:

- Diệp Mặc, Tây hồ nhân gia không phải hướng này.

Diệp Mặc lúc này mới nhớ tới Tô Tĩnh Văn còn ở trên xe, hơi áy náy nói:

- Rất xin lỗi, Tĩnh Văn, vừa rồi tôi thấy một người rất quan trọng, quên mất đây là xe của cô. Hay là tôi xuống xe trước, đợi xong việc tôi sẽ đến mời

cô đi ăn.

Tô Tĩnh Văn dù không vui vẻ lắm, nhưng vẫn nói:

- Sao lại phải xuống xe? Tôi không thể đi cùng anh sao?

- Được rồi, nhưng đây chỉ là việc riêng của tôi thôi, tôi sợ làm ảnh hưởng đến cô.

Lúc nói chuyện, Diệp Mặc thấy chiếc xe kia dừng lại ở cổng một quán rượu tên là "Vị Tiên"

Bởi vì bình thường, đi vào trong một quán rượu giải trí để làm gì, ai trong lòng cũng rõ, có rất ít người đến uống rượu chân chính, cho nên Diệp Mặc mang theo Tô Tĩnh Văn cũng có chút e dè.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 334

Sự Ác Độc Của "Địa Sát"

Đợi chút đã Diệp Mặc, những người muốn vào đây hình như đều cần một tấm thẻ hội viên, chúng ta không có thì làm sao vào được?

Tô Tĩnh Văn thận trọng, cô đi theo Diệp Mặc đến cổng thì phát hiện ra những người vào Vị Tiên đều có một tấm thẻ hội viên.

Diệp Mặc quay đầu lại cười cười nói:

-Không có gì, tôi có mà.

Nói xong không biết từ đâu rút ra một tấm thẻ hội viên giống y như của người đằng trước.

Tô Tĩnh Văn sắc mặt thay đổi, dường như nghĩ tới điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói ra, chỉ gật gật đầu.

Quả nhiên lúc Diệp Mặc đưa ra chiếc thẻ hội viên, người gác cổng cũng không ngăn cản, mà xoay người dẫn hai người vào.

-Vào phòng 207

Thần thức của Diệp Mặc sớm đã phát hiện ra người muốn tìm đã vào phòng 205, thậm chí còn dẫn theo hai cô gái vào cùng, mà phòng 205 cách vách với 207, vẫn còn trống.

Hai người đi vào phòng, Diệp Mặc đuổi nhân viên phục vụ ra, rồi treo tấm biển xin đừng làm phiền trước cửa.

Thấy Diệp Mặc đóng cửa phòng, tim Tô Tĩnh Văn không kiểu sao bắt

đầu đập nhanh hơn, những người bình thường tới đây để làm gì, Tô Tĩnh Văn đương nhiên là biết. Thậm chí cô mới lúc nãy còn nghe thấy tiếng rên rỉ mơ hồ ở trước cửa một căn phòng, Diệp Mặc không phải nói phải theo dõi một người sao? Sao lại mang theo mình đến nơi này?

Hơn nữa trong phòng tràn đầy không khí mờ ám, cho dù là ở cùng với Diệp Mặc cũng làm cho Tô Tĩnh Văn thấy đứng ngồi không yên.

Diệp Mặc đóng cửa phòng, thần thức lập tức quét qua tình hình đối diện, nhưng không thể nghe thấy âm thanh gì. Hắn đang chuẩn bị cho truyền âm thanh vào trong phòng thì quay đầu lại nhìn thấy Tô Tĩnh Văn có chút căng thẳng, lập tức hiểu ra vì sao cô phải lo lắng như vậy.

Chỉ có điều nếu một mình hắn đi vào phòng đóng cửa lại thì sẽ có người nghi ngờ, nếu tìm một người không quen đi vào, việc hắn cần phải làm lại không thể cho người ngoài biết. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc rất xin lỗi Tô Tĩnh Văn, nói:

-Rất xin lỗi cô, Tĩnh Văn, hôm nay làm cô thiệt thòi rồi. Chỉ là người hôm nay tôi phải theo dõi rất quan trọng, cho nên tôi muốn biết mấy người bọn họ đến Ninh Hải rốt cuộc là muốn làm gì.

Tô Tĩnh Văn vẻ mặt giãn ra chút, gỡ chút tóc rối, cười cười nói:

-Không sao, tôi dù sao cũng không có vấn đề gì…

Nói xong, chần chừ một lát lâu, cô mới quyết định hỏi:

-Diệp Mặc, trước kia anh hay đến đây à?

Diệp Mặc hơi sửng sốt, lập tức trả lời:

-Không đâu, hôm nay là lần đầu tiên tôi đến đây, sao thế?

Mắt Tô Tĩnh Văn sáng rực lên, lập tức lại hỏi:

-Nhưng làm sao anh lại có thẻ VIP vào cửa? Tôi có thấy anh đi làm thẻ

đâu?

Diệp Mặc bỗng hiểu được ý Tô Tĩnh Văn, chắc chắn cô không thích nơi này lắm, cho là mình hay đến đây, cô cũng có chút không thoải mái, dù sao mình cũng là bạn cô ấy. Diệp Mặc nói:

-Vừa nãy lúc chúng ta vào, không phải có hai người vừa vặn đi ra sao, tấm thẻ đó là lúc họ đi qua sát tôi, tôi tiện tay mượn dùng nhờ thôi.

Hóa ra là thế, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên thở phào, nhưng trong lòng cũng hơi hoảng sợ, Diệp Mặc mới cùng cô đến đây, một chút dừng nghỉ cũng không có, không ngờ có thể trộm được thẻ VIP của người khác, thật là không thể tin nổi. Chỉ là đi sát qua người, cái sát qua người này thời gian ngắn ngủi bao nhiêu? Quả thực chỉ bằng một hơi thở mà thôi.

Nhưng nghĩ đến thân phận đại sư của Diệp Mặc, trong lòng lập tức cho là chuyện bình thường. Một tia không thoải mái trong lòng cô chợt biến mất, nhưng cô lập tức nghĩ đến việc Diệp Mặc có thường đến đây hay không, tại sao lại khiến mình không vui?

Lúc Tô Tĩnh Văn nhìn Diệp Mặc, hắn đã đứng ngay góc tường, cầm trong tay thanh đoản đao, thanh đao xuyên vào tường giống như cắt đậu hũ, chỉ một lát sau, âm thanh phía phòng bên kia truyền tới.

Chỉ có điều âm thanh kia không phải tiếng nói chuyện bình thường, mà dường như là tiếng động của hai nam hai nữ đang vật lộn kịch liệt. Tiếng thở dốc và rên rỉ truyền tới, Tô Tĩnh Văn nghe thấy đỏ mặt tía tai, thậm chí cổ cô cũng chuyển thành màu đỏ. Cô nhìn thoáng qua Diệp Mặc, thấy hắn đang nghe chăm chú, không hề bị chút ảnh hưởng nào, trong lòng cô nhất thời run lên, chẳng lẽ Diệp Mặc thích nghe mấy tiếng rên rỉ này?

Nhưng nhìn vẻ mặt Diệp Mặc nghiêm túc, cô biết hắn chắc chắn không thích nghe những âm thanh này, chắc chắn là hắn có việc khác.

Diệp Mặc quả thực đang chú ý tới hai gã đàn ông mới vào, một người

trong đó chắc chắn có dấu hiệu thần thức sâu độc. Nhưng Diệp Mặc cũng không hiểu vì sao hai gã này vừa tiến vào đã tìm đàn bà. Hơn nữa lại chẳng nói năng gì, lại làm việc hăng say như vậy. Nếu không phải thần thức của hắn có trên người một trong hai người kia, hắn còn cho là mình đã theo dõi nhầm người.

Quả nhiên mấy phút sau, cuộc chiến đấu của hai người chấm dứt, lập tức đứng lên đuổi hai người phụ nữ kia đi, lúc này họ mới mặc quần áo, cầm mấy chai bia bắt đầu nốc.

Diệp Mặc bỗng nhiên thấy một mùi hương nhẹ nhẹ, lúc này hắn mới nhớ tới Tô Tĩnh Văn. Nghĩ đến âm thanh lúc nãy, hắn bỗng thấy hơi có lỗi, đáng ra nên làm thông âm thanh truyền đến đây muộn hơn một chút.

-Rất xin lỗi, Tĩnh Văn, tôi lúc nãy thật không ngờ…

Diệp Mặc xấu hổ nói.

Tô Tĩnh Văn đỏ mặt trừng mắt nhìn Diệp Mặc, sóng mắt lưu động, không ngờ cũng không nói là không có vấn đề gì, xem ra cô cũng thật sự có chút tức giận.

Thấy bộ dạng Diệp Mặc khó xử, Tô Tĩnh Văn thu lại ánh mắt, rồi mới lên tiếng:

-Chỉ lần này thôi đấy, lần sau sẽ không có việc này nữa, lần sau tôi chắc chắn không tha thứ cho anh.

Diệp Mặc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lần sau chắc chắn sẽ không đi cùng cô, lúc này chỉ là trùng hợp mà thôi.

-Tôi biết anh chắc chắn không phải muốn nghe cái kia, rốt cục anh muốn nghe cái gì?

Tô Tĩnh Văn đến bên người Diệp Mặc, khiến hắn nghĩ tới cặp mông mềm mại của cô lúc ở trên xe, hơn nữa lại thêm cảnh tượng lúc nãy thần

thức của hắn thấy, trong lòng không khỏi bị rung động.

Dường như cảm nhận được ánh mắt bất thường của Diệp Mặc, và độ nóng trên người hắn, Tô Tĩnh Văn lập tức trừng mắt:

-Không được nghĩ lung tung, nếu nghĩ lung tung thì nghĩ về Khinh Tuyết của anh đi, không được nghĩ về tôi.

Nghe thấy Khinh Tuyết, trong lòng Diệp Mặc chợt lạnh, cảm giác khô nóng lúc nãy lập tức biến mất, thậm chí ánh mắt cũng ảm đạm hẳn.

Tô Tĩnh Văn nói xong cũng hối hận, tại sao phải nhắc tới Ninh Khinh Tuyết? Ánh mắt và vẻ mặt thay đổi của Diệp Mặc không thoát khỏi sự quan sát của Tô Tĩnh Văn, cô phát hiện hắn đã bình tĩnh và hờ hững, cái ánh mắt nóng như lửa khác thường lúc trước đã biến mất tăm mất tích.

-Rất xin lỗi, tôi không cố ý.

Trong lòng Tô Tĩnh Văn hơi hối hận vì lời nói lúc trước, lại chen tới bên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Không vấn đề gì, lúc nãy tôi hơi thất thần, cảm ơn cô nhắc nhở tôi.

Tuy rằng Diệp Mặc đã bình tĩnh lại, nhưng Tô Tĩnh Văn chen đến bên người hắn, cảm nhận thấy sự căng cứng và hơi thở tươi mát trên người Diệp Mặc, không ngờ cô lại giống Diệp Mặc lúc nãy, có chút mất phương hướng, cô đã quên mất mình càng ngày càng tới gần Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua Tô Tĩnh Văn, biết cô áy náy vì lời nói lúc nãy, nhưng lúc này hắn đã không quá để ý nữa.

Hai người trong phòng bên cạnh, một người trong đó là Độc Nhãn Long, tuy rằng hai con mắt của y thoạt nhìn rất bình thường, nhưng thần thức của Diệp Mặc chỉ cần quét qua một phát, là có thể nhìn ra một mắt của người này

không hề sáng.

Ngoài tay Độc Nhãn Long này, là một người thanh niên khác rất cường tráng, Diệp Mặc ước chừng gã cao hơn mình không ít, thậm chí cao tầm 1m90 trở lên. Mà dấu hiệu thần thức sâu độc của hắn chính là ở trên người thanh niên này.

-Hàn Tử, giờ tốt hơn nhiều rồi nhé.

Độc Nhãn Long nhìn người thanh niên cường tráng, giọng nói bình thản.

Gã thanh niên gật đầu.

-Đúng vậy, chú Cửu, giờ cháu thấy thoải mái hơn nhiều rồi, hơn nữa cũng không còn cảm giác sợ hãi. Lo lắng nữa.

Độc Nhãn Long thản nhiên cười:

-Lần đầu tiên tao giết người, còn không bằng mày. Đầu tiên cũng là một tiền bối chữ Địa màu đỏ đưa tao đi tìm một đứa đàn bà để thư giãn, thoải mái một chút. Mày giờ là lần đầu tiên giết người, về sau từ từ sẽ thành thói quen. Mày mới gia nhập tổ chức, đã được thăng chức chữ Nhân màu vàng, rõ ràng những người cấp trên rất coi trọng mày.

Hàn Tử ừ một tiếng, tiếp tục hỏi:

-Chú Cửu, chú nói người tiền bối hữ Địa màu đỏ dẫn chú đi, giờ đã lên chức chữ Thiên rồi sao?

Độc Nhãn Long lắc đầu, nói:

-Sau khi ông ấy lên chức hữ Địa màu tím, liền không còn tin tức gì nữa, nghe nói nhiệm vụ cuối cùng ông ấy chấp hành ở Châu Phi, sau lần đó, tao không nhận được tin gì của ông ấy nữa.

-Có phải tay tiền bối đó đã rửa tay gác kiếm ẩn cư rồi, đến chữ Thiên là có thể tự lựa chọn cuộc sống mình muốn rồi?

Hàn Tử hỏi, có chút mong chờ.

Độc Nhãn Long lại khoát tay áo nói:

-Việc này sau này trở về hẵng nói, giờ chúng ta thảo luận một chút mục tiêu kế tiếp. Lần này đến Ninh Hải chỉ có hai chúng ta, nếu làm tốt, tao có thể thăng một cấp, mày cũng có thể thăng lên hai cấp.

Hàn Tử gật gật đầu, không nói gì nữa, mà chăm chú nghe Độc Nhãn Long chỉ thị.

Độc Nhãn Long lấy ra một tấm bản đồ nói:

-Tiểu viện Diệp Mặc ở chúng ta đã nhìn qua, bên trong hiện không có ai ở. Nhưng người quen của hắn ở Ninh Hải còn rất nhiều, đại học Ninh Hải có một giáo viên tên là Văn Băng, nghe nói quan hệ với Diệp Mặc không tồi, cô ta có một đứa con, họ chính là một trong những mục tiêu của chúng ta hôm nay. Còn một cô gái khác tên là Tô Tĩnh Văn, quan hệ với Diệp Mặc cũng tốt, là mục tiêu thứ hai trong đêm nay của chúng ta.

Hàn Tử lại gật đầu nói:

-Giờ cháu mới hiểu được sự đáng sợ của việc đắc tội với Địa Sát chúng ta. Tên Diệp Mặc này không biết là người như thế nào, lại dám đối đầu với Địa Sát.

Nói xong Hàn Tử lại lắc đầu.

Độc Nhãn Long lại nghiêm túc nói:

-Hàn Tử, về sau không phải lo mấy chuyện đó, nhiệm vụ của chúng ta chính là giết người, cấp trên bảo giết ai thì chúng ta giết người đó, việc khác không cần quản, cũng không được nói đến, hiểu chưa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 335

Trả Thù

Tô Tĩnh Văn ngây dại, thậm chí quên cả việc cô đã hoàn toàn dựa vào người Diệp Mặc.

Diệp Mặc có chút áy náy nhìn Tô Tĩnh Văn nói:

-Rất xin lỗi, Tĩnh Văn, lần này tôi làm phiền đến cô rồi, những người này đều có thù lớn với tôi. Hơn nữa, những người này là một đám chó điên, ai đắc tội bọn họ, bọn họ sẽ nhổ cỏ tận gốc. Chỉ là tôi không ngờ, đến người bạn của tôi bọn họ cũng không bỏ qua.

Nghe thấy lời Diệp Mặc nói, Tô Tĩnh Văn mới tỉnh táo lại, cô không ngờ mình và Diệp Mặc chỉ là bạn bình thường cũng bị liên lụy, nếu quan hệ với Diệp Mặc càng thêm thân thiết thì sẽ phải chịu những sự tấn công nào nữa?

-Diệp Mặc, người nhà ở Yến Kinh của anh… còn có Khinh Tuyết Lời Tô Tĩnh Văn chưa nói xong nhưng Diệp Mặc lại hiểu ý cô, cô ấy đang lo lắng cho người khác.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Bọn chúng không có cơ hội đâu, muộn nhất là đêm nay, tôi sẽ nhổ cỏ tận gốc cái tổ chức này.

Nhìn Diệp Mặc mỉm cười mang theo sát ý, Tô Tĩnh Văn trong lòng run lên, cho tới giờ cô chưa từng gặp qua Diệp Mặc như vậy. Thậm chí, lại là sát khí nặng nề, có lẽ căn bản cô cũng không hiểu Diệp Mặc là hạng người gì. Cho tới này, cô chỉ nhìn thấy một mặt của Diệp Mặc mà thôi.

-Tôi không sao, anh không cần lo lắng, giờ chúng ta phải làm gì?

Tô Tĩnh Văn có chút bận tâm nhìn Diệp Mặc, tuy không biết Độc Nhãn Long và Hàn Tử là ai, nhưng nghe bọn chúng nói, chỉ biết đó là một tổ chức cực kỳ lợi hại.

Diệp Mặc đứng lên, nói:

-Đi thôi, chúng ta sang phòng bên nói chuyện.

Tô Tĩnh Văn vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Mặc:

-Ngay bây giờ ta sẽ đi sang chỗ bọn họ sao?

-Đúng, đi ngay bây giờ, tôi đi tìm bọn chúng hợp tác.

Diệp Mặc gật gật đầu nói.

-Bọn chúng đều là sát thủ, hợp tác cái gì chứ?

Tô Tĩnh Văn có chút nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, giọng điệu hai tên phòng bên rất hung ác, sao lại hợp tác với Diệp Mặc được?

-Bọn chúng sẽ hợp tác.

Nói xong Diệp Mặc đứng lên, cùng Tô Tĩnh Văn mở cửa ra khỏi phòng.

-Tĩnh Văn, sao em lại ở đây? Em…

Cùng lúc Diệp Mặc mở cửa phòng, phòng 206 đối diện cũng mở cửa ra, một gã thanh niên đẹp trai, phong độ đang ôm một cô gái trên mặt còn ửng hồng đi ra, trong nháy mắt nhìn thấy Tô Tĩnh Văn, gã vô cùng khiếp sợ.

Tô Tĩnh Văn cũng ngây ngẩn cả người, một lát sau mới kêu lên:

-Anh họ Úy Tranh? Tại sao lại là anh?

Người thanh niên anh tuấn đối diện gần như không dám tin vào mắt

mình, thật lâu sau, gã dường như mới phản ứng được, sắc mặt lập tức xanh mét, duỗi ngón tay chỉ vào Tô Tĩnh Văn nói:

-Tĩnh Văn, không ngờ em lại cùng đàn ông vào đây thuê phòng, em có biết xấu hổ không? Em, em…

Tô Tĩnh Văn không ngờ người anh họ luôn ôn hòa, dễ mến với cô lại dữ tợn như vậy, không ngờ lại chỉ vào mặt cô mắng cô không biết xấu hổ. Trong lúc nhất thời, Tô Tĩnh Văn tức giận, sắc mặt trắng bệch, cô có chút khó thở nói:

-Tạ Úy Tranh, em đến đây liên quan gì đến anh? Em là gì của anh? Anh không phải cũng thuê phòng với người ta ở đây sao? Có tư cách gì mà nói em?

-Em…

Tạ Úy Tranh trong lúc nóng giận, nghĩ đến cô gái mình mong muốn mấy năm nay lại ngủ với người khác, sự phẫn nộ này khiến gã không thể khống chế mình được nữa.

-Anh là đàn ông, xã giao một chút thì sao? Chỉ là mua vui một chút, em thật không ngờ không biết xấu hổ, lên giường với người ta ở đây.

Tạ Úy Tranh sắc mặt biến đổi xanh đỏ, đã tức giận đến choáng váng đầu óc, trong lòng gã, Tô Tĩnh Văn phải là của gã, không ai khác có thể đụng đến. Nhưng hiện giờ, gã không có được cô, lại bị người khác lên giường với cô trước.

Tô Tĩnh Văn sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm Tạ Úy Tranh đã mất đi lý trí, sau một lúc lâu mới bình ổn được cơn hờn dỗi trong ngực. Cô bỗng nhiên ôm cánh tay Diệp Mặc, giọng điệu bình thản nói với Tạ Úy Tranh:

-Tạ Úy Tranh, anh xã giao gì đó, tôi cũng không nói gì, anh là anh, tôi là tôi, tôi và anh có quan hệ gì sao? Anh dựa vào cái gì mà xem vào việc của tôi? Tôi thích thuê phòng với ai mắc mớ gì đến anh? Tôi thích Diệp Mặc

đấy, thế thì sao?

Tô Tĩnh Văn ngoài mềm trong cứng, bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng một khi chọc giận cô, cô căn bản sẽ không bận tâm là ai gây sự, hơn nữa đối với Tô Tĩnh Văn mà nói, Tạ Úy Tranh hôm nay thật đúng là quá quắt, cuộc sống của cô cần anh ta can thiệp sao?

-Được, được, anh còn tưởng em bận rộn gì, nói là có việc với bạn em, thì ra là bận chuyện này sao? Đồ đàn bà không biết xấu hổ, thì ra là em muốn, lại không nói với anh được sao? Chẳng lẽ anh không thể làm em hài lòng…

Tạ Úy Tranh ghen đến phát điên, thậm chí ngay cả câu nói còn chưa nói hết, liền đi tới trước Tô Tĩnh Văn cho cô một bạt tai.

Tô Tĩnh Văn vốn đã dần bình tĩnh lại, lại bị Tạ Úy Tranh nói cho săc mặt trắng bệch, cô thật không ngờ người anh họ Tạ Úy Tranh này phát điên lên lại đáng sợ như vậy, lời nói, hành động chẳng còn chút lý tính nào hết.

Diệp Mặc thấy họ là an hem họ cũng không ngắt lời, nhưng giờ Tạ Úy Tranh lại động thủ đánh người, hắn cũng không muốn tiếp tục chỉ đứng nhìn nữa.

Ngay lúc tay Tạ Úy Tranh còn chưa chạm được vào mặt Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc đã bắt lấy tay gã, đồng thời giơ một tay tát một cái, sau đó là một cú đá.

Tạ Úy Tranh bị Diệp Mặc đánh cho hộc máu tươi, phun ra mấy cái răng, lại bị một cước đá bay vào phòng, ở bên ngoài cũng nghe thấy tiếng gã ngã xuống đất.

Cô gái đi cùng Tạ Úy Tranh nhìn thấy vậy, lập tức liền kêu lên kinh sợ, vội vội vàng vàng vọt vào phòng xem tình hình của Tạ Úy Tranh.

Tô Tĩnh Văn bị Tạ Úy Tranh làm cho tức đến run người, sắc mặt trắng bệch, sau một lúc lâu không nói nên lời. Diệp Mặc bèn vận một ít chân khí truyền vào cơ thể Tĩnh Văn, giúp cô bình tĩnh lại.

-Rất xin lỗi, Diệp Mặc, tôi có chút không thoải mái, tôi phải về đây.

Tô Tĩnh Văn bình tĩnh lại, có chút áy náy nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc vội nói:

-Không sao, cô về trước đi, ở đây có tôi là được rồi, việc hôm nay là tôi làm phiền cô rồi, đừng nói lời xin lỗi.

Tô Tĩnh Văn bỗng ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc như muốn nói gì, nhưng lại không nói, mà xoay người đi ra ngoài.

Thần thức của Diệp Mặc vẫn nhìn theo Tô Tĩnh Văn lên xe, lái xe đi rồi, mới bất đắc dĩ lắc đầu, cái tên anh họ của Tô Tĩnh Văn thật là đồ khốn.

Nhưng Diệp Mặc lập tức dứt bỏ tâm tư đó, đi đến gian phòng bên cạnh, gõ cửa.

-Ai thế? Ở đây không cần phục vụ gì đâu.

Từ bên trong truyền ra giọng khàn khàn của Độc Nhãn Long.

Diệp Mặc bỗng đẩy cửa ra, nhìn Độc Nhãn Long và Hàn Tử đang trợn mắt há mồm, thản nhiên nói:

-Các người không cần phục vụ, nhưng tôi cần.

-Mày là ai? Làm sao lại mở được cửa?

Độc Nhãn Long mặt kinh hãi, nhìn chằm chằm Diệp Mặc, rõ ràng lúc nãy y đã khóa cửa rồi, không biết làm sao người này lại mở được. Nhưng cái cảm giác nguy hiểm của tên sát thủ lâu năm trỗi lên, nháy mắt, trong tay y đã nắm một khẩu súng lục đen sì.

Hàn Tử cũng cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong tay cũng xuất hiện một con dao nhọn hoắt.

Diệp Mặc dường như một chút cũng không nhìn thấy hành động của hai người này, thậm chí còn không coi khẩu súng trong tay Độc Nhãn Long ra gì, mà vẫn tự do đi tới, ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Mặc mới thản nhiên nhìn thoáng qua Độc Nhãn Long:

-Ông là chú Cửu hả? Hôm nay tôi đến chính là muốn cứu mạng ông đấy, nhưng nếu ông không nghe lời, tôi cũng không ngại cho ông chết.

-Muốn chết à?

Độc Nhãn Long trong mắt xuất hiện một tia tàn ác, nháy mắt đã giơ tay nã một phát súng vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng bỗng nhiên giơ tay lên, gần như cùng lúc với lúc Độc Nhãn Long nổ súng, vươn hai ngón tay lên kẹp lấy viên đạn, vẻ mặt trở nên lạnh như băng.

-Nếu ông còn dám bắn ra viên đạn thứ hai, tôi không ngại khảm vỏ đạn này lên trán ông đâu.

-Mày, mày dùng ngón tay kẹp viên đạn?

Giọng điệu Độc Nhãn Long run rẩy, thậm chí tay gã cũng bắt đầu run.

Gã có nghe nói qua một ít cao thủ tu luyện cổ võ, tu luyện đến một mức nhất định, có thể dùng tay không bắt viên đạn. Nhưng gã và người thanh niên này đứng gần như vậy, chỉ cách vài mét, hắn chẳng những bắt được viên đạn, mà lại còn là dùng hai ngón tay, cho dù là một cao thủ cổ võ… Hắn có phải là người hay không?

Ngón tay Diệp Mặc hơi búng ra, viên đạn lúc nãy Độc Nhãn Long bắn ra bay đi, bắn thẳng vào vách tường sau lưng Độc Nhãn Long, biến mất không thấy gì nữa.

Trong lúc Độc Nhãn Long vô cùng kinh hãi, bên tai y lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Diệp Mặc:

-Tôi muốn giết người chỉ là việc búng một ngón tay, nếu ông còn muốn sống… tôi yêu cầu ông không cử động nữa. Sự kiên nhẫn của tôi cũng không tốt lắm, lần thứ hai sẽ không tha thứ cho ông đâu.

"Cạch!"

Khẩu súng trong tay Đọc Nhãn Long rơi xuống đất, y không ngờ lại mất hết ý chí chiến đấu. Y là một sát thủ, có ai chưa từng gặp qua, lại có chuyện gì có thể khiến y mất đi ý chí chiến đấu chứ? Nhưng người thanh niên trước mắt này lại dễ dàng khiến y cảm thấy một cơn run rẩy không thể chiến thắng.

Y có một loại trực giác, cho dù mình dùng thủ đoạn nào, người trước mặt này đều đoán được, chỉ cần tung thủ đoạn ra cũng là lúc y chết. Đây rốt cuộc là người thế nào, chính mình lúc nào lại đắc tội với một người như thế?

Hàn Tử cũng mang một vẻ mặt kinh dị vô cùng nhìn Diệp Mặc, trong tay nắm con dao nhọn hoắt giờ cũng buông xuống. Hai ngón tay Diệp Mặc kẹp được viên đạn khiến gã thấy rất kinh hãi, đây là việc con người làm được sao?

-Tiền bối… ngài… ngài…

Độc Nhãn Long cảm giác người này có chút quen thuộc, dường như hơi giống tên Diệp Mặc kia, y đã nhìn thấy ảnh chụp của Diệp Mặc. Nhưng những chuyện này quá sức kinh hãi, y không thể tin được.

Nếu Diệp Mặc là một người kinh khủng như thế, chính mình còn muốn đến ám sát những người có quan hệ với Diệp Mặc, đây không phải hành vi tìm cái chết sao?

-Tôi là Diệp Mặc, chính là người các người muốn giết.

Diệp Mặc thản nhiên cười, giọng điệu bình thản cực kỳ.

Con dao trong tay Hàn Tử vô lực buông thỏng xuống, nếu người khủng khiếp trước mắt này là Diệp Mặc, bọn chúng hôm nay không có hi vọng giữ mạng sống rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 336

Thu Phục

Độc Nhãn Long bỗng nhiên cắn răng một cái, người trước mắt này quả nhiên chính là Diệp Mặc, không ngờ lại tồn tại một người lợi hại như thế, nếu Diệp Mặc muốn giết y và Hàn Tử, thì bọn họ có cố gắng thế nào cũng không thể chạy thoát. Nhưng trong lòng y đã có một tia hy vọng, Diệp Mặc không phải muốn giết bọn họ, mà là muốn tìm bọn họ đàm phán, nếu không thì, với thủ đoạn của hắn, sớm đã giết mình và Hàn Tử.

-Diệp tiền bối, tôi biết chúng tôi và anh chênh lệch quá lớn, ở trong mắt anh, tôi cùng Hàn Tử có lẽ còn không bằng một con châu chấu. Có gì chỉ bảo xin cứ nói, nhưng nếu muốn chúng tôi phản bội 'Địa sát' thì hãy trực tiếp giết tôi.

Độc Nhãn Long khẽ cắn môi, cho dù như thế nào, cũng phải chết, chi bằng dứt khoát một chút.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Các người không dám phản bội 'Địa sát" đơn giản là vì sợ người nhà các người gặp nguy hiểm hoặc sâu độc mà thôi.

Vẻ mặt Độc Nhãn Long không thể tin được nhìn Diệp Mặc, thật lâu sau mới thở dài nói:

- Làm sao anh biết trong cơ thể chúng tôi có sâu độc?

Sâu độc là một cách khống chế thủ hạ của tổ chức 'Địa sát', Độc Nhãn Long tận mắt nhìn thấy một sát thủ 'Địa sát' vì phản bội tổ chức, bị lôi trở về, sau đó sâu độc ăn thịt. Ba ngày ba đêm, lúc ấy thịt trên người tên sát thủ kia

đều bị sâu độc ăn xong rồi, tên sát thủ kia còn đang kêu rên mà vẫn chưa chết đi.

Từ đó về sau, trong lòng của y luôn có một ý niệm, chính là bất luận như thế nào, cũng không thể phản bội tổ chức.

Diệp Mặc thản nhiên cười, - Trước tiên, tôi sẽ không nói về sâu độc trong cơ thể ông, tôi muốn nói với ông, ông có biết kết cục cuối cùng của các người là gì không?

Hàn Tử nhìn Độc Nhãn Long một cái, bỗng nhiên ngắt lời nói:

- Chỉ cần chúng tôi lên sát thủ chữ Thiên, chúng ta liền tự do. Cho nên, mục tiêu của ta là chữ Thiên.

Diệp Mặc cười ha hả, lập tức lại lần nữa lạnh như băng nói:

- Không nói đến anh có thể sống đến lúc làm sát thủ chữ Thiên hay không, cho dù là anh sống đến lúc đạt sát thủ chữ Thiên, vận mệnh của anh cũng sẽ chấm dứt. Các người hẳn là có một vua trùng độc đúng không, hắn khống chế các người đều là dùng một loại sâu độc. Loại sâu độc này vào lúc các người giết người, nó sẽ chủ động cắn nuốt sức sống và máu huyết của kẻ bị giết, sau đó lại ở trong cơ thể các người ân cần săn sóc.

-Vậy thì sao nào?

Bị lời nói của Diệp Mặc làm cho rùng mình một cái, nhưng Độc Nhãn Long vẫn không chịu yếu thế nói.

Diệp Mặc lắc lắc đầu:

- Không thế nào, chỉ có điều chờ sau khi ông thăng cấp đến sát thủ chữ Thiên, sâu độc trong cơ thể ông cũng đã trưởng thành, một bữa tiệc lớn cuối cùng của nó chính là tinh huyết và sức sống trong cơ thể ông. Đương nhiên, sau khi ăn xong máu tươi của ông rồi, nó cũng hoàn thành sứ mệnh, thì bị thủ lĩnh của các người, chính là vua trùng độc kia mang đi tu luyện tà công

rồi.

-Anh nói bừa...

Giọng điệu Độc Nhãn Long bắt đầu run rẩy, trong lòng của y thật ra đã biết Diệp Mặc không phải nói bừa, mà đều là sự thật.

Diệp Mặc cười lạnh nói nói:

- Tôi có nói bừa hay không, anh tự mình biết. Anh nói cho ta biết, anh đã bao giờ tận mắt nhìn thấy sát thủ chữ Thiên chưa? Anh tuyệt đốhữ Thiên đã bị đem đi luyện công rồi, chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Ý anh là huân chương của taôi càng nhiều, tôi liền cách cửa tử càng gần?

Hàn Tử cũng run rẩy hỏi, y trong vô thức cảm thấy lời Diệp Mặc nói là sự thật, hơn nữa vô cùng thực.

-Anh cứ nói đi?

Diệp Mặc không giải thích lại, mà có ý hỏi ngược lại.

Thật lâu sau, Độc Nhãn Long mới thở dài:

- Kỳ thật tôi đã sớm hoài nghi chuyện này rồi, vì sao một sát thủ chữ Thiên cũng không có? Nếu bọn họ thật sự phải thoái ẩn, như vậy cũng nên cho tất cả sát thủ cùng biết chứ, suy cho cùng cũng có một chút không phải. Nhưng tôi từ trước tới giờ đều không nghe nói có vị sát thủ chữ Thiên nào thoái ẩn, bây giờ nghe tiền bối nói, tôi đã biết lời tiền bối nói đều là sự thực.

-Chú Cửu, điều này, điều này...

Hàn Tử cũng là vẻ mặt rung động nhìn Độc Nhãn Long, một lúc lâu sau cũng không nói lên lời.

Một trận trầm mặc qua đi, Độc Nhãn Long mới ngẩng đầu nhìn Diệp

Mặc nói:

- Diệp tiền bối, tôi biết anh muốn giết tôi dễ như trở bàn tay, tôi không biết vì sao anh không giết tôi, còn nói cho tôi biết chân tướng. Tôi rất cảm kích ngươi, nhưng tôi không thể phản bội tổ chức, anh muốn động thủ thì cứ dứt khoát, tôi sẽ vô cùng cảm kích.

Diệp Mặc bình thản nói:

- Nếu tôi muốn giết các người, các người đã sớm là một cái xác rồi, còn phải phí lời như vậy?

-Nhưng tôi nói rồi, chúng tôi không thể phản bội tổ chức.

Độc Nhãn Long ngập ngừng nói.

-Là bởi vì trong cơ thể các người có sâu độc?

Diệp Mặc nhìn Độc Nhãn Long.

Độc Nhãn Long đã quyết định xong, lập tức đứng lên nói:

- Đúng vậy, cũng là bởi vì sâu độc trong cơ thể, tiền bối chưa tiếp xúc qua loại sâu độc này, không biết nó khủng bố như thế nào, tôi thà rằng lập tức chết đi, cũng không dám phản bội.

-Nếu tôi có thể đem sâu độc trong cơ thể các người lấy ra?

Diệp Mặc vẫn thản nhiên như cũ nói.

-Cái gì? Diệp tiền bối, ngài, ngài thật sự có thể lấy sâu độc trong cơ thể chúng tôi ra?

Độc Nhãn Long vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, nói xong câu đó, lập tức nói lại lần nữa:

- Diệp tiền bối, nếu ngài thật sự có thể lấy sâu độc trong cơ thể tôi ra, tôi,

cái mạng nhỏ này chính là của ngài.

Nói xong Độc Nhãn Long quì xuống, vẻ mặt chẳng những thành khẩn mà còn kiên quyết. Hàn Tử nhìn Độc Nhãn Long một chút, y tuy rằng bộ dạng thô kệch, nhưng cũng không phải đồ ngốc, biết lúc này nếu không biểu lộ thái độ, thì chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ. Hơn nữa y trước giờ vốn không thích 'Địa sát", nghĩ tới đây, Hàn Tử cũng quỳ xuống bên cạnh Độc Nhãn Long.

-Các người ngày trước đã giết ai?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Độc Nhãn Long hỏi.

-Là một gã thương nhân Úc, hắn ở Ninh Hải...

Lời Độc Nhãn Long còn chưa nói xong đã bị Diệp Mặc ngăn lại, câu nói kế tiếp hắn đã không có hứng thú.

Cắt đứt lời Độc Nhãn Long, Diệp Mặc cầm một canh tay Hàn Tử, giơ tay vẽ một cái, một con sâu độc màu vàng hiện ra trong tay y. Hiện tại hắn đã Luyện Khí trung kỳ, lấy ra một con sâu độc thật sự là rất đơn giản.

Độc Nhãn Long và Hàn Tử kinh hãi nhìn chằm chằm sâu độc trong tay Diệp Mặc, bọn họ không nghĩ tới vật khủng bố như vậy ở trong tay Diệp Mặc, quả thực là một lát đã lấy ra. Người như thế, tổ chức lại muốn giết hắn. Tuy nhiên lập tức trong lòng Độc Nhãn Long liền cao hứng trở lại, Diệp Mặc càng lợi hại, y càng cao hứng.

Diệp Mặc nắn nắn sâu độc trong tay thản nhiên nói:

- Sâu độc này vốn chính là tôi lấy ra từ trên người Trần Thanh, sau đó thả ra, còn có ký hiệu tôi làm, ông nói các người có thể trốn đi nơi nào đây?

Nghe xong lời Diệp Mặc vừa nói, mồ hôi lạnh sau lưng Độc Nhãn Long liên tục rơi xuống, hoá ra người ta sớm đã sắp xếp xong xuôi, liền đợi người 'Địa sát' đến mắc câu, buồn cười thay, bọn họ còn tính tới giết người của

Diệp Mặc.

Tuy rằng sâu độc trong cơ thể Độc Nhãn Long có chút phiền toái, nhưng Diệp Mặc không cần dùng đến ba mươi giây đã đem sâu độc trong cơ thể Độc Nhãn Long lấy ra.

Thấy Diệp Mặc đem hai sâu độc bỏ vào hai hộp ngọc, sau đó không biết để ở đâu, Độc Nhãn Long cảm giác từng trận da đầu run lên. Diệp Mặc này thật đáng sợ, đây là cảm giác duy nhất trong lòng y.

-Tổng cộng các người có mấy người đến Ninh Hải?

Diệp Mặc sau khi lấy ra sâu mới lên tiếng hỏi.

Độc Nhãn Long lập tức cung kính trả lời:

- Diệp tiền bối, lần này tới Ninh Hải tổng cộng có ba người, ngoại trừ ta cùng Hàn Tử còn có một người, chẳng qua hắn đợi tin tức chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi cùng đi Yến Kinh.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Bây giờ các người hãy thề, không được phản bội tôi.

Tuy rằng Độc Nhãn Long và Hàn Tử nói trung thành với mình, nhưng điều này dù sao cũng là do tính mạng bị uy hiếp mà có. Diệp Mặc vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm hai người này, cho nên nhất định phải thề.

Người khác đối với lời thề có thể coi là trò cười, nhưng Diệp Mặc lại có thể khiến lời thề trở thành sự thật.

Vào lúc hai người thề, Diệp Mặc rất nhanh lấy ra một giọt máu ở mi tâm hai người, sau đó làm thành hai cấm chế đánh vào mi tâm hai người. Nếu như là Tu Chân giả, đối với loại cấm chế này rất nhanh là có thể tự luyện hóa. Nhưng Độc Nhãn Long và Hàn Tử đều là người thường, muốn luyện hóa loại cấm chế này là tuyệt đối không thể.

Tuy rằng nhìn thấy động tác của Diệp Mặc, nhưng Độc Nhãn Long và Hàn Tử cũng không dám nhúc nhích chút nào.

Đợi hai người thề xong, mình cũng đã làm xong cấm chế, Diệp Mặc mới lên tiếng:

- Bây giờ các người hãy lập tức đi tìm tên đồng bọn kia.

-Tiền bối, có phải mang hắn tới cho tiền bối giải trừ sâu độc không?

Hàn Tử lập tức nói.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Giải trừ sâu độc, người cho rằng tôi là người chủ nghĩa quốc tế sao? Dẫn đường chỉ cần hai người các người là đủ rồi, về phần người nọ, ngay bây giờ các người đi giết hắn, càng nhanh càng tốt, tôi không muốn đợi lâu. Tuy nhiên nhất định phải dùng bùa này, sau khi thấy hắn, lập tức ném qua, nói một chữ 'Lâm'.

Sở dĩ Diệp Mặc cho hai người một bùa Hỏa Cầu, là vì hắn biết nếu không dùng bùa giết người, như vậy sâu độc của tên đồng bạn kia sẽ chạy trốn. Một khi sâu độc chạy trốn, vua trùng độc đằng sau 'Địa sát' kia rất nhanh sẽ biết. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, chính là muốn khiến hai người bọn họ kinh sợ.

Hàn Tử còn muốn nói gì nữa, Độc Nhãn Long đã lập tức trả lời:

- Vâng, tiền bối, chúng ta lập tức đi.

Trong lòng Độc Nhãn Long cũng âm thầm khiếp sợ, nếu Diệp Mặc lựa chọn người kia trước, như vậy bây giờ hai người bọn họ cũng đã xong đời, lúc này y mới phát hiện sự quyết đoán sát phạt của Diệp Mặc. Hơn nữa y cũng biết vì sao Diệp Mặc cho hắn và Hàn Tử đi giết người, đây chính là lấy danh trạng.

Diệp Mặc nhắm mắt lại không nói gì nữa, hắn đợi lúc Độc Nhãn Long và Hàn Tử đi rồi, thần thức lập tức liền quét đến Tạ Úy Tranh, người này bị Diệp Mặc đá một cước, đánh cho vài cái, bây giờ còn ở trong phòng không đi. Tuy nhiên nhìn y không ngừng gọi điện thoại, thì biết người này chắc chắn là đi gọi người rồi, Diệp Mặc lạnh lùng cười, nếu Tạ Úy Tranh không động thủ thì bỏ qua, nếu còn dám động thủ, cũng đừng trách hắn không khách khí.

Lúc này Tạ Úy Tranh giận sôi lên, từ nhỏ đến lớn, Tạ Úy Tranh y đều là con cưng của trời, có bao giờ nếm qua loại thiệt thòi này.

Tuy rằng cho tới bây giờ Tô Tĩnh Văn cũng không đồng ý cho Tạ Úy Tranh cầu hôn, nhưng ở trong mắt Tạ Úy Tranh, người khác đều không thể động vào Tô Tĩnh Văn. Nhưng hiện tại cô gái y ngưỡng mộ bị người khác ngủ cùng thì không nói, hơn nữa còn dám đánh y, thậm chí còn liên tiếp đánh gãy vài cái răng.

Có thể nhịn xuống cục tức này, y cũng không phải là Tạ Úy Tranh, cho nên y nhất định phải cho tên Diệp Mặc đã đánh y biết, người nào không thể đắc tội. Về phần Tô Tĩnh Văn, hiện tại đã là người đàn bà dâm đãng, nhưng phản bội Tạ Úy Tranh y, y tuyệt đối sẽ không buông tha.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 337

Đến Tận Cửa Trả Thù

Diệp Mặc thu hồi thần thức, đối với Tạ Úy Tranh đang không ngừng gọi điện thoại này, hắn cũng không để vào mắt. Hắn đợi Độc Nhãn Long và Hàn Tử, nếu Độc Nhãn Long không thể hoàn thành nhiêm vụ hắn giao phó thì lưu lại cũng không có tác dụng.

Thời gian Độc Nhãn Long đi ra ngoài cũng không lâu lắm, một giờ sau, y và Hàn Tử đã về tới phòng Diệp Mặc. Chỉ có điều vẻ mặt y nhìn Diệp Mặc biến thành kính sợ, Diệp Mặc biết rằng hẳn là bùa Hỏa Cầu của mình kinh động y.

- Diệp tiền bối, nhiệm vụ đã hoàn thành.

Độc Nhãn Long vẻ mặt kính sợ mà cẩn thận.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không tồi, bây giờ các người hãy vẽ lại bản đồ sào huyệt cho tôi.

- Vâng.

Độc Nhãn Long lập tức ngồi xuống, lấy ra giấy trắng và bút, nhanh chóng vẽ ra một bản phác thảo tổng thể.

Diệp Mặc cầm bản vẽ xem một chút, quả nhiên không giống so với bản vẽ lần trước Trần Thanh cho, xem ra sào huyệt 'Địa sát' chắc chắn không phải ở nơi hai người này vẽ, nhưng hai nơi này nhất định là hai nơi quan trọng.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm bản vẽ này nhíu mày, Độc Nhãn Long lập tức nói:

- Diệp tiền bối, sát thủ 'Địa sát' làm nhiệm vụ ở bên ngoài mỗi ngày đều sẽ báo cáo tình hình nhiệm vụ, nếu đến buổi tối còn có người không trở về báo cáo tình hình, như vậy người phía sau cũng biết sát thủ đã xảy ra chuyện rồi. Lúc này đi Hongkong, đợi lúc tiền bối đến, người kia chắc chắn sớm đã đi mất rồi.

Diệp Mặc thản nhiên cười, - Tôi khẳng định lúc tôi tới hắn vẫn chưa đi, ông không cần lo lắng, chỉ là hiện tại có một nhiệm vụ giao cho hai người các ông. Nếu các người làm tốt, về sau cũng không cần gọi tôi là tiền bối, trực tiếp tới công ty của tôi làm việc. Nếu các người khôi sẽ không nói nữa.

- Vâng, tiền bối, tôi và Hàn Tử nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Độc Nhãn Long nghe xong lời Diệp Mặc nói, trong lòng lập tức vui vẻ. Y đã là kẻ thành tinh, lẽ nào không biết Diệp Mặc có chỗ cố kỵ hai người bọn họ. Hiện tại lời Diệp Mặc nói, chính là, nếu bọn họ hoàn thành tốt nhiệm vụ này, có thể đi công ty Diệp Mặc, chứng tỏ được Diệp Mặc xem thành người của mình. Không cần nói gì khác, chỉ bằng loại thân thủ khủng bố này của Diệp Mặc, bọn họ cũng hiểu được đi theo Diệp Mặc sẽ không quá vất vả, hơn nữa cũng không cần lo lắng sâu độc.

- Tốt.

Diệp Mặc vỗ tay một cái nói:

- Đối diện 206 có một tên Tạ Úy Tranh, vì hắn động thủ với một người bạn của tôi, cho nên vừa bị tôi đánh cho một trận. Nhưng đêm nay tôi có chuyện, không có cách nào chơi đùa với hắn, hai người các ông chiêu đãi hắn cho tốt. Tôi đoán người này đi gọi người, nếu bọn họ làm quá đáng thì giết chết tôi cũng giúp các người chống đỡ.

Dương Cửu lập tức lớn tiếng nói:

- Tiền bối yên tâm, loại tôm tép nhãi nhép này, tôi khẳng định nhấc tay cũng có thể tiêu diệt.

Y lo lắng Diệp Mặc khinh thường bản lãnh của y, bởi vì sau khi đi theo Diệp Mặc, bọn họ gần như đều không có cách phản kháng. Nếu Diệp Mặc khinh thường bản lãnh của y, về sau chắc chắn sẽ không giao cho y chuyện lớn. Cho nên y nhất định phải biểu hiện, biểu hiện ra bản lãnh chân chính của mình. Muốn nói cho Diệp Mặc, trừ Diệp Mặc hắn ra, người khác trong mắt y chính là một món đồ ăn.

- Tốt, nói không chừng ngày mai tôi sẽ trở về, về phần các người làm thế nào, tôi sẽ nhìn thấy. Người bạn kia của tôi chính là Tô Tĩnh Văn mà các người muốn giết. Được rồi, tôi đi trước.

Diệp Mặc nói xong, xoay người ra khỏi phòng, lập tức biến mất.

Nhìn bóng lưng Diệp Mặc biến mất, Dương Cửu xoa xoa mồ hôi trán, thở dài, áp lực Diệp Mặc tạo cho y thật sự quá lớn. Đặc biệt là câu nói cuối cùng của Diệp Mặc, thiếu chút nữa khiến họ quỳ xuống, bọn họ cũng tới giết Tô Tĩnh Văn đấy.

- Chú Cửu, tiền bối Diệp Mặc này thật sự là quá lợi hại, cháu chưa từng có gặp qua người lợi hại như hắn. Còn có cái bùa Hỏa Cầu kia, quả thực, quả thực...

Hàn Tử quả thực nửa ngày, cũng không nói ra quả thực cái gì.

Dương Cửu trầm mặc một hồi mới nghiêm túc nói:

- Hàn Tử, chú Cửu ta vào Nam ra Bắc, trải qua vô số nguy hiểm, cũng đã gặp không ít loại người hung ác. Người tu luyện cổ võ tôi cũng đã gặp, thậm chí tôi còn tự tay giết qua một người luyện võ Hoàng cấp, nhưng cho tới bây giờ không ai so được với Diệp Mặc này.

- Chú Cửu...

Hàn Tử chần chừ nhìn Dương Cửu. Dương Cửu cắt ngang lời của Hàn Tử, tiếp tục nói:

- Hàn tử, đây cũng có thể xem là kỳ ngộ của chúng ta, Diệp Mặc tiền bối tuyệt đối là một người lợi hại nhất. Nếu hắn thật sự có thể giết chết vua trùng độc, chúng ta sẽ đem cái mạng bán cho hắn, về sau không cần bất cứ tâm tư gì. Chỉ có đi theo cường nhân, mới có thể khiến chúng ta trở nên mạnh mẽ. Hắn, tuyệt đối không phải người thường.

Nhớ tới bùa Hỏa Cầu Diệp Mặc cho y, trong lòng Dương Cửu vẫn sợ hãi. Thế giới này có rất nhiều việc ly kỳ, nhưng y chưa từng gặp qua một trang giấy có thể đem một người sống biến thành tro bụi trong nháy mắt, đây quả thực vượt quá suy nghĩ của y rồi.

- Chú Cửu, vậy bây giờ chúng ta sao?

Hàn Tử nhìn Dương Cửu đang nghiêm túc, cũng thấy được đây không phải là chuyện xấu, có lẽ thật là kỳ ngộ khó gặp được.

Dương Cửu khoát tay nói:

- Việc này đối với chúng ta là kỳ ngộ cũng là Địa ngục, xem nhiệm vụ lần này đi. Tô Tĩnh Văn vốn chính là mục tiêu chúng ta muốn giết, bây giờ là đối tượng chúng ta bảo hộ. Có thể thấy được Tô Tĩnh Văn này tuyệt đối không phải bạn bè đơn giản như Diệp Mặc nói, chưa biết chừng chính là cô gái của Diệp Mặc, nhiệm vụ lần này chúng ta nhất định không thể làm sai.

- Vâng, chú Cửu, tất cả đều nghe theo chú.

Hàn Tử không phải kẻ ngốc, kẻ ngốc không thể tiến vào 'Địa sát, y rõ ràng cũng biết tầm quan trọng của nhiệm vụ lần này.

Dương Cửu gật đầu nói:

- Lần này thành công là chúng ta có thể đi theo tiền bối Diệp Mặc, nếu thất bại, chúng ta chỉ có một con đường chết. Cho nên, cho dù chết, cũng

không thể khiến nhiệm vụ lần này thất bại.

- Chú Cửu, hay là đi vào trước, đem cái tên họ Tạ kia trực tiếp như thế này.

Nói xong Hàn Tử làm một tư thế chém đầu.

Dương Cửu hừ một tiếng, - Hiện tại chúng ta có thể lộ liễu đi giết người sao? Có lẽ chúng ta vừa giết tên họ Tạ này, sau đó liền bị cảnh sát truy nã. Một khi chúng ta bị cảnh sát truy nã, tên họ Tạ này còn có đồng đảng xuống tay với Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn làm thế nào? Mục tiêu của chúng ta chủ yếu là bảo vệ Tô Tĩnh Văn, mà không phải là giết Tạ Úy Tranh này. Hơn nữa, chính là muốn giết, cũng không thể cho bất cứ ai biết.

Nửa giờ sau, Dương Cửu và Hàn Tử theo sau Tạ Úy Tranh đi ra 'Vị tiên, bọn họ tuyệt đối không thể ngờ rằng, hai giờ trước, bọn họ còn định giết Tô Tĩnh Văn, nhưng hai giờ sau, bọn họ đã là người bảo vệ Tô Tĩnh Văn, nhân sinh gặp gỡ thần kỳ như vậy đấy.

...

Diệp Mặc ở một quán cà phê tìm được Tô Tĩnh Văn đang ngây ngốc ngồi yên, hắn không biết tâm tư Tô Tĩnh Văn dành cho Tạ Úy Tranh, cho nên cũng không tiến đến quấy rầy cô.

Ở trong lòng Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn chỉ là một người bạn của hắn mà thôi, hơn nữa còn là một người bạn tốt, hắn không có nghĩ quá nhiều chuyện. Về lời Tô Tĩnh Văn nói trước cửa phòng kia, hắn hoàn toàn cho là cô nói lẫy.

Nhưng hắn lại cảm giác được Tô Tĩnh Văn đối với tên anh họ kia không có chút hứng thú nào, tính cách Tô Tĩnh Văn cũng không phải dịu dàng và dễ nói chuyện như bề ngoài cô biểu hiện ra. Nội tâm của cô có một loại bướng bỉnh, nếu sự việc cô cho là đúng, cô sẽ kiên trì với ý kiến của mình. Hơn nữa cô cũng có chủ kiến của mình, cái tên họ Tạ kia tính cách quá mạnh mẽ, người như vậy rất khó khiến Tô Tĩnh Văn thích.

Diệp Mặc đi đến bên cạnh xe Tô Tĩnh Văn, mở cửa xe của nàng ra, thả vài cái bùa Hỏa Cầu ở trên chỗ ngồi của nàng. Lúc này mới lặng yên rời đi, tuy rằng hắn tin tưởng lời Dương Cửu nói, nhưng là chuyện gì cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, hắn vẫn để lại cho Tô Tĩnh Văn cách tự bảo vệ mình.

Nếu Tô Tĩnh Văn bị thương tổn vì chuyện của hắn, hắn sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Tô Tĩnh Văn thở dài, đi ra khỏi quán cà phê. Cô không biết mình tại sao phải nói lời nói như vậy, ngược lại, cũng không phải là vì anh họ Tạ Úy Tranh, mà là cô sợ Diệp Mặc nghe thấy lời của cô sẽ xem nhẹ Tô Tĩnh Văn cô, còn một điều nữa là, Diệp Mặc nghe thấy lời anh họ cô nói, liệu có hiểu lầm cô không. Nhưng chuyện này lại không thể chủ động đi giải thích với Diệp Mặc, thật là làm khó cô.

Tuy rằng thái độ và lời nói ác độc của anh họ làm cho nàng rất đau lòng, nhưng lại không phải nguyên nhân quan trọng nhất. Thậm chí cô đã hoàn toàn không để trong lòng rồi, bởi vì nàng biết rõ ràng anh họ là loại người gì. Nếu như trước kia cự tuyệt anh họ có chút áy náy, hiện tại cô đã hoàn toàn không thấy có lỗi nữa. Cô thậm chí cũng không thể tin được người hôm nay gặp chính là anh họ tao nhã thường ngày.

Tô Tĩnh Văn mở cửa xe, có chút không yên lòng. Vào lúc này, cô không ngờ lại rất muốn đi tìm Diệp Mặc, nhưng vừa rồi không có dũng khí đó, lần đầu tiên có thể nói là ngẫu nhiên gặp nhau, lần thứ hai còn có thể nói cái gì đây?

Ủa, Tô Tĩnh Văn ngơ ngác nhìn năm cái bùa Hỏa Cầu trên chỗ ngồi, trong lòng bỗng nhiên có chút ấm áp. Diệp Mặc đến đây, chỉ để nhìn thấy mình ở trong quán cà phê, tuy không đi vào, nhưng hắn vẫn quan tâm mình, để lại năm cái bùa Hỏa Cầu. Hắn sợ anh họ nảy sinh tâm tư xấu với cô.

Tuy biết anh họ sẽ không làm chuyện gì quá đáng với nàng, nhưng Tô Tĩnh Văn vẫn gắt gao nắm lấy bùa Hỏa Cầu như cũ, trong lòng rất cảm kích

Diệp Mặc.

- Bán bùa đây, trúng tà, người sống thực vật, thân thể có việc ǵ, dùng của tôi một tấm liền thấy có hiệu quả, hai tấm liền hoàn toàn khỏi...

Bên tai Tô Tĩnh Văn dường như lại truyền tới tình cảnh nàng lần đầu tiên gặp Diệp Mặc, chính là một tấm bùa 'Thanh thần' của hắn đã cứu mẹ mình, bây giờ nhớ tới lại có chút ấm áp.

- Lúc ấy hắn nhất định là cố ý kêu như vậy...

Tô Tĩnh Văn thì thào tự nói một lần, đã hiểu được, lúc ấy khẳng định Diệp Mặc đã sớm nghe được lời của nàng nên mới cố ý hô như vậy để thu hút cô đi qua.

...

Diệp Mặc đứng trên phi kiếm, giống như sao băng bay đến Hongkong.

Cái tổ chức 'Địa sát' này rất ác độc, động một chút lại giết người. Cái tổ chức này, một phút đồng hồ chưa diệt, trong lòng Diệp Mặc liền một phút đồng hồ không thoải mái.

Bay đến Hongkong, Diệp Mặc cảm thấy hơi mệt mỏi. Khoảng cách này hơi xa rồi, tu vi của hắn dù sao cũng còn hơi thấp một chút. Diệp Mặc tìm chỗ không có ai, cho phi kiếm xuống, hắn chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, rồi phóng ra sâu độc, sau đó theo sâu độc hắn thả ra đi tìm vua trùng độc của 'Địa sát'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 338

Không Chịu Nổi Một Kích

Lúc trời vừa mới tối, Diệp Mặc đã bắt đầu hồi phục. Diệp Mặc lấy ra con sâu độc màu vàng, ném đi ra ngoài. Sâu độc màu vàng hóa thành một tia sáng trong chớp mắt. Diệp Mặc cũng nhanh chạy theo, chỉ có điều mấy phút sau, sâu độc màu vàng liền bay vào một chỗ trống trải của khu nhà cao cấp.

Thần thức Diệp Mặc lập tức lướt nhanh qua, đồng thời hắn cũng bay vọt theo.

Sâu độc đã rơi vào trong tay một gã đàn ông mặc áo màu xanh, người đàn ông này thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt vô cùng u ám, vẻ mặt không có chút biểu cảm nào. Tuy nhiên tu vi của y, theo Diệp Mặc thấy không ngờ so với Đàm Gíac không thấp bao nhiêu, thậm chí đã vượt qua Địa cấp hậu kỳ, đã là cao thủ đỉnh cao Địa cấp.

Thậm chí cao thủ này núp trong đô thị, hơn nữa thời gian tu luyện còn ngắn ngủi. Diệp Mặc khẳng định thời gian người đàn ông này tu luyện không hơn ba mươi năm, y có thể trong ba mươi năm tu luyện tới trình độ này, có thể thấy được người này trí lực rất cao, hơn nữa phương pháp tu luyện khẳng định cũng không là tầm thường.

Khó khăn tu luyện cổ võ Diệp Mặc đương nhiên biết, hắn xem qua phương pháp tu luyện cổ võ, rất nhiều phương pháp xử lý làm thông mạch máu đều rất cặn bã, so sánh với công pháp tu chân quả thực là rác rưởi. Cho dù ngay cả Diệp Mặc tu luyện cổ võ, phải tu luyện tới Địa cấp, phỏng chừng khoảng 50-60 năm cũng rất khó, hơn nữa 50-60 năm này còn cần phối hợp với dược liệu.

Mà người đàn ông này khoảng bốn mươi tuổi, cũng đã tu luyện đến nửa bước tiên thiên, mà có thể thấy y hẳn không phải tu luyện công pháp nghịch thiên. Cũng không biết người này đã luyện hóa hết bao nhiêu máu huyết sâu độc, mới tới trình độ như ngày hôm nay.

Người đàn ông trong tay nắm bắt sâu độc màu vàng mà Diệp Mặc thả ra, sắc mặt trở nên xanh mét. Y thực sự là thật không ngờ sâu độc của mình bị người liên tục hai lần giết. Mà sâu độc cũng hai lần bay trở về.

- Là ai? Rốt cuộc là ai? Cũng dám mấy lần giết sâu độc của tao. Bố mày nếu không đem mày nghiền xương thành tro, liền uổng ba mươi năm tu luyện. Sát Ba, mày lại đây.

Người đàn ông tức giận nói xong, lại không kìm nổi tức giận trong lòng, đã đập nát bấy cái bàn trước mặt.

Một người áo đen bên cạnh chạy ra. Đi đến trước người đàn ông này, quì một gối nói:

- Vua trùng độc, Sát Ba chờ đợi lệnh.

Người đàn ông dữ tợn sắc mặt u ám đã dịu đi đứng lên, giọng y lạnh như băng nói:

- Sâu độc này là ta mới vài ngày trước bỏ trên người một người có tên là Hàn Tử, nếu sâu độc ở chỗ này, chứng tỏ Hàn Tử đã chết. Hàn Tử là tôi mệnh lệnh đi giết người nhà Diệp Mặc đấy, nếu Hàn Tử chết rồi chứng tỏ cũng cùng có quan hệ với họ Diệp. Mày lập tức thăm dò tin tức hỏi về tình huống của Dương Cửu một chút, sau đó bảo hắn có thể triệu tập tất cả người Địa sát đến Diệp Gia Yến Kinh giết cả chó gà không tha, tất cả người của Diệp Mặc đều giết sạch.

- Vâng Sát Ba lập tức hồi đáp dứt khoát.

Người đàn ông cười lạnh một tiếng. Nhìn nhìn sâu độc trong tay, - Hôm nay ta giết người để cho mày xem một chút hậu quả xúc phạm đến ta, giết

vua trùng ta phải trả giá cao.

- Đợi một chút.

Người đàn ông áo xanh gọi lại Sát Ba sắp đi ra ngoài, nói tiếp:

- Sau khi diệt Diệp Gia, đem mấy người phụ nữ quen biết Diệp Mặc giữ lại đây, đưa tới Thuần An, tôi muốn đích thân đi tới Thuần An tự tay làm nhục hắn.

Sau khi nói xong trên mặt người đàn ông áo xanh nổi gân xanh, từ khi xuất đạo đến nay, không người nào dám chọc y, chỉ có y đi giết người khác, khi nào thì đến lượt người khác tới giết người của y. Hôm nay lại bị chính một người hai mươi tuổi giết mấy tên thủ hạ, cơn tức nàyy tuyệt đối không thể chịu đựng được Sát Tam vừa mới đi tới cửa, đã bị một cái chân to đạp trở về. Lui ra hơn mười bước, đụng phải trước người đàn ông, điên cuồng phun ra mười mấy ngụm máu tươi, không ngờ cứ vậy khí tuyệt. Một con sâu độc bay ra, đã rơi vào trong tay người đàn ông áo xanh.

Người đàn ông áo xanh ánh mắt lập tức co rút lại đứng lên, một cú đã đá chết cao thủ Sát Ba mình đào tạo, người này thực sự kinh khủng tuyệt đối.

Y ngẩng đầu, nhìn thấy Diệp Mặc thản nhiên đi tới cửa. Diệp Mặc vẻ mặt thản nhiên. Giống như từ nhà đi đến vậy. Dường như cú vừa rồi kia không phải hắn đá, mà là Sát Ba không cẩn thận lùi lại.

- Mày là ai?

Tuy rằng ảnh chụp Diệp Mặc từng người đi giết Diệp Mặc đều phải biết, nhưng người đàn ông áo xanh này lại chưa từng thấy qua ảnh của Diệp Mặc, căn bản y cũng không nhận biết Diệp Mặc. Hơn nữa từ đáy lòng của y, Diệp Mặc không đáng để y đi nhận biết.

Tuy rằng y không biết Diệp Mặc, nhưng từ cú đạp chết liền đối với Sát Ba, là y biết người thanh niên này tài nghệ tuyệt đối là uy hiếp sự sống của y. Tuy rằng so ra kém hơn y, nhưng kém hẳn cũng không xa.

Người như thế, y không muốn gây mâu thuẫn, nếu quả thật ồn ào lên, đối với y lại không có chỗ tốt gì. Nghĩ đến đây. Người đàn ông áo xanh nói:

- Vốn tao với mày không oán không thù, mày dựa vào cái gì đến tận cửa đánh gây rối? Còn giết đệ tử tao? Chẳng lẽ tao giết người còn sợ mày sao?

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Tôi là ai? Không thù không oán? Tôi chính là người mà mày vừa rồi chuẩn bị tiêu diệt, người có quan hệ với tôi - Diệp Mặc, ông nói chúng ta có thù oán hay không?

- Mày chính là Diệp Mặc?

Người đàn ông áo xanh mặt liền biến sắc, khuôn mặt u ám trở nên khiếp sợ, y biết Diệp Mặc tu vi không tệ, hơn nữa còn giết mấy người. Nhưng tối đa cũng chỉ có điều tương đương với tu vi Huyền cấp mà thôi, cho nên căn bản y không để trong lòng.

Về phần Diệp Mặc giết nhiều người phái Hợp Lưu, vẫn chưa truyền tới chỗ y. Nhưng hôm nay lúc thấy Diệp Mặc, y phát hiện mình không ngờ không thể nhìn rõ tu vi của Diệp Mặc rốt cuộc trình độ gì. Hơn nữa vừa rồi Diệp Mặc tiến vào phòng mình như thế nào, y không ngờ không biết chút nào.

Hơn nữa, chỗ này, chỉ có trong lòng của y biết, không có bất kỳ người nào biết Nhâm Sát y ở nơi này. Diệp Mặc lại tìm được như thế nào?

Cho dù trong lòng Nhâm Sát trầm xuống, y giết người không từ thủ đoạn, hơn nữa có thù tất báo, động một chút lại liên lụy đến phần đông người vô tội. Nhưng y cũng có tiêu chuẩn cân nhắc của chính mình, chính là người y giết đều là không có bất kỳ đe dọa nào đối với y, một khi có chút đe dọa đối với y, chẳng sợ nhẫn nhịn nhất thời, y cũng không chủ động đi khiêu khích, đến khi y có sức mạnh, sau đó lại đi nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng thế giới này người uy hiếp đối với y thật sự là quá ít, hơn nữa tên

tuổi Diệp Mặc y chỉ vừa nghe, chỉ biết Diệp Mặc đối với y là tuyệt đối không có bất kỳ đe dọa. Nhưng bây giờ lúc gặp Diệp Mặc, y mới phát hiện mình sai lầm rồi, mười phần sai.

Diệp Mặc chẳng những có đe dọa y, hơn nữa còn là một người nề hà sự tồn tại của y, người như vậy thì y không muốn trêu chọc đâu. Nếu y đã sớm biết Diệp Mặc là loại người có tu vi kinh khủng, hẳn là sẽ không nhúng tay vào việc của Diệp Mặc, chớ nói chi là muốn giết mọi người bên cạnh Diệp Mặc.

Cho dù giác quan thứ sáu của y rất mạnh, tuy y cho rằng Diệp Mặc không phải là đối thủ của y, nhưng y lại không muốn mạo hiểm, chỉ cần cho y lại thời gian ba năm, y có thể thăng cấp Tiên Thiên. Chỉ cần lên cấp Tiên Thiên, trong mắt y chính là muốn giết Diệp Mặc lúc nào thì giết.

Lại có hai gã thanh niên mặc áo đen vội vã đi đến, cách ăn mặc trên người giống Sát Ba vừa rồi bị Diệp Mặc đá. Hai gã thanh niên áo đen này đến trước Nhâm Sát, lập tức quỳ xuống nói:

- Vua trùng độc, vừa rồi nhận được tin tức, Lục Mẫn đã chết ở tại Ninh Hải, Dương Cửu và Hàn Tử tung tích không rõ.

- Mày giết hết người của tao ở Ninh Hải? Mày sáng còn ở Thuần An, có thể đi Ninh Hải giết người hay sao? Bây giờ làm sao ở nơi này?

Ánh mắt tên Nhâm Sát trở nên hung hăng, mặc dù sau khi chứng kiến tài năng của Diệp Mặc, y có chút không muốn cùng Diệp Mặc tiếp tục nữa, nhưng Diệp Mặc liên tục giết tổ trùng của y, điều này làm cho y giận không kềm được. Y đã quên y phái tên giết người đến Ninh Hải làm gì.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, đưa tay ra chính là hai đao gió, liền chém chết hai gã thanh niên quỳ trên mặt đất, hai sâu độc rất nhanh bay ra, đã rơi vào trong tay Nhâm Sát - Mày…

Nhâm Sát cũng không thể nhịn được tức giận trong lòng, hai tay giơ lên,

hơn mười tia sáng sắc màu đã thẳng hướng Diệp Mặc vọt tới.

Không ngờ muốn dùng sâu độc để đối phó với hắn, Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, lập tức đánh ra một lốc xoáy chân khí, tất cả sâu độc bị khí lốc xoáy quấn lấy, sau khi sâu độc bị chân khí lốc xoáy quấn lấy, còn chưa kịp tràn ra, đã bị Diệp Mặc đánh ra hỏa cầu đốt sạch Một loại mùi tanh hôi xông vào mũi, trong nháy mắt hóa thành tro bụi, rơi xuống khắp nơi.

Nhâm Sát vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm tro bụi đầy đất, y thừ người ra. Sâu độc của y dù là có người có thể đối phó, cũng không có khả năng đối phó đơn giản như vậy. Trước sau vẫn chưa tới ba phút, sâu độc y nuôi mấy năm trời liền không còn một mảnh nào.

Trong phút chốc, Nhâm Sát biết rõ Diệp Mặc với y không kém nhiều, mà là y và Diệp Mặc kém quá nhiều, thậm chí y ở trước mặt Diệp Mặc đều không chịu nổi một chiêu, Diệp Mặc là cao thủ Tiên Thiên, chẳng sợ y không muốn thừa nhận, nhưng cũng xác định Diệp Mặc chính là cao thủ Tiên Thiên, nếu không phải cao thủ Tiên Thiên, tuyệt đối không thể đơn giản nhanh chóng giết sâu độc của y như vậy, hơn nữa đi vào phòng của y y cũng không biết nữa - Tôi không phải là đối thủ của anh.

Sâu độc toàn bộ bị Diệp Mặc giết, khóe miệng Nhâm Sát tràn ra máu tươi, những sâu độc này mặc dù là hút máu huyết của người khác sinh sống, nhưng dù sao cũng là y nuôi dưỡng, bỗng chốc bị giết nhiều như vậy, tinh thần của y bị ảnh hưởng.

Diệp Mặc chậm rãi đi lên trước vài bước, thản nhiên nói:

- Ông đương nhiên không phải là đối thủ của tôi, không cần ông nói - Tao trước khi chết, mày có thể nói cho tao biết hay không, mày làm thế nào mà tìm đến chỗ của tao?

Mắt Nhâm Sát lộ ra mong muốn cần thiết.

Diệp Mặc đương nhiên biết Nhâm Sát không cam chịu số phận như thế,

nhưng căn bản cũng không sợ y nhảy lên trời, trong chính mắt hắn, thực lực của tên Nhâm Sát này không kem Đàm Giác mấy. Thậm chí nếu y không có sâu độc, Đàm Giác cũng không thể giết người này trong nháy mắt.

- Sâu độc màu vàng của ông, chính là tôi bắt đây, tôi thả nó, đương nhiên có thể dẫn tôi tới nơi đây.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói, nói xong, đưa tay ra một phong nhận (đao gió)

Nhâm Sát ngơ ngác nhìn Diệp Mặc im hơi lặng tiếng chém rớt một cánh tay, thậm chí không có cái gì là cảm giác đau đớn, y không nghĩ ra, thậm chí có người có thể theo dõi sâu độc, đây cần tốc độ nhanh thế nào đây?

Lúc cánh tay của y bị Diệp Mặc chém rớt, lập tức liền phản ứng, giơ tay một tia sáng đánh ra, tia sáng này sau khi đánh ra, tên Nhâm Sát lập tức lui ra sau mấy mét, đụng vào tường, không ngờ tường này một cú đụng đã hoàn toàn sụp xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 339

Mày Không Chết Tao Không An Tâm

Sau khi Nhâm Sát đụng vào bức tường, không ngờ ở thời gian cực ngắn liền biến mất không thấy gì nữa. Diệp Mặc không có thời gian đi thăm dò xem Nhâm Sát đã biến đi đâu rồi, bởi vì hắn trong nháy mắt cảm thấy nguy hiểm.

Một vùng ánh sáng tối đánh tới trước mắt Diệp Mặc, không ngờ bộc phát ra một hơi thở hủy diệt, Diệp Mặc không chút lựa chọn bước trên phi kiếm bay lên trời.

Oanh một tiếng, gần như cùng thời điểm Diệp Mặc bay ra, tiếng bùng nổ kịch liệt vang lên, mới vừa rồi còn là một biệt thự xa hoa đẹp đẽ, trong một tiếng nổ mạnh này đã biến thành đống hoang tàn.

Diệp Mặc đứng ở giữa không trung nhìn tường đổ vẫn còn đang sập phía dưới, hắn bị một tiếng bùng nổ kịch liệt này chấn kinh rồi. Không nghĩ tới Vua trùng độc còn có loại đòn sát thủ này, chỉ cần hắn vừa rồi chậm một chút, cho dù là hắn không bị nổ dập nát, cũng sẽ bị thương nặng.

Thật là thủ đoạn giết người sắc bén, Diệp Mặc nhìn nhìn biệt thự còn đang nằm trong sương khói, bên trong không có người nào có thể sống sót.

Đây tuyệt đối không phải thủ đoạn của cổ võ, cũng không phải thủ đoạn của tu chân, ánh sáng tối này dẫn phát bùng nổ, tuyệt đối là một loại thủ đoạn khoa học kỹ thuật chế ra một loại bom. Cái loại ánh sáng tối này có chút giống laser, Diệp Mặc khẳng định loại bom này không cần nói là hắn, ngay cả Tu Chân giả đang Luyện Khí hậu kỳ gặp phải cũng không thể làm gì, thứ này so với lựu đạn còn lợi hại hơn nhiều.

Xa xa đã truyền đến tiếng xe cứu hỏa, sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống, hắn biết vua trùng độc này nếu dùng loại thủ đoạn này, đã nói lên y căn bản không có chết, nếu y muốn chết, cũng không cần phải đâm vào tường.

Vừa rồi một kiếm kia của mình nếu không phải chém một cánh tay của y, nói không chừng y đã toàn thân trở ra, không có bất kỳ tổn thương rồi. Phỏng chừng tện áo xanh này cũng không ngờ rằng chính mình lại đột nhiên xuống tay.

Diệp Mặc sở dĩ không lập tức giết y, là vì muốn nhổ tận gốc toàn bộ 'Địa sát', hắn tuyệt đối không phải chỉ giết một mình vua trùng độc, nếu đến đây, nhất định phải giết toàn bộ. Chỉ có điều không nghĩ đến vua trùng độc vẫn còn có loại thủ đoạn này mà thôi.

Tuy nhiên cho dù y có loại thủ đoạn này, Diệp Mặc cũng sẽ không sợ hãi, thần thức của hắn đã quét ra ngoài. Chỉ trong chốc lát sau, Diệp Mặc ngay tại phía sau bức tường mới vừa rồi bị người đàn ông áo xanh đánh ngã kia phát hiện một hố sâu.

Hố này rất sâu. Hơn nữa thiết kế cũng tốt lắm, Diệp Mặc nhìn đại khái một chút. Thậm chí sâu hơn 100m, thiết kế hẳn là, một khi gặp trở ngại liền tự nhiên rơi xuống hố sâu, một khi có người rơi xuống, phía dưới sẽ có một tấm lưới đỡ lấy, phóng tới đáy. Sau đó phía dưới hẳn là có phương tiện giao thông di động rất nhanh. Thông qua một con đường dưới đất, Diệp Mặc là có thể nhìn ra.

Tuy rằng Diệp Mặc hiện không nhìn thấy phương tiện giao thông này, nhưng hắn khẳng định phương tiện giao thông này bị vua trùng độc lái đi.

Đã biết đường vua trùng độc chạy trốn, Diệp Mặc không nhảy xuốn địa đạo, mà là đứng trên không nghĩ biện pháp. Hắn không thể cứ như vậy tiến vào địa đạo, địa đạo này là vua trùng độc đào. Nếu y ở dưới đấy thả một hai quả bom như vừa rồi, cho dù là hắn có thể chạy thoát, tính mạng cũng nhất định bị trọng thương.

Diệp Mặc vừa mới muốn rời khỏi nơi này, xe cứu hỏa đã đến.

Oanh... Lại là một tiếng vang thật lớn. Một chỗ cách nơi này không xa lại phát ra một tiếng nổ, tiếng nổ từ dưới nền đất truyền đến, dấy luồng khí khổng lồ, khiến một tòa nhà gần đó sụp xuống.

Thật độc ác, Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm chỗ nổ tung cách đó không xa, trong lòng lại vội vã muốn giết vua trùng độc. Vừa rồi nếu như mình đuổi theo, lần nổ này, hắn bất kể như thế nào cũng chạy không thoát. Có thể thấy được vua trùng độc này tính toán thật chuẩn xác. Người này có thể ở trong này đào ra một đường hầm dài như vậy, có thể thấy được chẳng những y tài lực tương đối khủng bố kinh người. Hơn nữa năng lượng của y cũng rất lớn.

́nh thường tại loại thành thị phồn hoa này, ngoại trừ chính phủ. Còn có ai dám dưới mặt đất đào một lối đi, thậm chí còn dài như vậy? Tuy nhiên nếu lối đi này bại lộ, hơn nữa còn nổ tung, phỏng chừng sẽ dính dấp ra một đám sâu mọt.

Diệp Mặc không quan tâm điều đó, hắn ẩn thân, trực tiếp xuất ra một sâu độc khác, đã làm xong dấu hiệu thần thức, sau đó thả sâu độc ra, lập tức liền đi theo.

...

Trong một biệt thự trang viên tư nhân cách biệt thự vua trùng độc bị nổ mấy chục dặm, Nhâm Sát sắc mặt tái nhợt từ một chỗ đáy leo lên, trong thang máy đi ra.

Chỉ có điều y lúc này đã đứt một cánh tay, nhưng trong lòng y lại có một loại cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn. Y nhiều năm bố trí cuối cùng đã có tác dụng, nếu không phải y có một đường ngầm chạy trốn, lúc này y đã bị Diệp Mặc giết.

- Diệp Mặc, ta không giết ngươi thề không làm người!

Nhâm Sát lạnh như băng lặp lại hai chữ này một lần, trong mắt tất cả đều là sát khí.

Y không nghĩ đến Diệp Mặc không ngờ lại khinh khủng như vậy, chính mình dưới tay hắn, không ngờ chút phản kháng đường sống đều không có. Tuy rằng y còn có thủ đoạn chưa dùng đến, nhưng Nhâm Sát không cho rằng y có thể đánh thắng được Diệp Mặc.

Y thậm chí không cho rằng cuối cùng có thể nổ chết hắn, nếu Diệp Mặc bị nổ chết đơn giản như vậy, vậy hắn cũng sẽ không khó đối phó như vậy. Chẳng qua nếu như thật sự nổ chết rồi, thì không còn gì tốt hơn. Cho dù không có nổ chết Diệp Mặc, Nhâm Sát nghĩ Diệp Mặc cũng không chịu nổi, ít nhất phải bị thương.

Mặc kệ Diệp Mặc thế nào, lần này y tuyệt đối sẽ không buông tha Diệp Mặc. Đợi cánh tay bị thương lành rồi, y sẽ phản kích khiến Diệp Mặc suốt đời khó quên. Chỉ có điều ở chỗ sâu trong nội tâm của y, vẫn như cũ hy vọng Diệp Mặc theo vào đường ngầm, sau đó sẽ bị nổ chết dưới mặt đất.

- Vua trùng độc...

Nhâm Sát vừa đi ra khỏi thang máy, lập tức có một gã đàn ông đã đi tới, quỳ một chân trên đất vẻ mặt cung kính. Về phần vua trùng độc một bàn tay đã bị chặt đứt, y làm như không có nhìn thấy.

- Lập tức chuẩn bị máy bay trực thăng, ta muốn lập tức rời khỏi nơi này.

Nhâm Sát lạnh lùng nói.

- Vâng.

Người đàn ông này sau khi trả lời, lấy tốc độ nhanh nhất xoay người rời khỏi, không đầy một hồi, sân thể dục trống trải bên ngoài liền truyền đến tiếng máy bay trực thăng gầm rú.

Diệp Mặc theo sau sâu độc, đi vòng vo nửa ngày cuối cùng không ngờ

tiến vào một trang viên tư nhân, Diệp Mặc vừa mới vào trang viên tư nhân, đã nhìn thấy một máy bay trực thăng bay lên. Diệp Mặc tùy tay thu sâu độc, trực tiếp bước trên phi kiếm đuổi kịp máy bay trực thăng.

...

Máy bay trực thăng đã tới một đảo nhỏ Nam Hải, đảo này là tài sản tư nhân của Nhâm Sát. Hoàn toàn là nơi y tu luyện và nghỉ phép, hiện tại tị nạn, đương nhiên lựa chọn đầu tiên chính là tới cái đảo nhỏ này.

Nhâm Sát đi xuống máy bay trực thăng, cánh tay bị chặt đứt của y đã ngừng chảy máu, y dùng thuốc trị thương đều được chế tạo từ dược liệu hạng nhất. Chỉ có điều lúc này đây y bị thương là việc trước nay chưa có, điều này làm cho y rất phẫn nộ, bất kể vừa rồi Diệp Mặc có phải bị nổ chết rồi hay không, y đều sẽ không bỏ qua kế hoạch giết hại của mình.

- Diệp Mặc, Nhâm Sát tôi hôm nay ở trong này thề, không giết tận mọi người bên cạnh mày, Nhâm Sát tôi...

Nhâm Sát lời thề vẫn chưa nói xong, đã bị một thanh âm đánh gãy.

- Nhâm Sát mày định làm như thế nào?

Diệp Mặc thanh âm lạnh lùng vang lên ngay tại bên người Nhâm Sát.

Nhâm Sát như gặp quỷ quay đầu lại nhìn Diệp Mặc đột ngột xuất hiện, y hoàn toàn dại ra. Tạm thời bất luận Diệp Mặc có biết đảo nhỏ tư nhân này của mình hay không, cho dù hắn biết, hắn làm thế nào tới được đây? Còn nhanh chóng như thế? Chính mình mới vừa ngồi trên máy bay trực thăng tới, chẳng lẽ hắn có thể bay hay sao?

- Mày... Mày là người hay quỷ...

Diệp Mặc đột ngột xuất hiện, thật sự là vượt ra khỏi sức tưởng tượng của Nhâm Sát, y không thể tưởng tượng rằng một người sống có thể chớp mắt liền đi từ Hongkong vào đảo nhỏ Nam Hải này.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, - Mày không phải mới vừa rồi còn thề phải giết tao diệt tao sao? Như thế nào đảo mắt thấy tao lại sợ hãi như vậy? Tao chính là chạy tới cửa cho mày trả thù đấy.

Nhâm Sát lập tức chìm vào đáy cốc, y đã biết Diệp Mặc sự thật đã đến đây, bản lãnh của hắn lại vượt ra khỏi suy nghĩ của y. Y hiện tại tuy rằng không rõ Diệp Mặc là thế nào tới được, nhưng y biết mình đã không có bất kỳ cơ hội nào.

- Mày làm thế nào mới nguyện ý buông tha tính mạng của tao? Chỉ cần mày đề xuất, tao có thể làm được, Nhâm Sát tao tình nguyện làm trâu làm ngựa đều cam tâm.

Nhâm Sát trong nháy mắt nhận rõ tình huống, không chút lựa chọn quỳ xuống.

Cho tới bây giờ đều là người khác quỳ y, đây là lần đầu tiên y quỳ người khác, vì mạng sống, không cần nói đến quỳ xuống, ngay cả làm bất cứ chuyện gì, y đều nguyện ý. Y cúi đầu, trong mắt lộ ra lo lắng, lo lắng và chờ đợi. Y đã nhìn thấy sau lưng Diệp Mặc, thủ hạ của y đã ở trong máy bay trực thăng lấy ra một khẩu súng tự động, đang muốn nhắm ngay sau lưng Diệp Mặc.

Lúc này Nhâm Sát lòng có chút kinh hoàng, y không dám bại lộ ý nghĩ của chính mình, y chỉ hy vọng nhanh nổ súng. Trong đáy lòng lại có một tia hy vọng.

Diệp Mặc nhìn đều không nhìn y, tùy tay chính là một hỏa cầu ném ra ngoài.

Oanh lại một tiếng vang thật lớn, máy bay trực thăng của y, tính cả tên thủ hạ kia còn đang nhắm Diệp Mặc, toàn bộ hóa thành một ngọn lửa, phóng lên cao.

Nhâm Sát nhìn ánh lửa nổ tung xa mấy thước, thậm chí cái loại sức nóng

này đã đốt trụi tóc của y, nhưng lòng của y lại là càng ngày càng lạnh.

Diệp Mặc dường như không nhìn thấy máy bay trực thăng không xa phía sau đang bị thiêu đốt, thậm chí còn nổ, hắn thậm chí không bị ảnh hưởng chút nào. Mà là nhìn Nhâm Sát thản nhiên nói:

- Tao cho tới bây giờ cũng sẽ không thả một con chó điên đi ra ngoài cắn người, mày không chết, tao sẽ không an tâm, tuy rằng với tao mà nói, mày chỉ là một con kiến mà thôi.

Nhìn Nhâm Sát vẫn như cũ cúi đầu quỳ trên mặt đất, Diệp Mặc thản nhiên cười, - Nếu mày có thể nói cho tao biết, như thế nào có thể đem 'Địa sát' của mày nhổ tận gốc, có lẽ anh sẽ cho chú tìm một kiểu chết vẻ vang.

- Tao liều mạng với mày.

Nhâm Sát đột nhiên vùng lên, một thanh búa mềm xẹt qua hông, mang theo sát khí dày đặc, thẳng đến dưới đan điền Diệp Mặc.

Diệp Mặc gặp qua roi mềm, kiếm mềm, thậm chí là đao mềm, nhưng búa mềm là lần đầu tiên gặp. Lại vẫn linh hoạt như thế, tuy nhiên Nhâm Sát bị chặt đứt một bàn tay dù linh hoạt, cũng không thể đánh lén được Diệp Mặc.

Diệp Mặc vung tay, một cánh tay còn lại của Nhâm Sát lại rơi trên mặt đất, búa mềm bị Diệp Mặc một cước đạp trở về, đánh vào trên đùi Nhâm Sát, giống như cắt đậu hủ, cắt mất một chân của Nhâm Sát.

Tiến tới một bước, Diệp Mặc một chưởng vỗ vào đỉnh đầu Nhâm Sát, quát lạnh một tiếng:

- Nói đi, tao muốn diệt toàn bộ 'Địa sát mày có biện pháp nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 340

Sát Nhất

Nhâm Sát trong mắt lộ ra một tia giãy dụa, tuy nhiên đây chẳng qua là một lát mà thôi, rất nhanh y lại lần nữa lâm vào trong ngượng ngùng nói:

- Tao có một Vua trùng, chỉ cần Vua trùng của tao xảy ra chuyện, tất cả sâu độc đều sẽ cắn trả chủ nó, sau đó bay trở về.

Sao quá đơn giản? Diệp Mặc lại nhìn thấy trong mắt Nhâm Sát giãy dụa, âm thầm kinh ngạc tu vi của y, hắn gia tăng tốc độ hỏi:

- Mày có phải là thủ lĩnh tổ chức sát thủ 'Địa sát' hay không?

- Không phải, tổ chức "Địa sát" là do Sát Nhất khởi lập, sau khi tao đến, Sát Nhất bị tao hạ sâu độc, chuyên môn làm việc cho tao.

Nhâm Sát lần này trả lời vô cùng mau.

Diệp Mặc lại thật không ngờ, 'Địa sát ở toàn cầu được hưởng thanh danh như thế không ngờ là tổ chức con rối. Một khi đã như vậy cũng không có cái gì do dự nữa, Diệp Mặc giơ tay ngay tại trên người Nhâm Sát lấy ra một quả cầu lục sắc, ở bên trong viên cầu có một sâu độc ngủ đông, máu huyết và sức sống trên người sâu độc này mạnh hơn nhiều so với sâu độc Diệp Mặc tiêu diệt ban đầu.

Nhâm Sát cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, y thấy Diệp Mặc cầm Vua trùng, sắc mặt lập tức biến đổi. Y biết mình hoàn toàn không có đường sống, trong lòng của y tràn đầy phẫn hận.

Y thật không ngờ một người bị y cho rằng phất tay có thể diệt, không

ngờ cuối cùng lại tiêu diệt y. Đến đường sống chạy trốn đều không có, trong mắt của y hiện ra sự không cam lòng thật sâu.

Diệp Mặc chợt nhớ tới sự tình phái Hợp Lưu, lập tức hỏi:

- Có phải bọn mày thông báo cho ẩn môn biết việc tao lấy được 'huyết sắc san hô' không? Mày làm thế nào để thông báo?

Dường như biết mình nói đúng cũng khó lòng thoát chết, Nhâm Sát ngậm miệng không nói, lại ngầm làm đứt tâm mạch của mình.

Diệp Mặc thần thức đảo qua liền biết Nhâm Sát đang làm gì đó, không ngờ muốn tự sát, còn muốn giữ lại linh hồn. Không chút nghĩ ngợi lập tức phóng tới một hỏa cầu, hỏa cầu lập tức đã đem Nhâm Sát vây lại.

Nhâm Sát kinh hãi, y đã đặt Diệp Mặc ở vị trí nguy hiểm nhất, nhưng cũng thật không ngờ, hắn không ngờ có thể nhìn thấu việc mình giữ lại linh hồn, hắn có phải là người hay không?

- Tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua mày...

Từ hỏa cầu truyền đến âm thanh cuối cùng của Nhâm Sát.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Cơ hội thành quỷ của mày cũng không có, tuy nhiên hiện tại mày sẽ chưa chết, mày ở trong hỏa cầu nán lại một hồi đi.

Nhâm Sát trong mắt rốt cục lộ ra tuyệt vọng hoàn toàn, nếu cho y một cơ hội nữa, dù đắc tội toàn bộ ẩn môn, y cũng sẽ không đi đắc tội Diệp Mặc, ánh mắt của y dần tan rã, cả người chìm vào hôn mê.

Diệp Mặc nhìn nhìn vua trùng trong tay, nếu cứ diệt một vua trùng như vậy, hắn còn có chút không nỡ, hắn cũng biết vua trùng này mặc dù đang ở Tu Chân giới cấp bậc rất thấp, nhưng ở Địa Cầu nuôi dưỡng được loại vua trùng này đã rất giỏi rồi.

Tuy rằng không nỡ, nhưng Diệp Mặc vẫn như cũ tung ra một hỏa cầu bao vây lấy quả cầu lục sắc này, hắn biết, cho dù hắn giữ lại vua trùng này, hắn cũng không có cách nào tiếp tục nuôi sống nó. Đối với nuôi dưỡng sâu độc, Diệp Mặc vẫn là mù tịt.

Vua trùng ở trong quả cầu lục sắc giãy dụa, nhưng bị hỏa cầu của Diệp Mặc ngăn lại, nó giãy giụa cũng phí công. Sau mười mấy hơi thở, vua trùng này rốt cục cũng ngừng giãy dụa, cùng với quả cầu lục sắc kia bị Diệp Mặc thiêu thành tro bụi.

Cùng một thời gian, hơn mười chỗ ở toàn cầu, trên người những sát thủ 'Địa sát' có sâu độc, toàn bộ đều bị sâu độc cắn trả. Những người này ở trong thời gian rất ngắn liền biến thành thi thể không một chút huyết sắc, sâu độc sau khi cắn nuốt kí chủ, rất nhanh liền bay lên bầu trời, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc ngồi ở trên đảo nhỏ, nơi này không ngừng có sâu độc bay tới, Diệp Mặc biết rằng đây là nguyên nhân Nhâm Sát còn chưa chết.

Thời điểm trời vừa sáng, Diệp Mặc đã đốt xong tất cả sâu độc, nhìn Nhâm Sát hấp hối, lại một hỏa cầu bay ra, Nhâm Sát đã hôn mê hồi lâu hoàn toàn biến mất ở thế giới này.

Hiện tượng sâu độc ăn thịt người rất nhanh liền biến thành một điều bí ẩn, nhanh chóng truyền bá đến các nơi trên toàn cầu. Nhưng đồng thời ở việc sâu độc cắn trả, một trong tầng hầm ngầm ở miếu phổ Hongkong, một gã đàn ông sắc mặt tái nhợt đang ngồi dưới đất, vận công cực lực ngăn cản sâu độc cắn trả trong cơ thể.

Y chính là Sát Nhất thủ lĩnh ban đầu của tổ chức sát thủ "Địa sát", sự khác nhau với người khác chính là, Sát Nhất từ đầu tới đuôi đều biết mình là nơi nuôi dưỡng vua trùng. Chỉ cần đến giờ, y sẽ biến thành công cụ luyện công của Nhâm Sát.

Nhưng biết là một chuyện, tránh lại là một chuyện khác. Y cũng hiểu

được, nếu không phải vua trùng Nhâm Sát còn cần hiệu lực của y, Sát Nhất y sớm đã bị ăn sạch ngay cả bột xương cốt cũng không còn.

Hôm nay ở khoảnh khắc biệt thự vua trùng độc bị hủy, y biết cơ hội đã tới. Vua trùng hàng năm giết người, cuối cùng lần này đã đá trúng sắt rồi, người tới không ngờ làm hỏng biệt thự vua trùng. Y nắm bắt cơ hội, khi biết biệt thự Nhâm Sát bị hủy, y liền dẫn theo hai sát thủ bị sâu độc cắn chạy xuống tầng hầm ngầm.

Tuy rằng Sát Nhất mỗi lần bị sâu độc Nhâm Sát khống chế, nhưng y dựa vào một số quan hệ, tin tức so với Nhâm Sát tự lo tu luyện và hưởng thụ mạnh nhiều lắm.

Nhâm Sát có thù tất báo, từ sau khi đi vào 'Địa sát', tổ chức sát thủ 'Địa sát' này hoàn toàn không giống với trước kia, thậm chí biến thành một công cụ giết người trả thù.

Cho nên Sát Nhất nghĩ ra mọi biện pháp giúp 'Địa sát' tìm kẻ thù dũng mãnh, là để kẻ thù giết đến tận cửa. Lần này chọc tới Diệp Mặc, vốn Diệp Mặc tuổi còn trẻ, y không coi trọng Diệp Mặc, nhưng khi y điều tra qua một ít chi tiết về Diệp Mặc, thì bắt đầu mong đợi Diệp Mặc, quả nhiên Diệp Mặc ở Lương Phổ đã giết vài tên cao thủ của phái Hợp Lưu. Điều này làm cho Sát Nhất cả kinh vui mừng, y đem bản lĩnh đích thực của Diệp Mặc giấu đi, mục đích để Nhâm Sát chọc giận Diệp Mặc.

Quả nhiên sự tình phát triển vô cùng mau, ngay cả Sát Nhất cũng không nghĩ đến động tác của Diệp Mặc lại nhanh đến vậy, thậm chí buổi sáng còn nhận được tin tức Diệp Mặc đến Thuận An, buổi tối Diệp Mặc đã đến Hongkong giết người rồi.

Sát Nhất mang theo hai gã sát thủ xuống tầng hầm dưới đất, y biết Nhâm Sát có một đường ngầm dự bị khi chạy trốn, nhưng vào đường hầm này như thế nào, y cũng không biết. Đang lúc y nghĩ đến thời điểm Diệp Mặc không nề hà Nhâm Sát, hai gã sát thủ mang theo khi xuống tầng hầm ngầm, đã bắt đầu bị sâu độc cắn trả. Điều này làm cho Sát Nhất cả kinh vui mừng, y biết

chỉ có Diệp Mặc mới chế ngự được Nhâm Sát, giết vua trùng của anh ta, loại sâu độc này mới cắn trả.

Cho nên, sâu độc cắn trả, đồng thời Sát Nhất cũng bắt đầu chống cự sâu độc cắn trả trong cơ thể mình. Mười mấy năm qua, y không có lúc nào là không tìm kiếm phương pháp xử lý sâu độc cắn trả, cuối cùng rốt cục y đã nghĩ ra một biện pháp, chính là tàn thể pháp.

Sát Nhất dồn sâu độc đến cánh tay, sau đó không chút lựa chọn chém rớt cánh tay, nhanh chóng tiến vào phòng sắt, đóng cửa sắt. Quả nhiên sâu độc sau khi ăn xong cánh tay của y, tìm không thấy Sát Nhất, liền bay mất.

Sát Nhất tuy rằng gãy một cánh tay, nhưng bức ra sâu độc, trong lòng của y đã rất vui, cũng không dám lưu lại trong tầng hầm ngầm ở miếu phổ, khẩn trương thu dọn một chút, trốn mất tăm mất tích.

...

Khi Tô Tĩnh Văn thu hồi bùa, cũng nhớ tới chuyện đã xảy ra trước khi đi. Cô là bị Tạ Úy Tranh ép buộc mà rời khỏi đây, lại nhớ tới chuyện giữa Diệp Mặc và anh họ, cho đến lúc này mới nhớ hình như trước đây nghe Diệp Mặc nói có người muốn ám sát cô, lập tức toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Những người đó nếu muốn ám sát cô, chắc chắn sẽ không buông tha Diệp Mặc, như vậy Diệp Mặc sẽ như thế nào? Tuy nhiên đảo mắt Tô Tĩnh Văn liền đã bình tĩnh lại, cô cảm giác mình vừa bị thần kinh rồi. Nếu Diệp Mặc có chuyện, làm sao lại tới nơi này đưa Hỏa Cầu phù cho nàng? Hơn nữa dựa vào bản lĩnh của Diệp Mặc, nếu biết có người muốn ám sát hắn, hắn khẳng định có biện pháp.

Tuy rằng nghĩ tới những chuyện đó, nhưng Tô Tĩnh Văn trong lòng vẫn có chút áy náy như cũ, cô có chút khó thở, cô đã không quan tâm chuyện của Diệp Mặc. Chỉ có điều không biết Diệp Mặc còn có thể lại đến hay không.

Tô Tĩnh Văn ngồi trên xe đợi đã lâu, nhưng không có thấy người của

Diệp Mặc, cô có chút thất vọng khỏi động xe. Lúc này tâm tình của cô có chút mệt mỏi, không vì cái gì khác, cũng là bởi vì chuyện anh họ Tạ Úy Tranh, từ nhỏ lớn lên cùng nhau nhưng anh họ hiện tại trở nên vô lễ như thế, làm cho nàng không quen. Đó còn là người anh họ chuyện gì cũng giúp đỡ của mình sao? Hôm nay anh họ nói như vậy, làm cho nàng không thể chấp nhận.

Tô Tĩnh Văn lắc lắc đầu, tận lực đem chuyện này vứt bỏ sang một bên, không suy nghĩ thêm nữa. Cô biết bất kể Diệp Mặc xử lý chuyện sát thủ như thế nào, cô cũng không thích hợp ở lại bên ngoài, nghĩ đến đây, Tô Tĩnh Văn không do dự nữa, mà là rất nhanh lái xe về nhà.

Tô Tĩnh Văn về đến nhà, lại thấy anh họ Tạ Úy Tranh đang ngồi trong phòng khách cùng mẹ nói chuyện. Sắc mặt của nàng lập tức trầm xuống.

Thấy Tô Tĩnh Văn trở về, mẹ của Tô Tĩnh Văn là Mục An lập tức cười nói:

- Tiểu Văn, anh họ đợi con lâu rồi, nói tìm con có chuyện.

Tô Tĩnh Văn day day cái trán, giọng điệu có chút bình thản nói:

- Mẹ, con hôm nay có chút không khỏe, con muốn đi nghỉ.

Nói xong cũng không liếc mắt với ông anh họ một cái, xoay người rời đi.

Mục An kỳ quái nhìn con gái, tuy rằng con gái vẫn có chút không vui với anh họ Tạ Úy Tranh, nhưng chưa từng có biểu hiện như hôm nay. Bởi vì Tĩnh Văn chưa bao giờ dùng sắc mặt này nói chuyện với Tạ Úy Tranh, Mục An tuy rằng hy vọng Tĩnh Văn và Tạ Úy Tranh ở cùng một chỗ, nhưng tâm nguyện của con gái bà cũng rất tôn trọng.

- Tĩnh Văn, sự tình hôm nay là anh không đúng, anh cố ý đến xin lỗi em đấy, xin em tha thứ cho anh, rất xin lỗi.

Tạ Úy Tranh thấy thế, chủ động đứng lên, xin lỗi Tô Tĩnh Văn, chẳng những giọng điệu thành khẩn, hơn nữa thái độ cũng rất là nghiêm túc.

- Tiểu Văn...

Mục An theo bản năng cảm giác con gái mình có phải giận dỗi quá hay không, cho dù Úy Tranh có cái gì không đúng, nhưng nó đã tới cửa thành khẩn nói xin lỗi như thế, còn có chuyện gì không thể nói.

Tô Tĩnh Văn lạnh lùng nhìn Tạ Úy Tranh liếc mắt một cái - Anh chỉa vào mặt tôi mắng tôi là một người đàn bà không biết xấu hổ, anh còn xin lỗi làm gì? Mời anh rời khỏi đây, từ nay về sau tôi không có người thân thích như anh. Cũng may chúng ta cũng không phải thân thích thật, những gì không dứt khoát cũng đừng có lấy ra nữa nói, Tạ Úy Tranh, mời anh.

Mục An nghe xong Tô Tĩnh Văn nói, sắc mặt cũng lập tức liền chìm xuống, bất kể hai người xảy ra chuyện gì, Tạ Úy Tranh có tư cách gì nói con gái của mình không biết xấu hổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 341

Tri Nhân Tri Diện Bất Tri Tâm

Tạ Uý Tranh thật không ngờ Tô Tĩnh Văn đem chuyện này nói ra, y nghĩ chuyện giữa mình và Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn sẽ không nhắc lại, hiện tại cô chẳng những nói, hơn nữa còn nói ngay trước mặt mẹ của nàng Mục An, điều này làm cho Tạ Uý Tranh có chút trở tay không kịp.

Tuy nhiên Tạ Uý Tranh rất nhanh liền kịp phản ứng, y lập tức đi đến trước mặt Mục An khom người nói:

- Cô, cháu là vì thấy Tĩnh Văn và người đàn ông khác cùng đi thuê phòng, cháu sợ Tĩnh Văn gặp chuyện không tốt, bị người lừa, cho nên, cháu lúc đương thời có chút không lựa lời nói, bởi vì cháu rất thích Tĩnh Văn...

Tô Tĩnh Văn sắc mặt tức giận xanh mét, cô không nghĩ tới Tạ Uý Tranh ở trước mặt mẹ của mình còn trắng đen chẳng phân biệt được, đổi trắng thay đen, rõ ràng là chính bản thân y cùng với người phụ nữ khác đi thuê phòng, lại cố tình muốn đổ lên đầu Tô Tĩnh Văn.

Mục An tâm lý trầm xuống, phản ứng đầu tiên liền không tin, con gái mình là người như thế nào, bà quá hiểu. Tạ Uý Tranh không ngờ nói con gái mình và người khác đi thuê phòng, điều này làm cho bà làm sao có thể chấp nhận được.

Đang lúc Mục An muốn quát lớn với Tạ Uý Tranh, Tô Tĩnh Văn lại lạnh lùng nói:

- Tạ Uý Tranh, anh là người thế nào của tôi, tôi cùng người tôi thích đi thuê phòng, mắc mớ gì đến anh. Tôi thích, tôi vui. Anh đi đi, hiện tại đi liền,

ở nhà tôi không chào đón anh.

- Tiểu Văn...

Mục An vẻ mặt kinh dị nhìn con gái, cô không nghĩ tới chính mồm con gái mình lại thừa nhận.

Tạ Uý Tranh bỗng nhiên đứng thẳng người, giọng điệu bình thản nói:

- Cô, ở sâu trong nội tâm của cháu thật sự không ngại Tĩnh Văn thế nào, cháu rất thích Tĩnh Văn, hôm nay cháu chỉ muốn hẹn Tĩnh Văn đi ra ngoài nói chuyện một chút. Nếu Tĩnh Văn thật sự không đồng ý, cháu đương nhiên cũng sẽ tôn trọng ý kiến của Tĩnh Văn, sau này sẽ suy nghĩ kỹ.

- Úy Tranh, trước cháu ở nước ngoài lưu học, cũng không thấy cháu đối với Tĩnh Văn có để ý nhiều, như thế nào lần này trở về lại...

Mục An trong lòng vẫn nghĩ chuyện con gái mình và người khác thuê phòng, nhưng hôm nay cảm thấy Tạ Uý Tranh cũng không giống bình thường.

- Tạ Uý Tranh, tôi sẽ không cùng anh đi ra ngoài đấy, nếu anh có chuyện gì, ngay ở chỗ này nói, nếu không nói, anh có thể đi rồi.

Tô Tĩnh Văn lạnh lùng nhìn Tạ Uý Tranh, giọng điệu không có chút ôn tồn nào.

Mục An đương nhiên biết tính cách của con gái mình, nếu nó nói không đi, chắc chắn sẽ không đi ra ngoài. Bởi vì nghĩ đến Tạ Uý Tranh, đành phải có chút bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Văn, hay con và Úy Tranh đi nói chuyện một lần đi, nếu như hòa giải được hiểu nhầm, về sau vẫn là như vậy, nếu như nói không được, thì thôi vậy.

Tô Tĩnh Văn vẫn không trả lời, Tạ Uý Tranh vội vàng lại khom người

nói:

- Vâng, cô, cháu nhất định sẽ giải thích cho Tĩnh Văn hiểu. Nếu Tĩnh Văn thật sự không đồng ý, cháu cũng sẽ tôn trọng ý kiến của cô ấy.

Tô Tĩnh Văn có chút do dự nhìn thoáng qua mẹ, ở sâu trong tâm cô thật sự không muốn cùng Tạ Uý Tranh đi ra ngoài, nhưng mẹ nàng cũng nói, đây là một lần cuối cùng.

Ngay tại thời điểm Tô Tĩnh Văn còn đang do dự, bảo mẫu cầm một tấm đĩa CD đi đến, cô đi đến trước mặt Mục An, đem đĩa CD đưa cho Mục An nói:

- Cô An, cái này là vừa có người đưa tới, người đưa tới nói, đĩa CD này cần lập tức xem.

Mục An có chút nghi hoặc tiếp nhận đĩa CD, tùy tay nhét vào máy CD

Sau khi hình ảnh trên màn hình TV hiện lên, sắc mặt Tạ Úy Tranh lập tức biến đổi, tiến lên vài bước, muốn lấy CD ra. Mục An ngăn cản Tạ Uý Tranh, - Úy Tranh, con muốn làm cái gì?

Khuôn mặt Tạ Úy Tranh liên tiếp biến đổi mấy cái, rồi mới lên tiếng:

- Cháu có chút không thoải mái, cháu đi trước.

Nói xong, mặc kệ ánh mắt Mục An kinh ngạc, xoay người rời đi.

Mục An và Tô Tĩnh Văn không ngừng nghi hoặc nhìn lên video liền biết Tạ Uý Tranh tại sao phải đi, trong đĩa CD này không ngờ là kế hoạch Tạ Uý Tranh chuẩn bị đối phó Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn.

Mục An càng xem sắc mặt càng xanh mét, Tạ Uý Tranh không ngờ tính toán bắt Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, sau đó ngay trước mặt Diệp Mặc, kêu mấy người đến làm nhục Tô Tĩnh Văn. Thậm chí sau đó, còn có kế hoạch làm thế nào để chiếm đoạt toàn bộ sản nghiệp của mẹ Tô Tĩnh Văn.

BỐP một tiếng, Mục An đập mạnh vào bàn trà, - Tôi đã làm gì có lỗi với Tạ gia anh chứ, lại dám làm như thế.

- Mẹ...

Tô Tĩnh Văn vội vàng tới sau lưng mẹ nàng vỗ nhè nhẹ, cô mẹ tức giận mà sinh bệnh. Tuy rằng cô hôm nay đã biết Tạ Uý Tranh là loại người như thế nào rồi, nhưng Tạ Uý Tranh làm ra hành động không bằng súc sinh như thế, khiến cho Tô Tĩnh Văn không thể tin được. Hoá ra hôm nay hẹn cô đi ra ngoài, chính là muốn chỉnh đốn cô.

Thật lâu sau, Mục An mới bình tĩnh trở lại, tắt video, lúc này mới nhìn con gái hỏi:

- Tiểu Văn, con thật sự...

Tô Tĩnh Văn lắc lắc đầu, - Mẹ, đây chẳng qua là một người bạn của con mà thôi, lúc ấy con cùng bạn của con ở trong phòng đi ra, vừa lúc thấy Tạ Uý Tranh và người phụ nữ khác thuê phòng cũng đi ra. Anh ta lúc ấy muốn đánh con, bị bạn của con giáo huấn một trận.

- Tên súc sinh này.

Mục An xanh mặt nói một câu, một lát sau mới tiếp tục hỏi:

- Tiểu Văn, cái đĩa này có phải do bạn của con đưa tới hay không?

Tô Tĩnh Văn trầm ngâm một lát, rồi mới lên tiếng:

- Con nghĩ hẳn là vậy, chỉ có điều hẳn là có chuyện xảy ra với anh ấy rồi, cho nên anh ấy không tự mình lại đây.

- Có thời gian bảo người bạn này của con qua đây ngồi một chút, Tạ Uý Tranh không đủ suy nghĩ, chỉ có điều Tạ gia lại không đơn giản. Người bạn này có thể lấy được thứ này, hơn nữa đây vẫn là chuyện mới làm, chứng tỏ người bạn này của con cũng không đơn giản, con thích hắn đúng không?

Mục An gật gật đầu nói, bà hiểu rất rõ con gái của mình, nếu con gái không thích người này, tuyệt đối sẽ không cùng người này cùng nhau vào phòng, bất kể là chuyện gì.

Tô Tĩnh Văn mặt đỏ lên, sau một lúc lâu mới hơi chần chừ nói:

- Mẹ, anh ấy đã có người yêu rồi, hơn nữa con cũng không phải thích anh ấy, chỉ có điều đối với anh ấy không có phòng bị mà thôi, con cảm thấy anh ấy là người đáng tin. Anh ấy là người tốt, hơn nữa...

Mục An khóe miệng lộ ra mỉm cười - Con giúp anh ta nói nhiều lời hay như vậy, còn nói không thích. Cho dù anh ta có người yêu thì thế nào? Nếu chưa kết hôn, thì bất cứ kẻ nào cũng có thể thích. Hơn nữa con gái của mẹ lại không hề kém so người khác, con nói hơn nữa là cái gì?

Mặc dù có một câu không có nói ra, nhưng Mục An vẫn còn có chút áy náy đối với con gái, nếu không phải đĩa CD này, cô thậm chí đã khuyên Tĩnh Văn và Tạ Uý Tranh cùng đi ra ngoài rồi. Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm, Mục An nghĩ đến đây liền thở dài. Tạ Uý Tranh chỉ có đi ra ngoài mấy năm, liền biến thành lòng lang dạ sói như thế, hơn nữa ở mặt ngoài còn nhìn không ra.

Tô Tĩnh Văn đành phải nói:

- Mẹ, anh ấy chính là Diệp Mặc, chính là người chữa bệnh giúp mẹ, bán cho con một tấm thanh thần phù đấy.

- Là hắn...

Mục An đã sớm muốn gặp Diệp Mặc rồi, không nghĩ tới hắn không ngờ ở Ninh Hải.

...

Tạ Uý Tranh vẻ mặt âm trầm ra khỏi Tô Gia, y thật sự là không nghĩ ra chuyện buổi chiều mới thương lượng, làm sao đảo mắt liền biến thành đĩa

CD, và còn đưa đến cho người mình muốn đối phó.

Tạ Uý Tranh mở cửa xe, ngồi trên xe lạnh lùng phun ra một câu - Họ Tô đấy, cho dù em biết thì thế nào? Phản bội anh, anh sẽ cho em hối hận. Thứ gì Tạ Uý Tranh này không chiếm được, người khác cũng đừng hòng có được.

- Đáng tiếc, mày hiện tại đã không có cơ hội.

Một thanh âm đột ngột ở phía sau vang lên.

- Là ai?

Tạ Uý Tranh đột nhiên xoay người, giống như nhìn thấy quỷ, phát hiện chỗ ngồi phía sau đang ngồi một người đàn ông trung niên, trong tay y đang cầm một khẩu súng lục chỉ vào đầu của mình.

người đàn ông này cười lành lạnh nói:

- Mày bây giờ trở về cùng cô hồn của mày đi gặp mặt dã quỷ, tao là ai không quan trọng, người trên giang hồ gọi tao là chú Cửu, mày hiện tại cũng có thể gọi tao là chú Cửu. Ồ, đúng rồi, nghề nghiệp của tao là sát thủ.

Tạ Uý Tranh khiếp sợ qua đi, lập tức liền bình tĩnh lại, y không phải là chưa gặp qua những chuyện này. Rất nhanh y liền nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả, CD kia cũng là chú Cửu này đưa đến nhà Tô Tĩnh Văn đấy.

- Chú Cửu, tôi và ông không oán không thù, hơn nữa, sát thủ các ông chẳng phải vì tiền sao? Cần bao nhiêu, ông ra cái giá là được.

Tạ Uý Tranh tuy rằng cảm giác có chút phát run, nhưng y lập tức liền hiểu chủ yếu và thứ yếu trong đó, hiện tại cái mạng nhỏ của y còn trên tay người khác.

Chú Cửu lạnh lùng cười, - Trước hết lái xe của mày đi đã.

Tạ Uý Tranh lái xe rời đi, người đàn ông trung niên này mới lạnh giọng nói:

- Không oán không thù, mày muốn động vào người phụ nữ của đại ca tao mà kêu không oán không thù? Diệp Mặc là đại ca của tao, Tô Tĩnh Văn là người phụ nữ của đại ca, mày nói xem chúng ta có thù oán hay không? Chỉ trách mắt mày bị mù, đã vậy lá gan còn quá lớn.

Tạ Uý Tranh há hốc mồm, y thực không nghĩ đến thực lực Diệp Mặc quá lớn như vậy, trong nháy mắt không những toàn bộ kế hoạch của mình bị hắn biết được, hơn nữa biến mình thành tù nhân. Nếu đối phương là sát thủ, như vậy còn có chuyện gì không làm được? Nói không chừng ngay sau đó nhắm ngay đầu của mình bắn một phát. Tạ Uý Tranh thật sự sợ, y cảm thấy run rẩy.

...

Diệp Mặc giết Nhâm Sát, diệt tất cả sâu độc, lúc này mới đi chung quanh trên đảo nhỏ một vòng. Đảo này rất nhỏ, thậm chí cũng chưa tới một ki-lô-mét vuông. Nhâm Sát cũng không xây phòng ốc xa hoa gì ở phía trên, chỉ là chỗ đặt chân đơn giản, đoán chừng là nơi gã ta dùng để tu luyện, chỉ có điều Diệp Mặc không biết Nhâm Sát muốn mua một hòn đảo nhỏ như vậy làm cái gì.

Diệt 'Địa sát Diệp Mặc trong lòng cảm giác thoải mái hơn nhiều, thời khắc này, cảm giác bị uy hiếp biến mất không thấy nữa, khiến hắn rất là sung sướng.

Diệp Mặc đi vào một phòng trong tiểu đảo, căn phòng này hẳn là nơi Nhâm Sát tu luyện, hắn muốn nhìn một chút xem Nhâm Sát thường ngày tu luyện như thế nào.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới đi vào căn phòng này, lập tức đã bị nguyên khí thiên địa nồng đậm ở nơi này làm chấn động. Mặc dù cái nồng đậm này so với Tu Chân giới còn kém quá xa, nhưng Diệp Mặc lại rất bất ngờ. Linh khí thứ này quá khó gặp, mà nguyên khí nồng đậm ở trong đó, tuy rằng cũng không thiếu tạp chất, nhưng linh khí cũng đã rất nhiều.

Diệp Mặc rất nhanh liền phát hiện, nơi này nguyên khí còn đang tiêu tan, hắn chung quanh quan sát một chút, lập tức liền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Trong lòng không khỏi mắng to Nhâm Sát, nơi này không ngờ có một chỗ linh nhãn, nhưng sau khi Nhâm Sát phát hiện nơi này dễ dàng tu luyện, đã đem cái linh nhãn đào rối tinh rối mù.

Tuy rằng tốc độ tu luyện nhanh hơn, nhưng linh khí này rất nhanh sẽ tiêu tan không còn. Linh nhãn bị đào tán, dù Diệp Mặc có bản lĩnh lớn bằng trời, hắn cũng không thể khôi phục lại nó.

Biện pháp duy nhất cũng chỉ có thể ngồi xuống tu luyện, có thể hấp thu bao nhiêu thì hấp thu, một khi linh khí này tiêu tán không còn, muốn hấp thu cũng không có. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không do dự nữa, lập tức liền ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 342

Thương Tiếc

Khi Diệp Mặc lại một lần nữa tỉnh lại, cảm thấy linh khí ở đây đã tán loạn, lúc này mới hơi tiếc nuối đứng lên, cảm thấy tu vi lại tăng lên một bậc, tuy rằng vẫn là luyện khí tầng bốn nhưng nếu bây giờ đứng lên phi kiếm đi từ Ninh Hải đến Hồng Kong thì nhất định sẽ không xuất hiện tình huống chân khí đứt đoạn.

Một cảm giác đói khát truyền đến, Diệp Mặc trong lòng cả kinh. Bình thường hắn hai ba ngày không ăn gì căn bản cũng không sao cả, nhưng bây giờ lại thấy đói, chứng tỏ ít nhất đã 3 ngày trở nên rồi.

Vừa nghĩ tới mình chậm trễ đến mấy ngày rồi, Diệp Mặc liền không dám tiếp tục chậm trễ nữa, lập tức bước lên phi kiếm, bay thẳng đến Ninh Hải.

Diệp Mặc mới đến 'Vị tiên' Ninh Hải đã nhìn thấy Dương Cửu và Hàn Tử cách đó không xa.

Hai người Dương Cửu căn bản đã đợi rất lâu rồi, Diệp Mặc nói ngày hôm sau thậm chí là đêm hôm đó sẽ trở lại, nhưng bây giờ đã là ngày thứ 4 rồi, Diệp Mặc vẫn không đến tìm hai người bọn họ. Tuy rằng đã bốn ngày rồi, nhưng hai người vẫn không rời khỏi Ninh Hải.

Tuy rằng không biết Diệp Mặc vì nguyên nhân gì đến bây giờ vẫn chưa về, nhưng Dương Cửu lại có một chút dự cảm, "Địa Sát" có lẽ xảy ra chuyện rồi. Sự hống hách của "Địa Sát" anh ta biết, nhưng đã mấy ngày rồi cả anh ta và Hán Tử đều không có chút tin tức gì, nếu "Địa Sát" không sao, nhất định sớm đã tìm đến Ninh Hải rồi. "Địa Sát" đến bây giờ vẫn chưa đến chứng minh đã xảy ra chuyện rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Dương Cửu và Hàn Tử vì sao không rời khỏi Ninh Hải.

Cho nên Diệp Mặc vừa về đến, Dương Cửu và Hàn Tử canh giữ ở cửa "Vị Tiên" liền nhìn thấy, lập tức chạy ra đón.

Nói chuyện một lúc lâu, Diệp Mặc mới biết được hắn đã tu luyện được 4 ngày rồi, khó trách lại đói bụng.

- Tiền bối, tên họ Tạ kia tôi đã xử lý rồi, hắn ta ngầm đối phó với anh và Tô Tĩnh Văn tiểu thư, bị chúng tôi nắm được nhược điểm, hiện tại không biết có nên giết hay không?

Dương Cửu rất kính sợ Diệp Mặc, anh ta biết Diệp Mặc đi diệt "địa sát". Bây giờ Diệp Mặc đã trở lại, tuy rằng anh ta không dám hỏi kết quả như thế nào, nhưng cũng biết được một vài dấu vết, lại thêm dự đoán lúc trước của mình, Dương Cửu lập tức biết "Địa Sát" thật sự xảy ra chuyện rồi. Diệp Mặc xua tay nói:

- Người đó hai ngươi đi xử lý một chút là được, nếu có thể kiếm thêm ít tiền về thì càng tốt, tuy nhiên cho dù kiếm về được ít tiền cũng không thể để tên tiểu tử đó quá tiêu diêu tự tại, còn về cái mạng đó của hắn ta, giết hay không đều không quan trọng. Sau khi làm xong việc này, hai người lập tức đi Lưu Xà tìm nhị ca ta Hứa Bình, ta đã có một vài người phát triển công ty mới ở Lưu Xà. Ở đó có chỗ cho hai người phát triển, tôi cũng sẽ đi Lưu Xà. Về phần "Địa Sát" hai người không cần lo lắng, tôi đã nhổ tận gốc rồi.

Dương Cửu và Hàn Tử vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, không ngờ hắn thật sự diệt "Địa Sát" rồi. Một tổ chức sát thủ lớn như vậy nói nhổ là nhổ, mới có vài ngày mà trong mắt hai người họ Diệp Mặc càng trở nên thần bí.

…

Sắp xếp xong xuôi Dương Cửu và Hàn Tử, Diệp Mặc không đi tìm Tô Tĩnh Văn, hắn trực tiếp đi Tuyên Giang, mục tiêu của hắn chính là đi Hợp

Lưu phái.

Nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, người của Trương gia ở Tuyên Giang căn bản cũng không biết Trương Chi Hối. Lúc hắn tìm đến gia chủ của Trương gia mới biết sự tồn tại của Trương Chi Hối chỉ có gia chủ Trương gia mới biết. Mà gia chủ Trương gia lại nói với Diệp Mặc, Trương Chi Hối đã rất lâu rồi chưa quay về, cũng không có liên lạc với bọn họ.

Diệp Mặc bỏ ra chút thời gian đi diệt Đoạn Quyền Đường, sau đó cũng không có tin tức của Trương Chi Hối.

Từ bỏ chuyện của Trương Chi Hối, Diệp Mặc đi về phía Vô Lượng sơn, nếu "Địa Sát" đã bị hắn diệt, hắn sẽ đi đón cô em gái Đường Bắc Vi của mình về.

Vô Lượng sơn vẫn như cũ, du khách đến thăm rất nhiều, mọi điểm phong cảnh đều phồn hoa tấp nập.

Nhưng Diệp Mặc bây giờ lại biết, Vô Lượng sơn này vẫn không hề đơn giản như bề ngoài của nó. Bên trong đó không biết ẩn giáu bao nhiêu ẩn môn và gia tộc.

Diệp Mặc đi đến vị trí vào Tĩnh Nhất môn, hắn đứng trên đài cao đột nhiên phát hiện dây xích phía dưới chân núi dẫn vào Tĩnh Nhất môn đã bị chặt đứt. Có người đã chặt đứt dây xích? Diệp Mặc trong lòng lập tức cả kinh. Đây tuyệt đối không phải do Tĩnh Nhất môn làm, bởi vì ẩn môn tuy rằng không nhập thế, nhưng bất kỳ ẩn môn nào cũng sẽ qua lại đôi chút với bên ngoài, bọn họ còn có một vài nhu cầu cần thiết cho cuộc sống, nhất định phải mua từ bên ngoài về, vì vậy tuyệt đối sẽ không chặt đứt con đường liên lạc với thế giới bên ngoài này.

Nếu như em gái Đường Bắc Vi không ở trong này, Diệp Mặc cũng sẽ không khẩn trương như vậy, nhưng em gái Đường Bắc Vi ở trong đó, hắn không thể không khẩn trương Diệp Mặc lập tức bước trên phi kiếm đi tới vách núi đối diện, rất nhanh liền chui vào con đường thông ra Tĩnh Nhất

môn. Ra khỏi đó, đối mặt với con đường gấp khúc dài vô tận, Diệp Mặc chỉ cần dùng mấy phút đồng hồ là đã đi hết. Cuối con đường nhỏ là chân núi Tĩnh Nhất môn, hắn rất nhanh đi vào cửa sân trong Tĩnh Nhất môn, thần thức liền quét qua.

Đường Bắc Vi lại đang ở hậu hoa viên mà cô sống chăm sóc gốc "cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp" kia, dường như không có cái gì có thể khiến cô rời khỏi gốc cây này.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, Bắc Vi không xảy ra chuyện là tốt rồi. Nhìn chỗ ở của Đường Bắc Vi, hẳn là cũng không tệ, xem ra Tĩnh Nhàn cũng không có bạc đãi em hắn.

Diệp Mặc rất nhanh bước vào sân gọi một tiếng.

- Bắc Vi Đường Bắc Vi đột nhiên xoay người lại, lập tức nhìn thấy Diệp Mặc, không chút nghĩ ngợi liền vứt cái xẻng trong tay xuống, chạy tới ôm chặt lấy cánh tay Diệp Mặc, vẻ mặt hứng khởi nói.

- Anh, anh đã đến rồi.

Diệp Mặc có chút áy náy vỗ vỗ vai Đường Bắc Vi, nhưng lại không biết nói với cô thế nào.

- Làm sao vậy? Anh.

Đường Bắc Vi dường như cảm thấy Diệp Mặc do dự, cô vội vàng hỏi, trong lòng có một loại dự cảm không tốt.

- Bắc Vi, rất xin lỗi, anh đến muộn một chút, mẹ em đã đi rồi...

Diệp Mặc lấy ra một hũ tro cốt đưa cho Đường Bắc Vi, tuy rằng hắn biết như vậy chỉ có thể khiến Đường Bắc Vi càng thêm thương tâm, nhưng hắn lại không biết nên nói thế nào với cô.

Đường Bắc Vi buông tay Diệp Mặc ra, cô có chút không dám tin nhận

hũ tro cốt Diệp Mặc đưa cho, một lúc lâu sau cũng không nói được câu gì. Tuy rằng Đường Cần không phải là mẹ đẻ của cô, nhưng trong lòng Đường Bắc Vi, địa vị của Đường Cần bất kỳ ai cũng không thể thay thế được, Đường Cần chính là mẹ của cô.

Nhưng mẹ bị đón đi Yến Kinh, mới chưa bao lâu, lúc quay về không ngờ là một hũ tro cốt, cô không thể chịu đựng được cũng không thể tin được. Mẹ là đi hưởng phúc chứ đâu phải đi tìm chỗ chết, vì sao lại thành ra như thế này? Vì sao? Dường Bắc Vi ngây người ra.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ dùng đôi vai gầy guộc của mình để nuôi cô khôn lớn, không có việc gì có thể ngăn cản được tình yêu của bà với con gái. Bất kể là trời mưa gió rét, hay là băng tuyết mấy ngày liền, mẹ luôn đẩy cái xe đẩy nhỏ che nắng che mưa cho cô.

Nhưng hôm nay, con gái vừa mới trưởng thành, mẹ đã không còn hưởng phúc được nữa, cứ như vậy mà đi.

- Mẹ...

Đường Bắc Vi ngơ ngác cầm hũ tro cốt của Đường Cẩn, một lúc lâu sau mới khóc rống lên, quỳ rạp xuống đất, nước mắt như mưa.

Diệp Mặc yên lặng nhìn Đường Bắc Vi khóc, hắn không đi khuyên bảo vì hắn biết bây giờ Đường Bắc Vi cần phải khóc.

Một lúc lâu sau, cổ họng Đường Bắc Vi có chút khàn khàn rồi Diệp Mặc mới ôm lấy Đường Bắc Vi.

- Bắc Vi, cô đã đi rồi, cô nhất định không muốn em như vậy, hãy tìm một chỗ nào đó an táng cho mẹ đi.

Đường Bắc Vi nức nở nhìn nhìn Diệp Mặc, bỗng nhiên lại ôm Diệp Mặc khóc rống lên. May mà cô còn anh trai, nếu như ngay cả anh cũng không có, mẹ lại ra đi rồi, cô không còn một người thân nào, thì cô phải sống cô quạnh như vậy trên cõi đời này.

…

Bên ngoài đại viện Tĩnh Nhất môn, Đường Bắc Vi mai táng tro cốt của mẹ mình xuống dưới gốc cây Thanh Tùng. Phía trên phần mộ có khắc chữ.

- Mộ của mẹ Đường Cần, con gái bất hiếu Đường Bắc Vi lập!

Tất cả những cái này, đều do một mình Đường Bắc Vi làm, Diệp Mặc không hề động tay vào. Mãi đến khi Đường Bắc Vi làm xong toàn bộ công việc, Diệp Mặc mới cùng Đường Bắc Vi quỳ gối trước mộ dập đầu vài cái.

- Bắc Vi, cùng anh đi ra ngoài thôi, anh đưa em đến công ty của anh.

Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi đã an táng xong, tâm trạng ngày càng xấu đi, hắn muốn đưa Đường Bắc Vi ra bên ngoài để giải sầu.

Đường Bắc Vi lắc lắc đầu.

- Anh, em tạm thời không muốn rời đi. Những người ở đây đều đối xử rất tốt với em, em cũng thích cuộc sống ở đây. Mẹ vừa mới đi, em muốn ở lại đây bên cạnh mẹ một thời gian.

- Bắc Vi, em...

Diệp Mặc không ngờ Đường Bắc Vi lại muốn ở lại Tĩnh Nhất môn, nơi này đóng kín như thế, Bắc Vi tại sao có thể kiên trì chịu đựng được?

Đường Bắc Vi đi đến bên cạnh Diệp Mặc, khoác tay Diệp Mặc, lúc này mới chậm rãi nói:

- Anh, em bây giờ ngoài anh ra không còn người thân nào. Em biết anh muốn đi ra ngoài tìm chị dâu Lạc Ảnh, em chi bằng ở đây chờ anh. Chờ anh tìm dược chị Lạc Ảnh thì cùng chị ấy đến đây thăm em.

Sau khi nói xong, Đường Bắc Vi lại trầm mặc một lúc lâu sau mới tiếp tục nói:

- Anh, có nhiều lúc em thật sự hy vọng mình không phải là em gái của anh, nếu như em không phải là em gái của anh, em sẽ có thể gả cho anh rồi, có thể cùng anh đi tìm chị Lạc Ảnh.

Đường Bắc Vi trong lòng hiểu rõ, cho dù cô cùng đi ra với Diệp Mặc, thì mình vẫn là một mình mà thôi. Diệp Mặc phải đi tìm chị dâu Lạc Ảnh, hắn không thể ở trong nhà, mà mình đã quen ở đây rồi, mẹ đã không còn, cô thích cuộc sống yên tĩnh ở đây.

Diệp Mặc vuốt vuốt mái tóc của Đường Bắc Vi nói:

- Đừng nói càn, chúng ta đi đến chỗ em ở rồi nói.

- Ừ, anh, lần trước anh cho em cây "Thanh Hoa Thanh Diệp", nó lại nở ra một bông hoa rồi.

Đường Bắc Vi dường như đã tỉnh táo lại sau bi thương, mặt mũi có chút hồng hào.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Ừ, anh đã nhìn thấy rồi, em chăm sóc rất tốt, cảm ơn em, Bắc Vi. Còn nữa em tu luyện cũng không tồi, không ngờ đã tiến vào tầng đầu tiên rồi, về sau hãy tiếp tục cố gắng, lần này anh sẽ dạy cho em xong mới đi.

Đường Bắc Vi lại lắc lắc đầu.

- Anh, em không thích anh nói cảm ơn với em. Còn nữa, em sẽ cố gắng. A, anh ơi, em nhớ ra rồi, anh vào đây bằng cách nào vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 343

Điểm Thương Vô Lượng

Diệp thí chủ, những lời của Bắc Vi cũng là điều ta muốn hỏi cậu đấy.

Diệp Mặc vừa rồi chỉ mãi nói chuyện với Đường Bắc Vi, không ngờ không chú ý đến Tĩnh Nhàn tới. Cho dù là thế nào, Diệp Mặc vẫn cực kỳ kính nể vị đạo cô này. Có thể đến mà khiến hắn không hề phát hiện thấy, cũng không phải là người đơn giản, cho dù hắn không để ý cũng đã là rất giỏi rồi.

- Sư phụ.

Đường Bắc Vi liền vội vàng tiến lên chào hỏi.

Diệp Mặc có chút kỳ quái nhìn Đường Bắc Vi. Bắc Vi bái Tĩnh Nhàn làm thầy sao? Tại sao hắn lại không biết.

Dường như đã nhìn ra Diệp Mặc kinh ngạc, Tĩnh Nhàn thản nhiên nói:

- Lúc Bắc Vi tu luyện, ta có chỉ cho vài chỗ, công pháp mà Bắc Vi tu luyện rất không tầm thường. Ta không dám nhận cô ấy làm đệ tử, chỉ là Bắc Vi cố chấp bái ta làm thầy.

Diệp Mặc lập tức hiểu là chuyện gì, vội vàng thi hành lễ nói:

- Đa tạ Tĩnh Nhàn tiền bối đã thu nhận Bắc Vi, Diệp Mặc xin đa tạ.

Tuy rằng đã nói như vậy, nhưng Diệp Mặc trong lòng lại có chút lo lắng, hắn sợ công pháp mà Đường Bắc Vi tu luyện liệu có bị Tĩnh Nhàn xem thấu. Một khi công pháp tu chân của hắn bị người ta nhìn thấu, vậy thì là chuyện

lớn rồi.

Tĩnh Nhàn nghe xong những lời đó của Diệp Mặc, vội vàng nói:

- Diệp thí chủ nói quá lời rồi, Tĩnh Nhàn không dám. Ta chỉ thấy thí chủ lần này đến đây, tu vi đã tiến thêm so với lần trước một bậc, xin chúc mừng.

- Anh, em xin lỗi, em vẫn chưa kịp nói cho anh biết, sư phụ có chỉ qua cho em biết phương hướng vận hành của huyệt vị và kinh mạch, còn lại đều do một mình em tu luyện. Sư phụ nói em không nên tu luyện công pháp Tĩnh môn, chỉ cần tiếp tục tu luyện công pháp đang tu luyện bây giờ là được rồi.

Đường Bắc Vi vội vàng nói.

Diệp Mặc lại thở phào một cái, Đường Bắc Vi nói ra những lời này mặc dù có chút bất kính với sư phụ, nhưng cô vì vội vàng muốn giải thích với mình chuyện cô không hề tiết lộ công pháp của mình, vì vậy mới nói ra những lời này. Mặc dù đã yên tâm, nhưng Diệp Mặc vẫn muốn trước khi đi viết ra cách tu luyện cổ võ cho Đường Bắc Vi, một khi có người hỏi thì bảo cô lấy cách tu luyện cổ võ này ra.

Thấy Diệp Mặc gật đầu, Đường Bắc Vi lập tức nói:

- Anh, anh vẫn chưa nói làm sao anh có thể vào được đây?

Diệp Mặc biết rằng Tĩnh Nhàn cũng đang chờ câu trả lời của hắn, gật đầu nói:

- Anh nhìn thấy dây xích kia bị chặt đứt, vì vậy đã nhảy qua.

Đường Bắc Vi thì không có gì, cô biết anh mình có rất nhiều bản lĩnh kỳ quái. Nhưng Tĩnh Nhàn trong lòng cũng là vô cùng khiếp sợ, nhảy qua ư? Điều này khiến bà không thể nào tin được, tuy nhiên Diệp Mặc nhất định là đi theo con đường lúc trước, bằng không, hắn làm sao mà biết dây xích bị chặt đứt? Chỉ là Diệp Mặc không phải nhảy qua, hắn qua đây bằng cách nào?

- Tĩnh Nhàn tiền bối, không biết dây xích kia làm sao lại bị đứt?

Diệp Mặc vẫn muốn hỏi, nếu em gái hắn không ở đây thì thôi, nhưng bây giờ Đường Bắc Vi đã ở trong này, hắn nhất định phải biết rõ ràng sự việc. Hắn không muốn em mình có chút nguy hiểm nào.

Tĩnh Nhàn liếc nhìn Diệp Mặc một cái, tuy rằng bà biết Diệp Mặc không nói thật nhưng vẫn không cố truy hỏi, mà nói:

- Tĩnh Tức lúc trước đã đồng ý hôn sự của Tố Tố và Biên Siêu, hơn nữa còn tự ý nhận sính lễ của Điểm Thương. Căn nguyên việc này Tĩnh Nhất môn ta không hề biết gì, nhưng mấy ngày trước, Điểm Thương môn Vô Lượng đến Tĩnh Nhất môn đón Tố Tố lại phát hiện Tố Tố đã rời khỏi Tĩnh Nhất môn, những người của Điểm Thương lúc đó liền nổi giận.

Diệp Mặc còn chưa nghe xong đã đùng đùng nổi giận, tuy rằng Tĩnh Tức đã bị hắn giết, nhưng người của Điểm Thương lại dám động vào chủ ý của Lạc Ảnh. Lạc Ảnh, đó là nghịch lân của hắn, Điểm Thương lại còn dám động đến.

Tĩnh Nhàn lại thở dài, tiếp tục nói:

- Bở vì Tĩnh Tức sư muội đã không còn nữa, cho nên Tĩnh Nhất môn chúng tôi cũng không thể trả lời người của Điểm Thương, cuối cùng chọc giận những người của Điểm Thương, đả thương Tĩnh Từ sư muội. Nếu không phải bởi vì Bắc Vi, Điểm Thương sẽ không bỏ qua như vậy.

Đường Bắc Vi kinh ngạc nhìn sư phụ nói::

- Sư phụ, con không có làm gì, con cũng không biết xảy ra chuyện gì? Con chỉ là nghe Tĩnh Huệ sư thúc nói dây xích bị chặt đứt rồi, mặc dù biết anh con có thể qua đây, nhưng con cũng không biết anh dùng cách nào để tới. Chuyện này tại sao lại có liên quan đến con?

Tĩnh Nhàn có chút áy náy nhìn Đường Bắc Vi nói:

- Rất xin lỗi Bắc Vi, chuyện này ta không có nói cho con biết là vì sợ con lo lắng. Điểm Thương đả thương Tĩnh Từ xong, còn muốn náo loạn hơn nữa, nhưng Thiếu chủ Biên Siêu của Điểm Thương lại nhìn thấy Bắc Vi, lúc này mới giật mình, lập tức chuyển đối tượng sang Bắc Vi. Bọn họ yêu cầu Bắc Vi thay thế Tố Tố gả cho Biên Siêu Điểm Thương. Biên Siêu lúc đó muốn đưa Bắc Vi đi nhưng bị ta ngăn cản. Ta nói cho bọn họ, cho dù bọn họ cưới được Bắc Vi, cũng phải đợi mấy ngày nữa anh của Bắc Vi đến hãy nói.

- Tuy nhiên bọn họ cũng nói đạo lý, Điểm Thương là môn phái rất sĩ diện, nhất định phải cưới hỏi cho đàng hoàng, cho nên đã quay về chuẩn bị sính lễ, ba ngày sau họ sẽ quay lại. Còn về sính lễ lần trước, Tố Tố quay lại rồi, bọn họ sẽ quay lại.

- Sư phụ...

Đường Bắc Vi kinh ngạc đến ngây người nhìn sư phụ, cô theo bản năng nắm chặt cánh tay Diệp Mặc, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu anh trai không đến, chẳng lẽ sư phụ sẽ đem mình gả cho bọn Điểm Thương kia sao?

Diệp Mặc sắc mặt rất là khó coi, tuy rằng hắn không biết Tĩnh Nhàn có ý gì, nhưng hắn tuyệt đối không đồng ý để em hắn bị ép cưới.

Tĩnh Nhàn nhìn Diệp Mặc một cái rồi nói tiếp.

- Ta chính là không biết lúc nào thí chủ sẽ đến. Việc này ta không dám làm chủ, mặc dù ta cũng nghĩ đến việc lén lút đưa Bắc Vi đi, nhưng chẳng may sự việc bị người của Điểm Thương biết được, chẳng những Sắc Vi không thể trốn thoát, chính Tĩnh Nhất môn ta cũng sẽ bị hủy, hơn nữa Diệp gia của cậu cũng không còn tồn tại.

- Anh...

Đường Bắc Vi ôm chặt lấy cánh tay của Diệp Mặc, có chút lo lắng kêu lên. Mặc dù cô biết anh trai rất lợi hại, nhưng đến Tĩnh Nhất môn cũng lo lắng Điểm Thương môn như vậy, anh có phải là đối thủ của Điểm Thương

môn không cô cũng không dám đoán.

Nhìn thấy sắc mặt của Diệp Mặc hầm hầm, sát khí tỏa ra, Tĩnh Nhàn lo lắng nói:

- Điểm Thương không giống Tĩnh Tức, một trưởng lão bình thường của họ cũng là tu vi Địa cấp. Hơn nữa Điểm Thương là 1 trong 6 phái Ẩn môn, mặc dù xếp vào loại cuối cùng, nhưng thực lực lại vượt xa Tĩnh Nhất môn của chúng ta.

Sắc mặt Diệp Mặc dễ coi hơn một chút, hắn biết việc này không thể trách Tĩnh Nhàn, Tĩnh Nhàn quả thật là không còn cách nào khác. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc gật gật đầu.

- Tĩnh Nhàn tiền bối, đa tạ tiền bối đã chăm sóc cho Bắc Vi. Chỉ là Điểm Thương tôi cũng không thèm để ý, tôi có thể đánh tàn phế Hợp Lưu phái thì cũng không cần quan tâm Điểm Thương môn kia.

Tĩnh Nhàn nghe xong Diệp Mặc nói, lập tức có chút sững sờ, Diệp Mặc đã đánh tàn phế Hợp Lưu phái, như vậy là thế nào? Tĩnh Nhất môn của bọn họ bây giờ không gia nhập vào thế giới bên ngoài, những việc mới xảy ra ngoài đó họ đều không biết. Thậm chí cũng không biết việc của Hợp Lưu phái.

Sau một lúc lâu, Tĩnh Nhàn mới hơi ngập ngừng hỏi.

- Diệp thí chủ, cậu khẳng định đó là Hợp Lưu phái? Hợp Lưu phái là một trong sáu phái trong Ẩn môn, xếp hạng thậm chí còn cao hơn Điểm Thương.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

- Bọn họ muốn tìm cách cướp đoạt "Huyết sắc san hô" của tôi nên đến phục kích, tất cả đều bị tôi giết sạch. Sau đó những người này còn muốn đi Diệp gia ở Yến Kinh gây sự, cũng bị tôi giết hết rồi. Đúng rồi, Tĩnh Nhàn tiền bối, tôi đang muốn đi đến hang ổ của Hợp Lưu phái, tiền bối có biết

hang ổ của bọn chúng ở đâu không.

Tĩnh Nhàn kinh hãi rất lâu sau mới nói:

- Rất xin lỗi, ta cũng không biết, hơn nữa, cho dù biết cũng không thể nói cho thí chú, đây là quy định của Ẩn môn.

Tuy rằng đoán được kết quả này nhưng Diệp Mặc vẫn có chút thất vọng. Diệp Mặc tạm biệt Tĩnh Nhàn xong liền kéo tay Đường Bắc Vi về phòng của cô.

Vừa về tới phòng của Đường Bắc Vi, Diệp Mặc lại hỏi.

- Bắc Vi, em nói cho anh biết, cách tu luyện mà anh dạy cho em, em có đi nói cho người nào khác biết không?

Đường Bắc Vi lập tức nói:

- Không có, anh à, em biết công pháp mà anh dạy em không giống với bọn họ, em đâu có ngốc như vậy. Sư phụ chỉ là cảm thấy tốc độ kết nội khí của em rất nhanh chóng cho nên mới đoán rằng môn công pháp của em luyện rất được. Hơn nữa, sư phụ cũng chưa từng hỏi em luyện công pháp gì, chỉ là chỉ bảo qua những chỗ em không hiểu cho em thôi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Như vậy thì tốt, em đừng có bao giờ nói cho người khác biết em tu luyện cái gì, anh phải ở đây một thời gian ngắn, nên sẽ viết cho em một bộ công pháp tu luyện cổ võ. Nếu có người hỏi thì em hãy đưa bộ công pháp tu luyện cổ võ này ra cho bọn họ.

- Anh, anh thật sự sẽ ở đây một thời gian ngắn sao.

Đường Bắc Vi đang buồn rầu nghe thấy Diệp Mặc sẽ ở lại đây một thời gian liền rất mong đợi vội vàng hỏi.

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Môn phái Điểm Thương kia dám ép buộc chị dâu của em và em, anh sẽ cho bọn họ biến mất. Hơn nữa anh cũng sẽ ở lại đây với em một thời gian, chỉ cho em một chút về tu vi. Còn về cây "Thanh Hoa Thanh Diệp" kia, em trồng rất tốt, anh vẫn còn một đoạn "Tử tâm đằng" cũng cần em trồng giúp. Đó là lương thực để sau này chúng ta tu luyện, nhất định phải chăm sóc cẩn thận.

- Em biết rồi, anh trai.

Đường Bắc Vi lập tức trả lời nói, nếu không phải vì mẹ mất, trong lòng rất không vui thì bây giờ Diệp Mặc ở cùng cô, cô đã sớm vui mừng kêu Diệp Mặc đưa cô đi dạo khắp nơi rồi.

Đường Bắc Vi chần chờ một chút, lại hỏi:

- Anh à, lúc chặt đứt dây xích kia em còn lo anh có thể qua đây không. Sau đó em lại nghĩ, anh nhất định có thể qua. Chỉ là mặc dù anh đến đây thật nhưng em vẫn muốn biết, anh rốt cuộc đến đây bằng cách nào? Mất bao nhiêu thời gian?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

- Anh chỉ mất mấy giây mà thôi, bởi vì anh bay tới đây mà.

Đường Bắc Vi há to miệng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói:

- Anh thật là chỉ mất mấy giây, bay qua đây sao?

Nếu như người khác nói cô nhất định coi là đang nói nhảm không thèm quan tâm, nhưng lời của Diệp Mặc nói ra, Đường Bắc Vi vẫn là tin tưởng vô điều kiện, bởi vì cô tin tưởng anh của mình. Từ trước tới giờ những việc Diệp Mặc làm, tất cả mọi chuyện cô đều không dám tưởng tượng.

Nhìn vẻ mặt Đường Bắc Vi có chút đau thương, Diệp Mặc lại vuốt vuốt

mái tóc của cô, mặc dù thoạt nhìn Bắc Vi đã rất trưởng thành nhưng kỳ thức cô vẫn còn rất nhỏ. Trước khi gặp lại mình, cô đã chịu rất nhiều khổ cực, gặp lại mình không lâu cô lại mất đi mẹ, điều này thật quá tàn nhẫn với cô.

- Bắc Vi, buổi tối anh trai sẽ dẫn em đi bay lượn một vòng.

Diệp Mặc nhìn ra ánh mắt của Đường Bắc Vi đang hướng về phía trước.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 344

Cậu Dám Đến Điểm Thương

Đêm yên tĩnh như nước, Tĩnh Nhàn một mình đứng ở chỗ cao nhất của Tĩnh Nhất Môn nhìn ra phía ngoài, nhìn sao trời vô biên có chút ngây người. Tĩnh Nhất Môn từ sau khi sư phụ giao cho cô, liền ngày càng sa sút. Thậm chí bị tiểu sư muội Tĩnh Tức nắm trong tay mấy năm, nếu không phải Diệp Mặc đến phá vỡ cục diện bế tắc này, cục diện bế tắc này vẫn sẽ tiếp diễn.

Vô số lần, cô đều muốn cảnh cáo Tĩnh Tức không nên quá phận, phải lấy môn phái là chủ. Nhưng cô lại không cách nào nói ra miệng, chớ nói là động thủ. Bởi vì Tĩnh Tức là em của anh ta, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy chuyện của mình và anh ta.

Tuy rằng Tĩnh Tức không biết người đàn ông kia là anh cô, nhưng anh cô trước khi chết muốn mình đồng ý phải chăm sóc Tĩnh Tức. Nhưng cô còn chưa làm được, cô có thể nhịn không tự mình động thủ, nhưng lại không thể ngăn cản Diệp Mặc động thủ.

Cô vốn cho rằng Diệp Mặc không phải là đối thủ của Tĩnh Tức, cuối cùng cô ra mặt khuyên một chút, nhưng không nghĩ tới chuyện chuyển biến vô cùng mau, Tĩnh Tức lại bị Diệp Mặc giết. Cô cảm thấy mình có lỗi với anh ta, không có làm được lời hứa của mình.

Sau khi Tĩnh Tức chết, cô buông xuống những tâm tư này, muốn một lòng phấn chấn Tĩnh Nhất Môn, nhưng không nghĩ tới Điểm Thương lại tìm tới tận cửa. Tĩnh Nhàn thở dài, có lẽ chính mình thật sự không thích hợp làm chưởng môn.

Một tia sáng tím từ không xa xẹt qua, Tĩnh Nhàn lại ngây dại trong chốc

lát. Cô dụi dụi con mắt, còn cho là mình nhìn lầm rồi. Nhưng sau khi xem cẩn thận, cô mới phát hiện mình không có nhìn lầm, là sự thật, tia sáng tím kia xác thực là một thanh phi kiếm to lớn, mà đứng ở trên phi kiếm lại là Diệp Mặc và em hắn Đường Bắc Vi.

- Hắn vậy mà có thể đạp kiếm bay? Tiên Thiên? Hay là đã vượt qua Tiên Thiên?

Tĩnh Nhàn ngốc trệ. Cô rốt cuộc hiểu rõ Diệp Mặc làm thế nào tới đây, nhưng cô lại càng không rõ, chẳng lẽ thế giới này thật sự có thể có loại chuyện này? Điều này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi cổ võ.

Cho dù là cao thủ Tiên Thiên, cô cũng chưa nghe nói qua có thể đạp kiếm bay. Nghe nói Đạt Ma lão tổ năm đó, đem cổ võ tu luyện đến Tiên Thiên. Nhất vi vượt sông, cho dù là như vậy, cũng không thể đạp kiếm bay - Anh, anh nói em sau này cũng có thể như vầy phải không?

Đường Bắc Vi đứng ở trên phi kiếm, đã hoàn toàn bị lạc trong bầu trời đêm vô tận này. Tâm tình không tốt bởi vì Diệp Mặc mang cô bay, trở nên sáng sủa một ít.

- Có thể.

Diệp Mặc không chút do dự gật đầu nói.

...

Diệp Mặc được sắp xếp vào ở phòng vốn dĩ là Lạc Ảnh ở, đây cũng là hắn muốn, hắn thích chỗ Lạc Ảnh từng ở, nơi này có thể cho hắn quá nhiều hồi ức Ngày hôm sau lúc thức dậy, Diệp Mặc cảm giác ánh mắt Tĩnh Nhàn nhìn hắn dường như có chút không đúng, nhưng hắn cũng không để trong lòng.

Diệp Mặc đem một đoạn Tử Tâm Đằng của bản thân cũng giao cho Đường Bắc Vi trồng, đồng thời dốc lòng dạy bảo Đường Bắc Vi tu luyện, còn có nuôi trồng Tử Tâm Đằng như thế nào. Đồng thời vì Đường Bắc Vi

biên soạn một bộ bí kíp tu luyện cổ võ. Trong lúc này, ngoại trừ Tĩnh Nhàn ngẫu nhiên đến trò chuyện với Diệp Mặc, có rất ít người tới.

Thời gian ba ngày thoáng một cái đã qua, người của Điểm Thương đúng giờ xuất hiện ở ngoài cửa sân ra vào của Tĩnh Nhất Môn. Lần này tới có năm người, ngoại trừ một người trong đó là trung kỳ Huyền cấp, người còn lại đều là trung kỳ Địa cấp thấp nhất, chính là năm người này liền hoàn toàn có thể giết toàn bộ Tĩnh Nhất Môn rồi.

Chỉ có điều năm người này lại không cách nào tiến vào trong Tĩnh Nhất Môn. Lại bị một người tuổi còn trẻ ngăn ở ngoài cửa viện.

- Điểm Thương phái tôi đến Tĩnh Nhất Môn đặt sính lễ, anh là người phương nào, lại dám chắn ở đây?

Người cầm đầu chừng năm mươi tuổi, dáng người rắn chắc, một thân áo trắng, có vẻ rất là chỉnh tề.

- Tôi là anh của Đường Bắc Vi, đối với hôn sự của em tôi, tôi không đồng ý, các người có thể đi rồi. Tôi ngăn ở nơi này chính là không cho chó đi vào, miễn cho cắn người bậy.

Diệp Mặc thản nhiên cười. Giọng điệu rất là ác liệt.

Người đàn ông áo trắng cầm đầu nghe xong nửa câu đầu của Diệp Mặc, biểu hiện trên mặt còn hoàn toàn không có gì, đã bị câu nói phía sau kia chọc cho tức giận xanh mét. Điểm Thương Môn của ông bên ngoài ẩn môn xếp hạng thứ sáu, là một trong lục đại ẩn môn, người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng này không ngờ dám càn rỡ như thế, dám mắng trưởng lão Điểm Thương ông là chó.

- Thật can đảm. Khi nào thì chuyện của Điểm Thương tôi đến lượt cậu làm chủ rồi. Cậu không đồng ý là được sao? Cậu là thứ gì? Không cần nói nữa Thiếu chủ của chúng tôi coi trọng em cậu, chính là coi trọng bà mẹ cậu, cậu cũng phải đồng ý.

Chàng trai thấp nhất bên cạnh người đàn ông áo trắng lập tức lớn tiếng nói, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, tiến tới một bước, chính là một ngọn gió bổ ra. Người dàn ông áo trắng phản ứng nhanh chóng, thấy Diệp Mặc lại đây, không đợi Diệp Mặc tiếp cận tên luyện võ Huyền cấp kia, chính là đánh ra một quyền.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, sau khi phong nhận đánh ra, đồng thời cũng đánh ra một quyền. Người đàn ông áo trắng cảm giác được một sự đau đớn mãnh liệt truyền đến, ông ta rút lui mấy bước, cánh tay vẫn như cũ truyền đến từng cơn đau.

"Phụt". Một cỗ máu tươi phun ra rất cao, tên luyện võ Huyền cấp mới vừa rồi còn đang gọi rầm rĩ bị một ngọn phong nhận của Diệp Mặc, từ đỉnh đầu chém thành hai nửa.

Máu tươi cùng nội tạng co quắp rơi trên mặt đất, phối hợp hai nửa thi thể kia còn đang ngọa nguậy, có vẻ quỷ dị mà khủng bố. Trong lúc nhất thời, mấy người còn lại có mặt đều dại ra.

- Súc sinh muốn chết, dám giết người Điểm Thương Môn.

Hai người đàn ông trung niên cấp hơi thấp lui ra phía sau bên cạnh người đàn ông áo trắng phản ứng lại, sau đó không chút do dự nhằm phía Diệp Mặc, một người đá đầu gối Diệp Mặc, một người đá đan điền của Diệp Mặc. Rất rõ ràng, hai người này muốn đá gãy chân Diệp Mặc, sau đó quỳ gối trước mặt người đàn ông cầm đầu này. Lại phế đi tu vị của Diệp Mặc, sau đó từ từ tra tấn.

Bọn họ xem ra, tuy rằng Diệp Mặc giết đồng bạn của bọn họ, nhưng đó là tình huống Diệp Mặc ra tay tập kích, hơn nữa đồng bạn kia lại là trung kỳ Huyền cấp thấp nhất. Cho nên bọn họ đối với sự ra tay của mình rất có lòng tin, khẳng định có thể hai chân khiến cho Diệp Mặc quỳ xuống, hơn nữa tu vi mất hết.

Người đàn ông cầm đầu trên mặt lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ông ta không nghĩ tới Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, liền tu luyện tới lợi hại như vậy. Tuy nhiên cho dù là như vậy, vẫn không được ông ta để vào mắt. Một quyền kia tuy rằng lợi hại, tuy nhiên là tu vi sơ kỳ Địa cấp mà thôi.

Hiện tại ông ta thấy hai gã đồng bạn đá về phía Diệp Mặc, mà chiêu thức của Diệp Mặc giống như có lẽ đã dùng hết, khóe miệng của ông ta lộ ra châm chọc, cho dù là Diệp Mặc càng lợi hại, hai chiêu này hắn cũng không thể tránh né. Bất kể Diệp Mặc quan hệ thế nào với Đường Bắc Vi, cũng không thể ở trước mặt Điểm Thương kiêu ngạo, giết người của Điểm Thương, chỉ có một con đường chết. Đừng nói là anh một tiểu thiếp của Thiếu chủ, cho dù là cha của tiểu thiếp, cũng là có chết không sống.

Chỉ là nếu ông ta biết vừa rồi một quyền kia của Diệp Mặc cả một phần mười khí lực đều chưa dùng tới, ông ta không biết nên làm gì nghĩ gì. Diệp Mặc bởi vì giận tên luyện võ Huyền cấp kia kiêu ngạo, gần như dùng chín phần khí lực bổ ra một ngọn đao gió, chỉ là dùng một tầng khí lực ra một quyền mà thôi.

Thấy hai chân đạp tới, Diệp Mặc biết rằng bọn họ có chút khinh địch, tuy nhiên cho dù là khinh địch, hắn cũng sẽ không vì vậy mà thủ hạ lưu tình, đồng thời một cước quét ra ngoài. Không cần nói hắn và Điểm Thương đã sớm kết thù, mới vừa rồi còn giết một người. Cho dù là không kết thù, Điểm Thương chọc phải Lạc Ảnh và em gái, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Răng rắc hai tiếng vang trong trẻo truyền đến, chân hai gã đàn ông đá Diệp Mặc phát ra tiếng gãy.

Chờ người đàn ông cầm đầu phát hiện cuối cùng gãy chân chính là hai người bên mình, lúc người trẻ tuổi ra chân sau không ngờ chiếm thượng phong, Diệp Mặc đã lại nhấc chân xuống hai cái.

Hai cái bóng người bị Diệp Mặc đá bay lên, vẩy ra hai dòng máu tươi đầy trời, rơi vào vách núi phía xa, thậm chí ngay cả hừ đều không có kịp hừ một tiếng.

Chết rồi, cư nhiên cứ như vậy lại chết hai gã luyện võ Địa cấp, hơn nữa vừa rồi Diệp Mặc giết người kia, bọn họ năm người tới nơi này, đã bị chết ba người rồi. Còn lại hai người dại ra nhìn vách núi phía xa, sau một lúc lâu mới tỉnh hồn lại.

- Cậu lại dám giết người Điểm Thương, tiểu súc sinh, cậu muốn chết...

Người luyện võ không có động thủ bên cạnh người đàn ông áo trắng, một tiếng gầm rú, đánh về phía Diệp Mặc.

Người đàn ông áo trắng đúng lúc kéo lại người luyện võ bên cạnh, - Chung Đan, không nên kích động.

Tuy rằng vừa rồi hai gã đồng bạn của ông ta không có sử dụng toàn lực, nhưng ông ta đã đã nhìn ra Diệp Mặc sâu không lường được, tuyệt đối không phải tu vi Địa cấp bình thường, ít nhất Chung Đan tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, bởi vì tay của ông ta đến bây giờ còn hơi đau.

Người luyện võ kêu Chung Đan lúc này đã phục hồi tinh thần lại, ông ta lập tức hiểu chính mình vừa rồi nếu xông lên, kết quả vẫn như cũ bị đá rơi vào vách núi. Tuy rằng ông ta không có nhào tới, nhưng hai mắt phẫn nộ đã bốc cháy lên, vừa rồi một trong những người chết là anh của ông ta Chung Đỉnh.

- Bất kể bạn là ai, nhưng không hỏi xanh đỏ đen trắng, ra tay liền giết người, sư phụ cậu là dạy cậu như thế này? Cậu làm như vậy lại đặt Điểm Thương tôi ở đâu? Chẳng lẽ cậu cho là một mình cậu có thể ngăn cản toàn bộ Điểm Thương tôi hay sao? Lão phu Hỗ Nặc Bình, nếu chuyện hôm nay không có công đạo, Điểm Thương tôi thề sống chết cũng sẽ cùng cậu chiến đấu tới cùng.

Người đàn ông áo trắng lạnh giọng nói, nếu không phải e dè mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, ông ta đã sớm xông lên rồi.

Diệp Mặc khinh thường nhìn thoáng qua người đàn ông áo trắng, lạnh

lùng nói:

- Ông nói đúng, tôi cũng không có tính buông tha các người đấy. Ít nói nhảm, dẫn đường, tôi tới phái các người một chuyến.

- Cậu dám tới Điểm Thương?

Hỗ Nặc Bình dường như đang chứng thật lời nói của Diệp Mặc. ông ta không nghĩ tới Diệp Mặc giết nhiều người Điểm Thương như vậy, vẫn dám nói cùng ông ta tới Điểm Thương. Ông ta mới vừa rồi còn suy nghĩ nên báo tin về như thế nào, sau đó cầu viện.

Diệp Mặc cười ha hả, - Điểm Thương ông chẳng lẽ là đầm rồng hang hổ, tôi không thể đi được? Nếu dám đánh chủ ý của em tôi, cũng đừng trách tôi đánh chủ ý của các người.

Hỗ Nặc Bình lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Mặc, tuy rằng ông ta xác định tu vị của Diệp Mặc và ông ta không khác nhau lắm, nhưng ông ta cũng không dám khẳng định mình có là đối thủ của Diệp Mặc không, cho nên vẫn do dự không có động thủ. Hiện tại Diệp Mặc muốn đến Điểm Thương, vậy tốt nhất rồi, Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy liền tu luyện tới trình độ có thể so sánh với ông ta, có thể thấy được trên người này khẳng định có bí mật.

Cùng với ở đây giết Diệp Mặc, còn không bằng đưa hắn mang về xử trí, nghĩ đến đây, Hỗ Nặc Bình cười lạnh quay đầu hướng Tĩnh Nhất Môn kêu lên:

- Tĩnh Nhàn, Điểm Thương tôi sẽ còn quay lại nữa.

Diệp Mặc bỗng nhiên lạnh giọng nói:

- Lão già kia, nếu ông còn không đi, ông cũng không cần đi nữa, bố đây hiện tại có thể giết ông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 345

Nội Loạn

Anh, anh phải cẩn thận một chút!

Đường Bắc Vi không chịu nổi cảnh máu tanh ghê tởm. Tuy cô rất muốn cùng đi với Diệp Mặc nhưng biết bản thân đã không giúp được gì lại làm trở ngại cho hắn nên cô đành thôi.

Tĩnh Nhàn ngăn đệ tử của Tĩnh Nhất môn lại. Từ mấy ngày trước, sau khi cô đã nhìn thấy Diệp Mặc có thể đạp kiếm bay, liền biết được võ công của hắn và cô cách xa nhau một trời một vực. Cô giữ kín ở trong lòng chuyện này, vì cô biết, nếu đồn ra ngoài sẽ có rất nhiều chấn động.

- Bắc Vi, vậy em ở đây chờ anh nhé, anh đi rồi sẽ về ngay.

Diệp Mặc an ủi Đường Bắc Vi, sau đó hắn theo Hỗ Nặc Bình, hai người rời khỏi Tĩnh nhất môn.

Hỗ Nặc Bình sau khi nghe Diệp Mặc nói thì cười thầm, muốn giết đệ tử của Điểm Thương ư, còn muốn trở về ư, có mà nằm mơ!

Diệp Mặc đi theo hai gã đệ tử Điểm Thương và vào chỗ vách núi của Tĩnh Nhất Môn mới biết họ làm thế nào mà tới được. Không ngờ chỉ là nhờ một khí cầu, một động cơ được lắp đặt, có cánh quạt. Thực ra mà nói, đây chính là một cái trực thăng hết sức đơn đơn giản.

Lúc bước lên trực thăng giản dị này, Diệp Mặc cười lạnh nghĩ thầm, xem ra ẩn môn này cũng không hẳn là đã ẩn, ngay cả loại trực thăng này cũng có, thật không thua kém thời đại.

Hai mắt của Chung Đan tức giận nhìn Diệp Mặc nhưng lại không dám động thủ, chỉ có thể khởi động trực thăng khí cầu mà thôi. Nếu có thể đánh thắng được Diệp Mặc thì một trăm Diệp Mặc cũng bị y giết rồi.

Sau khi trực thăng khí cầu chuyển động, nó rất nhanh chui vào không trung mây mù dày đặc và bị mất hút giữa những dãy núi. Thần thức Diệp Mặc nhìn ra, hắn chỉ có thể nhìn thấy những mảng sương trắng trùng điệp, không thấy phương hướng đâu.

Hỗ Nặc Bình lạnh lùng nhìn Diệp Mặc chằm chằm, không nói gì. Trong mắt y, Diệp Mặc đã là một người chết, chỉ là nhất định phải đến chết ở Điểm Thương mà thôi. Chiếc trực thăng khí cầu này bay trong sương mù hơn một tiếng thì đáp xuống một nơi bằng phẳng mà xung quanh đều là núi, chỉ có điều nơi này lại có một ngôi miếu nhỏ.

Đứng ở chỗ này, xung quanh đều là sương trắng mờ mịt, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Thậm chí cũng không biết có phải ở Vô Lượng Sơn không nữa. Diệp Mặc trong lòng thầm thán phục, phong cảnh ở Hoa Hạ này còn khá nhiều dấu tích cổ xưa, chỉ có điều người ta có thể tìm tới được hay không mà thôi.

Chung Đan ra khỏi trực thăng, nhìn chằm chằm Diệp Mặc, lạnh lùng nói:

- Đợi sau khi anh chết, tôi sẽ xuống núi an ủi, chia buồn với gia đình anh. Tôi đảm bảo họ sẽ rất "vui vẻ", vui đến mức muốn chết mà không chết được. Người phụ nữ của nhà họ Diệp sẽ được tôi lấy, cũng vẻ vang đấy chứ!

Diệp Mặc quay lại nhìn Chung Đan, thản nhiên nói:

- Nhưng đáng tiếc, anh không có cơ hội đó đâu!

Hắn nói xong liền đưa tay ra chính là một đao gió. Y vừa rồi vẫn còn nhìn chằm chằm Diệp Mặc, hận không thể giết chết hắn thì bây giờ thân thể đã chia thành hai nửa, ánh mắt vẫn còn nguyên vẻ kinh sợ nhưng không cam

tâm.

- Anh, không ngờ anh vào chân núi Điểm Thương môn này mà còn dám giết người!

Hỗ Nặc Bình lên tiếng. Dù y muốn ăn tươi nuốt sống hắn nhưng cũng không dám động thủ, chỉ là nội tâm của y đang rất run sợ, ngay cả giọng điệu cũng có chút run rẩy, sợ sệt. Vốn dĩ y cho rằng, Diệp Mặc giết người chỉ nhờ một đao nhanh mà thôi, nhưng y không ngờ, nó nhanh đến nỗi y không tưởng tượng được.

Giờ y đã nhìn thấy, Diệp Mặc giết người không phải bằng đao nhanh, mà hắn chỉ đưa tay lên một cái đã giết chết người, chẳng lẽ là nội khí tụ nhận trong truyền thuyết ư? Sắc mặt của y bây giờ rất khó coi, trắng bệch như người chết. Nếu anh của Đường Bắc Vi thật sự dã man như thế, dù Điểm Thương giết được hắn, thí phải trả giá đắt cỡ nào? Y không dám nghĩ tiếp nữa.

Diệp Mặc điềm nhiên nói:

- Hỗ Nặc Bình, nếu anh còn dài dòng nữa thì ngay cả anh tôi cũng giết. Lòng kiên nhẫn của tôi bây giờ có giới hạn đấy!

Hỗ Nặc Bình khẽ rùng mình, đột nhiên quay người bước đi, y không dám làm Diệp Mặc tức giận thêm. Dù chỉ là quãng thời gian ngắn ngủi nhưng y cũng biết Diệp Mặc là người như thế nào, con người này vốn dĩ là một tên ác ma. Nếu như những đệ tử Điểm Thương rất kiêu ngạo, hống hách thì kẻ trước mặt y đây, bọn họ cũng chưa là gì.

Diệp Mặc nhìn Hỗ Nặc Bình không nói gì nữa, hắn quay người bước đi, phất tay ra chính là hai hỏa cầu. Hắn đã làm cho cái miếu nhỏ này và trực thăng khí cầu kia biến thành một mồi lửa Hỗ Nặc Bình quay đầu lại nhìn hai ngọn lửa, miệng co giật vài cái nhưng không dám nói gì, y đi nhanh hơn.

Diệp Mặc theo Hỗ Nặc Bình đi qua hai con đường dài khoảng mấy chục

mét, còn vượt qua con đường nhỏ ở giữa mấy vách đá mới tới một nơi có kiến trúc tương đối cổ kính. Nơi này, có một bậc thềm cao hơn năm mươi mét, đi hết thì thấy có một cầu thang, ở phía trước thấy một tấm bia đá vắt ngang, trên có vẽ hai chữ rồng bay phượng múa - " Điểm Thương".

Diệp Mặc nén thở dài, hắn nghĩ, so với Tĩnh nhất môn thì Điểm thương môn xa xôi và thế lực hơn nhiều. Chỉ riêng lối kiến trúc cổ kính, thanh lịch này đã ăn đứt tiểu viện Nhất tĩnh môn kia rồi.

- Hỗ trưởng lão…

Hỗ Nặc Bình vừa mới tới trước tấm bia đá thì có một gã đệ tử canh gác ân cần chào hỏi.

Diệp Mặc nhìn quanh một lượt, nếu không phải đích thân tới đây thì hắn thật không dám tưởng tượng lại có cảnh núi non bí mật giống như tiên cảnh như thế này. Tuy nhiên, đệ tử ẩn môn hình như cũng không nhiều lắm, nếu tính cả môn phái Điểm Thương này, Diệp Mặc áng chừng có khoảng một trăm người mà thôi.

Hỗ Nặc Bình đi tới một chỗ có treo một cái chuông lớn, y liền nắm lấy dây thừng không ngừng giật.

Keng, keng….

Tiếng chuông dồn dập, lan truyền khắp các vách núi. Diệp Mặc đương nhiên biết dụng ý của Hỗ Nặc Bình, hắn lạnh lùng nhìn, không thèm ngăn lại.

- Hỗ Nặc Bình, cậu muốn làm gì vậy?

Một lão già râu tóc bạc phơ đi ra, chỉ vào Hỗ Nặc Bình quát.

Hỗ Nặc Bình còn chưa kịp giải thích thì đã thấy từ trong đi ra mấy chục người. Thậm chí, có người còn đang bị thương. Diệp Mặc nhìn qua đã thấy ít nhất có năm tên đang bị thương nặng. Nhưng rõ ràng mấy chục tên này, hiểu

ý nhau, rất nhanh đứng thành hai bên.

- Hỗ sư đệ, đệ đánh chuông cửa Điểm Thương là ý gì vậy? Chẳng lẽ còn có kẻ nào muốn tiêu diệt Điểm Thương ư?

Vẫn là lão già kia, sắc mặt lão không được vui cho lắm.

Hỗ Nặc Bình không ngờ người của Điểm Thương lại ở hết bên trong. Y bước tới trước người đàn ông trung niên chào hỏi, sau đó chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Môn chủ, tên này đã giết mấy người anh em của Điểm Thương ta, thậm chí còn muốn theo tôi đến đây tiêu diệt Điểm Thương. Xin môn chủ cho lệnh giết chết hắn ngay!

Nghe xong lời của Hỗ Nặc Bình, không cần lệnh của môn chủ, mấy chục đệ tử Điểm Thương rất nhanh vây lấy Diệp Mặc. Lúc đầu những đệ tử này còn đang có chút ý đối địch nhau, này lại đổ hết lên người Diệp Mặc Người đàn ông trung niên được gọi là môn chủ ấy chằm chằm nhìn Diệp Mặc hồi lâu mới lên tiếng:

- Hỗ trưởng lão, cậu cùng đi với mấy đệ tử của Điểm Thương tới Tĩnh Nhất Môn giờ trở về chỉ có một mình cậu, chẳng lẽ chàng thanh niên này cùng với người của Tĩnh nhất môn đã giết hết đệ tử của Điểm Thương ta ư?

- Vâng, thưa môn chủ! Người này tự xưng là anh của Đường Bắc Vi. Chúng tôi thậm chí còn chưa tiến vào Tĩnh Nhất môn đã bị hắn giết ba người, khi trở về, Chung Đan cũng bị hắn giết nốt. Hắn còn đốt Điểm thương miếu của ta ở chân núi.

Hỗ Nặc Bình nghiến răng nhìn Diệp Mặc nói. Y đứng ở phía dưới nên chưa hiểu ý của môn chủ. Tuy nhiên cũng không thể trách môn chủ Điểm thương được, ý ông là Diệp Mặc còn trẻ thế kia mà lại có bản lĩnh thế này, ông không tin.

Không đợi ý kiến của môn chủ, một gã đàn ông râu rậm rút đao ra

hướng về Diệp Mặc. Y muốn biết bản lĩnh của hắn ta như thế nào mà dám giết người của mình, nhất định là có quỷ kế gì đó.

"Keng, Keng", hai tiếng đao va vào nhau, một người đàn ông trung niên ngăn gã mặt đầy râu lại.

- Vương Hiển Lệnh, anh dựa vào cái gì mà ngăn tôi giết hắn ta? Hắn đã giết anh em của ta, anh làm thế có phải muốn giúp người ngoài không?

Tên râu rậm tức giận quát lớn.

Người đàn ông được gọi là Vương Hiển Lệnh này bình tĩnh nói:

- Biên Phong sư huynh, kẻ đã giết đệ tử Điểm Thương ta nhất định phải chết, nhưng trước hết, chúng ta nên hỏi anh ta để xem thực hư thế nào và tại sao lại giết người của ta. Nếu không phải mấy người họ hống hách, ngang tàng thì sao lại bị giết?

Nhìn thấy Vương Hiển Lệnh ngăn chặn Biên Phong, mặt môn chủ lộ rõ vẻ giận dữ:

- Vương Hiển Lệnh, chẳng lẽ anh muốn giúp hắn ta sao?

- Biên môn chủ, người này đã giết đệ tử Điểm thương, bất kể do nguyên nhân cũng phải chết. Nhưng nếu không phải Biên Siêu gây ra chuyện gì thì sao hắn lại giết người của ta? Hơn nữa, hắn ta giết họ nhất định phải có sự giúp đỡ của Tĩnh nhất môn, nếu không phải Biên Siêu thì sao Tĩnh nhất môn lại trở mặt với ta?

- Tuy Hỗ sư đệ đem người này về để xử tội nhưng tôi vẫn hy vọng ngài có thể quyết định đúng đắn, bình đẳng. Phải phạt Biên Siêu, nhường lại chức môn chủ, nếu không lần này đắc tội với Tĩnh nhất môn, Điểm thương ta có thể không để ý, nhưng nếu lần sau chọc phải Lục đại ẩn môn thì phải làm thế nào?

Lão già vừa rồi quát Hỗ Nặc Bình lên tiếng.

Quan điểm của y và môn chủ giống nhau. Sở dĩ Diệp Mặc giết mấy tên Điểm Thương chắc chắn là có Tĩnh nhất môn hỗ trợ, nhưng có điều rất rõ ràng là, Tĩnh nhất môn cũng chẳng là gì trong mắt y.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu sự tình, lão già này lại cho rằng hắn ta bị Hỗ Nặc Bình bắt về đây, thật nực cười! Hơn nữa, khi hắn và Hỗ Nặc Bình đến đây thì đã thấy mấy gã Điểm Thương này đang có nội loạn rồi.

Lão già này hình như muốn đoạt vị trí môn chủ thì phải nhưng cuối cùng lại bị hắn và Hỗ Nặc Bình đi đến làm hỏng.

Hỗ Nặc Bình định giải thích việc này không có sự giúp đỡ của Tĩnh nhất môn nhưng y cũng nhìn ra Điểm Thương đang có chuyện nên im lặng.

Diệp Mặc "hừ" lạnh một tiếng:

- Tất cả hãy thôi đi, hãy đem Biên Siêu ra đây, tôi đang ở trước đại khai sát giới, lại phải chém mấy người cặn bã các người à?

Diệp Mặc quát một tiếng, lập tức toàn bộ người đang có mặt liền im bặt, nhìn hắn chằm chằm. Con người trẻ tuổi kia dựa vào cái gì mà hống hách thế? Đứng trước tất cả đệ tử Điểm Thương mà còn lớn tiếng như vậy, không phải hắn ta chán sống rồi chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 346

Chém Giết

Anh muốn chết à?

Một gã thanh niên khoảng ba mươi tuổi đột nhiên xông tới, trường đao trong tay gã hướng về phía Diệp Mặc mà bổ thì bị Hỗ Nặc Bình ngăn lại, bởi y biết rõ Diệp Mặc lợi hại như thế nào.

Diệp Mặc nhìn tên thanh niên đang tức giận này, nhanh như thoắt, hắn lấy ra một trường đao và nói:

- Hai cây trường đao này thật không ngờ lại giống nhau đến vậy. Xem ra anh chính là tên Biên Siêu kia hả? Chỉ có điều, so với ông anh Biên Pha của anh thì còn kém xa, tới giờ vẫn đang luyện Huyền cấp à?

- Anh đã giết anh của tôi?

Biên Siêu kích động nhìn Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Hỗ Nặc Bình, anh buông tôi ra, tôi muốn chính tay giết chết anh ta!

- Là cậu phải không? Cậu đã giết Biên Pha phải không?

Lúc này môn chủ Điểm Thương lên tiếng, ánh mắt sắc lạnh, tức giận nhìn Diệp Mặc, hận một nỗi không thể băm hắn ta ra thành trăm mảnh được! Nhưng gã cũng nhìn ra bản lĩnh của Diệp Mặc, tên này nhất định không đơn giản Diệp Mặc vuốt trường đao trong tay nói:

- Đúng vậy, ở Thần Nông, Biên Pha muốn giết tôi, cuối cùng bị tôi giết. Vài ngày trước, khi về thăm em gái, tôi có nghe nói ở Điểm Thương môn các

người còn một tên súc sinh là Biên Siêu, gã này muốn đánh chủ ý vào em tôi. Tôi chỉ đến đây xem là ai và sẽ giết hắn ta thôi!

- Thật can đảm, người đâu, hãy chặt đứt tứ chi của hắn cho ta!

Môn chủ Điểm thương không thể kìm nén tức giận ra lệnh.

Hỗ Nặc Bình còn chưa kịp nói gì, thì hai gã đàn ông đã xông tới đánh Diệp Mặc. Hỗ Nặc Bình muốn ngăn lại nhưng đã muộn, trường đao trong tay Diệp Mặc đã hóa thành một chum ảnh đao, nhào tới ba người họ. Một gã sơ kỳ Huyền cấp, hai gã trung kỳ Huyền cấp, ba tên này với Diệp Mặc chẳng có chút nguy hiểm nào.

Sau một loạt ánh đao sáng loáng, trên mặt đất đã gục xuống ba thi thể. Diệp Mặc vẫn đứng đó, lạnh lùng vung trường đao.

Nếu vừa rồi chẳng ai rõ Diệp Mặc lợi hại như thế nào, thì sau khi chứng kiến cảnh trong chớp nhoáng hắn đã lấy đi mạng của ba danh thủ, những người có mặt đã vô cùng khiếp sợ.

Yên tĩnh, một sự yên lặng đến ghê sợ.

- Điểm thương đệ tử nghe lệnh, lập tức giết chết hắn cho ta!

Môn chủ hét lên ra lệnh. Y nhìn Diệp Mặc với ánh mắt mà không ai biết y đang run sợ hay phẫn nộ nữa.

Trong nháy mắt, hơn ba mươi danh thủ đệ tử Điểm thương xông lên, hơn mười loại vũ khí hướng về phía Diệp Mặc mà tới.

Biên môn chủ nhìn thấy lão già bên cạnh không ra tay, sau lão, hai mươi người khác cũng không hề nhúc nhích, y lạnh giọng:

- Liễu trưởng lão, sao ông còn đứng đây làm gì?

Lão ta cười lạnh lùng:

- Biên Tẩy Hải, cậu không xứng đáng làm môn chủ. Cậu không biết dạy dỗ đệ tử của mình để chúng gây đại họa cho thiên hạ, lại còn nối giáo cho giặc. Cậu nuông chiều con trai mình bắt nạt con gái nhà lành đã đành, lại còn vương tay đến Tĩnh nhất môn, cậu ép người quá đáng, việc đó do con cậu gây ra, dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi giúp đây?

Biên Tẩy Hải cười ha hả:

- Liễu Như Sơn, ông đừng đứng ở đây nữa, thật buồn nôn! Ông nói tôi nối giáo cho giặc ư? Thế hai mươi năm trước, ai là kẻ đã giết năm sáu người tại Yến Kinh? Là ai vì một gốc cây đã đuổi giết người khác tới ba vạn dặm? Giờ ông muốn chiếm vị trí của tôi hả? Liễu Như Sơn, ông đừng có nằm mơ! Cho dù ông và người của ông không ra tay thì ông cho rằng tôi không giết được tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia ư?

- Thật thế sao? Cậu hãy nhìn đi!

Liễu Như Sơn cười nhạt nói.

Lúc Biên Tẩy Hải ra lệnh cho hơn ba mươi người, lại còn cả năm tên đã tu luyện Địa cấp vây quanh hắn, gã đã nghĩ, dù hắn giở thủ đoạn thì cũng chết chắc thôi.

Nhưng khi Biên Tẩy Hải quay đầu lại nhìn thì thật kinh hoàng. Trong nháy mắt, người của gã đã thiệt mạng hơn nửa, tay chân họ bị chặt đứt rơi xuống xung quanh.

- Hỗ Nặc Bình, lập tức bày Điểm thương thất sát trận!

Biên Tẩy Hải thấy tình trạng thê thảm trước mắt liền ra lệnh. Ngay cả binh khí cũng chưa kịp lấy, những bàn tay trần liên kết lại với nhau, tụ lại thành nội khí toàn thân, hướng về phía Diệp Mặc mà xuất chiêu.

Khí thế hùng mạnh, Diệp Mặc rất nhanh cảm nhận được sát khí này từ Biên Tẩy Hải, một khí thế chưa từng có từ trước tới nay. Diệp Mặc cười lạnh, chỉ một quyền mà muốn giết tôi ư? Hắn lập tức cũng bay vọt lên, đồng

thời cũng xuất ra một quyền.

Bành!

Hai quyền tương giao nhau, phát ra một âm thanh rùng rợn. Biên Tẩy Hải bị bay ra xa mấy thước, cũng may được Hỗ Nặc Bình đỡ giúp. Gã hoảng sợ và đau đớn tột cùng, sử dụng quyền này đã làm cánh tay gã bị gãy.

Trường đao trong tay Diệp Mặc đã nhuốm máu. Biên Tẩy Hải cố nén sự kinh hãi và đau đớn cùng với Hỗ Nặc Bình, năm người còn lại tiếp tục bao vây lấy Diệp Mặc.

Lão Liễu Như Sơn kia cũng bị chấn động mạnh. Võ công của Biên Tẩy Hải, lão biết rất rõ, không thua kém lão, đều đã đạt đến đỉnh cao Địa cấp tu vi, nhưng ngay cả một quyền của người thanh niên kia gã cũng không đỡ nổi chứng tỏ hắn ta không tầm thường. Nếu hắn giết Biên Tẩy Hải rồi thì chuyện giết lão và người của lão cũng là điều sớm muộn mà thôi.

Không những Liễu Như Sơn mà ngay cả hai mươi người của lão cũng đang nhìn Diệp Mặc chằm chằm. Sự sát phạt quyết đoán của hắn ta khiến những người này kinh hãi vô cùng.

- Rốt cuộc cậu là ai?

Biên Tẩy Hải lạnh lùng nhìn Diệp Mặc hỏi, đối với tên Biên Siêu đứng cạnh đã bị Diệp Mặc chém đứt tứ chi nhìn cũng không nhìn.

Diệp Mặc nhìn bảy người đang vây quanh mình, hẳn là trận pháp gì đó, nhưng hắn chẳng để ý. Hắn xuất chiêu một cách từ từ, thản nhiên nói:

- Diệp Mặc tôi hôm nay đến Điểm Thương chính là để tính sổ đấy!

- Cái gì? Cậu chính là Diệp Mặc ư?

Chẳng những Biên Tẩy Hải sửng sốt mà Liễu Như Sơn cũng giật mình kinh sợ. Họ không phải là người của Tĩnh nhất môn nhưng việc Diệp Mặc

đại sát tứ phương, họ rõ hơn Tĩnh nhất môn nhiều. Phái Hợp lưu cũng bị giải thể trong tay hắn, nghe nói hắn đang tìm sào huyệt của phái này khiến bọn họ đã phong sơn môn rồi.

Biên Tẩy Hải lập tức phản ứng, gã biết rõ Diệp Mặc rất đáng sợ liền đưa ánh mắt cầu viện tìm Liễu Như Sơn nhưng lão ta lại né tránh. Gã gạt sự phẫn nộ và tức giận sang một bên, nói với hắn:

- Cậu là Diệp Mặc, âu cũng là người có tiếng trong thiên hạ thì hà tất gì cậu phải làm khó Điểm thương chúng tôi? Chúng tôi có khi nào đắc tội với cậu đâu, Diệp Mặc? Nếu cậu muốn Tĩnh nhất môn ngẩng cao đầu thì hãy nói với chúng tôi, Điểm thương chúng tôi sẽ không làm cậu mất mặt.

Biên Tẩy Hải nói những lời này rõ ràng là yếu thế rồi, nhưng không ai dám chế nhạo hay cười y, vì ai cũng biết Diệp Mặc thật sự rất tàn bạo. Hơn nữa, nhìn bộ dạng vừa nãy thì hắn chưa hoàn toàn tận sức, một khi hắn tận sức thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra?

Diệp Mặc không trả lời Biên Tẩy Hải mà đi tới trước mặt Biên Siêu, nói:

- Lạc Ảnh là vợ tôi, Đường Bắc Vi là em tôi, vậy mà Điểm thương các người dám lên Tĩnh nhất môn tác hợp cho Tố Tố và Bắc Vi, các người nói tôi có nên đến Điểm Thương này tính sổ không? Diệp Mặc tôi xưa nay, ai không động vào tôi, tôi sẽ không động vào họ; nhưng một khi kẻ nào đó dám chọc giận tôi thì đừng trách tôi không khách khí!

Nói xong, Diệp Mặc dùng một cước giết chết Biên Siêu khi y chưa kịp kêu một tiếng.

- Họ Diệp kia, hôm nay không phải cậu chết thì tôi chết!

Biên Tẩy Hải chứng kiến Biên Siêu bị giết trước mặt gã thì không thể kìm nén được nữa, dù biết bản thân không phải là đối thủ của hắn nhưng cũng muốn giết hắn.

Biên Tẩy Hải xông lên, Hỗ Nặc Bình cùng năm người khác lập tức ở

những góc độ bất đồng cùng tấn công Diệp Mặc.

Tuy bảy người đứng ở những góc độ khác nhau ra tay với Diệp Mặc, nhưng điểm công kích lại cùng một chỗ. Bị sáu tên đã luyện tới Địa cấp, và một tên đã luyện Huyền cấp đạt đỉnh cao cùng tấn công, Diệp Mặc biết mình không còn chỗ để tránh né, dù có tránh ở bên nào cũng bị họ đánh toàn lực.

Ngoài việc "lấy trứng chọi đá" ra, Diệp Mặc cũng không thể trốn được, dù hắn có bay lên trời cũng khó mà thoát.

Diệp Mặc quát một tiếng, chân nguyên tụ kết lại, đồng thời hắn đánh ra một quyền.

"Ầm" một tiếng, bảy người Biên Tẩy Hải bị Diệp Mặc đánh bay. Nhưng rất nhanh, bảy người này lại tụ kết đứng lên, rõ ràng không hề hấn gì. Diệp Mặc phun ra một ngụm máu, trong lòng hắn không khỏi thất kinh. Bảy người này bày trận pháp gì đó thật lợi hại. Lúc này, còn có một tên Huyền cấp kéo chân cản trở, nếu không nhờ y thì Diệp Mặc đã gặp nguy rồi.

Hắn phun ra máu tươi, hắn biết mình đã bị thương nhưng hắn không thể tránh né mà nhảy vọt lên.

Chỗ mà mấy người đánh nhau đã bị oanh tạc thành một hố sâu, thậm chí đá cẩm thạch cũng bị vỡ dập nát. Có thể thấy được trận đánh vừa rồi rất kinh hoàng.

Bảy người Biên Tẩy Hải nhìn Diệp Mặc bị hất lên trong lòng cũng lộ rõ vẻ vui mừng. Bởi vì, đã bị đánh bay lên không trung thì dù là Tiên Thiên cao thủ cũng coi như đã chết phân nửa.

Bảy người Biên Tẩy Hải không ngờ vẫn đứng vững vị trí, nội khí toàn thân được tụ kết lại, nhằm ngay chỗ đất trống mà toàn lực đánh ra một quyền.

Diệp Mặc biết hắn bị hất lên cao là do hắn quá kiêu ngạo, luôn coi thường người khác và cho mình là giỏi nhất. Trời đất rộng lớn, thiên hạ anh

hùng, nếu hôm nay hắn không thể đạp kiếm bay lên thì Diệp Mặc hắn hôm nay đã mất xác ở chốn này.

Diệp Mặc đã nhìn ra, bảy người kia đang chuẩn bị cái gì để tấn công hắn. Phía trước là một quyền, phía sau là một kích, nhất định nhằm lấy mạng hắn. Nếu trận pháp này được khống chế bởi bảy tên Địa cấp hậu kỳ thì cho dù nhờ tu vi hiện tại của mình, hắn cũng không thể nhảy lên không trung được nữa.

Đáng tiếc trong lúc này còn có một người luyện Huyền cấp, càng đáng tiếc hơn là, Diệp Mặc còn có thể bay, hoàn toàn không cần rơi xuống.

Liễu Như Sơn nhìn tám người đánh nhau với vẻ mặt kỳ quái. Lão nghĩ tốt nhất là cả hai đều cùng hủy diệt, Diệp Mặc giết Biên Tẩy Hải thì càng tốt. Nhưng điều đáng tiếc là, có vẻ như Diệp Mặc đang đuối sức. Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao Diệp Mặc cũng đã giết khá nhiều người của Biên Tẩy Hải, còn lại mấy người không đáng để lo nghĩ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 347

Thủ Đoạn Chấn Động

Mặt Biên Tẩy Hải lộ vẻ dữ tợn nhưng trong lòng lại cảm thấy rất kinh ngạc, Diệp Mặc đã bị "Điểm Thương Thất Sát Trận" đẩy vào không trung, chết là chắc, hắn rơi xuống thì chỉ có đường chết. Lúc này Diệp Mặc đã bị thương, dù Diệp Mặc từ trên không trung rơi xuống không bị thương thì cũng lạc vào "Điểm Thương Thất Sát Trận", cũng chỉ có con đường chết.

Ầm...

Biên Tẩy Hải xuất chiêu thứ hai nổ vang, đất đá bay đầy trời. Nhưng trong lòng Biên Tẩy Hải và Hỗ Nặc Bình bỗng trầm xuống, dường như trong chiêu thứ hai vừa nãy đã không còn thấy bóng dáng của Diệp Mặc.

Điều này khiến bọn họ không thể tin được, không cần nói lúc này Diệp Mặc vẫn chưa vào Tiên Thiên, dù là cao thủ Tiên Thiên cũng không có khả năng dừng lại cho đến khi bọn họ xuất chiêu mà vẫn chưa rơi xuống. Khinh công cao đến mấy cũng không thể, dưới nội khí của cao thủ trong " Điểm Thương Thất Sát Trận", không thể nào tránh được chiêu này mà muốn tránh cũng không tránh được.

Nhưng sự thật lại giống như bọn họ đã đánh hụt.

- Lùi lại...

Biên Tẩy Hải phản ứng rất nhanh, biết ngay là chiêu đánh hụt này có chuyện lớn không hay rồi. Tuy y không biết Diệp Mặc đã dùng cách nào để dừng lại trong không trung, nhưng chỉ cần y dừng lại thì tiếp theo, bảy người bọn họ sẽ chết. Công lực dồn trong chiêu này của bảy người đã hết, chỉ cần

Diệp Mặc ra đòn, chiêu đơn giản nhất cũng sẽ khiến bọn họ tổn thương không ít.

Tuy Biên Tẩy Hải phản ứng nhanh đầu tiên, nhưng dường như vẫn quá muộn, một đường kiếm giống như tấm ván cửa mang theo cả gió lạnh quét xuống, cuốn bảy người bọn Biên Tẩy Hải lại với nhau.

- Không...

Biên Tẩy Hải cũng không có cách nào khống chế được nỗi sợ hãi trong lòng. Y dồn nội khí toàn thân, lao nhanh về phía sau.

Thịch...

Một đường kiếm sáng lóe lên, chiếc sân rộng ở Điểm Thương Môn bị thanh kiếm chém sâu mấy chục mét. Ngoại trừ Biên Tẩy Hải nhanh chân chạy thoát ra thì cả sáu người khác đều đã bị đánh chết.

Mặc cho khóe miệng không ngừng chảy máu, Biên Tẩy Hải đờ đẫn đứng sang một bên, ngây người nhìn chỗ mình vừa mới đứng, chỗ đó đã biến thành một hang sâu. Lúc này một câu y cũng không nói nên lời, sự lợi hại và khủng khiếp của Diệp Mặc đã hoàn toàn bủa vây lấy y, đây là người ở đâu vậy?

Điểm Thương của y đã đắc tội với một người lợi hại như thế này, lại còn khiến cho người ta giết đến tận cửa. Nếu Điểm Thương vì vậy mà bị diệt môn thì Biên Tẩy Hải y chính là tội nhân của Điểm Thương. Tuy y và Liễu Như Sơn xảy ra mâu thuẫn, tranh quyền đoạt vị, nhưng đây đều là chuyện nội bộ của Điểm Thương, mà hiện tại Diệp Mặc đang hoàn toàn có năng lực giết sạch Điểm Thương.

Lúc này trong lòng y dâng lên một chút hối hận, không nên dung túng cho con trai của mình, nếu như không vì Biên Siêu thì Diệp Mặc sẽ không diệt Điểm Thương. Nhưng hiện giờ không cần nói đến báo thù, ngay cả cơ nghiệp của Điểm Thương cũng khó mà giữ được. Sớm biết thế này, chi bằng

đem chức trưởng môn cho Liễu Như Sơn và nếu sớm biết Biên Siêu mang đại họa như thế này đến cho Điểm Thương thì y đã đưa một nhát kiếm giết Biên Siêu rồi, đáng tiếc. Lúc này tất cả đã muộn.

Liễu Như Sơn ngơ ngác nhìn cái hang sâu ngay trước mặt, anh ta cũng hoàn toàn không có cách nào lí giải nổi. Vừa nãy rõ ràng nhìn thấy một đường kiếm mạnh như ván cửa giáng xuống, nhưng trong chớp mắt đường kiếm này liền biến mất.

Chẳng lẽ là ảo giác của mình? Liễu Như Sơn nhìn đệ tử ở phía sau, từ cái miệng đang há hốc của bọn họ có thể nhìn ra, mình không hề nhìn lầm, vừa nãy Diệp Mặc thực sự đã chém một đường kiếm lớn, chỉ là trong chốc lát, đường kiếm này liền trở thành hư vô, rồi cuối cùng biến mất.

Lúc này điều trong đầu anh ta nghĩ không phải là lỗi lầm của Biên Tẩy Hải, anh ta chỉ vô cùng cáu giận, không ngờ Biên Siêu gây ra đại họa như thế. Giá mà ban đầu anh ta nói dính đến Diệp Mặc là họa lớn động trời và cố ý trấn áp suy nghĩ của Biên Tẩy Hải, nhưng bây giờ thì anh ta biết đây thực sự là họa lớn động trời rồi. Bởi vì chuyện này đã hoàn toàn vượt ra khỏi vùng khống chế của anh ta, có thể khẳng định rằng, sau khi Biên Tẩy Hải chết sẽ đến lượt bọn họ.

Diệp Mặc thu hồi thanh phi kiếm, chậm rãi đi về phía Biên Tẩy Hải, con người này hắn nhất định phải giết.

- A di đà phật, Diệp thí chủ đã giết kẻ ác rồi, chi bằng hãy dừng tay. Thiện tai!

Giọng nói của một cụ già vang lên, dường như cùng với tiếng nói đó, trên sân của Điểm Thương bỗng xuất hiện một vị hòa thượng không rõ dung mạo.

Diệp Mặc thấy ngạc nhiên, vừa nãy thần thức của hắn rất để ý, vậy mà hắn lại không hề chú ý tới vị hòa thượng này đến đây từ lúc nào, trên đời này lại có vị hòa thượng lợi hại như vậy? Tuy chân nguyên của ông ta tương đối

lớn, thậm chí lúc này còn chưa dùng tới một nửa, nhưng thế này cũng đã khiến Diệp Mặc kinh hãi rồi.

- Ngộ Đạo tiền bối, xin cứu lấy môn phái Điểm Thương chúng tôi...

Sau khi nghe thấy giọng nói, không chỉ Biên Tẩy Hải mà cả Liễu Như Sơn cũng quỳ xuống, rối rít cầu cứu.

Ông ta là Ngộ Đạo? Diệp Mặc cẩn thận nhìn chằm chằm vị hòa thượng nhưng vẫn không nhìn ra được bất kỳ manh mối nào. Tuuy nhiên, hòa thượng Ngộ Đạo thì hắn có nghe nói, lúc trước Trương Chi Hối đã từng nói với hắn, trên đời này không có cao thủ Tiên Thiên nào, ngoại trừ Ngộ Đạo. Nhưng nghe nói Ngộ Đạo cũng chỉ mới bước vào Tiên Thiên nửa bước thôi, nhưng xem ra bây giờ Diệp Mặc thấy Ngộ Đạo tuyệt đối không phải là mới bước vào Tiên Thiên nửa bước, hắn chẳng những không nhìn rõ dung mạo của Ngộ Đạo mà càng không nhìn rõ tu vi của Ngộ Đạo.

Trong tích tắc Diệp Mặc đã biết công lực của Ngộ Đạo chắn chắn cao hơn hắn, tuy rằng không nhất định giết được hắn, nhưng trong tay Ngộ Đạo hẳn cũng không được lợi gì.

Làm sao bây giờ? Vị hòa thượng xen vào việc của người khác? Muốn đánh mới biết được ư?

Bất kể như thế nào, có phải là đối thủ của lão hòa thượng hay không, cũng phải đánh qua mới biết được. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không nhiều lời nữa, lập tức phi thân thẳng tới, thanh kiếm trong tay lao đến phía Biên Tẩy Hải, hắn đoán chắc lão hòa thượng này sẽ ngăn cản.

Quả nhiên, thanh kiếm của Diệp Mặc vừa mới chạm vào Biên Tẩy Hải thì hào thượng Ngộ Đạo đã lập tức bay vọt lên, sau một tiếng Phật hiệu, hai đường quyền đã được xuất chiêu, mặc cho đường kiếm của Diệp Mặc quái lạ như thế nào, lão hòa thượng cũng đều đánh trúng chỗ đó.

"Leng keng", nếu như không phải Diệp Mặc biết hòa thượng Ngộ Đạo

tay không thì hắn còn tưởng rằng đối phương là dùng binh khí đang đánh nhau với hắn.

Sau mấy tiếng va chạm, thanh kiếm của Diệp Mặc bị đánh trúng, hắn liền lùi mấy bước rồi mới nhìn hòa thượng Ngộ Đạo, lạnh lùng nói:

- Hòa thượng, ông thực sự muốn nhúng tay vào việc của Điểm Thương ư?

- A di đà phật, tu vi của thí chủ cao thâm, nội khí trong đao lợi hại như vậy, có thể thấy thí chủ có tuệ căn hơn người. Chỉ có điều sát khí của thí chủ quá nặng, tốt nhất là hãy cùng lão hòa thượng vào núi hóa đi ác khí.

Hòa thượng Ngộ Đạo lại A di đà phật một tiếng, nói dường như hoàn toàn chính đáng.

Diệp Mặc giận dữ, cười nhạt:

- Hòa thượng, ông nói là ngay cả tôi ông cũng muốn bắt đi? Ông là cảnh sát Thái Bình Dương à? Quản rộng như thế, tôi xem hôm nay ông bắt tôi như thế nào.

Hòa thượng Ngộ Đạo bỗng nhiên không nói gì nữa mà phi thân nhảy thẳng lên, giơ cánh tay gầy chộp lấy Diệp Mặc, Diệp Mặc không nói được một lời, ngưng tụ một quả cầu lửa trong tay, không hề nhượng bộ đánh một quyền về phía Ngộ Đạo.

Phang, phang, …

Sau mấy tiếng va chạm, chân hỏa bắn khắp nơi, Ngộ Đạo lùi lại mấy bước, vẻ mặt nặng nề nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Quả nhiên, ông đã bị Diệp Mặc đánh lén, Diệp Mặc dùng chân hỏa ở nắm tay khiến cho ông ăn một quả lớn. Nhưng Diệp Mặc cũng không thoải mái bao nhiêu, cũng phải lùi lại phía sau gần mười mét mới đứng lại được.

Đồng thời thần thức của Diệp Mặc quét qua nắm tay của Ngộ Đạo, nhìn

thấy nắm tay của hòa thượng Ngộ Đạo chỉ có chút màu đen, ấy vậy nhưng quả đấm chân hỏa của mình lại không ảnh hưởng đến ông ta một chút nào.

Thật lợi hại, trong lòng Diệp Mặc thầm ngạc nhiên thán phục, dù là người tu luyện tứ tầng bốn mà bị trúng quả cầu lửa cũng sẽ không thể không bị ảnh hưởng một chút nào như Ngộ Đạo. Vị hòa thượng này là cao thủ đầu tiên mà hắn gặp.

- Tu vi của thí chủ cao thâm, chẳng lẽ thật sự phải diệt Điểm Thương hay sao?

Khẩu khí của Ngộ Đạo trở nên trầm xuống, thậm chí ngay cả câu "a di đà phật" thường nói cũng giảm.

Liễu Như Sơn thấy hòa thượng Ngộ Đạo không làm gì được Diệp Mặc, trong lòng sợ hãi vô cùng. Ngộ Đạo tiền bối là đệ nhất cao thủ được ngoại Ẩn Môn công nhận, tuy nghe nói đã bước nửa bước vào Tiên Thiên, nhưng không ai biết tu vi của ông ra rốt cuộc cao đến đâu.

Nếu như Diệp Mặc đánh bại hòa thượng Ngộ Đạo, vậy thì bọn họ phải làm thế nào? Nghĩ đến đây, Liễu Như Sơn một lần nữa thấy ớn lạnh, Diệp Mặc bụng dạ nham hiểm, giết người quyết đoán, hắn rất rõ ràng.

Liễu Như Sơn không do dự nữa, anh ta đứng dậy, giơ nắm đấm nói với Diệp Mặc:

- Diệp thiếu gia, Biên Siêu được cha cưng chiều, hành động quá đáng, bây giờ Diệp thiếu gia đã giết Biên Siêu rồi. Xin Diệp thiếu gia nể tình Ngộ Đạo tiền bối mà dừng tay. Liễu Như Sơn tôi xin thề, nếu Diệp thiếu gia bằng lòng dừng tay, Điểm Thương nhất môn chúng tôi tuyệt đối sẽ không có nửa phần oán hận Diệp thiếu gia, nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt.

- Được, nếu như vậy, hôm nay tôi nể tình Ngộ Đạo tiền bối chấm dứt mối thù này với Điểm Thương. Nhưng Biên Tẩy Hải tôi nhất định phải giết.

Diệp Mặc lạnh lùng nói, đối với việc giết hay không giết những người

khác, có Ngộ Đạo ra mặt, giết tiếp thì có chút phiền phức, phải nói thêm rằng hắn cũng không thèm để ý giết hết toàn bộ, hơn nữa tu vi của Ngộ Đạo khiến hắn phải nể trọng, thậm chí ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi.

Ngộ Đạo thốt lên một câu A di đà phật rồi nói:

- Diệp thí chủ, thí chủ đã giết quá nhiều người, lão hòa thượng đã đến đây thì sẽ không để cho thí chủ tiếp tục giết thêm bất cứ người nào nữa.

- Vậy sao?

Diệp Mặc bỗng phi thân bay lên, không ngờ hướng thẳng đến cửa ngoài Điểm Thương. Đang lúc Ngộ Đạo không biết Diệp Mặc muốn làm gì thì một tia sáng màu tím nhạt giống như sao băng xẹt qua không trung mang theo cả đầu của Biên Tẩy Hải.

Xa xa phía cầu thang ngoài cửa Điểm Thương, truyền đến giọng nói của Diệp Mặc:

- Ngộ Đạo tiền bối, hôm nay nể mặt ông, tôi và Điểm Thương cũng đã hiểu nhau. Nếu như còn tìm đầu của tôi, thì đừng trách Diệp Mặc tôi không khách khí. Còn về phần cùng tiền bối đi hóa giải ác khí, tạm thời tôi không có cái hứng thú này đâu.

Ngộ Đạo dường như không nghe thấy lời của Diệp Mặc mà lẩm bẩm nói:

- Không ngờ là Ngự Kiếm, Ngự Kiếm, Ngự Kiếm trong truyền thuyết.

Nhóm người Liễu Như Sơn càng sợ hãi nhìn chằm chằm Biên Tẩy Hải, người đã ngã xuống đất chết, sau lưng rét run từng đợt, thì ra vừa nãy là thủ đoạn giết người của Diệp Mặc. Anh ta không ngờ hắn lợi hại đến trình độ như vậy, nhưng rất nhanh anh ta lại cảm thấy may mắn cho sự lựa chọn của mình. Nếu như không phải anh ta chớp thời cơ nhanh, mượn công lực của Ngộ Đạo tiền bối để đối phó với Diệp Mặc thì khả năng đầu của Liễu Như Sơn anh ta đã rơi xuống đất rồi.

- A di đà phật.

Hòa thượng Ngộ Đạo lại thốt lên một tiếng, rồi biến mất không thấy nữa, ngay cả Liễu Như Sơn cũng không biết Ngộ Đạo tiền bối đi như thế nào.

Liễu Như Sơn định thần, lau mồ hôi trên trán, nghiêm nghị nói:

- Từ giờ trở đi, Điểm Thương giống như phái Hợp Lưu, phong núi năm năm, từ nay về sau đệ tử của Điểm Thương không được đụng chạm đến con cháu Diệp gia nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 348

Bước Khởi Đầu Của Lạc Nguyệt

Đệ tử của Điểm Thương cũng giống như Liễu Như Sơn, ngơ ngác nhìn cái sân thê thảm. Bọn họ hiểu cách làm của Liễu Như Sơn, loại người như Diệp Mặc, nếu còn dám chọc tức hắn, chắc chắn rằng hắn sẽ không chút do dự mà tiêu diệt sạch Điểm Thương.

Hơn nữa, sở dĩ hôm nay hắn không tiêu diệt hết Điểm Thương không phải bởi vì hắn tự nhiên nhân từ, mà vì Ngộ Đạo tiền bối nhúng tay vào. Diệp Mặc không chắc có hơn Ngộ Đạo tiền bối hay không, hơn nữa Liễu Như Sơn đã đưa ra lời thề độc thì hắn mới dừng tay. Nếu Ngộ Đạo tiền bối không tới, Diệp Mặc chắc chắn sẽ giết bằng sạch Điểm Thương. Cho dù vậy, trước khi Diệp Mặc đi, cũng đã giết Biên Tẩy Hải rồi. Từ việc giết Biên Tẩy Hải trước mặt Ngộ Đạo tiền bối có thể thấy, con người Diệp Mặc này tuyệt đối không cho phép những người nào uy hiếp hắn được tồn tại. Hắn biết thù oán giữa hắn và Biên Tẩy Hải không thể cởi bỏ được, cho nên dứt khoát nhổ cỏ tận gốc.

Tuy Liễu Như Sơn đã đưa ra lời thề độc, nhưng đây chỉ là nhằm vào Điểm Thương mà nói, nếu Diệp Mặc không muốn bỏ qua cho Điểm Thương mà đến một lần nữa, bọn họ vẫn không có cách nào. Cho nên họ lựa chọn đóng kín cửa núi, đây là cách bảo đảm nhất, nên không ai cho rằng Liễu Như Sơn làm không đúng.

Huống hồ, một Ẩn Môn bồi dưỡng nên một người luyện võ Huyền cấp không dễ dàng gì, cần phải trải qua nhiều năm tu luyện và trên hết còn cần có tư chất hơn người. Diệp Mặc vừa đến đã giết gần như bảy mươi phần trăm cao thủ của Điểm Thương, Điểm Thương có thể nói là đã bị đánh cho tàn phế, thậm chí dù Diệp Mặc không đến thì môn phái nhỏ khác cũng có thể

diệt Điểm Thương, chiếm cứ điểm của Điểm Thương.

Lúc này Điểm Thương chẳng khác nào tảng băng trôi giữa dòng, không thể không cẩn thận.

…

Diệp Mặc nhảy lên kiếm, bay thẳng vào không trung, trận chiến này, tuy hắn gần như tiêu diệt được hết tinh anh của Điểm Thương, nhưng hắn cũng phải trá giá nhiều. Hắn bị thương không nhẹ, hơn nữa chân nguyên hao tổn quá lớn. Sau khi hắn và Ngộ Đạo giao đấu vài chiêu, hắn đã biết lúc này hắn không phải là đối thủ của vị hòa thượng này, nên hắn dứt khoát chọn rút lui.

Dự định ban đầu của hắn thực sự là nhổ tận gốc toàn bộ Điểm Thương, sau đó cướp luôn Điểm Thương, nhưng giữa đường đã xảy ra chuyện thì hắn sẽ không quay lại lần hai. Hơn nữa hắn cũng biết, tuy hắn kiêng dè hòa thượng Ngộ Đạo, nhưng hòa thượng Ngộ Đạo cũng có phần kiêng dè hắn, tuy hiện giờ hắn không phải là đối thủ của Ngộ Đạo nhưng Ngộ Đạo muốn bắt hắn thì cũng tuyệt đối không có khả năng. Huống hồ nếu như quyết đấu sinh tử thì cũng chưa biết ai sẽ thắng ai.

Khi Diệp Mặc trở về Tĩnh Nhất Môn, Đường Bắc Vi sớm đã đợi hắn, nhìn thấy Diệp Mặc trở về, Đường Bắc Vi mới nhẹ lòng. Tuy cô biết sự lợi hại của anh mình, nhưng nơi anh đến lần này là Điểm Thương, nghe sư phụ nói Điểm Thương là một trong Lục phái Ẩn Môn, tuy là phái cuối cùng nhưng Lục phái cũng không hề đơn giản.

- Đi thôi. Chúng ta đi rồi nói, đợi lát anh hỏi sư phụ em, xem xem có cần giúp kéo xích sắt lên không.

Diệp Mặc cười rồi nói với Đường Bắc Vi.

- Không cần đâu, sư phụ nói sư phụ có thể tự kéo được xích sắt, lúc nào cần sư phụ sẽ tự kéo.

Đường Bắc Vi lắc đầu.

Diệp Mặc khẽ gật đầu:

- Nếu như vậy thì anh không làm nữa, trở về anh sẽ luyện cho em mấy pháp khí nhé.

Điều mà Diệp Mặc đoán trước chính là sau khi Diệp Mặc từ Điểm Thương trở về, Tĩnh Nhàn sư thái không hỏi nhiều gì, tuy cũng thường đến nơi ở của Đường Bắc Vi nhưng từ trước tới nay không bao giờ hỏi Diệp Mặc đã xảy ra chuyện gì ở Điểm Thương.

Tĩnh Nhàn không hỏi, Diệp Mặc đương nhiên không chủ động nói, hắn cũng ở lại Tĩnh Nhất Môn. Bình thường toàn đi xung quanh tìm dược liệu, thời gian rảnh rỗi thì cùng em gái trồng "Thanh Hoa Thanh Diệp cỏ","Tử Tâm Đằng" và dạy em tu luyện.

Cuộc sống bình lặng trôi đi, Vô Lượng Sơn thâm cốc, người thường không tới nên các loại dược liệu quý giá có rất nhiều. Sau hai tuần, cuối cùng Diệp Mặc đã thu đủ dược liệu, lò "Bồi Khí Đan" cuối cùng đã luyện xong, đồng thời cũng đã luyện được một lò "Liên Sinh Đan" và " Trú Nhan Đan".

Diệp Mặc luyện lò "Bồi Khí Đan" đầu tiên thất bại, lò thứ hai nhờ có Hồi Khí Hoàn của Lạc Huyên mà đã luyện được chín viên. Lúc này Diệp Mặc đã là luyện khítầng bốn, lò "Bồi Khí Đan" thứ ba không ngờ luyện được mười hai viên khiến cho Diệp Mặc hết sức vui mừng.

Sau khi Diệp Mặc cho Đường Bắc Vi ăn một viên "Bồi Khí Đan" thăng cấp lên luyện khí tầng hai thì tiếp tục cho cô hai viên nữa, nói với cô rằng khi cô luyện đến đỉnh cao của luyện khí tầng hai thì sẽ đưa cho cô một viên nữa.

Hình như cảm nhận được anh sắp phải đi, Đường Bắc Vi cũng không còn tâm trạng tu luyện nữa, hàng ngày đều ở bên Diệp Mặc, cô hi vọng anh sẽ ở mãi đây, nhưng cô cũng biết đây không phải sự thật.

Hôm nay, mới sáng sớm Đường Bắc Vi đã đến chỗ Diệp Mặc nhưng

không nhìn thấy anh mà chỉ thấy một bức thư đặt trên bàn. Đường Bắc Vi biết, chắc chắn anh đã đi rồi, tuy biết rằng sau này anh vẫn quay lại thăm cô, nhưng trong lòng cô bỗng nhiên trầm xuống. Cô cầm lấy bức thư, dưới bức thư còn có thanh đoản kiếm anh giúp cô tu luyện, trong cô chợt dâng trào một cảm xúc chỉ trực khóc.

Một tiếng thở dài truyền đến từ phía sau Đường Bắc Vi, Đường Bắc Vi quay đầu lại nhìn sư phụ đang đứng phía sau nhìn mình. Cô không còn tinh thần nào nữa, thốt lên:

- Sư phụ.

Tĩnh Nhàn đi đến, vuốt ve mái tóc của Đường Bắc Vi rồi thật lâu sau mới lên tiếng:

- Bắc Vi, anh con không phải là người thường, con cũng biết anh con không phải là người thường, con mới ở lại đây. Ta nghĩ, nếu như con muốn có cuộc sống phú quý, con chỉ cần nói một câu, anh con chắc chắn có thể giúp con.

- Sư phụ, con không thích cái ồn ào trong thành phố, con thích một cuộc sống yên tĩnh, vô lo.

Đường Bắc Vi lập tức lắc đầu nói.

Tĩnh Nhàn khẽ gật đầu nói;

- Cho nên, con hãy nỗ lực tu luyện, đừng để anh con thất vọng. Ta nghĩ, anh sẽ quay lại thăm con, có lẽ lần sau khi anh con đến thì sẽ đưa con rời khỏi nơi này.

Đường Bắc Vi lắc đầu không nói gì, nếu cô muốn rời khỏi thì lần này cô có thể bảo Diệp Mặc đưa cô đi, nhưng cô lại không muốn quay trở về những tháng ngày không có người thân nơi thành phố. Tuy anh đã đi, nhưng mẹ mình còn ở đây.

Hơn nữa cô biết, rất nhiều việc anh làm đều là những việc người thường không dám tưởng tượng đến, cho nên cô không thể ngáng chân anh ở giữa thành phố, cô lưu lại ở đây, anh sẽ không phải lo. Đợi cô có thực lực rồi thì cô có thể giúp được anh.

Trong mắt cô, không có đúng sai, chỉ cần là những việc anh Diệp Mặc làm thì đều đúng hết. Cho nên từ trước tới nay cô không hề hỏi chuyện của Diệp Mặc, cũng chưa bao giờ nói những chuyện này.

…

Khi Diệp Mặc rời đi không chào Đường Bắc Vi, hắn biết kể từ khi đứa em gái này và hắn nhận nhau, dường như cũng có chút đa sầu đa cảm, hoàn toàn khác với Đường Bắc Vi mới đầu mình gặp. Khi lần đầu gặp em, tính cách của em rất có chủ kiến, thậm có chút mạnh mẽ.

Diệp Mặc biết đây là vì cô luôn phải sống trong nghèo túng và kỳ thị của người khác, nếu không mạnh mẽ một chút, không chừng sớm đã bị người khác nuốt chửng. Đường Bắc Vi khi còn nhỏ chắc hẳn không được hưởng thụ cảm giác được yêu chiều, thậm chí cô không có tuổi thơ. Cho nên đối với việc Diệp Mặc chiều cô, cô rất để tâm.

Cũng chỉ là sau khi gặp Diệp Mặc, cô mới có cảm giác được người thân che chở, nên mới trân trọng cảm giác này. Đường Bắc Vi khăng khăng ở lại Tĩnh Nhất Môn, Diệp Mặc cũng đoán ra được đôi chút, nhưng hắn không khuyên cô, đợi sau khi Đường Bắc Vi có đủ thực lực, cô sẽ chủ động đi ra …

Khi Diệp Mặc vừa mới đến Lưu Xà, hắn gần như không dám tin vào mắt mình.

Nơi này đã không còn vẻ náo động và hỗn độn của mấy tháng trước, vô số những công nhân ở công trình chung quanh bận túi bụi.

Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Anh Diệp...

Một giọng nói vui mừng cất lên, Phương Nam dẫn mấy đàn em vội vã chạy tới.

- Phương Nam, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn Phương Nam da dẻ hồng hào, hỏi có chút nghi ngờ. Tuy hắn thấy Phương Nam đã lên trung kỳ Hoàng cấp, nhưng đây không phải là điều khiến hắn để tâm, điều hắn đang nghĩ là nếu những người công nhân này đều do Phương Nam tụ tập lại, thì tại sao y lại có nhiều vốn khởi động như vậy?

Phương Nam vui mừng nói:

- Anh Diệp, việc anh tiêu diệt Lưỡng Tê Phái thật hả lòng hả dạ, hiện nay, dọc biên giới đều do "công ty thương mại biên giới Lạc Nguyệt" của em quản lý... Anh Tàng và anh Hứa đến rồi.

Diệp Mặc nhìn thấy Tàng Gia Nghiêm và Hứa Bình cùng chạy đến. Nhưng hắn không ngờ Mạc Hải cũng có ở đây, lập tức hắn đã hiểu ra.

- Sư phụ...

Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân nhận được tin lao đến, từ khi Diệp Mặc rời Lạc Thương, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Diệp Mặc.

- Đi thôi, chúng ta đi trước rồi nói chuyện sau.

Diệp Mặc gặp được rất nhiều bạn bè, bằng hữu, trong lòng rất vui.

Cả một phòng lớn mọi người sôi nổi ngồi xung quanh, bọn họ đều vì Diệp Mặc mà tụ tập lại, bây giờ lại cùng chung một mục tiêu mà cố gắng.

- Dương Cửu đâu?

Diệp Mặc không thấy Dương Cửu và Hàn Tử đến.

Tàng Gia Nghiêm liền nói:

- Hai người bọn họ, còn có Úc Diệu Hồng và Viên Mai Hương mấy người đó đang làm thủ tục thuế quan. Ông Jake ở Anh chuyển đến một lô hàng thiết bị chế dược, đang qua hải quan.

Thấy Diệp Mặc nghi ngờ, Mạc Hải lập tức đáp:

- Ông Jake chính là người Anh lần trước anh gặp trên biển, ông ta là người phụ trách nhãn hiệu thuốc Tiêu Thụy của Anh tại khu vực châu Á. Lần này sau khi ông ta biết Lạc Nguyệt là công ty của anh nên đã chủ động đầu tư vào Lạc Nguyệt. Bởi vì ông ta vốn là một trong những cổ đông của Tiêu Thụy Thì ra là y, hắn liền nhớ tới Luny, người rất sùng bái mình.

Tàng Gia Nghiêm nói tiếp:

- Diệp tổng, việc đăng ký của Lạc Nguyệt chúng ta xây dựng lại với Lưu Xà, may mắn nhờ có người anh em Mạc Hải. Tập đoàn Mạc thị ở HongKong họ đã đầu tư hai tỷ vốn cho công ty chúng ta bắt đầu công việc, hơn nữa còn đưa đến một trong những cổ đông của Tiêu Thụy Anh Quốc tiến hành đầu tư. Chỉ là vấn đề cổ phần, chúng tôi không dám nhiều lời, chỉ có thể đợi anh về hỏi.

Nghe Tàng Gia Nghiêm nói, Mạc Hải vội vã đáp:

- Anh Diệp, đầu tư vào Lạc Nguyệt là ý của chú em, hơn nữa chú em không cần cổ phần của Lạc Nguyệt. Chú nói việc của anh thì chúng em phải toàn lực trợ giúp, còn về Jake, ông ta cũng không cần cổ phần, chỉ là hi vọng sau này có thể hợp tác với ngành dược của Lạc Nguyệt.

Trong lòng Diệp Mặc đã có tính toán, không nói chuyện cổ đông nữa, hắn cũng biết lúc trước hắn cứu Mạc Khang một mạng, lần này là Mạc Khang muốn báo ân, nhưng hắn cũng sẽ không bạc đãi Mạc Khang. Chỉ là tên Jake người Anh này rất thông minh, không ngờ đã nghĩ tới việc hợp tác sau này.

Diệp Mặc cầm hai viên "Bồi Khí Đan" đưa cho Mạc Hải:

- Hai viên đan dược này gọi là "Bồi Khí Đan", anh giúp tôi đi bán đấu giá một chút, loại đan dược này có thể giúp người luyện võ dưới Địa cấp thăng một bậc.

- Vâng thưa anh.

Mạc Hải nhận lấy đan dược, tuy anh ta không hiểu cái gì là Địa cấp nhưng anh ta cũng biết đây là cấp bậc trong cổ võ, loại đan dược này có thể giúp người luyện cổ võ thăng cấp, có thể thấy đây chắc chắn là một vật vô cùng phi thường.

Hứa Bình liền nói:

- Chú Tam, loại đan dược này quả thật rất quý. Hiện nay anh đang ở trung kỳ Huyền cấp, nửa năm sau chắc chắn anh còn phải thăng lên một cấp. Chuyện này trước đây anh nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Diệp Mặc cười nói:

- Anh Hai, sau này công ty của chúng ta sẽ nổi danh toàn cầu, nhất định sẽ có rất nhiều bọn tôm tép đến gây rối, cho nên công lực của anh càng lợi hại càng tốt.

- Việc này là việc Hứa Bình anh thích làm nhất, chú Tam yên tâm đi, anh khẳng định ngay cả con kiến ở bên ngoài cũng không xem được tư liệu kỹ thuật của công ty chúng ta.

Hứa Bình vỗ ngực nói.

Diệp Mặc nhìn Du Nhị Hổ nói:

- Nhị Hổ, sau này khi sư phụ không ở đây, em phải cùng sư bá Hứa Bình học cổ võ, không được lười đâu.

- Vâng, sư phụ.

Du Nhị Hổ vội vàng đáp.

Tàng Gia Nghiêm có chút khó nói:

- Diệp tổng, thuốc mà Nhị Hổ làm tôi đã thấy rồi, không có cách nào điều chế hàng loạt cả, tuy thứ thuốc này rất tốt, nhưng nếu muốn làm lớn e rằng có chút khó khăn. Hơn nữa, quản lý bảo mật có chặt chẽ đến đâu, các chuyên gia sẽ mua đan dược của chúng ta, nói không chừng sẽ phân tích ra được những thành phần trong đó.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Anh Tàng yên tâm, đan dược của chúng ta không chỉ có thể điều chế hàng loạt được mà người khác cũng không có cách nào bắt chước điều chế.

Nói xong, Diệp Mặc quay đầu lại nói với Mạc Hải:

- Mạc Hải, sau khi tôi về, bán hai viên đan dược này xong thì hãy giúp tôi mua hai trăm triệu ngọc thạch, ngọc thạch này không yêu cầu tốt, loại bình thường cũng được.

- Được, anh yên tâm, việc này hãy giao cho tôi.

Mạc Hải liền đứng dậy cam đoan, tuy anh ta rất ngạc nhiên với việc Diệp Mặc mua một lần hai trăm triệu ngọc thạch nhưng cũng không hề hỏi.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Sau này đừng gọi tôi là anh nữa, gọi tên tôi là được rồi, nếu như không thích gọi vậy thì hãy gọi như anh Tàng cũng được.

Hai giờ bàn bạc đã trôi qua, Diệp Mặc biết công ty Lạc Nguyệt hiện nay do hai người Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng quản lý. Đợi sau khi Úc Diệu Đồng trở về, Diệp Mặc cơ bản đã có dự tính.

Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng vẫn phụ trách việc sản xuất, tiêu thụ của công ty, Viên Mai Hương và Lỗ Tiểu Trân tạm thời phụ trách các việc tài vụ, đồng thời Hứa Bình tạm thời thay vị trí của Diệp Mặc, đứng ra ký tên

rút tài khoản và một số chuyện quan trọng.

Mà các biện pháp bảo an của công ty mới là việc vô cùng quan trọng, do Phương Nam và Dương Cửu phụ trách, đồng thời những việc quan trọng đều do Hứa Bình cùng phối hợp xử lý.

…

Một tháng sau, Mạc Hải một lần nữa trở về Lưu Xà, cùng về với anh ta còn có Mạc Khang. Nghe nói khi Diệp Mặc ở Lưu Xà, Mạc Khang đã từng đích thân đến. Với Diệp Mặc ông ta vô cùng kính nể.

Sau khi hai viên "Bồi Khí Đan" nổi tiếng ở Thượng Hải, thì đã được một gia tộc ở Thượng Hải mua ngay. Tổng cộng bán được ba trăm triệu.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nhủ, không có "Huyết Sắc San Hô", nếu còn có "San Hô Huyết Sắc" thì thậm chí hắn chỉ cần luyện đan dược này bán cũng được. Nhưng cái giá này thấp hơn hội đấu giá Ẩn Môn nhiều, nếu ở hội đấu giá Ẩn Môn lần trước, cái giá này không chừng có thể tăng.

Toàn bộ hai trăm triệu ngọc thạch mua về đã được Diệp Mặc đặt ở xung quanh xưởng chế thuốc ở Lưu Xà. Ở đây không có linh thạch, Diệp Mặc chỉ có thể lùi một bước dùng cái khác, lấy ngọc thạch bố trí thành "Tụ Linh Trận" đặt xung quanh xưởng thuốc. Tuy Tụ Linh Trận được bố trí bởi ngọc thạch kém xa bố trí bởi linh thạch nhưng vẫn có thể sinh ra linh khí.

Linh khí được kết tụ mỗi ngày cũng có thể dùng để luyện thuốc viên, dùng để tu luyện thì còn thiếu rất nhiều. Đồng thời, Diệp Mặc đã thêm một số trận pháp Tụ Linh ở trên mỗi một thiết bị sản xuất "Mỹ Nhan Đan", thế này mới có thể bảo đảm chất lượng.

Sau một tháng Diệp Mặc sửa lại phương thức sản xuất đan dược "Mỹ Nhan Hoàn" rồi giao lại cho Du Nhị Hổ. Nhưng loại "Mỹ Nhan Hoàn" này chỉ có thể sản xuất trong một môi trường nhất định, bởi vì loại nhan hoàn này bắt buộc phải hấp thụ linh khí mới có thể điều chế.

"Tụ Linh Trận" mà Diệp Mặc bố trí vừa may thỏa mãn được điều kiện này. Nếu ở trong Tu Chân giới, ở đâu cũng có linh khi thì đương nhiên luyện đan cấp thấp này căn bản không cần đến bất kỳ Tụ Linh trận pháp nào cả, nhưng ở đây lại không được.

Loại đan dược thứ hai Diệp Mặc đưa cho Nhị Hổ lại là "Dưỡng Tâm Hoàn", có thể trị bệnh mệt mỏi, giải độc cơ thể. Những đan dược khác, Diệp Mặc cũng đã nói cho Nhị Hổ biết, đợi luyện hai loại đan dược này thành công thì lại luyện tiếp, một lần mà luyện quá nhiều sẽ không tốt.

Diệp Mặc thành lập nên công ty Lạc Nguyệt, mục đích chủ yếu chính là để thu được các loại linh thảo. Những loại linh thảo này, hắn thậm chí có thể vẽ thành hình đưa cho Tàng Gia Nghiêm, để Tàng Gia Nghiêm chỉ đạo xuống dưới.

Sau khi đã giao xong hết việc, Diệp Mặc rời khỏi Lưu Xà. Hắn biết với điều kiện hiện nay, hắn ở một chỗ tu luyện sẽ khó thăng cấp.

Từ đó, để tìm Lạc Ảnh, hắn một mình một kiếm đi chu du khắp Hoa Hạ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 349

Chấn Động

Mùa xuân tháng 3, cỏ mọc chim bay.

Thời gian mà Diệp Mặc rời xa Lưu Xà đã gần được nửa năm rồi.

Nếu nói trong nửa năm này, trong giới thượng lưu trên thế giới và những tổ chức cao cấp có một tin tức rất lớn, đó là số phận của tập đoàn sát thủ quốc tế Địa Sát từng ngạo mạn một thời giờ đã kết thúc rồi, bởi vì họ đã đắc tội với một nhân vật hết sức lợi hại, một Địa sát quyền quý mà người ta nghe thấy đã biến sắc, trong một đêm bị người đó diệt trừ sạch sẽ. Đồng thời trong các tổ chức sát thủ lớn đã tồn tại lâu nay, nhân vật này được liệt vào hạng tuyệt đối không thể đụng vào.

Nhưng trong các ẩn môn thì sự việc lớn nhất, làm người ta kinh động nhất lại không phải chuyện này, mà là Điểm Thương Môn và Hợp Lưu Phái suýt nữa thì bị diệt vong. Hai ẩn môn này còn là hai nhà quyền quý trong 6 đại Môn Phái, chỉ vì khiêu khích một người thanh niên, kết quả là hai đại môn phái này suýt nữa bị diệt cỏ tận gốc.

Hợp Lưu Phái nếu không phải do trưởng lão trở về đúng lúc, môn phái phong núi, nói không chừng bây giờ đã bị tiêu diệt. Còn Điểm Thương Môn, nếu không phải là do trưởng môn mới nhiệm chức Liễu Như Sơn nhanh tay xem xét tình hình, còn có Ngộ Đạo tiền bối kịp thời ngăn cản, có lẽ cũng sớm bị tiêu diệt rồi. Nhưng có như vậy thì hai môn phái này cũng bị tổn hại nghiêm trọng, không thể phục hồi lại được cái ngạo mạn như xưa trong 6 đại ẩn môn nữa rồi.

Đương nhiên, ở Hắc đạo, lưu truyền rộng rãi nhất lại là sự diệt vong của

Lưỡng Tê phái, hơn nữa còn sự thu hẹp lại của Thiết Giang, thậm chí "Nam Thanh" bây giờ cũng uể oải rồi, tựa hồ như là do cùng đắc tội với một người.

Tất cả những sự kiện này, dường như đều có liên quan đến một người, có một số người biết người này là ai, nhưng hầu như đều không biết đó là ai.

Tuy nhiên, những sự việc như này đều không phải việc mà dân chúng bình thường quan tâm, những sự việc này so với cuộc sống hàng ngày của dân chúng cách nhau quá xa. Điều mà họ để ý, đó là gần đây đột nhiên xuất hiện công ty dược phẩm Lạc Nguyệt.

Công ty dược phẩm Lạc Nguyệt, mặc dù cái tên có hơi kỳ quái, nhưng một cái tên như vậy cũng sẽ không khiến cho quá nhiều người để ý tới. Điều mà mọi người chú ý, đó là công ty này vẫn chưa cho ra một sản phẩm mới nào, thậm chí mọi người cũng không biết công ty dược phẩm Lạc Nguyệt này rốt cuộc là sản xuất mặt hàng gì, mà đã có hai công ty siêu cao cấp muốn hợp tác với công ty này.

Một là doanh nghiệp gia tộc đứng đầu Hongkong, tập đoàn Mạc thị Hongkong. Còn một công ty nữa đó là một công ty dược nổi tiếng thế giới, công ty dược Tiêu Thụy của nước Anh.

Bất kể là công ty dược phẩm Lạc Nguyệt này có phải là đưa sự việc này ra để lừa dối dân chúng hay không, nhưng khi sản phẩm đầu tiên của công ty là "Mỹ Nhan Hoàn" được tung ra thị trường thì đã có nổi lên rất nhiều ý kiến tranh luận.

Bản thuyết minh của "Mỹ Nhan Hoàn" và trên quảng cáo viết rõ ràng rằng "Mỹ Nhan Hoàn" không những có thể làm chậm lại quá trình lão hóa, hơn nữa còn có thể loại bỏ được tàn nhang và nếp nhăn trên mặt. Còn có thể khiến cho làn da trở nên trắng nõn nà, dùng trong thời gian dài thậm chí có thể kéo dài tuổi thọ. Có thể nói rằng những điều trên không nói rằng có thể làm cho con người trẻ mãi không già, nhưng tất cả những lời giải thích đó đều ám chỉ đến bốn chữ "trẻ mãi không già" này.

Trong một thời gian mà có đủ các lời nhận xét đều nườm nượp kéo đến, hoài nghi cũng có, nhục mạ cũng có, tức giận cũng có. Tất cả những lời lẽ đó đều ám chỉ đến Cục giám sát dược phẩm, thứ rõ ràng là quảng cáo lừa người như vậy mà cũng có thể được đưa ra thị trường, đồ ngốc cũng có thể thấy đây là quảng cáo giả dối, quảng cáo này chỉ thiếu chút nữa là nói rằng đây là tiên đan vậy. Nhưng Cục giám sát dược phẩm lại nói rõ ràng rằng loại "Mỹ Nhan Hoàn" này được đưa lên thị trường với đầy đủ thủ tục, không hề có bất cứ nội tính nào.

Dưới áp lực của dư luận như vậy, "Mỹ Nhan Hoàn" cứ như đang ngày một thể hiện rằng công ty dược phẩm Lạc Nguyệt sắp lên giữ độc quyền. Điều này làm cho rất nhiều dân chúng bắt đầu dấy lên nghi ngờ. Còn có người còn mua một viên về ăn thử, nhưng rất nhanh liền từ bỏ ý định đó.

Bởi vì "Mỹ Nhan Hoàn" được bán với giá một trăm ngàn tệ một lọ, mà một lọ cũng chỉ có 6 viên mà thôi.

Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng nói rằng giá cả này là đã qua nhiều lần cân nhắc, hiệu quả của "Mỹ Nhan Hoàn" là không thể nghi ngờ. Đương nhiên "Mỹ Nhan Hoàn" luyện ra với số lượng lớn không thể so sánh được với "Mỹ Nhan Hoàn" mà Diệp Mặc luyện ra được. "Mỹ Nhan Hoàn" mà Diệp Mặc luyện được lúc đó, một viên cũng có thể có giá tới mấy chục ngàn. Đó là bởi vì Diệp Mặc dùng chân nguyên để luyện, hơn nữa dược liệu để làm cũng là những dược liệu rất quý hiếm.

"Mỹ Nhan Hoàn" được sản xuất hiện nay bị thiếu mất mấy loại dược phẩm thượng hảo hạng, hơn nữa luyện ra với số lượng lớn, vì vậy giá cả thấp hơn một chút cũng không có gì là lạ.

Mặc dù hiệu quả của một lọ 6 viên hiện nay còn kém xa so với một viên lúc ban đầu. Nhưng dù sao hiệu quả của một lọ "Mỹ Nhan Hoàn" cũng rất rõ ràng, chỉ cần ăn một lọ, chắc chắn rằng sẽ có hiệu quả tức thì.

"Mỹ Nhan Hoàn" mặc dù được nói ba hoa xích thố như vậy, nhưng cũng không có ai đi mua, bởi vì không ai tin tưởng, hơn nữa giá cả còn là điều

không tưởng tượng được.

Nhưng ở một địa điểm bán lẻ ở Quế Lâm, chỉ một lần đã bán được 30 lọ.

Hề Nguyệt Dung cũng không thể ngờ rằng cô thấy được "Mỹ Nhan Hoàn" ở Quế Lâm. Từ lần cô ở hội giao lưu pháp khí Lạc Thương, ngẫu nhiên tiêu hết hai trăm ngàn để mua một viên "Mỹ Nhan Hoàn" đến nay, cô chưa hề được thấy lại "Mỹ Nhan Hoàn" nữa. Mặc dù cô đã đi lên Lạc Thương vài lần nữa rồi, nhưng vẫn không hề có chút thu hoạch gì cả.

Không ngờ lần này ở Quế Lâm lại gặp được "Mỹ Nhan Hoàn", tuy rằng mùi hương của nó nếu so với lần trước cô mua thì có sự chênh lệch rất lớn, nhưng mùi vị thì không khác mấy. Hề Nguyệt Dung lập tức phân vân, chỗ "Mỹ Nhan Hoàn" này chắc chắn là có cùng xuất xứ với "Mỹ Nhan Hoàn" lần trước cô mua.

Từ khi cô mua một viên "Mỹ Nhan Hoàn" về, ăn xong, không những mặt trở nên trơn mịn, hơn nữa làn da cũng trở nên trắng nõn. Có một thời gian những người quen biết cô đều hỏi cô mua thuốc ở đâu, nhưng đến khi bọn họ đến Lạc Thương thì Diệp Mặc đã đi từ lâu rồi.

Cho nên lần này nhìn thấy "Mỹ Nhan Hoàn" ở Quế Lâm, cô không hề do dự lấy chiếc thẻ có hơn 3 triệu của mình dùng hết sạch, nếu không phải là tiền không đủ thì cô cũng sẽ mua thêm.

Có một người đi trước rồi, hơn nữa còn mua nhiều đến thế trong một lần,"Mỹ Nhan Hoàn" dần dần cũng có người mua. Mặc dù chỉ là từng lọ một, nhưng so với mấy hôm trước một lọ cũng chẳng bán được thì đúng là tốt hơn nhiều rồi.

Nhưng tình hình này cũng chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn, một tuần sau, dường như tất cả những cửa hàng độc quyền có bán "Mỹ Nhan Hoàn" đều đầy ắp cả người. Mọi người như đã hẹn trước, chỉ trong một ngày, số lượng "Mỹ Nhan Hoàn" được trữ trong một tuần đã bán hết, thậm chí lượng đơn đặt hàng lớn còn được gửi về công ty dược Lạc Nguyệt.

"Mỹ Nhan Hoàn" là thật, thậm chí còn thật hơn so với trên bản thuyết minh nói. Trên đời này lại có thứ nghịch thiên như vậy, lại có thứ thuốc nghịch thiên như vậy. Dường như những người mua "Mỹ Nhan Hoàn" đầu tiên đã nhìn thấy trong đó cơ hội kinh doanh. Sau đó những người tranh cướp để mua còn là bọn họ, họ biết rằng với giá cả như bây giờ, có lẽ một tháng sau, giá cả đã tăng lên gấp mấy lần.

Chỉ trong vòng một tháng, mọi loại báo đều nườm nượp đưa tin, toàn bộ đều nói rằng "Mỹ Nhan Hoàn" có hiệu quả nghịch thiên. Loại thuốc đắt tiền này, không những đã làm kinh động đến toàn bộ các tầng lớp của Hoa Hạ, đồng thời còn làm kinh động đến những công ty y dược lớn trên thế giới và những công ty có liên quan đến dược liệu.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều có thể hiểu tại sao công ty Tiêu Thụy của Anh và tập đoàn Mạc thị ở Hongkong lại muốn hợp tác với công ty dược phẩm Lạc Nguyệt. Công ty nghịch thiên như này, nếu có thể hợp tác mà không hợp tác thì đúng là đồ ngốc.

Nhưng tiếp đó, điều khiến tất cả những ai có đơn đặt hàng và những công ty hợp tác với công ty dược phẩm Lạc Nguyệt thất vọng đó chính là công ty sẽ không nhận bất cứ đơn đặt hàng nào, cũng không hợp tác với bất cứ công ty nào, hơn nữa cũng chỉ có một vài địa điểm cụ thể mới có thể bán "Mỹ Nhan Hoàn".

Tất cả ồ lên, điên cuồng, toàn thế giới bị công ty Lạc Nguyệt làm cho phát điên. Làm gì có thứ thuốc nào có hiệu quả nghịch thiên như vậy? Làm gì có công ty nào ác như công ty Lạc Nguyệt, không nhận đơn đặt hàng ư? Hơn nữa người đại diện của công ty dược phẩm Lạc Nguyệt còn cho thấy rằng họ sẽ tiếp tục giới thiệu sản phẩm mới.

Trong một thời gian ngắn, một nơi thưa thớt dân cư như Lưu Xà đã trở nên náo nhiệt hẳn lên. Lưu Xà vốn là nơi giao biên giữa 2 nước, nơi đây có thể gọi là nơi giao tranh lãnh thổ, trước đây do hẻo lánh nên không có ai muốn sống ở đây. Nhưng sau khi "Mỹ Nhan Hoàn" trở nên nổi tiếng, nơi đây cũng nổi tiếng lên. Chỉ có điều nhà máy sản xuất "Mỹ Nhan Hoàn" được bảo

vệ rất nghiêm ngặt, không ai có thể tiếp cận.

…

Lúc đó trong một tiệm ăn bình thường ở khu thành Du Châu, có một người thanh niên có phần gầy yếu đang ngồi một mình ở đây, gọi một bình rượu Mao Đài, tự rót tự uống. Hắn chính là Diệp Mặc, ra ngoài tìm kiếm đã nửa năm nay, trong nửa năm qua, Diệp Mặc đã đi qua rất nhiều nơi, thậm chí còn tìm được mấy môn phái ẩn môn, nhưng không hề tìm được tin tức gì của Lạc Ảnh.

Có những chỗ đối với người khác mà nói thì rất khó, nhưng đối với Diệp Mặc thì lại không là gì cả, nào sợ gian khổ đến đâu, hắn chỉ cần bước lên Phi Kiếm thì sẽ tìm ra được.

Lần này đi qua Du Châu, lại nhớ đến Khinh Tuyết, còn không thể nhịn được khát vọng trong thâm tâm muốn gặp Ninh Khinh Tuyết, không biết dạo này Khinh Tuyết ra sao. Mặc dù hắn biết rằng thế này là không tốt, nhưng hắn làm sao oán hận Ninh Khinh Tuyết được, có lẽ sẽ có một ngày cô nhớ lại những việc khi cô và hắn ở bên cạnh nhau, cô sẽ còn đau khổ hơn hắn, cho nên hắn không oán giận cô, hắn đang đợi cô nhớ lại những ngày bên nhau.

Có những lúc, Diệp Mặc muốn buông những chuyện này ra, nhưng hắn không nghĩ thì thôi, hễ cứ nghĩ đến, hoặc nhìn thấy là hắn lại không thể nào kiềm chế được nỗi nhớ trong lòng. Lần này hắn đi qua Du Châu, không thể nào bình tĩnh đi qua được, mà lại chọn cách lưu lại một chút, bất kể là có thể nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết hay không, nhưng hắn đều muốn đi xem.

Có một nỗi day dứt, một khi đã day dứt rồi thì không thể dứt bỏ. Có một nỗi nhớ thương, một khi đã nhớ thương rồi, thì cũng không thể dứt bỏ. Hoặc là có một loại người, đã day dứt rồi, đã nhớ thương rồi thì không có cách nào dừng lại được. Mà Diệp Mặc hắn lại đúng là loại người bất hạnh này, hắn muốn không phải day dứt, nhưng không có cách nào để hờ hững được. Nếu hắn không phải loại người này thì hắn đã không ngày đêm đi tìm kiếm Lạc Ảnh rồi.

…

Tòa nhà Mậu Nguyên tầng 8 ở Du Châu là trụ sở của hội đồng quản trị công ty dược Phi Dụ, lúc đó ở phòng tổng giám đốc 808, tổng giám đốc của công ty dược phẩm Phi Dụ, Ninh Khinh Tuyết đang nghe báo cáo của phó tổng giám đốc Lý Hộ Mai, Lý Hộ Mai đang nói đến loại thuốc mới "Dưỡng Nhan Hoàn" đang nổi tiếng trên khắp thế giới.

- Mộ Mai, em nói là hội đồng quản trị của công ty dược phẩm Lạc Nguyệt nằm ở Lưu Xà ư? Chẳng phải nơi đó rất hỗn loạn sao?

Ninh Khinh Tuyết nghe xong những lời mà Lý Hộ Mai nói, cau mày hỏi lại một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 350

Những Kí Ức Đó

Khinh Tuyết, thật ra em cũng đã đi đến Lưu Xà một chuyến rồi, chỉ nghe nói Lưu Xà bây giờ không như trước đây nữa rồi bởi vì nguyên nhân là có công ty dược phẩm Lạc Nguyệt, Lưu Xà hiện nay rất phồn hoa, hơn nữa còn rất náo nhiệt. Nghe nói còn an toàn hơn so với một số thành phố nội địa, cho nên không còn tồn tại tình cảnh hỗn loạn nữa rồi.

Lý Mộ Mai thở dài nói.

Cô cảm thấy Ninh Khinh Tuyết ngày càng đẹp, nhưng cũng ngày càng lạnh lùng, như một tảng băng vậy. Dì nói rằng không nên để Khinh Tuyết nhớ lại những chuyện quá khứ, không biết đây là đúng hay sai. Nhưng cô và Khinh Tuyết có thời gian tiếp xúc lâu nhất, cô cảm thấy Khinh Tuyết biến đổi quá nhiều rồi, nếu cứ thế này, chi bằng để cho Khinh Tuyết nhớ lại chuyện xưa.

Chỉ là cô không dám lộ liễu làm cho Khinh Tuyết nhớ lại, chỉ có thể ngẫu nhiên nói lại một chút để Khinh Tuyết hồi tưởng lại kí ức. Nếu không thì mẹ của Ninh Khinh Tuyết biết được thì nhất định sẽ không có gì hay ho cả.

Quả nhiên Ninh Khinh Tuyết lại nhíu mày, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mộ Mai, em nói là trong trí nhớ đã mất đi của chị có việc chị đi đến Lưu Xà hay sao? Tại sao chị lại đến đó?

Lý Mộ Mai gật gật đầu:

- Đúng vậy, Khinh Tuyết. Mặc dù em không biết tại sao chị lại đi Lưu

Xà, nhưng em nghĩ là có liên quan tới anh ta.

Ninh Khinh Tuyết lại nhíu đôi mày thanh tú lại, theo bản năng sờ tay lên chiếc dây chuyền ở cổ, lúc này mới chậm rãi nói:

- Mộ Mai, lần trước Ngộ Quang sư phụ ở chùa Lạc Hồng có nói, có lẽ chị trước khi chết đã dùng linh hồn của chính mình để che đi những kí ức không muốn mất đi đó. Nhưng bác sĩ lại phán đoán rằng kí ức em mất đi vừa tròn trong một năm. Hơn nữa những kí ức đó bác sĩ lại phán đoán rằng có liên quan đến sự va đập đó, nhưng lời của Ngộ Quang sư phụ có chút hư vô mờ mịt, hoặc là căn bản là không thiết thực, cho nên chị mới...

Mặc dù biết những lời nói của Ninh Khinh Tuyết phù hợp với quy tắc lẽ thường, nhưng Lý Mộ Mai vẫn muốn cho Ninh Khinh Tuyết biết phán đoán của cô. Chỉ là cô nghĩ đến những lời của mẹ Ninh Khinh Tuyết, bèn nhẫn nhịn những kích động của mình. Sâu trong thâm tâm, cô bỗng cảm thấy bàng hoàng, cô không biết giúp Ninh Khinh Tuyết nhớ lại quá khứ là đúng hay sai. Khinh Tuyết hai lần suýt mất mạng đều là do ở gần Diệp Mặc, cho nên cô không dám nói, ai mà biết được những sự việc như này có xảy ra lần thứ 3 hay không. Hơn nữa Lý Mộ Mai cũng đã âm thầm điều tra hành tung của Ninh Khinh Tuyết trong vòng một năm, cô ấy không những đã đi đến Lưu Xà, còn đi cùng Trì Uyển Thanh đi đến sa mạc, thậm chí còn đơn độc đi đến Thần Nông Giá. Mặc dù cô không biết trong một năm này đã xảy ra những sự việc gì, nhưng cô cũng biết rằng Ninh Khinh Tuyết đi đến những nơi này đều có liên quan đến Diệp Mặc.

Hơn nữa Thần Nông Giá lúc xảy ra chuyện hố trời, dường như thời gian cũng ăn khớp với thời gian mà Khinh Tuyết đến đó. Cô không biết rằng lúc đó Khinh Tuyết có biết sự việc này hay không.

Cho nên chỉ có cô mới biết, kí ức mà Ninh Khinh Tuyết mất đi không phải là trong một năm, mà là tất cả những kí ức khi còn ở bên Diệp Mặc đều đã mất đi. Việc này rất ăn khớp với những gì mà Ngộ Quang sư phụ ở chùa Lạc Hồng nói, chỉ là Ngộ Quang sư phụ nói rằng phải là lúc suýt chết mới có thể che lấp đi được những kí ức quý giá, nhưng không phải là người uyên

thâm Cổ Võ không thể làm được điều này, cô cũng không dám khẳng định Ninh Khinh Tuyết có tu luyện Cổ Võ hay không.

Nếu không phải trong phần kí ức bị mất đi đó, Ninh Khinh Tuyết từ trước đến giờ chưa hề luyện Cổ Võ gì đó, cô thật sự không thể kìm nổi ý muốn muốn nói cho Ninh Khinh Tuyết toàn bộ sự việc. Hơn nữa, cứ cho là Ninh Khinh Tuyết đã luyện Cổ Võ, nhưng theo như tuổi tác của cô ấy thì cũng không thể trong một thời gian ngắn mà luyện thành Cổ Võ uyên thâm được.

- Mộ Mai, chuyện hợp tác với công ty dược phẩm Lạc Nguyệt để sau hãy nói, nghe nói tổng giám đốc Tàng của công ty Lạc Nguyệt rất khó thuyết phục, đã từ chối rất nhiều công ty nổi tiếng, không chừng bọn họ cũng không để mắt đến công ty dược phẩm Phi Dụ của chúng ta đâu. Hôm nay chị hơi mệt, chị về trước đây, có gì để mai tính đi.

Nói xong Ninh Khinh Tuyết đứng lên, lấy tay ôm ngực, cô cảm thấy ngực của mình có chút đau đớn, chỉ có điều cho tới bây giờ bệnh viện đều không kiểm tra được ra vấn đề gì.

- Khinh Tuyết, chị không sao chứ?

Lý Mộ Mai vừa nhìn động tác của Ninh Khinh Tuyết liền biết bệnh đau ngực của cô ấy lại phát tác rồi.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu:

- Chị không sao.

Nhìn Ninh Khinh Tuyết và Tiểu Việt cùng nhau rời đi, Lý Mộ Mai trong lòng dấy lên một cảm giác khó nói, cô không biết cô nên làm như thế nào.

…

Sau khi sắp xếp xong công việc của cả ngày, Lý Mộ Mai bước những bước mệt mỏi ra khỏi tòa nhà Mậu Nguyên. Lúc cô mở cửa gara lấy xe ra, cô

nhìn thấy một bóng người ở con đường nhỏ phía xa xa.

Là Diệp Mặc, Lý Mộ Mai vừa nhìn đã nhận ra người này chính là Diệp Mặc, lâu lắm rồi không gặp, hắn có vẻ gầy đi nhiều. Nhưng hắn đứng ở con đường nhỏ đó không động đậy, như một chiếc tượng điêu khắc cổ xưa. Ánh mắt của hắn chằm chằm nhìn vào một văn phòng ở tầng 8 tòa nhà, Lý Mộ Mai trong lòng run lên, cô biết rằng Diệp Mặc đến tìm Ninh Khinh Tuyết, thế nhưng Khinh Tuyết đã về nhà sớm rồi.

Hắn đã thật sự thay đổi, nếu so với cái gã vô công rồi nghề bị Diệp gia vứt bỏ năm đó, Diệp Mặc ngày nay làm cho Lý Mộ Mai cảm thấy như không hề quen biết, cô không có cách nào có thể liên hệ ra được sự liên quan giữa Diệp Mặc ngày nay và cái gã bị Diệp gia bỏ rơi khi đó. Có lẽ từ khi gặp Diệp Mặc tại buổi tiệc sinh nhật của Tĩnh Văn, hắn đã thay đổi rồi.

Nhớ lại sắc mặt lạnh lùng như băng của Ninh Khinh Tuyết, Lý Mộ Mai lại không thể kiềm chế được nỗi dày vò này, không được, cô nhất định phải nói cho Khinh Tuyết, nhất định phải nói. Nếu không, rất lâu sau này, Khinh Tuyết sẽ hận cô cả đời.

Khinh Tuyết nhất định là do quá lưu tâm đến Diệp Mặc, nhất định là do không có cách nào để dứt bỏ những kí ức với Diệp Mặc, nhất định là không muốn quên Diệp Mặc đi, mới quyết định che lấp đi kí ức của cô ấy lúc sắp chết, đó là bởi vì cô ấy quá yêu Diệp Mặc, chứ không phải là do không lưu tâm đến. Ngộ Quang sư phụ nói đúng, chắc chắn là như vậy, mặc dù Mộ Mai không biết tại sao Khinh Tuyết lại biết Cổ Võ, nhưng cô có thể hỏi Diệp Mặc.

Nghĩ đến đây, Lý Mộ Mai lập tức mở cửa xe, cô muốn đi tìm Diệp Mặc. Nhưng lúc cô nhìn đến chỗ mà Diệp Mặc vừa đứng, đã không có ai rồi, Diệp Mặc đã sớm rời đi rồi, chẳng biết là đi đâu.

…

Diệp Mặc lại đến cái chỗ mà lần trước hắn nhảy từ cửa sổ xuống, hắn

không cần đi lên mà chỉ dùng thần thức xem xét một chút đã biết rằng Ninh Khinh Tuyết đã rời đi rồi, nhưng hắn vẫn run run đứng nhìn cái văn phòng mà lần trước hắn đã rời đi, cảm thấy có chút sững sờ. Không cần nói rằng Ninh Khinh Tuyết không có ở văn phòng, cho dù là cô có ở đấy thì cũng đã sao? Chẳng lẽ hắn lại có thể đi tìm cô hay sao?

Còn duyên thì còn thời gian, duyên tận thời gian cũng hết. Diệp Mặc âm thầm thở dài, xoay người rời đi.

Khi Lý Mộ Mai đi tìm Diệp Mặc, hắn đã rời đi rồi. Mặc dù Diệp Mặc đã rời đi, nhưng Lý Mộ Mai đã quyết tâm phải nói những điều mà cô biết cho Khinh Tuyết, nào sợ Khinh Tuyết không quan tâm đến kí ức đó, nào sợ dì trách mắng, cô vẫn phải nói.

Lý Mộ Mai đã quyết tâm như vậy, không còn do dự gì nữa, liền trực tiếp lái xe đến chỗ ở của Khinh Tuyết.

Lúc Lý Mộ Mai mở cửa phòng Ninh Khinh Tuyết, Ninh Khinh Tuyết đang đứng trước cửa sổ, tay ôm ngực nhìn chằm chằm ngơ ngác đến những tòa nhà cao tầng phía xa xa. Lý Mộ Mai bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt ngơ ngác của Ninh Khinh Tuyết không ngờ lại giống ánh mắt của Diệp Mặc đến thế.

Cô thậm chí liền nghĩ tới lúc trước khi ở Yến Kinh, cô và Ninh Khinh Tuyết đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà công ty dược phẩm Ninh Thị, cô nói với Ninh Khinh Tuyết về chuyện của Diệp Mặc, chỉ có điều lúc đó, cô ghét Diệp Mặc còn hơn cả Ninh Khinh Tuyết. Nhưng hôm nay, cô bỗng nhiên thấy tình cảnh này cũng giống như lúc đó, nhưng cô và Ninh Khinh Tuyết đều không còn là tâm trạng của năm xưa rồi.

- Mộ Mai, em đến rồi à.

Nói xong Ninh Khinh Tuyết quay người ra, lấy cho Lý Mộ Mai một cốc nước.

Lý Mộ Mai do dự một chút, rồi mới cắn môi nói:

- Khinh Tuyết, em cũng không biết có nên nói với chị điều này hay không, nếu thật sự là chị không muốn biết, thì em sẽ không nói nữa, nhưng nếu chị muốn biết, em sẽ nói tất cả những gì em biết cho chị nghe.

Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống, cũng tự rót cho mình một cốc trà, lúc này mới chậm rãi nói:

- Là chuyện của chị với Diệp Mặc hay sao?

- Ừ.

Lý Mộ Mai gật gật đầu.

- Mặc dù trong kí ức của chị có chút ghét bỏ Diệp Mặc, nhưng trong đó, rất nhiều sự việc đã xảy ra. Em, em không biết có nên nói ra hay không, cũng không biết chị có muốn nghe hay không.

Ninh Khinh Tuyết trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng:

- Thật sự chị cũng không hề ghét bỏ anh ta, chỉ có điều chị cảm thấy rằng chị và anh ta không thể đến với nhau được, chị biết lần trước Diệp Mặc đến với ý gì, nhưng chị không thể tin được. Hơn nữa loại người như Diệp Mặc chị hiểu rất rõ, chị cũng không thể thích loại người này được, mặc dù là chị thích anh ta, nhưng mẹ chị lại rất ghét anh ta. Lần trước thậm chí vì chị mà mẹ đã quỳ xuống trước mặt anh ta, chị không muốn gặp anh ta nữa, cũng không muốn nhớ anh ta nữa. Anh ta là anh ta, chị là chị, hai người không có quan hệ gì với nhau hết.

Lý Mộ Mai nhìn chằm chằm Ninh Khinh Tuyết một hồi lâu, rồi mới nói:

- Khinh Tuyết, chị thật sự là có suy nghĩ như thế này sao? Nếu đúng là chị nghĩ thế thật, thì sau này em cũng không nhắc đến anh ta nữa, em cũng sẽ quên hết những chuyện này.

- Chị...

Ninh Khinh Tuyết chần chừ, thái độ của cô cũng không còn kiên quyết như lần đầu tiên nữa, thậm chí lúc Lý Mộ Mai nhắc lại lần thứ hai, cô đã dao động rồi. Mặc dù cô khẳng định là cô không thể thích loại người như Diệp Mặc được, nhưng cô lại mơ hồ cảm thấy rằng vết đau trên ngực cô có quan hệ với Diệp Mặc.

Mỗi lần người khác nhắc đến cái tên này, hoặc là cô bỗng nhiên nhớ đến cái tên này, cô đều có cảm giác đau lòng này, thậm chí cô còn có cảm giác sợi dây chuyền này cũng có liên quan tới Diệp Mặc. Bởi vì mỗi lần đau ngực, cô dùng tay vuốt ve cái dây chuyền, cảm giác đau đớn đó cũng sẽ từ từ mất đi. Cho dù là vừa rồi cũng như vậy.

- Khinh Tuyết, chị vừa rồi không quay đầu lại, tại sao lại biết là em mà không phải là dì?

Lý Mộ Mai bỗng nghĩ ra việc này, không nói lại chuyện kí ức của Ninh Khinh Tuyết nữa.

Ninh Khinh Tuyết ngây người ra, đúng vậy, vừa nãy cô trực tiếp nói Mộ Mai mà không hề quay đầu lại.

- Hơn nữa rất nhiều lần ở văn phòng, chị cũng không hề ngẩng đầu lên cũng biết người đi vào phòng là em hay là Tiểu Việt, mặc dù tiếng bước chân của một người có thể đoán được, nhưng cũng có những lần tiếng bước chân rất nhỏ chị cũng nghe ra được, cho nên em nghi ngờ rằng chị thật sự đã từng luyện Cổ Võ.

Lý Mộ Mai nhìn thấy bộ mặt kinh ngạc của Ninh Khinh Tuyết, cũng có chút nghi hoặc nói.

Ninh Khinh Tuyết thở thật dài, nhìn Lý Mộ Mai nói:

- Mộ Mai, em nói những chuyện giữa chị và Diệp Mặc đi, chị thật không tin rằng giữa chị và anh ta có chuyện gì...

Chần chừ một lúc lâu sau, Ninh Khinh Tuyết mới nói:

- Mộ Mai, bất luận là thế nào, những chuyện mà chị em mình nói hôm nay cũng không thể cho mẹ chị biết.

Lý Mộ Mai gật gật đầu nói:

- Em biết, thật ra nếu chị không nói, thì em cũng sẽ không nói với dì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 351

Vợ Diệp Mặc

Lý Mộ Mai không biết vì sao Ninh Khinh Tuyết lại đột nhiên thay đổi chủ ý. Nhưng cô vẫn quyết định nói cho Khinh Tuyết biết việc này. Nếu Khinh Tuyết thay đổi chủ ý, cô không cần tiếp tục giả vờ như không biết. Chỉ có điều Lý Mộ Mai lại không nói thẳng ra, mà hỏi:

- Khinh Tuyết, nếu hiện tại chúng ta còn ở lại Yến Kinh, Tống Gia vẫn cường thế trước kia, Tống Thiếu Văn của Tống Gia ép cô cưới gã, cô sẽ làm thế nào?

...

Ninh Khinh Tuyết không ngờ Lý Mộ Mai sẽ nói như vậy. Nếu quả thật đúng như vậy, cô thật sự không biết nên làm thế nào. Sự cường thế của Tống Gia, Ninh gia cô căn bản không thể sánh bằng. So với Tống Gia, Ninh gia cái gì cũng không bằng. Có lẽ nếu hiện tại Tống Gia vẫn giống như trước đây, cho dù cả nhà cô đi tới Du Châu, người ta chỉ cần nói một câu, vẫn sẽ khiến Ninh gia cô chết không có chỗ chôn.

Ninh Khinh Tuyết thở dài một tiếng. Tuy rằng không trả lời câu hỏi của Lý Mộ Mai, nhưng cô vẫn khẽ thở ra một hơi. May mắn Tống Gia đã xong đời. Cô biết Tống Thiếu Văn hy vọng có được cô. Tống Gia sa sút mới là may mắn lớn nhất.

- Lúc trước, chính bởi vì Tống Thiếu Văn ép chị đính hôn, cuối cùng ngoài cha mẹ chị không biết ra, mọi người trong Ninh gia đều tán thành. Lúc ấy mọi người giấu chị và cha mẹ chị về chuyện này. Nhưng anh họ chị, Ninh Dương lại lén đến nói cho chị biết. Đúng lúc, em đã ở đó.

Lý Mộ Mai chậm rãi nói.

- Hả... Thậm chí có chuyện như vậy sao?

Ninh Khinh Tuyết ngây ngẩn cả người. Tuy rằng cô biết Tống Thiếu Văn của Tống Gia có ý xấu với cô, nhưng cô biết Tống Gia là gia tộc lớn coi trọng thể diện. Mình và Diệp Mặc của Diệp gia đã từng đính hôn. Hẳn là bọn họ sẽ không nhúng tay vào. Không ngờ thật sự lại xảy ra chuyện như vậy.

Lý Mộ Mai lại quay đầu lại nhìn cô nói:

- Lúc ấy cô đã rất bàng hoàng. Bởi vì mọi người đều biết, chỉ cần Tống Gia đề xuất, Ninh gia không thể từ chối.

Ninh Khinh Tuyết trầm mặc. Tuy rằng biết rõ mình không gả cho Tống Thiếu Văn, hơn nữa sau đó dường như Tống Thiếu Văn đã xảy ra chuyện. Nhưng hiện tại Lý Mộ Mai nói đến, cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

- Sau đó, em đã đưa ra ý kiến muốn chị chủ động kết hôn với Diệp Mặc, thậm chí còn ở cùng Diệp Mặc. Lúc ấy chị đã đồng ý. Đúng lúc ấy Diệp Mặc thuê một phòng ở Ninh Hải. Chúng ta liền cùng nhau đi tới Ninh Hải.

Lý Mộ Mai tiếp tục nói.

Ninh Khinh Tuyết có chút yếu ớt lẩm bẩm:

- Thì ra mình đã tiếp xúc với anh ấy như vậy. Nhưng chẳng phải nếu làm như thế, anh ấy cũng bị Tống Gia trả thù sao?

- Tuy rằng lúc ấy em cũng sợ Diệp Mặc bị Tống Gia trả thù, nhưng tôi vẫn khuyên chị. Tống Gia sẽ không làm ra những chuyện xấu hổ như vậy.

Lý Mộ Mai thở dài nói. Cô biết cho dù Tống Gia không trả thù Diệp Mặc, Tống Thiếu Văn của Tống Gia cũng muốn trả thù Diệp Mặc. Nhưng lúc ấy cô đã không nói gì. Chỉ có điều cô không biết Diệp Mặc đã hóa giải thế nào. Mà không biết vì sao Tống Thiếu Văn bỗng nhiên xe hỏng người

chết.

Lý Mộ Mai nhìn Ninh Khinh Tuyết vẫn có vẻ khó tin:

- Sau đó em chụp một tấm ảnh cho chị và Diệp Mặc, tải lên một vài trang web. Rồi chị và Diệp Mặc đã nhận giấy đăng ký kết hôn. Cô và Diệp Mặc còn ở trong một phòng. Còn những chuyện đã xảy ra giữa hai người, em lại không biết. Nhưng hơn hai mươi ngày sau, nửa đêm Tống Thiếu Văn lái xe, bỗng nhiên xe hỏng người chết.

- Em muốn đi Ninh Hải đón chị, vốn dự định để chị lại ly hôn với Diệp Mặc. Nhưng trước khi đi chị lại nhìn thấy một cái hộp y tế nhỏ. Khi chị mở hộp y tế, lập tức vọt vào trong phòng. Sau đó chị đóng cửa phòng lại. Em nghe thấy chị khóc ở trong phòng. Nhưng em gọi chị nhất quyết không chịu mở cửa.

Ninh Khinh Tuyết không tin nhìn Lý Mộ Mai.

- Vì sao lại như vậy?

Lý Mộ Mai lắc đầu.

- Em cũng không biết. Nhưng một lúc lâu sau, khi chị mở cửa phòng, chị đã ôm chặt cái hộp đó. Bắt đầu từ ngày đó, cái hộp nhỏ đó chưa từng rời khỏi tầm mắt của chị. Tiếp đó, chị cương quyết từ chối ly hôn với Diệp Mặc, đồng thời cũng ở lại Ninh Hải, không chịu đi Du Châu. Khi dì và chú cùng đến, chị vẫn không muốn rời khỏi Ninh Hải. Chị nói hiện tại chị vẫn là vợ Diệp Mặc được pháp luật thừa nhận?

Ninh Khinh Tuyết hoàn toàn kinh ngạc. Sao lại như vậy? Không ngờ cô đã lập gia đình.

Lý Mộ Mai gật đầu nói:

- Đúng vậy, dựa theo cách nói này, chị quả thật đã là vợ Diệp Mặc.

- Cái hộp kia đâu?

Ninh Khinh Tuyết phục hồi lại tinh thần, thôi không hỏi về chuyện mình lập gia đình nữa. Nếu Lý Mộ Mai nói cái hộp nhỏ mình vẫn ôm trong ngực. Vậy hiện tại cái hộp này ở đâu?

Lý Mộ Mai lại đáp:

- Từ sau khi chị bị thương lần thứ hai, cái hộp được để lại Ninh Hải. Tuy rằng phòng Diệp Mặc thuê lúc trước, chị đã mua lại, nhưng sau đó chị chưa từng trở lại đó.

- Ở Ninh Hải sao?

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, lại hỏi:

- Chị bị thương lần thứ nhất còn có lần thứ hai bị thương đều là vì chuyện gì?

Lý Mộ Mai lại lắc đầu nói:

- Nếu chị muốn hỏi nguyên nhân cụ thể, vậy phải hỏi Hứa Vi. Hai lần chị bị thương, Hứa Vi đều ở bên cạnh chị. Cô ấy vẫn ở trong tiểu viện kia, nơi trước khi chị đi, cô ấy và Diệp Mặc đã cùng thuê.

- Hứa Vi?

Ninh Khinh Tuyết muốn nhớ lại tên này, nhưng suy nghĩ hồi lâu, cô vẫn không nhớ ra.

Lý Mộ Mai thấy Ninh Khinh Tuyết thật sự không nhớ ra được, đành phải giải thích:

- Sau khi Tống Thiếu Văn chết, Tống Gia truy sát Diệp Mặc. Chị còn tới Lưu Xà tìm Diệp Mặc. Thậm chí, chị và Trì Uyển Thanh đã đi qua sa mạc. Em còn biết chị thậm chí đã đi qua Thần Nông. Nhưng em không biết có phải điều đó có quan hệ tới Diệp Mặc hay không.

- Trì Uyển Thanh là ai?

Ninh Khinh Tuyết phát hiện càng lúc càng dính dáng tới nhiều người xa lạ.

- Cô ấy vốn ở trong bộ đội. Sau đó đã chấp hành nhiệm vụ ở vùng sát biên giới, từng gặp Diệp Mặc. Em đoán chắc hẳn cô ấy cũng thích Diệp Mặc, muốn đi tìm Diệp Mặc. Không biết vì sao cô ấy gặp chị. Sau đó hai người liền cùng nhau kết bạn đi vào sa mạc.

Đối với những việc này, Lý Mộ Mai chỉ biết đại khái. Cô không thể khẳng định.

Ninh Khinh Tuyết lại càng cảm thấy nghi ngờ. Người như Diệp Mặc còn có người thích sao?

Dường như đã nhận ra sự nghi ngờ của Ninh Khinh Tuyết, Lý Mộ Mai nhẹ nhàng thở ra nói:

- Bất kể chị quyết định thế nào, em đã nói ra chuyện này, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn. Ít nhất em đã an lòng. Bằng khôngem sẽ luôn cảm thấy có lỗi với chị. Khinh Tuyết, bất kể thế nào, em muốn chuyện đã qua thì cho qua đi. Nếu chị còn muốn tìm lại ký ức này, chị có thể đi Ninh Hải tìm Hứa Vi và Tô Tĩnh Văn. Các cô ấy có biết một chút. Nếu chị không có ý định tiếp tục tìm hiểu nữa, không bằng đừng nghĩ tới nó nữa.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu nói:

- Mộ Mai, chị biết em sẽ không gạt chị. Chị cảm giác rất mờ nhạt về tình cảm của mình. Chị nghĩ có lẽ sư phụ Ngộ Quang nói cũng có chút đạo lý. Có lẽ một khắc trước khi chị chết, chị thật sự dùng linh hồn mình bao bọc lấy tất cả tình cảm, cất ở nơi sâu nhất trong linh hồn. Cho nên hiện tại chị cảm thấy rất mờ nhạt về tình cảm của mình. Nhưng bất kể thế nào, chị vẫn muốn đi Ninh Hải một chuyến. Có lẽ em nói đúng, bất kể là đúng hay sai vẫn nên đối mặt một chút.

- Không phải vậy, Khinh Tuyết. Không phải chị bị tình cảm quấn lấy, mới trở nên lạnh lùng. Em hiểu chị. Có một thời gian, em thậm chí đã cho rằng chị có tình cảm phong phú và cố chấp hơn bất cứ người nào. Nếu chị không thích một người, chị sẽ rất lạnh lùng. Nếu chị thật sự thích một người, anh ta chính là tất cả của chị. Chị sẽ vì hắn mà trả giá bất kỳ thứ gì, thậm chí bao gồm cả tính mạng của chị. Có lẽ chị chính là người chí tình chí nghĩa, cho nên dì mới không muốn chị nhớ lại chuyện đã qua.

Lý Mộ Mai lại lắc đầu nói.

Cô hiểu biết Ninh Khinh Tuyết, thậm chí còn hiểu hơn cả Lam Dụ. Ninh Khinh Tuyết chính là người quá cố chấp. Cô ấy không thích thì thôi, cho dù mình ở đây khổ sở trình bày với cô ấy, đối với cô ấy mà nói đều giống nhau. Nhưng một khi cô ấy đã thích người nào, suốt đời sẽ không thay đổi, sống chết có nhau, không oán không hối hận vì đã thích người đó. Thậm chí cô ấy cũng không nghĩ tới các giới hạn của mình. Nói dễ nghe một chút cô ấy là một người chí tình. Nói khó nghe một chút chính là một người có tính cách cực đoan.

Cho nên cô mới tin tưởng vào lời sư phụ Ngộ Quang đã nói. Ninh Khinh Tuyết quá yêu Diệp Mặc, mới có thể trước khi chết mới bao lấy từng ly từng tý về ký ức giữa mình và Diệp Mặc. Cô ấy nghĩ làm vậy, sau khi luân hồi, vẫn có thể nhớ lại Diệp Mặc. Cho dù là một chút cũng tốt. Tuy rằng Lý Mộ Mai không biết rốt cuộc giữa cô và Diệp Mặc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Lý Mộ Mai cảm giác Khinh Tuyết chính là người như thế.

Nghe Lý Mộ Mai nói, Ninh Khinh Tuyết lại rơi vào trầm mặc. Cô cảm giác Lý Mộ Mai nói rất đúng. Cô thực sự chính là người như thế. Thế giới này không có người nào vô duyên vô cớ yêu, không có người nào vô duyên vô cớ hận. Nếu lúc ấy cô thật sự bất chấp tất cả, phản đối chuyện ly hôn với Diệp Mặc, thậm chí còn giữ lại phòng ở Ninh Hải, nói như vậy giữa cô và Diệp Mặc quả thật đã từng phát sinh chuyện gì đó. Cô nhớ chuyện lần trước, khi Diệp Mặc hộc máu ở trong phòng mẹ cô. Nếu Diệp Mặc và cô thật sự không có chuyện gì, sao hắn lại bị như vậy?

Nhưng mặc dù việc này nghe và phân tích đều có vẻ thật, nhưng Ninh Khinh Tuyết vẫn không thể tin được, giữa cô và Diệp Mặc lại có quan hệ gì không thể nói rõ. Thậm chí nói cô yêu Diệp Mặc. Điều này nghe có chút không có khả năng. Cô tin cô sẽ lợi dụng Diệp Mặc, cũng tin mình sẽ kết hôn với Diệp Mặc. Nhưng cái đó không liên quan đến tình yêu.

Huống gì thời gian còn chưa đến một tháng. Cho dù Diệp Mặc là một tình thánh, mỗi ngày viết một trăm lá thư tình cho Ninh Khinh Tuyết cô, cô cũng không thể có bất kỳ thiện cảm nào đối với một kẻ ăn chơi trác táng bị vứt bỏ như hắn, đừng nói đến chuyện yêu hắn.

- Mộ Mai, cám ơn em nói cho chị biết những chuyện này. Tuy rằng chị biết em sẽ không gạt chị, nhưng chị vẫn muốn tự mình đến hỏi Hứa Vi. Nếu chị và Hứa Vi đã ở cùng nhau lâu như vậy, chị nghĩ hẳn là cô ấy biết nhiều hơn một chút.

Ninh Khinh Tuyết đã hạ quyết tâm, bất kể chuyện này là thật hay là giả, cô vẫn phải đối mặt.

Cô căn bản không tưởng tượng nổi, mình đã là vợ Diệp Mặc. Nếu hôm nay, Mộ Mai không nói ra chuyện này, thậm chí cô cũng không biết. Cho nên, chờ sau khi cô tìm hiểu rõ về chuyện này, sẽ quyết định nên cưới hay ly hôn. Nhưng lần trước cô đã ép Diệp Mặc thành như vậy, trong lòng cô cũng có chút hối hận. Bất kể có phải cô lợi dụng Diệp Mặc hay không, nhưng trên danh nghĩa cô vẫn là vợ Diệp Mặc.

Sắc mặt Lý Mộ Mai lộ vẻ vui mừng. Cô vội vàng hỏi:

- Vậy, Khinh Tuyết, chị đi Ninh Hải trước, hay đi Lưu Xà trước?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 352

Đấu Thầu Lạc Nguyệt

Vậy, Khinh Tuyết, chị đi Ninh Hải trước, hay đi Lưu Xà trước?

- Đi Lưu Xà trước đi. nhưng trước lúc đi, chị nghe nói hôm nay xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt muốn tuyên bố một tin tức vô cùng quan trọng. Chúng ta đợi một lát hãy đi. Xem qua trang web chính của xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt đã. Không nên bỏ lỡ điều gì. Mỹ Nhan Hoàn rất quan trọng đối với xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ chúng ta. Hiện tại, doanh thu của xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ liên tục hạ xuống. Nếu còn tiếp tục hạ xuống như vậy, xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ sẽ rơi vào tình trạng vô cùng khó khăn. Cho nên, cho dù không thể hợp tác với xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt, chúng ta vẫn phải nghiên cứu ra phương pháp điều chế Mỹ Nhan Hoàn, tranh thủ đưa ra sản phẩm của riêng chúng ta. Chị tin rằng, chuyện này hẳn là có rất nhiều người đang làm.

Ninh Khinh Tuyết suy nghĩ có chút thận trọng nói.

Lý Mộ Mai lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy. Chỉ có điều lực lượng kỹ thuật của chúng ta có hơi yếu kém. Rất nhiều công ty xí nghiệp dược và sở nghiên cứu đều đã bắt đầu nghiên cứu Mỹ Nhan Hoàn. Chúng ta nhất định phải tăng tốc độ. Chờ một chút, em thấy một trang web chính của xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt.

- Hả...

Lý Mộ Mai nhìn chằm chằm vào trang web chính của xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt. Cô bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

Ninh Khinh Tuyết lập tức khẩn trương hỏi.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hiện tại xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ đang gặp phải tình trạng vô cùng khó khăn. Không có sản phẩm mới, hơn nữa sản phẩm cũ trên thị trường lại bị cạnh tranh quá lớn, gặp phải tình trạng lợi nhuận không đáng kể. Hiện tại đầu tư nghiên cứu phát triển dược phẩm mới, không nói tới tài chính quá lớn, thời gian rất eo hẹp, hơn nữa tính phiêu lưu quá lớn.

Cho nên xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt trở thành cọng rơm nóng nhất có thể cứu sống xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ. Nhưng bất kể là Ninh Khinh Tuyết hay Lý Mộ Mai, hoặc là người khác đều hiểu rất rõ điều này. Các cô nghĩ như vậy, các công ty dược phẩm khác cũng sẽ nghĩ như vậy.

Hơn nữa rất nhiều hãng dược phẩm nổi tiếng toàn thế giới tìm cách hợp tác với xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt đều bị từ chối. Công ty của các cô có quy mô nhỏ, kém xa so với các công ty dược phẩm lớn trên thế giới. Chỉ có thể nói có một tia hy vọng rất nhỏ mà thôi. Tuy rằng chỉ có một tia hi vọng, nhưng đủ để khiến Lý Mộ Mai giật mình, khiến cô cảm thấy khẩn trương.

Nếu một tia hi vọng này bị công ty khác giành được, xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ các cô sẽ hoàn toàn không có hi vọng nào nữa. Cho nên cô không thể không khẩn trương.

Lý Mộ Mai khẩn trương run rẩy nói:

- Khinh Tuyết, ba ngày sau xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt sẽ tiến hành đấu thầu công khai ở Yến Kinh, tìm kiếm người cùng hợp tác. Đối tượng là các hãng dược phẩm trên toàn thế giới, nhưng nhất định phải phù hợp với điều kiện của xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt.

Ninh Khinh Tuyết lập tức hỏi:

- Cần điều kiện gì? Còn có giới hạn gì không?

Nói xong, cô đã tiến sát tới bên cạnh Lý Mộ Mai, nghiêng đầu nhìn vào.

Lý Mộ Mai quay đầu lại nhìn cô nói:

- Lần này, xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt tìm kiếm người cộng tác là căn cứ vào khu vực. Một nhà ở Phi Châu, một nhà ở Âu Mĩ, hai nhà ở Châu Á. Hả, ngành y dược ở Phi Châu căn bản không phát đạt. Vì sao có một nhà. Mà Âu Mĩ là hai châu phát đạt như vậy, không ngờ lại chỉ có một nhà mà thôi. Thật kỳ lạ.

Sau khi xem qua yêu cầu, Lý Mộ Mai không khỏi phát biểu ý kiến của mình.

Bất quá, ngay lập tức trong lòng Lý Mộ Mai và Ninh Khinh Tuyết liền trầm xuống. Lần này, xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt chỉ yêu cầu hai nhà trong toàn Châu Á cùng hợp tác. Mà trong ngành y dược Châu Á, xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ có thể tiến vào danh sách hai trăm hãng đứng đầu đã là không tồi. Có thể thấy được cơ hội lần này vô cùng mỏng manh.

- Làm sao bây giờ? Khinh Tuyết, chúng ta có nên đi Yến Kinh đấu thầu không?

Lý Mộ Mai có chút nản lòng hỏi.

Ninh Khinh Tuyết cắn cắn môi. Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ kiên quyết. Nếu mất đi cơ hội lần này, xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ của các cô chắc chắn sẽ không duy trì được bao lâu. Cha và mẹ cô vì xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ đã ở Mỹ đàm phán với một hãng dược gần nửa tháng, nhưng người ta không hề để ý tới. Rất rõ ràng, công việc kia rất khó đàm phán được.

- Đi. Vì sao lại không đi? Tuy rằng cơ hội cho xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ chúng ta rất mỏng manh, nhưng đây vẫn là một cơ hội. Nếu mất cơ hội này, về sau thị trường tiêu thụ của chúng ta sẽ càng thêm mong manh. Có lẽ, tuy rằng chúng ta không thể trúng thầu, nhưng nói không chừng có thể liên

hệ được với một hãng trúng thầu, làm một ít nghiệp vụ phía dưới cũng tốt.

Ninh Khinh Tuyết kiên định nói.

Ninh Khinh Tuyết vừa mới dứt lời, điện thoại trong phòng liền vang lên. Ninh Khinh Tuyết vội vàng nhận điện thoại. Điện thoại do người thân của cô từ nước Mỹ gọi về. Tuy nhiên, cô chỉ nói vài câu rồi cúp điện thoại, sắc mặt có vẻ khổ sở.

- Khinh Tuyết, có phải cuộc đàm phán của dì ở nước Mỹ không thuận lợi?

Lý Mộ Mai vừa nhìn sắc mặt Ninh Khinh Tuyết, đã biết đại khái về tình huống. Nếu tình hình tốt, Ninh Khinh Tuyết sẽ không có sắc mặt như vậy.

Ninh Khinh Tuyết ảm đạm gật đầu.

- Đúng vậy, công ty chúng ta đi đàm phán rất long trọng, nhưng bọn họ căn bản chỉ tùy tiện phái người tới cho có lệ. Hai ngày sau, cha mẹ chị sẽ trực tiếp đi Yến Kinh. Chúng ta đi Yến Kinh gặp bọn họ là được rồi.

Lý Mộ Mai gật đầu.

- Vậy ngày mai em sẽ chuẩn bị tốt tài liệu đấu thầu.

Ninh Khinh Tuyết đã nói rõ, xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ chỉ có thể tìm kiếm cơ hội trong đại hội đấu thầu của xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt. Tuy rằng cô biết cơ hội này có chút mong manh, nhưng vẫn lựa chọn ủng hộ Ninh Khinh Tuyết.

- Mộ Mai, em đi với chị ra ngoài một lát. Hiện nay cả nhà bọn họ không còn là người Ninh gia ở Yến Kinh, mà là tách ra. Tất cả tiền dành dụm được đều đầu tư vào xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ. Một khi xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ xuất hiện vấn đề, cả nhà bọn họ sẽ gặp khó khăn về vấn đề sinh hoạt cơ bản nhất.

Cho nên gần đây khi xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ xuất hiện tình trạng tiêu thụ liên tục giảm xuống. Sau khi lợi nhuận giảm mạnh, Ninh Khinh Tuyết đã rất lo lắng.

...

Diệp Mặc nghe thấy hầu hết mọi người xung quanh đều đang bàn luận về Mỹ Nhan Hoàn, bàn luận về xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt, cuối cùng trong lòng đã có một chút an ủi. Xem ra đám người Tàng Gia Nghiêm quản lý Lạc Nguyệt rất tốt. Ít nhất hiện tại có thể xem là thành công. Chỉ có điều Diệp Mặc biết, để bất kỳ một công ty nào làm đại lý cho Mỹ Nhan Hoàn cũng sẽ thành công.

Đan dược Tu Chân đổi thành Mỹ Nhan Hoàn, cho dù hiệu quả không bằng một phần trăm, nhưng so với sản phẩm làm đẹp chăm sóc sức khoẻ, vẫn mạnh hơn gấp mười nghìn lần.

Ban đầu Diệp Mặc muốn ở lại Du Châu một đêm, nhưng trong lòng lại muốn trở về Lưu Xà. Không biết Tàng Gia Nghiêm bọn họ thu dược liệu thế nào.

Du Châu vốn chính là một trong những thành phố lớn của Trung Hoa, rất phồn hoa. Nhưng Diệp Mặc đứng trên đường phố phồn hoa này, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có chút bàng hoàng. Cách đó không xa là một quán ăn đêm có quy mô không nhỏ, lúc này đèn màu rực rỡ. Cả trai lẫn gái không ngừng lui tới. Trong thế gian này, chung quy có một vài người mượn nơi này để khiến mình quên đi cuộc sống. Cũng có một vài người mượn nơi này để tìm kế mưu sinh.

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn vừa định xoay người rời đi, thì một người phụ nữ dáng người hơi tệ đi vào quán ăn đêm. Đúng lúc bị thần thức của Diệp Mặc đảo qua.

Trong nháy mắt, khi quét đến người phụ nữ này, Diệp Mặc thiếu chút nữa có chút thất thần. Lạc Huyên? Nhưng trong chớp mắt Diệp Mặc đã biết,

không thể là Lạc Huyên. Nếu là Lạc Huyên, cô tuyệt đối không ra vào quán ăn đêm. Hơn nữa Lạc Huyên luôn đi cùng Đại sư tỷ của cô, sẽ không đi một mình. Còn nữa, dáng người Lạc Huyên đẹp hơn nhiều so với người phụ nữ này. Chỉ suy ngẫm một lát, Diệp Mặc đã biết người phụ nữ trước mặt này là ai. Trên người cô ta có một loại khí tức giống với Lạc Huyên và Đại sư tỷ của cô. Lúc trước, khi ở sân bay hắn nhận ra Đại sư tỷ Lạc Huyên, cũng vì loại khí tức trên người cô. Nếu khí tức của người phụ nữ này không khác mấy so với khí tức trên người Lạc Huyên và Đại sư tỷ của cô, chứng tỏ người phụ nữ này cũng tu luyện công pháp giống Lạc Huyên.

Vậy ngoại trừ nhị sư tỷ của Lạc Huyên đang không rõ tung tích ra, không còn ai khác. Phương pháp dịch dung của cô ta gần giống với Đại sư tỷ của Lạc Huyên. Hơn nữa tu vi còn là Huyền Cấp sơ kỳ. Khẳng định người phụ nữ này chính là nhị sư tỷ của Lạc Huyên.

Diệp Mặc từng nói với Lạc Huyên, lúc trước người vì "ní la kinh" đánh lén Lạc Huyên và Đại sư tỷ của cô rất có thể chính là Nhị sư tỷ này. Không ngờ được, hắn lại gặp người phụ nữ này ở đây.

Diệp Mặc gần như không thể tin được. Tạm thời không nói có phải người phụ nữ này bắt đầu nảy sinh sát khí động thủ với Lạc Huyên và Đại sư tỷ hay không, nhưng một người phụ nữ tu luyện công pháp cao quý như thế lại xuất hiện ở đây, khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Đối với ân oán của ba chị em Lạc Huyên, Diệp Mặc căn bản là không định xen vào. Điều kia thật sự không có bất kỳ quan hệ gì với hắn. Bất quá Diệp Mặc cảm thấy Lạc Huyên thật sự là một ngừoi không tồi. Nếu đã thấy nhị sư tỷ của cô ở đây, không bằng đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nếu cô ta chiếm được ní la kinh, vì sao còn phải dịch dung ra vào nơi hỗn tạp này? Hơn nữa, ní la kinh là của Lạc Huyên, nếu có thể, hắn sẽ không khách khí đoạt lấy.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không còn do dự, đi theo cô ta vào quán ăn đêm. Đồng thời thần thức khóa chặt người phụ nữ này.

...

Lý Mộ Mai ngơ ngác nhìn quán ăn đêm phía trước cách đó không xa. Cô biết quán ăn đêm này được gọi là thế giới Oanh Ca, là nơi thế nào. Nói cao cấp một chút, chính là nơi vui chơi giải trí cho thành phần trí thức. Nói khó nghe một chút, đây là một kỹ viện. Sở dĩ cô ngẩn người nhìn quán ăn đêm này, bởi vì cô vừa nhìn thấy Diệp Mặc đi vào quán ăn đêm.

Đương nhiên cô biết người này chắc chắn là Diệp Mặc. Mới mấy giờ trước, cô còn thấy Diệp Mặc đứng ngẩn người ở dưới tòa nhà Mậu Nguyên. Nhưng lúc này, mới qua mấy giờ, hắn lại đi vào một kỹ viện. Trước sau chênh lệch quá lớn.

Ninh Khinh Tuyết nhìn theo ánh mắt của Lý Mộ Mai, đúng lúc cô thấy Diệp Mặc biến mất vào quán ăn đêm. Cô khẽ nhíu mày, thoáng nhìn qua Lý Mộ Mai nói:

- Mộ Mai, người vừa đi vào hình như là Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 353

Người Phụ Nử Kỳ Lạ Ở Quán Ăn Đêm

Lý Mộ Mai có chút chua xót gật đầu.

- Đúng vậy, hắn chính là Diệp Mặc. Khi tan tầm, em còn thấy hắn đứng ở bên ngoài tòa nhà Mậu Nguyên nhìn văn phòng của chị. Chỉ có điều không ngờ một lát sau, hắn đã tới đây rồi. Em nghĩ, hẳn là hắn có chút cô đơn.

Nói xong Lý Mộ Mai thấy Ninh Khinh Tuyết không nói gì, cô hơi chần chừ một lát, mới nói tiếp:

- Khinh Tuyết, chị đã thấy Diệp Mặc. Chị còn muốn đi Ninh Hải không? Hoặc là, hiện tại chúng ta cũng tới quán ăn đêm đó xem thế nào?

Ninh Khinh Tuyết bình tĩnh gật đầu.

- Đúng vậy, chị vẫn muốn đi xem một chút. Chị đã từng nghĩ, nếu chị quả thật muốn nhớ lại phần ký ức này, cũng không liên quan đến hắn. Không cần vào quán ăn đêm làm gì. Hắn vào quán ăn đêm hay không, thì có liên quan gì đến chị?

Ninh Khinh Tuyết nói không sai. Khi cô nhìn thấy Diệp Mặc vào quán ăn đêm, cô cảm giác rất bình tĩnh. Bởi vì trong lòng cô Diệp Mặc chính là người như thế. Điều kỳ lạ duy nhất chính là, trong ấn tượng của cô dường như Diệp Mặc không nên tiến vào chỗ này. Điều đó không liên quan với nhân phẩm, mà bởi vì điều khác.

Tuy rằng cô không thèm để ý, nhưng suy nghĩ đến việc bây giờ trên danh nghĩa mình vẫn là vợ hắn, cô không còn tâm tư đi tiếp, mà quay sang nhìn Lý Mộ Mai nói:

- Mộ Mai, chị thấy hơi mệt. Chúng ta quay về đi.

Thần thức của Diệp Mặc đều là tập trung trên người cô gái vừa đi vào quán ăn đêm. Thật ra hắn không chú ý tới Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai.

Đi vào quán ăn đêm, Diệp Mặc tìm một chỗ ngồi. Chỉ có điều hắn vừa mới ngồi xuống, lập tức có một cô gái mặc quần áo hở hang đi tới. Tuy rằng diện mạo cô ta không tệ lắm, nhưng dưới thần thức của Diệp Mặc, trên mặt đều là các lớp phấn chồng lên nhau.

- Trước lấy giúp tôi một cốc bia. Những cái khác, khi nào cần tôi sẽ gọi. Hiện tại đừng quấy rầy tôi. Nói thêm một câu, tôi sẽ lập tức đi ngay.

Trước khi cô gái này nói chuyện, Diệp Mặc lấy ra mấy trăm đồng ném cho cô ta, chủ động chặn miệng cô ta. Diệp Mặc không hứng thú quan sát những màm trình diễn đó. Thần thức của hắn đã tập trung ở người phụ nữ trên tầng năm. Hắn đã xác định người phụ nữ kia chính là nhị sư tỷ của Lạc Huyên. Diệp Mặc rất muốn biết, nhị sư tỷ rất quan trọng trong lòng Lạc Huyên, vì sao chỉ vì một quyển kinh thư, muốn hạ thủ đối với chị em của mình.

Hơn nữa nếu có thể tìm được ní la kinh, Diệp Mặc không ngại lấy ní la kinh đi. Đây là đồ của Lạc Huyên. Bất kể nó có giá trị hay không, nếu hắn nhìn thấy, sẽ không để mặc ní la kinh thoát khỏi mắt hắn.

Người phụ nữ này tiến vào một phòng ở tầng năm. Sau khi đóng cửa lại, cô ta ngồi yên thật lâu, sau đó mới đi đến trước gương, ngơ ngác nhìn mặt mình.

Quả nhiên là dịch dung. Diệp Mặc không thấy ní la kinh, nhưng phát hiện một thanh kiếm mềm ở lưng của cô ta. Thanh kiếm mềm cài trên lưng, giống như một sợi thắt lưng. Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện người phụ nữ này không ổn. Trên lưng của cô ta dường như bị nhuộm đỏ. Hoá ra cô ta đã bị thương. Xem ra cô ta bị thương không nhẹ. Không biết ai đã khiến cô ta bị thương như vậy.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét hết tầng năm một lượt. Lúc này hắn mới phát hiện tuy rằng tầng năm cũng có mấy phòng, nhưng rất rõ ràng không giống với mấy tầng dưới. Ở đây cũng có một vài người khách. Chỉ có điều các tiểu thư phục vụ bọn họ lại có nhan sắc ưu tú hơn rất nhiều. Hơn nữa còn không ít người trẻ tuổi.

Nhìn đến đây, Diệp Mặc có chút không tin. Căn cứ vào ngoại hình mà nhị sư tỷ của Lạc Huyên đã dịch dung, cô ta căn bản không đủ tư cách để đến tầng năm. Vì sao cô ta lên được tầng năm?

Người phụ nữ này cởi áo khoác, không ngờ không để ý tới vết thương của mình, mà lấy ra một thiết bị theo dõi. Thần thức của Diệp Mặc quét lên. Trên màn hình chính là cửa của quán ăn đêm. Ngay cả Diệp Mặc cũng không khỏi âm thầm khâm phục người phụ nữ này. Nếu cô ta thật là nhị sư tỷ của Lạc Huyên, khả năng thích ứng của cô ta quá nhanh. Một người luôn ở trong thế giới nhỏ, lúc này mới ra ngoài không bao lâu, đã dùng tới thiết bị theo dõi. Chỉ có điều không biết cô ta muốn theo dõi người nào.

Một người đàn ông trung niên, to béo bụng phệ cầm một cái túi đen đi vào quán ăn đêm. Tuy nhiên anh ta không tìm một chỗ uống rượu giống như Diệp Mặc, mà là trực tiếp tới chỗ lễ tân.

- Tổng giám đốc Thành, thật sự là nhớ ngài chết đi được. Mấy ngày liền cũng không thấy bóng dáng ngài đâu. Đến đây đi, em mát xa cho ngài bớt mệt nhọc.

Một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đi tới. Khi cô ta nhìn thấy Tổng giám đốc Thành, con mắt cười như muốn nở hoa. Diệp Mặc đoán, trong mắt cô ta, tên mập này hẳn là một con dê béo.

Tổng giám đốc Thành cười ha hả, nắn ngực của người phụ nữ này một cái, lại vỗ vào mông cô ta một cái nói:

- Tiểu Đề Tử, hôm nay không cần cô. Tôi muốn tìm Công chúa Phi Phi.

Nói xong Tổng giám đốc Thành nhét mấy trăm đồng vào trong áo ngực của người phụ nữ này.

Sau khi nghe Tổng giám đốc Thành nói xong, sắc mặt người phụ nữ có chút không vui. Nhưng thấy mấy trăm đồng này, miệng lập tức cười tươi nói:

- Ai nha, thật sự là đáng tiếc. Cũng may hôm nay Phi Phi vừa trở về. Chờ em, gọi điện thoại giúp ngài.

Nhưng mặc cô ta gọi một hồi lâu vẫn không có người nào nghe điện thoại. Rơi vào đường cùng, người phụ nữ xinh đẹp này đành phải nói với cô gái có chút ngây ngô ngồi bên cạnh:

- Lan Lan, cô dẫn Tổng giám Thành tới chỗ của Phi Phi.

Sau khi thấy Lan Lan và Tổng giám đốc Thành rời khỏi, người phụ nữ xinh đẹp này mới nói với một người phụ nữ ở quầy bar.

- Phi Phi xét về tướng mạo thì không có, nói về dáng người lại càng không. Thật không biết vì sao cô ta lại được ở tầng năm. Tên Thành mập này thật sự là mù mắt rồi. Không ngờ lại thích loại người phụ nữ như vậy. Chị đây có chỗ nào không tốt hơn cô ta chứ?

Người phụ nữ ở quầy bar thoáng nhìn xung quanh một lát, lúc này mới cẩn thận nói:

- Chị Lũng, ngàn vạn lần chị đừng để cho chị Jeanne nghe thấy. Phi Phi là do chị Jeanne dẫn vào. Cô phải cẩn thận một chút.

- Chị biết. Chỉ có điều trong lòng không thoải mái mà thôi.

Rõ ràng, giọng nói của người phụ nữ xinh đẹp đã nhỏ hơn nhiều.

Mặc dù Diệp Mặc ngồi hơi xa, nhưng vẫn nghe rõ những lời này. Trong lòng không khỏi thầm than, bất kỳ một nghề nào cũng có cạnh tranh. Bất quá hắn lại không đồng ý với lời nói của người phụ nữ xinh đẹp này. Tạm thời,

bất luận diện mạo, hay khí chất, thì Nhị sư tỷ của Lạc Huyên rõ ràng đều hơn nhiều so với người phụ nữ này. Tên Thành mập lựa chọn Công chúa Phi Phi, hiển nhiên ánh mắt độc đáo, là một tay già đời.

Thần thức của Diệp Mặc lại chú ý đến tầng năm. Quả nhiên người phụ nữ được gọi là Phi Phi lập tức cất thiết bị theo dõi, sau đó mặc quần áo, lại mở cửa ra, đứng chờ ở cửa.

Tên mập được gọi là Tổng giám đốc Thành vừa tới, cô ta lập tức tỏ ra vui mừng đón tên mập này đi vào.

Tên mập thấy tướng mạo Phi Phi bình thường, hai con mắt híp lại gần như chỉ còn một khẽ hở. Diệp Mặc chú ý thấy Phi Phi quay tay đóng cửa phòng, lại thuận tay rót một thứ đồ uống vào cốc nước đưa cho Tổng giám đốc Thành.

Tổng giám đốc Thành không để ý, nhận cốc nước một hơi uống cạn. Chỉ có điều, Diệp Mặc phát hiện sau khi Tổng giám đốc Thành uống xong, con mắt lập tức trở nên mơ hồ, đắm đuối nhìn chằm chằm vào Phi Phi, trong mắt gã dường như Phi Phi đã cởi hết đồ.

Tổng giám đốc Thành nhanh chóng ngã xuống giường, Phi Phi giơ tay lên điểm mấy huyệt đạo trên đầu Tổng giám đốc Thành, sau đó kéo một búp bê từ dưới giường ra ném lên trên giường. Lúc này mới kéo chăn đắp lên Tổng giám đốc Thành và búp bê bơm hơi kia.

Diệp Mặc phát hiện động tác của cô ta vô cùng nhanh chóng thuần thục. Xem ra đây không phải lần đầu tiên cô ta làm như vậy.

Sau đó Phi Phi liền vào gian phòng trong, cởi bỏ quần áo, lộ ra phần eo trắng nõn. Diệp Mặc phát hiện quả nhiên lưng cô ta bị đâm trúng một kiếm. Hơn nữa xem ra còn bị đâm rất sâu. Cô ta lấy ra một ít thuốc bột đổ vào vết thương. Lúc này mới cầm quần áo lên mặc vào. Sau đó cô ta dựa vào cửa, có vẻ vô cùng mệt mỏi.

Diệp Mặc nhíu mày, đang nghĩ có nên đi lên hỏi thẳng Phi Phi hay không, bỗng nhiên hắn phát hiện có một người thanh niên bước vào quán ăn đêm.

Người thanh niên này khoảng ba mươi tuổi, tóc hơi dài, mặt như ngọc. Ngoại trừ sắc mặt hơi tái một chút ra, không ngờ là một người đẹp trai.

Người thanh niên này vừa vào, lập tức đã hấp dẫn mấy cô nàng chạy tới. Chỉ có điều người thanh niên đưa tay đẩy một cái, những cô nàng vừa xông tới đều bị đẩy ra rất xa. Không ngờ anh ta lại chẳng hiểu phong tình.

Diệp Mặc thấy anh ta nhắm mắt lại, dường như đang cảm ứng điều gì đó, lập tức đã biết người đàn ông này hẳn là tìm đến người. Chỉ nhìn người thanh niên này đạt tới tu vi Huyền Cấp trung kỳ, liền hiểu được anh ta hẳn cũng người trong Ẩn Môn. Anh ta muốn tìm người, ngoại trừ Phi Phi ra, Diệp Mặc không nhận ra, ở đây còn có ai tu luyện cổ võ.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét đến Phi Phi. Lúc này Phi Phi đã đứng lên. Cô nhìn chằm chằm vào thiết bị theo dõi trong tay, vẻ mặt phẫn nộ. Bất quá chỉ sau một lát, Diệp Mặc liền thấy cô ta nhảy từ cửa sổ tầng năm, sau đó đi dọc theo giá treo điều hòa đi xuống đường.

Diệp Mặc không đi cùng Phi Phi. Hắn tin tưởng nếu người thanh niên đẹp trai này có thể tìm tới nơi này, chứng tỏ anh ta đã có manh mối của Phi Phi. Và anh ta cũng giống mình, Khi theo dõi người khác, đều hạ dấu hiệu thần thức trước. Nói không chừng người này đã hạ dấu hiệu thần thức ở trên người Phi Phi.

Sau một lát, người thanh niên này mở to mắt. Sau đó, anh ta nhanh chóng xông lên tầng. Diệp Mặc biết, hẳn là anh ta đã tìm được chỗ ở của Phi Phi. Hai gã bảo vệ muốn ngăn cản người thanh niên này, bị anh ta đá một cước một bay ra rất xa.

Diệp Mặc không đi lên, mà ra khỏi quán ăn đêm. Hắn đang chờ. Chờ người thanh niên chạy xuống, rồi sẽ làm chim hoàng tước.

Quả nhiên, thần thức của Diệp Mặc chú ý thấy người thanh niên vọt tới cửa phòng Phi Phi, sau đó một cước đá văng cửa phòng, thậm chí không chút do dự xốc cái chăn trên giường.

Tổng giám đốc Thành vẫn mơ hồ ôm búp bê bơm hơi không hề hay biết. Sắc mặt người thanh niên đầy giận dữ. Anh ta rút ra đao ngắn giấu trong ngực ra, không chút do dự một đao đâm xuống. Đáng thương cho Tổng giám đốc Thành, còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, liền làm một con quỷ hồ đồ.

Sau khi người thanh niên giết chết Tổng giám đốc Thành, đi đến phía trước cửa sổ, không chút do dự cũng nhảy xuống. Sau đó, anh ta xác nhận một hướng rồi đuổi theo.

Diệp Mặc cũng lập tức đi theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 354

Khó Phân Biệt

Nam thanh niên này tốc độ rất nhanh, hơn nữa tốc độ chẳng những không giảm, mà còn càng lúc càng nhanh. Diệp Mặc khẳng định nếu để cho hắn tham gia thi chạy Ma-ra-tông, người còn lại chỉ có thể tranh đoạt giải á quân, tốc độ này còn nhanh hơn tốc độ lái xe ở nội thành một chút. Chỉ có điều loại tốc độ này ở trước mặt Diệp Mặc, còn kém quá xa.

Diệp Mặc theo cách y không ngừng dừng lại cảm nhận khí tức, biết y đúng là có manh mối theo dõi. Một giờ sau, sớm đã ra khỏi nội thành Du Châu, tiến vào vùng Đại Hồng Sơn.

Đại Hồng Sơn là một ngọn núi ở ngoại thành Du Châu, cách Du Châu không xa. Diệp Mặc từ đường lối thanh niên này theo dõi, liền biết Phi Phi người mày theo dõi kia, hẳn là biết mình không có cách nào trốn thoát, cho nên muốn mượn Đại Hồng Sơn trốn thoát. Chỉ có điều người phụ nữ này cũng quá ngốc nếu bị truy đuổi lâu như vậy, còn có thể đuổi kịp, đồ ngốc cũng biết bị làm ký hiệu rồi, nhưng cô lại không xóa ký hiệu đi.

Phía trước Đại Hồng Sơn so với thành Du Châu không có gì khác nhau nhiều, xa hoa truỵ lạc, nhưng sau khi tiến vào Đại Hồng Sơn thì chưa có vết chân người, có vẻ rất trống trải.

Nam thanh niên cuối cùng cũng ngừng lại ở một chỗ trong sơn cốc, sau đó nhìn ra tảng đá cách đó mấy trăm mét, thản nhiên nói:

- Phi Phi, xuất hiện đi.

Diệp Mặc âm thầm ngạc nhiên, cho dù là thần thức của hắn cũng không

thể quét đến bên ngoài chỗ này mấy trăm mét, nam thanh niên này lại có thể cảm giác đến, thật sự không biết y đã làm cái ký hiệu gì, quả thực còn lợi hại hơn thần thức của mình.

Quả nhiên, một cô gái từ sau tảng đá đi ra, rõ ràng chính là cô gái đi ra từ hộp đêm 'thế giới Oanh ca' kia. Chỉ có điều Diệp Mặc từ thần thái và ánh mắt mệt mỏi của nàng thì biết, cô có thể chạy đến đây, đã là cực hạn. Chỉ là trên mặt của nàng tất cả đều là phấn trang điểm, nhìn không ra là màu gì. Diệp Mặc đoán ở nội thành cô không dám gọi xe taxi, cô biết có thể vừa lên xe taxi đã bị thanh niên kia ngăn cản. Chỉ là sau khi cô ra khỏi nội thành, cũng không có cơ hội lên xe taxi nữa rồi, chỉ có thể liều mạng chạy trốn, nhưng mệt như vậy, vẫn không cách nào bỏ rơi thanh niên đẹp trai này.

- Phi Phi, giữa chúng ta có chuyện gì khó nói? Cần gì phải trốn anh mấy tháng liền?

Thanh niên đẹp trai thấy cô gái lùi về sau, buông tay có chút bất đắc dĩ nói.

Phi Phi cười lạnh một tiếng, trực tiếp rút nhuyễn kiếm bên hông ra, lãnh đạm nói với thanh niên đẹp trai:

- Kỳ Ngọc Lâm, Lạc Phi tôi bị mù, không ngờ thích loại người cặn bã như anh. Đừng giả vờ giả vịt, muốn giết thì giết đi, cần gì phải giả bộ đến mức ghê tởm như vậy.

Hoá ra thanh niên này tên là Kỳ Ngọc Lâm, Lạc Phi này quả nhiên là Nhị sư tỷ của Lạc Huyên, nghe khẩu khí của cô, dường như hai người bọn họ vốn là người yêu của nhau, không nghĩ tới cuối cùng còn rút đao khiêu chiến, Diệp Mặc âm thầm nghĩ.

Kỳ Ngọc Lâm nhướn mày nói:

- Phi Phi, anh chỉ muốn em cho anh xem "Ní La Kinh" thôi mà, cũng không có phải ép em làm cái gì, hơn nữa anh cũng không cần cuốn sách này.

Vả lại, của em và của anh có gì khác nhau đâu? Không cần nói em đã là người của anh rồi, cho dù là em không phải là người của anh, anh cũng sẽ không đối xử với em như vậy, nhưng em thậm chí ngay cả điểm ấy cũng không tin anh, thậm chí còn đem "Ní La Kinh" giấu kín.

Lạc Phi châm chọc nói:

- Kỳ Ngọc Lâm, đừng giả bộ nữa. Cuộc đời Lạc Phi này hối hận nhất là hai chuyện, chính là vì một con chó mà xuống tay với sư muội của mình, làm ra việc khiến người người căm phẫn; còn nữa, không ngờ thích loại người cặn bã như anh, là mắt tôi bị mù. Đừng nói tôi không giữ "Ní La Kinh", cho dù tôi giữ "Ní La Kinh", tôi cũng sẽ không giao cho anh, Kỳ Ngọc Lâm, anh đừng hy vọng hão huyền nữa.

Kỳ Ngọc Lâm nghe xong lời Lạc Phi nói, sắc mặt liền trở nên khó coi, y âm trầm nói:

- Phi Phi, anh không biết em tại sao phải thành kiến như vậy với anh, nhưng em cũng biết chúng ta sau này cũng không có cách trở về, chỉ có thể ở bên ngoài sống cả đời. Cho nên anh hy vọng em có thể thả lỏng tâm tình, chúng ta cùng đi, không cần trốn đi trốn lại nữa.

- Chúng ta cùng đi? Kỳ Ngọc Lâm, anh là đồ đê tiện tiểu nhân, nếu không phải chưa lấy được "Ní La Kinh" anh sớm đã giết tôi rồi. Tôi không biết anh giở thủ đoạn gì trên người tôi, nhưng anh dám thề giữa anh và người đánh lén tôi hôm nay không có quan hệ gì? Anh dám không? Nếu không phải tôi cẩn thận, tôi đã bị giết từ mấy giờ trước rồi. Anh không quan tâm mạng của mình nhưng tôi quan tâm.

Lạc Phi không thể khống chế được tâm tình của mình, ngữ khí của cô rất kích động.

Kỳ Ngọc Lâm sau khi nghe xong lời này, vẻ mặt lại bình thường trở lại, - Phi Phi, nếu như em muốn nghĩ như vậy anh cũng không có cách nào. Đúng vậy, hôm nay ngăn em lại là người của anh phái đi đấy, nhưng anh

không sai hắn giết em, có tin hay không là tùy em. Phi Phi, nếu em tin tưởng anh, đưa ra "Ní La Kinh", chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh, cứ như vậy sống cả đời, không phải tốt hơn sao?

Lạc Phi bất ngờ cúi đầu xuống, thậm chí ngay cả nhuyễn kiếm trong tay cũng rũ xuống, dường như nghe Kỳ Ngọc Lâm nói muốn cùng cô sống yên tĩnh cả đời thì có chút ý mềm lòng.

Kỳ Ngọc Lâm thấy thế, liền vội vàng tiến lên vài bước lại nói:

- Phi Phi, tấm lòng của anh đối với em trời đất có thể chứng giám, anh thật sự muốn cùng em yên ổn sống cả đời. Nhưng anh lại sợ tin tức lộ ra ngoài, nên...

- Tôi thề sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa, cho nên anh đi chết đi...

Lạc Phi bỗng nhiên nhảy lên, nhuyễn kiếm trong tay hóa thành nhiều tia kiếm quang trực tiếp đâm về ngực Kỳ Ngọc Lâm.

Kỳ Ngọc Lâm dường như thật không ngờ Lạc Phi sẽ động thủ với y, thậm chí còn là hạ sát thủ. Ở trong lòng y, cho dù là trời sập xuống, Lạc Phi cũng chỉ có chút oán hận y mà thôi, từ trong đáy lòng, y tin tưởng Lạc Phi vẫn luôn yêu y, hơn nữa yêu rất nhiều. Nhưng thật không ngờ Lạc Phi lại động thủ với y, hơn nữa ra tay còn là sát chiêu.

Kỳ Ngọc Lâm hoảng hốt, vội vàng nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh, nhưng chính là như vậy, nhuyễn kiếm của Lạc Phi vẫn như cũ, xuyên qua bên dưới xương sườn của y.

Chỉ là một chút, Kỳ Ngọc Lâm liền bị thương. Sau khi bị thương Kỳ Ngọc Lâm cũng không lưu tình nữa, nhấc chân một cái liền đá vào bụng Lạc Phi, Lạc Phi bay ngược ra xa mấy thước, rơi trên mặt đất. Khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi, dường như cô biết mình đã không xong rồi, trên mặt của cô không ngờ lại mang theo ý cười.

Kỳ Ngọc Lâm sắc mặt xanh mét nuốt một ngụm thuốc trị thương, sau đó

cởi bỏ quần áo bôi một ít thuốc phấn lên. Xem ra thương thế của y không phải rất nặng, chỉ là vì Lạc Phi dám động thủ với y, khiến y thấy tức giận mà thôi.

Lạc Phi nhìn Kỳ Ngọc Lâm còn đang chữa thương, khóe miệng lộ ra châm biếm, sau đó lẩm bẩm nói:

- Rất xin lỗi, Lạc Huyên, chị đánh em một chưởng, nhưng chị không dùng toàn lực, chị biết em và Đại sư tỷ chắc chắn hoài nghi chị muốn giết hai người, nhưng chị thật sự không giết hai người, thật sự không có...

Kỳ Ngọc Lâm bỗng nhiên hét lớn một tiếng, - Tiện nhân, không ngờ cô bôi độc ở trên thân kiếm, cho dù không có "Ní La Kinh", tôi cũng muốn giết đồ tiện nhân này...

Nhưng Lạc Phi đã ngã trên mặt đất hôn mê rồi, lời của y, một chữ cũng không nghe thấy.

Diệp Mặc lại có chút nghi hoặc, từ chuyện đã xảy ra vừa rồi và lời nói Lạc Phi mà đoán ra, Lạc Phi căn bản cũng không lấy "Ní La Kinh", hơn nữa cô tuy rằng muốn trợ giúp Kỳ Ngọc Lâm, nhưng cũng không có hạ sát thủ với Lạc Huyên. Mà Lạc Huyên cho dù không thăng lên Huyền cấp, một chưởng của Lạc Phi kia cũng không thể giết cô.

Hơn nữa Đại sư tỷ Lạc Huyên bị thương dường như cũng không có bất cứ quan hệ nào với Lạc Phi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nếu là như vậy, "Ní La Kinh" lại bị ai cầm đi?

Kỳ Ngọc Lâm chống đỡ đi đến trước mặt Lạc Phi, một đao giết chết Lạc Phi, nhưng y lại ngừng lại, y nhìn thấy một người đột ngột xuất hiện trước mắt.

- Anh là ai?

Kỳ Ngọc Lâm sắc mặt tím lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc, có thể thấy được y đã trúng độc.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Anh trả lời tôi mấy vấn đề, có lẽ tôi có thể cho anh thoải mái một chút. Thứ nhất, Đại sư tỷ Lạc Huyên có phải do ngươi đánh lén hay không? Còn có trên người cô ấy trúng độc có phải do anh không? Thứ hai, "Ní La Kinh" có ở trên người anh hay không, anh và Lạc Phi tiếp xúc có phải vốn là vì bản kinh thư này hay không?

Kỳ Ngọc Lâm trên mặt lộ ra nụ cười cười độc ác, đưa đao ra muốn chém Diệp Mặc, Diệp Mặc đưa tay chỉ ra liền điểm vào phía trên mi tâm của y.

Trên mặt Kỳ Ngọc Lâm lộ ra vẻ mờ mịt, y trả lời rất nhanh:

- Tôi không đánh lén Đại sư tỷ Lạc huyên, cũng không có lấy "Ní La Kinh". Tôi và Lạc Phi đã giao hẹn, muốn đánh lén Lạc Nguyệt, nhưng tôi còn chưa gặp Lạc Nguyệt, cô ấy liền quay lại trong miếu. Tôi tiếp cận Lạc Phi, là muốn từ chỗ cô ta để biết được nơi giấu "Ní La Kinh"…

Diệp Mặc vốn còn muốn hỏi mấy vấn đề, nhưng Lạc Phi hạ độc thuốc thật sự là quá mức lợi hại, ánh mắt Kỳ Ngọc Lâm rất nhanh liền khôi phục bình thường, y lập tức hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ là sắc mặt kinh hãi của y vừa chợt lóe lên, liền lập tức ngã trên mặt đất, chất độc phát tác đã giết chết y - Thật là độc dược lợi hại.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua khuôn mặt đã hoàn toàn biến thành màu đen của Kỳ Ngọc Lâm, tùy tay bắn một hỏa cầu biến hắn thành tro bụi, một cái chấm đen từ trong cơ thể Kỳ Ngọc Lâm chạy ra, tuy nhiên lại bị Diệp Mặc đốt thành tro bụi.

Không ngờ trong cơ thể Kỳ Ngọc Lâm cũng có sâu độc? Tuy nhiên Diệp Mặc không để ý, loại sâu độc này và loại lần trước gặp cái kia dường như rất khác nhau.

Đại sư tỷ Lạc Huyên bị thương, trúng độc không ngờ không phải Kỳ Ngọc Lâm đánh lén, đây là có chuyện gì? Nếu kết hợp với chuyện "Ní La

Kinh", Diệp Mặc càng ngày càng cảm thấy hồ đồ.

Lúc ấy ở bên trong 'Doanh Hoa Quan' chỉ có Lạc Huyên và Đại sư tỷ của cô, nếu Lạc Phi và Kỳ Ngọc Lâm cấu kết, muốn mưu đồ " Ní La Kinh", như vậy trong miếu còn có thêm một người nữa, cho dù là như vậy, trong miếu cũng chỉ có ba người.

Dựa theo phán đoán của Diệp Mặc, hẳn là Lạc Phi sau khi biết được Lạc Huyên có được "Ní La Kinh", liền lập tức lấy cớ đi ra ngoài nói cho Kỳ Ngọc Lâm, sau đó hai người một kẻ trốn ở bên ngoài, một kẻ tiến vào bên trong 'Doanh Hoa Quan'. Sau đó, khi Đại sư tỷ Lạc Huyên đến 'Doanh Hoa Quan', liền bị Kỳ Ngọc Lâm đánh lén rồi mới bị thương. Theo lời Lạc Huyên nói, sự thật cũng là tình huống như vậy.

Kế tiếp, hẳn là Lạc Phi tránh ở bên trong 'Doanh Hoa Quan' thừa dịp Lạc Huyên không chú ý ám toán Lạc Mâu, sau đó trộm đi " Ní La Kinh ", cuối cùng Đại sư tỷ Lạc Mâu tỉnh lại mang theo Lạc Mâu chạy trốn.

Nhưng hiện tại Diệp Mặc biết được tình huống căn bản không phải như vậy, Kỳ Ngọc Lâm không đánh lén Đại sư tỷ Lạc Huyên, hơn nữa Lạc Phi cũng không lấy đi "Ní La Kinh". Tình huống thật sự so với hắn tưởng tượng không có chênh lệch lớn như vậy.

Hiện tại chỉ có thể cứu Lạc Phi, sau đó hỏi lại cô thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 355

Đều Có Bí Mật

Lạc Phi là Nhị sư tỷ của Lạc Huyên, hơn nữa cũng không muốn giết Lạc Huyên, Diệp Mặc cũng không muốn giết cô. Thực ra một viên 'Liên Sinh Đan' là có thể lập tức làm cho thương thế trên người Lạc Phi biến mất, chỉ có điều Diệp Mặc không thích loại nữ nhân này, lười xuất ra loại đan dược quý báu này cho nàng, chỉ tùy tay mang Lạc Phi đang hôn mê tới một nơi an tĩnh hơn để hỏi cô ta.

Chỉ có điều Diệp Mặc một tay nắm Lạc Phi, lập tức phát hiện, hoá ra Lạc Phi cũng bị hạ sâu độc. Diệp Mặc tùy tay bức sâu độc trong cơ thể cô ấy ra, so với sâu độc trong cơ thể Kỳ Ngọc Lâm vừa rồi dường như không khác biệt lắm.

Diệp Mặc rốt cuộc cũng hiểu rõ Lạc Phi vì sao chạy không khỏi sự truy sát của Kỳ Ngọc Lâm, hoá ra y hạ 'Đồng tâm trùng" chỉ có điều sâu độc trong cơ thể Lạc Phi là bị khống chế mà thôi. Diệp Mặc lắc lắc đầu, Lạc Phi này tuy rằng rất khôn khéo, hơn nữa tốc độ tiếp nhận sự vật cũng rất nhanh, nhưng vẫn quá non rồi, kinh nghiệm sống quá ít, so với Lạc Huyên không khá hơn là bao, bị người bán còn giúp người tính tiền.

Diệp Mặc mang theo Lạc Phi đi vào một chỗ vắng vẻ hơn, tùy tay đem Lạc Phi vất xuống đất.

Lạc Phi từ từ tỉnh lại, cô nhìn thấy Diệp Mặc liền lập tức nắm lấy nhuyễn kiếm bên người, sau đó vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Mặc, - Anh là ai? Kỳ Ngọc Lâm đâu?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tôi là ai không quan trọng, loại độc kia của cô rất lợi hại, Kỳ Ngọc Lâm sớm đã chết thối rồi.

Nghe thấy Kỳ Ngọc Lâm đã chết, trong mắt Lạc Phi lộ ra một vẻ kỳ quái, có chút giống thương tâm, lại có chút giống giải thoát. Cô nhìn chung quanh, dường như không phải chỗ vừa rồi, hơn nữa vẻ mặt Diệp Mặc nhìn qua rất thản nhiên, lại biết rõ sự việc vừa rồi, rõ ràng là muốn giết cô dễ như trở bàn tay. Cô xuất hiện ở đây, khẳng định chính là người trước mắt này mang tới, nghĩ đến đây, Lạc Phi yên lặng thu hồi nhuyễn kiếm.

- Anh muốn hỏi điều gì? Nếu có thể nói, tôi đây sẽ nói cho anh nghe.

Lạc Phi không hỏi lại Diệp Mặc là ai, cô biết nếu Diệp Mặc không nói, cô căn bản cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Nếu vấn đề Diệp Mặc hỏi, cô không có cách nào trả lời, cô thà rằng đi tìm chết, hơn nữa, từ khi bị Kỳ Ngọc Lâm truy đuổi, cô không có ý định muốn sống nữa.

Đây là một cô gái thông minh, Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Tôi là bạn của Lạc Huyên…

- Cái gì...

Lạc Phi vốn buồn bã chấp nhận số phận nghe được hai chữ Lạc Huyên liền lập tức ngẩng đầu, vội vàng hỏi:

- Lạc Huyên thế nào? Lạc Huyên đâu rồi? Cô ấy ở đâu...

Dường như biết mình không có tư cách hỏi Lạc Huyên, thanh âm cuối cùng của nàng nhỏ dần.

- Cô ám hại Lạc Huyên, thiếu chút nữa giết cô ấy, cho nên, bây giờ cô không có tư cách hỏi chuyện của cô ấy.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

Nghe xong lời Diệp Mặc Lạc Phi âm thầm thở dài, người này nói như

vậy, chứng tỏ Lạc Huyên không việc gì, cô thở dốc một hơi, đưa ánh mắt có chút thất thần nhìn Diệp Mặc, nói:

- Lạc Huyên không có việc gì là tốt rồi, tôi không muốn giết cô ấy. Anh có cái gì muốn hỏi cứ hỏi đi. Tôi biết tôi không phải là đối thủ của anh, chỉ là tôi hy vọng anh không gạt một người sắp chết.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, xuất ra một cái bình ngọc nói:

- Đây là bình ngọc của Lạc Huyên, cô hẳn là tin rồi chứ. Tuy nhiên cô yên tâm, tôi sẽ không giết cô.

- Không ngờ cô ấy lại đem cái bình này cho anh...

Lạc Phi thì thào nói một câu, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Lạc Huyên rất đơn thuần, ngay cả bình ngọc yêu mến nhất cũng cho anh, hy vọng anh sẽ không phụ cô ấy. Nếu như là Lạc Huyên bảo anh hỏi, anh cứ hỏi đi.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, cái đó và phụ hay không phụ có quan hệ gì? Nhưng hắn vẫn nói:

- Cô là Nhị sư tỷ của Lạc Huyên, cô khẳng định nói "Ní La Kinh" không có trên người cô?

- Không, tôi vốn chuẩn bị lấy "Ní La Kinh" đấy, nhưng chờ đến lúc tôi lấy mới phát hiện "Ní La Kinh" đã không thấy đâu.

Lạc Phi lắc lắc đầu.

Quả nhiên không phải Lạc Phi lấy, trong lòng Diệp Mặc lại mơ hồ. Nếu không phải Lạc Phi lấy, như vậy "Ní La Kinh" chỉ có thể là do Đại sư tỷ của Lạc Huyên lấy được rồi, nếu như là Lạc Huyên lấy, cô liền không cần phải nói trước.

Nhưng Đại sư tỷ của Lạc Huyên cầm "Ní La Kinh" thì tại sao phải giấu

diếm? Hơn nữa còn bản thân bị trọng thương?

Diệp Mặc áp chế nghi hoặc trong lòng, nhìn Lạc Phi nói:

- Cô mau kể cho ta toàn bộ chuyện cô đánh lén dư muội của cô, có thể tôi sẽ biết là ai cầm "Ní La Kinh" đi.

Lạc Phi gật đầu nói:

- Lúc tôi thất thân với hắn, tôi liền quyết định phải ở bên hắn cả đời. Hắn nói cho tôi biết, về sau không cần trở về nữa, muốn cùng tôi tìm một cái một chỗ yên tĩnh, cứ như vậy sống cả đời...

Nói tới đây, Lạc Phi trong mắt lộ ra thần sắc khát khao, lập tức ánh mắt của cô liền trở nên ảm đạm, nói tiếp:

- Nhưng hắn lại nói hắn rất muốn nhìn xem " Ní La Kinh " là dạng gì, cho nên ngày đó sau khi sư muội Lạc Huyên nói cô ấy chiếm được " Ní La Kinh ", tôi lập tức đi tìm hắn, để hắn đến xem " Ní La Kinh ".

Diệp Mặc biết rằng người mà Lạc Phi nói chính là Kỳ Ngọc Lâm, gật đầu không có chen vào nói.

Lạc Phi tiếp tục nói:

- Tôi sợ tiểu sư muội không đồng ý, liền cố ý ra 'Doanh Hoa Quan' gọi điện thoại cho hắn, hắn nói hắn lập tức sẽ đến. Không bao lâu sau, hắn đã tới rồi. Chỉ có điều vẻ mặt của hắn có chút lo lắng, tôi hỏi hắn làm sao vậy, hắn nói Đại sư tỷ Lạc Nguyệt chắc chắn sẽ không cho hắn xem "Ní La Kinh", cho nên hắn có chút lo lắng và mất mát. Tôi biết hắn nói đúng, nếu bị Đại sư tỷ biết, Đại sư tỷ thật sự sẽ không cho hắn xem "Ní La Kinh", bởi vì Đại sư tỷ rất phản cảm đối với hắn, nhưng tôi thật sự muốn thỏa mãn nguyện vọng này của hắn.

- Sau đó, cô cùng với Kỳ Ngọc Lâm đánh lén Đại sư tỷ của cô?

Diệp Mặc ngắt lời nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu không phải côi hướng về Kỳ Ngọc Lâm như vậy, cô cũng sẽ không mắc mưu thất thân.

Lạc Phi lắc đầu:

- Không có, tôi tuyệt đối sẽ không đánh lén Đại sư tỷ, nhưng lúc đó hắn là tất cả của tôi, tôi thấy hắn vô cùng thất vọng, trong lòng không nhịn được, tôi định đi cầu xin Đại sư tỷ. Chỉ có điều hắn nói cầu xin Đại sư tỷ chi bằng đánh Đại sư tỷ bất tỉnh trước, sau đó mang "Ní La Kinh" ra xem lén, rồi lại làm cho Đại sư tỷ tỉnh lại thì tốt rồi. Tôi không biết mình điên rồi, vẫn quá để ý hắn, tôi không ngờ lại đồng ý. Sau đó tôi cùng hắn đã giao hẹn, đến lúc đó tôi ở bên ngoài dẫn Đại sư tỷ rời khỏi, sau đó lại lặng lẽ trốn vào bên trong "Doanh Hoa Quan", hắn ở bên ngoài đánh Đại sư tỷ bất tỉnh.

Diệp Mặc càng nghe càng khó hiểu, vừa rồi rõ ràng Kỳ Ngọc Lâm nói không động thủ, hiện tại như thế nào lại nghe Lạc Phi nói là y đánh?

Thấy vẻ mặt không hiểu của Diệp Mặc, Lạc Phi tiếp tục nói:

- Tôi tránh ở bên ngoài 'Doanh Hoa Quan', mới được một lúc, Đại sư tỷ đã tới đây và đi vào trong rồi. Ta nhìn thấy Đại sư tỷ trở ra, tôi ở bên ngoài liền làm bộ bị thương kêu một câu, đem Đại sư tỷ dẫn đến phía sau, tôi nhanh chóng trốn vào bên trong 'Doanh Hoa Quan'. Không lâu sau, tôi đã nhìn thấy Đại sư tỷ bị thương tiến vào, lập tức liền hôn mê, tôi tưởng hắn động thủ, tôi sợ Lạc Huyên nhìn thấy tôi, tiện tay cũng muốn đem Lạc Huyên đánh ngất xỉu, lấy đi "Ní La Kinh ".

- Nhưng sau khi cô đánh Lạc Huyant một chưởng, lại phát hiện không thấy " Ní La Kinh " đúng không?

Diệp Mặc nói.

Lạc Phi gật đầu, - Đúng vậy, lúc ấy tôi tính kế tốt rồi, một chưởng kia nhất định sẽ đánh Lạc Huyên ngất xỉu, nhưng sẽ không làm cho cô ấy bị trọng thương. Nhưng không nghĩ tới tu vi Lạc Huyên dường như phóng đại,

tôi không ngờ không có đánh ngất cô, tuy nhiên đã làm cho cô không chú ý đến Ní La Kinh. Nhưng chờ đến lúc tôi lấy "Ní La Kinh ", quả thật không thấy "Ní La Kinh", không phải là tôi lấy đi.

Diệp Mặc rơi vào trầm mặc, chẳng lẽ thật là Đại sư tỷ của Lạc Huyên cầm "Ní La Kinh" đi? Chẳng lẽ thật là cô lúc ấy nghe được tiếng thét chói tai của Lạc Phi, lập tức liền đi ra ngoài, làm chính mình làm bị thương, lại về bên trong miếu? Nếu thương thế của nàng là giả, như vậy chuyện này cũng có khả năng.

Nếu như là Đại sư tỷ của Lạc Huyên lấy, mục đích của nàng rất có thể có hai loại, một chính là nổi lên tâm tư đối với " Ní La Kinh ", còn một cái chính là sợ " Ní La Kinh " ở trên người Lạc Huyên sẽ nguy hiểm, sau đó đem nguy hiểm đặt ở trên người mình, đợi sau khi trở về lại nói cho Lạc Huyên.

Diệp Mặc nghĩ tới lời Lạc Huyên nói, lúc ấy cô nói Đại sư tỷ bảo cô người nào cũng không thể tin tưởng, cho dù là Đại sư tỷ cũng không nên tin. Có lẽ những lời này là thật sự, Đại sư tỷ của Lạc Huyên lấy được " Ní La Kinh ", nhưng có chút áy náy, sau đó mới nói ra những lời này, đồng thời cũng dùng những lời này khiến Lạc Mâu hoài nghi Nhị sư tỷ Lạc Phi. Cô hẹn Lạc Mâu một năm sau gặp lại, có lẽ chính là muốn lợi dụng một năm này nghiên cứu " Ní La Kinh ".

Nếu chuyện này thật là như vậy, thì tâm cơ Đại sư tỷ của Lạc Huyên này thật là đáng sợ. Cô chẳng những khiến người khác hoài nghi Lạc Phi, còn lợi dụng Lạc Phi kiềm chế Kỳ Ngọc Lâm, khiến Kỳ Ngọc Lâm vẫn tưởng rằng " Ní La Kinh" ở trong tay Lạc Phi.

Không tốt, nếu " Ní La Kinh" thật sự bị Đại sư tỷ của Lạc Huyên lấy đi, Lạc Huyên ở cùng bả, có thể bị hại hay không? Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu ra, Lạc Huyên hiện tại hẳn là không có việc gì. Đại sư tỷ nhất định là có chút cảm tình với Lạc Huyên, còn muốn cho Lạc Huyên hoàn toàn tin tưởng " Ní La Kinh " ở trên người Nhị sư tỷ.

Diệp Mặc âm thầm lắc lắc đầu, sự tình này đến hắn cũng bị đã lừa gạt rồi. Trước khi hắn gặp Lạc Phi và Kỳ Ngọc Lâm, cũng vẫn cho rằng " Ní La Kinh " ở trên người lão Nhị, hiện tại xem ra phán đoán của mình đã sai lầm. Hoặc là nói Đại sư tỷ này bản lĩnh giá họa cũng thật cao minh.

Nếu quả thật chính là Đại sư tỷ giá họa, như vậy có thể khẳng định là, lúc Lạc Phi và Kỳ Ngọc Lâm thương lượng, Đại sư tỷ của cô ở bên cạnh đã nghe được rõ ràng, cho nên mới tương kế tựu kế. Cuối cùng người duy nhất bị lừa gạt chính là cái tiểu sư muội Lạc Huyên.

Diệp Mặc lắc đầu, ba chị em này thật sự là hết chỗ nói rồi. Tuy rằng Diệp Mặc khẳng định các cô bình thường quan hệ rất tốt, nhưng ai biết trong " Ní La Kinh " này, mỗi người đều có một bí mật nhỏ?

Có lẽ Lạc Nguyệt và Lạc Phi tưởng chỉ có việc làm và tính toán của các cô mới là bí mật, nhưng không ai biết chân chính có bí mật chính là tiểu sư muội Lạc Huyên. Cô căn bản là đã đem hai trang giấy trân quý nhất bên trong "Ní La Kinh " đưa cho Diệp Mặc, hơn nữa, chuyện này Diệp Mặc khẳng định Lạc Huyên đã giấu diếm hai người sư tỷ của cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 356

Lạc Phi Cùng Đường

Chỉ có điều Diệp Mặc lại thấy hơi lo lắng, đại sư tỷ của Lạc Huyên sẽ không đối xử như thế nào với Lạc Huyên nhưng hai người ở cùng một chỗ, nhỡ may Lạc Huyên phát hiện Ní La Kinh ở trên người đại sư tỷ của cô ấy thì làm thế nào?

Diệp Mặc có thể khẳng định, một khi Ní La Kinh bị Lạc Huyên phát hiện ở trên người đại sư tỷ của cô ấy, như vậy rất có thể cô sẽ bị giết để diệt khẩu, chỉ là không biết đại sư tỷ của cô có ra tay hay không. - Có phải cô có người để hoài nghi rồi không?

Lạc Phi chần chờ hồi lâu, lắc lắc đầu, cho dù cô hoài nghi đại sư tỷ thì loại lời nói này cũng sẽ không nói ra. - Cô xảy thai rồi?

Diệp Mặc nhíu mày, bây giờ mới phát hiện ra tính nghiêm trọng của sự việc. Sau khi nghe được lời của Lạc Phi, hắn đã không có chút động cơ giết người nào đối với cô, thậm chí chỉ còn thông cảm. Cô có thể vì ở trong Tiểu Thế Giới tiếp xúc quá ít người, vì thế vừa ra ngoài liền bị Kỳ Ngọc Lâm phong độ ngời ngời hơn nữa lại cố ý giăng lưới.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, thầm nói người phụ nữ này cũng đủ bi ai, cô mang thai con của tên đàn ông kia lại còn bị người đàn ông kia truy sát, cuối cùng đứa bé trong bụng còn bị tên đàn ông kia đá hỏng. Khó trách cô nói với Kỳ Ngọc Lâm, cô không để ý tính mạng của mình, cái cô để ý chính là đứa trẻ trong bụng.

Hắn nhớ đến một câu nói "Đàn ông sợ làm nhầm nghề, phụ nữa sợ gả nhầm chồng". Tình hình của Lạc Phi chính là theo sai người kinh điển, một

người đàn ông có thể lợi dụng người phụ nữ yêu mình, có ưu tú nữa cũng không thể là bạn đời phó thác cả đời.

Lạc Phi cắn chặt răng, không nói câu nào, chỉ gắt gao đỡ lấy bụng mình. Cô vì tên đàn ông đó mà bỏ ra nhiều như vậy, nhưng không thể tin tưởng câu nói nào của người đàn ông đó. Thậm chí lúc trên đường truy sát cô, trái tim cô đã chết rồi.

Diệp Mặc lấy ra một viên Liên Sinh Đan trực tiếp đặt vào trong miệng Lạc Phi, Liên Sinh Đan vào miệng lập tức tan ra, biến thành sức sống vô tận, trong nháy mắt làm dịu đi cơ thể của Lạc Phi. Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc, lúc Liên Sinh Đan nhập vào cơ thể, cô liền cảm thấy được đan dược này tuyệt đối không đơn giản. Không ngờ hắn lại nỡ đưa loại đan dược này cho cô uống, hơn nữa cô còn là người ám toán sư muội.

Diệp Mặc lấy ra vài bình nước lọc, dùng chân nguyên làm nóng chỗ nước này một chút, đặt vào trước mặt Lạc Phi, rồi lại lấy khăn mặt đưa cho cô nói:

- Cô tự xử lý đi, tôi ở phía trước chờ cô.

Lúc Lạc Phi nhìn thấy vài bình nước sạch và khăn mặt, trong lòng lại càng kinh nghi bất định, ban nãy rõ ràng cô nhìn thấy trên người Diệp Mặc không có bất cứ túi nào hay là đồ vật khác, chỗ nước này tới từ đâu? Con người này quá thần bí. So với những thứ này, chỗ nước ấm này cũng chẳng có gì vì chỉ cần là người tu luyện ra nội lực, muốn nước nóng lên cũng không có gì.

Chỉ có điều lúc cô hồi phục tinh thần lại thì Diệp Mặc đã đi rất xa rồi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn biết hắn mềm lòng rồi. Cảnh ngộ của Lạc Phi quả thực quá thê thảm, bị người đàn ông mình thích lừa gạt và truy sát thì không cần nói, lại còn bị đại sư tỷ của mình lợi dụng triệt để. Bây giờ để cô quay trở lại thì cô cũng không dám quay trở lại.

Diệp Mặc ngồi trên một mặt đá ở núi Đại Hồng, hắn đang đợi Lạc Phi. Lạc Phi bây giờ chắc chắn không thể trở về Tiểu Thế Giới nữa, cô nợ hắn một ân tình, bây giờ hắn phải hỏi cô một số chuyện, cô hẳn là sẽ không chối từ chứ.

Lạc Phi làm việc thực sự chậm, Diệp Mặc đợi một tiếng cũng không thấy cô ấy đi tới, nhưng thần thức của Diệp Mặc lại cũng không tiện đi thăm dò, dù sao thì cô cũng sảy thai không phải sao. Tuy nhiên Diệp Mặc lại không thể lo lắng có sự cố gì bất ngờ, Liên Sinh Đan của hắn không cần nói chỉ là sảy thai mà thôi, đến nghiêm trọng gấp mười lần, Liên Sinh Đan của hắn cũng có thể cứu sống.

Trong lúc chán muốn chết, Diệp Mặc lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Tàng Gia Nghiêm, "Công ty dược Lạc Nguyệt" phát triển rất nhanh, hơn nữa tiếng tăm chấn động, điều này khiến Diệp Mặc rất vui, bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn đã khởi động rồi, tiếp theo chỉ cần tiếp tục cố gắng nữa, một đế quốc buôn bán của giới y dược thì không thành vấn đề.

Chỉ cần trở thành đế quốc buôn bán số một, vậy thì hắn tin rằng chỉ cần linh dược có trên Trái Đất thì hắn có thể cướp đoạt được.

Lúc Diệp Mặc lấy điện thoại ra, mới nghĩ đến điện thoại cũng cần sạc pin, dù cho điện thoại của hắn pin dùng được lâu thì pin vẫn sẽ dùng hết.

Diệp Mặc có chút thất vọng mà đặt điện thoại xuống, hắn đã nhìn thấy Lạc Phi đi tới. Diệp Mặc đứng lên, Lạc Phi đã bỏ đồ dịch dung đi, cả người khác hoàn toàn lúc trước. Đây là một cô gái rất đẹp, một đôi lông mày lá liễu, tuy dung nhan còn kém Tô Tĩnh Văn một chút nhưng công pháp cô tu luyện khiến khí chất của cô càng cao quý.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như trạng thái này của cô tới "Thế giới Oanh Ca" làm công chúa, không biết sẽ dẫn đến sự điên cuồng của cả vũ trụ không.

Liên Sinh Đan quả thực là thứ tốt, bây giờ không những căn bản nhìn

không ra cô đã trải qua những gì, thậm chí sắc mặt cũng hơi ửng hồng. Chỉ có điều ánh mắt của cô vẫn mang theo sự thương tâm và mất mát, cùng với khuôn mặt của cô tạo thành tương phản cực lớn. Nhìn cơ thể cô đã gột rửa sạch sẽ, Diệp Mặc cũng có chút khâm phục, chút nước này có thể khiến cô gái này giống như tắm qua vậy, phụ nữ đúng là một động vật không thể tin nổi.

Hắn chợt nhớ đến Lạc Ảnh, lúc trước ở sa mạc, hắn tặng một hồ nước cho Lạc Ảnh. Lúc đó Lạc Ảnh dường như dùng chỗ nước đó rửa ráy cơ thể giống như một tiên tử vậy, không nhiễm một hạt bụi.

Lạc Ảnh, trong mắt Diệp Mặc lóe lên chút nhớ nhung, hắn đã tìm mấy tháng rồi nhưng không có chút tin tức nào của Lạc Ảnh.

Lạc Phi đi tới trước mặt Diệp Mặc cung cung kính kính làm một cái lễ, lúc này mới nói:

- Tuy tôi không biết tiền bối tên gì nhưng đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối. Tôi biết tiền bối còn ở lại đây, chắc chắn có chuyện muốn hỏi Lạc Phi, Lạc Phi biết thì sẽ nói.

Diệp Mặc thầm khen cô gái này thông minh, biết hắn có chuyện hỏi cô, nói - Không cần gọi tiền bối, tôi và Lạc Huyên là bạn, Lạc Huyên gọi tôi là anh Diệp, cô gọi như thế cũng được, gọi tôi là Diệp Mặc cũng được.

Nghe đến Lạc Huyên, trong mắt Lạc Phi lại một lần nữa có chút thất thần, chỉ có điều một lát liền phản ứng lại, cô nhìn điện thoại hết pin trong tay Diệp Mặc, biết Diệp Mặc ban nãy gọi điện thoại không được liền đặt xuống, lấy điện thoại của mình ra đưa cho Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, đây là điện thoại của em, anh dùng của em đi.

Diệp Mặc không khách khí, tiếp nhận điện thoại trong tay Lạc Phi, trực tiếp gọi điện thoại cho Tàng Gia Nghiêm.

Nghe thấy là điện thoại của Diệp Mặc gọi đến, trong lòng Tàng Gia

Nghiêm rất kích động, anh không ngờ đến ban đầu chỉ là khâm phục cách làm người của Diệp Mặc, nhất thời kích động cùng Diệp Mặc tới Lưu Xà. Nhưng trong quãng thời gian ngắn ngủi không ngờ lại làm được thành tích to lớn như vậy. Vô số Chủ tịch và Chủ tịch hội đồng quản trị của các công ty đều đích thân đến Lưu Xà, không có nguyên nhân nào khác, chỉ là muốn gặp Tàng Gia Nghiêm mà thôi.

Tàng Gia Nghiêm tỉ mỉ kể lại tình hình kinh doanh của công ty Lạc Nguyệt, nhưng dược liệu Diệp Mặc nhắn nhủ phải thu thập lại rất nhiều, thậm chí dược liệu hiếm chẳng thu thập được loại nào, điều này khiến Diệp Mặc tương đối thất vọng.

Cũng may Tàng Gia Nghiêm dường như cũng cảm thấy vấn đề này, vì thế hai ngày nữa công ty Lạc Nguyệt chuẩn bị công khai tổ chức hoạt động đấu thầu ở Yến Kinh, tìm đối tác hợp tác. Theo kế hoạch của Tàng Gia Nghiêm và đám người Hứa Bình, tìm bốn đối tác hợp tác trong phạm vi toàn cầu, những đối tác hợp tác này cung cấp một số dược liệu sản xuất Mỹ Nhan Hoàn, sau đó giúp công ty Lạc Nguyệt thu tập dược liệu mà Diệp Mặc đã giao phó.

Đương nhiên tất cả các công ty Lạc Nguyệt hợp tác thì đều có thể tự tìm những công ty hợp tác cùng ngành, cứ như vậy nhiệm vụ công ty Lạc Nguyệt liền thông báo đến toàn thế giới rồi.

Diệp Mặc tương đối hài lòng với cách này, hơn nữa nói với Tàng Gia Nghiêm rằng hắn gần đây sẽ để điện thoại mở máy bên ngoài, có vấn đề gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể nói với hắn, nếu như có thời gian, hắn có thể sẽ tới Yến Kinh.

Cúp điện thoại, Diệp Mặc trả lại điện thoại cho Lạc Phi.

Lạc Phi nhận điện thoại, có chút kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh chính là ông chủ đúng sau lưng công ty Lạc Nguyệt?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

- Không cần phải nói thần bí như vậy, tôi sở dĩ không ra mặt là vì tôi còn có chuyện khác phải làm, tuy nhiên công ty Lạc Nguyệt là của tôi là không sai, không ngờ người như cô cũng quan tâm những chuyện này.

Trong mắt Lạc Phi hiện lên sự tranh chấp, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra gì.

Diệp Mặc nhìn ra ánh mắt của Lạc Phi, lập tức nói:

- Có chuyện gì thì nói đi, nếu như không phải là tôi cứu cô thì cô đã chết rồi, còn có chuyện gì mà do dự.

Diệp Mặc nói trắng ra, không có chút giọng điệu dịu dàng nào, nhưng vào tai Lạc Phi thì cô cảm thấy Diệp Mặc nói rất đúng, nếu như không phải Diệp Mặc cứu cô thì thực sự cô đã chết rồi, làm gì còn có cơ hội nói chuyện.

Nghĩ đến đây cô cắn cắn môi nói:

- Bây giờ em không có bất cứ chỗ nào có thể đi, Mỹ Nhan Hoàn đó nghe nói rất tốt, em cũng rất muốn mua nhưng em không có tiền, vốn sau khi em biết anh là ông chủ của công ty Lạc Nguyệt, em có chút muốn tới công ty của anh. Nhưng sau đó ngẫm nghĩ, em không thể tới công ty của anh, vì thế…

- Ồ, vì sao?

Diệp Mặc hoài nghi hỏi.

Lạc Phi im lặng một lát nói:

- Bởi vì lai lịch em rất thần bí, Kỳ Ngọc Lâm kia và em là ở cùng một nơi, thân phận của y còn cao quý hơn em, bây giờ y mất tích bên ngoài, người đầu tiên trong ấy phải tìm đến là em. Huống hồ vì chuyện Ní La Kinh em có thể là đối tượng mọi người đều muốn tìm, một khi chuyện bị truyền ra

ngoài, người khác đều cho rằng Ní La Kinh ở trong tay em.

- Một mình em bị bắt cũng là con đường chết mà thôi, nhưng một khi em vào công ty của anh, thì sẽ liên lụy đến công ty anh. Hơn nữa cho dù là không có những chuyện này, chỉ cần đến lúc đó em không trở về, nói không chừng sẽ bị họ tìm thấy, sau đó không chút do dự liền giết chết em.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc cười ảm đạm, - Có gì thần bí, không phải là Nội Ẩn Môn sao. Liên lụy công ty của tôi? Tuy tôi không đồng ý cho cô vào công ty tôi nhưng không phải vì sợ bị liên lụy. Diệp Mặc tôi thực sự không để ý những môn phái Ẩn thế các cô, không động đến tôi còn chưa tính, nếu như động đến tôi, tôi sẽ ghi thù.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 357

Bí Mật Cũa Nội Ẩn

Anh, sao anh lại biết được sự tồn tại của Nội Ẩn Môn?

Vẻ mặt Lạc Phi kinh hãi mà nhìn chằm chằm Diệp Mặc, thực sự không dám tin, nói xong cô cô nhìn khắp xung quanh theo bản năng, lúc này mới thấp giọng nói:

- Sư muội Lạc Huyên không ngờ đến việc này cũng nói cho anh, hai người, hai người…

Rất hiển nhiên, cô đã cho rằng quan hệ của Lạc Huyên và Diệp Mặc thậm chí đã vượt qua cái rào chắn cuối cùng rồi. Diệp Mặc cười lạnh, lười phản kích lời của Lạc Phi, trực tiếp nói.

- Nếu như tìm được cửa vào của Tiểu Thế Giới, các cô thường đi vào như thế nào?

- Cái này sư muội Lạc Huyên lại không nói cho anh?

Lạc Phi càng kỳ lạ, nếu như Lạc Huyên đã nói cho Diệp Mặc nó đến từ Ẩn Môn, tại sao phải giấu diếm cái này chứ?

Diệp Mặc thản nhiên nói.

- Mặc dù biết đại khái nhưng tôi lại không hỏi tỉ mỉ. Nhưng cô lại khác, cô nợ tôi vì thế tôi hy vọng cô có thể nói cho tôi những thứ này.

Trong lòng Lạc Phi lập tức dâng lên sự chua xót, chuyện rõ ràng có thể hỏi Lạc Huyên, hắn lại cố tình muốn hỏi cô, rõ ràng hắn để ý suy nghĩ Lạc

Huyên có đồng ý trả lời hay không, nhưng đối với suy nghĩ của cô thì căn bản không xem trọng.

Thấy dáng vẻ chần chừ của Lạc Phi, Diệp Mặc cười lạnh.

- Mục đích tôi cứu cô chính là vì chuyện này, tuy nhiên nếu như cô không đồng ý trả lời tôi thì tôi cũng lười phải ép hỏi cô, coi như tôi tiện tay làm một chuyện tốt.

Nói xong Diệp Mặc xoay người rời đi, hắn đối với việc ép hỏi một cô gái đáng thương như vậy thực sự không đồng ý lắm. Hắn tin tưởng Lạc Phi chẳng nói chữ nào hắn cũng có thể tìm được lối vào của Tiểu Thế Giới, huống hồ Lạc Huyên còn gợi ý một số thứ.

- Em nói cho anh nghe vậy, em đến mạng cũng suýt nữa cũng chẳng còn, ở đó mà để ý cái khác. Tuy nhiên anh nghìn vạn lần đừng đem tâm lý may mắn mà đi tìm lối vào của Tiểu Thế Giới, cũng đừng thử đi đắc tội với người trong Ẩn Môn, đó chính là chết không nghi ngờ gì.

- Nơi sâu nhất của sãy núi Hoành Đoạn, có một Thất Tinh trận pháp tự nhiên, nghe nói là bảy ngọn núi lớn. Về phần trận pháp này hình thành như thế nào, em cũng không biết nhưng vị trí của Thất Tinh trận pháp này lại là lối vào của Tiểu Thế Giới. Chỉ có điều cái lối vào này dường như cách một quãng thời gian thì sẽ chủ động thay đổi.

Lạc Phi thấy Diệp Mặc muốn xoay người liền dứt khoát nói.

- Vậy các cô vào và ra thế nào?

Tuy Lạc Phi nói tỉ mỉ hơn Lạc Huyên nhiều nhưng Diệp Mặc vẫn không hiểu rõ ràng.

Trong mắt Lạc Phi lộ ra sự kiên định, chậm rãi nói:

- Nghe nói qua mỗi năm mươi năm, kết giới của Tiểu Thế Giới và bên ngoài sẽ buông lỏng một lần, trong Tiểu Thế Giới sẽ có một số người ra

ngoài để rèn luyện hoặc tìm một số thứ. Nhưng mỗi lần ra ngoài chỉ có năm mươi người mà thôi, môn phái bọn em vì lần này đã phái ra ba người bọn em, đã dùng mấy suất xuất giới, tất cả những người này đều có tiền bối Tiên Thiên dẫn đội, một khi phát hiện người trong chúng em có hành vi vi phạm liền lập tức giết, thậm chí có thể dính dáng đến trong môn phái.

Mặc dù nói đến thời gian rất kiên định, nhưng sau khi nói hết, ánh mắt của Lạc Phi lại hơi nghĩ mà sợ.

- Thế vậy thì người Nội Ẩn Môn các cô không phải lúc nào cũng có thể ra ngoài? Hơn nữa cũng không thể tùy tiện làm xằng bậy ở bên ngoài?

Diệp Mặc hơi kỳ quái hỏi, dựa theo sự suy đoán của hắn, lần trước Hứa Vi và Ninh Khinh Tuyết gặp hai người của Thái Ất kia chắc hắn là người ra ngoài lần này.

Lạc Phi gật đầu nói:

- Đúng vậy, phải đến thời gian mới cho người ra ngoài, nhưng vì mỗi lần thời gian có thể ra ngoài là ba năm, đương nhiên người ra ngoài cũng không đến ba năm liền quay trở lại, nhưng lại không thể ra ngoài nữa. Sau khi bọn em ra ngoài, trên lý thuyết thì không thể tùy tiện làm gì đó đối với người bên ngoài, nhưng vẫn có người giết linh tinh, trong mắt bọn họ mạng sống của người bên ngoài chẳng khác gì những con kiến. Hơn nữa, hơn nữa… Thực sự không có người quản lý, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích Nội Ẩn Môn, bọn họ làm bao nhiêu chuyện xấu ở bên ngoài thì đều sẽ không có người quản.

- Nếu như các cô ở bên ngoài bị người khác giết thì cũng không có người quản như thế, đúng không? Hơn nữa trong Ẩn Môn không cho phép người ra ngoài xằng bậy, chỉ nói là chuyện tổn hại đến lợi ích trong Ẩn Môn mới là chuyện xằng bậy, những cái khác đều không tính, có phải như vậy không?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi.

- Đúng vậy, nhưng đối với một số môn phái lớn, ví dụ như Tam Môn Nội Ẩn, môn phái như bọn họ, đệ tử hạt giống ra ngoài đều có người bảo hộ, thường có cao thủ bên cạnh, chỉ cần không làm chuyện tổn hại đến Ẩn Môn, tùy tiện là gì cũng chẳng sao. Hơn nữa, một số cao thủ Nội Ẩn Môn, cũng nhân cơ hội này tìm kiếm thiên tài thích hợp tu luyện Cổ Võ ở bên ngoài, đưa về trong Ẩn Môn, nhưng sau khi vào thì không có cách nào ra nữa, trừ khi người đi vào sau năm mươi năm sau có được cơ hội như bọn em.

Lạc Phi gật gật đầu nói.

Diệp Mặc dường như có chút hiểu về Ẩn Môn, hắn lại hỏi:

- Nếu như người của Ẩn Môn các cô sau khi ra ngoài rèn luyện không quay trở về nữa, thì có thể vẫn ở bên ngoài không có chuyện gì đúng không?

Lạc Phi lắc lắc đầu, hơi ảm đạm nói:

- Không đâu, một khi bọn em ở lại ở bên ngoài trừ phi chết đi, đến thời gian mà không trở về, lập tức sẽ bị giết chết, hoặc là bản thân xảy ra chuyện gì thậm chí có thể liên lụy đến sư phụ.

- Nhưng Kỳ Ngọc Lâm kia nói cùng cô tìm một nơi yên tĩnh sống cả đời, cô vẫn tin y? Huống hồ, bọn cô sống hay chết, người ở trong sao biết được, thế giới bên ngoài rộng như vậy.

Diệp Mặc kỳ lạ mà nhìn Lạc Phi hỏi, hắn thậm chí hoài nghi Lạc Phi này đang nói dối.

Lạc Phi cúi đầu nói:

- Bởi vì y là một trong những đệ tử hạt giống của Côn Càn phái, có một trưởng lão Chấp pháp chính là người của Côn Càn phái, y đã để chú của y bỏ đi tai họa ngầm trong người em và y, vì thế em và y có thể ở lại bên ngoài không quay trở lại. Chỉ có điều không ngờ tới, hắn lại…

Lạc Phi không nói tiếp, Diệp Mặc lại khe khẽ thở dài, Lạc Phi này không

phải là không có chút tự lừa gạt bản thân ở trong lòng, cô chỉ là hy vọng đây là thật mà thôi. Trên thực tế, chú của Kỳ Ngọc Lâm căn bản không có bài trừ tai họa ngầm đó, hoặc không có năng lực bài trừ. Một việc duy nhất chú Kỳ Ngọc Lâm có thể làm chính là hạ Đồng Tâm trùng trong người Lạc Phi mà thôi, cô gái đáng thương đến bây giờ vẫn còn ảo tưởng, tưởng là Kỳ Ngọc Lâm vì kinh thư sau này mới đối xử với cô như vậy.

Dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, Lạc Phi không giải thích mà chỉ tiếp tục nói:

- Tất cả đệ tử Ẩn Môn ra ngoài như bọn em, trong cơ thể đều bị đặt một loại cấm chế nội lực, một khi quá hạn không trở về, nội lực lập tức bùng nổ, cuối cùng nổ tan xác mà chết.

- Vì thế cấm chế nội lực bên trong cơ thể cô tuy bị bài trừ rồi nhưng lại lo lắng trưởng lão Chấp pháp trong ẩn môn biết được vị trí của cô, lúc muốn đến bắt cô, liên lụy đến người bên cạnh cô đúng không?

Lạc Phi gật đầu nói:

- Đúng vậy.

- Đưa tay của cô cho tôi.

Diệp Mặc lại có chút nghi hoặc, hắn đã tiếp xúc với Lạc Huyên, nhưng từ trước đến nay đều không có cảm thấy cấm chế nội lực gì trên cơ thể Lạc Huyên, lẽ nào người hạ cấm chế nội lực võ công cao hơn hắn rất nhiều?

Dường như biết Diệp Mặc muốn làm gì, hoặc cô đã không còn là một thiếu nữ đơn thuần nữa rồi, Lạc Phi không có chút nhăn nhó nào liều giơ cổ tay của mình ra.

Diệp Mặc bắt lấy cổ tay Lạc Phi, ba luồng chân nguyên liền dâng lên Thần Môn, Thái Uyên, Quan Nội ba nơi huyệt vị xông vào kinh mạch của Lạc Phi. Sở dĩ đồng thời lựa chọn tìm kiếm ba chỗ là vì lúc Diệp Mặc túm lấy tay Lạc Phi, cũng chỉ là phát hiện sâu độc trong cơ thể cô không hề phát

hiện ra cấm chế nội lực gì.

Hơn nữa hắn và Lạc huyên đã từng tiếp xúc, cũng không có phát hiện ra. Nếu như muốn tìm kiếm cẩn thận, thế thì phải tìm khắp các kinh mạch huyệt vị toàn thân, điều này đối với Lạc Phi mà nói rõ ràng không thuận tiện. Vì thế, Diệp Mặc lựa chọn đồng thời tìm kiếm ở ba kinh mạch trên cổ tay, tuy phí thời gian phí sức nhưng lại tiện lợi, hơn nữa sẽ không bỏ sót thứ gì.

Lạc Phi cảm giác được ba dòng khí ấm nóng đi qua các chỗ huyệt đạo của cổ tay cô, chậm rãi chảy khắp toàn thân, có một cảm giác tê dại và nóng bỏng. Cái cảm giác này khiến cô rất không tự nhiên, nhưng lại có chút thích nhiệt lượng kỳ lạ trong kinh mạch này, nhưng nội tâm lại vô cùng rung động, võ công nội lực của Diệp Mặc quá lợi hại.

Nửa giờ sau, Diệp Mặc quả nhiên phát hiện ra một chân khí như có như không, chân khí này hoàn toàn khác với võ công của Lạc Phi, hoặc là căn bản không phải là của trong cơ thể cô. Rất rõ ràng chân khí này đang trong trạng thái ngủ đông, hơn nữa rất mạnh mẽ, một khi bùng nổ, đừng nói đến một người võ công Huyền cấp, đến người có võ công Địa cấp kỳ giữa cũng không thể thoát khỏi.

Có lẽ chân khí này chính là loại cấm chế nội lực mà Lạc Phi nói.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát, buông tay của Lạc Phi ra, hắn không thử trừ bỏ chân khí này, hắn cũng không nắm chắc mười phần, người hạ cấm chế nội lực này là cao thủ.

Thấy Lạc Phi căng thẳng nhìn hắn, Diệp Mặc nhàn nhạt nói:

- Cô tin cấm chế nội lực trong cơ thể cô bị chú của Kỳ Ngọc Lâm bài trừ rồi sao?

Ánh mắt của Lạc Phi trở nên ảm đạm, tuy nhiên cô lập tức lắc đầu.

- Trước khi hắn đá một cước kia, em tin hắn nhưng sau khi hắn đá một cước kia, em liền biết tất cả đều là một mình em tình nguyện mà thôi. Em

thậm chí nghi ngờ, chú hắn không phải giúp em bài trừ cấm chế mà là hạ vào cơ thể em thứ theo dõi gì đó.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Cô vẫn chưa ngốc lắm, trong cơ thể cô có Đồng Tâm trùng đã bị tôi bài trừ rồi, lúc nãy thực sự tôi phát hiện ra một một lực khác với võ công của cô trong cơ thể cô, sức mạnh hoàn toàn có thể khiến cô hóa thành tro bụi, chỉ có điều tôi cũng không chắc chắn mười phần bài trừ. Bởi vì một khi khống chế không tốt thì cô lập tức chết.

Lạc Phi lập tức nói:

- Em không để ý đến cái chết, dù cho bây giờ chết em cũng không để ý. Bây giờ em đã không còn đường để đi rồi, nếu như anh đồng ý giúp em thử, thì cứ việc động thủ. Nếu như anh rất khó khăn em cũng rất cảm ơn anh, em tìm một nơi một mình đối mặt.

Nói xong trong mắt của cô không ngờ không còn cái kiểu bàng hoàng ban nãy bị một người mình thích lừa gạt như vậy, cô vẫn tin tưởng y như vậy, có lẽ cô cảm thấy sống không bằng chết đi.

Diệp Mặc chần chừ nhìn Lạc Phi, nếu như ban nãy cô không đồng ý nói chỗ của Ẩn Môn thì bây giờ hắn không do dự gì mà đi luôn. Nhưng cô gái này dường như rất thông minh, hoặc là cô hơi hiểu tính cách của hắn, không ngờ trong tình huống hắn không có chút đảm bảo nào, lại chủ động nói ra chỗ của Ẩn Môn, điều này khiến Diệp Mặc rất do dự.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 358

Gia Nhập Tập Đoàn Lạc Nguyệt

Được, tôi đồng ý giúp cô bài trừ, chỉ có điều cô phải phối hợp với động tác của tôi, hơn nữa nội lực của cô phải đi theo chân khí của tôi.

Cuối cùng Diệp Mặc vẫn lựa chọn giúp Lạc Phi bài trừ cấm chế nội lực, một là hắn cũng muốn xem xem cấm chế như thế nào, còn có cái khác chính là muốn hiểu rõ về cách tu luyện của Nội Ẩn Môn. Bởi vì một khi hắn muốn bài trừ cấm chế nội lực, vậy thì Lạc Phi nhất định phải vận nội công phối hợp với Diệp Mặc, như thế Diệp Mặc cũng biết được cách tu luyện của cô.

Lạc Phi hơi do dự liền gật đầu đồng ý yêu cầu của Diệp Mặc, tuy cô biết để chân khí của một người truyền trong người mình, hơn nữa cô còn phải theo sau, hậu quả này liền cho thấy rõ cách tu luyện của cô đối với người này mà nói không có chút bí mật nào nữa.

Nhưng hiện tại trước mặt Diệp Mặc cô còn có cái bí mật nào đáng nói? Tất cả các chuyện của cô Diệp Mặc đều biết, thậm chí đến chuyện vốn cô cũng không dám tưởng tượng thì Diệp Mặc cũng biết. Huống hồ cô bây giờ không đồng ý chỉ còn con đường chết, cô cũng ảo tưởng, cho dù là Diệp Mặc biết hướng đi vận hành nội lực Chu Thiên của cô, cũng không nhất định biết cách tu luyện của cô.

Diệp Mặc không để ý tới suy nghĩ của Lạc Phi, trực tiếp bắt lấy cổ tay của Lạc Phi, bắt đầu giúp cô bài trừ cấm chế nội lực. Lạc Phi phối hợp vận hành Chu Thiên dưới việc lưu chuyển chân khí của Diệp Mặc.

Một tiếng sau, Diệp Mặc cẩn thận bao lấy nội lực ẩn nấp trong cơ thể Lạc Phi, kéo ra bên ngoài. Trong sự cảm ứng chân khí của Diệp Mặc, Lạc

Phi cũng cảm thấy nội lực không thuộc về cô kia, sắc mặt ngay lập tức sợ đến trắng bệch.

Cô và Diệp Mặc không giống nhau, Diệp Mặc là người ngoài, hơn nữa chân nguyên của Diệp Mặc mạnh hơn quá nhiều, không phải điều Lạc Phi có thể so sánh. Lạc Phi cảm ứng được nội lực kia, lập tức biết nội lực kia nếu như bùng nổ, đừng nói đến một mình Lạc Phi cô, cho dù là mấy Lạc Phi cũng sẽ bị nổ thành tro bụi.

Người đàn ông độc ác, Lạc Phi nghĩ tới Kỳ Ngọc Lâm, tên đàn ông này căn bản không để ý đến sống chết của cô, sớm đã chuẩn bị lợi dụng cô xong thì sẽ vứt cô bên ngoài mặc cho sống chết.

Dường như cảm thấy chân nguyên không có ý tốt của Diệp Mặc, nội lực kia trong cơ thể Lạc Phi bắt đầu náo động, Diệp Mặc bỗng nhiên động chân nguyên bao lấy nội lực náo động, kéo chân khí đó ra khỏi cơ thể của Lạc Phi. Lạc Phi không kịp có bất cứ suy nghĩ nào liền cảm thấy sự đau đớn xé rách từ đan điền truyền tới, dường như không có bất cứ trì hoãn nào liền phun ra một ngụm máu tươi. Tuy nhiên cô lập tức cảm thấy cô bị Diệp Mặc túm lấy ném ra ngoài.

Diệp Mặc không kịp quan tâm Lạc Phi, hắn đã bao lấy nội lực trong cơ thể Lạc Phi, đồng thời chân hỏa ngưng tụ mà ra ngoài. Hắn muốn toàn bộ nội lực này tiêu tan đi, tuy nội lực này cho dù là tiêu tan cũng không nhất định khiến người cấm chế biết được bị người ép ra. Chỉ có điều Diệp Mặc tạm thời vẫn không đủ thời gian trở mặt với mấy người này, vì vậy vẫn cẩn thận một chút thì hơn.

"Ầm" một tiếng, nội lực kia dưới chân hỏa của Diệp Mặc bộc phát ra tiếng vang kinh thiên, Diệp Mặc lập tức lùi sau mấy mét, chỗ của hắn hoàn toàn bị biến thành một cái hố rất lớn.

Lạc Phi ngơ ngác nhìn hố đất rất lớn đó, nếu như nội lực này bùng nổ trong cơ thể cô thì sẽ như nào? Cô có chút cảm kích mà nhìn Diệp Mặc, trong lòng càng ngưỡng mộ sư muội Lạc Huyên, tại sao mệnh của nó lại tốt

hơn cô nhiều như vậy, đến tìm đàn ông thì cũng tốt hơn cô gấp bao nhiêu lần.

Ghen tị? Lạc Phi vội vàng ngừng lại suy nghĩ lung tung của cô, sở dĩ Diệp Mặc cứu cô phỏng chừng ngoài chuyện cô nói cho hắn về Nội Ẩn Môn ra, điều quan trọng nhất có lẽ là để ý tới thể diện của tiểu sư muội. Cô phải cảm kích Lạc Huyên mới đúng, sao có thể ghen tị với con bé?

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Lạc Phi nói:

- Lạc Phi, bây giờ cô đã hoàn toàn không có bất cứ vấn đề nào rồi, tôi nghĩ chỉ cần cô tìm một nơi không có người trốn đi, tôi tin Nội Ẩn Môn sẽ không tìm được cô.

Lạc Phi chần chờ một lát, do dư nói:

- Em bây giờ cũng không biết nên đi nơi nào, tuy thời gian em ở bên ngoài không dài nhưng em rất tinh thông và quen thuộc đối với dược liệu, nếu như anh đồng ý, em có thể gia nhập công ty Lạc Nguyện của anh. Em tin đối với dược liệu thì có rất ít người tinh thông hơn em.

Diệp Mặc giật mình, đúng thế nha, Lạc Phi đến từ Nội Ẩn Môn, tu luyện Cổ Võ đều là hệ thống, tuyệt đối tuyệt đối không phải như anh hai Hứa Bình loại cỏ nào cũng có thể hỗ trợ. Nếu như cô có thể giúp đỡ, đối với hắn quả thật là sự giúp đỡ cực lớn.

Diệp Mặc là một người làm việc sẽ không sợ đầu sợ đuôi, nếu đã đồng ý thì sẽ không để ý sự báo thù của Nội Ẩn Môn, đừng nói đến thời gian ba năm của Nội Ẩn Môn sắp đến rồi cho dù là không đến, hắn tin rằng hắn cũng sẽ không e ngại Nội Ẩn Môn. Huống hồ hắn còn có thù với Thái Ất của Nội Ẩn Môn.

- Được, nếu như vậy thì cô đến Lạc Nguyệt của tôi, còn hai ngày công ty chúng tôi sẽ tổ chức một hội nghị đấu thầu ở Yến Kinh, đến lúc ấy cô cũng cùng tới xem. Tôi và cô cùng tới Du Châu trước, trời sắp sáng rồi, vì tranh

chấp không cần thiết vẫn là không nên ở lại nơi này.

Diệp Mặc lúc này liền đồng ý yêu cầu của Lạc Phi.

Nghe thấy Diệp Mặc đồng ý, trong lòng Lạc Phi nhất thời vui vẻ, nếu như Diệp Mặc không đồng ý, cô thực sự không biết nên phải đi đâu, cô không có kỹ năng sinh tồn gì, tuy hiểu được một số thứ nhưng muốn tồn tại ở cái xã hội này, tuyệt đối rất khó chứ đừng nói đến tiêu tiền để mua Dưỡng Nhan Hoàn.

…

Phòng 808 của tòa nhà Mậu Quyên là phòng làm việc của Tổng giám đốc Ninh Khinh Tuyết của công ty dược Phi Dụ. Hôm nay là thứ hai, lúc bình thường thứ hai đều phải họp thảo luận kế hoạch công việc của tuần mới. Hơn nữa hội nghị bình thường như này Ninh Khinh Tuyết đều sẽ tham gia, nhưng hôm nay Ninh Khinh Tuyết lại không cho thư kí đi thông báo chuyện họp hành, mà ngồi trên ghế, trên mặt có chút thất thần.

Lý Lộ Mai đi đến, cô cầm một số tài liệu tới, nhìn Ninh Khinh Tuyết vẫn ngồi trên ghế trầm tư, hơi lo lắng nói:

- Khinh Tuyết, đây là tài liệu tối qua em sửa sang lại, dùng làm tư tiệu đấu thầu, chị xem xem có phải trong cuộc họp hôm nay để nhóm giám đốc bổ xung thêm không?

Ninh Khinh Tuyết day day trán, lại không đáp lời của Lý Lộ Mai mà lại hỏi:

- Tối qua cái quán ăn đêm chúng ta nhìn thấy có phải là Thế Giới Oanh Ca không?

Lý Mộ Mai gật gật đầu nói:

- Đúng thế, sao thế Kinh Tuyết?

Cô không cho rằng chỉ là sau khi nghe thấy lời nói của cô, Ninh Khinh Tuyết lại thay đổi cách nghĩ gì đó đối với Diệp Mặc. Huống hồ hôm qua Ninh Khinh Tuyết rõ ràng tỏ ra Diệp Mặc làm gì không có liên quan gì đến cô, nếu như muốn nói có chuyện đặc biệt gì, thì chính là cô nói thực tế cô ấy đã kết hôn với Diệp Mặc mà thôi.

Ninh Khinh Tuyết cau mày nói:

- Buổi sáng chị đi qua Thế Giới Oanh Ca lại phát hiện ra nơi đó đã bị phong tỏa, em đi xem xem bên ấy xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Lý Mộ Mai cả kinh, cô mới không thể tin Ninh Khinh Tuyết vô tình đi qua cửa Thế Giới Oanh Ca, bởi vì nơi cô ấy ở đi tới công ty căn bản không cần đi qua đó, nếu như cô ấy đã nhìn thấy cho thấy cô cố ý đi qua đó.

Khinh Tuyết rõ ràng không hề để ý lời cô nói với cô ấy, hơn nữa bản thân cô ấy cũng nói cô ấy và Diệp Mặc không có bất cứ quan hệ gì, tại sao cô ấy còn muốn qua nơi đó? Bây giờ sai cô nghe ngóng chuyện của Thế Giới Oanh Ca, rõ ràng chính là muốn nghe ngóng chuyện của Diệp Mặc, lẽ nào cô ấy nghĩ tới cái gì?

Nghĩ tới đây Lý Mộ Mai lập tức nói:

- Khinh Tuyết, có phải chị đã nghĩ ra cái gì không?

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu.

- Không có, chỉ có điều nơi ấy xảy ra án mạng, không biết người chết là người như thế nào.

Trong nháy mắt Lý Mộ Mai đã hiểu ra, tính cách của Ninh Khinh Tuyết cô đã quá hiểu, đừng nói đến một cái quán ăn đêm xảy ra án mạng, cho dù là cả quán ăn đêm bùng nổ thành đống hoang tan, Ninh Khinh Tuyết cũng sẽ không hỏi tới. Càng huống hồ sáng sớm nay liền ngồi ở đây ngẩn người, rõ ràng chính là muốn biết án mạng xảy ra có phải có liên quan đến Diệp Mặc

đi vào tối qua.

- Được rồi, đợi lát nữa sai người đi hỏi thăm.

Lý Mộ Mai phát hiện biểu hiện của Ninh Khinh Tuyết cũng không nhẹ nhàng như cô nói, chuyện tối hôm qua cô thực sự không để ý chút nào sao?

- Mộ Mai…

Ninh Khinh Tuyết dường như có lời muốn hỏi Lý Mộ Mai, chỉ có điều sau khi nói ra hai từ lại lắc lắc đầu nói:

- Không có gì, em đi hỏi đi, chị xem chỗ tài liệu này.

Nói xong Ninh Khinh Tuyết cầm lấy tài liệu đấu thầu Lý Mộ Mai mới đặt xuống trên bàn, chỉ có điều cô hoàn toàn không chú ý đến tuy mắt cô vẫn nhìn chằm chằm tài liệu này, như lại cầm ngược tài liệu.

Lý Mộ Mai nhìn Ninh Khinh Tuyết không yên lòng thở dài, xoay người ra khỏi phòng làm việc. Nhìn thấy thư kí bên ngoài nói:

- Cuộc họp hàng tuần hôm nay hủy bỏ, nếu lúc nào muốn họp thì đến lúc đó sẽ thông báo.

Lý Mộ Mai đã đi được rất lâu, Ninh Khinh Tuyết mới lấy dây chuyền trên ngực ra, xem xét, cuối cùng mới lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào sợi dây chuyền này có liên quan đến hắn? Chuyện này sao có thể chứ? Đại sư Ngộ Quang nói sợi dây chuyện này có quan hệ với một tiền bối của ngài ấy, đại sư Ngộ Quang cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, tiền bối của ngài e rằng đã hơn một trăm tuổi…

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, thư ký Tiểu Nghiêm đi vào, nhìn Ninh Khinh Tuyết có chút chần chừ.

- Chuyện gì thế Tiểu Nghiêm?

Ninh Khinh Tuyết phục hồi lại tinh thần, cất dây chuyền đi hỏi.

Thư ký Tiểu Nghiêm hơi cẩn thận nói:

- Ban nãy người của công ty dược Đê Phong Du Châu tới, giám đốc Đường phỏng chừng bọn họ đến hủy hợp đồng hợp tác với chúng ta, bây giờ giám độc Đường đang đàm phán với người của công ty dược Đê Phong.

- Công ty dược Đê Phong? Hợp đồng của chúng ta và công ty họ không phải mới ký sao? Tại sao lại muốn hủy?

Ninh Khinh Tuyết hỏi câu hỏi này liền biết hỏi chuyện này với Tiểu Nghiêm hoàn toàn là đàn gảy tai trâu. Lập tức đổi đề tài nói:

- Chị biết rồi, em ra ngoài trước đi.

Ninh Khinh Tuyết đang chuẩn bị đi thương lượng với người của công ty dược Đê Phong, giám đốc Đường phụ trách nghiệp vụ kinh doanh liền tiến vào. Giám đốc Đường tên là Đường Liên Thủy, là nhân viên lâu năm của Ninh Trung Phi, khi Ninh Trung Phi từ công ty dược Ninh Thị Yến Kinh tách ra, ông ta cảm kích ơn tri ngộ của Ninh Trung Phi, liền đi cùng, bây giờ trong công ty dược Phi Dụ vẫn là giám đốc tiêu thụ.

- Tổng giám đốc Ninh.

Trên mặt Đường Liên Thủy có chút xấu hổ.

Ninh Khinh Tuyết thản nhiên nói:

- Chú ngồi xuống trước đi, có phải là công ty dược Đê Phong đã hủy hợp đồng tiêu thụ với chúng ta không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 359

Hoàn Cảnh Khó Khăn

Đường Liên Thủy gật đầu nói:

- Vâng ạ, bởi vì hợp đồng của chúng ta mới ký kết, vẫn chưa đi công chứng.

Ninh Khinh Tuyết cau mày, lẩm bẩm nói:

- Công ty dược Đê Phong đã đã là công ty dược thứ tư trong vòng ba tháng hủy hợp đồng với chúng ta, tại sao lại có thể như vậy?

- Giám đốc tiêu thụ của "Công ty dược Đê Phong" rất thân với tôi, anh ta tiết lộ rằng: "Công ty dược Đê Phong' cũng không phải cam tâm tình nguyện hủy hợp đồng với "Công ty dược Phi Dụ" của chúng ta, là do "tập đoàn dược Viễn Bắc".

Đường Liên Thủy có chút bất đắc dĩ nói.

- Tập đoàn dược Viễn Bắc? Bọn họ là tập đoàn dược lớn nhất Hoa Hạ có liên quan gì đến công ty "Công ty dược Phi Dụ" nho nhỏ của chúng ta?

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng hỏi.

Đường Liên Thủy thở dài, ông ta cảm giác gần đây vị tổng giám đốc trẻ tuổi này cũng không có phong thái dứt khoát, nhanh gọn, quyết đoán như trước kia, làm việc luôn có chút không tập trung, hơn nữa còn hay quên công việc.

Nhưng bây giờ Ninh Khinh Tuyết hỏi, ông ta đành phải trả lời:

- Chính là nửa năm trước, người của "tập đoàn Viễn Bắc" đến muốn mua lại công ty của chúng ta, nhưng bị cô từ chối thẳng thừng, thậm chí ngay cả điều kiện cũng không thèm nghe. Sau đó Giám đốc Lý diều tra mới biết, thì ra "tập đoàn dược Viễn Bắc" muốn lũng đoạn thị trường y dược Du Châu, chuẩn bị thu mua 1 công ty y dược Du Châu.

- Công ty mà bọn họ muốn thu mua không nhất định là "Công ty dược Phi Dụ" của chúng ta, bởi vì trong hội chợ ngành dược Hoa Hạ nửa năm trước, Chủ tịch Hội đồng quản trị Viễn Kỳ Bân của "tập đoàn dược Viễn Bắc" cũng tham gia. Anh ta đã gặp cô ở đây, thậm chí còn mời cô đi ăn. Tôi đoán là do cô từ chối nên mới khiến anh ta chuẩn bị thu mua "Công ty dược Phi Dụ" của chúng ta, Giám đốc Lý đoán anh định một mũi tên trúng hai con chim.

Ninh Khinh Tuyết sắc mặt lạnh mùng nói:

- Chẳng lẽ anh ta không biết tôi đã kết hôn rồi hay sao? Mộ Mai tại sao không nói cho tôi biết?

- Khinh Tuyết, kỳ thật em sợ chị nghĩ nhiều nên không nói cho chị biết. Tình hình gần đây của công ty chúng ta rất không khả quan, việc này em vốn không muốn cho chị biết. Hơn nữa, tin chị kết hôn, trừ mấy người chúng ta biết ra, bên ngoài cũng không có ai biết, cho dù là Giám đốc Đường cũng không biết rõ.

Giọng của Lý Mộ Mai từ ngoài cửa vọng vào.

Đường Liên Thủy cười khổ một tiếng nói:

- Đúng đấy, tôi quả thật cũng không biết rõ, tuy nhiên Tổng giám đốc Ninh nhắc đến, tôi cũng không dám đoán mò.

- Giám đốc Đường, anh đến để từ chức sao?

Lý Mộ Mai nhìn tờ đơn trong tay của Đường Liên Thủy liền nhíu mày nói.

Đường Liên Thủy trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ, có chút xấu hổ nói:

- Rât xin lỗi Tổng giám đốc Ninh, Giám đốc Lý, tôi tới để từ chức.

Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc nhìn Đường Liên Thủy, sau đó mới nhìn đến tờ đơn trong tay Đường Liên Thủy, rất lâu mới lên tiếng:

- Được rồi, anh mang đơn cho tôi ký tên, sau đó đi phòng Nhân sự làm thủ tục, nói là tôi đã đồng ý rồi.

Đường Liên Thủy hổ thẹn đứng lên, xoay người cúi chào, im lặng đưa đơn từ chức.

Đến khi Đường Liên Thủy rời khỏi phòng, Lý Mộ Mai mới thở dài nói:

- Khinh Tuyết, kỳ thật cái này không thể trách hắn ta, vợ con hắn ta ở trong bệnh viện đã tốn không ít tiền của rồi. Tình hình bây giờ của công ty chúng ta có chút khó khăn, nghiệp vụ không ổn, hắn ta không có tiền chữa bệnh cho vợ con, nên mới lựa chọn từ chức.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu:

- Chị biết, chỉ có điều gần đây nghĩ hơi nhiều, rất nhiều việc thật sự không ngờ được. Giám đốc Đường là người có năng lực, nhưng đã có năng lực, nếu như không thể cho hắn ta một chỗ dựa tốt, hắn ta cũng không có cách nào khác, việc này là do vấn đề của công ty chúng ta.

Lý Mộ Mai gật đầu nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị Viễn Kỳ Bân của 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' đang bức bách chị, cách làm của hắn ta thật đáng ghét, thật sự là không biết xấu hổ. Hơn nữa, 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' là tập đoàn dược thứ nhất của Hoa Hạ, hiện tại không có ai muốn đắc tội với họ. Hơn nữa, hai ngày sau hoạt động đấu thầu của Công ty dược Lạc Nguyệt ' được tổ chức tại Yến Kinh, 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' rất có thể sẽ chiếm một vị trí của Châu Á. Cho nên, những công ty dược khác càng không muốn đắc tội với họ. Phải

biết rằng chỉ cần có chút quan hệ với Công ty dược Lạc Nguyệt', cho dù là công ty kém nhất, cũng sẽ phất hết.

- Bọn họ khẳng định có thể được "Công ty dược Lạc Nguyệt' chọn?

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày nói.

Lý Mộ Mai cười khổ nói:

- 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' là công ty ngành dược lớn nhất Châu Á, hơn nữa cũng đứng Top 5 trên thế giới. Tuy rằng "Mỹ nhan hoàn" của Công ty dược Lạc Nguyệt thu được lợi nhuận rất lớn, nhưng dù sao cũng chỉ có 1 sản phẩm. Cho nên nói thực lực của 'Tập đoàn dược Viễn Bắc ' vẫn lớn hơn thực lực của Công ty dược Lạc Nguyệt, bây giờ, em đoán rằng không phải bọn họ đi tìm "Công ty dược Lạc Nguyệt " rất có thể là Công ty dược Lạc Nguyệt tìm bọn họ. Hai đối tác đứng đầu, vốn dĩ là việc đôi bên cùng có lợi, em nghĩ Công ty dược Lạc Nguyệt chắc chắn sẽ không từ chối.

Ninh Khinh Tuyết day day trán, cô biết Lý Mộ Mai nói rất đúng, nhưng cô lại không có bất kỳ biện pháp nào đi ngăn cản việc này.

- Mộ Mai, cho dù "Công ty dược Phi Dụ' của chúng ta đóng cửa, chị cũng không bán công ty này cho bọn họ.

Ninh Khinh Tuyết lạnh lùng nói.

Lý Mộ Mai gật gật đầu nói:

- Em biết Công ty dược Phi Dụ' là tâm huyết của em và chú, bán cho "tập đoàn dược Viễn Bắc" lòng em cũng không thoải mái. Chỉ có điều, nếu bọn họ tiếp tục áp bức, Công ty dược Phi Dụ' của chúng ta rất có nguy cơ đóng cửa.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu nói:

- Bất kể như thế nào, đại hội đấu thầu của "Công ty dược Lạc Nguyệt"

tại Yến Kinh, chúng ta nhất định phải đi. Cho dù là chắc chắn không được, cũng phải đi thử vận may. Công ty dược Lạc Nguyệt không phải là có hai nhà đấu thầu sao ở Á Châu? Chúng ta có thể cố gắng, tranh thủ hợp tác cùng công ty còn lại mà Công ty dược Lạc Nguyệt chọn.

Lý Mộ Mai gật gật đầu, không nói gì, trong nội tâm cô biết khả năng mà Ninh Khinh Tuyết nói là rất thấp. Hơn nữa nếu 'Tập đoàn dược Viễn Bắc ' tung ra việc đối đầu với Công ty dược Phi Dụ', thì có lẽ công ty dược kia cũng sẽ không vì Công ty dược Phi Dụ' đi đối nghịch với 'Tập đoàn dược Viễn Bắc". Chỉ có điều loại lời này nói ra càng thất vọng mà thôi, ca ngợi khí thế của người khác, cần gì phải nói nhiều.

Cộc cộc...

Lại có tiếng gõ cửa, Giám đốc Từ của bộ phận Nhân sự đi đến, cô thấy Lý Mộ Mai và Ninh Khinh Tuyết đều ở đây, có chút lo lắng nói:

- Tổng giám đốc Ninh, Giám đốc Lý, hai ngày này người từ chức hơi nhiều, hai người xem liệu có phải mở đại hội động viên?

Lý Mộ Mai lại tiếp lời nói:

- Đại hội động viện thì không cần, muốn từ chức thì cho bọn họ từ chức đi, nếu hai ngày sau công ty của chúng ta có thể hợp tác với công ty được Công ty dược Lạc Nguyệt chọn đấu thầu, như vậy còn có sức thuyết phục hơn nhiều so với mở đại hội động viên.

Nhìn Giám đốc Nhân sự đi ra ngoài, Lý Mộ Mai trong lòng cũng là bất đắc dĩ. Người khác thì cố gắng đấu thầu thành công, nhưng công ty của các cô chỉ là cố gắng bợ đỡ công ty được đấu thầu thành công, đây quả thật là sự khác biệt quá lớn. Chỉ có điều Lý Mộ Mai ở sâu trong lòng cũng biết, các cô tham gia đấu thầu hoàn toàn chỉ như bồi Thái Tử đọc sách. Công ty đấu thầu của Châu Á không phải 1 nghìn thì cũng là hai ba trăm, thậm chí nhiều hơn, công ty của các cô chỉ xếp ở hàng cuối cùng mà thôi.

Còn có một câu cô không nói ra đó là, nếu như không thể thu được chút lợi ích nào từ đại hội đấu thầu của Công ty dược Lạc Nguyệt, như vậy 'Công ty dược Phi Dụ' cũng rất nguy hiểm, vậy thì từ chức hay không có gì khác nhau?

Ninh Khinh Tuyết không nói gì, thấy Giám đốc nhân sự đi ra mới hỏi:

- Mộ Mai, vừa rồi việc mà em đi điều tra thế nào rồi?

Lý Mộ Mai bởi vì việc vừa xảy ra nên đã quên mất việc mình đi điều tra, cô không ngờ Ninh Khinh Tuyết vẫn còn nhớ, thậm chí còn chủ động nhắc đến.

Lý Mộ Mai gật gật đầu nói:

- Tối hôm qua tại Thế Giới Oanh ca đúng là đã xảy ra án mạng, một ông chủ bị giết, không có gì khác, tuy nhiên...

- Tuy nhiên cái gì?

Ninh Khinh Tuyết liền vội vàng hỏi.

- Tuy nhiên em xem qua video của cảnh sát, hơn nữa cũng đã copy lại, tối qua Diệp Mặc sau khi đi thế giới Oanh Ca", dường như gọi một cốc bia, nhưng không có uống, hơn nữa chỉ là ngồi một lát liền đi. Còn thưởng cho một cô phục vụ ở đó mấy trăm tệ, em đã cố ý đi hỏi qua cô gái kia.

Lý Mộ Mai nói.

- Cô ta nói cái gì?

Ninh Khinh Tuyết dường như không ý thức được mình có chút vội vàng, dường như không giống với thái độ chán ghét với Diệp Mặc trước đây.

Lý Mộ Mai kinh ngạc nhìn Ninh Khinh Tuyết một chút, vẫn nói:

- Sau khi hắn boa tiền, nói cho hắn một cốc bia, sau đó không được quấy

rầy hắn, nói thêm một câu liền rời khỏi. Nhưng có chút kỳ lạ là, lúc hắn đi rất trùng hợp. Chính là sau khi "Công chú Phi Phi" của "thế giới Oanh ca"quay về, sau đó Chủ tịch Thành kia đi tìm Công chúa Phi Phi, không lâu sau, một vị thiếu niên anh tuấn cũng lên lầu tìm Công chúa Phi Phi. Chính vào lúc này, hắn một mình rời khỏi "thế giới Oanh ca". Nghe nói cảnh sát có chút nghi ngờ hắn, nhưng không tìm thấy hắn.

- Cái này thì liên quan gì đến hắn? Hắn còn không lên lầu.

Ninh Khinh Tuyết không cho là đúng nói, không hề để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Lý Mộ Mai.

- Đúng rồi, Mộ Mai không cần quản việc này nữa, lần này đi Yến Kinh, chúng ta phải chuẩn bị một chút, bố chị ngày mai sẽ đi Yến Kinh, ngày mai chúng ta sẽ đi. Buổi chiều sẽ mở đại hội đấu thầu nội bộ, nếu không cố gắng chúng ta sẽ không còn hy vọng gì nữa, cho dù là không thành công cũng phải được chút an ủi.

Ninh Khinh Tuyết cuối cùng cũng tập trung tinh thần vê công ty.

Lý Mộ Mai cười khổ một tiếng, việc này từ đầu tới đuôi đều là chị muốn em đi quản đấy chứ, chị còn thật sự không muốn để ý tới chuyện này. Tuy nhiên cô vẫn cảm giác được Ninh Khinh Tuyết không giống trước, quả thực mà nói, tối qua sau khi cô nói cho Ninh Khinh Tuyết những chuyện đó, quan trọng nhất là sau khi Ninh Khinh Tuyết biết được cô đã gã cho Diệp Mặc, thái độ dường như có chút thay đổi, có thể ngay bản thân Ninh Khinh Tuyết cũng không hiểu được, nhưng Lý Mộ Mai là người ngoài cuộc nên nhìn rất rõ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 360

Chiếc Vòng Tay Thứ Ba

Mùa xuân năm nay, đối với người kết bè kết đội đi du lịch mà nói, ngành sản xuất y dược toàn cầu cũng không phải một mùa du lịch thư thả, thậm chí có thể nói đây là một mùa tương đối khẩn trương Không có nguyên nhân nào khác, chỉ là do sự xuất hiện đột ngột của công ty dược Lạc Nguyệt ở Lưu Xà.

'Công ty dược Lạc Nguyệt' đã vượt kỷ lục thu được món lợi kếch sù. Trong ngành y dược, mọi người đều biết đó là món lợi kếch sù, nhưng món lợi kếch sù này đều bị nhà sản xuất hay nhà tiêu thụ che đậy cực kỳ chặt chẽ.

Món lợi kếch sù này của "công ty dược Lạc Nguyệt" còn lớn gấp nghìn vạn lần những công ty ngành dược khác, lợi nhuận này đã phá vỡ mọi kỷ lục của bất kỳ ngành nghề nào. Có thể nói từ trước tới nay, không có loại hàng hóa nào có thể bán ra với mức lợi nhuận này, hoặc là nói không có ai nghe nói có loại sản phẩm thu được lợi nhuận lớn như thế này. Hơn nữa, lợi nhuận này thậm chí mọi người đều biết, nhưng không hề oán trách đi mua, thậm chí còn khen lấy khen nể.

Có thể tưởng tượng, nếu công ty y dược nào đó có thể có chút quan hệ với "công ty dược lạc Nguyệt" thì lợi nhuận của công ty đó nhất định sẽ tăng vọt. Nhưng đáng ghét đó là "công ty dược Lạc Nguyệt" căn bản không cần đối tác hợp tác, bất kỳ công ty nào muốn hợp tác với "công ty dược Lạc Nguyệt" đều bị từ chối. Thậm chí thương gia muốn tiêu thụ sản phẩm của "công ty dược Lạc Nguyệt" đều bị từ chối, sản phẩm của người ta người ta tự bán ra.

Đang lúc các công ty y dược toàn cầu nhìn chiếc bánh ngọt cực lớn này

mà lực bất tòng tâm thì "công ty dượcLạc Nguyệt" lại đưa ra thông tin tổ chức đại hội đấu thầu tại Yến Kinh, tin tức này hấp dẫn tất cả các công ty y dược trên toàn thế giới. Trong nháy mắt, Yến Kinh đã trở thành tiêu điểm của toàn thế giới, rầm rộ ngang với tổ chức World Cup mấy năm trước.

Vì sao? Bởi vì lần này "công ty dược Lạc Nguyệt" tổ chức đại hội đấu thầu tại Yến Kinh, không những tổ chức đấu thầu toàn cầu ở Yến Kinh, lựa chọn ra đối tác có thể hợp tác, hơn nữa còn mang đến một lượng lớn "Mỹ nhan hoàn" để bán, thậm chí còn mượn cơ hội này tung ra sản phẩm mới 'Kiện thể hoàn'. Đây là viên đan dược hoàn toàn mới mà "công ty dượcLạc Nguyệt" tung ra thị trường, thậm chí còn có thể hóa giải mệt nhọc, tiêu trừ các loại áp lực mà công việc mang lại, còn có thể loại trừ ít nhất mười mấy loại bệnh. Chính là nói có bệnh sẽ hết mà không có bệnh sẽ giúp cho cơ thể khỏe mạnh.

Nếu vào nửa năm trước nói có loại đan dược này, nhất định sẽ bị mọi người châm chọc, nhưng hiện tại chỉ cần là "công ty dược Lạc Nguyệt' tung ra thì sẽ có bảo đảm chất lượng.

Bởi vì 'công ty dượcLạc Nguyệt' chính là biển chữ vàng, 'Dưỡng nhan hoàn' của bọn họ không có bất kỳ cách nào có thể làm giả, lợi nhuận kếch sù của "Dưỡng nhan hoàn" đương nhiên có thể sẽ có rất nhiều sản phẩm giả mạo. Nhưng những sản phẩm giả mạo này vừa sờ là biết.

Đầu tiên 'Dưỡng nhan hoàn' chân chính chỉ có một điểm tiêu thụ, chính là quầy độc quyền của công ty dược Lạc Nguyệt'. Thứ hai "Dưỡng nhan hoàn' thật sự vừa cho vào miệng lập tức tan, không có bất kỳ tạp chất nào, đây đã là một đề tài nghiên cứu khoa học của thế giới.

Thứ ba 'Dưỡng nhan hoàn' thật sự lần đầu mở nắp ra, trên nắp chai sẽ có ba chữ mờ ảo "Dưỡng nhan hoàn", hơn nữa trước khi uống thuốc, có thể hút ba chữ kia vào trong miệng thì hiệu quả sẽ càng tốt. Về điểm này, không có ai có thể làm giả, cho nên "Dưỡng nhan đan" loại sản phẩm có lợi nhuận kếch sù này không hề có hàng giả. Gần như tất cả mọi nơi đều không thể làm giả "Dưỡng nhan hoàn".

Diệp Mặc cũng khẳng định hắn dùng Tụ Linh Trận pháp tạo ra ba chữ nguyên khí nhỏ này, có thể nói không ai có thể bắt chước.

Cho nên nói đại hội đấu thầu của "công ty dược Lạc Nguyệt" tổ chức tại Yến Kinh, rất nhiều người không phải tới để tham gia đấu thầu mà là đến để mua 'Dưỡng nhan hoàn' và sản phẩm mới 'Kiện thể hoàn'. Phải biết rằng trên chợ đen, giá cả một lọ "Dưỡng nhan hoàn" đã bị đầu cơ tới chừng hai trăm ngàn, đây hoàn toàn là do năng lực sản xuất của "công ty dược Lạc Nguyệt" không đủ. Có thể thấy cơ hội thương mại trong đây là rất lớn, thậm chí chỉ cần mua được một hai lọ "Dưỡng tâm hoàn" thì phát tài rồi.

Hiện nay trong dân không phải lưu hành đầu cơ cổ phiếu, nhà đất mà là đầu cơ 'Dưỡng nhan hoàn'. Cho nên đối với đại hội đấu thầu của công ty dược Lạc Nguyệt lần này, không có công ty ngành dược nào không quan tâm, phần lớn đều phái đội ngũ tài giỏi đi tới Yến Kinh. Công ty dược Tiên Lâm, công ty dược Ninh Thị, công ty dược Đông Cốc, công ty dược Viễn Bắc... Các công ty dược của Hoa Hạ có gần hai trăm công ty, còn có công ty dược Tiêu Hàn của Hàn Quốc, công ty dược Kỳ An công ty dược Thác La La, công ty dược Tư Nạp của nước Mỹ...

Sau khi tin tức đấu thầu của "công ty dược Lạc Nguyệt" được công bố, chỉ trong thời gian một ngày, Yến Kinh đã chật kín người. Những người này không những bao gồm một vài tập đoàn ngành dược, còn có rất nhiều cá nhân với đoàn thể, tóm lại một câu, những người này đều là đến để mong phát tài. Nếu không phải rất nhiều công ty ngành dược đều có phòng làm việc tại Yến Kinh, phỏng chừng bọn họ đến nơi ở cũng khó có thể tìm thấy chỗ ở.

Trong chốc lát, việc trị an ở Yến Kinh đã bắt đầu căng thẳng, đến cảnh sát trên đường phố cũng được tăng cường rất nhiều.

…

Vốn dĩ Diệp Mặc định để Lạc Phi tự đi Yến Kinh bàn bạc với Tàng Gia Nghiêm, nhưng lại nghĩ mình đã lâu không có đi thăm Diệp Lăng và Diệp

Tử Phong rồi, không bằng nhân cơ hội này đi thăm bọn họ một chút.

Diệp Mặc và Lạc Phi ngày hôm sau đã tới Yến Kinh, bởi vì đi cùng Lạc Phi nên Diệp Mặc không thể đi phi kiếm, mà là ngồi máy báy. Đồng thời, Diệp Mặc đã đưa cho Lạc Phi một vài tên linh dược và phương pháp phân biệt chúng, tốc độ học tập và năng lực lý giải những điều này, Lạc Phi quả thực nhanh hơn những người khác.

Lúc Diệp Mặc đến "khách sạn Vũ Mẫu", điểm dừng chân của "công ty dược Lạc Nguyệt", đám người Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng đang chờ hắn. Lần này do Dương Cửu và Hàn Tử phụ trách việc bảo an, còn có hai đệ tử vốn dĩ là thủ hạ của Phương Nam, bởi vì võ thuật không tồi nên cũng được đi theo.

Vì phải ở lại trông nom việc sản xuất nên Hứa Bình không đi cùng, nếu không phải Diệp Mặc chào hỏi thì Phương Nam sẽ chuẩn bị đích thân đến, tuy nhiên Diệp Mặc vẫn đưa Lạc Phi cùng đi, có Lạc Phi bảo đảm an toàn là được rồi, thân thủ của Lạc Phi còn cao hơn Phương Nam rất nhiều, hơn nữa Tàng Gia Nghiêm cũng là một cao thủ hoàng cấp.

Mặc dù Lạc Phi là võ tu của nội ẩn môn, nhưng thời gian cô sống trong thành phố còn nhiều hơn Diệp Mặc, hơn nữa cô cũng không phải người có tiền. Cho nên cô rất hiểu sự nổi lên của "công ty dược Lạc Nguyệt" nửa năm nay, cô cũng hiểu Chủ tịch của công ty này có thân phận như thế nào. Mặc dù biết rõ Diệp Mặc là Chủ tịch đích thực của "công ty dược Lạc Nguyệt", nhưng cô nhìn thấy đám người Tàng Nghiêm Gia rất tôn kính với Diệp Mặc, trong lòng cũng có chút khiếp sợ.

- Vị này là...

Diệp Mặc nhìn Lạc Phi, không biết có nên giới thiệu họ tên đầy đủ của cô ra không.

Lạc Phi vội vàng chủ động tiếp lời nói:

- Tôi tên là Lâu Ý Phi.

Diệp Mặc gật gật đầu tiếp tục nói:

- Lâu Ý Phi từ nay trở đi sẽ phụ trách việc thu mua và công tác giám định dược liệu của công ty chúng ta, chỉ cần thuộc về những dược liệu quý hiếm mà chúng ta đang tìm, đều do Lâu Ý Phi phụ trách. Diệu Đồng đến lúc đó giúp Lâu Ý Phi sắp xếp một chút, sau này cô ấy sẽ trực tiếp phụ trách cô.

- Vâng, chủ tịch Diệp.

Trải qua hai năm đúc kết kinh nghiệm, Úc Diệu Đồng sớm đã khôi phục lại, cuộc sống bây giờ của cô rất là đầy đủ. Cô cũng rất cảm kích Diệp Mặc, cô không cần cả ngày lo bị ám sát, hoặc là bị một đao chém tới nữa. Cô càng thích cuộc sống yên tĩnh bận rộn này, và càng không thích cái cuộc sống suốt ngày đao gươm chém giết kia.

- Chủ tịch Diệp, chúng ta tìm công ty hợp tác thì cần những tiêu chuẩn gì?

Tàng Gia Nghiêm cũng rất hài lòng với cuộc sống bây giờ, sau khi ông đi bộ đội về, lần đầu tiên ông phát hiện ra mục đích theo đuổi đích thực của mình. Ông cũng rất kính phục Diệp Mặc có thể sáng tạo ra "Mỹ nhan hoàn".

Diệp Mặc trầm ngâm một lát nói:

- Dựa vào thực lực của các công ty thu mua dược liệu để chọn, đương nhiên năng lực kỹ thuật của công ty cũng phải đạt chuẩn. Những cái này có thể nhìn ra từ trong bản đấu thầu, nếu như những công ty thuốc tây không coi trọng việc thu thập và tích trữ dược liệu Đông y thì không cần. Tàng Gia Nghiêm lập tức trả lời - Được rồi, những cái này mọi người đi xử lý là được rồi, tôi đi thăm em trai em gái của tôi, nếu có thời gian, tôi sẽ đến.

Diệp Mặc sẽ không đi để ý những việc vặt đó, tất cả mọi việc đều giao cho đám người Tàng Gia Nghiêm xử lý.

…

Yến Kinh vẫn phồn hoa náo nhiệt như xưa, cũng không vì Tống gia bị đá khỏi đây mà có chút gì thay đổi, Diệp Mặc lại lần nữa đi qua quán rượu Túy Nhãn. Hắn nghĩ đến cô Nhiếp Song Song kia, lần trước hắn cho cô ta một viên "Liên sinh đan", không biết bây giờ cô ta thế nào rồi.

- Khinh Tuyết, bố đã đến Yến Kinh rồi, con cùng Mộ Mai nhanh qua đây, Yến Kinh bây giờ đến chỗ ở cũng không có. Ừm, mẹ con vẫn ở Mỹ, bà ấy có chút việc nên về muộn một chút.

Một người đàn ông trung niên vừa gọi điện thoại, vừa vội vàng nói.

Khinh Tuyết? Diệp Mặc lập tức chú ý tới người đàn ông trung niên này, đang lúc hắn nghi hoặc người đàn ông này là ai, tại sao người mà ông quen cũng có tên Khinh Tuyết, câu tiếp theo của người đàn ông này đã khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ.

- Khinh Tuyết, lần này thành bại của "công ty dược Phi Dụ" chúng ta dựa vào lần đấu thầu lần này, nếu không thể có chút dính dáng gì đến "công ty dược Lạc Nguyệt", chúng ta quả thực rất khó khăn... Tuy nhiên, con cũng đừng lo, lúc đầu chúng ta đến Du Châu, không phải cũng hai bàn tay trắng sao? Cho dù là bàn tay trắng thì thế nào... Viễn Bắc, đường bọn họ bọn họ đi, chúng ta không động đến họ là được...

Ngữ khí của người đàn ông trung niên có vẻ bất đắc dĩ.

Hoá ra ông ta chính là bố của Ninh Khinh Tuyết, có lẽ là ông bố vợ hờ của mình rồi. Chỉ là thoạt nhìn ông có vẻ không được tốt lắm, thậm chí nhìn bộ dạng có chút chật vật.

Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Trung Phi, thoạt nhìn là một người đàn ông rất có khí thế. Tuy nhiên lúc này ông dường như rất mệt mỏi, hơn nữa cả người đều ủ rũ, xem ra ông ta có lẽ là đến tham gia hoạt động đấu thầu của "công ty dược Lạc Nguyệt".

Tuy nhiên lúc thần thức của Diệp Mặc quét qua cái túi màu đen trong tay người đàn ông này, hắn lập tức ngẩn người. Trong túi của người đàn ông kia không ngờ có một cái vòng tay, hơn nữa lại giống hệt cái vòng tay mà hắn và em Đường Bắc Vi của hắn có, đây rốt cuộc là thế nào?

Bình thường, vòng tay giống nhau sẽ chỉ xuất hiện một đôi, nhưng bây giờ xuất hiện ba cái rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 361

Nói Chuyện Với Cha Vợ

Ninh Trung Phi gác điện thoại xuống có chút lo ngại. Ông ta và vợ ở Mỹ chẳng có công trạng gì. Nếu không phải vì công ty thì họ nhất định sẽ không bao giờ có ý định hợp tác trong hoàn cảnh này. Họ còn đợi ở Mỹ mấy ngày nữa. Vốn dĩ, vợ chồng họ gần như rơi vào bế tắc nhưng lại nghe được tin đấu thầu của công ty dược Lạc Nguyệt, khiến cho họ có một tia hy vọng.

Tuy rằng biết rõ công ty của họ không thể đấu thầu thành công, nhưng họ và Ninh Khinh Tuyết nghĩ giống nhau, nếu có thể hợp tác cùng với một nhà đấu thầu khác thì đối với dược Phi Dụ mà nói, cũng là một thành công rồi.

- Cậu là ai vậy?

Ninh Trung Phi đang miên man suy nghĩ thì bị Diệp Mặc đang mỉm cười đứng trước mặt cắt đứt. Diệp Mặc đang đứng chặn đường ông, nếu không phải trên đường có người qua lại thì khi gặp cảnh này, ông ta sẽ nghĩ mình đang gặp phải cướp.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Ông anh có thể nói chuyện với tôi được không? Tôi có vài việc muốn hỏi ông anh.

Vốn dĩ phải thay đổi xưng hô nhưng khi gặp mặt, Diệp Mặc vẫn gọi là "ông anh".

Ninh Trung Phi ngạc nhiên nhìn người này, trong mắt có chút cảnh giác. Tuy nhiên, ông ta đã vào Nam ra Bắc, gặp đủ mọi loại người, nên ông nhận

thấy trong mắt Diệp Mặc không hề có ác ý gì.

- Vậy cậu tìm tôi có việc gì? Hình như chúng ta không quen nhau thì phải!

Ninh Trung Phi do dự đáp.

Diệp Mặc nói:

- Là như thế này, vừa rồi khi ông anh mở bao điện thoại ra, tôi có nhìn thấy một chiếc vòng. Chiếc vòng của ông anh và của tôi có chút quan hệ đấy, nên hai chúng ta lên quán cà phê kia nói chuyện chút đi.

Tuy người trong quán cà phê đó rất nhiều nhưng Ninh Trung Phi không do dự mà từ chối luôn đề nghị của Diệp Mặc.

Người thanh niên này nói khi Ninh Trung Phi mở bao điện thoại đã nhìn thấy vật của mình, điều này khiến ông ta có chút nghi ngờ. Việc từ ngoài nhìn vào để xem được đồ vật bên trong bao là rất khó, có thể nói là không thể nhìn thấy, hơn nữa, cho dù có nhìn thấy nhưng sao biết được đó là một chiếc vòng? Và, trên đường thế này ai lại vô duyên vô cớ nhìn đồ của người khác như thế chứ?

Diệp Mặc biết mình có phần hơi đột ngột, đương nhiên không phải hắn đã nhìn thấy mà hắn đã dùng thần thức mới thấy được. Bây giờ nghe Ninh Trung Phi từ chối, hắn đành lấy vòng tay của mình đưa cho Ninh Trung Phi và nói:

- Ông bạn, những điều tôi nói là sự thực. Tôi đã nhìn thấy chiếc vòng trong bao điện thoại của ông anh và của tôi giống nhau. Nó đối với tôi rất quan trọng, nếu không ngại ông anh có thể cho tôi biết chiếc vòng này từ đâu mà có không?

Ninh Trung Phi nghi ngờ nhận lấy chiếc vòng của Diệp Mặc. Khi chiếc vòng vừa đập vào mắt, ông ta biết những lời Diệp Mặc là sự thật. Chiếc vòng mà Diệp Mặc đưa cho và chiếc vòng ông ta mua ở Mỹ giống nhau như đúc.

Ông ta mới vừa xuống máy bay, thậm chí chưa có chỗ ở, Diệp Mặc không thể có khả năng sẽ lấy một chiếc vòng y chang lừa ông được. Hơn nữa, chiếc vòng này có lai lịch của nó, không phải muốn nói là có thể nói ra được.

Tuy ông ta không biết được vì sao mắt của Diệp Mặc lại thấy được, nhưng ông ta cũng hiểu rõ Diệp Mặc không phải người bình thường, chẳng có người bình thường nào lại có khả năng ấy.

- Nếu đã như vậy thì xin mời.

Mặc dù có chút không đồng ý nhưng cuối cùng Ninh Trung Phi vẫn đồng ý đi theo Diệp Mặc.

Diệp Mặc và Ninh Trung Phi cùng tìm một chỗ và ngồi xuống. Thấy Ninh Trung Phi có chút không yên lòng, Diệp Mặc đang định chủ động nói thì ông ta đã ổn định lại tinh thần. Ông ta lấy chiếc vòng trong bao ra và đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là chiếc vòng mà tôi đã mua ở Mỹ, cậu xem đi.

Chiếc vòng này là Ninh Trung Phi đã mua với giá tám ngàn đô la Mỹ. Tuy công ty đang gặp khó khăn nhưng chút tiền đó chẳng đáng gì trong mắt ông.

Diệp Mặc nhìn hai chiếc vòng, quả nhiên giống nhau như đúc, nếu tính cả chiếc vòng mà Đường Bắc Vi đang đeo thì đã có ba cái giống nhau rồi.

Diệp Mặc đặt chiếc vòng xuống, bần thần nhìn Ninh Trung Phi hỏi:

- Xin hỏi, vòng tay này của ông anh là từ đâu mà có?

Ninh Trung Phi cầm tách cà phê mà uống như uống nước lọc, ông ta uống liền một hơi và nói:

- Tôi mua nó ở phố người Hoa tại Mỹ, tôi thấy nó đẹp nên mua thôi. Không ngờ lại giống với chiếc của cậu.

Diệp Mặc gật đầu đáp:

- Đúng vậy, đây là chiếc vòng mà mẹ tôi đã để lại, tôi muốn ông anh cho tôi biết chỗ cụ thể mà anh đã mua nó, nếu có thể được tôi muốn mua lại chiếc vòng này với giá gấp đôi, không biết ý anh thế nào?

Ninh Trung Phi vô tình mua chiếc vòng này vì thấy đẹp, sau để trong bao, ông định sẽ mang nó về tặng Ninh Khinh Tuyết nên cũng chẳng để ý nhiều đến nó. Giờ Diệp Mặc lại có ý này, nếu không thấy chiếc vòng kia của hắn thì ông ta cũng từ chối rồi. Hơn nữa, sau khi nghe những lời của Diệp Mặc, ông ta nghĩ lại, nếu vì chiếc vòng này mà ngăn cản người ta tìm người thân thì thật không phải.

Ninh Trung Phi không chút do dự đáp:

- Nếu đã như vậy thì cậu cầm lấy đi, chỉ cần trả giá gốc cho tôi là được rồi. Tôi mua ở "Minh Ngọc các" trên phố người Hoa, nếu có dịp cậu hãy qua đó hỏi thăm nhé.

Chỉ là mấy ngàn đô la Mỹ thôi chưa đủ lớn khiến ông ta để ý được.

Diệp Mặc nén thở dài, Ninh Trung Phi này cũng không phải người xấu. Xem ra, so với mẹ của Ninh Khinh Tuyết thì dễ nói chuyện hơn nhiều.

Trong lòng hắn muốn giúp đỡ Ninh Trung Phi nên thuận miệng nói:

- Như vậy thật cảm ơn ông anh! Tôi tới đây lần này là để tham gia đấu thầu "công ty dược Lạc Nguyệt", không ngờ lại tìm được chiếc vòng tay này, thật sự rất cảm ơn ông anh. Anh hãy để lại số tài khoản cho tôi, tôi sẽ trả tiền anh qua thẻ!

- Cậu cũng đến tham gia đấu thầucủa Lạc Nguyệt ư? Xin hỏi công ty dược nhà cậu là công ty nào vậy?

Nói đến đây, những lời Diệp Mặc khiến Ninh Trung Phi để ý.

Diệp Mặc đang do dự có nên cho ông ta biết hắn chính là Diệp Mặc hay không. Nhưng chợt nhớ tới thái độ của Ninh Khinh Tuyết và Lam Dụ đối với hắn nên thở dài nói:

- Công ty của gia đình tôi mới thành lập một năm gần đây thôi, nhưng tham gia đấu thầu lần này tôi rất tự tin.

Ban đầu nghe nói công ty nhà Diệp Mặc mới thành lập được khoảng một năm thì Ninh Trung Phi có chút nản, nhưng nghe xong vế sau kia, ông ta biết chắc chắn Diệp Mặc sẽ có cách. Đương nhiên ông ta cho rằng không phải công ty của Diệp Mặc sẽ giành được đấu thầu của dược phẩm Lạc Nguyệt mà là có thể công ty này tham dự buổi đấu thầu với mục đích tìm vài mối làm ăn mà thôi.

Nghĩ đến công ty của mình, Ninh Trung Phi lại thở dài:

- Thực ra, công ty của tôi nếu không phải đắc tội với tập đoàn dược Viễn Bắc thì lần này có thể tìm được một vài mối hợp tác, nhưng bây giờ...

- Công ty của ông anh sao lại đắc tội với tập đoàn dược Viễn Bắc? Không phải nói đó là một công ty dược cũng khá sao? Nghe nói trong buổi đấu thầu lần này, khả năng trúng thầu rất lớn!

Diệp Mặc nghe nói chuyện này từ Tàng Gia Nghiêm, sau khi nghe Ninh Trung Phi than như vậy, hắn có chút nghi ngờ nói.

Bất luận dược phẩm Phi Dụ có nói thế nào thì công ty dược hạng ba ở Hoa Hạ này cũng không nên gây chuyện với tập đoàn Viễn Bắc.

Ninh Trung Phi thở dài không nói gì. Làm sao mà ông ta không biết trong buổi đấu thầu này, tập đoàn Viễn Bắc có hy vọng rất lớn chứ! Hơn nữa hiện giờ, tập đoàn này đã vào hiệp hội thương hiệu nên đối với dược phẩm Phi dụ quả thực rất bất lợi.

Diệp Mặc thấy Ninh Trung Phi không nói gì, hắn biết ông ta không muốn nhắc tới việc này nữa. Ngay cả câu "đắc tội với tập đoàn dược Viễn

Bắc" vừa rồi ông ta nói với hắn cũng chỉ là lỡ miệng là thôi.

Diệp Mặc nhớ tới một công ty khác được Tàng Gia Nghiêm đề xuất là công ty dược Liên phong, liền nói:

- Thực ra, chỉ là tôi và công ty dược Liên Phong có một chút thâm tình, cho dù các ông đắc tội với tập đoàn Viễn Bắc cũng không hẳn không có cơ hội hợp tác nào. Ông anh có thể nói với người phụ trách bên dược phẩm Liên Phong, không biết chừng còn có thể hợp tác với họ đấy!

- Sao cơ? Cậu và dược Liên Phong quen nhau à? Thế thì thật tốt, tôi là Ninh Trung Phi, không biết xưng hô với cậu thế nào?

Ninh Trung Phi đứng lên, nhớ tới việc hỏi tính danh Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Ông anh không cần lo lắng, hãy nói việc xảy ra với tập đoàn dược Viễn Bắc cho tôi nghe trước, biết đâu tôi có thể giúp đỡ được chăng?

Ý của Diệp Mặc là nếu mâu thuẫn của hai bên không lớn thì sẽ đứng ra hòa giải, dù sao dược Lạc Nguyệt của hắn cũng có chút địa vị phải không.

Ninh Trung Phi lại thở dài ngồi xuống. Ngay cả tên của Diệp Mặc cũng chẳng buồn hỏi nữa. Ông ta nói:

- Phó chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn dược Viễn Bắc là Viễn Kỳ Bân nửa năm trước tại hội chợ ngành dược Hoa Hạ đã có ý với con gái tôi là Khinh Tuyết nhưng đã bị nó từ chối. Sau đó, cha của y gặp tôi có nói đến việc y thích Khinh Tuyết, hy vọng hai nhà có thể làm thông gia nhưng tôi cũng không đồng ý. Chuyện này ngay cả Khinh Tuyết, tôi cũng không nói cho nó biết.

Ánh mắt Diệp Mặc trở lên lạnh lùng, dám có ý tới Ninh Khinh Tuyết cơ đấy? Tuy hiện giờ Ninh Khinh Tuyết đã quên chuyện giữa hắn và cô nhưng trên danh nghĩa, cô vẫn là vợ của hắn. Viễn Kỳ Bân này xem ra lấy công trả

thù riêng, lợi dụng danh nghĩa công ty để trả thù, thật chẳng ra sao!

Ninh Trung Phi tiếp tục nói:

- Tính tình của con gái tôi, tôi biết rõ, cho dù công ty có bị phá sản, tôi sẽ không để cho nó phải lấy người nó không thích, hơn nữa nó đã có hôn ước với người khác rồi. Sau chuyện này, tập đoàn dược Viễn Bắc bắt đầu tiến hành thôn tính dược Phi dụ của chúng tôi. Nhưng công ty dược của tôi vẫn chưa phát hành cổ phiếu, họ cũng không có cách nào thu mua được. Văn bản thu mua đều bị Ninh Khinh Tuyết từ chối trực tiếp rồi. Sau đó, trong các hợp đồng với đối tác, họ đều chọc gậy bánh xe, ngăn cản chúng tôi làm ăn.

Trong lòng Diệp Mặc rất phẫn nộ, tuy nhiên chưa đến mức giết Viễn Kỳ Bân nhưng thực sự công ty này đã bị gã hại cho quá thê thảm. Hắn đối với Ninh Trung Phi lại có chút cảm tình, không ngờ ông ta vẫn còn nhớ chuyện kết hôn giữa hắn và Ninh Khinh Tuyết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 362

Thiên Vị

Ninh Trung Phi nói tới đây dường như ý thức được chính mình quá mức kích động, có chút suy sụp lại ngồi xuống.

Diệp Mặc nhìn Ninh Trung Phi đã không có chút tức giận, trong lòng biết ông ta gần đây có lẽ vấp phải nhiều trắc trở. Đành phải nói:

- Anh Ninh, xe đến trước núi ắt có đường, cần gì để ý chứ? Đại hội đấu thầu ngày mai, đại hội đấu thầu ngày mốt, công ty của các anh trực tiếp đấu thầu. Tuy rằng 'tập đoàn Viễn Bắc' cũng là phải đấu thầu, nhưng lại không có quy định nhất định sẽ là bọn họ trúng thầu.

Ninh Trung Phi cười khổ một cái, - Tôi chỉ cần cùng công ty hợp tác chiếm được một danh ngạch, đã là may mắn lớn nhất.

Nói xong lắc lắc đầu, tuy rằng vừa rồi Diệp Mặc nói có thể giúp ông ta ở bên trong 'ngành dược Liên Phong ' nói chuyện, nhưng loại danh ngạch này khẳng định rất là quý báu, một người bèo nước gặp nhau làm sao có thể chủ động đem loại danh ngạch quý báu này cho người khác?

Hơn nữa "ngành dược Liên Phong' cũng chỉ là có hi vọng trúng thầu mà thôi "ngành dược Liên Phong ' tuy rằng không nhỏ, nhưng ở Châu Á nhiều nhất cũng chỉ là có thể chiếm vị trí Top 10 mà thôi, còn kém xa 'ngành dược Viễn Bắc'.

Diệp Mặc vừa nghe thì biết Ninh Trung Phi không có ý chí chiến đấu gì, lập tức mở miệng khuyên:

- Anh Ninh, đại hội đấu thầu mọi người đều có thể đấu thầu, nếu anh

Ninh chỉ là để ý hợp tác nghiệp vụ với một nhà, nói không chừng liền bỏ qua một lần cơ hội. Tôi đề nghị anh Ninh hay là đi thử xem, không thử làm sao biết có được hay không? Nếu thử không được cũng không có gì hối hận, anh Ninh nói có đúng hay không?

Ninh Trung Phi nghe xong ánh mắt sáng lên, đúng vậy, đại hội đấu thầu này lại không nói nhất định chính là 'ngành dược Viễn Bắc', hơn nữa 'ngành dược Lạc Nguyệt' cũng không có nói tiêu chuẩn đấu thầu, ai nói 'ngành dược Phi Dụ' bọn họ nhất định không được? Hơn nữa, cho dù là không được, cũng phải thử mộtlần, nếu thử qua vẫn không được, ông ta cũng cam chịu.

Nghĩ đến đây Ninh Trung Phi vỗ bàn một cái đứng lên, - Đúng vậy, tôi không thử một lần làm sao biết nhất định không được? Được, tôi liền toàn lực đi thử xem. Cám ơn cậu, người anh em.

Nói xong, Ninh Trung Phi xoay người rời đi, anh ta phải suốt đêm đem tài liệu sửa sang lại một chút. Ninh Trung Phi ông ta cũng là đã trải qua mưa gió, tại sao người đã đến trung niên rồi, ngược lại dễ dàng mất đi ý chí chiến đấu vậy?

Diệp Mặc cười khổ một cái, được rồi, bây giờ cùng cha Ninh Khinh Tuyết xưng huynh gọi đệ rồi, đây coi là chuyện gì? Nhưng hắn vẫn là kêu lên:

- Đợi một chút, anh Ninh, đem tài khoản ngân hàng của anh nói cho tôi biết, chút nữa tôi gởi qua.

Giọng Ninh Trung Phi sang sảng truyền đến, - Chỉ là mấy chục ngàn tính cái gì, cà phê hôm nay cậu mời. Tôi trở về chuẩn bị tài liệu, bất kể thành hay không, chờ sau đại hội đấu giá, tôi lại tới tìm cậu. Nếu không được, nói không chừng về sau kinh doanh còn cần cậu hỗ trợ.

Nói xong, người đã ra sảnh cà phê Thượng Đảo rồi, ông ta vậy mà không chút do dự tin lời Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc bất đắc dĩ ngồi xuống, hắn không biết Ninh Trung Phi trước kia gặp qua hắn hay chưa, nhưng bây giờ Ninh Trung Phi rõ ràng hoàn toàn không biết Diệp Mặc hắn, Diệp Mặc lắc lắc đầu cầm lấy máy sạc pin cắm vào ổ điện bên cạnh, gọi điện thoại cho Tàng Gia Nghiêm.

- Chủ tịch Diệp, vâng, tôi là Tàng Gia Nghiêm.

Diệp Mặc vừa rời khỏi, liền lại gọi điện thoại tới, Tàng Gia Nghiêm cảm giác có chút kỳ quái, nhưng anh ta biết Diệp Mặc nhất định là có chuyện, nếu như không có chuyện hắn sẽ rất ít gọi điện thoại tới.

- Anh Tàng, đại hội đấu thầu có một tập đoàn dược Viễn Bắc tôi đã điều tra một chút, rất kém cỏi, trực tiếp loại bỏ cho tôi. Còn có vốn dĩ lần này chuẩn bị đấu thầu hai công ty ngành dược Châu Á, hiện tại nén còn một cho tôi, cho 'ngành dược Phi Dụ ' Tứ Xuyên là được. Chủ tịch 'ngành dược Phi Dụ' Ninh Trung Phi làm người không tệ, hơn nữa còn có năng lực, về phần đơn vị hợp tác thì giao cho công ty bọn họ đi xử lý được rồi.

Diệp Mặc cũng không phải là người lấy đại sự làm trọng, trong mắt hắn, bất kể ai thu thập dược liệu đều giống nhau. Nếu cha vợ có lòng, sao lại không giao cho cha vợ.

Viễn Kỳ Bân của 'tập đoàn dược Viễn Bắc' lại dám có ý với Khinh Tuyết, điều này làm cho hắn cực kỳ căm tức, nếu không phải hắn muốn đi Mĩ xem xét, hiện tại hắn đã muốn đi giáo huấn Viễn Kỳ Bân kia một chút.

- Vâng, tôi hiểu rồi. Mặt khác tổng tài vụ Úc đã gởi mười triệu vào thẻ của anh.

Tàng Gia Nghiêm đương nhiên sẽ không phản bác ý của Diệp Mặc, lựa chọn tập đoàn dược nào hợp tác, đương nhiên là Diệp Mặc định đoạt. Chuyện gửi tiền, đã quên nói với Diệp Mặc, hiện tại anh ta chỉ là thuận miệng nhắc tới một chút.

Thấy Tàng Gia Nghiêm cúp điện thoại, Úc Diệu Đồng kỳ quái liếc nhìn

Tàng Gia Nghiêm một cái nói:

- Tổng giám đốc Tàng, lão đại không phải vừa rời khỏi sao? Tại sao lại gọi điện thoại tới đây.

- Chủ tịch Diệp muốn chúng ta không cần để ý 'tập đoàn dược Viễn Bắc" trực tiếp đem danh ngạch cho 'ngành dược Phi Dụ", hơn nữa Châu Á chỉ cần một nhà 'ngành dược Phi Dụ' là được rồi. Anh ta nói đi điều tra qua "tập đoàn dược Viễn Bắc" kia, Chủ tịch Diệp rất không thích công ty này.

Tàng Gia Nghiêm lập tức trả lời.

Úc Diệu Đồng có chút kỳ quái nói:

- Chủ tịch Diệp bình thường căn bản cũng không quản những chuyện nhỏ nhặt này, vừa rồi ở trong này, anh ấy cũng không đi quản, sao đột nhiên nghĩ tới chuyện này? Hơn nữa, anh ta tuyệt đối không có khả năng đi điều tra 'tập đoàn dược Viễn Bắc', chỉ là một 'tập đoàn dược Viễn Bắc" mặc dù là tập đoàn dược lớn nhất Châu Á, nhưng tôi phỏng chừng anh ta căn bản là không để vào mắt. Dương lão Cửu, cậu cười cái gì? Thành thật khai báo.

Úc Diệu Đồng bỗng nhiên nhìn thấy Dương Cửu ở một bên cười trộm, lập tức ra tiếng chất vấn.

Dương Cửu gần đây cùng Hàn Tử thoải mái hơn nhiều rồi, đã không có bất cứ buồn phiền gì, hơn nữa tiền lương lại cao thái quá, hai người này đã sớm mua nhà ở Lưu Xà rồi. Nếu hiện tại để cho bọn họ lại sống cuộc sống sát thủ kia, còn không bằng giết bọn họ.

Cho nên bọn họ chẳng những d8ặc biệt tôn kính Diệp Mặc, cũng rất là tôn kính Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng. Chỉ là lúc nãy anh ta nghe xong lời nói của Úc Diệu Đồng liền không nhịn được vụng trộm bật cười, không nghĩ tới bị nữ tổng giám đốc khôn khéo này phát hiện.

Người khác không biết Diệp Mặc tại sao phải chiếu cố "ngành dược Phi Dụ" nhưng anh ta lại biết rõ ràng. Đối với "ngành dược Phi Dụ" anh ta đã

điều tra không biết bao nhiêu lần, hơn nữa Ninh Khinh Tuyết lúc trước còn trong mục tiêu ám sát của anh ta.

- Tổng giám đốc Úc, kỳ thật, kỳ thật tôi chỉ là trong lúc vô tình mỉm cười một cái, cái kia...

Dương Cửu nào dám bại lộ cách nghĩ của Diệp Mặc, lập tức liền ngầm bực chính mình không khống chế được.

Úc Diệu Đồng dường như không có việc gì nói:

- Ồ, cậu đã không nói thì thôi, cái kia Dương Lão Cửu, buổi chiều cậu ngồi bay máy bay về Lưu Xà, nơi này có Hàn Tử được rồi. Ngày nghỉ quý sau cũng không có, cậu phải tăng ca.

- Ách, đừng... tổng giám đốc Úc, đây, tôi nói còn không được à.

Trong lòng Dương Cửu sớm ở trong tối tự kêu khổ, thật vất vả đi ra dạo một chuyến, hơn nữa còn là một chuyến đi dạo náo nhiệt thế này, đảo mắt sắp bị đưa trở về, đánh chết anh ta cũng không làm. Vì lần ra ngoài này, anh ta cùng Nam Phương tranh đoạt đã lâu mới đến tay, sao lại chịu trở về?

Hơn nữa ngày nghỉ mỗi quý chính là ngày bọn họ hạnh phúc nhất, loại ngày nghỉ này sao có thể bị lấy đi, một khi lấy đi, cả Hàn Tử cũng có thể ở trước mặt anh ta dương dương đắc ý rồi, chớ nói chi là tên Nam Phương kia.

Úc Diệu Đồng lại thản nhiên nói:

- Ồ, cậu muốn nói gì à, nếu không nói, tôi là muốn đi dạo phố rồi.

Dương Cửu làm sao còn dám do dự nữa, vội vàng nói:

- Tổng giám đốc Ninh Khinh Tuyết của 'ngành dược Phi Dụ' là vợ của lão đại, đã có giấy đăng ký kết hôn. Sau lại bởi vì một chuyện hai người có chút ngăn cách, cho nên, cho nên...

Dương Cửu gian nan đem những lời này nói ra, trong lòng cũng đang

bồn chồn, không biết Diệp Mặc biết chuyện này là anh ta nói có thể tính sổ với anh ta hay không.

- Hóa ra là như vậy...

Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng nhìn thoáng qua, mới bừng tỉnh ngộ.

Nếu Ninh Khinh Tuyết là vợ Diệp Mặc, như vậy Chủ tịch Hội đồng quản trị tương lai của 'ngành dược Lạc Nguyệt' chính là Ninh Khinh Tuyết, Chủ tịch Hội đồng quản trị tương lai tự mình đến đấu thầu, chính là cho mười ngàn cái lý do, Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng cũng không dám xem nhẹ.

- Dương lão Cửu, cậu nói xem vì sao Diệp tổng không thích 'ngành dược Viễn Bắc' như vậy?

Úc Diệu Đồng lập tức bắt được mấu chốt của sự tình.

Dương Cửu lau trán một cái, có chút xấu hổ nói:

- Chuyện này, tôi thật sự không biết.

Dương Cửu không có nói dối, từ lúc anh ta rửa tay đi theo Diệp Mặc về sau, thì không đi điều tra việc này nữa, làm sao biết rõ Diệp Mặc không thích 'ngành dược Viễn Bắc'.

- Ồ, kỳ thật chuyện này cậu có thể biết. Nếu cậu thật sự không biết, tôi chỉ có thể đem lời cậu mới vừa nói nói cho Chủ tịch Diệp, tôi nói nếu không phải cậu nói ra, chúng tôi đều là không biết.

Úc Diệu Đồng bưng lên một ly trà thản nhiên nói.

Dương Cửu nhìn người phụ nữ có vẻ ngoài nhìn không ra này, trong lòng thầm mắng, tuy nhiên cũng chỉ là vẻ mặt đau khổ nói:

- Này, cho tôi một chút thời gian, tôi lập tức có thể điều tra ra.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Dương Cửu, mấy người trong phòng cười ha ha.

Mọi người thấy Dương Cửu bị đánh bại dưới tay Úc Diệu Đồng, đều vui vẻ không thôi, chính là Hàn Tử cũng cảm thấy chú Cửu hôm nay không có khí thế mấy.

Nếu như nói còn có một người không cười, thì chính là Lạc Phi, Lạc Phi chẳng những không cười, hơn nữa trong lòng rất là nặng trĩu. Cô không nghĩ tới Diệp Mặc thế mà đã kết hôn rồi, hơn nữa nhìn bộ dáng rất là chăm sóc vợ của hắn, chỉ có điều không biết nguyên nhân gì, tạm thời cùng vợ hắn có chút ngăn cách.

Nếu Diệp Mặc kết hôn, như vậy Lạc Huyên làm sao bây giờ? Chẳng lẽ suy đoán của mình sai lầm? Hoặc là nói Lạc Huyên căn bản cũng không phải là người Diệp Mặc thích? Nhưng nếu suy đoán của mình sai lầm, Lạc Phi làm sao có thể cả sự việc của nội ẩn môn đều nói cho hắn biết? Diệp Mặc cả nội khí cấm chế cũng có thể loại bỏ, cho thấy hiện tại cấm chế của Lạc Huyên hắn khẳng định cũng loại bỏ rồi. Nếu Lạc Huyên một mình ở bên ngoài, chẳng phải là so với chính mình lúc trước còn thê thảm hơn?

Tuy rằng không biết Lạc Phi vì sao buồn bực không vui, nhưng Úc Diệu Đồng là ai, năng lực đoán ý qua lời nói và sắc mặt của cô không phải Lạc Phi có thể so sánh được.

Người khác không biết việc quan trọng nhất của 'ngành dược Lạc Nguyệt' là cái gì, thậm chí đều tưởng sản xuất và tiêu thụ, nhưng Úc Diệu Đồng lại biết quan trọng nhất của "ngành dược Lạc Nguyệt' không phải là những thứ này, mà là thu thập dược liệu, tìm kiếm dược liệu mới, đặc biệt là một ít tư liệu dược liệu mà Diệp Mặc cung cấp.

Mà hiện tại thu thập dược liệu của công ty này, và tìm kiếm dược liệu mới nhất là Lạc Phi đang quản lý, Diệp Mặc nếu đem Lạc Phi mời đến công ty quản lý mảng quan trọng nhất này, đã nói lên Lạc Phi là một người rất

quan trọng, đối với người như thế, Úc Diệu Đồng là tuyệt đối không dám xem thường.

Nghĩ đến đây, Úc Diệu Đồng đi đến trước mặt Lạc Phi, kéo tay Lạc Phi nói:

- Ý Phi, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi. Yến Kinh là một trong đô thị phồn hoa nhất Hoa Hạ, tôi còn chưa đi xem qua, nếu đã thật vất vả đến đây một chuyến, nhất định phải đi xem.

Lạc Phi không thể tin được nhìn Úc Diệu Đồng, lại nói, tổng giám đốc Úc còn là lãnh đạo trực tiếp của cô, nhưng là lần đầu tiên gặp mặt, người lãnh đạo trực tiếp này dường như cố ý thân mật với cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 363

Thượng Thiện Nhược Thuỷ

Anh à, sao anh lại tới đây?

Diệp Tử Phong nhìn thấy Diệp Mặc thì rất vui mừng. Diệp Mặc phải đến gần năm nay chưa gặp người nhà, bây giờ hắn lại chủ động tới nhà họ Diệp khiến Tử Phong thật không ngờ tới.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Để anh xem em và Diệp Lăng nào! Diệp Lăng đâu rồi, sao anh không nhìn thấy nó?

Diệp Tử Phong có phần bất đắc dĩ trả lời:

- Nó và bạn đã đi Đạp Thanh rồi, để em gọi cho nó về nhé!

Diệp Mặc liền xua tay ngăn lại:

- Thôi, Tử Phong, không cần đâu, cứ để nó đi chơi đi!

- Nếu Diệp Lăng biết anh về mà chưa được gặp anh thì nó sẽ buồn lắm đấy! Mỗi ngày nó đều hy vọng là anh sẽ về, không ngờ lúc anh về nó lại không có nhà.

Diệp Tử Phong cười nói.

Diệp Mặc nhìn bộ dạng của Diệp Tử Phong rồi hỏi:

- Tử Phong, bây giờ em ở đây cũng không tệ lắm đâu nhỉ!

Tử Phong gật đầu:

- Vâng, tốt lắm anh ạ, bây giờ họ rất tôn trọng ông nội nên không dám làm khó em đâu. Hơn nữa, em cũng đi làm rồi, ông cũng dần dần giao các việc lớn bé cho em xử lý rồi.

- Vậy thì anh yên tâm rồi!

Diệp Mặc gật đầu nói, người mà hắn lo lắng nhất chính là Diệp Tử Phong, nhưng bây giờ Tử Phong đã biết mình nên làm gì nên hắn cũng yên tâm. Nếu không, rất có thể hắn sẽ dẫn Tử Phong tới Lưu Xà.

- Anh yên tâm đi, tuy bây giờ Diệp gia không còn đứng đầu Hoa Hạ nữa nhưng cũng không dễ bị kẻ khác ức hiếp đâu. Bởi vì, không những ông Hàn và vài người đức cao vọng trọng với ông nội qua lại rất gần gũi mà Nhị lão Đàm Phong cũng hay ghé qua đây. Nhưng ông nội vẫn hy vọng anh sẽ trở về nhà họ Diệp, nếu không phải nhờ anh thì nhà ta sẽ không được như bây giờ.

Diệp Tử Phong không ngần ngại nói ra điều này.

Diệp Mặc gật đầu, đương nhiên hắn hiểu ý của Diệp Bắc Vinh, tuy nhiên hắn cũng chẳng để ý. Tử Phong và Diệp Lăng vẫn đang ở đây, cứ coi như cho họ mượn chút danh tiếng thì cũng chẳng làm sao.

Nhưng Diệp Mặc tuyệt đối không cho rằng những người này đều sợ hắn nên mới chủ động kết giao với nhà họ Diệp. Từ sau khi việc của Nhị lão Đàm Phong, hắn biết, ông ta có chút e dè nhưng tuyệt đối không phải là sợ hãi.

Nói cách khác, nếu không phải đúng lúc hắn thăng cấp lên luyện khí tầng bốn thì khi đối mặt với sự trả thù của Đàm Giác, hắn, các em hắn, thậm chí là toàn bộ Diệp gia có thể sẽ lĩnh một kết cục tàn khốc.

Với luyện khí tầng ba của hắn khi đối mặt với Đàm giác Tiên Thiên, hầu như chẳng có bất kỳ cơ hội thắng nào, muốn bỏ đi cũng không được. Hơn nữa, hắn cũng tin tưởng, nếu đối thủ của hắn không phải là Đàm Giác thì cho

dù Hàn Tại Tân có giúp hắn đi chăng nữa cũng không thể đối nghịch với Đàm Phong. Con người ta đều rất thực dụng, hắn cũng không vì thế mà không nhìn ra con người lão Hàn. Đàm Phong đến nơi tìm phiền toái, lão ta có thể đứng ra nói chuyện là rất giỏi rồi.

Cho nên bây giờ hắn rất cẩn thận, đã có Đàm Phong, biết đâu còn có Lý Phong, Trương Phong nữa thì sao? Một quốc gia nếu không có một chút nội tình nào thì lẽ nào thực sự bị mấy ẩn môn này ngăn cản sao? Vấn đề này làm Diệp Mặc hoài nghi nhưng hắn cũng chẳng đi điều tra làm gì bởi vì, nguyên tắc sống của hắn là người khác không đắc tội với hắn thì nhất định hắn cũng không đắc tội với họ, huống hồ ở một quốc gia như thế này, hắn lại càng không muốn.

- Lão Hàn nói, nếu như anh trở về mà có thời gian thì đến nhà lão chơi. À, còn anh Trương Quật nữa, anh ấy và Lý Hồ có qua nhà tìm anh mấy lần đấy, tại điện thoại của anh không gọi được.

Diệp Tử Phong tiếp tục nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Lần này anh về đây là có chút việc, đợi sau này khi anh quay lại, nhất định anh sẽ đến thăm họ. Còn Diệp Lăng nữa, nếu nó về mà nó không thích ở lại đây nữa thì em hãy bảo nó đi Lưu Xà, anh có để lại ở đấy một chút sản nghiệp.

- A

Diệp Tử Phong vội vàng hỏi:

- Anh, anh phải đi ngay sao?

- Ừ, anh còn một số việc cần giải quyết. À đúng rồi, làn trước em bảo Diệp Lăng đem đến cho anh một chiếc vòng nói là của mẹ cho anh đúng không? Lúc ấy còn có lời muốn chuyển cho anh không?

Diệp Mặc về lần này cũng là muốn hỏi chuyện đó.

Tử Phong gật đầu đáp:

- Vâng, lúc cha gần đi, anh và Diệp Lăng đều không ở bên cạnh, cha bảo em đưa chiếc vòng cho anh, nói là của mẹ anh để lại, còn chuyện khác thì cha không nói gì.

Diệp Mặc nhíu mày:

- Cũng không nói là mẹ anh đã đi đâu sao?

Diệp Tử Phong lắc đầu:

- Không nói gì thêm cả, nhưng mà…

- Nhưng sao?

Diệp Mặc liền hỏi.

- Lúc em còn nhỏ, hình như như có lần nghe cha mẹ to tiếng với nhau, mẹ nói ba hãy ra nước ngoài mà tìm người phụ nữ kia đi. Sau đó, cha mẹ ly thân, mấy năm sau thì mẹ cũng rời khỏi nhà họ Diệp, em không biết người phụ nữ mà mẹ nhắc tới có phải là mẹ anh không?

Diệp Tử Phong có chút buồn rầu nói. Sau khi mẹ đi rồi, hai anh em Tử Phong và Diệp Lăng có tìm khắp nơi nhưng không thấy.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát, sau mới lên tiếng:

- Được rồi, anh biết rồi! Giờ em cũng có khả năng rồi, em cũng dành thời gian đi tìm mẹ của mình đi. Anh sắp phải đi rồi, đợi lúc anh về hy vọng có thể gặp được bà. Còn viên đan dược này nữa, em đưa cho Diệp Lăng để nó ăn nhé!

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một bình ngọc nhỏ đưa cho Tử Phong.

Diệp Tử Phong nhận lấy bình ngọc liền giật mình hỏi:

- Anh, cái này chẳng phải là Dưỡng nhan hoàn sao?

Diệp Mặc mỉm cười bình thản đáp:

- Nói cho Diệp Lăng là, ăn viên đan dược này rồi thì không cần ăn Dưỡng nhan hoàn nữa, vì nó tốt rất nhiều so với Dưỡng nhan hoàn. Thế nhé, anh đi đây.

Diệp Mặc đã đi một lúc lâu rồi, Diệp Tử Phong vẫn còn sững sờ cầm chiếc bình ngọc này. Đan dược gì mà còn tốt hơn nhiều so với Dưỡng nhan hoàn? Sao anh ấy lại có được loại đan dược quý này? Tử Phong đột nhiên nhớ đến viên đan dược mà lần trước Diệp Lăng đã cho cậu ta ăn, vết thương của cậu lành một cách nhanh chóng. Vậy anh đã lấy viên đan dược này ở đâu?

- Tử Phong, có phải vừa rồi anh Diệp Mặc của cháu đã về không?

Tiếng của Diệp Bắc Vinh ở ngoài cửa hỏi.

Diệp Tử Phong vội đi tới cửa rồi đáp:

- Đúng vậy ông ạ. Vừa rồi anh ấy có về thăm chúng ta nhưng Diệp Lăng lại đi Đạp Thanh rồi. Anh nói là có chuyện cần giải quyết, lần sau anh sẽ tới đây. Anh còn nói, nếu Diệp Lăng không thích ở Yến Kinh nữa thì tới chỗ của anh ấy, Lưu Xà, anh ấy òn chút sản nghiệp! Phải rồi, Lưu Xà?!

Lúc này Diệp Tử Phong mới giật mình, Lưu Xà chẳng phải là dược phẩm Lạc Nguyệt sao? Đây chính là nơi sản xuất ra Dưỡng nhan hoàn mà! Tử Phong rất nhanh nhìn xuống chiếc bình ngọc trong tay mình, thiếu chút nữa thì hét lên:

- Lẽ nào dược phẩm Lạc Nguyệt chính là của anh Diệp Mặc sao?

Diệp Bắc Vinh thở dài, lão khẳng định lời của Diệp Tử Phong là hoàn

toàn đúng, dược Lạc Nguyệt của Lưu Xà giờ chính là của Diệp Mặc, lão thật không ngờ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà hắn đã có thành tích như thế này, quả thật khiến người ta ngưỡng mộ.

May mà lúc đó dừng tay kịp nếu không giờ Diệp gia cũng giống như Tống gia, chia năm xẻ bảy rồi. Tống gia sở dĩ bị như vậy là bởi vì đã đắc tội với Diệp Mặc của nhà họ Diệp; Diệp gia cũng ra nông nỗi này là bởi vì đã coi như không có đứa con nào là Diệp Mặc.

Diệp Bắc Vinh lặng thần hồi lâu, sau lẩm bẩm:

- Kim lân vốn dĩ không phải vật trong ao, nhất ngộ phong vân liền hóa rồng… liền hóa rồng…

- Ông nội, chẳng lẽ dược Lạc nguyệt ở Lưu Xà thật sự do anh Diệp Mặc tạo dựng hay sao?

Diệp Tử Phong kinh ngạc hỏi. Cậu ta chưa từng thấy Mỹ nhan hoàn là cái gì mà có thể đem lại lợi nhuận khủng như vậy. Không ngờ đó lại là sản phẩm của anh cậu. Suy nghĩ của cậu thật quá đơn giản rồi, việc này khiến cậu không dám nghĩ thêm nữa.

Mấy ngày này, tại Yến Kinh náo nhiệt hẳn lên, cũng bởi vì dược phẩm Lạc Nguyệt đang tổ chức một buổi đấu thầu.

Diệp Bắc Vinh gật đầu nói:

- Tử Phong, cháu nói không sai, dược Lạc Nguyệt chính là của anh cháu đấy! Trừ Diệp Mặc ra, không ai có gan ở chỗ đó mà dám mở nhà máy. Cháu hãy nhớ, cháu phải học tập anh cháu, anh cháu là một người có tài, chút đề nghị này sẽ cho cháu lợi ích không nhỏ. Chỉ có điều…

Diệp Tử Phong vội gật đầu nói:

- Cháu biết rồi, ông nội, nhưng ông nói vậy là sao ạ?

Diệp Bắc Vi thở dài nói: - Ông nội, ý ông là anh ấy ở lại Lưu Xà là chịu thiệt thòi?

Diệp Tử Phong gấp gáp hỏi.

Diệp Bắc Vinh gật đầu đáp:

- Tử Phong, cháu phải nhớ kỹ, Thượng thiện Nhược Thủy mới là cảnh giới cao nhất. Ở đây, chính trị là thế này, ở nơi khác cũng như thế. Nếu có cơ hội, cháu hãy khuyên nhủ anh mình, thực ra chỉ cần Dưỡng nhan hoàn thì nơi nào trong thiên hạ cũng có thể đi, không nhất thiết phải ở lại Lưu Xà. Nhưng mà, chưa chắc cháu có thể khuyên được nó đâu.

- Vì sao ạ? Cháu nghe anh Trương Quật nói, anh cháu bản lĩnh vô địch thiên hạ, sao có thể xảy ra vấn đề gì được chứ?

Diệp Tử Phong không hiểu hỏi lại. Đối với Diệp Mặc, cậu ta rất quan tâm, đương nhiên không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với hắn.

Diệp Bắc Vinh chậm rãi nói:

- Vô Địch ư? Người tài ở Hoa Hạ này còn rất nhiều mà cháu dám nói là vô địch ư? Hơn nữa, Lưu Xà lại ở chỗ giao nhau giữa mấy nước; Dược Lạc Nguyệt lại nằm trên địa bàn hỗn tạp đó. Vốn dĩ, Lưu Xà là một nơi mà chim cũng chẳng thèm đậu, vậy mà bây giờ nhờ sự phát triển của dược Lạc Nguyệt mà Lưu Xà đã ngày càng phồn hoa. Một nơi như thế mà không có quân đội bảo vệ, cháu bảo sớm muộn sẽ xảy ra chuyện gì?

Diệp Tử Phong hoảng hốt đứng lên nói:

- Ông nội, ông nói là mấy nước biên giới kia dám đối đầu với Lưu Xà ư? Chẳng lẽ, họ không sợ Hoa Hạ ta sao?

Diệp Bắc Vinh thản nhiên đáp:

- Sợ Hoa Hạ ư? Dược Lạc Nguyệt thứ nhất không đăng ký ở Hoa Hạ, lại

còn phát triển trên địa bàn của họ thì Hoa Hạ ta có lý do gì mà xuất binh? Hơn nữa, người chống lại anh cháu cũng nhiều, ai sẽ đồng ý giúp đỡ đây? Đương nhiên, đó chỉ là phán đoán của ông, nhưng chuyện này rất có khả năng sẽ xảy ra, mà một khi xảy ra thì rất có thể khiến cho quốc tế tranh cãi. Do đó, ta phải để ý tới những nước biên giới này

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 364

Đại Hội Đấu Thầu

So với việc mở đại hội đấu thầu Đại Lục Lạc Nguyệt mà nói, thì việc tới phố người Hoa ở San Francisco đối với Diệp Mặc càng quan trọng hơn.

Cắt ngang giữa Mỹ và Hoa Hạ là Bắc Thái Bình Dương rộng lớn, đối với Diệp Mặc tuy rằng hắn có thể trực tiếp bay tới phố người Hoa ở San Francisco, nhưng lại phải tiêu hao một lượng chân khí không nhỏ.

Diệp Mặc dự tính nếu không phải do hắn hấp thụ được rất nhiều linh khí ở trên đảo của vua trùng tại Hongkong, củng cố lại địa giới của mình, thì việc hắn bay một mạch tới San Francisco là rất khó khăn. Nhưng hiện tại hắn nghĩ nếu như hắn mang theo ít đồ để có thể nghỉ ngơi giữa đại dương thì có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn lắm.

Nếu như có thể đi máy bay, Diệp Mặc chắc chắn sẽ không chọn phi kiếm. Nhưng bây giờ hắn muốn tới San Francisco, cho dù có quan hệ rộng, thì cũng phải đi khắp nơi nhờ người ta làm hộ chiếu, hắn cảm thấy điều này vô cùng phiền toái. Diệp Mặc là người không thích phiền phức, hơn nữa chuyện này còn làm lỡ mất nhiều thời gian. Chưa tính tới, hắn khẳng định phi kiếm còn nhanh hơn là ngồi máy bay.

Cho nên cuối cùng Diệp Mặc vẫn quyết định chọn phi kiếm tới San Francisco, tuy hơi tốn sức một chút, nhưng tự do tự tại, lại nhanh chóng.

Túi đồ của Diệp Mặc cũng không nhiều, hắn chỉ tích trữ chút nước và đồ ăn, với mua thêm hai chiếc thuyền phao nhỏ, sau đó chuẩn bị bay tới San Francisco.

…

Mấy ngày nay Yến Kinh náo nhiệt vượt xa sức tưởng tượng của nhiều người, đi theo dòng người càng ngày càng đông tới Dược phẩm Lạc Nguyệt ở Yến Kinh mới có thể cảm nhận được tầm quan trọng của sự kiện này này.

Vốn dĩ Dược phẩm Lạc Nguyệt biết được đại hội đấu thầu lần này có thể làm cho mọi người chấn động, cho nên mới lựa chọn Yến Kinh, một thành phố phồn hoa, cho dù có bao nhiêu người đến cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Nếu như ở các thành phố khác, người đến quá đông có thể sẽ gây nên những hậu quả nghiêm trọng, cho dù là Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng không thể chịu hết trách nhiệm được.

Sự chấn động ở Yến Kinh lúc này không chừng còn vượt qua cả Tàng Gia Nghiêm và Úc Diệu Đồng dự liệu, người càng lúc càng đông. Mặc dù có rất nhiều người chuẩn bị đầu cơ trục lợi, nhưng phần lớn là tới để mua Dưỡng nhan hoàn, bởi vì sản phẩm Dưỡng nhan hoàn ở khắp nơi cung không đủ cầu, điều này mới là nguyên nhân khiến cho nhiều người tới Yến Kinhn như vậy.

Người tới càng lúc càng đông, khiến cho trị an ở Yến Kinh gặp nhiều khó khăn. Các cấp quản lí ở thành phố Yến Kinh đã ra thông báo đối với Dược phẩm Lạc Nguyệt, yêu cầu Dược phẩm Lạc Nguyệt tổ chức đại hội đầu thầu sớm hơn dự kiến, tránh có thêm nhiều người tới hơn nữa.

Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng quyết định thực thi phương án này, lập tức bổ sung hàng cho mười đại lí chính trên toàn quốc, bắt đầu bán Dưỡng nhan hoàn, thậm trí đồng thời còn đẩy mạnh bán sản phẩm Kiện thể hoàn, sau đó quyết định tổ chức đại hội sớm hơn một ngày. Chính sách này vừa đưa ra, rất nhanh đã được hưởng ứng trên toàn cầu.

Bởi vì dường như tất cả mọi người đều chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Dược phẩm Lạc Nguyệt, bất kể một hành động nhỏ nào của Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng nhận được sự quan tâm của mọi người. Cho nên sau khi trang web của Dược phẩm Lạc Nghiệp vừa đưa ra thông tin này, đã lập

tức được các trang mạng đăng tin, tốc độ nhanh tới chóng mặt.

Chính sách của Dược phẩm Lạc Nguyệt có hiệu quả rất rõ ràng, chính sách vừa đưa ra đã giảm đáng kể lượng người ở Yến Kinh, nhưng phóng viên các nơi vẫn lần lượt đổ về đây.

…

Tiết Thanh Minh, mưa phùn…

Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đi suốt đêm tới Yến Kinh, không có nguyên nhân nào khác, chính là vì đại hội đấu thầu của Dược phẩm Lạc Nguyệt tổ chức sớm hơn dự định. Hơn nữa những người đi thâu đêm tới tham gia đại hội đấu thầu của Dược phẩm Lạc Nguyệt không phải chỉ có hai chị em họ. Vì đột nhiên tổ chức sớm hơn, nên khiến cho nhiều người trở tay không kịp.

…

Khách sạn Đại Đường ở Yến Kinh có thể coi là một trong những khách sạn năm sao lớn nhất ở Yến Kinh. Không phải do trang thiết bị hiện đại, xa hoa, mà là do khách sạn Đại Đường có phòng họp đạt tiêu chuẩn quốc tế hàng đầu.

Hôm nay, bên ngoài khách sạn Đại Đường người đông nghìn nghịt, các phóng viên chen chúc nhau, bởi vì Dược phẩm Lạc Nguyệt sắp tổ chức đại hội đấu thầu ở đây.

Quảng trường Đại Đường bên ngoài khách sạn Đại Đường cũng vô cùng náo nhiệt, các thương nhân cũng tới đây tìm cơ hội làm ăn, hoàn toàn nhất thời tự phát thành hội trường nhân dân.

Đương nhiên, gian hàng độc quyền của Dược phẩm Lạc Nguyệt bên ngoài quảng trường Đại Đường mới là nơi khiến mọi người chú ý tới nhất, ngày hôm nay tại đây Dược phẩm Lạc Nguyệt bán ra gần mười nghìn lọ Dưỡng nhan hoàn và khoảng hai nghìn lọ Kiện thể hoàn.

Mặc dù mọi người đều muốn mua được một lọ Dưỡng nhan hoàn, nhưng cả quảng trường đều không có một ai chen ngang, dù phải xếp hàng rất dài nhưng thứ tự lại rất ngay ngắn. Bởi vì tất cả mọi người đều biết, chỉ cần chen ngang hoặc gây ồn ào thì sẽ lập tức bị hủy tư cách mua hàng.

Vốn dĩ không giới hạn số lượng nhưng vì người tới quá đông, nên mỗi người chỉ có thể mua nhiều nhất năm lọ mà thôi. Mặc dù có nhiều hạn chế, nhưng mười nghìn lọ lại bán hết sạch chỉ trong hai tiếng đồng hồ. Thậm trí muốn xếp lên trước một người cũng phải mất tới mười nghìn.

Ngoài những người đặc biệt chỉ mua một hai lọ ra, thì những người khác đều mua ít nhất năm lọ.

…

Còn hai giờ nữa mới tới thời gian tổ chức đại hội đấu thầu, nhưng các kí giả đã bắt đầu phỏng vấn những doanh nghiệp y dược trên các nước. Đại hội đấu thầu lần này của Dược phẩm lạc Nguyệt không giống với những đại hội đấu thầu khác, họ sẽ thu lại hồ sơ dự thầu ngay khi bắt đầu, sau đó sẽ lập tức thông báo công ty trúng thầu ngay tại hội trường, và đưa ra phương hướng hợp tác.

Không chỉ vậy, đồng thời công ty trúng thầu còn phải lập tức đưa ra công ty sẽ hợp tác trở thành chi nhánh dưới mình, hơn nữa tất cả nội dung hợp tác đều phải trực tiếp công khai.

Cho nên mặc dù các công ty dự thầu chính chỉ có mấy công ty, nhưng lại có rất nhiều công ty tới tham gia, họ đều hy vọng mình có thể trở thành công ty nhánh phía dưới, như vậy đã là quá tuyệt vời rồi.

Trong đại sảnh nghỉ ngơi rộng lớn của khách sạn Đại Đường, mấy trăm công ty lớn đều tập trung tại đây. Bởi vì nguyên nhân trước đó, vốn dĩ các công ty châu Á có khoảng 190 công ty, cuối cùng chỉ còn có khoảng 140 công ty, công ty dược của châu Mỹ, và một số công ty ở châu Phi thì có khoảng 170 công ty, còn có rất nhiều công ty không kịp tới tham dự.

Khả năng trúng thầu cao nhất là Tập đoàn y dược Viễn Bắc, Dược phẩm Tiên Lâm, Dược phẩm Liên Phong của Hoa Hạ; Hàn Quốc có Dược phẩm Tiêu Hàn; Lào có Dược phẩm Yêu Uy; Mỹ có Dược phẩm Tororo; Pháp có công ty dược Mocha, …

Cho nên các phóng viên cũng chỉ tập trung phỏng vấn những công ty này, còn những công ty hạng hai, hạng ba khác, mặc dù cũng có một vài nhà báo tới phỏng vấn, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Chủ tịch hội đồng quản trị trẻ tuổi của tập đoàn y dược Viễn Bắc – Viễn Kỳ Bân hiện tại được nhiều phóng viên săn đón nhất, vì khả năng họ trúng thầu là cao nhất.

Không chỉ như vậy, gần 80% những doanh nghiệp y dược khác cũng tới chào hỏi Viễn Kỳ Bân trước tiên, vì họ muốn bước đầu gây ấn tượng với Viễn Kỳ Bân, một khi tập đoàn y dược Viễn Bắc trúng thầu, họ sẽ bắt đầu tranh giành cơ hội làm chi nhánh phía dưới.

- Viễn tiên sinh, tập đoàn y dược Viễn Bắc là một trong năm tập đoàn y dược hàng đầu thế giới, là tập đoàn y dược lớn nhất Hoa Hạ, ngài nghĩ gì về lần đấu thầu này của Dược phẩm Lạc Nguyệt? Ngài có hy vọng tập đoàn y dược Viễn Bắc trở thành một trong hai công ty lớn trúng thầu hay không?

Một cô phóng viên xinh đẹp phỏng vấn Viễn Kỳ Bân, trực tiếp đưa ra câu hỏi mà ai cũng muốn hỏi.

Cùng với những câu hỏi của nữ kí giả này đưa ra một loạt micro đều hướng về phía Viễn Kỳ Bân.

Viễn Kỳ Bân trở thành chủ tịch hội đồng quản trị khi chưa tới ba mươi tuổi, anh ta không những có vẻ ngoài anh tuấn, mà còn là một trong những người trẻ tuổi thành công nhất trong nước, là đối tượng được rất nhiều người ngưỡng mộ.

Đối với vấn đề mà nữ kí giả đưa ra, Viễn Kỳ Bân cười tao nhã nói:

- Tập đoàn y dược Viễn Bắc là tập đoàn hàng đầu trong ngành dược tại châu Á, chúng tôi có rất nhiều vấn đề còn thiếu sót, rất nhiều doanh nghiệp dược phẩm có thực lực không kém gì chúng tôi, nhưng với tư cách là một tập đoàn có truyền thống về ngành dược, phương hướng của chúng tôi có nhiều điểm tương đồng với Dược phẩm Lạc Nguyệt. Viễn Bất Kỳ vừa dứt lời, lập tức đã có phóng viên lên tiếng hỏi:

- Viễn tiên sinh, ngài vừa nói Dược phẩm Lạc Nguyệt là một công ty mới nổi, có phải có ý rằng nội lực của họ hoàn toàn không thể so sánh với tập đoàn y dược Viễn Bắc? Còn nữa lúc nãy ngài cùng lúc nhắc tới Cửu an tâm khẩu phục dịch và Dưỡng nhan hoàn, có phải có ý rằng giá trị của hai sản phẩm này là như nhau không?

Sắc mặt Viễn Kỳ Bân trầm xuống, mặc dù anh ta cho rằng việc công ty của anh ta trúng thầu của công ty nhỏ như Dược phẩm Lạc Nghiệp là không có gì khó, nhưng trước khi đại hội được tiến hành, lại hỏi tới vấn đề nhạy cảm như vậy, khiến cho anh ta rất không vui.

Chỉ có điều đối với những câu hỏi như vậy anh ta tuyệt đối không trả lời trực tiếp, những tin tức này có thể chỉ trong tối nay đã phát đi trong cả nước thậm trí là toàn thế giới, chỉ cần sơ xuất, tập đoàn y dược Viến Bắc của anh ta sẽ lập tức gặp phải sóng gió. Mặc dù trong lòng anh ta nghĩ Dược phẩm Lạc Nguyệt còn không đáng xách giày cho tập đoàn y dược Viễn Bắc, nhưng những lời này tuyệt đối không thể nói ra miệng, vì lợi nhuận của Dưỡng nhan hoàn thực sự quá lớn, không một doanh nghiệp hay cá nhân nào có thể tưởng tượng ra được.

Viễn Kỳ Bân vẻ tươi cười nói:

- Dược phẩm Lạc Nguyệt có thể chế tạo Dưỡng nhan hoàn chứng tỏ rằng bọn họ rất có thực lực, còn về Dưỡng nhan hoàn và Cửu an tâm khẩu phục dịch thì chúng không thể đem ra so sánh với nhau dược, bởi đối tượng sử dụng chúng là khác nhau.

- Viễn tiên sinh, nếu như quý công ty đấu thầu thành công, quý công ty

sẽ lựa chọn ít nhất bao nhiêu công ty làm chi nhánh bên dưới?

- Viễn tiên sinh, xin hỏi với xu thế phát triển nhanh chóng và mạnh mẽ như hiện nay của Dược phẩm Lạc Nguyệt, họ có khả năng sẽ nhanh chóng trở thành người dẫn đầu mới của ngành dược phẩm Hoa Hạ hay không?

- Xin hỏi….

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 365

Gặp Nguy Hiểm Trên Biển

Cha à, cha đang tìm ai vậy? Là bác cả ư?

Ninh Khinh Tuyết thấy cha mình không ngừng tìm kiếm cái gì đó trong đại sảnh, nghi hoặc hỏi. Cô cũng đã trông thấy Dược phẩm Ninh Thị của Yến Kinh tới tranh thầu, cho nên cô mới cho rằng người mà cha cô đang tìm kiếm là bọn họ.

- Ha ha, Bác cả! Cha không quen biết loại anh em đã đẩy con gái cha vào hố lửa ấy.

Ninh Trung Phi trêu chọc cười cợt.

Cười xong, Ninh Trung Phi lại day day cặp mắt do tối qua mất ngủ nói:

- Tối qua cha đã quen biết một chàng thanh niên rất khá trong một quán cà phê trên đảo, cậu ta nói hôm nay công ty của cậu ta cũng tới đây đấu thầu, hôm qua cậu ta rất chắc chắn rằng hôm nay sẽ tới đây dự thầu. Cha đang tìm cậu ta, nhưng không thấy đâu cả.

- Chú, có chắc họ tới đấu thầu không. Chú xem, tại nơi các công ty đứng đều có bảng hiệu phía sau họ mà?

Lý Mộ Mai nói xen vào.

Ninh Trung Phi vỗ đầu một cái:

- Lúc đó cậu ta nói là tới đấu thầu mà, có lẽ là ta đã nghe nhầm, cháu thấy đấy, lại quên mất hỏi tên công ty cậu ta, cũng quên mất hỏi xem cậu ta

tên gì, lúc đó, ta còn tặng cho cậu ta một chiếc vòng tay, là chiếc vòng ta đã tốn tám nghìn đô la Mỹ để mua tại Mỹ đấy.

- Hừ, cháu thấy có lẽ là một kẻ bịp bợm rồi, chuyện này cũng rất có khả năng.

Lý Mộ Mai nói.

Ninh Trung Phi bỗng nhiên sửng sốt, chàng trai đó liệu có thực sự là kẻ lừa đảo hay không? Nhưng lại không giống, cậu ta có một chiếc vòng tay giống y đúc chiếc vòng mà ông mua, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy? Nhưng quả thực ông đã cho không cậu ta chiếc vòng tay rồi.

Có lẽ nhìn thấy chút muộn phiền của cha, Ninh Khinh Tuyết lại hỏi:

- Cha à, cha chẳng phải nói rất có lòng tin mới tới đây đấu thầu hay sao, tên thanh niên ấy chẳng phải đã tiếp thêm lòng tin cho cha hay sao? Mấy nghìn đô la để đổi lấy sự tự tin cũng không quá tệ.

Ninh Trung Phi biết con gái không muốn ông mất ý trí chiến đấu trước lúc đấu thầu, nghĩ cũng đúng, chỉ là mấy nghìn đô la thôi mà.

- Ồ! Tổng giám đốc Ninh, ngài đích thân tới đấu thầu sao, cha tôi quả thực không tích cực bằng ngài rồi. Có điều tôi thấy hy vọng của Dược Phẩm Phi Dụ các vị cũng không nhỏ đâu, nhìn đội hình có khi còn mạnh hơn tập đoàn y dược Viễn Bắc chúng tôi nữa ấy chứ, tôi thực sự muốn được hợp tác với Dược phẩm Phi Dụ. Chỉ có điều, có những chuyện thật là đáng tiếc.

Viễn Kỳ Bân thoát khỏi đám phóng viên, đi đến trước mặt đám người của Ninh Trung Phi, giọng điệu rõ ràng là đang chế nhạo.

Lý Mộ Mai lạnh lùng nói:

- Không dám phiền tới đổng sự trưởng, cho dù chúng tôi có thành công hay không cũng không liên quan gì tới Tập đoàn y dược Viễn Bắc của các vị.

Viễn Kỳ Bân nhìn chằm chằm Ninh Khinh Tuyết, khuôn mặt thanh tú thoát tục này đã khiến anh ta bao đêm thao thức. Bây giờ lại xuất hiện trước mặt anh ta, trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu. Anh ta phát hiện ra rằng khi nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, cô còn xinh đẹp hơn trong tưởng tượng của anh ta gấp nhiều lần. Người đẹp thì anh ta đã gặp nhiều rồi, nhưng người đẹp một cách hoàn hảo như Ninh Khinh Tuyết, ngoài cô ra anh ta chưa từng gặp một ai giống như vậy.

Viễn Kỳ Bân thản nhiên cười, dường như không hề quan tâm tới lời nói của Lý Mộ Mai, anh ta còn nói:

- Tổng giám đốc Ninh, thực sự tôi rất muốn hợp tác với Dược phẩm Phi Dụ, nếu như….

- Đổng sự trưởng Viễn, mời đi cho, chúng tôi còn phải thảo luận chút chuyện. Rất nhiều phóng viên còn đang đợi ngài, không cần phải lãng phí thời gian ở đây với chúng tôi.

Ninh Khinh Tuyết lạnh lùng ngắt lời Viễn Kỳ Bân.

Viễn Kỳ Bân cười miễn cưỡng:

- Tập đoàn y dược Viễn Bắc tuy rằng không lớn, nhưng cũng có tầm ảnh hưởng không nhỏ. Tôi nghĩ tình cảnh hiện nay của Dược phẩm Phi Dụ cũng không được khả quan lắm, nếu không thì, sẽ không tới đại hội đầu tư vốn biết rõ sẽ không có chút cơ hội nào thế này, hà tất phải cự tuyệt như vậy?

- Cái tên họ Viễn kia, ở đây không có ai hoan nghênh anh. Dược phẩm Phi Dụ của tôi tốt hay xấu, không cần anh bận tâm.

Giọng của Ninh Khinh Tuyết trở nên vô cùng lạnh lùng.

Viễn Kỳ Bân nhìn Ninh Khinh Tuyết, trong lòng cảm thấy bực bội, ngầm hạ quyết tâm, cho dù phải trả giá đắt thế nào cũng phải có được người con gái này.

Dường như nghe thấy tiếng của Ninh Khinh Tuyết có vẻ hơi lớn, hơn nữa trong số họ còn có Viễn Kỳ Bân của tập đoàn y dược Viễn Bắc, ngay lập tức đám phóng viên đã chạy tới đó.

- Ồ! Khinh Tuyết, công ty của các cô cũng tới dự thầu sao?

Một nữ phóng viên vui vẻ nói.

Ninh Khinh Tuyết nhìn nữ phóng viên, cô biết nữ phóng viên ấy, cô ta tên là Tiêu Lôi, một phóng viên trẻ tuổi rất nổi tiếng ở Yến Kinh. Nhưng hai người căn bản không quen biết nhau, tại sao cô ta lại nhìn cô như nhìn thấy người quen vậy?

- Đúng rồi, lần trước tôi có gặp Diệp Mặc chồng cô, hai người vẫn tốt chứ…

Tiêu Lôi nói xong, lập tức cảm thấy lời này của cô không nên nói ra. Tại sao vô duyên vô cớ lại nhắc tới Diệp Mặc, lại còn hỏi câu đó, thật đúng là. Bản thân rõ ràng biết hai người họ đang gặp trục trặc, bây giờ hỏi như vậy chẳng phải là giấu đầu hở đuôi sao? Nhưng lời cũng đã nói ra rồi, thì không thể thu lại được. Thật không ngờ Ninh Khinh Tuyết lại thản nhiên cười nói:

- Chúng tôi vẫn tốt, cảm ơn cô quan tâm.

- Cô đã kết hôn rồi?

Viễn Kỳ Bân lập tức nhăn mặt, chuyện này quả là gay go đối với anh ta. Sau khi nghe chuyện này, thậm chí đến nghĩ cũng không dám nghĩ, liền hỏi.

Ninh Khinh Tuyết hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Đổng sự trưởng Viễn, mời anh đi cho, tôi kết hôn hay không thì liên quan gì tới anh?

Nói xong cũng không buồn để ý tới Viễn Kỳ Bân.

Viễn Kỳ Bân nhìn Ninh Khinh Tuyết, nhếch mép cười một cách ẩn ý, vì

anh ta rất nhanh chóng đã hiểu được chỗ ảo diệu trong chuyện này.

Anh ta nhất định phải có được Ninh Khinh Tuyết, cho dù cô đã kết hôn hay chưa. Anh ta đã tìm hiểu qua chuyện của Ninh Khinh Tuyết, vì cha của cô Ninh Trung Phi bất mãn với nhà họ Ninh, nên tự mình rời khỏi nhà họ Ninh, lập ra Dược phẩm Phi Dụ ở Du Châu. Hơn nữa Ninh Khinh Tuyết trước mắt anh ta rõ ràng vẫn là một thiếu nữ, làm gì có dấu vết nào chứng tỏ cô đã từng kết hôn?

Với kinh nghiệm trăng hoa của Viễn Kỳ Bân, quyét mắt là có thể nhìn ra được.

Chuyện của Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc, còn vì chuyện của Tống Thiếu Văn, mặc dù lúc ấy đã gây ra một cơn sóng lớn ở Yến Kinh, nhưng rất nhanh sau đó đã biến mất hoàn toàn dưới sự áp chế của Tống gia. Ngoài những người trong cuộc ra, thì rất ít người biết được chuyện này, cho nên mặc dù Viễn Kỳ Bân là thái tử số một trong ngành dược phẩm Hoa Hạ, nhưng cũng không hề biết gì.

Viễn gia mặc dù cũng không tồi, nhưng so với năm đại gia tộc ở Hoa Hạ, thì còn kém xa, nói cách khác là họ còn lâu mới có thể đặt chân vào thế giới ấy được.

Mặc dù Ninh Khinh Tuyết đã mất đi một phần kí ức, nhưng trong thời gian dài cô thực hiện các quyết sách của công ty, sự quyết đoán cũng như năng lực của cô thì không hề thua kém bất kì ai. Tiêu Lôi vừa nói ra, đã nhớ tới chuyện của trước đây, mỗi lần nói ra hai chữ Diệp Mặc cô đều cảm thấy có lỗi.

Tiêu Lôi dáng người cao gầy, làn da rất đẹp, cô có những điều kiện tốt nhất để trở thành một phóng viên hàng đầu ở Hoa Hạ. Lúc trước cũng không thân quen gì lắm với Tiêu Lôi, chẳng lẽ là vì chuyện của Diệp Mặc và cô? Nghĩ tới đây cô muốn thông qua Tiêu Lôi, để hỏi cụ thể về một số chuyện.

- Đại hội đấu thầu sắp bắt đầu rồi, mời những nhà đấu thầu vào hội

trường, phóng viên xin hãy đứng ngoài, sau khi đấu thầu kết thúc, doanh nghiệp trúng thầu sẽ tổ chức họp báo với phóng viên.

Tiếng của một cô gái phát ra từ loa thông báo mọi người có thể bắt đầu vào hội trường. Viễn Kỳ Bân có chút không cam lòng nhìn Ninh Khinh Tuyết, sau đó mới quay người đi.

…

Sở dĩ Diệp Mặc chuẩn bị thuyền, là vì hắn sợ chân nguyên hiện tại không đủ để có thể bay, một mạch tới thẳng San Fancisco. Mặc dù chân nguyên của hắn đã mạnh hơn trước kia nhiều, nhưng San Fancisco quả thực cách Yến Kinh quá xa, gần mười nghìn cây số, gấp bốn năm lần tới Hongkong.

Hắn không muốn giữa đường vì chân nguyên không đủ mà rơi xuống giữa Thái Bình Dương. Mặc dù Phi kiếm có thể nghỉ trên không, nhưng Diệp Mặc không muốn vậy. Hắn cảm thấy nghỉ ngơi trên không khá nguy hiểm, với trình độ hiện giờ của hắn không thể lên quá cao được, chẳng may bị rada của Mỹ quét qua, cho rằng là người ngoài hành tinh tiến hành tiêu diệt, thì hắn không thể chống đỡ được.

Cho nên hắn phải cố gắng giảm bớt thời gian trên không, tốc độ cũng phải là nhanh nhất, tránh gây sự chú ý của quân đội, Diệp Mặc quết định xuất phát lúc chập tối.

Hai giờ sau, Diệp Mặc thổi phồng thuyền hơi, đặt tại Thái Bình dương. Mặc dù nguyên khí đã hao tổn rất nhiều, nhưng vẫn có thể tiếp tục bay tiếp. Sở dĩ hắn dừng lại, là do hắn cảm thấy mình bị theo dõi. Hắn biết thần thức của hắn không thể so sánh với thiết bị định vị tiên tiến, phạm vi thần thức của hắn chỉ trong bán kính 300m.

Diệp Mặc dự đoán lần bay này của mình, đã đi được ba phần tư quãng đường, nhiều nhất là nửa tiếng nữa hắn có thể tới được San Fancisco. Tuy hắn không dùng tốc độ nhanh nhất, nhưng Diệp Mặc cảm nhận được nó

nhanh hơn tốc độ máy bay gấp mấy lần.

Diệp Mặc dừng việc thổi phồng thuyền lại, quét thần thức một lượt, không có dấu hiệu bất thường gì, toàn bộ bề mặt Thái bình Dương yên tĩnh vô cùng. Nhưng hắn lại liên tục cảm thấy có gì đó bất an, hắn biết đây là khu vực do Mỹ quản lý, một khi bị quân đội Mỹ phát hiện ra, với tu vi hiện nay của bản thân thì khó có thể thoát được. Càng chưa tính đến chân nguyên đã bị tiêu hao khá nhiều.

Chưa nói tới hiện giờ hắn còn đang tiến vào luyện khí trung kì lần đầu tiên, mà cho dù hắn có ở luyện khí hậu kì, đối đầu với những vũ khí công nghệ cao của Mỹ cũng đành lực bất tòng tâm.

Mặc dù không phát hiện ra guy hiểm, nhưng nhiều năm tu luyện khiến hắn có tính cảnh giác cao độ.

Diệp Mặc vừa đứng trên mặt thuyền, một cảm giác nguy hiểm cận kề ập tới. Hắn lập tức bay lên nhảy xuống biển, rời xa chiếc thuyền.

Diệp Mặc vừa nhảy xuống biển, một quả ngư lôi với tốc độ ánh sáng đâm thẳng vào thuyền, sau đó là tiếng nổ kinh hoàng, chiếc thuyền tan tành không chút vết tích. Lần này nếu Diệp Mặc không kịp tránh, thì đúng là quá nguy hiểm. Cơ thể của hắn vẫn chưa đạt tới cảnh giới có thể chống lại sức công phá của ngư lôi.

Không ngờ suy đoán của hắn lại thành hiện thực, Diệp Mặc ngay lập tức bốc hỏa. Hắn chẳng qua cũng chỉ là người qua đường, cho dù rada của bọn họ có quét thấy một vật thể bay lạ, nhưng cũng không thể chưa hỏi han gì đã hạ thủ chứ, đám người Mỹ này đúng là quá độc ác mà.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 366

Cự Tuyệt

Tình hình của đại hội đấu thầu của Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng căng thẳng không kém tình hình của Diệp Mặc. Úc Diệu Đồng đứng lên, vẻ mặt vui mừng nói:

- Đầu tiên tôi xin được thay mặt Dược phẩm Lạc Nguyệt gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất tới các doanh nghiệp đã có mặt ngày hôm nay, xin cảm ơn!

Sau một tràng pháo tay lớn, Úc Diệu Đồng tiếp tục nói:

- Vì theo như ý kiến đồng sự trưởng của chúng tôi, vốn dĩ sẽ hợp tác với bốn xí nghiệp dược phẩm, nhưng nay đổi thành ba xí nghiệp, Châu Á, Châu Âu, Châu Phi mỗi nơi một xí nghiệp…

Úc Diệu Đồng vừa dứt lời, các xí nghiệp đại diện của Châu Á đều lập tức xôn xao, bớt đi một xí nghiệp đồng nghĩa với việc họ mất đi một cơ hội.

Đợi sau khi phía dưới bớt ồn ào, Úc Diêu Đồng mới tiếp tục nói:

- Xin mọi người đừng nôn nóng, mặc dù chúng tôi sẽ rút bớt đi một doanh nghiệp, nhưng chúng tôi sẽ tăng quyền lợi cho doanh nghiệp trúng thầu. Mỗi doanh nghiệp trúng thầu có quyền hợp tác với hai mươi công ty làm chi nhánh bên dưới cho họ. Các doanh nghiệp làm chi nhánh bên dưới của các công ty trúng thầu có thể hưởng lợi nhuận từ các sản phẩm của Dược phẩm Lạc Nghiệp như nhau.

Câu nói này của Úc Diệu Đồng lại khiến cho phía dưới rộ lên, điều này chứng tỏ công ty trúng thầu sẽ có lợi hơn cả Dược phẩm Lạc Nguyệt. Họ nắm giữ hai mươi doanh nghiệp dưới quyền dường như các doanh nghiệp

đều nhắm vào những doanh nghiệp có thể sẽ trúng thầu, trong chốc lát không khí trong phòng đã nóng hẳn lên.

Lúc này một đại biểu của doanh nghiệp nào đó đứng lên hỏi:

- Xin hỏi tổng giám đốc Úc, nếu trở thành công ty chi nhánh phía dưới, thì sẽ nhận được những đãi ngộ gì?

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười nói:

- Lần này bất kể là doanh nghiệp trúng thầu, hay là doanh nghiệp thuộc chi nhánh dưới cũng đều sẽ nhận được tư liệu về kĩ thuật chiết suất dược liệu, hơn nữa còn có thể mua máy móc chiết suất tại Dược phẩm Lạc Nguyệt. Tư liệu về kĩ thuật chiết suất dược liệu của chúng tôi quý giá thế nào chắc tôi không cần phải nhắc tới nữa chứ, tôi nghĩ mọi người đều rất rõ…

Cả căn phòng lại một lần nữa xôn xao. Kĩ thuật chế tạo Dưỡng nhan hoàn đến giờ vẫn không có bất kì chuyên gia nào có thể lí giải được. Mặc dù đã có người phân tích ra các thành phần của thuốc, nhưng lại không một ai có thể sản xuất ra được. Cũng không một ai biết được vì sao Dưỡng nhan hoàn lại không có một chút tác dụng phụ nào, đây rõ ràng đã trở thành một vấn đề nan giải. Đương nhiên điều cốt lõi của vấn đề nan giải này chính là nằm ở cách triết xuất dược liệu, vậy mà bây giờ Dược phẩm Lạc Nguyệt lại miễn phí tiết lộ kĩ thuật chiết suất dược liệu, điều này khiến cho mọi người muốn không chấn động cũng không được.

Nếu như có được tư liệu về kĩ thuật triết suất dược liệu, cho dù không có lợi nhuận từ Dưỡng nhan hoàn thì cũng có thể khiến cho kĩ thuật triết xuất dược liệu của công ty đó được nâng cao đáng kể.

Úc Diệu Đồng đương nhiên hiểu tâm ý của những người này, nếu như cô không phải là người của Dược phẩm Lạc Nguyệt, cô cũng không thể hiểu được tại sao Dược phẩm Lạc Nguyệt lại cung cấp cho mọi người tư liệu về kĩ thuật chiết suất dược liệu, như vậy chẳng phải là tự đào hố chôn mình hay sao? Nhưng cô bây giờ đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, cung cấp tư liệu

về kĩ thuật chiết suất dược liệu cho họ, sẽ khiến cho Dược phẩm Lạc Nguyệt có thể chuyên tâm sản xuất khâu cuối cùng, mà không cần tốn công sức vào việc chiết suất dược liệu.

- Các vị, xin hãy yên lặng, thứ nhất, Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi cung cấp cho mỗi doanh nghiệp tài liệu về kĩ thuật triết suất dược liệu của mỗi loại dược phẩm khác nhau, nếu như phát hiện ra có doanh nghiệp truyền những tài liệu này ra ngoài thì doanh nghiệp đó sẽ vĩnh viễn không có cơ hội hợp tác với Dược phẩm Lạc Nuyệt nữa. Thứ hai, lát nữa chúng tôi sẽ công bố những loại dược liệu hiếm có, nếu doanh nghiệp nào có thể tìm được một loại giống trong số đó, sẽ trở thành doanh nghiệp trúng thầu, hơn nữa sẽ được cung cấp gấp đôi tài liệu về kĩ thuật chiết suất dược liệu.

Úc Diệu Đồng bổ sung nói.

Úc Diệu Đồng vừa dứt lời, mọi người lập tức nghi ngờ:

- Nếu tìm được hai hay ba loại trở lên thì sẽ thế nào?

- Nếu như vậy, quý công ty sẽ chính thức trở thành đối tác của Dược phẩm Lạc Nguyệt. Đương nhiên, nếu quý công ty có thể tìm thấy mười loại trở lên thì Dược phẩm Lạc Nguyệt sẽ xây dựng một xưởng sản xuất Dưỡng nhan hoàn, hơn nữa còn hưỡng dẫn kĩ thuật chế tạo cho quý công ty.

Đứng trên bục phát biểu Úc Diệu Đồng nói không chút do dự.

Cả hội trường yên tĩnh, hóa ra công ty nào cũng có cơ hội, rất nhiều công ty tinh thông về mua bán dược liệu, đã trăn trở, làm thế nào để có thể có được mười loại dược liệu cần thiết, xây dựng xưởng sản suất Dưỡng nhan hoàn, đồng nghĩ với việc tiền tài như nước.

Nhưng mọi người cũng biết muốn tìm được dược liệu cần thiết mà Úc Diệu Đồng vừa nói không phải chuyện dễ dàng gì, nếu không muốn nói là rất khó khăn.

- Xin hỏi tổng giám đốc Úc, chúng tôi có phải sẽ được trực tiếp tiêu thụ

sản phẩm Dưỡng nhan hoàn của quý công ty đúng không?

Một đại diện nước ngoài nói tiếng Trung lưu loát hỏi.

Úc Diệu Đồng khẽ cười nói:

- Đương nhiên, tất cả những đơn vị trúng thầu đều có cơ hội tiêu thụ sản phẩm của Dược phẩm Lạc Nguyệt, lượng tiêu thụ sẽ tính theo lượng chiết suất dược liệu mà quý công ty cung cấp. Cũng có thể nói, công ty chi nhánh phía dưới cũng có thể phụ trách việc này. Các dược liệu được chiết suất của các vị càng nhiều, thì lượng sản phẩm được tiêu thụ sẽ càng nhiều. Nói trắng ra chính là đổi chác, dùng dược liệu được chiết suất của các vị để đổi lấy Dưỡng nhan hoàn, hoặc là quyền tiêu thụ sản phẩm khác.

- Xin hỏi tổng giám đốc Úc, nếu chúng tôi có được cơ hội tiêu thụ Dưỡng nhan hoàn, mà Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng tiêu thụ sản phẩm này, giá cả của chúng tôi lại không thể cạnh tranh với giá của Dược phẩm Lạc Nguyệt đưa ra, như vậy chẳng phải Dưỡng nhan hoàn của chúng tôi sẽ không bán được hay sao?

Câu hỏi của người này quả thật nực cười, Dưỡng nhan hoàn có thể không bán được hay sao?

Úc Diệu Đồng vẫn trả lời:

- Ở đây sẽ không tồn tại vấn đề không bán được, theo lý mà nói, công ty hợp tác dùng dược liệu chiết suất được để đổi lấy Dưỡng nhan hoàn, lợi nhuận chắc chắn sẽ tăng gấp nhiều lần, cho dù Dưỡng nhan hoàn của chúng tôi có hạ giá tới mười nghìn một lọ, vẫn sẽ có lợi nhuận như vậy.

Nói xong, Úc Diệu Đồng nhìn các doanh nghiệp thảo luận phía dưới, tiếp tục nói:

- Bây giờ xin mời những công ty muốn đấu thầu, để hồ sơ dự thầu trên bàn, chúng tôi sẽ lập tức thu lại.

Trong lúc có người đi thu lại hồ sơ dự thầu, Úc Diệu Đồng đã nhìn thấy Dược phẩm Phi Dụ, cô ta mới nhìn lướt qua đã thấy Ninh Khinh Tuyết, trong lòng thầm trấn động, xinh đẹp như vậy. Cho dù ngày ngày uống Dưỡng nhan hoàn đi chăng nữa, cũng không thể có được nước da như cô ta.

Úc Diệu Đồng tự phủ chỉ trong mười năm cô ta sẽ trở thành một mỹ nhân, nhưng trước mặt Ninh Khinh Tuyết, cô ta mới phát hiện cho dù có là hai mươi năm, cô ta cũng không thể được gọi là mỹ nhân. Người thường quả nhiên không thể so sánh được, chẳng trách Diệp Mặc muốn lấy cô ta làm vợ, quả nhiên là có mắt nhìn.

Hồ sơ dự thầu đã được thu lại hết, Úc Diệu Đồng đưa cho Tàng Gia Nghiêm, sau đó nói:

- Bây giờ xin mời đại biểu các công ty đưa ra thắc mắc của mình, còn nữa nếu quý công ty có điểm gì đặc biệt cũng có thể nói ra. Chúng tôi sẽ nhanh chóng đưa ra những dược liệu quý hiếm mà chúng tôi cần ra.

Viễn Kỳ Bân lập tức nói: Viễn Kỳ Bân vừa dứt lời, mọi người lập tức nhìn về phía anh ta, mặc dù lợi nhuận của 'Cửu an tâm khẩu phục dịch' không bằng Dưỡng nhan hoàn, nhưng chỉ cần là người trong ngành y thì không một ai là không biết tới, 'Cửu an tâm khẩu phục dịch' đã đem tới lợi nhuận lớn như thế nào cho tập đoàn y dược Viễn Bắc. Thật không ngờ Viễn Kỳ Bân lại quyết đoán như vậy, thậm chí còn đem cả 'Cửu an tâm khẩu phục dịch' ra, lập tức rất nhiều doanh nghiệp dược châu Á cảm thấy nhục trí.

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười:

- Đổng sự trưởng Viễn quả là quyết đoán, nhưng Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi có khả năng nghiên cứu ra bất kì một loại sản phẩm nào. 'Cửu an tâm khẩu phục dịch' của quý công ty mặc dù rất tốt, nhưng chúng tôi lại không có hứng thú. Doanh nghiệp mà chúng tôi tìm kiếm không liên quan tới quy mô lớn hay nhỏ, mà là tìm kiếm doanh nghiệp thích hợp nhất để hợp tác.

Úc Diệu Đồng nói câu này quả là không chút nể nang gì, Viễn Kỳ Bân đã đạp trúng chân ngựa rồi, khuôn mặt nhăn nhó. Anh ta chủ động bày tỏ thiện ý, những lời này thứ nhất chứng tỏ sự lớn mạnh của tập đoàn y dược Viễn Bắc, thứ hai là tỏ ý nếu hợp tác với họ, Dược phẩm Lạc Nguyệt chỉ có lợi, không có hại. Thật không ngờ ý tốt của một công ty dược hàng đầu Hoa Hạ lại bị cự tuyệt như thế.

Mặc dù khuôn mặt của Viễn Kỳ Bân trở nên rất khó coi, nhưng các doanh nghiệp khác lại thấy vui mừng. Họ không ngờ Dược phẩm Lạc Nguyệt lại dứt khoát như vậy, lại từ chối thẳng thừng kĩ thuật chế tạo 'Cửu tâm an khẩu phục dịch', không có bất kì công ty dược nào từ chối điều này. Hơn nữa từ khẩu khí của tổng giám đốc Úc, có thể thấy bất kì doanh nghiệp nào cũng có cơ hội trúng thầu, không phải chỉ có doanh nghiệp lớn mới có cơ hội.

Nhưng mọi người lại nghĩ lại, cũng đúng thôi, Dược phẩm Lạc Nguyệt tự sản xuất ra Dưỡng nhan hoàn, cung không đủ cầu, cần gì tới 'Cửu tâm an khẩu phục dịch'?

Lý Mộ Mai ngồi bên cạnh nhìn thấy khuôn mặt khó coi của Viễn Kì Bân, thì lập tức thấy vui vẻ trở lại. Lập tức nói thầm với Ninh Khinh Tuyết:

- Khinh Tuyết, cái cô tổng giám đốc Úc này đúng là đáng yêu quá đi, nếu như cô ấy là con trai, em sẽ lập tức lấy cô ấy. Cái tên họ Viễn ấy thật đáng ghét, không ngờ cái mặt dương dương tự đắc ấy lại bị tạt một gáo nước lạnh. Tuyệt! Em thích!

Ninh Khinh Tuyết cũng thấy hả hê, cô sớm đã thấy anh ta chướng mắt rồi, chỉ trách thực lực của công ty cô không mạnh, người ta chỉ cần nói một câu đã có thể đá Dược phẩm Phi Dụ của cô ra khỏi trò chơi này rồi.

- Ta cảm thấy hồ sơ dự thầu của chúng ta quá đơn giản.

Ninh Trung Phi nhìn thấy các hồ sơ dự thầu khác đều có mấy chồng, chỉ có hồ sơ dự thầu của họ là đơn giản nhất, chỉ có mấy trang giấy.

- Cha, chúng ta cũng không dự định sẽ trúng thầu, đợi lát nữa xem ai trúng thầu, chúng ta sẽ làm công ty chi nhánh dưới của họ. Chỉ không ngờ rằng hai công ty châu Á rốt cuộc lại bị đổi thành chỉ còn có một, tin này không phải là tin tốt với chúng ta.

Ninh Khinh Tuyết lập tức nói.

Lý Mộ Mai oán hận nói:

- Không ngờ Ngô Cường sau khi rời khỏi công ty chúng ta, lại đầu quan sang tập đoàn y dược Viễn Bắc, đúng là đồ vô liêm sỉ. Cái tên Viễn Ky Bân cố tình đưa Ngô Cường tới lần đấu thầu này, rõ ràng là muốn trêu tức chúng ta. Lão Đường cũng tới rồi, nhưng ông ta còn tốt, chỉ vào Dược phẩm Tiên Lâm.

Nhinh Khinh Tuyết lắc đầu, nói:

- Con người thì phải cầu tiến, nước thì chảy từ cao tới thấp, đây là điều đương nhiên mà.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 367

Luân Phiên Đập Bàn

Diệp Mặc mới thoát khỏi vụ nổ của ngư lôi thì lại một lần nữa cảm thấy uy hiếp, Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi lập tức di chuyển sang bên cạnh.

Ầm một tiếng, lại một quả ngư lôi nổ ở chỗ hắn đứng ban nãy. Liên tiếp bị đánh lén hai lần, điều này khiến Diệp Mặc cực kỳ tức giận. Tuy thần thức của hắn hiện tại vẫn không có cách nào quét đến vị trí tàu ngầm, nhưng hắn có thể cảm nhận được từ dòng nước.

Diệp Mặc từ trước đến nay không phải người không ăn miếng trả miếng, hai quả ngư lôi khiến hắn hoàn toàn tức giận. Diệp Mặc men theo phương hướng quả ngư lôi, nhanh chóng đi về phía tàu ngầm.

Ngư lôi không ngừng đi qua bên người Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng rất nhanh liền phát hiện ra miệng tàu ngầm ngoài một trăm mét, hắn không chút do dự rút phi kiếm ra, tuy dưới đáy biển uy lực của phi kiếm bị ảnh hưởng lớn, nhưng đối phó với chiếc tàu ngầm này cũng đủ rồi.

Ầm một tiếng, tốc độ của phi kiếm cho dù là ở trong nước thì ngư lôi nhỏ bé không thể so sánh được, lúc Diệp Mặc lại tránh một quả ngư lôi, phi kiếm đã chém rồi, phá vỡ vỏ tàu ngầm. Nếu như không phải Diệp Mặc e dè chân nguyên của hắn không chịu được, chính là một kiếm này hắn sẽ khiến cho cái tàu ngầm này chia làm hai mảnh.

Dưới nước mấy trăm mét, tàu ngầm một khi bị vỡ, binh lính bên trong liền nguy hiểm, đối với binh lính bên trong sống hay chết, Diệp Mặc lười quan tâm, nếu đã muốn giết hắn thì đừng trách hắn không khách khí.

Diệp Mặc thở phào một cái, cuối cùng yên tĩnh rồi, hắn chỉ cần tìm một nơi nghỉ ngơi một lát mà thôi. Vô duyên vô cớ bị công kích, cho dù đã phá bỏ cái tàu ngầm này, nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn không thoải mái lắm.

Tuy nhiên khi Diệp Mặc trồi lên trên mặt nước, hắn mới phát hiện trên mặt nước còn có mấy hạm đội thuyền. Hóa ra đây là một tiểu đội tàu chiến, Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn không có hứng tiếp tục diệt hạm đội tàu này, nhưng hắn cũng biết tin tức hắn bị phát hiện chắn chắn sẽ truyền ra ngoài, chỉ cần thời gian dài một chút, nói không chừng hắn sẽ bị bao vây.

Tuy rằng Diệp Mặc không sợ vòng vây nhưng kiểu chiến đấu chẳng có ý nghĩ gì này, hắn căn bản không thích. Một là không có chiến lợi phẩm, hai là không có ý nghĩa gì. Nếu như không phải ban nãy chiếc tàu ngầm đó không ngừng muốn lấy mạng hắn, thậm chí hắn đến cái tàu ngầm ấy cũng lười để ý tới.

Nếu không muốn chiến đấu với hạm đội tàu biển này, Diệp Mặc chỉ có thể nhanh chóng xuyên qua đáy biển. Hai tiếng sau, Diệp Mặc bay lên từ một chỗ biển hoang vắng, tuy chân nguyên rất nghèo nàn nhưng hắn vẫn lập tức bước lên phi kiếm nhanh chóng hướng về San Francisco. Diệp Mặc sợ tiếp tục ở trên biển này, còn có thể dẫn đến tranh chấp lớn hơn.

Cùng lúc đó, tổng bộ hải quân Thái Bình Dương nước Mỹ nhận được quân tình khẩn cấp, một nhánh hạm đội biển phát hiện ra vật thể bay không xác đinh, giống như người ngoài hành tinh. Tin tức này rất nhanh truyền đến khu quân sự cao nhất Lầu Năm Góc, phản ứng đầu tiên của Nhà Trắng là lập tức phát ra mệnh lệnh tiếp viện.

Diệp Mặc nghĩ không sai, lúc này ở nơi hắn và tàu ngầm chiến đấu, đã tụ tập lượng lớn lực lượng hải quân Mỹ. Nhà Trắng nước Mỹ đưa ra thông cáo chiến đấu cấp một, và đồng thời thông báo toàn thế giới, phát hiện ra vật thể bay không xác định trên Thái Bình Dương.

Thậm chí hải quân nước Mỹ còn chiến đấu với vật thể bay không xác định, tổn thất tàu ngầm số SS, binh sĩ trong tàu không ai sống xót. Đồng thời

phát hiện vật thể bay không xác định biến mất không thấy đâu, nghi ngờ người ngoài hành tinh xâm lấn.

So sánh với những đại hội đấu thầu khác, hiệu quả đại hội đấu thầu của dược phẩm Lạc Nguyệt rõ ràng cao hơn nhiều. Mới qua hơn hai tiếng, công ty trúng thầu đã được quyết định. Căn bản khác với những đại hội đấu thầu khác, từ trả giá đến trúng thầu cần đến một tháng thậm chí mấy tháng.

Đối mặt với công ty trúng thầu sắp công bố, có thể nói tất cả các công ty tham gia đấu thầu, không có công ty nào không căng thẳng.

- Khinh Tuyết, em cảm thấy công ty trúng thầu của khu Á Châu không nhất định chính là Dược phẩm Viễn Bắc, chị có phát hiện ra vLạc Nguyệt có chút không thích Viễn Kỳ Bân lắm không. Cái tên họ Viễn kia tưởng mình là ai, như giỏi lắm ấy, hừ.

Lý Mộ ai lẳng lặng nói bên tai Ninh Khinh Tuyết.

Vừa lúc đó, Ngô Cường lại đi tới trước vị trí của Dược phẩm Phi Dụ, lấy ra một bức thư để trước mặt Ninh Khinh Tuyết nói:

- Tổng giám đốc Ninh, xin lỗi, tuy bây giờ tôi đã vào Dược phẩm Viễn Bắc nhưng tôi cũng là bất đắc dĩ, đây là Tổng giám đốc Viên của chúng tôi gửi chị…

- Ngô Cường, tôi không đảm đương nổi cái danh xưng Tổng giám đốc Ninh này, mời anh cầm đồ của mình tránh ra.

Ninh Khinh Tuyết lạnh lùng nói.

Lý Mộ Mai hừ lạnh một tiếng nói:

- Cái tên phản bội Ngô Cường này, còn có mặt mũi mà tới nói chuyện, cút đi.

- Nhưng mà Tổng giám đốc Ninh, Tổng giám đốc Viễn cũng là vì tốt

cho Dược phẩm Phi Dụ, anh ấy muốn tối nay mời chị…

Không dám đáp lời của Lý Mộ Mai, Ngô Cường sau khi nói xong dường như còn muốn nói gì đó.

Không đợi Ngô Cường nói xong, Ninh Khinh Tuyết liền đập bàn đứng dậy, vứt lá thư trên bàn đi, lạnh lùng nói với Viễn Kỳ Bân ở không xa:

- Họ Viễn kia, thu hồi tâm tư xấu xa của anh lại. Ninh Khinh Tuyết tôi không phải đã nói lập ra đình rồi sao, cho dù cả đời này tôi không lấy được chồng thì cũng không nhìn đến cái loại cặn bã như anh. Dùng trúng thầu đến uy hiếp Ninh Khinh Tuyết tôi, anh nhìn nhầm rồi, đừng nói Dược phẩm Viễn Bắc của anh không nhất định trúng thầu, cho dù là trúng thầu thì làm sao?

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên biết ý tứ của Viễn Kỳ Bân, đây là lúc công bố công ty trúng thầu, là lúc tất cả mọi người lo âu nhất. Với hoàn cảnh khó khăn hiện tại của Dược phẩm Phi Dụ, nói không chừng sẽ đồng ý với kiến nghị của Viễn Kỳ Bân.

Viễn Kỳ Bân dùng tâm lý học không tồi, nhưng mà y nhìn nhầm người rồi, tính cách của Ninh Khinh Tuyết cực đoan, y nào có hiểu, hắn không ngờ Ninh Khinh Tuyết lại đập bàn tại lúc quan trọng như thế này, điều này khiến y rất mất mặt.

Hội trường này có khoảng bảy tám trăm người, rất nhiều đại diện công ty đều là hai người. Ninh Khinh Tuyết vỗ bàn một cái, dường như thu hút tất cả mọi người ở đây, vốn các công ty đến bỏ thầu nơm nớp lo sợ, sợ khiến cho Dược phẩm Lạc Nguyệt không vui, bây giờ Dược phẩm Phi Dụ đi ngược lại, trực tiếp đập bàn.

Cứ như vậy, cho dù là thực lực của Dược phẩm Phi Dụ có mạnh nữa cũng sẽ không trúng thầu, càng đừng nói đến vốn là một công ty dược hạng ba. Mấy công ty lân cận Dược phẩm Phi Dụ càng di chuyển ra xa một chút, sợ Dược phẩm Lạc Nguyệt cho rằng họ và Dược phẩm Phi Dụ ở một phe.

Thấy con gái mình tức giận đập bàn, Ninh Trung Phi thở dài, không nói gì cũng không đi trách móc con gái, vốn hy vọng trúng thầu của Dược phẩm Phi Dụ rất nhỏ, bây giờ chỉ là khiến chút hy vọng này tiêu tan mà thôi, cũng không có gì cả.

- Bố, con xin lỗi.

Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống, nhìn Ninh Trung Phi nói, cô đối với Viễn Kỳ Bân tranh chấp không chỉ phiền mà thậm chí còn đến mức chán ghét.

Ninh Trung Phi khẽ cười nói:

- Không có gì phải xin lỗi, tuy bố thích nghề y dược này, nhưng không làm y dược, làm thứ khác, Ninh Trung Phi bố cũng không nhất định không được.

- Đúng đấy, Khinh Tuyết, cái loại vô lại này đừng để mặt mũi cho hắn.

Lý Mộ Mai lập tức nói phụ họa.

Sắc mặt Viễn Kỳ Bân xanh mét, y không ngờ Ninh Khinh Tuyết lại không để cho y mặt mũi như vậy, điều này khiến y là thiếu gia Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn y dược số một Hoa Họa nhịn thế nào được.

- Ông đây không chỉnh chết cô thì coi như nuôi chó.

Viễn Kỳ Bân oán hận nghiến răng, y đã quyết định chỉnh Dược phẩm Phi Dụ, cho dù nhà Ninh Khinh Tuyết chuyển sang ngành nghề khác, thì y cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Úc Diệu Đồng có chút kỳ quái mà nhìn Ninh Khinh Tuyết, thầm nói bà xã của đại ca tuy đẹp nhưng tính khí cũng không thường. Lẽ nào cô ấy có thù oán gì với tập đoàn Viễn Bắc sao?

Ninh Trung Phi thấy Úc Diệu Đồng nhìn qua, vội vàng đứng lên nói:

- Xin lỗi, Tổng giám đốc Úc, vừa nãy đã quấy rầy mọi người rồi.

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười.

- Ninh tiên sinh, mời ngài ngồi xuống, không sao cả.

Nói xong Úc Diệu Đồng quay đầu nói với Hàn Tử:

- Kết quả Dương lão cửu điều tra thế nào rồi, sao đến bây giờ vẫn chưa có báo cáo lại?

Hàn Tử nghe thấy câu hỏi của Úc Diệu Đồng liền vội vàng nói:

- Chú Cửu đã trở lại rồi, chỉ là do đại hội đấu thầu đang diễn ra vì thế không đi vào báo cáo.

- Gọi anh ta đến.

Úc Diệu Đồng mới nói không lâu, Dương Cửu liền bị Hàn Tử gọi tới, anh ta tiến vào từ phía sau đại sảnh.

Dương Cửu biết chuyện Úc Diệu Đồng gọi anh ta, anh ta không đợi Úc Diệu Đồng hỏi liền chủ động nói:

- Tổng giám đốc Úc, tôi đã điều tra rõ ràng rồi, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Viễn Bắc Viễn Kỳ Bân, bởi vì muốn đạt được sắc đẹp của Ninh phu nhân…

Dương Cửu nghĩ mãi vẫn không tìm được xưng hô thế nào với Ninh Khinh Tuyết, cuối cùng chỉ đành lấy cái xưng hô Ninh phu nhân ra, Úc Diệu Đồng lườm anh ta một cái, - Dương lão Cửu, cậu còn cho rằng đây là cổ đại sao, trực tiếp nói trọng điểm.

- Vâng, …

Dương Cửu lập tức nói ra hết chuyện Viễn Kỳ Bân nhìn trúng Ninh Khinh Tuyết, sau đó thiết lập các chướng ngại làm ăn đối với Dược phẩm Phi Dụ, bức bách Ninh Khinh Tuyết phải đi vào một khuôn khổ.

Rầm một tiếng, Úc Diệu Đồng tức đến đập bàn, chẳng trách đại ca muốn đánh chết Dược phẩm Viễn Bắc, không ngờ lại dám có chủ ý với phu nhân Chủ tịch, tên Viễn Kỳ Bân này chán sống rồi. Một gậy đánh chết là lợi cho y rồi, đáng tiếc y gặp phải Úc Diệu Đồng, cô không đẩy Dược phẩm Viễn Bắc xuống mười tám tầng địa ngục thì cô uổng công lăn lộn trong hắc đạo nhiều năm như vậy.

Úc Diệu Đồng chơi liều, khôi phục lại sự tàn nhẫn năm đó.

Lúc trước khi cô cùng Vũ Học Dân cùng nắm trong tay Thiết Giang, mắt thấy tai nghe quá nhiều, nếu như không phải Vũ Học Dân đột tử, bây giờ cô vẫn là chị cả của xã hội đen. Tên Viễn Kỳ Bân lại dám phách lối như vậy, đụng vào trong tay Úc Diệu Đồng, thì làm gì còn có chuyện tốt.

Cùng với cái đập bàn của Ninh Khinh Tuyết, bây giờ Úc Diệu Đồng cũng đập bàn, nhất thời lại một lần nữa thu hút tất cả mọi người ở hội trường.

Gần như tất cả mọi người ở hội trường đều nhìn Úc Diệu Đồng, lẽ nào do ban nãy cô không hài lòng với tác phong của Ninh Khinh Tuyết? Hay là vì cái khác? Sao thích đập bàn đều là mỹ nữ vậy chứ?!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 368

Ngoài Ý Liệu

Dường như cũng cảm thấy hành vi quá khích của mình, Úc Diệu Đồng vội vàng nói:

- Xin lỗi, ban nãy vì không cẩn thận vỗ bàn một cái. Được rồi, bây giờ tôi xin tuyên đọc danh sách công ty trúng thầu.

Toàn bộ đại biểu ba trăm công ty đều đổ mồ hôi, đây gọi là không cẩn thận? Lần này rõ ràng là đập đến mức cái bàn sắp nứt ra rồi, còn gọi là không cẩn thận? Chỉ có điều điều này cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mọi người mà thôi, lại không có người nguyện ý đứng lên chỉ trích. Huống hồ sắp lập tức tuyên bố danh sách công ty trúng thầu rồi, dường như tất cả các doanh nghiệp đều nín thở, muốn biết rốt cuộc công ty nào trúng thầu, có tên công ty mình không.

Úc Diệu Đồng thanh thanh cổ họng một chút:

- Trải qua đánh giá tỉ mỉ của công ty chúng tôi, cuối cùng chọn ra ba công ty dược hợp tác ba nơi Châu Á, Châu Phi Châu Mĩ, trong đó Dược phẩm Kilima trúng cử đối tác hợp tác khu vực Châu Phi của chúng tôi, có thể ký kết năm công ty y dược Châu Phi.

Úc Diệu Đồng vừa dứt lời, đại diện của Dược phẩm Kilima lập tức đứng lên vỗ tay hưng phấn, sự hưng phấn này rất nhanh liền lôi kéo tiếng vỗ tay của toàn hội trường.

- Công ty dược Tororo của Mỹ đã trúng thầu đối tác hợp tác khu vực Âu Mĩ của công ty chúng tôi, có thể ký kết hợp tác với hai mươi công ty y dược.

Theo lời tuyên đọc của Úc Diệu Đồng, công ty dược Tororo cũng là một màn hưng phấn.

Bởi vì công ty dược xếp hạng đầu không tham gia đấu thầu của dược phẩm Lạc Nguyệt vì vậy mọi người đều suy đoán, công ty trúng tuyển rất có khả năng là công ty dược Tororo xếp hạng thứ hai thế giới, thực tế cho thấy mọi đều đều đoán không sai. Tuy nhiên đại diện của công ty dược Tororo vẫn hưng phấn dị thường.

Đợi lúc tiếng vỗ tay ở hội trường và sự hưng phấn lắng xuống, Úc Diệu Đồng tiếp tục đọc.

- Dược phẩm Phi Dụ Du Châu Hoa Hạ, trúng tuyển đối tác hợp tác khu vực Châu Á của chúng tôi, có thể ký kết hai mươi công ty dược của khu vực Châu Á.

Nhưng khác với hai tuyên đọc trước đó là, lần này lại là lặng ngắt như tờ, yên tĩnh, quá yên tĩnh. Nếu như không phải Úc Diệu Đồng đã bắt đầu vỗ tay, tất cả còn tưởng rằng Úc Diệu Đồng của dược phẩm Lạc Nguyệt đọc nhầm.

- Cái gì? Sao có thể là dược phẩm Phi Dụ?

- Đúng vậy, phải là Tập đoàn Viễn Bắc hoặc là dược phẩm Liên Phong, cho dù là công ty của chúng ta cũng không thể đến lượt dược phẩm Phi Dụ?

- Điều này tuyệt đối không có khả năng…

Nhất thời dưới hội trường đều nghị luận, căn bản không tin một suất của Châu Á bị dược phẩm Phi Dụ không có tiếng tăm cướp đi, khiếp sợ, ồ lên, ghen tị… đủ loại kéo đến.

Không người nào chịu tin, cũng không có người hồi phục lại tinh thần. Điều này căn bản chính là chuyện không có khả năng, nhưng chuyện không có khả năng này đã biến thành sự thực.

- Khinh Tuyết, không phải em nằm mơ chứ, sao có thể là dược phẩm Phi Dụ chúng ta?

Lý Mộ Mai dường như mới tỉnh ngộ ra.

Ninh Khinh Tuyết cũng trợn mắt há hốc miệng, nói thật cô cũng không ngờ lại là dược phẩm Phi Dụ, điều này rốt cuộc là gì?

Ninh Trung Phi ngây người, tuy ông cũng đấu thầu nhưng từ trước đến nay không cho rằng lần trúng thầu này sẽ là công ty của ông, lý tưởng lớn nhất của ông là ký kết làm một công ty nhánh dưới. Cái bánh trên trời rơi xuống này, hơn nữa còn to như vậy khiến cho Ninh Trung Phi hơi thất thần.

Tuy nhiên ngược lại khi phần đông các công ty tới chúc mừng, ông mới biết điều này là thật, so với bạch kim còn thật hơn. Nhất thời trong lòng Ninh Trung Phi dường như bị chặn ở nơi nào đó. Trong lòng ông chỉ có một câu nói "Cuối cùng chuyển mình rồi, chuyển mình rồi."

- Khinh Tuyết, thực sự là dược phẩm Phi Dụ chúng ta, đây lại là sự thật.

Lý Mộ Mai cuối cùng xác nhận khu vực Châu Á trúng thầu là các cô.

Niềm vui bất ngờ của Ninh Khinh Tuyết qua đi, lại có chút nghi hoặc nói:

- Sao lại có thể như vậy? Công ty chúng ta thậm chí còn chưa ra thị trường, sao có thể là công ty chúng ta?

- Tổng giám đốc Ninh, tôi là đại diện của dược phẩm Đông Cốc, tôi tên là Tiền Khải, đây là danh thiếp của tôi…

- Tôi là đại diện y dược của dược phẩm Liên Phong, chào chị Tổng giám đốc Ninh.

Ninh Trung Phi không dám tin mà nhìn đông đảo đại diện của công ty dược đang tiến tới, tay nhận danh thiếp cũng mỏi nhừ rồi.

Tập đoàn dược Viễn Bắc không dám tin so với dược phẩm Phi Dụ lại càng không dám tin tưởng. Cho dù không là tập đoàn vViễn Bắc của bọn họ thì cũng không đến lượt dược phẩm Phi Dụ - Điều này không thể nào, Tổng giám đốc Úc, tập đoàn dược Viễn Bắc chúng tôi đứng thứ nhất toàn Châu Á, tại sao chỉ tiêu lại bị dược phẩm Phi Dụ một công ty nhỏ như đinh cướp mất? Tại sao?

Viễn Kỳ Bân nhìn hội trường ồn ào náo nhiệt, cuối cùng chịu không nổi sự chênh lệch này, lập tức kêu lên.

Úc Diệu Đồng thản nhiên nói:

- Trong quá trình sàng lọc của chúng tôi, mọi công ty đều bình đẳng. Công ty dược của các anh đứng đầu Châu Á? Sao tôi không biết? Cho dù là thế thì làm sao? Đó đã là chuyện quá khứ rồi.

- Nội tình, ở trong đây nhất định có nội tình, tôi không phục.

Viễn Kỳ Bân lập tức giận dữ hét. Y không nghe ra ẩn ý trong lời của Úc Diệu Đồng, ẩn ý của Úc Diệu Đồng là nếu đã có dược phẩm Lạc Nguyệt thì các công ty khác đừng mơ tưởng làm vị trí thứ nhất nữa.

Úc Diệu Đồng lại lần nữa đập bàn.

- Viễn Kỳ Bân, ở đây là đại hội đấu thầu của dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi, không đến lượt anh khoa chân múa tay. Bây giờ nơi này không hoan nghênh anh, anh ra ngoài cho tôi.

- Họ Úc kia, cô có tư cách gì đuổi tôi ra ngoài? Tập đoàn Viễn Bắc tôi tới tham ra đại hội đấu thầu là đã nể mặt mũi cho công ty bọn cô, đừng có cho rằng có Dưỡng Nhan Hoàn cỏn con ấy liền cảm thấy mình giỏi. Dược Viễn Bắc tôi phong giết cái công ty nhỏ này của bọn cô. Ẩn ý trong câu nói của tôi, hy vọng cô có thể báo cáo chuyện này lên Chủ tịch hội đồng quản trị của các cô, có một số chuyện không phải một giám đốc cỏn con nhưng cô có thể làm chủ được, đừng làm đến mức đến bát cơm cũng mất.

Viễn Kỳ Bân thẹn quá hóa giận, sớm đã quên phải ẩn nhẫn lấy được Dưỡng Nhan Hoàn, phương pháp bào chế thuốc.

Hội trường lập tức yên tĩnh, không có ai ngờ đến còn có một màn như vậy, nhất thời liền có người chuẩn bị xem truyện cười. Viễn Kỳ Bân này nói không phải không có đạo lý, dược phẩm Lạc Nguyệt chỉ là một công ty mới nổi, lại dám khiêu chiến với dược phẩm Viễn Bắc, quả thực không biết trời cao đất dày. Viễn Kỳ Bân nói muốn phong sát Lạc Nguyệt Dược Nghiệp, không phải không có khả năng, một khi dược phẩm Lạc Nguyệt tiết lộ Dưỡng Nhan Hoàn thì chắc chắn Game over.

Cho dù là không tiết lộ phương pháp bào chế Dưỡng Nhan Hoàn, là công ty dược số một Hoa Hạ, muốn phong giết một dược phẩm Lạc Nguyệt mới thành lập một năm cũng không phải không có khả năng.

Gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Úc Diệu Đồng, muốn nhìn xem vị Tổng giám đốc Úc của dược phẩm Lạc Nguyệt thỏa hiệp hay là tìm ra phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Vẻ mặt Lý Mộ Mai lo lắng nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết, chị nói xem nhỡ may Tổng giám đốc Úc đồng ý lời của y, hoặc bị y uy hiếp được thì làm thế nào?

Ninh Khinh Tuyết khẽ mỉm cười, lắc lắc đầu, không nói gì, cô nhìn ra Úc Diệu Đồng không phải là một người phụ nữ đơn giản, nếu như đơn giản bị Viễn Kỳ Bân uy hiếp được như vậy thì dược phẩm Lạc Nguyệt cũng đã không để cô ấy đảm nhiệm chức Tổng giám đốc rồi.

Úc Diệu Đồng cười lạnh lùng, thanh giọng nói:

- Bắt đầu từ bây giờ, dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi từ chối có bất cứ hợp tác nào với dược phẩm Viễn Bắc. Ngoài ra, bất cứ công ty nào hợp tác với dược phẩm Viễn Bắc, thì không nằm trong phạm vi hợp tác của dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi. Một khi phát hiện ra lập tức hủy tiếp tục hợp

tác. Ba công ty ký hợp đồng hợp tác với dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi, trong lúc mọi người cùng công ty khác ký kết nội dung hợp tác, đây là điều thứ nhất.

- Cô…

Viễn Kỳ Bân tức giận đến mức không nói nên lời, nào có người như vậy? Úc Diệu Đồng này nào có làm ăn mà cô ta căn bản đang cáu gắt.

Có thể nói toàn thế giới cũng không có một điều lệ buôn bán như vậy đi, lẽ nào công ty A và công ty B có mâu thuẫn, công ty A liền yêu cầu công ty C có hợp tác với bọn họ hủy hợp tác với công ty B? Thậm chí còn khiến tất cả những người quen biết công ty C hủy hợp đồng với công ty B?

Đây quả thực là trò chơi trẻ con tập làm người lớn, nhưng có điều trò chơi tập làm người lớn này lại được Tổng giám đốc Úc của dược phẩm Lạc Nguyệt định ra, thậm chí còn là điều kiện hợp tác đầu tiên với dược phẩm Lạc Nguyệt.

Tất cả mọi người nghĩ tới điều như kịch này, trong lòng đồng thời thầm than, tuy điều này có chút không đâu vào đâu nhưng không thể không nói điều này rất ác độc, Úc Diệu Đồng này luôn luôn cười ha ha đấy, không ngờ không ra tay thì thôi, hễ ra tay là chỉnh cho chết.

Viễn Kỳ Bân xuất ra lời cay độc vẫn chưa động thủ thì dược phẩm Lạc Nguyệt người ta đã động thủ trước. Chỉ có điều không biết bước tiếp theo của dược phẩm Viễn Bắc như thế nào? Cuối cùng hươu chết về tay ai?

- Hàn Tử…

Úc Diệu Đồng quát một tiếng.

- Đến ngay đây.

- Đem người không liên quan này kéo ra ngoài cho tôi, nơi này không chào đón.

Úc Diệu Đồng không chút biểu tình nói.

- Vâng.

Hàn Tử nói xong, thân hình tráng kiện gần một mét chín hùng hổ đi về phía Viễn Kỳ Bân.

Viễn Kỳ Bân tức đến mức suýt chút nữa phun máu ra, vừa muốn nói hung ác mấy câu, nhưng đã bị Hàn Tử bóp cổ, xách như xách con gà cắp ra ngoài.

Tất cả mọi người hít khí lạnh, Tổng giám đốc Úc Diệu Đồng của dược phẩm Lạc Nguyệt thực sự y như lưu manh, đây nào có là một Tổng giám đốc một công ty dược? Nhưng mọi người lại không biết trước khi Úc Diệu Đồng vào dược phẩm Lạc Nguyệt, thì thực sự là một phu nhân xã hội đen.

Lý Mộ Mai thở dài, nhỏ giọng nói:

- Sướng quá, không những trúng thầu còn được xả giận nữa. Ác nhân tự có ác nhân trị, cái mặt diễu võ dương oai của tên họ Viễn kia, em nhìn liền thấy khó chịu. Giờ tốt rồi, vẫn là Tổng giám đốc Úc có cách. Em quả thực sùng bái Tổng giá đốc này đến tận sương tủy rồi, thực sự lợi hại mà.

Ninh Khinh Tuyết mỉm cười.

- Những cái này đợi lát nữa nghĩ tiếp đi, vốn chúng ta không có việc để làm, bây giờ chuyện của chúng ta nhiều đến mức làm không xuể rồi. Lập tức còn phải đấu thầu hai mươi công ty, đối với chúng ta mà nói chính là một sự khiêu chiến.

- Đúng thế, đúng thế, lâu lắm rồi không được hưởng thụ phong cảnh tốt này rồi, dược phẩm Lạc Nguyệt này thật tốt. Đúng rồi Khinh Tuyết, sẽ không phải dược phẩm Lạc Nguyệt cũng cũng có một tên như Viễn Kỳ Bân thích diện mạo của chị chứ?

Lý Mộ Mai dường như nghĩ đến cái gì, lập tức khẩn trương hỏi.

Ninh Khinh Tuyết không tức giận mà nhìn Lý Mộ Mai nói:

- Trí tưởng tượng của em đúng là rộng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 369

Chăm Sóc Đặc Biệt

Được rồi, bây giờ toàn bộ các công ty tham gia đấu thầu đợi một chút, ba công ty trúng thầu cử đại diện cùng chúng tôi hội đàm một số chi tiết nhỏ Úc Diệu Đồng nói xong, đi về phía gian phòng nhỏ.

Ba công ty trúng thầu, trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người đứng dậy, mỗi một công ty đều cử hai người đi theo Úc Diệu Đồng, Ninh Trung Phi của công ty dược Phi Dụ không đi vào, mà lại để Ninh Khinh Tuyết và Lý Mộ Mai đi vào.

Đợi cho đại biểu của ba công ty ngồi xuống, nhưng điều làm mọi người bất ngờ là Tổng giám đốc của "Công ty Dược Lạc Nguyệt" lại kéo ghế mời Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống.

- Tổng giám đốc Úc, cái này, cái này cứ để tôi tự nhiên đi.

Tuy tính cách Ninh Khinh Tuyết không thích lấy lòng người khác, nhưng tổng giám đốc Úc của "Đại Lục Lạc Nguyệt " lại tự thân giúp cô đưa ghế đến, làm cho cô có chút giật mình.

Lý Mộ Mai ở bên cạnh thì lại ngây ra, cái này hình như có chút kỳ quái, không những "Công ty Dược Phi Du" trúng thầu, mà tổng giám đốc Úc của "Công ty Dược Lạc Nguyệt" hình như đối với Khinh Tuyết cũng rất không bình thường, có chút khách khí quá, chẳng lẽ giống những gì mà mình đoán? Nhất thời trong lòng Lý Mộ Mai có chút hoảng sợ.

Những vấn đề cần trao đổi với các công ty trúng thầu rất đơn giản, những cái này đều được "Công ty Dược Lạc Nguyệt" chuẩn bị xong rồi,

cũng không có vấn đề gì lớn, cho dù có một số thất thoát nhỏ, nhưng vừa rồi nhìn thấy sự cường thế của Úc Diệu Đồng, thì ba công ty này cũng không dại dột mà chỉ ra, bởi vì so với lợi ích mà họ đạt được, thì một chút thất thoát này cũng chả là gì.

Sau khi trao đổi xong, sau khi hai công ty kia đi ra ngoài, Úc Diệu Đồng trực tiếp giữ Ninh Khinh Tuyết ở lại.

Điều này làm cho trống ngực Ninh Khinh Tuyết đập thình thịch, chẳng lẽ giống như những gì Lý Mộ Mai nói? Nếu thật sự là như thế, thì cô cũng không cần danh sách trúng thầu này.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Ninh Khinh Tuyết, Úc Diệu Đồng liền nói:

- Tổng giám đốc Ninh, là như thế này, chúng tôi có một nhân viên rất giỏi quản lý dược liệu, công ty của cô vừa mới tiếp nhận, rất nhiều việc phải giải quyết, tôi định cho cô ấy sang giúp cô, tam thời để ở bên "Công ty Dược Phi Du" đi.

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết trầm xuống, chẳng lẽ người đến giúp này lại đúng là người mà Lý Mộ Mai nói?

Nhưng tổng giám đốc Úc cũng không nói gì, chỉ là nói qua giúp mà thôi, có lẽ mình đa nghi rồi, hơn nữa hiện nay nếu không có sự giúp đỡ của "Công ty Dược Lạc Nguyệt" thì "Công ty Dược Phi Du" sớm muộn cũng sẽ phá sản.

Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu.

- Như vậy cũng được, vậy làm phiền Tổng giám đốc Úc rồi.

Úc Diệu Đồng vội vàng cười nói:

- Không có gì, nếu Tổng giám đốc Ninh không ngại, sau này cứ gọi tôi là chị Úc là được, tôi cũng chỉ thích gọi cô là Khinh Tuyết thôi.

- Đương nhiên là cầu còn không được, chị Úc, sau này mong chị giúp đỡ nhiều hơn.

Ninh Khinh Tuyết nếu như còn không nhận ra Úc Diệu Đồng đang muốn giao hảo với cô, thì đúng là ngu ngốc.

Úc Diệu Đồng cười nói:

- Tôi cũng cầu còn không được, nếu nói đến chiếu cố, sau này chắc phải nhờ Khinh Tuyết chiếu cố nhiều hơn.

Nói xong chỉ vào Lạc Phi nói:

- Khinh Tuyết, cô ấy là Lầu Ý Phi là cao thủ giám định dược liệu của "Công ty Dược Lạc Nguyệt" chúng tôi, Ý Phi, đây là Khinh Tuyết của "Công ty Dược Phi Du" vừa hợp tác với chúng ta, chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ cần giúp đỡ, cô qua đó giúp một thời gian được chứ?

Lầu Ý Phi lập tức cười nói:

- Đương nhiên không vấn đề, Khinh Tuyết, sau này tôi đi theo cô kiếm miếng ăn.

Sau khi trải qua nhiều biến cố, tính cách của Lạc Phi đã không còn là cô bé không hiểu sự đời trước kia nữa rồi.

Ninh Khinh Tuyết vội vàng nói không dám, hóa ra lại là một cực phẩm mỹ nữ, mình lại đoán linh tinh, Công ty Lạc Nguyệt của người ta, bây giờ phát triển như thế, sao lại phải dùng thủ đoạn chứ.

Tuy Ninh Khinh Tuyết nghĩ như vậy, nhưng Lý Mộ Mai lại không nghĩ như vậy, trong lòng cô nghĩ chính là, vị Tổng giám đốc Úc này đối với Khinh Tuyết hoặc có thể nói đối với Công ty Phi Du quá tốt rồi, điều này có chút kì lạ, công ty trúng thầu không phải chỉ có mỗi công ty của bọn họ, vì sao lại chỉ phái đại biểu đến công ty của cô, còn hai công ty còn lại lại không có? Sao hai công ty kia không bị giữ lại đại biểu.

Cái này chưa phải là vấn đề chủ yếu, vấn đề chủ yếu là, vị Tổng giám đốc Úc này lại chủ động muốn Khinh Tuyết gọi mình là chị, hơn nữa câu nói đằng sau của Tổng giám đốc Úc còn làm người khác phải suy nghĩ, cô ta nói, nói không chừng sau này phải nhờ vả Khinh Tuyết để kiếm miếng ăn, là có ý gì?

Lý Mộ Mai là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cô không cho đây là lời nói khách sáo.

Ninh Khinh Tuyết và Lầu Ý Phi sau khi nói chuyện xong, quay lại hỏi Úc Diệu Đồng, - Chị Úc, chị là tổng giám đốc của "Công ty Dược Lạc Nguyệt" nhưng tôi có điểm không hiểu, tính cạnh tranh của công ty dược Phi Du chúng tôi cũng không mạnh lắm, vì sao bên chị lại cấp cho chúng tôi vị trí trúng thầu.

Úc Diệu Đồng hơi sửng sốt, trên mặt hiện ra một tia kỳ quái, tuy nhiên rất nhanh cô liền kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Chủ tịch của chúng tôi cảm thấy con người bố cô rất tốt, ông ấy nói Chủ Tịch Ninh là người rất có khí phách, cho nên để vị trí trúng thầu cho các vị.

Diệp Mặc không chủ động nói ra, Úc Diệu Đồng cũng không đem chuyện này vạch trần ra, hơn nữa nghe Dương Cửu nói giữa Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết hình như có chút hiểu lầm, loại chuyện này cô càng không nói, vạn nhất nói ra, Ninh Khinh Tuyết trong lúc tức giận, lại bỏ danh sách trúng thầu này, vậy thì sau này cô trả lời Diệp Mặc thế nào?

Ninh Khinh Tuyết nghi ngờ hỏi:

- Chị Úc, tôi có cần gặp mặt Chủ tịch bên chị không.

Úc Diệu Đồng vội vàng nói:

- Không cần, không cần, sau này chủ tịch bên tôi sẽ đến công ty bên đó, ông ấy quen với bố cô, cô chỉ cần biết bên cô trúng thầu là nhờ quan hệ giữa

chủ tịch và bố cô không tồi là được, những cái khác tôi cũng không được rõ ràng cho lắm.

Thấy Úc Diệu Đồng nói như vậy, Ninh Khinh Tuyết cũng không còn cách nào khác, chỉ còn cách đợi vị chủ tịch thần bí của Công ty Lạc Nguyệt đến tìm cô, nhưng rốt cuộc cũng biết được nguyên nhân trúng thầu.

Mấy người Úc Diệu Đồng và Ninh Khinh Tuyết vừa đến đại sảnh, thì Ninh Khinh Tuyết liền phát hiện bên cạnh bố mình chật ních đại biểu của các công ty Dược.

- Khinh Tuyết, trước tiên cô cứ chuẩn bị gọi thầu, bên tôi còn có việc cần phải xử lý, nếu có chuyện gì không xử lý được, thì để Ý Phi giúp, hoặc là trực tiếp gọi tôi.

Úc Diệu Đồng để lại tấm danh thiếp, sau đó chào Ninh Khinh Tuyết rồi rời đi.

Lý Mộ Mai nhìn những đại biểu công ty dược vây quanh công ty dược Phi Du, không khỏi khinh bỉ nói:

- Không lâu trước còn cùng chúng ta phân ranh giới, bây giờ lại bu vào, những người này da mặt dày thật.

Ninh Khinh Tuyết thản nhiên nói:

- Vẫn là câu nói kia, người hướng về phía trước, đứng trước lợi ích, đối với mọi người da mặt gần như không là cái gì.

- Chị Phi, công ty bên chị gần như mỗi ngày đều có rất nhiều người đến tìm Tổng giám đốc Úc?

Lý Mộ Mai quay đầu lại nhìn Lạc Phi hỏi.

Lạc Phi lắc lắc đầu nói:

- Tôi vừa gia nhập " Công ty Lạc Nguyêt" thậm chí ngay cả tổng bộ ở

Lưu Xà còn chưa đến, đối với những việc này cũng không rõ.

- A, ngay cả Lưu Xà cũng chưa đi qua, vậy sao Tổng giám đốc Úc lại phái cô đến giúp công ty bên tôi.

Cô thật sư không hiểu cách dùng người của vị Tổng giám đốc Úc này.

Lạc Phi khẽ mỉm cười, nhưng lại không trả lời, cô đương nhiên biết nguyên nhân là vì sao, Tổng giám đốc Úc từng nói với cô:

Viễn Kỳ Bân của tập đoàn dược Viễn Bắc không phải loại tốt lành gì, Ninh Khinh Tuyết đắc tội với gã ta, gã nhất định sẽ trả thù, tổng bộ của công ty dược Lạc Nguyệt cao thủ như mây, căn bản không cần để ý một tên Viễn Kỳ Bân nhỏ nhoi.

Nhưng bên cạnh Ninh Khinh Tuyết của công ty dược Phi Dụ không có một cao thủ nào, vạn nhất Ninh Khinh Tuyết vì sự trả thù của Viễn Kỳ Bân mà chịu thiệt thòi, Diệp Mặc trở về, bọn họ không có cách nào trả lời được, bởi vì Diệp Mặc từng nói qua Lầu Ý Phi là một cao thủ, cho nên Úc Diệu Đồng mới thương lượng với Lạc Phi để cô đi công ty dược Phi Dụ, một mặt có thể giúp công ty dược Phi Dụ, thu thập tài liệu, một mặt có thể bảo vệ Ninh Khinh Tuyết.

Kỳ thực nói đến cao thủ, Lưu Xà hiện nay có rất nhiều, nhưng đều là đàn ông, mà trong lòng Úc Diệu Đồng Ninh Khinh Tuyết rất là quan trọng, cho nên lựa chọn tốt nhất là Lạc Phi, bởi vì Lạc Phi cũng là phụ nữ.

Nếu môn phái trong Ẩn Môn biết được, đệ tử nồng cốt của Từ Hàng Tĩnh Trai lại đi bảo vệ một phụ nữ bình thường, thì phản ứng đầu tiên chắc chắn sẽ là không tin, nhưng Lạc Phi chắc chắn sẽ không có loại cảm giác này, đối với cô mà nói, tính mạng của cô được Diệp Mặc cứu, cho nên đi bảo vệ vợ của Diệp Mặc là rất bình thường, việc làm cô buồn nhất là chuyện của tiểu sư muội Lạc Huyên, không biết tiểu sư muội có quan hệ gì với Diệp Mặc.

- Khinh Tuyết... lâu lắm không gặp em rồi.

Một gã thanh niên đi tới trước mặt Ninh Khinh Tuyết cười nói.

- Anh họ Ninh Dương, sao anh lại đến đây? Sao em không thấy anh đi cùng bọn họ.

Ninh Khinh Tuyết vẻ mặt kinh hỉ nói, trong Ninh gia, nếu nói cô còn người để cảm kích, vậy đó chính là vị anh họ Ninh Dương này.

Gần như toàn bộ mọi người hận không thể bán cô đi lấy tiền, đổi lấy sự bình yên và phú quý cho Ninh gia, nhờ Ninh Dương âm thầm đến thông báo cho cô biết, bảo cô trốn đi, thậm chí Ninh Dương còn cố gắng giúp Khinh Tuyết trốn ra nước ngoài, cô có thể trốn khỏi Yến Kinh, có thể nói Ninh Dương giúp cô rất nhiều.

Tuy một số chuyện là sau này Lý Mộ Mai nói cho cô biết, nhưng đối với người anh họ này, Ninh Khinh Tuyết vẫn luôn rất cảm kích.

- Anh Dương, em biết rồi, khẳng đinh là mấy người của Ninh gia bảo anh đến tìm Khinh Tuyết, có phải là muốn xin một chân trong hạng mục này?

Lý Mộ Mai lập tức không khách sáo nói.

Ninh Dương xấu hổ gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, bọn họ sai anh đến, chú hai và chú tư ngại không dám đến hỏi bố em, chỉ đành sai anh đến tìm em, thực ra anh cũng không muốn qua đây, chỉ là hiện này "Công ty dược Ninh Thị" đã chuyển cho anh trai anh quản lý, nếu như anh không qua, thì quan hệ anh em chắc chắn sẽ bị rạn nứt, nhưng em cũng không cần phải khó xử, nếu được thì nói được, không thì bảo không là được.

Ninh Khinh Tuyết có chút chần chừ nhìn Ninh Dương, nếu là công ty của Ninh Dương, cô không cần suy nghĩ cũng đồng ý, nhưng những người

khác trong Ninh gia, cô đều không muốn dây dưa cùng bọn họ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 370

Làm Con Tin Một Lần

Diệp Mặc tránh qua đội tuần tra, có chút mệt mỏi tiếp tục phi hành hơn một canh giờ nữa mới nhìn thấy đất liền, hắn biết vừa rồi tránh đường, chắc chắn là cách khá xa lộ tuyến đã định rất nhiều, trên tay lại không có bất kỳ thiết bị định vị nào, hơn nữa người bản địa ở đây nói gì hắn cũng không hiểu.

Diệp Mặc tìm một nơi vắng người hạ xuống, chân nguyên của hắn tiêu hao quá lớn, chỉ còn cách tìm một nơi để khôi phục, có thể lúc đi quá vội vàng, cho nên lúc này mới phát hiện, một không có USD, hai không có bất kỳ giấy tờ nào.

Nơi đây rất là trống trải, Diệp Mặc đợi hơn nửa ngày, cũng không thấy có bất kỳ người nào đi qua để hỏi đường, đúng lúc Diệp Mặc định đi đến chỗ đông người hơn để hỏi, thì một chiếc xe Jeep đang lao nhanh tới làm cho Diệp Mặc chú ý.

Xe thì rất bình thường, nhưng điều không bình thường là trên xe bao gồm lái xe là năm người, thì toàn bộ đều có súng, hơn nữa thùng xe còn từng được chỉnh sửa qua, thùng xe trống không.

Điều làm Diệp Mặc quyết định đi theo xe này là do, trên thùng xe này có mấy chữ tiếng Trung "tao muốn báo thù", chỉ là mấy chữ rất nhỏ, trên thùng xe tuy rằng rất tốt, nhưng vẫn không chạy khỏi thần thức của hắn.

Càng làm cho Diệp Mặc không ngờ tới là, chiếc xe Jeep này lại dừng ở một cửa hàng khuất ở phía xa, trừ lái xe, bốn người còn lại đi vào hai cửa hàng khác nhau.

Diệp Mặc cũng lập tức đi theo, theo vào một trong hai cửa hàng đó, hắn muốn hỏi xem San Fancisco cách đây bao xa, sau đó tiện thể xem bốn người kia định làm gì, nhưng hắn vừa vào, thì có một viên cảnh sát mập mạp nhìn thấy Diệp Mặc, liền lộ ra vẻ cảnh giác, đi tới.

Thần thức Diệp Mặc liền phát hiện ra viên cảnh sát này, không khỏi than thầm, nếu viên cảnh sát này hỏi lai lịch của hắn, hắn chỉ còn cách động thủ, viên cảnh sát này đúng là dỗi hơi, không đi hỏi hai gã da đen, lại đi qua phía hắn.

- Help!

Một tiếng kêu sắc nhọn truyền đến, viên cảnh sát mập mạp này lập tức quay đầu lại nhìn, hai gã da đen đang cướp ở một cửa hàng không xa, người kêu cứu là chủ của cửa hàng, lúc này ông ta đang đị một gã cướp da đen uy hiếp, viên cảnh sát mập mạp không để ý Diệp Mặc nữa, lập tức rút súng chạy qua, Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn biết cửa hàng hắn đang đứng cũng có hai tên đồng bọn của bọn cướp, không ngờ mấy gã da đen này làm ra động tĩnh lớn như thế, cũng chỉ bởi vì cướp một cửa hàng.

Sớm biết như thế, hắn cũng chả đi theo làm gì, hắn thấy trên thùng xe có mấy chữ tiếng Trung, còn tưởng rằng trong mấy người này chắc có người biết tiếng Trung.

Đang lúc Diệp Mặc định tránh ra, thì một gã da đen áp sát hắn, hắn biết gã da đen này muốn tìm một con tin, ngay lập tức liền không động đậy, trong lòng lại nghĩ, tìm một người dẫn đường miễn phí cũng không tệ.

Quả nhiên tên cướp da đen lập tức không chế Diệp Mặc, một người khác đánh ngất chủ cửa hàng, bắt đầu tìm đồ vật, làm cho Diệp Mặc rất là kì quái là gã cướp da đen này vứt tiền lẻ khắp nơi, mấy gã này không phải đến cướp sao? Sao đến tiền cũng không cần?

Rất nhanh Diệp Mặc liền biết mấy gã này không phải đến cướp, mà là đến cửa hàng này tìm đồ, còn về phần tìm đồ gì thì hắn lại không biết, nhưng

từ hành động mà bốn gã này lục tung hai cửa hàng tìm đồ vật mà đoán, bốn gã này có lẽ chỉ biết đồ vật ở trong cửa hàng, nhưng lại không biết ở cửa hàng nào.

Diệp Mặc nhìn chủ cửa hàng cường tráng, rốt cuộc cũng hiểu vì sao mấy tên cướp này lại muốn bắt mình làm con tin, không phải rõ ràng là thấy Diệp Mặc dễ bắt nạt, tuy Diệp Mặc nhìn thì cao khoảng 1m8, nhưng so với chủ cửa hàng 1m9 thì lập tức có sự khác biệt, hơn nữa chủ cửa hàng toàn thân cơ bắp cuồn cuộn.

Từ đằng xa đã truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, hơn nữa lại có hai viên cảnh sát chạy đến tiếp viện, một cửa hàng khác truyền đến tiếng gọi, có lẽ là đắc thủ rồi, rất nhanh gã da đen uy hiếp Diệp Mặc xông ra khỏi cửa hàng.

Bốn gã cướp này chọn Diệp Mặc và một chủ cửa hàng khác làm con tin, chạy về phía chiếc xe Jeep đỗ ở bên đường, nhanh chóng nổ máy.

Đoán chừng phía trước không thể ngồi được nữa, hai gã da đen dẫn Diệp Mặc và chủ cửa hàng vào thùng xe bịt kín đằng sau.

Chờ xe cảnh sát đến nơi, thì bọn cướp này đã biến mất không còn tăm hơi gì rồi, Diệp Mặc để ý thấy trong tay bọn cướp này có thêm một thùng màu đen, có lẽ là vật mà bọn chúng muốn tìm, lập tức thần thức Diệp Mặc quét qua, bên trong toàn là bột trắng.

Hóa ra là thuốc phiện? Diệp Mặc lập tức hiểu ra, bọn này buôn thuốc phiện, chỉ là không hiểu sao thuốc phiện lại được giấu trong cửa hàng, có lẽ bọn chúng biết là có kẻ bán thuốc phiện khác giấu hàng ở cửa hàng, cho nên mới cướp của nhau.

Tốc độ của xe Jeep rất nhanh, chỉ một lúc sau đã nhập vào dòng xe, lại qua 30 phút sau, xe Jeep chạy vào một đoạn đường vắng vẻ.

Gã da đen râu rậm ngồi đằng trước nói một câu, sau đó xe chạy từ từ lại, rất nhanh gã da đen áp tải hai con tin, liền vứt ông chủ cửa hàng xuống.

Hai gã da đen vừa muốn vứt Diệp Mặc, Diệp Mặc lại tóm lấy hai gã da đen, làm đứt tâm mạch của hai gã, ném luôn ra khỏi xe, ba người đằng trước nghe thấy âm thanh đằng sau, cho rằng Diệp Mặc cũng bị ném xuống rồi, đầu cũng không quay lại, lập tức vòng vào một con đường nhỏ, lái xe đi.

Một giờ sau, chiếc xe Jeep dừng trước một biệt thự tư nhân, hai gã da đen và lái xe đi xuống, Diệp Mặc trong lòng nghĩ mấy gã này đúng là đi xa thật, chỉ không biết bọn chúng là buôn thuốc phiện, hay là cướp của nhau, có thể chỉ là kiếm lợi nhỏ.

Gã da đen râu rậm nhìn thấy Diệp Mặc, nhất thời ngây ra, lập tức quang quác kêu lên.

Diệp Mặc căn bản không hiểu mấy tên này kêu cái gì, có lẽ đang hỏi mày là ai đại loại thế, hắn đi luôn về phía trước, túm lấy tên râu rậm.

- Đưa tao đi tìm một đứa hiểu tiếng người.

Hai gã da đen bên cạnh lập tức rút súng ra, Diệp Mặc nhìn cũng không thèm nhìn, hai hỏa cầu lập tức bay qua, chớp mắt hai gã da đen liền biến thành tro bụi.

Gã râu rậm kinh hãi nhìn Diệp Mặc, không biết gã bolo bala cái gì, nhưng trên mặt tràn đầy sự sợ hãi và khiếp sợ, nhưng gã tuy không hiểu Diệp Mặc nói gì, nhưng cũng có thể đoán ra, vội vàng chỉ vào bên trong.

Gã râu rậm dẫn Diệp Mặc vào một căn hầm ngầm, mở cửa ra, Diệp Mặc phát hiện bên trong có mấy cái thùng, Diệp Mặc trong lòng bực bội, mình muốn tìm một người biết tiếng Trung để hỏi xem đây là đâu, vậy mà gã này dẫn mình đến đây làm gì.

Diệp Mặc đi đến bên cạnh một cái rương, mở ra xem, không ngờ bên trong đều là đô la Mỹ, trong rương khoảng hơn một triệu đô, mấy gã cướp này thật nhiều tiền, Diệp Mặc không thèm để ý đến sự khiếm sợ của gã râu rậm, lập tức thu rương tiền vào trong nhẫn, đúng lúc hiện tại hắn không có

tiền đô la, một rương tiền này coi là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Gã râu rậm thấy Diệp Mặc làm cho một rương tiền biến mất không thấy đâu, thiếu chút nữa thì đến tròng mắt cũng rơi xuống, Diệp Mặc mở ra mấy rương khác, đều là một số súng đạn bình thường, Diệp Mặc đối với mấy cái này không có hứng thú, đến thu vào cũng không có hứng thú.

Đang lúc Diệp Mặc định hỏi gã xem San Francisco ở đâu, thì hắn nhìn thấy một tâm bản đồ treo trên tường, hiển nhiên đây là một tấm bản đồ toàn nước Mỹ.

Diệp Mặc tìm theo dọc bờ biển nửa ngày, mới tìm được vị trí của San Francisco, hắn kéo gã râu rậm, chỉ dưới chân hỏi:

- Đây là nơi nào.

Tuy nghe không hiểu Diệp Mặc nói gì, nhưng lần này gã râu rậm cũng đoán ra, gã dùng tay chỉ tên một thành phố trên bản đồ.

Diệp Mặc giật mình, hóa ra mình không ngờ mình lại chạy đến Daly city, tuy cách San Francisco không xa, nhưng vẫn có chút khoảng cách.

Biết phương hướng phải đi, Diệp Mặc cũng không còn lí do để lưu lại gã râu rậm, tiện tay biến gã râu rậm thành tro bụi, sau đó tìm một nơi sạch sẽ tu luyện mấy tiếng, lúc này mới đạp phi kiếm bay về phía San Francisco.

…

Trên một con phố ở San Fracisco một thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở đây, đương nhiên chính là Diệp Mặc vừa đến đây, hắn vừa xuống lập tức gọi một chiếc taxi.

Tài xế taxi nói một câu Diệp Mặc nghe cũng không hiểu, chỉ có thể thử nói:

- Tôi đi phố người hoa.

- Ok.

Tài xế làm một động tác lên xe.

Trong lòng Diệp Mặc vui mừng, không ngờ gã này lại hiểu được lời mình nói.

Dường như muốn cho Diệp Mặc hiểu y không phải nghe hiểu được tiếng Trung, gã lái xe phát âm không chuẩn nói:

- Tôi chỉ biết mấy câu hội thoại thông thường.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không để ý nhiều, hắn chỉ cần đến được phố người hoa, thì đã là mọi sự thuận lợi rồi, phố người hoa chắc chắn có người hiểu được tiếng trung, hắn không tin phố người hoa đều là người nước ngoài.

Một giờ sau, Diệp Mặc đứng trước" Minh Ngọc Các" ở phố người hoa, bởi vì sự lệch giờ, cho nên lúc Diệp Mặc đến cũng chỉ là buổi chiều.

Diệp Mặc đi vào Minh Ngọc Các, bên trong trang trí có chút giống một số cửa hàng cổ của Hoa Hạ, một lão già đeo kinh khoảng hơn 50 tuổi, đang cầm một quyển sách, chăm chú đọc.

- Xin hỏi anh muốn mua gì?

Một gã khoảng hơn 20 tuổi trong cửa hàng, thấy Diệp Mặc bước vào lập tức khách khí bước lên hỏi.

Diệp Mặc nhìn lướt qua các loại đồ cổ trên quầy, còn có một số vật phẩm trang sức đặc trưng của Hoa Hạ, lúc này mới phát hiện chiếc vòng mà Ninh Trung Phi đưa cho hắn, so với ở đây đã là rất tốt rồi.

- Cái vòng tay này là bán ở đây?

Diệp Mặc lấy cái vòng tay mà Ninh Trung Phi đưa cho hắn, đưa cho gã kia xem.

Gã này vừa cầm lấy chiếc vòng, lập tức trả lời:

- Đúng vậy, đây là đồ của cửa hàng chúng tôi bán ra, vừa bán mấy ngày trước mà? Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì? Ông ơi...

Ông lão đang xem sách liền bỏ quyển sách xuống, đi tới, cầm lấy chiếc vòng, nhìn đi nhìn lại mấy lần, mới gật đầu nói:

- Đúng vậy, chiếc vòng này được bán ra ở chỗ chúng tôi, xin hỏi có nghi vấn gì không?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Nghi vấn thì không có, tôi chỉ muốn hỏi là chiếc vòng này có từ đâu?

- Cái này...

Ông lão lấy chiếc kính xuống, có chút khó khăn nói. Diệp Mặc xuất ra một đống đô la Mỹ, khoảng chừng một mười nghìn đô, đặt trên bàn:

- Ông chủ, đây là thù lao cho câu trả lời của ông, cầm lấy đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 371

Hán Văn Bang

Chỉ nhìn độ dày của xấp đô la, thì biết ít nhất cũng là mười ngàn, chỉ hỏi có một vấn đề là bỏ ra mười ngàn, người thanh niên này quả có tiền, nhìn dáng vẻ ăn mặc của hắn không được khá lắm - Chiếc vòng tay là do tôi chuyển nhượng cho lão Hạ đấy, không cần phải làm khó lão Hạ đâu, có chuyện gì cứ trực tiếp đến hỏi tôi đây.

Ở cửa truyền đến một giọng trầm ấm.

Bước vào là một người đàn ông trung tuổi, trên huyệt Thái Dương có một vết thương, xem ra có vẻ như đã bị trúng đạn, mặc dù khuôn mặt gần như đã bị tóc che hết, nhưng thần thức của Diệp Mặc vẫn có thể nhận ra được. Viên đạn này chỉ cần lệch thêm một chút xíu nữa thôi, thì người đàn ông này sẽ xong đời.

Đôi bàn tay của người đàn ông trung tuổi này đầy vết chai, không biết là làm nghề gì, nhưng Diệp Mặc có thể cảm nhận được sát khí trên người anh ta, chứng tỏ anh ta đã từng giết người, hơn nữa không phải là một người. Người này có vẻ gì đó rất độc ác.

Nhưng có độc ác hơn nữa thì trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ như là mây bay nước chảy mà thôi. Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Nói ra được lai lịch của chiếc vòng tay, thì số tiền này sẽ là của anh.

Người đàn ông đó mỉm cười lạnh lùng, cầm đống tiền đó lên không chút do dự, rồi mới nói:

- Chiếc vòng tay đó là thứ mà một người bạn đã nhờ bán hộ lúc tôi ở

Mỹ, người bạn này của tôi gặp phải chút khó khăn, nên đã bán chiếc vòng này – thứ quý giá nhất trên người để lấy chút tiền.

- Dẫn tôi đi xem người bạn này của ông.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Người đàn ông trung tuổi này đột nhiên mỉm cười.

- Cậu hỏi ở đâu mà có chiếc vòng tay này, tôi đã nói cho cậu biết rồi còn gì, xin lỗi, những chuyện khác thì tôi không thể làm được.

Nói rồi, trong tay người đàn ông này đột nhiên xuất hiện một con dao găm, con dao trong tay anh ta vô cùng linh hoạt, nhẹ nhàng thoải mái.

Diệp Mặc liếc nhìn con dao găm trong tay anh ta, rồi mới nói:

- Cho anh thêm mười ngàn đô nữa, dẫn đường.

Người đàn ông này vẫn lắc đầu - Tôi sẽ không dẫn đường cho cậu đâu, đi tìm chủ nhân của chiếc vòng này chỉ có hại không có lợi đối với cậu, San Francisco không phải là nơi hay ho gì đâu, nói xong con dao găm trong tay người đàn ông này lại càng sáng.

- Đó là chuyện của tôi, không cần anh phải lo, anh trực tiếp dẫn tôi đến đó là được rồi.

Giọng nói của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng hơn, dường như không hề coi con dao găm trong tay người đàn ông đó ra gì.

- Nếu như tôi không đồng ý thì sao?

Người đàn ông trung tuổi này cũng nghe thấy sự thay đổi trong giọng điệu của Diệp Mặc, nên cũng lên giọng cứng cỏi hơn.

- Tôi nghĩ là anh sẽ đồng ý.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, đột nhiên lấy ra một khẩu súng lục, rồi chĩa về phía người đàn ông này. Khẩu súng này là do Hàn Tại Tân đưa cho hắn, đối với Diệp Mặc mà nói thì thực ra cũng không có chút tác dụng nào, tuy nhiên cũng có thể dùng để uy hiếp kẻ khác. Còn hắn, muốn giết người thì đâu cần phải dùng đến thứ này.

Người đàn ông trung tuổi này nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay Diệp Mặc, khuôn mặt biến sắc. Anh ta im lặng không nói câu nào một lúc, không phản bác lại lời của Diệp Mặc nữa, ngược lại còn thu con dao găm về, sau đó gật đầu nói:

- Được, tôi dẫn đường, nhưng trước khi tôi dẫn đường, tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.

Diệp Mặc nhìn người đàn ông trung tuổi này bằng ánh mắt kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ, ngay từ lúc người đàn ông này rút con dao găm ra hắn đã nghĩ rằng chắc chắn ông ta sẽ không dễ dàng khuất phục như vậy, nhưng sao lại trở nên như thế này?

Nhưng Diệp Mặc vẫn nhắc nhở anh ta:

- Trước tiên nên thu con dao găm của anh lại đi, không cần dùng đến nó nữa đâu, hơn nữa, súng trên người anh cũng không cần phải lấy ra đâu, không thì, khẩu súng trên tay tôi rất dễ cướp cò đấy. Về chuyện nói chuyện riêng với nhau, vốn dĩ thì tôi cũng không có hứng thú gì, nhưng một khi anh đã thích, thì chúng ta tìm một nơi để nói đi.

Người đàn ông trung tuổi này dường như không thèm để ý đến khẩu súng trong tay Diệp Mặc, ngược lại, quay người sang bên nói chuyện với chủ cửa tiệm:

- Lão Hà, tôi mượn phòng của anh một chút.

Lão Hà gật gật đầu, không nói gì, rồi lại cầm lấy quyển sách cổ đó, sau đó đeo kính lên, cả người dường như đã lấy lại được tinh thần, có vẻ như vừa

rồi không có bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng không hề có bất cứ người nào cầm súng đến cả.

"Mnh Ngọc Các" không lớn, nhưng rất thanh tịnh, người đàn ông này rõ ràng là thường xuyên đến đây, anh ta trực tiếp mở cửa, đợi sau khi Diệp Mặc bước vào, rồi lại đóng cửa lại, trong lúc Diệp Mặc còn chưa kịp ngồi xuống, thì trong tay anh ta đột nhiên xuất hiện một khẩu súng lục, đồng thời lúc khẩu súng lục xuất hiện, thì một viên đạn cũng đột nhiên bay về phía bàn tay cầm súng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc từng bị rất nhiều người cầm súng uy hiếp, cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều người bắn với tốc độ nhanh, nhưng từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy ai có tốc độ giống như người đàn ông này, cả một quá trình như vậy dường như chỉ diễn ra trong vòng chưa đến nửa giây, hay nói cách khác, nó đã vượt qua mọi thời gian phản ứng.

Thời gian ngắn như vậy, khoảng cách gần như vậy, không thể có bất cứ người nào có thể thoát được khỏi viên đạn này.

Ngoại trừ Diệp Mặc.

Diệp Mặc không cần tránh viên đạn này, khẩu súng trong tay hắn đã không thấy đâu rồi, thay vào đó hắn đã dùng hai đầu ngón tay kẹp lấy viên đạn màu vàng chói.

- Cậu...

Người đàn ông trung tuổi này phát hiện ra Diệp Mặc bỗng nhiên dùng hai đầu ngón tay chặn viên đạn bay về phía hắn, khuôn mặt đã không thể duy trì được vẻ bình tĩnh lúc ban đầu nữa, thay vào đó là khuôn mặt vô cùng kinh hãi.

Hai đầu ngón tay của Diệp Mặc hơi dùng lực, viên đạn lập tức biến thành một chữ "V" nho nhỏ, sau đó nhìn người đàn ông trung tuổi bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Đây là lần đầu và cũng là lần cuối cùng, nếu như anh còn dám nổ súng một lần nữa, thì tôi lập tức biến anh thành người chết đấy. Nếu như không phải lúc nãy anh bắn vào cổ tay tôi, thì bây giờ anh đã thành người chết rồi!

- Rút cuộc cậu là ai?

Người đàn ông trung tuổi này cuối cùng cũng đã sực tỉnh, nói bằng giọng vô cùng kinh hãi, giọng điệu còn có vẻ hơi run rẩy, anh ta đã từng gặp rất nhiều cao thủ, nhưng từ trước đến giờ chưa từng gặp cao thủ nào như Diệp Mặc cả, có thể dùng tay không bắt đạn, lại còn chỉ dùng hai đầu ngón tay. Hơn nữa ở một khoảng cách gần như vậy, thậm chí còn có thể khiến cho viên đạn đó biến hình.

Chuyện này không phải là chuyện khiến anh ta sợ hãi nữa, mà chuyện này đã vượt ra khỏi tư duy của anh ta, là kinh hãi, là khủng hoảng.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Tôi là ai không quan trọng, quan trong bây giờ là tôi hỏi anh, không phải là anh hỏi tôi.

Người đàn ông trung tuổi này chán toát mồ hôi lạnh, thu khẩu súng lại. Anh ta không sợ chết, chỉ là bị cách của Diệp Mặc dọa cho hoảng sợ mà thôi.

- Tôi là Thạch Khai Căn, còn có một biệt danh khác là "Thảo Thượng Phi", tiền bối, anh có chuyện gì thì cứ hỏi đi ạ.

Sau khi kinh hãi, ánh mắt người đàn ông trung tuổi này lại lộ vẻ kính trọng, anh ta nhận thấy Diệp Mặc không cần dùng tới súng, chỉ cần tay không thôi cũng đủ rồi. Hơn nữa loại bản lĩnh này của Diệp Mặc, không cần hỏi, chắc chắn là người luyện cổ võ của Hoa Hạ mà mọi người vẫn đồn đại.

- Tôi không có gì muốn hỏi, liên quan đến việc anh là ai tôi không hề hứng thú. Tôi chỉ cần anh dẫn tôi đi gặp chủ nhân của chiếc vòng này là được rồi.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

Thạch Khai Căn bất đắc dĩ mỉm cười, nếu như đổi lại là người khác, mà dám nói với anh ta những câu này, thì anh ta đã tát cho lệch mặt rồi, nhưng anh ta không dám làm như vậy với Diệp Mặc.

Cẩn thận rót cho Diệp Mặc một chén trà. Rồi Thạch Khai Căn mới dám nói:

- Phố người Hoa ở San Francisco, người Hoa chúng tôi đều thuộc hai bang phái là "Đường Bang", "Hồng Vũ Bang", ngoài hai bang phái này ra còn có "Hà Bang" "Sơn Khẩu Bang" và "San Francisco Bang" của Mỹ.

Diệp Mặc không ngắt lời của Thạch Khai Căn, hắn biết một khi Thạch Khai Căn đã muốn nói đến bang phái, thì chắc chắn có gì đó liên quan đến chiếc vòng này, nhưng "Hà Bang" thì hắn cũng đã có nghe nói, lúc ở Lưu Xà, hình như cũng có một người của "Hà Bang", nhưng cuối cùng anh ta cũng bỏ chạy rồi.

- Hơn hai mươi năm trước, có một người Hoa tên là Bành Hán Văn nhập cư trái phép vào San Francisco, lúc đó đi cùng với ông ta còn có một người phụ nữ, chỉ có điều người phụ nữ đó bị thương nặng. Lúc đó ở San Francisco có rất nhiều bang phái, chính phủ Mỹ cũng không quản được, hầu như ngày nào cũng có chuyện giang hồ đâm chém nhau. Vì sinh tồn, Bành Hán Văn đã thành lập nên "Hán Văn Bang", thu hút một số lượng lớn các anh em người Hoa, cùng với thời gian, "Hán Văn Bang" cũng ngày càng lớn mạnh, các anh em trong bang đều gọi người phụ nữ đó là chị Nhan.

Thạch Khai Căn nói tiếp.

Diệp Mặc nghe đến đó, có một thứ cảm giác, dường như người phụ nữ đi cùng với Bành Hán Văn có quan hệ gì đó với hắn, không thì Thạch Khai Căn đã chẳng nói đến chuyện này.

Quả nhiên Thạch Khai Căn lại nói tiếp:

- Mười năm sau, ở San Francisco "Hán Văn Bang" đã trở thành một bang phái lớn, có tên có tuổi, những bang phái nhỏ khác cũng không dám đụng vào "Hán Văn Bang". Nhưng vào lúc đó "Hán Văn Bang" đã xảy ra vấn đề, lão đại Cơ Sâm của "Liên minh ngầm" ở Đông Nam Á có lần đã nhìn thấy người phụ nữ mà Bành Hán Văn dẫn theo đến Mỹ, lập tức muốn có chị Nhan. Bành Hán Văn không những không đồng ý, mà còn vô cùng giận dữ. Hai bang quyết sống mái với nhau một phen, vốn dĩ thì "Hán Văn Bang" cũng chẳng sợ gì "Liên minh ngầm" nhưng vì có tên phản bội nên Bành Hán Văn đã bị ám sát, "Hán Văn Bang" cũng bị chia năm xẻ bảy từ đó.

Diệp Mặc nhíu mày, Cơ Lâm là lão đại của một băng xã hội đen ở Đông Nam Á, tại sao lại vì một người phụ nữ mà trở mặt với "Hán Văn Bang" cơ chứ, thậm chí lại còn quyết sống mái với nhau một phen? Chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

Thạch Khai Căn lại nói tiếp:

- Sau khi "Hán Văn Bang" chia năm xẻ bảy, chị Nhan cũng không biết đã đi đâu, nhưng nghe nói chị ấy cũng không bị Cơ Lâm dẫn đi, sau này những anh em may mắn còn sống sót của "Hán Văn Bang" đã đến phố người Hoa thành lập nên "Đường Bang" và "Hồng Vũ Bang" hai bang phái này thực chất đều là người của "Hán Văn Bang" trước đây. Tôi có một người bạn ở "Hồng Vũ Bang" anh ta tha thiết mời tôi ra nhập bang của anh ta, chiếc vòng tay đó là do anh ta phái người đến bán, hơn nữa anh ta cũng đã từng nói với tôi, có người nhìn thấy chị Nhan đã từng đeo chiếc vòng này.

- Một khi đã là đồ của chị Nhan, sao lại phải bán đi?

Diệp Mặc không hiểu liền hỏi.

Thạch Khai Căn lắc đầu nói:

- Kỳ thực lúc đó chị Nhan cũng không được các anh em trong bang quý mến, có thể nói "Hán Văn Bang" bị hủy hoại vì chị ta. Nên đồ của chị Nhan cũng không được coi trọng cho lắm, đương nhiên, chủ yếu là "Hồng Vũ

Bang" và "Sơn Khẩu Bang" muốn quyết một trận lớn, hơn nữa nghe nói "Hà Bang" sẽ giúp "Sơn Khẩu Bang" nên người bạn này của tôi mới manh động bán chiếc vòng này đi, để kiếm ít tiền thôi.

- Người bạn đó của anh bây giờ đang ở đâu?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Thạch Khai Căn lập tức nói:

- Bọn họ ở trong nhà riêng ở phố người Hoa, mặc dù tôi biết chỗ, nhưng cũng không biết cụ thể là ở nơi nào, nhưng nếu như tiền bối muốn đi gặp anh ta, thì rất đơn giản, tôi có thể hẹn anh ta, ngày mai là có thể gặp ngay được.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Bây giờ tôi muốn gặp anh ta ngay, anh lập tức dẫn tôi đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 372

Tới Cửa Phá Võ Quán

Thạch Khai Căn nhìn Diệp Mặc bằng vẻ mặt kinh ngạc, nói:

- Như vậy sao được? bây giờ mà đến "Hồng Vũ Bang" chẳng phải là, là...

Dường như cảm thấy mình nói không đúng, Thạch Khai Căn vội vàng nói thêm:

- Tiền bối, tôi biết là bản lĩnh của tiền bối lợi hại, hơn nữa còn là người lợi hại nhất mà tôi từng gặp, nhưng hai tay khó địch lại bốn tay, huống hồ "Hồng Vũ Bang" cao thủ nhiều như mây, nghe nói còn có người luyện cổ võ, hơn nữa vũ khí của bọn họ cũng là những thứ tiên tiến nhất trong giới xã hội đen của Mỹ, nếu như tiền bối một thân một mình xông vào, e rằng, e rằng...

Diệp Mặc cười rất thản nhiên.

- Những chuyện đó không cần anh phải lo, anh chỉ cần dẫn tôi đến chỗ đó là được rồi, nhưng chuyện khác anh không cần phải bận tâm.

Thạch Khai Căn nhìn viên đạn màu vàng đã bị biến dạng thành hình chữ V mà Diệp Mặc vứt trên mặt đất, nhặt lên, sau đó cắn chặt răng nói:

- Được, tôi sẽ cùng đi với tiền bối một chuyến, có chết cũng cam lòng, có thể được kết bạn với một cao nhân như tiền bối, đó là vinh hạnh của Thạch Khai Căn tôi.

Diệp Mặc nhìn Thạch Khai Căn nói:

- Chỉ cần anh dẫn tôi đến gần chỗ đó là được rồi, anh không cần vào đó đâu.

Thạch Khai Căn lắc đầu nói:

- Không, từ trước đến giờ tôi chưa từng gặp người nào võ công cao cường như tiền bối. Tôi khâm phục tiền bối từ tận đáy lòng, tôi muốn đi cùng là do tôi cam tâm tình nguyện. Mặc dù bản lĩnh của tôi không đáng để nhắc tới trước mặt tiền bối, nhưng nếu trong đám người Hoa thì tôi cũng là một người có thực lực, tôi chỉ có một hi vọng, đó là có thể lăn lộn cùng với tiền bối, nếu như có thể học được một nửa chiêu thôi, thì đó cũng đã là duyên kỳ ngộ của tôi rồi.

Thạch Khai Căn này cũng có mắt nhìn đấy, nhưng Diệp Mặc không có ý định dẫn dắt anh ta, lạnh lùng nói:

- Tôi đến đây có chuyện phải làm, làm xong, tôi sẽ lập tức rời khỏi Mỹ.

Không ngờ Thạch Khai Căn lập tức trả lời luôn:

- Nếu như tiền bối đồng ý dẫn tôi đi, tôi cũng sẽ tình nguyện rời khỏi Mỹ. Tôi ở đây không nơi nương tựa, vốn dĩ tôi ở lại San Francisco này để báo thù, nhưng bây giờ cũng đã mười mấy năm rồi, kẻ thù của tôi càng ngày càng mạnh, xem ra cũng không còn chút hi vọng nào nữa, nếu như có thể, tôi muốn đi cùng với tiền bối một thời gian.

Hóa ra là muốn báo thù, xem ra có vẻ như sống chết muốn đi cùng mình đây, hoàn toàn là muốn học võ công để báo thù. Thạch Khai Căn này có vẻ là loại người rất quyết đoán, hơn nữa còn là loại người rất hiếm gặp, dẫn anh ta theo thì cũng không sao. Mặc dù Thạch Khai Căn cho rằng đến Diệp Mặc đi vào "Hồng Vũ Bang" là đi vào chỗ chết, nhưng Diệp Mặc chỉ coi đó là một cuộc dạo chơi mà thôi, nghĩ đến đây Diệp Mặc gật đầu nói:

- Một khi đã như vậy, anh có thể vào cùng tôi cũng không sao, bây giờ thì dẫn đường đi.

Người đàn ông già đeo kính ở dưới lầu nhìn thấy Thạch Khai Căn và Diệp Mặc đi ra, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc. Ông ta đương nhiên biết Thạch Khai Căn dẫn Diệp Mặc lên lầu là để thu súng của Diệp Mặc, nhưng bây giờ lại ngoan ngoãn như đứa cháu nội dẫn người thanh niên này xuống, chuyện này hiển nhiên là nằm ngoài dự liệu của ông ta.

...

"Hồng Vũ Bang" danh tiếng lừng lẫy trong cộng đồng người Hoa ở San Francisco, mặc dù không bằng được "Hán Văn Bang" năm đó, nhưng trong cả rừng bang phái, "Hồng Vũ Bang" có thể đứng số một, thì đã có thể nói lên mọi chuyện rồi.

Võ quán của "Hồng Thị Thất sát Quyền" nằm ngay trên phố Thanh Dương, sở dĩ Thạch Khai Căn nói chỉ biết sơ sơ về địa điểm của "Hồng Vũ Bang" bởi biết võ quán "Hồng Thị Thất sát Quyền" chính là trụ sở của "Hồng Vũ Bang".

Võ quán này nhận học viên bên ngoài, nhưng rất ít người biết võ quan này có quan hệ với "Hồng Vũ Bang". Thạch Khai Căn vì có người bạn ở "Hồng Vũ Bang" nên mới biết được chút thông tin này.

Diệp Mặc được Thạch Khai Căn chỉ đường, rất nhanh đã đến được võ quán "Hồng Thị Nhất sát Quyền", nhưng lại bị người của võ quán chặn lại không cho vào. Diệp Mặc đành dùng thần thức quét một lượt những người đang luyện quyền ở bên trong.

- Đây là võ quán "Hồng Thị Thất sát Quyền", xin dừng bước, nếu như đến báo danh thì xin mời tháng sau quay lại.

Bảo vệ của võ quán cũng là một người Hoa, anh ta coi Diệp Mặc và Thạch Khai Căn là người đến ghi danh học võ.

Đây cũng là lần đầu tiên Thạch Khai Căn đến đây, bình thường đều là bạn của anh ta đến tìm anh ta, anh ta không phải đến võ quán "Hồng Thị

Thất sát Quyền", bởi một khi đã đến đây thì sẽ bị nhớ mặt, thậm chí còn có thể bị điều tra chi tiết về bản thân, thế nên nếu như không phải là tình hình đặc biệt, Thạch Khai Căn sẽ không muốn có bất cứ quan hệ gì với các bang phái.

- Tiền bối chắc chắn có thể tìm được manh mối gì đó ở đây.

Thạch Khai Căn quay sang nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười - Anh Thạch, anh lớn tuổi hơn tôi, sau này cũng không cần phải gọi tôi là tiền bối đâu, tôi họ Diệp, gọi như bạn bè bình thường là được rồi.

Thạch Khai Căn vô cùng sung sướng nói:

- Một khi đã như vậy, anh Diệp, tôi không khách khí nữa, chỉ có điều sau này tôi lăn lộn cùng với anh, có tôn tư trật tự thì vẫn hay hơn, nên để tôi gọi anh là anh Diệp là tốt nhất.

Thạch Khai Căn đã lăn lộn ở đời nhiều năm, mặc dù không gia nhập bang phái nào, nhưng khá xem trong chuyện vai vế thân phận trên giang hồ. Anh ta cũng không phải là người không có đầu óc, một khi đã đi theo Diệp Mặc học, thì nhất định phải thể hiện mình như thế nào với người ta đã.

Diệp Mặc cũng không để ý đến việc Thạch Khai Căn xưng hô với hắn như thế nào, mà quay sang nói với tên bảo vệ đứng ở cổng:

- Anh vào nói có người đến phá võ quán này, mau đi gọi quán chủ của các anh tới đây, không thì tôi sẽ không khách khí đâu.

- Mẹ kiếp, muốn chết hả.

Gã bảo vệ nghe Diệp Mặc nói là người đến phá võ quán, cũng không thèm chạy đi thông báo, nhằm thẳng mặt Diệp Mặc mà đánh một quyền.

Diệp Mặc dường như không nhìn thấy quả đấm của gã, nhấc chân lên đá

gã một cước, cước này khiến cho gã bảo vệ bị đá văng xa mấy thước, sau đó đụng phải một bình hoa cao bằng người, bình hoa này lập tức vỡ vụn.

Thạch Khai Căn lắc lắc đầu, trong lòng đánh giá "Hồng Vũ Bang" càng ngày càng thấp, không phải vì gã bảo vệ này không chịu nổi một cước của Diệp Mặc, mà là vì tên bảo vệ này không nên động thủ với Diệp Mặc. Bất luận là gã có đánh được Diệp Mặc hay không, khi nghe thấy Diệp Mặc nói là người đến phá võ quán, thì gã phải cố gắng giữ được bình tĩnh, sau đó đi báo cho người khác biết mới phải.

Bởi vì khi có một người lợi hại như vậy đến, thì cách làm của gã bảo vệ này có thể thay "Hồng Vũ Bang" kết thù với cường địch - Anh là người ở đâu? Sao lại đến võ quán "Hồng Thị Thất sát Quyền" của chúng tôi làm loạn?

Vì nhìn thấy gã bảo vệ ở cửa bị đánh ngã, một gã mặt đen chạy đến, nhìn thấy Diệp Mặc không động thủ trước, mà ôm quyền hỏi.

- Đại ca của tôi muốn gặp quán chủ của các anh, nhưng gã bảo vệ này không cho gặp, lại còn ra tay trước, nên bị đại ca của tôi giáo huấn cho một trận.

Thạch Khai Căn cướp lời, nói.

Gã mặt đen lúc này mới chú ý đến Thạch Khai Căn đứng đằng sau Diệp Mặc, lập tức hỏi bằng giọng hoài nghi:

- Anh có phải là "Thảo Thượng Phi" ở phố người Hoa? Võ quán của chúng tôi có thâm thù đại hận với đại ca của anh từ lúc nào vậy?

Thạch Khai Cân mặc dù không biết gã mặt đen này, nhưng gã này nhận ra anh ta là "Thảo Thương Phi" cũng là chuyện hết sức bình thường, "Thảo Thượng Phi" ở phố người Hoa cũng có chút danh tiếng, nhưng anh ta cũng chỉ cười nói:

- Từ trước đến giờ chúng tôi cũng không có thâm thù đại hận gì với võ

quán của các anh, chỉ là đại ca của tôi muốn gặp quán chủ của các anh thôi, nhưng gã bảo vệ này lại ngăn không cho vào.

Sắc mặt của gã mặt đen này trầm xuống, - "Thảo Thượng Phi" võ quán của chúng tôi không muốn có chuyện, nhưng cũng không phải vì sợ các anh, nếu như người nào đến cũng có thể tùy tiện gặp quán chủ, vậy thì quán chủ của chúng tôi ngày nào cũng chỉ cần phải đi gặp mọi người là được rồi, những chuyện khác thì không cần phải làm nữa.

Thần thức của Diệp Mặc đã sớm phát hiện ra bên trong đang có một người chú ý về phía mình, nên nói:

- Bớt phí lời đi, nếu như còn không gọi quán chủ của các anh ra, thì đừng trách tôi phá nát cái võ quán này.

Lời nói của Diệp Mặc cuối cùng cũng đã chạm đến lòng tự trọng của gã mặt đen này, gã đàn ông này hừ lạnh một tiếng, dắt vạt áo sơ mi vào trong quần, rồi nói:

- Nếu như vậy, Vương Tuấn tôi sẽ tiếp cao thủ như anh.

Diệp Mặc lắc đầu, thản nhiên nói:

- Đến cửa của võ thuật anh còn không đụng đến được, không cần phải đánh với tôi, tôi chỉ cần một cước, là có thể đánh vỡ nát một chiếc bình hoa nữa đấy.

Không phải là Diệp Mặc khinh thường gã Vương Tuấn này, mà Vương Tuấn bây giờ còn chưa phải là người luyện võ hoàng cấp, nhiều nhất cũng chỉ là một người luyện võ ở cấp sơ đẳng mà thôi, Diệp Mặc thật sự là không có chút hứng thú nào để đánh với anh ta.

Vương Tuân nghe xong lời của Diệp Mặc, khuông mặt đen đỏ bừng lên như gấc, mặc dù trong võ quán "Hồng Thị Thất sát Quyền" anh ta không phải là người lợi hại nhất, nhưng chắc chắn có thể xếp vào TOP 10. Hơn nữa tên đứng trước mặt anh ta chắc chắn còn nhỏ tuổi hơn anh ta, không ngờ lại

dám nói có thể dùng một cước đá văng được mình, lại còn nói ra được cả chỗ đá mình đến, chuyện này bất luận thế nào anh ta cũng không thể tin được. Hơn nữa anh ta cảm thấy người này đến đây quá ngông cuồng rồi, có thể dùng một cước đá mình, thì cho dù là quán chủ cũng không thể làm được chuyện đó.

Tuy rằng trong lòng Vương Tuấn vô cùng tức giận, nhưng anh ta cũng không dám sơ suất, một khi người này đã nói như vậy, chứng tỏ anh ta cũng có chút bản lĩnh.

Vương Tuấn làm cao cũng đủ rồi, múa một quyền, hai quyền đầu mang theo cả tiếng gió, không chút chần chờ xông thẳng đến Diệp Mặc.

Vương Tuấn vừa xông đến đã xuất ra chiêu lợi hại nhất của mình, anh ta không hề coi thường Diệp Mặc, Diệp Mặc một khi đã nói như vậy, chứng tỏ hắn thực sự cũng có bản lĩnh. Quyền này là được sáng tạo từ booxing Thái, gọi là đòn đấm móc, quyền Thái kết hợp với đấm móc, chiêu này vừa xuất ra, Vương Tuấn đã đánh bại được không ít cao thủ, không thì anh ta cũng đã không thể trở thành huấn luyện viên của võ quán "Hồng Thị Thất sát Quyền" rồi.

Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, đến lúc đòn của Vương Tuấn chạm đến gần sát mặt rồi, hắn mới đột nhiên tiến lên một bước, xuất ra một cước.

Vương Tuấn nhìn thấy Diệp Mặc đột nhiên chủ động tiến lên, trong lòng vui mừng, nhưng anh ta còn chưa kịp nghĩ gì, thì đã bị một cước của Diệp Mặc đá trúng ngực. nhưng rõ ràng là một quyền của anh ta đã vung tới trước mặt Diệp Mặc rồi, nhưng ngay cả một vạt áo của hắn cũng không thể chạm vào được.

Sau đó Vương Tuấn cũng cảm nhận được có một lực vô cùng mạnh chạm vào ngực anh ta, trong lòng Vương Tuấn thầm nghĩ, xong đời rồi.

Quả nhiên, Vương Tuấn bị đá bay đi, rồi rơi trúng vào chiếc bình hoa còn lại, chiếc bình hoa vỡ vụn, giống như lần trước.

Cả võ quán đã yên tĩnh trở lại, bởi lúc Diệp Mặc dạy dỗ tên bảo vệ, các học viên đang tập luyện đều đã ngừng hết cả lại, đến lúc Vương Tuấn và Diệp Mặc nói chuyện, nhưng học viên đó đều chạy đến xem.

Chỉ có điều, không ngờ mới được có một chiêu, hay nói cách khác là một cước, người ta đến tay cũng còn không thèm động, sau đó chỉ đá một cước, mà huấn luyện viên của họ đã bay theo đường đã định sẵn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 373

Người Gây Sự

Bản lĩnh của người anh em cũng khá đấy Giọng trầm ấm của một người đàn ông truyền đến. Đồng thời một người đàn ông mặc áo xám bước ra, khóe miệng nở một nụ cười, dường như không hề để ý đến chuyện Diệp Mặc vừa đánh bại hai người, và làm vỡ mất hai bình hoa, mà là thật lòng khen ngợi bản lĩnh Diệp Mặc Diệp Mặc đã sớm biết người đàn ông đứng nấp ở bên đó, nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của ông ta, xem ra cũng có thân phận không thấp trong võ quán đâu.

Trình độ ở mức Hoàng Cấp trung kỳ, cũng coi như là một kẻ luyện võ, nhưng trong mắt Diệp Mặc, mới có chút đỉnh này thì vẫn chưa đáng gì.

- Quán chủ...

Gã mặt đen bị thương không nặng lắm, nhìn thấy người đàn ông mặc áo xám này bước đến, vội vàng đứng dậy gọi, khuôn mặt tỏ vẻ xấu hổ.

- Võ quán tiếp đãi không được chu đáo, mong người anh em lượng thứ. Tôi là quán chủ của võ quán "Hồng Thị Thất Sát Quyền" – Thẩm Vĩ Câu, vẫn chưa biết quý danh của người anh em.

Người đàn ông này làm ra vẻ không nhìn thấy gã huấn luyện viên mặt đen, bước thẳng đến chào hỏi Diệp Mặc.

- Tên thì không cần, hôm nay tôi đến vì muốn hỏi một chuyện.

Diệp Mặc lạnh lùng nói, hắn không thích kiểu giả tạo của tên quán chủ này.

Vừa rồi sau khi hắn đến, tên quán chủ này đã đứng một bên quan sát rồi, thậm chí lúc hắn đá tên bảo vệ, tên quán chủ này vẫn không động đậy, sau khi hắn đá tên huấn luyện viên mặt đen một cước, thì thằng cha này mới chịu bước ra, chắc đã không thể bình tĩnh được nữa rồi.

Nghe thấy những lời nói đó của Diệp Mặc, khuôn mặt của Thẩm Vĩ Câu quả nhiên biến sắc, nhưng lập tức có thể lấy lại được vẻ bình thường. Sống trên giang hồ, nói tên rồi, mà đến tên đối phương cũng không chịu nói cho mình biết, đây đúng là một sự sỉ nhục vô cùng to lớn, cho dù Thẩm Vĩ Câu có là người bao dung đại lượng, không chút tính toán hẹp hòi đi chăng nữa thì cũng khó có thể chịu được.

Nhưng Thẩm Vĩ Câu cũng không phải là tên gà mờ, càng tức giận, lại càng muốn giết đối phương, thì khuôn mặt lại càng phải thể hiện một cách hòa nhã, lương thiện. Không biết rõ được đối phương là ai, thì ông ta sẽ không dễ dàng mà động thủ, hai cước vừa rồi của Diệp Mặc ông ta cũng có thể nhìn ra, ông ta biết mình tuyệt đối không thể có thứ bản lĩnh đó. Mặc dù muốn đánh bại tên huấn luyện đó đối với ông ta là chuyện rất đơn giản, nhưng tuyệt đối không thể làm được như Diệp Mặc, hơn nữa lại còn có thể chỉ ra nơi bị ngã, đây chắc chắn không phải là chuyện mà một người luyện võ bình thường có thể làm được.

Sắc mặt của Thẩm Vĩ Câu hơi biến đổi, nhưng lập tức lại lấy lại vẻ bình thường, sau đó vẫn chắp tay thi lễ, nói:

- Một khi đã như vậy, người anh em, mời vào trong.

Thạch Khai Căn biết Thẩm Vĩ Câu này, rất nổi tiếng trong giới người Hoa ở đây, hơn nữa danh tiếng lại càng nổi trong giới xã hội đen. Lúc nãy thấy Diệp Mặc không hề nể mặt người này, trong lòng vô cùng lo lắng. Lăn lộn trong giang hồ, nói chuyện cũng phải chú ý đến ba phần, trừ phi thực sự là thù hận sống chết. Anh ta không biết là do Diệp Mặc còn quá trẻ hay là căn bản hắn cũng không coi Thẩm Vĩ Câu ra gì.

Diệp Mặc đương nhiên là không coi Thẩm Vĩ Câu ra gì rồi, hắn ghét cái

loại đạo đức giả này, bề ngoài thì tỏ vẻ thân thiện, bên trong thì ai biết gã đang nghĩ cái gì. Đừng nói Thẩm Vĩ Câu này là một kẻ luyện tới Hoàng Cấp, cho dù gã có mạnh thêm mười cấp nữa, có lên được tới cấp Tiên Thiên, thì Diệp Mặc cũng vẫn sẽ chẳng coi gã ra gì.

Thẩm Vĩ Câu trong lòng tuy vô cùng tức giận, nhưng không hề để lộ ra, ông ta dẫn Diệp Mặc và Thạch Khai Căn vào một căn phòng tiếp khách, bên ngoài phòng còn có bốn gã thanh niên đã đứng đó tự bao giờ.

Vốn tưởng rằng Diệp Mặc định nói câu gì đó, nhưng Diệp Mặc giống như không nhìn thấy bốn gã đứng ở bên ngoài vậy, bước thẳng vào, rồi đóng sầm cửa lại.

Tính toán của Thẩm Vĩ Câu coi như không thành rồi, bốn tên đó là bốn tên lợi hại nhất của võ quán "Hồng Thị Thất Sát Quyền", ý định của Thẩm Vĩ Câu là, một khi Diệp Mặc định đề nghị gì đó, gã sẽ lập tức nói cho hắn biết đây là qui định của võ quán. Với tính cách của Diệp Mặc, chắc chắn là sẽ đánh nhau một trận tơi bời, Thẩm Vĩ Câu dựa vào bản lĩnh của gã và bốn tên kia để áp chế Diệp Mặc.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của gã chính là, Diệp Mặc giống như không hề nhìn thấy bốn tên đó, mà bước thẳng vào phòng khách.

Chẳng lẽ hắn thực sự lợi hại đến mức đó?

Thẩm Vĩ Câu trong lòng cũng không dám chắc, đối với những chuyện không chắc thì từ trước đến nay gã sẽ không làm, nghĩ một lúc lâu, Thẩm Vĩ Câu vẫn quyết định không động thủ trước, xem xem hắn muốn hỏi gì đã.

Mấy chén trà được bưng lên, Thẩm Vĩ Câu lại mỉm cười nói:

- Xin hỏi người anh em muốn hỏi gì?

- Thẩm quán chủ, đại ca tôi muốn tìm Đồng Trụ hỏi một số chuyện, chỉ là bây giờ tôi không tìm được Đồng Trụ, nên muốn nhờ quán chủ đánh tiếng.

Thạch Khai Căn lập tức trả lời.

Thẩm Vĩ Câu nhíu nhíu mày, gã không nói là không quen Đồng Trụ, chỉ có điều Đồng Trụ có thân phận đặc biệt, hơn nữa trong thời gian này các anh em trong "Hồng Vũ Bang" rất ít lộ mặt, nhưng một khi hai người này đã tìm đến tận đay, chứng tỏ chắc chắn bọn họ biết quan hệ giữa "Hồng Thị Thất Sát Quyền" và "Hồng Vũ Bang"

Nghĩ đến đây Thẩm Vĩ Câu nói bằng giọng áy náy:

- Xin lỗi, người anh em này, quả thực là tôi có biết Đồng Trụ, nhưng bây giờ anh ta không thể gặp người anh em, kể cả sắp tới anh ta cũng không thể gặp được. Đây là chuyện nội bộ của "Hồng Vũ Bang" nên mong người anh em lượng thứ.

Thạch Khai Căn lập tức đứng lên, - Thẩm quán chủ, ông nói như vậy là có ý gì? Tôi cũng biết "Hồng Vũ Bang" sắp khai chiến với "Sơn Khẩu Bang" nhưng cũng không thể đến nổi không thể gặp được Đồng Trụ chứ.

Đối với Diệp Mặc Thẩm Vĩ Câu còn có chút nhẫn nại, nhưng đối với Thạch Khai Căn, thì gã ta lại không có chút nhẫn nại nào. Thẩm Vĩ Câu tốt xấu gì thì cũng là một người có địa vị cao, từ lúc nào mà một tên đầu đường xó chợ như này lại có thể lên giọng với mình như vậy chứ?

Thẩm Vĩ Câu nói với Thạch Khai Căn bằng giọng lạnh lùng:

- Chuyện của "Hồng Vũ Bang" chưa đến lượt anh chỉ giáo, "Thảo Thượng Phi" mặc dù anh có chút tiếng tăm trong giới người Hoa, nhưng đứng trước mặt "Hồng Vũ Bang" chúng tôi cũng không là gì đâu, niệm tình đều là người Hoa, không thì anh đã xong đời rồi.

Diệp Mặc đứng lên, thản nhiên nói:

- Thẩm Vĩ Câu, cho ông một phút đồng hồ, dẫn tôi đi gặp Đồng Trụ, không thì, qua ngày hôm nay, phố người Hoa sẽ không còn "Hồng Vũ Bang" nữa đâu.

- Thật ngông cuồng, Thẩm Vĩ Câu tôi đây hôm nay muốn xem xem cậu có bản lĩnh gì mà lại có thể hủy được "Hồng Vũ Bang".

Đối mặt với kẻ gây sự như Diệp Mặc, Thẩm Vĩ Câu thực sự không thể kiềm chế nổi nữa.

Chỉ có điều Thẩm Vĩ Câu không đợi được bốn tên đứng ngoài cửa xông vào, Diệp Mặc đã nhanh chóng xông đến trước mặt gã, một tay tóm lấy cổ Thẩm Vĩ Câu, xách Thẩm Vĩ Câu lên giống như xách một con gà vậy, sau đó chậm rãi nói:

- Tôi có bản lĩnh hay không không do ông quyết định.

Thẩm Vĩ Câu trong lòng hoảng hốt, gã rõ ràng thấy Diệp Mặc tiến đến, rõ ràng thấy Diệp Mặc vươn tay ra bóp lấy cổ gã, nhưng gã lại không thể tránh đi được, mình là kẻ đã luyện đến Hoàng Cấp trung kỳ cơ mà, không thể đem so sánh với tên bảo vệ và tên huấn luyện viên đó được, nhưng bây giờ đã nằm trong tay gã thanh niên này rồi, cũng chẳng có gì khác biệt với hai kẻ đó cả.

Thẩm Vĩ Câu rốt cuộc cũng biến sắc, gã lập tức biết mình đã đắc tội với ai, người này rất có thể là người đã luyện đến Địa Cấp trong truyền thuyết. Nếu thực sự hắn là người đã luyện đến địa cấp, thì mặc dù muốn tiêu diệt "Hồng Vũ Bang" sẽ gặp phải đôi chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không thể được.

Bốn tên đứng ngoài cửa đã nhìn thấy chuyện này không nghĩ ngợi gì hết, lập tức xông vào. Diệp Mặc chỉ nhấc chân tung ra một cước, trúng ngay vào tên đứng gần nhất, tên đó lập tức bị Diệp Mặc đá văng ra xa, sau đó tên này lại ngã đúng vào người tên thứ hai, tên thứ hai lại ngã vào người tên thứ ba, rồi đổ ngay vào người tên thứ tư, giống như trò xếp hình domino vậy.

Thẩm Vĩ Câu ngây người ra, gã không dám đoán Diệp Mặc rốt cuộc là ai. Uổng công gã còn tính toán năm người gã có thể đánh bại được Diệp Mặc, sau đó ít nhất cũng phải chặt tay chặt chân của hắn đi, nhưng bây giờ

nghĩ lại mới thấy ý nghĩ của mình thật buồn cười.

Thẩm Vĩ Câu nghĩ phải nói vài câu dễ nghe, nhưng cổ của gã đã bị Diệp Mặc bóp chặt, không thể nói được chữ nào.

Thạch Khai Căn lại như mở cờ trong bụng, đối với anh ta mà nói, Diệp Mặc càng lợi hại, thì chứng tỏ lựa chọn của anh ta càng đúng. Thẩm Vĩ Câu là kẻ đứng đầu, mà chỉ giống như một con gà nhép trong tay Diệp Mặc, không có chút khả năng chống cự nào hết.

Diệp Mặc tiện tay vứt Thẩm Vĩ Câu sang một bên, sau đó lạnh lùng nói:

- Cho ông một phút đồng hồ, dẫn tôi đi tìm Đồng Trụ, không thì tôi sẽ hủy diệt "Hồng Vũ Bang" của các ông đấy, tuyệt đối không nói suông đâu.

- Khụ khụ...

Thẩm Vĩ Câu ho khan mấy tiếng, lúc này mới lấy lại hơi, gã vội vàng đứng dậy, không hề do dự khom lưng nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối, vãn bối có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, mong tiền bối tha tội, vãn bối lập tức dẫn tiền bối đi gặp Đồng Trụ, tiền bối, mời!

Nói xong Thẩm Vĩ Câu cẩn thận đi trước dẫn đường, cũng không còn tính toán chuyện gì nữa, nếu có tính toán thì cũng phải căn cứ vào tình hình thực tế, nếu như thực lực quá kém, nếu như người ta bóp chết gã như bóp chết một con kiến, thì bất cứ âm mưu tính toán gì cũng chỉ như mây bay nước chảy mà thôi. Thẩm Vĩ Câu lăn lộn giang hồ đã lâu, sao có thể không hiểu đạo lý đơn giản này được.

Thẩm Vĩ Câu dẫn Diệp Mặc và Thạch Khai Căn ra lối cửa sau của võ quán, ba người đi vòng vèo, sau khi qua hai con phố, rồi bước vào một căn nhà riêng kiểu cổ.

Căn nhà kiểu cổ này cửa đóng then cài, Thẩm Vĩ Câu bước đến cái chuông, nhấn mấy hồi, Diệp Mặc để ý thấy Thẩm Vĩ Câu nhấn chuông rất có

qui luật, xem ra đây chính là tín hiệu liên lạc.

Thần thức của Diệp Mặc quét một lượt, căn nhà kiểu cổ này rất rộng, thậm chí còn có một vườn trồng cỏ và một cái hồ, trong một thành phố náo nhiệt, mà lại có một nơi như thế này thì quả là cũng không tệ, ở cửa tầng hầm, Diệp Mặc nhìn thấy mấy tên bảo vệ đứng gác.

Diệp Mặc dùng thần thức quét vào bên trong tầng hầm, lập tức nhìn thấy hơn sáu mươi người đang tụ tập trong đó, xem ra là đang thảo luận về chuyện gì đó. Quả nhiên tiếng chuông tín hiệu của Thẩm Vĩ Câu có tác dụng. Người chủ trì cuộc họp dưới tầng hầm vung một cánh tay lên, hơn sáu mươi người lập tức lùi hai bước rồi đứng phắt dậy.

Một khi đã tới rồi, Diệp Mặc cũng không có ý định bỏ chạy, rất nhanh sau đó có người ra mở cửa, Thẩm Vĩ Câu cũng rất tức thời, trực tiếp dẫn Diệp Mặc vào.

Những người trong tầng hầm đều nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Thạch Khai Căn bằng ánh mắt cảnh giác, không ai nói gì, nhưng Thạch Khai Căn lại có chút căng thẳng. Anh ta biết chỉ cần người ở chỗ cao nhất kia vung tay lên một cái, thì bọn người ở đây sẽ vây kín hai người bọn họ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 374

Quá Khinh Thường

Nếu như chỉ có mấy người, hoặc mười mấy người, thì Thạc Khai Căn chẳng sợ gì, nhưng bây giờ đến mấy chục người xông lên cùng lúc, cho dù Diệp Mặc có lợi hại hơn nữa thì cũng không ứng phó kịp, chỉ cần bị bắn trúng một viên đạn là tiêu đời. Huống hồ chỗ này còn có người của "Hồng Vũ bang", trong đó toàn cao thủ vả lại căn nhà này có phải khắp nơi toàn cạm bẫy, hoặc có mai phục gì cũng không ai biết được.

Thạch Khai Căn có vẻ lo sợ đứng bên cạnh Diệp Mặc, không phải là y chưa gặp phải tình huống này bao giờ, nhưng cái tình huống mà tính mạng nhỏ nhoi hiển nhiên nằm trong tay người khác thì y chưa gặp bao giờ.

Thẩm Vĩ Câu chạy đến bên cạnh người đàn ông hơi gầy phía trên cùng, nói lẩm bẩm cái gì đó, người đàn ông đó sau khi nghe những lời của Thẩm Vĩ Câu thì nhíu nhíu mày, sau cùng lạnh nhạt nói:

- Khách quý đến thăm, xin mời ngồi. Người đâu, hãy mời hai vị đây ngồi.

Diệp Mặc rất bình thản ngồi xuống, nhưng Thạch Khai Căn thì không được tự nhiên, y nhìn Diệp Mặc một cái, rồi cũng bình thản ngồi xuống. Mình đã sống ở đây ngần ấy năm, có thể nói cuộc sống mỗi ngày đều là giết chóc mà tồn tại, sao lại còn lo lắng như thế? Nhưng trong lòng lại rất khâm phục sự gan dạ của Diệp Mặc.

- Anh bạn thật cứng cỏi, tôi là Chu Hoành Sinh, do sự yêu quý của anh em, nên tôi đã được chức bang chủ "Hồng Vũ bang", xin được hỏi quý danh của anh?

Người đàn ông đầu đảng gầy gò thấy Diệp Mặc ngồi một cách bình thản thì ánh mắt lộ vẻ thán phục. Theo ông ta thì Diệp Mặc không hề xem cái chết là gì hết, tuy ông ta khẳng định Diệp Mặc ít nhất cũng là đỉnh điểm hoàng cấp, thậm chí là huyền cấp, nhưng chỗ này vẫn chỉ có con đường chết.

Bởi vì Chu Hoành Sinh cũng đã là huyền cấp trung kỳ rồi, thậm chí còn hơn Bành Hán Văn - bang chủ của "Hán Văn bang" nữa. Mà thuộc hạ của mình thêm Thẩm Vĩ Câu nữa là có ít nhất ba tên hoàng cấp rồi, cho dù Diệp Mặc là huyền cấp thì cũng chỉ có chết mà thôi. Nhưng ông ta không biết rằng Diệp Mặc đã không coi những thực lực đó ra gì.

- Tôi họ Diệp, đã làm phiền rồi, không biết quý bang có một người tên là Đồng Trụ không.

Diệp Mặc gật gật đầu điềm nhiên nói.

Tên Chu Hoành Sinh cũng còn khách khí, ông ta không đến nỗi ép người quá đáng.

Tuy Diệp Mặc không nói mình tên gì, nhưng Chu Hoành Sinh có chút kính nể đối với loại người như Diệp Mặc, ông ta không có ý quở trách gì. Có thể đánh bại Thẩm Vĩ Câu một cách đơn giản, cho dù thế nào cũng không thể là một người bình thường. Ông ta là người làm việc lớn, cách nhìn người tất nhiên không thể hạn hẹp như mấy tên thủ hạ. Nếu có thể thu nạp người này vào "Hồng Vũ bang" thì tuyệt đối là một sự giúp sức lớn.

Ông ta lập ra "Hồng Vũ bang" không đơn giản chỉ là một tổ chức bang hội, tuy "Hồng Vũ bang" là tàn dư của "Hán Văn bang"nhưng Chu Hoành Sinh là một người đơn giản. Ông ta cho rằng Chu Nguyên Chương là tổ phụ của mình, cho nên ông ta đã làm tất cả cho ban hội cũng là chiếu theo chế độ quy tắc nghiêm ngặt, tuyệt đối không phải là hình thức tạp nham như phố người hoa vậy.

Tuy Diệp Mặc không hẳn nhiệt tình cho lắm, nhưng cái ông ta cần không phải là sự nhiệt tình của các thủ hạ, mà là khả năng và sự trung thành

của các thủ hạ. Ông ta tin rằng, người thanh niên họ Diệp này khi nhìn thấy tài nghệ của ông ta thì hắn phải quy phục thôi, bởi vì nếu không quy phục thì chỉ còn con đường chết.

- Đồng Trụ hãy ra đây.

Chu Hoành Sinh thậm chí nghĩ còn không thèm nghĩ mà lập tức kêu Đồng Trụ.

Một người đàn ông thân hình ngũ đoản từ trong đội ngũ bước ra, trước tiên y cúi người chào Chu Hoành Sinh, sau đó tới trước mặt Thạch Khai Căn nói:

- A Phi, có chuyện gì thế?

- Anh Trụ, không có gì, anh Diệp bây giờ là chỗ anh em với tôi, nếu anh ta có hỏi gì, hãy trả lời cho đúng sự thật, hãy tin tôi.

Thạch Khai Căn lập tức nói, bây giờ gã ta rất kính nể Diệp Mặc.

Đồng Trụ gật gật đầu, hiển nhiên cho thấy quan hệ của hai người là rất tốt, anh ta chấp tay lại và nói:

- Anh Diệp, có gì anh cứ hỏi, nếu biết nhất định tôi sẽ nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, lấy ra một chiếc vòng tay đặt lên trà kỷ, sau đó nói:

- Chiếc vòng này do anh đã bán ra, anh lấy nó từ đâu?

Đồng Trụ nhìn thấy chiếc vòng lập tức biến sắc, nhưng đã nói ngay lập tức:

- Một năm trước, "Hồng Vũ bang" và "Hà bang" đã có một trận nảy lửa, lúc đó tôi đã chém tay của một người trong "Hà bang", chiếc vòng này được lấy từ tên đó.

Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Nếu như thế, chắc là anh biết lai lịch của nó?

Thạch Khai Căn xen vào nói:

- Anh Trụ, có gì cứ nói ra hết, anh Diệp sẽ không làm khó dễ anh đâu.

Gã ta sợ anh em của mình giấu giếm điều gì đó mà khiến Diệp Mặc nổi giận.

Đồng Trụ gật đầu nói:

- Vốn dĩ tôi cũng không biết, nhưng "Hồng Vũ bang" của chúng tôi có một người anh em, năm xưa anh ta là người của "Hán Văn bang", trong tay anh ta có ảnh của chị Nhan, anh ta có đưa cho tôi xem. Trên tay chị Nhan có một chiếc vòng tay, rất giống với chiếc của tôi, tôi không dám khẳng định, khi tôi đưa cho A Phi xem, tôi và A Phi nói rằng chắc đó là chiếc vòng trên tay chị Nhan.

Thì ra là như thế? Diệp Mặc gật gật đầu nhìn khắp xung quanh rồi nói, - Nếu như thế, người có bức ảnh ấy là ai, hãy lấy bức ảnh của anh ra.

Chu Hoành Sinh không ngờ Diệp Mặc lại hỏi chuyện của chị Nhan năm xưa, ông ta nhìn chiếc vòng trên tay Diệp Mặc, muốn nói gì đó nhưng sau cùng lại thôi. Lần này Diệp Mặc đã không hỏi ông ta chuyện gì, mà đi hỏi lính của ông ta, khiến ông ta hơi không thoải mái, nhưng nếu muốn thu phục Diệp Mặc, thì tốt nhất nên nhịn một chút.

Một người đàn ông chừng năm mươi tuổi bước ra, dáng vẻ hiên ngang, ông ta bước đến trước mặt Chu Hoành Sinh nói:

- Bang chủ, người có tấm ảnh của chị Nhan là tôi.

Chu Hoành Sinh gật đầu nói:

- La Hưng, anh bạn này có chuyện muốn hỏi, anh đi giải thích đi.

- Vâng.

Người đàn ông tên La Hưng gật đầu, lập tức đi đến trước mặt Diệp Mặc.

- Anh có tấm ảnh của chị Nhan sao? Làm sao mà anh có nó?

Diệp Mặc bình thản hỏi.

La Hưng cũng thấy rằng Diệp Mặc không đơn giản, ông ta đáp cẩn thận:

- Năm xưa trước khi bang chủ Hán Văn Bang bị hại, ông ta bảo tôi đến tiệm ảnh lấy ảnh của chị Nhan. Nhưng khi tôi trở về thì "Hán Văn bang" cùng với "Liên minh ngầm" đang xảy ra trận chiến nảy lửa, và bang chủ cũng bị ám hại, chị Nhan giờ không biết ở đâu, nên tôi vẫn giữ tấm ảnh này.

- Có thể cho tôi tấm ảnh này không?

Diệp Mặc đứng dậy nói.

- Đương nhiên là được, nhưng bang chủ Hán Văn có ơn với tôi, chỉ cần anh có quan hệ với chị Nhan, thì tôi nhất định sẽ đưa cho anh.

La Hưng lập tức nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Không sai, tôi có quen biết với chị Nhan.

La Hưng không hỏi Diệp Mặc và chị Nhan có quan hệ thế nào, ông ta chỉ nói:

- Nếu đã như thế xin anh vui lòng chờ, tôi sẽ đi lấy.

Nói xong La Hưng lại ngụ ý chờ chỉ thị của Chu Hoành Sinh, được sự đồng ý thì ông ta lập tức quay đi.

Chu Hoành Sinh đợi La Hưng đi khỏi, ông ta thấy Diệp Mặc cất chiếc vòng trở lại, đang định nói gì thì một tên đệ tử "Hồng Vũ bang" vội vã chạy

vào nói:

- Bang chủ, "Tam tức phi đao" - John Jay của "liên minh ngầm" mang theo hai ba chục người đang hùng hổ xông vào đây.

Chu Hoành Sinh lập tức đứng dậy, - Sao hắn lại đến? Hắn đến đây làm gì? Làm sao hắn biết chỗ này?

Ông ta nói rất nhanh, liên tục mấy câu hỏi, hiển nhiên đang rất lo lắng.

Diệp Mặc thì lắc lắc đầu, hắn thấy Chu Hoành Sinh cũng không tồi, không ngờ khi giáp mặt kẻ thù lại không giữ được bình tĩnh như thế, huống hồ chỗ này còn là địa bàn của ông ta nữa.

Thật ra Diệp Mặc làm sao biết được "tam tức phi đao" John Jay quả thật là khắc tinh của Chu Hoành Sinh, tuy y không luyện cổ võ, nhưng toàn thân xuất quỷ nhập thần, không tệ so với hoàng cấp trung kỳ Chu Hoành Sinh. Vả lại gã ta còn có "tam tức phi đao". Nếu gã muốn dùng phi đao để giết bất kỳ ai, thì không ai có thể thoát được, cao nhất chỉ có thể thở được thêm ba hơi nữa thì chết. Cho nên, những người ở phố người hoa đều đặt thêm cho gã cái biệt danh "tam tức phi đao".

John Jay đứng nhất nhì ở phố người Hoa, gã và một người da đen khác trong "liên minh ngầm" Dick xưng là "thương đao song tuyệt".

Chu Hoành Sinh không hề nắm chắc mình có thể là đối thủ của John Jay, vả lại khi thân thủ lên tới hàng cấp cao như bọn họ, thì không phải là đông thì có thể thắng đối phương.

Đương nhiên điểm quan trọng nhất chính là, chỗ của bọn họ vô cùng kín đáo, trừ người của "Hồng Vũ bang" ra thì người ngoài rất ít ai biết chỗ này.

Chu Hoành Sinh sở dĩ khách sáo với Diệp Mặc như thế, chủ yếu là vì võ nghệ của hắn không tồi, ông ta muốn thu nạp hắn. Nếu không thì ông ta đã không cho phép một kẻ ngoại bang mà ngồi trong địa bàn của ông ta mà ngạo mạn như thế. Một khi Diệp Mặc cự tuyệt ông ta, thì ông ta sẽ không

khách khí như thế nữa.

Đối với ông ta, giang hồ nghĩa khí cũng thế là cùng, anh đến hỏi thăm, anh đến tìm người, anh đến tìm đồ vật, tôi cũng đã hết lòng rồi. Đợi sau khi anh xong chuyện, được, nếu anh đã thỏa mãn rồi. Bây giờ anh cũng đã biết "Hồng Vũ bang"của tôi ở đâu, tiếp đó anh sẽ gia nhập vào "Hồng Vũ bang" vậy, nếu không đồng ý, thì đừng trách Chu Hoành Sinh tôi độc ác.

- Bang chủ, người của chúng ta hai hôm nay đều không ra ngoài, ngày tới sẽ là ngày giáp chiến với "Sơn khẩu bang", tạo sao "liên minh ngầm" lại biết chỗ của chúng ta nhỉ?

Một cô gái diện mạo bình thường đứng kế bên Chu Hoành Sinh nói.

Chu Hoành Sinh nhíu nhíu mày, nghĩ ngợi hồi lâu, vẫn lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết, đợi họ vào đây đã, tuy "liên minh ngầm" mấy năm gần đây ăn nên làm ra, nhưng "Hồng Vũ bang"của ta cũng không tệ đâu.

Diệp Mặc nghe những lời của Chu Hoành Sinh, thần thức của hắn lập tức quét ra ngoài, bên ngoài đã lần lượt xuất hiện hai mươi sáu người đàn ông. Người nào cũng cao to, vả lại người da đen chiếm ưu thế, người da trắng thì ít hơn, thậm chí còn một số người da vàng.

Diệp Mặc lập tức nghĩ đến năm tên da đen đã bị hắn giết hại, hơi giật mình, thần thức lập tức quét lên người một cái.

Sắc mặt của Diệp Mặc rất nhanh đã trở nên rất khó coi, hắn không ngờ chuyện lật thuyền trong mương, hắn không ngờ mình bị tên da đen mặt đầy râu gắn một máy dò tìn hiệu nhỏ như hạt mè lên người mà không biết.

Quả nhiên là không thể khinh địch dưới bất cứ tình huống nào, bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng cẩn thận. Tuy hắn không sợ những kẻ này, nhưng chuyện này đã xảy ra, khiến cho Diệp Mặc trong lòng lập tức đề cao cảnh giác, gần đây hắn quả là hơi sơ ý, không còn tính cẩn thận như lúc

trước nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 375

Mày Cũng Dám Chơi Phi Đao

Nhìn thấy Diệp Mặc lấy từ trong áo ra một vật nhỏ như hạt mè, Chu Hoành Sinh đã lập tức hiểu ra. Người thanh niên này đã đắc tội với "liên minh ngầm", thậm chí còn bị người ra âm thầm theo dõi.

Sắc mặt của Chu Hoành Sinh cũng rất khó coi, nếu không vì John Jay đã đến, thì ông ta đã động thủ với Diệp Mặc từ lâu, thì ra kẻ tiết lộ tin tức bang hội của mình chính là hắn, sự nhiệt tình muốn chiêu mộ hắn cũng giảm thiểu đáng kể, người thanh niên này tuy giỏi võ, nhưng không phải là người ông ta cần, nói cách khác thì hắn không nhạy bén lắm.

Sắc mặt của Diệp Mặc cũng không dễ coi, sự kết dính của vật này rất mạnh, lại nhỏ, lúc hắn túm lấy cổ họng tên da đen, không ngờ tên đó còn bình tĩnh được mà gắn tín hiệu đó lên người hắn, Diệp Mặc bóp chặt tay, cái vật đó lập tức biến mất.

Lúc này một người da trắng cao to đã tiến vào phòng trên mặt đất, tầng hầm quả thật rất nhỏ, cho dù lúc này đã có sáu mươi người, nhưng thêm bọn John Jay ba mươi mấy người nữa thì không thể chen vào được.

John Jay vừa vào đến thì nhìn thấy Diệp Mặc, tuy cái tín hiệu đã hoàn toàn mất sóng, nhưng y đã định vị Diệp Mặc, nhưng y không ngờ ở đây lại có nhiều người như thế, cái biểu hiện kinh ngạc của y lập tức trở nên lạnh lùng.

- Năm người của "liên minh ngầm" chính là mày đã giết đúng không? Lusen cũng là mày giết đúng không?

Cái tên John Jay là một tên thông thạo tiếng Trung, tiếng Trung tốt hơn nhiều so với tên tài xế đã chở Diệp Mặc. Chỉ là nét phẫn nộ trên mặt của y ai cũng có thể thấy, vả lại vừa đến thì đổ một lốc câu hỏi dày đặc cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, - Không sai, mấy tên đó đều do tôi giết, thùng ma túy của tụi bây cũng do tao đốt, vả lại tôi còn tìm thấy một thùng Đô la nữa.

Thạch Khai Căn không ngờ Diệp Mặc còn đắc tội cả với "Liên minh ngầm" nữa, còn bị người ta đem người bao vây tại một địa bàn của một bang hội khác, nếu chuyện này được nói bởi một người khác thì chắc y sẽ cho người này điên rồi. Y chưa từng nghe nói ai đã đắc tội với "Liên minh ngầm" và "Hồng Vũ bang" mà còn sống sót, ngày xưa không có, nhưng còn bây giờ?

Vốn dĩ khi tất cả mọi người đều nghĩ John Jay sẽ nổi giận, thì không ngờ y lơ qua Diệp Mặc, quay lại nói với Chu Hoành Sinh:

- Ông Chu, người này là kẻ thù của chúng tôi, không biết hắn có quan hệ gì với các ông?

Chu Hoành Sinh nghe thấy lời của John Jay là muốn "Hồng Vũ bang" tránh xa chuyện này, đột nhiên ông ta muốn nói rằng Diệp Mặc không có quan hệ gì ở đây cả, hiện giờ "Hồng Vũ bang" sắp giáp chiến với "Sơn khẩu bang" rồi, Chu Hoành Sinh không muốn giờ phút quan trọng này mà đi gây chiến với "Liên minh ngầm".

Chỉ là lời của Chu Hoành Sinh đã bị cô gái có diện mạo bình thường đứng bên cạnh cướp lời, lần đầu tiên cô ta chủ động nói:

- Anh ta là bạn của "Hồng Vũ bang" chúng tôi, nếu "liên minh ngầm" động thủ với anh ta trên địa bàn của chúng tôi là coi thường chúng tôi, thì bang chúng tôi sẽ coi đây là sự khiêu chiến, cho dù các anh có ân oán gì với anh ta, thì xin rời khỏi đây hãy nói.

Lời cô ta vừa thốt ra, không những Chu Hoành Sinh ngây người ra, mà ngay cả Diệp Mặc cũng thế. Theo hắn nghĩ thì Chu Hoành Sinh nhất định sẽ thừa nước đục thả câu, vả lại hắn cũng nhìn thấy được chuyện đó trong mắt ông ta, không ngờ bên cạnh Chu Hoành Sinh còn có một người phụ nữ như thế, chẳng lẽ cô ta đã nhìn thấy được chuyện gì sao?

Người phụ nữ này thật không đơn giản, cho dù cô ta đã thấy được chuyện gì, Diệp Mặc vẫn cảm thấy lòng dạ cô ta hơn hẳn Chu Hoành Sinh. Lúc này mà dám nói những lời như thế thật sự là không có óc suy nghĩ. Những lời này lợi ích duy nhất là khiến Diệp Mặc cảm thấy mến cô ta một chút, nhưng chỉ một chút thôi, dù sao cô ta cũng đâu nói là sẽ bảo vệ hắn kia chứ.

- Hừ, tôi có thể không giết hắn ở đây, nhưng tôi nhất định phải đem hắn đi.

John Jay vừa phẩy tay thì đột nhiên tay y xuất hiện phi đao, không ai nhìn thấy y rút phi đao từ đâu ra, trừ Diệp Mặc.

- Không được, anh không được mang anh ta đi, anh phải để anh ta tự đi ra ngoài, còn sau đó là chuyện của các anh.

Người phụ nữ đó tiếp tục nói.

John Jay cười lạnh lùng, - Chẳng lẽ bọn mày nghĩ tao sợ "Hồng Vũ bang" của bọn mày sao? Cô chỉ là một người phụ nữ, chẳng lẽ cô là bang chủ ở đây sao? Chu bang chủ, ông có ý gì hãy nói thẳng ra đi.

Chu Hoành Sinh lộ vẻ khó xử, ông ta rất không đồng tình ý kiến của cô ta, nhưng ông ta lại không biết nên xử lý thế nào.

Nhưng Chu Hoành Sinh chưa đáp thì người phụ nữ đó lại tiếp tục nói:

- Đương nhiên tôi không phải là bang chủ, nếu tôi là bang chủ thì tôi sẽ chỉ thị rằng Diệp Mặc được bang hội chúng tôi bảo vệ, không có ai được động đến anh ta.

Nghe thấy lời này, Chu Hoành Sinh giật mình, ông ta nhìn Diệp Mặc đang rất bình thản, nói thật ra thì từ khi phát hiện Diệp Mặc bị người khác gắn tín hiệu theo dõi lên người thì ông ta đã liệt hắn vào hạng phải giết. Ông không hiểu tại sao một Hoàng Mân vẫn luôn sáng suốt, nhưng giờ đây lại phạm phải một sai lầm to lớn trên cái người họ Diệp này kia chứ.

Lần đầu tiên Chu Hoành Sinh phản bác lại lời của Hoàng Mân, ông ta phẩy tay ngắt lời cô ta, rồi nói với John Jay:

- Người này không hề có quan hệ gì với "Hồng Vũ bang" cả, các anh muốn làm gì thì chúng tôi cũng không nhúng tay vào đâu.

Tuy những lời này nghe có vẻ nhu nhược, nhưng Diệp Mặc dù sao cũng chỉ là một người mà Chu Hoành Sinh muốn giết, bây giờ chỉ là mượn John Jay ra tay mà thôi.

Hoàng Mân đứng phắt dậy, nhìn chằm chằm Chu Hoành Sinh một cái:

- Tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ một lát.

Chu Hoành Sinh nghĩ rằng Hoàng Mân sợ phải nhìn thấy cảnh máu me, hoặc lời của cô ta lần đầu tiên bị mình cự tuyệt nên cô ta cảm thấy không vui, ông ta cũng chẳng để tâm, lập tức nói, - Sau này khi nói chuyện hãy suy nghĩ một chút.

Đợi khi Hoàng Mân đi khỏi, John Jay vung vẩy phi đao trong tay, nói bằng tiếng Trung lưu loát:

- Phi đao này là năm xưa một người Hoa Hạ đã dạy cho tôi, tôi đã dùng nó để chém chết bao nhiêu người Hoa, hôm nay lại thêm một tên nữa.

- Người đã dạy phi đao cho mày đâu rồi.

Diệp Mặc hỏi giọng lạnh lùng.

- Ông ta à, ha ha, phi đao đầu tiên của tôi chính là máu của ông ta. Mày

hỏi ông ta đang ở đâu sao? Có thể mày sẽ gặp ông ta trên thiên đàng đấy.

Nói xong John Jay vung tay, cây đao trong tay y đã biến mất, không ai nhìn thấy nó đang ở đâu nữa.

Diệp Mặc nắm lưỡi dao trong tay lạnh lùng nói:

- Nếu mày không giết cái người đã dạy mày phi đao, thì tao cũng đi giết thôi, cũng may mày đã làm việc đó giúp tao. Nhưng chỉ bấy nhiêu đó mà cũng dám chơi phi đao trước mặt tao sao.

Cho dù John Jay không đi giết sư phụ của y, thì Diệp Mặc cũng không rảnh đi giết cái tên ấy. Chỉ là loại người như ông ta đến lòng dạ của đệ tử mà cũng không nhìn rõ được, có thể nói ông ta bị mù, chết cũng đáng.

- Mày…

Ước Hàn Kiệt ngây người ra, y nhìn thấy rất rõ ràng là Diệp Mặc đã dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi đao mà y đã phóng ra lúc nãy, lưỡi đao của y mà cũng có kẻ dùng tay bắt trúng sao? Điều đó khiến cho đầu óc của y không cách nào hình dung ra được.

Phải biết rằng tốc độ phóng đao của y đã nhanh hơn viên đạn từ lâu, thậm chí y có thể dùng đao để đỡ viên đạn, nhưng hôm nay lại có kẻ dùng tay để bắt lưỡi đao của y, chuyện này thật không thể tưởng tượng.

John Jay ngây người ra, người y mang tới cũng vậy, thậm chí người của "Hồng Vũ bang" cũng thế. Phi đao của John Jay tuyệt đối nhanh hơn cả viên đạn, với cự ly gần như thế, mà có kẻ dùng tay đỡ được, không, phải nói là dùng hai ngón tay kẹp lại mới đúng. Điều đó chẳng phải là đạn dược đối với hắn cũng chẳng là gì sao?

Chu Hoành Sinh giật mình một cái, hình như ông ta cảm thấy mình như đã làm sai chuyện gì đó.

- Như thế mà cũng đòi chơi đao sao, hôm nay tao sẽ dạy mày một chút,

hãy xem bây giờ tao sẽ đóng đinh mày xuống đất, hãy lo cái chân trái của mày đi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói xong, phi đao trong tay quạt một đường đẹp mắt, trực tiếp bay đến mặt chân trái của John Jay, đến khi không còn cán.

- Á …

Một tiếng thét kinh khủng, John Jay muốn đỡ cái chân mình lên, nhưng y phát hiện mình không thể nhúc nhích, đúng là y đã bị phi đao đóng đinh trên mặt đất, còn là cây phi đao của y nữa chứ. Y nhìn rõ Diệp Mặc phóng đao, nhưng không cách nào tránh được. Hình như là y chỉ nhìn thấy hành động phi đao của Diệp Mặc, sau đó thì cái mặt chân trái đã bị đóng đinh trên đất.

Im lặng.

Cả phòng im phăng phắc.

"Tam Tức phi đao" John Jay đã bị phi đao của chính mình đóng đinh trên đất, không cử động được, chỉ có thể nhìn thấy sự kinh hoàng trong đôi mắt sợ hãi vô biên của y mà thôi, và cái biểu hiện đến giờ phút này vẫn không tin được cái sự thật này.

Chu Hoành Sinh cảm thấy đôi tay mình đang run rẩy, ông ta khẳng định nếu phi đao lúc nãy mà Diệp Mặc phóng trúng vào cổ họng ông ta, thì ông ta cũng không cách gì tránh được. Cũng có thể nói rằng nếu Diệp Mặc muốn ông ta chết thì hẳn giờ đây ông ta chỉ còn là người chết.

Sau vài giây vắng vẻ, những người mà John Jay đem tới mới biết được người cầm đầu của bọn chúng đã xảy ra chuyện gì, bọn họ lập tức cầm lấy súng, thậm chí có người còn cầm mã tấu.

Diệp Mặc hừ lạnh lùng một tiếng, đồng thời trong tay rút ra một thanh trường đao, sau vào tiếng "leng keng", Diệp Mặc đã xông vào bọn họ.

Nói chính xác hơn là Diệp Mặc chỉ chạy qua bọn họ một lần, sau đó lại chạy trở về. Đợi mọi người kịp phát hiện thì hắn đã trở về vị trí cũ, trường đao trên tay hắn đã biến mất, trên người hắn sạch sẽ không hề có chút dấu vết gì.

Đến lúc này người ta mới phát hiện hai mươi mấy người mà vắng vẻ đem theo, từng người ngã quỵ xuống, sau đó máu phun không ngừng.

"Bùm" một tiếng, lúc này hơn hai mươi mấy người "liên minh ngầm", ngoại trừ John Jay vẫn kinh hãi đứng đó những người còn lại không ai sống sót, mùi máu tanh lúc này mới truyền đến, mặt đất tràn đầy vết máu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 376

Mồ Hôi Lạnh Cũa Chu Hoàng Sinh

Chu Hoằng Sinh ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, nếu không phải nhìn thấy toàn thi thể trên đất thì ông ta cũng nghĩ mình bị hoa mắt. Rất hiển nhiên là ông ta không bị hoa mắt. Tiếng "leng keng" là tiếng Diệp Mặc dùng đao để đỡ đạn.

Cả đời Chu Hoành Sinh đã gặp rất nhiều cao thủ, thậm chí còn cho rằng mình đã chạm đến đỉnh điểm cao thủ rồi, bây giờ ông ta mới biết mình không là gì cả. Người thanh niên kia mới đích thực là cao thủ, cũng có thể hắn không còn là cao thủ nữa, hắn thật sự không thể xem là người bình thường được. Loại người gì mà có thể đem cổ võ tu luyện được đến mức ấy? Tuyệt đối không thể.

Chỉ chạy vèo qua một cái, hai mươi mấy nhát dao, hai mươi mấy tên "liên minh ngầm" không một ai sống sót, cái thủ đoạn này…

Nghĩ đến đây, Chu Hoành Sinh đã không dám nghĩ tiếp, mồ hôi lạnh tuôn ra từ sống lưng ông ta, không khống chế được. Dám mời người ta đến "Hồng Vũ bang" thật ra chẳng phải là gan dạ gì, mà người ta cũng đâu coi "Hồng Vũ bang" ra gì đâu. Nếu người đó muốn tiêu diệt "Hồng Vũ bang" thì cũng giống như lúc nãy, hắn sẽ chạy một vòng ngang qua các anh em của ông vậy.

Mồ hôi lạnh tuôn ra càng lúc càng nhiều, sau cùng đã ướt hết áo, nhưng ông ta chẳng dám động đậy gì, chỉ là căng mắt theo dõi Diệp Mặc.

Nếu như nói là hối hận, thì không ai có cái giây phút này của ông ta, lúc nãy đã cự tuyệt ý kiến của Hoàng Mân, cự tuyệt kết giao với người thanh

niên này. Hoàng Mân, quả nhiên lần này không nghe lời cô ta, thật là thiệt thòi quá.

Thạch Khai Căn nhìn thấy cảnh máu me trước mặt, y không phải là sợ hãi mà là kích động, lựa chọn của hắn quả không sai. Không ngờ anh Diệp lợi hại như thế, Thạch Khai Căn cũng run rẩy, y kích động đến run người, thậm chí y còn nghĩ đến mình sắp đối mặt với những chuyện lớn.

- Anh Diệp…

Rất lâu sau, Chu Hoành Sinh mới nơp nớp đứng dậy, không ngờ ông ta muốn chiêu nạp người thanh niên trước mặt, cái ý nghĩ đó bây giờ nghĩ lại quả thật rất tức cười.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Chu Hoành Sinh một cái, rồi nói:

- Hãy nói cho rõ ràng chuyện mất tích của chị Nhan năm xưa, không được sai một chữ.

Chu Hoành Sinh đang định nói, La Hưng đã vội vã chạy vào, liền nhìn thấy ngay cảnh tượng khiếp đảm, hai mươi mấy cái xác, và một người đàn ông da trắng đứng ngây dại giữa đám thi thể. Ông ta liền hiểu ngay đã có chuyện gì, chỉ nhìn thấy các anh em của mình cũng đứng chây ra hết và bang chủ thì cũng không thương tích gì, ông ta mới yên tâm.

Tuy cảnh tượng đầy máu me, nhưng ông ta đã sống trong giới xã hội đen ba mươi mấy năm, có chuyện gì mà chưa gặp chứ.

- John Jay?

La Hưng thiếu điều la lên, ông ta không ngờ kẻ đứng giữa đám thi thể kia là một trong "thương đao song tuyệt" "tam tức phi đao" John Jay của "liên minh ngầm"

La Hưng gừng càng già càng cay, ông ta nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng điềm nhiên ở đó, thì lập tức hiểu ngay chuyện này nhất định có liên quan đến

hắn. Ông ta lập tức lấy tấm ảnh ra, tiến lên trước đưa cho Diệp Mặc và nói:

- Anh Diệp, đây là tấm ảnh của anh, tôi đã lấy ra rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu, cầm lấy tấm ảnh, thuận tay lấy ra vài tờ đô la Mỹ đưa qua, - Đây là tiền công của ông, cảm ơn ông.

- A…

La Hưng hãi hùng nhìn xấp đô la, ít nhất cũng có đến bốn năm chục ngàn, chỉ cần bảo quản một tấm hình, mà được trả công đến bốn năm chục ngàn đô la, đây quả thật…

Diệp Mặc lại mỉm cười:

- Ông đáng được nhận mà, đừng từ chối.

- Như thế xin cản ơn anh Diệp.

La Hưng cũng không khách sáo nữa, mau nhận lấy tiền, gần đây ông ta cũng hơi kẹt tiền, không ngờ có một lúc nhiều như thế.

Diệp Mặc cầm lấy tấm ảnh, trong đó là một cô gái thanh tú, nhiều nhất cũng chỉ tầm ba mươi, đôi mày cong và đẹp như vành trăng, chỉ là giữa đôi mày mang nét ưu tư, khiến người ta vừa nhìn thì như thêm đượm buồn.

Chu Hoành Sinh vốn định nói gì đã bị La Hưng chen ngang nên ông ta chỉ còn cách đứng chờ, bây giờ thấy Diệp Mặc cất tấm ảnh vào liền nói:

- Năm đó "Hán Văn bang" gặp phải sự đột kích của "Liên minh ngầm", anh Bành bị ám hại. Trước khi chết, anh ta đã phái một người anh em đi bảo vệ chị Nhan, sau đó khi phát hiện chị ta mất tích thì cũng là lúc thấy người anh em đó đã bị giết, chị Nhan từ đó không rõ tung tích, sau đó cũng vậy.

Diệp Mặc lướt qua toàn thể người trong "Hồng Vũ bang" một cái, rồi nhẹ giọng nói:

- Còn ai biết rõ hơn chuyện năm đó không, xin hãy đứng ra đây.

Rất lâu sau, cũng không ai dám đứng ra, Diệp Mặc thở dài, xem ra chị Nhan trong "Hán Văn bang" năm đó quả nhiên không được chào đón, nếu cô ta được sự yêu mến của các anh em trong hội, thì nhất định sau đó sẽ không thể không ai đi tìm chị ta được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cũng không còn muốn ở lại "Hồng Vũ bang" nữa, hắn nói với Thạch Khai Căn:

- Chúng ta đi thôi.

- Anh Diệp, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?

Thạch Khai Căn lập tức nói.

- Đương nhiên là đến "liên minh ngầm"rồi, tôi muốn xem cái tên Jason có phải đã chết rồi hay không, Diệp Mặc lạnh lùng nói, Jason không biết được rằng, y và "Liên minh ngầm"của y đã bị Diệp Mặc tuyên án tử.

Diệp Mặc vươn tay, phi đao vốn dĩ đang gim lấy John Jay đã bay trở lại trong tay Diệp Mặc, chân của John Jay đã được Diệp Mặc gỡ ra, nhanh chóng trở lại bình thường, chỉ là y không còn ngạo mạn như lúc mới đến nữa.

Mà sắc mặt nhợt nhạt nhìn Diệp Mặc, thậm chí còn run rẩy, từ lúc hành tẩu giang hồ đến nay y chưa gặp cao thủ nào như Diệp Mặc, những ai được cho là lợi hại thì cũng đã bị y giết rồi, bao gồm cả sư phụ của y, nhưng bây giờ y mới biết con mắt nhìn người của mình quả là tệ, trước mặt Diệp Mặc, y chỉ là một đống rác không hơn.

- Anh Diệp, tôi xin được bái anh làm sư phụ, suốt đời không phản bội, sẽ nguyện làm trâu làm bò cho anh.

Cái khiến cho mọi người hết sức kinh ngạc chính là John Jay đã quỳ gối xin bái Diệp Mặc làm sư phụ trước mặt bao nhiêu người.

Có thể nói tiếng Trung của tên da trắng ngoại quốc này không thể chỉnh hơn được, và da mặt của y cũng không thể dày hơn được nữa.

Tất cả mọi người đều ngây ra, không ai ngờ rằng y sẽ giở chiêu này, cũng không ai ngờ rằng y đã không màng đến những người trong hội của y đã bị Diệp Mặc giết hại.

Người khác cho rằng John Jay da mặt dày, nhưng y thì không cho rằng như thế, trong mắt của y thì người Hoa Hạ mới là người trọng sĩ diện, chỉ cần anh nể mặt họ, thì chuyện gì cũng có thể thương lượng. Thậm chí còn khiến anh ta phải tặng cho anh những thứ anh cần nữa.

John Jay nghiên cứu qua lịch sử của Hoa Hạ, y biết ngày xưa Hoa Hạ có một vị hoàng đế tên Dương Quảng, chỉ cần những người ngoại tộc đến xưng ông ta vạn tuế thì ông ta sẽ ban cho vô vàn châu báu, những vị hoàng đế sau đó cũng như thế, đến đời Thanh, thì gần như phong tục đó càng sâu đậm.

Bởi vì người Hoa Hạ đều thích giúp đỡ người khác, chỉ cần người khác nói một câu, thì anh chỉ cần ra vẻ một chút là được. Năm xưa y bái vị sư phụ tuyệt kỹ phi đao cũng như thế, lúc đó y chỉ cần cung kính ông ta một chút, thì ông ta đã thu nhận y Cho nên hiện giờ y rất có niềm tin là Diệp Mặc sẽ thu nhận y, bởi vì lần đầu y quỳ trước một người Hoa Hạ, theo y thì đó là phong cách cung kính nhất rồi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, người da mặt dày hắn đã thấy nhiều, nhưng không ai như cái tên này cả. Nghĩ cũng không nghĩ, Diệp Mặc tung một đao gió, cánh tay của John Jay rơi xuống không một tiếng động.

- Tao đếm đến ba, nếu mày không đưa tao đến "Liên minh ngầm" thì cánh tay còn lại của mày cũng sẽ rơi xuống.

Diệp Mặc lạnh lùng nói xong, thì lập tức đếm.

John Jay lập tức ngây ra, sự thật không như y nghĩ, người đứng trước mặt hình như không thèm để ý sự cung kính của y, thậm chí đến trả lời cũng

chẳng thèm trả lời mà chặt luôn cánh tay của mình xuống. Nhưng kỳ lạ chính là chỗ cánh tay của y không đổ nhiều máu cho lắm.

Thân thể của John Jay run đến dữ dội, xem ra cách nghĩ của mình đã sai rồi, nếu người này muốn thu nhận y làm đệ tử thì nhất định đã không chặt cánh tay của y xuống.

Không đợi đếm đến ba, John Jay đã bò dậy.

- No, no, no… anh đừng đếm nữa, tôi sẽ dẫn anh đi.

Lúc khẩn cấp, John Jay vừa nói tiếng Anh vừa nói tiếng Trung, y chẳng dám nhìn cánh tay trên đất nữa mà lập tức đi ra cửa.

Lúc Thạch Khai Căn đi đến cửa thì nói với Đồng Trụ:

- Anh Trụ, nếu anh muốn đi với tôi, thì tôi sẽ nói với anh Diệp một tiếng.

Anh ta và Đồng Trụ thân nhau như anh em ở phố người Hoa, bây giờ anh ta đi theo Diệp Mặc, đương nhiên là nên hỏi Đồng Trụ một tiếng.

Đồng Trụ đã sớm ngưỡng mộ Thạch Khai Căn từ lâu, ông ta cũng tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc, làm gì mà còn không chịu, nên lập tức nói ngay:

- Tôi chịu, tôi chịu…

Diệp Mặc không đợi Thạch Khai Căn mở miệng, hắn liền nói ngay:

- Nếu đã như thế thì cùng đi nào.

Đồng Trụ quay đầu nhìn Chu Hoành Sinh, Chu Hoành Sinh lập tức nói:

- Nếu anh Diệp đã nói thế, thì anh hãy đi đi.

Nếu như là người khác muốn dẫn người trong hội ngang nhiên rời khỏi, thì ông ta sẽ hạ lệnh giết sạch, nhưng trước mặt Diệp Mặc, ông ta còn không

dám lớn tiếng nữa.

Nhìn theo Diệp Mặc mấy người rời khỏi, sắc mặt của Chu Hoành Sinh lập tức trầm ngâm. Ông ta không ngờ hôm nay lại gặp được người lợi hại như thế, nếu như có một ngày mà tên họ Diệp thấy ông ta chướng mắt, thì bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng ông ta.

- Anh Sinh, trước mắt anh Diệp đang đi tìm "Liên minh ngầm" tính sổ, vậy có nghĩa là một trong số bang phái lớn nhất Đông Nam Á "Liên minh ngầm" sắp tiêu tùng rồi không? Có cần phải thông báo cho các bang hội khác rằng thời cơ đã đến rồi không?

Một tên tay sai kế bên Chu Hoành Sinh phản ứng rất nhanh, lập tức nắm được điểm mấu chốt của sự việc.

Chu Hoành Sinh nghe xong thần kinh lập tức chấn động, đúng rồi, cái tên họ Diệp đang đi tìm "Liên minh ngầm" tính sổ, bọn họ không bị gì mới là chuyện lạ.

Nghĩ đến đây, Chu Hoành Sinh lập tức nói:

- Hãy lập tức báo cho Hoàng Mân qua đây, nói là tôi có chuyện cần nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 377

Rốt Cuộc Là Ai

Một tên tay sai vội vàng đi báo với Hoàng Mân, nhưng một lát sau y chạy trở vào, có vẻ thất kinh nói với Chu Hoành Sinh:

- Chị Mân đã đi rồi, cô ấy chỉ đem vài thứ đơn giản rồi rời khỏi San Francisco, còn về phương hướng thì vẫn chưa xác định được.

- Sao? Hoàng Mân bỏ đi rồi à?

Chu Hoành Sinh đột nhiên đứng phắt dậy, có vẻ như không tin, một lúc sau ông ta mới ngồi phịch xuống.

- Anh Sinh, thời gian chị Mân bỏ đi vẫn chưa lâu, tôi nghĩ không biết là chúng ta đến sân bay thì có thể ngăn cô ấy lại không?

Tên đệ tử lúc nãy lập tức hiến kế.

Chu Hoành Sinh lắc lắc đầu, - Tính cách của Hoàng Mân tôi biết rất rõ, nếu cô ấy đã muốn đi, thì chúng ta có muốn cản cũng không cản được. Ôi, lần này tôi đã sai thật rồi, một cơ hội tốt đã vuột khỏi tay tôi, tôi không cam tâm…

Có một câu mà Chu Hoành Sinh vẫn chưa nói, có thể cái ông ta mất đi không phải là cơ hội lần này, mà là mất đi sự ủng hộ của Hoàng Mân, chưa bao giờ ông ta trải qua giây phút này, ông ta cảm thấy sự quan trọng của Hoàng Mânđối với ông ta. Một người phụ nữ diện mạo bình thường, nhưng lại có một trái tim trong sáng như pha lê, bây giờ ông ta nghĩ lại, sở dĩ "Hồng Vũ bang" có được địa vị ngày hôm nay, phần lớn đều bởi vì cách thức và kế hoạch của Hoàng Mân.

…

Cùng lúc đó, trong hội nghị đấu thầu của "dược phẩm Lạc nguyệt", Ninh Khinh Tuyết đang do dự trước lời đề nghị của người anh họ, cô không muốn "dược phẩm Ninh thị" gia nhập "dược phẩm Phi Dụ", nhưng người đến nói chuyện này là anh họ cô Ninh Dương.

Nhìn thấy vẻ do dự của Ninh Khinh Tuyết, Lý Mộ Mai chủ động nói:

- Anh Dương, thật ra em rất hiểu ý của Ninh Khinh Tuyết, thật ra chị ấy rất khó xử, từ trong đáy lòng đừng nói là Ninh Khinh Tuyết, cho dù là em thì cũng không muốn "dược phẩm Ninh thị" gia nhập "dược phẩm Phi Dụ".

Ninh Dương gật gật đầu nói:

- Được, anh sẽ nói với anh hai, không thể trách Khinh Tuyết được, là do lúc đầu bọn họ đã hơi quá đáng, thật sự đã không xem trọng chuyện đại sự cả đời của em ấy, ôi…

Ninh Khinh Tuyết gật đầu nói:

- Anh họ, nếu anh chán Ninh gia, thì hãy đến với "dược phẩm Phi Dụ" của em, ở đây lúc nào cũng có chỗ cho anh.

Nhìn theo Ninh Dương rời khỏi, Lý Mộ Mai nhìn các đại biểu của "dược phẩm Phi Dụ", có vẻ bất lực hừ một tiếng, - Nếu biết trước thế này, sao lúc trước lại làm thế, đúng là tầm nhìn hạn hẹp. Khinh Tuyết, thật ra nhà họ Ninh bảo Ninh Dương đến đây là có mục đích khác, với thế lực của Ninh gia thì cần gì phải đi cầu xin sự hợp tác của chị chứ, nhất định là bọn họ muốn nối lại quan hệ với chị rồi.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu, cô đoán rằng bọn họ chắc cũng có ý đó, nhưng không nhìn rõ như Lý Mộ Mai, Lý Mộ Mai quen biết với một số bạn bè tại Yến Kinh, đối với danh vọng của Diệp Mặc tại Yến Kinh, cũng biết được đôi chút tin tức. Mà chuyện của Diệp Mặc thì có rất ít người nói cho cô biết, thậm chí Lam Dụ còn không cho phép nhắc đến Diệp Mặc nữa. Chỉ là

cho dù người của Ninh gia đến có mục đích gì, nhưng đối với Ninh Khinh Tuyết, thì cũng chỉ là nước đã đổ đi, làm sao mà hốt lại cho đầy?

- Mộ Mai, chị muốn đi Ninh Hải một chuyến, chuyện ở đây giao cho cha và em nhé?

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên nhớ đến Diệp Mặc, vốn dĩ lúc trước khi Mộ Mai nói đến chuyện của cô, thì cô đã muốn đi rồi, chỉ là cuộc đấu thầu tại Yến Kinh đã ngăn cô lại.

Cô muốn đến Ninh Hải để thăm Hứa Vy và Tô Tịnh Văn.

- Khinh Tuyết, con đi đi, chuyện còn lại cũng đơn giản, cha cùng Mộ Mai sẽ làm được mà, có những lúc không nên để lại sự hối tiếc, lời nói của mẹ con cũng không hoàn toàn đúng, con hãy làm theo ý mình đi.

Ninh Trung Phi đi tới, ông ta có thể cảm thấy sự thay đổi của con, vốn dĩ ông ta cảm thấy lời của Lam Dụ cũng có lý, trong lòng đang lung lay.

Ninh Khinh Tuyết dạ một tiếng, sau đó nói:

- Cha, tổng giám đốc Úc nói quan hệ của cha và chủ tịch bên đó không tệ, cho nên mới để cho "dược phẩm Phi Dụ" của chúng ta trúng thầu. Cha, cha quen biết với chủ tịch bên đó sao?

Ninh Trung Phi nghi hoặc lắc đầu nói:

- Cha không quen, nếu cha quen chủ tịch "dược phẩm Lạc nguyệt" cũng không thảm hại như vậy.

- Chú à, nhưng tổng giám đốc Úc của "dược phẩm Lạc nguyệt" nói chúng ta trúng thầu là do chủ tịch của họ chọn, chú làm sao quen biết vậy?

Lý Mộ Mai lập tức chen lời nói.

Ninh Trung Phi ngây người hỏi - Có chuyện như vậy sao? Chú không quen chủ tịch của họ, đúng rồi, con có hỏi chủ tịch của họ họ gì không?

- Hỏi rồi, nhưng tổng giám đốc Úc thần bí nói chủ tịch của họ sẽ đến công ty của chúng ta, cho nên không có nói, tóm lại chủ tịch của họ rất thần bí, đúng rồi, Khinh Tuyết, em luôn cảm thấy tổng giám đốc Úc đối với chị có chút khác biệt, hình như không phải như quan hệ hợp tác, mà như là với một lãnh đạo, thậm chí còn cung kính hơn so với chú, không phải sự suy đoán của em là đúng chứ?

Lý Mộ Mai vẫn đem sự lo lắng của mình nói ra.

Ninh Trung Phi trầm ngâm một lát, gật đầu nói:

- Mộ Mai nói không phải là một tí cũng không đúng, dung mạo như Khinh Tuyết, có người âm thầm thích nó cũng phải, nếu đã làm như vậy rồi thì sao lão chủ tịch lại mượn danh nghĩa của chú? Chẳng lẽ anh ta, nhưng mà anh ta cũng còn quá trẻ.

- Cha, người cha nói là ai?

Ninh Khinh Tuyết lập tức hỏi.

Ninh Trung Phi đáp:

- Là người thanh niên mà cha đã gặp hôm qua, cha còn tặng cho anh ta một chiếc vòng, Mộ Mai nói anh ta là tên lừa đảo, sau đó cha không gặp anh ta ở đây, cha cũng nghĩ anh ta là tên lừa đảo. Nhưng trừ anh ta ra, thì cha không nghĩ ra còn ai đáng nghi ngờ nữa.

- Chú, người này nói anh ta người của công ty dược sao?

Lý Mộ Mai nói.

Ninh Trung Phi gật gật đầu, - Anh ta nói rằng chiếc vòng này có quan hệ với anh ta, nên chú đã tặng cho anh ta, sau đó anh ta nói là anh ta đến đây để đấu thầu, chú…

- Đợi một chút…

Lý Mộ Mai cắt đứt lời nói của Ninh Trung Phi.

- Làm sao vậy?

Ninh Trung Phi nghi ngờ hỏi.

- Chú, chú nói lại câu cuối cùng đi.

Lý Mộ Mai bỗng nhiên nói.

Ninh Trung Phi nói lại lần nữa:

- Anh ta nói cũng đến tham gia đấu thầu còn mời chú đấu thầu nữa, còn nói quen…

- Đúng, chính là câu này, buổi sáng lúc tụi con nói còn tưởng chú nói sai, hoặc là anh ta nói sai, bây giờ xem ra anh ta chính là lão chủ tịch của "dược phẩm Lạc nguyệt" người ta cũng đến đấu thầu, anh ta đến gọi thầu, đây không phải là anh ta đại diện dược phẩm Lạc nguyệt sao?

Lý Mộ Mai chuẩn xác nói.

- Đúng vậy, ta đã nói rồi, anh ta làm sao lại nói sai ở chỗ này được, thì ra anh ta chính là chủ tịch của dược phẩm Lạc Nguyệt, còn trẻ như vậy, Mộ Mai nói anh ta là kẻ lừa đảo thì ta có chút nghỉ ngờ, người thanh niên đó vốn không giống chủ tịch của dược phẩm Lạc Nguyệt, ta thật là vinh hạnh.

Ninh Trung Phi bỗng nhiên nói, trong mắt lộ vẻ sung sướng.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu nói:

- Cha, con cảm thấy có gì đó không ổn, người thanh niên này với cha chỉ như bèo nước gặp nhau, cho dù cha có lòng cảm kích sự động viên và giới thiệu của anh ta, có tặng cho anh ta một chiếc vòng. Nhưng anh ta là chủ tịch một công ty lớn, sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà để ba trúng thầu khu vực Châu Á? Một chủ tịch thương mại thành công, chắc sẽ không để mấy

chuyện cá nhân này dính vào lợi ích phát triển của công ty chứ?

Lý Mộ Mai gật đầu nói:

- Thật ra đây chính là điều em muốn nói, Khinh Tuyết, em thấy chị nên cẩn thận, rất có thể là có liên quan đến chị đó.

Ninh Trung Phi nói chậm rãi:

- Cho dù là bất cứ chuyện gì, nếu để Khinh Tuyết chịu thiệt thòi, thì ta thà không thầu nữa.

Ninh Khinh Tuyết nói:

- Không nói những chuyện này nữa, thời gian lâu rồi, thì sự việc ắt phải rõ ràng. Lầu Ý Phi sắp đến công ty của chúng ta, Mộ Mai hãy để ý cô ta một chút. Chị phải đi Ninh Hải một chuyến, có thể sẽ về nhanh thôi.

Cứ cho là Úc Diệu Đồng cũng không nghĩ đến, cô ta đã phái người đến giúp đỡ Ninh Khinh Tuyết, thậm chí còn mang ý bảo vệ nữa, nhưng vừa chớp mắt thì Ninh Khinh Tuyết đã đi Ninh Hải rồi.

…

Ninh Khinh Tuyết không phải tự nhiên muốn về Ninh Hải để tìm lại trí nhớ, sau khi nói chuyện với Lý Mộ Mai, thì cô đã muốn đi Ninh Hải hỏi thăm Hứa Vy rồi, và cô cũng muốn đi xem cái nơi mà mình đã ở vài tháng trời là một nơi như thế nào, tại sao qua lời nói của Mộ Mai, là mình rất quyến luyến Diệp Mặc.

Cảm giác của cô là không thể tin được, nhưng cô biết Lý Mộ Mai sẽ không gạt mình. Nếu Lý Mộ Mai nói dối, thì mẹ sẽ không cản mình nghĩ cách hồi phục trí nhớ.

Tuy biết rằng rất hoang đường, nhưng sâu trong tận đáy lòng cô vẫn cảm thấy Lý Mộ Mai nói là sự thật. Lý Lộ Mai nói rằng Diệp Mặc đã thay đổi,

thay đổi đến mức không giống với thiếu gia ăn chơi trước đây, nếu không phải là sau này lén đi hỏi Ngộ Quang, phải đạt được tu vi cổ võ bao lấy trí nhớ kia như sư phụ Ngô Quang nói, mà cả đời cũng không thể đạt được, cô ta chọn lựa tin tưởng chính mình thật sự giữ lại trí nhớ trước khi chết.

Đừng nói cô không tu luyện qua cổ võ, cho dù là trong thời gian mất trí nhớ có học một ít nhưng trong thời gian một năm làm sao đạt được mức này.

Ninh Khinh Tuyết điều tra qua cái vườn ở Ninh Hải này quả nhiên là sản nghiệp của cô ta, như Lý Mộ Mai nói cô ta đúng là sau khi kết hôn với Diệp Mặc liền mua căn hộ này.

…

Trở về cái vườn nhỏ ở Ninh Hải, Ninh Khinh Tuyết lấy chìa khóa mà Lý Mộ Mai đã đưa cho cô để mở cửa. Trong vườn hơi tiêu điều, vừa nhìn là biết đã lâu không có người ở. Các loại hoa trong chậu cũng chết cả, chỉ có một nhánh cỏ vẫn giẫy giụa ở giữa cái chậu hoa, dường như đang chống cự một cách ngoan cường.

Ninh Khinh Tuyết cảm thấy như khi mình nhìn thấy nhánh cỏ đó thì trong lòng hơi nhói lên, một trạng thái rất bình thường, khiến cô cảm thấy tiếc nuối. Cô đến gần chậu hoa theo bản năng lấy tay sờ vào nhánh cỏ sắp úa đó, bỗng nhiên cảm thấy vui, hình cây nhánh cỏ đó đang kể với cô chuyện năm xưa.

Nhánh cỏ nhỏ ở giữa chiếc lá có màu bạc, chỉ là phần giữa màu bạc có một đường dấu tích màu đỏ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 378

Tìm Kiếm Ký Ức

Nhánh cỏ nhỏ thật có linh tính, đây là cảm giác đầu tiên của Ninh Khinh Tuyết. Cô là thật sự từ trong đáy lòng cảm giác được loại sung sướng kia của nhánh cỏ nhỏ sau khi mình tới, điều này nghe rất là hoang đường, nhưng chuyện này đúng là đã xảy ra.

Đây vốn là một cây 'Cỏ Ngân Tâm" bình thường, tuy rằng thuộc loại linh thảo, nhưng không có loại cảm giác cộng hưởng kia. Nhưng Ninh Khinh Tuyết không biết, 'Cỏ Ngân Tâm ' này cùng 'Cỏ Ngân Tâm' khác có điểm không giống, cây linh thảo này, lại đang lúc hấp thu linh khí mà máu của cô đổ vào, đến hiện tại trong màu bạc còn có một đường màu đỏ.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy nước uống của chính mình, tưới một tí trên ngọn cỏ, ngọn cỏ giống như có được sức sống, để lộ ra một loại linh tính.

Ninh Khinh Tuyết đứng lên, lấy ra cái chìa khóa mở cửa chính, phòng dãy nhà phía đông khép hờ, dường như trước đây không lâu có người đã tới.

Ninh Khinh Tuyết đi vào gian phòng, trong phòng rất sạch sẽ. Chỉ là trên bàn trà có một tí tro bụi, trên một kệ inox vô cùng khéo léo cẩn thận đặt một cái nồi nho nhỏ. Trừ thứ đó ra, bắt mắt nhất chính là trên tủ đầu giường có một hòm thuốc chữa bệnh nho nhỏ.

Ninh Khinh Tuyết đi đến bên giường, đem hòm thuốc chữa bệnh mở ra, bên trong trừ một ít biên lai, chính là một ít chai chai lọ lọ và một túi ngân châm, còn có một chút tiền lẻ, một tấm chứng minh thư và một tấm thẻ của Diệp Mặc.

Đồ vật bên trong thùng nhỏ này rất kỳ lạ, Ninh Khinh Tuyết có chút không hiểu cau mày, nghe Mộ Mai nói cái rương nhỏ này cô vô cùng quý trọng, chẳng lẽ chính là mấy thứ này hay sao?

Đem rương đóng lại, Ninh Khinh Tuyết ra khỏi phòng. Xem ra, cái người Hứa Vi kia mà Mộ Mai nói đã dọn đi rồi.

Đây là lần đầu tiên Ninh Khinh Tuyết vì tìm kiếm trí nhớ mà cố gắng, cô quét dọn trong ngoài sân, sau đó chuẩn bị ở lại. Nghe xong lời nói của Mộ Mai, cô cảm thấy dường như trí nhớ bị mất đi đối với cô ấy rất quan trọng, nếu không phải là không có người dạy cô luyện võ, cô thậm chí muốn học một chút cổ võ.

Đã không có những chuyện kia của công ty, một mình ở Ninh Hải, Ninh Khinh Tuyết dường như lại trở về một loại bình tĩnh, cô đột nhiên cảm giác được đây mới là cuộc sống cô muốn.

Hôm nay đã là ngày thứ hai Ninh Khinh Tuyết đến đây, giờ phút này cô đang đứng ở bên cạnh bồn hoa giúp 'Cỏ Ngân Tâm' xới đất, tiếng gõ cửa vang lên.

Ninh Khinh Tuyết mở cửa sân, một phụ nữ bộ dạng rất thanh tú đứng ở cửa, người phụ nữ này cô dường như gặp qua, tuy nhiên lại nghĩ không ra là ai.

- Khinh Tuyết, là cô đã về, tôi còn tưởng rằng Diệp Mặc đã về.

Tô Tĩnh Văn có chút niềm vui bất ngờ nhìn Ninh Khinh Tuyết nói. Trong lòng cũng đang âm thầm ngạc nhiên thán phục Ninh Khinh Tuyết là càng ngày càng đẹp, cái loại khí chất độc đáo này chính là muốn học cũng không có cách nào học.

- Cô là?

Ninh Khinh Tuyết trước sau nghĩ không ra Tô Tĩnh Văn là ai, cô gái ưu tú như vậy, nếu như mình quen biết, hẳn là có chút ấn tượng mới đúng,

chẳng lẽ lại là trong đoạn mất trí nhớ kia quen biết?

Tô Tĩnh Văn lúc này mới nhớ tới lời Lý Mộ Mai nói với cô, trong lòng không khỏi có chút khổ sở, cô biết Ninh Khinh Tuyết mất đi một ít trí nhớ, mà chính mình đúng lúc ở trong kí ức bị mất của cô ấy.

- Khinh Tuyết, tôi là Tô Tĩnh Văn...

Tô Tĩnh Văn còn đang suy nghĩ nên thông qua phương thức gì để Ninh Khinh Tuyết nhớ tới cô. Cô vốn là đến xem Diệp Mặc có trở về hay không, không nghĩ tới nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết có chút áy náy cười cười, - Rất xin lỗi, Tĩnh Văn, tôi mất đi một ít trí nhớ. Tuy nhiên Mộ Mai nói qua về cô, cô vào đi.

Ở trên bàn đá tiểu viện, Ninh Khinh Tuyết giúp Tô Tĩnh Văn rót một chén trà, sau đó nói:

- Tĩnh Văn, cô biết chuyện của tôi, Mộ Mai hẳn là nói với cô rồi, tôi vốn là muốn đến xem Hứa Vi, không nghĩ tới Hứa Vi dọn đi rồi. Tôi cũng tính tới tìm cô, bởi vì tôi có chút muốn tìm lại trí nhớ bị mất đi, nhưng tôi lại không có biện pháp gì.

Giọng Ninh Khinh Tuyết rất bình thản, nhưng Tô Tĩnh Văn lại ở trong đó nghe ra một chút không giống, dường như có chút khẩn trương.

- Có phải muốn hỏi tôi một chút chuyện có liên quan giữa cô và Diệp Mặc hay không?

Tô Tĩnh Văn hỏi.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu, - Ừ, tôi nghe Mộ Mai nói cô là bạn của Diệp Mặc, cho nên...

Tô Tĩnh Văn cúi đầu, chậm rãi nói:

- Tuy rằng lòng tôi xem anh ấy là bạn, kỳ thật chúng tôi gặp mặt cũng

không nhiều. Lần đó là sinh nhật của tôi, Mộ Mai và cô tới tham gia sinh nhật của tôi, tôi cũng mời Diệp Mặc, nghe Mộ Mai nói, đó là lần đầu tiên hai người gặp mặt...

Tô Tĩnh Văn đem những gì mình biết về chuyện giữa Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết, một chữ không sót toàn bộ nói cho Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết nghe xong ngơ ngác nhìn Tô Tĩnh Văn, nếu không phải Tô Tĩnh Văn thoạt nhìn thật sự rất điềm đạm nho nhã, không giống người nói dối, cô còn tưởng rằng Tô Tĩnh Văn nói dối.

Trong lời nói của cô, chẳng những có vòng cổ có thể để phòng ngự người khác công kích, còn có bùa có thể phát ra cầu lửa. Thậm chí bản thân còn có một lần hỏi Tô Tĩnh Văn sử dụng bùa như thế nào, sau đó một mình ra đi tìm Diệp Mặc. Nghe Tô Tĩnh Văn nói mình lần đó là ôm hẳn ý niệm phải chết trong đầu mà đi, tuy rằng Tô Tĩnh Văn không biết mình đi nơi nào, nhưng Tô Tĩnh Văn lúc đó đoán như vậy.

- Cô nói vòng tay của cô là Diệp Mặc nhờ tôi mang cho cô? Còn có cô nói vòng tay này còn có hiệu quả phòng ngự? Đây, đây...

Ninh Khinh Tuyết có chút không biết nói gì nhìn vòng tay xinh đẹp trong tay Tô Tĩnh Văn, cô nhìn ra chuỗi vòng tay này rất đẹp, nhưng đối với lời nói của Tô Tĩnh Văn, thật sự là không thể tin được.

Tô Tĩnh Văn gật gật đầu nói, - Đúng đấy, từng lời tôi nói đều là sự thật.

Ninh Khinh Tuyết day day đầu, nếu như nói lời nói cuả Ngộ Quang hòa thượng còn có thể là hiện thực, như vậy lời nói của Tô Tĩnh Văn thật sự là thái quá một chút.

Tô Tĩnh Văn ngẩng đầu nhìn nhìn bồn hoa kia, bỗng nhiên nói:

- Lần trước Diệp Mặc trở về cũng đã ngồi rất lâu ở trước cây cỏ kia.

Ninh Khinh Tuyết có chút không rõ lời của Tô Tĩnh Văn, cô muốn hỏi,

nhưng lại không biết hỏi từ đâu, mỗi một câu của Tô Tĩnh Văn đều cực kỳ ngoài dự liệu của cô.

- Mẹ tôi nằm ở trên giường vài năm không thể nói một chữ, không thể nhúc nhích được, là một tấm 'Thanh thần phù' của anh ấy cứu mẹ tôi, lúc đó người tôi cảm kích nhất chính là anh ấy, nhưng tôi không biết anh ấy chính là Diệp Mặc. Sau đó tôi phát hiện tôi đã sớm quen biết cái người tôi cho là đại sư bán bùa, cuộc sống hiện thực có vẻ bình thường như thế. Lúc sinh nhật của tôi, chỉ có quà anh ấy tặng cho tôi là quý nhất, nhưng tôi lại không quý trọng, hiện tại chỉ còn hai viên ngọc châu.

Tô Tĩnh Văn thì thào nói.

Nói xong cô ngẩng đầu nhìn nhìn Ninh Khinh Tuyết còn nói thêm:

- Kỳ thật tôi hôm nay là đến xem Diệp Mặc có về hay không, thấy cô là niềm vui bất ngờ. Cô không cần hoài nghi lời tôi nói, hiện ở trong tay tôi có vòng tay, cô có thể dùng một cây gậy gõ cổ tay của tôi một chút.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng cầm lấy một que gỗ bên cạnh nhẹ nhàng gõ một cái vào tay Tô Tĩnh Văn, sau đó có chút nghi ngờ hỏi:

- Nhưng tôi vừa rồi gõ, cũng không có bất kỳ phản ứng?

Tô Tĩnh Văn cũng là nghi hoặc nhìn vòng tay trong tay, trong lòng tự nhủ không có khả năng, lần trước Diệp Mặc cho mình cái vòng tay thô ráp kia có hiệu quả phòng ngự, vòng tay tinh xảo này làm sao có thể không có hiệu quả phòng ngự?

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn cắn chặt răng nói:

- Cô phải dùng sức, có lẽ chỉ có dùng sức mới có hiệu quả.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, buông xuống khúc gỗ trong tay nói:

- Bất luận như thế nào, tôi đều rất cảm ơn cô. Tuy nhiên, tôi lại không muốn thử nữa, nếu dùng sức, tay sẽ gãy đấy.

Tô Tĩnh Văn thấy Ninh Khinh Tuyết đang hoài nghi lời nói của mình, không chút nghĩ ngợi, cầm lấy côn gỗ đập xuống cổ tay của mình. Cô không tin vòng tay Diệp Mặc cho cô là giả, vòng tay này bởi vì là Ninh Khinh Tuyết đem cho cô, vốn dĩ cô không có đeo trên tay, là vì lần trước lúc gặp Diệp Mặc, sau khi Diệp Mặc nói cô mới đeo, đây sao có thể là giả? Nếu như là giả dối, cô đối với Diệp Mặc cũng quá thất vọng rồi, ít nhất phải nói cho cô biết một chút. Chính là bởi vì cô không tin Diệp Mặc sẽ lừa cô, cô mới tự mình đập mạnh vào cổ tay của mình.

Đây là một loại cảm xúc gì, cô nói không ra, cô tin tưởng cảm giác của mình, đồng thời cô cũng tin tưởng Diệp Mặc. Lần đó cũng là bởi vì cô do dự một chút, đã đem ba viên ngọc châu trên vòng tay đưa cho Ninh Khinh Tuyết, cô liền quyết tâm không thể hoàn toàn tin tưởng lời nói người khác truyền tới, chuyện gì chỉ dựa vào cảm giác và cái nhìn của mình mà làm.

Nếu cô tin tưởng Diệp Mặc sẽ không lừa cô, như vậy cô sẽ dùng sức đập cổ tay của mình một cái - A...

Ninh Khinh Tuyết phát ra một tiếng thét chói tai, cô không thể tưởng tượng được Tô Tĩnh Văn thế mà quá độc, đối với chính mình xuống tay như vậy, cô cả cơ hội ngăn cản cũng không có.

"Thình thịch" một tiếng, côn gỗ không như Ninh Khinh Tuyết đoán cứ thế đập vào tay Tô Tĩnh Văn, mà là trực tiếp bắn ra, thậm chí trực tiếp thoát khỏi tay của Tô Tĩnh Văn, rơi xuống một bên rất xa.

Ninh Khinh Tuyết giật mình nhìn cổ tay của Tô Tĩnh Văn, hoàn hảo vô khuyết. Cô có thể khẳng định lúc nãy không phải Tô Tĩnh Văn làm giả, là thật sự vòng tay trong tay cô phát ra một tia ánh sáng trắng, nháy mắt đã đem côn gỗ đánh văng ra.

- Quả nhiên là thật đấy...

Thật lâu sau Ninh Khinh Tuyết mới phát ra một tiếng cảm thán như vậy.

Tô Tĩnh Văn cũng là ngơ ngác nhìn côn gỗ bị bắn qua một bên, chậm rãi nói:

- Tôi biết, anh ấy sẽ không gạt tôi.

Nghe lời nói của Tô Tĩnh Văn, trong lòng Ninh Khinh Tuyết không ngờ dâng lên một cỗ hương vị rất là kỳ quái, cô không thể nói được rõ ràng đây là hương vị gì, cô có chút hâm mộ nhìn vòng tay của Tô Tĩnh Văn, - Không nghĩ tới thật sự có loại pháp khí này, tôi còn tưởng rằng những cửa hàng pháp khí kia đều là gạt người chăng?

Tô Tĩnh Văn lại lắc lắc đầu nói:

- Kỳ thật cô nói đúng, bên trong cửa hàng pháp khí tuy rằng không hoàn toàn là gạt người, nhưng giống loại vòng tay trong tay của tôi cũng khẳng định là không có, loại vòng tay này thiên hạ chỉ có một mình anh ấy có thể làm ra, người khác đều không được.

Nói xong Tô Tĩnh Văn có chút ảm đạm nhìn thoáng qua Ninh Khinh Tuyết, tiếp tục nói:

- Kỳ thật cô cũng không cần hâm mộ tôi, pháp khí phòng ngự tốt nhất thiên hạ ở trên người của cô, chính là cái vòng cổ cô hiện tại đeo ở trên người - Cái gì? Cô nói vòng cổ này của tôi là pháp khí phòng ngự?

Ninh Khinh Tuyết lôi ra cổ vòng trên cổ kinh ngạc nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 379

Đến Đều Là Mỹ Nử

Cái gì? Cô nói vòng cổ này của tôi là pháp khí phòng ngự?

Ninh Khinh Tuyết lôi ra vòng cổ trên cổ kinh ngạc nói.

Tô Tĩnh Văn gật gật đầu, - Có lẽ còn không chỉ là pháp khí phòng ngự, cùng vòng tay này của tôi giống nhau, có thể khiến người yên tĩnh tĩnh tâm, chí ích một vài bệnh nhỏ đã không còn. Tôi nghĩ, Diệp Mặc nếu thích cô như vậy, đồ đạc anh ấy tặng cô chắc có lẽ không bình thường.

- Cô nói vòng cổ của tôi cũng là Diệp Mặc đưa hay sao?

Ninh Khinh Tuyết rốt cục hiểu rõ xuất xứ vòng cổ của mình, nhưng cô lại nhầm lẫn. Ngộ Quang đại sư nói qua, dây chuyền này là một tiền bối của ông làm, Ngộ Quang đại sư cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi, người nọ nếu là tiền bối của Ngộ Quang đại sư, sao có thể là Diệp Mặc?

Tô Tĩnh Văn trầm mặc, cô biết Ninh Khinh Tuyết mất đi một phần trí nhớ, nhưng không phải nói một người cho dù là mất đi bộ phận trí nhớ, phần quan trong nhất vẫn có thể hồi tưởng lại một phần đấy sao? Như thế nào cô đối với Diệp Mặc một chút ấn tượng đều không có? Thậm chí nghe Lý Mộ Mai nói, ấn tượng cô đối với Diệp Mặc còn dừng tại trên người Diệp Mặc rất lâu về trước.

Mặc dù có chút không vui loại quên mất không còn một mảnh này của Ninh Khinh Tuyết, nhưng thấy Ninh Khinh Tuyết nhìn mình chằm chằm, Tô Tĩnh Văn đành phải trả lời:

- Đúng đấy, đây là tự cô nói đấy, tôi lúc ấy cũng là từ trong miệng của

cô biết Diệp Mặc rất để ý cô, cho nên...

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt cái côn gỗ kia, đem côn gỗ nhặt lên đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Tĩnh Văn, cô đánh một gậy vào cổ của tôi.

Tô Tĩnh Văn tiếp nhận côn gỗ lắc lắc đầu, - Khinh Tuyết, kỳ thật cô còn không hiểu rõ cái gì là pháp khí phòng ngự, cô đeo ở phía trên cổ, nhưng không nhất định phải đánh vào trên cổ của cô mới có tác dụng phòng ngự, chính là đánh vào chỗ khác cũng có tác dụng phòng ngự giống nhau.

- Tùy tiện đi, cô đánh được rồi.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu. Cô hiện tại không rõ chính mình xuất phát từ tâm lý gì, có lẽ là không muốn làm cho Tô Tĩnh Văn tiếp tục so sánh.

Tô Tĩnh Văn bất kể dung mạo hay là gì khác, cũng không kém bao nhiêu so với Ninh Khinh Tuyết cô. Cho nên cô cũng không muốn về mặt dũng khí không bằng Tô Tĩnh Văn. Cái loại tâm lý này rất là tinh tế, Ninh Khinh Tuyết cô chưa từng có loại tâm tình háo thắng đối mặt với phụ nữ này, hôm nay không ngờ biểu hiện ra ngoài rồi.

Tô Tĩnh Văn không chút do dự cầm lấy côn gỗ đập xuống cánh tay của Ninh Khinh Tuyết, khi côn gỗ chưa đụng tới cánh tay Ninh Khinh Tuyết, đã bị một lớp ánh sáng nhạt ngăn trở, trực tiếp đem côn gỗ đánh văng ra. Lần này Tô Tĩnh Văn không dùng toàn lực, cho nên côn gỗ cũng không có rời tay.

- Quả nhiên là thật đấy.

Ninh Khinh Tuyết vuốt ve sợi giây chuyền này, một vài khó hiểu bỗng sáng tỏ thông suốt. Lúc cô vừa mới tỉnh lại, dây chuyền này còn có chút ảm đạm, sau đó thời gian dần qua mới khôi phục sáng bóng, chính là nói vòng cổ của mình vẫn là có thể tự động khôi phục.

Nghe Lý Mộ Mai nói, sau khi mình bị xe đụng phải, không bị thương nặng, hoá ra cũng là bởi vì dây chuyền này. Hẳn là dây chuyền chặn lại đại bộ phận va chạm, hơn nữa dây chuyền này còn có thể trị liệu chứng đau ngực của mình. Không biết mình có thể tỉnh lại, có phải cũng có quan hệ tới vòng cổ hay không.

Tô Tĩnh Văn thấy Ninh Khinh Tuyết có chút ngẩn người, tâm tình bỗng nhiên suy sụp, tuy rằng nơi này chỉ có cô và Ninh Khinh Tuyết hai người, nhưng cô bỗng nhiên cảm giác mình mới là người dư thừa, cô đứng lên nói:

- Khinh Tuyết, tôi phải đi về rồi.

- A...

Ninh Khinh Tuyết mới phản ứng, vội vàng nói:

- Cảm ơn cô rồi, Tĩnh Văn, hay hôm nay tôi mời cô ăn cơm.

Tô Tĩnh Văn lắc đầu nói:

- Không được, hay là lần sau đi, hôm nay hơi mệt.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu, - Được rồi, sau này cô thường xuyên lại đây ngồi một chút, đôi khi, tôi một người ở trong này cũng rất nhàm chán. Kỳ thật, tôi thật sự rất bội phục dũng khí của cô, vậy mà dám bỗng chốc liền đập xuống.

Tô Tĩnh Văn khẽ mỉm cười:

- Được rồi, về sau tôi sẽ thường xuyên qua đây chơi Sau khi nói xong, Tô Tĩnh Văn đi tới cửa, bỗng nhiên xoay người lại nói:

- Kỳ thật, tôi đập xuống thật sự không quan hệ tới dũng khí. Là bởi vì tôi tin tưởng anh ấy, tôi mới có thể đập xuống.

Tô Tĩnh Văn đã đi thật lâu rồi, Ninh Khinh Tuyết vẫn đứng ở trong sân như cũ, trong đầu vẫn có câu nói kia của Tô Tĩnh Văn, cùng dũng khí không

quan hệ...

Hồi lâu, Ninh Khinh Tuyết mới thì thào lẩm bẩm:

- Tôi bây giờ thật sự rất muốn biết, nếu tôi không mất đi trí nhớ, anh trong lòng tôi rốt cuộc là người như thế nào. Chẳng lẽ chỉ là một tháng, thật sự có thể khiến tôi thay đổi ấn tượng nhiều năm hay sao? Tôi làm sao có thể chủ động không anh ly hôn hay sao? Tôi lại làm sao có thể vì anh không để ý sống chết? Chẳng lẽ loại tình yêu này sẽ phát sinh ở trên người của tôi?

Chỉ là Ninh Khinh Tuyết còn chưa kịp đóng cửa sân, bên ngoài lại đến một cô gái, vẫn là một cô gái không kém mình và cô gái vừa rồi kêu Tô Tĩnh Văn chút nào.

Ninh Khinh Tuyết nhìn cô gái đứng trước cửa kia, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại ý tưởng vô cùng kỳ quái, chẳng lẽ cô bé này cũng là đến tìm Diệp Mặc hay sao? Vì sao những người đến tìm Diệp Mặc đều là con gái, còn là những cô gái xinh đẹp.

- Cô là ai?

Đường Bắc Vi gần như đồng thời cùng Ninh Khinh Tuyết hỏi ra câu này, Đường Bắc Vi ở Tĩnh Nhất Môn chờ hơn nửa năm, Diệp Mặc vẫn không trở về. Cô có chút nhớ anh trai, dù sao trên đời này chỉ có một người thân này, cho nên cô cố ý nói với Tĩnh Nhàn sư thái một câu, đến tìm Diệp Mặc.

Chỉ là cô trở lại vườn nhỏ Ninh Hải này, không nhìn thấy Hứa Vi, cũng không thấy anh trai Diệp Mặc, mà là thấy một người phụ nữ đẹp đến khó tin, thậm chí so với cô còn ưu tú hơn, điều này làm cho Đường Bắc Vi có chút khó hiểu.

- Tôi tên Ninh Khinh Tuyết, xin hỏi cô là tới tìm ai hay sao?

Ninh Khinh Tuyết chủ động phá vỡ giằng co.

Đường Bắc Vi trong mắt lộ ra biểu cảm thì ra là thế, lập tức cười nói:

- Hóa ra là chị dâu Khinh Tuyết, em là Đường Bắc Vi, Diệp Mặc là anh em.

- A... vậy vào ngồi đi Ninh Khinh Tuyết không cho là đúng, trên mặt đã lộ ra kỳ lạ.

Cô bé trước mặt này nói mình là em Diệp Mặc, nhưng lại không họ Diệp. Diệp Mặc có một em gái kêu Diệp Lăng, Ninh Khinh Tuyết là biết đến, nhưng Đường Bắc Vi cũng là em Diệp Mặc, cô chưa từng nghe nói qua. Hơn nữa cô bé này gọi cô chị dâu thì thôi, nhưng cố tình lại thêm Khinh Tuyết, chẳng lẽ cô còn có chị dâu khác.

Ninh Khinh Tuyết không biết là trong mắt Đường Bắc Vi, cô thật sự chính là có chị dâu khác, còn có một chị dâu là Lạc Ảnh.

Sau khi biết được Hứa Vi dọn đi rồi, Đường Bắc Vi có chút thất vọng, có thể là vì chờ anh trai trở về, cô vẫn là lựa chọn tạm thời ở đây.

Ninh Khinh Tuyết không hỏi Đường Bắc Vi vì sao kêu anh Diệp Mặc, có một số việc chỉ cần trong lòng biết là được rồi, không nhất định phải hỏi ra. Biết rõ Đường Bắc Vi không phải em Diệp Mặc, cần gì phải đi tìm những thứ xấu hổ này. Cô đối với Diệp Mặc không có loại khắc cốt ghi tâm này, đối với bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp đến tìm Diệp Mặc, cũng chỉ là ngạc nhiên, cũng không có căm tức.

Hai người đều không phải người nói nhiều, chỉ là nói vài câu thì phát hiện lại không có lời gì có thể nói. Đường Bắc Vi bởi vì Ninh Khinh Tuyết là chị dâu, cho nên đề tài phần lớn là có quan hệ với anh Diệp Mặc, nhưng cùng Ninh Khinh Tuyết nói một lúc sau, cô mới phát hiện chị dâu Khinh Tuyết này đối với anh của mình gần như không có ấn tượng gì.

Điều này làm cho cô vì anh trai cảm thấy không đáng, tuy rằng cô cũng từ lời nói của anh đã được biết đến chuyện của Ninh Khinh Tuyết, nhưng

đem anh của mình quên mất sạch sẽ như vậy, điều này vẫn khiến trong lòng Đường Bắc Vi rất là không thoải mái.

- Vậy chị hiện đang tu luyện đến tầng thứ mấy?

Đường Bắc Vi trong lòng tức giận, đem anh của mình quên mất, điều mà anh dạy nếu chị quên tôi cũng kệ, nếu như không quên mất, cho thấy đây là một phụ nữ bạc tình, bất kể như thế nào cũng không thể để loại phụ nữ này gả cho anh trai.

Bởi vì Diệp Mặc nói qua với cô, điều hắn dạy rất là quý báu, chỉ là dạy cho cô và Ninh Khinh Tuyết hai người, người khác đều không có dạy.

- Cái gì tu luyện đến tầng thứ mấy?

Vẻ mặt Ninh Khinh Tuyết mờ mịt.

- Chị vậy mà thật sự không nhớ rõ anh dạy cho chị tu chân công pháp?

Đường Bắc Vi bỗng nhiên lập tức lại có chút thông cảm Ninh Khinh Tuyết, hoá ra cô thật sự cái gì cũng quên.

- Diệp Mặc hắn đã dạy tôi tu chân công pháp? Là tu luyện cổ võ đấy sao?

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên sục sôi, cô nhớ tới lời nói của Ngộ Quang sư phụ, 'khi tu vi của một người đạt tới trình độ nhất định, như vậy lúc sắp chết, người này là có thể dùng tu vi suốt đời của mình bao lấy một phần trí nhớ linh hồn quý nhất, khi luân hồi, những ký ức này vẫn như cũ có thể sẽ được nhớ ra. Chỉ có điều loại chuyện này quá mức xa vời, hơn nữa quá trình này thậm chí sau khi chết cũng không có ai có thể đi phá hư di thể, mới có cơ hội rất nhỏ đạt tới. Tuy nhiên dù sao cũng là cách nói mờ ảo mà thôi, lão nạp cũng chưa bao giờ thấy qua. '

Chẳng lẽ mình thật sự tu luyện cổ võ? Chẳng lẽ mình thật sự làm như vậy? Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên mê man rồi.

- Không phải cổ võ, là tu chân.

Đường Bắc Vi lắc lắc đầu, cô cảm thấy trong mắt Ninh Khinh Tuyết dường như lộ ra một tia cực nóng.

- Bắc Vi, em có thể đem cái tu chân dạy cho chị không?

Vẻ mặt Ninh Khinh Tuyết nóng bỏng nói.

Đường Bắc Vi chần chờ một chút, sau đó nói:

- Kỳ thật anh em đã dạy cho chị qua, chỉ có điều chị đã quên. Nhưng anh em nói qua tu chân công pháp này rất rất giỏi, cho nên không thể để cho bất cứ kẻ nào biết, cho dù cha mẹ chị cũng không thể để bọn họ biết. Em không biết chị hiện tại, còn có thể làm được hay không.

- Chính là cả cha mẹ cũng không thể để bọn họ biết?

Ninh Khinh Tuyết có chút mê hoặc, tuy nhiên nghĩ một lát, vẫn là kiên định gật đầu, mấy thứ này cha mẹ biết cũng không có tác dụng gì.

Đường Bắc Vi vừa mới đem khẩu quyết ba tầng trước và phương pháp tu luyện dạy cho Ninh Khinh Tuyết, điện thoại Ninh Khinh Tuyết liền vang lên.

Là Ninh Trung Phi gọi tới, Ninh Trung Phi nói với Ninh Khinh Tuyết, sau khi ông ta trúng thầu khu vực Á Châu, lập tức liền gọi điện thoại cho Lam Dụ mẹ của Ninh Khinh Tuyết.

Chỉ có điều kỳ quái là Lam Dụ tuy rằng rất vui mừng, nhưng một hồi đã nói có việc, cúp điện thoại trước, sau đó không có gọi lại. Hơn nữa hiện tại gọi điện thoại cho bà, cũng không gọi được, hiện tại Ninh Trung Phi là lo lắng vô cùng, đã chuẩn bị bỏ lại chuyện Du Châu đi Mỹ.

Ninh Khinh Tuyết để điện thoại xuống, trong lòng thêm vài điều lo lắng, nếu chẳng may mẹ ở nước Mỹ xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 380

Trò Chơi Cũa Jason

John Jay đưa Diệp Mặc tới trước cổng Hồng Vũ bang. Diệp Mặc quay đầu lại nói với Thạch Khai Căn và Đồng Trụ:

- Hai người không cần cùng ta tới đó đâu. Giờ hai người tới Minh Ngọc các chờ ta là được rồi. Tôi sẽ nhanh chóng trở về thôi.

John Jay thấy ngoài cổng đã có bảy tám chiếc ô tô đã đậu sẵn, hiện tại đi ra chỉ có một mình y, mà lại đang trong tình trạng mất một cánh tay như vậy. Y có cảm giác rằng chỉ cần mình dẫn cái tay người Hoa họ Diệp kia tới Liên minh ngầm, thì sẽ cách cái chết chẳng còn bao xa nữa.

Nhưng y biết nếu không đưa người này đi thì hiện tại mình cũng chẳng còn đường sống nữa. Thân thủ của Diệp Mặc vô cùng đáng sợ, y không còn hy vọng gì những kẻ có thể cứu được y từ trong tay người này.

Nhìn thấy sự do dự trong ánh mắt John Jay, Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Nếu mày còn do dự dù chỉ là nửa giây thôi, tao sẽ lập tức cho mày biến mất vĩnh viễn. Tao không tin là không tìm được kẻ nào có thể dẫn tao tới hang ổ của các người đâu.

- Không cần, tôi sẽ lập tức nổ máy ngay đây...

John Jay biết rõ Diệp Mặc không phải chỉ đang đe dọa mình, hắn nói được thì nhất định sẽ làm được. Màn giết chóc man rợ ban nãy y đã chứng kiến không sót một chi tiết.

Tuy rằng chỉ còn lại một tay nhưng John Jay vẫn lái xe một cách rất dễ

dàng. Một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe đã đỗ ngay tại khoảng trống trước một trang viên tư gia.

Không cần vào trong, chỉ cần đứng ngoài Diệp Mặc đã biết sào huyệt của Liên minh ngầm này còn lộng lẫy và xa hoa hơn không biết bao nhiêu lần so với cái Hồng Vũ bang kia.

Thần thức của Diệp Mặc đã có thể hoạt động trong phạm vi hơn hai trăm mét, vậy mà thần thức của hắn mới chỉ quét qua được một góc của trang viên này.

Diệp Mặc thu hồi thần thức. Hắn phát hiện cổng chính của trang viên đã mở ra. Một gã người da đen có vẻ như là người hầu vội vàng chạy ra, khom lưng chào Diệp Mặc và John Jay rồi xổ ra một tràng những câu tiếng nước ngoài mà Diệp Mặc không hiểu chút nào. - Tiền bối, Jason đang đợi ngài ở trong đó rồi. Người này là tới để dẫn đường đó.

Diệp Mặc giật mình một cái nhưng rồi lập tức lấy lại bình tĩnh, khẽ cười lạnh. Tên Chu Hoành Sinh kia chí lớn nhưng tài mọn. Diệp Mặc đã chém giết một trận ở Hồng Vũ bang, chỉ còn chừa lại một mạng duy nhất là tay John Jay thì giờ cũng đang ở trong tay mình, thế mà Jason kia đã nắm được tin tức nhanh như vậy, xem ra trong Hồng Vũ bang kia nhất định là có kẻ phản bội.

Hồng Vũ bang sớm muộn cũng bị hủy hoại trong tay tên tiểu tử này thôi.

Bước vào trong, Diệp Mặc mới biết được cái gì được gọi là xa xỉ. Bên trong có một hồ bơi rộng mênh mông, rừng trúc bạt ngạn phân bố rộng khắp không chỉ ở một chỗ. Thậm chí còn có cả sân bóng và sân golf, tất cả đều được thiết kế không khác gì sân vận động bên ngoài.

Bãi cỏ rộng lớn nối tiếp nhau như kéo dài vô tận. Một sân bay mini được xây dựng, trong đó có mấy chiếc trực thăng đang đỗ. Diệp Mặc bất giác nghĩ thầm, không biết tay Jason rốt cuộc giàu có đến mức nào.

Sào huyệt của một tay xã hội đen mà lại có thể xa hoa như dinh tổng thống thế này, nước Mĩ quả nhiên là một nơi rất kì lạ.

Nhìn đến đây, Diệp Mặc cũng không khỏi cảm thấy kính phục cái đất nước kì lạ này. Tài sản cá nhân là thứ không thể xâm phạm, bất kể đó là trang viên của một tay trùm xã hội đen khét tiếng hay chỉ là một cái bát sứt của một gã ăn mày nào đó. Bởi tất cả đều bình đẳng với nhau, chỉ có một điều kiện duy nhất đó là, đã là đồ của anh thì người khác tuyệt đối sẽ không động tới.

Jason đã hoạt động trong giới xã hội đen bao nhiêu năm như vậy thì không thể chưa bị chính phủ nước Mỹ sờ gáy bao giờ. Nhưng hiện tại gã vẫn đang sống ung dung tự tại như thế, chứng tỏ gã cũng có đối sách đặc biệt nào đó, hoặc điểm yếu của gã chẳng phải là cái gì to tát và có sức ảnh hưởng tới gã cả.

Ba người đi được khoảng hai ba trăm mét thì phía trước xuất hiện một kiến trúc hình bán nguyệt. Thần thức của Diệp Mặc lại lập tức quét một lượt để thăm dò.

Kiến trúc hình bán nguyệt này được xây dựng giống như một sân vận động, có điều quy mô của nó thì lớn hơn nhiều so với một sân vận động bình thường. Bên trong còn được bố trí một cách hết sức đặc biệt.

Nó được xây dựng theo kiểu hình lòng chảo, cứ 20m trở lên mới có một chỗ ngồi, không chỉ làm bằng kim loại đơn thuần mà dường như còn có một luồng điện được lắp bên trong mỗi chỗ.

Trên 20m có một tầng vật cách điện, bên trên tầng vật cách điện này mới là ghế ngồi. Thế nhưng xung quanh mỗi chỗ ngồi lúc này đều có bốn tên cầm súng đóng giữ. Diệp Mặc vừa trông thấy thì đã rõ, thì ra mục đích là muốn người vào đó chỉ có thể bước vào mà không thể trở ra. Thật là một biện pháp thâm độc, đừng nói là Diệp Mặc, cho dù là thần tiên cũng khó thoát.

Thậm chí Diệp Mặc còn hoài nghi rằng cái thứ giống như đáy nồi kia cũng được làm từ kim loại, chỉ cần đứng lên trên đó, gọi một cuộc điện thoại thôi thì sẽ không có cách nào đứng vững được nữa. Nơi này còn có mấy chiếc lồng, bên trong ngoài hai con sư tử hung hãn ra còn có hai con báo gấm và một con hổ già, tất cả dường như đều đang đói mồi.

Vì sao Jason lại chuẩn bị một chỗ đáng sợ như thế này thì Diệp Mặc cũng không rõ, nhưng chắc chắn nơi này không phải được xây dựng để "đón tiếp" hắn. Đã tới rồi thì cũng chẳng phải sợ hãi làm gì nữa. Nếu chỉ mới luyện tới tầng thứ 3 thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không dại dột mà bước vào chốn này. Thực ra cho dù mới ở tầng thứ 3, nơi này chưa chắn có thể gây khó dễ cho Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc không phải là kẻ thích đẩy mình vào hoàn cảnh hiểm nguy.

Mà hiện tại hắn đã ở Luyện Khí trung kỳ, tu vi tầng thứ 4 rồi, một nơi như thế này đâu thể khiến hắn phải sợ hãi.

Thần thức của Diệp Mặc khẽ động, lập tức một phi kiếm đã hiện ra ngay dưới mũi chân hắn, nâng cơ thể hắn và John Jay nhẹ nhàng bay vào bên trong.

Diệp mặc và John Jay vừa vào bên trong thì cánh cửa của kiến trúc hình tròn lập tức bị đóng sập lại, vang lên một tiếng "Ầm" lớn đến gai người.

Diệp Mặc lại chú ý tới John Jay, ngay từ lúc bước vào bên trong thì gã luôn tỏ ra vô cùng căng thẳng, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Quả nhiên John Jay vừa vào bên trong đã chạy ngay tới một góc của "đáy nồi", sau đó không ngừng giẫm lên một điểm trên mặt đất. Diệp Mặc lạnh lùng theo dõi hành động của John Jay. Hắn đoán được John Jay đang muốn tới một cơ quan ngầm nào đó, một nơi mà gã có thể thoát thân.

Nhưng đã giẫm đến nửa ngày mà vẫn không có chút động tĩnh nào, dường như tia hy vọng cuối cùng còn sót lại trên gương mặt gã cũng tắt ngấm. Gã ngửa cổ lên hét thật to.

- John Jay, mày đã dám dẫn người tới đây, ngay cả tay để phi đao cũng không còn nữa rồi, chẳng lẽ vẫn còn muốn sống sao?

Một thanh âm lạnh lùng từ bên trên vọng xuống.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét tới vị trí của giọng nói ấy. Đó là một gã tầm sáu mươi nhưng trông như chưa tới năm mươi tuổi. Diệp Mặc lập tức nhận ra đó chính là Jason Khả năng nói tiếng Trung của Jason kém xa John Jay nhưng cũng coi như nói được vài câu. Jason mặt không biểu cảm, nhìn Diệp Mặc nói:

- Mày thật lợi hại, hai mươi mấy người mà vẫn không đấu lại nổi mày. Hôm nay ta đặc biệt sử dụng "Chảo đấu thú" cho mày nếm thử mùi vị của nó xem sao.

Phát âm của Jason không sõi lắm nhưng Diệp Mặc cũng nắm được nội dung đại khái trong lời nói của gã. Có lẽ Jasoncũng biết tiếng Trung của gã rất hạn chế nên quay sang nói với một tên thấp nhỏ đứng cạnh:

- Mày qua phiện dịch cho Diệp tiên sinh đi.

Tên thấp bé lên tiếng:

- Căn phòng này chuyên dùng cho những kẻ mà chúng ta không vừa mắt. Bên trong đó có những con thú hung dữ nhất, khát máu nhất đang đợi sẵn để chiến đấu. Lát nữa mày sẽ phải đấu với những con thú ở trong lồng kia. Nếu muốn sống thì mày chỉ có một cách duy nhất đó là hạ gục được những con dã thú kia. Tất nhiên chúng ta là những người xem kịch, chỉ đến khi nào mày chết thì trò chơi này mới kết thúc.

- Mày rất lợi hại, nhưng trước nay chưa kẻ nào dám đối đầu với Jason ta cả. Những kẻ ngu ngốc dám đối đấu với ta đều đã chết thảm rồi, bất luận đó là kẻ nào, bất luận gã ở địa vị gì.

Giọng nói của Jason rất hùng hồn nhưng sau khi được kẻ phiên dịch đứng cạnh dịch ra thì lại không giữ được sự hung hãn nguyên bản nữa.

Jason nhìn Diệp Mặc một lượt, lắc lắc đầu nói:

- Người Hoa các người luôn tự cho mình là đúng, mày một mình dẫn xác tới địa bàn của ta cũng vậy, và cái tên Chu Hoành Sinh ngu xuẩn kia cũng vậy. Gã không hề biết rằng ta muốn diệt trừ gã chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Ban đêm gã ngủ với bao nhiêu con đàn bà ta đều nắm rõ cả. So với tên Bành Hán Văn năm xưa thì gã còn kém xa lắm. Mà Cho dù là Bành Hán Văn thì ta cũng chẳng cần dốc hết sức cũng có thể tiêu diệt rồi.

Diệp Mặc vẫn hết sức bình tĩnh, đợi cho Jason hỏi xong mới chậm rãi nói:

- Năm xưa vì sao mày lại tiêu diệt Hán Văn bang? Còn tung tích của chị Nhan, mày có biết hay không?

Jason cười ha hả:

- Chết đến nơi mà còn hỏi nhiều như vậy. Có điều ta lại thích điểm này của mày đó, như vậy mới có cá tính chứ! Được lắm! Jason ta vì một con đàn mà mà khai chiến với bang phái khác ư? Chỉ có tên Bành Hán Văn đó đầu óc ngu si nên mới nghĩ như vậy. Cho mày biết, chị Nhan kia ta cũng chỉ được nhìn thấy một lần từ xa. Dung mạo thực sự của ả như thế nào ta trước nay không hề biết, hiện giờ thì lại càng không biết.

Nói rồi Jason khinh miệt liếc mắt qua Diệp Mặc, nói:

- Được rồi, giờ thì đã đến lúc trò chơi bắt đầu.

Quả nhiên là như vậy, Diệp Mặc đã có thể chứng thực nhưng suy đoán trước đó của mình là không hề sai. Tên Jason này hoàn toàn không phải chỉ vì chị Nhan kia mà khiêu chiến với Hán Văn bang. Gã muốn thâu tóm Hán văn bang để bành trướng thế lực hoặc có một nguyên nhân khác nào đó.

Thần thức của Diệp Mặc phát hiện ra trong mắt gã đàn ông thấp bé đứng cạnh Jason kia chợt hiện lên một tia kì lạ, có vẻ như là hối hận, lại có vẻ như đang hoài niệm về một điều gì đó.

Diệp Mặc không khỏi giật mình, lập tức lại hỏi:

- Trước khi trò chơi bắt đầu, ta còn có một câu hỏi nữa muốn ông trả lời.

Jason tay cầm một chiếc điều khiển từ xa chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Vì sắp tới mày sẽ đem tới cho ta một màn kịch hay, ta chiếu cố cho phép mày lần này được hỏi ta câu hỏi đó.

- Được. Gã đang đứng cạnh làm phiên dịch cho ông là ai?

Jason cười ha hả đáp:

- Là cố vấn của ta, từ chỗ của Hán văn bang tới. Tên y là Tác Nhâm.

Câu này Cơ Sâm không cần người phiên dịch mà trực tiếp dùng vốn tiếng Trung bập bẹ của mình để nói.

- Ồ, Tác Nhâm, mày chính là kẻ năm đó đã bán đứng Hán Văn bang, đúng không?

Giọng nói của Diệp Mặc toát ra sát khí ghê người.

Mặt Tác Nhâm biến sắc, những kẻ biết y là kẻ năm xưa đã phản bội lại anh em Hán Văn bang đều đã chết cả rồi. Vả lại mấy năm gần đây y đều không bước chân ra khỏi trang viên này, biểu hiện cũng hết sức giữ mình, khiêm tốn. Vậy mà tên họ Diệp trước mặt vẫn đoán ra được bí mật này, hắn quả thực không phải tay vừa.

Y không biết rằng thần thức của Diệp Mặc lợi hại thế nào, đã nhanh chóng phát hiện ra sự thay đổi dù chỉ rất nhỏ trong ánh mắt của y ra sao. Thần kì hơn, Diệp Mặc còn biết được cả chuyện Hán Văn bang bị tiêu diệt là do có kẻ bên trong làm nội gián. Hắn liền liên hệ các tình tiết lại với nhau rồi nói ra phán đoán của mình, chẳng ngờ vừa nói một câu mà đã đúng như vậy. Chỉ cần nhìn sắc mặt của Tác Nhâm thì hắn đã có thể chắc chắn 100% phán đoán của mình là chính xác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 381

Chui Đầu Vào Rọ

Jason nở nụ cười thâm hiểm đồng thời nhấn nút chiếc điều khiển từ xa trong tay, ngay lập tức mấy chiếc lồng sắt đồng thời tự động được mở ra. Những con dã thú bị bỏ đói lâu ngày cũng nhanh chóng vọt ra, xông thẳng về phía Diệp Mặc và Jonh Jay. Thấy Diệp Mặc chỉ cần một cước đã đá bay con báo, Jason hét lớn:

-Bắn gãy chân thằng Tàu kia cho ta.

Ngay lập tức hơn một trăm người gần như cùng lúc nổ súng vào chỗ Diệp Mặc đang đứng. Tại nơi đó tóe lên từng đốm từng đốm lửa, nhưng bóng dáng Diệp Mặc thì chẳng thấy đâu.

Diệp Mặc lúc này đã bay vọt lên tận vị trí của bang chúng Liên minh ngầm, nhanh như cắt nhấc bổng từng tên từng tên đang chĩa súng về phía mình rồi ném thẳng xuống.

Động tác của Diệp Mặc cực nhanh. Chỉ đảo qua một vòng mà hắn đã hạ sạch cả trăm tên của Liên minh ngầm. Lúc tất cả bọn chúng bị ném xuống tận đáy của "lòng chảo" thì Jason mới có phản ứng lại. Bản lĩnh của tay họ Diệp vượt xa so với tưởng tượng của y, "Đấu thú chảo" này căn bản không nhằm nhò gì so với hắn.

Từ đáy của "Đấu thú chảo" vọng lên từng tiếng gào thét ghê rợn như xé ruột, khiến cho ai nghe thấy cũng không khỏi rùng mình sợ hãi.

Ý niệm duy nhất trong đầu Jason lúc này chính là nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Tác Nhâm kia còn nhanh hơn gã một bước, thế nhưng hai tên vừa

mới đứng dậy thì đã gặp ngay khuôn mặt của Diệp Mặc.

-Diệp tiên sinh…

Jason muốn nói vài lời ngon ngọt để xoa dịu Diệp Mặc nhưng vốn tiếng Trung bập bẹ của gã lại không cho phép gã thực hiện điều đó. Gã có thể sống tới ngày hôm nay là bởi gã chưa bao giờ đặt mình trong tình thế nguy hiểm cả.

Nhưng hôm nay, rõ ràng là đã chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng, không hề sai sót dù chỉ một ly, vậy mà vẫn thất thủ trước tên họ Diệp kia. Động tác của hắn đã vượt qua cực hạn của con người bình thường, làm gì có ai có thể nhảy vọt lên cao hơn 10m cơ chứ, thậm chí trong thời gian ngắn như vậy hạ sạch hơn một trăm người?

Nếu được làm lại, Jason sẽ không bao giờ chọn cách đối đầu với tên người Hoa họ Diệp kia. Đương yên đương lành, đang sung sướng hưởng thụ trong trang viên xa hoa lộng lẫy hơn cả dinh Tổng thống này, bỗng dưng lại dây vào cái tên Diệp Mặc kia. Tay kia không phải là người, hắn là loài ma quỷ. Mà dù là đối mặt với ma quỷ thì gã còn có cơ hội tẩu thoát, còn trước mặt người này thì đến một cơ hội nhỏ nhất cũng không có.

-Mày là Jason?

Diệp Mặc không ngờ một tên trùm xã hội đen đã tung hoành bao năm như gã bây giờ lại có cái bộ dạng run sợ thê thảm như thế kia.

-Vâng vâng, thưa Diệp tiên sinh tôn kính. Tôi có tiền, rất rất nhiều tiền. Chỉ cần ngài nương tay tha cho cái mạng hèn này, tôi sẽ đưa hết cho ngài...

Jason cố gắng vận dụng hết vốn từ tiếng Trung của mình, khó khăn thốt ra từng chữ.

-Ồ, tiền của mày ở đâu?

Diệp Mặc giọng điệu rất thản nhiên. Nếu thực sự có thể kiếm được tiền

thì hắn cũng chẳng ngại việc phải mang đi. Hiện giờ quả thực hắn đang rất thiếu tiền.

Jason thấy Diệp Mặc bắt đầu có hứng thú với đề nghị của mình thì vội vàng lên tiếng:

-Mau giải thích lại cho Diệp tiên sinh, mau!

Tác Nhâm mặt mũi trắng bệch ra vì sợ hãi, run rẩy nói:

-Tiền của Jason đều đầu tư thị trường cổ phiếu. Ông ấy có cổ phiếu của sáu công ty buôn bán và năm cửa hàng, nhưng tất cả đều không thể trực tiếp chuyển thành tiền mặt được mà phải bán ra rồi mới có thể thành tiền được. Nhưng nếu dùng danh nghĩa của Jason để thực hiện việc này thì sẽ gây sự chú ý của FBI. Như vậy ngài chẳng những không lấy được tiền mà lại còn gặp phiền toái nữa.

-Tác Nhâm, mày, sao mày lại nói như vậy...

Jason không hiểu hết những gì Tác Nhâm nói nhưng gã có thể đoán ra Tác Nhâm không phải đang nói giúp cho mình. Nói bây giờ Jason không có tiền mặt thì cái mạng của gã cũng khó mà bảo toàn được.

Diệp Mặc nhìn Jason nói:

-Nói như vậy, mày hiện tại là không có tiền, đúng không?

-Có, có, trong tài khoản ngân hàng vẫn còn 50 tỉ đô la cơ. Diệp Mặc lấy thẻ ngân hàng của mình ném đến trước mặt Jason, nói:

-Dùng tốc độ nhanh nhất chuyển tiền của mày vào trong này. Nói trước, tao không phải là kẻ kiên nhẫn đâu đấy.

-Được, Được... nhưng chuyển tiền xong... tôi...

Trước khi ấn nút gọi điện chuyển khoản, Jason còn có chút do dự. Bây giờ gã chỉ cần Diệp Mặc đồng ý tha mạng cho mình. Diệp Mặc lạnh lùng

nói:

-Đừng có kích động tới sự kiên nhẫn của tao. Tao không có thời gian lôi thôi với mày đâu. Không đồng ý thì thôi, cái mạng của mày xem ra phải quẳng xuống dưới Diệp Mặc còn chưa nói hết câu Cơ Sâm đã vội vàng lên tiếng:

-Tôi chuyển... Tôi chuyển...

Mặt tái mét, gã ôm điện thoại run run ấn số. Trong tình thế cấp bách như thế này, gã thực sự không thể nghĩ ra điều gì được nữa. Trong đầu gã lúc này chỉ có thể tư duy một việc duy nhất, đó là gã người Hoa trước mặt kia là kẻ đã nói thì nhất định sẽ làm được.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt thì biết, những kẻ ban nãy đã bị Diệp Mặc ném xuống thì không ai còn có thể đứng dậy nữa. Còn những kẻ cố lê lết bò lên thì chỉ được ba bốn bước là đã ngay lập tức bị dã thú xé xác.

Tác Nhâm nhìn vẻ run sợ của Jason lúc này, trong đáy mắt y hiện lên một tia đắc ý. Y biết rằng cho dù gã có chuyển tiền cho Diệp Mặc thì hắn vẫn sẽ không bỏ qua cho gã. Bởi y đã nhìn thấy trong ánh mắt của Diệp Mặc một luồng sát khí lạnh lẽo mà dữ dội, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào còn sống mà rời khỏi đây.

Trong lòng y lúc này cũng không khỏi trào lên cảm giác kinh hãi. Cao thủ thì y đã gặp nhiều, nhưng loại cao thủ như Diệp Mặc thì đúng là lần đầu tiên. Tận mắt chứng kiến cảnh Diệp Mặc bay vút lên, động tác nhẹ tựa khói mây mà lúc đó y còn tưởng mình bị hoa mắt. Y biết rằng đối mặt với loại cao thủ như Diệp Mặc thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện may mắn sống sót.

Nếu như là kẻ khác thì y sớm đã nghĩ ra cách để tẩu thoát rồi. Thế nhưng trước mặt y đây là Diệp Mặc, mọi nỗ lực kháng cự chỉ là vô ích. Trong lòng y đã dậy lên một cảm giác dường như là bất lực. Tên trẻ tuổi này quả thực quá sức đáng sợ, đứng cách xa mấy mươi mét mà vẫn nhận ra mình là phản đồ của Hán Văn bang.

-Đã chuyển xong rồi.

Jason cung kính dùng hai tay dâng tấm thẻ ngân hàng trả lại cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lại tấm thẻ, nói:

-Nếu đã xong rồi thì mày có thể xuống kia rồi.

-Không, sao anh không nói đạo lý...

Jason còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Diệp Mặc ném bay xuống dưới, thân thể gã lẫn vào trong vũng máu tanh cùng đám thi thể phía dưới kia.

Tới lúc sắp chết gã vẫn không thể nghĩ thông, Jonh Jay có lần đã từng nói cho gã về tính cách của người Hoa Hạ. Hơn nữa gã đã tiếp xúc với người Hoa Hạ bao nhiêu năm, quả thực đúng như lời Jonh Jay nói. Đối với người Hoa Hạ, chỉ cần cúi đầu cung kính, tung hô hoặc thậm chí cho họ chút lợi lộc thì họ sẽ mềm lòng mà tha mạng cho mình. Nhưng khi nãy gã đã giao tất cả số tiền mặt còn lại của mình, cuối cùng vẫn phải nhận kết cục đau đớn như vậy.

Nhưng điều làm gã hối hận hơn chính là, tại sao mình lại chế tạo ra cái "Đấu thú chảo" này cơ chứ? Gã không bao giờ có thể tưởng tượng được rằng sẽ có một ngày mình lại trở thành con mồi trong chính trò chơi mà gã sáng tạo ra.

Tác Nhâm không dám nhìn xuống dưới nữa. Khuôn mặt trắng bệch đi vì kinh hãi của y đã thu hồi lại ánh mắt, y đang cố tìm lấy một tia hy vọng để tẩu thoát, dù là mong manh nhất.

Diệp Mặc thản nhiên nhìn Tác Nhâm nói:

-Mày rất thông minh, nói xem mày năm xưa đã phản bội lại Hán văn bang như thế nào, còn cả tung tích của chị Nhan nữa!

Tác Nhâm run rẩy, mãi lâu sau mới lên tiếng:

-Tôi chỉ cần giữ lại cái mạng này thôi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

-Mày còn có tư cách ra điều kiện với ta ư? Mày không nói ta cũng sẽ có cách bắt mày phải khai ra. Trong mắt ta mày còn không bằng một con kiến!

-Mày chính là Diệp Mặc, kẻ đã tiêu diệt tổ chức Địa Sát đúng không?

Tác Nhâm đột nhiên nói ra một câu chẳng liên quan.

Diệp Mặc thản nhiên đáp:

-Không sai mày quả thật là rất thông minh, đến chuyện này mà cũng biết. Nhưng cho dù là vậy, thì đã sao?

-Quả nhiên là anh. Lẽ ra tôi nên sớm nghĩ ra mới phải. Tôi thật là một kẻ đần độn...

Tác Nhâm tự nói một mình, không trả lời vào câu hỏi của Diệp Mặc.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng:

-Mày đã không muốn nói, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

-Khoan đã.

Tác Nhâm đột nhiên trấn tĩnh lại, giơ tay ra ngăn cản.

Thấy Diệp Mặc đã dừng lại, Tác Nhâm mới bắt đầu nói tiếp:

-Khi vừa nhìn thấy chị Nhan, tôi đã biết nàng chính là người trong mộng của tôi. Cho nên tôi không chút do dự mà gia nhập vào Hán Văn bang. Mười mấy năm nay, tôi vì Hán Văn bang mà vào sinh ra tử, đổ biết bao mồ hôi xương máu cũng không từ. Tất cả chỉ là vì chị Nhan.

Những câu sau, dường như đã hoàn toàn lấy lại được bình tĩnh, Tác Nhâm lại nói tiếp:

-Nếu tiếp tục như vậy thì có lẽ sẽ chẳng có gì xảy ra. Thế nhưng có một ngày, tôi không thể chịu nổi, thật sự không thể chịu nổi sự dày vò khi phải che giấu tình cảm trong lòng nữa. Vậy là tôi đã tìm đến chỗ chị Nhan và bày tỏ với nàng.

Tác Nhâm đột nhiên ngừng lại, dường như đang hồi tưởng lại chuyện năm đó. Lát sau, y lắc đầu, tiếp tục nói:

-Tôi không bao giờ có thể tưởng tượng được rằng những thổ lộ của ta lại bị Bành Hán Văn nghe được. Bang chủ không chút lưu tình mà phạt tôi "tam đao lục động", nói tôi to gan, dám đùa giỡn chị Nhan. Ta biết, chị Nhan là nữ thần trong lòng bang chủ, bất kì ai cũng không được phép tiếp cận nàng.

Nói xong Tác Nhâm bèn vén ống quần lên. Trên đùi y hiện ra sáu vết sẹo.

-Sự trừng phạt đó đã khiến tôi hoàn toàn thất vọng, và tôi quyết định phản bội lại Hán Văn bang để gia nhập vào Liên minh ngầm này. Mục đích chỉ có một, đó chính là lợi dụng Jason, nhờ gã đưa chị Nhan về với tôi.

Ánh mắt Tác Nhâm hiện ra sự quyến luyến thậm chí điên cuồng.

-Thế nhưng sau đó tôi lại không tìm được nàng. Chẳng biết nàng đã đi đâu rồi. Mặc dù nghi ngờ chị Nhan đã bị Jason giết hại nhưng tôi vẫn không có bằng chứng nào. Từng giờ từng khắc tôi đều sống trong sự dày vò. Sự dày vò ấy không phải vì tôi đã phản bội Hán Văn bang mà là sự dày vò vì tô đã hại chị Nhan.

Dứt lời, Tác Nhiệm trở nên trầm mặc.

-Jason có lý do gì để giết chị Nhan không?

Diệp Mặc lên tiếng hỏi.

Tác Nhâm ảo não đáp:

-Tôi nghi ngờ là Jason muốn tôi chuyên tâm làm cố vấn cho Liên minh ngầm của gã, không muốn tôi bị phân tâm vì một người con gái nên đã xuống tay với nàng. Gã sợ rằng khi có nàng bên cạnh, sẽ có một ngày tôi sẽ phản lại gã như đã phản Hán Văn bang. Nhưng tất cả chỉ là những phỏng đoán của tôi mà thôi.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Tác Nhâm một cái, nói:

-Mày đã không còn tác dụng gì nữa, vậy thì cũng xuống kia làm bạn với họ đi.

Nói xong, Diệp Mặc dùng một tay nâng Tác Nhâm lên định ném y xuống đấu thú chảo thì Tác Nhâm vội vàng hét to:

-Diệp Mặc, anh không thể giết tôi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 382

Hậu Duệ Hán Văn

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Tác Nhâm:

-Tại sao tôi lại không thể giết anh?

Tác Nhâm vội vàng đáp:

-Mẹ vợ của anh bây giờ đang ở trong tay tôi, nếu anh giết tôi, mẹ vợ của anh chắc chắn không sống nổi.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, tuy rằng hắn chắc chắn không có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng mấy ngày trước quả thực là Ninh Trung Phi đã ở San Francisco Mĩ, ngộ nhỡ chuyện này là sự thật mất.

Bỏ xuống Tác Nhâm, Diệp Mặc lạnh giọng hỏi:

-Bà ấy đang ở đâu?

-Tôi có thể nói cho anh biết ngay, nhưng anh phải đảm bảo sự an toàn cho tôi.

Tác Nhâm không một chút do dự nào nói, y biết, bây giờ là cơ hội bảo toàn sinh mệnh duy nhất của y.

-Vậy thì không cần nữa.

Không chút nghĩ ngợi, Diệp Mặc giơ tay chỉ lên phía giữa lông mày Tác Nhâm. Hắn sẽ không bao giờ đi thương lượng với một người như vậy, hắn có quá nhiều cách khiến cho người này nói sự thật.

Ánh mắt Tác Nhâm lộ ra vẻ mê man, Diệp Mặc lập tức hỏi:

-Hãy nói toàn bộ những gì anh biết về mẹ vợ tôi ra.

Tác Nhâm mù mờ, mê man nói:

-Ninh Trung Phi và Lam Du đại biểu "dược phẩm Phi Dụ", muốn cùng hợp tác với "Dược phẩm CKG" của nước Mĩ. Tôi vì có một người bạn ở "Dược phẩm CKG", nên biết được chuyện này. Vì danh tiếng của anh ở Hoa Hạ rất nổi, nên tôi đang chuẩn bị điều tra cặn kẽ tư liệu về anh, chỉ có điều cuộc điều tra này vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, thì anh đã đến đây rồi. Chỉ là tôi còn biết Ninh Khinh Tuyết "dược phẩm Phi Dụ" là vợ của anh, Lam Dụ và Ninh Trung Phi là bố mẹ vợ của anh.

Diệp Mặc cau mày hỏi:

-Vậy hiện tại Lam Dụ đang ở đâu?

Tác Nhâm lập tức trả lời:

-Tôi không biết, chỉ nghe nói sau khi bọn họ rời khỏi "Dược phẩm CKG", thì không biết đã đi đâu. Tôi chưa hề làm gì với bà ấy, tôi chỉ nhất thời nguy cấp mới nói ra để bảo toàn tính mạng.

-Ồ, hóa ra là như vậy, anh hãy cút đi cho tôi.

Diệp Mặc giơ tay xốc Tác Nhâm lên rồi ném xuống, trong lòng cũng không khỏi khâm phục cái tên gầy lùn này, trong một thời gian ngắn như vậy liền nghĩ ra được cách để bảo toàn tính mạng, không thể không nói đó là bản lĩnh của y.

Tác Nhâm trên khung trung đã tỉnh lại, nhìn dưới đáy nồi toàn là máu, mắt y ánh lên một tia tuyệt vọng.

Thần thức Diệp Mặc quét ra ngoài, bang hội ở đây có thể đều bị hắn giết rồi, còn lại đều là làm thuê, giết hay không giết không quan trọng. Nói tóm

lại lần này đến vẫn có thu hoạch, có thể nói trực tiếp hắn đã tiêu diệt "liên minh ngầm", còn kiếm lời được một khoản tiền.

Cho dù là "liên minh ngầm vẫn còn lại một số người, nhưng lại không dậy lên nổi bao nhiêu sóng gió. Lại thêm "liên minh ngầm" những năm gần gần đắc tội nhiều người như vậy, nói không chừng hắn vừa cất bước, "liên minh ngầm" sau đó sẽ bị người tiêu diệt.

Không nói đến ai khác, chính là cái người họ Chu "Hồng Vũ bang" đó, Diệp Mặc không tin y không bắt được cơ hội này. Nếu đến cơ hội này cũng không nắm được, "Hồng Vũ bang" sẽ không còn tồn tại đến hôm nay.

Mười mấy quả cầu lửa đã được đánh ra, chiếc "chảo đấu thú" này liền biến thành biển lửa, Mặc Diệp lúc này mới rời nơi này.

Xem ra phải tìm được chị Nhan, còn nhất định phải đi dên Hà bang cái nơi đã lấy được vòng tay, nhưng tên lấy được chiếc vòng tay đó đã bị Đồng Trụ giết, mất đi một manh mối.

…

Tuy rằng Diệp Mặc biết được Lam Dụ cũng không có chuyện gì, nhưng dù sao Lam Dụ cũng coi như là mẹ vợ của mình, nếu bà đã ở San Francisco, hơn nữa còn bị Tác Nhâmbiết được, đến hỏi tung tích của bà cũng không có gì cả. Nơi này gần đây phạm pháp hoạt động thường xuyên, nếu chẳng may rơi vào tay bọn họ, chắc chắn không tốt rồi.

Tuy rằng khả năng này là rất hiếm, nhưng nếu đến đây rồi thì hỏi chút có sao đâu?

Lúc Diệp Mặc trở lại "Minh Ngọc Các", Thạch Khai Căn và Đồng Trụ đã đợi đến cảm thấy nóng lòng. Tuy thời gian Diệp Mặc và John Jay cùng rời đi không phải dài, nhưng "liên minh ngầm" Đông Nam Á sớm đã có danh tiếng ở khu phố người Hoa, là một sự tồn tại không thể trêu chọc, nếu chẳng may anh cả Diệp bọn họ xảy ra chút chuyện gì, bọn họ nhất định cũng Game

over rồi.

Nhìn thấy Diệp Mặc bước vào, hai người mới thở phào nhẹ nhõm. Lão Hạ biết Thạch Khai Căn tìm Diệp Mặc để nương tựa, biểu hiện của ông cũng không còn là trạng thái vạn vật không tồn tại nữa, mà thể hiện với Diệp Mặc một thái độ tôn kính.

Trên gác của "Minh Ngọc Các", Diệp Mặc triệu tập Thạch Khai Căn cùng Đồng Trụ tới hỏi:

-"Liên minh ngầm" đã hết rồi, các anh không cần lo lắng. Tôi bây giờ muốn hỏi, các anh có biết ở đây có "dược phẩm CGK" không?

Thạch Khai Căn và Đồng Trụ tuy biết Diệp Mặc đã trở lại, đã nói lên "liên minh ngầm đã xong đời, nhưng nghe đến tin tức này, vẫn thấy rất khiếp sợ. Diệp Mặc lúc này hỏi đến một chuyện khác, Thạch Khai Căn lập tức gật đầu nói:

-Tôi biết công ty dược phẩm này, là một công ty chế dược có quy mô lớn ở San Francisco, địa điểm của công ty ở phía Đông, nhưng trụ sở làm việc của bọn họ ở một trong những vịnh phồn hoa nhất.

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Tôi có một người quen tên Lam Dụ, không lâu trước đây đã cùng công ty "dược phẩm CGK" đàm phán thương nghiệp, dường như chưa đàm phán tiếp. Các anh hãy đi xem xem bà ấy hiện đang ở đâu, chỉ cần tìm được vị trí của bà ấy là được rồi, không cần động đến bà ấy.

Tiễn Thạch Khai Căn và Đồng Trụ, Diệp Mặc lần đầu tiên đi vào phố người Hoa phồn hoa. Hắn cảm thấy nơi phồn hoa nhất San Francisco hẳn là nơi này mới đúng, chỉ có điều gần như tất cả ti vi của quán rượu và nơi nghỉ ngơi đều phát cùng một dạng tin tức, đó là có người ngoài hành tinh không rõ xâm lấn nước Mĩ, nhân dân cả nước Mĩ phải cùng tổng động viên, một khi phát hiện người ngoài hành tinh xâm lấn, lập tức sẽ kéo còi báo động.

Không thể không nói ý thức cấp bách của người Mĩ quả thực rất mạnh, vì bắt được một bóng đen, hơn nữa bóng đen đó đã giết chết một con tàu ngầm, ý thức cấp bách này lập tức trở nên chân thật.

Đi dạo chưa đầy một giờ đồng hồ, Thạch Khai Căn liền gọi tới chiếc điện thoại mới mua của Diệp Mặc, nói rằng có biến phải báo cáo, đang chờ hắn ở "Minh Ngọc Các".

Lúc Diệp Mặc trở lại "Minh Ngọc Các", không chỉ Thạch Khai Căn trở lại, mà Đồng Trụ cũng đã trở lại, hơn nữa còn mang về hai người, trong đó một tên là người Hoa, bộ dạng không đến ba mươi tuổi, đôi mắt rất có thần, bộ dáng cũng dũng mãnh khác thường, trên người có một sát khí nhè nhẹ, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật đơn giản. Chỉ có điều tu vi của y hơi thấp một chút, tuy nhiên cũng không qua hoàng cấp kỳ đầu. Nói một cách khác, y ở trên cổ võ, cũng là vừa mới nhập môn.

Một tên khác là một người đàn ông da trắng, dáng người bình thường, đôi mắt chuyển động rất nhanh. Nhưng khác ở chỗ là y bị trói tới.

-Anh Diệp, tên này chính là Văn Nhạc Cơ bang chủ "Đường bang". Hắn biết được đại ca muốn tìm Lam Dụ, nên tôi đã cố ý trói lại.

Thạch Khai Căn nhìn Diệp Mặc đi đến, liền vội vàng giới thiệu.

Diệp Mặc có chút không hiểu nhìn Văn Nhạc Cơ, hắn muốn hỏi tin tức của Lam Dụ, nhưng Thạch Khai Căn lại trói một tên nước ngoài đến đây làm gì?

Văn Nhạc Cơ nhìn thấy Diệp Mặc đang nhìn, liền vội vàng ôm quyền làm lễ chào nói:

-Anh Diệp, danh tiếng của anh, đối với tôi như sấm bên tai, chỉ có điều đáng tiếng không có duyên được gặp. Hôm nay không ngờ Văn Nhạc Cơ tôi gặp được anh, anh hãy cho phép tôi giống Thạch Khai Căn, cùng được đi theo anh.

Diệp Mặc nhíu mày nói:

-Tôi sẽ không ở lại nơi này, anh đi theo tôi làm gì?

Văn Nhạc Cơ lập tức kiên định nói:

-Nếu anh về Hoa Hạ, tôi nguyện cùng anh trở về, nếu anh đồng ý tôi ở lại đấu tranh giành thiên hạ vì anh, tôi nguyện ở lại đây.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Văn Nhạc Cơ:

-Anh rất có tâm kế, anh biết tôi không để ý đến nơi quỷ quái này, nên anh muốn mượn tay tôi thượng vị? Anh biết không, tôi chỉ cần đưa tay là có thể giết chết anh?

Trán Văn Nhạc Cơ toát mồ hôi lạnh, lập tức nói:

-Những câu tôi nói đều là sự thật, vì tôi đã từng thề, nếu có người có thể giết Jason, tôi sẽ cả đời làm trâu làm ngựa cũng can tâm tình nguyện. Anh đã giết Jason, thì chính là ân nhân của Văn Nhạc Cơ tôi. Từ đây Văn Nhạc Cơ tôi đổi danh thành Bành Nhạc Cơ.

Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

-Anh là người gì Bành Nhạc Cơ?

Bành Nhạc Cơ tỏ vẻ sầu thảm cười.

-Tôi chính là con trai độc nhất của Bành Hán Văn, cha tôi năm đó đã thành lập "Hán Văn bang", lúc đó tôi khoảng mấy tuổi. Ông sợ thành lập bang hộ sẽ liên lụy đến tôi và mẹ, em gái, nên đã cố ý đem tôi, mẹ tôi cùng em gái đến một thành phố khác của nước Mĩ. Tuy tôi không biết cha tôi làm như vậy có phải vì một nguyên nhân nào khác, nhưng đây là sự thật.

- Vào một buổi tối hơn mười năm trước, tôi cùng em gái ở nhà chơi trốn tìm, tôi trốn trong một chiếc tủ quần áo, nhưng vì em tôi tìm mãi không thấy tôi, nên tôi đã ngủ thiếp đi. Đợi đến khi tôi tỉnh lại thì phát hiện mẹ, em gái

tôi cùng cô bảo mẫu đều nằm giữa vũng máu, tôi tức khắc ngây người ra.

Diệp Mặc thở dài -Anh ngồi xuống nói đi.

Bành Nhạc Cơ gật gật đầu, tiếp tục nói:

-Tôi rất nhanh đã biết có kẻ thù đến, vì đồ vật gì trong nhà cũng không thiếu, tôi không báo cảnh sát, tôi biết báo cảnh sát rồi thì người nhà cũng không thể sống lại, tôi phải báo thù. Tôi biết cha tôi ở phố người Hoa, tôi đi suốt đêm rồi tới San Francisco, tôi vừa đến đây, liền hiểu rõ rằng, các lão huynh đệ trong bang của cha tôi đã cứu tôi, rồi giúp tôi dựng "Đường bang". "Đường bang" tôi chỉ có một tôn chỉ, chính là giết Jason, diệt "liên minh ngầm, vì người nhà báo thù.

Bành Nhạc Cơ nói tới đây liền thở dài, sau đó nhìn Diệp Mặc thay đổi giọng nói:

-Rất nhiều anh em trong "Hồng Vũ bang" đều trong "Hán Văn bang", nên việc anh làm trong "Hồng Vũ bang", tôi đều biết. Nhưng tôi biết anh đã đến "liên minh ngầm" tôi rất kích động, luôn phái người đến thăm dò tin tức, tôi rất nhanh đã nắm được "liên minh ngầm" tiêu hủy. Tôi muốn tìm anh để cảm ơn, không có anh tôi cả đời có lẽ cũng không thể báo được thù này.

Nói xong Bành Nhạc Cơ quỳ xuống, Diệp Mặc ngăn cản anh ta, chỉ vào tên da trắng hỏi:

-Hắn lại xảy ra chuyện gì?

Thạch Khai Căn nói:

-Bang chủ Nhạc Cơ biết tôi và Đồng Trụ cùng đại ca đi rồi, nên tôi và Đồng Trụ vừa xuất hiện đã bị anh ta biết. Sau khi biết được sự chỉ bảo của anh Diệp, liền lập tức trói tên này lại, đến đây nương tựa anh Diệp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 383

Người Bị Dày Vò Nhiều Nhất

Bành Nhạc Cơ lập tức nói:

-Tiền bối, Fell chính là người phụ trách đàm phán của "dược phẩm CGK" với công ty dược phẩm Phi Dụ". Lam Dụ xảy ra chuyện, chắc chắn liên quan tới người này, em liền trực tiếp trói hắn đến đây.

Diệp Mặc chán nản nói:

-Ai nói là Lam Dụ đã xảy ra chuyện? Tôi chỉ là muốn hỏi bà ấy hiện nay đang ở vị trí nào mà thôi, hoặc là tôi muốn đi nói chuyện với bà ta, tôi không hề nói bà ấy đã xảy ra chuyện Bành Nhạc Cơ thấy mình đã hiểu sai ý của Diệp Mặc, trong lòng sợ hãi, có chút không hiểu hỏi lại:

-Anh Diệp, Fell là tên buôn lậu bí mật nổi tiếng nhất ở San Francisco, mặc dù bề ngoài y rất sạch sẽ, là giám đốc tiêu thụ của một công ty lớn nhưng trong hoạt động ngầm này không chuyện ác nào y không làm, những chuyện xấu mà y đã làm không thể đếm nổi. Chuyện này mặc dù người khác không biết, nhưng vài tên xã hội đen ở phố người Hoa này không ai không biết bởi vì y có Tác Nhâm của "Liên minh ngầm" làm bệ đỡ, nên cho đến bây giờ y vẫn tự do tự tại.

Diệp Mặc bừng tỉnh ngộ ra, trong lòng tự nhủ hóa ra Tác Nhâm nói đến người bạn của "dược phẩm CGK" chính là cái gã này sao, chẳng lẽ thật sự là y dám động thủ đến Lam Dụ nhưng không thành hay sao.

Nghĩ đến đây sắc mặt Diệp Mặc liền chìm xuống, hắn có chút ớn lạnh nói:

-Lam Dụ có phải đã xảy ra chuyện rồi không, tôi bây giờ cũng không biết được, Bành bang chủ, bây giờ anh hỏi hộ tôi cái gã này có phải là y biết tung tích của Lam Dụ hay không, nếu đúng là y muốn xuống tay với Lam Dụ, liền lập tức giết y.

-Vâng, cái danh bang chủ tôi không dám nhận, nếu anh không ngại cứ gọi tôi là Nhạc Cơ là được.

Bành Nhạc Cơ vội vàng khiêm nhường nói, Diệp Mặc gật gật đầu:

-Được, nếu đã thế thì anh cũng giống A Phi vậy. -"Ngũ Châu" ở đâu, làm thế nào để liên hệ với họ?

Đợi sau khi Bành Nhạc Cơ hỏi rõ về phương thức liên hệ với "Ngũ Châu" và sào huyệt của họ, Diệp Mặc liền không do dự biến ra một quả cầu lửa, Fell vừa nãy còn nói chuyện, trong chớp mắt đã biến thành một ngọn lửa, sau một lát, chỉ còn lại tro bụi bay xuống dưới, không còn nhìn thấy gì nữa. Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc phát ra quả cầu lửa trước mặt người khác. Cứ cho là Thạch Khai Căn và Đồng Trụ đã được nhìn thấy cũng khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm, không cần nói là lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Mặc, lúc đó Bành Nhạc Cơ mới biết, y còn lâu mới hiểu hết được Diệp Mặc, cái mà y nhìn thấy chỉ là một phần bản lĩnh của Diệp Mặc, hoặc có thể nói là chưa thể hiện hết tất cả bản lĩnh ra.

-Tôi lập tức sẽ đi "Ngũ Châu", A Phi và Trụ Tử trước tiên ở lại bên Bành Nhạc Cơ, đầu tiên phải tìm được sào huyệt của "Ngũ Châu" trước đã rồi tính sau.

Diệp Mặc nghĩ đến việc tổ chức buôn bán nhập khẩu đã bắt Lam Dụ đi, trong lòng rất không thoải mái...

Lam Dụ bây giờ không hề phải chịu khổ chút nào, bà lúc đó đang ở trong một căn phòng rộng rãi xa hoa, thậm chí còn có vài cô hầu gái đang hầu hạ bà, điều này làm bà rất khó hiểu. Bây giờ đương nhiên là bà biết mình đã bị Fell lừa rồi, mặc dù chưa biết là mình đã bị bán đi, nhưng hầu hạ thế

này là có ý gì. Nhưng Lam Dụ biết rằng tình cảnh hiện tại không hề tốt chút nào. Bà rất hối hận nỗi vô tri của chính mình, vốn dĩ công việc kinh doanh là do chồng bà, Ninh Trung Phi làm, sau này con gái bà lớn rồi, cũng giúp đỡ được bà. Sau khi cả gia đình chuyển đến Du Châu, bà mới biết đến sự gian khổ của việc kinh doanh. Mắt nhìn công ty dược phẩm Phi Dụ của mình ngày càng nghèo túng dưới sự bức bách của công ty dược phẩm Viễn Bắc, trong lòng bà cũng thấy không ổn. Lần này đi Mĩ, muốn hợp tác với "dược phẩm CGK", ai ngờ bị người ta từ chối, điều này làm bà rất tuyệt vọng. Nhìn dáng vẻ lo lắng của chồng, Lam Dụ quyết định phải làm một việc gì đó cho công ty dược phẩm Phi Dụ. Bà ở lại Mĩ một mình, muốn thông qua Fell để đàm phán một lần nữa với "dược phẩm CGK". Không ngờ đã đưa hối lộ cho Fell, mà y lại lòng tham không đáy, thậm chí còn đem bà đi bán cho tên buôn lậu này. Nếu như không phải là lúc bà bị tên xã hội đen cưỡng ép, bà đột nhiên nói ra bà là Chủ tịch của công ty dược phẩm Phi Dụ thì bây giờ bà đã bị làm nhục rồi. Nhưng rất kì lạ, sau khi bà nói mình là Chủ tịch của công ty Phi Dụ, đã có người đá cái gã muốn làm nhục bà ra xa, thậm chí còn lấy súng ra giết chết cái tên xã hội đen đó. Mặc dù Lam Dụ từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn thấy máu tanh, nhưng bà thầm cảm ơn cái người đã giết chết tên xã hội đen đó. Hơn nữa cái người rút súng ra bắn chết người đó lại là một lãnh đạo nhỏ ở đây. Sự đãi ngộ với bà lập tức khác hẳn, không những được mời ra khỏi tổ chức buôn bán nhập khẩu này, mà tất cả đồ đạc của bà đều được trả lại. Có thể nói là trừ cái thẻ ngân hàng trị giá một trăm ngàn đô la và cái điện thoại kia thì không thiếu thứ gì. Không những thế, những người kia còn mời bà đến nơi xa hoa này, được sống tốt, được ăn ngon, còn có người để sai khiến. Nhưng bất luận là điều kiện ở đây tốt đến thế nào cũng không thể ngăn lại ý muốn về nhà của bà.

Nếu sớm biết công ty dược phẩm Phi Dụ sẽ nổi tiếng, sao bà phải mặt dày đến Mĩ đàm phán với công ty "dược phẩm CGK" này? Cứ cho là muốn chủ động hợp tác, thì cũng phải là "dược phẩm CGK".

Nhưng điều mà Lam Dụ không hiểu là, chẳng lẽ thanh danh của công ty dược phẩm Phi Dụ cứ vang lên thế này? Chỉ là một thương hiệu mà thôi, đến cả những người này cũng không dám động thủ với bà ư?

... Thật ra người bị dày vò nhiều nhất không phải ai khác, mà chính là Lão Đại của tổ chức buôn lậu "Ngũ Châu" vừa mới mua Lam Dụ về xong. Mặc dù bây giờ là một tổ chức buôn lậu, nhưng họ cũng tuyệt đối không phải chỉ là làm một việc đơn giản là buôn lậu để sống, bởi vì Lão Đại của "Ngũ Châu" là một người Hoa, y vẫn còn một cái tên gọi là Sát Nhất. Y thậm chí chỉ có một cánh tay.

Công ty dược phẩm Phi Dụ, không cần nói là chỉ là thương hiệu hàng đầu châu Á, kể cả là thương hiệu hàng đầu thế giới thì y cũng không thèm để mắt tới. Nhưng Chủ tịch công ty dược phẩm Phi Dụ này lại có một thân phận khác nữa, đó là mẹ vợ của tên sát thần Diệp Mặc đã giết Nhâm Sát. Sát Nhất biết rõ ràng rằng con sâu độc mà y nuôi, chỉ cần muốn ai phải chết thì người đó nhất định sẽ phải chết.

Y đã từng chứng kiến rất nhiều cao thủ Cổ Võ muốn khiêu chiến với Nhâm Sát, nhưng cuối cùng tất cả đều không còn cả hài cốt. Hơn nữa Sát Nhất cũng biết cách mà Nhâm Sát luyện công, chính là dùng tính mạng của người khác để bồi dưỡng tu vi của mình. Lúc đó Nhâm Sát muốn giết Diệp Mặc, khắp nơi đều phái sát thủ đến, nhưng hành động này của Nhâm Sát đã chọc giận Diệp Mặc. Hắn trong một thời gian rất ngắn đã từ Thuần An đi đến Hongkong, cho đến bây giờ Sát Nhất cũng không biết lúc đó Diệp Mặc đến Hongkong bằng cách nào.

Mà một người hung dữ như Nhâm Sát, không những bị Diệp Mặc giết, hơn nữa hắn còn tiếp nhận tổ chức Địa Sát của y, ngoại trừ y trốn được ra nước ngoài, cũng không hề có ai ra ngoài. Đến cả sào huyệt cũ của Nhâm Sát, hắn cũng quét hết. Sau này, Sát Nhất còn lén đi Hongkong điều tra, Nhâm Sát đúng là đã chết, không thể chết thêm một lần nữa rồi. Nếu đem so sánh với Nhâm Sát, "Nam Thanh" và "Thiết Giang", thậm chí Lưỡng Tê Bang, không cần nhìn cũng biết bọn họ khiêu khích Diệp Mặc, đều không ngoại lệ đã biến mất trong chiều dài lịch sử rồi, hoặc là trở nên suy thoái.

Nếu nói là ở trên thế giới này, có một người mà Sát Nhất không muốn đắc tội, hoặc là không dám đắc tội, thì đó chính là Diệp Mặc. Y không cho

rằng Diệp Mặc không thể tìm ra chỗ này, y khẳng định, nếu Diệp Mặc muốn giết y, cứ cho là y có chạy đến chân trời góc bể cũng khó lòng thoát chết. Sát Nhất chạy trốn tới nước Mĩ, y tổ chức ra một tổ chức kinh doanh buôn bán nhập khẩu, muốn dùng loại hình kinh doanh này kiếm tiền, sau đó chuẩn bị Đông Sơn tái khởi, thành lập một tổ chức sát thủ. Nhưng mới kinh doanh được một chút thì đã đắc tội với con người hung dữ Diệp Mặc.

Điều này làm cho Sát Nhất không những căm tức, mà còn lo lắng không ngừng. Cho nên sau khi biết người mà y bắt về là Lam Dụ, Sát Nhất quyết định lập tức phải cho Lam Dụ ăn uống tốt, lập tức cho người đi bắt Fell, người đó rất nhanh liền quay về, bọn họ mang về tin tức Fell đã mất tích. Điều này làm cho Sát Nhất lo lắng, nếu không tìm ra cách nào thì y xong rồi. Nếu đợi đến lúc Diệp Mặc tìm đến đây, có lẽ kiếp này của y hết rồi, lúc đó y vắt óc suy nghĩ để chạy thoát khỏi Nhâm Sát đều là toi công vô ích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 384

Viễn Gia Ở Hà Phong

Nhanh mời tổng giám đốc Lam đến đây.

Biết tin Fell đã mất tích, Sát Nhất lập tức hoảng hốt. Vốn dĩ ý định của y là bắt Fell đến đây, sau đó để Fell thỉnh tội trước mặt Lam Dụ, nhưng bây giờ người tính không bằng trời tính, Fell đã mất tích rồi.

-Đợi đã...

Sát Nhất cản lại tên thuộc hạ đi mời Lam Dụ, chỉnh lại quần áo.

-Tự ta đi thì hơn, lui xuống hết đi.

...

Lam Dụ ở trong một căn phòng lớn xa hoa đang lo lắng không ngừng, Sát Nhất lại vội vàng đi đến.

-Tổng giám đốc Lam, tôi là Sát Nhất của "Ngũ Châu", bởi vì bọn thuộc hạ không hiểu chuyện, tin lời đồn của Fell, bất kính với tổng giám đốc Lam, xin tổng giám đốc Lam thứ lỗi.

Nói xong, Sát Nhất khom người 90 độ như thực thi đại lễ.

Lam Dụ vẻ mặt không hiểu nhìn Sát Nhất, bà chưa từng bị bắt cóc bao giờ, nhưng từ khi Fell giam lỏng bà, trong khi đến bước cuối cùng là bán bà cho bọn buôn người thì bà đã đoán được. Nhưng làm gì có ai lại đối xử với người bị bắt cóc khách khí đến vậy, thậm chí không thể nói là bà bị bắt cóc, mà đã trực tiếp bị bán đi.

Nhìn thấy Lam Dụ không nói gì cả, Sát Nhất vội vàng bổ sung:

-Tổng giám đốc Lam, thật ra tôi định bắt Fell đến đây để đền tội với bà, nhưng bây giờ y đang bị mất tích, cho nên, tôi vẫn chưa tìm được tung tích của y.

Lam Dụ mặc dù khó hiểu, nhưng cũng vẫn nói:

-Tôi không cần đền tội gì hết, tôi chỉ cần rời khỏi đây, tôi chỉ muốn ông thả tôi ra.

Sát Nhất lau mồ hôi trên trán:

-Không vấn đề gì, đương nhiên là không vấn đề gì. Ở đây có một tấm thẻ, mật mã là... Mặc dù tôi biết tổng giám đốc Lam không thiếu gì một chút tiền này, nhưng đây là tấm lòng của chúng tôi, để bà đỡ sợ hơn là tốt rồi.

Nghe Sát Nhất đồng ý thả mình đi, lại còn đưa cho một tấm thẻ ngân hàng, Lam Dụ mặc dù không nghĩ ra đây là chuyện gì, nhưng đây đều là những thứ bà cần. Còn nguyên nhân, không nghĩ ra được, chi bằng không nghĩ.

Tiễn Lam Dụ một mạch đến đường lớn, Sát Nhất lau mồ hôi, sau đó nói:

-Lập tức phái hai người âm thầm bảo vệ vị tổng giám đốc Lam này, nếu có thứ gì không có mắt mà đắc tội với tổng giám đốc Lam, đừng trách ta không khách khí.

...

Tại Yến Kinh, đại hội đấu thầu của công ty dược phẩm Lạc Nguyệt đã chấm dứt, nếu so sánh với phần đông các doanh nghiệp đã được hài lòng mà nói thì khó chịu nhất, không thoải mái nhất đương nhiên là tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc ở Hà Phong. Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc là một tập đoàn y dược lớn nhất của Hoa Hạ, công ty thành viên trải rộng toàn cầu, có thể nói thực lực của họ rất vững chắc.

Không chỉ có thế, tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc không những chỉ là một tập đoàn thương mại khổng lồ. Mặc dù tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc là doanh nghiệp của gia tộc Viễn gia, nhưng ở cái đất Hà Phong thì tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc là bá vương. Viễn gia chỉ cần nói một câu, kể cả là phó thị trưởng Hà Phong muốn nói câu thứ hai thì cũng phải suy nghĩ cho thật kĩ.

Nhưng hôm nay thiếu gia của chủ tịch hội đồng quản trị của công tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc, trước mặt mấy trăm công ty trong ngành trên toàn thế giới, bị tổng giám đốc Úc của công ty dược phẩm Lạc Nguyệt làm cho mất mặt, lại còn một người đánh một người kêu, cuối cùng lại bị xách ra khỏi hội trường.

Đây đối với Viễn Kỳ Bân hoặc là với tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc mà nói thì đã không phải là mất mặt, mà là một sự sỉ nhục hoàn toàn.

-Úc Diệu Đồng, tao, Viễn Kỳ Bân không quan tâm công ty dược phẩm Lạc Nguyệt của mày mạnh đến thế nào, tao cũng không quan tâm người đứng sau công ty Lạc Nguyệt của mày là ai. Tao không cho cái công ty nhỏ mới nổi của mày xuống mười tám tầng địa ngục thì tao là một con lợn. Ninh Khinh Tuyết, mày tưởng có công ty Lạc Nguyệt làm chỗ dựa rồi là mày có thể quên hết tất cả hay sao? Chờ cho đến lúc mày quỳ gối trước mặt tao cầu xin tha thứ, mày mới biết được ở đây, ai mới là chủ của ngành y dược này.

Viễn Kỳ Bân lúc đập vỡ cái chén cuối cùng trên bàn trà thì lửa giận mới miễn cưỡng bớt đi.

Viễn Kỳ Bân cho rằng mình là một người tao nhã, hôm nay bị buộc phải đến nước này, hoàn toàn là bởi vì công ty dược phẩm Lạc Nguyệt và Ninh Khinh Tuyết.

Một cô gái hơn 30 tuổi, trên người mặc một bộ trang phục công sở màu lam nhạt đi đến, cô cung kính khom người trước Viễn Kỳ Bân, sau đó dùng hai tay đưa cho Viễn Kỳ Bân một tập văn kiện, nói:

-Thiếu gia, đây là tư liệu mà chúng ta đã điều tra được, công ty dược

phẩm Lạc Nguyệt là bỗng nhiên phất lên, nhưng lại nhận được sự đầu tư của tập đoàn Mạc thị ở Hongkong.

Viễn Kỳ Bân cũng không xem tập văn kiện ở trong tay, mà bỏ xuống rồi cau mày hỏi:

-Nhận được sự đầu tư của tập đoàn Mạc thị ở Hongkong? Chẳng lẽ lúc đó bọn họ đã biết rằng "Dưỡng Nhan Hoàn" của công ty Lạc Nguyệt là thứ sản phẩm nghịch thiên? Rốt cuộc người đứng sau công ty dược phẩm Lạc Nguyệt là ai?

Cô gái này lập tức trả lời: -Cái gì?

Viễn Kỳ Bân bỗng đứng lên, y không phải một tên ngốc, mặc dù hận không thể lập tức diệt sạch sẽ cái công ty dược phẩm Lạc Nguyệt này, nhưng y biết đây không phải là một việc có thể hoàn thành một cách vội vàng.

Một khi công ty dược Lạc Nguyệt đã lọt vào tầm mắt của quân đội rồi thì y có muốn làm một số tiểu xảo cũng đã khó càng thêm khó. Viễn gia mặc dù không tồi, nhưng không được xem là một trong những gia tộc cực lớn ở Hoa Hạ này, thậm chí có rất nhiều tin tức nội bộ mà y cũng không thể được biết đến.

-Trước khi bọn chúng và quân đội hợp tác, lập tức phải lấy được phương pháp điều chế hai loại thuốc đó. Hơn nữa, chẳng phải bọn chúng còn có một dược sư họ Du ư, nhớ đem bí mật của y mang về Hà Phong. Về phần cô Ninh Khinh Tuyết kia, hừ, Viễn Kỳ Bân tôi xem trọng cô ta, tôi không tin cô ta còn có thể bay đi được nữa...

Viễn Kỳ Bân hừ lên một tiếng, trong nháy mắt ánh mắt hiện lên một tia tàn ác.

-Tìm được ai đứng sau công ty dược phẩm Lạc Nguyệt chưa?

Sau ánh mắt tàn ác kia, Viễn Kỳ Bân đã hoàn toàn khôi phục được bình tĩnh. Những người quen biết Viễn Kỳ Bân đều biết, Viễn Kỳ Bân lúc đó mới

là lúc tức giận nhất, và cũng là lúc y đáng sợ nhất.

Cô gái mặc trang phục công sở rất cung kính trả lời:

-Bây giờ vẫn chưa nhận ra được ai đứng sau bọn họ, rất nhiều công việc đều do Úc Diệu Đồng dựa vào bản lĩnh của mình mà làm, cô ta cũng rất có năng lực -Rất có năng lực? Haha, càng có năng lực càng tốt, tôi lại rất thích những cô gái có năng lực, hi vọng khi lên giường cô ta cũng có năng lực như vậy, loại phụ nữ này mặc dù hơi già một chút, nhưng làm món ăn khai vị thì cũng không tệ Viễn Kỳ Bân không kiêng nể gì cười ha hả, nhưng trên mặt không có chút nào là đang cười.

Cô gái mặc đồ công sở đó tựa như Viễn Kỳ Bân chưa hề cười ha hả như vậy, vẫn bình tĩnh như cũ, nói:

-Ninh Khinh Tuyết không biết tại sao đột nhiên rời Yến Kinh, đến lúc chúng ta tìm được cô ta đang ở Ninh Hải, thì cô ta lại rời Ninh Hải. Cô ta vừa mới bay đến Hongkong, đang ở sân bay Hongkong đợi chuyến bay đi đến San Francisco.

Viễn Kỳ Bân ngừng lại, y nghi hoặc nhíu mày lại, lúc này là lúc công ty dược phẩm Phi Dụ đang trong thời điểm huy hoàng nhất, lúc này, Ninh Khinh Tuyết là một chủ tịch làm sao có thể đi như vậy? Nhưng cô ta đi một mình, đối với mình mà nói lại càng có lợi.

-Có điều tra việc người phụ nữ này đã hết hôn chưa hay không?

Viễn Kỳ Bân dẹp bỏ những nghi ngờ trong lòng, tiếp tục hỏi.

-Có ạ, cô ta thực ra đã kết hôn rồi. Chồng cô ta từng là thiếu gia của Diệp gia, chỉ là bởi vì không được chào đón, thậm chí còn bị điều tra ra là một đứa con hoang, đã bị đuổi ra khỏi Diệp gia. Nhưng sau khi hắn và Ninh Khinh Tuyết kết hôn, hắn rất nhanh đã mất tích rồi.

Cô gái này trả lời một cách tỉ mỉ.

Viễn Kỳ Bân đi đến phía sau cô gái này, đưa tay ra nắm lấy mông cô ta, dùng sức mà xoa nắn:

-Không tệ, không tệ.

Cũng không biết là y nói những lời của cô gái này không tệ hay là mông cô ta không tệ.

Cô gái mặc đồ công sở này bị Viễn Kỳ Bân nắn mông như vậy, nhưng nét mặt của cô ta hoàn toàn bình tĩnh, dường như không bị bất cứ ai quấy rầy.

Đúng lúc Viễn Kỳ Bân vừa mới đưa tay ra cho vào ngực cô ta thì có tiếng chuông điện thoại reo.

Viễn Kỳ Bân rút tay ra, nghe điện thoại, nhưng chỉ nói mấy câu, y liền nhanh chóng đặt điện thoại xuống, bảo với cô gái kia:

-Cô ra ngoài trước đi.

-Vâng.

Cô gái mặc đồ công sở bình tĩnh bước ra khỏi văn phòng của Viễn Kỳ Bân, thậm chí cũng không chỉnh sửa lại trang phục vừa bị xoa nắn như vậy.

Thấy cô gái này đi ra ngoài, Viễn Kỳ Bân mới bấm lại điện thoại, nhưng tiếng nói chuyện lần này trở nên bình tĩnh và thâm trầm hơn, nếu có người đang đứng trong này nghe, tuyệt đối không thể tưởng tượng được người đang nói chuyện là Viễn Kỳ Bân mà vừa rồi còn tức giận không kiềm chế được, phải thông qua việc đập phá đồ đạc để trút giận.

-Chú Bình, cha cháu nói thế nào?

Giọng nói của y không còn nghe thấy chút cảm xúc nào trong đó nữa.

Một giọng nói của một người trung niên rõ ràng, vô cùng hồn hậu truyền tới:

-Thiếu gia, chủ tịch đang ở đây, đợi tôi đưa điện thoại qua đó.

Rất nhanh giọng nói trong điện thoại trở thành giọng nói có vẻ già nua:

-Bân à, sự việc lần này cha đã biết. Cái công ty dược phẩm Lạc Nguyệt kia quả thực rất kiêu ngạo, nhưng trước khi chúng ta động thủ, nhất định phải điều tra kĩ càng, nguyên tắc hành sự của Viễn gia chúng ta là, cẩn thận trong hành động, nóng nảy khi trả thù. Cố gắng không đắc tội bừa bãi, nhưng đã đắc tội rồi thì phải giáng một gậy chết tươi, tuyệt đối không thể cho đối thủ một chút cơ hội nào.

-Vâng, thưa cha, con đã điều tra về công ty dược phẩm Lạc Nguyệt, nhưng vẫn chưa biết bọn chúng có chỗ dựa vững chắc đến thế nào. Vừa rồi con mới nhận được tin, Ninh Khinh Tuyết đang chuẩn bị chuyển chuyến bay, hai tiếng sau là cô ta có mặt ở trên máy bay tới Mĩ rồi.

Lúc này giọng nói của Viễn Kỳ Bân không những đã trở nên cung kính ấm áp, mà ngữ khí cũng tràn đầy lí trí.

-Ừ, tuy nhiên con không nên coi thường chồng của Ninh Khinh Tuyết, mặc dù hắn đã mất tích, nhưng từ những người còn lại trong Tống gia bị trục xuất ra khỏi Yến Kinh, ta biết rằng tên Diệp Mặc kia không đơn giản đâu. Lúc đó gia trưởng của Tống gia đã ra mệnh lệnh, con cháu Tống gia không được đi khiêu khích Diệp Mặc. Mặc dù không biết có quan hệ gì với Diệp gia hay không, nhưng đã ra mệnh lệnh này thì nhất định chúng ta cần phải chú ý hơn với tên Diệp Mặc này.

Sau khi nghe Viễn Kỳ Bân nói, giọng nói trong điện thoại đã rõ ràng có chút tán thưởng, nhưng vẫn hết sức cẩn thận.

Viễn Kỳ Bân lập tức cung kính trả lời:

-Con biết rồi, nhưng Tống gia và Diệp gia cũng không lợi hại như lời đồn thổi, đối thủ của họ cũng không hề xuất chiêu, hai nhà đó đều lần lượt bắt đầu rơi rụng rồi, Tống gia lại càng mờ nhạt đi trong Yến Kinh này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 385

Sự Sợ Hãi Của Sát Nhất

Trong điện thoại là một khoảng tĩnh lặng, sau đó là một giọng điệu già nua truyền tới - Bân Nhi, Viễn gia tuy là một gia tộc lấy kinh doanh làm bước khởi đầu, và đã có doanh nghiệp y dược đầu tiên Hoa Hạ nhưng bên trong lại kém xa mấy đại gia tộc Hoa Hạ. Nhiều chuyện không chắc chúng ta có thể biết hết được. Tống - Diệp hai nhà đó tuy kém hơn so với trước kia nhưng ai mà biết được bọn họ có phải cố ý tỏ ra yếu kém không? Vì vậy con đừng bao giờ xem thường bất kì đại gia tộc nào của Hoa Hạ, cho dù là Ninh gia, cũng đừng xem thường.

- Cha, vậy có phải lần này con nên…

Giọng điệu của Viễn Kì Bân tuy có hơi giảm xuống nhưng vẫn rất kính cẩn.

- Haha.

Trong điện thoại cười ha hả:

- Tuy Viễn gia ta không thể sánh với những đại gia tộc đó nhưng cũng không phải tôm tép nhãi nhép gì mà có thể bắt nạt được. Nếu đồ rác rưởi Diệp Mặc không mất tích ta có lẽ sẽ còn e dè Diệp gia một chút. Nhưng bây giờ dựa vào tên Ninh Trung Phi đã rời khỏi Ninh gia và một doanh nghiệp mới nổi Lạc Nguyệt mà muốn cưỡi lên đầu Viễn gia ta thì còn chưa đủ trình đâu.

Giọng nói của Viễn Kì Bân có chút vui mừng - Cha, ý của cha là?

- Ta đã cho người đi Lưu Xà làm việc rồi. Tạm thời con cứ ở Yến Kinh

là được, kết giao nhiều hơn với con em mấy gia tộc lớn. Còn về Ninh Khinh Tuyết, con yên tâm, ta lập tức sẽ phái người đi cùng chuyến máy bay đi Mĩ cùng cô ta.

Giọng nói trong điện thoại tuy có già nua nhưng rất có khí phách.

…

Lam Dụ đi đến đường lớn mới xác nhận mình đúng thực sự đã tự do, không có bất kì người nào quản thúc bà. Bà thậm chí còn lập tức có thể đi đến đồn cảnh sát.

Nhưng Lam Dụ tất nhiên sẽ không chọn đến đồn cảnh sát vì đây là nước Mỹ, không phải là Hoa Hạ. Việc đầu tiên bà làm chính là tìm điện thoại công cộng, gọi điện cho Ninh Trung Phi chồng bà.

Lại lần nữa được biết Lam Dụ bình an vô sự, Ninh Trung Phi rất mừng, ông ta bảo bà lập tức quay lại, đồng thời cũng huỷ bỏ kế hoạch đi Mỹ.

Lam Dụ sợ chồng lo lắng nên không nói cho Ninh Trung Phi việc bà bị bắt cóc, chỉ nói điện thoại của mình bị mất, dùng điện thoại công cộng.

Cúp điện thoại, việc đầu tiên của Ninh Trung Phi là lập tức gọi điện cho con gái Ninh Khinh Tuyết nhưng con gái ông lại tắt máy. Ông đoán là con gái ông rất có khả năng đã đi Mỹ nhưng bây giờ ông ta chẳng những không thể liên lạc được với cô mà cũng không thể liên lạc được với Lam Dụ vợ ông.

Điện thoại của con gái ông tắt máy, chứng minh là lúc này cô có thể vẫn đang ở trên máy bay. Chỉ có thể chờ cô xuống máy bay rồi mới gọi điện thoại. Ninh Trung Phi cúp điện thoại mà có chút buồn phiền, sớm biết trước như thế này thì đừng gọi điện thoại cho con gái tránh làm cho cô lo lắng.

…

Nhận được tin tức thủ hạ báo đến, Lam Dụ đã gọi điện về báo tin bình

an, Sát Nhất mới bình tĩnh lại một chút. Chỉ cần Diệp Mặc biết Lam Dụ bình an vô sự thì hắn sẽ không đến Mỹ nữa, thì sẽ không đến tìm mình nữa.

Sát Nhất vừa mới bình tĩnh lại thì có tên thủ hạ vội vàng tiến đến báo - Bang chủ của Đường bang ở Phố người Hoa - Bành Nhạc Cơ đến rồi.

Sát Nhất chỉ e ngại Diệp Mặc, đối với người khác, cho dù là Jason đến anh ta cũng không sợ. Tuy thực lực của anh ta còn kém xa Jason nhưng Jasonmuốn giết Sát Nhất vẫn chưa được, làm cho anh ta phát hoả rồi không chừng anh ta còn có thể làm thịt Jasontrước.

Về phần bang phái khác, Sát Nhất càng không thèm quan tâm. Anh ta sao còn quan tâm đến Đường bang của Bành Nhạc Cơ nữa? Thậm chí còn không thèm để ý tại sao Văn Nhạc Cơ lại đổi cả họ nữa.

Nhưng cho dù là Văn Nhạc Cơ hay là Bành Nhạc Cơ cũng là người đứng đầu một bang. Nếu cứ từ chối không gặp như thế này thì cũng không hay lắm. Ngũ Châu so với hắc bang của phố người Hoa thì càng là tổ chức không thể lộ ra ngoài ánh sáng được.

- Mời vào, Bành bang chủ.

Bành Nhạc Cơ tuy là một bang chủ nhưng lại không có tư cách để Sát Nhất đi nghênh đón. Năm đó lúc Địa Sát nổi tiếng toàn cầu, Sát Nhất không dám khinh thường ai cả.

- Không cần mời nữa, tôi đã vào đây rồi.

Cùng với một giọng nói rõ ràng truyền đến, hai người đã tiến vào.

Sát Nhất đương nhiên là biết Bành Nhạc Cơ. Nếu anh ta đã muốn dừng chân ở đây, kiếm lấy món tiền đầu tiên, đối với thủ lĩnh quan trọng của một số bang phái anh ta đương nhiên là sẽ hiểu.

Nhưng anh ta phát hiện người nói không phải là Bành Nhạc Cơ mà là người trẻ tuổi đứng trước mặt Bành Nhạc Cơ. Bành Nhạc Cơ là bang chủ

của Đường bang không ngờ lại đi đằng sau người trẻ tuổi này, thậm chí còn đi sau hơn ba bước.

- Anh…

Sát Nhất vừa muốn hỏi người trẻ tuổi này là ai nhưng vừa nhìn cậu ta lại như bị lửa đốt mông, đứng bật lên.

- Sát Nhất của Ngũ Châu bái kiến Diệp Mặc tiền bối.

Sát Nhất quì một gối xuống, hành lễ lớn với Diệp Mặc. Người khác không biết sự lợi hại của Diệp Mặc nhưng anh ta lại rất rõ. Tuy bề ngoài người trẻ tuổi này có vẻ vô hại nhưng hắn sát phạt quyết đoán, Sát Nhất biết quá rõ. Tuy anh ta chưa từng gặp Diệp Mặc nhưng điều tra về Diệp Mặc lại rất kĩ lưỡng, anh ta có nhiều ảnh của Diệp Mặc. Vì thế lúc này anh ta thấy diện mạo của Diệp Mặc khá rõ ràng, sao mà không biết người này là Diệp Mặc chứ.

Anh ta lo Diệp Mặc sẽ đến tìm mình, anh ta cũng biết Diệp Mặc vô cùng lợi hại, hơn nữa hành động thì thần không biết quỉ không hay. Nhưng không ngờ rằng Diệp Mặc lại đến Mỹ nhanh như vậy, hơn nữa còn tìm được hang ổ của anh ta dưới sự dẫn dắt của bang chủ Đường bang.

Mà bây giờ mới cách lúc anh ta đưa Lam Dụ đi mới vài tiếng, Sát Nhất tuy một chân quì trên đất nhưng mồ hôi lạnh đằng sau lưng lại không có cách nào khống chế mà tuôn ra như mưa. Diệp Mặc đến quá nhanh.

Chẳng những Bành Nhạc Cơ có chút ngây ra mà Diệp Mặc cũng nhìn Sát Nhất một cách khó hiểu.

Bành Nhạc Cơ tất nhiên là biết thân phận mình không nổi tiếng bằng ông anh cả của Ngũ Châu này. Tuy anh cả của Ngũ Châu đến đây không lâu nhưng tên tuổi của ông ta rất nổi. Có mấy bang phái nhỏ không có mắt muốn đuổi Ngũ Châu đi nhưng đều bị biến mất trong một đêm.

Không biết Jason của Liên minh ngầm không quan tâm đến mấy cái lợi

nhỏ này hay là cũng kiêng dè Ngũ Châu mà không ra tay. Chỉ là y không thể tưởng tượng được anh cả của Ngũ Châu thực lực không kém mà hôm nay lại làm hành động quì gối này.

- Anh quen tôi à?

Diệp Mặc nhìn Sát Nhất chỉ có một tay, thản nhiên hỏi.

Sát Nhất vội gật đầu liên tiếp nói:

- Đúng thế, em chính là Sát Nhất, từng là thủ lĩnh của Địa Sát. Lúc đầu tiền bối giết Nhâm Sát - tên vô học đó, để cho em may mắn tránh mất một mạng. Vì vậy Sát Nhất cả đời này cảm ơn tiền bối cũng không hết.

Còn về cảm ơn không bao giờ hết hay là hoảng sợ không dứt, có lẽ chỉ có bản thân Sát Nhất mới biết được.

Nghe lời của Sát Nhất, trong lòng Bành Nhạc Cơ càng sóng to gió lớn. Ông ta trước giờ đều không nghĩ rằng Sát Nhất lại chính là anh cả của Địa Sát. Đối với sự biến mất của Địa Sát thì có rất nhiều lời đồn nhưng lại không có một cái nào chắc chắn nói Địa Sát chính là do Diệp Mặc xử. Bây giờ Bành Nhạc Cơ coi như cũng biết rồi, hoá ra đầu sỏ Địa Sát khiến toàn thế giới run sợ lại bị Diệp Mặc tiêu diệt.

Lúc này anh ta mới phát hiện dường như mình còn đánh giá thấp anh Diệp mà anh ta nhờ vả này. Tuy không phải tiếng tăm vang dội nhưng Bành Nhạc Cơ chắc chắn chỉ cần người khác biết anh cả của Ngũ Châu là Sát Nhất Địa Sát thì không ai dám chú ý đến Ngũ Châu.

Diệp Mặc gật đầu - Chả trách lúc đầu trong sâu độc mà tôi giết có hai sâu độc máu huyết chưa tới, hoá ra có một con là cậu. Tôi nghĩ chắc có hai người chạy thoát, chỉ là không ngờ trong hai người đó lại có một người là anh cả Địa Sát.

- Mong tiền bối thứ tội, em và Nhậm Sát thù sâu như biển, em chỉ có lòng cảm kích đối với anh, không có bất kì lòng bất kính nào khác.

Sát Nhất bất chấp mồ hôi ướt đẫm sau lưng, vội vàng nói. Anh ta không ngờ Địa Sát ngoài anh ta còn một người nữa cũng đã chạy thoát.

Diệp Mặc xua tay, - Không cần nói khoa trương thế, lúc đó có thể chạy thoát được là do bản lĩnh của cậu. Đối với những người đến gây chuyện với Diệp Mặc tôi thì tôi trước nay đều không để hắn cơ hội lần thứ hai đâu. Hôm nay tôi không phải đến hỏi cậu chuyện này. Nếu cậu đã biết tôi chính là Diệp Mặc thì chắc cậu điều tra cũng khá kĩ lưỡng về tôi đấy nhỉ. Dựa vào bản lĩnh của cậu chắc cũng không khó đoán mục đích tôi đến lần này.

- Vâng, anh Diệp Mặc, em hiểu. Tối qua thủ hạ của em hồ đồ, không ngờ lại nghe lầm lời của một người tên Fell, đưa tổng giám đốc Lam từ trong tay người đó đem đến chỗ em. May mà bà Lam nói họ tên mới khiến em kịp thời tỉnh ngộ, không để cho Tổng giám đốc Lam chịu bất cứ oan ức nào.

- Em đã giết vài đứa không có mắt đã bắt bà Lam đến. Đồng thời cũng đã giết một tên áo đen muốn động thủ với bà Lam. Hơn nữa em muốn đi xử lí tên Fell kia, chỉ có điều Fell đã mất tích.

Sát Nhất lập tức trả lời một cách sợ hãi. Tất cả những chuyện kể lại đều không hề thêm bớt, cố gắng chân thực hết mức.

Diệp Mặc gật đầu, nếu Sát Nhất đã nhận ra thân phận của Lam Dụ, thì tin rằng anh ta sẽ không dám làm gì Lam Dụ.

Thấy Diệp Mặc gật đầu, trong lòng Sát Nhất thầm thở phào, nói tiếp:

- Mấy tiếng trước em đã đưa bà Lam đi, còn phái hai người âm thầm đi bảo vệ bà ta. Tin rằng lúc này tổng giám đốc Lam chắc đã đến sân bay rồi.

Điện thoại của Diệp Mặc đúng lúc vang lên, Diệp Mặc nghe, là Thạch Khai Căn gọi đến, nói là ở sân bay đã nhìn thấy bà Lam, bà ta cũng không bị thương gì lắm.

Diệp Mặc cúp điện thoại, nói với Sát Nhất:

- Cậu đứng dậy đi, chuyện này cậu làm khá lắm, coi như tôi nợ cậu một ân tình.

Sát Nhất vui mừng đứng dậy, anh ta không ngờ Diệp Mặc lại dễ nói chuyện như vậy, không những mượn cớ xử lý anh ta mà còn chủ động nói nợ anh ta một ân tình. Ân tình khác thì coi như thôi đi, ân tình của Diệp Mặc thì không phải là ân tình bình thường rồi. Nghĩ tới đây, Sát Nhất nói một cách kích động:

- Là chuyện em nên làm, anh nói quá lời rồi.

Diệp Mặc xua tay - Không cần, sau này tôi có thể trong phạm vi cho phép của tôi để giúp đỡ cậu. Tôi đi trước đây.

- Tiền bối, vãn bối Sát Nhất cả gan mời tiền bối dùng cơm trước rồi hẵng đi.

Sát Nhất đương nhiên biết cơ hội khó có được, vội vàng lên tiếng giữ lại.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi không thích nơi buôn người.

Nói xong Diệp Mặc mang theo Bành Nhạc Cơ, xoay người bước đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 386

Huỷ Hà Bang

Ở San Francisco, Hà bang tuy không phải bang phái lâu đời nhất nhưng chắc chắn là một trong những bang phái có thời gian lâu nhất, hơn nữa tình hình bên trong cũng cực kì vững chắc.

Năm đó, thời điểm Hán Văn bang cường thịnh thì Hà bang chỉ có thể cầu sinh tồn trong khe hẹp.

Mà Hán Văn bang bị diệt, Hà bang và Sơn Khẩu bang chiếm được phần lớn địa bàn, phát triển rất mạnh. Cho đến hôm nay, Hà bang đã trở thành hệ thống bang hội của liên minh ngầm.

Chu Hoành Sinh chí lớn tài mọn của Hồng Vũ Bang đã kém xa Hà bang.

Đường bang chịu ảnh hưởng của khu vực và khả năng kinh tế thì càng khác xa.

Lúc này thủ lĩnh Kim Triệu Nam của Hà bang - một cán bộ quân đội cao cấp năm đó vì công khai khiêu khích thủ trưởng và giết vợ của ông ta nên cuối cùng bị quốc gia truy nã, chạy trốn đến Mĩ.

Kim Triệu Nam lại không thể so sánh với người tài mọn chí lớn - Chu Hoành Sinh. Khi Diệp Mặc đi vào hang ổ của Hồng Vũ bang dưới sự dẫn dắt của Thẩm Vĩ Câu, y đã biết. Hơn nữa Diệp Mặc liên tiếp giết hơn hai mươi người của liên minh ngầm, thậm chí chuyện bắt lấy tam tức phi đao John Jay, y cũng biết.

Không biết Chu Hoành Sinh mà biết bang của mình bị tổ chức tình báo của người ta đánh thành một tập san thì anh ta sẽ nghĩ như thế nào.

Lúc này, Kim Triệu Nam càng biết về việc Liên minh ngầm bị tiêu diệt. Hơn nữa anh ta đoán bước tiếp theo của Diệp Mặc chính là Hà bang của bọn họ. Chả có nguyên nhân nào khác, chỉ là vì Diệp Mặc muốn điều tra tung tích của chị Nhan. Mà vòng tay của hắn chính là cướp trong tay của người Hà bang.

Tuy Kim Triệu Nam cho rằng Hà bang ở khu phố người Hoa thì không thua bất cứ kẻ nào, nhưng anh ta vẫn không bạo dạn đến mức lúc nào cũng có thể tiêu diệt liên minh ngầm. Vì vậy, khi được biết Diệp Mặc đã tiêu diệt liên minh ngầm, sắc mặt Kim Triệu Nam rất khó coi, anh ta tin rằng không lâu nữa Diệp Mặc có thể đến được hang ổ của anh ta.

- Nhĩ Tây, ý của cậu thế nào?

Kim Triệu Nam rất muốn rút lui nhưng lại không cam tâm. Trong tâm thức anh ta cho rằng Diệp Mặc sở dĩ có thể diệt liên minh ngầm đương nhiên là có liên quan đến bản lĩnh của hắn. Nhưng nguyên nhân lớn vẫn là sự coi thường địch. Nếu bọn họ đã chuẩn bị kĩ càng, Diệp Mặc vừa đến là sẽ bao vây tấn công hắn bằng hoả lực lớn ngay, anh ta tin rằng Diệp Mặc có chạy đằng trời cũng không thoát.

Tên đầy đủ của Nhĩ Tây là Lý Nhĩ Tây, cùng Kim Triệu Nam đi tới San Francisco, sau đó cùng nhau thành lập bang phái, cùng bắt đầu sự nghiệp. Có thể nói Lý Nhĩ Tây là người đắc lực nhất của Kim Triệu Nam.

Lý Nhĩ Tây thấy Kim Triệu Nam hỏi, anh ta trầm ngâm một lát mới lên tiếng:

- Cái tên Diệp Mặc này chúng ta không hiểu rõ hắn, nhưng hắn có thể giết hơn hai mươi người của John Jay một cách dễ dàng, hơn nữa cũng khống chế John Jay rất đơn giản thì có thể thấy người này có bản lãnh thật sự.

- Bất luận có phải cơ bản là coi thường địch không, loại người này chúng ta đều phải đối đãi cẩn thận nhất có thể. Nhưng đúng như anh nói, loại người

này có lợi hại hơn nữa, chả nhẽ chúng ta vây quanh hắn, dùng súng bắn mà hắn còn có thể sống được sao?

- Nhĩ Tây, ý của cậu là chúng ta phải đánh?

Kim Triệu Nam chân mày nhếch lên, anh ta cũng đồng ý với ý kiến này, chỉ là vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn mới hỏi Lý Nhĩ Tây.

Lý Nhĩ Tây gật đầu một cách nghiêm túc, sau đó nói:

- Em có hai đề nghị. Một là Hà bang chúng ta lập tức rời khỏi San Francisco, càng xa càng tốt. Nếu chúng ta đã không hiểu rõ Diệp Mặc, chúng ta nên tránh hắn đi. Hai là, chúng ta trực tiếp chặn hắn, chờ hắn đi vào vòng mai phục của Hà bang, chúng ta liền tập trung hoả lực để nổ súng, không nói bất cứ lời vô nghĩa nào với hắn. Em nghĩ cho dù hắn có lợi hại hơn thế cũng không có cách nào đồng thời tránh né nhiều công kích của hoả lực, trừ phi hắn biết bay.

Kim Triệu Nam nghe xong lời của Lý Nhĩ Tây, xiết chặt nắm tay, hung hăng đập một cái trên không - Thì làm, ta không tin là Diệp Mặc hắn có thể bay được. Chúng ta đã kinh doanh ở San Francisco vài chục năm rồi, nhường hắn một cách không rõ ràng như thế này thì ta tuyệt đối không cam tâm. Nhĩ Tây, cậu triệu tập tất cả anh em trong bang lại, chúng ta làm trận này.

Lúc này ở hang ổ của Đường bang, tại một gác xếp nhà dân đơn giản, Diệp Mặc ngồi bên trên, Bành Nhạc Cơ và Thạch Khai Căn, Đồng Trụ ba người, ngồi tách ra hai bên.

- Anh Diệp, chúng ta bây giờ có phải giết thẳng hang ổ của Kim Triệu Nam không?

Thời gian Thạch Khai Căn quen biết Diệp Mặc là lâu nhất vì vậy hỏi thẳng.

Diệp Mặc lắc đầu - Nếu sau chuyện này chúng ta đều đi, bây giờ giết thì không sao. Chỉ là sau chuyện này, mấy người các cậu tạm thời còn phải lưu

lại. Cho nên bây giờ không nên giết. Nhạc Cơ, cậu thấy sao?

Bành Nhạc Cơ thấy Diệp Mặc hỏi liền vội vàng cúi người trả lời:

- Anh Diệp, ý của em là chờ trời tối rồi động thủ. Tối nay Sơn Khẩu bang và Hồng Vũ bang sống mái với nhau, chuyện này rất nhiều người biết. Em không tin chuyện này bên cảnh sát không phát hiện ra một chút nào. Nếu chờ lúc hai bang thanh toán nhau, chúng ta tiêu diệt Hà bang chắc không ai quấy quả. Hơn nữa sau khi hai bang này thanh toán nhau chúng ta lại tiêu diệt Hà bang vậy thì ở San Francisco này Đường bang chúng ta sẽ rất nhanh lớn.

Diệp Mặc gật đầu. Bành Nhạc Cơ này còn có đầu óc, suy nghĩ cũng giống mình. Tuy diệt Sơn Khẩu bang đối với hắn ta là việc đơn giản nhưng nếu để phát triển Đường bang thì ắt phải diệt Hồng Vũ bang nữa.

Mà Đường bang và Hồng Vũ bang vốn là cùng một bang phái phân chia ra. Cứ tiêu diệt trực tiếp như thế này sợ sẽ gây ra sự bất mãn cho nhiều người.

- Cứ quyết định như thế đi, tối nay ta đi Hà bang chờ Sơn Khẩu bang và Hồng Vũ bang thanh toán nhau xong, Nhạc Cơ đưa người đi tiếp nhận địa bàn là được rồi. Còn địa bàn Hà bang và liên minh ngầm cũng cùng nhận luôn.

Tuy rằng đồng thời tiếp nhận địa bàn của mấy bang phái lớn nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì chả có gì cả. Chỉ là mấy người Bành Nhạc Cơ lại rất là hưng phấn, có thể tưởng tượng Đường bang của San Francisco sau này, một bộ dạng độc đại.

Hang ổ của Hà Bang ở gần bến tàu San Francisco, địa điểm khá vắng vẻ. Diệp Mặc tin việc mình diệt liên minh ngầm đã truyền đến Hà bang Vì vậy Diệp Mặc vừa đến đây, thần thức lập tức phát hiện người mai phục. Tuy không có bút tích của Jason nhưng những người này thậm chí đều lấy ra cả ống phóng rốc-két. Có thể thấy chỉ cần Diệp Mặc vừa tiến vào vòng mai

phục là những công kích này sẽ lập tức tấn công hắn.

Cho dù bản thân hắn đối mặt với sự oanh tạc của vũ khí nặng như thế hắn cũng không chắc chắn là có thể thoát thân. Jason đối mặt với hắn còn muốn chơi trò chơi, nhưng xem tư thế của những người Hà bang này tuyệt đối là một lời không hợp thì sẽ lập tức động thủ.

- Đã tới đây rồi, bây giờ khoảng cách vòng vây của chúng ta còn khoảng 250m.

Ở chỗ xa, Kim Triệu Nam đang cùng Lý Nhĩ Tây nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc trên máy giám sát.

- Á, hắn quay người đi rồi, chả nhẽ hắn phát hiện ra cái gì rồi sao? Có cần ra tay bây giờ không?

Lý Nhĩ Tây không ngờ lại phát hiện Diệp Mặc quay người đi, cuối cùng càng đi càng xa.

Sắc mặt Kim Triệu Nam thay đổi vài lần, cuối cùng nói không cam lòng:

- Đừng động thủ, bây giờ động thủ, nhiều nhất cũng chỉ là khiến hắn bị thương, chắc không giết được hắn lại còn rút dây động rừng. Chờ chút xem.

Diệp Mặc không đi xa, hắn đương nhiên biết chỉ cần mình vừa đi đến gần đây, toàn bộ hành động của hắn đều bị người khác theo dõi dưới máy giám sát.

Diệp Mặc quay đầu tới một chỗ ngoặt, lập tức dùng thuật ẩn thân, sau đó nhanh chóng quay lại. Hắn lấy tốc độ nhanh nhất thẳng hướng tất cả Hà bang mai phục gần đó.

Mấy phút sau, Diệp Mặc lại xuất hiện trong tầm mắt của Kim Triệu Nam và Lý Nhĩ Tây.

- Hắn đã trở lại hơn nữa đã tiến vào phạm vi công kích.

Lý Nhĩ Tây liền kích động.

Kim Triệu Nam cũng kích động, anh ta nghĩ chỉ cần hôm nay giết được Diệp Mặc, vậy thì trừ việc đêm nay Hồng Vũ bang và Sơn Khẩu bang thanh toán nhau thì Đường bang không đáng để lo nghĩ.

- Nổ súng.

Kim Triệu Nam ra lệnh một tiếng, đồng thời cũng giơ súng trong tay mình lên.

Không có tiếng súng nổ lớn như trong tưởng tượng, cũng không có tiếng nổ, Kim Triệu Nam trong sự hoang mang đang muốn nổ súng nhưng anh ta phát hiện súng trong tay mình đã mất. Đang có một người trẻ tuổi đứng trước mặt anh ta và Lý Nhĩ Tây với nụ cười lạnh nhạt.

- Mày chính là Diệp Mặc.

Lòng Lý Nhĩ Tây sớm đã dìm xuống đáy cốc. Anh ta biết Diệp Mặc chắc sẽ không bị giết đơn giản như thế nhưng vẫn đánh giá thấp Diệp Mặc.

Diệp Mặc nắm súng trường trong tay, giơ tay bóp lại. Súng thép trong tay bị uốn thành một chữ U như một sợi mì vậy.

- Ta chính là Diệp Mặc.

Diệp Mặc vứt khẩu súng trường đã bị cong xuống, một cước đã bay Lý Nhĩ Tây, hắn ngồi xuống.

Kim Triệu Nam bỗng thấy chỗ hai bên mai phục của mình có máu chảy ra, anh ta kinh hãi chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, mày làm gì với người của tao rồi? Mày dám giết tất cả người của tao…

Diệp Mặc nhìn Kim Triệu Nam như một tên ngốc - Ý mày là gan tao quá là lớn? Không nên giết người của mày? Hay là nói tao nên tự xách đầu của

mình đến giao cho mày?

Lý Nhĩ Tây ngăn Kim Triệu Nam đang gân xanh đầy đầu. Anh ta biết Kim Triệu Nam không giống Jason. Những người bị Diệp Mặc giết đều là huynh đệ anh ta đem về từ bộ đội. Mỗi người đều là căn mệnh của anh ta. Bây giờ bị Diệp Mặc giết sạch, anh ta không phẫn nộ tới đỉnh điểm mới là chuyện lạ.

Nhưng Kim Triệu Nam rõ ràng bị phẫn nộ tới mức choáng váng, cho dù anh ta có phẫn nộ hơn thế thì người trước mặt cũng là người có thể lấy mạng anh ta bất cứ lúc nào.

- Diệp Mặc, ta biết chúng ta đã xem thường anh, bây giờ anh cũng giết anh em Hà bang rồi, anh muốn thế nào mới tha cho hai người bọn ta, nói giá đi.

Lý Nhĩ Tây bình tĩnh nói. Chỉ là trong lòng anh ta có phải cũng bình tĩnh giống như vẻ bề ngoài thì chỉ có anh ta mới biết.

Nghe xong lời của Lý Nhĩ Tây, Kim Triệu Nam cũng dần dần bình tĩnh lại, anh ta hiểu tình cảnh của mình, lúc này Diệp Mặc muốn giết thì cũng chỉ như giết một con gà Anh ta rất hối hận, hối hận mình đã không nghe đề nghị đầu tiên của Lý Nhĩ Tây, lúc đấy nên bỏ tất cả những thứ ở đây đi, sau đó mang theo anh em rời khỏi San Francisco đi thật xa. Một người có thể tiêu diệt liên minh ngầm thì sao có thể bị giết chết dễ dàng như vậy? Anh ta đúng là nghĩ quá hoang tưởng rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 387

Cướp Máy Bay

Y rất hối hận, y hối hận chính mình lúc đầu đã không nghe đề nghị đầu tiên của Lý Nhĩ Tây, lúc đó đáng ra y nên vứt bỏ tất cả ở nơi này, mang theo các anh em rời khỏi San Francisco. Một người có thể tiện tay mà tiêu diệt Liên minh ngầm, lại có thể dễ dàng bị y giết chết sao? Kim Triệu Nam y chắc đã hoang tưởng rồi.

Nhưng hiện giờ cũng không hối hận được nữa, tất cả đều đã chậm rồi. Chỉ có lời Nhĩ Tây nói mới là thực tế, giữ lại được cái mạng mới là quan trọng nhất, nếu đã mất mạng rồi, về sau lấy gì mà báo thù cho anh em?

Kim Triệu Nam đã hoàn toàn tỉnh táo lại, y lúc này mới thật sự nhận thức được Diệp Mặc rất đáng sợ.

- Nói ra tin tức năm đó liên quan đến chị Nhan Hán Văn bang, tao sẽ xem có nên để lại cái mạng cho chúng mày không.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

- Tôi sẽ tình nguyện dâng tặng tài sản nhiều năm nay của Hà bang.

Kim Triệu Nam tỉnh táo lại, ngắt lời nói.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Mày cho là tao sẽ để mắt đến bang của mày ư, chút tiền đó với tao mà nói, đòi tiền thật quá đơn giản, cho chúng mày thời gian một phút, không nói sẽ không có cơ hội nữa.

Không để Diệp Mặc nói lại, Lý Nhĩ Tây lại nói thẳng:

- Mười mấy năm trước, Liên minh ngầm sống mái với Hán Văn bang lúc đó muốn Hà bang của chúng tôi giúp, nhưng lúc đó lực lượng bang chúng tôi quá nhỏ, không dám phản kháng, chỉ có thể phái mười anh em đến hỗ trợ. Có hai người đúng là đã gặp chị Nhan, nhưng người bảo vệ chị Nhan của Hán Văn bang đã giết một người anh em của Hà bang chúng tôi, còn một người khác chạy trốn được.

- Sau đó lại nghe nói chiếc vòng tay mà anh tìm chính là cướp được từ trong tay người trong Hà bang chúng tôi, xem ra cái vòng tay kia là của một người khác trong Hà bang cướp được từ chị Nhan, chỉ có điều cậu ta nói, tuy rằng nhìn thấy chị Nhan, nhưng chị Nhan đã chạy trốn, hơn nữa lúc đó cậu ta cũng không nói gì đến việc có được chiếc vòng tay.

Kim Triệu Nam vội gật đầu nói:

- Đúng đấy, sự tình lúc đó là như vậy. Vì chị Nhan cũng không phải nhân vật quan trọng gì, tuy rằng chị ta mất tích, nhưng cũng không có ai đi điều tra.

Diệp Mặc vừa nhìn đã biết hai người này không nói dối, xem ra những việc bọn họ biết cũng không nhiều. Hắn đến Mỹ điều tra tin tức chiếc vòng, đến nơi này, tin tức lại biến mất.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc trong lòng có chút buồn bực, hai tay giơ lên hai quả cầu lửa, tiêu diệt nốt hai đại ca cuối cùng của Hà bang Ngày hôm sau, tin tức lớn nhất ở San Francisco, nước Mỹ chính là xã hội đen ở San Francisco sống mái với nhau, cảnh sát đã ra quân, trong một đêm mấy bang phái đã biến mất, trả lại sự yên bình cho dân chúng.

Tất nhiên đây chỉ là cách nói của chính phủ, mà tình huống thực tế là, bởi vì Liên minh ngầm của Đông Nam Á và Hà bang bị Diệp Mặc tiêu diệt, mà Sơn Khẩu bang và Hồng Vũ bang đang sống mái với nhau, lưỡng bại câu thương, lại bị cảnh sát tận diệt, cuối cùng chỉ còn Đường bang làm bá chủ.

Mà những bang phái nhỏ rất nhiều, nhưng cũng không có ai dám đi tranh giành miếng ăn với Đường bang.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết đang ngồi trên máy bay bay đến San Fransisco, nhíu mày suy nghĩ. Công ty dược Phi Dụ vừa mới phất lên, nhưng lại có tin mẹ cô mất liên lạc. Đối với cô mà nói, quan trọng nhất là cha mẹ được bình an, sau đó mới là sự phát triển của công ty.

Nếu chẳng may mẹ cô xảy ra chuyện gì, cho dù công ty dược Phi Dụ có phát triển nữa cũng không phải điều mà Ninh Khinh Tuyết muốn. Cho nên biết tin mẹ mình mất tích ở Mỹ, Ninh Khinh Tuyết lập tức bay từ HongKong sang San Francisco.

Từ Hongkong đi Mỹ mất mười mấy tiếng, Ninh Khinh Tuyết day day trán, cố gắng thả lỏng một chút.

Cô lấy ra một tờ bùa Hỏa Cầu đặt trên lòng bàn tay, nhìn cẩn thận, chiếc bùa Hỏa Cầu này thoạt nhìn là một tấm giấy đỏ được làm khá tinh xảo, chắc chắn. Đây là bùa mà Đường Bắc Vi cứ quyết đưa cho cô, Đường Bắc Vi đưa cô hơn mười tấm, cô ngại từ chối lòng nhiệt tình của Đường Bắc Vi nên đã nhận, tiện tay cho vào túi.

Nếu trước đó không có việc của Tô Tĩnh Văn, Ninh Khinh Tuyết thấy Đường Bắc Vi đưa ra bùa Hỏa Cầu, chắc chắn đã nghĩ Đường Bắc Vi có vấn đề. Nhưng vì Tô Tĩnh Văn đã chứng minh rằng có tồn tại sự phòng ngự từ pháp khí, cho nên cô cũng không dám lại cho rằng đám bùa Hỏa Cầu này là vô tích sự.

Lúc Ninh Khinh Tuyết đang cẩn thận quan sát bùa Hỏa Cầu, có hai người đàn ông đi qua chỗ cô, có vẻ là đi vào buồng vệ sinh. Nhưng lúc họ đi qua, Ninh Khinh Tuyết chợt cảm giác chiếc vòng cổ của mình bỗng lạnh đi.

Nếu trước kia, Ninh Khinh Tuyết chắc chắn sẽ không coi là chuyện gì to tát, nhưng giờ cô đã biết, vòng cổ của mình chính là một pháp khí phòng thân. Chiếc pháp khí này bỗng nhiên lạnh đi khiến cô có chút cảnh giác hơn.

Theo bản năng, cô nhìn thoáng qua hai gã đàn ông vừa đi qua, một gã vừa quay đầu lại, đúng lúc gặp ánh mắt của Ninh Khinh Tuyết đang nhìn qua, gã lập tức quay đầu tránh ánh mắt của Ninh Khinh Tuyết.

Hai người kia có gì đó không ổn, Ninh Khinh Tuyết lập tức phản ứng, cô định đi báo lại nghi ngờ của mình, nhưng lúc mới đứng lên, người phụ nữ ngồi bên cạnh cô bỗng rút ra một khẩu súng lục chĩa về phía cô, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư Ninh, tốt nhất cô không nên lộn xộn, súng của tôi không biết nghe lời đâu.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết đã hoàn toàn hiểu được những người này là cố tình đến đối phó với cô. Cô chậm rãi ngồi xuống, nhìn chằm chằm người phụ nữ trung niên bên cạnh, hỏi:

- Các người là ai, rốt cuộc muốn làm gì?

- Việc này không cần cô quan tâm, cô chỉ cần nhớ kỹ, hiện tại đã bị chúng tôi nắm trong tay là được rồi. Nhưng chúng tôi không phải là cướp máy bay, chúng tôi chỉ muốn mời tiểu thư Ninh đến làm khách.

Người phụ nữ cười nhạt một tiếng, súng trong tay đã không thấy đâu rồi.

Có lẽ trong mắt cô ta, đối phó với cô gái yếu ớt như Ninh Khinh Tuyết, dùng súng là không cần thiết.

Ninh Khinh Tuyết cũng không cảm giác mình căng thẳng, mà lạnh lùng nói:

- Nói cho tôi biết là ai phái các người đến? Nếu không nói tôi sẽ phản kháng lại.

Người phụ nữ kia nhẹ nhàng cười:

- Nói cho cô biết cũng không sao cả, cũng không phải sợ cô phản kháng.

Vì cô sẽ rất nhanh được gặp người đó, anh ta họ Viễn, ai bảo cô không có mắt, đắc tội với thiếu gia Viễn chứ?

- Hóa ra là tên cặn bã này.

Ninh Khinh Tuyết cười lạnh một cái, cô không ngờ Viễn Kỳ Bân lại to gan thế, còn dám công khai phái người bắt cóc cô trên máy bay.

Hai gã đàn ông lúc nãy đi qua cũng không quay lại, nhưng Ninh Khinh Tuyết đoán chừng hai người này chắc ở đâu đó không xa lắm theo dõi mình.

Thấy Ninh Khinh Tuyết bình tĩnh lại, người phụ nữ bên cạnh cũng không nói gì thêm, nhiệm vụ của bọn họ là canh chừng Ninh Khinh Tuyết ở Mỹ, sau đó đợi Viễn Kỳ Bân đến.

- Tất cả mọi người không được nhúc nhích, chúng tao chỉ cướp máy bay, không giết người. Nếu không có mắt, khiêu khích bọn tao thì đừng trách bọn tao không khách khí.

Hai gã đàn ông cầm súng đột nhiên vọt ra, chĩa súng về phía hành khách.

Ninh Khinh Tuyết hơi sửng sốt, Viễn Kỳ Bân điên rồi sao? Cho dù gã có bản lĩnh, chẳng lẽ lại dám cướp máy bay sao? Chẳng lẽ gã không sợ kéo nhà họ Viễn xuống vực sâu?

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng nhìn sang người phụ nữ bên cạnh cũng đang nhìn mình chằm chằm, phát hiện cô ta cũng kinh ngạc như mình. Ninh Khinh Tuyết lập tức biết, bọn cướp và đám người Viễn Kỳ Bân phái tới không phải là một, chỉ là trùng hợp trên cùng chuyến bay.

Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết rất tỉnh táo, nhưng không phải tất cả mọi người đều được bình tĩnh như cô, một người đàn ông mập mạp lập tức kinh sợ kêu lên, ông ta không ngờ lại vọt ra khỏi chỗ ngồi, sau đó không để ý gì nữa, cắm mặt chạy ra phía sau.

"Pằng" một tiếng, máu bắn ra khắp nơi, người đàn ông vừa chạy ngã ra

đất, vết máu chảy ra từ ót khiến cả đám người trên máy bay im bặt, đến tiếng trẻ con khóc cũng bị người lớn bịt lại.

Mọi người cúi đầu nén tiếng nức nở truyền ra, lại làm cho người ta nghe thấy sợ hơn. Lúc này máy bay lại bỗng rung lắc kịch liệt, phần lớn mọi người mặt đều trắng bệch.

"Pằng pằng", lại là hai tiếng súng vang lên, một loại cảm giác không trọng lực truyền ra.

Xong rồi, chắc hẳn máy bay đã rơi. Cabin lúc nãy còn yên tĩnh vô cùng lại ầm ĩ lên, rơi máy bay thì đằng nào cũng chết, không ai có thể tiếp tục bình tĩnh được nữa.

Hai người đàn ông lúc nãy mới đứng lên lập tức bị đạn bắn trúng. Hai người ngã xuống, hai gã kẻ cướp lại lớn tiếng hô:

- Mọi người lập tức ngồi xuống, nếu dám cãi lời lập tức giết chết!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 388

Bắt Cóc

Lúc này, máy bay đột nhiên lại ổn định lại, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, máy bay lại chậm rãi bắt đầu bay lên. Không biết là kẻ cướp khống chế máy bay hay là phi công khống chế kẻ cướp.

Ninh Khinh Tuyết chậm rãi thở phào một cái, cô không sợ chết, nhưng chết vô danh ở đây, cô không hề muốn.

Máy bay dần dần chậm lại, mọi người cũng dần bình tĩnh lại. Dù sao lúc nãy bọn cướp cũng đã nói không lấy mạng bọn họ.

Lúc này một gã đàn ông để râu đi ra, trong tay gã cầm một khẩu súng tự động HKMP5. Gã chào hỏi hai gã đang chĩa súng trường về phía hành khách, rồi đi dọc lối đi.

Mỗi khi thấy có phụ nữ trẻ, gã luôn gật gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng và tán thưởng.

Ninh Khinh Tuyết trong lòng thấp thỏm, đang muốn tìm thứ gì che mặt lại, tên râu kia đã đứng trước mặt cô.

Thật lâu sau, cũng không nghe thấy gã đàn ông này nói gì, Ninh Khinh Tuyết theo bản năng ngẩng đầu nhìn. Gã đàn ông để râu hai mắt đang nhìn cô chăm chú, dường như thứ gã đang nhìn là một món ăn ngon.

Thậm chí khóe miệng gã còn chảy nước miếng mà gã không biết gì.

- Ồ, người đẹp Hoa Hạ thật khá… Cô, đi ra đây…

Gã để râu cầm súng tự động một tay, sau đó chỉ vào Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết run rẩy, cô biết là xong đời rồi, gã này là người Nhật Bản, vô cùng háo sắc, nhìn thấy cô là lập tức không buông tha. Ninh Khinh Tuyết vội vàng nghĩ cách, nhưng không cách nào có thể thoát được khỏi tên này.

Hai gã đàn ông lúc nãy chĩa súng vào hành khách cũng nói bô lô, hóa ra bọn họ đều đến từ Nhật, là người Nhật.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới người phụ nữ trung niên bên cạnh, liền tóm lấy tay cô ta nói:

- Không phải cô nói sẽ đưa tôi sang Mỹ sao? Nếu tôi bị tên người Nhật này mang đi thì làm sao đến Mỹ được? Cô không bảo vệ được tôi tên thiếu gia họ Viễn kia sẽ rất tức giận.

Ninh Khinh Tuyết đã bị ép đến nước chết, nhưng cho dù chết rồi cô cũng muốn phải lôi theo người mà Viễn Kỳ Bân phái tới chôn cùng. Dù không giết được Viễn Kỳ Bân, giết được một thủ hạ của y cũng tốt.

Quả nhiên, người phụ nữ trung niên kia vừa thấy động tác của Ninh Khinh Tuyết, sắc mặt lập tức tái nhợt, luôn miệng nói:

- Không liên quan đến tôi, tôi không quen biết cô, buông tôi ra…

Nhưng dù cô ta có nói gì, gã để râu dưới mũi đã không kiên nhẫn được nữa, gã hất người phụ nữ trung niên sang một bên, nâng súng tự động lên, "pằng pằng pằng" mấy tiếng.

Người phụ nữ trung niên sớm đã nằm trong vũng máu, không hề động đậy.

- Phụ nữ là quý giá nhất với bọn tôi đó, nhưng giờ tôi cũng đã giết người, nếu cô còn lề mề thì đừng trách tôi không khách khí, người đẹp Hoa Hạ ạ…

Gã để râu này sau khi giết người phụ nữ trung niên kia, dí súng tự động vào Ninh Khinh Tuyết nói, không ngờ lại là tiếng Hoa Hạ, tuy rằng không sõi nhưng phát âm cũng khá chuẩn xác.

Ninh Khinh Tuyết vốn muốn lấy khẩu súng lục trong tay người phụ nữ trung niên, nhưng nhìn cô ta ngã trên mặt đất, cô lại cảm thấy buồn nôn. Không ngờ chưa tìm được người phụ nữ kia giấu súng ở đâu, lại bị gã người Nhật này dùng súng tự động uy hiếp. Cô đành đứng lên, đi về phía đuôi máy bay.

Đuôi máy bay cũng có hai gã Nhật cầm súng, lúc này có thể thấy có cả một bọn cướp máy bay. Nhưng Ninh Khinh Tuyết cũng không để ý gì, cô chỉ muốn tìm cách làm thế nào bảo vệ sự trong sạch của mình.

Hai gã đứng ở đuôi máy bay thấy gã để râu dưới mũi thì cùng lúc xoay người, gật đầu một cái, xem ra gã này có địa vị cao trong bọn cướp.

Gã để râu đá văng một cách cửa cabin, dùng súng chỉ Ninh Khinh Tuyết, bắt cô đi vào. Thấy Ninh Khinh Tuyết đi vào rồi, gã nhấc chân đá cửa cabin đóng vào, sau đó cười ha hả.

- Người đẹp Hoa Ha, cởi đồ ra, trước hết cho tôi thưởng thức một chút đã. Cô là cô gái xinh đẹp nhất phương đông mà tôi thấy đó, từ hôm nay cô sẽ là người của Đông Bản Nhân Cơ tôi.

Gã râu dưới mũi đi đến một chỗ ngồi xuống, sau đó nói với Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết mắt lại sáng rực lên, không ngờ trong một buồng trên máy bay này cô lại nhìn thấy một chiếc dù, hơn nữa còn có một dường thoát hiểm… Tim Ninh Khinh Tuyết bắt đầu đập nhanh, cô thật sự không muốn chết như thế này, có quá nhiều việc chưa hoàn thành…

- Nhanh lên, đừng để tôi phải ra tay, để tôi ra tay cô sẽ không được thoải mái đâu. Tôi thích đàn bà ngoan hiền.

Đông Bản Nhân Cơ thấy Ninh Khinh Tuyết nhìn quanh, không nhịn được nữa.

Ninh Khinh Tuyết bỗng thản nhiên cười, cô không ngờ cũng lại ngồi xuống, Đông Bản Nhân Cơ vốn đã không kiên nhẫn, giờ nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết cười, không ngờ lại ngây ngốc. Cô gái quá đẹp, Đông Bản Nhân Cơ cảm giác trái tim gã nhảy lên, nghĩ đến việc cô gái này sắp thành người của gã, gã không thể kìm nén sự vui mừng trong lòng.

Đông Bản Nhân Cơ không phải chưa từng gặp phụ nữ, gã đã thấy nhiều cô gái ưu tú, cũng đã giữ lấy vô số cô gái, nhưng người như Ninh Khinh Tuyết khiến người khác nhìn vào thấy vui vẻ thoải mái, là lần đầu tiên gã gặp. Mà một cô gái giống như tiên nữ trước mặt gã, lập tức có thể chiếm được ngay, điều này làm cho gã thậm chí hoài nghi những gì mình thấy.

Chỉ có điều, gã lập tức tỉnh lại, gã hiểu rõ ở trên máy bay này gã là đại ca, một khi máy bay hạ cánh, tiến vào căn cứ, cô gái ưu tú trước mắt này tuyệt đối không tới phiên gã được chạm vào.

- Tôi muốn biết các anh cướp máy bay sao lại không cần tiền, chiếc máy bay lớn như vậy cướp thì có lợi gì?

Ninh Khinh Tuyết hỏi, tay cô đã nắm chặt một tấm bùa Hỏa Cầu, câu hỏi chỉ để phân tán sự chú ý của gã kia thôi.

Cô không biết Đường Bắc Vi đưa cô bùa Hỏa Cầu này có tác dụng gì không, nếu chẳng may không có tác dụng, cô chỉ là một cô gái, tuyệt đối không phải đối thủ của Đông Bản Nhân Cơ. Cho nên cô không dám lập tức dung bùa Hỏa Cầu, cô nhất định phải đợi lúc bùa Hỏa Cầu không có tác dụng, tìm được vật tự sát, cho dù chết cũng không bị tên súc sinh làm hỏng sự trong sạch.

- Cô hỏi hơi nhiều rồi, nhưng mà người đẹp, cô sắp vào căn cứ rồi, sắp là người của bọn tôi rồi. Cho cô biết cũng không sao. Vận may của cô không tệ đâu, lần này trên chuyến bay có giáo sư Al Stan, là người chúng tôi muốn

tìm. Đương nhiên những người còn lại trên máy bay đều là tặng phẩm phụ, đều phải ra quân vì đế quốc Nhật của bọn tôi, cô giờ cũng là một phần của đế quốc, phải thấy vinh hạnh.

Đông Bản Nhân Cơ có chút tự hào nói.

- Giáo sư Al Stan? Người đoạt được giải Nobel hóa học hai năm liền?

Ninh Khinh Tuyết lần này kinh ngạc thật sự hỏi, cô không ngờ giáo sư Al Stan lại ở Hongkong, lại cùng cô đi chuyến bay này đi San Francisco. Nhưng người này muốn bắt giáo sư hóa học làm gì?

Ninh Khinh Tuyết bỗng nghĩ đến bản tính hiếu chiến, khát máu của người Nhật, chẳng lẽ họ còn muốn phát động thế chiến thứ 3 hay sao? Cô bỗng nhớ lại một việc, bật thốt lên nói:

- Ba năm trước đây, chuyến bay chở chuyên gia vật lý năng lượng hạt nhân của Mỹ Webaster mất tích, năm năm trước, chuyên gia vi điện tử của Anh Pirri… bọn họ…

Đông Bản Nhân Cơ cười ha hả:

- Sức tưởng tượng của cô rất phong phú, không tệ, cô nghĩ không sai, còn có giáo sư Jill của Pháp… Bọn họ đều có ích cho đế quốc của chúng tôi.

Ninh Khinh Tuyết trong lòng kinh sợ, những người Nhật này âm mưu thật lớn. Không ngờ nhiều lần máy bay và các chuyên gia mất tích đều có liên quan đến bọn họ, chỉ có điều không hiểu sao lại không điều tra ra là do bọn họ làm.

Ninh Khinh Tuyết rùng mình, cô nghĩ đến bản thân nghĩ những việc này làm gì? Cô cố gắng bình tĩnh lại, nhìn thấy một con dao găm nhỏ đặt cách đó không xa.

Khoảnh khắc thấy dao găm, trong lòng Ninh Khinh Tuyết vui vẻ, không chút nghĩ ngợi liền vọt tới tiện tay bắt lấy con dao.

Đông Bản Cơ Nhân nhìn thấy động tác của Ninh Khinh Tuyết, lạnh lùng cười, giơ tay tát cô một cái.

"Soạt" một tiếng, Ninh Khinh Tuyết đã bắt được dao găm, cái tát của Đông Bản Nhân Cơ bị một quầng sáng trắng ngăn trở. Quầng sáng trắng đó làm gã lùi lại mấy bước, đập vào mặt trên chiếc cửa cabin bằng thép.

Đông Bản Nhân Cơ kinh hãi giơ bàn tay lên nhìn, phía trên là một vầng đỏ như máu, lúc nãy dường như gã đã đập vào một mặt bảo hộ rất cứng, nhưng gã ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mắt, lại thấy trước mặt cô ấy không có gì.

Ninh Khinh Tuyết lấy được con dao trong lòng vui vẻ, chiếc vòng cổ bảo hộ của cô thật có ích. Lúc này cô đã hoàn toàn yên lòng, cho dù bùa Hỏa Cầu không có tác dụng gì, cô cũng có thể dung dao găm tự sát.

Ninh Khinh Tuyết trong lòng giờ tràn đầy cảm kích với Diệp Mặc, nếu không phải nhờ Diệp Mặc, một cái tát vừa rồi đã làm cô bị thương, đừng nói đến việc lấy được dao găm.

Đông Bản Nhân Cơ dường như cảm thấy có gì không ổn, gã tự tay cầm súng tự động bên cạnh lên.

Chỉ có điều gã chưa kịp giơ súng lên, Ninh Khinh Tuyết đã ném một tấm bùa Hỏa Cầu về phía gã, và học theo Đường Bắc Vi dạy, cô kêu một chữ "Lâm".

"Ầm" một tiếng, một đống lửa hiện lên, Đông Bản Nhân Cơ nháy mắt đã bị bao vây bởi một quả cầu lửa, cầu lửa thiêu đốt rất nhanh, chỉ vài khắc, Đông Bản Nhân Cơ đã bị thiêu thành một bó củi cháy đen. Thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra.

Ninh Khinh Tuyết ngơ ngác nhìn cảnh trước mắt, vẫn không biết phản ứng ra sao. Cô còn đang đoán xem bùa Hỏa Cầu này có tác dụng hay không, nhưng tấm bùa trong nháy mắt đã biến một người sống thành một bó củi

cháy đen.

Không một giọt máu, nhưng cảm giác ghê tởm vẫn truyền đến, Ninh Khinh Tuyết bắt đầu nôn mửa không ngừng. Lúc này, đầu óc cô đang hỗn độn, vẫn không kịp phản ứng gì với chuyện vừa xảy ra.

Thật lâu sau, Ninh Khinh Tuyết mới bình tĩnh trở lại, cũng chầm chậm có phản ứng, vừa rồi tất cả đều là sự thực. Cô phục hồi lại tinh thần, vội đi ra phía trước nhặt khẩu súng tự động lên, trên khẩu súng vẫn còn hơi nóng từ bùa Hỏa Cầu!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 389

Thi Tu Sa Sút

Hóa ra bùa Hỏa Cầu cũng là thật.

Ninh Khinh Tuyết tự thì thào nói một câu, cô lại cầm lấy một tấm bùa Hỏa Cầu, cảm giác rất quái dị. Từ vòng cổ phòng thân đến bùa Hỏa Cầu, nếu không phải việc này quá mức chân thật, cô còn ngỡ mình đang nằm mơ.

"Pằng, pằng", bên ngoài lại truyền đến, Ninh Khinh Tuyết lúc này mới nhớ tới tình cảnh của mình, cô còn ở trên máy bay, chiếc máy bay này dường như bị bọn bắt cóc muốn bay hướng về một căn cứ nào đó, một khi đã vào cái căn cứ đó, cô cũng đừng hòng lại trốn thoát được.

Nghĩ đến đây, Ninh Khinh Tuyết không dám do dự nữa, cô nhanh chóng cầm lấy dù để nhảy. May mà lúc học đại học cô đã học nhảy dù, tuy rằng dù nhảy kích cỡ không giống nhau, nhưng đại khái cũng không khác nhau nhiều.

Ninh Khinh Tuyết đeo dù vào, lại tiện tay cầm một bao vải lớn thức ăn và một số đồ lặt vặt cất vào bao vải.

Bên ngoài lại truyền đến một tiếng súng vang, dường như có người đi tới, Ninh Khinh Tuyết không dám do dự thêm, đi ra cửa khoang rồi nhảy xuống.

…

Xã hội đen ở San Francisco một đêm đã bị tiêu diệt gần hết, nhưng người Mỹ cũng chỉ quan tâm việc người ngoài hành tinh đổ bộ, chứ không quan tâm nhiều đến việc này.

Hơn nữa, một máy bay từ Hongkong đến San Francisco, trên đường đột nhiên mất tích, hành khách trên máy bay không ai có tin tức. Chuyện này khiến chính phủ Mỹ lại càng gia tăng điều tra về người ngoài hành tinh, hơn nữa không hiểu sao lại liên hệ vụ máy bay mất tích với các vụ vật thể bay không xác định.

Diệp Mặc để Thạch Khai Căn và Đồng Trụ ở lại Mỹ giúp Bành Nhạc Cơ phát triển Đường bang, còn chính hắn lại đi suốt đêm về Yến Kinh.

Không điều tra được tung tích chị Nhan, ở lại Mỹ thêm cũng không có tác dụng gì, chi bằng về sớm một chút. Hắn còn quá nhiều chuyện phải làm, chủ yến vẫn là thu thập dược liệu, còn phải đi thế giới nhỏ chỗ của Thái Ất.

Trở lại Yến Kinh, Diệp Mặc mới biết công ty dược Lạc Nguyệt đã đấu thầu xong, mà công ty dược Phi Dụ quả nhiên thành bá vương ở châu Á. Diệp Mặc rất hài lòng với việc này, cho dù các công ty y dược khác có mang lại nhiều lợi ích hơn cho Lạc Nguyệt thì Diệp Mặc cũng không thèm để ý.

Có thể giúp cha vợ một chút, hắn cảm thấy nên làm, chỉ là một nhãn hiệu hàng đầu một châu, cũng không là gì. Hơn nữa, Diệp Mặc tin tưởng chắc chắn, cho dù Ninh Khinh Tuyết có tạm thời mất trí nhớ, một ngày nào đó, cô sẽ vẫn, nhớ lại tất cả những gì đã qua. Ninh Khinh Tuyết là người hắn thích, lại là vợ hắn, hắn tuyệt đối không để cô phải lo lắng cho một công ty y dược.

Đám người Úc Diệu Đồng sớm đã trở về Lưu Xà, Diệp Mặc định đi thăm Diệp Lăng, sau đó cũng trở về Lưu Xà.

- Thi Tu, tôi xin anh tha cho tôi. Anh có thể cho tôi một cơ hội theo đuổi hạnh phúc không? Nếu thật sự yêu tôi, hãy để tôi đi, đừng níu kéo tôi nữa.

Một tiếng nói trong trẻo của một cô gái truyền đến, nhưng làm Diệp Mặc chú ý chính là cái tên Thi Tu kia.

Diệp Mặc ngẩng đầu, lập tức đã thấy Thi Tu đang đứng ở phía xa, lại

còn có một cô gái trẻ tuổi, tuy nhìn cũng khá được, nhưng cách ăn mặc này làm Diệp Mặc vừa nhìn đã không thích.

Không ngờ ở đây lại gặp Thi Tu, Diệp Mặc sau khi đi khỏi đại học Ninh Hải không hề gặp lại anh ta. Sau đó vì nhiều việc mà Diệp Mặc cũng không có thời gian đi tìm Thi Tu.

Bay giờ nhìn thấy Thi Tu, Diệp Mặc lập tức vui lại, hắn định đi lên mấy bước đến chỗ Thi Tu.

- Vân Vân, em biết tâm ý của anh với em, sao em còn phải bỏ đi? Những người kia muốn lừa em, Vân Vân em đừng đi, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Em tin anh đi, anh chắc chắn có thể bắt đầu lại được mà.

Giọng điệu Thi Tu thậm chí nghe như sắp khóc.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, dừng bước.

- Bắt đầu lại?

Cô gái tên Vân Vân cười lạnh một tiếng.

- Anh dựa vào đâu mà bắt đầu lại? Hiện giờ đến công việc anh cũng không có, sắp phải vào tù anh biết không? Chẳng lẽ anh muốn làm khổ tôi? Nếu anh thật sự nghĩ cho tôi, xin anh để tôi đi. Sợi dây chuyền này là anh lúc trước tặng tôi, bây giờ trả anh, cầm đi.

Nói xong, cô gái tên Vân Vân rút ra một sợi dây truyền vàng trắng ném vào tay Thi Tu.

- Xin anh đấy, đừng tìm tôi nữa.

Nhìn Vân Vân quay người đi, Thi Tu bỗng kêu lên:

- Vân Vân, nếu em không quay lại, em sẽ vĩnh viễn không thấy được anh nữa.

Vân Vân xoay người, lạnh lùng nhìn Thi Tu nói:

- Họ Thi kia, anh lấy cái chết uy hiếp tôi ư, anh đi đi, không gặp được anh tôi càng vui đó.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ lao đến, dừng lại ngay gần Vân Vân.

- Vân Vân, lên xe…

Đồng thời trên xe lộ ra một bộ mặt mập mạp.

Vân Vân lộ ra vẻ tươi cười, chạy tới vài bước, mở cửa xe chui vào, sau đó hôn một cái lên bộ mặt mập mạp kia.

Thi Tu ngơ ngác đứng nhìn, trên mặt cắt không còn giọt máu.

Diệp Mặc thở dài, hắn cảm thấy thế giới này và thế giới của mình cũng ngốc nghếch như nhau. Ở đại lục Lạc Nguyệt, thực lực là vua, ở đây, tiền bạc là vua, không có gì khác nhau.

Diệp Mặc đi tới trước mặt Thi Tu, vỗ vỗ vai anh ta:

- Người anh em, đại trượng phu sợ gì không có vợ? Loại phụ nữ này tuy nhìn không tồi, nhưng mà tôi thấy cũng không cần.

Thi Tu đờ đẫn xoay đầu lại, nhưng rất nhanh chóng lộ ra bộ mặt vui mừng kinh ngạc.

- Diệp Mặc, không ngờ là cậu? Tôi đi tìm cậu mấy lần không được, không ngờ lại gặp cậu ở đây.

Dường như sự đả kích của cô gái tên Vân Vân lúc nãy đã biến mất khỏi anh ta, trong mắt anh ta giờ chỉ có niềm vui bất ngờ. Diệp Mặc là một người bạn tốt của anh ta, sau khi tốt nghiệp, anh ta mới phát hiện ra, rất nhiều bạn học tuy ngoài mặt khách khí, nhưng lúc có việc gì, đều tránh anh ta rất xa, như sợ có chuyện gì dính đến mình.

Diệp Mặc nhìn Thi Tu một lượt, tóc Thi tu hơi rối, hơn nữa, quần áo anh ta cũng rất tùy tiện, xem ra hơi nghèo túng.

- Thi Tu, sao cậu lại ra nỗi này? Không phải cậu nói tốt nghiệp xong sẽ có việc làm sao? Thậm chí là làm cho chính phủ?

Diệp Mặc kỳ quái hỏi.

Ánh mắt Thi Tu buồn bã, niềm vui bất ngờ nhìn thấy Diệp Mặc cũng giảm đi rất nhiều.

Diệp Mặc vừa thấy, chỉ biết Thi Tu có nhiều chuyện, lập tức nói:

- Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi.

Thi Tu gật gật đầu, sau một lúc lâu mới hỏi:

- Diệp Mặc, sau khi tốt nghiệp cậu thế nào? Tôi vì trước khi tốt nghiệp có chuyện, nên không liên lạc với cậu được, sau lúc tôi đến trường tìm cậu, cậu đã rời khỏi Ninh Hải rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Tôi gần đây sống cũng không tệ lắm, cũng kiếm được chút ít.

Thi Tu nhìn nhìn quần áo Diệp Mặc, tuy rằng rất sạch sẽ nhưng cũng không phải là quần áo thương hiệu gì tốt. Anh ta biết bản tính Diệp Mặc, là một người thích giữ thể diện, cho nên cũng không nói gì. Chỉ có điều anh ta không biết, Diệp Mặc trong ấn tượng của anh ta và Diệp Mặc giờ đã hoàn toàn khác rồi.

Diệp Mặc rất cảm kích Thi Tu, nếu không phải Thi Tu, hắn rất có thể vẫn chưa tỉnh lại. Cũng chính là nói Diệp Mặc đã thật sự biến mất rồi, mà khi đó hắn chính là do Thi Tu làm cho tỉnh lại. Hơn nữa, Thi Tu đối với hắn vẫn rất tốt, là đối tốt thật lòng.

- Chúng ta đi ra đây uống một chén đi.

Diệp Mặc chỉ vào một hội quán cách đó không xa nói.

- A…

Thi Tu ngẩng đầu nhìn thoáng qua tên quán, lắc lắc đầu nói:

- Hội quán Ngô Đồng, cần thẻ vàng, hơn nữa bên trong cũng rất đắt, hay là chúng ta đi chỗ khác đi.

- Cần thẻ vàng à…

Diệp Mặc chần chừ một lát, tuy rằng hắn không quan tâm đến tiền, nhưng không có thẻ vàng, cũng không thể học như lần trước, trộm một cái từ túi áo người khác. Diệp Mặc cũng không muốn vì tìm một chỗ trò chuyện mà làm mấy trò này.

- Vậy đổi chỗ khác đi.

Diệp Mặc mới dứt lời, đã thấy một người phụ nữ ôm một đứa bé đứng trước mặt hắn.

- Ngài là ân nhân? Bác sỹ Mạc?

Người phụ nữ đi đến bên Diệp Mặc, vừa cúi đầu, vừa bất ngờ, vui mừng gọi ân nhân.

- Là chị à?

Diệp Mặc cũng nhận ra người trước mắt là ai, lúc trước hắn ở trên tàu gặp người phụ nữ này. Diệp Mặc nhớ rõ chị ta tên là Vương Yến, bị chứng bệnh không có thai được, sau được Diệp Mặc cho ba tuần thuốc, bây giờ chị ta đã ôm một đứa bé rồi. Xem ra thuốc chữa đúng bệnh rồi.

Vương Yến kích động kéo tay người đàn ông bên cạnh nói:

- Đại Vĩ, Vị này là bác sỹ Mạc, chính là ân nhân của chúng ta lúc trước

em nói với anh. Không ngờ hôm nay lại gặp ân nhân ở đây.

Người đàn ông tên Đại Vĩ nghe Vương Yến nói xong, vội vàng cùng Vương Yến xoay người cảm tạ, anh ta thật sự cảm ơn Diệp Mặc. Những năm gần đây, hai vợ chồng họ tốn không ít tiền, nhưng vẫn không có con được, việc này cũng gây cho hai người tâm bệnh, cho nên hai người họ cảm tạ Diệp Mặc từ đáy lòng.

- Ân nhân, ban đầu là tôi keo kiệt, một tấm thẻ mà cũng do dự không đưa ân nhân, giờ tấm thẻ này bất kể thế nào ngài cũng phải nhận!

Vương Yến lúc trước vì hoài nghi Diệp Mặc là kẻ lừa đảo, một tấm thẻ chi phiếu cũng do dự không đưa, sau nghĩ lại đã hối hận không biết bao nhiêu lần.

Cho nên lần này vừa thấy Diệp Mặc, chị ta vội lấy ra tấm thẻ chi phiếu.

Diệp Mặc khoát tay chặn lại nói:

- Thôi đi, tôi vẫn có tiền, không cần tấm thẻ này. Chỉ có điều hội quán này tôi không có thẻ vàng nếu được, hai người cho tôi vào cùng là được rồi.

- Được chứ, được chứ, đương nhiên là được.

Đại Vĩ lấy tấm thẻ vàng của mình ra, hai tay đưa cho Diệp Mặc. Tuy rằng Diệp Mặc quần áo bình thường, nhưng bọn họ làm buôn bán cũng đã gặp nhiều việc rồi.

Người có bản lĩnh như Diệp Mặc, làm sao có thể mặc quần áo bình thường giống anh ta được.

- Cái này…

Diệp Mặc không nhận lấy thẻ, tuy rằng hắn cần thẻ, nhưng cũng không thể lấy của người khác được.

- Tôi vẫn còn một tấm thẻ đây.

Vương Yến thấy Diệp Mặc chần chừ vội lấy ra thẻ của mình nói.

- Nếu vậy thì tôi không khách khí.

Diệp Mặc thấy vợ chồng họ mỗi người một tấm, lập tức nhận lấy thẻ vàng.

Thấy Diệp Mặc và Thi Tu đi vào hội quán Ngô Đồng, Vương Yến vội kéo chồng nói:

- Đại Vĩ, lát nữa chúng ta chuẩn bị một tấm chi phiếu, đến mời rượu bọn họ. Lần này không thể bỏ lỡ cơ hội cảm ơn được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 390

Kiếm Chuyện

Rất xin lỗi, không có phòng rồi. Nữ nhân viên tiếp khách tạo cho Diệp Mặc một cảm giác thuê được phòng rất là khó.

Diệp Mặc tùy ý nhìn một chút, nhà hội quán này là đối ngoại đấy, cho nên bố cục có phần hơi giống rượu, tuy nhiên cách điệu so với rượu không biết cao cấp hơn ở chỗ nào. Thần thức Diệp Mặc đảo qua, chỉ biết nơi này chẳng những có phòng, hơn nữa còn không ít, thậm chí còn có rất nhiều phòng cao cấp.

Tuy nhiên Diệp Mặc chỉ đến nói vài lời mà thôi, nếu không có phòng cho bọn hắn, chứng tỏ thẻ vàng của hắn vẫn còn thấp, Diệp Mặc cũng không thèm để ý nói:

- Nếu không có phòng, vậy giúp chúng tôi mang hai ly cà phê ra bên ngoài được chứ.

Nhìn Diệp Mặc và Thi Tu đi tới một góc trong đại sảnh, nữ nhân viên tiếp khách cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Cô sợ nhất là cái loại cầm thẻ vàng cấp thấp này Cà phê rất nhanh liền đưa tới, Diệp Mặc phất tay ý bảo nhân viên phục vụ lùi ra, sau đó hướng Thi Tu hỏi:

- Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi trước khi tốt nghiệp đã đi tìm cậu vài lần, đều không tìm được. Nghe nói trong nhà cậu đã xảy ra chút việc, những chuyện kia đều đã lâu như vậy, còn chưa giải quyết xong?

Thi Tu đã trầm mặc thật lâu sau, mới thở dài nói:

- Diệp Mặc, nếu cậu còn ở Diệp Gia, có lẽ cậu còn có thể giúp tôi một ít,

bây giờ nói còn có tác dụng gì, chuyện này đều đã qua...

Diệp Mặc bưng cà phê uống một ngụm, sau đó nói:

- Thi Tu, nếu xem tôi là bằng hữu, thì hãy đem sự tình nói cho tôi biết, cậu không nói, tôi làm sao biết là không thể giúp cậu?

Thi Tu nghe xong Diệp Mặc nói, đôi mắt có chút đỏ, từ sau khi y ra trường, sự tình liên tiếp phát sinh, chưa từng có một người nói xem y là bằng hữu, nhưng trước mắt y lại nghe thấy được hai chữ bằng hữu.

- Diệp Mặc, nhìn dáng vẻ của cậu, thì biết cậu có điều kiện tốt hơn tôi, ít nhất cậu đã không hề bị Ngạn Diễm ảnh hưởng tới.

Thi Tu một hơi uống hết cà phê trong chén, ánh mắt có chút mê man đứng lên.

Rất nhanh liền tự nói:

- Ba của tôi là Chủ tịch thị trấn Tra Từ, cho nên tôi từng nói sau khi tốt nghiệp đã có chỗ có thể đi. Sau khi tốt nghiệp, ba tôi sắp xếp tôi thành một nhân viên làm việc trong văn phòng thị trấn Tra Từ. Mặc dù là một nhân viên, nhưng vì thị trấn đó là cơ quan chính phủ, cho nên cũng không tệ, sau đó bởi vì tôi làm việc đạt một ít thành tích, hơn nữa các mối quan hệ của ba tôi cũng tốt, nửa năm sau, tôi được thăng cấp bậc phó phòng.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn tuy rằng không hiểu quan trường Hoa Hạ, nhưng tốt nghiệp nửa năm liền lên tới chức Phó phòng, tốc độ này dường như có chút nhanh. Nếu có người chống lưng thì tốt, một khi không có người chống lưng, loại chuyện này rất có thể là một con dao hai lưỡi.

Chỉ có điều ba của Thi Tu cũng chỉ là một Chủ tịch thị trấn mà thôi, nếu như là thị trấn thuộc cấp huyện thì chức Chủ tịch thị trấn cũng giống như một cấp phòng mà thôi. Một cấp phòng lại có năng lực đem đứa con vừa mới tốt nghiệp của mình đề bạt đến chức tương đương với Phó chủ tịch thị trấn? Hoặc là nói nếu như không có cái đầu óc này, ba của y có thể làm tới chức

Chủ tịch thị trấn sao?

- Đề bạt cậu trở thành Phó phòng chính là ba cậu hay là người khác?

Diệp Mặc đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thi Tu kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút, y sau đó mới hiểu được chuyện này, nhưng Diệp Mặc há mồm liền hỏi chuyện này, có thể thấy được Diệp Mặc tuy rằng không ở trong quan trường, nhưng giác ngộ chính trị dường như cao hơn so với y.

Thi Tu nắm chặt nắm tay nói:

- Không phải ba của tôi, là một Phó chủ tịch thị trấn bình thường không xem trọng ba tôi. Lúc ấy bởi vì tôi có công trong việc chỉ huy mọi người cứu giúp tài sản trong đợt hồng thủy, tên Phó chủ tịch thị trấn đó liền đề nghị để cho tôi trở thành Phó chủ tịch thị trấn quản lý về mặt thuỷ lợi, bị cha tôi bác bỏ tại chỗ. Tuy nhiên vị phó Chủ tịch thị trấn kia lại chủ động nói nếu tôi có công mà không cất nhắc đề bạt, sẽ ảnh hưởng đến tính tích cực của nhân viên khác. Cuối cùng đã để tôi trở thành một Phó phòng văn phòng ủy ban thị trấn.

- Lúc ấy cha tôi cũng nghĩ, tôi lập được công lao, hơn nữa mọi cử động không thể tránh khỏi quan hệ thân cận. Hơn nữa, ông ấy cũng nghĩ rằng tên Phó chủ tịch thị trấn kia chắc là đưa ra tín hiệu để muốn tạo quan hệ với ông, bởi vì ba tôi lập tức sẽ tăng cấp làm phó trưởng.

Diệp Mặc thở dài, trong lòng tự nhủ quan trường này quả nhiên là một bước lại thêm một cái phiền phức. Từ xưa đến nay, đều là giống nhau.

- Nhưng chân trước tôi vừa mới được đề bạt làm Phó phòng, lập tức liền kinh động đến huyện, lập tức người đến điều tra tác phong của ba tôi có vấn đề. Ở Ủy ban Kỷ luật huyện này, một đám người giống như sói đói, vọt tới nhà tôi, tìm ra đủ loại chứng cớ rằng ba tôi nhận hối lộ, thậm chí ở trong nhà của tôi tìm ra được một lượng lớn tiền mặt và thư từ. Buổi tối đó, ba tôi đã bị

Ủy ban Kỷ luật mang đi.

Nói tới đây, đôi mắt Thi Tu đỏ bừng, nắm tay nắm chặt hơn - Lúc ấy mẹ tôi vốn đã bị bệnh liệt giường, hơn nữa vì chuyện này mà bà không còn có tỉnh lại.

- Ba cậu thật sự có nhận hối lộ?

Diệp Mặc hỏi.

Thi Tu lắc lắc đầu:

- Ba tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ nhận hối lộ, nếu quả thật nhận hối lộ, mẹ tôi cũng sẽ không bị bệnh nhiều năm như vậy, mà không có tiền tới bệnh viện lớn làm giải phẫu rồi. Hơn nữa cái gọi là chứng cớ, đều là một số cái không đáng gì. Càng thêm buồn cười chính là, tờ báo dùng để bọc tiền mặt chính là báo chiều, người chứng nhận đút lót nói mấy tháng trước, hắn ta đúng là dùng tờ báo này bọc tiền tặng cho ba tôi. Tôi tức giận muốn xông lên cãi lý với hắn ta, nhưng ba tôi đã ngăn tôi lại.

Cho dù Diệp Mặc nghe xong Thi Tu nói cũng thổn thức không ngừng, phương diện này rất hắc ám.

- Sau khi mẹ tôi qua đời, rất nhanh liền truyền đến tin tức ba tôi vì sợ tội mà tự sát. Tôi biết, ba tôi không có tội, càng sẽ không sợ tội mà tự sát, nhưng ngay cả nhìn mặt ba lần cuối cùng tôi cũng không có cơ hội. Tôi biết tôi vô dụng, tôi có lẽ vĩnh viễn cũng không thể báo thù cho cha mẹ. Tôi bị cắt hết tất cả chức vụ, về tới trong nhà, Vân Vân trở thành nơi duy nhất tôi gửi gắm tinh thần, nhưng trước mắt, cô ấy cũng đi rồi.

Đôi mắt Thi Tu hoàn toàn đỏ lên, giống như một con sói đói bị thương.

Diệp Mặc trầm mặc lại, hắn không phải là không muốn khuyên Thi Tu, nhưng hắn lại không biết nên khuyên cậu ta như thế nào, nếu có thể, hắn muốn Thi Tu không đặt chân vào chốn quan trường nữa, nhưng hắn biết, có những mối thù nhất định phải do chính Thi Tu báo. Không thể đặt chân vào

chốn quan trường, có lẽ vĩnh viễn cậu ta cũng không báo được thù.

Tuy rằng hắn muốn giúp Thi Tu báo thù cũng rất đơn giản, nhưng hắn không muốn làm cho Thi Tu lưu lại tiếc nuối như vậy.

- Thời điểm tôi quen Vân Vân, tôi còn là một nhân viên văn phòng nho nhỏ, nhưng Vân Vân lúc đó không chê tôi. Cô đối với mẹ tôi cũng tốt lắm, vẫn luôn chăm sóc mẹ của tôi. Lúc ấy tôi bởi vì mẹ sinh bệnh, đã lâu đều không đến trường học, nhưng Vân Vân luôn luôn giúp tôi, cô chăm sóc mẹ tôi, để cho tôi đến trường học. Tôi không tin cô sẽ trở thành như vậy, tôi không tin, cô không phải một người phụ nữ thích tiền. Nhưng, nhưng...

Thi Tu rốt cục không thể cầm được nước mắt của mình, cúi đầu khóc thút thít.

- Thi Tu, cậu có muốn báo thù hay không?

Diệp Mặc bỗng nhiên ngắt lời nói.

- Báo thù?

Thi Tu ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút - Cậu có biết tôi lập tức sẽ đi ngồi tù không? Còn nói gì đến chuyện báo thù?

Diệp Mặc có chút kỳ quái hỏi:

- Ngồi tù? Cậu không phải đã bị huỷ bỏ chức vụ sao? Vì sao còn phải ngồi tù?

Thi Tu thở dài:

- Ba tôi sau khi bị mang đi, tôi đi vay tiền muốn tìm một chút quan hệ để làm rõ chuyện ba tôi, nhưng tôi đã bỏ ra rất nhiều tiền, cuối cùng ba tôi lại đi rồi. Những số tiền kia đều là tiền vay nặng lãi, tôi đã bán căn nhà ở dưới quê, nhưng vẫn không đủ tiền trả, toà án đã cho tôi biết, nếu một tuần nữa không thể trả tiền, tôi sẽ bị ngồi tù.

- Cậu còn nợ bao nhiêu tiền?

Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn nghĩ việc Thi Tu vay tiền rất có thể cũng bị người ta bày mưu tính kế hãm hại. Những tên cho vay nặng lãi đều biết Thi Tu, cho nên còn cố ý đưa tiền cho cậu ấy, trong này nếu không có mưu mô gì, nói gì Diệp Mặc cũng sẽ không tin.

- Tiền vốn hơn hai trăm ngàn, nhưng lợi tức đã tới năm trăm ngàn rồi.

Thi Tu có chút ảm đạm nói.

Ngay cả Diệp Mặc đều tức giận vỗ bàn một cái - Cái lợi tức gì mà cao như vậy?

- Ông chủ Hoàng, hội quán này của các ông hiện tại sao mà nhiều ruồi bọ như vậy. Người nào vào cũng có thể đập bàn đập ghế rồi hả?

Một giọng điệu rất quái dị truyền đến, hai gã đàn ông trẻ tuổi vừa mới đi vào hội quán. Ở bên cạnh bọn họ, còn có một người đàn ông trung niên đi theo. Đi ở phía sau tên đàn ông trẻ tuổi kia còn có hai gã vệ sĩ, vừa thấy chứng tỏ người đàn ông trẻ tuổi cũng không phải là đơn giản.

Nghe xong lời tên thanh niên kia nói, người đàn ông trung niên vội vàng cười theo nói:

- Khâu thiếu gia, mời cậu vào phòng trước, đừng để ý tới loại bỏ đi này.

- Ý của ông chủ Hoàng nghĩa là tôi rảnh rỗi xem vào chuyện của người khác?

Cái tên thanh niên gọi là Khâu thiếu gia sắc mặt trầm xuống, lập tức cũng có chút không vui.

- Không phải, không phải, tôi lập tức bảo bọn họ đi. Miễn ảnh hưởng tới tâm tình của Khâu thiếu gia.

Ông chủ Hoàng này nghe xong lời của Khâu thiếu gia, sắc mặt lập tức

liền trở nên hơi khẩn trương.

Nói xong thấy Khâu thiếu gia trầm mặt, không nói lời nào, ông chủ Hoàng khẩn trương nhiếc miệng ra ý với hai gã bảo an bên cạnh.

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lùng, xem ra mình không ở Yến Kinh, người quen biết mình càng ngày càng ít, đến một tên không hiểu ra sao cả cũng dám đến đuổi hắn đi.

Thi Tu lại lôi kéo Diệp Mặc nói:

- Cái tên kia là cố ý đấy, tên theo sau Khâu thiếu gia tôi cũng có biết. Tên Phó chủ tịch thị trấn hại ba tôi chính là người bác của y, y tên là Đổng Kiệt, là sinh viên đại học Yến Kinh. Y nhất định là nhìn thấy tôi nên mới cố ý tìm cớ trêu chọc. Hơn nữa cái tên Khâu thiếu gia kia thật không đơn giản đâu, Diệp Mặc, hay chúng ta đi trước.

Diệp Mặc giật mình, hắn nói gì mà đụng chạm tới tên này. Vỗ một cái vào bàn, mắc mớ gì tới chuyện của nó, cũng muốn đi qua xen vào việc của người khác. Hóa ra là cố ý bới móc.

- Hai vị đi ra ngoài, nơi này không chào đón các vị.

Thi Tu vừa dứt lời, hai gã bảo an liền đi tới trước mặt Diệp Mặc.

- Cút.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai gã bảo an này - Trong vòng ba hơi thở, nếu không cút cũng đừng trách tao không khách khí.

- Mẹ mày, nể mặt còn không biết xấu hổ.

Một tên bảo an trong đó rút ra gậy điện bên hông, đập xuống Diệp Mặc.

- Ngàn vạn lần đừng đánh...

Xa xa Vương Yến thấy Diệp Mặc bên này xảy ra chuyện, vội vàng kêu

lên, vội vàng chạy tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 391

Gia Tộc Mới

Thình thịch…

Vương Yến quát to nhưng rõ ràng hai gã bảo an không thèm sợ hãi, hai tiếng trầm đục đã truyền tới.

Chỉ có điều làm cho người ta kỳ quái là, động thủ rõ ràng là hai gã bảo an, nhưng bị đánh ra ngoài vẫn là hai gã bảo an này. Hai gã bảo an rút gậy điện ra động thủ, lúc này lại bị người ta ném ra rất xa, ngã sấp xuống dưới chân Khâu thiếu gia, rốt cuộc không đứng dậy được.

Vương Yến và chồng của cô hơi sửng sốt, còn muốn chạy tới, lại lập tức bị một gã người quen bên cạnh giữ chặt:

- Vương Yến, cô không cần như vậy nữa, bị đánh chính là người của Khâu gia, cô yên đó đi Vương Yến dường như mới hiểu được, do dự dừng bước. Trong mắt của cô lộ ra sự giãy dụa, cô biết cô có chạy qua đó cũng không thay đổi được cái gì, nhưng không qua đó, cô cảm giác lương tâm của mình có chút cắt rứt.

Cô biết người bạn này nói như vậy cũng đúng, người trước mắt kia bọn họ đắc tội không nổi. Không đơn thuần là bọn họ đắc tội không nổi, toàn bộ Yến Kinh có thể đắc tội Khâu thiếu gia cũng không có mấy người.

Ông chủ Hoàng lại vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai gã bảo an bị đá đến bên cạnh mình, từ vị trí tên uống cà phê trẻ tuổi đá đến nơi đây, có vài thước xa, người bình thường là tuyệt đối đá không được.

Ông chủ Hoàng sắc mặt lập tức cũng có chút kinh sợ hoảng lên, y không

phải gà mờ, người bình thường làm sao có thể tùy tiện đã đá mấy tên bảo an của mình ra xa như vậy? Có thể thấy được người trẻ tuổi kia vừa rồi tuyệt đối không đơn giản. Nhưng y cũng biết Khâu thiếu gia càng không đơn giản, ông chủ Hoàng càng không muốn đắc tội trong lòng cũng là âm thầm kêu khổ.

- Mẹ nó, đi lên đem tên khốn kia kéo lại đây.

Khâu thiếu gia sắc mặt trầm xuống, hung hăng nói với hai gã vệ sĩ bên cạnh. Hắn mới vừa từ vùng quê lên Yến Kinh, trong thời gian này, y phát hiện tấm bảng Khâu gia này dùng cũng tốt, đã sớm dưỡng thành tính cách đệ nhất thiên hạ, làm sao còn có thể đem Diệp Mặc ngay cả phòng cũng gọi không được để vào mắt.

Hai gã vệ sĩ trong lòng âm thầm lắc đầu, nhưng ông chủ phát mệnh lệnh cũng không thể không đi lên. Thân thủ hai gã vệ sĩ này so với nhân viên an ninh vừa rồi kia mạnh hơn nhiều lắm, nhưng ở trước mặt Diệp Mặc, vẫn như cũ vẫn bị một cước đá bay, ngay cả tay chân cũng chưa đụng đến Diệp Mặc Mặc dù biết Khâu thiếu gia thân phận rất ghê gớm, nhưng ông chủ Hoàng cũng không gọi người đến hỗ trợ. Kinh nghiệm giang hồ của y cho y biết được nghèo văn giàu võ, người có thể luyện được thân thủ như Diệp Mặc tuyệt đối không đơn giản.

Nhìn hai gã vệ sĩ bị đánh ngã, Khâu thiếu gia dường như biết đụng trúng cọng rơm hơi cứng rồi, y đưa tay chỉ Diệp Mặc - Có gan mày đứng đó đừng nhúc nhích.

Nói xong liền lấy điện thoại ra, xem bộ dáng là chuẩn bị gọi viện binh rồi.

Diệp Mặc đứng lên, hắn đi đến trước mặt Khâu thiếu gia, đưa tay tát một cái. Một cái tát này đánh thẳng bên tai Khâu thiếu gia, ngoại trừ số răng bị Khâu thiếu gia nhổ ra, một lỗ tai y cũng chảy ra vết máu, rất rõ ràng cái lỗ tai này đã bị hỏng.

Khâu thiếu gia bị Diệp Mặc một chưởng đánh nằm trên mặt đất, lập tức bối rối, trong mắt của y lộ ra tia hoảng sợ, y không thể tưởng được tại Yến Kinh thật sự có người dám đánh y như vậy, còn ra tay nặng như thế. Chỉ có điều hiện tại y đã bò dậy không nổi.

Diệp Mặc nhìn nhìn Đổng Kiệt còn đứng ở một bên thất kinh, cũng giống như vậy bị Diệp Mặc cho một chưởng, Đổng Kiệt giống như Khâu thiếu gia bị bổ nhào vào cửa hội quán, chỉ cảm thấy từng đợt âm thanh rì rào trong mũi vang lên, chuyện còn lại đều không thể nhớ tới.

Nhìn Diệp Mặc trở về, Thi Tu kinh hoảng một phát giữ lấy Diệp Mặc:

- Chúng ta đi nhanh lên, sau cậu lại đi đánh người kia...

- Ồ, hắn còn đặc thù hay sao?

Diệp Mặc lại lần nữa ngồi xuống.

Thi Tu nhìn chung quanh, biết hiện tại đi cũng đi không xong, thở dài nói:

- Cái tên Khâu thiếu gia kia là người của Khâu gia, cậu có biết Khâu gia tại Yến Kinh không?

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Không biết.

Hắn nghe nói qua Lý gia, Trương gia, Tống gia, Diệp Gia, Kiều gia là ngũ đại gia tại Yến Kinh, thậm chí là Tần gia, Hàn gia, Ninh gia, Âu gia, Trác gia.. v…v, nhưng chưa từng nghe nói qua Khâu gia.

Thi Tu lo lắng nhìn thoáng qua Khâu thiếu gia vẫn như cũ nằm trên mặt đất, rồi mới lên tiếng:

- Ngũ đại gia tộc của Hoa Hạ cậu có lẽ cũng biết rồi, lúc trước cậu cũng là người của Diệp Gia. Nghe nói Diệp Gia, Tống gia, còn có Kiều gia bởi vì

đắc tội một nhân vật lợi hại, cuối cùng trở nên suy thoái rồi. Tống gia rõ ràng biến mất tại Yến Kinh, mà Diệp Gia và Kiều gia cũng co rút lại. Còn nói Kiều gia cũng dần dần ra khỏi danh sách các gia tộc ở Yến Kinh, thời gian dần qua chuyển dời đến buôn bán. Mà mới đây nhất thay thế chỗ của hai đại gia tộc Tống gia và Kiều gia, chính là Khâu gia và Đới gia mới nổi lên.

- Cậu làm sao biết những chuyện đó?

Diệp Mặc thật đúng là không biết Khâu gia và Đới gia ở Yến Kinh sẽ thay thế được Tống gia và Kiều gia, trở thành thành viên của tân ngũ đại gia tộ. Tuy nhiên đồn đại lại không nhất định có thể tin, ít nhất Diệp Mặc không có cảm giác sự suy thoái của Diệp Gia, chỉ có điều làm việc càng thêm khiêm tốn chút mà thôi. Diệp Thiếu Phong tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng diễn xuất cũng rất là khiêm tốn và ra vẻ người lớn.

Thi Tu trong mắt lộ ra một tia đau xót, cúi đầu nói:

- Là Vân Vân nói cho tôi biết đấy, tôi thiếu nợ rất lớn, không có cách nào ở lại Tra Từ. Mỗi ngày bị người ép trả nợ, sau đó Vân Vân bảo tôi tới Yến Kinh, cô vừa đi học, vừa đi làm thêm bên ngoài, tôi cũng tìm việc, vốn tôi nghĩ cố gắng trả xong nợ, sau đó cùng Vân Vân sống cuộc đời bình dị qua ngày, nhưng, để đi...

Dường như biết bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến những việc này, Thi Tu rất nhanh lại lần nữa phục hồi tinh thần, cậu ta thận trọng nói với Diệp Mặc:

- Cái tên Khâu thiếu gia kia có lẽ là Khâu Chí Triết, hắn đã học ở đại học Yến Kinh, là người rất kiêu ngạo, hơn nữa không thông minh. Cho nên Đổng Kiệt rất dễ dàng nịnh hót y, làm một con chó đi theo phía sau hắn ta. Chỉ bởi vì nguyên nhân gia thế của y nên cũng không có ai dám đối chọi với y. Nghe nói y có một người anh trai tên là Khâu Chí Học, là người rất lợi hại, chuyện này tôi cũng chỉ là nghe Vân Vân nói như vậy.

Thi Tu vừa mới nói tới đây, phía ngoài xe cảnh sát đã vang lên, vài tên

cảnh sát rất nhanh liền vọt vào, nhanh chóng bao vây lấy Diệp Mặc và Thi Tu. Trong thời gian chờ cảnh sát tới, Ông chủ Hoàng vẫn không gọi thêm người động vào Diệp Mặc.

- Là cậu đánh người?

Một người cảnh sát trung niên đi đến trước mặt Diệp Mặc nghiêm khắc mà hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Vâng, nhưng là tôi phòng vệ chính đáng, tôi cùng bằng hữu của tôi đang ngồi ở trong này, có người muốn đến động thủ với tôi trước, cho nên tôi liền phòng vệ chính đáng thôi.

Một gã cảnh sát tuổi trẻ đang xem xét Khâu thiếu gia còn đang được cấp cứu, lấy ra găng tay, đi đến trước mặt Diệp Mặc vừa như muốn nói chuyện, chỉ nghe thấy phía sau có người nói:

- Các cậu tránh ra người này tôi mang đi.

Nghe được cái thanh âm này, hai gã cảnh sát vội vàng tránh ra, phía sau đi tới một gã đàn ông chừng ba mươi tuổi, xem ra người vừa mới nói chính là người này.

- Lá gan cậu rất lớn, dám đánh người tại Yến Kinh, còn đánh Khâu Chí Triết nghiêm trọng như vậy. Tôi chỉ có thể nói, cậu rất giỏi đấy. Cậu có biết anh trai của Khâu Chí Triết là người nào không?

Người đàn ông này đi đến trước mặt Diệp Mặc thản nhiên nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói với Thi Tu:

- Thi Tu, nơi này chó nhiều lắm, chúng ta đi.

Nói xong Diệp Mặc lại nhìn người đàn ông này một chút - Là ngựa chết hay là lừa chết chuyện này liên quan gì đến tôi? Tôi cảnh cáo ông một tiếng,

nếu ông không tránh ra, đừng trách tôi đánh cả ông.

- Cậu rất kiêu ngạo, hôm nay tôi phải dẫn cậu đi, tôi xem cậu có bao nhiêu lợi hại.

Người đàn ông này nói xong cũng muốn động thủ.

- Hồ Bằng, anh dừng tay cho tôi.

Một thanh âm đột ngột truyền đến, một gã đàn ông trung niên đỉnh đầu đều trọc vội vã chạy tới, giơ tay ngăn lại, y đi đến trước mặt Diệp Mặc rất là khách khí nói:

- Mặc thiếu gia, thật không ngờ gặp cậu ở chỗ này.

Diệp Mặc đánh giá người đàn ông hói đầu này một chút, có chút kỳ quái hỏi:

- Anh là ai? Tôi dường như không biết anh.

Người đàn ông hói đầu không vì Diệp Mặc không biết y mà cảm thấy xấu hổ, lại tiếp tục miệng cười nói:

- Tôi tên là Ngô Trạch từng gặp qua thiếu gia một lần trong hội đấu giá từ thiện của lão tiên sinh Quý Bắc Thần tại Yến Kinh, cho nên quen cậu.

Thời điểm Ngô Trạch thấy Diệp Mặc, trong lòng thấy sóng to gió lớn, Diệp Mặc là ai, nơi này không ai rõ ràng bằng anh ta. Anh ta dựa vào Lý gia, lúc trước đi theo Lý Thu Dương nhà Lý gia cùng nhau tham gia cái tiệc tối kia. Anh ta là không có cơ hội nói chuyện với Diệp Mặc, khi Diệp Mặc trực tiếp giáo huấn con cháu Tống gia - Tống Ý, thậm chí cái tát "bốp bốp" vang lên khiến Tống gia ngay cả một cái rắm cũng không đánh ra.

Tống gia cuối cùng cũng là vì muốn báo thù Diệp Mặc, bị Diệp Mặc từ Yến Kinh nhổ tận gốc. Anh ta hiểu rõ trong lòng, đừng nhìn bộ dáng vô hại cả người lẫn vật của Diệp Mặc như vậy, chỉ cần hắn muốn đá Khâu gia ra

khỏi Yến Kinh, quả thực là chuyện dễ dàng. Anh ta gọi Hồ Bằng dừng tay lại chẳng khác gì là cứu Hồ Bằng, Hồ Bằng cũng là cán bộ được điều động cùng anh ta trong lần này. Anh ta một là muốn cứu Hồ Bằng một chút, hai là cũng muốn kết giao với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghĩ tới lần đó hắn và Trương Quật cùng đi tham gia cái tiệc tối kia, sau lại không có tham gia hội đấu giá mà phải đi cứu Diệp Lăng.

- Anh Ngô, anh là gì ý hả?

Hồ Bằng thấy Ngô Trạch cùng tới hội quán 'Ngô Đồng" ăn mừng " lại không giúp mình, lại giúp người trẻ tuổi không biết gọi là gì này. Nhưng gã ta không có lập tức trở mặt, gã ta làm thư ký nhiều năm, lần này bị điều động đến địa phương làm quan, cũng là đại diện Khâu gia. Mà Ngô Trạch chỗ dựa vững chắc vẫn là người của Lý gia, cho nên ở mặt ngoài hai người coi như là hòa hợp, nhưng thực tế lại đại diện ích lợi bất đồng của hai gia tộc.

Nhưng Hồ Bằng kinh nghiệm nhiều năm làm thư ký hiểu được, nếu Ngô Trạch phải giúp người thanh niên này, chứng tỏ hắn khẳng định không phải người bình thường, cho dù mình là người của Khâu giaa, nhưng chưa hiểu rõ sự tình, y chắc là sẽ không làm đấy.

- Không có ý gì, chỉ có điều Mặc thiếu gia là người tôi tôn kính, nếu thư ký Hồ muốn động thủ, cũng đừng trách tôi không khách khí.

Ngô Trạch không lưu tình một chút nào.

Anh ta hiểu tính cách Diệp Mặc, biết Diệp Mặc chán ghét người hai mặt, kỳ thật anh ta cũng có thể đổi một cách nói chuyện uyển chuyển hơn, nhưng như vậy, nói không chừng ấn tượng trong lòng Diệp Mặc đối với anh ta lại không sâu. Như là đã nhắc nhở quanh Hồ Bằng một lần, Hồ Bằng không có giác ngộ, cũng đừng trách anh ta không khách khí.

- Ngô Trạch, anh nói gì vậy? Hồ Bằng tôi cũng muốn xem thử anh không khách khí như thế nào.

Bởi vì thái độ Ngô Trạch, Hồ Bằng vốn đã dịu xuống lại bị lời nói sắc bén của Ngô Trạch kích động.

Chuyện này không phải là nể mặt nể mũi anh ta hay không, việc này chứng tỏ mặt mũi Khâu gia đã bị Ngô Trạch quét rác. Nhưng y cũng không động vào Diệp Mặc, y trong quan trường pha trộn nhiều năm, bây giờ nhìn thái độ Ngô Trạch cung kính Diệp Mặc, trước khi chưa biết rõ ràng, y sẽ không động vào Diệp Mặc.

Ngô Trạch lạnh lùng cười, đang muốn nói chuyện, lúc này lại tới hai người nữa, kéo Ngô Trạch và Hồ Bằng ra.

Ngô Trạch liếc mắt nhìn Hồ Bằng một cái, không để ý đến y nữa, mà là xoay người rất cẩn thận nói với Diệp Mặc:

- Mặc thiếu gia, lần này tôi bị điều động đến huyện Tây Đồng thành phố Hà Phong, đang cùng mấy vị bằng hữu tụ hội một chút, không nghĩ tới lại gặp Mặc thiếu gia cậu, nếu cậu không ngại, có thể vào phòng cùng ngồi với chúng tôi một chút.

Diệp Mặc chính đang muốn cự tuyệt, Thi Tu chợt nói:

- Huyện Tây Đồng?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 392

Hướng Đi Của Thi Tu

Sao vậy?

Diệp Mặc theo bản năng nhìn Thi Tu hỏi.

Thi Tu dường như liền nghĩ tới cảnh ngộ nhà mình, có chút ảm đạm nói:

- Thị trấn Tra Từ thuộc huyện Tây Đồng, lúc trước ba của tôi chính là bị nhốt tại huyện Tây Đồng.

Diệp Mặc bỗng nhiên nói với Ngô Trạch:

- Nếu như vậy, phải đi vào phòng riêng của các anh ngồi một chút, tôi vừa lúc cũng có một số việc muốn nhờ anh một chút.

Nghe được Diệp Mặc nói có việc nhờ mình, Ngô Trạch luôn miệng nói không dám, nhưng lại rất cung kính dẫn Diệp Mặc và Thi Tu tới phòng bao trên lầu hai của mình.

Hồ Bằng nhìn Ngô Trạch dẫn Diệp Mặc rời đi, sắc mặt biến đổi mấy cái, nhưng lại không có dám tiếp tục tiến lên ngăn cản. Vốn Ngô Trạch và y cùng ngồi trong một phòng, hiện tại cũng không tiếp tục đi tới phòng riêng cùng Ngô Trạch. Y vội vàng muốn điều tra lai lịch của Diệp Mặc.

Ngô Trạch vốn chỉ là một cán bộ cấp phòng nho nhỏ tại Yến Kinh, nhưng lần này cùng y đến huyện Tây Đồng làm Chủ tịch huyện, nói như thế nào cũng là quan phụ mẫu một phương. Người như vậy mà lại rất cung kính với Diệp Mặc, việc này không thể không khiến y chú ý.

Thấy thư ký Hồ không tiếp tục ngăn Diệp Mặc lại, hai gã cảnh sát cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ có thể thu quân về. Bọn họ biết Yến Kinh nơi này nước rất sâu, không cẩn thận sẽ chìm xuống không nổi lên được.

Khâu thiếu gia bị Diệp Mặc đánh ngã xuống đất, tự chăm sóc mình cũng không kịp nữa, làm sao còn dám đến hỏi chuyện Diệp Mặc. Một hồi nhìn như cạnh tranh, tranh cãi rất lớn nhưng bỗng chốc hành quân lặng lẽ. Ông chủ Hoàng của hội quán Ngô Đồng một câu cũng không dám nói, bất kể sự tình có phải đã sáng tỏ rồi hay không, ông chủ một hội quán như ông ta đứng về phía nào đều là vật hi sinh.

...

Ngô Trạch bao một căn phòng không nhỏ, hơn nữa còn rất xa hoa, vài nữ nhân viên phục vụ đứng ở một bên rót rượu bị Ngô Trạch phất tay bảo đi ra ngoài.

- Mặc thiếu gia, mời cậu ngồi đầu Ngô Trạch cẩn thận nhường ghế đầu cho Diệp Mặc ngồi.

Thấy Diệp Mặc ngồi xuống, y lại cẩn thận nhìn Thi Tu hỏi:

- Xin hỏi vị này chính là...

Diệp Mặc giới thiệu nói:

- Cậu ấy tên là Thi Tu, là bạn học của tôi, cũng là bạn của tôi, Thi Tu cậu qua đây ngồi bên cạnh tôi nhé. Được rồi, tất cả mọi người ngồi xuống đi.

Diệp Mặc là một người không chú trọng đến vị trí ngồi, nhưng trước mắt là vì tạo thế cho Thi Tu, có cái giá là phải xuất ra. Đối với loại người như Ngô Trạch, chỉ có thể khiến y cảm thấy kính sợ đối với anh.

- Mặc thiế gia, tôi xin giới thiệu với cậu một chút, hai vị này một là đồng nghiệp của tôi tại Yến Kinh tên là Trần Xương Huy, một người sau này là đồng sự của tôi ở huyện Tây Đồng tên là Chu Bình.

Ngô Trạch đem hai người còn lại giới thiệu với Diệp Mặc một chút, nhưng lại không giới thiệu Diệp Mặc với mọi người.

Trần Xương Huy và Chu Bình vội vàng chào Diệp Mặc, và học Ngô Trạch gọi Diệp Mặc là Mặc thiếu gia, bọn họ đều là người có kinh nghiệm quan trường, làm sao không biết Ngô Trạch là loại cáo già không đơn giản.

Sau khi mấy người cùng mời rượu nhau, Diệp Mặc đi thẳng vào vấn đề, hắn cười hỏi Ngô Trạch:

- Anh Ngô sao lại tới huyện Tây Đồng làm Chủ tịch huyện vậy?

Ngô Trạch vốn được xếp hạng trong những kẻ lõi đời chốn quan trường, y sở dĩ có thể bắt lấy đuôi ngựa Lý Thu Dương, chính là dựa vào việc đoán ý qua lời nói và sắc mặt, còn có phân tích luận chứng lành nghề. Trước đó Diệp Mặc rõ ràng không muốn cùng y đi tới đây, nhưng sau khi nghe Thi Tu nói một câu nhà cậu ở huyện Tây Đồng, Diệp Mặc liền đồng ý, y làm sao còn không biết nguyên nhân Diệp Mặc tới khẳng định có quan hệ với người bạn này của hắn.

Hiện tại Diệp Mặc hỏi đến, Ngô Trạch vội vàng cười nói:

- Tôi dưới quyền Dương thiếu gia vẫn được phân công quản lý công tác quy hoạch môi trường tại khu Xương Ly, lần này điều động đến huyện Tây Đồng, cũng là chức Chủ tịch huyện, phụ trách chủ trì công tác Ủy ban nhân dân huyện Tây Đồng. Chu Bình vốn là Phó chủ tịch thường trực huyện huyện Tây Đồng, anh ta vốn là bạn học cũ của tôi, lần này biết được tôi đến huyện Tây Đồng, cố ý đến chúc mừng tôi đấy. Anh ta hiện đang phụ trách mảng vệ sinh và quy hoạch thành thị.

Biết việc Diệp Mặc hỏi nhất định là có quan hệ đến huyện Tây Đồng, nên Ngô Trạch trực tiếp nói ra toàn bộ, thậm chí nói ra cả chức vụ của mình.

Chu Bình thấy Ngô Trạch nói với Diệp Mặc, giống như cấp dưới nói chuyện với cấp trên, hơn nữa đem chức vụ của mình và chức vụ của y đều

nói rành mạch, trong lòng lại e dè đối với Diệp Mặc, căn bản cũng không dám nói lung tung. Một Phó chủ tịch thường trực huyện, tại địa phương chính là quan phụ mẫu một phương, nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng tại Yến Kinh này, một viên gạch rơi xuống là có thể nện vào một dãy cán bộ cấp sở cấp bộ, y nào dám hỏi cái gì.

Thấy Diệp Mặc trầm ngâm không nói, Ngô Trạch lại tiếp tục bổ sung nói:

- Vốn Hồ Bằng là định cùng tôi điều động xuống đây, anh ta trước đây là thư ký của chủ tịch thành phố Khâu, lần này điều động đến huyện Tây Đồng cũng đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch huyện. Chủ yếu quản lý thương nghiệp.

Diệp Mặc nghe xong được lời Ngô Trạch nói, trầm ngâm sau một lúc lâu, bỗng nhiên lầm bầm lầu bầu nói:

- Nếu như vậy, Hồ Bằng cũng không cần xuống nữa...

Hắn không thèm để ý đến chủ tịch thành phố Khâu, đối với hắn mà nói chưa bao giờ đem người này đặt vào mắt, nên đối với tên Hồ Bằng lại càng xem thường.

- Đúng rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên ngẩng đầu nói với Thi Tu:

- Thi Tu, cậu tới huyện Tây Đồng làm Phó chủ tịch huyện được chứ?

Nói xong, Diệp Mặc cảm giác chủ ý này của mình không tệ, liên tiếp lại tự nói vài chữ tốt.

- Cái gì?

Gần như khi Diệp Mặc nói ra những lời này, cả Thi Tu và Chu Bình mấy người đều khiếp sợ ra tiếng. Nói đùa gì vậy, một Phó chủ tịch huyện cũng không phải trò chơi tập làm người lớn, cho dù là một Phó chủ tịch huyện nho

nhỏ, cũng là trải qua đánh cờ nhiều mặt, sau đó cân bằng mới có được. Nhưng mà điều này còn không quan trọng, chủ yếu là anh có tư cách này hay không. Quan trường Hoa Hạ, ngoại trừ anh có năng lực hay không, chủ yếu nhất anh phải có kinh nghiệm lý lịch, cách xếp hạng mới là điều thiết yếu nhất.

Cho dù Ngô Trạch cảm giác Diệp Mặc đang làm bừa, nhưng y lại không dám nói ra. Diệp Mặc có bản lĩnh, dù bản thân anh có bản lĩnh, nếu mỗi người đều có thể tùy tiện sắp xếp mình vào ngành trọng yếu của chính phủ, như vậy sẽ loạn cả lên đấy?

Diệp Mặc không trải qua quan trường, nhưng khi hắn thấy Thi Tu vốn chỉ là Phó phòng, hiện tại làm một Phó chủ tịch huyện tuy nhiên là một cấp phó mà thôi, trước sau cũng chỉ là kém hai cấp bậc. Hắn đương nhiên nghĩ đến không có cái gì là không được.

- Việc này...

Ngô Trạch cẩn thận nói, - Bình thường tình huống sẽ không được cho phép đâu.

Y không biết Thi Tu trước đây đảm đương chức vụ gì, cũng không nên đem cái kia nói ra, chỉ làm sáng tỏ tình huống thôi.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Thi Tu trước đây chính là một phó phòng, hiện tại đến huyện Tây Đồng, chỉ cần làm ra chút thành tích, làm một Phó chủ tịch huyện hẳn là không có gì chứ.

Ngô Trạch vừa nghe Thi Tu trước đây là một phó Phòng, y trầm ngâm một lát nói:

- Kỳ thật, nếu anh Thi trước đây là Phó phòng rồi, chỉ cần làm ra thành tích, là có thể thăng làm Trưởng phòng đấy, sau đó qua một thời gian ngắn, cũng có thể đề bạt lên.

Ngô Trạch một lòng muốn tạo quan hệ tốt với Diệp Mặc, cho nên trả lời Diệp Mặc có chút áp lực, nhưng y vẫn là tận hết sức lực nghĩ phải trợ giúp Diệp Mặc. Nói chuyện cũng phải khiến cho Diệp Mặc vui vẻ.

Diệp Mặc tán thưởng liếc mắt nhìn Ngô Trạch một cái, sau đó nói:

- Để tên Hồ Bằng kia lui ra xuống, đưa vị trí Phó chủ tịch huyện mảng thương nghiệp cho Thi Tu làm, đợi lát nữa bảo Thi Tu mời vài thương gia đến huyện Tây Đồng là được rồi….

Ngô Trạch tuy rằng muốn kết giao Diệp Mặc, nhưng nghe xong lời này của Diệp Mặc, trong lòng vẫn không ngừng khinh bỉ Diệp Mặc, hắn tuy rằng lai lịch thật lớn, nhưng nói chuyện không thông qua đầu óc. Mời vài thương gia? Dễ mời như vậy sao? Chẳng lẽ anh gọi vài thương gia đến huyện Tây Đồng mở cửa hàng cũng gọi là thu hút đầu tư sao?

Diệp Mặc lại không thèm để ý tiếp tục nói:

- Ừ, vài thương gia này phải nổi tiếng một chút mới được, đúng rồi, đợi lát nữa bảo 'dược phẩm Lạc Nguyệt' đến huyện Tây Đồng đi, còn có...

- Cái gì...

Diệp Mặc lời còn chưa dứt, lại ném thêm quả bom vào hiện trường. Dược phẩm Lạc Nguyệt nhập vào huyện Tây Đồng? Dược phẩm Lạc Nguyệt bất kể nhập trú chỗ kia, cũng là chiến tích thật lớn.

- Mặc thiếu gia, việc cậu vừa mới nói là thật?

Ngô Trạch không nhịn nổi kích động, đứng lên, nếu Thi Tu thật sự có thể mời 'Dược phẩm Lạc Nguyệt' đến huyện Tây Đồng, cho dù là người lọc lõi như y, cũng muốn để Thi Tu làm một Phó chủ tịch huyện.

Nói giỡn, "Dược phẩm Lạc Nguyệt" như thế nào ai ai cũng biết, chỉ cần ở huyện Tây Đồng thành lập một cửa hàng độc quyền của "Dược phẩm Lạc Nguyệt", lập tức là có thể kéo khách du lịch đến huyện Tây Đồng, đồng thời

kéo theo những ngành sản xuất còn lại của huyện Tây Đồng.

Cửa hàng độc quyền này khác với những cửa hàng độc quyền khác, nếu có một nhà máy gia công của "Dược phẩm Lạc Nguyệt", huyện Tây Đồng sẽ phất lên rất nhanh.

Diệp Mặc nhìn mấy người đang trợn mắt há hốc mồm, vỗ vỗ bả vai Ngô Trạch nói:

- Tôi nói đương nhiên là thật, thật còn hơn cả vàng thật đấy.

Ngô Trạch kích động nói:

- Nếu Mặc thiếu gia thật sự có thể thu hút đầu tư của "Dược phẩm Lạc Nguyệt" đến huyện Tây Đồng, tôi ngay cả chức Chủ tịch huyện cũng không cần, cũng muốn ra sức ủng hộ anh Thi đây. Trước tiên tôi có thể đề bạt anh Thi vào vị trí Trưởng phòng Thu hút đầu tư, sau đó thay mặt đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch huyện, chỉ có điều tạm thời chức cấp phòng, sau đó lại thăng lên.

Diệp Mặc khoát tay nói - Cảm ơn ý tốt của Chủ tịch huyện Ngô, tuy nhiên cần anh giúp Thi Tu là điều nhất định, nhưng để Thi Tu đảm nhiệm chức Phó chủ tịch huyện còn không cần anh phải lo.

Nói xong, Diệp Mặc lấy điện thoại ra, hắn đang nghĩ xem nên gọi điện thoại cho ai để giúp chuyện này. Nhưng Diệp Mặc lấy điện thoại ra, suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra người nào có thể giúp được chuyện nào, không khỏi thầm than số cán bộ hắn biết thật sự là quá ít.

- Đưa số điện thoại của Lý Thu Dương cho tôi, tôi gọi điện thoại cho anh ta.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Mặc vẫn cảm thấy nên gọi điện cho Lý Thu Dương, anh ta có năng lực sắp xếp cho Ngô Trạch đến một huyện làm Chủ tịch huyện, chứng tỏ anh ta là nơi có thể giúp. Đợi sau khi gọi điện cho Lý Thu Dương xong, hắn sẽ gọi điện tiếp cho Hàn Tại Tân, mặc dù biết lão Hàn

không có bất kỳ liên hệ nào tới chỗ này, nhưng anh ta chắc chắn sẽ quen những người khác.

- Được.

Ngô Trạch kích động vội vàng đưa ra số điện thoại của Lý Thu Dương cho hắn, y biết sếp mình rất kính nể Diệp Mặc.

Thi Tu ở một bên đã ngây người, cậu ta đến hiện tại còn chưa hiểu rõ chuyện, Diệp Mặc sao lại có bản lĩnh lớn như vậy, một Chủ tịch huyện chỉ cần mấy cú điện thoại là có thể được hay sao? Chuyện này đã vượt ra khỏi sức tưởng tượng của cậu ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 393

Tao Thật Không Tin Đấy

Lý Thu Dương không phải là nhân vật cốt cán của Lý gia, nhưng bởi vì gã kiến thức không tồi, hơn nữa nhiều lần lập công, cho nên hiện tại Lý Thu Dương dần dần tiếp cận tầng lớp nhân vật, thậm chí được bồi dưỡng như nhân vật nhân vật Lúc này Lý Thu Dương đang cùng một số người ăn cơm, người có thể làm cho Lý Thu Dương mời đi ăn cơm thì thận phận cũng không phải nhỏ.

Trên thức tế thân phận của mấy người kia cũng không phải nhỏ, chẳng qua nhân vật chính ngày hôm nay không phải là Lý Thu Dương, mà là một người tên là Lý Xuân Sinh, tuy Lý Xuân Sinh họ Lý, nhưng cùng với Lý gia ở Yến Kinh không có chút quan hệ nào, Lý Thu Dương có mặt ở đây ngày hôm nay chính là đại diện cho Lý gia tới lôi kéo Lý Xuân Sinh.

Bởi vì Lý Xuân Sinh mới bị điều đến làm phó chủ tịch thành phố Hà Phong tỉnh Hà Đông, đây là phó thị trưởng của thành phố, cho dù là Lý gia cũng không thể coi nhẹ, cho nên muốn lôi kéo Lý Xuân Sinh, ngoài nguyên nhân chủ yếu là do Lý Xuân Sinh được điều động làm Phó chủ tịch thành phố ra, thì còn có một nguyên nhân quan trọng nữa là năng lực của Lý Xuân Sinh.

Lý Xuân Sinh không dựa vào bất kỳ thế lực nào, hoàn toàn là dựa vào chính mình để có thể có vị trị này, có thể nói người này tương đối có năng lực, những khó khăn bên trong, chỉ có người bên trong mới biết được.

Đồng thời Lý Thu Dương cũng thu xếp để cho Ngô Trạch đến làm chủ tịch một huyện bên dưới thành phố Hà Phong, cũng là một tính hiệu ủng hộ Lý Xuân Sinh.

Cho nên lần này Lý Thu Dương mở tiệc chiêu đãi Lý Xuân Sinh, cùng với mấy cán bộ ở Yến Kinh, mục đích chủ yếu là muốn lôi kéo Lý Xuân Sinh, hi vọng Lý Xuân Sinh có thể dựa vào Lý gia.

Nhưng không ngờ lúc này có người gọi điện cho gã, điều này làm cho Lý Thu Dương cực kỳ bực mình, càng làm cho gã bực là, không ngờ lại là một số điện thoại lạ, Lý Thu Dương biết gã không bao giờ cho số người lạ, nhưng lại có người lạ gọi điện cho gã, khẳng định là có người cho số của gã, cơn giận lập tức trào lên, gã muốn biết ai mà to gan như thế, dám không thông qua chính chủ, đã cho số của gã cho người khác.

Trong cơn giận Lý Thu Dương định lập tức tắt điện thoại, nhưng đúng lúc Lý Thu Dương nhìn số điện thoại, thì gã cảm thấy kỳ lạ, hình như số điện thoại này ít hơn số điện thoại bình thường một số, sao lại vậy nhỉ?

Sự việc dường như không đơn giản, Lý Thu Dương ấn nút nghe điện thoại.

- Xin hỏi anh là?

Tuy rằng số điện thoại ít hơn một số, nhưng Lý Thu Dương có ai mà chưa gặp qua, gã cũng sẽ không bởi vì chuyện này, sẽ cho rằng đối phương có gì đặc biệt, gã hiện tại cũng là nhân vật quan trọng của Lý gia, người bình thường gã cũng không thèm để trong mắt.

- Lý thiếu gia, chúng ta đã từng gặp nhau một lần, cho nên hôm nay có chút việc muốn nhờ anh giúp, không biết anh có rảnh không qua chỗ tôi nói chuyện.

Tiếng Diệp Mặc nhàn nhạt truyền tới.

Cơn giận của Lý Thu Dương lập tức không thể kìm chế được nữa, gã này là ai, mà lại làm cao như thế, chỉ bởi vì từng gặp mình, mà muốn mình giúp, cái này còn chưa là gì, mà quan trọng là đã muốn mình giúp lại còn bắt mình phải qua đó, thật sự cường hoành quá mức.

Mặc kệ đối phương là ai, cho dù là thiếu gia của ngũ đại gia tộc, hơn nữa nghe tiếng nói, hình như cũng còn rất trẻ, cũng chỉ là thiếu gia trong một gia tộc mà thôi.

Lý Thu Dương đang định nói:

- Mày nghĩ mày là ai?

Thì tiếng của Diệp Mặc lại truyền tới:

- Tôi là Diệp Mặc, đang ở Ngô Đồng - Cái gì...

Lý Thu Dương vội vàng đem câu nói định nói nuốt xuống, trong lòng dâng nên cảm giám kinh hãi, không ngờ là Diệp Mặc? Gã chần chừ hỏi:

- Anh là Diệp thiếu gia? Diệp Mặc Yến Kinh?

- Đúng vậy, chính là tôi.

Điện thoại Diệp Mặc lập tức tắt.

Lý Thu Dương sửng sốt cầm điện thoại một lúc lâu, không có chút gì bởi vì điện thoại tắt như thế mà tức giận, trên mặt chỉ có sự không thể tin được, thậm chí còn có chút kinh hỉ, không ngờ Diệp Mặc gọi điện thoại cho gã, gã cảm thấy có cảm giác cực kỳ hạnh phúc, đồng thời cũng cảm thấy rất áp lực.

Diệp Mặc nhìn điện thoại trong tay, có chút bất đắc dĩ nói:

- Lại hết pin rồi, cái điện thoại này cứ qua mấy tháng lại phải sạc pin một lần, dùng cũng thật phiền quá.

Mấy người Ngô Trạch ngơ ngẩn nhìn nhau, mấy tháng mới sạc pin một lần, dùng còn cảm thấy phiền, điện thoại bọn họ dùng mỗi ngày sạc pin một lần, thì nên nói thế nào đây?

…

Một lúc sau, Lý Thu Dương mới phản ứng lại, gã biết cơ hội đến rồi, gã hưng phấn đứng dậy, có chút áy náy nói với Lý Xuân Sinh:

- Chủ tịch Lý, thật xin lỗi, có một người bạn đang đợi tôi ở Ngô Đồng, tôi cần phải qua ngay.

Ban đầu điện thoại của Lý Thu Dương kêu lên, thì vẻ mặt tức giận của Lý Thu Dương đã bị mấy người Lý Xuân Sinh nhìn thấy, nhưng biểu tình trên khuôn mặt từ phẫn nộ, biến thành kinh hỉ, thậm chí có chút kích động, những người ở đây đều là cáo già, cho nên đều đoán là người vừa gọi điện cho Lý Thu Dương chắc là một nhân vật không đơn giản.

Huống chi Lý Thu Dương có thể bỏ mọi người ở đây, chỉ bởi vì một cuộc điện thoại mà phải chạy qua, thì đã nói rõ ra vấn đề.

- Thu Dương, ai vậy, không ngờ phải phiền đến cậu qua đó.

Một gã trung niên bụng phệ có chút phản đối nói.

Lý Thu Dương giống như không nghe thấy ông ta nói gì, mà lập tức đứng dậy.

- Lý thiếu gia, không biết có thể dẫn tôi cùng đi không, tôi cũng muốn đi xem một chút.

Lý Xuân Sinh đột nhiên cũng đứng dậy cười nói.

Lý Thu Dương do dự một chút, nhưng rất nhanh nói:

- Nếu chủ tịch Lý muốn đi cùng, vậy cùng đi đi.

Thấy Lý Xuân Sinh đi cùng, lập tức hai người khác cũng đứng dậy muốn đi theo, nhưng Lý Thu Dương lập tức không đồng ý:

- Vị đó chỉ bảo tôi qua, tôi sợ nhiều người cùng đi, vị đó lại không vui, để lần sau đi.

Nói xong dẫn Lý Xuân Sinh rời quán, đi thẳng đến Ngô Đồng Gã bụng phệ vừa rồi còn nịnh nọt Lý Thu Dương liền biết nói sai rồi, thấy Lý Thu Dương vội vã đi có chút xấu hổ nói:

- Không biết Lý thiếu gia đi gặp ai, lại phải vội như thế.

Bàn rượu vừa rồi còn náo nhiệt, bây giờ lại trở thành lạnh lẽo, những người còn lại cũng lần lượt cáo từ, hình như không có ai muốn nói gì với gã bụng phệ vừa rồi.

…

- Lý thiếu gia, có phải người vừa gọi điện cho cậu là Diệp Mặc thiếu gia của Diệp gia?

Lý Xuân Sinh ở Yến Kinh nhiều năm như thế, bất luận giác ngộ về chính trị hay những cái khác thì những người bình thường cũng không thể so sánh được, gã chỉ cần nhìn thấy sự thay đổi của Lý Thu Dương, ngoài ra Lý Thu Dương cũng không cẩn thận nói ra Diệp Mặc, gã liền có thể đoán rằng Diệp Mặc này rất có thể là Diệp Mặc mà trong giới cao tầng hay nhắc tới, nếu không phải hắn, Lý Thu Dương sẽ không căng thẳng và hưng phấn như vậy.

Lý Thu Dương nghiêm túc gật gật đầu:

- Không sai, chủ tịch thành phố Lý, chính là anh ta, Diệp thiếu gia, thích người thành thật, anh cứ nói chuyện bình thường là được.

Trong mắt Lý Xuân Sinh lộ ra sự kích động.

- Tôi hiểu, đa tạ Lý thiếu gia cho tôi cơ hội này, nếu không ngại, tôi lớn hơn cậu mấy tuổi, sau này cứ gọi tôi là Xuân Sinh là được.

- Được, vậy tôi gọi anh là anh Sinh đi, anh Sinh sau này cứ gọi tôi là Thu Dương là được, sau này có khả năng tôi sẽ về địa phương phát triển, nói không chừng còn cần đến sự giúp đỡ của anh.

Lý Thu Dương lập tức thay đổi cách xưng hô, gã biết nhiệm vụ kết giao với Lý Xuân Sinh đã hoàn thành rồi.

Nhưng trong lòng của gã, thì thu hoạch lớn nhất không phải là kết giao với Lý Xuân Sinh, mà là nhận được lời mời của Diệp Mặc, chính vì lời mời này, có thể làm cho Lý Thu Dương gã có thể đứng vững trong Lý gia.

Trong lòng Lý Xuân Sinh cũng kích động như vậy, gã ở Yến Kinh nhiều năm, tuy rằng đối với một số sự việc trung tâm thì không biết, nhưng hắn cũng biết năng lực của Diệp Mặc như thế nào, gã ít nhiều cũng biết một số chuyện của Diệp Mặc.

Nếu thật sự phải tham gia vào phe phái, gã thà ở sau lưng Diệp Mặc, cũng không muốn tham gia vào các đại gia tộc, nhưng gã biết gã không có cơ hội này, đừng nói là không có cơ hội, rất nhiều người cũng nghĩ như gã, nhưng đều không có cơ hội nào cả.

Lần này biết được tin tức của Diệp Mặc, bất luận thế nào, Lý Xuân Sinh cũng sẽ không bỏ qua, cho dù phải dựa vào Lý gia, cũng không thể bỏ qua cơ hội này.

Nghe thấy Diệp Mặc gọi điện cho Lý Thu Dương hẹn gặp ở hội quán Ngô Đồng, Trần Xương Huy và Chu Bình đều ngây người, Lý Thu Dương là ai, bọn họ tuy chưa có cơ hội gặp qua, nhưng cũng rất rõ ràng, là tâm phúc của Lý gia, thân phận so với mấy người bọn họ, không biết là cao hơn bao nhiêu lần.

Chỉ có sắc mặt của Ngô Trạch là không thay đổi, gã tuy không biết năng lực của Diệp Mặc đến đâu, nhưng gã từng thấy qua, nếu không gã cũng không chủ động đưa số điện thoại của Lý Thu Dương cho Diệp Mặc, trừ phi gã không muốn làm việc nữa.

Diệp Mặc cắm sạc pin điện thoại, hắn định nếu như Lý Thu Dương không làm được việc này, thì sẽ tìm Lão Hàn giúp, hắn không tin nhờ lão Hàn giúp làm một chức Phó chủ tịch huyện cũng không được.

- Diệp Mặc, cậu, rốt cuộc cậu làm cái gì?

Thi Tu ấp úng nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc đang định trả lời, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, nhìn về phía của phòng.

Ầm.

Một tiếng, cửa phòng đã bị đá tung.

Một gã thanh niên mắt tam giác dẫn theo bốn gã mặc đồ đen đứng ở trước cửa phòng, gã mắt tam giác vừa nhìn đã thấy luôn Diệp Mặc đang ngồi ở ghế chủ tọa, gã lạnh lẽo nhìn Diệp Mặc nói:

- Vừa rồi là mày đánh bị thương Khâu Chí Triết của Khâu gia bọn tao?

- Anh là ai, ai cho anh được phép đạp cửa phòng của người khác.

Ngô Trạch đột nhiên đứng dậy, chỉ mặt gã thanh niên quát lớn, gã đã đoán ra tên này là người của Khâu gia.

Gã thanh niên nhìn lướt qua Ngô Trạch, - Trưởng phòng Ngô, đừng có cho rằng Lý Thu Dương sẽ vì một con chó như mày mà trở mặt với tôi, mày tự đề cao mày quá rồi, mày tin không, tao dẫm chết mày giống như giết chết một con kiến?

Ngô Trạch nhất thời nghẹn lời, gã biết gã thanh niên kia nói không sai, Lý Thu Dương thật sự sẽ không vì gã mà trở mặt với Khâu gia, nếu như Khâu gia nhường một số chỗ tốt, nói không chừng Lý gia còn đem mình làm quà.

Diệp Mặc lại thản nhiên nói:

- Tao thật không tin đấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 394

Vây Bắt Diệp Mặc

Không tin thì rất đơn giản, tao đánh cho mày đến khi tin thì thôi.

Gã thanh niên mắt tam giác nói xong liền vung tay lên.

Bốn gã đằng sau liền xông lên, trên người bốn gã có một luồng sát khí, Diệp Mặc vừa nhìn liền biết bốn người này lai lịch không bình thường, hắn cảm thấy khí tức của bốn người này và Quách Khởi giống nhau, nghĩ tới Quách Khởi liền nhớ tới Trì Uyển Thanh, không biết bây giờ bọn họ thế nào rồi.

Bốn người này rất là hung hãn, vừa xông lên đã ra tay tàn nhẫn, có lẽ là liên quan đến thói quen, đối với loại người vừa ra tay đã dồn người khác vào chỗ chết, Diệp Mặc cũng không lưu tình, bật luận anh có lai lịch như thế nào, muốn giết hắn, Diệp Mặc từ trước đến nay đều không khách khí.

Bốn người xông tới trước mặt Diệp Mặc, đến bóng của Diệp Mặc cũng không thấy, liền bị Diệp Mặc đánh gãy chân, tiếng xương cốt gẫy vụn vang lên có chút lạnh người, chỉ trong tích tắc, bốn gã vệ sĩ bị Diệp Mặc đá nát đầu gối nằm trên đất.

Tuy nhiên bốn gã này vẫn mạnh mẽ nhịn đau, tuy đau đến mức trên mặt mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng không có ai kêu lên.

Nhìn bốn gã đồng bọn nằm trên đất, gã mắt tam giác nhất thời ngây ra, y chỉ nghĩ, năm người bọn gã cực kỳ đơn giản sẽ đánh cho Diệp Mặc thành tàn phế.

Gã nào có biết được Diệp Mặc lại lợi hại như vậy, hơn nữa ra tay còn tàn

nhẫn hơn so với bọn chúng, lai lịch của bốn gã đồng bọn cũng không nhỏ, nhưng chớp mắt đã bị Diệp Mặc đá nát đầu gối.

…

Đúng lúc này, tại một khu nhà tư nhân cao cấp ở Yến Kinh, một gã thanh niên hơn ba mươi tuổi vẻ mặt ngưng trọng không ngừng gõ lên bàn trà.

Gã chính là thanh niên kiệt xuất nhất của Khâu gia, Khâu Chí Học, năm nay 31 tuổi, đã là phó giám đốc sở, có thể nói tiền đồ vô hạn, tương lai sáng chói.

Khâu Chí Học vừa được biết em trai mình là Khâu Chí Triết vừa bị người khác đánh cho thành tàn phế ở một hội quán, giờ còn đang nằm trong bệnh viện, bác sĩ nói một bên tai gã bị điếc vĩnh viễn, điều này làm cho gã phẫn nộ đến cực điểm, ở Yến Kinh, cho dù là những gia tộc còn lại, cũng không có ai dám đánh em trai gã thành như thế.

Khâu Chí Học là loại người càng tức giận càng bình tĩnh, gã không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay, thì phải đánh chết đối thủ của mình, tuyệt đối không để cho đối phương một cơ hội sống.

Cho nên sau khi biết được tin này, Khâu Chí Học cũng không lập tức dẫn người đi tìm Diệp Mặc, hoặc là làm gì khác, mà sai Hồ Bằng đi thăm dò xem Diệp thiếu gia là người như thế nào, vì sao gã lại chưa bao giờ nghe qua Lý gia lại xuất hiện một người như thế, nhưng cho dù, Diệp Mặc có là người của Lý gia, nhưng nếu đả thương em trai gã, thì nhất định phải trả giá.

Khâu gia của gã không phải may mắn mới có thể đứng vững ở Yến Kinh, dù là Lý gia thì sao?

Chuông điện thoại vừa vang lên, Khâu Chí Học liền cầm lấy điện thoại, tuy gã hận đến thấu tim, nhưng Khâu Chí Học vẫn rất cẩn thận điều tra, điều tra rõ rồi mới động thủ.

Gọi điện thoại tới không phải Hồ Bằng, mà là một gã đi theo Khâu Đông Thần, gã gọi điện đến không phải thông báo lai lịch của Diệp Mặc, mà báo Khâu Đông Thần xảy ra chuyện.

Sau khi biết Khâu Đông Thần dẫn người đến hội quán Ngô Đồng và bị đánh thành tàn phế, Khâu Chí Học suýt nữa đập nát chiếc điện thoại trong tay.

Từ lúc nào mà Khâu gia lại bị người khác bắt nạt như thế, nếu nói Khâu Chí Triết là đứa chơi bời trác táng, thì Khâu Đông Thần là tinh anh của Khâu gia, Khâu Đông Thần cũng khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng gã tuy còn trẻ nhưng đã là cấp đại tá, lần này về Yến Kinh là có việc.

Nhất định là Khâu Đông Thần sau khi biết việc Khâu Chí Triết bị sỉ nhục, liền dẫn người đi tìm, kết quả cũng bị đánh cho tàn phế.

Rầm Khâu Chí Học một quyền đấm trên mặt bàn, mặt bàn chắc chắn như vậy, cùng bị một quyền này đấm nát, rơi trên mặt đất.

Khâu Chí Học rốt cuộc không chờ nổi nữa, y cầm điện thoại lên, lập tức bấm một dãy số, - Đội trưởng Chu, tôi cần anh lập tức dẫn người đến hội quán Ngô Đồng, đúng vậy, tôi lập tức sẽ qua, tôi sẽ liên lạc với Yến Kinh.

Tắt máy, Khâu Chí Học lại bấm một số điện thoại.

- Chú hai, Chí Triết và Đông Thần bị đánh thành tàn phế ở hội quán Ngô Đồng, cháu đã điều động người "Phi báo" còn có đội " Phi Hổ", vâng, cháu lập tức qua, lai lịch vẫn chưa điều tra ra, nhưng hình như có quan hệ với Lý gia.

…

Hội quán Ngô Đồng, bên ngoài phòng Vip của Ngô Trạch, gã mắt tam giác cũng bị Diệp Mặc đá gãy hai chân, thậm chí còn thưởng thêm mấy cái tát.

- Mày giỏi, Khâu Đông Thần tao không giết sạch cả nhà mày, thì bố mày không bằng chó Gã mắt tam giác tuy đã bị gãy chân, nhưng bị Diệp Mặc tát cho mấy phát, nói chuyện cũng không còn lưu loát nữa, những vẫn hung tợn như cũ, hung hãn nhìn Diệp Mặc chửi.

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lẽo, hắn ghét nhất người nào uy hiếp hắn, Ninh Khinh Tuyết mấy lần bị thương đều là bởi vì hắn không có tiêu diệt Tống gia mà nên, Diệp Mặc bước lên trước, một cước đá lên ngực Khâu Đông Thần, đá cho gã bay xa mấy chục mét, rơi ở bên cạnh cầu thang.

Đối với mọi người mà nói, một cước này của Diệp Mặc chỉ là đá Khâu Đông Thần mà thôi, nhưng Diệp Mặc lại biết một cước này của hắn đã đá đứt tâm mạch của Khâu Đông Thần, cho dù Khâu Đông Thần có bản lãnh, thì cũng không thể sống quá ba tháng.

- Dừng tay...

Khâu Chí Học vừa đến nơi, đã nhìn thấy Diệp Mặc đá cho Khâu Đông Thần không biết sống chết, cơn giận ban đầu còn cố kiềm chế rốt cuộc không thể kìm nén nổi.

Những gã cũng vẫn cố nhịn mà không bước lên phía trước, một chiếc xe tải đã chạy đến, gã chỉ đợi người trên xe tải xuống, lập tức sẽ dẫn Diệp Mặc đi, cho dù Diệp Mặc có quan hệ như thế nào với Lý gia, gã cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Khâu Chí Học không phải đồ ngốc, gã biết bản lãnh của Khâu Đông Thần, cho dù mấy gã khỏe mạnh cũng không thể đến gần gã được, hơn nữa gã còn dẫn theo bốn gã đồng đội, thực lực như vậy mà ở trước mắt Diệp Mặc vẫn bị đá bay, một mình gã mà lên cũng chỉ ăn đòn mà thôi.

Chiếc xe dừng lại, cả một đội cầm theo súng trường nhảy xuống, rất nhanh bao vây hội quán, một gã sĩ quan đi đến trước mặt Khâu Chí Học chào một cái, sau đó đứng đợi lệnh.

Khâu Chí Học cũng không lập tức hạ lệnh bắt Diệp Mặc, gã còn đợi người của đội Phi báo đến.

Đúng lúc này một chiếc Volkswagen dừng trước cửa hội quán Ngô Đồng, cửa xe mở ra, bên trong có hai người đàn ông vội vã bước ra.

- Tôi đang đoán là ai, dám lớn lối như vậy, dám đánh cho mấy người Khâu gia của tôi trở thành tàn phế, hóa ra là người của Thu Dương đại thiếu gia, Lý gia của anh giỏi thật, thật giỏi quá đi.

Khâu Chí Học nhìn thấy Lý Thu Dương và Lý Xuân Sinh từ trong xe bước ra, lập tức giơ ngón tay cái ra lạnh lẽo nói.

Lý Thu Dương có chút không hiểu, gã đến gặp Diệp Mặc, còn chưa nói chuyện không biết vì sao lại có nhiều người bao vây ở đây thế này, thì lại thấy Khâu Chí Học đã có mặt ở đây, hơn nữa nghe giọng của gã, hình như có người đánh bị thường người của Khâu gia.

- Người là do tao đánh, không liên quan gì đến Lý Thiếu gia, mày muốn tìm thì cứ đến tìm tao là được, tao đợi.

Thanh âm nhàn nhạt của Diệp Mặc truyền tới.

Khâu Chí Học sững sờ, lúc Lý Thu Dương đến, gã đã khẳng định là do người của Lý gia đánh, nhưng sao gã thanh niên vừa đánh người này lại đột nhiên nói không liên quan gì đến Lý Thiếu gia.

Lý Thu Dương ngây ra, lập tức cũng phản ứng lại, gã có chút khinh thường nhìn Khâu Chí Học, nếu là người của Lý gia đánh, gã gây khó dễ như vậy cũng không sai, nhưng gây khó dễ trước mặt Diệp Mặc, thì gã nhìn nhầm người rồi, lúc đầu Diệp Mặc giết chết con trai của gia chủ Tống gia, cũng không thấy Tống gia làm gì được hắn, chứ đừng nói tới Khâu gia hiện này không bằng Tống gia, trong lòng gã đang thay Khâu Chí Học cảm thấy bi thương.

Khâu Chí Học cũng không phải nhân vật đơn giản, tuy gã tức đến đầu óc

u mê, nhưng vẫn chủ động bước lên phía trước khiêu chiến Diệp Mặc, gã có thói quen đánh một đòn chết đối thủ, hơn nữa gã thà ở trong một căn phòng tối hành hạ Diệp Mặc đến chết, cũng không muốn hiển lộ thận thủ trước mặt nhiều người.

Vừa rồi gã cũng nhìn rõ thấy ánh mắt khinh thường của Lý Thu Dương, hơn nữa lời Diệp Mặc gã cũng nghe rõ ràng, hình như có chuyện gì làm cho gã cảm thấy vẫn chưa làm rõ, làm cho gã có chút bực bội.

Lý Thu Dương đi đến trước mặt Diệp Mặc cung kính chào một cái, sau đó giơ 2 tay ra cười nói:

- Anh Diệp có thể nhớ tới mà tìm Lý Thu Dương giúp đỡ, đó là vinh hạnh của Lý Thu Dương.

Diệp Mặc cũng giơ tay ra bắt tay Lý Thu Dương, sau đó nói:

- Đi thôi, vào trong phòng nói chuyện.

Nói xong, Diệp Mặc giơ chân lên đá bay bốn gã chắn ở cửa phòng.

Khâu Chí Học ngây ra, gã không ngờ Lý Thu Dương lại khách khí với Diệp Mặc như thế, có thể khẳng định người này không phải người của Lý gia, Lý gia và người thanh niên trẻ tuổi như Diệp Mặc, cho dù là con cháu nòng cốt nhất, cũng sẽ không khiến Lý Thu Dương khách sáo như vậy.

Một chiếc Land Rover lao đến, bảy tám gã đội Phi Báo nhanh chóng xuống xe, đi nhanh đến trước mặt Khâu Chí Học.

- Anh Khâu, tôi đã dẫn người tới...

Gã đến trước mặt Khâu Chí Học nói chưa xong đã nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng nói chuyện với Lý Thu Dương, trên mặt gã lập tức lộ ra kinh ngạc.

Đúng lúc gã xác nhận người thanh niên trước mặt là huấn luyện viên

Diệp Mặc, gã này vội vàng chạy tới trước mặt Diệp Mặc, chào một cái, sau đó nói:

- Chu Nguyên Sinh đội trưởng đội đặc chủng binh Đội Phi Báo, kính chào huấn luyện viên.

Diệp Mặc nhíu mày nhìn Chu Nguyên Sinh, sau đó lạnh nhạt nói:

- Bộ đội đặc chủng các anh thật không có chút giá trị gì, một cuộc điện thoại rác rưởi cũng có thể đi đến.

- Báo cáo huấn luyện viên, là tôi không làm tròn bổn phận, chỉ bởi vì tôi quen Khâu Chí Học, tự mình dẫn tám đội viên đến, Chu Nguyên Sinh xin chấp nhận chịu phạt.

Mặt Chu Nguyên Sinh đỏ bừng, một phần nguyên nhân là gã có quen Khâu Chí Học, nhưng quan trọng nhất là thân phận của Khâu Chí Học, gã là người kế thừa số một của Khâu gia, là người nổi tiếng ở Yến Kinh, cho nên gã cũng phải nể mặt mũi của Khâu Chí Học.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Tôi có rảnh để xử phạt anh? Anh đến từ đâu, thì về đấy cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.

- Vâng.

Chu Nguyên Sinh nhìn cũng không nhìn Khâu Chí Học, sau khi cúi chào Diệp Mặc, liền lập tức dẫn mấy đội viên rời đi, chỉ trong nháy mắt đã mất tăm mất tích, giống như mục đích của gã khi đến đây là chào Diệp Mặc hai lần mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 395

Sức Mạnh Của Diệp Mặc

Khâu Chí Học ngơ ngác nhìn đội đặc chủng "Phi báo" vừa mới tới rồi lại đi, nghe thấy sự cung kính mà Chu Nguyên Sinh đối với Diệp Mặc, cho dù có ngốc hơn nữa anh cũng biết Diệp Mặc không phải người bình thường, lúc này trong lòng anh ta thậm chí có chút sợ sệt.

Lý Thu Dương dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn Khâu Chí Học, những người ở Yến Kinh được anh ta xem trọng không nhiều nhưng Khâu Chí Học lại là một trong số đó, Khâu Chí Học gặp chuyện gì cũng bình tĩnh để suy nghĩ hơn nữa cách làm việc cũng rất lão luyện, có điều điều khiến Lý Thu Dương không ngờ tới chính là Khâu Chí Học hôm nay đã phạm một sai lầm rất lớn, dám trèo lên đầu Diệp Mặc khiêu khích, chuyện này khiến cho anh rất vui.

Khâu Chí Học sớm đã nhìn thấy được ánh mắt vui mừng của Lý Thu Dương, lúc này anh ta đã có chút hối hận, tuy anh không biết thân phận của Diệp Mặc nhưng anh biết rằng Diệp Mặc chắc chắn không phải người bình thường, nếu không sẽ khiến cho Lý Thu Dương trở nên thế này, Khâu Chí Học lần đầu tiên cảm thấy bản thân căng thẳng, có chút gì đó bối rối.

Đúng lúc Khâu Chí Học không biết phải làm thế nào thì điện thoại rung lên hồi chuông dồn dập phá vỡ bầu không khí đầy căng thẳng lúc đó.

- Chú ba, vâng, cháu đã tới "hội quán Ngô Đồng" rồi…

Giọng nói của Khâu Chí Học ngừng lại một lúc Vì trong điện thoại truyền đến giọng nói gấp gáp của chú ba - Chí Học, nhất định không được làm càn, nhanh chóng gọi người mà con phái đến đi về ngay, càng nhanh

càng tốt, chú sẽ tới liền, con người đó không phải loại người mà nhà họ Khâu chúng ta có thể đắc tội được, dù thế nào cũng không được đụng tới hắn, bởi vì hắn chính là Diệp Mặc.

Khâu Chí Học trong đầu kêu "oong oong" cả lên, nhà họ Khâu tiến quân vào Yến Kinh, những người không thể đắc tội không có nhiều nhưng người được nhà họ Khâu liệt vào danh sách người không thể đắc tội đầu tiên chính là Diệp Mặc ở Yến Kinh. Anh ta không ngờ người này chính là Diệp Mặc, nhất thời anh có chút bối rối.

Khâu Chí Học là một người kiêu ngạo, sau khi đến Yến Kinh, anh cũng biết Yến Kinh có một người tên Diệp Mặc nhưng anh không hề quan tâm tới, cho dù Diệp Mặc có lợi hại cỡ nào cũng chỉ là người thôi, chẳng lẽ hắn có ba đầu sáu tay sao?

Tuy rằng nghe nói nhà họ Tống do chính tay Diệp Mặc tiêu diệt nhưng anh cũng đã điều tra qua tình cảnh nhà họ Tống, thật ra mà nói thì là nhà họ Tống tự suy sụp, cũng do Diệp Mặc chủ động giải tán lực lượng lớn của nhà họ Tống dẫn đến sức mạnh nhà họ Tống giảm xuống trầm trọng, sau cùng bị kẻ địch của họ từng bước nuốt chửng.

Tuy Diệp Mặc cũng góp phần làm suy tàn nhưng không phải nguyên nhân chủ yếu, hơn nữa sau đó Diệp Mặc còn nhạt dần trong tầm mắt của các tầng lớp cao cấp ở Yến Kinh, dường như biến mất một thời gian dài, cũng có thể nói trước giờ hắn không hề bước chân vào con đường chính trị, đây cũng là điều khiến Khâu Chí Học không chú trọng đến Diệp Mặc dẫn đến nhất thời không hề nghĩ rằng Mặc Thiếu gia chính là Diệp Mặc.

Nhưng hôm nay anh đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của Diệp Mặc, ngay cả đội trưởng đội "Phi báo" cũng cung cung kính kính trước Diệp Mặc, điều này khiến cho Khâu Chí Học phải thay đổi cách nhìn về Diệp Mặc, cho dù chú ba không gọi điện đến thì anh cũng đã nghĩ đến chuyện rút lui rồi chứ đừng nói phải đợi điện thoại của chú ba.

Một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen phóng vào như ngọn gió và dừng

lại bên cạnh Khâu Chí Học đang đứng ngẩn người ra.

- Ông nội Nhìn thấy người bước xuống xe, Khâu Chí Học vô cùng kinh ngạc, ngoài chú Ba ra thì ông nội cũng đích thân tới, sắc mặt của ông nội rất khó coi, Khâu Chí Học liền biết chuyện mình gây ra hôm nay khá lớn.

Ông lão sắc mặt xanh mét chạy tới trước mặt Khâu Chí Học, giơ tay lên đánh một bạt tai vào mặt Khâu Chí Học - Tao còn tưởng mày có thể làm chút gì đó cho nhà họ Khâu, ai ngờ không làm được trò trống gì hết.

Ông lão đánh cho Khâu Chí Học một bạt tai xong cũng không thèm điếm xỉa đến Khâu Đông Thần đang nằm dưới đất mà trực tiếp đi thẳng về hướng Diệp Mặc.

- Còn không cho cảnh sát đặc chủng lui xuống, mày muốn cho cả nhà họ Khâu phải mất hết mặt mũi luôn sao?

Người đàn ông đi theo sau ông lão đi đến trước mặt Khâu Chí Học quát lớn.

- Dạ, chú Ba Khâu Chí Học đã biết sự việc không hề đơn giản như anh tưởng tượng, anh vẫn còn non kém lắm, vẫn chưa thể điều khiển được cảm xúc của mình.

Nhìn thấy Khâu Chí Học giải tán cảnh sát, người đàn ông được gọi là chú Ba kéo tay Khâu Chí Học đi theo ông lão đi về hướng phòng Diệp Mặc.

- Mặc Thiếu gia, tôi là Khâu Trung Hành của nhà họ Khâu…

Ông lão đi đến phòng của mấy người Ngô Trạch, ngay tức khắc đi đến trước mặt Diệp Mặc nói một câu Lý Thu Dương đứng lên, nói một câu khách khí với ông lão:

- Ông Khâu…

Diệp Mặc lập tức biết được ông lão này chính là chủ nhân của nhà họ

Khâu hoặc là người có tiếng nói trong nhà họ Khâu, hắn cũng biết nguyên nhân tại sao ông ta đến đây, có điều với những người luôn tự xem mình là tầng cấp như ông già này thì Diệp Mặc trước giờ không hề ưa. Hắn không tin là Khâu Chí Triết đã hoành hành ở Yến Kinh lâu như vậy mà ông ta không hề hay biết.

Nếu hôm nay không gặp được hắn thì người bạn Thi Tu không phải sẽ bị ức hiếp đến chết sao? Thế giới này ngày càng giống với thế giới trước đây của hắn.

Hắn phủi phủi tay nói:

- Nguyên tắc của tôi chính là người không phạm tôi, tôi không phạm người, nếu còn phạm vào tôi thì kết cục sẽ giống như ngày hôm nay.

- Mặc Thiếu gia yên tâm nhà họ Khâu sẽ không xuất hiện Khâu Chí Học thứ hai đâu, Chí Học còn không mau tới hành lễ với Mặc Thiếu gia đi Khâu Trung Hành nhìn Khâu Chí Học đang đứng trước cửa quát lớn Diệp Mặc lướt nhìn Khâu Chí Học một cái, nhìn tên này hắn cảm thấy thật khó chịu, nhưng bây giờ hắn không thể vô duyên vô cớ gây chuyện, nếu hắn không phải Tu Chân giả, thì tên Khâu Chí Học này bất luận thế nào cũng sẽ không để hắn sống yên thân đâu, tên này có chút đáng sợ.

Nhìn thấy Khâu Chí Học đang tạ lỗi, Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tạ lỗi thì không dám, người nhà họ Khâu các ông kết bạn không cẩn thận, nên có người mới dám xúi giục kẻ ngu ngốc Khâu Chí Học này để đối phó với bạn tôi, còn người tên Hồ Bằng nữa, không cần phải đi huyện Tây Đồng nữa, ở đó đã có người rồi, không tiễn.

Tuy Diệp Mặc không nói rõ nhưng Khâu Trung Hành vẫn nghe hiểu một số chuyện, hình như người mà nhà họ Khâu sắp xếp đi huyện Tây Đồng đã bị Diệp Mặc chặn lại, hắn cũng không nói thêm gì, chỉ dẫn theo hai người rời khỏi "Hội quán Ngô Đồng".

Câu chuyện dường như rất dài nhưng có vẻ thời gian xảy ra rất ngắn, Trần Xương Huy và Châu Bình, câu chuyện bắt đầu từ lúc Khâu Chí Học dẫn người tới, rồi đến Lý Thu Dương, sau đó Khâu Trung Hành đến, xem tới nỗi cũng hoa cả mắt rồi. Tuy họ không biết Diệp Mặc rốt cuộc là thần thánh phương nào nhưng họ họ biết Diệp Mặc chính là sự tồn tại mà họ cần phải ngẩng đầu lên mà nhìn, hai người chỉ dám đứng bên cạnh, không dám nói gì.

Những người hôm nay đến đây, có người nào không phải là người mà họ chỉ dám đứng xa để nhìn, nhưng những người này lại rất e sợ khi đứng trước mặt Diệp Mặc, Châu Bình càng quyết tâm sẽ kết giao tốt với Thi Tu, còn Thi Tu lúc này hoàn toàn đã bị hóa đá.

Đến khi người nhà họ Khâu toàn bộ đều đi hết, thậm chí sau khi hiện trường vụ đánh nhau cũng đã được thu dọn sạch sẽ thì Lý Thu Dương mới đứng dậy chấp tay lại nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, không biết anh tìm tôi có việc gì căn dặn không?

Ngô Trạch cẩn thận ngồi bên cạnh, từ ánh mắt tán thưởng của Lý Thu Dương tặng cho họ khi mới bước vào thì anh biết hôm nay mình đã rất đúng. Chuyện này anh đã làm rất đúng, sau này chỉ cần anh không phạm lỗi lớn thì con đường trước mặt anh sẽ là con đường đầy vinh quang.

Diệp Mặc cười nhẹ nói:

- Tôi thật sự có chuyện cần Lý Thiếu gia giúp đỡ, chủ tịch huyện Ngô, anh hãy đem ý nghĩ của tôi nói với Lý Thiếu gia một chút đi Ngô Trạch không dám chậm trễ, vội vàng đem suy nghĩ của Diệp Mặc nói với Lý Thu Dương, Lý Thu Dương lúc này mới biết Diệp Mặc kêu anh tới là muốn nhờ anh giúp Thi Tu lên chức Phó chủ tịch huyện. Đừng nói Diệp Mặc đang có dự định để "dược phẩm Lạc Dương" đi vào huyện Tây Đồng, cho dù không có chuyện này thì Lý Thu Dương cũng sẽ hết lòng sắp xếp thỏa đáng giúp Diệp Mặc.

Hơn nữa nhà họ Khâu trải qua sự nhắc nhở của Diệp Mặc, Hồ Bằng chắc

chắn sẽ không đến huyện Tây Đồng nữa, chuyện của Thi Tu dễ dàng hơn nhiều rồi.

Thi Tu nhìn Diệp Mặc với nét mặt vui mừng và không dám tin, anh ta không ngờ rằng, lời của Diệp Mặc đã trở thành sự thật, Diệp Mặc đúng là chỉ nói đại vài lời thì có thể khiến anh từ một kẻ vô cùng nghèo khổ trở thành một phó chủ tịch Huyện, tuy tạm thời vẫn là trợ lý cấp phòng nhưng muốn cắt bỏ chữ "trợ lý" thì chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Diệp Mặc hiện tại ngược lại khiến anh cảm thấy có chút xa lạ, lúc đầu Diệp Mặc không hề có nhiều quyền thế như vậy, lúc đầu hắn giống như anh vậy đều là những người không được chào đón nhất trong lớp.

Thấy chuyện xảy ra thuận lợi hơn những gì mình dự đoán, Diệp Mặc chủ động nói:

- Lý Thiếu gia, hôm nay nợ một ân tình của anh, Diệp Mặc này sẽ luôn ghi nhớ.

Lý Thu Dương vội vàng cầm ly rượu lên nói:

- Không dám, chuyện nhỏ này, sau này Diệp Thiếu gia chỉ cần dặn dò, nếu anh xem trọng Lý Thu Dương tôi thì chỉ cần kêu tên tôi là được rồi.

Diệp Mặc gật đầu đồng ý, rồi quay đầu nói với Chu Bình:

- Chủ tịch Huyện Chu, anh ở huyện Tây Đồng thời gian lâu nhất, bạn tôi Thi Tu bị người khác hãm hại thậm chí còn bị ép buộc phải vay một món nợ cho vay nặng lãi khổng lồ, tôi nghi ngờ đây là thế lực ngầm của địa phương, không biết Chủ tịch huyện Chu có cách nhìn thế nào về chuyện này?

Thấy Diệp Mặc hỏi mình, Chu Bình vội vàng đứng dậy, nghe xong câu hỏi của Diệp Mặc, Chu Bình lập tức nói:

- Những thế lực ngầm này là đối tượng chủ yếu mà chính phủ chúng ta muốn tấn công, Chủ tịch huyện Thi sắp sửa làm việc cùng nơi với tôi. Việc

này còn phải nhờ sự trợ giúp lớn của Chủ tịch huyện Thi, chúng ta tranh thủ nhổ cỏ những thế lực ngầm ở huyện Tây Đồng này, tranh thủ trả lại sự sáng sủa sạch sẽ cho huyện Tây Đồng.

Thứ mà Diệp Mặc muốn có chính là câu nói này, Ngô Trạch vừa tới huyện Tây Đồng nên vẫn còn nhiều thứ chưa quen, Thi Tu thì càng tệ hơn nữa, bây giờ có sự giúp đỡ của Chu Bình thì Diệp Mặc tin rằng việc xử lý những chuyện liên quan đến việc ép buộc Thi Tu vay tiền nặng lãi sẽ dễ như trở bàn tay.

Lý Xuân Sinh lúc này chủ động đứng lên, đem một ly rượu lên đưa ra trước mặt Diệp Mặc:

- Mặc Thiếu gia, không ngờ Thi Tu sắp phải đi huyện Tây Đồng rồi, tôi vừa may cũng được điều đến thành phố Hà Phong, sau này nói không chừng tôi và Chủ tịch huyện Thi vẫn còn nhiều thứ phải tiếp xúc nữa. Ly rượu này xin kính cậu trước, lát nữa sẽ kính Chủ tịch huyện Thi.

Lý Xuân Sinh thân làm Chủ tịch thành phố, chủ động nói hay tiếp xúc với Thi Tu điều này hoàn toàn là vì nể mặt Diệp Mặc. Anh cảm thấy may mắn vì sự chủ động ngày hôm nay của mình, Khâu Trung Hành là người thế nào, anh lăn lộn Yến Kinh lâu như vậy chẳng lẽ lại không biết, loại người này còn phải cuối đầu trước Diệp Mặc, cho thấy thế lực của Diệp Mặc có thể còn lớn hơn những gì anh nghĩ.

Diệp Mặc vốn dĩ muốn giúp Thi Tu trải đường nên mới đến đây, thấy Lý Xuân Sinh là Chủ tịch thành phố của Hà Phong nên cũng không dám chậm trễ, hắn cầm ly một hơi uống cạn.

Thi Tu có ngốc hơn nữa thì cũng biết không thể để cho một Chủ tịch thành phố kính rượu mình, anh vội vàng cầm ly rượu chạy đến trước mặt Lý Xuân Sinh:

- Tôi còn rất nhiều chỗ chưa biết, sau này còn phải nhờ vào sự giúp đỡ nhiều của Chủ tịch thành phố Lý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 396

Tống Tiểu Vân

Rời khỏi hội quán Ngô Đồng, thủ tục điều nhiệm Thi Tu đã có người tự động đi làm.

Người cảm giác không thể tưởng tượng được nhất chính là Thi Tu. Anh ta vĩnh viễn không tưởng tượng được, chỉ trong mấy giờ, anh ta từ một người nghèo túng lang thang đầu đường xó chợ, lại nhanh chóng biến thành một đại diện Phó chủ tịch huyện. Chuyện như vậy cho dù nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng lại xảy ra ở trên người anh ta.

- Diệp Mặc, mình...

Trong lòng Thi Tu cảm thấy quá kích động. Trong lúc nhất thời không ngờ không biết nên làm thế nào để biểu đạt được sự cảm kích của mình.

Anh ta biết với Diệp Mặc biểu hiện ra vẻ cường thế, muốn giúp anh ta báo thù là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng Diệp Mặc không nói giúp anh ta báo thù, chỉ thu xếp cho anh ta tới vị trị Phó chủ tịch huyện này. Điều này trực tiếp biểu lộ, thù của anh ta, anh ta cần phải tự mình đi báo.

Trong lòng Thi Tu thật sự cảm kích. Cho dù tất cả bằng hữu đều đi hết, anh ta vẫn có một người bằng hữu có thể giúp anh ta. Mối thù của cha mẹ, để bản thân anh ta tự mình báo thù, đó là kết quả tốt nhất. Điều Thi Tu không thể tưởng tượng được chính là, mối thù này thậm chí ngay cả bản thân anh ta cũng không cần chủ động nhúng tay vào. Bởi vì một câu nói của Diệp Mặc, Khâu Trung Hành đã đánh Đồng Kiệt và người nhà của gã xuống địa ngục.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào vai Thi Tu.

- Đừng khách khí. Lúc trước khi còn học ở đại học Ninh Hải, chỉ có cậu giúp mình. Hiện tại mình làm chút chuyện giúp cậu là chuyện nên làm. Chuyện trên quan trường mình không hiểu. Về sau toàn bộ phải dựa vào bản thân cậu. Nhưng có oan ức gì có thể trực tiếp nói cho mình biết. Làm quan để giỏi người khác, mình không có cách. Nếu ám toán tính kế với người khác, mình lại thể giúp cậu.

Thi Tu âm thầm xiết chặt nắm tay. Quan trường chính là ám toán. Nếu mình tiến vào chỗ này, không thể không tính kế ám toán người khác.

- Diệp Mặc, kỳ thật mình chưa giúp được cậu cái gì. Chỉ có điều khi nào rảnh mình muốn mời cậu tới Tụ vị lâu ăn một bữa. Tuy rằng mình đã không còn phiếu ăn miễn phí, nhưng chút tiền này mình vẫn là có thể lấy ra được.

Bóng ma trong lòng Thi Tu dần dần tan biến. Anh ta nhớ tới lúc trước anh ta và Diệp Mặc ở đại học Ninh Hải đã cầm phiếu ăn miễn phí tới ăn ở Tụ vị lâu, trong người cũng trở nên cởi mở hơn.

- Đương nhiên không có vấn đề. Tên quan Ngô Trạch lõi đời kia, nếu gã hỗ trợ thì tốt rồi. Nếu gã tìm cách chèn ép cậu, thì đừng khách khí với gã.

Diệp Mặc nhắc nhở Thi Tu. Hắn cảm giác đôi khi Thi Tu không thể giác ngộ chính trị được.

Thi Tu gật đầu. Anh ta hiểu ý của Diệp Mặc. Tuy rằng ở hội quán Ngô Đồng anh ta có chút bối rối, đâu dám nghĩ đến chủ động đi kết giao với đám người Lý Xuân Sinh và Chu Bình. Nhưng sau này anh ta sẽ từ từ bổ sung sau.

- Đúng rồi, Diệp Mặc, sao cậu có thể đem dược phẩm Lạc Nguyệt tới huyện Tây Đồng vậy?

Thi Tu nhẫn nhịn một hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi về vấn đề này.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Bởi vì dược phẩm Lạc Nguyệt chính là công ty do mình mở. Nếu cậu không muốn làm quan, có thể đến công ty mình.

- Cái gì?

Cho dù Thi Tu biết Diệp Mặc không đơn giản, nhưng vẫn bị lời nói của hắn làm kinh hãi không ít. Tên tuổi dược phẩm Lạc Nguyệt nổi tiếng thế nào, Thi Tu đương nhiên biết, so với máy in tiền còn lợi hại hơn.

Thật lâu sau, Thi Tu mới thở dài một tiếng.

- Diệp Mặc, không ngờ được cậu chỉ ở đây trong một thời gian ngắn ngủi đã tạo ra thành tích lớn như vậy. Mình thật sự cảm thấy tự hào thay cho cậu.

Diệp Mặc yên lặng sờ sờ cằm. Nếu không phải vì thu thập dược liệu, chắc là hắn thật sự sẽ không thành lập xí nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt này. Đối với hắn mà nói, ngay cả một công ty dược phẩm này thật sự chẳng tính là gì.

- Diệp Mặc, mình muốn đi Đại học Yến Kinh.

Thi Tu nói xong, trong mắt lộ ra chút giằng co.

Diệp Mặc biết ý của Thi Tu. Anh ta có hứng thú như vậy, nhất định là vì Vân Vân đang ở đại học Yến Kinh. Hiện tại anh ta coi như là đã qua ngày khổ cực, đến ngày sung sướng, có phần không bỏ được người con gái mình đã từng thích. Cho dù người con gái kia đã phản bội anh ta.

- Có cần mình đi cùng cậu không?

Diệp Mặc nhận ra tình cảm của Thi Tu đối với Vân Vân. Nếu là trước kia, hắn khẳng định không chút do dự khuyên Thi Tu không nên đi. Loại phụ nữ như vậy còn có gì tốt để muốn. Diệp Mặc không thích nhất chính là loại con gái phản bội này.

Chỉ có điều hiện tại, Diệp Mặc không ngăn cản Thi Tu. Giống như tình cảm của hắn đối với Ninh Khinh Tuyết. Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết đã quên chuyện giữa cô và hắn, thậm chí còn có chút chán ghét hắn. Nhưng Diệp Mặc đã không thể quên cô. Tuy rằng điều đó và phản bội là hai chuyện khác nhau, nhưng ít nhất hắn có thể hiểu được tình cảm của Thi Tu. So với thái độ của Ninh Khinh Tuyết đối với mình, có lẽ cô gái tên Vân Vân kia đã khiến Thi Tu bị tổn thương rất sâu.

- Sao cậu không khuyên mình không nên đi tìm Vân Vân?

Thi Tu có chút kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi. Anh ta tưởng rằng Diệp Mặc khẳng định sẽ ngăn cản anh ta đi tìm người phụ nữ này.

Tuy rằng biết rõ mình không nên đi tìm Vân Vân, nhưng anh ta vẫn không nhịn được, muốn đi tìm cô. Trong thời điểm mình khó khăn nhất, Vân Vân cũng không phản bội anh ta. Anh ta nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao khi hai người đã dần dần tốt hơn, cô lại muốn phản bội anh ta.

- Mình nghĩ, có lẽ cô ấy cũng có lý do riêng của mình...

Diệp Mặc trầm mặc xuống, bỗng nhiên hắn rất muốn đi gặp Ninh Khinh Tuyết. Có lẽ hắn thật sự nên nghiêm túc nói chuyện với cô.

Dường như Lạc Ảnh thật sự đã biến mất. Nếu Khinh Tuyết lại rời khỏi hắn, bỗng nhiên Diệp Mặc cảm giác có chút cô độc. Cho dù cô không nhớ mình thì thế nào? Ít nhất hắn vẫn nhớ rõ Ninh Khinh Tuyết từng một mình tìm đến Thần Nông Giá. Vậy cũng đã đủ rồi.

- Coi như đi thăm cô ấy một chút...

Diệp Mặc thì thào tự tìm ly do nói với chính mình.

- Thăm ai?

Thi Tu có chút run sợ nhìn Diệp Mặc, đột nhiên hỏi.

Diệp Mặc đã quyết định, bỗng nhiên cười.

- Mình đã kết hôn. Mình đi thăm Ninh Khinh Tuyết. Hẳn là cậu không xa lạ gì đối với cô ấy.

Thi Tu đâu chỉ không xa lạ. Tuy rằng anh ta chưa từng gặp Ninh Khinh Tuyết, nhưng Ninh Khinh Tuyết là vị hôn thê của Diệp Mặc. Anh ta hiểu rất rõ. Chỉ có điều anh ta không ngờ Ninh Khinh Tuyết đã kết hôn với Diệp Mặc?

- Không ngờ hai người thật sự kết hôn?

Trong lòng kinh ngạc, Thi Tu lập tức hỏi. Anh ta thật sự không thể tin được, Ninh Khinh Tuyết người đẹp đứng đầu Yến Kinh trong truyền thuyết lại thật sự kết hôn với Diệp Mặc.

- Chúng mình thật sự đã kết hôn rồi. Cho nên mình muốn đi Du Châu thăm cô ấy.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ ra, lần trước mình đi Du Châu không phải chỉ vì muốn nhìn thấy cô ấy một lần sao? Chỉ có điều không gặp mà thôi.

Thi Tu không hỏi lại. Anh ta biết trong thời gian qua khẳng định đã xảy ra rất nhiều chuyện. Bằng không Ninh Khinh Tuyết sao có thể kết hôn với Diệp Mặc?

- Mình nghĩ hẳn là cậu không cần đi tới trường học Yến Kinh nữa. Vân Vân đang ở ngay trong chiếc thể thao đằng kia.

Bỗng nhiên Diệp Mặc chỉ vào chiếc xe thể thao màu đỏ cách đó không xa.

Thi Tu "A" một tiếng, lập tức nhận ra người ngồi trên chiếc xe thể thao kia chính là Vân Vân. Anh ta không hề nghĩ ngợi liền chặn một chiếc xe taxi, sau đó đi theo.

Diệp Mặc sợ Thi Tu xảy ra chuyện không may, cũng đi theo.

Chiếc xe thể thao màu đỏ bảy rẽ tám ngoặt rồi dừng lại ở trước cửa một quán bar. Bỗng nhiên Diệp Mặc cảm giác quán bar này có chút quen thuộc. Chỉ có điều hắn nhanh chóng nhớ ra. Lúc trước hắn và Vân Băng đi tới đây, Vân Băng đã chạy vào trong quán bar này. Sau đó hắn còn đang đứng ở cửa thì gặp Nhiếp Song Song và Trác Ánh Tình.

Chiếc xe thể thao màu đỏ đã dừng lại. Một gã đàn ông to béo mặt thô kéo Vân Vân đi vào quán bar. Diệp Mặc nhìn thấy Thi Tu xiết chặt nắm tay cũng đi theo vào. Hắn thở dài, đành đi phía sau.

Cửa phòng còn chưa đóng kín, giọng nói của người đàn ông béo mập kia truyền ra:

- Tống Tiểu Vân, một người đàn bà dâm đãng như cô cũng đáng nhiều tiền như vậy sao...

Rầm.

Cửa phòng bị đóng lại. Dường như mơ hồ truyền ra kêu la lớn của cô gái.

Thi Tu rốt cuộc không nhịn được, đá một cước vào cánh cửa phòng. Cửa phòng bị Thi Tu đá văng ra. Trên mặt cô gái tên Vân Vân hằn lên dấu tay đỏ bầm. Quần áo trên người đã bị xé rách.

Nhưng dường như tên mập kia cũng không may mắn hơn. Y bị Tống Tiểu Vân nện gạt tàn thuốc vào trán. Xem ra hai người này bởi vì vấn đề tiền bạc mà cãi nhau rồi trở mặt.

- Sao anh lại tới đây. Cút đi. Anh cút đi...

Tống Tiểu Vân vừa thấy Thi Tu đứng ở cửa sắc mặt xanh mét, chợt có chút điên cuồng quát lớn. Cô không muốn bị Thi Tu thấy mình trong bộ dạng này.

Thi Tu lại một câu nói cũng không nói, cầm lấy cái thùng rác ở bên cạnh cửa đập xuống đầu tên mập. Tên mập thấy Thi Tu không thèm liếc mắt nhìn y cái nào đã động thủ với y, y liền bỏ Tống Tiểu Vân lại, muốn phóng về phía Thi Tu.

Thấy tên mập muốn đánh Thi Tu, Tống Tiểu Vân càng giống như nổi điên nhặt gạt tàn thuốc lên tiếp tục đập vào người tên mập.

Diệp Mặc nhìn cảnh tượng đánh nhau cả đoàn như vậy, không hề nói câu nào.

Nhân viên bảo vệ trong quán bar nhanh chóng chạy tới, kéo mấy người tên mập và Thi Tu đang đánh nhau ra.

- Diệp Mặc, cậu cũng đến đây sao?

Thi Tu thấy Diệp Mặc đứng ở cửa liền hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, không nói gì. Bởi vì cảnh sát đã đến đây.

- Sao lại thế này...

Một người cảnh sát thấp lùn vừa mới nói được mấy câu, giọng nói chợt trở nên nhỏ dần. Anh ta đã nhìn thấy Diệp Mặc. Chuyện một năm trước anh ta còn nhớ rất rõ. Lúc trước Diệp Mặc bảo anh ta cút, nếu không phải người đồng nghiệp nhanh chóng nhận ra tình hình lúc đó, nói không chừng anh ta cũng ăn cơm nhà lao rồi. Không ngờ được hôm nay mình lại gặp người mà mình không muốn thấy nhất.

Tên mập kia lau trán, thấy có chút máu, sau đó chỉ vào Tống Tiểu Vân nói:

- Con kỹ nữ này tống tiền muốn lừa của tôi bốn trăm tám chục ngàn, còn dùng gạt tàn thuốc đập vỡ đầu tôi.

- Nói rõ ràng một chút.

Người cảnh sát đứng bên cạnh người cảnh sát thấp bé kia thoáng nhìn sang người đồng nghiệp của mình, cảm thấy có chút kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên anh ta thấy người đồng nghiệp không uy phong như thế. Thấy người đồng nghiệp không hỏi, anh ta không thể làm gì khác hơn là đứng ra hỏi.

Tên mập ổn định tinh thần một chút, sau đó nói:

- Cô ta đồng ý theo tôi nhưng trước khi lên giường lại yêu cầu tôi cho cô ta bốn trăm tám chục ngàn. Dạng đàn bà nào ngủ một đêm cần nhiều tiền như vậy. Cô ta tưởng mình là Lý Sư Sư sao?

- Nói như vậy, anh chính là đi chơi gái sao?

Người cảnh sát tùy ý hỏi. Vừa rồi, anh ta nhìn thấy ánh mắt người đồng nghiệp nhìn về phía Diệp Mặc có chút nao núng. Mà Diệp Mặc và Thi Tu đứng chung một chỗ. Rất rõ ràng Thi Tu tham gia đánh nhau. Cho nên lúc anh ta hỏi chuyện, cố ý thiên vị Tống Tiểu Vân.

Tên mập lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Cái gì mà chơi gái. Chúng tôi tình nguyện cho nhau đấy chứ.

- Nếu là tự nguyện, vì sao quần áo bị xé rách như vậy?

Người cảnh sát này tiếp tục hỏi.

-...

Tên mập nhất thời nghẹn lời. Chỉ có điều, ngay lập tức y lại nói:

- Cô ta muốn nhiều tiền như vậy, đương nhiên tôi không chấp nhận.

- Cho nên anh chuẩn bị cưỡng hiếp đúng không?

Người cảnh sát thấp bé, đã phục hồi lại tinh thần, nghiêm khắc nói.

- Các anh hỏi như vậy là có ý gì? Các anh có tin tôi lột trang phục cảnh

sát của các anh xuống không?

Tên mập thẹn quá hóa giận, kêu lên.

Thi Tu lại đi đến trước mặt Tống Tiểu Vân, kéo Tống Tiểu Vân lại, đôi mắt đỏ bừng hỏi:

- Vân Vân, em muốn gom góp bốn trăm tám chục ngàn, để trả nợ cho anh phải không?

Tống Tiểu Vân cúi đầu, chỉ biết dụi mắt, một câu cũng không nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 397

Vợ Chồng Ninh Thị

Diệp Mặc cảm thấy lời nói của tên mập có chút mập mờ, mặc dù đang chịu sự uy hiếp của vị hai cảnh sát nhưng ánh mắt lại tỏ ra có sự trốn tránh, rõ ràng không muốn làm to chuyện này.

Diệp Mặc vẫy vẫy tay với tên cảnh sát lùn. Gã nhận ra Diệp Mặc thì trong lòng lập tức cảm thấy rất bồn chồn, thấy hắn vẫy tay với mình thì lập tức cun cút chạy ra.

- Hơn một năm trước, tôi đã nói quán rượu này có vấn đề, không phải bảo các người về điều tra cho thật kĩ hay sao? Sao đến giờ mà quán này vẫn còn tồn tại hả?

Giọng nói của Diệp Mặc tỏ rõ sự khó chịu.

Gã cảnh sát lùn thở phào nhẹ nhõm đáp:

- Lúc trước quán rượu này vốn đã bị niêm phong rồi, chỉ là mấy tháng trước quán này đã được bán lại cho một thương nhân người Ôn Châu, bây giờ đã không phải là quán rượu trước kia nữa rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu bước tới trước mặt tên mập. Vỗ một cái vào đầu tên mập, hắn nói:

- Mày dẫn Tống Tiểu Vân tới đây làm gì?

Trong mắt tên mập hiện lên một thoáng do dự, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, y nói:

- Tôi vốn dĩ muốn đem cô ta đi bán...

Hóa đây là một tên chuyên buôn bán phụ nữ, Tống Tiểu Vân thấy vậy thì mặt không còn giọt máu. Cô vốn dĩ muốn theo tên mập này kiếm chút tiền giúp Thi Tu trả nợ, thật không ngờ suýt chút nữa thì đã bị y đem bán.

- Mày làm việc này rất lâu rồi phải không? Bình thường mày hay dùng cách nào để lừa gạt các cô gái?

Diệp Mặc tiếp tục truy vấn.

- Phải. Đã ba năm rồi, rất nhiều cô gái trông thấy chiếc xe thể thao của tôi thì tự nguyện muốn đi cùng tôi thôi...

Tên mập trả lời rất thẳng thắn.

Diệp Mặc tung một cước làm tên mập bay đi một quãng xa, sau đó quay sang hai gã cảnh sát nói:

- Các người giải gã đi đi. Còn về việc xử lý như thế nào thì tôi nghĩ các người sẽ làm tốt hơn tôi.

Hai gã cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ thật sự không thể tưởng được Diệp Mặc chỉ cần hai câu đơn giản đã làm rõ được vụ án buôn bán các cô gái này. Nếu hắn mà tới Cục Cảnh Sát làm việc thì có vụ án nào là không phá được?

Nhìn hai cảnh sát giải tên mập đi khỏi, Tống Tiểu Vân một hồi lâu vẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ thở phào một cái.

Thi Tu biết chắc Tống Tiểu Vân là thấy mình bị người ta bức trả nợ quá nguy cấp nên mới mau chóng muốn giúp mình kiếm tiền như vậy.

- Vân Vân, anh sắp phải tới Tây Đồng đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch huyện rồi, em cùng đi với anh, được không?

Thi Tu không biết phải nói gì để an ủi Tống Tiểu Vân, tự cảm thấy mình

đã mắc nợ cô rất nhiều.

- Anh nói gì cơ?

Tống Tiểu Vân không thể tin nổi vào tai mình, mở to mắt nhìn Thi Tu. Nếu lời nói đó là do người khác nói ra thì cô biết chắc chỉ là nói đùa, còn Thi Tu, anh không bao giờ trêu đùa cô về chuyện này.

…

Diệp Mặc không muốn quấy rầy bọn họ bèn một mình lặng lẽ rời đi. Hắn tin rằng Thi Tu sẽ có thể giải quyết tốt những chuyện còn lại mà không cần đến sự giúp đỡ của hắn nữa.

Thực sự thì Diệp Mặc không thích cách thức làm việc của Tống Tiểu Vân nhưng hắn có thể nhận ra cô đối với Thi Tu là thật lòng. Thi Tu đã có được một người thực lòng thích mình, Diệp Mặc cũng thầm cảm thấy vui mừng thay cho y.

Khi Diệp Mặc tới thăm Diệp Lăng và Diệp Tử Phong thì mới biết lần trước Diệp Lăng vì đi hội Đạp Thanh mà không gặp mình nên cảm thấy không vui, giờ đã tới Lưu Xà rồi.

Sau khi biết Diệp Lăng đã đi Lưu Xà thì Diệp Mặc hoàn toàn yên tâm. Diệp Lăng ở Lưu Xà chắc chắn an toàn hơn ở Yến Kinh, bởi Lưu Xà hiện tại đã hoàn toàn trở thành địa bàn của Diệp Mặc.

Diệp Mặc không lập tức đi Lưu Xà mà tới Du Châu, hắn quyết định lần này phải nói chuyện nghiêm túc với Ninh Khinh Tuyết. Nếu Lam Dụ vẫn có ý muốn ngăn cản thì hắn sẽ quay trở lại Lưu Xà một chuyến sau đó tới Tiểu Thế Giới xem xét.

…

Du Châu vốn là một thành phố lớn, bây giờ vì bảng vàng Dược phẩm Phi Dụ đã nổi tiếng cả châu Á nên thành phố càng ngày càng trở nên phồn

hoa sầm uất.

Mà hiện giờ người lẽ ra đang phải rất vui mừng là Ninh Trung Phi thì lại vui mừng không nổi. Tuy rằng vợ ông là Lam Dụ đã trở về nhưng con gái Ninh Khinh Tuyết thì lại mất tích, không những vậy, cả chiếc phi cơ mà hôm đó cô đã đi cũng không thấy tăm hơi.

Cả một chiếc máy bay lớn như vậy mà mất tích không rõ nguyên do, liên hệ ngược tới vụ tàu ngầm của Mỹ đã bị công kích không lâu trước đó, nước Mỹ đã đem chuyện người ngoài hành tinh xâm lấn lên bàn nghị sự, đồng thời phát ra cuốn sách nhằm tuyên truyền cho công cuộc bảo vệ địa cầu, đề nghị hơn hai trăm quốc gia trên toàn thế giới nhanh chóng thành lập căn cứ phòng ngự Trái Đất.

Tuy nhiên cũng có những động thái phản đối hành động này của nước Mỹ, cho rằng nước này đã quá lo xa. Một số kí giả của các nước cho rằng vụ máy bay mất tích lần này giống hệt với vụ máy bay chở khách đột nhiên mất tích mấy năm trước. Chiếc máy bay bị mất tích lần này là vì trên đó có một nhà khoa học nổi danh toàn cầu là giáo sư Al Stan, còn chiếc máy bay chở khách mấy năm trước của Mỹ cũng là vì trên đó có chở một chuyên gia năng lượng hạt nhân vật lý nổi tiếng của Mĩ – Perth mà tới giờ vẫn không thấy tăm hơi.

Thậm chí có người còn thống kê ra những nhà khoa học đã đột nhiên mất tích mấy năm trở lại đây, phát hiện cả thế giới có hơn trăm học giả và nhà khoa học nổi tiếng, còn có một số là những người khá nổi danh trong các lĩnh vực đã mất tích.

…

Nhưng điều khiến vợ chồng Ninh Trung Phi quan tâm hiện giờ chỉ là cô con gái của họ giờ đang ở đâu.

- Việc này đều trách em, nếu em cùng anh trở về Yến Kinh thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện này. Bây giờ Khinh Tuyết không biết sống chết ra

sao. Trời ơi, em vốn tưởng tránh xa được cái tay Diệp Mặc kia thì sẽ bình an vô sự rồi, nào ngờ Khinh Tuyết nó vẫn gặp phải chuyện bất hạnh như vậy.

Lam Dụ vô cùng ảo não. Lần này bà ở lại nước Mỹ, chẳng những không kiếm được thêm đơn đặt hàng cho công ty mà ngay chính bản thân mình suýt nữa cũng xảy ra chuyện rồi. Mặc dù cuối cùng không rõ nguyên nhân vì sao lại được thả ra nhưng hiện giờ mỗi khi nhớ đến bà vẫn không khỏi sợ hãi.

- Diệp Mặc...

Nhắc tới cái tên này, Ninh Trung Phi lại trầm mặc giây lát, lát sau ông mới lên tiếng:

- Lúc ở Yến Kinh, anh thấy tên tiểu tử này quả thực là rất giống hắn ta. Nhưng cũng không phải là không có những nét khác biệt.

Lam Dụ hơi sửng sốt:

- Anh nói nhờ có sự trợ giúp của Diệp Mặc mà dược phẩm Phi Dụ mới có thể xưng Vương tại châu Á?

Ninh Trung Phi lắc lắc đầu:

- Không phải, anh chỉ cảm thấy tên đó và Diệp Mặc khá giống nhau, nhưng hồi đó Diệp Mặc mà anh thấy thấp hơn nhiều, có lẽ tên tiểu tử đó đã đẹp trai, phong độ hơn không ít. Anh cũng chỉ là hồi Khinh Tuyết đính hôn mới trông thấy hắn một lần, bao nhiêu năm rồi, hắn trông như thế nào anh cũng không nhớ rõ nữa. Thậm chí lúc ấy đến tên hắn anh cũng còn chưa hỏi qua...

Lam Dụ nhìn Ninh Trung Phi bằng ánh mắt kì lạ, một lúc lâu sau không nói gì, trong lòng càng khẳng định gã trẻ tuổi mà chồng mình trông thấy chính là Diệp Mặc.

Chồng thì đã mấy năm không thấy Diệp Mặc, nhưng bà thì đã gặp qua. Chỉ không lâu trước đó thôi, sự thay đổi của Diệp Mặc so với mấy năm trước

đã là quá lớn rồi, khó trách ông nhất thời không nhận ra hắn. Không những dung mạo đã đổi khác mà khí chất cũng khác xưa rất nhiều, ngữ khí nói chuyện, động tác hành vi cũng biến đổi dường như chẳng còn lại chút gì của ngày xưa.

- Sao vậy?

Ninh Trung Phi nhìn vợ bằng ánh mắt kinh ngạc, hỏi.

Lam Dụ thở dài:

- Trung Phi, em đang nghĩ chúng ta có nên nói cho Diệp Mặc biết về sự mất tích của con gái không?

- Không phải em luôn phản đối Khinh Tuyết nhớ tới những chuyện trước kia hay sao? Hơn nữa em cũng không thừa nhận chuyện của Diệp Mặc và Khinh Tuyết cơ mà, sao bây giờ lại muốn cho Diệp Mặc biết chuyện này?

Ninh Trung Phi càng cảm thấy kì lạ, hỏi.

Lam Dụ trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Em nghĩ có lẽ mình đã sai chăng. Có những chuyện đã xảy ra rồi thì không thể nào thay đổi được. Tuy rằng em không biết vì sao Khinh Tuyết đột nhiên lại mất đi kí ức về quãng thời gian cùng với Diệp Mặc nhưng rõ ràng tình cảm của nó đối với hắn là vô cùng sâu đậm. Em tưởng rằng Khinh Tuyết hay xảy ra chuyện như vậy là vì có liên quan đến Diệp Mặc, thế nhưng lần này rõ ràng là không dính dáng gì đến hắn cả. Chắc là cái số con gái mình nó bất hạnh như vậy, với cả...

Ninh Trung Phi gật gật đầu:

- Kỳ thật anh sớm đã phản đối việc em áp đặt suy nghĩ cho con như thế rồi. Kí ức của nó, nó có quyền được nhớ. Chúng ta chẳng có lí do gì để ngăn cản cả. Nhưng giờ con gái đã mất tích rồi, cho Diệp Mặc biết thì có tác dụng gì, chỉ càng làm cho hắn thêm lo lắng mà thôi. Hơn nữa lúc trước em không

đồng ý chuyện của hai đứa, bây giờ Khinh Tuyết nó xảy ra chuyện em mới cho hắn biết, làm như vậy, Diệp Mặc sẽ nghĩ sao?

Lam Dụ lắc lắc đầu:

- Trung Phi, anh không hiểu Diệp Mặc rồi, mặc dù em cũng không hiểu cậu ta nhưng Tống gia vì sao lại không làm khó cho Khinh Tuyết nữa? Em nghĩ chuyện này có liên quan tới Diệp Mặc. Không biết suy đoán này của em là đúng hay sai nhưng trong đó nhất định có sự can thiệp của cậu ta, chỉ là chúng ta đã rời khỏi Yến Kinh quá lâu nên có nhiều chuyện không biết mà thôi.

- Nên em định đem chuyện này nói cho Diệp Mặc, để hắn nghĩ cách giúp chúng ta ư? Nhưng em có nghĩ tới ngay cả chính phủ Mỹ tới giờ vẫn chưa điều tra ra được gì, một mình Diệp Mặc liệu có thể làm được gì cơ chứ?

Ninh Trung Phi nói.

Lam Dụ khoát tay, nói:

- Thứ nhất, Diệp Mặc dù sao cũng là chồng trên danh nghĩa của Khinh Tuyết, chuyện Khinh Tuyết bị mất tích không thể nào không cho cậu ta biết được. Thứ hai, em nghi ngờ người thanh niên mà anh gặp ở Yến Kinh chính là Diệp Mặc, nếu không thì còn có ai vô duyên vô cớ lại đi giúp đỡ nhà mình nữa đây?

- Hắn là Diệp Mặc ư? Cho dù đúng như thế đi chăng nữa thì hắn cũng có quyền gì để chúng ta trúng thầu dược phẩm Lạc Nguyệt chứ?

Ninh Trung Phi không dám tin, hỏi.

Lam Dụ chậm rãi nói:

- Muốn xác định hắn có phải Diệp Mặc không rất đơn giản. Cứ gọi Mộ Mai tới hỏi là ra ngay, Mộ Mai chắc là sẽ nhận ra hắn, hoặc tìm một tấm ảnh của hắn là biết ngay ấy mà.

Ninh Trung Phi vừa gật đầu đồng ý thì vừa hay Lý Mộ Mai đã tới. Đôi mắt của Lý Mộ Mai sưng đỏ, bởi sau khi biết tin Ninh Khinh Tuyết mất tích thì không đêm nào ngủ ngon. Nếu biết Diệp Mặc đang ở đâu thì cô sớm đã đem chuyện này kể cho hắn rồi. Không ngờ hôm nay Diệp Mặc lại tới Du Châu.

Trước mặt Diệp Mặc, cô không dám nói ra chuyện Ninh Khinh Tuyết đã mất tích. Trước đó, cô phải về đem chuyện Diệp Mặc đã tới báo trước cho Lam Dụ đã.

Diệp Mặc nhìn theo bóng Lý Mộ Mai, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ. Hình như Lý Mộ Mai đang có chuyện gì đó, dược phẩm Phi Dụ giờ đã xưng vương châu Á rồi, cô còn điều gì không vui đây?

- Cái gì? Mộ Mai, cháu nói Diệp Mặc đến rồi ư? Nhanh, bảo cậu ta vào đi.

Lam Dụ lập tức đứng dậy, bà muốn mau chóng nói cho Diệp Mặc biết về sự mất tích của con gái.

Ninh Trung Phi cũng đứng lên, gã thanh niên xưng anh em với ông lại là Diệp Mặc ư?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 398

Triệu Tập Hắc Đạo Hồng Công

Thật là cậu sao?

Ninh Trung Phi kinh ngạc nhìn Diệp Mặc đang đứng trước mặt, ông không thể tưởng tượng được rằng đây chính là Diệp Mặc mà mình đã gặp ngày hôm ấy.

Lam Dụ nhìn giọng điệu và thần thái của chồng thì có thể khẳng định ngay Diệp Mặc chính là người thanh niên mà ông đã gặp. Hơn thế nữa, chuyện dược phẩm Phi Dụ trúng thầu rất có thể có liên quan tới hắn.

- Rất xin lỗi, bác trai, cảm ơn bá đã tặng cho cháu chiếc vòng tay đó.

Diệp Mặc lúc này không dám gọi Ninh Trung Phi là anh Ninh như lần trước nữa. Dẫu sao người ta sau này cũng có thể là nhạc phụ đại nhân của mình, làm sao còn xưng hô anh em được nữa.

- Hoá ra cậu chính là Diệp Mặc, thế mà ta còn tự hỏi ai đã giúp mình cơ. Đúng rồi, lần trước công ty chúng tôi trúng thầu, chuyện này ắt là có sự trợ giúp của cậu đúng không?

Ninh Trung Phi vẫn không thể tin được người thanh niên lần trước gặp chính là Diệp Mặc. Ông thầm nghĩ, cậu thanh niên này đúng là tuổi trẻ tài cao, vì sao vợ mình cứ phải ngăn cản chuyện tốt của cậu chàng này và con gái nhỉ? Nhớ tới con gái, Ninh Trung Phi lại tỏ ra ủ rũ. Đương nhiên đương lành bỗng dưng con gái lại mất tích không rõ nguyên do, đến giờ vẫn chẳng có chút manh mối nào, người làm cha như ông không khỏi cảm thấy sốt ruột.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Mặc phát hiện đôi mắt của Lam Dụ và Lý Mộ Mai đều sưng đỏ, nét mặt cũng Ninh Trung Phi cũng hết sức kì lạ, chẳng có vẻ gì là của người vừa trúng thầu cả.

Ninh Trung Phi chỉ thở dài không nói.

Lam Dụ hai mắt lại rưng rưng, nghĩ tới chuyện con gái đã mất tích mà không nói nên lời. Lý Mộ Mai đứng bên cạnh liền đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Diệp Mặc.

- Cái gì? Khinh Tuyết mất tích á? Và tất cả khách trên chuyến bay cũng mất tích luôn? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sắc mặt của Diệp Mặc lập tức thay đổi.

- Bởi vì Khinh Tuyết biết bác ở Mỹ xảy ra chuyện nên lập tức bay sang qua, trên đường thì xảy ra chuyện như vậy đó.

Lam Dụ nghẹn ngào. Bà rất vui lòng khi nhận ra vị trí quan trọng của Khinh Tuyết trong lòng Diệp Mặc nhưng có lẽ giờ hối hận thì cũng đã muộn.

Diệp Mặc lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức chạy tới hiện trường nơi xảy ra vụ án, nhưng vì e dè Lam Dụ nên đành cố nín nhịn:

- Lúc đó không phải bác gái đã bình an vô sự rồi sao? Chẳng lẽ sau khi chúng thả bác gái ra rồi bác vẫn không gọi điện báo cho Khinh Tuyết ư?

Lam Dụ sửng sốt:

- Bác đã gọi rồi, nhưng lúc ấy Khinh Tuyết đã lên máy bay rồi. Sao cậu biết là bác đã bình an rồi? Lại còn chuyện chúng đã thả bác ra, làm sao cậu biết được? Chẳng lẽ chuyện ở Mỹ... lại cũng là do cậu giúp đỡ ư?

Lam Dụ lập tức có thể suy đoán được, nếu không phải nhờ sự trợ giúp của Diệp Mặc thì làm sao bà có thể được thả ra một cách dễ dàng như vậy được.

Diệp Mặc khoát tay:

- Những chuyện đó giờ không quan trọng. Hai bác quản lý công ty cho tốt, chuyện của Khinh Tuyết giao cho cháu xử lý là được rồi.

- Thật xin lỗi, Diệp Mặc, trước kia là bác không tốt. Xin lỗi cậu.

Lam Dụ đứng lên nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc đã ra khỏi phòng, còn không kịp đáp lời Lam Dụ. Với hắn mà nói, dù sao chuyện cũng đã qua, xin lỗi cũng không phải là việc quan trọng nữa.

- Người anh em, cậu làm thế nào mà để công ty chúng tôi trúng thầu được vậy?

Ninh Trung Phi nhìn theo bóng Diệp Mặc, vội vã hỏi.

Diệp Mặc đã đi khuất hẳn, mà cho dù có nghe thấy hắn cũng sẽ không trả lời.

Lam Dụ rất muốn lườm cho chồng mình một cái, bởi ông dám gọi con rể tương lai là "anh em" như thế. Nhưng bà cũng chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ chuyện vẩn vơ này nữa, điều cấp thiết nhất, đáng lưu tâm nhất bây giờ là liệu Diệp Mặc có thể tìm thấy con gái của mình hay không? Và cậu ta sẽ đi tìm bằng cách nào? Có khi nào cậu ta sẽ thuê trọn cả một chuyến bay qua đó không?

Lam Dụ không trả lời Ninh Trung Phi, nhưng đã có một người khác thay bà trả lời. Lạc Phi vừa đi tới, trông thấy bóng Diệp Mặc vừa đi khuất, lặng lẽ thở dài nói:

- Bởi anh ta chính là ông chủ của Lạc Nguyệt. Bác nói xem, như vậy thì anh ta có cách để công ty chúng ta được một bước lên tiên không?

Lạc Phi nhìn theo bóng dáng bước đi vội vã của Diệp Mặc, cô cảm nhận

được vị trí của Ninh Khinh Tuyết trong lòng hắn lớn như thế nào. Chẳng biết tiểu sư muội nghĩ thế nào chứ bản thân cô thì cho rằng Ninh Khinh Tuyết ưu tú như vậy, tiểu sư muội khó lòng có thể thắng nổi cô ta.

- Cái gì? Hắn chính là Chủ tịch của dược phẩm Lạc Nguyệt ư?

Ninh Trung Phi, Lý Mộ Mai và cả Lam Dụ, ba người gần như đồng thanh kêu lên. Điều này thật khiến cho không ai là không khỏi kinh ngạc.

Nhưng đây cũng là một câu trả lời rất hợp lí lí giải việc vì sao dược phẩm Phi Dụ một chút năng lực cạnh tranh cũng không có mà bỗng nhiên lại có thể xưng hùng xưng bá cả châu Á như vậy. Hóa ra đều là nhờ công của con rể tương lai.

Có cậu con rể lợi hại như vậy mà hai vợ chồng họ còn lặn lội sang tận San Francisco xa xôi xin kí kết hợp đồng với các công ty khác, đúng là chẳng còn gì để nói.

Ninh Trung Phi liếc mắt sang vợ một cái, đây là lần đầu tiên ông cảm thấy không hài lòng về vợ chút nào. Nếu không vì bà thì sẽ không có biết bao nhiêu chuyện rắc rối cứ nối đuôi nhau xảy đến như vậy, nếu bà không phản đối chuyện Diệp Mặc giúp Khinh Tuyết khôi phục trí nhớ thì họ đã sớm biết Diệp Mặc chính là ông chủ của dược phẩm Lạc Nguyệt, và cũng không cần phải lặn lội sang Mỹ làm gì nữa. Sau đó là một chuỗi những chuyện không hay xảy ra, đặc biệt là chuyện con gái hai người đã bị mất tích mà cho đến giờ vẫn chẳng có tin tức gì.

Lam Dụ cúi đầu, cảm thấy đây là chuyện đáng hổ thẹn nhất trong cuộc đời bà. Lúc trước khi Khinh Tuyết hiểu lầm Diệp Mặc, bà chẳng những không đứng ra giải thích, lại còn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, khiến Khinh Tuyết từ đó không thèm liên lạc gì với Diệp Mặc nữa. Thế mà giờ đây cậu ta vẫn rộng lượng như vậy, một lời trách móc cũng không có. Thậm chí vừa nghe tin Khinh Tuyết mất tích là đã vội vàng nhận đứng ra giải quyết.

Lam Dụ cảm thấy hổ thẹn vô cùng, chồng bà sớm đã nói chuyện của

Khinh Tuyết nên để cô tự mình quyết định, ấy vậy mà bà vẫn cố chấp nhúng tay vào.

Diệp Mặc đương nhiên không trách Lam Dụ, mà hắn cũng chẳng có thời gian để mà làm điều ấy. Dù nói thế nào đi nữa thì Ninh Khinh Tuyết cũng là con gái của bà. Hắn chuẩn bị điều tra chuyến bay từ Hong Kong bay tới Mỹ, từ trên tuyến đường này mà lần tìm ra manh mối.

Diệp Mặc đã có mặt tại Tây Sa - Hong Kong. Hắn định tới để tìm Tiêu Biên Nghĩa, có những chuyện vẫn cần có sự giúp đỡ của thổ địa.

Tiêu Biên Nghĩa không ngờ rằng Diệp Mặc sẽ đến địa bàn của mình, hơn nữa đây là là trang viên tư gia. Gã tự cảm thấy may mắn vì hôm nay đích thân mình có mặt ở nhà, chứ nếu là thuộc hạ ra tiếp đón, nếu để xảy ra sơ suất gì làm phật ý Diệp Mặc thì đúng là tiêu đời. Lần trước Diệp Mặc ở Sanya gặp Suất Xà, Suất Xà đã trưởng thành lên không ít, sau đó thì y còn nhận được sự tán dương không nhỏ từ Tiêu Biên Nghĩa.

- Tiền bối, thật không biết hôm nay ngài đại giá quang lâm, chẳng trách mà hôm nay chim khách cứ kêu không ngớt, hoá ra là quý nhân tới.

Tiêu Biên Nghĩa tỏ ra hết mực cung kính.

Diệp Mặc biết rằng những người này sợ mình, nhưng hắn một chút cũng không để ý. Cuộc đời này vốn là như vậy, việc này âu cũng là điều dễ hiểu. Hắn gật gật đầu nói:

- Tiêu bang chủ, hôm nay tôi thực sự là có chuyện muốn cần tới sự giúp đỡ của ông, phiền ông triệu tập tất cả bằng hữu trên địa bàn Hong Kong này tới đây, tôi có chuyện gấp cần hỏi.

Tiêu Biên Nghĩa thoáng kinh ngạc. Hiện giờ Nam Thanh, Thiết Giangđã suy thoái, Tây Sa của y đã trở thành "ông lớn" trong giới xã hội đen ở cái đất Hong Kong này rồi. Y lo rằng có kẻ không biết điều đã đắc tội với Diệp Mặc, khiến hắn nổi trận lôi đình. Nghe hắn nói như vậy, y không dám chậm

trễ chút nào.

Tây Sa của Tiêu Biên Nghĩa mặc dù là bang phái có thực lực lớn nhất ở đây nhưng vẫn chưa thể coi là hùng mạnh nhất. Bởi thế nên trong thiếp y viết là "Diệp tiền bối có có chuyện muốn hỏi, hiện đang ở trang viên Trúc Vãn, Tây Sa, triệu tập tất cả các bằng hữu giang hồ, ai không tới hậu quả tự mình gánh chịu."

Nếu ở nơi khác, ba chữ "Diệp tiền bối" có thể có người không biết, nhưng trên đất Hong Kong này thì không kẻ nào là chưa từng nghe danh Diệp tiền bối đây. Trước kia Diệp Mặc đã ở ngay tại trang viên Trúc Vãn này tiêu diệt Đại Đường, chuyện này còn chưa lắng xuống thì đã rộ lên tin có người nhìn thấy thi thể Tả Dược ở Thái Lan, gã vì không nghe theo mệnh lệnh của Diệp tiền bối mà đã nhận phải hậu quả như thế.

Tại cái đất Hong Kong này, bạn có thể gọi nhịp với Tây Sa, nhưng không được gọi nhịp với Diệp tiền bối, bởi bạn căn bản là không có cái tư cách ấy. Thậm chí có người còn nghe đồn, đến tổ chức hùng hậu và quy mô hoành tráng như Địa Sát mà còn bị một tay hắn diệt sạch, vậy thì còn có ai dám đắc tội Diệp tiền bối nữa đây?

Cho nên thiếp mời của Tiêu Biên Nghĩa vừa được phát đi thì không tới hai giờ sau, gần như tất cả ông trùm của các bang phái đất Hong Kong đều đã có mặt.

Các thủ lĩnh của các bang phái dù là kiêu hùng đến đâu cũng không dám lớn tiếng trước mặt Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc thì cung kính chào một tiếng rồi tự tìm chỗ ngồi.

Sau đó, Tiêu Biên Nghĩa thông báo tất cả các thủ lĩnh các bang phái đều đã có mặt đông đủ. Gần trăm người ngồi ở trong một hội trường lặng ngắt như tờ, nín thở đợi Diệp Mặc lên tiếng. Không biết lần này là kẻ nào bất hạnh bị Diệp tiền bối lôi ra "hành quyết" đây?

Chỉ trong thời gian ngắn mà đã triệu tập được nhiều người như vậy,

thậm chí còn nhiều hơn cả lần trước. Ngay đến cả Thiết Lan Sơn cũng đã tới, chỉ là xem bộ dạng gã thì có vẻ gã "Thiết tác hoành giang" này gần đây sống cũng không sung sướng gì.

Diệp Mặc hài lòng gật gật đầu nói:

- Hôm nay đã quấy rầy các vị, Diệp mỗ vô cùng xin lỗi. Hôm nay ta sở dĩ tới đây là muốn các vị bằng hữu ra tay giúp đỡ.

- Diệp tiền bối, có chuyện gì xin ngài cứ giao phó, Tiêu Biên Nghĩa tôi nhất định sẽ dốc toàn lực. Được giúp đỡ cho ngài là sự vinh hạnh của tôi.

Tiêu Biên Nghĩa đứng dậy lên tiếng đầu tiên.

- Đúng, Diệp tiền bối, Ích bang chúng tôi tuy rằng nhỏ bé nhưng cũng nguyện dốc hết sức cho ngài.

Một gã thanh niên dũng mãnh tay ôm quyền đứng lên, dõng dạc nói.

Những vị thủ lĩnh khác lần lượt đứng dậy bày tỏ thái độ, tất cả đều tỏ ra nguyện ý cống hiến sức lực.

Diệp Mặc đương nhiên biết những người này sở dĩ như vậy, cũng không phải vì tôn kính hắn, mà là sợ hắn. Muốn những người này tận lực, nguyện nhảy vào núi đao biển lửa giúp đỡ cho mình thì còn phải cho họ một sự đền đáp xứng đáng nữa.

Diệp Mặc khoát tay một cái, sự ồn ã phía dưới lập tức ngưng lại. Đợi khi đã yên tĩnh hoàn toàn, hắn mới chậm rãi nói:

- Mấy ngày trước, một chuyến bay từ Hong Kong tới San Francisco đã mất tích không rõ nguyên do, ta nghĩ chuyện này chắc hẳn không ai là không biết chứ.

Hóa ra là chuyện này. Sau khi Diệp Mặc hỏi xong, rất nhiều người tại đó lập tức thở phào nhẹ nhõm. Tất cả đều có cùng một câu trả lời là biết, bởi vì

vụ án này đã có quá nhiều người đang lao vào điều tra rồi.

Diệp Mặc lại nói tiếp:

- Vợ ta là Ninh Khinh Tuyết cũng ở trên chuyến bay đó, bây giờ ta cần tới sự hỗ trợ của các vị, giúp ta điều tra một chút hôm đó trên chuyến bay có những ai, tôt nhất là điều tra được luôn cả mục đích chuyến đi của họ thì càng tốt.

Diệp Mặc biết rằng có rất nhiều chuyện chính phủ đứng ra không giải quyết được vấn đề, nhưng những kẻ có tai mắt khắp thiên hạ này một khi đã nhúng tay vào thì lập tức mọi thứ lại nhanh chóng được làm sáng tỏ.

Nghe Diệp Mặc nói xong, bên dưới lại bắt đầu vang lên những tiếng bàn luận hết sức sôi nổi. Hóa ra là đã xảy ra chuyện như vậy, thảo nào mà Diệp tiền bối phải đích thân tới đây rồi triệu tập bao nhiêu "anh hùng hảo hán" như vậy, thậm chí có những người còn là lần đầu tiên biết được phu nhân của Diệp tiền bối tên là Ninh Khinh Tuyết.

Đợi cho bầu không khí yên tĩnh trở lại, Diệp Mặc mới tiếp tục:

- Đương nhiên, các vị sẽ không phải bỏ giúp sức ra không công, ta sẽ có một phần tưởng nho nhỏ để khích lệ tinh thần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 399

Lập Uy

Nghe thấy giải thưởng, cả hội trường lập tức một lần nữa im lặng. Diệp Mặc là người thế nào, giải thưởng của hắn sẽ là gì? Tiền, hay là cái khác?

Diệp Mặc nhìn lướt qua những người trong hội trường, sau đó thản nhiên nói:

- Mặc dù mọi người đều học võ, nhưng tôi nghĩ rất nhiều người nên biết, việc học võ là vô biên, thực ra những người luyện đến Hoàng Cấp chính là những người luyện võ chân chính, nhưng tôi thấy tất cả những người trong hội trường này chỉ có ba người là luyện đến Hoàng Cấp. Rất nhiều người đều biết chỉ có tu luyện cổ võ mới có thể thăng lên Hoàng Cấp. Nhưng vổ võ thì không truyền ra ngoài, hơn nữa cho dù là truyền ra ngoài thì bạn cũng không biết phương pháp tu luyện, như vậy cũng không có tác dụng gì?

Diệp Mặc nói tới đây, cả hội trường lập tức xôn xao. Trong lòng của tất cả mọi người, Diệp Mặc trở nên thần bí. Không ngờ hắn có thể nhìn ra tu vi của từng người như thế nào, điều này thật là kinh khủng.

Chỉ không biết ai là người đã đạt đến Hoàng Cấp, mà Diệp Mặc lại không chỉ hẳn người đó ra, nên cũng không có ai dám hỏi.

Mặc dù cổ võ chỉ là truyền thuyết, nhưng rất nhiều người ở trong hội trường còn biết, những võ giả chân chính đã đạt đến Hoàng Cấp mới có thể được coi là những người học võ, hơn nữa được coi là một võ giả Hoàng Cấp là một điều không dễ dàng. Đa số mọi người đều biết, những bang phái có võ giả Hoàng Cấp hầu hết đều là những bang phái lớn.

Những người thông minh đang nghĩ, lẽ nào giải thưởng của Diệp Mặc và cổ võ có quan hệ gì với nhau?

Diệp Mặc nhìn lướt qua mọi người ở đây một lượt, sau đó lấy một lọ đan dược đặt lên mặt bàn nói:

- Loại đan dược này gọi là "Bồi Nguyên Đan". Bất luận là bạn đã học qua cổ võ hay chưa thì đan dược này có thể giúp bạn lập tức thăng lên đến Hoàng Cấp. Nếu như đã là một người học võ đạt đến Hoàng Cấp thì loại đan dược này sẽ giúp bạn tăng thêm ít nhất là một cấp bậc nữa, chính là từ Hoàng Cấp sẽ đến Huyền Cấp. Điều này cũng không phải là không thể…

"Lao xao, huyên náo"

Cả hội trường lại xôn xao một lần nữa, không ngờ lại có một loại đan dược có thể khiến người ta tăng lên đến Hoàng Cấp. Điều này quá hấp dẫn người khác, quá là nghịch thiên. Còn về Huyền Cấp, bị nhiều người bỏ qua, vì có rất ít người biết được cái gì mới là Huyền Cấp, vì vậy cũng không có khái niệm gì.

Nhưng Thiết Lan Sơn lại biết, vì vậy trong lòng anh ta càng kinh hãi. Nhàn đạo nhân lúc đầu chính là người luyện đến Huyền Cấp, kết quả là ngay cả Nam Thanh cũng không dám chọc giận, anh ta đương nhiên biết sự khủng khiếp của những người đã luyện đến Huyền Cấp.

Trong số đó không có ai là không biết về cổ võ, nhưng biết là một chuyện, và không thể đạt đến cấp đó lại là một chuyện khác. Chỉ có những người thuộc ẩn môn trong truyền thuyết mới có, hơn nữa cho dù là học cổ võ, cũng chưa chắc đã có thể thăng lên được Hoàng Cấp. Nhưng hiện tại không ngờ có người lấy ra đan dược, rồi nói có thể khiến cho những người học võ sẽ tăng ngay lên được Hoàng Cấp.

Một khi người luyện võ thăng lên Hoàng Cấp, cho dù không có bang phái thì một người cũng có thể tự mình xông pha bên ngoài được.

Nếu như loại đan dược này không phải ở trước mặt của Diệp Mặc thì sớm đã có người đến cướp nó rồi.

Mặc dù nơi đây bây giờ vẫn đang xôn xao, nhưng vẫn có người không thể nào ngăn được khát vọng trong lòng mình. Một vị đại ca của một bang phái nhỏ lần đầu tiên gặp Diệp Mặc cũng không thể kiềm chế được sự tham lam trong lòng mình. Gã xông ra khỏi chỗ ngồi, giơ tay ra định tóm lấy cái bình trước mặt Diệp Mặc.

Gã nghĩ khi gã xông đến, cho dù Diệp Mặc có lợi hại, nhưng khi Diệp Mặc không kịp trở tay thì gã sẽ xông ra cướp, nhất định có thể cướp được. Đợi sau khi cướp được, gã sẽ lập tức xông ra ngoài lái xe chạy trốn, e rằng lập tức chạy khỏi Hồng Kông cũng có thể làm được.

Không ngờ lại có người cướp đồ vật ở trước mặt Diệp Mặc, những người biết Diệp Mặc lợi hại đều ngây người ra, còn có kẻ không cần mạng sống của mình đến vậy sao?

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, hắn không thể tưởng được còn thực sự có một kẻ không cần mạng sống. Diệp Mặc đưa tay ra tát mạnh một cái, gã đàn ông cướp lọ đan dược kia bị Diệp Mặc đánh cho một chưởng, còn chưa đợi gã phản ứng kịp, Diệp Mặc tung một quả cầu lửa qua.

Trong nháy mắt, tên đại ca của bang phái nhỏ này kêu la thảm thiết trong quả cầu lửa, nhưng nhất thời vẫn chưa thể chết ngay được.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Nếu như không phải là tận mắt họ nhìn thấy thì tất cả mọi người đều tưởng đây là một cảnh trong phim.

Quả cầu lửa bao xung quanh gã đàn ông kia, gã rên rỉ trong đó. Mọi người cũng chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình miệng của gã, nhưng lại không nghe thấy âm thanh nào.

Hội trường im lặng như tờ, ngay cả một chiếc kim rơi xuống đất cũng có

thể nghe thấy. Sau một lúc lâu quả cầu lửa biến mất, gã đàn ông bị quả cầu lửa bao quanh giờ đây chỉ còn lại làn khói bay tà tà trên mặt đất, không còn sót lại bất cứ thứ gì.

Lúc này mọi người mới định thần lại, người mà bọn họ đang đối diện là ai. Bồi Nguyên Đan mà vị tiền bối họ Diệp này nói lại không phải là thứ tốt như vậy, nó quý báu, nhưng quý báu thế nào thì cũng không quý báu bằng thứ mạng sống nhỏ nhoi này.

Diệp Mặc nhìn quét một lượt những người còn lại, sau đó lạnh lùng nói:

- Đây là lần đầu tiên, ta như vậy coi như thôi. Nếu như còn có lần thứ hai thì đừng trách tôi không khách khí.

Hắn muốn lập uy. Những người này như năm bè bảy mảng, mặc dù những người đến đây không ít, nhưng những người thực sự biết hắn lợi hại và phục hắn lại không hẳn là nhiều.

Sau lưng tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh, lúc này bọn họ mới hiểu vị tiền bối họ Diệp này không phải là một người dễ đùa. Có thể biến cho một người thành tro bụi, điều này không cần phải nói nữa. Hơn nữa vị tiền bối họ Diệp này lại quá lợi hại, tiện tay hắn có thể khiến cho một người biến thành một quả cầu lửa, lẽ nào những người tu luyện cổ võ đạt đến trình độ uyên thâm cũng có thể làm được như vậy sao?

Diệp Mặc lại nhìn lướt hội trường đang lặng im một lượt, sau đó mới thản nhiên nói:

- Nếu như có người có thể đưa ra đáp án cho câu hỏi mà tôi hỏi, làm tôi hài lòng thì tôi có thể tặng người đó một viên Bồi Nguyên Đan. Cho dù kết quả điều tra mười người đều khiến tôi hài lòng thì tôi cũng có thể tặng họ 10 viên đan dược này. Bất luận là bạn đang ở cấp bậc gì thì tôi cũng có thể giúp bạn thăng cấp.

Hội trường lại nhốn nháo một lần nữa. Tất cả mọi người đã quên gã đàn

ông bị Diệp Mặc làm cho chết cháy trong chớp mắt kia, lần lượt mong chờ vận may có thể đến với mình. Có người hận là không thể lập tức về nhà, dựa vào sức mạnh của bản thân để đi điều tra ngay những tình huống chi tiết của chuyến bay đó.

- Tiền bối, nếu như đáp án mà hai người điều tra giống nhau thì giải thưởng thế nào đây?

Trong hội trường lập tức có người lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc nhìn tên này một cái, chậm rãi nói:

- Ai điều tra càng tỉ mỉ thì càng tốt, và đó là thứ tôi cần. Hội nghị hôm nay kết thúc tại đây, thời gian điều tra là một ngày, ngày mai vào lúc này chúng ta sẽ tụ họp tại đây. Báo cáo của ai mà hữu dụng thì tôi sẽ tự biết được. Nếu như có kẻ dám thiêu thân thì tôi sẽ không ngại cho các bạn theo bước Địa Sát, lúc đó sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Diệp Mặc lạnh lùng nói, hắn biết những người này cần phải biết kinh sợ, và với bọn họ thì không cần đạo lý gì cả, chỉ cần một nắm đấm thì sẽ là đạo lý. Hắn chỉ có thể cho thời gian là một ngày, thời gian lâu quá hắn kéo dài không nổi.

Lời nói của Diệp Mặc một lần nữa khiến tất cả mọi người đều phải lạnh sống lưng, không ngờ hắn còn mạo muội đến cả Địa Sát. Quả nhiên Địa Sát đã bị vị tiền bối họ Diệp này tiêu diệt. Sự lợi hại và kiêu ngạo của Địa Sát lúc đầu không có một ai là không biết. Đắc tội với ai thì có thể, chứ tuyệt đối không thể đắc tội với Địa Sát. Nhưng một tổ chức dã man như vậy, không ngờ lại bị tiền bối họ Diệp nhổ tận gốc, không có ai dám nói thêm nửa chữ.

Một số người căn bản là chỉ muốn giỡn một chút, nhưng lại lập tức nghĩ đến tâm tư của bản thân. Đùa gì chứ, trước một kẻ hung ác như tiền bối họ Diệp này mà đùa giỡn, chẳng lẽ lại có nhiều mạng đến như vậy?

Sau khi Diệp Mặc tuyên bố giải tán, tất cả mọi người lần lượt ra về,

muốn nhanh chóng tìm được tin tức mà Diệp Mặc cần, bản thân Diệp Mặc cũng không nhàn rỗi, hắn cũng muốn đến sân bay xem tình hình cụ thể.

Biệt thự Bán Sơn ở vịnh Thanh Thủy là một trong số những khu biệt thự sang trọng nhất ở cảng này. Diệp Mặc đến nơi này chính là vì muốn gặp Mạc Khang.

Mặc dù Mạc Khang là người do hắn trị liệu, nhưng Mạc Khang cũng đối xử rất tử tế với người khác. Khi công ty mới được thành lập, anh ta cũng đã trợ giúp nhiều, thậm chí còn rót vài trăm triệu vào đây nữa, điều này khiến Diệp Mặc vô cùng cảm tạ. Lần này đến Hồng Kông điều tra tình hình, còn thời gian rảnh rỗi, nhân tiện đến thăm Mạc Khang luôn.

Khi lần đầu tiên Diệp Mặc đến giúp Mạc Khang chữa bệnh, biệt thự Bán Sơn có thể nói là canh chừng nghiêm ngặt, cứ ba bước chân lại có một trạm gác. Nhưng hôm nay Diệp Mặc đến đây một lần nữa, lại cảm thấy rất yên tĩnh, thậm chí còn vô cùng yên tĩnh, hắn chỉ đi đến mặt trước của ngôi biệt thự, cũng không gặp một người nào chặn lại.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc lập tức quét qua tình hình bên trong của ngôi biệt thự. Hơn 20 bảo vệ cùng mặc đồng phục lúc này đang quỳ gối trước bãi cỏ lớn của ngôi biệt thự, cúi thấp đầu, rõ ràng là bị ai đó ép buộc phải làm vậy.

Mạc Khang có bệnh sao? Những người này đều giúp anh ta bảo vệ căn biệt thự, tại sao anh ta lại phải như vậy?

Diệp Mặc đi sâu vào trong, lập tức biết những người bảo vệ này đều bị ai đó điểm huyệt, hơn nữa đã bị mấy tiếng đồng hồ rồi.

Mạc Khang và Mạc Bình đang uể oải ngồi trong phòng khách của ngôi biệt thự. Một số bảo vệ và người hầu đều đang nơm nớp lo sợ đứng ở phía sau, không có ai dám chủ động tiến lên trước.

Trước mặt Mạc Khang và Mạc Bình còn có một nam và một nữ nữa

đang ngồi. Diệp Mặc nhận ra người phụ nữ, vì đôi mắt của cô ta rất sắc nhọn, đã để lại trong Diệp Mặc ấn tượng rất sâu sắc, cô ta tên Hạ Sắc Vi. Lần trước hắn đến giúp Mạc Khang chữa bệnh có gặp qua người phụ nữ này, lúc đó hắn còn giáo huấn cho cô ta một bài học.

Hạ Sắc Vi chính là em gái của Hạ Nhu mà Mạc Khang thích. Lúc đó hắn còn nói với Mạc Khang rằng không cần phải thể hiện sự bình phục của mình trước mặt Hạ Sắc Vi, nhưng hôm nay cô ta đến đây làm gì?

Một người đàn ông khác mà Diệp Mặc không quen, nhưng đập vào mắt Diệp Mặc chính là tu vi hậu kỳ Hoàng Cấp của người này. Người đàn ông này có diện mạo không tầm thường, hơn nữa vóc dáng khá cao, chỉ có điều, mắt trông như thiếu ngủ trầm trọng, vừa nhìn là biết đó là một người làm việc quá độ.

Chẳng lẽ những người nhà họ Mạc này đều do hai người này làm? Diệp Mặc muốn lập tức bước vào bên trong phòng.

Diệp Mặc bước vào khiến cho bốn người trong phòng giật mình. Bốn người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc.

- Bác sỹ Diệp, sao cậu lại đến.

Mạc Khang và Mạc Bình đồng thời nói, hơn nữa còn đứng dậy.

- Là anh?

Hạ Sắc Vi cũng đứng dậy, vẻ mặt đề phòng và hơi tức giận nhìn Diệp Mặc. Lúc trước Diệp Mặc đá cho cô ta một cước, đến bây giờ cô ta vẫn còn nhớ như in.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Hạ Sắc Vi một cái, sau đó bước đến bên Mạc Khang, hỏi:

- Anh Mạc, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mạc Khang có chút hoảng sợ nhìn Hạ Sắc Vi và người đàn ông bên cạnh cô ta, sau đó vội vàng nói:

- Bác sỹ Diệp, đây là chút việc riêng của tôi, cậu về trước đi. Đợi tôi sau khi kết thúc xong việc này thì tôi sẽ đến thăm hỏi cậu.

Nếu như bình thường Diệp Mặc tới đây, Mạc Khang vui vẻ còn không kịp, nhưng hôm nay lại khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 400

Biến Cố Vịnh Thanh Thuỷ

Đã đến đây rồi thì không cần đi nữa. Sắc Vi, lần trước chính là tên bác sỹ rác rưởi này đá cô một cước đúng không?

Gã đàn ông liếc nhìn Diệp Mặc một cái, trông bộ dạng của gã như là muốn xả giận giúp cho Hạ Sắc Vi vậy.

- Hừ, là hắn. Lần đó hắn chạy nhanh, nhân lúc tôi không chú ý. Trương Khuyết, đây là việc riêng của tôi, không cần anh phải nhúng tay vào.

Người phụ nữ tên Sắc Vi kia lạnh lùng nói. Dường như cô ta biết người đàn ông bên cạnh mình nghĩ gì.

Diệp Mặc nhìn Hạ Sắc Vi và gã đàn ông kia một cách kỳ quái. Hai người đó lẽ nào không phải tình nhân sao? Sao Hạ Sắc Vi lại nói với gã đàn ông kia khách sáo như vậy?

Hạ Sắc Vi nói xong, căn bản là không đợi Trương Khuyết trả lời, bay vọt lên từ chỗ ngồi, giơ chân hướng về phía Diệp Mặc. Lần này cô ta không nương tay nữa, lần trước vì coi thường Diệp Mặc, không dốc toàn lực, nên cuối cùng hậu quả là gãy xương đùi.

Cho nên lần này cô ta nhất định phải khiến cho Diệp Mặc tàn phế. Một bác sỹ bình thường mà cũng dám khiêu khích cô ta ư? Cho dù là y thuật của hắn có tốt đi chăng nữa, nhưng muốn giết tên bác sỹ này cũng dễ như trở bàn tay.

Nhìn Hạ Sắc Vi giơ chân ra định đá một cước, Trương Khuyết lộ ra vẻ châm biếm. Cho dù Diệp Mặc có lợi hại thế nào đi nữa thì bị một cước như

vậy cũng chết là cái chắc. Nếu may mắn thì hắn có thể trở thành một tên tàn phế.

Người phụ nữ này hung ác giơ chân muốn cướp mạng người khác, hoặc làm cho họ bị tàn phế, Diệp Mặc cũng không chần chừ, giơ một cước hướng trở lại.

"A!"

Tiếng hét thảm thiết vang lên. Hạ Sắc Vi lập tức bị đá bay ra ngoài, rơi vào bãi cỏ trước ngôi biệt thự, nằm soài trên mặt đất, không biết sống chết ra sao.

Trương Khuyết đột nhiên đứng lên, gã đương nhiên biết rõ bản lĩnh của Hạ Sắc Vi. Mặc dù có kém hơn gã một chút, nhưng có thể nói cô ta cực mạnh, không ngờ còn chưa chạm tới mặt đối thủ thì đã bị đá bay ra ngoài. Tên bác sỹ này thân thủ thật là đáng gờm.

Mình tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, Trương Khuyết cũng không dám tiến lên nói gì với Diệp Mặc.

Nhưng gã không đi lên, không có nghĩa là Diệp Mặc không tìm đến gã. Diệp Mặc bước đến trước mặt của Trương Khuyết, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Trương Khuyết, cười lạnh một cái, đồng thời giơ chân tung một cước.

Trương Khuyết giống như một quả pháo bị Diệp Mặc đá bay ra ngoài, rơi ngay xuống bãi cỏ bên cạnh Hạ Sắc Vi, không dậy nổi.

- Bác sỹ Diệp?

Mạc Khang ngơ ngác nhìn cảnh tượng khiến anh ta ngây người ở trước mặt, không dám tin vào mắt mình.

Anh ta biết Diệp Mặc chắc chắn có học qua võ, nhưng không ngờ Diệp mặc lại lợi hại như vậy. Hai người Hạ Sắc Vi và Trương Khuyết, anh ta biết rất rõ họ như thế nào. Nói là có người có thể đá họ bay ra ngoài chỉ bằng một

cước, Mạc Khang không tin, ít nhất thì anh ta cũng chưa từng thấy qua. Nhưng hôm nay không ngờ Diệp Mặc lại không do dự gì mà cho họ một cước, thậm chí đến bây giờ còn không biết còn sống hay đã chết.

- Anh Mạc, cứ gọi tôi là Diệp Mặc. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Mặc xua tay nói.

Mạc Khang thở dài nói:

- Vậy tôi cũng không khách sáo nữa. Người anh em à, sau khi tôi được cậu chữa trị cho, nghe theo sự dặn dò của cậu, không bước chân ra ngoài. Ngoài việc đến công ty Lưu Xà của cậu một chuyến thì tôi chỉ ở trong biệt thự Bán Sơn này. Nhưng sáng sớm hôm nay, Hạ Sắc Vi và Trương Khuyết đột nhiên đến chỗ tôi, phát hiện ra tôi đã được chữa trị khỏi, Trương Khuyết liền tập hợp tất cả bảo vệ của tôi lại, sau đó muốn dẫn tôi đi, rồi tiếp theo đó Hạ Sắc Vi ngăn anh ta lại, rồi hai người ngồi ở trong phòng đợi. Còn về việc họ đợi cái gì tôi cũng không rõ.

- Đợi tôi cứu đám vệ sĩ của anh xong, bất luận là ai, cho dù là môn phái ẩn môn thì tôi cũng có thể giúp anh cho bọn họ cút hết.

Diệp Mặc nói xong liền đi đến giải cứu đám vệ sĩ của Mạc Khang. Phát hiện ra vì thời gian bị điểm huyệt quá dài nên có hai người đã chết.

Mạc Bình vẻ mặt tức giận:

- Chú, sao bọn họ có thể tùy tiện giết người?

Mạc Khang cười khổ một cái, sau đó nói:

- Trong mắt của những người như bọn họ thì mạng sống của chúng ta chẳng khác gì lũ kiến.

Anh ta nghĩ đến cuộc sống không phải là người ở nhà họ Hạ, trong lòng thổn thức.

Sau khi dặn dò đám vệ sĩ mai táng cho hai người đã chết xong, Mạc Khang mới hỏi Diệp Mặc:

- Người anh em họ Diệp, sao đột nhiên lại đến chỗ tôi vậy? Hai người bọn họ bây giờ thế nào rồi? Tôi nghĩ sự tình có vẻ rất là khó giải quyết.

Mạc Khang hỏi liên tiếp ba câu hỏi, nhưng cả ba câu hỏi này đều không có bất kỳ sự lôgic nào đáng nói, có thể thấy trong lòng anh ta không có chút manh mối nào, cũng rất khẩn trương.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh không cần lo lắng cho hai người bọn họ, tôi đã có thể đánh họ thì sẽ không sợ thế lực sau lưng bọn họ. Tôi nói sẽ giúp anh làm chủ thì sẽ giúp anh làm chủ, không cần phải lo lắng. Tôi đến Hồng Kông chủ yếu là để điều tra về chuyến bay đã mất tích ở San Francisco.

Diệp Mặc nói ra mục đích đến của mình.

- Vợ của cậu ở trên chuyến bay đó?

Trong lòng Mạc Khang kinh ngạc, anh ta đương nhiên biết máy bay đó đã mất tích khá lâu. Bất cứ ai cũng không dám ôm hi vọng là những người trên máy bay đó còn sống. Chỉ là, đối với anh ta, Diệp Mặc là ân nhân, hắn đã đến điều tra việc này thì mình cũng có trách nhiệm phải giúp hắn.

- Bình Nhi, cháu lập tức đi điều tra việc này, bao gồm cả lai lịch của những nhân viên trên máy bay đó.

Mạc Khang quyết định thật nhanh.

Mạc Bình lập tức gật đầu đáp lại, nhanh chóng dẫn người rời khỏi ngôi biệt thự Bán Sơn. Y biết bản lĩnh của Diệp Mặc, hơn nữa chú của y cũng là do Diệp Mặc cứu, trong lòng y luôn tôn kính và cảm kích đối với Diệp Mặc.

Mặc dù không phải Diệp Mặc cố ý đến đây để Mạc Khang giúp, nhưng

có thêm một người điều tra thì sẽ có thêm một hi vọng. Diệp Mặc cũng không ngăn cản Mạc Bình đi điều tra việc này.

- Tôi hỏi trước, hai người này đến đây là có việc gì.

Diệp Mặc nói xong liền đi ra bãi cỏ phía ngoài, tiến đến chỗ của Hạ Sắc Vi và Trương Khuyết.

Diệp Mặc vỗ vỗ cho Hạ Sắc Vi tỉnh lại, Hạ Sắc Vi ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, trong mắt cô ta lộ vẻ kinh hãi và phẫn nộ. So với việc gãy xương thì đây chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.

- Nói, mục đích đến đây của cô là gì? Rốt cuộc là muốn làm cái gì? Mạc Khang dù sao cũng là người người tình đầu tiên của chị cô, chị cô đã làm tổn thương anh ấy hơn 20 năm nay, cô còn muốn gieo rắc tai họa cho anh ấy, lương tâm của chị em nhà cô bị chó gặm hết rồi sao?

Giọng nói của Diệp Mặc lạnh lùng.

- Chị tôi hại anh ta? Hừ.

Trong mắt Hạ Sắc Vi lộ vẻ châm chọc, chỉ chửi thề một câu, rồi không nói thêm gì nữa.

Đối với một người luyện võ có tu vi đạt đến tình trạng này như Hạ Sắc Vi, Diệp Mặc cũng không dám tùy tiện sử dụng phương pháp tra hỏi thông thường. Bởi vì với những người có ý chí tinh thần tương đối mạnh thì phương pháp này rất có thể khiến cho người bị hỏi cắn lưỡi khi chưa kịp hỏi chuyện gì, cuối cùng biến thành vô nghĩa.

Dù sao Hạ Sắc Vi cũng là em gái của Hạ Nhu, mà Hạ Nhu lại là người yêu của Mạc Khang. Hắn còn chưa biết ý của Mạc Khang, làm như vậy đối với Hạ Sắc Vi cũng là vô nghĩa, không phải là thứ mà Diệp Mặc muốn.

Thấy Hạ Sắc Vi không nói gì, Diệp Mặc liền vỗ mặt cho Trương Khuyết tỉnh lại. Với Hạ Sắc Vi, hắn không muốn dùng cách tàn nhẫn, nhưng với

Trương Khuyết thì Diệp Mặc không còn lo lắng gì nữa.

- Nói mục đích của hai người ra. Trong ba giây mà không nói thì tôi sẽ ra tay.

Giọng nói của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng. Mặc dù võ công của Trương Khuyết khá lợi hại, nhưng với một người mà dục vọng của một đôi nam nữ cũng không thể nào khống chế được, ý chí nhất định sẽ không mạnh đến vậy.

- Mày nằm mơ à, tao là người của Hồng Vũ Đường, Trương Phong Chỉ là chú của tao. Mày dám làm gì tao thì Hồng Vũ Đường tao sẽ cho mày chết mà không có chỗ chôn thân… A!

Lời của Trương Khuyết còn chưa nói xong thì Diệp Mặc đã cho y thêm một phát đá nữa.

Âm thanh của tiếng xương vỡ vụn vang lên, Trương Khuyết không khỏi kêu lên thảm thiết. Hạ Sắc Vi ở một bên chợt lạnh trong lòng. Tên bác sỹ họ Diệp này lại ra tay độc ác như vậy, đầu gối của Trương Khuyết bị hắn đá cho một cước như vậy, thì làm sao có khả năng chữa trị khỏi được chứ?

- Mày thật quá độc ác…

Trương Khuyết nước mắt dàn dụa, cảm giác đau buốt đến tận xương tủy, khiến gã cảm thấy sống không bằng chết.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Tao độc ác? Đám vệ sĩ vừa rồi đã bị mày giết mất hai, tại sao tao vẫn chưa nghe thấy mày nói là mình độc ác? Tao còn chưa giết mày thì độc ác cái nỗi gì?

- Những kẻ bình thường kia sao có thể so sánh với tao, chúng chỉ là lũ sâu bọ mà thôi…

Trương Khuyết cho rằng đó là lẽ đương nhiên. Với những người học võ

như bọn họ thì những kẻ tầm thường ở thế giới bên ngoài kia, thậm chí không bằng cả lũ sâu bọ, vì vậy gã nói rất thẳng thừng.

Diệp Mặc không thèm chú ý đến gã, nhấc chân đạp sang bên đầu gối bên kia của gã, nói:

- Ý, thực sự kỳ lạ, tao đang hỏi mày, mày lại chuyển sang chủ đề khác làm gì?

- Đừng giẫm nữa, tao nói…

Trương Khuyết cũng không dám lôi thôi với Diệp Mặc nữa. Mặc dù vừa rồi gã biết không phải mình chuyển chủ đề, nhưng gã cũng không dám nói mấy lời vô nghĩa. Kẻ mà được Mạc Khang gọi là bác sỹ Diệp này thực sự quá hung ác.

Không đợi Diệp Mặc giục lần nữa, Trương Khuyết đã nói thẳng:

- Lúc trước, vì dược phẩm Lạc Nguyệt của Lưu Xà, nghiên cứu ra Dưỡng Nhan Hoàn, mà tiền kiếm được từ Dưỡng Nhan Hoàn quá nhiều, nên rất nhiều ẩn môn đã phái người đến đánh tiếng ở Lưu Xà, muốn nắm ngành sản xuất hái ra tiền này trong tay.

Nghe nói đến đó Diệp Mặc ngạc nhiên. Đúng vậy, dược phẩm Lạc Nguyệt của mình kiếm được nhiều tiền như vậy, ẩn môn làm sao có thể bỏ qua được? Diệp Mặc bây giờ đương nhiên biết ẩn môn không phải là một lũ chỉ ăn ngũ cốc, bọn họ cũng cần tiền, hơn nữa còn cần rất nhiều tiền. Bọn họ đã từng tham gia hội đấu giá ở Vô Lượng sơn. Những người này đã bỏ ra cả trăm triệu, nếu như không có việc sản xuất bình thường thì họ làm sao có nhiều tiền như vậy?

Mặc dù pháp khí và đan dược của ẩn môn cũng bán được rất nhiều tiền, nhưng dù sao đó cũng là thứ tài nguyên có hạn, Dưỡng Nhan Hoàn của mình bán được giá như vậy, bọn người ẩn môn không nhìn chằm chằm vào mới lạ.

Diệp Mặc hơi toát mồ hôi lạnh, may mà bây giờ mình phát hiện ra sự

thật này, nên có thể đề phòng tai họa có thể xảy ra.

Nếu không thì đợi khi việc này xảy ra, đi điều tra một lần nữa thì cũng đã muộn, cũng giống như việc Khinh Tuyết mất tích lần này.

Nhưng không ngờ ẩn môn dám dán mắt vào sản nghiệp này của mình, bọn này đúng là không kiên nhẫn được nữa rồi. Diệp Mặc hắn dễ đánh thế sao? Chỉ có điều cùng Mạc Khang có quan hệ gì?

Thấy ánh mắt của Diệp mặc đột nhiên trở nên lạnh lùng, Trương Khuyết rùng mình một cái, vội vàng nói thêm:

- Trong quá trình bọn tao điều tra, được biết tài chính dược phẩm Lạc Nguyệt chính là của tập đoàn Mạc Thị ở Hồng Kông. Đúng lúc người mà bọn tao phụ trách điều tra của dược phẩm Lạc Nguyệt chính là người mà lúc trước phụ trách chăm sóc Mạc Khang. Từ tập đoàn Lạc Nguyệt, chúng tao mới biết hóa ra Mạc Khang vẫn chưa chết. Sau khi những người đó hồi báo trở về thì chú tao lập tức phái tao đến dẫn Mạc Khang đi.

- Nếu như vậy thì tại sao đến bây giờ vẫn còn ở đây?

Diệp Mặc không ngờ cuối cùng công ty của mình lại làm bại lộ ra sự việc của Mạc Khang.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 401

Tao Là Diệp Mặc

Trương Khuyết nhìn Hạ Sắc Vi một cái, sau đó mới lên tiếng:

-Đó là vì Sắc Vi, sau khi chú tao phái tao thì chị cô ấy liền biết ngay, sau đó bảo cô ấy và tao cùng đến đây.

Diệp Mặc nhìn về phía Sắc Vi, nói lạnh lùng:

-Hạ Sắc Vi, tôi cho cô một cơ hội. Nếu như cô còn không chịu nói thì đừng trách tôi không khách khí, cho dù là trước mặt anh Mạc đây thì cô cũng không xong với tôi đâu.

Chuyện này đã đề cập đến dược phẩm Lạc Dược của hắn nên Diệp Mặc sẽ không nói nhiều, ngữ khí rất dã man.

Không biết có phải là cảm thấy sát khí trong lời nói của Diệp Mặc, hay là vì lời của Trương Khuyết mà Hạ Sắc Vi nhìn Diệp Mặc một cách lạnh lùng, sau đó nói:

-Trương Phong Chỉ sở dĩ nhất định muốn kết hôn với chị tôi, thậm chí cả khi chị tôi mang thai cũng không từ bỏ, là vì chị tôi có một thể chất đặc biệt, trên phương diện của những người học võ thì đó gọi là Ly Âm Chi Thể.

-Cái gì?

Trương Khuyết bị Diệp Mặc giẫm lên cũng không dám tin, nhìn Hạ Sắc Vi, người khác có thể không biết Ly Âm Chi Thể là gì, nhưng trong môn phái cổ võ thì đó là một bí mật công khai, loại thể chất đó chỉ có trong truyền thuyết, thậm chí từ trước đến nay cũng không phát hiện ra Ly Âm Chi Thể

thực sự.

Hạ Sắc Vi liếc nhìn Trương Khuyết một cái, nói:

-Những người tu luyện cổ võ chỉ cần tu luyện cùng với người phụ nữ nào có Ly Âm Chi Thể thì việc thăng lên Địa Cấp sẽ là 100%, hơn nữa còn có cơ hội để thăng lên cấp Tiên Thiên. Trương Phong Chỉ vì biết chị tôi có Ly Âm Chi Thể nên mới nghĩ đủ mọi cách để kết hôn với chị tôi.

- Chỉ có điều tu luyện cùng với một người phụ nữ có Ly Âm Chi Thân có chút phiền toái. Đó là người phụ nữ này bắt buộc phải phối hợp một cách toàn tâm toàn ý với người đàn ông, nếu không thì không có hiệu quả, mà chị tôi lại có quan hệ với Mạc Khang nên Trương Phong Chỉ chỉ lấy được thân thể của chị tôi mà không lấy được trái tim của chị tôi.

-Hóa ra là như vậy?

Mạc Khang đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng, anh ta vô cùng hận bản thân, ngay cả một người con gái mà cũng không bảo vệ nổi, thậm chí còn là người con gái mà mình yêu, thì việc có nhiều tiền như vậy còn có tác dụng gì nữa chứ? Anh ta thà rằng không có xu nào, nhưng chỉ cần được ở bên Hạ Nhu là đủ.

Đồng thời Hạ Sắc Vi nhìn Mạc Khang một cách khinh thường, từ tận sâu thẳm trong lòng cô ta vô cùng khinh bỉ người đàn ông này, ngay cả người con gái của mình mà cũng không thể bảo vệ được.

-Trương Phong Chỉ sở dĩ không dám giết Mạc Khang vì sợ trái tim chị tôi chết hoàn toàn. Một khi trái tim của chị tôi đã chết thì anh ta sẽ không còn cơ hội nữa. Cứ như vậy qua bao nhiêu năm, Mạc Khang vẫn ngoan cố sống trong nhà họ Hạ, vì vậy mà anh ta đã dùng cách ác độc này để điểm huyệt kinh mạch của Mạc Khang, sau đó biến Mạc Khang thành người thực vật vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại. Nếu như chị tôi còn muốn Mạc Khang sống thì không được phản kháng anh ta.

Hạ Sắc Vi lau mồ hôi trên trán, cắn răng tiếp tục nói:

-Chị tôi biết Trương Phong Chỉ là người thế nào, cũng biết thủ đoạn mà anh ta dùng đó là điểm huyệt Mạc Khang để Mạc Khang trở thành người thực vật, nếu thời gian cứ kéo dài sẽ không sống được nữa, đồng thời nhớ tới những việc đau lòng thì nhất định sẽ chết, vì vậy chị tôi mới bảo tôi dẫn Mạc Khang trở về, giúp Mạc Khang lập một cái miếu, sau đó đặt pháp khí ở trong cái miếu đó, mục đích là vì muốn giải trừ ác khí ở trong lòng anh ấy, nhưng cũng chỉ sống lâu thêm được vài năm mà thôi.

Hóa ra là như vậy.

Mạc Khang nước mắt tuôn trào, lẩm bẩm hai chữ "Hạ Nhu". Anh ta phải chịu sự giày vò và khổ sở về thể xác, còn sự đau khổ mà Hạ Nhu phải chịu đựng mới chính là sự đau khổ thực sự, nhưng anh ta không ngờ có lúc anh ta còn oán hận vì sự phản bội của Hạ Nhu.

-Nhưng hơn 20 năm trôi qua, Trương Phong Chỉ đã nhẫn nhịn đến cực hạn. Anh ta tưởng Mạc Khang đã chết, nhưng chị của tôi vẫn chưa hồi tâm chuyển ý. Khi anh ta không còn cách nào nhẫn nhịn được nữa, người của anh ta ở dược phẩm Lạc Nguyệt biết được tin Mạc Khang vẫn bình yên vô sự. Cho dù là Trương Phong Chỉ không dám tin Mạc Khang không ngờ được người khác trị khỏi, thì anh ta cũng lập tức biết được đây là cơ hội, nên anh ta đã dùng cách uy hiếp chị tôi. Hơn 20 năm trước, anh ta không dám uy hiếp, bây giờ anh ta đã hết sức chịu nổi, dù sao bất kể là có phải uy hiếp hay không thì anh ta cũng không phối hợp được với chị tôi.

Giọng điệu của Hạ Sắc Vi dần dần bình tĩnh trở lại.

Diệp Mặc nghe Hạ Sắc Vi kể lại sự tình, hắn liền cảm thấy những lời nói của Hạ Sắc Vi này có chút chân thật. Cụ thể không đúng ở đâu, hắn cũng không thể nào nhìn ra được.

Hạ Sắc Vi lại tiếp tục nói:

-Khi chị tôi muốn đến để gặp Mạc Khang, nhưng hành động của chị ấy đã bị Trương Phong Chỉ khống chế, anh ta không cho phép chị tôi đi đâu cả.

- Chỉ là lần này chị tôi đã hạ quyết tâm, nhất định phải đi, vì vậy Trương Phong Chỉ muốn Trương Khuyết đến trước để dẫn Mạc Khang trở về. Chị tôi biết ý của Trương Phong Chỉ, bảo tôi đến ngăn cản việc Trương Khuyết đến dẫn Mạc Khang về.

-Chị của cô muốn thế nào?

Diệp Mặc lên tiếng hỏi.

Hạ Sắc Vi lắc đầu:

-Tôi không biết, chị tôi chỉ muốn tôi đợi ở đây mà thôi, chị ấy nói nhất định chị ấy sẽ đến. Tôi đã đợi mấy tiếng đồng hồ, những việc sau đó tôi nghĩ anh đã biết rồi. Chị tôi sợ Mạc Khang sau khi bị dẫn đi, sẽ không có cách nào trở về.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Hạ Sắc Vi nói:

-Nhưng tôi lại cảm thấy cô đang nói dối. Từ trong mắt của cô tôi đã nhìn ra, cô muốn Mạc Khang chết sớm? Lần trước khi tôi đến, ánh mắt của cô cũng như vậy?

Hạ Sắc Vi oán hận nhìn chằm chằm Mạc Khang nói:

-Đúng vậy, tôi ước gì anh ta chết sớm cho rồi. Nếu như không phải anh ta thì chị tôi sẽ không rơi vào tình cảnh này? Một thứ rác rưởi, không ngờ thứ rác rưởi này có thể sống lâu như vậy, không chết quách đi cho xong.

Mạc Khang ôm đầu tự lẩm bẩm:

-Đúng vậy, tôi là đồ rác rưởi, tôi hoàn toàn là một thứ bỏ đi.

Diệp Mặc không hề để ý tới Hạ Sắc Vi mà lại đá vào chân của Trương Khuyết một cái:

-Đi Lưu Xà muốn lấy Dưỡng Nhan Hoàn, ngoài Trương Phong Chỉ ra thì còn ai nữa?

-Không cần hỏi nó, tôi đến nói cho anh biết.

Một giọng nói lãnh đạm ở phía sau truyền lại. Diệp Mặc đã phát hiện ra có người đến trước khi tên này còn chưa nói.

Chỉ có điều tốc độ cực kỳ nhanh, ở khoảng cách hơn 200m, chớp mắt một cái mà đã ngay trước mặt. Đó là một người đàn ông trông cực kỳ khôi ngô tuấn tú, dưới cằm có để chút râu. Không những giọng nói rất vang mà động tác cử chỉ còn rất nhanh nhẹn. Một lát sau đã có ba người tới, ba người ở phía sau ngoài một người phụ nữ trung niên ra thì còn có hai người phụ nữ đã đạt đến tu vi Huyền Cấp.

-Hạ Nhu…

Mạc Khang đứng ngơ ngác nhìn người phụ nữ trung niên có tướng mạo khá bình thường, chính là Hạ Nhu mà không ngờ hơn 20 năm rồi anh ta không gặp, trông cô không ngờ lại gầy yếu như vậy, hơn nữa dung nhan còn già đi rất nhiều so với những người bạn cùng tuổi.

Người phụ nữ trung niên đó cũng ngây người nhìn Mạc Khang. Diệp Mặc cảm thấy thân thể cô ấy như đang run lên, cô ấy đứng im không nhúc nhích.

Người đàn ông khôi ngô tuấn tú kia nhìn Hạ Nhu một cách dịu dàng, sau đó nhỏ giọng nói:

-Nhu Nhi, anh đã đồng ý cho em tới gặp mặt anh ta rồi, em qua đó nói chuyện đi. Anh hi vọng em nhớ tới lời hứa giữa chúng ta.

Hạ Nhu dường như không nghe những lời người đàn ông kia nói, chỉ chầm chậm bước đến chỗ Mạc Khang.

Mạc Khang không nhịn nổi, anh ta vọt tới chỗ Hạ Nhu, ôm lấy Hạ Nhu, một câu cũng không nói nên lời.

Người đàn ông khôi ngô tuấn tú kia nhìn Mạc Khang, trong mắt lộ tia sát khí. Một tên đàn ông bình thường, không ngờ dám ôm vợ gã trước mặt gã, chỉ có Diệp Mặc nhìn thấy tay của tên này giơ ra một cái.

Diệp Mặc tiến tới một bước, giơ tay nắm cây châm nhỏ, sau đó lạnh lùng nhìn gã đàn ông kia nói:

-Mày chính là Trương Phong Chỉ. Trước mặt tao không ngờ mày còn dám dùng ám khí.

Gã đàn ông khôi ngô tuấn tú còn chưa kịp nói gì thì Hạ Nhu đã phản ứng kịp, cô ấy chỉ vào tên này, vội vàng nói:

-Trương Phong Chỉ, khi anh đến anh đã nói như thế nào? Tại sao còn muốn ra tay với Mạc Khang, là anh không giữ lời hứa.

Sắc mặt Trương Phong Chỉ trở nên xanh mét, không kịp để ý đến lời của Diệp Mặc, lạnh lùng nói:

-Không ngờ cô không tuân theo đạo làm vợ, ngang nhiên ôm ấp người đàn ông khác, lại còn dám trách tôi ư, tất cả những gì trước đây đề ra đều trở nên vô dụng rồi.

Mặc dù Hạ Nhu chỉ là một công cụ để gã lợi dụng, nhưng dù sao cô ấy cũng là vợ gã, vợ của mình thân mật với người đàn ông khác trước mặt mình, nếu là trước kia thì Trương Phong Chỉ sớm đã quên những giao ước trước đó, cho dù là còn nhớ thì gã cũng không thể nào nhẫn nhịn được chuyện này.

Chính là vì không được tu luyện cùng nhau, cũng không thể muốn để người phụ nữ của mình cắm sừng trước mặt mình -Không tuân theo đạo lý làm vợ? Tôi phỉ nhổ vào. Trương Phong Chỉ, cuối cùng thì anh cũng lộ bộ mặt thật, nói cho anh biết, tôi đã ra ngoài thì chẳng còn nghĩ sẽ được sống để

trở về nữa. Tôi và Mạc Khang sớm đã kết hôn, cho anh xem đây là cái gì? Anh giam lỏng tôi hơn 20 năm nay, hôm nay tôi và Mạc Khang sẽ chết cùng nhau, tôi xem anh còn muốn kiểu giam lỏng đó nữa không?

Hạ Nhu lấy ra một tờ giấy màu đỏ giơ ra trước mặt Trương Phong Chỉ.

-Cô…

Trương Phong Chỉ nhìn thấy những dòng chữ trên giấy đăng ký kết hôn, suýt nữa đã tức giận đến hộc máu mồm. Mặc dù tờ giấy kết hôn tầm thường này là một thứ vô nghĩa trước mặt gã, nhưng thứ vô nghĩa này không ngờ lại được Hạ Nhu cất giấu bao nhiêu năm như vậy, điều này khiến cho gã không sao chịu nổi.

-Hạ Nhu…

Mạc Khang ngoài kêu hai chữ này ra, thì tất cả đều không nói nên lời.

Hạ Nhu buồn bã cười cười:

-Mạc Khang, mặc dù em không sống cùng anh, nhưng đợi sau khi em chết rồi, chúng ta có thể được bên nhau. Bao nhiêu năm nay, em đã phụ lòng anh, em nói muốn ra ngoài tìm anh, nhưng em vẫn không thể…

Mạc Khang cuối cùng cũng định thần lại, anh ta run rẩy lấy ra từ trong túi áo một tờ giấy đăng ký kết hôn đã ép nhựa:

-Hạ Nhu, tờ của anh cũng ở đây. Sau này, chúng ta được sống cùng nhau là đã tốt rồi. Em không cần lo lắng, người anh em họ Diệp này sẽ giúp chúng ta làm chủ.

-Người anh em họ Diệp?

Hạ Nhu theo bản năng hỏi một câu.

Mạc Khang gật gật đầu, chỉ vào Diệp Mặc nói:

-Đúng vậy, anh ấy chính là người anh em họ Diệp. Lúc trước bệnh của anh chính là do anh ấy chữa.

-Ha ha…

Trương Phong Chỉ phẫn nộ cười lớn. Cho dù Hạ Nhu có lập tức đồng ý tu luyện cùng gã thì gã cũng không thể để cho người phụ nữ đã phản bội gã sống tiếp được.

-Mày chính là người anh em họ Diệp đó sao? Mày nói tao dám dùng ám khí trước mặt mày thì mày cũng dám điều tra sự tình trong ẩn môn của tao?

Trương Phong Chỉ cười không ngừng. Trên mặt đã không còn nụ cười, vẻ mặt của gã còn lạnh lùng hơn so với giọng nói của gã. Sát khí mãnh liệt đó phóng ra, gã muốn lập tức băm những người trước mặt này thành đống thịt vụn.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

-Mày còn chưa hỏi xong, còn cái tên bị tao giẫm cho gãy xương cốt này thì sao? Đương nhiên, nếu như tao điều tra ra sự thật, mà môn phái của chúng mày thực sự dám ra tay thì tao cũng không ngại đi đến môn phái của chúng mày một chuyến, nhổ tận gốc rễ môn phái gì đó của chúng mày.

-Khẩu khí lớn thật, mày tưởng mày là ai? Mày là Thiên Vương chắc?

Trương Phong Chỉ cười lạnh lùng, gã đã là một cao thủ đỉnh cao Địa Cấp trung kỳ trong ẩn môn. Một gã trẻ tuổi như vậy mà cũng dám huyênh hoang trước mặt gã sao.

-Tao không phải là Thiên Vương, tao là Diệp Mặc?

Diệp Mặc thản nhiên nói, nhưng ánh mắt Trương Phong Chỉ thì như chết đứng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 402

Tiếng Tăm Lừng Lẫy

Tôi mặc kệ anh là Diệp Mặc hay là… cái gì? Diệp Mặc? Anh nói anh là Diệp Mặc?

Trương Phong Chỉ đột nhiên dừng nổi bão, nét mặt rung lên, nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Lúc này, y mới nhớ ra người ở trước mặt y hình như ban nãy bắt được phi châm của y. Bắt được phi châm của y đâu dễ dàng gì, hoặc có thể nói là dùng ngón tay mà bắt được phi châm của y vô cùng khó, chỉ y rõ bản thân mình. Y là tu vi Địa cấp trung kỳ, muốn dùng ngón tay kẹp phi châm của y ở giữa, hơn nữa lại trong tình huống đánh bất ngờ, có thể nói là dù tu vi có bằng y thì cũng khó làm được.

Ban nãy y rất tức giận, quên mất sự thực này. Lúc này nghe Diệp Mặc nói tên, y mới tỏ ra kinh ngạc, hơn nữa còn liên tưởng tới lời đồn trong Ẩn Môn có liên quan đến Diệp Mặc, y bỗng thấy sợ hãi.

Nếu tên Diệp Mặc tiếng tăm lừng lẫy này quả thực là Diệp Mặc đã diệt mấy môn phái theo lời đồn đại thì y xong rồi, không, phải nói là Hồng Vũ Đường của bọn họ xong rồi. Chuyện Diệp Mặc dùng thủ đoạn đáng sợ khiến Điểm Thương và phái Hợp Lưu phong núi mà nói, hắn muốn tiêu diệt một Hồng Vũ Môn kém xa hai môn phái này, quả thực rất dễ dàng. Trong Ẩn Môn, tiếng tăm lừng lẫy của Diệp Mặc sao lại chỉ có thế mà thôi.

Trương Phong Chỉ bỗng nhiên nhớ đến môn phái ẩn thế đi Lưu Xà điều tra về "Dưỡng Nhan Đan" của dược phẩm Lạc Nguyệt, thứ kiếm được tiền thế này, cùng với việc đi sâu điều tra, Ẩn Môn muốn có nó càng ngày càng

ít, đây vốn rất kỳ lạ. Liên hệ với những gì bọn họ điều tra được còn có những lời Diệp Mặc vừa nói, nếu Trương Phong Chỉ không biết dược phẩm Lạc Nguyệt có liên quan đến Diệp Mặc thì y đúng là lợn.

Trương Phong Chỉ chảy mồ hôi lạnh sau lưng, y hận mình đã phái một đứa đầu lợn đi điều tra sự tình của dược phẩm Lạc Nguyệt mà lại không điều tra ra sau lưng dược phẩm Lạc Nguyệt chính là Diệp Mặc.

Cũng phải, chính mình phái những đứa đó đi, mắt chúng dài đến đỉnh đầu, làm sao để ý đến nhân vật sau lưng một công ty dược phẩm bình thường? Cái mà bọn chúng để ý chính là phương thuốc "Dưỡng Nhan Đan" mà thôi. Nếu không phải Trương Phong Chỉ y kiêng dè những Ẩn Môn khác nói y phá hỏng quy tắc thì những kẻ dưới tay y không chừng sớm đã nghiêm hình bức cung rồi.

So với việc đắc tội với Diệp Mặc, chuyện của người con gái tên Hạ Nhu không còn là chuyện nữa rồi, hoàn toàn có thể xem nhẹ.

-Không biết anh có phải là Diệp Mặc của Diệp gia ở Yến Kinh không ạ?

Giọng nói của Trương Phong Chỉ bỗng nhẹ nhàng, cung kính, y đã khẳng định Diệp Mặc trước mặt y chính là Diệp Mặc của Diệp gia rồi.

Bất kể nghe đồn hắn đã giết những tinh anh của hai đại môn phái, hay người đứng đầu Ẩn Môn cũng không phải là đối thủ của hắn là thật hay không thì một Diệp Mặc tay không tiếp được kim châm nhỏ như lông của y đã khiến y không thể khinh thường được rồi.

Diệp Mặc cười nhạt:

-Ý của anh là nếu tôi không phải là tên Diệp Mặc ấy thì anh có thể tùy ý giết người rồi?

Dường như gương mặt tuấn tú của Trương Phong Chỉ bỗng chảy mồ hôi lạnh, y biết việc tồi tệ hôm nay không phải là việc y chết mà là việc cả môn phái bị tiêu diệt. Tuy y tự phụ nhưng cũng không tự phụ đến mức có thể

cùng Ngộ Đạo tiền bối cân sức ngang tài. Hơn nữa, người của hai phái Điểm Thương và Hợp Lưu có thể giết y quả thực vô cùng nhiều, mà cả hai phái này đã bị Diệp Mặc giết hơn phân nửa, ngay cả rắm cũng không dám đánh.

Lúc này giọng nói của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng, y đâu biết lúc nào Diệp Mặc nổi máu giết người, Trương Phong Chỉ vội vàng khom người nói:

-Anh Diệp, vừa nãy là tôi mạo phạm anh, Trương Phong Chỉ tôi nguyện chịu phạt, đến Lưu Xà điều tra về dược phẩm Lạc Nguyệt không chỉ có mỗi Hồng Vũ Đường tôi, thậm chí hiện giờ còn có mấy người nữa ở Lưu Xà. Tôi sẽ cung cấp cho anh những tin tức tỉ mỉ về những môn phái đi Lưu Xà điều tra, hơn nữa Hồng Vũ Đường chúng tôi sẽ bồi thường những tổn thất của anh.

Diệp Mặc ném phi châm ở trong tay ra, Trương Phong Chỉ không kịp phản ứng mà chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói, y biết ngay là cây châm đã găm vào trong cơ thể mình, trái tim nguội lạnh.

-Anh Mạc, kẻ này đã cướp vợ của anh, tôi giao cho anh xử lý.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Mạc Khang và Hạ Nhu đang đứng ngây người rồi nói.

Mạc Khang biết Diệp Mặc lợi hại, bằng không cũng không có khả năng chỉ một cước mà đã khống chế được Trương Khuyết và Hạ Sắc Vi, nhưng không nghĩ đến Diệp Mặc lợi hại đến mức độ này. Trương Phong Chỉ là cao thủ đứng trong tốp ba của Hồng Vũ Đường nhưng ngay cả phản kháng cũng không dám phản kháng trước mặt Diệp Mặc.

Hạ Nhu cũng sợ ngây người, cô không thể tưởng tượng được Mạc Khang kết giao được với một người anh em "trâu" thế này. Cô vốn bị Trương Phong Chỉ bắt ép đưa cô đến đây thì cũng không có ý định còn sống trở về, nhưng sự thực lại lớn hơn rất nhiều so với những gì mà cô đã dự liệu, hơn nữa còn có thể tùy ý xử trí Trương Phong Chỉ.

Tên Diệp Mặc này cũng thật quá nghịch thiên, sau khi bị giam lỏng Hạ Nhu không biết tin tức gì. Cô vốn không nghe nói đến Diệp Mặc, Mạc Khang đương nhiên lại càng không biết.

Tuy nhiên trong lòng Trương Khuyết và Hạ Sắc Vi lại kinh hãi như nổi sóng to gió lớn, Diệp Mặc là ai? Hiện nay, người trong Ẩn Môn bàn tán nhiều nhất chính là người này. Tất cả đệ tử trong Ẩn Môn, nếu muốn sống ở đây, hoặc là chuyện khác, đầu tiên phải tránh Diệp Mặc, điều này đã được viết trong quy tắc của các đại Ẩn Môn. Hắn đã trở thành một điều cấm kỵ trong Ẩn Môn.

Mà nhân vật truyền kỳ này lại không xuất thân từ Ẩn Môn, thậm chí cách đây không lâu hắn còn là một công tử con ông cháu cha bị bỏ rơi, không ngờ hôm nay bọn họ đã tận mắt thấy nhân vật truyền kỳ này, hơn nữa còn đánh nhau với hắn, thực ra mà nói là bị hắn đá cho một cái.

Sau khi biết đối phương là Diệp Mặc, không chỉ hai kẻ Huyền cấp đang giám sát Hạ Nhu hiểu mà Hạ Sắc Vi và Trương Khuyết cũng đều hiểu vì sao kẻ ác như Trương Phong Chỉ cũng cung kính hắn như thế.

Trong mắt Hạ Sắc Vi lại càng hiện lên nỗi sợ hãi, điều đầu tiên cô không ngờ là Diệp Mặc lại trẻ như vậy, điều thứ hai cô nghĩ đến là có lẽ đời người phải sống như thế này mới đúng. Chỉ một câu " tôi là Diệp Mặc" đã có thể khiến cho Trương Phong Chỉ khúm núm như vậy, không dám có nửa phần phản kháng.

Nhưng chuyện vang danh thiên hạ không phải là cầm đao hô to tôi thế nào mà chính là một câu nói bình thường như thế này thôi. Hạ Sắc Vi bị Diệp Mặc đá gãy xương đùi, oán hận trong lòng lúc này đột nhiên biến mất.

Dù có đưa cho cô chục nghìn cái lá gan, cô cũng không dám báo thù Diệp Mặc nữa, sự điên cuồng của hắn lưu truyền cả Ẩn Môn, thậm chí nghe đồn hắn đã là cao thủ Tiên Thiên rồi, chỉ là không có ai dám đi lấy râu hùm của hắn mà thôi.

Theo bản năng, Hạ Sắc Vi đưa mắt nhìn Mạc Khang, anh này quả là gặp vận may, không ngờ lại quen biết cao nhân Diệp Mặc, không chỉ trị khỏi bệnh cho anh mà còn giúp anh bắt Trương Phong Chỉ.

-Trương Phong Chỉ, nhiều năm trước tao đã muốn giết mày rửa hận, nhưng tao không đánh được mày, mày cướp vợ của tao, mưu đồ hại tao mười mấy năm. Tao biết cả đời tao cũng không phải là đối thủ của mày, giết mày thế này, mày sẽ không phục. Nhưng ai bảo tao có một người anh em tốt, hôm nay tao muốn tận tay giết mày, rửa mối hận cướp vợ của tao.

Trán Mạc Khang lộ gân xanh, hận không thể nuốt chửng Trương Phong Chỉ ngay tức khắc.

Trương Phong Chỉ mặt xám như tro tàn, nội khí của y không vận nổi lên, y không ngờ mình cả đời anh hùng, cuối cùng lại chết ở đây. Hơn nữa còn chết trong tay một người chưa tu luyện qua Cổ Võ, y không cam tâm, nhưng y biết mình đã không còn một chút năng lực phản kháng nào.

-Anh Diệp, chúng tôi nguyện cải tà quy chính, nương tựa Diệp tiền bối.

Hai kẻ Huyền cấp đang trông chừng Hạ Nhu đưa mắt nhìn, biết hôm nay không thể cứu vãn được nữa, nếu không chớp thời cơ thì sau khi giết Trương Phong Chỉ, người tiếp theo Diệp Mặc giết sẽ là bọn họ.

Diệp Mặc lạnh lùng cười;

-Làm sao tôi lại không nhìn ra Hồng Vũ Đường có nội gián nhỉ? Muốn sống thì được, nhưng hãy đem bản lĩnh ra đi.

Người đàn ông ít tuổi hơn lập tức khom người nói:

-Tôi sẵn lòng giết Trương Phong Chỉ lập công.

Kẻ kia cũng vội vàng tỏ ý muốn lập công.

Diệp Mặc cười nhạt, bình thản.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, hai kẻ này vội vàng tiến đến trước Mạc Khang, lấy đao bên hông ra, mỗi người một đao. Đáng thương cho Trương Phong Chỉ chết không nhắm mắt, chết trong tay Mạc Khang, y còn có cái để nói, là vì mình đã cướp vợ của anh ta. Nhưng chết trong tay hai kẻ y đưa đến, y thấy uất nghẹn vô cùng.

Hai kẻ đó thấy mình giết Trương Phong Chỉ mà Diệp Mặc vẫn không tỏ ý gì liền tới trước mặt Trương Khuyết đã sắp ngất xỉu rồi giết gã. Sau đó quỳ nhanh xuống trước mặt Diệp Mặc, đợi Diệp Mặc xử lý.

Hai kẻ tiểu nhân gian trá, trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, hắn không cần loại người này giúp hắn. Loại người này có thể phản bội Trương Phong Chỉ thì cũng có thể phản bội Diệp Mặc, nhưng để bọn tiểu nhân này làm việc thì có thể đấy, điều kiện tiên quyết là cần phải khống chế loại người này.

Mạc Khang chưa từng luyện Cổ Võ, tốc độ không nhanh, đợi lúc anh ta phản ứng lại thì hai kẻ Huyền cấp kia đã giết Trương Phong Chỉ và Trương Khuyết rồi.

Hạ Nhu kéo Mạc Khang đang muốn nổi xung lên lại, lắc đầu nói:

-Tuy hắn đã giam cầm em mười mấy năm, nhưng cũng không quá bạc đãi, thôi đừng chà đạp thi thể của hắn nữa.

-Được.

Mạc Khang nghe theo lời Hạ Nhu.

Hạ Nhu dịu dàng nói:

-Anh Khang, em cứ nghĩ rằng lần này trở về có thể sẽ chết cùng anh, nhưng, nhưng,...

Không chết nhưng Hạ Nhu vẫn có chút buồn.

Mạc Khang vội vàng nói:

-Hạ Nhu, sao em buồn vậy? Sau này em sống với anh ở biệt thự Bán Sơn được rồi. Anh Diệp đã cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ bù đắp cho em.

Hạ Nhu lắc đầu nói:

-Không phải,...

Do dự một hồi lâu nhưng cuối cùng cô vẫn không nói ra.

Mạc Khang vội vàng đáp:

-Nếu không phải, thì đừng nghĩ nhiều nữa, sau này chúng ta sống ở đây, chỉ cần anh Diệp nói một câu thì không ai dám đến gây sự đâu.

Diệp Mặc không hề nhìn hai kẻ Huyền cấp đang quỳ trước mặt, trong lòng hắn cảm thấy lạ, hai người đã gặp nhau rồi, hơn nữa hậu họa cũng đã tiêu diệt, Hạ Nhu này sao lại có vẻ ấp a ấp úng? Chẳng lẽ cô không thích sống cùng Mạc Khang?

Hạ Sắc Vi lạnh lùng hừ một tiếng:

-Hừm, Mạc Khang, xem anh kìa còn là đàn ông không, chị em khổ sở sống bên cạnh Trương Phong Chỉ hơn chục năm, sợ anh khó chịu nên mới nói như vậy, đồ ngốc ạ!

Diệp Mặc thấy Hạ Nhu không còn tí máu nào, thì hắn đã biết lời Hạ Sắc Vi nói là đúng, chỉ là không ngờ Hạ Nhu này lại rất coi trọng việc này. Diệp Mặc đến từ đại lục Lạc Nguyệt, rất để ý đến trinh tiết của người con gái, nhưng sau khi hắn đến đây, hắn phát hiện ra rằng nhiều người con gái không hề để ý chuyện này, không ngờ Hạ Nhu lại coi trọng đến thế. Dựa vào điểm này, Diệp Mặc đã nhìn Hạ Nhu với con mắt khác.

Mạc Khang bỗng ha ha cười:

-Chỉ cần tôi có thể ở bên Hạ Nhu, là trời đối với tôi không tệ rồi. Đối với tôi, Hạ Nhu bình an vô sự mới là điều quan trọng nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 403

Chuẩn Bị Lừa Đảo

Mạc Khang.

Hạ Nhu xúc động ôm chặt lấy Mạc Khang, người chỉ biết đến cô, lúc đầu cô yêu Mạc Khang cũng là vì trái tim Mạc Khang có thể khoan dung cho cô. Xem ra quả nhiên cô không nhìn lầm Mạc Khang, anh vẫn vậy.

Hơn hai mươi năm rồi, anh không những không tái giá, thậm chí ngay cả giấy đăng ký kết hôn vẫn luôn giữ bên mình. Anh hiểu lầm mình, tuy giữa cô và Mạc Khang có quá nhiều trắc trở, nhưng lúc này tất cả rất đáng.

-Cảm ơn ơn cứu mạng của Diệp tiền bối.

Hạ Nhu buông Mạc Khang, đi đến trước mặt Diệp Mặc nói cảm ơn, cô không thể gọi Diệp Mặc là anh như Mạc Khang được. Cô là người trong Ẩn Môn, việc phân vai vế trên dưới rất rõ ràng.

Nhưng Diệp Mặc hoàn toàn không để ý, hắn khoát tay nói:

-Chị Nhu, tôi và anh Mạc là anh em, sau này đừng gọi tôi là tiền bối nữa.

-Vâng, thưa tiền bối, Sắc Vi là em gái của tôi, tính tình có chút ngang bướng, mong tiền bối nể tình Mạc Khang mà tha cho nó lần này.

Tuy nói rồi nhưng Hạ Nhu vẫn không dám gọi Diệp Mặc là anh, phải biết rằng người trước mắt cô có thể là cao thủ Tiên Thiên.

Diệp Mặc cầm mấy viên thuốc chữa thương đưa cho Mạc Khang, bảo anh đi giúp Hạ Sắc Vi xem vết thương. Còn về "Liên Sinh Đan", loại đan

được công hiệu này, Diệp Mặc sẽ không đưa cho Hạ Sắc Vi.

Thấy Hạ Nhu và Mạc Khang đỡ Hạ Sắc Vi dậy, Diệp Mặc mới nhìn hai kẻ Huyền cấp của Hồng Vũ Đường đang quỳ dưới đất:

-Có hai việc, nếu hai người làm được thì tôi không ngại tha mạng cho hai người.

-Tiền bối cứ chỉ bảo ạ, chúng tôi nhất định làm được.

Hai kẻ này vội vàng cung kính đáp, bọn họ chỉ sợ Diệp Mặc không cho cơ hội, chứ đã có cơ hội sống thì bảo chúng ăn ***, chúng cũng đồng ý.

-Hai người đi theo tôi.

Có chút việc Diệp Mặc không muốn nhiều người biết. Mạc Khang lại càng không đi hỏi chuyện Diệp Mặc.

Diệp Mặc dẫn hai người vào phòng bên cạnh rồi mới nói:

-Trước tiên hãy giới thiệu hai người đi, tôi xem xem có chút giá trị nào không, những người không có giá trị, tôi càng không giữ lại.

Gã đàn ông ít tuổi hơn vội vàng trả lời:

-Tôi tên Cung Nghi Chinh, mười năm trước gia nhập Hồng Vũ Đường, việc to nhỏ trong Hồng Vũ Đường tôi đều rõ. Tôi nguyện làm nội ứng cho anh ở Hồng Vũ Đường.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

-Chú em nghĩ rằng, tôi muốn diệt Hồng Vũ Đường cần nội ứng sao? Giá trị của chú em không lớn.

Người đàn ông nghe Diệp Mặc nói giá trị của mình không lớn, người liền toát mồ hôi lạnh.

Gã đàn ông hói đầu nghe Diệp Mặc nói xong mới lên tiếng:

-Tôi là Đường Du, gia nhập Hồng Vũ Đường mười chín năm rồi, không chỉ tường tận tất cả việc ở Hồng Vũ Đường mà trong rất nhiều sơn môn ở Ẩn Môn, một vài đệ tử của bọn họ cũng biết đến. Lần này lại có Ẩn Môn dám đánh chủ ý vào dược phẩm Lạc Nguyệt của anh, tôi sẽ điều tra tường tận tình hình một vài môn phái rồi báo cáo lại cho anh.

-Tôi cũng tự nguyện điều tra.

Cung Nghi Chinh nghe Diệp Mặc nói gã không có giá trị, trong lòng sợ hãi, lúc này làm gì còn dám đứng ở phía sau.

Diệp Mặc cười nhạt:

-Không cần điều tra nữa, tôi có thể tha cho hai người lần này, nhưng, tôi có một cách khống chế linh hồn, cần hai người phối hợp một chút. Tí nữa khi tôi cần lấy linh hồn của hai người, hai người không được phản kháng, một khi phản kháng, thì sẽ chết chắc. Chỉ cần bị tôi rút linh hồn, thì phải một lòng không được phản bội, một khi phản bội tôi, tôi chỉ cần bóp nát ngọc bài linh hồn, các người chết chắc. Bất luận các người cách bao xa, cũng sẽ chết mà không cần nghi ngờ gì nữa.

Nghe Diệp Mặc nói, Cung Nghi Chinh và Đường Du ngây người ra đấy, bọn họ nghĩ Diệp Mặc sẽ không dễ dàng tha bọn họ như vậy. Bởi vì sớm đã nghe danh của Diệp Mặc, chỉ là không ngờ Diệp Mặc lại đáng sợ như thế.

Chẳng lẽ linh hồn của con người có thể khống chế sao? Thậm chí có thể rút ra một vài phần, đây quả thực làm cho người ta phải kính sợ. Cho dù bọn họ tu luyện Cổ Võ lâu như vậy rồi cũng chưa bao giờ nghe nói đến chuyện này, chuyện này thật không bình thường chút nào.

Thấy hai người đứng ngây ra đấy, Diệp Mặc hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

-Nếu không đồng ý coi như xong, tôi không muốn lãng phí khí lực giúp các người rút linh hồn.

Lời này của Diệp Mặc nói không sai, rút linh hồn cần tiêu hao rất nhiều thần thức, hơn nữa hiệu quả thành công rất thấp, người bị rút bắt buộc phải phối hợp toàn lực, hơn nữa cho dù như vậy, cũng chỉ có nửa xác xuất thành công, một khi thất bại, người bị rút linh hồn lập tức sẽ chết. Đương nhiên, Diệp Mặc cũng không hề để Cung Nghi Chinh và Đường Du trong lòng.

-Tiền bối, tôi đồng ý.

Cung Nghi Chinh phản ứng đầu tiên, nói ngay.

Đường Du thấy Cung Nghi Chinh tỏ thái độ trước mặt, vội vàng nói:

-Tiền bối, tôi cũng đồng ý.

-Tốt, nếu như vậy, bây giờ các người phải thả lỏng toàn thân, đừng nghĩ đến bất kỳ việc gì.

Diệp Mặc liền lấy ra hai miếng ngọc nhỏ, hắn định để linh hồn của hai người này trong miếng ngọc này, hắn lên cấp luyện khí trung kỳ rồi, chứ nếu vẫn còn luyện ở giai đoạn tiền kỳ, thì xác suất rút hồn thành công lại càng thấp.

Khi Diệp Mặc rút hồn, Cung Nghi Chinh và Đường Du đều cảm thấy có một cảm xúc nhẹ truyền tới. Chính mắt họ nhìn thấy, sau khi Diệp Mặc rút hồn họ, miếng ngọc trong tay Diệp Mặc có thêm tia màu đen. Sau đó Diệp Mặc cất hay miếng ngọc đi, không biết đã cất ở đâu.

Nếu ban đầu còn tưởng Diệp Mặc cố làm ra vẻ huyền bí để dọa bọn họ thì bây giờ, bọn họ đã không dám nghĩ vậy nữa. Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ, chỉ cần Diệp Mặc bóp nát miếng ngọc kia, bọn họ sẽ chết.

Diệp Mặc thật không ngờ, lần đầu tiên rút hồn hai người đều thành công. Việc này thường là thủ đoạn mà những người Tu Chân dùng để đối phó với người thường, người Tu Chân rất khó rút hồn người Tu Chân thành công, trừ phi là người chuyên tu luyện loại công pháp này hoặc là người đã đạt đến cảnh giới rất cao.

-Xin Tiền bối chỉ bảo ạ.

Trong lòng Cung Nghi Chinh và Đường Du vừa bị rút hồn rất hoang mang, không có ý nào khác. Hơn nữa, bản thân việc này đã vượt quá phạm vi suy nghĩ của bọn họ, hay là quá đỗi huyền hoặc rồi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Đợi lát hai người hãy viết những Ẩn Môn ẩn thế cho tôi, thứ hai, sau khi các người trở về, nói ngay với đường chủ Hồng Vũ Đường rằng, Diêp Mặc tôi nói là bảo hắn lấy danh nghĩa của tôi, phát thiệp đến tất cả Ẩn Môn, các môn phái từng tới dược phẩm Lạc Nguyệt đều phải chuẩn bị tốt, đợi tôi đi tính sổ. Đương nhiên nếu có người có thể đưa ra thứ làm tôi vừa lòng, tôi sẽ bỏ qua. Những thứ không làm tôi vừa lòng, hoặc là giả chết, thì đừng trách tôi không khách khí.

Cung Nghi Chinh và Đường Du nghe xong thầm thấy may mắn đã quy thuận sớm, bằng không theo tính cách của Diệp Mặc, sớm đã giết bọn họ rồi. Một vài môn phái muốn đến dược phẩm Lạc Nguyệt phát tài, cuối cùng vẫn bị Diệp Mặc bắt chẹt, khi nhận được tấm thiệp này, không biết sẽ hối hận như thế nào.

Diệp Mặc không phải không nghĩ đến giết hết một loạt, nhưng đôi khi giết cũng không nhất định giải quyết được vấn đề. Vơ vét tài sản mới là phương pháp tốt nhất, bên trong những Ẩn Môn này đều vững, nói không chừng còn có một vài đồ quý mà hắn cần.

Cung Nghi Chinh và Đường Du nhanh chóng viết hết những sơn môn trong Ẩn Môn mà bọn họ biết cho Diệp Mặc, rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy lúc này bị Diệp Mặc khống chế nhưng chỉ cần bọn họ nghe lời, thì sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa, sẵn sàng góp sức cho Diệp Mặc cũng không có gì không tốt, anh xem tiền bối khí phách như vậy, chỉ cần nói một câu, tôi không vui, trong nhà có thứ gì tốt đều phải đưa ra bồi thường, những Ẩn Môn này nhất

định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Diệp Mặc đương nhiên không biết trong lòng hai người này nghĩ gì, chỉ nói:

-Các người hãy giúp tôi làm tốt việc, phần thưởng cho hai người tôi sẽ không đưa thiếu một tí nào, cho dù là để các người thăng cấp Địa cấp cũng không phải là không thể. Một thời gian nữa tôi sẽ đến Hồng Vũ Đường, các người trở về nói với đường chủ đừng có giở trò, nhẫn nại của tôi có hạn.

Đánh rồi xoa. Tuy Diệp Mặc biết hai người này không dám phản bội hắn nhưng muốn bọn họ chủ động làm việc thì phải đối đãi tốt một chút.

-Vâng, thưa tiền bối.

Miệng của Cung Nghi Chinh và Đường Du tuy không dám nói, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ. Địa cấp, cho dù là cả Ẩn Môn thì cũng không có bao nhiêu Địa cấp, nếu bọn họ không có thời cơ thì cả đời này cũng chỉ thế này thôi. Diệp Mặc nói có cơ hội lên Địa cấp, cho dù linh hồn bọn họ không bị khống chế, bọn họ cũng muốn toàn tâm toàn ý giành được sự coi trọng của Diệp Mặc.

Tiểu nhân cũng có cái tốt của tiểu nhân, chỉ cần có lợi là được.

Khi Diệp Mặc dẫn Cung Nghi Chinh và Đường Du ra ngoài, Mạc Khang, Hạ Nhu và Hạ Sắc Vi đang đợi bọn họ.

-Các người đi trước đi.

Diệp Mặc để hai người Cung Nghi Chinh và Đường Du rời đi trước.

Mạc Khang nhìn hai người rời đi có chút kỳ lạ, hỏi:

-Người anh em, anh thật sự để hai bọn chúng đi sao?

Hạ Nhu kéo tay Mạc Khang, ý của cô là chuyện của cao nhân Diệp Mặc, anh đừng tùy tiện hỏi.

Diệp Mặc lại không e dè, gật đầu nói:

-Đúng vậy, hai người này coi như biết thức thời, tôi để bọn chúng mang một bức thư đưa cho Hồng Vũ Đường.

Nói xong, Diệp Mặc nhìn thoáng ba người họ rồi nói tiếp:

-Nếu ở đây không có việc gì nữa, tôi muốn đi tra chuyến bay kia.

Mạc Khang liền nói:

-Mạc Bình đã tra rồi, đợi lát tôi đưa anh đi xem. Anh Diệp, danh thần y của anh quả thật không phải chỉ là mã thôi, cái chân gãy của Sắc Vi, sau khi uống thuốc của anh xong, bây giờ đã dần bình phục, đã mấy thời gian đâu. Tôi đoán khoảng chừng một tuần sau, em ấy có thể đi bộ được rồi. Chẳng trách anh có thể nghiên cứu điều chế ra "Mỹ nhan hoàn", y thuật của anh quả thật lợi hại.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, trong lòng tự nhủ nếu là "Liên Sinh Đan" thì đâu cần tới một tuần, không chừng lúc này đã có thể đi lại được rồi. Nhưng, chuyện này không được khoe ra.

-Tiền bối, tuy tôi không định trở về, nhưng nếu tiền bối có điều gì chỉ bảo, Hạ Nhu tôi còn có thể giúp được.

Xem ra Hạ Nhu, tuy tu vi của cô thấp, nhưng sống trong Ẩn Môn, cô hiểu rõ Ẩn Môn hơn Diệp Mặc. Vừa nãy cô nghe Sắc Vi và Mạc Khang nói Diệp Mặc không phải là người trong Ẩn Môn nên mới nói câu này.

Diệp Mặc khoát tay nói:

-Hai người ở bên nhau hạnh phúc đi, chuyện máy bay tôi tự mình tra được, nếu Mạc Bình tra ra kết quả, bảo cậu ấy chiều mai đến trang viên tư nhân Trúc Vãn ở Tây Sa tìm tôi, ngày mai tôi sẽ ở đấy.

Hạ Sắc Vi do dự một lúc, bỗng nói:

-Anh Diệp, ba năm trước, khi chị em bảo em đưa anh Mạc Khang trở về, đã gặp một chuyện, không biết có giúp được anh hay không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 404

Một Chút Manh Mối

Chuyện gì?

Diệp Mặc nhìn về phía Hạ Sắc Vi. Hắn cảm giác với Hạ Sắc Vi là người cẩn thận, lúc này, cô ta nói ra chuyện ba năm trước đây, nhất định có liên quan đến mình. Bằng không cô ta sẽ không cố ý nói như vậy. Hạ Sắc Vi sắp xếp lại suy nghĩ một chút, sau đó nhớ lại nói:

- Ba năm trước đây, khi tôi đưa Mạc Khang quay trở về, bởi vì đường khá xa, Mạc Bình cố ý gọi máy bay trực thăng qua đón. Ở khu vực đảo Ngư Tử gần Hongkong, tôi nhìn thấy một chiếc máy bay dân dụng cứ lắc lư, thậm chí thiếu chút nữa thì rơi xuống biển. Thế nhưng sau đó, chiếc máy bay đã khống chế được. Lúc ấy tôi không để ý mấy. Chỉ có điều, hai ngày sau, tôi thấy trên tin tức thời sự của Hongkong có tin về một chiếc máy bay từ Australia bay đến Hàn Quốc đã mất tích ở ngoài biển.

- Lúc ấy tôi đã đoán ra, chiếc máy bay tôi nhìn thấy suýt chút nữa rơi xuống biển chính là máy bay đã mất tích. Chỉ có điều tôi đã không làm bất kỳ chuyện gì. Hôm nay Mạc Khang nói, một chiếc máy bay từ Hongkong đến San Francisco mất tích, tôi mới nhớ tới chuyện này. Tôi nghĩ liệu có phải là do cùng một đám người làm hay không?

Thời điểm Diệp Mặc khống chế hai người Đường Du và Cung Nghi Chinh, Hạ Sắc Vi đã nghe Mạc Khang nói nguyên nhân Diệp Mặc tới đây. Điều này khiến cô nhớ tới chuyện vài năm trước, cho nên do dự một chút, vẫn nói ra.

Nhưng trong lòng cô ta đang cảm thấy tò mò. Trên máy bay mất tích còn

có cả vợ Diệp Mặc. Hơn nữa không ngờ Diệp Mặc cưới một người vợ thế tục. Không biết đó là một cô gái thế nào, không ngờ lại khiến Diệp Mặc người nổi tiếng trong Ẩn Môn phải động tâm. Cho dù tốt thế nào, một cô gái như cô ta chung quy không tránh được cảm thấy có chút tò mò.

Nghe Hạ Sắc Vi nói xong, Diệp Mặc nhíu mày. Máy bay gặp tai nạn là bình thường. Nhưng hắn thật sự rất ít nghe nói về chuyện máy bay bị mất tích. Hạ Sắc Vi nói như vậy, hai sự kiện này rất có thể có liên quan đến nhau.

- Cô còn nhớ lúc ấy có chuyện gì khác không?

Diệp Mặc lên tiếng hỏi.

Hạ Sắc Vi lắc đầu.

- Cái này thì tôi thật sự không biết.

Diệp Mặc biết, đối với người xuất thân từ Ẩn Môn như Hạ Sắc Vi mà nói, đừng nói một chiếc máy bay mất tích, ngay cả phát sinh thế chiến, nói không chừng bọn họ cũng không để ý. Diệp Mặc không hỏi tiếp, mà nhìn Mạc Khang nói:

- Anh Mạc, tôi muốn đi điều tra một chút. Nếu Mạc Bình trở lại, có tin tức thì đi tìm tôi. Không có tin tức thì thôi.

Nhìn bóng dáng Diệp Mặc rời khỏi, Hạ Nhu thầm than, nếu không phải anh Khang biết người kỳ lạ này, hôm nay cô và Mạc Khang đã hoàn toàn xong rồi. Cô biết rõ hơn ai hết về sự cường thế của Trương Phong Chỉ.

- Tên Diệp Mặc kia thật sự lợi hại như vậy sao?

Hạ Nhu đang suy nghĩ đã buột miệng nói ra.

Hạ Sắc Vi lại nói:

- Hắn sao chỉ lợi hại thôi. Tuy rằng em bị hắn đá hai cước, nhưng theo lời đồn hắn giết cao thủ Địa cấp giống như giết gà. Em nghe người ta nói

người phái Hợp Lưu muốn cướp Huyết Sắc San Hô của hắn, những người được phái tới cướp chẳng những bị hắn giết hết, hơn nữa sau đó bọn họ muốn đi Yến Kinh tìm người Diệp Gia, cũng không một người nào trốn thoát. Bởi vì sợ Diệp Mặc trả thù, không ngờ phái Hợp Lưu đã phong bế sơn môn.

Nói xong Hạ Sắc Vi cũng trở nên buồn bực. Tuy rằng mình và Diệp Mặc cùng xuất hiện, nhưng nếu không có Mạc Khang, mình đâu chỉ may mắn bị người ta đá hai cước mà thôi. Hơn nữa mỗi bên đều bị gãy xương đùi.

Mạc Khang gật đầu, tiếp lời Hạ Sắc Vi:

- Lúc trước, khi anh Diệp đến biệt thự Bán Sơn giúp anh chữa hết bệnh, anh đã biết anh Diệp tuyệt đối không phải vật trong ao. Hiện nay quả nhiên anh ấy hóa rồng. Chỉ cần nhìn tên khốn kiếp Trương Phong Chỉ ở trước mặt anh ấy giống đứa cháu ngoan, anh thấy rất hả giận.

- Ừ.

Lần đầu tiên Hạ Sắc Vi đồng ý với lời Mạc Khang đã nói. Cô gật đầu nói:

- Dược phẩm Lạc Nguyệt của anh ta rất tốt. Tôi nghe nói Dưỡng Nhan Hoàn rất có hiệu quả. Hôm nay xem viên thuốc chữa thương của anh ta thì biết, anh ta là một đan dược sư. Chỉ có điều Dưỡng Nhan Hoàn thật sự quá đắt hàng. Chỉ mới vừa được đưa lên quầy liền bán hết toàn bộ. Lần trước tôi tính mua mấy bình, chỉ có điều không mua được.

Mạc Khang vung tay lên.

- Anh Diệp đương nhiên lợi hại rồi. Điều này còn cần cô nói sao? Khi dược phẩm Lạc Nguyệt còn chưa khai trương, tôi đã đầu tư 200 triệu. Tôi chỉ muốn báo đáp ơn cứu mạng của anh Diệp một chút mà thôi. Nhưng tôi chỉ tặng một dòng suối nhỏ cho anh Diệp, anh ấy trả lại cho tôi cả một biển rộng. Hiện nay tập đoàn Mạc thị đã sớm trở thành đối tác với dược phẩm

Lạc Nguyệt. Tôi nghĩ nếu người khác biết chỉ 200 triệu có thể làm được như vậy, hẳn là công ty nào cũng vui mừng sẵn lòng lấy ra.

Lần đầu tiên Hạ Sắc Vi không dùng ánh mắt khinh thường nhìn Mạc Khang. Cô cảm giác ít nhất trên phương diện nhìn người, Mạc Khang vẫn có chút tinh tường. Nghĩ tới việc hiện tại Mạc Khang đã là đối tác của dược phẩm Lạc Nguyệt, lần đầu tiên Hạ Sắc Vi dùng giọng điệu có chút khách khí hỏi:

- Vậy anh có thể lấy được Dưỡng Nhan Hoàn không?

Mạc Khang dùng ánh mắt có phần không tin được, thoáng nhìn về phía Hạ Sắc Vi.

- Tôi là Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Mạc thị. Mà Tập đoàn Mạc thị là xí nghiệp đối tác với dược phẩm Lạc Nguyệt. Cô nói tôi có thể lấy được Dưỡng Nhan Hoàn hay không? Đừng nói là mấy bình, ngay cả mấy trăm bình tôi cũng có thể lấy được.

- Thật sao?

Trong mắt Hạ Sắc Vi lộ vẻ vui mừng, lập tức kêu lên:

- Anh rể, anh nhất định phải lấy giúp em một ít Dưỡng Nhan Hoàn.

Cô không hề để ý tới sự thay đổi trong cách xưng hô của mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy em gái mình gọi Mạc Khang là anh rể, ánh mắt Hạ Nhu nhìn về phía Mạc Khang càng dịu dàng hơn. Tuy rằng đã qua nhiều năm khổ cực như vậy, nhưng mình không chọn sai người. Anh ấy là một người đàn ông đáng để mình yêu.

...

Diệp Mặc đã tới Hongkong vài lần, nhưng lại không mấy quen thuộc. Hắn tới vài lần nhưng đều có việc cần làm. Lần đầu tiên hắn đến Hongkong,

chính là khi ở Miếu Phổ ăn bún cá viên quen biết với chú Bồi. Cuối cùng vì đắc tội với người của Đại Đường khiến chú Bồi mất mạng. Tuy rằng hắn đã tiêu diệt Đại Đường, nhưng chú Bồi vẫn không sống lại được.

Cho nên lần này Diệp Mặc muốn đến Miếu Phổ thăm lại cửa hàng của chú Bồi, nhớ về người xưa một chút. Đồng thời cũng muốn xem nơi loạn nhất của Hongkong, có thể tìm được một chút manh mối hay không. Nếu thực sự không tìm được, buổi tối hắn sẽ trực tiếp tới hãng hàng không.

Miếu Phổ không hổ danh là nơi loạn nhất của Hongkong. Diệp Mặc còn chưa vào bên trong, đã có một gã thanh niên người đầy máu lao đến. Phía sau còn có hai người cầm đao đuổi giết.

Xem ra người thanh niên đã bị thương nặng, nhưng người phía sau vẫn đuổi giết không tha, rõ ràng là có ý muốn lấy mạng của anh ta.

Diệp Mặc lắc đầu. Chờ tới khi cảnh sát tới nơi, chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra. Sau đó lại trở thành một vụ án đánh lộn của đám xã hội đen.

Chuyện như vậy đương nhiên Diệp Mặc sẽ không xen vào. Hắn quay đầu lại nhìn về phía phố chính đi vào Miếu Phổ, không hề có ý định can thiệp. Rất nhiều người xung quanh đang đứng xem náo nhiệt đều thản nhiên giống Diệp Mặc. Ở Miếu Phổ, ẩu đả đánh nhau gần như ba ngày năm bữa lại có một lần. Nhưng người bình thường chỉ cần nhìn thấy đều né tránh, như vậy mọi việc sẽ không dính dáng đến anh. Nhưng nếu anh làm ảnh hưởng đến việc đánh lộn của người khác, cuối cùng mặc kệ bên thắng hay bên thua, nói không chừng đều giận lây sang anh.

Mà Diệp Mặc không ngờ dù hắn không để ý, nhưng rõ ràng đã ảnh hưởng tới người chạy phía trước, đồng thời cũng ảnh hưởng cả người đuổi phía sau.

- Diệp tiền bối cứu mạng...

Người thanh niên đang chạy phía trước bỗng nhiên dừng lại trước mặt

Diệp Mặc, đồng thời cúi người xuống kêu Diệp Mặc cứu mạng. Anh ta cũng không tiếp tục chạy trốn nữa.

Diệp Mặc kinh ngạc thoáng nhìn về phía người thanh niên trên người đã bị chém trúng mấy nhát đao này, kinh ngạc hỏi:

- Anh là ai? Hình như tôi không biết anh mà?

Người thanh niên này thở hổn hển mấy hơi, sau đó nhanh chóng nói:

- Tôi là người của Hải Đường. Bởi vì điều tra hành khách mất tích trên máy bay...

Người thanh niên này còn chưa nói xong thì hai người kia đã đuổi tới nơi.

Hai người này tới trước mặt Diệp Mặc, một câu nói cũng không nói. Một người giơ đao trong tay chém vào người thanh niên đang xin Diệp Mặc cứu mạng. Một người khác trực tiếp dùng dao ba khía đâm vào sau lưng người thanh niên, không ngờ vẫn muốn giết người. Hơn nữa không hề quan tâm tới sự tồn tại của Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhấc chân đá hai cái. Hai gã đang tập trung chém người thanh niên, đã bị Diệp Mặc trực tiếp đạp ngã xuống đất. Mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi, sau đó không hề nhúc nhích.

Sở dĩ hắn xuống tay độc ác như vậy, là bởi vì người thanh niên muốn hắn cứu đang giúp hắn điều tra. Mà hai người này lại muốn đuổi giết người mình thuê, đương nhiên Diệp Mặc sẽ không khách khí.

Người thanh niên toàn thân đầy máu thấy Diệp Mặc chỉ đá hai cái đã khiến hai gã thanh niên cầm hung khí bị hộc máu, lúc này liền ngây ngẩn cả người.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Diệp Mặc lạnh giọng hỏi, cắt đứt sự sững sờ của người thanh niên kia.

Người thanh niên lại thở hổn hển mấy hơi mới lên tiếng:

- Diệp tiền bối, bởi vì cách đây không lâu, đại ca chúng tôi bảo chúng tôi điều tra vụ chiếc máy bay đã mất tích mấy ngày trước, còn điều tra cả hành khách trên chuyến bay lần đó. Tất cả anh em trong Hải Đường chúng tôi đều tham gia. Kết quả bởi vì đúng lúc tôi ở trong một công viên nghe được hai người này nói tới một vài hành khách trên máy bay, tôi liền chú ý bọn họ. Sau đó tôi đã theo dõi hai người này tới một nhà cũ của tư nhân. Không ngờ lại bị bọn họ phát hiện. Bởi vậy bọn họ đã truy sát tôi...

Bỗng nhiên Diệp Mặc giơ tay lên ngăn người thanh niên này tiếp tục nói chuyện. Hắn túm lấy hai người thanh niên bị đánh trọng thương đang nằm trên mặt đất nói:

- Anh lập tức gọi một chiếc xe, dẫn tôi tới khu nhà cũ kia.

- Vâng…

Thanh niên này ngay lập tức chặn một xe taxi. Tuy rằng thanh niên này toàn thân đầy máu, nhưng chiếc xe taxi vẫn ngừng lại. Dường như anh ta biết nếu không ngừng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Diệp Mặc mang hai người kia lên xe, sau đó nhìn người thanh niên nói:

- Anh nói tiếp đi.

Sau khi người thanh niên bị thương nói cho lái xe taxi biết địa chỉ xong, lập tức nói:

- Bởi vì vừa nãy khi ở nhà cũ kia, tôi đã nghe thấy mấy người này đang nói chuyện với người Nhật. Đúng lúc tôi chuẩn bị thăm dò điều tra một chút, không ngờ đã bị người ta phát hiện. Hai người này lập tức bắt đầu truy sát tôi. May mắn trước kia tôi từng được huấn luyện chạy đường dài, bằng không tôi đã sớm bị hai tên khốn kiếp này chém chết. Bởi vì đại ca đã cho

chúng tôi xem qua ảnh của Diệp tiền bối, cho nên tôi mới nhận ra anh. Cảm ơn Diệp tiền bối đã cứu mạng tôi.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn đã hiểu được một chút. Một chiêu buổi sáng của hắn tuy rằng không thông qua chính phủ, nhưng hiệu quả tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với phía chính phủ. Toàn bộ Hongkong có bao nhiêu người đầu đường cuối ngõ? Hoặc là nói có vài người làm việc đứng đắn cũng âm thầm đầu phục các loại bang phái đoàn thể. Như vậy một mệnh lệnh đưa ra, chẳng khác gì phát động toàn bộ Hongkong. Điều này khác hẳn với việc phía chính phủ phát động. Phía chính phủ thông cáo, cho dù có dân chúng biết được một ít dấu vết, nói không chừng cũng không dám nói ra. Nhưng người trong bang phái sẽ không lo lắng về điều này.

Vận khí của người thanh niên bị thương trước mắt không tồi. Đúng lúc nghe được tin tức có liên quan. Nói không chừng tin tức này có quan hệ với vụ chiếc máy bay đã mất tích mấy ngày hôm trước.

Đường không xa. Hai người mới nói mấy câu, xe taxi đã tới nơi. Diệp Mặc lấy ra một viên thuốc chữa thương đưa cho người thanh niên bị thương, bảo anh ta uống vào. Sau đó, hắn mới dẫn theo hai gã đàn ông bị trọng thương đi vào chỗ nhà cũ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 405

Lòng Nóng Như Lửa Đốt

Diệp Mặc vừa mới vào cửa, đã biết ở đây không còn ai nữa.

- Vừa rồi khi anh tới, ở đây có bao nhiêu người?

Diệp Mặc ném hai gã thanh niên bị thương xuống, sau đó quay đầu lại hỏi.

Người thanh niên của Hải Đường dẫn Diệp Mặc tới lập tức nói:

- Lúc ấy tôi thấy tổng cộng có bốn người bao gồm cả hai người này ở trong đó.

Bốn người? Nói vậy ít nhất còn có hai người nữa. Nhưng bọn họ đã đi rồi. Diệp Mặc đánh thức hai gã thanh niên đã bị hắn đạp tới trọng thương, chuẩn bị tra hỏi.

Nhưng một trong hai người đã lên tiếng nói một lèo. Diệp Mặc vừa nghe lập tức biết đây là tiếng Nhật. Hắn nghe một câu cũng không hiểu.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, thanh niên đi theo phía sau lập tức nói:

- Diệp tiền bối, hai người kia hẳn là người Nhật. Đợi lát nữa tôi sẽ tìm một người hiểu tiếng Nhật tới hỏi giúp anh tra hỏi là được.

Diệp Mặc gật đầu nói.

- Không cần tìm người đến. Anh gọi người lái xe qua đây, đưa hai người này tới Tây sa. Sau đó, anh tìm một người hiểu tiếng Nhật tới Tây sa. Tôi sẽ tới sau...

- Vâng, Diệp tiền bối yên tâm. Uông Tiểu Tứ tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Người thanh niên này nghe thấy Diệp Mặc giao nhiệm vụ cho mình, lập tức hưng phấn nói.

Hải Đường nghe nói Diệp tiền bối phân phó, xe đến rất nhanh. Uông Tiểu Tứ và một người thanh niên khác lái xe đến, chuyển hai gã thanh niên đã bị Diệp Mặc đạp trọng thương lên xe, trực tiếp chạy về phía trang viên tư nhân Trúc Vãn - Tây sa.

Sau khi hai người này đi rồi, một mình Diệp Mặc đi vào ngôi nhà cũ. Hongkong phồn hoa đã không còn nhiều nhà cấp bốn như vậy. Trong nhà cũ có mấy phòng. Bên trong được thu dọn rất gọn gàng sạch sẽ. Hơn nữa cũng rất đơn giản, Diệp Mặc đi dạo qua một vòng, không phát hiện có bất kỳ thứ gì khả nghi.

Sau khi tìm khắp mấy phòng, Diệp Mặc chỉ tìm được một cái huy hiệu mặt trời màu đen ở một chỗ rất bí mật. Ngoài ra, hắn không thu hoạch được gì khác.

Thần thức của Diệp Mặc quét xuống mặt đất. Hắn nhanh chóng phát hiện ra một tầng hầm. Trong tầng hầm dường như có rất nhiều thứ. Xem ra còn chưa kịp mang đi.

Diệp Mặc vừa định vào tầng hầm kiểm tra, thần thức lại phát hiện ở mấy góc của tầng hầm đều đặt bom hẹn giờ. Hơn nữa, thời gian phát nổ chỉ còn có vài giây ít ỏi.

Tuy rằng loại bom bình thường này còn chưa lấy được mạng của Diệp Mặc, nhưng bị bom vây quanh như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Rất có khả năng sẽ bị thương. Thấy bom, trong nháy mắt Diệp Mặc đã chạy ra khỏi nhà cũ.

Ầm...

Diệp Mặc vừa lao ra, mấy tiếng nổ liền vang lên. Ở nhà cũ, ánh lửa đã ngút trời. Xem ra là do mấy quả bom đã gây cháy.

Sắc mặt Diệp Mặc rất khó coi. Bỗng nhiên hắn cảm giác vừa rồi mình đã làm sai điều gì. Ngược lại không phải vì hắn đã không tìm được tầng hầm trước khi mấy quả bom phát nổ, mà bởi vì hắn cảm giác dường như mình đã quá xem thường chuyện này.

Uông Tiểu Tứ phát hiện ra chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện tầm thường. Chỉ có điều mình không để ý mà thôi. Những người này đã vậy còn quá quyết đoán. Sau khi phát hiện ra Uông Tiểu Tứ, không nói tới chuyện lập tức rút lui, hơn nữa còn cho nổ cả căn nhà cũ này.

Điều này chứng tỏ cái gì? Điều này chứng tỏ có người biết Uông Tiểu Tứ được hắn cứu, hơn nữa còn quay trở lại.

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây lập tức thầm nghĩ không tốt. Mình xem thường chuyện này. Uông Tiểu Tứ sắp gặp nguy hiểm. Bọn họ dẫn theo hai người Nhật bị bắt, chính là mang theo hai quả bom hẹn giờ.

Diệp Mặc lại không dám chậm trễ, lập tức dùng thuật ẩn thân, bước lên phi kiếm trực tiếp nhằm thẳng về phía Tây sa.

Khi thấy chiếc xe ô tô của Uông Tiểu Tứ ở trên đường cách đó không xa, cuối cùng Diệp Mặc mới nhẹ nhàng thở ra. Thật may, Uông Tiểu Tứ còn chưa xảy ra chuyện.

Diệp Mặc hạ xuống tính ngăn xe của Uông Tiểu Tứ lại, ngay lập tức liền có một cảm giác nguy hiểm truyền đến thần thức của hắn. Hắn phát hiện phía sau xe của Uông Tiểu Tứ khoảng một trăm mét có một chiếc Hummer đang theo sát. Mà quan trọng nhất chính là, hiện tại người ngồi bên ghế phụ của chiếc Hummer này đang cầm súng rốc-két nhỏ ngắm vào xe ô tô của Uông Tiểu Tứ.

Những người này thật sự là quá điên. Dám dùng súng rốc két bắn vào ô

tô trong khu náo nhiệt như vậy.

- Bắn nhanh một chút. Hiện tại phải cho nổ trước khi chúng về tới sào huyệt.

Trên chiếc Hummer có ba người. Người nói chuyện đang ngồi ở ghế phía sau. Chỉ có điều gã lại nói bằng tiếng Nhật.

- Vâng.. A...

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ phía trước bên cạnh lái xe đang cầm súng rốc két vừa mới nói xong một chữ vâng, lại a lên một tiếng, đồng thời toàn thân ngã xuống.

Lúc này, hai người còn lại mới phát hiện trong xe bỗng nhiên có thêm một người. Không ai thấy người này vào từ lúc nào.

- Anh là ai? Vào bằng cách nào?

Người đàn ông ngồi ở phía sau vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc thầm cảm thấy vui vẻ. Thật may vẫn có một tên khốn hiểu tiếng người. Vừa rồi hắn đã mở cửa xe với tốc độ quá nhanh. Thậm chí người ngồi ở bên trong không kịp phản ứng. Đương nhiên bọn họ không biết Diệp Mặc đã vào bằng cách nào.

Người đàn ông đang lái xe, tốc độ phản ứng khá nhanh. Không biết anh ta lấy ra từ chỗ nào một khẩu súng lục. Chỉ có điều anh ta còn chưa kịp nổ súng, đã bị Diệp Mặc đánh ngất xỉu, nhét vào chỗ ngồi phía sau. Sau đó, người đàn ông vừa nói chuyện cũng bị Diệp Mặc đánh ngất xỉu.

Chiếc xe Hummer nhanh chóng thay đổi phương hướng, rất nhanh tiến về phía vùng ngoại thành. Cuối cùng, chiếc xe dừng lại ở một công trường đang thi công.

Diệp Mặc dừng xe, ném ba người đàn ông trên xe xuống. Lúc này hắn mới phát hiện trên cổ của người đàn ông trung niên có đeo một huy hiệu hình mặt trời đen.

Trong ba người, có hai người hiểu tiếng Trung. Sau khi Diệp Mặc ép hỏi, nhanh chóng khai ra toàn bộ.

Cả ba người này đều là người Nhật, là thành viên của một tổ chức đế quốc mặt trời đen vô cùng lớn của Nhật. Bọn họ được phái tới, mục đích chính là chịu trách nhiệm thu thập tung tích và xu hướng của tất cả các nhà khoa học nổi tiếng trên toàn thế giới.

Rốt cục Diệp Mặc đã hỏi được, vụ máy bay mất tích mấy ngày trước có liên quan đến bọn họ. Bởi vì đế quốc mặt trời đen muốn bắt một giáo sư hóa học tên là Al Stein có mặt trong chuyến bay lần này. Chúng cướp máy bay chỉ vì Al Stein. Ninh Khinh Tuyết chỉ là người bị hại mà thôi.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng đã hỏi được vụ máy bay bị mất tích ba năm trước mà Hạ Sắc Vi đã nói là do tổ chức này thực hiện.

Về phần đế quốc mặt trời đen này bắt cóc nhiều nhà khoa học như vậy rốt cuộc muốn làm cái gì, Diệp Mặc đại khái có thể đoán ra được. Nước Nhật chính là một quốc gia có dã tâm. Tuy diện tích nhỏ, nhưng cho tới bây giờ dã tâm của bọn họ không từng dừng lại.

Không cần phải nói, bắt cóc những nhà khoa học, chứng tỏ dã tâm của những nhân vật trung tâm lại tái phát. Khó trách bọn họ khẩn trương như vậy. Một khi chuyện này bị lộ ra ngoài, bọn họ sẽ trở thành kẻ địch của toàn thế giới. Lá gan của những người Nhật cũng đủ lớn.

Bất quá Diệp Mặc biết trong chiếc máy bay bay từ Hongkong đi San Francisco do bọn họ bắt cóc, dường như nửa đường có một cô gái tuyệt sắc đã nhảy khỏi máy bay. Uông Tiểu Tứ nói anh ta nghe thấy có hai người kia nói thiếu đi một người. Hắn là nói về cô gái kia.

Diệp Mặc đoán người con gái nhảy khỏi máy bay chính là Ninh Khinh Tuyết. Ngay lập tức, lòng nóng như lửa đốt. Hắn không biết lúc ấy Ninh Khinh Tuyết nhảy ra khỏi máy bay có mang dù hay không. Bởi vì bình thường, hành khách trên máy bay thường không được chuẩn bị dù để nhảy. Chỉ có điều mấy tên khốn bị Diệp Mặc bắt cóc, rõ ràng cũng không biết cô gái nhảy khỏi máy bay có dù hay không.

Mắt thấy rốt cuộc không hỏi được gì nữa, Diệp Mặc không chút do dự biến tất cả mấy người này thành tro bụi.

Về phần chuyện đế quốc mặt trời đen bắt cóc các nhà khoa học trên toàn thế giới, Diệp Mặc sẽ không đi xen vào. Cho dù bọn họ bắt cóc tất cả các nhà khoa học trên toàn thế giới, cũng không liên quan đến Diệp Mặc hắn. Hơn nữa hắn cũng không phải là cảnh sát thế giới. Nhưng bọn họ động đến Ninh Khinh Tuyết thì không được. Diệp Mặc đã liệt đế quốc mặt trời đen bắt cóc chuyến bay của Ninh Khinh Tuyết vào đối tượng chắc chắn phải diệt. Bất quá, hiện tại hắn đã biết Ninh Khinh Tuyết không bị đế quốc mặt trời đen bắt cóc, mà dọc đường đã nhảy khỏi máy bay. Diệp Mặc chỉ hy vọng Ninh Khinh Tuyết có một cái dù để nhảy.

Nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn rất lo lắng. Hắn biết cho dù có dù để nhảy, máy bay bay cao như vậy, cơ hội sống sót không lớn lắm. Nhưng chung quy có vẫn tốt hơn không.

Diệp Mặc không còn tâm tư đi điều tra tình hình. Hắn muốn lập tức đi tìm Ninh Khinh Tuyết.

Diệp Mặc chạy với tốc độ nhanh nhất tới Tây sa. Hắn lại phát hiện Uông Tiểu Tứ với vẻ mặt ảo não đứng ở ngoài cửa trang viên tư nhân Trúc Vãn. Hai tên người Nhật bị Diệp Mặc đánh trọng thương đã chết. Xem ra hẳn là bọn họ đã tự sát. Bất quá hiện tại bọn họ sống hay chết đối với Diệp Mặc mà nói cũng không quan trọng.

- Diệp tiền bối, tôi….

Uông Tiểu Tứ nhìn Diệp Mặc với vẻ mặt hổ thẹn. Nhiệm vụ Diệp Mặc giao cho anh ta, anh ta đã không hoàn thành.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh làm tốt lắm. Đợi lát nữa họp anh có thể đi cùng lão đại của các anh qua đây.

Trong khi Uông Tiểu Tứ bị hạnh phúc quá lớn này đả kích, thì Diệp Mặc đã sớm đi vào trong rồi.

- Đại ca…

Vẻ mặt Uông Tiểu Tứ kích động nhìn người đàn ông phía sau. Vừa rồi, khi Diệp Mặc tới, người đàn ông này cúi đầu rất thấp. Ai bảo bọn họ làm hỏng chuyện. Ảo não trong lòng anh ta chỉ sợ còn nhiều hơn cả Uông Tiểu Tứ.

Chỉ có điều Diệp Mặc thật sự không ngờ được người đàn ông đang cúi đầu này chính là đại ca của Uông Tiểu Tứ. Lúc này anh ta nghe Diệp Mặc nói xong, tim càng đập loạn.

Mãi đến khi Uông Tiểu Tứ gọi anh ta một tiếng đại ca, anh ta mới hồi phục lại tinh thần, lập tức kích động nắm tay Uông Tiểu Tứ nói:

- Tiểu Tứ, lần này tôi nhờ phúc của cậu. Yên tâm, lần này Diệp tiền bối có thưởng, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cậu. Cậu làm tốt lắm.

Diệp Mặc vừa mới đi đến phòng khách, Tiêu Biên Nghĩa đã chạy tới. Bất kỳ lúc nào anh ta cũng chú ý tới bên này. Diệp Mặc vừa đến đây, anh ta đã biết tin.

- Diệp tiền bối, sao anh đã tới đây rồi?

Tiêu Biên Nghĩa không dám để Diệp Mặc chờ lâu. Theo lời Diệp Mặc đã dặn, phải ngày mai hắn mới tới đây. Anh ta chẳng những đã tăng cường

người canh gác nơi này, còn tăng thêm rất nhiều người làm. Anh ta chỉ sợ đón tiếp Diệp Mặc không được chu đáo.

Lần trước, Diệp Mặc đã từng nói với Tiêu Biên Nghĩa, bảo anh ta không nên gọi hắn là tiền bối. Tuy nhiên hiện tại hắn đã không tâm tình nói những chuyện này. Hắn nói thẳng:

- Tiêu bang chủ. Anh lập tức triệu tập tất cả người hắc đạo Hongkong tới chỗ này họp. Có thể thu thập được bao nhiêu tin tức thì tốt bấy nhiêu. Tối hôm nay tôi phải rời khỏi Hongkong. Chỉ sợ là không thể chờ được đến ngày mai.

- Vâng, Diệp tiền bối, tôi sẽ lập tức đi thông báo.

Tiêu Biên Nghĩa không dám hỏi Diệp Mặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Anh ta biết chỉ cần làm tốt việc Diệp Mặc đã giao là được rồi.

Lần này thời gian Diệp Mặc phải chờ ngắn hơn trước. Có lẽ có liên quan đến việc buổi sáng Diệp Mặc đã nổi giận, hoặc là liên quan đến phần thưởng của Diệp Mặc. Chỉ có điều chưa đến một giờ, những người tới buổi sáng, trên cơ bản đều có mặt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 406

Kết Quả Điều Tra

Diệp Mặc nhìn lướt qua những người đang ngồi, thản nhiên nói:

- Bởi vì nhờ sự giúp đỡ của Hải Đường, tôi đã có được một vài tin tức có ích, cho nên hôm nay tôi muốn rời khỏi đây. Nếu như có người nào đã điều tra ra được tin tức có ích nào, xin lập tức nói ra. Nếu lần sau cần mọi người trợ giúp, tôi lại mời mọi người qua.

Diệp Mặc vừa dứt lời, gần như mọi người đều hâm mộ nhìn đại ca Hải đường. Đại ca Hải Đường là một người thanh niên gầy gò. Nói chính xác Hải Dường không phải là một hắc bang. Bọn họ kiếm cơm ở ven biển, đương nhiên cũng bao gồm một chút buôn lậu. Chỉ có điều nếu kiếm cơm như vậy, khó tránh khỏi sẽ va chạm với những người khác, cho nên cuối cùng mới thành lập Hải Đường.

Diệp Mặc không quan tâm tới vẻ mặt của mọi người. Hắn lấy ra một bình sứ, nói thẳng:

- Đây là một viên Bồi khí đan. Ai là bang chủ của Hải Đường thì đi lên nhận lấy. Anh có thể dùng ngay ở đây. Bất quá lần này Uông Tiểu Tứ đã giúp tôi một đại ân. Hi vọng anh không bạc đãi anh ta.

- Vâng, Diệp tiền bối. Lã Tư tôi nhất định sẽ nhớ rõ lời tiền bối nói, không dám có bất kỳ bạc đãi nào đối với Tiểu Tứ.

Trong ánh mắt hâm mộ lẫn đố kị của mọi người, Lữ Tư, bang chủ của Hải Đường kích động khác thường đi đến trước mặt Diệp Mặc. Đầu tiên anh ta xoay người thi lễ, sau đó mới run rẩy cầm lấy bình ngọc.

Ăn được đan dược này, lập tức sẽ tấn cấp Hoàng Cấp. Buổi sáng anh ta đã tận mắt thấy có người ngay cả tính mạng cũng không cần, muốn cướp lấy viên đan dược này.

Lã Tư rất quyết đoán, sau khi cầm đan dược, lập tức bước đến một góc của đại sảnh, mở bình ra, trực tiếp uống bồi khí đan. Không nói với việc Diệp Mặc đã cho phép anh ta uống ở trong này, cho dù Diệp Mặc không nói lời này, anh ta cũng không dám mang viên thuốc này ra ngoài.

Loại đan dược này một khi mang ra ngoài, có thể khẳng định, anh ta lập tức sẽ bị người ta giết chết. Diệp Mặc cho phép dùng ở trong này, rõ ràng chính vì cân nhắc tới điểm này. Trước mặt Diệp Mặc còn có người nào dám cướp. Nếu những người khác cầm đan dược đi, phỏng đoán chân trước bước ra ngoài, phía sau liền bị người ta giết chết.

Diệp Mặc nhìn cách Lã Tư uống thuốc, lập tức biết anh ta không có bất kỳ công pháp gì. Hắn thở dài. Không có công pháp dùng loại đan dược này chính là chuột ăn lúa mạch, chỉ là đạp hỏng lương thực mà thôi.

Không có công pháp, ngay cả việc luyện hóa đan dược này cũng không luyện hóa được, sao có thể chuyển hóa sức mạnh của đan dược này trở thành sức mạnh của mình được?

Diệp Mặc đi tới vỗ một chưởng vào đỉnh đầu Lã Tư, giúp anh ta nhanh chóng luyện hóa đan dược, để dược lực của đan dược bắt đầu chuyển hóa thành nội khí. Sau đó hắn mới quay trở về.

- Diệp tiền bối, vãn bối đã điều tra ra được một chuyện. Đây là tư liệu vãn bối điều tra được. Mời tiền bối xem qua.

Không ngờ người đi ra là một người phụ nữ. Cô ta nhìn thấy Diệp Mặc quay trở về, lập tức lấy tư liệu mình điều tra được ra.

Diệp Mặc biết người phụ nữ này. Lần trước khi hắn đến, ngoại trừ Tiêu Biên Nghĩa ra, người phụ nữ này là người đầu tiên thể hiện sự phục tùng với

hắn. Diệp Mặc biết cô ta tên Hư Nguyệt Hoa. Ngoài ra, cô ta còn có một ngoại hiệu là Hắc quả phụ. Lần này cô ta vẫn mặc toàn màu đen. Trong thời gian ngắn như vậy, không ngờ cô ta có thể điều tra ra được tình hình. Có thể thấy được người phụ nữ này không đơn giản.

Hơn nữa người phụ nữ này là một trong ba võ giả Hoàng Cấp, hơn nữa còn là đỉnh điểm của Hoàng Cấp. Cô ta là người luyện được tu vi cao nhất trong ba võ giả Hoàng Cấp. Khẳng định Hư Nguyệt Hoa có quá khứ bí ẩn. Chỉ có điều Diệp Mặc lại không thèm để ý tới những chuyện đó.

Diệp Mặc nhận lấy tư liệu, xem một cách cẩn thận. Nếu không có giá trị, hắn sẽ không tùy tiện lấy bồi khí đan ra ngoài.

Không ngờ trong tư liệu có rất nhiều điều khiến Diệp Mặc vừa xem liền lập tức cảm thấy xúc động. Quả nhiên người phụ nữ này là người cẩn thận tỉ mỉ. Mấy thứ này đều là thứ hắn cần.

Chuyện đầu tiên Hư Nguyệt Hoa điều tra ra được chính là chuyến bay từ Hongkong bay đi San Francisco bị mất tích lần này là một chiếc máy bay siêu thanh M871 mới của nước Mỹ. Có thể dùng tốc độ lớn nhất, độ cao cao nhất để miêu tả. Hơn nữa ở phía đuôi máy bay có một khoang cứu thương, có thể đảm báo khi máy bay xảy ra sự cố có thể mở cửa khoang cứu thương. Đồng thời còn trang bị một dù để nhảy.

Diệp Mặc thở phào một tiếng. Câu cuối cùng này mới chính là điều hắn muốn biết. Đây chính là chỗ hữu dụng trong tư liệu điều tra của Hư Nguyệt Hoa.

Mà đây còn chưa phải là toàn bộ điều tra của Hư Nguyệt Hoa. Phần sau của bản tư liệu còn có điều thứ hai.

Lần này, Hư Nguyệt Hoa đã điều tra ra được hầu hết danh sách của hành khách trên máy bay. Hơn nữa còn có cả tên của Ninh Khinh Tuyết. Ngoài ra, còn đánh dấu chí ít là bốn người chính là thủ hạ của tập đoàn Viễn Bắc. Bọn họ và Ninh Khinh Tuyết lên cùng một máy bay với mục đích chính là muốn

bắt cóc Ninh Khinh Tuyết, khống chế Ninh Khinh Tuyết ở nước Mỹ. Mà đứng phía sau những người này chính là Thiếu Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Viễn Bắc, Viễn Kỳ Bân.

Diệp Mặc vỗ một cái vào chiếc bàn tròn trước mặt. Chiếc bàn tròn bằng đá cẩm thạch rắn chắc bị Diệp Mặc vỗ một cái, thủng thành hình một bàn tay.

Toàn bộ hội trường lập tức lặng ngắt như tờ. Không một người nào dám phát ra bất kỳ tiếng động gì.

- Viễn Kỳ Bân, chính anh muốn chết trước, cũng đừng trách tôi.

Diệp Mặc khẽ hừ lạnh một tiếng. Thông qua điều tra của Hư Nguyệt Hoa hắn đã biết, cho dù trên máy bay, Ninh Khinh Tuyết không xảy ra chuyện, cuối cùng vẫn sẽ bị Viễn Kỳ Bân khống chế.

Thấy tất cả mọi người tham gia cuộc họp đều vô cùng yên tĩnh, Diệp Mặc nhìn Hư Nguyệt Hoa nói:

- Cô làm tốt lắm. Chỉ trong mấy mấy giờ, cô đã điều tra ra được nhiều thứ có ích như vậy. Nếu cho cô nhiều thời gian hơn, nói không chừng cô có thể điều tra ra được thứ gì đó rõ ràng hơn.

- Cảm ơn tiền bối đã khích lệ. Đây là điều vãn bối phải làm.

Hư Nguyệt Hoa vội vàng đứng lên nói.

Diệp Mặc gật đầu. Hư Nguyệt Hoa tuổi không lớn, nhiều nhất hơn ba mươi tuổi. Bộ dạng chưa đến bốn mười tuổi, đã tu luyện đến Hoàng Cấp trung kỳ, chứng tỏ chẳng những thiên phú của cô ta không tồi, mà lai lịch của cô ta có lẽ cũng không đơn giản. Chỉ có điều không biết một người như vậy vì sao lại lăn lộn vào giới hắc đạo. Nhưng cô ta là một người phụ nữ có thể đứng vững ở trong giới hắc đạo Hongkong, đã chứng tỏ bản thân cô ta có bản lĩnh.

Một câu nói cuối cùng nói đây là việc cô ta phải làm, nhưng không có nói đây là may mắn của cô ta. Điều này đã thể hiện người phụ nữ này là một người phụ nữ thực sự có bản lĩnh. Ở Hongkong, cô ta nắm giữ được lực lượng mà không phải bất kỳ người nào có thể làm được. Người như thế, chắc chắn sẽ có ích đối với hắn.

- A...

Lúc này, Lữ Tư bỗng nhiên kêu to một tiếng, nhảy dựng lên đánh ra một quyền. Nền đá cẩm thạch phía trước người anh ta bị một quyền của anh ta đánh ra tạo thành một hố to bằng một chậu rửa mặt. Thậm chí mọi người đều cảm giác được căn phòng rung chuyển.

Mọi người càng thêm chấn động. Nền đá cẩm thạch cứng như thế, anh ta có thể đánh ra một cái hố lớn như thế. Có thể thấy được sức mạnh của Lữ Tư đã đạt được một mức độ thực sự kinh người.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không tồi, hiện tại anh đã có được sức mạnh Hoàng Cấp. Hơn nữa còn có một chút nội khí. Chỉ cần tùy tiện học chút chiêu thức, anh đã hoàn toàn trở thành một võ giả Hoàng Cấp.

Còn có một câu nói Diệp Mặc đã không nói ra. Lữ Tư có nền tảng quá mỏng. Trước kia cơ bản chưa từng tu luyện theo hệ thống. Đây chỉ là miễn cưỡng đưa anh ta tăng lên tới Hoàng Cấp. Chỉ có thể khiến phản ứng tốc độ và sức mạnh của anh ta tăng cường đến mức Hoàng Cấp. Nhưng nếu muốn thật sự tiến bước tu luyện đến võ giả Hoàng Cấp, hoặc tu luyện theo hệ thống, sau đó lại dùng bồi khí đan, tấn cấp đến võ giả Hoàng Cấp vẫn có khoảng cách rất lớn.

Nhìn Lữ Tư chỉ trong thời gian ngắn như thế đã biến thành võ giả Hoàng Cấp, hơn nữa uy thế của anh ta, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy rõ ràng, lập tức liền có rất nhiều người đỏ mắt, thầm hận vì sao không phải là mình giành được cơ hội đó.

Bất quá sau khi nghĩ đến chuyện sau đó, ánh mắt của rất nhiều người đều lập tức nhìn về phía Hư Nguyệt Hoa. Bởi vì vừa rồi Diệp Mặc đã nói. Rất nhiều người đã dự đoán người tiếp theo nhận được bồi khí đan, rất có thể chính là Hư Nguyệt Hoa.

Vẻ mặt Hư Nguyệt Hoa cũng khẩn trương nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Sau khi tu luyện đến Hoàng Cấp trung kỳ, cô liền rơi vào bình cảnh. Năm năm trôi qua, cô vẫn là Hoàng Cấp trung kỳ. Tất nhiên điều này có liên quan đến hoàn cảnh và thời gian tu luyện của cô. Đương nhiên cũng có một phần vì không có dược liệu tốt phụ trợ.

Cho tới bây giờ cô vẫn hoàn toàn không nghi ngờ gì về tư chất của mình. Nếu tư chất của cô không tốt, không thể chỉ mới hơn ba mươi tuổi đã tấn cấp đến Hoàng Cấp.

- Cảm ơn tiền bối đã giúp đỡ. Hiện tại Lữ Tư tôi mới biết được hóa ra trước kia mình nực cười tới mức nào.

Lã Tư đi đến trước mặt Diệp Mặc bỗng nhiên quỳ xuống. Thời điểm anh ta chưa tấn cấp đến Hoàng Cấp, hoàn toàn không có chút khái niệm nào về đẳng cấp Cổ Võ. Anh ta chỉ biết Hoàng Cấp mạnh hơn anh ta là được. Nhưng hôm nay khi anh ta thật sự tấn cấp tới Hoàng Cấp, đồng thời bên trong đan điền tự động có chút nội khí nhàn nhạt, anh ta mới biết được hoá ra suy nghĩ trước kia của mình nực cười tới mức nào.

Mà anh ta đã biết nếu một người luyện võ bình thường đấu với một võ giả Hoàng Cấp, cho dù anh lợi hại đến mấy, vẫn chắc chắn phải chết. Lúc này anh ta mới chính thức cảm nhận được ý nghĩa của câu nói người không biết không sợ. Với thực lực hiện tại của anh ta khiến anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới được. Thực lực này quả thực rất khủng khiếp. Bởi vậy có thể thấy được Diệp Mặc đáng sợ tới cỡ nào. Diệp tiền bối không phải là tùy tiện gọi ra.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không cần cảm ơn. Đây là điều anh nên được. Anh đi về trước đi.

Rất nhiều ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Lã Tư. Tuy rằng có rất nhiều người muốn hỏi thử hiện tại rốt cuộc anh ta mạnh đến mức gì, nhưng không ai dám nói chuyện ở đây. Thậm chí những bang phái từng có chút ân oán với Lữ Tư đã nghĩ đến việc làm thế nào hóa giải ân oán trước kia với Lữ Tư.

Diệp Mặc thoáng nhìn qua Hư Nguyệt Hoa đang chờ mong không thôi, nói:

- Cô không tồi. Tôi hiện có một viên bồi khí đan. Cô cầm về dùng. Về phần có thể tấn cấp đến Huyền Cấp hay không thì phải xem may mắn của cô.

Diệp Mặc nói lời này là có căn cứ. Lúc trước hắn cho Lạc Huyên một viên đan dược. Lúc đó Lạc Huyên đang ở cảnh giới Hoàng Cấp trung kỳ. Nhưng Hoàng Cấp trung kỳ của Lạc Huyên không giống với Hư Nguyệt Hoa. Lúc ấy Lạc Huyên vừa mới tiến vào Hoàng Cấp trung kỳ. Còn Hư Nguyệt Hoa hiện tại đã là đỉnh điểm của Hoàng Cấp trung kỳ. Lúc ấy Lạc Huyên chính là vừa tấn cấp Hoàng Cấp trung kỳ, cuối cùng có được bồi khí đan, sức mạnh đã đả kích tới đỉnh điểm của Huyền Cấp sơ kỳ.

Dựa theo sự tấn cấp của Lạc Huyên, Hư Nguyệt Hoa vẫn có thể tấn cấp đến Huyền Cấp.

Diệp Mặc nói vậy khiến hiện trường lập tức xôn xao. Cho dù Diệp Mặc đang ở trong này, cũng không có cách nào ngăn cản đám người tham gia cuộc họp cảm thấy khiếp sợ. Không ngờ Diệp Mặc lại nói Hư Nguyệt Hoa có thể tấn cấp đến Huyền Cấp. Điều này quả thực rất nghịch thiên.

Hiện tại mọi người đều biết, buổi sáng Diệp Mặc nói trong ba Hoàng Cấp võ giả có Hư Nguyệt Hoa. Không ngờ được cô còn không phải là Hoàng Cấp sơ kỳ.

Hắc quả phụ không mấy nổi danh ở Hongkong, không ngờ lại là một võ giả Hoàng Cấp. Điều này khiến rất nhiều người đánh chủ ý vào cô lập tức

toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hư Nguyệt Hoa kích động nhận lấy bồi khí đan. Đối với cô mà nói, chỉ cần đột phá tan được rào cản của Hoàng Cấp trung kỳ đã là may mắn rồi. Nhưng Diệp Mặc lại nói có thể tấn cấp Huyền Cấp. Điều này khiến cô thiếu chút nữa không kìm chế được tâm trạng của mình. Huyền Cấp, cả đời này cô cũng chưa từng nghĩ tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 407

Hắc Quả Phụ - Hư Nguyệt Hoa

Sau khi nhìn thấy Hư Nguyệt Hoa nuốt đan dược, liền đi luyện hóa đan dược, Diệp Mặc mới gật đầu. Hư Nguyệt Hoa này có một tập công pháp tu luyện, cô ta có thể tự mình luyện hóa đan dược, đến Lã Tư cũng chưa chắc đã bằng được. Nhưng mặc dù Hư Nguyệt Hoa là Hoàng cấp trung kì, cũng không dám đem theo đan dược, mà lựa chọn dùng đan dược trong này.

Sự việc xong xuôi, Diệp Mặc đứng dậy nói:

-Cảm ơn sự giúp đỡ của mọi người, xin được tặng mỗi người một viên đan hoàn trị thương. Được rồi, hội nghị hôm nay chỉ đến đây thôi, mọi người cầm đan hoàn trị thương về đi.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một bình gốm lớn, đưa cho Tiêu Biên Nghĩa, để anh ta tặng cho mỗi người một viên. Loại đan hoàn này không thể đem so sánh với đan dược, dược liệu cũng không phải loại đặc biệt quý hiếm, nhưng vì là do Diệp Mặc luyện chế ra, nên đương nhiên công dụng trị thương của nó hơn hẳn những loại thuốc thông thường khác.

Tuy chỉ có hai người được Bồi khí đan, nhưng số còn lại nhận được đan hoàn trị thương từ tiền bối Diệp Mặc, vẫn cảm thấy rất hài lòng. Đừng nói Diệp Mặc đã cho họ đan hoàn, cho dù hắn không cho gì, thì với cách đối nhân xử thế của hắn cũng không có ai dám có ý kiến gì.

Mọi người đã ra về hết, Diệp Mặc mới lấy ra một cuốn công pháp tu luyện Cổ Võ thông thường đưa cho Tiêu Biên Nghĩa nói:

-Lần này cậu đã giúp tôi rất nhiều, đây là một cuốn công pháp tu luyện

Cổ Võ, còn về vấn đề có thể tu luyện được tới cảnh giới nào, thì phải xem vận mệnh của cậu.

Nếu như Diệp Mặc lấy ra thứ khác, Tiêu Biên Nghĩa còn có thể khách khí một chút, nhưng đây lại là công pháp tu luyện Cổ Võ, mà cho dù có là các đại gia tộc của Hoa Hạ cũng chưa chắc đã có được, nên cậu ta không hề từ chối.

Món đồ này không có tác dụng gì đối với Diệp Mặc, nhưng nó lại đáng giá ngàn vàng đối với Tiêu Biên Ngĩa. Tiêu Biên Nghĩa vô cùng cảm kích nhận lấy cuốn công pháp Diệp Mặc đưa, đồng thời thề rằng sẽ tận trung với Diệp Mặc cho tới chết. Diệp Mặc khoát tay, hắn căn bản không để ý tới những lời của Tiêu Biên Nghĩa.

Tiêu Biên Nghĩa sợ hắn, vì hắn có thể giết chết cậu ta chỉ trong nháy mắt mà thôi, một khi thực lực của hắn không bằng cậu ta, gây bất lợi cho người phía cậu ta, không biết chừng cậu ta có thể sẽ lập tức giết chết hắn.

Sở dĩ hắn cho Tiêu Biên Nghĩa cuốn công pháp, còn cho mỗi người tham gia hội nghị một viên đan hoàn, là vì hắn nghĩ sau này có khả năng sẽ cần tới sự giúp đỡ của họ. Khi cần giúp thì kêu họ tới, khi không cần giúp thì kêu họ đi, cứ như vậy lâu ngày, cho dù họ không dám không tới, nhưng cũng sẽ ngoài nóng trong lạnh.

-Tôi có một người bạn tên Mạc Bình, nếu như ngày mai anh ấy tới đây, thì cậu hãy nói với anh ấy, tôi có việc đi trước rồi.

Diệp Mặc sợ Mạc Bình đến tìm hắn, cho nên mới nhắc trước với Tiêu Biên Nghĩa như vậy.

-Mạc Bình?

Tiêu Biên Nghĩa lập tức ngạc nhiên hỏi lại.

-Sao? Cậu quen anh ấy?

Diệp Mặc nhìn Tiêu Biên Nghĩa.

Tiêu Biên Nghĩa có chút căng thẳng gật đầu:

-Nếu như là Mạc Bình ở biệt thự Bán Sơn, thì tôi có nghe nói tới anh ta. Nhưng tôi và anh ta lại không quen biết nhau, thân phận chú cậu ta là hoàng thất của Anh Quốc mà. Hơn nữa anh ta cũng là hội trưởng hội thương nghiệp Hongkong kiêm Bộ trưởng bộ Thương Mại, có thể nói anh ta là người đứng đầu hội thương nghiệp Hongkong, thậm trí còn có cả chỗ đứng trong thương hội ở Châu Âu nữa.

Diệp Mặc tới giờ mới biết Mạc Bình là người có thân phận như vậy, nhưng cho dù là anh ta với chú anh ta là người có thân phận cao như thế nào, trước Ẩn môn vẫn phải ngoan ngoãn nghe theo, không chút phản kháng.

-Được, cậu đi trước đi, tôi có vài câu cần nói với Hư Nguyệt Hoa.

Diệp Mặc trông thấy Hư Nguyệt Hoa đã luyện hóa được dược lực, hơn nữa khuôn mặt cô cũng đang vộ vẻ vui mừng.

-Vâng.

Tiêu Biên Ngĩa lập tức cầm công pháp rời khỏi phòng hội nghị, chuyện ngày hôm nay giống như một giấc mộng, đến bây giờ, cậu ta vẫn không dám tin rằng mình có một cuốn công pháp tu luyện Cổ Võ.

Ra tới bên ngoài, Tiêu Biên Nghĩa mới nghĩ ra, Diệp Mặc sao có thể lấy ra nhiều thứ như vậy, mà trên bộ quần áo mỏng manh của hắn lại không thể nhìn ra chút vết tích gì. Không biết Diệp Mặc làm cách nào mang được chúng, nghĩ tới đây Tiêu Biên Nghĩa sợ run người, lập tức ngăn chặn suy nghĩ của mình, chuyện của tiền bối Diệp Mặc tuyệt đối không được quan tâm quá nhiều.

…

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Hư Nguyệt Hoa thầm đánh giá, có chút thất

vọng. Năng lực tu luyện của cô ta kém xa so với năng lực làm việc, và còn không thể so sánh được với Lạc Huyên, Hư Nguyệt Hoa mới tăng cấp lên được một nửa Huyền cấp, thậm trí còn chưa tới Huyền cấp, nhưng điều này không thể trách cô được, tư chất và công pháp tu luyện có liên quan mật thiết với nhau mà.

Lạc Huyên tới từ Nội ẩn môn, công pháp đương nhiên là có đẳng cấp tốt, không thể có chuyện ai cũng giống như cô ta được, hơn nữa cô ta còn là đệ tử xuất sắc của Nội ẩn môn, tư chất tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Nếu không vì chuyện của Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không lấy ra Bồi khí đan quý giá như vậy, mặc dù chỉ có ít ỏi mấy chục viên Bồi khí đan quý giá, chúng cũng không có nhiều tác dụng lắm đối với Diệp Mặc, nhưng thuộc hạ dưới tay hắn có rất nhiều hắn có thể cho họ.

Có điều sở dĩ bây giờ Diệp Mặc để Hư Nguyệt Hoa lại, không phải vì năng lực tu luyện của cô ta, mà là vì coi trọng năng lực làm việc của cô ta.

Hư Nguyệt Hoa khuôn mặt vui mừng chạy tới trước mặt Diệp Mặc, cúi người thi lễ nói:

-Cảm tạ đan dược của tiền bối, thật không ngờ tôi có thể thu hoạch được nhiều như vậy.

So với suy nghĩ của Diệp Mặc, thì cô ta quá hài lòng rồi, cô ta chẳng qua chỉ lên được tới hậu kì, hơn nữa lại chỉ mới đạt được nửa huyền cấp mà thôi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Ừ, mặc dù vẫn chưa thể tới được huyền cấp, nhưng chỉ cần nỗ lực vài năm thì sẽ được thôi. Hư Nguyệt Hoa, cô là người thông minh, cô biết tôi giữ cô lại làm gì hay không?

Hư Nguyệt Hoa trông cũng khá xinh xắn, nhưng cũng không dám mơ tưởng Diệp Mặc giữ lại cô ta vì đã nhắm trúng cô ta được, hơn nữa cho dù Diệp Mặc có nhắm trúng cô, thì cũng sẽ không đường đột giữ cô ta lại trong

phòng khách như vậy.

-Tiền bối xin cứ căn dặn, Nguyệt Hoa ở đất Hongkong này mặc dù thế lực cũng chỉ bình thường, nhưng cũng có chút tài cán.

Hư Nguyệt Hoa lập tức nắm bắt được tâm ý của Diệp Mặc.

Diệp Mặc tán thưởng gật đầu nói:

-Năng lực của cô thì không cần phải nghi ngờ gì nữa, nếu như có thể cô hãy đi điều tra cho tôi chân tướng một chuyện. Còn nữa nếu như cô đồng ý tới Lưu Xà. Thì tôi có chuyện cần nhờ cô giúp ta. Nhưng nếu như cô đã đi Lưu Xà, thì đồng nghĩa với việc sau này cô sẽ là người của tôi. Đương nhiên, chuyện này do cô tự nguyện, ta không ép cô đi, chuyện này thì cô yên tâm. Nếu như cô đồng ý đi Lưu Xà, kết quả điều tra, cô có thể mang tới Lưu Xà, còn nếu như cô không đồng ý, thì kết quả điều tra mang tới cho Tiêu Biên Nghĩa là được. Chuyện này cô không phải trả lời ngay, cô có thể về suy nghĩ lại.

-Lưu Xà?

Hư Nguyệt Hoa kinh ngạc kêu lên, Lưu Xà chẳng phải là địa bàn của Dược phẩm Lạc Nguyệt hay sao. Nhưng cô ta cũng lập tức hiểu chuyện. Bản thân cô đúng là ngu ngốc, nếu không phải vì Diệp Tiền Bối thì làm sao Dược phẩm Phi Dụ có thể trúng thầu của Dược phẩm Lạc Nguyệt được? Người khác không biết lai lịch của Diệp Mặc, nhưng cô đã điều tra ra, hơn nữa, Diệp Mặc đã lấy ra nhiều đan hoàn và đan dược như vậy, chứng tỏ hắn là bậc thầy chế thuốc. Hiện nay Bồi khí đan được coi là đan dược số một, cô cũng đã uống rồi.

Quả nhiên Diệp Mặc nói:

-Dược phẩm Lạc Nguyệt là của tôi, tôi nghĩ cô chắc cũng đoán ra được rồi.

Suy nghĩ của Diệp Mặc chính là Hư Nguyệt Hoa nếu gia nhập vào Dược

phẩm Lạc Nguyệt ở Lưu Xà, Lưu Xà sẽ không bị điều tra tới cửa, hơn nữa cũng sẽ không ai biết dược, cuối cùng chỉ có hắn là người đầu tiên biết được.

Bất luận là Hứa Bình hay Phương Nam cũng không qua được công tác tình báo, họ thiếu sự cẩn mật và tỉ mỉ, còn Hư Nguyệt Hoa lại phù hợp với điều kiện ấy. Điều quan trọng hơn đó là nếu Hư Nguyệt Hoa gia nhập Dược phẩm Lạc Nguyệt, Diệp Mặc dự định để cô đi điều tra tình hình Bắc Sa. Hắn luôn muốn diệt Bắc Sa, nhưng tình hình trước mắt lại rất căng thẳng, lại không hiểu rõ về tổ chức Bắc Sa.

Còn công tác tình báo Hư Nguyệt Hoa phù hợp nhận trách nhiệm này hơn bất kì ai, đây cũng chính là nguyên nhân Diệp Mặc muốn cô gia nhập Dược phẩm Lạc Nguyệt.

...

Sau khi Hư Nguyệt Hoa đi, Diệp Mặc lập tức gọi điện cho Úc Diệu Đồng:

-Chị Úc, bây giờ chị phải lập tức dùng mọi thủ đoạn kéo sụp Tập đoàn y dược Viễn Bắc cho tôi, còn về người của Viễn gia, sau khi tôi trở về sẽ tự đi tìm họ tính sổ.

-Được.

Cho dù Diệp Mặc không gọi cuộc điện thoại này, Úc Diệu Đồng cũng đã có ý định đánh sập Tập đoàn y dược Viễn Bắc rồi, cái tên Viễn Kỳ Bân cũng thật lớn gan, lại dám có tơ tưởng tới Ninh Khinh Tuyết.

-Diệp Lăng bây giờ vẫn ổn chứ?

Diệp Mặc có chút lo lắng, nên hỏi.

Úc Diệu Đồng lập tức trả lời:

-Cô ấy giờ rất bận, đang học chế thuốc cùng Nhị Hổ, nói là muốn trò

giỏi hơn thầy.

Diệp Mặc lúc này mới yên tâm, nếu Diệp Lăng thực sự thích chế thuốc, hắn nguyện đem phương pháp chế thuốc dạy cho cô.

Đặt điện thoại xuống, Diệp Mặc lại căn dặn Tiêu Biên Nghĩa vài chuyện, sau đó hắn men theo đường mà Hư Nguyệt Hoa cung cấp, trực tiếp men theo bờ biển tìm kiếm.

...

Lúc này trong một biệt thự ở Hongkong, có bốn người đàn ông đang ngồi thương lượng với nhau điều gì đó rất cẩn mật. Bốn người có biệt hiệu là Hongkong tứ bất tượng.

Nhưng biệt danh này chỉ có người khác lén lút gọi như vậy, nếu nói trước mặt họ sẽ lập tức bị họ giết. Bốn người này vốn là anh em, là bốn tên vô cùng độc ác trong thế giới ngầm ở đất Hongkong này, đến cả cảnh sát Hongkong cũng phải kiêng dè chúng. Mặc dù là bốn anh em, nhưng bốn người có ngoại hình hoàn toàn khác nhau, cho nên mới được gọi là tứ bất tượng Hongkong.

Người cao nhất trong bốn người là anh cả, tên Phó Hữu Kim, có tu vi hoàng cấp. Tên ngồi cạnh y có mái tóc dài là lão nhị tên Phó Hữu Ngân, người nhỏ bé nhất là lão tam tên Phó Hữu Tam, còn tên béo nhất, trắng nhất là lão tứ tên Phó Hữu Hải.

Cả bốn anh em xuất thân từ nghề trộm mộ, sau này phát hiện ra công pháp Cổ Võ trong một ngôi mộ cổ, vì ngôi mộ cổ ấy suýt chút nữa đã lấy mạng của bốn anh em, nên chúng không còn tiếp tục làm nghề đó nữa, mà mang theo công pháp ấy lui về ở ẩn.

Nhờ vào cuốn công pháp này, lão đại đã tu luyện tới hoàng cấp, hơn nữa lão nhị, lão tam, lão tứ cũng sắp tu luyện tới hoàng cấp, nhưng do vấn đề tư chất, nên vẫn chưa luyện tới. Họ biết ngôi mộ cổ ấy có nhiều đồ tốt, mặc dù

cả bốn anh em đều thích mạo hiểm, nhưng cũng không dám lỗ mãng, bởi chúng biết nếu vào đó thì chỉ có con đường chết.

Cho nên chúng hẹn nhau sau khi lên tới hoàng cấp, sẽ tiếp tục tới ngôi mộ cổ đó. Nhưng có ba người do tư chất không cao nên mãi chưa lên tới hoàng cấp, thêm vào đó mấy năm nay bọn họ lăn lộn ở đất Hongkong này, nên đã gác lại chuyện này sang một bên, mãi tới hôm nay, Diệp Mặc nói hắn có Bồi khí đan có thể vượt lên Hoàng cấp, cả bốn tên mới bị lung lay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 408

Đánh Lén Diệp Mặc

Bởi vì ngày hôm nay cả bốn người bọn họ đều tham gia vào hội nghị triệu tập của Diệp Mặc, chúng động lòng với Bồi khí đan, Diệp Mặc không biết thân phận của chúng, đương nhiên cũng không hỏi han gì nhiều. Hơn nữa cho dù có là Tiêu Biên Nghĩa đi chăng nữa cũng phải e dè trước chúng, cho nên đã không đặc biệt nhắc tới chúng.

Nếu là món đồ bình thường, bốn tên sợ hãi thân thủ của Diệp Mặc nên không dám mạo hiểm, nhưng đấy lại là Bồi khí đan, nên đã khiến cho chúng trở nên điên cuồng. Đến tên Lã Tư của Hải Đường ngu ngốc không có công pháp gì cũng được một viên Bồi khí đan, vậy mà bốn anh em chúng là những nhân vật tinh anh như vậy lại không được gì.

Có thể tưởng tượng, nếu như có được Bồi khí đan cả bốn tên đều đạt tới hoàng cấp, thậm trí Phó Hữu Kim còn có thể đạt tới huyền cấp, vậy thiên hạ này chúng có thể mặc sức tung hoành ngang dọc. Nhưngvấn đề cốt lõi là danh khí của Diệp Mặc quá lớn, hơn nữa chúng còn tận mắt thấy uy thế của Diệp Mặc, lúc này đang phân vân không biết có nên ra tay hay không.

-Đại ca, tên Diệp Mặc đấy chỉ có một, anh đã luyện tới hoàng cấp rồi, lại thêm chúng em cùng lúc đánh lén, cơ hội thành công là rất lớn.

Người nói là Phó Hữu Ngân, gã ta hiện tại luôn khao khát đạt tới hoàng cấp, hơn nữa gã ta cũng là người muốn tiếp tục tới cổ mộ nhất.

Lão tam thấp bé ngồi ở phía sau cùng lắc đầu nói:

-Anh hai, anh cả do dự là có lí, hôm nay chúng ta cũng đã trông thấy rồi.

Thân thủ của Lưu Pháo Nha cũng không tồi, mặc dù có kém hơn chúng ta chút ít, nhưng Diệp Mặc giết hắn ta lại dễ như trở bàn tay. Hơn nữa quả cầu lửa của hắn rất kì quái, em chưa từng nhìn thấy người khác dùng cầu lửa giết người, chuyện này thật không dám tưởng tượng.

Tên được gọi là đại ca là Phó Hữu Kim gật đầu, nói:

-Chú ba nói rất đúng, với tên Diệp Mặc đấy thì không thể tính kế thông thường được, nếu như hắn dễ hạ thủ như vậy, tên cáo già Tiêu Biên Nghĩa sẽ không ngoan ngoãn như vậy. Bành Dương thuộc hạ của hắn không thua kém gì ta, tại sao cậu ta lại không ra tay? Bành Dương lần trước đã từng giao đấu với Diệp Mặc, cậu ta căn bản không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

-Còn nữa, chú cho rằng Địa Sát dễ giết như vậy sao? Địa Sát thuộc tổ chức sát thủ đáng sợ như thế nào ta không nói chắc các chú cũng biết rõ, thật không ngờ lại bị chết dưới tay của Diệp Mặc, tên Diệp Mặc này quả thực rất đáng sợ.

-Nếu như Bồi khí đan ở trong tay người khác, ta sẽ không do dự mà đi cướp về, nhưng Diệp Mặc quả thực rất rất ghê gớm.

Nói xong Phó Hữu Kim lắc lắc đầu.

Tên béo nhất đứng lên, gã ta chính là lão tứ Phó Hữu Hải, gã ta cũng là người thâm hiểm mưu mô nhất trong bốn người, cũng thường là quân sư trong bốn người. Hongkong tứ bất tượng có được vị trí như ngày hôm nay công lớn là nhờ có Phó Hữu Hải.

Phó Hữu Hải lại lắc đầu nói:

-Cho dù là anh cả và anh ba nói đúng hay anh hai nói đúng, thì Bồi khí đan đối với chúng ta quan trọng hơn tất cả, có thể nói nếu có đủ bồi khí đan, bốn anh em chúng ta cho dù có phải đối mặt với Ẩn môn cũng không cần phải sợ nữa, hơn nữa món đồ này cho dù có bao nhiêu tiền cũng không thể mua được.

Phó Hữu Kim nhìn Phó Hữu Hải một cách kì quái nói:

-Chú tư, ý chú là chúng ta nên ra tay?

Phó Hữu Hải gật đầu nói:

-Em tán thành ra tay, người không lấy tiền phi pháp thì không thể phát tài, ngựa không ăn cỏ đêm thì không béo. Năm đó chúng ta vì có được cuốn công pháp Cổ Võ nên mới có được như ngày hôm nay, nếu hôm nay chúng ta có được Bồi khí đan thì chúng ta sẽ thành thế nào nữa đây?

-Nhưng chú tư, bản lĩnh của Diệp Mặc lẽ nào chú không biết? Lúc nãy mới nói đến Địa Sát hắn còn giết được, hơn nữa nghe nói Nam Thanh, và Thiết Giang cũng bị hủy trong tay hắn.

Phó Hữu Kim nhắc lại.

Phó Hữu Hải cười nhạt nói:

-Ra tay đương nhiên phải ra tay, vấn đề là sẽ ra tay như thế nào. Nếu như hắn quả thực có bản lĩnh hủy diệt Nam Thanh, thì đã biệt diệt vong từ lâu rồi, tại sao tới giờ vẫn ở Senna xưng Vương. Hơn nữa Địa Sát quả thực là lợi hại, nhưng đấy cũng là một tên ám sát lợi hại, người ta là sát thủ, một sát thủ chưa tới hoàng cấpcũng có thể giết chết một cao thủ hoàng cấp. Ở đây có sự khác biệt rất lớn. Diệp Mặc lợi hại, em cũng không có nói hắn không lợi hại, cầu lửa của hắn có thể giết người, nhưng hắn tung cầu lửa ra để làm gì? Chẳng phải là để uy hiếp chúng ta đấy sao? Hơn nữa…

Phó Hữu Hải nhìn lướt qua ba anh trai, sau đó mới chậm dãi nói:

-Hơn nữa em nghi ngờ cầu lửa của hắn có khả năng là một kĩ xảo công nghệ cao. Có cùng đặc tính với một loại đạn lửa, chỉ cần có nguyên liệu và chuyên gia là có thể tạo thành. Anh cả, em hỏi anh nếu anh có loại đạn lửa này, anh đóng dây thanh quản của Lưu Pháo Nha, sau đó thiêu cháy hắn, anh làm được không?

-Ta có thể làm được.

Ý của Phó Hữu Hải chính là nếu có loại đạn pháo này, gã ta đóng dây thanh quản của đối thủ lại, sau đó khiến người ta chết cháy là điều không khó gì.

Phó Hữu Hải gật đầu nói:

-Theo như em đoán có lẽ Diệp Mặc có tu vi thuộc huyền cấp, độ khó khi tu luyện Cổ Võ chúng ta không phải không biết, hơn nữa trên cuốn sách mà chúng ta có được cũng viết rất rõ, tư chất tốt thì trong vòng 50 năm sẽ luyện tới huyền cấp. Còn Diệp Mặc thì còn rất trẻ, cho dù hắn có là thiên tài cũng chẳng qua chỉ tới được huyền cấp mà thôi.

-Nhưng chú tư à, anh nghe nói Nhàn đạo nhân của Thiết Giang cũng chết dưới tay hắn, mà Nhàn đạo nhân đã là huyền cấp rồi.

Phó Hữu Tam cau mày nói.

Phó Hữu Hải nói một cách chắc chắn:

-Tạm thời Nhàn đạo nhân có tu vi đạt tới huyền cấp hay không không quan trọng, mà cho dù ông ấy có tu vi huyền cấp đi chăng nữa, lẽ nào Diệp Mặc lại không thể đánh lén ông ấy hay sao? Cho nên chúng ta muốn diệt Diệp Mặc, đương nhiên không thể đánh chính diện được, đánh chính diện chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Thủ đoạn mà chúng ta dùng sẽ giống như thủ đoạn hắn đã làm, nhất định một lần phải thành công ngay. Nếu không có Bồi khí đan chúng ta cũng không phải mạo hiểm như vậy, nhưng Bồi khí đan lại đáng để chúng ta mạo hiểm phen này.

Phó Hữu Ngân luôn đứng một bên nghe, bây giờ mới nói:

-Tôi đồng ý với cách nghĩ của chú tư, chú tư phân tích rất hợp lí. Đừng nói những thứ khác, lấy ví dụ về Boss khi chúng ta chơi điện tử đi, Boss mạnh như vậy nhưng cuối cùng vẫn bị người ta giết chết, đấy là vì người đông lực lượng mạnh.

Phó Hữu Hải lắc lắc đầu:

-Anh hai, chuyện này với đánh Boss khi chơi điện tử khác nhau, nếu chúng ta thực sự nghĩ như vậy, thì chúng ta sẽ thua. Em tán thành đánh lén, nhưng đánh lén thế nào thì phải thảo luận tỉ mỉ, nếu như không có kế hoạch đánh lén tốt, thì tốt nhất là không nên nghĩ tới Bồi khí đan nữa.

Anh cả Phó Hữu Kim rõ ràng đã bị chú tư làm cho lung lay, gã ta nuốt nước bọt nói:

-Chú tư, thế chú nghĩ sao?

Phó Hữu Hải cười:

-Em nghĩ rằng nên lấy gậy ông đập lưng ông.

-Nói như vậy là sao?

Phó Hữu Ngân nôn nóng hỏi.

Phó Hữu Hải lộ ánh mắt dữ tợn:

-Đương nhiên là phải học theo Diệp Mặc, mời người về luyện chế bom có sức công phá lớn, thậm chí có thể dùng cả loại bom mà hắn đã dùng. Em nghe nói Đông Nam Á có một tổ chức, có thể chế được bom, loại bom này có uy lực mạnh gấp mười thậm trí là gấp trăm lần loại bom thông thường, chỉ có điều giá cả rất cao, nhưng nếu như chúng ta đã muốn có được Bồi khí đan thì tiền có đáng là gì.

Thấy mọi người đều nhìn gã ta không nói gì, Phó Hữu Hải lại tiếp:

-Đương nhiên, địa điểm phục kích nhất định phải lựa chọn thật chuẩn, nhất định phải một đòn lập tức khắc chế được địch.

-Được, cách nghĩ của chú tư vẫn là toàn vẹn nhất, chúng ta thương lượng xem phục kích cụ thể ra sao. Chỉ hơi đáng tiếc, hiện tại trong tay chúng ta không có loại bom hay vũ khí gì đặc biệt, nếu như có hôm nay chính là cơ

hội tốt nhất. Diệp Mặc đuổi hết chúng ta đi, chỉ giữ lại hắc quả phụ kia không biết chừng vì muốn làm chuyện đó. Thật là không ngờ hắc quả phụ ấy lại luyện tới hoàng cấp, nhưng đáng tiếc nếu để cho ta thì hay rồi.

Phó Hữu Ngân nói vẻ hơi thất vọng.

Phó Hữu Kim lại lắc đầu nói:

-Chú hai, chúng ta đang thảo luận chuyện nghiêm túc, liên quan tới sinh mệnh của bốn anh em chúng ta, đừng nói mấy chuyện vô vị ấy nữa. Cái tên Diệp Mặc ấy không phải loại người giữ hắc quả phụ lại để lên giường đâu, không biết chừng lúc này hắn đã rời khỏi Hongkong rồi.

-Đại ca nói đúng đấy, nếu Diệp Mặc là loại phàm phu tục tử, chúng ta đã không phải tính kế giết hắn kĩ lưỡng như vậy. Nhưng nếu chú hai muốn có hắc quả phụ thì không phải chuyện gì khó, cho dù cô ta có là sơ ký huyền cấp đi chăng nữa, chúng ta cũng có thể nắm được cô ta trong lòng bàn tay. Chỉ là hiện tại chúng ta chưa nắm rõ tình hình của Diệp Mặc, tốt nhất không nên động vào cô ta. Tôi nghĩ Diệp mặc sở dĩ giữ cô ta lại có lẽ là vì năng lực tình báo của cô ta khiến hắn chú ý tới.

Phó Hữu Hải phụ họa Phó Hữu Kim nói.

Phó Hữu Ngân ngượng ngùng nói:

-Kì thực thì tôi chỉ nói tùy tiện vậy thôi mà.

Giống như tứ bất tượng Hongkong, Hư Nguyệt Hoa cũng đang do dự chưa quyết, chỉ là nguyên nhân khác nhau mà thôi.

Cô không nghĩ mình sẽ làm gì gây bất lợi cho Diệp Mặc, nhưng lại không biết có nên đầu quân cho Diệp Mặc hay không.

Lời của Diệp Mặc rất rõ ràng, chính là muốn cô làm việc cho hắn. Hư Nguyệt Hoa tin cho dù cô không đồng ý, với địa vị của Diệp Mặc chắc chắn hắn sẽ không dùng sức mạnh để lật lọng. Nhưng cô có chỗ khó của cô, vì

không một ai biết được Hư Nguyệt Hoa cô thực ra là người còn sót lại của gia tộc ẩn thế đã bị tận diệt, năm đó cha cô vì đụng tới kẻ thù, nên chuốc họa diệt môn, cả gia tộc chỉ có mình cô chạy thoát.

Vì cha đã để lại cho cô một cuốn công pháp Cổ Võ, cô đã dùng gần hai mươi năm, vất vả khổ cực bây giờ mới đạt tới hoàng cấp trung kì. Cô biết với tiến độ này của cô, cho dù đến chết cũng đừng mong báo được thù. Cho nên cô đã nghĩ, Diệp Mặc thành lập một công ty lớn như vậy, hơn nữa lại kết giao với nhiều người ở đất Hongkong, thậm trí còn giết cả Địa Sát, điều này chứng tỏ Diệp mặc có dã tâm lớn.

Một khi cô bị cuốn vào vòng xoáy ấy, cô sẽ phải chịu nhiều liên lụy. Hư Nguyệt Hoa quen với cuộc sống hiện tại, mặc dù không có cơ hội báo thù, nhưng luôn cảm thấy an bình. Mặc dù cô là người có quyền trên đất Hongkong này, nhưng cô từ trước tới nay không bao giờ đánh giết người, cái cô làm đều là buôn bán hợp pháp, nhưng cho dù có buôn bán chân chính thế nào, thì cũng khó tránh khỏi có va chạm với người trên.

Sở dĩ mọi nười kêu cô là hắc quả phụ chính là bởi vì trên đất Hongkong có một bang phái trung đẳng muốn thu phục cô, đồng thời tiếp quản toàn bộ việc buôn bán của cô, kết quả xung đột nổ ra, bang phái này bị Hư Nguyệt Hoa giết sạch không trừ một ai. Chính vì vậy Hư Nguyệt Hoa có danh xưng là hắc quả phụ, hơn nữa những người ở trên đất Hongkong này cũng không dám làm gì cô, không có nhiễu sách từ phía trên, Hư Nguyệt Hoa cảm thấy rất dễ chịu, cho nên cũng không động tới đám người trên ấy.

Nhưng cô cũng biết, nếu không về với Diệp Mặc thì cả đời cô cũng chỉ như vậy, không thể tiến được thêm bước nào. Hư Nguyệt Hoa suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định sẽ đi điều tra trước xem Diệp Mặc có cái dã tâm như cô đoán hay không.

Chỉ có điều Hư Nguyệt Hoa vừa trở về quán bar của mình, thì phát hiện ra có người đã đợi cô ở đó từ rất lâu rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 409

Ninh Khinh Tuyết Gặp Nạn

Anh tới tìm tôi có chuyện gì?

Hư Nguyệt Hoa phát hiện ra người tới tìm cô là đại ca Lã Tư của Hải Đường, nhưng Hải Đường chẳng qua chỉ là một bang hội nhỏ, không đáng để Hư Nguyệt Hoa để ý tới.

Lã Tư đương nhiên tự biết thân phận của mình, anh ta biết trong mắt hắc quả phụ Hư Nguyệt Hoa anh ta chẳng là gì cả.

Thấy Hư Nguyệt Hoa trở về, anh ta lập tức đứng dậy cung kính nói:

-Chị Hư, tôi đến đây là muốn nương tựa chị đây.

Hư Nguyệt Hoa nhìn Lã Tư thắc mắc:

-Anh tới nương tựa chỗ tôi? Anh sống nhờ vào biển, chỗ của tôi làm ăn chỉ là quán bar và các tin tức, anh tới đây nói muốn nương nhờ chỗ tôi là có ý gì?

Lã Tư thận trọng nói:

-Chị Hư, tôi biết Hải Đường của tôi không đáng nhắc tới trước mặt chị. Tôi may mắn được tiền bối Diệp Mặc tặng cho một viên Bồi khí đan, cũng nhờ có viên Bồi khí đan này mà tôi có thể đạt tới hoàng cấp. Sau khi lên được hoàng cấp, tôi mới hiểu từ trước tới giờ mình chỉ như ếch ngồi đáy giếng. Hóa ra giữa người nhập cấp và người chưa nhập cấp lại có sự khác biệt lớn đến như vậy.

Hư Nguyệt Hoa dường như đã hiểu lờ mờ ý tứ của Lã Tư, cô ngồi xuống, đồng thời cũng bảo Lã Tư ngồi xuống.

Sau khi Lã Tư ngồi xuống, lại tiếp tục nói:

-Tôi biết, dựa vào năng lực của tôi thì chẳng là gì trong mắt của Diệp Tiền Bối, nhưng chị Hư thì không giống vậy. Diệp tiền bối giữ chị lại, chắc chắn là vì năng lực của chị. Tôi nghĩ nếu như đầu quân cho chị, nếu chị Hư đi theo Diệp tiền bối thì tôi cũng dược thơm lây.

Hư Nguyệt Hoa lần đầu tiên mới chú ý quan sát Lã Tư, chẳng trách cha cô năm đó đã nói với cô, đừng nên coi thường bất cứ ai. Tên Lã Tư này không có chút tiếng tăm gì, chỉ là một tên thủ lĩnh nhãi nhép của Hải Đường trên đất Hongkong này. Vậy mà anh ta lại có thể nhìn xa trông rộng như vậy, có thể đoán ra mục đích Diệp Mặc giữ cô lại. Hơn nữa anh ta còn biết nghĩ xa thêm một bước, cho dù muốn theo Diệp Mặc, nhưng anh ta biết Diệp Mặc không xem trọng anh ta, cho nên mới tìm tới chỗ cô, người này đúng là biết tính toán.

Cũng đúng Hải Đường mặc dù là một bang phái nhỏ, nhưng cũng được coi là miếng thịt mỡ, có thể sống được trong khe hẹp ở đất Hongkong này, điều này chứng tỏ bản thân anh ta cũng không hề đơn giản.

-Anh rất thông minh.

Hư Nguyệt Hoa tán thưởng, cô bây giờ mới biết người thông minh không phải chỉ có mình cô. Mặc dù cô vẫn đang suy nghĩ có nên đầu quân cho Diệp Mặc hay không, nhưng đã có người nghĩ cách đầu quân cho Diệp Mặc rồi, tên Lã Tư trước mắt cô lúc này là một ví dụ.

-Cảm ơn chị Hư đã khen, trước mặt chị Hư tôi không dám nhận hai chữ "thông minh" này. Nhưng Lã Tư tôi là người trọng nghĩa khí, nếu chị Hư đồng ý tiếp nhận tôi, tôi thề sẽ tận tâm tận lực làm việc cho chị.

Lã Tư thận trọng nói.

Hư Nguyệt Hoa cười, không bình luận gì thêm, cô đứng dậy, nói:

-Lã bang chủ xin hãy cứ về trước, nếu như có một ngày tôi thực sự về phe tiền bối Diệp Mặc, tôi nhất định sẽ nói với anh một tiếng.

Lã Tư trong lòng vui vẻ, mặc dù Hư Nguyệt Hoa chỉ nói có một câu mà thôi, nhưng anh ta đoán được Hư Nguyệt Hoa đã nói ra câu này, chứng tỏ Diệp Mặc đang chiêu dụ cô về với hắn.

Nghĩ đến đây Lã Tư lập tức đứng dậy, nhưng trước khi đi anh ta còn lưỡng lự một chút, anh ta biết bản thân không nên nói ra suy đoán của mình.

-Anh còn chuyện gì nữa sao?

Sự lưỡng lự của Lã Tư lập tức bị Hư Nguyệt Hoa nhìn ra.

Lã Tư bị Hư Nguyệt Hoa hỏi, quyết định nói:

-Đúng vậy, chị Hư, hôm nay khi Lưu Pháo Nha cướp đan dược, tôi ngồi sau tứ bất tượngHongkong, tôi thực sự đã trông thấy Phó Hữu Ngân cũng có ý định đứng dậy, nhưng lại bị anh cả của hắn ta ngăn cản. Sau khi ra về tôi đã để ý tới bốn người đó, quả nhiên bọn họ vừa ra khỏi phòng họp, bốn người họ đã nháy mắt ra hiệu với nhau, sau đó nhanh chóng gật đầu với nhau rồi lái xe đi. Tôi nghi ngờ họ có khả năng sẽ gây bất lợi cho Diệp tiền bối.

Hư Nguyệt Hoa nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Lã Tư, chậm dãi nói:

-Nếu đã như vậy, sao anh không quay lại nói với Diệp tiền bối?

Lã Tư có chút khó khăn nói:

-Một là tôi sợ Diệp tiền bối sẽ nghĩ tôi cố ý tiếp cận anh ấy, hai là lúc đó tôi ngồi sau tứ bất tượng Hongkong, nếu ngay lúc ấy tôi lập tức quay lại nói với Diệp tiền bối, sợ rằng chuyện này sẽ tới tai tứ bất tượngHongkong. Hải Đường của tôi chỉ là một bang hội nhỏ, chúng chỉ vung tay một cái là có thể đập chết chúng tôi rồi.

-Bây giờ anh đã ở hoàng cấp rồi, còn sợ cái đám tứ bất tượng Hongkong ấy sao? Hơn nữa, anh không sợ tôi mật báo hay sao?

Hư Nguyệt Hoa hoài nghi nói.

Lã Tư cẩn thận nói:

-Tứ bất tượng Hongkong có thể khiến cho Tiêu bang chủ cũng phải kiêng dè, nên chúng tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa cho dù tôi không sợ, nhưng anh em thuộc hạ của tôi lại đều là những người bình thường, chúng có thể giết chết họ bất cứ lúc nào. Còn về chuyện mật báo, chị Hư tuyệt đối sẽ không vì chuyện như vậy mà đi mật báo tôi, nếu không hôm nay tôi đã không tới đây.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu:

-Được, tôi biết rồi, chuyện này tôi sẽ để ý, anh về trước đi, lúc nào cần anh giúp, tôi sẽ báo với anh.

Lã Tư vui vẻ rời khỏi quán bar của Hư Nguyệt Hoa, anh ta biết Hư Nguyệt Hoa đã nói như vậy, chứng tỏ nếu như cô ta đầu quân cho Diệp Mặc, nhất định sẽ dẫn theo anh ta. Lã Tư là một người có lý trí, nếu chưa từng thấy lực lượng hoàng cấp thì không nói làm gì, nhưng bây giờ anh ta đã là hoàng cấp, lại được nếm trải sự lợi hại của hoàng cấp, anh ta lại càng có khát vọng với những sức mạnh lớn hơn nữa.

Hư Nguyệt Hoa đã thay đổi cách nhìn về Lã Tư. Tên Lã Tư này quả thực rất có đầu óc, hơn nữa lại không nóng nảy. Bất luận cách nghĩ của Lã Tư có đúng hay không, cô vẫn dự định đi điều tra một chuyến.

Diệp Mặc cho cô Bồi khí đan, rõ ràng là đã trả công cho cô quá những gì cô đã làm cho hắn, chút chuyện này cô làm cũng không đáng gì. Hơn nữa người khác sợ tứ bất tượng Hongkong, nhưng cô thì không.

…

Lúc Ninh Khinh Tuyết nhảy từ trên máy bay xuống cô đã biết mình không có con đường sống nữa. Cảm giác nghẹt thở, cô cảm thấy một luồng khí mạnh cuốn cô đi, hơn nữa còn có gì đó ép cô xuống như muốn làm cho cô vỡ vụn ra. Nhưng đến thở cô cũng không thể thở nổi, trong một khoảng thời gian ngắn, ý thức của cô mơ hồ, cảm giác này không giống với lúc cô tập nhảy dù, cảm giác này cô không muốn cảm nhận lần thứ hai nữa.

Là do máy bay đang ở độ cao cả mười nghìn mét, thậm trí là chưa tới, nếu ở độ cao trên mười lăm nghìn mét thì có lẽ cô đã bị xé rách rồi.

Dù để nhảy dường như cả thế kỉ rồi chưa mở ra, đầu óc Ninh Khinh Tuyết đang ở trạng thái hỗn loạn. Vào lúc cô không thể hít thở nổi, lồng ngực như sắp bị xé rách, thì chiếc dây chuyền trước ngực phát ra ánh sáng bảo vệ cho cô.

Lần này Ninh Khinh Tuyết đã thấy rõ, ánh sáng trắng ấy lúc có lúc không, hơn nữa lại phát sáng trong thời gian khá lâu. Cảm giác bị ép và lạnh thấu xương đã tan biến, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại cảm thấy cô vẫn không thể thở được.

Không thể hít thở chẳng lẽ sẽ chết sao? Đúng lúc cô không thể hít thở được, thì từ trong cơ thể của cô phát ra một luồng khí xông thẳng lên não, luồng khí này khiến cho cô có cảm giác dễ chịu.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Ninh Khinh Tuyết đột nhiên nhớ tới môn công pháp mà Đường Bắc Vi dạy cô, cách vận chuyển khí mà Đường Bắc Vi đã dạy cô, giống hệt với luồng khí đang chảy trong cơ thể cô lúc này.

Ninh Khinh Tuyết trong lòng vừa mừng vừa sợ, chẳng lẽ mình thực sự đã từng học môn công pháp này? Chẳng lẽ đây quả thực là do Diệp Mặc đã từng dạy cho cô? Nhưng dòng khí ấy lại rất yếu, Ninh Khinh Tuyết không nghĩ nhiều, cô dựa vào công pháp tu luyện mà Đường Bắc Vi đã dạy cho cô, bắt đầu vận khí.

Giữa độ cao mấy nghìn mét trên không, sau khi mở dù ra, Ninh Khinh

Tuyết vẫn còn chìm trong chu thiên vận hành, cô thậm chí còn không cảm thấy rằng dù đã được mở ra.

Cũng không biết đã bao lâu trôi qua, một cảm giác như có băng hàn đâm vào da thịt khiến cho Ninh Khinh Tuyết tỉnh dậy.

Vẫn chưa chết, cô rơi xuống giữa đại dương bao la. Cảm giác lạnh thấu xương ập đến, Ninh Khinh Tuyết biết cô đã rơi xuống giữa Thái Bình Dương rồi. Nếu không thể thấy được đất liền, thì cuối cùng cô chỉ có con đường chết mà thôi.

Ninh Khinh Tuyết gỡ dù, lúc này cô mới nhớ ra ở đuôi máy bay có phao cứu sinh, nhưng lúc ấy cô không nghĩ nhiều như vậy, không hề lấy phao cứu sinh ra, còn chiếc túi sau lưng cô ngoài ít đồ ăn vặt ra, thì chỉ có thiết bị tạo lửa, và một ít thuốc mà thôi.

Ninh Khinh Tuyết rùng mình một cái, ở giữa biển rộng mênh mông thế này cho dù cô không chết đuối thì cũng sẽ chết cóng, hoặc là bị cá mập ăn thịt.

Lại một cảm giác lạnh thấu xương ập tới, Ninh Khinh Tuyết ôm chặt lấy cái ba lô, chiếc ba lô này cô không thể để mất. Nếu như mất chiếc ba lô, thì cho dù cô có tìm thấy đất liền đi chăng nữa cũng không sống nổi. Giữa biển rộng mênh mông không bờ bến này, Ninh Khinh Tuyết không thể trông cậy vào việc sẽ có người tới cứu cô được.

Cái lạnh càng ngày càng thấu vào xương, Ninh Khinh Tuyết theo bản năng lại vận hành chu thiên lần nữa. Điều khiến cô cảm thấy kì lạ là, chỉ cần cô tu luyện thì sẽ không còn cảm thấy lạnh nữa, thậm chí còn có cảm giác buồn ngủ.

Thời gian chầm chậm trôi qua, khi Ninh Khinh Tuyết tỉnh lại lần thứ hai, thì màn đêm đã bao phủ mặt biển rồi. Ánh trăng sáng soi rõ trước mắt là một núi băng, Ninh Khinh Tuyết trong lòng mừng thầm, liền bơi về phía núi băng.

Điều khiến cô cảm thấy may mắn đấy là, thời gian trôi qua lâu như vậy, nhưng cô vẫn rất khỏe mạnh, chỉ cảm thấy hơi đói và khát.

Từ giữa biển tới được núi băng này, Ninh Khinh Tuyết mới lại bắt đầu cảm thấy lạnh. Một trận gió thổi qua, Ninh Khinh Tuyết bất giác ngồi núp vào trong núi băng, sau đó cô tìm thấy một khe hẹp giữa núi băng có thể nghỉ ngơi, cô cẩn thận tiến vào.

Từng cơn gió lạnh kéo đến khiến cho Ninh Khinh Tuyết không ngừng tu luyện, cô mở một lọ đồ hộp để ăn, sau đấy tiếp tục tu luyện, cô biết chỉ cần mình dừng lại, thì luồng khí lạnh ấy sẽ xâm chiếm lấy cơ thể cô. Thậm chí còn khiến cô bị đông cứng lại.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết càng lúc càng tin, cô thực sự đã từng tu luyện môn công pháp mà Đường Bắc Vi đang dạy cô, vì rất nhiều hướng vận hành chu thiên, cô rất tự nhiên lại biết cách vận hành, chỉ dựa vào quán tính.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 410

Cờ Đầu Lâu Đáng Sợ

Lúc Ninh Khinh Tuyết tỉnh lại, mặt trời đã lên rất cao, chiếu vào núi băng có chút chói mắt. Ninh Khinh Tuyết phát hiện quần áo trên người mình đã khô rồi, mà chiếc vòng trên cổ cô đã biến thành màu ảm đạm.

Ninh Khinh Tuyết khẩn trương cầm lấy vòng cổ, nhìn nhìn, trong lòng rất lo lắng. Nàng tận mắt nhìn thấy chiếc vòng cổ này bảo hộ cô, cho nên đối với sợi dây chuyền này rất có cảm tình. Giây chuyền này thật giống như một người bạn, hy sinh sự sáng bóng của chính mình để bảo vệ cô.

Chẳng lẽ đúng như Mộ Mai thường nói, lần trước cô gặp nạn cũng là sợi dây chuyền này bảo vệ cô hay sao? Có phải lần trước chiếc vòng cổ cũng là biến thành loại màu sắc ảm đạm này, theo thời gian săn sóc ân cần, sau đó lại sáng bóng như cũ hay không?

Buông vòng cổ xuống, Ninh Khinh Tuyết cảm nhận tình trạng cơ thể, dường như đan điền của nàng có thêm một chút sức sống, thậm chí cô có thể tùy ý điều khiển lực lượng trong đan điền.

Chẳng lẽ đây là chân khí mà Đường Bắc Vi nói? Hay là cái loại nội khí mà người tu luyện cổ võ nói? Ngộ Quang đại sư nói qua, để tu luyện ra nội khí, người khá có tư chất tu luyện cổ võ cũng nhất định phải năm năm trở lên. Người bình thường, ít nhất cần mười năm, có người thậm chí là cả đời cũng không thể tu luyện ra được nội khí.

Mà cô chỉ tu luyện có hai mươi mấy giờ liền tu luyện ra đến nội khí, đây chẳng phải là ngược lại với lời Ngộ Quang đại sư nói hay sao?

Bỗng nhiên, sắc mặt Ninh Khinh Tuyết đại biến, cô nghĩ tới một chuyện khác mà Ngộ Quang đại sư nói. Nếu cô thật sự có loại tốc độ này, một năm khẳng định có thể tu luyện tới trình độ nhất định. Như vậy lúc sắp chết, dùng tu vi của mình bao trùm bộ phận trí nhớ của linh hồn này hoàn toàn là có thể.

Chẳng lẽ thật sự có chuyện như vậy? Nếu như trước kia mình thật sự tu luyện qua thứ Diệp Mặc dạy đó, như vậy cô còn thật sự có khả năng đạt tới loại trình độ này.

Nếu hết thảy đều thành, Mộ Mai không lừa cô, mà lời Ngộ Quang đại sư nói cũng là sự thật, như vậy cô thật sự đã yêu Diệp Mặc rồi. Thực sự giống như lời Ngộ Quang đại sư nói, trước khi chết bao lấy kí ức.

Sao có thể như vậy? Cô sao có thể yêu Diệp Mặc? Diệp Mặc là ai, cô đã sớm điều tra rồi. Cái loại cậu ấm quần là áo lượt này cô biết là thế nào, cô cũng sẽ không xuất hiện cùng Diệp Mặc.

Không đúng, hình như mình không để ý đến chuyện gì đó? Mộ Mai nói sau này Diệp Mặc thay đổi nhiều lắm. Lúc Diệp Mặc đi tìm cô, dường như không giống với Diệp Mặc trong trí nhớ của mình. Ngoại trừ đối với mình vẫn quấn quýt si mê như cũ, còn lại không giống chút nào.

Ngày đó hắn nói với mình phải giúp mình khôi phục trí nhớ, mình cuối cùng lại đuổi hắn đi. Sở dĩ đuổi hắn đi, là vì thấy mẹ bắt hắn quỳ xuống, làm cho nàng phẫn nộ.

Còn nhớ đến lúc ấy hắn nghe xong lời của mình sắc mặt vô cùng tái nhợt, hắn mang ra đan dược kia nói là 'Trú Nhan Đan " sau khi mình ăn xong Trú Nhan Đan, vẫn đuổi hắn đi như cũ, thậm chí hắn còn phun một bụm máu. Mà mẹ lại càng quá đáng, thậm chí còn nói nơi Diệp Mặc đứng đều là nhà cô, cuối cùng Diệp Mặc nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết cảm thấy sự thất vọng và thương tâm của Diệp Mặc lúc ấy, cô không còn kiên định như lúc trước. Trú Nhan Đan, sau khi cô ăn, quả thật thay đổi rất nhiều, cô có thể cảm nhận được. Chẳng lẽ

chính là do Trú Nhan Đan lúc trước, quả nhiên là thật? Nếu đây là sự thật, như vậy đó chẳng phải là vô giá hay sao?

Cô vốn nghĩ đấy Diệp Mặc là nói bừa, nhưng sau khi nhận ra hiệu quả phòng ngự của vòng cổ, còn có Dưỡng nhan hoàn của dược phẩm Lạc Nguyệt, sau này cô hoài nghi suy nghĩ của chính mình.

Ơ, " Dưỡng nhan hoàn " 'Trú Nhan Đan ", Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới hai loại đan dược này đều có liên quan với dung nhan, chẳng lẽ hai loại đan dược này có liên quan hay sao?

Nghĩ đến đây, thân hình Ninh Khinh Tuyết lay động một cái, cô như hiểu ra. Cô vốn là người thông minh sắc sảo, liên hệ như vậy, hơn nữa dược phẩm Lạc Nguyệt, đem gói thầu Á Châu chuyển cho dược phẩm Phi Dụ, còn có sự cung kính của tổng giám đốc Úc đối với cô, cùng với sau lưng dược phẩm Lạc Nguyệt chính là vị Chủ tịch thần bí kia. Nếu lúc này cô còn nghĩ không ra dược phẩm Lạc Nguyệt và Diệp Mặc có quan hệ, cô cũng quá ngu ngốc rồi.

Nếu không phải công ty của Diệp Mặc, dược phẩm Lạc Nguyệt, dựa vào cái gì mà cho công ty của nàng trúng thầu? Nếu Diệp Mặc không phải ông chủ, loại nữ cường nhân Úc Diệu Đồng này dựa vào cái gì phải cung kính với cô?

Nếu cô không phải vợ Diệp Mặc, Úc Diệu Đồng sẽ đối với Viễn Kỳ Bân có ý với cô không khách khí như thế ư? Thậm chí còn dặc biệt nhằm vào y? Dù sao dược phẩm Lạc Nguyệt, coi như là một công ty mới phát, loại công ty này cho dù không thể hợp tác với tập đoàn dược Viễn Bắc, cũng sẽ không chủ động đi khiêu khích.

Còn có rất nhiều công ty khác, vì sao bọn họ không phái đại biểu đi, mà cố tình phái một đại biểu đi tới công ty của mình? Điều này rõ ràng là giúp dược phẩm Phi Dụ các cô.

-Thì ra là như vậy.

Ninh Khinh Tuyết thì thào tự nói một tiếng, cô hiểu ra rất nhiều chuyện. Bây giờ cô đã tin tưởng chuyện lúc trước Diệp Mặc nói với nàng là sự thật, hơn nữa cô cũng tin phỏng đoán của Đường Bắc Vi, quả thật Diệp Mặc đã dạy cô tu chân công pháp.

Ninh Khinh Tuyết nắm chặt tóc của mình, mặc dù cô tin chuyện này, nhưng cô thật sự không thể tin được mình lại thích Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết thở dài, dứt bỏ những ý niệm này, từ khe núi tuyết đi ra, tìm một chỗ ngồi xuống. Sau khi lôi ra một ít đồ ăn, mới phát hiện nước của mình không còn nhiều.

Nếu không thể mau chóng đến đất liền, cô cuối cùng vẫn như cũ không thể thoát kiếp tử vong. Nhưng trước khi chết Ninh Khinh Tuyết cũng rất muốn biết, tại sao cô lại yêu Diệp Mặc, thậm chí sắp chết còn nhớ kỹ chuyện cô ở cùng Diệp Mặc.

Thật lâu sau, cô mới ngơ ngác đứng lên, trong đầu thoáng qua vô số ý niệm, không biết mẹ thế nào? Mộ Mai và bố, bọn họ không biết tin tức của mình khẳng định rất sốt ruột.

Ninh Khinh Tuyết ngơ ngác ngồi tới trưa, chuyện cô nghĩ rất kỳ quái, không ngờ cô nghĩ đến chuyện ngày trước cô và Mộ Mai thấy Diệp Mặc tiến vào hộp đêm Thế giới Oanh ca kia. Tuy rằng cô đã nói không có vấn đề gì, nhưng sáng sớm hôm sau cô ma xui quỷ khiến thế nào lại cố ý lái xe dạo qua một vòng, đi qua cửa hộp đêm kia. Thậm chí sau khi nhìn thấy hộp đêm kia đã xảy ra án mạng, cô không ngờ bỏ lại chuyện quan trọng nhất của công ty, sai Mộ Mai đi thăm dò.

Bây giờ nhớ lại, cô cảm thấy rất là quái dị, chính mình thật không để ý. Chẳng lẽ điều này là xuất phát từ trong tiềm thức, hoặc là theo hành vi bản năng?

Đứng ở trên núi băng liên tục mấy giờ, Ninh Khinh Tuyết cảm thấy cô nên mau chóng tìm được đất liền, không thể tiêu hao dần như vậy. Nếu còn

tiêu hao dần như vậy, thể lực của cô theo thời gian sẽ dần qua tiêu hao hết.

Mặt trời lại bị mây đen che đi, lạnh giá lại đến, Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu nhìn chung quanh một lần, cô suy nghĩ nếu rời chỗ núi băng này, cô nên tìm một chỗ nào đó đặt chân. Cô thật sự là không thích ngâm mình trong nước biển.

Rất xa trên đường chân trời, Ninh Khinh Tuyết bất ngờ nhìn thấy một bóng đen. Bóng đen lớn dần, là thuyền, thật là một chiếc thuyền.

Lòng Ninh Khinh Tuyết lập tức nhảy dựng lên, có thuyền là có người, có người là cô được cứu rồi. Cô chăm chú nhìn chằm chằm chiếc thuyền phía xa, chiếc thuyền đang đi về phía cô, cô quyết gây chú ý, một khi thuyền tới nơi có thể nhìn thấy, cô liền hét lên cầu cứu.

Thuyền càng ngày càng gần, thậm chí có thể thấy cánh buồm trên thuyền rồi. Niên đại này còn có thuyền buồm, Ninh Khinh Tuyết trong lòng thầm tò mò.

Mắt thấy thuyền càng ngày càng gần, Ninh Khinh Tuyết đang định cầm lấy một chiếc khăn lông múa may quát to. Bỗng nhiên cô nhìn thấy một mặt lá cờ trên đầu thuyền, lá cờ kia không ngờ lại là một đầu lâu ngược. Cho dù bây giờ là giữa ban ngày, Ninh Khinh Tuyết lại cảm thấy từng đợt sởn tóc gáy.

Trên thuyền dường như không có ai, Ninh Khinh Tuyết vội vàng buông khăn xuống, bây giờ cô lại sợ thu hút cái thuyền lại đây. Cô thầm kêu may mà hai mắt mình khá tinh, nếu không phải mắt của cô tốt, cô khẳng định nhìn không thấy cái lá cờ đầu lâu kia.

Ninh Khinh Tuyết cẩn thận ẩn nấp vào khe hẹp trong núi băng, cô khẩn trương lấy khẩu súng tự động từ trong bao ra, lúc này mới cảm giác được một chút cảm giác an toàn.

Khẩu súng mà cô lấy ra là series MP5, loại U, trong các loại súng tiểu

liên là loại nhỏ nhất rồi. Chỉ có điều cô chỉ có hai băng đạn có một lục soát được từ trên người tên để râu bị bùa Hỏa Cầu đốt đen kịt, còn không biết là có thể dùng hay không.

Ngoài chỗ này, còn có bốn bùa Hỏa Cầu, đây là của Đường Bắc Vi đưa cho cô trước khi cô đi. Lúc này cô rất là cảm kích Đường Bắc Vi, nếu như không có Đường Bắc Vi, cô không những đã bị chết trên máy bay, mà còn chết không toàn thây.

Năm bùa Hỏa Cầu, cô dùng một, bây giờ chỉ còn bốn.

Ninh Khinh Tuyết cẩn thận đem số bùa Hỏa Cầu còn lại để trên người, còn có thanh dao găm kia cũng cột vào trên đùi, lúc này mới cầm súng tự động lên, khẩn trương nhìn chằm chằm chiếc thuyền đã tới gần kia.

Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết không hiểu biết về hàng hải nhiều, nhưng sử dụng đầu lâu làm lá cờ chắc chắn sẽ không là lai lịch tốt đẹp gì. Cô thậm chí hoài nghi đây là một chiếc thuyền hải tặc, nhưng vừa rồi lại không thấy có ở đầu thuyền.

Hơn nữa, bây giờ là thời đại nào còn dùng thuyền buồm, điều này có vẻ rất quỷ dị. Hơn nữa dù là hải tặc bây giờ, dùng thuyền buồm cũng không nhiều.

Ninh Khinh Tuyết không thích xem phim, nhưng cô vẫn gặp qua một ít ảnh áp-phích hải tặc. Nếu chẳng may thuyền này thật sự là một con thuyền của hải tặc, cô chỉ có thể mong chiếc thuyền này không phát hiện ra cô. Cô thà rằng một mình chết trên núi băng này, cũng không muốn bị hải tặc mang đi.

Nếu chẳng may bị hải tặc phát hiện, trong tay nàng có hai băng đạn, dù chết cũng muốn bảo vệ sự trong sạch của mình.

Chỉ có điều cô chưa từng dùng súng, trước kia thật ra cô và Lý Mộ Mai cùng đi tập bắn, đều là dùng súng lục. Nhưng đó đều là đùa, mà hiện tại nếu

chẳng may con thuyền này phát hiện cô, đây chính là sự thật.

Con thuyền phía trước tầm mắt ngày càng gần, Ninh Khinh Tuyết cũng càng ngày càng lo lắng, bởi vì lúc này cô đã có thể thấy rõ ràng cái gì đó trên đầu thuyền, mấy cái neo thật lớn, còn có một chút vụn vụn vặt vặt gì đó, cộng thêm một lá cờ đầu lâu rất to, nhưng không thấy một bóng người.

Đầu lâu ngược trên đầu thuyền kia có chút đáng sợ, Ninh Khinh Tuyết chỉ thấy da đầu của mình có chút run lên. Cô dán người thật chặt trong khe núi đá, hai tay nắm chặt khẩu súng, không dám động đậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 411

Hải Đảo Có Mùi Lưu Huỳnh

Thuyền buồm đi qua ngay sát chỗ núi băng Ninh Khinh Tuyết đang đứng, người trên thuyền dường như cũng không để ý thuyền có đâm phải núi băng hay không.

Ninh Khinh Tuyết không dám nhúc nhích, thuyền này dường như rất yên tĩnh, không có một chút thanh âm. Ninh Khinh Tuyết đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ thuyền này là tự lái, không có bất kỳ người nào điều khiển? Hoặc là thuyền này đúng là thuyền hải tặc, nhưng là vì đánh nhau với thuyền khác, cuối cùng người trên thuyền này đều chết hết, chỉ còn lại một con thuyền trống không?

Nhưng cho dù là đánh nhau với thuyền khác, trên thuyền chí ít cũng phải có dấu vết chiến đấu chứ, nhưng hiện tại cô gặp một chiếc thuyền buồm hoàn hảo vô khuyết, không có chút dấu vết đánh nhau nào, vải bạt thoạt nhìn còn rất mới.

Nếu đây quả thật là một con thuyền trống, cô chiếm được một con thuyền, chẳng phải là có hy vọng sinh tồn rất lớn hay sao? Trong lòng Ninh Khinh Tuyết có chút vui mừng, không tiếp tục suy nghĩ nữa, cô vừa mới muốn đứng lên, đi xem tình trạng bên trong thuyền này, bởi vì thuyền và núi băng chỉ cách nhau 2~3m, muốn đi lên cũng rất đơn giản.

Nhưng vừa lúc đó trong khoang thuyền bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, dường như có tiếng người uống rượu thét to truyền đến.

Trong thuyền có người? Ninh Khinh Tuyết sợ tới mức lại cúi người xuống dưới, nhưng thanh âm vừa rồi dường như lại đột nhiên biến mất.

Không đúng, thanh âm này đột nhiên tới, đi càng thêm bất ngờ. Ninh Khinh Tuyết còn hoài nghi mình vừa nghe nhầm. Nhưng bất kể Ninh Khinh Tuyết có hoài nghi cô nghe nhầm hay không, cô cũng không dám đi lên thuyền lần nữa, thậm chí ngay cả đi vào trong nước cũng không dám.

Thuyền này thật là quỷ dị, nếu thực sự có người, không thể để thuyền đi qua ngay sát núi băng, là do người còn ở bên trong uống rượu ồn ào. Nếu như thuyền không có người, con thuyền này dường như đi lại vô cùng thuận lợi, hơn nữa chút chậm chạp cũng không có.

Thuyền quỷ? Ninh Khinh Tuyết lại cảm thấy da đầu run lên.

Cô là người của chủ nghĩa vô thần, nếu là lúc trước, cô là tuyệt đối sẽ không tin thế giới này có quỷ, nếu thuyền này thật sự không có người, nói không chừng cô đã lên rồi.

Nhưng trải qua pháp khí phòng ngự, trải qua bùa Hỏa Cầu, còn có bảo vệ trí nhớ mà Ngộ Quang đại sư nói, thậm chí còn có tu chân công pháp của Đường Bắc Vi dạy cô. Một dẫy sự tình về sau, thuyết vô thần của cô đã bị dao động. Có lẽ thế giới này thật sự có quỷ.

Thuyền không dừng lại chỗ Ninh Khinh Tuyết chút nào, Ninh Khinh Tuyết cũng không dám nhúc nhích, tránh ở một góc núi băng, cẩn thận lắng nghe. Đến tận khi thuyền ngày càng chạy ra xa, cô vẫn không nghe được chút thanh âm nào. Chẳng lẽ vừa rồi thật là ảo giác?

Trên mặt biển mênh mông do mặt trời bị mây che khuất, chẳng những trở nên lạnh lên, mà còn nổi lên từng đợt sương mù, Ninh Khinh Tuyết vừa rồi còn thấy thuyền buồm trong tầm mắt, bị một làn sương mù nhàn nhạt trên mặt biển che khuất, rồi lại lần nữa biến mất vô ảnh vô tung.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng rùng mình một cái, cô cũng không dám vào nước đi tìm đất liền nữa, chi bằng ở trên cái núi băng này.

Để chống rét, Ninh Khinh Tuyết bắt đầu không ngừng tu luyện, tu luyện

mệt mỏi liền ăn một chút. Ban ngày lúc có ánh mặt trời, cô liền đứng ở trên núi băng nhìn chung quanh, hy vọng có thể gặp được chiếc thuyền bình thường.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết càng ngày càng thất vọng, cô thấy đã qua vài ngày rồi, ngoại trừ con thuyền quỷ dị vài ngày trước, cô không nhìn thấy thuyền nào tới nữa. Điều vui mừng duy nhất là chiếc vòng cổ cứu cô một mạng kia đã sáng bóng hơn một chút, xem ra chỉ cần qua một thời gian nữa, sợi dây chuyền này liền có thể khôi phục được hình dáng như lúc trước. Lúc này cô đã tin tưởng, vòng cổ kia đúng là một thứ pháp khí phòng ngự có thể khôi phục, chỉ cần không hư hao liền sẽ từ từ khôi phục.

Tuy rằng vòng cổ khôi phục khiến Ninh Khinh Tuyết an ủi một ít, nhưng làm cho nàng càng thêm lo lắng là, cô phát hiện ra chỗ núi băng mình đứng càng ngày càng nhỏ rồi, có thể khẳng định sau một thời gian ngắn, núi băng này sẽ hoàn toàn tan đi.

Một khi núi băng tan đi, cô sẽ lại rơi vào trong biển rộng. Ninh Khinh Tuyết quét một vòng bốn phía mặt biển, nhưng không có phát hiện núi băng nào khác. Cô đem tay vươn vào trong nước biển, lại cảm giác nước biển có chút nóng, hơn nữa dường như cũng không lạnh như trước nữa.

Có chuyện gì xảy ra? Ninh Khinh Tuyết bò tới đỉnh cao nhất của núi băng, nhìn chung quanh, bỗng nhiên cô nhìn thấy xa xa có một bóng đen.

Đó là một đảo nhỏ, nhất định là một hòn đảo nhỏ. Ninh Khinh Tuyết bắt đầu kích động, nếu không phải cô trời sinh tính không thích náo nhiệt, lại có tu chân công pháp rèn luyện cho cô. Một người vài ngày đứng ở trên núi đá, nói không chừng cô sẽ phát điên mất.

Cô hiện đang lo lắng chính là núi băng dưới chân có phải sẽ trôi đến chỗ đảo nhỏ hay không, nếu không phải trôi về phía đảo đấy, cô cho dù sợ xuống nước, cũng phải xuống nước bơi qua.

Cũng may Ninh Khinh Tuyết sau khi nhìn rất lâu đã phát hiện, núi băng

dưới chân đúng là đang trôi về phía hòn đảo đó. Cô yên lòng, có đất liền là tốt rồi, tuy rằng mấy ngày nay lương thực cô tiêu hao cũng không phải nhiều lắm, nhưng mấy ngày, đồ ăn trong túi đã rất ít rồi, mà nước gần như không còn.

Cho dù là cuối cùng cũng không có ai cứu, cô thà rằng chết trên mặt đất, cũng không muốn bị đại dương thôn tính, cô chán ghét cái loại nước biển mặn chát này, mà cô mỗi ngày vẫn không thể không dùng nước biển rửa mặt.

Ninh Khinh Tuyết thu thập một chút đồ vật, trong túi đã rất trống, ngoại trừ thanh súng kia có chút nặng, còn lại những đồ vật khác đều rất nhẹ.

Lúc sắc trời bắt đầu tối đen, núi băng đã đến gần đảo nhỏ rồi, lúc này Ninh Khinh Tuyết mới phát hiện đảo nhỏ chỗ này thì ra không hề nhỏ, cô đoán chừng, sợ có mười mấy ki-lô-mét vuông. Làm cho nàng vui sướng chính là trên đảo còn có một chút thực vật, cô thậm chí nhìn thấy mấy con hải âu bay vào trong đảo, chứng tỏ hòn đảo này là có thể sinh tồn.

Một mùi lưu huỳnh truyền đến, Ninh Khinh Tuyết ngẩng đầu nhìn, dường như ở trung tâm đảo có chút trống trải, hòn đảo này rất có thể là một miệng núi lửa. Thậm chí núi lửa này còn chưa bùng nổ, Ninh Khinh Tuyết nhíu nhíu mày, nếu chẳng may núi lửa này bùng nổ, cô ở lại đây cũng không thể trốn thoát.

Tuy nhiên cho dù biết rõ núi lửa trên đảo này sẽ bùng nổ, Ninh Khinh Tuyết vẫn đi lên, bởi vì lúc này cô đã không có chỗ để đi rồi.

Khi Ninh Khinh Tuyết lại đem ánh mắt quét về bốn phía đảo, cô ngây dại, một chiếc thuyền buồm quỷ dị đứng ở bên cạnh hòn đảo, dường như là cố ý dừng ở đấy.

Ninh Khinh Tuyết cũng không dám ở lại chỗ cao nhất của núi băng nữa, cô vội vàng đi xuống dưới. Núi băng cách thuyền buồm càng ngày càng gần, Ninh Khinh Tuyết lại rõ ràng nhìn thấy, thuyền buồm này tuy rằng đứng ở

bên cạnh hòn đảo, cũng không thả neo. Mấy cái neo thật lớn vẫn thả ở đầu thuyền như cũ, Ninh Khinh Tuyết đã xác nhận trên thuyền này quả thật là không ai tồn tại, cô có chút sợ hãi, trong lòng không ngừng cầu nguyện núi băng dưới chân mình không nên tới gần chiếc thuyền buồm này, bởi vì chiếc thuyền buồm này thật sự là quá mức quỷ dị.

Nhưng núi băng không hiểu lời Ninh Khinh Tuyết cầu nguyện chút nào, vẫn chậm rãi theo hướng thuyền buồm trôi tới, thậm chí lấy loại tốc độ và phương hướng kia của núi băng, nếu tiếp tục trôi nhất định sẽ đụng vào thuyền buồm này.

Có nhảy xuống nước hay không? Ninh Khinh Tuyết rối rắm, nếu như không có thuyền buồm quỷ dị này, cô nhảy xuống nước cũng được. Nhưng là vì có thuyền buồm này, cô càng sợ vào nước. Dù sao ở phía trên núi băng, cô còn có thể xem xét hết thảy xung quanh, một khi tiến vào trong nước, cô không biết ở trong nước sẽ phát sinh cái gì, không biết làm cho cô càng thêm lo lắng.

Một trận gió thổi qua, Ninh Khinh Tuyết theo bản năng rùng mình một cái, bỗng nhiên cô cảm giác núi băng dưới chân bị gió thổi di động đi một chút. Nếu dựa theo vị trí hiện tại tới gần tiểu đảo mà nói, như vậy núi băng rất có thể sẽ không đụng phải thuyền buồm.

Ninh Khinh Tuyết thở dài, cô nắm chặt súng tự động, cẩn thận dấu ở một bên núi băng, vừa lúc chặn phương hướng thuyền buồm.

Núi băng đi qua sát thuyền buồm, Ninh Khinh Tuyết theo bản năng muốn biết trong thuyền buồm rốt cuộc có cái gì, ý nghĩ này của cô vừa mới dâng lên, cảnh tượng trong thuyền buồm lập tức liền nhảy vào trong đầu cô.

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc, đây là có chuyện gì, lúc cô kinh ngạc, cái loại cảnh tượng đập vào trong đầu này lần nữa biến mất. Nhưng Ninh Khinh Tuyết lại cảm giác được rõ ràng trong thuyền thật sự không ai, hơn nữa ở trong khoang thuyền lớn nhất, dường như còn có một cái bàn, thậm chí trên mặt bàn còn có rượu và thức ăn.

Ninh Khinh Tuyết bắt đầu sợ, cô không biết vừa rồi vì sao lúc ý niệm thức dậy, cái cảnh tượng trong khoang thuyền kia liền sẽ tự động đập vào trong đầu của nàng Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết tu luyện là tu chân công pháp, hơn nữa tu luyện đến trình độ nhất định. Nhưng cô cũng không biết có loại thần thức này, vừa rồi chính là nàng điều động thần thức của mình, tra được cảnh tượng trong khoang thuyền. Bởi vì cô chưa biết vận dụng, dưới sự kinh hãi, lại thu hồi thần thức.

Ninh Khinh Tuyết buông ý thức kỳ quái vừa rồi xuống, trong nội tâm cô vẫn đang nghĩ đến một chiếc thuyền buồm không có người lái, không ngờ không có đụng vào bất cứ núi băng và đá ngầm nào, tự động tới hòn đảo này. Nếu điều này không quỷ dị, cũng không có chuyện nào quỷ dị hơn. Hơn nữa, Ninh Khinh Tuyết tin chắc, vài ngày trước, cô quả thật nghe thấy được tiếng uống rượu tiếng ồn ào trong khoang thuyền.

Nghĩ đến những thứ này, Ninh Khinh Tuyết liền càng không dám nhúc nhích, cô cảm giác lòng bàn tay cầm súng tự động của mình đã đổ mồ hôi. Nếu có thể lựa chọn, nàng là tuyệt đối không muốn ở lại trên đảo nhỏ này. Không có nguyên nhân khác, chỉ là bởi vì nơi này có một con thuyền buồm quỷ dị như thế dừng lại, đáng tiếc cô không có lựa chọn nào khác.

Bỗng nhiên, Ninh Khinh Tuyết cảm giác da đầu của mình lại là một trận run lên, dường như có một luồng gió lạnh theo khe hở của núi băng hướng cô thổi qua. Chỉ có điều Ninh Khinh Tuyết cảm giác được rõ ràng, luồng gió lạnh này còn chưa tới gần cô, đã bị vòng cổ kia hiện lên một đường ánh sáng nhạt ngăn trở, sau đó biến mất mất tăm mất tích.

Vòng cổ sinh ra một dòng nước ấm, chảy qua trên người cô, làm cho cô hoàn toàn bình tĩnh lại.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy chiếc vòng trên cổ, thì thào lẩm bẩm:

- Mới vừa rồi là ngươi lại đã cứu ta một lần sao? Cảm ơn ngươi nhé!

Rốt cục núi băng và thuyền buồm cùng nhau song song cập vào hòn đảo,

Ninh Khinh Tuyết cũng không dám ở phía trên núi băng nữa, không phải vì núi băng đã càng ngày càng nhỏ, mà là vì bên cạnh núi băng chính là chiếc thuyền buồm.

Ninh Khinh Tuyết nhảy lên hòn đảo, đột nhiên mấy hòn đá trên mặt đất thiếu chút nữa làm cho nàng ngã một phát, Ninh Khinh Tuyết ổn định thân hình, đến đầu cũng không dám quay lại, hướng tới hướng ngược lại của thuyền buồm mà chạy đi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 412

Tìm Kiếm Vùng Biển

Diệp Mặc hiện ở Bắc Thái Bình Dương dọc theo hướng Hồng Kông đi tuyến đường San Francisco đã tìm hai lần rồi, theo tin tức mà Hư Nguyệt Hoa điều tra được, máy bay bay khỏi Hồng Kông sáu tiếng mới bị mất tin tức. Nhưng Diệp Mặc dự tính từ Hồng Kông bay đến San Francisco trong khoảng mười một tiếng đến mười ba tiếng đồng hồ, sáu tiếng chỉ có thể đi được một nửa quãng đường mà thôi, hẳn là đang ở vị trí giữa Thái Bình Dương.

Nhưng đoạn giữa Thái Bình Dương này, Diệp Mặc đã tìm đi tìm lại mấy lần rồi, nhưng không thể phát hiện được gì.

Diệp Mặc lúc này đứng trên vùng trời Thái Bình Dương, tuy cảm thấy lo lắng, nhưng không có cách nào. Hắn hận tu vi của mình quá thấp, nếu thần thức hiện tại của hắn có thể quét được vài chục km, thậm chí là phạm vi mấy trăm km, có lẽ công việc tìm kiếm đối với hắn mà nói sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Mà thần thức lúc này của hắn cũng không quét được hơn bốn trăm mét, thậm chí là không đến khoảng cách năm trăm mét.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết, thần thức đạt vài chục thậm chí vài trăm km, đó đã là tu vi của Trúc Cơ và Kết Đan rồi, không cần nói đến hắn bây giờ, mà đến kiếp trước cũng chưa thể đạt được.

Tuy Diệp mặc không phải cố ý theo đuổi, nhưng bôn ba trên Thái Bình Dương liên tục mấy giờ, hắn cũng cảm thấy chịu không nổi. May mắn thay nơi này là chỗ sâu của Thái Bình Dương, hạm đội tuần dương Mĩ thật ra không thấy, nói cách khác, có lẽ còn có nhiều lời vô nghĩa hơn.

Xem ra tuyến đường này không có manh mối rồi, vậy thì cứ buông xuôi, Diệp Mặc tuyệt đối không như vậy. Nếu bỏ cuộc, bây giờ hoặc là về Hồng Kông nghĩ cách trước, hoặc là tiếp tục tìm kiếm.

Diệp Mặc nhớ tới hai người Nhật mà hắn bắt ở Hồng Kông, còn có "đế quốc mặt trời đen" bọn họ bắt cóc máy bay là vì nhà hóa học ấy, nhưng nếu "đế quốc mặt trời đen", thật sự có dã tâm lớn như vậy, thì máy bay có thể bị ép buộc đến hướng nước Nhật hay không?

Nghĩ đến đây, sinh lực của Diệp Mặc nổi lên, hắn đổi hướng tìm kiếm, chuyển bay sang hướng bắc, tuy chân nguyên của hắn bây giờ quá sức, nhưng nếu chẳng may không đúng thời điểm, hắn có thể sẽ bị bỏ lại.

Tuy rằng dự tính máy bay bị ép buộc rất có khả năng ở hướng Bắc, nhưng Diệp Mặc lại không cho ràng ở nước Nhật. Nếu người Nhật thật sự lộ liễu đem máy bay đến ép buộc nước Nhật, thì bọn nó là lũ ngu ngốc. Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định cho dù hướng Bắc là phương hướng thật, tuyến đường bắt cóc cũng không thể ở gần quốc gia vùng duyên hải đươc.

Vùng duyên hải bình thường đều có hệ thống phòng ngự ngành hàng hải của mỗi quốc gia, nên hướng của bọn bắt cóc chỉ có thể là hướng biển Bering có dân cư thưa thớt. Hơn nữa biển Bering thật ra thuộc về vùng duyên hải của cả Nga và Mĩ, vậy thì máy bay có thể bị biến mất ở ngoài biển Bering, rất có thể là ở một hòn đảo nhỏ nào đó ở Thái Bình Dương, hoặc là ở một hải đảo nào đó gần nước Nhật.

Hai tiếng sau đó, đã là hơn hai giờ sáng, Diệp Mặc có chút mệt mỏi thả xuống một chiếc thuyền bom hơi. Sau khi luyện khí thăng cấp trung kỳ, chân nguyên của hắn tuy tăng lên rất nhiều, nhưng cũng không chịu nổi khoảng thời gian tìm kiếm liên tục trên biển dài như vậy.

Ở trên thuyền, ăn những thứ đơn giản, Diệp Mặc bắt đầu khôi phục chân nguyên. Lại một tiếng sau, tuy chân nguyên vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với lúc mệt mỏi không chịu nổi lúc đầu.

Trên mặt biển vào ban đêm có thể nghe đủ loại âm thanh, thậm chí là tiếng kêu của những loài cú đêm, tuy nhiên đối với Diệp Mặc thì những thứ này không có chút ảnh hưởng nào. Hắn dự định đợi sau khi hồi phục chân nguyên, ban ngày sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng vừa lúc đó, hắn dường như nghe thấy tiếng nổ của động cơ, tuy như có như không, nhưng Diệp Mặc lại nghe thấy rất rõ ràng. Hẳn là có thuyền tới, Diệp Mặc thu thuyền lại, hắn muốn đi xem đó là thuyền gì, hoặc lên thuyền hỏi thăm.

Lúc Diệp Mặc lên trên chiếc thuyền này, mới phát hiện đây không ngờ lại là một chiếc thuyền đánh cá bình thường.

Một con thuyền đánh cá lại xuất hiện ở chỗ sâu của đại dương lúc nửa đêm khuya khoắt này, điều này thật sự có chút quỷ dị.

Không nói chỉ cần sóng biển nổi lớn thì có thể lật đổ chiếc thuyền đánh cá này, cho dù là chiếc thuyền đánh cá bình thường cũng không có cách nào xâm nhập vào vùng biển sâu này.

Diệp Mặc vừa dùng thuật ẩn thân đã ở trên chiếc thuyền đánh cá, thần thức của hắn quét vào bên trong, bên trong chiếc thuyền có bốn người, thoạt nhìn bề ngoài thì dụng cụ đánh bắt cá rất đầy đủ, nhưng Diệp Mặc lại phát hiện thấy một số lượng lớn dụng cụ tìm kiếm, thậm chí cả radar tìm kiếm. Diệp Mặc cảm thấy kì lạ một chiếc thuyền đánh cá cần tìm kiếm thứ gì?

Huy chương mặt trời đen? Ánh mắt Diệp Mặc đột nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, hắn một lần nữa phát hiện ra huy chương mặt trời đen. Bốn người trên chiếc thuyền đánh cá này không ngờ đều có huy chương mặt trời đen, bọn họ đều nói tiếng Nhật, Diệp Mặc nghe một câu cũng không hiểu.

Đoán bốn người này đã tìm kiếm cả buổi, cũng không có kết quả, nên bây giờ quay về. Diệp Mặc không quấy rối bọn họ, hắn biết chính hắn hỏi cũng không hỏi được cái gì, không thể rút hồn, chỉ có thể đi cùng bọn họ,

xem xem rốt cuộc thì mục đích của bốn người này là gì.

Chiếc thuyền đánh cá có hai động cơ, tăng tốc độ vô cùng nhanh. Hơn nữa Diệp Mặc còn phát hiện tính năng của chiếc thuyền đánh cá này không phải chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hơn một giờ sau, khi trời vẫn chưa sáng, chiếc thuyền đánh cá này dừng trên một đảo nhỏ trơ trụi, hòn đảo này không lớn, xác thực mà nói thì không thể tính là một đảo nhỏ, giống đá san hô nhô lên hơn.

Bốn người trên thuyền thu hồi tất cả những dụng cụ tìm kiếm, lúc này mới đem thuyền cố định ở ven đảo, bốn người đã lên trên hòn đảo hoang sơ này.

Tiểu đảo này rất nhỏ, Diệp Mặc đoán cả đảo này không đến một km2. Sau khi bốn người Uy lên đảo, họ lập tức đi đến giữa đảo, Diệp Mặc đi cùng mới phát hiện giữa đảo này có một căn nhà gỗ, hơn nữa đằng trước căn nhà còn có một hồ to nuôi cá Nếu đảo san hô này không ở nơi biển sâu, Diệp Mặc chắc chắn sẽ nghĩ đây thật sự là một ngư dân đã dựng lên để sống tạm thời. Nhưng bây giờ thì Diệp Mặc biết rằng, bất kì vị trí nào ở đảo san hô này, còn là xem huy chương mặt trời đen, Diệp Mặc đều biết bốn người này chắc chắn không phải ngư dân, hơn nữa bốn người này còn đem theo radar tìm kiếm.

Diệp Mặc từng bị radar quét trúng, hắn biết thuật ẩn thân của hắn bây giờ không thể lừa radar cao cấp, tuy không biết radar của những người Nhật này có phải là loại cao cấp của Mĩ hay không, nhưng Diệp Mặc vẫn cố gắng cẩn thận.

Chỉ có điều khiến Diệp Mặc không ngờ được là, hắn vẫn chưa đi khỏi vài bước, thì đã có còi báo động truyền đến. Bốn người vừa bước vào trong nhà thì lập tức nhảy vọt ra, bọn họ đột nhiên nhìn thấy Diệp Mặc đã giải trừ thuật ẩn thân. Sau khi bọn họ nhìn thấy Diệp Mặc chỉ là một người đến đây, liền lấy súng ra chỉ vào Diệp Mặc, bô bô nói một hồi.

Diệp Mặc cúi đầu nhìn một lát, hóa ra tuy hắn không bị radar phát hiện, nhưng lại đạp trúng còi báo động. Lũ quỷ Nhật này thật xảo quyệt, không ngờ lại làm ra được loại trận pháp khoa học kỹ thuật này. Nếu không dùng thần thức quan sát kĩ lưỡng, hắn chắc chắn sẽ không thể phát hiện được chiếc máy đó trên mặt đất.

-Các anh có ai hiểu tiếng Trung không?

Tuy đã bị phát hiện, nhưng Diệp Mặc lại không lấy làm thất vọng, nếu không thể ngầm phát hiện ra gì đó, thì sớm hay muộn hắn phải ép hỏi bốn người này. Bị phát hiện và không bị phát hiện chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nghe thấy lời Diệp Mặc nói, bốn người Nhật này nhìn nhau, sau đó lại nhìn mặt biển trống trải, bọn họ đều thắc mắc rốt cuộc thì Diệp Mặc đã đến được hòn đảo này bằng cách nào. Tuy nhiên bốn người rất nhanh đã ra dấu bằng mắt cho nhau, giơ súng trong tay bắn một phát vào chân Diệp Mặc.

Xem ra bọn họ cũng không muốn tính mạng của Diệp Mặc, mà là muốn bắt sống Diệp Mặc.

Chỉ có điều sau khi tiếng súng thứ nhất vang lên, bọn họ liền phát hiện Diệp Mặc đã biến mất. Diệp Mặc chỉ cần nhìn vẻ mặt của bốn người này, liền biết trong số bốn người này không một ai hiểu tiếng Trung.

Cùng lúc tiếng súng vang lên, hắn đã phóng phong nhận đi, hắn giữ lại một người, ba người còn lại đều bị chết dưới phong nhận của hắn, chút năng lực để phản kháng cũng không có. Toàn bộ đều bị chặt thành vài khúc.

Một người còn lại kia vẻ mặt kinh hãi nhìn ba người bạn của mình trong nháy mắt chỉ còn là những mảnh thi thể ngang dọc, thậm chí y cũng không biết Diệp Mặc đã ra tay như thế nào, đột nhiên trở lên hoảng loạn.

Y theo bản năng lùi về phía sau vài bước, rồi lại nói bô bô một hồi. Y biết Diệp Mặc giữ mình lại chỉ là để lưu lại một người sống mà thôi, Diệp Mặc biết hắn không hiểu tiếng Nhật, muốn từ miệng người Nhật này hỏi ra

điều gì thật sự là có chút khó khăn, nhưng giữ lại một người sống, đến lúc đó sẽ đưa y đến Hồng Kông hỏi.

Người Nhật này nhìn thấy Diệp Mặc đi đến, bỗng cầm cầm một viên gì đó nhét vào miệng.

Diệp Mặc dừng bước, hắn đương nhiên nhìn thấy hành động của y, chẳng lẽ là đan dược có khả năng kích phát? Nhưng Diệp Mặc biết những gì hắn đoán đều không đúng, sắc mặt của người Nhật này đã biến thành màu đen.

Thuốc độc? Diệp Mặc tiến lên một bước, bắt lấy cổ tay của người Nhật này, phát hiện độc chất của loại thuốc này cực kì lợi hại, trong một thời gian ngắn đã tiêu hủy đi toàn bộ dạ dày.

Diệp Mặc buông cổ tay của người Nhật ra, muốn cứu người này, phải dùng một lượng lớn chân nguyên và và viên "liên sinh đan", đối với Diệp Mặc "liên sinh đan", và chân nguyên đều là nhựng thứ vô cùng quý báu, cứu một người Nhật, hắn thật không muốn. Hơn nữa, hắn cũng biết Ninh Khinh Tuyết hẳn là đã nhảy máy bay giữa đường rồi, coi như là cứu tên người Nhật này thì cũng không hỏi ra được bất kì tin tức nào. Đối với âm mưu của những người Nhật này, Diệp Mặc không có chút hứng thú nào. Hắn giữ lại người Nhật này không phải là để hỏi âm mưu người Nhật, mà là muốn khiến cho người này mang mình đến hang ổ của bọn họ báo thù.

Diệp Mặc đi vào trong căn nhà gỗ nhỏ, đập vào ánh mắt đầu tiên lại là một chiếc dù đã được mở ra, hơn nữa lại là loại dù được dùng để nhảy từ trên cao, chiếc dù vẫn còn ẩm.

-Lẽ nào đây chính là chiếc dù mà Ninh Khinh Tuyết đã dùng?

Diệp Mặc đột nhiên trở nên kích động.

Có lẽ những người này đến tìm Ninh Khinh Tuyết. Nếu Ninh Khinh Tuyết nhảy xuống từ trên máy bay, nói rõ cô biết rất nhiều chuyện trên máy

bay, có lẽ những người này sợ Ninh Khinh Tuyết được cứu thoát, chuyện lớn bị Ninh Khinh Tuyết tiết lộ, nên mới tìm kiếm khắp nơi tung tích của Ninh Khinh Tuyết.

Trên thực tế thì Diệp Mặc đoán không sai chút nào, khoang cứu thương của chiếc máy bay kia có thiết bị theo dõi, cuộc nói chuyện giữa tên râu và Ninh Khinh Tuyết, còn có toàn bộ quá trình chạy trốn của Ninh Khinh Tuyết đều được ghi lại, lúc này mới đưa tổ chức người Nhật này đến tìm kiếm xung quanh.

Diệp Mặc bắt đầu tìm kiếm bên trong căn nhà gỗ này, nhưng cuối cùng thì ngoài lượng lớn dầu ma-dút ra, thì hắn không tìm thấy thứ gì. Bên trong căn nhà ngoài nhưng đồ vật sinh hoạt hàng ngày ra, thì không có bất kỳ một manh mối có giá trị nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 413

Cứu Người Trên Biển

Diệp Mặc đi đến bên cạnh mấy tên người Nhật hắn đã giết, sau khi lục soát quần áo bọn chúng Diệp Mặc tìm thấy một quyển sổ. Mở sổ ra, bên trong vẽ mấy trang bản đồ biển, hơn nữa từ những thứ ghi trong sổ, Diệp Mặc xác nhận bốn tên này thực sự đến tìm kiếm Ninh Khinh Tuyết.

Tuy chữ viết viết trên đó Diệp Mặc không biết nhưng mấy chữ Ninh Khinh Tuyết này thì hắn vẫn nhận ra, xem ra đám người này không những biết rõ tên của Ninh Khinh Tuyết, còn phái người đến tìm cô nữa.

Diệp Mặc lại một lần nữa từ bản đồ biển trong quyển sổ nhìn thấy vị trí đánh dấu nhảy dù, chỉ có điều những vị trí này đều đánh dấu bằng kinh độ và vĩ độ. Nhặt chiếc radar nhỏ trên mặt đất lên, Diệp Mặc mới phát hiện ra hắn căn bản không biết dùng radar.

Ở trên đảo san hô tìm một lúc lâu, thậm chí đã lật cả căn nhà gỗ lên một lần, Diệp Mặc vẫn không tìm thấy bất cứ tài liệu nào liên quan đến Đế Quốc mặt trời đen, càng không cần nói đến hang ổ.

Khi lần thứ hai kiểm tra chỗ nhảy dù kia, Diệp Mặc cuối cùng cũng phát hiện ra một ít manh mối. Trên mặt dù để nhảy in chữ uMP, Diệp Mặc thông qua chữ cái này xác định cái dù này hẳn là cái dù mà Ninh Khinh Tuyết đã từng dùng để nhảy, bởi vì máy bay Ninh Khinh Tuyết ngồi chính là Siêu Âm MM871 mới nhất. Mà trên chiếc máy bay này trang bị dù để nhảy là đồng bộ, không còn nghi ngờ gì nữa, dù này hẳn là cái mà Diệp Mặc đã thấy.

Xác nhận Ninh Khinh Tuyết đã nhảy dù hơn nữa dù còn rơi xuống nơi này, Ninh Khinh Tuyết thì không thấy đâu chí ít Diệp Mặc cũng biết được

hai chuyện. Một là lúc Ninh Khinh Tuyết nhảy xuống thì an toàn, chí ít cô còn có thể cởi dù. Thứ hai, Ninh Khinh Tuyết còn chưa bị đám người này tìm thấy, cho thấy cô vẫn ở trên biển.

Tuy rằng Diệp Mặc hận ngứa cả răng với Đế Quốc mặt trời đen này nhưng hắn vẫn biết được trọng yếu, dù có muốn lôi thôi với Đế Quốc mặt trời đen thì hắn sẽ tìm Ninh Khinh Tuyết trước cái đã.

Diệp Mặc cẩn thận lưu lại ký hiệu thần thức của mình ở bên trên căn nhà gỗ, cũng lại lưu lại thần thức của hắn trên huy chương mặt trời đen, lúc này mới chèo thuyền đánh cá tiếp tục tìm Ninh Khinh Tuyết. Đồng thời vừa nghiên cứu cách dùng của radar.

Mới có hai tiếng đồng hồ, Diệp Mặc đã biết dùng radar định vị, biết dùng radar xem xét khu vực biển xung quanh thậm chí có thể thông qua radar biết được khu vực nào đã được tìm qua. Cứ như vậy, Diệp Mặc cảm thấy tốc độ tìm kiếm quả nhiên nhanh hơn nhiều. Tốt hơn so với bay loạn trên không trung không có đầu mối, chủ yếu nhất là hắn có thể tiết kiệm được lượng lớn chân nguyên.

Diệp Mặc tận lực chèo thuyền đến chỗ bốn tên người Nhật chưa thăm dò, lại nửa ngày trôi qua, trên mặt biển nổi lên từng trận sương mù, không khí cũng dường như càng trở nên lạnh hơn. Rất nhiều các tảng băng lớn nhỏ trôi bên cạnh thuyền của Diệp Mặc, Diệp Mặc mới phát hiện bây giời dường như đã đi tới một khu núi băng.

Càng tìm kiếm thì trong lòng Diệp Mặc càng lo lắng, mặt biển nơi này không những khí hậu lạnh lẽo, hơn nữa lại không có đảo nhỏ. Nếu như rơi xuống nơi này cho dù không đói chết thì cũng bị lạnh cóng mà chết. Ninh Khinh Tuyết cũng xảy ra chuyện mấy ngày rồi, ai biết được bây giờ cô có còn sống hay không?

Diệp Mặc càng sốt ruột thì dường như tất cả thời gian đều đặt trong việc tìm kiếm.

Lúc gần chạng vạng, Diệp Mặc lại nghe thấy tiếng kêu cứu trên biển. Diệp Mặc nghe ra giọng nói đó là giọng của đàn ông, nhưng Diệp Mặc vẫn chèo thuyền qua đó.

Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi ngồi trên một chiếc phao cứu sinh cực nhỏ, không những cả người có vẻ hấp hối đến môi cũng đều đã nứt nẻ, không biết do lạnh cóng hay là do khát. Da thì bị ngâm đến trắng bệch, từ đôi mắt vô hồn của anh ta có thể thấy người đàn ông này cách cái chết không xa nữa rồi, Diệp Mặc thở dài, người cần tìm thì không tìm thấy lại phát hiện ra người cầu cứu khác, hắn không rõ người này sao có thể xuất hiện tại nơi biển sâu này.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không phải người thấy chết mà không cứu, hắn chèo thuyền qua, kéo người đàn ông hấp hối này lên thuyền, cho anh ta ăn mấy viên thuốc, sau đó lại vứt cho anh ta ít đồ ăn và nước uống.

Hắn biết người này chỉ là do đói khát gây nên, tuy nhiên tiếp tục tiếp thì sẽ chết, nhưng bây giờ cho anh ta một viên Cứu Tâm Hoàn, hơn nữa còn cho anh ta thức ăn và nước uống, coi như là đã cứu anh ta một mạng.

Dược hiệu của Cứu Tâm Hoàn tan ra, người da trắng này không kịp cảm kích Diệp Mặc, anh ta nhanh chóng uống một bình nước sau đó ăn hai hộp đồ hộp.

Không thể không khâm phục sức sống ngoan cường của người này, sau khi ăn thức ăn và uống nước xong, tinh thần của anh ta hiển nhiên chuyển biến tốt đẹp. Anh ta không ngừng nói cảm ơn với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc ngoài nghe hiểu từ cảm ơn ra thì những cái khác đều không hiểu, chỉ có thể biết được anh ta đang nói tiếng Anh mà thôi.

Nghe không hiểu lời nói của người này, Diệp Mặc mất đi hứng thú tiếp tục nói chuyện với anh ta, mà tiếp tục làm một số dụng cụ tìm kiếm.

Người này nhìn thấy Diệp Mặc lấy ra dụng cụ tìm kiếm radar các loại thì lập tức lại nói bô bô.

- Anh hiểu những dụng cụ này?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu.

- Cậu là người Hoa Hạ?

Điều không ngờ đó là người đàn ông da trắng này lại nói ra một câu tiếng Trung, nói xong liền vui vẻ nói tiếp:

- Tôi còn tưởng cậu là người Hàn Quốc hay là người Nhật, không ngờ cậu lại là người Hoa Hạ.

Dường như cảm thấy câu nói này của anh ta Diệp Mặc có chút không vui, người da trắng này vội vàng bổ sung một câu.

- Xin lỗi nha, bởi vì chỗ này đã thuộc về Thái Bình Dương, người Hoa Hạ rất ít tới đây vì vậy mới có hiểu lầm này. Lại một lần nữa cảm ơn ơn cứu mạng của cậu, tôi là Edern, người Mỹ, tuy nhiên tôi rất thích văn hóa Hoa Hạ.

Biết được Edern là người tinh thông Hoa Hạ, Diệp Mặc lập tức có hứng thú, hắn rất muốn biết vì nguyên nhân gì mà Edern rơi xuống nơi này.

Erdern dường như biết suy nghĩ của Diệp Mặc, anh ta không đợi Diệp Mặc hỏi liền chủ động nói ra cảnh ngộ của mình.

Erdern là vận động viên golf nước Mỹ, anh ta thích thiên kim Daphne của tỷ phú Mỹ. Chỉ có điều Daphne lại không có cảm giác gì với anh ta, cái này gọi là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

Nhưng Erdern lại là người vô cùng nghị lực, ban đầu khi anh ta từ một vận động viên chạy ngắn chuyển sang chơi golf có thể nói không có ai xem trọng anh ta. Nhưng anh ta dựa vào thiên phú và sự nỗ lực của mình, đứng vững một chân trong giới golf. Tuy bây giờ còn chưa nổi tiếng nhưng anh ta tin tưởng vững chắc rằng mình có đạt tới trình độ của Tiger Wood.

Khi dường như tất cả mọi người coi mục tiêu phấn đấu của anh ta là trò cười, anh ta lại kiên trì tin tưởng mình có thể đạt được. Giống như hiện tại thích Daphne vậy, từ trước đến nay không có ai cho rằng anh ta có thể theo đuổi được Daphne nhưng anh ta vẫn kiên trì mình có thể làm cô cảm động.

Bởi vì cuộc sống thể thao không mang đến cho anh ta quá nhiều tiền bạc, mà Daphne lại là thiên kim của tỷ phú Mỹ, chỗ ra vào đều là nơi sang trọng nhiều tiền. Erdern đừng nói đến theo đuổi cô, cho dù cùng cô ở một nơi cũng đã có chút khó khăn.

Nhưng Erdern không chút từ bỏ, lần này anh ta biết Daphne đi tàu chở khách xa hoa Bắc Mã Hào, khi từ Los Angeles tới Canada thì anh ta lập tức dùng tất cả tích lũy của mình mua một tấm vé tàu, anh ta muốn học Jake của Titanic trên tàu Bắc Mã Hào đả động trái tim của Daphne, đem mĩ nhân về.

Bắc Mã Hào nghe nói là tàu chở khách xa hoa tiên tiến nhất trên thế giới, tuy nhiên khác với Titanic đó là, lần này từ Los Angeles điều hướng tới Victoria British Colombia Canada, đã là chuyến thứ ba của Bắc Mã Hào rồi Rất nhiều người đã từng ngồi Bắc Mã Hào đều cho rằng sự thoải mái của Bắc Mã Hào đã vượt qua khách sạn tám sao của Khách Sạn Cung Điện Tiểu vương quốc Ả Rập, nhưng vé tàu của Bắc Mã Hào, cũng đạt tới cái gía kinh khủng. Phỏng chừng lấy tất cả những tích lũy của mình ra để lên Bắc Mã Hào, ngoại trừ Daphne ra thì thực sự không có người khác.

Tàu chở khách xa hoa này vốn an toàn vô cùng, không tồn tại bất cứ vấn đề nguy hiểm nào, nhưng ngày thứ sáu sau khi Bắc Mã Hàoxuất phát từ Mỹ, lại không biết là nguyên nhân gì không ngờ lại lệch phương hướng. Vốn dọc theo đường ven biển thì Bắc Mã Hào hẳn là vô cùng an toàn, nhưng vừa hay lúc Bắc Mã Hào xảy ra chuyện, Nước Mỹ ở Thái Bình Dương phát hiện người ngoài hành tinh xâm lấn, hơn nữa người ngoài hành tinh còn giết chết một số tàu ngầm hạt nhân của Mỹ. Cuối cùng dường như tất cả lực lượng đều bị hấp dẫn tới vị trí người ngoài hành tinh xâm chiếm, mà sau khi Bắc Mã Hào đi chệch thì lại không có người đến quản.

Đợi đến lúc người trên thuyền phát hiện ra mình bị cướp thì thuyền đã

không biết đi chệch đến nơi nào rồi. Lúc này người trên thuyền Bắc Mã Hào đều biết là bị cướp rồi, sau khi Erdern biết được bị cướp, chuyện đầu tiên chính là muốn đi bảo vệ Daphne, nhưng lúc này trên thuyền tràn ngập tội phạm. Bọn chúng không những phá hủy hệ thống báo cảnh sát hơn nữa còn lái thuyền ra biển sâu.

Khoang thuyền của Erdern và khoang sang trọng của Daphne tạo thành một khoảng cách không thể vượt qua, Erdern chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Thuyền trưởng và rất nhiều thuyền viên đều bị giết chết, người phản kháng bị giết trước tiên, thậm chí người có dáng vẻ khỏe mạnh một chút đều bị bon họ giết chết, đám người này không những cướp đoạt trang sức tiền tài mà còn cướp đoạt phụ nữ. Ngoại trừ một số phụ nữ già xấu và hành khách bị giết ra thì phụ nữ trẻ đều bị đem lên trên con thuyền có cờ đầu lâu.

Bởi vì Erdern thông minh, anh ta cướp lấy được một cái phao cứu sinh nhảy xuống biển, may lúc đó hành khách trên thuyền quá đông, người nhảy xuống biển cũng không phải có mình anh ta, kẻ cướp nhất thời không quản được, bị anh ta trốn ra tìm đường sống.

Nghe Erdern nói xong Diệp Mặc thầm than, hắn không ngờ đến lại gặp phải chuyện hải tặc cướp tàu, nước Mĩ ngày ngày đều thổi phồng bọn họ lợi hại thế nào, nhưng bọn hải tặc này ở trước cửa nhà bọn họ bắt cóc hành khách, bọn họ vẫn còn đang bắt người ngoài hành tinh.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng có chút hổ thẹn, tuy không có liên quan gì đến hắn nhưng thực sự hắn thu hút phần lớn lực lượng trên biển của nước Mỹ, dẫn đến hải tặc có cơ hội.

Nhưng cho dù là như vậy, gan của đám hải tặc này cũng không phải là to bình thường. Huống hồ bắt cóc tàu chở khách từ Los Angeles đến Canada, điều này với việc đầu ở trên lưng chẳng khác gì nhau hết.

Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định đám hải tặc này không bình thường, bọn

chúng chắc chắn không biết hắn sẽ thu hút lực lượng hải quân Mĩ vào lúc này. Mà nếu như bọn chúng không biết vẫn còn dám động thủ, cho thấy cho dù là không có chuyện Diệp Mặc, bọn chúng cũng nắm chắc thành công nhất định.

- Đám hải tặc bắt cóc ấy, ngoài lá cờ anh nhìn thấy ra còn có thứ gì khác không?

Tuy Diệp Mặc không thấy hứng thú với chuyện này nhưng chuyện xảy ra vào thời gian này cũng tầm tầm thời gian Ninh Khinh Tuyết nhảy dù, điều này khiến hắn sản sinh ra muốn đi tới chỗ tải tặc hỏi tình hình.

Erdern lập tức nói:

- Lúc đó có hai chiếc thuyền buồm, nói thật lúc đó tôi cũng không dám tin nhìn thấy thuyền buồm ở Thái Bình Dương. Tôi nhìn thấy hải tặc đưa đám phụ nữ đi lên hai chiếc thuyền buồm, sau đó đem tất cả những thứ cướp được lên thuyền buồm. Do tôi vội vàng muốn trốn, tìm người đến cứu Daphne vì vậy cuối cùng cũng không biết đám người đó làm gì với Bắc Mã Hào rồi.

- Không ngờ lại là hai chiếc thuyền buồm?

Diệp Mặc lặp lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 414

Trên Đảo Có Người

Nghe Diệp Mặc hỏi Erdern tưởng rằng Diệp Mặc nghi ngờ lời của anh ta, càng khẳng định nói:

- Đúng, đúng là hai chiếc thuyền buồm, hơn nữa trên đầu một chiếc thuyền còn có một cái đầu lâu rất to, vì thế nên khắc sâu trong trí nhớ của tôi.

Diệp Mặc cầm radar lên và mấy dụng cụ tìm kiếm hỏi:

- Anh biết dùng những thứ này không?

Erdern gật đầu nói:

- Biết dùng, radar này là radar YYSY923 của quân đội Mỹ, ở trong bộ đội tôi đã từng dùng, tuy có hơi cũ nhưng hiệu quả cũng không tồi.

Diệp Mặc không ngờ Erdern đã từng đi lính, lập tức ném radar cho Erdern nói:

- Lập tức đưa tôi đến nơi tàu Bắc Mã Hào xảy ra chuyện, tôi đi xem sao.

- Cái gì? Cậu nói hai người chúng ta đi đến chỗ ấy?

Vẻ mặt Erdern khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, đây không phải đi tìm cái chết sao? Hai người không có vũ khí, đi tìm lũ hải tặc hung tàn đó, nói là đi tìm cái chết là còn nhẹ.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy sắc mặt của Erdern liền biết anh ta nghĩ cái gì, dứt khoát nói:

- Bây giờ chúng ta đi, đám hải tặc đó đã đi từ sớm rồi anh sợ cái gì? Còn nếu anh sợ thì xin mời, trên thuyền của tôi có đồ ăn, tự anh chèo, có thể chèo được bao nhiều thì tùy anh, tuy nhiên tôi lại muốn đi.

Sắc mặt của Erdern có chút trắng bệch mà nhìn phao cứu sinh nho kia, anh ta biết cho dù có nhiều thức ăn hơn thì cái phao cứu sinh cũng không có cách nào cứu anh ta, chỉ là khiến anh ta sống nhiều thêm mấy ngày mà thôi.

- Được rồi, nếu như vậy thì tôi đưa cậu đi.

Erdern bất đắc dĩ nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ mặt tán thưởng, tên Erdern này cũng không tồi. Với chiều cao một mét chín của anh ta cộng với dáng người khôi ngô, lại không có dự định dùng sức mạnh, giết Diệp Mặc cướp lấy thuyền.

Sở dĩ tán thưởng là vì Diệp Mặc nhìn ra người này căn bản không nghĩ theo hướng đó, có thể thấy bản tính của người này không xấu, nếu đổi thành Diệp Mặc thì hắn cho rằng là chuyện tìm cái chết, tuy rằng hắn sẽ không giết Erdern nhưng đánh ngất Erdern là cần thiết. Lùi thêm một bước, nếu đổi thành người tu chân của Đại Lục Lạc Nguyệt thì không nghi ngờ gì mà muốn giết đối phương cướp thuyền.

Diệp Mặc đưa radar và nhiệm vụ chèo thuyền cho Erdern, cứu anh ta một mạng, cũng nên có chút thể hiện giá trị. Cũng may Erdern không phụ hy vọng, không những dùng radar tốt hơn Diệp Mặc nhiều mà còn chèo thuyền nhanh vô cùng.

Ở trên đảo lưu huỳnh, Ninh Khinh Tuyết vội chạy, mãi đến khi một hồ nước vắt ngang ở trước mặt cô. Nước trong hồ này rất sạch, bốc lên hơi nóng nhè nhẹ, thậm chí càng giống một hồ nước nóng.

Ninh Khinh Tuyết quay đầu lại nhìn, chiếc thuyền đầu lâu kì dị kia dừng ở bên đảo đã bị cái gì đó ngăn trở, rốt cuộc không nhìn thấy đâu cô mới thở

phào nhẹ nhõm.

Ngẩng đầu nhìn phía xa trung tâm đảo dường như mùi lưu huỳnh càng ngày càng đậm, lòng Ninh Khinh Tuyết liền trầm xuống, chỗ này quả nhiên là một ngọn núi lửa đang hoạt động, ở trên này tương đương với sống ở trên một gói thuốc nổ. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác. Sống ở đây có thể sống thêm mấy ngày, một khi rời khỏi đảo này, vậy thì thực sự chỉ có con đường chết.

Ninh Khinh Tuyết buông những tâm sự này xuống, đi tới bên hồ, giơ tay sờ nước trong hồ, nước hồ là nước ấm, cô thử uống một ngụm, nước này là nước ngọt.

Ninh Khinh Tuyết trong lúc vui vẻ cũng bất chấp sợ hãi, cô vội vàng cởi quần áo ra nhảy vào trong hồ nước. Mấy ngày trên núi băng, khiến cô cảm thấy cơ thể rất khó chịu. Cô là một người thích sạch sẽ, mấy ngày liền không tắm rửa đã khiến cô khó mà chịu đựng rồi.

Ninh Khinh Tuyết cũng biết, hồ nước này sở dĩ là nước ấm chắc chắn là có liên quan đến mùi lưu huỳnh, nhưng cô không quan tâm nhiều như vậy. Sau khi cô tắm xong rồi lại giặt toàn bộ quần áo của mình, sau đó tu luyện vài cái Chu Thiên ở bên hồ, hơi nước trên quần áo trên người tự động bị bốc hơi.

Tắm rửa xong Ninh Khinh Tuyết cảm thấy cả người thoải mái vô cùng, cô cầm ba lô lên, nghĩ muốn tìm một nơi ở bên cạnh hồ này, tuy có thể vòng qua hồ tiếp tục men theo đảo tìm một nơi ở khác, nhưng hồ nước nóng ở nơi này thu hút Ninh Khinh Tuyết, nếu như tìm được một nơi không có nước ngọt, mỗi ngày vẫn phải đến đây lấy nước, đấy mới gọi là phiền toái.

Ninh Khinh Tuyết men theo hồ rất lâu, ở chỗ một sườn núi nhỏ tìm được một cái động. Ninh Khinh Tuyết không biết là động vật gì mở ra, tuy nhiên bên trong cũng coi như sạch sẽ hơn nữa cũng không nhỏ, một bên động còn có một khối đá lớn.

Chủ yếu nhất là động này rất bí mật, nếu như dùng thứ gì đó che đi, thì không để ý mà đi qua nơi này, không xem xét kĩ thì cũng sẽ không biết ở đây có một cái động. Duy nhất khiến cô không hài lòng đó là, đứng ở cửa động này còn có thể nhìn thấy thuyền buồm nơi xa, bây giờ cái thuyền buồm này là thứ Ninh Khinh Tuyết ghét nhất.

Nhưng ngoại trừ động này ra, Ninh Khinh Tuyết cũng không tìm được nơi tốt hơn có thể sinh tồn, trong tình huống bất đắc dĩ cô chỉ có thể quét dọn sạch sẽ cái động này, sau đó dùng dao găm chặt một ít nhánh cây để che tầm mắt cửa động, chí ít khiến cô không phải nhìn thấy cái thuyền buồm quái dị kia.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, Ninh Khinh Tuyết dùng một ít cành cây chặn cửa động, sau đó nằm xuống tảng đáng lớn trong động, mấy ngày không ngủ nếu như không phải cô còn có thể tu luyện nói không chừng cô đã điên rồi.

Ninh Khinh Tuyết vừa nằm xuống rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, mấy ngày này thực sự cô quá mệt. Cũng không biết ngủ bao lâu, trong sự mơ mơ màng màng, Ninh Khinh Tuyết dường như cảm nhận được một bóng đen lóe lên trước mắt.

Đang mơ hồ, Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên bừng tỉnh, cô túm lấy súng tự động để ở bên cạnh. Bóng đen dường như biến mất cực nhanh ở cửa động, nháy mắt đã không thấy.

Ninh Khinh Tuyết sợ đến mức hoàn toàn tỉnh ngủ, ban nãy là thứ gì, trong lúc mơ màng cô lại không nhìn rõ. Cô từ trên tảng đá đi xuống, cẩn thận đi đến cửa động, nhìn xung quanh một chút, bên ngoài im ắng mờ mịt, đừng nói đến bóng đen, đến hồ nước cũng bình lặng không có sóng. Hẳn là ban ngày rồi, vừa nãy cô ngủ ít nhất cũng mười mấy tiếng đồng hồ. Chỉ là vì do sương mù khiến cho cả đảo có vẻ mờ mịt.

Chẳng lẽ lại xuất hiện ảo giác sao? Ninh Khinh Tuyết tự lẩm bẩm nói. Vốn trên núi băng, cô nghe thấy tiếng động lớn trên thuyền buồm, đến bây

giờ cô cũng không dám khẳng định đó là thật, hay là thính giác của cô có vấn đề.

Ninh Khinh Tuyết cẩn thận kiểm tra cành cây ở cửa động, dường như chưa bị động đến. Cô lại cầm sợi dây chuyền trước ngực lên, lẽ nào lại là nó cứu cô một mạng?

Tuy rằng không biết bóng đen cô nhìn thấy là thật hay là giả, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại không dám ngủ tiếp, cô cầm súng tự động, đi ra ngoài muốn xem địa hình xung quanh.

Ninh Khinh Tuyết vừa đi ra, trên đảo vốn yên tĩnh vô cùng lại truyền đến một tiếng kêu bén nhọn. Ninh Khinh Tuyết cả kinh, cô vốn tưởng trên đảo không có động vật, bây giờ lại nghe thấy tiếng thét chói tay. Cô nhanh chóng tìm một chỗ lõm trốn vào, súng tự động khẩn trương chĩa ra ngoài.

Hai tên thổ dân toàn thân đen như mực, không mặc gì hết, cầm một cây côn gỗ đi từ sườn núi cách đó không xa tới. Hai tên thổ dân này ngoại trừ phần eo còn quấn một thứ dường như là da cá làm váy quần ra thì chẳng có gì nữa.

Từ vùng ngực rủ xuống của một thổ dân, Ninh Khinh Tuyết biết đó là một phụ nữ.

Nơi này thậm chí còn có người, còn là người bản xứ, lòng Ninh Khinh Tuyết nhất thời lại đập thình thịch, cô nhớ đến Robinson phiêu lưu ký nhưng người bản địa hung hãn vô cùng trước mắt rõ ràng không phải là thổ dân Thứ Sáu trong truyện.

Ninh Khinh Tuyết nín thở, cô đang nghĩ đường đi của mình sau này, cái đảo này nhiều nhất cũng không quá phạm vi hai mươi kilomet vuông, nếu như dã nhân sống ở đây, một khi dã nhân phát hiện ra cô thì có ăn cô không?

Nhưng cảnh tượng kế tiếp thiếu chút nữa khiến Ninh Khinh Tuyết kêu lên thành tiếng, người đàn ông thổ dân kia bỗng nhiên nói gì đó với người

phụ nữ thổ dân, nhưng người phụ nữ kia lại lắc đầu không ngừng. Vào lúc này, người đàn ông thổ dân này lại ấn ngã người phụ nữ xuống đất, sau đó nhấc váy da cá của cô ta lên.

Cùng với động tác của người đàn ông thổ dân trên người người phụ nữ, Ninh Khinh Tuyết lập tức nghĩ đến hai chữ "Cưỡng hiếp", Ninh Khinh Tuyết không sợ chết nhưng chuyện này thực sự quá ác tâm, cô theo bản năng túm chặt lấy súng tự động trong tay, muốn giết người đàn ông thổ dân kia.

Nhưng cô lại không dám nổ súng vì cô sợ cách bắn súng của cô không giỏi, không cẩn thận giết người phụ nữ phía dưới. Còn có một điều chính là cô còn sợ không cẩn thận dẫn tới càng nhiều thổ dân hơn.

Mâu thuẫn tâm lý chỉ trong một lát mà thôi, rất nhanh Ninh Khinh Tuyết liền biết cái suy nghĩ của mình ngây thơ đến thế nào. Bởi vì cô đã hiểu đây không phải cưỡng hiếp, người phụ nữ bị người đàn ông thổ dân kia đè dưới người không ngờ lật người, hơn nữa động tác trên người đàn ông thổ dân của cô ta còn mãnh liệt hơn nhiều so với động tác ban nãy của người đàn ông thổ dân, không chỉ như vậy, người phụ nữ này còn kêu to.

Ninh Khinh Tuyết nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nhổ một bãi nước bọt, đỏ mặt thầm mắng không biết xấu hổ. Tuy nhiên nghĩ đến đám thổ dân này cũng giống như súc sinh, cũng không nghĩ quá nhiều.

Bỗng nhiên một tiếng kêu gào truyền đến, Ninh Khinh Tuyết cẩn thận nhìn ra, đôi nam nữ ở cùng nhau ban nãy đã tách ra rồi, kêu gào chính là một tên đàn ông thổ dân khác.

Lòng Ninh Khinh Tuyết lại trầm xuống, nơi này quả nhiên không phải chỉ có hai thổ dân này, nếu như thổ dân ở đây rất nhiều, cô ở cạnh cái hồ này, sớm hay muộn cũng bị đám thổ dân này phát hiện ra.

Tên thổ dân đến sau dường như rất để ý việc hai người này làm sau lưng anh ta, bởi vì Ninh Khinh Tuyết có thể nhìn ra từ vẻ mặt tức giận và trong tiếng gào của anh ta.

Người phụ nữ thổ dân tách hai người đàn ông ra, cô ta lại chỉ cái cây bị chém đứt cách đó không xa không ngừng kêu. Quả nhiên hai tên đàn ông ngừng tiếp tục tranh chấp, đều đi tới trước cây chặt xem xét kĩ càng.

Lòng Ninh Khinh Tuyết càng trầm xuống, cây bọn họ nhìn chính là cái cây chặt không lâu trước đây, vì che cửa động của cô nên Ninh Khinh Tuyết chặt mấy cây nhỏ không lớn, không ngờ nhanh như vậy liền bị phát hiện ra rồi.

Một tên đàn ông trong đó ở chỗ chặt của cây sờ đi sờ lại, dường như đang nghi ngờ thứ gì, có thể chém cái cây này vuông vức như vậy. Bỗng nhiên anh ta đứng lên, ngẩng đầu nhìn về chỗ Ninh Khinh Tuyết trốn.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên cảm thấy tim của cô lại đập thình thịch, khẩu súng nắm chặt trong tay toàn bộ đều là mồ hôi lạnh, phải làm sao đây? Nên nổ súng hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 415

Khôi Phục Trí Nhớ

Dường như vì để chứng minh suy đoán của Ninh Khinh Tuyết là chính xác, ba người thổ dân da đen đã chầm chậm đi tới chỗ Ninh Khinh Tuyết ẩn nấp, hơn nữa còn rất cẩn thận, và vừa đi vừa dùng cây gậy gỗ trong tay gẩy các cành cây bên cạnh.

Từ động tác và vẻ mặt của bọn họ liền biết, bọn họ đã đoán ra gần đó có ai đó đang trốn, bọn họ sợ người đang trốn đánh lén bọn họ.

Ninh Khinh Tuyết khẩn trương nắm chặt súng, nếu ba người da đen còn tiến thêm mấy bước thì chắc chắn có thể nhìn thấy cô.

Nổ súng hay không nổ súng, tuy nhiên Ninh Khinh Tuyết nghĩ tới phải nổ súng, nhưng hễ nổ súng thì liền giết người, cho dù giết là người thổ dân chưa từng được giáo dục nhưng vẫn vượt qua phạm vi chịu đựng của Ninh Khinh Tuyết.

So với lúc ban đầu dùng bùa quả cầu lửa giết tên người Nhật đó không giống nhau, tên người Nhật đó muốn làm nhục cô, hơn nữa tốc độ của bùa quả cầu lửa nhanh vô cùng, thậm chí lúc cô còn chưa chuẩn bị, bùa quả cầu lửa đã giết chết tên người Nhật kia rồi. Nhưng bây giờ cô lại cầm súng, phải đối phó với thổ dân chưa tổn thương đến cô, nhất thời khiến có có chút bàng hoàng.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết vừa nghĩ đến dáng vẻ của gã thổ dân nam với người phụ nữ thổ dân, lập tức liền cảm thấy sợ hãi, nếu như bị tên thổ dân này nhìn thấy cô, kết quả cô không dám nghĩ…

Đang lúc Ninh Khinh Tuyết do dự có nổ súng hay không, ba người thổ dân bỗng nhiên dừng lại. Người phụ nữ trong đó chỉ vào chiếc thuyền buồm bên đảo, hét lên một tiếng.

Bọn họ đã nhìn thấy thuyền buồm rồi, Ninh Khinh Tuyết liền lập tức hiểu ra, vị trí bọn họ đứng vừa hay có thể nhìn thấy thuyền buồm bên đảo, tên thổ dân đến sau bỗng nhiên cũng hét lên như vậy, lập tức chạy về phía thuyền buồm.

Xem ra đồng bọn của tên đó cũng đã chạy về phía thuyền buồm, hai người còn lại cũng chạy theo. Dường như đến muộn đồ sẽ bị người thổ dân đó lấy mất.

Ninh Khinh Tuyết nhìn ba người đã rời đi, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nếu như ban nãy ba người đó thực sự tới đây thì cô chỉ có thể nổ súng, một khi nổ súng thì khó giữ được không thu hút càng nhiều thổ dân đến hơn.

Thấy ba người đã chạy về phía thuyền buồm, Ninh Khinh Tuyết trở về cửa hang, dời ra một ít cành cây che chắn, sau đó vội vàng nhìn ba người thổ dân da đen đã chạy đi, cô cũng muốn biết sau khi ba người đó lên thuyền thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Vốn khoảng cách cũng không gọi là quá xa, Ninh Khinh Tuyết có thể nhìn thấy rõ ràng ba người rất nhanh liền chạy tới bên cạnh thuyền buồm, hai người xông vào trong thuyền, dường như vẫn còn một người ở lại bên ngoài.

Từ động tác thành thục và bước chân không dừng lại của những người này, Ninh Khinh Tuyết liền đoán đám thổ dân này hẳn là không phải lần đầu tiên phát hiện ra thuyền trôi dạt tới. Rất có khả năng tổ tiên của đám thổ dân này chính là xảy ra chuyện trên biển mới trôi dạt tới hòn đảo hoang này, sau đó sinh sản ra đời sau.

Chỉ có điều sau một lát, hai người đi vào lại xông ra ngoài, sau đó không hề để ý người ở bên ngoài, chạy tới đuôi thuyền rồi nhảy xuống biển.

Ninh Khinh Tuyết ở trên sườn núi nhìn thấy rõ ràng, hai người từ trong thuyền xông ra sau đó nhảy xuống biển thì không ló đầu lên nữa.

Mãi đến khi người phụ nữ thổ dân không lên thuyền, sau khi nhìn thấy hai người nhảy xuống biển, bỗng nhiên lại là tiếng thét chói tai, sau đó cũng không cần mạng mà chạy về. Nhìn dáng vẻ của cô ta, cô cũng cảm thấy trên thuyền dường như có chút không đúng. Ninh Khinh Tuyết thầm kinh hãi, chiếc thuyền này quả nhiên cực kinh dị. Hai người đàn ông thổ dân này xông vào thuyền dường như mới trong thời gian rất ngắn liền xông ra, sau đó nhảy xuống biển, đây là điều cô tận mắt nhìn thấy.

Tiếng thét của người phụ nữ thổ dân càng ngày càng vang, rất nhanh dường như có tiếng kêu phụ họa, trong lòng Ninh Khinh Tuyết cả kinh, ở đây quả nhiên còn có người bản xứ khác.

Một khoảng thời gian không lâu lắm, ở phương hướng ban nãy của hai tên thổ dân, có một nhóm thổ dân tới, cả nam lẫn nữ dường như có hai ba mươi người.

Sau khi người phụ nữ này nhìn thấy đám người này đến, lập tức xông về phía bọn họ, sau đó không ngừng hét lên và kêu to. Dường như đang biểu đạt ý tứ ý gì đó, chỉ có điều người phụ nữ này mới nói được một lúc liền đột nhiên ngã ra đất, sau đó không có bất cứ tiếng thở nào.

Hai gã thổ dân kéo người phụ nữ ngã trên đất, dường như muốn gọi cô ta tỉnh lại nhưng cô ta không có chút phản ứng nào.

Đám thổ dân vây quanh người phụ nữ đã chết, tiếp theo đều chạy về phía thuyền buồm dừng ở bên đảo. Chỉ để lại người phụ nữ thổ dân đã ngã xuống dưới đất.

Ninh Khinh Tuyết lại lần nữa nấp ở bên cạnh cửa hang, cẩn thận nhìn đám thổ dân còn lại này sẽ như thế nào, nhưng còn vẫn chưa đợi đám người này chạy tới bên thuyền. Người phụ nữ ban nãy dường như đã chết bỗng nhiên nhảy lên, trong lòng Ninh Khinh Tuyết cả kinh, người phụ nữ này

chưa chết?

Tuy nhiên tiếp theo càng khiến Ninh Khinh Tuyết hồi hộp, người phụ nữ này bỗng nhiên xông về phía biển, cuối cùng biến mất tăm mất tích.

Ninh Khinh Tuyết tận mắt nhìn thấy cảnh tượng xảy ra này, cô thực sự không thể hiểu tại sao có thể như vậy, lẽ nào chiếc thuyền kia thực sự có ma? Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết không khỏi thầm may mắn, khi cô không đi tới con thuyền ma kia.

Chỉ có điều điều khiến cô nghĩ không ra chính là, cô cũng từ bên cạnh con thuyền kia chạy ra, tại sao bây giờ cô vẫn không sao, người phụ nữ thổ dân kia lại có chuyện?

Cô chợt nhớ đến sợ dây chuyền đeo trên cổ, theo bản năng mà cầm sợi dây chuyền lên, lẽ nào chính là vì sợi dây chuyền này mà cô sống được đến bây giờ?

Ninh Khinh Tuyết túm lấy vòng cổ, lập tức cảm thấy chân khí trong cơ thể hơi bị khống chế. Cô không dám tiếp tục quan sát hậu quả của đám thổ dân lên thuyền, lập tức trở về trong động.

Chân khí trong cơ thể ngày càng quay cuồng, khiến cho cô hơi run rẩy thậm chí có một loại cảm giác bị đốt cháy, Ninh Khinh Tuyết biết là không hay, hẳn là tu luyện của cô xảy ra vấn đề gì đó, cô nhanh chóng chắn cửa động chặt chẽ, ngồi trên mặt đá bắt đầu tiến hành vận chuyển Chu Thiên.

Đây là một lần tu luyện hoàn toàn khác với trước đây, cô cảm nhận được sự xao động chân khí trong cơ thể mình, dường như phải tìm thấy cái gì đó đột phá vậy. Đối với tu chân, Ninh Khinh Tuyết không hiểu gì hết, đến công pháp tu chân của Đường Bắc Vi dạy cho cô cũng không thấy cô hiểu hơn bao nhiêu.

Ninh Khinh Tuyết chỉ có thể dựa theo cách Đường Bắc Vi dạy cho cô, không ngừng tiến hành vận chuyển Chu Thiên, dường như chỉ có như vậy

mới có thể giảm bớt xao động trong cơ thể cô.

Cũng không biết qua bao lâu, Ninh Khinh Tuyết chỉ có thể cảm thấy nghẹt thở, cô có chút sợ hãi. Chân nguyên này vẫn không có cách nào phát tiết, dường như thiếu nơi để phát tiết ra vậy.

Nếu như cô không tiến hành vận chuyển Chu Thiên, cô sẽ cảm thấy kinh mạch của mình muốn bốc cháy, nhưng nếu tiếp tục tu luyện chỉ có thể cảm thấy chân khí ở đan điền càng ngày càng dầy. Ninh Khinh Tuyết cảm thấy cô dường như đang uống thuốc độc để giải khát, nhưng cô không thể không uống tiếp.

Ầm một tiếng vang lên trong đầu Ninh Khinh Tuyết, dường như chân nguyên hùng hậu của đan điền tìm được nơi phát tiết, liền xông qua vô số kinh mạch.

Tuy Ninh Khinh Tuyết không mở mắt nhưng trong lòng lại vui vẻ, cái cảm giác thoải mái đó khiến cô biết cô cuối cùng dường như đã đột phá cái gì đó, giống như được cứu rồi.

Đột nhiên, trong đan điền lại dâng lên một luồng chân khí tươi mát, luồng chân khí này trong nháy mắt phá tan huyệt thừa linh của cô, đạt đến thần đình.

Một cảm giác thư thái dâng lên trong lòng, rất thoải mái, Ninh Khinh Tuyết theo bản năng rên rỉ một cái.

Cô không mở to mắt, trong đầu cô dường như có rất nhiều ký ức, cả người Ninh Khinh Tuyết chấn động, lẽ nào đây chính là thứ đại sư Ngộ Quang nói, võ công của cô đạt đến trình độ nhất định thì trí nhớ tự động hồi phục?

Quả nhiên càng ngày càng nhiều chuyện dâng lên trong đầu Ninh Khinh Tuyết, cô lập tức biết xem ra là đúng, cô thực sự khôi phục lại ký ức rồi, hơn nữa thực sự là phần kí ức cô mất đi trước đây.

Ký ức của cô và Diệp Mặc giống như thủy triều tràn qua, bắt đầu từ cô và Mộ Mai đi Ninh Hải chúc mừng sinh nhật Tô Tĩnh Văn, từng cảnh tượng trở nên rõ ràng.

Từng hóa đơn trong hòm thuốc nhỏ ấy, còn có mấy thẻ ngân hàng chưa dùng, một đám chai lọ, còn có cô không ngừng hỏi Diệp Mặc tiền…

Trên mặt Ninh Khinh Tuyết càng trắng bệch, vốn cô và Diệp Mặc bắt đầu như vậy.

- Tới nhìn một cái, phương thuốc gia truyền, chữa bách bệnh. Đau đầu phát sốt, ngoại thương nội thương, phong thấp… Chỉ cần bạn nghĩ ra chứ không có bệnh tôi không chữa được…

Lúc Diệp Mặc ở trên đường dành cho người đi bộ rao to, cô đang cầm một cái bánh ngọt mong chờ Diệp Mặc bị quản lý đô thị bắt đi. Mà tiền bánh lại là tiền của Diệp Mặc, tiền của Diệp Mặc đến từ đâu? Chỉ cần xem hóa đơn bên trong hòm thuốc nhỏ liền biết.

Lòng Ninh Khinh Tuyết càng đau, lúc này cô cũng không dám mở mắt, cô đã rõ vì sao cô không muốn ly hôn cùng hắn rồi.

Còn có cái tiểu viện ở Ninh Hải kia, cái cây đại thụ sau vườn chính là nơi tu luyện hàng ngày của Diệp Mặc, tảng đá trước vườn là nơi hắn ngủ, tuy bây giờ Ninh Khinh Tuyết đã biết Diệp Mặc tu luyện buổi tối, nhưng chỗ ngủ của hắn lại nhường cho cô, mà cô lúc đó còn nghi ngờ hắn dùng tiền của cô ở khách sạn cao cấp.

Chính là sau khi Diệp Mặc đi, không để lại lời nào, nhưng lại đem theo Tống Thiếu Văn tới bắt cô. Có lẽ còn có hòm thuốc không kịp mang đi đó, Ninh Khinh Tuyết hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa của hòm thuốc nhỏ đó đối với cô.

Cõ lẽ ngoại trừ cái hòm thuốc nhỏ kia, còn có một gốc cây dược thảo hắn để lại, sau này trở thành ký thác của cô. Vì bảo vệ cây dược thảo ấy, cô

dùng thân thể chống lại tập kích của gậy gỗ. Máu của cô nôn hết lên trên cây thảo dược đó. Nhưng bây giờ cây thảo dược đó thế nào rồi? Trong lòng Ninh Khinh Tuyết lo lắng, đó là thứ Diệp Mặc giao cho cô chăm sóc, nhưng cô đã một năm không để ý đến cây đó rồi.

Sa mạc Takla Makan vô tận, khi cô và Trì Uyển Thanh tìm được Diệp Mặc, Diệp Mặc lại đuổi theo hình bóng của dì út mà biến mất, để lại buổi sáng sa mạc và cô đơn của cô. Cô nhớ lúc thấy Diệp Mặc rời đi, cả linh hồn cô dường như đều trống rỗng.

Hóa ra yêu triệt để là hắn là vào lúc này, Ninh Khinh Tuyết vẫn không dám mở mắt ra, cô sợ mở mắt ra trí nhớ của cô lại biến mất. Chỉ có điều hai hàng nước mắt lại không có cách nào khống chế được, men theo hai gò má trắng trẻo của cô rơi xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 416

Nỗi Nhớ Như Dao Cắt

Cô nghĩ tới lúc ở vách núi Thần Nông Giá, Diệp Mặc đã ôm lấy cô, lúc đó trong lòng cô rất rộn ràng. Vì Diệp Mặc mà cô đi Lưu Xà, vì Diệp Mặc mà cô tới sa mạc, cũng vì hắn mà cô không sợ nguy hiểm xông vào khu không người ở Thần Nông Giá.

Diệp Mặc cũng vì cô mà hy sinh rất nhiều, cô thấy đây là những việc mà cô nên làm, huống chi cô đã yêu hắn, người đàn ông đó chính là chồng của cô.

Ông trời thật có mắt, lúc hấp hối dưới vách núi, cô đã gặp được Diệp Mặc. Khi ấy cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất. Diệp Mặc và cô cùng ăn cơm, cùng tu luyện, thậm chí hắn còn giúp cô tắm giặt, lại còn cõng cô ra khỏi Thần Nông giá nữa.

Hắn đã tìm được Trú nhan quả, cô biết đây là một loại quả ăn vậy chẳng có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn hái trái cây cực kỳ quý báu cho cô ăn.

- Em ăn đi, đừng nói nữa. Cho dù thế nào một khi em đã muốn ăn, anh nhất định sẽ hái cho em. Bởi vì em thích ăn, anh sẽ cho Lời Diệp Mặc nói lúc đó khiến cô rất cảm động, cô biết, mình sẽ mãi mãi là người của hắn ta.

Nhưng, sau khi cô bị thương, cô không còn nhớ tới hắn nữa, cũng không trở lại đó nữa. Vì sao mình lại vô tình đến vậy? Ninh Khinh Tuyết bỗng hận chính mình. Cô càng hận kẻ đã làm mình mất đi trí nhớ, kẻ đã làm cô quên đi cả người cô thương yêu nhất.

Thì ra tình yêu trong cô còn sâu nặng lắm, chính nó đã giúp cô đã vượt

qua tất cả, thậm chí không ngại nguy hiểm. Nhưng vì cô mà Diệp Mặc cũng đi tìm cô đã khiến hắn bị ngã.

¬¬¬¬¬- Tôi làm anh tổn thương sao?

Tim Ninh Khinh Tuyết đau nhói, cô hận không thể lập tức đến trước mặt Diệp Mặc để nói cho hắn biết, đây không phải là điều cô muốn nói. Hôm đó, thứ mà hắn lấy cho cô thật đúng là Trú nhan đan, Ninh Khinh Tuyết cảm thấy vô cùng hối hận, đáng lẽ cô không nên nghe lời mẹ cô. Lúc đó, cô nên để cho Diệp Mặc nhìn thấy cô, xem cô có thể khôi phục trí nhớ được hay không mới phải.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao lúc cô gần chết, tại sao cô lại mạo hiểm bao lấy trí nhớ, c. Nếu có thể, cô vẫn lựa chọn như thế mà không chút do dự, cô muốn ký ức của mình có hắn, cô muốn nhớ tình yêu của hắn dành cho cô, nhớ là hắn đối với cô thật tốt, nhớ cô vẫn còn rất yêu hắn kiếp này và cả kiếp sau.

Ninh Khinh Tuyết mở mắt ra, nước mắt cô đã ướt đầm đìa hai má, thì ra sau khi hồi phục được trí nhớ, cô nhận thấy Diệp Mặc là tất cả của mình.

Cô biết ơn Lý Mộ Mai đã giúp cô có dũng khí để hồi phục lại trí nhớ, cô không hiểu nổi tại sao mẹ cô lại không muốn trí nhớ của cô được phục hồi trong khi đó lại là thứ quý giá nhất của cuộc đời cô.

- Diệp Mặc!

Ninh Khinh Tuyết thầm kêu tên hắn. Cô đột nhiên đứng dậy, cô không muốn tiếp tục ở trên đảo này nữa, cô muốn gặp Diệp Mặc, muốn nhìn thấy hắn. Đối với cô mà nói, hắn bây giờ là những gì thân thiết nhất của cô.

Cuối cùng thì cô đã nhớ ra tất cả. Những điều mà hôm qua Diệp Mặc đã nói với cô là muốn cho cô biết về ký ức của cô. Cô cũng hiểu những hỏa cầu kia chính là do Diệp Mặc phát ra. Cô lại nhớ tới ở bệnh viện Ninh Hải, có người tên là Đường Bắc Vi, cô ấy tự xưng là em gái của Diệp Mặc. Trong

lòng cô có chút cảnh giác vì cô biết Diệp Mặc chỉ có một cô em là Diệp Lăng, do đó Đường Bắc Vi tuyệt đối không phải.

Ninh Khinh Tuyết nắm chặt khẩu súng trong tay đi ra khỏi thạch động, cô lập tức đi tìm Diệp Mặc.

Chỉ có điều, Ninh Khinh Tuyết vừa đi ra tới cửa động thì dừng lại. Cô nhớ rất rõ trong lúc khôi phục được trí nhớ, đã có một hai chục dân bản địa tới gần cái thuyền buồm kia, tuy cô không nhớ rõ mình đã mất bao lâu để phá bỏ và hồi phục trí nhớ, nhưng xem ra, thời tiết bây giờ khá mờ mịt, chưa chắc đã đến tám tiếng và khả năng bây giờ vẫn là ban ngày.

Nhưng lúc cô nhìn lên thuyền thì lại không thấy ai. Chẳng lẽ, hai mươi mấy người dân kia đã bị thuyền quỷ giết chết rồi sao?

Theo bản năng, Ninh Khinh Tuyết sờ lên người và thấy còn bốn hỏa cầu phù. Tuy cô biết chúng là do Diệp Mặc làm, hơn nữa Diệp Mặc có thể phát ra Hỏa cầu nhưng cô lại không biết làm thế nào mới có thể phát ra hỏa cầu được. Cô tin tưởng vào khả năng bây giờ của mình. Nếu như biết cách, nói không chừng cô cũng có thể phát ra được hỏa cầu phù.

Sở dĩ cô kiểm lại chúng vì Ninh Khinh Tuyết biết, cô cần dùng chúng để uy hiếp và chiếm thuyền quỷ. Nếu không có thuyền, cô không thể nào rời khỏi tiểu đảo này.

Mang trên người tất cả các vũ khí đã được kiểm tra, Ninh Khinh Tuyết mới đứng ở mép đảo nơi thuyền đi qua. Vì muốn gặp được Diệp Mặc mà cô đã buộc bản thân phải vượt qua nỗi sợ hãi. Cô tin mình đã có súng tự động, có hỏa cầu phù, thậm chí còn có dây chuyền nữa. Nếu chiếm được chiếc thuyền này thì khả năng cô rời được đảo này an toàn là rất lớn.

Đứng lại trên đảo, không nói đến có thổ dân uy hiếp mà nói đến những luồng khí lưu huỳnh nồng nặc kia đã khiến cô cảm thấy ở đây rất có thể núi lửa sẽ phun trào bất cứ lúc nào.

" Tu…" một tiếng chói tai, Ninh Khinh Tuyết đang mải mê suy nghĩ thì giật thót mình. Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên thì thấy bóng dáng của một con chim lông trắng ở trên ngọn cây cách đó không xa. Nó đang nhìn cô chằm chằm.

Không ngờ là một con chim kỳ quái, nó có chút giống đại bàng hay đó chính là một con chim đại bàng thật cũng nên. Trên đảo này rất khó thấy loài này, đây cũng là điều rất kỳ quái. Hiện tại trên đảo không còn một ai mà chỉ còn một con chim này. Nó có thể sống sót được chăng?

Nhưng Ninh Khinh Tuyết đã thấy được trong ánh mắt nó đã có điều gì đó, thậm chí còn bao hàm một chút biểu đạt cảm xúc. Theo bản năng, cô đưa tay lên dụi dụi mắt, cô nghĩ là mình đã nhìn lầm, vì làm gì có loài chim nào lại có biểu cảm như thế này?

Con chim kia nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết nhìn nó thì nó liền bay vòng quanh cô, sau đó lại đậu trên ngọn cây. Nhìn bóng dáng nó, cô chợt nghĩ tới việc hôm qua lúc cô đang ngủ thì cảm giác thấy có cái bóng gì đó bay ngang qua. Chẳng lẽ là con chim này ư? Nhưng nó bay vào động làm gì cơ chứ? Hay là nó muốn gây bất lợi với cô?

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu, cô không muốn suy nghĩ thêm về con chim này nữa mà cô lại nhìn về vị trí con thuyền. Cho dù không thành công, cô cũng muốn thử vì cô cũng không muốn sống như vậy ở nơi này. Cô lại nghĩ tới Diệp Mặc, nếu cô tiếp tục ở đây chắc đầu cô phát điên lên mất.

Nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết dường như muốn lên chiếc thuyền đó, con chim này bỗng nhiên bay lên, tỏ ý muốn đi cùng. Ninh Khinh Tuyết dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn nó và nói:

- Tao phải đi khỏi nơi này, chẳng lẽ mày cũng muốn đi theo tao ư?

Dương như nó hiểu được Ninh Khinh Tuyết nói gì, nó liền kêu chiêm chiếp mộthồi rồi lại bay quanh cô.

Ninh Khinh Tuyết không ngờ cô lại có thể cảm nhận được ánh mắt cầu khẩn của nó dường như đang năn nỉ cô. Lần này, cô tin chắc không thể lầm được, con chim này có thể hiểu được con người. Ninh Khinh Tuyết không biết cô có thể gặp được Diệp Mặc hay không mà giờ lại bị con chim này làm dâng lên một nỗi thương cảm. Cô dụi đôi mắt đã mọng đỏ, lại tiếp tục đi tới con thuyền kia.

Thấy Ninh Khinh Tuyết đi, con chim màu trắng này lại kêu "Xi.. xi…." một tiếng. Nó lại bay quanh cô, cô cuối cùng cũng hiểu được nó muốn nói với cô điều gì!

- Mày tìm tao là có việc, đúng không?

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng hỏi. Sau đó, cô thấy mình thật ngớ ngẩn, nó làm sao có thể hiểu được cô đang nói gì chứ!

Không ngờ con chim gật gật đầu, dường như nó tìm Ninh Khinh Tuyết đúng là có chuyện thật.

Ninh Khinh Tuyết sửng sốt, sao có thể vậy được chứ! Nhưng nó tìm cô có việc gì vậy? Cô lấy từ trong ba lô ra một chiếc lọ, sau cô đặt nó trước mặt con chim và nói:

- Mày có phải là muốn ăn gì đó không?

Con chim này liền bay xuống dưới mổ vào chiếc lọ trong tay Ninh Khinh Tuyết, sau đó lại bay vòng quanh cô.

Lần này, Ninh Khinh Tuyết đã hiểu, cô giật mình nhìn vào con chim nói:

- Mày muốn đi theo tao ư?

Không ngờ, Ninh Khinh Tuyết vừa nói dứt lời, con chim này liền gật đầu liên tục, thì ra nó thực sự muốn đi theo cô.

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày nói:

- Ở đảo này không phải tốt hơn sao? Hơn nữa ở đây còn có người ở, tao cũng không biết sẽ ra sao nữa. Nếu cho mày đi cùng sẽ là hại mày đấy!

Con chim này sau khi nghe Ninh Khinh Tuyết nói, nó bỗng vỗ cánh bay lên, bay vòng quanh đầu Ninh Khinh Tuyết rồi kêu lên hồi lâu, sau đó lại bay đến trước người cô, ánh mắt nó có một chút đau thương.

Ninh Khinh Tuyết cảm thấy con chim này thật gần gũi, chẳng lẽ là vì cô và nó thực có duyên? Nhưng ở đây nhiều người bản xứ vậy, con chim này sao không đến tìm họ mà lại đến tìm cô?

Không đúng, Ninh Khinh Tuyết chợt nhớ tới vừa rồi con chim này kêu thét như vậy liệu có phải muốn cảnh báo núi lửa sắp phun trào không? Nhưng nơi này có nhiều dân bản địa vậy, hơn nữa hòn đảo này tồn tại đã rất lâu rồi, làm sao núi lửa có thể tự nhiên hoạt động được chứ?

Nghĩ đến đây, Ninh Khinh Tuyết liền hỏi:

- Có phải trên hòn đảo này núi lửa sắp hoạt động phải không? Thế nên mày muốn rời khỏi nơi này?

Ninh Khinh Tuyết vừa nói xong thì con chim này gật đầu lia lịa, xem ra nó không những biết núi lửa sắp hoạt động mà còn biết Ninh Khinh Tuyết sẽ mang theo nó rời khỏi đây.

Chẳng lẽ có loài chim thông minh này thật ư? Ninh Khinh Tuyết nhìn nó, ánh mắt lộ rõ niềm vui bất ngờ. Loại chim này thật hiếm thấy, cô chưa nghe nói hay nhìn thấy bao giờ.

Không ngờ một con chim lại chủ động đồng ý đi cùng cô, như vậy quãng đường xa xôi sắp tới cô cũng có bạn đường rồi. So với lúc trước thì bây giờ cô bớt sợ hãi đi nhiều. Chỉ có điều, cô vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, sao nó lại tới được hải đảo này?

Ninh Khinh Tuyết ngửi thấy mùi lưu huỳnh ngày càng rõ rệt, lúc này cô thực sự tin những điều mà con chim kia muốn nói là sự thật, không biết bao

lâu nữa núi lửa sẽ hoạt động đây?

- Được rồi, nếu đã như vậy thì mày sẽ đi cùng với tao nhé! Giờ tao sẽ lên thuyền, phía trước sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm đấy, nếu mày không sợ thì có thể theo tao!

Ninh Khinh Tuyết đã bắt đầu yêu mến con chim trắng này rồi, hơn nữa nó lại khá thông minh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 417

Trên Thuyền Quỷ

Ninh Khinh Tuyết phát hiện ra, ở dưới cổ con chim này có một mảnh gì đó giống như hoa văn trên lá cây ngân hạnh. Cô đột nhiên nói:

- Tao sẽ đặt tên cho mày nhé, từ giờ về sau mày sẽ là Ngân Hạnh Diệp.

- Ừ, tên mày hơi dài nhỉ, thôi vẫn gọi là Ngân tử đi!

Con chim trắng dường như hiểu được lời nói của Ninh Khinh Tuyết, nó lại kêu to một tiếng tỏ vẻ rất vui sướng. Tuy nó hiểu được, thậm chí nhìn ra được cách nghĩ của Ninh Khinh Tuyết nhưng dù sao nó vẫn chỉ là một con chim mà thôi. Nó cũng chẳng thể hiểu nổi ý nghĩa của từ "Ngân tử".

Ninh Khinh Tuyết đặt cho con chim cái tên này cũng chỉ là để bản thân thả lỏng một lúc thôi, bởi vì, con thuyền mà cô sắp lên chính là một thuyền quỷ, hay nói cách khác chính là một con thuyền quỷ dị. Việc cô đặt cho con chim này cái tên Ngân tử không biết có phải là cô đang run sợ trước con thuyền này hay không nữa. Nhưng sau khi nghĩ tới Diệp Mặc, cô không kìm nổi, muốn được gặp hắn ngay lập tức. Cô càng quyết tâm vượt qua tất cả để đi tìm Diệp Mặc.

Động vật thường có một chút dự cảm khi sắp có nguy hiểm. Nếu dự cảm của Ngân tử là chính xác thì có khả năng núi lửa trên đảo này sẽ hoạt động.

Tuy có Ngân tử bên cạnh nhưng dù sao nó cũng chỉ là một con chim. Ninh Khinh Tuyết càng tới gần thuyền quỷ thì mồ hôi cô càng đổ ra nhiều, tay cô càng nắm chặt lấy khẩu súng tự động. Có những lúc không biết cái gì đang đợi mình ở phía trước mới thật đáng sợ. Nếu đối mặt với một con sư tử

hay một con hổ thì chưa chắc Ninh Khinh Tuyết đã sợ hãi như vậy vì dù sao cũng còn biết đó là cái gì.

Hình như Ngân tử thấy được Ninh Khinh Tuyết đang lo lắng nên ngay cả cánh nó cũng không vỗ nữa mà vẫn từ từ đi theo cô.

Khoảng cách tới thuyền quỷ càng gần, cô cảm thấy mình lại càng thêm hồi hộp, lo sợ.

Bốn phía con thuyền im lặng đến dễ sợ, nếu không phải trên đảo vẫn còn những dấu chân lộn xộn thì cô cũng không dám xác định là có phải toàn bộ thổ dân đã lên thuyền rồi hay không nữa. Nhưng những dấu chân này cho biết, những người ở đây đều lên thuyền cả rồi, duy nhất chỉ có một hàng dấu chân là quay trở về, còn lại đều bị giẫm khá lộn xộn.

Ninh Khinh Tuyết nhảy lên thuyền, cô lập tức cảm nhận được một luồng hàn khí đang bay tới. Trước ngực cô, chiếc dây chuyền phát ra một vòng ánh sáng, đẩy luồng hàn khí đó. Ninh Khinh Tuyết thậm chí có thể nghe thấy một tiếng thét chói tai nhưng rất mơ hồ. Ngân tử bay lên đầu thuyền, đứng ở phía sau Ninh Khinh Tuyết và vẻ mặt nó cũng đang căng thẳng không khác gì cô, dường như nó cũng cảm nhận được.

Ninh Khinh Tuyết nhìn chiếc dây chuyền, cô biết nó vừa cứu cô một mạng. Theo bản năng, cô quay đầu lại nhìn Ngân tử, trong lòng cũng được an ủi phần nào:

- Mày hãy ở phía sau tao nhé!

Con chim dường như hiểu được lời Ninh Khinh Tuyết nói, nó lập tức nhảy lên vài cái, đi sát sau Ninh Khinh Tuyết. Cô nhìn bốn phía, đầu thuyền vẫn vắng tanh, không có một bóng người.

Ninh Khinh Tuyết đứng trên mạn thuyền, cô quan sát một lượt, so với hôm qua thì giờ cũng chẳng có gì khác, một bàn rượu và thức ăn, hầu như là thực phẩm chín nhưng lại chẳng thấy người nào.

Cô đột nhiên nhìn thấy một bóng đen nhờ thần thức, nhưng nhanh như chớp, bóng đen này đã biến mất, giống như đã lao vào khoang đáy vậy.

Ninh Khinh Tuyết sững lại. Tuy cô cảm thấy có chút run run, da gà nổi lên nhưng lại không ngờ thần thức có thể nhìn thấy được đoàn bóng đen kia. Hóa ra, so với ánh mắt thì thần thức còn có tác dụng này.

Cô chỉ sợ là không nhìn thấy được, một khi đã nhìn rõ, cô sẽ không sợ hãi nữa. Ninh Khinh Tuyết lập tức đi vào khoang thuyền.

Chiếc thuyền này có tổng cộng hai tầng, ngoài khoang thuyền ở phía trên ra thì vẫn còn một khoang đáy nữa.

Ninh Khinh Tuyết muốn dọc theo chỗ đoàn bóng đen biến mất kia tiến vào khoang đáy, nhưng lúc này cô lại đột nhiên phát hiện ra có một đoàn bóng đen đang bay thẳng tới tấn công cô. Ninh Khinh Tuyết theo bản năng tránh ra, sau đó cầm lấy cây súng hướng về phía đoàn bóng đen và bóp cò.

"Tạch tạch", một tiếng vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh trong thuyền. Ninh Khinh Tuyết thấy rất rõ ràng đoàn bóng đen ấy không hề hấn gì, nó lại vọt vào khoang đáy.

Thật sự là bóng đen âm hồn mà. Ninh Khinh Tuyết thấy tay mình run run, nếu không phải Ngân tử kêu lên một tiếng thì có lẽ cô sẽ phát điên lên mất!

Mặc dù biết ở giữa nơi biển rộng mênh mông này lại xuất hiện một chiếc thuyền là điều quỷ dị, nhưng tận mắt thấy lại là chuyện khác Nếu không phải muốn chiếm chiếc thuyền này để rời khỏi đảo tìm Diệp Mặc thì Ninh Khinh Tuyết đã không do dự bỏ chạy từ lâu rồi. Cô nhớ lại lúc trước khi tới Thần Nông giá du lịch, cái đã được phát hiện ra chính là cái hố trời đó. Còn tiếng hét chói tai trong hầm mà cô nghe thấy nữa. Lúc đó, nếu không phải Diệp Mặc để lại bùa hộ mệnh cho cô thì nói không chừng, cô đã sớm bỏ mạng ở Thần Nông giá rồi.

Nhưng hôm nay, cô hình như lại gặp phải một âm hồn có phần rùng rợn hơn. Về âm hồn là do Diệp Mặc nói cho cô biết. Nó không những không sợ đạn mà còn hung tợn hơn đạn nhiều. Nếu Diệp Mặc không để lại dây chuyền cho cô thì nói không chừng cô cũng sớm chung số phận với những người thổ dân kia rồi.

Nghĩ đến đây, Ninh Khinh Tuyết chợt rùng mình, chẳng lẽ người trên thuyền này và những người thổ dân kia giống nhau? Đều bị âm hồn kia giết chết sao? Vừa rồi, lúc âm hồn kia nhào về phía cô, cô cảm thấy giống như linh hồn của mình đang bị cắn nuốt vậy. Chẳng lẽ có chuyện âm hồn ăn hồn phách thật sao? Trước kia, cô không tin mấy thứ này, nhưng càng tu luyện về sau thì cô không thể không tin. Thế giới này chẳng phải có rất nhiều sự kiện, hiện tượng mà giới khoa học chưa giải thích được sao?

Thậm chí, có rất nhiều giải thích của khoa học mà sau này cũng bị chứng minh là sai lầm đấy thôi.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Ngân tử, trong lòng cũng được an ủi phần nào. Cô cất đi khẩu súng, tay kia cầm một hỏa cầu phù cẩn thận đi xuống khoang đáy. Cô biết súng đánh không lại những âm hồn này nên cứ cầm trong tay cũng chẳng có tác dụng gì.

Đáng tiếc là Diệp Mặc không có ở đây, nếu không nhất định hắn sẽ thấy được đoàn bóng đen kia. Lúc trước khi ở Thuần An, hắn đã từng tiêu diệt âm hồn mà ả áo hồng Cửu Nguyệt Quan đã nuôi dưỡng Người bình thường sau khi bị âm hồn tiêu diệt sẽ lập tức tiêu tán, nhất định là do nguyên nhân đặc thù nào đó. Cũng giống như ả áo hồng kia, cô ta đã nuôi rất nhiều âm hồn, thậm chí còn nuôi dưỡng thành một con vật cưng. Con vật này không ngừng cắn, nuốt linh hồn của người đang sống.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết vẫn không hiểu lắm, chỉ là cô đem mấy cái bóng đơn thuần này quy kết thành ma quỷ mà thôi.

Nhưng Ninh Khinh Tuyết giữ vững thần thức quan sát xung quanh. Cô vừa vào khoang đáy, thần thức của cô liền phát hiện thấy có một bóng đen

dang trốn ở một bên, tu vi của cô cũng chỉ nhìn thấy một bóng đen mà thôi. Nếu mà là Diệp Mặc thì hắn đã nhìn thấy âm hồn bóng đen quy tụ, hắn sẽ lập tức nghĩ đến âm hồn của người đằng sau, giống như con quỷ mà ả áo hồng đó đã nuôi dưỡng.

Khi Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy bóng đen thì cô cũng cảm giác được người cô đang run lên nhưng vẫn lấy hết dũng khí tiến lại phía bóng đen ấy. Chỉ có điều, vừa mới đi được hai bước, cô đã ngừng lại và đổi hướng đi thẳng về phía trước.

Cô nhớ tới tốc độ của bóng đen vừa rồi, thật sự là rất nhanh. Hơn nữa cô khẳng định, nó có thể nhìn rõ cô, thấy cô đi qua, trăm phần trăm cô không thể đánh lén được cái bóng ấy.

Mà bây giờ cô có thần thức rồi, cho dù là không nhìn thấy bóng đen nhưng cô vẫn có thể biết được nó ở vị trí nào.

Quả nhiên khi Ninh Khinh Tuyết đột ngột thay đổi phương hướng thì cái bóng đen kia dường như dừng lại, đứng nguyên ở đó không động đậy.

Trong khoang đáy, còn một ít thức ăn và nước uống nhưng lộn xộn, ngổn ngang. Ninh Khinh Tuyết tránh được mấy đồ vật này, cố gắng tới chỗ của bóng đen kia.

Khi cách bóng đen ba thước thì cô đột nhiên ném hỏa cầu phù của mình ra và kêu lên:

- Lâm!

Bóng đen kia dường như không ngờ Ninh Khinh Tuyết sẽ làm như vậy, hơn nữa lại chẳng có dấu hiệu nào. Trong giây lát, nó đã bị hỏa cầu nổi lên cuồn cuộn bao vây lấy Một tiếng bén nhọn phát ra, hỏa cầu phù biến mất, còn cái bóng đen kia cũng chẳng thấy đâu.

Ninh Khinh Tuyết nhẹ nhõm cả người, cô thấy giờ đã thoải mái phần nào. Hỏa cầu phủ không ngờ so với súng còn lợi hại hơn. Tuy nhiên, cô đã

hiểu ra, không phải hỏa cầu phù lợi hại hơn mà trong trường hợp này, dùng nó đối phó với loại quỷ vật này hợp lý hơn.

Ninh Khinh Tuyết tìm kiếm trong khoang đáy một lúc nhưng không phát hiện thấy có gì kỳ quái cả. Cô không biết đây chính là vận may của mình vì âm hồn này chính là âm hồn mà sau khi Diệp Mặc diệt ả áo hồng, nó đã bỏ trốn, không biết cuối cùng sao lại bị người ta đem tới Mỹ, sau đó lên Bắc Mã Hào, cuối cùng lúc hải tặc bắt cóc những cô gái đó đi, âm hồn này lại lén lút lên thuyền của bọn chúng và ở luôn trên thuyền. Ở đây có điều kiện giúp cho nó không ngừng lớn mạnh. Tuy là vậy, nhưng vì chủ nhân của nó đã bị Diệp Mặc giết rồi nên giờ nó chỉ còn bản năng mà thôi. Vừa lúc nó gặp một người như Ninh Khinh Tuyết, nếu cô không có sợi dây chuyền đó thì đã sớm mất mạng rồi. Nói cách khác, nếu ả áo hồng kia còn sống thì cô cho dù mọc cánh cũng khó mà trốn thoát.

Nhưng những thứ đó chỉ là giả thuyết thôi vì Ninh Khinh Tuyết còn có hỏa cầu phù, những hỏa cầu này có thể giúp cô diệt được âm hồn.

Hình như biết được Ninh Khinh Tuyết đánh nhau với âm hồn đã giành phần thắng, Ngân tử đứng phía sau kêu to một tiếng.

Ninh Khinh Tuyết gạt mồ hôi trên trán, sau đó cô vẫy vẫy Ngân tử đi tới. Tuy cô đã diệt được âm hồn nhưng đây là khoang đáy, cô thực sự không thể không cảnh giác được.

Cô tưởng tượng ra, người trên thuyền này nhất định bị âm hồn này hại chết rồi. Cô không dám ở lại khoang đáy tối tăm này hơn nữa.

Lên trên khoang thuyền, Ninh Khinh Tuyết mới nghĩ tới một chuyện rất quan trọng là cô không biết lái thuyền, cũng không xác định được phương hướng thế nào.

Ninh Khinh Tuyết e ngại lên đầu thuyền. Đột nhiên cô ngây ngẩn cả người. Chiếc thuyền vẫn dừng ở bên cạnh đảo, giờ cô còn không thể điều khiển được chiếc thuyền, nó đã rời khỏi đảo lưu huỳnh kia rồi, thậm chí đã

đi được một quãng rất xa, hòn đảo ấy sớm bị bỏ lại đằng sau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 418

Núi Lửa Trên Biển

Thuyền này mặc dù không thả neo, nhưng đã đậu ở bờ biển một ngày một đêm rồi, tại sao trước khi mình tiêu diệt âm hồn, thì chiếc thuyền buồm này đã một mình rời đi?

Ninh Khinh Tuyết chợt nhớ tới một việc, mấy hôm trước lúc mình ở núi băng, chiếc thuyền buồm này cũng ở bên cạnh cô, dường như cô nghe thấy tiếng người ồn ào trên thuyền, chẳng lẽ cũng là do bóng đen đó làm?

Ninh Khinh Tuyết vừa mới nghĩ đến đây, trong khoang thuyền bỗng truyền đến một âm thanh, Ninh Khinh Tuyết giật mình đứng dậy, cô dùng thần thức quét xuống, nhưng bên trong không có bất cứ cái gì.

Lúc này thuyền đã một mình ra biển, thần thức của Ninh Khinh Tuyết không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cô cũng không có dũng khí bước vào khoang thuyền đó lần thứ hai, Ninh Khinh Tuyết sờ sờ vào sợi dây chuyền đeo trước ngực, trong lòng đã bình tĩnh lại được đôi chút, mặc dù cô không nhìn thấy các âm hồn khác nữa, nhưng núi lửa trên biển thì vẫn còn như phảng phất xung quanh sợi dây chuyền.

Ngân Tử dường như không hề cảm thấy bất cứ cái gì, vẫn không ngừng nhảy nhót ở đầu thuyền.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên nói:

-Tao không quản mày là ai, nếu như mày còn dám xuất hiện, tao sẽ lập tức dùng cầu lửa để đối phó với mày, tao cho phép mày ở lại thuyền, nếu như dám quấy rối tao và Ngân Tử, thì tao sẽ khiến chúng mày lập tức biến

mất đấy.

Mặc dù là những lời nói uy hiếp, nhưng chính Ninh Khinh Tuyết cũng cảm thấy hoảng sợ.

Dường như nghe thấy được những lời nói của Ninh Khinh Tuyết, hoặc là sợ sự uy hiếp của cô, nên những tiếng động ở dưới đã lập tức biến mất rồi.

Ninh Khinh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, xem ra lời uy hiếp của cô cũng có chút tác dụng đấy chứ. Cô vứt toàn bộ bàn ăn và ghế xuống biển, sau đó tìm chỗ ngồi. Trong đầu nghĩ những thứ mà cô không nhìn thấy được ở đây chắc không phải là sợ cô, mà là sợ sợi dây chuyền mà cô đeo.

Ngân Tử thấy Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống, vội vàng chạy đến bên cạnh cô.

Bỗng nhiên một tiếng nổ "Ầm Ầm" từ đâu vọng tới, rồi một ánh lửa đỏ rực phóng tít lên cao. Ninh Khinh Tuyết đứng phắt dậy theo bản năng.

Cô dẫn Ngân Tử đến mũi thuyền, lại phát hiện cách đảo Lưu Huỳnh khá xa có bão lửa, bão lửa cùng với khói đen nghi ngút phát ra từ ngọn núi lửa trên biển, thậm chí đã bay tới tận chỗ con thuyền mà Ninh Khinh Tuyết đang đứng.

Ninh Khinh Tuyết lại ngây người ra, cô cũng biết núi lửa trên đảo Lưu Huỳnh này đã hoạt động rồi, cô cảm giác trận này còn mạnh hơn trận trước rất nhiều, nếu như cô còn do dự một hai giờ nữa, thì lúc này cô đã hóa thành tro bụi trên ngọn núi lửa đó rồi.

Nhìn thấy ngọn núi lửa hoạt động như vậy, Ninh Khinh Tuyết biết ngay đảo Lưu Huỳnh đã bị hủy diệt rồi. Những người thổ dân trên đảo cũng biến mất không để lại chút dấu vết nào nữa rồi, mặc dù đó là những thổ dân mà cô không hề quen biết, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy thương xót. Sinh mạng của con người không ngờ lại mỏng manh yếu đuối như vậy, đối mặt với sức mạnh của thiên nhiên, một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Một cơn sóng ập tới, vồ lấy chiếc thuyền, không cần người điều khiển, nó phóng vút đi với tốc độ cao nhất, trong nháy mắt những ánh lửa đã dần dần biến mất, cuối cùng là không nhìn thấy được nữa.

...

Lúc này Diệp Mặc đứng ở trên thuyền đánh cá, thuyền cá dừng ở nơi Edern lẩn chốn, nơi này bây giờ ngoài gió biển chỉ còn âm thanh cuồn cuộn của sóng biển mà thôi, không hề có bất cứ thứ gì khác, không còn bất cứ dấu tích gì của vụ thảm án diễn ra vào nhiều ngày trước.

-Tôi nghĩ những tên hải tặc đó đã rời đi từ lâu rồi.

Edern nhìn thấy sắc mặt của Diệp Mặc không tốt, liền nói.

Diệp Mặc hừ một tiếng, không nói gì, nhưng vào lúc này, không ngờ lại có một tiếng nổ kinh hoàng từ xa vọng đến, một ngọn lửa khổng lồ bùng lên.

-Ồ, trời ạ, không ngờ ngọn núi lửa trên biển lại hoạt động rồi. Đáng sợ quá, thật khủng khiếp.

Edern lập tức hét toáng lên.

Không ngờ một hòn đảo nhỏ như vậy lại có núi lửa hoạt động? Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Mặc thấy núi lửa hoạt động, trong lòng hắn cũng cảm thấy bất an.

-Edern, anh lập tức cho thuyền chạy về ngọn núi lửa đang hoạt động đi.

Edern lập tức ngẩn người ra, ngọn núi lửa này đã bắt đầu hoạt động rồi, bây giờ lái thuyền qua bên đó, chẳng may bị cuốn đi thì làm gì còn mạng sống nữa.

Thấy dáng vẻ do dự của Edern, sắc mặt Diệp Mặc lập tức trầm xuống, nói:

-Edern, anh đúng là có lá gan của rùa, vậy mà cũng đòi theo đuổi

Daphne sao?

Khuôn mặt Edern lập tức đỏ bừng -Tôi không phải là thằng gan rùa, đây là lý trí, nếu như bây giờ lái thuyền qua đó, rất có thể sẽ bị bão lửa cuốn đi. Nếu như anh tưởng rằng núi lửa chỉ hoạt động ở trên đảo, không phun ra tận biển, thì anh sai rồi, cơn bão lửa khổng lồ này sẽ lan đến trong nháy mắt thôi, có lẽ chúng ta nên neo thuyền ở cạnh bờ biển.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

-Lái thuyền đến đó, không phải anh không sợ chết sao? Nếu như anh sợ chết, thì tôi sẽ tự lái đến đó.

Lần này Diệp Mặc không đuổi Edern đi, dù gì vô duyên vô cớ hất người ta xuống biển, thì cũng có phần quá đáng.

Edern không đáp lại lời của Diệp Mặc, nhưng anh ta đã lái thuyền về phía hòn đảo có ngọn núi lửa. Edern lái rất nhanh, dường như muốn chứng minh cho Diệp Mặc thấy anh ta không sợ chết.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng không nói gì với Edern, nhưng cả Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết đều không thể ngờ được rằng thuyền của bọn họ chỉ cách nhau hơn mười hải lý. Chỉ có điều là một chiếc thì rời khỏi đảo Lưu Huỳnh, còn một chiếc thì chạy đến đảo mà thôi.

Chiếc thuyền đánh cá rất nhanh sau đó đã chạy đến đảo Lưu Huỳnh, mặt biển xung quanh đều là một màu nâu xám của tro bụi, có thể thấy đây chính là một hòn đảo, nhưng bây giờ đang bị bao phủ bởi dung nham phun trào.

Cách hòn đảo này một quãng xa, nhưng vẫn có cảm giác như bị thiêu đốt, và dường như cả hòn đảo cũng đang dần dần biến mất.

-Đi thôi Diệp Mặc vô cùng thất vọng, nhìn dòng dung nham đang phun trào nói. Hắn biết, cho dù trước đây trên hòn đảo này có manh mối gì, thì bây giờ cũng không còn bất cứ thứ gì nữa.

Edern chỉ ước Diệp Mặc nói câu này, Diệp Mặc nhắc đến chuyện rời khỏi đây, anh ta lập tức lái thuyền đánh cá rời đi, không dám dừng lại.

Trong mấy ngày liên tiếp không tìm được Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc có chút lo lắng nóng vội. Edern và Diệp Mặc đã ở chung với nhau được hai ngày, biết Diệp Mặc đến đây tìm vợ, thậm chí còn có cảm giác đồng cảm với hắn.

Diệp Mặc biết là mình nóng vội, hắn ngồi ở mũi thuyền không nói gì, mà lấy lại bình tĩnh.

Thấy Diệp Mặc ngồi ở mũi thuyền, Edern biết điều cũng ngậm miệng không nói năng gì, chỉ đành dùng rada tìm kiếm xung quanh, vừa tìm vừa nghĩ xem nên làm thế nào để thông báo được tình hình của "Bắc Mã Hào" về càng nhanh càng tốt.

Sáu giờ đồng hồ trôi qua, trên bầu trời đã xuất hiện một vầng trăng non, ánh sáng của mặt trăng không giống với ánh sáng ban ngày. Biển đêm rộng lớn không những yên tĩnh mà còn rất sáng. Edern may mắn nên từ trước đến giờ vẫn chưa gặp phải cơn bão nào trên biển, một khi có bão thì cái thuyền đánh cá này của anh ta nhất định sẽ bị đáng vỡ tan thôi.

Diệp Mặc vừa mới vận hành đại chu thiên xong, cả người đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hơn nữa cảm giác bực bội lo lắng cũng không còn nữa. Vừa lúc đấy thì nghe được tiếng hét chói tai của Edern.

-Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc lập tức chạy đến đuôi thuyền hỏi Edern.

Edern không hề chú ý đến Diệp Mặc, anh ta chỉ vào màn hình rada kích động nói:

-Phát hiện ra hai mục tiêu, cách đây năm mươi hải lý.

Edern kích động vì bất luận mục tiêu đó có phải là mục tiêu hai người

đang tìm kiếm hay không, chỉ cần có thông tin từ công cụ tìm kiếm là được rồi, anh ta có thể lập tức liên lạc được với nước Mỹ, báo cho bọn họ biết rằng anh ta vẫn còn may mắn sống sót, nói cho bọn họ biết "Bắc Mã Hào" rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Để hạm đội hải quân của Mỹ mau chóng cử người đến cứu Daphne.

-Còn do dự cái gì nữa, mau lái thuyền qua đó đi.

Diệp Mặc lập tức nói.

...

Ninh Khinh Tuyết không biết phải lái thuyền như thế nào, huống hồ cho dù cô biết phải lái thuyền như thế nào, thì cũng không biết nên lái về hướng nào. Cô chỉ có thể căng buồm lên hết cỡ, rồi để thuyền muốn trôi đi đâu thì trôi.

Vốn dĩ Ninh Khinh Tuyết tính rằng trên thuyền này có nước ngọt và lương thực đủ dùng trong hai tháng, cô tin rằng trong hai tháng nhất định sẽ có người phát hiện ra con thuyền này.

Nếu như không phải trong khoang thuyền có chút quỷ dị, thì bây giờ Ninh Khinh Tuyết cũng không sợ không tìm thấy đường về.

Cách của Ninh Khinh Tuyết cũng không tệ, thậm chí có thể nói cách của cô bây giờ là hoàn toàn hợp lí, bởi cô và Ngân Tử ở trên thuyền chưa đến nửa ngày đã gặp được một con thuyền khác.

Nếu như không phải là Ngân Tử, thì Ninh Khinh Tuyết đã chẳng biết được con thuyền đó đang lái về phía cô. Ninh Khinh Tuyết vì muốn tu luyện, nên đã bảo Ngân Tử canh trước mặt cô, nhưng chưa tu luyện được một nửa, cô đã bị tiếng kêu của Ngân Tử làm cho tỉnh.

Ninh Khinh Tuyết nhìn về phía mà Ngân Tử kêu, quả thật là có thuyền, mặc dù hơi mờ, không rõ lắm, nhưng dưới ánh sáng của mặt trăng, Ninh Khinh Tuyết có thể nhận ra đó là một chiếc thuyền, hơn nữa hình như chiếc

thuyền đó còn đang hướng về phía thuyền của cô.

Được cứu rồi sao? Trong lòng Ninh Khinh Tuyết lần đầu tiên cảm thấy cô có thể gặp lại được Diệp Mặc. Chỉ cần cô có thể lên được bờ, bất luận là ở đất nước nào, trước tiên là cô có thể trở về, rồi sau đó sẽ lập tức đến Ninh Hải.

Chiếc thuyền đó tiến đến càng lúc càng gần, lần này Ninh Khinh Tuyết trông thấy rõ mặt lá cờ, hy vọng vừa mới dâng lên bây giờ lập tức tiêu tan rồi, hơn nữa lại còn vô cùng hoảng hốt.

Chiếc thuyền đó giống với chiếc thuyền buồm của cô, trên thuyền cũng cắm một lá cờ in hình đầu lâu, chiếc thuyền tiến đến càng ngày càng gần, lá cờ hình đầu lâu càng ngày càng rõ. Hóa ra chủ nhân của chiếc thuyền đó và chủ nhân của chiếc thuyền này là cùng một phe, bây giờ đám người đó đã đuổi đến rồi, nên làm thế nào bây giờ?

Chiếc thuyền đó không giống với thuyền của mình, nó xác định được phương hướng, chính là hướng di chuyển của chiếc thuyền của Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy khẩu súng tự động, cô đã nhìn thấy bóng người trên chiếc thuyền đó, trên thuyền có người, hơn nữa không chỉ là một người, chí ít cũng phải mười mấy người.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên không ngây thơ mà cho rằng đám người cắm cờ in hình đầu lâu trên thuyền lại là người lương thiện, bọn chúng chắc hẳn là cướp biển, lai lịch bất minh.

Nhìn chiếc thuyền tiến lại càng ngày càng gần, Ninh Khinh Tuyết rất muốn đem chiếc thuyền chốn đi thật xa, nhưng cô thật sự không biết lái thuyền.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 419

Con Thuyền Đánh Cá Không Né Tránh

Nhìn thấy chiếc thuyền có lá cờ hình đầu lâu, Ninh Khinh Tuyết thất vọng từ bỏ ý đồ dương buồm lên, cầm lấy khẩu súng tự động trong tay.

Chiếc thuyền đó đã hiện ra trước mắt cô, hơn mười tên trên thuyền đều nhìn chằm chằm vào Ninh Khinh Tuyết, ánh mắt đáng sợ như loài lang sói. Dường như bọn chúng không thèm để ý đến khẩu súng trong tay Ninh Khinh Tuyết, chỉ nhìn thấy một Ninh Khinh Tuyết đẹp như tiên nữ mà thôi.

Cách tới mười mấy mét nhưng Ninh Khinh Tuyết cũng có thể nghe được tiếng nuốt nước bọt của bọn chúng, trái tim cô trùng hẳn xuống, cô rất muốn nổ súng, nhưng cho dù là cô có thể làm bị thương một tên nhưng cũng không thể đánh lại được một đội hải tặc đông như vậy. Muốn bắn trúng được một tên cũng giống như nằm mơ vậy, cho dù có đưa cô súng rồi dí thẳng vào người tên hải tặc nào đó thì cô cũng không thể bắn trúng nổi một tên.

-Trời ạ, cô gái đó đẹp quá, tao nhất định phải có cô ta...

Một gã da trắng kinh ngạc thốt lên, mặc dù là tiếng Anh, nhưng Ninh Khinh Tuyết vẫn có thể hiểu được.

-Sean, đó là thuyền của thủ lĩnh, cô gái kia lại ở đó, nhưng sao tao không thấy thủ lĩnh đâu?

Một gã thanh niên đứng bên cạnh gã đàn ông da trắng đó bỗng nhiên nhớ đến mục đích bọn chúng đi tìm kiếm chiếc thuyền này.

Bọn chúng đến đây để tìm kiếm tung tích của thủ lĩnh, không phải đến để tìm gái đẹp. Nhưng cô gái này thực sự là rất đẹp, cái đẹp của phụ nữ đã bị

cô chiếm hết mất rồi.

Bị câu nói đó nhắc nhở, tất cả những tên trên thuyền mới sực tỉnh, bọn chúng không nhìn thấy thủ lĩnh trên thuyền, nhưng lại nhìn thấy một cô gái đẹp đến không thể tưởng tượng được, ở nơi biển trời mênh mông như thế này, chuyện này có chút gì đó kỳ dị.

-Cô ta còn cầm súng, ha ha...

Cùng với tiếng cười, ánh mắt của tất cả những tên đứng trên tàu đều đổ dồn vào khẩu súng Ninh Khinh Tuyết cầm trên tay.

-Buông súng của cô xuống, sau đó lên thuyền của chúng tôi, không thì đừng trách chúng tôi không khác khí.

Một gã cầm loa gào lên với Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết nghe thấy rõ ràng những lời bọn chúng nói, tiếng Anh của cô cũng không tệ, đều có thể hiểu được những câu này, trong lòng cô cũng biết nếu rơi vào tay bọn người này thì sẽ thê thảm đến mức nào.

Ninh Khinh Tuyết chợt phát hiện ra, tay của tên cầm đầu trên tàu đó giơ lên, một tia sáng rít lên, hướng về phía cổ tay của cô.

Là phi tiêu? Ninh Khinh Tuyết kịp thời phản ứng lại, nhưng cô cũng không kịp né, nhưng chiếc phi tiêu đó còn chưa bay đến trước mặt cô, thì đã bị một vầng ánh sáng trắng chặn lại, Ninh Khinh Tuyết biết lại là sợi dây chuyền chặn chiếc phi tiêu lại, cô cúi đầu nhìn sợi dây chuyền mờ dần đi, trong lòng vô cùng giận dữ.

Cô không ngờ bọn quỷ nước ngoài này lại sử dụng ám khí thành thạo như vậy. Nhưng cô lập tức giương súng lên, bắn tới tấp về phía đối diện.

Những tên hải tặc trên thuyền đều là những kẻ kinh nghiệm đầy mình, lúc Ninh Khinh Tuyết giương súng lên, tất cả đều cúi rạp người xuống, ngoại trừ một tên xui xẻo bị trúng đạn ra, thì những tên còn lại đều không sao hết.

Bởi chiếc thuyền này giống như vật chắn ngăn cản, nên Ninh Khinh Tuyết chỉ bắn trúng một tên, mặc dù cô không có kinh nghiệm chiến đấu trên biển, nhưng cũng biết cô có thể nổ súng là vì đám hải tặc này không muốn giết cô, mà muốn cô sống, thậm chí là không coi cô ra gì. Ninh Khinh Tuyết cũng nấp vào trong khoang thuyền, chiếc thuyền của cô vẫn di chuyển với tốc độ rất nhanh, nhưng cùng với tiếng súng vang lên, cô phát hiện ra cột buồm của mình đã bị gãy.

Chiếc thuyền đang di chuyển với tốc độ nhanh đột nhiên dừng lại, Ninh Khinh Tuyết vô cùng đau lòng, cô không đau lòng vì tên hải tặc vừa chết, mà đau lòng vì không thấy Diệp Mặc đâu.

Cô không sợ chết, nhưng chết như này thì cô không cam lòng, đến cả mặt Diệp Mặc cô cũng không thể nhìn thấy được, cô vẫn còn chưa nói lời xin lỗi với Diệp Mặc, cô vẫn còn chưa đền bù cho Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết yên lặng đổi một băng đạn khác, vừa rồi đã bắn hết một băng đạn, tổng cộng cô cũng chỉ có mỗi hai băng đạn thôi.

Ngân Tử im lặng nấp đằng sau Ninh Khinh Tuyết nó dường như cũng cảm nhận được sự bất đắc dĩ trong lòng Ninh Khinh Tuyết, nên cũng thỉnh thoảng rên lên một tiếng.

-Cô gái ở trên thuyền kia, bỏ vũ khí trong tay cô xuống, sau đó bước ra, chúng tôi đảm bảo sẽ không làm cô bị thương. Nếu như cô còn chống cự, chúng tôi sẽ lập tức cho nổ con thuyền đó.

Lời của những tên hải tặc trên chiếc thuyền đối diện truyền tới.

Ninh Khinh Tuyết cắn môi, luồn súng qua khe hở của khoang thuyền, lại tiếp tục nổ súng, lần này bắn trúng hai tên. Những tên còn lại như bị cô chọc tức, nhưng vẫn không dám nổ súng, vì sợ làm bị thương Ninh Khinh Tuyết.

Hai trái lựu đạn đã rơi xuống cột buồm của Ninh Khinh Tuyết, lập tức đầu thuyền của cô bị thủng hai hố lớn, dường như bọn hải tặc sợ phá hỏng

chiếc thuyền này, với lại bọn chúng cũng không có nhiều lựu đạn, nên sau khi vứt hai quả lựu đan sang, bọn chúng lại tiếp tục cầm loa lên uy hiếp.

Ninh Khinh Tuyết dẫn Ngân Tử nấp vào một góc của khoang thuyền nằm yên không nhúc nhích, cô biết nhiều nhất mình cũng chỉ có mười viên đạn, nếu như tiếp tục bắn thì cô chỉ còn con đường chết. Một khi không còn đạn, thì nhất định những tên hải tặc đó sẽ xông đến.

Hỏa cầu phù của cô mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể giết được ba tên thôi.

Lúc Ninh Khinh Tuyết đang lo lắng không biết nên phải làm như thế nào, đột nhiên cô cảm thấy thân tàu hình như hơi rung chuyển, Ninh Khinh Tuyết quay đầu về phía mũi thuyền theo bản năng, một cái neo sắt lớn đã rơi xuống mũi thuyền, rơi thẳng xuống cái hố do hai quả lựu đạn gây ra lúc nãy.

Hóa ra bọn hải tặc này dùng lựu đạn để tạo hố trên thuyền là để thả neo xuống. Thả một sợi dây xích bằng thép qua để kéo hai thuyền sát vào nhau, Ninh Khinh Tuyết biết cô đã không còn đường lui nữa rồi.

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên đứng phắt dậy, cô cầm súng bắn những phát cuối cùng, sau khi bắn xong cô lập tức nhảy xuống biển, rồi tự sát dưới biển.

-Ngân Tử, đợi sau khi tao nhảy xuống biển, mày cũng phải lập tức bay đi đấy, mặc dù ở đây không gần hòn đảo nào, nhưng so với ở đây chờ chết thì còn tốt hơn nhiều.

Ninh Khinh Tuyết có chút lưu luyến vuốt ve bộ lông của con chim này, cô không nỡ rời xa nó.

Nếu như không có Ngân Tử luôn ở bên cạnh cô, thì cô đã không thể chống lại những con quỷ trên thuyền không phút nào ngừng dày vò cô, nhưng Ngân Tử đã cho cô sự dũng cảm, thậm chí có Ngân Tử làm bạn cô còn có thể tu luyện được.

Ngân Tử rõ ràng có thể hiểu được những lời nói của Ninh Khinh Tuyết,

nó hoảng hốt thét gào. Rồi đột nhiên nó không gào thét nữa, nó bắt đầu kêu lên, rồi dùng mỏ kéo kéo Ninh Khinh Tuyết, dường như muốn cô nhìn gì đó.

Ninh Khinh Tuyết nhìn theo tiếng kêu của Ngân Tử, không ngờ cô lại nhìn thấy một con thuyền, cô hiểu ý của Ngân Tử, nó muốn cô trốn lên chiếc thuyền đó.

Ninh Khinh Tuyết cười đau khổ, con thuyền đó chạy với tốc độ rất nhanh, cô nhìn thấy rõ đây là một con thuyền đánh cá, cô thu ánh mắt về, vuốt ve bộ lông màu bạc của con chim, nói:

-Đó chẳng qua chỉ là một con thuyền đánh cá thôi, đến người chủ của con thuyền còn khó có thể giữ được mạng sống, nói gì đến chuyện cứu chúng ta?

Những tên hải tặc định bắt Ninh Khinh Tuyết lên thuyền cũng đã nhìn thấy con thuyền đánh cá đó, lập tức cầm súng hướng về phía con thuyền, đợi cho đến khi con thuyền vào phạm vi có thể nổ súng, sẽ lập tức bắn, bọn chúng sẽ không đối xử với con thuyền này giống như đã đối xử với Ninh Khinh Tuyết đâu.

Đến lúc này bọn chúng vẫn chưa ra tay với Ninh Khinh Tuyết bởi Ninh Khinh Tuyết ở trên con tàu của thủ lĩnh bọn chúng, còn một điều nữa đó là vì Ninh Khinh Tuyết là một tuyệt sắc giai nhân, đối với bọn hải tặc mà nói, bọn chúng chỉ theo đuổi duy nhất hai chuyện, thứ nhất là tiền, thứ hai là gái đẹp.

Người đẹp như Ninh Khinh Tuyết đừng nói là nhìn ngay cả nghe thôi bọn chúng cũng chưa từng nghe nói đến. Nhưng vẫn còn một chuyện khiến bọn chúng không nghĩ ra, đó là chiếc thuyền đánh cá này sao nhìn thấy bọn chúng rồi mà lại không tránh đi, mà lại còn tăng tốc để tiến tới gần, một chuyện càng khiến bọn chúng không thể nghĩ ra được đó là, ở giữa biển khơi mênh mông như thế này, lại xuất hiện một chiếc thuyền đánh cá.

Edern đã dùng rada để tìm từ rất xa, không ngờ hai mục tiêu mà anh ta

tìm thấy lại là hai chiếc thuyền có cờ hình đầu lâu, anh ta định lập tức đổi hướng, nhưng Diệp Mặc đã ngăn anh ta lại.

Edern không biết tên của Diệp Mặc, nên anh ta chỉ có thể gào thét trong lo lắng:

-Hai chiếc thuyền mà tôi nói đến hóa ra lại là hai chiếc thuyền có cờ in hình đầu lâu, thuyền đó chính là thuyền của bọn hải tặc, chúng ta mà đi đến đó, chẳng khác nào tự tìm đến cái chết.

Diệp Mặc lại chậm rãi bước về phía mũi thuyền, rồi nói:

-Daphne của anh không phải bị bọn hải tặc cướp đi sao?

Edern nói không chút do dự:

-Đúng là bị bọn chúng cướp đi, bọn chúng giết vô số hành khách trên "Bắc Mã Hào" sau đó cướp hết phụ nữ ở trên tàu, bọn chúng chính là ma quỷ, không bọn chúng còn không bằng ma quỷ.

Diệp Mặc cười nhạt:

-Một khi đã là ma quỷ bắt Daphne của anh đi, anh không đi cứu cô ấy, lại còn định bỏ trốn, tôi thấy có vẻ như anh không thật lòng với Daphne. Một khi đã như vậy, anh đi đi, tôi muốn qua đó xem xem thế nào.

Diệp Mặc đương nhiên là muốn đi, giữ biển cả mênh mông thế này, bất luận là gặp người nào, hắn đều sẽ không bỏ qua, nếu chẳng may người đó biết được tung tích của Ninh Khinh Tuyết, mà hắn bỏ qua thì lúc đó có hối hận cũng không kịp.

-Không phải, chúng ta mà đi thì chẳng khác nào tự tìm đến cái chết, tôi muốn quay về gọi người đến cứu Daphne, không thì cái chết của tôi cũng không có chút giá trị nào, cũng không thể cứu được Daphne ra.

Edern thấy Diệp Mặc hiểu lầm anh ta như vậy, vội vàng giải thích.

Dưới góc độ của Edern mà nói, Diệp Mặc không thể không khâm phục lí trí của anh ta, anh ta nói không sai chút nào, chỉ có điều nếu như chỉ có một mình anh ta đi thì quả thật là đi tìm cái chết.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Edern, nếu anh tin lời tôi, cùng tôi đi cứu Daphne, nếu như anh không tin lời tôi, thì bây giờ anh có thể ngồi thuyền và quay về, đối với tôi đám hải tặc này chẳng là gì cả, anh chọn nhanh đi, không thì thuyền của chúng ta sắp tới sát thuyền của bọn chúng rồi đấy.

Sắc mặt của Edern thay đổi liên tục, cuối cùng anh ta thở dài, bây giờ cho dù có không tin Diệp Mặc thì cũng không kịp nữa rồi, thuyền của bọn họ chỉ cách thuyền của bọn hải tặc 200 – 300 mét nữa thôi. Cho dù bây giờ anh ta có nhảy xuống biển, thì cũng vẫn rơi vào tay bọn hải tặc, cuối cùng vẫn chỉ có con đường chết mà thôi. Trước sau gì cũng chết, chi bằng đi theo cái người Hoa Hạ to gan lớn mật này xem sao, chết cho dứt khoát một chút.

"Đoàng" một tiếng, một quả lựu đạn rơi xuống bên cạnh thuyền đánh cá. Edern cảm nhận được cả con thuyền chấn động, anh ta biết là xong đời rồi, đám hải tặc này không chào hỏi gì mà đã nổ súng rồi.

Edern điều khiển con thuyền đánh cá, muốn con thuyền tiến ra xa một chút, quay về phía Diệp Mặc hét lên:

-Anh vào khoang thuyền nhanh lên, tôi sẽ đổi hướng...

Edern vừa nới xong, kinh hãi phát hiện ra không thấy người Hoa Hạ đó đâu nữa rồi, người này vừa mới rồi còn đứng ở trên mũi thuyền cơ mà? Sau tiếng lựu đạn nổ thì lại không thấy đâu là sao!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 420

Gặp Lại Như Mơ

Lúc trái lựu đạn rơi xuống, thì Diệp Mặc cũng đã đứng trên mũi thuyền có cắm cờ in hình đầu lâu của bọn hải tặc rồi, nhưng hắn vừa mới bay được nửa đường, dùng thần thức quét một lượt, hắn không tin vào mắt mình, suýt nữa thì rơi xuống biển.

Ninh Khinh Tuyết, không ngờ lại là Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc không dám tin rằng lại có thể gặp lại Ninh Khinh Tuyết trong hoàn cảnh như thế này, hai chiếc thuyền giống như đang đánh nhau, vậy mà Ninh Khinh Tuyết lại đứng sừng sững trên chiếc thuyền đó, cô không biết mình đã buông súng xuống từ lúc nào.

Diệp Mặc thất thần, nhưng cũng đã kịp phản ứng lại, hắn thực sự đã tìm thấy Ninh Khinh Tuyết rồi, hắn đổi hướng trong nháy mắt, quay ngược về chiếc thuyền của Ninh Khinh Tuyết. Tốc độ của Diệp Mặc nhanh như chớp vậy, hắn bay vọt đến, rồi đáp xuống ngay trước mặt Ninh Khinh Tuyết, không ai có thể thấy rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Ninh Khinh Tuyết giống như bị sét đánh vậy, cô ngây người nhìn về phía mũi thuyền nơi Diệp Mặc đáp xuống, cạch một tiếng, khẩu súng trong tay cô rơi xuống đất!

-Diệp Mặc, là anh đúng không? Em đã chết rồi đúng không? Sao lại có loại ảo giác này?

Ninh Khinh Tuyết lẩm bẩm một mình, cô không tin tâm niệm của cô lại có thể làm trời xanh cảm động, cho cô được gặp Diệp Mặc trước khi chết. Nhưng lúc này cô đã gặp được Diệp Mặc, ngoài là ảo giác trước khi chết, thì

còn có thể là gì được nữa? Diệp Mặc sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện trên thuyền của cô như thế này? Ngoài ảo giác sau khi chết thì còn có thể là cái gì?

Nhìn khuôn mặt ngây dại và dáng vẻ gầy yếu của Ninh Khinh Tuyết, trong lòng Diệp Mặc cảm thấy vô cùng đau xót, hắn biết Ninh Khinh Tuyết đã hồi phục lại được ký ức rồi, không thì cô ấy sẽ không thể có vẻ mặt như thế này được.

Diệp Mặc bước tới, vươn cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm Ninh Khinh Tuyết vào lòng.

-Khinh Tuyết, là anh thật mà.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mãn nguyện, sát khí của hắn, tất cả đều biến mất trong chớp mắt khi được ôm Ninh Khinh Tuyết vào lòng, giữa biển cả mênh mông rộng lớn này có thể gặp được Ninh Khinh Tuyết, vậy là ước nguyện lớn nhất của hắn đã thành hiện thực rồi. Hắn thậm chí còn muốn cảm ơn mấy người Nhật đã tặng hắn cái rada, nếu như không có cái rada đó, thì hắn đã không thể tìm thấy Ninh Khinh Tuyết rồi.

-Diệp Mặc, là anh thật sao?

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên trở nên kích động, cô ôm chặt lấy Diệp Mặc, lúc này trái tim trong ngực cô vui mừng đến nỗi muốn nhảy cả ra ngoài. Trong đầu chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, đây là thật, là Diệp Mặc thật.

Là thật? Là giả? Thật giống như mơ, khiến cho cô không thể nào tin được.

Mơ màng, bàng hoàng, đau khổ, tuyệt vọng và nhớ nhung bây giờ lập tức biến thành kích động, sung sướng, cháy bỏng. Cái cảm giác này khiến cho cô không thể nào khống chế được bản thân mình. Ông trời vẫn còn thương cô, cuối cùng cô cũng có thể gặp được Diệp Mặc, người đàn ông của cô.

Bây giờ trong mắt của hai người chỉ còn có người kia, nói bất cứ lời nào thì cũng đều không có ý nghĩa gì hết. Hay nói cách khác, ngoài việc ôm lấy nhau để cảm nhận sự tồn tại của đối phương, thì không có lời nào có thể diễn đạt hết được cảm xúc trong lòng họ lúc này, bây giờ hai người chỉ cần ôm lấy nhau, cảm nhận lẫn nhau là đủ rồi.

Thời gian như ngừng lại trong nháy mắt, cả một vùng biển đã yên tĩnh trở lại, ngoài chiếc thuyền đánh cá cũ kỹ của Edern đang kêu ầm ĩ, thì tất cả những người có mặt ở đây đều đứng ngây người ra nhìn Diệp Mặc ôm Ninh Khinh Tuyết.

Những tên hải tặc ở trên thuyền, không tên nào biết được làm các nào mà Diệp Mặc lại có thể bay sang được thuyền của Ninh Khinh Tuyết, bọn chúng cũng không nghĩ đến chuyện này. Trong đầu bọn chúng lúc này chỉ có duy nhất một câu hỏi, không ngờ hai người này dám ôm nhau tình cảm như vậy giữa hòn tên mũi đạn, bọn họ là đồ ngốc sao?

Nhưng chỉ trong chốc lát, những tên hải tặc này đều sực tỉnh lại, điều khiến bọn chúng vô cùng tức giận đó là, tiên nữ như Ninh Khinh Tuyết đến tay bọn chúng cũng còn chưa thể chạm được vào, thế mà không ngờ lại xuất hiện một thằng cha nào đó dám ôm chầm cô vào lòng.

-Giết hắn cho tao.

Tên thủ lĩnh tên Sean kịp phản ứng lại đầu tiên, gã tức giận chỉ vào Diệp Mặc, trong mắt gã, Ninh Khinh Tuyết là của gã, không ngờ có người dám ôm người phụ nữ của gã.

Edern còn đang cuống cuồng điều khiển tàu đánh cá, muốn chạy khỏi phạm vi bắn của bọn hải tặc, không ngờ phát hiện ra không có viên đạn nào bắn tới, rồi lại phát hiện ra mọi thứ trở nên yên tĩnh trong một thời gian ngắn. Chớp mắt, anh ta đã nhìn thấy Diệp Mặc, anh ta thấy Diệp Mặc đang ôm một cô gái, người con gái mặc áo trắng đó không ngờ lại ở trên chiếc thuyền có treo lá cờ in hình đầu lâu.

Edern dụi mắt, anh ta không nhìn nhầm thật.

-Chẳng lẽ cô gái này chính là vợ anh ta? Là người mà anh ta muốn tìm? Cô ấy cũng bị bọn hải tặc bắt đi? Nhưng tại sao bọn hải tặc này lại không tấn công anh ta?

Edern không tài nào lí giải nổi.

"Pằng" một tiếng, tiếng súng trường phát nổ khiến Edern giật mình, không xong rồi, người đàn ông người Hoa Hạ đã cứu anh ta đã bị tấn công rồi. Đó đúng là tiếng của đạn súng trường, Edern lo lắng, anh ta đã quên rằng Diệp Mặc đã sang được chiếc thuyền có cờ in hình đầu lâu đó như thế nào.

Diệp Mặc đột nhiên giơ tay lên, chớp mắt đã bắt được viên đạn đó, sau đó quay sang nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

-Khinh Tuyết, nhưng tên này đã ức hiếp em sao?

Ninh Khinh Tuyết không hề cảm nhận được bất cứ chút sát khí nào của Diệp Mặc, giây phút này cô đang chìm đắm trong lòng Diệp Mặc, nhưng chuyện khác cô điều không quản nữa, thậm chí cô còn không nghe rõ là Diệp Mặc đã nói gì, càng không biết viên đạn bắn ra đã bị Diệp Mặc bắt được.

-Bắn trượt rồi sao?

Tên hải tặc Sean dường như không tin vào khẩu súng mình đang cầm trên tay, với cự li gần như vậy, gã tuyệt đối không thể nào bắn trượt được, nhưng thực tế là gã đã bắn trượt mất rồi. Gã tuyệt đối không thể ngờ được rằng viên đạn mà y bắn ra đã nằm gọn trong tay Diệp Mặc, bởi chuyện đó chỉ xảy ra trong chuyện nghìn lẻ một đêm mà thôi.

Diệp Mặc không sao, chứng tỏ là gã đã bắn trượt.

Gã bực bội bắn tiếp một phát nữa, nhưng lúc này Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết đã đứng ở trước mặt gã.

-Không cần bắn phát thứ hai nữa đâu, tao tiễn mày xuống biển.

Diệp Mặc nói rồi nhấc chân lên, tên hải tặc Sean vừa rồi còn đang chuẩn bị bắn phát súng thứ hai, bị Diệp Mặc đá cho một cước, rơi xuống biển, chỉ có điều trước khi để gã rơi xuống biển thì cũng phải biến gã thành một thi thể.

Sean đã kịp phản ứng lại, kỹ năng phi tiêu của gã rất điệu nghệ, vượt xa trình độ của những tên khác, lúc đó dường như gã đã lấy lại được tinh thần, với khoảng cách gần hai mươi mét, hắn sao có thể nói đến là đến ngay được vậy, thậm chí còn dẫn theo được cả cô ta?

Lập tức gã nhớ đến chuyện lúc đầu. Diệp Mặc lúc đó ở trên con thuyền đánh cá, cách thuyền của cô gái kia tới tận hai ba trăm mét cơ mà, sao đột nhiên hắn có thể đến được.

Gã còn chưa kịp hiểu chuyện này diễn ra như thế nào, Diệp Mặc đã đá bay hơn hai mươi tên hải tặc rồi, Diệp Mặc đương nhiên là không thể tha thứ cho những tên hải tặc này được. Không một tên nào có cơ hội dãy dụa cả.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy hai giây, bây giờ trên thuyền chỉ còn bảy tám tên, mồ hôi của Sean vã ra như tắm, gã biết là xong đời rồi, gã đã đắc tội với người không nên đắc tội rồi, bây giờ đến súng gã cũng không kịp giơ lên, chẳng mấy chốc mà bị hắn giết, y cố gắng không nói lên hai chữ "nổ súng" bởi hắn biết có nói hay không nói ra hai chữ này thì cũng không còn khác nhau là mấy.

Sean và John Jay giống nhau, bọn chúng cũng hiểu đôi chút về những thứ thần bí của Hoa Hạ, khác biệt ở chỗ kỹ năng phi đao của John Jay là do học được từ người Hoa Hạ, còn kỹ năng của gã là do gã tự mày mò lấy.

-Tiền bối lưu tình...

Cũng may Sean còn biết nên gọi cao thủ của Hoa Hạ là tiền bối.

Diệp Mặc dường như nghe không hiểu gã nói gì, lúc gã nói, Diệp Mặc

lại đá bay bốn tên đang chuẩn bị giơ súng lên bắn, bây giờ cả chiếc thuyền chỉ còn lại hắn và ba tên hải tặc.

Ninh Khinh Tuyết lại sực tỉnh bởi những lời này, cô ngẩng đầu lên, giờ mới phát hiện ra mình vẫn luôn ở trong lòng của Diệp Mặc, còn Diệp Mặc thì không đứng ở cái thuyền vừa nãy nữa rồi.

Ninh Khinh Tuyết biết Diệp Mặc rất lợi hại, cô dùng thần thức quét về phía chiếc thuyền của Sean, chỉ nhìn thấy ba tên hải tặc đang hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, giống như là nhìn thấy quỷ chui lên từ địa ngục vậy, không hề ung dung vênh váo như lúc đầu cô gặp chúng.

-Gã nói anh nương tay...

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Sean, quay sang nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc mặt lạnh như băng, lạnh lùng nói:

-Ức hiếp người phụ nữ của anh, lại còn muốn anh nương tay, đừng có mơ.

Nói rồi lại đá hai tên hải tặc xuống biển, bây giờ trên chiếc thuyền có gắn cờ hình đầu lâu, chỉ còn lại một mình Sean.

Ninh Khinh Tuyết nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, khuôn mặt hơi ửng đỏ, mặc dù những lời nói này của Diệp Mặc có hơi hống hách, nhưng cô lại không buồn, thậm chí trong lòng còn cảm thấy ngọt ngào, nhưng nghĩ lại bây giờ cô cũng vẫn chưa được coi là người phụ nữ của Diệp Mặc.

Cách tầm khoảng hai ba trăm mét, Edern cuối cùng cũng đã khống chế được chiếc thuyền đánh cá, anh ta ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy Diệp Mặc tung cước, đá từng tên, từng tên hải tặc xuống biển, Edern ngây người ra, tự lẩm bẩm một mình -ÔI CHÚA ƠI!

Anh ta đoán Diệp Mặc là người dám một mình một thuyền đi tìm vợ,

chắc chắn không phải là người bình thường, nhưng Diệp Mặc khỏe và dũng mãnh ngoài sức tưởng tượng của anh ta, hắn sao lại có thể mạnh như thế được? Những tên hải tặc này mấy hôm trước còn như hổ như sói, bây giờ đứng trước mặt hắn dường như còn không chịu nổi một cú đá, thậm chí đến cơ hội giơ súng lên bắn cũng không có.

Edern không phải là đồ ngốc, anh lập tức nghĩ đến chuyện lúc nãy làm thế nào mà Diệp Mặc rời khỏi thuyền đánh cá được? Lúc đó có một quả lựu đạn rơi xuống bên cạnh thuyền, lúc anh ta vẫn còn đang lo lắng cho Diệp Mặc, thì người đàn ông Hoa Hạ đó đã xuất hiện trên thuyền của bọn cướp biển rồi, đợi đến lúc anh ta kịp phản ứng lại, thì người đàn ông Hoa Hạ đó đã dẫn cô gái mà anh ta đi tìm lên một con thuyền khác rồi.

-Trời ạ, thần kỳ quá. Người đàn ông Hoa Hạ này, thật là không thể tin nổi.

Edern cũng không nghĩ ra làm thế nào mà Diệp Mặc có thể đi đi lại lại được như vậy. Nhưng anh ta lập tức trở nên vui mừng, chẳng trách người này muốn mình lái tàu đến chỗ xảy ra chuyện, hóa ra hắn không hề sợ hãi. Nghĩ đến đây, Edern lập tức lái thuyền đánh cá về phía thuyền của bọn hải tặc.

Sean vô số lần muốn rút súng ra bắn thử, nhưng cuối cùng gã vẫn không dám, gã biết người đứng trước mặt là người đang nắm giữ tính mạng gã, hắn cũng chẳng phải là người rộng lượng lương thiện gì cho cam. Mà chắc chắn là còn chuyện muốn hỏi mình, đến súng trường còn không thể giết được hắn, hắn giết hết đồng bọn của mình chỉ trong vài giây đồng hồ, nên khẩu súng trong tay mình chắc chắn không thể đối phó được với hắn ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 421

Hải Tặc

Sean là một tên hải tặc, nhưng không phải là một tên hải tặc chuyện gì cũng không biết, chuyện gì cũng không hiểu, gã đương nhiên không ngây thơ mà cho rằng Diệp Mặc chỉ đá mấy cái mà đồng bọn của gã đều rơi xuống biển hết. Chỉ cần nhìn những tên bị hắn đá xuống biển, không có một tên nào có thể vùng vẫy được trong biển là biết tất cả đồng bọn của gã đều bị giết chết trước khi bị đá xuống rồi.

Người đứng trước mặt gã giết người không kém gì bọn hải tặc như gã, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn nhiều, những tên hải tặc như gã giết người, trước khi giết cũng phải giễu võ dương oai một chút, có giết hay không thì cũng phải dọa cho người ta sợ chết khiếp. Nhưng người đứng trước mặt gã đây giết người chỉ đơn giản giống như là hít thở vậy, thậm chí sắc mặt của hắn còn không đổi, dường như chuyện giết người đối với hắn giống như chuyện hàng ngày nói phải thế vậy.

Nghĩ đến chuyện tính mạng của gã không còn do gã tự quyết định nữa rồi. Sean không kìm nổi quỳ rạp người xuống đất. Gã là hải tặc, có thể giết người, nhưng không có nghĩa là gã không sợ chết.

Diệp Mặc không thèm để ý tới Sean đang quỳ rạp xuống đất, quay sang gật đầu với Edern đang trèo lên thuyền, rồi lại nhìn thấy Ngân Tử, liền quay sang nói với Ninh Khinh Tuyết:

-Khinh Tuyết, sao bên cạnh em lại con chim này?

Lúc này Ninh Khinh Tuyết mới tỉnh lại giữa sự sung sướng tột cùng, Diệp Mặc hỏi đến con chim này, cô lập tức kể chuyện ở đảo Lưu Huỳnh cho

hắn nghe.

Diệp Mặc nghe xong cũng cảm thấy hoảng hốt, nếu như không phải Ninh Khinh Tuyết ứng biến nhanh, thì cô đã không giữ được mạng dưới con thịnh nộ của thiên nhiên rồi, hơn nữa mình cũng không thể nào báo thù được cho cô ấy.

Nhìn thấy Diệp Mặc lo lắng, Ninh Khinh Tuyết lập tức nắm chặt tay hắn:

-Những chuyện đó đều đã qua rồi, có thể gặp lại anh là may mắn lớn nhất của em. Chuyện lần trước, xin lỗi, em...

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không cho Ninh Khinh Tuyết nói nữa, hắn không trách cô, hắn biết tính cách của Ninh Khinh Tuyết, cũng không thể vì chuyện cô mất trí nhớ mà trách cô được. So với hắn thì Ninh Khinh Tuyết vẫn còn là một người chí tình chí nghĩa hơn nhiều, từ lúc cô đi Lưu Xà, rồi sa mạc, rồi Thần Nông giá thì hắn đã có thể nhận ra điều đó rồi.

Cô là người nếu như đã không yêu thì thôi, một khi đã yêu thì đến tính mạng cô cũng không cần luôn. Cô rất cực đoan, ít nhất cũng rất cực đoan về mặt tình cảm, lúc cô đồng ý tiếp nhận Lạc Ảnh, thì hắn đã hoàn toàn chấp nhận cô rồi, hay nói cách khác là hắn đã yêu cô mất rồi. Bình thường nếu như một cô gái cực đoan như vậy, thì sẽ không dễ dàng gì để người con gái khác cướp đi người đàn ông của mình, nhưng sau khi cô nghe lời Diệp Mặc nói, cô cũng biết mình là người đến sau, đương nhiên là cô không dễ dàng gì để đón nhận Lạc Ảnh, nhưng Lạc Ảnh sẽ dễ dàng đón nhận cô thôi.

Đối với những người được sinh ra trong thời đại này, thì đại đa số mọi người đều không thể chấp nhận được quyết định của Ninh Khinh Tuyết, nhưng cô lại không hề đắn đo do dự, mặc dù có ảnh hưởng đến quan hệ với gia tộc của cô, nhưng cũng có ảnh hưởng rất lớn đến mối quan hệ giữa cô và Diệp Mặc.

Đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Mặc yêu cô, cô và hắn rất giống nhau

ở điểm này, nếu như không phải là sư phụ Lạc Ảnh, có lẽ Ninh Khinh Tuyết sẽ là người tình mà Diệp Mặc hắn yêu thương nhất. Càng ở bên cạnh cô lâu, càng bị tình yêu của cô dung hòa. Ngoài Diệp Mặc ra, không có ai biết được Ninh Khinh Tuyết cô rất nồng nhiệt, có lẽ trong mắt người khác cô chỉ là một người cao ngạo, nhưng Diệp Mặc biết chẳng qua là những người đó không hiểu cô mà thôi.

Diệp Mặc thấy Edern đã dùng dây thừng trói Sean vào, cũng không muốn giúp gì cho thừa, Sean bất đắc dĩ nhìn Edern trói gã, cũng chỉ đành hợp tác chứ không dám phản kháng.

-Em gọi nó là Ngân Tử? Cái tên này kỳ quá.

Diệp Mặc chỉ vào Ngân Tử núp sau lưng Ninh Khinh Tuyết.

Ngân Tử dường như biết rằng Diệp Mặc giống như Ninh Khinh Tuyết có loại khí tức khiến nó rất vui mừng, nhưng khí chất mà Diệp Mặc toát ra rất mạnh, nên nó không dám đến gần.

-Vâng, tại em nhìn thấy trên ngực nó có hình chiếc lá Ngân Hạnh, nên em gọi nó là Ngân Tử.

Ninh Khinh Tuyết dựa vào người Diệp Mặc nhìn Ngân Tử.

-Lá Ngân Hạnh?

Diệp Mặc đột nhiên giơ tay ra, tóm lấy con chim, vạch đám lông ở ngực nó ra.

Ngân Tử bị Diệp Mặc tóm lấy, lập tức kêu lên, Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy trong mắt nó có sự tức giận, lập tức vuốt ve nó nói:

-Không cần phải lo lắng, anh ấy sẽ không làm mày bị thương đâu.

Diệp Mặc buông Ngân Tử ra, nhíu mày.

-Anh nhìn thấy cái gì à? Em thấy nó rất giống một con chim đại bàng.

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy Diệp Mặc nhíu mày suy nghĩ, lập tức nói thêm.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

-Nó không phải là chim đại bàng, chim đại bàng không thông minh được như vậy, có thể nó chính là "Thanh Loan" trong truyền thuyết.

Ninh Khinh Tuyết cảm thấy mơ hồ, Diệp Mặc giải thích:

-Thực ra thì anh chỉ đoán thôi, dù sao thì cũng không có căn cứ gì. Truyền thuyết kể rằng Thanh Loan là loại chim được sinh ra vì tình yêu, cả đời nó đều đi tìm một con Thanh Loan khác! Nó được trời đất thai nghén. Trên ngực con chim này có hình chiếc lá Ngân Hạnh, chứng tỏ nó có quan hệ gì đó với cây Ngân Hạnh. Anh vừa tóm lấy nó, nó giận dữ kêu lên, bởi vì nó là một con mái. Nhưng chỉ có điều lông của Thanh Loan giống như bầu trời xanh, màu lông của con chim này lại không giống.

Dường như nghe thấy Diệp Mặc có nhắc đến nó là cái, Ngân Tử lại kêu lên giận dữ, giống như là đang phản kháng vậy, Ninh Khinh Tuyết vội vàng ôm lấy nó, mới khiến nó bình tĩnh lại được.

-Khinh Tuyết, sao chiếc thuyền kia của em lại có nhiều quỷ nhỏ như vậy?

Diệp Mặc không giống như Ninh Khinh Tuyết, hắn vừa lên thuyền của cô thì có thể kiểm soát hết được mọi thứ.

-Anh có thể nhìn thấy đám quỷ nhỏ đó?

Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc hỏi, cô cũng biết là chiếc thuyền đó không sạch sẽ, nhưng cô không thể nhìn thấy được gì.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Ừ, tu vi của em còn thấp quá, đợi đến khi em luyện đến tầng thứ ba, thì

em có thể nhìn thấy được, bây giờ em mới luyện đến tầng thứ nhất thôi.

Bây giờ Ninh Khinh Tuyết đã hiểu tại sao cô không thể nhìn thấy bọn chúng được rồi, nhưng cô cũng không hỏi hắn tại sao cô lại nhìn thấy một bóng đen, những chuyện này cô định sẽ từ từ nói cho Diệp Mặc nghe sau.

-Đám quỷ nhỏ đó cũng không làm gì em, em nghĩ thôi bỏ qua đi.

Ninh Khinh Tuyết nghĩ đám tiểu quỷ đó cũng không làm gì cô, nên cũng không muốn Diệp Mặc tiêu diệt bọn chúng.

Edern đã làm xong việc của anh ta rồi, đến trước mặt Diệp Mặc giơ ngón tay cái lên:

-Vợ anh còn đẹp hơn cả Daphne của tôi, anh giỏi thật đấy, đây là lần đầu tiên tôi gặp một người phụ nữ đẹp như cô ấy.

Diệp Mặc cười khổ, vợ mình đẹp, thì có liên quan gì đến việc mình giỏi? Nhưng anh chàng Edern này cũng không khiêm tốn chút nào, còn cả Daphne nữa, từ những lời anh ta nói, hắn biết Daphne đối với anh ta không giống như những người bình thường Hắn không đáp lại lời của Edern, đi thẳng đến trước mặt Sean, tát cho gã một cái bạt tai, rồi sau đó quay sang nói với Edern:

-Anh hỏi xem bọn chúng đến đây làm gì, còn nữa, căn cứ của bọn chúng ở đâu?

Kỳ thực Diệp Mặc không làm như vậy thì Sean cũng không dám không nói, chỉ có điều phải làm như vậy thì Sean mới càng có động lực để nói hết ra.

Edern rất nhanh đã hỏi được rõ ràng mọi chuyện, chỉ có điều anh ta còn chưa kịp giải thích cho Diệp Mặc nghe, thì Ninh Khinh Tuyết đã nói:

-Tên đó là Sean, gã nói, bọn chúng đến đây để tìm thủ lĩnh của bọn chúng là Sparrow. Bọn chúng là quân của đoàn hải tặc "thuyền đầu lâu",

chúng tính toán kế hoạch tới nửa năm, sau khi cướp được của cải trên con thuyền trở khách "Bắc Mã Hào" thì đưa toàn bộ của cải và phụ nữ về căn cứ. Trên đường trở về thì đột nhiên gặp phải sương mù, sau đó hai chiếc thuyền của bọn chúng bị lạc mất nhau.

Edern không ngờ vợ của Diệp Mặc lại giỏi tiếng anh như vậy, cô ấy nói lại từng chữ, từng chữ rõ ràng rành mạch.

Ninh Khinh Tuyết lại tiếp tục nói:

-Lúc Sean mang của cải và phụ nữ về căn cứ ở đảo Levin Stone, mới phát hiện ra thủ lĩnh của bọn chúng chưa quay về. Sau đó bọn chúng để của cải và phụ nữ cướp được ở đảo Levin Stone, rồi lại đi tìm thủ lĩnh của bọn chúng, sau đó vô tình gặp em, bởi lúc đó em đang ngồi trên thuyền của Sparrow, nên mới đuổi theo.

-Khinh Tuyết, sao em lại ở trên thuyền của Sparrow? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Anh biết là em đến tìm mẹ, mẹ em bây giờ đã không sao rồi, em không cần phải lo lắng.

Diệp Mặc nói xong còn nhấn mạnh với Ninh Khinh Tuyết rằng mẹ cô bây giờ rất an toàn.

-Mẹ em không sao à?

Ninh Khinh Tuyết thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cô không nói gì, nhưng thực sự cô vô cùng lo lắng cho mẹ mình, mặc dù mẹ cô không cho cô đi gặp Diệp Mặc, nhưng dù sao bà ấy cũng là mẹ cô, hơn nữa với góc độc của một người mẹ, thì tuyệt đối bà không thể nào hại cô được.

Thấy Diệp Mặc kiên định gật đầu đồng ý, Ninh Khinh Tuyết mới nói ra hết việc lên máy bay, sau đó gặp phải người của Viễn Kỳ Bân phái đi, cuối cùng lại gặp phải những người Nhật đó, rồi cô nói hết ra cả ý đồ và những tài liệu khoa học của bọn người đó.

Diệp Mặc gật gật đầu, những chuyện đó hắn cũng đã điều tra cơ bản rồi.

Nhưng Edern lại sợ đến ngây người, anh ta không ngờ người Nhật lại to gan lớn mật đến thế, dám làm ra cả những chuyện như vậy, bắt cóc những nhà khoa học nổi tiếng thế giới, thậm chí chuyện này còn bắt đầu từ nhiều năm trước nữa chứ.

Mọi chuyện đến đây cơ bản thì cũng đã rõ ràng hết cả rồi, ngoại trừ việc Sparrow mất tích thì vẫn còn là chuyện bí ẩn. Cho dù là chuyện Sparrow mất tích, thì Ninh Khinh Tuyết cũng biết một chút, nhưng cô lại không nói ra.

Diệp Mặc nhìn Edern nói:

-Anh có thể đem những tin này về báo lại, tôi nghĩ Lầu Năm Góc nhất định sẽ rất hứng thú với những tin tức này.

Mặc dù Diệp Mặc rất muốn lập tức đi hủy diệt cái gọi là "Đế quốc mặt trời đen" này, nhưng nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết vui sướng như vậy, khiến cho hắn chỉ muốn dẫn Ninh Khinh Tuyết quay về ngay lập tức, không muốn tiếp tục ở lại đây đánh đánh giết giết nữa. Để cho Mỹ và "Đế quốc mặt trời đen" của người Nhật đánh giết lẫn nhau thì hợp với ý của Diệp Mặc hơn.

-Tôi muốn đi cứu Daphne, anh lợi hại như vậy...

Edern có chút hoài nghi nhìn Diệp Mặc, anh ta biết Diệp Mặc lợi hại, nhưng Diệp Mặc đã tìm thấy người mà hắn cần tìm rồi, nếu như bây giờ muốn anh ta đi tìm Daphne với mình, không biết anh ta có đồng ý hay không.

Diệp Mặc vừa thấy Edern nói như vậy, lập tức hiểu ý của anh ta, mặc dù hắn không muốn đến cái đảo Levin Stone gì đó, nhưng anh chàng Edern này cũng không tệ, cho dù lúc bị đạn pháo bắn phá cũng không bỏ trốn một mình, vỗn dĩ là hai người cùng đến đây tìm người, dù mình có tìm được rồi, thì cũng không thể phủi mông bỏ đi được.

Ninh Khinh Tuyết nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức nói rõ chuyện của Edern cho cô nghe, nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Edern, Ninh Khinh Tuyết

liền nghĩ ngay đến tâm trạng của mình khi chờ Diệp Mặc đến cứu, có lẽ lúc này tâm trạng của bạn gái Edern cũng như vậy cũng nên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 422

Không Muốn Rời Xa Anh

Diệp Mặc vừa nhìn thấy ánh mắt của Ninh Khinh Tuyết, biết ngay là Ninh Khinh Tuyết đã đồng ý để mình đi cứu Daphne, lập tức quay lại nói với Edern -Một khi đã như vậy, chúng ta lên thuyền đánh cá đi, đi chiếc thuyền này thì không tiện lắm.

Sean lúc này đã lấy lại được tinh thần, gã sợ hãi nhìn Diệp Mặc nói:

-Thực ra chiếc thuyền này cũng có thiết bị động cơ-Một khi đã như vậy, Edern, anh giám sát Sean để gã đi lái thuyền, để gã không giở trò được nữa.

Mặc dù không biết đảo Levin Stone ở đâu, nhưng sau hai ngày quan sát Sean lái thuyền, Diệp Mặc biết được rằng quả thực hòn đảo Levin Stone này ở nơi rất hẻo lánh.

Ngày thứ ba, Edern bỗng nhiên chạy đến nói với Diệp Mặc, rada của Sean đã phát hiện ra đội tuần tra của hải quân Mỹ, Diệp Mặc nghĩ tuần tra này chắc là đến để tìm tung tích của con tàu "số Bắc Mã Hào" nhưng, một khi đã xuất hiện trong phạm vi tìm kiếm của rada, thì chắc chắn con tàu này cũng bị rada của đội tuần tra đó phát hiện rồi.

-Ồ, vậy Edern, ý của anh thế nào?

Diệp Mặc quay lại hỏi Edern, hắn nghĩ chắc chắn Edern đã liên lạc với hạm đội của Mỹ, muốn thông qua bọn họ để tiêu diệt bọn cướp biển.

Edern lập tức hưng phấn nói:

-Đương nhiên là phải lập tức liên lạc với bọn họ rồi, có bọn họ giúp đỡ,

tôi nghĩ không những cứu được Daphne mà còn cứu được những người khác, thậm chí ngay cả đến âm mưu của bọn người Nhật cũng sẽ bị vạch trần cũng nên.

Mặc dù Edern biết Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng đi đến căn cứ của bọn hải tặc, trong mắt anh ta thì hạm đội của Mỹ đáng tin cậy hơn Diệp Mặc một chút.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn cũng tán thành với ý kiến của Edern.

-Được, Edern, lát nữa anh khống chế Sean, sau đó lái thuyền về phía hạm đội hải quân của Mỹ rồi hợp nhất với họ. Thực ra thì không cần hợp nhất với họ cũng được riêng chiếc thuyền này thôi cũng đã đủ rồi, tôi nghĩ một khi anh có thể phát hiện ra hạm đội của Mỹ, thì nhất định bọn họ cũng sẽ phát hiện ra chiếc thuyền này.

-Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, sao lại phải khống chế Sean, anh ở đây thì sao hắn dám làm loạn.

Edern ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

-Không, tôi sẽ dẫn vợ tôi rời khỏi đây ngay bây giờ, tôi ghét nhất là đám hải quân của Mỹ, tạm biệt nhé.

-Nhưng, anh lái thuyền này đi rồi, lẽ nào tôi phải ngồi ở thuyền cứu nạn?

Edern lập tức mang bộ mặt cầu xin, anh ta bị Diệp Mặc đuổi nhiều lần rồi, nên tưởng rằng lần này Diệp Mặc lại đuổi anh ta đi nữa.

Diệp Mặc cười vỗ vai Edern nói:

-Đương nhiên là không, lần này tôi sẽ ngồi thuyền cứu hộ, anh thì không cần, anh tiếp tục lái thuyền về phía đội tuần tra của Mỹ đi, và nhớ khống chế Sean nhé.

-A...

Edern nghĩ là Diệp Mặc nói đùa, nhưng trên mặt Diệp Mặc không có bất cứ "dấu hiệu" gì là nói đùa cả. Edern nuốt nước bọt nói:

-Chẳng lẽ lời anh nói là thật?

Diệp Mặc đẩy Edern ra:

-Mau đi đi, tôi đương nhiên là nói thật rồi.

Edern vẫn còn đang rất băn khoăn, nhưng vẫn đi khống chế Sean, đúng lúc này phát hiện ra Diệp Mặc đã dẫn vợ hắn đi mất rồi, cả con chim đó cũng đi luôn rồi, tất cả đang ngồi trên một chiếc bè nhỏ.

Edern chẳng còn tâm trí nào nghĩ đến chuyện Diệp Mặc lấy chiếc bè đó ở đâu ra, anh ta đứng nhìn chiếc bè bơi đi càng ngày càng xa hét lên:

-Anh đi như vậy nguy hiểm lắm, tôi sẽ lập tức lái thuyền đến, chúng ta đổi thuyền đi.

Nhưng lúc anh ta nói xong mới phát hiện ra rằng không ngờ tốc độ của chiếc bè này lại nhanh đến thế, cách con thuyền của anh ta càng ngày càng xa. Cuối cùng chỉ còn lại là một chấm đen.

-Tôi còn chưa biết tên anh là gì?

Edern thất thần lẩm bẩm.

Nhưng đến bóng của chiếc bè cũng không nhìn thấy đâu nữa rồi, tất cả đã biến mất không để lại dấu vết gì.

-Anh ta giống như thiên sứ mà Thượng Đế phái đến vậy, giống như là phái đến để cứu mình vậy...

Edern lẩm bẩm một mình, sau đó mới vội vàng chạy đến mũi thuyền hướng về phía Diệp Mặc biến mất làm dấu chữ thập.

Ninh Khinh Tuyết mặc dù không biết tại sao Diệp Mặc lại phải rời đi, nhưng cô cũng không hỏi gì, đối với cô mà nói, chỉ cần được ở bên cạnh Diệp Mặc là tốt rồi, nhưng chuyện khác đều không quan trọng.

Diệp Mặc ôm Ninh Khinh Tuyết -Chúng ta không cần đến chiếc bè này nữa, đi thôi.

Ninh Khinh Tuyết thấy Diệp Mặc ôm cô, cơ thể cô dường như lập tức mềm ra, lúc này cô thật sự tin rằng cô đang được ở cùng Diệp Mặc, những chuyện này không phải là mơ, có lẽ Diệp Mặc muốn dẫn cô lên bè vì muốn ở một mình với cô, nhưng cho dù Diệp Mặc có dẫn cô phiêu bạt trên biển, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn thì cô cũng không hề bận tâm.

Cô rất sung sướng, sung sướng vì thực sự có thể ở bên cạnh Diệp Mặc rồi. Ở trước mặt Diệp Mặc cô không còn kiêu ngạo nữa, nếu có chỉ là sự lưu luyến không muốn rời xa, lúc này, bất chợt cô nghĩ đến hai người thổ dân một nam một nữ trên đảo Lưu Hoàng, đột nhiên người cô nóng bừng, chứ không để ý đến câu nói của Diệp Mặc.

Diệp Mặc một tay ôm cô, một tay ôm Ngân Tử, bay thẳng lên không trung.

Ngân Tử thấy Diệp Mặc có thể bay lên, lập tức bay lên vai của Diệp Mặc, hót lên một tiếng trong trẻo.

Ninh Khinh Tuyết bị tiếng hót này làm cho bừng tỉnh, cô cúi đầu thì thấy mình đã nằm trong lòng Diệp Mặc, đứng trên một thanh kiếm cực lớn, không ngờ thanh kiếm này lại còn có thể bay được, hơn nữa tốc độ cũng vô cùng khủng khiếp.

-A...

Ninh Khinh Tuyết kêu lên theo bản năng, cảm giác nóng bỏng vừa xuất hiện đã biến mất, lẽ nào bản thân mình thực sự đang nằm mơ? Không thì sao có thể bay được như thế này? Nếu như là nằm mơ thì mong rằng đừng bao

giờ tỉnh lại.

Diệp Mặc cảm thấy Ninh Khinh Tuyết đang run rẩy, hắn dùng tay đang ôm Ninh Khinh Tuyết truyền cho cô một ít chân khí, chậm rãi nói:

-Khinh Tuyết, em không cần phải lo lắng, anh đã luyện đến trung kỳ rồi, lại có cơ duyên luyện được cách khống chế phi kiếm, nên mới có thể bay lên được, cho nên em không cần phải sợ.

Ninh Khinh Tuyết nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, khuôn mặt lộ ra niềm vui sướng bất ngờ -Anh nói đây không phải là nằm mơ, mà đây là sự thật sao?

Diệp Mặc vuốt ve mái tóc của Ninh Khinh Tuyết, rồi nói:

-Đương nhiên không phải là mơ rồi, sau này nhất định anh sẽ không để bất cứ người nào làm hại đến em. Cái bọn tây mũi lõ đấy, anh nhất định không dễ dàng mà tha cho bọn chúng như vậy đâu.

-Vâng, thật ra kể từ sau khi em gặp anh, nhưng chuyện khác em đều không quản nữa rồi. Em chỉ cảm thấy chuyện này giống như một giấc mơ vậy, không ngờ thật sự có thể bay được.

Ninh Khinh Tuyết lẩm bẩm một mình, cô càng bám chặt lấy Diệp Mặc. Trong lòng giống như mộng ảo vậy, đã không thể phân biệt được rõ đâu là thật đâu là giả nữa rồi.

-Khinh Tuyết, anh có một chuyện muốn nói cho em biết, chỉ là, chỉ là...

Diệp Mặc hơi do dự, thực sự hắn rất muốn nói chuyện của Tố Tố cho Ninh Khinh Tuyết biết, mặc dù hắn đã từng nói với Ninh Khinh Tuyết về chuyện này, kiếp trước hắn có tình cảm với Lạc Ảnh, nhưng không ngờ Lạc Ảnh lại là dì của Ninh Khinh Tuyết, chuyện này khiến cho Diệp Mặc không biết nên mở lời như thế nào.

Tuy rằng không phải là dì ruột, nhưng dù sao thì vẫn cứ là dì, người Hoa

Hạ rất trọng lễ nghĩa tôn ti, Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút khó xử, nếu như là ở Đại Lục, thì chuyện này là rất bình thường.

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy bộ dạng có chút do dự của Diệp Mặc, liền mỉm cười, cô chủ động hôn lên má của Diệp Mặc -Anh luôn nói em là người phụ nữ của anh còn gì, sao muốn nói chuyện gì mà lại do dự ngập ngừng như vậy chứ?

Thấy Ninh Khinh Tuyết nói như vậy, Diệp Mặc quyết định nói thẳng:

-Lần trước anh có kể với em rằng kiếp trước anh có thích một người phụ nữ, cô ấy tên là Lạc Ảnh, anh đã tìm thấy cô ấy rồi...

Ninh Khinh Tuyết sửng sốt, liền nói:

-Anh đã tìm thấy chị Lạc Ảnh sao? Chị ấy, chị ấy vẫn khỏe chứ?

Diệp Mặc hiểu ý của Ninh Khinh Tuyết, cô ấy muốn hỏi rằng Lạc Ảnh có chịu chấp nhận cô ấy không? Nhưng cô lại không thể thốt lên được, mà đành nói rằng "Chị ấy vẫn khỏe chứ?"

Diệp Mặc gật gật đầu -Cô ấy rất khỏe, bởi một chuyện hiểu lầm, nên tạm thời bỏ đi trong một thời gian ngắn, chỉ có điều, chỉ có điều...

-Sao vậy?

Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy bộ dạng do dự của Diệp Mặc, cô cũng cảm thấy căng thẳng, chỉ sợ Lạc Ảnh không thích cô.

Diệp Mặc cắn chặt răng nói:

-Chỉ có điều Lạc Ảnh chính là dì Tố Tố của em, anh...

Ninh Khinh Tuyết ngây người ra, không ngờ thật sự lại là dì của mình. Hôm đó khi vô tình nhìn thấy dì và Diệp Mặc đi ra từ một chiếc lều ở trên sa mạc, cô đã có dự cảm, bây giờ chính miệng Diệp Mặc nói ra như vậy, cô không ngờ dự cảm của mình lại chính xác đến vậy.

-Là dì sao?

Ninh Khinh Tuyết lặp lại câu nói đó theo bản năng, suy nghĩ của cô đã có chút hỗn loạn, mặc dù không phải là dì ruột, nhưng cô và dì đều gả cho một người đàn ông, nên cô vẫn chưa kịp phản ứng.

Diệp Mặc nhìn bộ dạng thất thần của Ninh Khinh Tuyết, hắn thở dài:

-Xin lỗi, Khinh Tuyết, anh cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này. Có rất nhiều chuyện bây giờ anh không tiện nói cho em biết, chỉ có điều những chuyện đó khiến người ta không thể nào kiểm soát được.

Nhìn Diệp Mặc khó khăn lắm mới thốt ra được những lời này, Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tại sao cô lại phải đau đầu vì chuyện này chứ. Tố Tố cũng không phải là dì ruột của cô, lúc cô cận kề với cái chết cô đã quyết tâm không bận tâm đến bất cứ việc gì, chỉ cần cô có thể được gặp lại Diệp Mặc là được rồi, thậm chí cô có thể bỏ qua mọi thứ, một khi đã như vậy, chút chuyện nhỏ ngày hôm nay cô cũng không cần phải để trong lòng.

Nghĩ đến đây, Ninh Khinh Tuyết ôm chầm lấy cổ Diệp Mặc, đầu lưỡi của cô đã tiến sâu vào trong miệng Diệp Mặc. Diệp Mặc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, hắn biết Ninh Khinh Tuyết đã không còn bận tâm về chuyện này nữa rồi, hắn liền đáp lại cô bằng nụ hôn vụng về có phần ngốc nghếch, chỉ có điều hai người đều là những "người mới" nên chưa quen lắm với chuyện hôn nhau.

Cơ thể của Ninh Khinh Tuyết càng ngày càng mềm ra, Diệp Mặc cũng cảm thấy hừng hừng, nếu như không phải là đang bay giữa không trung, không chừng bọn họ đã không thể khống chế được bản thân rồi. Ngân Tử ở bên cạnh cũng không ngừng kêu gào, dường như cảm thấy bất mãn với chuyện hai người đang làm.

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn nghĩ tới Lạc Ảnh, mặc dù bản thân đã có quan

hệ với Ninh Khinh Tuyết, nhưng trước khi tìm ra Lạc Ảnh, hắn không thể làm chuyện có lỗi với cô được.

-Cảm ơn em, Khinh Tuyết.

Diệp Mặc ôm Ninh Khinh Tuyết rất chặt.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

-Lúc em nhớ đến anh, em đã quyết tâm, bất luận xảy ra chuyện gì, em đều có thể từ bỏ, nhưng em không thể để mất anh được. Cho dù là chị Tố Tố và em không có bất cứ quan hệ huyết thống nào, cho dù có là dì ruột của em đi chăng nữa, em nghĩ, em cũng không muốn rời xa anh.

Ninh Khinh Tuyết đã không coi Lạc Ảnh là dì nữa, mà đã coi cô ấy như chị rồi.

Trong lòng Diệp Mặc vỡ vụn, hắn đã bị những lời nói này của Ninh Khinh Tuyết đánh bại rồi. Hắn biết tính cách của Ninh Khinh Tuyết, hắn biết cô là người chí tình chí nghĩa. Chỉ có điều không ngờ vì tình yêu mà cô lại có thể làm như vậy. Có lẽ lúc cô nói những lời này, cô không hề suy xét đến hậu quả của chúng, nhưng tình yêu không hề suy xét đến hậu quả, khiến cho Diệp Mặc cảm thấy cô rất cố chấp, càng khiến hắn cảm thấy nặng lòng hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 423

Đều Có Tính Toán

Dược phẩm Lạc Nguyệt Lưu Xà càng thêm lớn mạnh. Gần như tất cả các xí nghiệp dược phẩm khác đều có thể được chia một chén canh. Tất cả đều vui mừng. Cho dù không phải là xí nghiệp nhánh dưới của dược phẩm Phi Dụ, cũng bởi vì quan hệ với xí nghiệp nhánh dưới nữa, mà nhận được một ít ưu đãi.

Ngoại trừ tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc.

Lần này Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc chẳng những thất bại trong cuộc họp đấu thầu Dược phẩm Lạc Nguyệt Yến Kinh, hơn nữa chủ tịch Hội đồng quản trị Viễn Kỳ Bân của bọn họ còn bị Dược phẩm Lạc Nguyệt chỉ đích danh đuổi ra ngoài. Chuyện này đã thành một chuyện cười, chẳng những là chuyện cười trong giới y dược, còn là chuyện phiếm trong dân gian, cũng là một tư liệu cười để tham khảo.

Nếu tập đoàn dược Viễn Bắc có thể nhẫn nhịn nuốt cơn tức này xuống, Tập đoàn dược Viễn Bắc đã không phải là tập đoàn dược đứng đầu Châu Á nữa. Hơn nữa, cho dù Tập đoàn dược Viễn Bắc có thể nhẫn nhịn được, hẳn là đồng sự của bọn họ Viễn Kỳ Bân cũng không nhẫn nhịn được.

Chỉ có điều, không cần tập đoàn dược Viễn Bắc nhẫn nhịn, Dược phẩm Lạc Nguyệt đã nổi bão trước. Dường như giữa bọn họ và Tập đoàn dược Viễn Bắc, có thù hận rất lớn. Bọn họ chẳng những mạo muội đuổi Viễn Kỳ Bân ra khỏi hội đấu thầu trước mặt mọi người, còn đưa ra quyết định chỉ cần xí nghiệp nào hợp tác với Tập đoàn dược Viễn Bắc sẽ không được Dược phẩm Lạc Nguyệt tiếp nhận.

Ầm một tiếng, Viễn Kỳ Bân đập mạnh lên chiếc bàn trước mặt. Tập đoàn dược Viễn Bắc của gã còn chưa ra tay, chỉ một Dược phẩm Lạc Nguyệt nhà giàu mới nổi, cũng dám đối chọi với tập đoàn dược Viễn Bắc bọn họ, tiến hành phong tỏa trước, đúng là trời sập rồi.

Điều càng khiến gã tức giận chính là người cha gã phái đi bắt Ninh Khinh Tuyết, không ngờ vận khí không tốt như thế, đi theo máy bay liền mất tích.

- Dược phẩm Lạc Nguyệt giỏi lắm... Tôi không chiếm được Ninh Khinh Tuyết, vậy để Úc Diệu Đồng cô bồi thường vậy. Tuy rằng cô có hơi già một chút, chỉ có điều càng già cảm giác trên giường lại càng tốt...

Giọng điệu Viễn Kỳ Bân lạnh như băng, nhưng gân xanh đã nổi đầy trên trán biểu hiện sự phẫn nộ và nôn nóng trong lòng gã.

- Bân nhi, con quá nóng vội.

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đi đến, giọng điệu bình tĩnh nói. Phía sau người này còn có một người đàn ông khoảng bốn mươi dáng người trung bình.

Viễn Kỳ Bân vội vàng đứng lên.

- Cha, chú Bình đã đến ạ.

Người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi này chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn dược Viễn Bắc, Viễn Trí Dung. Còn chú Bình chính là thủ hạ trung thành nhất của Viễn Trí Dung. Bởi vì năm đó nếu Viễn Trí Dung không cứu, anh ta hẳn đã phải chết, Xa Vi Bình vì muốn báo đáp ơn cứu mạng của Viễn Trí Dung đối với mình đã bán mình cho Viễn Trí Dung, đồng thời sửa thành họ Viễn, trở thành Viễn Vi Bình.

Viễn Trí Dung ngồi xuống thản nhiên nói:

- Tục ngữ nói mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Lần này thất bại chỉ là

do vận khí không tốt mà thôi. Nhưng không có nghĩa là chúng ta thất sách. Chỉ có điều Dược phẩm Lạc Nguyệt dám chủ động ra tay đối phó với chúng ta, điều này thật quá to gan, nằm ngoài dự đoán của cha. Dược phẩm Lạc Nguyệt chỉ là một xí nghiệp nhà giàu mới nổi, chỉ dựa vào một sản phẩm Mỹ Nhan Hoàn mà đi lên. Bọn họ dựa vào cái gì dám ra tay với tập đoàn dược Viễn Bắc chúng ta?

- Cha, hay là bọn họ có hậu trường cực kỳ lớn mạnh sao?

Viễn Kỳ Bân tỉnh táo lại. Gã bực vội vì mất đi cô gái Ninh Khinh Tuyết này.

Viễn Trí Dung lắc đầu nói:

- Cha đã để Vi Bình điều tra qua. Bọn họ không có hậu trường chính phủ lớn mạnh. Hai chủ tịch phụ trách Dược phẩm Lạc Nguyệt, một người tên là Tàng Gia Nghiêm, là một người lính lâu năm đã xuất ngũ, không có tài cáng gì. Chỉ còn Úc Diệu Đồng có lai lịch hơi kỳ lạ. Cho đến tận bây giờ chúng ta vẫn chưa điều tra ra lai lịch của cô ta. Nhưng điều duy nhất đáng nói chính là gần đây Diệp Lăng của Diệp gia Yến Kinh lại xuất hiện ở Lưu Xà. Diệp Lăng chỉ sợ có chút quan hệ nào đó với cao tầng của Dược phẩm Lạc Nguyệt. Nói không chừng xí nghiệp dược phẩm Phi Dụ có thể trúng thầu cũng là do có quan hệ với Diệp Lăng.

Viễn Kỳ Bân ngây người nói:

- Diệp gia Yến Kinh? Bọn họ là người đứng ở sau lưng Dược phẩm Lạc Nguyệt. Vậy chẳng phải nói chúng ta không có cơ hội trả thù Dược phẩm Lạc Nguyệt sao?

Gã nghĩ nếu Diệp gia Yến Kinh bảo vệ Dược phẩm Lạc Nguyệt, vậy nếu gã muốn ném Úc Diệu Đồng lên giường dường như có chút khó khăn. Tuy rằng Diệp gia Yến Kinh không lớn bằng trước kia, nhưng rắn chết trăm năm vẫn còn độc.

Viễn Trí Dung lắc đầu nói:

- Diệp Lăng không đáng để chúng ta sợ hãi. Cô ta hẳn là không thay mặt cho Diệp gia, mà là thay mặt cho bản thân cô ta mà thôi. Hơn nữa hiện tại Diệp gia đã ốc còn không mang nổi mình ốc, làm sao có năng lực quản tới Dược phẩm Lạc Nguyệt ở nơi xa như vậy? Nếu Diệp gia bắt tay vào ngành sản xuất dược, chúng ta còn phải đề phòng một phần. Nhưng cho tới bây giờ Diệp gia cũng chưa từng giao thiệp với ngành sản xuất dược.

Viễn Kỳ Bân gật đầu. Gã hiểu được ý của cha mình. Nghe nói trong Diệp gia rối loạn. Kết quả Diệp Vấn Khải và Diệp Vấn Tiến có địa vị cao ở Yến Kinh bị đuổi ra khỏi Yến Kinh. Mà chưa tới nửa năm, Diệp Vấn Khải liền đi đời nhà ma. Hơn nữa ông cụ Diệp gia Diệp Bắc Vinh đã về hưu. Diệp gia không có người nối nghiệp, chỉ có thể đẩy Diệp Tử Phong mới hai mươi mấy tuổi làm gia chủ Diệp gia. Cho nên tuy rằng Diệp gia vẫn là một trong năm gia tộc lớn có tên tuổi ở Hoa Hạ, nhưng trên thực tế đã là mặt trời lặn phía đằng tây. Chỉ có điều cho dù như vậy, Viễn gia vẫn không thể sánh bằng.

- Không ngờ Dược phẩm Lạc Nguyệt giống như trẻ con chơi trò tập làm người lớn, dám công khai tuyên bố, nói xí nghiệp nào chỉ cần hợp tác với tập đoàn dược Viễn Bắc chúng ta sẽ không được bọn họ cân nhắc hợp tác. Hừ, nhà giàu mới nổi cũng chỉ có như vậy. Xí nghiệp cạnh tranh làm như vậy có thể thắng được không?

Viễn Trí Dung hừ lạnh một tiếng.

Viễn Kỳ Bân há miệng thở dốc. Bỗng nhiên gã cảm giác có chút xấu hổ. Gã cũng chuẩn bị phát biểu một bài tuyên bố, chỉ cần xí nghiệp nào hợp tác với Dược phẩm Lạc Nguyệt, về sau vĩnh viễn không được tập đoàn dược Viễn Bắc suy nghĩ tới. Hiện tại nghe cha mình nói như vậy, mới biết được điều này có chút buồn cười giống như mấy đứa trẻ học mẫu giáo cãi nhau.

Viễn Trí Dung dường như không thấy vẻ mặt của con trai mình, tiếp tục nói:

- Bân nhi, con cũng lập tức phát biểu một bài tuyên bố, nói chỉ cần xí nghiệp nào hợp tác với Dược phẩm Lạc Nguyệt về sau vĩnh viễn không được tập đoàn dược Viễn Bắc suy nghĩ tới.

- Cha, nếu như vậy, chúng ta chẳng phải cũng ấu trĩ giống như Dược phẩm Lạc Nguyệt sao? Vừa rồi cha còn nói...

Viễn Kỳ Bân theo bản năng nói. Tuy rằng đây là điều gã muốn làm, nhưng gã cảm giác lời cha mình nói có chút đạo lý. Khi xử lý mọi chuyện không nên nói chuyện ấu trĩ như vậy.

- Ấu trĩ? Cha chính là muốn để bọn họ nghĩ tập đoàn dược Viễn Bắc chúng ta cũng ấu trĩ giống như bọn họ. Ngược lại, cha muốn xem thử, trong trận quyết đấu này xem ai ấu trĩ hơn.

Viễn Trí Dung cười lạnh một tiếng.

Sau khi cười lạnh xong, Viễn Trí Dung tiếp tục nói:

- Vi Bình, cậu lập tức tạo ra mấy vụ dùng Mỹ Nhan Hoàn, nhan sắc bị hủy hoại. Đồng thời cũng tạo ra mấy vụ sau khi dùng Kiện Thể Hoàn cơ thể suy kiệt mắc bệnh. Những vụ này đều nhất định phải có chuyên gia, có bằng chứng xác minh. Tôi sẽ liên hệ với Cục giám định thuốc và cục Y tế. Một gậy này nếu tôi không đánh chết Dược phẩm Lạc Nguyệt, Viễn Trí Dung tôi không cần tiếp tục kinh doanh trong ngành dược nữa. Đồng thời tôi sẽ cho phóng viên truyền tin tức về Dược phẩm Lạc Nguyệt bọn họ. Vi Bình, cậu nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải khiến khổ chủ cho rằng quả thật là thuốc có vấn đề, không nên áp dụng phương pháp mua chuộc. Nhưng phải âm thầm thao túng bọn họ tới gây chuyện với Dược phẩm Lạc Nguyệt.

- Cha, cha nói chúng ta giả vờ cãi nhau nhàm chán với Dược phẩm Lạc Nguyệt, sau đó ngầm ra tay?

Viễn Kỳ Bân lộ vẻ vui mừng. Tuy rằng gã cũng muốn qua làm như vậy, nhưng lại cảm giác rất khó khăn. Hiện tại cha gã thoáng cái trở thành tướng

quân kết hợp với truyền thông, sau đó thông qua khổ chủ quay lại giẫm đạp Dược phẩm Lạc Nguyệt có thể nói là đơn giản hơn nhiều.

Bỗng nhiên Viễn Kỳ Bân nghĩ tới Diệp gia. Tuy rằng Diệp gia đã suy thoái, nhưng dù sao Viễn gia cũng không thể trêu chọc vào. Nghĩ đến đây, Viễn Kỳ Bân lập tức nói:

- Ba ba, nếu Diệp gia...?

Viễn Trí Dung xua tay ngắt lời Viễn Kỳ Bân, - Bân nhi, con không cần lo lắng, chỉ cần làm đúng theo lời cha dặn, không cần phải nói nữa. Diệp gia không có khả năng ra mặt cho Dược phẩm Lạc Nguyệt. Cho dù bọn họ muốn ra mặt, cũng có người đối phó với Diệp gia rồi. Hơn nữa Diệp Tử Phong của Diệp gia hiện tại làm việc rất bảo thủ. Khả năng anh ta nhúng tay vào chuyện như vậy có thể tính là rất nhỏ. Nhưng ngược lại cha thật sự hi vọng Diệp gia bọn họ nhúng tay vào.

Viễn Trí Dung nói xong lạnh lùng cười, vẻ mặt giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay khiến Viễn Kỳ Bân càng thêm tin tưởng. Gã cảm giác mình cần phải học hỏi cha mình nhiều hơn.

- Cha, lần trước cha nói phái người đi Lưu Xà, sau đó...

Viễn Kỳ Bân nghĩ tới hai sự kiện mà cha mình đã nói lần trước. Hiện tại nhớ tới gã không khỏi cảm thấy cha mình mưu tính sâu xa.

Viễn Trí Dung vung tay lên.

- Những chuyện đó để chú Bình con phụ trách là được rồi. Con không cần quan tâm tới làm gì. Hừ, chiếm địa bàn của người khác, không nộp thuế, không tiến cống. Điều này rất thoải mái phải không?

Viễn Kỳ Bân không hiểu câu cuối cùng cha gã vừa nói là có ý gì.

So với tập đoàn dược Viễn Bắc vạch mưu tính hoạch, Úc Diệu Đồng lại có vẻ rất bình tĩnh. Cho dù Diệp Mặc không gọi điện thoại đến, cô cũng

chuẩn bị đối phó với công ty của Viễn gia, chứ đừng nói là Diệp Mặc đã gọi điện về.

Cho nên cùng ngày Diệp Mặc gọi điện thoại tới, Úc Diệu Đồng lập tức triệu tập cuộc họp hội nghị cao tầng của công ty.

Gần đây Dương Cửu lập được nhiều công lao, có thể tham gia hội nghị lần này. Chỉ có điều anh ta vừa lên tiếng đã đề nghị một biện pháp khiến tất cả mọi người kinh ngạc không nói lên lời. Đó là anh ta và Hàn Tử cùng nhau giết chết cha con Viễn gia là xong mọi chuyện.

Nói thật ra, tuy rằng đám người Tàng Gia Nghiêm cảm thấy đề nghị của Dương Cửu quá vô liêm sỉ, nhưng thật ra Úc Diệu Đồng lại có chút động tâm. Giết như vậy quả thật là xong hết mọi chuyện. Cô là xuất thân hắc đạo, đối với chuyện như vậy cũng không mấy để ý. Nhưng Tàng Gia Nghiêm xuất thân từ quân đội, đối với chuyện như vậy lại phản đối mãnh liệt.

- Gần đây tôi cảm giác phần lớn những người tới Lưu Xà chúng ta có thân phận không rõ ràng. Dường như đều đang điều tra tư liệu cơ mật của công ty chúng ta. Tôi cho rằng đối phó tập đoàn dược Viễn Bắc là chuyện quan trọng, nhưng bảo vệ tư liệu cơ mật của công ty chúng ta lại là chuyện vô cùng quan trọng.

Hứa Bình lại thận trọng nói.

Hiện tại anh ta còn chưa tấn cấp Địa Cấp, tu vi vẫn bị vây trong Huyền Cấp trung kỳ. Tuy rằng anh ta còn có một viên bồi khí đan, nhưng anh ta biết nhất định phải chờ tu vi Huyền Cấp được củng cố hoàn toàn mới có thể tấn cấp. Sở dĩ anh ta thận trọng như vậy là bởi vì anh ta phát hiện trong số những người đến Lưu Xà có rất nhiều người tu luyện cổ võ. Anh ta không có nói ra những điều này, vì sợ sẽ khiến mọi người khủng hoảng.

- Hứa Nhị ca cũng cảm giác được sao? Kỳ thật tôi đã sớm có cảm giác này. Tôi cảm thấy chúng ta phải thành lập luật tại Lưu Xà, bằng không nơi này sẽ trở nên hỗn loạn. Bất kỳ con mèo con chó nào cũng có thể tùy tiện

vào Lưu Xà.

Úc Diệu Đồng cau mày nói.

Tàng Gia Nghiêm thở dài:

- Thành lập một bộ luật? Đây chỉ là một cách nói mà thôi. Lưu Xà là nơi nằm giữa mấy quốc gia. Nếu chúng ta ngang nhiên thành lập luật ở đây, khác nào tuyên bố nơi này độc lập. Như vậy, bất kể là nước nào cũng sẽ không dễ dàng tha thứ. Chẳng lẽ chúng ta còn khả năng chống lại một quốc gia hoặc là hai quốc gia được sao?

Vẫn luôn ở lại Lưu Xà, Mạc Hải thở dài nói:

- Kỳ thật tôi sợ hiện tại hai bên kia cũng đã chú ý tới chúng ta. Lưu Xà vốn là một nơi chim còn không ỉa, hiện tại càng ngày càng phồn hoa. Tôi cảm giác các nước kia đang rục rịch. Chỉ có điều Diệp tiền bối vẫn chưa quay trở về. Tôi đã nhiều lần muốn đề xuất, lại không biết nên ứng phó thế nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 424

Gia Nhập

Lời nói của Mạc Hải khiến bầu không khí bắt đầu nặng nề. Úc Diệu Đồng và Tàng Gia Nghiêm đều không nói một lời nào cả. Bọn họ chưa từng nghĩ tới chuyện này chỉ có điều là Lưu Xà hoang vu không có người quản, bọn họ cũng không để ý. Chỉ là không có ai có thể nghĩ đến công ty dược Lạc Nguyệt, trong một thời gian ngắn như vậy đã lợi hại thế. Điều này khiến tham vọng của người khác cũng trở lên hợp tình hợp lý.

Nếu chỉ là ham muốn của một người, một nhóm người thậm chí là một môn phái thì nói thật lòng không bị những người này nhận ra trong ánh mắt. Úc Diệu Đồng, Tàng Gia Nghiêm, Hứa Bình, Dương Cửu…, những người này đều đã từng chứng kiến những chuyện lớn, chẳng ai để ý đến bang hội và tập đoàn cả. Nhưng bây giờ cái sự thèm muốn ấy chính là hai quốc gia. Chẳng lẽ cái công ty nhỏ của bọn họ có thể so sánh với hai quốc gia hay sao?

Hơn nữa, từ những tình tiết được nói đến, họ còn đuối lý, lãnh thổ chiếm lĩnh cuối cùng chính là của người khác.

Thấy không khí bắt đầu căng thẳng, Úc Diệu Đồng khoát tay nói:

- Chuyện này chúng ta tạm không nói đã. Hãy nói về chuyện của tập đoàn dược Viễn Bắc trước đi.

- Chuyện của "Tập Đoàn dược Viễn Bắc" dễ xử lý. Bọn họ cho rằng mình là ông chủ trong các công ty dược, sẽ không để công ty dược Lạc Nguyệt của chúng ra trong mắt. Thực ra chúng ta muốn đánh đổ bọn họ cũng rất đơn giản.

Cái mà vượt quá sự dự đoán của mọi người chính là Mạc Hải, người cứ một mực lấy thân phận lưu trú của mình ở lại Lưu Xà.

Mạc Hải thấy mọi người đều nhìn y, y lập tức nói: - Thứ hai sản phẩm kiếm được nhiều lợi nhuận của Tập đoàn dược Viễn Bắc là loại sản phẩm giúp làm da trắng đẹp "Lộ Ngưng Phấn". Hiệu quả của "Mỹ Nhan Hoàn" của chúng ta so với loại sản phẩm này không biết hơn bao nhiêu lần nhưng giá cả thì không có ưu thế cạnh tranh. Chúng ta chỉ cần lấy ra một loại sản phẩm đẹp da tương đương, lấy danh là Mỹ Nhan Hoàn thì Lộ Ngưng phấn đâu còn là đối thủ nữa.

Úc Diệu Đồng nghe Mạc Hải nói, trong lòng thầm than Mạc Hải bắt được bản chất để tấn công vào tập đoàn dược Viễn Bắc so với cách đi giết bố con nhà họ Viễn thì căn bản là có khác nhau về bản chất. Công ty dược Lạc Nguyệt dù có rất nhiều người tài nhưng thực sự tinh thông về buôn bán, cũng như hiểu biết về các đối thủ quan trọng như Mạc Hải thì không có ai.

Nói trắng ra thì ngay cả bản thân cũng là xuất thân từ những tên trộm cướp, cứ như vậy cũng không được. Cô ấy cần mời dự họp để tìm ra một người có chuyên môn, cần tuyển thêm những người có chuyên môn vào mới được.

…

Khách sạn Hư Việt Hồng Kông là khách sạn của Hư Nguyệt Hoa. Ở Hồng Kông có một khách sạn năm sao là chuyện rất phi thường. Hư Nguyệt Hoa phấn đấu hai mươi năm tại Hồng Kông có tất cả bảy khách sạn. Trong đó có 3 khách sạn 5 sao.

Từ khi Lã Tư tới nhờ vả lần trước, hơn nữa sau khi cô điều tra kỹ càng về bốn anh em nhà Phó gia cô đã biết nếu có đến nhờ vả Diệp Mặc thì bây giờ chính là thời cơ tốt nhất. Bỏ lỡ cơ hội lần này có lẽ sau này cô dù muốn thay đổi ý định cũng rất khó khiến Diệp Mặc để tâm. Tuy khả năng của cô không tồi nhưng cô trà trộn vào giới giang hồ nhiều năm như vậy, lẽ nào lại không nhận ra rằng Diệp Mặc là người không thích chần chừ chứ?

Năm nay cô đã ba mươi sáu tuổi rồi. Nếu như lại bỏ phí thời gian vài năm nữa thì cô sẽ nhanh chóng già đi. Tiền cô tiêu không hết thì cướp nhiều tiền như vậy thì có tác dụng gì chứ? Cô luôn nghi ngờ Diệp Mặc đã là Tiên Thiên. Nếu Diệp Mặc thực sự thành cao thủ Tiên Thiên thì nếu giúp cô báo thù thì quả là chuyện dễ dàng.

Hư Nguyệt Hoa xiết chặt bàn tay. Cô quyết tâm liên hệ ngay tới Lưu Xà.

- Chị Hoa, có hai người tới khách sạn, một người nói là bạn của chị Hoa. Ông ta tên là Diệp Mặc. Còn có một cô gái…

Thư ký của Hư Nguyệt Hoa chạy đến cửa của Hư Nguyệt Hoa, gõ cửa, sau đó đứng trước cửa nói.

- Hả…

Hư Nguyệt Hoa đột nhiên đứng lên, Diệp Mặc đến đây ư?

- Nhanh. Mời Diệp tiên sinh vào. Mà thôi để tôi tự đi…

Hư Nguyệt Hoa vừa dứt lời thì tiếng của Diệp Mặc chợt vang lên ở cửa bên ngoài.

- Tổng giám đốc Hư, không cần làm phiền như vậy. Tôi đã tới rồi.

- Diệp tiên sinh, xin mời ngồi. A Tử, mau đi pha trà.

Hư Nguyệt Hoa có chút bối rối khi đưa Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết vào văn phòng, thể hiện ra rất căng thẳng. Cô không ngờ rằng Diệp Mặc sẽ chủ động đi tới đây.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Tổng giám đốc Hư, sau này cứ gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi. Khinh Tuyết, đây là Hư Nguyệt Hoa, người anh nói với em. Tổng giám đốc Hư, đây là vợ tôi Ninh Khinh Tuyết.

Diệp Mặc không đưa Ninh Khinh Tuyết về thẳng Ninh Hải mà đưa cô đi cùng đến Hồng Kông. Hắn ở Hồng Kông còn có chút việc nữa. Đến gặp Hư Nguyệt Hoa cũng là một trong những chuyện quan trọng mà hắn phải làm. Lần này hắn có thể tìm ra Khinh Tuyết nhanh như vậy có thể nói là có quan hệ tất lớn với Hư Nguyệt Hoa. Đây cũng là nguyên nhân mà hắn coi trọng Hư Nguyệt Hoa hơn.

Công ty dược Lạc Nguyệt của hắn vừa mới đi những bước đầu nên rất cần những người tài giỏi như Hư Nguyệt Hoa.

- À. Diệp… Vợ của ngài đã tìm thấy rồi ạ Hư Nguyệt Hoa chỉ nói một nửa, cô đã nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, ảnh của Ninh Khinh Tuyết cô đã xem qua rồi, là một cô gái rất xinh xắn. Nhưng thực sự khiến cô chấn động chính là cái nhìn đầu tiên với Ninh Khinh Tuyết. Cô không biết Diệp Mặc tìm Ninh Khinh Tuyết có phải là vì vẻ đẹp của cô ấy hay không. Nhưng Ninh Khinh Tuyết thực sự là người con gái đẹp nhất mà Hư Nguyệt Hoa từng nhìn thấy.

Hư Nguyệt Hoa tuy không dám nói mình là một mỹ nữ nhưng cô cũng tương đối tự tin về bản thân mình. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, cô mới cảm thấy hình dáng của mình như thế nào. Nếu so sánh những minh tinh ca nhạc với Ninh Khinh Tuyết thì họ chỉ là những hạt bụi mà thôi.

Trên người Ninh Khinh Tuyết đã thay một bộ váy màu lam, mái tóc dài buông xuống vai, lại thêm vào làn da trắng nõn nà cùng với khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, nhìn thoáng qua liền khiến người ta nảy sinh cảm tình ngay. Trên ngực cô ấy là chuỗi ngọc màu trắng dường như còn không sánh bằng với làn da. Đứng bên cạnh cô ấy thậm chí còn có thể cảm nhận được một sự yên tĩnh đến kỳ lạ.

Nếu không phải là ánh mắt của cô ấy vẫn cứ nhìn về Diệp Mặc, sắc mặt luôn lộ ra sự vui vẻ thì Hư Nguyệt Hoa còn cho rằng cô ấy là một tiên nữ.

Lại có người con gái như thế này sao. Mặc dù cô là phụ nữ còn thích nữa, huống chi là bọn đàn ông. Hư Nguyệt Hoa trong phút chốc hiểu ra suy

nghĩ của Viễn Kỳ Bân. Chẳng trách!

Ninh Khinh Tuyết khẽ mỉm cười, đưa tay ra cầm lấy tay của Hư Nguyệt Hoa. Cô biết người bình thường lần đầu tiên nhìn thấy cô ai cũng có cảm giác như vậy. Từ sau khi cô ăn Trú Nhan Đan xong thì dường như sự kiều diễm càng rõ ràng. Nhưng thời gian lâu rồi nên cũng quen, cứ coi như là như vậy thì nhân viên trong công ty các cô mỗi lần vẫn thất thần vì cô, sau này cô đã đưa việc này ra để giải quyết.

Hư Nguyệt Hoa bối rối cười. Sau khi để cho Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết ngồi xuống, cô tự giễu nói:

- Ninh tiểu thư đẹp quá, làm rôi không kìm nổi lòng rồi. Ha ha.

Tính ra thì việc Diệp Mặc tìm thấy Ninh Khinh Tuyết khiến sự tò mò của cô giảm đi nhiều. Tuy nhiên cô tò mò Diệp Mặc làm cách nào để có thể tìm ra Ninh Khinh Tuyết. Nhưng cô cũng không nói ra.

- Chị Nguyệt Hoa, sau này cứ gọi em là Khinh Tuyết là được rồi.

Ninh Khinh Tuyết biết Diệp Mặc cố ý qua đây thì cái cô Hư Nguyệt Hoa này chắc chắn không đơn giản. Nếu không thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không đi tới đây.

Diệp Mặc ngồi xuống, đưa cốc trà lên miệng uống một ngụm. Hư Nguyệt Hoa lập tức nói:

- Tổng giám đốc Diệp, tôi bằng lòng tham gia vào tập đoàn Lạc Nguyệt. Chuyện này tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ là sau này tôi có tìm hiểu một số chuyện nên trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Hư Nguyệt Hoa đồng ý gia nhập vào công ty dược Lạc Nguyệt sao. Năng lực của Hư Nguyệt Hoa thì không thể nghi ngờ gì nữa, một mình cô ấy còn lớn hơn gấp trăm người ấy chứ. Chỉ là người khác không có tư cách dùng cô và cũng không biết cô mà thôi.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Được. Cô có điều gì nghi ngờ thì cứ nói ra đi.

Hư Nguyệt Hoa bỗng nhiên đồng ý tham gia vào công ty dược Lạc Nguyệt cũng không e dè gì cả. Cô chỉnh chu lại những ý nghĩ trong đầu rồi nói:

- Tôi phái người đi Lưu Xà điều tra, tôi phát hiện ra rằng, công ty dược Lạc Hoa không chỉ là chỉ có chúng tôi điều tra mà có rất nhiều người khác điều tra. Có thể thấy được tiềm năng lớn của công ty dược Lạc Nguyệt bởi vì kiếm được rất nhiều tiền đã thu hút sự chú ý của người khác. Đương nhiên sự phát triển của công ty dược Lạc Nguyệt cho tới bây giờ thì cũng đã có rất nhiều người nghĩ đủ mọi cách để đối phó với nó.

Diệp Mặc gật gật đầu, Hư Nguyệt Hoa quả nhiên không khiến hắn thất vọng. Người của cô còn chưa đi Lưu Xà vậy mà đã biết có người điều tra rồi. Nghĩ đi nghĩ lại thì công ty dược Lạc Nguyệt ở Lưu Xà tính cảnh giác quá thấp rồi. Nhưng hắn nghe Hư Nguyệt Hoa nói thì có lẽ không chỉ có những chuyện đó.

Quả nhiên Hư Nguyệt Hoa lại nói:

- Điều quan trong là tôi phát hiện ra Lưu Xà là nói giao giữa 3, hơn nữa bây giờ địa bàn của Lưu Xà thì gần 80% là thuộc về HP (một nước nhỏ hư cấu). Tôi nghĩ một ngày khi Lưu Xà mạnh lên, HP chẳng lẽ lại ngồi không mà nhìn Công ty dược Lạc Nguyệt tiếp tục ở lại Lưu Xà. Hoặc là sẽ nghĩ cách kiếm chút lợi lộc từ Công ty dược Lạc Nguyệt. Nếu thực sự là như vậy, tôi thà chọn biện pháp sau. Thế nhưng Lưu Xà lại cứ cố tình chiếm một phần đất của KL (một nước nhỏ hư cấu), mà người KL còn hiếu chiến hơn người HP

Diệp Mặc nghe xong những lời Hư Nguyệt Hoa nói thì càng xem trọng cô. Chuyện này không phải là hắn chưa nghĩ tới, nhưng là một người Tu chân thì hắn thực sự không xem chuyện này thành chuyện lớn. Bây giờ Hư

Nguyệt Hoa đã nói ra thì có lẽ chuyện này không thể không nghĩ tới nữa. Nếu không thì nhỡ quân đội đến tiếp tay công ty dược Lạc Nguyệt thì hắn sẽ cho hay không cho? Cho thì không thể mà không cho thì chắc chắn sẽ phải đấu trực tiếp mất.

Hắn có thể không thèm để ý tới một nước nhỏ như HP nhưng Hư Nguyệt Hoa nếu nương tực Diệp Mặc thì cô ta cũng không thể không để ý. Cô ta cũng biết điều đó. Cứ cho là Diệp Mặc lợi hại nhưng có thể chống lại một đất nước hay sao?

Còn có một việc mà Hư Nguyệt Hoa không nói ra, nước HP lấy tên của nước thua cuộc làm lên quốc gia là có nguyên do của nó. Nhưng những chuyện này cô không cần phải nói ra nữa.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn nhìn Hư Nguyệt Hoa nói:

- Cách giải quyết của cô thế nào?

Hư Nguyệt Hoa lập tức kiên quyết nói:

- Cách giải quyết của tôi có hai cách. Một là công ty mau chóng chuyển đi, hai là đầu tiên tìm người đàm phán mua lại mảnh đất này. Chỉ có điều nếu công ty dược Lạc Nguyệt còn chưa làm nên thì đơn giản hơn một chút. Còn bây giờ thì có chút khó khăn hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 425

Các Người Đã Quá Đề Cao Bản Thân Rồi

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cô có thể nghĩ tới những chuyện này chứng tỏ tôi không nhìn lầm cô, có điều cô không cần lo lắng về chuyện này. Nếu tôi đã dám mở xưởng ở Lưu Xà thì tôi cũng có khả năng giải quyết sự tình ổn thỏa. Còn có chuyện gì nữa không?

Nghe Diệp Mặc nói, mặc dù trong lòng Hư Nguyệt Hoa vẫn có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nén lại, tiếp tục nói:

- Ở Hồng Kông có một tổ chức tên là "Tứ Bất Tượng Hongkong", hạt nhân của tổ chức này chỉ có bốn anh em, nhưng bốn người này tâm địa độc ác, cho dù là Tiêu Biên Nghĩa cũng không dám dễ dàng gây sự với bọn chúng.

- Tôi nghi ngờ là mấy người này sẽ gây bất lợi cho chủ tịch Diệp, nguyên nhân chủ yếu có thể liên quan đến Bồi Khí Đan mà cậu mang theo bên mình. Từ sau khi cậu rời khỏi Tây Sa lần trước, bọn chúng không chỉ bỏ ra một món tiền khổng lồ nhờ tổ chức ở Đông Nam Á chế tạo bom laser mà còn thu thập thông tin về cậu ở khắp nơi.

- Bom laser ư?

Diệp Mặc nhíu mày tự lẩm bẩm một mình, vừa nhắc tới bom laser, hắn liền nghĩ đến cảnh đi tiêu diệt Nhậm Sát lần trước.

Nếu đúng bom laser chính là loại bom lần trước mà Nhậm Sát ném, thì nếu không cẩn thận mà bị trúng bom thì chắc chắn sẽ bị thương rất nguy

hiểm, nếu như rất nhiều bom loại đó cùng nổ một lúc thì kết quả cũng thật sự rất khó nói.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng cho rằng có loại bom đó thì nhất định cũng không có nhiều.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Hư Nguyệt Hoa lập tức bổ sung thêm:

- Bốn anh em nhà họ Phó rất có khả năng có một loại công pháp cổ võ, hơn nữa tôi nghi là anh cả của Phó gia đã là người luyện võ đến hoàng cấp rồi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cảm ơn chị Nguyệt Hoa, đợi lát nữa tôi sẽ đi quan sat bốn anh em này một chút.

Hư Nguyệt Hoa nghe thấy Diệp Mặc đổi cách xưng hô gọi mình là chị Nguyệt Hoa, biết rằng Diệp Mặc đã coi mình là người của hắn hoặc là đã chấp nhận cô rồi, trong lòng thấy rất vui.

Diệp Mặc rất đồng tình với khả năng tình báo và phán đoán của Hư Nguyệt Hoa, mặc dù hắn cơ bản không coi trọng "Tứ Bất Tượng Hongkong", nhưng nếu như thật sự bọn chúng có bom laser, tình huống bất ngờ chúng có thể đánh lén mình. Cho dù hắn có không sao, nhưng còn Khinh Tuyết thì sao? Chẳng may Khinh Tuyết lại bị thương, lẽ nào tiêu diệt bốn anh em đó mà có thể giải quyết được vấn đề sao?

Diệp Mặc quay đầu về phía Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết, bây giờ em ở lại chỗ của chị Nguyệt Hoa, anh đi rồi sẽ về. Tiện thể em gọi điện thoại về nhà, báo tin cho người nhà là em vẫn bình an.

…

Tại một khu biệt thự ở Hồng Kông, bốn anh em nhà họ Phó lại tập hợp bàn chuyện đối phó với Diệp Mặc.

- Chú tư, chú đoán quả không sai, tên Diệp Mặc đó vừa tới Hồng Kông, nơi đầu tiên mà hắn đến chính là khách sạn Hư Việt.

Lão Nhị Phó khuôn mặt đầy vẻ thích thú.

Phó Hữu Hải gật gật đầu, ưỡn ngực nói:

- Hôm đó Diệp Mặc giữ Hư Nguyệt Hoa ở lại chắc chắn là muốn chiêu dụ cô ta. Hắc quả phụ tuy có hơi đen nhưng lại khá có bản lĩnh. Em đoán Diệp Mặc nhất định sẽ để cho Hư Nguyệt Hoa thời gian suy nghĩ, một khi hắn rời bến mà không tìm thấy Ninh Khinh Tuyết thì người đầu tiên hắn gặp khi quay về là Hư Tuyết Hoa. Bây giờ xem ra em không nhìn nhầm hắn.

Anh cả Phó Hữu Kim cau mày nói:

- Chú tư, ta thường cảm thấy có chút sợ hãi, nghe nói lần này hắn quay lại không phải chỉ có một mình mà còn dẫn theo một cô gái cùng đến khách sạn Hư Việt. Thậm chí cô gái đó còn vô cùng xinh đẹp, ta nghĩ liệu có phải hắn ta đã tìm thấy Ninh Khinh Tuyết?

- Đại ca, không thể nào có chuyện đó. Máy bay mất tích, bao nhiêu người như thế đều không trở về thì hắn dựa vào đâu mà tìm thấy Ninh Khinh Tuyết chứ? Hắn là thần tiên hay sao? Lẽ nào hắn còn lợi hại hơn cả chính phủ Hoa Kỳ?

Phó Hữu Ngân lập tức ngắt lời.

Phó Hữu Tam lại nói:

- Đại ca, ngay từ đầu em đã không đồng tình chuyện ra tay với Diệp Mặc, nhưng nếu đã quyết định động thủ thì không nên chần chừ. Đó là điều ta kiêng kị nhất. Có điều thời gian có hơi gấp quá, chúng ta vẫn chưa chuẩn bị kỹ lưỡng.

Phó Hữu Hải gật đầu nói:

- Đúng là thời gian có hơi gấp, hơn nữa chúng ta mới chỉ chế tạo được một quả bom laser, nếu cho chúng ta thời gian thêm một tuần nữa thì chúng ta có thể làm thêm hai quả bom laser nữa. Đó chính xác là một quả bom nguyên tử phạm vi nhỏ, ta tin cho dù Diệp Mặc có tu vi địa cấp thì cũng không thoát nổi.

- Em nói xem chuyện chúng ta tìm mấy người đó mua bom laser có lọt vào tai của Hắc quả phụ không? Không có việc gì ở Hồng Kông này mà cô ta không biết. Ngộ nhỡ cô ta biết được chuyện của ta, cô ta quay lại nói với Diệp Mặc thì chuyện này sẽ rất nguy hiểm.

Phó Hữu Kim nói bằng giọng có hơi lo lắng như lúc trước.

- Đại ca, anh lo lắng quá rồi, trước tiên không nói đến chuyện cô ta có biết việc này hay không, cứ coi như là biết thì sao nào? Lẽ nào cô ta còn cho rằng chúng ta không đối phó nổi Diệp Mặc ư? Sự lợi hại của Diệp Mặc cô ta cũng nhìn rõ rồi, cũng chỉ có bốn anh em ta dám động thủ, chẳng có ai khác dám ra tay nữa, phải vậy không?

Phó Hữu Ngân lập tức bác bỏ.

- Ừ, cứ như thế đi, có điều bức ảnh chuyển về cho thấy người con gái đi theo hắn thực sự vô cùng xinh đẹp. Anh muốn người con gái đó.

Phó Hữu Kim hạ quyết tâm nói.

- Đại ca, bốn anh em chúng ta lẽ nào còn thiếu phụ nữ hay sao? Bây giờ việc trước tiên cần làm là làm thế nào để đưa bom đến chỗ Diệp Mặc, chỉ cần đưa bom đến tay hắn là chúng ta thành công rồi.

Phó Hữu Tam nói, gã chưa từng nhìn thấy hình ảnh của Ninh Khinh Tuyết nên đương nhiên nghĩ chỉ là anh cả muốn chiếm lấy người phụ nữ của Diệp Mặc, làm thế sẽ thấy cảm giác của vị chiến thắng.

Phó Hữu Kim cũng không nói gì, chỉ cười, gã đã nói ra rồi, đến lúc đó người con gái ấy rơi vào tay bốn anh em thì ba người còn lại cũng sẽ không thể trơ tráo mà chiếm đoạt của y.

Phó Hữu Hải chỉ mỉm cười:

- Chuyện này rất đơn giản, đến khi ấy bọc quả bom lại cho cẩn thận rồi giao cho Tiểu Lan, bảo Tiểu Lan đưa cho Diệp Mặc, nói là của Hư Nguyệt Hoa gửi. Tiểu Lan là tâm phúc của Hư Nguyệt Hoa, em nghĩ Diệp Mặc nhất định sẽ không nghi ngờ.

- Đúng vậy, chỉ cần Diệp Mặc nhận được gói đó, chúng ta lập tức cho nổ bom, kế hay, quả nhiên là kế hay…

Phó Hữu Ngân vỗ tay tán thưởng.

- Không…

Phó Hữu Hải thì lại lắc đầu. Nhìn thấy ba người còn lại đều nhìn mình, Phó Hữu Hải mỉm cười mưu mô:

- Người tu luyện đến cấp độ đó như Diệp Mặc có một trực giác nhận biết nguy hiểm trời sinh, thế nên đệ thấy khi Tiểu Lan đến trước mặt Diệp Mặc, còn chưa kịp đưa cho Diệp Mặc thì cho nổ luôn. Em nghĩ với uy lực của bom laser thì chỉ cần Diệp Mặc ở trong vòng khoảng một trượng là đã không thể thoát thân rồi.

Phó Hữu Tam hồ nghi nói:

- Nhưng nếu làm như thế thì Bồi Khí Đan trên người hắn ta chẳng phải là cũng mất hay sao?

Phó Hữu Hải cười lạnh lùng:

- Cho nổ bom xa một chút thì chưa chắc "Bồi Khí Đan" đã nổ, hơn nữa cho dù có nổ thì cũng không hề gì.

- Lão Tứ, sao lại nói thế?

Chính là Phó Hữu Kim không nén được tức giận.

Phó Hữu hải thản nhiên nói:

- Chúng ta đã xem xét về lai lịch của Diệp Mặc, căn cứ tất cả dấu hiệu, đệ đoán rằng dược phẩm Lạc Nguyệt chính là sản nghiệp của hắn. Bồi Khí Đan đó rất có thể là sản xuất tại Lưu Xà, một khi chúng ta đã tiêu diệt được Diệp Mặc thì còn có ai có thể ngăn cản uy thế của đại ca nữa đây? Không biết chừng chúng ta còn có thể nắm bí quyết điều chế dược của "dược phẩm Lạc Nguyệt" trong tay, đó chính là cái cây hái ra tiền của chúng ta.

- Hay!

Phó Hữu Kim vỗ tay, nhưng rồi lại lập tức thở dài:

- Cứ như vậy đi, chỉ đáng tiếc cho Tiểu Lan, thật ra ta cũng rất thích em này. Hơn nữa cô ta còn là một tuyến của chúng ta bên cạnh Hư Nguyệt Hoa, cô ta chết thực sự cũng rất đáng tiếc.

- Đại ca, không phải anh đã dự định sẽ lấy cô gái bên cạnh Diệp Mặc hay sao? Cớ gì còn thương tiếc Tiểu Lan nữa? Một khi chúng ta đều có Bồi Khí Đan thì em nghĩ ngay cả đến Hư Nguyệt Hoa cũng là của chúng ta luôn, một mình cô ta thì có thể làm gì bốn anh em chúng ta đây? Đến lúc đó cả bốn chúng ta sẽ cũng tiến lên.

Phó Hữu Kim lập tức nói.

- Ha ha ha…

Bốn anh em liền cười ha ha, rõ ràng chủ ý của Phó Hữu Hải khiến tất cả đều hài lòng.

Chỉ có điều tiếng cười của cả bốn còn chưa dứt thì đã có tiếng vỗ tay vang lên:

- Không tồi, kế hoạch rất ổn, chỉ có điều bốn anh em các người tự đề cao bản thân quá, cho dù các người có đặt được bom vào tay ta thì cùng lắm cũng chỉ khiến ta bị thương mà thôi. Tự làm điều ác thì tự chịu chết mà thôi.

- Diệp Mặc... Diệp tiền bối...

Bốn anh em nhà họ Phó đồng loạt đứng dậy, nét mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc, bọn chúng không hiểu Diệp Mặc làm thế nào mà vào được phòng họp này. Đây chính là nơi cơ mật nhất của bọn chúng, mỗi lần họp đều có rất nhiều bảo vệ, đừng nói đến chuyện bước vào, ngay cả đến tiếp cận trong bán kính 20m cũng sẽ bị phát hiện.

Nhưng sự thật là, Diệp Mặc đã xuất hiện trước mặt bọn chúng mà chúng không hề nhận được bất cứ thông tin cảnh báo nào. Mưu đồ đối phó Diệp Mặc của bọn chúng là một chuyện, nhưng đối mặt trực tiếp với Diệp Mặc lại là chuyện khác. Sức mạnh của Diệp Mặc ở trang viên tư nhân Trúc Vãn bọn chúng đều rõ, hắn giết người như giết gà!

- Tiểu Lan, là cô sao? Đồ phản trắc, không ngờ cô lại dẫn hắn ta vào...

Phó Hữu Ngân vẻ mặt phẫn nộ lớn tiếng quát cô gái bên cạnh Diệp Mặc.

Bị gọi tên, Tiểu Lan xì một tiếng khinh bỉ:

- Tôi vốn là người của chị Nguyệt Hoa, tôi ở đây cũng chỉ là vì muốn điều tra tin tức cho chị Nguyệt Hoa mà thôi, tôi có gì mà phản trắc chứ. Hơn nữa, cho dù nếu tôi không phải là người của chị Nguyệt Hoa, thì đồ súc sinh mấy người còn muốn tôi ôm bom đi tìm cái chết nữa mà? Tôi cũng phải nghe lời các người sao? Hơn nữa hôm nay là Diệp đại ca dẫn tôi vào!

- A...

Bốn anh em nhất tề nhìn Diệp Mặc, bọn chúng không hiểu Diệp Mặc vào trong kiểu gì, lẽ nào hắn biết thuật tàng hình?

Trong lòng Diệp Mặc thầm cảm ơn Hư Nguyệt Hoa, nếu như không phải

là Hư Nguyệt Hoa nhắc nhở thì bốn tên mưu mô quỷ quyệt như thế này, nếu cho dù hắn có thoát được mà ngộ nhỡ làm Ninh Khinh Tuyết bị tổn thương thì phải làm sao? Hơn nữa, uy lực của bom laser Diệp Mặc đã từng được biết qua một lần, chính xác là cũng làm nguyên khí của hắn bị tổn thương.

Điều khiến Diệp Mặc tức giận nhất là bốn tên anh em này dám dòm ngó đến Dược phẩm Lạc Nguyệt ở Lưu Xà, mặc dù Diệp Mặc biết đã có Hứa Bình khẳng định sẽ không để xảy ra sai sót gì, nhưng bốn tên này vẫn khiến hắn vô cùng tức giận.

Dường như biết không thể làm được gì, Phó Hữu Hải đột nhiên giơ ra một viên tròn nhỏ đen nhánh nói:

- Diệp tiền bối, đối phó với anh là bọn tôi không tốt, chúng tôi đồng ý rút lại những lời vừa mới nói. Nếu như Diệp tiền bối không chấp nhận thì chỉ có thể là cùng nhau về chỗ chết thôi.

Nói xong, tay còn lại của gã nắm chặt lấy cái điều khiển từ xa, điều đó có nghĩa chỉ cần hắn ấn nút thì tất cả đều mất mạng.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Mày cho là mày còn có tư cách ra điều kiện với ta ư?

Phó Hữu Hải còn đang định nói thêm điều gì thì đột nhiên cảm thấy hai tay mình nhẹ bỗng, gã cúi người xuống theo bản năng, lập tức sợ hãi tới mức hồn bay phách lạc. Hai tay của y bị đứt lìa tự khi nào y còn không biết thì còn nói gì đến chuyện cầm bom và điều khiền trong tay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 426

Tuyết Sơn Cổ Mộ

Phó Hữu Hải chỉ còn biết lặng người, máu tươi từ chỗ cánh tay bị đứt xối ra đầm đìa, chỉ trong một chốc Phó Hữu Hải đã ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Lập tức ngay khi Phó Hữu Hải ngã lăn ra đất, ba người còn lại trong bốn anh em giật mình kinh hãi, đồng loạt nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt hoảng sợ. Khi bọn chúng nhìn thấy quả bom và điều khiển từ xa trong tay Diệp Mặc, lập tức trong đầu trống rỗng. Bọn chúng cố gắng đánh giá Diệp Mặc, chẳng ngờ cuối cùng vẫn là đánh giá thấp hắn. Thậm chí bọn chúng đều không biết Diệp Mặc đã ra tay như thế nào, chẳng biết hắn đã lấy bom và điều khiển từ xa bằng cách nào, trong khi đó Tiểu Lan thiếu chút nữa cũng hôn mê bất tỉnh.

Vì Bồi Khí Đan nghịch thiên mà bọn chúng liều một phen, không ngờ còn chưa kịp hành động thì đã thua rồi.

Môi Phó Hữu Ngân run run, tuy trong miệng lẩm bẩm đều gì nhưng không sao nói nên lời, không ai biết trong miệng gã đang lắp bắp điều gì.

Kẻ đầu tiên đứng lên phát biểu là Phó Hữu Hải, gã biết trước mặt Diệp Mặc, mấy người bọn chúng chủ yếu như mấy con kiến bé tí. Bây giờ gã chỉ thấy hối hận, nếu như không phải nghe theo lời của Lão Nhị và Lão Tứ, gã tuyệt đối sẽ không đi đánh lén Diệp Mặc, với uy lực của Diệp Mặc bây giờ thì cho dù kế hoạch của Lão Tứ thành công thì cũng không thể nào giết chết được Diệp Mặc, hắn quá lợi hại!

Khi bọn chúng định ra kế hoạch ám sát Diệp Mặc thì bọn chúng chỉ nhìn

thấy sức mạnh của Bồi khí Đan nghịch thiên mà không nhìn thấy sức mạnh nghịch thiên của Diệp Mặc, càng không ngờ tới Hắc quả phụ từ lâu đã gài Tiểu Lan vào bên cạnh bốn anh em - Diệp tiền bối, bốn người chúng tôi có mắt mà không thấy Thái Sơn, mạo phạm tôn nghiêm, chúng tôi xin đem tất cả những thứ trong nhà dâng cho ngài, chỉ xin Diệp tiền bối tha mạng cho anh em chúng tôi.

Phó Hữu Hải biết đối mặt với uy lực của Diệp Mặc thì chẳng thể trông cậy vào Lão Nhị và Lão Tam, gã chỉ còn cách đứng dậy mặt dày đi cầu xin tha thứ.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Các người là "Tứ Bất Tượng Hongkong", phải vậy không? Ta đây thật không hiểu lũ cẩu tặc các người lại to gan đến thế, các người đã từng nhìn thấy ta giết chết cái tên cướp đan kia mà vẫn còn dám âm mưu lấy Bồi Khí Đan của ta hay sao?

Diệp Mặc thực sự không hiểu, những kẻ hơi có đầu óc một chút nhìn mình thiêu cháy Pháo Nha để thị uy, lại cũng chính trước mặt mấy người đó ra tay, về lý thuyết mà nói thì dù có tham thế nào đi chăng nữa cũng không thể liều mạng ám sát hắn. Trừ phi thực sự có gì đó đáng để bọn chúng liều mạng đang hấp dẫn chúng, với thân phận à "Tứ Bất Tượng Hongkong", thì thứ có thể hấp dẫn bọn chúng không thể là thứ gì tầm thường.

Phó Hữu Hải nghe xong câu nói của Diệp Mặc, trong mắt ánh lên một tia hi vọng, gã lập tức nói:

- Tôi xin nói ra lí do khiến chúng tôi muốn có Bồi Khí Đan, chỉ cần tiền bối tha mạng cho chúng tôi.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Mày không có tư cách ra điều kiện với ta, cho nhà ngươi ba phút, không nói thì sẽ vĩnh viễn không được nói nữa.

- Diệp tiền bối, đừng ra tay, chúng tôi nói…

Phó Hữu Ngân cuối cùng cũng ngộ ra khi thấy Lão Tứ đứt lìa tay và máu tươi lênh láng trên sàn nhà, lập tức giành quyền nói trước mặt Phó Hữu Hải.

Nghe Phó Hữu Ngân nói, Phó Hữu Hải thở dài, gã biết cho dù có nói gì thì cả bốn anh em cũng xem như gặp hạn rồi.

Diệp Mặc vẻ mặt thản nhiên, không nói gì, cũng rất muốn biết là nguyên nhân nào đã khiến cho bốn anh em này liều nguy hiểm đi ám sát hắn.

Phó Hữu Ngân thấy Diệp Mặc không trả lời cũng không dám có phản kháng gì, lập tức nói:

- 15 năm trước, bốn anh em chúng tôi đều dựa vào việc tìm vàng làm kế mưu sinh.

Hình như thấy Diệp Mặc cau mày, Phó Hữu Kim vội vàng nói tiếp:

- Bốn anh em chúng tôi trước đây hành nghề trộm mộ, chỉ là nói quen rồi.

Phó Hữu Ngân vội vàng gật đầu tiếp tục nói:

- Ban đầu nghề này cũng khá, có điều sau này vì nhà nước quản lý chặt hơn, lại có nhiều người khác cũng hành nghề nên mỗi ngày lại càng gian nan hơn. Sau khi làm nghề đó được mấy năm, chính khi chúng tôi định rửa tay gác kiếm thì một người bạn của đại ca cho chúng tôi biết anh ta phát hiện ra một ngôi mộ cổ lớn, không rõ thời đại của chủ nhân ngôi mộ là khi nào. Bốn anh em chúng tôi đã hẹn cùng với hai vợ chồng người bạn đi thăm dò ngôi mộ cổ, nhưng ngay ở con đường dẫn vào ngôi mộ có hai bộ xương khô không biết là đã chết bao nhiêu năm rồi.

- Trên hai bộ xương khô ấy chúng tôi tìm thấy một công pháp tu luyện cổ võ, lại không biết dùng chất liệu gì để chế tác mà đã bao nhiêu năm đã

trôi qua như vậy mà vẫn hoàn hảo không một vết tích. Chúng tôi đoán, hai người này là do chiến đấu với nhau đến kiệt sức mà chết, nhìn vào những dụng cụ trên mặt đất chúng tôi cũng có thể đoán được, bọn họ có thể cũng là trộm mộ, chỉ vì phát hiện ra ngôi mộ này quá lớn nên còn chưa bước vào mà đã đánh nhau cho đến chết.

Diệp Mặc hừ một tiếng lạnh lùng:

- Nếu đã không bước vào thì sao mà biết được ngôi mộ cổ đó rất lớn?

Phó Hữu Kim nhìn thấy Lão Nhị đang sợ run cả người liền vội vàng tiếp lời nói:

- Vì trước lối vào có một cửa lớn, cửa đó rất vĩ đại. Nhưng cái chúng tôi không tưởng tượng được là phía trên cổng có gắn chín viên dạ minh châu. Trước đó tôi luôn cho rằng dạ minh châu nhất định là thứ chỉ có trong truyền thuyết, nhưng lần đó thật sự chúng tôi đã nhìn thấy dạ minh châu, ánh sáng của nó rất dịu, hơn nữa ánh sáng đó tỏa ra làm ai nấy đều vô cùng dễ chịu, không hề có cảm giác như đang ở trong lòng đất.

- Tôi đoán chừng hai người kia là vì những viên dạ minh châu vô giá trên cổng đó, vậy thì phía trong ngôi mộ chắc chắn là còn kỳ vỹ hơn, thực sự chúng tôi đã nghĩ như thế.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nói tiếp!

Hắn thì lại không ngờ vực, người khác chưa từng nhìn thấy dạ minh châu nhưng hắn thì được nhìn thấy quá nhiều lần rồi, giờ xuất hiện dạ minh châu cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nếu như địa cầu xuất hiện một viên dạ minh châu thì đã có giá trị vô song rồi chứ không cần nói tới chín viên. Nhìn thấy tiền tài thì nổi máu tham, bạn bè tranh giành nhau cũng là lẽ bình thường.

Phó Hữu Kim nhìn thấy trong mắt Diệp Mặc không có dù chỉ một tia

tham lam, trong lòng càng thêm phần sợ hãi. Nếu Diệp Mặc có biểu hiện của lòng tham, gã còn dự định nếu như tha cho bọn chúng một con đường sống thì gã sẽ lấy địa điểm cổ mộ làm vật trao đổi, bây giờ xem ra kế này không xong rồi.

Lúc này Diệp Mặc lên tiếng, Phó Hữu Kim vội vàng nói:

- Người bạn đó của tôi nhìn thấy dạ minh châu liền lao tới, nhưng anh ta còn chưa kịp đến phía trước dạ minh châu thì đã bị cung tên bắn chết, thì ra cổ mộ này còn có bẫy. Chúng tôi đã nghĩ ra rất nhiều cách nhưng cũng không lấy được dạ minh châu, sau này có thể là vì chúng tôi đã thử quá nhiều cách, cái hố chúng tôi đào trộm bên ngoài có xu thế bị sụp xuống, chúng tôi vội vàng chạy ra, sau đó bọn tôi vừa mới bước ra thì cái hố đào trộm đó bị sập xuống luôn.

- Sau này các người cũng không vào đó nữa?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Phó Hữu Kim hỏi.

Phó Hữu Kim lắc đầu nói:

- Chúng tôi không dám vào lại đó nữa, bởi vì khi chúng tôi ra khỏi đó, ai cũng bị ma quỷ ám. Ban đầu chúng tôi còn định tìm cách khác để thử, nhưng sau khi tu luyện công pháp cổ võ đó mới phát hiện công pháp này kỳ thực rất lợi hại, liền chuẩn bị thăng cấp đến hoàng cấp thì lại vào đó. Hơn nữa nghề trộm mộ này mà bị ma quỷ ám thì trong vòng mười năm không được vào trong mộ, nếu vào thì sẽ chết.

- Chúng tôi ban đầu nghĩ, nếu như cả bốn anh em chúng tôi đều thăng lên hoàng cấp thì đợi sau mười năm cho dù cổ mộ có bẫy thì chúng tôi cũng không sợ nữa.

- Nhưng đến giờ đã 12 năm trôi qua, ngoại trừ tôi thăng cấp, còn lại ba anh em của tôi đều chưa lên tới hoàng cấp, bởi vậy, thấy tiền bối nắm Bồi Khí Đan trong tay, chúng tôi…

Thần thức của Diệp Mặc đã thấy phía sau lưng mấy người đó quả nhiên đều có một vết sẹo đỏ giống hệt nhau, nhìn dáng vẻ thì đây chính là Phó Hữu Kim bị ma quỷ theo ám thật.

- Mày nói bốn anh em các người còn có một cặp vợ chồng đi theo, bây giờ bốn người các người ở đây, cặp vợ chồng đó bị chết một người, vậy còn một người nữa đâu?

Diệp Mặc lạnh lùng hỏi, mục đích câu hỏi này của hắn chính là muốn biết ngôi mộ cổ quái này có truyền đi tin tức hay không.

- Còn một người phụ nữ, sau khi chồng cô ta mất thì cô ta cũng tách khỏi chúng tôi, còn về chuyện cô ta đi đâu tôi không biết.

- Hừ…

Diệp Mặc hừ lạnh lùng một tiếng rồi nói:

- Mày nói láo!

Nghe thấy tiềng hừ lạnh lùng của Diệp Mặc, gáy của Phó Hữu Kim ướt đẫm mồ hôi lạnh, gã cũng chẳng để ý lau mồ hôi, mới định nói tiếp thì cảm thấy một luồng gió phía trên đầu. Phó Hữu Kim còn không kịp nhìn rõ là Diệp Mặc đã đá một cánh tay đứt lìa qua, gã bắt đầu mê man.

- Còn một người phụ nữ nữa đã đi đâu?

Diệp Mặc lạnh lùng hỏi, mục đích câu hỏi của hắn là hắn muốn đi xem ngôi mộ cổ mà bên ngoài được gắn dạ minh châu, thêm nữa là nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài thì hắn không cần phải đi nữa, với sự nhanh nhạy của bọn trộm mộ và những tên giả danh khảo cổ thì làm gì còn có phần của hắn.

Phó Hữu Kim nghe thấy Diệp Mặc hỏi, mặt không biểu hiện gì nói:

- Người phụ nữ đó bị chúng tôi bắt về, bốn người chúng tôi hãm hiếp rồi

giết chết cô ta.

- Các người thật là một lũ súc sinh!

Tiểu Lan không thể nhịn nổi cảm giác ghê tởm, bây giờ nghe thấy lời của Phó Hữu Kim, cô không nhịn nổi mà quát lên phẫn nộ - Chồng của người phụ nữ đó là bạn của các người, chồng cô ấy mất, các người không giúp lại còn làm nhục rồi giết cô ấy, nói các người là súc sinh vẫn còn là nhẹ. Lũ bại hoại, lũ cặn bã...

Tiểu Lan lòng đầy căm phẫn, cho rằng hành vi của bốn tên đó là vô liêm sỉ.

Diệp Mặc cũng ngán ngẩm, những kẻ lòng lang dạ sói như thế này trong giới chân tu hắn gặp không nhiều. Nếu như sợ người phụ nữ đó nói ra thì có thể dẫn cô ta đi làm ăn cùng, cũng coi như giam lỏng, vẫn còn khiến người ta cảm thấy dễ chấp nhận hơn cách đó. Ít nhất nếu muốn giết người phụ nữ đó thì cũng không thể nào bốn người cùng ức hiếp cô ta, dù sao thì chồng người phụ nữ này với chúng vẫn còn là bạn bè. Chọn bạn quả nhiên không thể chọn sai, nếu chọn kết bạn với bốn anh em này thì quả là có mắt không tròng.

- Tiểu Lan, cô ra bên ngoài trước đợi tôi, một lát nữa tôi sẽ ra.

Diệp Mặc dẫn theo Tiểu Lan vào là vốn định để cô nhận diện bốn anh em này, tuy vậy bọn chúng lại đang họp, bây giờ chỗ này cũng không cần đến Tiểu Lan nữa, hơn nữa câu tiếp theo mà hắn hỏi cũng không muốn để Tiểu Lan biết.

- Vâng.

Tiểu Lan rất biết điều, cô dường như biết được Diệp Mặc hỏi gì nên chủ động đi ra ngoài.

Một quả cầu lửa của Diệp Mặc đã thiêu cháy Phó Hữu Hải, cũng không để ý đến sự sợ hãi của Phó Hữu Ngân và Phó Hữu Tam, hắn hỏi Phó Hữu Kim:

- Nói địa điểm cổ mộ đó đi!

- Tại Mai Nội Tuyết Sơn tỉnh Vân Trung...

Phó Hữu Kim dường như không nghĩ gì mà nói luôn.

Phó Hữu Ngân vẻ mặt kinh ngạc nhìn đại ca, gã tưởng đại ca sẽ lấy địa điểm đó làm vật để bảo toàn mạng sống, nhưng chẳng ngờ đại ca chẳng hề suy tính đã nói luôn ra.

Trong lòng Phó Hữu Ngân hiện lên sự tuyệt vọng, y đưa một cuốn sách bằng da dê đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp tiền bối, bản đồ cổ mộ của Mai Nội Tuyết Sơn còn có cuốn công pháp, tất cả đều ở trong đây!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 427

Rắc Rối

Tiểu Lan đợi chưa được bao lâu thì Diệp Mặc đã đi ra. Hắn không thể buông tha cho bốn tên Tứ bất tượng Hồng Kông kia. Nếu tha cho bọn chúng thì khác gì tự chuốc lấy phiền hà. Tuy Diệp Mặc đã không còn sát phạt thẳng tay như trước nữa, hắn làm việc cũng đã kiềm chế và thay đổi rất nhiều nhưng hắn vẫn giữ nguyên tắc cũ, kẻ nào đáng chết, hắn sẽ không do dự mà lập tức ra tay.

Đêm đó, Diệp Mặc có chuyện cần bàn bạc với Hư Nguyệt Hoa, còn Ninh Khinh Tuyết thì đi ngủ trước. Việc gặp lại được Diệp Mặc khiến cô vẫn chưa hết xúc động. Đến tận bây giờ, cô vẫn cảm thấy còn căng thẳng và mệt mỏi. Lúc thả lỏng được bản thân mình thì cô cũng cảm thấy rất buồn ngủ rồi.

Trở lại căn phòng của Ninh Khinh Tuyết. Khi cô vừa đặt mình xuống giường thì đã ngủ thiếp đi. Hư Nguyệt Hoa đã sắp xếp cho Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết căn phòng này. Hai người họ đã cùng tỏ vẻ chấp nhận. Không nói đến việc họ đã là vợ chồng, hơn nữa cũng chẳng còn hiểu lầm mà nói đến việc trước đó, Ninh Khinh Tuyết đã từng ở cùng với Diệp Mặc rồi. Trong lòng cô đã sớm coi hắn là chồng mình, vậy thì đương nhiên sẽ chẳng có gì dị nghị cả.

Sau khi Ninh Khinh Tuyết ngủ, Diệp Mặc và Hư Nguyệt Hoa thảo luận về việc ở Lưu Xà, và mở hội nghị online. Hội nghị có đám người Úc Diệu Đồng, Tàng Gia Nghiêm, Hứa Bình tham gia. Vì chuyện công ty mà Úc Diệu Đồng bận tới mù mịt. Tuy biết có nhiều loại người nhân chuyện này mà đục nước béo cò, nhưng cô lại không tìm được người đi điều tra. Cho dù Diệp Mặc không tìm được người phụ trách thì cô cũng chuẩn bị tìm thêm

người rồi. Giờ Diệp Mặc đã tìm được Hư Nguyệt Hoa, đối với đám người của Úc Diệu Đồng mà nói thì đúng là buồn ngủ lại gặp chiếu manh. Mấy người của dược phẩm Lạc Nguyệt khi thấy thái độ của Diệp Mặc đối với Hư Nguyệt Hoa như vậy thì biết được hắn rất coi trọng người phụ nữ này.

Sau khi thảo luận xong về bước đầu quy hoạch công ty thì đã hơn mười hai giờ đêm rồi. Diệp Mặc bảo Hư Nguyệt Hoa tắt hội nghị online đi, và hỏi:

- Chị Nguyệt Hoa, chị đã bao giờ nghe nói đến Bắc Sa chưa?

Hư Nguyệt Hoa gật đầu:

- Tôi đã nghe qua, chỉ biết đây là một tổ chức rất thần bí có phạm vi trên toàn thế giới và đều có cơ cấu khá chặt chẽ. Tôi nghe nói, tổ chức này còn muốn sánh với nước Mỹ, lại còn quốc gia dân chủ gì đó, về những thứ khác tôi cũng không rõ nữa.

Diệp Mặc gật đầu, Hư Nguyệt Hoa biết được ngần ấy đã là rất khá rồi. Tổ chức Bắc Sa này đúng là một tổ chức rất thần bí. Chúng làm việc không từ thủ đoạn. Nhưng việc chúng đòi sánh với nước Mỹ, lại còn muốn quốc gia dân chủ thì Diệp Mặc không tin.

- Chị Nguyệt Hoa, sau khi chị tới Lưu Xà, một mặt chú ý đến tình báo tại đây, mặt khác chị vẫn phải điều tra thật cụ thể hoàn cảnh của Bắc Sa giúp tôi. Còn về tài chính thì chị cứ tìm chị Úc là được rồi.

Diệp Mặc thận trọng nói.

Diệp Mặc đối với sự tồn tại của Bắc Sa thật sự rất không thoải mái, đương nhiên là có chút quan hệ với Đông Phương Tê. Tuy Đông Phương Tê đã bị hắn giết rồi nhưng vì bản thiết kế Không quỳ này mà mối quan hệ giữa hắn và Bắc Sa vẫn như cũ.

Thậm chí, hắn còn đồng ý với Hàn Tại Tân là phải lấy được bản thiết kế Không quỳ.

Hư Nguyệt Hoa im lặng. Cô biết chỉ chút bản lĩnh này mà muốn đi hỏi thăm Bắc Sa, e sẽ là trò cười cho thiên hạ.

Diệp Mặc thấy Hư Nguyệt Hoa như thế, hắn liền hiểu ngay suy nghĩ trong lòng cô. Hắn mỉm cười nói:

- Thực ra, chị không cần phái người đi hỏi thăm đâu, chỉ cần chị để ý thâu tóm về mặt tin tức là được rồi. Tôi nghĩ chị đã tu luyện toàn bộ Cổ võ rồi, việc này chị thừa khả năng. Tôi sẽ không cần quan tâm, không cần biết trên người chị đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần chị ở lại Lưu Xà này ba năm, tôi tin rằng việc đạt đến Địa cấp là không có vấn đề gì.

- Sao cơ?

Hư Nguyệt Hoa giật mình, cô tu luyện hoàng cấp trung kỳ mất hơn hai mươi năm, thế mà Diệp Mặc nói chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi cô có thể thăng tới Địa cấp ư? Nếu là một tuần trước, cô nhất định sẽ không tin. Nhưng hiện tại, cô biết Diệp Mặc không lừa cô. Chỉ mượn bồi khí đan của hắn mà trong một đêm, cô đã luyện được nửa bộ huyền cấp rồi.

Hư Nguyệt Hoa đứng lên, vốn dĩ ý tưởng báo thù đã vô vọng trong đầu, nhưng giờ nó lại trỗi dậy. Nếu thực sự có thể thăng cấp đến Địa cấp thì không nhất thiết phải cần đến sự giúp đỡ của Diệp Mặc, bản thân cô cũng có thể tự mình báo thù được.

- Anh Diệp, nếu như Nguyệt Hoa tôi thật sự có thể luyện được Địa cấp, có thể báo thù được thì cả đời Nguyệt Hoa này sẽ theo anh không một lời oán thán.

Hư Nguyệt Hoa sửa lại xưng hô, không ngại Diệp Mặc nhỏ tuổi hơn mình. Chỉ cần Diệp Mặc giúp cô báo thù kẻ đã giết chết cha mẹ mình thì dù có phải chết cũng cam tâm. Trước đó cô từ bỏ ý định báo thù cũng là vì biết với bản lĩnh của mình mà đi báo thù thì không khác gì tự tìm chỗ chết.

- Chị Nguyệt Hoa, chị nói quá lời rồi. Chị chỉ cần giúp tôi làm tốt công

tác tình báo là tôi đã vô cùng biết ơn rồi!

Diệp Mặc đương nhiên không cần Hư Nguyệt Hoa đi bán mình.

Diệp Mặc trở về phòng, đêm nay cuộc nói chuyện giữa hắn và Hư Nguyệt Hoa khiến hắn khá vừa lòng. Cô đã bị hắn thuyết phục hoàn toàn. Hắn biết cô có chút e ngại. Chút dè dặt này cũng không sai, vì cô không biết được thực lực của chính mình.

Ninh Khinh Tuyết đang ngủ rất say sưa, trên khóe miệng còn khẽ mỉm cười, chắc là cô đang gặp giấc mộng đẹp rồi. Diệp Mặc không kìm được liền hôn nhẹ một cái lên má cô rồi ngồi xuống nhẹ nhàng bên cạnh và bắt đầu tu luyện.

Trên địa cầu, cái chỗ không đủ nguyên khí thiên địa, nếu không cố gắng tu luyện thì thực sự hắn chỉ có thể đến mức này mà thôi.

Nhưng hắn chẳng những rất cố gắng mà công phu của hắn cũng không đến nỗi nào. Thêm vào đó, hắn lại liên tiếp gặp vận may, liên tiếp gặp đồ tốt. Bằng không hắn tin tưởng nói không chừng hiện tại hắn còn đang trong luyện khí tầng một Ninh Khinh Tuyết nói Bắc Vi đã về, đang ở Ninh Hải. Hắn quyết định ngày mai sẽ đưa Khinh Tuyết đi thăm Bắc Vi trước, sau đó, nếu Bắc Vi đồng ý, hắn cũng đưa Bắc Vi cùng tới Lưu Xà.

Sáng ra, Ninh Khinh Tuyết tỉnh giấc thì thấy Diệp Mặc vẫn đang ngồi tu luyện, lòng cô chợt cảm thấy ấm áp. Diệp Mặc thấy cô đã dậy liền nói:

- Em dậy đi, đợi lát nữa sau khi ăn sáng xong, chúng ta sẽ về Ninh Hải trước, tiện sẽ cho em về Du Châu gặp cha mẹ luôn.

Ninh Khinh Tuyết ừ một tiếng rồi bước xuống giường. Cô đến bên Diệp Mặc và rất tự nhiên ôm chầm lấy hắn. Cô thích cảm giác ấm áp này. Còn Diệp Mặc vừa tu luyện xong, đột nhiên bị Ninh Khinh Tuyết vẫn đang mặc đồ ngủ ôm như vậy thì hắn thấy người mình nóng ran lên.

Mùi thơm thoang thoảng, thân thể mềm mại của cô làm hắn khó có thể

kiềm chế được ý niệm trong đầu.

Hình như thấy được phản ứng của Diệp Mặc, mặt của Ninh Khinh Tuyết bỗng ửng hồng, cô tựa đầu vào ngực hắn. Cô nghĩ, cô bây giờ thật không giống cô chút nào. Cô làm như vậy có phải là hơi quá lắm không? Còn đang mặc đồ ngủ mà lại ôm Diệp Mặc thế này.

Diệp Mặc nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô, hắn đang định nói gì đó với cô thì có tiếng gõ cửa.

Diệp Mặc nhíu mày lại, giờ mới sáng sớm sao Hư Nguyệt Hoa lại đến quấy rầy hắn và Ninh Khinh Tuyết chứ? Trừ khi cô ta có chuyện rất quan trọng. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc khẽ mỉm cười. Trong mắt hắn, chỉ cần người bên cạnh không sao là được rồi. Ngoại trừ trái đất này nổ tung là quan trọng ra thì chẳng có gì to tát cả. Hư Nguyệt Hoa vừa mới quen hắn, vẫn chưa hiểu nhiều về hắn. Cô ta nóng vội như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Ninh Khinh Tuyết đứng lên, gỡ một ít tóc trên trán ra rồi cười nói:

- Chị Nguyệt Hoa chắc tìm anh có chuyện, anh ra ngoài trước đi, em mặc quần áo hẳn hoi rồi sẽ ra sau.

Diệp Mặc mở cửa phòng thì thấy Hư Nguyệt Hoa quả nhiên có chút lo lắng. Vừa thấy Diệp Mặc, cô vội vã nói;

- Vừa rồi tổng giám đốc Úc gọi điện đến tìm anh, nói là có một số việc cần báo cáo.

Không ngờ là Úc Diệu Đồng gọi điện đến tìm mình! Diệp Mặc giật mình, nếu không có gì đặc biệt thì Úc Diệu Đồng nhất định sẽ không tìm hắn gấp vào lúc sáng sớm như thế này.

Diệp Mặc liền bấm điện thoại gọi Úc Diệu Đồng thì đã thấy giọng nói gấp gáp của cô:

- Chủ tịch Diệp, lúc rạng sáng có hai người tới Lưu Xà. Trên người họ

đều có nhiều vết thương, họ nói muốn tìm anh. Một người tên là Quách Khởi, còn người kia tên là Phương Vĩ. Tôi đã sắp xếp chỗ cho họ, định là đợi anh về xem sao. Nhưng vừa rồi tôi thấy trên mạng đang truy nã họ. Quách Khởi và Phương Vĩ đều là bộ đội đặc chủng, họ đã giết hai sĩ quan của mình sau đó trốn tới đây. Tôi không biết giữa anh với họ có quan hệ như thế nào, nên tạm thời không đả động gì cả.

Quách Khởi và Phương Vĩ? Diệp Mặc chợt nhớ tới việc lúc trước xảy ra trong khu rừng rậm nguyên thủy ở vùng biên giới hai nước. Lúc ấy Quách Khởi và Phương Vĩ đều là người của một tiểu đội Liệt Ưng, và đội trưởng của họ là một phụ nữ Lô Lâm. Hơn nữa Trì Uyển Thanh cũng là người thuộc tiểu đội này. Vì tiểu đội bị chặn lại ở Hàn Thiền động, sau được Quách Khởi phá vây, sau đó lại gặp Diệp Mặc đang tìm Tây Tạng Lạt Ma. Nhờ sự giúp đỡ của hắn mà giết được đội quân này, và đã cứu được bốn người kia.

Cũng vì chuyện này mà Diệp Mặc và họ có chút quan hệ bạn bè, hắn còn giúp Trì Uyển Thanh nữa. Lúc đó hắn nói cho mấy người họ là hắn đang ở Lưu Xà, sau có thấy Trì Uyển Thanh tới Lưu Xà tìm hắn, không ngờ giờ Quách Khởi và Phương Vĩ cũng tới đó.

Tuy nhiên hắn biết Quách Khởi đến Lưu Xà tìm hắn chắc chắn không phải vì biết dược Lạc Nguyệt là của hắn mà vì trước đó hắn nói cho họ biết hắn ở Lưu Xà.

Có điều Diệp Mặc thấy khó hiểu là Quách Khởi và Phương Vĩ vốn là quân nhân, thậm chí là những bộ đội đặc chủng giỏi giang, vậy sao có thể giết sĩ quan được chứ?

Đối với Quách Khởi này, Diệp Mặc thấy cũng không đến nỗi nào. Lúc đó, hắn còn dạy mấy người họ chút quyền thuật. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền nói:

- Trước tiên chị hãy bảo Quách Khởi và Phương Vĩ ở Lưu Xà chờ tôi, họ là bạn tôi, một lúc nữa tôi sẽ về.

Lúc này, Ninh Khinh Tuyết đi ra, cô đến trước mặt Diệp Mặc nhẹ nhàng hỏi:

- Dược phẩm Lạc Nguyệt có chuyện gì sao, Diệp Mặc?

Diệp Mặc liền an ủi cô:

- Không có gì cả đâu em. Giờ chúng ta về Lưu Xà trước nhé.

Tuy việc này đối với Diệp Mặc mà nói là không hề hấn gì nhưng không phải những người xung quanh đều cảm thấy giống như hắn. Lúc này đây, chẳng những Quách Khởi và Phương Vĩ đang rất lo lắng mà Úc Diệu Đồng cũng chẳng khá khẩm hơn.

Nếu là việc bình thường thì Úc Diệu Đồng tin Diệp Mặc có thể giải quyết ổn thỏa, nhưng là chuyện giết người thì không đơn giản thế. Nếu bị người ta biết dược phẩm Lạc Nguyệt chứa chấp hung thủ thì dù là mấy công ty dược Lạc Nguyệt cũng không gánh nổi, nói không chừng bị ngồi tù cũng nên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 428

Kinh Doanh Bá Vương

Sau khi chào Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc đưa Ninh Khinh Tuyết trở về Lưu Xà. Hư Nguyệt Hoa giải quyết xong một vài chuyện, sau đó cũng đi Lưu Xà.

Về đến Lưu Xà, nhìn thấy cảnh tượng này, chẳng những Ninh Khinh Tuyết không dám tin mà ngay cả Diệp Mặc cũng không thể tin nổi. Chỉ qua một quãng thời gian ngắn ngủi mà nơi đây đã thay đổi rất nhiều.

Nơi này giờ đã là một vùng buôn bán sầm uất, phồn hoa. Không những đường xá được mở rộng mà khắp nơi cũng mọc lên đủ loại cửa hàng, khách sạn…

Điều duy nhất khiến Diệp Mặc không vừa ý chính là, tuy đường phố đã được mở rộng nhưng không có quy hoạch rõ ràng, cải tạo xây dựng đều theo ý mình. Nói ngay con đường đông người qua lại kia, đáng lẽ phải xây dựng thêm mới phải.

Dược phẩm Lạc Nguyệt ở Lưu Xà là cửa hàng độc quyền lớn nhất đã đem đến phần lớn thương nhân mà những thương nhân này cũng mang tới không ít tiền bạc, thúc đẩy sự kết nối các doanh nghiệp, tạo thành một dây chuyền sản xuất.

Diệp Mặc nhìn cảnh tượng trước mắt, nén thở dài. Khó trách Hư Nguyệt Hoa đã có chút lo lắng xung quanh vấn đề giữa hai nước. Lưu Xà giờ phồn hoa, nhộn nhịp không khác gì một huyện thành phát triển; dân số ở đây cũng đông đúc, chỉ có điều bị hạn chế bởi diện tích mà thôi.

Diệp Mặc nhíu mày. Không được, nếu tiếp tục như vậy thì mục tiêu trước mắt sẽ không không đạt được. Điều khiến Diệp Mặc khó nghĩ chính là nếu chỉ có mình hắn, đánh không được sẽ bỏ đi, nhưng giờ hắn lại có người khác nữa, nếu thực sự quốc gia kia động thủ với Lưu Xà thì dù hắn có năng lực luyện khí tầng bốn, cũng không khác gì lấy trứng chọi đá.

Hỏa cầu và thuật phong nhận của hắn dù lợi hại đến đâu cũng không thể chống lại đội quân đông đúc kia. Hư Nguyệt Hoa lo lắng cũng phải, nhất định hắn phải giải quyết vấn đề này càng sớm càng tốt, nếu không, hậu quả thật khó lường.

Tuy Lưu Xà đã bị người của Phương Nam khống chế hoàn toàn, nhưng nơi này vốn là một mảnh đất lộn xộn, hơn nữa, tiếng tăm của Lưu Xà ngày càng vang xa, đã tạo thành một chút hỗn loạn trên vùng đất trị an.

Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết vừa mới tới đã gây sự chú ý của rất nhiều người. Chủ yếu là do sự cuốn hút của Ninh Khinh Tuyết. Dù cô tới bất kỳ đâu, cô luôn là tâm điểm của những người xung quanh. Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết còn chưa hết xúc động thì một người phụ nữ trung niên đến chặn trước Diệp Mặc nói..

Tuy cách làm của chị ta chỉ là lôi kéo kinh doanh thôi nhưng khẩu khí của chị ta hình như Diệp Mặc đã đồng ý rồi. Hơn nữa, người phụ nữ này sau khi trèo kéo kinh doanh thì mấy người bên cạnh đang định đến xem thử lập tức dừng bước, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, đến gần Diệp Mặc hơn, không nói gì.

Diệp Mặc thản nhiên đáp:

- Không cần đâu, chúng tôi không cần ở khách sạn, chị làm ơn tránh đường!

- Anh bạn, đến Lưu Xà không ở khách sạn sao được? Mỹ nhan hoàn ở đây không phải ngày nào cũng mua được đâu. Nhưng nếu anh bạn ở khách

sạn của chúng tôi, tôi đảm bảo anh có thể mua được Mỹ nhan hoàn!

Diệp Mặc chưa dứt lời thì lại có hai gã thanh niên trai tráng đứng cản đường. Mặc dù nói chuyện với Diệp Mặc nhưng ánh mắt lại nhìn Ninh Khinh Tuyết. Chúng không hề che giấu dục vọng khi nhìn cô.

Nói xong, chúng còn lấy ra một cây đao nhỏ lăm lăm trong tay.

Diệp Mặc mặt sa xuống, trong lòng rất tức giận. Lưu Xà không ngờ lại biến thành nơi chướng khí mù mịt như vậy, thế mà hắn còn tưởng đây là nơi an toàn nhất. Nếu Diệp Lăng không phải là em gái hắn thì chẳng phải sẽ bị những người này ức hiếp sao? Ở nơi này là lôi kéo khách, nhưng rõ ràng là uy hiếp khách. Nếu khách không đồng ý theo bọn chúng tới khách sạn của chúng thì còn có thể bị dùng sức mạnh khống chế nữa.

- Các anh vẫn dùng cách như vậy để mời khách sao? Chẳng lẽ Lưu Xà không có quy củ gì à?

Diệp Mặc lạnh lùng nói. Lưu Xà bây giờ và Lưu Xà hai năm trước hắn tới có gì khác nhau? Thậm chí còn không bằng.

Nói xong, trong lòng hắn cũng thấy lấy làm lạ. Ở Lưu Xà mà còn tồn tại loại du côn này thì chẳng phải không thể dung thân sao? Xem ra, cần giải quyết vấn đề nhanh một chút.

Diệp Mặc càng tức giận hơn, chẳng lẽ Tàng Gia Nghiêm và Phương Nam không quản người của chúng để biến Lưu Xà thành một nơi như vậy? Thật quá kém cỏi mà!

Tuy nhiên, Diệp Mặc rất nhanh bình tĩnh lại, dù sao những kẻ này đều xuất thân từ tầng lớp thấp kém, không có kinh nghiệm quản lý thành thị, càng không có một quy trình quản lý thành thị mới. Lưu Xà có thể ổn định như thế này cũng là tương đối rồi.

- Hoán Quỷ, tôi đã nói với anh bao nhiêu lần, không nên như vậy đối với khách mà anh vẫn thế. Anh cản trở công việc của tôi thì đừng trách tôi không

khách khí nhé.

Tiếng của một người trẻ tuổi vang lên.

Tên thanh niên được gọi là Hoán Quỷ này quay đầu lại nhìn hai gã thanh niên kia rồi cười nói;

- Hỏa Tử ca, đừng so đo với Thiết ca nữa, đến hút điếu thuốc đi. Dù gì thì ông chủ của chúng ta và Thiết ca cũng là anh em đúng không, ngẩng đầu không thấy nhưng cúi đầu thì thấy đấy!

Tuy mới nhìn thì khách khí nhưng dường như gã cũng không coi tên Hỏa Tử ca kia ra gì.

Diệp Mặc ngẩng đầu lạnh lùng nhìn gã thanh niên. Gã này hắn biết. Năm đó gã lưu lạc tới Yến Kinh, đã được giải vây một lần. Hắn còn nhớ như in gã tên Tiểu Hỏa này là một tên tiểu đệ trung thành của Phương Nam.

Khó trách những tên này hống hách thế, hóa ra là có chỗ dựa. Mấy tên Hắc bang xuất thân không thể có quyền lực, một khi trong tay có quyền lực thì chúng lại lập tức muốn tìm lợi lộc rồi. Không biết người được gọi là Thiết ca đó dựa vào người nào?

- Được rồi, không cần phải làm quá đáng quá, tuy Thiết ca là anh em của tôi, nhưng Lưu Xà lại không phải là của tôi, cũng chẳng phải của Thiết ca. Các anh cứ thế này, tôi rất khó xử.

Tiểu Hỏa nghiêm mặt nói, gã cảm thấy cách làm của nhiều anh em đã xa rời ý tưởng ban đầu của Diệp đại ca, nhưng Nam ca chỉ lo tu luyện, ít khi để ý mấy chuyện này, mọi chuyện của thủ hạ đều được giao cho tiểu Thiết, tiểu Hỏa, Thạch Đầu nên cuối cùng tạo thành cục diện này.

- Xin lỗi, Hỏa tử ca, vụ làm ăn này nhất định tôi phải làm.

Nói xong, Hoán Quỷ lại nháy mắt nhìn Ninh Khinh Tuyết, khóe miệng lộ ra một chút thích thú cổ quái.

Tiểu Hỏa bất đắc dĩ lắc đầu, y ngẩng đầu lên, dụi dụi mắt, không dám tin vào mắt mình. Y không ngờ lại nhìn thấy Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết. Mặt Tiểu Hỏa chợt biến sắc, không để ý tới Hoán Quỷ nữa mà chạy đến trước mắt Diệp Mặc, cung kính chào:

- Đại, đại ca, anh đã về rồi ạ…

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn lướt qua người kinh doanh bốn phía, vừa muốn nói chuyện thì lại lần nữa thấy một đám thương nhân bị chặn lại giống mình khi nãy, mấy người họ hình như bị lôi kéo đi.

- Những thứ rác rưởi này sao lại ở Lưu Xà thế? Phương Nam làm việc kiểu gì vậy?

Diệp Mặc tức giận, dược phẩm Lạc Nguyệt của hắn ở Lưu Xà, Lưu Xà xảy ra chuyện này thì sản phẩm trị liệu của hắn sẽ mất uy tín, chuyện này mà lan truyền đi sẽ gây tổn thất to lớn tới lợi ích của công ty.

- Anh là cái thá gì chứ? Khoa tay múa chân thật không ra sao cả. Là đại ca của tiểu Hỏa đấy sao? Tôi nói cho anh biết, anh muốn khoe đại ca của anh trở về à? Nơi này không phải là nơi mà anh có thể ra vẻ ta đây, bằng không đừng trách tôi không nể mặt Hỏa tử ca.

Hoán Quỷ nghĩ Diệp Mặc chỉ là người thân thích của Tiểu Hỏa, gã không nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, bước tới nói bằng giọng điệu rất khinh thường. Có thể thấy, gã chẳng coi tiểu Hỏa ra gì, chỉ vì tiểu Hỏa từng là anh em với Thiết ca của bọn chúng nên chúng mới nể nang một chút mà thôi.

"Bốp" một cái, Tiểu Hỏa tát vào mặt Hoán Quỷ:

- Biến đi, cho dù anh là người của tiểu Thiết cũng đừng trách tôi không khách khí. Không cần nói nữa, nếu tiểu Thiết ở đây thì cũng hành động giống tôi thôi.

- A, Trần Cơ Hỏa, anh uy phong thật đấy! Ở Lưu Xà này, anh không

phải là lão đại, anh dựa vào cái gì mà dám đánh thủ hạ của tôi chứ?

Lại là một gã thanh niên trẻ dẫn theo hai người khác tới, trên người vẫn mặc một quân phục.

Người này Diệp Mặc cũng biết, gã tên tiểu Thiết. Gã là một trong hai thủ hạ trung thành và tận tâm với Phương Nam. Còn có một tên nữa gọi là Thạch Đầu. Không ngờ chỉ hai năm ngắn ngủi mà con người này đã thay đổi như vậy. Ồ, hay là nói gã vốn vậy, không có gì thay đổi, chỉ có điều Diệp Mặc không biết gã mà thôi. Hóa ra, Thiết ca mà tên Hoán Quỷ đó nói là tên tiểu Thiết này.

- Những người này thực sự không nói đạo lý …

Ninh Khinh Tuyết không những nhìn thấy đám người vừa rồi kéo cô và Diệp Mặc mà còn nhìn thấy đám người lôi kéo mấy thương nhân kia, lập tức đôi mi thanh tú nhíu mày lại và nói.

- Đạo lý ư? Đạo lý chính là tôi nói…

Tiểu Thiết nói được nửa chừng thì quay ra nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết xinh đẹp. Nhưng cô gái này không khiến y vui, hình như hắn đã nhận ra Ninh Khinh Tuyết. Lúc trước hình như cô gái này đã tới Lưu Xà, Phương lão đại tiếp cô như thượng khách, hình như là người của anh Diệp. Không ngờ chính là cô, Tiểu Thiết chợt cảm thấy có chút bất an.

Cuối cùng gã đã nhìn thấy Diệp Mặc trầm tĩnh đang đứng bên cạnh Ninh Khinh Tuyết. Nếu có cơ hội trở lại, gã sẽ không nhìn cô gái mà sẽ chú ý người bên cạnh cô trước.

Tiểu Thiết thấy Diệp Mặc thì sững sờ, không ngờ lại là lão đại, lão đại của anh Nam. Thậm chí bọn chúng không có cơ hội gọi anh Diệp là lão đại thì Diệp Mặc đã trở về Lưu Xà rồi. Mà Hoán Quỷ, thuộc hạ của gã hình như còn muốn ép Diệp Mặc để kinh doanh, bị Tiểu Hỏa ngăn cản, kết quả là… Sự tình sau đó, tiểu Thiết không dám nghĩ tiếp, gã đã hiểu tất cả. Xong rồi,

tiểu Thiết trở lên sợ hãi, làm kinh doanh bá vương không ngờ lại làm trên đầu lão đại, còn không biết tên Hoán Quỷ khốn kiếp này có mạo phạm lão đại không nữa.

- Thiết ca, tiểu Hỏa ngày càng kỳ cục, gần đây luôn cản trở việc làm ăn buôn bán của chúng ta, nếu không phải hắn là anh em của lão đại thì em đã sớm…

Hoán Quỷ đột ngột ngừng lại.

Không phải gã không muốn nói tiếp mà vì gã không nói ra được, tiểu Thiết đã tát gã một bạt tai, không đợi gã kịp phản ứng. tiểu Thiết thoáng cái đã quỳ gối trước mặt Diệp Mặc.

Bị tiểu Thiết tát, Hoán Quỷ không hiểu gì cả, gã còn đang bối rối chưa kịp có phản ứng gì thì lại thấy anh Thiết của gã quỳ gối trước người thanh niên này.

- Diệp đại ca, tôi, tôi không biết là anh…

Tiểu Thiết thật sự sợ hãi, người khác không biết sự lợi hại của Diệp Mặc nhưng gã theo Phương Nam đã từng tận mắt thấy bản lĩnh của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Ý của anh là nếu là người khác, anh có thể làm như vậy?

Tiểu Thiết miệng há hốc không nói lên lời, gã thực sự là như vậy đấy. Lưu Xà đã là địa bàn của bọn chúng, lão đại lại không cho thì chèn ép như vậy để kinh doanh có quan hệ gì chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 429

Vấn Đề Ở Lưu Xà

Nhận được điện thoại của Tiểu Hỏa, Phương Nam vội vàng chạy tới. Lưu Xà không lớn lắm. Anh ta lái xe không quá vài phút đã tới nơi.

Nhìn Tiểu Thiết quỳ trên mặt đất, hơn nữa mặt Diệp Mặc có phần không vui, Phương Nam lập tức biết không tốt rồi. Anh Diệp quay trở về là chuyện đáng mừng. Nhưng từ trước tới nay y chưa từng xen vào chuyện của đám đàn em. Không phải đám đàn em đã làm chuyện gì đắc tội với lão đại chứ?

Thậm chí không đợi xe dừng lại, Phương Nam liền nhảy ra khỏi xe vội đến trước mặt Diệp Mặc cung kính kêu lên:

- Anh Diệp đã trở lại rồi sao?

Từ khi tu luyện Cổ Võ, tu vi của Phương Nam càng cao, lại càng biết sự yếu kém của mình, càng hiểu Diệp Mặc sâu không lường được. Trước kia, anh ta đối với Diệp Mặc là kính sợ và khâm phục. Bây giờ là tôn kính và sùng bái từ tận đáy lòng. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh ta bỏ lại mọi chuyện, chuyên tâm tu luyện cổ võ.

Hoán Quỷ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Ngay cả động đậy, gã cũng không dám. Thậm chí lão đại của anh Thiết là Phương Nam còn tỏ ra cung kính đối với người thanh niên này như thế. Vừa rồi gã còn ảo tưởng muốn cướp lấy cô gái này. Hiện tại gã hận không thể tát vào mặt mình mấy cái.

Chỉ trong một thời gian ngắn, chẳng những Tàng Gia Nghiêm, Úc Diệu Đồng, Dương Cửu... Gần như tất cả cao tầng của dược phẩm Lạc Nguyệt, đều ngồi tới đây. Hoán Quỷ hoàn toàn tuyệt vọng. Cho dù gã là kẻ ngốc,

cũng đoán được người này hẳn là chính là lão đại Lưu Xà trong truyền thuyết.

Vẻ mặt Úc Diệu Đồng khiếp sợ nhìn Diệp Mặc. Cô nghĩ mãi không ra, nhưng chỉ có thể giữ sự kinh hãi này ở trong lòng. Cô không dám nói ra. Buổi sáng, cô gọi điện thoại cho Diệp Mặc. Hiện tại bất quá mới chỉ một giờ mà thôi, không ngờ Diệp Mặc đã xuất hiện ở Lưu Xà.

Nếu không phải cô thật sự biết được buổi sáng Diệp Mặc còn đang Hongkong cô còn tưởng rằng Diệp Mặc đang ở ngay trong khu vực gần đây. Hongkong đến Lưu Xà, một giờ? Thảo nào buổi sáng Diệp Mặc nói sẽ lập tức quay lại. Điều này đã khiến cô hoàn toàn hóa đá. Nếu nói Diệp Mặc điều chế ra Dưỡng Nhan Hoàn, thậm chí cả Kiện Thể Hoàn cô vẫn cảm giác hợp tình hợp lý. Nhưng Diệp Mặc chỉ mất một giờ để đi từ Hongkong tới Lưu Xà. Chuyện này thực sự nằm ngoài dự đoán của cô. Cho dù có máy bay riêng cũng không thể nào nhanh như vậy.

Lúc này Úc Diệu Đồng mới phát hiện, cô thực sự không hiểu mấy về Chủ tịch Diệp Mặc của cô…

- Chủ tịch Diệp...

- Chủ tịch Diệp..

Mọi người nhao nhao tới chào hỏi Diệp Mặc. Diệp Mặc gật đầu một cái rồi nói:

- Tốt, dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta có được hôm nay là nhờ mọi người đã cố gắng. Lưu Xà có được sự phồn hoa như hôm nay, cũng là do mọi người vất vả mới nhận được. Tôi nghĩ, bất kỳ ai cũng không hy vọng cục diện này bị phá hỏng. Nhưng hôm nay khi tôi quay trở về lại thấy bọn cướp đang hoành hành. Nếu những người phụ nữ đàng hoàng đến đây, có phải sẽ bị buộc thành kỹ nữ không? Lưu Xà là căn cứ của dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta, là nơi chúng ta sẽ náu thân sau này, không phải hang ổ của thổ phỉ. Muốn làm thổ phỉ, cút cho tôi...

- Chủ tịch Diệp, đây là do tôi đã làm không tốt...

Tàng Gia Nghiêm có chút xấu hổ đi tới nói. Tuy rằng anh ta đã nghe nói về tình trạng này, nhưng lại không mấy coi trọng. Không ngờ được lại diễn biến thành lão đại quay trở về cũng bị người ta quấy nhiễu.

- Đại ca, đây là do tôi quản giáo không nghiêm. Tổng giám đốc Tàng giao vấn đề trị an ở Lưu Xà cho tôi. Vì tôi quá ham luyện võ nên đã giao vấn đề trị an của Lưu Xà cho thủ hạ. Không ngờ lại biến thành tình trạng tồi tệ như vậy. Tôi sẽ lập tức thông báo chỉnh đốn và cải cách.

Phương Nam toát mồ hôi lạnh nói.

Diệp Mặc khoát tay chặn lại nói:

- Chuyện này quả thật là trách nhiệm của anh. Bất quá anh không cần thông báo chỉnh đốn và cải cách. Hiện tại anh không nên quản chuyện ở Lưu Xà. Cứ giao cho Dương Cửu quản lý. Tạm thời anh chính là thủ hạ hỗ trợ cho Dương Cửu.

Diệp Mặc nói câu đầu tiên đã lấy lại vị trí của Phương Nam. Đồng thời để Dương Cửu vốn thấp hơn anh ta một bậc, thay thế anh ta. Tuy rằng trong lòng Phương Nam cảm thấy thấp thỏm lo âu, nhưng lại không dám nói bất kỳ lời nào. Đừng nói Diệp Mặc còn để anh ta làm thủ hạ cho Dương Cửu chính là có ý cho phép anh ta lập công chuộc tội. Cho dù Diệp Mặc đuổi anh ta đi, anh ta cũng chỉ có thể nghe theo.

Hóa ra Diệp Mặc đã sớm nhận ra bọn họ. Nhưng không ngờ chuyện này lại bị hủy trong tay thủ hạ của mình. Nghĩ đến đây Phương Nam hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Thiết vẫn quỳ trên mặt đất. Nếu không phải Tiểu Thiết là tâm phúc của anh ta, anh ta đã lấy mạng gã rồi.

- Dương Cửu tôi cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ của lão đại đã giao cho.

Dương Cửu nghe Diệp Mặc nói vậy, vội vàng tiến lên phía trước cam

đoan.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Chỉ có điều hiện tại tôi tạm thời để cậu dọn sạch Lưu Xà một chút. Về phần về sau làm thế nào để quản lý Lưu Xà, chúng ta vẫn cần phải tiếp tục thảo luận một chút. Mấy ngày nay, nhiệm vụ của anh là cùng Phương Nam kiểm tra toàn bộ Lưu Xà bao gồm khách sạn, nhà nghỉ quán rượu còn có cả các loại cửa hàng. Tạm thời thu hồi lại tất cả nhà nghỉ, các ngành sản xuất và giải trí. Không phục giết.

Diệp Mặc nói với giọng điệu lạnh như băng khiến mọi người ở đây đều cảm thấy chấn động. Không phục thì giết? Nếu lời này nói ở chỗ khác, không phải vừa mới nói ra, liền bị truy nã sao? Nhưng chỗ này là Lưu Xà. Hơn nữa bây giờ còn là địa bàn của Diệp Mặc hắn.

- Diệp Mặc...

Ninh Khinh Tuyết cảm giác Diệp Mặc nói như vậy có chút không ổn. Tuy rằng cô đã từng tới Lưu Xà một lần, nhưng có nhiều thứ cô chưa từng tiếp xúc đến. Bất quá cô chỉ kêu tên Diệp Mặc một cái, rồi không nói gì nữa. Nếu hắn làm như vậy, hẳn là có đạo lý của hắn.

Đương nhiên Diệp Mặc có đạo lý của mình. Người đến Lưu Xà có thể xưng vương xưng bá ở đây, có mấy người là nhân vật đơn giản? Hắn không muốn bất kỳ ai biến Lưu Xà thành nắm tay người nào lớn, thì người đó có lý. Nếu đã quyết định dừng chân ở Lưu Xà, hắn nhất định phải hoàn toàn nắm giữ nơi này trong tay mình. Đối với những người này, hoàn toàn không thể nói tới bất kỳ đạo lý nào. Chờ hắn nắm giữ toàn bộ Lưu Xà trong tay mình, sau đó mới quay lại lập ra đạo lý.

Trước đây, chỉ có thể dùng sát phạt để giải quyết vấn đề. Diệp Mặc từng diệt bang Lưỡng Tê, san bằng phái Hợp Lưu, việc sát phạt Lưu Xà đối với hắn mà nói không hề có gì ngăn cản nổi.

Bất kể là an ninh trật tự, thương mại, quy hoạch Lưu Xà, hiện tại một đám thủ hạ của hắn làm bừa bãi lộn xộn như vậy, không có người nào đáng để đứng đầu.

Lời nói của Diệp Mặc khiến mọi người ở đây đều cảm giác được ông chủ bọn họ vốn vẫn dễ nói chuyện, dường như cũng có lúc không dễ nói chuyện. Mà khi hắn không dễ nói chuyện, dường như rất đáng sợ.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Dương Cửu đang hưng phấn nói:

- Không nên cấm quá lâu, sẽ ảnh hưởng đến thương nhân từ bên ngoài đến. Đối với người xưng bá ở Lưu Xà, chỉ cần từng giết người hoặc là cưỡng hiếp phụ nữ, toàn bộ giết hết, không cần thông báo. Bất quá nếu anh giống với người trước đây, thiên vị, thì người kế tiếp rơi đầu chính là anh.

- Vâng Dương Cửu lập tức rùng mình một cái.

Hiện tại anh ta đã biết rõ, có thể nói nghĩa khí với bằng hữu, nhưng không thể để loại quan hệ này dính dáng tới việc quản lý. Nếu làm như vậy chỉ có thể khiến nơi này càng ngày càng không xong.

Mồ hôi lạnh trên người Hoán Quỷ túa ra. Gã không biết mình đã từng giết bao nhiêu người. Ngay cả phụ nữ bị gã cưỡng hiếp cũng hơn mười người. Hiện tại Diệp Mặc ra lệnh như vậy, không thể nghi ngờ, gã chắc chắn phải chết.

Đi. Nhất định phải đi. Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Hoán Quỷ.

Bỗng nhiên Tiểu Hỏa chỉ vào Hoán Quỷ và một nam một nữ phía sau gã nói:

- Ba người này đều từng giết người. Hơn nữa tôi còn biết bọn họ đã từng đến Lưu Xà cướp phụ nữ...

- Ha ha, chuyện này tôi cũng biết. Chỉ có điều lúc ấy lão đại không nói gì mà thôi.

Dương Cửu cười lên một tiếng đầy thê lương, lập tức ra tay. Hoán Quỷ và một nam một nữ phía sau gã còn chưa kịp phản ứng đã ngã xuống mặt đất. Ngoại trừ Diệp Mặc ra, thậm chí ngay cả Tàng Gia Nghiêm cũng không thấy rõ ràng Dương Cửu đã động thủ thế nào. Chữ địa của sát thủ Địa Sát quả nhiên là danh bất hư truyền.

Diệp Mặc lạnh lùng thoáng nhìn về phía Tiểu Thiết đang quỳ trên mặt đất. Nếu không phải cho Phương Nam chút mặt mũi, hắn đã sớm đánh một quả cầu lửa qua rồi.

- Dương Cửu và Phương Nam dẫn người lập tức đi thi hành. Người còn lại lập tức cùng tôi trở về tổ chức họp hội nghị.

Diệp Mặc biết không chỉ có mình hắn mới có khả năng nhìn thấy mối nguy của Lưu Xà. Nguy hiểm thật sự đến từ uy hiếp của quốc gia bên cạnh. Loại uy hiếp này, ngay cả Diệp Mặc hắn cũng không thể nói hóa giải là hóa giải.

Diệp Mặc và đám người Úc Diệu Đồng vừa mới trở lại tổng bộ đại lục Lạc Nguyệt, Diệp Lăng liền lao đến. Cô vừa nhận được tin anh trai tới, cô bỏ lại chén thuốc phải chế luyện lập tức chạy đến đây.

Diệp Lăng vừa mới nắm được cánh tay Diệp Mặc, cô lập tức nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết. Cô vui mừng chạy đến trước mặt Ninh Khinh Tuyết bắt lấy tay cô.

- Chị dâu Khinh Tuyết, chị đã về sao? Thật sự là quá tốt rồi. Bằng không khẳng định anh em sẽ lo lắng muốn chết.

Tuy rằng cho tới bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa từng nói gì, nhưng Diệp Lăng biết vị trí của Ninh Khinh Tuyết ở trong lòng Diệp Mặc rất quan trọng. Tuy rằng trước kia cô không thích Ninh Khinh Tuyết, nhưng anh trai cô thích. Yêu ai yêu cả đường đi. Cô sao có thể gây mâu thuẫn với chị dâu?

- Ừ, cám ơn em, Diệp Lăng. Thật không ngờ được em lại đang ở Lưu

Xà.

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết lập tức nhớ tới một người em gái của Diệp Mặc, Đường Bắc Vi ở Ninh Hải. Có một số việc Diệp Mặc còn chưa kịp nói với cô, cho nên hiện tại cô còn không biết chuyện gì đã xảy ra. Trong lòng cô lại tưởng rằng, Đường Bắc Vi giống mình cũng là người Diệp Mặc thích. Tuy trong lòng Ninh Khinh Tuyết suy đoán như vậy, nhưng lại không dám hỏi. Cô biết nếu quả thật đúng như vậy, khẳng định Diệp Mặc sẽ tìm cơ hội nói cho cô biết. Cho nên cô không vội.

- Chị dâu Khinh Tuyết, hay là sau này chị ở lại Lưu Xà đi. Ở đây rất tốt.

Diệp Lăng ở Lưu Xà một thời gian, đã nảy sinh tình cảm đối với Lưu Xà. Nhưng cô biết Ninh Khinh Tuyết còn có công ty của mình. Hẳn là chị ấy sẽ vẫn trở lại Du Châu. Tuy rằng biết như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn hi vọng chị dâu ở cùng một chỗ với mình.

Không ngờ được Ninh Khinh Tuyết lại tự nhiên cười nói:

- Được, chị muốn quay về Ninh Hải một chuyến, lấy một vài thứ đến đây. Sau đó sẽ ở lại Lưu Xà.

- Thật sao? Vậy thì tốt quá.

Diệp Lăng đã quên mất anh trai mình vẫn còn đang ở đó.

Ninh Khinh Tuyết lại phân biệt rõ. Tuy rằng xí nghiệp nhà cô cũng là xí nghiệp dược phẩm, bất quá cô đã gả cho Diệp Mặc, hẳn là người của Diệp Mặc. Cô nên ở lại Lưu Xà giúp Diệp Mặc làm việc.

Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân đều qua chào hỏi Diệp Mặc. Thoáng một cái lại gặp được nhiều người quen, người đi theo mình như vậy. Diệp Mặc thầm hạ quyết tâm muốn Lưu Xà biến thành một khuôn mẫu, ít nhất phải khiến cho người đi theo hắn ở Lưu Xà được an toàn không hề có vấn đề gì.

- Tổng giám đốc Tàng, trước hết, anh triệu tập mọi người tới phòng họp.

Diệp Lăng, em và Khinh Tuyết cũng tới phòng họp đi. Chị Úc, chị dẫn tôi đi gặp Quách Khởi và Phương Vĩ.

Diệp Mặc không quên chuyện của Quách Khởi. Tuy rằng hắn không biết vì sao anh ta giết người sĩ quan kia, nhưng nếu Quách Khởi bị người ta hãm hại, hắn sẽ giúp anh ta. Hắn rất thích Quách Khởi. Người này rất trung thành. Đúng là người đàn ông không tồi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 430

Hóa Ra Là Chuyện Của Lô Lâm

Khi Diệp Mặc nhìn thấy Quách Khởi và Phương Vĩ, vẻ mặt Quách Khởi và Phương Vĩ đều rất bàng hoàng, thậm chí có chút đờ đẫn. Hai người đều ngồi ở trong phòng không hề động đậy. Rõ ràng, trên người hai người này đã bị súng bắn thương. Xem ra Úc Diệu Đồng đã gọi người tới giúp bọn họ chăm sóc vết thương.

- Anh Diệp, rất xin lỗi. Lần này đã liên lụy đến anh. Tôi và Phương Vĩ thật sự không còn chỗ nào để đi...

Quách Khởi thấy Diệp Mặc, vẻ mặt có chút thay đổi, nhưng trên mặt rõ ràng có chút đờ đẫn. Cách xưng hô của Quách Khởi đối với Diệp Mặc vẫn không thay đổi. Chỉ có điều bộ dạng tiều tụy ngay cả lúc trước khi bị quân đội nước biên giới ép tới mức không còn đường trốn, anh ta cũng không giống như vậy.

- Sư phụ...

Tuy rằng Diệp Mặc không nói nhận Phương Vĩ làm đồ đệ, nhưng Phương Vĩ vẫn quen miệng gọi Diệp Mặc là sư phụ.

Diệp Mặc mỉm cười, bảo Quách Khởi và Phương Vĩ ngồi xuống. Lúc này hắn mới hỏi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại đến mức này?

Quách Khởi thở dài, không nói rõ ràng, chỉ nói:

- Anh Diệp, lần này phải cảm ơn chị Úc, người quen của anh. Nếu không

phải chị Úc thu nhận và giúp đỡ tôi, sợ là hiện tại, chúng tôi đã trở thành xác chết. Thật không ngờ được anh lại biết Tổng giám đốc Úc của dược phẩm Lạc Nguyệt...

Chần chừ một hồi, Quách Khởi tiếp tục nói:

- Nói thật, nếu lần này nếu không bởi vì Lâm Lâm, tôi cũng không muốn đến phiền anh. Nhưng tôi biết trừ anh ra, không ai có thể cứu được Lô Lâm... Tuy rằng yêu cầu này quả thực có phần quá đáng, nhưng tôi vẫn muốn cứu cô ấy...

Dường như biết yêu cầu của mình có phần quá đáng, Quách Khởi chỉ nói một nửa, chung quy lại không nói ra được.

Thấy Quách Khởi trở nên trầm mặc, Phương Vĩ vội vàng nói:

- Chị Lô và anh Quách tình đầu ý hợp. Hơn nữa lần trước sau khi trở về chị Lô còn được thăng chức. Điều này vốn là một chuyện tốt. Nhưng không ngờ vào lúc chị Lô và anh Quách muốn kết hôn, lại xảy ra vấn đề lớn.

Thấy Phương Vĩ có chút khẩn trương, Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Anh cứ nói rõ mọi chuyện, đừng khẩn trương.

Phương Vĩ gật đầu nói:

- Một tuần trước, người từng là cao thủ mạnh nhất của chúng tôi, huấn luyện viên Hứa Thạch dẫn một người trẻ tuổi tên là Khâu Chí Phi tới. Người này muốn tới rèn luyện trong quân đội chúng tôi. Có lẽ Khâu Chí Phí có lai lịch thực sự không đơn giản. Anh ta có thể tự do lựa chọn ở lại trong phân đội nào. Cuối cùng anh ta lựa chọn phân đội Liệt Ưng do chị Lô dẫn dắt.

Vốn điều này cũng không có gì đáng nói. Nhưng không ngờ được Khâu Chí Phí mới đến ngày hôm trước, hôm sau anh ta liền uống say. Sau khi uống say, Khâu Chí Phi vọt tới phòng chị Lô muốn động thủ với chị Lô, nhưng anh ta đánh không lại chị Lô, bị chị Lô đánh ngã.

- Khâu Chí Phi?

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ tới Khâu gia ở Yến Kinh. Chẳng lẽ lại là người của Khâu gia? Nếu đúng là như vậy, Khâu gia cũng quá kiêu ngạo rồi. Hắn vừa giáo huấn Khâu Chí Triết và Khâu Đông Thần ở Yến Kinh, trong chớp mắt Khâu gia lại gây tội.

Phương Vĩ lại nói tiếp:

- Khâu Chí Phi vừa mới bị đánh ngã, cửa phòng chị Lô liền bị đá văng ra. Đoàn trưởng Hàn đi theo huấn luyện viên Hứa và một gã sĩ quan cấp uý vọt vào. Ngoài dự đoán của chị Lô, hai người này chẳng những không đi quản Khâu Chí Phi, ngược lại còn khống chế chị Lô. Điều càng khiến chị Lô nghĩ mãi không ra là, hai người này không ngờ còn tự mình khuyên chị Lô, bảo chị Lô chiều theo Khâu Chí Phi, nói Khâu Chí Phi có lai lịch rất không tầm thường. Nếu chị Lô thuận theo Khâu Chí Phi, có thể lập tức thăng chức lên cấp thiếu tá.

Quách Khởi xiết chặt nắm tay. Rất rõ ràng trong lòng anh ta đang vô cùng kích động.

Phương Vĩ thoáng nhìn về phía Quách Khởi, có chút buồn bã tiếp tục nói:

- Đương nhiên chị Lô không đồng ý. Lúc này Khâu Chí Phi lại đứng lên, bảo Đoàn trưởng Hàn và tên sĩ quan cấp uý kia lột quần áo của chị Lô. Không ngờ hai người này lại thật sự nghe lời Khâu Chí Phi nói, muốn xé quần áo của chị Lô. Lúc này, tôi và anh Quách vừa vào. Thấy cảnh tượng tồi tệ này, anh Quách không chút do dự rút dao găm ra giết Đoàn trưởng Hàn đang đứng đối diện chị Lô. Tôi hỗ trợ anh ấy khống chế tên sĩ quan cấp uý. Bởi vì anh Quách thấy quần áo chị Lô bị kéo tới mức không ra hình dạng gì, anh ấy giết Đoàn trưởng Hàn trước, sau đó lại giết tên sĩ quan cấp uý kia.

Quách Khởi lại tiếp lời nói:

- Tên súc sinh này khi dễ Lâm Lâm, tôi không nhịn được nên mới giết gã. Sau khi tôi nhớ lại, tôi cảm giác Khâu Chí Phi đã cố ý làm vậy. Ngày đó y uống say, vọt vào phòng Lô Lâm. Hơn nữa đúng lúc đó y còn có hai người đi theo bên cạnh. Bất kể thế nào, tôi đều thấy chuyện này đã được lên kế hoạch sẵn. Nếu không phải hôm đó tôi đúng lúc có việc tìm Lô Lâm, tôi không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra sau đó.

Phương Vĩ gật đầu nói:

- Lúc ấy, sau khi chị Lô nói ra chuyện này, anh Quách rất tức giận. Một cước đá vỡ bi tên Khâu Chí Phi. Anh Quách đang suy nghĩ hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, giết chết tên Khâu Chí Phi, bên ngoài lại có người đến. Anh Quách không có súng, không kịp giết Khâu Chí Phi, liền kéo tôi và chị Lô chạy trốn.

Nhưng không chạy được bao xa, đùi chị Lô lại trúng đạn. Chị Lô liều chết để tôi và anh Quách chạy trốn. Nói nếu ba người đều bị bắt, về sau sẽ không có cơ hội. Tuy rằng anh Quách và tôi trúng mấy phát súng, cuối cùng vẫn dựa vào kinh nghiệm mà trốn thoát.

- Bởi vì không có chỗ nào để đi, chỉ có thể đến chỗ của sư phụ. Anh Quách tính nhờ sư phụ đi cứu chị Lô. Hiện tại, chị Lô bị nhốt trong doanh trại. Ngoại trừ sư phụ ra, không ai có thể cứu được chị ấy.

Nghe Phương Vĩ nói xong, Diệp Mặc có chút u ám. Hắn khẳng định Quách Khởi suy đoán không sai. Nhất định là Khâu Chí Phi đã sớm bày mưu tính kế, sau đó mượn rượu muốn quấy rối Lô Lâm. Y sợ mình không phải là đối thủ của Lô Lâm, thậm chí còn kêu hai người đứng ở cửa hỗ trợ. Chuyện như vậy nếu phát sinh trên người mình, hắn khẳng định không chút do dự sẽ giống như Quách Khởi, giết toàn bộ đám người đó.

Chỉ có điều, tuy rằng dáng người Lô Lâm đầy đặn, nhưng diện mạo chỉ có thể xem như bình thường. Nếu là người của Khâu gia, sao lại lựa chọn động thủ với Lô Lâm? Nhưng Diệp Mặc không hỏi nguyên nhân. Bất kể nguyên nhân là gì, nếu làm thì phải chịu trách nhiệm.

Thấy Diệp Mặc trở nên trầm mặc. Ầm một cái. Quách Khởi quỳ rạp xuống đất.

- Anh Diệp, tôi biết yêu cầu của tôi có phần quá đáng, nhưng tôi hiểu ngoài anh ra thật sự không có người nào trên thế giới này còn có thể cứu được người từ trong đó ra. Thân thủ của Hứa Thạch cao hơn toàn bộ tiểu đội chúng tôi, còn không đủ cho anh ta tiêu khiển một phút đồng hồ. Lâm Lâm rất đáng thương. Trước kia cô ấy bị cha mẹ vô tình vứt bỏ mới lựa chọn đi lính. Tôi thà để bản thân mình chịu tội, cũng không muốn Lâm Lâm bị tên súc sinh Khâu Chí Phi kia làm nhục.

Diệp Mặc lập tức kéo Quách Khởi dậy nói:

- Chúng ta là bằng hữu. Về sau không nên làm như vậy. Đội trưởng Lô và tôi cũng có quen biết. Tôi khẳng định sẽ giúp chuyện này. Như vậy đi, hiện tại tôi đi họp. Bởi vì dược phẩm Lạc Nguyệt là công ty của tôi. Đã rất lâu rồi tôi không trở lại. Tôi cần sắp xếp lại chuyện bên này một chút. Chờ sau khi sắp xếp chuyện bên này cho tốt, tôi sẽ đi cùng với các anh tới doanh trại.

- Sư phụ, không ngờ dược phẩm Lạc Nguyệt là công ty của anh?

Phương Vĩ há to miệng, vẻ mặt không thể tin được.

Diệp Mặc cười gật đầu.

- Đúng vậy, nếu anh không muốn ở lại trong quân đội, có thể ở lại đây giúp tôi.

- Đương nhiên tôi đồng ý. Nếu được như vậy, tôi còn có thể ở lại trong quân đội sao? Hiện tại tôi và anh Quách vừa lộ mặt là trở thành người chết. Anh Quách, anh nghĩ thế nào?

Phương Vĩ lập tức vui mừng nói. Không khí ngột ngạt vừa rồi giống như hoàn toàn biến mất. So với Quách Khởi, dường như Phương Vĩ càng không quan tâm tới việc bị truy nã.

Quách Khởi lập tức trầm giọng nói:

- Bất kể có thể cứu Lâm Lâm ra hay không, về sau cái mạng này của tôi chính là của anh Diệp.

Khi Diệp Mặc tới phòng họp, đám người Úc Diệu Đồng đợi đã lâu. Diệp Mặc có chút áy náy nhìn mọi người mỉm cười, sau đó nói:

- Vừa rồi bởi vì có chuyện nên chậm trễ. Không nói những lời vô nghĩa. Hiện tại chúng ta tổ chức họp dược phẩm Lạc Nguyệt, đại hội lần đầu tiên sau khi thành lập. Chị Úc, trước tiên chị nói về chuyện công ty.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Úc Diệu Đồng lập tức nói:

- Kỳ thật dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta, nếu không bởi vì sản phẩm thật sự quá mức nghịch thiên, có thể nói là còn chưa bắt đầu đã đóng cửa. Chúng ta không phải là công ty quản lý theo chương trình quy phạm. Chúng ta không có nhân tài chuyên về sản xuất dược phẩm. Có thể nói công ty chúng ta có khả năng kiên trì đến bây giờ, hoàn toàn là bởi vì sản phẩm của chúng ta là độc nhất vô nhị.

Diệp Mặc gật đầu. Úc Diệu Đồng điểm đúng vào vấn đề trọng tâm. Hắn không cần nhìn công việc cụ thể của công ty, chỉ cần nhìn Lưu Xà rối loạn đã biết rồi.

Mọi người đều trầm mặc. Tất cả mọi người biết, muốn quản lý tốt một công ty không phải là chuyện đơn giản như vậy. Tuy rằng bọn họ là nhóm người được Diệp Mặc dẫn tới sớm nhất, nhưng rõ ràng lại không có một người nào có thể quản lý công ty được mạch lạc. Nếu không có Úc Diệu Đồng, có lẽ tình hình càng không ổn.

- Xem ra, tôi phải tìm một người tới quản lý dược phẩm Lạc Nguyệt rồi.

Diệp Mặc cau mày nói. Hắn cũng không biết làm thế nào có thể tìm được người quản lý thích hợp cho công ty này.

- Hay để em làm thử xem sao...

Ninh Khinh Tuyết ở bên cạnh Diệp Mặc nhỏ giọng nói. Tuy rằng tuổi cô không lớn, nhưng cô đã có nhiều năm kinh nghiệm quản lý công ty, hơn nữa còn là công ty y dược.

Diệp Lăng lại hưng phấn nói:

- Đúng vậy. Anh, anh để chị dâu quản lý chuyện công ty. Đúng lúc em có thể hỗ trợ.

Trong lòng Diệp Mặc hơi chấn động. Ninh Khinh Tuyết nói như vậy, chính là cô đã dự định ở lại Lưu Xà giúp hắn.

- Tốt, cứ vậy đi. Về sau Khinh Tuyết chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị dược phẩm Lạc Nguyệt. Chị Úc là Tổng giám đốc điều hành, phụ trách tiêu thụ và nhân sự, còn có nghiệp vụ mở rộng. Tổng giám đốcTàng vẫn phụ trách sản xuất và thu mua vật tư, cùng với một vài chuyện kèm theo.

Diệp Mặc nói xong lại nhìn Hứa Bình nói:

- Anh hai, an toàn công ty, còn có an toàn của Lưu Xà thì giao cho anh. Về phần người quản lý Lưu Xà, em sẽ tìm người tới.

- Tôi thấy không có vấn đề.

Hứa Bình rất hưng phấn. Anh ta đi theo chú ba mới chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã lên Huyền Cấp trung kỳ. Tốc độ này trước kia thậm chí anh ta không dám tưởng tượng.

- Quản lý Lưu Xà chỉ là một vài việc vụn vặt. Tôi sẽ giao cho Hư Nguyệt Hoa. Cô ấy có thể làm tốt những chuyện này.

Từ tài năng của Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc có thể thấy được, giao việc này cho cô ấy nhất định sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Tàng Gia Nghiêm có chút do dự nói:

- Thời gian trước, có rất nhiều người không rõ thân phận đến Lưu Xà đục nước béo cò. Chỉ có điều trong thời gian đó, chúng ta không rút ra được người nào để điều tra. Trong khoảng thời gian này, tôi và anh hai Hứa từng nói về chuyện này. Nhưng tới thời điểm chuẩn bị đi điều tra, không ngờ lại không tìm thấy đám người đục nước béo cò này. Tôi cảm thấy điều này vô cùng kỳ lạ. Bọn họ thật giống như đã hẹn trước với nhau, cùng nhau đến lại cùng nhau đi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 431

Kẻ Nào Giết Người, Kẻ Đó Phải Đền Mạng

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi sẽ xử lý việc này. Anh hai, về sau phát hiện loại người đục nước béo cò này, đều là một kết quả, khiến bọn họ có đến mà không có về.

Đối với những kẻ đột nhiên mà đến, lại đột nhiên mà đi này, đương nhiên Diệp Mặc biết vì sao lại như thế. Hẳn là sự uy hiếp của hắn thông qua hai người của Hồng Vũ Đường truyền về. Hiện tại hắn không cần lo lắng những người này sẽ tiếp tục đến điều tra. Hắn chỉ cần tìm thời gian đi thu phí tổn là được rồi.

Úc Diệu Đồng thấy Diệp Mặc đã xử lý tốt chuyện này. Cô cảm thấy yên lòng, ngược lại nói:

- Chủ tịch Diệp, ý của tôi là, nếu có thể mua được mảnh đất Lưu Xà này, chúng ta sẽ không có nhiều phiền phức như vậy. Nếu chẳng may chúng ta kinh doanh lớn, Lưu Xà phát triển lên, tôi sợ người khác sẽ đỏ mắt.

Tuy rằng Úc Diệu Đồng không nói người khác này là ai, nhưng Diệp Mặc lại biết rất rõ. Hắn biết lời Úc Diệu Đồng nói là sự thật. Tuy rằng hiện tại HP và KL hai nước này không hề có chút động tĩnh nào, nhưng rất khó nói được chuyện gì sẽ xảy ra.

- Chị Úc, chờ sau khi chị Nguyệt Hoa qua, hai chị lập tức thương nghị về phương án cụ thể có thể mua quyền sở hữu Lưu Xà của hai nước. Xem bọn họ nói thế nào.

Diệp Mặc cũng cho rằng vấn đề đất này không thể không lập tức giải

quyết. Nếu không giải quyết được điều này, chẳng trước thì sau, Lưu Xà sẽ trở thành một tai hoạ ngầm.

Hứa Bình lại thận trọng gật đầu nói:

- Chú ba, kỳ thật anh cho rằng một khi Lưu Xà có thể thành cho địa bàn của riêng chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể bắt đầu thành lập một Ẩn Môn. Không, bắt đầu thành lập một Ẩn Môn công khai, khiến mọi người đều biết tới sự phồn thịnh của Lưu Xà.

Úc Diệu Đồng cười nhạt nói:

- Anh hai Hứa nói vậy vẫn còn hạn chế. Tôi nghĩ nếu như có một ngày, chúng ta có thể xây dựng Lưu Xà trở thành một thành phố cùng loại với quốc gia, đó là một sáng kiến lớn tới mức nào. Đến lúc đó chúng ta sẽ gọi nơi này là Lạc Nguyệt thành.

Diệp Mặc mỉm cười. Nếu là một mình hắn, hắn căn bản sẽ không suy nghĩ tới việc thành lập một thành phố. Nhưng hiện tại người đi theo hắn càng ngày càng nhiều. Mà trên thực tế cho dù bản lĩnh của anh lớn hơn nữa, cũng sẽ bị một vài quy tắc của thế giới này hạn chế. Nếu quả thật có thể thành lập một thành phố hoàn toàn thuộc về chính mình, thật sự là một chuyện tốt.

Thế nhưng Diệp Mặc cảm giác Lưu Xà này cũng không thích hợp để thành lập thành phố. Ở đây đất quá nhỏ. Cho dù có thể mua được quyền sở hữu đất của hai nước kia, nhưng vẫn quá nhỏ.

Còn một điều nữa, tu vi của hắn quá thấp. Thậm chí ngay cả Trúc Cơ cũng chưa hoàn thành. Thành lập một thành phố nói thì đơn giản, nhưng khi làm quả thực còn khó hơn cả lên trời. Bất kể có quân đội hay không, một quả pháo của người ta đã đủ để tiêu diệt anh. Trong lòng Diệp Mặc còn có một kế hoạch lớn hơn. Chỉ có điều tu vi của hắn thật sự là quá thấp.

Nếu tu vi của hắn thật sự đạt được một trình độ nhất định, hắn thật sự có thể thành lập một thành phố. Đến lúc đó hắn sẽ bố trí một trận pháp phòng

ngự ở thành phố này. Tuy rằng trận pháp phòng ngự hắn có thể bố trí ra ở Tu Chân Giới rất rác rưởi, nhưng đối phó với công kích bình thường ở đây, lại hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì. Chỉ có điều Diệp Mặc cũng biết, khả năng của chuyện này có thể tính gần như bằng không. Đừng nói ở trong này không có khả năng có Trúc Cơ. Cho dù hắn có Trúc Cơ thì thế nào? Nơi này có linh thạch không? Có vật liệu bày trận không?

Không suy nghĩ tới vấn đề này, đám người Diệp Mặc quyết định xong một vài chi tiết quản lý công ty, điện thoại phòng họp liền vang lên. Úc Diệu Đồng nhấc điện thoại lên nghe vài câu nói, sắc mặt lập tức đại biến.

- Khi đám người Dương Cửu và Phương Nam kiểm tra ở Lưu Xà, Hàn Tử bị người ta đánh trọng thương. Hơn nữa vết thương còn rất nặng. Tiểu Hỏa nói người đánh Hàn Tử chính là người trong quân đội. Bởi vì có rất nhiều cảnh sát cũng tới Lưu Xà, cho nên Dương Cửu và Phương Nam không thể sai người động thủ.

Úc Diệu Đồng để điện thoại xuống, nói dăm ba câu về chuyện vừa xảy ra.

Diệp Mặc lập tức đứng lên.

- Chị Úc, chị và Khinh Tuyết lập ra chương trình cho công ty. Tôi đi xem tình hình thế nào trước. Về sau, chuyện công ty đều do Khinh Tuyết toàn quyền phụ trách. Khinh Tuyết, anh giao chỗ này cho em. Anh ra ngoài một chút.

Ninh Khinh Tuyết gật đầu nói:

- Anh đi đi. Chuyện ở đây em sẽ giúp anh xử lý tốt.

...

Khi Diệp Mặc tới gặp nơi xảy ra sự cố, người của Phương Nam và Dương Cửu đã bị hơn hai mươi người lính mặc trang phục ngụy trang chĩa súng vào. Còn có hơn mười người cảnh sát đồng thời đứng ở đó. Trong tay

mỗi người đều cầm súng lục. Không khí rất căng thẳng.

Hàn Tử nằm trên mặt đất, trên đùi đều là máu. Ở bên cạnh anh ta còn có một gã thanh niên. Bất quá người thanh niên này rõ ràng bị một phát súng bắn vào trúng tim, đã chết.

- Anh Diệp...

- Lão đại...

Diệp Mặc vừa tới, Phương Nam và Dương Cửu lập tức kêu lên. Diệp Mặc gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người cầm súng đứng xung quanh. Hắn chỉ vào thanh niên đã chết và Hàn Tử đang nằm trên mặt đất hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Phương Nam lập tức nói:

- Những người này tự xưng là người ở doanh trại quân đội vùng biên giới, tiến vào trung tâm cao ốc của công ty để điều tra. Tôi và Dương Cửu liền ngăn cản bọn họ. Ai biết những người này không nói đạo lý, lập tức bắn chết Kiến Lượng, còn đả thương Hàn Cửu.

Vài tiếng vỗ tay vang lên. Một giọng điệu âm hiểm thanh âm nói:

- Không thoải mái sao? Cuối cùng cũng có một người có thể nói chuyện tới. Nếu còn chưa tới, tôi liền dẫn người trực tiếp đánh vào. Một người ngăn cản giết một người, hai người ngăn cản giết hai người.

Diệp Mặc lạnh lùng thoáng nhìn về phía người đàn ông mặc trang phục ngụy trang. Trên người còn mang dấu hiệu của một sĩ quan Chuẩn úy, hơn nữa còn là Chuẩn uý cấp cao nhất.

- Anh rất ngạo mạn. Người này có phải là do anh giết hay không? Còn nữa, ai cho phép anh giết người ở đây?

Diệp Mặc lạnh giọng nói.

Người sĩ quan chuẩn uý này đồng thời quan sát Diệp Mặc từ trên xuống dưới một lát, sau đó lạnh lùng nói:

- Tôi giết người chẳng lẽ còn cần anh phê chuẩn sao? Nếu lại có người ngăn cản, tôi không ngại giết toàn bộ. Không phải nói cho tôi biết đây không phải là địa bàn của tôi. Đồng thời tôi cũng nhắc cho anh biết, đây cũng không phải địa bàn của anh. Nghe nói ở Lưu Xà nắm đấm của ai lớn, người đó liền có đạo lý. Hiện tại nắm tay tôi lớn hơn so với anh, ách...

Người sĩ quan chuẩn uý này còn chưa nói xong, gã đã ôm chặt lấy cổ. Nhưng gã không có cách nào ngăn được máu đang trào ra. Gã hoảng sợ trừng mắt nhìn Diệp Mặc. Gã thật sự thật sự không ngờ được có người dám động thủ với gã. Vừa rồi, khi gã nói chuyện, gã chỉ thấy tay người này thoáng động một cái mà thôi.

- Anh dám giết tôi...

Tuy rằng gã muốn nói thêm vài câu, nhưng chỉ có thể nhìn thấy miệng gã động đậy.

Bịch...

Người sĩ quan chuẩn uý ngã trên mặt đất, vẫn mở to mắt không thể tin được. Không ngờ gã bị người ta giết chết.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Xem ra nắm tay tôi lớn hơn so với anh.

Răng rắc...

Binh lính mặc trang phục ngụy trang ở xung quanh đã có mấy người kịp phản ứng. Họ nhanh chóng nâng súng lên, muốn nổ súng vào Diệp Mặc.

Phụt...

Vài tia máu chợt xuất hiện. Ba người vừa nâng súng lên đều bị chém đứt cổ tay. Súng rơi trên mặt đất. Ba người này cũng lập tức ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Diệp Mặc nhìn lướt qua đám binh lính và cảnh sát phía sau còn đang bị chấn động, lạnh lùng nói:

- Sở dĩ không giết ba người này, bởi vì tôi vẫn chưa nói ra quy củ của tôi. Quy củ của tôi là nếu như có người dám ở trước mặt tôi, dùng súng chỉa vào người của tôi, tôi sẽ giết không chút do dự. Còn nữa, về sau nếu như có người nào dám giết người ở Lưu Xà, vậy người đó cần phải đền mạng.

Không ai thấy Diệp Mặc đã động thủ như thế nào. Hiện trường lập tức trở nên yên lặng. Nhìn ba người chẳng hiểu tại sao đã bị chặt đứt cổ tay, những người phía sau đều không tự chủ được buông súng trong tay xuống. Ngay cả đám người Dương Cửu và Phương Nam cũng ngây ngẩn cả người. Diệp Mặc dám trực tiếp giết sĩ quan. Tuy rằng nơi này là Lưu Xà, nhưng dù sao mọi người còn đều có quốc tịch Trung Hoa mà.

Người thanh niên trước mắt này thật thái quá. Dường như hắn chỉ cần động tay một cái, là có thể giết người một cách vô hình. Cho dù có một trăm cái mạng, cũng không đủ cho người này giết.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi ra. Anh ta nhìn đám người phía sau nói:

- Đều để súng xuống cho tôi...

Kỳ thật không cần người đàn ông này nói, những người phía sau anh ta đã hạ súng xuống. Sau khi người này nói với đám người phía sau xong, mới đi đến trước mặt Diệp Mặc, rất đúng mức nói:

- Chúng tôi đến từ doanh trại ở biên giới. Tôi tên là Lý Đống. Anh rất lợi hại. Hẳn là anh đã tu luyện cổ võ? Nhưng chẳng lẽ anh lợi hại, hoặc là nói anh xuất thân trong Ẩn Môn. Anh giết sĩ quan của chúng tôi? Cho dù anh

giết tất cả những người của tôi ở đây, chẳng lẽ Lưu Xà chật hẹp nhỏ bé này, có thể chống được đội quân của chúng tôi sao?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Nói như vậy, người của tôi ở Lưu Xà nên bị các anh giết? Khi các anh nổ súng, chẳng lẽ chúng tôi phải giơ tay lên chờ anh tới giết sao?

- Điều này sao có thể đánh đồng được? Chúng tôi tới bắt người, lỡ tay đả thương người này là chuyện rất bình thường. Nếu chúng tôi thật sự muốn nổ súng, chẳng lẽ chỉ chết một người sao? Tôi đoán, hẳn tất cả những người ở đây đều đã chết hết rồi? Hơn nữa, sĩ quan cấp uý Liêu chỉ lỡ tay giết một người bình thường, nhưng không ngờ anh lại giết một chuẩn uý bậc nhất. Cho dù anh ta phạm sai lầm, cũng không tới phiên anh tới giết người.

Mặc Lý Đống càng lúc càng đỏ bừng lên.

Giọng nói của Diệp Mặc lập tức biến thành lạnh lùng.

- Giết người là phạm sai lầm? Nói như vậy các anh trời sinh đã tài trí hơn người sao? Rất xin lỗi, ở Lưu Xà này, anh hãy thu tài trí diễn xuất hơn người của anh về đi. Mọi người ở đây đều bình đẳng. Người nào giết người, người đó đền mạng. Cút đi, nơi đây không chào đón các người. Nếu còn tiếp tục dông dài, tôi sẽ gọi người mời các người đi ra ngoài.

- Anh... Tôi mặc kệ anh là ai. Cho dù hiện tại anh giết tôi, tôi vẫn nói với anh giết quan quân là tội chết. Chúng tôi tới bắt Quách Khởi và Phương Vĩ. Anh nói xem có phải hai gã tội phạm bỏ trốn còn đang ở đây không? Tôi có thể đi. Thế nhưng sau khi tôi đi, khi quay lại chính là xe tăng và đại bác.

Giọng điệu Lý Đống cũng trở nên không khách khí. Có thể thấy được cho dù Diệp Mặc lợi hại, nhưng anh ta vẫn không đem sống chết để vào mắt.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Cút... Trở về nói cho cấp trên của các anh biết, hôm nay Quách Khởi

và Phương Vĩ đã tới được chỗ tôi. Còn có tên Khâu Chí Phi kia nữa. Bảo gã rửa cổ đi. Ai khiến đội trưởng Lô có bất kỳ tổn thương gì, cho dù là Hàn Tại Tân cũng không bảo vệ được gã.

- Cái gì? Thủ trưởng Hàn?

Lý Đống khiếp sợ, sau khi nói ra những lời này, lập tức liền phản ứng. Người có thể biết thủ trưởng Hàn, thậm chí còn gọi thẳng tên của ông ta, khẳng định không phải là người đơn giản.

- Rốt cuộc anh là ai?

Giọng điệu Lý Đống đã không còn cương quyết như vừa rồi. Người giết chết một chuẩn uý cấp bậc cao nhất giọng điệu còn ác liệt như thế, đây vẫn lần đầu tiên anh ta nhìn thấy.

- Trở về nói cho cấp trên của các anh biết, hôm nay khẳng định Diệp Mặc này sẽ dẫn theo Quách Khởi và Phương Vĩ đến thăm hỏi, mời ông ta điều tra rõ ràng nguyên nhân hậu quả của của chuyện này. Bằng không đừng trách Diệp Mặc tôi không khách khí.

Tuy rằng Diệp Mặc thưởng thức dũng khí của Lý Đống, nhưng đối với cách làm của loại người cho rằng mình cao hơn người khác một bậc, hắn lại thực sự không thích.

Hắn từ Tu Chân Giới qua. Người Tu Chân Giới chỉ cần có tu vi cao hơn so với đối phương một chút, lập tức liền cảm giác cao hơn người một bậc. Thật sự không khác gì cách làm của tên Lý Đống này.

- Anh, anh chính là Diệp Mặc? Diệp Mặc ở Yến Kinh...

Sắc mặt Lý Đống lập tức đại biến. Trong lúc nhất thời không ngờ không biết nên nói gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 432

Im Lặng Rút Lui

Người đằng sau Lý Đống đều nhìn anh ta một cách rất kinh ngạc. Diệp Mặc nổi tiếng lắm sao? Sao bọn họ chưa từng nghe danh qua? Tại sao đội trưởng Lý lại đối đãi với người này bằng thái độ này?

Tuy là họ đều không biết Diệp Mặc là ai nhưng nhiều người cũng đoán ra hắn không hề tầm thường. Họ tuy chưa từng nghe qua Diệp Mặc nhưng Thủ trưởng Hàn Tại Tân thì không ai là không biết. Người thanh niên trước mặt này gọi thẳng tên của Hàn Tại Tân thì chắc chắn hắn không phải là người bình thường.

Trong lòng Lý Đống vô cùng chấn động, người khác không biết lai lịch của Diệp Mặc không có nghĩa là anh ta không biết. Bởi anh ta chính là người của Lý gia Yến Kinh, tuy thuộc loại chi thứ nhưng Lý gia Yến Kinh đã mệnh lệnh rõ ràng Diệp Mặc là người đầu tiên bọn họ kết giao. Bất luận có bất kì người nào dám đắc tội với Diệp Mặc, thì lập tức bị đuổi khỏi Lý gia.

Nghĩ tới đây, mồ hôi sau lưng Lý Đống chảy ra. Tuy anh ta không sợ chết nhưng bị đuổi khỏi gia tộc đó là điều sỉ nhục. Tuy anh ta nghe nói Diệp Mặc cũng bị đuổi khỏi Diệp gia nhưng Lý Đống sao có thể so sánh với Diệp Mặc cơ chứ?

Tuy chuyện anh ta biết rất ít nhưng đối với chuyện diệt vong của Tống gia Yến Kinh thì anh ta cũng biết một ít. Nghe nói lúc đầu Tống gia vì loại bỏ Diệp Mặc, thậm chí Tống Thiếu Văn muốn ép cưới vị hôn thê Ninh Khinh Tuyết của hắn, sau đó lại chọc giận Diệp Mặc. Kết quả bây giờ Tống Thiếu Văn đã hoá thành một nấm đất vàng rồi. Tống gia cũng tan thành tro bụi còn Diệp Mặc vẫn là Diệp Mặc.

Liêu Uý Quan có thể cũng giống như Tống Thiếu Văn, chết thì chết rồi. Lúc đầu Tống Kì Minh bị giết một cách quái lạ. Cho dù là mọi người đều biết đây chắc là do Diệp Mặc động thủ nhưng cũng không thấy ai dám làm gì hắn. Ngay cả Uý Quan thì cũng đừng so sánh với Tống Kì Minh, cho dù là một cánh tay của Tống Thiếu Văn cũng không bằng, bị Diệp Mặc giết, đoán là đến một cái gợn sóng cũng chả nổi lên. Đáng buồn cười là vừa rồi chính mình còn nói muốn Diệp Mặc đền mạng, thậm chí còn phải báo lên trên.

Bây giờ nghĩ lại, mình đúng là quá ngây thơ. Đừng nói Diệp Mặc là ai, cho dù Diệp Mặc không lợi hại như vậy, chả nhẽ quân đội quốc gia có thể đánh tới sao? Lưu Xà không phải lãnh thổ của Hoa Hạ, nếu đánh đến thật vậy thì bằng với việc tuyên chiến trực tiếp với quốc gia khác.

Huống chi nơi này là chỗ của Diệp Mặc, không những Liêu Chuẩn Uý chết rồi đồng nghĩa với chết vô ích, kể cả tên Khâu Chí Phi cũng xong luôn. Khâu gia có lợi hại hơn nữa cũng không lợi hại hơn Tống gia thời kì toàn thịnh.

Không ngờ Quách Khởi và Lô Lâm lại quen Diệp Mặc. Điều đó đã không đơn giản như mặt ngoài nữa rồi, đây là Khâu gia khiêu khích Diệp Mặc, Khâu gia đấu tranh với Diệp Mặc. Họ nếu lại ra mặt, chỉ có thể là sự tồn tại của vật hi sinh mà thôi.

-Diệp tiền bối, xin lỗi, tôi chỉ là nghe theo mệnh lệnh ở trên, không phải có ý đến mạo phạm anh. Quách Khởi và Phương Vĩ giết sĩ quan, chuyện này tôi không thể làm chủ được.

Lý Đống tuy mồ hôi lạnh ứa ra nhưng anh ta biết đây là trâu bò đánh nhau, anh ta bị liên luỵ. Nếu đã đắc tội với Diệp Mặc, trong óc anh ta nhanh chóng chuyển suy nghĩ nên làm gì bây giờ.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

-Ồ, sao cái tôi nghe được lại không giống với cậu nói thế? Tôi nghe nói cái tên Khâu Chí Phi mượn rượu giả điên, gây rối với đội trưởng Lô. Sau đó

sĩ quan đó và Uý Quan bên cạnh Hứa Thạch đó chủ động lên trước hỗ trợ? Còn ép đội trưởng Lô đồng ý. Là Quách Khởi giúp Lô Lâm dưới sự phản kháng mới giết được bọn cặn bã làm nhục đội trưởng Lô.

-Cái gì?

Lý Đống liền biết anh ta và đồng đội đều bị người ta lợi dụng. Chả trách chuyên điều mình qua để bắt giữ Quách Khởi. Mỗi lần tới đều sợ ngộ nhỡ sự việc bị lôi ra, Lý gia của anh ta cũng chỉ có thể nói giúp Khâu gia.

Trong chớp nhoáng, Lý Đống khó chịu giống như ăn một con ruồi đầu xanh vậy. Anh ta sớm đã không để ý đến cái quang minh chính đại mà Diệp Mặc nói. Tuy anh ta biết Quách Khởi chắc chắn là cố ý giết người, tuyệt đối không phải giúp phản kháng. Nhưng đây đã là thứ yếu rồi, chủ yếu là anh ta bị người ta lợi dụng mà không biết.

Liêu Uý Quan chết thì đã chết rồi. Gã ta vốn lợi dụng người của anh ta phái đến nhưng ba chiến sĩ bị Diệp Mặc chặt đứt tay lại là anh em của anh ta. Chuyện này hoàn toàn là trách nhiệm của anh ta. Nếu bị lợi dụng để đối phó với người khác thì chả nói, đằng này cứ đối phó với bạn của Diệp Mặc.

Tuy Diệp Mặc nói cũng đúng, để so sánh thì anh ta tin Diệp Mặc hơn. Lời của tên Khâu Chí Phi kia có chút đáng ngờ. Hơn nữa với thân phận và địa vị của Diệp Mặc thì không cần phải vì chuyện nhỏ này mà phải nói dối. Nếu hắn muốn bảo vệ Quách Khởi và Phương Vĩ thì nói thẳng đây là người của hắn là được.

Một số quân sĩ mà Lý Đống đưa đến cũng cảm thấy có cái gì không đúng. Bọn họ đều nghe lời Diệp Mặc, dường như lúc họ nhận được nhiệm vụ, Liễu Uý Quan nói không giống nhau lắm. Cũng đúng, đội trưởng Lô là một nữ đội trưởng của đội đặc chủng, cô làm sao có thể đi giúp người khác giết quan quân chứ?

-Diệp tiền bối, lần này tôi là thằng khốn, tôi không nên không điều tra đã đến bắt người. Tôi phải cứu anh em của tôi trước, khi về tôi sẽ thỉnh tội với

anh sau.

Lý Đống xin lỗi Diệp Mặc xong lại tát chính mình hai cái "bạt –bạt"

Làm xong, Lý Đống liền quay đầu lại nói -Lập tức đưa ba người họ đến bệnh viện cấp cứu, nhất định phải giữ được tay của họ.

Lý Đống đương nhiên biết mình có hơi phô bày nhưng anh ta không cam lòng. Nếu đã đắc tội với Diệp Mặc rồi thì anh ta cũng phải cho tên lợi dụng anh ta ăn một nắm ruồi bọ. Huống chi đây cũng không được tính là lợi dụng Diệp Mặc, tên Điều Du khốn khiếp này quả nhiên không an phận.

Nhìn binh sĩ hung hãn đông đảo tiến đến, sau đó lại đi một cách vội vàng, Diệp Mặc thầm than. Nếu hắn không phải Diệp Mặc, có lẽ dù biết là mình sai rồi, Lý Đống cũng sẽ bắt người đi không chút do dự. Đôi khi, thế giới này lại bất đắc dĩ như thế. Tuy Lý Đống có chút khí khái nhưng cái loại kiêu ngạo của con em gia tộc đó không phải là loại Diệp Mặc thích. Hơn nữa hai cái tát cuối cùng của Lý Đống rõ ràng là làm trò, điều này đúng là khiến hắn khinh thường.

Nhưng bất luận là có phải làm trò hay không, Lý Đống cũng là có chút chịu trách nhiệm, còn nhớ phải cứu thủ hạ của mình. Diệp Mặc tuy có thể cứu chữa tay bị đứt của bọn họ nhưng đối với người mà cầm súng chĩa vào mình thì Diệp Mặc sẽ không làm bất cứ loại chuyện như thế, chỉ cần làm là phải chịu trách nhiệm.

-Xin lỗi anh, Diệp Mặc, là bọn tôi đem phiền phức đến cho anh.

Quách Khởi và Phương Vĩ đã biết có người đến bắt bọn họ. Lúc này cũng đi ra nhưng lúc bọn họ đi ra, người Lý Đống mang tới đã đi rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Cái này là phiền toái đối với các cậu nhưng tôi không cho nó là phiền toái, chiều chúng ta đi biên doanh Quách Khởi dường như có chút thất thần, không nghe rõ Diệp Mặc vừa nói cái gì mà do dự một chút mới nói:

-Anh Diệp, Tiểu Trì bây giờ vẫn khoẻ chứ?

-Tiểu Trì?

Diệp Mặc hơi sửng sốt, không nhớ ra ai là Tiểu Trì.

Phương Vĩ vội nói:

-Sư phụ, anh Quách nói là Trì Uyển Thanh, người đi không lâu, cô ấy đã rời khỏi bộ đội. Cô ấy nói với chị Lô là phải đi tìm sư phụ, sau đó không có liên hệ với bọn con nữa, cho nên…

Diệp Mặc liền hiểu ra, xem ra Quách Khởi hiểu không rõ lắm về chuyện của mình và Ninh Khinh Tuyết. Anh ta tưởng mình vẫn luôn ở cùng với Trì Uyển Thanh.

Tuy nhiên Quách Khởi vừa hỏi như vậy, trong đầu Diệp Mặc liền hiện ra khuôn mặt thanh tú của Trì Uyển Thanh, Diệp Mặc vẫn luôn đối xử với cô giống như đối xử với Diệp Lăng, cảm giác giống như em gái mình vậy. Nhưng từ việc cô và Ninh Khinh Tuyết cùng đi tới sa mạc tìm hắn thì hắn đã hiểu ra thái độ của Trì Uyển Thanh đối với mình dường như không giống như thái độ Diệp Lăng đối với mình.

Nghe Ninh Khinh Tuyết nói cô đi Anh du học, bây giờ không biết như thế nào rồi. Ngây ra một lát, Diệp Mặc mới nhớ ra Quách Khởi đang hỏi hắn, Diệp Mặc cười khổ lắc đầu nói:

-Sau đó tôi chỉ là gặp mặt cô ấy một lần, nghe nói cô ấy đi Anh rồi, tình hình sau đó thì tôi không biết.

-Sư phụ, sư phụ nói đưa con và Quách ca đi biên doanh?

Phương Vĩ nhớ ra chuyện vừa nãy, tuy anh ta biết Diệp Mặc sẽ không hại anh ta và Quách Khởi nhưng vẫn không kìm nổi mà hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Ừ, sau khi ăn trưa xong, chúng ta sẽ đi, Mạc Hải có một chiếc máy bay trực thăng ở đây, đến lúc đó chúng ta đi trực thăng qua đó là được.

-A, đi thật à, sư phụ, nhưng mà chúng ta mà đi thì làm gì có mạng mà trở về?

Phương Vĩ nói mà lo lắng, cho dù biết Diệp Mặc sẽ không hại anh ta nhưng đi rồi thì chết là chắc chắn, điểm này anh ta cũng biết.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

-Nếu không đi chúng ta cứu người kiểu gì?

-Đúng vậy, hoá ra là đi cứu chị Lô… Không đúng, sư phụ, cho dù là chúng ta đi cứu chị Lô cũng có thể lén lút đi mà. Nói ra một cách quang minh chính đại như thế sau đó đi há chẳng phải là chui đầu vô lưới sao.

Phương Vĩ phản ứng lại.

-Bất kể có phải là tự chui đầu vào lưới không, ta đều nhất định phải đi.

Quách Khởi xiết chặt nắm tay nói.

Phương Vĩ liền nói:

-Anh Quách, em cũng đi, chỉ là nếu lén lút đi, em nghĩ nắm chắc hơn.

Đúng thế, Quách Khởi cũng nhìn Diệp Mặc có chút khó hiểu. Đến biên doanh đường hoàng như thế đúng là chả khác gì muốn chết.

Diệp Mặc xua tay -Chúng ta cứ đi một cách quang minh chính đại, chờ ăn trưa xong chúng ta liền xuất phát.

Biên Doanh là tên gọi tắt của chỗ đóng quân của Hoa Hạ. Thực ra mười đại quân khu Hoa Hạ thì có sáu quân khu thuộc Biên Doanh, đều là tên gọi tắt đóng ở của quân đội đóng ở biên giới. Chỉ là vì bây giờ chiến sự quốc tế rất ít, loại xưng hô Biên Doanh này cũng dần dần bị gạt ra rìa, chỉ là mọi

người nói quen rồi, nên cũng cứ nói tiếp về sau.

Liệt Ưng của Quách Khởi, chiến đội đặc chủng cũng chính là một quân đoàn đặc chủng thuộc quân khu cấp dưới của Biên Doanh Tương Vân. Cho dù thời kì hoà bình nhưng nhiệm vụ tác chiến của quân đoàn đặc chủng vẫn nhiều hơn nhiệm vụ của quân đoàn bình thường, giống như lần trước Lô Lâm bọn họ đi vùng phụ cận biên giới tiến hành nhiệm vụ.

Tương tự với hình thức của quân đoàn đặc chủng này, gần như mỗi quân khu đều có. Loại quân đoàn đặc chủng này có chút khác với bộ đội đặc chủng chữ Phi của Yến Kinh. Hoặc là nói không yêu cầu nghiêm khắc như bộ đội đặc chủng chữ Phi Quân đoàn đặc chủng bọn Quách Khởi thuộc quân đoàn đặc chủng thứ bảy, phía dưới tổng cộng có tám nhánh chiến đội đặc chủng, Liệt Ưng mà Lô Lâm dẫn dắt cũng chỉ là một nhánh trong đó mà thôi.

Mà Lý Đống vốn không thuộc chiến đội đặc chủng, chỉ vì Quách Khởi của Liệt Ưng đã giết quan quân, anh ta tạm thời bị điều đến trợ giúp bắt giữ Quách Khởi mà thôi. Lý Đống vốn nghĩ chuyện này là một chuyện tốt, chỉ cần bắt được người, công trạng sẽ đến tay nhưng anh ta không ngờ rằng trong này vẫn còn nhiều thủ đoạn lừa bịp như vậy.

Lý Đống bị người ta lợi dụng đương nhiên rất không thoải mái. Tuy anh ta không dám làm gì Diệp Mặc nhưng lại cố ý cứu thủ hạ ra trước sau đó không hề phản ánh tình hình của Diệp Mặc về, mục đích chính là để Diệp Mặc giáo huấn cho cái tên đã hại mình một phen!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 433

Xong Rồi

Bởi vì Lý Đống không chào hỏi, trực thăng của Diệp Mặc không có cách nào dừng ở trong quân khu được, chỉ có thể hạ cánh xuống một chỗ khác xa. Tuy đã gọi một chiếc xe đi về hướng quân khu nhưng mấy người Diệp Mặc vừa đến cửa quân khu là đã bị người chặn lại.

Taxi bị chặn lại ở cửa doanh trại quân đội, trong lòng Diệp Mặc hiểu rõ. Hắn đương nhiên biết không có giấy chứng nhận thì taxi không vào được trọng địa quân khu. Nhưng cùng lúc đó thì Diệp Mặc đã biết Lý Đống không hề chuyển lời của hắn về. Tuy hắn không phải nhân vật to lớn gì nhưng Diệp Mặc tin cho dù là tư lệnh viên của quân khu cũng sẽ nể mặt hắn. Bây giờ hắn bị chặn ở cửa, rõ ràng Lý Đống không chuyển lời của hắn về, dụng ý này không nói cũng biết.

Diệp Mặc thầm cười nhạt. Tên Lý Đống này quả nhiên không phải rắn rỏi khí khái như vẻ bề ngoài. Hoặc là nói anh ta nhiều cơ mưu. Nhưng dùng cơ mưu với Diệp Mặc thì anh ta đúng là đồ mắt không tròng, đã nhìn lầm người rồi.

Sở dĩ Diệp Mặc để Lý Đống truyền lời về là vì hắn không muốn chuyện này làm to ra. Chuyện hắc ám này khắp nơi đều có, hắn không phải Chúa cứu thế, hơn nữa hắn cũng không muốn đi ngăn chặn hoàn toàn chuyện này, hắn biết điều này là không thể. Hắn đến chỉ là muốn cứu Lô Lâm ra, sau đó tiêu trừ hết lệnh truy nã của Quách Khởi và Phương Vĩ mà thôi.

Diệp Mặc xuống xe còn đỡ, Quách Khởi và Phương Vĩ vừa xuống xe đã lập tức bị quân sĩ ở cửa nhận ra. Chỉ là không chờ hai tên lính này giơ súng trong tay lên, Diệp Mặc đã đưa giấy xác thực ra. Hắn đến cứu người chứ

không phải đến đại sát một trận. Phản ứng của những binh lính này rất bình thường, họ căn bản không biết nội tình, cho dù là họ biết họ cũng chỉ thi hành theo mệnh lệnh.

Dấu chạm nổi khá to xuất hiện trước mắt hai vệ binh, Huấn luyện viên của Phi Tuyết- đội quân mũi nhọn đặc chủng, mấy chữ này sáng tới suýt thì làm mù mắt hai tên bảo vệ này. Những tên binh sĩ bảo vệ này đều trải qua cuộc huấn luyện nghiêm khắc, ai, giấy chứng nhận gì đến trước mắt đều có thể nhận ra. Huấn luyện viên của đội quân mũi nhọn đặc chủng Phi Tuyết chả khác nào Huấn luyện viên trưởng của đội quân mũi nhọn đặc chủng Hoa Hạ. Đây là quân hàm của cấp bậc Tướng, tuy không lĩnh quân nhưng vị trí lại bày ở chỗ đó.

-Mời thủ trưởng vào.

Hai tên lính liền chào một cái, họ không có chút nào hoài nghi về thân phận của Diệp Mặc. Đừng nói giấy chứng nhận này là thật, cho dù có là giả thì có ai dám làm giả ở quân khu?

…

-Sư phụ, người…

Phương Vĩ vốn cảm thấy lo lắng với sự tiến vào một cách quang minh chính đại của Diệp Mặc, lúc này thì càng thêm sửng sốt. Quách Khởi và anh ta giống nhau, không biết Diệp Mặc lai lịch thế nào mà lại là thủ trưởng.

Diệp Mặc mỉm cười, nói:

-Hai người chỉ cần đưa tôi đi tới đoàn đội của hai người, tôi đi nói thẳng với đoàn trưởng của hai người.

Cho dù vậy nhưng Diệp Mặc vẫn cảm ơn cái tên tuổi có chút giả này mà Hàn Tại Tân đưa cho hắn, nếu không hắn chỉ có thể động thủ. Diệp Mặc không muốn động thủ với những bảo vệ này nhưng hắn có ranh giới của hắn, nếu họ phạm đến mình thì hắn cũng sát phạt vô tình.

-Là Quách Khởi và Phương Vĩ…

Ba người Diệp Mặc vừa đi đến đoàn đội của chiến đội đặc chủng liền có người nhận ra hai người này, lập tức có binh lính quay về báo cáo, đã có người cầm súng vây lại.

-Là anh, huấn luyện viênDiệp…

Một tên sĩ quan hàm thiếu tá đang đi ra, đúng lúc thấy Diệp Mặc. Anh ta nói xong câu này liền vội vã chạy tới.

-Anh là Trần Hoành Triết.

Diệp Mặc thản nhiên nói. Hắn quen người này. Lúc đầu ở sa mạc, trong số người hắn cứu thì có Trần Hoành Triết. Anh ta là đồng đội của Lý Hồ, không biết sao lại đến quân khu Tương Vân, còn quân hàm thiếu tá nữa.

Dường như biết Diệp Mặc không khoái anh ta lắm, Trần Hoành Triết cười gượng nói:

-Vì quân khu Tương Vân thiếu người, tôi bị điều đến dẫn hai phân đội. Lần trước ơn cứu mạng của huấn luyện viên tôi vẫn chưa cảm ơn…

Diệp Mặc xua tay -Quên đi, tôi đến tìm lãnh đạo của các anh, sao giờ không thấy ông ta?

Thấy Quách Khởi và Phương Vĩ đằng sau Diệp Mặc, Trần Hoành Triết liền hiểu ra chuyện gì đã xảy ra. Tuy lúc anh ta ở Phi Hồ cũng rất ích kỉ nhưng không có nghĩa là anh ta không có đầu óc.

Việc của Quách Khởi, anh ta thân là một phó huấn luyện viên của quân đoàn đặc chủng thứ bảy đương nhiên phải rõ. Chỉ là không ngờ Quách Khởi và Phương Vĩ lại quen Diệp Mặc, còn làm phiền hắn đại giá đến biên doanh. Cái này mà truyền đến Yến Kinh, tuyệt đối là một chuyện lớn.

Anh ta giống Lý Đống, đều là người hiểu rõ Diệp Mặc. Người khác

không biết Diệp Mặc nhưng anh ta có thể không biết sao? Cho dù là Hàn Tại Tân nhờ Diệp Mặc làm chút chuyện cũng rất khó, đừng nói để hắn đích thân phải đi một chuyến. Điền Du chắc là xong đời rồi, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu của Trần Hoành Triết.

-Mấy người muốn làm gì? Tạo phản à? Còn không mau giải tán.

Trần Hoành Triết quay đầu hét lên với mấy tên cầm súng xông lên.

Mấy binh lính này nếu không phải Diệp Mặc và Trần Hoành Triết đang nói chuyện với nhau, Quách Khởi và Phương Vĩ cũng đang ở một bên thì nói không chừng đã nổ súng từ lâu rồi. Bây giờ Trần Hoành Triết quát lớn bọn họ như vậy, họ liền biết việc này dường như có chút không đúng nhưng anh ta là huấn luyện viên, họ sao mà dám không nghe, liền nhao nhao giải tán.

-Huấn luyện viên, tôi đưa anh đi, đoàn trưởng Điền đang ở sân huấn luyện, vì huấn luyện viên Hứa Thạch đã đến đây nên đoàn trưởng Điền phải đi xem xét và kiểm tra tình hình huấn luyện của quân đoàn thứ bảy với đoàn trưởng Hứa Thạch.

Trần Hoành Triết trả lời rất cẩn thận.

Diệp Mặc gật đầu -Được, bây giờ anh đưa tôi đi gặp người họ Điền đấy, loại người như anh ta cũng có thể leo đến chức đoàn trưởng xem ra cũng không đơn giản.

Diệp Mặc không phải là gà mờ, hắn đương nhiên hiểu Khâu Chí Phi dám động thủ với Lô Lâm ở trong quân doanh chắc chắc đằng sau có người chống đỡ. Nếu nói địa bàn của mình xảy ra loại chuyện này, tình hình chi tiết bên trong đến một đoàn trưởng của một đoàn cũng không biết thì người đoàn trưởng này có thể cho đi đớp cứt rồi. Nếu đoàn trưởng này biết, loại chuyện tồi tệ này còn xảy ra, vậy thì nguyên nhân duy nhất chính là tên đoàn trưởng này đang đổi trắng thay đen, phải trái lẫn lộn.

Dường như nhìn ra sự khinh thường của Diệp Mặc, Trần Hoành Triết lại

tự lo nói:

-Đoàn trưởng Điền tên Điền Du Năng, vợ của anh ta tên Khâu Bình, chắc là người của Khâu gia Yến Kinh. Nghe nói anh ta rất nhanh đã thăng một cấp.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, chắc chắn là với Khâu Bình có chút quan hệ với tên Khâu Chí Phi kia. Nhưng Trần Hoành Triết này có chút không đơn giản, tuy rất ích kỉ nhưng anh ta xem ra nhanh nhẹn hơn Lý Hồ nhiều. Chả trách anh ta thăng quan nhanh hơn Lý Hồ. Anh ta biết mình đến giúp Quách Khởi rất đơn giản nhưng thầm nhắc nhở mình lực lượng đằng sau Điền Du Năng, thể hiện tâm tư của anh ta rất tinh tế.

Trừ cái đó ra, anh ta trông có vẻ chỉ là nói một câu bình thường, vừa lấy lòng mình vừa không đắc tội Điền Du Năng.

Quách Khởi và Phương Vĩ lại ngây ra, cho dù họ có ngốc hơn nữa cũng biết lai lịch của Diệp Mặc không tầm thường. Trần Hoành Triết là người như thế nào mới được điều đến quân đoàn đặc chủng thứ bảy để làm phó huấn luyện viên. Loại người này còn kính nể Diệp Mặc, có thể thấy Diệp Mặc đúng là lai lịch không tầm thường. Quách Khởi càng có hi vọng Lô Lâm được cứu ra.

…

Sân huấn luyện của quân đoàn đặc chủng thứ bảy vô cùng to lớn. Tuy rất nhiều người nhìn Quách Khởi và Phương Vĩ đều rất kinh ngạc nhưng thấy Trần Hoành Triết ở phía trước cẩn thận dẫn đường, đều không tiến lên manh động.

Quách Khởi và Phương Vĩ vì việc lần này đã làm cho toàn quân nghe tiếng.

Một tràng vỗ tay truyền đến, hoá ra ở giữa có người biểu diễn đánh nhau, chắc là biểu diễn quá hay mới có tiếng vỗ tay truyền đến.

-Huấn luyện viên Trần, anh đã tới…

Một gã quan quân đi đến vừa nói một câu liền dừng lại, anh ta thấy Quách Khởi và Phương Vĩ đằng sau Trần Hoành Triết.

-Quách Khởi, Phương Vĩ… Các cậu lại dám nghênh ngang tiến vào quân khu, Dư Tường, cậu lập tức…

Một người đàn ông mập mạp khoảng bốn mươi tuổi khác vừa quay đầu lại đã thấy hai người Quách Khởi và Phương Vĩ liền giận dữ. Nhưng ông ta và vị quan quân vừa rồi giống nhau, chỉ nói một nửa đã dừng lại.

Không phải anh ta thấy Diệp Mặc, anh ta không quen Diệp Mặc mà là anh ta thấy đoàn trưởng Lý, đoàn trưởng Lý Thiên Tài. Đương nhiên đây không phải nguyên nhân chủ yếu khiến anh ta ngừng tức giận. Nguyên nhân chủ yếu là đoàn trưởng không đi xe mà đi đường nhỏ đến, hai cảnh vệ đằng sau đều không theo đến. Đối tượng mà đoàn trưởng Lý chạy đến không ngờ lại là người trẻ tuổi đứng cùng Quách Khởi, dường như Trần Hoành Triết cũng đứng cạnh người trẻ tuổi này.

Người đàn ông trung niên mập mạp này đương nhiên chính là đoàn trưởng Điền Du Năng của quân đoàn đặc chủng quân khu Tương Vân. Ông ta tuy năng lực không giỏi, có thể leo đến vị trí này đều là nhờ vào người bên nhà vợ ông ta. Một người dựa vào đoán ý qua lời nói và sắc mặt có dựa vào quan hệ bám váy đàn bà leo đến cấp thượng tá sao mà không nhìn ra sự không đơn giản của Diệp Mặc chứ? Lúc này Quách Khởi và Phương Vĩ đã đứng bên cạnh người trẻ tuổi đó, có thể thấy quan hệ của họ cũng không bình thường.

Đừng nói đoàn trưởng Lý chạy đến trước mặt Diệp Mặc, cho dù là Trần Hoành Triết cũng cúi đầu khom lưng với Diệp Mặc, ông ta đã cảm thấy không được bình thường rồi. Trần Hoành Triết cho dù đứng trước mặt ông ta cũng sẽ không dùng thái độ này.

Nhưng càng làm cho Điền Du Năng kinh ngạc tới rơi cằm là đoàn

trưởng Lý lại cố ý chạy đến trước mặt người trẻ tuổi này cúi chào, làm suýt thì ông ta ngã nằm phẳng trên mặt đất.

Điền Du Năng dụi dụi mắt, ông ta suýt thì tưởng mắt mình có vấn đề, có thể khiến cho đoàn trưởng Lý cúi chào người này là như thế nào? Cho dù là tư lệnh viên đoàn trưởng Lý cũng chỉ cần hành lễ quân đội là được, hơn nữa vẻ mặt cũng không kính cẩn như bây giờ.

Bản năng của Điền Du Năng cảm giác được sự không tốt, ông ta dung túng cho trước khi cho Khâu Chí Phi động thủ với Lô Lâm và động thủ với Quách Khởi, ông ta đã điều tra tư liệu mấy người này. Đều là người không có bất kì kẻ giật dây nào? Tại sao chuyện này vừa xong, Quách Khởi đã gọi kẻ đứng sau đến? Có thể khẳng định người trẻ tuổi kia và Quách Khởi quan hệ khá sâu, chỉ cần xem họ luôn đi cùng nhau là biết.

Lý Thiên Tài là người như thế nào, Điền Du Năng quá rõ. Nhân tài nồng cốt của Lý gia, anh ta tuy là một đoàn trưởng nhưng cho dù so sánh với thủ trưởng cao cấp hơn thường cũng sẽ không kênh kiệu với anh ta.

Nhưng hiện tại đoàn trưởng Lý lại cung kính người trẻ tuổi kia như thế mà biểu hiện của hắn dường như rất bình thản, hắn rốt cục lai lịch như thế nào? Nếu hắn đến điều tra việc của Lô Lâm, vậy thì… Nghĩ đến đây mồ hôi lạnh sau lưng Điền Du Năng trực tiếp ướt đẫm áo sơ mi. Đây đâu còn là nếu nữa? Chỉ cần nhìn quan hệ của hắn và Quách Khởi, chắc chắn hắn đến điều tra chuyện của Lô Lâm.

Tại sao đại nhân vật đến Trần Hoành Triết đều biết, Điền Du Năng lại không quen. Lúc này Điền Du Năng chỉ muốn ói máu, suy nghĩ duy nhất trong đầu là, lần này xong rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 434

Muốn Xem Hổ Đấu Nhau

Sau khi ý nghĩ trong đầu của Điền Du Năng hiện lên, lập tức nghĩ xem nên làm thế nào để hóa giải tử cục này. Đầu gã suy nghĩ thật nhanh, lập tức nhớ đến Hứa Thạch.

Nhà họ Lý cực lớn, nhưng cũng không phải là không có người sợ nhà họ Lý. Hứa Thạch không sợ nhà họ Lý, Hứa Thạch là người của Thiên Tổ, ông ta tuyệt đối sẽ không sợ nhà họ Lý, cho dù gia chủ nhà họ Lý - Lý Mẫn Dong nhìn thấy Hứa Thạch cũng phải nể mặt vài phần. Nếu như là sư phụ của Hứa Thạch thì ông ta càng được tôn kính hơn.

Nếu như phái Hứa Thạch đi đối phó với tên trẻ tuổi đó, cho dù là Lý Thiên Tài cũng không thể làm gì, hơn nữa Hứa Thạch bắt buộc phải đối phó với tên trẻ tuổi đó, vì Quách Khởi đã giết chết một tên sĩ quan mà Hứa Thạch dẫn theo.

Điền Du Năng nhớ đến đây liền mỉm cười. Điều này căn bản không có quan hệ gì với mình thì sợ cái nỗi gì chứ, chỉ là những ý nghĩ này trong chớp mắt đã quay mòng mòng trong bộ não của Điền Du Năng, gã không khỏi tự trầm trồ khen ngợi bản thân.

-Quân đoàn trưởng Lý, đoàn trưởng của quân đoàn đặc chủng thứ bảy - Điền Du Năng…

Thân thể mập mạp của Điền Du Năng không ngờ lại nhanh nhẹn vô cùng, gã đã phản ứng kịp trong chớp mắt, chạy nhanh về phía Lý Thiên Tài cúi chào cung kính.

Lý Thiên Tài có chút không kiên nhẫn được, khoát tay chặn lời nói của Điền Du Năng. Anh ta có thể biết Diệp Mặc ở đây, đương nhiên là do Lý Đống nói. Mặc dù Lý Đống muốn hại Điền Du Năng, nhưng lại không dám giấu chú của mình là quân đoàn trưởng - Lý Thiên Tài.

Lý Thiên Tài đương nhiên không phải là người mà Lý Đống có thể so sánh. Những gì anh ta biết về Diệp Mặc còn nhiều hơn so với Lý Đống. Sức mạnh của Diệp Mặc cho dù là nhà họ Lý cũng chưa chắc có thể ngăn được, hơn nữa nhà họ Lý bây giờ lại có quan hệ tốt với Diệp Mặc. Lần trước Lý Thu Dương vì ngẫu nhiên mà quen được với Diệp Mặc, lại còn cùng nhau ăn một bữa cơm, may mắn giúp Diệp Mặc một chuyện, nên bây giờ Lý Thiên Tài gặp cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không muốn bỏ qua. Nhưng khi anh ta nói chuyện với Diệp Mặc, tên Điền Du Năng này không ngờ lại chọc giận người khác, điều này khiến cho anh ta rất căm tức.

-Anh tên là Lý Thiên Tài?

Lý Thiên Tài nhìn thấy Diệp Mặc đã tự mình giới thiệu. Bây giờ Diệp Mặc cố ý hỏi, mặc dù hắn kỳ quái, nhưng vẫn trả lời cẩn thận như trước.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Tôi đã gặp ông một lần.

-Huấn luyện Diệp đã gặp tôi rồi ư?

Trong lòng Lý Thiên Tài cảm thấy kinh ngạc. Anh ta khẳng định Diệp Mặc sẽ không nói dối, nhưng anh ta năm nào cũng ở trong quân đội, Diệp Mặc sao có thể gặp anh ta rồi chứ?

Mặc dù anh ta rất muốn như Lý Thu Dương gọi là anh Diệp Mặc, hoặc gọi là Diệp tiền bối để biểu thị sự gần gũi và thân mật hơn, nhưng anh ta chỉ có thể xưng hô theo chức sỹ quan huấn luyện của Diệp Mặc mà thôi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Một năm trước, tôi ở Tê Hà Tự của Vô Lượng sơn tham gia một hội đấu giá, thậm chí tôi còn gửi vài viên đan dược. Khi vào trong hội trường, tôi nhìn thấy hai người nhà họ Lý các anh…

-Cái gì?

Lý Thiên Tài lập tức bối rối. Lời nói của Diệp Mặc giống như long trời lở đất, khiến anh ta bị nổ đến nỗi thương tích đầy mình.

Mặc dù Lý gia và các gia tộc khác đều thuộc năm gia tộc lớn, nhưng duy chỉ có Lý gia và Trương gia có người trong ẩn môn, mà Trương gia chỉ có một Trương Chi Hối, hơn nữa tên Trương Chi Hối này căn bản là không ở lại nhà họ Trương, vì vậy chỉ có Lý gia mới là gia tộc đầu tiên ở Hoa Hạ, vì bọn họ và ẩn môn có mối quan hệ trực tiếp, hơn nữa còn có rất nhiều đệ tử được đưa thẳng đến ẩn môn để tu luyện.

Có thể nói là năm đại gia tộc. Thực lực của Lý gia không thể mang đi so sánh với gia tộc khác, ngoại trừ Trương gia. Nhưng nếu như lão tổ thần bí đó của Trương gia không ở nhà thì cho dù là Trương gia cũng không thể bằng Lý gia.

Mà Lý gia có thực lực của ẩn môn, ngoài trừ có một số ít người biết được rằng, bây giờ cho dù có bị Diệp Mặc nói toạc ra thì điều này không thể không làm cho Lý Thiên Tài không kinh ngạc được. Quan hệ giữa gia tộc và ẩn môn không phải là không có, nhưng thông thường thì không chặt chẽ lắm. Một khi quan hệ đó trở nên thân mật thì sẽ dẫn đến sự cấm kị của quốc gia, mà Lý gia ngay cả hội đấu giá của ẩn môn cũng có thể tham gia, có thể thấy mối quan hệ này như thế nào. Không đúng, nếu như Diệp Mặc biết hôm đó y và Lý Thu Mẫn đi đến hội đấu giá của Tê Hà Tự thì chứng tỏ Diệp Mặc cũng đi, nhưng tại sao mình không thấy hắn?

Hắn nói hắn còn gửi cả đan dược đến? A… Lý Thiên Tài lập tức kinh ngạc, lẽ nào hắn chính là tên mặc áo đen bán Trú Nhan Đan đó, cuối cùng từ Hạ gia lôi ra Liễu Thanh La? Không phải lẽ nào nữa, mà nhất định là hắn.

Diệp Mặc thấy biểu cảm của Lý Thiên Tài liền lập tức biết được anh ta đã nhận ra. Sự việc lúc đó đã không còn là bí mật, bây giờ thực lực của hắn cũng không cần phải giấu diếm nữa. Chỉ là hôm đó ở hội đấu giá, hắn nhìn thấy một người giống Lý Thu Dương, bên cạnh còn có một người đeo mặt nạ nữa, nhìn vóc dáng thì đúng là Lý Thiên Tài.

-Cậu…

Lý Thiên Tài lại một lần nữa không kìm được sự kích động với Trú Nhan Đan trong lòng. Một viên có giá là 1 tỉ. Nếu như Diệp Mặc là người bán Trú Nhan Đan thì hắn chỉ cần không ngừng chế tạo ra Trú Nhan Đan, như vậy hắn sẽ giàu to, có thể mua được bất kỳ một quốc gia nào. Sở dĩ Lý Thiên Tài nghĩ như vậy thì vì anh ta không biết dược liệu làm Trú Nhan Đan quý báu nhường nào, cho dù là Diệp Mặc cũng không có bao nhiêu.

Diệp Mặc gật đầu không nói nữa, mà nhìn sang Điền Du Năng đang nghểnh lỗ tai ở bên cạnh. Tên này thực sự là một gã mập ú rất đáng khâm phục, vừa rồi gã mập ú này đã khiến cho Dư Tường đến bắt Quách Khởi. Mặc dù chỉ nói một nửa, nhưng hắn nghe thấy rất rõ ràng, sau đó tên mập ú này cúi chào Lý Thiên Tài một cách cung kính, hắn biết quả nhiên mình không đoán sai.

Sắc mặt người này chuyển biến cực nhanh. Nếu như không phải khả năng quan sát của Diệp Mặc rất lợi hại thì căn bản là hắn không dám tin vừa rồi y còn muốn tức giận bắt lấy Quách Khởi và Phương Vĩ, mà lúc này Quách Khởi và Phương Vĩ đang đứng sau hắn. Tên Điền Du Năng này dường như không nhìn thấy, thậm chí còn mỉm cười, nụ cười đó như tràn đầy sung sướng ở trong lòng.

Đây là một nhân tài, trong lòng Diệp Mặc thầm than thở, ngay cả hắn cũng rất khâm phục tên họ Điền mập mạp này.

Nhìn thấy Diệp Mặc và Lý Thiên Tài ngừng cuộc nói chuyện, Điền Du Năng liền vội vàng nói:

-Quân đoàn trưởng Lý, tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc để nghênh đón ngài trong nhà ăn quân đội, để cảm ơn quân đoàn trưởng Lý đã chỉ dẫn cho quân đoàn đặc chủng thứ bảy của chúng tôi trong công việc. Quân đoàn trưởng Lý, xin hỏi, vị này…

Nói xong, Điền Du Năng cung kính hỏi về Diệp Mặc.

Diệp Mặc không đợi Lý Thiên Tài nói, phủi tay nói luôn:

-Ông tên Điền Du Năng đúng không? Bây giờ mới hai giờ chiều, mà cậu đã muốn ăn uống rồi sao, chả trách trông ông rắn chắc thế này.

Lời nói của Diệp Mặc thiếu chút nữa đã khiến Điền Du Năng hộc máu mồm, thân xác to béo này làm sao có liên quan đến sự rắn chắc chứ. Mặc dù trong lòng gã hận một nỗi là không thể nhổ vào mặt của Diệp Mặc, nhưng bên ngoài thì vẫn tươi cười nói:

-Đâu có, đâu có…. Bây giờ mà ăn cơm thì quả thực hơi sớm…

Diệp Mặc không ngại ngắt lời Điền Du Năng, nói:

-Đã hơi sớm thì mau chóng đi mời đội trưởng Lô Lâm đến đi, tôi không có thời gian mà lằng nhằng với ông.

Mặc dù vẻ mặt của Điền Du Năng không nhìn ra là khó coi, nhưng cũng đã có chút biến sắc. Nụ cười vừa rồi liền trở nên miễn cưỡng. Cho dù là quân đoàn trưởng Lý có muốn người thì cũng sẽ không tùy tiện như Diệp Mặc. Đây quả thực là không nể mặt nhau mà. Lúc đầu Lô Lâm là người mà tận tay gã kí giấy bắt người, bây giờ tên trẻ tuổi đó đến, căn bản không nói ra bất cứ lý do gì mà đã trực tiếp đòi người, chẳng phải là không nể mặt sao? Cho dù là anh muốn người, cứ nói ra một lý do gì đó cũng tốt, như vậy sẽ khiến cho Điền Du Năng có được chút thể diện, bất luận là lý do gì. Y sẽ nói hóa ra là như vậy, tôi bây giờ muốn Lô Lâm đến, còn về những việc sau đó gã lại phải đi báo cáo. Tôi không đấu được với anh, nhưng sẽ có người đấu được với anh.

Nhưng người này không nói gì cả, trực tiếp đòi người, như vậy quá là huyênh hoang, hơn nữa tên trẻ tuổi đó ngay cả gia môn của mình cũng không báo. Mặc dù Điền Du Năng muốn tức giận, nhưng gã lại không dám tức giận, có người có thể khiến Lý Thiên Tài đối xử như vậy thì gã sẽ không ngốc nghếch như thế.

-Rõ, rõ. Chỉ là việc của Lô Lâm có chút nghiêm trọng, cô ta vừa bị chuyển đi rồi, bây giờ vẫn đang ở trên đường, xin hỏi ngài…

Điền Du Năng cẩn trọng nói.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

-Vậy lập tức đưa cô ta trở lại, tôi muốn dẫn cô ta đi. Nếu như thiếu một sợi tóc thì tôi sẽ cắt một ngón tay của ông, thiếu một cái móng tay tôi sẽ bắt cậu đền mạng.

-Ngài…

Điền Du Năng đơ người ra, không kìm được sự tức giận. Điền Du Năng gã đây, dù sao cũng chuẩn bị lên cấp tướng rồi, tên trẻ tuổi này nói như vậy là không nể mặt, hơn nữa lại còn ăn nói rất hống hách nữa.

Lý Thiên Tài mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này nhìn thấy thái độ của Điền Du Năng, cũng ngắt lời nói:

-Đoàn trưởng Điền, tôi thấy hay là ông cứ theo lời sỹ quan huấn luyện Diệp đây mà đi làm đi.

-Ừm, rõ…

Điền Du Năng há hốc miệng. Gã không ngờ quân đoàn trưởng Lý lại không hỏi nguyên do của sự việc, mà trực tiếp sai mình nghe theo tên này. Rốt cuộc tên trẻ tuổi này là ai? Sao lại là một huấn luyện viên?

-Dư Tường, cậu lập tức cho người đưa Lô Lâm về doanh trại…

Điền Du Năng trong lòng tức điên, chỉ có thể nắm lấy nắm đấm trong lòng bàn tay gã.

Thấy Dư Tường rời khỏi, Điền Du Năng mới quay đầu mỉm cười, nói với Lý Thiên Tài và Diệp Mặc:

-Lô Lâm, nhiều nhất là một giờ có thể về tới đây. Chúng ta hãy đi xem khu huấn luyện chút đi.

Điền Du Năng đương nhiên là có ý, Hứa Thạch bây giờ chưa trở về, đợi cho Hứa Thạch trở về thì nơi muốn đi đầu tiên nhất định là khu huấn luyện. Như vậy ông ta sẽ chạm mặt Quách Khởi.

Một khi Hứa Thạch nhìn thấy Quách Khởi, ông ta nhất định sẽ nổi điên, mà tên trẻ tuổi này nhất định sẽ ngăn Hứa Thạch lại, cứ như vậy, gã sẽ ngồi trên để xem hổ đấu nhau.

Lúc này gã lại vui mừng vì may mà Quách Khởi đã giết một sỹ quan của Hứa Thạch, nếu không thì kế hoạch của gã sẽ không thể thực hiện được. Mặc dù gã thuộc người của Khâu gia, nhưng gã sẽ không nghĩ Khâu gia lại vì một thằng con rể vô nghĩa như gã mà đối nghịch với nhà họ Lý, càng không thể khiến Lý Thiên Tài đối nghịch với tên sỹ quan huấn luyện họ Diệp này.

Lý Thiên Tài nhìn về phía Diệp Mặc, đương nhiên anh ta sẽ cho Diệp Mặc làm chủ. Mặc dù Diệp Mặc không biết ý đồ của Điền Du Năng, nhưng bất luận là Điền Du Năng định làm gì thì Diệp Mặc hắn cũng sẽ không quan tâm.

Điền Du Năng tự mình dẫn nhóm người đến khu huấn luyện, những người xung quanh đều lần lượt mở đường, thậm chí có người đã nhận ra quân đoàn trưởng Lý, chỉ là không biết người bên cạnh quân đoàn trưởng Lý là ai mà thôi.

Nhưng khi những người xung quanh nhìn thấy Quách Khởi và Phương Vĩ thì dường như hóa đá hết. Lệnh truy nã vẫn còn dán, bây giờ hai tên bị

truy nã này lại do đoàn trưởng Điền đích thân dẫn đến, đoàn trưởng Điền dường như rất được kính nể.

Quách Khởi và Phương Vĩ đã mơ hồ. Bây giờ bọn họ không dám đoán gì nữa, chỉ có thể lặng lẽ đi theo sau Diệp Mặc. Mặc dù không biết lai lịch của Diệp Mặc lợi hại như thế nào, nhưng Quách Khởi đã tận tai nghe thấy Điền Du Năng phái người đi đón Lô Lâm.

-Quách Khởi và Phương Vĩ không phải bị truy nã sao? Việc này là sao?

Mặc dù đa số mọi người không nói gì, nhưng vẫn có người hoài nghi lẩm bẩm trong miệng.

-Chuyện gì thế này? Đoàn trưởng Điền, tại sao hai tên bị truy nã này có thể quang minh chính đại đi vào trong doanh trại?

Những binh lính khác không nói ra, nhưng cũng không phải không có người đại diện đứng ra hỏi. Mấy người này vừa mới bước vào, liền lập tức có một giọng nói lạnh lùng lên tiếng hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 435

Ông Sẽ Làm Gì?

Nghe thấy giọng nói này, Điền Du Năng không phải là cảm thấy không biết nên phải làm gì, mà ngược lại, gã còn cảm thấy vui mừng. Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng này, đương nhiên gã biết đó là giọng nói của ai. Gã không ngờ mấy vạn năm nay người phụ nữ không nói một câu nào này lại xen vào chuyện của người khác. Đây quả thực là đang buồn ngủ mà rơi ngay xuống cái gối đầu.

Điền Du Năng lẩm bẩm, tỏ vẻ xấu hổ, một câu cũng không nói. Chỉ có điều sự vui mừng trong lòng gã mãi mãi không phải là sự xấu hổ ngoài mặt kia, gã muốn có người bới móc chuyện này ra.

Người phụ nữ này là sư muội của Hứa Thạch, tên là Tống Ánh Trúc. Chỉ có điều người phụ nữ này và Hứa Thạch sau kia đến doanh trại, chưa từng nói nửa câu, vì vậy mặc dù cô ta là người của Thiên Tổ, nhưng từ trước đến nay Điền Du Năng cũng không trông cậy vào cô ta. Nếu như không phải vì Thiên Tổ có nghĩa vụ phải đến doanh trại để chỉ đạo, thì Điền Du Năng cũng sẽ hoài nghi không biết người phụ nữ này có đến doanh trại hay không nữa, cô ta là một người hoàn toàn không có liên quan đến chuyện này, mặc dù biểu cảm ngoài khuôn mặt rất thản nhiên, nhưng không nói lời nào.

Hứa Thạch chưa trở về, không ngờ Tống Ánh Trúc lại cho gã một niềm vui lớn như vậy.

Theo bản năng, Diệp Mặc nhìn về phía người phụ nữ vừa nói câu đó, đó là một người phụ nữ khoảng chừng 24 đến 25 tuổi. Ngữ khí trong trẻo mà lạnh lùng như vậy cùng với vẻ mặt điềm tĩnh xa xưa, thêm chút dung nhan không tầm thường, kết hợp với một mái tóc dài ngang vai, có một làn da

trắng nõn, những thứ này đã tạo nên một người con gái xinh đẹp vô cùng.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình, trong mắt người phụ nữ này lộ ra vẻ chán ghét, rồi nhanh chóng trở lại vẻ bình tĩnh. Cô ta dán mắt vào Điền Du Năng, dường như đang đợi Điền Du Năng trả lời.

Lúc này Điền Du Năng ước gì cô ta và Diệp Mặc có thể gây lộn với nhau, nên làm sao có thể trả lời được, gã chỉ ấp úng, dường như có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không dám nói ra, giống như một người vợ bé có nỗi oan ức trong lòng.

Mặc dù Diệp Mặc không biết người phụ nữ này là ai, nhưng hắn đã sớm nhìn thấy sự chán ghét và oán hận đã lóe lên trong mắt người phụ nữ này. Hắn không hiểu mình đã đắc tội với người phụ nữ xinh đẹp này từ khi nào, nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều, hắn đến đây mặc dù đã lâu, nhưng tính tình của hắn đã quyết định là mình sẽ phải đắc tội với rất nhiều người, nhưng hắn cũng không để trong lòng.

Nếu như không có thực lực, cho dù là bạn khúm núm trước mặt người ta thì bạn cũng sẽ bị người ta giết. Hắn không quan tâm việc đắc tội với người khác, điều hắn quan tâm là liệu mình có thể khống chế được những người này hay không. Không bị người khác ghen tị, không bị người khác oán hận mới là người bình thường.

Lúc này, người phụ nữ này nói ra câu đó, rõ ràng là gây khó dễ với Diệp Mặc.

Đồng thời Diệp Mặc cũng tỏ vẻ lạnh lùng, thản nhiên nói:

-Điền Du Năng, việc của Quách Khởi và Phương Vĩ là việc bị oan uổng. Bây giờ anh lập tức đi báo cáo lên bộ chỉ huy quân đội, hủy lệnh truy nã đó đi. Đem chính kẻ đã bắt cóc báo cáo lên cấp trên. Tôi nghĩ đoàn trưởng Điền sẽ không đến tận bây giờ mà còn chưa điều tra được nguyên nhân chính.

Điền Du Năng chau mày. Tên này nghĩ hắn là ai chứ, hắn nghĩ hắn là

Tổng tư lệnh quân khu sao? Nói chuyện chẳng khác gì ra lệnh.

Điền Du Năng chần chừ và nhíu mày, Lý Thiên Tài đã biết hôm nay Diệp Mặc đến là vì việc của Quách Khởi và Phương Vĩ. Mặc dù khi ông ta đến đã nghe Lý Đống có đề cập qua, nhưng vì quá vội đi gặp Diệp Mặc nên thậm chí ông ta còn chưa nghe xong, mà đã gác ngay điện thoại xuống.

Lúc này thấy đôi bên dường như đang có ý đối nghịch nhau, Lý Thiên Tài lập tức lui ra sau lấy điện thoại gọi cho Lý Đống. Ông ta muốn nhanh chóng nghe được nguyên nhân rõ ràng. Mặc dù ông ta là quân đoàn trưởng, cao hơn mấy cấp so với Điền Du Năng, nhưng Điền Du Năng lại là đoàn trưởng của quân đoàn đặc chủng. Ông ta không có quyền trực tiếp chỉ huy quân đội, mà Điền Du Năng có thể là người là Thượng tướng Hàn Tại Tân trực tiếp chỉ huy. Nhưng quân đoàn trưởng, sư đoàn trưởng dưới Hàn Thượng tướng cũng chỉ là bù nhìn, căn bản là không cần mình chỉ huy.

-Như thế chẳng lẽ đoàn trưởng Điền còn muốn bao che cho tội phạm sao?

Diệp Mặc thấy Điền Du Năng thể hiện sắc mặt không vui, ngữ khí lạnh như băng.

-Hừ, cái gì gọi là bao che tội phạm chứ? Quách Khởi và Phương Vĩ tự ý giết quan quân trong doanh trại, lẽ nào vì quan hệ mà được gỡ bỏ lệnh truy nã sao? Nếu là ai cũng có ô dù như vậy, ai cũng có quan lớn đứng sau như vậy thì có thể tùy tiện giết người hết sao, quốc pháp ở đâu chứ?

Ngữ khí của người phụ nữ này lạnh lùng vang lên.

Diệp Mặc không rõ mình đã đắc tội với người phụ nữ này từ khi nào, nhưng hắn biết người phụ nữ này hoàn toàn muốn đối đầu với hắn. Đột nhiên hắn bỗng gằn giọng nói:

-Khâu Chí Phi muốn mượn rượu để làm nhục đội trưởng đội đặc chủng Liệt Ưng của chúng ta - Lô Lâm, gặp phải sự phản kháng của Lô Lâm,

nhưng người thấy cảnh này là một sĩ quan trong tiểu đoàn và một gã sĩ quan cấp úy, chẳng những không giúp đội trưởng Lô, mà lại còn giúp Khâu Chí Phi ngăn cản đội trưởng Lô. Khi Khâu Chí Phi muốn thỏa mãn mong ước của mình, Quách Khởi và Phương Vĩ ngẫu nhiên bắt gặp, bọn họ vì bảo vệ Lô Lâm mà đã đối kháng với Khâu Chí Phi, lỡ tay giết chết hai sĩ quan kia. Lẽ nào, vì thế lực của nhà họ Khâu ở Yến Kinh lớn, mà Quách Khởi và Phương Vĩ phải chịu tội truy nã sao? Mọi người nói xem, Quách Khởi và Phương Vĩ có đáng bị truy nã không?

Diệp Mặc nói ra việc này một cách rành mạch, hơn nữa còn gằn giọng lớn, dường như cả doanh trại đều nghe hiểu. Những binh sỹ không hiểu chân tướng ra sao lúc này đã hiểu xảy ra chuyện gì. Mặc dù vẫn có người còn hoài nghi, nhưng Khâu Chí Phi là người như thế nào, mặc dù mới có vài ngày, nhưng những người trong doanh trại đều biết rõ, hơn nữa sự việc còn xảy ra trong phòng của Lô Lâm, việc này đã sáng tỏ quá rồi.

-Không đáng…

Mặc dù có rất nhiều binh sĩ biết việc này có liên quan đến đoàn trưởng Điền, không dám nói, nhưng đa số mọi người đều bất mãn với việc này. Bọn họ là binh sĩ, là những vệ sĩ để bảo vệ người dân và đất nước, ngay cả một nữ quan quân trong doanh trại cũng không có cách nào bảo vệ thì còn bảo vệ ai được nữa chứ?

Lúc này Lý Thiên Tài mới hỏi rõ ràng sự tình, ông ta bước lên, nói một cách nghiêm túc:

-Chuyện này tôi đã điều tra rõ ràng rồi, vừa rồi những gì sĩ quan huấn huyện Diệp đây nói hoàn toàn là sự thật. Tên bại hoại này không chỉ giết hai người mà còn giết nhiều người nữa. Đoàn trưởng Điền, tôi ra lệnh cho cậu lập tức hủy lệnh truy nã dành cho Quách Khởi và Phương Vĩ.

Có quân đoàn trưởng Lý nói thêm vào, càng có nhiều người phụ họa theo, quân đoàn trưởng Lý không thể nói dối công khai được, việc này rõ ràng là oan uổng cho Quách Khởi và Phương Vĩ.

Mặc dù Điền Du Năng biết Lý Thiên Tài không có quyền trực tiếp ra lệnh cho gã làm việc gì, nhưng bây giờ Lý Thiên Tài đã ra lệnh rồi, nên gã không thể giả chết. Ngang nhiên nói quân đoàn trưởng Lý không có tư cách ra lệnh cho mình, thì đó là một điều ngu xuẩn nhất, vì như vậy không những đắc tội với quân đoàn trưởng Lý, mà còn đắc tội với nhà họ Lý, nhưng cứ như vậy mà nghe lệnh thì gã càng không cam lòng.

-Anh nói đúng thì đúng sao? Đây đều là những lời lẽ của riêng anh, mà việc giết hai sĩ quan dựa vào lời nói lý lẽ của anh muốn giải vây được việc này, vậy anh coi quân pháp là trò đùa sao.

Điền Du Năng sợ Lý Thiên Tài, nhưng người phụ nữ này lại không sợ, vẫn nói một cách rất lạnh lùng.

Đã không còn đủ kiên nhẫn với tên mập này được nữa, nếu như không phải là đợi Lô Lâm, thì hắn đã mang ngay Quách Khởi và Phương Vĩ đi rồi. Còn về việc hủy bỏ lệnh truy nã, đến khi gọi điện cho Hàn Tại Tân thì được rồi. Hắn nói lời này, chỉ không muốn Quách Khởi và Phương Vĩ bị đám đồng đội kia hiểu lầm, cũng để cho những người này biết Điền Du Năng là một người như thế nào mà thôi.

Bây giờ người phụ nữ này vẫn còn dài dòng lôi thôi, nhưng Diệp Mặc lại thản nhiên nói:

-Cô nói đúng rồi, tôi nói đúng là đúng.

Mạnh mẽ, không giảng đạo lý.

Tống Ánh Trúc sắc mặt trắng bệch. Cô ta không sợ Diệp Mặc giảng đạo lý, mà sợ hắn không nói đến đạo lý. Cho dù là đánh không ngã người này thì e rằng sự ghê tởm về hắn cũng khiến cô không cảm thấy thoải mái chút nào.

-Cậu cừ đấy, Hứa Thạch tôi hôm nay muốn xem xem rốt cuộc cậu khỏe như thế nào mà dám đến doanh trại để hống hách như vậy.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hứa Thạch đã đến, nghe thấy giọng nói đó, Điền Du Năng cảm thấy như nghe thấy nhạc tiên. Cuối cùng thì cũng có người đến để đấu nhau với kẻ không biết trời cao đất dày là gì này, và những việc sau đó thì chẳng liên quan gì đến Điền Du Năng gã nữa. Gã chỉ muốn phụ trách việc thêm mắm thêm muối mà thôi.

Diệp Mặc nhìn người này, khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặt dài, tóc ngắn, mặc dù có làn da hơi đen, nhưng lại có một dũng khí anh hùng, nhưng nói chuyện lại có vẻ hơi nữ tính.

Lần đầu tiên Diệp Mặc nghe thấy tên Hứa Thạch, là khi hắn luyện khí tầng hai, khi ở khu rừng rậm nguyên thủy đã cứu Quách Khởi và Trì Uyển Thanh, lúc đó nghe bọn họ nói Hứa Thạch là một cao thủ bậc nhất, hơn nữa nghe nói là một người có tu vi Địa Cấp sơ kỳ.

Nếu như dựa vào thân thủ lúc đó, thì Diệp Mặc không đánh lại Hứa Thạch, nhưng hai năm đã trôi qua, Diệp Mặc đã luyện khí trung kỳ, mà Hứa Thạch này vẫn còn ở tu vi Địa Cấp sơ kỳ.

-Giết người của tôi không những muốn nằm ngoài vòng pháp luật, còn dám lớn lối như vậy. Hứa Thạch tôi đây muốn thử xem thế nào.

Giọng nói của Hứa Thạch vẫn có vẻ lạnh lùng, không cần nói đến việc tên thanh niên trước mặt này muốn bao che người mà Hứa Thạch ông ta muốn giết, chỉ dựa vào việc hắn đắc tội với Tống sư muội, thì bản thân cũng không thể bỏ qua cho hắn được rồi.

Sư muội của mình từ trước đến nay không nói nhiều, hôm nay không ngờ nói nhiều như vậy, nhưng nhìn thấy cô ấy có vẻ tức giận.

-Xin ngài Hứa đây cho phép, sỹ quan huấn luyện Diệp đây là bạn của tôi, hơn nữa việc này Quách Khởi và Phương Vĩ chính xác là thuộc bên chính nghĩa, tôi…

Lý Thiên Tài mới nói được một nửa thì đã bị Hứa Thạch ngắt lời.

Hứa Thạch lạnh lùng nhìn qua Lý Thiên Tài, quả quyết nói:

-Quân đoàn trưởng Lý, đừng có can thiệp vào. Nếu như quân đoàn trưởng Lý không muốn làm liên lụy đến nhà họ Lý thì đừng có nhiều lời. Hứa Thạch tôi nói rồi, kẻ giết người của tôi, cho dù là Thiên Vương cũng không thể bỏ qua. Người của Thiên Tổ tôi đây không ỷ thế ức hiếp kẻ khác, nhưng có người muốn ức hiếp Thiên Tổ chúng tôi là không được. Đừng nói là sỹ quan huấn luyện Diệp, cho dù là sỹ quan huấn luyện Hoa thì tôi cũng không bỏ qua cho hắn.

Tống Ánh Trúc do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Hứa Thạch không quen Diệp Mặc, nhưng cô ta quen, chỉ là cô ta và Diệp Mặc có mối thâm thù nên đương nhiên không muốn Diệp Mặc được yên ổn. Bây giờ Hứa Thạch khiêu khích Diệp Mặc như vậy, mặc dù cô ta biết Hứa Thạch không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nhưng cho dù không thể báo thù thì cô ta cũng ghê tởm tên Diệp Mặc này, những kẻ thù muốn khiêu khích Diệp Mặc càng nhiều thì cô ta càng thích thú.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

-Thiên Tổ? Thiên Tổ rất mạnh sao? Có phải lão Đàm Giác đó đang ngứa ngáy không. Xem ra lần trước chưa được giáo huấn tốt. Như thế thì tôi đây muốn trở về Yến Kinh một chuyến xem sao. À, đúng rồi, Diệp Mặc tôi đây muốn ức hiếp người của Thiên Tổ các người thì ông làm gì nào?

Lông mày của Hứa Thạch nhướn lên, trong lòng tức giận tột độ, không ngờ hắn còn dám nói những lời này, kẻ không biết trời cao đất dày là gì này là ai vậy? Không ngờ dám gọi sư phụ của mình là lão Đàm Giác? Còn dám ức hiếp Thiên Tổ, không sợ chết, nhưng một gã không sợ chết như vậy, ông ta chưa từng gặp qua. Trong mắt ông ta, Diệp Mặc đã là người chết, tên này quá to gan… Ồ, không đúng, sỹ quan huấn luyện Diệp này còn trẻ như vậy, lẽ nào hắn chính là Diệp Mặc?

Nghĩ đến hai chữ Diệp Mặc, Hứa Thạch lập tức rùng mình. Vừa rồi chẳng phải hắn nói hắn chính là Diệp Mặc sao? Nghĩ đến lời sư phụ của

mình: "Hứa Thạch, dựa vào tu vi của con, mặc dù không dám nói là ngang bằng, nhưng cũng không có kẻ nào có thể vượt qua con được. Chỉ có điều con nhất định phải ghi nhớ, đừng đắc tội với tên Diệp Mặc nhà họ Diệp, đắc tội với hắn, thì sư phụ cũng không cứu được con đâu."

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 436

Kẻ Thâm Độc

Nếu như nói nghe lời Diệp Mặc, hiện tại còn có một kẻ vui mừng, kẻ đó chính là Điền Du Năng. Tên thanh niên này lại kiêu ngạo như vậy, dám nói với Hứa Thạch những lời đáng chết như vậy, hắn chết chắc rồi.

Hứa Thạch là người như thế nào? Điền Du Năng đương nhiên biết rõ, cho dù là gia chủ của nhà họ Lý có tới đây cũng không dám nói những lời giống như Diệp Mặc nói. Cái gì mà ức hiếp Thiên Tổ, đúng là đồ không có não, Thiên Tổ có thể ức hiếp được hay sao? Thằng nhóc này căn bản không biết thế nào là trời cao đất dày. Nếu cậu ta biết Thiên Tổ là cái gì, có lẽ sẽ không nói ra những lời này, giờ có khóc cũng không kịp nữa rồi. Tên nhóc này nói cậu ta tên Diệp Mặc, chẳng qua nghe cái tên này có chút quen mà thôi.

Hứa Thạch khuôn mặt biến sắc, gã ta từng nghe nói sư phụ Đàm Giác cũng không phải là đối thủ của tên thanh niên này. Nhưng gã ta cũng không thể tin được sư phụ là tu vi Tiên Thiên, một người có tu vi Tiên Thiên lại không phải là đối thủ của một tên nhóc hai mươi mấy tuổi, Hứa Thạch không dám tin.

Không ngờ lại gặp phải Diệp Mặc, Hứa Thạch không biết nên tiếp tục khiêu chiến với Diệp Mặc hay là dừng lại. Gã ta tư chất xuất cúng, lại là đệ tử xuất sắc của Đàm Giác, mới xấp xỉ bốn mươi tuổi đã là Địa cấp sơ kỳ rồi.

Cho dù là trong ẩn môn, thì gã ta cũng được coi là thiên tài trong số thiên tài. Nhưng bao nhiêu năm là lính bây giờ lại bị yếu thế trước Diệp Mặc, Hứa Thạch không biết sau này phải giấu mặt mũi vào đâu.

Điền Du Năng thấy mặt Hứa Thạch hơi tái, y đương nhiên không cho rằng Hứa Thạch đang sợ, mà là cho rằng Hứa Thach đang tức giận Diệp Mặc, lúc này y biết là lúc nên bày tỏ thái độ của mình rồi đây.

Điền Du Năng sở dĩ từ hai bàn tay trắng mà trèo tới địa vị như ngày hôm nay, ngoài việc y giỏi lợi dụng người khác, y còn giỏi cả việc gió chiều nào theo chiều ấy.

Một người có bản lĩnh, không phải chỉ biết lợi dụng người khác, mà còn phải biết trong thời gian nhanh nhất nên biết chọn đứng về phe nào, sau đấy cố gắng đứng vững, hơn nữa còn phải biết bày tỏ thái độ một cách rõ ràng, Điền Vô Năng có bản lĩnh như vậy, hiện tại cậu ta đã thành công nhảy vào trận đấu giữa Hứa Thạch và Diệp Mặc rồi, Diệp Mặc ngay đến những lời thâm độc như vậy cũng đã nói ra rồi, lúc này chính là lúc y chọn đứng về phe nào.

Điền Du Năng cười lạnh, người trẻ tuổi thường thiếu kiên nhẫn, chỉ mới có mấy câu mà thôi, đã nói ra những câu đáng chết kiểu như ức hiếp Thiên Tổ rồi.

-Anh là ai, anh là thứ gì? Đây là chỗ quân đoàn trưởng Lý và huấn luyện viên Hứa nói chuyện. Ai cho anh chõ mõm vào? Huấn luyện viên Hứa là người anh có thể lớn tiếng nói chuyện được hay sao? Cái tên này không được ai nuôi dưỡng, sống như vậy…..

Điền Du Năng khẩu khí ác liệt, lời nói thâm độc.

Y biết lai lịch của Diệp Mặc không hề tầm thường, nhưng y càng ghê gớm thì càng dễ dàng khiến cho tên thanh niên này tức giận, như vậy tên thanh niên này sẽ tiếp tục gây chuyện, còn Hứa Thạch sẽ ra sức nói lại, cứ như vậy hai người nhất định sẽ xảy ra tranh chấp. Cho dù lai lịch của hắn có thế nào, Hứa Thạch cũng coi thường hết, đợi sau khi Hứa Thạch thu phục tên thanh niên này, Điền Du Năng sẽ lập tức chúc mừng. Hơn nữa có lẽ tên thanh niên này sẽ gây bất lợi cho Điền Du Năng, với ngạo khí của Hứa Thạch, Hứa Thạch nhất định sẽ vì bảo vệ Điền Du Năng không để cho Điền

Du Năng bị thua thiệt.

Chỉ cần kết giao tốt với Hứa Thạch, y tin rằng Lý Thiên Tài sẽ không vì tên thanh niên này mà đối đầu với Hứa Thạch. Hơn nữa một khi Điền Du Năng đã kết thân được với Hứa Thạch, Khâu gia sẽ nhìn cậu ta với ánh mắt khác. Đừng nói chuyện gì khác, lúc nãy Lý Thiên Tài còn khoa tay múa chân trước mặt y, vậy mà Hứa Thạch vừa tới đã lập tức thay đổi thái độ nói chuyện, Lý Thiên Tài rất sợ Hứa Thạch.

Mặc dù đắc tội với tên thanh niên kia có chút mạo hiểm, nhưng muốn leo cao, thì làm gì có chuyện không phải trải qua nguy hiểm gì? Phú quý chỉ có thể thấy được từ trong gian khó, đấy chính là suy nghĩ lúc này của Điền Du Năng.

Bốp…Bốp…!!

Hai cái tát tai in trên mặt Điền Du Năng, Điền Du Năng chưa kịp phản ứng gì đã bị đạp một đạp trúng ngực.

Cậu ta bị bay ra xa đến mấy chục mét sau đó mới lăn tròn trên đất, máu tươi từ miệng phun ra, hít thở khó khăn.

Diệp Mặc đương nhiên biết suy nghĩ của Điền Du Năng, nhưng hắn cũng không buồn tính toán lôi thôi với tên tiểu nhân như vậy làm gì. Cái đạp này tuy chưa lấy mạng Điền Du Năng, nhưng cái tên Điền Du Năng này cũng chỉ còn lại một nửa mạng sống mà thôi.

Điền Du Năng quỳ rạp trên mặt đất, một gã cảnh vệ chạy tới đỡ cậu ta dậy, cậu ta phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Tên thanh niên này lại dám ra tay với y ngay trong doanh trại này, y định kêu người lập tức đánh chết Diệp Mặc, mặc dù y chỉ là một sĩ quan nhưng ở đây y cũng được coi là có vai vế.

Nhưng một câu y cũng không thể nói ra lời được, chỉ có thể trông đợi vào Hứa Thạch nhanh chóng ra tay giết chết Diệp Mặc.

Nhưng điều khiến cho Điền Du Năng thất vọng đó là Hứa Thạch lại không vì chuyện y bị Diệp Mặc đánh mà lập tức ra tay giết Diệp Mặc, hơn nữa lại không hề nói những lời kiêu ngạo như bình thường mà chỉ một mực im lặng.

Điền Du Năng trong lòng lập tức chùng xuống, y cảm thấy kế hoạch lần này không được thỏa đáng.

Binh lính bốn phía nhìn thấy Diệp Mặc động thủ, người bị đánh lại là đoàn trưởng Điền, tuy rằng rất muốn lập tức xông lên, nhưng huấn luyện viên Hứa và quân đoàn trưởng Lý vẫn đứng im ở đó, nên đám người này cũng không dám làm gì Diệp Mặc, vậy nên lúc này mọi thứ như ngưng đọng lại.

-Trần Hoành Triết, cậu liên hệ với Hàn tướng quân, nói với ông ấy chuyện ở đây. Đem chuyện oan uổng của Quách Khởi và Phương Vĩ phản ánh với cấp trên, lập tức thu hồi lại lệnh truy nã.

Diệp Mặc quay đầu nói với Trần Hoành Triết.

-À, vâng, huấn luyện viên Diệp.

Trần Hoành Triết hơi sửng sốt, nhưng vẫn ngay lập tức gật đầu thi hành. Y vẫn chưa tỉnh, cho dù Diệp Mặc có mạnh thế nào thì cũng không thể trực tiếp ra tay với một sĩ quan cao cấp ngay trong doanh trại quân đội được, ở đây cũng có người đứng đầu ở đây. Nhưng Diệp Mặc lại ra tay mất rồi, Trần Hoành Triết thở dài, Điền Du Năng tự cho mình là thông minh, lần này đúng là thông minh quá nên bị thông minh hại. Chuyện của Điền Du Năng phen này lớn rồi đây.

-Diệp Mặc, cho dù anh có là huấn luyện viên của quân đội đặc chủng tiên phong, nhưng như thế này thì chẳng phải đã quá coi thường người khác rồi hay sao?

Hứa Thạch tức nghẹn, sau khi Điền Du Năng bị đá bay, không nhịn

được liền lên tiếng.

Điền Du Năng sau khi nghe những lời này, trong lòng vô cùng kinh ngạc, y không hiểu Diệp Mặc, nhưng vẫn thỉnh thoảng có nghe nhắc đến, có lẽ là một nhân vật vô cùng lợi hại. Bây giờ bản thân y vì giúp đỡ Hứa Thạch, mà bị đá bay như vậy, vậy mà Hứa Thạch lại không ra tay đánh trả, hơn nữa lại chỉ nói mấy câu vô thưởng vô phạt, y biết lần này có lẽ hyđã chọn nhầm bên rồi. Sau đấy lại biết Diệp Mặc là huấn luyện viên của quân đội đặc chủng tiên phong, cậu ta lại càng cảm thấy kinh ngạc hơn.

Lúc này y vẫn còn rất mơ hồ, nếu như y đã tỉnh táo rồi thì Hàn tướng quân mà Diệp Mặc nói chính là Hàn Tại Quân – Hàn tướng quân, như vậy thì y lại càng cảm thấy tuyệt vọng.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Hứa Thạch, không đáp lời hắn ta, mà nói với Lý Thiên Tài:

-Quân đoàn trưởng Lý, chuyện của Khâu Chí Phi, phiền ông đứng ra giúp đỡ xử lí rồi.

-Chuyện này đương nhiên không vấn đề gì, trong quân đội lại có tên bại hoại như vậy, là sự sỉ nhục của chúng ta.

Lý Thiên Tài không sợ Diệp Mặc nhờ ông ta làm việc cho hắn, mà chỉ sợ Diệp Mặc không tìm ông ta mà thôi.

Hứa Thạch khuôn mặt biến sắc, nhưng vẫn không có ý định ra tay với Diệp Mặc. Y vô cùng sùng bái sư phụ của mình, sư phụ đã nói tuyệt đối không được đụng tới Diệp Mặc, y có thể không làm theo hay sao? Nếu Diệp mặc không ra tay với Điền Du Năng, không biết chừng y còn đi kiếm Diệp Mặc để đọ sức, nhưng lúc Diệp Mặc ra tay với Điền Du Năng, y đã nhìn rất rõ ràng, hạ thủ không chút lưu tình.

Nếu như Diệp Mặc quả thực ghê gớm như lời sư phụ đã nói, như vậy nếu mình và hắn so tài nhất định sẽ lành ít dữ nhiều. Cho dù y có không tin

Diệp Mặc có bản lĩnh như vậy, nhưng y vẫn không muốn thử, sư phụ sẽ không lừa y, chẳng may Diệp Mặc ra tay độc ác, thì y coi như xong rồi.

Thấy Hứa Thạch rốt cuộc vẫn nén lửa giận xuống, nghe những lời nói như vậy của Diệp Mặc, mà vẫn không hề động thủ. Tống Ánh Trúc thầm thất vọng lắc đầu. Nhưng bản thân cô ta lại không thể ra tay, cô ta biết với tu vi của cô ta hiện nay thì không đáng nhắc tới trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc thầm kính nể sự nhẫn nhịn của Hứa Thạch, loại người như thế này là loại người nguy hiểm nhất, một kẻ không có bất kì hành động nào như y giống như là kho thuốc nổ vậy, không có uy hiếp gì lớn. Nếu như ở Tu chân giới, thì loại người như Hứa Thạch mới là loại nguy hiểm nhất, dáng vẻ điềm đạm, không nói nhiều, lại có thể chịu được mọi sự công kích, một khi để y nắm bắt được cơ hội, thì y sẽ nghĩ mọi cách để tiêu diệt đối thủ một cách tàn độc nhất.

Nếu như Hứa Thạch động thủ, cho dù không giết chết y, Diệp Mặc cũng định cho y thành tàn phế. Nhưng Hứa Thạch lại không động thủ gì, Diệp Mặc không thể chủ động ra tay trước với y. Trong mắt Diệp Mặc lướt qua một tia thất vọng, Hứa Thạch có thể nhẫn nhịn chứng tỏ y rất thông minh, mặc dù y rất kiêu ngạo, nhưng lại chỉ kiêu ngạo trước người mà y có thể kiêu ngạo mà thôi. Tên Hứa Thạch này tuyệt đối không phải là kẻ kiêu ngạo như biểu hiện ngoài mặt của y.

Diệp Mặc mặc dù muốn cho Hứa Thạch thành tàn phế, nhưng trong lòng vẫn thầm khen ngợi y. Nếu như là hắn ta, Diệp Mặc cũng sẽ không lựa chọn khiêu khích đối phương nếu biết trước rằng mình chắc chắn sẽ bị phế. Thoạt nhìn y có vẻ rất kiêu ngạo nhưng dẫu sao vẫn là kẻ yếu thế.

Tống Ánh Trúc thấy được vẻ thất vọng của Diệp Mặc, lập tức cảm thấy kinh hãi, lẽ nào Diệp Mặc hy vọng Hứa Thạch ra tay?

-Chị Lô trở về rồi.

Phương Vĩ ánh mắt sắc lạnh, là người đầu tiên trông thấy Lô Lâm từ trên

chiếc xe Jeep nhảy xuống. Quách Khởi chạy về phía trước, chỉ cần Lô Lâm không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Diệp Mặc trông thấy Lô Lâm không xảy ra chuyện gì, cũng không bị tra tấn, từ bỏ ý định cáo từ với Lý Thiên Tài. Sở dĩ hắn giao Khâu Chí Phi cho Lý Thiên Tài xử lí là bởi hắn không muốn làm gì nhà họ Khâu Mặc dù nhà họ Khâu hai lần đắc tội với hắn, nhưng đều không phải do họ chủ động khiêu khích. Xử lí một mình Khâu Chí Phi là được rồi, không cần thiết, hắn cũng không có thời gian xử cả nhà họ Khâu.

Nhà họ Khâu và nhà họ Tống không giống nhau, nhà họ Tống lúc nào cũng mong cho hắn chết, hơn nữa lúc nào cũng muốn ra tay với những người thân của hắn, đây mới chính là động cơ khiến hắn giết người.

Diệp Mặc hắn không phải Chúa cứu thế, loại con ông cháu cha của các đại gia tộc như vậy nhiều lắm, căn bản là không thể giết hết được, chỉ cần không đụng tới Diệp Mặc, thì ai có thời gian đi quan tâm xem chúng có phải là con ông cháu cha hay không? Có kiêu ngạo hay không chứ? Cho dù có diệt một Khâu gia, thì vẫn còn có Xuân gia, Hạ gia, Đông gia… Chuyện này sẽ mãi mãi không thể chấm dứt được.

Nhìn thấy Diệp Mặc mang theo ba người dời đi cùng đoàn người của quân đoàn trưởng Lý, Hứa Thạch ngầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ trong nháy mắt, y hận rằng không thể khiêu chiến với Diệp Mặc, mặc kệ sư phụ đã căn dặn rằng không được đụng tới người này. Nhưng trong nháy mắt khi y muốn ra tay, y đã cảm thấy một tia sát khí, chính là sát khí từ trên người của Diệp Mặc.

Hứa Thạch nhìn sư muội Tống Ánh Trúc của mình, cô là người từ trước tới nay không thích quan tâm tới chuyện của người khác, hôm nay lại vì chuyện của Diệp Mặc và Quách Khởi mà chủ động xung đột, thậm trí lúc y định ra tay, lại không hề nói gì, chuyện ngày hôm nay có gì đó rất khác thường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 437

Bị Đánh Lén

Được quân đoàn trưởng Lý đưa tới trược thăng, đám người Lô Lâm vẫn không dám tin, như vậy là không cách nào cứu vãn được nữa rồi. Lô Lâm nghe lời Quách Khởi và Phương Vĩ, không hề do dự chọn gia nhập vào Lưu Xà. Mặc dù không hiểu gì nhiều về Diệp Mặc, nhưng Dược phẩm Lạc Nguyệt thì không ai không biết tới.

Úc Diệu Đồng cũng không dám tin, Diệp Mặc mới ra ngoài đánh một vòng đã đưa được người về, hơn nữa còn có thể hủy bỏ lệnh truy nã. Dường như chuyện hắn giết sĩ quan quân sự cũng không hề có chút ảnh hưởng nào. Úc Diệu Đồng cảm thấy cô không cách nào có thể hiểu hết về ông chủ này của cô.

Chỉ có Ninh Khinh Tuyết là cảm thấy bình thường, cô tin tưởng Diệp Mặc. Diệp Mặc đến thứ thần bí như Tu chân còn biết, thì còn chuyện gì có thể làm khó được cơ chứ.

Diệp Mặc phát hiện ra khuôn mặt Úc Diệu Đồng hơi khó coi, lập tức hỏi:

-Xảy ra chuyện gì sao?

Ninh Khinh Tuyết lại gần nhẹ giọng nói:

-Sản phẩm Dưỡng nhan hoàn của chúng ta bị đưa tin rằng có tác dụng phụ, trong nước đã phát hiện ra bốn trường hợp, bệnh chứng này ngày một tăng.

-Tác dụng phụ?

Diệp Mặc nhíu mày, hắn không tin Dưỡng nhan hoàn lại có tác dụng phụ, điều này là không thể. Loại thuốc này mặc dù không phải là đan dược, nhưng là thành quả trải qua trên vạn năm tích lũy của đại lục Lạc Nguyệt, sao lại có tác dụng phụ được?

Có kẻ đang ngầm ra tay với Dược phẩm Lạc Nguyệt, đây là suy nghĩ duy nhất của Diệp Mặc, nhất định có kẻ đang đánh lén công ty của hắn. Diệp Mặc thầm cười lạnh, không đánh chính diện được thì đánh lén, được, ta sẽ khiến cho anh muốn đánh lén cũng không được.

-Chị Úc, là ai muốn đánh lén công ty chúng ta?

Diệp Mặc hỏi thẳng, hắn đương nhiên không tin sản phẩm của mình có vấn đề.

-Chủ tịch Diệp, sao anh biết chúng ta bị đánh lén?

Úc Diệu Đồng kinh ngạc hỏi, cho dù có tin tưởng vào thuốc của mình thế nào, thì cũng phải có chút nghi ngờ chứ.

Diệp Mặc khẽ cười, không trả lời, nếu quả thực dây chuyền sản xuất của mình có vấn đề, thì sẽ không có chuyện bốn trường hợp lại xảy ra tại bốn nơi trong cả nước. Vì Dưỡng nhan hoàn của Dược phẩm Lạc Nguyệt đều phân phối theo một tuyến, một đợt hàng sẽ phân phối tới cùng một địa điểm, không có chuyện ở đây bán một ít, ở kia bán một ít. Cho dù bán trong cả nước cũng không thể cùng lúc xuất hiện ở bốn phía được, mà sẽ xảy ra ở rất nhiều nơi.

Ninh Khinh Tuyết lại trả lời:

-Có lẽ là Tập đoàn y dược Viễn Bắc, bọn họ không phải đánh lén chúng ta trong bóng tối, mà là đánh lén một cách lộ liễu, thậm trí còn sợ rằng chúng ta không biết rằng bọn họ đang đánh lén chúng ta nữa.

-Ồ!

Diệp Mặc nhíu mày, lại có công ty kiêu ngạo như vậy sao? Chuyện của Khinh Tuyết, hắn còn chưa có thời gian tính sổ với chúng, đám người này đã chủ động tìm tới rồi.

Úc Diệu Đồng gật đầu nói:

-Đúng vậy, Khinh Tuyết nói đúng, tin tức Dưỡng nhan hoàn của chúng ta có vấn đề vừa được truyền ra, Tập đoàn y dược Viễn Bắc đã lập tức lên tiếng. Họ nói họ sẽ không hợp tác với công ty bán thuốc hại người. Hơn nữa các doanh nghiệp hợp tác với công ty bán thuốc hại người này đều là đối tượng công kích của họ. Thậm trí còn lên tiếng nghiêm khắc trách móc công ty sản xuất thuốc có thêm các thành phần hóa học để hại người, Tập đoàn y dược Viễn Bắc bọn họ coi thường những công ty này. Bọn họ không chỉ đích danh nhưng mọi hành động, lời nói đều ám chỉ tới Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta, hơn nữa tin tức này còn truyền đi rất nhanh, đều do bọn họ đứng sau thúc đẩy.

Diệp Mặc trong lòng thầm cười lạnh, quả nhiên là đánh lén một cách lộ liễu. Bọn họ lên tiếng như vậy, Dược phẩm Lạc Nguyệt sẽ lập tức biết được là do Tập đoàn y dược Viễn Bắc bọn họ đánh lén. Làm như vậy giống như việc Diệp Mặc đã làm với Hứa Thạch, là do Tập đoàn y dược Viễn Bắc đánh lén các người đấy, các người làm được gì nào?

-Chuyện này vừa xảy ra, đã có cả đám phóng viên bu tới Lưu Xà, chúng còn định xới tung xào huyệt của Dược phẩm Lạc Nguyệt lên. Chiều hôm nay, lượng tiêu thụ Dưỡng nhan hoàn và Kiện thể hoàn của chúng ta đã giảm mạnh. Mặc dù vẫn tiêu thụ hết trong ngày, nhưng không còn xu thế vừa tung ra đã bán hết sạch như trước nữa. Đây mới là hôm đầu tiên, tôi nghĩ tình trạng này sẽ càng lúc càng nghiêm trọng.

Úc Diệu Đồng lo lắng nói.

-Tác dụng phụ có triệu chứng như thế nào?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi.

-Cả người nổi mụn lấm tấm đỏ, hơn nữa sẽ càng ngày càng tập trung lên mặt, đây mới là thời kì đầu. Rất nhiều người cho rằng, thời kì sau của tác dụng phụ, sẽ khiến cho khuôn mặt người ta bị hủy hoại.

Úc Diệu Đồng biểu hiện không được lạc quan, mặc dù biết là bị người khác hại, nhưng lại không có cách giải quyết.

Diệp Mặc đã hiểu, hắn lập tức nói:

-Mọi người tiếp tục kế hoạch phát triển của công ty, chuyện này giao cho tôi giải quyết là được rồi. Chị Úc, lần trước tôi có bảo chị xây dựng một đại lý tiêu thụ ở huyện Tây Đồng chị đã làm xong chưa?

Úc Diệu Đồng lập tức nói:

-Chi nhánh ấy trước mắt đang trong giai đoạn chuẩn bị, vẫn chưa bán ra sản phẩm nào.

-Được, vậy phải tranh thủ thời gian, Quách Khởi và Phương Vĩ, còn có Lô Lâm ba người họ sau này sẽ là người của Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta. Khinh Tuyết, lát nữa em sắp xếp cho Lô Lâm và mấy người đó phụ trách xây dựng Lưu Xà, còn cả quản lí an ninh ở Lưu Xà cũng giao cho cô ấy là được, để Dương Cửu và Phương Nam tạm thời trợ giúp cho Lô Lâm.

Diệp Mặc nói xong, liền quay sang nói với Lô Lâm:

-Đợi sau khi Hư Nguyệt Hoa tới Lưu Xà, cô sẽ trực tiếp phụ trách với Hư Nguyệt Hoa.

Thấy Lô Lâm và mấy người còn lại tán đồng với sắp xếp của mình, Diệp Mặc mới nói với Úc Diệu Đồng:

-Cô đi kiếm giùm tôi một cái máy ảnh kĩ thuật số cao về đây. Tôi chuẩn bị tới Hà Phong một chuyến, tôi muốn xem Tập đoàn y dược Viễn Bắc rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Nói xong, Diệp Mặc dường như nhớ ra chuyện gì, lập tức nói với Úc Diệu Đồng:

-Chúng ta hiện tại đã có người đi HP và KL thương nghị chuyện đất đai chưa?

Úc Diệu Đồng lập tức gật đầu, nói:

-Hội nghị đã xong rồi, bên chúng ta chỉ cần phái người đi tới hai quốc gia này làm thủ tục là được.

Chuyện này không chỉ có Diệp Mặc sốt ruột, đến Úc Diệu Đồng cũng cảm thấy rất sốt ruột.

Nhận được câu trả lời khẳng định, Diệp Mặc mới yên tâm.

Sau khi sắp xếp xong mọi chuyện, Diệp Mặc đi một vòng quanh Lưu Xà. Dưới sự sắp xếp của Dương Cửu và Phương Nam, Lưu Xà đã trở nên tốt hơn trước, mặc dù Lưu Xà vẫn phức tạp như vậy, nhưng chuyện ép bán, cướp bóc đã không còn xảy ra nữa.

Một thanh kiếm gãy? Khiến cho Diệp Mặc dừng chân, đây là một cửa hàng vỉa hè. Người bán hàng là một thanh niên khoảng 30 tuổi, không có tu vi, có lẽ chỉ là một người bình thường. Nhưng trên người cậu ta có mùi của đất, có lẽ là một tên trộm mộ. Trong cửa hàng có một ít đồ cổ và một ít trang sức, nhưng cái thu hút Diệp Mặc nhất chính là thanh kiếm gãy.

Chuôi kiếm này Diệp mặc biết, vì thanh kiếm này là do hắn dánh gãy. Đấy là lúc hắn luyện thành phi kiếm ở Vô Lượng sơn, thì gặp phải Trương Chi Hối, phi kiếm của hắn đã đánh gãy thanh trường kiếm của Trương Chi Hối.

Đây chính là chuôi kiếm của Trương Chi Hối, lúc ấy hắn không giết Trương Chi Hối, mà bảo cậu ta tới Đoạn Quyền Đường, mục đích là để cậu ta diệt Đoạn Quyền Đường. Còn chuôi kiếm này chính là chuôi kiếm mà Trương Chi Hối mang theo lúc ấy.

Chỉ là sau khi Trương Chi Hối đi, hắn không còn gặp lại cậu ta nữa. Thậm trí hai người còn hẹn nhau đi Trương gia ở Tuyên Giang một chuyến, nhưng lại không hề gặp lại Trương Chi Hối, hơn nữa tộc trưởng nhà họ Trương cũng nói không thấy Trương Chi Hối quay lại.

Sau đấy vì hắn bận nhiều chuyện, nên không có thời gian đi Đoạn Quyền Đường xem mọi chuyện thế nào. Thật không ngờ hôm nay lại thấy được thanh kiếm gãy của Trương Chi Hối trong một quán vỉa hè ở Lưu Xà này.

DiệpMặc khẳng định Trương Chi Hối rất quý cái chuôi kiếm này, vì lúc Diệp Mặc đánh gãy kiếm của cậu ta, Trương Chi Hối vẫn mang theo chuôi kiếm. Bây giờ lại được bày bán ở một quán vỉa hè ở Lưu Xà này, chuyện này là sao?

Thấy Diệp mặc lấy thanh kiếm gãy, người thanh niên bán hàng lập tức nói:

-Thanh kiếm này rất cổ đấy, mặc dù chỉ là một thanh kiếm gãy, nhưng giá trị sưu tầm chắc chắn không nhỏ, tôi không hiểu về thanh kiếm này nên mới đem ra bán. Nếu anh có hứng thú, tôi có thể giảm giá.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Không tồi, tôi rất có hứng thú với thanh kiếm gãy này, nhưng cậu nhất định phải nói về lai lịch của thanh kiếm này cho tôi biết, tôi mới mua nó.

Nghe Diệp Mặc nói muốn biết lai lịch của thanh kiếm này, chàng thanh niên lập tức thao thao bất tuyệt.

-Lai lịch của thanh kiếm này không hề bình thường chút nào, lúc ấy tôi và vài người bạn phát hiện ra di chỉ của thành cổ Lâu Lan ở sa mạc…

Cậu thanh niên còn muốn tự biên tự diễn ra câu chuyện, nhưng đã bị Diệp Mặc cười cắt ngang.

-Nếu như cậu tiếp tục bịa chuyện, tôi sẽ lập tức tống cậu ra khỏi Lưu Xà,

hoặc cho cậu ngồi ở đáy của nhà tù Lưu Xà.

Diệp Mặc ngữ khí đầy uy hiếp nói.

Sau khi nói xong, Diệp Mặc giật mình, hắn biết ở Lưu Xà không có nhà tù, nhưng nếu dựng một cái nhà tù ở Lưu Xà này cũng không phải là quá tệ? Nhưng làm như vậy thì có khác nào xây dựng một thành phố của một quốc gia, Diệp Mặc lắc đầu, bỏ qua chuyện này.

Cậu thanh niên rùng mình, mặc dù Lưu Xà khắp nơi đều có hoàng kim, nhưng pháp luật ở đây lại không kiện toàn, một khi ngồi tù ở đây, thì cậu ta cả đời cũng đừng mong được ra ngòai. Người này đã dám nói như vậy, nhất định phải là người có chỗ đứng ở Lưu Xà này.

-Tôi nói.

Mặc dù Diệp Mặc biết ở đây không có nhà tù, nhưng tên thanh niên này lại không biết, lập tức nói:

-Khi tôi và mấy người bạn lên núi Thanh Tiễu ở Tứ Xuyên làm chút chuyện, thì nhặt được chuôi kiếm này ở thung lũng.

-Xung quanh thanh kiếm gãy này có thứ gì không?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi.

Chàng thanh niên không dám giấu diếm, vội vàng nói:

-Quanh thanh kiếm gãy này còn có vết máu, với một ít vải bị xé rách. Tôi nghĩ có lẽ là có người đi một mình lên núi và gặp phải dã thú.

Diệp Mặc vừa nghe đã biết Trương Chi Hối lành ít dữ nhiều, lúc ấy hắn có nói xào huyệt của Đoạn Quyền Đường là trên núi Thanh Tiễu, như vậy tên thanh niên này không hề nói dối.

Nhưng Diệp Mặc biết bản lĩnh của Trương Chi Hối, tu vi Địa cấp trung kì, đừng nói tới chủ lực của Đoạn Quyền Đường đã bị Diệp Mặc giết, cho dù

Diệp Mặc chưa giết chúng thì với tu vi của Trương Chi Hối, cũng sẽ không bị giết bởi Đoạn Quyền Đường? Xem ra Trương Chi Hối đã gặp phải kẻ hung ác nào đó rồi.

Trương Chi Hối vì làm việc giúp hắn mà xảy ra chuyện, hắn phải đi điều tra chuyện này.

-Thanh kiếm này bao nhiêu tiền? Tôi mua.

Diệp Mặc cầm kiếm nói.

-Một ngàn… không, năm trăm đồng là được rồi.

Tên thanh niên lập tức thay đổi, cậu ta sợ Diệp Mặc là lưu manh ở Lưu Xà.

Diệp Mặc lấy ra một ngàn ném cho tên thanh niên:

-Một ngàn đi, cậu vẽ nơi cậu nhặt được thanh kiếm này cho tôi xem.

Thấy Diệp Mặc không quan tâm tới tiền, tên thanh niên vội lấy tiền, cũng đúng, quanh Lưu Xà này đều là người có tiền, làm gì có ai để ý tới mấy trăm đồng bạc làm gì.

Diệp Mặc cầm thanh kiếm và tấm bản đồ mà tên thanh niên ấy vẽ, lòng đầy nghi hoặc trở về công ty Lạc Nguyệt. Hắn nghĩ Trương Chi Hối là một trong mấy người có tu vi tốt nhất trên trái đất này rồi, sao lại có thể bị một kẻ vô danh nào đó giết chết được?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 438

Trong Nhà Toàn Là Khách Quý

Diệp Mặc cầm lấy chiếc máy ảnh, tuy rằng rất muốn được cùng ở bên Ninh Khinh Tuyết một đêm, nhưng Ninh Khinh Tuyết cũng biết Dưỡng Nhan Hoàn xảy ra chuyện, càng giải quyết sớm càng tốt. Cô cũng muốn để Diệp Mặc bên mình, tuy vậy cô cũng phân ra rõ ràng điều nào là quan trọng hơn.

Trước khi Diệp Mặc đi, Hư Nguyệt Hoa đã dẫn người đi Lưu Xà rồi. Về việc xây dựng hiện nay ở Lưu Xà, Diệp Mặc vẫn chưa vội vã. Chỉ cần có tiền, có người, còn về chuyện xây dựng thế nào thì hắn vẫn chưa lo nghĩ nhiều.

Năng lực của Hư Nguyệt Hoa hắn là người biết rõ nhất, hắn tin rằng dưới sự chỉ đạo của Hư Nguyệt Hoa thì Lưu Xà sẽ ngày một thay đổi. Điều khiến Diệp Mặc lo lắng lớn nhất lại không phải là việc xây dựng ở Lưu Xà hay sự phát triển của dược phẩm Lạc Nguyệt, hắn tin rằng với sự lãnh đạo của Hư Nguyệt Hoa và Ninh Khinh Tuyết thì hai bên đều sẽ không có vấn đề gì.

Điều khiến Diệp Mặc lo lắng nhất lại chính là việc về lãnh thổ của Lưu Xà, cái này còn liên quan đến hai nước HP và KL. Nếu như muốn mở rộng Lưu Xà, thậm chí phải mua đất từ phía Hoa Hạ.

Nơi này cũng không phải là Tu Chân Giới, mặc dù nơi này cũng là nơi mà sức mạnh dựa vào nắm đấm, nhưng dù sao cũng vẫn có chút e dè.

Nếu như là ở Tu Chân Giới thì chỉ cần có bản lĩnh thì dù có làm kẻ khác phải diệt môn thì vẫn có người tới nhà chúc mừng. Tu Chân Giới, không có

chuyện giúp người gặp nạn mà chỉ có cảnh thấy người gặp nạn thừa cơ hãm hại mà thôi. Bởi vậy chẳng may nếu HP không đồng ý, Diệp Mặc phải ra tay thì cho dù không có quần cộc chính nghĩa, cũng phải làm một chiếc áo sơmi có hai chữ chính nghĩa Có điều Diệp Mặc mặc dù đến từ Tu Chân Giới nhưng tác phong của hắn luôn là nếu người không làm hại ta thì ta không hại người. Nếu người ta không muốn bán đất cho hắn thì lẽ nào hắn lại đánh người ta? Đó không phải là điều mà Diệp Mặc mong muốn.

Nhưng Diệp Mặc cũng hiểu rõ rằng, đất Lưu Xà này nếu không phải là Diệp Mặc hắn ra tay xây dựng công xưởng thì nơi này cũng chỉ là một khu đất không ai hỏi tới. Nếu hai nước HP và KL không muốn bán thì chắc chắn không phải là vì đất này rất quý mà vì muốn dựa vào điểm này để đạt được lợi ích lớn hơn.

Diệp Mặc lắc đầu, quyết định tạm thời không nghĩ đến những chuyện này. Khi đã dứt bỏ được những tâm sự trong lòng, Diệp Mặc mới phát hiện ra hắn đã tới đất Hà Phong rồi.

Tới Hà Phong, Diệp Mặc ngoài việc đến nhà họ Viễn tìm kiếm chứng cớ thì còn muốn đến huyện Tây Đồng thăm bạn học của mình là Thi Tu. Lần trước Thi Tu được hắn giúp đỡ đã được bổ nhiệm làm Phó Chủ tịch huyện Tây Đồng rồi, mặc dù vẫn giữ chức trưởng phòng, nhưng đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Viễn gia ở Hà Phong mặc dù không được nằm trong danh sách các đại gia tộc ở Hoa Hạ, nhưng lại đứng đầu ở Hà Phong, không có gia tộc nào ở đó sánh bằng. Có thể nói Hà Phong chính là địa bàn của Viễn gia, không ai có thể động tới nhà họ Viễn.

Sau khi Diệp Mặc tới Hà Phong, hắn không đi tìm Lý Xuân Sinh, dù hắn biết Lý Xuân Sinh là Phó chủ tịch thường trực ủy ban nhân dân thành phố, nhưng hắn lại muốn xem có phải nói và làm đều như nhau không. Hắn muốn biết Thi Tu có phải là đã vững chân ở Tây Đồng hay không, hơn nữa Lý Xuân Sinh liệu có ủng hộ cậu ta hay không.

Mặc dù đưa Thi Tu về Tây Đồng, nhưng Diệp Mặc biết chuyện trong giới quan trường không phải đơn giản như những gì biểu hiện trên bề mặt. Một bước đi sai, hay bị kẻ khác ám hại thì con đường làm quan của Thi Tu sẽ chấm dứt. Chuyện này Diệp Mặc căn bản không có cách nào để giúp cậu ta, hoàn toàn dựa vào năng lực của cậu ấy mà thôi. Nhiều nhất hắn chỉ có thể trong khi Thi Tu không thể lăn lộn ngoài đời thì để cho cậu ta đi Lưu Xà mà thôi.

Muốn hỏi thăm xem Viễn gia ở chỗ nào thật quá đơn giản, ở Hà Phong có thể không biết Chủ tịch ủy ban nhân dân thành phố tên gì nhưng tuyệt đối không ai là không biết nhà họ Viễn.

Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc đã trở thành ngọn cờ đầu ở Hà Phong, là doanh nghiệp dược phẩm hàng đầu ở Châu Á.

Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc tọa lạc bên sông Ô Hà, điều khác biệt của tập đoàn này với những công ty khác là ở chỗ phía sau tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc chính là nhà của Viễn gia, đó là một biệt thự được xây dựng theo kiểu một trang viên rộng lớn. Biệt thự không chỉ rộng rãi mà nhà cửa bên trong được thiết kế giống như dinh cơ của các quan triều đình phong kiến ngày xưa. Điểm khác biệt duy nhất là biệt thự của Viễn gia còn lớn hơn nhiều dinh cơ của các quan chức phong kiến, hoặc cũng có thể nói là hiện đại hơn nhiều.

Diệp Mặc bước vào trụ sở làm việc của Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc. Đây là một tòa cao ốc 38 tầng, có thể nói nhìn vào vẻ đồ sộ của tòa nhà là có thể thấy được khí thế của Viễn gia.

Thực sự là như thế, ban đầu khi chọn địa điểm để xây dựng tòa nhà Viễn Bắc, Viễn Trí Dung đã gần như mời hết tất cả các thầy phong thủy của Hoa Hạ.

Sau khi tiếp thu ý kiến của lực lượng đông đảo các thầy phong thủy mới quyết định xây dựng tòa nhà Bắc Viễn 38 tầng ở bên bờ sông Ô Hà, hơn nữa còn lập nên một đàn phong thủy để đảm bảo cho sự thịnh vượng lâu bền của

tập đoàn Viễn thị. Một doanh nghiệp dược phẩm như vậy có thể nói trong nước không có gia tộc nào lại dám đắc tội. Muốn giao hảo còn khó thì còn ai muốn đắc tội với con rồng khổng lồ này đây?

Vậy mà lại vẫn còn một doanh nghiệp không hiểu tốt xấu phải trái, ỷ lại vào danh tiếng một cái Dưỡng Nhan Hoàn, không những không thèm để mắt tới Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc mà còn thẳng thừng lên tiếng đối đầu với tập đoàn này.

Về cuộc chiến giữa Dược phẩm Lạc Nguyệt và tập đoàn dược phẩm Bắc Viễn, rất nhiều doanh nghiệp chỉ là đứng một bên để xem cảnh huyên náo mà thôi. Bọn họ chỉ mong hai doanh nghiệp này đấu nhau. Tuy vậy đa phần các doanh nghiệp đều biết Dược phẩm Lạc Nguyệt mặc dù nổi danh nhờ vào công dụng thần kỳ của hai loại thuốc viên, nhưng nếu muốn đối đầu với tập đoàn dược phẩm Bắc Viễn thì họ vẫn còn kém xa.

Sự thật quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của số đông. Dược phẩm Lạc Nguyệt mới nổi được mấy tháng thì đã xảy ra vấn đề lớn. Dưỡng nhan hoàn xuất hiện tác dụng phụ, hơn nữa lại có thể hủy hoại dung nhan, thậm chí nguy hiểm tới tính mạng.

Đối với những chuyện này, những người trong ngành dược đều nói năng rất thận trọng, rất nhiều người đều hiểu là xảy ra chuyện gì, sự thật lại là một chuyện khác. Cũng có nhiều người bắt đầu cười nhạo Dược phẩm Lạc Nguyệt, một doanh nghiệp nhỏ bé mà lại dám đi đối đầu với một tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc, như thế chẳng phải là tìm đến chỗ chết hay sao?

Tập đoàn Viễn Bắc sở dĩ có thể trở thành cánh chim đầu đàn trong ngành dược Á Châu lẽ nào chỉ dựa vào sản phẩm hàng đầu của họ hay sao? Bộ máy quản lý của Dược phẩm Lạc Nguyệt vẫn còn non yếu, có những lúc sản phẩm tốt không có nghĩa là doanh nghiệp làm ra sản phẩm đó có thể tiến xa.

Khi Diệp Mặc bước vào gian phòng khách nguy nga của nhà họ Viễn thì trong phòng khách lúc này toàn là những vĩ khách quý, đa phần bọn họ là

những doanh nghiệp y dược đến để lên tiếng ủng hộ tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc, còn có một số người là những người có vai vế lớn trong gia tộc họ Viễn, thậm chí còn có một số nhân vật quan trọng ở Hà Phong.

Mặc dù Diệp Mặc không quen biết những người này nhưng chắc chắn rất nhiều người đều là những doanh nghiệp hợp tác với dược phẩm Lạc Nguyệt. Diệp Mặc tàng hình đi vào thư phòng của Viễn Trí Dung, hắn biết rằng thông thường những người đó thường thích bàn luận những việc cơ mật trong thư phòng. Trong thư phòng của Viễn Trí Dung, Diệp Mặc làm một số dấu hiệu thần thức rồi lại sang phòng họp, làm tiếp một số kí hiệu thần thức rồi mới rời khỏi biệt thự nhà họ Viễn, hắn biết hiện giờ chính là lúc Viễn Trí Dung đang hài lòng tự mãn. Cho dù y không coi dược phẩm Lạc Nguyệt ra gì thì y cũng chẳng thể nào nói ra âm mưu ở chốn đông người như thế này.

- Chủ tịch Viễn, nếu như nước Hoa Hạ chúng ta không có Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc chống đỡ thì lần này chuyện của dược phẩm Lạc Nguyệt cũng chẳng khác nào làm mất mặt ngành dược phẩm ở Hoa Hạ ta.

Một người đàn ông to béo nâng một chén rượu nói lấy lòng Viễn Trí Dung.

Viễn Trí Dung cười tươi:

- Ha ha, hôm nay chúng ta không thảo luận về công ty khác, tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc sở dĩ có thể có được ngày hôm nay là chính nhờ vào uy tín. Những kẻ lừa bịp hãm hại người khác thì sớm muộn cũng sẽ bị lôi ra ánh sáng, chuyện lừa gạt đó thì chỉ ảnh hưởng tới người tiêu dùng mà thôi. Đương nhiên, Chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố ông Ngưu luôn luôn ủng hộ tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc chúng tôi, cũng là một động lực để chúng tôi kiên trì đường lối vì nhân dân phục vụ. Chén rượu này tôi xin kính Chủ tịch Ngưu!

Nói xong, Viễn Trí Dung nâng chén rượu mời một người đàn ông trung niên đầu đã rụng hết tóc.

Người đàn ông trung niên lập tức nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị Viễn khách khí rồi, việc kinh tế của Hà Phong chúng ta có thể tiếp tục duy trì tăng trưởng có liên hệ mật thiết với sự ủng hộ của tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc. Một doanh nghiệp dược phẩm lớn là do tích lũy bao nhiêu năm mà thành, đâu có đơn giản chỉ nói hưng thịnh là hưng thịnh được. Nhưng đáng tiếc là rất nhiều quan viên chúng tôi không nhìn về hướng phát triển lâu dài. Càng không đặt an nguy của người dân lên hàng đầu, hazz...

- Tôi đồng ý với phát biểu của Chủ tịch Ngưu, mặc dù lời nói của tôi rất sắc nhọn, nhưng là Phó chủ tịch Ủy ban nhân dân thành phố ông Lý Xuân Sinh khi vừa mới đến Hà Phong đã muốn tiến cử dược phẩm Lạc Nguyệt. Mặc dù Phó chủ tịch huyện là vì sự phát triển kinh tế của Hà Phong nhưng dược phẩm Lạc Nguyệt tôi cảm thấy không thể tin được, quả nhiên, chưa được bao lâu dược phẩm Lạc Nguyệt đã xảy ra chuyện.

Lại là người đàn ông trung niên nhìn có vẻ rất chính trực lên tiếng.

Lúc này Chủ tịch ủy ban nhân dân Ngưu nâng chén nói:

- Lão Lưu tính tình bộc trực, hôm nay là yến tiệc nhà Chủ tịch hội đồng quản trị, chúng ta đừng bàn chuyện chính trị nữa, uồng rượu nào, uống rượu.

Mọi người cùng nâng cốc, tất cả chén rượu đều cạn sạch, không khí trên bàn rượu mỗi lúc lại càng thêm náo nhiệt.

…

Diệp Mặc tìm một quán rượu, thần thức của hắn lúc này tập trung vào dấu hiệu thần thức của mình, một khi có người chạm đến là hắn lập tức biết. Hắn tin hôm nay Viễn Trí Dung mời nhiều người đến như thế chắc chắn không đơn giản chỉ là chuyện uống rượu mà những người này nhất định đều là phe cánh của Viễn Trí Dung, sau tiệc rượu này là lúc bàn đến chuyện chính.

- Thưa ngài, xin hỏi ngài muốn dùng gì?

Một cô em quầy ba xinh đẹp đến bên chỗ ngồi của Diệp Mặc, nũng nịu hỏi.

- Gì cũng được.

Diệp Mặc khoát tay nói.

- À…

Cô em này sửng sốt một lát, gì cũng được à? Quầy ba của họ có trên trăm loại rượu đủ các loại, hơn nữa giá cả lại chênh lệch rất lớn, gì cũng được rốt cuộc là rượu nào? Rượu nội địa hay là nhập khẩu? Vang đỏ hay rượu trắng? Đây chẳng phải là làm khó người ta hay sao?

- Cô cứ mang hai ly rượu Thanh Diệp Thanh Hoa là được rồi, tiền rượu của vị khách này tính vào tiền thanh toán của tôi nhé!

Một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi đến ngồi bên bàn rượu và gọi cho Diệp Mặc một ly cocktail.

- Rượu Thanh Diệp Thanh Hoa?

Diệp Mặc sửng sốt một lát, hắn có một cây cỏ tên Thanh Diệp Thanh Hoa. Tại sao tên loại rượu này lại giống tên của cây cỏ kia đến vậy? Xem ra người phụ nữ trước mặt kia không phải là người tầm thường!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 439

Rượu Thanh Hoa Thanh Diệp

Nghe thấy lời nói của người phụ nữ, cô gái quầy ba lập tức gật đầu rồi lùi ra. Người phụ nữ này, cô ta đương nhiên biết, người trong quán rượu đều gọi người phụ nữ này là chị Doanh, chính là người đã giới thiệu bán loại rượu Thanh Hoa Thanh Diệp này ở quán này. Bởi vì nguyên liệu chủ yếu để làm nên loại rượu này chính là do cô ấy mang đến, chỉ có điều vì ít người biết đến nên cũng có rất ít người gọi. Để cho rượu của mình có thể tiêu thụ tốt hơn, người phụ nữ này luôn ở trong quán rượu này để tiếp thị sản phẩm rượu Thanh Hoa Thanh Diệp.

Nhưng cách cô giới thiệu sản phẩm không giống với cách mà những người khác thường làm, hoặc nói cách khác là có phần quái dị. Thông thường cô chỉ giới thiệu rượu này với người lạ, chưa bao giờ cô giới thiệu sản phẩm này với người quen. Hơn nữa cô thường chỉ giới thiệu một lần, thậm chí tự mình tính tiền. Càng là người lạ từ nơi khác đến thì cô càng thích giới thiệu. Nhưng một khi cô đã giới thiệu cho ai một lần thì sẽ không giới thiệu cho người đó đến lần thứ hai, cho dù là vì bất kỳ nguyên nhân gì.

Tuy vậy cũng không phải là cô tự thanh toán cho mỗi vị khách đến quán, chỉ có một số rất ít người được cô giúp thanh toán mà thôi, đa phần khách cô cũng chỉ nói một câu:

- Mang một ly rượu Thanh Hoa Thanh Diệp lên đi. Rượu này rất ngon.

Kỳ thực, những lời giới thiệu sản phẩm của cô mới thật đơn giản làm sao, chỉ có bốn chữ "Rượu này rất ngon", từ trước tới giờ không miêu tả gì thêm. Hơn nữa nếu như khách từ chối thì cô tuyệt đối sẽ không bao giờ giới thiệu thêm lần thứ hai.

Ông chủ quán rượu đã nói với cô cách giới thiệu sản phẩm này chưa thật hấp dẫn, cho dù là có khách tới thì cũng vì sự lạnh lùng lần thứ hai của cô mà khiến khách đi mất. Nhưng cô vẫn cứ y nguyên, kiên trì mỗi ngày lại giới thiệu rượu của mình với khách hàng lạ mặt. Dường như đối với cô, bán ra ly rượu đầu tiên mới là điều quan trọng nhất, còn chuyện khách hàng có quay lại hay không thì căn bản cô không quan tâm. Có thể nói, chị Doanh là một người kỳ lạ.

Tuy vậy với sự giới thiệu của cô thì tình hình bán rượu Thanh Hoa Thanh Diệp phải tốt hơn một chút. Nhưng bởi vì màu sắc của loại rượu này không đẹp mắt, bởi vậy mà chỉ bán chạy hơn trước một chút. Có thể nói nếu không có sự giới thiệu của chị Doanh thì loại rượu này không biết chừng đã bị biến mất khỏi quầy rượu rồi. Bởi vì rượu Thanh Hoa Thanh Diệp chính là do cô mang đến, lại thêm nữa là cô cả năm giới thiệu loại rượu Thanh Hoa Thanh Diệp trong quán này nên mỗi khi bán được một ly rượu này thì cô cũng được trích phần trăm.

Người thanh niên trước mắt vừa nhìn thấy liền biết ngay là người lạ, từ trước đến giờ chưa từng đến quán rượu. Bởi vậy mà chị Doanh vừa mới đến đã mời Diệp Mặc uống rượu, cũng là để giới thiệu rượu Thanh Hoa Thanh Diệp, chuyện này với những người trong quán rượu đã là điều hết sức bình thường rồi.

- Rượu Thanh Hoa Thanh Diệp?

Diệp Mặc bất giác thốt lên, không ngờ lại có chuyện trùng hợp như thế, bất ngờ lại bắt gặp tên một loại rượu giống hệt tên cây cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp mà mình trồng.

Người phụ nữ mỉm cười nói:

- Vâng. Loại rượu này rất ngon. Tôi chưa từng gặp anh trong quán rượu này, chắc hẳn trước đây anh chưa từng uống rượu này?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, thực sự tôi chưa từng uống. Nhưng cái tên rượu này thì có hơi quen, bởi thế nên tôi có chút ngạc nhiên mà thôi.

Người phụ nữ cười thản nhiên:

- Chắc là cậu ở nơi khác nghe ai đó từng nói về loại rượu này? Có điều sau khi anh uống rồi thì chắc chắn sẽ thích. Mặc dù loại rượu này là cocktail, nhưng khẩu vị rất tươi nguyên, không pha chút vị của bụi trần thế.

Điều đáng ngạc nhiên là hôm nay chị Doanh lại nói thêm vài câu quảng cáo, không rõ là vì dáng vẻ của Diệp Mặc hay còn bởi vì một lí do nào khác.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Không, tôi biết có một loại cỏ tên Thanh Hoa Thanh Diệp chứ không phải là vì loại rượu này.

- Sao? Anh đã từng nghe nói về cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp?

Người phụ nữ bất chợt trở nên kinh ngạc, nét mặt ngạc nhiên chằm chằm nhìn Diệp Mặc, rõ ràng vẻ mặt kích động và toàn thân run rẩy biểu lộ trong lòng cô đang mất bình tĩnh.

Diệp Mặc kì lạ nhìn người phụ nữ, từ biểu hiện và lời nói của người phụ nữ này, hắn đương nhiên biết cô ta chắc chắn là biết về cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp. Nhưng tên cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp là do hắn mang từ đại lục Lạc Nguyệt đến, người phụ nữ này làm sao có thể biết được? Mà cho dù cô ta có biết thì chắc chắn chỉ có thể gọi tên nó là Liễu Thanh La mà thôi, tại sao lại là Thanh Hoa Thanh Diệp được?

Cái tên Thanh Hoa Thanh Diệp nói chính xác hiện nay ngoại trừ hắn và em gái Đường Bắc Vi biết ra thì không một ai biết, mà em gái hắn thì không thể nào đem sự việc ra kể bừa bãi bên ngoài được, lẽ nào người phụ nữ này cũng đến từ đại lục Lạc Nguyệt?

Điều này là không thể nào, ở đại lục Lạc Nguyệt, nếu như biết cỏ Thanh

Hoa Thanh Diệp, chứng tỏ cô ta nhất định là một người Tu Chân, một người Tu Chân tại sao lại có thể ở nơi này làm công việc của gái mua vui thu hút người khác mua rượu? Diệp Mặc không biết cái cô tên chị Doanh này là đến giới thiệu sản phẩm.

- Chị Doanh, rượu Thanh Hoa Thanh Diệp đến rồi đây!

Cô gái ban nãy đến chào hỏi Diệp Mặc mang đến hai ly cocktail.

Diệp Mặc thu lại ánh mắt, nhìn hai ly cocktail đang đặt trên bàn. Màu xanh đó khiến người uống hơi sợ, nhưng mũi của Diệp Mặc khẽ ngửi, nét mặt liền có thay đổi lớn.

Mùi của cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, tuyệt đối không thể sai, chính là vị của loài cỏ này. Diệp Mặc không đợi người phụ nữ đối diện nói, nâng ly rượu Thanh Hoa Thanh Diệp lên, uống một hơi cạn sạch.

Một dòng linh khí nhè nhẹ gần như không thể cảm nhận được theo rượu trôi vào cổ họng Diệp Mặc, quả nhiên chính là cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, thực sự không sai, tuy chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đích thực là cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp!

Trong một quán rượu bình thường mà dùng loại cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp để chiết xuất rượu, lại chỉ là một loại rượu cocktail bình thường. Trong lòng Diệp Mặc lập tức cảm thấy chông chênh, là ai? Tại sao lại có một dấu vết to lớn như vậy? Cho dù là ẩn môn lớn mạnh nhất cũng không thể nào lại có một lối đi táo bạo như vậy.

Nếu ly rượu này có thành phần cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, hoàn toàn có thể phân tích ra được, ly rượu này cũng có giá mấy chục ngàn tệ?

Diệp Mặc đương nhiên biết ly rượu này không đến mấy chục ngàn, một người phụ nữ xa lạ không thể nào dùng một ly rượu có giá đến mấy chục ngàn để mời một người mới gặp lần đầu tiên.

Nét mặt người phụ nữ này vẫn có một vẻ xúc động, dường như cho đến

giờ vẫn chưa kịp phản ứng lại, cô dường như rất muốn nói với Diệp Mặc điều gì, chỉ có điều không nói nên lời.

- Anh thật sự đã từng nghe nói về cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp?

Người phụ nữ vẫn không dám tin liền hỏi lại một câu.

Diệp Mặc lấy lại bình tĩnh, lúc này hắn đã cảm thấy người phụ nữ trước mặt mình có vẻ thú vị. Hắn đánh giá cẩn thận người phụ nữ trước mặt, cô ta cao chừng một mét bảy, làn da không hẳn trắng nhưng láng bóng khỏe mạnh. Mái tóc không dài, nhưng rõ ràng có làm hơi cầu kỳ. Tuy rằng cách trang điểm của cô ta khá quyến rũ, nhưng ánh mắt thu lại, không có vẻ đẹp chân chính. Nếu như nhất định phải nói chính xác cô ta có nét gì thu hút người khác thì chính là phần ngực lớn và hướng về phía trước.

Tuy người phụ nữ này biết về cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, nhưng Diệp Mặc vẫn khẳng định cô ta thứ nhất chưa từng tu luyện cổ võ, thứ hai là chưa từng tu luyện công pháp tu chân, chắc hẳn chỉ là một người bình thường mà thôi. Còn về nước da bóng láng của cô chắc hẳn là do uống rượu Thanh Hoa Thanh Diệp từ lâu mà có được.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, tôi xác nhận mình có biết về cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, hơn nữa còn biết về loại dược liệu này. Thậm chí tôi còn biết nó còn có một tên gọi khác là…

- Xin hỏi quý danh?

Người phụ nữ đã lấy lại được bình tĩnh, mặc dù trong mắt cô vẫn còn vẻ kích động, nhưng đã không còn thấy trên biểu hiện nữa, nhưng cái ánh sương khói mờ mờ trong mắt cô vẫn không biến mất trước mắt Diệp Mặc. Cô ngắt lời hắn, có thể thấy rõ là cô cố ý, mục đích chính là không để Diệp Mặc nói ra cái tên còn lại.

Diệp Mặc lập tức dừng lại, hắn đương nhiên hiểu là người phụ nữ này cố

ý ngắt lời hắn, mặc dù không rõ ý của cô ta, nhưng Diệp Mặc vẫn chọn không nói ra.

- Tôi tên Lục Doanh Doanh, chỗ tôi ở cách nơi này không xa, có thể đến chỗ tôi ở ngồi một lát không?

Người phụ nữ đột nhiên nói.

Diệp Mặc sửng sốt, hắn với người phụ nữ tên Lục Doanh Doanh cũng chẳng qua chỉ là gặp mặt lần đầu, thậm chí đến tên của hắn cô ta còn chưa biết, tại sao lại mời hắn về nhà? Hơn nữa Diệp Mặc còn nhìn thấy được rằng người phụ nữ tên Lục Doanh Doanh không phải là người phụ nữ lả lơi, nhưng tại sao lời nói và việc làm của cô ta lại khác nhau như thế?

Thấy Diệp Mặc có chút nghi hoặc, Lục Doanh Doanh liền cúi đầu khẽ nói:

- Tôi chỉ muốn bàn với anh một chút về ích lợi của cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp thôi.

Việc kinh doanh của quán rượu này khá tốt, lời nói của Lục Doanh Doanh tuy rất nhỏ, nhưng lời mời của cô đã bị những người xung quanh nghe thấy, rất nhiều người quen biết Lục Doanh Doanh đều cảm thấy rất kì lạ, người phụ nữ này tuy luôn làm kinh doanh trong quán rượu này, nhưng cô ta luôn chỉ bán rượu Thanh Hoa Thanh Diệp, chưa bao giờ bán thân. Không ngờ hôm nay cô ấy lại chủ động mời một chàng công tử bột về nhà mình, đích thực là có chuyện mờ ám!

Điều quan trọng là chàng thanh niên này vừa mới nhìn đã biết không phải người có tiền, tuy hắn nhìn rất gọn gàng sạch sẽ, nhưng quần áo và giầy của hắn đều rất bình thường, không phải là hàng hiệu nước ngoài. Có phải dây thần kinh nào của Lục Doanh Doanh có vấn đề hay không? Nhiều năm như vậy, những kẻ giàu có, thượng lưu, đẹp trai ở đây có vô khối, nhưng chưa từng thấy cô chọn ai.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn đang định hỏi cô Lục Doanh Doanh này là xảy ra chuyện gì. Loại cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp này thuộc loại linh thảo cấp thấp, thông thường mọi người ở đây không có cách nào chăm sóc được loài cây này, quán rượu này không ngờ lại đem nó vào rượu, đúng là chuột sa chĩnh gạo, lãng phí lương thực. Hắn đương nhiên muốn biết nhiều cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp như vậy đến từ đâu, chẳng lẽ cô ta phát hiện ra một thung lũng chuyên có loài dược liệu này sinh sống hay sao? Nghĩ đến đây, hắn đang định đồng ý thì trong lòng bỗng giật mình, dấu ấn thần thức mà hắn sắp đặt đã bị khuấy động.

Khuôn mặt Diệp Mặc lộ ra một nụ cười lạnh lùng, nhanh quá, hắn rời đi còn chưa tới một tiếng đồng hồ.

- Được thôi, nhưng bây giờ tôi phải đi một chỗ, cô cứ ở đây đợi tôi là được. Đợi tôi xong việc sẽ lập tức quay lại tìm cô.

Diệp Mặc nói xong lập tức ra khỏi quán rượu, không hề dừng lại một chút.

Sau khi Lục Doanh Doanh kịp phản ứng lại thì bóng của Diệp Mặc đã hoàn toàn biến mất.

Lục Doanh Doanh chạy nhanh nhất có thể đến trước cửa quán rượu, nhưng nào thấy bóng của Diệp Mặc đâu? Lục Doanh Doanh ủ rũ như thể tóc trên đầu bị cắt hết, cô đã đợi ở đây suốt ba năm rồi, cũng coi như đã tìm được người biết về cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, nhưng người đó thậm chí chưa nói được mấy câu đã đi rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 440

Căn Cứ Nghiên Cứu Dưới Lòng Đất

Không được, mình nhất định phải đợi cậu ta quay lại.

Nghĩ đến đây, Lục Doanh Doanh ngồi xuống, cô thề nếu không đợi được Diệp Mặc thì cô quyết không buông xuôi, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng, đây chỉ là cách suy nghĩ của đơn phương của mình cô.

Diệp Mặc chạy tới biệt thự nhà họ Viễn, trong thư phòng của Viễn Trí Dung hắn nhìn thấy năm người.

Bên trái có ba người, trong đó có một người trên năm mươi tuổi, trên trán có một vết sẹo, mũi hơi sụp, hơn nữa nhìn rất có khí thế, Diệp Mặc đoán người này chắc hẳn là Viễn Trí Dung.

Có một người đứng bên cạnh Viễn Trí Dung, tầm khoảng bốn mươi, tướng mạo rất dũng mãnh. Bên phải có hai người, trong đó một người chính là người đàn ông vẻ mặt rất chính nghĩa mà Diệp Mặc nhìn thấy ở bàn rượu, tên họ là gì thì Diệp Mặc không biết. Bên cạnh người đàn ông trung niên còn có một thanh niên chừng ba mươi tuổi đang ngồi, Diệp Mặc đoán người thanh niên này hẳn là Viễn Kỳ Bân.

Vừa nghĩ đến chuyện Viễn gia phái người lên máy bay ra tay với Ninh Khinh Tuyết, mắt Diệp Mặc lập tức đằng đằng sát khí. Nếu không phải là Đế Quốc mặt trời đen đó thì Ninh Khinh Tuyết đã phải chịu thiệt thòi rồi.

- Cha, kế hoạch của cha lần này quả là không chê vào đâu được, chính là âm mưu bổ sung âm mưu. Cho dù cái tên họ Úc ở Lưu Xà kia biết là chúng ta làm thì cũng chẳng thể làm gì chúng ta. Tin tức ngày hôm nay thực sự là

trút được giận rồi. Dược phẩm Lạc Nguyệt xong rồi. Có điều đáng tiếc là nếu Ninh Khinh Tuyết không chết thì mới tròn vẹn.

Viễn Kỳ Bân nói vẻ hưng phấn pha chút tiếc nuối, xem ra gã vẫn canh cánh trong lòng chuyện Ninh Khinh Tuyết mất tích trên máy bay.

Người đàn ông trung niên đang đứng đột nhiên lên tiếng:

- Phó Chủ tịch Hội đồng quản trị, Ninh Khinh Tuyết chắc chắn vẫn chưa chết, hôm nay tôi nhận được tin tức, sáng nay một cô gái xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện ở Lưu Xà. Hơn nữa theo như miêu tả, thì người này rất có khả năng là Ninh Khinh Tuyết.

- Cái gì?

Viễn Kỳ Bân đột nhiên đứng bật dậy, vẻ mặt kích động. Bây giờ trong đầu gã chỉ có hình ảnh của Ninh Khinh Tuyết, tất cả những chuyện khác đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của gã nữa rồi.

Nhưng chỉ sau một lát, Viễn Kỳ Bân tiếp tục lo lắng nói:

- Chú Bình, có ảnh của cô gái ấy không, đưa cháu xem nào!

Người đàn ông trung niên lại nói:

- Không có ảnh, chỉ là người khác nhìn thoáng qua từ rất xa, chưa kịp chụp ảnh thì cô gái đó đã đi vào trong rồi, sau đó không hề xuất hiện nữa. Nhưng nghe nói, chồng của người con gái đó cũng xuất hiện ở Lưu Xà, dường như đó là lãnh đạo của dược phẩm Lạc Nguyệt Viễn Kỳ Bân hơi sửng sốt, lập tức nghiến răng nói:

- Quả nhiên, chẳng trách có thể để cho dược phẩm Phi Dụ trúng thầu, hóa ra bên trong còn có loại quan hệ đó. Ông đây nhất định phải để tên đó nhìn thấy ta tra tấn người phụ nữ của hắn như thế nào…

Tuy nhiên câu nói của Viễn Kỳ Bân lập tức dừng lại, gã liếc mắt về

người cha đang ngồi đối diện, dường như cảm thấy mình có chút vênh váo đắc ý.

Viễn Trí Dung đưa mắt nhìn Viễn Kỳ Bân, thản nhiên nói:

- Những chuyện đó để qua một bên đã, đàn bà chỉ là thứ để trang trí mà thôi, nếu chút chuyện này mà con chẳng thể kiềm chế thì ta làm sao có thể yên tâm giao dược phẩm Viễn Bắc cho con đây? Hơn nữa, nếu người con gái đó thực sự là Ninh Khinh Tuyết, thì bây giờ nhất định không được động tới cô ta. Máy bay mất tích, chỉ có mình cô ta là không xảy ra chuyện gì, tiếp theo đó người muốn tìm cô ta rất nhiều, chuyện con ra tay cũng không thể được. Hơn nữa, bây giờ mà nói dược phẩm Lạc Nguyệt xong rồi vẫn còn quá sớm.

- Vâng, thưa cha, con biết rồi.

Nét mặt Viễn Kỳ Bân khôi phục được vẻ bình tĩnh, nói bằng vẻ mặt đầy hổ thẹn, còn về chuyện trong lòng gã đang nghĩ gì, thì chỉ nhìn thoáng cũng có thể biết được thông qua biểu hiện của gã.

Không để ý tới phản ứng của Viễn Kỳ Bân, Viễn Trí Dung nói với người đàn ông trung niên bên cạnh:

- Vi Bình, mặc dù chú vừa mới quay lại, có chút vất vả, nhưng chú hãy cứ nói về phản ứng ở Lưu Xà một chút trước đã. Còn nữa khi chú ra tay, liệu đã làm sạch sẽ chưa? Có để lại tai họa ngầm nào không?

- Vâng, thưa chủ tịch.

Đó là tiếng đáp của người đàn ông tên Vi Bình, sau đó ông ta nói tiếp:

- Lần này tổng cộng tôi ra tay với mười khách hàng dùng Dưỡng Nhan Hoàn và Kiện Thể Hoàn, trong số đó có sáu người mua Dưỡng Nhan Hoàn, tôi đều đợi sau khi bọn họ mở lọ thuốc ra uống được một viên rồi mới tiêm Dung Huyết Dược Lưu vào những viên thuốc còn lại, tuyệt đối không thể bị phát hiện.

Viễn Trí Dung gật gật đầu:

- Tuy hơi ít một chút nhưng chúng ta đã đạt được hiệu quả và mục đích ban đầu.

Người đàn ông trung niên tên Vi Bình lại nói:

- Vâng, mặc dù tôi ra tay với mười người, nhưng sáu người trong số đó sau khi uống Dưỡng Nhan Hoàn và Kiện Thể Hoàn đã bị tiêm chất độc thì đã tử vong. Chỉ còn bốn người vẫn còn sống, nhưng bốn người vẫn sống đó đều đạt hiệu quả ở mức bị hủy hoại dung nhan. Tôi đoán rằng lượng Dung Huyết Dược Lưu tiêm vào trong Dưỡng Nhan Hoàn của bọn họ không ổn định.

Viễn Trí Dung gật đầu, im lặng một hồi rồi tiếp tục nói:

- Sau khi chú quay về hãy tiếp tục đốc thúc nghiên cứu chế tạo Dung Huyết Dược Lưu, cái chúng ta cần là sự nghiên cứu chế tạo chuẩn xác, ngoài ra virus Dược Lưu mã wq033 phải rút ngắn thời gian, tranh thủ lúc dược phẩm Lạc Nguyệt sắp sụp đổ thì sẽ tung ra.

- Vâng, thưa ngài chủ tịch!

Người đàn ông trung niên lập tức đáp lại.

Người nam vẻ mặt chính khí từ đầu vẫn chưa nói gì lại lên tiếng:

- Đại ca, lý lịch của Lý Xuân Sinh dường như không hề ít, hơn nữa bản thân con người này cũng không đơn giản, mấy lần Ủy viên thường vụ đều không chọn anh ta. Con người này một khi đã đứng vững chân thì ít có người nào trong Ủy viên thường vụ có thể làm đối thủ của anh ta, thời gian lâu dài rồi, em sợ Hà Phong sẽ trở thành thiên hạ của anh ta. Hơn nữa hiện nay y tế là do anh ta quản lý. Em nghĩ liệu có thể ra tay bằng virus Dược Lưu số wq033, ra tay độc ác với nó một chút, cũng coi như để gã không làm được gì, chỉ có cách đưa hắn ra khỏi Hà Phong thì chúng ta sẽ thắng.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm gật đầu, thì ra tên này chính là em trai

của Viễn Trí Dung, chẳng trách mà có thể tham gia cuộc họp này. Xem ra người này là một ủy viên thường vụ của Hà Phong.

Viễn Trí Dung trầm ngâm một lát rồi nói: Ánh mắt Diệp Mặc trở nên lạnh lùng, không thể ngờ tên Viễn Trí Dung này lại dám to gan và điên cuồng đến thế, lấy virus để làm trò chơi. Với tính cách của Diệp Mặc thì cứ giết hết là xong.

Nhưng cho dù hắn có giết những kẻ kia thì dược phẩm Lạc Nguyệt cũng chẳng có lợi ích gì, hơn nữa người ngoại đạo lại nghi ngờ là dược phẩm Lạc Nguyệt làm. Nếu đã muốn động thủ, không chỉ tiêu diệt toàn bộ nhà họ Viễn mà còn phải cho chúng chết nhục nhã.

- Nếu đã ra tay thì phải cho chết hết, đối với kẻ thù không thể nương tay do dự. Vi Bình, chú phải đặc biệt chú ý đến dược phẩm Lạc Nguyệt, phải áp dụng hành động, ta đoán chừng sáng ngày mai bọn chúng nhất định sẽ cho người đến nói chuyện. Trước khi gió còn chưa rõ hướng thì tạm thời không được động thủ. Phòng bị gần đây ở Lưu Xà dường như rất nghiêm ngặt, chú phải nhắc nhở người của ta chú ý một chút, không để bọn chúng nắm được bất kỳ nhược điểm nào.

Viễn Trí Dung nói.

- Tôi hiểu rồi thưa chủ tịch.

Người đàn ông trung niên tên Vi Bình nghiêm túc gật đầu nói.

- Đại ca, anh phải nghiêm khắc đốc thúc tiến độ của wq033, sau khi đệ quay về lập tức thông qua ủy ban nhân dân thành phố ra thông cáo, nghiêm cấm mua bất cứ sản phẩm nào của dược phẩm Lạc Nguyệt, hơn nữa em sẽ mời chủ tịch ủy ban nhân dân thành phố Ngưu phát biểu trên truyền hình.

- Tốt, chuyện hôm nay bàn đến đây thôi, ngày mai sau khi đợi phản ứng của dược phẩm Lạc Nguyệt thì tiếp tục ra đối sách tiếp theo. Xương Diệu, cậu là Phó chủ tịch ủy ban nhân dân ở Hà Phong, hiện nay vẫn không ai biết

cậu là người nhà họ Viễn, sau này không phải là tình huống đặc biệt thì không được tùy tiện đến đây.

Viễn Trí Dung gật đầu, cuối cùng nhắc nhở.

Nhìn thấy mấy người rời đi, Diệp Mặc cười một tiếng lạnh lùng, hắn thu lại máy quay kĩ thuật số. Năm người ở đây ngoại trừ người đàn ông tên Vi Bình tu vi đã gần tới Hoàng Cấp thì những người khác đều là người bình thường. Với tu vi của hắn hiện nay thì thuật tàng hình không bị bất kỳ ai phát hiện.

Diệp Mặc quyết định đến nơi chế thuốc nhà họ Viễn xem xét, tuy nhiên trước lúc đi hắn còn cầm lấy một cây kim nhỏ, đâm vào giữa trán Viễn Kỳ Bân.

Viễn Kỳ Bân bị đâm vào trán, không khỏi bước đi có hơi lảo đảo, người đàn ông tên Vi Bình vội vàng đỡ Viễn Kỳ Bân hỏi:

- Cháu sao thế?

Viễn Kỳ Bân lắc đầu nói:

- Không có gì, chỉ là hơi choáng một chút mà thôi, bây giờ thì ổn rồi.

Viễn Trí Dung hừ một tiếng lạnh lùng:

- Còn trẻ như vậy đã bị choáng váng đầu óc rồi. Bân Nhi, mặc dù ta yêu thương con nhất, nhưng ta hi vọng con có thể dồn hết sức lực cho công ty, không được ngày nào cũng ở bên phụ nữ.

Diệp Mặc không buồn để ý những lời thừa thãi của những kẻ nhà này, theo sự tìm kiếm bằng thần thức của hắn, không mất bao lâu hắn đã tìm thấy căn cứ điều chế thuốc trong biệt thự nhà họ Viễn.

Cửa vào của căn cứ chế thuốc nằm phía dưới một miệng giếng trong sân, có thể thấy nhà họ Viễn đã tốn nhiều công sức cho chỗ này. Diệp Mặc cầm

chiếc máy kĩ thuật số quay phim lại, đồng thời nhảy vào miệng giếng. Mặc dù suốt đường đi đều lắp đặt báo động, nhưng không có tác dụng gì với Diệp Mặc.

Căn cứ chế tạo thuốc dưới lòng đất của nhà họ Viễn rất lớn, Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ căn cứ này có phải là do Viễn gia có thể làm nên hay không, không ngờ lại có một căn phòng dưới đất rộng rãi như thế. Mười mấy nhân viên mặc đồ làm việc màu xanh nước biển đang nghiên cứu một phần thuốc nước, chỉ cần nhìn nước da trắng bệch là biết những người này đã lâu rồi không nhìn thấy mặt trời.

Diệp Mặc lập tức cầm máy quay, khi hắn vừa quay chụp được vài giây thì Viễn Trí Dung đến, mang theo người đàn ông trung niên.

Viễn Trí Dung vừa đến thì lập tức có một người nghiên cứu giới thiệu cho ông ta về tiến độ của wq033. Hơn nữa người này còn nói về chất kháng sinh của loại dược lưu này.

Không thể không nói thiết kế của Viễn Trí Dung ở đây đều vô cùng bí mật, kẻ nào muốn quay chụp về một chút bí mật ở đây hầu như là điều không thể. Đáng tiếc ông ta lại gặp một người Tu Chân, nếu như không phải Diệp Mặc muốn làm sáng tỏ, thì bọn họ cơ bản không có cơ hội tiếp tục nói chuyện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 441

Tiếp Tục Chạy Đi

Tuy rằng Diệp Mặc đã từ dưới tầng hầm đi ra, nhưng vẫn không thể không bội phục cách phòng ngự tàn nhẫn của Viễn Trí Dung.

Viễn Trí Dung này chẳng những thành lập cơ sở nghiên cứu dưới mặt đất, hơn nữa còn đang chôn xung quanh cơ sở nghiên cứu bảy tám trái bom.

Diệp Mặc không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với bom, hắn vừa thấy số bom này, liền biết đây là Viễn Trí Dung sợ chuyện phiền phức. Một khi xảy ra chuyện gì, y cho bom này phát nổ, cái gì cũng không giữ lại.

Diệp Mặc đem toàn bộ số bom này đào ra, sau đó chôn ở xung quanh biệt thự của Viễn Trí Dung, căn biệt thự xa hoa này, Diệp Mặc đoán phải tốn hơn một tỉ mới xây dựng nên được. Không biết lúc Viễn Trí Dũng ấn nút kích nổ bom, biệt thự của mình bị nổ, y sẽ có tâm trạng gì.

Tuy Diệp Mặc rất muốn chôn vài cái ở phía dưới tòa nhà Viễn Bắc nhưng vừa nghĩ đến sẽ hại chết rất nhiều người vô tội, hắn đành bỏ qua ý tưởng điên cuồng của mình.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn vẫn không độc ác lắm, một người độc ác nhất định sẽ không chút ngần ngại lựa chọn chôn vài cái ở phía dưới ba mươi tám tầng của tòa nhà Viễn Trí Dung.

Ba giờ sau, Diệp Mặc rời xa biệt thự của Viễn gia.

La Thanh là người pha rượu của quán rượu Ô Hà Bạn, y quen chị Doanh. Chỉ có điều thời gian y đi làm thường là mười giờ tối đến hai giờ sáng. Mà chị Doanh mặc dù là nhân viên chào hàng của quán Ô Hà Bạn,

nhưng thời gian cô ở lại quán rượu cho tới bây giờ cũng không quá mười giờ tối, bình thường trước mười giờ, cô nhất định phải tan ca rồi.

Nhưng hôm nay đã gần 0 giờ sáng rồi mà chị Doanh vẫn ở lại quán rượu, tuy nhiên cô cũng không đi ra ngoài bán rượu mà lo lắng ngồi ở bên cạnh một cái bàn dường như đang chờ ai đó.

-Ây da, đây không phải chị Doanh sao? Sao bây giờ còn chưa tan ca vậy?

Theo một tiếng nói chuyện ngả ngớn, một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi đi tới bên bàn Lục Doanh Doanh rồi trực tiếp ngồi xuống. Đi cùng y còn có hai gã thanh niên, tuy nhiên thấy thanh niên này ngồi ở chỗ Lục Doanh Doanh, hai gã thanh niên này lại đổi một cái bàn khác.

Lục Doanh Doanh cau mày nhìn thanh niên này một chút, người này cô đương nhiên có quen biết, không phải một lần làm phiền cô. Tuy nhiên từ trước tới giờ đều không cho y cơ hội, bởi vì mọi hôm không đến mười giờ cô liền tan ca, hôm nay tới 12 giờ rồi mà còn ở nơi này là một điều đặc biệt bất ngờ.

-Mang hai chén Thanh Hoa Thanh Diệp đến đây. Lần này tôi mời.

Thanh niên này vỗ tay gọi.

Lục Doanh Doanh lạnh giọng nói:

-Cố Sùng, tôi không muốn uống rượu với anh, anh nhường một chút.

Tên thanh niên Cố Sùng này cười ha hả:

- Chị Doanh, bây giờ là tôi giúp cô bán hàng nha, cô cứ đối đãi với người giúp cô buôn bán như vậy? Cô xem tôi cố ý chọn rượu Thanh Hoa Thanh Diệp đó.

Lục Doanh Doanh như không nghe thấy gì đứng lên, muốn đổi chỗ khác.

Cô biết Cố Sùng, người này coi như là một tiểu bá vương ở đây, tuy nhiên cô biết tiến biết lùi, bình thường rất ít khi đi gây chuyện với y. Biết y thường đến quán rượu sau mười một giờ, cô tan ca tương đối sớm, cho nên cũng rất khó gặp. Nếu là bình thường, chén rượu này cô cũng uống, nhưng là hôm nay trong lòng nàng bực bội, thiết tha muốn chờ Diệp Mặc tới, không có tâm trạng đi lấy lòng Cố Sùng.

-A, anh Cố có lòng tốt mời cô uống rượu, còn giúp cô đẩy mạnh tiêu thụ rượu Thanh Hoa Thanh Diệp, cô không cảm ơn thì thôi, còn dùng loại thái độ này, chị Doanh, cô có ý gì?

Hai gã thanh niên vừa đi cùng Cố Sùng đã cản đường của Lục Doanh Doanh.

Sắc mặt Cố Sùng trầm xuống, bình thường lúc gặp người phụ nữ này, đùa giỡn cô một chút, cô cũng không dám nói gì, hôm nay cô uống nhầm thuốc sao?

Lục Doanh Doanh sớm đã bị Cố Sùng liệt vào một trong những cô gái có thể lên giường rồi, tuy rằng Lục Doanh Doanh không là đại mỹ nữ gì, nhưng cũng không tính là xấu, chủ yếu nhất là hai đại hung khí trước ngực nàng làm cho người ta nhìn liền ngứa ngáy khó nhịn.

Chỉ có điều Cố Sùng rất ít tới quán rượu này trước mười giờ đêm mà thôi, nhiều khi y đã quên người phụ nữ này, bởi vì Cố Sùng y không thiếu nhất chính là nữ nhân. Hôm nay lúc y phát hiện cô gái này còn ở lại, lập tức có chút khó nhịn. Đối với y mà nói, đừng nói là cô gái bán rượu, cho dù là danh môn khuê tú, y muốn lên thì lên. Hơn nữa đôi khi chơi đùa loại gái bán rượu này cũng là một loại kích thích.

Sắc mặt Lục Doanh Doanh có chút khó coi, cô biết cách làm vừa rồi của cô có chút không thỏa đáng. Ở trong này sự tồn tại của cô như thịt cá, chỉ vì muốn gặp một người nhận biết rượu Thanh Hoa Thanh Diệp, tâm tình kích động, cho nên mới không chú ý thái độ và lời nói của mình.

-Rất xin lỗi, Cố thiếu gia, vừa rồi là tâm trạng tôi không tốt, tôi xin lỗi, chén rượu này tôi mời.

Nói xong Lục Doanh Doanh bưng lên trên bàn một ly rượu Thanh Hoa Thanh Diệp, một hơi uống cạn.

Cố Sùng cười ha hả - Đây không phải là được rồi ư, tuy nhiên…

Nói tới đây, Cố Sùng không nói tiếp, mà là nhìn về phía hai gã người hầu.

Hai gã thanh niên ngăn Lục Doanh Doanh lại giơ ngón tay cái lên nói:

- Chị Doanh thật là hiểu chuyện, nhưng hôm nay chị Doanh khiến anh Cố của chúng tôi tức giận. Tuy rằng anh Cố đại nhân đại lượng không so đo với cô, nhưng mà chị Doanh cũng cần tỏ chút thành ý chứ.

-Các anh còn muốn thế nào?

Lục Doanh Doanh sắc mặt không thay đổi, ở quán rượu loại chuyện này nhiều lắm, vừa rồi nhận sai là muốn cho Cố bá vương này chút mặt mũi, nếu y còn được voi đòi tiên, Lục Doanh Doanh cô cho dù như thế nào cũng không thể tiếp tục nhượng bộ. Loại người như thế, cô càng nhượng bộ, bọn họ lại càng làm tới.

- Chúng tôi muốn thế nào? Chị Doanh nói xem. Anh Cố có chút chú ý chị Doanh, cho nên, đêm nay chị Doanh hãy chăm sóc anh Cố đi, về sau việc kinh doanh của chị Doanh còn có anh Cố giúp đỡ.

Một gã thanh niên giọng điệu kì quái nói.

Lục Doanh Doanh biến sắc, lập tức nói:

- Nằm mơ.

Cố Sùng hừ lạnh một tiếng - Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt…

Cố Sùng vừa dứt lời, một gã thanh niên đưa tay muốn tát cô một cái. Lục Doanh Doanh thường uống rượu Thanh Hoa Thanh Diệp, mặc dù không có tu luyện qua nhưng động tác cũng rất nhanh nhẹn.

Thanh niên này còn chưa kịp đánh tới, cô liền theo bản năng đưa tay ra chặn.

Chỉ là sức của nàng sao có thể bì với thanh niên kia, vẫn bị đánh ngã như cũ, ngã ngồi lên chiếc ghế đối diện.

Trong lòng người pha chế rượu La Thanh lo lắng, nhưng y biết Cố Sùng không phải là người y có thể đắc tội.

La Thanh cẩn thận lấy điện thoại di động ra, định gọi báo cảnh sát. Nhưng điện thoại còn chưa kịp kết nối đã bị một bàn tay giữ lại.

-Ông chủ!

La Thanh không nghĩ tới giữ tay y lại là ông chủ quán rượu.

- La Thanh, tôi biết suy nghĩ của anh, tuy nhiên Cố Sùng không phải người tôi và anh có thể đắc tội.

- Nếu hôm nay anh báo cảnh sát, Cố Sùng vẫn sẽ không sao, nhưng anh thì thảm rồi, tôi cũng sẽ bị liên lụy.

- Ôi, chỉ có thể trách Doanh Doanh hôm nay vận khí không tốt. Hơn nữa, đi lại ở hộp đêm này thì sớm muộn gì cũng có ngày này.

Người trung niên giữ tay La Thanh thở dài nói.

Mặc dù là mười hai giờ khuya rồi, nhưng người đến uống rượu vẫn còn không ít, chủ yếu là bởi vì quán rượu Ô Hà Bạn là quán rượu lớn nhất gần đây, hơn nữa rượu nơi này vô cùng đầy đủ.

Cho dù người đến uống rượu cũng không ít, cũng có thật nhiều người

nhìn thấy cảnh tượng bên này, nhưng không có một người đi lên nói nửa câu.

Trong mắt Lục Doanh Doanh hiện lên một tia tuyệt vọng, nàng nhìn nhìn Cố Sùng, đột nhiên nói:

- Cố thiếu gia, tôi đồng ý yêu cầu của anh, chỉ có điều anh cho tôi thời gian 1 đêm, tối nay tôi phải gặp một người bạn, ngày mai tôi tình nguyện theo anh.

Cố Sùng cười ha hả - Tuy rằng cô không phải là trinh nữ thanh xuân gì, tuy nhiên muốn xếp tôi lên giường với cô sau người khác, tuyệt đối không khả năng. Cô muốn lên giường cùng người khác cũng được nhưng phải sau tôi.

-Anh tên Cố Sùng?

Một thanh âm thản nhiên vang lên bên tai mấy người.

Trong mắt Lục Doanh Doanh hiện lên một tia hưng phấn, cô thật không có nghĩ mình sẽ được cứu, mà người này lại chính là người mấy giờ trước nói biết Thanh Hoa Thanh Diệp. Cô đến bây giờ còn ở chỗ này chính là vì chờ hắn.

-Anh cuối cùng cũng tới rồi?

Trong lòng Lục Doanh Doanh như có thiên ngôn vạn ngữ, lần này bất kể như thế nào cũng không thể để người thanh niên trước mắt này rời khỏi. Về phần chuyện bị Cố Sùng ức hiếp, cô đã sớm quên mất rồi.

Cố Sùng đánh giá trên dưới một chút, đi tới chỗ Diệp Mặc, sau đó khinh thường nói:

- Đây là người cô muốn đợi? Là người tối nay cô muốn lên giường cùng?

Lúc này Lục Doanh Doanh mới nhớ tới chuyện của mình còn chưa giải

quyết xong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Cô không biết Diệp Mặc có phải là người mình muốn tìm hay không, nếu không phải người mình muốn tìm, như vậy cuối cùng người bị hại cũng chỉ là hắn mà thôi.

Diệp Mặc tuy rằng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn tình trạng của Lục Doanh Doanh, còn có khách uống rượu ở xa xa, cùng với ba người ngăn Lục Doanh Doanh lại, hắn liền đoán được tám chín phần rồi.

Diệp Mặc không trả lời Cố Sùng, mà nói với Lục Doanh Doanh:

- Cô không phải phải tìm tôi có việc sao? Đi thôi.

Lục Doanh Doanh nhìn nhìn ba người Cố Sùng, cắn chặt răng đứng lên. Làm cho nàng kỳ quái là, hai người kia không ngờ lại không hề ngăn cô lại.

-Chúng ta đi mau.

Lục Doanh Doanh vừa thấy hai người này không ngăn lại cô, lập tức liền giữ chặt Diệp Mặc muốn nhanh nhanh rời khỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười - Được rồi, chúng ta đi trước.

Hai người Diệp Mặc và Lục Doanh Doanh đi ra cửa chính quán rượu, Cố Sùng và hai gã người hầu mới có phản ứng, bọn họ cảm giác như vừa rồi thân thể bị khống chế, lần sơ suất này khiến cho Lục Doanh Doanh đi mất.

-Đuổi theo mau.

Cố Sùng tuy rằng không biết vừa rồi là xảy ra chuyện gì, nhưng y tuyệt đối sẽ không để cho miếng ngon đến miệng còn rớt ra ngoài. Hơn nữa y vốn chính là đi tìm kích thích, nào sẽ buông tha loại chuyện kích thích này.

-Bọn họ đuổi theo, chúng ta mau chạy.

Lục Doanh Doanh biến sắc, kéo Diệp Mặc chạy trốn.

Diệp Mặc gật gật đầu, chỉ có điều sắc mặt Lục Doanh Doanh rất nhanh

liền đại biến, cô phát hiện dưới sự lôi kéo của cô Diệp Mặc chạy cũng không nhanh, hai người chỉ vừa chạy không đến 1000m, ngay tại một chỗ bóng cây hẻo lánh bị ba người Cố Sùng ngăn lại.

Lục Doanh Doanh thật vất vả tìm được người hiểu Thanh Hoa Thanh Diệp như Diệp Mặc này, đương nhiên sẽ không bỏ qua như vậy, làm cho cô bỏ lại Diệp Mặc, cô thật sự cũng không cam lòng.

-Chạy đi, tiếp tục chạy đi!

Ba người Cố Sùng ngăn Diệp Mặc và Lục Doanh Doanh lại, lạnh lùng châm chọc nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 442

Quả Thực Rất Trâu

Đầu óc Lục Doanh Doanh rất nhanh chuyển, cô còn đang suy nghĩ dùng cách gì có thể khiến cho Cố Sùng tha cho cô một lần, lại phát hiện người thanh niên cô lôi theo đã tới trước mặt Cố Sùng.

- Tôi vốn không định chạy, chỉ không muốn đánh nhau trong quán rượu thôi.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Hắn nói thật, hắn tới nơi này vốn chính là vì chuyện dược phẩm Lạc Nguyệt đến Viễn gia tìm phiền phức. Hắn không muốn chưa động thủ đã bị Viễn gia phát hiện. Có thể khẳng định hiện tại Viễn gia đã biết sự tồn tại của hắn rồi, bởi vì Lưu Xà có người Viễn gia.

Nếu động thủ ở quán rượu, nhất định sẽ bị người khác chú ý, cho nên Diệp Mặc mang theo ba người Cố Sùng tới nơi hẻo lánh này.

Cố Sùng mới mỉm cười một cái, liền lập tức dừng lại vẻ tươi cười, y phát hiện người thanh niên trước mắt này không phải chỉ biết nói mà thôi. Lời của hắn vừa nói xong, thì đã động thủ rồi, thậm chí hắn đánh xong, mình mới có phản ứng Bốp… bốp…

Sau mấy cái tát, lại đến vài phát đạp, hai tùy tùng của y gần như không có chút chống cự bị người này đánh ngã xuống đất. Thậm chí ngay cả một tiếng van xin cũng không phát ra được, thứ duy nhất có thể nghe được chính là tiếng xương cốt gãy. Mà cho dù là có tiếng gãy xương mà y vẫn không nghe thấy thủ hạ kêu một tiếng.

-Mày...

Cố Sùng lúc này mới bắt đầu thấy có chút không ổn, hai người tùy tùng của y, ngay cả năng lực trả đòn cũng không có, đã bị đánh không biết sống chết. Mà y vừa mới phản ứng.

Diệp Mặc giơ tay đến trước mặt Cố Sùng, chậm rãi tát một cái.

Bốp...

Giống như đánh ruồi bọ bình thường, Cố Sùng bị đánh ra xa đến mấy mét, phun ra một ngụm máu, nằm trên mặt đất hoảng sợ nhìn Diệp Mặc đang đi tới.

- Anh rể của tao là Phó cục trưởng thành phố Hà Phong, mày không thể đụng đến tao...

Chỉ có điều Cố Sùng còn chưa dứt lời, Diệp Mặc lại tiến lên tát một cái. Răng của Cố Sùng lại rơi xuống mấy cái, lúc này y đã hiểu dựa vào anh rể mình dường như cũng không có tác dụng. Hơn nữa vừa rồi hai người tùy tùng của y bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, bây giờ còn chưa tỉnh lại, không biết là sống hay chết.

Nếu chẳng may thằng cha không biết trời cao đất rộng này giết ba người bọn y... Nghĩ đến đây Cố Sùng rùng mình một cái, nếu y bị giết rồi, cho dù là chị sẽ trả thù người này như thế nào mình cũng đã không sống được rồi.

-Đừng đánh tôi, tôi có thể cho anh rất nhiều tiền... Tôi có thể cho anh trở thành quan lớn của Hà Phong...

Cố Sùng nghĩ hết mọi phương pháp để ngăn cản Diệp Mặc đánh hắn.

Chẳng qua sau khi y nói đến có thể cho người đang đánh mình trở thành quan lớn, không ngờ người này lại dừng tay. Ồ, chắc chắn là nói trúng tim đen rồi.

Diệp Mặc thu chân đang muốn đá Cố Sùng, trong lòng có chút nghi hoặc. Hắn nhìn Cố Sùng lạnh lùng nói:

- Anh rể mày chỉ là một cục trưởng thôi, mà còn là phó, mày dựa vào cái gì để cho ta thành quan lớn của Hà Phong?

Cố Sùng thở phào một cái, tuy rằng đã bị đánh đập không nhẹ, tuy nhiên nếu đây đánh trúng điểm yếu của người này thì tốt rồi, chỉ sợ hắn không đồng ý, chỉ cần đồng ý mình liền có cách chỉnh hắn. Nghĩ đến đây, ánh mắt Cố Sùng vừa chuyển, liền nghĩ cách lừa dối Diệp Mặc.

Rắc rắc Cố Sùng sao có thể so sánh với Diệp Mặc đây, hắn vừa liếc qua liền biết Cố Sùng này đang đang nghĩ biện pháp, nói cũng lười, liền trực tiếp tiến lên lại đá xuống một cước. Cánh tay Cố Sùng bị đá gãy mất một bên.

Cố Sùng sợ tới mức hồn bay phách lạc, y đã biết người trước mắt này thật sự có gan giết y. Y hối không kịp, cũng không dám làm loạn nữa, vội vàng nói:

- Tôi thật sự có cách cho anh trở thành quan lớn, trong tay của tôi có đầy nhược điểm của chủ tịch thành phố Ngưu Chính Mãn, một khi anh dùng cái chuôi này uy hiếp chủ tịch thành phố Ngưu, ông ta nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của anh.

Diệp Mặc giật mình, chủ tịch thành phố Ngưu? Chính là người mình nhìn thấy ở Viễn gia kia sao? Chỉ bằng người như Cố Sùng sao có thể lấy được nhược điểm của y? Nghĩ đến đây Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, - Mày cho là mày là ai? Mày làm sao mà lấy được nhược điểm của họ Ngưu kia?

Dường như thấy được Diệp Mặc do dự, Cố Sùng vội vàng nói:

- Đại ca, tôi thực sự có nhược điểm của y, những tài liệu này là tôi lấy được từ nhà anh rể. Anh rể tôi vẫn trợ giúp chủ tịch thành phố Ngưu làm việc, hắn mỗi lần làm xong sự tình đều đã lưu lại một chút chứng cớ để bên trong laptop của mình. Có một lần tôi đến nhà anh rể, vô tình phát hiện mấy

thứ này trên máy vi tính, tôi liền vụng trộm đã copy. Chỉ cần đại ca tha cho tôi một mạng, tôi nhất định sẽ đem mấy thứ này giao cho đại ca.

Bí mật của chủ tịch thành phố bị một Phó cục trưởng nắm trong tay, hơn nữa còn tới tay cậu em vợ này nữa. Bởi vậy có thể thấy được bên trong cũng không phải cũng không phải đồ vật đặc biệt quan trọng gì.

Cố Sùng lại nghĩ đến hai tên tùy tùng bị Diệp Mặc giết, hiện tại y chỉ một lòng muốn Diệp Mặc tha mạng cho y mà thôi, làm sao còn có thể kiêng dè đến những vật khác. Thấy Diệp Mặc dường như còn đang hoài nghi, y lập tức bổ sung:

- Bởi vì tôi biết anh rể của tôi có một laptop không mang ra ngoài cũng không nối mạng, hơn nữa mỗi lần dùng xong sẽ khóa máy. Điều này cho thấy máy tính chắc chắn có bí mật, cho nên có một lần tôi thừa dịp anh rể đi WC liền vào phòng của hắn, sau đó copy vài tập văn kiện bên trong laptop ra.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, lại một cước đá vào cái tay gãy của Cố Sùng, không để ý tới Cố Sùng đang gào khóc, nói:

- Mày ánh mắt mập mờ, rõ ràng đang nói láo, đừng trách ta không cho mâycơ hội. Là chính mày không nắm giữ tốt cơ hội, bây giờ ta sẽ đưa mày lên đường.

Nói xong Diệp Mặc giơ chân lên cho Cố Sùng một phát nữa.

Cố Sùng tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc một cước đạp chết hai tùy tùng của mình, ít nhất cũng là y cho rằng hai tùy tùng đã bị chết. Làm sao còn dám để Diệp Mặc dùng chân đá lên mình, khẩn trương kêu lên:

- Đại ca, tôi nói ạ, là chị tôi bảo tôi copy đấy. Chị tôi muốn li hôn với anh rể, nên muốn nắm nhược điểm của hắn, kết quả cô thừa dịp anh rể đi WC, bảo tôi vào phòng làm việc của anh rể copy ra. Đại ca, lần này tôi nói đều là sự thật, không hề có nửa câu nói dối.

Lục Doanh Doanh ở một bên đã hoàn toàn ngây ngốc, cô không nghĩ đến người trẻ tuổi biết cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp này thật lợi hại, chỉ mấy cước mà đã đá ngã hai người tùy tùng của Cố Sùng. Càng làm cho Lục Doanh Doanh khinh sợ chính là người này rất tàn nhẫn, hắn có giết người thật không, hai người kia đến bây giờ vẫn không hề nhúc nhích.

Diệp Mặc bỗng nhiên lạnh lùng cười, cũng không nói chuyện, trong tay hắn không biết khi nào có một thanh đoản đao. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá rọi xuống, ánh đao trở nên âm u lạnh lẽo.

Cố Sùng làm sao có thể nghĩ tới Diệp Mặc muốn giết người căn bản cũng không cần đao, hắn tưởng Diệp Mặc muốn diệt khẩu. Lại khàn khàn kêu lên:

- Đại ca, chứng cớ của tôi còn chưa đưa cho anh, anh không nên nha. Cái chứng cớ kia không phải là của anh rể tôi, mà là của chủ tịch thành phố Ngưu Chính Mãn đó. Mặt trên có bản ghi chép ông ta tham ô nhận hối lộ rất nhiều năm, còn có bản ghi chép ông ta làm chuyện xấu.

Thấy Diệp Mặc không hề có động tác gì, Cố Sùng vội vàng nói tiếp:

- Một năm trước, đập chứa nước Huyện Tây Đồng bởi vì công trình bã đậu, bị mưa làm vỡ đê, kết quả ngập mấy thôn, chính là Ngưu Chính Mãn làm.

-Đập chứa nước huyện Tây Đồng bị vỡ đê?

Diệp Mặc lập tức nhớ tới Thi Tu, thời gian trước hắn gặp Thi Tu tại Yến Kinh. Thi Tu không phải y nói là y trong nước lũ cứu người, còn có cứu được tài sản, lập được công lao động hay sao? Chẳng lẽ chính là lần đập chứa nước này vỡ đê?

-Nói tiếp.

Dính đến Thi Tu, Diệp Mặc lại có một ít hứng thú với chuyện này.

Thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng có một tí hứng thú, Cố Sùng vội vàng nói tiếp:

- Chủ tịch huyện Tô Hằng của huyện Tây Đồng là người rất quyết đoán, lúc ông ấy mới đến huyện Tây Đồng, liền quyết định đưa Tây Đồng trở thành một du lịch thắng địa. Sau này ông ta giống như thông qua quan hệ từ phía trên cho sáu mươi triệu tiền công trình, mục đích chính là vì tạo ra một đập chứa nước bình thường của Tây Đồng, còn có để các cư dân ở hạ lưu đập chứa nước di chuyển đi.

- Khoản tiền này bởi vì phải đi qua thành phố, chính chủ tịch thành phố Ngưu Chính Mãn đem khoản tiền đó rút ra năm mươi triệu, chỉ có điều trước khi đẩy xuống mấy triệu, còn phái người đi đốc thúc xây dựng cải tạo đập chứa nước Tây Đồng. Mà vừa vặn lúc đó, Tô Hằng không ngờ vì bệnh nặng phải vào bệnh viện, cho nên việc xây dựng cải tạo đập chứa nước liền đã rơi vào Chủ tịch huyện khác và người chủ tịch thành phố Ngưu phái đi.

Lúc Cố Sùng nói những lời này, không ngờ nói rõ ràng, không có chút dấu hiệu nào của việc bị đánh rụng răng.

Nhìn thấy Diệp Mặc đang chú ý nghe lời của y, Cố Sùng lại ra sức nói:

- Chủ tịch thành phố Ngưu lại mang tiền đi Mĩ khảo sát, nghe nói lúc lão ta đi còn dẫn theo một cao thủ đổ thuật. Không ngờ lão ta ở Las Vegas thua hết sạch tiền.

Cố Sùng nói tới đây, Diệp Mặc đã hiểu ra. Xem ra Ngưu Chính Mãn dẫn theo một cao thủ đổ thuật muốn đi Las Vegas kiếm chút ít, kết quả không có kiếm được, còn mất cả tiền vốn. Công trình hồ chứa nước đúng ra phải mấy chục triệu mới có thể xây dựng lại thành ra xây dựng bằng mấy triệu, khó trách là một công trình bã đậu.

-Bởi vì đập chứa nước Tây Đồng không đủ kinh phí để xây dựng cải tạo, kết quả chỉ có thể hoàn thành qua loa. Đợi lúc Tô Hằng xuất viện, còn không đợi ông ta tỉ mỉ kiểm tra chất lượng đập chứa nước Tây Đồng, đã có mưa

bão lớn. Kết quả đập chứa nước Tây Đồng vừa làm xong, bị nước lũ tấn công, lập tức liền sụp đổ. Ngưu Chính Mãn đem chuyện này toàn bộ đổ lên đầu Tô Hằng, còn có trợ thủ mà ông ta phái đi. Sau này Tô Hằng và người chủ tịch thành phố Ngưu phái đi đang trong quá trình thẩm tra cùng lúc uống thuốc độc tự sát.

Cố Sùng sau khi kể xong, cẩn thận nhìn Diệp Mặc, y không biết tin tức này có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của y hay không.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, uống thuốc độc tự sát? Tô Hằng biết mình bị oan uổng, tuyệt đối sẽ không uống thuốc độc tự sát. Hơn nữa thời gian Tô Hằng nhập viện cũng thật trùng hợp, lúc này tiền xây dựng cải tạo đập chứa nước vừa mới đến, y liền nhập bệnh. Chuyện lớn như vậy, Ngưu Chính Mãn không ngờ có thể cẩn thận che dấu, xem ra này Ngưu Chính Mãn cũng là một người tài nha.

Tuy rằng Diệp Mặc chưa từng đi Las Vegas, nhưng hắn khẳng định nơi đó không dễ kiếm tiền như vậy. Cho dù là người rất khôn khéo, rất cẩn thận cũng có điểm yếu, điểm yếu của Ngưu Chính Mãn này chính là đánh bạc Chủ tịch thành phố Ngưu này quả nhiên rất trâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 443

Sản Phẩm Đầu Tay Của Viễn Gia

Thấy Diệp Mặc trầm ngâm không nói gì, Cố Sùng vội vàng nói lấy lòng:

- Chuyện ngộ độc thức ăn năm năm trước ở Viễn Bắc lầu đã hại chết bốn mươi ba người dân công cũng là chủ tịch thành phố Ngưu áp chế, lúc đó gã vẫn còn là một phó chủ tịch thành phố.

Đã hại chết hơn bốn mươi người, chuyện này cũng có thể áp chế nổi ư? Giới truyền thông và báo chí bây giờ phát triển vậy mà vẫn ém nhẹm được sự kiện đó ngay trong thành thị này, quả thật tay này không phải hạng tầm thường. Việc giết người đó và việc giết người tại ẩn môn là không giống nhau. Trong ẩn môn, người chết nhiều nhưng chính phủ không quan tâm.

Nhưng Diệp Mặc lại không ngờ có xảy ra chuyện ngộ độc thức ăn gây tử vong tại Viễn Bắc lầu.

Cố Sùng lại nói tiếp:

- Những nạn nhân này đều là những kẻ lang thang và một số người vô gia cư mà Viễn gia đã đem về. Thế nên, tuy chuyện có xảy ra nhưng lại ảnh hưởng không lớn, thậm chí có nhiều người còn chưa nghe thấy bao giờ.

Diệp Mặc giật mình, thì ra đều là những người không có nhà, thậm chí chết đi cũng chẳng ai để ý, khó trách sự việc này lại được che giấu một cách đơn giản như thế. Nói không chừng, có rất nhiều người vốn dĩ không biết chuyện này.

Không đúng, Viễn gia đã kiến tạo Viễn Bắc lầu gồm bốn mươi mấy con

người chắc chắn không đủ, hơn nữa, Viễn gia nếu muốn tìm công nhân thì cũng không cần thiết phải tìm những kẻ lang thang và vô gia cư không biết chuyên môn này!

Cơ sở chế thuốc ngầm của Viễn gia? Diệp Mặc lập tức hiểu ra. Viễn gia tìm những người này về là để kiến tạo Viễn Bắc lầu, cũng là để đào móc và xây dựng một cơ sở bào chế thuốc ngầm. Sau khi cơ sở này được hoàn thành thì Viễn gia đã thủ tiêu hết họ. Đây đúng là cách thường thấy của đế vương cổ đại nhằm che giấu vết tích, Viễn gia dùng cách đó để đối phó với họ thì thật độc ác.

- Anh rể anh sao lại biết được mấy việc này?

Diệp Mặc liền hỏi.

Cố Sùng không chần chừ liền đáp:

- Anh rể tôi khi đó là thư ký của chủ tịch thành phố Ngưu, chỉ là năm nay mới bị điều tới thành phố làm … Phó cục trưởng.

Thì ra là thế, Diệp Mặc gật đầu, khó trách việc gì của Ngưu Chính Mãn, anh rể của Cố Sùng đều biết.

- Hãy lấy đồ đó đem ra đây cho tôi. Cái mạng của anh giữ được rồi đó.

Diệp Mặc nói. Những thứ này đối với hắn sẽ chẳng có tác dụng gì, nhưng hắn có thể giao cho Thi Tu để anh ta làm vốn liếng.

- Đúng, đúng đại ca, hai người này của tôi…

Dù biết tính mạng của mình đã không sao nhưng Cố Sùng vẫn run rẩy đáp lại. Nhưng khi nhìn thấy hai tên người hầu bị Diệp Mặc đá chết, gã không lạc quan nổi nữa.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Bọn chúng chưa chết được đâu, đợi lát nữa anh về, đi tiểu lên mặt

chúng thì lại tỉnh ngay thôi.

Cố Sùng biết ý của Diệp Mặc là té một ít nước lên mặt chúng là được nhưng gã vẫn như cũ, không dám phản bác gì. Y sợ nếu chẳng may chọc giận Diệp Mặc thì xong đời. Nhưng gã đã thoải mái hơn nhiều. Dù sao cũng không chết người, một khi án mạng xảy ra, bị đồn ra ngoài thì rất ầm ĩ, đối với gã chẳng có ích lợi gì. Bởi vì, gã đã tiết lộ ra một bí mật vô cùng quan trọng.

…

Nơi ở của Cố Sùng cũng không xa, sau hai mươi phút, Diệp Mặc cùng với Lục Doanh Doanh cầm về một thẻ nhớ từ chỗ của Cố Sùng. Sau khi xác nhận được tư liệu mà Cố Sùng đã nói, Diệp Mặc mới không để ý tới gã nữa và cùng Lục Doanh Doanh nhanh chóng bỏ đi. Còn tay của Cố Sùng, hắn cũng không giúp gã điều trị.

Diệp Mặc tin tưởng Cố Sùng không dám đem việc này tiết lộ ra ngoài. Gã không phải đồ ngốc, vật này đã mất rồi, ngộ nhỡ bị lộ thì đối với gã và anh rể gã chẳng có bất cứ lợi ích nào. Chẳng qua lúc tính mạng bị uy hiếp gã mới đem vật này ra, nếu là lúc khác, Diệp Mặc khẳng định Cố Sùng sẽ không đưa nó ra.

- Đi vào nhà tôi nói chuyện đi!

Lục Doanh Doanh có chút kỳ vọng nhìn Diệp Mặc. Cô đương nhiên cũng nhìn ra mấy vấn đề này, không lo lắng Cố Sùng sẽ ra sao.

- Được!

Diệp Mặc cũng muốn biết thanh hoa thanh diệp thảo của Lục Doanh Doanh nhiều như vậy là ở đâu mà có? Nếu thực sự có nhiều thanh hoa thanh diệp thảo như vậy, hắn chẳng cần lo lắng đến vấn đề tu luyện nữa.

Không nói Trúc Cơ, tu luyện tới luyện khí hậu kỳ chắc chắn là không có vấn đề gì. Thậm chí Diệp Mặc còn nghi ngờ Lục Doanh Doanh chính là một

người rất tinh thông loại linh thảo này.

…

Chỗ của Lục Doanh Doanh cách quán rượu không phải quá xa, có thể là vì để tiện đi làm tại quán rượu mà cô đã thuê một gian phòng có một phòng ngủ, phòng khách ở ngay gần đó.

Đây là một khu cư xá hơi cũ kỹ. Khi Diệp Mặc và Lục Doanh Doanh trở về, ngoài việc thấy một ông lão đang mệt mỏi buồn ngủ ra, trong khu này chẳng những không thấy một ai mà đèn trên đường cũng nhạt mờ, ảm đạm.

Lục Doanh Doanh ở tầng ba. Sau khi Diệp Mặc theo cô vào phòng, hắn phát hiện thấy ánh sáng nơi này rất kém. Hơn nữa, may mà ở tầng ba, nếu ở tầng một hoặc tầng hai thì nói không chừng sẽ có cả mùi ẩm mốc nữa.

Diệp Mặc sau khi ngồi xuống trong phòng khách thì Lục Doanh Doanh rót một cốc nước mời hắn. Diệp Mặc vừa thấy liền biết được trong cốc đồ uống này có cả thanh hoa thanh diệp thảo. Đồng thời, Diệp Mặc đã nhìn thấy một bó thanh hoa thanh diệp thảo đã được phơi khô trong góc phòng, chỉ đáng tiếc là loại thanh hoa thanh diệp thảo này với hắn chẳng có tác dụng gì, bởi vì ngay cả một đóa hoa cũng chưa nở.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng Diệp Mặc không lên tiếng. Hắn biết Lục Doanh Doanh dẫn hắn tới đây nhất định là vì chuyện của loài cỏ 'Thanh Hoa Thanh Diệp này. Hắn không cần nói, Diệp Doanh Doanh cũng sẽ nói thôi.

Quả nhiên Lục Doanh Doanh cũng rót một cốc cho mình và ngồi đối diện với Diệp Mặc. Cô nhìn chằm chằm Diệp Mặc hồi lâu rồi mới run run nói:

- Anh biết thanh hoa thanh diệp thảo là một loại thảo dược, vậy xin hỏi, anh có phải là một người tu luyện không?

Diệp Mặc giật mình, nói người tu luyện là rất chung chung. Tu luyện cổ

võ cũng là người tu luyện, tu chân cũng là người tu luyện. Khi Lục Doanh Doanh đã hỏi thế chứng tỏ cô cũng chẳng hiểu gì về người tu luyện cả.

Lúc này, Diệp Mặc không giải thích về sự khác biệt giữa chúng mà gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi chính là người tu luyện.

Lục Doanh Doanh nghe xong câu trả lời của Diệp Mặc thì tay run run, suýt chút nữa thì làm rơi đồ uống trong tay. Cô đột nhiên đứng lên đến quỳ trước mặt Diệp Mặc.

Lúc Diêp Mặc chưa hiểu ra sao thì Lục Doanh Doanh nghẹn ngào nói:

- Xin tiền bối bảo vệ lẽ phải.

Diệp Mặc nhíu mày lạnh lùng nói:

- Có gì cứ ngồi xuống rồi từ từ nói. Vừa lúc có việc tôi muốn hỏi cô. Nếu cô còn tiếp tục quỳ như vậy thì thực xin lỗi, tôi sẽ đi đấy.

Lục Doanh Doanh lập tức đứng lên, cô vội ngồi xuống rồi dụi dụi mắt, sửa sang lại một chút, sau mới lên tiếng:

- Nhà tôi vốn dĩ ở một vùng nông thôn hẻo lánh, cha mẹ tôi mất sớm, tôi sống cùng với em trai và ông nội. Ông nội tôi là một thầy lang trung y nhưng thực ra y thuật của ông là được cao nhân truyền thụ lại cho phương thuốc và phương pháp gây trồng dược liệu mà thôi.

Phương pháp gây trồng dược liệu ư? Diệp Mặc liền nghĩ ngay tới thanh hoa thanh diệp thảo. Nhưng loại cỏ này cần phải được nuôi dưỡng từ nguyên khí trời đất, hoặc là linh khí, nếu không thì không có cách nào nuôi sống được. Cho dù là cỏ thanh hoa thanh diệp hoang dại cũng phải được nuôi dưỡng từ nguyên khí thiên địa mới có thể sống được. Tuy hắn chưa nhìn thấy thanh hoa thanh diệp thảo nhưng nếu Lục Doanh Doanh có thể gây trồng được thì thật tài tình.

Chẳng lẽ, tổ tiên của Lục Doanh Doanh thật sự trồng được thanh hoa thanh diệp thảo ư?

Không để ý tới suy nghĩ của Diệp Mặc, Lục Doanh Doanh nói tiếp:

- Loại dược phẩm này chính là "bảo tâm dược tề" mà "bảo tâm dược tề" phải cần hơn mười loại dược liệu. Cách bào chế khá phức tạp. Thanh hoa thanh diệp thảo chính là một trong các loại dược liệu chủ yếu đó. Bốn năm trước, có hai gã đàn ông, một ngoài năm mươi, một ngoài bốn mươi đã tìm tới ông nội tôi muốn mua loại dược phẩm này. Ông tôi lúc đó đương nhiên từ chối, không ngờ hai gã này phát khùng, chúng giết ông tôi, giết em trai tôi, lại còn cướp đi phương thuốc bảo tâm dược tề mà tổ tiên tôi đã để lại.

Diệp Mặc thở dài, nhưng không nói xen vào. Giờ có vẻ Lục Doanh Doanh đang rất đau khổ.

Lục Doanh Doanh lại cắn răng nói tiếp:

- Nhờ tiếng sủa của một con chó mà người trong thôn biết được, sau đó hai gã kia sợ bỏ chạy mất. Lúc tôi về thì ông nội đang hấp hối. Lúc sắp mất, ông nói cho tôi biết diện mạo của hai gã đó. Ông còn dặn tôi rằng, người nào có thể tìm thấy và nhận thức được thanh hoa thanh diệp thảo mới có thể tìm người đó làm chủ. Nếu không tìm được người như vậy thì tôi nhất định không được báo thù. Còn về phần mấy kẻ đã cướp được phương thuốc dược tề đó lại không ngờ tên dược liệu chủ yếu - thanh hoa thanh diệp thảo lại không được viết vào. Tuy thiếu loại dược liệu này nhưng dược phẩm đó vẫn có thể chữa bệnh được, chỉ có điều hiệu quả không cao lắm.

- Vì sao nhất định phải là người nhận thức được thanh hoa thanh diệp thảo?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi lại.

Mặt Lục Doanh Doanh dần bình tĩnh lại, cô đáp:

- Bởi vì người truyền lại phương thuốc đó cho ông nội tôi là một người

tu luyện. Người ấy đã nói, chỉ có người tu luyện mới nhận thức được thanh hoa thanh diệp thảo. Thế nên, người ấy đã truyền cho ông nội tôi cách làm thế nào mới nuôi trồng được loại dược liệu này. Tôi ban đầu còn không biết vì sao ông nội không cho tôi báo thù nhưng sau này tôi cũng hiểu ra.

Nói tới đây, Lục Doanh Doanh liếc nhìn Diệp Mặc rồi nói tiếp: - Nhưng ba năm qua, tôi chưa tìm được bất kỳ người nào biết về thanh hoa thanh diệp thảo, cũng chẳng tìm được cơ hội nào giết chết Viễn Chí Dung. Trong lúc tuyệt vọng đó, tôi đã gặp anh. Vì anh hiểu thanh hoa thanh diệp thảo như lời ông nội nói, nếu người tu luyện nào biết về thanh hoa thanh diệp thảo thì tôi sẽ giao cho người ấy phương pháp nuôi trồng thanh hoa thanh diệp thảo, và người ấy sẽ báo thù giúp Lục gia tôi.

Nói xong, Lục Doanh Doanh bước tới một chiếc tủ nhỏ bên cạnh giường và mở nó ra. Từ bên trong cô lấy ra một vật gì đó hình tròn đưa cho Diệp Mặc và nói:

- Đây là thứ để nuôi trồng thanh hoa thanh diệp thảo. Chỉ cần ở nơi không khí mát mẻ, anh đem hạt thanh hoa thanh diệp thảo gieo xuống, sau lấy vòng tròn này đặt bên cạnh thì thanh hoa thanh diệp thảo có thể sống được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 444

Hẹn Tiêu Lôi

Trận bàn?

Diệp Mặc cầm lấy vật hình tròn này suýt nữa thì kêu lên. Hắn không ngờ trên trái đất này có thể thấy được trận bàn. Đây là một Tụ linh trận bàn. Chẳng lẽ nơi này thực sự có Tu chân giả? Hay là cũng có người giống hắn xuyên qua Tu chân giới mà tới? Hay là một số người trong ẩn môn có thể chế tác trận bàn?

Hơn nữa trong trận bàn này còn có thể khởi động được năng lượng, không biết có phải là linh thạch hay không? Bởi vì đã hao kiệt nên Diệp Mặc cũng không thể nhìn ra năng lượng khởi động trong đó có phải là linh thạch không nữa.

Đáng tiếc là năng lượng đó hình như sắp hết rồi. Và khi hết năng lượng khởi động mà không có linh thạch khởi động thì trận bàn này chẳng khác gì đồ phế thải.

Cách chế tác trận bàn này rất đơn giản, nhưng điều quan trọng nhất là phải có năng lượng khuấy động. Không kể là nguyên khí thạch hay là linh thạch, với Diệp Mặc mà nói thì đều là vật cực kỳ đáng quý. Trận bàn này không đáng để nhắc tới vì loại trận bàn hiện tại của Diệp Mặc có thể chế tạo ra, chỉ cần có nguyên liệu là được. Hơn nữa, hắn bày trận căn bản cũng không cần trận bàn, trận bàn tuy đơn giản nhưng lại không được hoàn thiện.

Xem ra, người tu luyện đó không đơn giản như mình nghĩ.

Lục Doanh Doanh có vẻ hồi hộp nhìn Diệp Mặc đang cầm trận bàn suy

nghĩ. Cô không biết liệu Diệp Mặc có thể vì trận bàn nuôi dưỡng thanh hoa thanh diệp thảo này mà ra tay không nữa.

Thấy vẻ mặt của Lục Doanh Doanh, Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Vòng tròn này với tôi mà nói đã không có tác dụng gì rồi, cô hãy giữ lại đi.

Lục Doanh Doanh nghe Diệp Mặc nói xong thì mặt chợt biến sắc, lòng cô nặng trĩu. Lời của ông nội đã không trở thành sự thật, tuy cô ở lại Hà Phong này ôm cây đợi thỏ, cuối cùng cũng tìm được người biết về thanh hoa thanh diệp thảo nhưng người này lại không có hứng thú.

Diệp Mặc thấy vẻ mặt thất vọng của Lục Doanh Doanh thì mỉm cười nói:

- Tuy nhiên, cô không cần lo lắng đến chuyện báo thù nữa. Tôi đến Hà Phong lần này cũng là tìm Viễn gia tính sổ. Tôi cũng không giấu cô, tôi chính là Diệp Mặc, người phụ trách dược phẩm Lạc Nguyệt. Sự việc "Dưỡng nhan hoàn" chính là do Viễn gia đứng sau lưng dàn xếp. Cô nói xem, liệu tôi có thể để cho một kẻ như vậy tiếp tục sinh tồn sao? Thế nên, nhiều nhất là một tuần, cô sẽ thấy Viễn gia ở Hà Phong này hoàn toàn biến mất.

- Anh, anh chính là chủ tịch hội đồng quản trị của dược phẩm Lạc Nguyệt ư? Trời ạ! "Dưỡng nhan hoàn" và "Kiện thể hoàn" nghịch thiên như vậy, không ngờ anh cũng làm được. Tôi vừa thấy tác dụng phụ của "Dưỡng nhan hoàn" bị báo chí đưa tin liền biết ngay là có kẻ muốn hại dược phẩm Lạc Nguyệt, quả nhiên là như vậy.

Lục Doanh Doanh bất ngờ đứng lên mừng rỡ nói.

Điều làm cho cô vui nhất chính là việc Diệp Mặc hứa sẽ tiêu diệt Viễn gia, điều kế tiếp chính là không ngờ cô có thể gặp được chủ tịch hội đồng quản trị của dược phẩm Lạc Nguyệt, đây chính là một nhân vật truyền kỳ trong xã hội.

- Cho nên, cô không cần lo lắng. Đợi lúc Viễn gia bị tiêu diệt, cô có thể nói cho cánh phóng viên biết mưu đồ của Viễn gia với dược phẩm của nhà cô.

Diệp Mặc cảm thấy đây đúng là việc tốt, vừa có thể giúp Lục Doanh Doanh trả thù, lại vừa có thể đả kích Viễn gia.

Lục Doanh Doanh cúi người xuống nói với Diệp Mặc:

- Cảm ơn chủ tịch Diệp, nếu không phải là anh thì tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ không báo thù nổi.

Trong tận đáy lòng, cô thực sự rất biết ơn Diệp Mặc. Tuy giữa hắn với Viễn gia có thù oán nhưng cô vẫn rất cảm kích.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cái vòng tròn kia của cô chẳng còn bao lâu nữa thì hết hiệu lực, nên cô không thể dùng nó để nuôi thanh hoa thanh diệp thảo được nữa. Thanh hoa thanh diệp thảo mà cô trồng không có một đóa nào nở, loại dược thảo này có dược hiệu rất thấp. Trừ những bệnh thông thường và tăng cường sức khỏe ra thì chẳng còn tác dụng nào khác.

…

Khi Diệp Mặc đã đi khá lâu rồi nhưng Lục Doanh Doanh vẫn còn nghĩ có phải mình nằm mơ không nữa, không ngờ lại may mắn thế. Chẳng những không cần mình ra tay, cũng chẳng cần đồ đạc gì của mình mà hắn cũng giúp cô trực tiếp báo thù.

- Viễn gia, tôi nhất định phải tận mắt thấy các người bị diệt vong như thế nào!

Lục Doanh Doanh đứng bên cửa sổ, mắt hướng về Viễn Bắc lầu tức giận nói.

Diệp Mặc rời khỏi chỗ của Lục Doanh Doanh, hắn quyết định, trước tiên phải đi tìm phóng viên nổi tiếng một chút, sau đó sẽ đi tìm Thi Tu. Hắn phải giao vật trong tay cho Thi Tu để Thi Tu đi tìm Lý Xuân Sinh. Đợi khi Lý Xuân Sinh có vị trí nhất định ở Hà Phong này thì nhất định sẽ chủ động nhớ mặt tốt của Thi Tu. Việc này và việc vì quan hệ của bản thân mà giúp đỡ Thi Tu là hoàn toàn bất đồng.

Với giới truyền thông, Diệp Mặc tiếp xúc rất ít, căn bản cũng không quen biết phóng viên nổi tiếng nào. Hắn nghĩ việc này hay là tìm bạn bè ở Yến Kinh giúp đỡ, Trương Quật và Trác Ái Quốc cũng có thể.

Nghĩ đến Trác Ái Quốc, Diệp Mặc chợt nhớ tới Tiêu Lôi. Lần đầu tiên hắn gặp Tiêu Lôi là lúc cùng Trác Ái Quốc tới Lưu Xà, lúc đó Tiêu Lôi cũng tới Lưu Xà phỏng vấn. Kết quả là quen biết nhau, thậm chí sau này hai người còn gặp nhau mấy lần nữa. Lần trước lúc ở Thần Nông giá, Tiêu Lôi đã đưa cho hắn tấm danh thiếp của cô.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không do dự lấy tấm danh thiếp của Tiêu Lôi từ trong chiếc nhẫn ra. Nếu như đã quen Tiêu Lôi, mà Tiêu Lôi cũng được coi là một phóng viên nổi tiếng ở Yến Kinh, chi bằng mình gọi điện liên lạc với cô ấy, hà tất gì phải làm phiền người khác chứ?

Lúc Diệp Mặc bấm điện thoại gọi cho Tiêu Lôi thì phát hiện giờ đã là ba giờ sáng rồi, nhưng nếu đã quyết định rồi thì không nhất thiết phải tắt đi.

Tiêu Lôi đang mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng chuông di động của mình reo. Cô không nghĩ ra được là ai lại đánh thức cô vào giờ này, thật đúng là bệnh mà.

Ba giờ sáng gọi điện đánh thức người khác không phải bệnh thì là cái gì? Lần phỏng vấn của Tiêu Lôi vừa mới kết thúc một lúc, cô vẫn chưa kịp nghỉ ngơi một chút thì lại có người nửa đêm đánh thức, cô đương nhiên không vui rồi.

Tuy muốn tắt điện thoại đi nhưng theo thói quen nghề nghiệp, cô vẫn ấn

phím nhận cuộc gọi.

- Là ai vậy?

Giọng Tiêu Lôi không được dễ nghe cho lắm, dù sao gọi vào lúc này đã là quá muộn.

Diệp Mặc biết tính tình của Tiêu Lôi, chỉ cần có tin mới quan trọng, cô nhất định sẽ xếp vị trí thứ nhất, ngược lại cũng không để ý ngữ khí khá khó nghe của cô trong điện thoại.

- Chỗ của tôi có ít tin tức quan trọng, đường đường là một chủ tịch thành phố của Hà Phong mà gã đã tham ô mấy chục triệu kiến tạo công trình bã đậu khiến cho mấy thôn trang bị hủy diệt. Một công ty bào chế dược vì muốn làm nổi danh tiếng nên đã đẩy ra thị trường sản phẩm chủ yếu của công ty mình nhưng chuẩn bị truyền bá bệnh truyền nhiễm. Không biết phóng viên Tiêu có hứng thú với những tin tức này không?

Diệp Mặc cười nói.

- Sao cơ?

Tiêu Lôi bị những lời của Diệp Mặc làm cho kinh sợ. Cô làm phóng viên đã nhiều năm như vậy, nhưng tin tức loại này thật rất ít gặp.

- Anh là ai? Sao tôi biết được anh nói thật hay nói dối chứ?

Tiêu Lôi bình tĩnh trở lại, cô đã hết buồn ngủ, bình tĩnh nói.

Diệp Mặc mỉm cười đáp:

- Chúng ta quen nhau, đương nhiên tôi sẽ không lừa cô rồi.

- Anh là ai?

Tiêu Lôi bỗng cảm giác được giọng nói của Diệp Mặc hình như có chút quen thuộc. Đây rốt cuộc là âm thanh của ai?

- Tôi là Diệp Mặc, tôi…

Diệp Mặc còn chưa nói hết thì đã nghe thấy một tiếng "Tít" từ đầu dây bên kia, điện thoại đã bị đứt liên lạc.

Tiêu Lôi bỗng có một chút bối rối, không ngờ người gọi điện cho cô lại là Diệp Mặc. Là mình đang tương tư con người đã có vợ kia ư? Nửa đêm hắn gọi cho mình làm gì? Lại còn nói nhiều tin như thế, để mượn cớ ư? Cô không tin có thể phát sinh đồng thời nhiều việc như vậy.

Tiêu Lôi phát hiện, tay của cô đang run run, cô đã biết đó chính là giọng nói của Diệp Mặc. Diệp Mặc hẹn mình, lại là nửa đêm nữa. Cô chưa bao giờ nghĩ hắn lại chủ động gọi cho cô, nên giờ cô mới ứng phó không kịp.

Khi Tiêu Lôi định phản ứng lại thì cô đã phát hiện điện thoại của cô đã rơi trên giường rồi. Tiêu Lôi không kịp nghĩ nhiều, cô liền tìm số định gọi lại nhưng không thể gọi cho Diệp Mặc được. Cô đương nhiên không biết số điện thoại của Diệp Mặc, và dãy số đặc thù ấy, nếu hắn không thiết lập số của đối phương thì người khác khó có thể gọi được cho hắn.

- Hết pin rồi sao?

Diệp Mặc cầm điện thoại đã bị ngắt độc thoại. Hắn nghĩ tới nghĩ lui rồi lại gọi đi.

Lúc Tiêu Lôi đang đổ mồ hôi thì nghe thấy chuông điện thoại Diệp Mặc gọi tới. Cô rất nhanh liền nhận lấy cuộc gọi mà không đợi Diệp Mặc trả lời:

- Diệp Mặc, anh đang ở đâu thế?

- Tôi đang ở quán rượu Ô Hà Bạn tại Hà Phong. Tôi thực sự có việc cần cô giúp đỡ. Những tin tôi nói khi nãy đều là sự thật, tôi muốn cô đem những tin tức đó được truyền ra ngoài một cách nhanh nhất, rộng rãi nhất.

Diệp Mặc nhẹ nhàng, rành mạch nói. Hắn không muốn bị Tiêu Lôi hiểu lầm.

- Thật sự là có chuyện này sao?

Tiêu Lôi hoàn toàn tỉnh táo lại, cô biết mình có chút hiểu lầm rồi. Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết hình như rất yêu nhau, sao hắn có thể nửa đêm hẹn mình được chứ? Hơn nữa, cho dù là Diệp Mặc có hẹn mình đi chăng nữa thì mình cũng không nhất định cần phải như vậy.

Tiêu Lôi vỗ một cái vào trán, khôi phục lại tác phong nghề nghiệp cẩn thận, nghiêm túc của mình. Cô ngẫm lại một chút rồi dịu giọng nói:

- Diệp Mặc, những tin này không thể nói lung tung được đâu. Nếu chưa có chứng cứ gì, một khi nói ra thì sẽ bị gièm pha đấy. Anh trước hết là không cần đi, dù có xảy ra chuyện gì, cho dù anh cần sự giúp đỡ cũng phải đợi tôi đến rồi mới nói tiếp. Trước khi tôi đến, anh nhất định không được làm gì cả. Cho dù là có chứng cứ nhưng một khi đã liên quan tới một chủ tịch thành phố thì cũng không thể tùy tiện nói ra được.

- Được, sáng nay tôi sẽ ở quán rượu Ô Hà Bạn đợi cô.

Diệp Mặc đương nhiên biết sự lo lắng của Tiêu Lôi, cô sợ mình không có chứng cứ lại muốn lật đổ một chủ tịch thành phố. Nhưng hắn không để ý, nếu như Tiêu Lôi không dám thì hắn sẽ trực tiếp nhờ Lý Thu Dương giúp đỡ. Việc này đối với hắn mà nói thì chỉ là việc nhỏ mà thôi. Đừng nói có chứng cứ, ngay cả khi không có chứng cứ, Diệp Mặc hắn vẫn làm như vậy.

Nếu theo thói quen hành sự của hắn thì cần gì tới chứng cớ chứ? Đại sát trực tiếp là được rồi. Tuy nhiên Diệp Mặc biết cách làm này không thích hợp với hắn bây giờ. Giờ hắn đã có gia đình, có địa bàn, không còn là một kẻ độc thân không vướng bận nữa. Hơn nữa nơi hiện tại cũng không phải là nơi ân oán giống như ở đại lục Lạc Nguyệt.

Coi như lùi một bước vậy. Hắn làm như vậy còn có thể giúp Lý Xuân Sinh một phen, sau đó khiến Lý Xuân Sinh tiếp tục chăm sóc Thi Tu. Diệp Mặc tuy không quản người trong quan trường, nhưng hắn biết trong quan trường nhất định không thể giống quả phụ được, không coi ai ra gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 445

Quả Nhiên Là Muốn Chết

Lúc Diệp Mặc đuổi tới huyện Tây Đồng, trời cũng đã sáng. Diệp Mặc không biết chỗ ở của Thi Tu, Hắn vừa mới gọi điện thoại cho Thi Tu, chỉ mới vang một tiếng Thi Tu đã nhấc máy, nhưng giọng Thi Tu không ngái ngủ chút nào, Diệp Mặc biết Thi Tu đã cả đêm không ngủ.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, Diệp Mặc vẫn rất nhanh chóng đến ký túc xá tạm thời của Chính phủ huyện, là chỗ ở hiện tại của Thi Tu. Lúc Diệp Mặc đến nơi, Thi Tu và Tống Tiểu Vân đã chờ ở cửa.

-Thi Tu, các cậu sao lại vẫn ở đây?

Diệp Mặc vừa thấy nơi ở tạm này âm u, ẩm ướt, rách nát, lập tức nổi giận. Tên Ngô Trạch này thật to gan, dù Diệp Mặc không phải người trong quan trường, nhưng cũng không thể để Thi Tu ở lại chỗ hoang tàn thế này được.

Con mắt Thi Tu đỏ ửng, lại có quầng thâm, vừa nhìn đã biết cả đêm không ngủ, thậm chí cả một thời gian dài đã không được ngủ ngon rồi. Tuy anh ta ngạc nhiên vì sao Diệp Mặc lúc này lại xuất hiện ở huyện Tây Đồng, nhưng cũng không hỏi gì.

Nhưng Thi Tu vừa nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Mặc, lập tức biết Diệp Mặc đang nổi giận, vội vàng nói:

-Việc này không liên quan đến chuyện của chủ tịch huyện Ngô và anh Chu Bình, bọn họ giờ cũng rất đau đầu nhức óc đấy.

Sự tức giận của Diệp Mặc chỉ trong nháy mắt, hắn rất nhanh chóng hiểu

ra nói không chừng việc này còn có nguyên nhân khác, nói cách khác, có lẽ Ngô Trạch cũng không to gan như vậy.

Diệp Mặc và Thi Tu sau khi vào trong nhà ngồi xuống, Thi Tu mới nói ra nguyên nhân cụ thể.

Hóa ra sau khi Thi Tu vào huyện Tây Đồng, vì lý lịch có vấn đề, chưa được vào ủy viên thường vụ, vì vậy anh ta không thể giúp Ngô Trạch ở Hội ủy viên thường vụ, mà thư ký huyện ủy Tây Đồng là Hồng Triệu cũng là một người rất cứng rắn. Lúc Ngô Trạch chưa tới, y đã nắm hết quyền vào tay. Mà sau khi Ngô Trạch về đây, chỉ có Chu Bình giúp anh ta, cho nên khi đối địch với Hồng Triệu đã bị lép vế.

Nếu công ty dược Lạc Nguyệt không xảy ra vấn đề gì, Ngô Trạch còn có thể nói chuyện không kiêng nể gì. Nhưng sau này vì sự cố Dưỡng nhan hoàn của Lạc Nguyệt, mà công ty này cũng là do Thi Tu và Ngô Trạch đưa về Tây Đồng, Ngô Trạch lại càng đúng là họa vô đơn chí.

Dù Ngô Trạch là người của nhà họ Lý, nhưng loại chuyện này mà Ngô Trạch cũng phải nhờ nhà họ Lý giúp đỡ thì sự hiện diện của anh ta thật không còn giá trị gì nữa. Trong tình huống tất cả chỉ trông cậy vào Ngô Trạch, cục diện lại càng khó khăn. Hơn nữa Lý Xuân Sinh của Hà Phong ốc còn không lo nổi mình ốc, cũng không giúp gì được Ngô Trạch.

Mặt chính trị đang bị bủa vây, ở vào hoàn cảnh xấu, đương nhiên cũng không có tâm tư, không có sức lực mà lo đến nơi ở.

-Công việc của tôi về cơ bản đều bị Hồng Triệu phái người khống chế hoàn toàn, sau lưng Hồng Triệu là chủ tịch thành phố Ngưu Chính Mãn của Hà Phong, cho nên sau lưng y rất vững. Tối qua Tiểu Vân đã thương lượng với tôi cả đêm, Tiểu Vân khuyên tôi nên từ bỏ vị chủ tịch huyện này, nhưng tôi không cam lòng, đừng nói đây là việc cậu giúp tôi đạt được, tôi cũng không cam lòng chưa bắt đầu đã thất bại.

Thi Tu có chút bất đắc dĩ nói.

Diệp Mặc gật đầu, chẳng trách lần trước chuyện vỡ đập nước huyện Tây Đồng cũng được bưng bít, hóa ra huyện ủy Tây Đồng cũng đầy người của Ngưu Chính Mãn.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai Thi Tu nói:

-Thi Tu, cậu không cần lo lắng, tôi khẳng định có thể giúp cậu giải quyết vấn đề này. Cậu biết chuyện vỡ đập nước của Tây Đồng chứ, cấp bậc phó phòng của cậu cũng hẳn là vì nguyên nhân này mới cất nhắc?

Thi Tu lập tức gật đầu nói:

-Tôi tất nhiên là biết, đập chứa nước Tây Đồng là công trình ăn hại, chỉ là cấp trên ém nhẹm đi thôi. Tôi nghi ngờ công trình này bị Hồng Triệu và cấp trên của y là chủ tịch thành phố Ngưu tham ô rút ruột, nhưng việc này không có chứng cớ, không ai dám nói. Hơn nữa, trực giác của tôi là chủ tịch huyện Tô bị oan uổng rồi.

Diệp Mặc không khỏi có chút khâm phục sự giác ngộ chính trị của Thi Tu, không ngờ anh ta lại nghi ngờ Ngưu Chính Mãn, nhưng nghi ngờ chuyện này chắc chắn không phải chỉ mình Thi Tu.

-Cậu nghi ngờ rất đúng, tôi có video chứng cớ Ngưu Chính Mãn tham ô nhận hối lộ, còn có chứng cớ gã rút ruột công trình.

Diệp Mặc nói xong liền lấy ra chiếc thẻ nhớ, bảo Thi Tu bật máy tính lên.

Nửa giờ sau, Thi Tu hoàn toàn ngây ngốc, không ngờ tư liệu vô cùng cơ mật như vậy, hơn nữa còn có tư liệu về tập đoàn dược Viễn Bắc nghiên cứu chế tạo dược phẩm có tính truyền nhiễm, bao gồm cả cuộc họp bí mật của nhà họ Viễn về việc đánh lén công ty dược Lạc Nguyệt, toàn bộ đều được quay phim cẩn thận.

-Diệp Mặc, cái này…

Thi Tu cũng không tin được trong tay Diệp Mặc lại có vật này, anh ta lúc này đã tỉnh táo lại. Dường như hôm trước mới nổi lên tin tác dụng phụ của Mỹ nhan hoàn, hôm nay Diệp Mặc thậm chí cả video quay lại chứng cớ cũng đã có trong tay, Diệp Mặc cũng thật quá khủng khiếp, tập đoàn Viễn Bắc lợi hại như vậy còn muốn đấu lại? Đây không phải muốn chết ư?

Đấu với Diệp Mặc, quả nhiên là muốn chết!

Nhìn Thi Tu ngây dại ra, Diệp Mặc lại vỗ vỗ vai anh ta, nói:

-Tư liệu này tôi copy vào máy tính của cậu, sau này làm vốn chính trị cho cậu, nếu như vậy mà cậu còn không đứng lên được, tôi sẽ không giúp nữa, để cậu đi Lưu Xà giúp tôi còn hơn.

-Diệp Mặc, cậu là bạn tốt nhất của tôi, tôi không nói lời cảm ơn nữa, nếu như vậy mà tôi không đứng dậy được, thà mua miếng đậu phụ thối đâm đầu chết đi. Tôi nhất định sẽ đi Lưu Xà, chờ tôi báo thù xong ở đây, tuy rằng tôi thích làm quan, nhưng những chuyện trên quan trường, Tiểu Vân rất không thích.

Thi Tu khẳng định.

Diệp Mặc gật gật đầu.

-Vậy kế tiếp cậu phải làm gì?

-Tôi sẽ báo cho Ngô Trạch trước, sau đó lập tức đi Hà Phong tìm chủ tịch thành phố Lý, ông ta gần đây cũng sứt đầu mẻ trán. Tôi nghĩ mấy thứ này rơi vào tay chủ tịch thành phố Lý, y sẽ nhất định biết lợi dụng như thế nào.

Thi Tu lập tức nói, anh ta biết thực lực của mình quá thấp, nếu để cho anh ta tự dùng tài liệu này, chi bằng trực tiếp giao cho Lý Xuân Sinh, như vậy mới có thể có được lợi ích lớn nhất.

-Tốt.

Diệp Mặc rất hài lòng với phản ứng của Thi Tu, Thi Tu biết được tài liệu này ở trong tay ai mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, chứng tỏ anh ta đã trưởng thành hơn.

Diệp Mặc gọi điện thoại cho Úc Diệu Đồng, đồng thời gửi đi đoạn video quay lại cuộc họp bàn đánh lén Lạc Nguyệt của tập đoàn Viễn Bắc, và nói cho cô biết, khi nào nhận được điện thoại của hắn, lập tức đăng video này lên trang web của công ty dược Lạc Nguyệt.

Úc Diệu Đồng cũng không thể tin được, Diệp Mặc chỉ đi lòng vòng cả đêm bên ngoài, nhanh như vậy đã tìm được chứng cớ rồi, lại là đoạn video mới quay, đoạn video này chẳng những quay chụp rành mạch, thậm chí từng vẻ mặt, động tác của mọi người đều vô cùng rõ, chẳng trách Diệp Mặc bắt mình tìm cho hắn một chiếc camera kỹ thuật số độ phân giải cao.

Úc Diệu Đồng hoài nghi Diệp Mặc liệu có phải đứng trước mặt người khác quay không, nếu cô biết Diệp Mặc thật sự quay như vậy, cũng sẽ không biết cô có cảm tưởng gì.

Bất kể như thế nào, có đoạn video này, cho dù không làm gì khác, công ty dược Lạc Nguyệt cũng bình yên vô sự rồi. Úc Diệu Đồng không còn căng thẳng, trong lòng lại kính nể Diệp Mặc, thật không biết vì sao hắn làm được.

Diệp Mặc sau khi đem video cho Úc Diệu Đồng, lập tức cùng với Thi Tu đi Hà Phong. Thi Tu phải tìm được chủ tịch thành phố Lý đúng lúc, sau đó cùng y nghiên cứu, thảo luận làm thế nào mới có thể đánh bại hoàn toàn đối phương.

Lý Xuân Sinh sau khi từ Yến Kinh về Hà Phong thì cảm nhận được áp lực cực lớn. Y không phải dòng chính của họ Lý, hơn nữa, y vừa đến đã biết nước ở Hà Phong không phải sâu, mà là cực sâu.

Vài lần hội nghị thường vụ, thậm chí ngay cả việc tự bảo vệ mình y cũng khó làm được. Y chỉ là một phó chủ tịch thành phố mà thôi, cũng may y tạm thời thay mặt phó bí thư thành ủy Hà Phong, bằng không đến cơ hội nói

chuyện y cũng không có. Một phó chủ tịch thành phố thường vụ trong hội nghị thường vụ nhiều nhất chỉ có thể đừng hàng thứ sáu thứ bảy mà thôi.

Lý Xuân Sinh biết cho dù y khó khăn nữa, lúc này cũng không thể tìm nhà họ Lý nhờ vả, y vốn chỉ là một phó chủ tịch thành phố thường trực, nhờ quan hệ với Lý Thu Dương mới có thể thay mặt phó bí thư thành ủy. Đây có thể nói là một trường hợp đặc biệt rồi, cũng ngang bằng việc lấy đi chức phó bí thư thành ủy ngay trước mắt Ngưu Chính Mãn.

Đây là do nhà họ Lý thực lực lớn, hoặc do nguyên nhân Ngưu Chính Mãn sắp bị điều đi, bằng không, bình thường phó bí thư thành ủy là do chủ tịch thành phố thay mặt, tuyệt đối không đến phiên một phó chủ tịch thành phố như Lý Xuân Sinh.

Tuy nhiên điều này cũng là một tín hiệu rõ ràng, nếu Lý Xuân Sinh có thể đạt thành tích tốt, sau khi Ngưu Chính Mãn bị điều đi rồi, vị trí chủ tịch thành phố kế nhiệm sẽ là của Lý Xuân Sinh.

Nếu y có cái vốn này rồi, vẫn không thể đứng vững ở Hà Phong, vậy chỉ có thể nói Lý Xuân Sinh hữu danh vô thực, có khả năng bị nhà họ Lý vứt bỏ.

Lý Xuân Sinh biết, hôm nay Ngưu Chính Mãn tiếp tục họp hội nghị ủy viên thường vụ, mục đích là để đả kích Lý Xuân Sinh. Bởi vì Lý Xuân Sinh làm chủ tịch thành phố tiếp theo của Hà Phong, tiến cử một công ty là bước đi sai đầu tiên, không ngờ lại tiến cử công ty Lạc Nguyệt đem bán thuốc giả vào thành phố Hà Phong.

Lý Xuân Sinh thở dài, tuy rằng biết rõ ý định của Ngưu Chính Mãn, nhưng y không thể không đi. Đang lúc Lý Xuân Sinh chuẩn bị ra cửa, một người khiến y không thể tưởng tượng được lại đến chỗ ở của y.

-Chủ tịch huyện Thi, sao sớm như vậy lại đến tìm tôi? Có phải huyện Tây Đồng có chuyện gì xảy ra không?

Vừa thấy Thi Tu, cảm giác đầu tiên của Lý Xuân Sinh là không tốt.

Tình trạng của Thi Tu và Ngô Trạch thậm chí còn tệ hơn y, vì y đã nói với Diệp Mặc, lúc này y và Thi Tu cùng một phe, Thi Tu tìm đến y, 90% là Tây Đồng xảy ra chuyện gì.

Không đúng, Lý Xuân Sinh lập tức nhìn Thi Tu hai mắt đỏ bừng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng hưng phấn.

- Chủ tịch thành phố Lý, lần này chúng ta có thể lật ngược ván cờ rồi…

Thi Tu không kìm nén nổi sự kích động nói.

Tố chất chính trị của Lý Xuân Sinh dù sao Thi Tu cũng không thể sánh được, y lập tức cẩn thận nhìn quanh, sau đó rất bình tĩnh nói:

-Thi Tu, cậu vào nhà đã rồi nói, đi đường cũng cực khổ rồi.

Nói xong, Lý Xuân Sinh đưa Thi Tu vào nhà, lập tức đóng cửa lại. Tuy y không biết cái Thi Tu nói có thể giúp họ lật ngược tình thế là gì, nhưng y biết nếu Thi Tu đã nói thế, chắc chắn Thi Tu phải có lý riêng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 446

Phản Ứng Nhanh Chóng

Nhìn xem xong tất cả tư liệu và video mà Thi Tu đưa cho, Lý Xuân Sinh đã ngây dại. Sau một lúc lâu y mới lẩm bẩm:

-Lợi hại, thật lợi hại…

Cũng không biết y nói người quay video lợi hại hay là Ngưu Chính Mãn lợi hại.

- Chủ tịch thành phố Lý, cái này dùng được chứ.

Thi Tu kích động đến mức quên mất cấp bậc của mình kém Lý Xuân Sinh.

Lý Xuân Sinh giờ mới có phản ứng, kích động bắt tay Thi Tu nói:

-Thi Tu, cậu lấy được vật này quả thực là rất lợi hại, có vật này, bọn họ làm sao đấu lại được? Cậu thật đúng là phó tướng! Đúng như cậu nói, được cứu rồi, được cứu rồi!

-A, không đúng, Thi Tu, sao cậu lại có được thứ này? Những tư liệu này không đơn giản, cậu lấy được từ đâu vậy, tư liệu lại đầy đủ như vậy?

Lý Xuân Sinh kịp phản ứng lại, y đương nhiên không nghi ngờ đây là giả, video này vừa nhìn đã biết là thật.

Thi Tu cũng không ngừng kích động, từ sáng đến giờ vẫn vậy. Hiện giờ cả Lý Xuân Sinh và anh ta đều kích động, nhưng khi Lý Xuân Sinh hỏi tới việc này, Thi Tu lập tức chỉ vào Viễn Trí Dung trong video nói:

-Trong những tư liệu này, video bọn họ đánh lén công ty dược Lạc Nguyệt là rõ ràng nhất đấy, đương nhiên rồi…

Lý Xuân Sinh đang yên lặng lập tức phản ứng lại nhanh chóng, việc này ngoại trừ Diệp Mặc, còn ai có thể làm được. Người ủng hộ sau lưng tập đoàn dược Viễn Bắc là Ngưu Chính Mãn, mà bọn họ chơi xấu công ty Lạc Nguyệt của Diệp Mặc, đương nhiên là đắc tội với Diệp Mặc rồi. Thế nên Diệp Mặc đến đây điều tra chứng cứ.

Diệp Mặc đến điều tra chứng cứ? Lý Xuân Sinh bỗng cảm giác da đầu run lên, nhanh như vậy Diệp Mặc đã điều tra chứng cớ tỉ mỉ, thậm chí đến màu chiếc quần lót của Ngưu Chính Mãn cũng lộ rõ.

Lợi hại, thật sự là lợi hại. Y cảm giác rất may nắm, may mắn mình từ lâu đã sớm đứng về phe Diệp Mặc. Những người này không muốn sống chắc, sao dám đắc tội với hắn chứ. Mặc Thiếu gia dễ đắc tội vậy thì nhà họ Tống cũng không biến mất nhanh vậy, nhà họ Khâu cũng không cần vội vàng đến hội quán Ngô Đồng đi xin lỗi.

Trong lòng Lý Xuân Sinh hiện giờ chỉ muốn hét to "Tốt, thật tốt quá", ai bảo Ngưu Chính Mãn nhà ngươi mắt mù, dám xuống tay với Diệp Mặc.

Ừm, không đúng, Lý Xuân Sinh cũng lập tức nhớ đến cách làm việc của Diệp Mặc. Tống Kỳ Minh của nhà họ Tống cũng là hắn tự tay đến xử, tại sao lại dông dài ở Hà Phong như vậy, dựa theo cách làm việc của hắn, chắc phải trực tiếp xử lý rồi.

Hắn có bản lĩnh này, cũng có năng lực làm việc này.

Vì sao hắn lại muốn làm việc như vậy? Đã có đủ chứng cứ rồi sao lại bảo Thi Tu mang đến?

Lý Xuân Sinh ở giang hồ đã lâu, lập tức đã hiểu rõ nguyên nhân. Diệp Mặc giờ khác với Diệp Mặc trước kia, giờ hắn đã có sào huyệt ở Lưu Xà rồi, hơn nữa có cả đống người giúp hắn làm việc, cái cách làm việc trước kia đã

không thích hợp với hắn hiện giờ rồi. Tuy vậy, Lý Xuân Sinh càng vui hơn, đối với y mà nói, làm việc theo quy củ vẫn tốt hơn.

Thứ hai, Diệp Mặc muốn phát triển công ty dược Lạc Nguyệt thì phải đường đường chính chính hạ gục tập đoàn dược của nhà họ Viễn. Nếu hắn lặng lẽ chạy đến nhà họ Viễn giết hết cả bọn, như vậy tuy rằng trả được hận, nhưng những người khác không biết có khi lại đồng tình với nhà họ Viễn. Khả năng thứ ba là hắn muốn giúp mình và Thi Tu, bảo Thi Tu cầm chứng cứ đến cho mình, chính là muốn nói Thi Tu là bạn học của hắn, muốn mình sau này giúp đỡ Thi Tu.

Nghĩ tới những việc này, tinh thần Lý Xuân Sinh lại chấn động, y đi đến trước mặt Thi Tu, vỗ vỗ bả vai nói:

-Cậu Thi, tôi với cậu là bạn, tôi hơn cậu vài tuổi, sau này gọi anh Lý là được. Hôm nay có được những tư liệu này, nếu tôi không tẩy rửa một lần Hà Phong, Lý Xuân Sinh tôi coi như là sống vô dụng rồi.

Lý Xuân Sinh nói những lời trong lòng, Diệp Mặc đã làm 90% công việc, còn lại ít chuyện cỏn con, Lý Xuân Sinh y lại làm không tốt thì thật sự y chết đi cho rồi.

Thi Tu cũng không cãi lời nói:

-Vậy, anh Lý, giờ chúng ta phải làm gì?

Lúc này Lý Xuân Sinh khác hẳn buổi sáng tinh thần bất ổn, y rất có lòng tin nói:

-Hôm nay chúng ta sẽ lôi Ngưu Chính Mãn xuống, Hà Phong không cần trông cậy hắn. Tôi lập tức gọi điện thoại cho Lý thiếu gia, sự tình đã sáng tỏ rồi, bên này sẽ có cảnh sát vũ trang đến. Thật không ngờ, Ngưu Chính Mãn lá gan thật lớn.

Nghe được báo cáo của Lý Xuân Sinh, thậm chí biết được Lý Xuân Sinh đã có bằng chứng, Lý Thu Dương lập tức bảo Lý Xuân Sinh ra tay, chuyện

này y sẽ hết sức ủng hộ Lý Xuân Sinh.

Tâm trạng không khác Lý Xuân Sinh mấy, tuy rằng đã hơn hai giờ, Úc Diệu Đồng vẫn có chút không tin Diệp Mặc đã giải quyết xong vấn đề. Cho đến lúc Lạc Phi gọi điện thoại đến, cô mới xác nhận chuyện này thật sự đã được giải quyết.

-Có việc gì vậy?

Úc Diệu Đồng vui vẻ tiếp điện thoại của Lạc Phi.

-Tổng giám đốc Úc, có người của cục giám định thuốc và cục y tế đến công y dược Phi Dụ thu giấy phép, nói là công ty Phi Dụ liên doanh với công ty bán thuốc giả, hại dân chúng, chúng ta làm sao bây giờ?

Giọng Lạc Phi có chút lo lắng.

Úc Diệu Đồng lập tức đứng lên, những người này thật không biết xấu hổ, việc này còn không điều tra rõ ràng đã đến làm phiền công ty dược Phi Dụ. Xem ra thấy hổ không ra oai, tưởng công ty Lạc Nguyệt thành mèo ốm rồi ư? Nếu những người này tìm đến Phi Dụ, chắc chắn cũng đã đến Lạc Nguyệt rồi.

-Có chuyện gì vậy chị Úc?

Ninh Khinh Tuyết vừa mới đến công ty đã thấy Úc Diệu Đồng vẻ mặt tức giận nghe điện thoại. Một giờ trước cô đã biết Diệp Mặc lấy được chứng cớ. Nếu đã giải quyết xong việc, sao chị Úc lại còn có vẻ mặt này?

Úc Diệu Đồng đem sự việc thuật lại cho Ninh Khinh Tuyết, Ninh Khinh Tuyết khẽ nhíu mày, cầm điện thoại của Úc Diệu Đồng nói:

-Ý Phi, cô cho người ngầm quay lại toàn bộ những gì những người đó nói và làm. Đồ cứ để họ lấy đi, quá trình đó không được bỏ sót. Còn nữa, đợi họ đi rồi lập tức báo cho bố tôi biết, bảo ông ấy tổ chức họp báo ở Du Châu, chúng ta sẽ tiếp sóng trực tiếp tình hình họp báo ở đây đến Du Châu.

-Khinh Tuyết, em nói chúng ta sẽ họp báo?

Úc Diệu Đồng thấy Ninh Khinh Tuyết cúp máy, có chút kỳ quái hỏi.

Ninh Khinh Tuyết khẽ mỉm cười nói:

-Những người này chắc chắn sẽ không bỏ qua, nếu đã tìm đến Du Châu, chắc chắn bọn họ sẽ rất nhanh chóng đi đến Lưu Xà. Nếu bọn họ muốn ồn ào, vậy thì phải ồn ào hẳn một trận. Chị Úc, chị hãy đăng một thông báo lên trang web của chúng ta, nói chúng ta sáng nay sẽ mở họp báo ở Quế Lâm, thông báo về tác dụng phụ của Mỹ nhan hoàn với khách hàng toàn cầu. Đồng thời nói rõ cuộc họp báo này sẽ cho tất cả khách hàng một câu trả lời hài lòng.

Úc Diệu Đồng nghe Ninh Khinh Tuyết nói xong, lập tức vỗ tay nói:

-Hay lắm, cứ làm vậy đi. Nếu không chúng ta ngầm đăng video lên trang web, bọn họ lại tưởng chúng ta sợ. Nhưng mà, làm như vậy, liệu chủ tịch Diệp có…

Úc Diệu Đồng vẫn có chút bận tâm, Diệp Mặc cũng không nói là họp báo, hắn chỉ bảo đăng tải video lên, đợi lúc hắn gọi điện thoại thì công khai cho phép download.

Ninh Khinh Tuyết tỉnh táo nói:

-Anh ấy sợ phiền đến chúng ta, vì thế em nghĩ việc này anh ấy sẽ tự làm. Nhưng chuyện này để chúng ta làm luôn sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Dựa vào sự hiểu rõ Diệp Mặc của Ninh Khinh Tuyết, hắn chắc chắn sẽ không chỉ đăng tải video lên web một cách không có tiếng tăm gì, chắc chắn hắn còn phải ra tay thêm. Tính cách của hắn chính là đã không đánh thì thôi, đã đánh là phải tận diệt.

Đúng như dự đoán của Úc Diệu Đồng và Ninh Khinh Tuyết, nếu trang web của công ty dược Lạc Nguyệt không thông báo như vậy thì đoàn cán bộ

chính phủ định đến Lưu Xà kiểm tra đã khởi hành. Những người này đến Lưu Xà muộn hơn Du Châu, nguyên nhân chính là do công ty dược Lạc Nguyệt không đăng kí trong nước, tất nhiên vẫn có quan hệ với Lưu Xà.

Nhưng cho dù vậy, thị trường chủ yếu của Lạc Nguyệt vẫn là ở Hoa Hạ, hơn nữa lại có người giúp đỡ, cho nên đi Lưu Xà kiểm tra, hay chính là đi Lưu Xà tìm gốc rễ của công ty Lạc Nguyệt chính là việc phải làm.

Nhưng công ty dược Lạc Nguyệt có hậu thuẫn hay không không ai biết, đối với việc này, không có ai tình nguyện xung phong đi điều tra.

Đang lúc bọn họ do dự, trang web của Lạc Nguyệt lại thông báo như vậy, mời họp báo sáng nay ở Quế Lâm, hơn nữa cuộc họp này còn có thể hoàn toàn giải quyết chuyện tác dụng phụ của Mỹ nhan hoàn, bởi vì bọn họ đề xuất khẩu hiệu cam đoan là mua Mỹ nhan hoàn khách hàng sẽ vừa lòng.

Vì có tin tức như vậy, cho nên những người đi Lưu Xà điều tra đã tạm thời ngừng cuộc hành trình, bọn họ quyết định có điều tra thì cũng để xế chiều sẽ đi.

Không thể không nói thông báo này của công ty dược Lạc Nguyệt lập tức đã khiến cả nước phải ồ lên, Mỹ nhan hoàn tuy rằng có tác dụng phụ, nhưng dù sao cũng mới có bốn trường hợp, hơn nữa rất nhiều người hoài nghi có người đánh lén công ty Lạc Nguyệt. Dù sao, nếu Mỹ nhan hoàn thật sự có độc, có tác dụng phụ, làm sao có thể đợi nửa năm sau mới phát tác?

Chỉ có điều phản ứng nhanh chóng của công ty Lạc Nguyệt khiến tất cả mọi người rất vừa lòng, tin về tác dụng phụ mới tung ra chưa tới 36 tiếng, công ty Lạc Nguyệt đã kịp phản ứng, lại muốn mời họp báo.

Sở dĩ mời họp báo ở Quế Lâm là vì phóng viên đến Lưu Xà sẽ rất phiền toái, phải đổi xe từ Quế Lâm, mà Quế Lâm lại khác, có sân bay. Dù vậy, cũng có rất nhiều phóng viên không kịp đến Quế Lâm trong ngày.

Thông báo này của công ty Lạc Nguyệt gần như vừa mới phát ra phóng

viên cả nước đều đã biết. Phản ứng đầu tiên của những phóng viên này là muốn lập tức đến Quế Lâm, đáng tiếc là mỗi ngày cũng không cón hiều chuyến bay tới Quế Lâm như vậy. Dưới tình hình đó, dưới sự can thiệp của giới truyền thông, Yến Kinh cũng mở thêm một chuyến bay đến Quế Lâm.

Trong lúc phóng viên cả nước mua vé máy bay tới Quế Lâm, Úc Diệu Đồng đã mang theo một đoàn người đi trực thăng đến tòa nhà mới xây dựng của công ty dược Lạc Nguyệt ở Quế Lâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 447

Chuẩn Bị Phát Sóng Trực Tiếp

Lúc Diệp Mặc trở lại Hà Phong thời gian hẳng còn rất sớm, Thi Tu cũng đến Hà Phong sáng nay. Tư liệu hắn đã cho Thi Tu một phần, nếu Lý Xuân Sinh không thể nắm chắc, hắn sẽ không chờ y nữa.

Đợi Tiêu Lôi tới, hắn sẽ lập tức yêu cầu Tiêu Lôi công khai mấy thứ này. Nếu Lý Xuân Sinh chậm, chỉ có thể trách y. Việc này do Lý Xuân Sinh điều tra ra được hay là giới truyền thông truyền tin ra, bản chất không có gì khác nhau, nhưng trên thực tế, sự khác nhau lại lớn vô cùng.

Nếu như Lý Xuân Sinh là người đầu tiên lôi ra chuyện này, năng lực của y sẽ được công nhận. Hơn nữa mọi người cũng sẽ cho rằng y là một chủ tịch thành phố tốt. Nhưng nếu để giới truyền thông đưa tin trước, y đi theo sau, hiệu quả sẽ không tốt như vậy nữa.

Tuy nhiên, Diệp Mặc cảm thấy tốt nhất là Lý Xuân Sinh tự lôi Ngưu Chính Mãn xuống, sau dó lập tức nhận lời phỏng vấn của phóng viên, sau đó lại lập tức phát trực tiếp. Nếu có thể khống chế Ngưu Chính Mãn tại hiện trường cuộc phỏng vấn thì tốt hơn. Chỉ có điều Diệp Mặc cũng biết việc này là không thể nào.

Bởi vì Diệp Mặc dùng xong điện thoại luôn để trong nhẫn, cho nên quyết định của Ninh Khinh Tuyết và Úc Diệu Đồng hắn nhất thời cũng không biết.

Lúc này, Diệp Mặc lại đang ngồi ở một tiệm ăn nhỏ gần quán rượu Ô Hà Bạn, gọi một ít đồ ăn sáng. Nơi này cách Ô Hà Bạn khoảng 400 mét, vẫn trong phạm vi thần thức của hắn, nếu Tiêu Lôi đến hắn sẽ biết ngay.

Tiêu Lôi vừa mới mua được vé máy bay, trong lúc ở sảnh chờ xe nhận được tin công ty dược Lạc Nguyệt ở Lưu Xà họp báo về việc tác dụng phụ của Mỹ nhan hoàn. Nếu như là việc khác, Tiêu Lôi sẽ không chút do dự đổi vé đi Quế Lâm, nhưng hôm nay thì không được, hôm nay cô có hẹn với Diệp Mặc. Mặc dù biết cuộc họp báo lần này rất quan trọng với cô, nhưng Tiêu Lôi vẫn không suy nghĩ gì mà từ bỏ.

Trong thâm tâm cô cũng có chút bất đắc dĩ, nếu cuộc họp báo này trễ một ngày thì tốt rồi, chính mình có thể trực tiếp đến lấy tin. Hơn nữa cô cũng định đi Lưu Xà một chuyến, phỏng vấn công ty Lạc Nguyệt, xem ra việc này chỉ có thể đợi sau cuộc họp báo lần này của công ty dược Lạc Nguyệt rồi.

Chuyến bay từ Yến Kinh đến Hà Phong không ít, Diệp Mặc không đợi bao lâu đã thấy Tiêu Lôi ăn mặc rất điềm đạm nho nhã bước nhanh vào quán rượu Ô Hà Bạn.

Xem ra hôm nay cô không coi mình là phóng viên rồi, ngay cả những đồ nghề phóng viên cũng không mang theo. Diệp Mặc vội đứng lên đi về phía quán rượu.

Hơn tám giờ sáng, quán rượu rất vắng vẻ. Đang lúc Tiêu Lôi nghi hoặc đứng ở cửa quán nhìn quán rượu không một bóng người, lại nghe thấy sau lưng có người gọi:

-Tiêu Lôi, bên này.

Quay đầu lại thấy Diệp Mặc, trong nháy mắt, trên mặt Tiêu Lôi lộ ra vẻ vui mừng, mặc dù biết hôm nay đến đây gặp Diệp Mặc, nhưng lúc nhìn thấy hắn, trong lòng cô vẫn cảm thấy vui sướng vô cùng. Cô đã mấy lần muốn hẹn Diệp Mặc, nhưng ngay cả điện thoại của Diệp Mặc cũng không biết, đừng nói hôm nay lại là Diệp Mặc chủ động hẹn cô.

-Hôm nay vì đến gặp anh mà tôi làm mất một tin tức lớn đó.

Tiêu Lôi đi đến trước mặt Diệp Mặc nói, như muốn được Diệp Mặc bồi

thường.

-Có thể làm đại ký giả Tiêu gọi là tin tức lớn, đúng là việc không nhỏ rồi. Không biết có thể tiết lộ chút ít không?

Diệp Mặc cảm giác lần này gặp Tiêu Lôi thoải mái hơn nhiều so với lần gặp trước. Tiêu Lôi tuy rằng vẫn nhiệt tình như trước, nhưng không còn loại ánh mắt kia nữa, chắc cô cũng biết tin mình đã kết hôn rồi.

Tiêu Lôi khẽ mỉm cười:

-Tất nhiên là được, sáng nay nghe nói công ty dược Lạc Nguyệt ở Lưu Xà tổ chức họp báo trả lời phóng viên vấn đề tác dụng phụ của Mỹ nhan hoàn, hơn nữa họ còn nói sẽ có câu trả lời hài lòng. Anh nói xem, tin này có tính là tin tức lớn với tôi không?

Diệp Mặc sửng sốt, nói theo bản năng:

-Việc này sao tôi lại không biết nhỉ!

Trong lòng hắn lập tức đoán là chủ ý của Úc Diệu Đồng, cô nhất định là không muốn bỏ qua cho tập đoàn Viễn Bắc.

Nhưng như vậy cũng tốt, cộng thêm với việc Tiêu Lôi đưa tin ở bên này hô ứng một chút.

Tiêu Lôi bỗng che miệng cười nói:

-Tôi cũng vậy, lúc sáng chuẩn bị lên máy bay thì nhận được tin đó, anh không phải người trong ngành tin tức làm sao biết được.

Thấy nụ cười của Diệp Mặc có chút kỳ quái, Tiêu Lôi ngừng lời lại.

-Bởi vì tôi là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty dược Lạc Nguyệt, cô nói xem chuyện này có phải tôi nên biết trước các cô hay không?

Diệp Mặc cười nói.

Tiêu Lôi lườm Diệp Mặc một cái:

-Đừng đùa nữa, nói đi, hôm nay tìm tôi có chuyện gì? Anh là ân nhân cứu mạng của tôi, một câu nói là tôi lập tức từ Yến Kinh về Hà Phong ngay, thế nào, tôi giỏi chứ?

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Giỏi, giỏi lắm. Nhưng đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta thuê một phòng, sau đó tôi sẽ đưa cô thứ tôi thu thập được…

-Anh nói cái gì? Thuê phòng?

Nụ cười của Tiêu Lôi vụt tắt, cô không cho rằng Diệp Mặc là người như vậy, thậm chí hai người cũng không phải quá thân quen, thuê phòng với mình không phải có chút thái quá sao? Hơn nữa cho dù là mình có cảm tình với Diệp Mặc, nhưng anh ta đã kết hôn rồi, cũng đâu thể thuê phòng trong tình huống còn chưa thân quen như thế này được, sau này mình sẽ là thân phận gì?

Thế nhưng Diệp Mặc lại nói như vậy.

Diệp Mặc vừa thấy vẻ mặt của Tiêu Lôi, lập tức biết cô đã hiểu lầm, vội vàng nói:

-Tôi không phải ý đó, tôi muốn thuê phòng vì có việc không nói được ở nơi công cộng. Không phải tôi bảo sẽ đưa cô những tài liệu tôi thu được sao? Tôi chính là muốn cô giúp đưa những thông tin này ra ngoài.

Mặt Tiêu Lôi đỏ lên, chính mình lại nghĩ đi đâu rồi, may mà không nói ra, không thì xấu hổ chết mất.

-Anh thật sự có tư liệu về chủ tịch thành phố Ngưu…

Theo bản năng Tiêu Lôi ngừng lời, cô biết loại chuyện này không nên nói ra miệng vì chuyện này là chuyện lớn. Mặt Tiêu Lôi đỏ ửng lên trong

chốc lát.

Diệp Mặc gật gật đầu, không nói gì.

Tiêu Lôi cảm giác Diệp Mặc nói thật, ít nhất cô cũng không nhìn ra vẻ đùa giỡn gì trên mặt Diệp Mặc. Hơn nữa cô cũng cho rằng Diệp Mặc sẽ không đùa cô kiểu này. Cô và Diệp Mặc vẫn chưa thân đến mức có thể tùy ý đùa giỡn.

-Anh… chẳng lẽ là chủ tịch hội đồng quản trị công ty Lạc Nguyệt?

Tiêu Lôi nhớ đến lời Diệp Mặc vừa nói, vẻ mặt ngây ra, giờ cô mới cảm giác việc này Diệp Mặc cũng là nói thật.

Diệp Mặc gật gật đầu.

-Đúng vậy, tôi chính là chủ tịch hội đồng quản trị công ty Lạc Nguyệt, hơn nữa lần này tôi tìm cô cũng là vì muốn xin cô giúp một chuyện. Cô yên tâm, tôi sẽ không để cô đưa tin chậm trễ. Kỳ thực cuộc họp báo mà Lạc Nguyệt phải triển khai cũng là vì cùng một đoạn video mà thôi.

Nửa tiếng sau, trong một phòng ở quán rượu, đoạn video của Diệp Mặc đã làm Tiêu Lôi hoàn toàn kinh sợ, tư liệu Diệp Mặc cho cô không chỉ đầy đủ chi tiết, mỗi đoạn quay lại sắc nét vô cùng, bất kỳ đoạn nào cũng sẽ tạo nên một chấn động lớn.

-Cái này…

Tiêu Lôi nhìn chằm chằm vào đoạn video trong máy tính, hoàn toàn không biết nói gì nữa. Việc này một khi tung ra, toàn bộ Hà Phong sẽ chấn động.

Diệp Mặc rốt cuộc là ai, việc này cô đã không dám tưởng tượng rồi, không ngờ công ty dược Lạc Nguyệt lại là sản nghiệp của hắn, hơn nữa công ty Lạc Nguyệt mới bị chơi xấu, hắn đã có trong tay video tử huyệt của đối phương, thật sự là quá lợi hại!

Thấy Tiêu Lôi không nói lời nào, Diệp Mặc nghĩ cô không dám đem việc của một chủ tịch thành phố lộ ra ngoài, chủ động nói:

-Thật ra, tôi cũng không biết tổng giám đốc Úc công ty chúng tôi lại mở họp báo. Nếu biết cô ấy làm thế tôi cũng không cần mời cô đến. Tôi chỉ sợ là việc ở Quế Lâm sẽ không có ảnh hưởng lớn tới Yến Kinh mà thôi.

-Chuyện này tôi làm, tôi giờ sẽ lập tức thông báo cho người trong đài đến Hà Phong, tôi muốn đưa tin sự kiện này thành một chuyên đề.

Tiêu Lôi lập tức ý thức được giá trị của tin tức loại này, nếu như đài truyền hình của cô là đài đầu tiên lôi chuyện này ra, thậm chí còn truyền hình trực tiếp, như vậy thì danh tiếng của đài truyền hình của cô sẽ nâng thêm một bậc.

-Nhưng…

Sau khi nói xong, Tiêu Lôi lại hơi do dự, đối với chuyện tập đoàn Viễn Bắc đánh lén công ty Lạc Nguyệt, đưa tin này đối với cô không có gánh nặng gì, nhưng đối với việc của Ngưu Chính Mãn, loại tin này không phải có thể tùy tiện đưa ra được. Cô ở trong ngành tin tức lâu như vậy, những việc cấm kỵ cô cũng biết.

Diệp Mặc gần đây cũng tiếp xúc với mấy việc trong quan trường, vừa thấy vẻ mặt Tiêu Lôi, đã biết cô e dè cái gì. Hắn lập tức mỉm cười nói:

-Cô cứ việc đưa tin, tôi đoán trong hội nghị thường vụ Hà Phong hôm nay, việc này cũng sẽ bị phanh phui. Cho nên cô cũng không phải lo gì, chắc chắn sẽ không có ai dám đứng ra nói lung tung. Nếu như các cô gặp may, nói không chừng, sau hội nghị thường vụ ở Hà Phong hôm nay, các cô có thể phỏng vấn ngay ý kiến của một số nhân vật ở Hà Phong. Các cô cũng có thể phát trực tiếp tư liệu tôi đưa làm chứng cớ.

-Đúng vậy, nếu vậy tôi cũng không có gì phải e dè.

Tiêu Lôi nói xong nhìn Diệp Mặc một chút, cô tất nhiên biết Diệp Mặc

nói rõ như vậy, chắc chắn hắn cũng đã đưa một phần tư liệu cho đối thủ chính trị của Ngưu Chính Mãn.

Diệp Mặc thấy vẻ hưng phấn của Tiêu Lôi, lại nói:

-Hôm nay chắc sẽ có người đến nhà họ Viễn điều tra căn cứ bào chế thuốc ngầm của họ, nếu tổ quay phim của các cô tới kịp, có thể lại có một buổi truyền hình trực tiếp nữa…

Nếu Viễn Trí Dung biết khiêu khích công ty dược Lạc Nguyệt sẽ có hậu quả này, có lẽ cho gã một trăm lần cơ hội, gã cũng sẽ không dám đi khiêu khích công ty Lạc Nguyệt.

Ngưu Chính Mãn trong lòng rất vui vẻ, y quyết định hôm nay trong cuộc họp thường vụ sẽ dồn Lý Xuân Sinh đến góc tường, tốt nhất là gạt anh ta ra khỏi chức phó bí thư thành ủy, sau đó đuổi anh ta khỏi Hà Phong. Y muốn cho Lý Xuân Sinh biết, cho dù có người chống sau lưng, nhưng Hà Phong không phải là nơi người nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Hơn nữa, Ngưu Chính Mãn còn có một ý tưởng, y không muốn bị điều đi, y muốn tiến thêm một bước nữa ở Hà Phong, tốt nhất là ngồi lên ghế Bí thư thành ủy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 448

Không Kịp Trở Tay

Hội nghị thường ủy của thành phố Hà Phong lần này đã bị chậm mất hai giờ vì Lý Xuân Sinh đến muộn. Ngưu Chính Mãn vốn dĩ định trong cuộc hội nghị này đáLý Xuân Sinh khòi cục, giờ y không tới thì biết làm sao? Ngưu Chính Mãn rất muốn tận mắt chứng kiến sự tuyệt vọng trong ánh mắt Lý Xuân Sinh, thậm chí còn muốn tận tay nhét tấm vé máy bay vào tay y và bảo rằng, tấm vé này là của y rồi, và y hãy lập tức cuốn xéo khỏi Hà Phong càng nhanh càng tốt. Điều gã thích nhất chính là hưởng thụ cái cảm giác được tự mình giẫm đạp lên đối thủ, trông thấy đối thủ quằn quại, vũng vẫy ở dưới chân mà không cách nào thoát ra.

Lý Xuân Sinh vừa mới đi ra, Ngưu Chính Mãn đã nắm ngay được tin tức. Gã cười lạnh, nói với thư kí đang đứng trước:

-Lập tức thông báo triệu tập hội nghị thường ủy, chúng ta ở phòng họp đợi chủ tịch Lý là được rồi.

Hội nghị thường ủy của Thành phố Hà Phong hầu hết đều do chủ tịch thành phố Ngưu Chính Mãn khởi xướng. Còn Bí thư Thành ủy Tiền Phương Hàn, nói theo cách của Ngưu Chính Mãn thì chỉ là người bố trí sắp xếp mà thôi. Gã chỉ còn chưa đến một năm nữa thì sẽ nghỉ hưu rồi, cả đời này sẽ không còn hy vọng thăng tiến lên nữa. Bởi vậy nên mỗi lần họp hội nghị thường ủy, thái độ của Tiền Phương Hàn rất là mơ hồ, không rõ ràng hoặc thậm chí còn không đưa ra ý kiến.

Thái độ này của lão cũng nằm trong dự liệu của Ngưu Chính Mãn và đại đa số các nhân vật quan trọng.

Lý Xuân Sinh đoán không sai. Khi y tới thì cơ hồ tất cả các ủy viên thường vụ cũng đã có mặt đông đủ và đang ngồi trong hội trường đợi mình. Hà Phong có mười một ủy viên thường vụ, thậm chí tư lệnh quân khu rất ít qua lại Hà Phong là Tưởng Trụ Nhai lần này cũng tới tham gia.

-Chủ tịch Lý cũng bận rộn nhỉ, may là dù sao chúng tôi cũng đang rảnh nên mới có thời gian đợi ngài.

Lý Xuân Sinh vừa đến Xương Diệu đã bắt đầu lên giọng mỉa mai.

Nhưng các vị ủy viên thường vụ lại không ai tiếp lời, bọn họ cũng đều biết, cái ghế Phó chủ tịch thành phố Hà Phong này Lý Xuân Sinh còn chưa ngồi ấm chỗ thì đã phải cuốn gói đi rồi. Lúc này mà đắc tội với một cán bộ Phó giám đốc sở thì đúng là chẳng lí trí chút nào. Lý Xuân Sinh cũng không phải lớn tuổi, ai biết rằng sau này y có vùng lên lại nữa không?

Ngưu Chính Mãn liếc Lý Xuân Sinh một cái nhưng không nói gì mà quay sang toàn thể hội nghị, lên tiếng:

-Hội nghị thường vụ lần này do tôi chủ trì, đồng chí Giang Bình làm thư kí...

Sẽ không có ai phản đối, hay nói đúng hơn là không ai dám phản đối, bởi trên thực tế thì trong các buổi hội nghị, lời nói của Ngưu Chính Mãn luôn có trọng lượng nhất.

Thế nhưng khi Ngưu Chính Mãn vừa mới dứt lời thì Tiền Phương Hàn lại chậm rãi lên tiếng:

-Hội nghị Thường ủy hôm nay tôi đứng ra chủ trì là được rồi, gần đây chủ tịch thành phố Ngưu cũng vất vả quá rồi.

Nếu như trong các cuộc hội nghị bình thường, Bí thư Thành ủy nói những lời như vậy là quá hợp lí, không còn gì phải bàn cãi nữa. Thế nhưng đây là Thành phố Hà Phong. Bí thư Thành ủy nói những lời này thật không bình thường.

Tiền Phương Hàn mặc dù mới đảm nhậm vị trí Bí thư Thành ủy tại Hà Phong chưa được một năm, nhưng chuyện ông ta sắp phải về hưu thì có ai là không biết. Hơn nữa, Tiền Phương Hàn đã tới đây lâu như vậy mà vẫn chưa có bất cứ động thái nào cứng rắn mang tính quyết định cả, thậm chí còn chưa từng bồi dưỡng hậu duệ bè cánh gì cho mình. Ngưu Chính Mãn vừa mới e hèm một tiếng thì đã răm rắp nghe theo rồi. Nhưng sau đó mới phát hiện ra gã đúng là đã lo lắng thừa rồi.

Tiền Phương Hàn giống như một con trâu đang bước vào thời kì già yếu xuống sức, trước nay chưa từng tỏ thái độ gì quá kích động. Thái độ của lão hơn nửa năm này ở Hà Phong cho thấy, đó là thái độ ba phải, bù nhìn, ngồi ăn rồi chờ chết, ngồi trên cái ghế Bí thư thành ủy đếm từng ngày nghỉ hưu mà thôi.

Một kẻ sắp về hưu mà hôm nay, tại hội nghị này lên tiếng "đòi" chủ trì hội nghị, đây không những là điều mà Ngưu Chính Mãn không ngờ tới mà còn làm bất ngờ cho tất cả những vị ủy viên thường vụ đang ngồi đây.

Rốt cuộc bí thư Tiền Phương Hàn hôm nay làm sao vậy? Là ngọn đèn sắp tắt vụt sáng lên trước khi tắt hẳn? Hay là vì nguyên do nào khác? Bất luận là vì lí do gì đi chăng nữa thì cũng không thể đề ra yêu cầu như vậy được. Cho dù là lão đang muốn chủ động thâu tóm quyền lực vào tay mình thì cũng không nên tỏ thái độ như vậy ngay trước mặt các ủy viên thường vụ như vậy chứ.

Hơn nữa, Tiền Phương Hàn cũng chẳng ngồi trên cái ghế Bí thư thành ủy này được mấy thời gian nữa. Bây giờ muốn thay đổi thế cục, thâu tóm quyền lực về tay thì còn có tác dụng gì? Chuyện này tuyệt đối không thể.

Đừng nói người khác, ngay đến cả là Lý Xuân Sinh cũng không lí giải nổi. Lẽ nào Tiền Phương Hàn muốn đối đầu với Ngưu Chính Mãn ư?

Ngưu Chính Mãn lập tức phản ứng lại, mặt gã bắt đầu đỏ lên. Mặc dù trên danh nghĩa thì gã là nhân vật quan trọng thứ hai ở cái thành phố này, nhưng trên thực tế, quyền lực nằm trong tay gã đã vượt qua vị Bí thư bù nhìn

kia từ lâu rồi. Vả lại mọi việc ở Hà Phong trước nay đều do gã quyết định, hôm nay khi gã muốn chủ trì hội nghị thì bỗng dưng Tiền Phương Hàn lại "giở chứng" như vậy, điều này khiến cho Ngưu Chính Mãn vô cùng khó chịu. Tiền Phương Hàn này rõ ràng là không coi gã ra gì. Nếu muốn chủ trì thì sao không nói ra từ trước, lại nhằm đúng khi gã đưa ra ý kiến mới lên tiếng phản đối, như vậy há chẳng phải là làm mất mặt Ngưu Chính Mãn hay sao?

Cả hội trường rơi vào sự yên tĩnh trầm mặc đến đáng sợ. Vốn dĩ mọi người có mặt ở đây là để chứng kiến Lý Xuân Sinh sẽ rời khỏi Hà Phong trong nhục nhã ra sao, vậy mà lại biến thành màn Tiền Phương Hàn và Ngưu Chính Mãn tranh nhau quyền chủ trì hội nghị.

May mà Tiền Phương Hàn cũng đã sắp về hưu rồi, nếu không người không biết còn tưởng rằng ở Hà Phong sắp xảy ra một trận thư hùng tranh bá đấu đá tranh giành quyền lực cơ.

Trong lòng vô cùng phẫn nộ, Ngưu Chính Mãn nắm tay thành nắm đấm. Cho dù ngươi sắp về hưu rồi, ta cũng quyết không nhượng bộ. Nếu không sau này ta làm sao làm gương cho những người khác? Điều Ngưu Chính Mãn muốn là sự phục tùng tuyệt đối, mỗi lần hội nghị ít nhất phải có hơn chín phiếu tán thành cho mình gã mới vừa lòng.

-Bí thư Tiền, ông cũng có tuổi rồi, hơn nữa lần hội nghị này cũng không dễ điều khiển. Hay là để tôi chủ trì xong, đợi khi các ủy viên thường vụ biểu quyết, ngài cảm thấy có chỗ nào chưa thỏa đáng thì cứ trực tiếp chỉ ra. Như vậy được chứ?

Trên mặt Ngưu Chính Mãn biểu lộ rõ sự khinh bỉ, gã muốn gián tiếp nói rằng, Tiền Phương Hàn vốn dĩ là người thừa thãi nhất trong hội nghị này. Hội nghị đưa ra vấn đề gì chắc gì ông ta đã nắm được.

Trong hội nghị toàn là những người vô cùng tinh ý, hàm ý của Ngưu Chính Mãn không ai là không nhìn ra. Ai cũng tự hiểu rằng, Tiền Phương Hàn đã sắp hết thời rồi, có cố thêm cũng vô ích, nói không chừng cố quá lại

thành quá cố, lúc sắp ra đi rồi lại rước hoa vào thân. Mà giờ cứ cho ông chủ trì hội nghị đấy, thì đã sao nào? Chẳng lẽ ông có quyền thay đổi ý kiến biểu quyết của cả hội nghị sao? Tuy rằng ông là Bí thư thật đấy, nhưng ông có biết hội nghị này sắp sửa đề cập tới vấn đề gì không?

Lý Xuân Sinh không ngờ lúc mình đang sắp sửa bị Ngưu Chính Mãn "đưa lên pháp trường" thì Tiền Phương Hàn lại đột nhiên đòi ra mặt như vậy. Lúc này y đương nhiên sẽ không lên tiếng, mặc dù có chứng cứ xác thực, chẳng có gì phải sợ Ngưu Chính Mãn cả, thế nhưng sau khi Ngưu Chính Mãn đi rồi, y vẫn phải điều hành công tác ở Hà Phong này, không thể làm mọi chuyện trở nên rắc rối được.

Tiền Phương Hàn làm như không nghe thấy Ngưu Chính Mãn nói gì, vẫn tiếp tục từ tốn nói:

-Tôi thân là một Bí thư Thành ủy, chẳng lẽ muốn chủ trì một hội nghị mà cũng có lắm ý kiến vậy sao? Vị trí của tôi bây giờ là do nhân dân tín nhiệm bầu cho, nghĩa là Tiền Phương Hàn tôi rất có thể còn cơ hội trúng cử đấy. Chủ tịch thành phố Ngưu mặc dù năng lực không có gì phải bàn cãi, nhưng mắt nhìn thì vẫn còn kém xa nhân dân đó.

Mọi bực tức trong lòng Ngưu Chính Mãn bỗng chốc tiêu tan hết. Gã lập tức cảnh giác hẳn lên. Một kẻ sắp về hưu lại nói ra những lời lẽ sắc bén như vậy, trong lời nói lại có nhiều ẩn ý đến thế. Chuyện này rốt cuộc là sao?

Tiền Phương Hàn vừa dứt lời, không chỉ Ngưu Chính Mãn thất kinh mà tất cả ủy viên thường vụ đều không khỏi có chút bất an trong lòng. Những việc mà Ngưu Chính Mãn làm không phải không có ai biết, có điều là chẳng ai dám nói ra, hoặc có gan nói thì cũng không nắm được chứng cứ.

Tiền Phương Hàn vì sao tự dưng lại có lá gan lớn như vậy? Lão đảo mắt một cái là làm các vị ủy viên thường vụ đều không khỏi giật mình. Tiền Phương Hàn mới thực sự là nhân vật số một Hà Phong, cái này chưa nói, ông ta đồng thời còn ủy viên thường vụ Tỉnh Hà Đông cơ.

Bởi Tiền Phương Hàn trước nay đều tỏ ra yếu đuối vô năng, cái ghế Bí thư của lão ta ngồi mà như không, điều này khiến cho tất cả mọi người đều xem thường lão. Giờ nghĩ lại, chức vụ của lão cao hơn tất cả những người có mặt ở đây tới hai cấp.

Hành động của Tiền Phương Hàn giống như vừa ném một hòn đá xuống mặt hồ đang rất bình lặng, khiến cho cuộc họp hội nghị thường vụ bình thường trở nên có chút kì quái. Ngưu Chính Mãn lúc này đã đề cao cảnh giác, gã cảm thấy mình đã quá bất cẩn, trước nay đã quá xem thường lão già họ Tiền "không nghe không thấy" này rồi. Lẽ nào lão không chỉ đơn giản là đang ngồi ăn rồi chờ chết ư?

Người khác có thể nghĩ đến, Tiền Phương Hàn đương nhiên cũng có thể nghĩ tới được. Mặc dù Ngưu Chính Mãn có hậu thuẫn phía sau nhưng chẳng lẽ Tiền Phương Hàn thì không? Một kẻ không có nâng đỡ phía trên liệu có thể vươn tới cái ghế ủy viên Tỉnh ủy hay không?

-Tôi ủng hộ bí thư Tiền chủ trì hội nghị lần này, tôi cho rằng ngài ấy có thể chủ trì thành công.

Lý Xuân Sinh là người phản ứng đầu tiên. Chính y hôm nay muốn chỉnh đốn cho Ngưu Chính Mãn một trận thì Tiền Phương Hàn lại muốn đứng ra chủ trì hội nghị, đúng là trời giúp.

Ngưu Chính Mãn cũng phản ứng nhanh không kém. Gã có một dự cảm không lành, cảm giác hôm nay Lý Xuân Sinh có gì đó rất không bình thường. Tên này gã đã tìm hiểu qua, trước nay tỏ ra rất "an phận". Thế mà hôm nay lại lớn tiếng ủng hộ Tiền Phương Hàn, như vậy là sao?

Nghĩ đến đây Ngưu Chính Mãn lập tức cười nói:

-Ha ha, nếu bí thư Tiền không sợ vất vả, thì tôi hôm nay có thể lười biếng một chút rồi. Hội nghị hôm nay phải phiền bí thư Tiền chủ trì rồi. Lần này, tôi muốn trong cuộc hội nghị đưa ra thảo luận một vấn đề như thế này.

Nói xong, Ngưu Chính Mãn đưa tập văn kiện trong tay cho Tiền Phương Hàn. Lần này Tiền Phương Hàn ra đòn quá hiểm, làm gã trở tay không kịp, vậy nên gã lựa chọn cách nhượng bộ. Bởi thường thì hội nghị thường vụ đều là do Bí thư Thành ủy chủ trì. Lão đã muốn chủ trì, vậy thì để cho lão thỏa nguyện vậy, thế nhưng những gì cần nói vẫn cứ nói. Đợi sau khi cuộc họp kết thúc, có lẽ Ngưu Chính Mãn sẽ phải "nghiên cứu" lại con người này.

Tiền Phương Hàn tỏ ra rất đỗi bình thường, lão không hề nói lời nào khách khí với Ngưu Chính Mãn, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn Ngưu Chính Mãn lấy một cái mà trực tiếp đi thẳng vào hội nghị:

-Gần đây bận công tác liên tục nên tôi cũng không bận tâm lắm tới hội nghị thường vụ...

Lời Tiền Phương Hàn vừa nói ra, phía dưới các vị ủy viên thường vụ đều muốn bật cười. Lão trước nay đâu có bận công tác gì, có điều nói không để tâm lắm đến hội nghị thường vụ thì đúng là như tát vào mặt Ngưu Chính Mãn một cái, bởi trước này việc chủ trì hội nghị đều là do Ngưu Chính Mãn đảm nhận.

Tiền Phương Hàn không thèm nhận văn kiện từ tay Ngưu Chính Mãn mà nói luôn:

-Hội nghị lần này chúng ta có 3 sự kiện để thảo luận. Thứ nhất là việc có liên quan tới 'dược phẩm Lạc Nguyệt" sắp tới sẽ đầu tư vào Hà Phong của chúng ta, cùng với đó là những tin tức về việc sản xuất thuốc có tác dụng phụ. Việc thứ hai là...

Ngưu Chính Mãn lần thứ hai trở tay không kịp. Hội nghị lần này gã vốn định đưa ra hai vấn đề, thứ nhất là việc có liên quan tới Lý Xuân Sinh đưa ra phương hướng đầu tư sai lầm. Sao từ mồm Tiền Phương Hàn nói ra lại thành ba việc vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 449

Vấn Đáp Sắc Bén

Tiền Phương Hàn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc đến tột độ của Ngưu Chính Mãn, mà nói thẳng:

- Chuyện thứ hai đợi sau khi chúng ta thảo luận xong chuyện thứ nhất sẽ nói sau. Đối với việc Chủ tịch thành phố Lý Xuân Sinh vừa đến Hà Phong đã mời được "dược phẩm Lạc Nguyệt" đến Tây Đồng đầu tư, trong lòng tôi rất vui. Lực ảnh hưởng của "ngành dược Lạc Nguyệt" tôi không cần nói tất cả mọi người đều cũng đã biết, từ đó có thể nhìn ra năng lực và sự quyết đoán của Chủ tịch thành phố Lý Xuân Sinh.

Mọi người đang đờ đẫn ngây ra, ngay cả Lý Xuân Sinh cũng ngây người, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Đang giúp Lý Xuân Sinh ra uy? Nhưng nếu "dược phẩm Lạc Nguyệt" không có chuyện gì, người trợ uy liền trợ uy thôi, hiện tại "ngành dược Lạc Nguyệt" đều sứt đầu mẻ trán, người trợ uy gì?

Ngưu Chính Mãn ho khan một tiếng, y biết hiện tại y nhất định phải nói chuyện. Y thừa dịp Tiền Phương Hàn còn chưa nói ra câu nói thứ hai, liền ngắt lời nói:

- Kỳ thật chuyện Chủ tịch thành phố Lý đã mang đến "ngành dược Lạc Nguyệt" tôi tuy rằng rất vui, nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng. Nhưng vì chúng ta còn không biết rõ về "dược phẩm Lạc Nguyệt", một công ty chỉ trong một đêm đã nổi lên như cồn, cũng rất khả nghi, huống chi bọn họ là nổi lên trên toàn cầu?

- Vốn tôi định sau khi điều tra rõ ràng về "dược phẩm Lạc Nguyệt", sẽ

thu hút đầu tư của công ty này. Không ngờ Chủ tịch Lý cái gì cũng không điều tra, lập tức liền tiến cử doanh nghiệp này, đây là thiếu sót mang tính cảnh giác mà đối với một cán bộ chính phủ nên có. Nếu "dược phẩm Lạc Nguyệt" không có chuyện gì xảy ra thì tốt, một khi có chuyện, đây chính là bôi nhọ Hà Phong chúng ta, khiến dân chúng Hà Phong chúng ta chịu thiệt.

- Quả nhiên, việc tôi lo lắng không phải là không có đạo lý, dược phẩm Lạc Nguyệt' không ngờ phát rồ, bán ra loại thuốc có thể huỷ hoại dung nhan con người, còn có thể cướp mạng người. Từ đó đến nay, đã có sáu người tử vong, và bốn trường hợp huỷ hoại dung nhan. Bọn họ đều là vì dùng thuốc của "dược phẩm Lạc Nguyệt" mà bị hại, Hà Phong chúng ta cũng có hai trường hợp tồn tại...

Nói tới đây Ngưu Chính Mãn nhìn thoáng qua Lý Xuân Sinh ngồi bên cạnh lại tiếp tục nói:

- Đối với việc xuất hiện loại chuyện này, tôi rất đau lòng. Quốc gia chúng ta cũng bởi vì những người thương nhân vô lương tâm giống như sâu mọt gặm nhấm chung quanh, nguyên khí bị đại thương. Chúng ta là những cán bộ chính phủ, chẳng những không cố gắng ngăn lại bọn sâu mọt đó, hơn nữa còn mở rộng cửa, công khai để những con sâu mọt này tiến vào. Đối với những cán bộ này, tôi càng thêm đau lòng. Quốc gia đặt anh ở chỗ này, là muốn anh tạo phước cho muôn dân, không phải bảo anh tạo cơ hội cho những con sâu mọt này hoành hành. Tôi mặc dù chỉ là một Chủ tịch thành phố, nhưng đối với loại chuyện này tôi kiên quyết không cho phép.

Nói xong, Ngưu Chính Mãn có chút hài lòng ngồi xuống, kế tiếp là đợi vài ủy viên thường vụ khác tỏ thái độ xong, y sẽ đem án mạng đó dần dần chuyển qua trên đầu Lý Xuân Sinh. Ít nhất phải đem hai án mạng tại Hà Phong chuyển lên đầu Lý Xuân Sinh, y thậm chí đã sắp xếp cho người nhà của người bị hại đến Thành ủy làm loạn rồi. Y muốn xem thử Lý Xuân Sinh sẽ hóa giải ván cờ này như thế nào, tuyệt đối hóa giải không nổi rồi, kết quả chỉ có thể rời khỏi Hà Phong mà thôi.

"Bốp bốp" Một trận tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, tuy rằng tiếng vỗ tay

rất thưa thớt, nhưng đại bộ phận ủy viên thường vụ thậm chí là Tiền Phương Hàn đều vỗ tay.

- Chủ tịch thành phố Ngưu nói rất hay, chúng ta kiên quyết không cho phép loại sâu mọt này tiến vào Hà Phong, chúng ta là quan phụ mẫu của dân chúng, nếu bởi vì một ít ưu đãi liền bán đứng ích lợi của dân chúng, vậy chúng ta có khác gì cầm thú?

Lời nói và vẻ mặt của Xương Diệu đều giống nhau, nói ra đường đường chính chính, dường như không cần đi khảo chứng, chỉ cần nhìn sắc mặt y và lời nói thì biết y đang nói là sự thật.

Sau khi Xương Diệu đứng ra tỏ thái độ, lập tức lại có mấy người ủy viên thường vụ lên tiếng tỏ thái độ, đều là ủng hộ Ngưu Chính Mãn.

Nhưng nụ cười trên mặt Ngưu Chính Mãn vốn nắm chắc trong tay lại dần dần biến mất, bởi vì y thấy trừ y ra, còn có mười ủy viên thường vụ, chỉ có năm người đứng về phía y, đây tuyệt đối không phải chuyện bình thường. Bình thường tại hội nghị thường vụ, ít nhất phải có tám phiếu trở lên ủng hộ y, hôm nay sao lại thế này?

Tiền Phương Hàn khẽ mỉm cười, vẫn như cũ không nhanh không chậm nói:

- Chủ tịch thành phố Ngưu nói quả thật không tệ, làm quan không vì dân làm chủ, không bằng về nhà làm con chuột, bởi vì y không có tư cách đi trồng khoai lang. Chủ tịch Lý, anh không có ý kiến phải phát biểu sao?

Nghe Tiền Phương Hàn nói, Lý Xuân Sinh khẽ mỉm cười, trong lòng của y càng thêm xác nhận ý nghĩ của chính mình, Tiền Phương Hàn đến Hà Phong tuyệt đối không phải một con rối bí thư. Cho dù chính mình hôm nay không ra tay, y hẳn là cũng rất nhanh sẽ ra tay. Ngưu Chính Mãn người này đã qáu sơ ý rồi, y quên rằng Tiền Phương Hàn vẫn là ủy viên thường vụ Tỉnh ủy, một ủy viên thường vụ Tỉnh ủy dễ làm lắm sao? Huống chi là một nhân vật cấp phó bộ của một thành thị tỉnh lị.

Lý Xuân Sinh đứng lên vừa đi về phía máy chiếu, vừa nói:

- Trước khi tôi phát biểu ý kiến, tôi muốn mời quý vị xem một đoạn video ngắn.

...

Tuy rằng mục đích Tiêu Lôi tới là muốn cùng Diệp Mặc ăn bữa cơm, thậm chí là đi chơi. Nhưng sau khi Tiêu Lôi nghe xong lời Diệp Mặc nói, cô cũng biết, tin tức hôm nay sẽ được phát đi toàn diện. Nếu đài truyền hình các cô có thể trực tiếp làm, chứng tỏ cô phải nhanh hơn một bước so với người khác.

Cho nên việc mời Diệp Mặc ăn cơm phải hoãn lại, hiện tại vấn đề hàng đầu là cùng với đài truyền hình thương lượng chuyện phát trực tiếp, đồng thời lập tức cử người đến Hà Phong. Cô tin tưởng lời của Diệp Mặc, Diệp Mặc nếu nói chủ tịch Lý Xuân Sinh sẽ đồng ý truyền hình trực tiếp, thì sẽ đồng ý.

Diệp Mặc cũng không có thời gian đi ăn cơm cùng Tiêu Lôi, hắn muốn đi thăm Viễn gia. Tuy rằng hắn đã làm xong việc, nhưng nếu chẳng may Viễn gia biết được sự tình gì, đột nhiên chạy trốn, hắn sau này đi tìm sẽ rất phiền toái. Mặc dù hắn khẳng định Viễn gia sẽ không chạy trốn, nhưng loại chuyện này ai có thể đảm bảo được.

...

So với chuyện đã xảy ra ở Hà Phong, cuộc họp báo của "dược phẩm Lạc Nguyệt" ở Quý Lâm đã diễn ra lúc mười một giờ trưa đúng như dự kiến. Tuy rằng phần đông các phóng viên còn chưa đuổi tới Quý Lâm, nhưng kết quả mà Úc Diệu Đồng muốn chính là như vậy, cùng với tốc độ truyền ra ngoài. Cô muốn không phải là phóng viên tham gia đông, cô tin tưởng Diệp Mặc đã có biện pháp khác, tuy nhiên bất kể Diệp Mặc áp dụng thủ đoạn gì, cô ở Quý Lâm mở một cuộc họp báo, chỉ giúp hắn giảm bớt gánh nặng.

Thời gian rất gấp, nhưng thời điểm mở cuộc họp báo "phẩm Lạc Nguyệt", vẫn như cũ có trên trăm phóng viên các nơi trên cả nước tham gia. Trong đó phóng viên Yến Kinh là nhiều nhất, có đến hơn bốn mươi người. Quý Lâm là nơi tốt nên phóng viên tham gia cũng không ít.

- Các vị, tôi tin tưởng lực ảnh hưởng bây giờ của "dược phẩmLạc Nguyệt", khẳng định mọi người đã biết chuyện đã xảy ra hôm trước. Chúng ta thường nói "người sợ nổi tiếng heo sợ mập", bây giờ tôi mới biết câu nói này cực kỳ chính xác. "Dược phẩm Lạc Nguyệt" chúng tôi tuy rằng không có bao nhiêu cao sang, nhưng sự cống hiến của công ty chúng tôi đối với nữ giới trên toàn thế giới thì mọi người đều rõ như ban ngày. Nhưng rõ ràng có người đố kỵ, bọn họ dùng các loại thủ đoạn, muốn hãm hại vùi lấp công ty của chúng tôi.

Úc Diệu Đồng chậm rãi nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo một ít kiêu ngạo.

Tuy nhiên kiêu ngạo của cô là có đạo lý, lực ảnh hưởng của "Dược phẩm Lạc Nguyệt' lại có người nào không biết đâu?

- Tổng giám đốc Úc, ý của chị là vấn đề xảy ra đối với loại thuốc 'Mỹ nhan hoàn' và 'Kiện thể hoàn' của quý công ty lần này là do người khác hãm hại?

Úc Diệu Đồng lời còn chưa nói hết, lập tức có phóng viên ra vấn đề rồi.

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười, khẳng định nói:

- Đúng vậy, ý của tôi chính là cái này.

Dường như tất cả phóng viên đang ngồi cũng không nghĩ tới Úc Diệu Đồng sẽ trả lời như vậy, mọi người đều nghĩ cô hẳn là chọn cách nói tránh việc nặng tìm việc nhẹ. Nhưng Úc Diệu Đồng trực tiếp trả lời khẳng định, thật mạnh thế.

Người phóng viên này không ngờ lập tức hơi sửng sốt, nếu y sớm biết

rằng Úc Diệu Đồng sẽ hỏi như vậy, y lập tức liền tung ra một vấn đề tiếp theo, tổng giám đốc Úc có thể nói ra là ai đang hãm hại "dược phẩm Lạc Nguyệt" chứ? Nhưng y ngây người một lúc, cơ hội đã bị phóng viên khác chộp lấy.

Một nữ phóng viên chừng ba mươi tuổi đứng lên - Tổng giám đốc Úc, theo tôi được biết, hiện tại sản phẩm của quý công ty đã khiến cho sáu người tử vong, bốn người bị huỷ hoại dung nhan, dường như còn có xu thế gia tăng. Tổng giám đốc Úc nói như vậy, có lẽ đang muốn đem trách nhiệm đổ trên đầu người khác?

Úc Diệu Đồng mắt lạnh nhìn người phóng viên này một chút, giọng điệu nhàn nhạt nói:

- "Dược phẩm Lạc Nguyệt" tôi sở dĩ có thể sản xuất ra 'Mỹ nhan hoàn' và 'Kiện thể hoàn' cũng bởi vì công ty của chúng tôi có thực lực xử lý hết thảy mọi chuyện, chúng tôi cũng chưa bao giờ đem trách nhiệm đổ lên trên đầu người khác. Vị phóng viên này, tôi thấy cô làn da mềm mại, tôi rất muốn biết, trời sinh cô da thịt tốt như vậy, hay là dùng 'Mỹ nhan hoàn' của công ty chúng tôi? Nếu cô dùng 'Mỹ nhan hoàn' của công ty chúng tôi, tôi lại xin hỏi cô, tại sao cô không chết, hay là bị huỷ hoại dung nhan?

Bởi vì Úc Diệu Đồng trả lời sắc bén, hiện trường lập tức liền có rất nhiều phóng viên bật cười.

Người nữ phóng viên này mặt có chút đỏ, cô đề cao ngữ khí của mình hỏi:

- Tổng giám đốc Úc, nếu mọi người dùng sản phẩm của quý công ty, đều lập tức bị như vậy, hiện tại toàn bộ thế giới không phải đã rất loạn sao. Hơn nữa, thứ này ai biết khi nào thì phát tác? Ung thư còn có một thời kỳ ủ bệnh, ai biết đây có phải thời kỳ ủ bệnh hay không? Hơn nữa, tôi là muốn hỏi tổng giám đốc Úc có phải đem trách nhiệm đổ lên trên đầu người khác hay không, tổng giám đốc Úc vì sao không trả lời mà trốn tránh? Hoặc là tổng giám đốc Úc sẽ nói ra là ai hãm hại quý công ty?

Bởi vì Úc Diệu Đồng trả lời sắc bén, vấn đề phóng viên này đưa ra chẳng những càng thêm sắc bén, hơn nữa trực tiếp vạch trần việc "dược phẩm Lạc Nguyệt" muốn trốn tránh trách nhiệm.

- Nói như vậy, cô đang hoài nghi thuốc "dược phẩm Lạc Nguyệt" của chúng tôi có vấn đề?

Úc Diệu Đồng nhẹ nhàng nói.

- Đây không phải hoài nghi, đây là sự thật, bởi vì các nơi cả nước đã xuất hiện vài trường hợp rồi.

Cô gái phóng viên này trả lời châm chọc.

Úc Diệu Đồng tựa như có ý tứ hàm súc nói:

- Xin hỏi cô biết chuyện này lúc nào? Cô là phóng viên đài truyền hình nào?

- Chúng tôi làm phóng viên đương nhiên phải luôn luôn chú ý vấn đề dân sinh, sự tình hôm trước của "dược phẩm Lạc Nguyệt" vừa bị công bố, tôi đã biết rồi. Chị không cần hỏi tôi là phóng viên của đài truyền hình nào, tôi có thể nói tôi là phóng viên báo chiều Hà Phong tên Lục Thúy Dương, tôi không sợ trả thù.

Cô gái phóng viên này giọng điệu có vẻ rất là kích động, giống như thể "dược phẩm Lạc Nguyệt" lập tức liền muốn trả thù cô.

Úc Diệu Đồng cười châm chọc - Phóng viên Lục Thúy Dương, nếu hôm trước cô biết 'Mỹ nhan hoàn' của chúng tôi có vấn đề, vì sao sáng nay cô còn muốn uống một viên?

- Chị, nói bậy, tôi không có...

Gương mặt Lục Thúy Dương đỏ bừng.

Úc Diệu Đồng lạnh lùng nói:

- Tôi là tổng giám đốc của công ty sản xuất ra 'Mỹ nhan hoàn', chẳng lẽ tôi không hiểu sản phẩm của chúng tôi bằng cô? Uống 'Mỹ nhan hoàn' trong vòng sáu giờ, ở trên cổ sẽ có một làn da ngâm, nó sẽ tăng lên sức hấp dẫn của người phụ nữ. Mà vết da ngâm trên cổ cô thấy được rất rõ, chắc bốn giờ cũng chưa tới, nếu cô không tin, chúng tôi có thể thí nghiệm tại chỗ làm cho cô xem.

"Xoạt" gần như cùng một thời gian, toàn bộ phóng viên đều đem ánh mắt hướng về phía Lục Thúy Dương. Mặt Lục Thúy Dương căng lên giống như gan lợn, một chữ cũng nói không nên lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 450

Chiến Dịch Nghiêng Về Một Phía

Nhìn gương mặt đỏ bừng đến khó coi của Lục Thúy Dương, Úc Diệu Đồng lạnh lùng cười - Không trả lời được sao? Tôi đương nhiên biết cô sẽ trả lời không được, bởi vì cô chỉ là một vật hi sinh do Viễn gia ở Hà Phong bỏ tiền ra gọi đến mà thôi. Còn luôn miệng quan tâm dân sinh, tôi nghĩ cô là quan tâm mình có bao nhiêu tiền thôi. Chỉ cần có tiền cho cô, tôi nghĩ không có chuyện gì là cô không làm được.

- Chị, ngậm máu phun người... Tôi muốn kiện chị tội phỉ báng...

Sắc mặt Lục Thúy Dương thật khó coi.

Úc Diệu Đồng khinh thường nói:

- Về phần kiện tôi tội gì, xin cô cứ tự nhiên. Tôi chẳng những không ngại phỉ báng cô, ta còn phỉ báng "dược phẩm Viễn Bắc", nhanh đi kiện đi.

- Tổng giám đốc Úc, tôi không phải nói giúp ai hết, nhưng tổng giám đốc Úc vừa mới trực tiếp chỉ vào Viễn gia, chẳng lẽ ý của tổng giám đốc Úc là tập đoàn dược Viễn Bắc hãm hại dược phẩm Lạc Nguyệt? Không biết tổng giám đốc Úc có chứng cớ hay không.

Một gã phóng viên lập tức bắt được lời nói của Úc Diệu Đồng liền hỏi.

Úc Diệu Đồng thản nhiên nói:

- Dược phẩm Lạc Nguyệt tôi nói chuyện đương nhiên chú trọng chứng cớ, Phương Vĩ, anh lập tức phát đoạn video trong di động. Các vị phóng viên đang ngồi ở đây, tôi nghĩ mọi người sau khi xem đoạn video này xong, tôi

tin tưởng trong lòng mỗi người đều sẽ hiểu, tôi vì sao mời mọi người tới nơi này.

Hà Phong.

Gần như tất cả ủy viên thường vụ đều ngây dại, Lý Xuân Sinh phát đoạn video này rất chấn động. Tác dụng phụ của sản phẩm 'dược phẩm Lạc Nguyệt, hóa ra là do 'dược phẩm Viễn Bắc bào chế, không ngờ bọn họ đem Dung huyết dược tề của mình trộm tiêm vào bên trong Mỹ nhan hoàn. Nếu chỉ có tập đoàn dược Viễn Bắc hãm hại ' dược phẩm Lạc Nguyệt thì thôi, nhưng bọn họ chẳng những là hãm hại, còn khiến bốn người bị huỷ hoại dung nhan, sáu người tử vong.

Nhưng đây cũng không phải là cái khiến mọi người khiếp sợ nhất, cái khiến mọi người khiếp sợ nhất chính là, không ngờ bọn họ bào chế ra virus truyền nhiễm, đây là một độc dược có tính lây truyền. Mà 'tập đoàn dược Viễn Bắc muốn thông qua cái này để khắc chế chất kháng sinh, phút chốc danh chấn toàn cầu. Phát rồ, phát rồ rồi. Chấn động, đây quả thực rất chấn động.

Gần như tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung trên người Xương Diệu, không ngờ tới y là em trai của Viễn Trí Dung, hơn nữa không ngờ y muốn thông qua độc dược này để tiến thêm một bước nữa trên đường chính trị.

- Xương Diệu, anh còn có lời gì muốn nói không?

Tiền Phương Hàn sắc mặt lạnh như băng nhìn chằm chằm Xương Diệu, thậm chí ngay cả chức danh xưng hô đều không còn nữa. Thanh âm cũng không có chậm rãi nữa, có vẻ quyết đoán rõ ràng.

Tiền Phương Hàn cũng thật không ngờ, Lý Xuân Sinh phát ra video lại sinh động đến vậy. Y tuy rằng cũng có một chút căn cứ chính xác vụn vặt, nhưng đám người Ngưu Chính Mãn và Xương Diệu vẫn dấu kín vô cùng, y không thể lấy được bằng chứng chính xác. Không ngờ tới lần này Lý Xuân

Sinh nói có chứng cớ, không ngờ là chứng cớ chính xác đến như thế.

- Việc này, việc này...

Xương Diệu đổ mồ hôi đầy đầu, y muốn nói đây là vu khống. Nhưng hình ảnh quay chụp kia quả thực rất rõ ràng, điều này sao có thể là vu khống, thậm chí áo khoác của y cũng không có đổi. Y còn tính kế bước tiếp theo đưa chuyện phong sát dược phẩm Lạc Nguyệt, nhưng y chưa kịp đưa chuyện thì chính mình đã bị giết chết.

Là ai? Rốt cuộc là ai? Vì sao chuyện tối hôm qua, sáng hôm nay liền hiện ra tại hội nghị thường vụ? Xương Diệu gần như đều sụp đổ. Trong đầu chỉ có một ý niệm, xong rồi, lần này là hoàn toàn xong rồi.

Ngưu Chính Mãn cũng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hình ảnh video, trong óc của y không bình tĩnh như lúc trước nữa. Xương Diệu không ngờ là anh em ruột với Viễn Trí Dung? Trong đầu y ù lên một chút, y biết mình bị trúng kế rồi, bị Xương Diệu lừa. Gã ta vẻ mặt chính khí, hoá ra vẫn lấy y làm bia đỡ đạn. Buồn cười chính là mình còn mấy lần giúp đỡ Viễn gia, thậm chí mấy lần Viễn gia thỉnh cầu, y còn chủ động kéo Xương Diệu đứng về phía Viễn gia.

Lúc này Ngưu Chính Mãn chỉ có một ý niệm trong đầu, mình là một đầu heo.

- Xương Diệu, không ngờ tới anh là một súc sinh đầu khoác da người. Bí thư Tiền Phương Hàn, đây là sai lầm của tôi, tôi tự mình kiểm điểm. Tôi lập tức gọi điện thoại cho người ta đem Xương Diệu mang đi, người như thế không ngờ lăn lộn đến trong đội ngũ của chúng ta, tôi có tội...

Kế Đốn một bí thư Đảng ủy Công an đột nhiên lập tức đứng lên nói.

Đối với lời nói của Kế Đốn, người đang ngồi không có bao nhiêu mâu thuẫn, bởi vì y là bí thư Đảng ủy Công an Hà Phong, đồng thời cũng là cục trưởng đồn cảnh sát Hà Phong. Chuyện này nói là sai lầm của y, cũng không

có sai.

Tiền Phương Hàn hơi khoát tay chặn lại nói:

- Không cần, bên ngoài đã có người tới đem Xương Diệu mang đi, hội nghị của chúng ta đang còn tiếp tục.

Tiền Phương Hàn vừa dứt lời, bên ngoài phòng họp liền vọt vào hai gã cảnh sát có vũ trang vai vác súng, đạn lên nòng, không chút do dự áp giải Xương Diệu mồ hôi đang đầm đìa đi.

Cái này cũng chưa tính, sau khi hai chiến sĩ cảnh sát có vũ trang này mang Xương Diệu đi, trong hội trường không ngờ xông tới mười mấy chiến sĩ cảnh sát có vũ trang, mỗi một người đều súng vác vai, đạn lên nòng.

Kế Đốn trong lòng trầm xuống, không ngờ không thông qua đồn cảnh sát Hà Phong, mà có cảnh sát vũ trang trực tiếp mang Xương Diệu đi, y có một loại cảm giác xấu. Hơn nữa cửa này từ khi nào đã có cảnh sát có vũ trang đứng canh, y thật sự không biết.

Hiện tại trong phòng họp này nhiều cảnh sát có vũ trang như vậy, đây đâu còn là mở hội nghị thường ủy? Đây quả thực là đại hội đấu tranh phê bình Chẳng những Kế Đốn nghĩ tới điểm ấy, chính là tất cả ủy viên thường vụ đang ngồi cũng đã nghĩ đến điểm này. Trời Hà Phong phải đổi rồi, động đất, lần này tuyệt đối là động đất.

Tiền Phương Hàn dường như không để ý phản ứng của mọi người, mà là khôi phục giọng điệu chậm rãi nói:

- Việc thứ hai chúng ta muốn nói đến, chính là về việc Ngưu Chính Mãn và Kế Đốn tham ô nhận hối lộ, còn có vụ án Ngưu Chính Mãn không quản mạng người, hại mấy trăm thôn dân.

Quả nhiên không phải hội nghị thường vụ rồi, đã biến thành thẩm án rồi.

Ngưu Chính Mãn bỗng nhiên cảm giác cả người rét run, y đã biết

chuyện không tốt, chỉ có điều không nghĩ tới sự tình này tới nhanh như vậy. Hơn nữa ngay cả cơ hội trả đòn đều không có, Tiền Phương Hàn, tôi xem thường ông rồi.

Vụ án hại mấy trăm thôn dân, Ngưu Chính Mãn không cần nghĩ, cũng biết là sự tình phạm vào đập chứa nước Tây Đồng. Nhưng y còn có thể biết cách bình tĩnh, y đợi chứng cứ của Tiền Phương Hàn, nếu như không có chứng cớ, y còn có cơ hội phản kích.

Ngưu Chính Mãn kiên trì chịu đựng được, nhưng Kế Đốn lại không chịu nổi rồi. Y bỗng đứng lên - Lão bí thư, tuy rằng tôi làm việc có chút không đúng, nhưng bí thư Tiền đem chuyện tham ô nhận hối lộ làm mũ che lên đầu tôi, tôi không nhận.

Tiền Phương Hàn thản nhiên cười - Mũ không phải tôi che xuống đâu, là chính anh che xuống đấy.

Nói xong, Tiền Phương Hàn đưa ra một cái thẻ nhớ từ trong tay mình.

Hình chiếu trên mặt bảng về những hành vi tham ô trái pháp luật của Kế Đốn, còn có liên kết Viễn gia tiến hành một số động tác không hợp pháp, được ghi chép tỉ mỉ lại. Bên trong còn bao gồm một ít căn cứ chính xác việc Ngưu Chính Mãn tham ô nhận hối lộ.

Kế Đốn lập tức giống như quả bóng cao su bị xì hơi, y rốt cục hiểu được vì sao Tiền Phương Hàn đến Hà Phong hơn nửa năm đều không có làm gì. Hoá ra y chính là đến thu thập chứng cớ, căn bản chính là phải làm cho bọn họ thả lỏng cảnh giác.

Nhìn Kế Đốn bị mang đi, Ngưu Chính Mãn lại nhẹ nhàng thở ra. May mà những chứng cớ này, mặc dù là tham ô nhận hối lộ, nhưng còn không phải nghiêm trọng nhất.

Tiền Phương Hàn tựa như có ý tứ hàm súc nhìn Ngưu Chính Mãn liếc mắt một cái, sau đó nói:

- Sở dĩ không đem anh mang đi, là bởi vì còn có video anh chưa thấy. Chủ tịch thành phố Lý, anh có phải đang còn có cái gì muốn cho cán bộ đầy ngập ý nguyện vì dân Ngưu Chính Mãn đây xem hay không?

- Đúng vậy, bí thư Tiền. Video kế tiếp của Lý Xuân Sinh khiến cho Ngưu Chính Mãn hoàn toàn tuyệt vọng, hình ảnh y tại sòng bạc Las Vegas Mỹ đều bị đưa ra rồi, đừng nói một số việc được che dấu ở Hà Phong.

Khi thấy vụ án ngộ độc thức ăn Viễn gia, còn có chứng cứ mà Diệp Mặc quay chụp khi bọn họ đang chế dược dưới ngầm, Ngưu Chính Mãn biết, y xong đời rồi.

Cho đến khi Ngưu Chính Mãn bị mang đi ra ngoài, Tiền Phương Hàn mới hơi thương cảm nói:

- Đáng tiếc cho một vị Chủ tịch huyện tốt của chúng ta, đó chính là Chủ tịch huyện Tô. Anh ấy muốn vì nhân dân Tây Đồng làm chút chuyện, nhưng có loại sâu mọt như Ngưu Chính Mãn. Chuyện lần này may mắn có chủ tịch Lý Xuân Sinh, nếu không phải chủ tịch Lý, tôi nghĩ chúng ta không thể điều tra ra vấn đề Ngưu Chính Mãn nhanh như vậy. Tôi đại diện cho quốc gia cùng nhân dân cảm ơn chủ tịch Lý đã vất vả.

Lý Xuân Sinh vội vàng đứng lên nói:

- Kỳ thật, tôi chỉ là làm chuyện tôi nên làm mà thôi, so với công việc của lão bí thư, tôi còn kém xa lắm.

Tiền Phương Hàn khoát tay chặn lại nói:

- Phải thì phải, không phải thì không phải.

- Chúng ta yêu cầu là sự thật là thực tế, tôi biết chủ tịch Lý trong tay lấy được một ít chứng cớ, nhưng tôi thật không ngờ chủ tịch Lý chỉ có thời gian mấy ngày, làm việc còn hiệu quả hơn so với tôi. Xem ra chúng ta phải đem những vị trí trọng yếu này tặng cho những người trẻ tuổi có thể dốc sức làm...

Nói tới đây, Tiền Phương Hàn lại giơ tay ngăn cản lời của Lý Xuân Sinh, mà nói thẳng:

- Chuyện thứ ba chính là cắt chức Ngưu Chính Mãn, Xương Diệu, và Kế Đốn ngay tại chỗ, do chủ tịch Lý Xuân Sinh tạm thời đại diện cho Chủ tịch thành phố Hà Phong, đồng thời kiêm nhiệm Phó bí thư Thành ủy thành phố Hà Phong...

Tiền Phương Hàn lời nói còn chưa dứt, lập tức liền vang lên một tràng vỗ tay. Tiền Phương Hàn đề nghị, toàn bộ phiếu thông qua. Vị trí Phó chủ tịch thành phố của Lý Xuân Sinh ngồi không vững nữa rồi, bởi vì y đã là quyền Chủ tịch thành phố Hà Phong.

Lý Xuân Sinh đương nhiên biết chức Chủ tịch thành phố này của mình làm thế nào mà tới, y cũng đã chuẩn bị nhận mệnh rồi, nhưng Diệp Mặc xuất hiện chỉ có trong một đêm liền thay đổi kết quả, hắn thậm chí cũng không cần tới đây nói cái gì.

Lý Xuân Sinh trong lòng thầm than, bất kể là bất cứ lúc nào, bất kể là chỗ nào, vĩnh viễn cũng không nên đấu cùng Diệp Mặc, hắn có mười ngàn loại biện pháp có thể khiến Ngưu Chính Mãn xong đời. Nhưng hắn cố tình lựa chọn một biện pháp phiền toái nhất, cũng chỉ có loại biện pháp này mới có thể khiến hắn và Thi Tu được lợi ích nhiều nhất. Lý Xuân Sinh đương nhiên biết Thi Tu mới là đối tượng Diệp Mặc muốn giúp, đạo lý này y đương nhiên hiểu được.

- Tốt rồi, cán bộ tốt bên trong chính phủ của chúng ta vẫn còn nhiều, hiện tại tôi đã ra lệnh cho cảnh sát có vũ trang bao vây Viễn gia, hội nghị thường vụ này là một hội nghị đặc thù, là một bước ngoặc phát triển của Hà Phong. Chuyện thứ hai chúng ta phải làm chính là đi xem Viễn gia phát rồ kia, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Tiền Phương Hàn đứng lên, giọng điệu rất vang dội nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 451

Ngoài Dự Kiến

Điều khiến Tiêu Lôi bất ngờ không ngừng chính là, đài truyền hình các cô chẳng những có thể truyền phát trực tiếp chuyện nơi đây, hơn nữa còn trực tiếp dùng máy quay đám người Ngưu Chính Mãn bị áp giải đi ra.

Thậm chí đám người Lý Xuân Sinh lúc đi ra, cũng đón nhận cuộc phỏng vấn ngắn ngủi của cô, và mời đài truyền hình bọn họ đồng thời tới 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' của Viễn gia.

Và giống như Tiêu Lôi nghĩ, tất cả nhân viên công tác trong 'truyền hình Khổng Tước" đều cảm giác lần này thật sự là kiếm lợi lớn. Bởi vì quan hệ của Tiêu Lôi, bọn họ chỉ là một đài truyền hình bậc trung ở Yến Kinh, không ngờ lại có thể truyền hình trực tiếp sự tình lớn như vậy ở Hà Phong. Mà toàn bộ truyền hình trực tiếp lại không có đài truyền hình Hà Phong.

Gần như là toàn bộ bộ máy lãnh đạo thành phố Hà Phong, cảnh sát có vũ trang, còn có ký giả đài truyền hình, một đoàn người lớn như thế trùng trùng điệp điệp mở hướng về phía Viễn gia.

Lục Doanh Doanh tin tưởng lời của Diệp Mặc nói, cô vẫn canh giữ ở bên ngoài Viễn gia, ngay cả cơm trưa cũng không ăn. Quả nhiên Diệp Mặc không để cho cô thất vọng, thời điểm cô đã thấy cảnh sát có vũ trang và phóng viên đài truyền hình đi vào, chỉ biết mối thù của nàng sắp được báo rồi.

Lục Doanh Doanh xoa xoa ánh mắt, chạy tới chỗ Tiêu Lôi. Cho dù là báo thù, cô cũng muốn đem toàn bộ việc Viễn Trí Dung làm năm đó nói ra.

...

Một cảnh tượng chấn động đồng thời phát sinh ở Quý Lâm và Dư Châu, video Úc Diệu Đồng đưa ra chấn động toàn bộ phóng viên trong cuộc họp báo.

Vấn đề xảy ra với 'Mỹ nhan hoàn' và 'Kiện thể hoàn' không ngờ là do 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' giở trò quỷ, không chỉ như vậy, hơn nữa 'Tập đoàn dược Viễn Bắc' vì muốn chiếm lấy thị trường, đề cao hiệu ứng thương hiệu, không ngờ chuẩn bị đưa ra virus có tính lây bệnh.

Kinh động, chấn động, toàn bộ phóng viên tại cuộc họp báo 'dược phẩm Lạc Nguyệt' đều đứng lên, thậm chí vượt qua cuộc họp báo 'dược phẩm Lạc Nguyệt' tại Yến Kinh tổ chức lần trước.

Lục Thúy Dương bị tất cả phóng viên khinh bỉ đã ngốc như gà gỗ rồi, cô thật sự không thể tưởng được 'dược phẩm Lạc Nguyệt' không ngờ có thể đưa ra video làm chấn động như vậy. Khó trách bọn họ nói sẽ cho mọi người một lời giải thích hợp lý, có cái gì hợp lý sáng tỏ hơn thế này nữa đâu?

Nhưng lúc này đã không có người còn nhớ tới Lục Thúy Dương nữa rồi, tất cả phóng viên đều muốn đem tin tức này, video này truyền về trang web của chính mình.

- Tổng giám đốc Úc, tôi biết ngay ' dược phẩm Lạc Nguyệt' sẽ không làm loại chuyện này, tôi rất tin tưởng ' dược phẩm Lạc Nguyệt'.

Một gã phóng viên đứng lên nói xong, lập tức liền bổ sung nói:

- Tổng giám đốc Úc, không biết video này có thể cho chúng tôi sao chép một phần không?

Úc Diệu Đồng trong lòng cười lạnh, cô đương nhiên biết bản tính những người này, nếu như là 'dược phẩm Lạc Nguyệt' đang ở thế hạ phong, bọn họ nhất định sẽ đi lên đạp cho một cước nữa đấy. Cách sinh tồn trong thế giới này chính là như vậy, không cần phải tích cực.

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười nói:

- Video 'dược phẩm Lạc Nguyệt' chúng tôi có thể download ở trang web'dược phẩm Lạc Nguyệt', không quấy rầy các vị làm việc nữa, cuộc họp báo hôm nay đến đây kết thúc.

Tuy rằng cuộc họp báo không có chiêu đãi gì, nhưng gần như tất cả phóng viên đều cảm giác được chuyến đi này không tệ, chuyện thứ nhất bọn họ làm chính là muốn đem chuyện phỏng vấn hiện trường này làm thành bản thảo gửi về, sau đó lập tức yêu cầu đài truyền hình của mình tải video kia về.

Gần như là hơn mười giây hô hấp, video này đã được truyền khắp cả nước. Tuy rằng tin tức này và đài truyền hình của Tiêu Lôi trực tiếp phát đi là cùng một lúc, nhưng là vì ảnh hưởng của việc truyền hình trực tiếp, hơn nữa 'truyền hình Khổng tước' còn đề cập vài món đại sự khác của Hà Phong, cho nên hiệu ứng tin tức lớn nhất vẫn đang bị đài truyền hình của Tiêu Lôi bọn họ lấy đi.

...

Cuộc họp báo ở Du Châu dưới sự chủ trì của Ninh Trung Phi và Lý Mộ Mai đã được tiến hành, bọn họ tiếp sóng trực tiếp video hiện trường tại Quý Lâm. Không chỉ như thế, Lý Mộ Mai còn truyền phát ra ngoài video các ngành đến lấy giấy phép kinh doanh, lệnh cưỡng chế ngừng kinh doanh.

Trong lúc nhất thời, Du Châu ồ lên. Gần như trong thời gian ngắn nhất khi tin tức truyền ra, Ủy ban nhân dân thành phố Du Châu liền ra phản ứng. Vài cán bộ lập tức ngừng áp dụng các phương pháp đối với ' dược phẩm Phi Dụ', đồng thời Ủy ban nhân dân thành phố Du Châu tự mình trả về những thứ đã mang đi, hơn nữa lên truyền hình lập tức thông báo khôi phục tất cả danh dự cho ' dược phẩm Phi Dụ'.

Lúc này, mọi người mới biết được năng lượng của ' dược phẩm Lạc Nguyệt' là lớn như thế nào, lớn đến gần như không có bất kỳ người nào dám làm một số động tác nhỏ.

Nhưng đây còn chưa phải toàn bộ năng lượng của 'dược phẩm Lạc Nguyệt', bởi vì lúc này gần như mọi người trên cả nước đang tập trung vào 'truyền hình Khổng tước' của Yến Kinh.

Bởi vì 'truyền hình Khổng tước' đang truyền hình trực tiếp việc Viễn gia cấu kết cán bộ giết người bừa bãi tại Hà Phong, chế tạo xưởng chế thuốc ngầm, nghiên cứu chế tạo độc dược lây bệnh truyền nhiễm, còn hãm hại xí nghiệp mới phát triển đó là 'dược phẩm Lạc Nguyệt'.

...

Viễn Trí Dung vẻ mặt tái nhợt đứng ở cửa biệt thự Viễn gia, y đã nhìn thấy cảnh sát quan binh có vũ trang bao vây Viễn gia, còn có lãnh đạo Ủy ban nhân dân thành phố, thậm chí còn có đài truyền hình trực tiếp. Lòng y lập tức chìm đến đáy cốc, ở vài phút trước, y nhận được tin tức truyền đến từ Quý Lâm, nói video hội nghị tối hôm qua của bọn họ đã bị tiết lộ rồi.

Mặc dù tin tức này khiến đầu óc Viễn Trí Dung vang lên một chút, nhưng y rất nhanh liền trấn định lại, trước tiên y muốn liên lạc với Xương Diệu và Ngưu Chính Mãn. Nhưng y không thể liên lạc được với hai người này, Viễn Trí Dung đoán bọn họ có thể là đang bận họp, nhưng vẫn như cũ có một loại dự cảm không tốt xông lên đầu.

Tuy nhiên Viễn Trí Dung vẫn tin tưởng như cũ, dựa vào năng lượng của mình, có thể vượt qua cửa ải này. Cùng lắm thì để ' dược phẩm Lạc Nguyệt' thắng một bậc trước mà thôi.

Nhưng khi y biết được Xương Diệu và Ngưu Chính Mãn thậm chí Kế Đốn đều bị khống chế, y lập tức biết chuyện không lành rồi. Y đã đánh giá thấp năng lượng của 'dược phẩm Lạc Nguyệt', lúc này mới một đêm mà "dược phẩm Lạc Nguyệt' đã lật tay thành mây, đảo tay thành mưa, đem trọn thế cục hoàn toàn xoay chuyển.

Không được, phải đi, lập tức rời đi. Viễn Trí Dung vừa mới nổi lên ý nghĩ này, y liền phát hiện đã muộn rồi, cảnh sát có vũ trang đã hoàn toàn bao

vây biệt thự Viễn gia.

- Viễn Trí Dung, các người đã bị bao vây, hiện tại đưa tay giơ lên, sau đó tất cả mọi người đều đi ra.

Một viên cảnh sát cầm microphone hướng biệt thự Viễn gia mà nói.

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, chuyện của chúng ta đã bị phát hiện.

Viễn Vy Bình vẫn tỉnh táo như cũ nói.

Viễn Trí Dung sắc mặt xanh mét nhìn cảnh sát có vũ trang và phóng viên đang bao vây bốn phía, còn có cán bộ chính phủ, y không nghĩ được rốt cuộc là ai đem chuyện tối ngày hôm qua báo cho bọn họ biết. Tối hôm qua năm người trong thư phòng không phải là anh em của mình thì cũng là con của mình, còn có người rất trung thành là Viễn Vy Bình. Là ai tiết lộ chuyện này ra ngoài?

Tuy nhiên Viễn Trí Dung cũng biết, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ đến chuyện này, y xanh mặt hét lên về phía bên ngoài:

- Trong trang viên của tôi có tổng cộng ba mươi sáu người gồm các nhà hóa học và nhà sinh vật học, chỉ cần tôi nhấn máy điều khiển tự động trong tay một cái, toàn bộ ba mươi sáu người này sẽ nổ tung mà chết. Tôi không có yêu cầu khác, chỉ yêu cầu các người đưa tới một máy bay trực thăng để tôi rời khỏi đây, trong vòng một giờ không thể tiến hành bất cứ động tác nào đối với tôi.

Gần như tất cả mọi người tại hiện trường cho rằng lời này của Viễn Trí Dung thật ngu ngốc, ngồi máy bay trực thăng rời khỏi đây, một giờ sau mới động thủ, y xem người khác là trẻ con sao?

Tiền Phương Hàn và Lý Xuân Sinh nhìn nhau cười, Viễn Trí Dung này coi như là chó cùng rứt giậu rồi, ngay cả loại chủ ý này cũng nghĩ ra. Cho dù là cho y một giờ, chẳng lẽ y ngồi máy bay trực thăng còn có thể chạy trốn hay sao? Hơn nữa, còn có ai sẽ tin lời nói của Viễn Trí Dung?

Tiền Phương Hàn đang muốn ra lệnh trực tiếp giết chết Viễn Trí Dung, có chứng cứ chính xác trong tay không cần phải khách khí đối với người như thế.

Nhưng lúc này thư ký của ông ta lại đưa điện thoại di động tới, nhận điện thoại xong Tiền Phương Hàn sắc mặt rất khó coi. Tuy rằng không ai biết nội dung cuộc điện thoại này là gì, nhưng Diệp Mặc ẩn thân ở một bên lại đã hiểu được ý tứ trong đó, chính là tạm thời đồng ý yêu cầu của Viễn Trí Dung.

Tuy rằng không biết vì sao, nhưng Diệp Mặc cũng biết việc này căn bản không có đạo lý.

- Đồng ý với yêu cầu của Viễn Trí Dung, để y tạm thời rời khỏi đây, an toàn của con tin là hàng đầu.

Mặc dù biết không hề có đạo lý, nhưng Tiền Phương Hàn chỉ có thể nói đem an toàn của con tin đặt hàng đầu, y biết đây là truyền hình trực tiếp trên cả nước, nói sai một câu là bại lộ lớn.

Lý Xuân Sinh cũng có chút không hiểu nhìn Tiền Phương Hàn, nhưng y không nói gì thêm, y biết có một số việc không phải bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào cũng có thể nói.

Diệp Mặc giật mình, thần thức lập tức phát động.

Viễn Trí Dung trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, không nói gì, chỉ có điều nhỏ giọng nói với Viễn Vy Bình:

- Lập tức chuẩn bị máy bay trực thăng, chúng ta lập tức rời đi. Bân Nhi, con...

Viễn Trí Dung lời nói lập tức dừng lại, bởi vì Viễn Kỳ Bân điên dại chạy ra khỏi biệt thự, vừa chạy vừa kêu:

- Tôi thú nhận, tôi thú nhận toàn bộ. Một năm trước minh tinh điện ảnh

An Như đến Hà Phong bởi vì không đồng ý ngủ cùng tôi, nên tôi đã giết cô ta. Ba năm trước đây bốn thiếu nữ Hà Phong mất tích cũng là tôi làm đấy, sư phụ tôi nói tôi có thể dùng trinh nữ để luyện công, năm nay độc dược truyền nhiễm của Viễn gia cũng là tôi đề xuất...

Trạng thái điên cuồng của Viễn Kỳ Bân khiến gần như tất cả mọi người ngây người, không có ai biết y vì sao ăn ngay nói thật. Y càng nói càng nhiều, tất cả mọi người không thể tưởng được không ngờ y làm nhiều việc như vậy. Thậm chí rất nhiều vụ án không đầu mối, từ sự thẳng thắn của Viễn Kỳ Bân mà trở nên rõ ràng.

- Chủ tịch Hội đồng quản trị Thiếu gia anh ta...

Viễn Vy Bình chạy tới, có chút giật mình nhìn Viễn Kỳ Bân trở nên điên cuồng.

Viễn Trí Dung oán hận nói:

- Nghịch tử, Vy Bình, không cần để ý đến nó, chúng ta đi.

Nói xong Viễn Trí Dung không chút do dự quay trở về, Vy Bình thoáng nhìn Viễn Kỳ Bân điên dại ở xa, thở dài, lập tức chạy đi.

Dường như cảm thấy Viễn Trí Dung đã rời khỏi, Viễn Kỳ Bân thần trí khôi phục một ít, lập tức quay đầu trở lại, vừa chạy vừa hét lớn:

- Cha, chờ con một chút, con ở lại đây nhất định phải chết.

Nhưng Viễn Trí Dung giống như không nghe thấy gì, biến mất không thấy gì nữa, chưa tới nửa phút, một máy bay trực thăng liền bay lên trời, rất nhanh liền biến mất trong không trung, chẳng những tốc độ nhanh, hơn nữa thanh âm còn nhỏ dần.

Viễn Kỳ Bân ngã xuống phía trước biệt thự, vẫn nức nở như cũ.

Viễn Trí Dung nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh, đồng thời nhấn nút

điều khiển từ xa trong tay - Tao cho bọn mày đi điều tra, bọn mày cái gì cũng sẽ điều tra không được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 452

Không Làm Heo Lần Nữa

Viễn Trí Dung nhếch miệng cười nhạt, đồng thời ấn chiếc nút ở trong tay -Tôi để các người đi điều tra, các người lại không điều tra ra được cái gì cả.

-

"Đoàng" một tiếng nổ vô cùng lớn, rồi khói đen bốc lên ngùn ngụt, căn biệt thự xa hoa tráng lệ của nhà họ Viễn đã trở thành một đống tro tàn.

Tất cả mọi người đều đứng ngây người ra vì kinh ngạc, rõ ràng sau khi cảnh sát đồng ý với yêu cầu của Viễn Trí Dung, ông ta vẫn cố tình bấm nút. Chỉ có điều không người nào biết tại sao ông ta lại cho nổ biệt thự của mình. Theo lý mà nói, nếu như ông ta muốn hủy chứng cứ, thì phải cho nổ hầm chế thuốc mới phải chứ.

Diệp Mặc cũng không ngờ sức công phá của trái bom này lại lớn đến như vậy, chỉ sợ rằng hầm chế thuốc của Viễn Trí Dung cũng sẽ bị ảnh hưởng, biết trước như này thì hắn đã lấy đi rồi.

-Chủ tịch, hình như có gì đó không đúng?

Viễn Vi Bình nhìn vào màn hình trước mặt chiếc máy bay trực thăng nói.

-Đầu tiên phải tiêu hủy tất cả thông tin, sau đó ẩn thân với tốc độ nhanh nhất có thể. Không cần biết là đúng hay sai, chỉ cần căn cứ nổ là được rồi.

Sắc mặt của Viễn Trí Dung không thể nhìn rõ được, cũng không biết

trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Viễn Vi Bình có chút do dự nói:

-Tôi thấy có vẻ như căn cứ của chúng ta không bị nổ, mà hình như là biệt thự bị nổ thì phải.

-Cái gì?

Viễn Trí Dung lập tức nghĩ đến chuyện cuốn băng ghi lại cuộc họp tối ngày hôm qua tại sao lại bị tiết lộ ra ngoài, hóa ra là có kẻ đã xâm nhậm vào nhà họ Viễn từ lâu, thậm chí còn cài bom xung quanh biệt thự của ông ta.

Phụt Viễn Trí Dung tức giận tới mức thổ huyết.

-Dược phẩm Lạc Nguyệt quả thật là hay, được, Viễn Trí Dung tôi thừa nhận tôi đã coi thường mày rồi, nếu như Viễn Trí Dung tôi đây mà không báo mối thù này, không báo mối thù này...

Khuôn mặt của Viễn Trí Dung lúc này đã trắng như một tờ giấy, thậm chí còn không thể nói được một câu hoàn chỉnh, ông ta biết lần này ông ta thực sự đã thua rồi.

Lý Xuân Sinh thấy máy bay trực thăng rời đi nhưng Tiền Phương Hàn không ngờ vẫn không có bất cứ thái độ gì, ông ta biết ngày rằng trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc gì đó, nhưng cho dù là nhà họ Viễn có tài giỏi đến mức nào đi chăng nữa, thì cũng không thể bằng nhà họ Tống được. Thế nên ông ta không hề do dự mà bỏ rơi Viễn Trí Dung.

Thấy chiếc máy bay trực thăng của Viễn Trí Dung cất cánh bay mà không hề bị ai ngăn lại, Diệp Mặc cười nhạt. Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn biết lần này là thượng tầng đang đánh cờ, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Từ khuôn mặt khó coi của Tiền Phương Hàn là hắn đã biết rồi, chuyện này chắc không có liên quan gì đến ông ta.

Thượng tầng anh muốn chơi cờ, nhưng muốn chạy thoát khỏi Diệp Mặc tôi đây thì tuyệt đối không thể có khả năng được. Tôi thực ra cũng chỉ muốn xem xem, rốt cuộc Viễn Trí Dung anh có bản lĩnh gì, không ngờ lại phải để người khác đến cứu anh. Lúc cứu Viễn Trí Dung anh người cứu anh giống như thả anh vào trong đống lửa để nướng vậy.

Diệp Mặc biết rằng nếu ở trong tình huống bình thường, cho dù Viễn Trí Dung có là kẻ thân tín, thì cũng sẽ bị người khác bỏ rơi mà thôi. Nhưng không ngờ Viễn Trí Dung lại bỏ chốn, hơn nữa ông ta lại còn đi máy bay. Tốc độ của chiếc máy bay này còn nhanh hơn tốc độ của hắn, chắc không phải là trực thăng mà là máy bay phản lực rồi.

Đối với chuyện quan trường tranh đấu, Diệp Mặc không có hứng thú, nhưng hắn sẽ tuyệt đối không buông tha cho Viễn Trí Dung. Đừng nói là ông ta có ngồi máy bay phản lực để bỏ chốn, cho dù có ngồi tàu vũ trụ thì hắn cũng sẽ đuổi cho đến cùng.

Diệp Mặc cũng không quản chuyện ở đây nữa, lập tức tung phi kiếm đuổi theo chiếc máy bay phản lực kia. Các người không động thủ, tôi đã đạt được mục đích của mình rồi, những chuyện sau đó để tôi tự giải quyết.

-Chủ tịch, chúng ta có cần tìm nơi để đổi sang phương tiện khác không? Mặc dù máy bay của chúng ta có thể đi đến được mọi nơi trên thế giới, nhưng thực sự chiếc máy bay này quá lớn rất dễ bị phát hiện.

Nhìn thấy Viễn Trí Dung đã hồi phục lại, Viễn Vi Bình mới dám nói, giọng điệu có chút lo lắng.

Gân xanh nổi đầy lên trán, đến bây giờ Viễn Trí Dung vẫn không thể nghĩ ra được ai lại có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể lấy chỗ thuốc nổ mà ông ta dấu trong căn cứ cắm xung quanh biệt thự của ông ta, khiến chính tay ông ta nhấn nút phá hủy căn biệt thự của mình.

Cả đời Viễn Trí Dung tung hoành ngang dọc, nhưng chưa bao giờ lại phải chịu cảm giác tội lỗi như thế này.

-Không cần, bọn họ nói có thể kéo dài được một tiếng đồng hồ, nếu như đến chuyện này cũng còn không làm nổi, thì Viễn Trí Dung ta thà rằng ngọc nát đá tan cũng sẽ không để bị bọn chúng đạt được thứ mà chúng muốn đâu Viễn Trí Dung hung dữ nói.

-Chủ tịch, mặc dù thứ này rất quan trọng, nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Giống như chuyện tối hôm qua vậy, ai biết được rằng hôm nay bị lộ. Hơn nữa...

Viễn Vi Bình định nói thêm gì đó nhưng đột nhiên lại dừng lại.

Viễn Trí Dung đang trong cơn tức giận nhưng cũng ý thức được, ông ta nhíu nhíu mày, không nói năng gì một lúc lâu.

Lúc sau mới lên tiếng:

-Hơn nữa cái gì?

Viễn Vi Bình vừa lái máy bay vừa nói:

-Nhà họ Viễn chúng ta còn không bằng một gia tộc bình thường ở Yến Kinh, vạn nhất nếu bọn họ lật lọng, không thèm để ý đến món đồ trong tay chúng ta...

Viễn Trí Dung mặc dù đã lấy lại được bình tĩnh, nhưng nghe câu nói này của Viễn Vi Bình, lập tức thấp giọng nói:

-Vi Bình, cậu nói không sai, chuyện gì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi. Bọn họ có thể giúp tôi, không phải vì nhà họ Viễn chúng ta lợi hại như thế nào... mặc dù đám người đó đã cứu tôi, nhưng chắc chắn sẽ không tha cho tôi, Vi Bình, lập tức tìm nơi đáp máy bay xuống, chúng ta không thể ngồi chiếc máy bay này nữa rồi.

-Ông rất thông minh, nhưng nhà họ Viễn của ông không làm nổi việc, một loại độc về cơ bản thì đã chế tạo xong mà các ông không thể truyền ra ngoài được. Vì một chút lợi lộc nhỏ trước mắt, không ngờ lại mang rơm rặm

bụng, đi đắc tội với một công ty nhỏ. Nếu như ông không muốn chết, lập tức đáp máy bay xuống dãy núi Hoành Đoạn.

Một giọng nói đột ngột vang lên, thể hiện sự giận dữ vô cùng. Giống như là nhà họ Viễn có chết thêm nhiều người nữa, thì cũng không bằng một câu nói của hắn.

Viễn Trí Dung và Viễn Vi Bình ngơ ngác nhìn chiếc loa ở bên ghế phụ lái, lúc này, chỉ cần họ không phải là đồ ngốc, thì chắc chắn đều biết rằng họ đang bị kẻ khác lợi dụng đến không còn cả một cọng tóc.

-Anh là ai, rốt cuộc thì anh là ai?

Viễn Trí Dung nhìn chằm chằm vào chiếc loa rồi hét lên.

Không ngờ lại nói sản phẩm của dược phẩm Lạc Nguyệt chỉ là một món lợi nhuận nhỏ nhoi, người này rốt cuộc là ai? Cả đời Viễn Trí Dung đi lợi dụng người khác, không ngờ đến lúc này lại bị người ta lợi dụng hoàn toàn như vậy.

-Ông không cần biết tôi là ai. Ông chỉ cần lái chiếc máy bay này đến nơi tôi đã chỉ là được rồi, mặc dù tôi không để ý đến thứ ông có, nhưng tính mạng của ông thì vẫn còn có chút tác dụng đấy.

Giọng nói lại tiếp tục phát ra từ chiếc loa ở ghế lái phụ.

-Nhà họ Viễn chúng tôi rốt cuộc đã đắc tội gì với anh, có phải các anh giao món đồ này cho Bân Nhi? Tại sao các anh lại muốn làm như vậy? Bao nhiêu gia tộc lớn các anh lại không chọn, sao lại cố tình chọn nhà họ Viễn chúng tôi.

Viễn Trí Dung càng ngày càng có vẻ không thể kiềm chế được giọng điệu của mình.

Chiếc loa lại truyền đến giọng nói lạnh như băng:

-Cũng bởi vì nhà họ Viễn các ông không có ảnh hưởng lớn, nên tôi mới chọn nhà họ Viễn, nhưng ông lại giống như heo vậy, không ngờ trước khi đi còn hủy đi căn cứ của mình, nhưng lại không thể phá hủy được. Tôi vẫn còn cứu mạng ông, bởi vì nó vẫn còn chút giá trị để lợi dụng.

Viễn Trí Dung ngây người ra một lúc, rồi mới thật thà nói:

-Tao là heo, nếu như tao là heo, tôi đã nhìn thấy được năng lực của mình, ha ha, Viễn Trí Dung tao đã làm heo một lần, không muốn làm heo lần thứ hai nữa đâu. Tao đến địa điểm mà mày đã chỉ định, thì chắc chắn chỉ còn con đường chết. Chúng mày chỉ muốn cướp món đồ của tao đi, Viễn Trí Dung tôi cho dù có chết, cũng sẽ khiến các người không thực hiện được mục đích của mình.

-Hừ, chết, lẽ nào ông không muốn báo thù?

Giọng nói trong loa lại vang lên, nhưng giọng điệu đã hòa nhã hơn rất nhiều.

Trong ánh mắt Viễn Trí Dung lộ vẻ điên cuồng -Báo thù, kẻ thù lớn nhất của tao chính là chúng mày, nhưng tao biết tao không báo nổi thù. Nếu như để tao giết, người đầu tiên mà tao giết chính là chúng mày, sau đó sẽ giết đến những người của dược phẩm Lạc Nguyệt. Tao hiểu rồi, cho dù là không có chuyện lần này, thì khi thứ đồ này rơi vào tay chúng mày, nhà họ Viễn của tao vẫn sẽ bị hủy diệt mà thôi. Vi Bình, chúng ta cùng đi nào, hãy lao thẳng vào vách núi trước mặt kia kìa...

Viễn Vi Bình bình tĩnh nói:

-Vâng thưa chủ tịch.

Nói rồi không hề do dự, lao thẳng chiếc máy bay về phía vách đá.

Quả nhiên, nghe xong lời Viễn Trí Dung nói, giọng nói trong loa lại trở nên giận dữ, phẫn nộ.

-Viễn Trí Dung, ông điên rồi, mau dừng lại ngay.

-Đúng thế, tao điên rồi, tao có thể bị chúng mày lợi dụng một lần, nhưng đừng hòng lợi dụng tao lần thứ hai...

Nói rồi Viễn Trí Dung cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết. Chỉ có điều ông ta không còn để ý đến tiếng gào thét phát ra từ chiếc loa đặt ở ghế lái phụ nữa, mà quay đầu lại nói với Viễn Vi Bình:

-Vi Bình, cậu đã theo tôi mười mấy năm rồi, cuối cùng tôi vẫn dẫn cậu vào con đường cùng không lối thoát, xin lỗi cậu.

Viễn Vi Bình mỉm cười nói:

-Chủ tịch, tôi đã nói rồi, từ ngày mà ông cứu tôi và em gái, tính mạng của tôi đã là của ông rồi.

-Tốt, Vi Bình, tôi cũng không câu nệ nữa, tôi lớn hơn cậu mấy tuổi, nên cậu cứ gọi tôi là anh.

Giọng điệu của Viễn Trí Dung vô cùng bình tĩnh, mang theo cả sự mong muốn giải thoát. Ông ta biết, bất luận ra sao, thì ông ta cũng không còn đường sống nữa rồi.

-Anh Viễn Vi Bình gọi không chút do dự.

Chỉ có điều Viễn Vi Bình vừa gọi xong một tiếng anh, thì chiếc máy bay đã đâm thẳng vào vách đá trước mặt. Một đám khói bụi hình nấm khổng lồ bốc lên, cùng với tiếng nổ long trời lở đất.

Diệp Mặc theo sát phía sau, hắn đương nhiên có thể nhìn thấy chiếc máy bay đâm vào vách núi, hắn không hiểu, Viễn Trí Dung đã chạy chốn được rồi, sao lại còn phải tìm đến cái chết?

Trầm mặc hồi lâu, Diệp Mặc mới dám mạo hiểm xông vào chiếc máy bay đang bốc cháy ngùn ngụt, bây giờ thi thể của Viễn Trí Dung và Viễn Vi

Bình đã không thể nhận ra được nữa rồi.

Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt, xác nhận hai cái xác này là Viễn Trí Dung và Viễn Vi Bình, nhưng hắn không hề có chút dao động nào. Hai tên này đã phạm tội, chết như vậy còn là nhẹ đấy.

Diệp Mặc chú ý tới một chiếc rương nhỏ màu vàng kim, hắn vươn tay ra chộp lấy nó.

Cầm được chiếc rương trong tay, mở chiếc rương ra, phát hiện ra không gian bên trong của chiếc rương rất nhỏ, trong chiếc rương ngoại trừ một thứ giống như một viên đá ba cạnh ra thì không còn vật nào khác, Diệp Mặc xem xét kỹ càng viên đá này, hắn cũng không thể biết được đây là thứ gì. Nghĩ nghĩ một chút, tiện tay bỏ vào trong túi.

Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt lên xác chiếc máy bay, thấy không còn bất cứ thứ gì nữa, lúc này mới xoay người rời đi.

Một tiếng đồng hồ sau, dưới vách núi không người, lại xuất hiện thêm một chiếc máy bay nữa, có ba người đàn ông áo đen bước ra từ máy bay. Ba người đàn ông này không nói năng câu gì, lập tức tìm kiếm bên trong xác chiếc máy bay.

Hơn nửa giờ sau, người đàn ông áo đen lớn tuổi nhất trầm giọng nói:

-Không có cái gì hết, hơn nữa ở đây không có bất cứ dấu chân nào, cũng không có bất cứ dấu vết chứng tỏ đã có người đến đây tìm kiếm, xem ra thứ đó vẫn chưa bị mang đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 453

Ước Mơ Của Ninh Khinh Tuyết

Mặc dù đây đã là dãy núi Hoành Đoạn, nhưng không khí có vẻ tốt hơn những nơi khác một chút, nhưng Diệp Mặc vẫn quyết định sau này sẽ tìm xem có linh thảo nào không. Bây giờ hắn đã làm xong chuyện rồi, nhất định phải quay trở về Lưu Xà xem tình hình như thế nào.

Lúc Diệp Mặc trở về đến Lưu Xà, "công ty dược Lạc Nguyệt" đã lại nổi tiếng thêm một lần nữa. Không chỉ chuyện bị "tập đoàn dược Viễn Bắc" hãm hãi đã được điều tra sáng tỏ, mà "tập đoàn dược Viễn Bắc" vì chuyện này mà cũng bị xóa tên khỏi thị trường.

Chuyện này khiến cho tất cả mọi người nhớ đến chuyện sữa dê năm ngoái, một công ty cũng vì lợi nhuận, nên đã bất chấp lương tâm để kiếm tiền, kết quả sau một đêm, cũng bị xóa tên ra khỏi thị trường, cuối cùng chuốc lấy thân bại danh liệt. Chuyện này vẫn chưa phải là chuyện độc ác nhất mà bọn chúng gây ra, chuyện độc ác nhất chính là chuyện nhà họ Viễn định âm thầm nghiên cứu điều chế ra bệnh truyền nhiễm. Căn cứ nghiên cứu đã bị phát hiện, hơn mười nhà sinh vật học, hóa học bị giam giữ trong nhà họ Viễn đã được cứu thoát, người nhà của những nhà khoa học này còn tưởng rằng họ đã chết rồi, không ngờ lại bị nhà họ Viễn giam giữ khống chế để chế tạo ra độc dược.

Nếu như không phải phía chính phủ đã tuyên bố là Viễn Trí Dung sợ tội tự sát, thì chắc chắn ông ta sẽ bị người ta băm vằm ra thành trăm nghìn mảnh.

Vụ án Viễn Bắc đã hoàn toàn chấm dứt, nhà họ Viễn mặc dù đã bị phá hủy, nhưng vẫn còn một khối tài sản tương đối lớn. Khối tài sản này ngoài

việc bị sung công ra, số còn lại dùng để bồi thường cho Lục Doanh Doanh.

Lục Doanh Doanh nhận được một số tiền bồi thường lớn, nhưng cô lại cự tuyệt cổ phần phân phối "lầu Viễn Bắc", mang theo tài sản của mình rời khỏi Hà Phong. Nhưng cô là một người không có họ hàng bạn bè thân thích, không ai biết, cũng không ai để ý đến việc cô đã đi đâu.

Việc công ty dược Lạc Nguyệt đã "hủy diệt" tập đoàn dược Viễn Bắc càng ngày càng được phóng đại, thế nên sản phẩm lúc nào cũng trong tình trạng cung không đủ cầu.

...

Lúc Diệp Mặc trở lại Lưu Xà, Ninh Khinh Tuyết đã đợi hắn rất lâu rồi. Chuyện công ty dược Lạc Nguyệt vừa kết thúc, thì Ninh Khinh Tuyết đã tới đây để đợi Diệp Mặc.

-Em muốn quay về Du Châu xem thế nào.

Ninh Khinh Tuyết đợi Diệp Mặc quay về, vẫn luôn hết lòng hết dạ với công ty dược Lạc Nguyệt, mặc dù mới chỉ có mấy ngày, nhưng dưới sự dẫn dắt của cô, công ty dược Lạc Nguyệt đã bắt đầu đi vào nề nếp quy củ.

-Là chuyện này sao?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, vuốt ve mái tóc dài của Ninh Khinh Tuyết.

-Em muốn sau khi đi thăm ba mẹ, sẽ quay về tiếp tục phát triển công ty dược Lạc Nguyệt, thực ra em nghĩ giống như chị Úc, em nghĩ có khi có một ngày nào đó có thể xây dựng nơi chúng ta ở trở thành một thành phố, thành phố đó là của chúng ta, không có bất cứ người nào đến quấy rầy, em thích như vậy. Mặc dù em biết nó không thực tế lắm, nhưng đây là ước mơ của em, của chị Úc, và có lẽ là ước mơ của tất cả những người trong công ty dược Lạc Nguyệt.

Ninh Khinh Tuyết lớn lên trong một gia tộc, mặc dù không tham gia

tranh giành đấu đá nhau, nhưng cũng không hề xa lạ gì với những chuyện như này.

Cô chán ghét khi phải sống như thế này, thậm chí chán ghét cả cảnh cạnh tranh trên thị trường. Nhưng đề nghị của Úc Diệu Đồng và chuyện của công ty dược Lạc Nguyệt đã khiến cô có thể nhìn thấy hi vọng.

Công ty dược Lạc Nguyệt hoàn toàn không cần phải lo lắng về vấn đề bán hàng, cho nên không có cảnh cạnh tranh lẫn nhau, hơn nữa nếu thực sự có thể mua lại được Lưu Xà thì cũng có thể xây dựng nơi này thành một khu vui chơi. Điều quan trọng nhất là cô tin Diệp Mặc, Diệp Mặc là người tu tiên, cho dù không thể trở thành tiên, nhưng chuyện xây dựng một thành phố, thì chắc cũng có thể làm được.

-Được, anh hứa với em.

Diệp Mặc nắm lấy tay Ninh Khinh Tuyết, hắn đương nhiên biết rằng ước mơ của Ninh Khinh Tuyết không dễ gì có thể thực hiện được, nhưng hắn rất muốn đáp ứng được nguyện vọng đó của cô.

Nhưng nếu muốn đáp ứng được nguyện vọng của Ninh Khinh Tuyết, thì nhất định tu vi của hắn phải rất rất mạnh, nếu như không được như vậy, với tu vi như bây giờ của hắn, những chuyện như vậy chỉ giống như là nói khoác mà thôi. Trên thế giới này, để có được tu vi hùng mạnh, quả thực là rất khó. Cho dù trên thế giới này chỉ có một mình hắn là Tu Chân Giả, thì cũng sẽ vô cùng khó khăn. Hơn nữa, Diệp Mặc cũng không thực sự vừa ý với Lưu Xà. Những lời này hắn không nói ra, hắn không muốn làm Ninh Khinh Tuyết mất hứng.

-Ngày mai anh sẽ tiễn em đi, buổi tối...

Diệp Mặc còn chưa nói hết câu, thì đã bị Ninh Khinh Tuyết dùng miệng bịt lại.

Ninh Khinh Tuyết cảm giác mặt cô đang nóng bừng bừng, cô thích cảm

giác được hôn Diệp Mặc.

Rất lâu sau, Ninh Khinh Tuyết thở dốc, cô thở hổn hển, khuôn mặt ửng đỏ nói:

-Ngày mai để em tự đi, sau này có thể em sẽ phải thường xuyên đi lại, hơn nữa em cũng đã luyện đến đỉnh cấp 1 rồi, em có thể tự chăm sóc tốt cho mình. Anh còn rất nhiều chuyện phải làm, không thể lần nào cũng để anh đưa em đi như vậy được.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, mặc dù hắn không cho rằng việc đưa Ninh Khinh Tuyết đi là chuyện phiền phức, nhưng hắn tôn trọng ý kiến của cô. Với khả năng của cô, chắc chắn là có thể tự bảo vệ bản thân.

-Ừ, vậy tối nay anh sẽ dạy cho em làm cách nào để có thể phát hỏa cầu thuật, chỗ anh vẫn còn "Bồi Khí Đan" tranh thủ luyện cho em đến cấp thứ hai luôn...

Diệp Mặc nói rồi lấy ra một viên "Bồi Khí Đan"

Ninh Khinh Tuyết lại ôm Diệp Mặc, thấp giọng nói:

-Những thứ này sau này dạy em cũng được, tối nay, em muốn anh ở bên em...

...

Diệp Mặc và Ngân Tử đưa Ninh Khinh Tuyết lên máy bay, rồi mới quay về công ty. Vì Ngân Tử không thể lên máy bay được, nên đành phải ở lại Lưu Xà để Diệp Mặc chăm sóc. Vì tối hôm qua Ninh Khinh Tuyết muốn ở cùng hắn, nên cũng không học được gì, Diệp Mặc chỉ đưa được cho cô mấy viên "Bồi Khí Đan" và mấy "Hỏa Cầu Phù". Đồng thời trong mỗi một "Hỏa Cầu Phù" đều có thêm thần thức của Ninh Khinh Tuyết, có thể phóng ra trong chớp mắt.

Tối qua hắn và Ninh Khinh Tuyết ôm nhau ngủ, nhưng cũng không có

bất cứ chuyện gì xảy ra, mặc dù Diệp Mặc biết chỉ cần hắn muốn, thì Ninh Khinh Tuyết sẽ không bao giờ cự tuyệt.

Chỉ có điều Diệp Mặc vẫn muốn ít nhất là phải đợi sau khi hắn tìm thấy Lạc Ảnh đã, sau đó mới có thể ở bên Ninh Khinh Tuyết được. Năm đó, hắn ở Lạc Nguyệt này bám theo sư phụ Lạc Ảnh như hình với bóng, Lạc Ảnh không chỉ cứu hắn một lần. Sau này Lạc Ảnh vì cứu hắn mà phải ở lại trái đất, thiếu chút nữa thì mất mạng.

Hắn nợ Lạc Ảnh hai kiếp, huống hồ, lúc ở sa mạc, Lạc Ảnh đã ở trong lòng hắn rồi. Thế nên, sư phụ Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết có địa vị giống nhau trong lòng hắn.

Còn một điều nữa, Diệp Mặc không nói ra, hắn muốn đợi đến khi có thể xây dựng được một thành phố như Ninh Khinh Tuyết nói, thì hắn sẽ cùng với Lạc Ảnh, Tố Tố tổ chức một hôn lễ long trọng, chỉ có điều khi chuyện này chưa làm được, thì hắn chỉ có thể để nó ở trong lòng mà thôi.

Khi còn chưa tìm được Lạc Ảnh, thì trong lòng Diệp Mặc còn cảm thấy tiếc nuối, ân hận.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên biết trong lòng Diệp Mặc nghĩ gì, cô chỉ ôm Diệp Mặc ngủ một đêm. Mặc dù hai người không làm thêm bất cứ chuyện gì, nhưng đối với Ninh Khinh Tuyết, như vậy cũng đã là đủ rồi. Chỉ cần được ở bên cạnh Diệp Mặc, thì cô đã mãn nguyện lắm rồi, nếu như lần này không phải lâu ngày chưa được gặp ba mẹ, cộng với việc công ty dược Phi Dụ gặp chút vấn đề, thì Ninh Khinh Tuyết thật lòng không muốn rời xa Diệp Mặc chút nào.

Cho nên mặc dù Ninh Khinh Tuyết đi rồi, nhưng trong nội tâm cô vẫn còn một câu chưa nói ra, đợi sau khi cô trở về, cô sẽ nói cho Diệp Mặc biết.

Ninh Khinh Tuyết quay về Du Châu, nhưng Diệp Mặc biết, muốn thực hiện được ước mơ của Ninh Khinh Tuyết, thì nhất định phải không ngừng nâng cao thực lực bản thân. Mặc dù với thực lực bây giờ của hắn có vẻ như

không e ngại bất cứ cái gì, bất cứ kẻ nào nữa rồi, nhưng nếu như là cả một quốc gia, thậm chí là một đội quân, thì hắn cũng không thể chống đỡ được lâu.

Chỉ có thể không ngừng nâng cao võ công của bản thân mới là việc làm đúng đắn nhất, huống hồ bây giờ hắn cũng chưa phải là người vô địch trong giới ngoại ẩn môn, chứ đừng nói đến giới nội ẩn môn. Đừng đến nói đến ai xa, ngay cả hòa thượng Ngộ Đạo chắc cũng có tu vi không kém hắn là mấy. Cũng không có người nào có thể biết rằng cao thủ trong ẩn môn có bao nhiêu người như Ngộ Đạo?

Nhìn lại, Diệp Mặc thấy hắn bây giờ không còn là người cô đơn nữa, hắn có người thân, có vợ, lại còn có bạn nữa. Nếu đấu với cả một quốc gia, người nhận phần thua thiệt đương nhiên là hắn rồi. Cho dù hắn có chạy chốn, thì những người bên cạnh hắn tuyệt đối sẽ không còn đường sống.

Mặc dù chưa từng bước qua cửa ẩn môn, nhưng Diệp Mặc biết những người trong đó chắc chắn lợi hại hơn hắn, không chừng còn lợi hại hơn gấp nhiều lần ý chứ, nhưng cho dù có như vậy, thì hắn vẫn cứ muốn đi, để nâng cao được khả năng của mình, hắn nhất định phải đến ẩn môn để tìm kiếm linh thảo.

Lí do thứ hai chính là tìm Thái Ất Môn để báo thù, Thái Ất Môn đã suýt giết chết Ninh Khinh Tuyết, với tính cách của Diệp Mặc, hắn tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua mối thù này.

Cho nên vì không muốn để cho Ninh Khinh Tuyết lo lắng, Diệp Mặc không nói cho cô biết việc hắn chuẩn bị đi ẩn môn một chuyến, những chuyện như thế này không nhất thiết phải nói cho cô biết, nói càng nhiều thì cô càng thêm lo lắng mà thôi.

Trước khi đi Ẩn Môn, Diệp Mặc còn muốn đến núi Thanh Tiễu ở Tứ Xuyên xem xét một chút, dù sao nơi đây cũng là nơi Trương Chi Hối mất tích. Trương Chi Hối cũng coi như là người đã giúp hắn, vì lí do này mà hắn nhất định phải đi một chuyến. Còn chuyện liên quan đến việc đến Hồng Vũ

Đường lấy ít bồi thường, thì Diệp Mặc chỉ coi đó là chuyện không đáng gì mà thôi.

...

Bây giờ chuyện của công ty ngoài Úc Diệu Đồng và Ninh Khinh Tuyết thì còn có mấy người của Tàng Gia Nghiêm giúp sức, chuyện của Lưu Xà thì có Hư Nguyệt Hoa cùng với Dương Cửu, còn có Quách Khởi, Lô Lâm, Phương Nam xử lí, Diệp Mặc cũng không cần phải nhúng tay vào.

Diệp Mặc ở trong phòng luyện pháp khí một ngày, hắn muốn trước khi đi, đưa cho những người quan trọng ở bên cạnh hắn mỗi người một món pháp khí, mặc dù công ty dược Lạc Nguyệt bây giờ đã rất nổi tiếng rồi, nhưng một khi đã có vụ "Viễn Bắc" thì có thể sẽ có thêm những vụ tương tự như thế nữa, cẩn thận một chút cũng không thừa.

Một ngày trôi đi trong chớp mắt, Diệp Mặc thu lại đống pháp khí mà mình đã luyện xong, thở dài, tu vi vẫn còn thấp quá, lúc đầu hắn luyện pháp khí một hai tháng liền vẫn không sao, bây giờ mới luyện có một ngày mà đã cảm thấy mệt mỏi rồi. Mặc dù chuyện này có liên quan đến việc thiếu linh khí, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là do tu vi của hắn còn quá thấp.

Diệp Mặc vừa mới thu gom đống pháp khí xong, lập tức phát hiện ra có người đang tiến vào phòng.

Diệp Mặc rùng mình, ai vào phòng của mình vậy? Hơn nữa hắn chỉ mới vừa phát hiện ra thôi, Lưu Xà có cao thủ từ lúc nào vậy?

-Ai?

Diệp Mặc quay người lại, nhìn vào chiếc bóng in trên vách, cất tiếng hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 454

Kẻ Dị Năng Đến Lưu Xà

Bóng người bên cửa sổ dường như cũng rất ngạc nhiên khi thấy Diệp Mặc có thể phát hiện ra gã, dùng một giọng tiếng Hoa rất chuẩn nói:

-Anh, không ngờ anh lại biết tôi đến?

-Đừng phí lời, nói xem anh là ai, không thì anh sẽ không còn cơ hội để nói nữa đâu đấy.

Diệp Mặc lạnh lùng nói, cho dù người này có nói ra thân phận của mình, thì Diệp Mặc cũng sẽ không tha cho gã được. Đây là phòng của Ninh Khinh Tuyết, may mà hôm nay mình ở đây, nếu như không có mình, chỉ có một mình Ninh Khinh Tuyết thì ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra, nên Diệp Mặc tuyệt đối không thể tha cho kẻ nửa đêm nửa hôm lén la lén lút bước vào đây như vậy được. Sở dĩ hỏi như vậy vì Diệp Mặc muốn xem xem gã còn đồng bọn hay không.

Bởi Diệp Mặc chỉ nhận ra khi gã này đã bước hẳn vào phòng rồi, nên Diệp Mặc muốn thận trọng hơn, một khi đã có người có thể tiến đến gần mình như vậy, hơn nữa lại là người nước ngoài, da trắng, dáng người nhỏ thó.

Mặc dù hắn có thần thức, nhưng không thể dùng 24 trên 24 được. Hơn nữa cho dù là không dùng đến thần thức, bình thường khi có người tiếp cận, hắn vẫn có thể cảm nhận được, nhưng hắn không hề có cảm giác gì với người này, chuyện này khiến Diệp Mặc đề cao cảnh giác.

Quả nhiên, Diệp Mặc vừa dứt lời, một người đàn ông từ cửa sổ bước

vào. Khôi ngô hơn nhiều so với người vừa lúc nãy, đây là một người da đen. Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt, ngoài hai người này ra, không ngờ bên ngoài vẫn còn một người nữa. Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, nhưng hắn cũng không muốn vạch trần kẻ đứng ngoài đó.

-Không có cơ hội?

Người đàn ông đến trước buộc miệng nói, lập tức cười ha hả, dường như gã cảm thấy câu nói của Diệp Mặc rất buồn cười, rồi gã liền mỉa mai:

-Anh dám đứng trước mặt chúng tôi nói chúng tôi không có cơ hội? Anh có biết là chúng tôi chỉ cần giơ tay ra là có thể bóp chết anh rồi không?

Tuy rằng nói chưa đúng lắm, nhưng phát âm rất rõ ràng, đương nhiên gã không coi Diệp Mặc ra gì, cũng không để ý đến chuyện này, hay nói cách khác Diệp Mặc không đáng để y chú ý tới.

Một gã đàn ông khác đứng không hề nhúc nhích, cũng không nói câu gì, trong mắt gã dường như không có sự tồn tại của Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy ba gã này đều là người nước ngoài, có hai gã da trắng, một gã người da đen, ngoài gã đầu tiên ra thì hai gã còn lại đều rất đô con, không hiểu sao bọn chúng có thể nói được tiếng Hoa, trong lòng hắn hoài nghi, không hiểu mình có thù hằn với đám người nước ngoài này từ khi nào? Bọn chúng tại sao lại muốn đến tìm Ninh Khinh Tuyết?

Trên người ba gã này có mùi gì đó rất lạ, không giống với những người luyện cổ võ, cũng không giống với những người có chân khí. Có cái gì đó rất mịt mờ, hơn nữa còn không giống với những người luyện võ bình thường khác. Cho nên Diệp Mặc nhất thời không thể phán đoán được tu vi của bọn chúng.

Nói thật, Diệp Mặc chưa từng gặp loại người có sức mạnh kiểu như thế này, không biết tu vi của bọn chúng rốt cuộc như thế nào.

Đối với những lời nói coi thường khinh rẻ như thế này, Diệp Mặc không

hề để ý đến, thậm chí còn không hề dao động, lạnh lùng nói:

-Tôi không quen các anh, các anh đến đây làm gì?

-Chỉ có thể trách anh không may, ai bảo anh nấp trong phòng của cô Ninh làm gì. Ồ, anh là người đàn ông của cô ta? Cô Ninh quả thật là rất xinh đẹp. Nhưng anh cũng không cần phải lo lắng, chúng tôi đến mời cô Ninh đến tổng hành dinh của chúng tôi một chuyến, không hề có ác ý. Chỉ có điều anh đã biết chuyện này rồi, nên mọi chuyện lại trở nên rắc rối đây, nhưng nếu anh có thể nói cho chúng tôi biết là cô Ninh đã đi đâu, thì chúng tôi có thể tha mạng cho anh.

Người đàn ông đến đầu tiên nói năng rất nhẹ nhàng, nghe anh ta nói đến tìm Ninh Khinh Tuyết, nhưng dường như nếu anh ta không tìm thấy Ninh Khinh Tuyết thì cũng không sao, có vẻ đối với anh ta đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ánh mắt Diệp Mặc vô cùng sắc lạnh, Ninh Khinh Tuyết chắc chắn không quen biết gì với đám người này, bọn chúng đến tìm Ninh Khinh Tuyết để làm gì? Diệp Mặc đột nhiên nhớ tới Edern, thuận miệng hỏi:

-Các anh nghe Edern nói?

Hỏi xong câu này, không đợi bọn chúng trả lời, Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu ra rồi, Edern nói lại chuyện của Ninh Khinh Tuyết, sau đó hải quân Mỹ lập tức muốn tìm cô về để cung cấp tin tình báo. Vì chuyện này vô cùng cơ mật, nên hải quân Mỹ mới lén lút vụng trộm bắt Ninh Khinh Tuyết đi, không muốn cho quân đội Hoa Hạ biết.

Làm người quả thực là không nên quá tốt, Diệp Mặc lúc này đang rất muốn giết người, nếu như lúc đầu giết luôn Edern, thì bây giờ sẽ không có bất cứ chuyện gì. Nhưng lúc hắn và Ninh Khinh Tuyết gặp lại nhau vui mừng khôn xiết, nên không hề muốn giết chóc gì, không ngờ lại tha cho Edern, ngay cả tên hải tặc còn lại cũng không giết luôn.

Mặc dù Diệp Mặc biết rằng, chuyện này không liên quan đến Edern, nhưng trong Tu Chân Giới thì chỉ có người chết mới là an toàn nhất.

Gã người nước ngoài này rất tức thời, trên người Diệp Mặc lộ ra sát khí, không ngờ gã cũng có thể cảm nhận được, gã cười nhạt:

-Có vẻ như cô Ninh đã kể mọi chuyện cho anh biết rồi, chắc anh cũng đã hiểu chuyện này nghiêm trọng đến mức nào. Nếu như anh đồng ý đi với chúng tôi một chuyến, thì chúng tôi có thể tha mạng cho anh.

Diệp Mặc cười nhạt, nói:

-Tôi rất muốn để cho các anh cút đi, nhưng bây giờ đến cả cơ hội để cút xéo các anh cũng không còn nữa rồi.

Diệp Mặc vừa dứt lời, liền phóng hai con dao về phía bọn chúng, đồng thời tung ra hai quả cầu lửa. Đúng là không thể khách sáo với mấy tên này được nữa rồi.

"Phù" một tiếng, tên đến đầu tiên, nhanh như cắt, không ngờ có thể tránh được chiêu tấn công của Diệp Mặc, nhưng hai con dao của Diệp Mặc cũng sượt qua tay áo của gã, còn quả cầu lửa thì thiêu đốt cánh tay áo của gã ra thành tro bụi, nhưng gã hoàn toàn không hề hấn gì.

Còn một gã nữa thì hoàn toàn tránh được dao và quả cầu lửa của Diệp Mặc. Đồng thời ra đòn điểm huyệt với tốc độ nhanh vô cùng.

Diệp Mặc lần đầu tiên chứng kiến tốc độ kinh hoàng như vậy, không ngờ hai gã này không hề kém cỏi so với những người luyện cổ võ ở đây.

Lôi Hệ Công Kích là một chiêu thức rất mạnh trong giới Tu Chân, nhất định phải là người có căn bản cực tốt thì mới có thể thi triển được chiêu thức này. Diệp Mặc không ngờ ở đây cũng có người sử dụng được Lôi Hệ Công Kích, hắn hơi thất thần, chẳng lẽ những kẻ mà hắn gặp lại là Lôi Linh Tu Chân Giả sao?

Nhưng nếu là Lôi Linh Tu Chân Giả, hơn nữa lại còn luyện được Lôi kích Thuật, thì chắc chắn Diệp Mặc không có đường thoát rồi.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó Diệp Mặc đã phát hiện ra một điều, đòn Lôi kích này hắn có thể né tránh một cách dễ dàng, không cần phải quá dùng sức, đòn Lôi kích đánh trúng sàn nhà khiến sàn nhà cháy khét luôn, tạo thành một cái hố lớn.

Đây không phải là Lôi kích sao? Diệp Mặc lập tứkích tệ hại đến thế, cho dù là Linh Lôi Tu Chân Giả kém cỏi nhất thì cũng lợi hại hơn đòn Lôi kích này rất nhiều.

-Hắn là Phong Hỏa Song Hệ Dị Năng Giả, hơn nữa bọn chúng đều đã luyện đến cấp thứ tư rồi, chúng ta phải lập tức rút lui tìm cứu trợ thôi.

Gã đứng ngoài cửa sổ không tiến vào dùng tiếng Anh nói.

Diệp Mặc dần dần tỉnh táo lại, rồi phát hiện hai tên trong phòng đã rút ra ngoài từ bao giờ.

Không cần biết có phải là Lôi Linh Căn tu sĩ hay không, một khi đã đến, thì Diệp Mặc cũng không muốn chúng đi, đòn Lôi kích vừa rồi cũng chưa thể làm gì được hắn, để bọn chúng đi, sau này chắc chắn sẽ là một mối họa. Một khi để bọn chúng luyện đến Lôi Hệ Pháp rồi thì mình sẽ không còn là đối thủ của bọn chúng nữa.

Gã đàn ông đến đầu tiên dáng người nhỏ bé, dường như gã dựa vào sự nhanh nhẹn là chủ yếu, hơn nữa lại còn hiểu tiếng Hoa, lúc bọn chúng rút lui, Diệp Mặc đã phóng đi ba con dao, gã đàn ông đến đầu tiên đã bị Diệp Mặc chém đứt một cánh tay, ngay sau đó Diệp Mặc liên tiếp phóng đao gió ra, gã này còn chưa kịp thở đã bị chặt ra thành mấy khúc rồi, ngã sõng soài trên mặt đất.

Gã sử dụng Lôi Hệ Pháp thuật có thân thủ rất nhanh, sau khi gã thấy Diệp Mặc giết chết đồng bọn của mình, lập tức tung hai đòn Lôi kích về phía

Diệp Mặc.

Diệp Mặc cảm thấy đòn thế lần này của gã yếu hơn một chút so với lần đầu tiên, nên không thèm né tránh, tung thẳng một quả cầu lửa về phía gã, quả cầu lửa hướng thẳng vào lưng gã.

Theo như Diệp Mặc nghĩ, thì tên này chắc chắn chỉ có thể tránh được nhiều lắm thì là một đao gió và một quả cầu lửa của mình mà thôi, đến quả cầu lửa này nếu y có thể tránh được nữa thì đao gió này sẽ đốn ngã hai chân của gã.

Nhưng Diệp Mặc không ngờ rằng, Lôi Hệ Tu Chân Giả lợi hại nhất trong mắt hắn cũng không thể tránh được quả cầu lửa này của mình, bị quả cầu lửa đốt thành đống tro đen, không thể cứu vãn được nữa rồi.

Diệp Mặc ngây người ra, chẳng lẽ lại dễ dàng đến vậy sao? Giống như là hắn đã sử dụng một sức mạnh cực lớn vậy, muốn nhấc lên một thứ mà tưởng chừng như rất nặng, kết quả lại phát hiện ra đó chỉ là một thứ rỗng tuếch mà thôi.

Lôi Hệ Tu Chân Giả lại yếu như vậy sao? Diệp Mặc lắc lắc đầu, không muốn nhắc đến mối nghi vấn này nữa, vẫn còn một con cá lọt lưới. Diệp Mặc tìm kiếm tên đó một lần nữa, phát hiện gã đã chạy mất tăm rồi, trong phạm vi thần thức của hắn không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào.

Không ngờ lại để thoát một tên, định để Hư Nguyệt Hoa đi tuần tra Lưu Xà một vòng, nhưng nghĩ nghĩ một chút lại thôi. Lưu Xà bốn bề là núi, lại còn có một con sông chảy qua, muốn vây bắt một người có thân thủ không tệ, thì là chuyện không thể nào.

Trừ phi nơi này biến thành một thành trì, một thành trì? Diệp Mặc đột nhiên nghĩ ra, có lẽ đã đến lúc cần phải xây dựng một thành trì rồi.

Diệp Mặc đi đến trước mặt gã mà hắn cho là Lôi Hệ Tu Chân Giả, cảm nhận, phát hiện ra gã chưa từng luyện qua Lôi Hệ Tu Chân. Trên người cũng

không có bất cứ thứ gì liên quan đến Tu Chân, hơn nữa lúc y ra đòn Lôi kích, hình như cũng không cảm thấy có linh khí dao động.

Chẳng lẽ gã này không phải là Tu Chân Giả? Nếu không phải là Tu Chân Giả? Làm sao gã có thể ra được đòn Lôi kích?

Dị năng? Diệp Mặc đột nhiên nghĩ tới một từ. Nếu như không phải là Tu Chân Giả, nhưng gã có thể dùng được Lôi kích, chỉ có một cách nghĩ duy nhất đó chính là y có khả năng phóng điện. Nếu như là như vậy, thì có thể dễ dàng giải thích được rồi.

Diệp Mặc là Tu Chân Giả, hắn tin rằng có những người có những năng lực khác thường, nhưng những năng lực dị thường này đối với hắn mà nói, thực sự là chẳng đáng kể gì, nếu chẳng may mà hắn có bị đánh trúng, thì cũng chẳng tổn hại gì.

Không ngờ nước Mỹ lại phái mấy tên dị nhân đến bắt Ninh Khinh Tuyết, xem ra bọn họ đã bị nước này để ý đến rồi. Nhưng mấy tên dị nhân này đúng là quá đề cao bản thân rồi.

Diệp Mặc tiêu hủy hai cái xác, rồi lập tức gọi điện cho Ninh Khinh Tuyết!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 455

Cửu Nguyệt Quan Trở Thành Đống Gạch Vụn

Nói cho Ninh Khinh Tuyết biết việc có người đến tìm thì Diệp Mặc hắn mới yên lòng.

Ninh Khinh Tuyết sắp tiến vào luyện khí tầng hai, trong tay còn nhiều Hỏa Cầu phù như vậy, đối phó với mấy người dị năng có lẽ không có vấn đề gì, hơn nữa còn có Lạc Phi. Lạc Phi đã là tu vi huyền cấp, đối phó với người dị năng Lôi Điện kia càng không phải là vấn đề.

Tối hôm đó, Diệp Mặc lượn quanh Lưu Xà mấy tiếng đồng hồ cũng không tìm thấy người dị năng chạy trốn kia.

Ngày hôm sau! Sáng sớm, Diệp Mặc gọi tất cả tầng lớp quản lý ở Lưu Xà đến, trước khi rời khỏi Lưu Xà, hắn cần phải mở một hội nghị.

Hư Nguyệt Hoa đưa ra ý tưởng mới đầu xây dựng Lưu Xà, không có nói đến việc xây dựng tường thành, dù sao với xã hội bây giờ, xây dựng tường thành chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Không có tường thành, cũng không có quân đội, thành lập chế độ của chính mình ở Lưu Xà chỉ có thể nói vậy thôi. Việc đầu tiên mà Hư Nguyệt Hoa quan tâm bây giờ chính là thành lập đội phòng vệ ở cả bốn phía Lưu Xà, phân biệt vấn đề quản lý về an toàn và trị an ở Lưu Xà. Hơn nữa thành lập 1 hệ thống pháp luật đơn giản, chỉ là tham khảo một chút hệ thống pháp luật của Hoa Hạ. Từ hai điểm này cho thấy, Diệp Mặc không hề nhìn lầm Hư Nguyệt Hoa.

Sau khi phát hết pháp khí phòng ngự tự chế của mình, Diệp Mặc mới

hỏi:

-Có ai biết người dị năng?

Người dị năng? Bởi vì người biết Diệp Mặc là ngươi tu chân rất ít, ngoài vài người biết Diệp Mặc rất lợi hại ra, phần lớn đều chỉ biết Diệp Mặc có thể chế dược. Bây giờ Diệp Mặc hỏi vấn đề cổ quái này, chẳng lẽ hắn là người dị năng?

Hư Nguyệt Hoa biết Diệp Mặc là người tu luyện cổ võ, tuyệt đối không phải người dị năng, hỏa cầu thuật của Diệp Mặc cô đã xem qua rồi. Người dị năng tuyệt đối không có hỏa cầu thuật lợi hại như vậy, hơn nữa người dị năng cũng sẽ không luyện chế ra loại đan dược 'Bồi khí đan" này. Chỉ là Diệp Mặc đã hỏi như vậy, nhất định có nguyên nhân của hắn.

-Tôi biết một ít.

Hư Nguyệt Hoa thấy không có ai nói, chủ động mở miệng.

Không đợi Diệp Mặc hỏi lại, cô nói thẳng:

-Có rất nhiều loại người dị năng, không có số liệu thống kê cụ thể, nhưng là bộ phận có năng lực công kích thật sự hoặc là có chỗ đáng để trọng dụng, tuy nhiên đó cũng chỉ có một hai mươi loại mà thôi. Ví dụ, người dị năng hệ hỏa, có thể sử dụng lửa để công kích. Nhưng nếu không đạt đến cấp bậc nhất định, ngọn lửa này làm tổn thương đến cơ thể rất nhỏ.

Hư Nguyệt Hoa sở dĩ lấy ví dụ này, cũng là bởi vì cô nhìn thấy Diệp Mặc sử dụng qua hỏa cầu.

Thấy Diệp Mặc rất chú ý, cô lại nói:

-Nhưng một khi năng lực của người dị năng này hoàn toàn bị kích phát, hoặc là thông qua một biện pháp nào đó kích phát ra, thì loại dị năng này cũng tương đối lợi hại. Cụ thể mà nói, Hiệp hội dị năng quốc tế phân người dị năng thành mười cấp bậc. Lấy người dị năng hệ tán hỏa mà nói, bước đầu

khống chế ngọn lửa trong tay gọi là người dị năng cấp 1, cũng gọi là sơ cấp. Cấp cao nhất là cấp 10, đạt được cấp 8 trở lên chính là người dị năng cấp cao. Nghe nói người dị năng hệ phong đạt đến cấp 8 trở lên là có thể cưỡi gió bay một đoạn, tuy nhiên đây đều là số liệu trên lý thuyết.

Đến cấp 8 rồi mới có thể cưỡi gió bay, Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, hắn khẳng định cấp 8 này rất khó đạt tới, cho dù là đạt tới, cũng chỉ tương đương với thuật cưỡi gió của mình mà thôi.

-Kỳ thật mỗi người đều có dị năng, chỉ là tình huống và chủng loại không giống nhau. Chúng ta thường thấy có người tự nhiên bốc lửa, người này rất có thể là người dị năng hệ hỏa, chỉ là không biết khống chế dị năng của mình mà thôi. Nếu có thể có tố chất thân thể và thiên phú nhất định mới có thể. Có thể nói, những loại người dị năng này trên thế giới đều rất ít, mỗi một người đều là tài sản của quốc gia.

Hư Nguyệt Hoa giải thích.

-Đúng vậy, mặc dù tôi không hiểu về người dị năng lắm, nhưng cũng đã nghe nói qua, mỗi một quốc gia có lẽ đều có một cơ quan dị năng, những người dị năng này phần lớn đều phục vụ cho quốc gia của họ.

Tàng Gia Nghiêm chen vào nói.

Lúc này Diệp Mặc mới biết giá trị của mấy người tối qua lớn đến cỡ nào, hóa ra những người này cũng đều là tinh anh của quốc gia, xem ra những người như vậy cũng không nhiều. Chỉ là không biết ba người tối qua đến là cấp bậc gì, xem ra nước Mỹ rất coi trọng tổ chức kia của người Nhật, thậm chí phái cả nhân viên trọng yếu như vậy tới. Chỉ có điều không biết bọn họ có tiếp tục phái người đến nữa không.

Và sau khi mọi người tản đi, trong lòng Diệp Mặc thầm than. Chỉ là một người dị năng mà bên nước ngoài coi trọng như vậy. Không nói đến Hoa Hạ có bao nhiêu người dị năng, nhưng những võ giả Địa cấp ở Hoa Hạ tuyệt đối sẽ không kém mấy người dị năng tối qua, nhưng bất kể là hệ thống tình báo

hay là hệ thống đơn binh, Hoa Hạ đều không bằng người ta.

Không có gì khác, chỉ là không có đoàn kết mà thôi. Diệp Mặc đã xem qua lịc sử của Hoa Hạ, phần lớn các cuộc chiến tranh của Hoa Ha đều thua trong tay chính những người của mình, hoặc là thua trong tay bọn Hán gian.

Bọn họ đều vì lợi ích của mình, không phục lẫn nhau, lúc đánh nhau thật sự, cho rằng đấu không lại thì thà tốt cho bọn man di cũng không muốn tốt cho đối thủ của mình.

Cho dù là khoa học kỹ thuật, Hoa Hạ cũng vĩnh viễn không bằng người ta. Không phải là không có nhân tài, mà là không có cơ chế tốt để giữ nhân tài, nhân tài đều bị người khác mời chào mất.

Diệp Mặc lắc đầu, không muốn nghĩ việc này nữa, việc này không có liên quan gì đến hắn, chỉ là có chút cảm xúc mà thôi.

Tuy nhiên trong lòng hắn đã âm thầm quyết định, nếu hắn thật sự không có biện pháp gì tu luyện đến trình độ cao hơn nữa, hắn nhất định sẽ không cho phép có một ngày hắn thành lập thành phố của chính mình, hoặc là thành lập địa bàn của mình.

Bỏ qua chuyện này, Diệp Mặc giao Ngân tử cho Úc Diệu Đồng. Hắn phải càng sớm hoàn thành việc của mình, sau đó quay về vừa an tâm tu luyện, vừa tìm kiếm tông tích của Lạc Ảnh.

Cửu Nguyệt Quan, Tứ Xuyên.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đến đây. Lần đầu tiên Diệp Mặc đến đây là lúc hắn đi tìm Lạc Ảnh, nhưng vì thời gian khẩn cấp, hắn không kịp tìm kiếm tỉ mỉ những người ở đây liền đi.

Lần này hắn đến núi Thanh Tiễu Tứ Xuyên, liền cố ý đến Cửu Nguyệt Quan một chuyến. Diệp Mặc đã từng nói, hắn nhất định phải san bằng nơi ác độc này.

Cửu Nguyệt Quan không phải chỉ một lần khiêu khích hắn, chỉ là vì hắn luôn rất bận, cho nên vẫn không có thời gian đến đây. Nhưng lần này hắn đến núi Thanh Tiễu nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Cửu Nguyệt Quan nằm trên phía bắc của núi Thanh Tiễu, nghiêm chỉnh mà nói, Cửu Nguyệt Quan cũng thuộc phạm vi núi Thanh Tiễu. Diệp Mặc nhớ rõ lần trước lúc tới nơi này, là hơn nửa năm trước. Tuy rằng hắn không cẩn thận đi vào bên trong Cửu Nguyệt Quan xem xét, nhưng đại hình của Cửu Nguyệt Quan hiểm trở, hơn nữa nhìn cũng rất có phong cách cổ xưa, thậm chí có thể nói cũng là một cổ tích.

Nhưng hôm nay lúc Diệp Mặc đến nơi này nhìn thấy Cửu Nguyệt Quan, gần như không thể tin được đây là Cửu Nguyệt Quan.

Lúc trước Cửu Nguyệt Quan địa thế hiểm yếu, cổ xưa nay đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại đống gạch vụn chứng tỏ nơi này đã từng được xây dựng. Bây giờ đập vào mắt chỉ là một vài bức tường vỡ vụn bị đốt cháy đen sì nằm rải rác ở bốn phía.

Diệp Mặc ồ lên một tiếng, chẳng lẽ có người giống mình? Vì Cửu Nguyệt Quan mạo phạm gã ta nên mới đến hủy diệt Cửu Nguyệt Quan?

Diệp Mặc hạ xuống đứng trên đống gạch vụn của Cửu Nguyệt Quan, thần thức quét xung quanh. Hắn rất nhanh nhìn thấy một chưởng ấn và dấu tích của một số người. Nơi này quả nhiên đã từng có đánh nhau, xem ra mình đoán không sai.

Việc Cửu Nguyệt Quan bị diệt, Diệp Mặc cũng không có quan tâm. Mấy người của Cửu Nguyệt Quan chết trong tay hắn, ngoại trừ Nhiếp Song Song, còn có tên Đại sư huynh bị chém đứt hai chân ra, Nhiếp Khôn cùng Nhiếp Hồng Y đều bị hắn giết rồi.

Nhìn thấy Cửu Nguyệt Quan nát vụn thế này, Diệp Mặc liền nghĩ đến Nhiếp Song Song. Lúc trước ở "sông Yến Thủy" tại Yến Kinh, hắn đã cho cô ta một viên "Liên sinh đan", không biết sau đó Nhiếp Song Song thế nào.

Mặc dù Diệp Mặc biết Nhiếp Song Song chưa từng tu luyện qua công pháp của Cửu Nguyệt Quan, hơn nữa cô giết người cũng là vì nuôi dưỡng con vật tên Loạn Loạn kia, nhưng Diệp Mặc vẫn không có nhiều ấn tượng tốt với cô. Lần trước nếu như không phải vì Nhiếp Song Song liều chết báo tin cho hắn, không biết chừng lần trước hắn đã không ra tay cứu giúp.

Vừa định rời khỏi, thần thức của Diệp Mặc bỗng nhiên quét đến tầng hầm, tuy rằng cửa vào đã bị ngăn chặn nhưng thần thức của Diệp Mặc vẫn có thể quét qua. Cửa chính của tầng hầm không dày, không thể ngăn cản thần thức của hắn. Cửa vào tầng hầm bố trí vô cùng bí mật, nếu hắn không có thần thức, nhất định sẽ không thể phát hiện ra. Trong tầng hầm có một thi thể đã lạnh ngắt, nhưng trang phục đỏ thẫm ở ngoài cho thấy chủ nhân của thi thể này là phụ nữ. Hơn nữa tuổi đã không nhỏ, chí ít cũng 50~ 60 tuổi rồi.

Diệp Mặc nhớ tới Nhiếp Hồng Y. Lúc đầu Nhiếp Hồng Y bị Diệp Mặc đánh chết, cũng đang mặc một bộ quần áo màu đỏ. Mặc dù Nhiếp Hồng Y nói sư huynh của cô sẽ báo thù cho cô, nhưng cô không thể ngờ được Nhiếp sư huynh của cô cũng bị Diệp Mặc chém đứt hai chân, cuối cùng phải mượn sông Yến Thủy chạy trốn.

Hồng Y nữ tử ở dưới tầng hầm này có thể là sư phụ của Nhiếp Hồng Y, tuy nhiên trên miệng của người phụ nữ này còn có một vết máu khô, xem ra trước khi chết đã đánh một trận lớn với kẻ khác.

Bên cạnh Hồng Y nữ tử còn có một cái túi vải, trong túi vải chỉ có một miếng ngọc Như ý và một quyển sách da dê cũ kỹ.

Diệp Mặc đoán đây có lẽ là công pháp tu luyện của Cửu Nguyệt Quan. Diệp Mặc không có chút hứng thú gì với công pháp tu luyện của Cửu Nguyệt Quan, chứ đừng nói là loại công pháp rác rưởi này của Cửu Nguyệt Quan. Cho nên hắn không nghĩ ngợi gì, hơn nữa thạch thất u ám này, vừa nhìn là biết đây là nơi kết tụ âm hồn.

Diệp Mặc lắc đầu, vừa định lên phi kiếm rời khỏi nơi này, thì ba bóng người dọc theo con đường hẹp quanh co hiểm trở đi tới, hơn nữa rõ ràng là

đi tới phía Cửu Nguyệt Quan.

Nhiếp Song Song? Tuy cách xa một chút nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhìn ra ngay người đi đầu tiên là Nhiếp Song Song.

Xem ra lúc đầu hắn cho cô ta "Liên sinh đan" đã cứu được mạng cô, chỉ là không biết cô ta còn quay lại đây làm gì? Diệp Mặc không muốn nhìn thấy Nhiếp Song Song cho nên hắn chọn một nới bí mật ẩn nấp.

Lúc thần thức Diệp Mặc đảo qua ba người mới phát hiện, Nhiếp Song Song đã giảm xuống dưới Hoàng cấp, lần trước lúc hắn gặp Nhiếp Song Song, cô ta vẫn là Hoàng cấp trung kỳ, không ngờ tu vi của cô ta không tăng mà ngược lại giảm xuống. Nếu còn giảm xuống như vậy, có lẽ một thời gian nữa, cô ta chỉ là một người vô cùng bình thường.

Hai người đàn ông theo sau Nhiếp Song Song đều vô cùng cường tráng, trên vai đều vác một vài công cụ, tuy nhiên hai người này chỉ là người bình thường mà thôi, có lẽ chưa từng tu luyện. Diệp Mặc vừa nhìn thấy đã biết, Nhiếp Song Song chắc là muốn đào bới bà lão Hồng Y bên dưới tầng hầm.

-Chính là chỗ này, hai người đào bới chỗ này rồi hãy nói.

Trong lúc Diệp Mặc đang suy nghĩ, Nhiếp Song Song mang theo hai tên đàn ông đã chạy tới chỗ đổ nát, và chỉ hai người đàn ông kia nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 456

Đồng Môn Đánh Nhau

Hai gã đàn ông cường tráng đi đến nơi Nhiếp Song Song đã chỉ định, tuy nhiên không lập tức đào bới mà không chút cố kỵ đánh giá Nhiếp Song Song. Trong mắt không hề giấu diếm, nói trắng ra chính là dục vọng.

Mất đi Loạn Loạn, Nhiếp Song Song tu vi đã giảm. Mặc dù đã không còn sự mê hoặc kỳ quái kia nữa nhưng vẻ đẹp của cô tuyệt đối hơn nhiều những minh tinh màn ảnh. Hơn nữa bộ dạng mảnh mai yêu kiều kia hấp dẫn người ta giống như Lâm Đại Ngọc, hơn nữa tuy cô mảnh mai nhưng có bộ ngực đầy đặn vô cùng, càng khiến cho người ta nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.

Nếu đây là nơi có nhiều người thì thôi, cho dù bọn họ có ý nghĩ đen tối với cô cũng nhiều nhất chỉ dám nhìn trộm cô mà thôi. Nhưng ở đây xung quanh vắng bóng người, hơn nữa là địa phận của Cửu Nguyệt Quan hiểm yếu vô cùng. Cửu Nguyệt Quan vốn dĩ được xây dựng trên một địa hình hiểm trở, hàng năm mây mù bao phủ, đừng nói là người, cho dù là chim chóc cũng rất ít đến nơi cao như vậy.

Có thể nói nếu ở đây xảy ra vấn đề gì, nhất định không thể có người biết. Nhiếp Song Song một thân một mình lại mang theo hai gã đàn ông cường tráng đến nơi hẻo lánh như này, cũng khó trách hai người này dùng ánh mắt đắm đuối nhìn chằm chằm cô.

Nhiếp Song Song dường như không nhìn thấy ánh mắt của hai người này, mà là thở gấp vài hơi, sau đó tiếp tục nói:

-Các anh đào nhanh lên, sư phụ tôi nói bà chôn vàng ở đây.

-Cái gì? Cô nói là ở đây có vàng? Cô muốn đào...

Một tên đàn ông cường tráng trong đó kêu lên, giọng điệu kích động vô cùng. Người còn lại cũng kích động nhìn Song Song.

-Đúng vậy, hai người đào nhanh lên đi, tôi sẽ không bạc đãi các anh đâu.

Nhiếp Song Song vẫn không chú ý tới vẻ mặt biến hóa của hai người, còn đang không ngừng thúc giục nói.

Hai người đàn ông này nhìn nhau, sau đó không do dự, bắt đầu cầm lấy xẻng đào bới. Loại người toàn cơ bắp này, cũng không biết Nhiếp Song Song lấy từ đâu ra.

Nhiếp Song Song vừa nhìn hai người đào, vừa đứng bên cạnh chỉ điểm.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, hai người này bị Nhiếp Song Song mê hoặc, quả thật trí lực đã giảm xuống đến điểm 0, đây rõ ràng là đang tìm đến chỗ chết. Nhiếp Song Song cho dù đã giảm xuống đến dưới Hoàng cấp, nhưng đối phó với hai người đàn ông chưa từng qua tu luyện này, quả thực không hao tổn bất cứ sức lực nào cũng có thể đánh bại.

Người phụ nữ này vẫn giữ bản tính cũ, cho dù là Loạn Loạn đi rồi, cô vẫn không coi tính mạng của người khác ra gì. Cho dù là hai người này không gieo gió gặp bão, giữ khuôn phép nghe theo lời Nhiếp Song Song, cũng không có ý gì với cô thì Diệp Mặc tin rằng, sau khi đào xong đồ mình muốn tìm, Nhiếp Song Song cũng sẽ không bỏ qua cho hai người này.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn chuẩn bị đi rồi, tiếp tục lưu lại nơi này chỉ là đợi lát nữa xem Nhiếp Song Song giết người mà thôi, đối với cái này cái, Diệp Mặc không có chút hứng thú nào.

Diệp Mặc vừa mới định rời khỏi thì lại lần nữa phát hiện ra trên con đường nhỏ rất xa trong núi xuất hiện một người đàn ông. Người đàn ông này cũng chỉ dùng hai cây gậy chống đỡ, cho dù là như vậy, tốc độ của gã ta vẫn nhanh vô cùng, không hề dừng lại.

Tên này đã gãy một chân mà lại còn nhanh như vậy, Diệp Mặc lập tức nhận ra người kia là ai, chính là Nhiếp Bất bị hắn chặt đứt hai chân ở Yến Kinh, gã ta chính là Đại sư huynh của Cửu Nguyệt Quan.

Không nghĩ tới tên này cũng đi tới nơi này, không cần phải nói cũng biết gã ta không phải vì Nhiếp Song Song mà đến, mà đến chính là vì có nguyên nhân giống Nhiếp Song Song.

Nhiếp Song Song tu vi đã giảm xuống nên không phát hiện ra Nhiếp Bất đã đến, chỉ mãi chỉ huy hai người đàn ông kia không ngừng đào bới. Mà Nhiếp Bất nhìn thấy Nhiếp Song Song đang đào bới, gã ta không ngờ dừng lại, giống như Diệp Mặc, tìm một nơi ẩn nấp nhìn Nhiếp Song Song đào.

Nếu Nhiếp Song Song không ở trong này, Diệp Mặc sẽ lập tức giết tên Nhiếp Bất này, nhưng hắn không muốn nói chuyện với Nhiếp Song Song. Nhiếp Song Song hình như có ý với hắn, có lẽ loại cảm giác này có liên quan đến công pháp hắn tu luyện, trên người có một linh khí tự nhiên. Diệp Mặc không muốn giằng co không rõ ràng với loại phụ nữ này. Diệp Mặc tận trong đáy lòng đều không thích những người của Cửu Nguyệt Quan, loại phản cảm này rất khó nói rõ ràng.

-Thấy cửa vào rồi.

Một người đàn ông lập tức vui mừng kêu lên, Diệp Mặc phát hiện bọn họ quả nhiên đã đào bới ra cửa đi vào tầng hầm.

Nhiếp Song Song lấy ra một chiếc đèn bin nói:

-Hai vị đại ca, chúng ta cùng nhau vào xem một chút đi.

Cho dù không có lời nói của Nhiếp Song Song, hai người đàn ông này cũng đã dọc theo chân cầu thang, theo sau Nhiếp Song Song đi vào.

Chỉ có điều Nhiếp Song Song vừa mới đi vài bước, liền 'ôi", một tiếng.

-Sao lại thế này?

Người đàn ông trai tráng quay đầu lại nhìn Nhiếp Song Song ngã trên cầu thang.

-Hai vị đại ca, hình như tôi bị trật chân rồi.

Nhiếp Song Song có chút áy náy nói.

-Thật là.

Một người đàn ông trai tráng lẩm bẩm một câu, nhìn nhìn người bạn đồng hành đã đi xa, liền lấy chiếc đèn bin của Nhiếp Song Song nói:

-Cô ở đây chờ chúng tôi, chúng tôi đi trước xem thử.

Nói xong, không đợi Nhiếp Song Song trả lời, gã ta xoay người rời đi. Nhiếp Song Song vội vàng kêu lên:

-Thứ đồ này bên trong một thạch thất, nhớ phải phá vỡ cửa đá mới lấy được.

Tuy đã nghe thấy lời nói của Nhiếp Song Song, nhưng hai người đàn ông này căn bản không còn tâm trạng ở lại tiếp tục nói chuyện, mà chạy nhanh vào.

Đợi hai người chạy đi, Nhiếp Song Song gần như không chút do dự đứng lên, xoay người rất nhanh đi ra khỏi cửa động, và đứng ở phía mặt trời.

Thần thức của Diệp Mặc đã quét đến hai người đàn ông ở bên trong đang không ngừng dùng rìu sắt công kích cửa đá, vốn dĩ cửa đá cũng không phải là rất dày. Hai người liên tục oanh kích, cửa đá dần dần cũng bị nứt ra, cuối cùng đã bị đập nát vụn.

Đáng tiếc khi hai người này còn chưa kịp nhìn thấy vàng bạc trong mắt bọn họ thì những khí âm hồn trong tầng hầm nhơ bẩn xông ra, hai người bị thứ khí dơ bẩn này vây lấy, không thể chống cự, rất nhanh liền ngã trên mặt đất, co quắp mấy cái rồi tắt thở.

Thạch thất bị đánh nát, những khí âm hồn ở dưới tầng hầm này rất nhanh tràn ra ngoài thạch thất, xông lên mặt đất. Chỉ có điều những thứ này bị ánh mặt trời chiếu xạ, lập tức biến thành tro bụi, tan thành mây khói. Đây là Diệp Mặc có thần thức, nếu không thì Diệp Mặc cũng không thể nhìn thấy những thứ này.

Nhiếp Song Song đứng hướng về phía mặt trời, gần như không có bất kỳ âm hồn nào có thể tiếp cận cô, những âm hồn ô uế đó tiêu tan rất nhanh, mới chỉ có nửa tiếng đồng hồ đã hoàn toàn tiêu tan.

Nhiếp Song Song thở phào một cái, lại đi xuống tầng ngầm.

Chỉ có điều cô vừa định đi vào tầng hầm, một giọng nói sang sảng vọng ra:

-Sư muội Song Song, thật là cuộc đời lắm tương phùng, không ngờ muội rốt cuộc cũng quay lại sư môn. Hahaha...

-Là anh, Nhiếp Bất...

Sắc mặt Nhiếp Song Song lập tức thay đổi, gặp được Nhiếp Bất ở đây thì cô không hề có chút cơ hội nào, có thể nói là chỉ có thể chờ chết.

-Tại sao anh lại ở đây?

Nhiếp Song Song sắc mặt biến hóa rất nhanh khôi phục lại, cô biết, nếu tiếp tục lúng túng thì chỉ có thể khiến mình chết nhanh hơn mà thôi, nếu nghĩ đại sư huynh này sẽ tha cho cô một mạng thì tuyệt đối không thực tế chút nào.

Nhiếp Bất dữ tợn cười một tiếng.

-Tại sao tôi lại ở chỗ này, tôi đã theo dõi cô rất lâu mới đợi được cô quay lại đây, cô nói tôi tại sao lại ở đây? Cô biết tôi đã vất vả thế nào không? Tôi mỗi ngày đều nhìn thấy cô nhưng không thể làm gì được cô, may mà hôm nay tôi rốt cuộc cũng đợi được lúc cô quay lại đây lấy đồ rồi. Tôi biết bà lão

đó sẽ nói cho cô biết nơi giấu đồ, quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, chỉ là không ngờ ở đây còn có một tầng hầm. Ha ha...

-Anh vẫn luôn theo dõi tôi?

Sắc mặt Nhiếp Song Song chợt trắng bệch, thời gian gần đây cô vô cùng cẩn thẩn, không ngờ vẫn nằm trong tầm quan sát của đại sư huynh. Bị người khác theo dõi lâu như vậy mà cô lại hoàn toàn không biết gì.

Nhiếp Bất cười lạnh sải bước tiến lại gần hơn, miệng không ngừng nói:

-Đồ đê tiện, tôi là đại sư huynh của cô, cô đã không hầu hạ tôi, lại còn cấu kết với tên Diệp Mặc kia ở sông Yến Thủy chặt đứt chân của tôi. Hôm nay tôi không giết cô thì sau này cô sẽ là đại sư tỷ của ta.

-Cái gì? Tôi lúc nào...

Lời nói của Nhiếp Song Song nói được nửa thì dừng lại, cô đã nhìn thấy hai chân của Nhiếp Bất. Trong lòng cô đã hiểu, hóa ra Nhiếp Bất bị Diệp Mặc chém đứt hai chân.

Nói như vậy, ngày đó bóng dáng mình nhìn thấy trước khi chết chính là Diệp Mặc? Cũng chính là nói hôm đó Diệp Mặc đã cứu mạng cô? Nghĩ đến đây trên khuôn mặt trắng bệch của Nhiếp Song Song chợt đỏ ửng, nếu bóng người hôm đó là Diệp Mặc thì chứng tỏ hắn đã biết tâm tư của cô. Tuy nhiên cô lại lập tức trở nên buồn rầu và thương cảm.

Trong trường hợp đó Diệp Mặc cứu cô, nhưng cũng không hề tiếp tục để ý đến cô, chỉ là để cô tự sinh tự diệt mà thôi. Chẳng may cô gặp phải người xấu, hoặc là Nhiếp Bất đột nhiên quay lại, cô cũng không dám nghĩ tiếp nữa. Cô thở dài một tiếng, bất kể như thế nào, hắn cũng đã không nỡ nhìn mình chết, mà ra tay trợ giúp một lần. Chỉ cần như vậy cô đã hài lòng rồi. Diệp Mặc có thể chặt đứt hai chân của Nhiếp Bất, hơn nữa khi Nhiếp Bất nhắc đến Diệp Mặc, trong mắt dường như có sự kiêng kị, bởi vậy có thể thấy Diệp Mặc còn lợi hại hơn Nhiếp Bất rất nhiều.

Không ngờ hắn lợi hại như vậy. Nghĩ tới đây Nhiếp Song Song không ngờ nở một nụ cười.

-Đồ đê tiện, đợi lát nữa ông xử lý mày, rồi lột hết quần áo vất trên đường cho mọi người thưởng thức, ông xem mày còn cười được nữa không.

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Nhiếp Song Song trong nháy mắt liên tục thay đổi, trong lòng Nhiếp Bất thật sự phẫn nộ.

Nhiếp Song Song biết hôm nay mình không thể thoát khỏi, cô khinh thường cười:

-Nhiếp Bất, với bộ dạng đó của anh, anh có thể làm gì phụ nữ sao? Đừngnằ mơ nữa, phế vật. Nhiếp Song Song ta cho dù chết, cũng sẽ không để đồ phế nhân như anh dẫm đạp.

Nói xong, đột nhiên trong tay Nhiếp Song Song có hai cây kim dài, sau đó không chút do dự đâm hai cây kim đó vào giữa trán của mình.

-Muốn chết? Tôi sẽ cho cô toại nguyện, tuy nhiên bây giờ không được.

Một tia sáng màu hồng hiện lên, lập tức hai cây kim của Nhiếp Song Song đã rơi vào trong tay Nhiếp Bất!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 457

Minh Châu Vướng Bụi

Tình nhân của cô sao hôm nay không đến cứu cô vậy? Đúng rồi, cô và hắn đã quen nhau lâu rồi, sao dấu đỏ của cô vẫn còn? Không phải là gã họ Diệp ấy có vấn đề đấy chứ? Ha ha…, xem ra người được lợi là đại sư huynh của cô thôi!

Nhiếp Bất cầm hai cây kim dài trong tay và cười ha hả.

Nhiếp Song Song nhìn đôi tay trống trơn, lúc này mới nhớ tới Nhiếp Bất là một cao thủ Địa cấp, loại người này mà muốn giết Nhiếp Song Song thì dễ như trở bàn tay. Thậm chí giờ cô đang ở trước mặt y, ngay cả cơ hội tự sát cũng không có nữa.

Nhiếp Bất không đợi Nhiếp Song Song kịp phản ứng liền chống cây gậy trong tay, bước tới trước mặt Nhiếp Song Song, giơ tay lên chính là một chưởng đánh vào gáy cô và cười dữ tợn nói:

- Cô hãy ngủ đi một lúc, đợi tôi đem đồ về, tôi sẽ cho cô từ từ hưởng thụ để cô thấy đại sư huynh cô có phải là một kẻ rác rưởi hay không nhé!

Nhiếp Song Song không có chút phản kháng nào liền ngã xuống. Nhiếp Bất không để ý tới Nhiếp Song Song nữa mà chuẩn bị tiến vào mật thất dưới lòng đất.

Chỉ là y vừa tới cửa phòng thì đột nhiên phát hiện thấy một người đã đứng ngay lối vào rồi. Y là một cao thủ Địa cấp, cho dù mất đi hai chân cũng không thể có người đến trước mặt y mà y không phát hiện ra. Có thể là đã thêm một người khác mà y thực sự không phát hiện được.

- Anh là ai?

Nhiếp Bất bình tĩnh lại hỏi người trẻ tuổi đang đứng trước y.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Lúc trước tôi đã chém hai chân của anh sau đó anh chạy mất, không ngờ hôm nay lại có thể gặp được anh, đúng là duyên phận!

- Là anh sao? Diệp Mặc…

Lòng Nhiếp Bất chợt trầm xuống. Y đã hối hận vô cùng rồi. Y hận bản thân sao không nghĩ đến việc Diệp Mặc sẽ tới nơi này vì Nhiếp Song Song đã tới đây nên đương nhiên Diệp Mặc cũng sẽ tới.

Nhiếp Bất chỉ muốn tự cho y mấy cái bạt tai ngay cả một việc thế này cũng không nghĩ tới. Trong lòng y, Diệp Mặc đã là một bóng ma rồi, lần trước lúc gặp Diệp Mặc ở sông Yến Thủy, y không có tính toán bỏ chạy mà chỉ muốn mượn sông Yến Thủy đứng ở thế bất bại. Sau đó y đánh nhau với Diệp Mặc nhưng Diệp Mặc vừa ra tay, y liền biết mình không phải là đối thủ của hắn nên lập tức bỏ chạy. Cho dù như vậy, y cũng đã mất đi đôi chân rồi.

Nhưng hôm nay, y phát hiện mình không có cách nào chạy chốn được. Diệp Mặc là cao thủ lợi hại nhất mà y tu luyện pháp công Cửu nguyệt quan tới nay đã từng gặp. Tuy y muốn báo thù nhưng trong lòng y lại mong thà rằng vĩnh viễn không gặp hắn còn hơn, không ngờ nay lại gặp phải hắn.

Khi Nhiếp Bất vẫn còn đang ngây người suy nghĩ thì Diệp Mặc giơ tay lên chính là vài đạo đao gió. Đáng tiếc là dù sao Nhiếp Bất cũng là một cao thủ Địa Cấp sơ kỳ lại không có chút ý chí chiến đấu nào đã bị Diệp Mặc chém chết.

Diệp Mặc vốn dĩ không có ý định vào căn phòng tầng hầm đó, nhưng giờ nó lại bị người khác mở ra rồi nên hắn liền bước vào cầm cái túi đó và đi ra.

Ngọc như ý dương chi trong bao vải có công dụng rất tốt, vừa nhìn đã biết là vật phẩm cao cấp, nhưng đối với Diệp Mặc lại chẳng có chút hấp dẫn nào. Tiện tay mở cuốn sách bằng da dê ra thì hắn liền sửng sốt.

Đây chân chính là một quyển sách về tu chân công pháp đơn giản hay nói là công pháp tu đạo, gọi là "Cửu nguyệt trường thanh quyết" vốn dĩ cũng chẳng phải tà công gì. Loại công pháp này bị người của Cửu nguyệt quan tu luyện nếu không sử dụng những cô gái còn trinh thì là sử dụng âm hồn của người chết. Mấy người của Cửu nguyệt quan này cũng coi như là cực phẩm rồi.

Có thể nói bản công pháp này so với mấy cái công pháp tu luyện cổ võ kia thì mạnh hơn nhiều. Tuy công pháp này nhiều nhất chỉ tu luyện tới luyện khí nhưng trên trái đất này lại có giá trị không thể lường được.

Nếu không phải Diệp Mặc có công pháp tu chân và quyển công pháp này là cho giới nữ sử dụng thì khẳng định hắn sẽ lựa chọn tu luyện bản "Cửu nguyệt trường thanh quyết" này.

Diệp Mặc dùng tay lật sang trang lập tức hiểu vì sao người của Cửu nguyệt quan lại đem công pháp này tu luyện như âm tà.

"Cửu nguyệt Trường Thanh quyết", lời nói đầu đã chỉ ra: Tạo hóa đã sinh ra con người, có con người thì có tử có sinh, có sinh có tử; ta nói dục vọng trường sinh không lấy tự thân vì vũ trụ, lấy tâm thận so với trời đất, tích nguyên tới âm, tu âm tới hồn…, vạn hư đều quên, không nhìn không suy nghĩ, không nghe không lo lắng, không tướng không nghênh, không trong không ngoài.

Diệp Mặc thở dài, có vẻ như người của Cửu Nguyệt Quan vốn dĩ không hiểu hàm nghĩa của lời mở đầu này. Đây rõ ràng là một bản công pháp tu luyện của nữ giới, hơn nữa trên đó còn viết rõ ràng là lấy việc hấp thụ nguyên khí thiên địa làm căn bản để tu luyện thần hồn của bản thân. Người viết ra pháp công này tâm cảnh rất cao, ý của bà là khi tu luyện đến một trình độ nhất định mới có thể xuất khiếu âm hồn.

Tương tự như hàm nghĩa xuất khiếu nguyên anh của Tu chân giới thì đây tuyệt đối là một kỳ tài ngút trời, tiếc rằng sinh ra trong khi địa cầu bị nguyên khí thiên địa che giấu nên chỉ có thể viết ra pháp công kỳ luyện khí.

Nhưng trang sách pháp công này lại bị hậu nhân của bà hiểu thành nam giới có thể hấp thụ nguyên âm của gái trinh mà tu luyện, nữ giới có thể hấp thụ âm hồn tu luyện. Cái gì cùng với cái gì? Đây vốn là một pháp công tu luyện nữ giới, nó và nam giới không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Diệp Mặc gập quyển sách lại và thở dài, nơi sinh ra của vị tiền bối này không bình thường. Còn quyển sách này của bà được lưu lại cho đời sau của Cửu Nguyệt Quan, đúng là minh châu đã bị bụi trần che lấp. Diệp Mặc đem quyển sách và miếng ngọc như ý đặt vào trong bao vải như cũ, rồi đi qua trước mặt Nhiếp Song Song. Còn về Nhiếp Song Song, cô có thể hiểu được hàm ý trong đó không, thì phải xem vận mệnh của cô. Nếu cô không thể hiểu được ý này thì cho dù hắn có nói với cô thì thành tựu tương lai của cô cũng không cao lắm.

Để túi vải xuống, Diệp Mặc nhìn lướt qua Nhiếp Song Song rồi đạp phi kiếm bay lên không trung.

Diệp Mặc đi chưa được bao lâu thì Nhiếp Song Song tỉnh lại. Cô giật mình khi thấy mình còn đang nằm trên mặt đất. Việc đầu tiên là cô liền kiểm tra lại quần áo trên người. Sau khi phát hiện không sao, cô mới thở phào một cái. Đồng thời trong lòng cô có chút nghi ngờ, chẳng lẽ Nhiếp Bất vẫn chưa lên sao?

Nghi ngờ này của cô chỉ trong chốc lát vì cô đã nhìn thấy thi thể của Nhiếp Bất cách đó không xa. Nhiếp Bất đã bị người ta giết. Hơn nữa là hai mảnh thi thể còn tanh máu.

Nhiếp Song Song hoảng sợ đứng lên. Nhiếp Bất đã bị giết, sao cô lại không có chuyện gì? Là ai đã cứu cô? Sự nghi ngờ của cô chợt biến mất khi cô nhìn thấy túi vải kia trên mặt đất.

Nhiếp Song Song nhặt túi vải lên và mở nó ra thì thấy một miếng ngọc như ý dương chi và một cuốn pháp công da dê "Cửu nguyệt trường thanh quyết", cô lập tức hiểu thật sự có người đã cứu cô, hơn nữa người này lại không lấy đi bất cứ một vật gì.

Là ai vậy, sao lại nghĩa khí như thế? Phải biết rằng cả miếng ngọc như ý kia và quyển "Cửu nguyệt trường thanh quyết" đều là những bảo vật vô giá, nhưng người này lại bỏ lại hết ở đây, rốt cục đây là ai?

Chẳng lẽ lại là Diệp Mặc tới ư? Nhiếp Song Song liền nghĩ ngay tới Diệp Mặc. Ngoài Diệp Mặc là người cô đã quen biết ra thì cô chẳng có người bạn tri tâm nào. Bất luận có phải là Diệp Mặc hay không nhưng cô biết không nên ở lại nơi này lâu, và cô cũng biết Cửu Nguyệt Quan không chỉ có mình cô mà còn có người khác nữa.

Nhiếp Song Song đem thi thể của Nhiếp Bất ném xuống vách núi phía dưới, sau đó cô rời khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất.

Diệp Mặc đã tìm thấy nơi mà người bán kiếm gãy đó đã vẽ cho hắn, nơi này sớm đã không còn bất kỳ dấu vết nào.

Núi Thanh Tiễu Tứ Xuyên là một trong những nơi khởi nguyên của đạo giáo Hoa Hạ, cao nhất là ngọn núi Lão Quân có độ cao 2636 mét so với mực nước biển. Bởi vì núi này có địa thế không được xinh đẹp như núi Thanh Thành nên núi Thanh Tiễu cũng không nổi tiếng. Hai mươi năm trước, nó đã từng được chính phủ Hoa Hạ liệt vào một trong những khu bảo tồn tự nhiên, nhưng du khách tới nơi này so với núi Thanh Thành vẫn kém xa.

Núi Thanh Tiễu có thế hiểm yếu nhưng nguyên khí không phải rất đủ, Diệp Mặc không biết tại sao Đoạn Quyền đường lại chọn nơi này để lập sơn môn. Có điều Diệp Mặc hôm nay tới đây là để tìm Trương Chi Hối, hắn đương nhiên sẽ tới sơn môn của Đoạn Quyền đường.

Nếu như là một người bình thường muốn leo từ chân núi lên chỗ sâu nhất của Đoạn quyền đường thì một ngày nhất định là không đủ, nhưng Diệp

Mặc chỉ mất mười mấy phút đã tìm được sơn môn của Đoạn Quyền Đường.

Nơi này là một mái cong lớn hơi cong vểnh lên, một vài góc được xây dựng phía trên vách núi sâu, Diệp Mặc không khỏi khâm phục năng lực của cổ nhân nơi này. Không biết lối kiến trúc này làm thế nào mà chuyển tới được?

Diệp Mặc đã xuống sơn môn của Đoạn Quyền đường, tứ phía đều là vách núi, thậm chí ngay cả xích sắt ngăn trở cũng không có làm cho người ta có cảm giác hơi bất an là sẽ bị rơi xuống vách núi.

Đỉnh của sơn môn có ba chữ to sặc sỡ "Đoạn Quyền đường", điều này cho thấy nơi này đã từng rất huy hoàng.

Diệp Mặc đi vào bên trong. Ở trong rất yên tĩnh, dường như đã lâu lắm rồi không có ai ở cả. Hắn thở dài, xem ra Trương Chi Hối vẫn tuân thủ lời của mình, đã đem toàn bộ những người ở đây tiêu diệt hết rồi. Nhưng sau khi y tiêu diệt Đoạn Đường quyền, y cũng chưa quay lại.

"Két" một tiếng, Diệp Mặc đẩy cánh cửa chính ra. Tuy chỉ là một âm thanh nhẹ nhưng ở vách núi yên tĩnh này lại cực vang. Trên mặt đất và trên ghế ngồi xung quanh bụi bám đầy, cho thấy nơi này đã lâu rồi không có ai ở. Diệp Mặc dùng thần thức nhìn xung quanh, bốn phía không có một ai. Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn về phía bức họa tổ sư Đoạn Quyền đường, ánh mắt hắn bỗng lạnh như băng.

Một cái đầu người đã khô được bọc bởi đá vôi đang đặt ở chính giữa trên mặt bàn, mà cái đầu này chính là của Trương Chi Hối.

Trương Chi Hối đã bị người ta giết, hơn nữa đầu còn bị để tại đây. Chẳng lẽ Đoạn quyền đường còn có người lợi hại hơn Trương Chi Hối ư?

Diệp Mặc lấy đầu của Trương Chi Hối xuống, trong lòng rất phẫn nộ. Hắn liền dùng một cước đá bức họa tổ sư của Đoạn Quyền đường và bàn thờ phía dưới khiến chúng bị rập nát.

Diệp Mặc tìm một nơi yên tĩnh, cảnh sắc yên bình rồi đào một cái hố đem chôn đầu của Trương Chi Phối xuống, lại còn khắc tên anh ta trên tấm bia. Sau hắn mới lên tiếng:

- Anh Trương, anh đã vì tôi mà chết, như vậy tôi sẽ giúp anh báo thù!

Làm xong mấy việc này, Diệp Mặc mới nghĩ ra Trương Chi Phối nhất định đã là bị người của Đoàn quyền đường giết hại, sao kẻ đó vẫn để đầu tại Đoạn quyền đường làm gì? Nếu cá lọt lưới của Đoạn quyền đường lợi hại như vậy thì mục tiêu của họ chẳng phải là Trương gia và Lưu Xà của mình ư? Nếu người giết Trương Chi Hối không phải là người của Đoạn quyền đường thì tại sao lại để đầu của Trương Chi Hối lại chỗ đó?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc ngẩn người, hắn cảm thấy mình hình như đã bỏ qua cái gì đó nhưng chỉ có điều nghĩ không ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 458

Đại Hội Ẩn Môn

Diệp Mặc cảm thấy hắn nghĩ không sai, nếu thực sự Đoạn quyền đường còn cao thủ lợi hại như vậy thì nhất định coi Diệp Mặc không ra gì. Thế nên, người này chắc chắn sẽ đi tìm Diệp Mặc báo thù. Có thể là y sẽ tìm hắn ở Lưu Xà, cũng có thể đến Yến Kinh tìm Diệp gia để tính sổ.

Cho dù lui một bước mà nói thì nếu người này không đi Yến Kinh tìm Diệp gia trút giận thì cũng đi Tuyên Giang tìm Trương gia, đây là điều chắc chắn. Nhưng y không tìm Diệp Mặc cũng chẳng đi tìm Trương gia, điều này thật kỳ quái.

Phải biết rằng người có thể giết chết Trương Chi Hối thì ít nhất y cũng phải tu luyện đến Địa cấp hậu kỳ. Theo lý mà nói thì loại người này không nên sợ Diệp Mặc mới đúng. Một người đã tu luyện Địa cấp hậu kỳ, đã giết chết một người võ công gần như vậy thì sẽ không sợ hãi như thế.

Diệp Mặc tin tưởng chuyện hắn ở Điểm Thương chưa được truyền ra ngoài, vì lần hắn qua Điểm Thương gần đây mới biết được việc Điểm Thương đã phong môn rồi. Bên ngoài đang lưu truyền nhiều nhất chuyện hắn đã tiêu diệt các cao thủ Địa cấp trung kỳ và sơ kỳ của phái Hợp Lưu.

Diệp Mặc trước khi đi rất muốn đốt sào huyệt của Đoạn Quyền đường nhưng nghĩ đến việc những cổ nhân nơi này đã kiến lập lên căn cứ địa cũng chẳng dễ dàng gì, tốn không biết bao nhiêu công sức nên cuối cùng hắn cũng không ra tay.

Tuy chưa nghĩ ra rốt cục là ai đã giết Trương Chi Hối nhưng Diệp Mặc vẫn cầm lấy điện thoại chuẩn bị gọi cho Hư Nguyệt Hoa. Hắn muốn nói cho

cô biết chuyện ở Đoạn quyền đường để cô biết đường phòng bị.

Nhưng khi Diệp Mặc vừa lấy điện thoại ra, vẫn chưa kịp gọi thì chuông điện thoại của hắn liền reo lên.

Số lạ? Diệp Mặc nhíu mày lại. Thường thì điện thoại của hắn không ai có thể gọi được, vậy đây là số của ai?

Tuy không biết là ai nhưng Diệp Mặc vẫn nhận điện thoại.

- Thủ trưởng, đã nhận điện thoại rồi!

Tại một chỗ ở cao cấp Yến Kinh, giọng một gã trực tổng đài vui mừng nói.

- Cái gì? Tôi đến đây…

Trong chớp mắt, Hàn Tại Tân chạy tới bên cạnh giật lấy điện thoại nói.

- Chú em Diệp, gọi điện cho cậu thật khó khăn đấy. Tôi đã gọi suốt 24/24 mà không liên lạc được, gọi mười mấy tiếng giờ mới được, ha ha, nhưng có thể gọi được cho cậu thì coi như tôi cũng rất may mắn rồi.

Hàn Tại Tân sang sảng cười nói.

Diệp Mặc có phần im lặng, gã Hàn Tại Tân này đúng là tài. Lần đầu khi ở Hồng Kông, gã đã gọi liên tiếp mấy ngày, kết quả điện thoại của Diệp Mặc vừa lấy ra đã bị gã liên lạc được, lần này cũng vậy.

- Lão Hàn, lại có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc không im lặng nữa mà cất tiếng hỏi. Việc của hắn bây giờ vô cùng gấp, ngay cả thời gian tu luyện cũng chẳng có thì nói gì đến việc nghĩ đến chuyện khác.

Hàn Tại Tân cười đáp:

- Hì hì, thật rất xin lỗi cậu nhưng lần này tôi quả thực có chuyện cần cậu giúp đỡ. Lần trước ở Yến Kinh, thời gian ngắn quá, tôi vốn dĩ muốn…

Diệp Mặc vội cắt ngang lời của Hàn Tại Tân:

- Lão Hàn, ấp a ấp úng thế này không phải là tác phong của ông, ông có gì thì cứ nói…

Không đợi Diệp Mặc nói hết câu thì Hàn Tại Tân vội tiếp lời:

- Tôi có một việc gấp cần cậu giúp đỡ. Cậu xem cậu có thể tới Yến Kinh một chuyến được không? Nói trong điện thoại có chút phiền phức.

Diệp Mặc yên lặng một lúc rồi đáp:

- Được rồi, ông đợi tôi, chiều nay tôi sẽ tới.

Hàn Tại Tân là người cũng không tệ, hơn nữa gã lại giúp đỡ mình hết lần này đến lần khác, thậm chí, chuyện lần trước Đàm Giác của Thiên Tổ tìm hắn gây phiền phức, Hàn Tại Tân cũng bên cạnh hắn. Giờ gã có việc cần giúp đỡ, chẳng lẽ hắn lại khoanh tay đứng nhìn?

Diệp Mặc vốn dĩ định tới Ninh Hải đưa Đường Bắc Vi cùng tới Lưu Xà, sau đó ở lại Lưu Xà tu luyện một thời gian ngắn, đợi cảnh giới của mình tăng lên một chút, tiện thể giải quyết việc đất đai, đi nội ẩn môn xem xét. Nhưng bây giờ chỉ có thể đi Yến Kinh thôi.

Diệp Mặc gọi điện cho Hư Nguyệt Hoa, nói cô cẩn thận một chút với người của Đoạn quyền đường, sau đó hắn mới đi Yến Kinh.

…

Tuy Diệp Mặc không biết Hàn Tại Tân tìm hắn là có chuyện gì, nhưng Diệp Mặc biết Hàn Tại Tân là một người biết điều, tuyệt đối không vì chuyện nhỏ mà tìm hắn, hơn nữa, cho dù hắn chiếu cố giúp đỡ gã thì hắn cũng chẳng chịu thiệt thòi gì.

Hàn Tại Tân không nghĩ Diệp Mặc lại tới nhanh như vậy. Gã vừa nói chuyện với hắn mới hơn một tiếng mà Diệp Mặc đã tới phòng của gã rồi. Điều khiến gã bực là lần nào Diệp Mặc đến, cảnh vệ của gã đều là vật bài trí. Lần trước thế, lần này cũng vậy.

- Cậu không thể gõ cửa sao?

Hàn Tại Tân nhìn Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện nói.

- Ban ngày ban mặt ông đang yêu đương vụng trộm à?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, thậm chí còn nhìn Hàn Tại Tân từ trên xuống dưới, dường như muốn thấy gã có phải vừa mới vụng trộm gì thật không?

- Cậu mới là yêu đương vụng trộm ấy…

Sắc mặt Hàn Tại Tân tối sầm lại, gã đường đường là một Thượng tướng, vậy mà lại bị hắn chất vấn có phải yêu đương vụng trộm gì không, đúng là muốn trêu ngươi gã.

- Vậy thì không được rồi. Ông không yêu đương vụng trộm mà còn gọi điện cho tôi, hà tất gì phải tốn công thế? Nói đi, hôm nay ông gọi tôi đến đây là có việc gì vậy?

Diệp Mặc và Hàn Tại Tân quen biết đã lâu nên cũng chẳng khách khí gì.

Hàn Tại Tân vừa nghe xong lời của Diệp Mặc, mặt gã lại tươi cười khiến Diệp Mặc cho rằng gã xuất thân là một diễn viên mới đúng.

- Yên Nhi, nhanh pha cho anh Diệp của con một tách trà, là trà Long tỉnh cao cấp Tây hồ mà lần trước lão thổ phỉ biếu ta đấy!

Hàn Tại Tân vừa kéo ghế mời Diệp Mặc ngồi vừa quay mặt ra sau gọi.

Diệp Mặc đã sớm biết Hàn Yên đang đứng phía sau nhưng hắn không nói ra mà ngồi xuống nói:

- Lão Hàn, trà của ông không cần gấp đâu, nói đi, ông tìm tôi là có việc gì? Ông cũng biết gần đây tôi rất bận, tôi vừa mới từ Tứ Xuyên về đây.

Hàn Tại Tân vẻ mặt xám xịt, tên Diệp Mặc này quả thực trợn tròn mắt nói lời bịa đặt. Từ Tứ Xuyên mà về Yến Kinh chỉ mất hơn một tiếng thôi ư? Hắn đang lừa ai chứ? Cho dù hắn lên máy bay, xuống máy bay cũng vượt quá một tiếng rồi.

Tuy nhiên Hàn Tại Tân lại không vạch trần những lời này ngay trước mặt Diệp Mặc mà cười nói:

- Chú em Diệp, cậu cũng biết Hàn Yên là cháu gái rượu của tôi, chuyện lần này đương nhiên tôi phải mời cậu giúp Hàn Yên nhà tôi một lần.

- Diệp đại ca, mời uống trà!

Hàn Yên đã rót một chén trà Long Tỉnh nóng hổi mời Diệp Mặc, mùi hương xông vào mũi, đúng là trà ngon.

Diệp Mặc ngạc nhiên nhìn Hàn Yên đứng bên hỏi:

- Lão Hàn, tôi thấy cô ấy vẫn tốt đấy thôi, cần tôi giúp gì chứ?

Hàn Yên nghe xong lời của Diệp Mặc thì há hốc miệng, dường như cô muốn nói điều gì đó nhưng rốt cục vẫn không nói ra. Nếu là trước kia, cô sẽ không để ý lời của Diệp Mặc nhưng bây giờ cô đã biết hắn là một người vô cùng giỏi giang nên đành im lặng.

Hàn Tại Tân thở dài nói:

- Ôi, chuyện ẩn môn, tôi nghĩ chú em chắc chắn biết, chỉ là không biết chú em đã từng nghe nói về đại hội ẩn môn chưa?

Đại hội ẩn môn? Đương nhiên Diệp Mặc đã từng nghe nói đến, hơn nữa không phải một lần. Đại hội này cứ ba năm lại tổ chức một lần. Lần trước gặp Mạc Khang, y còn nói là đã đổi thành năm năm một lần, hơn nữa địa

điểm cũng thay đổi ở thành phố thế tục nào đó rồi, nhưng cái này và Hàn Yên thì có quan hệ gì chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc theo bản năng hỏi:

- Đại hội ẩn môn đương nhiên tôi biết nhưng không phải đã qua rồi sao?

- Qua ư? Ai nói đại hội ẩn môn đã qua?

Hàn Yên nhìn Diệp Mặc một cách kỳ quái nói.

Diệp Mặc có phần lúng túng, sờ mũi đáp:

- Cái này tôi cũng không biết, có thể là tôi đã nghe nhầm!

- Tôi nói rồi mà, cậu quả nhiên là biết đại hội ẩn môn.

Hàn Tại Tân vỗ tay cười ha hả nói.

Diệp Mặc không nói gì, hắn biết Hàn Tại Tân chắc chắn còn nói tiếp. Quả nhiên, Hàn Tại Tân vỗ tay xong liền tiếp tục nói:

- Yên nhi nhà tôi sẽ đại diện cho sư môn tham gia đại hội ẩn môn lần này, thế nên muốn nhờ cậu giúp một chuyện.

- Ông muốn nói để tôi chỉ bảo tu vi của cô ấy ư?

Diệp Mặc quan sát Hàn Yên này thấy tu vi của cô còn quá thấp, mới chỉ là Hoàng cấp hậu kỳ mà lại đi tham gia đại hội ẩn môn. Vậy đại hội ẩn môn này có trình độ thấp vậy sao?

Hàn Tại Tân bỗng nhiên đứng lên kích động nói:

- Nếu cậu có thể chỉ điểm tu vi cho nó vậy thì càng tốt!

Diệp Mặc vừa thấy vẻ mặt của Hàn Tại Tân thì biết được vốn dĩ gã không phải muốn hắn chỉ điểm tu vi của Hàn Yên, đành khoát tay bất đắc dĩ

nói:

- Những thứ mà tôi tu luyện khác với những thứ của cô ấy, chỉ điểm này thôi đã không khả thi rồi. Nói đi, ông còn việc gì khác cần tôi giúp đỡ không?

Tuy quan hệ của hắn và Hàn Tại Tân không tệ nhưng "bồi khí đan" của Diệp Mặc cũng không phải là đại hồng thủy đem tới, dùng một viên liền ít đi một viên. Hắn không cần phải lấy đan dược quý báu như vậy của mình để đưa cho Hàn Yên thăng cấp tu vi, trừ khi Hàn Tại Tân chủ động nhắc tới.

Quả nhiên nghe xong lời của Diệp Mặc, trên mặt gã lộ rõ vẻ thất vọng. Nhưng vẻ mặt này lập tức biến mất, gã vội vã nói:

- Chỗ sơn môn Yên nhi gọi là Quảng Hàn môn, môn phái rất nhỏ đó, tuy là ngoại ẩn môn nhưng lại thuộc tầng thấp nhất. Vốn dĩ đại hội ẩn môn là ba năm một lần, nhưng phái Quảng hàn môn nhỏ bé này chỉ có thể chín năm mới tham gia một lần. Đại hội ẩn môn giờ đã đổi thành năm năm một lần rồi nên Quảng hàn môn cũng qua hai đợt, mười năm mới có cơ hội tham gia một lần, hơn nữa mỗi lần chỉ có một người thôi.

Diệp Mặc cau mày hỏi:

- Kỳ thị như vậy còn tham gia làm gì?

Hàn Yên cười đau khổ nói:

- Bởi vì phần thưởng mỗi lần tham gia đều rất hậu hĩnh, nếu có thể vào được top ba mươi người thì cũng sẽ được một viên "Thăng huyền đan" cùng năm tỷ tiền thưởng. Còn trong top mười, ngoài những phần thưởng này ra còn có một quyển pháp công Địa cấp nữa. Thậm chí top ba còn có thể được vào Linh Đàm tu luyện ba tháng. Nghe nói, ở trong đó tu luyện một tháng bằng tu luyện ở ngoài một năm. Trừ những thứ đó ra, mỗi người còn được một viên đan dược thăng cấp Địa cấp. Nhưng đây không phải là điều chủ yếu, điều chủ yếu là còn có một phần thưởng bí mật, Top ba mươi người đều

có cơ hội.

Diệp Mặc giật mình, ở Linh Đàm tu luyện một tháng có thể bằng một năm tu luyện ở ngoài ư? Lẽ nào là linh tuyền? Nếu là linh tuyền thì năng lực của ẩn môn này càng lớn hơn nữa, hắn cũng muốn đem linh tuyền về làm của riêng. Còn phần thưởng thì bất cứ lúc nào Diệp Mặc cũng có thể lấy được, chẳng có gì ly kỳ.

- Tôi thật sự rất muốn viên "Thăng huyền đan" kia, còn Top mười thì tôi không hy vọng gì.

Hàn Yên nói thêm.

- Nếu đã như vậy thì cô đi tỷ thí là được rồi, tôi có thể giúp gì được?

Diệp Mặc kỳ quái hỏi. Nhưng trong lời nói của Hàn Yên, Diệp Mặc biết, hắn cho viên đan dược của Trương Quật, Trương Quật chưa nói ra, ngẫm nghĩ lại, loại đan dược nghịch thiên này ai sẽ nói ra chứ?

Hàn Yên có chút ngượng ngùng nói:

- Bởi vì trong lúc tham gia đại hội, vẫn có chuyện phát sinh, ví dụ như chưa tỷ thí đã bị người khác giết rồi nên mỗi môn phái đều có cao thủ bảo vệ. Môn phái của tôi không có cao thủ, sư phụ tôi lần trước bế quan địa cấp bị tấn công, đã bị chia rẽ nội khí, bây giờ vẫn đang dưỡng thương.

- Cho nên cô muốn tôi đi bảo vệ cô?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 459

Không Quỳ

Hàn Tại Tân lại xoa xoa tay ngượng ngùng nói.

- Chú em Diệp, cậu xem Yên nhi là cháu gái duy nhất của tôi. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, tôi muốn khóc cũng không kịp. Chuyện này là do tôi đề xuất, Yên nhi không muốn làm phiền cậu, nhưng tôi nghĩ với mối quan hệ giữa chúng ta...

Diệp Mặc dở khóc dở cười ngắt lời Hàn Tại Tân. Nếu không phải nghe Hàn Yên nói chuyện đến Hàn Đàm tu luyện, hắn thà rằng lấy một viên thậm chí hai viên bồi khí đan, cho đan dược vào miệng Hàn Yên để cô tăng lên tới Huyền Cấp, khẳng định so với Thăng huyền đan mà Hàn Yên đã nói, đáng tin hơn nhiều. Nhưng Hàn Yên nói Hàn Đàm có thể nâng cao tu vi. Diệp Mặc nghi ngờ Hàn Đàm này rất có thể chính là một Linh Tuyền. Cho nên trong đầu hắn chợt nghĩ phải nhanh chân đến đó xem thử.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Bao lâu nữa mới tới trận đấu. Ở chỗ nào? Có hạn chế người tham gia không?

Hàn Yên lập tức đáp lại.

- Còn ba ngày nữa. Địa điểm ở đỉnh núi Quỷ Thành Đoạn. Nhất định phải là người nhỏ hơn ba mươi tuổi mới có thể tham gia. Hơn nữa còn phải có ngọc bài thân phận.

Nói xong, Hàn Yên lấy ra ngọc bài thân phận của mình. Đó là thẻ bài hình tam giác được làm bằng bạch ngọc.

- Được, tôi đáp ứng.

- Ba ngày sau, tôi sẽ ở khách sạn Tây Nhạc Quỷ Thành, chờ cô.

Diệp Mặc lập tức đồng ý.

Quỷ Thành Diệp Mặc biết, kỳ thật tên thực sự của nó là thành phố Quế Trình. Sau này, mọi người đều quen gọi đây là Quỷ Thành. Cuối cùng, cái tên chính của nó ngược lại đã bị người ta lãng quên. Lúc trước, khi hắn tìm Lạc Ảnh đã từng đi qua đây một chuyến, cho nên biết được điều này. Quỷ Thành nằm ở tỉnh Vân Trung. Tương truyền trước kia nơi này là nơi ở của Tần Quảng Vương Tương, có một Tần Quảng Vương điện.

Hiện tại Quỷ Thành ở tỉnh Vân Trung nổi tiếng trong ngoài nước, thu hút rất nhiều du khách tới thăm quan. Chỉ có điều, từ mấy năm trước, sau khi Quỷ Thành thật sự xảy ra chuyện ma quái, số người tới đó bắt đầu giảm bớt. Nhưng điều đó vẫn không ngăn cản được hoàn toàn sự hứng thú của du khách. Đối với vài du khách mà nói, nơi càng nguy hiểm, bọn họ lại càng thích đến.

Nhưng dù sao lượng người không đông bằng lúc trước. Hơn nữa phần lớn người tới đây đều có chút bản lĩnh. Nhưng một vài hòa thượng đạo sĩ, còn có một vài người trong Ẩn Môn vẫn thường xuyên đến Quỷ Thành miệng vẫn nói tới đây hành nghề bắt quỷ lại thịnh vượng hơn nhiều so với các nơi khác. Phải nói rằng trên toàn thế giới này, nghề bắt quỷ thịnh vượng nhất, không cần nghi ngờ chính là ở Quỷ Thành tỉnh Vân Trung.

Cho nên người Ẩn Môn quyết định tổ chức cuộc thi đấu ở Quỷ Thành tỉnh Vân Trung, Diệp Mặc vẫn có thể hiểu được.

Mà khách sạn Tây Nhạc, cũng là khách sạn lớn nhất ở thành phố Quế Trình. Bởi vì vài năm trước Quế Trình phát sinh sự kiện ma quái, cho nên các sản nghiệp khách sạn trong thành phố Quế Trình không mấy phát đạt. Sở dĩ Diệp Mặc biết khách sạn Tây Nhạc, bởi vì lần trước khi hắn đến tìm Lạc Ảnh, đã ở lại chỗ này. Hơn nữa Diệp Mặc cũng quen biết với ông chủ khách

sạn Tây Nhạc. Bởi vì trong mấy ngày Diệp Mặc ở lại đây, trong khách sạn này cũng xảy ra sự kiện ma quái. Ông chủ khách sạn là người không tồi, cho nên Diệp Mặc đã đưa một pháp khí bát quái bàn cho ông ta, dùng để phòng quỷ, nên đôi bên đã quen biết.

Bởi vì hiệu quả pháp khí phòng ngự quỷ của Diệp Mặc cao hơn nhiều so với bùa của các hòa thượng đạo sĩ bình thường, cho nên ông chủ khách sạn Tây Nhạc vô cùng kính nể Diệp Mặc.

- Anh Diệp, anh có thể tìm được phòng ở khách sạn Tây Nhạc sao?

Nghe Diệp Mặc nói xong, Hàn Yên lập tức vui mừng hỏi.

- Làm sao vậy? Khách sạn Tây Nhạc vốn chính là để người ta ở, vì sao không tìm được?

Diệp Mặc kỳ lạ hỏi lại một câu.

Vẻ mặt Hàn Yên đang vui mừng lập tức biến mất không thấy nữa. Hiện tại Diệp Mặc hỏi vậy, cô không thể làm gì khác hơn là thất vọng đáp lại:

- Bởi vì là đại hội của Ẩn Môn, cho nên trong khách sạn Tây Nhạc căn bản đã không còn một phòng, đều được một vài đại môn phái đặt trước. Cho dù là bên chính phủ cũng không thể tìm được chỗ. Cho nên hiện tại anh đi khẳng định không có phòng.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Người khác không có phòng, không có nghĩa là tôi đến sẽ không có phòng. Đến lúc đó cô trực tiếp đến khách sạn Tây Nhạc, tìm tôi là được rồi.

Diệp Mặc tin tưởng với quan hệ giữa hắn và ông chủ khách sạn Tây Nhạc, hoặc là nói với sự giúp đỡ pháp khí phòng ngự của hắn đối với ông chủ khách sạn Tây Nhạc, nếu một phòng còn không có, vậy có chút đáng chê cười rồi.

Vẻ mặt Hàn Yên nửa tin nửa ngờ nhìn Diệp Mặc. Cô rất muốn nhìn xem thử Diệp Mặc nói thật hay là giả. Chỉ có điều sắc mặt Diệp Mặc bình tĩnh, cô không hề nhìn ra được.

Hàn Tại Tân trở nên tập trung hơn nói:

- Chuyện của Yên nhi tôi nhờ cậu. Kỳ thật hôm nay tôi đến tìm cậu còn có một chuyện quan trọng hơn.

Thấy Diệp Mặc nghi hoặc nhìn mình, Hàn Tại Tân thở dài nói:

- Tài liệu lần trước tôi đã nói hẳn là cậu chưa biết. Đó chính là bản thiết kế Không Quỳ. Thật ra tài liệu lần trước cậu giao cho Lý Hồ chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi. Bản thiết kế này vô cùng quan trọng. Chỉ mới đây thôi, nhân viên nghiên cứu khoa học của chúng tôi vẫn không thể hiểu được một thiên tài thế nào lại có thể thiết kế ra một bản vẽ như vậy.

Hàn Yên cũng cảm thấy kỳ lạ, nhìn ông nội mình Hàn Tại Tân có chút nghi hoặc hỏi:

- Ông nội, cháu biết bản thiết kế Không Quỳ rất quan trọng, nhưng không lợi hại như vậy chứ? Chẳng lẽ nó còn lợi hại hơn cả hàng không mẫu hạm sao?

Vẻ mặt Hàn Tại Tân lại trở nên vô cùng nghiêm túc nói:

- Nếu thật sự thực hiện được bản thiết kế Không Quỳ, ông chỉ có thể nói hàng không mẫu hạm ở trước mặt nó chỉ là một chiếc thuyền gỗ hỏng mà thôi. Theo bản thiết kế Không Quỳ thể hiện, có thể thật sự chiến đấu cùng một lúc cả trên biển và trên không trung. Hơn nữa nó tiết kiệm năng lượng, tốc độ cao, bí mật, dễ dàng khống chế. Có thể nói nếu thật sự làm ra được một cái theo bản thiết kế Không Quỳ, dùng nó đến tiêu diệt một quốc gia quả thực dễ như trở bàn tay. Đương nhiên ông chỉ nói với tình huống hiện tại. Tương lai, khi hệ thống Rađa càng thêm phát trển, Không Quỳ không chắc có thể tránh né được. Nhưng nói gì thì nói, Không Quỳ cũng không ngừng

tiến bộ. Ôi, chỉ đáng tiếc...

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi:

- Thứ này thật sự lợi hại như vậy sao?

Vẻ mặt Hàn Tại Tân càng trở nên nghiêm túc hơn, ông ta thận trọng nói:

- Có lẽ tôi còn chưa nói hết được chỗ lợi hại của bản thiết kế Không Quỳ. Có thể nói đây là bản thiết kế vượt thời đại. Nhưng chúng tôi chỉ nắm trong tay một vài bộ phận bình thường mà thôi. Chúng tôi không có bản vẽ của một vài bộ phận như thiết bị năng lượng, bộ phận động cơ, phòng ngự. Người đã thiết kế ra bản thiết kế Không Quỳ này, không phải là thiên tài, anh ta là nhân tài vũ trụ. Tôi chưa từng thấy người nào có kiến thức uyên bác như thế. Không, người này quả thực chính là một yêu quái.

Nghe Hàn Tại Tân nói xong, Diệp Mặc trầm tư suy nghĩ. Đương nhiên hắn biết khoa học kỹ thuật Địa cầu, hơn nữa cũng biết nước Mỹ bây giờ là quốc gia có nền khoa học kỹ thuật phát triển nhất trên địa cầu.

Chẳng lẽ ở địa cầu này, thật sự có thể nuôi dưỡng và dạy dỗ được một nhân tài xuất sắc tới mức không thể tưởng tượng được như Hàn Tại Tân đã nói sao? Hoặc là nói người thiết kế bản thiết kế Không Quỳ này cũng giống như hắn, là người từ thế giới văn minh có nền khoa học kỹ thuật ngoại vực xuyên đến đây?

Thấy Diệp Mặc trầm ngâm suy nghĩ, Hàn Tại Tân không để ý mà quay đầu lại nhìn nói:

- Người đã thiết kết ra bản thiết kế Không Quỳ, hẳn là từ Bắc Sa, tổ chức lưu truyền từ Bắc Sa đến. Tổ chức này rất thần bí. Bọn họ thu nhận nhân tài của các quốc gia. Căn cứ vào tin tức tình báo của quốc gia chúng ta, hiện tại người biết về bản thiết kế Không Quỳ, ít nhất có đến mười mấy quốc gia. Hơn nữa việc này còn do nước Mỹ không cẩn thận tiết lộ. Những quốc gia này có cùng một mục tiêu. Mục tiêu này không phải là tiêu diệt Bắc Sa mà là

đều muốn bản thiết kế Không Quỳ.

Diệp Mặc giật mình. Nếu bản thiết kế Không Quỳ thật sự lợi hại như lời Hàn Tại Tân nói, người khác tuyệt đối không có khả năng không muốn đoạt lấy thứ này. Nói không chừng giống như pháp bảo phi thuyền đại lục Lạc Nguyệt, lực phòng ngự kinh người, chẳng những lợi cho công kích, hơn nữa còn có trận pháp ẩn nấp, có thể tránh né. Tốc độ chạy trốn cũng nhanh.

Quả nhiên Hàn Tại Tân tiếp tục nói:

- Một khi người thiết kế bản thiết kế Không Quỳ nghịch thiên này bị người khác cướp đi, đối với quốc gia chúng ta mà nói không có bất kỳ điểm nào tốt. Nếu là nước Mỹ hoặc là quốc gia bên Âu Châu cướp được, những quốc gia này sẽ muốn xây dựng một nhãn hiệu, còn không phải sẽ quá trắng trợn sao. Nhưng một khi bị nước Nhật hoặc là bị các quốc gia ở Ấn Á cướp đi, đối với thế giới mà nói đều là một tai nạn.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi biết, lần trước tôi đã đồng ý tìm bản thiết kế bộ phận còn lại của Không Quỳ cho ông. Chỉ có điều gần đây tôi bận nhiều việc, không có thời gian.

Mặt Hàn Tại Tân lập tức giãn ra nói:

- Cái này không thể trách cậu. Nếu thứ này có thể dễ dàng tới tay như vậy, cũng không đến nỗi toàn thế giới đều muốn có. Theo lý thuyết nước Mỹ đưa ra bản thiết kế Không Quỳ" hẳn là chủ động tích cực cướp đoạt mới đúng. Nhưng gần đây bọn họ đều gây sức ép với phía Thái Bình Dương. Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Mặc âm thầm gật đầu. Đương nhiên hắn biết vì sao nước Mỹ muốn gây sức ép về phía Thái Bình Dương. Nhất định là bởi vì đế quốc mặt trời đen của nước Nhật. Đối với một tổ chức có tính uy hiếp như vậy, người Mỹ tuyệt đối không bỏ qua. Từ việc bọn họ phái người đi Lưu Xà bắt Ninh

Khinh Tuyết là có thể thấy được.

- Bởi vì sào huyệt Bắc Sa rất bí mật, Nghe nói có vài cái. Nhưng cho đến tận bây giờ còn chưa có người nào biết được sào huyệt của bọn họ. Hơn nữa cho dù biết, hiện tại cũng không dám rút dây động rừng. Một khi kinh động tới Bắc Sa, phỏng đoán sẽ không bao giờ thấy bản thiết kế Không Quỳ nữa. Bất quá tôi phỏng đoán ít nhất người Mỹ đã biết hai sào huyệt trong đó. Nhưng cho tới bây giờ bọn họ cũng không công bố tin tức này.

Hàn Tại Tân có chút lo lắng nói.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức dâng lên một cảm giác rất kỳ quái.

Hắn cũng biết một sào huyệt của Bắc Sa. Điều này là do Đông Phương Tê nói cho hắn biết. Chỉ có điều không biết nơi Đông Phương Tê nói có phải là thật hay không.

Tuy nhiên, bất kể là thật hay là giả, cho tới bây giờ Diệp Mặc vẫn đặt bản thiết kế Không Quỳ xuống dưới cùng. Hắn đã đồng ý giúp Hàn Tại Tân chuyện này. Cho dù bản thiết kế Không Quỳ thật sự bị quốc gia khác lấy đi, đối với Diệp Mặc hắn cũng không có gì uy hiếp. Chỉ có duy nhất một điều, chính là Diệp Mặc thật sự không ngờ được bản thiết kế Không Quỳ này lại nổi tiếng trên quốc tế như thế. Hơn nữa nghe giọng điệu Hàn Tại Tân, chiếm được cái này dường như rất quan trọng.

Trong lòng Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ. Nếu mình may mắn lấy được bản thiết kế Không Quỳ, có phải có thể đổi lấy rất nhiều tiền lời hay sao? Sau đó lại dùng số tiền này mua vào thật nhiều đất. Lại dùng những mảnh đất này thành lập địa bàn của mình?

Diệp Mặc nghĩ đến đây liền giật mình. Có lẽ phải đặt việc tìm bản thiết kế Không Quỳ lên trước. Nói không chừng sau khi hắn tìm được bản thiết kế này, vấn đề thành lập địa bàn của mình sẽ được giải quyết dễ dàng.

Còn một điều, chính là nếu bản thiết kế Không Quỳ này thật sự lợi hại

như lời Hàn Tại Tân đã nói, có phải hắn có thể lấy làm của riêng hay không? Hắn thành lập địa bàn khẳng định phải có lực lượng không quân chính quy. Nếu có Không Quỳ, có lẽ loại lợi khí chiến đấu này thật sự có thể khiến thành phố của mình được bình an vô sự. Ít nhất trong thời gian hắn chưa tấn cấp đến tu vi nhất định, có thể dùng cái này để bảo vệ địa bàn của mình.

Biện pháp này không tồi. Diệp Mặc cảm giác sâu sắc lần này đến chỗ Hàn Tại Tân không uổng. Phỏng đoán lão Hàn cũng thật sự không ngờ được, Diệp Mặc bắt đầu cảm thấy hứng thú với thứ này. Nếu Hàn Tại Tân biết, phỏng đoán ông ta chắc chắn sẽ không nói ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 460

Đưa Đan Dược

Ban đầu Diệp Mặc định thương lượng với Hàn Tại Tân một chút. Một khi hắn giúp Hàn Tại Tân lấy được bản thiết kế Không Quỳ, vậy Hàn Tại Tân phải giúp hắn thu phục các vùng đất xung quanh Lưu Xà. Nhưng hiện tại Diệp Mặc đã thay đổi chủ ý. Nếu có thể cướp được bản thiết kế này, cần gì phải thương lượng với Hàn Tại Tân. Mình giữ lại dùng là tốt rồi.

Sau khi Hàn Tại Tân đi rồi, Diệp Mặc trực tiếp đi đến Ninh Hải. Hắn muốn đưa em gái Đường Bắc Vi tới Lưu Xà.

- Anh.

Đường Bắc Vi vừa từ bên ngoài quay trở về, lại thấy Diệp Mặc đang đứng ở cửa, lập tức vui mừng kêu lên. Đã lâu rồi cô không gặp Diệp Mặc. Cô đến Ninh Hải chính là muốn thăm anh trai một chút. Hiện tại nhìn thấy Diệp Mặc đương nhiên trong lòng rất vui mừng.

Diệp Mặc cảm thấy bất ngờ khi thấy tu vi Đường Bắc Vi đã luyện khí tới trung kỳ tầng thứ hai, trong lòng cũng vui mừng. Hắn thoáng nhìn qua giỏ xách mà Đường Bắc Vi đang cầm trong tay hỏi:

- Em ra ngoài mua đồ sao?

Mặt Đường Bắc Vi đỏ lên, ừ một tiếng, lại chuyển đề tài nói:

- Anh, anh vào xem đi. Em đã thay đổi bồn hoa một chút rồi.

Diệp Mặc đi theo Đường Bắc Vi vào trong sân. Quả nhiên bồn hoa đã được Đường Bắc Vi mở rộng ra. Cỏ Ngân Tâm đã mọc tốt um. Có thể thấy

được Đường Bắc Vi đã bỏ không ít tâm tư vào bồn hoa này.

- Bắc Vi, em cũng chuyển cả Tử Tâm Đằng xuống đây trồng sao?

Diệp Mặc lập tức thấy Tử Tâm Đằng ở bên cạnh đã nẩy mầm.

Đường Bắc Vi đắc ý cười nói:

- Đúng vậy, anh xem nó đang lớn lên này? Ban đầu em tính chuyển cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp xuống đây trồng. Chỉ có điều anh nói cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp cần một trận pháp. Cho nên em đã không động tới nó.

Diệp Mặc không nhịn được sờ đầu Đường Bắc Vi một cái thở dài.

- Bộ dạng thật không tồi.

- Anh, anh nói bộ dạng em không tồi, hay nói cỏ em trồng không tồi?

Đường Bắc Vi cười tinh nghịch.

Thời gian Diệp Mặc và Đường Bắc Vi biết nhau không lâu. Không ngờ được cô còn có một mặt như vậy. Hắn không thể làm gì khác hơn là vuốt cái mũi nói:

- Đều có bộ dạng không tồi.

Dừng một chút, Diệp Mặc nói tiếp:

- Bắc Vi, hẳn là em biết dược phẩm Lạc Nguyệt Lưu Xà. Đó là sản nghiệp của anh. Anh tới đây vì muốn đưa em về Lưu Xà. Em ở một mình chỗ này anh cảm thấy không yên tâm lắm.

Tuy chỉ nói như vậy, nhưng trong lòng Diệp Mặc rất vui mừng. Từ sau khi Đường Cần chết đi, Đường Bắc Vi rất suy sụp. Hiện tại cô có thể phấn chấn trở lại, chứng tỏ cô đã bước ra khỏi sự trầm uất trong lòng. Như vậy mới có lợi cho việc tu luyện của cô. Nếu tâm tình của cô vẫn còn trầm uất như vậy, sẽ không có lợi gì cho việc tu luyện của cô. Tuy rằng lúc trước

Đường Bắc Vi nói cô thích sự yên lặng, nhưng một cô gái mới hai mươi tuổi suốt ngày ở cùng với một đám đạo cô, Diệp Mặc vẫn cảm thấy không yên tâm, bởi vì làm vậy thực sự có chút đè nén.

Lạc Ảnh may mắn hơn một chút. Cô tu luyện là công pháp tĩnh tâm, nhưng Đường Bắc Vi tu luyện là do mình dạy.

Diệp Mặc vừa dứt lời, Đường Bắc Vi lập tức vui mừng kêu lên:

- Anh, dược phẩm Lạc Nguyệt thật sự là của anh sao. Em đã đoán công ty kia khẳng định liên quan đến anh. Thật không ngờ lại là sự thật. Anh em phát tài rồi.

- Em đúng là nhỏ tham tiền. Đi thôi, đi với anh đến Lưu Xà, mỗi ngày đều cho đếm tiền.

Diệp Mặc lại không nhịn được xoa xao đầu Đường Bắc Vi, trong lòng có chút trìu mến.

Ngoài dự đoán của Diệp Mặc, Đường Bắc Vi trầm mặc một lát rồi mới lên tiếng:

- Anh, anh biết em thích cuộc sống yên tĩnh. Tĩnh Nhất Môn vốn rất tốt. Mẹ em cũng ở đấy. Nhưng đôi khi em thấy nhớ anh, cho nên em mới ra ngoài. Nơi này rất yên tĩnh, lại là nơi trước kia anh từng ở, em thích ở đây thôi.

- Cô bé ngốc, đừng học những thứ vô vị của đạo cô Tĩnh Nhất Môn. Về sau em còn phải lập gia đình. Hơn nữa một mình em ở nơi này, có phần quạnh quẽ.

Diệp Mặc cảm giác Đường Bắc Vi có chút thay đổi, trong lòng rất vui mừng.

Khóe miệng Đường Bắc Vi nhếch lên, lập tức than thở nói:

- Em không lấy chồng đâu. Hơn nữa, em không ở một mình. Chị Tĩnh Văn cũng chuyển qua ở cùng với em. Còn có chị Vân Băng và Đình Đình thường xuyên qua chơi.

- Tô Tĩnh Văn?

Diệp Mặc nói xong lập tức lại hỏi:

- Nhà Tô Tĩnh Văn không phải ở Ninh Hải sao? Nếu nhà ở trong này, vì sao cô ấy lại chuyển đến đây ở? Cô ấy đang ở đâu?

- Chị Tĩnh Văn rất thích nơi này. Hơn nữa một mình em ở đây cũng có chút cô đơn, nên chị ấy mới chuyển qua. Hôm nay có một phóng viên đến muốn phỏng vấn chị ấy, cho nên...

Đường Bắc Vi còn chưa nói là ai muốn phỏng vấn Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn đã xách túi đi vào.

- A, Diệp Mặc, anh đã trở lại sao?

Tô Tĩnh Văn ngơ ngác nhìn Diệp Mặc đứng ở trong sân nói chuyện với Đường Bắc Vi, ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tĩnh Văn, đã lâu không gặp.

- Đúng đã lâu không gặp.

Chung quy, Tô Tĩnh Văn rất muốn gặp Diệp Mặc, nhưng khi thật sự nhìn thấy hắn, lại phát hiện mình không biết nói gì.

Đường Bắc Vi nhìn thấy không khí có chút xấu hổ, vội vàng lấy mấy cái ghế dựa ra.

- Chị Tĩnh Văn, hôm nay phóng viên hỏi chị cái gì vậy?

Đường Bắc Vi phá vỡ không khí xấu hổ hỏi.

Cuối cùng Tô Tĩnh Văn đã hồi phục tinh thần. Cô thoáng nhìn về phía Diệp Mặc rồi mới lên tiếng:

- Diệp Mặc cũng biết người phóng viên kia. Đó là một bằng hữu của chị, tên là Tiêu Lôi. Kỳ thật, cô ấy đến Ninh Hải muốn phỏng vấn cha chị. Nhưng cha chị không có ở đây, nên cô ấy mới thuận tiện phỏng vấn chị thôi. Đó là chuyện về chú chị Tô Hằng. Hoá ra khi chú ấy làm Chủ tịch huyện Tây Đồng, bởi vì bị người ta hãm hại, hơn nữa còn nói chú ấy tự sát. Sau đó, chuyện ở huyện Tây Đồng bị điều tra ra, phóng viên Tiêu muốn làm một chuyên đề đưa tin giúp chú ấy. Cho nên, cô ấy mới đến đây phỏng vấn cha chị, muốn hỏi một chút về chuyện chú chị.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được, hóa ra Chủ tịch huyện Tô bị Ngưu Chính Mãn hãm hại lại là chú của Tô Tĩnh Văn. Từ ánh mắt Tô Tĩnh Văn nhìn mình, Diệp Mặc đã biết hẳn là Tiêu Lôi đã nói cho cô biết những việc mình đã làm.

Mấy người nói chuyện một lát, Tô Tĩnh Văn dần dần thả lỏng. Giọng điệu cũng tùy tiện hơn rất nhiều.

Đường Bắc Vi nói tới chuyện thời gian trước Ninh Khinh Tuyết từng qua ở. Diệp Mặc không có giấu diếm các cô, nói cho các cô biết hiện tại Ninh Khinh Tuyết đã tới Lưu Xà. Bây giờ còn đang phụ trách dược phẩm Lạc Nguyệt.

- Diệp Mặc, dược phẩm Lạc Nguyệt Lưu Xà là của anh sao?

Tô Tĩnh Văn buộc miệng thốt lên. Nhưng khi nói xong cô lập tức hiểu ra, nếu dược phẩm Lạc Nguyệt không phải là của Diệp Mặc, sao dược phẩm Phi Dụ có thể trúng thầu? Chuyện này quả thực đã quá rõ ràng.

- Anh, anh thật sự quá lợi hại. Em đã xem tin tức kia. Tập đoàn dược phẩm Viễn Bắc, những người đó thật sự là không biết xấu hổ. Không ngờ

sau lưng lại làm những chuyện như vậy. Đúng rồi, anh, anh còn viên Trú Nhan Đan nào không, cho chị Tĩnh Văn một viên đi. Chị Tĩnh Văn mua Mỹ Nhan Hoàn kia với giá rất cao đấy.

Đường Bắc Vi nói xong lúc này mới phát hiện dường như mình nói vậy có chút không thỏa đáng. Giá Mỹ Nhan Hoàn cao như vậy, chẳng phải Trú Nhan Đan còn cao hơn sao. Cô đã dùng thử Trú Nhan Đan. Cô biết Trú Nhan Đan thực sự nghịch thiên.

Thế nhưng Đường Bắc Vi nghĩ đi nghĩ lại cũng bình thường trở lại. Hiện tại công ty anh mình kiếm được nhiều tiền như vậy, tuy rằng Trú Nhan Đan rất nhiều tiền, nhưng cho chị Tĩnh Văn một viên như vậy, hẳn cũng không có vấn đề gì. Chị Tĩnh Văn thích anh mình, đối với mình cũng rất tốt. Đương nhiên Đường Bắc Vi nhận ra, anh mình có một chị Lạc Ảnh, còn có một chị dâu Khinh Tuyết. Sợ là không có vị trí nào dành cho chị Tĩnh Văn. Hơn nữa cô và Tô Tĩnh Văn đã ở cùng với nhau một thời gian dài. Điều này khiến Đường Bắc Vi thầm có chút thiên vị Tô Tĩnh Văn.

Cô cũng không biết Trú Nhan Đan, và Mỹ Nhan Hoàn, hoàn toàn không cùng một khái niệm. Giá trị càng không thể đồng nhất. Nếu để Đường Bắc Vi biết một viên Trú Nhan Đan, giá trị trên tỷ vẫn là giá thấp nhất, chắc hẳn cô sẽ không nói như vậy.

Quả thật đúng là như vậy. Sở dĩ có thể bán một viên Trú Nhan Đan với giá một tỷ, không phải vì nó chỉ trị giá một tỷ, mà không ai biết nó giá trị mấy tỷ thậm chí mấy trăm tỷ. Hoặc là nói không ai tin tưởng nó có giá trị lớn như vậy.

Diệp Mặc cũng có chút xấu hổ. Quả thật hắn có không ít Trú Nhan Đan. Chỉ có điều hắn đang chờ những đan dược này tăng giá? Lần trước cầm mấy viên để Mạc Khang bán ra ngoài. Qua mấy năm nữa, một khi tất cả mọi người biết được giá trị của Trú Nhan Đan, vậy một viên đan dược của hắn tuyệt đối sẽ không chỉ bán với giá một hai tỷ.

Hiện tại Đường Bắc Vi không suy nghĩ đã nói hắn đưa một viên Trú

Nhan Đan cho Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc không khó xử mới là chuyện lạ. Thẳng thắn mà nói, em gái đã trực tiếp nói đưa, với quan hệ giữa Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, đưa loại đan dược trân quý này quả thật có chút hơi quá.

Đương nhiên Tô Tĩnh Văn nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Diệp Mặc. Trong lòng cô cảm thấy có chút buồn bã. Tuy rằng cô biết Trú Nhan Đan mà Đường Bắc Vi nói tới, khẳng định rất đắt, nhưng cho dù không rẻ, hiện tại với thân phận của Diệp Mặc hẳn là không đáng kể. Cô buồn không phải vì viên Trú Nhan Đan này mà vì thái độ của Diệp Mặc.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức nắm được tình cảm của Tô Tĩnh Văn, nghĩ tới việc lúc trước coi như cô ấy đã từng giúp mình. Hơn nữa còn xem mình như bằng hữu, hắn vội vàng lấy ra một viên Trú Nhan Đan, đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Thứ này và Mỹ Nhan Hoàn gần giống nhau. Tôi đưa cô một viên. Ha hả, Bắc Vi không nói, tôi cũng không nhớ tới.

Tô Tĩnh Văn vui mừng nhận lấy Trú Nhan Đan. Không phải cô để ý Trú Nhan Đan này đáng giá bao nhiêu tiền. Diệp Mặc đồng ý đưa đan dược cho cô, mặc dù là do Đường Bắc Vi nói, nhưng vẫn chứng tỏ Diệp Mặc đối với cô còn là có chút khác biệt.

Cầm Trú Nhan Đan trong tay, cô liền ngửi thấy một mùi thơm ngát. Tô Tĩnh Văn lập tức hiểu được đan dược này không có khả năng giống với Mỹ Nhan Hoàn. Nói không chừng viên đan dược này phải tới mấy trăm ngàn. Nếu cô biết cho dù bán cả công ty của cô cũng không chắc có thể mua được viên đan dược này, có lẽ cô sẽ không bình tĩnh như vậy.

Chỉ thoáng do dự một chút, Diệp Mặc lại nói:

- Cô ăn ngay đi, thứ này đã lấy ra mà không ăn ngay, dược hiệu sẽ mất dần.

Tô Tĩnh Văn nghe Diệp Mặc nói xong, không chút do dự liền để viên

đan dược này vào trong miệng. Chỉ có điều cô thật sự không ngờ được chính là, viên đan dược này vừa vào miệng không ngờ lập tức tan ra, không cảm giác được có chút cặn nào.

Sau một lát, Tô Tĩnh Văn cảm giác được trong thân thể dường như có một chút thay đổi. Bên ngoài cơ thể, làn da hình như đang chảy ra một vài thứ gì đó. Đang lúc cô cảm thấy nghi ngờ không xác định được, Đường Bắc Vi lại nói:

- Sau khi dùng đan dược này xong, cơ thể sẽ đẩy ra một ít tạp chất. Chị Tĩnh Văn, chị nhanh đi tắm đi.

Thấy Tô Tĩnh Văn chật vật chạy vào trong, lúc này Đường Bắc Vi mới nhỏ giọng nói với Diệp Mặc:

- Anh, có phải vừa rồi em nói vậy có phần quá lỗ mãng hay không. Đan dược này rất đắt sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 461

Xung Đột Tại Khách Sạn

Trong lòng Diệp Mặc tự nhủ đan dược đó sao chỉ đắt thôi, đó là quý tới mức không giới hạn. Bất quá vì không muốn Đường Bắc Vi cảm thấy có lỗi, Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là vỗ vỗ vào tay cô nói:

- Không đắt. Thứ này anh có rất nhiều, bất quá về sau không nên nói ở trước mặt như vậy.

- Ôi.

Đường Bắc Vi thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, biết lời này có phần giả. Chắc chắn là Trú Nhan Đan rất đắt tiền.

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi hàn huyên một hồi lâu, Tô Tĩnh Văn mới thay xong quần áo đi ra. Cô đứng ở cửa vẫn còn không thể tin được Trú Nhan Đan quá nghịch thiên như vậy. Cô đã thử qua một ít Mỹ Nhan Hoàn. Nhưng so sánh với Trú Nhan Đan, quả thực kém quá xa.

Loại đan dược này trực tiếp khiến làn da mình trở nên trơn bóng như ngọc. Thậm chí trên mặt ngay cả một chút bụi nhỏ cũng biến mất không thấy. Làn da trên người càng bóng loáng nõn nà. Loại đan dược này nếu như nói không đáng bao nhiêu tiền, cô tuyệt đối không tin. Thảo nào làn da Bắc Vi lại khiến cô đố kị như thế, không ngờ vì ăn Trú Nhan Đan.

- Chị Tĩnh Văn, chị vốn rất xinh. Hiện tại quả thực giống như tiên nữ hạ phàm.

Đường Bắc Vi đi lên khoa trương nói.

Tô Tĩnh Văn thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, cũng không nói cảm ơn. Cô biết nhất định giá của đan dược này rất đắt. Nếu không bán trên thị trường, đã chứng tỏ đan dược này sẽ không được sản xuất với số lượng lớn.

- Diệp Mặc, gần đây anh có bận chuyện không? Mẹ tôi muốn gặp anh một lần. Chỉ có điều vẫn không thấy anh.

Tô Tĩnh Văn có chút chờ mong nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc chần chừ một chút nói:

- Tôi ở lại đây hai ngày, có thể tới nhà cô một chuyến. Mười ngày sau đó, tôi đoán đều có việc phải làm. Tháng sau hẳn là không bận chuyện gì.

- Tốt lắm. Vậy đầu tháng sau tôi ở nhà chờ anh được không?

Tô Tĩnh Văn vội vàng nói.

- Ngày mai và ngày kia tôi đều có thời gian. Sao phải chờ tới đầu tháng sau?

Diệp Mặc kỳ lạ hỏi.

Đường Bắc Vi lôi kéo tay Diệp Mặc nói:

- Chị Tĩnh Văn nói như vậy, nhất định là mẹ chị ấy hiện không ở nhà. Anh, hiện tại anh là ông chủ rồi. Buổi tối chúng ta phải làm phú hào đi ăn cơm ở khách sạn lớn nhất Ninh Hải. Đáng tiếc, chị Vân Băng đã đi Yến Kinh. Bằng không còn có thể gọi chị Vân Băng cùng đi.

Mặt Tô Tĩnh Văn đỏ lên, không cãi lại lời của Đường Bắc Vi.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, lập tức nói:

- Tốt chúng ta đi thôi.

Liên tục trong hai ngày Diệp Mặc đều đi cùng Đường Bắc Vi, không

nhắc lại chuyện đi Lưu Xà. Nếu Tô Tĩnh Văn và Đường Bắc Vi ở cùng một chỗ, vậy cứ để cô ở lại. Trong hai ngày, Diệp Mặc chẳng những dạy Đường Bắc Vi về hỏa cầu thuật, còn dạy sơ qua Ngự Phong Thuật cho cô.

Trong hai ngày, Diệp Mặc cùng Đường Bắc Vi và Tô Tĩnh Văn gần như đã đi chơi gần hết Ninh Hải. Hai ngày này, là những ngày vui vẻ nhất của Đường Bắc Vi. Ngoại trừ lần trước Diệp Mặc ở với cô trong Tĩnh Nhất Môn ra, Diệp Mặc rất ít có thời gian đi ra ngoài dạo chơi với cô.

Hai ngày sau, dưới ánh mắt lưu luyến của Đường Bắc Vi và Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc rời khỏi Ninh Hải.

- Bắc Vi, cô thật hạnh phúc. Anh trai cô là người có bản lĩnh. Tính cách anh ấy rất chân thật. Không phải là người ngông cuồng. Không phải nói quá, anh ấy đúng là một nam nhân chân chính.

Tô Tĩnh Văn nhìn bóng dáng Diệp Mặc dần biến mất không ngờ lại nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Sau khi nói xong, Tô Tĩnh Văn mới ý thức được lời mình nói có chút không thích hợp. Mặt cô đỏ lên, lập tức muốn giải thích điều gì với Đường Bắc Vi.

Chỉ có điều Đường Bắc Vi dường như có chút thất thần nhìn về phía xa, theo bản năng đáp lại:

- Em vui nhất và hạnh phúc nhất chính vì Diệp Mặc là anh trai em. Nhưng em cũng không vui nhất chính vì anh ấy là anh trai của em...

Tô Tĩnh Văn nhìn Đường Bắc Vi có chút thất thần trong lòng sửng sốt, nhưng cô lập tức hiểu rõ. Cô biết chuyện giữa Đường Bắc Vi và Diệp Mặc. Là do Bắc Vi nói cho cô biết. Từ nhỏ đến lớn, Đường Bắc Vi đều chưa từng gặp Diệp Mặc. Sau khi lớn lên cô mới bỗng nhiên biết được Diệp Mặc là anh trai cô. Hơn nữa Diệp Mặc rất trân trọng cô. Cô ỷ lại vào Diệp Mặc cũng chuyện rất bình thường.

Nghĩ đến đây Tô Tĩnh Văn thở dài. Cho dù Diệp Mặc không phải là anh

trai của Bắc Vi, hắn và Đường Bắc Vi vẫn không có bất kỳ khả năng nào. Không nói tới chuyện khác, chỉ bởi vì Ninh Khinh Tuyết. Cô đã tận mắt nhìn thấy sự ưu tú của Ninh Khinh Tuyết. Đó là vẻ đẹp của hoa phù dung trong nước, quá chải chuốt.

Có lẽ mình và Đường Bắc Vi cũng không kém cô ấy là mấy, nhưng Ninh Khinh Tuyết mới là người đã kết hôn với Diệp Mặc. Hơn nữa Diệp Mặc đã tiếp nhận cô ấy rồi.

Đầu tháng sau? Trong lòng Tô Tĩnh Văn thầm than. Mình nghĩ như vậy thật sự có đúng không? Có lẽ cái gì nên buông thì buông ra.

Tô Tĩnh Văn và Đường Bắc Vi đứng ở ven đường vẫn không hề nhúc nhích, nhìn về phía xa. Thật giống như một phong cảnh mỹ lệ.

Khách sạn Tây Nhạc, là khách sạn năm sao duy nhất của thành phố Quế Trình. Bởi vì hơn nửa năm nay, khách sạn này không có quỷ tới làm loạn. Ở Quỷ Thành, Quế Trình này đây là trường hợp rất ít nhìn thấy Khách sạn. Bình thường một năm chung quy phải ồn ào một hai lần. Nghiêm trọng sẽ chết người. Không nghiêm trọng cũng sẽ khiến người ta nằm mười ngày nửa tháng trong bệnh viện.

Cho nên, khi rất nhiều ông chủ bắt đầu chuyển khách sạn nghiệp rời khỏi Quỷ Thành thì Khách sạn Tây Nhạc lại kinh doanh càng thêm thịnh vượng. Người khác không biết vì nguyên nhân gì, nhưng ông chủ Vương Tây Nhạc của khách sạn này đương nhiên hiểu rất rõ. Đó là nhờ pháp khí vòng tròn bát quái do Diệp Mặc đưa lúc trước.

Vương Tây Nhạc khác với các ông chủ khác. Ông ta biết trên thế giới này vẫn có rất nhiều ẩn sĩ cao nhân. Lần này Ẩn Môn tổ chức đại hội, tuy rằng Ủy ban nhân dân chỉ là thông báo với ông ta một cách không rõ ràng, nhưng ông ta lại biết đại hội lần này tuyệt đối không tầm thường.

Hơn nữa nhân vật nổi tiếng từ các giới trong xã hội, còn có một vài cao thủ võ thuật truyền thống Trung Quốc thường xuyên xuất hiện trên TV, thậm

chí đại thương giới cũng tới đây. Đó mới chỉ là một phần thấy được. Quan trọng hơn là, ngay cả những người cao cao tại thượng không có cơ hội ở khách sạn Tây Nhạc cũng dừng chân ở đây. Vương Tây Nhạc biết, đại hội lần này tuyệt đối không tầm thường.

Còn một điều chính là, những nhân vật nổi tiếng trong xã hội, mỗi ngày đều rất cung kính đến khách sạn Tây Nhạc, thăm hỏi những người ở đây. Hơn nữa đôi khi chờ đợi cả ngày, không hề có chút biểu hiện thiếu kiên nhẫn nào. Đương nhiên Vương Tây Nhạc biết điều đó không có bất kỳ quan hệ gì với ông ta. Đây hoàn toàn bởi vì những người đã ở lại trong khách sạn của ông ta.

Cho nên ông ta đã sớm căn dặn tất cả nhân viên phục vụ trong khách sạn, phàm là người vào ở trong khách sạn Tây Nhạc đều không thể đắc tội. Cho dù chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường, cũng nhất định phải phục vụ thật chu đáo. Nếu như có người nào đắc tội với ai đó, tự gánh lấy hậu quả.

Nhưng hiện tại Vương Tây Nhạc rất buồn rầu. Ông không muốn, không dám đắc tội bất cứ kẻ nào nhưng người ở trong khách sạn ông ta lại gây rối với nhau. Ông ta cũng không có cách nào. Lúc này ông biết có người muốn ở lại khách sạn, nhưng bởi vì không còn phòng, người này cũng không đi. Kết quả đắc tội với khách trong khách sạn. Hiện tại hai bên đang đánh nhau.

Bởi vì ông ta biết đại hội lần này khẳng định không tầm thường, bất kể là người bị khi dễ, hay người khi dễ đều không dễ chọc. Cho nên ông chỉ có thể lựa chọn không ra mặt.

Hiện tại, không cần phải nói cũng biết trong lòng Hàn Yên buồn bực tới mức nào. Cô theo lời của Diệp Mặc đi tới khách sạn Tây Nhạc nói với nhân viên phục vụ một đặt một phòng tốt. Người đặt phòng là Diệp Mặc. Nhưng nhân viên phục vụ tra xét một hồi lâu, nói cho cô biết không có người nào tên Diệp Mặc đã đặt phòng. Điều này khiến Hàn Yên cảm giác rất mất mặt.

Cũng đúng. Tuy rằng ở trong Ẩn Môn cô không địa vị, nhưng ở Yến Kinh, Hàn Yên cô có lúc nào lại mất mặt như thế. Người ở trong khách sạn

Tây Nhạc đều là một vài cao thủ Ẩn Môn tới tham gia đại hội. Cô chỉ là một cô gái trẻ, tuy rằng bị nhân viên phục vụ uyển chuyển cự tuyệt, nhưng rất nhiều người nhìn cô với ánh mắt có chút là lạ, thật giống như cô giả vờ sĩ diện vậy. Phải biết rằng người có thể ở lại khách sạn Tây Nhạc, tuyệt đối đều là người của đại môn phái, hoặc là người có thực lực phi phàm.

Hàn Yên cô đơn trơ trọi một mình tới khách sạn Tây Nhạc, nói đã đặt phòng. Kết quả vừa điều tra, căn bản lại không tìm ra người cô nói đã đặt phòng.

Mà lúc này lại có rất nhiều người nhìn cô. Điều này bảo cô làm sao không thấy xấu hổ được.

- Cô là người của Quảng Hàn Môn sao?

Đang lúc Hàn Yên không có cách nào bước xuống, một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi lại đi tới dường như không thèm để ý hỏi.

Hàn Yên khẽ thở ra một cái, thoát khỏi cục diện xấu hổ vừa rồi. Người này biết cô là người của Quảng Hàn Môn cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Bởi vì trên quần áo của cô có dấu hiệu của Quảng Hàn Môn.

- Đúng vậy.

Hàn Yên rất khách khí đáp lại.

Người đàn ông này cũng rất nghiêm túc nói:

- Này cô bé, cô cảm thấy Quảng Hàn Môn này không đủ nhỏ sao? Có khả năng thuê phòng ở khách sạn Tây Nhạc sao? Tôi thấy cô còn chưa tỉnh ngủ thì phải. Ôi, kỳ thật môn phái các cô tới hay không đều giống nhau. Làm gì phải sĩ diện cho khổ thân chứ?

Người xung quanh nhìn vẻ mặt người thanh niên này có vẻ nghiêm túc, nghe gã nói xong đều cười ha ha. Lúc này họ mới hiểu được hóa ra người này cố ý trêu ghẹo cô gái nói đã đặt phòng này.

Mặt Hàn Yên càng đỏ bừng. Lúc này, cô đã biết y trêu chọc mình, nhưng cô cũng không dám động thủ. Người giả vờ nghiêm túc châm chọc cô là người nhà họ Hạ. Tuy rằng cô ra ngoài không thường xuyên ra ngoài, nhưng nhìn quần áo những người này vẫn có thể nhận ra. Tuy rằng nhà họ Hạ không phải một trong lục đại môn phái, nhưng cũng là một trong mấy thế lực Ẩn Môn lớn quyết định sống chết của lục đại môn phái. Quảng Hàn Môn so với gia tộc ẩn thế nhà họ Hạ mà nói, thực sự chính là một chấm nhỏ. Hàn Yên biết một khi cô tức giận, sẽ không chỉ liên lụy một mình cô, mà còn liên lụy đến sư môn, thậm chí mới có thể liên lụy đến Hàn gia.

- Anh Hạ nói rất đúng. Hay là em gái đến phòng anh ở đi. Phòng anh rất lớn. Ha ha, tuy rằng bộ dạng em không được tốt lắm, nhưng anh không ngại...

Trong đám người đứng ngoài xem lại có người ngắt lời nói.

Lại một trận cười nữa vang lên. Những người này hàng năm đều ở trong môn phái tu luyện, khó có được cơ hội đi ra một lần. Trong mắt bọn họ không có gì là thông cảm. Bọn họ nhận được sự giáo dục chính là tôn trọng kẻ mạnh. Một thế lực yếu như Quảng Hàn Môn thực sự không có người nào để ý.

- Mẹ kiếp nhà mày, sao mày không quay về ngủ với mẹ mày.

Rốt cuộc, Hàn Yên không nhịn được liền nổi giận. Cho tới nay người bên cạnh cô đều là người nho nhã lễ độ. Nào có loại vô liêm sỉ như vậy. Huống gì, có ai dám nói với cô những lời như vậy.

- Đồ gái điếm thối tha. Mày không muốn sống nữa sao.

Người thanh niên vừa nói chuyện sắc mặt lạnh lùng, bước một bước đã tới trước mặt Hàn Yên, giơ tay lên đang định tát một cái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 462

Người Hung Ác

Hàn Yên - một người luyện võ Hoàng cấp hậu kì mà người con trai này đã luyện thành đỉnh cao Hoàng cấp, dưới tình hình người ta không đề phòng, Hàn Yên lại không né tránh.

"Pạt" một cái, Hàn Yên lại bị đánh một cái vừa vặn.

Nộ khí trong lòng Hàn Yên trào lên không thể nén lại. Cô chưa từng nếm qua sự thiệt thòi này lúc nào, không ngờ lại bị người ta cho ăn bạt tai ngay trước mặt, không chút nghĩ ngợi liền rút ra một thanh kiếm trong ba lô sau lưng, đâm thẳng đến.

-Muốn đánh? Được lắm, anh đây đánh với mày.

Người đàn ông này vừa quẹt một cái vào bên hông, một thanh nhuyễn kiếm liền xuất hiện trong tay anh ta.

Leng keng…

Mới kêu hai tiếng, trường kiếm trong tay Hàn Yên lạo bị chặt đứt thành mấy đoạn. Người đàn ông này được thế không bỏ qua cho người, không vì Hàn Yên là con gái mà nể nang, giơ chân lên đá Hàn Yên một cước.

Nếu Hàn Yên dưới tình trạng lí trí, một cước này chưa chắc có thể đá gục cô. Nhưng cô đã giận tới mức gần như mất đi lí trí, chỉ muốn một kiếm giết chết tên đã sỉ nhục cô nhưng càng thế cô càng rơi xuống hạ phong.

Người đàn ông này một cước đã vào đúng chân của Hàn Yến, Hàn Yến bị đá ra xa mấy thước mà không hề có phản kháng nào, nằm bẹp trên mặt

đất, vẻ mặt dại ra.

Đá ngã Hàn Yên, người đàn ông này đi lên trước vài bước, đến trước mặt Hàn Yên cười lạnh nói:

-Một chân tao dẫm xuống, chân kia của mày đứt rời như thường, mày có tin không?

Hàn Yên cắn chặt răng, nhìn chằm chằm người này một cách tức giận, không nói câu nào cả.

-Không tin.

Một giọng nói lạnh lùng thay Hàn Yên trả lời.

Người đàn ông này hơi sửng sốt, lúc này mới nhìn rõ vẻ mặt lạnh như băng của Diệp Mặc nhưng anh ta rất nhanh đã phản ứng lại, -Mày lại là đứa tép riu nào thế? Dám chống đối lại tao à?

Người xem xung quanh càng thêm hưng phấn, lại tới thêm một người, lại có kịch hay xem rồi Diệp Mặc không thèm để ý đến anh ta, giơ tay ra đỡ lấy chân bị đứt của Hàn Yên, sau đó lại đút một viên đan dược cho Hàn Yên uống, lúc này mới đỡ Hàn Yên đứng lên, hổ thẹn nói:

-Xin lỗi, anh tới muộn.

Hàn Yên thấy Diệp Mặc đi tới, không kìm nổi oan ức trong lòng nữa, nhào vào lòng Diệp Mặc khóc lớn. Cô biết lúc thi đấu rất loạn, không ngờ lại loạn như thế, đây đúng là dùng nắm đấm để nói chuyện, không có chút thông cảm nào.

Diệp Mặc đỡ lấy Hàn Yên, lại nhìn dấu tay trên mặt cô, nói với giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị:

-Mặt của em là ai đánh?

Hàn Yên vẫn chưa trả lời thì người đàn ông kia đã nói một cách lớn lối:

-Là ông đây đánh đấy, có gan thì mày đến đánh ông một cái? Không có thì tự tát vài cái rồi cút đi. Là lăn ra ngoài chứ không phải đi ra ngoài nhé.

Xung quanh lại có vài tiếng cười nhưng rõ ràng là tiếng cười này đã ít đi rất nhiều. Nhiều người thấy phương pháp mà Diệp Mặc giúp Hàn Yên chữa chân, họ trầm xuống. Chân của Hàn Yên rõ ràng là bị đá đứt, cho dù là ở bệnh viện cũng cần thời gian một tháng mới miễn cưỡng xuống đất được. Thế nhưng người trẻ tuổi này chỉ là nắn đơn giản cho cô ấy, sau đó lấy một viên đan dược cho cô ta uống đã đỡ cô dậy, đây đúng là quá vô lí.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, đột nhiên tiến tới một bước, chớp mắt đã đến trước mặt người đàn ông kia, sau khi tát hai cái bạt tai, giơ chân lên đá đúng vào ngực anh ta.

Không có bất kì người nào có thể kịp phản ứng lại, một cước này của Diệp Mặc đã đá vào bụng dưới của người đàn ông đỉnh cao Hoàng cấp hậu kì.

Người này bị lùi lại mấy chục bước, phun ra một ngụm máu tươi, ngã ngồi trên đất. Máu tươi đầy mặt, mặt rõ là bị đánh rất lợi hại.

Diệp Mặc chậm rãi đi tới, bỗng đứng trước mặt người đàn ông này giơ chân lên và dẫm xuống. Một thanh âm của tiếng vỡ xương khiến da dầu người ta tê dại vang lên, không ngờ Diệp Mặc lại ngang nhiên dẫm nát một chân của người đàn ông này.

Xung quanh lúc này lặng ngắt như tờ, vừa nãy lúc người đàn ông này ức hiếp Hàn Yên, bọn họ xem rất thích thú, cảm thấy đó là một trò giải trí. Nhưng bây giờ, lúc Diệp Mặc dẫm nát chân của người đàn ông này, xung quanh không có ai cảm thấy nó thú vị nữa, đều có chút cảm giác âm thảm. Họ đều đang nghĩ người này là ai? Xuống tay thật độc ác.

Vừa nãy lúc người đàn ông này đánh Hàn Yên, không một ai đứng ra nói. Bây giờ cũng như thế, vẫn không có ai đứng ra nói. Không giống nhau

chính là vừa nãy rất nhiều người cười đùa xem trò vui, bây giờ lại lặng ngắt như tờ.

-A?

Người bị Diệp Mặc dẫm vỡ xương đùi này cuối cùng cũng kêu lên, âm thanh cho dù đến Vương Tây Nhạc trên tầng cũng có thể nghe thấy, nhưng anh ta vẫn không dám ra xem, sợ bị văng miểng đến thân. Anh ta hiểu bây giờ bất cứ người nào ở trong khách sạn đều không phải là người mà Vương Tây Nhạc anh ta có thể đụng đến.

-Tôi là đệ tử của Ý Kiếm Môn - Phùng Nan tham gia thi đấu, anh không thể đồng thủ với tôi…

Lời nói của người này có chút thều thào, chỉ là anh ta vẫn chưa nói xong, Diệp Mặc lại dẫm lên một chân khác của anh ta. Sau đó Diệp Mặc lại dẫm lên phần ngực của người đó, một tiếng xương cốt bị gãy làm người ta cảm giác người trẻ tuổi này ra tay thật độc ác.

Phùng Nan chỉ nói nửa câu thì không còn hơi sức để nói nửa sau nữa mà gục đầu mềm nhũn xuống, ngã trên đất, không biết là sống hay chết nhưng lại không có ai dám đến đỡ y.

Lúc này Hàn Yên đã bình tĩnh lại, vội vàng kéo hắn lại. Diệp Mặc không biết Ý Kiếm Môn nhưng cô lại biết, một môn phái không thua gì gia tộc ẩn môn Hạ Thị. Loại môn phái này Quảng Hàn Môn bọn họ không thể đụng vào, đắc tội môn phái này chả khác gì diệt môn cả.

-Diệp đại ca, chúng ta đi thôi.

Hàn Yên kéo tay Diệp Mặc, nói có chút lo lắng. Nói xong còn theo bản năng nhìn Phùng Nan đang nằm trên đất, đoán là anh ta dữ nhiều lành ít. Tuy cảnh sát sẽ không đến khách sạn Tây Nhạc, ở đây cũng sẽ không có ai đi báo cảnh sát nhưng ngộ nhỡ Diệp Mặc giết người thì vẫn khiến Hàn Yên lo lắng vô cùng.

Diệp Mặc xua tay -Chúng ta phải ở đây, sao có thể đi được? Em nói đi, còn ai ức hiếp em nữa.

Lời Diệp Mặc vừa nói ra, Hạ Sâm rụt đầu lại theo bản năng, dựa vào thân thủ của Diệp Mặc chắc chắn là Huyền cấp trở lên. Hơn nữa Diệp Mặc xuống tay rất cay độc, không có ý lưu tình. Nếu hắn có thể đánh Phùng Nan thành ra thế này, rõ ràng hắn có thể đánh anh ta thành ra như vậy.

Hạ Sâm có ý phải gọi bề trên của sư môn đến nhưng bây giờ trưởng bối của sư môn lại không có ai ở đây.

Hàn Yên không nói gì, nhưng Diệp Mặc đã nhìn về hướng Hạ Sâm vì người ở chỗ này đều hướng ánh mắt về Hạ Sâm.

Diệp Mặc đi lên vài bước, quan sát Hạ Sâm một cách lạnh lùng, rồi mới lên tiếng:

-Vừa nãy mày cũng động thủ rồi?

Hạ Sâm rùng mình một cái, anh ta cũng nhìn Phùng Nan đang nằm bất động ở đó, không còn có sự thong dong bình tĩnh kiểu châm chọc và đùa giỡn đó nữa mà là vẻ mặt kinh hoàng, nói:

-Không có, tiền bối, vừa nãy tôi không đánh cô ấy.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Diệp Mặc, Hạ Sâm không chịu nổi nữa, "bụp" một cái, quì luôn xuống -Tiền bối, tha mạng, tôi thực sự không động thủ đánh cô ấy, tôi chỉ là châm chọc cô ấy vài câu, tôi, tôi…

Hạ Sâm chỉ nói vài câu đã giơ tay lên tát không ngừng vào mặt mình, mãi cho đến sau khi trên mặt bị đánh đến ra máu, Diệp Mặc mới lạnh lùng nói:

-Cút, lần sau đừng để tao gặp lại mày.

-Vâng, vâng, tiền bối, em lập tức cút ngay…

Hạ Sâm tuy nghẹn khuất căm phẫn, cũng biết bây giờ không phải lúc tức giận, anh ta phải bảo vệ tính mạng sau đó mới có thể tố cáo với bề trên được.

Hạ Sâm cũng không để ý đến sự chế nhạo của người khác nữa, anh ta vội vàng cúi đầu lui về phía sau mấy bước, vội vàng đi vào trong thang máy, đi thẳng về phòng của mình. Nhưng trong lòng anh ta đã coi Diệp Mặc như người chết rồi. Một kẻ Huyền cấp hèn mọn lại dám động thủ với Hạ gia, hơn nữa còn đánh Phùng Nan của Ý Kiếm Môn tới mức không biết sống chết ra sao.

Đệ tử các môn phái vốn còn đang ồn ào ở đại sảnh, bây giờ tự giác yên lặng. Hai đệ tử còn lại của Ý Kiếm Môn nhấc Phùng Nan không biết sống chết ra sao bước nhanh về phòng. Việc hôm nay họ nhất định phải nói cho trưởng bối của sư môn ra mặt cho họ.

Cái bàn bên cạnh cửa sổ có ba người ngồi, một nam hai nữ. Hai người con gái thì ăn mặc đạo cô, người đàn ông kia cũng anh tuấn phi thường, giơ tay nhấc chân đã có một khí thế cao quí, bọn họ xem một cách khách quan từ đầu đến chân chuyện này.

-Người này xuống tay tàn nhẫn, quyết đoán, hơn nữa tu luyện ít nhất cũng là hậu kì Huyền cấp, không biết là đệ tử môn phái nào. Chỉ tiếc là chờ người của Ý Kiếm Môn và Hạ gia quay về, đoán là…

Người đàn ông kia lại thở dài, lắc đầu nói. Trong lòng cũng giống người khác, coi Diệp Mặc là người không lâu sau sẽ thành người chết.

-Sư tỷ, người này chúng ta có phải từng gặp rồi không? Sao em cảm giác hắn giống người đó thế?

Đạo cô nhỏ tuổi hơn bỗng chen vào nói.

Đạo cô lớn tuổi hơn gật đầu nói nhỏ:

-Vũ Nhi, em đúng là không nhìn lầm, hắn chính là người che mặt tham gia hội đấu giá ở Tê Hà tự - núi Vô Lượng sơn, nhớ kĩ là ngàn vạn lần không

được gây sự với hắn.

-Hai vị sư muội, hai người quen người này à?

Người con trai anh tuấn kia nghi ngờ hỏi.

Đạo cô lớn tuổi hơn gật đầu nói:

-Ừ, nếu em không nhìn nhầm thì người này năm đó tham gia hội đấu giá ở Tê Hà tự Vô Lượng sơn. Lần đó sư huynh không đi, lúc đó hắn một mình giết chết anh em Long Thị, hơn nữa nghe nói cao thủ Địa cấp Độc Lang cũng chết trong tay hắn, là một người sát phạt quyết đoán vô cùng lợi hại. Thạch sư huynh, anh cố đừng tiếp xúc với hắn, hắn rất thích giết chóc.

-Ồ, không ngờ lại có thể giết chết anh em Long Thị? Còn giết được Độc Lang? Chả nhẽ hắn là cao thủ Địa cấp? Nhưng sao có thể, xem tuổi của hắn mới hai mươi tuổi, cao thủ Địa cấp hai mươi tuổi, đừng nói anh chưa từng gặp, nghe thôi cũng chưa từng nghe qua.

Ánh mắt Thạch sư huynh này nhất động, nói mà có chút kinh ngạc.

Kì tài ngút trời - Thạch Trọng, hai mươi sáu tuổi đã tu luyện thành hậu kì Huyền cấp rồi, có thể nói người có thể đến được trình độ như anh ta đã là có một không hai rồi. Nhưng hôm nay anh ta lại nghe nói người đó còn trẻ hơn anh ta đã giết anh em Long Thị, huống chi còn giết Độc Lang, có thể thấy tu luyện của hắn ít nhất cũng là Địa cấp.

Bởi tu vi Địa cấp và tu vi Huyền cấp khác nhau quá lớn, vì thế Thạch Trung không cho rằng Diệp Mặc tu luyện Huyền cấp đã có thể giết Độc Lang.

-Có chút thú vị.

Sau khi Thạch Trung biết chiến tích của Diệp Mặc, cũng không vì lời của hai vị đạo cô mà kiêng nể, mà lại nhìn Diệp Mặc có chút hứng thú.

Tuy Hàn Yên rất muốn rời khỏi nhưng Diệp Mặc lại đưa cô đến bàn tiếp tân.

-Rất xin lỗi ngài, phòng không còn nữa rồi.

Nữ lễ tân này tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc thần uy đại phát, giọng điệu nói chuyện có chút nơm nớp lo sợ, cô ta sợ Diệp Mặc không nói chuyện đạo lí.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Bảo chủ của các cô Vương Tây Nhạc xuống đây một chuyến, bạn cũ đến rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 463

Tầng Áp Mái Của Diệp Mặc

Lễ tân rất không muốn giúp Diệp Mặc gọi cuộc điện thoại này nhưng cô lại không dám cãi lời hắn, cầm điện thoại gọi thẳng đến văn phòng của Vương Tây Nhạc.

Vương Tây Nhạc nghe thấy tiếng động tầng dưới dường như nhỏ lại rồi mới yên tâm, nhưng lúc này điện thoại trên bàn ông ta lại vang lên.

Bình thường loại điện thoại này ông ta không thể nghe, nghe thì cũng là Tiểu Mật nghe. Bây giờ lúc này, đến Tiểu Mật cũng không dám ở đây, bản thân mình thậm chí còn không dám rời khỏi đây nửa bước, vì sợ các vị đại gia ở đây có gì không hài lòng. Cho dù ông ta rất không muốn nhận cuộc điện thoại này nhưng vẫn nhấc điện thoại trong hồi chuông thứ nhất, cầu Bồ Tát phù hộ không phải là đại thần nào đó đến gây phiền toái cho ông ta.

-Chủ tịch Vương, dưới lầu, không, bàn lễ tân có một người, hắn nói là bạn cũ của ông, mời ông xuống đây một chuyến…

Tuy có chút lắp bắp nhưng nữ lễ tân vẫn truyền đạt lại ý của Diệp Mặc cho ông chủ Vương Tây Nhạc của cô.

-Ồ, được, tôi sẽ xuống ngay.

Vương Tây Nhạc nhìn điện thoại trong tay mình với vẻ mặt khổ sở.

Diệp Mặc chờ không lâu lắm, thân hình tròn vo của Vương Tây Nhạc đã từ trong thang máy vọt ra -Xin hỏi, vị tiền bối nào đã tìm tôi, tôi chính là Vương Tây Nhạc, haha…

Người của Vương Tây Nhạc thì chưa tới nhưng tiếng cười đã truyền đến, thậm chí cười đến nhắm tịt cả mắt vào. Không ai biết ông ta thật sự vui mừng hay là giả vờ vui mừng, ít nhất từ vẻ mặt của ông ta cũng không nhìn ra là đang giả bộ.

-Ông chủ Vương, nhanh như vậy đã không quen biết tôi rồi à.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói.

-A, là anh à, anh Diệp, đúng là anh rồi, tôi ngày nào cũng trông mong, cuối cùng cũng gặp được anh rồi, haha…

Nỗi lo của Vương Tây Nhạc đã hoàn toàn hạ xuống, không hề ngượng ngùng vì gọi Diệp Mặc - người trẻ tuổi hơn mình là anh Diệp Diệp Mặc đã ở khách sạn của ông ta hơn một tuần, ông ta hiểu rất rõ. Bản lĩnh đầy mình thì chả nói, làm người cũng không kiêu ngạo. Vương Tây Nhạc lại không biết quan điểm của ông ta nếu đặt vào trong mấy môn phái ẩn thế kia, có bao nhiêu người sẽ nhổ nước miếng vào ông ta. Năm đó khách sạn của ông ta vì chuyện ma quái mà không kinh doanh được nữa, là Diệp Mặc đã giúp ông ta làm vòng tròn pháp khí Bát Quái. Ông ta đem pháp khí này khảm trên cửa chính, kết quả là cả khách sạn này không còn xảy ra chuyện ma quỉ nữa.

Cho nên đối với Diệp Mặc, ông ta không những cảm kích mà còn không có cảm giác sợ sệt, ông ta biết Diệp Mặc rất dễ thân cận. Hơn nữa ông ta cũng biết Diệp Mặc mới chính là cao nhân thế ngoại. Ông ta nói vẫn luôn mong ngóng được gặp lại Diệp Mặc, điều này cũng không phải là nói dối.

Diệp Mặc thấy Vương Tây Nhạc thực sự rất vui mừng, vỗ vai ông ta nói -Hôm nay tôi đến tìm ông chính là tìm chỗ để ở, không biết còn hay không.

-Có, có…

Vương Tây Nhạc dường như nói không có chút chần chừ -Anh Diệp, anh đi theo tôi lên trước rồi nói chuyện sau.

Nữ lễ tân kinh ngạc nhìn Chủ tịch hội đồng quản trị của họ hỏi:

-Chủ tịch, khách sạn chúng ta đã hết phòng rồi…

Cô ta sợ Chủ tịch không cẩn thận nên quên rồi.

-Ha ha, người khác không có nhưng anh Diệp ở khách sạn của tôi thì phải có một phòng riêng. Đây không phải là sản nghiệp của khách sạn, là của cá nhân, đúng, là của cá nhân anh Diệp, không cần đăng kí…

Lúc Vương Tây Nhạc nói thì đã kéo Diệp Mặc vào trong thang máy, một câu được ông ta nhấn mạnh rất nhiều lần, dường như đã quên rằng mình mới là ông chủ ở đây.

Dùng cơm ở trong đại sảnh, hoặc là những đệ tử cổ võ đang uống café một cách thảnh thơi này đều ngơ ngác nhìn Diệp Mặc đã đi lên lầu. Phòng ở đây làm gì có chuyện dễ đặt như thế, ông chủ của khách sạn cũng không thể làm chủ. Sao lại còn có cả Tầng áp mái cá nhân à? Người thanh niên này đúng là giỏi thật, chỉ nhắc nhở một chút đã có chỗ để ở rồi, lại còn là Tầng áp mái Chờ lúc mấy người Diệp Mặc biến mất, đại sảnh lại lần nữa bàn tán ríu rít.

-Ông chủ Vương, tôi có một Tầng áp mái riêng ở đây lúc nào thế?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Vương Tây Nhạc cười giảo hoạt nói:

-Nếu mà bình thường, anh đến ở, muốn bao nhiêu phòng có bấy nhiêu phòng. Nhưng bây giờ phòng ở đây căn bản không phải tôi có thể làm chủ. May mà tôi có dự kiến trước, lần trước sau khi anh đi, tôi đã làm thêm một lầu trên đỉnh tầng tám. Lầu này là chuẩn bị cho riêng anh. Tôi nói đây không phải sản nghiệp của tôi nên không tính là ở trong khách sạn. Đi thôi, tôi dẫn anh đi xem, xem anh có vừa lòng hay không. Tôi còn tưởng anh khó tới ở, không ngờ anh thực sự đến rồi, đây là vinh hạnh của tôi.

Hoá ra là vậy, Diệp Mặc cười ha hả nói:

-Ông chủ Vương, xem như là ông có lòng rồi, có khó khăn gì thì cứ tìm thẳng tôi giúp. Không cần phải khách sáo. Hôm nay tôi nhận ân tình này của ông.

Vương Tây Nhạc cười ha hả:

-Anh Diệp, anh xem, lần trước anh đã giải quyết vấn đề lớn nhất cho tôi rồi. Hơn nữa khách sạn của tôi còn thăng lên năm sao trong nửa năm. Đấy căn bản cũng là công lao của anh. Tôi chỉ là xây một Tầng áp mái nhỏ thôi, chút lòng thành thôi.

Vương Tây Nhạc đưa Diệp Mặc lên tầng thượng, quả nhiên ở tầng thượng có một biệt thự nhỏ ngay Tầng áp mái. Bên ngoài không những đặt đầy các loại bồn hoa mà bên trong cũng dọn dẹp rất sạch sẽ sáng loáng, vừa nhìn là biết ngày nào cũng có người dọn vệ sinh.

-Đẹp quá.

Hàn Yên nói một cách thán phục. Vừa nhìn Tầng áp mái của hai tầng này đã biết Vương Tây Nhạc tốn rất nhiều tâm sức -Đẹp lắm…

Diệp Mặc cũng thuận miệng tán thưởng một câu, chủ yếu là Vương Tây Nhạc cũng rất biết làm người. Tuy không biết mình lúc nào sẽ đến, thậm chí không đến nhưng ông ta lại làm trước. Tuy cái này đối với ông ta mà nói rất đơn giản nhưng sự chu đáo này thì rất hiếm thấy. Chả trách khách sạn của ông ta ở Quỉ Thành lại có thể bộc lộ tài năng. Điều này tất nhiên có liên quan đến sự giúp đỡ của mình nhưng cũng không có quan hệ tới sự làm người khôn khéo của ông ta.

Hàn Yên đi tới đi lui trong Tầng áp mái một cách thích thú. Cô không ngờ Diệp Mặc thực sự tìm được chỗ, thậm chí còn là một nhà biệt lập, còn là chỗ chưa từng có người ở. Trong lòng của Hàn Yên, năng lượng của Diệp Mặc trong chốc lát đã tăng lên rất nhiều.

-Anh Diệp, nếu anh hài lòng thì ở đây là được rồi. Phục vụ hai mươi tư

giờ, gọi lúc nào là đến lúc đó. Còn về phần dùng cơm thì vẫn là để phục vụ mang lên.

Vương Tây Nhạc thấy Diệp Mặc cũng khá hài lòng với chỗ này, trong lòng cũng cảm thấy hài lòng với hành động mấy tháng trước của mình. Lúc đầu Diệp Mặc mới đi chưa đến một tháng, ông ta đã bắt đầu xây dựng Tầng áp mái này, hôm nay quả nhiên có tác dụng rồi.

Ông ta thầm vui mừng, nếu không có Tầng áp mái này, bây giờ ông ta thực sự không có cách nào điều phòng cho Diệp Mặc. Nếu biết bây giờ ở trong khách sạn toàn là đại gia, không có ai là ông ta có thể đắc tội được. Tầng áp mái này chắc là không ai biết, nếu có người biết, Vương Tây Nhạc cũng không dám tiếp tục giữ lại.

-Ông chủ Vương, haha, tôi cố ý đến tìm ông để giúp đỡ.

Đúng lúc ba người vẫn đang nói chuyện, ở thang máy của tầng thượng lại có một người đàn ông bụng bự đến.

-Ai ôi, chủ tịch thành phố Ô, ngọn gió nào đem ông đến đây thế này. Có chuyện gì ông cứ gọi điện thẳng cho tôi là được, sao còn phiền ngài tự mình đến nữa.

Vương Tây Nhạc vừa nhìn thấy người đàn ông bụng bự này thì liền tươi cười đi tới, bộ mặt khách khí.

Người bụng bự này Vương Tây Nhạc đương nhiên là quen, tên là Ô Ứng Nguyên. Phó chủ tịch của thành phố Quế Trình, nghe nói người đứng sau khá lớn. Vương Tây Nhạc không phải kẻ ngốc, ông ta biết chủ tịch Ô này đến làm gì.

Nếu là bình thường, một chủ tịch làm sao mà lại đích thân đến đây được, thậm chí còn cố ý leo lên tầng thượng của khách sạn Tây Nhạc. Nhưng bây giờ đừng nói là một chủ tịch, cho dù nhân vật số một Thành uỷ ở Quỉ Thành cũng không nói lên cái gì, ông ta đến đây chắc chắn là vì chuyện phòng ở. -

Chủ tịch Vương à, khách sạn Tây Nhạc của ông cũng coi như làm vẻ vang cho thành phố của ta rồi, được lắm. Nhưng hôm nay tôi đến thật sự là có việc nhờ ông giúp, bạn của tôi đến tham gia đại hội chắc ông cũng biết. Chỉ là vì có chút chuyện nên đến muộn, bây giờ không có chỗ ở, ông cũng biết anh ta là người có mặt mũi. Nếu ở chỗ khác thì có vẻ khí thế hơi yếu. Vì thế mong ông chủ Vương xếp một phòng trong khách sạn Tây Nhạc của ông…

Lời này người khác nghe không hiểu nhưng Hàn Yên lại hiểu. Quỉ Thành chỉ có một khách sạn năm sao, chính là khách sạn Tây Nhạc, người của đại hội ẩn môn đa số đều ở đây. Nếu ở chỗ khác, giống như chủ tịch Ô này nói, chỉ cần vừa đi ra thì đã thấp hơn người khác một cái đầu rồi.

Nhưng khách sạn Tây Nhạc chỉ có những phòng này, người tham gia đại hội không phải ít, sao có thể ở hết được. Chỉ có thể là một số gia tộc danh vọng và môn phái vào ở được. Lúc đầu Hàn Yên nghi ngờ Diệp Mặc có thể tìm được chỗ ở trong khách sạn Tây Nhạc hay không chính là ý này.

Vương Tây Nhạc thấy quả nhiên là không nằm ngoài dự liệu của bản thân, dành tỏ vẻ khó khăn nói:

-Thật sự rất xin lỗi, chủ tịch Ô, ông biết bây giờ phòng của khách sạn Tây Nhạc căn bản là tôi không làm chủ được, tình hình cụ thể tôi nghĩ ông không phải không biết xử lí…

Người bụng bự này không vì lời của Vương Tây Nhạc mà có chút thất vọng nào, vẫn cười hì hì nói:

-Ông chủ Vương, cái này tất nhiên tôi biết, tôi cũng không bào ông xuất một phòng đến nhưng tôi biết ông còn Tầng áp mái này, nếu không thì để bạn tôi ở đây là được, Chủ tịch Vương, ông xem…

Không ngờ lại đánh vào Tầng áp mái này, sắc mặt Diệp Mặc không đổi, hắn đang chờ xem Vương Tây Nhạc trả lời như thế nào. Hàn Yên sắc mặt liền thay đổi, nếu đã đến tham gia đại hội thì chính là người trong ẩn môn.

Diệp Mặc vừa rồi còn đắc tội với Ý Kiếm Môn và ẩn môn Hạ gia. Bây giờ lại thêm một người. Nếu Diệp Mặc không nhường chỗ thì lại đắc tội thêm một người. Nhiều người đối đầu như thế, một mình Diệp Mặc… Nghĩ tới đây mặt Hàn Yên lộ vẻ ưu tư, sớm biết thế này đã khuyên Diệp Mặc tìm tạm chỗ nào ở rồi. Nếu không thì đâu ra nhiều chuyện như thế. Diệp đại ca tuy lợi hại nhưng hảo hán cũng không lại được nhiều người.

Trên mặt Vương Tây Nhạc cũng không xuất hiện bất kì thần sắc khó xử nào mà cười ha hả nói:

-Chả trách chủ tịch Ô lại nói như thế, nếu tiểu Tầng áp mái này là sản nghiệp của tôi, chủ tịch Ô tuỳ ý lấy đi cho ai ở cũng được không vấn đề. Chỉ là Tầng áp mái này là sản nghiệp của anh Diệp, tôi chỉ là giúp xây dựng mà thôi.

-Anh Diệp?

Ô Ứng Nguyên nhìn Diệp Mặc và Hàn Yên ở cửa Tầng áp mái với vẻ kì quái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 464

Nâng Cao Thực Lực

Diệp Mặc mỉm cười. Hắn không muốn làm Vương Tây Nhạc phải khó xử. Hắn nói thẳng:

- Ông chủ Vương nói không sai. Cái gác này bây giờ là sản nghiệp của tôi. Thật xin lỗi.

- Chuyện này dễ xử lý thôi. Anh nhường một chút. Chỉ ở vài ngày mà thôi. Chờ qua mấy ngày này rồi, nơi này vẫn là của anh. Đương nhiên, chắc chắn người bằng hữu của tôi sẽ không để anh bị thiệt. Anh cứ yên tâm. Bọn họ đều là thế ngoại cao nhân.

Ô Ứng Nguyên lập tức giật mình nói. Ông ta rất tự nhiên cho rằng biện pháp của mình là tốt nhất. Hơn nữa bản thân ông ta là Phó chủ tịch thành phố. Ông ta đưa ra chút yêu cầu như vậy, không phải hai người trẻ tuổi này sẽ lập tức đồng ý sao.

Theo Ô Ứng Nguyên thấy, thoạt nhìn Diệp Mặc có vẻ bình thường. Hơn nữa tuy rằng Hàn Yên có khí chất không tồi, nhưng không được tính là người xinh đẹp cho lắm. Hẳn là có quan hệ thân thích với Vương Tây Nhạc. Bản thân ông ta là Chủ tịch thành phố, bảo hai người nhường một chút, sau đó lại đáp ứng trả thù lao, theo lý thuyết hẳn là Diệp Mặc phải cảm thấy rất vui mừng và vinh hạnh đáp ứng mới phải.

Nhưng ngoài dự đoán của ông ta, người thanh niên trước mắt chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta một cái, rồi thản nhiên nói:

- Rất xin lỗi Chủ tịch thành phố Ô. Mời anh đi cho. Tôi và ông chủ

Vương còn có chuyện cần bàn, không giữ anh lại được.

Không ngờ hắn lại trực tiếp hạ lệnh đuổi khách như vậy, Ô Ứng Nguyên cảm thấy vô cùng tức giận. Mấy ngày nay ông ta đã chịu đủ uất ức, không ngờ được ngay cả một người chỉ mới hai mươi tuổi cũng dám không nể mặt.

- Giám đốc Vương, về phương diện này người trẻ tuổi không thấy rõ lợi hại. Tôi nghĩ...

Ô Ứng Nguyên cố gắng kìm chế. Ông ta xoay sang nhìn về phía Vương Tây Nhạc. Ông ta nghĩ Vương Tây Nhạc ở Quỷ Thành được xem là một người khéo léo. Hẳn là ông ta biết người mình nói tới là ai, biết rõ quan hệ lợi hại trong lúc này.

Vương Tây Nhạc tỏ ra lúng túng. Đương nhiên, ông ta biết ý của Ô Ứng Nguyên. Diệp Mặc ở xong sẽ đi. Nhưng ông ta phải ở lâu tại đây. Hơn nữa ông ta cũng biết cao nhân trong miệng Ô Ứng Nguyên là có ý gì. Bất kể là bên nào, ông ta cũng không muốn đắc tội. Nhưng hình như Ô Ứng Nguyên đã uống nhầm thuốc, lại đang chờ ông ta nói chuyện.

Sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống, lạnh nhạt nói:

- Anh không nghe thấy lời tôi nói sao? Đây là phòng của tôi. Tôi không muốn cho thuê không được sao? Anh đại diện cho chính phủ hay là đại diện thổ phỉ hả?

- Anh...

Ô Ứng Nguyên bị Diệp Mặc mắng một câu nghẹn tới mức thiếu chút nữa thì không thở được. Mình đường đường là một Phó chủ tịch thành phố, tự mình đến tìm một phòng, không ngờ bị người ta nói thành đại diện cho thổ phỉ.

- Được, người trẻ tuổi có khí phách. Ông chủ Vương, tôi sẽ chuyển lời lại. Kết quả thế nào, tôi nghĩ mình không cần nói, hẳn là ông chủ Vương đã biết.

Nói xong không ngờ người bụng lớn này lập tức xoay người rời đi. Rõ ràng Diệp Mặc đã khiến ông ta tức giận không ít.

Dựa theo ý tưởng của Vương Tây Nhạc là cố gắng không đắc tội Ô Ứng Nguyên, để ông ta biết khó mà lui. Chỉ có điều giọng điệu và hành động của Diệp Mặc trực tiếp đắc tội đến Chủ tịch thành phố Ô. Tuy rằng Vương Tây Nhạc biết Diệp Mặc cũng là một cao nhân, hẳn là không sợ cao nhân mà Ô Ứng Nguyên nói tới. Nhưng sau khi chuyện này kết thúc, Ô Ứng Nguyên khẳng định sẽ gây khó dễ cho Vương Tây Nhạc. Điều này khiến ông ta có chút lo lắng.

Diệp Mặc biết về nỗi lo lắng của Vương Tây Nhạc. Hắn vỗ vỗ vào bờ vai núc ních đầy thịt của ông ta nói:

- Ông chủ Vương, ông không cần lo lắng, chuyện này khẳng định sẽ không liên lụy đến ông. Chỉ có điều tôi cảm thấy khó hiểu. Ở đây có nhiều người tham gia đại hội như vậy, vì sao lại không nhìn thấy một vị trưởng bối nào dẫn những người này tới đây?

Vương Tây Nhạc nghe Diệp Mặc nói xong, tuy rằng không thực sự tin tưởng, nhưng vẫn tạm thời không suy nghĩ tới nữa. Hiện tại Diệp Mặc hỏi tới người ở đây, ông ta lập tức nói:

- Nghe nhân viên phục vụ nói, bọn họ phải đi tham gia một hội giao lưu. Muốn trao đổi với nhau một vài thứ và các chuyện tương tự thế. Về cụ thể thì tôi cũng không biết rõ lắm. Bởi vì từ sau khi những người này tiến vào ở, các thiết bị theo dõi đều bị tắt đi.

Hóa ra là như vậy. Diệp Mặc lập tức hiểu ra được, những người trong Ẩn Môn thật vất vả tập hợp lại cùng một chỗ, không ngờ là muốn tham gia một hội giao lưu. Không biết có phải là hội đấu giá hay không. Nếu như có, mình có thể tới xem. Các Ẩn Môn có nội tình thâm hậu, còn là có vài thứ tốt. Lần trước ngay tại hội đấu giá ở Tê Hà Tự hắn đã có được hai thứ tốt.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lấy ra một vòng tay màu đen đưa cho Vương

Tây Nhạc nói:

- Cảm ơn lão Vương. Người bạn của ông cứ giao cho tôi. Đây là pháp khí phòng ngự do tôi chế luyện ra lúc rảnh rỗi. Tôi tặng cho ông.

Vẻ mặt Vương Tây Nhạc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhận lấy. Ông ta biết thứ do Diệp Mặc đưa ra là thứ có thể gặp nhưng không thể cầu. Ông ta không cần phải khách khí. Sau khi đeo vòng tay vào, Vương Tây Nhạc lập tức liền cảm thấy an tâm. Ông ta không khỏi luôn miệng cảm ơn Diệp Mặc. Quan trọng nhất cách xưng hô của Diệp Mặc đối với ông ta đã thay đổi, chứng tỏ hắn đã xem mình là bằng hữu. Hiện tại ngay cả chuyện của Ô Ứng Nguyên cũng bị ông ta đặt sang một bên. Cùng lắm thì rời khỏi Quỷ Thành, đổi tới một chỗ khác mà thôi.

Sau khi thấy Vương Tây Nhạc rời đi, Hàn Yên mới có chút lo lắng hỏi:

- Anh Diệp, người bị anh đánh là người của Ý Kiếm Môn. Còn người quỳ xuống là người nhà họ Hạ. Hai nhà này đều có thế lực mà Quảng Hàn Môn chúng tôi không thể đấu cùng. Tôi sợ buổi tối...

Diệp Mặc cười nhạt, không trực tiếp trả lời Hàn Yên, mà lại nói:

- Tu vi của cô thật sự quá thấp. Hoàng Cấp hậu kỳ, thậm chí còn chưa hoàn toàn vững chắc. Cô như vậy mà đi tham gia đại hội Ẩn Môn, tôi thấy có chút khó khăn đấy.

Mặt Hàn Yên liền đỏ lên. Đương nhiên cô biết lời Diệp Mặc vừa nói đúng là sự thật. Lúc trước cô vừa mới nhìn thấy Diệp Mặc, còn muốn đánh Diệp Mặc một trận. Nhưng hiện tại cô biết cho dù có thêm mười mình cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Nhưng cơ hội đại hội lần này đối với cô và đối với Ẩn Môn các cô mà nói đều vô cùng quý giá. Hơn nữa trong Quảng Hàn Môn, người trước ba mươi tuổi đã có thể tu luyện đến Hoàng Cấp hậu kỳ là rất ít. Có thể nói cô đã là thiên tài của Quảng Hàn Môn.

Diệp Mặc vừa nhìn sắc mặt Hàn Yên đã biết ý nghĩ của cô. Hắn vừa cười vừa nói:

- Lúc trước cô đã cho tôi một viên tuyết liên tử ngàn năm. Tôi đã nói có cơ hội sẽ trả lại cho cô một viên đan dược. Hiện tại tôi cho cô hai loại lựa chọn. Một chính là trả lại cho cô một viên Liên Sinh Đan được chế luyện từ Tuyết liên tử. Hoặc là tôi cho cô một viên bồi khí đan.

Thấy vẻ mặt Hàn Yên dường như có chút nghi hoặc, Diệp Mặc vội vàng giải thích.

- Liên Sinh Đan có thể khiến một người bị bất kỳ trọng thương nào được hồi phục lại. Thậm chí có thể nói là cải tử hồi sinh. Đương nhiên phải xem tình hình tổn thương của đại não.

- Có đan dược quý như thế sao?

Hàn Yên không giống với người bình thường. Tuy rằng cô cảm thấy hoài nghi lời nói của Diệp Mặc, nhưng lại không khẳng định loại đan dược này không tồn tại.

- Nếu như có đan dược trân quý này, tôi nhất định muốn có. Nếu bị ung thư chẳng lẽ cái này cũng có thể chữa được sao?

Hàn Yên lập tức phản ứng lại, còn nói thêm vào.

Diệp Mặc gật đầu.

- Trên lý thuyết mà nói, ung thư cũng không có vấn đề gì. Chẳng lẽ cô không muốn biết tác dụng của bồi khí đan sao?

Hàn Yên lập tức đáp lại:

- Cho dù bồi khí đan lợi hại mấy, cũng không có khả năng lợi hại như Liên Sinh Đan có thể chữa được bất kỳ vết thương nào. Đương nhiên tôi muốn Liên Sinh Đan.

Đương nhiên Hàn Yên biết Diệp Mặc thiếu cô một viên tuyết liên tử. Hơn nữa lúc trước Diệp Mặc đã từng nói sẽ cho cô một viên đan dược. Chỉ có điều cô không để ở trong lòng. Bởi vì cô cho rằng Diệp Mặc không thể tìm thấy chỗ của tuyết liên tử ngàn năm. Thật không ngờ, hiện tại Diệp Mặc nói có thể lấy ra nữa, vậy không phải nói hắn đã tìm được sao?

Diệp Mặc mỉm cười lấy ra hai bình sứ đặt ở trên bàn nói:

- Bên trái chính là Liên Sinh Đan. Viên phải chính là bồi khí đan. Tác dụng của bồi khí đan là có thể nâng cao năng lực cho người tu luyện cổ võ ít nhất đến ba cấp. Điều này phải căn cứ vào tư chất của bản thân quyết định.

- Cái gì? Vậy chẳng phải là nói bồi khí đan còn lợi hại hơn cả Thăng huyền đan sao?

Hàn Yên ngây người ra một hồi lâu mới hỏi. Thế giới này làm gì có loại đan dược nghịch thiên như thế. Nếu có loại đan dược này, người tu luyện cổ võ chẳng phải nhiều hơn chó sao? Làm sao còn phải gian nan như vậy?

Diệp Mặc không nói gì, chỉ chờ Hàn Yên quyết định.

Hàn Yên không nói hai lời liền cầm lấy bồi khí đan.

- Đương nhiên tôi muốn bồi khí đan. Chỉ có điều nó có công hiệu thật sự đúng như lời anh nói hay không?

Diệp Mặc cũng biết Hàn Yên nhất định sẽ muốn lấy bồi khí đan. Hiện tại thấy Hàn Yên hỏi, hắn mỉm cười nói:

- Cô dùng rồi chẳng phải sẽ biết sao?

Dừng một chút Diệp Mặc lại hỏi:

- Cô biết người tham gia đại hội lần này có thực lực như thế nào không?

Hàn Yên lắc đầu, không hề lo lắng nói:

- Tôi không biết. Tuy nhiên, tôi nghe nói trong những người tham gia, mỗi lần đều có ít nhất có hơn mười người là thiên tài đạt tu vi Huyền Cấp. Người còn lại ít nhất đều là hậu kỳ Hoàng Cấp, thậm chí là đỉnh cao.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn phỏng đoán với tư chất của Hàn Yên, hẳn là viên bồi khí đan này có thể khiến cô tấn cấp đến Huyền Cấp. Nói đúng ra, cô vẫn có cơ hội đứng trong Top 30. Nếu hắn không cho cô viên bồi khí đan này, với chiến lực hiện tại của Hàn Yên, tỷ lệ bị loại gần như là 90% trở lên.

Sau khi Hàn Yên nói xong liền nhìn viên bồi khí đan trong tay. Rõ ràng cô có chút kích động. Nếu viên đan dược này đúng như vậy, cô không cần tham gia đại hội nữa. Mục đích cô tham gia đại hội chỉ vì một viên Thăng huyền đan mà thôi. Về phần số tiền mấy tỷ kia, đối với cô mà nói thật sự là không đáng để lưu tâm.

Diệp Mặc thấy Hàn Yên cầm lấy đan dược không nói lời nào, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Cô dùng đan dược trước, sau đó bắt đầu tu luyện. Tôi đi chuẩn bị cho cô một vũ khí.

Hàn Yên rõ ràng không nghe ra Diệp Mặc làm thế nào để chuẩn bị vũ khí cho cô. Chỉ có điều vừa nghe Diệp Mặc nói xong, cô liền nuốt viên đan dược xuống.

Bồi khí đan vừa vào miệng lập tức liền tan đi, biến thành nguyên khí thuần khiết đậm đặc bắt đầu đả kích các kinh mạch trong cơ thể Hàn Yên. Không đợi Diệp Mặc nhắc nhở, Hàn Yên đã tự giác ngồi xuống, bắt đầu vận hành công pháp Cổ Võ mà mình tu luyện, chậm rãi luyện hóa dược hiệu của bồi khí đan.

Sau ba giờ, Hàn Yên ngạc nhiên mừng rỡ đứng lên. Cô không ngờ được chỉ trong thời gian hơn ba giờ cô đã liên tiếp đột phá. Hiện tại cô đã đặt tới đỉnh cao của sơ kỳ Huyền Cấp. Chỉ cần một cơ hội là cô có thể đột phá đến trung kỳ Huyền Cấp. Viên đan dược Diệp Mặc cho thật sự rất thái quá. Thứ

đó phải trị giá bao nhiêu tiền? Hàn Yên không dám tưởng tượng.

- Không tồi, đã là đỉnh cao của sơ kỳ Huyền Cấp. Xem ra trong đại hội lần này, cô muốn đứng trong Top 30, khẳng định không có vấn đề. Nếu phát huy thật tốt, nói không chừng còn có thể tiến vào Top 10.

Lúc này Diệp Mặc vừa đi vào, lập tức trông thấy Hàn Yên đã đột phá đến Huyền Cấp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 465

Họ Diệp

Hàn Yên nhìn trên người chảy ra một ít tạp chất, cố nén vui mừng trong lòng, gấp gáp nói:

- Em đi tắm Người tu võ làm việc quả nhiên rất nhanh nhẹn, Diệp Mặc đợi không bao lâu, Hàn Yên đã tắm rửa xong đi ra. Cô đi đến trước mặt Diệp Mặc cảm kích nói:

- Diệp đại ca, lần này thật sự cảm ơn anh rồi, em biết đan dược này nhất định là rất đắt tiền, nếu em vào Top 30, tiền thưởng kia…

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Đan dược này vốn anh đã đáp ứng đưa cho em, không cần cảm tạ. Đây anh đã giúp em luyện chế ra một thanh kiếm, em thử xem. Còn có vòng tay phòng ngự này em hãy đeo vào, mặt khác còn có tam thức kiếm chiêu, là anh ngẫu nhiên lấy được, em xem trước trận đấu có thể làm quen một chút hay không, anh chỉ có thể giúp em nhiêu đây thôi. Buổi tối anh phải ra ngoài, em có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh là được Diệp Mặc vừa mới đem đồ vật giao cho Hàn Yên, sắc mặt liền biến đổi, thần trí của hắn đã hoàn toàn có thể xem xét toàn bộ ngõ ngách khách sạn, lúc này lại thấy Vương Tây Nhạc ở lầu ba bị người kẹp cổ bạt tai - Em ở tầng áp mái này luyện tập đi, anh đi trước đây Diệp Mặc nói xong liền lập tức phòng xuống lầu Hàn Yên kích động vẫn chưa kịp phản ứng Diệp Mặc đã đi rồi. Cô cẩn thận nhìn nhìn trường kiếm trong tay, nhẹ nhàng chém một cái ở trên mặt bàn, lại phát hiện giống như cắt đậu hủ, cái bàn đã bị cắt mất một góc.

Hàn Yên ngây dại, đây là kiếm gì? Chẳng lẽ là danh kiếm của Hoa Hạ

cổ đại? Kiếm này so với thanh trường kiếm mình chọn lựa ở bên trong kho binh khí phải cao cấp hơn rất nhiều nhiều lần Cùng lúc đó trong một phòng lớn tầng năm, gia chủ Hạ gia - gia tộc ẩn thế - Hạ Trường Thiên đang xanh mặt ngồi trên chính vị, nghe Hạ Sâm quỳ trên mặt đất thêm mắm thêm muối mà cáo trạng. Ông và mấy trưởng lão của Hạ gia vừa mới tham gia hội giao lưu trở về, vốn buổi tối còn muốn đi, không ngờ đã xảy ra loại chuyện này.

BỐP!!!

Hạ Trường Thiên vỗ vào cạnh bàn trà một cái - Thật can đảm, chỉ là một Quảng Hàn môn và một người Huyền cấp bình thường con kiến nhỏ nhoi cũng dám ức hiếp đến Hạ gia ta Bàn trà vốn bằng gỗ lim rắn chắc bị một cái vỗ này đã nát bét, Hạ Sâm quỳ trên mặt đất cúi đầu, nhưng khóe mắt của y lại chớp động ánh lên nụ cười lạnh. Y biết tên họ Diệp chết chắc rồi, nghe xong lời của y, gia chủ quả nhiên là lửa giận ngập trời.

- Hạ Sâm, con quả thực làm mất hết thể diện Hạ gia ta, lần này trở về phạt con quay mặt vào tường một năm Hạ Trường Thiên sau khi nói xong, lại chuyển đề tài lạnh lẽo quát lớn với Hạ Sâm Lúc này một gã lão già ngồi ở bên cạnh Hạ Trường Thiên lại cắm miệng hỏi:

- Hạ Sâm, con nói người trẻ tuổi kia mới hai mươi mấy tuổi còn có tu vi Huyền cấp hậu kỳ?

Hạ Sâm trong lòng còn đang căm hận Diệp Mặc, bởi vì duyên cớ của hắn, chính mình không hiểu ra sao cả bị quay mặt vào tường một năm. Lúc này trưởng lão hỏi, y thiếu chút nữa không kịp phản ứng. Nhưng y rất nhanh liền hiểu được đây là đang hỏi mình, vội vàng trả lời:

- Vâng, trưởng lão, nghe Thạch Trọng nói tên kia họ Diệp hẳn là tu vi Huyền cấp hậu kỳ - Hai mươi tuổi cao thủ Huyền cấp hậu kỳ? Họ Diệp.

Nghe xong lời Hạ Sâm, Hạ Trường Thiên thì thào tự nói một câu. Bỗng nhiên vẻ mặt y đại biến nhìn sang trưởng lão bên cạnh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi - Diệp Mặc Hạ Trường Thiên gần như cùng trưởng lão kia đồng

thời hô lên tên này.

Sau khi nói xong tên này, Hạ Trường Thiên và Hạ Bàng gần như khẳng định người trẻ tuổi kia chính là Diệp Mặc rồi. Ngoại trừ Diệp Mặc ai có tu vi cao như vậy, thậm chí đệ tử ẩn môn không biết? Đây vẫn không quan trọng, chủ yếu nhất là ngoại trừ Diệp Mặc ai dám đánh đệ tử Ý Kiếm Môn không biết sống chết chứ?

Một hàn khí dâng lên từ sau lưng Hạ Trường Thiên và Hạ Bàng, tuy rằng sự tình Diệp Mặc đánh Điểm Thương phong núi không truyền ra ngoài, nhưng trong ẩn môn thỉnh thoảng cũng có tin đồn. Cho dù đây là giả dối nhưng Diệp Mặc đánh cho Hợp Lưu Phái gần như tàn phế, cuối cùng một trong sáu đại ẩn môn chỉ có thể lựa chọn phong núi trốn tránh họa.

Liên tục hai môn phái trong sáu đại ẩn môn phong sơn đều có quan hệ với Diệp Mặc. Người như thế mà Hạ gia còn ngu ngốc chọc vào sao Nghe nói Diệp Mặc thích nhất chính là diệt môn, Hạ gia bọn họ cho dù là có lợi hại, cũng không lợi hại bằng sáu đại ẩn môn đúng không? Hơn nữa Hạ gia y còn biết một việc người khác không biết, chính là con rể Hạ gia, là một trong ba đại cao thủ Hồng Vũ Đường, Địa cấp trung kỳ - Trương Phong Chỉ chính là bị Diệp Mặc giết chết đấy.

Diệp Mặc giết Trương Phong Chỉ xong giúp Mạc Khang bạn của hắn đoạt luôn cháu gái Hạ Nhu Cho dù là như vậy, Hồng Vũ đường trên dưới một cái rắm cũng không dám thả, thậm chí còn sau khi Diệp Mặc đưa tin về, còn giúp Diệp Mặc tuyên bố thông báo, sau đó liên hệ một số môn phái bồi thường tổn thất cho Diệp Mặc.

Chủ yếu nhất là lý do bồi thường rất là buồn cười, chính là những người đi qua Lưu Xà, đánh chủ ý vào sản nghiệp dược phẩm Lạc Nguyệt dưới danh nghĩa của Diệp Mặc hắn, chỉ như vậy thôi, đại bộ phận ẩn môn đi qua Lưu Xà phải xuất ra đồ vật bồi thường nhận lỗi, Hạ gia y chính là một thành viên trong đó Bởi vậy có thể thấy được cường thế của Diệp Mặc đối mặt ẩn môn kiêu ngạo và không kiêng nể gì, có thể nói Diệp Mặc tên này bây giờ là cấm kỵ của ẩn môn. Về phần thái độ của bốn đại môn phái còn lại đối với Diệp

Mặc thế nào Hạ Trường Thiên y không biết, nhưng như môn phái và gia tộc ẩn thế kiểu như Hạ Trường Thiên y là tuyệt đối không muốn đắc tội Diệp Mặc đấy.

Mà lúc này bọn họ mong cũng không kịp nịnh bợ Diệp Mặc, lại bị tên ngu xuẩn Hạ Sâm này đắc tội không còn gì để nói. Nếu chẳng may gặp phải lửa giận của Diệp Mặc, Hạ gia y…

- Gia chủ, tôi nghĩ có nên liên hệ Nhu nhi, nhờ nó xin Mạc Khang cầu tình Hạ Trường Thiên biết quan hệ lợi hại trong đó, Hạ Bàng đương nhiên cũng biết. Lúc này bọn họ đã không có tâm tình đi quản Hạ Sâm, chẳng sợ Diệp Mặc lập tức muốn mạng Hạ Sâm, bọn họ cũng sẽ không chút do dự đem Hạ Sâm đưa cho hắn giết.

- Gia chủ...

Hạ Sâm lúc này còn không biết điều kêu một câu.

- Cút, súc sinh, Hạ gia ta sớm hay muộn cũng bị loại người rác rưởi như nhà ngươi hại chết Không đợi Hạ Sâm nói cho hết lời, Hạ Bàng liền tung một cước đá tới.

Hạ Sâm bị đá ra rất xa phun ra một búng máu, nhưng một câu cũng không dám nói. Sống ở Hạ gia, y đương nhiên mơ hồ nghe nói qua uy thế của Diệp Mặc. Y thật không ngờ người chính mình đắc tội không ngờ là Diệp Mặc, cái này xong rồi, lòng Hạ Sâm đã chìm vào đáy cốc. Y cảm giác vận khí của mình thật sự là quá xấu rồi, đi ra tùy tiện dây vào một người lại đúng ngay Diệp Mặc.

- Lập tức đi xem cái người tên Diệp Mặc được ông chủ khách sạn dẫn đi có còn ở khách sạn hay không, nếu còn lập tức báo cho ta biết Hạ Trường Thiên rất rõ ràng quyết đoán nói, y nhất định phải trước tiên xin Diệp Mặc tha thứ - Gia chủ, môn chủ và truyền công trưởng lão của Ý Kiếm Môn tới chơi Hạ Trường Thiên vừa mới phái người đi ra ngoài, sau đó đang cùng Hạ Bàng tìm kiếm đối sách sau khi tìm được Diệp Mặc, đệ tử Hạ thị đứng gác

ngoài cửa tiến đến báo cáo người của Ý Kiếm Môn tới Hạ Trường Thiên và Hạ Bàng lập tức biết lúc này người của Ý Kiếm Môn tới làm gì rồi, hẳn là muốn liên hợp với Hạ gia y đi đối phó Diệp Mặc rồi.

Hạ Bàng cười lạnh mộ yt tiếng, đương nhiên hiểu rõ ý tứ của môn chủ Ý Kiếm Môn. Với thực lực của Ý Kiếm Môn bọn họ đối phó một người luyện võ Huyền cấp, đâu cần Hạ gia ra mặt. Bọn họ làm như vậy một là không biết chi tiết của Diệp Mặc, chính là sợ nếu chẳng may Diệp Mặc có lai lịch không nhỏ, có thể kéo Hạ gia xuống nước. Còn có một điểm chính là lấy lòng Hạ gia, Ý Kiếm Môn họ cùng Hạ gia có cùng chung một kẻ địch, như vậy kéo gần quan hệ hơn.

- Mời vào Thực lực Ý Kiếm Môn không nhỏ hơn Hạ gia, Hạ Trường Thiên cũng không muốn cùng bọn họ trở mặt - Anh Hạ, hôm nay anh thu hoạch không nhỏ Đi vào trước là một gã gầy yếu, y vừa tiến đến liền ôm quyền cười ha hả nói.

Dường như y hôm nay tới căn bản cũng không phải là vì đệ tử Phùng Nan của môn hạ gặp chuyện không may, mà là đặc biệt đến chúc mừng Hạ Trường Thiên thu hoạch không tồi Hạ Trường Thiên đồng dạng ôm quyền cười:

- Vu môn chủ hôm nay thu hoạch cũng không nhỏ Chỉ có điều mấy người vừa mới ngồi xuống, đệ tử được Hạ Trường Thiên phái đi liền vội vã chạy vào nói:

- Diệp Mặc vừa mới tới lầu ba, ở văn phòng ông chủ khách sạn Vương Tây Nhạc.

Hạ Trường Thiên gần như cùng lúc đệ tử này nói xong liền đứng lên, y mang theo Hạ Bàng vội vã đi ra ngoài, trước khi đi chỉ kịp nói một câu - Vu môn chủ, tôi có chút việc gấp, một hồi lại tán gẫu Nhìn bóng dáng Hạ Trường Thiên và Hạ Bàng vội vã đi ra, môn chủ và trưởng lão Ý Kiếm Môn không hiểu ra sao cả, đây cũng quá không có lễ phép đi à nha. Chỉ là một Hạ gia cũng dám làm cao như thế, mình cũng tới cửa tới thăm hỏi, bọn họ chẳng

những không ở lại, còn vội vã chạy đi, đây là ý gì? Chẳng lẽ một môn chủ mình đây còn không đáng được cùng y ngồi xuống nói vài lời sao? Cho dù là đi gặp tông chủ của lục đại môn phái, cũng không có khả năng như vậy - Môn chủ, hắn nói đến là Diệp Mặc?

Đi theo bên người môn chủ Ý Kiếm Môn cũng là một lão già, lão lập tức liền đã hiểu hàm nghĩa Diệp Mặc trong lời đệ tử Hạ gia Đánh Phùng Nan cũng là một người tu luyện cổ võ họ Diệp, hai người của Ý Kiếm Môn gần như đồng thời nghĩ tới quan hệ lợi hại trong đó, đồng thời cũng nghĩ đến Diệp Mặc có khả năng chính là cái tên kia họ Diệp đánh Phùng Nan.

Khi Diệp Mặc đuổi tới lầu ba, Vương Tây Nhạc đã bị quẳng vào vào góc phòng, đánh ông ta là một gã chừng ba mươi, tu vi hoàng cấp hậu kỳ.

Diệp Mặc nhìn thấy Ô Ứng Nguyên đứng ở bên cạnh liền biết, kẻ đánh người kia chính là cái tên cao nhân ẩn thế trong miệng Ô Ứng Nguyên. Tuy nhiên lúc này chủ tịch Ô không còn quan uy như mấy giờ trước, mà có vẻ rất là cung kính. Y đứng sau gã thanh niên đánh người sắc mặt có vẻ rất bình tĩnh, dường như người không phải y mang tới, y cũng không thấy ai đánh Vương Tây Nhạc.

- Ông cừ đấy, ông chủ Vương phải không, có phòng mà dám tùy tiện cho bọn rác rưởi ở, ta thấy ông thật sự chán sống rồi Thanh niên này đem Vương Tây Nhạc vứt ở góc phòng, vẫn còn đang mắng. Theo gã thấy, Vương Tây Nhạc phải trước tiên đem phòng cho gã – người của ẩn môn, mà Vương Tây Nhạc không làm vậy, đây là khinh thường gã - Bồi thiếu gia, người ở tầng áp mái chính là hắn Ô Ứng Nguyên tuy giả vờ việc không liên quan đến mình, nhưng y gần cửa nhất, nên là người đầu tiên nhìn thấy Diệp Mặc Thanh niên này lạnh mặt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, lạnh giọng mắng:

- Ngu ngốc, cho mày mặt mũi không biết xấu hổ...

Chỉ có điều Bồi thiếu gia chỉ nói được một nửa, lại đột nhiên ngừng lại, vừa rồi mặt đầy sát khí lạnh như băng lập tức trở nên hoảng sợ trắng bệch.

- Hạ, Hạ môn chủ...

Giọng điệu tên Bồi thiếu gia trở nên lắp bắp, đối với lão già vội vã đi tới khom người tôn kính kêu lên, dường như cùng với người vừa mới động thủ đánh người và đại phát thần uy căn bản không phải y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 466

Thế Giới Này Là Như Vậy

Nhưng ông già này và người đàn ông hơn năm mươi tuổi phía sau ông ta dường như không nhìn thấy y, mà trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Mặc khom người xuống:

- Hạ Trường Thiên, Hạ Bàng gia tộc họ Hạ bái kiến Diệp tiền bối. Diệp Mặc không nói chuyện với Hạ Trường Thiên mà nhìn về phía Bồi Thiếu gia đã ngây ra cười lạnh nói:

- Tôi thật ra rất muốn xem anh làm thế nào không để cho tôi mặt mũi, tôi ở ngay đây xem anh lại làm gì để bạn tôi sống không nhàm chán.

- Tôi…

Bối Thiếu gia lúc này đã ngây dại rồi, y làm sao có thể ngờ đến Hạ Trường Thiên gia tộc nhà họ Hạ người mà y ngưỡng mộ trong lòng lại còn cung kính với người thanh niên này như vậy, cho dù là cho y một trăm lá gan y cũng sẽ không làm như vậy. Tuy y không biết người thanh niên này là ai nhưng y đã biết đá phải sắt rồi.

Nếu như nói Bồi Thiếu gia đã ngây người rồi, vậy thì Ô Ứng Nguyên lại càng toát mồ hôi lạnh. Y trà trộn trong quan trường, kinh nghiệm còn già đời hơn Bồi Thiếu gia rất nhiều, nhưng y lõi đời láu cá cũng không ngờ đến một người bạn cỏn con của Vương Tây Nhạc lại nghịch thiên như vậy.

- Vu Thao của Ý Kiếm Môn bái kiến Diệp tiền bối, đệ tử môn hạ bất tài, Vu Thao đặc biệt đến thỉnh tội.

Câu nói của Bồi Thiếu gia còn chưa nói ra, bên ngoài lại có một ông lão

gày gò vội vội vàng vàng chạy vào, còn chưa tiến vào đã ca bài ca xin lỗi Lại một môn chủ của một môn phái muốn tới gặp người thanh niên này, còn cung kính như vậy, điều này khiến Bồi Thiếu gia không thể ngăn chặn được sự sợ hãi trong lòng. Y dường như sắp tiêu đời rồi, trời ơi rốt cuộc y đụng phải ai vậy? Y cảm thấy chân mình đang run, nhưng đồng thời sợ hãi hoảng sợ từ sâu trong lòng, đã hận Ô Ứng Nguyên đến mức muốn ăn thịt của y.

- Cậu là đệ tử của Bình Giang Môn?

Hạ Bàng nghe thấy lời Diệp Mặc rồi nhìn Vu Thao của Ý Kiếm Môn, ông ta bỗng nhiên quay đầu lạnh lẽo hỏi Bồi Thiếu gia. Ông ta biết nếu như nhà họ Hạ không biểu hiện, có lẽ cơ hội biểu hiển liền lập tức bị Vu Thao cướp đi.

Bồi Thiếu gia run rẩy lắp ba lắp bắp nói:

- Vâng thưa Hạ tiền bối, Ô Ứng Nguyên nói ông chủ Vương có chỗ không để con ở…, vì thế con liền đến tìm ông chủ Vương…

Chỉ có điều lời của y còn chưa nói xong liền cảm thấy một cái chân to đá vào ngực y, Bồi Thiếu gia trực tiếp bị đá ra khỏi phòng, phun ra một ngụm máu trong không trung, ngã ra đất không biết sống chết như nào.

Diệp Mặc thông qua thần thức lại biết được đan điền của Bồi Thiếu gia này đã vỡ vụn, có thể nói là hủy diệt hoàn toàn rồi.

- Lương Khải Sinh và Hoắc Khứ Minh của Bình Giang Môn anh cũng không dám vô lễ trước mặt Diệp tiền bối, lá gan của anh cũng không nhỏ.

Tuy Hạ Bàng đá Bồi Thiếu gia ra ngoài nhưng công lao này vẫn muốn thể hiện một chút.

Diệp Mặc trầm tĩnh nhìn Hạ Bàng không nói gì hết. Trong lòng lại cảm thấy cái tên Hoắc Khứ Minh hơi quen, dường như đã nghe thấy ở đâu đó, rất nhanh Diệp Mặc liền nhớ ra Hoắc Khứ Minh là ai. Lúc trước khi hắn cùng Lạc Huyên đi tìm Ní La Kinh gặp phải chính là Hoắc Khứ Minh kia, là

người họ Hoắc ở Thuần An, chỉ có điều không ngờ y còn là đệ tử của một Ẩn Môn.

Lúc này Vu Thao đã hoàn toàn hiểu ra xem ra hẳn là Ô Ứng Nguyên đưa Bồi Thiếu gia đến khiêu khích Diệp Mặc, kết quả bị nhà họ Hạ chạy tới lấy lòng. Vu Thao lập tức nhớ đến còn có một Ô Ứng Nguyên, không nghĩ ngợi gì ông ta liền đi tới trước mặt Ô Ứng Nguyên giơ tay cho một cái tát.

Ô Ứng Nguyên đáng thương tốt xấu gì cũng là một phó chủ tịch thành phố lại bị người khác tát cho.

Trong lúc Vu Thao còn muốn đánh, một trưởng lão đằng sau Vu Thao lại chen miệng vào:

- Môn chủ, người này hẳn là Phó chủ tịch thành phố của Quế Trình.

Ô Ứng Nguyên tuy trong lòng phẫn nộ nhưng y cũng biết y bị đánh cũng coi như là đánh không. Trong lòng y bây giờ cũng âm thầm hối hận, y làm sao ngờ đến một người bạn bình thường của Vương Tây Nhạc lại nghịch thiên như vậy.

- Ha ha hóa ra còn là một chủ tịch thành phố, Vu Thao tôi thực sự thất kính rồi tuy nhiên người như anh sao có thể làm chủ tịch thành phố chứ? Ngôn sư đệ, chuyện này đệ đi xử lý một chút, Ô Ứng Nguyên này ta thấy thực sự không phù hợp làm chủ tịch thành phố Sau khi Vu Thao nghe nói Ô Ứng Nguyên này là chủ tịch thành phố lập tức dừng động tác lại, có những quy tắc vẫn phải tuân thủ. Tuy ông ta không để chủ tịch thành phố vào mắt nhưng động thủ liền đánh như vậy cũng không thể được.

- Cũng coi như nhà họ Hạ chúng tôi một phần, Hạ Bàng cậu và anh Ngôn cùng đi xử lý chuyện này.

Hạ Trường Thiên thấy Vu Thao đã ra tay, làm sao còn có thể đứng ở phía sau.

Ô Ứng Nguyên hoàn toàn ngơ ngẩn, y không ngờ được cuối cùng thậm

chí ngay cả mũ quan trên đầu y cũng bị lấy mất. Y cũng biết sức mạnh của đại lão trong Ẩn Môn này, nếu như nói phải lấy đi mũ quan của y, thì đó thực sự không phải đùa giỡn.

- Diệp tiền bối, Ô Ứng Nguyên tôi mắt mù, xin ngài tha cho tôi một lần…

Ô Ứng Nguyên là tên giảo hoạt trên quan trường, lập tức biết chuyện này đối tượng cầu xin chắc chắn là Diệp Mặc, mà không phải mà Vu Thao muốn giáo huấn y.

Diệp Mặc lặng lẽ nhìn Ô Ứng Nguyên, nhàn nhạt nói:

- Cút, nếu như còn tiếp tục ở đây thì không cần đi nữa.

Ô Ứng Nguyên trong lòng phát lạnh, y lập tức biết câu Diệp Mặc nói này hẳn không phải là uy hiếp y. Tuy y không biết Diệp Mặc là ai nhưng chắc chắn là một người rất giỏi. Mất chức quan vẫn tốt hơn mất mạng, đám người này vốn vô pháp vô thiên, không có nghĩa không dám giết y một Phó chủ tịch thành phố này. Nghĩ đến đây, y nào còn dám dông dài, nhanh chóng lui ra ngoài, y muốn tìm một hậu đài cho mình, xem xem còn có cơ hội thay đổi không.

Nếu Ô Ứng Nguyên biết nịnh bợ Bồi Thiếu gia lại nịnh ra cái hậu quả nghiêm trọng này, y thà rằng ở trong bệnh viện xin nghỉ ốm cũng không muốn vào lúc này tìm đến cái cảnh này.

Sau khi Vương Tây Nhạc bò lên, cả người đã hỗn loạn. Ông ta biết Diệp Mặc là một cao thủ ẩn thế, nhưng không ngờ hắn lại có tiếng tăm như vậy. Đến mấy đại lão sống trong đây cũng đến nịnh bợ, hắn quá đỉnh rồi. Nhìn người thanh niên đánh ông ta bị người ta đá bay ra, quát mắng Phó chủ tịch thành phố Ô chạy trốn như cháu ngoan vậy, Vương Tây Nhạc chỉ cảm thấy một loại vui sướng. Ông ta luôn giả vẻ con cháu trước mặt những người này, lần này cuối cùng làm một lần ông nội rồi.

Diệp Mặc nhìn Vương Tây Nhạc đã đứng lên, biết ông ta không bị nội thương gì, lại nhìn thấy cổ tay trống trơn của ông ta, hỏi:

- Lão Vương, vòng tay tôi cho ông đâu?

Vương Tây Nhạc hơi hổ thẹn nói:

- Tôi trở về thử một chút, cái vòng tay đó quả nhiên có công năng phòng ngự, tôi cho con trai rồi, không ngờ Ô Ứng Nguyên không quan tâm quy củ như vậy, y đường đường là một Phó chủ tịch thành phố lại đem lưu manh đến đánh người, tôi tưởng rằng y nhiều nhất chỉ giở trò sau lưng mà thôi.

Hóa ra đưa đồ mình cho con trai, Diệp Mặc cũng không có cách nào trách cứ ông ta. Chỉ đành nói:

- Có thời gian tôi giúp ông làm một cái, bây giờ trên người đã không còn rồi.

- Diệp tiền bối…

Vu Thao thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng quay đầu lại, hơi ngại ngùng gọi một câu.

Diệp Mặc gật gật đầu, tuy biết việc làm của họ là vì muốn lấy lòng hắn, tuy nhiên trong thế giới của bọn họ chính là như vậy, nắm đấm của ai to thì người ấy làm đại ca.

Nhà họ Hạ tới đây chắc chắn là vì Hạ Sâm, mà Vu Thao này chắc chính là trưởng bối của Phùng Nan. Hắn đánh người của ông ta, bọn họ còn giống như con cháu tới lấy lòng, chỉ có điều do hắn thế mạnh hơn bọn họ mà thôi, điều này chẳng có gì cảm kích cả. Chẳng may hắn không có thực lực, hoặc là một người bình thường, cái bây giờ chờ Diệp Mặc không phải là lễ tiết cung kính mà chính là một cái quan tài.

- Vu Thao lần này đến đặc biệt thỉnh tội với tiền bối, Phùng Nan đệ tử của môn hạ mạo phạm tiền bối, Vu Thao quản giáo không nghiêm…

Vu Thao thấy Diệp Mặc đồng ý hòa nhã nói chuyện với ông ta, trong lòng lập tức nhẹ nhàng một chút. Chỉ có điều lời của ông ta vẫn chưa nói xong đã bị Diệp Mặc cắt đứt, trong lòng không khỏi có chút lo sợ bất an.

Diệp Mặc nhìn Vu Thao và Hạ Trường Thiên, bình thản nói:

- Ý đồ đến của mọi người tôi đã biết, chuyện này đến đây chấm dứt. Vương Tây Nhạc là bạn của tôi hy vọng mấy người sống ở đây đừng gây rối.

Diệp Mặc không nói những lời kiểu không được ỷ thế hiếp người, hắn biết đây chính là những lời vô nghĩa. Cái thế giới này bắt nạt người tốt sợ kẻ ác không chỉ hai nhà họ, ở đâu cũng có, chuyện này cho dù là Ẩn Môn hay là thế giới bên ngoài đều quá bình thường. Đối với Diệp Mặc mà nói, chỉ có làm cho mình mạnh hơn người khác mới không để cho người khác bắt nạt.

Điểm này cho dù ở bất cứ đâu, bất cứ thế giới nào đều là quy luật thép.

- Vâng, Diệp tiền bối yên tâm, chúng tôi nhất định ràng buộc đệ tử, ra sức khiến cho ông chủ Vương vừa lòng.

Vu Thao lập tức tiếp lời nói, bây giờ mới hoàn toàn yên tâm. Đối với ông ta mà nói, Diệp Mặc nói chuyện này kết thúc rồi, đây là tốt nhất rồi. Sự quyết đoán sát phạt của Diệp Mặc, và lòng lang dạ sói của hắn đã nghe qua quá nhiều.

Vương Tây Nhạc sững sờ đứng một bên nghe, trong lòng xúc động hồi lâu, chính là vì ông ta kết bạn với một người bạn như Diệp Mặc, kết quả những đại lão lai lịch không rõ này còn ràng buộc đệ tử khiến Vương Tây Nhạc hài lòng. Phải biết rằng tối hôm qua ở khách sạn này Vương Tây Nhạc là người có địa vị thấp nhất, mới một ngày liền thay đổi chóng mặt rồi.

Quả nhiên là không lo xa thì ắt sầu gần, nửa năm trước ông liền nghĩ đến giúp Diệp Mặc xây một tầng áp mái ở đây, xem ra hành động kia thực sự rất chính xác. Bởi vì hành động của ông, ông có được tình hữu nghị của Diệp Mặc, cũng có được sự tôn kính của những ông lớn này.

- Diệp tiền bối, đây là ngọc bài tham gia hội giao lưu Ẩn Môn tối nay, nếu như Diệp tiền bối có thời gian thì cũng có thể tới xem, địa điểm ở Tần Quảng Vương Điện của Quỷ Thành Hạ Trường Thiên biết bây giờ là lúc lấy lòng Diệp Mặc tốt nhất, ông ta không do dự lấy ngọc bài của mình ra, dù sao ngọc bài này môn phái của ông ta cũng có ba tấm.

- Ồ, vậy thì đa tạ Hạ môn chủ.

Diệp Mặc nhận ngọc bài, tối nay hắn đang định tới hội giao lưu Ẩn Môn xem, Hạ Trường Thiên lấy ra ngọc bài này đối với hắn mà nói chính là có ích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 467

Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Vu Thao nhìn thấy Diệp Mặc tiếp nhận ngọc bài, trong lòng âm thầm ảo não, y sao lại không nghĩ đến chuyện này? Nhưng y tùy cơ ứng biến cũng nhanh, lập tức đưa ra một ngọc bài đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Chỗ này tôi cũng có một tấm ngọc bài, nếu Diệp tiền bối có đệ tử nào muốn đi hội giao lưu vừa đúng lúc có thể dùng.

Diệp Mặc nghĩ tới Hàn Yên, hội giao lưu này đưa cô đi xem một chút cũng tốt, dù sao cô cũng là người trong ẩn môn. Hơn nữa, Vu Thao của Ý Kiếm Môn dường như có chút lo lắng mình không tha thứ cho y, nhận ngọc bài của y ngược lại làm an lòng y, nghĩ đến đây cũng nhận lấy ngọc bài.

Diệp Mặc vốn định đi ra ngoài hỏi xem làm thế nào mới có thể tham gia hội giao lưu ẩn môn này, hiện tại có ngọc bài rồi cũng không cần đi ra ngoài nữa.

Thấy Diệp Mặc nhận ngọc bài, Hạ Trường Thiên và Vu Thao tự giác cáo từ rời đi.

Diệp Mặc cũng bắt chuyện với Vương Tây Nhạc, trở về tìm Hàn Yên. Diệp Mặc vốn định bảo Hàn Yên và hắn cùng đi ra ngoài, nhưng Hàn Yên lại nói cô muốn luyện tập ba chiêu kiếm pháp kia. Diệp Mặc ngẫm lại cũng đúng, thứ hạng đối với hắn không là cái gì, nhưng đối với Hàn Yên lại là chuyện quan trọng hàng đầu. Hơn nữa cô ấy đi hội giao lưu cũng sẽ không mua cái gì.

Tầng thượng rất trống trải, Hàn Yên luyện kiếm rất thuận tiện, Diệp Mặc

chỉ điểm cho Hàn Yên vài động tác xong, một mình đi tới hội giao lưu.

Từ lần trước tham gia hội đấu giá Tê Hà Tự, Diệp Mặc đối với nội tình của mấy ẩn môn này không xem thường nữa. Đến cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp cũng có, ai dám nói nơi này nhất định sẽ không tìm thấy vật mình cần.

Cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp dại có hiệu quả nhất, một khi gieo trồng đời thứ hai cũng sẽ không nở hoa rồi, lần trước Lục Doanh Doanh gieo trồng cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, liền biết là sẽ không nở hoa. Cái loại linh thảo này đối Diệp Mặc không có lợi gì, mà ở Tê Hà Tự, Diệp Mặc mua gốc cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp kia lại là cỏ dại chân chính.

Chỉ có điều hiện tại chỉ có một đóa hoa thôi, Diệp Mặc còn muốn sau khi cây cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp này trưởng thành luyện chế Trúc Cơ Đan nữa.

Hắn đang tu luyện đến bình cảnh rồi, không có ngoại lực trợ giúp, rất khó thông qua nơi nguyên khí thiên địa loãng này thăng cấp. Cỏ Ngân Tâm, đối với luyện khí sơ kỳ có chỗ hữu dụng, nhưng hiện tại hắn đã luyện khí trung kỳ rồi, tác dụng đã rất ít. Hơn nữa cho dù là cỏ Ngân Tâm, hiện tại hắn cũng chỉ có một cây mà thôi. Một cây này là do Ninh Khinh Tuyết trồng. Tử Tâm Đằng, Diệp Mặc thật ra có một ít nhưng đang được Đường Bắc Vi chăm sóc, vừa mới nẩy mầm, ở loại địa phương này muốn đợi Tử Tâm Đằng trưởng thành sau đó chế thuốc, Diệp Mặc cũng không hy vọng gì nhiều.

Sở dĩ trồng Tử Tâm Đằng ở đó chỉ hoàn toàn là một loại tâm lý gửi gắm thôi. Trừ lần đó ra dược phẩm Lạc Nguyệt của hắn, đến hiện tại đến một cây linh thảo mà hắn cần đều không thu thập được, hầu hết thu thập được đều là một ít dược liệu bình thường, đối với hắn Luyện Khí trung kỳ cũng không có trợ giúp lớn.

Bồi khí đan, mặc dù bây giờ đối với hắn còn có chút trợ giúp, nhưng chỉ như muối bỏ biển, cho dù hắn ăn hết tất cả Bồi khí đan trên người cũng chỉ có thể tăng lên tới tầng bốn trung kỳ mà thôi, còn không bằng bồi dưỡng một ít thủ hạ đắc lực. Hơn nữa cùng một loại đan dược, lần đầu tiên ăn là hiệu

quả nhất, càng về sau hiệu quả càng ít đi.

Cho nên đối với hội giao lưu ẩn môn lần này, Diệp Mặc vẫn còn có chút chờ mong. Hắn biết thứ tốt chân chính bị người trong ẩn môn này lấy đi.

Xem chừng đại hội giao lưu ẩn môn buổi tối sắp bắt đầu, Diệp Mặc tùy tiện ăn một chút, đầu tiên đi tới Tần Quảng Vương điện, Tần Quảng Vương điện, cao lớn nguy nga, từ bên ngoài nhìn vào dường như có chút cổ điển hơn nữa chung quanh có mùi thơm lượn lờ, có thể thấy được nơi này hương khói rất thịnh.

Thần thức Diệp Mặc quét vào, bên trong có rất nhiều loại tượng Bồ Tát, ở trên lầu hậu điện có một đại sảnh, bên trên treo một biểu ngữ "hội giao lưu Cổ võ", chỉ có điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc là, lúc này mới bắt đầu hội giao lưu nhưng trong đại sảnh này khách đã ngồi đầy, xem ra coi trọng hội giao lưu này không phải chỉ có một mình hắn.

Diệp Mặc vừa đi đến cửa thì có một nữ tiếp tân đã đi tới, sau khi khách khí nhìn ngọc bài của Diệp Mặc, dẫn Diệp Mặc vào trong đại sảnh của lầu hai hậu điện. Diệp Mặc nhìn ra một tia kinh ngạc từ trong ánh mắt của nữ tiếp tân kia, dường như cảm thấy Diệp Mặc thật sự là quá trẻ, tuy nhiên trên mặt của cô lại không biểu hiện ra ngoài chút nào, cho thấy tố chất chuyên nghiệp.

Có thể tham gia hội giao lưu đều là một vài đại lão của môn phái, hoặc là người cầm quyền, trừ một số đệ tử trung tâm có thể bị bề trên mang đến gặp mặt một chút, đại bộ phận mọi người đều là bốn mươi tuổi trở lên.

Khi Diệp Mặc tiến vào, gần như tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về hắn, Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy đã có tư cách tham gia hội giao lưu, điều này làm cho rất nhiều người đang ngồi đây đều nghi ngờ thân phận của Diệp Mặc.

Tuy rằng người ở đây hầu hết đều chưa từng gặp Diệp Mặc, nhưng vẫn có một số người nhận ra Diệp Mặc. Bọn họ sớm đã xem qua ảnh Diệp Mặc, bây giờ so sánh một chút, lập tức liền nhận ra.

Một số người nhận ra Diệp Mặc đều gật gật đầu với Diệp Mặc, mặc dù có vài người muốn đứng lên nói với Diệp Mặc vài lời, nhưng tất cả mọi người là người của ẩn môn, cũng muốn giữ thể diện. Nếu quá mức tôn kính Diệp Mặc, điều này có thể sẽ làm môn phái khác khinh thường, dù sao Diệp Mặc quá trẻ tuổi, hơn nữa, mấy đại môn phái nơi này còn chưa nói gì.

Những người này và tâm tình Hạ Trường Thiên, Vu thao bất đồng, Hạ gia và Ý Kiếm môn đắc tội Diệp Mặc, đi cúi đầu bồi tội là chuyện bất đắc dĩ. Hơn nữa ở văn phòng Vương Tây Nhạc, cũng không có người lạ nào.

Đối với mấy cái này Diệp Mặc cũng không để ý lắm, người trong ẩn môn có chút ngạo khí, điều này rất bình thường. Hắn cũng không dùng năng lực của mình đi ức hiếp người khác, điều kiện tiên quyết là phải không chọc tới hắn.

- Sư phụ, chính là người thanh niên này, hắn dạy dỗ đệ tử của Ý Kiếm môn và Hạ gia, nghe nói họ Diệp, không biết có phải là Diệp Mặc trong truyền thuyết hay không.

Thấy Diệp Mặc tiến vào, bên trong có một thanh niên anh tuấn khoảng mười mấy tuổi, nhỏ giọng nói với một lão già hơn sáu mươi tuổi ngồi bên cạnh.

Lão già này gật gật đầu, - Hẳn là vậy, trên người hắn nội khí kiềm chế, là một người rất giỏi, chắc chắn là Diệp Mặc rồi. Tuy rằng môn phái chúng ta không sợ hắn, nhưng đối với loại người ác khí quá nặng này, Trọng Chi con không cần tiếp xúc nhiều.

- Sư huynh, Diệp Mặc này đệ cũng đã được nghe nói qua, dường như có vài môn phái còn lấy ảnh của hắn ra xem. Tuy nhiên loại kiêu ngạo, ngông cuồng này cũng chỉ là ức hiếp kẻ yếu như Ý Kiếm môn và Hạ gia mà thôi, nếu dám khiêu khích đến chúng ta hắn liền sẽ phát hiện này sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân (trên người còn có người).

Một người đàn ông trung niên khác bên cạnh lão già này khinh thường

nói.

- Trịnh sư đệ, Diệp Mặc này có chút không tầm thường, phái Hợp Lưu chính là vết xe đổ, hắn có thể giết vài tên Địa cấp của phái Hợp Lưu, chứng tỏ tu vi của hắn ít nhất đã là Địa cấp. Ở vào tuổi của hắn, tu vi đạt đến Địa cấp đã là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, nếu không chọc tới chúng ta, tận lực không cần động đến hắn.

Nghe xong lời của người trung niên, lão già này lập tức cau mày nói.

Nam tử trung niên này cũng không dám phản bác, thấp giọng trả lời:

- Sư huynh giáo huấn rất đúng, chỉ có điều phái Hợp Lưu tuy rằng là lục môn ngoại ẩn, ta xem là cũng hữu danh vô thực, so sánh với lục môn của Top 3 thì kém hơn rất nhiều. Cho dù là đệ, cũng có thể dễ dàng giết chết rồi.

Nghe xong lời trung niên nam tử nói, lão già kia lắc lắc đầu, không tiếp tục nói chuyện, nhưng một phụ nữ trung niên bên cạnh y lại cười nói:

- Trịnh sư đệ, đệ chẳng lẽ muốn nói một mình một lý sao? Nghe chưởng môn sư huynh là được rồi.

- Vâng, sư tỷ.

Trịnh sư đệ cuối cùng cũng không tiếp tục phản bác nữa.

Diệp Mặc quét một chút, nhưng không phát hiện ra người của Tĩnh Nhất môn, xem ra sư thái Tĩnh Nhàn không tham gia đại hội ẩn môn lần này rồi.

Thanh danh Diệp Mặc ở ẩn môn dường như không được tốt lắm, sau khi hắn ngồi xuống, mãi cho đến lúc hội giao lưu bắt đầu, chỗ ngồi bên cạnh hắn đều trống, dường như không người nào dám ngồi gần hắn, giống như sợ sờ phải xui xẻo.

Diệp Mặc thản nhiên cười, hắn và người của ẩn môn trừ một vài quan hệ qua lại trên lợi ích, hắn cũng không có bạn bè, đồng thời cũng không cần

những người này làm bạn. Tuy rằng không phải trăm phần trăm, nhưng đại bộ phận người xuất thân trong ẩn môn đối với người ngoài, bọn họ cảm thấy mình luôn cao hơn người khác một bậc. Hơn nữa nghe nói tính tình Diệp Mặc thô bạo, một lời không hợp liền động thủ giết người. Đặc biệt là động thủ với người trong ẩn môn, nét mặt không chút dung tình, gần như là chém tận giết tuyệt, điều này làm cho người trong ẩn môn đều không có chút thiện cảm nào với hắn.

Ngoại trừ Tam Thập Lục Giang đứng gần cuối lục đại môn phái, ba phái còn lại rõ ràng đối với Diệp Mặc cũng không tốt lắm, thậm chí môn chủ bọn họ đối với Diệp Mặc không có chút màu sắc nào. Điều này lại càng khiến không ai tự nguyện tiếp cận Diệp Mặc, ngay cả vài tên võ giả của ẩn môn Diệp Mặc vừa mới tiến đến gật đầu cũng vì nguyên nhân của bốn phái kia, không ai tiếp tục dám cùng Diệp Mặc thể hiện thiện ý.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều để ý tứ sắc mặt của bốn đại môn phái kia, một người trung niên dáng người thấp bé cố ý đi đến bên cạnh Diệp Mặc ngồi xuống, và chủ động lên tiếng hỏi:

- Này anh bạn, xin hỏi anh có phải là Diệp Mặc hay không? Phái Hợp Lưu là do anh diệt hay sao?

Diệp Mặc thản nhiên cười, - Tôi là Diệp Mặc, không sai, nhưng tôi không diệt phái Hợp Lưu, tôi chỉ giết chết vài tên ruồi bọ mà thôi.

- Được lắm, người anh em Diệp Mặc thật can đảm, giới thiệu một chút, tôi là Cổ Dương Hòa, cũng không phải tới tham gia đại hội, tôi là cố ý tới tham gia hội giao lưu này đấy.

Người đàn ông trung niên thấp bé này dựng ngón cái lên, tán thưởng một câu.

Diệp Mặc nhìn qua Cổ Dương Hòa, tu vi Địa cấp trung kỳ, xem như một cao thủ rồi. Hắn gật gật đầu, không nói gì.

Lúc này một lão già râu dài đứng lên, lơ đãng nhìn thoáng qua Cổ Dương Hòa, ôm quyền nói:

- Các bạn, chúng ta bình thường đều là thiên nam địa bắc, khó có được một cơ hội ngồi cùng một chỗ. Hiện tại cổ võ xuống dốc, sớm không sôi nổi như trước. Truy cứu nguyên nhân, cũng do tài nguyên quá ít, đã tạo thành cổ võ ngày càng sa sút. Nhưng là sử dụng số tài nguyên hữu hạn như thế nào, từ trong đó tìm được vật mình cần, đối với mọi người đều rất không dễ dàng.

- Nhân đại hội ẩn môn năm năm một lần này, chúng ta mới có thể tụ tập cùng một chỗ, tôi hy vọng tất cả mọi người có thể trong hội giao lưu lần này, trao đổi được thứ mình cần. Tôi là một trong những người khởi xướng, có trách nhiệm phụ trách hội giao lưu lần này công bình công chính, nếu có người không tuân quy củ, cũng đừng trách Hạng Danh Vương tôi không khách khí.

Nói xong lão già này còn cố ý nhìn Diệp Mặc, dường như trong mắt lão, Diệp Mặc mới là phần tử chủ yếu không công bằng, bởi vì hắn đối với ẩn môn quá mức ác liệt. Trong mắt lão ta, người trong ẩn môn giết vài người thế tục này thì không sao, nhưng Diệp Mặc này không ngờ lại giết sạch người đi Yến Kinh của phái Hợp Lưu.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, không để ý lời lão già râu dài này, với hắn mà nói, chỉ cần không chọc hắn là được rồi, chọc tới hắn thì đừng trách hắn động thủ.

Cho dù lão già này đã là Địa cấp đỉnh cao, thậm chí là nửa bước cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Mặc cũng không thèm để ý.

Về phần người khác thấy hắn thế nào, hắn cũng không để ý. Hắn là đến để đổi đồ, không phải tìm đến để gây sự.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 468

Ngoại Ẩn Lục Môn: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Chúng tôi kiên quyết ủng hộ Hạng tiền bối của Hồ Lô cốc, có chuyện gì Hạng tiền bối cứ việc phân phó.

Lập tức đã có người đứng ra ủng hộ lão già này.

- Đúng vậy, có Hạng tiền bối, Phong tiền bối và Uông tiền bối trấn thủ, còn ai dám không tuân quy củ?

- Đó là đương nhiên, tôi chính là vì có ba vị tiền bối mới đến đấy, lần trước hội đấu giá của Tê Hà Tự mặc dù có không ít đồ tốt, nhưng cũng rất rối loạn.

- Anh Lương nói không sai, hội đấu giá Tê Hà Tự lần trước tôi cũng đi qua, nghe nói người mua được thần kiếm Thái Ất và công pháp Địa cấp đỉnh cao đều bị giết rồi, ồ đúng rồi, còn có người bịt mặt mua được Liễu Thanh La kia nghe nói chết không toàn thây đó.

Nhìn phía dưới nghị luận, lão già râu dài Hạng Danh Vương này có chút hài lòng khoát tay áo nói:

- Hội giao lưu ẩn môn cổ võ lần này do tôi cùng anh Quát của thư viện Cửu Minh, anh Uông của Nam Sơn cùng nhau chủ trì. Hy vọng tất cả mọi người có thể trao đổi được đồ mình muốn. Hạng Danh Vương sau khi nói xong, ngồi xuống, lại cố ý liếc Diệp Mặc một cái, dường như Diệp Mặc bất cứ lúc nào cũng có khả năng gây án, nên lão ta cần nhìn Diệp Mặc chăm chú.

Người đàn ông trung niên thấp bé ngồi ở bên cạnh Diệp Mặc, Cổ Dương Hòa ở bên tai Diệp Mặc nhỏ giọng nói:

- Người anh em, lão già râu dài này tên Hạng Danh Vương, là Phó môn chủ Hồ Lô cốc, tu vi nửa bước Tiên Thiên, phi thường lợi hại. Hồ Lô cốc ở trong Lục Đại ngoại ẩn môn xếp hàng thứ nhất, phái Hợp Lưu không thể sánh được, có thể nói một mình lão là có thể tiêu diệt toàn bộ phái Hợp Lưu. Hơn nữa lão già này thoạt nhìn rất hiền hòa, nhưng tính tình lại táo bạo số một, thật sự là một lời không hợp liền lập tức giết người...

Dường như cảm thấy ánh mắt Hạng Danh Vương quét tới, Cổ Dương Hòa rụt đầu một cái, thanh âm lại càng nhỏ.

- Lợi hại như vậy ư? Như vậy, cốc chủ Hồ Lô cốc chẳng phải là càng lợi hại hơn sao?

Diệp Mặc theo bản năng nhỏ giọng nói một câu, tuy rằng không biết phái Hợp Lưu rút cục có bao nhiêu cao thủ Địa cấp nhưng Hạng Danh Vương này có thể tiêu diệt phái Hợp Lưu, hiển nhiên độ lợi hại có chút vượt qua so với dự đoán của Diệp Mặc.

Phải biết rằng thực lực phái Hợp Lưu và Điểm Thương môn không khác nhau nhiều, tuy rằng lúc trước Diệp Mặc thiếu chút nữa tiêu diệt Điểm Thương môn nhưng hắn ở dưới Thất Sát trận của Điểm Thương môn cũng suýt chết, cuối cùng còn bị thương, bị hòa thượng Ngộ Đạo bức đi. Nếu Hạng Danh Vương này thật sự có thể dễ dàng tiêu diệt phái Hợp Lưu, chẳng phải là sẽ không kém hơn hắn sao? Thậm chí bằng hòa thượng Ngộ Đạo ư?

Cổ Dương Hòa lại gật gật đầu, dùng thanh âm nhỏ hơn nói:

- Đương nhiên, nhưng mà nghe nói cốc chủ Hồ Lô cốc đã bế quan mười mấy năm rồi, nghe nói là vì tiến lên Tiên Thiên, nơi ông ta bế quan chính là tử quan, hiện tại sinh tử cũng không biết. Có thể nói lớn nhất Hồ Lô cốc chính là Hạng Danh Vương.

- Thư viện Cửu Minh kia là có chuyện gì xảy ra?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, nếu môn chủ

thư viện Cửu Minh cũng lợi hại như Hạng Danh Vương, hai người kia vây công một mình hắn, vậy cũng có chút phiền phức rồi.

Cổ Dương Hòa không chú ý tới thần thái Diệp Mặc, lại nhỏ giọng nói:

- Sáu đại môn phái ngoại ẩn ngoại trừ phái Hợp Lưu và Điểm Thương môn phong sơn, lần này bốn môn phái khác đều đến đây. Xếp hàng thứ nhất chính là Hồ Lô cốc tôi mới vừa nói, xếp hạng thứ hai là thư viện Cửu Minh rồi. Thư viện Cửu Minh sở dĩ xếp hạng thứ hai, không phải là bởi vì thực lực bọn họ không bằng Hồ Lô cốc. Nếu bàn về thực lực, thư viện Cửu Minh nói không chừng còn lợi hại hơn Hồ Lô cốc, chỉ là bọn họ rất ít khi tranh đấu mà thôi. Không giống Hạng Danh Vương, tính cách hướng ngoại, có chút phô trương, cho nên danh tiếng của thư viện Cửu Minh không vang dội như Hồ Lô cốc.

Diệp Mặc gật gật đầu, mình trước quả nhiên đoán đúng, thư viện Cửu Minh này cũng không phải một nơi đơn giản.

Cổ Dương Hòa lại nói tiếp:

- Còn lại đến xếp hạng thứ ba là Uông gia của Nam Sơn, lần này Uông gia của Nam Sơn tới là gia chủ Uông Lãnh Thiện, nghe nói có một lần y và Hạng Danh Vương tỷ thí, đánh cả ngày mới thua nửa chiêu. Uông gia bọn họ có sản nghiệp thế tục, nhưng là đệ tử cổ võ chân chính của Uông gia tuyệt đối không cho phép đặt chân sản nghiệp thế tục, cho nên Uông gia ở bên ngoài cũng không nổi danh. Xếp hạng thứ tư là Điểm Thương môn của Phong Sơn, môn chủ Biên Tẩy Hải nghe nói cũng là Địa cấp hậu kỳ. Nhưng đại trưởng lão của Điểm Thương môn, Liễu Như Sơn và Biên Tẩy Hải bất hòa, tôi đoán vì vậy bọn họ mới phong núi.

Diệp Mặc biết Điểm Thương môn mặc dù là do Biên Tẩy Hải và Liễu Như Sơn không hợp, nhưng nguyên nhân phong núi thực sự lại là do mình đã giết Biên Tẩy Hải - Điểm Thương tạo thành.

Lúc này, trên hội trường, một gã nam tử diện mạo rất điên cuồng mang

ra một cái hộp gỗ nói:

- Nếu không ai bắt đầu, Tăng Chấn Hiệp tôi liền ném gạch ngọc rồi. Chỗ này là một cây Hoàng Tinh ba trăm năm, nếu như là cao thủ luyện đan có thể luyện chế tinh nguyên đan, tác dụng của tinh nguyên đan tôi không nói mọi người cũng biết rồi. Tôi hy vọng đổi được thần binh hoặc là quặng đá hiếm thấy.

Diệp Mặc nghe thấy đồ vật đổi đầu tiên là một cây Hoàng Tinh ba trăm năm, lập tức cũng có chút động dung, nơi này quả nhiên có đồ tốt. Hắn nhìn qua Hoàng Tinh trong tay Tăng Chấn Hiệp, quả nhiên phát hiện vết tích vòng tròn chi chít ở mặt trên Hoàng Tinh, vừa thấy liền biết đúng là được mấy trăm năm rồi.

Hoàng Tinh dưới trăm năm mặc dù có tác dụng dưỡng khí bổ thận, nhưng đối với người tu luyện cổ võ cũng không có bao nhiêu tác dụng, nhưng Hoàng Tinh quá trăm năm cũng là vật hiếm thấy. Chính như Tăng Chấn Hiệp nói, tinh nguyên đan chẳng những có thể rất nhanh khôi phục nội khí của người luyện võ, hơn nữa còn đối với chiết xuất nội khí có tác dụng thật lớn, khuyết điểm là không thể nâng cao tu vi.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết, Tăng Chấn Hiệp này nói tinh nguyên đan chỉ là hù dọa mà thôi, hiện tại hắn không tin còn có người có thể luyện chế tinh nguyên đan, tinh nguyên đan so với bồi khí đan hắn luyện chế còn cao cấp hơn một ít, không có thần thức thì tuyệt đối không luyện chế ra. Mà võ giả nơi này tu luyện chỉ tu luyện nội khí, cũng không phải tu luyện chân khí, càng không thể nào có thần thức. Cho nên tinh nguyên đan này, trừ hắn ra, phỏng chừng rất khó có người có thể luyện chế ra. Tăng Chấn Hiệp này biết tinh nguyên đan, nói không chừng cũng là nghe đồn thôi.

Nếu Hoàng Tinh không luyện chế ra tinh nguyên đan, lấy về cũng chỉ có tác dụng bình thường mà thôi, tuy rằng cũng có thể chế biến thang dược, nhưng hiệu quả kém hơn rất nhiều.

Quả nhiên Tăng Chấn Hiệp vừa dứt lời, liền lập tức có người nói nói:

- Tăng môn chủ, chuyện tinh nguyên đan này không cần phải nói, tôi cho tới bây giờ đều không có nghe nói có người có thể luyện chế ra được tinh nguyên đan. Chỗ này tôi có một khối mặc ngọc thượng đẳng, nếu Tăng môn chủ đồng ý thì có thể đổi một chút.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, nếu như là mặc ngọc cực phẩm còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được với Hoàng Tinh ba trăm năm này, nhưng mặc ngọc thượng đẳng, phỏng chừng giá trị kém hơn rất nhiều rồi.

Cổ Dương Hòa cũng ở bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Tăng Chấn Hiệp này chính là môn chủ Tam Thập Lục Giang, Tam Thập Lục Giang xếp hạng thứ năm trong ngoại ẩn lục phái, gần với Điểm Thương môn. Tăng môn chủ này cũng là tu vi Địa cấp hậu kỳ, nhưng làm người rất là trượng nghĩa.

Diệp Mặc tuy rằng không biết Tăng Chấn Hiệp làm người như thế nào, nhưng ít ra không phải một tiểu nhân. Lúc y vừa mới tiến vào, Tăng Chấn Hiệp này tuy rằng biết rõ hắn là Diệp Mặc, cũng không vì hắn đã giết mấy người phái Hợp Lưu mà có hận ý. Vẫn chào hỏi hắn như cũ, cho dù là sau khi Hạng Danh Vương cố ý nhằm vào hắn, Tăng Chấn Hiệp này cũng không đặc biệt phản ứng. Có thể thấy được người này là một người vô cùng có chủ kiến.

Tăng Chấn Hiệp cũng là biết mặc ngọc thượng đẳng so ra kém Hoàng Tinh của y, lắc lắc đầu cự tuyệt trao đổi.

Dường như cũng biết vừa rồi người này nói có đạo lý, Hoàng Tinh của Tăng Chấn Hiệp không ngờ không có ai chủ động đứng ra trao đổi nữa. Tăng Chấn Hiệp nhìn thấy không ai tiếp tục đứng lên trao đổi, có chút thất vọng khép lại hộp gỗ của mình.

Đang lúc Tăng Chấn Hiệp muốn thu hộp gỗ của mình, Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng nói:

- Hoàng Tinh này, tôi muốn, đây là một thanh đoản đao, anh Tăng nhìn có vào mắt không?

Nói xong Diệp Mặc lấy một thanh đoản đao mình luyện chế ném ra, đoản đao giống như có người dùng tay nâng nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Tăng Chấn Hiệp.

Hội trường lập tức yên tĩnh vài giây đồng hồ, trước không nói thanh đoản đao của Diệp Mặc, chỉ riêng chiêu thức Diệp Mặc đưa đao, ở đây không có mấy người có thể làm được.

- Nội khí khống vật mà thôi, có cái gì tốt mà khoe chứ, tôi làm tốt hơn nhiều.

Sư đệ họ Trịnh của thư viện Cửu Minh thấy rất nhiều người trong hội trường lộ ra chút hâm mộ với Diệp Mặc, liền lập tức không thoải mái nói một câu.

Phong Vũ thản nhiên cười, - Trịnh sư đệ, hắn đây không phải nội khí khống vật, hắn chỉ tùy ý quăng qua mà thôi, chỉ có điều lực khống chế phi thường chính xác. Cho dù là một người bình thường, nếu khống chế khí lực khá tốt thì cũng có thể làm được.

Xung quanh rất nhiều người nghe thấy lời Phong Vũ nói liền bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là như vậy, cái này rất giống ông bán dầu kia, đem dầu từ trong đồng tiền rót vào trong bầu, là người chuyên nghiệp.

- Xem ra đệ đánh giá hắn quá cao rồi.

Trịnh Triều lạnh lùng cười.

Diệp Mặc nhìn lướt qua hội trường rất nhiều người như bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng cũng cười lạnh, thủ đoạn này của mình, tên kia cả đời cũng không học được, đây mới thực là dùng thần thức khống chế.

Cũng tuyệt đối không phải tùy tay ném qua, Diệp Mặc sở dĩ dùng thủ

đoạn này, chính là muốn biết có người có thể từ đó thấy được hay không, hiện tại xem ra là hắn quá lo lắng rồi.

Tăng Chấn Hiệp với tu vi Địa cấp hậu kỳ, đương nhiên cũng đã nhìn ra thủ đoạn này của Diệp Mặc không phải là cái gì nội khí khống vật. Y gật đầu, cầm lấy đoản đao trước mặt.

Đoản đao vừa mới cầm lên, liền phát ra một tiếng thanh thúy, ong. Tăng Chấn Hiệp hoảng sợ, lập tức quan sát cẩn thận đoản đao trong tay.

- Anh Tăng không ngại thì dùng nội khí rót vào đoản đao thử xem một chút.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói.

Tăng Chấn Hiệp theo bản năng giơ đoản đao lên, rót nội khí của mình vào, một tiếng kêu càng thêm trong trẻo, toàn bộ thân đoản đao đều tản mát ra một tia sáng trắng mang theo hàn khí.

- Tốt quá.

Tăng Chấn Hiệp dưới niềm vui bất ngờ, lập tức lớn tiếng nói.

- Đây không ngờ là pháp khí?

Trong khoảng thời gian ngắn người trong hội trường đều đứng lên.

Ở ẩn môn, pháp khí tuy rằng rất nhiều, hơn nữa còn bán ra ngoài, nhưng đều là pháp khí giả mà thôi. Kỳ thật đại đa số mọi người đều biết rằng đó thật ra không thể xem như pháp khí, nhiều nhất chỉ là một cách xưng hô. Cũng có rất nhiều binh khí được xưng pháp khí công kích, nhưng chỉ là dưới nội khí kích phát cùng khí thế của người luyện võ phát ra kiếm quang hoặc là ánh đao mà thôi.

Mà đoản đao trong tay Tăng Chấn Hiệp dưới sự xâm nhập của nội khí, thậm chí còn không có phát ra sát khí, còn có ánh đao xuất hiện, đây không

thể nghi ngờ là một pháp khí chân chính rồi, thậm chí đã đến gần phạm trù pháp khí vô hạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 469

Tôi Sợ Lão Ta Không Tới: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Pháp khí không phải không có ai từng thấy qua, nhưng đều là một ít pháp khí chúc phúc hoặc là pháp khí phòng ngự, pháp khí công kích chân chính lại rất ít, hoặc là nói ngẫu nhiên có một món đồ pháp khí công kích cấp thấp như vậy, cũng bị các môn phái coi như bảo bối. Tuy rằng người trong ẩn môn cũng có bán ra pháp khí công kích, nhưng pháp khí này đều là pháp khí dỏm mà thôi.

Mà đoản đao Diệp Mặc lấy ra không ngờ là một kiện pháp khí công kích, điều này liền khiến người ở chỗ này ồ lên. Đây không phải pháp khí dỏm nha, đây nhất định là một kiện pháp khí công kích chân chính.

Nhìn trên hội trường đại bộ phận ánh mắt khiếp sợ, Diệp Mặc chỉ âm thầm cười khổ, đoản đao này làm sao là pháp khí được. Cái này thậm chí ngay cả một cái pháp khí cấp thấp cũng không phải, chỉ là, hắn bình thường luyện chế một ít đao khí sắc bén, tùy ý khắc thêm hai trận pháp thôi.

Một pháp khí sao dễ dàng lấy được như vậy, cho dù là phi kiếm của hắn, góp nhặt nhiều tài liệu quý báu như vậy cũng chỉ miễn cưỡng là một thanh pháp khí thượng phẩm mà thôi. Điều này là còn là nhờ hắn tình cờ nhặt được tinh ngọc, nếu như không có tinh ngọc, Diệp Mặc khẳng định phi kiếm của hắn cùng lắm chỉ tốt hơn pháp khí hạ phẩm một chút.

Nhưng loại tinh ngọc này có thể gặp, không thể cầu, làm sao có thể dễ dàng lấy được như vậy. Cho dù là ở đại lục Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng chỉ là nghe nói qua, chưa từng gặp qua tinh ngọc thật sự.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết những người tu luyện cổ võ này không có

khái niệm pháp khí hạ phẩm, trung phẩm hoặc là thượng phẩm, bọn họ chỉ có một khái niệm pháp khí mà thôi. Hoặc là nói lí giải về pháp khí của bọn họ căn bản khác với lí giải về pháp khí của mình. Lần trước, lúc Diệp Mặc đối chiến với Nhàn Đạo Nhân, cái roi của Nhàn Đạo Nhân cũng coi là một kiện pháp khí công kích, nhưng lại không khắc pháp khí trận pháp, chỉ có thể ở nơi này xưng là pháp khí, nếu ở Tu Chân giới thực sự thì chỉ có thể coi là một binh khí cao cấp mà thôi.

Cũng vậy, Diệp Mặc căn bản đưa cho Tăng Chấn Hiệp một thanh đoản đao không tính là pháp khí, nhưng lại bị rất nhiều người cho là pháp khí công kích. Dĩ nhiên đối với loại chuyện này, Diệp Mặc nhất định sẽ không giải thích, dù sao nơi này cũng không người nào biết cái gì mới là pháp khí chân chính. Phi kiếm của hắn cũng sẽ không lấy ra cho người ta quan sát nữa.

Sau khi Tăng Chấn Hiệp rót nội khí vào, rút cây roi Tam Tiết bên hông ra, dùng đoản đao trong tay nhẹ nhàng chém một nhát. "Đinh" một tiếng, cây roi Tam Tiết y tỉ mỉ tạo ra không ngờ lại bị chém đứt rồi.

- Thật sự là pháp khí công kích, đao tốt, thật sự là đao tốt.

Tăng Chấn Hiệp yêu thích không thôi, vuốt ve đoản đao trong tay, hiện tại y thiếu nhất là một kiện binh khí tốt, đao này quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi nha. Có cây đao này, lực chiến đấu của y sẽ gia tăng không chỉ một tầng.

Lúc này Tăng Chấn Hiệp đã bất chấp ánh mắt hâm mộ xung quanh, cầm lấy Hoàng Tinh của mình có chút xấu hổ nói với Diệp Mặc:

- Đao này tôi thật sự rất hài lòng, chỉ là Hoàng Tinh này của tôi chỉ sợ không thể so sánh với cây đao này của anh.

Diệp Mặc ngược lại có chút kinh ngạc nhìn Tăng Chấn Hiệp một chút, người trong ẩn môn Diệp Mặc thật không hiểu nổi, so với cái loại cá lớn nuốt cá bé và tự tư tự lợi kia của Tu Chân giới chút cũng không kém. Hắn

không ngờ Tăng Chấn Hiệp có thể nói ra những lời này, hắn có thể thấy được Tăng Chấn Hiệp rất thích thanh đao này, người bình thường khẳng định đã không chút lựa chọn đã đem đồ vật ra trao đổi, làm sao còn có thể suy nghĩ cho đối phương.

Lời này của Tăng Chấn Hiệp khiến Diệp Mặc có chút hảo cảm đối với anh ta, đó là một người đàn ông quang minh lỗi lạc, nhân cách không tồi. Nghĩ đến đây Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Loại đao này với tôi mà nói cũng không tính là cái gì, tôi còn có vài thanh, xin anh Tăng đem Hoàng Tinh của anh cho tôi là được rồi.

- Được, được, lần này tôi lại được hưởng phúc của người anh em Diệp Mặc, ha ha.

Tăng Chấn Hiệp nói xong liền cầm lấy Hoàng Tinh ném cho Diệp Mặc, trong tay vẫn như cũ yêu thích không buông tay vuốt ve đoản đao.

Diệp Mặc thu hồi Hoàng Tinh, nhìn Tăng Chấn Hiệp nói:

- Anh Tăng làm người quang minh, Diệp Mặc cực kỳ khâm phục, nếu Tăng huynh có thời gian, buổi tối có thể tới chỗ ta ở. Tôi ở tầng trên cùng của khách sạn Tây Nhạc.

Mục đích Diệp Mặc nói lời này là thưởng thức Tăng Chấn Hiệp, thần trí của hắn đã sớm đã nhìn ra trên người Tăng Chấn Hiệp có nội thương rất nặng, nếu trong lúc này trị thương không khỏi, anh ta cũng không sống được vài năm nữa. Nếu buổi tối Tăng Chấn Hiệp nguyện ý đi khách sạn Tây Nhạc, đối với người đàn ông quang minh này, Diệp Mặc không ngại giúp y trị liệu một chút, nếu y không đi, vậy thì bỏ đi.

- Được, buổi tối nhất định sẽ đi quấy rầy người anh em, ha ha.

Tăng Chấn Hiệp cầm đoản đao ngồi xuống, anh ta cảm giác sâu sắc việc này không phải là giả dối. Theo tiến triển của giao dịch, đại đa số người dần dần không ôm hy vọng Diệp Mặc sẽ lấy ra một pháp khí đoản đao. Vừa lúc

đó, Hạng Danh Vương của Hồ Lô cốc bỗng nhiên mang ra một cái bình ngọc nói:

- Chỗ này có một viên Linh đan có thể cho bất cứ kẻ nào dưới tu vi Tiên Thiên thăng tiến ít nhất một bậc...

Hạng Danh Vương này còn chưa nói xong, hiện trường lập tức liền oanh động lên, có thể nói đến bây giờ trân quý nhất chính là viên Linh đan này rồi, thậm chí ngay cả thanh đoản đao Diệp Mặc lấy ra kia đều kém hơn.

Phải biết rằng nếu như là Địa cấp trung kỳ dùng đan dược này có 90% nắm chắc có thể thăng cấp Địa cấp hậu kỳ. Địa cấp hậu kỳ dùng, còn có tám mươi phần trăm (80%) cơ hội thăng cấp Địa cấp đỉnh cao, thậm chí là có 50% cơ hội sẽ trực tiếp thăng cấp nửa bước tiên thiên. Nếu Huyền cấp hậu kỳ, dùng Linh đan còn có tám phần cơ hội thăng cấp tu vi Địa cấp, phải biết Huyền cấp đột phá Địa cấp so với Địa cấp sơ cấp thăng cấp trung cấp còn khó khăn hơn rất nhiều lần, cho nên có thể nói đây là bảo vật vô giá.

Hạng Danh Vương lại không để ý ánh mắt người chung quanh, mà là trực tiếp đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, nếu cậu còn có loại đao vừa rồi, tôi cũng không để ý dùng viên Linh đan này trao đổi với cậu một chút.

Thần thức Diệp Mặc sớm đã quét qua viên đan dược kia rồi, quả thật không tệ, là một viên đan dược chân chính. Diệp Mặc trong lòng cũng âm thầm rùng mình, nơi này thậm chí có người có thể luyện chế đan dược chân chính? Chẳng lẽ nơi này cũng có người có thần thức hay sao? Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức liền nghĩ đến Thần Nông đỉnh, hắn nếu có thể có được Thần Nông đỉnh, chứng tỏ cái đỉnh kia đã có người dùng qua, nói rõ nơi này có người luyện chế đan dược.

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, thì nghe thấy lời của Hạng Danh Vương, trong lòng không khỏi cười lạnh. Lão già này cậy già lên mặt, tuy rằng Linh đan này, Diệp Mặc cũng thấy hứng thú, cũng muốn đổi để xem là

chuyện gì xảy ra, nhưng đối với Hạng Danh Vương này, Diệp Mặc là không có chút thiện cảm nào. Hơn nữa, Linh đan này, nhiều nhất chỉ tương đương với Bồi khí đan của hắn mà thôi, thậm chí còn không bằng. Nếu không phải dùng để nghiên cứu, hắn căn bản không dùng được loại đan dược này.

Quả nhiên trong hội trường rất nhiều người đều dập tắt ý muốn trao đổi linh đan, đoản đao của Diệp Mặc là pháp khí chân chính, cho dù là có người có vật trân quý hơn, nhưng cũng không người nào nguyện ý lấy ra nữa. Xem ra đan dược này không thể nghi ngờ là Diệp Mặc đạt được rồi.

Chỉ có điều, khiến tất cả mọi người không ngờ đến chính là, Diệp Mặc chỉ nhìn lướt qua chai thuốc trước mặt Hạng Danh Vương, liền lạnh nhạt nói:

- Không có hứng thú.

- Cậu…

Hạng Danh Vương lập tức chán nản, lão ta không ngờ mình xuất ra vật trân quý như vậy, Diệp Mặc lại nói không có hứng thú, đây quả thực là sét đánh ngang tai y. Chẳng lẽ đan dược này của mình so với Hoàng Tinh vừa rồi không quý giá gấp trăm lần? Mà người trẻ tuổi kia lại không biết phân biệt.

Hạng Danh Vương sắc mặt âm trầm đứng lên, mặc dù không tiếp tục nói chuyện, nhưng người ngồi hơi gần ông ta cũng có thể cảm nhận được sát khí trên người ông ta.

Diệp Mặc âm thầm khinh bỉ, lão già này vừa rồi còn luôn miệng nói lớn muốn mọi người công bình công chính, hiện tại chỉ vì mình không muốn trao đổi với lão ta, lập tức liền động sát cơ. Lão già này quả nhiên là cái đồ cực kỳ không biết xấu hổ, tuy nhiên phải chọc Diệp Mặc, Hạng Danh Vương còn chưa đủ tư cách.

Nhìn ra sát khí của Hạng Danh Vương đương nhiên khôngchỉ một mình

Diệp Mặc, rất nhiều người ở đây đều cảm nhận được vẻ sát ý này, tuy nhiên những người này chỉ âm thầm cao hứng mà thôi. Đối với bọn họ, Diệp Mặc này bị sát thủ của ẩn môn giết càng sớm càng tốt.

Cổ Dương Hòa đổi được một quyển quyền pháp, trong lòng đang cao hứng. Nghe xong lời Hạng Danh Vương, không khỏi thở dài, dùng thanh âm phi thường thấp nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp vừa rồi thật sự không nên làm Hạng Danh Vương tức giận nha, lão ta có thù tất báo, hơn nữa tu vi kinh người, có thể nói ở đây ngoại trừ Phong Võ của thư viện Cửu Minh, không có người nào là đối thủ của hắn.

Diệp Mặc không thèm để ý chút nào, cười:

- Tôi sợ lão ta không đến…

Cổ Dương Hòa cười khổ một tiếng, lắc lắc đầu không nói gì nữa. Thầm nhủ vẫn là tuổi trẻ khí thịnh nha, trong lòng y đương nhiên sẽ không coi Diệp Mặc là đối thủ của Hạng Danh Vương. Cho dù tu vi Diệp Mặc cao tới đâu, hắn chỉ mới hai mươi tuổi, không có khả năng có tu vi tinh thâm như Hạng Danh Vương.

Chỉ có điều lời này y khó mà nói ra, y và Diệp Mặc cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, sở dĩ có hảo cảm với Diệp Mặc, là bởi vì y với phái Hợp Lưu có thâm cừu đại hận, Diệp Mặc giết người của phái Hợp Lưu, coi như là ân nhân của y. Hơn nữa y cũng thích loại tính cách không sợ cường thế này của Diệp Mặc.

Còn có chính là, hắn đối mặt các cao thủ trong hội trường, tu vi thấp nhất cũng là Huyền cấp trở lên, đại bộ phận còn có địch ý với hắn, vẻ mặt Diệp Mặc vẫn bình tĩnh như cũ, có thể thấy được hắn gan dạ sáng suốt và kiềm chế không phải thâm hậu bình thường.

Diệp Mặc đi vào hội trường, đối mặt nhiều cao thủ có địch ý với hắn như

vậy, sở dĩ còn vô cùng bình tĩnh là bởi vì hắn căn bản cũng không để ý. Cho dù là mọi người liên hợp lại vây giết hắn, hắn cũng có cách chạy trốn. Hơn nữa nhiều người vây giết hắn như vậy, là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Hạng Danh Vương sắc mặt âm trầm chuẩn bị thu hồi Linh đan trong tay lúc này lại có người không biết lượng sức mình, cầm lấy một tảng đá nói:

- Hạng tiền bối, vãn bối là Tề Sĩ Hằng của Vũ Di, chỗ này tôi có một khối đá cảm ứng tinh thần nếu...

Hạng Danh Vương không đợi Tề Sĩ Hằng nói xong, liền trực tiếp khoát tay nói:

- Thứ này đối với tôi vô dụng.

Sau khi nói xong không chút chần chừ thu Linh đan trong tay lại.

Diệp Mặc nghe thấy đá cảm ứng tinh thần lại giật mình, thứ này tốt, đây là Không Minh thạch để luyện chế thiết bị trữ vật, hai năm trước hắn ngẫu nhiên trộm được một khối Không Minh thạch không nghĩ tới hôm nay lại gặp ở trong này.

- Tảng đá kia, tôi lấy.

Lời nói của Diệp Mặc lại thu hút mọi ánh mắt trong hội trường.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 470

Xung Đột Với Hạng Danh Vương: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Hắn biết, nơi này người tu luyện cổ võ đều đem loại đá tên đá cảm ứng tinh thần này thông qua cảm ứng huyền ảo trong đó để tăng thực lực lên, tuy nhiên cũng chỉ là dưới Địa cấp mà thôi, hoặc là đối với Huyền cấp thăng tiến Địa cấp có trợ giúp. Nếu chỉ đơn thuần xét trong phương diện này mà nói giá trị của Không Minh thạch quả thật không bằng Linh đan.

Nhưng những người này đều không biết giá trị đích thực của Không Minh thạch gấp vô số lần giá trị viên Linh đan mà Hạng Danh Vương đưa ra.

- A...

Người đưa ra Không Minh thạch - Tề Sĩ Hằng là một người luyện võ tu vi Địa cấp sơ kỳ, xem ra cũng không phải là đại môn phái gì. Y tựa hồ bị bánh có nhân này nện vào rồi, đoản đao của Diệp Mặc tuy rằng y không cần gấp, nhưng y cũng biết giá trị của này đoản đao so với đá cảm ứng tinh thần của y cao cấp hơn nhiều lắm.

Cho dù là y không cần, y cũng có thể dùng đoản đao này đổi lấy Linh đan của Hạng Danh Vương.

Hội trường mọi người ngơ ngẩn trong chốc lát, lập tức liền phản ứng. Khi bọn họ nghĩ, đây là Diệp Mặc lấy lòng Hạng Danh Vương. Gần như tất cả mọi người khẳng định sau khi Tề Sĩ Hằng dùng đá cảm ứng tinh thần đổi đoản đao về, lập tức sẽ đổi Linh đan với Hạng Danh Vương.

Người trẻ tuổi tên Diệp Mặc kia khẳng định cũng biết điều đấy, cho nên hắn mới đổi đá cảm ứng tinh thần, chỉ có điều hắn tỉnh ngộ quá muộn, không

đổi được Linh đan, chỉ đổi một viên đá cảm ứng tinh thần không có bao nhiêu tác dụng, chỉ tốt cho Tề Sĩ Hằng mà thôi, còn đắc tội với Hạng Danh Vương.

Cổ Dương Hòa thấy tình huống của Diệp Mặc, không khỏi thở dài, trong lòng thoáng có chút thất vọng.

Hạng Danh Vương nghe xong lời Diệp Mặc cũng hừ lạnh một tiếng, bây giờ biết lấy lòng cũng đã chậm, chờ sau khi mình lấy được đoản đao, không tán thưởng cũng muốn giáo huấn Diệp Mặc một chút. Bằng không hắn còn không biết trời cao đất dày, người trong ẩn môn dễ bắt nạt như vậy sao? Hạng Danh Vương lão cũng không phải là đồ trứng thối phái Hợp Lưu kia.

Hạng Danh Vương dự tính, Diệp Mặc sở dĩ thay đổi chủ ý, hẳn là có quan hệ với Cổ Dương Hòa. Đại khái là Cổ Dương Hòa nói cho Diệp Mặc sự lợi hại của Hồ Lô cốc, Cổ Dương Hòa này cũng cần dạy dỗ một phen. Bên trong ẩn môn nhốn nháo mâu thuẫn là chuyện nội bộ, một người ngoài như Diệp Mặc bốn phía giết hại người trong ẩn môn, điều này đã mạo phạm đến quyền uy của ẩn môn.

- Cho anh.

Tề Sĩ Hằng sợ Diệp Mặc đổi ý, không chút nghĩ ngợi đem đá cảm ứng tinh thần trong tay mình ném cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu, giữa người với người như thế nào lại chênh lệch lớn như vậy? Vừa rồi Tăng Chấn Hiệp xấu hổ Hoàng Tinh của anh ta kém đoản đao của Diệp Mặc, hiện tại Tề Sĩ Hằng này biết rõ đồ của y không bằng đoản đao của Diệp Mặc, cũng ước gì chiếm được tiện nghi càng nhanh càng tốt.

Diệp Mặc thu hồi Không Minh thạch, cũng không lấy ra pháp khí công kích như mọi người đoán trước mà là lấy ra một bình sứ, nói:

- Đây là một viên Bồi khí đan có thể trăm phần trăm cho anh thăng cấp

đến Địa cấp trung kỳ, và củng cố cảnh giới mà không có bất kỳ cản trở nào.

Tề Sĩ Hằng không biết làm sao tiếp nhận Bồi khí đan của Diệp Mặc, y vốn định đổi lấy pháp khí đoản đao của Diệp Mặc rồi đổi lấy Linh đan, lại không nghĩ rằng Diệp Mặc trực tiếp cho y một viên Bồi khí đan.

- Đây...

Tề Sĩ Hằng phản ứng lại, cầm bình sứ có chút bận tâm nhìn Diệp Mặc. Cái gì Bồi khí đan, y cho tới bây giờ không có nghe nói qua nha, nếu trở về bị lừa rồi làm sao đây?

" Bốp " một tiếng, Hạng Danh Vương sắc mặt xanh mét vỗ bàn một cái, đột nhiên đứng lên, Tề Sĩ Hằng thất kinh nhìn Diệp Mặc và Hạng Danh Vương, sớm biết như vậy y sẽ không mang đá cảm ứng tinh thần ra nữa. Diệp Mặc y không thể trêu vào, Hạng Danh Vương y càng không thể trêu vào. Nếu chỉ có một mình Diệp Mặc y thà rằng nhận thức gặp hạn, viên đá cảm ứng tinh thần này, liền cho Diệp Mặc coi như xong.

Nhưng y biết rõ một khi y nói lời này, thì sẽ không được yên với Hạng Danh Vương. Theo hiện trường xem ra Hạng Danh Vương khẳng định đã sớm muốn tìm cơ hội phát tác Diệp Mặc, một khi y làm như vậy, chính là làm Hạng Danh Vương mất đi một cơ hội.

Người ở chỗ này cũng bắt đầu hưng phấn lên, Hạng Danh Vương chống lại Diệp Mặc, nhìn thật là náo nhiệt. Mặc dù có rất nhiều người muốn kêu gọi ủng hộ Hạng Danh Vương, nhưng lần này và lần vừa nãy bất đồng, vừa rồi Hạng Danh Vương nói công bình công chính không có nói tên, mà lần này cũng là trực tiếp nhắc đến Diệp Mặc. Nếu có người hiện tại đứng lên nói ủng hộ Hạng Danh Vương, thì rõ ràng là không yên với Diệp Mặc. Mà Diệp Mặc quyết đoán sát phạt, người ở đây đều biết rồi.

Nếu chẳng may chọc giận Diệp Mặc, hắn đến môn phái của mình đại sát liền xong một đời.

Nếu Diệp Mặc biết suy nghĩ trong lòng những người này nhất định sẽ cười khổ, hắn chưa bao giờ thích diệt môn, sở dĩ muốn tiêu diệt phái Hợp Lưu, là vì bọn họ muốn đi Yến Kinh tiêu diệt Diệp Gia. Tiêu diệt Điểm Thương, là vì người Điểm Thương xúc phạm hắn.

Cho dù là như vậy, hắn đến bây giờ còn không có diệt một môn phái nào, phái Hợp Lưu không diệt, Điểm Thương cũng không diệt, cho dù là Tống gia hắn cũng chỉ là giết vài nhân vật quan trọng mà thôi. Nếu quả thật muốn tiêu diệt Tống gia, lấy bản lĩnh Diệp Mặc hắn, cho dù Tống gia trốn ở bất kỳ đâu, hắn cũng có thể giết sạch.

Duy nhất có thể coi là diệt môn chỉ có bang Lưỡng Tê, người ở bên trong bang kia đã không được tính là người, bọn họ hoàn toàn là một đám súc sinh, đấy mới làm nổi lên sát khí của Diệp Mặc.

Hạ Trường Thiên lúc này cùng với Vu Thao đều cúi đầu thấp xuống, lúc này bọn họ cũng không dám tỏ một chút bộ dáng quen biết với Diệp Mặc. Tuy rằng bọn họ không mong Diệp Mặc bị Hạng Danh Vương giết chết, tuy nhiên lại không dám cho Diệp Mặc thấy sắc mặt không quen biết gì.

- Hạng Danh Vương, ông thấy Diệp Mặc tôi lấy đan dược vô dụng đưa cho anh bạn kia rồi hả? Đan dược của tôi ông chưa nhìn thấy cũng đã biết là vô dụng rồi. Xem ra ông không phải thần tiên thì chính là người mù coi bói rồi?

Diệp Mặc châm chọc nói, cho dù là Hạng Danh Vương và Ngộ Đạo lợi hại như nhau, hắn cũng sẽ không để ý.

Diệp Mặc vừa dứt lời, hiện trường một mảnh xôn xao, Hạng Danh Vương là ai? Phó cốc chủ Hồ Lô cốc nha, có thể nói ngoại trừ hòa thượng Ngộ Đạo thì thanh danh của y là lớn nhất. Cho dù là ăn tim gấu mật báo đối mặt với y, cũng phải kêu một tiếng Hạng môn chủ.

Nhưng Diệp Mặc này, không ngờ lại gọi thẳng Hạng Danh Vương, không có một tia kính ý. Hơn nữa ý tứ của hắn không ai không biết, không

phải thần tiên chính là người mù, đây không phải rõ ràng nói Danh Vương là người mù à. Bởi vì thần tiên là không thể nào rồi, vậy chỉ là người mù được thôi.

Cổ Dương Hòa thầm khen Diệp Mặc có can đảm, tuy nhiên lại không có cách nào đứng lên giúp Diệp Mặc nói chuyện.

- Được, được, lão phu gặp người kiêu ngạo rồi, nhưng hậu bối kiêu ngạo giống như cậu, lão phu chưa thấy bao giờ. Hôm nay lão muốn lĩnh giáo cậu một chút, kẻ hung ác đã giết sáu cao thủ Địa cấp của phái Hợp Lưu, hy vọng thân thủ cậu cũng lợi hại như miệng lưỡi…

Hạng Danh Vương rốt cục không kìm được lửa giận, hét lên một tiếng rồi rút thanh trường kiếm ra, quả thực là một lời không hợp là muốn động thủ.

Ngồi ở bên cạnh Hạng Danh Vương, Phó môn chủ thư viện Cửu Minh Phong Vũ lập tức đứng lên ngăn cản Hạng Danh Vương, - Anh Hạng bớt giận, hỏi rõ ràng rồi động thủ cũng không muộn. Hơn nữa, nơi này là hội giao lưu, một khi làm loạn lên cũng không tốt. Nếu muốn đánh, cũng không thể ở Tần Quảng Vương điện động thủ, coi như là tôn kính Tần Quảng Vương đi.

- Điều này còn cái gì để hỏi đây, đan dược nâng cao Địa cấp một cấp bậc hắn có thể lấy ra sao? Ngoại trừ Linh đan tôi không biết còn có đan dược gì có thể nâng cao Địa cấp lên một cấp bậc. Mà mức độ quý báu của Linh đan, tôi không nói mọi người cũng hiểu được, đây là có thể gặp được mà không thể cầu được. Hơn nữa người này quá khứ hành vi ác liệt, hắn chắc chắn đang lừa người. Hạng Danh Vương không chút do dự nói, tuy nhiên cũng không lập tức tiến lên động thủ nữa, không biết là câu nào của Phong Vũ tác động lão ta.

Mọi người ở đây cũng là từ trên hóa thân phát ra sát khí, chỉ biết lão đã động sát cơ đối với Diệp Mặc.

Phong Vũ gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời Hạng Danh Vương, nhưng y nhìn về phía Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Diệp Mặc, cậu nói Bồi khí đan của cậu có thể nâng cao Địa cấp lên một cấp bậc, hiện tại có thể nói không ai có thể phân biệt là thật hay là giả. Cho dù là sau khi ăn Linh đan, cũng cần sau nửa tháng tu luyện mới có thể nâng cao. Hơn nữa, bây giờ đan dược khó có thể luyện chế, ai cũng đều biết. Cho nên tạm thời, bất luận Bồi khí đan của cậu là thật hay là giả, tôi đề nghị cậu đem đá cảm ứng tinh thần trả lại cho Tề chưởng môn, hoặc là cậu xuất ra một cây đao giống lúc nãy và đổi với anh Hạng lấy một viên Linh đan đưa cho Tề chưởng môn đi.

Diệp Mặc gật gật đầu, mặc dù Phong Vũ của thư viện Cửu Minh này vẫn thiên vị Hạng Danh Vương, tuy nhiên nói tóm lại coi như là công bình. Y nói đan dược khó có thể luyện chế, mặc dù không nói thẳng ra, nhưng cũng gián tiếp chỉ ra Bồi khí đan của hắn là giả rồi.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Bồi khí đan của tôi sao có thể đem ra so sánh với Linh đan, bây giờ cách thời gian hội giao lưu chấm dứt một hai giờ nữa, anh bạn kia, anh bây giờ có thể ăn luôn đan dược của tôi. Nếu trong vòng một canh giờ không có hiệu quả, tôi nhất định đem đá cảm ứng tinh thần trả lại cho anh, đồng thời còn tặng anh một thanh đoản đao giống thanh vừa rồi trao đổi với anh Tăng. Chỉ là, đan dược của tôi bất kể là thật là giả, đối với người khác đều không có quan hệ gì.

Lời Diệp Mặc nói lập tức khiến hiện trường yên tĩnh lại, chẳng lẽ Bồi khí đan này thật sự có loại công hiệu nghịch thiên này? Nếu quả thật có loại đan dược này, tại sao lại chưa từng nghe nói qua. Diệp Mặc nói chắc chắn như vậy, có thể nói một giờ sau thì biết kết quả sự việc, hắn lẽ nào biết sẽ rõ thật giả còn nói dối?

Phải biết rằng coi như là Diệp Mặc hắn rất lợi hại, cũng sẽ không là đối thủ của nhiều người vây đánh như vậy đúng không?

- Tôi cảm thấy nên cho anh Tề thử trước một lần rồi nói sau, dù sao trước khi chưa có kết quả, cũng không ai biết đan dược này là thật hay là giả.

Tăng Chấn Hiệp lúc này bỗng nhiên ngắt lời, nói.

Diệp Mặc âm thầm thở dài, Tăng Chấn Hiệp này quả nhiên là một người đàn ông thật tốt, dưới loại tình huống này dám giúp Diệp Mặc hắn nói chuyện, rõ ràng không có để ý Hạng Danh Vương trả thù. Phải biết rằng bất kể đan dược của hắn là thật hay là giả, lời nói này tương đương trực tiếp trở mặt với Hạng Danh Vương.

Tề Sĩ Hằng chỉ là người chủ của một môn phái nhỏ mà thôi, hiện tại gặp chuyện vì mình mà loạn càng lúc càng lớn, chỉ sắp đánh nhau này, trong lòng càng lo sợ bất an.

Y nghe thấy Diệp Mặc nói chỉ cần một giờ liền biết kết quả, không chút nghĩ ngợi lập tức đã đem đan dược trong bình đổ ra, nuốt xuống, y muốn chuyện này chấm dứt càng sớm càng tốt!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 471

Cực Kì Không Biết Xấu Hổ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Tề Sĩ Hằng vừa đưa đan dược vào miệng đã cảm giác Bồi khí đan đó đã tan ra, một luồng khí cay nóng từ đan điền dâng lên nhưng lại không khó chịu lắm. Chả nhẽ đan dược này lại là thật? Tề Sĩ Hằng biến sắc, không nghĩ ngợi mà ngồi sang một bên bắt đầu luyện hoá đan dược. Phong Vũ vẫn nhìn chằm chằm Tề Sĩ Hằng, giờ thấy anh ta ngồi xuống vận công luyện hoá dịch thuốc, mặt lộ vẻ vui mừng, liền biết thuốc này có thể thực sự là đan dược có thể thăng cấp.

Diệp Mặc chính là thanh niên hai mươi tuổi, không ngờ lại có thể lấy ra loại đan dược quí báu này, khiến cái nhìn của Phong Vũ đối với Diệp Mặc trong chốc lát bắt đầu trở nên thận trọng. Đừng nói loại đan dược quí báu này, cho dù là đan dược bình thường cũng không lấy ra được. Tuy Phong Vũ không biết đan dược của Hạng Danh Vương lấy ở đâu ra nhưng anh ta chắc chắn đây không phải Hạng Danh Vương tự luyện chế ra.

Nghe nói có thể luyện chế đan dược đều là luyện thành Tiên Thiên, chả nhẽ Diệp Mặc là Tiên Thiên? Hoặc là nói đằng sau hắn có cao thủ Tiên Thiên? Ngoại ẩn môn đến bây giờ vẫn chưa từng xuất hiện cao thủ Tiên Thiên. Cho dù là có cao thủ Tiên Thiên cũng chỉ có thể là ngộ đạo hoặc là cốc chủ bế quan của Hồ Lô Cốc kia thôi. Người trẻ tuổi như Diệp Mặc này sao có thể là Tiên Thiên? Nếu đan dược này không phải hắn ngẫu nhiên lấy được từ chỗ nào thì chính là sau lưng hắn có cao thủ Tiên Thiên.

Nếu thực sự là đan dược có thể thăng lên Địa cấp, cho dù hắn tình cờ có được hoặc là đằng sau có người luyện chế ra cũng là vô cùng quí báu. Diệp Mặc sao có thể lấy ra đổi lấy một Cảm Ứng thạch không có nhiều tác dụng kia chứ? Hắn sở dĩ làm như thế, đoán là lòng dạ đối chọi Hạng Danh Vương

chiếm đại đa số, rốt cuộc vẫn là trẻ tuổi. Cho dù là như thế, tên Diệp Mặc này cũng không phải là hạng người bình thường.

Nghĩ tới đây, tâm tư Phong Vũ lại từ từ thay đổi.

Đàm Giác vì vừa mới thăng cấp Tiên Thiên đã bại trong tay Diệp Mặc, anh ta cũng ngượng phải công bố, mà chọn tiếp tục bế quan củng cố giới cảnh. Vì vậy với việc Đàm Giác thăng cấp Tiên Thiên, trừ mấy người ít ỏi thì cũng không bị truyền ra ngoài.

Phong Vũ ho khan một tiếng, đứng lên nói:

- Nếu chưởng môn Tề đang luyện dược liệu, hội giao lưu của chúng ta tiếp tục tiến hành.

Vì lời của Phong Vũ nên không khí cạnh tranh vốn có đã giảm xuống, nhiều người tiếp tục tiến hành giao dịch, dù sao lần giao dịch này là rất khó có được, bỏ qua cơ hội lần này thì phải chờ tới năm sau.

Hạng Danh Vương nghe lời của Phong Vũ, khẽ cau mày, nhưng anh ta nhìn Tề Sĩ Hằng ngồi một bên luyện dược hiệu lại không nói gì nữa mà sắc mặt u ám, ngồi xuống. Diệp Mặc nhìn lướt qua Hạng Danh Vương, hắn đoán người ở đây cho rằng hắn đổi Không Minh thạch là khiêu khích Hạng Danh Vương, chỉ có hắn mới biết là không phải. Chỉ là hắn căn bản không sợ Hạng Danh Vương này, hắn muốn đánh thì đánh, chả nhẽ lại còn sợ anh ta.

Vụ giao dịch tiếp sau đó tuy đối với người đang ngồi là không tầm thường nhưng đối với Diệp Mặc mà nói là quá bình thường, không có thứ nào vừa mắt hắn.

Thư viện Cửu Minh nội tình thâm hậu, không ngờ lại lấy ra công pháp cổ võ của đẳng cấp cao Địa cấp. Diệp Mặc biết lúc đầu ở phiên đấu giá ở Tê Hà tự cũng là một quyển công pháp đỉnh cao Địa cấp, kết quả bán ra với một cái giá trên trời.

Sau khi Phong Vũ lấy ra công pháp thì vẫn cứ nhìn Diệp Mặc, nhưng

Diệp Mặc thực sự là không có bất kì hứng thú nào với loại công pháp này. Nếu phải nói hắn ở đây thấy công pháp tốt nhất chính là quyển da dê Cửu Nguyệt Quan đó. Cả quyển da dê đó Diệp Mặc cũng không cần, để lại cho Nhiếp Song Song. Loại công pháp cổ võ để tu luyện Địa cấp này Diệp Mặc sao lại thấy thích thú được.

Một tiếng trôi qua rất nhanh, lúc phiên giao dịch đã gần kết thúc, Tề Sĩ Hằng lại hét lớn một tiếng, đứng dậy. Anh ta dường như đã quên đây là phiên giao dịch, liên tiếp vẫy cánh tay, kêu liên thanh:

- Đan dược tốt, thật không ngờ lại thăng cấp đến trung kì Địa cấp một cách thoải mái dễ dàng như thế…

Câu nói vẫn chưa nói hết, Tề Sĩ Hằng dường như đã phản ứng ra, vội vàng hướng ra phía Hạng Danh Vương và Phong Vũ cung tay làm lễ một cách cẩn thận:

- Các vị tiền bối, vãn bối vừa mới đột phá, trong lúc vô tình đã làm càn…

- Bây giờ cậu đã đột phá đến trung kì Địa cấp rồi?

Phong Vũ nhìn Tề Sĩ Hằng một cách hoài nghi, anh ta không có bản lĩnh như loại thần thức của Diệp Mặc, có thể nhìn ra nội khí của người luyện võ đồng cấp, chỉ có thể hỏi.

- Đúng thế, Phong tiền bối, vãn bối thực sự đã đột phá đến trung kì Địa cấp rồi.

Sự vui sướng trên mặt Tề Sĩ Hằng vẫn chưa tan biến.

Uông Lãnh Thiện nói một cách lạnh nhạt:

- Nói như vậy Bồi Khí đan kia là thật?

Tề Sĩ Hằng lúc này mới phản ứng kịp, giọng điệu cẩn thận, Bồi Khí đan

này là điểm mấu chốt của sự tranh đấu giữa Diệp Mặc và Hạng Danh Vương. Bây giờ ai cũng biết anh ta đột phá đến trung kì Địa cấp rồi, hơn nữa cho dù người khác không biết anh ta cũng không dám nói dối.

- Vâng, Bồi Khí đan mà anh Diệp cho là thật.

Tề Sĩ Hằng nói xong quay đầu cung tay làm lễ với Diệp Mặc nói:

- Đa tạ anh Diệp giúp đỡ, Tề mỗ vô cùng cảm kích.

Mặt Hạng Danh Vương liền biến sắc, anh ta biết lần này thi đấu thì mình thua sạch. Nếu mình không đứng ra nói một câu thì uy danh của anh ta chắc chắn bị đả kích lớn.

- Hừ, chỉ là trong lúc vô tình chiếm được một di tích cổ võ mà thôi. Những di tích cổ võ này đều là tài nguyên mà những tiền bối tu luyện cổ võ của chúng tôi để lại. Diệp Mặc, nếu tôi là anh, thì nên vì Hoa Hạ càng ngày càng sa sút mà cống hiến một phần sức lực. Cho dù anh không lấy hết mọi thứ ra mà không được đền đáp cũng nên lấy một chút ra để trao đổi. Vì sự phát triển của cổ võ Hoa Hạ mà cống hiến một chút.

Hạng Danh Vương hừ một tiếng nói, tuy anh ta biết đây là điều không thể nhưng tuyệt đối không thể để mọi người tiếp tục có thái độ với mình vì Bồi Khí đan này.

Diệp Mặc giận dữ, ánh mắt lạnh lùng, hắn từng gặp qua kẻ không biết xấu hổ nhưng người không biết xấu hổ như Hạng Danh Vương này thì là lần đầu tiên hắn thấy. Lão già này đến lời này mã cũng có thể nói ra được, ở đây có nhiều môn phái như vậy, cố tình khiến Diệp Mặc phải cống hiến đồ đạc của mình ra.

Diệp Mặc đương nhiên biết ý của Hạng Danh Vương, ông ta nói ra lời này, thứ nhất là để mọi người ở đây dời mục tiêu hoài nghi ông ta đi, để tấm mặt mo của ông ta giữ lại vài phần nhan sắc. Thứ hai là đem tất cả mũi dùi chỉ vào Diệp Mặc. Ông ta đã nói rất rõ ràng rồi, sở dĩ Diệp Mặc có được loại

đan dược nghịch thiên này là vì hắn tìm được di tích của một tiền bối cổ võ lưu lại.

Loại di tích này vốn là tất cả những người tu luyện cổ võ cùng sở hữu, Diệp Mặc nên lấy ra những thứ trong di tích này đưa cho mọi người cùng chia sẻ. Tất nhiên còn có một khẩu hiệu rất vang dội, phát triển cổ võ Hoa Hạ đang ngày càng xuống dốc.

- Đúng thế, nghe nói đồ mà cá nhân thế tục khai quật không thể qui về chính mình sở hữu, thứ đồ khai quật cổ võ này cũng nên thuộc sở hữu của ẩn môn.

- Đúng, tôi kiên quyết ủng hộ Hạng tiền bối, đồ này nên là của mọi người…

Có rất nhiều người, thậm chí còn thể hiện ra bộ dạng bỗng nhiên tỉnh ngộ. Chả trách Diệp Mặc chẳng những có loại đan dược nghịch thiên này, còn có pháp khí công kích, hoá ra là hắn tìm được di tích của tiền bối cổ võ.

Nếu nói vốn có một số người kiêng nể không dám trực tiếp đắc tội Diệp Mặc, bây giờ có Hạng Danh Vương ra mặt, hơn nữa một khi đánh ngã Diệp Mặc thì còn có đồ tốt cho mọi người cùng hưởng. Lần này thì để một số người không dám đắc tội Diệp Mặc chuyển hướng về phía Hạng Danh Vương đều muốn từ trong đó lôi ra được cái có lợi.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, hắn ngồi bất động, ánh mắt quét một vòng, phàm người mà bị ánh mắt Diệp Mặc quét đến đều rụt lại theo bản năng.

- Hạng Danh Vương, nói thật, Diệp Mặc tôi từng thấy nhiều người vô sỉ nhưng loại không biết xấu hổ như ông thì là lần đầu tiên tôi gặp. Muốn đồ của Diệp Mặc tôi thì đơn giản, có gan thì tới đây lấy đi.

Diệp Mặc chả thèm dông dài với Hạng Danh Vương, khiêu chiến trực tiếp luôn.

- Diệp Mặc, ta là Uông Lãnh Thiện của Uông gia Nam Sơn. Tuy lời của

Hạng môn chủ có chút thẳng thắn nhưng không thể phủ nhận ông ấy nói có đạo lí. Vị bằng hữu vừa rồi nói rất có đạo lí, đồ ở đây đào ra đều phải giao lên. Cũng như thế, tôi cũng cho rằng cậu là một người tu luyện cổ võ, tìm được di tích của tiền bối tu luyện cổ võ là may mắn lớn. Nhưng những thứ này chắc vẫn thuộc cổ võ. Anh Hạng nói cũng là có tình có lí chứ không phải bắt cậu phải lấy không ra, cậu có thể chọn đổi hoặc là lấy thù lao.

Uông Lãnh Thiện, người duy nhất trong ba vị chủ trì chưa nói gì, đứng dậy nói.

Tăng Chấn Hiệp thấy loại tình huống này, thở dài, không nói gì. Ông ta biết lúc này nói gì cũng đều không thích hợp.

Diệp Mặc tuy không ngại đại sát một trận nhưng đại sát ở đây chả khác nào đối đầu với cả ẩn môn. Hắn tuy không sợ, chỉ là bây giờ hắn có địa bàn, còn có nỗi lo về sau. Đối với những người vô sỉ này, Diệp Mặc không tức giận lắm. Chuyện này rất bình thường, ở giới chân tu là như thế này, cá lớn nuốt cá bé, đồ của bản thân khiến người khác mắt long lên. Nếu không phải Hạng Danh Vương, những người đỏ mắt này chỉ có thể âm thầm xuống tay, nhưng Hạng Danh Vương đã đứng ra, họ lại được chỗ dựa Nghĩ đến đây, Diệp Mặc trái lại còn bình tĩnh, hắn bình thản nhìn Hạng Danh Vương hỏi:

- Hạng Danh Vương, nếu ông đã là chủ trì của phiên giao dịch lần này, tôi nghĩ ông cũng sống từng tuổi này rồi, hoặc là nói người biết đến cũng không ít, trước khi tôi lấy đồ ra tôi muốn hỏi ông vài câu.

- Hạng Danh Vương tôi làm việc ngay thẳng, phải đúng người nói đúng việc.

Hạng Danh Vương cười lạnh nói, trong lòng lại có chút đắc ý. Ông ta cứng nhắc từ chỗ bất lợi của mình để lật trở lại.

- Được, rất sảng khoái, nếu ông nói đúng người đúng việc thì tôi có mấy vấn đề cần thỉnh giáo một chút. Ông là phó cốc chủ của Hồ Lô Cốc, tôi rất muốn biết Hồ Lô Cốc đã thành lập được bao nhiêu năm rồi mà lại có danh

vọng như thế.

Diệp Mặc thản nhiên hỏi.

Hạng Danh Vương cười ngạo nghễ - Hồ Lô Cốc chúng tôi tuy thành lập chỉ có một trăm năm nhưng tình hình bên trong vững chắc, lại nhận được sự coi trọng của đồng đạo ẩn môn, đẩy lên thành ngoại ẩn đệ nhất môn.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Mới thành lập được một trăm năm đã dám nói tình hình vững chắc? Theo tôi được biết, bất luận là Tĩnh Nhất Môn hay là Điểm Thương Môn, thậm chí là Đoạn Quyền Đường đều không chỉ có một trăm năm. Những môn phái này của họ không phải là tình hình càng vững chắc hơn sao? Càng có thêm tư cách là Ngoại Ẩn đệ nhất môn? Cho dù là không phải nói những môn phái tôi chỉ ra này, chả nhẽ các môn phái đang ngồi ở đây lại không vượt qua một trăm năm sao? Nhiều môn phái tình hình vững chắc đang ở đây, Ngoại Ẩn đệ nhất môn dựa vào cái gì mà cấp cho Hồ Lô Cốc.

Diệp Mặc từng đi qua mấy môn phái này, kinh nghiệm chân tu của hắn, vừa nhìn là biết kiến trúc mà mấy môn phái hắn vừa đi qua đều không chỉ là một trăm năm. Hơn nữa, Đoạn Quyền Đường càng có thời gian viết trên tấm bia đá ở cửa hơn.

Người bên cạnh đều biết Diệp Mặc có ý gì, không có ai lên tiếng, chỉ là chờ đợi câu trả lời của Hạng Danh Vương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 472

Cống Hiến: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc biết ngay là với loại tính tình nóng nảy của Hạng Danh Vương này, chất vấn việc ngoại ẩn môn đệ nhất chắc chắn sẽ khiến anh ta tức giận.

Quả nhiên Hạng Danh Vương lập tức tức giận đứng lên lớn tiếng quát:

- Láo xược, ta là truyền thừa Hồ Lô Cốc đến từ đạo trưởng Tả Từ - Hán Mạt, kế thừa đạo vận gần hai ngàn năm lịch sử, sao lại có thể so sánh với môn phái bình thường chứ?

Một vị trưởng lão bên cạnh Hạng Danh Vương biết tính khí nóng nảy của anh ta liền vội vàng đứng dậy nói:

- Ý của cốc chủ Hạng của chúng tôi chỉ là nói năm kế thừa của chúng tôi thực sự là có gần hai ngàn năm rồi, chứ không có ý kì thị các môn phái khác, mong mọi người hiểu cho.

Hạng Danh Vương dường như biết lời vừa rồi của mình có chút đắc tội người khác, anh ta càng nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cách oán hận.

Diệp Mặc thản nhiên cười, tiếp tục nói:

- Nhưng ông Hạng, vừa nãy ông còn nói Hồ Lô Cốc các ông xây dựng cốc đó mới trăm năm, bây giờ lại biến thành gần hai ngàn năm. Tôi thấy ông đang lừa gạt tôi hay là lừa gạt các vị đồng đạo đang ngồi ở đây thế?

- Anh…

Hạng Danh Vương tức giận chỉ vào Diệp Mặc - Hạng Danh Vương ta không nói ngoa, truyền thừa của Hồ Lô Cốc ta là một ngàn tám trăm năm trước không sai, nhưng ta nói Hồ Lô Cố của ta chỉ xây dựng cốc khoảng một trăm năm, cái này có gì không đúng sao?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Tôi không biết đúng hay không, ít nhất tôi nghe không hiểu.

Hạng Danh Vương biết Diệp Mặc cố ý xuyên tạc, giận quá thành cười, nói:

- Được, ta sẽ làm cho anh hiểu, 120 năm trước, sư tổ đầu tiên ở Hồ Lô Cốc tìm được di tích cổ võ mà thái sư tổ Tả Từ truyền thừa lại. Vì thái sư tổ nói truyền thừa của môn phái ta chỉ có thể ẩn thế, vì vậy sư tổ đầu tiên đã thành lập nên Hồ Lô Cốc ẩn môn ở chỗ truyền thừa này. Chuyện này trong ẩn môn có nhiều đồng đạo cũng biết rất rõ, chả nhẽ ta còn nói điêu sao?

Vị trưởng lão vừa mới nói cùng đứng dậy với Hạng Danh Vương nghe thấy lời của Hạng Danh Vương bỗng nghĩ tới một vấn đề chính là Diệp Mặc tại sao phải hỏi chuyện này mọi người đều biết?

Nhưng không chờ ông ta tiếp tục nghĩ tiếp, Diệp Mặc đã hỏi lại:

- Người Tả Từ kia chắc là truyền thừa lại không ít nhỉ?

Hạng Danh Vương cười lạnh một tiếng - Đây là chuyện của Hồ Lô Cốc của ta, không cần anh phải lo.

Diệp Mặc hỏi đến chỗ này, một số người đang ngồi đã biết ý của hắn, chỉ là Hạng Danh Vương đang ở trong cục, lại là tính khí nóng nảy, lại không phát giác nhưng cho dù bây giờ anh ta phát giác ra cũng đều nói xong rồi.

Diệp Mặc thầm cười lạnh, quả nhiên là như vậy, những ẩn môn này chắc không có ẩn môn nào là không vì đồ của người trước để lại mà phát tài. Dựa

vào những người này mà muốn mình suy diễn ra một môn công pháp là tuyệt đối không thể.

- Được, bây giờ tôi nghe lời của Hạng môn chủ, cảm giác hổ thẹn. Đồng thời cũng vô cùng kính nể sự chí công vô tư của ông. Lời của người già nói đúng là có chút đạo lí. Người tu luyện cổ võ chúng ta, một khi phát hiện di tích của tiền bối cổ võ, đúng là nên lấy ra chia sẻ cho mọi người. May mà tôi hiểu ra vẫn chưa phải là muộn, nếu không tôi thực sự hổ thẹn. Cổ võ Hoa Hạ đối với tôi…

Lời Diệp Mặc vẫn chưa nói hết, hiện trường nhất thời xôn xao, nhiều người lộ rõ sự vui mừng trên nét mặt. Tên Diệp Mặc này quả nhiên chịu thua rồi. Hắn không những thay đổi xưng hô mà còn biết đồ của mình phải nộp lên. Hắn chắc chắn biết đối mặt với nhiều người như vậy thì hắn căn bản không phải là đối thủ, lúc này mới chịu thua. Tất nhiên cũng có nhiều người hiểu lòng dạ của Diệp Mặc, những người này lại không nói năng gì. Vì họ biết Diệp Mặc hỏi bất kì môn phái nào đều cũng có tình trạng như thế này.

Nếu không có một số truyền thừa, mấy môn phái này đã biến mất trong dòng chảy của lịch sử từ lâu rồi.

Diệp Mặc đứng dậy, ép tay - Tôi đã giao lên một thanh đao ngắn và một viên đan dược tôi có được lên rồi, nhưng di tích là truyền thừa mà tôi có được quá ít, không thể bằng Hồ Lô Cốc được. Bây giờ Hạng môn chủ lại nói Hồ Lô Cốc của ông ta truyền thừa là gần hai ngàn năm cho nên một lát nữa đồ mà ông ấy chia sẻ cho mọi người chắc chắn càng nhiều và càng tốt hơn. Tôi rất cảm kích và cũng rất mong chờ, đồng thời cũng vô cùng kính trọng ông. Tôi nghĩ đa số người đang ngồi đây trong lòng chắc cũng giống tôi.

Nói tới đây, Diệp Mặc quay đầu lại nói một cách thản nhiên với Hạng Danh Vương:

- Hạng môn chủ, bây giờ đến lượt ông cống hiến truyền thừa mà ông có được rồi đấy. Không ngờ hôm nay tôi đến đây tham gia hội giao lưu còn có thể có được đồ tốt của Hạng môn chủ, Diệp Mặc xin được cảm tạ trước.

- Cậu… Diệp Mặc, cậu đang chơi lão phu hay là tưởng kiếm của lão phu không tốt?

Hạng Danh Vương lúc này đương nhiên đã hiểu ra, ông ta lại rút thanh trường kiếm ra muốn động thủ.

Diệp Mặc cũng đứng lên, nhìn chằm chằm Hạng Danh Vương một cách lạnh lùng nói:

- Ý của Hạng môn chủ hoá ra là truyền thừa mà người khác có được thì phải giao ra để chia sẻ cho mọi người, Hồ Lô Cốc ông có được truyền thừa là độc chiếm, có phải thế không? Trên đời này còn có đạo lý này sao? Diệp Mặc tôi hôm nay phải mời các vị ở đây phân xử một chút. Nếu mọi người đều cho rằng đồ Hạng môn chủ có được không nên lấy ra chia sẻ, đồ của Diệp Mặc tôi có được phải lấy ra chia sẻ thì tôi không còn lời nào để nói nữa.

Lúc này, những người đang ngồi đều hiểu ý của Diệp Mặc, trong lòng đều tự tính toán nhỏ nhặt. Tuy những người này đều vô cùng tư lợi nhưng lại không có ai dám đứng ra nói như vậy.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Nếu mọi người đã không nói, vậy thì chính là đồ của Hạng môn chủ của Hồ Lô Cốc cũng nên lấy ra chia sẻ? Ông luôn mồm tự xưng anh cả, tôi hi vọng ông nói lời giữ lời, đừng có thêm một chữ vào giữa chữ "anh cả" của mình.

- Thêm chữ gì vào?

Tuy không khí ở đó rất căng thẳng nhưng một đạo cô của Liên Hàng Tịnh Trai vì hiếu kì nên hỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười - Đương nhiên là một chữ "thất".

- Lão thất phu…

Tiểu đạo cô này vừa nói ra ba chữ đã bị sư tỷ của cô bịt miệng lại.

Diệp Mặc thầm cười, hắn quen tiểu đạo cô này, hình như tên Tiểu Vũ, từng gặp một lần ở phiên đấu giá, không ngờ lần này bị trưởng bối của cô ta lôi ra.

Hạng Danh Vương sắc mặt cứng lại, chỉ có ông ta mới không ngờ rằng Diệp Mặc lại khiến ông ta phải vác đá như thế. Tảng đá này mà đặt xuống không phải là tự nện vào chân mình rồi sao. Ông ta rất muốn nói kế thừa của sư môn của mình đã rất nhiều năm rồi, nhưng ông ta biết nói như thế Diệp Mặc chắc chắn sẽ nói kế thừa của hắn cũng nhiều năm rồi.

Nhưng bây giờ nói không cần đồ của Diệp Mặc nữa, thì y lại không nói lên lời. Một khi nói ra, chả khác nào Hồ Lô Cốc chả còn thể diện nữa.

Tiểu tạp chủng này đúng là vô cùng gian xảo. Hạng Danh Vương đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không bỏ qua cho Diệp Mặc.

Thấy sắc mặt Hạng Danh Vương thay đổi không ngừng, vẫn không thể tìm được lời thích hợp để nói. Lúc này không khí trở nên rất kì lạ, không có ai muốn nói chuyện vào lúc này. Diệp Mặc đã dồn Hạng Danh Vương đến góc tường. Lúc này chắc chắn không thể bao vây tấn công được thêm nữa. Lúc này bất luận đắc tội Diệp Mặc hay Hạng Danh Vương đều không phải là ý kiến hay.

Người đàn ông vẫn luôn ngồi cạnh Hạng Danh Vương đang nói vài câu vào tai ông ta. Sắc mặt Hạng Danh Vương bỗng thư thả dần.

Ông ta nhìn Diệp Mặc một cách châm chọc, bỗng lấy ra một cái bao ở bên mình, đặt lên trên bàn nói:

- Cậu nói không sai, đồ mà những tiền bối này truyền thừa lại quả thật phải lấy ra đưa cho cổ võ Hoa Hạ để cống hiến một phần lực lượng, Hồ Lô Cốc chúng tôi vốn cũng dự định như thế. Vì vậy đồ phải giao nộp tôi đều mang đến. Không biết đồ của Diệp Mặc cậu có phải cũng mang đến rồi

không?

Thần thức của Diệp Mặc sớm đã quét qua cái bao bên cạnh Hạng Danh Vương. Hắn biết đồ trong bao đó chắc là vật phẩm mà Hồ Lô Cốc chuẩn bị để lấy ra giao nộp. Tuy đã giao nộp một số thứ nhưng vẫn còn rất nhiều, suy nghĩ cuối cùng của hắn chính là đem cái bao kia của ông ta lôi ra, bây giờ mục đích của hắn quả nhiên đã đạt được.

Lúc này Hạng Danh Vương nhìn hướng về cái bao bên cạnh hắn, Diệp Mặc có chút tóm lấy cái bao, có chút kích động, nói:

- Đồ của tôi đã nộp xong rồi, bây giờ đồ ở trong bao này đều là những thứ nồi bát thìa muôi bình thường.

Nhưng Diệp Mặc không cẩn thận, tạo ra âm thanh binh khí va chạm từ trong bao, sớm đã làm cho mọi người ở đây nghe thấy Hạng Danh Vương cười lạnh lùng:

- Nồi bát thìa muôi có lẽ cũng có người thích, dù sao đây cũng là đồ mà tiền bối cổ võ để lại. Thế này đi, chúng ta đều lấy hết đồ ra đặt trên bàn, sau đó trao đổi với những người đang ngồi là được. Sắc mặt Diệp Mặc lộ vẻ sầu khổ, lại hướng về phía Uông Lãnh Thiện nói:

- Lai lịch họ Uông nhà ông thì tôi không nói nữa, tôi nghĩ những người đang ngồi chắn chắn rất nhiều người cũng biết. Còn về truyền thừa của Uông gia, tôi sẽ không giải thích cho mọi người nữa. Ông, tôi và Hạng môn chủ có phải cũng sẽ vì cổ võ của Hoa Hạ mà làm một phen cống hiến?

Diệp Mặc hoàn toàn mơ hồ, hắn căn bản không biết Uông gia có phải một di tích nào đó truyền thừa lại, nhưng hắn nghĩ những môn phái cổ võ này đại bộ phận đều như vậy.

Quả nhiên nghe xong lời của Diệp Mặc, sắc mặt Uông Lãnh Thiện lập tức biến đổi, đồ trong bao của ông ta vẫn còn hai phần ba chưa đổi được đồ cần thiết, cứ lôi ra thế này không phải bị thiệt rồi sao.

Hạng Danh Vương cho rằng Diệp Mặc không muốn lấy đồ ra, một muốn tìm một người cũng không muốn lấy đồ ra để dễ nói chuyện. Nghĩ đến đây, Hạng Danh Vương nhìn Uông Lãnh Thiện nói:

- Anh Uông, đến lúc đó cõ lẽ một thanh đoản đao là đủ vốn rồi.

Uông Lãnh Thiền liền hiểu ra suy nghĩ của Hạng Danh Vương, quyết định chắc chắn, chỉ cần có một thanh đoản đao và một viên Bồi Khí đan là anh ta có thể thu hồi phí tổn, thậm chí kiếm lớn rồi. Nghĩ tới đây, anh ta vứt bao bên cạnh người lên trên mặt bàn.

Thần thái trên mặt Diệp Mặc càng khổ sở, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã biết không cam tâm tình nguyện. Tay của hắn động vài cái trên bao của mình, dường như cẩn thận muốn thu gọn cái gì đó, nhưng trừ tiếng va chạm của binh khí và bình sứ thì không có gì khác.

Thậm chí còn phát ra một tiếng kêu giống như tiếng thanh đoản đao vừa nãy. Hơn nữa ở đó nhiều người nhìn hắn như thế, hắn cũng không thể mưu tính được gì.

Hiện trường lại nóng lên, không ngờ cuối cùng Diệp Mặc đem đá đè lên chân của mình, người nào cũng xem trò cười của Diệp Mặc, đồng thời cũng nghĩ có thể lấy thứ gì đó tốt từ trong bao của hắn không.

Uông Lãnh Thiền lại không phải tính tình nóng nảy như Hạng Danh Vương, anh ta hắng giọng nói:

- Đồ thì chúng tôi đã lấy ra rồi nhưng ngộ nhỡ có người nâng giá đồ của người đó lên, không cho người khác mua thì như thế nào? Như vậy thì lời chúng ta nói cũng bằng nói suông mà thôi.

Diệp Mặc liền đứng lên nói:

- Đồ của mình tất nhiên giá là do mình quyết định rồi.

- Không được, như vậy chúng tôi nói tận lực Hoa Hạ cổ võ nhất mạch

nói vô ích sao. Tôi nghĩ giá cả và cả…

Uông Lãnh Thiền lập tức phản bác, anh ta vừa nhìn sắc mặt khó coi của Diệp Mặc đã biết hắn chắc chắn phải nâng giá đồ của chính mình lên.

- Còn cái gì, sao anh không nói là không cần tiền, ai thích thì lấy?

Diệp Mặc châm chọc một câu.

- Được, cứ làm như thế đi. Nếu đã là vì sự phát triển của Hoa Hạ cổ võ, chúng ta nên ủng hộ miễn phí, đòi tiền hoặc là dùng đồ để đổi thì không còn là ủng hộ nữa rồi.

Uông Lãnh Thiện lập tức tiếp lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 473

Đêm Trăng Giết Người: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc giống như bất lực ngồi xuống, càng nắm chặt cái túi trong tay nói:

- Nếu đúng là như vậy, tôi có quyền được lựa chọn đầu tiên hay không?

Lúc này Phong Vũ ngắt lời nói:

- Nếu ba vị đều cống hiến đồ vật của mình, vậy ba vị đều có một quyền lựa chọn theo ý mình.

Phong Vũ cũng âm thầm lo lắng. Anh ta sợ Diệp Mặc cắn loạn khắp nơi, lôi cả Thư viện Cửu Minh của bọn họ ra. Cũng may tuy rằng Diệp Mặc là người kiêu ngạo, cũng hiểu rõ ràng đối tượng báo thù. Chỉ lôi ra hai môn phái đối nghịch với hắn. Cho nên anh ta thấy chuyện có kết luận, vội vàng nói ba người đều có quyền lựa chọn một thứ quan trọng như ý muốn.

Lúc này không chỉ Phong Vũ lo lắng, ngay cả môn phái Cổ Võ khác đang ngồi ở đó, cũng cảm thấy rất lo lắng, càng không dám nói gì thêm. Bọn họ chỉ sợ Diệp Mặc cũng chỉ ra môn phái của mình. Môn phái nào lại không có truyền thừa của mình chứ.

Ngay cả Hồ Lô cốc và Uông gia Nam Sơn đều bị hắn ép lấy đồ ra, môn phái khác lại càng không dám nói gì. Một khi Diệp Mặc ép tới, chắc chắn bọn họ phải lấy đồ ra. Hiện tại Diệp Mặc ở trong mắt bọn họ chính là một con chó điên cắn loạn. Lúc này không ai nguyện ý đắc tội Diệp Mặc.

- Cứ quyết định như vậy đi. Hiện tại ba người chúng ta giao túi của mình cho anh Phong. Mời anh Phong phân phát xong túi của người thứ nhất, sau

đó lại phân phát tới túi của người thứ hai. Thứ mình đã lấy ra không thể cầm về nữa.

Uông Lãnh Thiện cười lạnh một tiếng lập tức nói.

Ông ta chỉ cần lấy được một vật trong túi của Diệp Mặc đã không bị thua thiệt rồi. Cần gì phải quan tâm tới những cái khác.

Diệp Mặc trầm mặt, tự lấy Hoàng Tinh và Không Minh Thạch trong túi xách của mình ra. Lúc này hắn mới giao túi cho Phong Vũ. Những người đang ngồi đều biết hai thứ đó là do Diệp Mặc đổi được. Hơn nữa hai thứ này đều không đáng giá. Bởi vậy, không người nào nói gì.

Sự việc đã được quyết định. Võ giả đang ngồi ở đây đều có thể miễn phí nhận được các đồ tốt đến cực phẩm. Không người nào không cao hứng. Bất quá phần lớn mọi người ở đây chỉ nhìn vào túi xách của Diệp Mặc. Dù sao đồ của Diệp Mặc hẳn là thứ trân quý nhất. Còn nữa nếu chẳng may cầm phải đồ gì đó của Hồ Lô cốc hoặc là của Uông gia, bọn họ sợ hai nhà này sẽ ghi hận trong lòng.

Túi của Hạng Danh Vương được mở ra. Những thứ bên trong đều bị Phong Vũ lấy ra đặt ở trên mặt bàn. Thậm chí có ba bình Địa linh đan, xem ra là ba viên. Còn có hai thanh bảo kiếm thoạt nhìn thực sự không tồi. Một quyển công pháp Địa Cấp sơ giai. Còn có một quyển công pháp Địa Cấp trung kỳ. Một hộp gỗ bên trong có một khoáng thạch có màu đỏ như lửa.

Thấy khoáng thạch này, trong lòng Diệp Mặc lập tức vui vẻ. Thật không ngờ là địa hỏa tinh thạch. Tuy rằng hiện tại, Diệp Mặc chưa cần dùng tới, nhưng về sau khẳng định có thể dùng. Ngoại trừ mấy thứ này ra, còn có một ít dược liệu. Chỉ có điều không có một loại linh thảo nào. Ít nhất trong mắt Diệp Mặc, đều là thứ rất bình thường. Cho dù là nhân sâm trăm năm tuổi, Diệp Mặc cũng cảm thấy không đáng mấy tiền.

Diệp Mặc thành thật không khách khí đi lên phía trước, cầm lấy Địa hỏa tinh thạch trong tay nói:

- Tảng đá này ném vào trong nước thật ra có thể tạo ra một bọt nước lớn.

Mặt Hạng Danh Vương âm trầm, dường như không nghe thấy những lời Diệp Mặc vừa nói.

Sau đó quay một vòng, ngoại trừ Uông Lãnh Thiện cầm một lọ địa linh đan ra, không người nào dám lấy thứ gì của Hồ Lô cốc. Lại đến phiên Diệp Mặc. Diệp Mặc không chút do dự tiến lên cầm một lọ địa linh đan, đồng thời còn lẩm bẩm một câu.

- Tuy rằng đan dược này hơi ít chút. Nhưng trở về nuôi chim hẳn là có thể được.

Diệp Mặc nói rất nhỏ, nhưng những lời này lại khiến Hạng Danh Vương tức giận thiếu chút nữa hộc máu. Khoáng thạch cực phẩm của mình, hắn bảo ném xuống nước. Địa linh đan lại bị hắn nói dùng để cho chim ăn.

Mắt thấy không ai dám lấy đồ của mình nữa, sẽ tới phiên Diệp Mặc, Hạng Danh Vương bỗng nhiên đứng lên ôm quyền nói:

- Các vị, mấy thứ này mời cứ lấy. Chỉ cần có người cần, Hạng Danh Vương tôi tuyệt đối sẽ không để ý.

Hạng Danh Vương đã nói như vậy, mấy người đang ngồi cũng không còn khách khí nữa. Bọn họ đều tiến lên. Những đồ vật này vốn đã ít. Hiện tại nhanh chóng bị lấy sạch toàn bộ.

Túi Uông Lãnh Thiện mở ra, Diệp Mặc chỉ cầm một quyển công pháp Địa Cấp liền đứng lên nói.

- Tôi cáo từ. Chuyến đi lần này không tệ.

Hạng Danh Vương lạnh lùng cười.

- Diệp Mặc, túi của cậu còn chưa bắt đầu mà? Chẳng lẽ cậu không muốn biết thứ đó bị ai cầm sao?

Ông ta rất muốn nhìn xem khi Diệp Mặc bị lấy đi những thứ đó, vẻ mặt sẽ thế nào.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không có cái gì đáng giá. Tôi đã nói rồi, chỉ là một ít nồi chén muôi chậu mà thôi. Ai thích người đó cứ cầm.

Nói xong Diệp Mặc cũng không dừng lại xoay người rời đi, phía sau truyền đến giọng nói của Phong Vũ.

- Diệp Mặc, nếu anh muốn dẫn người tới tham gia đại hội Ẩn Môn, sáng mai chín giờ tập hợp ở Đoạn Đỉnh Sơn Quỷ Thành Nhìn bóng dáng Diệp Mặc đã biến mất, thậm chí ngay cả túi cũng không cần, rất nhiều người đều lắc đầu thầm nghĩ. Diệp Mặc coi như không may. Cả một túi toàn những thứ tốt như thế, vô duyên vô cớ bị người ta ép đưa ra. Cho dù như vậy, hắn còn dám nói chẳng đáng gì.

Những thứ trong túi của Uông Lãnh Thiện nhanh chóng bị lấy sạch. Phong Vũ cầm lấy túi xách của Diệp Mặc nói:

- Thứ bên trong túi xách này, mời Uông môn chủ và Hạng Cốc chủ lấy trước. Lần này Phong Vũ tôi cũng được hưởng lây.

Nói xong Phong Vũ đổ toàn bộ những thứ trong túi của Diệp Mặc ra. Những tiếng đinh đinh đang đang thanh thúy vang lên. Sau đó toàn bộ hội trường chợt trở nên yên tĩnh.

Diệp Mặc nói không sai chút nào. Trong túi xách của hắn nào có đan dược và pháp khí gì. Nếu nhất định phải nói cho rõ, đó chính là một con dao làm bếp. Ngoài ra còn có một cái nồi, một cái thìa inox. Thật ra là một đống những thứ rực rỡ muôn màu.

Hạng Danh Vương trợn tròn mắt. Uông Lãnh Thiện cũng trợn tròn mắt. Phong Vũ và mọi người đang ngồi đều há hốc mồm nhìn chằm chằm vào một đống nồi chén muôi chậu này, trong lòng thầm nghĩ Diệp Mặc đúng là

người điên. Đây là đại hội giao lưu Cổ Võ. Không ngờ hắn thật sự mang trên lưng một túi nồi chén muôi chậu đến. Người này quả thực không thể suy đoán theo lẽ thường được.

Tiểu Vũ của Liên Hàng Tĩnh Trai vừa mới cười khẽ một tiếng lại bị sư tỷ của cô lấy tay bịt miệng. Lúc này cười, chẳng phải là châm chọc Hạng cốc chủ Hồ Lô cốc và môn chủ Uông gia Nam Sơn sao.

- Thật hay cho một tên tiểu bối vô sỉ gian xảo...

Hạng Danh Vương tức giận, sắc mặt đen như đáy nồi. Ông ta lấy ra nhiều thứ như vậy, không ngờ trôi theo dòng nước. Đổi lại chính là một túi nồi chén muôi chậu.

Sắc mặt Uông Lãnh Thiện lại bình tĩnh. Không biết ông ta đang suy nghĩ điều gì.

Phong Vũ âm thầm thở dài. Diệp Mặc làm hơi quá đáng. Anh ta biết Uông Lãnh Thiện đã có ý định muốn giết Diệp Mặc. Có lẽ tối hôm nay, Quỷ Thành chính là nơi chôn xương của Diệp Mặc.

Cổ Dương Hòa cùng với Tăng Chấn Hiệp và một vài người hiểu tính cách của Uông Lãnh Thiện đều biết, Uông Lãnh Thiện muốn giết người. Chỉ có điều bọn họ đều biết Uông Lãnh Thiện muốn giết người, không ai có thể ngăn cản. Ngay cả Phong Vũ đã đoán ra, cũng không thể. Huống gì Phong Vũ còn không đi ngăn cản. Rất nhiều năm trước, Uông Lãnh Thiện và Hạng Danh Vương đánh nhau, chỉ thua nửa chiêu. Nhiều năm trôi qua như vậy, tu vi của ông ta nói không chừng đã vượt qua nửa bước Tiên Thiên.

Đại hội giao lưu Cổ Võ mấy năm mới có một lần đã kết thúc trong tình huống cực kỳ quỷ dị này.

Diệp Mặc đi ra khỏi Tần Quảng Vương điện. Hắn biết đêm nay khẳng định không phải một đêm bình yên. Nhìn sắc trời có thể đoán hiện giờ đã khoảng hơn mười hai giờ đêm.

- Đúng là đêm trăng giết người...

Diệp Mặc thì thào tự nói một câu, lững thững đi về phía Đoạn Đỉnh Sơn.

...

Ở Hoa Hạ, không có nhiều thành phố bên trong có núi. Đoạn Đỉnh Sơn chính là một trong số ít đó.

Đoạn Đỉnh Sơn nằm ở bên cạnh thành phố Quế Trình, độ cao 900 thước so với mặt nước biển. Mấy năm trước, nơi này là nơi náo nhiệt nhất của Quỷ Thành. Bởi vì Đoạn Đỉnh Sơn không có đỉnh núi, thật giống như một Kim Tự Tháp bị đao từ trên không gian chém xuống cắt bỏ một nửa. Cho nên người thích náo nhiệt bình thường đều tụ tập hoạt động tại đỉnh núi bằng phẳng này.

Nhưng sau đó, chẳng hiểu vì sao Đoạn Đỉnh Sơn lại bắt đầu có chuyện ma quái. Chẳng những có người bị quỷ nhập vào thân cuối cùng bỏ mình. Hơn nữa không phải chỉ chết một hai người. Liên tiếp có người chết. Thậm chí có lời đồn chỉ cần sau khi trèo đến đỉnh núi, chẳng hiểu tại sao liền mắc một loại bệnh, sau đó từ từ mà chết.

Vì vậy, sau đó số người tới Đoạn Đỉnh Sơn càng ngày càng ít. Cuối cùng chính phủ đã khoanh vùng chỗ này lại, đồng thời mời chuyên gia đến tìm hiểu nguyên nhân. Cuối cùng các chuyên gia đến tìm hiểu tuyên bố nguyên nhân là nơi này có một loại từ trường kỳ lạ. Loại từ trường này sẽ làm đầu óc con người phát sinh một loại ảo giác. Chỉ có điều hiện tại không đáng giá tiền nhất chính là chuyên gia. Cho nên lời chuyên gia nói cũng không mấy người tin tưởng. Cuối cùng không giải quyết được gì.

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều người mới phát hiện chuyện ma quái không chỉ có ở Đoạn Đỉnh Sơn. Toàn bộ thành phố Quế Trình đều có tình trạng này. Chỉ có điều hiếm thấy hơn nhiều so với Đoạn Đỉnh Sơn. Lúc này các chuyên gia mới tắt tiếng, sau đó tiếp tục nghiên cứu. Nhưng nghiên cứu mấy năm, cũng không có kết luận gì.

Quỷ này có chút hư vô mờ ảo. Rất nhiều dân chúng bình thường trong Quỷ Thành đều có chút sợ hãi. Nhưng đối với người tu luyện Cổ Võ trong Ẩn Môn mà nói, thật sự không đáng để chú ý. Cho nên lần này đại hội Ẩn Môn liền lựa chọn ở Đoạn Đỉnh Sơn, chính phủ không có ý kiến gì đặc biệt.

Sở dĩ đã muộn thế này Diệp Mặc còn đến Đoạn Đỉnh Sơn, chính là hắn biết đêm nay có người muốn động thủ với hắn. Hắn muốn tìm một chỗ giết người mà không bị người khác quấy rầy. Còn một điều nữa chính là hắn cũng muốn xem thử Đoạn Đỉnh Sơn này rốt cuộc là quỷ gì, không ngờ muốn chiếm cứ ở trong này.

Diệp Mặc không tin tưởng những lời nói nhảm về từ trường gì đó của các chuyên gia.

Có thể bởi vì Ẩn Môn muốn làm đại hội ở trong này, vốn toàn bộ Đoạn Đỉnh Sơn mọc đầy cỏ dại là nơi có vẻ hợp tình hợp lý để tổ chức. Thậm chí đường đi thông lên đỉnh núi cũng cố ý xây dựng cải tạo lại.

Mới vừa đi tới khu vực gần Đoạn Đỉnh Sơn, Diệp Mặc liền cảm giác được một cơn gió lạnh buốt thổi qua. Quả nhiên có chút không thích hợp lắm. Hắn không lấy phi kiếm ra. Thứ nhất, hắn muốn thu hút những kẻ muốn giết hắn qua. Thứ hai, hắn cũng muốn biết đây rốt cuộc là cái gì.

Diệp Mặc đã tiếp xúc với quỷ. Phần lớn quỷ mà hắn tiếp xúc đều là do một ít võ tu dân gian tạo ra. Cửu Nguyệt Quan chính là một ví dụ điển hình. Nếu không phải là hoàn cảnh đặc biệt, Diệp Mặc tin tưởng âm hồn tuyệt đối không thể một mình trưởng thành.

Sở dĩ Thần Nông giá có âm hồn, đó là bởi vì hố trời. Mà chuyện ma quái ở Thuần An, là do Hồng Y của Cửu Nguyệt Quan cố ý nuôi quỷ. Đoạn Đỉnh Sơn đây, căn bản không có bất kỳ điều kiện gì để quỷ vật sống sót. Sao có thể xuất hiện quỷ chứ?

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, một cơn gió lạnh sắc bén tập kích tới sau gáy, giống như dòng nước lạnh trong đêm đông, chẳng những nhanh

chóng, hơn nữa còn có một cỗ khí tức âm u lạnh lẽo quỷ dị ở trong đó.

Không kịp suy nghĩ, gần như cùng lúc với cơn gió lạnh lẽo âm u này tập kích, Diệp Mặc lập tức lắc mình tránh đi. Đồng thời trong lòng hắn cảm thấy kinh ngạc. Không ngờ thần thức của mình không phát hiện được cơn gió lạnh lẽo âm u này tập kích từ chỗ nào tới.

Ngay khi Diệp Mặc muốn tìm nơi phát ra âm phong này, thần thức của hắn nhanh chóng quét tới Uông Lãnh Thiện. Uông Lãnh Thiện lạnh mặt không nói một lời nào, nhấc đao trong tay trực tiếp chém xuống phía sau lưng Diệp Mặc. Tốc độ thậm chí còn nhanh hơn cả âm phong lạnh lẽo kia. Trong chớp mắt, ông ta đã vượt qua khoảng cách hơn mười thước.

Diệp Mặc lại biết, âm phong vừa rồi đã tập kích hắn căn bản không phải do Uông Lãnh Thiện phát ra!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 474

Chân Đoạn Đỉnh Sơn: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Khoảng cách hơn mười thước đối với Uông Lãnh Thiện mà nói căn bản giống như không tồn tại. Chỉ trong một lần hít thở, lưỡi đao của Uông Lãnh Thiện mang theo hơi lạnh cuồn cuộn đánh tới sau gáy Diệp Mặc.

Toàn bộ thân thể Diệp Mặc dường như bị đao khí thổi đi, giống như một chiếc lá rụng cuốn theo cơn gió, căn bản không nhận ra được dấu vết do con người né tránh.

Uông Lãnh Thiện không tiếp tục truy sát, chỉ cầm đao lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

- Thảo nào kiêu ngạo như thế. Quả nhiên là có chút bản lĩnh. Chỉ có điều nếu cậu chỉ có chút bản lĩnh này, hôm nay Đoạn Đỉnh Sơn Quỷ Thành này chính là nơi chôn xác cậu.

Ánh trăng ảm đạm chiếu vào phía trên thanh trường đao trong tay Uông Lãnh Thiện có vẻ có chút dọa người. Hơn nữa đao của Đoạn Đỉnh Sơn mang hơi lạnh khiến Uông Lãnh Thiện tăng thêm vài phần quỷ dị.

Vẻ mặt Diệp Mặc bình thản, không nhận ra được bất kỳ thái độ nào. Trong lòng hắn đang nghĩ tới một vấn đề khác. Rõ ràng, Uông Lãnh Thiện không tấn cấp Tiên Thiên, vì sao lại lợi hại hơn Đàm Giác đã tấn cấp Tiên Thiên một chút? Hắn lại nghĩ tới hòa thượng Ngộ Đạo. Nghe nói hòa thượng Ngộ Đạo cũng chưa tấn cấp Tiên Thiên, nhưng lúc trước trong lần tranh đấu ở Vô Lượng Sơn không ngờ không thua ông ta. Chẳng lẽ Đàm Giác chưa tấn cấp Tiên Thiên? Không thể có chuyện đó. Đàm Giác là tu vi Địa Cấp đỉnh cao, tấn cấp Tiên Thiên hay không, chẳng lẽ hắn có thể không biết hay sao?

Cho dù Đàm Giác vừa tấn cấp Tiên Thiên, tu vi không ổn định, nhưng cũng không thể không bằng một kẻ còn nửa bước mới tới Tiên Thiên chứ? Chẳng lẽ trong này còn có nguyên nhân khác?

- Diệp Mặc, cậu biết vì sao tới bây giờ tôi còn chưa giết cậu không?

Giọng điệu Uông Lãnh Thiện lạnh như băng cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Ông muốn tôi tìm được truyền thừa của Cổ Võ? Hay là ông muốn giới thiệu người tình của ông cho tôi? Đáng tiếc tôi không muốn hạng đàn bà dâm đãng.

- Cậu tự tìm cái chết...

Uông Lãnh Thiện cười lạnh một tiếng. Diệp Mặc kích ông ta như thế, ông ta vẫn chưa động thủ.

- Uông Lãnh Thiện tôi tung hoành hơn mấy chục năm, giết người vô số. Một kẻ tiểu bối miệng còn hôi sữa như cậu sao có thể hiểu được. Tuy rằng cậu có chút khôn vặt, nhưng những khôn vặt đó không lại không thể đùa bỡn được ở trước mặt tôi. Chỉ có điều cuối cùng cậu đã nói đúng một chuyện. Cậu lấy thứ nhận được từ truyền thừa Cổ Võ ra đây, tôi có thể tha cho người của Diệp Gia ở Yến Kinh. Cơ nghiệp của cậu ở Lưu Xà tôi sẽ tiếp nhận. Nghe nói cậu có một người vợ dung mạo như hoa. Tôi cũng có thể không giết cô ta mà giữ ở bên người. Đương nhiên, cậu có thể từ chối. Chỉ có điều cho dù cậu từ chối tôi cũng có biện pháp nói chuyện với cậu. Tất cả những người liên quan đến cậu, đều sẽ bị tôi giết sạch.

Giọng Uông Lãnh Thiện lạnh như băng, giọng điệu nói chuyện dường như là chuyện đương nhiên.

Trên người Diệp Mặc bỗng nhiên tản ra sát khí lạnh lùng. Ban đầu hắn chỉ muốn giết Uông Lãnh Thiện và mấy người ông ta đã dẫn đến mà thôi.

Hiện tại hắn nhất định phải tiêu diệt Uông gia Nam Sơn này. Theo nguyên tắc làm người của hắn, anh muốn động vào tôi thế nào, tôi sẽ trả lại nguyên như thế.

- Thế nào, cậu còn muốn phản kháng nữa không?

Uông Lãnh Thiện cười lạnh một tiếng.

- Cậu cho rằng cậu giết được mấy tên rác rưởi của phái Hợp Lưu, là có tư cách nói chuyện với Uông Lãnh Thiện tôi sao? Người trẻ tuổi, tôi chỉ có thể nói cậu là người không biết không sợ.

Trong tay Diệp Mặc bỗng nhiên xuất hiện một thanh kiếm chừng một thước, giọng điệu bình tĩnh nói:

- Họ Uông kia, Tôi đã xem thường ông. Hẳn là ông ở hội trường đã biết những thứ trong túi xách của tôi đều là giả. Ông có thể thấy được toàn bộ hội trường. Tôi thật sự đúng là không ngờ được. Loại người như ông, tôi không giết, buổi tối tôi muốn ngủ cũng ngủ không được.

Diệp Mặc nhớ tới Đông Phương Tê. Không ngờ Uông Lãnh Thiện lại cho hắn cảm giác không thoải mái giống với Đông Phương Tê. Thật giống như một con rắn độc. Vừa rồi, hắn từ khuôn mặt và lời nói của Uông Lãnh Thiện đã chỉ biết, người này không ngờ trong đại hội giao lưu đã nhìn ra được những thứ trong túi xách của mình là giả. Nhưng cho dù biết thứ đó trong túi mình là giả, ông ta vẫn thản nhiên không tỏ thái độ lấy đồ của mình ra. Nếu không phải ông ta vừa nói mình có chút khôn vặt, đến tận bây giờ Diệp Mặc còn không biết ý đồ của mình đã bị Uông Lãnh Thiện khám phá.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu được mục đích của Uông Lãnh Thiện. Ông ta muốn cho mọi người hiểu ông ta tức giận. Sau đó ông ta giết chết Diệp Mặc, người khác chỉ tưởng rằng đây là do ông ta phẫn nộ. Ông ta nói đoạt Lưu Xà, bỏ qua cho Diệp gia ở Yến Kinh. Đó là bởi vì Lưu Xà mới có lợi ích ông ta cần, mà Yến Kinh lại không có. Nếu đồ của ông ta đã bị Diệp Mặc lừa đi, thậm chí phần lớn mọi người có mặt trong đại hội giao lưu có thể cầm thứ

mà Uông gia lấy ra, vậy ông ta chiếm lấy Lưu Xà hoàn toàn là chuyện chính đáng. Cho dù có người đỏ mắt, nhưng Uông Lãnh Thiện ông ta tổn thất trước, đoạt Lưu Xà của Diệp Mặc, cũng là chuyện có thể lý giải được.

Diệp Mặc thật sự không ngờ được tâm cơ của Uông Lãnh Thiện lại quá sâu như vậy. So với ông ta, Hạng Danh Vương kia quả thực chỉ là một kẻ lỗ mãng.

Mặt Uông Lãnh Thiện không chút thay đổi nói:

- Diệp Mặc, cậu sai rồi. Cậu còn quá non. Từ vẻ mặt của cậu đã thể hiện rõ ràng cậu đang giả vờ. Chỉ có điều tôi khẳng định toàn bộ hội trường người nhận ra cậu giả vờ không phải chỉ một mình tôi. Nhưng tôi lại thành công ở chỗ, tôi không để người khác nhìn ra, tôi đã biết cậu giả vờ. Như vậy là đủ rồi. Diệp Mặc, tôi cho cậu thời gian ba giây đồng hồ nữa. Nếu cậu không nói, tôi chỉ có thể bức cung.

Trong lòng Diệp Mặc hơi chấn động. Hắn lập tức hiểu ra, khi hắn tiến vào hội trường vẻ mặt đều rất bình tĩnh. Thậm chí khi đối mặt với Hạng Danh Vương, vẻ mặt cũng không hề có chút dao động. Với biểu hiện của hắn khi có thể lấy ra bồi khí đan để trao đổi Tinh thần cảm ứng thạch không đáng giá, đã biết hắn không xem trọng bồi khí đan.

Hơn nữa hắn đối mặt với Hạng Danh Vương đều không tỏ thái độ. Thậm chí còn có thể nói thẳng châm chọc người khác. Sao lại bởi vì mấy bình đan dược và mấy thanh đao phải đổi, mà không ngừng biến sắc? Hơn nữa mấy thứ này ở trong mắt người khác, nếu bị đưa ra hội trường, khẳng định chính là dùng để trao đổi. Chẳng lẽ sẽ không ngừng biến sắc.

Hóa ra mình làm hơi quá. Diệp Mặc nghĩ thông suốt về điểm này, liền cười ha hả:

- Tốt, Uông Lãnh Thiện, hôm nay ông đã chỉ cho tôi một bài học. Chỉ có điều cho dù như vậy, tôi cũng không bỏ qua cho ông. Tôi nói rồi. Tất cả những tồn tại nào uy hiếp tôi, tôi đều đã tiêu diệt toàn bộ. Uông gia Nam Sơn

ông cũng không ngoại lệ. Tôi không cần hỏi Uông gia Nam Sơn ông trốn ở góc nào. Tôi tin rằng mình sẽ tìm được.

- Nếu cậu tự mình gây họa, tôi không khách khí nữa. Diệp Mặc, cậu bỏ lỡ cơ hội tốt nhất có thể giữ lại mạng sống cho Diệp gia ở Yến Kinh. Uông Lãnh Thiện tôi nói chắc như đinh đóng cột. Còn về việc nói cầu xin tha thứ, chờ tôi bắt được cậu rồi nói sau.

Uông Lãnh Thiện nói xong, trường đao trong tay mang theo từng mảnh đao ảnh bay thẳng đến chém vào hai chân Diệp Mặc.

Xem ra ông ta nói là sự thật. Quả thật hiện tại không muốn lấy mạng của Diệp Mặc, mà muốn chém đứt hai chân của Diệp Mặc trước.

Tay Diệp Mặc không sử dụng phi kiếm, mà trực tiếp chặn một đao này của Uông Lãnh Thiện.

Leng keng.

Một tiếng thanh thúy vang vọng dưới chân núi Đoạn Đỉnh Sơn. Không ngờ lần này Diệp Mặc bị đánh bay, giống như một chiếc lá cây bay đi rất xa.

Trong một giây ngắn ngủi, Uông Lãnh Thiện ngây người. Trường đao của mình là chém đứt hai chân Diệp Mặc, sao có thể đánh hắn bay ra xa như vậy.

Nhưng không chờ Uông Lãnh Thiện kịp phản ứng, Diệp Mặc đã rơi xuống. Trường kiếm trong tay hóa thành một đạo ánh sáng trắng, giống như rơi từ trong không trung xuống, vẽ một đường về phía bụi cỏ rậm cách đó hơn mười thước.

- Diệp Mặc, cậu dám...

Khóe mắt Uông Lãnh Thiện muốn nứt ra, đồng thời giống như gió xoáy lại vọt lên, cuối cùng bất chấp ý định để lại mạng của Diệp Mặc để ép hỏi. Trường đao trong tay dâng lên luồng ánh sáng cuồn cuộn đánh về phía Diệp

Mặc còn chưa rơi xuống đất.

Nhưng tốc độ của ông ta nhanh mấy, vẫn chậm hơn Diệp Mặc mấy lần hô hấp.

- A...

Sau mấy tiếng kêu thảm thiết, mấy tia máu tươi từ trong bụi cỏ bắn ra. Những tia máu nổi bật trên nền trời đầy ánh đao của Uông Lãnh Thiện, trông lại càng thê thảm.

Leng keng...

Lại thêm mấy tiếng va chạm. Diệp Mặc dừng trên mặt đất, trong lòng thầm khen Uông Lãnh Thiện quả thật đã vượt qua Đàm Giác.

Hai thân ảnh từ trong bụi cỏ lảo đảo vọt ra. Một người đàn ông trung niên toàn thân đầy máu dẫn theo một thanh niên khoảng hai mươi tuổi dừng ở bên cạnh Uông Lãnh Thiện.

Vẻ mặt người đàn ông trung niên này bi phẫn nhìn chăm chú vào Diệp Mặc, dường như muốn dùng ánh mắt thiêu đốt Diệp Mặc thành tro bụi. Lúc này ông ta mới quay đầu lại kêu một tiếng:

- Gia chủ...

Sắc mặt Uông Lãnh Thiện xanh mét nhìn lướt qua Diệp Mặc, lại nhìn về phía chỗ phi kiếm của Diệp Mặc vừa xẹt qua.

- Gia chủ, một kiếm của hắn đã ám toán năm người của chúng ta. Tiên Lâm, Tiên Trát, Uông Hi đều bị hắn giết chết. Chỉ có tôi dẫn theo Thương Nhi trốn được. Ngực tôi đã bị trúng một kiếm.

Người đàn ông trung niên buông tay người thanh niên ra, căm phẫn nói.

Uông Lãnh Thiện nghe người đàn ông trung niên này nói xong, thiếu chút nữa ói ra một búng máu. Làm sao Diệp Mặc biết người của Uông gia

trốn ở đó?

- Diệp Mặc, cậu thành công chọc giận tôi rồi. Tôi không giết sạch Diệp gia cậu, Uông Lãnh Thiện tôi chính là súc sinh.

Uông Lãnh Thiện cưỡng ép kìm chế khí huyết đang cuồn cuộn trong ngực, trường đao trong tay bắt đầu nâng lên.

Diệp Mặc cười nhạt. Tuy rằng Uông Lãnh Thiện lợi hại, nhưng hôm nay muốn chạy thoát từ trong tay mình, điều đó tuyệt đối không thể. Nếu Uông Lãnh Thiện đã có chủ ý với người của hắn, cũng đừng trách Diệp Mặc hắn xuống tay vô tình.

Dường như không thấy bộ dạng căm phẫn của Uông Lãnh Thiện, Diệp Mặc vẫn không nhanh không chậm nói:

- Uông Lãnh Thiện, ông cho rằng hôm nay người của Uông gia ông còn có thể rời khỏi đây sao? Ông cũng không cần đánh chủ ý tới Lưu Xà của tôi nữa. Bởi vì đêm nay tôi sẽ tiêu diệt Uông gia Nam Sơn ông. Chỉ có điều lại nói tiếp, thanh đao này của ông thật sự không tồi, không ngờ đến bây giờ còn không gẫy.

Uông Lãnh Thiện rùng mình một cái. Gã thầm nghĩ mình phải diệt môn Diệp Mặc. Không nghĩ tới một khi mình thua rồi kết quả sẽ thế nào? Nếu ngay từ đầu Diệp Mặc nói lời này, ông ta khẳng định không tin. Nhưng hiện tại, Diệp Mặc chẳng những tránh thoát một đao vô cùng sắc bén của ông ta, còn mượn một đao này đánh lén năm người Uông gia trốn ở bên cạnh. Thậm chí còn là một đao giết chết ba người.

Phải biết rằng trong ba người của Uông gia mà Diệp Mặc vừa giết, có hai người tu vi Địa Cấp trung kỳ. Một người tu vi Huyền Cấp hậu kỳ. Chẳng lẽ Diệp Mặc thật sự đã đạt được tu vi Tiên Thiên sao? Hoặc là giống như mình cũng nửa bước Tiên Thiên, sắp bước vào Tiên Thiên?

Lúc này Uông Lãnh Thiện mới phát hiện mình đã quá xem thường Diệp

Mặc. Ông ta theo bản năng cúi đầu thoáng nhìn qua trường đao trong tay. Dưới ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, có thể thấy được rõ ràng phía trên có mấy lỗ thủng.

Trong đầu Uông Lãnh Thiện lập tức "ong" một cái. Thanh trường đao này do ông ta được truyền thừa lại. Ngay cả pháp khí còn không sợ. Sao lại bị một thanh kiếm nhỏ tầm thường của Diệp Mặc chém thủng mấy lỗ như vậy được?

Không đúng. Uông Lãnh Thiện bỗng nhiên nhớ tới thanh kiếm vừa rồi của Diệp Mặc. Thanh kiếm nhỏ, ngắn như vậy sao có thể phát ra kiếm quang dài như vậy? Cho dù pháp khí cũng không làm được như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 475

Trận Đánh Dưới Chân Núi: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Tôi đã xem thường cậu.

Lần đầu tiên trên mặt Uông Lãnh Thiện hiện ra vẻ thận trọng. Trận chiến này ông ta không thể thua. Ông ta thua chẳng khác nào Uông gia hoàn toàn bị hủy diệt.

Nếu Uông Lãnh Thiện sớm biết Diệp Mặc lợi hại đến mức này, ông ta thà rằng đánh mất thứ trong túi, cũng không đến đánh chủ ý vào hắn. Thậm chí nếu lúc này Diệp Mặc không giết chết mấy người của Uông gia, ông ta sẽ rút đi. Cho tới bây giờ Uông Lãnh Thiện không làm chuyện gì không nắm chắc. Cho dù muốn giết Diệp Mặc, cũng phải chờ tới khi ông ta có được kế hoạch vẹn toàn. Nhưng chuyện hôm nay vốn không hề nghi ngờ, ông ta lại không có nắm chắc.

Nếu trước đây, có người nói với ông ta, thân thủ của Diệp Mặc đã tiếp cận Tiên Thiên, chắc chắn ông ta sẽ tuyệt đối không tin. Chỉ là một người mới hai mươi mấy tuổi, cho dù có tư chất, nhưng tuyệt đối không thể tấn cấp Tiên Thiên ở tuổi này. Nhưng Diệp Mặc biểu hiện ra ngoài cường hãn khiến ông ta hoàn toàn mất đi chừng mực. Đây là lần đầu tiên ông ta cảm giác được không khống chế được cục diện trong tay mình.

- Uông Lãnh Thiện, nếu ông chọc tới tôi, vậy cũng tiếp Diệp Mặc tôi một kiếm đi.

Diệp Mặc vừa dứt lời, phi kiếm trong tay đã hóa thành mấy mảng ánh sáng trắng tìm về phía Uông Lãnh Thiện. So với chiêu vừa rồi khi hắn đánh lén năm người Uông gia, không ngờ tốc độ còn nhanh hơn.

Uông Lãnh Thiện vẫn muốn động thủ. Hiện tại đường kiếm của Diệp Mặc cắt tới, nhưng ông ta không hề sợ hãi. Ông ta biết nếu Diệp Mặc có thể phát ra một đường kiếm không giống như kiếm quang, thì cũng có thể phát ra vài đường. Hiện tại quả nhiên đúng như ông ta dự liệu. Mặc dù ông ta không rõ Diệp Mặc làm thế nào có thể dùng kiếm ngắn như thế vẽ ra kiếm quang lớn như vậy, nhưng ông ta biết kiếm quang này tuyệt đối không tầm thường.

Ầm ầm...

Uông Lãnh Thiện phát ra chín thành nội khí. Trường đao hóa thành màn đao va chạm vào đường kiếm của Diệp Mặc. Nhưng âm thanh phát ra lại không còn là tiếng đao kiếm chạm vào nhau, mà phát ra tiếng động ầm vang giống như tiếng sấm.

Diệp Mặc biết điều này là vì đao kiếm không thực sự va vào nhau, mà là kết quả của nội khí va chạm vào nhau. Phỏng đoán Uông Lãnh Thiện biết rằng đao của ông ta không bằng phi kiếm của mình, lúc này mới ỷ vào nội khí thâm hậu đối kháng với Diệp Mặc.

Sau tiếng nổ lớn, chỗ nội khí của hai người chạm vào nhau, bị đánh tạo ra một cái rãnh sâu hơn một thước.

Diệp Mặc và Uông Lãnh Thiện đồng thời rút lui về phía sau mấy thước. Uông Lãnh Thiện kiêng kỵ nhìn cái rãnh ở giữa hai người, tâm thần chấn động mãnh liệt. Ông ta đã cố gắng đánh giá cao Diệp Mặc. Nhưng ông ta không ngờ được tu vi nội khí của Diệp Mặc lại thâm hậu như thế. Không những không hề kém hơn ông ta, thậm chí còn cao hơn một bậc.

Tuy nhiên, đây chỉ là sự kinh ngạc trong chốc lát. Sau đó, Uông Lãnh Thiện lại xông tới tấn công. Trường đao biến thành một đường mỏng, hừ lạnh một tiếng.

- Lại tiếp tôi một đao.

Từ đầu đến cuối Diệp Mặc vẫn không sử dụng đến phi kiếm. Hắn biết đối mặt với cao thủ như Uông Lãnh Thiện, nếu chẳng may mình sử dụng phi kiếm không giết được ông ta, như vậy con bài chưa lật đã bị ông ta biết được. Ai biết tên Uông Lãnh Thiện này còn có con bài chưa lật nào hay không?

Phi kiếm khống chế đối địch vốn tiêu hao rất nhiều chân khí. Một khi hắn khống chế phi kiếm đánh với Uông Lãnh Thiện một hồi lâu không có hiệu quả, lại có một cao thủ như Hạng Danh Vương hoặc là Phong Vũ tới, hắn sẽ gặp nguy hiểm. Những người này thậm chí có thể khiến hắn bị thương nặng trước khi hắn có thể đạp phi kiếm bay đi.

Tuy rằng lần này trường đao của Uông Lãnh Thiện chỉ hóa thành một đường mỏng, nhưng trong mắt Diệp Mặc đường mỏng này có tính uy hiếp không kém với màn đao vừa rồi. Đao pháp của Uông Lãnh Thiện thật sự là tiến dần từng bước. Hơn nữa ông ta còn có thể kết hợp đao pháp và nội khí của mình để chiến đấu. Ngay cả Diệp Mặc ở đại lục Lạc Nguyệt, cũng chưa từng thấy đao pháp thế tục có tu vi giống như Uông Lãnh Thiện.

Diệp Mặc biết ý của Uông Lãnh Thiện, chính là muốn dùng tu vi nội khí liều mạng với mình. Chỉ có điều Diệp Mặc lại không hề e ngại. Phi kiếm trong tay tập hợp chân khí đánh về phía đường đao mỏng. Nhưng cùng lúc này, Diệp Mặc lại liên tục huy động bàn tay của mình. Dường như mỗi lần huy động đều đã mang theo một cỗ sát khí nhàn nhạt.

Uông Lãnh Thiện không hiểu vì sao khi Diệp Mặc đấu nội khí với ông ta còn muốn huy động bàn tay như vậy. Chỉ có điều, ông ta cũng không muốn tìm hiểu nữa. Ông ta chỉ cần làm chệch hướng của Diệp Mặc là được rồi. Bởi vì lúc này người đàn ông trung niên đã đứng cùng Uông Lãnh Thiện lúc trước, đang lặng lẽ tới phía sau Diệp Mặc. Gã muốn nhân lúc Diệp Mặc và Uông Lãnh Thiện đánh nhau, sẽ đánh lén Diệp Mặc. Cho dù Diệp Mặc biết, nhưng bị đao khí kiềm chế cũng không có cách nào né tránh được.

Chỉ có điều thật đáng tiếc, Diệp Mặc là một Tu Chân giả, nếu có thể bị một người tu luyện Cổ Võ đến đánh lén sau lưng mà hoàn toàn không biết

gì, hắn cũng quá non tay.

Ầm, ầm, ầm Trường đao trong tay Uông Lãnh Thiện phát ra đường đao mỏng bỗng nhiên phát nổ, mang theo vô số nội khí cường đại đánh thẳng tới. Diệp Mặc cười lạnh. Hắn biết mục đích của Uông Lãnh Thiện chính là dùng nội khí của ông ta bức mình lui lại phía sau. Sau đó tạo điều kiện cho người đàn ông kia đánh lén hắn.

Tuy rằng Uông Lãnh Thiện bị kiếm khí của Diệp Mặc rạch một vết máu trên người, nhưng Diệp Mặc cũng bị nội khí của ông ta đánh phải lui lại. Ông ta cảm giác đã đạt được mục đích của mình.

Leng keng...

Uông Lãnh Thiện dường như nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm với nhau. Ông ta đang kinh ngạc.

Phụt...

Hai tiếng đao xuyên vào cơ thể khiến Uông Lãnh Thiện ngạc nhiên mừng rỡ. Nhưng vẻ ngạc nhiên mừng rỡ trên mặt ông ta lập tức cứng lại.

Người đàn ông trung niên đánh lén Diệp Mặc không ngờ đã bị hắn chém một đao từ bả vai xuống, không còn bất kỳ sức phản kháng nào.

Diệp Mặc cũng hiểu rất rõ. Tiếng leng keng đầu tiên, là tiếng đao gió của hắn bị người đàn ông trung niên định đánh lén hắn phát hiện. Sau đó gã dùng đao khí chặn lại. Nhưng gã vốn định đánh lén mình, có thể chặn đao gió thứ nhất, nhưng sẽ không kịp né tránh đao gió thứ hai thứ ba của hắn, kết quả bị chém thành hai nửa.

Nếu không phải gã đánh lén mình, đao gió của Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không có bất kỳ hiệu quả gì.

Diệp Mặc biết khuyết điểm của hỏa cầu và đao gió của mình, chính là dễ dàng bị người có tu vi cao phát giác. Dù sao tu vi của hắn còn quá thấp. Hỏa

cầu còn chưa phát ra, đã bị người ta cảm nhận được nhiệt khí. Cho dù mình phát hỏa cầu ra ngoài, người khác cũng có thể ung dung né tránh được, lãng phí chân khí mà thôi. Người có tu vi càng cao lại càng dễ dàng tránh né. Người đàn ông trung niên đánh lén hắn đã có tu vi Địa Cấp hậu kỳ. Nếu gã không lén tập kích Diệp Mặc, đao gió của Diệp Mặc rất khó tổn thương đến gã.

Đương nhiên nếu như Diệp Mặc có tinh nguyên đan, cũng có thể không ngừng phát ra đao gió hoặc là hỏa cầu. Nói như vậy, cho dù tu vi của đối phương cao, cuối cùng cũng sẽ bị giết chết. Nhưng hiện tại hắn lại không thể dùng chiêu này với Uông Lãnh Thiện. Một khi hắn tiêu hao hết chân nguyên, còn chưa thể giết chết được Uông Lãnh Thiện, thì chỉ trong phút chốc hắn sẽ nhận lấy cái chết. Hơn nữa, cho dù hắn có tinh nguyên đan, cũng không muốn lãng phí như vậy. Tinh nguyên đan đều là thứ bảo mệnh cho thời khắc khẩn cấp. Sao có thể tùy tiện dùng như vậy.

- Nội khí tụ đao? Không ngờ cậu tu luyện đến một bước này. Cậu là Tiên Thiên sao?

Uông Lãnh Thiện thấy một cao thủ Uông gia lại bị Diệp Mặc giết chết, hơn nữa còn trong tình trạng đang bị mình kiềm chế, bị Diệp Mặc dùng loại thủ đoạn quỷ dị như vậy giết chết. Rốt cuộc ông ta không thể duy trì bình tĩnh.

Lúc này sắc mặt ông ta có chút trắng bệch, bàn tay cầm trường đao lộ rõ gân xanh. Thấy Diệp Mặc không hề có ý định trả lời mình, ông nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc không chớp mắt.

- Đây là con bài chưa lật của cậu sao? Vì sao không dùng để đối phó với tôi?

Theo Uông Lãnh Thiện thấy, đao gió này của Diệp Mặc rất khó tránh né. Nếu Diệp Mặc muốn dùng cái này để đối phó với ông ta, có lẽ ông ta đã sớm bị đánh bại.

Diệp Mặc lạnh lùng cười. Hắn biết thứ này nếu chỉ là người đứng ngoài quan sát thoạt nhìn có vẻ rất lợi hại mà thôi. Uông Lãnh Thiện tuyệt đối có thể tránh né được đao gió của mình, một khi hắn bị tiêu hao chân khí, như vậy nói không chừng Uông Lãnh Thiện thật sự có thể chạy trốn.

Thấy Diệp Mặc chỉ cười lạnh, một câu cũng không nói, Uông Lãnh Thiện không tiếp tục hỏi. Gã chậm rãi giơ trường đao trong tay lên.

- Diệp Mặc, đây là lần thứ ba tôi xem thường cậu. Tôi chắc là sẽ không tiếp tục xem thường cậu nữa. Cậu chết cho tôi.

Trường đao bổ xuống. Trong màn đao có mang theo mấy đường đao mỏng. Một đao này vừa bổ xuống, miệng Uông Lãnh Thiện đồng thời phun ra vô số máu tươi. Xem ra một đao này ông ta đã phải kích thích tiềm năng chém ra. Bản thân ông ta cũng bị tổn thương không nhẹ.

Diệp Mặc khẳng định nếu hắn không có thần thức, căn bản cũng không biện pháp phát hiện ra những đường đao mỏng này.

Ầm, ầm...

Khi ánh đao của Uông Lãnh Thiện tiếp xúc với chân khí của Diệp Mặc liền nổ tung, sinh ra mấy luồng khí do nội khí tạo thành.

Nếu là người tu luyện cổ võ bình thường dưới màn đao như vậy, chỉ tránh né, sẽ bị ánh đao kèm theo nội khí đẩy vào trong màn đao, cuối cùng bị màn đao giết chết.

Khi loại đao khí này nổ, Diệp Mặc muốn bay lên tuyệt đối là không thể. Lúc này Diệp Mặc mới biết được, hắn cũng đã xem thường Uông Lãnh Thiện. Tu vi của Uông Lãnh Thiện tuyệt đối không thấp hơn Ngộ Đạo. Thậm chí trong mấy người Hạng Danh Vương và Phong Vũ, tu vi của ông ta mới là cao nhất. Người này thật sự biết giữ bí mật rất sâu.

Nếu không phải xem thường Uông Lãnh Thiện, Diệp Mặc hoàn toàn có thể bay lên, không cần rơi vào hoàn cảnh bị loại đao khí này phát nổ. Chỉ có

điều nếu đúng như vậy con bài chưa lật của hắn sẽ bị Uông Lãnh Thiện biết. Một khi Uông Lãnh Thiện biết hắn có thể bay lên, ông ta khẳng định sẽ lựa chọn thoát đi. Với cao thủ như Uông Lãnh Thiện, nếu lựa chọn chạy trốn, hắn có thể đuổi kịp ông ta. Nhưng muốn giết chết ông ta cũng không phải chuyện một thời ba khắc. Nếu để ông ta chạy trốn tới hội tụ cùng đám người Hạng Danh Vương, Phong Vũ, hắn sẽ không có cơ hội giết chế ông ta.

Diệp Mặc cũng phát ra chín thành chân khí. Trường kiếm trong tay hóa thành một mảng ánh sáng trắng ầm ầm đánh ra ngoài.

Thình thịch Tiếng va chạm rất lớn do nội khí phát ra, Diệp Mặc bị đánh văng ra xa hơn mười thước, lúc này mới dừng lại được. Diệp Mặc lau vết máu trên khóe miệng. Rõ ràng hắn đã bị thương. Hắn biết chiến lược của hắn hôm nay không thích hợp. Tuy rằng hắn cố gắng đánh giá cao Uông Lãnh Thiện, nhưng vẫn quá xem thường ông ta. Tu vi nội khí của ông ta không hề thua kém so với hòa thượng Ngộ Đạo.

Nếu sớm biết rằng Uông Lãnh Thiện có tu vi nội khí lợi hại như vậy, Diệp Mặc chắc chắn sẽ không chọn dùng chiến thuật này, để vô duyên vô cớ bị thương. Chỉ có điều Diệp Mặc cũng hiểu tình hình của chính mình. Tuy rằng hắn chiến đấu với Uông Lãnh Thiện, nhưng thần thức của hắn từ đầu đến cuối đều tập trung chú ý đến cơn gió âm u lạnh lẽo kia. Cũng bởi vậy đã khiến hắn phân tâm, khiến Uông Lãnh Thiện có thể lợi dụng được cơ hội.

Nhưng cho dù như vậy, Uông Lãnh Thiện đã bị thương còn nặng hơn cả hắn. Diệp Mặc khẳng định ông ta không còn khả năng phát ra chiêu thức lợi hại này lần thứ hai.

- Diệp Mặc, tôi thừa nhận cậu rất lợi hại. Tôi không phải là đối thủ của cậu. Nhưng cậu muốn giết tôi, không phải là chuyện đơn giản như vậy. Uông Lãnh Thiện tôi thề thù này tất báo.

Uông Lãnh Thiện không ngờ khi thấy Diệp Mặc trúng phải một đòn này của mình lại chỉ bị trọng thương, trong lòng khiếp sợ tuyệt đối không thoải mái như miệng ông ta vừa nói.

- Phải không?

Diệp Mặc lạnh lùng cười. Hắn bỗng nhiên phóng trường kiếm trong tay, hóa thành một ánh sáng trắng trực tiếp đâm về phía cổ họng Uông Lãnh Thiện.

- Điêu trùng tiểu kế, tôi xem sau khi cậu mất kiếm, còn có mấy phần lực chiến đấu.

Uông Lãnh Thiện thấy Diệp Mặc ném đoản kiếm, khóe miệng lộ ra chút khinh thường. Cái gã đề phòng cũng chỉ là thanh đoản kiếm này của Diệp Mặc mà thôi. Hiện tại Diệp Mặc không ngờ tự hủy Trường Thành. Nếu mình bị đoản kiến này ném trúng, ông ta đã không phải là Uông Lãnh Thiện.

Nhưng nụ cười trên mặt Uông Lãnh Thiện chỉ tồn tại được một lát, sau đó liền hoàn toàn cứng lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 476

Nam Sơn Ở Ngay Dưới Chân: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Khi Phi kiếm của Diệp Mặc sắp chặn đứng trường đao của anh ta, không ngờ đột ngột chuyển biến, dùng phương thức không thể tin nổi đâm vào huyệt Thái Dương của anh ta.

Trường đao trong tay Uông Lãnh Thiện rơi xuống đất, anh ta không thể tin được nhìn Diệp Mặc:

-Hóa ra đây mới là đòn quyết định của anh, đây là lần thứ tư tôi đánh giá thấp anh rồi...

Ánh mắt của Uông Lạnh dần mất đi thần thái, anh ta rất không cam lòng. Anh ta đưa người của Uông gia đến để tham gia đại hội thi đấu của Ẩn môn, không ngờ đến đây toàn quân bị giết.

Bỗng nhiên anh ta nghĩ đến cái gì, giống như hồi quang phản chiếu, mở to hai mắt. Anh ta móc từ trong túi ra một thứ hình tam giác, vội vàng nói một câu vào bên trong:

-Uông gia lập tức phong núi 50 năm...

Từ trong khẩu khí của anh ta có thể biết, thứ trong tay anh ta có lẽ là một cái máy truyền tin.

Vừa nói xong câu này, anh ta liền ném cái máy truyền tin ở trong tay đi, máy truyền tin giống như dài ra, đâm vào ấn đường của Thương Nhi. Lúc này Uông Lãnh Thiện mới phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã xuống đất.

Ngay cả Diệp Mặc cũng không nghĩ rằng Uông Lãnh Thiện lại quả

quyết như vậy, trước khi chết cũng không giữ lại bất kỳ một người nào. Nếu anh ta đã giết người thanh niên này thì có thể khẳng định, người của Uông gia đến tham gia đại hội lần này đều đã ở đây.

Người thanh niên tên là Thương Nhi kia càng không thể ngờ đến việc, gia chủ sẽ giết mình. Phải biết rằng, anh ta có thể là người giỏi nhất của Uông gia, mới chưa đến 25 tuổi đã là tu vi Huyền cấp hậu kỳ. Nhưng những lời này anh ta không thể nói ra, ánh mắt của anh ta cũng giống Uông Lãnh Thiện đều đã bắt đầu vô thần, cuối cùng ngã xuống đất mà chết.

Diệp Mặc hiểu ý của Uông Lãnh Thiện, hắn nuốt một viên thuốc chữa thương, khôi phục lại thương thế một chút, sau đó mới đứng lên kết thúc cuộc tranh đấu với Uông Lãnh Thiện. Hắn cũng không phát hiện thấy khí tức âm u lạnh lẽo kia, giống như sau một lần tập kích không trúng, khí tức lạnh lẽo kia đã hoàn toàn biến mất.

Cả chân núi Đoạn Đỉnh Sơn ngoại trừ 6 thi thể ra, chỉ có một mình Diệp Mặc đứng ở đấy. Khí tức âm lạnh kia dường như nặng hơn chút, tuy nhiên Diệp Mặc đã bỏ đi ý nghĩ đêm nay tiếp tục điều tra Đoạn Đỉnh Sơn Hắn cảm thấy bản thân có chút xem thường cao thủ Tiên Thiên. Đừng nói là đánh một trận với Uông Lãnh Thiện, nếu ở đại hội giao lưu mấy giờ trước, hắn thật sự đánh nhau với Hạng Danh Vương, một khi Uông Lãnh Thiện và Phong Vũ lên trước trợ giúp, lại thêm phần lớn cao thủ cổ võ, cuối cùng hươu chết về tay ai vẫn chưa biết được.

Đều là lục đại môn phái, tu vi của Uông Lạnh Thiền lại cao như vậy, khác xa với Điểm Thương và Hợp Lưu phái. Mặc dù Diệp Mặc biết, Uông gia Nam Sơn có lợi hại thế nào, nhiều nhất cũng chỉ có 1 mình Uông Lãnh Thiện mà thôi, không thể người nào cũng giỏi như vậy. Nhưng việc này cũng gõ một hồi chuông cảnh báo cho Uông gia, và những môn phái xếp hạng thứ ba trong 6 phái Ngoại Ẩn. Nếu như là Hồ Lô cốc thứ nhất và Thư viện Cửu Minh thứ hai thì thế nào? Còn có vị cốc chủ của Hồ Lô cốc kia vẫn chưa có xuất quan, Thư viện Cửu Minh vẫn còn một Viện trưởng Có thể tưởng tượng, Thái Ất Môn của Nội Ẩn môn mạnh hơn nhiều so với mấy đại môn

phái của Ngoại Ẩn môn này. Nếu dựa vào tu vi của hắn bây giờ mà đi Nội Ẩn môn tìm Thái Ất Môn báo thù, nhất định là lành ít dữ nhiều.

Diệp Mặc lần đầu tiên nhìn thẳng vào thực lực của mình. Hoa Hạ xuất hiện đã lâu, những người tài ở đây có lẽ đã xuất hiện rất nhiều, chỉ là bọn họ chỉ một lòng đi theo đuổi cảnh giới cao hơn, sẽ không lưu luyến trần tục mà thôi. Khó trách chính phủ kiêng kỵ Ẩn môn như vậy, thực lực của bọn họ quả thật khiến cho bọn họ phải kiêng kỵ.

Ẩn môn quả nhiên sẽ không để cao thủ bậc nhất nắm giữ "Thiên Tổ". Đàm Giác tấn chức lên Tiên Thiên vẫn không thể sánh bằng Uông Lãnh Thiện, bên trong đó nhất định có nguyên nhân. Tuy nhiên cho dù là nguyên nhân gì, Diệp Mặc cũng không muốn biết, việc này không có liên quan gì đến hắn.

Mấy đoàn Hỏa cầu thiêu đốt mấy thi thể xong, Diệp Mặc cuộn hết binh khí trên mặt đất ném vào trong một cái hố to, sau đó lấp đất giấu đi. Nếu như trường đao kia của Uông Lãnh Thiện còn nguyên vẹn, có lẽ Diệp Mặc sẽ thu lại, nhưng trường đao này đã không còn trọn vẹn, Diệp Mặc không có hứng thú. Diệp Mặc cũng biết chất liệu của trường đao này nhất định không tầm thường, nếu thêm mấy trận pháp lên đó thì có thể trở thành một pháp khí thượng phẩm, chỉ là bây giờ nhất định không được.

Làm xong việc này, Diệp Mặc bước lên Phi kiếm bay về tầng áp mái khách sạn Tây Nhạc.

Đã là ba giờ sáng rồi, nhưng Diệp Mặc lại phát hiện Hàn Yên vẫn chưa ngủ, vẻ mặt lo lắng ngồi giữa sân bên ngoài tầng áp mái -Hàn Yên, hôm nay em phải thi đấu, tại sao bây giờ vẫn chưa ngủ?

Diệp Mặc đi vào trong sân hỏi.

-Diệp đại ca, anh không sao chứ? Tốt quá rồi.

Hàn Yên lập tức vui mừng đứng lên, cô đã định trời vừa sáng sẽ đi tìm

Diệp Mặc. Trước khi Diệp Mặc chưa đến, cô tuyệt đối sẽ không đơn độc đi tham gia đại hội gì gì đó, bây giờ cô đã biết, mạng người đối với Ẩn môn mà nói căn bản không đáng tiền, hơn nữa thứ mà cô muốn Diệp Mặc cũng đã cho cô rồi.

Diệp Mặc kỳ quái hỏi:

-Anh sẽ có chuyện gì?

Hàn Yến rơm rớm nước mắt, thấp giọng nói:

-Lúc rạng sáng, có một người tên là Cái Thành đến, muốn em nhường tầng áp mái cho bọn họ. Em không đồng ý, hắn ta liền động thủ, hơn nữa còn nói anh sẽ không quay lại nữa, nói sáng mai nói không chừng em có thể đi nhặt xác giúp anh. Đúng lúc hắn ta định động thủ thì môn chủ Tăng Chấn Hiệp của "Tam Thập Lục Giang" tới quát lui Cái Thành, sau đó vẫn đợi ở đây hai giờ đồng hồ mới đi. Tăng môn chủ nói cho em biết, anh đắc tội với Hạng cốc chủ và Uông môn chủ, hơn nữa còn nói, nếu rạng sáng anh vẫn chưa về thì em hãy lập tức rời khỏi Quỷ Thành.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, xem ra người biết Uông Lãnh Thiện tối nay muốn giết mình không ít. Diệp Mặc hắn vẫn chưa chết mà những người này đã đến rồi. Nếu hắn xảy ra chuyện thật thì những người đi theo hắn làm sao có kết cục tốt. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức động sát cơ.

-Cái tên Cái Thành kia là người thế nào? Hắn ta sống ở đâu?

Diệp Mặc hỏi.

Dường như biết ý tứ của Diệp Mặc, Hàn Yên nói thẳng:

-Tăng môn chủ nói hắn ta vốn dĩ là giang hồ lang trung, chỉ là ngẫu nhiên gặp thời có thể bước chân vào cổ võ, bởi vì hắn ta trùng hợp quen biết với người của Uông gia. Lần này hắn ta có thể mang một đệ tử duy nhất đến tham gia đại hội cũng chính là dựa vào thế của Uông gia. Hắn ta nói bây giờ hắn ta đang ở nhà khách Viễn Trình Tân Gia Xuyên.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Được rồi, anh biết rồi, em ở đây đợi anh, anh đi một lát rồi quay lại.

Hàn Yên chỉ nhìn thấy Diệp Mặc rời khỏi, sau đó lập tức biến mất không thấy gì. Cô đương nhiên biết Diệp Mặc là đi tìm tên Cái Thành kia, tuy nhiên cô không lo lắng, nghe Tăng môn chủ nói tên Cái Thành này cùng lắm cũng chỉ có tu vi Địa cấp sơ kỳ mà thôi.

Hàn Yên đoán không sai, Diệp Mặc đúng là đi giết tên Cái Thành, nhà khách Viễn Trình Diệp Mặc đương nhiên biết. Hắn ở Quỷ Thành đã hơn một tuần cho nên biết rất rõ nơi này.

Sau khi Hàn Yên biết Diệp Mặc không có việc gì, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Sau khi Diệp Mặc rời khỏi, cô đoán chắc phải đến lúc trời sáng hắn mới quay lại, chỉ là cô không hề buồn ngủ. Nhưng khiến Hàn Yên khong ngờ được chính là mới tầm 20 phút sau Diệp Mặc đã quay lại.

-Diệp đại ca, em còn tưởng anh đi tìm cái tên Cái Thành kia.

Mặc dù Hàn Yên biết Cái Thành nhất định không phải đối thủ của Diệp Mặc, nhưng thấy Diệp Mặc bình yên trở về cũng thở phào một cái.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng không nói hắn đã giết tên Cái Thành cũng tên đệ tử của gã ta, chỉ là hỏi:

-Mấy chiêu kiếm pháp hôm nay em học thế nào?

-Hôm nay em học chiêu thứ nhất, bây giờ chỉ có thể nói là miễn cưỡng có thể thi triển.

Hàn Yên nghe thấy Diệp Mặc hỏi về kiếm pháp của cô, lập tức trở nên hưng phấn. Chiêu kiếm pháp Diệp Mặc dạy cho cô, cô càng luyện càng cảm thấy nó không tầm thường, thậm chí còn có thể kéo nội khí lưu chuyển.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Ừm, ngày mai em còn phải thi đấu, đi ngủ trước đi, anh còn có chút việc.

Lần này Hàn Yên không hề phản bác, Diệp Mặc đã trở về, ngày mai cô còn có trận đấu, bây giờ cũng đã là rạng sáng rồi, đi nghỉ ngơi một chút vẫn là tốt hơn.

Sau khi Hàn Yên về ngủ, Diệp Mặc mới ngồi xuống bắt đầu chữa thương. Tuy rằng bị thương không nặng nhưng bây giờ Diệp Mặc không dám khinh xuất. Cho dù Diệp Mặc rất muốn bây giờ đi tiêu diệt Uông gia ở Nam Sơn, nhưng hắn đến Nam Sơn là đâu còn không biết.

Bảy giờ sáng, Diệp Mặc sảng khoái tinh thần đứng lên, qua một đêm, nội thương của hắn đã khỏi hoàn toàn, hơn nữa còn lĩnh ngộ được một loại kiếm pháp trong kiếm pháp của Uông Lãnh Thiện. Chính là thông qua kiếm quang bao lấy chân khí mà bạo phát ra kiếm khí đả thương đối thủ. Chỉ là loại kiếm pháp này tiêu hao quá lớn, không thể dễ dàng sử dụng. Hàn Yến dậy nhìn thấy Diệp Mặc đứng ở trên sân thượng, trong lòng đột nhiên có chút cảm giác, Diệp Mặc đứng cách cô khoảng mấy vạn dặm, mặc dù hắn đứng ở nơi cô có thể nhìn thấy nhưng lại cho cô cảm giác, dường như hắn bất cứ lúc nào cũng có thể bay vào trời xanh, loại cảm giác này rất quái dị.

-Em dậy rồi, em đi rửa mặt đi, đợi lát nữa chúng ta cũng đi Đoạn Đỉnh Sơn.

Diệp Mặc quay đầu lại khẽ mỉm cười.

Hàn Yên nhẹ nhàng thở ra, lúc Diệp Mặc quay đầu lại, cảm giác này đột nhiên biến mất. Diệp Mặc lại trở về với Diệp đại ca ngày thường, không có cái cảm giác quái dị kia nữa.

-Anh Diệp, ha ha, tôi biết cậu sẽ không sao mà.

Một giọng nói ồm ồm vọng đến, Diệp Mặc không cần quay đầu cũng biết là Tăng Chấn Hiệp đến. Tối qua đến không tìm thấy hắn, không ngờ mới

sáng sớm nay y đã ngồi ở đây, người này không biết đã đạt đến trình độ nào rồi.

Diệp Mặc dẫn Tăng Chấn Hiệp vào trong sân ngồi, lúc này mới nói:

-Chuyện tối qua thật cảm ơn anh Tăng, nếu không phải do anh ra tay, Hàn Yên nhất định sẽ chịu thiệt.

Tăng Chấn Hiệp không thèm để ý phất tay nói:

-Đó chỉ là tiện tay mà thôi, tên Cái Thành kia chẳng có tài cán gì, chỉ là hắn ta quen biết với người của Uông gia. Tôi cho rằng Uông Lãnh Thiện sẽ không bỏ qua cho cậu, không ngờ tối qua anh ta không hề đến tìm cậu, đây quả thật là nằm ngoài dự liệu của tôi.

Tăng Chấn Hiệp đoán, nếu Uông Lãnh Thiện đi tìm Diệp Mặc, thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không còn cơ hội ngồi ở đây nói chuyện với ông rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, tùy ý hỏi:

-Không biết anh Tăng đã nghe qua Uông gia Nam Sơn rốt cuộc ở đâu không?

Tăng Chấn Hiệp không hề biết ý tứ của Diệp Mặc, thở dài nói:

-Kỳ thật môn phái bí mật nhất và không để cho người khác nhìn thấu nhất chính là Hồ Lô cốc và Uông gia Nam Sơn. Nghe nói Uông gia bọn họ được truyền là "Nam Sơn ở ngay dưới chân". Ý nghĩa của "Nam Sơn ở ngay dưới chân" chính là không ai biết Nam Sơn ở đâu, có lẽ còn ở ngay trước mặt, ở ngay bên cạnh, cũng không có ai biết thực lực của bọn họ như thế nào...

Nói tới đây Tăng Chấn Hiệp dường như mới nghĩ tới câu hỏi lúc nãy của Diệp Mặc, ông ta bỗng đứng lên, vẻ mặt không thể tin nhìn Diệp Mặc!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 477

Uông Môn Chủ Tại Sao Không Đến: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Uông lãnh Thiện đã đi tìm cậu rồi? Cậu giết anh ta rồi?

Tăng Chấn Hiệp tuy rằng tin chuyện này không thể nào xảy ra, nhưng suy nghĩ của ông lại không giống với vẻ mặt bên ngoài. Ông đã nghĩ đến việc Diệp Mặc rất có khả năng đã giết Uông Lãnh Thiện, thậm chí giết tất cả người của Uông gia, đây là muốn hỏi thăm sào huyệt của Uông gia sao.

Điều này cũng không có gì lạ, những người trong Ẩn môn thường nhổ cỏ nhổ tận gốc, hoặc là không động thủ, nếu mà động thủ rồi, thì sẽ toàn bộ giết sạch.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

-Đúng vậy, anh ta muốn giết tôi, tôi đành phải giết tên thất phu này, tuy nhiên anh ta không để lại người nào còn sống. Anh ta muốn động đến những người bên cạnh tôi thì đừng trách tôi động thủ trước. Chỉ là từ trước tới giờ tôi vẫn chưa nghe qua Nam Sơn ở đâu, tôi nghĩ mọi người đều là người của Ẩn môn, nhất định sẽ có người biết vị trí của Nam Sơn.

Tăng Chấn Hiệp tuy rằng đã đoán được có thể Diệp Mặc đã giết Uông Lãnh Thiện, nhưng đoán là một việc còn thực tế lại là chuyện khác. Hiện tại Diệp Mặc chính mồm thừa nhận đã giết Uông Lãnh Thiện, khiến Tăng Chấn Hiệp vô cùng kinh sợ. Xem ra tin đồn Diệp Mặc đã diệt Điểm Thương môn xếp thứ 4 trong 6 môn phái Ngoại ẩn cũng không phải là vô căn cứ.

Tăng Chấn Hiệp hít một hơi dài, căn bản ông còn cho rằng mặc dù Diệp Mặc không tồi, nhưng vẫn còn kém mình một chút. Nhưng bây giờ ông tuyệt

đối không dám nghĩ như vậy. Ông biết mặc dù ông đã lên tu vi Địa cấp hậu kỳ, nhưng so với Uông Lãnh Thiện, có lẽ người ta chỉ cần mấy chiêu là có thể giết chết ông. Mà Diệp Mặc lại có thể giết chết Uông Lãnh Thiện, còn có mấy người anh ta mang theo, lẽ nào hắn thật sự đã thăng cấp lên Tiên Thiên trong truyền thuyết sao?

-Cậu là cao thủ Tiên Thiên?

Tăng Chấn Hiệp mặc dù là một người hào phóng, hơn nữa tính tình cũng rất thẳng thắn, nhưng ông ta không phải là đồ ngốc. Lúc này những lời vừa mới nói ra mang vẻ khiếp sợ và không thể tin được. Cao thủ Tiên Thiên trong truyền thuyết mới hơn 20 tuổi là không thể tồn tại.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát, hắn nghĩ tới Đàm Giác, mình có thể đánh bại Đầm Giác có lẽ cũng coi là cao thủ Tiên Thiên chứ? Tuy nhiên hắn nghĩ đến Uông Lãnh Thiện và Ngộ Đạo. Nếu cao thủ Tiên Thiên chỉ là mạnh hơn cao thủ nửa bước Tiên Thiên như vậy thì còn gọi gì là Tiên Thiên? Huống hồ Đàm Giác căn bản không bằng hai người mình đã gặp này.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc liền lắc lắc đầu:

-Tôi bây giờ còn cách Tiên Thiên một chút nữa, cụ thể kém bao nhiêu tôi cũng không rõ, tuy nhiên tôi sẽ không sợ cao thủ Tiên Thiên.

Diệp Mặc không có nói khoác, hắn có thể bay bằng Phi kiếm, hơn nữa còn có thể ngự kiếm đối địch, cho dù là đối mặt với cao thủ Tiên Thiên, chỉ cần cẩn thận chút là được. Cho dù là đánh không lại thì cũng có thể chạy trốn. Nhưng hắn vẫn chưa gặp được cao thủ Tiên Thiên thật sự lợi hại, cho nên cũng không biết chính xác mình còn chênh lệch bao nhiêu.

Tăng Chấn Hiệp thở dài, dần dần bình tĩnh lại, qua một lúc lâu sau mới lên tiếng nói:

-Khó trách cậu không sợ Hạng Danh Vương, tu vi của Hạng Danh Vương nhiều nhất cũng chỉ giống như Uông Lãnh Thiện, mà tên Phong Võ

thậm chí còn hơi kém một chút. Diệp huynh đệ, cậu thật sự là thiên tài bậc nhất trong những người tu luyện cổ võ.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn không có tiếp lời. Hắn tự biết việc của mình, nếu để hắn tu luyện cổ võ, có lẽ bây giờ hắn vẫn không đến Hoàng cấp. Sở dĩ hắn lợi hại như vậy, là vì hắn tu luyện tu chân, nói mạnh miệng một chút thì chính là người tu tiên. Cổ võ gì có thể lợi hại hơn tu tiên?

Tăng Chấn Hiệp lại tiếp tục nói:

-Kỳ thật muốn tìm Uông gia tuyệt đối không thể, tôi đoán cho dù là con cháu của Uông gia cũng không biết sơn môn của gia tộc mình chứ đừng nói người khác. Tôi không biết, tôi đoán những người như Hạng Danh Vương cũng sẽ không biết. Hơn nữa Uông gia bọn họ vẫn rất khiêm tốn, đến trận thi đấu lần này cũng chỉ mang 2 đệ tử đến tham gia, mà người hộ tống lại chỉ có 4. Tôi đoán rằng nếu không phải Diệp huynh đệ lấy ra đồ gì quý hiếm, Uông Lãnh Thiện có lẽ sẽ không động thủ.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, hắn đoán có lẽ rất khó tìm đến Nam Sơn, nếu thật sự dễ dàng hỏi được thì tên Uông Lãnh Thiện cũng sẽ không giết người diệt khẩu.

-Anh Tăng không sống ở đây?

Lúc tối Diệp Mặc quay lại, thần thức không hề tìm thấy Tăng Chấn Hiệp, nên thuận miệng hỏi một câu.

Tăng Chấn Hiệp gật gật đầu nói:

-6 phái Ngoại ẩn đều không ở đây, mà ở chỗ chính phủ sắp xếp. Diệp huynh đệ, đại hội 9h bắt đầu, tôi đến chủ yếu là thăm cậu, sau đó phải quay về chuẩn bị một chút, lần này "Tam Thập Lục Giang" chúng tôi có 4 đệ tử tham gia. Có thể quen biết một hảo hán như Diệp huynh đệ cũng là vinh hạnh của tôi.

Diệp Mặc lập tức nói: -Được, "Tam Thập Lục Giang" chúng tôi luôn

hoan nghênh Diệp huynh đệ đến làm khách.

Tăng Chấn Hiệp cũng cao hứng nói.

Diệp Mặc lại gật đầu nói:

-Tuy nhiên hôm nay tôi mời anh Tăng đến là vì nội thương của anh. Nếu tôi không nhìn lầm thì nội thương của anh Tăng rất nặng. Nếu không điều trị có lẽ nhiều nhất chỉ có thể duy trì được 3 năm thôi.

-Diệp huynh đệ, cậu có thể nhìn được nội thương của tôi?

Tăng Chấn Hiệp vui mừng bất ngờ đứng lên. Ông không phải sợ chết, mà bởi vì ông không có người kế tục, nếu ông chết đi thì môn phái thứ năm trong Ngoại Ẩn chắc không giữ được.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, lấy ra một viên đan dược nói:

-Đây là một viên "Liên Sinh Đan", anh ăn xong có thể chữa khỏi hoàn toàn nội thương.

-Liên Sinh Đan? Có phải chính là viên Liên Sinh Đan mà trong đại hội bán đấu giá năm đó đã bán, là viên đan dược có thể trị liệu khỏi tất cả mọi nội thương?

Tăng Chấn Hiệp khiếp sợ nói.

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Đúng vậy, chính là viên đan dược này.

Tăng Chấn Hiệp thận trọng nhận viên đan dược, sau đó chậm rãi nói: Diệp Mặc vỗ vai Tăng Chấn Hiệp nói:

-Nếu đã là bạn bè rồi, hà tất phải nói những lời như vậy. Anh Tăng, buổi sáng còn phải dẫn người của môn phái đi Đoạn Đỉnh Sơn, tôi không làm lỡ dở thời gian của anh nữa, chúng ta sẽ tụ hội ở Đoạn Đỉnh Sơn.

Vốn dĩ Diệp Mặc không cần lấy ra "Liên Sinh Đan" cũng có thể giúp Tăng Chấn Hiệp trị thương, nhưng nó rất lâu và còn hao tổn chân khí. Bây giờ đã là bạn bè rồi, hắn cũng không để ý đến viên đan dược này.

Sau khi Tăng Chân Hiệp đi, Hàn Yên cũng đã rửa mặt, thay quần áo xong. Hai người cùng đi xuống lầu, lúc đi xuống lầu tám đã có rất nhiều môn phái đều đã đi ra.

Phần lớn những người ở đây nhìn thấy Diệp Mặc hoàn toàn không chút tổn thất đi xuống, đều tỏ ra rất kinh ngạc. Tuy nhiên những người quen biết Diệp Mặc đều đi lên trước chào hỏi. Hạ Trường Thiên và Vu Thao càng tỏ ra kinh ngạc, nhưng với những loại cáo già như bọn họ, trong lòng kinh ngạc, giật mình chắc sẽ không biểu hiện ra bên ngoài. Đối mặt với Diệp Mặc vẫn rất cung kính.

Hàn Yên trong lòng thầm than, thật sự là quá khác nhau, nếu chỉ có 1 mình cô, hoặc là cô và sự phụ cô đi qua, ở đây làm gì có chỗ cho cô nói? Thậm chí đi vào thang máy cũng phải nhường cho người ta vào trước. Nhưng đi theo sau Diệp Mặc lại khác, lúc Diệp Mặc đi đến cửa thang máy, không có ai dám vào trước, thậm chí thang máy đó chỉ có cô và Diệp Mặc. Cho dù là xuống lầu cửa thang máy mở ra, nhưng những người đứng đợi ở đây nhìn thấy Diệp Mặc cũng đều không dám đi vào.

Đây là thực lực, thực lực này đúng là một vòng luẩn quẩn.

Diệp Mặc lại không thèm để ý chút nào, chuyện này đối với hắn rất là bình thường, tuy nhiên lúc trước khi hắn ở Lạc Nguyệt tu chân, cũng phải xem sắc mặt của kẻ khác như vậy.

Lúc Diệp Mặc và Hàn Yên đi đến đại sảnh, Vương Tây Nhạc đã đợi rất lâu, thấy Diệp Mặc đi xuống vội vàng tranh thủ đưa hắn cùng Hàn Yên tới nhà hàng dùng cơm. Dùng cơm xong mới nói cho Diệp Mặc biết xe đã chuẩn bị xong.

Vương Tây Nhạc biết Diệp Mặc và Hàn Yên cũng đến tham gia đại hội

nên cố ý lái xe lại đây tự mình đưa đón.

…

Nếu như tối hôm qua ngọn Đoạn Đỉnh Sơn vẫn còn mang hơi thở âm u lạnh lẽo thì ban ngày, nơi đây lại vô cùng náo nhiệt. Xe cộ đỗ dưới chân núi không ngớt, những người của Ẩn môn mặc trang phục không hề giống nhau đi tới Đoạn Đỉnh Sơn Trừ một vài người có quan hệ đặc biệt có thể đến đây xem đại hội Ẩn môn ra, những người ở đây phần lớn là không có cách nào vào đây.

Phạm vi của ngọn Đoạn Đỉnh Sơn này khoảng một dặm, hơn nữa sớm đã được tu sửa. Ở giữa là hai lôi đài thi đấu, bốn phía xung quanh đều là những vị trí đã được sắp xếp. Thêm những người của Ẩn môn, và người ở các giới trong xã hội đến thậm chí có khoảng bảy tám nghìn người. Diệp Mặc đoán những người này phần lớn đều là giúp đỡ Ẩn môn buôn bán, hoặc là một vài nhân sĩ có tư cách.

Mặc dù có một đội ngũ Ẩn môn chuyên làm nhiệm vụ trị an, nhưng tố chất của những vị khách này rõ ràng là không tầm thường, hoặc là bọn họ không có tư cách ở đây chạy nhảy lung tung, toàn bộ đỉnh núi không hề có chút hỗn độn, mọi người đều đã ngồi hết vào vị trí.

Địa vị của Quảng Hàn môn rất thấp, lần này chỉ có hai vị trí, hơn nữa lại gần cuối. Diệp Mặc cùng Hàn Yên vừa đến đây, Tăng Chấn Hiệp đã ở đó chờ rất lâu sau đó lập tức đưa họ đến khu vực của "Tam Thập Lục Giang".

-Diệp huynh đệ, cậu ở đây thì tốt rồi, cô Hàn, chúng tôi sẽ có người đưa cô đi báo danh. Đợi lát nữa tôi sẽ cố gắng hết sức tranh cho cậu một vị trí chủ trì đại hội.

Tăng Chấn Hiệp thấy Diệp Mặc vừa đến liền cử người đưa Hàn Yên đi báo danh.

Diệp Mặc cười nói:

-Tôi đi chủ trì hội nghị, tôi đoán Hạng Danh Vương chắc chắn sẽ không đồng ý. Hơn nữa, tôi không có hứng thú với cái này, tôi ngồi đây là tốt rồi. Hàn Yên, em đi báo danh trước đi, anh ở đây đợi.

Sau khi Hàn Yên rời khỏi, Tăng Chấn Hiệp phải chủ trì đại hội nên phải đi trước. Tuy nhiên Diệp Mặc ngồi ở "Tam Thập Lục Giang" rõ ràng là được đãi ngỗ vô cùng tốt, có một người chuyên đứng bên cạnh Diệp Mặc để phục vụ.

Diệp Mặc nhìn nơi báo danh có chút loạn, đoán rằng phải đến một giờ mới xong. Tuy nhiên hắn cũng không vội, mục đích hắn đến chủ yếu là đưa Hàn Yên đến tham gia địa hội và đợi đại hội kết thúc hắn đi xem Linh Đàm ở đâu.

Vì không để cho Tăng Chấn Hiệp khó xử, cho nên Diệp Mặc cũng không hỏi Tăng Chấn Hiệp về việc của Linh Đàm.

Cùng lúc đó, Hạng Danh Vương đang chủ trì đại hội trong đại sảnh sắc mặt âm trầm hỏi:

-Uông môn chủ tại sao đến giờ vẫn chưa đến?

Giọng điệu rõ ràng có chút không vui, rõ ràng tối hôm qua Uông Lãnh Thiện đi ăn mảnh khiến Hạng Danh Vương có chút không vui. Mặc dù biết hôm nay Uông Lãnh Thiện đến đây cũng sẽ chia cho mình một ít, nhưng ông ta vẫn cảm thấy không vui.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 478

Trọng Tài Đại Hội: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Anh Hạng, tôi thấy Uông môn chủ rất có thể sẽ không trở lại?

Khẩu khí của Phong Vũ trầm xuống, sau khi nói xong, con mắt gã lim dim. Rất dễ nhận thấy, trong lòng y lúc này không bình tĩnh chút nào.

Hạng Danh Vương sửng sốt, liền nói:

- Đại hội này năm năm tổ chức một lần, là việc đại sự trong ẩn môn ta. Cho dù Uông môn chủ có quá đáng, cũng không thể không đến được. Hơn nữa, chẳng lẽ hắn không muốn thiên tài của môn hạ vào Linh Đàm ư? Cho dù hắn không để ý tới việc này thì chẳng lẽ ngay cả tinh thạch đó hắn cũng không cần?

Tuy nói như thế nhưng trong lòng Hạng Danh Vương lại nghĩ, lẽ nào kế thừa của Diệp Mặc được thực sự đáng giá như vậy? Không ngờ Uông Lãnh Thiện không để ý tới đại hội ẩn môn mà một mình trở về, thậm chí ngay cả cơ duyên thăng cấp Tiên Thiên cũng bỏ qua?

- Bởi vì Diệp Mặc đã dẫn người tới tham gia đại hội rồi, giờ đang ngồi ở khu vực "Tam thập lục giang".

Phong Vũ thản nhiên nói, nhưng gã không nói thẳng tại sao Uông Lãnh Thiện lại chưa tới. Nhưng ý của gã khiến những người đang ngồi đã hiểu, Diệp Mặc đã tới nhưng Uông Lãnh Thiện chưa tới, điều này thật có ý sâu xa.

Phong Vũ đương nhiên hiểu tối qua Uông Lãnh Thiện hẳn đi tìm Diệp Mặc, hơn nữa gã cũng biết vì sao Uông Lãnh Thiện tới tìm Diệp Mặc. Với thủ đoạn của Uông Lãnh Thiện ra mà nói thì tuyệt đối y không để những kẻ

trong tay y tồn tại, kể cả là Diệp Mặc và cô gái đi cùng hắn cũng không có cách nào sống sót được.

Trên thực tế thì Phong Vũ nghĩ không sai. Tối qua Uông Lãnh Thiền không những đã ra tay với Diệp Mặc mà còn phái người đi đối phó với Hàn Yên. Nhưng y không ngờ hạ thủ Hàn Yên không thành lại bị Tăng Chấn Hiệp mà Diệp Mặc hẹn tới đuổi đi, cuối cùng bị Diệp Mặc trở về giết chết.

- Cái gì? Diệp Mặc cũng tới ư?

Hạng Danh Vương mặt biến sắc, lập tức đứng dậy nói. Mặt gã vẫn đi theo Hạng Danh Vương cũng biến sắc, lập tức đi ra ngoài. Chỉ một lát sau, gã đã quay lại. Mặt của gã và Hạng Danh Vương đều khó coi giống nhau, rất rõ ràng, họ đã nhìn thấy Diệp Mặc.

Tăng Chấn Hiệp lúc này lại đứng lên nói:

- Vốn dĩ chủ trì đại hội của chúng ta gồm bốn người nhưng bây giờ Uông môn chủ giờ không đến, thiếu mất một người, tôi nghĩ Diệp Mặc cũng là một môn phái mới nổi, đan dược Lưu Xà của hắn tiếng tăm lừng lẫy, chi bằng chúng ta bổ sung Diệp Mặc vào chỗ đó, hai vị môn chủ nghĩ thế nào?

Phong Vũ kinh ngạc nhìn Tăng Chấn Hiệp, ánh mắt lộ rõ chút suy tư.

- Không được, Diệp Mặc là một hậu bối miệng còn hơi sữa, sao có thể có tư cách là trọng tài của đại hội được chứ?

Hạnh Danh Vương không chút do dự liền phủ quyết.

- Đúng vậy, Tăng môn chủ, Diệp Mặc mới chỉ hai mươi tuổi mà thôi, cùng lắm cũng không qua được Địa cấp sơ kỳ. Tôi đồng ý với lời của Hạng môn chủ, hắn ta không có tư cách gì trở thành trọng tài của đại hội.

Một người đàn ông sau lưng Phong Vũ đứng lên nói.

Sắc mặt Phong Vũ lạnh lùng:

- Trịnh Triều, chúng tôi đang thương lượng việc đại sự, không cần cậu xen vào.

- Sư huynh…

Trịnh Triều nhìn Phong Vũ một cách kỳ quái, y không ngờ được sư huynh lại dùng lời lẽ như vậy nói y.

Nhưng khi y muốn tiếp tục nói thì bị một người phụ nữ trung niên ngăn lại, lắc đầu với y. Cuối cùng Trịnh Triều vẫn nhịn, không nói nữa.

- Ý của anh Phong thể nào?

Uông Lãnh Thiện giờ không có ở đây, Hạng Danh Vương tuy có thể không đồng ý lời của Tăng Chấn Hiệp nhưng vẫn phải hỏi ý kiến của Phong Vũ. Dù sao thực lực của thư viện Cửu Minh cũng không thua kém so với Hồ lô cốc.

Mặc dù Uông Lãnh Thiện vẫn chưa tới nhưng Hạng Danh Vương lại không cho rằng Diệp Mặc có thể giết Uông Lãnh Thiện. Bởi vì y cho rằng chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Vốn dĩ Phong Vũ không định phát biểu ý kiến nhưng bây giờ Hạng Danh Vương hỏi như vậy, gã cũng thấy không được thích hợp lắm đành nói:

- Vốn dĩ đại hội ẩn môn của chúng ta là tu vi càng cao, được người khác biến đến càng nhiều thì càng tốt, nhưng mà, bây giờ là thái bình thịnh thế rồi, chính phủ cũng ủng hộ đại hội ẩn môn, thế nên trong lúc này nhất định không được để xảy ra chuyện gì. Vì thế, vấn đề tu vi có thể gác sang một bên. Tăng môn chủ đã nhắc tới Diệp Mặc tuổi trẻ nhưng có thể tu luyện được đến mức này, rõ ràng hắn là một thiên tài. Cá nhân tôi trên nguyên tắc có cùng ý kiến với anh Hạng, chỉ là đề nghị của Tăng môn chủ cũng có lý nhất định nên chuyện này nhất thời không thể quyết định ngay được.

Người sáng suốt vừa nghe liền biết được tên Phong Vũ này khá ba phải.

Vừa nghe lời của Phong Vũ, Hạng Danh Vương lần đầu tiên không vội vàng biểu hiện cảm xúc mà cúi đầu trầm ngâm. Tăng Chấn Hiệp là một môn phái ngoại ẩn môn xếp thứ năm, có thể nói thực lực kém xa Hồ Lô cốc. Y dám đề xuất ý kiến này cũng đã rất kỳ quái rồi, kỳ quái hơn là Phong Vũ đã không rõ ràng đứng về phía ai, đây là chuyện gì vậy?

Thư viện Cửu Minh tham gia đại hội lần này có mười mấy người. Lúc này người phụ nữ trung niên kia lại đi tới đằng sau Phong Vũ nhỏ nhẹ nói:

- Phong sư huynh, tôi nghĩ hay là chúng ta đồng ý lời của Tăng môn chủ cho thỏa đáng.

Phong Vũ tuy đoán ra được một chút nhưng lại không dám khẳng định, giờ môn phái của mình lại có người nói như vậy, gã có chút nghi hoặc nói với người phụ nữ kia:

- Thải Cơ sư muội, vì sao muội nói như vậy?

Người phụ nữ được gọi là Thải Cơ đó hạ thấp giọng, thận trọng nói:

- Tối qua, Uông môn chủ nhất định là đi tìm Diệp Mặc, hơn nữa, theo tính cách người mà viện trưởng nói tuyệt đối sẽ không để Diệp Mặc chạy mất. Nhưng bây giờ, Diệp Mặc đã tới tham gia đại hội rồi mà người của Uông gia không có một ai, thậm chí sáng nay chúng ta cũng không nhìn thấy bóng dáng họ.

- Việc này chỉ có một giải thích là tối qua Uông Lãnh Thiền đã đem toàn quân đi đều đã bị diệt rồi. Mà người có thể tiêu diệt họ chính là tên Diệp Mặc kia. Trong buổi giao lưu tối qua, chúng ta cũng không đắc tội với hắn, lúc nãy theo giọng điệu của Tăng Chấn Hiệp thì ta có thể khẳng định, y đã kết giao với Diệp Mặc, bằng không y sẽ không nói ra điều ấy.

- Hơn nữa, tinh thạch Linh Đàm vốn chỉ có bốn khối, nếu chúng ta không đồng ý thì cũng không thể thêm một khối nào, còn không bằng bán cho Tăng môn chủ ân tình.

Phong Vũ gật gật đầu, sao y không nghĩ tới điểm ấy chứ, chỉ sợ nếu như vậy sẽ đắc tội với Hạng Danh Vương.

Dường như đã nhìn ra được ý của Phong Vũ, Thải Cơ khẽ mỉm cười nói:

- Phong sư huynh, tên Diệp Mặc kia có thể giết Uông Lãnh Thiện nhất định không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Cho dù là hắn giết hay là người của hắn giết nhưng người như vậy chúng ta không trở mặt vẫn hơn. Tôi nghĩ Hạng môn chủ sẽ không vì một danh ngạch mà trở mặt với thư viện Cửu Minh ta.

Nghe xong lời Thải sư muội, Phong Vũ liền hạ quyết tâm, gã mỉm cười, đột nhiên phá vỡ cục diện nặng nề nói:

- Tôi nghĩ bây giờ thời gian cũng rất gấp rồi, chi bằng theo ý của Tăng môn chủ đi, để tên Diệp Mặc kia bổ sung vào chỗ vắng mặt của Uông môn chủ, dù sao tinh thạch có bốn khối, nếu thiếu một người thì khối tinh thạch ấy cũng không nên bị phân chia.

Phong Vũ đã đồng ý với lời của Tăng Chấn Hiệp, tuy còn nhiều nghi ngờ nhưng Hạnh Danh Vương cũng không thể không đồng ý. Dù sao giờ đã có hai phiếu đồng ý so với một phiếu của y rồi.

Lúc Diệp Mặc bị Tăng Chấn Hiệp kéo ra ngoài mới biết hắn đã được liệt vào bốn người chủ trì đại hội. Diệp Mặc lúc này dở khóc dở cười, hắn nhìn Tăng Chấn Hiệp bất đắc dĩ nói:

- Anh Tăng, tôi thật sự không muốn làm trọng tài, thật là lãng phí thời gian.

Tăng Chấn Hiệp cười thần bí:

- Diệp Mặc huynh đệ, tôi sẽ không hại anh, anh cho là làm chủ trì đại hội là phí thời gian ư? Anh nên biết, top 3 là có thể tu luyện ở Linh Đàm ba tháng, trong Linh Đàm đó, khoảng năm lại có bốn khối tinh thạch sinh ra, bốn khối này đều là phần thưởng mà chúng tôi thưởng cho bốn vị chủ trì.

Tác dụng của linh thạch này anh chưa từng chứng kiến nên đương nhiên không biết, chờ sau khi anh chứng kiến anh sẽ hiểu anh không hề thua thiệt đâu!

Tinh thạch trong Linh Đàm? Diệp Mặc giật mình, chẳng lẽ lại là Linh thạch? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức gật đầu nói:

- Được, tôi đồng ý!

…

Đệ tử tham gia đại hội có tổng cộng 320 người, nếu top 3 có thể vào được Linh Đàm thì trong một trăm người mới được một người, sự cạnh tranh không thể không kịch liệt được. Tuy nhiên, top 30 đều có phần thưởng, điều này khiến cho những người tham gia có ít nhiều hi vọng. Không phải ai cũng hi vọng mình có thể vào Linh Đàm nhưng đại bộ phận có lẽ chỉ muốn viên Thăng huyền đan là được rồi. Huống hồ, đại đa số người cũng vì chỗ tiền thưởng kia mà tới.

Người trong ẩn môn tuy kiếm tiền đơn giản nhưng lại chỉ là một vài ẩn môn lớn có thế lực, có thể lấy tiếng tăm của môn phái làm sản phẩm của mình. Còn một số môn phái nhỏ như Quảng Hàn Môn của Hàn Yên, không phải là năm trăm triệu mà là năm triệu nói không chừng, họ cũng không tiếc bản thân. Nên phần thưởng này đối với nhiều môn phái có sức hấp dẫn rất lớn.

Quy tắc của trận đấu này rất đơn giản, vòng bốn chính là cuộc đấu loại trực tiếp, 320 người cứ hai người một, người thắng sẽ tiến vào vòng tiếp theo, kẻ thua thì bị loại bỏ, chế độ của trận đấu rất tàn khốc.

Để tránh cho hai người huyền cấp tu vi gặp nhau, thì mười một người cổ võ Huyền cấp được liệt vào hạt giống tuyển thủ thi đấu trong vòng một, số của họ là từ số một đến số mười một. Nhưng sau vòng một, sẽ không tồn tại loại tuyển thủ này.

Tu vi Huyền cấp của Hàn Yên thuộc mầm móng tuyển thủ, cô chọn ngẫu nhiên thì là số 10, trận đầu cô sẽ đấu với tuyển thủ 311.

Tuy tham gia đại hội đều là đệ tử các môn phái tinh anh nhưng trong mắt Diệp Mặc lại là trăm ngàn chỗ hở, thực sự không có gì đáng xem. Ngoài mấy tên tu vi Huyền cấp có chút chiêu thức cũng không tệ ra thì thậm chí người luyện Hoàng cấp vốn cũng chẳng có gì đặc biệt cả.

Hàn Yên bây giờ là đỉnh cao Huyền cấp sơ kỳ, đối thủ của cô là một gã Hoàng cấp hậu kỳ. Mặc dù chiêu thức của Hàn Yên chẳng có gì lợi hại, nhưng một Huyền cấp đối mặt với Hoàng cấp, chỉ bằng mấy chiêu, cô đã đánh gã ta xuống đài.

Trừ số ít thực lực cân đối đánh nhau trong một thời gian dài ra thì đại bộ phận trận đấu vòng một đều rất nhanh. Khoảng một giờ chiều, lúc nghỉ trưa, vòng thứ nhất đã kết thúc toàn bộ. 160 tuyển thủ tiến vào trận đấu thứ hai của buổi chiều.

Trận đấu buổi chiều bắt đầu lúc hai giờ, Diệp Mặc làm trọng tài, về cơ bản chẳng có chuyện gì, bởi vì, các đấu thủ đều tuân theo quy định của trọng tài. Chỉ có không thể phân biệt được, hoặc là lúc việc ngoài ý xuất hiện, mới có thể khiến bốn vị trọng tài ra xử lý.

Mà trận đấu buổi sáng nói chung rất quy củ, ngoài một người bị thương nhẹ và một người bị thương nặng ra thì không có gì to tát cả.

Trận đấu buổi chiều gồm 160 danh thủ rõ ràng kịch liệt hơn buổi sáng một chút, dù sao họ cũng đã trải qua một vòng rồi, thực lực cũng cao hơn một chút.

Tám mươi cuộc tranh tài phân đến hai võ đài, mỗi võ đài có bốn mươi trận. Bởi vì số người tham gia trận đấu buổi chiều ít đi một nửa, Diệp Mặc rất dễ chú ý tới hai cô gái tham gia cuộc thi. Hắn chú ý tới là vì hắn biết hai người họ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 479

Kẻ Trộm Mộ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Hai cô gái này và Diệp Mặc trước đây đã từng giao đấu. Một người là lúc Diệp Mặc khi ở sa mạc bị hắn chém đứt tay. Hơn nữa, tại hội đấu giá Tê Hà Tự lần trước, cô ta và sư phụ cùng tham gia. Nhưng Diệp Mặc biết cánh tay của cô cũng đã liền nhanh lắm.

Cô ta có một sư phụ là một đạo cô xinh đẹp. Lần trước nghe đạo cô này hình như gọi cô ta là Tử Như, không ngờ trong đại hội này cô cũng tới, hơn nữa đã là Hoàng cấp hậu kỳ. Một cô gái mà tay bị gãy lại có thể tham gia đại hội, có thể thấy được cô ta cũng có chút nghị lực. Ấn tượng của Diệp Mặc về Tử Như đó là một tay phi đao giỏi, không biết phi đao hiện giờ của cô là cánh tay nào phóng đây Còn cô gái kia Diệp Mặc mới gặp chưa bao lâu, chính là khi hắn đến khu binh đoàn đặc công Tương Vân đã nhìn thấy cô gái lạnh lùng này. Cô ta đối với hắn hình như là có ý xấu, còn cô ta tên gì, hắn đến giờ cũng không biết. Chỉ là hai cô gái kia và hắn có chút khoảng cách, thậm chí cô Tử Như đó với hắn còn có mối thù cụt tay.

Vòng thứ hai của buổi chiều, Hàn Yên chiến thắng một tên đỉnh cao Hoàng cấp hậu kỳ một cách dễ dàng, sau đó cô quay lại khu vực "Tam thập lục giang" để xem trận đấu. Cô đã biết Diệp Mặc trở thành trọng tài rồi nên không lo lắng những người này sẽ đến nữa.

Đối thủ của Tử Như là một tuyển thủ Hoàng cấp trung kỳ, có thể nói tương đối là trong đại hội này đã tồn tại tu vi thấp nhất rồi. Cô gái này không sử dụng phi đao mà chỉ sử dụng trường kiếm đã có thể đánh bại đối thủ xuống võ đài, thắng trong trận hai này một cách nhẹ nhàng. Còn cô gái lạnh lùng kia cũng chiến thắng đối thủ của mình một cách dễ dàng, nhưng Diệp Mặc cảm thấy cô ta đánh xong còn nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt dường như

có chút lạnh băng.

Diệp Mặc theo bản năng sờ sờ cằm, ý muốn nói là tôi chưa bao giờ gặp cô, sao lại nhìn tôi như vậy?

Trận đấu buổi chiều tuy chỉ bằng một nửa của buổi sáng nhưng lại mất thời gian nhiều hơn. Sau cùng, khi chọn được tám mươi tuyển thủ thì đã là sáu giờ tối rồi.

Các trận đấu còn lại chỉ có thể đợi ngày thứ hai, buổi tối ở Đoạn Đỉnh Sơn không có người trực, trận đấu kết thúc, tất cả mọi người đều quay về chỗ ở.

Lúc Diệp Mặc được Vương Tây Nhạc mời ăn cơm tối xong quay trở lại tầng áp mái thì phát hiện ở đó đã có rất nhiều người đang đợi rồi.

Có thể nói hầu như tất cả người trong ẩn môn của khách sạn Tây Nhạc đều cử người đại diện tới hỏi thăm hắn. Hàn Yên không biết Diệp Mặc đã giết Uông Lãnh Thiện nên khi thấy nhiều người tới đây vậy cô có chút hoảng sợ. Đến khi cô biết được họ đến chỉ để hỏi thăm Diệp Mặc, cô mới yên tâm.

Bất kể là vì nguyên nhân mình đã trở thành trọng tài, hay là chuyện mình đã giết Uông Lãnh Thiện bị lan truyền ra ngoài, đối với mấy người này, Diệp Mặc dù sao cũng không có ý muốn kết bạn. Chỉ là xã giao đơn thuần một chút sau đó để cho mấy người họ về. Diệp Mặc cũng biết mấy người này tính cách tư lợi, không phải đến hỏi thăm đơn thuần, mà họ đã trải qua một thời gian dài tích lũy trong ẩn môn cộng thêm sự thiếu thốn tài nguyên hiện tại tạo thành.

Đồ gì đó rất ít nhưng ai cũng muốn, kể cả cướp đoạt, không tin tưởng lẫn nhau. Loại người như Tăng Chấn Hiệp này thì trong ẩn môn đã là cực kỳ hiếm rồi.

Đây cũng là lý do vì sao lịch sử Hoa Hạ trải qua mấy lần bị ngoại tộc xâm lược, lại không có bất cứ một cao thủ trong ẩn môn nào nói ra nguyên

nhân. Diệp Mặc đoán sở dĩ giờ lại có một "Thiên tổ" nói không chừng vẫn vì xã hội bây giờ khá ổn định, khiến người trong ẩn môn ngửi thấy cơ hội trong đó. Ví dụ như cung cấp khoáng thạch và dược liệu quý hiếm cho ẩn môn, đây chính là một ví dụ rất điển hình.

Sau khi Diệp Mặc đuổi mấy người này đi, Hàn Yên ở lại một mình tu luyện chiêu thức thứ hai còn hắn lại đi tới Đoạn Đỉnh Sơn. Và điều khác biệt so với hôm qua chính là Diệp Mặc lần này bước trên phi kiếm mà đi.

…

Nếu có người lúc này tới Đoạn Đỉnh Sơn thì nhất định sẽ không tin ban ngày ở đây lại náo nhiệt như vậy, vì bây giờ lại trở thành một nơi hoang vắng, thỉnh thoảng mới có chút gió lạnh thổi tới.

Diệp Mặc vừa hạ xuống thì nhìn thấy hai gã đàn ông đang lén lút đi qua, tiến vào chân núi Đoạn Đỉnh Sơn. Diệp Mặc sửng sốt một chút, chuyện Đoạn Đỉnh sơn có quỷ là người của Thành Quỷ đều biết, nhưng sao đêm hôm khuya khoắt như vậy còn có người tới Đoạn Đỉnh Sơn làm gì?

Chỉ lát sau, Diệp Mặc liền phát hiện ngoài hai người này ra, phía sau họ còn một người khác. Rất nhanh Diệp Mặc đã biết được hai người đàn ông đi trước không có bất kỳ tu vi gì, hay nói cách khác là chưa hề tu luyện bao giờ. Từ chiếc ba lô trên lưng họ, Diệp Mặc đã đại khái biết được hai người này hẳn là đến trộm mộ.

Diệp Mặc lắc đầu, bọn trộm mộ không ngờ đã trộm tới Đoạn Đỉnh sơn rồi. Hai gã này đúng là không biết sống chết thế nào.

Nhưng khi nhìn sang người đi sau hai gã trộm mộ thì hắn vô cùng kinh ngạc, đó chính là cô gái lạnh lùng nhìn mình chằm chằm chiều nay, không biết đêm hôm thế này cô ta tới Đoạn Đỉnh Sơn làm gì? Thậm chí còn theo dõi hai gã trộm mộ chưa từng tu luyện bao giờ.

Diệp Mặc dùng thuật ẩn thân đi tới bên cạnh họ. Hai gã trộm mộ bị cô

gái theo dõi mà không hề biết, hơn nữa lại chầm chậm, cẩn thận tiến vào sâu bên trong Đoạn Đỉnh Sơn.

Diệp Mặc rất nghi hoặc, nếu là trộm mộ thì không nên chọn mấy ngày này mới phải vì mấy ngày này diễn ra đại hội ẩn môn, có rất nhiều người, dễ bị phát hiện. Còn nếu ngày bình thường nếu tới đây trộm mộ thì tỷ lệ bị phát hiện chắc chắn sẽ nhỏ hơn.

- Nhị Nha, tôi cảm thấy nơi này so với các nơi khác âm u hơn hay sao ấy, người tôi không được thoải mái, sẽ không có chuyện gì chứ?

Người đàn ông có vóc dáng lùn rùng mình một cái và nói theo bản năng.

Người được gọi là Nhị Nha có dáng người cao hơn một chút, nhưng rõ ràng so với gã lùn thì khôn khéo hơn rất nhiều. Y nghe xong liền trả lời:

- Cương Hổ, chúng ta chỉ có cơ hội trong mấy ngày này thôi. Anh phải biết rằng, Đoạn Đỉnh sơn không phải là một nơi bình thường, anh cho rằng những xác chết ở đây chỉ có chúng ta biết ư? Tôi khẳng định còn có người khác biết nữa. Nhưng vì sao họ không dám tới, là bởi vì âm khí nơi này quá nặng.

- Mấy ngày nay, chính phủ tổ chức một hoạt động gì đó ở Đoạn Đỉnh sơn này nên người rất đông. Ngày mai anh sẽ thấy, người trên núi khoảng mười ngàn người, nhiều người lên núi như vậy thì dương khí sẽ tràn đầy, hòa tan âm khí nơi này, có thể nói đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Một khi mà hoạt động này kết thúc thì không có người đến nữa, âm khí hội tụ, lúc đó chúng ta sẽ không còn bất cứ cơ hội nào. Nhưng vì loại tử âm này mà người dám đến đây cũng không nhiều.

Cương hổ gật đầu nói khẽ:

- Nếu nơi này thực sự là mộ của hậu nhân Viên Thiên Cương thì chúng ta nói không chừng sau này có thể đổi nghề làm phong thủy được đấy!

Hóa ra là tính toán như thế. Tuy Diệp Mặc biết tính toán này của họ ở

Đoạn Đỉnh Sơn lại chẳng có bao nhiêu tác dụng nhưng không thể phủ nhận tên Nhị Nha kia nói rất có lý. Một khi có nhiều người trên núi thì nơi âm khí này nhất định bị hòa tan ra rất nhiều. Nhưng tên Nhị Nha này lại không hiểu âm khí ở đây lại không phải là loại âm khí tự nhiên mà y nghĩ. Diệp Mặc tối qua đã tới một lần, hắn khẳng định là có người giở trò.

Nhưng mà Đoạn Đỉnh Sơn này thì có vật gì tốt đẹp có thể bị trộm chứ, Diệp Mặc vốn dĩ chẳng có chút hứng thú nào, chỉ là nghe thấy nhắc đến hậu nhân của Viên Thiên Cương nên hắn có chút tò mò. Viên Thiên Cương là một đại sư Phong thủy nên cũng có thể nơi này thật sự có đồ gì đó có một vài tác dụng tốt. Ban đầu, hắn còn tính tới Mai Nội Tuyết Sơn một chuyến vì theo lời của anh em họ Phó thì ở đó có một ngôi mộ cổ. Trong mấy tỉnh ở Mai Nội Tuyết Sơn thì Quỷ Thành là một tỉnh trong số đó.

Nhưng việc Diệp Mặc đi Mai Nội Tuyết Sơn không cần quá gấp gáp, bởi vì hắn biết anh em họ Phó đã lấy được một quyển pháp công ở đó, thì không còn hứng thú nhiều nữa. Cổ mộ có dữ dằn thế nào cũng chỉ là một di tích của người tu luyện cổ võ mà thôi. Đối với người tu luyện cổ võ thì đây có lẽ là một kỳ ngộ, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì quả thực không có sức hấp dẫn nào. Diệp Mặc sở dĩ muốn đi một chuyến là vì hắn đã bị mấy viên dạ minh châu kia hấp dẫn.

Cô gái lạnh lùng kia đã đạt đến đỉnh cao của Hoàng cấp tu vi nên theo dõi hai gã trộm mộ bình thường này chẳng có áp lực nào. Diệp Mặc tới nơi này chẳng qua muốn xem xem ở Đoạn Đỉnh Sơn này rốt cục có huyền cơ gì, vì sao tối qua thần thức của hắn không phát hiện ra là thứ gì đã đánh lén hắn? Nên sau khi nghe nói đến mộ hậu nhân của Viên Thiên Cương, Diệp Mặc cũng lặng lẽ theo sau ba người họ.

Đoạn Đỉnh Sơn vốn mấy năm nay không có ai tới đây nên ngoài một con đường chính thông lên đỉnh núi ra thì các nơi khác đều hoang vắng. Hai gã trộm mộ đi gần một tiếng, sau lại tiến vào khe sâu duy nhất của Đoạn Đỉnh Sơn, Diệp Mặc thấy dáng vẻ hai gã này quen thuộc chắc đã trải nghiệm qua Nhị Nha tới một chỗ sườn dốc, lấy ra một vật dò xét xung quanh thật lâu rồi

mới ngừng lại.

- Chính là ở đây sao?

Cương Hổ thấy Nhị Nha ngừng lại liền nhỏ giọng hỏi.

- Đúng vậy, là ở đây!

Nhị Nha cởi ba lô, lấy ra một cái xẻng Lạc Dương (loại xẻng đặc dụng, một loại công cụ khảo cổ học, được tạo thành từ nửa cung tròn hình trụ), nhưng chỉ xúc vài cái lại cất vào - Nhị Nha, tôi thấy sợ, lần này sao tôi lại có cảm giác không ổn lắm.

Cương Hổ rụt cổ, có chút lo lắng hỏi.

Nhị Nha liền mắng gã:

- Nghĩ vớ vẩn! Đây không phải lần đầu tiên chúng ta làm những việc này, nếu thật sự là chỗ ở của người đó thì chúng ta chỉ cần làm một chuyến là được rồi. Nhớ kỹ rằng, càng là lúc này thì càng không được sợ, như vậy dương khí mới tràn đầy. Hơn nữa, tôi khẳng định hôm nay chúng ta không thể đào xong được thì chừng ba ngày nữa sẽ xong. Thế cũng là khá lắm rồi.

Hai gã này vừa nói vừa bắt đầu đào, Diệp Mặc không thể không khâm phục họ. Họ không có bất kỳ tu vi nào nhưng tốc độ đào rất nhanh. Họ phối hợp rất thuần thục, từng xẻng đất bị hất ra đều đặn.

Diệp Mặc để ý tới cô gái lạnh lùng kia thì thấy cô ta cũng cẩn thận trốn một bên, không tiến lên, không biết cô ta muốn làm gì. Không biết là muốn lợi dụng hai gã này để phát tài hay là cũng có hứng thú với di tích của hậu nhân Viên Thiên Cương?

Một tiếng sau, Nhị Nha bò lên cầm một kíp nổ đi xuống, lát sau y leo lên, kéo Cương Hổ chạy ra xa một bên.

Một tiếng nổ vang lên, thần thức của Diệp Mặc thấy thuốc nổ của Nhị

Nha phát nổ ở một cái động cũ, hóa ra nơi này đã sớm có người tới trộm rồi. Và, thần thức của Diệp Mặc rất nhanh liền phát hiện được, cái động này không thể khai thông được, trên đó còn có hai xác chết nữa.

Xem ra hai cỗ thi thể này là hai gã trộm mộ, không biết vì nguyên nhân gì đã chết ở đây. Điều này chứng minh con người chết vì tiền tài, chim chóc chết vì miếng ăn.

Nhị Nha và Cương Hổ rất nhanh liền cầm đèn mỏ quay lại động. Một lúc sau, Nhị Nha liền bất ngờ kêu lên vui sướng:

- Hổ tử, chúng ta gặp may rồi. Nơi này có sẵn một cái động, hơn nữa chưa đào xuyên qua được, chúng ta chỉ tiếp tục đào vài cái là được. Bên trong có hai tiền bối đã chết, Hổ tử, lấy hai chân của con lừa đen đưa cho tôi một cái, phòng ngừa có đại nạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 480

Người Đàn Bà Mặc Áo Đen: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Sau khi hai tên trộm mộ đi vào trong động, Diệp Mặc phát hiện cô gái trong trẻo nhưng lạnh lùng đó cũng đi theo, Diệp Mặc kì lạ phát hiện ra rằng thần thức của hắn không thể đi qua cửa mộ. Diệp Mặc nhìn cửa mộ một lúc, đúng là làm rất kín kẽ. Dựa vào thần thức của hắn bây giờ, bùn đất dày cũng có thể nhìn qua được hai ba mươi mét, nếu là đất cát thậm chí có thể nhìn qua được gần một trăm mét. Cửa mộ này chắc là đá tảng dày, còn dày hơn nhiều so với cửa mộ ở Cửu Nguyệt Quan. Nghĩ một lúc, Diệp Mặc cũng đi theo vào.

Nhị Nha và Cương Hổ tay chân vô cùng nhanh nhẹn, huống hồ gần như là đã đào xong hầm rồi. Một con gà bị Cương Hổ ném vào hầm, sau đó một lúc lâu, Nhị Nha gật gật đầu nói:

-Không có gì cả, có thể vào được rồi.

Nhị Nha cầm một máy quạt gió nhỏ có thể xếp gọn được, đặt ở cửa hầm, lúc này mới xách theo đèn mỏ gọi Cương Hổ cẩn thận đi vào bên trong, hai người đi thẳng đến chỗ hai cỗ quan tài trước mặt, Nhị Nha vái một cái rồi nói:

-Hai vị tiền bối, chúng tôi cuộc sống bức bách, mượn tạm hầm mà tiền bối đã đào, đợi sau khi đi ra, chúng tôi nhất định sẽ để hai vị nhập thổ vi an.

Cương Hổ cũng vái lạy một cái, sau đó nhìn Nhị Nha hỏi:

-Không dùng chân lừa sao?

Nhị Nha lắc đầu nói:

-Đồ khô chả cần quản, chỉ đáng tiếc hai cái xẻng kia, vừa nhìn thấy đã biết là đồ tốt, chỉ có điều bây giờ không thể dùng được.

Diệp Mặc đi theo sau phát hiện cô gái lạnh lùng đó đi theo sau hai gã trộm mộ, không ngờ một chút cảm xúc sợ hãi đều không có, mà là nhìn chằm chằm phía trước hai người đó, thậm chí một bước cũng không muốn bị tụt lại.

Cái cửa mộ kia Diệp Mặc sớm đã để ý là thật ra nó đã được đào rồi, nhưng Nhị Nha dựa theo kinh nghiệm cá nhân đã có thể biết được nơi này sắp được đào thông, có thể thấy rằng kinh nghiệm của y đúng là rất phong phú.

Quả nhiên hai người chỉ đơn giản bới vài cái là đám bùn đất trước cửa mộ đã bị bới ra, lộ ra cửa mộ bằng đá tảng xanh đã thành màu đen. Nhị Nha chỉ là đục một lỗ nhỏ ở trên cửa mộ, sau đó để thuốc nổ vào, cuối cùng che thuốc nổ lại.

Mặc dù Diệp Mặc biết rằng hai tên đào trộm mộ này chắc chắn sẽ có cách để tạo thành lún hoặc cái gì tương tự, nhưng Diệp Mặc vẫn lùi ra xa. Nếu chẳng may nơi này lún, cho dù là hắn muốn đi ra ngoài thì cũng phải tốn rất nhiều khí lực, huống hồ hắn cũng không muốn bị chôn vùi dưới đất.

Cũng may kỹ thuật của Nhị Nha không tệ, hơn nữa y rất tin tưởng bản lĩnh của mình, sau một tiếng nổ lớn, cửa mộ bằng đá tảng rất dày đó đã bị nổ tung ra tạo thành một lỗ rộng chừng ba bốn thước.

Nhị Nha lại cầm máy quạt gió lên, sau đó thả con gà vào, và đem máy quạt gió đặt ở cửa mộ. Một hồi lâu, Nhị Nha thấy con gà trống hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới tắt quạt gió, cùng Cương Hổ cẩn thận đi vào.

Lúc này cô gái lạnh lùng đó đã đi đến cửa mộ, tuy nhiên cô không đi vào mà cẩn thận chú ý đến từng động tĩnh của Nhị Nha.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào, nếu nói rằng đây là một cái mộ địa,

thì đây là một thạch thất thì đúng hơn. Giữa thạch thất là một cỗ quan tài, ở chính giữa thạch thất có treo một vật hình bán nguyệt màu đen sẫm.

Nhị Nha nhìn quanh mộ, có chút thất vọng, dường như trong này không như y mong đợi.

-Hổ Tử, mày đến góc đông nam trước để thắp một ngọn nến, sau đó tới giúp tao.

Nhị Nha nói xong, lấy ra một cái chân lừa đen đi đến cạnh quan tài, dùng tay gõ gõ lên nắp quan tài, hình như để xác nhận xem đây là chất liệu gì.

Lúc này Cương Hổ đã đốt xong ngọn nến, đi tới nói:

-Nhị Nha, tao thấy âm khí trong này còn ít hơn cả ngoài kia.

- Ừ, chớ nói nhảm nữa, lại đây giúp tao.

Nhị Nha thuận miệng kêu lên một câu.

Diệp Mặc tuy rằng lúc này chưa đi vào, nhưng thần trí của hắn đã nhìn thấy bên trong quan tài có một lão già hơn năm mươi tuổi, hơn nữa thi thể còn không hư thối gì. Quần áo của lão có vẻ rất quý giá, trải qua nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn một ít đầu sợi tơ vàng rơi ra tứ phía. Một cái pháp khí âm dương ngư đặt dưới chân ông lão, trên người còn có hai miếng ngọc bội. Điều khiến Diệp Mặc chú ý là trên tay ông lão còn có một mảnh ngọc giản.

Cương Hổ cầm một cái chùy sắt, dùng sức cạy nắp quan tài. Chiếc đèn mỏ của Nhị Nha cũng đã quét vào, Diệp Mặc lại thấy rõ ràng là chân tay của ông lão nằm bên trong quan tài động đậy một chút.

Nhưng Cương Hổ lại không hề phát hiện ra, y liếc mắt đã nhìn thấy hai miếng ngọc bội và vài cái đĩa hoa bằng sứ, rõ ràng là Nhị Nha cũng đã nhìn thấy rồi. Chỉ là năng lực kiềm chế của Cương Hổ kém hơn rất nhiều, y lập

tức liền kêu thành tiếng:

-Nhị Nha, có sứ Thanh Hoa và ngọc bội, là thịt tống...

-Thịt tống cái đầu mày ấy...

Sắc mặt Nhị Nha trông rất khó coi, y không chút nghĩ ngợi, liền cầm chiếc chân lừa đen nhét vào mồm ông lão.

Thần thức của Diệp Mặc vừa phát hiện cánh tay ông lão đó vừa còn nhúc nhích, sau khi để cái chân vào liền dừng lại, đúng là kỳ lạ, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Nhị Nha dường như nhẹ nhàng thở ra:

-Hổ Tử, khẩn trương cầm đồ chạy thôi, đây đúng không phải một nơi tốt.

Thần thức của Diệp Mặc lại nhìn thấy rõ ràng trong quan tài dâng lên một màn hư ảnh.

Âm hồn? Diệp Mặc không chỉ một lần gặp âm hồn, hắn không thể tưởng tượng được rằng ở nơi này cũng có âm hồn sinh tồn. Tuy nhiên Diệp Mặc biết rằng, cho dù là âm hồn, một khi hai tên trộm mộ kia đã đến quấy nhiễu, thạch thất đã bị mở ra thì nó cũng không có chỗ để sinh tồn nữa, sớm muộn gì cũng phải biến mất thôi.

Nhưng điều làm Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, âm hồn này lại có ý nghĩ, trực tiếp bay tới chỗ Cương Hổ châm nến, sau đó như có một trận gió nhẹ thổi qua, ngọn nến không ngờ trở nên lung lay như sắp vụt tắt.

Quỷ thổi đèn? Diệp Mặc nghe nói trộm mộ mà gặp quỷ thổi đèn là rất nguy hiểm, nhưng thật không ngờ đã bị thần trí của hắn quét qua. Không ngờ lại có sự việc này. Nếu là Diệp Mặc, hắn chỉ cần dùng thuật hỏa cầu là đã tiêu diệt được âm hồn này rồi, âm hồn này thật sự là quá yếu.

Đúng lúc Diệp Mặc đang chờ xem âm hồn này tiếp theo sẽ làm gì thì một luồng gió lạnh âm u thổi đến chỗ Nhị Nha và Cương Hổ, cảm giác này rất quen thuộc, Diệp Mặc lập tức biết rằng đây là luồng gió lạnh mà tối hôm

qua đã đánh lén mình.

Một âm hồn không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với ảo ảnh ở trong thạch thất hiện lên, âm hồn này dường như chứa đựng quá nhiều oán khí và sự không cam lòng.

So với thạch thất này, điều khiến Diệp Mặc để ý hơn đó chính là thứ đã đánh lén mình. Hắn không hề nghĩ ngợi liền bay đến chỗ gần cửa động, đồng thời mấy quả cầu lửa cũng đã đánh đến âm hồn ở ngoài động.

Sau một tiếng thét chói tai, âm hồn bị cầu lửa của Diệp Mặc đốt cháy lập tức mờ đi rất nhiều, âm hồn này dường như từ trước đến giờ chưa gặp một ai có thể nhìn thấy nó, thậm chí còn có thể dễ dàng giết nó. Âm hồn sau khi đã mờ đi liền ẩn vào đất, đã nhìn thấy nó mất đi.

Hóa ra âm hồn còn có thể xuống đất, Diệp Mặc bừng tỉnh ngộ, khó trách tối qua thần thức của mình không tìm được tung tích của nó. Tuy nhiên đã bị mình phát hiện ra rồi, làm sao có thể để nó chạy thoát như vậy, liền xuất ra mất quả cầu lửa nữa.

Sau tiếng kêu yếu ớt, âm hồn này đã bị Diệp Mặc dùng cầu lửa hủy diệt không còn vết tích.

Diệp Mặc còn chưa kịp xem xét xem đây là âm hồn gì thì một luồng gió lạnh âm u khác đánh vào đầu. Có người đánh lén, Diệp Mặc đến phi kiếm cũng chưa xuất ra, trực tiếp liền đánh ra một quyền.

Ầm một tiếng, một người mặc toàn quần áo màu đen bị Diệp Mặc đánh bay ra xa, bị đập vào một chỗ trên mặt đá, sau đó phun ra một ngụm máu đen.

Diệp Mặc giơ tay lên, phi kiếm hiện tại đã trong tay hắn, nhưng hắn không đánh người áo đen này nữa, mà dùng thần thức quan sát một chút.

Đây không ngờ lại là một người đàn bà lớn tuổi, toàn thân bà đều là không khí trầm lặng đầy đe dọa, móng tay gần như đều dài hơn một tấc. Vũ

khí vừa rồi đánh lén Diệp Mặc là một cây gậy đen nhánh, chỉ có điều cây gậy này phát ra một mùi hôi thối, không biết là làm bằng chất liệu gì.

Nếu như người khác thấy người đàn bà này, chắc chắn là nghĩ rằng đây là một con quỷ. Nhưng Diệp Mặc biết, bà không phải quỷ, mà là một con người, hoặc có thể nói là cùng một loại người với người đàn bà mặc áo đỏ lần trước đã bị hắn giết chết.

-Cậu rốt cuộc là ai, tôi lúc ở trên đỉnh núi không hề trêu trọc cậu, tại sao cậu lại giết thú cưng âm giới của tôi.

Giọng nói của người đàn bà lớn tuổi này trong trẻo vô cùng, chỉ có điều ngữ khí có chút âm u lạnh lẽo. Nếu như chỉ nghe thấy tiếng nói của bà, rất có thể sẽ nghĩ rằng bà là một thiếu nữ mười sáu tuổi.

Thú cưng âm giới? Diệp Mặc nhớ tới người đàn bà mặc áo đỏ nuôi thú cưng quỷ, lập tức lạnh giọng nói:

-Bà cũng là người của Cửu Nguyệt Quan?

-Cái gì mà ta cũng là người của Cửu Nguyệt Quan? Cửu Nguyệt Quan chính là một mình ta. Tiện nhân kia chỉ là ỷ vào sức lực lợi hại hơn ta một chút, chiếm Cửu Nguyệt Quan của ta, sớm muộn gì thì ta cũng sẽ chiếm lại.

Lão phụ lớn tiếng nói, chỉ có điều âm thanh giòn tai khiến cho giọng nói của bà như vỡ vụn ra.

Diệp Mặc không nói gì, tại sao những người nuôi quỷ này đều là người của Cửu Nguyệt Quan. Nghe lời nói của lão phụ này, có vẻ là tranh quyền thất bại với người chủ hiện tại của Cửu Nguyệt Quan, sau đó mới ra ở tạm ở cái nơi này.

Một tu chân công pháp tốt như vậy, lại bị luyện thành một thứ không phải người không phải quỷ như này, Diệp Mặc đúng là nghĩ không thông. Nhưng đã là người của Cửu Nguyệt Quan, Diệp Mặc cũng đã hiểu tại sao thú cưng quỷ đó lại chui xuống đất rồi. Nếu như ở đây có một người tu luyện

công pháp như vậy, Diệp Mặc khẳng định đó chính là Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết.

Một tu chân công pháp, biết độn thổ cũng không phải là chuyện ngạc nhiên, huống chi là không có thân thể âm hồn. Nói trắng ra là, âm hồn không những chưa tan biến mà còn mạnh lên một chút.

Nhìn vẻ mặt ai oán của người đàn bà mặc áo đen này, Diệp Mặc thản nhiên nói:

-Bà không trêu chọc tôi sao? Chẳng lẽ bà dám nói là thứ tối qua đánh lén tôi không phải là thú cưng quỷ của bà? Nếu như đã chọc giận tôi, thì đừng trách tôi không khách khí.

-...

Người đàn bà mặc áo đen nhất thời nghẹn lời, bà tối qua đúng là muốn giết Diệp Mặc, bởi vì cảm nhận được linh hồn của Diệp Mặc rất mạnh, rất tốt đối với thú cưng quỷ của bà. Chỉ có điều bà không ngờ rằng Diệp Mặc lợi hại đến vậy, thậm chí còn lợi hại hơn bất cứ ai luyện Cổ Võ ở nơi này. Lão phụ này khẳng định, nếu bà rời núi, trừ sư muội của bà ra thì không ai có thể là đối thủ của bà, bởi vì bà có thú cưng quỷ rồi.

Nhưng hôm nay gặp Diệp Mặc, bà mới biết thế nào gọi là nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 481

Dưỡng Thần Mộc: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Tối qua đánh lén cậu là tôi không đúng, cậu cũng đã giết thú cưng quỷ của tôi, tôi hi vọng như vậy là chấm dứt, mỗi người đi một hướng, ai làm việc của người ấy.

Người đàn bà này một lúc lâu sau mới quyết định nói vậy, mặc dù thú cưng quỷ của bà là một nửa tính mạng của bà, nếu không có thú cưng, bất kỳ một người luyện võ Địa cấp trung kỳ nào cũng có thể giết bà. Nhưng hiện tại bà không thể tìm Diệp Mặc nói lí lẽ, người này mạnh hơn bà quá nhiều.

Mặc dù tối qua Diệp Mặc và Uông Lãnh Thiện đánh nhau, bà không dám đứng gần xem, nhưng sau đó bà lại ở lại xem xét hiện trường. Bà tin rằng nếu như có mấy người như bà nữa, cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Mặc dù không biết người thanh niên này làm thế nào mà tu luyện được như vậy, tuổi nhỏ như vậy mà có tu vi cao như thế, nhưng bà vẫn chọn cách né tránh. Bởi vì điều mà bà kiêng kị nhất là để Diệp Mặc phát hiện ra thú cưng quỷ của bà.

Diệp Mặc lạnh lùng cười nói:

- Đánh lén tôi, muốn mạng của tôi, sau đó không đau không ngứa đến nói với tôi một câu là do bà không đúng, để tôi tha cho bà. Định đem tôi làm người tốt mục nát hay sao?

- Vậy cậu còn muốn thế nào nữa? Những người luyện Cổ Võ chúng ta xem trọng khoan dung độ lượng, tôi đã nhận thua rồi, lại còn hứa rằng sẽ không động vào cậu nữa, chẳng lẽ cậu còn muốn chém tận giết tuyệt hay sao? Hoa Hạ chúng ta từ trước đến giờ đều có truyền thống lễ nghi, chẳng lẽ

cậu muốn học cách làm man di sao?

Người đàn bà đó thấy Diệp Mặc không có ý tha cho bà, lập tức liền hét ầm lên.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Bà nói đúng, tôi đúng là phải chém tận giết tuyệt, không cần nói bà là người của Cửu Nguyệt Quan, cứ cho là bà không phải là người của Cửu Nguyệt Quan, một khi đã chọc giận Diệp Mặc tôi thì đã không may rồi. Bà những năm này ở Quỷ Thành không biết đã sát hại bao nhiêu người, hơn nữa thú cưng quỷ của bà ở Quỷ Thành này tôi đoán chắc đã ăn không ít hồn phách. Tôi giết bà, bà phải thấy đúng mới phải.

- Đừng giết tôi, tôi sẽ mang công pháp của Cửu Nguyệt Quan giao hết cho cậu.

Nói xong một quyển sách da dê đã nằm trong tay lão phụ.

Diệp Mặc không thèm xem quyển sách da dê kia, hắn đã xem quyển này một lần rồi, thứ này không có gì hấp dẫn hắn, hắn cũng không trả lời, thuận tay xuất ra vài lưỡi đao gió chém tới.

Lão phụ này dù gì thì cũng là một người luyện Cổ Võ địa cấp trung kì, nhìn thấy Diệp Mặc chém đao gió tới như vậy, mặc dù không biết đây là ám khí vô hình nào, nhưng đã cầm cái gậy đen lên không ngừng chặn mấy cái đao gió lại. Nhưng đao gió của Diệp Mặc lại rất nhiều, cuối cùng trong một phút không để tâm, đã bị Diệp Mặc một đao chém thành hai đoạn.

Diệp Mặc xuất ra một quả cầu lửa đốt cháy lão phụ, lúc này mới nhặt quyển sách da dê lên. Quả nhiên là Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết. Tuy nhiên Diệp Mặc lật ra một chút, phát hiện ra bản Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết này ngoài quy tắc chung giống với bản mà hắn đã giao cho Nhiếp Song Song thì tất cả những thứ còn lại đều không giống. Dường như so với quyển mà hắn nhìn thấy sâu sắc, huyền bí hơn rất nhiều. Diệp Mặc xem hết

quyển sách, lập tức hiểu ra rằng đây là quyển hai của Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết, xem ra quyển đưa cho Nhiếp Song Song là quyển một.

Lời giới thiệu cuối cùng của Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết đã khiến Diệp Mặc hiểu ra rốt cuộc đây là việc gì, chủ nhân của cuốn sách này là một cô gái. Chỉ có điều từ nhỏ đã bị đưa tới cửa Thái Thượng Vong Tình, tu luyện môn võ của Thái Thượng Vong Tình. Thái Thượng Vong Tình thuộc loại công pháp địa cấp của Cổ Võ, môn võ này vốn cũng chẳng có gì.

Chỉ có điều cô gái này trong một lần rời núi đã gặp người đàn ông mà cô yêu, sau đó trúng tiếng sét ái tình. Nhưng tu luyện Thái Thượng Vong Tình không thể có tình cảm, nếu có tình cảm nhất quyết phải đoạn tình. Nhưng cô gái này chí tình chí nghĩa, cô mặc dù là một đệ tử giỏi nhất của Thái Thượng Vong Tình, nhưng vì người mình yêu, đã cãi nhau mà trở mặt với Thái Thượng Vong Tình, kết quả là trong lúc giận dữ cô đã phản lại Thái Thượng Vong Tình.

Bởi vì cô là đệ tử thiên tài nhất từ trước đến giờ của Thái Thượng Vong Tình, để cho cô một lần nữa quay lại môn phái, Thái Thượng Vong Tình đã phái cao thủ đi giết người trong lòng của cô gái. Việc này đã chọc giận đến cô gái chí tình chí nghĩa này, cô công khai nói rằng Thái Thượng Vong Tình căn bản không có gì gọi là công pháp Cổ Võ, một người tu luyện cuối cùng cũng không thể sinh ra công pháp thì đúng là rác rưởi.

Nói xong lời này, cô liền biến mất trong tầm mắt của mọi người, hai mươi năm sau, cô lập Cửu Nguyệt Quan tại núi Thanh Tiễu ở Tứ Xuyên, và còn đưa ra một công pháp mới có tên Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết. Sau đó cô đến cửa Thái Thượng Vong Tình, tiêu diệt hết môn phái này.

Bởi vậy Cửu Nguyệt Quan thuộc loại tà môn liền được truyền đi, thậm chí người đời sau còn nói Cửu Nguyệt Quan là Cửu Nguyệt Vong Tình Quan. Vong Tình là chỉ cô gái kia đi ra từ Thái Thượng Vong Tình, còn có thể chỉ ra là cô gái này lấy oán báo ơn.

Khép lại cuốn Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết trong tay, Diệp Mặc

trong lòng thầm than, cô gái này đúng là hiếm thấy. Không chỉ chí tình chí nghĩa, hơn nữa còn xem trọng báo thù. Điều lợi hại nhất là cô đã lập ra Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết, tuyệt đối không phải là tầm thường, đúng là rất giỏi.

Diệp Mặc cũng đoán rằng sở dĩ mà người đời sau tu luyện Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết của Cửu Nguyệt Quan thành tà công là bởi vì tà môn này và truyền thuyết có liên hệ với nhau. Mấy đệ tử kia không hiểu ý nghĩa ban đầu, cho rằng môn phái của mình là tà môn, do đó cách tu luyện cũng là dùng tà pháp.

Lắc lắc đầu, Diệp Mặc gập cuốn Cửu Nguyệt Trường Thanh Quyết ở trong tay lại, lúc này mới đi vào hầm mộ.

Sau khi đi vào, Diệp Mặc mới biết là sau khoảng thời gian ngắn ngủi mà hắn đi đã xảy ra rất nhiều sự việc. Cô gái lạnh lùng đó trong tay cầm cái pháp khí âm dương ngư, ngã ra ở cửa mộ, trong túi áo dường như còn có một miếng ngọc giản.

Mà hai tên trộm mộ kia sùi bọt mép, sắc mặt xanh lét, cùng ngã vào bên cạnh quan tài, thần thức của Diệp Mặc quét tới, rõ ràng hai người này đã tử vong. Thần thức của Diệp Mặc một lần nữa lại quay lại chỗ cô gái lạnh lùng đó, phát hiện ra trên người cô có một luồng khí âm u lạnh lẽo.

Diệp Mặc lúc này liền hiểu ra là cô chắc là bị âm khí xâm lấn, tuy nhiên bởi vì cô ta tu luyện Cổ Võ, hơn nữa còn có tu vi đỉnh cao hoàng cấp, âm khí xâm lấn vào có chút yếu thế, nhất thời không có cách gì để xâm chiếm hết cơ thể cô gái này. Nhìn bộ mặt kinh hãi của cô, hẳn là trước khi bất tỉnh đã có thứ gì hù dọa rồi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn không biết cô gái này, nhưng dường như cô ta có chút ý nghĩa đối với hắn. Tuy rằng không biết vì sao, nhưng đã gặp rồi, chỉ là thuận tay cứu giúp cũng tốt.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc giơ tay vỗ vào ấn đường của cô gái, một luồng

khí lạnh lẽo bị Diệp Mặc đẩy ra, lập tức bị chân hỏa của Diệp Mặc tiêu diệt. Sắc mặt hoảng sợ và tái nhợt của cô gái dần dần biến mất, rất nhanh liền hiện ra một chút hồng hào.

Diệp Mặc lại chú ý tới mộ thất này, lúc này mới phát hiện ra thi thể bên trong quan tài đã bị chuyển ra ngoài, chỉ có điều vị trí lúc này là ở trong một góc của hầm mộ, một luồng âm khí từ thi thể lại dâng lên, xem chừng muốn đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh, thuận tay xuất ra một quả cầu lửa, âm hồn này không kịp phản kháng đã bị cầu lửa tiêu diệt. Hai miếng ngọc bội trong thạch thất này chắc là đáng giá chút tiền, nhưng Diệp Mặc cũng không cần cầm lên xem, thần thức của hắn quét qua cái thứ hình bán nguyệt đen thui được treo trên tường kia.

Thuận tay cầm vật hình bán nguyệt này lên, Diệp Mặc cẩn thận nhìn một hồi lâu, phát hiện ra lớp màu đen này chỉ là một lớp vỏ bên ngoài mà thôi, chắc là do con người che lên.

Diệp Mặc bóc lớp vỏ ngoài này ra, bên trong không ngờ là một vật hình bán nguyệt làm bằng gỗ cứng màu vàng nhạt, một mùi thơm thoang thoảng dậy lên.

Dưỡng thần mộc? Diệp Mặc vui vẻ, hắn thật không ngờ trong hầm mộ này lại gặp được thứ như thế.

Dưỡng thần mộc chẳng những có thể lấy để luyện đan, hơn nữa còn có thể làm đồ trang sức, tu dưỡng hồn phách lớn mạnh. Có thể nói dưỡng thần mộc không những là vật liệu rất tốt cho những người tu luyện mà còn là vật rất tốt cho quỷ để tu luyện. Diệp Mặc không đi nghĩ tại sao nơi này lại có dưỡng thần mộc, hắn lập tức lấy một mảnh vải ra bọc dưỡng thần mộc vào, cho vào nhẫn.

Chuyến đi này thật không tệ, không ngờ rằng ở nơi này lại có thể gặp được thứ đồ vật tốt như này. Bởi vì có được dưỡng thần mộc, tâm trạng của

Diệp Mặc vui vẻ hẳn lên. Hắn nhìn cô gái ở cửa mộ, đồng thời thần thức cũng quét đến chỗ âm dương ngư và miếng ngọc giản trong túi của cô, cảm thấy đều như là không có gì.

Diệp Mặc đi đến trước mặt cô gái này, xốc cô lên thuận miệng nói:

- Hôm nay tâm trạng của ta không tồi, xem như là vận may của cô, tôi đưa cô ra ngoài.

Nói xong, Diệp Mặc rất nhanh liền nhảy ra khỏi huyệt, quay đầu lại rất nhanh liền chôn xong hai tên trộm mộ, lúc này mới bước lên phi kiếm rời khỏi nơi này. Diệp Mặc vừa đi khỏi, ở bên cạnh mộ huyệt này liền xuất hiện một âm hồn như vậy, nhưng âm hồn này không dừng lại, chỉ có điều bay về hướng ngược lại với Diệp Mặc, trong chớp mắt đã biến mất.

Nếu Diệp Mặc ở đây mà nhìn thấy, hắn chắc chắn biết rằng đây cũng là một âm hồn có thể độn thổ, không cần nói có phải là âm hồn thứ hai mà lão phụ kia nuôi không. Chỉ có điều âm hồn này có trí tuệ rất cao, biết rằng không thể xuất hiện sớm hơn được, nếu sớm hơn thì đã bị Diệp Mặc phát hiện.

Diệp Mặc mang theo cô gái này đã nhất thời phải lo lắng rồi, hắn không biết chỗ ở của cô ta, cũng không thể đem cô ta ra đường lớn rồi để ở đó được. Nhưng Diệp Mặc tuyệt đối không nghĩ đến chuyện đưa cô ta về chỗ ở của mình, không biết nên để ở chỗ nào đây?

Đúng rồi, nhìn trên người cô ta hình như có chìa khóa. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lục túi của cô một chút, rất nhanh liền lấy ra một cái thẻ ra vào. Chiếc quần dài mà cô ta mặc rất mỏng, khiến cho Diệp Mặc cảm thấy được da thịt của cô đang phập phồng. Điều này làm cho Diệp Mặc nóng cả người, nhưng người mà hắn nghĩ không phải là cô gái đang ở trong tay, điều mà hắn nghĩ là phải sớm tìm ra Lạc Ảnh, sau đó đem theo Lạc Ảnh đến cùng động phòng với Khinh Tuyết...

- Lạc Ảnh, Khinh Tuyết...

Diệp Mặc không kìm nổi thì thào tự nói một câu, sau đó lắc đầu. Bất kể là không thông báo cho Lạc Ảnh, với Khinh Tuyết vào động phòng trước, hay là không thông qua Khinh Tuyết, với Lạc Ảnh động phòng trước, Diệp Mặc đều cảm thấy rất xin lỗi một người. Muốn hôn nhân lớn, thì cùng nhau là hơn.

Thu lại tâm trạng, Diệp Mặc cầm trong tay chiếc thẻ từ kia, trên thẻ từ viết là khách sạn Viễn Trình, phòng 303.

Mấy phút sau, Diệp Mặc mang theo cô gái lạnh lùng này đi tới khách sạn. Sau khi bế cô lên giường, Diệp Mặc mới trở về chỗ ở của mình.

Lúc Diệp Mặc trở về, Hàn Yên đã ngủ rồi. Diệp Mặc đi tắm, rồi đem dưỡng thần mộc ra cẩn thận xem xét. Tuy nhiên tối nay có chút mệt mỏi, nhưng tâm trạng của Diệp Mặc không tệ, dù sao dưỡng thần mộc không phải là người nào cũng có thể gặp được, chịu khó một chút cũng tốt.

Diệp Mặc vuốt ve dưỡng thần mộc trong tay, chợt nhớ ra một vấn đề kì quái. Dưỡng thần mộc này là vật dùng để tu chân, một cái hầm mộ như vậy treo nó lên để làm gì? Hơn nữa còn che lớp màu đen lên. Nếu như biết giá trị của nó để chôn cùng, tại sao lại không để trong quan tài?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 482

Ông Mày Cho Mày Có Đi Mà Không Có Về: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Tuy rằng suy nghĩ cả một đêm, nhưng Diệp Mặc cuối cùng cũng không nghĩ ra được gì.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Mặc và Hàn Yên ăn qua điểm tâm, Vương Tây Nhạc lại lái xe đưa hai người đi đến Đoạn Đỉnh sơn.

Đoạn Đỉnh Sơn lại trở nên náo nhiệt, hoàn toàn không còn chút âm trầm và quỷ dị như tối qua. Lúc Diệp Mặc đi đến đỉnh núi, cố ý chú ý một chút, hắn phát hiện ra cô gái lạnh lùng đó cũng đến rồi. Trên mặt không còn chút biểu cảm nào, giống như là trong những người tối qua đi trộm mộ không có cô.

Sau khi trải qua trận đấu ngày đầu tiên, trận đấu ngày hôm sau đã trật tự rõ ràng hơn nhiều. Tuy rằng rất nhiều người hôm qua đã thua, nhưng đại đa số đều không rời đi mà lựa chọn tiếp tục ở lại xem trận đấu.

Hạng Danh Vương nhìn Diệp Mặc như không có gì, đi đến trên khán đài, hướng mặt về phía micro nói:

- Thưa các vị, thưa các đồng môn Cổ Võ. Hôm nay là ngày thứ hai trong cuộc thi của ẩn môn chúng ta, mặc dù hôm qua đã có không ít người bị thương, nhưng tình hình tổng thể vẫn rất tốt. Sau đây mời Phong môn chủ lên nói một chút về quy tắc của trận đấu ngày hôm nay.

Lúc Phong Vũ đi qua Diệp Mặc, rất khách khí đã gật đầu cười một cái, Tăng Chấn Hiệp cũng nói nhỏ bên tai Diệp Mặc:

- Tối hôm qua Hạng Danh Vương và phó viện trưởng Phong nói chuyện

với nhau cả đêm, tôi đoán là có liên quan đến anh, sau trận đấu này, anh phải cẩn thận một chút. Nhưng tôi dám chắc bọn họ sẽ không dám động chân động tay trong cuộc thi, tôi sợ là bọn họ động thủ với tinh thạch.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, vỗ vai Tăng Chấn Hiệp nói:

- Anh Tăng, không cần phải lo lắng, tôi có thể giết Uông Lãnh Thiện là có thể giết Hạng Danh Vương. Vẫn là câu nói đó, tôi chỉ sợ y không đến.

Tăng Chấn Hiệp sờ cằm cười khổ một cái, phong cách của Diệp Mặc thì y cũng biết một chút, y đoán rằng Cái Thành không đến, chắc cũng có liên quan đến Diệp Mặc, hẳn là đã bị Diệp Mặc giết.

- Bất kể thế nào, nếu có chuyện cần tôi giúp, anh Diệp cứ việc nói ra.

Tăng Chấn Hiệp không chút do dự nói với Diệp Mặc như vậy.

Diệp Mặc gật gật đầu, có những lời không cần phải nói thì hắn cũng đã biết. Tuy rằng Tăng Chấn Hiệp không nói đến việc cảm tạ Liên Sinh Đan của mình nhưng Diệp Mặc đã nhìn thấy vẻ mặt cảm kích của anh ta, đồng thời cũng biết nội thương của anh ta cũng đã khỏi, đây chắc chắn là do Liên Sinh Đan đã phát huy tác dụng.

Có lẽ là đại ân không lời nào cảm tạ hết được, đây chính là điều mà Tăng Chấn Hiệp đang nghĩ đến.

Phong Vũ đi lên khán đài, nhưng không là vẻ mặt nghiêm túc giống như đá của Hạng Danh Vương, mà là vẻ mặt thoải mái nói:

- Đầu tiên tôi xin chúc mừng tám mươi người được chọn vào thi đấu hôm nay, tuyển ra hai mươi người cuối cùng tham gia vòng đấu bảng. Ý kiến của tôi là trong buổi sáng ngày hôm nay đấu xong vòng loại. Cũng may cuộc thi của chúng ta gọn gàng dứt khoát, không có quy định hiệp, ai bị đánh xuống đài, người đó liền bị thua, đơn giản sáng tỏ rồi. Bởi vì cuộc thi lần này xuất hiện một số tình huống, vốn là muốn có giải thưởng cho ba mươi người đứng đầu, hiện nay đổi lại thành chỉ có giải thưởng cho hai mươi người đứng

đầu...

Phong Vũ còn chưa nói hết lời, phía dưới cũng đã ầm ầm lên, vốn dĩ thưởng cho ba mươi người đã là ít rồi, bây giờ lại chèn ép xuống còn hai mươi người, đây không phải lừa người hay sao?

Tăng Chấn Hiệp nhíu nhíu mày, rất hiển nhiên là y không biết chuyện này. Bởi vậy có thể thấy được, quyết định mà Hồ Lô Cốc và thư viện Cửu Minh đưa ra không hề lấy ý kiến của Tăng Chấn Hiệp.

Phong Vũ đập đập tay, sau đó lớn tiếng nói:

- Để bồi thường cho mọi người, cho nên chúng tôi quyết định hai mươi người bị loại ra khỏi vòng cuối cùng đều sẽ có thể lĩnh được một trăm triệu tệ tiền thưởng.

Tuy rằng chỉ có một trăm triệu, nhưng dù sao số người lĩnh thưởng cũng đã tăng thêm mười người, lúc này những tiếng ầm ầm mới bớt đi. Rất nhiều môn phái nhỏ tới nơi này, thật ra cũng chỉ vì một ít tiền thưởng mà thôi, lúc đó cũng không cần phải làm loạn lên nữa rồi.

- Tốt, cuộc thi bây giờ bắt đầu.

Phong Vũ vung tay lên, cuộc thi ngày thứ hai chính thức bắt đầu.

Diệp Mặc tuy rằng không biết tại sao lại phải thay đổi số người nhận giải, nhưng hắn cũng biết rằng việc này có liên quan đến Uông Lãnh Thiện. Có khi Hạng Danh Vương và Phong Vũ hôm qua đã thương lượng gì rồi, chắc là muốn sớm kết thúc.

Mặc dù người tham dự cuộc thi càng ngày càng ít, nhưng cường độ và mức độ đặc sắc cũng càng ngày càng tăng lên. Vận may của Hàn Yên đúng là không tồi, gặp người luyện võ hoàng cấp cũng không tốn chút sức lực nào đã thắng rồi.

Khiến cho Diệp Mặc chú ý lại là một thiếu niên có tu vi đỉnh cao hoàng

cấp, đối thủ của y là một gã trung kì huyền cấp, có thể nói là cuộc thi như này không có bất kì sự trì hoãn nào. Nhưng người khác đã đánh được ba bốn trận rồi, thiếu niên này và người kia vẫn bất phân thắng bại.

Diệp Mặc chú ý đến nội khí của người thiếu niên này rất hùng hậu, không kém cỏi chút nào so với Hàn Yên, hơn nữa đao pháp của y cực kì dày đặc, sơ hở rất ít. Diệp Mặc cảm thấy sư phụ của người thiếu niên này chắc chắn là một người rất lợi hại.

Không chỉ có Diệp Mặc chú ý đến trận đấu này, những người khác cũng đều chú ý đến.

Tăng Chấn Hiệp nói nhỏ bên tai Diệp Mặc:

- Người trung kì huyền cấp kia chính là người đứng thứ 9 trong những tuyển thủ hạt giống, tên là Bành Nghĩ Quý, là đệ tử của Hồ Lô Cốc. Người thiếu niên kia đúng là tuyệt vời, là một người luyện võ hoàng cấp mà có thể đánh được lâu như vậy với trung kì huyền cấp Bành Nghĩ Quý, một chút cũng không rơi vào thế hạ phong.

- Là tuyển thủ hạt giống được chọn sao?

Diệp Mặc nghĩ đến ngày đầu tiên Hàn Yên cũng được chọn làm tuyển thủ hạt giống.

Tăng Chấn Hiệp lắc lắc đầu nói:

- Không phải, mười tuyển thủ được chọn trước cuộc thi đã được người ta đại khái xếp hạng cao thấp rồi, không căn cứ vào gì cả, chỉ là căn cứ vào tu vi của họ và biểu hiện mà thôi. Trong đó Hồ Lô Cốc có 3 người, thư viện Cửu Minh có 2 người, Tam Thập Lục Giang chúng tôi có 1 người, Uông gia có 1 người, còn 3 người là người của một số môn phái nhỏ. Nhưng bảng xếp hạng này cũng không chính xác, bởi vì đều chưa được nhìn thấy bọn họ động thủ, chỉ là dựa vào tu vi mà đơn giản xếp hạng mà thôi.

Đúng lúc hai người nói chuyện, Diệp Mặc phát hiện ra thiếu niên kia

cầm một viên thuốc ném vào miệng. Diệp Mặc lúc này mới bừng tỉnh, hóa ra y dùng thuốc khôi phục nội khí. Đây có lẽ có chút giống với Hồi Khí Hoàn lần trước Lạc Huyên đưa cho hắn dùng, chỉ là loại thuốc hồi khí này đều rất quý giá, không biết người thiếu niên này lấy chỗ thuốc này ở đâu ra.

"Đinh đinh", liễu diệp đao của thiếu niên kia và trường kiếm của Bành Nghĩ Quý không ngừng đập vào nhau, Diệp Mặc chú ý đến đao của người thiếu niên kia không có chút nào bị tổn hại, nhưng trường kiếm của Bành Nghĩ Quý không ngừng thêm những vết nứt.

Bị một thiếu niên hoàng cấp đánh không có đường lui, Bành Nghĩ Quý dường như cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa, trên mặt y hiện lên vẻ âm tàn, trường kiếm trong tay biến thành đao để dùng, trực tiếp bổ xuống đỉnh đầu thiếu niên kia.

Người thiếu niên kia cũng không hề nhường nhịn, dùng đao đỡ lấy trường kiếm đang bổ xuống đầu mình, là dùng sức đối sức. Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn đã nghĩ ra ý tưởng của thiếu niên kia. Thiếu niên này hẳn là ỷ vào chất lượng của liễu diệp đao của mình tốt hơn so với trường kiếm của Bành Nghĩ Quý, nhát đao này đã dùng đến 90% công lực của y, dường như muốn làm gãy trường kiếm của Bành Nghĩ Quý, sau đó hướng đi của đao không ngừng bổ xuống vai của Bành Nghĩ Quý. Nếu như nhát đao này chém xuống vai thật thì Bành Nghĩ Quý nếu không chết thì cũng đứt lìa một bên tay.

- Thật là một tiểu tử độc ác.

Rất rõ ràng là người nhìn được ra nhát đao này của thiếu niên kia không chỉ có mình Diệp Mặc, Hạng Danh Vương lập tức liền hừ lạnh một tiếng, nếu không phải là trận đấu chỉ cho hai người, không chừng y đã rất muốn động thủ rồi.

Diệp Mặc cười lạnh, người khác thì là ác độc, còn đệ tử môn phái của bọn họ lại là chiêu thức. Diệp Mặc biết rằng người thật sự độc ác là Bành Nghĩ Quý, một đao kia của thiếu niên ấy chỉ là muốn một cánh tay của đối

thủ mà thôi, còn Bành Nghĩ Quý lại muốn mạng của người thiếu niên này.

"Đinh đinh" một tiếng, không ngoài dự đoán của mọi người, trong lúc đao kiếm chạm nhau, trường kiếm của Bành Nghĩ Quý đã bị gãy thành hai đoạn, mà trường đao của thiếu niên kia không ngừng chém xuống.

Diệp Mặc nhìn thấy sau khi trường đao của thiếu niên kia chém xuống, dường như cố ý lệch đi một chút, rõ ràng là y không muốn cánh tay của Bành Nghĩ Quý. Xem đến đây, Diệp Mặc không ngừng lắc đầu, chiêu này quả thực quá kém, nếu là hắn, nhát đao này tuyệt đối sẽ không bị lệch, nếu có lệch, thì cũng là lệch sang phía cổ của đối thủ. Nhát đao lệch này, đúng là mạng của thiếu niên kia đã không còn rồi.

Quả nhiên, dự đoán của Diệp Mặc không có chút nào sai lầm, sau khi trường kiếm của Bành Nghĩ Quý bị gãy, không kinh hoàng mà vui mừng, đoạn kiếm còn lại trong tay y trực tiếp đâm vào trái tim của thiếu niên kia. Tốc độ nhanh như chớp, Diệp Mặc khẳng định thiếu niên kia không có cách nào để tránh.

Quả nhiên sắc mặt của thiếu niên kia có chút biến sắc, thanh liễu diệp đao trong tay trệ xuống một chút, nhưng vẫn chém xuống dưới.

"Vù" một tiếng, thanh đao trong tay thiếu niên kia giống như cắt đậu hũ, một cánh tay của Bành Nghĩ Quý rơi xuống, máu tươi bắn ra.

"Thình thịch" gần như là đồng thời, đoạn kiếm gãy của Bành Nghĩ Quý đâm vào ngực của người thiếu niên, chỉ có điều Diệp Mặc phát hiện ra đoạn kiếm đó chưa hề đâm được vào, mà là chạm vào ngực của thiếu niên đó rồi rơi xuống dưới.

Tuy rằng đoạn kiếm gãy chưa đâm vào, nhưng người thiếu niên đó lại bị đoạn kiếm gãy đập vào, trực tiếp phun ra một ngụm máu, mặt có chút trắng bệch đi, đứng trên khán đài có chút lung lay.

Diệp Mặc giật mình, không ngờ lại mặc áo giáp hộ thân? Thiếu niên này

đúng là không tồi. Tu luyện công pháp không tệ chưa nói, lại còn có một cây đao tốt như vậy, thậm chí còn có loại Hồi Khí Hoàn, ngoài ra còn có thêm một áo giáp. Nhưng không ngờ áo giáp mềm lại có thể ngăn được trường kiếm, Diệp Mặc vẫn còn có chút kinh ngạc. Mặc dù là đoạn kiếm gãy, nhưng do một người luyện võ trung kì huyền cấp đâm ra, cũng không dễ dàng gì để chặn lại.

- Mày...

Bành Nghĩ Quý nhìn thấy mình đã bị mất một cánh tay, mà đối thủ thiếu niên hoàng cấp này không có một chút vấn đề gì, lúc này tức giận không nói nên lời. Hơn nữa mất khá nhiều máu cho nên mặt lại càng tái nhợt như một trang giấy.

- Thằng tiểu tử gian trá, không những mặc áo giáp trong lúc thi đấu, mà còn mang theo cả thuốc khôi phục nội khí. Là ai nói với mày là trong cuộc thi có thể dùng thuốc hồi phục nội khí. Chẳng lẽ sư phụ mày không dạy mày hay sao? Đây là cuộc thi, không phải là cuộc chém giết. Mày liên tiếp phạm qui không cần nói, ra tay như thế là ác độc. Hôm nay tao sẽ chém đứt một cánh tay của mày cho mày thấy, xem súc sinh nhà mày có mấy lá gan, lại còn kiêu ngạo...

Trên ghế trọng tài một lão già hơn sáu mươi tuổi đứng lên, chỉ thẳng vào người thiếu niên quát lớn.

Nói xong, không ngờ ông rút ra một thanh trường kiếm, đi về phía lôi đài, xem ra thật sự muốn động thủ. Tuy nhiên xem trang phục trên người ông, trọng tài này cũng là người của Hồ Lô Cốc.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không người nào dám nói gì vào lúc này, một bên là Hồ Lô Cốc đứng đầu sáu môn phái ngoại ẩn, một bên chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi của một môn phái nhỏ. Người thiếu niên kia lại cắn môi, nắm chặt liễu diệp đao, một câu cũng không nói.

- Ông nội mày cũng muốn xem lão thất phu mày có mấy lá gan, dám lên

lôi đài chém đứt một cánh tay của đệ tử tới thi đấu. Hôm nay ông mày đứng ở đây, mày dám bước một bước lên lôi đài, ông mày sẽ cho mày có đi mà không có về.

Một thanh âm lười biếng vang lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 483

Cái Tát Giáng Trời: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Tăng Chấn Hiệp ngạc nhiên nhìn Diệp Mặc. Y cảm thấy qua mấy ngày tiếp xúc, bản thân cũng coi như là có hiểu biết về con người của Diệp Mặc. Cách đối nhân xử thế hay là cách làm việc cũng không kiêu ngạo, quan trọng là không được phá hắn. Một khi đã động tới hắn rồi thì hắn cũng sẽ không nể nang gì hết. Nhưng hắn cũng không phải là người thích can thiệp vào chuyện của người khác, vậy thì sao có thể vì không rõ chuyện gì mà lại đi đắc tội với Hồ Lô Cốc hùng mạnh kia?

Cứ coi như hắn là trọng tài. Nếu như nói một câu công bằng thì với tính cách của Diệp Mặc thì hắn cũng sẽ không nói những lời kiêu ngạo như thế. Nhưng Tăng Chấn Hiệp lại hiểu ra rằng, Diệp Mặc là cố ý, hắn đang khiêu khích với Hồ Lô Cốc. Nói không chừng, trong lòng hắn thậm chí còn đang định tiêu diệt toàn bộ nhà Hồ Lô Cốc và Nam Sơn Uông.

Nghĩ tới đây, Tăng Chấn Hiệp chợt rùng mình một cái, ác thật, đã tính toán tiêu diệt Hạng Danh Vương của Hồ Lô Cốc. Trong lòng Tăng Chấn Hiệp đoán Hạng Danh Vương nếu sớm biết Diệp Mặc lợi hại thế mà vẫn còn quả quyết như vậy. Chắc chắn y sẽ không nhằm vào chính diện như thế.

Trong mắt Phong Vũ chợt lóe lên một tia hy vọng nhưng nó cũng mau chóng vụt tắt. Dường như không nghe thấy lời Diệp Mặc nói Diệp Mặc cười lạnh lùng. Cách nghĩ của hắn tuy không phải là tất cả sự dự đoán của Tăng Chấn Hiệp, nhưng cũng không phải là không đúng được phần nào. Hắn đúng là muốn tiêu diệt Hạng Danh Vương. Nếu Hồ Lô Cốc dám động thủ, hắn cũng không ngại tiêu diệt toàn bộ Hồ Lô Cốc. Đây là một cơ hội tốt. Diệp Mặc không phải là một mình có thể chống lại được toàn bộ Ẩn Môn nhưng hắn chắc chắn về chuyện của Hồ Lô Cốc sẽ không có bao nhiêu sự giúp đỡ

của đồng đạo bởi vì việc bọn chúng làm quá là ngang ngược.

Cho nên không có sự hỗ trợ của người khác, cho dù là Hạng Danh Vương lợi hại hơn Uông Lãnh Thiện, hắn tiêu diệt mười mấy người của Hồ Lô Cốc cũng không thành vấn đề.

"Xoẹt" một cái, gần như mọi ánh mắt đều nhìn về Diệp Mặc, rất nhiều người biết Diệp Mặc nhưng gần như không ai nghĩ rằng Diệp Mặc lại dám ngang nhiên đứng ra tát mạnh một phát vào mặt Hồ Lô Cốc.

Tên trọng tài Hồ Lô Cốc kia muốn chém đứt một cánh tay của chàng thiếu niên, tiến cũng không phải, mà lui cũng không phải. Người khác không biết tới sự lợi hại của Diệp Mặc nhưng thân là một cao thủ cấp cao của Hồ Lô Cốc thì không thể không biết được cho nên anh mắt của y lúc này nhìn về phía Hạng Danh Vương, y ở đây chờ chỉ thị của Cốc chủ.

Tất cả hàng vạn người trong hội trường lập tức lặng như tờ. Thậm chí cả tới những người đang thi trên võ đài cũng tạm thời ngừng lại. Tới tham gia đại hội lần này không chỉ toàn là người trong ẩn môn mà phần lớn đều là những nhân vật nổi tiếng và những lão làng trên thế giới. Nhiều người trong số này không biết tới Diệp Mặc thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe qua tên Diệp Mặc nên rất muốn xem xem rốt cuộc người nào lại không coi Hồ Lô Cốc ra gì như thế.

Tuy rằng biết rõ lời phán đoán của trưởng lão Hồ Lô Cốc không phải là công bằng nhưng những người có mặt đều biết, công bằng và không công bằng chỉ là dựa trên mặt thực lực mà thôi. Các đệ tử của Hồ Lô Cốc có thể không cẩn thận giết chết các đối thủ nhưng các đối thủ khác thì không thể vì không cẩn thận mà động tới đệ tử của Hồ Lô Cốc được.

Sắc mặt Hạng Danh Vương trở lên xanh mét. Y đột nhiên đứng lên, dùng tay chỉ Diệp Mặc, lớn tiếng nói:

- Diệp Mặc, cậu là trọng tài. Võ đài này sử dụng thuốc phục hồi công lực rõ ràng là chuyện không công bằng. Tại sao cậu lại ngăn cản trọng tài tiếp

tục.

Diệp Mặc cười lạnh lùng. Sử dụng thuốc khôi phục công lực là không công bằng đó là vì Hồ Lô Cốc các ôngi không có thuốc khôi phục công lực mà thôi.

- Hạng Danh Vương, tôi là trọng tài, làm sao tôi lại không thấy thuốc phục hồi công lực không thể dùng chứ? Chẳng lẽ tới lúc ông và các đối thủ của mình kẻ sống kẻ chết mới cần phải ăn thuốc khôi phục công lực sao?

Diệp Mặc châm chọc nói.

Lúc này gã đàn ông trung niên vẫn đi sau Hạng Danh Vương nói nhỏ mấy câu, Hạng Danh Vương hừ một tiếng rồi ngồi xuống, gã thanh niên này ôm cây quyền nói:

- Anh Diệp, tôi là Nghiêm Khải, trưởng lão đối ngoại của Hồ Lô Cốc. Trong trận đấu ngày hôm nay sử dụng thuốc phục hồi công lực rõ ràng là không đúng. Bây giờ cho dù là thi đấu thể thao cũng cấm sử dụng thuốc kích thích. Vị tiểu huynh đệ này sử dụng thuốc khôi phục công lực cũng như thuốc kích thích vậy, cho nên là đã phạm quy rồi.

Nói xong, ánh mắt Nghiêm Khải nhìn về phía Phong Vũ, gã ta trông cậy Phong Vũ cũng nói hỗ trợ vài lời. Nhưng Phong Vũ dường như không chú ý tới y, vẫn cứ dán mắt vào xem tài liệu của trận đấu.

Diệp Mặc vẫn giữ bộ dạng uể oải nói:

- Thi đấu thể thao quốc tế cấm dùng thuốc kích thích là không sai. Nhưng trong những quy định rõ ràng trên nội quy thì đại hội Ẩn Môn này sao tôi lại không nhìn thấy những điều lệ cấm chứ? Thứ hai là, thi đấu quốc tế có tính tới cấp bậc không vậy. Tại sao tôi lại thấy một người ở trung kỳ huyền cấp đấu với một thiếu niên ở hậu kỳ Hoàng Cấp vậy? Thứ ba, chính mắt tôi đã nhìn thấy trọng tài của cuộc thi quốc tế có thể lên võ đài đểgiáo huấn người thi đấu sao? Hắn cho rằng mình là mình là Diêm Vương hay

sao?

Tuy là nói như thế nhưng trong lòng Diệp Mặc thấy rất thất vọng. Không ngờ cái tên Hạng Danh Vương tính tình nóng nảy lại không xông lên đánh hắn một hồi khiến hắn không có cớ để giết chết lão già này. Nhưng hắn cũng không thể chủ động đi lên chỗ Hạng Danh Vương được.

- Haiz, tôi là người trọng tài. Lẽ nào thành viên tham gia thi đấu phạm quy tôi lại không thể làm gì hay sao?

Gã kia ở giữa tiến thoái lưỡng nan ở chỗ Gã không phải là trọng tài của Hồ Lô Cốc. Gã cũng là một trưởng lão của Hồ Lô Cốc. Thật không ngờ hôm nay lại mất mặt quá.

Diệp Mặc đứng lên, khẽ mỉm cười:

- Đúng vậy, ông nhắc tôi mới nhớ. Tôi là một người trọng tài. Là người trọng tài thì đương nhiên có phạm quy hay không thì tôi có thể quản rồi.

Phong Vũ vừa thấy Diệp Mặc đứng lên, lập tức biết có gì đó không tốt rồi. Gã không chút nghĩ ngợi đứng ngăn trước mặt người trưởng lão Hồ Lô Cốc kia. Lập tức lớn tiếng nói:

- Diệp Mặc là trọng tài, ông là trọng tài phụ. Ông lui xuống đi. Trọng tài Diệp, nể mặt tôi, lần này bỏ qua đi.

Người trưởng lão kia đương nhiên hiểu được ý của Diệp Mặc, bây giờ Phong Vũ giúp ông ta cản lại thì sao ông ta còn dám nhiều lời chứ. Mau chóng lui lại ngay.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Lần này nể mặt Phong Môn Chủ, tha cho anh một lần lần sau thì không có cơ hội tốt như vậy nữa đâu.

Trong lòng Phong Vũ hiểu rất rõ rằng, một ngày Diệp Mặc làm bị

thương trưởng lão của Hồ Lô Cốc thì chính là rơi vào cái bẫy cửa tử rồi. Mà thư viện Cửu Minh của gã còn ở đây nên lúc này mà Diệp Mặc với Hồ Lô Cốc đánh nhau thì y chẳng có ích lợi gì cả.

- Được rồi, bây giờ trận đấu tiếp tục. Trong trận đấu mọi người không cần phải quá nặng tay, hãy khoan dung độ lượng.

Phong Vũ vung tay lên nói.

Thấy Phong Vũ cũng không nói giúp mình, sắc mặt của Hạng Danh Vương cũng không vui lắm. Ông ta sở dĩ nhẫn nhịn không đứng ra giao đấu cùng Diệp Mặc là vì ông ta biết sự lợi hại của Uông Lãnh Thiện. Với bản lĩnh của Uông Lãnh Thiện thì bị Diệp Mặc giết không phát ra một tiếng động, hơn nữa toàn quân Uông gia còn bị tiêu diệt hết.

Hạng Danh Vương tự nhận mình lợi hại hơn Uông Lãnh Thiện một chút nhưng cũng không thể giết Uông Lãnh Thiện mà không phát ra một tiếng động, sau đó cũng không tổn hại đến một cái lông. Lần này không phải là Hồ Lô Cốc chỉ có mình y đến. Tổng cộng có đến 5 đệ tử ruột. Đây có lẽ là tương lai của Hồ Lô Cốc, thậm chí có một tên là thiên tài trong số những thiên tài. Nhỡ những người này đều bị cái tên Diệp Mặc này giết thì y sẽ trở thành tội nhân của Hồ Lô Cốc.

Đã đánh giá thấp hắn rồi, Hạng Danh Vương không ngờ rằng Diệp Mặc lại có thể giết chết Uông Lãnh Thiện, hơn nữa Uông Lãnh Thiện bị giết, Phong Vũ và Hạng Danh Vương vẫn đứng trên một tư tưởng rất kiên định. Đây cũng là lý do mà Hạng Danh Vương chần chừ. Hạng Danh Vương bây giờ đang rất hối hận. Nếu sớm biết thì buổi tối hôm trước, trên đại hội đã ngăn không cho y đi. Trước đây có Uông Lãnh Thiện cùng mình kết hợp với nhau, thậm chí trong cuộc giao lưu cũng có rất nhiều người vây lấy Diệp Mặc.

Nhưng cơ hội trôi qua nhanh chóng. Cái cơ hội này lại không còn nữa rồi. Nếu bây giờ động thủ với Diệp Mặc, Hạng Danh Vương chắc chắn người có thể giúp Hồ Lô Cốc không quá mười người. Đây cũng là lý do tại

sao sau khi Nghiêm Khải khuyên bảo, ông ta tuy vẫn rất giận nhưng cố gắng kìm nén lại.

Ông ta đống ý những lời Nghiêm Khải nói. Diệp Mặc cần phải giết nhưng không phải là giết bây giờ, nhất định phải giết ở chỗ không có người.

- Sư huynh! Bây giờ cứ để cho tên Diệp Mặc kia ra oai một chút. Buổi chiều còn có một vòng đấu nữa, tôi có thể để cho Lục Nhiễm lên đấu trường đấu với cái tên Hàn Yên kia. Với bản lĩnh của Lục Nhiễm, hoàn toàn có thể giết chết cô ta trước khi cô ta kịp có phản ứng. Đây là thi đấu trên võ đài, cứ coi như là Hàn Yên bị giết thì Diệp Mặc cũng không có cách nào ra mặt cả.

Nghiêm Khải thấy sắc mặt Hạng Danh Vương sầm xuống một cách đáng sợ, lại nhỏ giọng hiến kế.

Hạng Danh Vương gật gật đầu.

- Được. Buổi chiều giết cái tên Hàn Yên kia đi. Ta xem hắn thế nào, về bản thân Diệp Mặc….

Nghiêm Khải lại nhỏ giọng nói:

- Diệp Mặc không cần phải gấp, buổi tối trở về chúng ta hãy nói. Tôi có cách khiến hắn chết không toàn thây. Hơn nữa Lưu Xà kia cũng phải thuộc về sản nghiệp thế tục sau này của Hồ Lô Cốc ta …

Lúc này, trên khán đài, một tràng tiếng cười khanh khách, Diệp Mặc đứng ra khiêu khích Hồ Lô Cốc coi như xong. Cái khiến mọi người giật mình hơn chính là, Hồ Lô Cốc chịu một cú thiệt lớn như vậy, một người tính tình lúc nào cũng nóng nảy như Hạng Danh Vương không ngờ lại nhẫn nhịn. Rốt cuộc cái tên Diệp Mặc này là thần thánh phương nào, mọi người đều gặng hỏi.

Ngồi ở Tam thập lục giang, Hàn Yên, cũng nhìn Diệp Mặc với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Cô biết là Diệp Mặc rất có bản lĩnh, thậm chí có thể kết giao với những người như Tăng Chấn Hiệp. Nhưng cũng không ngờ rằng sau khi

Diệp Mặc công khai đánh một cái tát vào mặt Hồ Lô Cốc, Hồ Lô Cốc bỗng nhiên lại kìm cơn nóng giận.

Sau khi Tử Như nhìn thấy Diệp Mặc đứng ở một góc cuối cùng trên võ đài, vô ý thức mò mẫm cánh tay đã từng bị đứt theo bản năng, trong lòng còn đầy sợ hãi, lo lắng nói với một đạo cô xinh đẹp bên cạnh:

- Sư phụ, cái tên Diệp Mặc kia rốt cuộc là từ đâu tới. Ngay cả Hạng Danh Vương của Hồ Lô Cốc mà cũng không dám đối đấu với hắn. Liệu hắn có nhận ra con hay không chứ…

Đạo cô xinh đẹp cũng hít lại một hơi thật dài. Cô ta biết Diệp Mặc không phải là người mà có thể gây với các cô, nhưng cũng thật không ngờ ngay cả Hồ Lô Cốc cũng không dám chạm vào hắn.

Đến bây giờ khi nghe Tử Như hỏi, đạo cô này mới trầm ngâm một lát nói:

- Hắn hẳn đã sớm nhận ra con rồi, nhưng hắn còn chưa động thủ mà thôi. Xem ra hắn coi thường không đáng động thủ. Ta nghi rằng lần trước hai người chúng ra đi buổi đấu giá đã bị hắn nhận ra. Cái gã thanh niên này cũng thực sự lợi hại đấy.

- Sư phụ, lần trước người đúng thật đấy. May mắn là người kịp thời từ chối Thiên Long Đầu, đưa con rời khỏi Senna. Nếu không thì chúng ta đã sớm chết rồi.

Nghe xong lời sư phụ nói, Tử Như hạ giọng nói đầy sợ hãi.

Ngoài tiếng của hai người con gái đang nói chuyện ra, khắp các mặt khác trong các ngõ ngách, một người con gái lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong lòng thầm than:

- Hắn thật là lợi hại. Nhưng mình vẫn phải vì một viên Thăng Huyền Đan liều mạng. Mình thực sự không biết tại sao thù của Tống gia mình phải đi báo? Bởi vì mình cũng họ Tống sao? Vì sao họ Tống ở Yến Kinh nhiều

con cháu như vậy không đi báo thù mà cứ phải là mình nhỉ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 484

Hàn Yên Bị Tính Kế: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Lúc này người thiếu niên trên lôi đài đã tỉnh táo lại. Anh ta biết nếu không phải nhờ Diệp Mặc, anh ta không chết cũng phải tàn phế. Người thiếu niên này đi xuống lôi đài, tới trước mặt Diệp Mặc thi lễ nói:

- Vãn bối là Trương Hoa của Quảng Dược tự, Võ Đang, cảm ơn tiền bối đã cứu mạng.

- Ừ, cậu tiếp tục chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo đi.

Diệp Mặc gật đầu nói. Hắn biết có rất nhiều địa phương cũng không nổi danh, nhưng cũng không có nghĩa là không có truyền thừa. Tuy rằng hắn đã từng nghe nói về núi Võ Đang, chỉ có điều đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe nói về Quảng Dược tự. Từ cái tên Diệp Mặc có thể đại khái suy đoán ra dược, nơi này hẳn là có liên quan tới thuốc. Khó trách cậu ta có đan dược khôi phục nội khí.

Tuy rằng Diệp Mặc không nhìn sắc mặt Hạng Danh Vương, hắn cũng biết Hồ Lô cốc chịu thiệt như vậy chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Chỉ có điều hắn không biết bọn họ muốn xuống tay thế nào.

Mặc dù Phong Vũ đứng ra nói chuyện, muốn mọi người phía dưới trận đấu cố gắng ôn hòa một chút, nhưng bởi vì danh sách chỉ có hai mươi người, cho nên trận đấu chẳng những không ôn hòa đi, ngược lại càng kịch liệt hơn. Chỉ cần lên tới đây là có thể sử dụng tất cả các thủ đoạn. Chờ trận thi đấu luân phiên này kết thúc, đã có bảy người thương nhẹ, năm người trọng thương. Thậm chí còn có một người bị chết.

Chỉ có điều không phải ai cũng để ý tới điều này. Đương nhiên Diệp Mặc chắc chắn càng không để ý tới. Mặc dù có vài môn phái ước gì Diệp Mặc nhảy ra quản một chút, nhưng Diệp Mặc dường như không thấy. Hắn muốn quản cũng phải quản Hồ Lô cốc. Về phần môn phái khác, nếu lựa chọn tham gia thì phải tự mình chịu trách nhiệm.

...

Tới lúc nghỉ trưa thì đã là khoảng một giờ chiều.

- Anh Diệp, tôi cảm giác dường như anh cố ý nhằm vào Hồ Lô cốc. Anh và bọn họ có thù oán gì sao?

Lúc ăn cơm Hàn Yên nhỏ giọng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu.

- Tôi từng giết không ít người của Ẩn Môn. Hồ Lô cốc phải ngẩng đầu. Hạng Danh Vương nhất định sẽ không buông tha cho tôi. Đồng thời tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta. Chỉ có điều hôm nay Hạng Danh Vương nhịn được. Cho nên tôi phỏng đoán cho dù bọn họ muốn động thủ, cũng là chuyện diễn ra sau đại hội lần này.

- Anh Diệp, anh phải cẩn thận một chút. Sư phụ tôi nói Hồ Lô cốc là môn phái đứng đầu ngoại ẩn, môn phái có rất nhiều cao thủ. Phái Hợp Lưu còn xa mới có thể sánh bằng.

Hàn Yên lo lắng nói.

- Cô không cần lo lắng. Nếu ông ta không nể nang tôi, sáng nay khi tranh tài đã phải động thủ. Cô chỉ cần để ý tới trận đấu của mình là được rồi. Ừ...

Diệp Mặc nói tới đây thì ngừng lại.

Hàn Yên lo lắng nhìn Diệp Mặc hỏi.

- Làm sao vậy? Anh Diệp.

Cô biết Hồ Lô cốc lợi hại. Cho dù Diệp Mặc lợi hại mấy cũng chỉ có một mình mà thôi.

Diệp Mặc nhíu mày, bỗng nhiên nói:

- Hạng Danh Vương của Hồ Lô cốc tính tình nóng nẩy. Hôm nay Hồ Lô cốc bị mất mặt mũi như vậy mà bọn họ không làm gì tôi... Hàn Yên, tôi nghi ngờ buổi chiều có thể bọn họ sẽ động thủ với cô.

- Động thủ với tôi? Từ khi bắt đầu đến giờ tôi đều ở cùng một chỗ với anh. Bọn họ động thủ thế nào được?

Hàn Yên kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc thận trọng nói:

- Với năng lực của Hồ Lô cốc, khẳng định có thể sắp xếp một cao thủ Hồ Lô cốc đánh với cô một trận. Nếu thật sự đúng như vậy, trận đấu buổi chiều của cô không thể lạc quan. Trong lòng bọn họ ôm hận với tôi, nói không chừng sẽ ra tay độc ác với cô. Cô có thể lựa chọn rời khỏi trận đấu...

Hàn Yên lắc đầu nói:

- Anh Diệp, tôi đến Quỷ Thành mấy ngày đã nhìn thấy rõ ràng. Thế giới này nói thẳng ra vẫn là coi trọng thực lực. Tôi có thể lui một lần, không thể lui được lần thứ hai. Có một số việc sớm hay muộn vẫn phải đối mặt. Mục đích ban đầu của tôi là Thăng huyền đan. Nhưng hiện tại tôi đã lên tới Huyền Cấp, thật ra không cần tới đan dược nữa. Chỉ có điều nếu khiếp sợ chiến đấu, đối với việc tu luyện sau này của tôi không có chỗ nào tốt. Hơn nữa cho dù tôi đánh nhau với đệ tử của Hồ Lô cốc, tôi cũng không chắc sẽ xảy ra chuyện gì.

Hàn Yên nói như vậy không phải chỉ nói mạnh miệng. Diệp Mặc dạy cho cô ba chiêu kiếm thức. Cô đã có thể bước đầu thi triển.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn cho rằng Hàn Yên nói rất đúng. Trong tình huống không biết đối thủ đã sợ chiến đấu, như vậy quả thật không tốt.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc lấy vật liệu ra, chế tạo hai cái bùa đao gió ở ngay tại chỗ, sau đó đưa cho Hàn Yên.

- Cô cầm hai cái bùa này. Nếu chẳng may gặp phải tình huống nguy cấp, cô ném hai tấm bùa này ra, sau đó nói một chữ "lâm" là được rồi.

Diệp Mặc sợ Hỏa Cầu phù tạo ra động tĩnh quá lớn, cho nên liền đưa cho cô hai cái bùa đao gió.

Vẻ mặt Hàn Yên đầy nghi hoặc nhận lá bùa của Diệp Mặc. Cô có chút xấu hổ nói:

- Anh Diệp, thế này có phải quá mê tín hay không?

Hàn Yên tu luyện Cổ Võ. Tuy cô cũng biết bùa của đạo môn, nhưng dùng bùa để đối địch quả thực có phần giống trò đùa. Nếu không phải cái này là do Diệp Mặc lấy ra, thậm chí cô còn tưởng rằng mình gặp phải bọn giang hồ bịp bợm.

Phần lớn bùa của đạo môn đều là một vài lá bùa cầu bình an. Cho tới bây giờ cô chưa từng nghe nói về loại bùa có thể công kích.

Diệp Mặc cười nhạt.

- Nếu cô tin tôi, cô cứ giữ lại để đối địch.

Hàn Yên cười cất hai lá bùa đó vào.

- Cám ơn anh, anh Diệp. Trừ ông nội tôi và sư phụ tôi, người tôi tin nhất chính là anh.

- Nếu đệ tử Hồ Lô cốc hạ sát thủ với cô, cô cứ giết, không cần lo lắng.

Bỗng nhiên Diệp Mặc bổ sung một câu.

...

Trận đấu buổi chiều chỉ có bốn mươi người tham gia. Hơn nữa bốn mươi người này đã vượt qua được một vòng đấu loại. Trận đấu của Hàn Yên là ở phía sau. Diệp Mặc phát hiện dường như người con gái lạnh lùng mà hắn đã cứu được từ trong mộ ra khá lợi hại. Cô ta đánh rất đơn giản đã đánh bại đối thủ có tu vi gần bằng cô ta.

Hơn nữa Diệp Mặc lại cảm giác được nội khí của tô ta dường như hoàn toàn khác với ngày hôm qua. Diệp Mặc nhíu mày. Chẳng lẽ điều này có liên quan đến pháp khí âm dương ngư hoặc là cái ngọc giản mà cô ta cầm ngày hôm qua sao? Không thích hợp lắm. Mấy thứ đó hắn đều cẩn thận dùng thần thức tra xét, không thấy bất kỳ điểm nào kỳ lạ.

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Diệp Mặc cũng không tiện đến hỏi người phụ nữ kia lấy thứ đó ra cho hắn xem lại lần nữa.

Chỉ có điều vận khí của người con gái mặc áo tím kia không tốt lắm. Cô ta gặp một võ giả tu vi Huyền Cấp. Cuối cùng trong tình trạng phóng hết phi đao, cô ta vẫn bị đánh xuống khỏi lôi đài, không còn cách nào bước vào hai mươi người đứng đầu.

Lúc này Tăng Chấn Hiệp ở trước mặt Diệp Mặc khẽ nói:

- Tôi vừa mới lấy được danh sách. Người đấu với Hàn Yên chính là Lục Nhiễm của Hồ Lô cốc. Người này là tuyển thủ hạt giống xếp hạng thứ hai. Tôi dám khẳng định Hồ Lô cốc cố ý. Mục đích của bọn họ chính là muốn hạ độc thủ với Hàn Yên. Lục Nhiễm có tu vi Huyền Cấp hậu kỳ, sắp bước vào đỉnh cao của Huyền Cấp. Trận chiến này Hàn Yên thực sự không thể lạc quan. Tôi còn nghĩ tại sao ngày hôm qua Hạng Danh Vương không nói gì. Hóa ra chuyện là như vậy.

Diệp Mặc âm thầm cười lạnh. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn.

- Anh Tăng không cần lo lắng. Cho dù Hàn Yên không địch lại, tên Lục

Nhiễm kia cũng không có cách nào làm gì được cô ấy. Tôi không tin một Hồ Lô cốc có khả năng liều mạng với tôi...

Một câu cuối cùng, Diệp Mặc nói chẳng khác gì tự lẩm bẩm một mình. Ngược lại, những lời hắn nói là sự thật. Hắn cho Hàn Yên hai bùa đao gió. Tuy rằng loại bùa này dùng để đối phó cao thủ có tu vi Địa Cấp thì không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng đối phó với cao thủ có tu vi Huyền Cấp vẫn có thể đánh bất ngờ.

Huống gì hắn còn dạy Hàn Yên mấy chiêu sát thủ. Hắn khẳng định chỉ cần Hàn Yên đánh thành thạo mấy chiêu kiếm này, cho dù đánh không lại, cũng sẽ không bị thua tới mức khó coi. Còn nữa, Hàn Yên còn có một cái vòng phòng ngự. Bọn họ nhất định không có cách nào ám toán được Hàn Yên. Có mấy thứ này bảo vệ, Diệp Mặc không tin tên Lục Nhiễm có bao nhiêu lợi hại.

Trận đấu kế tiếp là trận đấu giữa người thanh niên tên Trương Hoa với một võ giả đỉnh cao của Hoàng Cấp hậu kỳ. Tuy rằng võ giả kia không tồi, nhưng đối mặt với đao ảnh giống như điên cuồng của Trương Hoa, đã bị đánh bại.

Sau Trương Hoa, trận tiếp theo chính là trận đấu của Hàn Yên. Tuy rằng Diệp Mặc không biết Lục Nhiễm, nhưng sau khi Lục Nhiễm lên lôi dài, Diệp Mặc lập tức biết đây là một kẻ lợi hại.

Tuy rằng mấy ngày nay hắn không biết tên những người này, nhưng khi bọn họ có mặt trên trận đấu, Diệp Mặc vẫn nhìn thấy rõ ràng. Ngoại trừ Lục Nhiễm mà Diệp Mặc vốn không biết tên của ra, còn có hai người Diệp Mặc nữa biết tên. Một chính là Thạch Trọng Chi của Thư viện Cửu Minh. Còn một người nữa là Tăng Hi Hậu đệ tử thân truyền của Tăng Chấn Hiệp. Ba người này có thể đứng trong Top 5.

Hàn Yên vừa nhìn thấy Lục Nhiễm lên lôi đài, cô lập tức biết suy đoán của Diệp Mặc hẳn đã biến thành sự thật. Cô dưới sự quan sát hai ngày, đương nhiên cũng biết người nào lợi hại. Lục Nhiễm này chính là một trong

mấy người lợi hại nhất.

Ban đầu, mỗi lần Hàn Yên lên lôi đài tranh tài, đều cung tay làm lễ chào hỏi. Nhưng khi cô biết Lục Nhiễm là đệ tử của Hồ Lô cốc, hơn nữa còn được cố ý phái ra hại cô, ngay cả ôm quyền cô cũng lười làm.

Lục Nhiễm nhìn chằm chằm vào Hàn Yên lạnh lùng cười:

- Cô tên là Hàn Yên phải không? Không ngờ được Quảng Hàn Môn chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay lại có thể bước vào Top 20. Đây là may mắn của cô, nhưng cũng là bất hạnh của cô. Cô bất hạnh vì đã gặp tôi. Chỉ có điều nể tình cô là con gái, cô có thể chui qua háng tôi mà đi, tôi sẽ tha cho cô lần này.

Hàn Yên cười lạnh một tiếng, giống như hoàn toàn không nghe thấy. Trường kiếm trong tay trực tiếp mang theo vô số kiếm ảnh, đâm về phía Lục Nhiễm Thấy Hàn Yên ngay cả nói cũng lười, sắc mặt Lục Nhiễm trở nên lạnh lùng.

- Cho cô mặt mũi, cô còn muốn. Cô đi chết đi.

Nói xong mang theo trường kiếm trong tay, đồng dạng đâm ra mấy đạo kiếm quang. Kiếm ảnh của Hàn Yên gặp kiếm quang của Lục Nhiễm đều tản đi, giống như băng tuyết gặp ánh mặt trời liền tan ra.

Tăng Chấn Hiệp ngồi trên ghế trọng tài quan sát liền biến sắc, lập tức nói:

- Trong tay Lục Nhiễm đang cầm Khứ Trần kiếm. Đây là một trong ba đại danh kiếm của Hồ Lô cốc. Trường kiếm của Hàn Yên ngàn vạn lần không thể va chạm với kiếm của gã...

Dường như để nghiệm chứng lời nói của Tăng Chấn Hiệp, ông ta còn nói chưa dứt lời những tiếng trường kiếm va chạm vào nhau vang lên.

Không ngờ trường kiếm của Hàn Yên và Khứ Trần Kiếm trong tay Lục Nhiễm đã liên tiếp va chạm vào nhau. Nhưng điều khiến Tăng Chấn Hiệp

thấy kỳ lạ là trường kiếm trong tay Hàn Yên lại không bị tổn hại.

Tăng Chấn Hiệp thở phào một cái, thoáng nhìn qua Diệp Mặc nói:

- Tôi thật sự đã quên anh Diệp có rất nhiều binh khí tốt, ha hả...

Tuy rằng trường kiếm của Hàn Yên không bị chém gãy, nhưng lúc này trong lòng Hàn Yên lại trầm xuống. Lục Nhiễm chẳng những kiếm thuật cao hơn nhiều so với cô, hơn nữa so sánh về nội khí cô cũng không có khả năng đối địch với gã. Chỉ va chạm vài cái vừa rồi, thiếu chút nữa khiến cô phun ra một ngụm máu tươi.

Lục Nhiễm nhe răng cười gằn một tiếng.

- Tiện nhân, đi chết đi...

Không ngờ khi Hàn Yên còn chưa dùng hết chiêu thức, nội khí còn chưa kịp hồi phục, kiếm của gã phát ra. Một lần nữa mũi kiếm trực tiếp đâm về phía ngực Hàn Yên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 485

Diệp Mặc Thật Là Đáng Sợ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Trong lòng Hàn Yên cảm thấy lạnh lẽo. Cô cố gắng đánh giá cao Lục Nhiễm, nhưng cô phát hiện chênh lệch giữa mình và gã vẫn quá lớn. Dưới một chiêu vừa rồi, cô liền bị rơi vào tình thế xấu.

Không ngờ Lục Nhiễm có thể trong tình trạng cô còn chưa sử dụng xong chiêu thứ nhất, gã đã kết thúc, mũi kiếm liền phát ra đạo kiếm quang thứ hai. Nhưng lúc này ngay cả năng lực tránh né cô cũng không có, chỉ có thể nhìn kiếm quang đâm đến, nhưng không thể dùng được bất kỳ sát chiêu nào.

Ngay khi Hàn Yên tuyệt vọng, cổ tay cô bỗng nhiên tự động phát ra một đạo ánh sáng nhạt, tạo thành một vòng phòng hộ ở ngay trước mặt cô. Tuy rằng vòng phòng hộ chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn, nhưng lại đúng lúc chặn được kiếm quang của Lục Nhiễm. Kiếm quang ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục đâm xuyên qua vòng phòng hộ. Vòng phòng hộ lập tức biến mất.

Chính trong giây lát này, Hàn Yên đã một lần nữa tập hợp nội khí. Cô thi triển ra một chiêu kiếm thức mà Diệp Mặc đã dạy cô.

Trong nháy mắt, khi Lục Nhiệm thấy mũi kiếm của mình bị một vòng phòng hộ tự nhiên xuất hiện ngăn cản, trong lòng gã liền cảm thấy kinh hãi. Nhưng vòng phòng hộ dường như chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn. Điều này khiến Lục Nhiễm nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng chiêu thức đó đã yếu hơn, nhưng gã tin chắc Hàn Yên sẽ tránh không thoát.

Hàn Yên phát ra Thập kiếm thức. Mười đạo kiếm quang nổi lên cuồn cuộn trực tiếp hướng về phía Lục Nhiễm. Bởi vì chiêu thức của Lục Nhiễm đã yếu, mười đạo kiếm quang của Hàn Yên đã hoàn toàn ngăn cản được

kiếm quang của Lục Nhiễm, đồng thời không hề dừng lại tiếp tục bắn về phía trước.

Lục Nhiễm không ngờ được Hàn Yên có thể thi triển ra kiếm pháp lợi hại như thế. Gã vội vàng lui về phía sau, đồng thời rút kiếm ra đỡ. Không thể không nói năng lực ứng phó gã mạnh hơn nhiều so với Hàn Yên. Bởi vì gã lui nhanh mà phòng thủ cũng nhanh, mười đạo kiếm quang chỉ rạch vài vết máu trên người gã mà thôi.

Rời khỏi phạm vi của kiếm quang, Lục Nhiễm cảm thấy kinh sợ. Trước không nói đạo kiếm quang kia của mình đột nhiên bị ngăn cản, sao Hàn Yên lại có kiếm quyết lợi hại như vậy? Hơn nữa còn có thể đâm gã bị thương.

Quyết không thể cho cô cơ hội thứ hai, Lục Nhiễm căn bản không để ý vết thương trên người mình, trực tiếp phát ra một đoàn kiếm quang, mang theo âm thanh giống như tiếng sấm sét đánh về phía Hàn Yên.

Diệp Mặc nhìn thấy vậy, trong lòng thầm than. Bản thân mình dạy cho Hàn Yên Thập kiếm thức này tuy rằng lợi hại, tiếc rằng cô chỉ học được một chút da lông. Nếu không dù Lục Nhiễm có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng né tránh. Bởi vậy có thể thấy được Bách kiếm thức và Loạn kiếm thức sau đó, cô càng không thành thạo.

Hàn Yên đã biết sự chênh lệch giữa mình và Lục Nhiễm. Hơn nữa trong lòng cô hiểu rất rõ Diệp Mặc dạy cho cô ba chiêu kiếm, cô chỉ là học được một chút da lông. Thậm chí ngay cả da lông cũng không bằng. Cô biết dựa vào kiếm chiêu bình thường, cô tuyệt đối không phải đối thủ của Lục Nhiễm. Cho nên sau kiếm thứ nhất ép được Lục Nhiễm phải lui lại, cô không hề nghĩ ngợi liền đánh ra kiếm thứ hai.

Tuy rằng Bách kiếm thức tu luyện cao nhất có thể phát ra trăm đạo kiếm khí giống như thực chất, nhưng Hàn Yên chỉ có thể phát ra hai mươi đạo kiếm khí mà thôi. So với Thập kiếm thức có hơn mấy đạo kiếm khí.

Bởi vì Hàn Yên biết tu vi của mình kém hơn rất nhiều so với Lục

Nhiễm, cho nên kiếm thứ nhất không có tác dụng lập tức dùng chiêu thứ hai. Mà Lục Nhiễm lại không ngờ được trong lúc Hàn Yên vội vàng cấp bách có thể ngăn cản kiếm quang của mình, thậm chí còn dùng kiếm quyết phát ra mười đạo kiếm khí, cho nên gã bị bức lui thậm chí chịu một ít vết thương nhẹ.

Chỉ có điều Lục Nhiễm phản ứng vô cùng nhanh chóng. Trong nháy mắt, khi gã lui ra phía sau, liền sử dụng đòn sát thủ của mình, đồng thời mang theo kiếm quang đánh về phía Hàn Yên. Cuối cùng không ngờ lại va chạm với kiếm khí do Hàn Yên phát ra. Trong lúc nhất thời kiếm khí bắn ra xung quanh.

Nội khí của Hàn Yên thua kém hơn rất nhiều. Cô lập tức cảm giác được một áp lực tuyệt đối đè xuống. Áp lực kiếm khí điên cuồng khiến cô không nhịn được hộc ra một ngụm máu tươi. Chỉ có điều Hàn Yên lại cắn chặt răng không lui về phía sau nửa bước. Cô biết một khi mình lui ra phía sau, chính là thua. Cô tuyệt đối không có lực sử dụng kiếm thứ ba. Lúc này nội khí của cô đã tiêu hao gần hết. Lục Nhiễm thật sự quá lợi hại.

Tuy rằng Lục Nhiễm hoàn toàn chặn được một chiêu này của Hàn Yên, thậm chí còn chiếm thượng phong, nhưng góc độ kiếm khí của Hàn Yên xảo quyệt. Chờ sau khi gã hoàn toàn hóa giải được kiếm khí của Hàn Yên, Hàn Yên đã đứng vững.

- Lâm, lâm...

Bất kể bùa Diệp Mặc cho có tác dụng hay không, Hàn Yên lập tức ném đòn sát thủ cuối cùng. Cô ném toàn bộ hai lá bùa đao gió ra ngoài. Cô đã nghĩ màn hào quang nhàn nhạt của vòng phòng hộ vừa rồi, hẳn là do vòng tay Diệp Mặc đưa cho cô phát ra. Cho nên cô cũng có chút tin tưởng đối với bùa Diệp Mặc đã cho.

Lục Nhiễm hóa giải xong kiếm thứ hai của Hàn Yên, không ngờ không hề tổn thương. Có thể thấy được nếu kiếm đầu tiên không phải do gã khinh địch, hoặc là chiêu thức dùng hết sẽ không bị thương nhẹ như vậy.

Hiện tại thấy Hàn Yên không ngờ ném ra hai lá bùa để đối địch, Lục Nhiễm cười lạnh một tiếng. Không ngờ dám dùng bùa bắt quỷ, quả thực là muốn chết. Lục Nhiễm đưa tay ra chụp lấy hai lá bùa, đồng thời tập hợp khí kiếm, lạnh giọng quát:

- Tiện nhân, khiến ông đây bị thương. Hôm nay ông mày không chém thành mấy nửa...

Nhưng Lục Nhiễm chỉ nói được một nửa, liền im bặt. Ban đầu, gã vốn muốn nói trước khi Hàn Yên nhận thua gã sẽ giết chết Hàn Yên. Nhưng gã mới chỉ nói được một nửa, liền cảm giác được hai lá bùa Hàn Yên ném tới có mang đao khí sắc bén, phong đao giống như thực chất.

Lục Nhiễm vừa định dùng trường kiếm trong tay ngăn cản, nhưng hai đao khí sắc bén kia không ngờ trực tiếp xuyên vào cánh tay và ngực gã, biến mất không thấy nữa.

- Sao có thể như vậy...

Lục Nhiễm mở to hai mắt. Đến lúc sắp chết vẫn không thể tin được mình bị bùa giết chết.

Bịch Lục Nhiễm ngã xuống lôi đài. Một cánh tay bị đứt lìa. Máu trên ngực chảy ra ồ ồ giống như dòng suối nhỏ.

Hàn Yên nhìn Lục Nhiễm ngã xuống lôi đài, cô thoáng ngẩn người một lát. Lúc này cô mới liên tục nôn mửa. Cô không thể tưởng tượng được mình thật sự đã giết chết Lục Nhiễm. Thậm chí còn giết gã tới mức khó coi như thế. Cô từng nhìn thấy người chết. Trận đấu buổi sáng còn chết một người. Nhưng chết thảm như vậy cô vẫn lần đầu tiên nhìn thấy. Huống gì còn do cô động thủ.

Hiện trường trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Lục Nhiễm không ngờ đã chết, bị một nữ đệ tử không có danh tiếng của Quảng Hàn Môn giết chết. Không ai dám tin vào chuyện này, nhưng đây lại là sự thật. Cao tầng Hồ Lô cốc

càng ngây người. Lục Nhiễm là đệ tử thiên tài do Hồ Lô cốc trọng điểm bồi dưỡng, không ngờ đã chết trên lôi đài.

Không ai có thể chịu đựng được đả kích này, Hạng Danh Vương tức giận tới mức toàn thân run rẩy. Sắc mặt Nghiêm Khải tái nhợt. Bảo Lục Nhiễm lên lôi đài giết Hàn Yên là chủ ý của y. Có thể nói là người đệ tử thiên tài này mất là do y tiễn đưa.

- Tiện nhân, mày dám giết Lục Nhiễm. Chết cho tao...

Lúc này người của Hồ Lô cốc ngồi trên ghế trọng tài rốt cuộc không thèm để ý tới Diệp Mặc, trực tiếp nhảy lên lôi đài. Đồng thời trường kiếm trong tay đã mang theo một đạo kiếm khí lạnh lùng sắc bén tìm về phía Hàn Yên còn đang đứng ngây người.

Người dưới đài thấy trưởng lão Hồ Lô cốc tấn công lên đài, một đám đều âm thầm thở dài. Hàn Yên chết chắc rồi. Cho dù Diệp Mặc có lợi hại mấy, cũng không có khả năng cứu được Hàn Yên.

Mãi đến khi kiếm quang rơi xuống, Hàn Yên mới kịp phản ứng. Cô lập tức giống như bị rơi hố băng. Cảm giác này cho dù cô tụ kết nội khí toàn thân, cũng sẽ không thể ngăn cản được.

Đúng lúc này, bỗng nhiên cô cảm giác được áp lực kiếm khí xung quanh người cô biến mất không còn. Một tiếng hừ lạnh vang lên. Là giọng của anh Diệp. Trong lòng Hàn Yên thầm vui mừng.

Chẳng những là Hàn Yên, ngay cả những người đang đứng quan sát đều chỉ có thể nhìn thấy bóng người thoáng hiện trên lôi đài một chút. Sau đó trên lôi đài, máu tươi bắn ra bốn phía.

Lại bịch một tiếng. Trưởng lão Hồ Lô cốc vừa rồi còn kêu gào muốn giết Hàn Yên đã ngã xuống, chết bên cạnh Lục Nhiễm.

Không ai thấy Diệp Mặc ra tay thế nào. Không người nào thấy trưởng lão Hồ Lô cốc xông lên lôi đài bị trúng một chiêu trí mạng ra sao. Mọi người

chỉ có thể suy đoán được bởi vì trưởng lão Hồ Lô cốc muốn giết Hàn Yên, kết quả bị Diệp Mặc lên sau giết chết.

- Cô xuống trước đi.

Diệp Mặc nói với Hàn Yên đang đứng ngây người một câu. Chờ sau khi Hàn Yên xuống khỏi lôi đài, hắn mới lạnh lùng nói:

- Tôi nói rồi, anh có dũng khí lên lôi đài, tôi khiến anh có đi mà không có về.

Hơn mười ngàn người trong hội trường chợt trở nên vô cùng yên tĩnh. Thật là lợi hại. Một người còn trẻ mà bá đạo như vậy. Nếu nói buổi sáng rất nhiều người còn tưởng rằng Diệp Mặc có chỗ dựa nào vững chắc, hiện tại mọi người đều biết Diệp Mặc dựa vào chính mình. Không ngờ hắn có thể chỉ trong nháy mắt giết chết được trưởng lão Hồ Lô cốc. Một vài người bình thường không biết, nhưng người trong Ẩn Môn chẳng có người nào không biết tu vi trưởng lão Hồ Lô cốc ít nhất phải là Địa Cấp trung kỳ trở lên? Lúc này trong lòng người Ẩn Môn chỉ có một ý niệm trong đầu. Diệp Mặc thật là đáng sợ.

Đệ tử thiên tài Thạch Trọng Chi của Thư viện Cửu Minh hít một hơi khí lạnh, thì thào nói:

- Tên Diệp Mặc này thật lợi hại. Ban đầu mình vốn dự định đọ sức với hắn một chút. Thật không ngờ hắn đạt được trình độ này. Rốt cuộc hắn đã tu luyện thế nào? Sư muội Tiểu Vũ nói lúc trước hắn đã giết độc lang, mình còn tưởng rằng đó chỉ là lời đồn mà thôi. Hiện tại xem ra thiên hạ rộng lớn. Quả nhiên lớp lớp nhân tài đều xuất hiện.

- Trọng Chi, con cũng không cần phải cảm thấy tự ti. Hiện tại con mới hai mươi tuổi cũng đã đạt được Huyền Cấp hậu kỳ. Cho con thêm thời gian mười năm, không chừng có thể đuổi kịp Diệp Mặc. Không nên chưa chiến đấu, đã mất đi ý chí chiến đấu trước.

Người phụ nữ trung niên bên Thư viện Cửu Minh nói.

- Vâng Thải Cơ sư thúc, đệ tử nhớ rõ.

Thạch Trọng Chi khom người thụ giáo nói.

- Diệp Mặc, cậu khinh người thái quá rồi...

Hạng Danh Vương gầm lên một tiếng, rút ra trường kiếm, trực tiếp nhảy lên lôi đài, không ngờ dự định lập tức giết chết Diệp Mặc.

Phong Vũ vừa thấy sự tình đã mất đi sự kiểm soát, vội vàng nháy mắt ra hiệu với Tăng Chấn Hiệp, đồng thời nhảy lên lôi đài. Lúc này mấy vị trưởng lão Hồ Lô cốc cũng đều đứng dậy xông lên lôi đài. Mắt thấy sự tình đã náo loạn tới mức không thể cứu vãn được.

Diệp Mặc lạnh lùng cười. Không biết từ lúc nào trong tay hắn đã xuất hiện một thanh đoản kiếm. Hắn nhìn Hạng Danh Vương thản nhiên nói:

- Hi vọng lần này ông không lùi trở lại...

Hạng Danh Vương thầm cảm thấy lạnh lẽo. Ông ta cảm nhận được rõ ràng sát khí trong mắt Diệp Mặc. Ông ta cảm giác kích động. Nếu ông ta chắc chắn có thể giết chết Diệp Mặc, ông ta sẽ không phải chờ tới bây giờ. Nhưng Diệp Mặc thật sự là khinh người thái quá. Không ngờ lại giết chết trưởng lão Hồ Lô cốc ở trước mặt mình.

Nghĩ đến trưởng lão Hồ Lô cốc đã bị Diệp Mặc giết chết, trong lòng Hạng Danh Vương lập tức phát lạnh. Ông ta đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Nếu là mình, trong thời gian ngắn như vậy có thể giết chết một võ giả Địa Cấp hậu kỳ không? Hơn nữa Diệp Mặc còn phát sau mà đến trước.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hạng Danh Vương càng cảm thấy lạnh lẽo hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 486

Lần Thứ Hai Lùi Bước: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Hạng Danh Vương cảm giác mình có chút kích động, nhưng hiện tại không có đường lui.

Khi Diệp Mặc thấy Phong Vũ xông lên, đã biết kế hoạch giết Hạng Danh Vương của hắn hôm nay lại thất bại. Với bản lĩnh của Hạng Danh Vương, hắn không có khả năng giết chết ông ta trong thời gian rất ngắn. Cho nên hắn dứt khoát không động thủ.

Phong Vũ ngăn cản Hạng Danh Vương, có chút tiếc nuối nói:

- Anh Hạng, trong lúc đại hội diễn ra, trọng tài chủ động lên đài muốn động thủ với một đệ tử hậu bối, đã là sai trước. Hiện tại anh Hạng đại biểu cho Ẩn Môn chủ trì đại hội lần này. Ngàn vạn lần phải lý trí, không thể kích động. Dù sao gần như tất cả đồng đạo Ẩn Môn đều ở đây. Cho dù có gì không thoải mái, cũng phải chờ tới khi đại hội lần này kết thúc mới từ từ thương lượng tiếp.

Nói xong Phong Vũ lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Người anh em họ Diệp, hãy nể mặt Phong Vũ tôi một chút. Chuyện lần này tạm thời gác lại. Trước hãy để đại hội lần này kết thúc đã. Sau đó hãy từ từ thương lượng.

Lúc này, Tăng Chấn Hiệp cũng đi lên lôi đài. Chỉ có điều ông ta chỉ ôm quyền làm lễ với Diệp Mặc, nhưng không lên tiếng.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại hiểu được ý của ông ta. Một khi hắn đánh nhau với Hồ Lô cốc, Tăng Chấn Hiệp nhất định sẽ đứng ở bên Diệp Mặc.

Hạng Danh Vương oán hận nhìn trừng trừng vào Diệp Mặc, hừ lạnh một tiếng. Sau đó ông ta tra kiếm vào vỏ, dẫn theo người của Hồ Lô cốc lui xuống.

Không ngờ Hạng Danh Vương lại lùi bước lần thứ hai. Rất nhiều người ở đây đều khiếp sợ. Một vài người thế hệ trước của Ẩn Môn rất hiểu Hạng Danh Vương. Tính tình ông ta cực kỳ nóng nảy, hơn nữa rất dễ tức giận. Không ngờ ông ta hết lần này tới lần khác lại lùi bước trước một người tuổi còn trẻ. Điều này có thể thấy được khi ông ta đối địch với Diệp Mặc, ông ta cũng không nắm chắc được phần thắng.

Nhìn Hạng Danh Vương dẫn theo người Hồ Lô cốc người lùi xuống, Phong Vũ nhẹ nhàng thở ra. Ông ta cũng biết Hạng Danh Vương không chắc có thể thắng được Diệp Mặc, cho nên lúc này mới lùi bước. Nếu ông ta nắm chắc có thể giết được Diệp Mặc, với tính tình của Hạng Danh Vương tuyệt đối sẽ không lùi bước, lại càng không nể mặt Phong Vũ.

Tuy rằng Diệp Mặc cũng muốn giết Hạng Danh Vương nhưng trên lôi đài chủ động khiêu chiến là hành vi không lý trí. Không nói Hồ Lô cốc là đại phái đứng đầu ngoại Ẩn Môn, ngay cả việc Diệp Mặc ở trước mặt nhiều đồng đạo Ẩn môn giết chết người của Hồ Lô cốc như vậy, chính là sự xúc phạm lớn nhất.

Một trận đại chiến đã bị khuyên can. Rất nhiều người đều âm thầm nuối tiếc. Muốn nhìn Diệp Mặc và Hạng Danh Vương đánh nhau không chỉ có một hai người. Sau khi trải qua cảnh tượng đẫm máu vừa rồi, không khí tại hiện trường càng trở nên sôi động. Các trận đấu phía sau càng lúc càng không có người nào nương tay. Tuy nhiên, cũng may hai mươi người đứng đầu nhanh chóng được quyết định.

Điều khiến Diệp Mặc và rất nhiều người không thể tưởng tượng được chính là trong hai mươi người đứng đầu lại có tới tám người từ bỏ đấu tiếp. Xem ra này tám người này không muốn tiến tới Top 3, mà chỉ hướng tới Thăng Huyền đan thôi.

Chuyện Hàn Yên từ bỏ trận đấu, Diệp Mặc cũng hiểu được. Với năng lực của cô chỉ có thể dừng lại ở đây mà thôi. Phía sau đều là cao thủ trong cao thủ. Cho dù cô vừa mới tấn cấp Huyền Cấp không có bất kỳ khả năng nào. Quả thật cô không phải là đối thủ của võ giả Huyền Cấp đã nổi tiếng từ lâu. Hơn nữa cô còn đang bị thương. Ba chiêu thức kiếm pháp mà Diệp Mặc dạy cho cô vẫn chưa học được hoàn chỉnh.

Ngoại trừ Hàn Yên bỏ trận đấu ra, còn có người thiếu niên tên gọi Trương Hoa và người con gái lạnh lùng kia cũng từ bỏ trận đấu. Ngoài ra phần lớn những người từ bỏ trận đấu còn lại đều là võ giả Hoàng Cấp. Xem ra bọn họ đến đều vì Thăng huyền đan.. Chiếm được đan dược này rồi, bọn họ không cần phải... đi tranh đoạt Top 3. Hơn nữa không có thực lực đi tranh đoạt.

Còn lại mười hai người tuyển thủ muốn tranh đoạt Top 3. Trận đấu chia làm ba tổ. Mỗi tổ chỉ lấy một người đứng đầu. Vốn hai mươi người hẳn là chia làm bốn tổ, mỗi tổ lấy ra hai người đứng đầu tiến vào Top 8. Nhưng bởi vì tám người rời khỏi trận thi đấu, như vậy trận đấu liền càng dễ dàng hiểu được.

Lại bởi vì người của Hồ Lô cốc chủ trì cuộc tranh tài không có tâm tình tìm ra những người đứng đầu, đứng hai, và đứng ba, cho nên đơn giản quyết định ra Top 3 là được rồi. Có thể nói là đại hội Ẩn Môn lần này là một đại hội đầu voi đuôi chuột, thậm chí không có người đứng đầu.

Chỉ có điều lúc này đã không ai có tâm tình đi quản chuyện này, hoặc là biết môn phái của mình không giành được vị trí trước ba. Lúc này phần đông võ giả Ẩn Môn đều suy nghĩ tới lúc sau khi đại hội kết thúc, Hồ Lô cốc và Diệp Mặc sẽ tranh đấu với nhau thế nào.

Nếu nói Hồ Lô cốc cứ như vậy mà bỏ qua, khẳng định không ai tin tưởng.

Bởi vì trời đã tối muộn, trận đấu tranh Top 3 chỉ có thể chuyển lại sang ngày thứ ba của đại hội. Sau khi Diệp Mặc dẫn theo Hàn Yên trở lại chỗ ở,

để Hàn Yên tự chữa thương cho mình. Hắn tính đi tới chỗ người con gái lạnh lùng kia. Bởi vì hắn muốn xem thử có phải hôm qua mình đã nhìn nhầm về pháp khí âm dương ngư và ngọc giản kia không.

Đối với Thăng huyền đan mà Hàn Yên nhận được, Diệp Mặc xem qua một chút cảm thấy rất thất vọng. Nói nó là đan dược còn không bằng nói là viên thuốc. Chẳng qua dược liệu dường như có chút trân quý hơn mà thôi.

Hàn Yên bị thương không nặng. Tuy nhiên cô biết mỗi buổi tối Diệp Mặc đều phải ra ngoài, cho nên cũng không hỏi hắn.

Khách sạn Viễn Trình có thể miễn cưỡng được xem là khách sạn lớn thứ hai của thành phố Quế Trình. Hơn nữa, khách sạn Viễn Trình gần với khách sạn Tây Nhạc, vị trí cũng không tệ. Có thể nói nó thuộc về khu thương mại phồn hoa náo nhiệt.

Khi Diệp Mặc tới nơi, trời mới chạng vạng tối. Đến khi hắn tới phòng của người con gái lạnh lùng kia, cô ta vẫn chưa về. Điều khiến Diệp Mặc thất vọng là trong phòng của cô ta ngoại trừ vài thứ nội y ra, cái gì cũng không có. Xem ra thứ đó bị cô ta mang theo bên người. Nếu hắn muốn xem thứ kia, chỉ có thể chờ người con gái này trở về rồi nói sau.

Ra khỏi khách sạn Viễn Trình không xa là một con sông nằm trong Quỷ Thành, tên là Quảng Giang. Nghe nói đây là nơi Tần Nghiễm Vương đắc đạo. Dọc theo bờ sông Quảng Giang có một loạt những bậc thềm đá. Từ sau khi Đoạn Đỉnh Sơn bắt đầu có chuyện ma quái, đây chính là nơi cư dân Quỷ Thành tụ hội nghỉ ngơi vào những lúc chiều tối. Nơi đây có tiếng người ồn ào, náo nhiệt khác thường. Các quầy bán đồ ăn vặt các loại hàng vỉa hè, thậm chí còn có một vài chỗ biểu diễn xiếc giang hồ, nhiều không kể xiết.

Bởi vì phải đợi người con gái kia quay trở về, cho nên Diệp Mặc cũng đi tới đây, tìm một chỗ ngồi xuống.

Diệp Mặc vừa mới ngồi xuống, thần thức của hắn liền quét tới người con gái kia. Lưng cô ta mang một cái ba lô không lớn. Nhưng thần sắc của cô ta

có chút kích động. Rất nhanh Diệp Mặc đã biết được vì sao thần sắc của cô ta lại kích động như thế. Một võ giả có tu vi Huyền Cấp và một võ giả có tu vi Hoàng Cấp đỉnh cao đang theo phía sau cô ta.

Dường như người con gái kia biết mình không phải là đối thủ của hai người này, cô ta chỉ một mực bước thật nhanh muốn thoát khỏi bọn họ. Cô ta cau mày dường như đang không biết nên chạy trốn tới chỗ nào.

Vừa nhìn tư thế này Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hẳn là hai võ giả này thích Thăng huyền đan trên người cô ta. Hắn cũng đứng lên đi theo. Hắn rất muốn biết cô gái sẽ đối phó hai người này như thế nào.

Buổi tối ở Quỷ Thành ngoại trừ những nơi như Quảng Giang ra, thì rất ít nơi nào đông người như vậy. Những nơi còn lại vừa đến buổi tối liền trở nên rất vắng vẻ. Nhưng cô gái nhanh chóng bị hai người chặn lại ở một rất nơi hẻo lánh.

- Các người muốn làm gì?

Cô gái nắm chặt chiếc ba lô trong tay, mặt hướng về phía hai gã đã ngăn cô lại, lạnh giọng hỏi. Tuy nhiên, giọng nói của cô rất nhỏ, có phần run rẩy, có thể nghe được sự kích động trong nội tâm của cô.

- Em gái nhỏ, em nói chúng tôi muốn làm gì? Ha ha...

Người đàn ông có tu vi Hoàng Cấp cười khả ố, con mắt hình tam giác càng sáng lên.

Tên võ giả Huyền Cấp có giọng nói rất âm nhu:

- Cô Ánh Trúc, hiện tại cô cũng biết cách thức rồi. Yêu cầu của chúng tôi rất đơn giản. Đầu tiên cô lấy Thăng huyền đan ra, giao cho sư đệ tôi. Thứ hai cô theo tôi mấy buổi tối. Như vậy chúng ta đều bình an vô sự. Nếu không, hậu quả cô tự biết...

Người con gái được gọi là Ánh Trúc nhìn hai người đầy vẻ châm chọc,

lạnh giọng nói:

- Thăng huyền đan, tôi có thể cho anh. Tuy nhiên bỏ qua tất cả những gì giữa chúng ta trước đây, muốn tôi ở cùng với anh, anh nằm mơ đi. Nếu các anh dám tiến lên một bước, tôi lập tức nuốt đan dược này.

Nói xong cô gái này lấy đan dược ra cầm trong tay đặt bên cạnh miệng.

Người đàn ông Huyền Cấp kia vẫn cười lạnh, dường như không hề để ý tới những lời Ánh Trúc vừa nói. Gã vẫn không nhanh không chậm nói:

- Cô có thể nuốt, chỉ có điều tôi thì chẳng sao cả, nhưng cô nuốt nào, cho dù cô tự sát rồi tôi vẫn muốn cô. Ai bảo cô xinh đẹp như vậy chứ? Cô Ánh Trúc, nếu cô thức thời, hiện tại đi theo tôi, tôi cam đoan có thể cho cô bước vào Huyền Đô Môn. Chung quy còn tốt hơn nhiều so với việc cô làm một cô hồn dã quỷ.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được hoá ra cô gái tên Ánh Trúc này một thân một mình tới tham gia đại hội, không có người nào làm bạn, cũng giống như Hàn Yên. Nếu hắn không đến cùng Hàn Yên, Hàn Yên cũng chỉ có một mình.

Người con gái tên Ánh Trúc ngẩn ngơ, dường như đã nghĩ thông suốt nếu cô nuốt đan dược rồi sẽ không có bất kỳ biện pháp nào có thể tránh được một kiếp nạn này. Trong mắt cô lộ vẻ tuyệt vọng. Cô biết cho dù cô lợi hại hơn nữa, vẫn không có khả năng là đối thủ của võ giả Huyền Cấp.

Diệp Mặc thấy cô gái này cũng không đánh ra sát chiêu nào, hắn biết tiếp tục chờ cũng không bất kỳ ý nghĩa gì. Hắn chậm rãi đi ra.

- Sư đệ, tiêu diệt con chuột đi ngang qua kia.

Người đàn ông Huyền Cấp thấy Diệp Mặc từ phía xa đi tới, lập tức cất giọng nói âm u lạnh lẽo phân phó.

- Vâng, sư huynh. Sư huynh yên tâm làm việc. Kẻ quấy rầy này sư

huynh cứ giao cho đệ.

Người đàn ông mắt tam giác có tu vi Hoàng Cấp lập tức không do dự đáp. Chỉ có điều anh ta vừa trả lời xong, liền thừ người ra nhìn người đi tới, giống như bị điểm huyệt đạo.

Người đàn ông Huyền Cấp đang muốn hỏi người có mắt tam giác vì sao còn chưa đi, nhưng gã còn chưa kịp hỏi, đã thấy Diệp Mặc đi tới. Ngay lập tức gã đành phải nuốt một câu muốn hỏi xuống.

Rõ ràng người con gái tên Ánh Trúc cũng nhìn thấy Diệp Mặc. Trong mắt cô ta có chút hi vọng. Chỉ có điều chút hi vọng này lập tức trở nên lạnh lẽo.

Thật ra Diệp Mặc không quan tâm vì sao người con gái này nhìn hắn như vậy. Hôm nay hắn tìm đến cô, không vì nguyên nhân gì khác, chỉ muốn người con gái này cho hắn kiểm tra lại thứ đã thấy tối hôm qua mà thôi.

- Tiền, tiền bối...

Hai gã đàn ông thấy Diệp Mặc đi tới, sợ tới mức động cũng không dám động, vội vàng khom người chào hỏi.

Nhưng người con gái kia nhìn thấy Diệp Mặc đi qua, trong mắt cô ta chợt hiện lên vẻ phức tạp. Tuy nhiên cô ta nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, không ngờ lại xoay người rời đi.

Diệp Mặc hơi sửng sốt. Mình cứu cô ta, cho dù không rối rít cảm ơn, ít nhất cũng muốn nói một câu cám ơn chứ. Người con gái này thật sự có chút vô lễ. Nếu không phải vì pháp khi âm dương ngư và ngọc giản kia, hắn sẽ mặc kệ không hỏi tới người con gái tự cho mình là nhất như vậy.

Chỉ có điều Diệp Mặc cũng không sợ cô ta sẽ đi bao xa. Cô ta ở ngay chỗ này. Đợi lát nữa hắn có thể trực tiếp tới phòng của cô ta tìm cô ta. Cho dù cô không đồng ý cũng không được. Hắn nhất định phải giám định lại thứ đó một chút.

Diệp Mặc không để ý tới tới cô gái đã rời khỏi, mà quay đầu nhìn về phía hai đàn ông đang không dám nhúc nhích!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 487

Người Đàn Ông Áo Đen: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Thưa tiền bối, hai vãn bối chúng tôi đều là đệ tử của Huyền Đô Môn, xin tiền bối nể mặt sư môn của chúng tôi mà tha cho chúng tôi một lần…

Gã huyền cấp lập tức run rẩy xin tha mạng, khẩu khí không còn âm điệu lạnh lẽo như trước nữa.

Huyền Đô Môn? Diệp Mặc cảm thấy cái tên này rất quen. Hắn nhớ ra bản thân lúc sau khi giết Nhàn Đạo Nhân đã lấy được một thẻ bài có khắc hai chữ "Huyền Môn", thì ra bọn chúng và Nhàn Đạo Nhân là người cùng môn phái.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc cũng không có tâm trạng hỏi tiếp nữa, tiện sẵn trong tay là hai quả cầu lửa, hai tên bị Diệp Mặc giết bằng hai quả cầu lửa không kịp kêu một tiếng.

Giết xong hai tên đệ tử của Huyền Đô Môn, Diệp Mặc lập tức lại lần nữa quay người hướng đi về nơi ở của người phụ nữ lạnh lùng kia.

Diệp Mặc vừa bước vào phòng của cô ta liền có cảm giác khác lạ, cô gái này căn bản không quay lại, sau khi hắn cứu được cô ta, cô ta liền bỏ chạy luôn.

Chẳng lẽ cô ta biết được là hắn muốn xem vật mà cô ta lấy được tối qua hay sao? Chuyện này không thể nào, đêm qua cô ta chắc chắn không hề biết là ai đã đưa cô ta quay lại. Diệp Mặc nhíu mày nghĩ ngợi, tâm trạng thay đổi liên tục, quả là một phụ nữ gian xảo. Diệp Mặc vẫn cảm thấy người phụ nữ này có ý nghĩ đối địch, nhưng tại sao lại như thế thì hắn không giải thích

được nguyên nhân.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, không nghĩ tiếp nữa. Với tu vi của phụ nữ này thì cô ta không có cách nào uy hiếp được Diệp Mặc. Nhìn thoáng ra thì cho dù thứ đồ mà cô ta lấy được có liên quan đến Tu Chân thì cô ta cũng không đủ năng lực để uy hiếp hắn.

Lại một lát sau, Diệp Mặc xác nhận người phụ nữ này sẽ không quay lại, lúc này hắn mới thất vọng quay về khách sạn Tây Nhạc.

Khi Diệp Mặc quay lại tầng áp mái tại quán rượu thì phát hiện ra Trương Hoa đang ngồi trong sân trước tầng áp mái nói chuyện với Hàn Yên. Hai người nhìn thấy Diệp Mặc quay về đều đứng dậy.

- Trương Hoa, tại sao cậu lại ở đây?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi.

Trương Hoa vội vàng thi lễ nói:

- Tiền bối, bởi vì tôi đã đạt được Thăng Huyền Đan, tôi biết nếu tôi không đến đây thì tối hôm nay tôi chẳng còn nơi nào để đi nữa.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, ban nãy người phụ nữ lạnh lùng tên Ánh Trúc là bởi vì đan dược mà bị theo dõi. Có điều Trương Hoa rất thông minh đã nghĩ tới việc muốn đến chỗ của hắn, Trương Hoa biết nơi ở của Diệp Mặc thì không có kẻ nào dám đến cướp đồ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vậy được, cậu cứ ở đây đi!

Hắn không để ý chuyện thiếu niên này mượn thế, chuyện này không có ảnh hưởng gì tới hắn.

- Diệp tiền bối, vãn bối vốn là đệ tử của Quảng Dược Tự Võ Đang, nhưng sự phụ đã đi xa rồi. Vãn bối đoán rằng nếu bây giờ quay lại thì chắc

chắn có người muốn chiếm đoạt đao pháp của vãn bối, bởi vậy bây giờ vãn bối không có nơi nào để đi. Nếu như môn phái của tiền bối cần đệ tử thì vãn bối nguyện xin gia nhập môn phái của tiền bối.

Hóa ra lại là một tên đánh lẻ, tên Trương Hoa này chẳng hề ngu ngốc, y biết lần này mặc dù khá nổi trội nhưng cũng có không ít nguy hiểm. Cậu thiếu niên thông minh này chính là một mầm giống tốt, Lưu Xà của hắn đang cần nhân tài như cậu ta, nghĩ tới đây Diệp Mặc lập tức nói:

- Tôi không có môn phái, nhưng tôi có một công ty chế dược Lạc Nguyệt, nếu như cậu muốn tham gia thì có thể đến Lưu Xà. Có điều tôi chỉ lớn hơn cậu có mấy tuổi thôi nên đừng gọi tôi là tiền bối gì gì nữa.

- Vâng, Diệp đại ca! Tôi nguyện gia nhập Dược phẩm Lạc Nguyệt Lưu Xà. Hơn nữa tôi cũng rất tinh thông về cách luyện thuốc.

Trương Hoa lập tức đáp lời, nhìn vẻ quyết đoán trong cách trả lời của cậu, Diệp Mặc biết chắc hẳn cậu ta từ lâu đã biết Dược phẩm Lạc Nguyệt là của hắn rồi.

- Được, nếu đã vậy thì sáng mai hai người sẽ đi. Trương Hoa đến Lưu Xà, Hàn Yên cứ quay về thẳng Yến Kinh là được rồi. Tôi đoán ngày mai chắc hẳn sẽ có một số việc phát sinh, tôi có thể không có cách nào lo cho các cậu, các cậu nên đi sớm một chút cũng tốt.

Diệp Mặc lập tức quyết định để hai người họ đi trước, nếu họ đã không cần tham gia trận đấu lớn thì tiếp tục ở lại Quỷ Thành cũng không có ý nghĩa gì. Diệp Mặc sợ rằng Hạng Danh Vương trực tiếp ra tay một khi động thủ thì hắn thật không có cách nào lo cho hai người Hàn Yên.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Mặc tiễn chân Trương Hoa và Hàn Yên rồi mới quay về Đoạn Đỉnh Sơn. Nếu như không phải vì Linh Đàm kia thì không biết chừng hắn căn bản sẽ không quay trở lại.

Hội trường ngày thứ ba của trận đấu, số lượng người đã giảm đi rõ rệt,

Diệp Mặc đoán những môn phái đã đạt được Thăng Huyền Đan ngay trong đêm đã rời khỏi Quỷ Thành.

Diệp Mặc nhìn lướt qua trưởng lão Hồ Lô Cốc, phát hiện không thiếu người nào, có điều đó cũng là bình thường, nếu như Hồ Lô Cốc không giết Diệp Mặc thì không thể nào lại ra tay với đám Hàn Yên.

Phong Vũ đứng lên trên võ đài ôm quyền nói:

- Hôm nay là ngày cuối cùng trong đại hội Ẩn Môn của chúng ta, những người tham gia so tài đều là những bậc anh tài của các môn phái, là nhân tài trong các nhân tài. Mỗi nhân tài đều là tài sản của chúng ta nên tôi hi vọng tất cả mọi người đấu tới giới hạn, không được khiến cho đối phương bị thương nghiêm trọng, được rồi, không nói lời thừa thãi nữa, trận đấu xin được bắt đầu!

- Khoan đã...

Phong Vũ còn chưa đi xuống võ đài thì có một âm thanh đột ngột đã ngắt lời y Hầu như ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía người vừa mới ngắt lời, đều muốn biết người này là ai. Hôm qua có một Diệp Mặc tranh nghịch với Hạng Minh Vương của Hồ Lô Cốc, hôm nay lại xuất hiện một người đối đầu với Phong Vũ của Cửu Minh Thư Viện, những chuyện này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Một gã áo đen, mang theo một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi bước vào rồi đi thẳng về hướng võ đài. Xem ra câu nói vừa rồi là của người này nói.

Người đàn ông áo đen bước lên phía trước võ đài ôm quyền nói:

- Nghe nói hôm nay tất cả anh hùng hào kiệt của Hoa Hạ đều tụ hội tại đây, bản thân tôi bất tài nhưng cũng muốn thử sức một lần, xem xem cái gọi là cao thủ Hoa Hạ có phải chỉ là khoe mẽ hay thực sự lợi hại.

Phong Vũ cau mày, người này có thể là ung dung tự nhược mà đến, điều

này chứng tỏ tất cả những người bảo vệ bên ngoài đều bị người này đánh hạ, đây chắc chắn là một nhân vật không hề tầm thường. Có điều gã dựa vào đâu lại nói bằng giọng điệu khiêu khích như thế?

Tuy nhiên Phong Vũ không tin có người gì có thể biến thái như Diệp Mặc, nghĩ tới đây ông lập tức từ chối:

- Thật xin lỗi, cuộc đấu của chúng tôi có hạn chế danh sách, hơn nữa hôm này là chung kết rồi, nếu như ngài muốn theo dõi trận đấu mời ngồi bên dưới khán đài, nếu như ngài tới để gây sự thì đừng trách tôi không khách khí!

Mấy câu nói của Phong Vũ rất đúng mực, Diệp Mặc cũng yên lặng gật đầu. Người này cứ mở miệng là Hoa Hạ các người, vừa nhìn đã biết không phải người Hoa Hạ, có điều tiếng Hoa của người này rất lưu loát.

- Điều này chính là nói những người luyện võ của Hoa Hạ các người không dám nhận lời khiêu chiến của ta hay sao?

Người đàn ông áo đen vẫn nói bằng giọng không nhanh không chậm.

- Thì ra anh đến là để bới móc, xưng danh đi, cho dù anh là cái thứ đến từ ngóc ngách nào thì Phong Vũ ta cũng sẽ nhận lời thách đấu.

Phong Vũ lạnh lùng nói.

- Được, có khí phách, về chuyện ta từ đâu tới không quan trọng. Nghe nói hôm này trận chung kết của các người còn có mười hai người, bây giờ có thêm một đệ tử của ta.

- Mười hai nhân tài các người có thể thay nhau lên sàn đấu, chỉ cần có thể đánh bật được đệ tử của ta ra khỏi võ đài thì ta xin nhận thua. Nếu mười hai người các ngươi đều không phải là đối thủ của đồ đệ ta thì yêu cầu của ta rất đơn giản...

Người đàn ông áo đen ngạo nghễ nói cứ như đệ tử của gã đã nắm chắc

phần thắng.

Phong Vũ nheo mắt lạnh lùng nói:

- Đệ tử của anh không có tư cách lên võ đài, trận đấu của chúng ta đã lên sẵn danh sách rồi, nếu các hạ muốn tranh tài một chút thì ta có thể tiếp vài chiêu.

- Anh...

Người đàn ông áo đen đưa mắt nhìn Phong Vũ, ánh mắt mang chút sự khinh thường, lạnh nhạt nói:

- Anh không phải là đối thủ của ta, nếu như anh cứ nhất định muốn đấu cũng được, ta cũng cần có một khởi đầu tốt.

- Chính là yêu cầu mà anh vừa nói sao?

Phong Vũ khinh thường nói.

Người đàn ông áo đen cười ha ha:

- Không sai, chính là yêu cầu ban nãy của ta, nếu như hôm nay chúng ta thắng thì ta cũng chẳng cần thứ gì, chỉ cần bốn viên tinh thạch đó.

- Anh nằm mơ đấy à...

Hạng Danh Vương từ đầu vẫn im lặng ở một bên quan sát đột nhiên đứng dậy, không ngờ là đánh chủ ý vào tinh thạch.

Người đàn ông áo đen vẫn không có chút nào biến sắc mà chậm rãi nói:

- Nói như vậy là các người không có lòng tin sẽ thắng được ta ư? Ha ha, một đất nước được mệnh danh là kế thừa cổ võ như Hoa Hạ mà đến ngay cả khí thế đấu võ với ta cũng không có, nực cười, thực sự là có thể...

- Được, quả nhiên là kẻ ngông cuồng, lão phu hôm nay xin được lĩnh

giáo kẻ lợi hại như ngươi.

Phong Vũ nói xong liền hất tung vạt áo sắp sửa ra tay.

Một người trung niên đột nhiên nhảy ra đến trước mặt Phong Vũ nói:

- Sư huynh, loại sâu bọ này đâu cần đến lượt huynh ra tay, giao cho sư đệ là được rồi.

Người lên tiếng là Trịnh Triều, Phong Vũ lập tức gật đầu, sư đệ này tuy tính tình thích làm náo loạn nhưng thân thủ thực sự rất khá. Cho dù bản thân Phong Vũ muốn thắng được cũng phải tốn không ít sức lực, nghĩ tới đây ông thu hồi thế thủ nói:

- Đệ cẩn thận một chút!

Thấy Phong Vũ rời võ đài, người đàn ông áo đen nói với cậu thiếu niên:

- Khê Hồ, con ngồi đó xem sư phụ dạy dỗ bọn chúng như thế nào.

- Vâng, thưa sư phụ.

Người thanh niên tên Khê Hồ cũng rời khỏi võ đài, đứng sang một bên.

Trịnh Triều nhìn người đàn ông áo đen cười nhạt một tiếng, rút thanh trường đao từ sau lưng:

- Con rùa rụt đầu không dám xưng lai lịch, cho ta xem đao đi!

Dưới sức mạnh nội công, thanh đao của Trịnh Triều cuồn cuộn nổi lên đao khí sắc bén, phủ kín là ý chí tiêu diệt người đàn ông áo đen. Không ngờ vừa mới động thủ đã ra tay sát thương, nếu như không phải nguyên nhân sát cơ hướng về người đàn ông áo đen thì chính là bản chất ham thể hiện của Trịnh Triều.

Người đàn ông áo đen lại cười ngạo nghễ, hai sợi xích sắt dài hiện ra trong tay. Khi tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn loại binh khí này thì

xích sắt của người đàn ông áo đen và đao của Trịnh Triều đã va mạnh vào nhau.

Một trận hoa lửa và tiếng leng keng vang lên giòn giã, cơ thể của người đàn ông áo đen xoay chuyển một cách không thể tin nổi, và rồi xích sắt đập lên lưng của Trịnh Triều.

Trịnh Triều nào ngờ được rằng tên áo đen lại có thể xuất chiêu ở góc độ này, khi bị xích sắt đập vào lưng liền thổ huyết, còn chưa đợi Trịnh Triều ngã xuống mặt đất thì đã bị người đàn ông áo đen hất một cước văng ra khỏi võ đài, không rõ sống chết.

Hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh, còn chưa tới hai chiêu mà một cao thủ hậu kỳ địa cấp đã bị đánh tới thổ huyết, văng ra khỏi sàn đấu, tên áo đen này thực sự quá lợi hại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 488

Vì Tinh Thạch Mà Đến: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Không ai nhìn thấy người đàn ông áo đen này đã dùng chiêu thức gì để hạ Trịnh Triều, Phong Vũ càng nhìn người đàn ông áo đen mà không dám tin. Tên này nhất định cho dù có hiểu thấu về Trịnh Triều cũng không thể nào đá văng anh ta chỉ đơn giản như vậy.

Diệp Mặc cau mày, hắn nhìn thấy rất rõ, chiêu thức của tên áo đen rất quỷ dị, hơn nữa nội khí của gã cũng rất kì quái. Nội khí của gã chưa chắc thâm hậu như của Trịnh Triều, nhưng rõ ràng Trịnh Triều không thể thích ứng với lối đánh kì lạ này. Ban nãy toàn thân người đàn ông áo đen quay xoắn thành vòng, thời gian rất ngắn, người khác không chú ý nhưng dưới thần thức của Diệp Mặc thì không gì có thể che giấu.

Diệp Mặc khẳng định, nếu Trịnh Triều quen thuộc với các chiêu thức và lối đánh của đối phương thì rất khó đoán trước được thắng thua. Có điều nếu đổi lại là hắn thì đòn uy hiếp của người đàn ông áo đen không thể nào thắng được Uông Lãnh Thiền. Bởi vì với thần thức của hắn thì bất kì chiêu thức quỷ dị nào của tên áo đen đều chỉ như mây bay, nội khí thâm hậu cơ bản không thể nào so sánh được với Uông Lãnh Thiền nhưng lại có sức uy hiếp lớn.

Nhưng đối với người khác thì lại khác, cho dù để Uông Lãnh Thiền ra tay với tên áo đen thì cho dù trong tình huống rất quen thuộc thế võ này cũng khó đoán trước được thắng thua. Trừ phi Uông Lãnh Thiền vừa rat ay, thì đó chính là một sát chiêu bí mật. Nhưng cũng có người vừa mới lên sàn đấu đã tung chiêu sát thương có thể để lại di chứng cho bản thân sau này.

- Chỉ có chút bản lĩnh ấy mà cũng dám lên đây bêu xấu.

Người đàn ông áo đen cơ hồ như mới làm một chuyện quá ư đơn giản, giọng nói lộ vẻ khinh thường hết mức.

Phong Vũ ánh mắt lạnh lùng, cho dù ông không phải là đối thủ của kẻ này thì vẫn phải lên đài. Nếu không thì biết để mặt mũi của Thư Viện Cửu Minh vào đâu?

Thấy Phong Vũ muốn lên tỉ thí với mình, gã áo đen nói:

- Nếu các hạ đồng ý tỉ thí với ta thì tức là ngài đã đồng ý nếu thua sẽ giao lại tinh thạch cho ta?

Phong Vũ lạnh lùng nói:

- Tin tức của anh nhanh nhạy đấy, nhưng tinh thạch không phải của một mình ta, muốn có tinh thạch là điều không thể nào.

Nếu như là trước khi Trịnh Triều lên sàn đấu, Phong Vũ vẫn vẫn còn khinh thường gã áo đen, thì hiện giờ Trịnh Triều bị hạ gục đơn giản như vậy, ông không thể không thận trọng hơn một chút.

Gã áo đen cười ha ha lạnh lùng:

- Chẳng lẽ Hoa Hạ xưng danh đất nước kế thừa cổ võ lớn nhất mà đến ngay cả chút tiền đặt cọc cũng không dám đặt? Hôm nay ta nói thẳng luôn. Ta đến đây là vì tinh thạch. Nếu như không đồng ý tỉ thí cũng không sao, chỉ cần ngài nói một câu, những người luyện võ của Hoa Hạ các người không phải là đối thủ của tôi là được rồi.

- Cái thứ không biết xấu hổ kia, ta lên đấu với anh, để xem rốt cuộc anh lợi hại đến đâu.

Tằng Chấn Hiệp bỗng đứng dậy, rút thanh đoản đao vừa lấy được ở chỗ Diệp Mặc bước lên võ đài.

- Hừ, ta thì lúc nào cũng được. Có điều bất luận là ai lên sàn đấu thì ta

đều cho là nhận lời thách thức của ta, thua thì nhất định phải giao tinh thạch.

Gã áo đen vung vẫy hai sợi xích trong tay, trong khi đó Tăng Chấn Hiệp cũng không chút sợ hãi.

Phong Vũ khoát tay nói:

- Nếu các hạ có lòng tin vào mình như vậy thì cứ để cho đệ tử của ngài lên sàn trước đã, bên chúng tôi cũng chọn một đệ tử để lên.

- Được, Khê Hồ. Con lên lĩnh giáo một chút đệ tử thiên tài của Hoa Hạ đi, rốt cuộc thế nào là một thiên tài?

Gã áo đen cười lạnh nói Phong Vũ ngăn cản Tăng Chấn Hiệp, khẽ nói:

- Tên này có chút quái dị, ban nãy gã hạ Trịnh Triều như thế nào chúng ta cũng không nhìn thấy. Tôi đề nghị nên xem chiêu thức đệ tử của gã, sau đó chúng ta sẽ ra tay.

Tăng Chấn Hiệp thấy Vũ Phong đã đồng ý để cho đệ tử của y tỉ thí trước, cũng không có cách nào phản đối mà chỉ biết lùi xuống dưới.

Diệp Mặc lại âm thầm thở dài, nếu chiêu thức đó đã quỷ dị như thế thì tên môn đồ của tên áo đen có lên võ đài thì đoán chừng cũng chiếm hầu hết phần thắng. Những người khác thì coi như xong rồi, nhưng Tăng Chấn Hiệp thì có một đệ tử thân truyền, nếu bên trên có xảy ra chuyện gì thì bản thân hắn cũng muốn ra tay giúp đỡ một đôi phần.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại bắt đầu chế bùa Phong Nhận (đao gió).

Lúc này tên đệ tử tên Khê Hồ đã lên trên võ đài lớn tiếng nói:

- Có kẻ nào dám lên tỉ thí với ta hay không?

Gã vừa dứt lời thì có một thanh niên Huyền cấp sơ kỳ nhảy lên khán đài:

- Một con rùa rụt đầu không dám nói ra lai lịch của mình mà lại dám đến

Hoa Hạ chúng ta thách thức ư, còn không biết nguy hiểm là gì sao?

Thanh niên này cũng là một trong số danh sách mười hai người tham gia trận chung kết cuối cùng, vừa bước lên người thanh niên đã nói một câu giễu cợt. Roi dài trong tay liền tạo thành một trận gió rít gào hướng về phía Khê Hồ.

Khê Hồ nghe thấy lời nói của người thanh niên, sắc mặt trở nên vô cùng thâm trầm, cùng lúc lấy ra hai dây xích sắt. Lúc này roi dài trong tay người thanh niên đã chém xẹt qua người thanh niên. Nếu không kịp tránh thì không chừng chỉ một chút như vậy thôi cũng sẽ bị roi dài chém ngang thành hai nửa.

Thần thức của Diệp Mặc chú ý gã thanh niên tên Khê Hồ đột nhiên lướt dọc theo thanh roi dài rơi xuống đất, nhìn thì giống như bị roi dài đâm ngã. Tuy nhiên Diệp Mặc biết rằng roi dài này không hề đụng được tới gã, trong lòng Diệp Mặc thở dài, người thanh niên cầm roi dài thất bại rồi.

Quả nhiên người thanh niên cầm roi dài còn chưa kịp cười thì sắc mặt đã lộ ra vẻ hoảng sợ. Lát sau người này rơi bịch xuống phía dưới võ đài, chết tươi.

Diệp Mặc lại nhìn thấy rõ ràng rằng gã thanh niên tên Khê Hồ sau khi rơi xuống mặt đất thì dường như cơ thể gã biến thành dài thượt, thậm chí còn trở nên linh hoạt như thủy ngân, sau đó kéo dài người túm lấy sau lưng của người cầm roi dài, nện thẳng một đòn vào phía sau tim của người thanh niên.

- Úy sư đệ...

Dưới võ đài vang lên tiếng kêu khóc, một người đàn ông nhảy lên võ đài, rút thanh trường kiếm định giết Khê Hồ, chỉ có điều trường kiếm của anh ta còn chưa kịp đâm thì tên Khê Hồ đã mất tích không thấy đâu nữa.

Sau khi tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ thì người đàn ông vừa nhảy lên võ đài đã tắt thở, cái ót trí mạng của người này có một lỗ thủng lớn.

Thật là quái quỷ, không ai nhìn rõ gã thanh niên tên Khê Hồ ra tay bằng cách nào, đến cả Phong Vũ và Tăng Chấn Hiệp cũng chỉ nhìn ra một chút điểm mấu chốt.

Hiện trường trở nên im lặng, chuyện này đối với các sư đồ đều vô cùng kì dị, người khác ra tay ít nhất cũng có thể nhìn thấy chiêu thức và động tác. Nhưng chiêu thức của hai tên sư đồ này về cơ bản không có cách nào nhìn rõ, hơn nữa người bị giết cũng không biết tại sao mà bị chết. Điều quan trọng nhất là hai tên sư đồ này ra tay độc ác, không chút nương tình.

Tăng Chấn Hiệp mặc dù vô cùng ghét tội ác nhưng cũng trở nên trầm mặc, quả thật không bằng kẻ khác. Phong Vũ cũng trầm lại, cho dù là Hạng Danh Vương rất phẫn nộ nhưng cũng vẫn im lặng.

- Thế nào, chỉ có hai người lên thôi sao? Lẽ nào kẻ luyện võ của Hoa Hạ thực sự không ai dám lên ư?

Tên áo đen đứng trên một chỗ đất trống phía dưới võ đài lạnh lùng nói.

- Ta lên!

Một thanh niên tuấn tú phong độ đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ tức giận. Người thanh niên này Diệp Mặc biết, là Thạch Trọng Chi của Thư Viện Cửu Minh, là một tuyển thủ hạt giống Phong Vũ hừ một tiếng lạnh lùng:

- Không có lệnh của ta, Thư Viện Cửu Minh không được xuất trận.

Diệp Mặc nói với Tăng Chấn Hiệp:

- Anh Tăng, anh gọi đệ tử thân truyền của anh - Tăng Hi Hậu đến đây, tôi dạy cho cậu ta một chiêu rồi để cho cậu ấy lên là được.

Tăng Chấn Hiệp không chút do dự liền gọi Tăng Hi Hậu đến, nếu như là lời nói của người khác thì anh ta nhất định sẽ cho rằng đó là muốn hại đệ tử của anh ta. Nhưng Diệp Mặc thì khác, anh ta tin Diệp Mặc, nếu Diệp Mặc đã nói lời này thì hắn nhất định phải nắm chắc.

Tăng Hi Hậu vốn đã nóng lòng muốn thử, bây giờ sư phụ để cậu ta lên thì cậu ta càng không chút do sự nhắm thẳng hướng võ đài, nhưng cậu ta bị Diệp Mặc ngăn lại.

Diệp Mặc lấy ra một lá bùa Phong Nhận giao cho Tăng Hi Hậu nói:

- Cậu lên võ đài không được nói lời thừa thãi với gã, tu vi của gã không thâm hậu bằng cậu, gã chỉ ỷ vào thân pháp kì dị của mình mà thôi. Cậu cứ ném thẳng bùa này tới rồi nói một chữ "Trận" là được.

- Vâng thưa sư thúc!

Tăng Hi Hậu rất cung kính tiếp nhận lá bùa của Diệp Mặc giao cho mình, vì quan hệ với sư phụ mà toàn bộ người của Tam Thập Lục Giang đều vô cùng cung kính Diệp Mặc.

Bùa lần này Diệp Mặc làm là một loạt bùa Phong Nhận, một lá bùa thì không thể nào bằng được chỗ bùa này. Hắn muốn giết chết tên Khê Hồ tâm địa độc ác này, để Tăng Hi Hậu giết gã là tốt hơn cả.

Tăng Hi Hậu đi lên phía võ đài, Khê Hồ lạnh lùng nhìn cậu ta:

- Không tồi, dũng cảm đón nhận cái chết, còn mạnh hơn những thằng nhu nhược một chút. Hoa Hạ cuối cùng cũng chỉ có một hai người biết võ thuật.

Tăng Hi Hậu nhẹ nhàng giơ hai ngón tay lên không trung, làm động tác như bóp chết một con kiến.

Thấy bản thân bị Tăng Hi Hậu khinh thường, sắc mặt của Khê Hồ lập tức hiện lên một tia ác khí:

- Ta giết mày trước để xem mày còn dám giở giọng kiêu ngạo nữa không.

Gần như cùng một lúc, lá bùa trong tay Tăng Hi Hậu ập tới, đồng thời hô

lớn một tiếng: "Trận!"

Tăng Hi Hậu chỉ có thể cảm thấy vô số ánh đao và đao khí tung hoành trước mặt cậu ta, lúc này trong lòng cậu chỉ có một cảm giác duy nhất: đao khí thật lợi hại!

Phập...

Một loạt tiếng động vang lên, máu tươi phun ra khắp bốn phía võ đài, ngay cả đến Tăng Hi Hậu cũng ngây ngẩn cả người. Cậu biết rằng bùa mà Diệp Mặc đưa cho cậu có tác dụng, vì cậu đã từng nhìn thấy Hàn Yên dùng đòn này. Không ngờ lại lợi hại như vậy, đòn này khiến tên Khê Hồ còn chưa kịp phản kháng đã bị giết chết, cậu không cần thấy Khê Hồ bị sao, chỉ cần nhìn thấy máu tươi bắn tung tóe là đủ biết tên này tuyệt đối không thể nào trốn thoát.

Sau khi máu tươi bắn tung tóe, Tăng Hi Hậu dường như càng muốn làm ác hơn, tên Khê Hồ vừa mới diễu võ dương oai giương giương tự đắc nay lại bị tan xác thành mấy mảnh, đầu và tay chân đều bị đứt lìa.

Tăng Hi Hậu kinh ngạc ngẩn người, cậu ta biết rằng bùa chú này nhất định rất có tác dụng, nhưng không thể ngờ nó lại có dữ tợn như thế.

- A...

Người đàn ông áo đen bên dưới võ đài phải mất một lúc mới như tỉnh ra, đệ tự ruột của gã đã bị tan xác thành tám mảnh.

Trong sự phẫn nộ, gã bước lên võ đài, cầm lấy xích sắt trong tay quật vào người Tăng Hi Hậu. Tuy nhiên sau khi gã quật mới phát hiện ra mình đã đánh trật. Gã kịp phản ứng lại, nhìn thấy Diệp Mặc lôi Tăng Hi Hậu ra, gã không tiếp tục ra đòn nữa.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn người đàn ông áo đen:

- Chỉ mới vài cái đó mà người đã kiêu ngạo, còn muốn có tinh thạch.

Một tên Nhật khi nào đã nhập tịch Dạ Lang quốc rồi.

Người đàn ông áo đen bình tĩnh lại, sắc mặt không còn vẻ bi phẫn như lúc trước nữa. Gã chậm rãi giơ xích sắt trong tay lên, nói bằng vẻ vô cùng lạnh lùng:

- Thiên Tứ Khả Lang ta bây giờ muốn tỉ thí với anh, nếu anh thua có thể ta thể không giết anh, chỉ cần anh giao nó cho ta là được.

Nói xong gã chỉ tay về phía Tăng Hi Hậu.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Anh cứ thắng đã rồi bàn tiếp, chỉ dựa vào cái miệng của anh thì không thắng nổi đâu!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 489

Có Chút Kỳ Quái: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Sắc mặt của tên áo đen càng trở nên khó coi, hai sợi xích sắt trong tay gã đột nhiên va vào nhau, khi tất cả mọi người hiểu ra ý của gã thì gã biến mất không còn ở chỗ ban đầu nữa.

Thì ra ban nãy hai sợi xích sắt của gã va vào nhau là cách để thu hút sự chú ý, khi mọi người chú ý đến vũ khí trong tay thì gã đã biến mất.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả mọi người chứng kiến trận đấu đều có cảm giác lạnh sống lưng, đây là công phu gì đây, tại sao lại có thể làm người biến mất chỉ trong tích tắc. Cách này khiến không có bất kỳ ai có thể phòng thủ được, Diệp Mặc tuy lợi hại, nhưng liệu hắn có thể tránh thoát kiểu tấn công không một dấu tích này không?

Ngay đến cả Tăng Chấn Hiệp luôn tín nhiệm Diệp Mặc cũng cảm thấy vô cùng lo lắng, chiêu thức của Thiên Tứ Khả Lang này cũng thật kỳ quái, dường như đây là võ thuật Ninja theo tương truyền, hơn nữa đây là thuật Ninja thuộc cảnh giới cao nhất.

Ý niệm trong đầu mọi người còn chưa kịp hoàn tất thì bỗng có một tiếng "A" vọng tới.

Võ đài vừa khiến tất cả mọi người hoa mắt lại khôi phục được cục diện giằng co giữa hai người, Diệp Mặc vẫn đứng yên tại chỗ cũ không hề động đậy, một cánh tay của Thiên Tứ Khả Lang đã rơi dưới mặt đất. Chỗ cánh tay bị đứt lìa máu chảy xối không ngừng, không khí trên võ đài có chút u ám.

Sau một khắc lặng im, dưới võ đài vang lên tiếng vỗ tay không ngớt.

Mặc dù tất cả người có mặt đa phần đều là những người luyện võ Ẩn Môn vì lợi ích cá nhân, nhưng thái độ của Thiên tứ Khả Lang quá huênh hoang kiêu ngạo, hơn nữa lời mà gã nói lại công kích tất cả những người luyện võ trên đất Hoa Hạ. Đệ tử của gã thậm chí còn giết chết hai người, hiện giờ gã bị Diệp Mặc chặt đứt một cánh tay nên khiến cho tất cả mọi người có mặt trở nên phấn khởi.

Mặc dù không một ai nhìn rõ Diệp Mặc đã chặt cánh tay của Thiên Tứ Khả Lang bằng cách nào, nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa.

Chỉ có sắc mặt của Hạng Danh Vương trở nên thâm trầm, anh ta không ngờ Diệp Mặc lại lợi hại như thế.

Tên Thiên Tứ Khả Lang này nhất định là có rất ít địch thủ, không ngờ Diệp Mặc chỉ trong chớp mắt đã chém đứt cánh tay gã. Hạng Danh Vương không biết nếu thực sự đối đầu thì trong mắt Diệp Mặc, anh ta còn lợi hại hơn gã Thiên Tứ Khả Lang này.

Vừa lúc đó, Nghiêm Khải vốn đã đi khỏi từ rất lâu bây giờ quay lại, anh ta ghé vào tai Hạng Danh Vương nói một lát. Hạng Danh Vương nghe thấy lời nói của Nghiêm Khải, sắc mặt trở nên rất khó coi. Nhưng chỉ một lát sau, anh ta liền thở dài gật gật đầu.

Thiên Tứ Khả Lang không hề chú ý cánh tay mình đã bị đứt, chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Không ngờ anh có thể nhìn xuyên qua thân thể của ta, anh có thể nhìn thấy được động tác của ta?

Diệp Mặc cười lạnh lùng, chính là Âm Lang trong thần thức của hắn đã nắm được tiêu hình, tên Nhật sử dụng thân pháp này mà có thể tránh né ngay trước mắt hắn được sao.

- Ta không phải là đối thủ của anh, anh tên gì? Thiên Tứ Khả Lang ta sau này nhất định sẽ báo đáp anh!

Khóe miệng của Thiên Tứ Khả Lang lộ ra một tia lạnh lẽo tàn độc.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Anh không có sau này đâu, nếu đã đến đây thì đừng có đi nữa!

- Nước Hoa Hạ các người cũng là một nước lớn, lẽ nào lại đối đãi với khách như vậy, trận đấu cũng chỉ là một cách để giao lưu, lẽ nào đối thủ thua rồi thì anh sẽ giữ người lại? Như thế thì sao được coi là lễ nghi nữa!

Khi Thiên Tứ Khả Lang còn đang lải nhải thì Diệp Mặc tiện tay đã đưa đòn Phong Nhận tới.

Ầm!

Lần này Diệp Mặc muốn chém Thiên Tứ Khả Lang thành hai mảnh, lần trước khi Khinh Tuyết ngồi máy bay bị người Nhật bắt cóc, hắn không có thời gian để tính nợ, nếu gặp người Nhật hắn nhất định không bỏ qua.

Thiên Tứ Khả Lang cười lạnh một tiếng:

- Muốn giết ta, anh đi mà nằm mơ đi nhé, Hắc Dương Đại Nhân sẽ không buông tha cho anh đâu...

Khi giọng nói biến mất thì Thiên Tứ Khả Lang liền biến mất trên võ đài. Tất cả mọi người có mặt đều ngơ ngác nhìn võ đài chỉ còn một mình Diệp Mặc, trợn mắt lặng người.

Đây là năng lực võ công loại gì tại sao lại có thể chơi trò biến mất luôn như vậy?

Diệp Mặc vẫn nói bằng giọng rất thản nhiên:

- Môt tên người Nhật mà cũng dám chơi trò này trước mặt ta ư?

Nói xong một chân của Diệp Mặc đạp lên một sợi xích sắt trên mặt đất, sợi xích như sao băng bay thẳng đến cửa lớn quấn lấy Thiên Tứ Khả Lang

đang chạy trốn, quấn vòng lên bên trên một cây gỗ.

Sợi xích sắt xuyên từ phía sau gáy của Thiên Tứ Khả Lang đóng chặt gã lên thân cây gỗ, phần thân dưới của gã vẫn liên tục đong đưa.

Tất cả mọi người có mặt ở dưới khán đài đều kinh ngạc nhìn chằm chằm cây cột, họ không biết Thiên Tứ Khả Lang đã chạy đến cửa lớn từ lúc nào, thời gian trôi qua mới chỉ trong thoáng chốc thôi mà?

Thiên Tứ Khả Lang bị sợi xích quấn chặt, tay gã vẫn bám chặt lấy cây cột, cổ họng của gã húng hắng muốn nói gì nhưng chỉ nghe được tiếng "Ặc ặc".

Diệp Mặc đi đến trước mặt gã, lạnh lùng nói:

- Thuật độn thổ của mày lợi hại đấy, ta thấy tốt nhất mày nên bỏ chữ đầu tiên trong tên của mày đi thôi!

Thiên Tứ Khả Lang nghe thấy lời của Diệp Mặc, hai mắt hiện lên vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

Diệp Mặc giơ tay gỡ huy chương mặt trời đen trên cổ của gã xuống, trong đầu đã biết Thiên Tứ Khả Lang đến từ đâu. Không ngờ bản thân hắn còn chưa kịp tìm đến bọn chúng thì chúng đã tìm tới trước cửa rồi.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi thu lại huy chương mặt trời đen. Nghi ngờ trong lòng hắn càng lớn, hắn không biết những kẻ này muốn tinh thạch của Linh Đàm để làm gì? Còn nữa, bọn chúng tại sao biết Linh Đàm có tinh thạch?

Nhưng Diệp Mặc đã khẳng định được một điều, những tên này cũng giống hắn đều không biết Linh Đàm là nơi nào. Nếu như chúng biết Linh Đàm là nơi nào thì có lẽ Thiên Tứ Khả Lang sẽ không đến đây để đòi tinh thạch mà sẽ trực tiếp đi tìm tinh thạch.

Đạo cô tên Tiểu Vũ của Liên Hàng Tĩnh Trai nhìn Diệp Mặc bằng ánh

mắt sùng bái, cẩn thận hỏi đạo cô đứng bên cạnh:

- Y Sương sư tỷ, tên Diệp Mặc này tại sao lại muốn bỏ chữ đầu tiên trong tên của Thiên Tứ Khả Lang đi?

Sư tỷ của cô ta lắc lắc đầu:

- Tỷ cũng không rõ.

Phong Vũ phát hiện ra, ông đánh giá Diệp Mặc rất cao, nhưng ông cảm thấy như thế vẫn là đánh giá thấp hắn. Với thân pháp và chiêu thức quỷ dị của Thiên Tứ Khả Lang thì không thể nào lại có thể thắng dễ dàng như thế, nếu cho dù hôm nay ông lên võ đài thì rất có khả năng phải thất bại trận này, thậm chí đến cái mạng cũng khó toàn. Trong khi đó Diệp Mặc lại có thể thắng dễ dàng như vậy.

Thấy Diệp Mặc ngồi xuống, Tăng Chấn Hiệp cười lớn:

- Diệp huynh đệ giết rất tốt, một kẻ hèn mọn mà lại dám đến đây lớn lối!

Phong Vũ cũng chỉ có thể nói một câu chúc mừng, sau đó ông lại đứng dậy nói:

- Bây giờ trận đấu xin được tiếp tục!

Bởi vì đã có một người bị chết nên trận đấu tiếp tục sau đó rất quyết liệt, rất có thể top 3 sẽ xuất hiện, lần lượt là Thạch Trọng Chi của Thư Viện Cửu Minh, Tăng Hi Hậu của Tam Thập Lục Giang và còn có Y Sương của Liên Hàng Tĩnh Trai.

Top 3 vốn còn có Lục Nhiễm của Hồ Lô Cốc, nhưng Lục Nhiễm đã bị Hàn Yên dùng bùa giết chết nên Hồ Lô Cốc không có tên trong danh sách, chuyện này khiến Hạng Danh Vương hận Diệp Mặc thấu xương.

Còn về phần trao giải kế tiếp, Diệp Mặc không quan tâm, điều hắn quan tâm là sau khi lễ trao giải kết thúc thì sẽ đi Linh Đàm bằng cách nào. Linh

Đàm rốt cuộc là nơi nào, nếu như đúng là có một nơi có Linh Khí và tinh thạch mà Tăng Chấn Hiệp nói là linh thạch thật thì đừng trách Diệp Mặc ăn mảnh.

Ở nơi này tài nguyên thiếu thốn, nguyên khí không đủ, Hắn cố gắng hết sức mới được lên luyện khí trung kì, nếu như không có cơ duyên thì chỉ có thể dựa vào việc không ngừng tu luyện, Diệp Mặc nhất định phải tu luyện mười năm cũng chưa chắc có thể đến được luyện khí cấp năm.

Bởi vậy nếu có bất cứ điều gì có thể giúp hắn tu luyện, thậm chí nếu có tài nguyên giúp thăng cấp thì hắn sẽ không khách khí mà chiếm lấy. Ở nơi này mặc dù có chút pháp chế, tình hình thế giới nhìn trên bề mặt có vẻ rất thái bình, ai cũng có thể phát biểu ý kiến, nhưng Diệp Mặc biết đó chỉ là một hiện tượng tạm thời mà thôi. Một khi có xung đột lợi ích thì cuối cùng vẫn là kẻ có sức mạnh có tiếng nói. Không có thực lực thì chỉ là hạng tiểu tốt, cho dù là một người hay một quốc gia.

Theo như Diệp Mặc nhận định, bất luận là một quốc gia hùng cường hay là một cá nhân thì đa phần đều chỉ là kỹ nữ trên bàn thờ mà thôi, bọn chúng một bên rao bán, một bên kêu gọi công bằng dân chủ.

Bởi vậy trong suy nghĩ của Diệp Mặc, chỉ có thực lực là trên hết!

Không có thực lực, hắn chẳng là gì cả. Nếu như không phải hắn đã thăng cấp tới luyện khí cấp bốn thì dù có bao nhiêu Diệp Mặc cũng bị kẻ khác nuốt đến cái xương cũng chẳng còn.

Khi đại hội kết thúc, các vị khách khắp nơi đều lũ lượt quay về, Quỷ Thành huyên náo nhộn nhịp lại trở về vẻ hàng ngày bình thường. Đại hội Ẩn Môn lần này là lần xảy ra nhiều biến cố hơn cả, trong quá trình đã xảy ra rất nhiều sự kiện. Hơn nữa số người chết trong cuộc thi này là nhiều nhất, điều này cũng làm tăng thêm số lượng những câu chuyện ngoài lề, cũng gây ra những trận chiến đấu thảm khốc vì tài nguyên có hạn.

Mặc dù có rất nhiều người cho rằng lần này xảy ra nhiều chuyện như

vậy là có liên quan đến Diệp Mặc, tuy vậy không ai dám nói ra. Về phần Diệp Mặc thì càng sẽ không để tâm đến những chuyện đó có liên quan đến hắn hay không, lúc này hắn đã chuẩn bị cùng mấy người Phong Vũ, Hạng Danh Vương, Tăng Chấn Hiệp đi đến Linh Đàm.

Mặc dù trận đấu đã kết thúc nhưng Diệp Mặc vẫn không biết vị trí của Linh Đàm, Hạng Danh Vương và Phong Vũ cũng không có ý muốn nói. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết Tăng Chấn Hiệp chắc hẳn cũng không biết Linh Đàm là nơi nào, nói cách khác, người biết được địa điểm cụ thể của Linh Đàm chỉ có hai người Hạng Danh Vương và Phong Vũ mà thôi.

Tất cả mọi người đều đã rời đi hết, còn lại chỉ có Diệp Mặc, Hạng Danh Vương, Phong Vũ cùng Tăng Chấn Hiệp với top ba đệ tử, tất cả bảy người.

Một lúc không lâu sau, hai chiếc máy bay trực thăng đã đến nơi này.

Phong Vũ đứng lên nói:

- Bất luận mọi người có không vui hay không, tôi hi vọng lần này hãy lấy Linh Đàm làm chuyện chính, Linh Đàm là hi vọng thăng cấp của tất cả chúng ta. Bốn người chúng ta nhất định phải đồng tâm nhất trí mới có thể mở được Linh Đàm.

Phong Vũ vừa nói xong, Hạng Danh Vương đã sắp xếp cho Tăng Chấn Hiệp và ba người đệ tử lên chiếc máy bay thứ nhất.

Sau khi máy bay trực thăng cất cánh, Phong Vũ đang định lên chiếc máy bay thứ hai thì Hạng Danh Vương đột nhiên nói:

- Anh Phong, chúng ta ở Quế Trình lâu như vậy mà lại cứ đi mà không hiểu gì như vậy sao, như thế có chút không lễ phép. Cho dù có nói thế nào thì cuộc đấu của chúng ta lần này chính quyền địa phương đã đóng góp khá nhiều sức lực, tôi nghĩ, có phải là nên đến chào hỏi bọn họ hay không? Nếu không thì anh Phong và mọi người đi trước đi, tôi đi chào bọn họ rồi sẽ đuổi theo sau.

Nghe Hạng Danh Vương nói như vậy, Phong Vũ trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói:

- Anh Hạng nói phải, nên đi chào hỏi bọn họ, nếu không thì anh Hạng và anh Diệp đi trước, chuyện này để tôi làm là thích hợp hơn cả.

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy kì lạ, nếu là Phong Vũ đề xuất chuyện chào hỏi thì hắn còn cảm thấy bình thường, nhưng lại là Hạng Danh Vương đề xuất chuyện đó.

Sau khi Phong Vũ đi khỏi, Diệp Mặc mới phát hiện phía trước trực thăng chỉ còn hai người hắn và Hạng Danh Vương cùng người phi công.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 490

Sâu Thẳm Trong Tuyết Sơn: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Máy bay trực thăng bay lên rất nhanh, trên máy bay chỉ có Diệp Mặc và Hạng Danh Vương cộng thêm phi công là ba người. Diệp Mặc và Hạng Danh Vương không nói chuyện, hắn cảm thấy chuyện hôm nay có kì lạ. Hai máy bay sắp xếp lên máy bay đều qua tay Hạng Danh Vương, mà cuối cùng Phong Vũ cũng là Hạng Danh Vương cho đi. Diệp Mặc đoán Hạng Danh Vương chắc có âm mưu gì đó nhưng cho dù là âm mưu gì hắn cũng không sợ. Dù cho Hạng Danh Vương muốn máy bay rơi tan tành, cùng chết với ông ta, hắn đều không thèm để ý, cùng lắm thì đạp phi kiếm mà đi.

Nếu không phải vì phải tìm được tinh thạch, bây giờ Diệp Mặc chỉ muốn giết Hạng Danh Vương.

Hạng Danh Vương rõ ràng không có ý nghĩ muốn cùng chết với Diệp Mặc, mà là ngồi xuống chả nói gì. Một tiếng sau, Diệp Mặc phát hiện bên dưới máy bay là một dãy màu trắng giống như Tuyết Sơn Từ trên nhìn xuống, lại không nhìn thấy chân trời, Diệp Mặc đoán, ngọn Tuyết Sơn này ít nhất cũng dài mấy chục ngàn mét.

Tuyết Sơn mấy chục ngàn mét, dưới lớp tuyết trắng nổi bật, quần phong sắc sảo, trời quang mây tạnh. Trong thung lũng song băng kéo dài mấy cây số, trông cảnh hùng tráng, Diệp Mặc không khỏi tinh thần sảng khoái, chờ sau khi lấy được tinh thạch, nhất định phải đạp kiếm ngắm thật kĩ trên không của Tuyết Sơn này.

- Chẳng lẽ đây chính là Mai Nội Tuyết Sơn?

Diệp Mặc nói một câu theo bản năng, hắn bỗng nhớ tới cổ mộ kia, nghe

anh em họ Phó nói chính là ở bên ngoài Mai Nội Tuyết Sơn, chả nhẽ cái Linh Đàm đó cũng ở đây?

Tuy Diệp Mặc tự độc thoại nhưng Hạng Danh Vương vẫn nói:

- Đúng thế, đây là Mai Nội Tuyết Sơn, Linh Đàm cũng ở đây. Đợi lát nữa sau khi anh Phong và Tăng môn chủ đến, chúng ta có thể hợp lực mở cửa vào Linh Đàm.

Diệp Mặc gật đầu, không để ý. Hạng Danh Vương không ra con thiêu thân thì thôi, một khi ông ta ra con thiêu thân thì đừng trách hắn không khách khí. Cho dù là giết ông ta, Phong Vũ cũng biết chỗ của Linh Đàm.

Từ trên máy bay nhìn xuống, Diệp Mặc ở chỗ xa xăm của Mai Nội Tuyết Sơn nhìn thấy một dòng sông dài uốn lượn không thấy đầu sông. Diệp Mặc từng nghe anh em họ Phó nói, đoán không phải là Nộ giang, thì chính là Lan Thương giang.

Máy bay vượt qua chóp núi trong ngàn mây cao vút, phi thẳng vào chỗ sâu trong Tuyết Sơn, thoắt cái đã vào giữa đám mây trắng. Ở giữa đám mây trắng lại lần nữa vượt qua gần một tiếng, máy bay dừng lại ở một cái sân chỗ sườn núi Tuyết Phong. Trên sân đó, người đàn ông trung niên tên Nghiêm Khải đã chờ rất lâu rồi, ngoài Nghiêm Khải ra, Diệp Mặc không phát hiện ra người nào khác Diệp Mặc xuống máy bay, phát hiện độ cao sườn núi này cao ít nhất 3000-4000m so với mặt biển, tứ phía đều là tuyết đọng lại. Giương mắt nhìn, trải dài ra mấy trăm dặm toàn là từng dãy núi tuyết san sát như mây.

Chỗ tiên gia này thật là đẹp, Diệp Mặc thầm than một tiếng. Nơi này quả nhiên vô cùng xinh đẹp, nếu có ẩn môn phát triển ở đây, tuyệt đối là một nơi tốt.

- Linh Đàm ở đây sao?

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Hạng Danh Vương một cách nghi hoặc. Nếu

ông ta muốn chơi chiêu thì lập tức giết cho rồi. Người khác bị vây tại nơi Tuyết Sơn này có lẽ cũng không có cách nào rời khỏi nhưng nghĩ đến việc nơi này muốn vây khốn hắn thì tuyệt đối là không thể.

Hạng Danh Vương dùng giọng nói lạnh lùng nói: Giọng điệu của Diệp Mặc lập tức trở nên lạnh như băng:

- Hạng Danh Vương, ông thấy tôi không dám giết ông hay là không giết được ông?

Hạng Danh Vương lúc này dường như không nhìn thấy chút nào tính khí nóng nảy nữa, mà là vẫn nói như thế:

- Nếu cậu sợ có thể lập tức cho người điều khiển máy bay đổ đầy xăng rồi đưa cậu ra ngoài. Vì thông đạo thẳng Linh Đàm chính là do Hồ Lô Cốc phát hiện, nói thực, Linh Đàm nên là tài sản riêng của Hồ Lô Cốc chúng tôi.

Diệp Mặc cười ha hả, hắn không tin người của Hồ Lô Cốc có đức độ vậy, lấy Linh Đàm của mình ra để chia sẻ cho người khác.

Hạng Danh Vương như không thấy sự châm chọc của Diệp Mặc vậy, mà nói:

- Vì Linh Đàm nhất định phải là cao thủ Tiên Thiên hoặc là bốn vị cao thủ đỉnh cao siêu việt đồng thời tận sức mới có thể mở ra được. Hơn nữa thời gian mở ra cũng chỉ có ba ngày. Cốc chủ của Hồ Lô Cốc bế quan mười mấy năm rồi, dựa vào Hồ Lô Cốc chúng tôi thì không thể một mình mở cửa ra được. Cho nên mỗi lần chúng tôi đều liên kết mấy môn phái còn lại để cùng mở nó. Trước đây trừ tôi và anh Phong đến cùng mở nó thì còn có Uông Lãnh Thiện của Uông gia và Biên Tẩy Hải của Điểm Thương. Chỉ là hai lần này hai người bọn họ không tham gia thi đấu, để giải quyết nó thì đã mời cậu và Tăng Chấn Hiệp đến.

Diệp Mặc gật đầu. Độ tin tưởng của lời nói này của Hạng Danh Vương có cao hơn một chút nhưng Diệp Mặc vẫn luôn cảm giác Hạng Danh Vương

điều Phong Vũ đi có chút âm mưu. Cho dù là âm mưu gì, mình cẩn thận một chút là được.

Diệp Mặc nghĩ tới sự hăng hái khi giết Điểm Thương, trong lòng lại dâng lên một thái độ kiêu ngạo.

Hồ Lô Cốc thì sao chứ? Cho dù là đệ nhất ẩn môn, muốn làm chuyện bất lợi với hắn, thì hắn cũng sẽ làm lại như thế mà không sợ.

Hạng Danh Vương lại quay đầu nói với Nghiêm Khải:

- Nghiêm Khải, cậu đưa Diệp Mặc vào Linh Đàm trước, tôi đi tiếp ứng anh Phong Nói xong lại lên máy bay, máy bay rất nhanh đã bay lên trên trời.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Nghiêm Khải giơ tay ra với Diệp Mặc, vẻ mặt tươi cười nói:

- Diệp môn chủ, xin mời đi theo tôi.

Nói xong, đi trước dọc theo cầu thang thông đáy cốc đi xuống.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, đi theo không một chút do dự.

Thấy Diệp Mặc bắt kịp theo mình, nụ cười của Nghiêm Khải càng tươi hơn. Anh ta dường như vì giết thời gian, hoặc là sợ Diệp Mặc thấy chán, vừa đi vừa giới thiệu - Mai Nội Tuyết Sơn còn gọi là Tuyết Sơn Vương Tử, nằm ở đoạn giữa núi Hoành Đoạn cắt ngang Nộ Giang và Lan Thương giang, bình quân độ cao so với mặt biển ở 6500m có 13 đỉnh núi, được xưng là "Vương Tử Thập Tam Phong", độ cao so với mặt biển của ngọn núi cao nhất Berger Caba là 7740m, là đỉnh cao nhất của Vân Trung. Từ rất lâu trước đây đã có một số khách nước ngoài gọi đỉnh Berger Caba là "ngọn núi đẹp nhất thế giới".

Thấy Diệp Mặc dường như đang nghe mình nói, Nghiêm Khải vẫn nét mặt tươi cười như thế, nói:

- Hồ Lô Cốc chúng tôi ở nơi sâu thẳm của Mai Nội Tuyết Sơn, vì hình thức bên ngoài trông giống một hồ lô ngược. Vì thế nên đặt tên như vậy.

Diệp Mặc không tỏ rõ ý kiến, hắn không có chút hứng thú nào với những thứ này, không thể phủ nhận Mai Nội Tuyết Sơn thực sự rất đẹp nhưng bây giờ hắn đang quan tâm không phải là những cảnh sắc này mà là Linh Đàm.

Chỉ là Nghiêm Khải lại không hề nghĩ tới việc Diệp Mặc có muốn nghe hay không, vẫn lải nhải giống như một oán phụ vậy. Sau nửa tiếng, hai người đi qua đoạn đường rất nhiều gian nan, lúc này mới đến bên cạnh một dây cáp không thể nhìn thấy điểm cuối. Thần thức của Diệp Mặc quét đi, xích sắt này dài ít nhất trên 500m, thần thức của hắn căn bản là không nhìn tới điểm cuối được.

Ánh mắt càng bị sương trắng che mờ, chỉ có thể nhìn thấy chỗ trong khoảng 10m. Hồ Lô Cốc có thể kéo một dây cáp mấy trăm mét như thế này đúng là không đơn giản, chả trách có thể xưng là đệ nhất ngoại ẩn môn.

Nghiêm Khải quay đầu lại cười với Diệp Mặc, nói:

- Sau khi qua đoạn dây cáp này thì cũng sắp tới rồi.

Nói xong anh ta nhảy lên, bóng của anh ta rất nhanh đã vào trong đám sương mù trắng của dây cáp. Diệp Mặc cười lạnh lùng. Bất kể Hồ Lô Cốc ra con thiêu thân gì hắn đều tiếp nhận. Lúc này hắn đã chắc chắn Hạng Danh Vương đưa hắn đến đây không phải vì Linh Đàm mà vì muốn tính kế hắn. Muốn ngấm ngầm mưu kế gì thì đến đi.

Diệp Mặc hoàn toàn không sợ, chỉ cần Linh Đàm ở Hồ Lô Cốc, vậy thì mau nôn ra cho ta. Nếu Linh Đàm không ở đây, Hồ Lô Cốc của ông tìm tôi đến, vậy thì xin lỗi, tôi buộc phải đòi lại tổn thất của tôi.

Tốc độ của Nghiêm Khải rất nhanh, chỉ giây lát anh ta đã vượt qua gần bảy trăm thước dây cáp. Anh ta thở nhẹ ra, theo bản năng quay đầu lại nhìn đằng sau mới phát hiện Diệp Mặc đã đứng trên mặt đất nhìn anh ta từ lâu rồi,

nhếch miệng cười nhạt một cái.

Trong lòng Nghiêm Khải hơi hồi hộp một chút, anh ta không biết Diệp Mặc đứng đằng sau anh ta lúc nào, dù sao y cũng coi như là một cao thủ Địa cấp trung kì. Nghĩ tới Diệp Mặc có thể đứng ở phía sau anh ta không một tiếng động, anh ta không khỏi rùng mình, vừa nãy nếu Diệp Mặc muốn giết anh ta thì anh ta sớm đã là một thi thể rồi.

Nghĩ thế, Nghiêm Khải cười với Diệp Mặc một cách cẩn thận, sau đó nói, dọc theo con đường nhỏ phía trước còn hơn mười phút là có thể đến Hồ Lô Cốc.

Vẻ mặt Diệp Mặc thản nhiên, nói:

- Cậu chỉ cần dẫn đường là được, cái còn lại thì không cần quản.

- Vâng, Diệp môn chủ, xin mời đi theo tôi.

Nghiêm Khải không dám gọi thẳng Diệp Mặc, cho dù không biết Diệp Mặc là môn chủ của môn phái nào nhưng cũng chỉ có thể gọi một tiếng Diệp môn chủ.

Theo con đường nhỏ Nghiêm Khải rẽ vào, sau khi vòng mấy vòng, trước mắt lại rộng mở sáng tỏ. Vốn càng rộng lớn, Diệp Mặc không khỏi thầm than sự thần kì của tạo hoá, không ngờ chỗ này lại có địa thế rộng lớn như thế này.

Đồng thời Diệp Mặc cũng cảm thán những ẩn môn này thực sự là biết tìm, bất kể là hắn ta phát hiện Điểm Thương môn hay là Tĩnh Nhất môn, đều là bí mật không thể bí mật hơn được nữa. Hồ Lô Cốc này nếu không phải Nghiêm Khải dẫn đường, nói không chừng hắn tìm nửa tháng cũng chưa chắc đã có thể tìm đến đây được.

Càng làm cho Diệp Mặc ngạc nhiên chính là địa thế nơi này quả thật giống một cái hồ lô, vừa đi vào thì nhỏ, sau đó lại thành lớn, sau đó lại là một đoạn đường hơi hẹp một chút. Qua đoạn đường hẹp đó, trước mặt lại là

một nơi vô cùng rộng lớn, đã mơ hồ nhìn thấy một số kiến trúc xuất hiện, thậm chí ven đường cũng xuất hiện cây cối xanh um Ở Tuyết Sơn, có nơi thần kì như thế này đúng là khiến cho người ta thấy thế là đủ.

Sau khi tiến vào trong, Diệp Mặc rõ ràng cảm thấy nhiệt độ tăng lên khá nhiều, hắn bỗng nghĩ đến nếu có một ngày hắn chán sống ở thành thị rồi thì đến đây cũng không tệ. Hoặc là nói nếu mùa hè nóng bức, đến nơi này nghỉ mát đúng là quá tuyệt.

Chỉ là bây giờ ở đây vẫn không phải là của hắn, huống hồ còn có một điểm khiến hắn không thích chính là nơi này nằm ngoài thung lũng, không có hiệu ứng vô cùng rộng rãi của thị giác. Từ điểm này mà nói, Hồ Lô Cốc vẫn không bằng Điểm Thương môn, tuy Điểm Thương môn hiệu quả ẩn náu kém một chút nhưng cảm giác đứng ở cửa ngắm núi khiến Diệp Mặc càng thích hơn.

Diệp Mặc theo Nghiêm Khải đi lên một con đường lát đá tảng, con đường này kéo dài tới cánh cửa cực lớn với kiểu kiến trúc cung điện, phía trước kiến trúc cung điện có một quảng trường nhỏ.

Vừa đi đến cửa của kiến trúc này, sắc mặt Diệp Mặc đã trầm xuống. Tầm hơn ba mươi người luyện võ đi ra từ bốn phương tám hướng, hắn thấy Hạng Danh Vương đã về trước rồi, chả nhẽ dựa vào bọn họ mà muốn giết mình sao?

Ông lão khuôn mặt già nua đang đi ra một cách chậm rãi từ cửa chính, sau đó đứng trên cửa quảng trường của đại điện nhìn Diệp Mặc, dùng giọng nói càng già nua hơn nói một cách thản nhiên với hắn:

- Cậu chính là Diệp Mặc người giết mấy tên đệ tử của Hồ Lô Cốc ta?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 491

Ông Già Lợi Hại: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc thấy ông già khuôn mặt già nua này, trong lòng nhất thời trầm xuống, lần đầu tiên hắn không nhìn thấy được tu vi của đối phương. Hơn nữa ông già này đem lại cho hắn một sự uy hiếp chết chóc, đây là lần đầu tiên hắn có loại cảm giác này. Cho dù là lúc trước hắn tham gia phiên đấu giá, bị cao thủ Địa cấp Trương Chi Hối chặn lại cũng không có loại cảm giác này.

Ông lão này là một cường địch, hắn chưa bao giờ gặp cường địch. Khí tức mênh mông trên người ông ta dường như khiến cho Diệp Mặc nhớ tới sự uy hiếp của tu sĩ Trúc Cơ. Nếu không phải Diệp Mặc biết Hồ Lô Cốc không thể có người chân tu, nói không chừng hắn đã quay người mà chạy rồi. Ông lão này thật là đáng sợ. Diệp Mặc lập tức tụ lại chân khí toàn thân để đề phòng, chuẩn bị bất cứ lúc nào để phá vòng vây.

Khinh xuất rồi, không ngờ hang ổ của Hạng Danh Vương lại có một người kinh khủng như thế tồn tại. Nếu Diệp Mặc biết sớm ở đây có ông lão như thế này hắn chắc chắn đã giết chết Hạng Danh Vương ở trên đỉnh núi rồi. Chỉ là vì hắn nghĩ Hạng Danh Vương cho dù có âm mưu gì cũng không thể tính kế đến hắn. Bây giờ hắn đã hiểu Hạng Danh Vương căn bản không phải là âm mưu mà là dương mưu.

Hạng Danh Vương đoán chắc Diệp Mặc biết anh ta có âm mưu gì cũng sẽ không để ý. Diệp Mặc có thể giết Uông Lãnh Thiền, có thể giết chết Thiên Tứ Khả Lang, thì cũng có thể giết Hạng Danh Vương. Sự thật là anh ta không tính nhầm, Diệp Mặc biết anh ta có âm mưu mà vẫn đến Hồ Lô Cốc.

- Tôi chính là Diệp Mặc - người mà đã giết chết đệ tử của Hồ Lô Cốc.

Diệp Mặc chậm rãi thở phào một cái, nếu đã đến rồi thì nhất định phải đối mặt. Cho dù là mình không thể chạy trốn cũng phải kéo theo vài người chịu tội thay.

- Gan của cậu rất lớn đấy, giết đệ tử của Hồ Lô Cốc ta, còn dám tay không mà đến Hồ Lô Cốc nữa.

Ông lão khuôn mặt già nua này nói một cách bình thản, nói xong bước lên trước một bước một cách lơ đãng.

Một luồng khí vô hình lùa đến, quần áo của Diệp Mặc không gió mà bay, hắn cảm giác giống như một thiết truỳ lớn đập uỳnh một cái vào lồng ngực của hắn, rất khó chịu. Hắn theo bản năng vận chuyển chân khí, lúc này mới cảm thấy ổn.

Nhưng trong lòng hắn lại sóng to gió lớn, chẳng nhẽ ông lão này mới là tu vi Tiên Thiên sao? Nếu ông ta là Tiên Thiên, vậy thì Tiên Thiên của Linh Đàm là cái gì? Còn không bằng đồ cặn bã. Không phải là nói không có cao thủ Tiên Thiên sao? Ông lão này ở đâu ra vậy?

Những đại môn phái này quả nhiên là không tầm thường, xem ra thư viện Cửu Minh và Uông gia Nam Sơn nói không chừng cũng có loại lão bất tử này. Ngộ nhỡ là như thế, mình đúng là xem thường anh hùng thiên hạ rồi.

- Á…

Ông lão này thấy Diệp Mặc đã nhận lấy sự va chạm nội khí của ông ta không chút cử động, không khỏi á lên một tiếng. Thoạt nhìn cái đó có vẻ đơn giản nhưng có thể chịu đựng được mà nửa bước cũng không lui, cũng không có bất kì phản ứng nào, thì tuyệt đối không phải là người bình thường. Diệp Mặc lần đầu tiên khiến ông ta cảm thấy kì lạ.

Ông lão này thở dài, dường như nói một cách khó nhọc:

- Diệp Mặc, cậu vốn có nhiều đất dụng võ, đáng tiếc…

- Cốc chủ, Diệp Mặc giết trưởng lão Hồ Lô Cốc của chúng ta, làm nhục Hồ Lô Cốc, hơn nữa đệ tử thiên tài Lục Nhiễm của Hồ Lô Cốc chúng ta bị người của hắn giết, Bành Nghĩ Quí bị chặt đứt một cánh tay cũng là hắn kêu người làm… Nếu không phải Cốc chủ kịp thời xuất quan, cơ nghiệp trăm năm của Hồ Lô Cốc, truyền thừa ngàn năm đã bị mất sạch rồi, mà Linh Đàm càng không có cách nào bảo vệ được…

Hạng Danh Vương lúc này đi đến trước mặt ông lão đó nói một cách cung kính, không hề có bộ dạng nóng nảy chút nào.

- Ông chính là Cốc chủ của Hồ Lô Cốc?

Diệp Mặc kinh ngạc, hắn nhớ tới Tăng Chấn Hiệp nói Hồ Lô Cốc có một Cốc chủ bế quan đã mười mấy năm rồi, không ngờ ông ta đã xuất quan rồi.

- Đúng thế, lão phu chính là Nhâm Bình Xuyên, Cốc chủ của Hồ Lô Cốc. Nếu cậu đã giết nhiều đệ tử của Hồ Lô Cốc như thế rồi, cho dù cậu có là thiên tài thì hôm nay cũng phải ở lại đây.

Nhâm Bình Xuyên thản nhiên nói.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, hắn đi thẳng ra ngoài, là phúc thì không phải là hoạ, đã là hoạ thì không thể tránh được. Hắn nhìn chằm chằm ông lão già nua này, lạnh lùng nói:

- Nhâm cốc chủ, tôi kính phục không phải là cách làm người của ông mà là công phu của ông. Hồ Lô Cốc của ông chủ động khiêu khích tôi, chả nhẽ tôi còn không thể trả đòn sao?

Nhâm Bình Xuyên chậm rãi nói:

- Hồ Lô Cốc chúng tôi thân là đệ nhất phái ẩn môn, làm như thế nào thì cũng không cần cậu dạy. Đừng nói Hạng Danh Vương, chỉ là để cậu đưa ra truyền thừa, cho dù giết một vãn bối như cậu, một người bình thường từ thế tục giới đi ra cũng không thể chống lại Hồ Lô Cốc chúng tôi.

Diệp Mặc cười ha hả - Lão thất phu, thật là không biết xấu hổ, tôi nói người của Hồ Lô Cốc sao mà da mặt dầy như thế, hoá ra là có di truyền. Lão già kia, đừng tưởng ông lên cấp Tiên Thiên mà có thể làm gì tôi.

Nhâm Bình Xuyên dường như không chú ý đến sự chửi bới của Diệp Mặc, ông ta ngẩng đầu lên, hơi thương cảm, nhìn về phía đám mây trắng nơi xa xa, thản nhiên nói:

- Ta bế quan mười tám năm nhưng lại không có đột phá. Đáng tiếc, ta không có nhiều thời gian nữa, haizz…

- Lão già kia, ông không phải Tiên Thiên?

Diệp Mặc kinh ngạc nói, hắn nghĩ Nhâm Bình Xuyên này chắc chắn là tu vi Tiên Thiên rồi, hoá ra nói cả nửa ngày ông ta lại không phải là Tiên Thiên.

Nhâm Bình Xuyên thản nhiên nói:

- Cậu tuổi trẻ đã có thể giết chết cao thủ nửa bước Tiên Thiên rồi, chứng tỏ truyền thừa của cậu rất tốt. Nếu đã như vậy thì cậu giao ra đi, có lẽ có truyền thừa của cậu ta có thể vượt qua bước này.

Nói xong Nhâm Bình Xuyên lại tiến tới phía trước một bước, giơ tay đánh Diệp Mặc một chưởng.

Nếu không phải biết Nhâm Bình Xuyên này là tu luyện cổ võ, Diệp Mặc còn tưởng Nhâm Bình Xuyên là người chân tu, khoảng cách ông ta và mình tầm 5-6m. Nhưng một bước này lại rơi thẳng trước mặt hắn. Một chưởng kia còn chưa hoàn toàn hạ xuống, chưởng phong cực nóng và sát khí sắc bén cũng luồn tới.

Diệp Mặc rất muốn tránh đi nhưng hắn lại phát hiện thân hình của mình hoàn toàn bị chưởng phong của Nhâm Bình Xuyên giữ lại. Trừ kháng cự cứng nhắc, hắn không có cách nào khác.

Trong nháy mắt, phi kiếm đã xuất hiện trong tay hắn, với chân khí chín thành của Diệp Mặc đâm thẳng vào bàn tay của Nhâm Bình Xuyên.

"Ầm" một tiếng, quyền kiếm còn chưa đụng vào đã giao nhau tại một chỗ, mặt đất bị đánh ra một hố to vài thước. Diệp Mặc bị chưởng phong nóng rát này đánh ra xa, đập vào người của một tên đệ tử Hồ Lô Cốc, tên đệ tử này không hừ một tiếng mà đã chết rồi.

- Kiếm tốt, ta không thấy kiếm của cậu lấy ở đâu ra, thật là bản lãnh.

Nhâm Bình Xuyên không hề chú ý đến đã có một tên đệ tử đã chết trong tay Diệp Mặc, mà nhìn chằm chằm phi kiếm trong tay Diệp Mặc tán thưởng nói, thậm chí ông ta cũng chả để ý đến bàn tay bị phi kiếm cắt rách.

Diệp Mặc cố nén đan điền đang cuồn cuộn lên, nuốt vào ngụm máu tươi sắp phun ra, trong lòng ngạc nhiên thán phục lão già này nội khí thâm hậu. Mấy ngày trước hắn còn cảm thấy nội khí của Uông Lãnh Thiền dường như có thể so sánh với hắn, bây giờ mới biết nếu so sánh Uông Lãnh Thiền và lão già này, đúng là kém xa.

- Tuổi còn trẻ đã có nội khí thâm hậu thế này, còn có pháp khí sắc bén như thế, truyền thừa của cậu đúng là không tệ. Này người trẻ tuổi, cậu giao truyền thừa của cậu ra, sau đó tự sát, tôi có thể hứa là sẽ để đệ tử của Hồ Lô Cốc không đi báo thù người nhà cậu, thậm chí còn không đi Lưu Xà gì đó của cậu…

Mặt Nhâm Bình Xuyên hơi đỏ lên, giọng điệu lộ vẻ xúc động. Nếu Diệp Mặc vốn không là gì trong mắt ông ta, thì bây giờ ông ta cũng nổi lên lòng ham muốn đối với truyền thừa của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vận khởi mười thành chân khí, phi kiếm trong tay dường như biến thành một tấm ván cửa lớn, cuồn cuộn nổi lên sát khí vô tận, bổ thẳng vào lão già đó. Đồng thời hừ lạnh một tiếng - Lão thất phu, lời hứa của ông trong mắt tôi chỉ là cái rắm mà thôi.

Hắn biết Nhâm Bình Xuyên thích đồ của hắn, giống như hắn thích Linh Đàm vậy. Nếu không giết Nhâm Bình Xuyên thì hắn tuyệt đối không thể chạy thoát tìm đường sống. Hoặc nói một câu khác, nếu không tiêu diệt Hồ Lô Cốc, hắn có tìm đường sống cũng không thể chạy thoát.

Lời của Nhâm Bình Xuyên đã uy hiếp đến ranh giới của hắn. Lưu Xà và người nhà hắn mà lão già này cũng dám uy hiếp. Hơn nữa Diệp Mặc cảm giác nội khí của Nhâm Bình Xuyên tuy thâm hậu so với hắn nhiều nhưng hắn cũng không phải là không có cơ hội thắng vì ông ta đã quá già.

Diệp Mặc biết đối với loại cao thủ Nhâm Bình Xuyên này mà nói, hoả cầu thuật và phong nhận thuật của hắn cũng giống như trang trí mà thôi. Chả có tí uy hiếp nào đối với ông ta, nếu dùng loại tiểu phép thuật này thì chỉ là lãng phí chân khí của mình mà thôi.

Thấy cự kiếm của Diệp Mặc bỗng như ván cửa bổ đến, sắc mặt Nhâm Bình Xuyên bỗng trở nên kích động. Mặt của ông ta phình tới mức đỏ bừng, lẩm bẩm - Không ngờ là pháp khí thật, truyền thuyết quả nhiên là thật…

Nhâm Bình Xuyên xoẹt qua bên hông một chút, một binh khí đen xì giống một cây côn dài xuất hiện trong tay lão Ầm, ầm…

Phi kiếm của Diệp Mặc và trường côn trong tay Nhâm Bình Xuyên đụng vào nhau, nội khí lại nổi lên cuồn cuộn, đệ tử Hồ Lô Cốc tu vi thấp bị chấn động tới mức ngất trên đất, đệ tử khác bị doạ tới mức rối rít rút quân.

Diệp Mặc lại bị đánh bay xa ra mấy trượng, va vào đống thạch bích, trên người đều là vết máu. Diệp Mặc cảm thấy xương của hắn đang vỡ vụn, thậm chí đan điền đều sắp vỡ nát. Hắn không nghĩ ngợi, lấy ra hai viên Liên Sinh đan, nuốt xuống. Sau khi uống đan dược, xương cốt vỡ nát và chỗ bị thương đều nhanh chóng chuyển biến tốt.

May mình có Liên Sinh đan, nếu không thì xong thật rồi. Thủ đoạn công kích của mình vẫn quá ít, dù sao tài nguyên nơi này có hạn, rất nhiều thủ đoạn đều cần chân khí phối hợp. Không có chân khí, cho dù có nhiều mánh

khoé hơn nữa cũng không thi triển ra ngoài được.

Mánh khoé ngự kiếm duy nhất, Diệp Mặc lúc này không muốn lấy ra, đó là đồ hắn bảo mệnh, Nhâm Bình Xuyên này đúng là lợi hại, trước nội khí thâm hậu của ông ta, Diệp Mặc không có cách xử lí nào.

Bên này, Nhâm Bình Xuyên cũng khó chịu, khoé miệng ông ta tràn ra một tia máu, nhưng ông ta lại không có đan dược của Diệp Mặc.

- Người trẻ tuổi, cậu chọc giận ta rồi đấy.

Nhâm Bình Xuyên không thấy Diệp Mặc nuốt đan dược, cho dù ông ta nhìn thấy rồi cũng sẽ không để ý. Diệp Mặc bị thương nặng như thế, không có đan dược gì có thể khiến hắn hồi phục trong thời gian ngắn.

- Đi chém đứt hai chân của nó, sau đấy đem hắn qua đây. Vừa nãy trúng chiêu, chắc hắn không có khả năng hành động nữa rồi.

Nhâm Bình Xuyên chỉ một người luyện võ Huyền cấp hậu kì bên cạnh.

- Vâng, sư tổ.

Tên đệ tử này bị cốc chủ gọi đến, trong lòng vui mừng, liền cầm kiếm xông lên.

Diệp Mặc theo bản năng nhìn lại chỗ đến, phát hiện đường đi đã bị che lại. Hạng Danh Vương nghĩ Diệp Mặc muốn chờ Phong Vũ đến, cười lạnh nói:

- Phong Vũ và Tăng Chấn Hiệp sẽ không đến đâu, cậu đừng có hi vọng. Cho dù họ đến cũng sẽ không giúp cậu đâu.

Diệp Mặc không để ý Hạng Danh Vương, phi kiếm trong tay bỗng lại chém ra một đao, tên kia nghe theo mệnh lệnh Nhâm Bình Xuyên phải giết Diệp Mặc, bị Diệp Mặc một kiếm chém thành hai nửa.

- To gan…

Nhâm Bình Xuyên hét lớn một tiếng, binh khí côn mềm trong tay đem theo sát ý bị bám lốc xoáy, đánh hướng vào hai chân của Diệp Mặc một cách ùn ùn.

Ông ta thấy Diệp Mặc vẫn còn có khả năng nâng kiếm lên, thậm chí còn hung tàn như vậy, cuối cùng không thể kìm nổi lửa giận của mình, không thể bình tĩnh thêm được nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 492

Một Trận Chiến Khốc Liệt: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Đám khí cuồng bạo từ trường côn trong tay Nhâm Bình Xuyên dường như làm chấn động cả quảng trường.

Cho dù đám đệ tử Hồ Lô Cốc đã rút lui ra xa, cũng bị khí lực này làm cho khó thở, huống chi Diệp Mặc đứng mũi chịu sào.

Áp lực khí mạnh như bão lốc đè xuống, trong lòng Diệp Mặc trầm lại, hắn biết Nhâm Bình Xuyên muốn làm hai chân hắn bị tàn phế. Có thể khẳng định nếu hai chân bị đám khí này đánh trúng, cho dù mình có sắp thành tu sĩ Trúc cơ cũng không thể khôi phục được.

Lúc này Diệp Mặc cũng bất chấp đòn sát thủ của mình, biết rõ lúc này rút phi kiếm ra không thể đả thương được Nhâm Bình Xuyên, nhưng Diệp Mặc không chút do dự rút phi kiếm ra, đồng thời kết tụ chân khí toàn thân, hai nắm tay đấm về khí đám khí như lốc xoáy kia.

Mục đích hắn rút phi kiếm ra tấn công Nhâm Bình Xuyên là muốn chặn đám nội khí kia lại. Hắn nhận ra được lửa giận của Nhâm Bình Xuyên, nếu y không biến hai chân hắn thành phấn vụn, y sẽ không thu lại đám khí. Nếu chân khí của Nhâm Bình Xuyên không thu về, cứ liên tục đè xuống hắn như vậy, bất kể thế nào hắn cũng không có cách nào ngăn cản.

Đây là Nhâm Bình Xuyên không muốn giết hắn, nếu muốn thì cả người hắn đã bị đè nát thành bánh thịt rồi.

"Rầm!"

Chân khí của Diệp Mặc và Nhâm Bình Xuyên đụng vào nhau, tạo thành

một tiếng động lớn, đá vụn bay đầy trời. Việc này đối với những người tu chân mà nói thì không là gì, nhưng đối với người luyện võ thế tục thì đã là rất kinh khủng rồi.

- Tự điều khiển…

Nhâm Bình Xuyên kinh hãi kêu lên một tiếng, y không ngờ lại thấy phi kiếm trong tay Diệp Mặc lại đâm về phía y một cách kỳ dị. Y không phải Uông Lãnh Thiện, y tất nhiên nhìn ra được phi kiếm này là một loại kết hợp khống chế lực nội khí.

Thậm chí có vật lại có thể khống chế binh khí của mình tấn công đối thủ theo ý nghĩ của mình, điều này khiến y vô cùng kinh ngạc. Y nháy mắt đã thu hồi đám khí lực phát ra, khí lực trên tay không ngừng va chạm với phi kiếm của Diệp Mặc.

Phi kiếm của Diệp Mặc mang theo chân khí, dưới sự khống chế của thần thức tấn công kẻ thù, đừng nói lúc này Diệp Mặc đã yếu thế, cho dù là lúc hoàn toàn mạnh khỏe, phi kiếm của hắn cũng không thể làm Nhâm Bình Xuyên bị thương.

Nội khí của Nhâm Bình Xuyên không ngừng va chạm với phi kiếm của Diệp Mặc. Y cảm thấy một năng lượng khống chế rất khó giải thích. Cuối cùng, Nhâm Bình Xuyên không ngờ nhắm một mắt lại, trong lòng y dâng lên một loại cảm giác như hiểu ra điều gì, hai tay không tự chủ được giao tranh cùng phi kiếm của Diệp Mặc.

Hiển nhiên y chỉ lĩnh ngộ được gì đó trên phi kiếm của Diệp Mặc, nếu không phải như vậy, có lẽ phi kiếm của Diệp Mặc đã bị y bắt được.

Xọet xoẹt xoẹtDiệp Mặc đưa đám khí mạnh mẽ tấn công ra xa hơn, lại đập vào vách tường đá.

Diệp Mặc cảm giác hai tay mình không chịu được bắt đầu nứt gãy, dù phần lớn khí đã bị ngăn lại, nhưng hai chân hắn vẫn ngồi chống xuống như

cũ, tiếng xương cốt gãy vang lên.

Diệp Mặc hoảng hốt, vội vàng lấy ra Liên sinh đơn, không cần biết là có bao nhiêu, toàn bộ rót vào miệng mình.

"Rắc!", Diệp Mặc vừa dốc hết linh đơn vào miệng, tay của hắn lập tức đứt gãy hết, bình ngọc trong tay rơi xuống đất. Lại vài tiếng lắc rắc vang lên, Diệp Mặc rốt cuộc cũng không chịu nổi, xương đùi gãy ra, ngã ngồi xuống đất.

Tuy Liên sinh đơn là linh đơn chữa thương hạng nhất, nhưng cũng không phải là tiên đơn. Liên sinh đơn nhanh chóng phát huy tác dụng, nhưng vừa mới bắt đầu chữa xương cốt cho Diệp Mặc, liền lập tức lại bị đè gãy.

Trong lòng Diệp Mặc thầm thấy may mắn mà mình đã rút phi kiếm ra sớm, đám khí khổng lồ lúc nãy đã không còn uy lực tiếp theo, nếu không phải hắn quyết đinh thật nhanh rút ra phi kiếm, chỉ cần Nhâm Bình Xuyên không ngừng tuôn ra nội khí, hay tay hai chân hắn đã hoàn toàn dập nát rồi.

Phi kiếm, Diệp Mặc mới nghĩ đến đây, sắc mặt đã rất khó coi. Phi kiếm của hắn không uy hiếp được Nhâm Bình Xuyên. Nhâm Bình Xuyên rõ ràng đang nhắm mắt, ngồi dưới đất, đang lĩnh ngộ cái gì đó trong phi kiếm của hắn. Lão già này, Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi, lập tức thu hồi phi kiếm.

Nhưng Nhâm Bình Xuyên lại vẫn ngồi như cũ, hai tay không ngừng chuyển động. Lão già này ngộ đạo rồi, nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mặc cả kinh, nếu Nhâm Bình Xuyên ngộ đạo, thăng cấp Tiên thiên, hắn sao có thể còn mạng nữa?

Diệp Mặc không hề muốn cho Nhâm Bình Xuyên tiếp tục ngộ đạo, cho dù tay chân đã gãy, hắn vẫn khống chế phi kiếm, cưỡng ép nó. Phi kiếm rất nhanh xuyên qua bả vai của Nhâm Bình Xuyên. Bả vai bị chảy máu, nhưng Nhâm Bình Xuyên vẫn ngồi đó, không hề để ý, hai tay vẫn không ngừng chuyển động.

Một luồng khí hùng mạnh đột nhiên dâng lên từ người Nhâm Bình Xuyên, Diệp Mặc trong lòng kinh sợ, y bắt đầu thăng cấp Tiên thiên rồi. Hóa ra thăng cấp Tiên thiên lại đáng sợ đến thế.

Ngay lúc Diệp Mặc muốn tiếp tục tung phi kiếm ra, Hạng Danh Vương hét lớn một tiếng:

- Cốc chủ sắp lên cấp, Diệp Mặc giờ đã kiệt sức rồi, chúng ta xông lên giết hắn!

Không cần nói bản thân Diệp Mặc bị trọng thương, cho dù hắn không bị thương, hắn cũng không thể đối mặt với nhiều cao thủ như vậy. Diệp Mặc nhìn ra đám đệ tử Hồ Lô cốc mạnh hơn hẳn so với hai cao thủ Địa cấp Uông Lãnh Thiện mang theo, huống hồ còn có thêm một Hạng Danh Vương mạnh không thua gì Uông Lãnh Thiện.

"Phập phập…" mấy tiếng kiếm đâm vào da thịt vang lên, Diệp Mặc đã dùng phi kiếm đồng thời giết năm sáu tên cao thủ Huyền cấp và Địa cấp, nhưng nội khí và thần thức cũng bị tiêu hao quá nhiều.

Lại một tiếng "phập" vang lên, trường kiếm của Hạng Danh Vương đã đâm xuyên qua ngực Diệp Mặc.

Dưới sự vận chuyển chân khí của Diệp Mặc, tác dụng của Liên sinh đan nhanh chóng tan ra, nhưng hắn thật sự bị thương quá nặng, sợ rằng có Liên sinh đan cũng không thể chịu nổi. Huống hồ trong lúc chiến đấu hắn lại không ngừng bị thương, Diệp Mặc biết lúc chân khí của hắn hoàn toàn bị tiêu tốn hết chính là lúc hắn chết.

Tám phần phi kiếm là để đối phó với Hạng Danh Vương, chỉ có hai phần đối phó với những người còn lại, nhưng cơ thể Diệp Mặc càng ngày càng bị thương nặng, mà Liên sinh đan trong cơ thể hắn ngày càng loãng ra. Lúc một tay hắn có thể nhúc nhích, tác dụng của Liên sinh đan đã hoàn toàn biến mất, không còn cảm thấy gì nữa.

Chẳng lẽ phải chết ở đây sao? Trong lòng Diệp Mặc hiện lên một tia tuyệt vọng.

Lúc này, Nhâm Bình Xuyên bỗng thét dài một tiếng, khí thế trên người đột nhiên vọt lên, trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, cho dù là Nhâm Bình Xuyên không thăng cấp Tiên thiên hắn đã không thể chạy thoát, hiện giờ Nhâm Bình Xuyên nếu lên cấp, hắn đúng là họa vô đơn chí, đừng nói hiện giờ hắn còn không đứng lên nổi.

Mai Nội Tuyết Sơn à, không ngờ mình lúc trước biết được nơi đây từ anh em họ Phó, lại là nơi mình phải bỏ mạng!

Vừa nghĩ đến người anh em họ Phó, tim Diệp Mặc đập mạnh, hắn rút ra một chiếc hòm gỗ, không chút nghĩ ngợi ném mạnh cho Hạng Danh Vương.

- Đồ truyền thừa của tao, bắt lấy!

Thấy Hạng Danh Vương bắt được hòm gỗ trong tay, Diệp Mặc lập tức nói:

- Hạng Danh Vương, trong tay mày là bom, bảo người của mày dừng tay lại, nếu không tao cho nổ ngay lập tức!

Trong tay Diệp Mặc cầm một chiếc điều khiển từ xa, quả bom này lúc đầu là hắn giành được trong tay anh em họ Phó, không ngờ hôm nay lại có ích. Tuy bản thân hắn không biết sự lợi hại của bom, nhưng bom này nếu là của anh em họ Phó chuẩn bị để đối phó với mình, thế thì chắc chắn là không hề kém.

Cho dù mình phải chết, có thể chôn toàn bộ Hồ Lô cốc chết cùng, ít nhất cũng không cần lo lắng bọn người kia đi Lưu Xà tìm người nhà và bạn bè hắn báo thù.

Hạng Danh Vương theo phản xạ bắt được hòm gỗ, có chút giật mình, nhìn điều khiển từ xa trong tay Diệp Mặc, vài giây sau mới chậm rãi nói:

- Mày là người tu cổ võ, không ngờ cũng dùng cái thủ đoạn thấp hèn này?

Gã nhất thời quên mất không hỏi Diệp Mặc lấy từ đâu ra chiếc hòm gỗ nhỏ này.

Diệp Mặc ngồi dưới đất lạnh lùng cười:

- Mày thả tay ra là tao cho nổ, không tin thì thử xem. Bom thì sao? Tu luyện cổ võ thì không được dùng phương pháp hiện đại hơn sao?

Hạng Danh Vương không biết vì lo lắng Diệp Mặc thật sự ấn kíp nổ hay vì lý do khác, gã giữ vẻ mặt tự nhiên nói:

- Diệp Mặc, nếu mày cho là Hạng Danh Vương tao sợ quả bom này thì nhầm rồi. Dù mày có súng tự động, chắc chắn cũng không làm gì được tao. Nếu biết điều thì mau giao hết đồ đạc và điều khiển từ xa ra, sau đó tự sát, tao hứa sẽ không tìm người nhà mày gây phiền toái.

Diệp Mặc rất muốn châm chọc lại, nhưng từ đan điền lại truyền đến một trận đau đớn như bị lửa đốt, hắn rốt cuộc không kìm được, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn biết cho dù là Hạng Danh Vương không gây phiền toái cho mình, hắn cũng không kiên trì hơn được bao lâu. Đáng tiếc là Liên sinh đan đã dùng hết.

Diệp Mặc cũng biết Hạng Danh Vương không nói bừa, nếu đây chỉ là một quả bom bình thường, có lẽ chỉ có thể làm Hạng Danh Vương bị thương, hoặc nhiều nhất là giết một mình Hạng Danh Vương mà thôi. Lúc này hắn chỉ có thể hy vọng quả bom này không tầm thường.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Hạng Danh Vương tưởng Diệp Mặc chấp thuận, gã đang định cẩn thận để quả bom sang một bên. Nhưng gã vừa chuyển động, Diệp Mặc liền lãnh đạm nói:

- Hạng Danh Vương, nếu mày dám bỏ quả bom sang một bên, tao sẽ ấn kích nổ ngay.

Trên mặt Hạng Danh Vương hiện ra nét giận dữ, nhưng gã đúng là không dám không nghe lời Diệp Mặc. Nếu chẳng may quả bom này không tầm thường, gã bỏ bom sang một bên, toàn bộ cơ nghiệp Hồ Lô cốc sẽ bị phá hủy.

Diệp Mặc lúc này lại âm thầm kết tụ lại chân khí, hắn chỉ cần một chút chân khí là được, nhưng chân khí không thể kết tụ được.

- Hạng Danh Vương, cho đám người Hồ Lô cốc các người rút lui ra cửa chính đi, bằng không tao sẽ không khách khí.

Diệp Mặc vừa kết tụ chân khí, vừa lạnh lùng nói. Một khi người của Hạng Danh Vương rút lui đến khoảng cách nhất định, hắn sẽ có cơ hội tung phi kiếm ra.

Hạng Danh Vương không muốn làm vậy, nhưng bị Diệp Mặc uy hiếp, chỉ có thể oán hận nói đám đệ tử Hồ Lô cốc rút lui. Gã không muốn đùa với cái mạng nhỏ của mình và cơ nghiệp Hồ Lô cốc.

Khí thế của Nhâm Bình Xuyên ngày càng vô biên, trong lòng Diệp Mặc thầm sốt ruột, hắn biết, Nhâm Bình Xuyên sắp đột phá rồi. Diệp Mặc vội vàng cắn đầu lưỡi một cái, phun ra một ngụm máu, cưỡng ép kết tụ một dòng chân khí, sau đó không chút nghĩ ngợi triệu tập phi kiếm xuống ngay dưới mông hắn, trực tiếp xông lên đỉnh cốc, nhanh chóng xuyên ra những đám mây trắng.

Trước khi đám đệ tử Hồ Lô cốc kịp tỉnh ra, Diệp Mặc đã nhấn vào nút điều khiển trong tay hắn. Hắn biết một khi Nhâm Bình Xuyên tỉnh lại, hắn sẽ không thể trốn được.

- Ha ha, ta rốt cục cũng thăng lên cấp Tiên thiên rồi!

Nhâm Bình Xuyên vui vẻ, bất ngờ cười to, tiếng cười chưa dứt, một tiếng nổ long trời đã vang lên khắp trong cốc.

"Ầm! Ầm! Ầm!", tiếng nổ mạnh kinh người vang lên phía sau lưng Diệp

Mặc, xem lẫn ánh sáng, khiến hắn cảm giác từng đợt choáng váng.

Diệp Mặc cũng không khống chế được phi kiếm của mình nữa, hôn mê bất tỉnh ngay trên phi kiếm, kiếm giống như diều đứt dây, rơi xuống sông Lan Thương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 493

Oan Gia Ngõ Hẹp: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Lúc này bên ngoài Mai Nội Tuyết Sơn đang có cô gái rất kiên trì đang một đường vất vả tiến về phía Tuyết Sơn. Cô gái này mặc một bộ áo lông màu xanh da trời, lưng đeo một cái ba lô rất lớn leo lên núi.

Không nói mùa này không phải thời điểm tốt để leo núi, điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ hơn là lúc này bên ngoài Tuyết Sơn rộng lớn lại chỉ có một mình cô leo lên núi. Mái tóc của cô bị gió thổi có hơi rối bời. Chỉ có điều khuôn mặt cô lạnh lùng, lại vô cùng kiên nghị. Dường như cô không trèo được tới đỉnh núi cao nhất Berger Caba, thề không bỏ qua.

Tuy nhiên cô cũng biết, lúc này cô còn cách đỉnh núi Berger Caba rất xa. Lúc này cô thậm chí chỉ đang ở phạm vi bên ngoài.

Nếu Diệp Mặc ở đây thấy cô gái này, lập tức có thể nhận ra được cô chính là cô gái tên Ánh Trúc đã được mình cứu hai lần. Thậm chí cô còn tỏ ra có chút thù địch đối với hắn.

Tuy rằng hận Diệp Mặc thấu xương, nhưng Tống Ánh Trúc vẫn không thể không thừa nhận, đêm qua Diệp Mặc đã cứu cô. Hơn nữa cô mơ hồ có chút cảm giác, Diệp Mặc cũng có chút ý xấu đối với cô.

Bất kể cảm giác của cô là thật hay là giả, ngay đêm đó cô liền rời khỏi Quỷ Thành. Cô không trở lại Yến Kinh. Cô biết hiện tại ở Yến Kinh người có thể bảo vệ cô là sư phụ Đàm Giác đã bế quan. Sư thúc Loan Thanh Phong không biết vì chuyện gì, lần trước đi tới nay vẫn chưa quay trở về.

Hơn nữa cho dù sư phụ không bế quan, Tống Ánh Trúc không thực sự

trông cậy vào Đàm Giác. Cô cảm giác từ lần trước, sau khi sư phụ từ Diệp gia trở về, thái độ của sư phụ đối với cô liền giảm xuống, thậm chí còn tới mức hờ hững. Cô biết, nhất định là vì Diệp Mặc, hoặc là vì nguyên nhân khác, nên sư phụ mình mới không đối xử với mình như trước kia. Con đường sau này chỉ có thể dựa vào bản thân cô.

Đã không có sư phụ ở phía sau ủng hộ, lúc này cô lại mang trong người Thăng huyền đan. Tất nhiên cô không dám trở lại Yến Kinh. Người khác không hiểu, nhưng Tống Ánh Trúc cô lại hiểu rất rõ, pháp luật chỉ dành cho dân chúng bình thường. Một khi người trong Ẩn Môn nảy lòng tham muốn Thăng huyền đan của cô, cảnh sát cũng chẳng có tác dụng gì.

Đừng nói là người trong Ẩn Môn muốn động thủ với cô, cho dù con cháu nhà quyền thế Yến Kinh muốn đối xử với cô thế nào, cô cũng không có lực đánh trả. Người đi trà lạnh, thời gian này Tống Ánh Trúc đã lĩnh hội đầy đủ những lời này. Sư phụ không mong thấy cô, hơn nữa Tống Gia cũng không có ở đây. Lúc này Tống Ánh Trúc cô chính là một cô hồn dã quỷ.

Nhưng cô không tin nổi, ở Yến Kinh khi có người muốn động thủ với cô, cô lại đúng lúc có cơ duyên gặp Diệp Mặc, sau đó đã chặn được một tai kiếp. Cho nên ngay đêm đó Tống Ánh Trúc đã rời khỏi Quỷ Thành nhưng không đi tới chỗ khác, mà đi tới Mai Nội Tuyết Sơn.

Sở dĩ, Tống Ánh Trúc tự mình quyết định đi tới Mai Nội Tuyết Sơn bởi vì cô biết hiện tại tu vi của cô thấp, muốn giết Diệp Mặc để báo thù, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Thậm chí đây còn là chuyện không có khả năng thực hiện được. Ngay cả Hạng Danh Vương cũng không dám khiêu khích Diệp Mặc. Cô đi tìm Diệp Mặc báo thù không khác nào tự tìm lấy cái chết.

Lần trước ở hầm mộ Đoạn Đỉnh Sơn của Quỷ Thành, cô lấy được ba thứ tốt. Cái thứ nhất chính là ngọc giản. Cái thứ hai là một pháp khí âm dương ngư. Ngoài ra, cô còn tìm được từ trên người của hai kẻ trộm mộ kia một tấm bản đồ. Bản đồ này vừa nhìn đã biết là một mộ địa. Mà vị trí mộ địa lại nằm ở Mai Nội Tuyết Sơn.

Nếu là trước kia, Tống Ánh Trúc căn bản sẽ không để ý tới một bản đồ mộ địa, càng đừng nói tới chuyện cô sẽ vì một bản đồ mộ địa mà đi tới Mai Nội Tuyết Sơn. Nhưng sau khi nhận được mấy thứ đó ở mộ địa Đoạn Đỉnh Sơn, cô đã thay đổi chủ ý.

Tối hôm đó, khi cô nghe trộm được hai tên trộm mộ Nhị Nha và Hổ Tử kia nói chuyện, cô còn không mấy để ý. Nhưng sau khi nghe nói bọn họ trộm mộ của con cháu Viên Thiên Cương, cô lập tức chú ý. Viên Thiên Cương là thuật sĩ Đường triều, nghe nói trong người còn có đạo pháp. Nếu may mắn trong mộ của con cháu ông ta có một chút truyền thừa, nói không chừng cô cũng có thể nhận được. Ngoài ra, cô còn nghe hai kẻ trộm mộ kia nói, chủ nhân mộ địa kia là một người bói toán. Lui một bước mà nói, cho dù cô không lấy được truyền thừa, hiểu một chút về bói toán, nói không chừng cũng có thể tính ra cuối cùng bản thân mình có thể báo thù rửa hận hay không.

Quả nhiên sự thật chứng minh cô không sai. Cô lấy được một ngọc giản và một pháp khí âm dương ngư. Cái pháp khí kia cũng bình thường. Cô nghiên cứu một hồi lâu vẫn không nghiên cứu ra bất kỳ thứ gì. Nhưng cái ngọc giản kia, sau khi cô nghiên cứu hai giờ, dường như bất chợt thấy được một vài bí quyết vận hành nội khí bên trong ngọc giản.

Khi cô trở nên chuyên tâm, dường như ngọc giản kia lại trở nên rất bình thường. Cô tưởng mình bị ảo giác. Nhưng cô dựa theo bí quyết nhận được mà tu luyện một hồi, lại phát hiện chỉ trong thời gian một đêm, tu vi nội khí của cô đã thâm hậu hơn một chút. Phát hiện điều này khiến Tống Ánh Trúc thầm mừng rỡ. Cô càng tin rằng ngọc giản kia không tầm thường. Nhưng điều khiến cô thất vọng là khi cô chuyên tâm nghiên cứu, ngược lại không hề đạt được điều gì.

Nhưng Tống Ánh Trúc hiểu được, điều này không phải là do cô bị ảo giác. Nếu cô bị ảo giác, cô không thể có được bí quyết vận khí này. Điều này càng khiến Tống Ánh Trúc nóng lòng muốn tìm hiểu cổ mộ trong Mai Nội Tuyết Sơn. Nhưng chuyện như vậy cô không có khả năng nói cho người

khác biết được. Hơn nữa cô muốn tìm một chỗ để có thể an tâm đột phá Huyền Cấp. Cô không do dự mang theo thứ đó chuẩn bị tới Mai Nội Tuyết Sơn vừa tu luyện, vừa khai thác cổ mộ kia.

Điều duy nhất khiến cô ngờ vực, hoặc là khiến cô lo sợ bất an chính là, ngày hôm đó cô rõ ràng đã hôn mê ở trong mộ địa. Là người nào đã cứu cô? Thậm chí còn đưa cô trở về chỗ ở? Tống Ánh Trúc biết ngày đó khi ở trong mộ địa, cô quá khiếp sợ nên mới hôn mê bất tỉnh. Cho dù là ảo giác vẫn quá chân thật. Cô quả thật đã thấy Quỷ Hồn. Nhưng khi cô tỉnh lại tại chỗ ở của mình, cô lại phát hiện trong cơ thể cô có một cảm giác ấm áp dễ chịu, hoàn toàn không phải bộ dạng bị dọa tới mức hoảng sợ.

Chuyện này cứ luẩn quẩn trong đầu Tống Ánh Trúc, nhưng cô lại không có cách nào nói rõ với người khác. Bởi vì cô biết hiện tại cô thật sự là một người cô độc. Con cháu Tống gia đều là những kẻ vô dụng không thể hy vọng gì được.

Sông Lan Thương rất đẹp. Khi Tống Ánh Trúc đi đến đây, thậm chí đã quên đi mục đích chủ yếu của mình.

Hiện tại nơi cô dừng lại chính là một nhánh sông của sông Lan Thương. Nhìn từ xa, nước của nhánh sông này có màu hơi đỏ. Hơn nữa nhánh sông này còn có một cái tên, gọi là sông Khổng Tước. Ở chỗ rẽ vào sông Khổng Tước, có một tảng đá rất lớn nằm khuất ở một góc. Người nào đã tới sông Khổng Tước đều biết, tảng đá kia gọi là Phụ tâm thạch.

Tương truyền thời kỳ đầu Tây Hán có một cô gái tên là Khổng Tước, là một người rất thông minh lanh lợi. Chỉ có điều cha của cô họ Hạng, là con cháu của Hạng Vũ. Tuy rằng Lưu Bang cướp được giang sơn của Hạng Vũ, nhưng trong lòng vẫn sợ Hạng Vũ, cho nên đối với con cháu Hạng Vũ, ông ta đã ra lệnh chém tận giết tuyệt.

Cha của Khổng Tước dẫn theo Khổng Tước và em trai của cô thay tên đổi họ trốn tới vùng Ích Châu. Tại đây Khổng Tước quen biết với một người đàn ông tên là Phưởng Bồi, đồng thời khăng khăng một mực yêu Phưởng

Bồi. Bởi vì tiếp xúc một thời gian dài, Phưởng Bồi từ chỗ Khổng Tước biết được kỳ thật nhà các cô chính là con cháu của Hạng Vũ. Sau khi biết được tin tức này, vì tiền đồ của mình, Phưởng Bồi lại đi mật báo với quan phủ về chuyện này. Kết quả cha và em trai của Khổng Tước đều bị quan phủ bắt đi ra lệnh lập tức chém đầu. Phưởng Bồi có công tố cáo chính thức được một chức quan.

Bởi vì Phưởng Bồi rất thích Khổng Tước, không muốn Khổng Tước bị giết. Cho nên trước đó gã đã bảo Khổng Tước ở bờ sông Lan Thương chờ gã. Bởi vậy cô tránh được cuộc vây bắt lần này. Khổng Tước vẫn chờ ở bờ sông Lan Thương. Cô không ngờ được khi Phưởng Bồi đến đã nói cho cô biết cha và em trai cô đã gặp chuyện không may. Khổng Tước là người tâm tư linh hoạt, lập tức biết được đây là do Phưởng Bồi mật báo. Nhưng Phưởng Bồi cũng là người cô yêu. Trong lòng nguội lạnh như tro tàn, Khổng Tước đẩy Phưởng Bồi xuống sông Lan Thương.

Bởi vì hại cha và em trai mình, lại tự tay giết chết tình lang của mình, Khổng Tước quỳ xuống trước bờ sông, không ngừng khóc. Khóc hết nước mắt thì tới máu loãng chảy ra. Cuối cùng máu của cô hóa thành sông Khổng Tước là một nhánh sông Lan Thương. Chính vì vậy cho tới bây giờ nước sông Khổng Tước vẫn có màu hơi đỏ. Phưởng Bồi lại hóa thành tảng đá Phụ Tâm Thạch nằm khuất ở một góc sông Khổng Tước.

Mặc dù sông Khổng Tước là nhánh sông, nhưng nước trên mặt sông vẫn cuộn trào mãnh liệt. Hai bờ đều là nham thạch lớn cao thấp không đều nhau. Từ xa nhìn lại, cảnh vật thay đổi thất thường. Núi đá lởm chởm với những hình thù kỳ lạ. Nước biếc núi xanh tương phản lẫn nhau, mơ hồ truyền đến tiếng thú kêu chim hót, khiến người ta không khỏi mê mẩn trong cảnh vật đó, giống như rơi vào một bức tranh thiên nhiên. Chỉ có điều với cảnh sắc xung quanh nổi bật như vậy, nước sông lại có màu hơi đỏ sậm.

Lúc này Tống Ánh Trúc đang đứng ở trung du sông Khổng Tước. Dừng lại nhìn sông Khổng Tước trước mặt cô nghĩ, nếu không phải mình còn có thù cha sâu nặng, có thể thích một người và cùng nhau tới nơi này du ngoạn,

thật sự là một chuyện vui vẻ tới mức nào.

- Một nơi thật là đẹp.

Tống Ánh Trúc thì thào tự nói một câu, sau đó buông ba lô trên lưng xuống. Cô quyết định đêm nay tá túc một đêm ở bên bờ sông này. Ngày mai tiếp tục xuất phát.

Tuy rằng cô không quen qua đêm ở nơi hoang dã như vậy, nhưng Tống Ánh Trúc tin rằng với tu vi đỉnh cao Hoàng Cấp của cô, an toàn của cô hẳn là không có bất kỳ vấn đề gì.

Sau khi Tống Ánh Trúc dựng xong một lều vải đơn giản bên bờ sông Khổng Tước, cô đi đến bờ sông muốn rửa mặt. Mấy ngày nay, cô luôn trong trạng thái căng thẳng tập trung tinh thần cao độ, hiện tại cuối cùng cô đã có thể thoải mái một chút.

Nhưng khi Tống Ánh Trúc đi đến bờ sông, cô lại giật mình hoảng sợ. Vừa rồi cô đứng ở chỗ này còn không thấy gì. Hiện tại lại đột ngột xuất hiện thêm một thi thể. Nói chính xác hơn là một người nằm sấp bên bờ sông.

Người này còn sống hay đã chết? Sau khi Tống Ánh Trúc kéo người đàn ông nằm sấp bên bờ sông lên, mới phát hiện không ngờ trên người hắn toàn là vết đao. Chỉ có điều những vết thương này bị ngâm lâu trong nước đã trở nên trắng bệch.

Tống Ánh Trúc biết người này không phải người bình thường. Một người chịu nhiều vết thương do đao kiếm gây ra như vậy, nói không chừng cũng là một người tu luyện cổ võ. Hơn nữa bị thương nghiêm trọng như vậy, phỏng đoán hắn đã chết rồi. Nghĩ đến đây, Tống Ánh Trúc cầm lấy nhánh cây trong tay, lật người đàn ông đang nằm trên mặt đất lên.

Khi Diệp Mặc ở trên phi kiếm bắt đầu hôn mê, hắn đã biết là không tốt. Bởi vì không có chân khí, hắn không có bất kỳ biện pháp gì để chống đỡ. Khi hắn ngã khỏi phi kiếm rơi xuống sông Lan Thương, bị ngâm trong dòng

sông lạnh như băng, hắn đã tạm thời tỉnh lại.

Diệp Mặc không có cách nào tự cứu lấy mình. Ngay cả cử động hắn cũng không thể làm được. Biện pháp duy nhất chính là đổi từ hít thở thành hô hấp bên trong. Nhưng điều này chỉ có thể khiến hắn kiên trì thêm vài ngày mà thôi.

Khi hắn được Tống Ánh Trúc kéo vào, đồng thời lật người lại, hắn với khí tức tinh thần của Tu Chân giả mạnh mẽ, đã tạm thời tỉnh lại. Nhưng hắn lại biết điều này chỉ là trong chốc lát mà thôi. Chỉ một lát sau, hắn sẽ hôn mê trở lại.

- Là anh?

Tống Ánh Trúc ngơ ngác nhìn Diệp Mặc đang nằm trên mặt đất. Cô không thể tưởng tượng được người mình nghĩ mọi biện pháp muốn giết không ngờ lại rơi vào trong tay cô, hơn nữa còn mặc cho cô ức hiếp.

Chẳng lẽ đây là ý trời sao? Ông trời đưa hắn vào trong tay mình, để mình giết hắn báo thù sao? Giờ phút này trong lòng Tống Ánh Trúc lại không có cách nào bình tĩnh được. Cô không chút do dự rút con dao găm từ bên đùi ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 494

Kẻ Thù? Ân Nhân? : Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc mở to mắt, không ngờ lại phát hiện hắn biết cô gái vừa cứu mình. Đó chính là cô gái trông rất lạnh lùng mà hắn đã cứu hai lần. Hình như cô ta tên là Ánh Trúc.

Diệp Mặc cũng không ý thức được cô gái này muốn giết hắn. Hắn chỉ cho rằng hình như cô gái này có chút thành kiến về hắn mà thôi, nhưng không đến nỗi là căm thù tới mức muốn sống chết với hắn. Nói không chừng thành kiến này chính là do biểu hiện của mình tại binh đoàn đặc công đó khiến cô ta quá tức giận. Cho dù là một người xa lạ, nếu ngẫu nhiên gặp, giúp một chút cũng là việc nên làm. Lúc trước mình ở cổ mộ ngẫu nhiên gặp được cô ta. Lúc đó chẳng phải đã cứu cô ta một mạng sao?

Cho nên hắn căn bản không tưởng tượng được Tống Ánh Trúc lại muốn giết hắn. Trong lòng hắn còn tưởng Tống Ánh Trúc cứu hắn. Khoảng khắc nhìn thấy Tống Ánh Trúc, hắn nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên người tốt vẫn được báo đáp. Mình cứu cô ta hai lần, cuối cùng đến phiên cô ta cứu mình một lần. Nghĩ đến đây Diệp Mặc cố gắng chịu đựng nỗi đau trong đan điền, miễn cưỡng khẽ mỉm cười.

- Xem ra hôm nay vận khí của tôi không tồi...

Nói xong câu đó, Diệp Mặc lập tức nhắm mắt lại ép nội khí vận chuyển bắt đầu chữa thương. Hắn đã không còn Liên Sinh Đan, chỉ có thể dựa vào chính mình không ngừng tiến hành vận chuyển chu thiên chữa thương.

Tống Ánh Trúc nghe Diệp Mặc nói xong lại có cảm giác như bị sét đánh. Cô cầm dao găm trong tay thừ người ra. Là hắn, không ngờ là hắn?

Cô nhớ tới tình cảnh tối hôm đó khi mình ở trong mộ địa. Lúc ấy cô đã quá hoảng sợ mà hôn mê bất tỉnh. Nhưng theo bản năng cô vẫn còn một chút ý thức. Hình như lúc ấy cô bị người ta bế lên đưa ra ngoài. Chỉ có điều cô căn bản không biết người đó là ai. Cô chỉ mơ hồ nhớ được hình như bên tai có một câu nói " Hôm nay tâm trạng của tôi không tồi. Xem như cô may mắn. Tôi đưa cô ra ngoài."

Sau khi cô tỉnh lại đã phát hiện mình đang ở trong phòng trọ tại khách sạn. Cô biết điều đó không phải là nằm mơ. Chỉ có điều cô không biết là ai đã cứu cô mà thôi. Lúc này cô mới hiểu được người mang mình đi ra, hoặc là nói người cứu mình không ngờ lại là Diệp Mặc. Vừa rồi Diệp Mặc nói câu "hôm nay vận khí của tôi không tồi " cùng với câu nói trong trí nhớ của cô "hôm nay tâm trạng tôi không tồi, xem như cô may mắn" không ngờ lại cùng một giọng nói. Đó hoàn toàn chính là do một người nói ra.

Tống Ánh Trúc ngây người. Cô không thể tưởng tượng được người mình muốn giết, hoặc là nói kẻ thù của mình, không ngờ lại là ân nhân cứu mạng mình. Hơn nữa hắn còn cứu cô tới hai lần. Lần thứ hai cô hoàn toàn có thể không để ý đến, cho rằng chẳng qua Diệp Mặc đúng lúc gặp phải tình trạng mình bị ức hiếp. Nhưng lần đầu tiên thì sao? Theo như điều này thì trăm phần trăm hắn đã cứu mình.

Kẻ thù? Ân nhân? Kẻ thù? Ân nhân?

Bàn tay Tống Ánh Trúc cầm dao găm có chút run rẩy. Cô không biết mình có không nên giết Diệp Mặc hay không. Cô nên làm gì bây giờ? Tống Ánh Trúc chợt rơi vào tình cảnh không có cách nào lựa chọn.

Đương nhiên Diệp Mặc không biết tâm tư của Tống Ánh Trúc. Lúc này hắn đang gấp rút chữa thương. Lần này bị thương là hoàn toàn bất ngờ, không phải do hắn sơ ý. Trên thực tế hắn căn bản không nghĩ ra một người đã bế quan mười mấy năm, không ngờ lại đột nhiên xuất quan. Không cần phải nói hắn cảm thấy bất ngờ tới mức nào, có lẽ ngay cả Phong Vũ và Tăng Chấn Hiệp cũng không có khả năng nghĩ đến.

Diệp Mặc biết thực lực của mình ở Cổ Võ ngoại Ẩn Môn đã là tồn tại cao nhất, nhưng hắn cũng có chỗ khó xử của mình. Không có cơ duyên, ở trong này tu luyện không có khả năng tiếp tục nâng cao.

Nhâm Bình Xuyên kia thật là lợi hại. Tuy nhiên quả bom kia của mình hẳn cũng rất lợi hại. Cho dù là Nhâm Bình Xuyên cũng không chắc có thể sống sót. Tốt nhất là nổ chết gã. Về phần đệ tử khác của Hồ Lô cốc, Diệp Mặc khẳng định bọn họ đã hoàn toàn bị nổ mà chết rồi. Ở chỗ đó, loại bom này có uy lực rất lớn. Trừ một ít kẻ biến thái ra, còn có ai có thể thoát được? Lần trước nếu không phải hắn đạp kiếm bay lên, nói không chừng ở Hongkong hắn đã bị bom của Nhâm Sát ám toán chết rồi. Hơn nữa hôm nay quả bom dường như còn lợi hại hơn so với lần trước. Cho nên trong lòng Diệp Mặc vẫn cảm thấy sợ hãi trước uy lực của loại bom kia.

Nhìn Diệp Mặc lại hôn mê, trong lòng Tống Ánh Trúc giằng co hồi lâu, lúc này mới quỳ gối xuống bờ sông Khổng Tước cầu nguyện:

- Ông nội, Diệp Mặc là kẻ thù của Tống gia chúng ta, nhưng hắn lại từng cứu cháu một lần. Hiện tại, cháu hận không thể tiện tay giết hắn. Nhưng cháu thật sự không thể giết một kẻ còn đang hôn mê. Hơn nữa còn là người đã cứu cháu một lần. Ông nội, cháu nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ...

Tống Ánh Trúc không ngờ cảm thấy bất lực ở bên bờ sông khóc rống lên.

Nhưng Diệp Mặc không thực sự hôn mê, mà chỉ đang tiến hành vận chuyển chu thiên. Những lời Tống Ánh Trúc nói hắn đều nghe được rõ ràng. Không ngờ cô ta là người của Tống gia. Trong lòng Diệp Mặc lập tức trở nên lạnh giá, thiếu chút nữa thì chân khí rẽ vào kinh mạch. Chỉ có điều hắn vội vàng bình tĩnh trở lại. Trong lòng dần dần buốt lạnh, không biết đây là phúc hay họa.

Hiện tại điều duy nhất hắn có thể làm là cầu nguyện Tống Ánh Trúc không đành lòng giết hắn. Không cần phải nói hiện tại hắn không còn chân

khí. Thần thức cũng không có cách nào phóng ra ngoài. Cho dù hắn có chân khí, thần thức có thể phóng ra ngoài, hắn cũng không có cách nào giết được Tống Ánh Trúc. Bởi vì hắn không thể nhúc nhích. Hơn nữa hiện tại hắn không có phi kiếm.

Phi kiếm của hắn đã rơi vào trong dòng sông Lan Thương. Cho nên sau khi Diệp Mặc khôi phục lại, chuyện đầu tiên hắn muốn làm chính là tìm lại phi kiếm của mình. Không có phi kiếm, cho dù hắn hoàn toàn bình phục, thực lực của hắn cũng giảm 50%.

Tống Ánh Trúc khóc tới mức mắt đỏ lên. Cô cầm dao găm đi đến trước mặt Diệp Mặc. Tim Diệp Mặc đột nhiên co rút lại. Vẫn là trốn không thoát sao?

- Diệp Mặc, Tống Ánh Trúc tôi ân oán rõ ràng. Anh đã cứu tôi một lần, hôm nay tôi không thể giết anh. Lúc trước anh chỉ đưa tôi ra khỏi mộ địa. Hôm nay tôi cũng đã kéo anh ra khỏi sông Khổng Tước. Về phần anh có thể sống hay không đó là chuyện của anh. Từ nay về sau giữa chúng ta không còn quan hệ gì. Nhưng Tống Gia tôi đã bị hủy trong tay anh. Lần sau gặp lại anh, tôi sẽ giết anh để trả thù cho ông nội tôi.

Tống Ánh Trúc vừa khóc vừa nói câu đó. Sau khi nói xong, Tống Ánh Trúc bắt đầu thu dọn đồ của mình, cũng không quay đầu liền xoay người rời đi. Cô không biết Diệp Mặc không hôn mê, lời của cô từng chữ không có từ nào Diệp Mặc không nghe thấy.

Có lẽ ở sâu trong lòng cô hi vọng Diệp Mặc nằm ở đây, bị dã thú đi ngang qua ăn thịt, hoặc là trọng thương không được chữa trị.

Diệp Mặc cảm giác được bước chân của Tống Ánh Trúc dần dần mất hẳn, hắn chậm rãi thở ra. Dù sao nơi đây cũng ở gần Mai Nội Tuyết Sơn. Nếu không thể mau chóng khôi phục, chỉ còn con đường chết. Nhưng chung quy vẫn tốt hơn là trơ mắt nhìn bản thân bị giết.

Tuy rằng Diệp Mặc biết lời nói của Tống Ánh Trúc không thực tế. Lần

trước hắn ngoài việc cứu Tống Ánh Trúc ra, còn loại trừ hơi thở âm u lạnh lẽo trong cơ thể cô. Nhưng Tống Ánh Trúc chỉ kéo hắn lên rồi không quan tâm tới. Điều này rõ ràng không thể ngang bằng. Nhưng Diệp Mặc nghĩ tới việc Tống Ánh Trúc là người của Tống gia, trong lòng cũng không hy vọng cô ta sẽ làm khác. Có thể không giết hắn đã là chuyện không còn gì tốt hơn.

Tống Ánh Trúc càng chạy càng nhanh, càng chạy càng xa. Cô biết mình nói vậy chỉ là lừa mình mà thôi. Nếu quả thật là ân tình một mạng đền một mạng, vậy cô không nên để Diệp Mặc còn đang hôn mê ở lại bờ sông. Chẳng lẽ trong lòng cô không nghĩ tới chuyện nếu chẳng may Diệp Mặc xảy ra chuyện gì. Điều này chẳng phải là hợp với tâm ý của cô sao?

Nhưng cho dù nghĩ tới, Tống Ánh Trúc cũng buộc mình không nghĩ tới nữa. Cô chỉ nghĩ mình đã kéo Diệp Mặc lên, cho nên ân tình giữa hai người đã chấm dứt. Lần sau gặp lại chính là kẻ thù.

Tống Ánh Trúc bỗng nhiên dừng bước, Diệp Mặc thật là do cô cứu sao? Cô chỉ kéo Diệp Mặc ra khỏi mặt nước mà thôi. Hơn nữa khi cô kéo lên, nửa người Diệp Mặc đã tấp vào bờ sông, nói không chừng lại bị sóng đánh vào vài cái, sẽ hoàn toàn lên bờ. Nói đúng hơn cô có kéo lên hay không cũng không có gì khác nhau.

- Cho dù là vậy thì thế nào? Lần này mình không giết hắn đã là báo ơn rồi.

Tống Ánh Trúc tự nói một câu, cố gắng loại bỏ những những ý tưởng này, cố gắng tạm thời không nghĩ tới chuyện này nữa.

...

Bờ sông Lan Thương lạnh một cách khác thường. Huống gì Diệp Mặc nằm ở bờ sông lạnh giá. Tuy nhiên đối với Diệp Mặc mà nói, Tống Ánh Trúc không giết hắn, hắn đã rất cảm kích. Hắn không hy vọng một người của Tống gia sẽ đến cứu hắn. Hắn quyết tâm lần sau Tống Ánh Trúc tới giết hắn, hắn cũng sẽ tha cho cô một lần.

Diệp Mặc hắn cũng là người ân oán phân minh. Hắn ngoại trừ giết ba, bốn người của Tống Gia ra, những người còn lại đều không giết, chứ đừng nói Tống Ánh Trúc coi như đã cứu hắn một lần. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là không nên động đến vảy ngược của hắn. Một khi động tới vảy ngược của hắn, bất kể bao nhiêu Tống Ánh Trúc hắn cũng giết không tha.

Trong sông Khổng Tước thỉnh thoảng truyền đến một vài tiếng kêu kì lạ. Diệp Mặc vẫn nằm ở bờ sông không nhúc nhích. Lúc này trong lòng hắn đã cao hứng hơn nhiều so với mấy giờ trước. Chân khí của hắn đã có thể vận hành chu thiên. Một khi chân khí có thể vận hành chu thiên, thương thế của hắn sẽ nhanh chóng tốt hơn.

May mắn là mình đã uống một lọ Liên Sinh Đan, bằng không trúng của lão già kia mấy chưởng, hiện giờ nói không chừng ngay cả mạng mình cũng không còn.

Một con chim trĩ hoang kêu lên mấy tiếng, từ bên cạnh Diệp Mặc bay đi, khiến Diệp Mặc đang chữa thương giật mình tỉnh lại.

Diệp Mặc mở to mắt, phát hiện trời đã sáng rõ. Quần áo trên người mình đã kết thành một ít vụn băng. Hắn lắc người một cái, phát hiện xương đùi của mình đã bắt đầu liền lại, đồng thời hai tay đều có thể nhúc nhích được. Thần thức cũng khôi phục không ít.

Diệp Mặc thở dài một tiếng. Hắn cầm mấy viên thuốc chữa thương nuốt xuống. Chỉ cần từ từ khôi phục, mọi chuyện sẽ trở nên tốt hơn. Một khi vận dụng phần lớn chân khí, hắn có thể đi tìm phi kiếm. Tìm được phi kiếm, phải thu thập một ít dược liệu quay trở về, chế luyện thêm một lò Liên Sinh Đan. Có Liên Sinh Đan thương thế của hắn sẽ khôi phục nhanh hơn.

Sau khi luyện hóa viên thuốc, Diệp Mặc biết nếu ăn thêm loại đan dược chữa thương bình thường này cũng không có tác dụng mấy. Hắn lấy thanh trường đao ra, chống xuống đất cố đứng lên. Bất kể người của Hồ Lô cốc có phải đã bị hắn nổ chết hết hay không, bờ sông này cũng không phải là nơi có thể ở lâu.

Diệp Mặc biết lúc này hắn thậm chí còn không bằng cả một người bình thường cho nên hắn không vội đi tìm phi kiếm của mình. Hắn tin tưởng chỉ cần khôi phục được thần thức của mình, cho dù không thể khôi phục chân khí, hắn cũng có thể cảm ứng được chỗ của phi kiếm.

Mấy giờ sau, Diệp Mặc rời khỏi bờ sông Khổng Tước tới một ngọn núi cách đó không xa. Hắn tìm một thạch động liền chui vào, sau đó lại cẩn thận lấy một tảng đá chặn ở cửa động. Lúc này hắn mới bắt đầu toàn tâm toàn ý chữa thương.

Dưới Tuyết Sơn cách nơi gặp Diệp Mặc mấy chục dặm, Tống Ánh Trúc cầm tấm bản đồ cực kỳ cẩn thận tìm kiếm lối vào ngôi mộ. Tuy rằng cô cố gắng không nghĩ nữa, nhưng cô biết lần này Diệp Mặc bị thương không nhẹ. Chỉ cần nhìn xương chân và vết đao chém trên người hắn là biết.

Mặc dù cô bỏ mặc Diệp Mặc không quan tâm, nhưng cô mơ hồ cảm giác được hẳn Diệp Mặc sẽ không dễ dàng chết như vậy. Chỉ có điều theo Tống Ánh Trúc thấy, lần này cho dù Diệp Mặc không chết, nhưng khẳng định thực lực đã bị tổn thất lớn. Cũng không biết hắn lại đắc tội với người nào, không ngờ bị thương nặng như vậy.

Tuy nhiên điều này đối với Tống Ánh Trúc chỉ có lợi mà không có hại. Bất kể kết quả thế nào, cô đã báo ơn. Một khi thực lực của Diệp Mặc bị tổn thất lớn, mà sau khi cô tìm được cổ mộ, thực lực sẽ tăng mạnh. Cho dù gặp lại Diệp Mặc, cô cũng có thể giết chết hắn. Hơn nữa còn có thể quang minh chính đại nói cho hắn biết, mình báo thù cho Tống Gia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 495

Núi Sâu Có Người: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Lại qua hai ngày, Tống Ánh Trúc đứng ở một chỗ đáy cốc tuyết sơn, ở sâu trong nội tâm của cô tràn đầy vui sướng. Cô biết, cô đã tìm được rồi, cái cổ mộ kia chính là từ nơi này đi lên, cách đáy tuyết sơn chỉ có mười mấy mét.

Vui sướng, đồng thời cô cũng cảm thấy một loại may mắn, nếu không phải trong tay có một tấm bản đồ, cô có lẽ vĩnh viễn tìm không thấy nơi này. Nếu không có người nói cho nàng biết nơi này có một ngôi mộ, cô cũng không thể tìm được, chỗ này thật sự là rất bí mật.

Tống Ánh Trúc muốn tìm một vị trí đào tạm một chỗ ở, tính toán của cô ấy là, có thể vừa tu luyện vừa đào cổ mộ. Vừa lúc đó, có tiếng người nói chuyện truyền đến.

Tại chỗ sâu trong tuyết sơn, vẫn còn có tiếng nói? Tống Ánh Trúc trong lòng cả kinh lập tức quay đầu lại, lại nhìn thấy hai người đàn ông trên lưng đeo bao lớn, hơn nữa trong tay còn cầm súng săn, vừa nói chuyện vừa đi tới bên này.

Là hai thợ săn? Thợ săn tới tuyết sơn hoang dã này làm gì? Tống Ánh Trúc không tiếp tục di chuyện tới mộ cổ, mà đứng lại, cô không thể bại lộ vị trí mộ cổ ở trước mặt người khác.

Ở thời điểm Tống Ánh Trúc thấy hai gã đàn ông này, hai gã đàn ông này đồng thời cũng nhìn thấy Tống Ánh Trúc, hai người nói vài câu, liền xách súng trong tay đi tới.

Cho đến hai người này đi tới gần, Tống Ánh Trúc mới nhìn rõ, trong hai người này có một người là người da trắng, thân hình cao lớn cường tráng. Một người khác là người Châu Á, dáng người thấp bé, nhưng rất rắn giỏi, tóc húi cua, trên mặt có vài vết thương, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Hai người này ở trong này gặp Tống Ánh Trúc, rõ ràng cũng rất kinh ngạc.

- Cô là ai, tại sao lại một mình ở chỗ sâu trong tuyết sơn này?

Tên đàn ông dáng lùn nhìn chằm chằm Tống Ánh Trúc hỏi, trong ánh mắt mang theo cảnh giác, dường như một lời không hợp sẽ nổ súng.

- Vậy các anh là ai?

Tống Ánh Trúc đã yên lòng, hai người này hẳn là thợ săn thật, từ mùi máu trong túi của bọn họ liền biết hai người này đúng là vì săn thú mà đến.

Tuy nhiên Tống Ánh Trúc rất nhanh liền không hiểu, săn thú tại sao lại chạy đến chỗ tuyết sơn này làm cái gì?

Dường như cảm giác được Tống Ánh Trúc cũng không có gì uy hiếp, người đàn ông thấp người trên mặt có vết thương đặt súng trong tay xuống nói:

- Tôi tên là Tương Truyền Vũ, vị này là bằng hữu của tôi tên là Exxon, đến tuyết sơn săn thú.

- Săn thú...

Tống Ánh Trúc vừa nghi hoặc nhìn thoáng qua hai người, bỗng nhiên nói:

- Các anh là đến săn bắt cáo tuyết nhung hay sao?

Nói xong Tống Ánh Trúc khẳng định, hai người này nhất định là đến săn bắt cáo tuyết nhung đây mà. Cáo tuyết nhung cực kì ít, tương truyền chỉ có

mai nội tuyết sơn mới có loại động vật này. Rất quý báu, chẳng những lông tơ cáo tuyết nhung có tiền cũng khó tìm, một tấm da cáo tuyết nhung giá trị đến mấy triệu. Tuy nhiên cáo tuyết nhung rất khó tìm, đôi khi, một năm cũng không nhất định có thể thấy, hơn nữa tìm được rồi, cũng không nhất định có thể đuổi theo. Cho nên loại vật này tuy rằng quý, cũng không nhất định có người đến săn bắt.

Cáo tuyết nhung chẳng những là động vật được quốc gia đặc biệt bảo vệ, cũng là động vật được toàn thế giới bảo hộ.

Tương Truyền Vũ sắc mặt có chút khó coi, nhưng y vẫn nói:

- Cáo tuyết nhung dễ tìm như vậy sao? Chúng tôi chỉ đến săn bắt một ít động vật bình thường mà thôi.

Tống Ánh Trúc không tiếp tục hỏi, về phần hai người kia có phải đến săn bắt cáo tuyết nhung hay không, nàng không quan tâm. Chỉ cần hai người này không đi về phía cổ mộ là tốt rồi.

- Cô ở nơi này làm cái gì?

Tương Truyền Vũ nghi hoặc nhìn chằm chằm Tống Ánh Trúc hỏi, còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, một thiếu nữ thanh tú một mình ở mai nội tuyết sơn thâm sơn, chuyện này thật sự là có chút quỷ dị.

- Tôi leo núi mà thôi, chỉ có điều tạm thời lạc đường.

Tống Ánh Trúc nói xong, cũng lười để ý tới Tương Truyền Vũ và Exxon, xoay người rời đi. Hiện tại hai người kia ở trong này, cô không có cách nào đi đào cổ mộ, chỉ có thể chờ hai người này đi rồi lại đến.

Thấy Tống Ánh Trúc rời khỏi, Tương Truyền Vũ không có gọi nàng, mà là chuyển hướng tới người đàn ông da trắng nói:

- Exxon, anh tin lời cô ta nói không?

Tên cao lớn kia vẫn như cũ nhìn chằm chằm bóng dáng Tống Ánh Trúc đi xa, cười ha hả nói:

- Truyền Vũ tiên sinh, người phụ nữ này thật sự là rất đẹp đấy.

Nghe xong Exxonnói, Tương Truyền Vũ giật mình, vừa mới muốn nói chuyện, Exxonlại tiếp tục nói:

- Truyền Vũ tiên sinh, chúng ta ở mai nội tuyết sơn đã đi vòng vo nửa tháng, lại chưa có nhìn thấy cáo tuyết nhung, tiếp tục như vậy nữa, tôi cảm giác không đáng đâu.

Tương Truyền Vũ lập tức hiểu ý tứ Exxon, y là do Exxon thuê, tìm được cáo y có một món tiền lớn, tìm không thấy y chỉ nhận được tiền dẫn đường mà thôi. Nói một cách khác Exxon là túi tiền của y, một khi Exxon bỏ ý niệm trong đầu và muốn trở về, y giống như lấy giỏ trúc mà múc nước.

Y hiểu được Exxon đã dấy lên dâm tà với cô gái vừa rồi, tại chỗ sâu trong tuyết sơn này, làm chuyện gì với một cô gái sẽ không ai biết. Tuy nhiên Tương Truyền Vũ tự nhiên e dè, một người con gái tuổi còn trẻ lại xinh đẹp dám một mình đi lại ở chỗ sâu trong tuyết sơn này, nếu như nói cô không có vài phần thủ đoạn, y tuyệt đối sẽ không tin.

- Exxon tiên sinh, người phụ nữ này có thể một mình đi lại ở chỗ sâu trong tuyết sơn này, khẳng định không đơn giản đâu. Hoa Hạ chúng tôi có rất nhiều người có bản lĩnh, nếu chẳng may nàng là một người có lai lịch lớn, chúng ta...

Tương Truyền Vũ lo lắng nói.

Exxon lại là cười ha hả nói:

- Hoa Hạ các người nếu tự mình bắt giữ cáo Tuyết nhung, phải ngồi tù đấy, hiện tại mục đích của chúng ta đã bị cô ta đoán được, nếu chẳng may cô ta trở về báo với người khác, tôi thì không sao, Truyền Vũ tiên sinh anh nói thử...

Tương Truyền Vũ biết ý của Exxon, không cần nói đến Exxon, ngay cả y ở chỗ sâu trong tuyết sơn đây đã vòng vo nửa tháng không có phụ nữ, trong lòng đều đã khó chịu. Trong lòng của y cũng muốn người con gái xinh đẹp đó, hưởng thụ một phen. Nhưng Tương Truyền Vũ lăn lộn trên giang hồ không phải ngày một ngày hai. Cổ võ y cũng mơ hồ nghe nói qua, y biết có rất nhiều cao thủ, một người cũng có thể đánh một trận lớn. Người phụ nữ này dám một mình ở thâm sơn này, chắc chắn cô là một cao thủ.

Exxonđem ra gói thuốc lá quơ quơ nói:

- Tôi biết anh lo lắng cái gì rồi, thuốc lá này của tôi có thể khiến cho người ngửi được lúc ban đầu sẽ cả người vô lực, sau đó tuy rằng khôi phục khí lực, nhưng lại có hiệu quả rất tốt, thậm chí mất đi thần trí...

Tương Truyền Vũ trong lòng cả kinh, không khỏi thầm mắng, con quỷ trắng này thậm chí có loại vật này, nếu chẳng may y ở trước mặt của mình rút ra một cây, chính mình còn bị y làm thịt. Y cùng mình đi ra ngoài tìm cáo tuyết nhung, mang thứ đồ vật này để làm chứ? Xem ra chính mình cũng phải đề phòng y một ít.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tương Truyền Vũ lại không có chút biểu hiện nào ra ngoài, mà là cười nói:

- Thứ này thật sự là không tệ, nhưng một khi nghe thấy mùi thuốc lá, tự chúng ta chẳng phải là không có khí lực sao?

- Không cần lo lắng, chỗ tôi đã có thuốc giải.

Nói xong Exxoncầm một viên thuốc con nhộng màu lục đưa cho Tương Truyền Vũ.

Thấy Tương Truyền Vũ nhận lấy viên thuốc, Exxonlại cười ha hả nói:

- Truyền Vũ tiên sinh, người con gái kia tôi có thể nhường cho anh lên trước...

Tương Truyền Vũ nghe xong lời này giật mình, Exxonnày tốt như vậy sao? Việc này không phù hợp với tính cách giảo hoạt tự đại của y, nghĩ đến đây Tương Truyền Vũ trong lòng lại cẩn thận.

Thấy Tương Truyền Vũ tựa hồ có chút đề phòng đối với mình, Exxon vội vàng khoát tay chặn lại nói:

- Truyền Vũ tiên sinh, anh không nên hiểu lầm, tôi là có điều kiện đấy. Thuốc lá cũng là của tôi, thuốc giải cũng là của tôi. Anh lên trước rồi, cần phải đưa cây đoản kiếm anh lượm được cho tôi.

Tương Truyền Vũ nghe xong lời Exxonnói, từ trong túi balo đeo trên lưng mình lấy ra một đoản kiếm, có chút kỳ quái hỏi:

- Ông muốn cây đoản kiếm này?

Cây đoản kiếm này là y nhặt được ngày hôm qua ở bờ sông Lan Thương, y không hiểu tại sao gã ta lại muốn một đoản kiếm bình thường như vậy.

- Đúng vậy, đúng vậy…

Exxonlập tức cao hứng nói, thậm chí giơ tay tới bắt đoản kiếm.

Tương Truyền Vũ lập tức đem đoản kiếm thu vào, dường như không có việc gì nói:

- Exxontiên sinh, hiện tại người con gái đó còn chưa tới tay đâu, ông không cần phải gấp gáp - Đúng, đúng...

Exxonvội vàng xoa tay, có chút ngượng ngùng nói.

Tống Ánh Trúc tìm một chỗ tránh gió quét sạch sẽ, lúc này mới dựng lều trại của mình.

Cô hiện tại nhất định phải đợi hai người kia đi về rồi, mới có thể đi đào cổ mộ, nếu hai người kia không đi, cô nhất định sẽ không đi đào cổ mộ. Trừ

phi cô giết diệt khẩu hai người kia.

Tuy nhiên loại chuyện này Tống Ánh Trúc lại không làm được, cho dù là không ai thấy, giết hai người không có chút quan hệ nào với mình để diệt khẩu, cô không tàn nhẫn như vậy.

Chỉ có điều khiến Tống Ánh Trúc không ngờ tới chính là, cô vừa mới đem tất cả bố trí xong, hai người kia không ngờ đã đi tới. Tống Ánh Trúc lập tức liền đề phòng, cô và hai người săn thú này căn bản cũng không muốn nói nhiều, hơn nữa cô còn chủ động nhường ra, hai người kia tới nơi này làm gì?

Càng khiến Tống Ánh Trúc thật không ngờ chính là, Tưởng Truyền Vũ cùng Exxon dựng một lều trại cạnh lều của cô. Tống Ánh Trúc nhíu nhíu mày, cô quyết định thu hồi lều trại. Cô không phải một người hiếu chiến, nếu như mình lại tránh đi, hai người này vẫn cùng lại đây, thì đừng trách cô không khách khí.

Nhưng chưa đợi cô đi khỏi, Tương Truyền Vũ đã đi tới, đứng ở cửa lều trại nói:

- Xin chào cô em, tôi nghĩ ở mai nội tuyết sơn có rất nhiều dã thú thường lui tới, hơn nữa còn có báo gấm và vân báo. Chúng ta ở cùng một chỗ, an toàn hơn nhiều. Chúng ta nướng một tí thịt thỏ, đợi lát nữa cùng ăn một chút đi.

Tống Ánh Trúc không chút khách khí lạnh giọng nói:

- Không cần, tôi không có thói quen cùng người lạ ở cùng một chỗ, các anh đã thích ở trong này, tôi liền tránh ra.

- Xin chào, tôi tên là Exxon, rất vui khi được làm quen với cô.

Exxon bước tới khách khí chào hỏi, và đưa tay ra.

Tống Ánh Trúc vẻ mặt lạnh như băng, giống như không nhìn thấy tay của Exxon.

Exxon ngượng ngùng thu tay về, dường như vì che dấu bối rối của mình, y lấy ra một gói thuốc lá đưa cho Tương Truyền Vũ một điếu, chính mình cũng hút một điếu

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 496

Thế Giới Này Thật Nhỏ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Cút...

Hai người này không ngờ ở cửa lều của mình hút thuốc, hơn nữa hương vị thuốc lá toàn bộ đều bay vào trong lều của mình. Tống Ánh Trúc cũng nhịn không được nữa, cho dù là cô có bản lĩnh, cũng muốn quyết tâm cho hai người kia một bài học.

Tương Truyền Vũ bỗng nhiên phun ra một hơi khói thuốc đến trước mặt Tống Ánh Trúc, âm hiểm cười nói:

- Em gái, ở nơi núi non hoang dã này chúng ta ở cùng một chỗ không phải tốt hơn sao, lại ấm áp...

Tống Ánh Trúc trên mặt sát khí chợt hiện, tuy rằng cô chưa từng giết người, nhưng không có nghĩa là cô không dám giết người.

Thình thịch...

Tống Ánh Trúc nhấc chân, một cước đá bay Tương Truyền Vũ ra xa hơn mười mét, té ngã trên đất, một lúc lâu không đứng dậy được. Xoay người Tống Ánh Trúc lại một cước đá vào trên người Exxon, Exxoncũng bị đá bay rất xa, ngã trên người Tương Truyền Vũ.

Vừa mới đá ra hai chân, Tống Ánh Trúc cũng cảm giác được có chút không ổn, một loại cảm giác vô lực yếu đuối truyền đến, thậm chí còn có một loại dục vọng cực độ dâng lên. Tống Ánh Trúc lập tức chỉ biết không tốt, thần trí của cô rất rõ ràng, cô biết chắc khói thuốc kia có vấn đề. Nhưng hiện tại cô không thể đứng vững được nữa rồi.

- Khỉ thật, mẹ mày chứ, không phải trong khói có...

Tương Truyền Vũ chưa mắng được một câu, đã nhìn thấy Tống Ánh Trúc lảo đảo một cái. Y lập tức chỉ biết đã nhìn lầm Exxonrồi, hiệu quả của mê dược bên trong đã xuất hiện.

- Ha hả, thứ tôi dùng chính là cỏ rắn châu Phi làm thành thuốc lá, cho dù kiên định đến mấy đều chịu không nổi.

Exxoncười ha hả, day day phần eo, chậm rãi bò lên - Tuy nhiên người phụ nữ này thật sự đáng sợ, chỉ một cước mà khí lực đã lớn như vậy.

Tương Truyền Vũ cũng âm thầm nghĩ mà sợ, nếu không phải thuốc lá của Exxon. Bọn họ nếu cứng rắn làm tới, cho dù là hai người cộng lại cũng không phải đối thủ của người phụ nữ này.

...

Diệp Mặc đứng lên, trải qua hơn một ngày chữa thương, ngoại thương của hắn đã hết, xương cốt đã khép lại. Thần thức cũng khôi phục một nửa. Chỉ là chân khí khôi phục chưa tới một phần trăm. Diệp Mặc biết rằng đây có quan hệ với đan điền bị thương của hắn. Nếu muốn chân khí toàn bộ khôi phục. Biện pháp duy nhất là phải khôi phục đan điền của mình.

Nhưng hắn cũng biết không có 'Liên sinh đan' muốn cho đan điền khôi phục, không phải chuyện đơn giản như vậy. Nếu không phải muốn tìm được phi kiếm, Diệp Mặc hiện tại liền muốn rời khỏi nơi này rồi, tìm chỗ yên tĩnh chữa thương.

Tuy rằng hắn khẳng định người của Hồ Lô cốc ngoại trừ Hạng Danh Vương cùng Nhâm Bình Xuyên có khả năng chạy ra khỏi vụ nổ, người còn lại khẳng định không có cách nào sống sót. Hơn nữa Hạng Danh Vương cũng bị nổ chết rồi, bởi vì lúc ấy bom chính là y ôm. Duy nhất khiến Diệp Mặc lo lắng chính là Nhâm Bình Xuyên, nếu y không có bị nổ chết, lúc này mình gặp Nhâm Bình Xuyên chỉ còn con đường chết. Tốt nhất là đều nổ chết

rồi mới tốt.

Nhưng cho dù phải đi, hắn nhất định phải tìm được phi kiếm của mình, không có phi kiếm hắn căn bản là đi không xong. Hơn nữa phi kiếm của hắn lại rất quý báu. Muốn tìm những tài liệu kia luyện chế lại một lần cũng không dễ dàng.

Diệp Mặc ở bờ sông Lan Thương, tìm mấy canh giờ, cũng không có bất kỳ cảm ứng. Tuy rằng ngoại trừ nội thương, Diệp Mặc đã không có trở ngại. Nhưng chân khí của hắn không đủ, liên tục dùng thần thức tìm nửa ngày cảm giác có chút mệt mỏi.

Một con động vật màu tuyết trắng chạy nhanh qua trước mắt Diệp Mặc, nhanh đến nỗi thiếu chút nữa Diệp Mặc không chú ý tới.

Con vật khá nhỏ, thần thức của Diệp Mặc lập tức liền chú ý tới đây không ngờ là một con hồ ly. Hắn biết loại động vật này ở Địa Cầu rất là ít, chớ nói chi là loại hồ ly màu trắng xinh đẹp này.

Diệp Mặc lập tức liền nổi lên sự thích thú, hắn nghĩ đến Khinh Tuyết có ngân tử, nếu bắt lấy hồ ly đưa cho Lạc Ảnh, cô khẳng định rất thích.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức liền đi theo. Hồ ly tuyết trắng dường như biết Diệp Mặc đang đuổi theo nó, nó chạy nhanh hơn. Nếu Diệp Mặc có phi kiếm, hoặc là chân khí của hắn không có biến mất, đuổi theo một con hồ ly, thật sự không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng hiện tại hắn chỉ mạnh một chút so với một người bình thường mà thôi, cuộc truy đuổi này không ngờ mất mấy giờ, ngay cả Diệp Mặc đều không có chú ý tới, hắn đã đi tới chỗ sâu trong tuyết sơn. Thời điểm Diệp Mặc mệt thở hổn hển, hắn cuối cùng cũng sắp đuổi kịp con tiểu hồ ly màu trắng kia rồi.

Mắt thấy hồ ly sắp bị Diệp Mặc bắt lấy, Diệp Mặc lại đột nhiên dừng lại, hắn không ngờ ở chỗ sâu trong tuyết sơn lại cảm nhận được khí tức của phi

kiếm.

Phi kiếm của mình rõ ràng là rơi ở bờ sông Lan Thương, làm sao có thể ở trong này?

Bất kể là nguyên nhân gì, nếu phi kiếm của mình ở trong này, Diệp Mặc đều phải đi xem. Diệp Mặc đem thần trí của mình phóng tới khoảng cách lớn nhất, dọc theo khí tức phi kiếm nhanh chóng chạy tới.

Con hồ ly tuyết trắng kia thấy Diệp Mặc đột nhiên không còn truy đuổi nó, nó không ngờ dừng lại, không ngừng nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Mặc.

...

Thời điểm Tống Ánh Trúc cả người nhũn ra, lập tức chỉ biết không xong rồi, cô đã hối hận vừa rồi đem hai người đá ra ngoài, cô nên giết hai người này mới đúng.

Cái khói thuốc kia khẳng định có vấn đề, nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn. Cô làm sao có thể nghĩ được một động tác mồi thuốc bình thường, lại khiến cho cô trúng kế.

Mắt thấy Tương Truyền Vũ và Exxon chậm rãi đứng lên, Tống Ánh Trúc trong lòng sốt ruột hơn. Lòng của cô càng ngày càng chìm xuống dưới, thậm chí trở nên lạnh như băng, cô biết một khi bị hai người này tới lều trại của mình, tất cả đã hết rồi.

Tống Ánh Trúc tuy rằng cố gắng muốn vận khí bức loại khói độc này ra khỏi cơ thể, nhưng cô nửa phần khí lực cũng không có.

Dường như cảm giác mới vừa rồi còn thiếu chút nữa mắng Exxon, Tương Truyền Vũ hơi ngượng ngùng cười ha hả, lấy ra đoản kiếm mà mình nhặt được ném cho Exxon nói:

- Cái này cho anh, tôi lên trước nhé.

Exxoncũng cười ha hả, không chút để ý việc làm của Tương Truyền Vũ, mà chuyên chú nhìn chằm chằm đoản kiếm trong tay mình. Bỗng nhiên cầm đoản kiếm chém xuống một tảng đá bên cạnh, hòn đá kia giống như đậu hủ bị chặt thành hai nửa.

Exxonvui mừng bất ngờ, với y mà nói phụ nữ chỗ nào cũng có, nhưng loại đoản kiếm này y chưa từng gặp qua. Lại có loại bảo kiếm lợi hại như vậy, chẳng lẽ đoản kiếm này chính là một trong mười đại danh kiếm được lưu truyền trong Hoa Hạ? Lần này cho dù là không lấy được cáo tuyết nhung, nhưng có đoản kiếm này tính ra cũng đã rất lời. Chỉ có điều tên ngốc Tương Truyền Vũ lại không biết thứ giá trị này.

Thấy Tương Truyền Vũ đi tới, Tống Ánh Trúc cả người phát run, không biết là run vì tức giận, hay là phát run vì sợ.

- Tôi nói tất cả mọi người hợp tác một chút thì đã không có chuyện gì rồi, giờ thì cô em nhìn đi. Loại chuyện này cũng không phải một mình tôi thoải mái, tất cả mọi người đều thoải mái, cô em cũng sẽ không ít đi một miếng thịt, sao lại cho là thật.

Tương Truyền Vũ hai tay giơ lên, nói như không có việc gì.

- Súc sinh, nếu mày dám lại đây, tao giết.

Tống Ánh Trúc tựa vào một góc lều lớn tiếng quát, cô muốn cầm trường kiếm giết tên lùn này, nhưng cô lại cảm thấy cả người như nhũn ra, không có một chút sức lực.

Tương Truyền Vũ nghe xong lời Tống Ánh Trúc nói, bỗng nhiên cười ha hả, - Dám uy hiếp bố, bố âu yếm mày xong sẽ giết mày ngay, con tiện nhân, không biết tốt xấu.

Tương Truyền Vũ lời này tuy rằng mang theo uy hiếp, nhưng không có ý muốn giết người phụ nữ này. Người phụ nữ này chỉ có một cước đã đá y và Exxonra rất xa, có thể thấy được người phụ nữ này sự thật lợi hại. Y không

dám thả cô, bởi vì y không dám lấy cái mạng nhỏ của mình để đùa giỡn.

Tống Ánh Trúc đã càng ngày càng tuyệt vọng, bỗng nhiên cảm giác trên người của mình có một tia khí lực, trong nội tâm nàng vui vẻ, lập tức liền muốn từ trong bao rút ra trýờng kiếm, nhýng cô còn chưa động thủ, liền cảm giác được một hơi thở khô nóng từ sâu trong nội tâm dũng mãnh tiến ra.

Một loại cảm giác dưới đáy lòng dâng lên làm cho nàng xấu hổ muốn chết, cô có một loại ham muốn dục vọng mãnh liệt, điều này làm cho Tống Ánh Trúc cảm giác mình thật không biết xấu hổ.

Tương Truyền Vũ lúc này đã cởi bỏ áo khoác, vội vàng đi tới trước mặt Tống Ánh Trúc. Tống Ánh Trúc ánh mắt đã đỏ lên, làn da cả người có một loại cảm giác run rẩy. Cô đã biết Tương Truyền Vũ không có ý tốt, nhưng cô không ngờ không có cách nào cự tuyệt.

- Ha hả, đợi lát nữa cô em sẽ chỉ biết mùi vị này thật tốt.

Tương Truyền Vũ một phát bắt được bả vai Tống Ánh Trúc, muốn giúp cô cởi quần áo. Đáy lòng Tống Ánh Trúc phát ra vẻ run rẩy, một tia lý trí làm cho nàng cắn đầu lưỡi mình, đầu lưỡi toát ra một vị mặn của máu. Tống Ánh Trúc một cước đá vào bụng Tương Truyền Vũ, Tương Truyền Vũ lại bị đạp ra ngoài.

Nhưng Tống Ánh Trúc đảo mắt lại lâm vào sâu trong dục vọng, thậm chí chính mình bắt đầu lột áo khoác xuống, sau đó lại bắt đầu xé quần áo bên trong.

- Exxon...

Tương Truyền Vũ vừa mới muốn chất vấn Exxonhiệu quả loại thuốc kia sao lại kém như vậy, lại nhìn thấy Tống Ánh Trúc đã cởi quần dài thậm chí có chút điên cuồng, lập tức đem lời của mình thu trở về, xem ra thuốc này vẫn là hậu phát chế nhân đấy.

Từ động tác phản kháng của Tống Ánh Trúc, Tương Truyền Vũ chỉ biết

thuốc này khẳng định vô cùng lợi hại, mà tinh thần ý chí của Tống Ánh Trúc cũng quả thật rất cao. Xem ra chuyện này chấm dứt, sẽ hỏi Exxonxin lấy chút thuốc lá này, một khi có loại vật này, cái dạng liệt nữ gì làm không được?

Nghe được Tương Truyền Vũ quát to, Exxoncầm đoản kiếm từ từ nói:

- Anh nhanh lên lên đi, cái thuốc kia rất lợi hại đấy, thời gian dài người phụ nữ kia sẽ bị dược lực đốt bị điên.

Cho dù là Exxonkhông nói, Tương Truyền Vũ cũng nhịn không được nữa rồi, y một bên cởi áo ngoài của mình, một bên lại hướng lều trại vọt tới.

...

Diệp Mặc mới vừa đi tới khe sâu tránh gió, thần trí của hắn lập tức liền phát hiện ra Tương Truyền Vũ, mà điều càng làm cho Diệp Mặc kinh dị chính là, trong lều vải không ngờ là chính Tống Ánh Trúc đang điên cuồng cởi quần áo. Diệp Mặc không khỏi thầm than, thế giới này thật nhỏ.

Xa xa vừa thấy, Diệp Mặc lập tức chỉ biết Tống Ánh Trúc bị thuốc khống chế, bất kể Tống Ánh Trúc có phải người của Tống gia hay không, hắn cũng không quen nhìn loại chuyện này. Hơn nữa Tống Ánh Trúc còn cứu hắn một lần, Diệp Mặc lập tức cười lạnh một tiếng nói:

- Thật bản lĩnh nha, không ngờ ở thâm sơn ức hiếp một phụ nữ.

Tương Truyền Vũ nghe được thanh âm Diệp Mặc, hoảng sợ, lập tức liền ngừng lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc đang đi tới. Nhưng y rất nhanh liền kịp phản ứng, lập tức kêu lên:

- Exxon, khẩn trương bắn chết hắn.

Diệp Mặc sớm thấy phi kiếm của mình ở trong tay Exxon, Exxonkhông đợi Tương Truyền Vũ quát to, đã buông phi kiếm xuống, đồng thời cầm súng săn lên.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, thần thức vừa động, phi kiếm của hắn mang theo một đường sáng trắng trực tiếp xẹt qua cổ Exxon.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 497

Người Phụ Nữ Đầu Tiên: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

" Phụt "

Máu tươi đột nhiên phun ra giống như ống nước bị chặt đứt, sau vài giây đồng hồ, thân hình không đầu của Exxon mới ngã xuống.

Tương Truyền Vũ ngơ ngác nhìn cái đầu lăn đi thật xa, y biết đó là đầu của Exxon. Nhưng y không biết người thanh niên này làm thế nào mà giết được Exxon, rõ ràng hai người cách xa nhau như vậy, y thậm chí đã quên bảo Diệp Mặc đừng giết y.

Diệp Mặc lại cảm giác có chút mệt mỏi, chân khí của hắn rất ít, lại đuổi theo tiểu hồ ly đã lâu, tuy rằng thần thức của hắn còn, nhưng chân khí có thể dùng lại thật sự quá ít.

- Đại ca, người phụ nữ này nhường cho anh trước...

Tương Truyền Vũ kịp phản ứng, chỉ có điều một câu cầu xin tha thứ còn chưa nói hết, phi kiếm của Diệp Mặc đã xuyên qua cổ của y, lại một cái đầu người rơi xuống.

Tại thời điểm gần hoàng hôn chân núi tuyết, hai cái đầu người dần dần lăn cùng nhau, có vẻ có chút quỷ dị.

Diệp Mặc định phát ra một hỏa cầu, đem toàn bộ hai người này đốt cháy, nhưng hắn cảm giác chân khí của mình thật sự là không đủ.

Thấy trong lều vải Tống Ánh Trúc đã gần như lâm vào trạng thái điên cuồng, Diệp Mặc không dám tiếp tục chậm trễ, vội vàng bước nhanh qua.

Hắn bước vào lều trại, vừa định xuất ra kim châm giúp Tống Ánh Trúc thử bức độc ra, nhưng Tống Ánh Trúc đã nhào tới, gắt gao ôm Diệp Mặc, và bắt đầu lôi kéo quần áo của Diệp Mặc.

Diệp Mặc thở dài, không kéo cô ra, chỉ lấy ra kim châm trực tiếp đâm vào linh đài huyệt phía sau lưng Tống Ánh Trúc. Kim châm vừa mới đâm vào phía sau lưng Tống Ánh Trúc, Diệp Mặc sắc mặt liền biến đổi, hắn mới nhớ tới, hiện tại hắn không có chân khí, bức độc như thế nào đây?

Mà Tống Ánh Trúc bộ dạng rõ ràng là trúng dâm độc cực kỳ lợi hại, chỉ nhìn ánh mắt cô đã có chút phiếm hồng liền biết cô tuyệt đối cầm cự không được bao lâu.

Diệp Mặc trong lòng thầm giận, loại độc hại người này dùng cũng quá âm độc. Thời điểm chân khí của hắn chưa biến mất, muốn bức những chất độc này là chuyện dễ dàng, nhưng bây giờ bất kể là loại gì hắn cũng không thể làm nổi.

Hơn nữa cho dù là hắn và Tống Ánh Trúc làm chuyện này, cũng không nhất định có thể hoàn toàn bài trừ loại độc này. Nhưng nếu không làm, Tống Ánh Trúc lập tức sẽ xảy ra chuyện. Nếu như chỉ thừa lại một chút độc tố, chỉ cần cô không bị lạc thần trí, dựa vào tu vi đỉnh cao hoàng cấp của Tống Ánh Trúc, hoàn toàn có thể tự mình bài trừ nó ra.

Giữa lúc Diệp Mặc đang bối rối, áo ngoài của hắn đã bị cởi bỏ. Điểm không giống với Tống Ánh Trúc chính là, y phục trên người Diệp Mặc rất đơn giản, chỉ có một chiếc áo sơ mi mà thôi.

Hiện tại áo sơ mi của hắn bị Tống Ánh Trúc cởi ra rồi, thân thể nóng bỏng của Tống Ánh Trúc dán lên, Diệp Mặc chưa bao giờ tiếp cận qua nữ sắc, trong lòng nhất thời một trận lửa nóng bùng lên. Hắn có rất nhiều thanh tâm pháp quyết, nhưng những thứ này đều phải phối hợp chân khí mới có thể sử dụng. Hiện tại chân khí của Diệp Mặc quá ít, làm sao có thể chịu được loại lửa nóng của Tống Ánh Trúc tấn công.

Tuy rằng Diệp Mặc có năng lực đem Tống Ánh Trúc đẩy ra, nhưng bây giờ Tống Ánh Trúc nếu như không có hắn đúng là nguy hiểm, hơn nữa trong nội tâm của hắn đã bị Tống Ánh Trúc làm cho vô cùng nóng, căn bản không muốn đẩy Tống Ánh Trúc ra, thậm chí còn rút ra kim châm mà hắn lúc vừa rồi đâm trên lưng cô ta.

Diệp Mặc cảm giác có lỗi với Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh, nhưng hắn chỉ có thể lừa mình dối người tự nói với mình, Tống Ánh Trúc đã cứu hắn một lần. Biết rõ đây là một cái cớ, nhưng hắn vẫn lấy cớ này đến tự an ủi mình.

" Oanh "

Khi tay nhỏ bé của Tống Ánh Trúc bắt lấy lửa nóng của hắn, Diệp Mặc cũng không kịp nghĩ cái gì khác, hắn đã bị Tống Ánh Trúc bao phủ.

Mặc kệ tất cả, Diệp Mặc giơ tay hoàn toàn ôm lấy Tống Ánh Trúc mềm mại mảnh mai, hai người đều là người mới, nhưng không cần người khác tới dạy, đó là một loại bản năng.

Không cần dùng tay đụng vào, nhưng Diệp Mặc đã cảm thấy một loại cảm giác ướt át không chịu nổi. Khi hắn bị lửa nóng ấm áp kia vây quanh, trong cổ họng hắn phát ra tiếng gầm rú giống như dã thú, thậm chí chính mình trong thời gian ngắn ngủi đã bị mất phương hướng.

Thời điểm Tống Ánh Trúc vụng về chống đỡ, một trận đau đớn ngắn ngủi làm cho nàng thanh tỉnh lại, cô là lần đầu tiên, cái loại đau đớn này không đơn thuần là đau đớn trên thể xác, mà càng là một loại dày vò trên tinh thần.

Lúc tỉnh táo lại Tống Ánh Trúc nhìn thoáng qua Diệp Mặc, trong mắt bỗng nhiên chảy ra nước mắt, cô muốn cố gắng khống chế ý nghĩ của chính mình, nhưng cái loại tỉnh táo ngắn ngủi đó lại bị một loại dục vọng bao phủ. Cô quên hết thảy, biến thành một con thuyền nho nhỏ lướt trong biển rộng cuồng phong sóng lớn, có chút chông chênh, có chút mê man.

Diệp Mặc ôm lấy Tống Ánh Trúc, cho dù là lần đầu tiên bị người phụ nữ này lấy đi, hắn cũng không muốn bị động bị một người phụ nữ dẫn lối. Hắn bắt đầu chủ động, thậm chí đem Tống Ánh Trúc thả trên đống quần áo trên mặt đất. Khi Tống Ánh Trúc vụng về phối hợp theo, hắn quên người phụ nữ dưới thân mình là ai.

Dục vọng rời đi, thời điểm Tống Ánh Trúc cảm giác được một sự nóng bỏng, cô mở mắt. Diệp Mặc dừng động tác, nhìn Tống Ánh Trúc đang nhìn hắn. Diệp Mặc cảm giác mặt mình nóng lên khó chịu, tựa như một đứa trẻ đã làm sai chuyện gì nên không dám cử động nữa.

Tống Ánh Trúc sắc mặt rất đờ đẫn, ánh mắt của nàng có vẻ có chút dại ra. Nhưng cô cũng không nhúc nhích, thậm chí đều không có cảm giác được hai người còn cùng một chỗ.

Diệp Mặc thấy sắc mặt Tống Ánh Trúc, trong lòng có chút kích động, hắn chưa từng trải qua loại chuyện này. Đây là lần đầu tiên, hắn nghĩ tới vô số lần lần đầu tiên, hắn muốn cùng với Lạc Ảnh ở cùng một chỗ, muốn cùng với Ninh Khinh Tuyết ở cùng một chỗ, thậm chí nghĩ tới đồng thời cùng hai người ở cùng một chỗ. Nhưng hắn duy chỉ không nghĩ qua hắn và một phụ nữ khác ở cùng một chỗ, thậm chí còn là ở cùng một chỗ với một kẻ thù.

Diệp Mặc giống như không biết nên nói gì, hai người cứ như vậy nhìn nhau mấy chục giây.

Ánh mắt Tống Ánh Trúc dường như có chút sương mù, hai hàng nước mắt lại dọc theo mắt nàng chảy xuống, vô thanh vô tức, lại tựa hồ như mãi mãi không dừng lại.

Cô giơ tay đẩy Diệp Mặc ra, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác được tay cô có chút run rẩy, không, là rất run rẩy. Diệp Mặc không biết nên nói gì để an ủi Tống Ánh Trúc, nên nói cái gì? Tôi đây là vì cứu cô? Nhưng nếu là cứu cô, tại sao phải chủ động?

Tống Ánh Trúc giãy dụa bò lên, từ trong túi lấy ra một cái khăn lông

chùi đi vết máu trên đùi, sau đó chậm rãi mặc y phục của mình vào, thu lại đồ đạc của mình, trên lưng cô chính là một ba lô cực lớn, lảo đảo đi ra ngoài, thậm chí ngay cả lều trại của cô, cô cũng không cần nữa.

Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, cô không có nói câu nào với Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng không biết nên nói gì với nàng. Cho đến khi Tống Ánh Trúc đi ra ngoài, Diệp Mặc mới vỗ vỗ đầu của mình, thu nhặt đồ của mình một chút. Sau đó vội vàng thu dọn lều trại Tống Ánh Trúc và đuổi theo nàng.

Mặc dù đối với Tống Ánh Trúc không có ấn tượng gì cũng không có ý kiến gì, thậm chí cô còn là kẻ thù của mình, nhưng người phụ nữ này dù sao cũng là người phụ nữ đầu tiên của hắn. Diệp Mặc là một người trọng tình nghĩa, chẳng sợ biết sự tình này có bất cứ quan hệ với hắn không, nhưng hắn vẫn không có bất kỳ biện pháp nào để làm người có mắt không tròng.

- Anh không được qua đây...

Tống Ánh Trúc quay đầu lại nhìn chằm chằm ánh mắt Diệp Mặc, thậm chí có chút điên cuồng, cô quát to thậm chí có chút hét lên. Diệp Mặc tin rằng nếu hắn qua đó, nói không chừng Tống Ánh Trúc sẽ liều mạng với hắn.

Diệp Mặc biết rằng mình hiện tại đã có phi kiếm, dù chân khí ít, Tống Ánh Trúc muốn giết hắn cũng không thể nào. Nhưng hắn lại không muốn động thủ với một phụ nữ vừa lên giường với hắn, hắn làm không được. Cho dù người phụ nữ này là kẻ thù của hắn, hắn cũng làm không được.

Thời gian Diệp Mặc và Tống Ánh Trúc quen nhau không lâu, chỉ gặp mặt vài lần mà thôi. Nhưng hắn lại biết Tống Ánh Trúc là một người ân oán rõ ràng, không phải cái loại phụ nữ điên cuồng tới cực điểm này. Có thể nhìn ra cô toàn tâm toàn ý muốn giết Diệp Mặc, cô thậm chí có thể buông tha cơ hội giết Diệp Mặc một lần, bởi vì Diệp Mặc cứu cô một lần. Cô không đi Yến Kinh tìm người còn lại của Diệp Gia để trả thù, cũng không đi Lưu Xà đả kích sản nghiệp của Diệp Mặc. Cô chỉ muốn giết Diệp Mặc mà thôi, hoặc là nói ở trong lòng của nàng oan có đầu nợ có chủ.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, đưa lều trại trong tay ném qua - Đây là đồ đạc của cô.

Tống Ánh Trúc yên lặng cầm lấy lều trại của mình, ánh mắt điên cuồng dần dần trở nên bình tĩnh lại, xoay người từ từ rời đi.

Bóng đêm đã tràn ngập xuống, tuy rằng ánh trăng chưa lên, nhưng ánh trăng phản chiếu ở phía trên tuyết sơn, bị bám từng vòng ánh sáng trắng thản nhiên dịu dàng, khiến chân núi tuyết lúc này có vẻ yên lặng và an nhàn.

Bóng dáng Tống Ánh Trúc đã từ từ biến mất giữa tầm mắt Diệp Mặc, không có vào chỗ sâu trong tuyết sơn. Diệp Mặc đứng nguyên tại chỗ thật lâu không di động một bước, trong lòng của hắn có một tia phiền muộn, không ngờ không thể nói rõ ràng.

Ánh trăng rốt cuộc cũng hiện lên, chỗ sâu trong thung lũng tuyết sơn có vẻ càng thêm sáng ngời, nhưng Diệp Mặc lại đứng nguyên tại chỗ như cũ, không hề nhúc nhích. Sau khi cùng Tống Ánh Trúc trải qua sự tình này, hắn cảm giác tâm tình của mình có chút biến hóa.

Sau khi đến đây, hắn đã giết rất nhiều người. Nhưng mỗi người đều đáng chết sao? Diệp Mặc đếm kỹ, những người bị giết đó quả thật đáng chết. Nhưng khi Đường chủ của Đoạn Quyền Đường bị hắn giết, hắn lại để cho Trương Chi Hối đi diệt môn Đoạn Quyền Đường, cuối cùng còn khiến Trương Chi Hối bị mất tính mạng.

Vài ngày trước, hắn dùng một quả bom diệt toàn bộ Hồ Lô cốc, Hạng Danh Vương cùng Nhâm Bình Xuyên của Hồ Lô cốc là người hắn muốn giết, nhưng những người còn lại thì sao? Chẳng lẽ mỗi người đều đáng chết sao?

Lòng của hắn thay đổi, yếu đuối hơn rồi ư? Diệp Mặc nhíu nhíu mày, thực lực ở Tu Chân giới là vua, ở trong này thực lực cũng là vua. Nếu hắn không có bản lãnh, hắn sớm đã bị người khác nuốt hết cả xương cốt.

Tống gia bị giết là đúng, người của Tống gia muốn giết hắn, hắn vì sao không thể giết? Đoạn Quyền đường bị diệt cũng đúng, Đoạn Quyền đường động thủ trước đối với hắn, nếu hắn không diệt họ, chính là không chịu trách nhiệm đối với chính mình. Hoặc là không chịu trách nhiệm đối với người bên cạnh hắn. Hồ Lô cốc bị hắn tiêu diệt càng không sai, chẳng lẽ nói thời điểm hắn không có cách nào hành động, đệ tử Hồ Lô cốc sẽ tha Diệp Mặc?

Mình tại sao có thể bởi vì một sự kiện như thế mà động lòng? Tu chân vốn chính là vì theo đuổi đạo lý nghịch thiên. Nếu không kiên định lòng mình, làm thế nào đi thông thiên? Huống chi tài nguyên ở đây cằn cỗi như vậy?

Nghĩ thông suốt việc này, Diệp Mặc mở lòng, chút tâm tình đối với Tống Ánh Trúc biến mất tăm mất tích. Đứng ở chỗ khe sâu này, Diệp Mặc thét dài một tiếng, hắn cảm giác thương thế của mình lại tốt thêm vài phần. Hắn nắm chắc một khi thương thế của mình khỏi hẳn, cảnh giới của hắn lại tăng thêm một bước.

Tống Ánh Trúc nghe được tiếng thét dài của Diệp Mặc, thân thể đột nhiên dừng một chút, cô dừng lại, mãi cho đến tiếng của Diệp Mặc tiêu tan, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Một con tiểu hồ ly tuyết trắng tránh ở một góc khe sâu, nghe được tiếng thét dài của Diệp Mặc không ngờ cẩn thận bước ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc cách đó không xa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 498

Đường Hầm Ngôi Mộ Cổ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc quay đầu lại thấy con hồ ly trắng này có chút kỳ lạ, con hồ ly này ban ngày mình không đuổi theo, sao nó lại đến đây? Chẳng lẽ sợ mình lại đuổi theo nó?

Con hồ ly kia thấy Diệp Mặc chú ý đến nó, lại quay người bỏ chạy, một lát sau liền biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng không đuổi theo con hồ ly đó nữa, mà lại bước vào lều bắt đầu chữa trị đan điền của mình. Hắn vừa nãy có chút hiểu được, tận dụng cơ hội này tu luyện, hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.

…

Tống Ánh Túc có chút mù mờ đến vào ban ngày muốn đào móc ngôi mộ kia, cô không biết bây giờ mình nên làm gì. Tiếp tục đào ngôi mộ lên tìm cách thăng cấp, sau đó giết Diệp Mặc, hay là không giết hắn.

Cô đương nhiên biết Diệp Mặc cứu cô, nhưng cô lại không có cách nào để chịu đựng được sự hành hạ này. Lại được kẻ thù cứu giúp, hơn nữa lại thất thân cho hắn, điều này khiến Tống Ánh Trúc có chút man mác. Nhưng không đi tìm Diệp Mặc báo thù, không ngờ lại mất đi phương hướng.

Nếu như sư phụ còn đối xử với cô như ngày trước, hoặc là cô vẫn còn có thể quay trở về tiếp tục tĩnh tâm tu luyện. Sau khi sư phụ và cô bất hòa, vốn cô chỉ có động lực duy nhất là báo thù, nhưng bây giờ động lực duy nhất ấy lại trở nên mơ hồ, cô không có cách nào tìm được đáp án.

Tống Ánh Trúc không tiếp tục tu luyện nữa, cũng không ăn viên "Thăng

huyền đan" kia.

Cô không muốn suy nghĩ về chuyện với Diệp Mặc nữa, thậm chí thà rằng chưa có chuyện gì xảy ra. Cô chỉ có thể đem chuyện giữa mình và Diệp Mặc dồn nén lại, chôn tận sâu trong đáy lòng, tốt nhất là mãi mãi không động vào nó nữa. Từ đáy lòng cô thậm chí còn hy vọng, tốt nhất vĩnh viễn không bao giờ gặp lại kẻ thù đã cướp đi sự trong trắng của mình.

Tống Ánh Trúc ngồi trên mộ thật lâu, lúc này mới cầm lấy dụng cụ bắt đầu đào bới. Bởi vì cô phát hiện ra rằng bây giờ ngoài việc làm những chuyện mà đã lên kế hoạch, cô cũng không biết nên làm gì nữa, cũng không biết nên đi đâu.

Dường như không biết mệt mỏi, mới có 2 tiếng đồng hồ, Tống Ánh Trúc cuối cùng cũng đào được đường ngầm thông mới ngôi mộ cổ mà trên bản đồ đã chỉ. Cô ngạc nhiên dừng lại, đường ngầm này không phải là cô đào xuyên vào được, mà đường ngầm này cũng bị người khác đào qua. Đường ngầm cô đào rõ ràng là vì bị sập mà lấp đi, thực ra chỉ cần đào chỗ bị sập này là có thể đi vào đường ngầm mà người khác đã từng đào ngày trước.

Tống Ánh Trúc đeo ba lô lên lưng, cẩn thận bò vào đường ngầm. Cô chưa từng trộm mộ bao giờ, cũng không hiểu được quy tắc trộm mộ, thậm chí đến việc vào đường ngầm thông mộ trước tiên phải kiểm tra đường ngầm có đủ khí oxy hay không cũng không biết, đừng nói đến mấy thứ như "người điểm nến, Quỷ thổi đèn, gà gáy đèn tắt không sờ kim"…

Cũng may Tống Ánh Trúc cũng còn biết ngôi mộ cổ như này có chút nguy hiểm, hơn nữa cô cũng đã trải qua một lần. Cho nên cũng biết lấy một thanh kiếm phòng thân.

Đường ngầm thông mộ cổ tối đen như mực, hình như kéo dài lên trên. Tống Ánh Trúc lấy một chiếc đèn mỏ từ trong ba lô đeo lên đầu, bởi vì có ánh sáng, không khí âm u trong đường ngầm lại trở nên càng kì dị. Tống Ánh Trúc cảm thấy da đầu có chút run lên, rõ ràng là một đường ngầm mộ cổ trong lòng núi, nhưng cô rõ ràng cảm nhận được có chút luồng gió âm

thổi qua.

Luồng gió âm thổi đến làm cho Tống Ánh Trúc rùng mình một cái, cô dừng bước, cô bỗng nhiên nghĩ lại mình muốn đến ngôi mộ cổ này làm cái gì? Tiếp tục nâng cao tu vi để giết Diệp Mặc sao? Nếu như nhìn thấy Diệp Mặc cô sẽ ra tay sao?

Tống Ánh Trúc nghĩ đến đây không dám nghĩ tiếp nữa, cô cảm thấy sau khi trải qua chuyện này, Diệp Mặc trong lòng cô thậm chí có chút thay đổi, cô muốn cố gắng tránh Diệp Mặc đi, không nghĩ đến hắn nữa, cô cảm nhận được dường như ý chí giết hắn đã dần dần mai một, nhưng hắn vẫn là kẻ thù của Tống gia nhà cô.

Ra ngoài vậy, cứ đi tìm một chỗ sống cả đời, vĩnh viễn sẽ không phải gặp lại hắn, vĩnh viễn không phải gặp lại những người mình quen biết.

Tống Ánh Trúc đã không còn động lực báo thù, cũng không ý tưởng để tiếp tục tìm tòi nghiên cứu mộ cổ, bây giờ cô có một suy nghĩ duy nhất đó là rời khỏi chỗ này, sau đó tìm một nơi ẩn cư cả đời.

Nhưng không đợi Tống Ánh Trúc quay đầu lại, cô liền cảm nhận được một luồng khí lạnh sau lưng truyền đến. Cô hạ quyết tâm quay đầu lại, lúc này Tống Ánh Trúc đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những anh em họ Phó năm đó.

Một tiếng thét rất nhỏ biến mất, Tống Ánh Trúc sợ đến mức toát mồ hôi, cô khẳng định thanh kiếm của mình vừa nãy hình như đã chém vào vật gì đó rồi.

Ầm ầm…

Một tiếng nổ truyền đến, Tống Ánh Trúc lại cảm giác thấy đường ngầm phía sau lưng mình lại bị sập xuống, trong lòng Tống Ánh Trúc kinh sợ, cô không kịp nghĩ gì vội vàng lấy cái xẻng từ trong ba lô ra, đào ra bên ngoài.

Nhưng không đợi đến lúc Tống Ánh Trúc đào, sau lưng cô lại có một

luồng khí lạnh truyền đến. Tống Ánh Trúc buông cái xẻng xuống, quay đầu lại chém.

Khí lạnh lại biến mất, Tống Ánh Trúc không dám quay đầu đào ra bên ngoài nữa, dường như cô quay đầu lại là cái vật đấy liền tóm lấy sau lưng cô, nhìn không thấy sờ không được.

Tống Ánh Trúc không đào nữa, cô cầm lấy thanh kiếm nhìn chằm chắm vào đường ngầm mộ cổ, trong đường ngầm ngoài cô và tia sáng phát ra từ chiếc đèn của cô thì không còn có vật nào khác.

Tống Ánh Trúc cẩn thận cầm lấy cái xẻng lên, nhưng chưa cần dùng đến lực của cô, cái xẻng của cô không ngờ bị gãy. Tống Ánh Trúc ngơ ngác đứng nhìn chiếc xẻng chất lượng cao của cô, không biết tại sao lại bị gãy rồi.

Thật sự có ma sao? Cho dù đã là người tu cổ võ đẳng cấp đỉnh cao hoàng cấp rồi, nhưng Tống Ánh Trúc trống ngực đập thình thịch không ngừng. Cô nhớ lại chuyện gặp âm hồn trên đỉnh núi, ban đầu cô cứ tưởng đó là ảo giác của mình, cuối cùng vì sợ quá mà hôn mê bất tỉnh. Hôm nay xem ra đây không phải là ảo giác nữa rồi, cái đó chắc là sự thật. Hẳn là hai kẻ trộm mộ kia cũng thấy rồi, cho nên bọn họ bị dọa chết ngất.

Nhưng nếu là thật, tại sao trước khi mình bị ngất lại có thể nhìn rõ được? Còn nữa, vì sao Diệp Mặc không có chuyện gì, lại còn cứu được mình nữa?

Đứng một lúc thật lâu, Tống Ánh Trúc cảm thấy mình có chút cảm giác buồn ngủ, cô cắn đầu lưỡi, lúc này mới nghĩ ra chuyện không đủ khí oxy. Đường ngầm này nếu không đủ khí oxy, có bị chết trong này hay không?

Sao phải sợ chết? Tống Ánh Trúc bỗng nhiên có chút giật mình, mình sống thì có thể làm được gì? Đột nhiên cô không đào chỗ đường ngầm bị sập để ra ngoài nữa, mà lại men theo đường ngầm đi vào ngôi mộ cổ.

Dường như sợ thanh kiếm trong tay Tống Ánh Trúc, Tống Ánh Trúc đi được một đoạn dài rồi, cũng không gặp lại sự xâm nhập của âm khí đó nữa.

Lại men theo đường ngầm hướng lên phía trên một đoạn, Tống Ánh Trúc dường như nhìn thấy bên trong có những tia sáng mờ nhạt hắt đến, chẳng lẽ lại ra được ngoài rồi hay sao? Tống Ánh Trúc nghĩ đến đây, lại càng nện bước nhanh hơn. Cho dù là muốn chết, cô cũng không muốn chết ở chốn đường ngầm mộ cổ tối tăm như này.

Tống Ánh Trúc ngây dại nhìn về phía ánh sáng, từ lúc sinh ra đến giờ, dạ minh châu cô chỉ nghe trong truyện cổ tích, nhưng hôm nay không ngờ lại nhìn thấy thật rồi. Mà không phải là một viên, mà là tám viên dạ minh châu. Những viên dạ minh châu này được khảm trên cửa đá cổ xưa, tản ra những ánh hào quang dịu dàng, không ngờ trong một ngôi mộ cổ lại có khí chất cao quý như vậy.

Trước cửa đá có hai bộ xương khô nằm cùng một chỗ, trên mặt đất còn có những tên sắt nằm ngổn ngang. Trừ những thứ này ra, cũng không còn những dấu vết khác.

Tống Ánh Trúc theo bản năng đi về phía trước cửa đá, đưa tay ra đẩy cửa đá.

…

Khi Diệp Mặc tỉnh dậy thì trời cũng đã sáng, chân khí của hắn đã khôi phục được chút ít, mặc dù bây giờ vẫn chưa đạp kiếm rời khỏi nơi này được, nhưng theo tiến độ bây giờ mà nói, có lẽ phải đợi vài ngày nữa, hắn mới hồi phục được hoàn toàn.

Đánh ra vài quả cầu lửa đốt toàn bộ thi thể trên mặt đất và lều trại, Diệp Mặc mới rời khỏi thung lũng vắng lặng này. Mặc dù hắn không biết Tống Ánh Trúc đến khu rừng thiêng nước độc này rốt cục là làm cái gì, nhưng nếu cô ấy đã đi rồi, thì cũng không phải nghĩ nữa.

Chuyện đó mặc dù lúc đó Diệp Mặc có chút bối rối, nhưng sâu trong thâm tâm hắn không có chút hổ thẹn. Nếu như hắn không làm như vậy, Tống Ánh Trúc nói không chừng đã xảy ra chuyện rồi. Nếu cô ấy đã lựa chọn rời

khỏi đây, thì cứ để cô ấy đi.

Nếu như đã ở trong mai nội tuyết sơn, Diệp Mặc vẫn muốn xem xem ngôi mộ cổ mà ngày trước anh em họ Phó đã nói là ở chỗ nào. Khi hắn cầm tấm bản đồ mà ngày trước anh em họ Phó giao cho, lập tức ngây ngẩn cả người. Trên thế giới này lại có sự trùng hợp như vậy sao? Chỗ mà mình đang đứng lại chính là vị trí của ngôi mộ cổ trên bản đồ.

Nếu như ngôi mộ cổ ở chỗ khác, Diệp Mặc có lẽ sẽ không đi ngay bây giờ, nếu muốn đi, hắn cũng phải đợi vết thương của mình hồi phục hoàn toàn mới đi được. Nhưng hiện tại di chỉ của ngôi mộ cổ lại đang ở ngay dưới mắt hắn, nếu như không đi, chẳng phải là lãng phí thời gian sao.

Diệp Mặc men theo chân tuyết sơn, đi được hơn mười thước liền dừng lại, hắn nhìn thấy cửa động ngôi mộ cổ, hơn nữa cái cửa động này lại rất mới, thậm chí chỉ mới được đào cách đây vài tiếng trước.

Sao lại trùng hợp như vậy? Mình vừa mới tìm thấy chỗ này, đã có người thâm nhập vào? Không đúng, Diệp Mặc chợt nhớ đến Tống Ánh Trúc, hôm qua chỉ có cô ấy ở bên cạnh. Cô ấy đến đây làm gì? Diệp Mặc nhớ tới ngôi mộ cổ Đoạn Đỉnh sơn, Tống Ánh Trúc cùng với hai tên trộm mộ cùng nhau vào mộ cổ.

Chẳng lẽ cô ấy lại có hứng với mộ cổ? Một người con gái thích trộm mộ, đây là lần đầu Diệp Mặc gặp phải. Mình có nên đi xuống xem thế nào không?

Diệp Mặc quét thần thức vào trong, khi hắn phát hiện ra tình trạng ngôi mộ cổ, sắc mặt lập tức biến đổi, ngôi mộ cổ vừa mới đào ra đã bị sập ngay rồi. Nếu nói Tống Ánh Trúc đang ở bên trong, chẳng phải là đã bị chôn trong ngôi mộ cổ hay sao?

Nếu lúc trước, Diệp Mặc có lẽ sẽ không bước vào trong xem thế nào, nhưng chủ yếu nhất định là vào trong xem di tích mộ cổ, nhưng bây giờ, hắn lại có chút lo lắng cho Tống Ánh Trúc. Sự thay đổi nhỏ này trong lòng, Diệp

Mặc thậm chí cũng không cảm giác được.

Khi hắn bắt đầu đào bới cửa động đã bị sụp xuống, Diệp Mặc mới đột nhiên nhớ ra, mình gặp Tống Ánh Trúc đã lâu như vậy, cũng không nhớ ra phải lấy ngọc giản và dương âm ngư trên người cô ấy.

…

Tuy chân khí của Diệp Mặc mới chỉ khôi phục được chút ít, nhưng tốc độ hắn đào bới còn nhanh hơn nhiều so với Tống Ánh Trúc. Chưa đến một tiếng đồng hồ, hắn đã đào xong phần đường ngầm bị sập xuống, tiến vào đường ngầm mộ cổ.

Diệp Mặc có nghe anh em họ Phó nói qua, ngôi mộ cổ này hình như có ma, thực ra đối với Diệp Mặc mà nói chỉ là âm hồn mà thôi. Những âm hồn cấp thấp, e rằng không như người thường tu luyện, chỉ cần dương khí trên người sung mãn, thì bọn chúng không dám gần người, nói gì đến Diệp Mặc là người Tu Chân tràn đầy dương khí.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 499

Mộ Cổ Sụp Đổ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc liền quét thần thức vào trong đường ngầm, lập tức quét được một âm hồn đang trốn trong một góc. Nếu như một mình hắn tiến vào nơi này, thì nó không thể xâm phạm vào hồn phách của hắn, hắn sẽ không để ý đến nó. Chỉ đó điều trước đó không lâu Tống Ánh Trúc vừa mới tiến vào, âm hồn này không chừng đã đánh lén cô ấy rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc tiện tay tạo ra một quả cầu lửa phóng vào trong, âm hồn kia lập tức tiêu tan trong không trung. Không khí lạnh lẽo trong đường ngầm mộ cổ dường như đã giảm đi rất nhiều.

Diệp Mặc đi rất nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã nhìn thấy cửa đá, hơn nữa cạnh cánh cửa đá đó có hai thi thể. Trên cánh cửa đá có vài viên dạ minh châu…

Ủa, không đúng, Diệp Mặc chợt nhớ đến tình huống mà anh em họ Phó nói, có 9 viên dạ minh châu, nhưng sao ở đây chỉ có 8 viên? Còn nữa, lúc đó anh em họ Phó nói ngoài hai thi thể này ra, trong ngôi mộ cổ còn có một người nữa bị cung tên bắn chết, nhưng sao lại không nhìn thấy thi thể đó ở đây?

Những cái này Diệp Mặc lại không để ý đến, cái mà hắn để ý chính là Tống Ánh Trúc bây giờ đang ở chỗ nào? Tại sao trong đường ngầm lại không thấy cô ấy?

Diệp Mặc biết rằng cánh cửa đá này có thể phóng tên, hắn lấy một tảng đá ném về phía cửa đá, nhưng lại không có một mũi tên nào bắn ra, chẳng lẽ lại không còn mũi tên nào?

Bất kể là có còn mũi tên nào không, Diệp Mặc không chút do dự cạy 8 viên dạ minh châu còn lại xuống. Những viên dạ minh châu này đều là những thứ vô giá, hơn nữa lại có giá trị thẩm mĩ. Hắn tuyệt đối sẽ không để lại chỗ này cho người khác.

Sau khi cạy được những viên dạ minh châu đó, Diệp Mặc đứng bên cạnh cửa đá, hắn đang định dùng thanh kiếm của mình phá cánh cửa này. Nhưng hắn vừa mới đưa tay ra dùng lực đẩy nhẹ cánh cửa, không ngờ cánh cửa lại mở ra.

Diệp Mặc đi vào phía bên trong cửa đá, lại phát hiện ra mình đang đứng trên một bục có chu vi khoảng một mét vuông, bên dưới bục chính là một vách núi sâu thăm thẳm. Ở một chỗ tối tăm như này, nếu như không cẩn thận sẽ bị rơi xuống vực thẳm. Cũng may ngay dưới bục là một đường cầu thang bước xuống dưới.

Nơi này có chút bẫy người đây, hắn không có đèn mỏ, may thay hắn lại có thần thức, nếu không nhỡ chân một bước, thì hắn đúng thật gặp thảm kịch rồi. Lúc này chân khí của hắn vẫn chưa khôi phục, đến việc đạp kiếm để bay lên khỏi cổ mộ bị sụp này cũng không được.

Diệp Mặc đang định bước theo đường cầu thang, nhưng cánh cửa đá sau lưng bỗng nhiên đóng kín lại. Diệp Mặc quay đầu lại, đưa tay ra đẩy cửa đá, nhưng lại không có bất cứ động tĩnh nào, cánh cửa đá này giống như đã bị khóa chặt lại vậy.

Diệp Mặc giận dữ, như này đúng là lừa người thật rồi, lừa người ta vào trong rồi khóa cửa lại, làm gì có chuyện như này?

Không chút nghĩ ngợi, Diệp Mặc lấy phi kiếm ra, định chém cửa đá này ra. Nhưng phi kiếm của hắn mới chém vào cửa đá được nửa thước, hắn liền biết rằng đây không phải là cửa đá, mà là một tấm sắt dày hơn một tấc, tấm cửa sắt này trước sau được bao phủ một lớp đá dày nửa tấc nữa.

Nếu như là người khác, cả đời cũng không muốn phá hỏng cánh cửa sắt

này, nhưng đây lại là Diệp Mặc. Diệp Mặc cầm phi kiếm lên, khoét một lỗ tròn ba thước trên cánh cửa sắt này một cách thuần thục. Lúc này mới thu phi kiếm lại.

Nhìn cái lỗ hổng mà chính mình vừa với đục khoét, trong lòng Diệp Mặc rất hài lòng, phỏng đoán người mà phát chế ra cánh cửa sắt này cũng không ngờ được, không ngờ có người trong thời gian rất ngắn đã khoét được một lỗ lớn như này. Người làm ra cánh cửa sắt này thật nham hiểm, nhưng không may cho gã là lại gặp mình.

Diệp Mặc chém cánh cửa sắt này xong, lúc này mới cẩn thận dọc theo bậc cầu thang đi xuống dưới, đồng thời phóng thần thức ra ngoài, bây giờ thần thức của hắn bị tổn thương, chỉ có thể nhìn được trong phạm vi 200m.

Sau khi Diệp Mặc đi được hơn 100m, hắn liền nhìn thấy Tống Ánh Trúc, Tống Ánh Trúc lúc này đang đi xuống khoảng một trăm mét gần đáy cốc, hơn nữa lại còn một đoạn ngập trong nước ngầm, xem ra tình hình không được tốt.

Lúc này sắc mặt Tống Ánh Trúc trắng bệch, cô đang đứng trên một tảng đá nhô lên, tảng đá này nằm giữa con sông dưới chân núi, thực ra thì hắn không biết sao cô ấy lại leo được lên tảng đá đó. Thanh kiếm trong tay Tống Ánh Trúc không ngừng chém loạn xạ vào trong không trung, nhưng xung quanh cô lại chẳng có thứ gì hết.

Diệp Mặc không chút do dự vọt xuống dưới, lấy một tấm gỗ vất xuống sông, sau đó bước lên trên tấm gỗ xông về phía Tống Ánh Trúc.

Nhưng Diệp Mặc vừa bước lên tấm ván gỗ, xung quanh tấm gỗ lại ngoi lên vô số những cái đầu đen thủi. Những cái đầu quái dị này há to miệng táp tới tấm ván gỗ, có cái thậm chí còn xông lên định cắn vào chân Diệp Mặc. Bao nhiêu cái miệng to như vậy táp tới, lộ ra những chiếc răng nanh sắc bén, lập tức một mùi hôi tanh nồng nặc bốc lên.

Diệp Mặc kinh ngạc, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ bắt gặp loài cá

hung dữ như này, hình đầu kì dị, còn có cả răng nanh thì không nói, hơn nữa những tấm vảy trên mình lại lộn ngược ra ngoài, lộ ra xanh xanh. Ở giữa những tấm vảy đó thậm chí còn có một chất gì đó nhầy nhầy, trông vô cũng ghớm ghiếc ghê tởm.

Diệp Mặc vội vàng chém một đường kiếm xuống, mùi máu tanh hôi lập tức nhuộm đỏ cả một đoạn sông, những con quái ngư bị chém chết lúc đó lập tức bị những con khác ăn thịt ngay tức khắc. Mặc dù như vậy, những cái đầu quái ngư kia càng lúc càng nhiều. Tấm ván gỗ dưới chân Diệp Mặc trong nháy mắt đã biến mất, Diệp Mặc vội vàng nhảy lên, hạ xuống tảng đá mà Tống Ánh Trúc đang đứng. Cho dù bọn quái ngư này không làm gì được hắn, hắn cũng không muốn đụng phải những thứ này, huống chi vừa nhìn thấy những thứ này đã biết không phải loại hiền lành. Nếu chẳng may hắn rơi xuống sông, chắc chắn là mất mạng.

Chiếc ba lô trên người Tống Ánh Trúc đã bị mất, không biết đã bị mất đi đằng nào rồi. Lúc này cô như bị điên lên vậy, dùng kiếm chém loạn xạ, không chút để ý đến Diệp Mặc đang đứng bên cạnh, thậm chí còn chém phải Diệp Mặc.

Cũng may kiếm pháp của cô loạn xạ, Diệp Mặc giơ tay ra đã khống chế được cô. Đồng thời cũng cảm nhận được hàn khí lạnh lẽo trong người Tống Ánh Trúc, biết được cô lại gặp thứ gì đó không sạch sẽ. Diệp Mặc không chút do dự đánh tan khí tức âm hàn trong người cô đi, Tống Ánh Trúc lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Tuy rằng chiếc đèn mỏ của cô đã bị mất, nhưng mùi quen thuộc của Diệp Mặc khiến cô dừng phản kháng lại. Cô trầm mặc không nói gì, cô không biết Diệp Mặc sao lại cũng đến chỗ này.

Diệp Mặc chưa kịp nói chuyện, những cái đầu cá lại càng lúc càng đông, dường như bị mùi tanh kia dẫn dụ tới đây.

Diệp Mặc tiện tay lấy ra một viên dạ minh châu, Tống Ánh Trúc lập tức nhìn thấy tình hình xung quanh, sợ tới mức cứng lỹõi không nói lên lời. Cô

gặp âm hồn không thét chói tai, Diệp Mặc chiếm ðoạt cô, cô cũng không thét, nhýng khi nhìn thấy những con cá đầu răng ghớm ghiếc này, cô lại không kìm nổi sự sợ hãi trong lòng, những con cá này thật quá hung ác.

Tảng đá trong lòng sông quá nhỏ, mà hình như nước sông lại đang từ từ dâng lên, cho dù là Diệp Mặc hay Tống Ánh Trúc cũng không muốn rơi xuống nước. Những thứ trong nước này thật làm cho người ta không muốn nghĩ tới, Diệp Mặc thà rằng gặp một nghìn âm hồn, chứ cũng không muốn gặp loài cá ghê tởm này.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc không có cách nào để phóng ra phi kiếm, hắn biết cần phải tìm cách khác.

Nghĩ đến đây, thanh trường đao trong tay Diệp Mặc nhanh chóng đánh ra, khoảng mười con cá hung ác xung quanh tảng đá lập tức bị giết, không đợi những con cá tiếp theo xông đến, Diệp Mặc đưa cho Tống Ánh Trúc một viên dạ minh châu nói:

- Đợi lát nữa tôi sẽ cho cô lên trước, sau khi cô lên rồi, thì ra ngoài ngay lập tức.

- Vậy anh…

Tống Ánh Trúc hỏi theo bản năng, lúc đó cô không nghĩ Diệp Mặc chính là người mình muốn giết.

- Cô đi trước, tôi sẽ lên ngay.

Diệp Mặc nói xong liền nắm lấy Tống Ánh Trúc, dùng chân khí của mình ném cô lên trên, không sai lệch rơi chính xác lên trên cầu thang.

Diệp Mặc lúc này không ngừng giết cá, lại không có cách nào tốt nhất rời khỏi nơi này, hắn vẫn còn một tấm gỗ, nhưng lúc đó lũ cá kia không biết đã nhiều hơn lúc trước bao nhiêu lần rồi, một khi hắn ném tấm ván xuống sông, nói không chừng không đợi hắn hành động thì đã bị lũ cá này rỉa chết rồi.

Tống Ánh Trúc ngơ ngác đứng trên cầu thang, xa xa là bóng Diệp Mặc chém giết được mơ hồ nhìn thấy qua ánh sáng mờ nhạt của viên dạ minh châu.

Diệp Mặc đang suy nghĩ làm sao để rời khỏi chỗ này, hắn lại phát hiện ra một chuyện đáng sợ hơn, đó chính là những con cá này vốn chỉ có thể vươn đầu ra trong nước, hoặc là quái ngư trong lúc tương đối nhiều, nối tiếp nhau ngoi lên. Mà hiện tại những quái ngư này sau khi ăn đồng loại của chúng xong, không ngờ lại có thể mọc chân dài ra, thậm chí có thể chầm chậm trèo lên tảng đá.

Diệp Mặc cảm giác da đầu có chút căng thẳng, có nên phóng phi kiếm ra hay không? Nhưng nếu chẳng may chân khí không đủ, mình lại bị rơi vào nước như lần trước, thì hoàn toàn xong đời thật rồi. Những con cá này làm hắn nhớ tới những con trùng trên sa mạc, cũng là vì sau khi ăn thi thể, lập tức trở nên lợi hại hơn, những thứ này rốt cục là cái gì?

- Còn chưa biến đi còn đứng đó làm gì?

Diệp Mặc thấy Tống Ánh Trúc không ngờ lại đứng bất động trên cầu thang, lập tức điên tiết, đến lúc nào rồi, người phụ nữ này không ngờ lại không biết hành động.

- Anh…

Tống Ánh Trúc thấy Diệp Mặc không ngờ lại muốn mình biến đi, sự phẫn nộ trong lòng suốt cả đêm không thể kìm được hơn nữa, trong khoảnh khắc đó, cô thậm chí còn muốn cầm kiếm xông lên chém cho Diệp Mặc một phát.

Nhưng Tống Ánh Trúc nhanh chóng nhìn thấy những quái ngư đang chậm rãi trèo lên tảng đá, hơn nữa càng lúc càng nhiều. Quái ngư ghê tởm đến cực điểm này khiến cho cô không thể chịu đựng được, cô thà rằng chết ngay lập tức chứ không muốn đụng đến loài cá này.

Tống Ánh Trúc quay đầu bước đi, cô bước thật nhanh đến bục đứng bên cạnh cửa đá, lúc này cô mới phát hiện ra cửa đá bị khoét một lỗ hổng rộng ba thước. Chắc chắn là do Diệp Mặc làm, Tống Ánh Trúc nghĩ đến Diệp Mặc lập tức quay đầu lại nhìn.

Ầm ầm…

Một tiếng nổ từ phía sau truyền đến, trên người Tống Ánh Trúc lập tức bị bắn bùn đầy người. Lúc đó mới vội vàng trèo qua lỗ hổng trên cửa đá, nếu như cô đứng ngẩn ra một lúc nữa, chắc chắn sẽ bị rơi xuống và bị đất đá che lấp.

Tống Ánh Trúc theo bản năng không ngừng chạy về phía trước, đất đá đằng sau lưng cô không ngừng sụp xuống. Sau một lúc khi cô nhanh chóng dọc theo đường ngầm chạy ra ngoài, ngôi mộ cổ sau lưng cô phát ra một tiếng nổ thật lớn Ầm…

Ngôi mộ bị sụp đổ hoàn toàn.

Dường như toàn bộ tuyết sơn đều bị chấn động.

Tống Ánh Trúc chạy đến một nơi an toàn thật xa nhìn khu núi đá bị sụp xuống, trong thâm tâm ngầm vui mừng, chỉ cần chậm một chút, cô đã bị chôn sống rồi.

Chỉ có điều sau một lát cô lại ngây ra, cô ra rồi, còn Diệp Mặc thì sao?

Diệp Mặc chưa ra, khi hắn quẳng mình ra, núi đá đã bắt đầu sụp xuống rồi. Đầu óc Tống Ánh Trúc không ngờ lại cảm thấy có chút trống rỗng!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 500

Mày Đã Đến Rồi: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Vừa rồi Diệp Mặc vì cứu cô, nhưng không ngờ lại không ra ngoài được. Bây giờ Tống Ánh Trúc dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra Diệp Mặc đã bị núi đá đè bẹp rồi. Cái kiểu núi đá sụp đổ này, cộng thêm loài cá ghê tởm khủng bố kia, Diệp Mặc không cần nghĩ cũng không ra được.

Lẽ ra Diệp Mặc chết rồi thì bản thân phải cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng Tống Ánh Trúc lại không cảm thấy một chút vui vẻ nào ở trong lòng. Cô đứng dưới chân núi tuyết, nhìn những dãy núi đá đang gầm thét ở trước mặt, trong lòng không ngờ lại cảm thấy chút đau thương. Cô không muốn khóc vì Diệp Mặc, nhưng cô lại không có cách nào ngăn những giọt nước mắt của mình lại.

Tại sao lại muốn khóc vì kẻ thù? Vì sao? Cô cũng không hiểu được.

Cơ thể dường như còn giữ lại chút hơi ấm của Diệp Mặc, trong tay còn có một viên dạ minh châu. Đêm qua hai người còn nồng nàn bên nhau mà hôm nay chỉ còn lại một mình cô.

Thù đã báo, còn ân huệ thì không có cách nào đáp trả được. Người thì cũng không sống lại được, nhưng hắn mãi mãi là kẻ thù của mình, mặc dù hắn là kẻ thù của mình, nhưng hắn vẫn là người đàn ông của mình.

Tống Ánh Trúc nghĩ đến người đàn ông của mình thì ngây người ra. Cô ngồi ở chân núi suốt một ngày một đêm, khóc ở đó một ngày một đêm. Cô không biết cô khóc là vì mối thù của nhà họ Tống cuối cùng đã được trả, hay cô khóc vì người đàn ông đó đã chết, có lẽ là vì cả hai điều này. Lúc này, cô không sao hiểu được tâm tư của chính mình.

Đến ngày thứ ba, cô mới tập tễnh rời khỏi nơi này. Đói khát đối với cô đã không còn là việc giày vò nổi cô nữa rồi. Thậm chí cô còn không biết bản thân mình rốt cuộc đang làm gì, điều mình làm là đúng hay là sai.

Nếu như cả ngày cô không muốn nghĩ đến việc báo thù thì làm sao có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy được chứ?

Quá khứ đã qua, tốt nhất là vĩnh viễn không bao giờ nhớ đến. Tống Ánh Trúc lẩm bẩm:

- Về sau không còn Tống Ánh Trúc nữa, thù nhà họ Tống đã được trả, mình cần phải đi thôi.

Một hình bóng tập tễnh cứ khuất dần rồi biến mất trong Mai Nội Tuyết Sơn …

Một tiếng ầm truyền đến, Diệp Mặc lập tức biết có điều không hay. Mặc dù không biết là việc gì, nhưng việc đất đá rơi xuống đầu, Diệp Mặc là người hiểu rõ nhất.

Hắn biết nếu như lúc này còn không đi thì sẽ không còn cơ hội để đi nữa. Diệp Mặc nắm lấy ván gỗ, đang muốn vứt đi, nhưng hắn lại phát hiện ra có một bậc thang bằng đá bị đống đất cát bao phủ.

Diệp Mặc không chần chừ, lập tức men theo hướng ngược lại, ném tấm gỗ đi, quả nhiên đúng như dự đoán của hắn, hắn vừa mới đặt chân lên tấm gỗ thì số quái ngư với những chiếc răng nanh sắc nhọn một cách kỳ quái đã ăn miếng gỗ không sót một mảnh nào. Nhưng lúc này, Diệp Mặc đã dùng khí lực để điềm trên tấm gỗ, rồi rơi vào vách đá ở phía đối diện, đồng thời phi kiếm trong tay hắn liền phóng nhanh đâm về phía vách đá, giữ cho thân thể không bị rơi xuống.

Đất đá không ngừng rơi xuống, đập không ít vào người Diệp Mặc, có một vài cục đá to rơi xuống sông, nước bắn tung tóe, đập vào người Diệp Mặc.

Diệp Mặc mau chóng bò ra xa một chút, cầm lấy phi kiếm đào một động nhỏ ở trên vách đá đó. Nếu như là bình thường thì nhất định hắn sẽ rất tiếc khi dùng phi kiếm của mình để đào, nhưng lúc này, hắn đã không còn để ý gì nữa, vì cái mạng nhỏ bé của hắn quan trọng hơn cả.

Diệp Mặc mới đào được một hang nhỏ đủ để người hắn chui vào thì càng có nhiều cục đá to hơn rơi xuống. Theo như hắn quan sát thì có thể tưởng tượng ra, chỉ cần hắn chậm một chút, cho dù là bản lĩnh có to lớn thế nào đi nữa thì cũng sẽ bị những cục đá này rơi xuống khiến nước đập vào người.

Lại một trận ầm ầm nữa, càng ngày càng có nhiều đất đá rơi xuống, trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, hắn biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Hắn cảm thấy cả hòn núi này như chấn động, qua một lúc, hắn nghi ngờ vách đá bên mình không biết có bị sập xuống không.

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì nhất định không thể nào tự cứu mình được. Diệp Mặc nhanh chóng cầm lấy phi kiếm đào lấy vách núi ở giữa, hắn không dám đùa giỡn với cái mạng nhỏ bé của mình.

Lại một giờ nữa trôi qua, âm thanh sụp đổ bên ngoài dường như nhỏ hơn một chút, nhưng những âm thanh àm ầm vẫn không ngừng truyền đến. Diệp Mặc đoán, lúc này chắc hắn đã ở giữa lòng núi. Đúng là xui xẻo, một ngôi mộ cổ không ngờ là một cơ quan như vậy, không biết Tống Ánh Trúc đã ra ngoài hay chưa, Diệp Mặc thở dài một tiếng. Tốt nhất sau này hai người không nên chạm mặt nhau nữa, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy rối như tơ vò. Tống Ánh Trúc dù sao cũng là người phụ nữ của hắn, căn bản là hắn không muốn người phụ nữ của mình và người đàn ông khác có quan hệ gì với nhau.

- Có phải quá bá đạo không?

Diệp Mặc tự lẩm bẩm một câu, nhưng lại lập tức vỗ đầu. Bây giờ tính mạng của hắn còn chưa biết thế nào, nghĩ ngợi những thứ này để làm gì chứ?

Âm thanh bên ngoài đã nhỏ đi, khi Diệp Mặc đang muốn dừng lại thì lại phát hiện ra vách đá mà mình đang đào đã có thể xuyên qua được. Trước mắt là một khe sâu rất lớn, có lẽ bốn phía, thậm chí là cả đỉnh núi đều là vách đá, ở giữa là một khe nước ngầm nhỏ.

Đúng là một nơi kỳ lạ. Diệp Mặc cẩn thận bò xuống. Hắn men theo khe nước ngầm đó một vòng, phát hiện ra dưới con sông này, thỉnh thoảng nhìn thấy loài cá ghê tởm đó, chỉ là không nhiều như bên ngoài mà thôi. Đây rốt cuộc là nơi gì vậy, không ngờ lại có một loài sinh vật ghê tởm như vậy?

Nơi này giống như một cái rương. Nếu như không tìm ra đường đi thì chỉ có thể bị chôn sống ở đó đến chết.

Diệp Mặc lại men theo khe nước ngầm, tìm được một nơi, tiếp tục bắt đầu đào. Hắn biết, nếu như không đào xuyên được chỗ này thì hắn sẽ không thể nào ra ngoài được.

Chỉ có điều Diệp Mặc không dùng phi kiếm của mình để đào nữa. Mặc dù phi kiếm không thể đào đến nỗi bị hỏng được, nhưng Diệp Mặc vẫn đề phòng trước. Đây là pháp bảo duy nhất của hắn, thậm chí là một nửa tính mạng của hắn ở đây. Ngộ nhỡ đào đến một khe khác, nói không chừng hắn còn cần đến phi kiếm để bay ra ngoài.

Cũng may trong nhẫn, trường đao và đoản đao nhiều vô kể, và đều là những binh khí lợi hại. Những binh khí của các võ giả Huyền Cấp bình thường, Diệp Mặc không muốn thu thập, những thứ hắn thu thập về đều là những đồ của các võ giả Địa Cấp.

Vừa để chữa thương và tu luyện, vừa để đào bới được. Đối với Diệp Mặc mà nói, điều này đã thành thói quen. May mà trong nhẫn đồ ăn thức uống gì cũng có, sau một tuần, vết thương của Diệp Mặc đã hoàn toàn hồi phục. Đồng thời tu vi của hắn quả nhiên giống như dự liệu, lại thăng tiến lên một tầng nữa, đã đến trung kỳ tầng bốn, chỉ cần một bước nữa thôi là có thể đi đến hậu kỳ.

Với tâm trạng sung sướng, Diệp Mặc lại tăng tốc quá trình đào của mình, lại một ngày nữa trôi qua, hắn đã đào xuyên được vách đá, đến được một khe sâu mới.

Điểm khác nhau chính là khe sâu này không ngờ có thể nhìn thấy bầu trời, trong lòng Diệp Mặc vui sướng. Bây giờ hắn đã có thể đạp kiếm để bay ra ngoài, chỉ cần nhìn thấy bầu trời thì chứng tỏ hắn đã thoát khỏi hoạn nạn. Lúc nào hắn có thể đạp kiếm để bay ra ngoài.

Diệp Mặc đứng ở bên sườn núi đã đào, thở dài, cuối cùng cũng được sống tiếp. Mặc dù không lấy được nhiều tinh thạch, nhưng cuối cũng cũng không mất đi cái mạng nhỏ này, hơn nữa tu vi còn thăng lên một cấp nữa.

Nhưng Diệp Mặc vẫn chưa đạp lên phi kiếm mà hắn lại ngây người ra, sườn núi chỗ hắn đứng có một đống hỗn độn, thậm chí còn có một số gạch đá mái ngói, và rất nhiều chân cụt tay đứt Chỗ này hắn quá quen thuộc, chính là Hồ Lô Cốc mà mấy ngày trước hắn vừa rời khỏi. Đào đi đào lại không ngờ lại đào đúng địa bàn của Hồ Lô Cốc, thần thức Diệp Mặc quét qua một lượt. Trong Hồ Lô Cốc toàn bộ đều là các thi thể, thậm chí ngay cả đầu của Hạng Danh Vương hắn còn nhìn thấy.

Trong lòng Diệp Mặc vui vẻ, vụ nổ bom đó quả thật lợi hại, Hồ Lô Cốc quả nhiên đã bị hắn diệt sạch.

Nhưng Diệp Mặc lập tức dừng lại lần nữa, hắn không nhìn thấy Nhâm Bình Xuyên, hay nói cách khác, Nhâm Bình Xuyên đã thoát. Không làm nổ chết Nhâm Bình Xuyên? Sự vui sướng của Diệp Mặc lập tức tiêu tan hết, Nhâm Bình Xuyên mới là kẻ địch lớn của hắn, hắn thà rằng để cho Hồ Lô Cốc chỉ chết một người, mà người đó chính là Nhâm Bình Xuyên.

Nhưng Nhâm Bình Xuyên lại không biết bay, lão đi kiểu gì chứ? Việc Nhâm Bình Xuyên không biết bay, làm sao mà Diệp Mặc biết được? Bản lĩnh Tiên Thiên, hắn vẫn chưa từng nhìn qua, lão Đàm Giác đó nhất định không phải là cao thủ Tiên Thiên thực sự.

Mặc dù Diệp Mặc đoán được Nhâm Bình Xuyên không biết bay, nhưng một cao thủ Tiên Thiên muốn thoát khỏi vách núi sâu thăm thẳm này chắc sẽ không có vấn đề gì.

Diệp Mặc dùng Ngự Phong Thuật tiến vào trong đống hỗn độn của Hồ Lô Cốc. Thần thức của hắn lại cẩn thận quét một lần nữa, quả thực không phát hiện ra thi thể của Nhâm Bình Xuyên, nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng không phát hiện ra một người nào còn sống, điều đó là không thể.

Lúc trước mặc dù phần lớn đệ tử của Hồ Lô Cốc đều ở quảng trường, nhưng vẫn có mội vài đệ tử không ra ngoài. Những đệ tử không ra ngoài này, cho dù là phải chết thì cũng phải đợi sau này bị chết đói chứ? Tại sao mới có vài ngày mà đã không còn một ai? Lẽ nào nơi đây còn có một lối ra khác?

Đại điện của Hồ Lô Cốc bị nổ cho đến sập xuống một nửa, nhưng bên trong vẫn có thể đi vào được. Diệp Mặc cầm phi kiếm bước vào trong đại điện, đồng thời phóng toàn bộ thần thức ra phía ngoài, Nhâm Bình Xuyên không chết, trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu.

Hơn nữa hắn không có cách nào tu luyện tới tầng năm, thậm chí tu luyện tới tầng sáu, rồi tới gây phiền phức với Nhâm Bình Xuyên. Vì ở đây không có tài nguyên, không phải muốn thăng cấp là có thể thăng cấp được. Lần này sở dĩ có thể thăng lên một tầng nhỏ là vì có Tống Ánh Trúc.

Đại điện của Hồ Lô Cốc hiện rõ sự cũ kỹ. Diệp Mặc bước vào trong đại điện, một bóng người cũng không có, xem ra những đệ tử của Hồ Lô Cốc thực sự đã không còn một ai, trong lòng Diệp Mặc càng thêm nghi ngờ, lẽ nào nơi đây còn có một lối ra khác?

Ở chính giữa đại điện là một đài vuông sơn đỏ cao tầm hai mét, bên trên có đặt một chiếc ghế được sơn đen bình thường, phía lưng ghế lại là một bình phong có trạm khắc rồng. Bình phong này trông sang hơn nhiều so với chiếc ghế này. Hai bên của đài vuông này có sáu cột gỗ to, mỗi một cột gỗ đều được khắc một hình động vật kỳ quái.

Diệp Mặc nhìn thấy loại động vật này, trong lòng lập tức lóe lên một điều gì đó, hắn đã từng nhìn thấy loài động vật này. Hình thù loài động vật được khắc trổ trên chiếc cột này mặc dù trông rất uy phong nhưng thứ này xem ra lại rất ghê tởm. Vài ngày trước hắn và Tống Ánh Trúc đã nhìn thấy loài quái ngư này trong con sông đó.

Loài quái ngư cực kỳ ghê tởm này không ngờ lại được khắc trạm trong đại điện của Hồ Lô Cốc. Diệp Mặc thực sự không hiểu được, chẳng lẽ loài quái ngư này là do Hồ Lô Cốc nuôi sao? Hay là loài quái ngư này đại diện cho điều gì đó?

Thần thức Diệp Mặc quét ra phía ngoài, sâu vào trong đại điện tầm 200m nữa là một hang động đá. Hang động đá này dường như có vài thứ cổ quái, Diệp Mặc đi vào hậu điện, hướng thẳng đến hang động kia.

Bỗng nhiên hắn dừng bước, thậm chí muốn lập tức xoay người bỏ chạy.

- Mày đã đến rồi à.

Một giọng nói vô cùng già nua vang lên. Diệp Mặc chỉ cảm thấy da đầu mình như muốn nổ tung, không ngờ lại là tên Nhâm Bình Xuyên đó. Tên già này không những không bị nổ chết mà còn đợi hắn ở trong này. Làm sao gã biết được là mình muốn đến đây chứ? Nếu như không phải vì không chạy được ra ngoài thì căn bản là hắn đã không đến nơi này rồi.

Nhưng thần thức của bản thân luôn phóng ra ngoài, thế mà đến một chỗ chỉ cách chỗ hắn chừng mười mấy mét, thì mới phát hiện ra, rốt cuộc làm thế nào mà gã làm được?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 501

Tái Chiến Với Nhâm Bình Xuyên: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Đã đến đây rồi thì vào trong đi.

Giọng của Nhâm Bình Xuyên vẫn già nua như cũ, hơn nữa còn có vẻ rất thản nhiên.

Diệp Mặc nắm chặt lấy phi kiếm, thần thức cẩn thận quét quanh người Nhâm Bình Xuyên một lượt, chỉ cần cảm thấy có gì bất ổn là hắn sẽ lập tức đi ngay, tuyệt đối không thể để bản thân rơi vào vòng công kích của Nhâm Bình Xuyên, hơn nữa Diệp Mặc còn có dự cảm rằng, dường như hắn cảm giác thấy thần thức của mình đều bị Nhâm Bình Xuyên cảm nhận được hết, lão già này thật quá đáng sợ.

Nhưng hắn nhanh chóng yên lòng, chả trách sao Nhâm Bình Xuyên không truy đuổi hắn, vì hai chân của gã đã bị nổ mất, hai chân đó giờ chỉ có một miếng vải che lên, nếu như không phải là Diệp Mặc thì người khác nhất định sẽ không thể nào phát hiện ra.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở phào, cho dù Nhâm Bình Xuyên có lợi hại nhưng gã cũng đã không còn chân nữa, gã cũng không thể làm gì được mình. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền chậm rãi bước vào.

-Năng lực thần thức của mày rất kỳ lạ, tao cảm thấy mày chưa bước vào, nhưng thần thức của mày có thể cảm nhận được động tác của tao, thậm chí có thể nhìn thấy tất cả của tao. Nói cho tao biết, làm sao mà mày làm được?

Nhâm Bình Xuyên ngồi trên mặt ghế đá, dung mạo không vì thăng cấp lên Tiên Thiên biến thành trẻ lại, mà lại hiện rõ sự già nua. Ngữ khí của gã

rất bình thản, cũng không vì hai chân của mình bị Diệp Mặc làm cho nổ gãy mà cảm thấy phẫn nộ.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

-Tao và mày có mối thù lớn ở Hồ Lô Cốc, tại sao phải nói với mày? Mày đang nằm mơ đấy à? Hay là mày là một kẻ ngu ngốc?

Nhâm Bình Xuyên lộ chút tức giận, nhưng đã bình tĩnh ngay được, lại thản nhiên nói:

-Thứ mà mày tu luyện rất lợi hại, từ trước đến nay tao chưa từng nhìn thấy một người tu luyện cổ võ lại có thể chế ngự được phi kiếm như mày. Mày là người đầu tiên và cũng là duy nhất.

-Điều đó và mày chẳng liên quan gì đến nhau.

Diệp Mặc vẫn vẻ thản nhiên, lúc này thần thức lại đề phòng Nhâm Bình Xuyên. Hắn biết tên già này tuyệt đối không bình thản như biểu hiện bên ngoài, mà gã là một lão già cực kỳ nguy hiểm.

-Mày có thể cảm nhận được tao đã bị thương? Thậm chí hai chân còn mất vì vụ nổ đó.

Nhâm Bình Xuyên nhíu mày. Nếu như Diệp Mặc biết hai chân gã bị nổ mất, điều này thực sự gây bất lợi cho gã, nhưng gã cũng biết sự che giấu của mình đã bị phát giác.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

-Tao đã đến đây thì sẽ không sợ mày, bất kể hai chân của mày có bị gãy hay không. Hồ Lô Cốc của mày và tao đã có mối thâm thù. Nhâm Bình Xuyên, mày ít nói nhảm đi, nói thẳng luôn mục đích mày để tao tới đây đi.

Trong lời nói của Nhâm Bình Xuyên, Diệp Mặc cuối cùng cũng tin rằng, Nhâm Bình Xuyên dùng vải che chân lại là muốn để mình nhìn thấy, chỉ là

nét mặt của mình đã bị gã nhìn thấu, có lẽ việc mình dám tiến vào hang động đá này đã bị gã đoán ra được.

Lần này Nhâm Bình Xuyên không tức giận, mà tiếp tục nói:

-Tên trẻ tuổi kia, mày tên Diệp Mặc đúng không? Mày có tin rằng hôm đó, nếu như bom của mày mà nổ chậm ba giây thì tao sẽ không bị thương không? Tao vừa mới thăng lên cấp Tiên Thiên, thậm chí nội công chưa thu hồi lại được, quả bom đó của mày đã làm nổ tung tất cả. Đó là vận may của mày, nhưng vận may không phải lúc nào cũng có.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

-Vận may có hay không là việc của tao. Hôm nay tao chỉ đi qua đây, nếu không có việc gì thì tao đi đây.

Diệp Mặc đương nhiên không muốn đi như vậy, hai chân của Nhâm Bình Xuyên đã bị gãy, hơn nữa trong lời nói của gã, hắn đã biết được gã bị thương. Mặc dù không biết vết thương của gã như thế nào, nhưng hôm nay là cơ hội tốt nhất để giết Nhâm Bình Xuyên.

Nếu như bây giờ một tên Nhâm Bình Xuyên đã bị nội thương, thậm chí còn mất cả hai chân còn giết không nổi thì sau này còn giết nổi ai chứ. Nếu như Nhâm Bình Xuyên biết được việc gã bị nội thương, Diệp Mặc hóa ra căn bản là không biết, mà biết được điều đó thông qua lời nói của gã thì không biết gã sẽ làm gì.

Diệp Mặc rất muốn giết ngay Nhâm Bình Xuyên, nhưng hắn biết với năng lực bây giờ của mình, muốn giết được gã cũng cần phải chuẩn bị thật tốt, cho dù hai chân của gã đã bị mất. Nhưng may mà Nhâm Bình Xuyên không những bị gãy chân mà còn bị thương. Điều này đối với Diệp Mặc là một tin tốt.

Cho dù gã là cao thủ Tiên Thiên, nhưng cao thủ Tiên Thiên mà bị gãy chân và trọng thương thì cũng không thể uy hiếp gì được mình, hơn nữa việc

hắn nhờ có Tống Ánh Trúc mà tu vi lại lên một tầng nữa, đã đến luyện khí tầng bốn trung kỳ, sắp bước vào hậu kỳ. Diệp Mặc nghĩ đến đây, sự tự tin đã tăng lên nhiều.

-Mày cảm thấy, chân tao bị gãy thì sẽ không thể giết nổi mày ư?

Nhâm Bình Xuyên vẫn bình thản như cũ, không một chút hoang mang.

Nói xong, gã không đợi Diệp Mặc trả lời, bình tĩnh nói:

-Để lại thứ mày được truyền kế, tao đảm bảo sẽ không động tới một sợi lông của mày.

- Thậm chí còn mang một phần của cải tặng cho mày. Nếu như mày không đồng ý thì mày hãy xem xem, một cao thủ Tiên Thiên bị gãy chân như tao có thể giết được mày hay không.

Nói xong Nhâm Bình Xuyên thản nhiên nhìn Diệp Mặc:

-Mày có thể lựa chọn chạy trốn, sau khi mày chạy trốn thì tao sẽ đi thẳng đến Lưu Xà. Tại Lưu Xà tao sẽ giết hết, tao cũng không ngại để người thân của mày ở Lưu Xà làm thức ăn cho Thủy Lang đâu.

Căn bản Diệp Mặc đã có động cơ giết Nhâm Bình Xuyên, bây giờ hắn càng muốn giết gã hơn, Nhâm Bình Xuyên bắt buộc phải chết. Diệp Mặc nghĩ đến những lời Nhâm Bình Xuyên vừa nói, liền cảm thấy ghê tởm:

-Hóa ra những con quái ngư này đều do Hồ Lô Cốc chúng mày nuôi sao?

Nhâm Bình Xuyên cười lớn:

-Quái ngư? Đợi mày sau khi biết được tác dụng của loài cá đó thì mày sẽ không nói chúng là quái ngư nữa đâu.

- Nếu mày đồng ý với lão già này thì lão già này sẽ thu nhận mày làm đệ tử của Hồ Lô Cốc, hơn nữa còn đảm bảo trong vòng một năm mày từ Bán

Bộ Tiên Thiên trở thành đệ tử Tiên Thiên luôn. Nhưng xem ra tao đoán không sai, mày quả nhiên có thể thông qua thần thức để nhìn xuyên được thứ ở đằng sau lưng tao.

Nói xong, trong mắt Nhâm Bình Xuyên lại lóe lên ánh lửa, gã nghĩ đến công pháp thần kỳ đó của Diệp Mặc bị mình biết được, trong lòng liền cảm thấy sung sướng.

Diệp Mặc không nói gì, bất động trước Nhâm Bình Xuyên, hắn biết Nhâm Bình Xuyên còn có lời muốn nói.

-Chúng gọi là Thực Thi Thủy Lang, nhưng không phải là cá. Máu của chúng có chứa tinh khí máu thịt, chỉ cần uống máu của Thực Thi Thủy Lang là có thể vận chuyển nội khí một cách dễ dàng hơn, thăng cấp rất nhanh, hơn nữa không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Nhâm Bình Xuyên thu ánh mắt của mình lại, chậm rãi nói.

Diệp Mặc nghe đến đây suýt nữa thì nôn ói. Uống máu của loài cá này, cho dù là cả đời này hắn chỉ Luyện Khí tầng một thì hắn cũng sẽ không uống máu của loài động vật ghê tởm này.

-Mày nuôi hàng trăm con Thực Thi Thủy Lang, thảo nào mày có thể thăng cấp lên Tiên Thiên.

Diệp Mặc nói một cách châm chọc.

Dường như không nghe ra những lời châm chọc của Diệp Mặc, Nhâm Bình Xuyên vẫn nói tiếp:

-Mày tưởng máu của bất kỳ một con Thực Thi Thủy Lang nào cũng có tác dụng sao? Phải là những con Thực Thi Thủy Lang trưởng thành, những con Thực Thi Thủy Lang trưởng thành phải vươn dài tứ chi và có nanh vuốt mới có tác dụng. Mày biết tao có hàng trăm con Thực Thi Thủy Lang, xem ra mấy ngày trước Thực Thi Thủy Lang đã bạo động, chắc là gặp mày rồi?

Trong lòng Diệp Mặc thầm tức giận, lão già này biết mấy ngày trước Thực Thi Thủy Lang đã bạo động, chứng tỏ vụ nổ đó và chúng có quan hệ với nhau. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lạnh lùng cười:

-Nói như vậy, mấy ngày trước vụ nổ đã sắp xếp cho tao phải chết là do mày làm? Di tích của cổ mộ đó, chúng mày biết?

-Di tích cổ mộ?

Nhâm Bình Xuyên lắc đầu cười nói:

-Tao không biết di tích cổ mộ nào cả, nhưng Thực Thi Thủy Lang ở mạch nước ngầm đó là do Hồ Lô Cốc của tao nuôi. Vụ nổ đó chính xác là do tao làm, bất kỳ ai cũng không thể làm Thực Thi Thủy Lang của Hồ Lô Cốc chúng tao bị lộ ra ngoài, vì vậy cho dù tao có bị mất đi rất nhiều những con Thực Thi Thủy Lang thì cũng phải giết được kẻ đã biết đến Thực Thi Thủy Lang.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy, nếu như Thực Thi Thủy Lang có thể thăng cấp cảnh giới thì chẳng phải là rất đơn giản sao? Bao nhiêu con Thực Thi Thủy Lang như vậy, những đệ tử của Hồ Lô Cốc mỗi ngày uống máu hai con không được sao?

Dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, Nhâm Bình Xuyên cười nhạt nói:

-Có phải mày tưởng chỉ cần cho Thực Thi Thủy Lang cắn giết lẫn nhau thì có thể vươn dài tứ chi nanh vuốt ra đúng không? Nếu như mày nghĩ như vậy thì tao chỉ có thể nói rằng, mày quá ngây thơ. Thực Thi Thủy Lang sống rất đơn giản, nhưng tuyệt đối không phải tự cắn giết lẫn nhau là có thể lớn được. Mặc dù cắn giết lẫn nhau có thể khiến chúng nhanh chóng vươn dài chân trước ra được, nhưng chân sau và nanh vuốt vĩnh viễn sẽ không dài ra được. Chúng bắt buộc phải uống máu người sống mới có thể dần dần lớn lên được. Mày tưởng mỗi một ngày như vậy, ông trời đều ban thần vật một cách dễ dàng như vậy sao?

-Hóa ra đệ tử của Hồ Lô Cốc bị mày thả xuống sông cho quái vật này ăn?

Diệp Mặc theo bản năng thốt ra một câu.

Nhâm Bình Xuyên không giấu diếm chút nào, nói:

-Đúng vậy, Hồ Lô Cốc bị mày làm cho sập xuống, bây giờ không có một cái xác sống nào bước vào, Thực Thi Thủy Lang của tao đang đói đến chết rồi, tao chỉ có thể để cho những đệ tử này làm thức ăn cho Thực Thi Thủy Lang. Được coi là đệ tử của Hồ Lô Cốc, bọn họ cũng nên vì Hồ Lô Cốc mà cống hiến chút ít công lao.

Giọng điệu của Nhâm Bình Xuyên rất thản nhiên, không có chút áy náy và chậm chạp nào, dường như việc những đệ tử kia làm thức ăn cho cá là một lẽ đương nhiên vậy. Xem ra gã đã nói toàn bộ bí mật của Hồ Lô Cốc cho Diệp Mặc biết, Diệp Mặc nhất định sẽ ở lại đây. Tiên Thiên là một thứ mà ai cũng theo đuổi suốt đời, có người vì muốn thăng cấp lên Tiên Thiên, thậm chí là cha mẹ anh em ruột thịt cũng giết, huống chi là một đám người vô dụng không để làm gì kia.

Diệp Mặc chậm rãi thở dài, nhìn chằm chằm Nhâm Bình Xuyên, cười lạnh nói:

-Lão thất phu, mẹ kiếp, mày đúng là đồ không biết xấu hổ, hãy nhận lấy một kiếm của ông đây đi.

Nói xong, trường kiếm trong tay của Diệp Mặc liền hóa thành một tấm lụa lớn và dài, mang đầy sát khí lao thẳng về phía Nhâm Bình Xuyên. Lần này, Diệp Mặc thi triển 80% chân khí, mục đích chính là để Nhâm Bình Xuyên bị mê muội, khiến gã tưởng mình đã dốc toàn lực.

"Ầm". Nhâm Bình Xuyên đánh một quyền xuống, Diệp Mặc cảm thấy kiếm khí của mình đã đánh ra bị chia năm xẻ bảy, đồng thời hắn lại một lần nữa bị nội công của Nhâm Bình Xuyên bắn ngược lên trên.

Nhưng lần này là do Diệp Mặc cố ý, hắn mượn lực để bay ra khỏi sơn động của Nhâm Bình Xuyên. Vì hai chân của Nhâm Bình Xuyên đã mất, nhưng nơi chiến đấu lại chật hẹp, đối với Diệp Mặc mà nói không có lợi thế gì.

Khi Diệp Mặc rơi xuống liền cảm thấy nội khí của Nhâm Bình Xuyên đã mạnh hơn mấy ngày trước rất nhiều, tuy nhiên nội khí của gã vẫn chưa hoàn chỉnh, quả nhiên bị nội thương rất nặng. Trong lòng Diệp Mặc hơi hoảng sợ, lão già này bị nội thương nặng như vậy mà còn lợi hại như thế, nếu như gã không bị nội thương chắc mình không còn đường mà chạy nữa.

Biết được rằng tu vi của mình vài ngày trước lại thăng lên một tầng nữa, chân khí mà vài ngày trước hắn dốc toàn bộ để thi triển chỉ tương đương với 80% chân khí so với hiện tại mà thôi.

Chẳng lẽ Tiên Thiên thực sự đáng sợ như vậy sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 502

Nhanh Hơn Ông Một Cm: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Nhâm Bình Xuyên nhìn Diệp Mặc nhảy ra khỏi sơn động, vẻ mặt đầy tức giận, lão ta không ngờ rằng Diệp Mặc lại không chút quan tâm tới những lời lão ta nói nãy giờ, thậm chí đến Tiên Thiên cũng chẳng buồn quan tâm, lại còn ra tay với mình.

-Cậu không muốn thăng cấp lên Tiên Thiên sao?

Mặc dù đã cố gắng kìm nén cơn giận dữ nhưng Nhâm Bình Xuyên vẫn để lộ sự giận dữ của mình.

Diệp Mặc khua Phi Kiếm trong tay, nói lạnh lùng:

-Tiên Thiên? Tôi cũng từng chứng kiến rồi, cũng chẳng có gì đáng nói. Yến Kinh có một cao thủ cấp Tiên Thiên, đến lúc ấy tôi đi hỏi ông ta xem rốt cuộc làm thế nào vậy là được rồi, việc gì phải ở lại cái nơi đầy mùi hôi thối tử thi thế này, thật là ghê tởm! Một nơi phong cảnh tươi đẹp thế này lại bị đám rác rưởi các người làm cho hôi thối hết rồi.

Dường như không hề để ý tới câu nói sau của Diệp Mặc, Nhâm Bình Xiêm khẽ nhíu mày nói:

-Tuyệt đối không thể, bên ngoài thiếu nguyên khí trời đất, căn bản không đủ nội khí để tu luyện tới cảnh giới cao nhất, làm sao có thể xuất hiện Tiên Thiên được? Trừ khi tên đấy có Thực thi thủy lang. Nhưng Thực thi thủy lang ngoài nước từ núi băng ở Hồ Lô cốc ra, thì những nơi khác chúng đều không thể sống được.

Còn có chuyện Nhâm Bình Xuyên không nói ra, là cho dù có Thực thi

thủy lang, nhưng nếu không thể lĩnh ngộ được quy tắc Tiên Thiên, thì cũng không thể đạt tới Tiên Thiên được. Lão ta bế quan mười tám năm cũng không cách nào đạt tới Tiên Thiên, cuối cùng chỉ có trong Phi Kiếm của Diệp Mặc lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Tiên Thiên. Đương nhiên những lời này lão ta tuyệt đối không thể nói cho Diệp Mặc biết được.

-Nhưng ở Yến Kinh có một người tên Đàm Giác đã là Tiên Thiên rồi. Mặc dù tu vi không bằng lão, nhưng cũng có thể coi là một cao thủ.

Diệp Mặc cũng không nói hắn và Đàm Giác từng đấu với nhau, hắn cũng muốn biết nguyên nhân là gì.

Nhâm Bình Xuyên lạnh lùng cười nói:

-Ấu trĩ, đấy gọi là Tiên Thiên sao? Nếu ta đoán không nhầm, cái tên Đàm Giác kia sau khi lên tới cấp Tiên Thiên chẳng qua cũng chỉ ngang bằng với Hạng Danh Vương mà thôi. Hơn nữa tuổi thọ của hắn ta cũng không cách nào kéo dài được, sau khi lên Tiên Thiên, tuổi thọ sẽ tăng lên một giáp. Nếu không phải lần ta lên cấp Tiên Thiên bị bom làm bị thương, khuôn mặt của ta sẽ trở nên trẻ trung hơn, vì tuổi thọ được tăng lên một giáp.

Không để Diệp Mặc kịp nói gì, Nhâm Bình Xuyên tiếp tục nói:

-Cách để đạt tới Tiên Thiên thì có rất nhiều, một là có thể dựa vào việc không ngừng tu luyện, đả thông nhâm mạch và đốc mạch, để nội khí của mình tăng cao hóa thành cảnh địa Đại thành. Cách này ta đã dùng 18 năm, thậm chí còn có sự trợ giúp của Thực thi thủy lang, tìm kiếm cơ hội lĩnh ngộ được…*

Dường như ý thức được bản thân đã tiết lộ bí mật lĩnh ngộ của Phi Kiếm, Nhâm Bình Xuyên nhanh chóng sửa lại nói:

-Không có sự giúp sức từ máu của Thực thi thủy lang thì không thể tiếp cận cảnh giới Đại thành. Cách mà tên Đàm Giác kia sử dụng chắc chắn là Ngụy Tiên Thiên được lưu truyền ở thế giới bên ngoài. Ngụy Tiên Thiên

cũng được coi là một loại Tiên Thiên, một khi đã nắm bắt được nó, đích thực có thể mạnh hơn nhiều so với một cao thủ Địa cấp.

Nhìn thoáng qua thấy Diệp mặc vẫn đang lắng nghe, Nhâm Bình Xuyên nhẹ nhàng đưa tay ra sau, tiếp tục nói:

-Đặc điểm của cao thủ Tiên Thiên không phải là đả thông hai mạch nhâm đốc, mà là hình thành khí hải. Còn Ngụy Tiên Thiên thì không thể hình thành khí hải, chỉ có thể đưa nội khí vào trong hai mạch nhâm đốc, cho nên kì thực Ngụy Tiên Thiên và Địa cấp không khác nhau là mấy….

Nhâm Bình Xuyên còn chưa dứt lời, tay của lão ta liền vung lên, đất dưới chân Diệp Mặc đột nhiên sụp xuống. Đồng thời Nhâm Bình Xuyên chống mạnh hai tay xuống ghế bay lên trên không, hai tay đánh xuống đỉnh đầu của Diệp Mặc, một âm thanh "răng rắc" vang lên, giống như tiếng của lồng sắt khép lại vậy.

Nhâm Bình Xuyên khẳng định lần đánh lén này Diệp Mặc tuyệt đối không thể tránh được. Chỉ cần Diệp Mặc bị nhốt lại trong lồng, thì dù hắn có bản lĩnh thế nào cũng sẽ là bữa ăn của mình, lão ta không tin bắt được Diệp Mặc rồi, dưới sự tra tấn của lão ta Diệp Mặc lại không khai ra tất cả.

Nhưng nội khí của Nhâm Bình Xuyên vừa phát ra toàn lực, liền cảm thấy có điều gì đó bất thường. Vì chỉ trong nháy mắt không kịp có chút phòng bị nào thì một luồng sát khí đã phóng tới xương sườn của lão ta.

Nhâm Bình Xuyên ngầm cảm thấy có chuyện chẳng lành, một chưởng lúc nãy của lão ta đánh ra phải đánh trúng đầu của Diệp Mặc, lão ta không có thời gian để nghĩ xem Diệp Mặc dùng cách nào để chạy thoát được, thậm chí còn phản đòn lại, lão ta nhanh chóng biến thân để thoát đòn. *

Nhưng Diệp Mặc đã động thủ rồi, làm gì có chuyện để cho Nhâm Bình Xuyên chạy thoát, đây là cơ hội duy nhất của hắn ta. Nhâm Bình Xuyên lại đang ở trên không nên không thể dùng lực, hơn nữa lão ta đang bị trọng thương, một khi lão ta rơi xuống đất lần nữa, thì chắc chắn không thể thoát

được.

"Ầm" một tiếng, Nhâm Bình Xuyên vẫn ở trên không, tung một quyền vào Phi Kiếm của Diệp Mặc, kiếm khí của Diệp Mặc chém thẳng vào bả vai của Nhâm Bình Xuyên.

Những chuyện này đều nằm trong dự liệu của Diệp Mặc, hai kiếm trước của hắn sở dĩ chỉ dùng tám phần công lực là bởi vì muốn giành cho chiêu cuối cùng này. Diệp Mặc không nghĩ chỉ một chiêu kiếm trên không mà có thể giết chết Nhâm Bình Xuyên được, nếu quả thực Tiên Thiên lợi hại như Nhâm Bình Xuyên, cho dù không có hai chân, cơ thể đang trọng thương, thì sự tồn tại ấy cũng là một mối đe dọa lớn.

Nhâm Bình Xuyên trong lòng đầy phẫn nộ, vốn là lão ta định ám sát Diệp Mặc, không ngờ tên tiểu tử này lại giảo hoạt như vậy, lại không hề mắc bẫy. Hơn nữa còn phản công lại Nhâm Bình Xuyên, thậm chí nhân lúc Nhâm Bình Xuyên ở trên không còn ra tay đánh lén.

Diệp Mặc không quan tâm Nhâm Bình Xuyên nghĩ gì, hắn không cho Nhâm Bình Xuyên cơ hội xuống đất. Nhâm Bình Xuyên đang bị thương nặng, bây giờ lại phải đỡ một đòn của hắn trên không, có thể nói thời điểm trong nháy mắt trước khi lão ta rơi xuống đất chính là thời điểm mà lúc lão ta yếu ớt nhất.

Cơ hội này làm sao Diệp Mặc có thể bỏ qua được. Hắn tích tụ mười thành chân khí, trong tay nắm Phi kiếm, ánh kiếm sáng cả một vùng trời, sát khí từ kiếm và từ người tỏa ra ngùn ngụt lao thẳng về phía Nhâm Bình Xuyên.

Diệp Mặc biết đây là lần đánh cuộc được ăn cả ngã về không, nếu như Nhâm Bình Xuyên còn lưu hậu thủ, thì Diệp Mặc e rằng hôm nay sẽ chôn thây tại nơi đây. Hiện tại hắn đánh cược rằng Nhâm Bình Xuyên không có hậu thủ, lão ta chắc chắn không thể ngờ được cái hắn đợi chính là giây phút này đây.

Nhâm Bình Xuyên giận sôi máu, lúc này tên đó đương nhiên biết suy nghĩ của Diệp Mặc, chính là muốn nhân lúc lão ta vừa rơi xuống mặt đất mượn lực đao chém lão ta một cái. Nhưng như vậy chẳng phải quá xem thường Nhâm Bình Xuyên này rồi sao, dù sao cũng là một cao thủ Tiên Thiên, mặc dù trên không không thể mượn lực đao, dù tiên lực đã phát ra, hoặc dù cho cơ thể đang bị nội thương, cũng không phải là người mà kẻ luyện võ thông thường như Diệp Mặc có thể đối phó được.

Nhâm Bình Xuyên dùng tốc độ nhanh nhất tung ra một quyền về phía Diệp Mặc. Lão ta còn giữ lại một phần công lực, phần công lực này là giành để lúc lão ta và Diệp Mặc sau khi giao đấu, nếu rơi xuống đất thì có thể dùng số công lực còn lại này để mượn lực, đánh Diệp Mặc một đòn chí mạng.

Lão ta tin rằng, kiếm này của Diệp Mặc giống với hai kiếm trước của lão ta, đều là đánh cuộc một ăn cả ngã về không, dùng toàn bộ công lực, không hề để lại công lực cho những đòn tiếp theo.

Ầm… phụt…

Diệp Mặc cầm Phi kiếm lại một lần nữa áp sát vào Nhâm Bình Khiêm, nhưng lần này kiếm không bị quyền đánh bật ra, mà nhát kiếm chém thẳng vào vai của Nhâm Bình Khiêm, một tia máu phun ra.

Không hay rồi, Nhâm Bình Xuyên khuôn mặt biến sắc, rơi xuống đất, đồng thời cũng đánh ra một quyền, Diệp Mặc bị đánh bay, Nhâm Bình Xuyên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, ngồi yên tại chỗ.

Đan điền từng đợt cuồn cuộn truyền đến, Diệp Mặc lập tức phun ra máu, nhưng ngay sau đó hắn liền nhẹ nhàng thở ra, mặc dù hắn đã bị thương, nhưng kế hoạch lần này đã thành công hoàn toàn.

-Hay cho tên nhóc gian trá, cậu lại có thể bảo toàn được thực lực, lần trước đã đối diện với cái chết rồi, vậy mà vẫn chưa lấy ra hết toàn bộ sinh lực, lẽ nào là vì giây phút này hay sao?

Nhâm Bình Xuyên không đi cầm máu, lão ta biết cho dù có cầm máu, thì hôm naylão ta cũng đã thua một cánh hồ đồ, lão ta không ngờ rằng Diệp Mặc lại gian trá đến như vậy, dùng tính mạng của mình để đánh cuộc vẫn giữ lại hai phần công lực.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, không hề nói ra mấy ngày gần đây thực lực của hắn đã tăng lên một cấp, chỉ cầm Phi Kiếm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhâm Bình Xuyên. Hắn giữ lại hai phần công lực đến cuối cùng mới tấn công, mặc dù trận triến này nguy hiểm khôn cùng, nhưng rốt cục vẫn thành công rồi.

Nghĩ đến sự sợ hãi của Nhâm Bình Xuyên, Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút sợ hãi, có thể nói nếu như Nhâm Bình Xuyên không định đánh lén hắn, khiến bản thân lơ lửng trên không, thì trận chiến hôm nay chưa chắc hắn đã thắng được. Không ngờ rằng cái lão già không có chân này, thậm chí lại còn bị trọng thương, vậy mà vẫn lợi hại như vậy.

Nếu như lão ta không định đánh lén hắn, hoặc nếu như hắn không thăng một tầng công lực, vậy thì trận chiến hôm nay đã không được lạc quan như vậy. Nghĩ đến đây Diệp Mặc thấy có chút biết ơn Tống Ánh Trúc, nếu không nhờ có cô hắn khó có thể thăng cấp được.

Nhâm Bình Xuyên ánh mắt không cam tâm, lão ta mới lên được Tiên Thiên mấy ngày, không ngờ từ việc mất hai chân tới lúc mất mạng lại có liên quan tới tên thanh niên này. Suy tính của tên thanh niên này không ngờ lại thâm sâu như vậy, mấy ngày trước cố ý che giấu thực lực, mãi đến hôm nay mới để lộ ra, khiến lão ta căn bản không thể ngờ tới.

Nếu lão ta biết Diệp Mặc còn giấu hai phần công lực, đến cuối cùng cho dù có bị thương, cũng sẽ không mất đi một cánh tay, hơn nữa lại còn bị mất mạng.

Nhâm Bình Xuyên phun ra một ngụm máu tươi, nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói:

-Tại sao cậu biết ta muốn đánh lén cậu, nếu như không biết được nguyên nhân thì ta chết cũng không nhắm mắt.

Diệp Mặc đi xa khỏi chỗ Nhâm Bình Xuyên, mặc dù bản thân hắn bị trọng thương, nhưng nếu như lão ta trước khi chết lại muốn liều mạng một phen thì người chịu thiệt là hắn. Bây giờ chỉ cần kéo dài thời gian, sau đó cho một cầu lửa và một đao gió như vậy là kết thúc.

Nghe thấy câu hỏi của Nhâm Bình Xuyên Diệp Mặc cười lạnh:

-Ông có biết là ta có lực cảm ứng, vậy mà lại sơ ý như vậy. Ta đã nghĩ chiếc nút màu xám trên ghế của ông dùng để làm gì, hơn nữa ta lại chỉ chú ý quan sát chiếc nút xám ấy. À đúng rồi, ta còn có một pháp thuật nho nhỏ gọi là Ngự Phong Thuật, thời điểm tay của ông cách cái nút 1cm, ta đã thi triển Ngự Phong Thuật, đồng thời ra tay với ông.

Thấy sắc mặt của Nhâm Bình Xuyên càng lúc càng khó coi, Diệp Mặc càng lúc càng cảm thấy vui, hắn lau vết máu ở khóe miệng cười nói:

-Nói tới lần đánh lén lúc nãy, thì ta đã nhanh hơn ông 1cm rồi. Ta luôn chờ lúc ông ấn cái nút xám ấy, cũng may, ông rất biết nghe lời, ấn cái nút ấy, ừm, và thắng lợi tự đến với ta thôi.

Nhâm Bình Xuyên không kìm được, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Mặc thấy Nhâm Bình Xuyên hộc máu, lại nở nụ cười vui vẻ:

-Nhâm cốc chủ, ông yên tâm chết rồi chứ, tôi sẽ xóa tên Hồ Lô cốc trong Ẩn môn, chuyện này ông không phải lo lắng, đúng rồi, hãy ăn cầu lửa của tôi trước đã.

Nghe xong những lời của Diệp Mặc, Nhâm Bình Xuyên vô cùng sầu não, lại thấy ngay một quả cầu lửa bay tới ánh mắt đầy vẻ kinh hãi, lại có loại pháp thuật như vậy sao? Lão ta trợn mắt nhìn chằm chằm cầu lửa xuyên qua ngực mà vẫn chưa tin đấy là hiện thực.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 503

Chỗ Thuộc Về Mình: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc nhìn Nhâm Bình Xuyên bị cầu lửa thiêu thành tro bụi, đứng ngây ra một lúc lâu, quả cầu lửa của hắn chỉ là muốn cảnh cáo Nhâm Bình Xuyên, hắn tin nếu Nhâm Bình Xuyên tránh, chắc chắn quả cầu lửa không thể trúng lão ta, nhưng không ngờ rằng Nhâm Bình Xuyên lại không hề tránh đi, để bị cầu lửa thiêu rụi.

Đáng tiếc, hắn còn có chuyện muốn hỏi lão ta, chính là chỗ vào linh đàm rốt cuộc ở nơi nào, bây giờ thì hay rồi, không cần phải hỏi nữa, người để hỏi đã chết rồi Diệp Mặc tìm kiếm cả nửa ngày ở Hồ Lô cốc, ngoài một số cơ quan mật thất ra, hắn không thể tìm thấy bất kì một cửa vào linh đàm nào. Thật đáng tiếc! Nếu như bốn tinh thạch kia thực sự là linh thạch, hay thậm chí cái linh đàm kia có thể tự động tạo ra nơi có linh thạch, nói không chừng hắn có thể thăng lên tầng năm.

Có lẽ linh đàm không ở nơi này, Diệp Mặc thất vọng đạp Phi Kiếm bay ra khỏi Hồ Lô cốc. Từ hôm nay trở đi đã không còn tồn tại Hồ Lô cốc nữa. Còn về chuyện của Linh Đàm đi hỏi Phong Vũ là được, hiện tại người biết về linh đàm có lẽ chỉ còn có anh ta.

Diệp Mặc đi vào cổ mộ, phát hiện nơi này đã hoàn toàn bị sụp xuống, hơn nữa cũng không thấy bóng dáng Tống Ánh Trúc đâu, đoán rằng có lẽ cô ta đã đi rồi. Hắn đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước có gặp một tiểu hồ ly, nếu như hôm nay lại gặp được nó, chắc chắn có thể dễ dàng bắt được nó, nhưng đáng tiếc hôm nay lại không gặp được nó.

Trong thời gian mấy ngày, Diệp Mặc đã trải qua nhiều chuyện ở Mai nội Tuyết Sơn, không một ai hay biết nơi Tuyết Sơn thâm sâu cùng cốc này lại

xảy ra một trận chiến lớn như vậy.

Không biết đám người Khinh Tuyết thế nào rồi, nghĩ tới đây, Diệp Mặc không còn ý định lưu lại đây nữa, Phi Kiếm dưới chân phi thẳng lên trời.

…

Mặc dù thời gian rời xa Lưu Xà chưa lâu, nhưng khi Diệp Mặc về lại Lưu Xà, lại cảm thấy nơi đây đã có sự thay đổi. Khắp nơi đều là đội ngũ thi công, Tiểu Hỏa thủ hạ của Phương Nam kéo người đi tuần tra, không còn thấy cảnh lôi kéo khách bắt mua bán ép nữa.

Diệp Mặc gật gật đầu, có lẽ đây là Lưu Xà mà hắn muốn, đợi sau khi nơi đây trở thành địa bàn của hắn, có lẽ hắn có thể xây dựng thành trì thuộc về mình rồi.

Diệp Mặc biết rằng muốn tu luyện tới mức Phi thăng tiên giới ở đây, gần như là chuyện không thể, nếu đã không thể chi bằng tìm được một chỗ thuộc về mình, cùng chung sống với những người thân yêu của mình tại nơi đây.

Không biết Khinh Tuyết đã trở lại hay chưa, Diệp Mặc cảm thấy lo lắng không yên. Hắn cảm thấy có lỗi với Ninh Khinh Tuyết, hắn biết Ninh Khinh Tuyết muốn hắn và cô trở thành vợ chồng chính thức của nhau, nhưng hắn thực sự không thể biến nó thành hiện thực.

Ninh Khinh Tuyết đang ngồi ở văn phòng xem lại bản kế hoạch, đột nhiên cô đứng dậy, cô dường như cảm nhận được Diệp Mặc đã trở về, cảm giác ấy không thể nói được thành lời.

-Ý Phi, tôi ra ngoài một lát sẽ quay lại ngay.

Ninh Khinh Tuyết nói rồi lập tức xuống tầng, dọc theo đường phố bước nhanh ra ngoài Diệp Mặc dừng bước, hắn nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết từ xa đang đi như chạy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất thoải mái, nơi đây mới là nhà của hắn.

-Diệp Mặc…

Ninh Khinh Tuyết cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng vì cảm giác của cô không hề sai, Diệp Mặc thực sự đã trở về. Cô cảm thấy vô cùng kích động, nhanh chóng chạy tới trước mặt Diệp Mặc, không chút suy nghĩ nhào vào lòng Diệp Mặc. Diệp Mặc ôm Ninh Khinh Tuyết, hắn nhìn thấy mọi người xung quanh đang nhìn họ cười. Một Ninh Khinh Tuyết kiêu ngạo không ngờ lại lao vào vòng tay của hắn ngay trên đường phố, cô thực sự rất nhớ hắn.

-Anh đã quay lại rồi.

Ninh Khinh Tuyết như chợt nhớ ra, đây là ngoài đường, cô rời khỏi vòng tay Diệp Mặc giọng nhẹ nhàng.

-Anh đã trở về rồi.

Diệp Mặc cầm tay Ninh Khinh Tuyết cảm thấy lòng nhẹ nhõm, có lẽ đây là điều mà hắn mong muốn có được.

-Anh Diệp trở về rồi…

Tiểu Hỏa giống như cái loa phóng thanh, nhìn thấy Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết, lập tức mang theo đám thuộc hạ chạy tới.

Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết không ở bên nhau một thời gian, Hư Nguyệt Hoa, Úc Diệu Đồng, Tàng Gia Nghiêm, Hứa Bình, Nhị Hổ, Diệp Lăng… trong thời gian ngắn biết tin đã lập tức chạy tới đây.

Diệp Mặc trong lòng cảm thấy ấm áp, nơi đây mới là nơi thuộc về hắn. Hắn ngầm hạ quyết tâm, bất luận là xảy ra chuyện gì, cũng tuyệt đối không để cho bất cứ ai tới Lưu Xà làm hại những người này.

...

Nửa tiếng sau, Diệp Mặc cùng với tất cả những người quản lý ở Lưu Xà

ngồi trong một phòng họp lớn, ở đây có những người là quản lý của Dược phẩm Lạc Nguyệt, cũng có người giống như Hư Nguyệt Hoa không quản lý của Dược phẩm Lạc Nguyệt, nhưng nói chung đều là những người quản lý của Lưu Xà.

Úc Diệu Đồng là người đầu tiên đứng dậy nói:

-Tôi sẽ nói về tình hình của Dược phẩm Lạc Nguyệt trước. Hiện tại sản phẩm của Dược phẩm Lạc Nguyệt đơn nhất, cơ bản không thể thu hút những người tiêu thụ thuộc tầng lớp thấp, thị trường như vậy có thể nói là mất nhiều hơn được. Trên thị trường phần đông người tiêu thụ thuộc tầng lớp trung bình, tôi đề nghị nên đưa ra các sản phẩm đánh vào thị trường này.

Diệp Mặc gật gật đầu, nói:

-Chị Úc nói đúng, nhưng hiện tại sản phẩm của chúng ta được cung ứng trên toàn cầu, một khi Dưỡng nhan hoàn phát sinh tình trạng ế hàng, chúng ta phải lập tức ngừng sản xuất Dưỡng nhan hoàn. Trong giai đoạn hiện nay cái chúng ta cần là tiền, hơn nữa năng lực sản xuất cũng không đủ, nên tạm thời không thể khai thác thị trường này. Còn đàm phán với HP và KL thế nào rồi?

Câu nói cuối mới là chuyện Diệp Mặc quan tâm nhất, hắn cố gắng thu gom của cải, chính là muốn mảnh đất này thuộc về hắn, sau đó hắn sẽ lập tức xây dựng thành trì.

-Đàm phán vẫn đang được tiến hành, nhưng có vẻ như hai quốc gia này đều có ý muốn sản phẩm của Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta, Lưu Xà hiện nay tình hình cũng không được lạc quan nữa.

Hư Nguyệt Hoa đứng dậy nói, hiện tại chuyện về đất đai cũng như việc xây dựng Lưu Xà đều do cô phụ trách.

-Không cần phải gấp, nếu bọn họ thực sự không đồng ý, tôi sẽ nghĩ cách khiến họ đồng ý.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, mảnh đất này tuy thuộc về hai nước, nhưng nếu như hắn không xây dựng Dược phẩm Lạc Nguyệt ở đây, thì mảnh đất này chỉ là một bãi rác. Bây giờ thấy công ty của hắn ăn nên làm ra, thì lại ghen tị, làm gì có chuyện đấy.

Úc Diệu Đồng nói:

-Nếu Lưu Xà xây dựng thành trì, gần Quế Lâm còn có một mảnh đất thuộc Hoa Hạ, hiện nay chúng ta có cần phải đàm phán với các quan chức Hoa Hạ hay không? Đúng rồi, quân đội Hoa Hạ từng phái người sang tiếp xúc với chúng ta, muốn tạo hiệp ước với chúng ta về Kiện thể hoàn, nhưng vì vấn đề giá cả nên đàm phán đã khép lại.

-Không cần, miếng đất ấy đối với chúng ta hiện tại mà nói cũng không có gì phải vội, cái vùng dất hoang sơ rừng rú ấy, có lẽ sau này họ cũng sẽ cấp cho chúng ta thôi.

Diệp Mặc khoát tay thản nhiên cười nói:

-Lão Tàng, xây dựng thêm hai nhà máy gia công dược phẩm, quy mô lớn hơn trước, mô hình giống với mô hình nhà máy Dưỡng nhan hoàn và Kiện thể hoàn.

Việc hiện nay Diệp Mặc cần làm là đi thu gom của cải, mặc dù hai sản phẩm dược của hắn giống như hai cái máy in tiền, nhưng hắn vẫn chê quá chậm, sở dĩ không sản xuất thuốc hạng trung, là vì hắn cam đoan cung sẽ không đủ cầu.

-Nhị Hổ, lần trước có một thanh niên tên Trương Hoa đã tới đây đúng không?

Diệp Mặc nhớ tới cậu thanh niên có thể tự mình chế thuốc, có lẽ cậu ta có thể trở thành một trợ thủ của hắn.

-Sư phụ, cậu ta đã đến đây, hiện tại luôn ở tại viện nghiên cứu, cậu ta rất thích môi trường ở đây. Có cần gọi cậu ta tới đây không?

Du Nhị Hổ lập tức trả lời.

-Không cần, cậu cố gắng giúp đỡ cho cậu ta, tài chế thuốc của cậu ta cũng không tồi, thậm chí còn hơn cả cậu, nhà máy chế thuốc sau này của chúng ta phải nhờ vào mấy người các cậu rồi.

Diệp Mặc khá là hài lòng với Trương Hoa.

-Anh, còn có em nữa, bây giờ em rất giỏi về dược lý.

Diệp Lăng thấy Diệp Mặc không khen cô, lập tức tỏ vẻ bất mãn.

Ninh Khinh Tuyết cười kéo Diệp Lăng:

-Anh của em khen ngợi em ở trong lòng.

Hội nghị kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ, Diệp Mặc đã nắm bắt được tiến độ của Lưu Xà, không hề khoa chân múa tay. Hắn chỉ đưa ra phương hướng chung, những chuyện còn lại đều để mọi người tự làm.

Sau khi hội nghị kết thúc, Diệp Mặc giữ lại Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình, Ninh Khinh Tuyết cũng không đi, trong mắt mọi người, một khi Diệp Mặc không ở Lưu Xà, Ninh Khinh Tuyết sẽ là người có tiếng nói nhất ở Lưu Xà.

-Chị Nguyệt Hoa có phải chị có chuyện muốn nói với tôi hay không?

Diệp Mặc sớm đã phát hiện ra Hư Nguyệt Hoa có điều gì muốn nói với hắn nhưng đến cuối cùng không kìm được mới hỏi.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu nói:

-Từ lúc chúng ta phái người đi HP đàm phán, HP đã tăng cường quân đội ở biên giới Lưu Xà, tôi nghi ngờ bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể đem quân đội tiến vào đây. Tôi rất lo lắng chuyện này, một khi quân đội của họ tiến vào đây, dù Lưu Xà có phồn hoa thế nào thì cũng như giã tràng xe cát mà thôi. Hơn nữa quân đội của họ vào Lưu Xà còn hợp với quy định, vì tám

mươi phần trăm đất chúng ta chiếm là của HP.

Diệp Mặc cau mày, chuyện về đất đai này một ngày không giải quyết thì giống như quả bom lúc nào cũng có thể nổ. Hiện tại hắn không có nơi nào tốt hơn, nếu như có nơi nào tốt hơn, hắn cũng không muốn ở lại Lưu Xà này.

Hứa Bình gật đầu nói:

-Nguyệt Hoa nói không sai, cô ấy đã nói mọi chuyện với tôi rồi. Hiện tại tôi đang đốc thúc bọn Quách Khởi thu nạp binh lính, nhưng chúng ta muốn thành lập quốc gia mà không có thành trì thì không thể hùng mạnh được.

Hư Nguyệt Hoa tiếp lời:

-Hứa Nhị ca mặc dù đang chiêu binh, nhưng chúng ta không có vũ khí, thậm trí vũ khí hạng năng cũng không có, chiêu binh chỉ là cách tự trấn an tâm lí mà thôi.

Chuyện về vũ khí Diệp Mặc thấy không phải vội, hắn có quen biết một số băng nhóm xã hội đen ở Mỹ, lo gì không lấy được vũ khí. Mà cho dù là thực sự không lấy được vũ khí, hắn cũng sẽ trực tiếp tới kho vũ khí của quân đội Mỹ. Nhưng trước hết phải biến chiếc nhẫn của mình trở nên lớn hơn nữa. Điều quan trọng nhất chính là đất đai không phải của hắn, HP có thể ngang nhiên chiếm giữ Lưu Xà, mà hắn lại không thể nói được gì, đây mới chính là điều đáng buồn bực nhất.

Mấy người vừa nói tới đây, tiếng điện thoại của phòng hội nghị vang lên, Hư Nguyệt Hoa lập tức bắt máy, tuy cô chỉ nói có vài câu nhưung sắc mặt lập tức thay đổi, cô cúp máy.

-Chuyện gì vậy?

Diệp Mặc cảm thấy cuốc điện thoại này có điều gì đó không bình thường, hắn có nghe loáng thoáng nhưng vẫn không rõ là chuyện gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 504

Ai Đang Uy Hiếp: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

HP đang điều động thêm quân đội ở biên giới Lưu Xà, hơn nữa cũng phái đến hai quản lý của doanh nghiệp, muốn tiếp quản toàn bộ công ty dược Lạc Nguyệt của chúng ta, ra lệnh công ty dược Lạc Nguyệt phải rời khỏi Lưu Xà trong vòng hai mươi tư giờ, nhưng những nhân viên kỹ thuật thì nhất định phải ở lại, bây giờ Phương Nam và tổng giám đốc Úc đang thương lượng với họ.

Hư Nguyệt Hoa lo lắng nói.

Mấy tên này đúng là không nói lý lẽ gì mà? Diệp Mặc thậm chí còn không thể tin nổi những lời Hư Nguyệt Hoa nói.

-Cô nói bọn chúng muốn tiếp quản Lưu Xà, đồng thời còn muốn chiếm công ty của chúng ta, thậm chí còn muốn lấy cả các nhân viên kỹ thuật?

Diệp Mặc dường như không thể tin vào điều này.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu, vừa rồi Lô Lâm đã nói rất rõ như vậy.

Diệp Mặc cười nhạt, nếu như HP chỉ muốn bọn họ rời khỏi Lưu Xà thì còn có thể bỏ qua được, dù sao đây cũng là địa bàn của người khác. Nhưng không ngờ đến cả công ty và nhân viên bọn chúng cũng muốn tiếp quản, thì đúng là quá bá đạo rồi. Việc này chứng tỏ bọn chúng không công nhận chỗ đứng của công ty dược Lạc Nguyệt trong ngành dược, hay nói cách khác bọn chúng coi công ty dược Lạc Nguyệt không có tư cách là đối thủ của bọn chúng.

-Chuyện này giao cho tôi được rồi, chị Nguyệt Hoa, chị đi bàn với

Khinh Tuyết chuyện xây dựng thành phố. Anh Hai đi cùng với em là được rồi.

Diệp Mặc lập tức đứng dậy, trong lòng có chút tức giận, hắn đương nhiên không cho rằng tên HP đó lại bá đạo đến như vậy, lấy chuyện này ra lừa ai được chứ. Chuyện này chỉ giống như của thiên trả địa mà thôi.

Chắc chắn là HP rất thèm muốn công ty dược Lạc Nguyệt, mục đích chính mà bọn chúng quay về Lưu Xà là vì công ty dược Lạc Nguyệt, trước tiên bọn chúng muốn đẩy giá lên thật cao, sau đó đợi công ty dược Lạc Nguyệt hoàn giá. Diệp Mặc phỏng chừng cuối cùng bọn chúng sẽ muốn được chia hoa hồng với công ty dược Lạc Nguyệt, rồi sau đó sẽ đem quân rút khỏi Lưu Xà.

Nhưng bọn chúng đồng ý, không có nghĩa là Diệp Mặc cũng đồng ý. Một khi bọn chúng muốn uy hiếp, thì hắn cũng phải uy hiếp lại chúng.

Thấy Diệp Mặc đi ra ngoài, Hư Nguyệt Hoa cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô không hiểu Diệp Mặc nhiều bằng Ninh Khinh Tuyết. Nhưng Ninh Khinh Tuyết thì lại hiểu ý của Diệp Mặc, hơn nữa cô cũng biết cách mà Diệp Mặc định làm. Chỉ có điều có những lời cô không thể nói ra. Chỉ đành quay sang Hư Nguyệt Hoa nói:

-Chị Hoa, một khi Diệp Mặc đã muốn chúng ta bàn bạc về chuyện xây dựng thành phố, thì chúng ta nên nghe theo lời anh ấy.

...

Diệp Mặc còn chưa xuống lầu, một tiếng súng vang lên phá vỡ bầu không gian yên tĩnh.

Trong đại sảnh của công ty dược Lạc Nguyệt, người của hai bên đang giằng co nhau. Người của HP không nhiều, chỉ là mười mấy tên lính có trang bị vũ khí, cùng với hai gã giống như là người đại diện đến đàm phán, hoặc cũng có thể là kẻ cầm đầu. Bên Úc Diệu Đồng, ngoại trừ cô và Phương Nam

còn có Tàng Gia Nghiêm, Dương Cửu, cùng mười mấy người bảo vệ nữa.

Có một thành viên của đội bảo vệ đang nằm trên mặt đất, Tiểu Hỏa dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào mười mấy tên lính cầm súng của HP.

Từ vẻ mặt coi thường của mấy tên lính này cũng đủ biết chúng căn bản là không coi người của công ty dược Lạc Nguyệt ra gì. Cho dù có đánh chết một người, thì cũng chẳng đáng để bọn chúng phải bận tâm.

-Đừng nổ súng Một tên HP vội vàng khoát tay nói, nhưng vẻ mặt thì hoàn toàn không để ý gì đến việc bọn chúng đã nổ súng giết chết một người.

Có lẽ trong mắt bọn chúng. Bọn chúng là đại diện của quân đội, cho dù công ty dược Lạc Nguyệt có làm ăn kinh doanh tốt đến đâu thì chẳng qua cũng chỉ là một đám con buôn mà thôi, cùng lắm cũng chỉ là dân thường mà thôi. Bọn chúng uy hiếp những người này, rồi muốn làm gì thì làm. Bắn chết một người cũng chỉ là để uy hiếp mà thôi, cũng không phải là cố ý.

-Chủ tịch Diệp...

-Anh Diệp...

Diệp Mặc vừa đến, Úc Diệu Đồng và Phương Nam cùng với đám người ở đó đều lên tiếng chào hỏi, vẻ mặt của ai cũng đều rất phẫn nộ, nhưng bọn họ không có súng, chỉ có thể thể hiện sự phẫn nộ trên khuôn mặt. Trong lòng Diệp Mặc cũng rất giận, hắn biết bọn người này đến uy hiếp, sau đó sẽ giành quyền chủ động đàm phán, nhưng không ngờ bọn chúng giám giết người để thị uy.

-Ngài đây chính là chủ tịch Diệp của công ty dược Lạc Nguyệt? Tôi là Mạch Sái, vừa nãy binh lính chúng tôi lạc đạn, tôi vô cùng xin lỗi, nhưng chúng tôi chắc chắn sẽ bồi thường cho người bị nạn. Chuyện này tôi thay mặt cho HP gửi lời xin lỗi chân thành đến các vị.

Giọng điệu của người đại diện của HP rất thành khẩn, giống như thật sự là do bất cẩn nên mới để xảy ra chuyện này vậy.

Diệp Mặc cười nhạt trong lòng, hắn biết ngay rằng những kẻ đến hôm nay chắc chắn là muốn uy hiếp, và dò xét công ty dược Lạc Nguyệt. Một khi công ty rơi vào cảnh hoảng loạn, thì bọn chúng sẽ điều binh lính đến để chiếm cứ nơi này, đúng là muốn cướp bằng được công ty dược Lạc Nguyệt rồi đây. Nếu như công ty mà làm rắn, thì bọn chúng sẽ bàn bạc đến việc hợp tác. Cho nên mới giết một người trước, rồi luôn miệng đề cập đến quân đội của HP, kỳ thực là chỉ muốn thể hiện thực lực và quyết tâm của mình mà thôi, tranh thủ thu lợi về phía mình.

Nói trắng ra, bọn chúng không sợ công ty dược Lạc Nguyệt, mà sợ chuyện này ảnh hưởng quá lớn đến thị trường thế giới.

Vẻ mặt của Diệp Mặc vô cùng bình tĩnh, không phủ định cũng không đồng ý, không hề nói đến chuyện nên hay không nên. Mặc dù có rất nhiều người biết đến chuyện của công ty dược Lạc Nguyệt, biết rằng HP muốn gây áp lực, hơn nữa cho dù bọn chúng có bao vây Diệp Mặc ở đây, thì cũng không còn cách nào khác, dù sao thì bọn chúng cũng là lính chuyên nghiệp được trang bị đầy đủ vũ khí, còn bên này thì không có bất cứ thứ vũ khí gì.

Diệp Mặc không nói gì, Úc Diệu Đồng tức giận nói:

-Bọn chúng không nói lý lẽ gì hết, rõ ràng là cố ý giết người, lại còn nói không cẩn thận nên mới để súng cướp cò. Bọn chúng không chỉ muốn chúng ta rời khỏi Lưu Xà, mà còn muốn chúng ta hai tay dâng công ty dược Lạc Nguyệt cho bọn chúng.

-Tổng giám đốc Úc, Lưu Xà vốn dĩ là của chúng tôi, bây giờ chúng tôi đóng quân ở đây, thì đương nhiên các cô phải rời đi thôi. Đối với việc binh lính của tôi không cẩn thận để súng cướp cò, tôi đã công khai xin lỗi rồi, thậm chí còn muốn bồi thường.

Mạch Sái chỉ đề cập đến chuyện bồi thường cho người đã chết, chứ không hề đả động gì đến chuyện bồi thường cho những người rời khỏi công ty dược Lạc Nguyệt.

-Tôi nhổ, tôi giết một người của các anh, rồi bồi thường cho các anh chút tiền có được không?

Úc Diệu Đồng vô cùng tức giận, cô cảm thấy kể từ ngày cô rời khỏi xã hội đen đến bây giờ, cô chưa từng tức giận đến như vậy.

Mạch Sái thấy Diệp Mặc không nói câu nào, trong lòng khấp khởi mừng thầm, tên họ Diệp này hóa ra lại là một tên nhát gan, như vậy thì dễ rồi. Bây giờ anh ta nghe thấy Úc Diệp Đồng nói như vậy, liền sầm mặt lại, nói:

-Tổng giám đốc Úc, không thể nói như vậy được, đây là chỗ của chúng tôi, thực tế nếu quân của chúng tôi có giết người ở đây thì cũng không sao, chúng tôi chỉ bồi thường theo tinh thần nhân đạo mà thôi, chứ không phải vì làm sai mà bồi thường, nếu như các cô cứ khăng khăng là chúng tôi làm sai, vậy thì không còn gì để nói nữa rồi. Bây giờ bên ngoài Lưu Xà chúng tôi vẫn còn một đội quân nữa, chỉ vì không muốn Lưu Xà rơi vào tình trạng khủng hoảng, nên đội quân đó mới đóng tạm ở bên ngoài mà thôi.

-Anh đang uy hiếp chúng tôi sao?

Úc Diệu Đồng lạnh lùng nói, Diệp Mặc vẫn không nói gì, thì tuyệt đối cô không thể lùi bước được.

-Nếu cô cứ khăng khăng cho là như vậy, thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Mạch Sái nói rất trôi chảy, Diệp Mặc quả thực là rất khâm phục khả năng ăn nói của thằng cha này.

Úc Diệu Đồng hừ lạnh một tiếng: -Cô cả vú lấp miệng em.

Mạch Sái rõ ràng là không hiểu về những chuyện này, thậm chí giận đến mức không thể nói chuyện được, mấy tên lính đứng sau anh ta nắm chặt súng trong tay.

Ánh mắt Diệp Mặc sáng lên, không ngờ lại có chuyện như vậy, sao Úc

Diệu Đồng không nói sớm? Nhưng Diệp Mặc cũng bắt đầu hiểu ra rồi. Không phải là Úc Diệu Đồng không nói, mà là vì chuyện của đám thổ phỉ đó nên mới cho rằng nơi này là của HP. Hay nói cách khác nếu như không phải vì công ty dược Lạc Nguyệt làm ăn phát đạt, thì sẽ không có người nào thèm để ý đến nơi khỉ ho cò gáy này.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức nói:

-Chị Úc ở lại đây, những người khác lui xuống hết đi.

Tuy rằng không biết Diệp Mặc định làm gì, nhưng mọi người đều lui hết ra ngoài.

Diệp Mặc thấy tất cả mọi người đều đã lui hết ra ngoài, lúc này mới bắt đầu cất tiếng đe dọa Mạch Sái:

-Không ngờ mày dám đến địa bàn của tao giết người, mày dám làm vậy chứ gì.

Mạch Sái nhếch miệng cười nhạt, còn chưa kịp cất tiếng, thì thấy trong tay Diệp Mặc xuất ra hơn mười tia sáng, lóe lên rồi vụt tắt.

-Bộ kim châm này theo tao cũng đã lâu, bây giờ cho bọn rác rýởi chúng mày thýởng thức. Đem quân ðội ðến ðể uy hiếp tao ý, HP khốn khiếp của chúng mày vẫn chýa ðủ tý cách ðâu.

Giọng điệu của Diệp Mặc lạnh lùng, nếu như không phải vì sợ địa bàn của mình bị vấy bẩn bởi mấy tên khốn khiếp này, thì hắn đã dùng tới đao rồi.

Bụp...

Sau khi Diệp Mặc cất lời, những tiếng ngã gục liên tiếp vang lên.

Mạch Sái ngơ ngác nhìn mười hai tên lính đứng sau, đôi mắt đỏ ngầu, không ngờ trong nháy mắt những tên này đã bị chủ tịch Diệp đứng trước mặt giết chết.

Điên rồi, người này điên mất rồi, Mạch Sái cho rằng Diệp Mặc điên mất rồi. Không ngờ hắn lại giám giết mười mấy binh lính của quốc gia y, chẳng khác gì khai chiến với nước HP. Anh ta nhất thời không thể hiểu được, Diệp Mặc làm thế nào có thể giết được đám người này, hay nói cách khác là không thể nào tưởng tượng được.

-Anh...

Mạch Sái thất thần chỉ vào Diệp Mặc, không biết nên nói gì nữa.

Diệp Mặc ngồi xuống, rồi lại rút một cây kim nữa ra, dường như muốn nhắm vào tên trợ lý đang đứng sau anh ta.

-Tao làm sao? Tao giữ lại mạng cho mày, quay về nói cho chủ của bọn mày biết, tối nay tao sẽ đến thăm bọn chúng, nếu như nội trong vòng hai tư giờ mà chúng mày không rút khỏi đây, thì sẽ giống như mấy cái xác này đấy. Cút!

Diệp Mặc rất khinh thường bọn chỉ biết giễu võ dương oai ức hiếp kẻ yếu, hắn biết Mạch Sái đến để dọa công ty dược Lạc Nguyệt, nếu như là một công ty bình thường, thì làm sao giám chống lại một quốc gia, cho dù có là một quốc gia nhỏ đi chăng nữa. Bị bọn chúng uy hiếp như vậy, nhất định sẽ ngoan ngoãn mà nghe theo thôi.

Diệp Mặc cảm thấy thế giới này nếu như không phải anh giết tôi, thì sẽ là tôi giết anh, bạn lùi một bước, người ép bạn sẽ tiến một bước. Nếu như mấy tên lính của HP không giết người, chỉ đến uy hiếp thôi, thì chắc Diệp Mặc cũng chỉ đánh cho đám người này tàn phế là cùng, nhưng một khi bọn chúng đã giết người rồi, thì hắn cũng không khách khí nữa.

-Anh Hai, đợi sau khi Mạch Sái rời khỏi đây, để hắn mang mấy cái xác HP rác rưởi này về, hai chân, hai tay hai chân của Mạch Sái nhất định phải đánh cho gãy mới được.

Diệp Mặc không thèm để ý đến Mạch Sái đang đứng ngây ngây dại dại

một chỗ, quay sang nói với Hứa Bình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 505

Nụ Hôn Nhung Nhớ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Một giờ sau, Mạch Sái bị đánh cho đến gãy chân gãy tay, dẫn theo một tên lính hoảng sợ chạy về. Mặc dù lần này Mạch Sái là người chịu trách nhiệm, nhưng anh ta không dám hạ lệnh động thủ nữa rồi. Anh ta chỉ đến uy hiếp, tạo áp lực mà thôi, không ngờ chủ tịch Diệp này lại quyết đoán đến như vậy, không hề do dự, ra tay giết chết mười mấy người của anh ta.

Anh ta thay vì uy hiếp dồn công ty dược Lạc Nguyệt rơi vào cảnh khốn khổ, còn giết chết một người, nhưng bây giờ anh ta lại trở thành người bị uy hiếp, bị người ta giết sạch hết thủ hạ, nếu như không phải vì giữ anh ta lại để chuyển lời, nói không chừng chân tay của anh ta không chỉ là bị đánh gãy, đến mạng cũng còn không giữ nổi cũng nên.

Đương nhiên chuyện này không phải là chuyện mà anh ta cảm thấy sợ nhất, chuyện khiến anh ta cảm thấy kinh hãi nhất đó chính là chủ tịch Diệp này làm thế nào có thể giết được mười mấy người trong cùng một lúc? Thậm chí anh ta còn không nhìn thấy gì, đúng là quái dị và kinh khủng, chuyện này nhất định phải lập tức về báo cáo cho Tổng thống biết mới được.

Hứa Bình dẫn Mạch Sái đi được một lúc lâu, Úc Diệu Đồng mới hoảng hốt tỉnh táo lại, mặc dù cô biết Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng không ngờ Diệp Mặc có thể lợi hại đến mức này, khoát tay một cái mà đã có thể giết chết mười mấy người trong thời gian không đến nháy mắt.

Không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần so với lần đầu tiên gặp mình?

Đương nhiên, chuyện này cũng chưa phải là chuyện khiến cô ngạc nhiên nhất, chuyện khiến cô ngạc nhiên và lo lắng nhất chính là Diệp Mặc dám giết

lính của HP, mà lại còn giám giết công khai như vậy.

-Chủ tịch Diệp, chuyện này có khiến nước HP tức giận không, muốn giết hết người của chúng ta ở Lưu Xà không? Nhưng chúng ta không có chút sức chiến đấu nào.

Úc Diệu Hoa coi như cũng đã tỉnh lại, mặc dù cô không nói ra, nhưng Diệp Mặc cũng hiểu được ý của cô, cho dù một mình hắn có thể đánh lại được, nhưng người ta là quân đội của cả một nước, phải làm như thế nào đây? Nếu như người ta phát động tấn công thì phải làm như thế nào đây?

Diệp Mặc cười thản nhiên, mặc dù những lời Úc Diệu Đồng nói không phải là không có khả năng xảy ra, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra. Về việc đi giết đám người ở biên giới, thì cũng chỉ là để uy hiếp Mạch Sái thôi. Nhưng không có nghĩa là hắn không thể giết nổi đám người đó. Hắn có thể làm được việc đó, nhưng đấy không phải là mục đích của hắn, nếu như muốn giết, hắn cũng có thể giết được đến cả tên cầm đầu của đội quân đó, thậm chí là chỉ huy cao nhất của HP.

-Không cần phải lo lắng, chuyện của Lưu Xà tôi có thể tự mình xử lí được, đến lúc đó chị Nguyệt Hoa cần mua một lượng lớn nguyên liệu, chị đi phối hợp với tổng giám đốc Tàng là được rồi.

Diệp Mặc quyết định tốt hơn hết là mình nên đến HP một chuyến xem sao.

Chuyện này không thể chậm trễ được, Diệp Mặc thật sự cũng không muốn đánh nhau, chuyện đó không có lợi với Lưu Xà. Chuyện này tốt nhất không nên làm kinh động đến bất cứ tổ chức quốc tế nào, không thì sẽ tổn hại lớn đến những người ở Lưu Xà. Công ty dược Lạc Nguyệt chỉ là một công ty làm ăn buôn bán mà thôi, một công ty mà tiến hành tranh cãi với một quốc gia, đương nhiên là sẽ không có lợi rồi.

Nếu như Diệp Mặc thật sự mạnh mẽ đến một mức độ nào đó, cho dù có là Trúc Cơ, thì hắn cũng hoàn toàn không thèm để ý đến lợi ích này lợi ích

nọ, nhưng bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa có được sức mạnh lớn như vậy.

Diệp Mặc muốn đến HP vào buổi tối, nên quay về hỏi ý kiến Ninh Khinh Tuyết về chuyện này. Nhưng hắn vừa quay về đã gặp phải rất nhiều chuyện, đến hôn Ninh Khinh Tuyết cũng còn không có thời gian chứ đừng nói đến chuyện hỏi cô những chuyện này.

Chỉ sau khi phân công cho Úc Diệu Đồng và Hư Nguyệt Hoa bàn bạc về chuyện xây dựng thành phố, Diệp Mặc quay về phòng của mình, Ninh Khinh Tuyết dường như đã sớm biết là hắn sẽ quay về, nên đã đợi hắn từ trước rồi.

-Khinh Tuyết...

Diệp Mặc vừa mới bước vào phòng đã cất tiếng gọi, Ninh Khinh Tuyết chạy từ trên lầu xuống, ôm chầm lấy hắn đồng thời hôn hắn một nụ hôn cuồng nhiệt.

Diệp Mặc ôm Ninh Khinh Tuyết rất chặt, hai người nhiều lần tan rồi hợp, hợp rồi lại tan, Ninh Khinh Tuyết bây giờ đã không thể khống chế được bản thân mình nữa rồi, cô không thể không ngừng nhớ đến Diệp Mặc. Đôi môi mềm mại và ướt át đó khiến Diệp Mặc đắm say, cái ấm áp và mạnh mẽ của Diệp Mặc khiến cho Ninh Khinh Tuyết không thể kiềm chế được. Hai người hôn nhau đến hơn nửa tiếng đồng hồ, mới buông nhau ra thở hổn hển.

-Anh lại phải đi sao?

Ánh mắt của Ninh Khinh Tuyết có chút không nỡ rời xa, cô không muốn Diệp Mặc suốt ngày chạy đi chạy lại, cô muốn Diệp Mặc luôn ở bên cạnh cô. Mặc dù cô muốn sống an nhàn ở một nơi cố định, nhưng nếu việc xây dựng thành phố khiến Diệp Mặc quá vất vả, thì cô cũng không muốn nữa.

-Xin lỗi em, Khinh Tuyết...

Diệp Mặc nghĩ đến chuyện mình không thể giành nhiều thời gian bên cạnh Ninh Khinh Tuyết, cộng với chuyện của Tống Ánh Trúc, khiến cho hắn càng cảm thấy áy náy hơn.

Ninh Khinh Tuyết giơ tay chặn lấy môi của Diệp Mặc, lắc lắc đầu nói:

-Thật ra em chỉ muốn anh ở bên cạnh em là được rồi, nếu như việc xây dựng thành phố quá vất vả, thì thôi bỏ đi.

-Không phải, chuyện xây dựng thành phố cũng không có gì vất vả với anh, hơn nữa anh cũng hi vọng có một nơi thuộc về chúng ta. Anh cũng không thể dẫn em vào thâm sơn ẩn cư, cho nên việc xây dựng thành phố là việc phải làm.

Diệp Mặc kiên định nói.

Ninh Khinh Tuyết không nói gì nữa, chỉ gật đầu, nếu Diệp Mặc đã quyết định như vậy, cô cũng không muốn cản hắn.

-Kỳ thực, anh nói xin lỗi em là vì chuyện khác, hôm đó anh...

Diệp Mặc có chút do dự, nhưng vẫn muốn nói ra chuyện giữa hắn và Tống Ánh Trúc.

-Cô ấy đâu?

Lúc Diệp Mặc đang định nói thì không ngờ Ninh Khinh Tuyết lại cất lời hỏi trước.

Diệp Mặc lắc lắc đầu -Chắc cô ấy đã đi rồi, anh nghĩ chắc sau này cô ấy sẽ không đến tìm anh nữa, anh chỉ cảm thấy rất có lỗi với em và Lạc Ảnh...

Diệp Mặc nghĩ gì nói nấy, quả thực hắn cảm thấy rất áy náy với Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, với Tống Ánh Trúc, Diệp Mặc có cảm giác rất mãnh liệt, cô ấy chắc sẽ không đến tìm hắn để báo thù đâu. Nói không chừng cô ấy còn cho rằng mình đã chết ở dưới ngôi mộ đó rồi cũng nên, mặc dù nghĩ đến chuyện ân ân oán oán giữa cô và hắn, hắn cũng cảm thấy có chút bồi hồi, nhưng Diệp Mặc là người cầm lên được thì cũng sẽ đặt xuống được.

-Vâng...

Ninh Khinh Tuyết không hỏi về chuyện của Tống Ánh Trúc nữa, ngả đầu vào lòng Diệp Mặc không nói gì. Diệp Mặc không biết trong lòng Ninh Khinh Tuyết đang nghĩ gì, có phải là đang giận không, nhất thời cũng không tìm được điều gì để nói.

Cũng không biết bao lâu sau, trời cũng đã bắt đầu tối rồi, tiếng nói du dương của Ninh Khinh Tuyết truyền đến tai Diệp Mặc:

-Tối nay em muốn ở cùng anh...

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy rất ấm áp, hắn đương nhiên là hiểu ý của Ninh Khinh Tuyết rồi, với tính cách kiêu ngạo của cô, mà có thể nói ra được những lời này là vì trong lòng cô chỉ có Diệp Mặc mà thôi. Cô cũng không nhắc đến chuyện của Tống Ánh Trúc, lời của cô đã thể hiện hết những suy nghĩ của cô rồi.

Diệp Mặc nâng khuôn mặt Ninh Khinh Tuyết lên, nhẹ nhàng đặt lên đôi môi cô một nụ hôn ấm áp.

-Khinh Tuyết, anh đã nói rồi, nhất định sẽ đường đường chính chính cưới em làm vợ. Nếu như không tìm thấy Lạc Ảnh, thì đợi đến lúc "Lạc Nguyệt thành" của chúng ta xây xong, đó cũng chính là lúc chúng ta động phòng.

-Vâng...

Ninh Khinh Tuyết đã bị mất phương hướng trong đêm tối mất rồi.

Thật ra còn một câu nữa mà Diệp Mặc không nói, không phải là hắn không muốn động phòng cùng với Ninh Khinh Tuyết, mà thực sự là rất rất muốn. Nhưng trong lòng hắn vẫn còn một tia hy vọng mơ hồ, chính là một ngày nào đó có thể tìm thấy một lượng lớn bảo vật của trời đất, thậm chí là linh thạch, như vậy, hắn và những người xung quanh hắn có thể luyện đến Trúc Cơ rồi.

Nhưng Trúc Cơ khó đến mức nào Diệp Mặc đương nhiên hiểu rất rõ, ở

đại lục Lạc Nguyệt một ngàn người luyện thì mới có một người có thể luyện được đến Trúc Cơ mà thôi, chứ đừng nói là ở trái đất, cơ hội luyện thành Trúc Cơ sẽ càng ít hơn. Nhưng tư chất của Ninh Khinh Tuyết cũng rất tốt, nếu như có cơ duyên rất có thể sẽ tới Trúc Cơ, nhưng nếu hắn lấy đi thuần âm khí của cô trước khi luyện được Trúc Cơ, thì mọi chuyện sẽ trở nên càng khó khăn hơn, hắn không muốn bỏ qua cơ hội nhỏ nhất của Ninh Khinh Tuyết.

Tuy nhiên hắn lại không muốn nói cho Ninh Khinh Tuyết biết những lời này, hắn sợ cô sẽ bị gánh nặng tâm lý, Diệp Mặc phỏng chừng "Lạc Nguyệt thành" sẽ được xây dựng xong trong vòng vài năm. Nếu như trong vòng mấy năm tới mà hắn vẫn không tìm được dược liệu để thăng cấp, thì hắn sẽ không đợi nữa, mà sẽ sống yên ổn cùng với người hắn yêu cả đời.

-Đúng rồi, Khinh Tuyết, anh muốn hỏi em, sau đó mấy tên dị nhân người nước ngoài có đến tìm nữa không?

Diệp Mặc nhớ đến nguyên nhân quan trọng nhất mà hắn đến tìm Ninh Khinh Tuyết.

-Không, hình như lại có người đi Du Châu. Sau đó bị Ý Phi phát hiện, nhưng Ý Phi lại không bắt được gã.

Ninh Khinh Tuyết lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, chuyện này có lẽ sẽ không chấm dứt như vậy, nhưng một khi mình đã quay về rồi, thì cũng không cần phải lo lắng nữa.

Ăn tối cùng với Ninh Khinh Tuyết xong, Diệp Mặc rời khỏi Lưu Xà, hắn đến biên giới xem xét tình hình đóng quân của HP. Đám người này không có dấu hiệu gì sẽ rời đi, thậm chí còn phái mười mấy tên trinh sát đến do thám Lưu Xà, Diệp Mặc không hề do dự giết chết mười mấy tên trinh sát này.

Lúc này văn phòng làm việc của tổng thống HP - Hải Mặc Đơn giữa rừng núi được canh phòng cẩn mật, không khí bên trong rất căng thẳng, tổng

tư lệnh quân đội HP là Mặc Hãn Kiệt và bộ trưởng quốc phòng Vưu Kim, còn có Mạch Sái mặc dù bị thương nhưng vẫn nằm trên cáng để tham gia cuộc họp khẩn cấp này.

Vưu Kim dáng người thấp bé, hai mắt hơi lồi, đầu đã hói đến quá nửa. Ông ta nhìn chằm chằm vào Mạch Sái nói:

-Những gì cậu nói là thật sao? Hắn thực sự có thể giết chết mười hai binh sĩ của chúng ta trong vòng chưa đến một giây sao? Còn nói tối nay sẽ đến đây sao?

Mạch Sái nằm trên cáng cứu thương, trán vẫn không ngừng toát mồ hôi lạnh, nhưng bây giờ anh ta không có cách nào lau đi được. Anh ta nghe xong lời của Vưu Kim, vội vội vàng vàng nói:

-Tôi không dám nói dối nửa lời, hắn ta thực sự đã làm như vậy, tôi nghi ngờ rằng hắn chính là Vu Sư trong truyền thuyết, mặc dù tôi biết chuyện này rất hoang đường, nhưng thực sự hắn đã khiến tôi vô cùng hoảng sợ như vậy đó.

-Hừ, muốn ta lui binh trong hai mươi tư tiếng đồng hồ sao? HP của chúng ta mặc dù là một nước nhỏ, nhưng cũng không thể để một tên doanh nhân bình thường ức hiếp được, dám giết lính của ta, ta không những không lui binh, mà ngày mai ta sẽ dẫn quân đến đóng ở Lưu Xà. Bộ trưởng Vưu, lẽ nào ông cũng tin vào chuyện Vu Sư này sao...

Những lời này là của Mặc Hãn Kiệt. Ông ta dáng người cao lớn, là tổng tư lệnh lục quân của HP. Hơn nữa lời ông ta nói cũng rất cứng rắn, câu cuối cùng còn có chút bất mãn, xem chừng ông ta không muốn thương lượng gì hết, cứ cho quân tiến thẳng vào đó là xong.

Vưu Kim bị hỏi đến thì có chút bực bội, cùng lắm cũng chỉ là một tên biết đánh nhau mà thôi, nghe nói Hoa Hạ có rất nhiều người đánh nhau rất giỏi, nhưng giỏi cỡ nào, thì cũng không thể giỏi bằng quân đội được.

Hải Mặc Đơn nghe thấy những người này nói như vậy, cau có nhíu mày, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

-Tên chủ tịch họ Diệp đó chắc là người đến từ Hoa Hạ phải không?

Vưu Kim gật đầu nói:

-Đúng vậy, Diệp Mặc đến từ Hoa Hạ, nhưng tư liệu liên quan đến hắn đều đang trong giai đoạn điều tra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 506

Lại Thấy Lạc Ảnh? : Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Bọn họ khẳng định chủ tịch Diệp là một Vu sư trong truyền thuyết. Vu sư hùng mạnh trong truyền thuyết thậm chí có thể nguyền rủa một quốc gia lớn diệt vong, chứ nói gì đến một quốc gia HP nhỏ bé này.

- Đồng ý, đồng ý…

Gần như không có bất kỳ lời nói nào, Hải Mặc Đơn không ngừng tỏ vẻ đồng ý với yêu cầu của hắn, đồng thời vì lòng tham tiền của bọn họ âm thầm hối hận, nõi Lýu Xà ðến 1 con chim cũng không ỉa, nếu nhý không có dýợc phẩm Lạc Nguyệt, bọn họ cãn bản cũng không nhớ tới, ðừng nói là ðóng quân Không nghĩ tới bởi vì sai sót trong phút chốc, không ngờ đắc tội chết với một Vu sư. Nước HP mười mấy năm trước vẫn là nước quân chủ, hình thức tổng thống bây giờ tuy mới được mười mấy năm mà thôi, cho nên quyền lực của Hải Mặc Đơn so với tổng thống bình thường của một quốc gia bình thường thì lớn hơn nhiều.

- Tổng thống của chúng tôi tỏ vẻ đồng ý, quân đội của chúng tôi sẽ rút nhanh thôi, xin ngài yên tâm…

Mạch Sái gật đầu như một cái máy.

Diệp Mặc mặc dù cảm thấy sự uy hiếp cao độ của hắn, cao tầng nước HP không dám phản đối, nhưng không nghĩ tới sẽ quá đơn giản thoải mái như vậy, điều này cũng quá dễ dàng. Hắn đâu nghĩ tới những người này đã xem hắn trở thành Vu Sư không gì là không thể.

Nếu như đã đồng ý với hắn cũng không cần phải giết người để lập uy,

hắn nhìn Mạch Sái nói:

- Còn cần chúng ta phải đem nhường dược phẩm Lạc Nguyệt ra không?

- Không cần, không cần, bọn ta sẽ lập tức đem Lưu Xà giao cho ngài quản lý…

Lần này Mạch Sái không đợi hỏi Hải Mặc Đơn mà trực tiếp trả lời luôn.

Đây cũng quá là thoải mái rồi, Diệp Mặc ban đầu còn muốn giết lmột hai tay đầu xỏ không ngờ chưa nhắc tới đã phải lấy đất, bọn người kia liền đồng ý ngay.

- Ký tên vào phần hiệp nghị thu mua đất này, sau ngày mai trực tiếp đưa Lưu Xà.

Hắn ném bản hiệp nghị lên mặt bàn. Sau đó lắc đầu, dùng thuật ẩn thân trực tiếp bước ra cửa sổ. Đương nhiên đây cũng là lập uy, chính là muốn khiến cho những người ở đây sợ hãi, chỉ có không hiểu sự tình mới có thể làm cho bọn họ sợ hãi.

Trong phòng bốn người trơ mắt nhìn hắn biến mất, ngơ ngác nhìn nhau. Hơn 10 phút sau không ai nói gì, nếu không phải trên mặt bàn còn 1 bản hiệp nghị, bọn họ tưởng rằng từ nãy chỉ là ảo giác, là nằm mơ.

Ninh Khinh Tuyết trong mơ mơ màng màng bỗng nhiên có cảm giác mình được ôm lấy, trong nội tâm nàng hết sức kinh ngạc, tuy nhiên cái mùi quen thuộc này cô lập tức nhận ra ngay là hắn đã trở lại, với niềm vui bất ngờ, Ninh Khinh Tuyết vùi đầu vào lòng hắn.

Hắn liên tục triển khai mấy lần thanh tâm pháp quyết, rồi mới miễn cưỡng áp chế những xao động không ngừng nổi lên trong lòng trở lại bình thường, trong lòng thầm trách, từ việc lần trước cùng với Tống Ánh Trúc, chống cự đối với kiểu việc này dường như lại giảm xuống Sáng sớm hôm sau, hắn và Ninh Khinh Tuyết còn đang trùm chăn trên giường, điện thoại của Ninh Khinh Tuyết vang lên, là điện thoại của Úc Diệu Đồng gọi tới.

Lúc đợi hắn và Ninh Khinh Tuyết vội vàng đến phòng họp, hắn mới phát hiện trừ hắn và Ninh Khinh Tuyết ra, gần như tất cả mọi người đều đã đến rồi, hắn còn không cảm thấy rằng, Ninh Khinh Tuyết lại có cảm giác mặt có chút nóng bừng, dường như mọi người đều nhìn chăm chăm vào mình Cũng may Úc Diệu Đồng nói chuyện cũng kịp lúc giải vây cho cô ta, Úc Diệu Đồng lộ rõ vẻ mặt vui mừng đem đống văn kiện trong tay đưa cho Diệp Mặc xem:

- Về việc của HP, từ sáng sớm đã nhượng ra địa phận của Lưu Xà, hơn nữa đã mang hợp đồng tới, bọn họ cũng không có yêu cầu gì.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, đây cũng trong dự liệu, mấy tên râu xem ra vẫn rất sợ hắn. Cũng may trong đáy lòng hắn vẫn còn rất lương thiện, nếu như cho một kẻ lòng dạ đen tối thì không chừng khiến cho HP phải bồi thường một khoản.

Úc Diệu Đồng vừa nói xong, Hư Nguyệt Hoa liền đứng lên nói:

- Buổi sáng tôi còn nhận được một tin khác, bên KL còn truyền tới điều kiện, bọn họ đồng ý đem Lưu Xà đây giao cho chúng ta, nhưng họ có điều kiện, thứ nhất là bên KL có một doanh nghiệp muốn đầu tư vào đây, cần chúng ta miễn thuế và cung cấp tiện lợi. Thứ hai dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta phải mở một cửa hàng độc quyền ở KL

Diệp Mặc gật đầu:

- Không tồi, hai tin này đều là tin tức tốt, điều kiện của phía KL tôi đồng ý ngay, đối với chúng ta mà nói, thêm một doanh nghiệp của KL thì cũng chả có bất cứ quan hệ gì.

Đối với sự lựa chọn của phía KL, hắn hiểu rất rõ. Diện tích của Lưu Xà ở KL rất nhỏ, dược phẩm Lạc Nguyệt thậm chí không cần cũng được. Một nhà doanh nghiệp sắp ngụ lại Lưu Xà khẳng định cũng là một doanh nghiệp có bối cảnh, nói cách khác là không có khả năng trở thành một điều kiện được.

Đối với việc xây thành, hắn giao hoàn toàn cho Hư Nguyệt Hoa, lợi nhuận của dược phẩm Lạc Nguyệt ngoại trừ một phần dùng để vận hành ở ngoài, còn lại đưa cho Hư Nguyệt Hoa chuẩn bị xây thành. Ý tưởng của hắn là hướng tới phương thức tường thành, mặc dù người đang ngồi có chút ý tưởng khác nhau, tuy nhiên cũng không ai phản đối.

Diệp Mặc đương nhiên là biết những ý muốn của người không đồng ý xây tường thành là như thế nào, là do mọi người cho rằng ở thời hiện đại này, tường thành có hay không có đối với sự an toàn của một thành phố cũng chả có tác dụng gì lớn lao.

Nhưng hắn lại không cho như vậy, bây giờ tu vi của hắn thấp thì không nói rồi, một khi có một ngày hắn thật sự có thể thăng cấp đến Trúc Cơ, thậm chí còn cao hơn, thì hắn có thể bố trí một trận pháp ở đây. Như vậy thành phố của hắn sẽ trở thành nơi kiên cố nhất toàn cầu.

Sau khi tan họp, tất cả mọi người tự đi về vị trí của mình. Toàn bộ Lưu Xà càng trở nên bận rộn và sôi sục, bởi vì Lưu Xà vừa cần phải xây thành, vừa cần phải lập nhà xưởng.

Diệp Mặc lại nghĩ đợi quy hoạch thành thị của Lưu Xà tới mức tàm tạm, đi tìm Phong Vũ một chuyến, hỏi y có biết linh đàm của Hồ Lô cốc hay không. Nếu bốn khối tinh thạch kia thật sự là linh thạch, nói không chừng hắn có thể tiến thêm một bước nữa, như vậy cũng có thể đi nội ẩn môn tìm kiếm một số dược liệu Sau khi thấy được sự lợi hại của Nhâm Bình Xuyên, Diệp Mặc lại không muốn tùy tiện như vậy đi vào nội ẩn môn, tự đưa mình vào hiểm địa.

- Chị Nguyệt Hoa, chị còn có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc thấy Hư Nguyệt Hoa chưa đi, lập tức hỏi.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu, cô có chút cẩn thận nói:

- Lần trước anh để cho tôi tra tổ chức Bắc sa, hôm nay lúc rạng sáng

người của chúng ta có báo tin về, là cùng lúc với tin tức phía KL

Tinh thần hắn rung lên, hắn vẫn nhớ kỹ về Bắc Sa, chính đang suy nghĩ có thời gian đi xem Bạch Vĩ Câu của KL, bởi vì đó là căn cứ Châu Á của Bắc Sa. Không ngờ tới hiện tại, Hư Nguyệt Hoa thậm chí đã có tin tức từ Bắc Sa rồi.

Hư Nguyệt Hoa từ bên trong tập tư liệu lấy ra một bức thư, nói:

- Bắc Sa hiện giờ như làm mất một món đồ quan trọng, hơn nữa nhân viên kỹ thuật phụ trách món đồ này cũng chạy mất rồi. Hiện giờ bọn họ cũng đang bao vây tứ phía đi bắt tên nhân viên kỹ thuật chạy trốn, tôi có chút tư liệu ảnh chụp ở đây.

Nói xong Hu Nguyệt Hoa đưa cho Diệp Mặc phong thư bằng da trâu đang cầm trong tay.

Diệp Mặc nhận phong thư có chút thưởng thức nói:

- Không ngờ rằng cô đã phái người đi thật là lợi hại, đến ảnh cũng có thể mang về được.

Hư Nguyệt Hoa thản nhiên cười nói:

- Đây cũng là cơ duyên xảo hợp, những tấm ảnh này không phải là người của chúng tôi chụp lại được, mà là bọn họ tình cờ gặp được một thành viên Bắc Sa trọng thương sắp chết, là từ trong miệng của người đó biết được những điều này, hơn nữa những hình ảnh này cũng là trên người của người đó lấy được, người trong tấm ảnh chính là tên nhân viên kĩ thuật chạy trốn.

Tên nhân viên kỹ thuật chạy trốn? Hắn đột nhiên nhớ tới "bản thiết kế không quỳ" nếu la nhân viên kỹ thuật thiết kế ra cái bản đồ này, nếu hắn đem nhân viên kỹ thuật này thu vào tay, khiến tên nhân viên đến Lưu ách… Diệp Mặc không dám nghĩ tiếp, hắn mau chóng mở cái túi bằng da trâu.

Những tấm hình này đa số đều rất mơ hồ, có thể khoảng cách chụp khá

xa.

- Lạc Ảnh?

Hắn cầm trong tay một tấm hình, cái hắn nhìn trên tấm ảnh không phải là khuôn mặt của nhân viên kỹ thuật kia, mà là một bóng dáng khác trong đám người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 507

Kẻ Thù Quái Lạ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Lạc Ảnh?

Hư Nguyệt Hoa không biết Lạc Ảnh trong miệng Diệp Mặc là có ý gì, thuận miệng hỏi Diệp Mặc cầm lấy tấm ảnh xem lai nhiều lần, hắn đã hoàn toàn quên mất tên nhân viên kỹ thuật trốn khỏi Bắc Sa kia, mà chỉ chú ý đến hình bóng Lạc Ảnh trong hình.

Rất thanh mảnh yêu kiều, yếu ớt, chính là Lạc Tố Tố trong bộ váy dài màu vàng mà hắn đã gặp trong sa mạc năm ấy Tâm tình Diệp Mặc lúc này đã bay đến sa mạc xa xôi ngày ấy, vào cái ngày nóng bức khủng khiếp đó, một cô gái váy vàng đã dùng một dãi khăn lụa trắng tinh khôi kéo hắn thoát khỏi cát lún sa mạc. Trên mặt nàng che một tấm lụa mỏng, đôi mắt nàng sáng đẹp lung linh. Nàng đứng trong cảnh sa mạc mênh mông mờ ảo không gió, tựa như một nữ thần vĩnh hằng…

Nhìn thấy Diệp Mặc có vẻ bần thần, Hư Nguyệt Hoa không nói gì cả, cô biết chắc là Diệp Mặc đang hồi tưởng gì đó, cô chỉ đợi Diệp Mặc lấy lại tinh thần - Chị Nguyệt Hoa, chị biết những tấm ảnh này chụp ở đâu không?

Diệp Mặc thở dài, lấy lại tinh thần, thời gian trên hình là hai tháng trước, tuy rằng biết chắc cho dù hắn tìm được chỗ chụp tấm ảnh, cũng chưa chắc có thể gặp được Lạc Ảnh, nhưng nếu hình dáng đó đúng là Lạc Ảnh, hắn nhất định phải đi xem Hư Nguyệt Hoa lắc đầu - Số ảnh này lấy được từ người của tổ chức Bắc Sa, cụ thể chụp ở đâu, tôi cũng không biết được Diệp Mặc gật đầu nói - Thôi được, cảm ơn chị, chị Nguyệt Hoa, tình hình của Bắc Sa cứ tiếp tục thu thập. Nhưng hiện tại tập trung toàn bộ tinh lực vào việc xây thành đã. Chúng ta nhất định phải kiến tạo một thành trì thuộc về chình mình

Hư Nguyệt Hoa lại nói:

- Chủ tịch Diệp, hệ thống điện lực của Lưu Xà hiện tại vẫn là từ Quế Lâm, hơn nữa vì chúng ta hiện nay xây dựng quy mô lớn, điện lực đã bắt đầu không đủ cung ứng. Tôi nghĩ nếu chúng ta muốn Lưu Xà thành chỗ của mình, thì hệ thống điện lực không thể cứ dựa vào người ta mãi Trong lòng Diệp Mặc nhất động, hắn nào giờ chưa từng nghĩ đến chuyện này, không những là điện lực và một số trang thiết bị dân dụng khác, không thể cứ ỷ lại vào người khác, nếu cứ ỷ lại mãi, tương lai mà có gút mắc lợi ích thì chắc sẽ bị người ta khống chế Nghĩ đến đây Diệp Mặc lập tức nói:

- Chúng ta tiếp tục tuyển thêm nhiều nhân viên kỹ thuật hơn, đồng thời phát triển các trang thiết bị dân dụng riêng mình, tranh thủ khống chế những thứ này trong tay ta - Nhưng mặt tài chính chúng ta hiện nay…

Hư Nguyệt Hoa có chút lo lắng nói, dược phẩm Lạc Nguyệt hiện nay tuy rằng tiền kiếm được rất nhanh chóng, nhưng tiêu tiền còn nhanh đến chóng mặt hơn Vấn đề tài chính đúng là vấn đề lớn, Diệp Mặc cau mày nửa phút sau bỗng nói:

- Chuyện tiền nông để tôi giải quyết, cô cứ làm tốt việc trước mắt đã Sau khi Hư Nguyệt Hoa đi rồi, Diệp Mặc vẫn ngồi ở phòng hội nghị nghĩ cách kiếm tiền, hắn có Trú nhan đan, có Dạ Minh Châu, nhưng thứ này chỉ là buôn bán một chiều, bán đi rồi sẽ hết, không bằng Dưỡng Nhan Hoàn cứ luôn kiếm được tiền Nếu đã bán đi thì hết, chi bằng đừng bán. Nhưng nếu đem đến hội đấu giá tầm thường, thì đồ của mình bán không được giá. Lần trước Mạc Hải giúp mình bán Trú nhan đan cũng chỉ được một hai trăm triệu một viên, cái giá này Diệp Mặc rất ư không hài lòng. Xem ra mình cần phải đến Tê Hà tự tìm cái tổ chức Vu Hội đó, chỉ có bọn họ mới có thể bán được giá cao Lúc Diệp Mặc còn đang suy nghĩ làm thế nào để kiếm tiền thì Diệp Lăng với đôi mắt đỏ hoe chạy tới, tinh thần đang rất lo lắng.

- Anh, anh hai xảy ra chuyện rồi, hôm qua anh ấy mất tích thì hôm nay có người gửi tới một bức thư tới Lưu Xà nói là đưa cho anh, nói là có quan hệ tới anh hai.

Diệp Lăng nức nở đưa cho Diệp Mặc một bức thư.

Lẽ nào tiếng tăm của mình còn chưa đủ vang hay sao mà vẫn có kẻ dám động vào Diệp Tử Phong? Diệp Mặc đã từng nói Diệp Tử Phong và Diệp Lăng đều là người thân của hắn, có kẻ dám động vào Diệp Tử Phong thì đừng trách hắn khai sát giới.

Hơn nữa, Diệp Mặc rất không vừa ý với Đàm Giác và Loan Thanh Phong. Lúc trước vì hai người họ đồng ý bảo vệ Diệp gia nên hắn mới tha mạng cho Đàm Giác, nhưng thoáng một cái, Diệp Tử Phong đã bị bắt cóc rồi.

- Trước hết, em không được lo lắng quá, để anh xem xem chuyện gì đã xảy ra.

Diệp Mặc an ủi Diệp Lăng rồi mở bức thư ra.

Thư viết rất khách khí, hay nói có chút hơi quá khách khí.

- Diệp Mặc các hạ, đại danh của anh chúng tôi nghe như sấm bên tai, nếu có thể, tôi thề chúng tôi không muốn trêu chọc anh. Nhưng vì để tránh hiểu lầm của anh, chúng tôi không bắt em gái của anh đi mà lựa chọn bắt em trai Diệp Tử Phong của anh, xin hãy tha thứ.

- Diệp Tử Phong giờ đang ở chỗ chúng tôi rất tốt, chúng tôi sẽ không bạc đãi anh ta, anh yên tâm đi. Nhưng có điều, hiện tại chúng tôi có một vài chuyện cần gặp anh thương lượng, nhưng không có cách nào gặp được nên đành dùng hạ sách này. Nếu anh đồng ý, chúng tôi mời anh nội trong ba ngày đến "Vực ngoại hưu nhàn" ở Lạc Thương gặp mặt.

Trong thư chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủi đó, không có câu đề tặng, không uy hiếp cũng chẳng có nguyên nhân, chỉ là viết về một địa điểm mà thôi, ngay cả thời gian cũng không xác định.

Vực ngoại hưu nhàn ở Lạc Thương đương nhiên Diệp Mặc biết. Nơi này trước đây là sào huyệt của Thiết Giang nhưng cuối cùng đã bị hắn tiêu diệt,

mấy người này sao lại chọn nơi ấy, hơn nữa còn chọn ở thành phố Lạc Dương này?

Diệp Mặc nghĩ chuyện này trăm phần trăm có quan hệ tới mình, Diệp Tử Phong vì thế mà bị liên lụy. Rốt cuộc là hắn đã đắc tội với ai? Người đắc tội với hắn đã bị tiêu diệt hết, cho dù còn vài người thì họ cũng không to gan dám động tới người bên cạnh hắn.

- Diệp Lăng, em không cần phải lo lắng. Sau này có thời gian em nên học tập một ít pháp môn luyện khí với chị dâu Khinh Tuyết của em nhé!

Diệp Mặc vỗ nhẹ vào vai Diệp Lăng nói.

Chuyện này khiến Diệp Mặc biết dù hắn có lợi hại đến đâu thì không có địa bàn của mình, không có một sào huyệt an toàn, người bên cạnh cũng sẽ không an toàn. Chỉ cần liên quan tới lợi ích thì sẽ có người động thủ với hắn.

Ninh Khinh Tuyết cũng biết được việc của Diệp Tử Phong cô tạm gác công việc bước tới. Nghe xong lời Diệp Mặc, Ninh Khinh Tuyết biết Diệp Mặc muốn cô dạy Diệp Lăng tu luyện. Cô nghĩ tới Đường Bắc Vi ở Ninh Hải, tuy trong lòng có chút nghi hoặc nhưng lại không hỏi gì.

Đối với Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc không lo lắng lắm vì hiện giờ cô đã đạt tới đỉnh cao luyện khí tầng hai rồi, cô lại mới học xong thuật hỏa cầu, có thể tự bảo vệ mình.

- Khinh Tuyết, ở đây giao cho em, để anh hai chịu trách nhiệm về vấn đề an toàn ở Lưu Xà. Anh sẽ đi đưa Tử Phong về.

Diệp Mặc đứng lên nói, hắn biết, không bị người đố kị là không có khả năng.

Dù mấy kẻ này có mục đích gì, ngữ khí thành khẩn cỡ nào chăng nữa, nhưng khi bắt cóc Diệp Tử Phong thì chẳng khác gì tuyên chiến với Diệp Mặc. Diệp Mặc không tin những người này vì không tìm được hắn mới bắt cóc Diệp Tử Phong. Họ viết thư mặc dù không có uy hiếp nhưng hành động

của họ rõ ràng là đang uy hiếp. Ý muốn nói, nếu anh không thỏa hiệp, chúng tôi có thể bắt cóc người thân của anh bất cứ lúc nào.

Bọn họ có rất nhiều cách có thể liên lạc với Diệp Mặc, nhưng mục đích lựa chọn cách này vừa nhìn đã biết ngay.

Diệp Mặc mới vừa dự tính ở lại Lưu Xà một thời gian ngắn, vừa ở bên Khinh Tuyết, vừa để kiếm tiền, thậm chí còn muốn xây dựng thành trì cho Lưu Xà, nhưng giờ lại xảy ra chuyện này. Nói không bực là không đúng, hắn vốn chưa có lúc nào được dừng lại nghỉ ngơi.

Tiếp tục như vậy đừng bảo là tu luyện, ngay cả muốn an tĩnh cũng không thể. Lần đầu tiên Diệp Mặc cảm giác tuy người bên cạnh hắn ngày càng nhiều, hơn nữa vì hắn mà chia sẻ lo lắng cũng ngày càng nhiều, nhưng chân chính chỉ có mấy người ít ỏi Hư Nguyệt Hoa, Úc Diệu Đồng mà thôi.

Hơn nữa thủ hạ của mình không có vũ trang cường mạnh, ví dụ chuyện Thiên Long Đầu lúc trước, tuy y chỉ là một lão đại hắc bang nhưng nếu y không gặp được mình thì dù ở bất cứ nơi nào, y cũng làm cho người ta sợ hãi. Thậm chí chỉ một câu của y, số hắc bang chống đối y cũng phải nhường đường Là mình có chút lương thiện sao? Diệp Mặc tự hỏi một câu. Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc cảm thấy hắn cần phải vũ trang cho chính mình, cần đội quân cho mình, cần thực lực cường mạnh hơn.

- Có lẽ lúc rỗi rãi ta nên đến Senna một chuyến, nếu đóng quân ở đó, có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Diệp Mặc tự lẩm bẩm với mình, đã không có cách nào tu luyện tới cảnh giới cao hơn thì hãy xây dựng quân đội của mình, củng cố địa bàn của mình vậy.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền đứng dậy. Tuy cục diện ở thế giới này đã được hình thành, muốn thành lập quân đội, thành trì cho chính mình là rất gian nan, nhưng một khi hắn đã hạ quyết tâm thì nhất định phải làm được.

Người đi theo Diệp Mặc hắn thì vận mệnh tuyệt đối không thể đề người ngoài nắm lấy được.

Lạc Thương.

Khi Diệp Mặc trở lại nơi này mới nhớ mình cũng đã lâu chưa quay trở lại. Lúc trước hắn đem theo Nhị hổ tới đây mở một phòng khám nhỏ, thậm chí còn mua một ngôi biệt thự ở ngoại thành.

Vừa đến nơi này, Diệp Mặc liền nghĩ tới Trì Uyển Thanh - người con gái thanh xuân tràn đầy sức sống đó. Ngẫm lại đã hơn năm nay chưa gặp cô rồi, không biết cô giờ như thế nào?

So với lần trước Diệp Mặc tới "Vực ngoại hưu nhàn" thì lần này hào hoa hơn nhiều, có thể thấy được ở đây từ sau thế lực củaThiết Giang thì đã bị sửa chữa lại khá nhiều.

Diệp Mặc vừa bước vào "Vực ngoại hưu nhàn" thì đã có một nữ nhân viên phục vụ thanh tú bước tới hỏi:

- Xin hỏi, anh có phải là Diệp Mặc không?

Diệp Mặc gật đầu, không nói gì.

- Diệp tiên sinh, mời anh đi theo tôi.

Giọng điệu của cô gái này nhẹ nhàng, trong trẻo, tác phong khá kính cẩn, rõ ràng cô ở đây là để đợi Diệp Mặc.

- Xin dẫn đường.

Giọng Diệp Mặc bình tĩnh. Thần thức của hắn đã quét tới tầng cao nhất trong đại sảnh và phát hiện có ba mươi người đang đứng nhưng Diệp Tử Phong lại không có ở trong đó.

Cô gái dẫn Diệp Mặc tiến vào một thang máy chuyên dụng, rất nhanh, nó dừng lại tại tầng cao nhất. Cô gái kia không bước ra cùng hắn. Có hai gã

áo đen đứng trước cửa thang máy đưa tay mời Diệp Mặc tiến vào đại sảnh.

Diệp Mặc nhìn qua, đại sảnh ở tầng cao nhất này ít nhất hai trăm mét vuông, ở đây có tới hai mươi ba gã đàn ông áo đen. Tuy bọn họ đều tay không nhưng Diệp Mặc biết, sau lưng họ mỗi người đều có một khẩu súng trường. Tuy Diệp Mặc không hiểu lắm về súng ống nhưng cũng biết những khẩu súng đó nhất định không đơn giản.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 508

Cường Thế: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Hai mươi ba tên áo đen này đều là những thanh niên tràn đầy khí huyết, thoạt nhìn cũng biết không phải hạng người đơn giản. Nhưng trong mắt Diệp Mặc, họ chẳng có gì khác biệt so với mấy con kiến, bởi vì tu vi cao nhất của họ chưa qua Hoàng cấp sơ kỳ mà thôi.

Trừ những người đó ra thì còn có bốn gã tu vi Huyền cấp nữa. Họ đứng trên hai mươi ba gã áo đen kia, Diệp Mặc đoán mấy người này chắc là thủ lĩnh. Nhưng họ cũng không khiến Diệp Mặc chú ý mà điều duy nhất khiến hắn chú ý chính là ba người ngồi trên đài hội nghị.

Gã áo trắng ở giữa không có bất kỳ tu vi nào hẳn là một người bình thường, nhưng hai gã đứng bên cạnh lại khiến Diệp Mặc để ý tới. Gã đứng bên trái có dáng người cao lớn, mũi cao, mắt xanh, chắc là một người ngoại quốc. Năng lượng trên người gã dao động rất kỳ quái, Diệp Mặc không thể nhìn ra nhưng Diệp Mặc biết, gã này và hai gã dị năng lần trước hắn giết chết ở Lưu Xà có chút tương đồng, xem ra gã ta cũng là một người dị năng.

Còn gã đứng bên phải kia dáng người trung bình, mũi ưng, ánh mắt rất âm, không ngờ là một người đã đạt đến Địa cấp đỉnh cao. Tuy mấy người họ Diệp Mặc đều không để ý, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy tổ chức này có chút không đơn giản. Chỉ có điều, cùng hắn đàm phán ở Lạc Thương nơi này, lại có nhiều cao thủ tới đây. Số lần đánh nhau giữa Diệp Mặc và ẩn môn cũng không ít, hắn biết trở thành cao thủ Địa cấp đỉnh cao không phải chuyện một sớm một chiều, ngay cả danh phái thứ tư của ngoại ẩn môn là Điểm Thương cũng chỉ có một mình môn chủ đạt tới Địa cấp đỉnh cao mà thôi.

Diệp Mặc không phải kẻ ngốc nghĩ rằng, mấy người họ là toàn bộ lực lượng của tổ chức này, càng không cho rằng gã áo trắng kia chính là lão đại của tổ chức. Một cuộc đàm phán bên dưới tổ chức đã phái ra đội hình này có thể thấy được thực lực của tổ chức đó như thế nào.

Ngay cả nhân vật khủng bố Nhậm Bình Xuyên ấy Diệp Mặc cũng giết thì đâu sợ gì mấy người này. Nếu họ động thủ thì hắn sẽ tiêu diệt toàn bộ mấy người họ trong chớp mắt, dù cho Diệp Mặc bây giờ cũng không muốn sát sinh, gây thù chuốc oán với tổ chức này. Giết chết bọn họ thì sau họ vẫn còn, ai biết được rốt cục có bao nhiêu người như thế? Nhưng Diệp Mặc cũng biết, hôm nay hắn nhất định phải giết người, nếu như không giết thì sau này mấy người họ sẽ được voi đòi tiên, ngày càng ngông cuồng.

Diệp Mặc cũng biết, cho dù hắn muốn giết người nhưng ba người thủ lĩnh kia lại không thể giết. Nếu giết họ thì quanh quẩn cũng không còn đường sống, chỉ có thể mất cả chì lẫn chài. Gã Cao thủ Địa cấp đó Diệp Mặc rất hiểu, hơn nữa tên dị năng ấy cũng không đơn giản. Nên hai người này nhất định là có vai vế trong tổ chức, còn tên áo trắng ở giữa kia nữa, chắc chắn địa vị cũng lớn hơn một chút.

Đương nhiên đây chỉ là tính toán của Diệp Mặc, một khi những người này mà quá đáng thì hắn cũng không sợ hãi mà sẽ đắc tội tới cùng.

Tên áo trắng sau khi thấy Diệp Mặc tiến vào không nói gì, thần sắc của hắn cũng rất tự nhiên, vẻ mặt không có chút sợ hãi, gã gật gật đầu, đứng lên nói:

- Anh chính là Diệp Mặc? Đại danh của các hạ tôi nghe như sấm bên tai. Hôm nay tận mắt thấy, quả nhiên là nhân trung chi long, mời ngồi. Tôi là Lương Thạch Quốc, có thể gặp được các hạ, quả thật rất lấy làm vinh hạnh.

Diệp Mặc cười lạnh lùng. Gã áo trắng ngồi ở phía trên lại muốn hắn ngồi phía dưới cách xa hơn mười thước, rất rõ ràng là muốn uy thế phủ đầu hắn. Hắn không ngồi xuống mà lạnh lùng nói:

- Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, hãy bảo người dẫn em tôi, Diệp Tử Phong ra đây.

- Còn những người áo đen hai bên này nữa, tôi thấy rất không thoải mái, hãy bảo họ lui xuống đi!

Lương Thạch Quốc làm như không nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, liền đáp:

- Lần này mời Diệp Tử Phong tiên sinh đến, chúng tôi thật lấy làm tiếc. Chỉ là tôi có một việc phải kính nhờ anh nên đã mạo phạm, cho tôi xin lỗi trước.

Lương Thạch Quốc giọng điệu thành khẩn, thái độ cũng khá khiêm tốn. Nếu không phải vừa rồi gã làm bộ như không nghe thấy lời của Diệp Mặc thì từ trên nhìn xuống người khác lại tưởng gã thực sự rất tôn kính Diệp Mặc.

- Tôi vừa nói rồi đó, anh không nghe thấy à?

Diệp Mặc bây giờ chưa nhìn thấy Diệp Tử Phong thì hắn không muốn nhẫn nhịn thêm.

Lương Thạch Quốc lần này không giả vờ ngốc nữa mà làm vẻ khó xử đáp:

- Diệp Mặc tiên sinh có thể giết chết Ninjia mặt trời đen Thiên Tứ Khả Lang ở trên lôi đài, có thể thấy được anh thần công tái thế. Chỉ có điều người hai bên anh, tôi lại không quản được nên tôi cũng không có quyền gì mà sai bảo họ cả.

Diệp Mặc chợt mỉm cười:

- Nói như vậy, tôi cho họ ngủ đi một lúc, Lương tiên sinh không ngại chứ?

- Ha ha…

Lương Thạch Quốc cười ha hả:

- Đương nhiên là tôi không ngại rồi, chỉ là họ sẽ làm gì để phản ứng lại thì tôi không hiểu được đâu! Tôi biết tuy thân thủ của Diệp Mặc anh rất khá nhưng họ có hai mươi ba người đấy, không phải là hai ba người đâu!

Nói xong, Lương Thạch Quốc nhìn Diệp Mặc một cách thích thú, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, còn có một câu nữa gã chưa nói ra đó chính là những người này đều có súng. Trên đại sảnh trống trải này, cho dù Diệp Mặc có lợi hại như thế nào cũng không thể trong mấy giây có thể giết được hai mươi ba võ sĩ hạng nhất đã được huấn luyện. Bọn họ thậm chí chỉ trong một giây đồng hồ bóp cò thì sẽ không một ai có thể thoát.

Tuy tu luyện cổ võ tới Huyền cấp là có thể tránh được một viên đạn bình thường, nhưng súng này đều là súng đặc chế, dù Diệp Mặc đạt tới đỉnh cao Địa cấp cũng không ngăn được chứ nói gì đến việc nhiều súng như vậy sẽ cùng nhau nổ.

Dường như để chứng minh lời của Lương Thạch Quốc, khi gã vừa dứt lời thì hai mươi ba người này đều lập tức rút súng từ sau lưng ra.

- Nếu Lương tiên sinh không ngại là tốt rồi…

Diệp Mặc vừa dứt lời thì người hắn đã bay lên không trung.

Mặt Lương Thạch Quốc liền biến sắc, gã không ngờ Diệp Mặc thật sự dám động thủ, lẽ nào hắn không sợ mất mạng ư? Mười mấy người một khi đồng loạt nổ súng thì cho dù hắn là thần tiên đi nữa cũng khó mà thoát được. Ngay cả Ninja Thiên Tứ Khả Lang có thể chui xuống đất thì cũng không có cách nào ở nền xi măng này có thể chạy trốn.

Lương Thạch Quốc lại không muốn Diệp Mặc chết, nếu muốn hắn chết thì gã có rất nhiều cách, đương nhiên đó chỉ là cách nghĩ của gã. Điều mà gã muốn chỉ là hợp tác với Diệp Mặc, cho dù không hợp tác được thì việc lần này chỉ cần hắn ra mặt cũng giúp đỡ gã được, vì gã biết Diệp Mặc rất lợi hại,

thế nên gã không có tính đắc tội chết với Diệp Mặc mà lựa chọn bắt cóc Diệp Tử Phong.

Bởi vì, gã nghe nói đối với phụ nữ, Diệp Mặc rất để ý. Tống gia bị diệt vong là vì muốn động đến vợ hắn, Ninh Khinh Tuyết; Đông Phương Tê bị Diệp Mặc xử lý là bởi y tính toán giết Diệp Mặc và em gái hắn. Lần này Lương Thạch Quốc bắt cóc Diệp Tử Phong là gã đã cân nhắc đi cân nhắc lại, vừa không đắc tội với Diệp Mặc, lại có thể để Diệp Mặc thấy được thực lực và năng lượng của họ.

Nếu cuối cùng bọn họ hạ thấp tư thái lấy ra thêm một phần tiền thì nói không chừng còn có thể kết giao được với Diệp Mặc. Việc này đối với họ có rất nhiều tác dụng vì ở Hoa Hạ, Diệp Mặc đã có ảnh hưởng nhất định.

Nhưng gã không nghĩ tới một điều là, trong lòng Diệp Mặc, Diệp Tử Phong và Diệp Lăng đều như nhau. Điều gã càng không ngờ tới là, Diệp Mặc tính tình rất nóng nảy, nói ra tay thì lập tức sẽ ra tay.

Đoàng! Đoàng! …

Tiếng súng nổ vang lên loạn xạ. Động tác của những người áo đen này rất nhanh chóng, nhanh đến nỗi, sau khi Diệp Mặc bay lên một giây thì liền nổ súng.

Chỉ có điều, tiếng súng vang lên mau bao nhiêu thì cũng dừng lại mau bấy nhiêu.

Sau loạt súng đó thì không thấy nổ nữa, giống như lúc trước. Lương Thạch Quốc ngây dại, Diệp Mặc vẫn đứng nguyên chỗ cũ dường như không nhúc nhích. Nhưng hai bên trước mặt gã, hai mươi ba tên áo đen và bốn tên tu luyện Huyền cấp đã ngã trên mặt đất, nếu không phải máu từ người họ chảy ra thì Lương Thạch Quốc còn tưởng những người này chỉ là đang ngủ thôi.

- Anh, anh, anh…

Lương Thạch Quốc sững sờ, không nói được một câu hoàn chỉnh. Không ngờ chỉ trong chốc lát đã chết nhiều người như vậy.

Lần này không những chết hai mươi ba gã thành viên tinh anh mà ngay cả bốn gã tu luyện Huyền cấp cũng bị chết. Bọn họ đều là bảo bối trong tổ chức, chết một người đã là tổn thất rất lớn rồi, huống chi cả bốn người!

Lương Thạch Quốc không ngờ Diệp Mặc lại phản kháng lớn như thế. Gã biết Diệp Mặc rất lợi hại nhưng dù lợi hại đi chăng nữa, giờ vẫn đang đàm phán mà hắn ra tay cũng không thể nói trước một câu ư?

Hai gã còn lại bên cạnh Lương Thạch Quốc cùng phản ứng lại, lập tức muốn động thủ. Lương Thạch Quốc vội vàng kéo hai người này, gã biết, Diệp Mặc có thực lực giết được Địa cấp đỉnh cao, nếu chẳng may người luyện võ đạt Địa cấp đỉnh cao bên cạnh gã mà chết thì chắc Lương Thạch Quốc chỉ còn nước tự sát.

- Sao anh có thể giết nhiều người của chúng tôi như vậy?

Lương Thạch Quốc muốn mình có thể bình tĩnh hơn, nhưng gã không thể.

Diệp Mặc thản nhiên đáp:

- Tôi đã hỏi qua anh rồi đấy thôi, anh bảo không ngại nên tôi đã giết!

- Diệp Mặc, tôi biết anh rất lợi hại nhưng anh không thể giết người của tôi khi còn chưa bắt đầu đàm phán. Hôm nay anh đã giết sạch toàn bộ người của chúng tôi rồi, chẳng lẽ anh còn muốn giết hết người của "Bắc Sa" sao?

Lương Thạch Quốc rất nhanh tỉnh táo lại, gã cảm thấy nhất định phải để Diệp Mặc biết Bắc Sa là một tổ chức gì, muốn hắn biết rằng, một mình hắn dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người mà thôi.

Hóa ra là người của Bắc Sa, mình còn đang điều tra về họ, không ngờ họ lại đến tìm mình. Nhưng giữa mình và Bắc Sa có tranh cãi lợi ích gì đâu, cho

dù Diệp Mặc đang điều tra Bắc Sa thì hắn cũng tin tưởng Hư Nguyệt Hoa nhất định sẽ không để người khác biết đến.

Nếu đã không có bất hòa quyền lợi thì gã bắt cóc người bên cạnh Diệp Mặc làm gì? Diệp Mặc hắn dễ bắt nạt thế sao?

Nghe xong lời của Lương Thạch Quốc, Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Đàm phán ư? Tôi nói đàm phán với các người khi nào? Các anh bắt cóc Diệp Tử Phong, tôi đồng ý sao? Tôi nói thêm câu nữa, muốn đàm phán cũng được, nhưng trước hết phải dẫn em tôi tới đây, thứ hai là không được ngồi cao như vậy nữa, không cẩn thận tôi cho đi gặp Diêm Vương đấy!

- Chẳng lẽ anh không sợ chúng tôi sẽ giết em trai của anh sao? Hơn nữa, hôm nay chúng tôi mời anh tới đây chỉ là việc thương thảo, hợp tác mà thôi, anh cần gì phải làm như thế? Tôi biết tuy Diệp Mặc anh rất lợi hại nhưng Bắc Sa chúng tôi cũng không phải gặp ai là giết.

Giọng điệu của Lương Thạch Quốc mạnh mẽ nói. Gã không ngờ Diệp Mặc không để ý lời gã, hơn nữa khi đã nói ra thế lực của mình, Diệp Mặc vẫn kiêu ngạo như thế.

Diệp Mặc cười lạnh lùng:

- Các anh có thể giết Diệp Tử Phong, tôi bảo đảm ba người các anh sẽ không ai ra khỏi đại sảnh này. Hơn nữa, từ nay về sau, tôi thề sẽ không bỏ qua cho người của Bắc Sa, không giết sạch Bắc Sa, Diệp Mặc tôi thề không bỏ qua - Hừ!

Gã áo trắng bên cạnh Lương Thạch Quốc khi nghe lời của Diệp Mặc liền hừ lạnh một tiếng. Gã đứng lên, muốn động thủ ngay.

Lương Thạch Quốc ngăn lại, gã biết nếu động thủ, cứ cho là hai người bên cạnh có thể thắng được Diệp Mặc thì gã cũng có tổn thất không nhỏ. Ngay cả tên Ninja mặt trời đen kia cũng bị hắn giết chết thì hai gã bên cạnh mình tuy có lợi hại nhưng cũng chưa lợi hại bằng một mình tên Thiên Tứ

Khả Lang ấy thì có là cái gì!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 509

Giá Trị Chục Tỷ: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Sắc mặt Lương Thạch Quốc vô cùng khó coi. Diệp Mặc này thật sự quá kiêu ngạo rồi. Chỉ có điều gã vẫn không thể không làm theo lời Diệp Mặc được. Điều Lương Thạch Quốc lo lắng là có căn cứ, gã nghĩ, Diệp Mặc đã dám ra tay tàn sát người của mình không chút kiêng dè như vậy, hắn cũng hoàn toàn có thể giết hại ba người còn lại.

Tuy rằng không cam tâm nhưng Lương Thạch Quốc bây giờ không có quyền quyết định, tất cả quyền "đàm phán" đều nằm trong tay Diệp Mặc. Lương Thạch Quốc không còn lựa chọn nào khác, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng ấn cái nút trên bàn và nói:

-Lập tức đem Diệp Tử Phong tới đây...

Xong xuôi, Lương Thạch Quốc quay sang Diệp Mặc, nói:

-Diệp tiên sinh, chúng tôi thành tâm mời ngài đến đàm phán, vậy mà ngài vừa tới đã giết sạch hai mươi bảy anh tài của chúng tôi. Chẳng lẽ đó là cách hành sự của ngài ư? Diệp Mặc ngài cho dù có bản lĩnh bằng trời cũng không thể bảo vệ được hết cho cả Diệp Gia và toàn bộ Lưu Xà đâu.

Tuy rằng ở mặt ngoài đã thỏa hiệp nhưng Lương Thạch Quốc trong lòng thật sự là không thoải mái.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

-Ông đã "thành tâm" mời tôi đến đàm phán thì đừng có suy tính nào khác nữa. Tôi nhắc lại lần nữa, đừng có uy hiếp tôi. Bắc Sa của ông lợi hại, nhưng đó là chuyện của các ông, Diệp Mặc tôi không có ý định kết oán với

các ông, nhưng cũng đừng tưởng là tôi sợ.

Diệp Mặc hiểu rằng Lương Thạch Quốc căn bản cũng không phải là kẻ dễ dàng chịu thỏa hiệp. Sở dĩ gã chịu như vậy là vì chuyện đang muốn đàm phán với mình đây hết sức hệ trọng.

-Ngài rất kiêu ngạo. Nhưng nếu ngài tưởng rằng ngài giết được Thiên Tứ Khả Lang là có thể diễu võ dương oai ở Bắc Sa thì ngài lầm rồi. Thiên Tứ Khả Lang chả là cái gì cả, tôi cũng có thể hạ gục y trong thời gian ngắn nhất được. Diệp Mặc, Bắc Sa chúng tôi không muốn kết oán với ngài, không phải vì chúng tôi sợ ngài, mà là vì không có quyền tranh chấp lợi ích. Có thêm một đồng minh dù sao cũng tốt hơn kết thêm một kẻ thù, đúng không?

Điều vượt ra khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là người nói chuyện lần này là một gã có chiếc mũi ưng và tu vi Địa cấp đỉnh cao.

Lương Thạch Quốc nghe gã đàn ông bên cạnh nói xong, lông mày hơi nhướn lên một chút nhưng không hề lên tiếng. Theo nhận định của gã thì những lời nói đó cũng có đôi chút khoa trương. Nghe nói tên Thiên Tứ Khả Lang kia có thể gạ gục cao thủ Địa cấp đỉnh cao một cách dễ dàng Diệp Mặc hơi ngạc nhiên nhìn gã có tên Trần Trụy kia. Hắn không cho là Trần Trụy đang nói khoác, bởi Thiên Tứ Khả Lang thực sự chỉ có thân pháp là lợi hại mà thôi. Lần đầu giao đấu với y rất dễ bị choáng ngợp, nhưng một khi nắm rõ được thân pháp của y thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, bởi thân pháp của y cùng lắm chỉ tương đương với một người luyện tới Địa cấp trung kỳ mà thôi, thậm chí còn không bằng, còn lâu mới sánh được với nội công thâm hậu của đám người Uông Lãnh Thiện kia.

Lúc này Diệp Mặc đã biết Diệp Tử Phong đã vào "Vực ngoại hưu nhàn" rồi. Hắn không muốn Diệp Tử Phong nhìn thấy cảnh đầu rơi máu chảy này, chỉ liếc Lương Thạch Quốc một cái, nói:

-Lệnh cho người của các ông thả Diệp Tử Phong ra trước đã, để nó một mình rời khỏi đây.

Lương Thạch Quốc biết tính toán Diệp Mặc, liền không chút do dự thông báo thả Diệp Tử Phong ra. Giữ Diệp Tử Phong ở lại đây cũng chẳng có nghĩa lí gì hết, mà Diệp Mặc đương nhiên cũng biết mục đích chủ yếu của Bắc Sa là mình nên giờ Bắc Sa cũng không dám làm gì những người khác.

-Được rồi, bây giờ em trai ngài đã rời khỏi đây rồi. Diệp tiên sinh đã có thể đàm phán với chúng tôi rồi chứ? Nếu ngài đồng ý tiến hành đàm phán công khai với chúng tôi thì mời vào phòng bí mật.

Lương Thạch Quốc đứng lên nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không muốn cắt đứt vẻ đang chiếm thế thượng phong của Lương Thạch Quốc, nói:

-Đã vậy thì, Lương tiên sinh, mời.

Kẻ đã giết chết một lúc hai mươi bảy mạng người, trong đó bao gồm cả bốn kẻ đã luyện tới Huyền cấp cũng không làm cho Lương Thạch Quốc tức giận. Có thể thấy nếu không phải chuyện đàm phán sắp tới đây hết sức hệ trọng thì là do Bắc Sa quá mức khổng lồ, nên tổn thất về nhân lực như vậy căn bản không ăn nhằm gì, hoặc cũng có thể là cả hai lí do trên đều đúng chăng?

Như chưa hề có chuyện gì xảy ra, dường như cả đại sảnh máu chảy đầm đìa kia chẳng có liên quan gì tới Diệp Mặc vậy. Lương Thạch Quốc lấy lại phong thái điềm đạm ban đầu, dẫn Diệp Mặc vào trong một căn phòng nhỏ.

Căn phòng này không lớn, tầm mười mấy mét vuông. Diệp Mặc vừa bước vào liền để ý tới ba chiếc camera trong phòng, ba chiếc camera được bố trí hết sức khéo léo và tinh vi, có hình dạng như một cây kim. Nhưng dù có tinh vi thế nào đi chăng nữa thì cũng không qua nổi thần thức của Diệp Mặc. Hắn không chút do dự phá hủy ba "cây kim", hành động này vô cùng gọn ghẽ và kín đáo, chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian rất ngắn từ khi Diệp Mặc bước vào, ngoài hắn ra thì không một ai phát hiện ra.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết Lương Thạch Quốc dẫn mình tới nơi có gắn camera này đàm phán chuyện gì, nhưng dù làm việc gì hắn cũng không muốn lưu lại cái đuôi để tránh rắc rối sau này. Cẩn tắc vô áy náy, nếu đã không biết thì cứ hủy đi cho xong.

-Diệp tiên sinh, tôi xin tự giới thiệu một chút. Như ngài đã biết, tôi là Lương Thạch Quốc. Hai vị này là Trần Trụy và Pierre, hy vọng cuộc đàm phán sau đây sẽ khiến cho tất cả đều vừa lòng.

Lương Thạch Quốc giới thiệu một chút về hai người bên cạnh nhưng không nói ra thận phận của hai người đó. Nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhìn ra hai người kia hẳn là cũng có địa vị nhất định trong Bắc Sa.

Diệp Mặc thản nhiên ngồi xuống, không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề:

-Lương tiên sinh có chuyện cứ việc nói thẳng ra, không cần lãng phí thời gian nữa.

Diệp Mặc biết rằng, giữa hắn và Bắc Sa đã có bức tường ngăn cách không thể nào gỡ bỏ, cho dù có khách khí hơn nữa thì Bắc Sa cũng sẽ không từ bỏ việc báo thù với hắn. Nhưng hắn khẳng định, cho dù là Bắc Sa, muốn trả thù thì cũng phải bước qua xác Diệp Mặc rồi hãy nói.

Tổ chức Bắc Sa này, Diệp Mặc không chỉ nghe Văn Đông nói qua mà Hàn Tại Tân cũng đã từng nhắc đến. Đây là một tổ chức có dã tâm vô cùng lớn, chí ít thì cũng có dã tâm lớn hơn Diệp Mặc nhiều, tuyệt đối không thể vì hai, ba mươi kẻ tép riu mà đắc tội với một cao thủ như Diệp Mặc.

Nếu Diệp Mặc không có bản lãnh thì Lương Thạch Quốc đã sớm bắt Diệp Mặc luôn rồi, đâu phải nghĩ kế bắt cóc Diệp Tử Phong nữa. Hoặc giả nếu nói Diệp Mặc không có bản lãnh thì với sự kiêu ngạo của Bắc Sa, nói không chừng thì đã trực tiếp ra tay với Lưu Xà rồi.

Bắc Sa, là một tổ chức quốc tế, không phải do một người lập nên, nên

cũng sẽ không vì sự kích động của riêng một ai đó mà đắc tội với một đối thủ lợi hại khi không đổi lại được lợi ích gì. Cho dù có muốn tiêu diệt được đối thủ đó đi chăng nữa thì bọn họ cũng phải chắc chắn là có lợi ích gì đó thì mới ra tay. Có thể thấy, đây là một tổ chức vô cùng thực dụng.

Cho nên Diệp Mặc hiện tại cũng không cần lo lắng Bắc Sa trả thù những người phía sau mình, ít nhất là cho tới khi cuộc đàm phán này kết thúc. Trước khi Diệp Mặc chết thì sẽ không có hai từ "trả thù".

-Vậy tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Diệp tiên sinh, chuyện về Viễn gia ở Hà Phong hồi trước, tôi nghĩ Diệp tiên sinh cũng nghe nói tới rồi đúng không? Tuy rằng Diệp tiên sinh không ra mặt nhưng chúng tôi biết chuyện này nhất định có liên quan tới dược phẩm Lạc Nguyệt của ngài.

Dứt lời, Lương Thạch Quốc nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh trong lòng. Chuyện này không cần phải phủ nhận. Với thực lực của Bắc Sa thì việc điều tra Diệp Mặc đứng sau một tay dàn xếp chuyện này không phải là điều khó khăn gì.

-Không sai. Viễn gia đúng là do tôi hủy đấy.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

Lương Thạch Quốc vỗ tay nói.

-Được, tôi rất trân trọng tính cách dám làm dám chịu này của Diệp tiên sinh. Viễn Trí Dung cũng xem là một thành viên bên ngoài của Bắc Sa chúng tôi, đương nhiên y đối đầu với dược phẩm Lạc Nguyệt của ngài thì đúng là chết cũng chưa hết tội. Chúng tôi có một món đồ, vì vài nguyên nhân nên tạm thời để ở Viễn gia, nhưng sau đó chúng tôi lại không tìm thấy món đồ đó ở Viễn gia.

Lương Thạch Quốc nói xong thì lại nhìn Diệp Mặc như thăm dò, gã muốn từ vẻ mặt của Diệp Mặc đọc ra suy nghĩ hiện giờ của hắn.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, trong lòng tự nhủ: "Với tu vi thần thức đã đạt tới Trúc Cơ và tâm trí kiên định của ông đây, nếu để cho nhà ngươi nhìn đọc được ý nghĩ thì ông mày còn tu chân làm gì nữa."

Quả nhiên sau một hồi vẫn không có được đáp án, Lương Thạch Quốc đành phải tiếp tục nói:

-Sau đó chúng tôi tưởng món đồ đó đã rơi vào tay Chính phủ, nhưng sau khi điều tra chúng tôi phát hiện Chính phủ không hề có được thứ đồ ấy. Chỉ có một điều chắc chắc là món đồ ấy đã bị kẻ nào đó cuỗm mất, bởi vậy nên hôm nay chúng tôi mời Diệp tiên sinh tới đây là để hỏi xem ngài đã từng trông thấy món đồ đó bao giờ chưa.

Diệp Mặc giật mình, hắn đại khái đoán được món đồ mà Lương Thạch Quốc nói tới chính là thứ bên trong chiếc rương vàng được hắn tìm thấy bên cạnh xác chiếc máy bay của Viễn Trí Dung. Hắn lập tức hiểu ra vì sao Tiền Phương Hàn lúc ấy trông thấy Viễn Trí Dung ngồi lên máy bay mà không ngăn cản, hóa ra bên trong cũng có người của Bắc Sa, nếu không làm sao Lương Thạch Quốc dám khẳng định món đồ ấy không nằm trong tay Chính phủ? Bắc Sa này quả nhiên vô cùng đáng sợ, không có một kẽ hở dù là nhỏ nhất cho một con kiến chui vào.

-Chẳng hay thứ mà Lương tiên sinh nói tới là gì?

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, tỏ ra không có liên quan gì đến chuyện này và không thể kiên nhẫn thêm được nữa.

Lương Thạch Quốc thoáng thất vọng, gã là kẻ có thể coi là cực kì thâm trầm điềm đạm, nếu không bên trên sẽ không phái gã phụ trách việc này. Thế nhưng gã lại chẳng moi được chút gì từ thái độ và vẻ mặt của Diệp Mặc cả. Thực ra chỉ cần gã có được đáp án chính xác rồi, cho dù Diệp Mặc không chịu giao đồ ra thì gã cũng sẽ có cách khác. Sợ là sợ món đồ ấy không nằm trong tay Diệp Mặc thôi.

Nếu như là người khác thì sẽ trực tiếp bắt lại rồi cưỡng ép bức cung,

nhưng lúc này Lương Thạch Quốc mới hiểu được vì sao bên trên lại không làm như vậy với Diệp Mặc. Bắt hắn đâu có phải chuyện đơn giản.

Nghĩ đến lúc trước chính mình cũng cho rằng giết Diệp Mặc chỉ là chuyện dễ như ăn cháo, tu vi của hắn có lợi hại hơn đi chăng nữa thì cũng chỉ là một tay hơn hai mươi tuổi vắt mũi chưa sạch mà thôi. Thế nhưng qua sự việc trước đó không lâu, Lương Thạch Quốc mới cảm giác mình quá ngây thơ, quá ấu trĩ, thậm chí việc bắt cóc Diệp Tử Phong để uy hiếp Diệp Mặc cũng không phải một biện pháp hay. Nếu cho gã cơ hội nữa thì Lương Thạch Quốc nhất định sẽ chọn cách trực tiếp đi Lưu Xà đàm phán với Diệp Mặc.

Nhưng cơ hội chỉ có một lần, bây giờ nghe Diệp Mặc hỏi, gã đành nói:

-Trong chiếc rương bằng vàng đó có một tinh thạch hình tam giác, cỡ chừng một nắm đấm. Thoạt nhìn có vẻ giống kim cương, nhưng không phải kim cương, mà là một loại khoáng thạch. Thứ này đối với người khác không có bất kỳ tác dụng nào, nó chỉ hữu dụng đối với Bắc Sa chúng tôi mà thôi. Nếu Diệp tiên sinh có thể tìm được khối khoáng thạch này, Bắc Sa chúng tôi nguyện trả giá mười tỷ đô la Mỹ để mua lại.

Diệp Mặc trong lòng rất đỗi kinh ngạc, cho dù là kim cương thì cũng không đáng giá đến vậy. Tinh thạch này đáng giá đến vậy sao? Rút cuộc thì đó là thứ gì? Lúc đó trông thấy tinh thạch này thì vứt bừa vào trong nhẫn rồi, sau đó cũng không đi tra xét, xem ra lần này phải điều tra cho rõ ràng mới được.

Nếu thứ này đáng giá như vậy thì nhất định phải thăm dò từ tay Lương Thạch Quốc này xem rốt cuộc tinh thạch này có tác dụng gì ghê gớm vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 510

Mỹ Nhân Nhặt Được: Đại Hội Giao Lưu Ẩn Môn

Diệp Mặc nghĩ thầm: "Mười tỷ đô la Mỹ, với số tiền này thì có thể kiến thiết Lưu Xà trong một thời gian dài rồi, không biết Bắc Sa này còn chứa số tiền khổng lồ đến như thế nào nữa, nếu mình tiêu diệt Bắc Sa thì chẳng phải tất cả tài sản của nó đều là của mình rồi hay sao?"

Nghĩ đến đây, lòng yêu tiền của Diệp Mặc lại nổi lên, nhưng khoan, hình như có gì đó không ổn. Nghe nói Bắc Sa có rất nhiều căn cứ, mà Diệp Mặc thì lại chỉ có một mình, làm sao có thể tiêu diệt toàn bộ các căn cứ của nó được đây?

Tiêu diệt căn cứ của Bắc Sa đâu có đơn giản như giết hai, ba mươi người đâu. Dẫu sao Diệp Mặc giết người cũng luôn có nguyên do. Nếu hắn thực sự làm cho Bắc Sa kích nộ tới cực điểm thì với năng lực hiện giờ, Diệp Mặc sẽ khó mà bảo vệ được người của mình.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại có chút nản lòng. Hắn là một người tu Chân, thậm chí còn đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ cưỡi kiếm tung hoành, thế mà đến người bên cạnh mình cũng không bảo vệ nổi. Xem ra không những bản thân phải tăng cường tu luyện mà còn phải mau chóng xây dựng lực lượng thủ hạ rồi.

Nhưng trước tiên hắn phải điều tra cho rõ ràng về tinh thạch tam giác này, xem nó tác dụng ghê gớm gì mà khiến cho Bắc Sa sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn đến vậy để mua lại. Chắc chắn là không thể moi được tin tức gì từ chỗ này rồi, chỉ có thể đợi đêm xuống thâm nhập vào chỗ của tay họ Lương kia điều tra thôi. Ngoài việc đó ra thì mười tỷ đô la kia cũng khiến cho Diệp Mặc động lòng, bất luận thế nào cũng không thể bỏ qua số tiền béo bở như vậy

được, giờ hắn đang rất rất cần tiền.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói:

-Lương tiên sinh, tinh thạch này chỉ bằng nắm tay, có phải Viễn Trí Dung đã giấu nó ở một nơi kín đáo nào đó khiến cho các người nhất thời sơ suất không?

Lương Thạch Quốc lập tức lắc đầu:

-Tuyệt đối không có khả năng này. Chúng tôi có một loại máy thăm dò có thể phát hiện ra tinh thạch trong phạm vi 1000m, bất luận là nơi bí mật thế nào đi chăng nữa thì cũng không thoát nổi sự thăm dò của nó. Nhưng chúng tôi lại không tìm thấy nó ở Viễn gia.

Diệp Mặc bừng tỉnh, hóa ra là như vậy, xem ra những người này chẳng những đã dò xét toàn bộ Viễn gia mà thậm chí cả Lưu Xà cũng đã bị họ cũng kiểm tra hết rồi. Khó trách Bắc Sa mặc dù hoài nghi mình nhưng vẫn không dám động thủ, bởi họ đã khẳng định tinh thạch không có trong tay mình.

Có một chiếc nhẫn đúng là tốt thật, bất luận là máy thăm dò hiện đại đến mức nào thì cũng không thể thăm dò được bên trong chiếc nhẫn của Diệp Mặc. Hắn bỗng tỏ vẻ trầm tư như đang phân vân chuyện gì đó.

-Diệp tiên sinh, tuy rằng chúng tôi không biết vì sao Viễn Trí Dung lại cho nổ biệt thự của mình, nhưng video ghi lại cuộc họp bí mật của bọn chúng cũng được truyền ra ngoài, chuyện này có liên quan gì đến các hạ đúng không? Vì Diệp tiên sinh đã từng tới Viễn gia, cho nên chúng tôi mới hỏi ngài về tung tích của món đồ ấy.

Lương Thạch Quốc không bỏ qua bất kì biểu cảm nào của Diệp Mặc, gã có cảm giác vừa rồi Diệp Mặc đang do dự điều gì đó, hành động ấy khiến cho gã bắt đầu nảy sinh chút hy vọng.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

-Số bom đó là do tôi chuyển tới bên ngoài biệt thự nhà họ Viễn, điều này không sai. Video cũng chính là do tôi ghi lại, có điều tinh thạch kia là gì thì tôi hoàn toàn không hề hay biết. Đương nhiên, tôi nhất định sẽ tận lực tìm kiếm viên đá ấy, nguyên nhân không gì khác, chỉ là vì số tiền mười tỷ đô la Mỹ kia thôi.

Diệp Mặc biết rằng nếu Lương Thạch Quốc hỏi như vậy thì tức là gã đã nghi việc biệt thự của Viễn Trí Dung phát nổ có liên quan đến hắn rồi, tốt nhất là cứ thẳng thắn thừa nhận. Huống hồ vẻ do dự của mình sẽ khiến tên cáo già Lương Thạch Quốc suy nghĩ ra gì đó.

Lương Thạch Quốc nhíu mày, gã không nghe ra được ý tứ trong lời nói của Diệp Mặc. Diệp Mặc nói không biết tinh thạch là cái gì, Lương Thạch Quốc lại tưởng rằng Diệp Mặc không biết tinh thạch ở nơi nào.

-Nếu như vậy thì chúng tôi cũng không quấy rầy Diệp tiên sinh nữa. Chúng tôi thực lòng lấy làm tiếc về sự hiểu lầm này. Đương nhiên, Diệp tiên sinh, nếu ngài có thể tìm được tinh thạch thì cứ liên hệ với chúng tôi. Đây là danh thiếp của tôi.

Lương Thạch Quốc đứng dậy nói, rút ra một tấm danh thiếp màu vàng.

Diệp Mặc đưa tay ra, nói:

-Thật sự xin lỗi, Lương tiên sinh, tôi thật không ngờ lại là một chuyện cỏn con như vậy. Sớm biết vậy tôi sẽ không bao giờ mạo phạm tới Bắc Sa của các vị. Tôi hy vọng Lương tiên sinh có thể thông cảm cho sự nóng nảy và sốt ruột của tôi lúc ấy. Và tôi cũng sẽ làm tất cả để giúp đỡ các vị tìm lại viên tinh thạch đã mất tích kia.

-Diệp tiên sinh chớ khách sáo như vậy, không đánh thì không quen mà. Nếu Diệp tiên sinh thật sự có thể tìm được tinh thạch thì đừng nói là ân oán nhỏ đó, cho dù là ân oán lớn hơn nữa Lương Thạch Quốc tôi cũng sẽ không để bụng đâu.

Lương Thạch Quốc cười giả lả.

Diệp Mặc cười lạnh trong lòng, ý của Lương Thạch Quốc là việc mình giết hại hai mươi bảy thủ hạ của gã sẽ không kết thúc dễ dàng như thế này được. Nếu mình tìm được tinh thạch thì còn có thể suy xét lại, còn nếu không thì hắn sẽ phải chịu cơn thinh nộ của Bắc Sa.

Diệp Mặc bắt tay Lương Thạch Quốc. Mục đích là để thần thức của hắn để lại dấu hiệu trên người Lương Thạch Quốc. Đừng nói Bắc Sa không bỏ qua cho hắn mà chính hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Bắc Sa.

-Được. Diệp Mặc tôi sẽ toàn tâm toàn ý tìm tinh thạch cho quý bang, nhưng chẳng hay các vị có thể cho tôi bao nhiêu thời gian?

Diệp Mặc hỏi đến thời gian là vì hắn cần thời gian, thời gian để phát triển lực lượng, chỉ cần hắn có đủ thời gian tăng cường thực lực kiêu chiến với Bắc Sa thì lúc ấy trở mặt cũng không muộn.

Lương Thạch Quốc hơi sửng sốt vì thấy Diệp Mặc thật lòng muốn giúp mình tìm lại viên tinh thạch. Nhưng gã rất nhanh lấy lại vẻ niềm nở, nói:

-Tôi nghĩ, trong vòng một năm, nếu Diệp tiên sinh có thể tìm được viên tinh thạch đó thì không những mười tỷ đô la Mỹ kia sẽ nằm trong tay ngài mà chúng tôi còn muốn dành tặng cho ngài một bất ngờ khác cơ.

Càng làm cho Lương Thạch Quốc không ngờ được chính là sau khi bắt tay với mình xong, Diệp Mặc lại quay sang bắt tay với Pierre và Trần Trụy nữa. Hắn tỏ vẻ xin lỗi rất chân thành như thể sự hiểu lầm này là do hắn gây ra vậy.

Không những Lương Thạch Quốc mà ngay cả Pierre và Trần Trụy cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc trước thái độ của Diệp Mặc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì nguyên nhân chỉ có thể là vì mười tỷ đô la Mỹ kia, nếu không với tác phong hành sự của Diệp Mặc thì làm sao trong nháy mắt hắn bỗng nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?

Diệp Mặc rời khỏi Vực ngoại hưu nhàn nhưng vẫn chưa rời khỏi Lạc Thương bởi tối hôm đó hắn còn có chuyện phải giải quyết. Diệp Mặc đã để lại thần thức trên người Lương Thạch Quốc, Trần Trụy và Pierre nên không sợ không tìm thấy họ.

Sau khi chắc chắn không có người theo đuôi nữa, Diệp Mặc rời xa hẳn khỏi Vực ngoại hưu nhàn, định tìm đến một quán ba thì chợt nghe có tiếng gọi.

-Mạc đại ca...

Một giọng nữ trong trẻo vang lên, Diệp Mặc cảm thấy có chút kỳ quái. Ở Lạc Thương có ai quen biết mình sao?

-Là cô sao, Dương Y?

Diệp Mặc liền nhận ra cô gái đang đứng trước mặt. Khi hắn mới tới Lạc Thương đã ngồi trên cùng chuyến tàu với cô. Cô gái này tuy rằng không thể coi là đẹp nhưng ngũ quan cũng đoan chính. Khiến Diệp Mặc ấn tượng nhất chính là lòng nhiệt tình hào phóng và sự lương thiện của cô.

Trên xe lửa, sau khi biết Diệp Mặc bị mất cắp túi tiền, cô gái đó đã không chút do dự đưa tiền cho hắn. Mặc dù không nhận số tiền đó nhưng trong lòng hắn đã có một ấn tượng sâu sắc.

-Đúng là anh rồi, Mạc đại ca, lâu lắm rồi không gặp. Sau khi anh và Nhị Hổ rời khỏi thì không liên lạc gì với tôi nữa.

Dương Y vui vẻ nói, việc gặp lại Diệp Mặc làm cô cảm thấy hết sức vui mừng.

Diệp Mặc có chút xấu hổ nhìn Dương Y, nếu không gặp lại cô ở đây thì có lẽ hắn đã quên mất cô gái có dáng vẻ rất bình thường này rồi.

Một gã đàn ông dáng trung trung bước lại, có chút nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, hỏi:

-Tiểu Y, ai vậy?

Dương Y vội vàng giải thích:

-Đây chính là Mạc Ảnh đại ca y thuật tinh thông đó. Mạc đại ca, đây là bạn trai em, Lưu Thương, cùng khoa với chúng ta đó. Đúng rồi, Mạc đại ca, phòng khám của anh hiện tại thế nào rồi?

Dương Y líu la líu lo như một chú chim nhỏ, cô liên mồm nói nói nói khiến cho Diệp Mặc không có lấy một cơ hội lên tiếng. Điều này khiến cho Diệp Mặc nhớ tới Vương Dĩnh, hai người họ tính cách thật giống nhau, vô cùng hào sảng, vô tư không có bất cứ một tâm tư xấu nào.

-Xin chào, tôi là Lưu Thương.

Bạn trai của Dương Y bắt tay Diệp Mặc, nói.

Diệp Mặc bắt tay lại, hơi ngượng ngùng nói với Dương Y:

-Thật xin lỗi, Dương Y, hồi đó tôi có điều khó nói nên không nói cho cô biết tên thật. Thực ra tên tôi là Diệp Mặc, còn phòng khám của tôi thì... không mở nữa rồi. Nhị Hổ bây giờ sống rất tốt, nếu rảnh thì hai người cứ tới chỗ tôi chơi.

-A...?!?

Dương Y còn chưa khỏi bất ngờ về việc Mạc đại ca biến thành Diệp đại ca thì một đám người đã cắt đứt câu hỏi Dương Y.

-Dương Y, Lưu Thương, còn ở đây làm gì vậy? Chúng ta mau đi thôi...

Trong đám người đó có một cô bé ngũ quan sắc nét, chỉ có điều dáng người hơi thấp bé.

-Được, được, tôi sẽ...

Dương Y chưa nói hết câu đã quay sang Diệp Mặc:

-Mạc... à không, Diệp đại ca, hì hì, chúng tôi sắp tốt nghiệp rồi, lớp chúng tôi có tổ chức dạ hội đó, đi chung nhé.

-Cái này... hay là thôi đi... tôi tới đó thì không phù hợp cho lắm.

Mặc dù đến tối Diệp Mặc mới phải tới chỗ của Lương Thạch Quốc, thời gian từ giờ tới lúc đó còn rất dài nhưng hắn thực sự không có chút hứng thú nào với dạ hội tốt nghiệp kia.

Dương Y không chú ý tới người bạn trai đang đứng cạnh mà tiến tới gần Diệp Mặc, nói khẽ:

-Lần này là do Cố Minh Nam - người giàu có nhất lớp tôi mời khách đó. Sẽ tổ chức ở khách sạn Vân Thượng Minh Châu của Lạc Thương, tiền đi cũng được bao, mà chi phí ăn uống cũng không phải lo.

Diệp Mặc ở lại Lạc Thương một thời gian, đương nhiên biết khách sạn Vân Thượng Minh Châu là một khách sạn năm sao. Cả một lớp ăn uống ở đó đương nhiên tốn không ít tiền, nhưng cho dù đó là khách sạn tám sao đi chăng nữa thì hắn cũng không có hứng.

Không đợi Diệp Mặc cự tuyệt lần nữa, Dương Y lại nói:

-Hôm nay nếu anh qua đó thì còn gặp rất nhiều đại mỹ nữ đó, hehe, do Cố Minh Nam nhặt được về đó.

Diệp Mặc thản nhiên cười cười, không nói gì.

-Diệp đại ca, không tin sao? Tôi nói nhặt tức là nhặt thật đó, không phải có ý gì khác đâu nhé. Lần trước Cố Minh Nam đi du lịch cùng một vài bạn học khác, nhặt được ở trong núi sâu đó. Lúc đó mỹ nữ ấy không biết gặp phải chuyện gì mà bất tỉnh nhân sự, trên người lại còn bị thương nữa. Chính Cố Minh Nam đã cứu cô ta, sau đó cô ta cũng ở lại Cố gia luôn. Nghe nói Minh Nam sẽ mang cô ấy tới đây đó, khoe mình có một cô bạn gái xinh đẹp ấy mà.

Lưu Thương thấy vậy, vội vàng ngắt lời Dương Y, nói:

- Tiểu Y, chớ nói lung tung. Ở đây có rất nhiều bạn học, sắp tốt nghiệp rồi, đừng làm mất hòa khí như thế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 511

Cô Ấy Tên Lạc Lạc

Được rồi, không nói nữa, anh Diệp, chúng ta vào thôi, ăn cơm xong em còn phải đi gặp Nhị Hổ.

Nói xong, Dương Y không nói gì nữa, kéo Diệp Mặc đi.

Diệp Mặc lắc đầu, ăn cơm thì ăn cơm thôi, hôm nay mình vốn phải ở lại Lạc Thương rất lâu, thời gian còn nhiều.

-Dương Y, đây là ai?

Cô gái ban nãy gọi Dương Y nhìn Diệp Mặc hỏi, nếu Lưu Thương không đi cùng, không chừng bạn học của Dương Y đều cho rằng Diệp Mặc là bạn trai mới của Dương Y.

Dương Y buông Diệp Mặc ra nói:

-Là một người anh họ của tớ, cô gái đẹp kia có hứng thú thì tớ có thể giới thiệu cho, hi hi.

Nghe Dương Y nói, lập tức có nữ sinh đến hỏi thầm Dương Y, Diệp Mặc làm gì, thu nhập bao nhiêu, điều kiện gia đình, có thể thấy vẻ ngoài của Diệp Mặc cũng có chút hấp dẫn.

Diệp Mặc vội vàng nói với Dương Y:

-Dương Y, đừng nói lung tung.

Nghe Diệp Mặc nói, một đám người mỉm cười và có cảm giác như Diệp Mặc đang ngại. Thậm chí có hai cô gái đã chủ động đáp lời Diệp Mặc.

Diệp Mặc thầm than, tuy hắn đã có một thời gian ở trường đại học Ninh Hải, nhưng là một sự tồn tại bị xem thường, làm gì có cô gái nào chủ động đến đáp lời. Ngẫm lại thời gian quả thật trôi nhanh quá, chớp mắt đã hai năm rồi.

Đoàn người cười cười nói nói đi vào khách sạn "Vân Thượng Minh Châu".

"Vân Thượng Minh Châu" đúng là xa hoa vô cùng, so với khách sạn năm sao Tây Nhạc, "Vân Thượng Minh Châu" rõ ràng lớn hơn nhiều.

Họp lớp của Dương Y tụ tập ở trên tầng chín, nói chính xác là liên hoan ở tầng chín. Sau khi Dương Y dẫn Diệp Mặc và bạn học của cô lên tầng chín, trong phòng đã đến mười mấy người.

Thấy đám người Dương Y, mọi người chào hỏi nhau rồi tất cả đều nhanh chóng nói đến người bạn gái được Cố Minh Nam đưa về.

Cuối cùng Diệp Mặc cũng nổi hứng tò mò, hắn cũng muốn xem xem rốt cuộc là cô gái như thế nào mà gây chấn động lớn vậy, thậm chí một số bạn học đánh giá rất cao.

Nghe một hồi lâu, Diệp Mặc cũng chỉ nghe thấy cô gái ấy tên là Lạc Lạc, chỉ biết là đẹp hơn cả minh tinh điện ảnh. Ngoài ra, Lạc Lạc còn chính là người được đưa về từ dãy núi Hoàng Đoạn.

Nghe nói cô Lạc Lạc này tỉnh dậy không nói gì, hơn nữa vẻ mặt rất u buồn.

-Anh Diệp, nếu như không phải Cố Minh Nam đưa về, em thấy Lạc Lạc và anh rất xứng đôi. Dường như cô ấy có khí chất giống anh. Ừm, cảm giác này nói không rõ, chúng em đến bệnh viện thăm một lần.

Dương Y nói nhỏ bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc thản nhiên cười, không nói gì.

Lưu Thương vội vàng nhỏ giọng đáp:

-Tiểu Y, em đừng có nói bừa, chẳng may Cố Minh Nam biết, trong lòng anh ta chắc chắn sẽ không vui.

-Này, em nói nhé Lưu Thương, gan của anh bé quá. Sợ đông sợ tây, còn muốn nói nữa không.

Dương Y liền lớn tiếng phản đối, tiếng của Dương Y mau chóng thu hút sự chú ý của rất nhiều bạn học.

Lưu Thương đỏ mặt, không tiếp tục nói nữa.

Diệp Mặc vội vã khoát tay để Dương Y ngồi xuống, hắn thấy Lưu Thương là một người cẩn thận, hơn nữa rất để ý đến Dương Y. Hai người họ, hẳn là Dương Y át vía hơn.

-Minh Nam và bạn gái Lạc Lạc đến rồi, chúng ta vỗ tay…

Vừa lúc đó, lập tức có người vỗ tay nói, quả nhiên câu nói này liền kéo theo những tràng vỗ tay của tất cả bạn học.

Rất hiển nhiên, Cố Minh Nam này có vị trí nhất định ở đây, huống hồ buổi gặp gỡ hôm nay là do anh ta chi, nên có ảnh hưởng nhất định ở trong lớp.

Một người thanh niên trẻ tuổi và một cô gái tầm hai mươi từ cửa bước vào, cô gái ấy che mặt bằng một tấm lụa trắng, tuy mặc một bộ váy nhưng hình dáng rất rõ, eo thon, làn da trắng nõn nà.

Đây chính là cô gái Cố Minh Nam đưa về, Diệp Mặc đưa mắt nhìn cô gái, lập tức giật mình. Cô gái này hắn quen lắm, rất nhanh Diệp Mặc liền nhớ ra cô gái này là ai. Không ngờ là cô, nghĩ đến cô gái này, Diệp Mặc bình thường trở lại, chẳng trách bị người đưa về từ trên núi.

-Minh Nam, để Lạc Lạc lấy chiếc khăn xuống đi, để chúng tớ được nhìn

thấy người đẹp nào…

Cả phòng rộ lên.

Cố Minh Nam cười lớn nói:

-Lạc Lạc vốn không muốn đến, nhưng hôm nay là ngày chúng ta tốt nghiệp, cho nên, cô ấy cũng muốn đến gặp mọi người, gặp xong thì đi ngay.

-Lạc Lạc, em tháo khăn xuống…

Cố Minh Nam quay đầu lại muốn để Lạc Lạc kéo khăn xuống thì phát hiện ánh mắt của cô đang nhìn chằm chằm một người trong đám bạn học, Cố Minh Nam cũng đưa mắt nhìn theo.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn biết cô gái này nhận ra hắn, đành phải đứng lên.

Diệp Mặc vừa muốn lên tiếng thì cô gái bên cạnh Cố Minh Nam đột nhiên chạy tới bên Diệp Mặc, nắm chặt lấy tay Diệp Mặc như muốn nói điều gì, nhưng đôi mắt đỏ ấy không nói nên lời, trong lòng dường như có uẩn khúc.

Tuy Diệp Mặc muốn hỏi tại sao cô lại ở đây, nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc.

Cố Minh Nam ngây người nhìn Diệp Mặc và Lạc Lạc của anh ta, nhất thời không biết nên nói gì, rất lâu sau anh ta mới phản ứng trở lại, vội vàng hỏi:

-Lạc Lạc, anh ta là ai, em làm gì vậy?

-Xin lỗi, Minh Nam, vừa nhìn thấy em trai ở đây em đã nhớ ra một số chuyện, cảm ơn anh đã chăm sóc em trong thời gian gần đây, em muốn trở về với em trai em.

Cô gái tên Lạc Lạc vội vàng nói lời cảm ơn Cố Minh Nam, đồng thời tháo chiếc khăn lụa trên mặt xuống.

Rất nhiều người hoàn toàn không để ý đến lời cô nói mà đều nhìn chăm chú gương mặt của cô. Tuy không phải vẻ đẹp tuyệt trần nhưng gương mặt quý phái thoát tục và mang vẻ tiên sa quả thực làm cho người ta quyến luyến không chịu rời mắt.

Diệp Mặc sờ mũi không phản đối, tuy hắn không biết tại sao đại sư tỉ Lạc Nguyệt - của Lạc Huyên lưu lạc đến đây, hơn nữa một chút nội khí trên người cũng không có, nhưng cô ta đã muốn mình đưa đi, Diệp Mặc cũng không thể giậu đổ bìm leo mà nói không quen biết.

Cho dù nể tình Lạc Huyên, có thể giúp cô ta một chút thì giúp. Hơn nữa Diệp Mặc nghi ngờ "Ní La Kinh" còn ở trên người cô ta, chuyện này đợi lát sẽ hỏi. Ít nhất lúc này Lạc Phi đã giúp hắn làm việc, hắn không thể không giúp Lạc Phi một chút.

-Em nói anh ta là em trai của em?

Rất lâu sau Cố Minh Nam mới phản ứng trở lại, có chút nghi ngờ chỉ Diệp Mặc rồi hỏi đại sư tỉ của Lạc Huyên.

Lạc Nguyệt gật đầu nói:

-Vâng, trước kia em không hề nhớ ra, nhưng khi vừa nhìn thấy em trai thì em đã nhớ ra.

Cố Minh Nam nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, biểu cảm của Diệp Mặc không giống lắm với vẻ vui mừng gặp được chị gái vừa thất lạc, nhưng bây giờ anh ta không có cách nào cưỡng ép Lạc Lạc ở lại bên cạnh mình. Hận chính là mình đã cứu cô ấy, sau khi cô ấy tỉnh lại, ngay cả đôi bàn tay nhỏ bé của cô ấy cũng chưa cầm. Không được, cô gái này nhất định phải đem tới tay, dựa vào thế lực của Cố gia y ở Lạc Thương, dù cô ấy tìm được em trai thì thế nào?

Cố Minh Nam của lúc này thầm hận người đã đưa Diệp Mặc đến, chỉ là bây giờ hắn vẫn chưa biết ai đã đưa Diệp Mặc tới.

Diệp Mặc liền hiểu mấu chốt của vấn đề, khi được đưa về, Lạc Nguyệt nhất định đã bị trọng thương, sau đó ngoại thương của cô khá lên, nhưng nội thương vẫn chưa khỏe lại. Một người luyện cổ võ mất hết nội khí và một người bình thường không có gì khác nhau, cho nên cô ta chỉ có thể ở lại Cố gia. Một khi rời khỏi Cố gia, cô ta không có tiền, căn bản không có cách nào sinh sống. Bây giờ nhìn thấy mình, chắc hẳn là muốn mình đưa cô ta đi, nói không chừng Cố Minh Nam kia muốn chiếm cô ta.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cười thầm Cố Minh Nam không biết sống chết, luyện Cổ Võ đều là những kẻ máu lạnh vô tình. Người ngây thơ như Lạc Huyên giờ đã không còn, tuy Cố Minh Nam đã cứu Lạc Nguyệt, nhưng một khi y muốn động tay động chân, Lạc Nguyệt vẫn sẽ giết anh ta. Sở dĩ hiện giờ chưa giết anh ta là vì Lạc Nguyệt bị nội thương rất nặng, tu vi nội khí bị mất mà thôi.

Dương Y và mọi người trong phòng đều ngây người, họ không ngờ Diệp Mặc lại là em trai của Lạc Lạc, điều này làm cho mọi người nhất thời không phản ứng kịp, chuyện này quá là kịch. Nhưng những người cẩn thận thì đã nhìn ra vấn đề bên trong, chị em tương phùng không hề vui mừng khôn xiết mà lại rất bình thản.

-Diệp Mặc, anh là bạn trai của Lạc Huyên, nhìn thấy tôi chẳng nhẽ không thể tỏ ra vui mừng một chút?

Lạc Nguyệt rõ ràng không hài lòng với thái độ của Diệp Mặc.

Lạc Nguyệt không nói thì tốt, cô vừa nhắc tới Lạc Huyen6, Diệp Mặc liền chột dạ, Lạc Nguyệt bị thương đến như thế này thì Lạc Huyên thế nào rồi. Lúc trước hắn đưa Lạc Huyên tận tay Lạc Nguyệt, rồi để Lạc Nguyệt dẫn đi. Tình tình của Lạc Huyên trong sáng, lương thiện, hơn nữa còn để lại cho Diệp Mặc hai tờ giấy vàng kim vô cùng quan trọng, lại còn bằng lòng cùng nhảy lầu với hắn. Có thể nói trong lòng Diệp Mặc, an toàn của Lạc Huyên không kém gì Diệp Lăng và Đường Bắc Vi.

-Lạc Huyên thế nào rồi?

Diệp Mặc giơ tay nắm chặt Lạc Nguyệt, đôi mắt lộ vẻ lo lắng.

Thần sắc của Lạc Nguyệt hiện chút buồn bã, nếu có một người lo lắng cho mình như vậy thì tốt. Khi Diệp Mặc vừa nhìn thấy cô, chỉ kinh ngạc một chút, chứ không hề tỏ vẻ lo lắng gì. Bây giờ hắn lo lắng cho Lạc Huyên như vậy, tuy cô biết mình và Diệp Mặc không quen cho lắm nhưng kiểu chênh lệch này vẫn khiến cô có chút chạnh lòng.

Nghĩ tới những điều này, trong lòng Lạc Nguyệt thấy sợ hãi, mình làm sao vậy? Một người tu đạo làm sao có thể nghĩ tới mấy điều này? Tu đạo không phải là phải cắt đứt duyên trần sao? Nếu có người lo lắng, hoặc lo lắng cho người khác thì mình tu đạo thất bại rồi.

Diệp Mặc không biết Lạc Nguyệt đang ở giữa nhiều những suy nghĩ như thế, hắn vẫn đang đợi Lạc Nguyệt trả lời mình.

-Lạc Huyên không sao, em không cần phải lo, khi chị xảy ra chuyện Lạc Huyên không biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, lúc này cô ấy đã trở về an toàn rồi.

Lạc Nguyệt định thần lại, nói nhỏ.

Nhưng Diệp Mặc không hề yên tâm, hắn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Lạc Nguyệt, nhưng hắn cũng biết đây không phải chỗ hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 512

Chuyện Không Đâu

Ha ha, nếu Lạc Lạc đã tìm được em trai của mình, cũng là một chuyện vui mừng lớn, chúng ta hãy cùng nâng ly rượu chúc mừng.

Cố Minh Nam phản ứng trở lại, dù sao y vẫn luôn cảm thấy mối quan hệ của Diệp Mặc và Lạc Nguyệt có chút vấn đề, cũng coi là y thông minh, trước khi Lạc Nguyệt đưa ra lời đề xuất ra đi, hãy nói lời chúc mừng trước.

Tuy Lạc Nguyệt rất muốn rời đi ngay, nhưng cô chỉ có thể đi theo sau Diệp Mặc. Mà Diệp Mặc lại sợ làm khó Dương Y, đành ngồi xuống, giới thiệu Dương Y và Lạc Nguyệt một chút. Có thể quen biết một người đẹp có khí chất cao quý như Lạc Nguyệt, trong lòng Dương Y rất xúc động.

Tuy trước mặt Dương Y, Lưu Thương hơi khúm núm, nhưng anh ta cũng không phải kẻ ngu dốt, anh ta nhìn ra Diệp Mặc không phải là em trai của Lạc Nguyệt. Anh ta còn nhìn ra, Cố Minh Nam có ý kiến với Diệp Mặc. Một khi anh biết Diệp Mặc là do Dương Y đưa đến, chắc chắn anh ta cũng có ý kiến với Dương Y, không chừng bây giờ anh ta đã biết rồi.

Diệp Mặc nhìn vẻ lo lắng của Lưu Thương, và sắc mặt của Cố Minh Nam, liền hiểu mấu chốt trong đó ngay. Tuy chuyện này không trách Lạc Nguyệt nhưng Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không để Cố Minh Nam trả thù Dương Y.

Rượu và thức ăn rất nhanh được đưa lên, dưới sự dẫn dắt của Cố Minh Nam, phần đông nam sinh trong phòng đều không ngừng đến mời rượu Diệp Mặc. Có thể thấy rất nhiều người đều biết ý của Cố Minh Nam, chính là muốn chuốc Diệp Mặc say.

Tuy Lạc Nguyệt biết Diệp Mặc cũng là người luyện Cổ Võ, nhưng nhiều người chúôc rượu như thế, dù tửu lượng cao đến đâu cũng không thể. Cô đương nhiên biết ý của Cố Minh Nam, trong lòng có chút lo lắng, tuy đã ra hiệu cho Diệp Mặc vài lần, nhưng hình như Diệp Mặc một chút phản ứng cũng không có, vẫn là ai đến cũng không cự tuyệt. Chỉ cần đến chúc rượu hắn, hắn lập tức uống một hơi cạn sạch.

Trong lòng Cố Minh Nam thầm vui mừng, cuối cùng Dương Y cũng nhìn ra có điều gì không ổn, cô lôi Diệp Mặc đi. Ý là muốn Diệp Mặc uống ít đi, nhưng lại khiến Cố Minh Nam nhìn thấy, trong lòng càng tức Dương Y.

Nhưng càng uống, Cố Minh Nam càng cảm thấy không hay, bạn học của anh ta đã có mấy người uống rượu say, nhưng Diệp Mặc vẫn vững như núi Thái Sơn, mặt cũng không đỏ chút nào. Cố Minh Nam thầm tức giận. Tửu lượng của người này sao cao vậy?

Đang lúc Cố Minh Nam muốn đổi cách khác thì cửa phòng đột nhiên bị đá mở tung.

Cố Minh Nam vô cùng giận dữ, cục tức nghẹn ứ trong bụng không có chỗ nào thoát ra, lúc này lại có người dám đá cửa phòng anh ta đã bao, đây không phải muốn chết thì là gì.

-Thằng khốn khiếp, mẹ mày muốn chết à…

Cố Minh Nam chỉ chửi một câu thì dừng lại, anh ta có chút sợ hãi khi nhìn thấy người phụ nữ với gương mặt sắc lạnh phía sau hai gã hộ pháp đã đá cửa, cúi đầu nói một câu:

-Chị…

-Tiểu thư Khuynh Thành, coi như cô thức thời, nếu tiểu thư Lạc Lạc không ở đây, Cố gia của cô đã xong đời hết rồi.

Một giọng nói lạ truyền đến, rõ ràng y mới là người đầu têu đá cửa lần này.

Cố Minh Nam vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, nhưng khi nghe thấy tên Lạc Lạc, lá gan của anh ta dường như to hơn rất nhiều, liền đứng dậy nói:

-Chị, đây là thế nào?

Người phụ nữ có gương mặt lạnh lùng dường như không nghe thấy tiếng của Cố Minh Nam, mà nói với một công tử đứng bên cạnh -Văn thiếu gia, tôi đã đưa các anh đến đây rồi, chuyện lúc này không liên quan gì đến Cố gia tôi nữa chứ.

-Ha ha, có liên quan hay không, không phải cô nói là được…

Văn thiếu gia này lạnh lùng nói một câu, con mắt tham lam liếc mắt nhìn bộ ngực của Cố Khuynh Thành, rồi mới đưa mắt nhìn khắp phòng.

Ánh mắt của y rất nhanh dừng lại ở phía Lạc Nguyệt, hai con mắt bỗng sáng lên, vội vã tiến lên vài bước:

-Tiểu thư Lạc Lạc, tôi tìm cô quả vô cùng vất vả.

Tuy nhiên, sau khi nói xong, Văn thiếu gia dường như nhớ ra cái gì đó, vội vã thu lại ánh mắt rồi quay đầu khom lưng nịnh bợ nói với nói với gã đàn ông trung niên:

-Nhị gia, đây là tiểu thư Lạc Lạc, anh xem đây có phải là tiểu thư Lạc Lạc mà anh muốn tìm…

Nhưng lời của Văn thiếu gia đột nhiên ngưng lại, y nhìn thấy người đàn ông trung niên mà y tôn kính gọi bằng Nhị gia đang nhìn chằm chằm vào trong phòng với đầy vẻ sợ hãi. Thậm chí Văn thiếu gia còn thấy người của ông ta đang run lên, y bỗng thấy ngạc nhiên, không biết Nhị gia còn sợ ai, nếu nói Văn thiếu gia y có thể ngang ngược ở Lạc Thương thì Nhị gia có thể ngủ mà đi. Sự lợi hại của Nhị gia, chính cha y cũng phải cúi đầu khom lưng, nhưng lúc này sắc mặt của anh ta lại thay đổi lớn thế, dường như đã nhìn thấy một nhân vật vô cùng đáng sợ.

-Anh muốn đưa tiểu thư Lạc Lạc đi?

Diệp Mặc bỗng liếc mắt nhìn Văn thiếu gia hỏi.

Văn thiếu gia nhíu mày, nhìn lướt qua Diệp Mặc:

-Mày là cái thá gì, dám nói như vậy với tao.

Bộp…

Văn thiếu gia vừa dứt lời, gã đàn ông trung niên ở phía sau y đã tát một tát vào mặt y:

-Đồ khốn, dám vô lễ với Diệp tiền bối như thế, mày muốn chết à.

Văn thiếu gia bị cái tát đánh ra xa, phun ra cả mấy cái răng, sợ hãi nằm dưới đất nhìn người đàn ông trung niên, y không biết vì sao Nhị gia đột nhiên tát y.

Gã đàn ông trung niên đánh Văn thiếu gia này xong, bỗng tiến lên phía trước hai bước, quỳ "bịch" xuống phía trước Diệp Mặc:

-Diệp tiền bối, em là Dư Hoành Sinh, hôm nay vô ý mạo phạm anh, em, em…

Cảnh tượng này lập tức làm cho tất cả mọi người ở đây đều ngây cả người, mọi người ở đây đều không quen biết người trung niên này. Nhưng Văn thiếu gia thì có rất nhiều người biết, là vị thiếu gia đứng đầu ở Lạc Thương, hoặc có thể nói là người quyền lực nhất ở Lạc Thương này.

Cố gia của Cố Minh Diện được xem như là một gia tộc không hề nhỏ ở Lạc Thương, người bình thường có rất ít người dám động đến Cố gia, nhưng Cố gia so với vị Văn thiếu gia ở trước mặt còn kém xa. Từ việc Văn thiếu gia không kiêng nể gì đá cửa phòng Cố Minh Nam đã bao, và thái độ của Cố Khuynh Thành đối với Văn thiếu gia thì có thể thấy, Văn thiếu gia căn bản không để Cố gia vào mắt.

Vừa nãy tất cả mọi người đều biết vị Văn thiếu gia này cung kính gã đàn ông trung niên đến cỡ nào, thậm chí cúi đầu khom lưng gọi là Nhị gia, mà Nhị gia này lại tát Văn thiếu gia một cái tát nảy đom đóm. Dù là kẻ ngốc cũng biết địa vị của Nhị gia này cao hơn Văn thiếu gia nhiều, nhưng vị Nhị gia này lại cầu xin sự tha thứ của em trai Lạc Lạc, thậm chí em trai Lạc Lạc còn chưa nói câu nào. Rất nhiều người lập tức đoán ra thân phận của Diệp Mặc, thậm chí có người cho rằng Diệp Mặc là đại thiếu gia ở Yến Kinh, đến Lạc Thương là để giả heo ăn thịt hổ.

Trong lòng Cố Minh Nam vốn muốn gây khó dễ cho Diệp Mặc lạnh như băng, Văn thiếu gia là người như thế nào, có ai rõ hơn anh ta cơ chứ. Trong mắt Văn thiếu gia, Cố gia quả thật không đáng nhắc tới. Người mà y tôn kính lại ở trước mặt em trai Lạc Lạc như vậy, có thể thấy em trai của Lạc Lạc không phải là người anh ta có thể gây sự, nực cười là anh ta còn muốn đợi lát nữa sẽ trả thù Diệp Mặc.

Cố Khuynh Thành cũng ngây người ra, cô không ngờ em trai của mình lại có người bạn học có thế lực như vậy, một câu không nói những đã có thể làm cho kẻ uy hiếp cô phải cầu xin tha thứ. Cô bỗng nhớ tới tình hình của Cố gia hiện nay, có lẽ người bạn học này của Minh Nam có thể giải vây, nghĩ đến đây cô lập tức nháy mắt với em trai.

-Anh Diệp…

Dương Y có chút mơ hồ nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm người trung niên đang quỳ dưới đất, một câu cũng không nói, trong lòng hắn đang nghĩ hình như mình chưa từng gặp người này. Anh ta ở đâu gặp qua hắn? Theo lý thuyết, khả năng nhớ của Diệp Mặc hắn, dù nhìn qua một lần thôi thì cũng rất khó quên.

Cảnh tượng ở đây bỗng im ắng lạ thường.

Tuy Cố Minh Nam thích Lạc Lạc, nhưng anh ta cũng không phải là cái bao, chị gái đến đây, vừa nhìn đã biết là bị ép đến. Từ lời nói của chị hình

như còn liên quan đến vấn đề sinh tồn của Cố gia, dù y có thích Lạc Lạc thế nào đi nữa, nhưng trước sự sinh tồn của Cố gia, niềm yêu thích này cũng sẽ bị gạt sang một bên. Anh ta bỗng nghĩ đến, một khi Văn thiếu gia có ý kiến gì với Cố gia, Cố gia thực sự xong đời.

-Thôi, buổi liên hoan của chúng ta đến đây kết thúc, lần sau tớ sẽ mời khách, xin lỗi mọi người.

Cố Minh Nam đã thông suốt mấu chốt vấn đề, lập tức để bạn học rời đi trước đã. Anh ta vừa nói xong, nhìn trong ánh mắt của chị gái Cố Khuynh Thành thì biết ngay mình làm rất đúng.

Những người bạn học đều biết việc này không hề đơn giản, không có ai dám tiếp tục ở lại đây, tất cả đều đứng lên cáo từ rồi đi.

Dương Y cũng đứng dậy, Diệp Mặc liền kéo tay Dương Y nói:

-Dương Y, đợi lát anh tìm em có chút việc, em ở đây đã.

Thấy Dương Y ở lại, bạn trai của Dương Y là Lưu Thương cũng ở lại.

Rất nhanh, người ở trong phòng đã đi hết, chỉ còn lại Diệp Mặc, Lạc Nguyệt, Dương Y, còn có chị em Cố gia, Văn thiếu gia bị đánh nằm dưới đất và Nhị gia đang quỳ trong phòng. Hai gã hộ pháp đá cửa không biết nên làm gì, đứng ngay ở đó.

-Diệp tiền bối, thời gian trước em có gặp anh ở Đoạn Đỉnh Sơn…

Dư Hoành Sinh cảm giác dường như Diệp Mặc không biết y là ai, vội vàng nịnh nọt nói.

Hóa ra là như vậy, chẳng trách gã này sợ mình thế, khi mình lập uy ở Đoạn Đỉnh Sơn, ngay cả Hạng Danh Vương cũng không dám nhiều lời, có mấy người không biết đến Ẩn Môn, nếu biết, chắc chắn sẽ không thể nào không sợ Diệp Mặc.

-Ồ, anh muốn đưa Lạc Lạc đi?

Giọng nói của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng.

Dư Hoành Sinh rùng mình, trong lòng tự nhủ dù vốn có suy nghĩ này, bây giờ anh ở đây, đưa cho tôi mười nghìn cái lá gan thì tôi cũng không dám đưa cô ấy đi, nhưng lời này y lại không dám nói ra. Y lại không dám nói dối, đành phải nói:

-Không phải tôi, là Bình Giang Môn…

-Được rồi.

Diệp Mặc ngắt lời Dư Hoành Sinh:

-Anh lui xuống đi, còn có Văn thiếu gia sống trên đời cũng chỉ lãng phí cơm gạo mà thôi.

Đối với Diệp Mặc, ai còn dám có ý với Lạc Nguyệt, Diệp Mặc căn bản không để ý, điều này với hắn mà nói cũng chỉ là chuyện vặt. Nhưng Văn thiếu gia này khiến hắn không thoải mái, giao cho Dư Hoành Sinh giết đi, hoặc là cứ để bọn chúng cắn xé nhau.

Cố Khuynh Thành thấy Dư Hoành Sinh lẳng lặng dẫn Văn thiếu gia rời đi, cô nhìn Diệp Mặc dường như muốn nói điều gì đó. Diệp Mặc nhìn Cố Minh Nam một cách lạnh lùng nói:

-Các người đi đi, tôi ở đây có chút việc.

Cố Minh Nam không dám nhiều lời, vội và cùng Cố Khuynh Thành rời khỏi. Trong lòng Cố Khuynh Thành lại đang nghĩ Diệp Mặc đã là bạn học của em trai, thì sẽ còn có cơ hội quen biết. Quen biết một người có thế lực lớn như Diệp Mặc, đối với sự phát triển của Cố gia vô cùng quan trọng.

Cho đến khi những người này rời đi khỏi, Diệp Mặc mới nhớ đến Bình Giang Môn, hình như có nghe nói qua.

Nhưng rất nhanh Diệp Mặc đã gạt chuyện này sang một bên, nhìn Lạc Nguyệt nói:

-Lạc Huyên hiện giờ như thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 513

Chân Tướng

Lạc Nguyệt chần chừ liếc nhìn Lưu Thương và Dương Y, chần chờ một lát. Diệp Mặc đồng thời cũng nhớ ra chuyện này không có quan hệ gì với Dương Y, nên không cho bọn họ biết vẫn hơn.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc chủ động nói:

-Dương Y, em biết Lưu Xà không?

-Lưu Xà emđương nhiên biết. Đó là cơ quan đầu não và là nơi sản xuất của "dược phẩm Lạc Nguyệt", em còn đang định sau khi công tác sẽ đến Lưu Xà du lịch một chuyến.

Dương Y buột miệng nói ra.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Thực ra thì bây giờ em cũng có thể đi được, chẳng phải em đã tốt nghiệp rồi đó sao? Nếu như em muốn, em có thể làm việc ở "dược phẩm Lạc Nguyệt".

-Cái gì? Anh nói đến "dược phẩm Lạc Nguyệt" làm việc? Diệp Đại ca, anh nghĩ rằng "dược phẩm Lạc Nguyệt" dễ vào vậy sao? Nghe nói có người còn thông qua Phó chủ tịch thành phố để vào "dược phẩm Lạc Nguyệt" mà cũng bị người ta từ chối không chút do dự gì cơ mà.

Tốc độ lời nói của Dương Y cũng nhanh như thái độ phản ứng lại của cô vậy.

Diệp Mặc lại nói:

-Thực ra Nhị Hổ bây giờ đang làm việc ở "dược phẩm Lạc Nguyệt", nếu như em đến Lưu Xà, chỉ cần tìm đến Nhị Hổ là có thể vào được "dược phẩm Lạc Nguyệt" rồi.

Diệp Mặc tin rằng, Dương Y chỉ cần nói với Nhị Hổ là cô do Diệp Mặc gọi đến, Nhị Hổ nhất định sẽ sắp xếp Dương Y vào một vị trí công tác tương đối tốt.

-Thật sao?

Dương Y không thể tin được lại có một chiếc bánh lớn như thế rơi xuống, nhưng cô nhanh chóng nhận ra những gì Diệp Mặc nói là sự thật, đến cả người của Văn thiếu gia cũng đều kiêng kị với Diệp Mặc như vậy, nói như vậy Diệp Mặc nhất định là người có lai lịch không tồi.

-Nếu như em muốn đi, em có thể đi cùng bạn trai em, nói là anh giới thiệu.

Diệp Mặc tiếp tục nói.

Dương Y gần như không có cách nào liền nói với Diệp Mặc:

-Em tất nhiên là muốn đi, vừa mới tốt nghiệp xong em còn chưa nghĩ đến việc đến đâu để làm việc cho tốt. Không ngờ đang cơn buồn ngủ lại có được cái gối đầu, mà lại là cái gối cao cấp, cám ơn anh, Diệp đại ca.

Lưu Thương cũng không ngờ mình thậm chí lại có cơ hội đến Lưu Xà làm việc, thậm chí quên cả việc cám ơn Diệp Mặc.

…

Thấy Dương Y và Lưu Thương rời khỏi, Lạc Nguyệt mới nói:

-Diệp Mặc, "dược phẩm Lạc Nguyệt" có quan hệ gì đó với anh đúng không?

Diệp Mặc thản nhiên nhìn cô một cái nói:

-Cô thật thông minh.

Giọng điệu Diệp Mặc không được tốt lắm, hắn nghi ngờ "Ní la kinh" lần trước là Lạc Nguyệt lấy đi, hơn nữa trong cục này đều là do Lạc Nguyệt sắp xếp, thậm chí đến cả Lạc Phi cũng bị cô ta lợi dụng. Đối với người đàn bà tâm cơ thâm hậu như này, Diệp Mặc đương nhiên không có cảm tình gì.

Lạc Nguyệt không biết tại sao Diệp Mặc đối với cô lại có chút lạnh lùng, nhưng cô vẫn nói:

-Loại đan dược mà anh đưa cho Lạc Huyên kia cực kỳ quý hiếm, tôi nghĩ chắc chắn anh có chút hiểu biết về luyện chế đan, cho nên "dược phẩm Lạc Nguyệt" có quan hệ gì đó với anh cũng không có gì là ngạc nhiên.

Diệp Mặc dường như không nghe thấy những lời của Lạc Nguyệt vậy, mà lại thản nhiên nói:

-Cô nói xem sao cô lại xuất hiện trong núi. Lại còn bị người khác nhặt về, còn nữa tình hình của Lạc Huyên bây giờ thế nào?

-Anh hình như có chút thành kiến với tôi? Nếu như tôi nhớ không nhầm, chúng ta mới chỉ có gặp nhau một lần. Thậm chí không nói với nhau câu nào.

Lạc Nguyệt nhìn biểu cảm của Diệp Mặc hỏi một cách nghi ngờ, cô thật sự không hiểu tại sao Diệp Mặc lại có thành kiến với mình, cho dù là xem trên thân phận của Lạc Huyên cũng không thể như này được.

Diệp Mặc mỉa mai cười:

-Nếu như tôi nhớ không nhầm, cô chắc hẳn là cũng có chút ham muốn đối với "Ní la kinh"? Ngày hôm đó cô và Lạc Huyên ở "Doanh hoa quan", bên ngoài "Doanh hoa quan" truyền đến tiếng thét chói tai của Lạc Phi, lúc

đó cô ra ngoài xem rồi, kết quả cô nhanh chóng bị thương và quay lại. Vết thương đó chắc là do cô tự làm ra? Hơn nữa cuối cùng chắc hẳn "Ní la kinh" cũng bị cô lấy đi?

-Anh…

Lạc Nguyệt tức giận nhìn chằm chằm Diệp Mặc, dường như bị câu nói của Diệp Mặc làm cho tức không thở nổi, thậm chí tay có chút run lên. Lạc Nguyệt cô lại đi hại chính chị em của mình hay sao? Tên Diệp Mặc này không ngờ lại dám vu khống cho cô, đúng là lòng dạ tiểu nhân.

Diệp Mặc dường như không hề để ý đến vẻ mặt phẫn nộ của Lạc Nguyệt, vẫn với thần thái như cũ nói:

-Tiếng kêu sợ hãi của nhị sư muội của cô ở bên ngoài, cô vội vàng xông ra ngoài, lúc đó, cô nhất định là có tinh thần đề phòng từ trước. Mà cô đã là tu vi huyền cấp trung kỳ, cô đã đề phòng từ trước, không ngờ đối phương lại có thể làm bị thương được cô trong thời gian ngắn như vậy, nếu như không phải là người rất am hiểu về võ công và động tác của cô, so với tu pháp của cô thì không biết võ công của người đó cao như nào.

- Nhưng so với tu vi của cô cao đến đâu cũng không thể nào, nếu như thật sự có một vị cao thủ Địa cấp đến cướp đi "Ní la kinh", căn bản hắn sẽ không để cho cô sống, cứ trực tiếp giết mấy người các cô là được. Cho nên ngoại trừ cô am hiểu chính mình ra, còn có thể có ai hiểu được cô nữa? Hơn nữa, ba chị em các cô đều có mặt, "Ní la kinh" kia bị cướp đi ngay dưới mắt các cô, ngoại trừ Địa cấp đỉnh cao, thậm chí ngoại trừ sức mạnh của cao thủ nửa bước Tiên Thiên, thì ba người các cô đấu lại một người. Nhưng tôi biết rằng Lạc Huyên chắc chắn không lấy, còn Lạc Phi thì không cầm, còn tôi thì không cần phải nói.

Lạc Nguyệt cười nhạt nói:

-Cứ như là anh tận mắt chứng kiến vậy, anh quả thực là rất hiểu sư muội Lạc Huyên nhỉ, hơn nữa sao anh lại biết Lạc Phi không có…

Nói đến đây Lạc Nguyệt dừng lại, thần thái của cô đột nhiên hết sức kì lạ, cứ như vừa nghĩ ra chuyện gì đó vậy.

Sau một lúc lâu, vẻ mặt cô hiện ra sự thất vọng cùng cực, thậm chí có chút bộ dạng thương tâm, sau đó cúi đầu ảm đạm nói:

-Anh gặp sư muội Lạc Phi sao?

Diệp Mặc gật đầu không nói gì.

Lạc Nguyệt tiếp tục nói:

-Diệp Mặc, nếu như anh có gặp lại cô ấy lần nữa, nói giúp tôi một câu, nói tôi xin lỗi cô ấy. Tôi vẫn nghi ngờ "Ní la kinh" là do cô ấy lấy đi, bây giờ thì tôi đã biết không phải do cô ấy lấy đi. Bây giờ tôi biết không phải cô ấy lấy đi, cũng không phải là vì anh gặp Lạc Phi rồi biết được cô ấy không lấy, mà là vì một chuyện khác.

Nghe xong câu nói của Lạc Nguyệt, Diệp Mặc lại nghi ngờ, Lạc Nguyệt nói dường như là thật, dường như "Ní la kinh" thật sự không phải do cô ấy lấy đi. Nhưng cô ấy nghe lời nói của mình, sao đột nhiên lại biết được ai lấy "Ní la kinh" đi? Chẳng lẽ lại có một cao thủ Địa cấp thật? Nhưng sao lại không làm bị thương ba chị em này?

Cảm xúc của Lạc Nguyệt hình như lắng xuống một lúc, cô mới ngẩng đầu lên nói:

-Diệp Mặc, bất kể anh có tin hay không, "Ní la kinh" không phải là do tôi lấy đi. Bây giờ thì tôi biết được ai lấy đi rồi, nhưng tôi không thể nói ra được. Anh có biết hôm đó khi sư muội Lạc Huyên lấy quyển kinh thư ấy ra, tôi giở xem qua. Mà loại hương liệu bình thường mà tôi dùng là do tôi tự chế ra, cho nên độc nhất vô nhị.

Nói được một hồi, vẻ mặt của Lạc Nguyệt dần bình tĩnh lại, cô nhìn Diệp Mặc một cái rồi tiếp tục nói:

-Bởi vì mùi thơm kia là độc nhất vô nhị, cho nên khi tôi và sư muội chuẩn bị quay về, tôi ngửi thấy mùi thơm đó. Tôi bắt sư muội đi trước, còn tôi thì lần theo mùi thơm đó, kết quả là tôi không đuổi kịp cô ta, mà lại còn bị đánh ngất trên núi. Chuyện sau đó thì anh cũng biết, Cố Minh Nam cứu tôi, bởi vì tôi bị trọng thương, không có nội khí tu vi, cho nên cũng không dám rời khỏi Cố gia. Chỉ có thể giả vờ không nhớ một cái gì, cho đến khi gặp được anh. Tôi nghĩ anh có thể nể tình Lạc Huyên mà giúp tôi một lần.

Diệp Mặc trầm mặc, không ngờ không phải là Lạc Nguyệt lấy "Ní la kinh", mình lại đoán nhầm rồi. Xem ra sư yêu thương của Lạc Nguyệt đối với hai sư muội là thật lòng, vậy thì người lấy "Ní la kinh" đi là ai? Trong lòng Diệp Mặc đột nhiên nghĩ ra, tu vi của người đó nhất định cao hơn ba chị em kia nhiều, nhưng mấy lần gã đều không làm thương ba chị em kia, có thể thấy được người đó có tình cảm gì đó với ba chị em họ, hoặc là người quen biết.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

-Lạc Nguyệt, lần này quý môn phái chỉ có ba người các cô ra hay sao?

Lạc Nguyệt thở dài, liếc nhìn Diệp Mặc:

-Anh cũng đoán ra à, lần này thực ra chúng tôi có bốn người, có một sư thúc âm thầm bảo vệ ba chúng tôi. Đó là người có tu vi nửa bước Tiên Thiên, cho nên, cho nên…

Lạc Nguyệt không nói tiếp nữa, nhưng Diệp Mặc cũng đã hiểu ra, hóa ra vẫn là người "Từ Hàng Tĩnh Trai" các cô. Nhưng vị sư thúc này cũng có tình nghĩa, không đuổi tận cùng để giết các cô.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc, Lạc Nguyệt mở miệng hỏi:

-Sư muội Lạc Phi bây giờ có khỏe không?

Diệp Mặc lấy ra mấy viên thuốc chữa thương đưa cho Lạc Nguyệt nói:

-Cô ấy bây giờ rất tốt, cô đoán không sai, "dược phẩm Lạc Nguyệt" bây giờ là công ty của tôi. Nếu như cô muốn gặp cô ấy, có thể đi Lưu Xà, lúc này cô ấy đang ở Lưu Xà. Mấy viên thuốc này, có thể chữa lành vết thương cho cô được mấy phần, ít nhất có thể vận dụng được khí công của cô, tự bảo vệ mình hẳn là không có vấn đề gì.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một xấp tiền đưa cho Lạc Nguyệt nói:

-Số tiền này coi như lộ phí là được rồi, ngày trước một chưởng kia của Lạc Huyên chính là Lạc Phi đánh, bây giờ cô ấy không còn mặt mũi nào mà về gặp Lạc Huyên. Về chuyện tình cảm giữa các chị em cô, các cô tự đi nói với nhau là được. Tối nay tôi vẫn còn chuyện khác, không thể đến Lưu Xà với cô được.

-Cám ơn.

Lạc Nguyệt cám ơn Diệp Mặc một câu, cầm lấy mấy viên thuốc, nhưng lại đẩy tiền lại:

-Bây giờ tôi cũng không biết nên đi đâu, đi Lưu Xà tôi sợ phải đối mặt với Lạc Phi, có lẽ Lạc Phi cũng không biết đối diện với tôi thế nào. Trở về môn phái, tôi nhất định sẽ bị lộ dấu vết.

Diệp Mặc hiểu được tâm trạng lúc này của Lạc Nguyệt, ba chị em tình như chân tay lại vì một quyển "Ní la kinh" mà xích mích. Mà người sư thúc âm thầm bảo vệ ba chị em họ cuối cùng lại là tên đầu sỏ lấy đi "Ní la kinh", khó trách cô nhất thời khó có thể chấp nhận được.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát, lúc này mới nói:

-Như vậy cũng tốt, cô ở đây tìm một căn phòng mà ở, đợi sau khi tôi kết thúc chuyện bên đó, tôi dẫn cô đến Lưu Xà là được rồi. Nếu như cô không muốn trở lại nội ẩn môn, thì ở lại Lưu Xà cũng được.

Giúp Lạc Nguyệt sắp xếp một phòng ở nhà nghỉ "Vân thượng minh châu", để cho Lạc Nguyệt vào đó chữa thương, Diệp Mặc mới rời khỏi nhà

nghỉ. Lúc đó trời đã tối, đúng vào lúc hắn hành động.

Lạc Thương vào ban đêm không kém Ninh Hải chút nào, Diệp Mặc đi đến ngọn đèn đường đầu đường Lạc Thương mới nhớ tới Ninh Hải. Không biết Bắc Vi dạo này sống thế nào, chỉ có điều Bắc Vi không muốn đến Lưu Xà cùng hắn, nếu như cô ấy đồng ý, hắn cũng muốn dẫn Bắc Vi đến Lưu Xà cùng hắn.

"Ngoại vực hưu nhàn" vào ban đêm lại vô cùng náo nhiệt, nơi này mặc dù là hang ổ của Bắc Sa, nhưng bề ngoài thì lại không nhận ra chút nào, thậm chí không có chút dấu vết nào. Ngày trước những người đến đây tiêu tiền đều là những người giàu có và những tay ăn chơi. Diệp Mặc đứng bên ngoài "Ngoại vực hưu nhàn", dùng thần thức quét vào trong, làm cho hắn ngạc nhiên chính là hắn không ngờ lại không tìm thấy mấy người Lương Thạch Quốc và Pierre.

Theo lý thuyết nơi này là hang ổ của bọn họ, cho dù là bọn họ có chuyện gì, cũng không thể rời chỗ này được? Vào lúc Diệp Mặc có chút nghi ngờ, thì lại có chút gì đó xuất hiện trong thần thức của hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 514

Nằm Trong Kế Hoạch

Theo lý thuyết nơi này là hang ổ của bọn họ, cho dù là bọn họ có chuyện gì, cũng không thể rời chỗ này được? Vào lúc Diệp Mặc có chút nghi ngờ, thì lại có chút gì đó xuất hiện trong thần thức của hắn.

Không ngờ là Lương Thạch Quốc, hơn nữa lại chỉ có một mình gã, hướng gã đến chính là "Ngoại vực hưu nhàn", trong lòng Diệp Mặc lập tức có chút vui mừng, đối với hắn mà nói Lương Thạch Quốc là dễ khống chế nhất. Bởi vì chỉ có gã là không có tu vi, còn cái tên Pierre và Trần Trụy đều là những người có tu vi cao thâm, Diệp Mặc có thể giết bọn họ, nhưng lại có ý muốn khống chế bọn họ, sau đó từ miệng bọn họ biết được một số thông tin dường như có chút khó khăn.

Lương Thạch Quốc dường như có chút tâm tư ngổn ngang, thỉnh thoảng lại nhíu mày. Diệp Mặc không hề động đến gã, cho đến khi Lương Thạch Quốc một mình vào phòng đóng cửa lại, Diệp Mặc mới nhảy vào phòng của Lương Thạch Quốc.

Đến phòng, Diệp Mặc dùng thuật ẩn thân, sau đó đến trước mặt Lương Thạch Quốc đánh gã ngất xỉu, đưa gã lên phi kiếm rời khỏi Lạc Thương.

Vì muốn để cho Lương Thạch Quốc nghĩ là mình đang trong mơ, Diệp Mặc không xuống đất, chỉ có điều trên không trung bịt kín một chiếc khăn đen, lúc này mới chỉ điểm, ấn lên trên ấn đường của Lương Thạch Quốc một cái.

Thấy Lương Thạch Quốc có vẻ mê man, Diệp Mặc trầm giọng hỏi:

-Anh tự giới thiệu với tôi một chút, còn nữa đến Lạc Thương làm gì?

Lương Thạch Quốc gần như không chần chừ chút nào đã nói:

-Tôi tên là Lương Thạch Quốc, là người phụ trách tổ chức Bắc Sa căn cứ Châu Á, lần này đến Lạc Thương là vì chuyện của "tinh thạch cực năng" mới đến.

-Cái gì là "tinh thạch cực năng"? -Thiết bị siêu năng là cái gì? "Tinh thạch cực năng" đến từ đâu?

-Tất cả những thiết bị không thể dùng nguồn năng lượng bình thường của Trái đất khởi động gọi là thiết bị siêu năng, ví dụ như "Không quỳ", "tinh thạch cực năng", nhà thiết kế chủ đạo Phùng Tế thiết kế ra "Không quỳ", ông ta đã mang đến tám viên "tinh thạch cực năng".

Chủ thiết kế "Không quỳ" không ngờ lại là một người tên Phùng Tế, Diệp Mặc thầm nghĩ người tên Phùng Tế này không biết là người nào, ông ấy sao lại sáng tạo ra cái thứ mà khiến cả thế giới tranh giành nhau vậy.

Người này quả thực không đơn giản, ông ta không thể giống mình, là một người của thế giới văn minh bay vượt thời gian đến đây đấy chứ?

Diệp Mặc gác vấn đề lai lịch của Phùng Tế lại, tiếp tục hỏi:

-Phùng Tế bây giờ đang ở đâu? Tác dụng chủ yếu của "Không quỳ" là gì?

-Phùng Tế nửa năm trước đã rời khỏi Bắc Sa, lần cuối cùng ông ấy xuất hiện tại bên ngoài sa mạc Takla Makan Hoa Hạ. Bắc Sa trước mắt dùng toàn bộ lực lượng đi tìm Phùng Tế, nếu như không thể dẫn Phùng Tế trở về, thì có thể giết chết. "Không quỳ" là thiết bị tác chiến siêu năng điển hình của không quân hải lục, có thể dễ dàng tiêu diệt một quốc gia, còn có thể phòng ngự trong một phạm vi. Tính năng cụ thể, tôi cũng không rõ lắm.

Lương Thạch Quốc trả lời rành mạch.

-Phùng Tế sao lại phải chạy trốn?

-Sau khi Bắc Sa tìm được Phùng Tế, kí hợp đồng cùng gã, liền yêu cầu gã thiết kế ra "Không quỳ", sau khi thiết kế "Không quỳ" xong, liền thả cho gã đi. Về sau Phùng Tế thiết kế xong "Không quỳ", Bắc Sa liền đổi ý, tạm giữ Phùng Tế lại, yêu cầu gã thiết kế tiếp những thứ còn lại. Trong tổ chức, Phùng Tế đã thiết kế rất nhiều thiết bị phụ trợ, nhưng khi gã trốn thoát, những thứ này đều bị gã mang đi, thậm chí cả bản đồ thiết kế "Không quỳ" gã cũng mang đi.

Thì ra là như vậy, Diệp Mặc nghe đến đây chợt nhớ tới một chuyện, chính là lúc cuối cùng nhìn thấy Phùng Tế trên sa mạc Takla Manka. Chẳng lẽ tấm hình có bóng dáng của Lạc Ảnh lại là chụp ở sa mạc Takla Manka sao? Nếu là như vậy, Lạc Ảnh đến sa mạc làm gì?

Nhưng bất kể là làm gì, nếu nơi đó có bóng dáng của cô ấy, coi như đã chứng minh cô ấy đã ở đó. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc trong lòng kích động. Hắn hận không thể lập tức bay đến sa mạc, xem xem Lạc Ảnh có phải ở sa mạc Takla Manka hay không.

-Bắc Sa có mấy căn cứ? Trụ sở của các anh ở đâu?

Mặc dù muốn đi ngay lập tức, nhưng Diệp Mặc vẫn muốn hỏi cho rõ.

-Bắc Sa có sáu căn cứ, tôi chỉ biết một căn cứ ở Bạch Long Vĩ của KL, những chỗ khác tôi không biết.

Diệp Mặc đoán chừng có hỏi tiếp cũng hỏi không ra, hơn nữa gã nói Bạch Long Vĩ của KL cũng trùng khớp với những gì mà Đông Phương Tê nói. Hắn lại đánh Lương Thạch Quốc ngất xỉu lần nữa, đưa hắn trở về phòng trong "Ngoại vực hưu nhàn".

Diệp Mặc rời khỏi không lâu, Lương Thạch Quốc tỉnh lại, gã nhảy dựng lên, chuyện vừa rồi trong đầu của gã hiện lên rất rõ ràng, dường như gã đứng trong không trung khai hết tất cả bí mật với một người mặc áo đen.

Lương Thạch Quốc lập tức sợ hãi toát cả mồ hôi, một khi tiết lộ bất kì bí mật nào của Bắc Sa, thì chỉ còn đường chết. Y không ngờ lại để lộ ra nhiều bí mật như vậy, mà lại là những thứ cực kỳ quan trọng nữa.

Không đúng, hẳn không phải là mình tiết lộ ra, cái này nhất định chỉ là mơ, bằng không làm sao lại có cảm giác đứng trong không trung được? Lương Thạch Quốc thở phào nhẹ nhõm, nhưng giấc mơ này lại quá thật, thậm chí gã còn cảm thấy được gió thổi qua trong không trung.

Lương Thạch Quốc tỉnh táo lại, vỗ vỗ đầu, đi vào nhà vệ sinh lấy chút nước lạnh vỗ lên trán mình, tranh thủ xóa cơn ác mộng đó đi. Cho dù là nằm mơ, nhưng nếu như giấc mơ này bị cao thủ của Bắc Sa biết được, gã cũng chết không có chỗ chôn.

Tuy rằng rất muốn đi tìm Lạc Ảnh ngay lập tức, nhưng Diệp Mặc cũng không vội đi, thứ nhất Lạc Ảnh xuất hiện ở sa mạc Takla Manka là chuyện của mấy tháng trước, bây giờ đi hay là mấy ngày nữa mới đi thì cũng không có khác biệt gì. Thứ hai là hắn muốn lấy mười tỉ đô la Mỹ kia của Lương Thạch Quốc về.

Khi Diệp Mặc về "Vân thượng minh châu", Lạc Nguyệt đã ngủ rồi, phỏng đoán gần đây cô ấy tâm lực tiều tụy, ngủ cũng không yên. Đột nhiên chạy trốn khỏi tay Cố Minh Nam, hơn nữa lại có nội thương, tâm tình thì bị kích động, ngủ rất say.

Diệp Mặc không quấy rầy cô ta, mà ngồi trên ban công tu luyện một đêm.

Sáng hôm sau khi Diệp Mặc đứng dậy, Lac Nguyệt đã rửa mặt xong, đang chờ Diệp Mặc để nói chuyện.

Diệp Mặc dùng thần thức quét Lạc Nguyệt, biết được nội thương của cô đã hồi phục được một nửa rồi, bây giờ thậm chí có thể vận công được năm phần nội khí, tự bảo vệ mình nhất định là không có vấn đề gì rồi.

-Tôi muốn đi Lưu Xà gặp Lạc Phi.

Thấy Diệp Mặc nhìn, Lạc Nguyệt do dự một lát mới nói, cả đêm qua suy nghĩ, Lạc Nguyệt cũng biết đi theo sau Diệp Mặc cũng không có chuyện gì. Thấy thái độ đối xử của Diệp Mặc với cô như vậy, dường như còn có chút phòng bị.

Tuy rằng chỉ ở chung với Diệp Mặc trong một khoảng thời gian ngắn, Lạc Nguyệt cũng có thể hiểu được tại sao Lạc Huyên lại tin tưởng Diệp Mặc đến vậy, thậm chí xin mình không nói xấu Diệp Mặc. Diệp Mặc thực sự là một người quang minh lỗi lạc, Lạc Nguyệt còn cho rằng Lạc Huyên tiếp tục ở cùng Diệp Mặc nhất định sẽ thất thân, bây giờ thấy mình đúng là có chút lòng dạ tiểu nhân rồi. Hắn và Kì Ngọc Lâm kia căn bản không phải là cùng một loại người.

Với dung nhan như vậy của Lạc Nguyệt, còn bị nội thương, ánh mắt Diệp Mặc nhìn cô căn bản không có chút tâm tư gì cả.

Diệp Mặc đang nghĩ sắp xếp cho Lạc Nguyệt như nào, bây giờ cô ấy chủ động đề xuất đi Lưu Xà, đối với Diệp Mặc mà nói thì không thể tốt hơn rồi.

Diệp Mặc lấy điện thoại ra gọi điện cho Ninh Khinh Tuyết, bảo Lạc Phi ra sân bay Quế Lâm đón Lạc Nguyệt. Đồng thời từ Ninh Khinh Tuyết Diệp Mặc cũng biết được Tăng Chấn Hiệp đã tới Lưu Xà, và ở Lưu Xà đợi hắn trở về.

Tăng Chấn Hiệp không ngờ đã đến Lưu Xà, Diệp Mặc lập tức nghĩ đến tinh thạch của Linh Đàm, y chắc là vì cái này mới đến. Nếu như Tăng Chấn Hiệp biết Linh Đàm đang ở đâu, Diệp Mặc rất muốn đá Phong Vũ đi, bốn viên tinh thạch hắn và Tăng Chấn Hiệp mỗi người hai viên.

Tiễn Lạc Nguyệt, Diệp Mặc quyết định lấy được mười tỉ này quay về một chuyến. Có một số chuyện phải gặp mặt Tăng Chấn Hiệp nói chuyện mới được, nói qua điện thoại không rõ ràng, thứ hai, cái điện thoại này là của Hàn Tại Tân, hắn có chút không yên tâm về lão Hàn này, cho nên cần phải tự

mình phải có một chiếc điện thoại.

Trong mật thất của "Ngoại vực hưu nhàn" ở Lạc Thương, Lương Thạch Quốc, Pierre và còn một người nữa là Trần Trụy đang ngồi bàn bạc chuyện gì đó.

Sắc mặt của Lương Thạch Quốc không được tốt, gã vần nghi ngờ tối hôm đó không phải là nằm mơ, bởi vì lúc đó gã cảm thấy rất thật.

Một người đàn ông mặc áo đen gõ cửa, sau đó đứng ở cửa cẩn thận nói:

-Giám đốc Lương, bên ngoài có một người tên Diệp Mặc đến gặp.

Pierre và Trần Trụy sửng sốt, Diệp Mặc hôm qua mới đi, sao hôm nay đã tới rồi?

-Mời anh ta vào.

Vẻ mặt Lương Thạch Quốc như đã biết trước được sự việc, thản nhiên nói.

-Giám đốc Lương, anh biết Diệp Mặc đến làm gì không?

Trần Trụy thấy Lương Thạch Quốc dường như đã biết trước được mọi việc, lập tức hỏi.

Lương Thạch Quốc thản nhiên cười:

-Nếu tôi nghĩ không sai, mục đích mà hắn đến hẳn là có quan hệ đến tinh thạch.

-Làm sao anh biết?

Pierre tuy rằng nói tiếng Trung không được lưu loát, nhưng y vẫn ngạc nhiên sao Lương Thạch Quốc sao lại nắm chắc được như vậy.

-Hôm qua khi chúng ta nói chuyện cùng Diệp Mặc, tôi nói chúng ta có

công cụ có thể dò xét được phương vị của tinh thạch. Còn nữa, khi tôi nói giá trị của tinh thạch có thể lên đến mười tỉ đô la Mĩ, vẻ mặt của Diệp Mặc dường như có chút do dự, các anh không để ý à. Nhưng tôi lại nghĩ, từ biểu hiện của hắn có thể đoán được tinh thạch rất có thể đang ở trên người hắn, hắn chắc là có chút dao động về số tiền đó rồi. Cho nên tôi đoán hôm nay hắn đến, nhất định là có liên quan đến tinh thạch.

Lương Thạch Quốc khinh thường nói, cứ như Diệp Mặc sớm đã nằm trong kế hoạch của y rồi vậy.

-Lương tiên sinh, anh thật sự rất cừ.

Pierre giơ ngón tay cái lên tán thưởng một câu.

Trần Trụy cũng không khỏi cảm thấy khâm phục Lương Thạch Quốc, nhưng y lại lập tức nói:

-Mười tỉ đối với Bắc Sa chúng ta mà nói, cũng là một con số không nhỏ, chẳng lẽ lại đưa cho hắn thật? Nếu chúng ta chắc chắn "tinh thạch Cực năng" đang trên người hắn, có lẽ chúng ta dùng cách khác cũng có thể lấy được.

Lương Thạch Quốc lắc đầu nói:

-Anh coi thường Diệp Mặc rồi, trước ngày hôm qua tôi cũng rất xem thường hắn, nhưng bây giờ tôi sẽ không xem thường hắn nữa. Nhưng hắn muốn lấy được mười tỉ đô la Mĩ của chúng ta, cũng phải có bản lĩnh mới được, nếu như không có bản lĩnh, cũng chỉ có thể trách hắn không có phúc vận này thôi.

Trần Trụy trong lòng thầm than, khó trách được Lương Thạch Quốc không có bất kỳ tu vi nào, cấp bậc của gã vẫn cao hơn so với mình. Xem ra gã chẳng những có thể lực xuất chúng, mà tâm tư cũng cực kỳ tinh tế. Diệp Mặc mặc dù không tệ, nhưng trước mặt Lương Thạch Quốc, vẫn còn quá non nớt, chỉ một vẻ mặt thôi đã lộ hết tâm tư ra ngoài rồi!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 515

Chưa Thấy Ai Vô Liêm Sỉ Như Vậy

Diệp Mặc tiên sinh, thật không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp nhau rồi. Nào, mời anh ngồi!

Diệp Mặc vừa đến cửa, Lương Thạch Quốc lập tức đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói.

Diệp Mặc cũng không khách khí liền ngồi xuống. Dường như hắn không nhìn thấy vẻ mặt châm chọc của Trần Trụy nữa liền đáp:

- Lương tiên sinh, hôm qua thực không phải, viên tinh thạch mà anh nói đúng là tôi đã mang đi. Nhưng mà, đúng như lời anh nói, nó chẳng có tác dụng gì đối với tôi. Nếu bên anh thật sự trả mười tỷ đô la Mỹ thì tôi sẽ đem linh thạch này bán cho các anh cũng không sao cả.

Nói như vậy nhưng trên mặt Diệp Mặc đối với khát vọng mười tỷ đô là Mỹ đã để lộ ra điều hắn đang nghĩ trong lòng.

Lương Thạch Quốc kích động đứng lên nói:

- Diệp tiên sinh đúng là một người quân tử, tôi quả nhiên không nhìn lầm Diệp tiên sinh. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà Diệp tiên sinh có thể tìm thấy, thật là không ngờ được. Mười tỷ đô la Mỹ chúng tôi đã sớm chuẩn bị rồi, tất cả đều trong thẻ này.

Lương Thạch Quốc nói xong liền rút từ túi ra một chiếc thẻ màu vàng làm cho tất cả mọi người đều thấy kỳ lạ. Cái thẻ này không những làm bằng vàng kim mà trên mặt còn được khảm rất nhiều kim cương li ti.

Tấm thẻ này giá trị đến mấy triệu nên có thể khẳng định đây là một tấm thẻ được cố ý tạo ra. Thật là có bệnh mà, chỉ có cái thẻcũng làm xa hoa như vậy. Diệp Mặc thầm lắc đầu, không biết Bắc Sa này kiếm được bao nhiêu tiền mà lại tốn kém như thế. Hắn đương nhiên hiểu được trong lời của Lương Thạch Quốc còn có hàm ý khác, thậm chí là một chút châm chọc nhưng hắn lại không nghe ra gã muốn châm chọc gì.

Thần thức Diệp Mặc lập tức quét trên mặt tấm thẻ, rất nhanh hắn hiểu sẽ xảy ra chuyện gì, hóa ra tấm thẻ này là một quả bom. Quả bom nhỏ này bị tấm thẻ bao quanh, ở mặt ngoài sẽ không nhìn thấy.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc cười lạnh. Hắn biết hôm qua hắn đã cố ý lộ ra bộ dạng do dự khiến Lương Thạch Quốc để ý, quả bom trên tấm thẻ này hẳn để chuẩn bị cho hắn. Lúc hắn giao ra tinh thạch Cực năng thì cũng chính là lúc hắn sẽ mất mạng.

Tuy chỉ là một tấm thẻ bom nhưng Diệp Mặc tuyệt đối không thể xem thường quả bom này, Bắc Sa có thể thiết kế ra Không quỳ - một thứ lợi hại như thế, ai có thể biết được tấm thẻ bom này của gã có uy lực thế nào? Huống hồ, Diệp Mặc đã sớm có kiến thức về uy lực của một vài loại bom trước đó.

Hồ Lô cốc cũng do một trái bom laser tiêu diệt đấy thôi. Nếu thẻ này cũng là bom laser thì Diệp Mặc hắn khó mà trốn thoát.

Nhưng Diệp Mặc cũng rất yên tâm, hắn khẳng định họ chưa lấy được tinh thạch cực năng hoặc là lúc Diệp Mặc hắn cùng Lương Thạch Quốc còn ở đây, họ nhất định sẽ không kích nổ trái bom này.

Diệp Mặc nhận thẻ một cách ngượng ngùng nói:

- Cái này, Lương tiên sinh, tinh thạch của tôi vẫn chưa đem tới mà đã nhận thẻ của các anh thế này thì thật không phải.

Lương Thạch Quốc trong lòng cười lạnh. "Diệp Mặc đã nhận lấy tấm thẻ

mà không hề do dự, tôi chỉ thấy anh giả bộ ngại ngùng thế thôi". Gã nghĩ.

Tuy nhiên, những lời này đương nhiên gã sẽ không nói ra mà cười ha hả đáp:

- Nếu tôi không tin Diệp tiên sinh thì sẽ không đưa tấm thẻ này cho anh trước. Trong này có mười tỷ đô la Mỹ, mời Diệp tiên sinh kiểm tra một chút trên máy tính.

- Được, nếu đã như vậy thì tôi không khách khí nữa.

Diệp Mặc không chút do dự liền đi tới chiếc máy tính trước mặt, đưa tấm thẻ vào và nhập mật mã.

Bên trong quả nhiên là có mười tỷ. Trên mặt Diệp Mặc lộ vẻ mãn nguyện, dường như hắn không nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Lương Thạch Quốc, liền nói:

- Lương tiên sinh, không biết mật mã chuyển khoản là bao nhiêu?

Mặt Lương Thạch Quốc chợt biến sắc. Gã không ngờ Diệp Mặc sẽ lập tức chuyển khoản. Tuy nhiên, thần sắc của gã nhanh chóng trở lại bình thường, gã coi như chưa có gì xảy ra liền đáp:

- Tấm thẻ này là để tặng Diệp tiên sinh, sau này chúng tôi nói không chừng còn qua lại làm ăn với anh, tiền của chúng tôi gửi trực tiếp vào thẻ này là được rồi.

Diệp Mặc tỏ ra khó xử nói:

- Nhưng thế này không được tiện cho lắm…

Tuy nhiên, hắn lập tức chuyển giọng:

- Cho dù tôi nhận tấm thẻ này thì mật mã tôi cũng phải biết chứ!

Lương Thạch Quốc trong lòng thầm hận, giờ gã chỉ có thể nói cho Diệp

Mặc biết mật mã, Diệp Mặc đồng thời chuyển mười tỷ này vào thẻ của hắn.

Chuyển tiền xong, Diệp Mặc cầm lấy tấm thẻ trống rỗng đưa cho Lương Thạch Quốc nói:

- Lương tiên sinh, số tiền này tôi đã chuyển xong rồi nhưng tấm thẻ này tôi lấy làm tiếc phải trả lại, tấm thẻ này thực sự có phần hơi quý.

Lương Thạch Quốc thầm hận, mười tỷ đô la Mỹ đã nhận rồi, một tấm thẻ còn ngại, con người này thật vô liêm sỉ. Nhưng gã vội vàng đẩy tấm thẻ trở lại và nói:

- Diệp tiên sinh, cái này anh nên nhận lấy, cảm ơn nhiều, anh đã vì chúng tôi mà tìm được tinh thạch. Tấm thẻ chẳng là gì nhưng nói không chừng sau này chúng ta còn có cơ hội hợp tác.

Diệp Mặc biết, Lương Thạch Quốc chưa để lại được tấm thẻ bom này cho mình gã sẽ không yên tâm. Ngẫm nghĩ lại hắn thấy không nên từ chối nữa bèn cầm tấm thẻ bỏ vào túi.

Thấy Diệp Mặc đã nhận lấy thẻ, Lương Thạch Quốc mừng thầm, chỉ cần anh lấy lại tấm thẻ là tốt rồi. Đợi sau khi anh nói ra tinh thạch ở đâu, đợi anh ra khỏi quán rượu này thì chính là lúc anh chết. Chỉ cần Diệp Mặc anh chết đi thì mười tỷ kia chúng tôi có thể tìm người của anh lấy lại thôi.

Tỏ vẻ vốn dĩ không hiểu ý của Lương Thạch Quốc, Diệp Mặc sau khi nhận lấy thẻ cũng lấy ra một túi vải nhỏ đưa cho Lương Thạch Quốc và nói:

- Lương tiên sinh, anh xem xem đây có phải là tinh thạch mà các anh cần không?

Lương Thạch Quốc suýt nữa thì hộc máu, gã không ngờ tinh thạch này lại ở trong túi áo Diệp Mặc. Rất nhanh, gã liền mở túi vải ra, bên trong đó chính là tinh thạch Cực năng đã mất tích của Viễn gia mà gã đang tìm kiếm.

Không những sắc mặt của Lương Thạch Quốc khó coi, ngay cả sắc mặt

của Pierre và Trần Trụy cũng khó coi không kém. Diệp Mặc này quả thực láu cá, đã cầm đồ của bọn chúng công khai còn đòi lấy mười tỷ, lại còn để thứ này trong túi áo nữa. Điều đáng hận chính là, tối qua hắn cỏn làm bộ không biết gì.

Diệp Mặc lại không để ý mấy suy nghĩ này, hắn cười cười nói:

- Lương tiên sinh, nếu có tinh thạch rồi thì tôi phải đi đây. Lần sau có buôn bán gì thì nhớ đến tìm tôi nhé, tôi thích nhất là làm ăn đấy, ha ha…

- Được, tất nhiên, tất nhiên rồi…, tinh thạch, không sai, chính là viên này, thật cảm ơn Diệp tiên sinh!

Tuy Lương Thạch Quốc tức muốn hộc máu nhưng miệng lại không ngừng cảm ơn Diệp Mặc. Gã quyết định, một khi Diệp Mặc bước ra khỏi "Vực ngoại hưu nhàn", gã sẽ lập tức ấn kíp nổ. Còn về bao nhiêu người trên đường chết thì có quan hệ gì với Lương Thạch Quốc gã chứ?

Diệp Mặc ra khỏi căn phòng mật, chỉ bằng mê nhãn thuật nhỏ, hắn đã đem thẻ nhét vào một góc cửa ngoài. Nếu không phải vì lo lắng uy lực của quả bom quá lớn thì hắn chắc chắn đã để nó trong túi áo Lương Thạch Quốc rồi. Còn điều này, hiện giờ hắn không muốn Lương Thạch Quốc bị nổ tử, một khi gã bị nổ chết, cho dù hắn có chiếm được mười tỷ đô la Mỹ chăng nữa thì Bắc Sa đó sẽ trở mặt với hắn, hay nói cách khác, nhất định phải tử đấu.

Hắn bây giờ năng lực tử đấu vẫn chưa bằng Bắc Sa nên hắn chỉ có thể hù dọa Lương Thạch Quốc thôi. Đợi khi tinh thạch chuyển đi, hắn còn muốn theo dõi. Mục tiêu của Diệp Mặc không phải là một viên tinh thạch này, mà là toàn bộ mấy viên tinh thạch đó.

Diệp Mặc lấy tốc độ nhanh nhất đến quầy Bar ở tầng dưới cùng. Hắn đã không đi hơn nữa còn đang ở bên ngoài quầy Bar "Vực ngoại hưu nhàn" gọi một ly rượu.

Trong mật thất trên lầu, Lương Thạch Quốc nhìn chằm chằm camera. Nhưng khi gã thấy Diệp Mặc đã không đi lại đang ở quầy Bar uống rượu, gã giận đến ngứa cả răng. Nhưng gã không có cách nào, bây giờ mà ấn bom tuy có thể giết chết Diệp Mặc nhưng "vực ngoại hưu nhàn" coi như cũng xong đời.

Tuy "Vực ngoại hưu nhàn" so với Diệp Mặc chưa là gì, nhưng bản thân gã cũng đang ở đây, coi như đợi thêm một phút nữa gã cũng chẳng tổn thất gì, hà tất gì không đợi được một phút nữa chứ?

Diệp Mặc lạnh lùng cười, uống rượu chỉ là giả, để lại tin cho Lương Thạch Quốc mới là thật.

Hắn viết mấy hàng chữ đơn giản đưa cho nhân viên quầy Bar dặn dò:

- Phong thư này nhất định phải giao cho Lương Thạch Quốc tiên sinh, không cần cầm lên ngay vì tiên sinh đang họp. Chờ lúc anh ta ra thì đưa cho anh ta là được rồi.

Nói xong, Diệp Mặc lại lấy ra mấy trăm đưa cho nhân phục vụ, sau mới thản nhiên rời quán rượu.

- Đã đi rồi!

Trần Trụy nhìn thấy Diệp Mặc đã đi khỏi "Vực ngoại hưu nhàn" thì vui mừng trở lại, y sắp có thể chứng kiến tên vô cùng kiêu ngạo kia chết như thế nào.

Người khác có thể không biết thẻ bom này lợi hại thế nào nhưng Trần Trụy lại rất rõ. Không nói đến Diệp Mặc, cho dù nửa bộ Tiên Thiên cũng không thể tránh được, nhưng y vẫn còn hoài nghi. Cho dù là cao thủ Tiên Thiên nhưng đột nhiên bị bom ở trong túi áo nổ thì cũng khó mà thoát mạng.

Lương Thạch Quốc lấy ra một cái điều khiển, nhếch miệng cười lạnh lùng:

- Anh Trần, việc ở Lưu Xà giao cho anh và Pierre tiên sinh xử lý. Diệp Mặc đã chết, mấy người ở Lưu Xà kia có mà chạy đằng trời. Dược phẩm Lạc Nguyệt chính là một cỗ máy kiếm tiền không tồi, sẽ để lại cho Bắc Sa ta.

Nói xong, Lương Thạch Quốc không đợi Trần Trụy và Pierre trả lời, gã liền ấn vào chiếc điều khiển.

"Ầm…"

Một tiếng nổ mạnh vang lên, còn có cả gạch đá, tro bụi bay tung tóe, mù mịt, hỗn độn tứ phía khiến mấy người Lương Thạch Quốc ngây người như gỗ.

Nổ tung rồi, uy lực vô cùng lớn nhưng hình như có vài chỗ không được đúng như tính toán. Chắc là nổ ở trên đường cái, nhưng sao gã lại thấy chấn động mạnh thế, lại còn sập vách tường nữa là sao?

Một khối thép ngang rơi xuống, xuyên qua bả vai Lương Thạch Quốc làm gã đau điếng, khiến gã kêu to một tiếng.

- Không đúng, là tầng lầu của chúng ta bùng nổ.

Trần Trụy có phản ứng đầu tiên. Y ôm lấy Lương Thạch Quốc nhảy từ cửa sổ ra.

- Sao lại thế này?

Đáng lẽ nổ trên đường Diệp Mặc đi mới đúng, sao lại ở đây?

Lương Thạch Quốc tự thì thào, dường như gã vẫn không tin đây là sự thực.

" Ầm, ầm….", dường như để phản bác lời nói của Lương Thạch Quốc, những âm thanh kinh hoàng lại truyền tới. Mặc dù không ảnh hưởng lắm tới tầng dưới nhưng trên lầu, những tiếng nổ lớn vang lên và vách tường đã sập xuống, người trong "Vực ngoại hưu nhàn" đều đổ xô ra ngoài.

Một nhân viên phục vụ quầy Bar, nhìn thấy Lương Thạch Quốc liền vội vã đưa cho gã một phong thư và nói:

- Tổng giám đốc Lương, đây là thư mà một người khách tên Diệp Mặc đã gửi lại cho anh.

Lương Thạch Quốc liền mở bức thư ra thì chỉ thấy mấy hàng chữ, nội dung bên trong khiến y không kìm nổi phun ra một ngụm máu tươi, lớn tiếng quát:

- Vô liêm sỉ, ta đã gặp nhiều kẻ vô liêm sỉ rồi, nhưng chưa thấy ai lại vô liêm sỉ như hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 516

Lập Tức Đưa Đi

Thư bị Lương Thạch Quốc xé toạc, vứt trên nền. Trần Trụy nhặt lên xem qua. Không có câu nói kịch liệt nào, thậm chí có thể nói lời lẽ trong thư khá khách khí.

"Lương tiên sinh, hôm qua từ khi biết tinh thạch là vật quý của tổ chức, tôi đã mất ngủ cả đêm. Không nói đến việc có tiền thưởng, cho dù không có tiền thưởng tôi cũng tính hôm nay đem tinh thạch trả lại cho các vị. Nhận được tiền mặt của các vị, tôi đã rất ngại rồi, sao tôi có thể lấy đi một tấm chi phiếu quý giá như thế chứ? Đây không phải muốn tôi mất mặt sao?"

"Tuy tôi biết Lương tiên sinh chân thành có ý tặng tấm thẻ cho tôi, nhưng tôi suy nghĩ đi, suy nghĩ lại mình vẫn không thể nhận. Tôi đem tấm thẻ cắm ở ngoài cửa đấy, mong Lương tiên sinh kiểm tra và nhận lại giúp. Diệp Mặc tôi đường đường chính chính, cái gì không thuộc về mình, tôi nhất định không lấy. Lương tiên sinh cũng biết tôi tuyệt đối không phải là người tùy tiện lấy đồ của người khác, nếu nhận tấm thẻ này của Lương tiên sinh, thực sự trong lòng tôi thấy rất áy náy. Vì sợ Lương tiên sinh từ chối nên tôi đã viết lại cho anh bức thư này gửi tại quầy Bar, mong Lương tiên sinh nhận lấy, nhất định không được khách khí với tôi nữa".

Không có kết cục, chỉ có mấy dòng đột ngột này mà thôi. Trần Trụy xem xong liền nhìn Lương Thạch Quốc nghi hoặc hỏi:

- Lương tiên sinh, anh nói là Diệp Mặc biết trên tấm thẻ này có bom nên hắn cố ý để lại? Nên anh mới nói hắn ta vô liêm sỉ?

Lương Thạch Quốc đã bình tĩnh lại. Gã nghe xong Trần Trụy nói liền

cau mày đáp:

- Trước tiên hãy đưa tôi đến bệnh viện đã!

Sau khi đợi mấy người lên xe, Lương Thạch Quốc mới tiếp tục nói:

- Hắn ta chẳng phải là thần tiên nên hẳn không biết tấm thẻ này có vấn đề. Tôi nói hắn ta vô liêm sỉ là vì hắn đã nhận mười tỷ của ta mà không nói năng gì, ý của hắn bây giờ lại là nhận thẻ này sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của hắn, thậm chí còn tính đem tinh thạch trả lại cho ta mà không có ràng buộc gì, anh có tin hắn không? Chỉ cần thấy tốc độ chuyển khoản của hắn nhanh như vậy là biết hắn thật sự quá vô sỉ rồi. Hắn ta thì quang minh lỗi lạc cái quái gì chứ?

Lương Thạch Quốc nói đến phần sau thì không kìm được liền nói tục.

Trần Trụy lại nhíu mày nói:

- Chỉ huy Lương, nhưng tôi cảm thấy việc này có chút hơi kỳ quặc. Nếu Diệp Mặc thật sự không biết trên thẻ có bom thì sao hắn không đem thẻ này và phong thư giao cho nhân viên phục vụ kia mà lại tách ra? Tôi cũng thấy tên Diệp Mặc này rất vô liêm sỉ, nhưng một người vô liêm sỉ như vậy, đối với cái thẻ mấy đáng giá trên triệu này, sao hắn lại không muốn chứ? Tuy mấy triệu kém xa so với mười tỷ nhưng có ai lại ngại nhiều tiền không?

Vốn dĩ muốn hại Diệp Mặc lại không hại được, ngược lại còn làm cho bản thân Lương Thạch Quốc bị thương khiến gã tỉnh táo lại. Đúng thế, những việc này rõ ràng là có vấn đề dễ thấy, trong cơn thịnh nộ gã đã quên tự hỏi mình. Giờ đã nghĩ ra, tại sao Diệp Mặc lại phải làm như vậy? Nếu nói Diệp Mặc biết có bom trên thẻ này, nếu muốn nổ chết Lương Thạch Quốc thì tại sao không đem thẻ để ngoài căn phòng bí mật mà lại đặt ở ngoài cửa một căn phòng khác?

Lương Thạch Quốc chợt thấy gã không thể nhìn thấu con người tên Diệp Mặc kia, hắn làm từng việc dường như trong dự đoán của gã nhưng kết quả

lại ở ngoài dự liệu.

Chẳng lẽ đây là ngẫu nhiên? Lương Thạch Quốc tuyệt đối không tin có nhiều việc ngẫu nhiên vậy. Nếu gã tin thực sự có nhiều ngẫu nhiên thế thì Lương Thạch Quốc gã không thể đến được vị trí bây giờ. Nhân tài Bắc Sa đông đảo, vậy dựa vào cái gì Lương Thạch Quốc gã được quản lý phần này?

- Trần chấp sự, Pierre chấp sự, chúng ta giờ không đến bệnh viện nữa mà lập tức tới sân bay, tinh thạch giờ đang ở trên người tôi, chúng ta hãy lập tức mang tinh thạch về. Để tôi cầm không được an toàn. Còn vết thương của tôi chỉ là một vết thương nhỏ, chỉ cần băng bó qua loa là được rồi.

Lương Thạch Quốc quyết đoán, chiếc xe quay đầu lại hướng về phía sân bay.

Ở đây Lương Thạch Quốc nói một là một, việc mà gã đã nói thì chẳng có ai phản đối. Vốn dĩ trước đó là tới bệnh viện nhưng xe lại quay đầu lại hướng về phía sân bay Lạc Thương. Nhưng hắn không ngờ ba người Lương Thạch Quốc lại chuyển hướng tới sân bay. Nhưng hắn chẳng cần để ý, cho dù bọn họ giờ có lên máy bay thì hắn cũng sẽ bám theo.

Đối với Diệp Mặc mà nói thì theo dõi ba người đó không có gì áp lực. Lương Thạch Quốc đúng thật là bản lãnh, nửa giờ sau, họ lên máy bay về Hồng Kông. Trong thời gian này có thể lên phi cơ, nếu không có năng lượng nhất định thì tuyệt đối không được.

Máy bay cất cánh rất nhanh, Diệp Mặc cũng đạp kiếm theo sau, trong lòng hắn thầm giận tốc độ của phi cơ này quá chậm. Hai tiếng sau, máy bay đã đáp xuống sân bay quốc tế Hồng Kông.

Ba người Lương Thạch Quốc vừa xuống sân bay, lập tức đã có xe đón họ đi.

Diệp Mặc theo họ tới một trạm xăng dầu ở ngoại ô Hồng Kông thì dừng lại.

Đến bên ngoài trạm xăng, Diệp Mặc mới biết nơi này chính là nơi nghị sự của Bắc Sa. Văn phòng phía trên rất đơn giản nhưng vài nhân viên kia, Diệp Mặc thoạt nhìn đã biết không phải hạng người đơn giản, thậm chí có hai người tu vi đến Hoàng cấp. Điều quan trọng nhất là trạm xăng dầu này còn có một tầng hầm ngầm xa hoa rộng lớn, chỉ có điều cửa vào rất bí mật.

Diệp Mặc có chút lo lắng thuật ẩn thân của mình sẽ bị lộ. Tuy hắn đã là luyện khí trung kỳ rồi nhưng tên Trần Trụy kia là một Địa cấp đỉnh cao, một khi y phát hiện chân khí dao động của mình thì chuyện có thể nhìn ra ẩn thân thuật không phải điều khó khăn. Giờ Trần Trụy và Pierre đang đứng ở lối vào, muốn vào phải đi qua hai gã này, điều này tuyệt đối là không thể.

Đang lúc Diệp Mặc không biết làm sao thì di động của Trần Trụy reo lên, y nhận điện và cẩn thận nói gì đó.

Diệp Mặc biết đây là một cơ hội, Trần Trụy giờ đang nghe điện thoại, nhất định y sẽ không cảm nhận được chân khí dao động của mình, chỉ cần hắn cẩn thận một chút là được rồi. Còn Pierre là một người dị năng, Diệp Mặc biết dù gã có lợi hại như Trần Trụy cũng không có cách nào cảm nhận được dao động chân khí của hắn.

Quả nhiên Diệp Mặc hữu kinh vô hiểm đi theo Lương Thạch Quốc xuống tầng hầm ngầm. Trong tầng hầm có bốn gã áo đen được vũ trang đầy đủ đang đứng, đều gần là những cao thủ Hoàng cấp, nhưng trước mặt Diệp Mặc đây chỉ là con sâu con kiến thôi. Vốn dĩ Diệp Mặc còn lo lắng trong này còn có mấy cao thủ Địa cấp nữa nhưng thật không ngờ ngay cả một cao thủ Hoàng cấp cũng không có. Nhưng nghĩ lại, bên ngoài có nhiều người tu luyện Cổ võ như vậy, dù sao luyện Cổ võ cũng không dễ gì.

Xem ra lần trước bốn tên Huyền cấp bị mình giết đó có chút địa vị ở Bắc Sa, chẳng trách Lương Thạch Quốc không định sẽ bỏ qua cho mình.

- Chỉ đạo Lương, anh bị thương?

Người nói là một người phụ nữ xinh đẹp đầy đặn, cô ta nhìn thấy bả vai

Lương Thạch Quốc đang băng bó liền cau mày hỏi. Tuy nhiên nét mặt lại chẳng có chút an ủi nào, ngược lại giọng điệu lại có chút chất vấn.

Lương Thạch Quốc khoát tay đáp:

- Chị Linh, bây giờ không phải lúc nói điều này. Đồ vật tôi đã cầm về đây rồi, giao nó chị, thì tôi sẽ xong việc. Nó trên người tôi phút nào là dày vò tôi phút ấy, chị xem trước một chút đi.

Nói xong, Lương Thạch Quốc liền lấy viên tinh thạch trong túi áo ra, đặt trước mặt người phụ nữ.

Người phụ nữ được gọi là chị Linh này sau khi nghe Lương Thạch Quốc nói cũng không hỏi thêm gì nữa mà cầm lấy tinh thạch nhìn một cách kỹ càng, sau mới gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây là tinh thạch thật. Chỉ đạo Lương, thật vất vả cho anh rồi. Đợi lát nữa Khúc lão tới, tôi sẽ đem thứ này và Khúc lão cùng đi. Giờ đồ vật thì đã tìm ðýợc rồi, anh hãy ký tên đi.

Lương Thạch Quốc ký tên xong liền thở dài.

- Chỉ đạo Lương, hình như anh có gặp một ít khó khăn? Tinh thạch này đúng là lấy về từ chỗ tên Diệp Mặc ấy phải không?

Lúc này, người phụ nữ được gọi là chị Linh ấy liền hỏi một câu kỳ quái, từ trước tới giờ, hình như cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Lương Thạch Quốc Lương Thạch Quốc gật gật đầu:

- Đúng vậy, lần này bên ta tổn thất rất thê thảm và nghiêm trọng, tôi đã báo cáo lên trên. Còn việc phải đối phó ra sao với tên Diệp Mặc kia, tôi đang đợi thông báo của cấp trên.

Lời của Lương Thạch Quốc vừa nói xong thì có hai người từ bên ngoài bước vào, một người là ông lão hơn sáu mươi, còn người kia là một gã đàn ông chừng ba mươi.

- Khúc Lão …

Lão già này vừa tới, Lương Thạch Quốc và người phụ nữ kia đều hỏi thăm rối rít.

Người được gọi là Khúc lão ấy gật gật đầu nói:

- Chuyện của tiểu Lương làm quá bình thường, cũng may cuối cùng đã đem được tinh thạch về, còn về mười tỷ đô la Mỹ kia tuy đối với chúng ta rất quan trọng, nhưng so với tinh thạch thì chẳng là gì. Nhưng tiểu Lương biết trong chớp mắt Diệp Mặc có thể giết chết hai mươi bảy cao thủ đồng thời nổ súng, thậm chí bao gồm cả bốn gã Huyền cấp nữa, sơ sót như thế, sai lầm nối tiếp sai lầm, việc này tôi không làm chủ được, nhất định phải báo lên trên.

Người phụ nữ kia có chút kinh ngạc nhìn lão già hỏi:

- Chỉ đạo Lương còn phạm phải sai lầm khác ư?

Lão già liền gật đầu đáp:

- Tiểu Lương sau sai lầm biết cách chủ động đàm phán với Diệp Mặc lấy lại tinh thạch là rất tốt. Nhưng Diệp Mặc đã phá hủy ba cái camera trong mật thất thì họ lại không biết, đây là việc thứ nhất. Sau khi tiểu Lương biết việc này nhưng lại không coi trọng, ngược lại muốn qua tấm thẻ bom ra tay với Diệp Mặc, đây là sai lầm thứ hai.

Khúc Lão nói tới đây liền lạnh lùng nhìn Lương Thạch Quốc thản nhiên nói:

- Tiểu Lương, cậu cho rằng người trong thời gian ngắn ngủi ấy có thể phát hiện ra mấy cái camera kia sẽ không phát hiện ra vấn đề trên tấm thẻ ấy ư? Anh ngày càng ngày càng trở lại giống anh của hai năm thuận buồm xuôi gió trước. Nếu không phải anh đã đem được tinh thạch về hoặc nói tên Diệp Mặc kia không biết được tác dụng của tinh thạch, anh đã chết trăm lần rồi. Bắc Sa chúng ta, cộng cả năm tên cao thủ Địa cấp hậu kỳ, lần này không những phái cho anh một gã mà còn phái cả Pierre theo anh, nhưng anh đã

làm mất bốn gã Huyền cấp và hai mươi ba thành viên tinh anh rồi.

Lương Thạch Quốc cúi đầu, mồ hôi lạnh trên trán chảy ra, không dám nói lại chữ nào.

Khúc Lão dường như thấy được mình có phần hơi quá, liền hạ giọng nói tiếp:

- Tuy nhiên cậu lại đem được tinh thạch Cực năng về, vậy có thể giữ được mạng. Còn về việc đối phó với Diệp Mặc thì giờ tổ chức của ta chưa có ai là đối thủ của hắn.

- Diệp Mặc lợi hại như vậy sao? Tổ chức của ta không có ai là đối thủ của hắn ư?

Người phụ nữ tên chị Linh thốt lên, giọng điệu vô cùng kinh ngạc và khiếp sợ.

Lão già kia gật đầu thận trọng:

- Tuy không dám khẳng định, nhưng hẳn không sai. Chỉ có Mộc Trấn không biết có phải là đối thủ của hắn không nữa, nếu Mộc Trấn cũng không đánh được hắn thì đối phó với Diệp Mặc chỉ có thể chọn bao vây tấn công.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 517

Đánh Tráo Ngay Trước Mắt

Bao vây tấn công.? Chúng ta bây giờ sẽ động thủ với hắn sao? Hoặc là chúng ta trước tiên có thể đả kích thế lực sau lưng hắn.

Người thiếu phụ tên chị Linh lại hỏi lần nữa Khúc Lão lắc đầu nói:

- Bây giờ không phải là lúc động thủ với hắn, hơn nữa hắn có thể lấy ra tinh thạch cực năng là vì hắn không biết giá trị của tinh thạch, còn cả một điều đến hiện tại hắn cũng không muốn động thủ với chúng ta. Về phần đả kích thế lực sau lưng hắn, bây giờ cũng không phải lúc.

- Diệp Mặc con người này, chúng ta điều tra rất kỹ càng, hắn chính là một con chó điên. Theo như tin tức mới nhất mà chúng ta điều tra được, Hợp Lưu phái và Điểm Thương thiếu chút nữa là diệt môn, chính là do hắn gây nên. Còn đệ nhất ẩn môn Hồ Lô Cốc, Hoa Hạ, gần đây hầu như không có tin tức gì. Chúng ta cũng hoài nghi có quan hệ với hắn, tuy rằng hắn bây giờ cũng không diệt nổi Hồ Lô Cốc, nhưng cái loại điên cuồng trả thù như hắn, ta đoán chừng Hồ Lô Cốc cũng sợ hắn, vì vậy, hiện tại vẫn chưa phải là lúc chúng ta lật mặt với hắn. Chúng ta không có thời gian và tinh lực để lãng phí cho hắn, khi thời cơ tới sẽ có người tự động tiêu diệt hắn.

Diệp Mặc trốn ở một bên, muốn ngay lập tức ném một quả cầu lửa tiêu diệt Khúc lão, nhưng hắn biết hiện tại hắn không thể manh động. Bắc Sa, bây giờ đang rất kiêng kị, hắn không thể không kiêng kị Bắc Sa, hắn không không chỉ một mình, một khi chọc giận Bắc Sa thì…, điều hắn muốn chính là làm sao bảo vệ cho người ở bên cạnh hắn.

- Lương Thạch Quốc, Trần Trụy và Pierre hiện tại đều ở lại, đến lúc đó

cùng ta trở về tổng bộ, anh lập tức quay trở lại. Đồng thời chú ý hành tung của Diệp Mặc, hồi báo kịp thời, trước khi nhận được thông báo từ trên, tuyệt đối không được phép bắt cóc người nhà hắn.

Lão già nhìn chăm chăm vào Lương Thạch Quốc, giọng điệu có chút nghiêm nghị.

- Vâng, Khúc lão.

Lương Thạch Quốc không dám có bất kỳ phản bác nào, vội vàng đáp lại.

Sau khi Khúc lão nói xong, sắc mặt dịu đi, lão nhìn người thiếu phụ kia nói:

- Tôi cần kiểm tra tinh thạch cực năng một chút, nếu xác nhận, ngay lập tức gói lại và đưa đi ngay cùng với một viên khác.

- Vâng, Khúc lão.

Người thiếu phụ này đem thạch đá cực năng mà Lương Thạch Quốc mang tới mang ra phía trước bàn hội nghị cho Khúc lão, đồng thời đưa ra một rương màu vàng.

Diệp Mặc chú ý tới rương màu vàng này cùng với cái hắn lấy được giống y hệt nhau, hắn lập tức biết ngay ở phía trong còn có một viên tinh thạch khác. Hắn còn lo mình lần này đến không có thu hoạch gì, nơi này quả vẫn còn một viên tinh thạch, nói như vậy thì hôm nay có hai viên tinh thạch nhập trướng rồi.

Khúc Lão kiểm tra một chút viên tinh thạch chị Linh mang tới, gật gật đầu, mở rương ra đặt viên tinh thạch đang cầm trong tay song song với một viên tinh thạch khác, dùng vải bố màu vàng che lên. Vừa lúc đó, Diệp Mặc lấy tốc độ cực nhanh, đổi 2 viên tinh thạch bằng hai viên đá bình thường ngay trước mặt Khúc lão. Bởi tốc độ của hắn quá nhanh, lại có thuật ẩn thân hỗ trợ nên không ai có thể nhìn ra được, đến lúc Khúc lão đóng rương lại.

Diệp Mặc mừng thầm trong lòng may là Trần Trụy không vào trong, một khi Trần Trụy ở bên trong này, rất có thể cử động của hắn sẽ bị phát hiện. Sau khi lấy được đồ hắn lập tức rời đi, hắn vừa đi ra ngoài cửa ra vào, liền nghe thấy trong tầng hầm ngầm hô to một tiếng.

Bị phát hiện nhanh như vậy sao? Diệp Mặc trong lòng hết sức kì lạ. Thần thức của hắn lập tức hướng vào trong, quả nhiên phát hiện rương màu vàng lại bị mở ra, hơn nữa tất cả người ở bên trong thần sắc tái nhợt, Khúc lão mặt cắt không còn giọt máu.

Nghe được bên trong có tiếng kêu to, Trần Trụy với tốc độ nhanh nhất xẹt qua bên người của hắn, vọt vào tầng hầm ngầm.

Cơ hội tốt, hắn không một chút nghĩ ngợi, lập tức nhảy khỏi tầng hầm rất nhanh ra trạm xăng liền bước lên phi kiếm hướng thẳng về phía Lạc Thương. Vì không để cho Lương Thạch Quốc hoài nghi, hắn nhất định phải đi Lạc Thương chuyến nữa.

- Có chuyện gì vậy, Khúc lão?

Trần Trụy tuy rằng cấp bậc tương đối thấp nhưng bởi anh ta là người tu cổ võ, hơn nữa còn là người tu cổ võ tương đối cao, cho nên địa vị khá siêu nhiên. Anh ta ở trước mặt Khúc lão cũng không để ý đến Lương Quốc Thạch.

- Tinh thạch vừa có kẻ đánh tráo rồi.

Chị Linh sắc mặt tái nhợt, ở bên trong đèn đuốc sáng trưng hơn nữa rương màu vàng vẫn đặt trên mặt bàn, có thể nói con mắt của tất cả mọi người ở đây đều nhìn vào rương màu vàng này, vậy mà trong nháy mắt đã bị kẻ nào đó đánh tráo, biến thành hai hòn đá vô dụng, điều này thật là khó chấp nhận được.

Mà tinh thạch này từ lúc đặt vào trong cho đến lúc đóng lại, rồi đến lúc mở ra, chỉ có mình Khúc lão, hoặc là nói chắc chắn là sau khi trong rương có

hai viên tinh thạch, chỉ một mình lão sờ qua rương màu vàng này.

Nhưng nếu nói là Khúc lão đánh tráo thì khả năng cũng không lớn, thứ này vốn dĩ là do lão mang đi, hơn nữa cứ cho là lão đánh tráo, cũng không thể đánh tráo ở đây. Nói lùi một bước, thì cứ coi như lão đánh tráo cũng không thể mở rường vàng lần thứ hai để xác nhận được.

Nhưng sự thật chính là quỷ dị như vậy, hai viên tinh thạch cực năng đang ở dưới mắt của mọi người thì bị đánh cắp, trách nhiệm này không ai có thể gánh vác nổi, chính Khúc lão cũng không thể gánh nổi trách nhiệm này.

- Lập tức phong tỏa tầng hầm cửa ra vào, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào.

Khúc lão mặt vẫn tái nhợt nhưng vẫn phản ứng nhanh nhạy. Kẻ đánh tráo tinh thạch khẳng định vẫn ở trong tầng hầm ngầm này, chỉ cần đóng cửa, không cho ai ra vào, khẳng định sẽ điều tra ra được.

Trần Trụy tuy không hoàn toàn hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hắn nghe từ miệng chị Linh nói nên biết được tinh thạch đã bị đánh tráo. Hoặc là không cần chị Linh nói, chỉ cần nhìn vào sắc mặt vài người trong tầng hầm ngầm này là biết chắc đã xảy ra vấn đề rồi.

- Pierre vẫn đứng ở cửa, không cho ai ra, cũng chẳng cho ai vào…

Trần Trụy còn chưa nói hết câu, liền đã ngừng lại, lúc anh ta bước vào đây, giống như ở bên cạnh có một nội khí mơ hồ dao động, chỉ là vừa mới đây, tốc độ của kẻ đó rất nhanh, điều này làm cho anh ta không dám xác định.

- Tôi chặn ở cửa của tầng hầm ngầm này, Khúc lão ông kiếm tra ở bên trong trước.

Trần Trụy nghĩ đến cảm giác lúc nãy liền biết ngay là chuyện rất không tốt, rất có thể tên đạo tặc kia và anh ta đã từng gặp nhau.

Nhưng chuyện này anh ta tuyệt đối sẽ không nói ra, một khi nói ra, thì người phải chịu trách nhiệm chính là anh ta - Trần Trụy. Anh ta không thể ngu ngốc như vậy được. Cho nên anh ta đến cửa tầng hầm ngầm cũng không bước vào mà là đứng chặn ở cửa.

Khúc lão không cần Trần Trụy nói, đã thông báo cho nhân viên vào điều tra, và canh giữ cửa ra vào đến con kiến cũng không lọt qua được, nhưng đồ đã bị Diệp Mặc lấy đi mất rồi, việc Khúc lão làm bây giờ khẳng định là tốn công vô ích.

Điều tra đến nửa giờ mà không có kết quả gì, Khúc lão nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra, lão ngẩng đầu nhìn Lương Thạch Quốc nói:

- Lương Thạch Quốc, lúc các người từ Lạc Thương đến Hongkong có bị theo dõi không?

Lương Thạch Quốc trong lòng kinh ngạc, lúc bọn họ lên máy bay, làm sao có thể bị theo dõi được? Y biết Khúc lão đây là muốn tìm kẻ chết thay rồi, nào dám thừa nhận chuyện này, vội vàng nói:

- Tuyệt đối không có chuyện đó, có Trần chấp sự và Pierr chấp sự đi theo chắc chắn không có người theo dõi, hơn nữa tôi đến Hongkong cũng là lúc vừa nảy ra ý tưởng, vốn là muốn đi bệnh viện, vì lo xảy ra chuyện, trên đường tôi đổi ý đấy.

Lương Thạch Quốc nói dăm ba câu liền lôi cả Trần Trụy cùng Pierr vào, dù biết ý của Lương Thạch Quốc nhưng Trần Trụy cũng không thể không nói giúp Lương Thạch Quốc:

- Vâng, đúng đấy, Khúc lão, tôi khẳng định lúc chúng ta tới không có kẻ khác theo dõi, chiếc máy bay đó đã kín chỗ rồi, chỗ của ba người chúng tôi là nhờ cách khác mới có. Không thể có ai biết lúc chúng tôi đến Hongkong, coi như là không ai biết, cũng không có cách nào cùng chúng tôi ngồi cùng một chiếc máy bay đấy được.

Nói là nói như thế, nhưng trong lòng Trần Trụy lại nghi ngờ bọn họ rất có thể đã bị theo dõi. Chỉ có điều đối phương dùng thủ đoạn gì để theo dõi hắn thì thật sự là khó hiểu. Vừa nghĩ tới lúc mới bước vào, bên cạnh dường như có một luồng nội khí dao động, Trần Trụy trong lòng rất là kinh sợ, lại không dám thừa nhận chuyện có người theo dõi.

Khúc lão hừ một tiếng, sắc mặt đã dần hồi phục ít huyết sắc, lão biết nếu không tìm thấy được tinh thạch mà tinh thạch cực năng bị mất ngay trước mắt lão thì trách nhiệm lớn nhất thuộc về bản thân lão.

Nếu có một cơ hội, lão chắc chắn phải đổ tiếng xấu lên người Lương Thạch Quốc, điều đáng hận chính là viên tinh thạch đã bị mất tích. Không cần nói lão không nghĩ ra, người ở đây đều không thể nghĩ ra được tại sao viên tinh thạch lại đột nhiên biến thành hai viên đá tảng.

- Lương Thạch Quốc, nếu người ta theo dõi anh mà bị anh phát hiện sao? Anh bây giờ đi điều tra Lạc thương, xem xem Diệp Mặc có ở Lạc Thương không, nếu hắn bây giờ không ở Lạc Thương thì chắc chắn hắn đã theo dõi, ta nói rồi, xem thường hắn chính là tìm đến con đường chết, anh vẫn còn xem thường hắn ư?

Khúc lão nói với giọng điệu lạnh băng. Lui một bước mà nói, cho dù Diệp Mặc vẫn còn ở Lạc Thương, người của y sao dám khẳng định có thể tìm được hắn? Coi như là cảnh sát phong tỏa Lạc Thương để tìm một người cũng không thể trong một lúc được. Lão già này nói như vậy chính là muốn Lương Thạch Quốc y làm kẻ chết thay.

Bản thân ngồi máy bay từ Lạc Thương đến Hongkong mới được bao nhiêu thời gian, ba, bốn tiếng đồng hồ mà thôi, thời gian ngắn như vậy, cho dù là Diệp Mặc theo dõi đến đây cũng không thể nhanh như vậy, liền đi tới tầng hầm ngầm đem tinh thạch đi.

Lương Thạch Quốc khẳng định, chỉ cần y gọi điện thoại đến Lạc Thương, người của y trong mười mấy phút không tìm thấy tung tích của Diệp Mặc, như vậy y lại mang tiếng xấu chắc rồi, nhưng y không gọi điện

thoại đi Lạc Thương điều tra Diệp Mặc, bây giờ phải chịu tai tiếng thay cho người khác. Gọi điện thoại nói không chừng còn có một phần ngàn vạn cơ hội thoát thân.

Lúc Lương Thạch Quốc gọi điện thoại đi Lạc Thương, nhưng lại không biết lão già kia trong lòng cũng là thầm hận, lão thậm chí hận đến mức có thể đem Lương Thạch Quốc giết ngay được. Nếu không phải là do Lương Thạch Quốc lấy tinh thạch trở về, chính mình căn bản sẽ không qua đây, chuyện này cũng chả còn quan hệ gì với lão nữa Chị Linh tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng lúc này một chữ cũng không dám nói, cô không phải đồ ngốc, cô đã hiểu được Khúc lão toan đổ tội cho Lương Thạch Quốc. Đối với cô mà nói, chỉ cần không dính đến bản thân cô ta thì cũng A Di Đà Phật rồi, còn ở đó mà lo lắng cho người khác.

Trần Trụy nhìn Lương Thạch Quốc với vẻ mặt thông cảm, anh ta biết lúc này không nên nói gì.

Lương Thạch Quốc mặt trắng bệch, điện thoại của y gọi tới Vực ngoại hưu nhàn - Lạc Thương, chẳng bao lâu sau, điện thoại di động của y vàng lên.

Lập tức tất cả mọi người trong phòng nhìn chằm chằm vào chiếc di động trong tay Lương Thạch Quốc, trong lòng mọi người đều rất hồi hộp. Đối với mọi người trong phòng mà nói, có một người chịu tội thay cho người khác so với việc tất cả mọi người cùng phải chết thì tốt hơn nhiều.

Khúc lão tuy ra vẻ bình tĩnh nhưng vẻ mặt căng thẳng của lão đã làm lộ ra suy nghĩ nội tâm của lão. Đúng vậy, chỉ cần Lương Thạch Quốc nói không thấy Diệp Mặc ở Lạc Thương, lão sẽ lập tức đổ hết mọi tội lỗi. Nói thẳng Diệp Mặc không thể theo lẽ thường, ai biết viên tinh thạch có phải là do hắn tới cầm đi hay không, rồi sau đó lại đi mất, lúc này giữ mạng vẫn quan trọng hơn, về việc có mất mặt hay không, tất cả vứt sang một bên hết!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 518

Món Hời Ngu Gì Không Lấy

Có tìm được Diệp Mặc hay không?

Lương Thạch Quốc cảm giác thanh âm của mình có chút run rẩy, y sợ đầu dây bên kia nói ra một câu không tìm được Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm có chút do dự của nhân viên phục vụ - Giám đốc Lương, Diệp Mặc thì chúng tôi không tìm được, nhưng hắn vừa rồi gọi điện thoại tới, hắn nói…

- Nói cái gì, nói nhanh một chút coi…

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Lương Thạch Quốc, bản thân Lương Thạch Quốc cũng là khẩn trương không ngừng. Thế nhưng trong lòng y lại đập thình thịch, Diệp Mặc không ngờ gọi điện thoại đến, đây là một điềm tốt, nói rõ hắn rất có thể vẫn còn tại Lạc Thương - Diệp Mặc nói hắn vừa mới nhìn thấy ba tầng phía trên của Vực ngoại hưu nhàn ta bị sụp đổ, hỏi thăm ông có đó không, đã xảy ra chuyện gì…

Thanh âm đầu dây bên kia điện thoại truyền đến:

- Sau đó thì sao? Anh nói nhanh lên, một lần nói cho xong đi…

Lương Thạch Quốc quả thật là sốt ruột rồi Nhân viên phục vụ kia trong lòng khinh bỉ Lương Thạch Quốc, trong lòng tự nhủ: tôi vốn chính là muốn một lần nói cho xong mà, nhưng liên tiếp bị ông cắt ngang đấy thôi Thế nhưng anh ta cũng không dám cùng Lương Thạch Quốc phân cao thấp, vội vàng nói tiếp:

- Diệp Mặc nói Giám đốc Lương ông đúng là không biết kinh doanh,

hắn còn thở dài nói cái gì là, một chỗ tốt như vậy không ngờ kinh doanh thành ra thế này. Còn chuyện đưa tấm thẻ kim cương cho hắn, còn không bằng đem sản nghiệp Vực ngoại hưu nhàn cho hắn, hắn nhất định sẽ kinh doanh tốt hơn nhiều - Hắn còn nói đùa nói Giám đốc Lương ông không có lòng thành, nhưng hắn cũng để lại điện thoại, nói là có hứng thú đối với nơi này, nếu Giám đốc Lương nguyện ý đem nơi này giao cho hắn kinh doanh, hắn lập tức sẽ cùng Giám đốc Lương trao đổi. Hắn còn nói, buổi tối hắn phải rời khỏi Lạc Thương, trong thời gian một tuần không thể trở lại, nếu ngài muốn liên lạc với hắn, nhất định phải trước tối nay - Lập tức gọi điện thoại cho Diệp Mặc, nói với hắn chỉ cần hắn bây giờ tới được Vực ngoại hưu nhàn, thì nơi này sẽ thuộc về hắn. Nhanh lên, bây giờ gọi điện thoại cho hắn ngay, bảo hắn đến, hắn vừa đến lập tức liền bật điện thoại video…

Gần như không có bất kỳ ý tưởng nào, Lương Thạch Quốc đã nhượng lại Vực ngoại hưu nhàn Lúc này đây y đã sớm quên lời Diệp Mặc nói rồi, nào là cái gì quang minh lỗi lạc, chỉ lấy những thứ thuộc về mình vv…

Đối với y bây giờ mà nói, chỉ cần Diệp Mặc có thể kịp thời qua đây chứng minh hắn còn tại Lạc Thương, cho dù là cho thêm hắn một Vực ngoại hưu nhàn, y cũng vui vẻ đồng ý.

Cuộc điện thoại của Lương Thạch Quốc tuy rằng người ở đây đều nghe thấy rất rõ, nhưng y vẫn nói một câu - Diệp Mặc còn tại Lạc Thương, mấy phút nữa thôi, hắn sẽ tới Vực ngoại hưu nhàn Tuy rằng Lương Thạch Quốc đem Vực ngoại hưu nhàn tặng không cho Diệp Mặc, nhưng không một ai cười y, Khúc Lão nét mặt già nua âm trầm đến đáng sợ, lão thật không ngờ Lương Thạch Quốc lại có thể trong vài phút tìm được Diệp Mặc, đây cũng quá trùng hợp Toàn bộ mật thất đều trở nên im lặng một cách đáng sợ, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh cây kim giây của đồng hồ kêu tí tách Mấy phút đồng hồ sau, điện thoại Lương Thạch Quốc quả nhiên vang lên, y chuyển cuộc gọi tới máy chiếu, quả nhiên là bối cảnh của Vực ngoại hưu nhàn bên Lạc Thương Diệp Mặc trên mặt cười rất ư là vui vẻ:

- Ông chủ Lương, tôi nghe người làm bên ông nói, tôi không lấy thẻ kim

cương của ông, nên ông muốn tặng Vực ngoại hưu nhàn cho tôi. Chuyện này thật ngại quá, tuy nhiên, ông ba lần bốn lượt khách khí như vậy, tôi nếu không nhận lấy thì có vẻ làm kiêu quá rồi. Vực ngoại hưu nhàn, tôi xin nhận vậy, về phần chuyển giao sản nghiệp nơi này, bên cạnh có người phụ trách, ông chỉ cần đánh tiếng với người đó là xong. Nói đi phải nói lại, Ông chủ Lương thật đúng là rất có thành ý, đợi lần sau ông về Lạc Thương tôi mời ông ăn cơm Diệp Mặc vừa dứt lời, quản lí bên Vực ngoại hưu nhàn liền nghiêm túc nói:

- Giám đốc Lương, vậy bây giờ chuyển giao sản nghiệp bên này phải không?

- Ừ, hiện tại chuyển giao liền…

Lương Thạch Quốc tuy rằng thoát được nạn này, nhưng trong lòng rất khó chịu, một lời còn chưa dứt, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Vực ngoại hưu nhàn nơi này hoàn toàn là sản nghiệp tư nhân của y, y vốn dự tính phát triển cho thật tốt, nhưng hiện tại một câu nói là đem cho người ta rồi, thậm chí ngay cả một câu cảm tạ cũng không chân thành.

May là có thể xem nơi này giúp y giữ được một mạng, hiện nay lão già kia cũng không thể hoài nghi đến y nữa Quả nhiên bên này Diệp Mặc vừa mới xuất hiện, trên mặt Khúc Lão càng thêm âm trầm, gần như sắp nhỏ nước tới nơi Lúc này trong phòng tất cả mọi người đều bị lục soát, bao gồm chị Linh cũng có người đặc biệt dùng vải bố chắn lại lục soát toàn thân. Người còn lại thì càng là lục soát toàn thân Mật thất dưới đất này tuy rằng xa hoa, nhưng chỉ lớn có thế, hơn nữa tinh thạch cực năng còn có máy thăm dò, dụng cụ ở bên trong này không hề phát hiện bất cứ tinh thạch nào.

Lão già kia biết nhất định phải tìm một người chịu tội thay, bằng không lão chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Chẳng sợ địa vị lão cao tới đâu, liên tiếp từ trong tay lão mất đi hai tinh thạch cực năng, cũng là tội chết.

Khúc Lão đem ánh mắt nhìn về phía chị Linh, vốn sắc mặt chị Linh đã

tái nhợt vô cùng, hiện tại ánh mắt Khúc Lão nhìn qua, trong nội tâm nàng lập tức nguội lạnh. Cô biết mình xong rồi, người chịu tội thay không đổ được lên đầu Lương Thạch Quốc, kết quả đổ lên chính mình - Lục linh, tuy rằng tôi không biết cô làm thế nào lấy đi tinh thạch cực năng, nhưng đây đã không phải là sự tình tôi có thể làm chủ được. Trần Trụy, anh lập tức mang Lục Linh đi, chúng ta cùng về tổng bộ Lão già họ Khúc biết, tiếp tục ở lại chỗ này cũng không còn bất kỳ ý nghĩa nào. Nếu tinh thạch còn ở đây, máy thăm dò kia đã sớm dò xét ra rồi, nếu đến bây giờ còn không dò xét ra được, đã nói lên tinh thạch đã bị lấy đi Thiếu phụ tên chị Linh kia sắc mặt vô cùng tái nhợt, môi của cô có chút run rẩy, nhưng cô một chữ cũng không nói. Cô biết bất kể cô nói cái gì đều là không có ích gì, ngoại trừ Lương Thạch Quốc, chỉ có cô cách tinh thạch gần nhất.

Lúc này cô rốt cục hiểu được vì sao Văn Đông và Phùng Điềm mạo hiểm liều mình trốn khỏi Bắc Sa rồi. Văn Đông lúc trước rời khỏi Bắc Sa, tuyệt đối không phải là bởi vì bản thiết kế Không Quỳ kia, mà là cô đã nhìn thấu Bắc Sa là cái chỗ như thế nào, thật buồn cười mình tới giờ mới hiểu được.

Tuy rằng xem Lục Linh thành gian tế bắt đi, nhưng trên mặt lão già không có chút cao hứng nào, lão biết cho dù là Lục Linh cuối cùng bị xác định là nội gian, lão cũng là trốn không thoát, nhiều nhất chỉ là miễn đi tội chết mà thôi.

Diệp Mặc tâm tình rất đỗi vui mừng, hắn chỉ vì thoát khỏi hiềm nghi nên để lại số điện thoại ở Vực ngoại hưu nhàn, mục đích cũng không phải là muốn lấy Vực ngoại hưu nhàn, đây là không có khả năng mà Hắn để lại số điện thoại ở Vực ngoại hưu nhàn, mục đích chủ yếu tránh hiềm nghi về bản thân mà thôi, không để bọn người Bắc Sa hoài nghi đến Diệp Mặc hắn. Chỉ có điều nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc chính là, hắn thuận miệng nhắc tới Vực ngoại hưu nhàn, mà Lương Thạch Quốc thật sự đem cho hắn luôn, không ngờ không có hai lời.

Tuy rằng không biết Lương Thạch Quốc vì sao sảng khoái như vậy,

nhưng hắn ngu gì mà không lấy, trước khi Lương Thạch Quốc trở về, hắn đã thúc giục quản lý một lần làm cho xong thủ tục chuyển giao bất động sản nơi này Xong xuôi chuyện này, Diệp Mặc lại cho Vực ngoại hưu nhàn trực tiếp ngừng kinh doanh, bản thân hắn lại về Lưu Xà. Món hời này miễn phí mà chiếm được, một khi để Bắc Sa biết được tinh thạch và đô la đều bị Diệp Mặc cầm đi, Bắc Sa khẳng định sẽ điên cuồng lên. Cho nên hắn trở lại Lưu Xà, một là bảo Hư Nguyệt Hoa gia tăng kiến thiết Lưu Xà, hai là muốn gặp Tăng Chấn Hiệp.

Hư Nguyệt Hoa tự dưng có được mười tỷ đô la Mỹ, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có khoản tiền này, kiến thiết Lưu Xà nhất định sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Tuy rằng biết rõ Diệp Mặc không có chuyện gì, nhưng Tăng Chấn Hiệp nhìn thấy Diệp Mặc vẫn là rất giật mình - Anh Tăng, xem ra anh rất lo lắng cho tôi Diệp Mặc nói đùa một câu, hắn quả thật cảm thấy Tăng Chấn Hiệp rất lo lắng cho mình.

Tăng Chấn Hiệp gật gật đầu, - Đúng đấy, ngày đó sau khi đi, tôi cứ cảm thấy có gì đó không đúng, quả nhiên không ngoài suy đoán của tôi, Phong Vũ cố ý tới chậm, thậm chí đến ngày hôm sau mới tới Hồ Lô cốc…

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, Phong Vũ quả nhiên biết chuyện Hạng Danh Vương muốn đối phó hắn, hoặc là nói Hạng Danh Vương và Phong Vũ trước đó đã đạt được mục đích nhất trí. Vì đối phó Diệp Mặc, để Phong Vũ ngăn chặn Tăng Chấn Hiệp.

Diệp Mặc gật đầu, Tăng Chấn Hiệp lập tức hỏi:

- Diệp huynh đệ, sau khi tôi suy nghĩ ra chuyện này, nhưng Hồ Lô cốc đã phong núi. Đây là có chuyện gì? Hạng danh Vương không tới linh đàm làm sao lại phong núi? Chẳng lẽ ông ta không đối phó anh?

Diệp Mặc không giấu diếm Tăng Chấn Hiệp, trực tiếp trả lời:

- Hạng Danh Vương đúng là muốn giết tôi, cho nên tôi cũng không khách khí. Hồ Lô cốc hiện tại đã bị tôi tiêu diệt, về sau không còn Hồ Lô cốc nữa - Cái gì?

Tăng Chấn Hiệp còn cho là mình nghe lầm, anh ta đứng bật dậy, khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc - Hồ Lô cốc bị anh tiêu diệt? Diệp huynh đệ, anh nói một mình anh tiêu diệt toàn bộ Hồ Lô cốc?

Hồ Lô cốc là đệ nhất ngoại ẩn môn, Diệp Mặc có lợi hại cỡ nào cũng sẽ không lợi hại đến mức này chứ, một mình có thể tiêu diệt cả Hồ Lô cốc? Đây quả thực đã vượt ra ngoài phạm vi suy nghĩ của anh ta Không đợi Diệp Mặc trả lời, anh ta tiếp tục nói:

- Hồ Lô cốc còn có một cốc chủ, nghe nói đã là nửa bước Tiên Thiên, chẳng lẽ lão ta không ra tìm anh gây chuyện?

Diệp Mặc nhớ tới trận chiến ở Hồ Lô cốc, thẳng đến hiện tại vẫn cnn có chút sợ hãi, thấy Tăng Chấn Hiệp khẩn trương hỏi, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi thiếu chút nữa đã chết trong tay Nhâm Bình Xuyên, cái lão già kia thật lợi hại. Nếu không phải trùng hợp, tôi đã không thoát ra được, lão là tên lợi hại nhất mà tới hiện này tôi gặp được, tôi đoán Ngộ Đạo không phải là đối thủ của lão Diệp Mặc cũng không nói sự tình Nhâm Bình Xuyên đã thăng cấp Tiên Thiên, sự lợi hại của lão bất kể có phải là Tiên Thiên không, cũng không phải đối thủ của Diệp Mặc hắn.

Tăng Chấn Hiệp thở phào một cái, - Diệp huynh đệ, anh quá mạo hiểm rồi. Thế nhưng sự tình khi đó tôi cũng thật không ngờ, Hạng Danh Vương kia thật không ngờ âm độc thế. Sự tình Hồ Lô cốc bị diệt, ngàn vạn lần không nên truyền ra ngoài, tôi sợ Phong Vũ lão già kia sẽ mượn cơ hội tác quái. Thư viện Cửu Minh còn có một viện trưởng, nghe nói tu vi cũng tương đương với cốc chủ Nhâm Bình Xuyên của Hồ Lô cốc. Anh phải cẩn thận với thư viện Cửu Minh. Hơn nữa thực lực của thư viện Cửu Minh thậm chí còn thâm hậu hơn Hồ Lô cốc, chỉ là bọn họ không có cái tên Hạng Danh Vương khoe khoang mà thôi.

Diệp Mặc rất là đồng ý với lời Tăng Chấn Hiệp nói, sau khi biết được sự lợi hại của Hồ Lô cốc, nếu Phong Vũ không chọc tới hắn, hắn tuyệt đối sẽ không dây vào Phong Vũ - Đúng rồi, anh Tăng, các anh đi qua Mai Nội Tuyết Sơn, tìm được linh đàm chưa?

Đối với Diệp Mặc mà nói, linh đàm mới là sự tình trọng yếu nhất.

Tăng Chấn Hiệp gật gật đầu nói:

- Linh đàm thì tôi và Phong Vũ đã đi qua, nhưng lại có chút vấn đề Nghe được linh đàm xảy ra vấn đề, Diệp Mặc lập tức liền khẩn trương, hắn còn trông cậy vào linh đàm này để thăng cấp đến luyện khí tầng năm đấy. Cái gì cũng có thể xảy ra vấn đề, nhưng linh đàm thì không thể xảy ra vấn đề, Tăng Chấn Hiệp còn chưa dứt lời, hắn liền khẩn trương hỏi:

- Linh đàm có vấn đề gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 519

Lại Đến Senna

Lối vào Linh đàm vốn ở một chỗ trong sơn cốc của mặt sau Hồ Lô cốc, chỉ là ngày hôm sau tôi và Phong Vũ tới đó, thung lũng bỗng nhiên sụp xuống. Hơn nữa còn sụp xuống với quy mô lớn, chúng tôi vội vàng tránh đi, đến lúc nhìn lại, chỗ thung lũng kia đã hoàn toàn bị che lại. Có thể tưởng tượng cho dù là Linh đàm vẫn còn, cũng hoàn toàn bị che lấp rồi.

Tăng Chấn Hiệp có chút tiếc nuối nói, từ vẻ mặt của anh ta cũng có thể thấy được sự tiếc nuối khi không thể tiến vào Linh đàm.

Diệp Mặc giật mình, lập tức liền nghĩ đến sơn cốc kia sụp xuống hẳn là có quan hệ với Nhâm Bình Xuyên, nếu hắn không đoán sai, thì chuyện đó xảy ra lúc hắn bị vây trong cổ mộ, nghĩ đến đây hắn lại hỏi:

- Chẳng lẽ đào không ra sao?

Tăng Chấn Hiệp có chút kỳ quái nhìn Diệp Mặc nói, - Sơn cốc kia đều đã hoàn toàn sụp xuống, cho dù là đào ra, Linh đàm nhất định cũng bị đè sụp xuống rồi. Linh đàm sụp xuống, cho dù là đào ra cũng không có cách nào đi vào tìm được tinh thạch kia, huống chi đào một sơn cốc không phải chuyện dễ dàng như vậy. Sơn cốc kia đều ở dưới vách núi đá, máy móc thiết bị căn bản là không dùng được, hoàn toàn cần nhờ thủ công mới có thể đào lên.

Diệp Mặc gật gật đầu, không tiếp tục quấn lấy chuyện này, chỉ nói:

- Vậy anh Tăng vẽ lại vị trí sơn cốc kia cho tôi, nếu có cơ hội tôi lại đến xem xem.

Đối với việc nhỏ ấy Tăng Chấn Hiệp đương nhiên không có bất kỳ nghi

vấn nào, lập tức vẽ vị trí Linh đàm cho Diệp Mặc.

- Anh Diệp, bên này anh không có chuyện gì thì tôi an tâm rồi, tôi cũng phải đi về rồi. Tôi để lại cách liên lạc cho anh, nếu có vấn đề gì cần tôi giúp, anh Diệp cứ việc phân phó.

Tăng Chấn Hiệp trước khi đi để lại cách liên lạc của mình.

Sau khi Tăng Chấn Hiệp rời đi, Diệp Mặc tìm Hứa Bình.

Hứa Bình gần đây bận nhiều việc, hơn nữa còn có vẻ có chút lo lắng, y là người tu luyện cổ võ, y đương nhiên biết Diệp Mặc đã đắc tội với những người nào.

-Anh hai không cần lo lắng, chỉ cần cho em thêm một hai năm nữa, em hoàn toàn có thể thành lập thế lực của mình.

Diệp Mặc đã nhìn ra sự lo lắng của Hứa Bình.

-Nhưng anh nghe Tăng môn chủ nói em đắc tội Hồ Lô cốc, họ đều là một bang hung ác.

Sự lo lắng của Hứa Bình rõ ràng không vì Diệp Mặc trấn an mà tốt hơn, vẫn lo lắng như cũ.

Diệp Mặc biết Hứa Bình lo lắng ở chỗ nào, là một người xuất thân từ ẩn môn, Hồ Lô cốc quả thật làm cho anh ta có lý do để lo lắng. Hứa Bình còn không biết Diệp Mặc đã tiêu diệt Hồ Lô cốc nên mới biểu hiện ra sự kiêng kị đối với Hồ Lô cốc.

-Anh hai không cần lo lắng, bởi vì em gần đây đã biết được tung tích của Lạc Ảnh, cho nên em muốn đi tìm xem. Em tìm anh đến là vì muốn anh thành lập một quân đội ở Lưu Xà, về phần Hồ Lô cốc, hiện tại chắc chắn sẽ không tới quấy rầy chúng ta, bởi vì em đã tiêu diệt bọn họ.

Diệp Mặc sở dĩ yên tâm đem Lưu Xà giao cho Hứa Bình, thứ nhất là vì

tu vi của Hứa Bình bây giờ đã là Địa cấp sơ kỳ, thứ hai là Hứa Bình với hắn là anh em kết nghĩa, giống như người một nhà thật sự.

-Cái gì? Hồ Lô cốc bị em tiêu diệt?

Phản ứng của Hứa Bình và Tăng Chấn Hiệp giống nhau, gần như không thể tin được lời Diệp Mặc nói. Nếu anh ta là một người bình thường, có lẽ còn không có khái niệm gì đối với chuyện Hồ Lô cốc bị diệt, nhưng anh ta lại biết Hồ Lô cốc lợi hại như thế nào.

Diệp Mặc không nói gì, Hứa Bình kịp phản ứng liền lập tức nghĩ tới câu nói đầu tiên của Diệp Mặc. Lập tức lại khiếp sợ hỏi, - Em nói em muốn xây dựng quân đội ở Lưu Xà?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vâng, Lưu Xà không có quân đội của mình thì không cách nào bảo vệ nơi này được. Lưu Xà em chỉ là thành lập một nhánh quân đội bảo vệ, nơi xây dựng quân đội chân chính bây giờ còn chưa xác định. Hôm nay em sẽ đi xem một chỗ, nếu xác định, em sẽ nói lại với anh.

Đối với Diệp Mặc mà nói nơi xây dựng quân đội chân chính hẳn là Senna, hơn nữa, hắn còn muốn đi Senna xem chỗ đó có thể lập thành trì hay không, có thích hợp để ở lại hay không. Nếu Senna có thể lập thành trì, hắn không ngại đem toàn bộ thiết bị ở Lưu Xà đi.

Từ sâu trong nội tâm mà nói, Diệp Mặc không muốn đem thành trì của mình thành lập ở xung quanh Hoa Hạ. Tuy rằng hắn đến từ Lạc Nguyệt, nhưng cha mẹ người thân của hắn, thậm chí máu cũng đều là người Hoa Hạ. Hắn không phải là một người có dã tâm, nhưng mục đích hắn thành lập thành trì chính là để người của mình sống thật tốt, cuộc sống của mọi người thuộc về nơi yên bình của chính mình, không có tham quan ô lại.

Mà Diệp Mặc cũng biết một khi địa bàn của hắn phồn vinh hưng thịnh rồi, các loại vấn đề nhất định sẽ liên tiếp đến. Các quốc gia có chút hùng

mạnh cũng sẽ đỏ mắt mà xâm phạm, thậm chí muốn tìm hắn gây phiền phức. Ngoại trừ những điều này, còn một điều chính là Lưu Xà và Hoa Hạ giáp nhau, khẳng định có đủ loại cọ sát, cuối cùng hoạ từ trong nhà cũng là có khả năng.

Diệp Mặc là một người sát phạt quyết đoán, nhưng cũng là một người nhớ ân tình cũ. Cho dù là tạo dựng lên thành trì của mình, nhưng dấu vết Hoa Hạ trên người hắn khẳng định đã in dấu xuống, cho nên hắn không muốn nảy sinh xung đột với Hoa Hạ, huống chi lão Hàn và hắn quan hệ cũng không tệ lắm. Nếu như là thành lập ở địa phương khác, địa bàn của hắn phồn vinh rồi, có người dám có ý đồ gì với hắn, hắn liền diệt nước của người đó.

Nhưng thực tế thì hắn ngoại trừ Lưu Xà này, không ngờ lại không có nơi nào tốt hơn để đi. Địa Cầu phát triển nhiều năm như vậy, nơi tốt đều đã bị người chiếm lĩnh. Từ đáy lòng mà nói, Lưu Xà này có thể xây nhà xưởng, nhưng để lập thành trì, từ lúc vừa bắt đầu Diệp Mặc cũng không hài lòng lắm. Không hài lòng thì không hài lòng, nhưng hắn vẫn nhất định phải xây thành trì ở đây, hắn không có địa bàn mà.

-Anh không có vấn đề gì, chuyện nơi đây cứ giao cho anh đi, chỉ cần người trong ẩn môn không xuất động, anh tin tưởng anh vẫn có thể giải quyết.

Hứa Bình thận trọng gật đầu nói, anh ta biết chú ba của mình không phải người đơn giản, cho dù là hắn phải thành lập một quốc gia, anh ta cũng sẽ không chút ngần ngại lựa chọn đi theo Diệp Mặc.

Trước khi Diệp Mặc rời khỏi Lưu Xà đến sa mạc Takla Makan, đầu tiên hắn đi Senna một chuyến. Hắn rất muốn biết Lang Cực ở Nam Thanh đấu tranh thế nào, có phải đã nắm được quyền lực trong tay rồi hay không.

Lần đầu tiên Diệp Mặc tới nơi này là ngồi máy bay từ Sri Lanka chuyển máy bay tới, lần này Diệp Mặc là tự mình tới. Lần đầu tiên tới, Senna bên ngoài đã tạo thành một khu thương mại đơn giản, rất nhiều người nhà của lính đánh thuê đều sống ở đây, hơn nữa cuộc sống còn rất thú vị.

Nhưng khi Diệp Mặc đến Senna lần thứ hai, hắn không tin nơi này là nơi hắn tới lúc xưa, nơi này sớm đã không còn phồn hoa như trước kia. Chung quanh đều vô cùng rách nát, bức tường đổ nát, hỗn độn không chịu nổi.

Diệp Mặc nhăn mặt nhíu mày, Lang Cực muốn làm cái gì vậy? Đã lâu như vậy, thậm chí ngay cả một Nam thanh nho nhỏ cũng không khống chế được?

-Người nào? Đứng lại.

Diệp Mặc tuy rằng sớm thấy hai gã vệ binh đứng ở trạm canh gác rách nát phía trước, hắn vẫn đi tới, quả nhiên hắn vừa mới đến đây đã bị ngăn lại.

-Gọi Lang Cực ra đây gặp tôi.

Diệp Mặc cũng không có làm khó hai lính gác này, trực tiếp báo ra tên Lang Cực.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, hai lính gác ngược lại gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Mặc, một lúc sau mới có chút nghi ngờ hỏi:

- Anh từ chỗ nào tới? Sân bay nơi này đã đóng cửa, hơn nữa thuyền bè cũng bị khống chế.

Hai lính gác này rất ngờ vực, đến Senna ngoại trừ máy bay cũng chỉ có đường biển. Nếu như từ lục địa đến đây, đừng nói phải đi qua vài khu rừng rậm nguyên thủy, hơn nữa còn phải đi qua chỗ dân bản xứ ở. Có thể nói điều này rất khó, càng không có khả năng như Diệp Mặc vậy, trên người đến một cọng cỏ cũng không có, đi bộ đến nơi đây.

Diệp Mặc đang muốn đá văng hai tên lính lắm mồm này ra, một người đàn ông trung niên vội vã chạy tới. Y đi đến gần, lập tức lôi hai gã vệ binh đi, thậm chí ngay cả lời bảo bọn họ lui ra phía sau cũng không kịp nói, liền xoay người ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Lý Tam Đao gặp qua Diệp tiền bối.

-Lý Tam Đao?

Diệp Mặc nhìn người đàn ông trước mặt này, lập tức liền nhớ ra. Gã là tâm phúc của Thiên Long Đầu, cũng là Quân đoàn trưởng lính đánh thuê của Thiên Long, không nghĩ tới y còn sống. Lúc trước Diệp Mặc ra đi cũng không giết y, chỉ giao cho Lang Cực mà thôi. Nhưng hôm nay đến không nhìn thấy Lang Cực, không ngờ lại gặp được Lý Tam Đao đầu tiên.

Diệp Mặc nhớ rõ Lý Tam Đao lúc trước thật thà chất phác vô cùng, hiện tại xem ra cũng học được cách nịnh nọt rồi.

-Lang Cực đâu? Tại sao không thấy y đến đây?

Diệp Mặc đến đây chính là vì muốn tìm Lang Cực, hắn rất muốn biết Senna có phải thích hợp ở lại hay không, một khi Senna thích hợp ở lại, hơn nữa đất không có vấn đề, hắn rất có thể đem thiết bị ở Lưu Xà di chuyển đến Senna...

Lý Tam Đao thần thái cung kính nói:

- Lang bang chủ đã qua đời hai tháng trước.

Lang Cực đã chết? Diệp Mặc nghĩ thầm rằng Lang Cực tuy bị hắn đả thương, nhưng tu vi của y ở trong này coi như là cao nhất, làm sao đột nhiên chết đi được?

Thấy sắc mặt Diệp Mặc có chút không vui, Lý Tam Đao vội vàng nói:

- Lang Cực và vài trưởng lão khác ở Nam Thanh tranh đấu, một lần trong lúc đánh nhau lại bị nội thương, cuối cùng trọng thương không trị nổi.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu, Lang Cực này quả nhiên lực bất tòng tâm, lại bị người khác đánh chết. Nếu Lang Cực chết rồi, Diệp Mặc cũng không tiếp tục để ý, lại hỏi Lý Tam Đao:

- Lang Cực chết rồi, hiện tại Nam Thanh là do người nào quản lý?

Lý Tam Đao lại không trực tiếp trả lời, mà cẩn thận nói:

- Diệp tiền bối mời vào bên trong một chuyến.

Diệp Mặc lập tức biết hiện tại Lý Tam Đao dường như không phải người nói chuyện, giống như có người khác đang quản chế y.

Diệp Mặc hôm nay tới là muốn khảo sát Senna một chút, nếu nơi này không thích hợp ở lại, hắn ở ngay chỗ này luyện binh, nếu nơi này thích hợp ở lại, hắn sẽ đem sự nghiệp của Lưu Xà di chuyển lại đây. Cho nên hắn bây giờ không vội lắm, nếu đã đến đây, nhất định phải khảo sát rõ ràng mới rời đi.

Lý Tam Đao dẫn Diệp Mặc vào một phòng rất bình thường, bên ngoài cũng có hơn mười binh lính đang canh gác Diệp Mặc có chút kỳ quái nhìn Lý Tam Đao hỏi, - Nếu Lang Cực đi rồi, anh coi như là một quản lý Nam thanh, đại sảnh hội nghị không phải ở một đại điện xa hoa sao? Làm sao lại ở cái nơi này?

Lý Tam Đao thở dài nói:

- Nam Thanh, kỳ thật đã sớm chỉ là danh nghĩa rồi, bây giờ Senna bị một người Bồ Đào Nha tên là Phí Nam Lý khống chế, Lang Cực cũng coi như là bị y đánh chết đấy. Nếu tôi có thể rời khỏi Senna, tôi sớm đã đi. Tôi không muốn dựa dẫm Phí Nam Lý, kết quả bị chèn ép rất thảm. Nếu không phải Lý Tam Đao tôi còn có mấy người anh em tâm phúc, Phí Nam Lý sớm đã giết tôi rồi.

- Tuy nhiên cho dù là như vậy, nếu tôi còn không mau đi, sớm hay muộn cũng sẽ chết ở trong tay của y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 520

Khoanh Vùng

Chẳng ngờ Nam Thanh lại bị một người Bồ Đào Nha khống chế như vậy. Diệp Mặc mặc dù không nói câu nào nhưng thực ra hắn cũng chẳng mấy bận tâm tới vấn đề này. Nếu Lang Cực còn sống thì sẽ tiếp tục làm việc cho hắn, còn nếu chết thì cũng chẳng có vấn đề gì. Diệp Mặc căn bản không có chút đồng cảm với đối với loại người như Lang Cực.

Diệp Mặc giống như không trông thấy sự mong đợi của Lý Tam Đao, tiếp tục hỏi:

-Senna là một nơi lí tưởng để đóng quân. Lý Tam Đao, anh ở đây lâu nhất, chắc anh biết nơi đó có thích hợp để định cự hay không, diện tích bao nhiêu, có đặc điểm địa hình ra sao chứ?

Đối với vấn đề vô vị lại chả có liên quan gì tới việc giúp Lang Cực trả thù mà Diệp Mặc đang hỏi đây, Lý Tam Đao cảm thấy có chút thất vọng. Thế nhưng gã biết Diệp Mặc vô cùng lợi hại, không trả lời cũng không được.

-Senna ba mặt đều giáp biển, có địa hình núi và bình nguyên nhưng chủ yếu vẫn là rừng rậm nguyên thủy, có dân bản xứ sinh sống ở đó, tài nguyên phong phú, phân ra bốn mùa rõ rệt, có điều thỉnh thoảng cũng có bão nhưng tóm lại đây vẫn là một địa điểm tốt để sinh sống.

Mặc dù không phải là nhà địa lí học nhưng Lý Tam Đao đã ở Senna lâu rồi nên cũng rất thông thuộc nơi này.

Diệp Mặc cảm thấy có chút bất ngờ, không ngờ Senna lại là nơi có sông có núi, thích hợp để sinh sống như vậy. Hắn hỏi tiếp:

-Ở Senna có nhiều dân bản xứ hay không? Toàn bộ Senna diện tích bao nhiêu? Hiện giờ ở đó đang theo chế độ nhà nước gì?

Diệp Mặc hỏi tới vấn đề này, Lý Tam Đao có ngu dốt đến mấy cũng có thể hiểu ra Diệp Mặc đã "chấm" Senna này rồi. Gã tỏ ra chút lo ngại, đáp:

-Toàn bộ diện tích Senna bao gồm cả rừng rậm nguyên thủy là gần hai mươi ngàn ki-lô-mét vuông. Dân bản xứ tuy không nhiều lắm lại phân tán cả, Senna hiện giờ không thuộc về ai -Nếu tôi muốn chiếm lĩnh Senna, với đám dân bản xứ này, anh có chủ ý gì không?

Diệp Mặc đã ngầm coi Senna là lãnh địa của mình, thậm chí còn định sau khi hỏi xong sẽ lập tức đi thăm dò trực tiếp luôn. Nơi này bây giờ đã không thuộc thuộc ai, đây càng là điều kiện vô cùng tốt để hắn nắm lấy quyền quản lí vùng đất béo bở này.

Lý Tam Đao tỏ vẻ ưu tư, hỏi:

-Diệp tiền bối, thực ra nếu muốn sống lâu dài ở Senna, đám dân bản xứ đó thì không vấn đề gì, khó là ở chỗ bọn người Mỹ kia.

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi:

-Senna và nước Mỹ cách nhau cả 18 ngàn dặm, Senna lại không phải thuộc địa của Mỹ, vậy thì bọn Mỹ có quyền gì can thiệp vào?

Lý Tam Đao không một chút do dự nói:

-Senna là một nơi lí tưởng như vậy, sở dĩ cho đến bây giờ vẫn chưa thuộc về quốc gia nào là bởi vì nó nằm giữa Esebiya và XiniKenya. Vì vấn đề đó mà hai nước này đã xảy ra mấy lần xung đột vũ trang, sau đó ngồi trên bàn đám phán gần 10 năm, cuối cùng vẫn chưa đưa ra được kết luận. Vậy là nó vẫn cứ là một khu vực độc lập, cho đến khi nước Mĩ nhảy vào, không biết Mỹ đã cho hai nước kia lợi lộc gì mà cả hai nước đều không thấy động tĩnh gì, còn người Mỹ thì đã mấy lần đến đây.

-Anh nói là người Mỹ đến Senna vài lần rồi ư?

Diệp Mặc giật mình, chẳng lẽ móng vuốt của Mỹ đã vươn sang tới tận Senna rồi ư? Thật sự là quá xa rồi.

Lý Tam Đao tỏ vẻ hết sức nghiêm túc, gật gật đầu:

-Tôi nghĩ có lẽ Mỹ đã nhắm trúng nơi này rồi, nếu không vì sao gần đây chúng năm lần bảy lượt đến đây như vậy? Cũng không chừng là vì ở đây có khoáng sản gì cũng nên, trước nay Mỹ luôn là bọn không thấy lợi thì sẽ không nhúng tay vào.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Anh tạm thời cứ ở đây đợi tôi một chút, tôi sẽ đi xem xem.

Dứt lời, Diệp Mặc lập tức nhảy lên kiếm bay thẳng tới bầu trời Senna. Hắn muốn xác định lại một chút xem nơi này có đúng như lời Lý Tam Đao nói hay không. Nếu quả đúng như lời gã nói thì một nơi chưa có chủ như vậy Diệp Mặc đâu thể bỏ qua. Bất luận thế nào, kẻ nào dám ngăn cản kẻ đó sẽ phải nhận cái chết. Diệp Mặc biết rằng, từ xưa đến nay, việc phân chia lãnh thổ đều phải được định đoạt bằng máu.

Bầu trời Senna xanh cao như một tấm kính vừa mới được gột rửa, xa mãi đến vô tận. Ba mặt của nó đều là biển, nếu bỏ qua một mặt tiếp giáp với lục địa kia thì có thể coi Senna là một hòn đảo. Không chỉ vậy, ở đây còn có mười mấy đầm nước ngọt, sơn thủy hữu tình, cây cối xanh tươi rậm rạp, Diệp Mặc lập tức bị mê hoặc bởi vùng đất này.

Đừng nói là xây dựng một thành trì ở đây, cho dù là xây dựng cả một quốc gia cũng có thể. Thậm chí một khi đã xây dựng được tuyến phòng ngự hàng hải vững chắc, đây sẽ là một chiến lược căn cứ dễ phòng thủ khó tấn công. Đương nhiên chiến tranh bây giờ đều là tổng lực của Hải - Lục - Không, nhưng cho dù vậy thì đối với Diệp Mặc mà nói, đây vẫn là một nơi cực kì thuận lợi để xây dựng lực lượng.

Chính là Senna rồi, từ nay về sau nơi này chính là thành trì của ta. Diệp Mặc gật gật đầu, trở về phòng của Lý Tam Đao. Hắn biết rằng việc không thể chậm trễ, nếu người Mỹ đã bắt đầu khảo sát thì chứng tỏ họ đã chú ý tới nơi này rồi. Hắn nhất định phải có được Senna trước khi người Mỹ chiếm lĩnh nơi này.

Sau khi trở về, Diệp Mặc không kịp nói chuyện Lý Tam Đao. Hắn trực tiếp gọi điện cho Hư Nguyệt Hoa:

- Chị Nguyệt hoa, tôi đã tìm được nơi tốt hơn cả Lưu Xà rồi. Nguyên vật liệu xây dựng thì bước đầu cứ tích trữ ở Lưu Xà đi, tạm hoãn động thủ.

Hư Nguyệt Hoa nghe Diệp Mặc nói như vậy thì mãi sau mới phản ứng lại được:

-Ngài nói sao, tìm được một nơi thành lập căn cứ còn tốt hơn cả Lưu Xà rồi ư? Việc này phải hết sức thật trọng, không phải chỉ dựa vào một hai yếu tố là được đâu. Vả lại còn phải tìm một nơi "chưa có chủ" đó.

Diệp Mặc liền đáp:

-Đúng vậy. Chính là căn cứ trước kia của Nam thanh - Senna. Nơi này diện tích hơn hai mươi ngàn ki-lô-mét vuông, tương đương với một hải đảo lớn, mà hiện giờ nó vẫn chưa thuộc sở hữu của bất kì nước nào.

Hư Nguyệt Hoa thiếu chút nữa thì làm rơi điện thoại. Ý nghĩ đầu tiên của cô là muốn dẹp tan cái ý niệm điên cuồng trong đầu Diệp Mặc:

-Chủ tịch Diệp, ngài có biết ngài đang làm gì không? Nơi khác thì tôi không biết, nhưng Senna... trời ạ, làm sao tôi có thể không rõ được chứ? Một con mồi béo bở như vậy làm sao có thể chưa thuộc sở hữu của nước nào được chứ? Hai nước vì nó mà đánh nhau ròng rã mười mấy năm trời vẫn chưa ngã ngũ là nguyên nhân vì sao, ngài có biết không?

- Đó là bởi vì đã có kẻ nhắm nó rồi. Kẻ đó thực lực quá mạnh, mà hai nước đang tranh đấu vì lãnh địa khổng lồ mà lại không dám động vào người

khác nên mới ầm ầm ĩ ĩ tranh nhau suốt mười mấy năm ròng, đến giờ vẫn chưa giải quyết ổn thoả.

Diệp Mặc không khỏi thán phục tình báo của Hư Nguyệt Hoa lợi hại, cô ta chỉ ngồi yên ở Lưu Xà mà chuyện gì ở Senna cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Xem ra cô gái này đúng là không làm mình thất vọng.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Chính vì vậy nên chúng ta phải nhanh tay một chút, một khi chúng ta đặt được căn cứ ở đó rồi thì nước Mỹ chỉ có thể viện vào cớ khác mà thôi. Nếu chúng thực sự muốn đấu với tôi thì cũng được thôi. Nguyệt Hoa, chị chuẩn bị cho tôi, giờ tôi muốn thuê một lượng lớn thuyền và máy bay để tới Senna, ngay lập tức. Sau đó sẽ bắt đầu tiến hành xây dựng căn cứ ở nơi này. Sự nghiệp của tôi ở Lưu Xà cũng sẽ được từng bước từng bước chuyển tới đây, đổi tên Senna thành Lạc Nguyệt rồi tuyên bố độc lập luôn.

Nói chuyện xong với Hư Nguyệt Hoa, ngay sau đó Diệp Mặc lại gọi điện thoại cho Hứa Bình, nói hắn sẽ nhanh chóng trở lại Lưu Xà.

Cú điện thoại của Diệp Mặc làm cho cả Lưu Xà lại bận rộn hết cả lên. Ninh Khinh Tuyết thì không cảm thấy bất ngờ quá lớn vì Diệp Mặc đã sớm nói với cô rồi, Lưu Xà không phải là một nơi thích hợp để xây dựng căn cứ.

Lý Tam Đao cứ ngây ngẩn ra nhìn Diệp Mặc buông chiếc điện thoại xuống, không thể ngờ Diệp Mặc lại điên cuồng đến mức độ như vậy, lại còn dám tuyên bố độc lập cho Senna, lại đổi cả tên nữa chứ.

Diệp Mặc buông điện thoại xuống, quay sang Lý Tam Đao nói:

-Quân đoàn trưởng Lý, anh dẫn tôi đi xem tình hình Phí Nam Lý đi.

Lý Tam Đao thấy Diệp Mặc gọi mình là quân đoàn trưởng, vội vàng xua tay nói:

-Diệp tiền bối, ngài ngàn vạn lần đừng gọi tôi như vậy, tôi đã không còn

làm cái chức ấy từ lâu rồi. Nếu Diệp tiền bối xem trọng tôi thì cứ gọi thẳng tên tôi là Tam Đao là được.

Diệp Mặc cũng không mấy bận tâm, Lý Tam Đao của hôm nay và Lý Tam Đao lần trước gặp thực sự khác nhau một trời một vực. Môi trường làm con người ta thay đổi, câu này quả không sai.

Lý Tam Đao biết Diệp Mặc rất có bản lĩnh, bây giờ Diệp Mặc muốn gã dẫn đường, gã làm sao dám chậm trễ.

-Họ Lý, ai cho mày tới địa bàn của tao?

Lý Tam Đao và Diệp Mặc vừa bước vào đại điện xa hoa mà Thiên Long Đầu để lại thì đã nghe có tiếng quát lớn, đó là một giọng tiếng Trung không rõ ràng lắm.

-Hắn chính là Phí Nam Lý?

Diệp Mặc nhìn gã râu quai nón trước mặt, quay sang hỏi Lý Tam Đao.

Lý Tam Đao lập tức gật đầu, đáp:

-Đúng. Chính là Phí Nam Lý, phía sau y là hai ba mươi quân tinh nhuệ, vũ khí trang bị cũng là bậc nhất đó.

Ngữ khí nói chuyện của Lý Tam Đao rõ ràng là có sự dè chừng.

Nếu đã trông thấy Phí Nam Lý rồi thì Diệp Mặc cũng sẽ không khách khí nữa. Hắn căn bản không có ý định đàm phán gì với lũ Bồ Đào Nha cả, đối phó với đám binh sĩ này, cho dù là bọn họ được trang bị đầy đủ toàn bộ vũ trang đi nữa hắn cũng sẽ hạ gục nhanh mà không phải tốn mấy sức lực.

Một cơn mưa đao gió vụt qua. Phí Nam Lý và đám binh lính phía sau còn chứ kịp phản ứng thì đã bị Diệp Mặc giết sạch không chừa một tên.

Lý Tam Đao đứng ngây ra nhìn đám thi thể trước mắt. Gã biết Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng không ngờ hắn lại lợi hại đến mức này. Đám nhuệ binh bị

Diệp Mặc hạ gục chỉ trong nháy mắt. Đối với Diệp Mặc, đây chỉ giống như đạp chết mấy mươi con kiến mà thôi.

Đối với Diệp Mặc chuyện này đúng là chẳng thấm tháp gì, đám binh sĩ này đúng là tinh nhuệ thật nhưng so với đám người của Lương Thạch Quốc thì cũng chẳng đáng để nhắc tới. Ít nhất thì hai mươi ba tên bên phía Lương Thạch Quốc kia còn kịp giơ súng lên, còn đám người này thậm chí chết còn khi chưa kịp biết mình chết như thế nào.

Diệp Mặc vỗ vai Lý Tam Đao đang đứng như trời trồng, lúc này gã mới như tỉnh lại, hỏi:

-Xong rồi ư?

Vốn nghĩ lần này tới ít nhất cũng phải xảy ra một cuộc đại chiến đẫm máu. Thế nhưng những chuyện vừa xảy ra lại đơn giản ngoài sức tưởng tượng của gã, điều này làm gã nhất thời không kịp phản ứng.

-Phải đó, xong rồi. Lý Tam Đao, tôi đã nói rồi, nơi này sắp trở thành địa bàn của tôi rồi. Anh có đồng ý đi theo tôi không?

Diệp Mặc đang cần một người quen thuộc để hỗ trợ, như vậy cũng sẽ giảm bớt được gánh nặng cho Hư Nguyệt Hoa trong việc thành lập căn cứ mới.

Lý Tam Đao đã hoàn toàn lấy lại thần trí, gã không thấy rõ Diệp Mặc ban nãy đã ra tay như thế nào, nhưng có một điều mà gã biết rõ, đó là Diệp Mặc chính là kẻ lợi hại nhất mà gã đã từng gặp trong đời. Nếu như nơi đây đã nằm trong sự kiểm soát của Diệp Mặc rồi, mình lại đang không có chỗ nào để đi, vậy thì có lí gì mà không ở lại nơi này?!

-Diệp tiền bối, Lý Tam Đao tôi nguyện bán mạng cho ngài, xông vào núi đao biển lửa chết cũng không từ...

Lý Tam Đao Còn chưa nói dứt lời thì đã bị Diệp Mặc ngăn lại.

-Lý Tam Đao, tôi không cần anh nhảy vào núi đao biển lửa, sống chết gì cả. Anh chỉ cần giúp tôi hỗ trợ anh hai tôi Hứa Bình chỉnh đốn lực lượng ở đây là được rồi. Chỗ anh hiện giờ có bao nhiêu người?

-Hiện giờ ở Senna đang có hơn hai trăm anh em.

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Nơi này tạm thời giao cho anh, tôi sẽ nhanh chóng dẫn người tới đây. Trong lúc tôi đi, anh hãy bắt đầu tiến hành chỉnh đốn quân ngũ luôn đi, đặc biệt chú ý sân bay và bến tàu, tôi sẽ có việc cần tới ngay.

Diệp Mặc vừa dứt lời thì lập tức có một tràng âm thanh ầm ầm truyền tới. Đó là một chiếc máy bay, xem chừng đang muốn hạ cánh xuống sân bay Senna.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 521

Lạc Nguyệt Xây Thành

Thấy máy bay hạ cánh, sắc mặt của Lý Tam Đao chợt thay đổi, gã nói:

-Đây là lũ quỷ da trắng tới khảo sát. Lần trước mới đến khoảng một tuần, lần này lại tới rồi. Xem ra tiến độ của bọn chúng càng lúc càng khẩn trương rồi đó.

-Phí Nam Lý mặc kệ cho bọn chúng muốn làm gì thì làm sao?

Diệp Mặc hỏi.

Lý Tam Đao lắc đầu:

-Phí Nam Lý nào dám động tới bọn chúng. Tôi dám chắc nếu bọn chúng mà khống chế được Senna thì Phí Nam Lý là người đầu tiên xin đầu hàng đấy.

-Những kẻ đó bình thường hay tới đây để làm gì?

Diệp Mặc gật đầu, tiếp tục hỏi.

-Tôi đoán là bọn chúng muốn xây dựng một thành phố du lịch khổng lồ ở đây, nói trắng ra là, cũng chỉ là để vơ vét của cải mà thôi. Hơn nữa bọn chúng lần trước còn cho người vào tận rừng rậm nguyên thủy đào móc, kiểm tra, đo lường thứ bùn đất gì đấy không biết có liên quan gì tới chỗ khoáng sản hay không.

Lý Tam Đao mặc dù đã quy thuận Diệp Mặc, nhưng rốt cuộc gã vẫn không có chút tin tưởng nào vào việc Diệp Mặc sẽ một mình quyết chiến với

nước Mỹ hùng mạnh.

Trong lúc Diệp Mặc và Lý Tam Đao đang nói chuyện thì chiếc máy bay đã hạ cánh. Có mười mấy người bước ra từ đó, trừ những người đi trước thì tất cả những kẻ phía sau đều được trang bị vũ trang, quả nhiên là đại binh của Mỹ. Có hai kẻ không cùng những kẻ kia bước tới, Diệp Mặc đoán đó là hai tên có nhiệm vụ điều khiển -Qua đó xem xem.

Diệp Mặc quay sang nói với Lý Tam Đao, hắn không muốn trước khi mình tới thì bọn Mỹ đã chiếm lĩnh được nơi này rồi.

Theo sau Lý Tam Đao là ba, bốn mươi người. So với mười mấy người bên phía đối phương thì rõ ràng bên Lý Tam Đao đang chiếm ưu thế.

Sau khi hai bên giáp mặt, một gã da vàng liếc mắt nhìn Lý Tam Đao một cái, hỏi:

-Mày chính là Lý Tam Đao?

Hỏi xong y không đợi Lý Tam Đao trả lời mà tiếp tục nói:

-Bọn tao sẽ ở nơi này khảo sát vài này, chỗ này không có việc của mày, lệnh cho bọn người của mày đừng có đi lại lung tung làm hỏng chuyện của bọn tao. Đồng thời nói cho Phí Nam Lý một tiếng, bảo gã cũng nên an phận một chút.

Dứt lời, y quay lại ra hiệu cho đám người phía sau. Đám người đó mặc dù toàn thân được trang bị vũ khí nhưng không có kẻ nào bước lên nói câu nào, lẳng lặng men theo con đường tiến vào rừng.

Diệp Mặc đã hiểu ra những người này đến khảo sát thứ gì. Nhân viên kỹ thuật của chúng muốn làm mọi thứ khảo sát, thí nghiệm trước khi cho tiến hành di dân tới đây.

Diệp Mặc rất muốn một phát giết sạch đám người kia đi, nhưng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì mà chỉ làm sự việc thêm phức tạp mà thôi.

Hắn quay sang Lý Tam Đao, nói:

-Không lâu nữa đám người Mỹ đó sẽ rời khỏi đây. Đợi khi chúng ra rồi thì hãy làmtheo lệnh của tôi. Lát nữa nếu bọn Mỹ này hỏi người của chúng chết như thế nào thì anh cứ nói, ở đây có rất nhiều nơi đột nhiên có người chết mà không có bất kì dấu tích gì để lại. Nhớ dặn dò thủ hạ của anh cũng phải nói như vậy. Còn đám người của Phí Nam Lý thì anh phải nhanh chóng thu phục hết, kẻ nào quá ngoan cố thì cứ giết đi.

Tuy rằng không biết vì sao Diệp Mặc lại có thể chắc chắn rằng Lý Tam Đao sẽ hoàn toàn nghiêm túc chấp hành theo mệnh lệnh của mình. Lời nói của hắn quả là rất khó hiểu, vì dù trong rừng có người chết thật nhưng nếu không phải vì có nguy hiểm thì bọn họ cũng sẽ không phải bỏ mạng như vậy.

Thấy đám người của Lý Tam Đao rời khỏi, đám người Mỹ liền không chút nghi ngờ mà quay đầu đi. Trong con mắt của họ, đám xã hội đen nhỏ nhoi đã lụi bại này còn xa mới dám mơ đến chuyện đối đầu với Mỹ.

Diệp Mặc đi theo đám người này tiến vào rừng rậm. Hắn thầm nghĩ, nếu mình có một âm hồn thì tốt biết bao, như vậy có thể làm cho những kẻ kia chết mà không để lại bất kì dấu vết nào.

Nhưng nếu đã không có một âm hồn thì đành phải tự mình ra tay vậy. Diệp Mặc sau khi cùng đàm người này tiến vào rừng thì bắt đầu vận chân khí tạo thành châm giết người.

Giết người kiểu như vậy có một ưu điểm, đó chính là không có cách nào để điều tra xem nạn nhân bị chết như thế nào cả.

Trước khi chính thức chiếm được Senna thì Diệp Mặc sẽ không dại gì mà công khai giết người, đương nhiên một khi hắn chiếm lĩnh Senna nếu lại có người đến, hắn là có thể trực tiếp giết Nhóm người này vừa đi vừa thận trọng quan sát tứ phía. Có tiếng súng phát ra từ phía xa, lát sau thì không gian lại hoàn toàn trở về trạng thái yên tĩnh. Lúc sau, khi Diệp Mặc đã đoán

chắc rằng giờ này co lẽ Lý Tam Đao đã khống chế được đám bộ hạ rồi, hắn mới bắt đầu ra tay hành động. Diệp Mặc dùng chân khí tạo thành loại châm vô hình trực tiếp chui vào bên trong tai đám người Mỹ.

Cách giết người như vậy rất nhanh gọn lại không để lại dấu vết nào.

Gã người Mỹ đầu tiên ngã xuống, những kẻ xung quanh còn tưởng trong rừng có rắn độc, họ liền chuẩn bị sẵn thuốc giải độc, mắt vẫn không ngừng quan sát đám rắn độc xung quanh.

Nhưng khi người thứ hai, rồi người thứ ba gục xuống không rõ nguyên do thì những kẻ còn lại đã không giữ được bình tĩnh nữa, lập tức dừng bước.

Rồi khi kẻ thứ thứ bốn, thứ năm rồi thứ sáu lần lượt ngã xuống thì bọn chúng náo loạn hết cả lên, bắt đầu có ý định quay đầu lại.

-Nguyền rủa, đây là một khu rừng đã bị nguyền rủa rồi. Chúng ta mau chóng trở về cấp báo lại tin này thôi.

Một tên mặc áo xám lớn tiếng hét. Có lẽ nguyền rủa chính là một lời giải thích hợp lí nhất. Nơi này không thể có khả năng là có kẻ tập kích, hơn nữa cũng không nhìn rõ được người, những kẻ đã chết trên mình không có lấy một vết thương, không phải bị trúng lời nguyền thì là gì?

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không giết sạch tất cả, bởi nếu thế thì sẽ không còn ai để về báo lại tin này nữa. Hắn tin rằng Mỹ nhất định sẽ lại phái người tới, nhưng vì chuyện này nên họ lần tới họ sẽ thận trọng hơn, và lúc đó thì Diệp Mặc đã tuyên bố Senna thuộc về hắn rồi.

Đám người Mỹ ban đầu còn mang theo thi thể của đồng đội, nhưng sau khi số người chết mỗi lúc một tăng thì họ không còn có ý định mang theo số xác chết kia đi nữa mà vứt lại chốn rừng thiêng nước độc này.

Khi đám người Mỹ may mắn còn sống sót quay được trở ra thì chỉ còn lại hai kẻ duy nhất. Một đám đại binh được trang bị vũ khí đến tận chân của Mỹ khi ra đi có mười bảy tên, mà chỉ trong nháy mắt, mười lăm kẻ đã bỏ

mạng một cách bí ẩn.

Hai kẻ còn lại ra đến ngoài rồi mà vẫn chưa hết kinh hoàng, chắc chắn hai người đó sẽ không bao giờ dám bước chân vào cái khu rừng quỷ quái đó nữa. Đối với bọn họ mà nói nơi này là khu rừng quỷ, đi vào sẽ chết.

Dự đoán của Diệp Mặc không sai, hai tên may mắn sống sót người đầu tiên tìm đến chính là Lý Tam Đao. Lý Tam Đao vừa mới áp chế được những người xung quanh thì hai tên người Mỹ đã tìm đến.

May mà hai tên này cũng biết vài câu tiếng Trung. Mặc dù nói không thật lưu loát nhưng giao tiếp đơn giản thì cũng ổn.

Hai tên người Mỹ kể cho Lý Tam Đao về câu chuyện kì lạ vừa rồi, Lý Tam Đao nghe mà giật mình. Nhớ lại lời dặn dò ban nãy của Diệp Mặc, Lý Tam Đao đã phần nào hiểu ra mọi chuyện... biết đây nhất định là Diệp Mặc làm Lý Tam Đao trong lòng âm thầm khâm phục bản lĩnh Diệp Mặc, đồng thời hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của Diệp Mặc ban nãy, nói với hai tên người Mỹ rằng nơi đây thường xuyên xảy ra chuyện người chết không rõ nguyên do như vậy. Nhưng đôi khi thì không có gì, đôi khi lại xảy ra liên tục Quả nhiên hai gã may mắn còn sống sót này nghe xong, mặt cắt không còn giọt máu. Bọn chúng không hỏi thêm gì khác nữa bởi chúng đã hoàn toàn tin rằng những điều kì quái kia là có thật, và Lý Tam Đao sẽ không dám lừa dối chúng.

Nhìn theo chiếc máy bay cất cánh rời khỏi Senna, Diệp Mặc thầm cười lạnh trong lòng. Đây là lần cuối cùng máy bay của các người được đáp xuống sân bay Senna rồi, tuyệt đối sẽ không có lần sau.

Khi Diệp Mặc trở về Lưu Xà thì cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều đang có mặt để đợi hắn. Điều nằm ngoài suy tính của Diệp Mặc chính là Lạc Nguyệt và Lạc Phi cũng đã tới đây rồi, và kì lạ là trông họ có vẻ như chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn vậy. Diệp Mặc không biết hai người sư tỷ và sư muội này làm thế nào giải quyết êm đẹp mọi chuyện, nhưng điều bây giờ hắn quan tâm không phải là chuyện đó.

Nội dung hội nghị lần này tuy rằng rất nhiều nhưng chủ đề rất rõ ràng, bởi vậy nên có thể xác định được rất nhanh. Hứa Bình mang theo vài trăm hộ vệ tới Senna, Hư Nguyệt Hoa cũng tới Senna trước. Còn về đội công nhân lo xây dựng thì sẽ thuê máy bay đưa tới đó. Các máy móc thiết bị toàn bộ thông qua thuyền theo vịnh Lã vận chuyển tới Senna. Còn vấn đề đối ngoại với Chính phủ Hoa Hạ thì giao tất cho Diệp Lăng, Diệp Lăng sẽ tự khắc tìm Diệp Tử Phong để hoàn tất mọi chuyện.

Các phương tiện chuyên chở đều là thuê qua chỗ dược phẩm Lạc Nguyệt. Tiền thì có, nhưng cũng không thể mua được một đội vận chuyển Hải- Không cỡ lớn. Về phần phi cơ và chiến hạm thì càng khó khăn hơn, nhưng trước mắt tạm thời thì vẫn phải đầu tư một vài chiến hạm.

Dược phẩm Lạc Nguyệt ở Lưu Xà thì không cần phải chuyển đi, một khi Senna đã có đường vận chuyển riêng biệt thì nhà xưởng ở Lưu Xà có thể được chuyển hết qua đó.

Ngoài ra, Lưu Xà bắt đầu thống kê số lượng dân cư hiện tại, cho phép trước khi di dời tới Senna thì họ sẽ đều có quyền cư trú vĩnh viễn. Và đợi sau khi Lạc Nguyệt Thành chính thức được xây dựng xong thì họ tự khắc sẽ trở thành công dân ở đó, đương nhiên họ cũng sẽ nhận được sự bảo hộ của Lạc Nguyệt thành.

Số dân hiện tại của Lưu Xà sắp đạt tới con số một trăm năm mươi ngàn, đại bộ phận đều là các thương nhân đến đây làm ăn từ trước. Những người sống lâu dài ở đây không nhiều, chỉ có tầm sáu, bảy chục ngàn mà thôi. Những người đó trước kia vốn là những kẻ lưu lạc nay đây mai đó, cũng có một số ít là những người có tầm nhìn xa, họ đã nhìn nhận thấy sự phát triển của Lưu Xà.

Thông báo của dược phẩm Lạc Nguyệt vừa ban ra thì gần như cả thế giới đã nắm được thông tin. Một vài thương nhân có đầu óc đã bắt đầu chuẩn bị cho cuộc sống mới tại Senna rồi, vì từ giờ đến lúc chính thức đặt chân lên đó vẫn còn phải cần ít nhất là ba tháng nữa.

Nhưng đó không phải là điều làm cho mọi người kinh hãi nhất. Khiến toàn bộ thế giới kinh hãi nhất chính là một thông báo khác được dược phẩm Lạc Nguyệt công bố Dược phẩm Lạc Nguyệt được di dời tới một vùng đất ba mặt giáp biển – Senna, và vùng đất ấy lại được đặt cho một cái tên mới là Lạc Nguyệt, thành lập Lạc Nguyệt thành, đồng thời tuyên bố Lạc Nguyệt Thành độc lập, không phụ thuộc bởi bất kì quốc gia nào, tuyên cáo Lạc Nguyệt thành do người Hoa Hạ thành lập nên ưu tiên cho người Hoa vào Lạc Nguyệt Thành định cư vĩnh viễn.

Dược phẩm Lạc nguyệt lại dám chiếm lĩnh một vùng đất vô chủ, còn ngang nhiên tuyên bố độc lập. Điều này không những khiến cho Mĩ trở tay không kịp mà đồng thời cũng làm chấn động tới cả thế giới.

Nhưng những điều thú vị còn ở phía sau. Lạc Nguyệt thành sau khi tuyên bố độc lập liền lập tức phát ra thông báo, bất cứ thế lực hay cá nhân nào chưa thông qua sự cho phép của Lạc Nguyệt thành mà tiếp cận thành khi mang theo vũ trang đều sẽ bị lập tức tiêu diệt.

Lạc Nguyệt thành tuy rằng ban bố thông báo độc lập nhưng chưa hề trình lên Liên hiệp quốc bất cứ một văn kiện nào. Thứ hai là Lạc Nguyệt lại vẫn chưa có quân đội.

Một vùng đất không có quân đội mà đã xây dựng thành trì tương đương với một quốc gia, lại không cho phép bất cứ lực lượng có vũ trang nào tiếp cận Lạc Nguyệt thành. Chẳng lẽ thành chủ điên rồi hay sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 522

Chuẩn Bị Ngồi Mát Ăn Bát Vàng

Chuyến bay từ Sân bay Sri Lanka đến sân bay Lạc Nguyệt lại được mở ra, tuy nhiên điều kiện tiên quyết lại thay đổi. Hoá ra khi Thiên Long Đầu còn sống, máy bay đều là đi thuê, nhưng hiện tại máy bay là của chính Lạc Nguyệt Thành. Hơn nữa mỗi ngày chỉ một chuyến, máy bay này hoàn toàn là chuẩn bị cho người đi Lạc Nguyệt Thành cần trị bệnh.

Dược phẩm Lạc Nguyệt liên tục ném ra mấy quả bom tấn, lập tức hấp dẫn ánh mắt toàn cầu. So sánh sự chấn động lúc mới phát hành Mỹ nhan hoàn và tình huống hiện tại, quả thực là kiến gặp voi.

Diệp Mặc cũng tạm thời ở đây, hắn lo lắng người Mỹ nhảy ra làm thiêu thân, còn có hai nước Esebiya và Xinikenya. Nhưng một tháng trôi qua, người Mỹ động cũng chưa động, không cần nói Diệp Mặc thấy kỳ quái, chính các quốc gia khác cũng kì quái, lẽ ra người Mỹ đã sớm có động tác rồi chứ.

Nhưng sự thật là người Mỹ chỉ ở thời gian đầu trình lên liên hiệp quốc một phần văn bản tư liệu, kháng nghị Lạc Nguyệt Thành chiếm lĩnh Senna, đồng thời còn đưa ra ý kiến giữ lại võ trang giải phóng Senna, rồi không có động tác khác nữa.

Diệp Mặc vẫn nghênh đón bệnh nhân đầu tiên đến Lạc Nguyệt Thành chữa bệnh.

Nhà Trắng, Nước Mĩ.

Tổng Thống nước Mĩ triệu tập đại hội nghị viên Hội đồng nhân dân và

Mặt trận tổ quốc đều họp mặt ở đây, trên thực tế tất cả cán bộ Nhà Trắng bao gồm cả Tổng Thống Mĩ đều đã đến đây. Chính xác mà nói từ đội khảo sát nước Mĩ phái đến Senna gặp chuyện không may, đến dược phẩm Lạc Nguyệt chiếm lĩnh Senna, những việc này phát sinh quá nhanh, gần như là cái này tiếp theo cái kia. Cho nên nước Mĩ nhất định phải đưa ra một biện pháp giải quyết thích đáng.

Người Mỹ còn chưa kịp phản ứng, dược phẩm Lạc Nguyệt đã chiếm lĩnh Senna, thậm chí còn đổi tên là Lạc Nguyệt, tuyên bố độc lập rồi.

Nếu cục tức này có thể nhịn xuống, người Mỹ cũng không phải người Mỹ rồi. Senna ở mặt ngoài không thuộc sở hữu, nhưng quốc gia nào cũng đều biết rằng, đây là nước Mĩ nhúng tay tạo thành. Nếu như không có nước Mĩ, mười năm trước, Senna nói không chừng cũng đã được giải quyết, làm sao còn có thể để đến hiện tại cho dược phẩm Lạc Nguyệt chiếm tiện nghi?

Không người nào dám từ trong miệng nước Mỹ đoạt thức ăn, nhưng dược phẩm Lạc Nguyệt lại dám làm nước Mĩ mất mặt.

-Chúng ta nên buông chuyện đội thành viên khảo sát khoa học chết một cách kì lạ trước, đem Senna về rồi nói sau.

Tuy rằng Bộ trưởng bộ an ninh Mĩ Nuo Boen trong hội nghị xếp hạng gần cuối, nhưng y nghe nói một tiểu xí nghiệp cũng dám không để ý quy tắc ngầm quốc tế, động đến Senna, trong lòng liền tương đối không thoải mái. Nếu y là Tổng tư lệnh hải quân, nói không chừng y đã khai hỏa phát súng đầu tiên rồi.

Không ai trả lời Nuo Boen, mặc dù mọi người hầu như đều đồng ý với ý kiến của Nuo Boen, nhưng Senna là nơi vô chủ, quốc gia khác là biết quy tắc ngầm cho nên không chiếm lĩnh. Ai biết dược phẩm Lạc Nguyệt ra bài không theo lẽ thường? Hiện tại xuất binh khẳng định danh bất chính ngôn bất thuận.

Dược phẩm Lạc Nguyệt không như Nam Thanh lúc trước, Nam Thanh

trong mắt người Mĩ giống vài người dân bản xứ, đợi lúc nước Mĩ cần khai thác, phát triển Senna, phái một chi đoàn bộ đội đi lên liền đuổi đi được. Mà dược phẩm Lạc Nguyệt, lại trực tiếp tuyên bố độc lập rồi, điều này đã kịp thiết lập và giải quyết tranh chấp lãnh thổ rồi.

Cho dù tất cả mọi người biết dược phẩm Lạc Nguyệt, dưới áp lực nước Mỹ tạo ra, cuối cùng cũng sẽ rời khỏi Senna, nhưng là làm thế nào tạo áp lực cũng là một vấn đề có học vấn, cũng không phải đơn giản phái quân lên là có thể được. Lời Nuo Boen nói chỉ tục tĩu một chút mà thôi, phong cách làm việc của người Mỹ là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ mà.

Tổng Thống Mĩ đem ánh mắt nhìn về phía Eston, Eston cũng không có địa vị hiển hách, kém khá xa hạ nghị viện đang ngồi, tham nghị viện, hoặc là quốc vụ viện, thậm chí Bộ trưởng Quốc phòng và vân vân. Bất quá y cũng là người nhiều mưu trí nhất của Tổng Thống Mĩ, thân phận công khai chỉ là một nghị viên mà thôi, đương nhiên đây chỉ là một vỏ bọc. Nhà Trắng có rất nhiều quyết sách không phải Tổng Thống và đại hội nghị viên Hội đồng nhân dân và Mặt trận tổ quốc đưa ra, đều là Eston đề xuất sau đó mọi người sửa chữa.

Estonthấy ánh mắt Tổng Thống nhìn về phía mình, y gật gật đầu đi đến bên một bản đồ lớn phía trước một đại địa đồ, đưa tay chuyển qua vị trí Lạc Nguyệt Thành nói:

- Tôi nghĩ những người đang ngồi ở đây đều biết rằng nơi này là nơi nào, lúc trước chúng ta muốn nơi này, chỉ là bởi vì phát hiện mỏ quặng ở đó. Có thể nói là không có loại khoáng thạch này, nơi này cũng là một nơi du lịch và thắng cảnh nghỉ mát vô cùng tốt. Hoặc là chúng ta có thể đem nơi này trở thành hậu hoa viên của nước Mĩ.

Estonngừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Nhưng nơi này lại một chỗ bến tàu và cửa khẩu vô cùng tốt. Chỉ có điều bất kể chúng ta ở đó xây nhà xưởng gì hay thành lập nơi du lịch, vì nơi này cách nước Mĩ quá xa, đều không phải một chủ ý tốt. Nhưng dược phẩm

Lạc Nguyệt thì không như vậy, bọn họ một khi đã thành lập nên nhà xưởng ở trong này, thông qua nơi này đem sản phẩm vận chuyển đi ra ngoài đơn giản như in tiền.

-Nghị viên Estoncó ý là dược phẩm Lạc Nguyệt thích hợp hơn ở bờ cát Senna xem mặt trời mọc, ngủ ở đó hơn chúng ta hả?

Nuo Boen hừ một tiếng, không kìm nổi ngắt lời phản bác một câu.

Eston không để ý Nuo Boen, tiếp tục nói:

- Vài ngày trước, đội khảo sát của chúng ta ở Senna gặp sự kiện quỷ dị. Vô duyên vô cớ đã chết mười mấy người, chuyện này ta nghĩ đại mọi người sẽ không xa lạ. Tôi nghĩ Thượng Đế rất công bằng, nếu dược phẩm Lạc Nguyệt chiếm lĩnh Senna, sao không cho bọn họ xem xem chuyện này rút cục là như thế nào?

-Nghị viên Eston, nếu ngài nói nhiều như vậy mà chỉ có cái ý kiến này, tôi nghĩ còn không bằng chúng ta đi trên đường cái tùy tiện hỏi một người quét rác, có lẽ y có thể đề xuất ý kiến còn có tính kiến thiết hơn.

Nuo Boentiếp tục khó chịu.

Thấy tất cả mọi người không nói lời nào, Chủ tịch quốc hội hạ nghị viện đứng lên nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của nghị viên Eston, tạm thời cho bọn họ thành lập nhà xưởng chế dược ở Senna. Thậm chí chờ sau khi bọn họ chuẩn bị xong tất cả, hoặc là nói lúc dược phẩm của bọn họ có thể xuất cảng khẩu, là chúng ta có thể đi tới Senna nghỉ phép rồi. Nhưng, trước đó, chúng ta nhất định phải trình lên liên hiệp quốc kế hoạch giữ lại hành động vũ trang trước, vì ngày sau làm một ít chuẩn bị.

Lời chủ tịch lập tức khiến tất cả mọi người tỉnh ngộ lại, hoá ra nghị viên Eston có ý cho dược phẩm Lạc Nguyệt xây dựng nhà xưởng Mỹ nhan hoàn và Kiện thể hoàn xong, sau đó đi nhận thành quả.

Thử nghĩ, thế giới này còn có sản nghiệp nào kiếm tiền giỏi hơn dược phẩm Lạc Nguyệt? Bọn họ quả thực chính là đang in tiền. Hơn nữa Kiện thể hoàn dùng cho quân đội, so với huấn luyện nhiều hơn nữa cũng tốt hơn rất nhiều lần.

Nhưng thuốc này tuy rằng kiếm tiền, nhưng không có ai có thể phá giải, cho dù là tất cả sở khoa học nghiên cứu nước Mĩ cộng lại, nghiên cứu một năm, cũng không nghiên cứu ra cách chế ra Mỹ nhan hoàn...

Ý của nghị viên Eston chính là, đợi dược phẩm Lạc Nguyệt ở Senna xây dựng nhà xưởng Mỹ nhan hoàn và Kiện thể hoàn xong thì lại chiếm lĩnh Senna, như vậy bọn họ bỗng chiếm được hai nhà xưởng in tiền. Tuy rằng y không có rõ ràng nói ra, nhưng ý tứ của y đã rất rõ ràng rồi.

Nếu dược phẩm Lạc Nguyệt còn ở Lưu Xà, thì nước Mĩ càng lợi hại, cũng không có đạo lý đi chiếm đoạt. Hiện tại bọn hắn chủ động đến Senna, quả thực là giúp bọn họ tìm được cớ cướp dược phẩm Lạc Nguyệt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 523

Chữa Bệnh

Diệp Mặc đương nhiên không biết trong lòng người Mỹ ở nghĩ cái gì, lúc này hắn đang tiếp đãi một bệnh nhân đầu tiên. Đây là một trùm dầu mỏ đến từ Kuwait, tên Aimoer. Bệnh tình của y rất nghiêm trọng, thậm chí đã đến nông nỗi hấp hối. Nếu không phải chắc chắn sẽ chết, hoặc là không nơi nào có thể trị liệu, y sẽ không đến Lạc Nguyệt Thành trị liệu đâu.

Bệnh của Aimoerlà một loại bệnh thích ngủ, gần như xem bệnh khắp toàn cầu, tất cả chuyên gia hạng nhất đều xem qua cho y, nhưng không có biện pháp chữa khỏi bệnh của y.

Bệnh thích ngủ nghe thì rất đơn giản, nhưng tình huống của Aimoer lại vô cùng nghiêm trọng. Thời gian y tỉnh táo nhiều nhất không hơn mười phút, lập tức sẽ lại tiếp tục ngủ. Nói thẳng ra, khi y ngủ, không cưỡng chế khiến y tỉnh lại, y chính là một người sống đời sống thực vật. Hơn nữa người sống đời sống thực vật này và người sống đời sống thực vật khác không giống nhau, y đang ngủ say thì trạng thái lão hóa của cơ quan vô cùng nhanh. Mà Aimoervì gia tộc quá lớn, rất nhiều chuyện còn chưa xử lý xong, lại không thể không thường xuyên tiêm loại dịch này, kết quả là đã kề cận cái chết.

Nếu không phải dược phẩm Lạc Nguyệt sản xuất ra Mỹ nhan hoàn quá mức nghịch thiên, hoặc là nói nếu không phải Aimoersắp chết, bọn họ sẽ không tới Lạc Nguyệt Thành này chữa bệnh, bởi vì Aimoer đã không còn cách nào khác.

Cùng đi chữa bệnh với Aimoertrừ con trai cả của y - Jesse và phu nhân Naswa, còn có vài tên vệ sĩ và phiên dịch. Ngoài ra, đài truyền hình nổi tiếng Thế giới, công ty radio Colombia (CBS) cũng cùng đi tới Lạc Nguyệt.

Đài truyền hình CBS là Jesse mời tới, dược phẩm Lạc Nguyệt làm ra động tĩnh lớn như vậy, không ai không biết. Bệnh viện của bọn hắn đưa ra giá trị liệu khủng bố trên trời, mục đích gì rất nhiều người vừa xem là hiểu ngay, chính là vì vơ vét của cải. Jesse chữa bệnh cho Aimoer nhưng lại sợ dược phẩm Lạc Nguyệt quá đen tối. Cho nên liền mời đài truyền hình CBS tới.

Đối với lời mời của Aimoer, công ty radio Colombia đương nhiên vô cùng vui sướng, vốn bọn họ đã muốn đi Lạc Nguyệt Thành lấy tư liệu phỏng vấn. Chỉ có điều Lạc Nguyệt Thành hiện tại không chào đón người khác lại đây, hơn nữa còn có hơn mười thuyền quân hạm ở phía ngoài Diệp Mặc đã xem qua bệnh của Aimoer, với hắn mà nói bệnh này thật sự chưa tính là việc khó gì. Trước kia không có tu chân, Diệp Mặc cũng gặp qua loại bệnh này, nhưng lại không có cách nào giải quyết. Sau khi Tu chân, hắn biết đây là một chứng bệnh kinh mạch suy thoái, ngoại trừ chân khí khai thông kinh mạch suy thoái, khiến huyết mạch khôi phục sức sống ra. Không có biện pháp khác. Diệp Mặc cũng biết các loại chứng bệnh dính đến kinh mạch ngoại trừ trung y còn có một chút điều trị hữu hiệu, Tây y thì không có bất kỳ biện pháp nào.

Có thể nói loại bệnh này khi hắn luyện khí tầng hai là có thể trị liệu. Chỉ là luyện khí tầng hai tiêu phí thời gian nhiều hơn một chút mà thôi. Hiện tại đã luyện khí tầng bốn rồi, loại bệnh này đối với hắn mà nói là tay đến bệnh trừ.

Nhưng trước khi chữa bệnh Diệp Mặc phải hỏi trước Aimoernày có bao nhiêu tiền, hắn biết cũng không phải tất cả kẻ có tiền đều có thể tùy tiện là có thể lấy ra 100 triệu đô la Mỹ. Có thể nói người có thể tùy tiện xuất ra 100 triệu đô la Mỹ trên toàn bộ thế giới cũng không nhiều lắm. Đương nhiên, rất nhiều kẻ có tiền cũng không phải kẻ trèo lên các loại topten gì trên báo chí.

Tại triều đại nào, ở bất kỳ địa phương nào, người chân chính có tiền là tránh ở trong bóng tối. Chẳng qua hiện nay xí nghiệp vào thị trường, cổ phiếu tung hoành, mọi người quen dùng cổ phiếu để cân nhắc tài sản của

một người. Không thể nói biện pháp này không đúng, nhưng Diệp Mặc nhận thức vì biện pháp này mà không thể đem tất cả người có tiền một lưới bắt hết.

Aimoerchính là một người như vậy, lúc trước Diệp Mặc thông qua Hư Nguyệt Hoa tìm hiểu qua, tài sản của Aimoerở bảng xếp hạng thế giới không tính là cao lắm, toàn bộ tài sản là 10 tỷ đô la Mỹ. Nhưng Diệp Mặc biết rằng rất nhiều loại số liệu này đều làm không được chuẩn, xác thực mà nói bình thường tài sản bọn họ đều cao hơn con số văn bản này rất nhiều.

Thấy Diệp Mặc lâu không nói, Jesse nhíu nhíu mày, nếu không phải bây giờ tài sản phân phối không đều, xí nghiệp gia tộc nội chiến với nhau, y sẽ không mang cha tới đây chữa bệnh. Đương nhiên, nếu quả thật có thể trị khỏi bệnh cho cha y, với y mà nói không có chỗ nào xấu.

-Bác sĩ, bệnh của cha tôi, xin hỏi có thể chữa khỏi hay không?

Jesse thông qua phiên dịch truyền đạt ý của mình.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Bệnh của cha cậu tôi có thể chữa được, tuy nhiên thuốc hơi đắt, cần một tỷ đô la Mỹ.

Nói ra một tỷ đô la Mỹ, Diệp Mặc cũng suy xét qua rồi, hắn không có khả năng cứ ở tại chỗ này chữa bệnh. Hơn nữa theo tháng gần nhất xem ra, bệnh nhân có hơn trăm triệu đô la Mỹ đến chữa quả thật không có mấy người. Còn không bằng làm vụ làm ăn này, liền rời khỏi Lạc Nguyệt, chuyên tâm thăng cấp.

-Một tỷ đô la Mỹ?

Jesse trầm mặc xuống, một tỷ đô la Mỹ đối với gia tộc Aimoer mà nói cũng không phải một chữ số nhỏ, đương nhiên khoản tiền này đối với bọn họ mà nói cũng không tính là thương gân động cốt.

Diệp Mặc nhìn Jesse cúi đầu trầm tư, thản nhiên nói:

- Nếu anh lo lắng tôi lừa anh, cũng không sao. Tôi nghĩ công ty radio Colombia (CBS) anh mang đến này hẳn là một đài truyền hình không nhỏ? Bọn họ đã đang quay camera, Lạc Nguyệt Thành của tôi không muốn công chúng phẫn nộ, cũng sẽ không lừa anh. Đương nhiên anh cũng có thể đợi sau khi tôi giúp cha anh chữa khỏi bệnh mới trả tiền.

Jesse nhìn phía sau camera của đài truyền hình, gật đầu đồng ý lời Diệp Mặc nói, một tỷ đô la Mỹ mặc dù có hơi nhiều, nhưng nếu có thể cứu cha, khoản tiền này vẫn là có lợi.

Diệp Mặc rất rõ ràng, nếu Jessođồng ý, hắn lập tức bắt đầu chữa bệnh, đương nhiên trước khi chữa bệnh hắn sẽ không cho những người này nhìn. Mời tất cả mọi người ra khỏi phòng bệnh, Diệp Mặc mới bắt đầu dùng châm truyền chân khí trực tiếp giúp Aimoer chữa trị khơi thông kinh mạch.

Tuy rằng Diệp Mặc đã là luyện khí tầng bốn trung kỳ, nhưng khơi thông kinh mạch của Aimoer cũng mất hai giờ. Kinh mạch của Aimoersau khi hoàn toàn khơi thông, lập tức ngủ thật say. Sau khi đợi Aimoer ngủ, Diệp Mặc lại lấy ra một ít mảnh đài sen của tuyết liên tử ngàn năm, luyện chế ra một ít nước thuốc trực tiếp rót vào miệng Aimoer.

Làm xong cái này, Diệp Mặc mới liên tục châm mấy cái làm cho Aimoer tỉnh lại, lúc này mới mở cửa phòng bệnh ra.

Liên tục hơn ba giờ, nếu không phải những đội viên kia của Quách Khởi như một đám hung thần ác sát, Jesse cũng đã vọt vào phòng bệnh rồi.

Aimoer vừa mới tỉnh lại, y có chút mờ mịt nhìn vợ và đứa con vừa xông vào, còn không biết chuyện gì xảy ra. Jessevà Naswa có chút khó tin nhìn Aimoer, rất hiển nhiên thấy khuôn mặt y như trẻ hơn 10 tuổi thì biết bệnh của Aimoerđã tốt rồi, thậm chí tốt không thể tốt hơn nữa.

Người một nhà nói bô lô, cuối cùng là hiểu là chuyện gì xảy ra. Sau khi

Aimoerbiết được tình huống, lập tức bò lên muốn cảm tạ Diệp Mặc. Tuy rằng một tỷ đô la Mỹ đối với đứa con mà nói có hơi nhiều, nhưng đối với Aimoery mà nói, không cần nói là một tỷ, cho dù là mười tỷ có thể cứu y, y cũng trả.

Gần như không hề do dự, Aimoer bảo Jesse đem tiền cho Lạc Nguyệt. Bệnh của mình y đương nhiên biết, hiện tại toàn thân tràn đầy sức sống, lại có một loại cảm giác đói bụng, nếu điều này không tốt mới là lạ.

Đài truyền hình CBS gần như là ghi chép hết cảnh người một nhà tất cả nói chuyện, và cảm tạ Diệp Mặc. Tuy rằng đài truyền hình CBS lần nữa yêu cầu Diệp Mặc lấy khẩu trang xuống, nhưng Diệp Mặc vẫn cự tuyệt. Không cần nói là khẩu trang, cho dù là khuôn mặt, hắn cũng sẽ không cho những người này chụp rõ ràng. Kẻ thù của hắn rất nhiều, hiện tại ngoại trừ Bắc Sa lại thêm nước Mĩ, nhưng thực lực của hắn cách Trúc Cơ còn rất xa.

...

Hư Nguyệt Hoa không giữ một nhà Aimoerlại, trên thực tế, người một nhà Aimoerhiện tại cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi này, bệnh đã tốt rồi, việc Aimoer cần làm còn rất nhiều. Nếu y không tỉnh lại, gia tộc của y và sự nghiệp của y sắp bị người còn lại cắn nuốt không còn.

-Kiếm tiền kiểu này cũng quá dễ dàng...

Hư Nguyệt Hoa thu được một tỷ đô la Mỹ tiền mặt, trong lòng cũng là thầm than, bản lĩnh của Diệp Mặc cô đã từng chứng kiến, nhưng bản lĩnh kiếm tiền của Diệp Mặc dường như so với thân thủ của hắn còn lợi hại hơn một chút. Hơn một tháng trước mới cầm về mười tỷ đô la Mỹ, hôm nay mới mấy giờ lại kiếm được một tỷ.

Diệp Mặc lại lắc lắc đầu nói, - Loại cơ hội kiếm tiền này không có nhiều, dù sao người có thể xuất ra hơn trăm triệu đô la Mỹ lác đác có thể đếm được. Chị Nguyệt Hoa, hiện tại chị phải gia tốc kiến thiết Lạc Nguyệt, đồng thời đẩy một phần tiền giao cho anh Hứa Bình, kiến thiết quân đội Lạc

Nguyệt. Tất cả người tòng quân ở Lạc Nguyệt đều phải tuyên thệ trung thành với Lạc Nguyệt Thành. Chúng ta không nắm chắc, không có cơ sở, khi người khác tới xâm phạm, chúng ta ít nhất phải có năng lực tự bảo vệ mình.

-Điều này chị biết, chị đã thương lượng qua với anh Hứa, tiến độ kiến thiết quân đội vẫn rất nhanh. Rất nhiều người đều nguyện ý đến nơi này của chúng ta định cư, hơn nữa chiến tranh hiện đại hoá không cần phải nhiều người, mà là nhiều tiền và nhiều nhân tài. Lạc Nguyệt Thành chúng ta đã thu hút các loại nhân tài trên thế giới, tin tưởng chỉ trong thời gian vài năm, nơi này sẽ có một đại biến. Chị chỉ sợ người Mỹ đột nhiên xâm phạm.

Hư Nguyệt Hoa mặc dù đối với kiến thiết Lạc Nguyệt tin tưởng mười phần, nhưng vẫn rất lo lắng người Mỹ xâm phạm.

Diệp Mặc cũng nhíu nhíu mày, hắn không hiểu vì sao từ sau lần hắn đã giết mười mấy đại binh nước Mĩ, người Mỹ lại chưa từng đến qua. Căn cứ tính cách người Mỹ, điều này có chút rất không thích hợp.

-Người Mỹ vì sao vẫn chưa tới?

Diệp Mặc nghĩ đến đây theo bản năng bắt đầu hỏi, mục đích hắn ở chỗ này đúng là định đợi người Mỹ tới một người giết một người, đến hai người giết một đôi. Nhưng đến hiện tại nước Mỹ đến một phóng viên cũng không đến, thậm chí chỉ hướng liên hiệp quốc thanh minh việc giữ lại vũ lực giải quyết Lạc Nguyệt mà thôi, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

-Bọn họ có thể đợi chúng ta kiến thiết xong Lạc Nguyệt Thành, lại đến tìm phiền toái hay không?

Hư Nguyệt Hoa tuy rằng thấy ý nghĩ của mình không đúng, nhưng vẫn nói ra.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, - Chị cho là những quốc gia này giống như là trẻ con đánh nhau à, đợi chúng ta chuẩn bị xong rồi, hắn đến phá hư xả giận? Chuyện không có lợi ích bọn họ sẽ không làm. Bọn họ muốn chiếm lĩnh nơi

này, cũng sẽ không đợi chúng ta tới kiến thiết, chính bọn nó cũng sẽ kiến thiết, người Mỹ một chút tiền này vẫn có...

Nói tới đây, Diệp Mặc đột nhiên dừng lại, hắn rốt cục hiểu được nước Mỹ vì sao đến bây giờ vẫn không công kích Lạc Nguyệt rồi, hắn đúng người trong cuộc luôn mê muội.

-Hóa ra là như vậy.

Diệp Mặc trái lại thở phào một cái...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 524

Thạch Trì Biến Mất

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hư Nguyệt Hoa vội vàng hỏi. Cô giống Diệp Mặc, không làm rõ chuyện này, dường như trong lòng không yên.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, sau đó mới lên tiếng:

- Nước Mỹ muốn chúng ta di chuyển toàn bộ xưởng chế dược ở Lưu Xà qua đây. Sau đó, bọn họ sẽ chiếm lấy chỗ này. Dù sao đi nữa, trước đây người Mỹ không nói gì, quốc gia khác cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Thậm chí trước khi chúng ta chưa xây dựng xong xưởng chế biến thuốc, nước Mỹ còn có thể âm thầm trợ giúp chúng ta.

Hư Nguyệt Hoa rất nhanh đã hiểu rõ ý của Diệp Mặc.

- Ở Lưu Xà, dù người Mỹ muốn chiếm Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng không dám chiếm. Nhưng ở Lạc Nguyệt Thành thì khác. Bất cứ lúc nào bọn họ cũng có thể tìm lấy cớ xông lên.

Đạo lý này rất đơn giản. Chỉ có điều bọn họ là chủ nhân của Dược phẩm Lạc Nguyệt, cho nên mới nhất thời không nghĩ ra sớm hay muộn người Mỹ sẽ muốn chiếm lấy nơi này. Hư Nguyệt Hoa lại có chút thiếu tự tin.

Diệp Mặc lại không thèm để ý nói:

- Nếu bọn họ cho chúng ta thời gian, chúng ta càng dễ xử lý. Hiện tại chị kéo dài thời gian xây dựng Lạc Nguyệt Thành. Xưởng dược ở Lưu Xà tạm thời không cần đưa đến đây. Nhưng thời điểm Lạc Nguyệt gần xây xong, lại

phải xây dựng xưởng chế dược. Phải kéo dài thời gian xây dựng xưởng chế dược, cố gắng xây dựng lớn hơn, sang trọng hơn. Hơn nữa còn phải xây dựng nhiều hơn. Dù sao đi nữa chỉ cần không để người Mỹ nghi ngờ chúng ta đã nhìn ra ý đồ của bọn họ là được. Nhưng trước hết, phải dặn dò đám người Dương Cửu và Phương Nam, nhất định phải tăng cường phòng vệ cho xưởng chế dược ở Lưu Xà.

Sau khi biết được ý đồ của người Mỹ, ngược lại Diệp Mặc đã bình tĩnh trở lại. Điều này đối với hắn mà nói không phải là chuyện gì xấu. Hắn muốn nhân lúc này cố gắng tu luyện, tranh thủ lại tấn cấp thêm một bậc. Nếu người Mỹ xâm lấn Lưu Xà, như vậy người có lực chiến đấu thực sự chỉ có một mình hắn. Trông cậy vào đội quân Lạc Nguyệt Thành hiện đang xây dựng để ngăn cản người Mỹ, chỉ là một trò cười.

- Chị Nguyệt Hoa, bên này giao cho chị. Tôi phải ra ngoài một chuyến. Hiện tại tôi vẫn mang điện thoại di động theo người. Có chuyện gì chị trực tiếp gọi vào điện thoại của tôi.

Diệp Mặc muốn đi tìm bốn viên tinh thạch kia, nhưng hiện tại không còn giống với trước kia. Một khi Lạc Nguyệt Thành đang xây dựng của hắn gặp chuyện không may, ngoại trừ hắn có năng lực tiêu diệt lực lượng chiến đấu của kẻ địch bất cứ lúc nào ra, căn bản không thể trông cậy vào người của Lý Tam Đao. Đội quân của Hứa Bình còn đang xây dựng. Mặc dù có một ít tàu chiến, nhưng hiện tại bọn họ cũng không có hải quân chuyên nghiệp.

Trước khi đi, Diệp Mặc còn dặn dò Hư Nguyệt Hoa nếu có các nhân tài đến tham gia, nhất định phải giữ lại. Lúc này cuối cùng Diệp Mặc đã hiểu được vì sao tổ chức đế quốc mặt trời đen của nước Nhật kia muốn bắt toàn bộ các nhà khoa học của các quốc gia.

Trong khi Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt đi tới Mai Nội Tuyết Sơn, toàn cầu lại xảy ra một trận tranh cãi và thảo luận kịch liệt. Đương nhiên nội dung của tranh luận chủ yếu vẫn là Lạc Nguyệt Thành.

Aimoerlà phú hào thế giới. Đương nhiên có rất nhiều người biết về bệnh

của ông ta. Phần đông các chuyên gia y học và bệnh viện hạng nhất trên thế giới đều tuyên bố về cái chết của ông ta. Nhưng Aimoertốn chục tỷ đôla đã được chữa hết bệnh ở Lạc Nguyệt Thành độc lập đang được xây dựng. Nghe nói Lạc Nguyệt Thành có viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt, có một y sư chủ trị, chỉ cần thời gian ba giờ đã chữa hết bệnh cho Aimoer. Hơn nữa còn khiến ông ta trẻ lại ít nhất mười tuổi. Đây không phải là kỳ tích này mà chính là thần tích.

Nếu còn có người nghi ngờ lời đồn này thì Đài truyền hình Colombia CBS đã trực tiếp có mặt tại hiện trường là nhân chứng tốt nhất. Phóng viên của Đài truyền hình CBS phỏng vấn trực tiếp tại hiện trường đã nói thẳng chục tỷ đôla này đối với bản thân Aimoermà nói, là mười tỷ đô la đáng giá nhất.

Đài truyền hình CBS thậm chí còn phái nhân viên đặc biệt tới Dược phẩm Lạc Nguyệt ở Lưu Xà gặp tổng giám đốc Dược phẩm Lạc Nguyệt, Úc Diệu Đồng để lấy tin.

Úc Diệu Đồng nói rất đơn giản.

"Dược phẩm Lạc Nguyệt của tôi có thực lực này. Chỉ cần anh chịu tin tưởng, Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi có thể cho anh kỳ tích."

Trong lúc nhất thời, Dược phẩm Lạc Nguyệt lại một lần nữa gây chấn động toàn cầu. Rất nhiều phú ông bị bệnh nặng không chữa trị được liền nhao nhao tìm tới viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt, tìm cơ hội chữa bệnh. Nhưng tiền chữa bệnh ở viện Lạc Nguyệt Tiên Liệu thật sự là rất đắt. Cho dù là giá thấp nhất, phú ông bình thường cũng không chịu nổi.

Tuy rằng số người có thể chịu nổi phí khám chữa bệnh rất ít, nhưng không có nghĩa là không ai khám. Lạc Nguyệt Thành càng lúc càng truyền ra những tin tức thần kỳ mơ hồ. Rất nhiều người đặc biệt đăng nhập vào trang web chính của Lạc Nguyệt Thành xem quy tắc tỉ mỉ về việc gia nhập Lạc Nguyệt Thành.

Làm thế nào để trở thành cư dân vĩnh viễn của Lạc Nguyệt Thành, làm thế nào thần phục Lạc Nguyệt Thành? Điều kiện để gia nhập Lạc Nguyệt Thành rất thấp. Lạc Nguyệt Thành hoan nghênh tất cả các nhân tài... Nhưng có một điều, Lạc Nguyệt Thành không phải là thiên đường của tội phạm. Một khi có người đã phạm tội muốn tới Lạc Nguyệt Thành đục nước béo cò, chỉ cần xác định thân phận, không cần thẩm tra xử lí, trực tiếp giết chết.

Mặc dù điều kiện gia nhập Lạc Nguyệt Thành rất nghiêm khắc, nhưng người sáng suốt đều biết điều kiện này sẽ càng ngày càng nghiêm khắc. Muốn gia nhập Lạc Nguyệt Thành, lúc này khẳng định là dễ dàng hơn nhiều so với tương lai.

Gần đây tin tức lớn nhất toàn cầu là gì? Đương nhiên là Lạc Nguyệt xây dựng thành.

Gần đây tên tuổi lớn nhất toàn cầu là gì? Đương nhiên là viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt.

Gần đây, phổ biến nhất trong toàn cầu là gì? Đương nhiên là gia nhập Lạc Nguyệt Thành.

Gần đây trong toàn cầu, ngoại trừ sản xuất Mỹ Nhan Hoàn ra, thì có thể kiếm nhiều tiền nhất ở đâu? Vẫn là tới Lạc Nguyệt để xây dựng.

Đủ các loại tin đồn từ Lạc Nguyệt Thành truyền ra ngoài. Cuối cùng ngược lại cái tên Lạc Nguyệt Thành bị lãng quên. Rất nhiều người trực tiếp gọi Lạc Nguyệt Thành là Lạc Tiên Thành...

Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt Thành không lập tức đi tới Mai Nội Tuyết Sơn. Hắn đi tới sa mạc Takla Makan. Trong tay hắn có một bức ảnh. Người trong bức ảnh rất giống với Lạc Ảnh. Tuy rằng Diệp Mặc không dám khẳng định có phải Lạc Ảnh hay không, nhưng hắn không đến xem thì ngủ cũng không ngủ được.

Bởi vì chuyện Lạc Nguyệt Thành, hắn đã hoãn lại hơn một tháng.

Sa mạc Takla Makan vẫn giống trước kia, nhưng tâm tình của Diệp Mặc đã có sự thay đổi rất lớn. Lần trước khi hắn đến, hắn mới luyện khí tầng hai. Khi ở trong sa mạc còn bị người Thiên Long Đầu bao vây tấn công, thiếu chút nữa thì bị sa mạc nuốt chửng. Thậm chí thiếu chút nữa thì chết khát. Nếu hắn chết khát trong sa mạc, có lẽ hắn sẽ trở thành Tu Chân giả đầu tiên chết vì không có nước uống từ trước tới nay.

Diệp Mặc dừng ở trước một động được tạo thành do sự bào mòn của gió. Hắn vẫn nhớ rất rõ về nơi này.

Lần trước khi hắn và Lạc Ảnh trong tình trạng ranh giới giữa cái sống và cái chết, đã ở nơi này. Khi ở trong này hắn đã đột phá luyện khí tầng thứ ba. Ở trong này, Lạc Tố Tố đã hoàn toàn đi vào trong lòng hắn. Lúc đó hắn còn không biết Tố Tố chính là sư phụ của hắn, Lạc Ảnh.

Hôm nay Diệp Mặc lại đi tới đây. Động vẫn còn đó, nhưng lại không thấy cô gái áo vàng kia. Diệp Mặc đứng im lặng thật lâu phía trước động, trong lòng có chút buồn bã.

Diệp Mặc hít một hơi, xoay người đi vào trong động. Trong này vốn có một tảng đá rất lớn. Chính ở trong này, hắn đã đưa quà sinh nhật cho Lạc Ảnh.

Lúc trước chính là tại đây, trên tảng đá này hắn đã đào một thạch trì. Hắn dùng tu vi của mình cứng rắn hóa ra một hồ thanh tuyền. Hồ thanh tuyền này chính là quà sinh nhật hắn tặng cho Lạc Ảnh.

Tuy rằng lúc đó hắn còn không biết Tố Tố chính là Lạc Ảnh, nhưng Diệp Mặc biết lúc đó mình cũng đã yêu cô ấy.

Nhưng hôm nay khi Diệp Mặc lại đến đây, hắn liền thừ người ra. Tảng đá nham thạch lớn kia vẫn ở đấy, nhưng thạch trì hắn đào lại biến mất không thấy nữa.

Thạch trì lớn như vậy bị người ta tách ra khỏi tảng đá, sau đó mang đi.

Là ai? Là ai không ngờ lại lấy một thạch trì giữa sa mạc mang đi?

Thạch trì này hắn đưa nước vào dành cho Lạc Ảnh, nhưng không ngờ bị người ta lấy đi. Đây là bằng chứng hắn tặng món quà đầu tiên cho sư phụ, nhưng lại biến mất.

Diệp Mặc đứng sững sờ tại chỗ. Hắn cảm giác trái tim mình chợt trống vắng. Dường như có rất nhiều thứ đã biến mất, lại dường như hắn đã mất đi món quà trân quý nhất.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ ra. Ai sẽ lấy đi một thạch trì lớn như vậy ở giữa sa mạc? Ngoại trừ Lạc Ảnh ra, còn có người nào biết nơi này có một thạch trì. Ngoại trừ Lạc Ảnh ra, còn có ai sẽ tới đây mang thạch trì đi?

- Tố Tố...

Theo bản năng Diệp Mặc kêu một tiếng. Sư phụ đã tới đây. Cô ấy đã mang đi món quà mình tặng cho cô ấy. Nhất định là Lạc Ảnh. Cô ấy nhớ tới mình sao? Vì sao cô ấy không đi tìm mình?

Tuy rằng Lạc Ảnh đã là Hoàng Cấp trung kỳ, nhưng Diệp Mặc biết cô ấy ở trong sa mạc mang đi một thạch trì lớn như vậy thật sự không dễ dàng. Với tính cách của cô ấy chắc chắn sẽ không nhờ người khác giúp. Thật không biết cô ấy đã làm thế nào để mang đi được. Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác có chút đau lòng. Hắn dường như trông thấy trong sa mạc mênh mông, dưới ánh mặt trời chói chang, sư phụ Lạc Ảnh mặc bộ quần áo màu vàng nhạt, lại gian nan kéo một thạch trì đi trong sa mạc.

Hoá ra lần trước Lạc Ảnh tới nơi này vì muốn lấy thạch trì đi. Diệp Mặc lại cảm giác trái tim mình như bị cái gì hung hăng đánh một cái. Lạc Ảnh đã rất nhớ hắn, nhưng cô ấy lại tưởng mình là anh trai của cô ấy, cho nên mới không dám gặp hắn.

Nghĩ tới tất cả những điều này là do bà lão Tĩnh Tức gây ra, trong lòng Diệp Mặc lại tức giận. Tuy rằng đã giết bà ta, nhưng tức giận của hắn đối với

Tĩnh Tức lại không hề giảm bớt.

Đứng mãi ở nơi này tròn một ngày, Diệp Mặc mới chán nản xoay người rời đi. Bất kể là chân trời góc biển, cả đời này hắn nhất định phải tìm được Lạc Ảnh. Nhất định phải tìm được. Không có bất kỳ một giây phút nào, Diệp Mặc lại nhớ tới Lạc Ảnh như vậy.

Diệp Mặc không đạp kiếm bay đi. Hắn chỉ chậm rãi đi trên sa mạc. Sa mạc vào mùa thu đã không còn nóng bức như lúc trước, chỉ có điều lại càng hoang vu hơn. Ở giữa sa mạc Takla Makan mênh mông, trừ một vài Hồ Dương chết già ra, chỉ có cát vàng gió nóng.

Nghĩ đến việc Lạc Ảnh một mình kéo theo thạch trì nặng mấy trăm cân đi trong sa mạc mênh mông, trong lòng Diệp Mặc liền có cảm giác đau đớn vô cớ. Không biết Lạc Ảnh có biết Dược phẩm Lạc Nguyệt chính là của hắn hay không? Không biết Lạc Ảnh có biết Lạc Nguyệt Thành ở trên biển hay không? Không biết Lạc Ảnh có biết mình cũng giống cô ấy, đều nhớ tới đối phương...

Trời chiều chậm rãi chiếu xuống sa mạc, kéo dài cái bóng của Diệp Mặc. Sa mặc bị gió thổi qua có vẻ bằng phẳng khác thường. Hiện tại chỉ có dấu chân của một mình Diệp Mặc kéo dài trong sa mạc, trông có chút cô đơn, lại có vẻ rõ ràng khác thường.

Diệp Mặc ngừng lại, quay đầu thoáng nhìn dấu chân có chút cô đơn của mình. Bỗng nhiên hắn cảm giác thế giới này có một con đường, chỉ có một mình hắn dám đi.

Diệp Mặc hét dài một tiếng, đang chuẩn bị đạp kiếm bay lên, chợt một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 525

Nhà Khoa Học Thiên Tài

Bóng dáng này Diệp Mặc đã quá quen thuộc, hắn đã từng xem rất nhiều ảnh, bóng dáng này chính là nhà thiết kế Không Quỳ đang bị Bắc Sa truy bắt. Mặc dù Diệp Mặc không quen biết người này, nhưng vì có ảnh chụp của Lạc Ảnh nên Diệp Mặc có ấn tượng rất đậm về người này.

Nhưng chỉ trong nháy mắt người này đã lại biến mất không một dấu tích, giống như loài động vật lần trước Diệp Mặc nhìn thấy trên sa mạc, vừa không chú ý là con vật đó liền biến mất.

Diệp Mặc lập tức xuất hiện ở chỗ mà cái bóng đó vừa biến mất, lúc này hắn mới thở phào. Trên sa mạc đã có quá nhiều chuyện kỳ quái và những sự việc nguy hiểm, cho dù Diệp Mặc hiện giờ không dám khinh thường nhưng địa điểm trước mắt hắn thì hắn cũng biết.

Phía dưới sa mạc là một vùng sa mạc, lúc trước ở nơi này hắn đã tìm thấy một dải đất Tử Tâm Đằng, chỉ có điều những cây Tử Tâm Đằng đó đã bị mục nát. Hơn nữa hắn còn mượn một linh tuyền đã sắp cạn khô nước ở đây để thăng cấp tu vi lên đỉnh cao của luyện khí cấp hai.

Cái bóng đó biến mất ở chỗ này chắc hẳn là đi vào vùng nằm cách biệt trong lòng đất rồi, tên này thực sự biết lẩn trốn, lại trốn đúng chỗ này, chẳng trách Bắc Sa vẫn chưa tìm thấy y.

Diệp Mặc đá văng cát mịn phía trên để lộ ra một khối đá xanh. Diệp Mặc mở khối đá xanh ra làm lộ ra một thềm đá xanh, hắn vừa bước xuống thì một tiếng súng vang lên.

Diệp Mặc giơ tay chụp một viên đạn, nhìn người đàn ông đối diện vừa mới nổ súng.

Người này xem ra còn khá trẻ, thậm chí còn chưa tới ba mươi tuổi, dáng người gầy còm, hơn nữa sắc mặt lại nhợt nhạt, mái tóc bù xù, nhưng ánh mắt người này lại vô cùng bình tĩnh, dường như không hề vì Diệp Mặc dùng tay kẹp viên đạn mà có chút ngạc nhiên nào.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc nhất là bên cạnh người đàn ông này còn có một con vật gì trông giống con khỉ, nhưng nếu nhìn kĩ thì con vật này khác hẳn con khỉ. Rất nhanh, Diệp Mặc nhận ra đây là thứ gì, lúc trước sở dĩ hắn có thể phát hiện được bãi ngầm này là vì thứ này đây.

Lần đầu tiên Diệp Mặc tới đây, con vật này đã đánh lén hắn, hắn đuổi nó đến tận xuống dưới lòng đất, trên thân một cây Hồ Dương hắn phát hiện ra đinh sắt của mình, nhưng kẻ đánh lén hắn thì không thấy đâu nữa rồi. Không ngờ con vật đã được người đàn ông này thuần phục. Chỉ có điều lúc này cả con khỉ và gã đàn ông đều chăm chăm nhìn Diệp Mặc, dường như Diệp Mặc mới chính là một vị khách không mời mà đến.

- Nếu tôi đoán không nhầm, anh bây giờ là tội phạm truy nã của Bắc Sa?

Diệp Mặc nhìn người đàn ông từ đầu đến giờ chưa nói một câu nào.

- Cậu là ai? Cậu lại là người của bên Bắc Sa ư? Cậu đến để bắt tôi?

Người đàn ông không hề hoang mang, cũng hỏi tương tự.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Tôi tên Diệp Mặc, nhưng tôi không phải Bắc Sa, nói chính xác ra thì tôi hiện giờ đang có mối ân oán với Bắc Sa, bởi vì tôi đã cướp đồ của họ, nhưng bây giờ bọn họ lại không có chứng cứ. Nhưng tôi nghĩ sớm muộn thì bọn họ cũng sẽ kịp phản ứng lại, bởi vậy mối thù giữa tôi và Bắc Sa không thể thỏa hiệp.

- Ồ, nếu đã như vậy thì, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, vậy cậu đến địa bàn của tôi để làm gì?

Nét mặt nhợt nhạt của người đàn ông lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh anh ta đã lấy lại được bình tĩnh. Theo anh ta, có thể cướp được đồ từ trong tay của Bắc Sa thì tuyệt đối phải là người cực kỳ giỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Anh nói sai rồi, thứ nhất, chúng ta không phải là nước giếng không phạm nước sông, thứ hai, nơi này không phải là của anh, tôi đến đây trước anh. Lần trước khi tôi đến đây nơi này còn có rất nhiều Tử Tâm Đằng, mà phía sau anh còn có một linh tuyền, tôi còn từng dùng nước của linh tuyền rồi.

- Cậu đã từng tới nơi này một lần rồi?

Người đàn ông biểu lộ vẻ kinh ngạc, anh ta không ngờ một nơi bí mật như này mà còn có người đến, nếu không phải anh ta được Tiểu Cầu dẫn đường thì nhất định chẳng thể vào được.

Diệp Mặc xua tay nói:

- Anh không cần phải căng thẳng với tôi như vậy, tôi không phải tới đây để giết anh đâu, nếu tôi muốn giết anh thì lúc nào tôi cũng có thể ra tay. Nếu chúng ta đã có duyên hội ngộ, lại còn có chung kẻ địch, tôi nghĩ chúng ta có phải là có thể bắt tay hợp tác được chứ?

Người đàn ông lắc đầu nói:

- Không cần đâu, cậu không phải là đối thủ của Bắc Sa, tôi cũng sẽ không hợp tác với cậu, cậu với Bắc Sa nếu thực sự đối đầu thì cậu hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội nào.

- Vì sao?

Diệp Mặc hỏi, không chút biến sắc, người này nhất đinh là biết không ít thông tin từ Bắc Sa.

Người đàn ông dường như hiểu rằng cầm súng không thể uy hiếp được Diệp Mặc nên dứt khoát thu súng lại rồi mới nói:

- Bắc Sa tổ chức rất nghiêm ngặt, có vũ khí tiên tiến nhất thế giới, có kỹ sư ưu tú bậc nhất, còn có địa bàn của chính mình, bọn họ có thể dễ dàng tiêu diệt một đất nước, cậu nói cậu có thể là đối thủ của bọn họ hay không? Cậu bảo tôi hợp tác cùng cậu, chỉ khiến tôi chết nhanh hơn một chút thôi.

Diệp Mặc giật mình, hỏi bằng giọng có chút nghi ngờ:

- Bắc Sa có vũ khí tiên tiến nhất thế giới? Điều này không thể nào, một tổ chức vũ trang cá nhân làm sao có thể có vũ khí tiên tiến nhất thế giới được? Lẽ nào còn lợi hại hơn cả bọn Mỹ?

Người đàn ông cười lạnh lùng:

- Bọn Mỹ thì là cái quái gì, vũ khí và thiết bị chiến đấu của Bắc Sa đa phần đều là do tôi thiết kế, tôi còn không nắm rõ ư? Bây giờ cả thế giới đang tranh cướp Thiên Quỳ, chắc hẳn cậu cũng biết chứ. Tác dụng chiến đấu của Thiên Quỳ còn mạnh hơn rất nhiều so với tàu sân bay đời mới nhất. Nhưng đó vẫn chưa phải là cái lợi hại nhất mà tôi có thể thiết kế. Nước Mỹ, Mỹ thì là cái quái gì chứ!

Diệp Mặc nhíu mày, hắn nhìn người đàn ông chậm rãi nói:

- Anh rốt cuộc là ai? Tại sao còn nắm rõ những công nghệ khoa học kỹ thuật tân tiến hơn cả ở nơi này?

Sắc mặt người đàn ông càng tái nhợt, anh ta lắc đầu nói:

- Tôi không nhớ được tôi là ai, hình như tôi đến từ một nước nào đó, nhưng tôi không nhớ ra được, đến ngay cả những khoa học công nghệ đó tôi cũng đã quên rất nhiều, những gì bây giờ tôi có thể nhớ được chẳng qua

cũng chỉ bằng một, hai phần mười mà thôi.

- Tại sao anh lại gia nhập Bắc Sa?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi. Người đàn ông nói xong thì ngồi xuống, dường như không muốn nói tiếp về chuyện này nữa.

Diệp Mặc lại ngạc nhiên, lẽ nào người này giống mình cũng từ một nơi khác đến? Chỉ có điều anh ta không nhớ được mình đến từ đâu. Trên quả đất này ngoại trừ một thiên tài xuất chúng là Anh-xtanh thì không thể có một ai có thể vượt qua phạm vi tri thức của thế giới. Nếu đưa người này đến đúng địa bàn của mình, nếu có thêm một khoảng thời gian để phát triển thì có lẽ cho dù là Diệp Mặc không tu luyện lên cấp cao hơn nữa thì người Mỹ cũng không là gì cả.

Nhưng chỉ số cảm xúc của người này thì thật chẳng ra sao. Bắc Sa có thể để một thiên tài khoa học như thế này ra đi thì Bắc Sa đâu còn là Bắc Sa nữa. Không cần nói Bắc Sa, bất kỳ một quốc gia nào cũng sẽ không để một thiên tài như thế này ra khỏi tầm quan sát của họ để làm lợi cho kẻ khác. Có thể nói nếu không phải vì tài năng khoa học của anh ta thì cả đời này anh ta đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi Bắc Sa.

- Nhưng nếu anh cứ tiếp tục ở lại đây thì cũng không giải quyết được chuyện gì. Lẽ nào anh có thể sống cả đời ở đây?

Diệp Mặc hỏi không mang theo hàm ý tích cực.

Người đàn ông nhìn lướt Diệp Mặc:

- Ở đây tuy khổ sở một chút nhưng có Tiểu Cầu thì vẫn có thể giữ được cái mạng này của tôi.

- Tôi khẳng định chỉ cần tôi vừa xuất hiện trên sa mạc là bị người của Bắc Sa bắt lại.

Nói xong người đàn ông vuốt vuốt con khỉ lông lá.

Hóa ra con vật này được đặt tên là Tiểu Cầu, Diệp Mặc đoán những điều người đàn ông này nói là sự thật, bên ngoài sa mạc kia hẳn là có rất nhiều người đang đợi anh ta xuất hiện.

- Tôi dẫn anh tới địa bàn của tôi, anh giúp tôi làm việc, đồng thời anh cũng có tự do của mình, anh thấy thế nào?

Diệp Mặc quyết định nói ra phương án của mình. Người này nhất định là một thiên tài khoa học, không thể bỏ lỡ người tài giỏi như thế.

- Địa bàn của cậu? Cậu đảm bảo tự do cho tôi, lẽ nào cậu đảm bảo được mạng sống cho tôi? Tôi tin cậu sẽ không giết tôi, nhưng cậu có thể ngăn chặn được Bắc Sa không? Hơn nữa, cậu có biết chỉ cần tôi bước chân lên sa mạc này thì người của Bắc Sa sẽ biết ngay không?

Người đàn ông nghi ngờ nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Nếu tôi đã nói như thế thì tôi cũng nắm chắc. Tôi có một công ty tên là Dược phẩm Lạc Nguyệt, gần đây công ty tôi mới chuyển đến một địa điểm khác, đó là một nơi hoàn toàn độc lập, nên tôi tự lập nên một thành phố nhỏ. Nhưng hiện nay có một số kẻ muốn chiếm địa bàn của tôi, hơn nữa chúng đang rục rịch, tôi cần người hiểu biết về khoa học công nghệ mới có thể giúp được.

Nghe tới bốn chữ Dược phẩm Lạc Nguyệt, người đàn ông đột nhiên đứng bật dậy:

- Tôi đã từng nghe tên công ty này, là một công ty rất khá. Phương thức phối hợp sử dụng Mỹ Nhan Hoàn, đến tôi cũng chưa nghiên cứu được, có thể nói người nghĩ ra nó vô cùng lợi hại, là cậu sáng chế ra thuốc đó ư?

Diệp Mặc không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh ta mà tiếp tục dụ dỗ:

- Chỗ của tôi không giống với Bắc Sa, bọn họ chỉ muốn chiếm cứ toàn

bộ thế giới, nhưng tôi thì chỉ muốn những người bên cạnh mình được yên tĩnh, không bị ai ức hiếp là được rồi. Tôi hi vọng tất cả những người ở chỗ của tôi đều sống yên bình hạnh phúc, không tham quan ô lại, không lũng đoạn thị trường, chỉ thế mà thôi. Bởi vậy, tôi không có tham vọng tranh bá, anh có thể an tâm về điều này.

- Công ty của cậu chuyển đến nơi nào rồi?

Người đàn ông dường như có phần dao động, anh ta không dao động vì lý tưởng của Diệp Mặc, anh ta đương nhiên cũng muốn có cuộc sống như vậy, nhưng anh ta dao động là vì Dược phẩm Lạc Nguyệt, là vì Mỹ Nhan Hoàn, đúng là rất đặc biệt!

- Một nơi ba mặt giáp biển, một mặt là rừng rậm nguyên sinh, tổng diện tích gần hai mươi nghìn ki-lô-mét vuông. Bây giờ nhân tài của tôi đang chuyển về đó, còn đang thiết kế và xây dựng thành trì mới. Vậy nên nơi của chúng tôi vẫn đang trong thế yếu, bị vây hãm. Nếu anh có thể gia nhập Lạc Nguyệt thành giúp chúng tôi thiết kế vũ khí tân tiến hơn thì tôi nghĩ tôi có thể giúp anh rời khỏi sa mạc này, và có thể đảm bảo an toàn cho anh.

Diệp Mặc không giấu diếm người đàn ông, nói thẳng tình hình ở Lạc Nguyệt thành.

Người đàn ông cười ngạo nghễ:

- Nếu nơi đó đúng như cậu nói, vậy hãy giao tôi thiết kế thành trì này, tôi khẳng định cho dù quân Mỹ có đem toàn bộ quân đội đến thì cũng chỉ hi sinh mà thôi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 526

Diệp Tinh

Anh có thể thiết kế thành trì? Nói cách khác anh có thể thiết lập một hệ thống phòng ngự mới cho thành phố?

Diệp Mặc lập tức thấy bất ngờ vui mừng, hắn nhìn về ánh mắt người đàn ông lúc này đã trở nên nhiệt tình. Nếu như chỉ là có thể thiết kế vũ khí tiên tiến thì cũng chưa là gì, sau này Diệp Mặc chủ yếu không tranh bá, đương nhiên điều kiện tiên quyết là không được chọc giận hắn. Hắn chỉ hi vọng tất cả mọi người trong địa bàn của hắn đều có thể sống an bình là được rồi.

Người đàn ông khinh thường nói:

- Cái lợi hại nhất của tôi không phải nằm ở thiết kế vũ khí, mà là thiết kế thành trì còn có một số thứ khác, về tương đối mà nói thì thiết kế công cụ chiến đấu là thứ mà tôi không thích nhất. Hơn nữa, cái đó cũng không phải là tôi thiết kế, dường như những thứ đó đã có sẵn trong đầu tôi.

Lúc này Diệp Mặc quyết tâm đưa người này về Lạc Nguyệt, hắn càng lúc càng cảm thấy người này rất thích hợp cho sự phát triển của Lạc Nguyệt thành.

- Tôi thật lòng mời anh gia nhập Lạc Nguyệt thành, sau này thành trì đó cũng có một phần của anh, thành này trở thành ngôi nhà chung của tất cả chúng ta. Tôi biết anh là một người có tài, nên rất hi vọng anh có thể đồng ý. Hơn nữa tôi khẳng định, chỉ có ở Lạc Nguyệt thành anh mới có thể sống cuộc sống mà mình mong muốn.

Giọng nói của Diệp Mặc trở nên khẩn thiết.

Người đàn ông đương nhiên nhận ra ngữ khí trong giọng nói của Diệp Mặc, anh ta im lặng, nói chính xác anh ta không muốn vừa nhảy ra khỏi hố lửa này lại nhảy vào hố lửa khác. Nhưng anh ta cũng biết tiếp tục sống ở sa mạc cũng chẳng có ý nghĩa gì, mặc dù anh ta không biết Diệp Mặc đưa anh ta đi bằng cách gì, nhưng anh ta biết nếu Diệp Mặc đã nói ra câu này thì nhất định là sẽ có cách. Hơn nữa anh ta cảm thấy giọng nói của Diệp Mặc rất thành thực, dường như không hề có ý lừa anh ta, Lạc Nguyệt có phải là hố lửa hay không bây giờ còn chưa xác định được.

Diệp Mặc thấy anh ta rơi vào tâm trạng trầm tư lại tiếp tục khuyến khích:

- Tôi không ép anh, cho dù anh không gia nhập vào Lạc Nguyệt thành thì tôi cũng có khả năng đối đầu được với Bắc Sa, tôi biết anh có thể thiết kế ra Không Quỳ, hơn nữa anh cũng có thể trốn thoát khỏi Bắc Sa thì anh nhất định có bí mật của mình. Đương nhiên, tôi có thể chiến đấu với Bắc Sa, có thể chế tạo ra Mỹ Nhan Hoàn, tôi cũng có bí mật của tôi. Chỉ cần anh gia nhập Lạc Nguyệt thành, tôi không ngại cho anh biết một số bản lĩnh của tôi.

- Bản lĩnh của anh?

Người đàn ông có chút nghi ngờ hỏi lại, Diệp Mặc gật gật đầu, hắn biết một khi người này gia nhập Lạc Nguyệt thành thì hắn nhất định phải đưa anh ta rời khỏi nơi này, rời đi thì phải cần bay, như vậy bí mật về chuyện hắn có thể bay sẽ bị bại lộ. Nhưng vì Lạc Nguyệt thành, Diệp Mặc cảm thấy điều đó cũng không có gì. Hơn nữa Diệp Mặc cảm thấy người này mặc dù rất giỏi về khoa học kỹ thuật nhưng chỉ số cảm xúc của anh ta thực sự có hơi thấp, thậm chí còn thấp hơn hắn thời còn ở Lạc Nguyệt, hắn không sợ người này phản bội.

- Bọn họ đều gọi tôi là Tinh Công, tôi cũng không biết mình họ gì nữa. Nếu như Lạc Nguyệt thành đúng như anh nói thì tôi có thể gia nhập Lạc Nguyệt. Tôi không thích cuộc sống phải lẩn tránh, tôi hi vọng tôi có thể sống quang minh chính đại. Điều kiện trước hết là khi tôi muốn đi thì có thể đi bất cứ lúc nào tôi muốn.

Người đàn ông trầm ngâm một lát rồi nói.

Trong lòng Diệp Mặc rất vui, hắn biết nếu Tinh Công đã nói như vậy tức là đã quyết định gia nhập Lạc Nguyệt thành rồi. Đương nhiên điều kiện cuối cùng của anh ta có thể có hiệu lực ngay trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc khẳng định ngoại trừ hắn thì ở bất cứ quốc gia nào, điều kiện cuối cùng của anh ta đều không được chấp nhận. Hắn gật đầu nói với Tinh Công:

- Nếu anh không ngại thì cũng lấy họ Diệp như tôi là được rồi, sau này tôi gọi anh là Diệp Tinh.

- Như vậy thật tốt, sau này tôi tên Diệp Tinh, cho dù sau này tôi có nhớ ra tôi tên gì, tôi cũng sẽ không đổi lại nữa. Sau này tôi gọi anh là Diệp Mặc hay là thành chủ?

Diệp Tinh lần này phản ứng rất nhanh.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta đều cố gắng vì một mục tiêu chung, tôi đi trước anh một bước, sau này anh gọi tôi là sư huynh là được.

- Được.

Diệp Tinh lập tức đồng ý, anh ta tất nhiên không để ý là sư huynh hay sư đệ.

Diệp Tinh nói xong lai vuốt ve con khỉ nói:

- Đây là bạn của tôi Tiểu Cầu, nếu như không nhờ có nó tôi không thể sống sót ở sa mạc trong mấy tháng trời, tôi muốn mang Tiểu Cầu theo.

- Chuyện này không có vấn đề gì cả, lúc đầu cũng vì tôi đuổi theo Tiểu Cầu mới biết ở đây có một bãi sa mạc ngầm. Tốc độ của nó rất nhanh, dẫn nó theo cũng không có vấn đề gì.

Diệp Mặc lập tức đồng ý với yêu cầu của Diệp Tinh, trong lòng vẫn rất

vui, mặc dù tốn rất nhiều võ mồm, nhưng vai trò của Diệp Tinh đối với Lạc Nguyệt thành thực sự vô cùng lớn.

Diệp Mặc lấy ra một cái dây chuyền đeo tay đưa cho Diệp Tinh:

- Đây là quà ra mắt của tôi, có tác dụng phòng bị, cậu nhận đi.

Sở dĩ tặng một vũ khí phòng vệ là vì Diệp Mặc nghĩ một người quan trọng như Diệp Tinh, nếu không cẩn thận mà bị chết thì quả là oan uổng.

Diệp Tinh nhận lấy sợi dây chuyền, ngắm nghía hồi lâu rồi mới đeo vào.

- Chú có cho là anh lừa gạt chú không?

Diệp Mặc thấy Diệp Tinh không hỏi mình sợi dây chuyền tại sao có thể phòng vệ nên chủ động hỏi.

Diệp Tinh lắc đầu:

- Không, theo quan điểm của em bất kỳ vật gì đều có thể tồn tại, rất nhiều người hạn chế tư tưởng rất lớn nên hạn chế tiềm lực cũng rất lớn.

Nói xong, Diệp Tinh lấy ra một túi vải đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là quà em tặng anh, Bắc Sa bắt em, một nguyên nhân rất lớn là vì thứ này.

Diệp Mặc mở túi vải ra, nhìn thấy có hai viên Tinh Thạch Cực Năng, lập tức hỏi:

- Tinh Thạch Cực Năng? Em có thứ này ư?

- Anh cũng biết Tinh Thạch Cực Năng?

Diệp Tinh kì lạ hỏi.

Diệp Mặc cũng lấy ra hai tinh thạch y hệt nói:

- Vì anh cướp của Bắc Sa chính là thứ này, có điều anh không biết thứ này là từ đâu tới.

- Không ngờ anh có thể cướp Tinh Thạch Cực Năng được từ tay họ.

Diệp Tinh kinh ngạc nhìn Tinh Thạch Cực Năng trong tay Diệp Mặc, cuối cùng anh ta cũng hiểu mâu thuẫn giữa Diệp Mặc và Bắc Sa là gì.

Có điều anh ta không đợi Diệp Mặc hỏi đã chủ động nói: - Những cái này đều cho em, vì em là người thiết kế cho Lạc Nguyệt thành.

Diệp Mặc không do dự đưa cả hai tinh thạch trong tay cho Diệp Tinh.

Diệp Tinh nhận lấy hai viên tinh thạch, thật lâu sau mới nói:

- Sư huynh, anh và người của Bắc Sa thật sự không giống nhau. Anh yên tâm đi, chỉ cần cho em thời gian và tiền bạc, em nhất định sẽ xây dựng nên một thành phố vô tiền khoáng hậu.

- Được, nếu đã như vậy thì bây giờ chúng ta sẽ đến Lạc Nguyệt thành.

Tâm trạng của Diệp Mặc đã tốt lên rất nhiều, mặc dù không tìm thấy Lạc Ảnh, nhưng lại tìm thấy một kỳ tài xuất chúng.

- Đi bằng cách nào?

Diệp Tinh đi theo Diệp Mặc lại đi lên phía trên của sa mạc, hồ nghi hỏi.

Diệp Mặc nói:

- Bí mật của anh chính là có thể đạp kiếm bay trên không trung, nếu em đã nói với anh bí mật của em thì anh cũng phải nói cho em bí mật của anh.

Nói xong, Diệp Mặc ôm lấy con khỉ Tiểu Cầu của Diệp Tinh, hai người đã đạp kiếm bay lên, hướng thẳng lên bầu trời.

- Không ngờ là bay? Chả trách anh không sợ Bắc Sa?

Diệp Tinh kinh ngạc nhìn mây trắng dưới chân, sau khi nói một câu đơn giản rồi lại thật lâu không nói thêm điều gì.

Nhưng Diệp Mặc nhìn ra được, anh ta rất kinh ngạc về chuyện mình có thể bay, hơn nữa lại rất không bình tĩnh, nhưng vẫn chưa bằng vẻ khiếp sợ của Khinh Tuyết và Lạc Huyên. Diệp Mặc âm thầm gật đầu, Diệp Tinh quả nhiên không phải người bình thường, có lẽ trong ký ức của anh ta chắc hẳn còn chứng kiến nhiều chuyện ly kỳ hơn chuyện này nhiều.

- Sư huynh, anh đến sa mạc để làm gì?

Diệp Tinh rất nhanh đã bình tĩnh lại, thậm chí còn hỏi Diệp Mặc một số câu hỏi ngoài lề.

Ánh mắt Diệp Mặc lại trở nên ảm đạm:

- Anh đến là để tìm sư phụ của anh, Lạc Ảnh, cô ấy cũng là vợ của anh. Mấy tháng trước cô ấy có đến đây một lần, nhưng bây giờ cô ấy lại đi rồi.

- Người anh nói là một phụ nữ mặc chiếc áo màu vàng nhạt phải không?

Diệp Tinh đột nhiên ngắt lời.

Diệp Mặc giật mình, lập tức kích động hỏi:

- Sư đệ, em đã nhìn thấy cô ấy sao?

Diệp Tinh gật gật đầu;

- Vâng, mấy tháng trước em nhìn thấy một người phụ nữ kéo một viên đá khổng lồ rời khỏi sa mạc. Thì ra cô ấy là vợ của anh, em còn nghĩ tại sao cô ấy lại di chuyển một viên đá lớn như vậy giữa sa mạc.

Diệp Mặc trầm xuống, quả nhiên là Lạc Ảnh đã cầm thạch trì đó đi. Dường như cảm nhận được sự ảm đạm trong lòng Diệp Mặc, Diệp Tinh không hỏi thêm điều gì nữa.

Khi Diệp Mặc mang theo Diệp Tinh trở về Lạc Nguyệt thì Ninh Khinh Tuyết và Lạc Phi, Lạc Nguyệt đều đã từ Lưu Xà trở về. Chuyện ở Lưu Xà Ninh Khinh Tuyết đã chuyển giao hết cho Úc Diệu Đồng, Diệp Lăng thì không đến, cô ấy đi Yến Kinh rồi.

Diệp Tinh đến, Diệp Mặc không tuyên bố ầm ĩ, chỉ báo cho mấy người Hứa Bình, Hư Tuyết Hoa và Ninh Khinh Tuyết, lại bổ nhiệm Diệp Tinh trở thành trưởng nhóm thiết kế Lạc Nguyệt thành. Tuy Diệp Tinh có bản lĩnh, nhưng anh ta không giỏi về giao tiếp, rất nhiều chỗ phải bàn bạc với Hư Tuyết Hoa mới được.

Vì có sự gia nhập của Diệp Tinh, nên Diệp Mặc hoàn toàn an tâm về Lạc Nguyệt thành, hắn tin rằng chỉ cần có đủ thời gian thì Lạc Nguyệt thành không có hắn thì cũng hoàn toàn có khả năng tự vệ.

Sau khi để lại cho Ninh Khinh Tuyết một viên Bồi Nguyên Đan, Diệp Mặc quyết định đi Mai Nội Tuyết Sơn tìm cơ hội thăng cấp. Mặc dù đã có sự liên minh của Diệp Tinh, nhưng hắn vẫn không dám lơi lỏng. Cho dù Diệp Tinh có bản lĩnh cũng không thể chỉ cứ nói miệng là có vũ khí tiên tiến nhất là được, cũng cần phải mất thời gian thiết kế chế tạo thì mới được.

…

Thấy Lạc Nguyệt đang vận hành tốt, nhà cửa, trường học, nhà máy, trung tâm thương mại đều có thể tăng tốc để xây dựng, như thế này Diệp Mặc mới có thể lại rời khỏi Lạc Nguyệt, lần thứ hai đến Mai Nội Tuyết Sơn.

Lần này mục tiêu đến đây của Diệp Mặc rất rõ ràng, chính là tìm tinh thạch, hắn không gọi Tăng Chấn Hiệp. Nếu có thể tìm thấy tinh thạch thì hắn sẽ tặng Tăng Chấn Hiệp một viên, nếu không tìm thấy thì gọi anh ta đến chỉ lãng phí thời gian của anh ta mà thôi.

Theo bản đồ mà Tăng Chấn Hiệp để lại, rất nhanh chóng Diệp Mặc đã tìm thấy chỗ vách núi, quả nhiên là phía dưới của Hồ Lô Cốc. Đây là nơi giống như nơi trước đây Diệp Mặc bị nhốt, bốn bên đều là vách núi, ở giữa

chắc chắn có một khe sâu, tuy nhiên khe núi bây giờ đã được rất nhiều tảng đá lớn trùm lên. Chắc hẳn chính là vách núi trước đây Tăng Chấn Hiệp nói đột nhiên bị sập mà thành.

Khe núi tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, xem ra ước chừng một nghìn ki-lô-mét vuông, mặc dù người bình thường rất khó vượt qua nơi này nhưng đối với Diệp Mặc thì không có gì đáng kể.

Chính lúc Diệp Mặc muốn nhảy xuống khe núi, khi chuẩn bị động thủ thì một cái bóng trắng lướt qua trước mắt. Là một con hồ ly nhỏ, con vật nhỏ bé này Diệp Mặc đã nhìn thấy lần thứ ba rồi.

Con hồ ly nhỏ nhìn thấy Diệp Mặc lại không hề né tránh mà dừng lại, đứng yên đối diện Diệp Mặc, chỉ nhìn chằm chằm vào hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 527

Luyện Khí Tầng Năm

Diệp Mặc rất thích thú với con vật nhỏ bé trắng tinh này, nó trông thật đáng yêu. Mặc dù Diệp Mặc không biết vì sao nhóc này cứ nhìn hắn chằm chằm không đi, nhưng hắn thật sự rất muốn bắt lấy con hồ ly nhỏ.

Chỉ có điều khi Diệp Mặc chuẩn bị ra tay thì con vật nhỏ bé đột nhiên lóe sáng, lập tức biến mất giữa kẽ hở ở khe núi, tốc độ không biết đã lại tăng lên gấp bao nhiêu lần so với mấy hôm trước hắn nhìn thấy.

Nhóc tinh linh thật kỳ lạ, vận tốc còn tăng lên nữa. Thần thức cửa Diệp Mặc lập tức tập trung vào con cáo nhỏ đó, chỉ thấy nó thoắt ẩn thoắt hiện rồi biến mất trong những thạch động khổng lồ, thạch động rất sâu, thần thức của Diệp Mặc không thể quét qua hết.

Chẳng lẽ nơi đây chính là Linh Đàm như trong lời của Tăng Chấn Hiệp?

Mở lối nham thạch đi vào động đá là một việc rất khó làm đối với những người luyện cổ võ, nhưng với một người Tu Chân như Diệp Mặc thì không khó khăn lắm. Những người luyện cổ võ nếu muốn tìm vị trí cụ thể của động đá thì phải đào được nham thạch của toàn bộ nơi này, nhưng đất đá đào lên thì không biết để chỗ nào. Nhưng Diệp Mặc thì khác, hắn có thần thức, hắn không những không cần tiêu hao số lượng lớn nguyên khí để di chuyển đất đá mà còn có thể dùng thần thức tìm ra con đường gần nhất.

Cho dù là đất đá, hắn cũng có thể di chuyển đi bằng phương pháp khống chế thông qua thần thức và chân khí. Cách làm này không biết là tiết kiệm được bao nhiêu sức lực và thời gian so với chỉ đơn thuần dùng nội khí. Hơn nữa, còn một điểm nữa là vũ khí lợi hại trên người Diệp Mặc rất nhiều, đều

là binh khí thượng thặng của những người luyện võ địa cấp. Lần trước khi hắn thoát ra ngoài Cổ Mộ tuy có làm hư hại một số nhưng trên người hắn vẫn còn có rất nhiều.

Đối với những người luyện võ thuộc môn phái cổ võ thì dùng hỏng một vũ khí cũng là một sự tổn hại rất lớn, nhưng Diệp Mặc không tiếc nuối. Hắn lấy ra một loạt những đao kiếm để đào bên trong sơn cốc.

Những viên nham thạch nhỏ vụn bị Diệp Mặc đẩy đi như những bụi phấn hoa. Thời gian trôi qua, Diệp Mặc đã đào được một thạch động Cho dù Diệp Mặc có đầy đủ các điều kiện tiên thiên nhưng đào được một lối đi Diệp Mặc cũng phải mất một ngày, hơn nữa còn làm hỏng gần mười cây binh khí địa cấp. Chẳng trách Phong Vũ và Tăng Chấn Hiệp bỏ qua nơi này, bởi vì một khi không đào được đồ gì thì tổn thất trở nên quá lớn. Nếu để cho họ đến đây khai quật thì không biết chừng phải mất tới mười ngày hay tận nửa tháng.

Điều quan trọng nhất là một khi Linh Đàm bị sập thì cho dù họ có đào được cũng chỉ uổng phí sức lực mà thôi. Hơn nữa ở bên ngoài lại sụp đổ nhiều như thế thì khả năng Linh Đàm bị đổ sập cũng rất lớn.

Diệp Mặc đứng ở cửa thạch động, quả nhiên nhìn thấy chỗ phía trước mặt gần mười mét là một vách đá khổng lồ. Diệp Mặc đến phía trước vách đá, lập tức biết được vách đá này không là tự nhiên vốn có mà là do nhân tạo, nói chính xác thì đây là một cái cửa đá. Chẳng trách Tăng Chấn Hiệp nói nơi này cần bốn người mới có thể mở ra được, một cửa đá khổng lồ như thế này mà không có bốn người đích thực không thể nào mở ra.

Nếu phá hủy cánh cửa đá này thì có thể tưởng tượng đồ vật ở bên trong không được cửa đá bảo vệ, thời gian dài trôi qua rồi cũng sẽ bị hủy diệt. Vậy Linh Đàm đó không chừng chỉ có thể dùng một lần là hết cách sử dụng. Chỉ có điều lúc này vách đá đã bị nổ, nứt ra một khe lớn, thông qua khe đá, thần thức của Diệp Mặc có thể quét qua thấy rõ ràng một đầm nước nhỏ. Lẽ nào đây chính là Linh Đàm mà Tăng Chấn Hiệp nhắc tới?

Diệp Mặc có chút nghi ngờ quan sát xung quanh, quả nhiên bên vách đá nơi tận cùng của Linh Đàm hắn nhìn thấy bốn viên tinh thạch màu trắng ngà to cỡ quả trứng cút. Trong khoảnh khắc khi thần thức của Diệp Mặc tiếp xúc tinh thạch, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng kích động, linh thạch, thực sự là linh thạch! Hắn chưa bao giờ từng nghĩ bản thân có thể nhìn thấy linh thạch trên địa cầu. Mặc dù đây chỉ là mấy viên tinh thạch thứ cấp, hơn nữa còn là loại thứ cấp trong các loại thứ cấp, nhưng đây lại là một niềm hi vọng đối với Diệp Mặc, hi vọng này cho hắn có thêm động lực.

Nếu đã có thể dẫn xuất linh thạch, vậy đây nhất định là một mắt của linh tuyền, một mắt linh tuyền này đối với một tu sĩ trong thời kỳ Luyện Khí là cực kỳ quý báu chứ không cần nói tới nơi thiếu thốn linh khí như địa cầu này.

Tim Diệp Mặc đập thình thịch một hồi lâu rồi mới bình tĩnh lại. Hắn thấy bản thân có chút kích động, chuyện này thật không tốt, cho dù có nhìn thấy linh thạch cũng không nên kích động như vậy, việc này không hề tốt cho tu luyện của hắn. Có điều thời gian dài tu luyện ở nơi thiếu thốn linh khí, đột nhiên nhìn thấy linh thạch không có cách nào kiềm chế sự vui mừng của bản thân mà thôi.

Diệp Mặc bình tĩnh được một lúc rồi mới dùng thần thức quan sát kỹ lưỡng đồ vật ở bên trong, nhưng ngay sau đó hắn ngây người. Hắn nhìn thấy con hồ ly nhỏ màu trắng, con vật nhỏ bé này không ngờ lại trốn ở bên trong góc của linh tuyền, có chút căng thẳng nhìn cửa đá, rất hiển nhiên nó biết có người đến, sau này nơi đây có thể không phải là của nó nữa rồi.

Thảo nào tốc độ của con vật nhỏ này lại nhanh đến như vậy, thì ra ngày nào nó cũng uống nước ở linh tuyền, đúng thật là biết cách thưởng thức, thứ nước này hắn chưa được uống, không ngờ là nó lại được uống rồi.

Diệp Mặc rút phi kiếm ra, tạo một lỗ hổng trên cánh cửa đá nặng nề để vừa người chui qua.

Hồ ly trắng rõ ràng là phòng bị Diệp Mặc, hai mắt chằm chằm nhìn hắn,

nhưng lại không có vẻ như sẽ đi, đương nhiên, nó thích nơi này.

Bây giờ Diệp Mặc đã tìm thấy linh tuyền, đâu còn thời gian chú ý tới nó. Việc đầu tiên hắn làm là giữ bốn viên linh thạch thứ phẩm trong tay, cảm giác của linh khí suýt chút nữa khiến hắn thích thú đến kêu lên thành tiếng.

Đây mới đúng là thứ ta cần, Diệp Mặc âm thầm thốt lên một câu. Sau đó lấy ra hộp ngọc, cẩn thận đặt bốn viên linh thạch vào. Tuy rằng hành động này ở Tu Chân Giới sẽ khiến người khác cười ngất ngưởng, nhưng ở địa cầu, Diệp Mặc hiểu rằng có được những thứ này chẳng hề dễ dàng.

Một động núi có thể tự tạo ra linh thạch, một dòng suối chảy trong núi có thể sinh ra dòng sinh khí mỏng khiến Diệp Mặc vui mừng khôn xiết, hắn không lập tức bắt đầu tu luyện mà cẩn thận xem xét bên trong sơn động.

Sơn động này có chỗ giống một cái hầm, trong một vách đá có dòng nước chảy ra, lâu ngày hình thành một linh tuyền trước mặt không lớn cũng không nhỏ.

Phía trên linh tuyền có ba tảng đá nhô lên, Diệp Mặc đoán ba tảng đá này là nơi top 3 người xuất sắc trong cuộc đấu tu luyện. Ở nơi này tu luyện trong ba ngày, hiệu quả chắc chắn không tồi. Có điều không biết tại sao chỉ cho phép tu luyện ba ngày, Diệp Mặc không hiểu, nhưng hắn cũng không băn khoăn suy nghĩ thêm.

Bốn viên linh thạch chính là do bên dưới vách đá chỗ dòng nước chảy xuống hình thành nên, Diệp Mặc đã hiểu chuyện gì xảy ra, hắn nghi ngờ rằng phía sau vách đá có một quặng linh thạch nhỏ, nhưng sau khi thần thức của hắn quét một lượt thì nhìn thấy rõ ràng là không phải.

Nếu như là quặng linh thạch thật thì Diệp Mặc sẽ không do dự mà đào vách đá ra, nhưng không phải, việc đào vách đá hắn khẳng định là không biết làm, đây quả thực chỉ là ham lợi trước mắt, mất nhiều hơn được.

Diệp Mặc lấy ra một viên linh thạch nhỏ bằng quả trứng cút đặt vào

trong tay, ngồi xếp bằng ở giữa linh tuyền. Viên linh thạch tuy nhỏ nhưng đối với Diệp Mặc thì vô cùng quý giá. Có thể nói viên linh thạch bằng quả trứng cút này thực sự là rất rất nhỏ.

Diệp Mặc vốn đã quen với việc tu luyện ở nơi linh khí loãng, tay nắm chặt linh thạch, ngồi giữa Linh Đàm, đối với hắn của hiện tại mà nói thì quả là một điều xa xỉ.

Hắn đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, sau khi ngồi xuống, để tránh bị quấy nhiễu, hắn thu điện thoại di dộng lại rồi mới bắt đầu tu luyện, hấp thụ linh khí bên trong linh thạch.

Tiểu hồ ly thấy Diệp Mặc không động tới linh tuyền, sự cảnh giác trong đôi mắt giảm xuống, nó nằm ngủ ở một góc nham thạch, không quấy rầy Diệp Mặc tu luyện.

Thời gian tu luyện vốn có thể rất nhanh, nếu Diệp Mặc tu luyện như thế này thì thời gian tu luyện càng nhanh hơn. Đó là một cảm giác đã lâu mới có, từ trước tới nay chưa từng thư thái như vậy, hắn dường như quay về thời gian khi còn tu luyện ở đại lục Lạc Nguyệt và cảnh tượng sư phụ giúp hắn bế quan lại hiện lên.

Diệp Mặc chỉ còn biết không ngừng hấp thu linh khí, hắn hầu như đã quên mất đây là nơi nào, chỉ biết khi hấp thu hết linh khí của một viên linh thạch thì băt đầu củng cố lại, củng cố xong thì đổi sang một viên khác, dường như trong tiềm thức của hắn, linh thạch còn có rất nhiều.

Luyện khí cấp bốn trung kỳ rất dễ dàng vượt qua, khi đến hậu kỳ của luyện khí cấp bốn Diệp Mặc dường như không có ý thức dừng lại. Chỉ có điều được hưởng thụ cảm giác vui sướng khi nhanh chóng hấp thụ linh khí, kinh mạch của hắn được linh khí làm dịu, nhanh chóng lớn mạnh và mở rộng ra.

Chân khí mênh mông trong thân thể Diệp Mặc tạo thành từng vòng tuần hoàn, đi cùng sự lưu chuyển của cảm giác vui sướng hân hoan của sự chuyển

động vận hành. Khi viên linh thạch thứ ba hoàn toàn tiêu hao hết, hắn đã lên được đỉnh cao của Luyện Khí cấp bốn.

Diệp Mặc vẫn không thức tỉnh lại, lần này hắn thậm chí còn chưa tiêu hóa hết liền lấy ra viên tinh thạch thứ tư như một bản năng. Diệp Mặc chưa khi nào được tu luyện vui sướng như thế, cảm giác mỗi lúc một nhiều linh khí tắc lại trong kinh mạch của hắn, hắn biết cơ hội đột phá đã đến, càng đẩy nhanh tốc độ hấp thu linh thạch.

Bùm bùm bùm...

Diệp Mặc cảm thấy chân khí trong cơ thể không ngừng đánh thẳng vào điểm giới hạn của kinh mạch, ý đồ đột phá. Cuối cùng vào lúc khi linh thạch thứ tư sắp sửa tiêu tan hết thì chân khí trong người hắn không có cách nào trói buộc được nữa, giống như nước lũ tràn về, đánh đổ những thứ ngăn cản dòng chảy của nó, sau đó mang theo ý niệm về cảm giác vui mừng khôn xiết.

Một số cặn bẩn chảy ra khỏi thân thể Diệp Mặc, chân khí cuồn cuộn như dòng Trường Giang khiến Diệp Mặc lại cảm giác về sự mạnh mẽ tột đỉnh. Chân khí trong người hắn ít nhất mạnh hơn gấp đôi so với trước đây, lại là cảm giác nhẹ nhàng sảng khoái truyền tới, cảm giác sảng khoái khiến Diệp Mặc phải hét lên một tiếng, hắn biết bản thân đã đột phá tới Luyện Khí cấp năm.

Theo bản năng, Diệp Mặc lại lấy thêm một viên tinh thạch để củng cố tu vi, nhưng lúc này hắn phát hiện linh thạch đều đã dùng hết.

Nhanh như vậy sao? Diệp Mặc mở tròn mắt, lại phát hiện ra linh khí trong linh tuyền đã loãng đi nhiều, dường như đã gần đến mức khô cạn.

Bản thân mới chỉ thăng tới luyện khí cấp năm, tại sao lại tiêu hao nhiều năng lượng đến thế? Diệp Mặc theo bản năng nhìn con tiểu hồ ly bên cạnh nhưng không thấy đâu, xem ra con hồ ly đã bỏ đi rồi.

Diệp Mặc nhanh chóng ổn định tu vi, lập tức đứng dậy. Hiện nay Diệp

Mặc quả nhiên rất gian nan, hắn đạt được nhiều điều kiện tốt như vậy cũng chỉ thăng được một cấp. Đây còn là vì hắn luôn luôn tu luyện ở nơi có ít linh khí, sau đó chỉ vừa mới đến nơi này tu luyện đã đạt được hiệu quả, nếu như hắn lưu lại nơi này tu luyện, không biết chừng còn không có cách nào để thăng cấp.

Nói thẳng ra thì chỉ có củng cố vững chắc cơ sở mà thôi. Hiện giờ Diệp Mặc đã khẳng định nơi này tuyệt đối không phải là quặng linh thạch, nếu là quặng linh thạch thật không thể nào dễ dàng tiêu hao hết năng lượng như thế.

Diệp Mặc tiện tay xuất một đao gió, không chút tiếng động đã tạo ra một lỗ hổng lớn trên vách đá, mạnh hơn luyện khí cấp bốn đâu chỉ là gấp đôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 528

Lạc Nguyệt Bị Công Kích

Diệp Mặc chắc chắn hắn ngày hôm nay nếu tranh đấu cùng Uông Lãnh Thiện, chỉ cần đao gió chính diện là có thể chém tới mức anh ta tè ra quần. Nhưng đao gió này đối phó với cao thủ Tiên Thiên - Nhâm Bình Xuyên đó vẫn có chút thiếu sót.

Nhìn linh tuyền sau lưng, đang rỉ ra từ vách đá, Diệp Mặc không di chuyển, có lẽ vài năm nữa hắn có thể gặt hái mấy viên linh thạch. Linh thạch quá ít, đã thăng cấp đến luyện khí tầng năm, sự tự tin của Diệp Mặc về tu luyện lại được tăng lên. Nếu đã có thể tìm được linh thạch một lần, ai dám khẳng định là hắn không có cách tìm được lần thứ hai chứ?

Chờ sau khi "thanh hoa thanh diệp" hoàn toàn chín muồi, cho dù không có linh thạch, hắn cũng nắm chắc luyện chế Bồi Nguyên đan, sau đó thông qua Bồi Nguyên đan thăng cấp đến luyện khí hậu kì. Diệp Mặc tin rằng cho dù hắn giờ không phải đối thủ của Tiên Thiên nhưng một khi thăng đến hậu kì, Tiên Thiên trong mắt hắn cũng chỉ là tuỳ ý bất cứ lúc nào cũng có thể giết.

Diệp Mặc tắm sau đó ra khỏi thạch động. Đối với tiểu hồ li kia thì tạm thời cho nó ở trong đây, nó không có gây bất kì thiệt hại nào đối với linh tuyền, dù sao nó không biết tu luyện, chỉ biết uống nước mà thôi, điều này không có bất kì ảnh hưởng nào đối với Diệp Mặc.

Sau khi chặn hết toàn bộ thông đạo mình đã đào, Diệp Mặc mới cảm thấy cơn đói truyền đến.

Không biết mình ở thạch động này bao lâu rồi, lấy điện thoại ra thì đã

hết pin từ lâu rồi. Diệp Mặc nóng vội muốn biết tình trạng Lạc Nguyệt thành bây giờ như thế nào, thậm chí không kịp ăn cái gì, lên thẳng phi kiếm, vội vàng quay lại Lạc Nguyệt thành.

…

Lúc này, một toà nhà hình trăng lưỡi liềm bên trong Lạc Nguyệt thành mới xây dựng, Hư Nguyệt Hoa, Ninh Khinh Tuyết, Hứa Bình, Diệp Tinh, Tàng Gia Nghiêm, Lý Tam Đao mấy người nữa đều vây quanh một bàn tròn, vẻ mặt nghiêm trọng, dường như đã xảy ra chuyện gì vậy.

Không sai, lúc này Lạc Nguyệt thành quả thực đã xảy ra chuyện rồi. Tàng Gia Nghiêm vốn ở Lưu Xà phụ trách việc sản xuất nhưng bây giờ cũng đến Lạc Nguyệt.

Không có nguyên nhân gì khác, Lạc Nguyệt bị công kích rồi. Trong Lạc Nguyệt thành rất nhiều cao thủ, đánh đơn độc, Lạc Phi hoặc Lạc Nguyệt, Hứa Bình và nhiều người nữa tuỳ tiện lấy một người ra thì không có ai là đối thủ cả. Nhưng họ lại không ai biết đánh nhau, sở dĩ điều Tàng Gia Nghiêm đến vì Tàng Gia Nghiêm là xuất thân bộ đội.

-Mười thuyền quân hạm của chúng ta lại bị bắn chìm ba thuyền, lúc này mới có bao lâu chứ. Nếu tiếp tục, tất cả hạm đội của chúng ta đều bị tiêu diệt hết.

Lý Tam Đao có chút lo lắng nói.

Diệp Tinh nhướn mày -Nếu cho tôi thời gian một năm, hoặc hơn nửa năm, loại quân hạm mới mà tôi thiết kế chắc chắn sẽ đánh những hải tặc này tới mức sợ chết khiếp.

Lý Tam Đao nhíu mày nói:

-Bây giờ nói những điều này đều không có tác dụng gì cả, địa bàn của chúng ta quá gần với ổ hải tặc của vịnh Aden. Hơn nữa chúng ta không ai biết chiến đấu trên biển, không phải đối thủ của họ cũng là chuyện bình

thường, bây giờ chỉ có thể chờ thành chủ trở về.

Lý Tam Đao đã tự động thăng Diệp Mặc lên làm thành chủ rồi, chỉ là Diệp Mặc biến mất lâu như vậy mà vẫn chưa về, không biết hắn rốt cuộc đã làm gì. Tuy trong lòng lo lắng nhưng kiểu đánh giặc này không phải sở trường của bọn họ.

-Tôi thấy rất lạ, vì sao những hải tặc này chỉ phá huỷ bến tàu và quân hạm của chúng ta, vì sao họ không xông lên bờ đầu này? Như vậy thì có lợi gì cho họ?

Ninh Khinh Tuyết tuy cũng rất muốn Diệp Mặc lập tức quay về nhưng cô hiểu Diệp Mặc, cô biết hắn ra ngoài chắc chắn vì chuyện thăng cấp, một khi hắn thành công thì chắc chắn sẽ quay lại.

Hứa Bình lập tức nói:

-Em dâu, em không biết chứ những hải tặc này tuy có thể uy phong trên biển nhưng khi vừa lên bờ họ liền sợ hãi. Vì thế họ căn bản không dám lên, nếu bọn họ lên, cho dù là anh không động thủ, Tam Đao cũng chắc chắn có thể giết chết bọn họ.

Hư Nguyệt Hoa lắc đầu nói:

-Hứa Nhị ca, thực ra em cảm thấy vấn đề Khinh Tuyết nói không phải điều anh trả lời. Những hải tặc này đều là người không có lợi thì không làm, họ phải phá hoại bến tàu của chúng ta hoặc là quân hạm đối với họ không có lợi. Chỉ có đổ bộ mới có lợi với họ, nhưng họ không đổ bộ.

- Chúng ta có thể cho rằng câu trả lời của Hứa Nhị ca có chỗ đúng, những hải tặc này quả thật không nắm chắc tác chiến trên bờ lắm nhưng vẫn có một khả năng chính là họ và một số người đã nhất trí, muốn ngăn cản sự xây dựng của Lạc Nguyệt thành chúng ta. Đương nhiên vẫn còn một khả năng, bọn họ chính là đang đợi viện quân. Một khi viện quân đến, họ sẽ lập tức đổ bộ lên Lạc Nguyệt thành chúng ta, tiến hành cướp bóc.

-Vậy làm sao bây giờ? Chị Nguyệt Hoa.

Lạc Phi vội vàng hỏi, cô không hiểu gì về chiến tranh cả.

Hư Nguyệt Hoa thở dài một cái -Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào người của Quách Khởi có thể ngăn chặn một thời gian, chờ thành chủ quay lại. Nếu không dựa vào chúng ta thì chắc chắn không thể ngăn chặn sự công kích của hải tặc. Thời gian của chúng ta quá ít, nếu có một hoặc hai năm, tôi nghĩ Diệp Tinh chắc chắn sẽ thiết kế ra một thông đạo bằng sắt của Lạc Nguyệt. Hơn nữa, mọi người tưởng những người này thực sự là hải tặc sao? Tôi cho rằng những người này tuyệt đối không phải là hải tặc.

Quách Khởi và Phương Vĩ lúc này đứng ở trên boong thuyền của quân hạm, dùng kính viễn vọng xem thuyền hải tặc ở chỗ xa. Từ trước đến nay anh ta đều chưa từng trải qua cuộc chiến đấu trên biển, tuy anh ta là sĩ quan bộ đội đặc chủng nhưng đều là tác chiến trong rừng rậm. Vậy nên chiến đấu trên biển thì lại ù ù cạc cạc nhưng dù sao thì anh ta còn từng đánh giặc, đối với nhân tài khan hiếm của Lạc Nguyệt mà nói thì chỉ có thể kéo anh ta ra mà thôi.

-Anh Quách, anh xem những hải tặc này lần phát động tiến công sau sẽ vào lúc nào?

Phương Vĩ hai mắt rất đỏ, đi tới hỏi.

Quách Khởi lắc đầu một cách nghiêm túc nói:

-Anh không biết, nhưng anh chắc chắn những hải tặc này không lấy hết toàn bộ lực ra, quân hạm của họ tốt hơn quân hạm của chúng ta. Cậu nói xem hải tặc này lấy ở đâu ra quân hạm tốt như vậy chứ? Hải tặc Somalia chúng ta cũng xem qua bản tin, bọn đấy chỉ là một đám lái thuyền máy, bọn bụi đời cầm ống phóng rốc-két mà thôi, cậu thấy hải tặc Somalia có khu trục hạm đạn đạo bao giờ vậy? Đánh chìm ba thuyền khu trục hạm của chúng ta đều là tên lửa đạn đạo chứ, hải tặc có loại vũ khí sắc bén này bao giờ thế? Chắc chắn có một số nước đang phá rối sau lưng, chúng ta hải chiến không

tốt, chỉ có thể chờ anh Diệp quay lại rồi tính.

-Anh nói hải tặc còn chưa xuất hết toàn lực sao?

Ánh mắt Phương Vĩ rõ ràng là không thua kém Quách Khởi, lập tức kêu lên một cách kinh ngạc.

Quách Khởi gật đầu nói -Đúng vậy, nếu như bọn nó mà dốc toàn lực tấn công, anh chắc chắn chúng ta căn bản không thể kiên trì đến ngày hôm nay được, sớm đã bị tiêu diệt toàn quân rồi. Chúng ta thiếu một tổng chỉ huy hải quân, hơn nữa chiến hạm của chúng ta quá ít chủng loại, không có tàu ngầm, không có máy bay. Trong hải chiến thì không có chi viện của hoả lực trên không thì cũng tương đương với việc chim không có cánh. Nhưng vẫn may mà hải tặc không có máy bay chiến đấu, nếu không chúng ta chỉ có đường chạy trốn mà thôi.

-Báo cáo thuyền trưởng, radar hiển thị đối phương lại có dấu hiệu tấn công…

Một tên thuỷ thủ vội vã chạy lên báo cáo với Quách Khởi. Những tên thuỷ thủ này đại bộ phận đều là người của Lý Tam Đao, khác với người ở Lưu Xà đến, người của Lý Tam Đao quen với hải chiến hơn một chút.

-Các loại pháo hạm chuẩn bị…

Sắc mặt Quách Khởi có chút không tốt lắm, anh ta không sợ đánh nhau, nhưng loại đánh trận bị áp chế này đúng là không dễ chịu, hơn nữa đối phương còn chưa xuất toàn lực.

…

Sau khi Diệp Mặc thăng cấp luyện khí tầng năm, tốc độ trên phi kiếm càng nhanh như sao băng. Mai Nội Tuyết Sơn cách xa Lạc Nguyệt nhưng Diệp Mặc chỉ 20-30 phút đã đến hải vực Lạc Nguyệt rồi.

Nhưng một cảnh tượng đập vào mắt khiến Diệp Mặc lửa giận ngút trời,

một hạm đội trên biển lại phóng đạn về phía Lạc Nguyệt thành một cách không hề kiêng nể. Hiển nhiên đây là một hạm đội có tính chiến đấu rất mạnh, Diệp Mặc dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ rằng chi hạm đội này sẽ không có lợi đối với Lạc Nguyệt thành.

Lạc hậu thì sẽ bị đánh, đây đúng là chân lí không thay đổi, mình mới đi tu luyện vài ngày đã có người hung hăng càn quấy đến cửa nhà mình, còn khí thế dào dạt như vậy. Tuy Diệp Mặc vẫn không biết bây giờ hạm đội của hắn là ai đang chỉ huy nhưng hắn biết cho dù ai đang chỉ huy cũng không phải là đối thủ của đối phương, trong tay hắn không có lực lượng hải quân ưu tú.

Chủ hạm của chiến hạm màu đen này là một chiếc Tuần Dương hạm. Tuy Diệp Mặc không biết đây là Tuần Dương hạm cấp bậc gì nhưng xem ra chiều dài hơn 100m chắc cũng không đơn giản.

Cho dù Diệp Mặc không hiểu hải chiến nhưng mấy chiếc tàu cần cẩu vây quanh chiếc tuần dương hạm này, Diệp Mặc liền biết tuần dương hạm này mới là hạm chỉ huy, hắn dường như không nghĩ ngợi đã đánh thẳng về chiếc tuần dương hạm này.

Cùng lúc đó, ở phòng chỉ huy tác chiến của Tuần Dương hạm, một gã tóc ngắn ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm màn hình radar, chân mày không ngừng nhăn lại dường như phát hiện cái gì đó khả nghi.

-Đã xảy ra chuyện gì vậy, David.

Một người đàn ông trung niên mập mạp bộ dạng quan quân đúng lúc đi đến bên cạnh dã tóc ngắn này, thấy bộ dạng của anh ta liền hỏi.

-Tướng quân Luis, tôi vừa mới thấy một mục tiêu trên radar nhưng thoắt cái mục tiêu này đã biến mất rồi. Tôi chắc chắn tôi không hoa mắt, nơi này rất kì lạ.

Người đàn ông tên David ngẩng đầu có chút nghi hoặc nói, lúc này Diệp

Mặc đã rơi xuống bên ngoài phong chỉ huy tác chiến, nghe xong lời này lại giật mình. Lúc hắn ẩn thân, radar không tìm được, xem ra ẩn thân vẫn còn có chút tác dụng. Sự đùa cợt này của Luis không khiến cho David yên tâm, anh ta vẫn cẩn thận dùng radar quét chung quanh.

Diệp Mặc xuyên qua vài tên thuỷ thủ, đi vào phòng chỉ huy tác chiến, lúc này mới bất thình lình hiện thân nói:

-Các người không cần đổ bộ nữa, tôi đã đến rồi. Anh tên là Luis sao? Sao lại trông giống con heo vậy.

Sự xuất hiện đột ngột của Diệp Mặc khiến cả phòng chỉ huy tác chiến lâm vào tình trạng hỗn loạn. Luis tuy mập nhưng anh ta thấy đột ngột xuất hiện Diệp Mặc trong phòng chỉ huy tác chiến cũng lập tức chấn động, nhưng anh ta cũng kịp phản ứng, lớn tiếng reo lên:

-Giết nó.

Hai tên thuỷ thủ cầm súng cũng lập tức phản ứng lại, chỉ là súng của họ vẫn chưa nâng lên đã bị hai đao gió của Diệp Mặc chém thành bốn mảnh.

Luis nhìn thi thể chảy máu đổ xuống, nhất thời không biết nói gì, cả người hoàn toàn ngây dại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 529

Một Người Đánh Một Hạm Đội

Lại một hồi tiếng bước chân dồn dập, trong phòng tác chiến của chỉ huy, lại có vài tên thuỷ binh đến, Diệp Mặc không hề có chút suy nghĩ tha thứ nào cả, tất cả cho một đao. Hiện giờ hắn luyện khí tầng năm, lấy chân khí của hắn để liên phát hơn một trăm đao gió thì không có bất kì áp lực nào.

Luis mập mạp nhìn Diệp Mặc tuỳ tiện vẫy tay, binh lính bên này võ trang đầy đủ thì nguyên một đám ngã xuống, anh ta cũng không thể đứng vững được nữa, cả người lập tức đổ sụp xuống đất, mềm nhũn, ngồi trên mặt đất. Nếu không phải Diệp Mặc đứng rõ trước mặt anh ta, anh ta còn tưởng đây lại là cái gì kinh dị nữa.

David và hai nhân viên kĩ thuật trong phòng tác chiến chỉ huy, cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn quỉ dị trước mắt, giống như hoá đá. Vài tên quan quân đang ngồi trong phòng chỉ huy phát lệnh, Diệp Mặc tạm thời không giết bọn họ.

Một phòng chỉ huy tác chiến đánh một hạm đội đã dần dần bị nhuộm máu nhưng lại không có ai dám phát ra tiếng, thậm chí tất cả mọi người đều trầm mặc và im lặng.

- Mấy người không hiểu tiếng Trung sao?

Diệp Mặc quét một cái tới ba người còn lại, lạnh lùng hỏi.

Sau một lúc lâu, một tên con lai đứng lên, hơi ấp úng và do dự nói - Tôi là Hoa kiều, tôi biết tiếng Trung.

Diệp Mặc nhìn gã con lai này một cách khinh bỉ, sau đó mới lên tiếng:

- Ai là chỉ huy, cho tất cả các hạm đội của các người chấm dứt việc tiến tới.

Tên đó nói với hai người còn lại vài câu, Diệp Mặc đại khái nghe hiểu được. Hắn học được một ít tiếng Anh ở thư viện của đại học Ninh Hải, những người này nói tiếng Anh. - Tên heo này nói cái gì?

Gã con lai này vội nói:

- Anh ta nói anh là ai, tại sao lại đến giết nhiều người của họ như vậy, muốn anh ta đầu hàng là tuyệt đối không thể.

- Ồ.

Diệp Mặc chỉ "ồ" một tiếng, thuận tay phát đao gió một cái, chém tên Luis này thành hai mảnh. Giết tên béo này xong, Diệp Mặc mới quay đầu nói với tên con lai kia - Hỏi xem còn ai không muốn đầu hàng.

Tên con lai này vội vàng truyền lại lời của Diệp Mặc, hai tên còn lại bao gồm David đều đầu hàng hết.

Diệp Mặc lấy ra vài viên thuốc đen đưa cho mấy tên đó nói - Tôi đi giết người trước, sau khi các người uống cái này thì lập tức giơ cờ đầu hàng. Đây không phải là thuốc bổ mà là độc dược. Nếu các người thực sự đầu hàng, tôi sẽ đưa thuốc giải cho mấy người, nếu như là giả thì sẽ chết.

Dưới sự cứng rắn của Diệp Mặc, ba người còn lại đều uống thuốc màu đen mà Diệp Mặc đưa cho một cách ngoan ngoãn, lại còn không ngừng cam đoan sẽ đầu hàng. Nhưng lời của họ vẫn chưa nói xong đã thấy Diệp Mặc thoắt một cái đã ra khỏi phòng chỉ huy tác chiến.

- Người này là ai? Trời ơi, hắn quả đúng như ma vương giết người.

Một gã da trắng cao gầy bên cạnh David sau khi Diệp Mặc rời đi, sắc mặt tái nhợt kêu lên một câu.

David hừ một câu - Tôi đã nói là Hoa Hạ có nhiều người thần bí mà, thế nào? Giờ tôi nói không sai chứ. Người này tuyệt đối là một người dị năng. Tôi chắc chắn lúc đầu radar của ta quét đến chính là hắn, không ngờ đến radar mà hắn cũng thể tránh được, Lý Lãm, người này có phải là người dị năng không?

Gã con lai Lý Lãm bị gọi, sắc mặt cũng rất khó coi, anh ta lắc đầu, không trả lời David.

Đang lúc ba người lo sợ bất an, Diệp Mặc bỗng lại vòng trở về, hắn nhìn David hỏi - Ở đây ai là chỉ huy?

- Quan chỉ huy là tướng quân Luis, phó quan chỉ huy là David.

Lý Lãm thấy Diệp Mặc quay lại, trong lòng lại lo lắng căng thẳng.

- Ồ, cậu và David đi theo tôi.

Diệp Mặc vừa chỉ David và Lý Lãm, hai người này cũng không dám phản kháng, ngoan ngoãn đi theo Diệp Mặc đến boong tàu, mà còn thông báo tất cả thuyền viên tập hợp.

- David, tuyên bố đầu hàng, để tất cả mọi người bỏ vũ khí xuống.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Mấy trăm người đều tập trung trên đầu thuyền, nghe David nói đầu hàng, liền như ngồi trên chảo lửa vậy. Rõ ràng chiếm thế thượng phong, chỉ cần một lần tấn công, Lạc Nguyệt sẽ trở thành mâm cơm của bọn họ, sao lại phải đầu hàng?

Có mười mấy quan quân lập tức xông lên, kêu to với David - Tại sao phải đầu hàng, chúng tôi muốn gặp tướng quân Luis.

Diệp Mặc sao còn để cơ hội cho bọn họ nói chuyện chứ, một câu còn chưa nói hết, Diệp Mặc mười mấy đao gió đã quét qua rồi, mười mấy cái này

đã chém quan quân cấp thấp này thành hai mảnh, ngã trên boong thuyền.

Gió biển mang cả mùi tanh cùng vết máu trên boong thuyền, hiện ra có chút âm trầm. Vừa nãy còn cảnh ồn ào, vì có hơn mười thi thể chia làm hai nửa nên trở nên vô cùng yên tĩnh. Cái này dù sao không phải thời kỳ chiến tranh, cảnh máu chảy đầm đìa này đối với thuỷ thủ ở đó vẫn có chấn động tương đối lớn, thậm chí có một số người đã bắt đầu nôn mửa.

Giác ngộ lần này của Lý Lãm đúng là rất cao, anh ta cảm giác Diệp Mặc dường như có chút không thích anh ta, anh ta vội vàng kêu lớn:

- Đầu hàng lần này là Phó tổng chỉ huy David quyết định, còn có ai dám không đầu hàng, đứng ra đây cho ta.

Diệp Mặc hài lòng gật đầu, hắn cảm giác tên Lý Lãm này cũng coi như còn có chút năng lực, nếu không chờ lúc nữa người đầu tiên mình giết chính là anh ta.

- David, ở đây giao cho cậu xử lí, tôi đi cho tất cả thuỷ binh nhận rõ tình hình, sau đó cậu lập tức cùng Lý Lãm đến quân hạm thứ hai.

Nói xong, Diệp Mặc giao Tuần Dương hạm cho David xử lí, hắn tự mình đi đến khu trục hạm thứ hai.

Dường như cảm nhận được sự dị động trên tuần dương hạm, khu trục hạm đã chuẩn bị xong tác chiến, chỉ là Diệp Mặc cũng lấy thủ đoạn giống như vậy để khống chế thuyền trưởng. Tất cả những ai mà muốn phản kháng đều bị Diệp Mặc giết sạch, chỉ với thời gian mười mấy phút Diệp Mặc đã giết sạch toàn bộ hạm đội màu đen.

Một tiếng, Diệp Mặc thu phục được một tuần dương hạm Ticonderoga, ba tàu khu trục hạm Ali Burke hệ thống Aegis, hai thuyền khu trục hạm thường, bốn thuyền bảo vệ Perry, hai tàu ngầm công kích hạt nhân chạy trốn, một mình Diệp Mặc lo không xuể.

- Chúng ta rút về, sau đó nã pháo vào hắn, hắn chỉ có một mình…

Một chiếc tàu khu trục hạm Ali Burke hệ thống Aegis đã bị Diệp Mặc không chế, phát hiện Diệp Mặc chỉ có một mình liền lập tức phản kháng lại lần nữa.

Chiếc quân hạm này phát ra tiếng kêu to, rất nhanh đã thu hút quân hạm khác.

Diệp Mặc cười thầm, ức hiếp mình chỉ có một người, hắn ẩn thân rơi thẳng vào chiếc Ali Burke hệ thống Aegis này, sau đó lại bắt đầu hiện thân.

Người trên khu trục hạm này rõ ràng thấy Diệp Mặc ở tuần dương hạm, cách đây còn khoảng cách rất xa, thậm chí ở giữa còn cách vài chục thước hải vực, sao đột nhiên đã đến được trục hạm này rồi? Nhất thời rất nhiều người đều không kịp phản ứng.

Nhưng Diệp Mặc biết lúc này hắn nếu không khai sát giới, những người này sẽ tiếp tục trở mặt. Trên trục hạm này lúc đầu bị Diệp Mặc giết mười mấy người, vẫn còn chừng ba trăm người, Diệp Mặc phóng ra một trận đao gió mạnh mẽ, sau đó nhảy vào đám thuỷ thủ trên boong thuyền, giống như đá bóng vậy, trước khi chừng ba trăm người vẫn chưa kịp phản ứng, trừ người bị Diệp Mặc giết, còn lại đều bị Diệp Mặc đá bay xuống biển.

Tuy có vài người phản ứng nhanh, đã nổ súng nhưng không thể thay đổi vận mệnh bị giết.

Thuyền trưởng một tàu trục khác cũng chuẩn bị trở mặt, theo bản năng rụt đầu lại, thu hồi súng trong tay, anh ta có một dự cảm, nếu nổ súng, thì anh ta là người chết trước. Chỉ là trong lòng anh ta đang kêu gào, đây còn là người sao? Đây quả thực là đến không có hình ảnh, đi không có tung tích, hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi giải thích của anh ta.

Thấy Diệp Mặc dũng mãnh như vậy, nhìn nhiều thuỷ thủ vẫn còn đang giãy dụa trên biển, hạm đội còn lại đã bị Diệp Mặc chế ngự thuyền trưởng càng không dám di chuyển.

Một gã thuỷ thủ thấy một binh sĩ đang giãy dụa bơi tới bên cạnh hạm đội của mình, đang muốn lấy dây thừng kéo binh sĩ đang ở dưới biển kia lên nhưng anh ta vừa thả dây xuống biển, sau đó lập tức liền biến thành hai mảnh rơi xuống biển, còn thảm hơn người mà anh ta định cứu.

Thấy cảnh trước mặt, tất cả các binh lính hạm đội đầu hàng đều đứng trên boong thuyền không dám động đậy chút nào.

Diệp Mặc hạ quyết tâm, nếu còn có thuyền hạm trở mặt, hắn sẽ lập tức giết hết tất cả thuỷ thủ trên thuyền hạm. Hoặc là đá hết tất cả xuống biển không giữ lại một tên, dám tấn công Lạc Nguyệt, hắn sẽ không khoan dung.

…

Quách Khởi đang căng thẳng nhìn chằm chằm hạm đội địch bỗng thấy hạm đội màu đen đối diện treo cờ trắng, đang lúc anh ta cho là mình hoa mắt, vài tên thuỷ binh cũng đến báo tin, nói hải tặc đối diện đã treo cờ đầu hàng.

Quách Khởi giờ mới hiểu ra anh ta không hề nhìn lầm, đối diện đúng là đã treo cờ đầu hàng. Chẳng nhẽ đây lại là một âm mưu? Nhưng bất kể là âm mưu gì, treo cờ đầu hàng thì có lợi gì chứ? Đây không phải làm giảm khí thế của mình sao?

- Đi, qua đó xem xem.

Quách Khởi vung tay lên, đối với anh ta mà nói, bất kể như thế nào cũng đánh không lại đối phương, khu trục hạm bên mình đều là những đồ mà những nước khác đào thải ra, cộng thêm trình độ tác chiến cũng không bằng đối phương, địch cũng không cần thiết phải giỡn loại chiêu này.

- Là Diệp đại ca, em nhìn thấy rồi.

Phương Vĩ bỗng thả kính viễn vọng trong tay xuống, nói một cách kích động.

Quách Khởi cũng nhìn thấy Diệp Mặc đứng trên tuần dương hạm, lập tức kích động, hoá ra là lão đại ra tay, chả trách những cường đạo này phải đầu hàng.

- Tốc độ nhanh nhất sang đó.

Buồn phiền trong lòng Quách Khởi đều trở thành hư không, tức khắc hăng hái vung tay. Xem ra Diệp Mặc đã khống chế chủ hạm của đối phương, hạm đội màu đen này nếu toàn bộ gia nhập vào Lạc Nguyệt, thực lực hải quân ở đây sẽ lập tức tăng lên vài cấp.

Phải biết ba thuyền trục hạm đào thải của bọn họ cũng không bằng một con thuyền trục hạm hệ thống Aegis của người ta.

- Anh Diệp…

- Thành chủ…

Bọn người Quách Khởi đi lên, lập tức đủ loại xưng hô đều có.

Diệp Mặc vừa vung tay lên - Bây giờ tất cả thuyền hạm ở đây đều là của chúng ta, cậu đưa người phụ trách giám sát tất cả những thuỷ thủ đầu hàng, sau đó thu nạp những quân hạm này, dám phản kháng, lập tức giết chết, chuyện khác thì trở về hãy nói.

Quách Khởi chỉ huy người bên hạm đội mình lại đây, rất nhanh đã khống chế mấy quân hạm này. Tuy họ chiến đấu không giỏi nhưng khống chế một quân hạm thì vẫn là không có vấn đề gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 530

Độc Thủ Phía Sau Màn

Tất cả tù binh bao gồm đám người David, Lý Lãm bị giam giữ ở cùng một chiến thuyền trên khu trục hạm. Về phần những kẻ phản kháng, dưới sự phân phó của Diệp Mặc, toàn bộ giết chết.

- Anh Diệp, có một người Hoa nói có chuyện rất quan trọng muốn gặp anh.

Khi tất cả hạm đội bị Quách Khởi sắp xếp lại hướng về phía bến tàu Lạc Nguyệt, Phương Vĩ vội vàng chạy tới báo cáo.

- Chuyện rất quan trọng sao?

Diệp Mặc nhìn qua một chút. Những quân hạm này đều biến thành của hắn. Toàn bộ những tên hải tặc không phục đã bị giết chết cho cá ăn. Còn có chuyện gì quan trọng nữa?

- Để anh ta qua.

Tuy rằng không biết có chuyện gì quan trọng, nhưng nếu là người Hoa muốn gặp hắn, gặp mặt cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Nếu dám có yêu cầu quá phận, trực tiếp đá xuống biển.

Rất nhanh, Phương Vĩ liền dẫn đến một người đàn ông thoạt nhìn khoảng năm mươi tuổi. Chẳng qua Diệp Mặc phỏng đoán người này nhiều nhất chỉ mới bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi. Chỉ có điều ông ta kiếm ăn lâu ngoài biển, thoạt nhìn có chút già hơn tuổi. Mặt người đàn ông này thoạt nhìn có vẻ rất thô ráp. Hơn nữa trên mặt còn có một vài ngấn nước. Vừa nhìn đã biết hàng năm ông ta chủ yếu sống ngoài biển. Lông mi ông ta rậm,

nhưng lông mày có hơi thưa, có vẻ rất tang thương.

- Tôi là Hoàng Ức Niên, người Hoa Hạ, từng gặp Diệp thành chủ.

Người đàn ông này đi đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền, thoạt nhìn có chút hương vị của giang hồ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Hoàng Ức Niên, không phải anh và quân hạm này là một phe chứ? Nói đi, anh có chuyện gì quan trọng muốn tìm tôi. Nếu nói không ra thì trực tiếp nhảy xuống biển đi.

Đối với những người muốn tấn công Lạc Nguyệt Thành, Diệp Mặc không có bất kỳ thiện cảm nào. Bất kể là ai, chỉ cần muốn xâm phạm vào chỗ của hắn, vậy đừng trách hắn không khách khí. Sở dĩ nói Hoàng Ức Niên và những người trên quân hạm không phải cùng một phe, bởi vì trên mặt Hoàng Ức Niên có ngấn nước. Nhìn người chỉ huy trên quân hạm, có người nào không phải thịt non da mịn, không có khả năng ít được chăm sóc như Hoàng Ức Niên.

- Những thành viên trên hạm đội chủ lực màu đen không phải là hải tặc. Mặc dù có hải tặc, nhưng chỉ chiếm số rất ít. Ví dụ như tôi.

Hoàng Ức Niên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Mặc gật đầu, không tỏ ra quá nghi ngờ. Hắn vốn nghĩ Hoàng Ức Niên mới là hải tặc. Hiện tại ông ta chính miệng nói ra, cũng không có nói sai.

Thấy Diệp Mặc gật đầu không hỏi, Hoàng Ức Niên lại nói tiếp:

- Tôi từng nghe nói về Lạc Nguyệt Thành. Tôi rất muốn gia nhập Lạc Nguyệt Thành nhưng không có cơ hội. Tôi đi không được, cũng không có cách nào tới Lạc Nguyệt Thành.

- Tuy rằng Lạc Nguyệt Thành hoan nghênh tất cả mọi người đến xây dựng, nhưng không phải bất kỳ ai cũng có thể tới. Hải tặc giống như anh, chúng tôi càng không chào đón.

Diệp Mặc thản nhiên nói. Hắn nhận ra dường như Hoàng Ức Niên có chút bản lĩnh. Nhưng một hải tặc đánh được mấy trận hải chiến, đã muốn gia nhập Lạc Nguyệt Thành. Ông ta nghĩ cũng quá dễ dàng rồi.

Mục đích Diệp Mặc bắt một hai nghìn lính thuỷ, không phải hắn có bao nhiêu nhân từ, không nỡ giết người. Mà hiện tại Lạc Nguyệt Thành cần rất nhiều người xây dựng. Bắt những người này về để có sức lao động miễn phí thật ra không tệ. Đối với một ít lính thủy thật lòng muốn đầu hàng, Diệp Mặc có thể sắp xếp đến hạm đội để trợ giúp huấn luyện người bên mình.

Hoàng Ức Niên không hề nổi giận. Ông ta hít một hơi thật sâu, sau đó mới lên tiếng.

- Tôi biết. Trước hết, tôi tự giới thiệu một chút. Tôi sinh ra ở Đại Liên, Hoa Hạ. Mười một tuổi đi theo cha mẹ tới nước Mỹ. Mười bảy tuổi vào trường học sĩ quan hải quân Mỹ. Hai mươi mốt tuổi gia nhập hạm đội hải quân thứ bảy của nước Mỹ. Hai năm sau tham gia chiến tranh vùng vịnh, đồng thời vất vả lên tới chức sĩ quan quản giáo tối cao cấp ba. Trong tám năm sau đó, tôi tham gia mấy lần hải chiến bí mật của nước Mỹ, cũng lên được tới Chuẩn tướng.

- Kỳ thật dựa theo công lao của tôi trong những năm này, cho dù lên trung tướng cũng không có vấn đề. Nhưng bởi vì tôi là người Hoa, cho nên người Mỹ có điều cố kỵ. Quả nhiên sau năm tôi được trao tặng chuẩn tướng, tôi nhận được một mệnh lệnh, dẫn dắt một hạm đội đi tới Hoa Hạ chấp hành nhiệm vụ. Lúc nhìn thấy nhiệm vụ đó, tôi liền từ chối chấp hành. Tuy rằng tôi đi lính cho quân đội nước Mỹ, nhưng tôi vẫn là người Hoa Hạ. Loại chuyện gây tổn hại cho Hoa Hạ tôi không muốn làm.

Diệp Mặc cười nhạt.

- Trong thời gian chưa đến hai mươi năm, anh đã lên cấp chuẩn tướng. Tôi tin rằng không phải nghi ngờ về năng lực hải chiến của anh. Đằng sau việc nước Mỹ giao mệnh lệnh mẫn cảm cho anh, hẳn là nhìn trúng năng lực của anh, chuẩn bị bồi dưỡng anh một chút, sau đó sẽ trọng dụng anh. Tôi đoán nhiệm vụ mẫn cảm này hẳn là để thử dò xét anh.

Hoàng Ức Niên kinh sợ thoáng nhìn về phía Diệp Mặc. Sau này ông ta mới nghĩ tới đây là bọn họ thử dò xét ông ta. Chỉ có điều ông ta đã từ chối mệnh lệnh này ngay tại chỗ. Điều này chứng tỏ người ta đã dò xét thành công.

Ông ta có chút chán nản gật đầu nói:

- Bất kể có phải bọn họ thử thăm dò tôi hay không, tôi sẽ tuyệt đối không dẫn hạm đội nước Mỹ đến đánh người Hoa Hạ. Sau khi tôi từ chối, chức vụ của tôi liền trở nên nhàn rỗi. Năm sau đó, đột nhiên cha mẹ tôi bị bắn chết trong một vụ án. Tôi rất nghi ngờ đây là do người Mỹ làm, nhưng tôi không chứng cớ. Tôi đã chán nước Mỹ. Tôi chuẩn bị bán hết tài sản của mình để trở lại Hoa Hạ, thì phát hiện tài sản của cha mẹ tôi đã bị khóa. Ngay cả tài sản của tôi cũng bị khóa.

- Bọn họ nói cha mẹ tôi có liên quan đến hoạt động rửa tiền, cần phải được điều tra rõ ràng. Năm đó vợ tôi đã ly hôn với tôi dẫn theo con gái rời đi. Tôi chán nản, chuẩn bị bỏ lại tài sản rời khỏi nước Mỹ. Nhưng không ngờ được, tôi bị từ chối xuất cảnh.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Anh đã bị quân đội nước Mỹ giam lỏng.

Nhân tài hải chiến như Hoàng Ức Niên, cho dù nước Mỹ không thể dùng ông ta, không có khả năng tùy tiện thả đi. Hơn nữa người Mỹ dường như còn muốn nhằm vào Hoa Hạ. Để một người như vậy quay về Hoa Hạ, chẳng khác gì là thả hổ về rừng.

Hoàng Ức Niên gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đúng là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Khi tôi bị từ chối xuất cảnh, tôi lập tức hiểu ra, tôi bị chú ý. Hơn nữa lúc ấy tôi đã hiểu được tình cảnh của mình trong hạm đội hải quân. Tôi chắc chắn sẽ không bó tay chờ bị bắt. Ba tháng sau, tôi theo một chiếc tàu hàng, lén trốn ra khỏi nước Mỹ. Đúng lúc tàu hàng này bị hải tặc tấn công, tôi đã nhanh chóng quyết định, tìm nơi nương tựa ở hải tặc. Tôi không quay về Hoa Hạ nữa. Tôi biết cho dù tôi trở về, cuối cùng nói không chừng vẫn có thể bị trả về nước Mỹ.

- Cho nên anh vẫn ở lại trong đám hải tặc, trà trộn gần mười năm?

Diệp Mặc hỏi.

Hoàng Ức Niên nói:

- Đúng vậy, cho nên tôi rất hy vọng được trở lại trong hạm đội, trở lại với nhiệt tình trong hải quân. Lần này hạm đội Lewis xâm lấn Lạc Nguyệt, tôi vừa nhìn đã biết Lạc Nguyệt đối với hải chiến hoàn toàn không biết gì. Tôi muốn gia nhập Lạc Nguyệt, vì hải quân Lạc Nguyệt làm một chút cống hiến.

Nói tới đây Hoàng Ức Niên lại nhìn Diệp Mặc một lát mới nói tiếp:

- Không cần hỏi vì sao tôi làm vậy. Chỉ bởi vì tôi là người Hoa Hạ, mà anh cũng là người Hoa Hạ. Anh đã từng nói sẽ ưu tiên lựa chọn người Hoa Hạ vào Lạc Nguyệt. Tôi biết lý tưởng của anh. Kỳ thật đó cũng là lý tưởng của tôi. Tôi không muốn tiếp tục làm một gã hải tặc. Hơn nữa tôi đã nhiều lần nghe nói về truyền kỳ Lạc Nguyệt. Tôi cảm thấy tôi thích hợp với nơi này.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát nói:

- Tôi đồng ý để anh gia nhập Lạc Nguyệt, nhưng có thể trở thành người của hải quân hay không, tôi còn phải kiểm tra anh một chút. Nếu anh đồng ý

để tôi kiểm tra thì nhắm mắt lại, bỏ tâm lý kháng cự xuống.

Hoàng Ức Niên không hề do dự, cứ dựa theo lời Diệp Mặc nói mà làm. Diệp Mặc gật đầu, dựa vào thủ pháp của hắn, hỏi Hoàng Ức Niên mấy vấn đề. Quả nhiên và ông ta vẫn nói giống như trước.

Diệp Mặc để Hoàng Ức Niên tỉnh táo lại nói:

- Được, Hoàng Ức Niên, anh đã thật lòng. Tôi đồng ý để anh gia nhập Lạc Nguyệt Thành. Về sau anh chính là Tư lệnh hải quân Lạc Nguyệt Thành. Toàn bộ lực lượng trên biển của Lạc Nguyệt Thành đều do anh phụ trách. An toàn trên biển của Lạc Nguyệt Thành giao cho anh. Tôi hi vọng anh có thể làm tốt giống như lời anh nói.

- Vâng, thành chủ.

Hoàng Ức Niên lập tức chào theo nghi thức tiêu chuẩn của quân đội. Tuy rằng ông ta đã gia nhập Lạc Nguyệt Thành, nhưng đối với thủ pháp vừa rồi của Diệp Mặc, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi. May mắn tất cả những lời ông ta nói đều thật sự. Nếu ông ta là một người nằm vùng, vừa rồi hẳn là ông ta đã phải chết. Ông ta không thể tưởng tượng được thành chủ này lại có thể khiến người ta nói thật.

Diệp Mặc gọi Quách Khởi tới, đồng thời nói cho Quách Khởi biết về sau Hoàng Ức Niên chính là Tổng tư lệnh hải quân. Quách Khởi trở lại đất liền. Hải chiến không thích hợp với anh ta.

Đương nhiên trong lòng Quách Khởi rất vui mừng. Anh ta biết mình không hiểu về hải chiến, lập tức tiến hành bàn giao lại với Hoàng Ức Niên.

- Hoàng Ức Niên, anh biết người đã đột kích Lạc Nguyệt lần này là ai không? Có phải là nước Mỹ không?

Mặc dù Diệp Mặc có chút nghi ngờ, nhưng trừ người Mỹ ra, còn có ai dám công khai đưa hạm đội đến công kích Lạc Nguyệt như vậy.

Hoàng Ức Niên lắc đầu nói:

- Đây không phải là hạm đội của nước Mỹ. Về phần nó là do quốc gia nào phái tới, tôi cũng không biết. Tôi chỉ là một đầu gỗ thay mặt hải tặc xuất chiến mà thôi. Về công tác cụ thể tôi đều không thể tiếp xúc đến được.

Diệp Mặc phất tay để Hoàng Ức Niên và Quách Khởi đi bàn giao, sau đó trực tiếp gọi David và Lý Lãm qua.

- Các người đến từ quốc gia nào?

Diệp Mặc hỏi thẳng vào vấn đề. Tuy rằng Diệp Mặc thích cuộc sống bình yên, nhưng không có nghĩa là người khác có thể trèo lên trên đầu hắn được. Bất kể là một người hay là một quốc gia, đều không được. Diệp Mặc không thể cứ ngồi không như một lão bà.

David và Lý Lãm thoáng nhìn nhau. Không đợi Lý Lãm nói chuyện, David vẫn dùng tiếng Trung chắp vá nói:

- Là Indonesia.

Lông mày của Diệp Mặc lập tức nhíu lại. Hắn thậm chí cũng chưa nghe nói qua đây là quốc gia nhỏ nằm ở vị trí nào. Lạc Nguyệt lại không đắc tội với bọn họ. Vì lý do gì mà bọn họ muốn công kích chỗ của mình?

- Các người là người Indonesia sao? Vì sao muốn công kích nơi này?

Sắc mặt Diệp Mặc lập tức liền trầm xuống.

- Không phải, không phải.

Lý Lãm vội vàng giải thích:

- Chúng tôi không phải là người Indonesia. Nơi này có một phần là người Indonesia. Chúng tôi là lính đánh thuê của công ty Lam Quang Nam Phi. Tư lệnh chỉ huy chúng tôi hình là người nước khác. Bởi vì người Indonesia luôn thù hận người Hoa, cho nên nghe nói người chiếm đóng

Senna chính là công ty Dược phẩm Lạc Nguyệt người Hoa, cho nên, cho nên...

Diệp Mặc thiếu chút nữa thì không nói được gì. Quốc gia Indonesia này là loại gì vậy. Người Hoa chiếm đóng Senna liên quan gì đến họ. Cho dù Dược phẩm Lạc Nguyệt không chiếm lĩnh nơi này, người Mỹ cũng tới đây. Indonesia thì tính là cái gì.

Lý Lãm cẩn thận thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, rồi mới lên tiếng:

- Chúng tôi là lính đánh thuê của công ty Lam Quang Nam Phi. Ngoài chúng tôi ra đều là hải tặc do bên Indonesia mời đến. Ngoại trừ thuyền trưởng Luis là người Indonesia, còn có một vài binh lính là người Indonesia. Còn lại đều là do bọn họ bỏ tiền mời tới. Trước mắt bọn họ chỉ muốn đả kích Dược phẩm Lạc Nguyệt, sau đó lấy lòng người Mỹ...

Trong lòng Diệp Mặc thầm cười lạnh. Lấy lòng nước Mỹ, phỏng đoán cái này là lấy lòng mông nước Mỹ đi. Hiện tại người Mỹ ước gì Lạc Nguyệt xây dựng nhanh một chút, sao có thể tấn công Lạc Nguyệt. Quyết sách này của người Indonesia thật sự đúng là đầu heo.

- Anh Diệp, đã đến bến tàu rồi.

Phương Vĩ chạy tới nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 531

Người Quen Cũ Tới Thăm

Được, Phương Vĩ, dẫn toàn bộ những người Indonesia này đi. Phái người đưa bọn họ tới công trường lao động. Nếu lười biếng thì không có cơm ăn. Nếu muốn bạo động, trực tiếp giết chết.

Đối với những người này, Diệp Mặc không có bất kỳ sự thông cảm nào.

- Vâng, anh Diệp...

Phương Vĩ nhanh chóng dẫn David và Lý Lãm cùng đi xuống.

Diệp Mặc vừa đi lên bến tàu, đám người Hư Nguyệt Hoa nhận được tin tức, đã sớm chờ hắn ở bến tàu từ lâu. Không ai nghĩ ra, cục diện nghiêm trọng như thế, sau khi Diệp Mặc trở về, lập tức liền biến mất. Chẳng những giải quyết được hạm đội tới xâm lấn, còn bắt được gần hai ngàn người, đồng thời mang về một hạm đội. Tuy rằng rất nhiều người không nói gì, nhưng lúc này Diệp Mặc ở trong mắt bọn họ đã là một tồn tại không gì không thể làm được.

- Diệp Mặc...

Đôi mắt Ninh Khinh Tuyết có hơi đỏ. Cô đi tới, kéo lại tay Diệp Mặc nhưng không nói gì thêm. Cô biết nếu đám cường đạo này thật sự đổ bộ, cô chỉ có thể tự sát. Bằng không nếu dung mạo của cô lọt vào trong mắt đám người xâm lấn này, căn bản không có may mắn thoát khỏi. Cô tin tưởng, nếu đây hạm đội đã đến đây, cho dù cô dùng máy bay rời khỏi, cũng sẽ bị đạn đạo đánh hạ.

- Chúng ta trở về rồi nói sau.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào tay Ninh Khinh Tuyết, trong lòng có chút áy náy. Không ngờ hắn không thể khiến người sống bên cạnh hắn được an toàn.

- Tam Đao, anh dẫn người áp giải những tù binh này đến công trường làm việc. Quách Khởi, anh phụ trách sửa lại toàn bộ quân hạm một chút, sau đó quay trở về báo cáo. Tư lệnh Hoàng, anh cùng tôi đến phòng họp.

Tuy rằng trong lòng Diệp Mặc phẫn nộ, nhưng hắn biết hiện tại không phải lúc đi trả thù.

Bất kỳ thế lực nào muốn nhận được ưu đãi từ Lạc Nguyệt, bọn họ cứ chờ đấy. Hắn nhất định sẽ tới thăm đáp lễ từng người một.

Phòng họp lại tụ tập dưới một mái nhà. Tuy nhiên khác với lúc trước, khi Diệp Mặc trở lại, dường như tất cả mọi người đều có chủ kiến.

- Tôi giới thiệu với mọi người một chút. Vị này chính là tiên sinh Hoàng Ức Niên, là Tư lệnh hải quân của Lạc Nguyệt Thành chúng ta sau này.

Diệp Mặc chỉ vào Hoàng Ức Niên giới thiệu một lần, sau đó lại giới thiệu những người còn lại đang ngồi ở đó.

- Trận đánh lần này chính là do công ty Lam Quang Nam Phi và một vài hải tặc không có danh tiếng. Người thật sự đứng phía sau là Indonesia. Vừa rồi tôi đã xem qua bản đồ biển. Thật ra Indonesia cách chúng ta rất gần.

Diệp Mặc nói xong, lại thoáng nhìn những người đang ngồi nói:

- Mọi người có ý tưởng và biện pháp gì, đều có thể nói ra.

Hư Nguyệt Hoa hiểu được ý của Diệp Mặc. Cô biết, bề ngoài Diệp Mặc có vẻ rất bình thản, nhưng một khi có người xâm phạm đến hắn, hắn sẽ không chút lưu tình chém tận giết tuyệt. Tuy rằng không thể nói hắn là người có lòng dạ nham hiểm, nhưng cũng không phải là hạng người nhân từ nương tay.

- Tôi đề nghị chúng ta tuyên bố chúng ta đang điều tra người khởi xướng sự kiện lần này. Sau này với nước Mỹ cũng vậy, tuyên bố bảo lưu giải quyết bằng vũ lực. Nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của chúng ta là thành lập Lạc Nguyệt, không phải là đánh giặc.

Hư Nguyệt Hoa nói đầu tiên.

Diệp Mặc gật đầu.

- Tôi đồng ý với ý của chị Nguyệt Hoa. Lúc này không phải là thời điểm để chúng ta làm những việc không cần thiết. Hơn nữa chúng ta tạm thời không có thực lực đó. Giải quyết bằng vũ lực là việc nhất định. Cho nên trước có thể bảo lưu giải quyết bằng vũ lực. Họ muốn giả vờ là hải tặc, chúng ta tạm thời cứ cho rằng đó là hải tặc là được.

Kế tiếp mỗi người đều phát biểu ý kiến của mình, đưa ra các ý kiến xây dựng. Diệp Tinh đưa ra ý tưởng đầu tiên là thành lập hệ thống phòng ngự trên không. Diệp Mặc không ngờ được, lúc này hắn mới ra ngoài thời gian chỉ hơn một tháng đã phát sinh ra nhiều chuyện như vậy.

Diệp Mặc biết, đây là tiền, rất nhiều tiền.

Cuối cùng, mọi người đề ra nhiệm vụ chủ yếu của từng người trong hội nghị. Hư Nguyệt Hoa và Tàng Gia Nghiêm phải chịu trách nhiệm về xây dựng Lạc Nguyệt Thành. Diệp Tinh dẫn dắt một số người, ngoại trừ thiết kế Lạc Nguyệt Thành ra, còn tiến hành khai thác và phát triển vũ khí phòng ngự cho Lạc Nguyệt Thành. Hứa Bình và Quách Khởi vẫn phụ trách xây dựng lục quân. Hoàng Ức Niên phụ trách xây dựng hải quân. Lý Tam Đao và Phương Vĩ phụ trách ổn định trị an trong Lạc Nguyệt Thành hiện nay.

Ninh Khinh Tuyết và Lạc Phi phụ trách toàn bộ về lưu chuyển tài vụ của Lạc Nguyệt Thành. Đây là chuyện trọng yếu nhất. Mỗi một đồng dùng vào chỗ nào, xây dựng chỗ nào còn cần thêm bao nhiêu tiền, Ninh Khinh Tuyết nhất định phải biết trước tiên.

Tuy rằng Diệp Mặc đứng giữa đặt kế hoạch, nhưng chuyện của hắn cũng không ít. Bởi vì viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt lại có người đến khám bệnh.

Sau khi tan họp, Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết đang chuẩn bị nói chuyện với nhau, Lạc Phi và Lạc Nguyệt lại tới.

- Diệp Mặc, tôi phải rời khỏi Lạc Nguyệt rồi. Đã đến lúc phải tạm biệt anh.

Lạc Nguyệt thấy Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết ở cùng một chỗ, biết bọn họ có lời muốn nói, nên dứt khoát trực tiếp nói ra đề nghị của mình.

- Cô phải đi sao? Vì sao? Bởi vì trong cơ thể cô có cấm chế nội khí sao? Tôi nghĩ hiện tại tôi hoàn toàn có khả năng giúp cô loại trừ được nó, chỉ cần cô muốn.

Diệp Mặc biết cơ thể đệ tử nội Ẩn Môn đi ra đều có một loại cấm chế nội khí. Nếu nói ban đầu hắn chỉ nắm chắc được 80% thì hiện tại sau khi hắn đã luyện khí tầng thứ năm, trên cơ bản đã có thể nắm chắc tới một trăm phần trăm.

Lạc Nguyệt lắc đầu.

- Cám ơn anh, nhưng tôi nhất định phải trở về một chuyến. Thời hạn ba năm đã sắp tới. Thứ nhất, tôi thấy lo lắng cho tiểu sư muội Lạc Huyên. Thứ hai nếu cả tôi và sư muội Lạc Phi đều không trở về, sư phụ tôi sẽ rất thương tâm.

Nếu Lạc Nguyệt đã nói như vậy, Diệp Mặc không khuyên nữa. Hắn để Lạc Phi tiễn chân Lạc Nguyệt. Hắn khẽ thở dài, nhưng cũng không có cách nào khác. Kỳ thật hắn đã tìm thấy được bí mật trong ní la kinh kia. Cho dù ní la kinh thật sự không bị mất, mà bị Lạc Nguyệt mang về, cũng không có bất kỳ tác dụng gì khác.

Nhưng Diệp Mặc không có khả năng nói ra lời này. Điều này liên quan đến bí mật lớn giữa hắn và Lạc Huyên. Một khi nói ra, vậy chẳng khác nào

Lạc Huyên phản bội sư môn.

...

Theo thông báo Lạc Nguyệt Thành tuyên bố ra ngoài, đồng thời đưa ra quyết định bảo lưu vũ lực, lập tức lại một lần nữa thu hút sự chú ý của toàn cầu. Sự tập trung chú ý trước kia đối với Lạc Nguyệt còn chưa tiêu tan, Lạc Nguyệt lại lần nữa thu hút ánh mắt của mọi người.

Truyền thông đưa tin đều cảm thấy không thể tưởng tượng được. Lạc Nguyệt Thành thậm chí có lực lượng của chính mình chống lại sự tấn công của một hạm đội, thậm chí còn khiến toàn quân của hạm đội này bị diệt. Không ai biết Lạc Nguyệt Thành đã làm như thế nào. Thành chủ Lạc Nguyệt Thành lập tức càng trở nên thần bí.

Tức giận nhất đương nhiên là nước Mỹ. Khi nước Mỹ biết được là Indonesia tấn công Lạc Nguyệt Thành, tức giận đến mức cái mũi thiếu chút nữa thì bị lệch. Bọn họ thật vất vả tạo ra môi trường xây dựng Lạc Nguyệt Thành hăng say như thế, mà thiếu chút nữa thì bị phá hủy. Phải biết rằng nước Mỹ hy vọng có được Dược phẩm Lạc Nguyệt có thể nói là hơn cả máy bay mất tích ở Thái Bình Dương, thậm chí là các nhà khoa họ đã bị đế quốc mặt trời đen bắt cóc.

Thứ người Mỹ muốn lấy được nhất không phải là Mỹ Nhan Hoàn mà là Kiện Thể Hoàn. Sau khi bọn họ làm thí nghiệm kiểm tra phát hiện Kiện Thể Hoàn chẳng những có thể nâng cao tinh thần và thể lực và sức chiến đấu cho quân nhân, hơn nữa còn không hề có tác dụng phụ. Thậm chí còn có thể kéo dài tuổi thọ. Bản thân loại thuốc này đã vi phạm kiến thức thông thường. Bọn họ căn bản cũng không có biện pháp biết được vì sao lại như vậy.

Điều người Mỹ muốn chính là một khi bọn họ chiếm được phương pháp chế tạo Kiện Thể Hoàn, như vậy sẽ nâng cao quân đội nước Mỹ lên vô số cấp bậc. Nhưng nếu mua nó trong thời gian dài, chính nước Mỹ cũng không mua nổi. Hơn nữa hiện tại Dược phẩm Lạc Nguyệt còn hạn chế số lượng Kiện Thể Hoàn bán ra. Thỉnh thoảng có đưa ra thị trường, nhưng giá cả lại

quá đắt.

Cho nên đối với Kiện Thể Hoàn, bọn họ ở trong tình thế bắt buộc. Đúng lúc Dược phẩm Lạc Nguyệt muốn chuyển đến Senna. Điều này đối với bọn họ mà nói quả thực chính là cơ hội tốt nhất. Loại cơ hội này bọn họ sao có thể để Indonesia nhỏ này phá hỏng.

Nhưng khi lời cảnh cáo của bọn họ qua giới ngoại giao vừa mới đến Indonesia, hạm đội Indonesia đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tuy rằng đây là hy vọng của người Mỹ, nhưng bọn họ lại đa nghi như Tào Tháo. Lạc Nguyệt vừa mới đưa công ty đến mà thôi. Bọn họ dựa vào cái gì để có thể đánh bại một hạm đội là tập hợp của lính đánh thuê? Điều tra, nhất định phải điều tra. Bao gồm bất kỳ chi tiết nào đánh bại hạm đội này, đều nhất định phải điều tra rõ ràng.

Diệp Mặc dự định chờ Indonesia cho máy bay qua, hắn sẽ lập tức đánh. Nhưng ngoài dự đoán của hắn, tròn một tuần trôi qua, Indonesia vẫn không hề có động tĩnh. Thật ra khắp nơi đã phái phóng viên, gián điệp tới. Hơn nữa những người tới tìm hiểu tin tức càng ngày càng nhiều.

Đối với những người này Diệp Mặc chỉ có một mệnh lệnh, bắt toàn bộ đi xây dựng Lạc Nguyệt, thấy người nào phản kháng, giết chết không cần luận tội.

Diệp Mặc đưa ra quyết sách đầy quyết đoán khiến rất nhiều người chuẩn bị đến Lạc Nguyệt với ý xấu đều tạm thời dừng bước. Sau khi Lạc Nguyệt Thành được hãng truyền hình Colombia thông báo về thần tích chữa bệnh, lại có một đài truyền hình nổi tiếng truyền ra tin tức Lạc Nguyệt Thành ngược đãi tù binh, coi rẻ nhân quyền.

Tuy rằng Lạc Nguyệt Thành trông giữ nghiêm ngặt, nhưng bây giờ còn đang trong giai đoạn xây dựng, có rất nhiều thứ không có khả năng để ý hết. Hãng truyền hình ABC của nước Mỹ đã chụp được một vài tấm ảnh ở công trường làm việc. Rất nhiều tấm ảnh đều là binh lính và thủy thủ bị Lạc

Nguyệt Thành bắt làm tù binh.

Tuy nhiên đối với điều này Diệp Mặc lại ngoảnh mặt làm ngơ. Người Mỹ muốn dựng đền thờ, vừa yêu cầu Lạc Nguyệt Thành phóng thích tù binh, lại vừa thầm hận hãng truyền hình ABC của nước Mỹ nhiều chuyện. Đối với nước Mỹ mà nói, tù binh càng nhiều, việc xây dựng Lạc Nguyệt càng nhanh, thời gian bọn họ làm chủ Lạc Nguyệt càng rút ngắn.

Cho nên tuy rằng nước Mỹ tùy tiện nói một chút, nhưng không thấy có chút động tĩnh nào.

Mà đối với diễn xuất này của nước Mỹ, lập tức liền có người không thoải mái. Rất nhanh ảnh chụp về tất cả thông tin về đại quân của nước Mỹ ngược đãi tù binh Iraq bị truyền ra. Đồng thời còn soạn văn bản chỉ rõ, cái gì là ngược đãi tù binh. Đây mới là ngược đãi tù binh. Đối với trận đấu miệng này, Diệp Mặc không để ý. Hiện tại hắn không có tâm tình quan tâm tới việc này. Hắn cần làm gì vẫn đi làm cái đó.

Điều khiến Indonesia thất vọng chính là, trò nịnh bợ của bọn họ dường như nịnh không được tốt lắm. Người Mỹ chỉ tuyên bố vài câu suông như vậy rồi thôi, không phái binh, thậm chí cũng không áp dụng bất kỳ biện pháp gì.

Xem ra trông cậy nước Mỹ thực sự không có triển vọng. Nhưng bọn họ lại không dám công khai xuất binh đi chiếm đóng Lạc Nguyệt. Nếu có thể công khai xuất binh, bọn họ đã không cần phải mượn danh nghĩa hải tặc.

Mấy ngày nay Diệp Mặc hơi bận. Tuy rằng Lạc Nguyệt Thành là do Diệp Tinh thiết kế, Hư Nguyệt Hoa xây dựng, nhưng sau này cần phải bày trận. Hắn vẫn phải đi xung quanh nhìn xem có chỗ nào cần sửa chữa hay không. Hôm nay Diệp Mặc vừa tới bến tàu nơi hải quân đang luyện binh, Phương Vĩ liền vội vàng chạy tới kêu lên.

- Anh Diệp, có một người nói là bằng hữu của anh. Cô ấy đang chờ anh ở phòng khách.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 532

Người Từ Nam Phi Tới

Sao em lại đến đây?

Diệp Mặc trở lại phòng khách nhìn thấy Hàn Yên đến tìm mình, dường như cô ngồi trong đó có chút lo lắng. Hiện tại Hàn Yên đã là Huyền cấp, theo lý mà nói lúc này cô đã trở về môn phái chứ không phải ở lại đây. Tuy không biết Hàn Yên đến để làm gì, nhưng Diệp Mặc biết, Hàn Yên đã đến đây, chắc chắn có chuyện quan trọng.

Nhìn thấy Diệp Mặc đi vào, Hàn Yên liền đứng dậy, vẻ mặt hơi mất tự nhiên nói:

-Anh Diệp, ông bảo em đến báo tin cho anh, có cần giúp gì không. Nếu cần giúp, anh hãy trực tiếp gọi điện cho ông, bất luận chuyện quân sự hay là chuyện kinh tế, ông đều có thể thông qua quốc gia giúp anh.

Tuy biết chuyện quân sự mà lão Hàn chỉ là những trang thiết bị vũ khí, không phải trực tiếp ra quân nhưng Diệp Mặc vẫn rất cảm kích lão Hàn, Hàn Tại Tân có thể nói ra lời này, là thực tâm coi Diệp Mặc là bạn. Tuy Hàn Tại Tân trong quân đội Hoa Hạ có chút địa vị, nhưng nói ra lời này vẫn có rất nhiều áp lực.

Diệp Mặc để Hàn Yên ngồi xuống rồi nói:

-Cám ơn lão Hàn, bây giờ anh vẫn chưa cần giúp gì, nếu cần giúp, anh chắc chắn sẽ không khách sáo. Nhưng, nét mặt của em sao có chút không tự nhiên? Anh vẫn chưa tìm lão Hàn giúp mà.

Hàn Yên vội vàng xua tay nói:

-Không phải chuyện này, em chỉ là giúp ông chuyển tin cho anh mà thôi. Em là vì, vì chuyện khác muốn tìm anh giúp.

Nói đến đây, Hàn Yên do dự một lúc, nhưng vẫn tiếp tục nói:

-Chỗ sư môn của em bị ô nhiễm nên môi trường đã không còn được như trước nữa. Sự phụ em rất phiền não, vì đổi chỗ khác rất khó, đặc biệt là nơi thuộc Ẩn Môn.

-Ô nhiễm?

Diệp Mặc có chút kỳ lạ hỏi một câu, Ẩn Môn hắn cũng đi nhiều, như Tịnh Nhất môn, Điểm Thương, vv... Những Ẩn Môn này đều ở nơi vô cùng bí mật, hơn nữa ở núi cao xa xôi, dù có ô nhiễm cũng không ô nhiễm tới những nơi này.

Hàn Yên gật đầu: Chần chừ một lúc, Hàn Yên bỗng ngẩng đầu lên nói:

-Anh Diệp, bây giờ chỗ này đã là của anh, hơn nữa ở đây rất đẹp, chúng em chuyển đến đây được không?

-Sư môn em muốn chuyển đến Lạc Nguyệt?

Diệp Mặc nhìn Hàn Yên có chút kỳ lạ, Ẩn Môn thông thường cần bí mật, tuy Lạc Nguyệt có không ít núi, nhưng thời gian lâu dài, ở đây chắc chắn có rất nhiều người đến ở thì sao còn bí mật nữa.

-Vâng.

Hàn Yên gật đầu, rồi nói thêm:

-Em vẫn chưa nói với sư phụ, nhưng thấy vẻ lo lắng của sư phụ, nên đến hỏi anh trước. Nếu anh Diệp đồng ý, em sẽ quay về nói với sư phụ. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của sư phụ, bây giờ chỉ cần một nơi thanh tịnh, còn đối với chuyện bí mật hay không đã không còn bận tâm nữa.

- Chỗ này em vừa đến đã thích rồi, rất đẹp, em nghĩ sư phụ nhất định sẽ

thích nơi này.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Người hiện tại ở Lạc Nguyệt rất ít, đất rộng người thưa, sư môn em đến anh rất hoan nghênh. Đến lúc đó anh tìm người đi chung quanh cùng em, nếu các em thích ở trên núi, đợi lát anh sẽ tự mình đi tìm một nơi tương đối thanh tịnh, tìm được rồi sẽ nói với chị Nguyệt Hoa, để cô ấy giúp.

Hàn Yên nghe Diệp Mặc nói đồng ý, thì cảm kích đứng lên nói:

-Cảm ơn anh, anh Diệp, em còn một ít tiền, chính là lấy được từ trận đấu lần trước, em hoàn toàn có thể xây dựng được chỗ tu luyện mới. Em trở về sẽ thương lượng với sư phụ, rồi sau đó đến tìm anh.

-Đúng rồi, anh Diệp, ông em còn nói ông đã điều tra ra bản thiết kế Không Quỳ, còn về sự tồn tại của các phần bản thiết kế, nghe nói ở căn cứ Dương Loan của Bắc Sa. Người Mỹ cũng biết sự tồn tại của bản thiết kế, hiện giờ họ đang tích cực đoạt lấy bản vẽ thiết kế.

Trước khi đi Hàn Yên nhớ ra chuyện này, vội vàng nói với Diệp Mặc.

-Ông em đã phái người đi đoạt lấy bản vẽ chưa?

Diệp Mặc nhíu mày hỏi.

Hàn Yên lắc đầu:

-Vẫn chưa, nhưng sẽ lập tức phái người đi ngay. Ông em nói nếu anh có hứng thú cũng có thể cùng đi, nếu anh bận thì thôi.

Diệp Mặc cũng đứng dậy, nhìn Hàn Yên nói:

-Hàn Yên, anh sẽ không lừa em, em chuyển lời giúp anh, nếu ông em tin tưởng anh thì đừng đi tìm bản vẽ đó. Bởi vì dù tìm thấy cũng không có lợi gì, hơn nữa, bản vẽ đó không dễ dàng tìm thấy. Phái người đi chỉ là tăng thêm thương vong mà thôi, thực ra không cần thiết.

-Tại sao?

Hàn Yên nghi ngờ hỏi. Trước đây Diệp Mặc thậm chí đã đồng ý giúp tìm bản vẽ, bây giờ lại nói tìm thấy cũng không có lợi gì?

Diệp Mặc lắc đầu, không trả lời.

Thấy Diệp Mặc không trả lời mình, tuy Hàn Yên có chút thất vọng nhưng cô biết nếu có thể trả lời, anh Diệp chắc chắn sẽ trả lời, đã không trả lời, rõ ràng Diệp Mặc có điều băn khoăn, bây giờ mình chỉ cần chuyển lời của anh ấy là được rồi.

Tuy Diệp Mặc không có cách nào trả lời Hàn Yên, nhưng vẫn tìm Tam Tài đến, để anh ta đưa Hàn Yên đi xung quanh. Con người Tam Tài rất nhanh nhẹn, lúc trước anh ta và Hắc Xà đều là thuộc hạ của Lang Cực. Hơn nữa hai người họ rất trung thành với Lang Cực ở trước mặt Diệp Mặc, thực ra là trung thành với Diệp Mặc. Hai người đó đều rất nhanh nhạy, ngoài sợ chết ra, dùng bọn họ rất được. Sau này khi Lang Cực chết rồi, hai người này nương tựa Lý Tam Đao, bây giờ đã trực tiếp trở thành đội cảnh vệ của Lạc Nguyệt.

Vì Tam Tài rất thân thuộc Lạc Nguyệt nên Diệp Mặc mới để Tam Tài đưa Hàn Yên đi xung quanh.

Hàn Yên đi rồi, Diệp Mặc rơi vào suy nghĩ, môn phái của Hàn Yên đã bằng lòng đến Lạc Nguyệt, vậy những môn phái khác thì sao? Lạc Nguyệt vắng vẻ, người đương nhiên càng đông càng tốt. Đối với các Ẩn Môn có thể chuyển đến Lạc Nguyệt định cư, Diệp Mặc sẽ không từ chối.

Đối với việc lão Hàn chuyển thiện ý tới, trong lòng Diệp Mặc rất cảm kích. Gần đây Lạc Nguyệt xảy ra rất nhiều chuyện, Hàn Tại Tân chắc chắn cũng nghe nói đến, ông có thể đứng lên đưa ra lời đề nghị giúp đỡ, Diệp Mặc vô cùng cảm ơn.

Nhưng đối với chuyện bản thiết kế Không Quỳ, Diệp Mặc chắc chắn sẽ

không chen chân vào bản thiết kế Không Quỳ, đó chính là thiết kế của Diệp Tinh, mà Diệp Tinh người cũng ở đây, chỉ cần có thời gian, anh ta có thể thiết kế lại. Hơn nữa, khuyết điểm chí mạng của bản thiết kế Không Quỳ là không có năng lượng tinh thạch cực năng, bộ phận khống chế chủ yếu không có cách nào khởi động được.

Bản thiết kế Không Quỳ có tiên tiến đến mấy mà không có cách nào khởi động vẫn là đống sắt vụn. Dù là Hàn Tại Tân, Diệp Mặc cũng sẽ không nói cho ông ấy biết Diệp Tinh thiết kế bản thiết kế Không Quỳ bây giờ là sư đệ của mình, hơn nữa đang ở Lạc Nguyệt. Nói thế này không phải là giúp Hàn Tại Tân mà là hại Diệp Tinh và cũng hại Lạc Nguyệt của mình, việc này Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không làm.

Hắn nhắc nhở Hàn Tại Tân một câu là tận lực rồi, nếu lão Hàn không tin lời của mình, vẫn muốn phái người đi đoạt lấy bản thiết kế Không Quỳ thì Diệp Mặc hắn cũng hết cách. Trước khi hoàn thành xây dựng Lạc Nguyệt thành, không có tình huống đặc biệt nào, hắn sẽ không rời đi. Dù rời đi cũng chỉ đi thời gian ngắn rồi trở về.

Lạc Nguyệt hiện tại tiếng lành đồn xa, nhưng Diệp Mặc và tất cả mọi người ở Lạc Nguyệt vẫn là nên làm gì thì làm cái nấy. Diệp Mặc ngoài thỉnh thoảng đến viện tiên liệu Lạc Nguyệt, chữa trị cho mấy bệnh nhân ra, thời gian còn lại đều dành tu luyện hoặc là đi loanh quanh đâu đó. Ninh Khinh Tuyết bây giờ rất bận, căn bản không có thời gian đến bầu bạn với Diệp Mặc.

Nhìn Lạc Nguyệt thành từ không có gì đến có, từng tòa nhà được xây dựng, căn cứ phòng ngự quân sự dần dần mọc lên, nhưng Diệp Mặc lại không có cảm giác đạt được thành tựu nào. Hắn thấy dường như mình đang là người rảnh rỗi nhất ở đây, tất cả mọi người đều đang bận, chỉ mình hắn không bận lắm.

Dưới sự chỉ dẫn của Tam Tài, Hàn Yên chỉ mất mấy ngày đã tìm được địa điểm mình thích. Hơn nữa cô đặt tên là núi Quảng Hàn cũng là đặt theo tên môn phái Quảng Hàn Môn của cô.

Ở đây Hàn Yên vừa mới rời khỏi Lạc Nguyệt thì lại có một vị khách mới nữa tới. Lần này tới là người của công ty Lam Quang Nam Phi, công ty này là một trong những công ty lính đánh thuê nổi tiếng toàn cầu.

Diệp Mặc ở trong phòng khách nhìn thấy hai người, một người có khuôn mặt trắng không râu, xem ra không đến bốn mươi tuổi, chăm sóc bản thân rất tốt, cắt móng tay đều, hơn nữa quần áo cũng chỉnh tề. Chỉ là đôi mắt nhìn Diệp Mặc không thoải mái cho lắm, một tia sáng lóe lên, vừa nhìn đã biết đây là một người giảo hoạt. Người thứ hai là một cô gái trẻ, khoảng hai mươi tuổi, tóc vàng mắt xanh, làn da nhẵn mịn, nhưng thiếu đi vẻ đẹp của người con gái phương Đông. Nhìn dáng vẻ của cô hình như là trợ thủ của người đàn ông kia.

-Chào anh Diệp, tôi tên là Đông Phương Đường, người này là trợ lý của tôi, Shana. Danh tiếng của anh chúng tôi như sấm đánh bên tai, không ngờ anh lại trẻ thế này, có thể gặp được anh, tôi cảm thấy rất vinh hạnh.

Người đàn ông nói tiếng Trung rất lưu loát, Diệp Mặc vừa nghe đã biết người này là người Hoa.

Đông Phương Đường? Diệp Mặc liền nhớ tới Đông Phương Tê, hắn cảm thấy hai người này hình như có chút giống nhau. Chỉ là Đông Phương Tê sớm đã bị hắn giết rồi.

-Xin chào anh Diệp, tôi tên là Shana, được gặp anh tôi rất vui.

Tiếng Trung của Shana tuy không trôi chảy nhưng lại mang nét độc đáo phương Tây, nghe cũng thú vị.

-Mời ngồi.

Diệp Mặc chỉ chiếc ghế phía đối diện nhưng không hề bắt tay hai người này.

Thấy Diệp Mặc không để ý tới cánh tay mình đưa ra, sắc mặt của Đông Phương Đường hơi cứng, nhưng rất nhanh anh ta đã khôi phục được trạng

thái bình thường, ngồi xuống dường như không có chuyện gì xảy ra. Vẻ mặt vẫn tươi cười tự nhiên. Shana hơi sửng sốt, cô cảm thấy Diệp Mặc không lịch sự, nhưng chuyện bàn bạc không phải do cô làm chủ. Tuy trong lòng cô nghĩ như thế nhưng không nói ra.

Diệp Mặc nhìn thấy sự thay đổi trong điệu bộ của Đông Phương Đường, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng cũng chạy không thoát được thần thức của hắn. Diệp Mặc không dám khẳng định người này có quan hệ với Đông Phương Tê hay không, nhưng cũng biết Đông Phương Đường không hề đơn giản.

Sau khi thấy Diệp Mặc ngồi xuống, lại không thấy nói chuyện, khóe miệng Đông Phương Đường hơi nhếch lên, đành phải mở miệng nói:

-Anh Diệp, lần này tôi đại diện cho công ty Lam Quang Nam Phi đến là có vụ làm ăn muốn bàn với anh.

Diệp Mặc nhỏ giọng nói:

-Công ty Lam Quang Nam Phi? Tôi chưa nghe nói đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 533

Tôi Sẽ Tắm Máu Phi Loan Giác

Sắc mặt của Đông Phương Đường trở nên khó coi, công ty Lam Quang Nam Phi là công ty lính đánh thuê nổi tiếng toàn cầu, danh tiếng không hề thua kém gì công ty EO Nam Phi. Diệp Mặc lại nói chưa từng nghe nói đến, đây không phải là làm mất mặt nhau ngay trước mặt sao? Hơn nữa công ty của y có nhiều người đang bị Lạc Nguyệt giữ, dù là trước đây chưa nghe nói đến thì bây giờ cũng biết rồi chứ.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, gã Đông Phương Đường này tuy được đấy, nhưng hình như vẫn còn non. Một người mà để lộ rõ vui buồn trên nét mặt sao lại được công ty Lam Quang Nam Phi cử đi? Diệp Mặc theo bản năng nhìn thoáng qua Shana, trong lòng bỗng giật mình, sự khó coi của Đông Phương Đường hình như để cho Shana thấy. Nếu quả như vậy, thậm chí Đông Phương Đường còn nham hiểm hơn cả Đông Phương Tê.

Vẻ khó coi của Đông Phương Đường tuy chỉ biểu lộ ra trong giây lát, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, y cảm thấy tên Diệp Mặc này không phải là đối tượng dễ đàm phán. Y cho rằng một đối tượng dễ đàm phán ít nhất cũng phải có tác phong công việc, nhưng tên Diệp này ngay cả tác phong ấy công việc cũng không có.

-Anh Diệp, vậy tôi xin trình bày thế này, gần đây công ty tôi có chút đụng chạm đến quý công ty dẫn đến một số người của chúng tôi đã bị quý công ty đưa đi. Chuyện này chỉ là hiểu nhầm, đương nhiên cũng là lỗi của bên chúng tôi. Chúng tôi đồng ý đền bù tổn thất cho công ty, chỉ cần những người của công ty tôi được đưa đi là được rồi.

Đông Phương Đường cảm thấy dù là lời đề nghị mờ ám nào cũng đều là

mây bay trước mặt Diệp Mặc, không bằng trực tiếp nói.

Diệp Mặc khẽ nhíu mày:

-Các anh có người đụng chạm đến người của chúng tôi? Sao tôi lại không biết? Tôi nghĩ là các anh nhầm rồi. Nếu chỉ là chuyện này thì xin mời đi cho.

Thấy Shana chỉ ngồi một bên không nói gì. Đông Phương Đường đành nói tiếp:

-Công ty Lam Quang Nam Phi chúng tôi đương nhiên sẽ không đụng chạm đến quý công ty, có rất nhiều người biết công ty chúng tôi chỉ là công ty vệ sĩ mà thôi. Người ta đưa tiền, vệ sĩ của chúng tôi đương nhiên phải giúp làm chút việc, lần này cũng là do người ta thuê công ty chúng tôi, chúng tôi mới cử người đi.

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, công ty lính đánh thuê lại nói thành công ty vệ sĩ, tên Đông Phương Đường này đúng là không biết xấu hổ.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Shana chủ động lên tiếng:

-Đương nhiên chúng tôi sẽ trả bồi thường nhất định cho quý công ty, xin ông Diệp cứ đưa ra điều kiện.

Diệp Mặc nói như không:

-Ồ, có chuyện này ư? Cô hãy kể lại tỉ mỉ một lần nữa tôi mới biết, cô không nói, sao tôi biết?

Đông Phương Đường không ngờ Diệp Mặc cứ muốn nói rành mạch sự tình rồi mới đồng ý, y rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nói hay không nói ra chuyện này, hoàn toàn không giống nhau. Hiện nay truyền thông của các trang web và các đài truyền hình lớn trên thế giới, mới chỉ phát tin Lạc Nguyệt bị hạm đội hải tặc tập kích, chứ chưa hề nói rõ là ai tập kích.

Nhưng chỉ cần không phải là kẻ ngu cũng biết, hải tặc có hạm đội từ lúc nào? Đây nhất định do một quốc gia nào đó động thủ. Nhưng không sợ biết là quốc gia nào động thủ, chỉ cần người ta biết Lạc Nguyệt không có làm rõ. Thông thường người khác sẽ không làm rõ. Dù là đài truyền hình có gan lớn nhất, không có chứng cứ xác thực cũng không dám tùy tiện đoán đây là do quốc gia nào động thủ.

Một khi tin này lộ ra sẽ gây ra tranh cãi trong quốc tế. Tuy Lạc Nguyệt vẫn chưa thành lập quốc gia, nhưng cũng là một lãnh thổ. Tranh cãi liên quan đến lãnh thổ là tranh cãi giữa các quốc gia trong quốc tế. Nếu một bài báo gây ra chiến tranh giữa các nước thì không phải là chuyện tốt rồi.

Lúc này Diệp Mặc hỏi như vậy, rõ ràng là để Đông Phương Đường chủ động nói ra kẻ đứng sau sai khiến. Lạc Nguyệt Thành có khả năng tiêu diệt một hạm đội, ai biết họ sẽ lấy cái cớ để tiến hành chiến tranh trên biển hay không? Tuy rõ ràng biết Lạc Nguyệt thành không có khả năng và thực lực hoặc là không có sự quyết đoán gây hải chiến, nhưng Đông Phương Đường vẫn không dám nói, bởi vì điều này có liên quan đến quốc gia thuê bọn họ.

-Là như vậy, thời gian trước chúng tôi đã xem đưa tin, quý vị bị hạm đội tập kích. Sau này chúng tôi mới biết, không ngờ một số người dưới của chúng tôi lại chủ động liên lạc với hải tặc, mạo phạm đến Lạc Nguyệt thành. Vì vậy chúng tôi vô cùng xin lỗi với tất cả thành ý của mình.

Đông Phương Đường không còn cách nào, vẫn là chủ động nói chủ đề công ty Lam Quang Nam Phi tham gia vào tập kích, chỉ là y không đề cập đến Indonexia.

Bộp.

Diệp Mặc đập tay xuống bàn, sau đó đứng lên, lạnh lùng nói:

-Vậy là nói tập kích Lạc Nguyệt thành chúng tôi là công ty Lam Quang Nam Phi rồi? Không cần nói với tôi là hải tặc gì, tôi sẽ đến công ty Lam Quang Nam Phi các anh. Xin mời, nếu đã dám xâm nhập vào Lạc Nguyệt

thành, thì đừng trách chúng tôi xuất binh Phi Loan Giác.

Đông Phương Đường giật mình, y không ngờ Diệp Mặc trở mặt là trở mặt ngay. Vừa nãy hắn còn nói không biết công ty Lam Quang Nam Phi, bây giờ đã muốn xuất binh Phi Loan Giác rồi. Chỉ cần là cá nhân là có thể tra ra Phi Loan Giác là nơi công ty Lam Quang Nam Phi đóng quân, Diệp Mặc nói như vậy chính là trực tiếp làm mất mặt rồi.

-Nếu đã như vậy, chúng ta không còn gì để nói nữa rồi, từ biệt.

Đông Phương Đường đứng lên chắp tay nói một câu, sau đó xoay người bước đi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói thêm:

-Quay về nói với đoàn trưởng Khố Vưu của các anh, một tuần sau, tôi sẽ tắm máu Phi Loan Giác, để các anh còn chuẩn bị kỹ càng.

Đông Phương Đường nghe Diệp Mặc nói suýt chút nữa thì té ngã, lời nói của gã họ Diệp này quả thật đáng sợ vô cùng. Dễ dàng tắm máu Phi Loan Giác sao? Không xem mấy nghìn lính đánh thuê bọn họ là người? Thế nhưng người ta nói ra lời này, cho thấy rõ người ta đã điều tra kỹ tình hình công ty họ, thậm chí đội trưởng là ai cũng biết rồi.

Tuy vẫn muốn nói điều gì đó, nhưng Đông Phương Đường biết, bây giờ y không nói chuyện với Diệp Mặc được nữa, chính xác mà nói y không có tư cách đàm phán với Diệp Mặc.

Nhìn thấy hai người vội vội vàng vàng rời khỏi, Diệp Mặc nhếch mép cười nhạt. Hắn khẳng định Khố Vưu sẽ chủ động đến Lạc Nguyệt một chuyến, tuy hắn có đe dọa công ty Lam Quang Nam Phi một chút, nhưng nếu Khố Vưu không đến, thực sự hắn sẽ đi tiêu diệt công ty này.

Trong kế hoạch của Diệp Mặc, nếu một thời gian nữa mà công ty Lam Quang Nam Phi không đến, hắn sẽ chủ động đi tiêu diệt. Còn về lực lượng hải quân của Indonexia, lúc này hắn vẫn chưa có tính toán gì. Đương nhiên

chưa có tính toán gì không có nghĩa là không hành động, suy nghĩ của Diệp Mặc là đợi sau khi phòng ngự của Lạc Nguyệt hoàn thiện, hắn sẽ lập tức đi đánh lực lượng hải quân của quốc gia này.

Từ trước đến nay Diệp Mặc hắn không phải là người bị ức hiếp mà không trả đòn, tuy hắn vẫn chưa bị ức hiếp, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng là bị sỉ nhục. Quan điểm của hắn là tôi không đụng đến người thì cũng đừng có người đụng đến hắn, một khi đụng đến hắn rồi, hắn sẽ đánh cho chết Đây là quy tắc sinh tử trong giới tu chân của hắn, nếu bạn có thể nhịn một lần, lần sau không phải là một hạm đội mà là rất nhiều hạm đội khác đến gây chiến. Cuộc sống bình yên tĩnh lặng không phải dựa vào nhường nhịn mà là dựa vào thực lực mới có được.

Diệp Mặc đi ra phòng khách, thấy Hoàng Ức Niên và Quách Khởi dẫn theo ba, bốn người vội vã đi tới. Nhưng Diệp Mặc thấy vẻ mặt của họ dường như không có gì lo lắng cả, mà là có chút hưng phấn, đoán là không phải chuyện gì xấu.

-Anh Diệp, những người này đều là lính đánh thuê của công ty Lam Quang Nam Phi, bọn họ muốn gia nhập Lạc Nguyệt, nên em đưa họ đến hết đây, nhiều người là những tay đánh đấm giỏi.

Quách Khởi vừa đến đã chỉ những người đứng sau nói.

-Vâng, thành chủ. Có mấy người có năng lực hải chiến và quân sự không kém gì em. Bọn họ là những lính đánh thuế mời giá cao mới tới, còn có một số người là lính chuyên gia về không chiến và lục chiến. Bọn họ đến công ty Lam Quang Nam Phi chỉ là vì muốn cầu tài thôi.

Hoàng Ức Niên vội vã bổ sung thêm.

Anh ta nói xong thấy Diệp Mặc đang liếc nhìn đám lính đánh thuê, vội vàng chỉ một người đàn ông da đen khoảng bốn mươi tuổi nói:

-Anh ta tên Mildison, vốn là thượng úy hải quân hạm đội thứ sáu của

Mỹ, vì phạm sai lầm nghiêm trọng trong hải quân nên bị đuổi ra, hiện tại đến công ty lính đánh thuê để đào vàng. Còn người cao gầy sau lưng anh ta tên là Corneal, vốn là trung úy không quân của Anh, vì vợ anh ta tư thông với cấp trên bị anh ta bắt gặp, kết quả là anh ta giết hai người rồi đến công ty lính đánh thuê kiếm tiền.

Hoàng Ức Niên chỉ một lượt, Diệp Mặc phát hiện ra mỗi một người lính đều có một câu chuyện của riêng mình, vả lại không có người nào không phải là tinh anh trong quân đội.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu tại sao công ty Lam Quang Nam Phi lại đặc biệt cử người đi đưa những người này về, thì ra những người này đều có giá cao cả, hơn nữa còn mời chưa chắc đến, rất nhiều lính đánh thuê giỏi đều phải cạnh tranh với công ty khác, thậm chí phải cạnh tranh với quân đội mới mời được họ.

-Được, tư lệnh Hoàng, đội trưởng Quách, các anh em hãy chia những người này về bộ đội của chúng ta. Tuy hiện nay chúng ta chưa có máy bay, cũng chưa thành lập được không quân, nhưng đây chỉ còn là vấn đề thời gian. Để Cornoal tạm thời phụ trách việc thành lập không quân, còn nếu những người này bằng lòng ở lại Lạc Nguyệt lâu dài, cho phép cấp cho họ mảnh đất, sau đó đón người nhà đến Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc lập tức quyết định, ngay cả công ty lính đánh thuê Lam Quang Nam Phi cũng không muốn bỏ những tinh anh này thì đối với Lạc Nguyệt chỉ có chuyện tốt, không có chuyện xấu.

Dừng lại một chút, Diệp Mặc nói tiếp:

-Nếu trong lính đánh thuê có người có bản lĩnh, và muốn ở lại Lạc Nguyệt, chúng ta rất hoan nghênh. Đãi ngộ của chúng tôi không hề thấp so với công ty lính đánh thuê trước của bọn họ, cần biết rằng chúng ta có ngành sản xuất thu lợi nhiều nhất toàn cầu.

-Vâng.

Hoàng Ức Niên và Quách Khởi đưa những người này rời đi, phân công làm việc.

Quân đội Lạc Nguyệt đã dẫn hình thành được bước đầu, trong lòng Diệp Mặc cũng rất vui, đối với hắn, một khi Lạc Nguyệt thực sự có khả năng phòng ngự, hắn tin dưới năng lực của mình và Diệp Tinh, tiền trên toàn thế giới sẽ chảy về Lạc Nguyệt.

…

Trái ngược với sự thoải mái của Diệp Mặc, Khố Vưu – đoàn trưởng công ty Lam Quang Nam Phi có vẻ mặt phiền não. Gã có chút hối hận vì đã nhận mối làm ăn với Indonexia, công ty Lam Quang Nam Phi vốn làm ăn rất thịnh vượng, bình định một cuộc nội chiến đã là hơn tỷ đô la Mỹ. Nhưng không ngờ vì Indonexia mà lần đầu tiên gặp phải mối nguy bị tiêu diệt toàn quân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 534

Chính Là Uy Hiếp

Khố Vưu vốn tưởng Lạc Nguyệt - loại thành trì do một công ty thành lập căn bản không có bất kì sức chiến đấu nào. Bây giờ lại có hạm đội tham chiến của Indonesia, dễ như trở bàn tay. Anh ta thấy sở dĩ Indonesia mời người của họ tham chiến chỉ là vì gác qua một bên hoài nghi của bản thân mà thôi. Điều khiến Khố Vưu không nghĩ tới chính là không ngờ lại xảy ra sự nhầm lẫn lớn như vậy.

Phải biết rằng dù anh ta chỉ phái năm trăm người nhưng năm trăm người này đều là những người tinh anh của binh đoàn công ty. Cho dù là năm 98giúp đỡ Allah bình định vũ trang phản chính phủ, cũng chỉ là tổn thất mười mấy người mà thôi. Lần này năm trăm người không ngờ lại bị diệt toàn quân, toàn bộ bị bắt.

Tuy anh ta cũng rất không muốn phái người đi giao thiệp với Lạc Nguyệt nhưng tổn thất lần này đúng là quá lớn. Hơn nữa bên Indonesia không có chút động tĩnh nào, thậm chí đề xuất để công ty họ đi đàm phán với bên Lạc Nguyệt, tranh thủ đòi lại tổn thất, đưa quân hạm và binh sĩ bị bắt về.

Điều này làm Khố Vưu vô cùng căm tức, anh ta rất không muốn để ý đến người bên Indonesia nhưng bản thân anh ta lại không thể không đi. Tổn thất lần này đều là một số tinh anh của hải chiến và không chiến. Nếu Khố Vưu không nghĩ cách đòi lại những người này, sức chiến đấu của binh đoàn anh ta sẽ giảm thẳng xuống một cấp.

Người thì có thể tìm được nhưng những nhân tài tinh anh cao cấp như thế lại không phải dễ tìm như vậy.

-Đoàn trưởng, Đông Phương Đường và Shana đã quay lại.

Đúng lúc Khố Vưu nôn nóng bất định, vệ binh của anh ta đi tới báo cáo nói hai người đi tới Lạc Nguyệt đàm phán đã quay lại.

-Mau, cho họ vào.

Khố Vưu lập tức giơ tay lên nói.

Vẻ mặt của Đông Phương Đường và Shana rõ ràng là có chút không được tốt lắm, Khố Vưu vẫn chưa hỏi, chỉ nhìn sắc mặt hai người đã biết đàm phán dường như không suông sẻ.

-Ngồi đi, nói về quá trình đàm phán trước đi. Người của Lạc Nguyệt có phải đã từ chối rồi không?

Khố Vưu chỉ chỗ ngồi đằng trước, Shana chủ động đi rót hai cốc nước đưa đến.

Bê cốc trà, Đông Phương Đường mới tỉnh ra, đi Lạc Nguyệt thậm chí anh ta còn không được uống đến một ngụm nước.

Đông Phương Đường không kịp uống nước đã hồi báo lại về thái độ ngạo mạn và lời của Diệp Mặc không sót một chữ nào.

Bốp Khố Vưu tức giận vỗ bàn, thật không ngờ lại không nể mặt như vậy, lại còn muốn tám máu Phi Loan giác của mình, chả nhẽ công ty Nam Phi Lam Quang ta còn sợ sao?

-Tắm máu Phi Loan giác, khẩu khí lớn thật…

Khố Vưu sau khi đập bàn một cái thì đứng dậy, trên mặt lộ vẻ sát khí.

Từ khi công ty lính đánh thuê của bọn họ thành lập cho tới nay, không biết bao nhiêu lần ra vào tranh chấp chiến tranh các nước rồi. Trừ nhiệm vụ năm 2001, cho tới bây giờ đều không có kỉ lục thất bại. Chính là đến một nước nhỏ cũng không dám nói với binh đoàn của họ những lời này. "dược

phẩm Lạc Nguyệt", một công ty chế dược không ngờ tuyên bố muốn tắm máu binh đoàn đánh thuê của họ, đúng là quá kiêu ngạo.

-Đi tìm tham mưu Edward đến đây, ta phải tám máu Lạc Nguyệt thành trước khi hắn chưa tám máu Phi Loan giác.

Khố Vưu thực sự là quá phẫn nộ, kiêu ngạo, Lạc Nguyệt thành quá kiêu ngạo.

-Không cần, tôi đã tới rồi.

Vừa dứt lời, một gã da trắng, thân hình vạm vỡ đi vào. Người này nhìn có vẻ rất dị thường, tóc hơi xoăn, bước đi sinh động, bộ dạng đúng tiêu chuẩn của một quân nhân.

Người này chính là Edward - tham mưu trưởng của binh đoàn lính đánh thuê Nam Phi Lam Quang, là lính có kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú. Anh ta đi tới, ngồi xuống, không nói gì trước mà rót một cốc café rồi ngồi xuống.

Chờ sau khi Khố Vưu cũng ngồi xuống, Edward uống một ngụm nước rồi mới chậm rãi nói:

-Đoàn trưởng Khố Vưu, lời vừa rồi của Đông Phương Đường tôi cũng nghe thấy rồi. Tuy tôi cũng rất tức giận nhưng chuyện này lại không thể giải quyết như anh nói được. Trước tiên không nói đến chúng ta có thể tắm máu Lạc Nguyệt thành hay không, công ty của chúng ta làm ăn vì tiền, tắm máu Lạc Nguyệt thành chúng ta chỉ nhận được sự ngăn cấm trên quốc tế, không có lợi.

Edward nhìn Đông Phương Đường một cái, lại nói:

-Sự tồn tại của binh đoàn lính đánh thuê chỉ có một mục tiêu, kiếm tiền. Không có lợi nhuận, binh lính của chúng ta không có ai tình nguyện làm. Anh Đông Phương, anh đến từ Hoa Hạ, "dược phẩm Lạc Nguyệt" cũng từ Hoa Hạ, anh thấy chúng ta nên giải quyết như thế nào?

Đông Phương Đường không ngờ Edward lại hỏi anh ta, anh ta vội vàng nói:

-Tuy tôi tán thành suy nghĩ của đoàn trưởng Khố Vưu nhưng tôi biết một khi chúng ta làm như vậy thì binh đoàn của chúng ta sẽ huỷ diệt hoàn toàn. Lạc Nguyệt thành có thể tiêu diệt hạm đội Indonesia, cộng thêm chúng ta nhiều nhân tài ưu tú như thế này cũng không có tác dụng gì, tôi nghĩ lực lượng quân sự Lạc Nguyệt thành sẽ không kém hơn chúng ta. Vì vậy chuyện dùng vũ lực để giải quyết không tốt cho chúng ta, tôi đề nghị không làm như vậy.

Edward gật đầu nói:

-Đúng thế, hạm đội liên hợp của chúng ta và Indonesia thua rất kì quái, tin tức mà tôi nhận được là, mấy ngày trước khi khai chiến, chúng ta liên tiếp đánh chìm ba thuyền tuần dương hạm của đối phương. Nhưng ngày thứ năm hạm đội chúng ta đột nhiên đầu hàng. Căn cứ vào tin tình báo mà tôi nhận được là, đối phương đã bắt giữ tướng quân Luis và quan chỉ huy David làm tù binh. Dưới sự dẫn dắt của hai người này, toàn bộ hạm đội đã đầu hàng. Nhưng tôi biết chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy.

-Ý của anh là?

Khố Vưu kì thực cũng biết vũ lực là không thể được, đây chẳng qua là trong lòng phẫn nộ, nhất thời nói nhảm mà thôi.

Edward nói một cách thận trọng:

-Tôi cảm giác tên Diệp Mặc đó không nói dối, hắn thực sự có thực lực tắm máu Phi Loan giác của chúng ta.

Khố Vưu cau mày, -Tham mưu Edward, có phải anh quá khẩn trương rồi không, nói có hơi khoa trương?

Tuy anh ta biết vừa rồi mình nói tắm máu Lạc Nguyệt là nói nhảm nhưng cũng cho rằng Lạc Nguyệt tắm máu Phi Loan giác cũng là chuyện

nực cười.

Edward lắc đầu -Không, tôi không hề khoa trương tí nào cả. Vị trí khoảng cách biển của chúng ta không phải xa lắm, chúng ta không có lực lượng hải quân. Hơn nữa chúng ta cũng không có lực lượng không quân. Nhiều nhất chúng ta chỉ có một đội lục quân có tính chiến đấu mạnh hơn mà thôi. Lạc Nguyệt có thể đánh bại một chi hạm đội, bất kể họ dùng phương pháp gì đều có thể nói rõ rằng lực lượng hải quân của họ khá thâm hậu. Vì vậy rất có thể họ sẽ tắm máu quân đoàn của chúng ta ngay trên biển, hơn nữa còn không cần chịu trách nhiệm gì cả, nhiều nhất chỉ là chịu khiển trách mà thôi.

Khố Vưu trầm mặc, nghe xong lời của Edward và Đông Phương Đường, anh ta cảm thấy sự tình dường như thực sự có thể như tên Diệp Mặc kia nói.

-Diệp Mặc có phải chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị của dược phẩm Lạc Nguyệt không?

Sau hồi trầm mặc, Khố Vưu bỗng nhiên hỏi.

Đông Phương Đường gật đầu nói:

-Đúng vậy, chúng tôi đã từng điều tra hắn, trong một số cấp cao của Hoa Hạ, dường như hắn rất nổi tiếng. Hơn nữa nghe nói Bắc Sa từng đàm phán với hắn, cụ thể là vì chuyện gì chúng tôi không biết. Nhưng Bắc Sa dường như có chút kiêng dè hắn.

-Cái gì? Anh nói Bắc Sa có chút kiêng dè tên Diệp Mặc đó?

Khố Vưu bị câu nói này làm kinh hãi, theo bản năng nhìn nhìn Edward. Vì anh ta biết, nếu binh đoàn lính đánh thuê này của anh ta ở trước mặt Bắc Sa thì chính là một con kiến.

Edward cũng gật đầu nói:

-Đúng là như vậy, tên Diệp Mặc này dường như không đơn giản, nhưng

lai lịch của hắn lại có chút kì lạ, dường như chỉ là một con ông cháu cha của Yến Kinh mà thôi. Đương nhiên bây giờ tôi cho rằng chúng ta không phải điều tra lai lịch của hắn, nếu đã biết lai lịch của hắn, việc đầu tiên chúng ta phải làm chính là tiếp tục đi đàm phán với Lạc Nguyệt.

-Nhưng hắn rõ ràng là không muốn đàm phán với chúng ta mà.

Khố Vưu có chút tức giận nói.

Đông Phương Đường thầm lắc đầu, tên Khố Vưu này đúng là nhị thế tổ. So với cha của anh ta đúng là kém quá xa. Lúc đầu công ty Lam Quang Nam Phi, dưới sự dẫn dắt của cha của Khố Vưu, đúng là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Cha của anh ta nếu không phải chết tại trận trong nhiệm vụ năm 2001 kia thì binh đoàn lính đánh thuê này sao có thể bị tên Khố Vưu không có đầu óc này lãnh đạo chứ. Anh ta không những tính khí nóng nảy còn nhiều lần để lộ bí mật cho đàn bà nữa.

Edward lại không để ý phản ứng của Khố Vưu, mà tiếp tục nói:

-Sở dĩ Diệp Mặc không đồng ý, tôi nghĩ là vì chúng ta chưa làm đầy đủ yêu cầu của hắn mà thôi. Bây giờ chúng ta không phải đi chuộc người đơn giản như vậy. Bây giờ phải làm là làm sao để có thể làm vừa lòng hắn. Anh Đông Phương, anh nói xem yêu cầu của hắn là gì?

-Diệp Mặc muốn để chúng ta giáp mặt thừa nhận ông chủ chính thức là Indonesia, tôi không nói thẳng ra vì vậy sau cuộc đàm phán không có cách nào nói chuyện nữa.

Đông Phương Đường liền trả lời.

Edward lại không thèm để ý mà nói:

-Điều này thực ra cũng chả là gì, lính đánh thuê của chúng ta không phải là sát thủ. Vì vậy lúc đề cập đến an nguy, tôi kiến nghị chúng ta lại tiến hành đàm phán với hắn một lần nữa. Hơn nữa, lực lượng hải quân Lạc Nguyệt thành hùng hậu, Lạc Nguyệt thành khác với một quốc gia, nói không chừng

sau này chúng ta còn hợp tác với bọn họ, lúc này nên quan hệ tốt với họ, như thế có lợi cho chúng ta, không có hại.

-Bọn họ sao phải muốn chúng ta thú nhận ông chủ sau lưng?

Shana theo bản năng hỏi.

Edward nhìn Shana và Khố Vưu một cái, không trả lời. Nhưng mấy người đều xem sắc mặt của đối phương đã biết đáp án là gì, đến loại thần kinh thô ráp như Khố Vưu cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nói thẳng ra là t Lạc Nguyệt hànhthực sự không coi công ty Lam Quang Nam Phi bọn họ ra gì, người ta chỉ cần một chứng cứ. Mục đích của chứng cứ này là vì để sau này trừng trị Indonesia một cách quang minh chính đại, chỉ cần lính đánh thuê của họ thừa nhận bị Indonesia mời, chừng cứ này đã có rồi. Tuy biết nhưng không ai nói ra.

Lạc Nguyệt đến Indonesia cũng định trừng trị, sao có thể coi công ty lính đánh thuê của họ ra gì chứ? Điều này đã quá rõ ràng rồi, Diệp Mặc nói phải tắm máu Phi Loan giác của họ, đây không phải câu nói đùa, đây là thật. Nếu họ đi đàm phán với Lạc Nguyệt lần nữa, điều này có thể cho thành uy hiếp, nếu không đi, vậy thì không phải là uy hiếp rồi.

Khố Vưu cuối cùng cũng ý thức được mức nghiêm trọng của sự việc, lập tức đứng dậy gật đầu nói:

-Được, cứ thế đi, chúng ta đến Lạc Nguyệt với tốc độ nhanh nhất, mấy người chúng ta đều qua đó.

…

Tâm trạng lúc này của Diệp Mặc rất sung sướng, không những chiêu nhận được đại lượng nhân tài quân sự, hôm nay Diệp Tinh còn thiết kế ra hệ thống radar công kích tự động đầu tiên.

Hệ thống radar này được Diệp Tinh mệnh danh là hệ thống lá chắn

phòng ngự công kích vũ trị, làm việc trong sóng ngắn X. Tính năng chủ yếu của nó không những có thể quét đến trong 30 ngàn mét hải vực và không vực, còn có thể tự động tập trung, tự động công kích. Mỗi một hệ thống có thể đồng thời truy tìm tung tích 50 mục tiêu và 20 thiết bị nhiễu sóng. Chủ yếu nhất chính là nếu nhiều loại hệ thống radar phòng ngự này sẽ không bị lặp lại truy tìm tung tích cùng một mục tiêu.

Hơn nữa 30 ngàn mét là chỉ phạm vi nó có thể công kích, đồng thời bộ radar này có thể giám sát đến trong ba ngàn cây số đường bay đạn đạo. Tuy không chắc tiên tiến hơn Mĩ nhưng đây chỉ là hệ thống công kích phòng ngự vũ trụ đời đầu tiên của Lạc Nguyệt.

Cái tự động công kích này đương nhiên là truyền về hình ảnh và tư liệu của đối phương một cách chính xác nhất, sau đó do người thao tác phát lệnh công kích, cũng không phải thấy cái gì là đánh luôn. Chỉ lệnh công kích này cũng có thể thiết lập trở thành tự động phóng, một khi thiết lập thành tự động phóng, không cần người thao tác phát chỉ lệnh, tìm được mục tiêu thì có thể phóng thẳng đầu đạn công kích.

Đương nhiên ngoại trừ thời kì chiến tranh, không thể lắp đặt thành tự động được.

Sở dĩ mệnh danh hệ thống lá chắn công kích phòng ngự vũ trụ là vì Diệp Mặc từng nói phòng ngự tốt nhất chính là công kích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 535

Nhanh Chóng Xây Dựng

Loại hệ thống rada phòng ngự tiến công này một khi khởi động thì sẽ khiến chúng bao trùm toàn bộ Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc nói với Hư Nguyệt Hoa một cách thận trọng. Hắn biết một khi "dược phẩm Lạc Nguyệt" chuyển tới Lạc Nguyệt thành, thì chính là lúc đối kháng với Mĩ. Không có hệ thống phòng thủ trên không là không được.

Tên lửa xuyên lục địa của nước Mĩ có thể dễ dàng phóng đến Lạc Nguyệt thành, hơn nữa độ chính xác rất cao. Huống hồ cho dù họ không bắn đạn đạo, họ còn có vũ khí hạt nhân. Lạc Nguyệt Thành đối với họ mà nói, chỉ là một kẻ yếu mới thành lập mà thôi.

Diệp Mặc vẫn không biết được ẩn thân của mình có thể lừa được tất cả hệ thống theo dõi rada không. Một khi không thể lừa được, vậy thì đối mặt với tập kích đường không đúng là một uy hiếp không nhỏ đối với hắn và Lạc Nguyệt. Hơn nữa, tuy hắn có thể dễ dàng đánh rơi máy bay chiến đấu nhưng cũng khó chống lại được. Nếu người Mĩ áp dụng chiến thuật đàn sói, hắn chỉ có một mình, chỉ cần khiến một cái trong đó thả bom đến Lạc Nguyệt thì hắn sẽ bị tổn thất.

Tuy Diệp Mặc có thể thông qua thủ đoạn trả miếng để tiến công nước Mĩ nhưng Diệp Mặc lại không muốn sau khi chính mình bị tổn thất rồi mới đi tiêu diệt đối phương, hắn cần người đánh đòn phủ đầu. Vì thế loại radar phòng ngự tiến công, bao phủ toàn cảnh Lạc Nguyệt này là bắt buộc phải có.

Diệp Tinh thiết kế loại radar phòng ngự này là liên kết với hệ thống đạn đạo, phòng ngự đồng thời lập tức có thể công kích, thậm chí không cần nhân

viên chuyên nghiệp đến, đây chính là suy nghĩ của Diệp Mặc, công kích chính là phòng ngự.

Sau khi lưu lại Tàng Gia Nghiêm và Diệp Tinh tiếp tục nghiên cứu và thảo luận hệ thống lá chắn phòng ngự và công kích vũ trụ đầu tiên, Diệp Mặc lại đưa Hư Nguyệt Hoa đến phòng khách. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, công ty Lam Quang Nam Phi lần này phái bốn người đến đàm phán, đến cả Khố Vưu - đoàn trưởng của họ cũng đến.

Diệp Mặc không để bọn họ một bên mà không để ý đến, ra đó luôn. Diệp Mặc cũng rất rõ, tuy công ty lính đánh thuê này không có uy hiếp gì với Lạc Nguyệt nhưng hắn buộc phải giải quyết họ cho xong, không thể gác lại sau này.

-Anh Diệp, xin chào. Tôi là Edward, là tham mưu của công ty Lam Quang Nam Phi. Đây là Khố Vưu - đoàn trưởng của chúng tôi.

Diệp Mặc vừa đi vào, Edward liền đưa tay ra chào hỏi rất nhiệt tình, còn giới thiệu đoàn trưởng của họ.

Diệp Mặc gật đầu, chỉ vào Hư Nguyệt Hoa nói:

-Vị này là Hư Nguyệt Hoa - người phụ trách Lạc Nguyệt thành hiện nay, mời các vị ngồi.

Nghe nói Hư Nguyệt Hoa là người phụ trách Lạc Nguyệt, vẻ mặt đám người Edward càng sốt ruột hơn.

Theo Đông Phương Đường, Edward biết tên Diệp Mặc này đàm phán thích thẳng thắn, không thích vòng vèo. Anh ta nói thẳng:

-Nguyên nhân cụ thể mà chúng tôi tới Lạc Nguyệt tôi nghĩ anh Diệp và cô Hư đây đã biết. Tôi đại diện công ty Lam Quang Nam Phi gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến quí phương, đồng thời nguyện chịu bồi thường.

Edward không có chút ý kiến chuộc người của mình về, chỉ là đề xuất

chuyện bồi thường.

Diệp Mặc không nói gì, Hư Nguyệt Hoa lại mở miệng nói:

-Chúng tôi cần không phải là xin lỗi, chúng tôi muốn biết các người tại sao lại tập kích Lạc Nguyệt của chúng tôi.

Edward trả lời không chút do dự:

-Chúng tôi là lính đánh thuê, đương nhiên là vì mệnh lệnh của ông chủ mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Cô Hư, cô cũng biết, bản thân chúng tôi cũng không có quân hạm.

Nói tới đây ngừng lại một chút. Edward cũng không chờ Hư Nguyệt Hoa hỏi tiếp đã chủ động nói:

-Thuê chúng tôi chính là hải quân Indonesia. Tư lệnh hải quân của họ - Tiếu Lư Khâu đích thân bàn bạc với tôi. Họ nói quân lực của họ không đủ nên mời chúng tôi cùng tập kích Lạc Nguyệt thành.

-Ồ, hoá ra là như vậy, đoàn trưởng Khố Vưu, không biết anh nói như thế nào?

Hư Nguyệt Hoa hướng ánh mắt về phía Khố Vưu.

Khố Vưu tuy nóng nảy nhưng đã đến nước này rồi, người của mình cũng đã thừa nhận rồi, sao còn nói không phải được, anh ta vội vàng trả lời:

-Đúng thế, là như vậy, tư lệnh Tiếu Lư Khâu đích thân tìm chúng tôi, sau đó yêu cầu chúng tôi xuất bình, giá là 130 triệu đô la Mỹ.

Hư Nguyệt Hoa thản nhiên cười -Nếu đã như vậy, các người kí một chữ đi, tránh bảo chúng tôi nói càn.

Nói xong Hư Nguyệt Hoa như làm ảo thuật lấy ra một văn kiện sau đó ném đến trước mặt Khố Vưu và Edward.

Tuy Khố Vưu và Edward biết cuộc nói chuyện lần này chắc chắn có ghi hình lại nhưng họ không dám không kí tên. Hai người nhìn nội dung văn kiện đơn giản, trong lòng cười khổ. Cái này căn bản đã in từ lâu rồi, chỉ chờ họ đến kí tên thôi.

Hư Nguyệt Hoa thu lại bản văn kiện đã kí tên, Diệp Mặc liền đứng dậy, theo hắn thấy thì cuộc đàm phán đã kết thúc.

Edward cười khổ nhìn Diệp Mặc một cái, cũng đứng dậy, do dự một chút rồi nói:

-Anh Diệp, chúng tôi còn có một số người…

Diệp Mặc cười tươi một cái, khoát tay nói:

-Anh Edward không nói thì tôi cũng sẽ nói, những bằng hữu đó của binh đoàn các anh thấy Lạc Nguyệt của chúng tôi khá ổn nên đã ở lại rồi. Còn một số đang xây dựng cho Lạc Nguyệt chúng tôi, tôi vốn định để bên anh trả ít tiền nhưng tôi thấy họ làm việc rất tiến bộ, chi bằng tiếp tục thoả mãn nhu cầu của họ, tiếp tục ở lại đây xây dựng Lạc Nguyệt, không biết anh Edward còn có ý kiến gì không?

Edward trong lòng đầy chua xót, anh ta rất muốn nói những người đó là tinh anh của họ, nhưng lại sợ Diệp Mặc há mồm sư tử.

Thấy sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống, Edward đành ngậm miệng lại. Ngộ nhỡ chọc Diệp Mặc không vui, sư tử ngoạm miếng lớn, muốn họ bồi thường một khoản tiền vậy đúng là cái được không đủ bù cái mất. Tuy tổn thất một số nhân tài nhưng tránh việc đoàn lính đánh thuê bị diệt, đây cũng coi như là một chuyện tốt.

Về phần Indonesia đề xuất phải chuộc lại quân hạm, bị Edward trực tiếp bỏ qua. Nói đùa gì vậy, lúc này anh ta sao còn dám nói chuyện chuộc quân hạm với Diệp Mặc chứ, đây không phải là tự làm mất mặt sao.

-Đông Phương Đường, tôi hỏi anh một người, anh quen Đông Phương

Tê không?

Diệp Mặc bỗng hỏi Đông Phương Đường.

Đông Phương Đường không biết đang nghĩ những gì, dường như đang mất tập trung, bị Diệp Mặc hỏi như vậy, nhất thời kinh ngạc. Nhưng anh ta lập tức phản ứng lại, vội vàng nói:

-Không quen, tôi không biết ai là Đông Phương Tê.

Diệp Mặc lại cảm giác sắc mặt Đông Phương Đường này trong nháy mắt có chút không tự nhiên nhưng cũng không thể khẳng định là anh ta có quan hệ với Đông Phương Tê hay không. Đối với Đông Phương Tê, Diệp Mặc vốn là căm thù đến tận xương tuỷ. Hắn cảm giác câu trả lời của Đông Phương Đường có chút vấn đề, nhưng vấn đề ở chỗ nào hắn lại nhất thời không có cách nào bắt được.

-Câu vừa nãy của Đông Phương Đường là giả.

Cho tới khi đám người Edward rời đi, Hư Nguyệt Hoa mới bỗng nhiên nói ra.

-Sao chị biết?

Diệp Mặc cảm giác câu nói đó của anh ta có chút vấn đề, nhưng nhất thời không nghĩ ra vấn đề đó nằm ở chỗ nào.

Hư Nguyệt Hoa lại nói:

-Đông Phương Đường xuất thân từ lính đánh thuê, lính đánh thuê là làm gì? Đương nhiên là giúp người ta đánh nhau hoặc là giết người. Bọn họ không những phải hiểu rõ xung đột vũ trang của các quốc gia trên thế giới mà cũng phải nắm rõ tình hình của người cùng nghề. Lúc đầu anh cả của Nam Thanh - Thiên Long Đầu cũng có mấy ngàn lính đánh thuê, họ cũng làm ăn với công ty Lam Quang Nam Phi, có thể nói hai bên chính là đối thủ cạnh tranh.

- Mà Đông Phương Tê là cố vấn cấp cao nhất - thủ hạ của Thiên Long Đầu, đến chị lăn lộn Hongkong đây cũng biết. Đông Phương Đường vừa thấy chính là quân sư của công ty Lam Quang Nam Phi, sao có thể không biết sự tồn tại của Đông Phương Tê chứ? Anh ta vừa nói không biết, là vì trả lời gấp gáp không nghĩ kĩ, chờ anh ta về anh ta liền biết câu trả lời của anh ta có vấn đề.

Diệp Mặc gật đầu, hắn tán thành lời của Hư Nguyệt Hoa, nếu Đông Phương Đường biết Đông Phương Tê, lúc vội vàng lại nói không biết, trong này chắc chắn có vấn đề. Nhưng bây giờ không phải lúc đi tìm anh ta, chờ có thời gian thì Đông Phương Đường này chung qui là không có cách nào chạy thoát.

Công ty Lam Quang Nam Phi và Lạc Nguyệt sau khi tiến hành đàm phán, không đưa một ai đi, những người lính đánh thuê đó sau khi biết bị vứt bỏ đều muốn thành tâm cống hiến sức lực cho Lạc Nguyệt. Nhưng tiêu chuẩn tuyển nhận của Hoàng Ức Niên và Quách Khởi lập tức cao lên rất nhiều, quân đội của Lạc Nguyệt không phải muốn vào là vào. Còn về người của Indonesia càng không thu nhận một ai.

…

Lại gần một tháng trôi qua, bên Indonesia không có bất kì người nào đến Lạc Nguyệt tiến hành đàm phán, dường như những quân hạm đó và người bị bắt giữ đó không phải là của bọn họ vậy. Điều này làm cho Diệp Mặc có chút kì lạ, sau đó thông qua tình báo của Hư Nguyệt Hoa mới biết, Indonesia vì ra quân Lạc Nguyệt, đã dẫn tới một số người bất mãn, bây giờ đang diễn ra nội chiến.

Đối với những cái này, Diệp Mặc rất vui sướng khi nghe thấy. Hệ thống radar công kích phòng ngự vũ trụ đã được khởi động. Diệp Mặc thử lại công hiệu của thuật ẩn thân của mình lại phát hiện lúc chân khí của hắn không tiêu hao thi triển thuật ẩn thân vẫn có thể lánh mặt một thời gian. Nhưng thời gian này rất có hạn, một khi chân nguyên của hắn bắt đầu tiêu hao, radar có thể bắt được bóng dáng của hắn ngay.

Phát hiện này khiến Diệp Mặc có chút thất vọng, hắn biết cái này có quan hệ với tu vi của hắn, tu vi của hắn vẫn quá thấp.

Thời điểm Diệp Tinh và đám người Hư Nguyệt Hoa cố gắng xây dựng Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng bắt đầu tu luyện, hơn nữa còn tìm kiếm khoáng thạch và linh thảo khắp nơi. Hắn chuẩn bị luyện chế một chiếc nhẫn trữ vật lớn, còn nữa, chính là hắn có một số hoàng tinh mấy trăm năm, Diệp Mặc chuẩn bị đem hoàng tinh này luyện chế thành Tinh Nguyên đan. Vì vậy hắn còn thiếu một ít khoáng thạch và dược liệu phụ trợ.

Bởi vì phải không ngừng tìm kiếm một số khoáng thạch và linh thảo, Diệp Mặc không thể không rời khỏi Lạc Nguyệt.

Vì lí do Lạc Nguyệt vẫn đang xây dựng, tuy đã có hệ thống lá chắn phòng ngự và công kích vũ trụ nhưng Diệp Mặc bình thường thời gian ra ngoài đều không dài, nhiều nhất hai ngày là đã quay về. Có lúc cho dù thời gian ở ngoài có hơi dài một chút cũng để điện thoại ở ngoài tránh phát sinh chuyện nhất thời về không kịp.

Lạc Nguyệt bây giờ đã không giống với Lạc Nguyệt mấy tháng trước rồi, lực lượng hải quân tuy vẫn chưa phối hợp với không quân nhưng dưới sự huấn luyện và dung hợp của Hoàng Ức Niên đã có một sức chiến đấu nhất định. Không còn là đám ô hợp lúc đầu nữa, lực lượng lục quân vì có đại lượng lính đánh thuê kinh nghiệm phong phú gia nhập vào, cũng dần dần chuyển hướng về phía bộ đội chính qui hoá.

Về phần Quách Khởi, anh ta dứt khoát tách ra từ lục quân, vẫn dẫn dắt một chiến đội đặc chủng. Phần lực lượng phòng ngự trên không, Diệp Tinh đã trang bị thiết bị đạn đạo cho mỗi một hệ thống công kích phòng ngự vũ trụ.

Lạc Nguyệt ngày nay tuy không thể nói vững chắc như kim cang nhưng cũng không phải loại tôm tép nhãi nhép có thể tới diễu võ dương oai. Khuyết điểm duy nhất chính là người định cư ở đây quá ít, Hư Nguyệt Hoa đã bắt đầu tiến hành di dân từ Lưu Xà rồi, hơn nữa công nhân đến Lạc Nguyệt làm

việc, nếu muốn cũng có thể di dân đến Lạc Nguyệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 536

Vụ Án Ở Thị Trấn Nhỏ

Diệp Mặc sở dĩ muốn đi ra ngoài tìm kiếm dược liệu và khoáng thạch, bởi vì cuộc thi thố thu mua dược liệu của "dược phẩm Lạc Nguyệt" đã ban bố toàn cầu, hiệu quả cũng không lớn. Mặc dù những dược liệu thu thập được, cũng có một số thứ hắn cần, nhưng linh dược thực sự lại không có.

Diệp Mặc cũng biết rằng, bình thường linh dược thường sinh sống ở khu vực nguy hiểm, hơn nữa lại rất khó lấy được. Linh dược có khi lại giống như người vậy, nó có một loại có ý thức tự bảo vệ mình, sẽ không sinh sống ở những nơi bình thường. Cho nên Diệp Mặc cũng không cưỡng cầu, dù sao biện pháp này cũng chỉ là tìm vận may mà thôi. Giống như ngày trước từ chỗ Hàn Yên có thể biết được "Ngàn năm tuyết liên tử" và "Thanh ngân cát", đều là do may mắn mà biết được.

Tuy rằng tạm thời rời xa Lạc Nguyệt, nhưng Diệp Mặc vẫn dặn dò Ninh Khinh Tuyết và Hư Nguyệt Hoa, một khi có bất cứ chuyện gì, nhất định phải báo cho hắn biết. Lạc Nguyệt bây giờ là hi vọng của bọn họ, Diệp Mặc đợi ổn định lại, sẽ xây dựng một vườn thuốc thật lớn trong Lạc Nguyệt, chuyên trồng những linh dược tìm được.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt, đi Ninh Hải một lần, về chuyện Diệp Mặc yêu cầu cô chuyển đến Lạc Nguyệt, Đường Bắc Vi rất sẵn lòng, hơn nữa lại còn muốn quản lí vườn thuốc kia nữa. Chỉ có điều "Tâm tử đằng" đang nằm trong giai đoạn phát triển rất quan trọng, tạm thời không tiện di chuyển, cho nên Đường Bắc Vi không có cách nào rời khỏi Ninh Hải được.

Mặc dù có lòng muốn thăm Đình Đình, nhưng Diệp Mặc vừa nghĩ đến

Vân Băng có chút nhiệt tình với mình, Diệp Mặc lại bỏ ý định này đi. Hắn sợ nếu chẳng may hắn lại làm ra chuyện gì đó, như vậy thật sự có lỗi với Khinh Tuyết và Lạc Ảnh.

Bây giờ hắn phải đi tìm linh thảo, hoặc là cần một ít dược liệu, luyện chế ra nhiều đan dược. Nhất là tinh nguyên đan và liên sinh đan.

Diệp Mặc biết rằng, khi "dược phẩm Lạc Nguyệt" của hắn chuyển đến Lạc Nguyệt, chính là lúc công khai mâu thuẫn với nước Mĩ. Nói không chừng nước Mĩ sẽ tấn công Lạc Nguyệt, nếu như hắn không chuẩn bị chút nào, đến lúc đó người chịu thua thiệt vẫn là hắn và Lạc Nguyệt của hắn.

Trong ý tưởng của Diệp Mặc, sau khi hắn tìm được những dược liệu này, sau đó luyện chế một lượng đan dược và lượng lớn nhẫn trữ vật. Những thứ này sau khi chuẩn bị ổn thỏa rồi, hắn sẽ đến nước Mĩ một chuyến.

Mục đích đi nước Mĩ tất nhiên rất đơn giản, đó chính là vũ khí và tài liệu. Ý tưởng của Diệp Mặc là sẽ mang bản vẽ tiên tiến nhất hoặc là vũ khí tiên tiến nhất của nước Mĩ trở về, ít nhất phải xách một lượng hàng mẫu về. Nếu dám đánh chủ ý của hắn, thì cũng đừng trách hắn đem chủ ý đánh lại.

Còn một chuyện nữa chính là hắn muốn đến phố người Hoa hỏi Bành Nhạc Cơ và Thạch Khai Căn một chút, có điều tra được ra tung tích của chị Nhan hay không. Trừ những thứ đó ra, nếu như có người đồng ý quay về, thì gọi Thạch Khai Căn dẫn tới Lạc Nguyệt giúp đỡ, dù sao bây giờ hắn cũng cần một lượng nhân viên đông đúc.

…

Thị trấn Sương Dương.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc tới thị trấn nhỏ này, lần đầu tiên hắn đến, thậm chí đến cái tên của thị trấn nhỏ này hắn cũng không biết, lần đó hắn và Kinh Tuyết từ Thần Nông giá ra. Ngày đó hắn và Kinh Tuyết đến đây mua một ít quần áo, sau đó thì đưa Ninh Khinh Tuyết về.

Sở dĩ lần này hắn lại đến đây, là vì lần trước hắn tìm thấy một lượng dược liệu lớn bên trong Địch Thác Phong của Thần Nông giá, bao gồm hai vị linh dược tuyết liên tử ngàn năm và trú nhan quả đều phát hiện từ đây. Bây giờ dược liệu của Diệp Mặc khan hiếm, đương nhiên nghĩ đến đầu tiên chính là Thần Nông giá này rồi.

Diệp Mặc đến thị trấn Sương Dương chỉ là tiện đường qua mà thôi, bởi vì từ đây vào Thần Nông giá là gần nhất, hơn nữa cũng không chạm trán với binh lính bên ngoài Thần Nông giá. Diệp Mặc không phải là người thích phiền toái, nếu có thể, hắn sẽ cố gắng tìm cách thuận lợi đơn giản nhất.

Còn một mục đích khác chính là lương khô trong nhẫn trữ vật của hắn không còn nhiều, tiện thể mua bổ sung một ít ở thị trấn nhỏ này cũng được.

Diệp Mặc vừa mới đi đến cửa hàng tổng hợp, đã nhìn thấy có rất nhiều người vây thành một vòng tròn, hơn nữa lại có tiếng khóc của một cô gái truyền đến.

Diệp Mặc theo bản năng dùng thần thức quét vào, cô gái đang khóc kia không ngờ hắn lại quen biết. Hơn nữa còn gặp qua không chỉ một lần, mặc dù chưa nói chuyện, nhưng hắn lại biết cô gái này tên là Tiểu Vũ, hình như là một tiểu đạo cô của "Liên hàng tĩnh trai". Theo như Lạc Huyên nói, "Liên hàng tĩnh trai" là môn phái của các cô khai triển ra, cụ thể là chuyện gì, Diệp Mặc cũng không rõ, hắn không có hứng với những thứ này.

Diệp Mặc nhanh chóng biết được cô gái này vì sao lại khóc, bên người cô là một đạo cô đang nằm đó, rõ ràng là đạo cô mà lần trước Diệp Mặc thấy đi cùng Tiểu Vũ. Nhưng lúc này rõ ràng là cô ta đã chết, hơn nữa lại là bị người ta đánh chết, vết thương trí mạng ở phần gáy, vết thương có vết châm.

Diệp Mặc cũng biết đạo cô này là sư tỉ của Tiểu Vũ, ít nhất là tu vi Hoàng cấp đỉnh cao, nhưng người tu luyện cổ võ như này, không ngờ lại bị người khác phóng kim chết, mà lại là một cây kim châm bình thường, điều này làm cho Diệp Mặc rất nghi ngờ.

Chẳng lẽ bây giờ cái thị trấn nhỏ này cũng có loại cao thủ này rồi sao?

-Tránh ra một chút, chú ý đừng làm hỏng hiện trường.

Cảnh sát lúc đó đã đến hiện trường, những người đứng xem xung quanh lúc đó cũng tránh hết sang một bên.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, đang muốn xoay người bỏ đi, bỗng nghe thấy Tiểu Vũ gọi một tiếng:

-Diệp tiền bối…

Lúc nãy cảnh sát đến người người xung quanh dạt sang hai bên thành một lối, đạo cô Tiểu Vũ kia vừa thấy Diệp Mặc quay người, lập tức liền gọi.

Những người xung quanh lập tức xì xào bàn tán, tiểu đạo cô này hình như hơi điên điên, lại còn tiền bối, bây giờ là thời đại nào rồi, mà còn gọi tiền bối.

Diệp Mặc thực ra lại không để ý đến, người gọi hắn là tiền bối rất nhiều, không phải là một hai người. Chỉ có điều hắn và Tiểu Vũ chưa giao tiếp bao giờ, nhưng nếu là tu luyện Cổ võ, cô lại nhận ra mình rồi, ra tay giúp một tí cũng chẳng có gì.

-Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Diệp Mặc tiến vào, nhìn Tiểu Vũ hỏi.

Dường như biết được khi mình gọi Diệp Mặc là tiền bối có chút không phù hợp, Tiểu Vũ dụi dụi hai con mắt đỏ hoe nói:

-Diệp đại ca, sư tỉ của tôi bị người khác hại, tôi, tôi biết cảnh sát chắc chắn không bắt được hung thủ đâu…

Diệp Mặc thầm nghĩ, tiểu đạo cô này nói thẳng quá nhỉ, đang đối diện với cảnh sát lại nói cảnh sát chắc chắn không bắt được hung thủ, đây chẳng phải khiến cho những vị cảnh sát kia khó chịu hay sao. Mặc dù hắn biết cô

ấy nói rất đúng, nhưng đạo lí đối nhân xử thế của cô hình như vẫn còn non nớt lắm.

Quả nhiên Tiểu Vũ vừa dứt lời, vài viên cảnh sát kéo băng vàng ở hiện trường có chút không hài lòng, Tiểu Vũ là người nhà của người bị hại, bọn họ không có cách nào trách cứ cô, nhưng đối với người từ bên ngoài đến như Diệp Mặc, cảnh sát lập tức có chút khó chịu.

Một viên cảnh sát dáng người trung bình đến sát Diệp Mặc hỏi:

-Anh đi ra ngoài trước đi, chỗ này là hiện trường giết người, không nên ở chỗ này mà phá hỏng hiện trường.

Tiểu Vũ đứng lên, lau lau mắt rồi nói với viên cảnh sát:

-Cám ơn các anh, nhưng tôi biết chắc rằng các anh nhất định không bắt được hung thủ đâu, người kia rất lợi hại…

-Tiểu cô nương, chúng tôi hiểu tâm trạng lúc này của cô, nhưng yêu cầu cô không được phá hoại sự bảo vệ hiện trường của chúng tôi. Còn nữa, cô tên là gì? Trước tiên hãy trình chứng minh thư của cô ra đây.

Một viên cảnh sát trẻ đứng lên nói với vẻ không vui chút nào, thực ra thì xem Tiểu Vũ là người bị hại, lại là một tiểu đạo cô thanh tú xinh đẹp, bọn họ không muốn nặng lời.

Tiểu Vũ có chút lo lắng nói:

-Tôi tên là Nhan Vũ, Diệp đại ca, xin anh giúp tôi chút…

Cô biết rằng địa vị của Diệp Mặc rất cao, thậm chí còn cao hơn sư phụ của cô, từ lần đảm đương chức trọng tài trong cuộc thi đấu lần trước có thể nhìn ra. Bây giờ cô lẻ loi một mình gặp phải chuyện như này, thấy Diệp Mặc, cho dù địa vị của Diệp Mặc có cao, cô cũng không còn cách nào khác, chỉ muốn Diệp Mặc giúp cô một chút.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, nếu vì cô Nhan Vũ này mà tiếp tục, tình huống này càng ngày càng gay go. Hắn đành phải đưa giấy chứng nhận sĩ quan huấn luyện mà ngày trước Hàn Tại Tân đưa cho hắn, đưa cho viên cảnh sát, và nói với mấy viên cảnh sát:

-Vụ án này không phải là vụ án bình thường, giao cho tôi là được rồi, các anh về trước đi.

-Giao cho anh?

Viên cảnh sát dáng người trung bình kia như muốn phát hỏa, nhưng lại bị một viên cảnh sát trung niên kéo lại. Ông ta nhận lấy giấy chứng nhận sĩ quan của Diệp Mặc xem xét, sau đó cẩn thận trả lại Diệp Mặc:

-Vâng, thưa huấn luyện viên Diệp.

Viên cảnh sát trung niên này sau khi giao lại giấy chứng nhận cho Diệp Mặc xong, lập tức khua tay lên nói:

-Rút quân.

Mặc dù mấy viên cảnh sát không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đại đội trưởng nói rút quân, cũng không có ai dám hỏi lại.

Diệp Mặc đỡ đạo cô lên, dưới ánh mắt kinh ngạc của đám đông, liền dẫn Nhan Vũ rời khỏi thị trấn Sương Dương, lúc này mới hỏi:

-Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sư tỉ của cô đã là đỉnh cao Hoàng cấp rồi mà, sao lại bị người khác giết? Còn nữa, các cô đến Thần Nông giá làm gì?

Nhan Vũ lúc này mới nức nở nói:

-Hai tháng trước, "Liên hàng tĩnh trai" của chúng tôi đột nhiên bị kẻ ngoài quấy nhiễu, người đó xuống tay độc ác. Liên tiếp ra tay giết mấy vị sư thúc và rất nhiều đệ tử của chúng tôi, thậm chí còn giết viện chủ của chúng tôi mới rời đi… Sư phụ tôi vì có hộ thân bảo vệ nên giữ được mạng, chỉ có

điều thân bị trọng thương, không gặp nạn. Tôi và Mai sư tỉ đến Thần Nông giá để kiếm "Thiên đồng hoa"…

-Đợi một chút…

Diệp Mặc cắt ngang chủ đề của Nhan Vũ:

-Cô nói "Thiên đồng hoa" có phải là đóa hoa nở ba bông, màu sắc của mỗi bông không giống nhau đúng không?

-Đúng vậy…

Nhan Vũ không biết sao Diệp Mặc lại ngăn cô lại, thôi không hỏi chuyện chính nữa, lại hỏi chuyện này làm gì.

-Vậy các cô đã kiếm được chưa?

Diệp Mặc cũng cảm giác được giọng điệu của mình dường như có chút kích động.

Nhan Vũ không để ý đến giọng điệu của Diệp Mặc, cô gật gật đầu:

-Chúng tôi lấy được rồi, nhưng sau khi lấy được rồi thì trời cũng tối, tôi và sư tỉ ở lại thị trấn Sương Dương nghỉ ngơi một đêm, sáng nay chuẩn bị trở về, nhưng, nhưng…

Diệp Mặc đã hiểu, là "Thiên đồng hoa" đã bị người khác để ý đến, nên giết người cướp hoa. Cái người biết về "Thiên đồng hoa" kia nhất định cũng là người tu cổ võ, hơn nữa còn biết tác dụng khác của "Thiên đồng hoa".

"Thiên đồng hoa" chẳng những chữa được nội thương nặng, mà còn là một trong ba vị thuốc quan trọng để luyện ra "Bồi nguyên đan", thuộc loại linh dược cấp thấp. Người tu luyện cổ võ không nhất thiết phải tu luyện "Bồi nguyên đan" nhưng tuyệt đối phải có đan dược liên quan đến luyện chế và tu luyện.

Nếu người này chỉ lấy đi "Thiên đồng hoa" thôi thì không có gì, nhưng

lấy đi đồ của người khác, lại còn giết người, cái này quả thực thật quá đáng.

-Sư môn của cô sao lại bị kẻ địch quấy nhiễu? Nếu là kẻ thù xâm lấn, sao cô và sư tỉ của cô lại không sao?

Diệp Mặc không nói đến chuyện "Thiên đồng hoa" nữa mà tiếp tục hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 537

Tới Tận Tay

Tôi cùng sư tỉ, và còn vài sư thúc đến Quỷ Thành tham gia đại hội, khi quay về, thì phát hiện ra chuyện như này.

Nhan Vũ có chút bình tĩnh trở lại.

Trong lòng Diệp Mặc kinh ngạc liền vội vàng hỏi:

-Ý cô là, môn phái của các cô bị người ta tiêu diệt rồi?

Nhan Vũ lắc lắc đầu:

-Cũng không phải, đêm đó kẻ thù đến chỉ có một người, khi người đó đến xâm phạm, những người ra ngoài đối phó đều bị giết hết, chỉ có sư phụ tôi là giữ được mạng. Những người sống sót còn lại đều là người có tu vi thấp, không có cách nào ra ngoài đối phó được.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hắn gật đầu rồi lại hỏi:

-Nói cách khác, tất cả những người nhìn thấy mặt của kẻ thù đều bị giết hết, có phải không?

Nhan Vũ gật đầu, cúi đầu xuống lại nhìn thấy sư tỉ của cô lại nức nở.

Trầm ngâm một lát, Diệp Mặc lại hiểu được kẻ thù đến không phải là muốn tiêu diệt môn phái, nếu như đến là muốn tiêu diệt môn phái, vậy thì những đệ tử cấp thấp hơn không ra ngoài đối địch nhất định cũng sẽ bị giết chết hết. Có khả năng kẻ thù chính là người quen biết, hoặc là người sợ bị người khác nhìn thấy bộ dáng của gã.

-Lúc bị xâm phạm, tu vi của sư phụ cô thế nào?

Diệp Mặc rất muốn biết là ai mà có sức lực lớn như vậy, hơn nữa thực lực của "Liên hàng tĩnh trai" cũng không phải là kém, không ngờ lại bị một người hoành hành.

Nhan Vũ lau lau mắt, lại nức nở nói:

-Hai sư thúc của tôi đều là Địa cấp sơ kì, sư phụ và viện chủ của chúng tôi là Địa cấp trung kì, và còn có bốn sư thúc tu vi Huyền cấp.

Diệp Mặc trong lòng thầm khâm phục, thực lực mạnh như vậy vây đánh một người, không ngờ lại bị tiêu diệt tất cả, tên địch này cũng thật quá cường hãn. Theo hắn biết, người có thân thủ lợi hại như này ít nhất cũng là cấp bậc cỡ Uông Lãnh Thiện. Mà người có cấp bậc như vậy ngoại trừ hắn ra, còn có Phong Vũ, Ngộ Đạo, Hạng Danh Vương hoặc là viện trưởng của "thư viện Cửu Minh". Nhưng Hạng Danh Vương bị mình giết rồi, hòa thượng Ngộ Đạo nhìn có vẻ rất từ bi, hẳn là sẽ không làm những chuyện như này, khả năng duy nhất chỉ có thể là Phong Vũ và viện trưởng của "thư viện Cửu Minh". Nhưng bọn họ sao lại làm như vậy?

-Sư phụ của cô nhìn thấy bộ dáng của kẻ địch chưa?

Diệp Mặc lại hỏi lại.

Nhan Vũ lắc đầu:

-Không có, ả ta che mặt, sư phụ tôi chỉ biết đó là một người phụ nữ. Sư phụ tôi nói ả ta ít nhất đã là trình độ nửa bước Tiên Thiên rồi, vô cùng lợi hại.

Lời nói của Nhan Vũ, lập tức loại bỏ viện chủ "thư viện Cửu Minh" ra khỏi danh sách tình nghi, Diệp Mặc không ngờ trên thế giới này lại có một người đàn bà lợi hại như vậy.

-Người đánh lén Mai sư tỉ cô có nhìn thấy hay không?

Diệp Mặc nhìn Mai sư tỉ trên mặt đất nói.

Nhan Vũ chần chừ một chút rồi mới lên tiếng:

-Hôm qua khi tôi và sư tỉ rời khỏi Thần Nông giá thì trời cũng đã tối rồi, khi tôi và sư tỉ vào nhà nghỉ kia của thị trấn Sương Dương, tôi quay đầu lại hình như nhìn thấy một người mặc áo xám đứng ở dưới cây cột đường phía xa. Khi tôi muốn nhìn rõ hơn một chút, thì người mặc áo xám ấy đã biến mất, không biết có phải là người đó hay không?

-Người áo xám? Gay rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ đến nhà nghỉ đó hẳn là có camera theo dõi, hắn lúc đó cho rằng việc không liên quan đến mình, không hề nghĩ ra đi vào trong xem video theo dõi.

-Làm sao vậy?

Nhan Vũ lập tức hỏi.

-Tôi nghĩ chúng ta nên đi xem màn hình giám sát, rốt cục là người có hình dáng như thế nào.

Diệp Mặc nói ý nghĩ của mình ra.

Nhan Vũ ngẩn ra một chút, đúng vậy, sư tỉ của mình đúng là bị giết hại ở nhà nghỉ đó, sao lại không đi xem xem video thu lại ấy chứ?

-Trước tiên mai táng sư tỉ của cô đã.

Diệp Mặc chỉ chân núi trước mặt cách đó không xa.

Nhan Vũ bây giờ hoang mang lo sợ, hoàn toàn nghe theo lời của Diệp Mặc mà làm.

Diệp Mặc lấy ra một cây kim châm nhỏ từ sau gáy của Mai sư tỉ ra, sau đó giúp Nhan Vũ chôn cất Mai sư tỉ ở chân núi. Lúc này mới dẫn Nhan Vũ

quay lại thị trấn Sương Dương.

"Thiên đồng hoa" đã bị người khác lấy đi, Diệp Mặc sở dĩ giúp Nhan Vũ, thứ nhất là nhìn không thuận mắt, thứ hai là muốn Nhan Vũ dẫn hắn đi xem chỗ lấy được "Thiên đồng hoa". Cho dù là không có "Thiên đồng hoa" nữa rồi, thì thông thường ở bên một linh thảo nào đó vẫn còn những dược liệu quý hiếm.

Ông chủ ở nhà nghỉ kia trong thị trấn Sương Dương sớm đã kinh hồn bạt vía rồi, khách trọ chết trong nhà nghỉ của ông ta, ông ta nhất định là người có trách nhiệm lớn nhất, nhưng người thân của người khách trọ bị chết đã mang người đó đi rồi, hơn nữa lại không tìm đến ông gây phiền toái, điều này đã làm cho ông nhẹ nhõm lắm rồi. Nhưng ông vẫn chưa nhẹ nhõm hoàn toàn, thì người ta lại đến, thậm chí còn có một người nhà là đàn ông.

Nhìn bộ dạng nơm nớp lo sợ của chủ nhà nghỉ, Nhan Vũ lại không có tâm trạng để hỏi, cô biết rằng chuyện này không liên quan gì đến chủ nhà nghỉ kia.

-Đem màn hình giám sát ra cho chúng tôi xem chút.

Diệp Mặc không để ý đến bộ dạng lo lắng của chủ nhà nghỉ, hắn cũng biết tìm người này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Màn hình giám sát nhanh chóng được đưa ra, may mắn thay, video vẫn chưa bị hỏng. Không có video quay trong phòng, chỉ có video trước và sau nhà nghỉ. Video trước rõ ràng là lúc rạng sáng ngày hôm qua, quả thực có một người con trai mặc áo xám vòng vo trước nhà nghỉ.

Nhìn trong video, người đàn ông này mặc chiếc áo xám, mặt dài, bộ dạng khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, không có che mặt. Hơn nữa người đàn ông này khi rời khỏi, trong tay lại nắm thêm một cái ba lô, cái ba lô đó Nhan Vũ cũng nhận ra, đó chính là cái ba lô sư tỉ đựng "Thiên đồng hoa". Nhan Vũ nhận ra cái ba lô đó, lại nức nở khóc.

Diệp Mặc lại dẫn Nhan Vũ rời khỏi thị trấn Sương Dương, hắn đã biết tên giết người này giống như Nhan Vũ, là một tên không hiểu sự vụ. Nếu như là một tay già đời, gã đã sớm xóa đi đoạn video kia rồi.

Xem ra người đó hẳn cũng là một người trong ẩn môn, hoặc là sống ở nơi không có một bóng người, cho nên không hiểu chuyện này.

-Nơi mà các cô lấy được "Thiên đồng hoa" vẫn còn loại hoa này không?

Diệp Mặc rất quan tâm đến chuyện này, tuy rằng hắn tự nguyện giúp Nhan Vũ, nhưng việc chính không thể quên được.

Nhan Vũ lắc đầu nói:

-Hết rồi, nhưng chỗ đó vẫn còn rất nhiều dược liệu khác, tôi và sư tỉ đã hẹn nhau sau khi sư phụ trị thương xong, sau đó lại đến đây.

-Vừa lúc tôi muốn lấy một số dược liệu, cô có thể dẫn tôi đến chỗ các cô lấy dược liệu được không? Đợi sau khi tôi thu thập dược liệu xong, tôi sẽ nghĩ cách quay về cứu mạng của sư phụ cô.

Diệp Mặc có chút lúng túng nói.

Bây giờ mục đích chủ yếu của hắn đương nhiên không phải đi báo thù cho sư tỉ của Nhan Vũ, bởi vì hắn cũng biết rằng, chuyện này không phải muốn báo thù là báo thù được, nói cho cùng thì ai biết được tên đó chạy đến chỗ nào rồi. Hắn sở dĩ đi xem video, là muốn ghi nhớ hình dạng của tên hung thủ kia, lần sau nếu như gặp lại gã, thì lập tức ra tay loại trừ.

May mà Nhan Vũ coi như hiểu được, cô cũng biết bây giờ muốn Diệp Mặc đi bắt hung thủ, quả thực giống như mò kim đáy biển, không thực tế.

Cô suýt nữa không đưa ra yêu cầu gì liền nói:

-Tôi dẫn anh đi, chỉ cầu xin Diệp tiền bối cứu mạng cho sư phụ tôi, tôi bằng lòng dẫn anh đi đến chỗ hái dược liệu.

Không có người ngoài, Nhan Vũ lại xưng hô tiền bối.

Dường như cảm giác mình có chút quá đáng, Diệp Mặc thuận miệng nói:

-Tiểu Vũ, cô nói sư môn của cô suýt nữa bị một nữ nhân thiêu trụi. Nữ nhân kia sao lại muốn giết hết sư môn của các cô, cô biết không?

Nhan Vũ lắc đầu nói:

-Tôi không biết, nhưng đồ của sư môn chúng tôi cũng không mất gì, chỉ có điều Tàng Kinh Các bị lục lung tung lộn xộn hết cả lên. Có lẽ, có lẽ ả ta muốn tìm cuốn sách nào đó hoặc công pháp cổ võ.

Diệp Mặc lại chắc chắn rằng nữ nhân kia không phải là tìm công pháp cổ võ, nếu như ả ta đã tu đến Bán Bộ Tiên Thiên, có thể thấy công pháp tu luyện của ả tuyệt đối là bậc nhất rồi, làm sao có thể xem công pháp cổ võ của "Liên hàng tĩnh trai" được?

Sau khi hai người nói chuyện một hồi, tâm trạng của Nhan Vũ tốt lên một chút, hoặc có thể nói cô ta cũng hiểu được có những chuyện có đau lòng đi nữa thì cũng không thể quay trở về được.

Cũng may cô gặp được Diệp Mặc, mặc dù phải dẫn Diệp Mặc đi hái thuốc, nhưng cô tin rằng con người như Diệp Mặc nhất định không phải là người không giữ chữ tín, nếu như hắn đã nói, thì nhất định sẽ làm. Đợi thuốc được hái xong, hắn nhất định sẽ cùng mình quay về "Liên hàng tĩnh trai" giúp sư phụ trị thương.

Nhan Vũ dù sao cũng là tu vi Hoàng cấp sơ kì rồi, tốc độ đi cũng rất nhanh, cô dẫn Diệp Mặc đi cũng chỉ tốn nửa ngày, vào lúc 3h chiều, đã đến nơi hái "Thiên đồng hoa" rồi.

Nơi này có chút giống nơi mà ngày trước Diệp Mặc hái "Tuyết liên tử ngàn năm" và "Trú nhan quả", cũng là một vách núi vô cùng hiểm trở. Theo như Nhan Vũ nói, chính tại vách núi này cô và sư tỉ lấy được dược liệu, vì vách núi quá cao, cho nên hai người dùng một dây thừng dài. Nhưng sau khi

sư tỉ chết đi, sợi dây thừng dài ấy cũng không thấy nữa.

-Đây không phải là dây thừng sao?

Diệp Mặc vừa trèo lên đến nơi đã nhìn thấy một sợi dây thừng đặc biệt, sợi dây thừng này giống như sợi dây thừng mà lần đầu tiên hắn đến Thần Nông Giá thấy hai vị tu cổ võ dùng để hái dược liệu. Xem ra, những môn phái này mỗi người đều có một bộ công cụ đi hái thuốc của riêng mình.

-À, đây là sợi dây thừng của sư tỉ tôi, sao lại ở đây được?

Nhan Vũ chạy đến trước sợi dây thừng, lấy tay vuốt ve sợi dây thừng, không kìm được lại khóc lên.

Diệp Mặc giật mình, thần thức lập tức quét xuống dưới, bây giờ hắn luyện khí tầng thứ năm, thần thức đã gần đến mức 800m. Có một chỗ trong vách núi quả nhiên là khác lạ, lại còn xanh mướt, mặc dù chưa tính là rất tươi tốt, nhưng so với những chỗ trụi lủi xung quanh thì cũng tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa mảnh đất này lại không hề nhỏ, chắc là rộng khoảng mười mấy mẫu, đoán chừng chỗ này chính là chỗ mà Nhan Vũ nói là nơi dược liệu sinh trưởng.

Diệp Mặc vừa định nói chuyện, lại nhìn thấy một người đàn ông áo xám lưng đeo cùi thuốc, cẩn thận đào một gốc cây dược liệu. Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, đúng là Thiên đường có lối không đi, không ngờ lại tự tới tận tay mình rồi.

-Tiểu Vũ, cô có bao giờ nghĩ tại sao sợi dây thừng lại ở chỗ này không?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi.

Nhan Vũ tỉnh lại, đúng vậy, sợi dây thừng này sao lại có ở đây? Cô ấy và sư tỉ khi đi cũng đã mang sợi dây thừng này theo rồi cơ mà. Nhưng cô lập tức hiểu ra ý của Diệp Mặc, có chút giật mình ngẩng đầu lên nói:

-Diệp tiền bối, ý của anh chính là nói người đó đến rồi? Đang ở đây hái

dược liệu?

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Nếu tôi nghĩ không lầm, hẳn là sau khi cô và sư tỉ của cô hái được "Thiên đồng hoa", sau đó đi trên đường nói chuyện bị y nghe thấy, sau đó cướp được "Thiên đồng hoa" rồi thì lại quay lại đây hái dược liệu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 538

Bội Thu

Theo bản năng, Nhan Vũ gật đầu, quả thực cô với sư tỷ trên đường đã nói qua, đợi sau khi vết thương của sư phụ khỏi, hai người sẽ đến hái dược liệu.

Nhìn vẻ mặt của Nhan Vũ, Diệp Mặc liền biết ngay, hẳn là lúc cô và sư tỷ bàn bạc trên đường thì bị người đàn ông áo xám nghe được, lúc này mới nổi lòng dạ xấu xa.

-Người kia lên rồi.

Diệp Mặc nhìn thấy người đàn ông lấy thuốc kéo sợi dây thừng leo lên, tốc độ rất nhanh.

-A…

Nhan Vũ vội vã đứng dậy, cô nhanh chóng hiểu ra, bản lĩnh của Diệp Mặc cô từng tận mắt nhìn thấy. Đánh bại người giết hại sư tỷ của cô, chắc là không có vấn đề gì.

Gùi thuốc sau lưng người đàn ông áo xám đã đầy, xem ra thu hoạch được cũng không ít. Nhưng Diệp Mặc cũng phục lá gan của tên này, vừa giết người đã dám đi lấy thuốc, còn hái cả một ngày.

Lúc người đàn ông nhảy lên đỉnh vách núi thì phát hiện ra Diệp Mặc và Nhan Vũ đang nhìn chằm chằm y. Theo bản năng y ngạc nhiên, nhưng phản ứng của y rất nhanh, dường như chỉ trong nháy mắt đã rút ra thanh đao dài.

-Tại sao anh lại giết sư tỷ của tôi?

Đôi mắt của Nhan Vũ lại đỏ lên, cô hận không thể lập tức giết y, nhưng cô biết mình không phải là đối thủ của y.

-Cô bé, tôi nhân từ tha cho cô, không ngờ cô lại dám đến đây lần nữa, cô tự mình tìm chết, đừng trách tôi.

Khóe miệng của người đàn ông lộ vẻ dữ tợn, đồng thời liếc nhìn Diệp Mặc đầy sát khí, theo y thấy, Diệp Mặc là cứu binh của tiểu ni cô này.

Diệp Mặc nhìn gùi thuốc của người đàn ông, không ngờ đều là những dược liệu quý. Đồng thời thần thức của hắn quét xuống bình đài phía dưới, phát hiện ra phần lớn dược liệu tốt đều đã bị người đàn ông này hái rồi, có thể thấy y là một cao thủ rất tinh thông dược liệu.

Người đàn ông áo xám cũng chỉ là tu vi hậu kỳ Huyền cấp trong mắt Diệp Mặc, nhưng vì lâu ngày không nhìn thấy ánh sáng mặt trời nên sắc mặt hơi tái. Xem ra y đang muốn chuẩn bị thăng cấp Địa cấp.

-Thiên Đồng Hoa là một thứ tốt, ai ai đều muốn, mày muốn có cũng được, cần gì phải giết người? Mày lấy Thiên Đồng Hoa của người khác lại còn giết người ta…

Diệp Mặc lắc đầu.

-Mày là ai? Tao lấy Thiên Đồng Hoa liên quan gì đến mày?

Người đàn ông áo xám lập tức lớn tiếng hỏi, tạm thời y vẫn chưa hiểu rõ lai lịch của Diệp Mặc. Nhưng y lại không sợ Diệp Mặc, tuổi Diệp Mặc có thể thấy rõ, dù hắn có bản lĩnh nhưng cũng mới khoảng hai mươi tuổi, có thể thế nào được? Điều y sợ là không biết có người khác trốn ở một bên hay không. Người đàn ông này vừa hỏi vừa đảo mắt xung quanh.

Diệp Mặc biết suy nghĩ của y, cười một cách lạnh lùng nói:

-Mày không phải nhìn xung quanh, không có người mai phục đâu. Đối phó với đồ rác rưởi Huyền cấp như mày, tao không cần người khác giúp.

-Mày nhìn ra tu vi của tao? Rốt cuộc mày là ai?

Người đàn ông áo xám nghe Diệp Mặc nói một câu ra tu vi của y, trong lòng có chút bất an. Y vốn định khi không có người ở xung quanh sẽ động thủ ngay, nhưng hiện giờ y không chắc chắn cho lắm.

Diệp Mặc đi về phía người đàn ông áo xám, hình như hắn không để ý gì đến thanh đao trong tay y. Tuy Nhan Vũ hận là không thể lập tức giết tên hung thủ này, nhưng nhìn Diệp Mặc tay không tấc sắt đi về phía người đàn ông áo xám, trong lòng cô cũng bắt đầu lo lắng, thậm chí tay đã toát mồ hôi.

Người đàn ông áo xám nhìn Diệp Mặc tay không đi tới, không có bất kỳ binh khí nào, trong lòng hồ hởi, mày có lợi hại đến mấy, đợi lát tao bắt đầu đưa đao ra, xem mày tránh thế nào.

Khi Diệp Mặc chỉ còn cách người đàn ông áo đen khoảng hai mét, người đàn ông áo đen bỗng bước một bước, đông thời thanh đao trong tay đưa một đường sáng lóa, nhanh như tia chớp chém ngang Diệp Mặc. Thậm chí chân y chưa chạm đất thì đao của y đã chém tới.

Nhan Vũ kinh hãi nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Cô biết Diệp Mặc không thể nào bị giết như thế nhưng trong lòng cô vẫn sợ.

Ánh sáng thanh đao vừa lóe lên, Diệp Mặc bỗng giơ tay ra, trước khi thanh đao chạm tới người, hắn đã cướp lấy thanh đao của người đàn ông áo xám, sao đó đường đao đổi hướng lóe lên. Khi người đàn ông phản ứng trở lại thì phát hiện thanh đao trên tay mình đã ở trong tay của Diệp Mặc. "Bịch" một cái, y cảm thấy nỗi đau đớn và ngã nhào xuống đất, hét lên tiếng thét thảm thiết, hai chân đã bị đứt ngang gối.

-Mày…

Sau khi người đàn ông áo xám hét lên thảm thiết, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm Diệp Mặc, từ trước đến nay y chưa từng gặp một cao thủ như Diệp Mặc. Cho đến nay, y vẫn luôn cho rằng mình là một trong những người

có bản lĩnh, không ngờ trước mặt Diệp Mặc, ngay cả thở cũng không thở nổi.

Diệp Mặc giơ tay lấy gùi thuốc sau lưng y, mở ra xem, quả nhiên bên trong có Thiên Đồng Hoa, trong lòng bỗng rất vui mừng, một khi hắn luyện được Bồi Nguyên Đan thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn hắn có thể thăng cấp luyện khí hậu kỳ.

Bồi Nguyên Đan, và Bồi Khí Đan, tuy chỉ khác nhau một chữ, nhưng công dụng cách xa nhau nhiều. Người Luyện khí tiền kỳ, người luyện khí trung kỳ, thậm chí luyện khí hậu kỳ đều có tác dụng nhất định.

Diệp Mặc ngoảnh đầu lại nhìn Nhan Vũ đang ngây người, gọi một tiếng, sau đó nói:

-Kẻ này đã giết sư tỷ của cô, cô không đến báo thù, còn ngây ra đấy làm gì? Cô chỉ cần đẩy hắn xuống vách núi là được rồi.

Nhan Vũ phản ứng trở lại, ánh mắt trở nên bình tĩnh, chỉ là cô chưa đi tới bên người đàn ông đó thì y đã kêu lên:

-Xin đừng giết tôi, tôi có rất nhiều bảo bối tu luyện Cổ Võ, nếu anh tha cho tôi, những thứ này sẽ là của anh.

-Ồ, đồ của mày để ở đâu?

Diệp Mặc ngắt lời nói.

Người đàn ông áo xám không nghĩ ra có thể trao đổi để Diệp Mặc giữ lại mạng của y, y liền nói ngay:

-Ở Nam Lư…

Diệp Mặc ngắt lời y, thở dài nói:

-Tao thấy thời gian mày làm người rừng ở Thần Nông Giá quá lâu rồi, nếu đã nói rồi thì đi chết đi. Nhan Vũ, nhanh đá hắn xuống đi.

Thực sự người đàn ông áo xám đã quá lâu không giao tiếp với người, ngay cả việc uy hiếp người khác cũng không biết. Tuy căn bản Diệp Mặc không quan tâm đến sự uy hiếp, nhưng cũng có thể nhìn ra IQ của người đàn ông này thấp thế nào.

Nhan Vũ nghe người đàn ông này nói xong, còn đang lo lắng Diệp Mặc sẽ giữ lại mạng cho kẻ này, bây giờ nghe Diệp Mặc nói vậy, do dự gì nữa, cô lập tức đi đến, đá y xuống.

Người đàn ông thét lên, rồi bị đá thẳng xuống vách núi, ngay cả tên tuổi cũng không được lưu lại.

-Cô ở đây đợi tôi một lát, tôi xuống xem có dược liệu khác không rồi nói tiếp.

Nói xong không đợi Nhan Vũ trả lời, Diệp Mặc cầm gùi thuốc men theo dây thừng trườn xuống đất bằng.

Xuống đến đất bằng có nhiều dược liệu, Diệp Mặc phân loại chỗ thuốc bên trong gùi, sau đó thu toàn bộ vào trong nhẫn. Và cũng hái toàn bộ dược liệu có tác dụng còn lại ở đây để trong nhẫn.

Sau hai tiếng, ngay Diệp Mặc cũng cảm thấy mình thu hoạch được không ít. Có lòng sẽ được báo đáp, nếu không giúp tiểu ni cô này, mình đã không thu hoạch được nhiều dược liệu như thế. Vả lại Diệp Mặc cũng nghi ngờ, ở nơi Thần Nông Giá này, dược liệu đều tập trung thành từng nơi. Giống như lần trước hắn phát hiện ra nơi quái quỷ đó, không biết chỗ dược liệu này có phải là được người khác trồng từ rất lâu về trước không. Bởi vì trong giới tu chân, thường phát hiện ra vườn thuốc mà tiền bối để lại.

Tuy Diệp Mặc vẫn muốn tiếp tục đến ngọn núi khác tìm, thậm chí muốn đến cả Nam Lư Phong xem xem, nhưng cũng biết tiểu ni cô Nhan Vũ rất sốt ruột, hi vọng hắn sớm có thể đi giúp cô trị vết thương cho sư phụ.

Diệp Mặc biết Nam Lư Phong, lúc trước khi hắn đến Thần Nông Giá,

cũng đã tỉ mỉ dò xét môi trường địa lý ở chỗ này. Chỉ là đối với bảo bối gì đó mà kẻ luyện võ có tu vi Huyền cấp nói, Diệp Mặc thực sự không để vào mắt.

Đang lúc Nhan Vũ vô cùng lo lắng, Diệp Mặc đã lên đến nơi.

-Anh Diệp, không, Diệp tiền bối… Xin hỏi, lúc nào thì chúng ta quay trở về giúp sư phụ tôi chữa trị vết thương?

Nhan Vũ tuy sợ Diệp Mặc nhưng việc liên quan đến vết thương của sư phụ, cô không thể không lo lắng.

-Môn phái của các cô ở đâu?

Diệp Mặc hỏi.

-Ở Vũ Di Ẩn Vận Cốc…

Nhan Vũ biết muốn đưa Diệp Mặc đi thì nhất định phải nói ra.

Tuy Diệp Mặc chưa hề nghe nói đến Vũ Di Ẩn Vận Cốc, nhưng Vũ Di Sơn thì hắn biết. Lúc trước hắn từng đến đó, chỉ là vì tìm kiếm Lạc Ảnh. Nhưng đoạn đường Vũ Di Sơn cách chỗ này không hề gần, bây giờ Diệp Mặc không có thời gian ngồi máy bay với Nhan Vũ rồi đi từng bước được.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Nhan Vũ còn tưởng Diệp Mặc ghét chỗ đó quá xa, không muốn đi cho lắm, liền nói:

-Diệp tiền bối, thực ra ngồi máy bay cũng không xa lắm, chúng ta có thể...

Diệp Mặc ngắt lời Nhan Vũ:

-Tôi không phải nói là xa…

Lời vẫn chưa nói hết, Diệp Mặc đứng ở chỗ Nhan Vũ không nhìn thấy, đánh cô ngất xỉu luôn. Nếu ngồi máy bay đi, đối với Diệp Mặc mà nói rất phiền toái, chi bằng phi kiếm đi cho đơn giản.

Muốn để Nhan Vũ không biết hắn bay đi, chỉ có thể đánh ngất cô.

Sau khi Nhan Vũ bị đánh ngất, Diệp Mặc thu dây thừng lại, rồi mới ôm lấy Nhan Vũ bước lên phi kiếm, bay nhanh đến Vũ Di Sơn.

Mấy phút sau, Diệp Mặc đã có mặt ở trong phạm vi Vũ Di Sơn, sau đó tìm một nơi yên tĩnh đặt Nhan Vũ xuống, hắn bắt đầu luyện đan. Hắn tin với thủ đoạn của mình, tiểu ni cô Nhan Vũ chắc chắn sẽ ngủ say, điều này cũng có lợi cho cô. Cô đã trải qua biến cố lớn của sư môn, vả lại còn chứng kiến sư tỷ bị giết, nếu tiếp tục cố gắng gượng như vậy, cô sẽ không chịu được, chi bằng để cô ngủ một giấc say.

Sau gần mười tiếng liên tục, Diệp Mặc đã luyện được hai lò Liên Sinh Đan và mấy viên chữa thương hoàn bình thường. Còn Tinh Nguyên Đan còn thiếu vài dược liệu hỗ trợ thay thế.

Nhan Vũ mở mắt, phát hiện mình đã ngủ từ lúc nào, giật mình ngạc nhiên, vội vàng nhổm dậy, nhìn thấy đám cỏ khô dưới mình thì đoán ngay là do Diệp Mặc trải xuống.

-Cô tỉnh rồi, bây giờ chúng ta đến môn phái cô thôi.

Lúc này Diệp Mặc đi đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 539

Diệp Mặc Trong Mắt Người Khác

A… Chúng ta đã đến Vũ Di Sơn rồi?

Nhan Vũ ngẩng đầu lên nhìn cảnh vật trước mắt liền tỉnh lại ngay. Làm thế nào mà vừa tỉnh lại đã tới Vũ Di Sơn?

Tuy Nhan Vũ có nhiều nghi vấn nhưng cô biết dù cô có hỏi, chắc Diệp Mặc cũng sẽ không trả lời cô.

Tối qua cô bỗng ngủ thiếp đi đã có chút kỳ lạ, dù cô tiếp xúc ngoài xã hội không nhiều, nhưng đối với những việc kỳ quái cũng hiểu đôi chút, cô cũng biết những người có bản lĩnh không muốn người khác biết rõ ngọn ngành.

Cho nên khi tỉnh lại Nhan Vũ cũng không hỏi gì, chỉ cảm ơn Diệp Mặc rồi đưa Diệp Mặc đến Vũ Di Ẩn Vận Cốc.

Ẩn Vận Cốc tương đối hẻo lánh, nếu không có Nhan Vũ dẫn đường, chắc chắn một mình Diệp Mặc tìm không thấy. Dù ở Vũ Di Sơn, hai người đã đi rất lâu. Ẩn Vận Cốc không phải ở khu vực chính, cũng may hai người đều không phải người bình thường. Đi được khoảng gần ba tiếng đồng hồ, Nhan Vũ mới dẫn Diệp Mặc vào đến chỗ có sương mù lượn quanh.

Sau khi đến Liên Hàng Tĩnh Trai, Diệp Mặc cảm thấy môi trường ở đây không bằng Tĩnh Nhất Môn, không ngờ danh tiếng của Liên Hàng Tĩnh Trai lớn hơn Tĩnh Nhất Môn, nhưng địa bàn lại nhỏ như vậy.

Diệp Mặc nhìn lướt qua, nơi đây hơi suy tàn. Đệ tử cũng thưa thớt, có thể thấy biến cố của hai tháng trước đã ảnh hưởng rất lớn đến môn phái này.

Sư phụ của Nhan Vũ là một người phụ nữ tầm sáu mươi tuổi, đang nằm trên chiếc giường gỗ, gương mặt già nua và tái nhợt. Sau khi bà nghe Nhan Vũ nói Mai sư tỷ đã chết, tuy không nói nhưng Diệp Mặc có thể cảm nhận được nỗi bi thương của bà.

-Sư phụ, đây là Diệp Mặc tiền bối, con đã mời anh ấy đến trị bệnh cho người.

Nhan Vũ cẩn thận lau mắt cho lão đạo cô, chỉ Diệp Mặc nói.

-Diệp Mặc?

Không ngờ là Diệp Mặc, đôi mắt của lão đạo cô chợt ánh lên chút, tuy bà muốn gượng ngồi dậy, nhưng sức lực của bà không cho phép bà làm như vậy. Nhan Vũ liền vội đỡ lão đạo cô.

Diệp Mặc, cái tên này bà từng nghe nói, đối với những người ngoại Ẩn Môn mà nói, đây là nhân vật nức tiếng lừng danh. Tuy bà bị trọng thương, nhưng phần lớn đệ tử và sư muội sau khi trở về đều nói qua một vài chuyện ngoài Ẩn Môn, đối với cái tên Diệp Mặc bà không xa lạ gì. Tuy bà biết Diệp Mặc không thể cứu bà, nhưng đối với người ngay cả Hồ Lô Cốc cũng phải kính nể như thế, bà không thể không để ý.

-Diệp thiếu hiệp, Tiểu Vũ không hiểu chuyện, lại làm phiền đến cậu, lão tôi thực sự thấy bất an.

Lão đạo cô và Nhan Vũ không giống nhau, Nhan Vũ trẻ người non dạ, dám mời Diệp Mặc đến trị bệnh cho bà, cần phải biết rằng loại người hung ác như Diệp Mặc, một khi không vui, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tiêu diệt Liên Hàng Tĩnh Trai.

Có thể nói kẻ hung ác có tiếng cả bên ngoài như Diệp Mặc, không cần phải nói đến Liên Hàng Tĩnh Trai không bằng ngoại ẩn lục môn. Dù là Liên Hàng Tĩnh Trai cũng là một trong những ngoại ẩn lục môn, bà cũng không muốn động đến loại người như Diệp Mặc, huống hồ môn phái của bà càng

ngày càng xuống dốc. Nhưng lúc này ở trước mặt Diệp Mặc, bà không thể không chào đón hắn.

Diệp Mặc không nói gì. Thời gian hắn ở thành phố bên ngoài lâu rồi, thực sự đối với mấy cái thiếu hiệp, tiền bối gì đó hắn không quen cho lắm.

Diệp Mặc sớm đã không phải là đệ tử tu chân thông tường, tuy hắn chưa tính là cáo già giảo hoạt nhưng cũng có thể nhìn ra dường như lão đạo cô có chút đề phòng.

Đồng thời thần thức của hắn có thể cảm nhận được, lão đạo cô này bị thương rất nặng. Nếu không dùng Liên Sinh Đan, muốn trị khỏi nội thương của bà, chắc chắn hao tổn rất nhiều chân khí. Diệp Mặc là một kẻ không thích phiền phức, hơn nữa đã lấy được nhiều dược liệu như thế từ chỗ Nhan Vũ và còn lấy được Thiên Đồng Hoa thì đưa cho bà ấy một viên Liên Sinh Đan là được rồi.

-Thiếu hiệp, cái tên gọi này tôi không dám nhận, nghe không quen, nếu tiền bối coi trọng tôi thì cứ trực tiếp gọi tôi là Diệp Mặc.

Diệp Mặc xua tay nói.

Lão đạo cô vẫn nói:

-Xin Diệp thiếu hiệp đừng nói như vậy, lão tôi pháp hiệu Thanh Ngôn. Thanh Tuệ sư muội còn không qua gặp Diệp Thiếu hiệp…

Diệp Mặc đoán trong lòng Thanh Ngôn đã coi mình là một kẻ vũ phu chỉ biết dùng vũ lực giải quyết vấn đề, đành ngậm miệng chẳng buồn giải thích. Hắn cũng biết sở dĩ Thanh Ngôn đối với mình như vậy, không phải bà ấy sợ mình, mà là sợ Diệp Mặc tùy tiện đến Liên Hàng Tĩnh Trai. Nói không chừng lúc này bà đã oán giận Nhan Vũ không hiểu chuyện, ngay cả loại người như Diệp Mặc cũng dám đưa về.

Diệp Mặc từng gặp đạo cô Thanh Tuệ này, chính là đạo cô khoảng bốn mươi tuổi mà lần trước tham gia hội đấu giá ở Quỷ Thành, tu vi Địa cấp sơ

kỳ. Cô ta đã từng thấy qua lợi hại của Diệp Mặc, lúc này Thanh Ngôn lại nói như vậy, càng sẽ không làm ra việc khiến Diệp Mặc mất hứng, liền dẫn hai đại đệ tử vào chào Diệp Mặc.

Diệp Mặc thở dài, hắn biết thời gian mình lưu lại đây càng lâu thì những đạo cô này càng bất an. Hắn nhìn Nhan Vũ đang bối rối, và Thanh Tuệ đang đứng một bên rồi đành nói:

-Thực ra lần này tôi đến đây là vì có ddc lợi ích từ Tiểu Vũ, nên đến giúp mà thôi. Chỉ là muốn giúp trị vết thương cho Thanh Ngôn sư phụ chứ không có ý gì khác.

-Diệp thiếu hiệp, vết thương của lão tôi, lão tôi rất rõ, và cũng biết vết thương hiện nay đã không còn hi vọng gì nữa. Tiểu Vũ và Tiểu Mai đi tìm Thiên Đồng Hoa quả thực cũng không thể hoàn toàn chữa khỏi vết thương của lão tôi. Diệp thiếu hiệp là người làm đại sự, lão tôi chỉ hi vọng thiếu hiệp có thể nể tình quen biết Tiểu Vũ mà quan tâm một chút đến Liên Hàng Tĩnh Trai.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Thanh Ngôn vội vàng nói. Tuy khí tức của bà không đủ nhưng một hơi đã nói ra hết những lời này.

Diệp Mặc dở khóc dở cười, chẳng nhẽ danh tiếng của mình ở Ẩn Môn lại kém thế? Những lời của lão đạo cô này, hắn đương nhiên nghe hiểu. Quan tâm một chút là giả, ý thực ra là Diệp Mặc mày là người làm chuyện lớn, không đến gây phiền phức cho miếu nhỏ Liên hàng Tĩnh Trai này là được rồi.

Diệp Mặc tôi là sói già xấu xa sao? Nhưng với lão đạo cô sắp chết thì có gì mà nói. Bọn họ sợ mình, đây là điều bình thường, Ẩn Môn là nơi cá lớn nuốt cá bé, mình giết người ở Ẩn Môn đoán chừng bà ta cũng nghe nói tới. Hơn nữa Liên Hàng Tĩnh Trai còn phát triển hơn Tĩnh Nhất Môn, rất nhiều chuyện đều có tham gia. Nhưng sau khi trải qua chuyện này, Liên Hàng Tĩnh Trai nên học cách của Tĩnh Nhất Môn, chính là hạn chế ra núi.

Nhan Vũ cũng đứng ngồi không yên, cô không phải kẻ ngốc, vẻ mặt của sư phụ và sư thúc đã rõ ràng, hình như cô không nên đưa Diệp Mặc đến Liên Hàng Tĩnh Trai.

Diệp Mặc không muốn nhiều lời, hắn lấy Liên Sinh Đan ra, đưa cho Nhan Vũ nói:

-Tiểu Vũ, đan dược này đủ để chữa bệnh cho sư phụ cô, đưa cho sư phụ ăn đi.

-Diệp thiếu hiệp…

Thanh Ngôn không muốn bệnh của mình chưa chữa khỏi mà đã nợ Diệp Mặc một ân tình.

Chỉ là lời của bà chưa nói hết đã bị Diệp Mặc ngắt lời:

-Kinh mạch của tiền bối tổn hại một nửa rồi, hơn nữa Đan Điền có xu hướng rạn nứt, nếu không phải tôi thì không ai cứu được mạng của tiền bối đâu.

- …

Nghe Diệp Mặc nói, Thanh Ngôn hoảng sợ dằn lời nói của mình xuống, Diệp Mặc không động đến mình mà biết mình bị thương nặng như vậy, còn dám nói có thể trị được vết thương cho mình. Đây quả là ly kỳ quá, vả lại đan dược của hắn rốt cuộc là tiên đan gì?

Nhan Vũ lo cho vết thương của sư phụ, vội vàng đút vào miệng sư phụ đan dược. Thanh Ngôn chỉ cảm thấy đan dược vào miệng đã tan ngay thành nước, sau đó tự động thấm vào cơ thể.

Sau khi uống xong Liên Sinh Đan, ngay lập tức Thanh Ngôn cảm thấy cơ thể rất dễ chịu, hơn nữa kinh mạch bị vỡ đang tự dần hồi phục. Đương lúc trong lòng bà vẫn còn hoảng sợ thì Diệp Mặc lên tiếng:

-Thanh Ngôn sư phụ, nếu bây giờ tiền bối tiến hành vận chuyển Chu Thiên, tôi nghĩ nhiều nhất là một tiếng sau, vết thương của bà sẽ hồi phục được tám phần rồi.

Không kịp ngẫm kỹ lời của Diệp Mặc, Thanh Ngôn đã bắt đầu vận khí tiền hành Vận Hành Chu Thiên. Đối với người luyện Cổ Võ Địa cấp trung kỳ mà nói, phương pháp này vẫn rất cần.

Sau hơn nửa giờ, dù Nhan Vũ không hiểu gì cũng biết vết thương của sư phụ đã hồi phục nhiều, chỉ cần nhìn sắc mặt của sư phụ là biết.

Sau một tiếng, Thanh Ngôn thở dài, bà cữ ngỡ mình chắc chắn là chết, không ngờ ở trong tay Diệp Mặc trong lời đồn mà vết thương của bà đã hoàn toàn tiêu tan, còn lại chỉ cần điều dưỡng vài ngày mà thôi.

Trong lòng Thanh Ngôn vô cùng kinh ngạc, không ngờ Diệp Mặc không những giết người lợi hại mà cứu người cũng lợi hại như vậy. Nhưng lúc này vết thương của bà đã khỏi, đã nợ Diệp Mặc một ân tình, bà vội vàng nói với Diệp Mặc:

-Đa tạ ơn cứu mạng của Diệp thiếu hiệp, lão tôi quả là lòng dạ tiểu nhân.

Đương nhiên Diệp Mặc biết lòng dạ tiểu nhân bà ấy nói là ý gì, cũng không thèm để ý. Người khác nghĩ sao về hắn có gì liên quan cơ chứ, chỉ cần mình làm tốt theo cái tâm là được rồi.

Nhan Vũ và Thanh Tuệ vội vàng tạ ơn Diệp Mặc, Diệp Mặc khoát ta nói:

-Vết thương của Thanh Ngôn sư phụ đã gần như khỏi, tôi cũng phải đi rồi, sau này có duyên thì gặp lại.

Thấy Diệp Mặc muốn đi, Thanh Ngôn và Thanh Tuệ hơi ngượng ngùng, ban nãy hai người đều rất đề phòng Diệp Mặc, không ngờ hắn lại giúp thật, không có ý gì khác.

-Diệp thiếu hiệp, nếu không ngại mời dùng cơm trưa rồi hãy đi. Lần này may nhờ có thiếu hiệp giúp đỡ, nhưng chúng tôi không có đồ vật nào đáng tiền cả, hơn nữa chúng tôi sắp chuyển đi rồi, sau này muốn cảm ơn thiếu hiệp cũng có chút khó khăn.

Thanh Tuệ ngượng ngùng nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Tôi đến là vì nhận được Thiên Đồng Hoa của Nhan Vũ chứ không hề quan tâm đến thù lao. Nhưng tôi thấy phong cảnh ở đây rất đẹp, cũng tương đối bí mật, vì sao lại chuyển đi?

-Ôi, hai tháng trước chúng tôi suýt chút nữa bị diệt môn, vả lại lần này Tiểu Mai, đệ tử của tôi ra ngoài gặp phải độc thủ. Tôi nghĩ nơi này đã không còn thích hợp cho chúng tôi ở.

Thanh Ngôn thở dài nói.

Diệp Mặc nghe những lời nói này chợt giật mình, Lạc Nguyệt thành của mình đang cần nhiều người đến ở, không biết bà Thanh Ngôn này có hứng thú đưa môn phái của mình đến Lạc Nguyệt thành hay không.

Diệp Mặc không biết làm thế nào để mở lời mời, nhỡ chẳng may bị một số đạo cô sợ hãi nghĩ thành mưu đồ gây rối của mình thì thật không hay, nghĩ đến đây hắn tùy ý nói:

-Không biết hơn hai tháng trước, quý môn đã đắc tội với người nào mà lại gặp tai họa bất ngờ vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 540

Nhất Diệp Nhất Thế Giới

Thanh Ngôn lại thở dài, nói:

-Tôi cũng chẳng biết là Liên Hàng Tĩnh Trai của chúng tôi đã đắc tội với ai. Từ khi thành lập đến nay chúng tôi luôn biết thân biết phận, làm gì đều rất thận trọng, khiêm nhường, chưa bao giờ có ý định gây thù hấn với ai cả. Thế mà tối hôm đó một nữ thí chủ đã xông vào môn phái của chúng tôi, chưa nói câu nào đã ra tay giết mấy sư tỷ muội trông coi tàng kinh các của chúng tôi rồi. Người này đúng là tâm địa độc ác.

Diệp Mặc lắc đầu, không biết phải nói thế nào nữa. Ả đàn bà kia suýt thì đã làm cho môn phái của mấy người tan thành khói bụi rồi, còn "nữ thí chủ" cái gì!?!

Thời gian hắn tiếp xúc với Thanh Ngôn không dài, nhưng hắn cũng khá rõ bản tính của lão đạo cô này, vừa yếu đuối nhút nhát lại hay sợ phiền phức. Diệp Mặc đành phải chủ động hỏi:

-Không biết quý môn bị đánh cắp kinh thư quan trọng nào?

Thanh Ngôn lắc lắc đầu, nói:

-Không có. Các công pháp tu luyện của môn phái chúng tôi không bị mất cuốn nào, chỉ có Đạo Đức kinh thì không còn quyển nào thôi.

-Đạo Đức kinh?

Sắc mặt của Diệp Mặc thoáng thay đổi, cuốn sách đó đã quá quen thuộc với hắn. Hồi đó khi ở Hoắc gia tại Thuần An, hắn đã cùng với Lạc Huyên đi

tìm "Ní La kinh". Cuốn sách "Ní La kinh" được tìm thấy là được kẹp bên trong cuốn "Đạo Đức kinh". Chẳng lẽ ả đàn bà đó là đến tìm "Ní La kinh" ư?

Cuốn "Ní La kinh" tìm được khi đó, quyển trước và quyển sau đều có những trang giấy vàng, hắn đã đem ra tìm hiểu đi tìm hiểu lại rất lâu, nhưng thần thức của hắn sau khi quét qua thì chỉ như ném đá xuống đại dương mà thôi. Ngoài việc chắc chắn rằng có gì đó không bình thường ở đây thì tuyệt nhiên không thể tìm ra bất kì một cơ quan mật nào khác.

-Sao vậy, Diệp thiếu hiệp?

Thanh Ngôn nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt có chút kì lạ. Vừa rồi hình như phản ứng của Diệp Mặc có gì đó bất thường.

-Ồ, không có gì. Tôi chỉ đang thắc mắc không biết vì sao người kia lại muốn lấy đi "Đạo Đức kinh" thôi. Chẳng lẽ mấy bộ kinh thư đó là vật truyền thừa của quý môn hay sao?

Diệp Mặc vội vàng che dấu sự khác thường trong biểu hiện của mình. Hắn cũng muốn xem xem Thanh Ngôn có biết chút gì hay không.

-Vật truyền thừa?

Thanh Ngôn cười khổ, lắc lắc đầu.

Dường như cảm giác được bây giờ môn phái của mình cũng chẳng còn gì để giấu giếm nữa rồi, ngẫm nghĩ một lát, Thanh Ngôn tiếp tục nói:

-Nếu nói đến vật truyền thừa thì Liên Hàng Tĩnh Trai của chúng tôi có một vật do Nhâm tổ sư truyền lại, có điều trải qua mấy trăm năm, cũng không biết vật truyền thừa đó có thật hay không, nhưng tuyệt đối không thể là mấy bộ Đạo Đức kinh kia được.

-Sư phụ, vật truyền thừa kia là gì vậy?

Một nữ đạo cô trẻ đứng cạnh đã lên tiếng hỏi thay cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn nữ đạo cô kia, người này hắn cũng biết, chính là đạo cô đã giành được vị trí thứ ba trong đại hội ẩn môn. Sở dĩ cô ta có được vị trí đó là vì Diệp Mặc đã phế đi đệ tử ruột của Hồ Lô cốc, bởi thế nên vị trí thứ ba đó mới lọt vào tay cô ta.

Thanh Ngôn khẽ thở dài, đáp:

-Thật ra cái gọi là vật truyền thừa đó chỉ là một câu nói mà thôi. Chính là "Nhất diệp nhất thế giới, nhất giới tam thiên diệp". Cho đến giờ ta vẫn chưa hiểu ra được ý nghĩa của câu nói này. Ngay cả trưởng môn sư tỷ và sư tổ cũng không hiểu được, cho đến nay vì để bảo tồn nhất mạch cho Liên Hàng Tĩnh Trai mà chúng tôi vẫn phải thường xuyên di chuyển. Những điều này cũng đã đến lúc nên nói cho mọi người rồi. Diệp thiếu hiệp đã cứu ta một mạng, những chuyện này ta cũng không giấu cậu nữa.

Có lẽ vì không biết phải cảm kích Diệp Mặc vì ơn cứu mạng và bảo vệ Địa cấp trung kỳ duy nhất của Liên Hàng Tĩnh Trai như thế nào, Thanh Ngôn liền không chút giấu giếm mà kể hết cho Diệp Mặc.

Vật truyền thừa là một câu nói ư? Không chỉ Diệp Mặc mà tất cả các đệ tử Liên Hàng Tĩnh Trai đều cảm thấy hết sức kỳ quái. Một câu nói mà cũng gọi là vật truyền thừa ư?

Diệp Mặc cảm thấy kì quặc là bởi trước nay hắn chỉ nghe qua câu "Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề" chứ câu "Nhất diệp nhất thế giới, nhất giới tam thiên diệp" thì quả thực là hắn chưa nghe nói bao giờ. Đây đúng là một câu lủng củng đầy mâu thuẫn mà.

-Đúng vậy, năm đó sư tổ đã nói, nếu sau này có đệ tử nào hiểu được câu nói này thì đó chính là thời điểm Liên Hàng Tĩnh Trai chính thức lột xác. Thế những hết đời này qua đời khác vẫn chưa có một ai thực sự làm rõ được câu nói ấy.

Thanh Ngôn lắc đầu, thở dài nói.

Diệp Mặc biết rằng đã đến lúc phải đi rồi, đứng lên nói:

-Thanh Ngôn sư phụ, nếu quý môn chưa tìm được nơi nào vừa ý thì chỗ chúng tôi cũng là một ý kiến không tồi đó. Công ty Lạc Nguyệt là của tôi, tôi nghĩ rằng rất nhiều người của quý môn đã biết điều này rồi. Bây giờ dược phẩm Lạc Nguyệt đã được chuyển tới Lạc Nguyệt thành. Lạc Nguyệt thành rộng lớn, non xanh nước biếc, nếu quý môn không chê thì có thể tới đó định cư.

-Lạc Nguyệt thành ư, tôi biết.

Một đạo cô lên tiếng.

Cô ta biết rõ Liên Hàng Tĩnh Trai bây giờ không còn giống như trước kia nữa. Để tìm một nơi cư trú mới nên cơ hội ra bên ngoài của những đạo cô ở đây cũng nhiều, mà những người đã ra ngoài thì không ai là không biết đến dược phẩm Lạc Nguyệt và Lạc Nguyệt thành cả.

Thanh Ngôn rõ ràng cũng đã nghe nói qua về Lạc Nguyệt thành, nhưng không ngờ Diệp Mặc sẽ chủ động mở lời mời bọn họ tới Lạc Nguyệt thành như vậy. Đây chính là một cơ hội tốt, Lạc Nguyệt thành ba mặt giáp biển, đây là một nơi cư trú không thể tốt hơn được nữa.

Nhóm đạo cô Liên Hàng Tĩnh Trai đương nhiên không hề hay biết nguy cơ mà Lạc Nguyệt thành đang phải đối mặt, họ không hề nghĩ tới những cuộc tranh đấu và thế cục phức tạp. Ngoài những đạo cô có tâm cơ thì đại bộ phận đạo cô ẩn cư cũng đã quen với thanh tu, không thích nghĩ nhiều đến những việc khác.

-Nếu quý môn muốn tới Lạc Nguyệt thành thì có thể liên lạc với Quảng Hàn môn, bởi họ cũng đang có ý định chuyển tới Lạc Nguyệt thành của chúng tôi đó.

Diệp Mặc sợ đám đạo cô này còn đang phân vân nên quyết định "bồi" thêm.

Đối với những người ẩn môn này, nếu họ có ý định chuyển tới Lạc Nguyệt thành, Diệp Mặc cũng rất hoan nghênh. Thậm chí nếu họ còn mang theo tín ngưỡng, chùa miếu, trai giới, ni cô am gì đó, chỉ cần không phải giáo lí phản động hay tà ác gì thì Diệp Mặc đều sẽ không cự tuyệt.

Đối với hắn mà nói, đây chỉ là vấn đề về tín ngưỡng mà thôi. Một kẻ không có tín ngưỡng trong mình thì sẽ trở nên vô cùng máu lạnh và đáng sợ. Hắn không muốn nơi cư dân của mình sinh sống lại không có tín ngưỡng, bất luận tín ngưỡng đó là thật hay giả, chỉ cần có tín ngưỡng, thì sẽ có hy vọng.

-Quang Hàn môn cũng sẽ tới Lạc Nguyệt ư?

Thanh Ngôn tỏ ra rất bất ngờ trước câu nói này của Diệp Mặc.

...

Diệp Mặc để lại phương thức liên lạc với Hàn Yên rồi rời khỏi Liên Hàng Tĩnh Trai. Hắn biết rằng Thanh Ngôn đã động tâm rồi. Một nơi tuyệt đẹp lại bí mật như vậy, đối với một kẻ đang không có chỗ nào để đi thì quả là vô cùng lí tưởng.

Diệp Mặc lại tới Thần Nông giá, Tinh nguyên đan của hắn vẫn còn thiếu một số dược liệu. Diệp Mặc trong lòng còn đang suy nghĩ đến chuyện Đạo Đức kinh bị mất cắp ban nãy. Hai trang bằng vàng của cuốn Ní La kinh đã bị hắn lấy đi rồi, vì sao vẫn còn có kẻ muốn tìm Đạo Đức kinh? Không phải cuốn nào trong bộ Đạo Đức kinh đó cũng có những trang làm bằng vàng đâu.

- "Nhất diệp nhất thế giới, nhất giới tam thiên diệp" vì sao lại nói thành "Nhất diệp nhất thế giới"?

Diệp Mặc không ngừng lẩm bẩm những lời này, trong lòng có chút khó hiểu.

Trong lúc Diệp Mặc còn đang thơ thẩn với những câu nói này thì hắn đã

tới Vô Lượng sơn.

-Nhanh vậy sao?

Diệp Mặc theo bản năng nói một câu. Có lẽ vì đã nghĩ quá nhiều về những điều ban nãy nên bước chân của hắn đã đến Vô Lượng sơn từ lúc nào không hay. Tạm gác những chuyện đó qua một bên, lúc này cần phải tìm dược liệu cho Tinh nguyên đan cái đã.

Những dược liệu phụ trợ để điều chế Tinh nguyên đan không nhất định phải là linh thảo mà có thể dùng Lam Túc, Đảng Sâm, Đương Quy, Thục Địa Hoàng, Cam Thảo phối hợp sử dụng.

Đương nhiên kiếm được càng nhiều thì càng tốt. Thực ra có rất nhiều dược liệu có thể tìm thấy trong tiệm thuốc, nhưng những dược liệu ấy đã hoàn toàn mất đi linh tính và dược tính mà Diệp Mặc cần. Hơn nữa có nhiều dược liệu là được trồng ra, đối với Diệp Mặc thì chẳng có chút tác dụng nào. Cho dù là linh thảo được trồng thì linh khí cũng bị giảm đi rất nhiều lần chứ đừng nói gì đến những dược liệu bình thường. Những người gieo trồng linh dược không mấy chú tâm đến chuyện chăm sóc bảo vệ linh dược. Bởi vậy số dược liệu đó trong mắt Diệp Mặc chẳng khác gì một đám củi khô. Hắn cần thu thập chính là những dược liệu tự sinh sôi trong tự nhiên.

Giờ hắn đã thu thập được gần hết các dược liệu cần thiết rồi, điều chế Tinh nguyên đan chỉ còn thiếu Lam Túc nữa thôi.

Lam Túc là loài cây ưa tối, ưa ẩm, cả thân đều có màu lam, không có hoa, lá có hình đao nhọn, mùi hương nhẹ. Một cây lam túc có thể sống tới hai mươi năm, nhưng nếu quá ẩm và quá tối thì cây cũng không sống được bao lâu.

Sau khi bước vào Vô Lượng sơn, Diệp Mặc vừa tìm dược liệu vừa hướng bước về phía Nam Lư Phong. Mặc dù cái kẻ bị hắn giết nói rằng thứ bảo bối đó không phải loại quá quý hiếm nhưng thuận tiện đi xem một chút cũng có sao. Tên đó biết đến tác dụng khác của Thiên Đồng hoa thì ai mà

biết được gã còn có những thứ gì tốt hơn thế hay không?

Thần Nông giá đúng là một vùng đất của dược liệu, Diệp Mặc vừa tới đã kiếm được mấy chục loại dược liệu quý, hơn nữa lại có tuổi thọ cao. Mặc dù chưa phát hiện ra linh dược nhưng như vậy cũng là tạm ổn rồi. Dù sao linh dược nào có phải dễ tìm.

Nam Lư Phong cũng giống Địch Thác Phong, đều vô cùng hiểm trở. Đối với người khác mà nói thì ở vách núi hiểm yếu này mà tìm được một huyệt động quả thực là chuyện không tưởng, còn đối với Diệp Mặc thì đúng là dễ như trở bàn tay. Hắn bước trên phi kiếm, dùng thần thức tìm kiếm chỉ trong chưa tới nửa giờ đã phát hiện ra một hang động bí mật.

Xem ra đây chính là nơi chứa rất nhiều bảo bối mà tên áo xám kia nói rồi. Hoặc cũng có thể đây là nơi mà gã thường tu luyện.

Diệp Mặc vừa định tiến vào hang động thì bỗng một tiếng kêu thê lương vang lên. Diệp Mặc liền đứng lên một mặt đá trên vách núi, phóng tầm mắt theo phía tiếng kêu thảm thiết đó.

Tiếng kêu đó rõ ràng ở bên ngoài thần thức của hắn, lại bị rất nhiều cây cối ngăn trở nên cũng không thể dùng mắt theo dõi được.

Động đã tìm được rồi, cũng không cần vội vào làm gì. Nghĩ vậy hắn quyết định đi xem rốt cuộc là có chuyện gì đã. Diệp Mặc đứng trên phi kiếm bay theo hướng vừa mới phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bên một rừng trúc hoang, một gã đàn ông đang nằm trên mặt đất, hai tay đã không còn nữa. Mặt đất đầy những máu là máu. Chung quanh còn có rất nhiều khẩu súng. Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt, mấy khẩu súng đều không có đạn. Gã đàn ông này đã chết từ lâu rồi, Diệp Mặc đoán rằng tiếng kêu ban nãy là của gã, lập tức dùng thần thức xem xét xung quanh một lượt thì phát hiện ra cách đó không xa, trong một bụi cỏ cũng có một gã đàn ông đã bỏ mạng.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm thì phía xa lại truyền đến một tràng những tiếng binh khí va chạm vọng lại.

Nhưng lần này Diệp Mặc lập tức bay đi, vừa đảo mắt đã trông thấy một đám người đang đấu đá dữ dội.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 541

Tư Liệu Quan Trọng

Đám người đang gây lộn có ba tên, đều là ba tên Diệp Mặc chưa từng thấy qua. Cả ba đều là người tu luyện Cổ võ nhưng tu vi của bọn chúng đều quá thấp, kẻ có Tu vi cao nhất trong số đó cũng chỉ là tới sơ kì Hoàng cấp. Hai tên còn lại một nam một nữ, tên nam cùng lắm cũng chỉ đạt tới Hoàng cấp mà thôi, còn nữ thì thậm chí còn chưa được xếp vào hàng những người luyện võ.

Một nam một nữ này liên thủ đối đầu với gã đàn ông đã đạt tới sơ kỳ Hoàng cấp kia, cả ba tên đều thương tích đầy mình. Bên một nam một nữ kia sở dĩ có thể đối chọi với gã đàn ông kia là vì khí huyết của gã không đủ, mà gã cũng đã bị thương nặng. Nhưng cho dù là như vậy thì hai kẻ một nam một nữ đó vẫn đang ở thế hạ phong.

Không biết hai gã vừa chết ban nãy là thuộc phe nào, Diệp Mặc vừa nghĩ vừa bước tới.

Ba kẻ đang đánh lộn thấy Diệp Mặc bất ngờ đi tới thì lập tức dừng tay, ánh mắt của cả ba lập tức đều chuyển sang Diệp Mặc. Cả ba người hiện đang bị thương, Diệp Mặc lại bất ngờ xuất hiện ở Thần Nông giá không một bóng người này, ba tên không thể không dè chừng hắn.

Dám một thân một mình đi tới nơi hang cùng quỷ cốc này tuyệt đối không phải người thường. Huống chi người trẻ tuổi trước mắt này y phục lại không có lấy một ngọn cỏ.

-Anh là ai? Chúng tôi đang giải quyết ân oán cá nhân, hy vọng người anh em sẽ không can dự vào chuyện cá nhân này.

Thấy Diệp Mặc bước tới, gã đàn ông luyện tới sơ kì hoàng cấp lên tiếng.

Hai tên còn lại không nói câu nào, chỉ đứng trân trân nhìn Diệp Mặc. Tuy đang trong vòng nguy hiểm nhưng cả hai đều không có ý định cầu xin sự giúp đỡ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc không có hứng thú tìm hiểu xem bên nào đúng bên nào sai, hắn chỉ thấy có hứng thú với chuyện vì sao họ lại phải động thủ với nhau như vậy. Nơi Thần Nông giá này rất dễ làm Diệp Mặc nghĩ tới một món thiên linh địa bảo gì đó, nếu quả thực đúng là như vậy thì hắn không ngại gì mà nhúng tay vào.

Ba người này không ai muốn động thủ trước, sợ Diệp Mặc sẽ lợi dụng thời cơ đánh lén, như vậy sẽ phải rơi vào tình thế một cổ hai tròng vô cùng bất lợi.

Thấy cả ba tên đều không nói câu nào, Diệp Mặc đành phải lên tiếng:

-Tôi không quan tâm tới ân oán của mấy người. Nhưng ba người là vì nguyên gì mà lại phải động thủ với nhau như vậy? Chẳng lẽ các người đang tranh nhau món bảo vật gì ở Thần Nông giá này sao?

Ba người nghe Diệp Mặc nói như vậy thì lập tức hiểu ra Diệp Mặc đang muốn đưa đẩy điều gì. Hắn là muốn trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi đây mà, lập tức cả ba đều nhìn Diệp Mặc bằng con mắt đầy nghi kị và dò xét.

Tên Hoàng cấp sơ kỳ nắm tay thành nắm đấm, nói:

-Anh bạn, chúng tôi không phải đang tranh đấu vì một món đồ nào cả. Hai tên kia vì tư lợi cá nhân mà phản bội lại tổ chức, vì vậy nên chúng tôi muốn bắt chúng về trị tội. Đây là việc riêng của bang phái chúng tôi.

Lại là nội bộ lục đục, Diệp Mặc cảm thấy đây đúng là chuyện tẻ nhạt nhất trần đời, vội khoát khoát tay, xoay người rời đi.

-Vị đại ca này, xin chờ một chút...

Cô gái lên tiếng.

Thấy đối phương gọi Diệp Mặc lại, tên nam tử Hoàng cấp sơ kỳ bắt đầu căng thẳng. Gã sợ rằng Diệp Mặc sẽ liên thủ với hai tên kia, ba đánh một như vậy thì gã sẽ gặp bất lợi không nhỏ. Nếu Diệp Mặc mà là một tay võ biền quèn thì không nói làm gì, chứ nếu hắn là một kẻ tu luyện Cổ võ thì đúng là phiền toái rồi, hơn nữa Diệp Mặc dám tay không tiến vào Thần Nông Giá này, nếu nói hắn là một tay võ công tầm thường thì chính bản thân gã cũng không thể tin được.

-Ồ, cô còn có chuyện gì sao?

Trong đầu Diệp Mặc đã có suy tính, hắn thực sự không có hứng thú với chuyện bang phái xử lí lẫn nhau nên nếu cô gái này có ý xin hắn giúp sức thì Diệp Mặc sẽ lập tức quay người bước đi.

Cô gái này dường như không nhìn thấy vẻ mặt không thể kiên nhẫn của Diệp Mặc, chậm rãi rút ra từ bên hông một túi vải ném cho Diệp Mặc, nói:

-Đây là Cưỡng Thạch một nguyên tố mới do tôi mới phát hiện ra. Tôi hoài nghi loại nguyên tố này có năng lực phân hạch cực mạnh, nhưng tư liệu này trong tay tôi chưa hoàn chỉnh, anh có thể giao cho chính phủ Hoa Hạ, tôi tin rằng anh sẽ nhận được một khoản tiền thưởng lớn đó.

-Lục Na, cô thật to gan, dám đem món đồ như vậy giao cho một tên không hề quen biết ư?

Gã Hoàng cấp sơ kỳ thấy sự việc vừa rồi thì vô cùng tức giận.

Sau đó gã liền quay sang Diệp Mặc, ôn tồn nói:

-Anh bạn, xin cậu hãy đem món đồ đó trả lại cho chúng tôi. Đây là đồ của tổ chức chúng tôi, nếu anh giữ nó thì cả anh và gia đình anh đều sẽ không được yên đâu.

Không ngờ là nguyên tố kiểu mới chế tạo bom nguyên tử. Diệp Mặc

trong lòng cả kinh, đến cả quốc gia giờ cũng chỉ mới phát hiện Uranium, Plutonium hai nguyên tố có thể điện tích bom nguyên tử, vậy mà tổ chức này lại có thể tìm ra được nguyên tố phân hạch mới. Điều này đúng là khôi hài.

Thấy Diệp Mặc thờ ơ như không, tên hoàng cấp sơ kỳ sắc mặt càng trở nên khó coi. Đe dọa không được, gã cố gắng hạ giọng khuyên nhủ:

-Anh bạn à, trong tay anh hiện giờ là món đồ mà tổ chức chúng tôi đã tìm kiếm suốt mấy năm trời, nhờ sự cố gắng nỗ lực của mười nhà khoa học mới tìm ra được. Hy vọng người anh em sẽ trả lại cho chúng tôi, chúng tôi sẽ ra một con số, nhất định sẽ làm anh hài lòng.

-Lý Đạt Nghi, anh đúng là không biết xấu hổ. Món đồ này vốn là thành quả mà sư phụ tôi và đồng nghiệp của ông ấy khổ công nghiên cứu ra. Thế mà anh dám nói là các anh nghiên cứu ra, tôi nhổ vào.

Dứt lời, cô gái tên Lục Na nhổ một bãi nước bọt, ra chiều hết sức khinh bỉ.

Diệp Mặc nhìn gã đàn ông tên Lý Đạt Nghi, lên tiếng hỏi:

-Tổ chức của các người là tổ chức gì mà lại có thể nghiên cứu ra vật này?

Lý Đạt Nghi cho rằng nếu không nói cho người thanh niên trước mặt về tổ chức của mình thì hắn sẽ không trả lại món đồ, liền lên tiếng:

-Tôi là Lý Đạt Nghi, tổ chức của chúng tôi là Bắc Sa. Hai tên kia chính là phản đồ của Bắc Sa. Tôi hy vọng người anh em sẽ không can dự vào chuyện nội bộ của Bắc Sa chúng tôi, chúng tôi tất có báo đáp Lại là Bắc Sa. Diệp Mặc lắc lắc đầu, Bắc Sa tuy rằng thế lực hùng hậu, tài nguyên phong phú, nhưng tổ chức cũng có phần hỗn loạn, động một chút lại có người muốn phản bội hoặc muốn thoát ra. Cho dù Diệp Mặc không động thủ, cái tổ chức này cũng không thể tồn tại được lâu dài, cho dù bọn họ thống trị cả thế giới thì cuối cùng cũng sẽ chỉ tan rã giống như Liên Xô mà thôi.

Một tổ chức thực sự ưu tú không thể có chuyện động một chút là lại có người muốn rút khỏi như vậy, hơn nữa lại là nhân viên kỹ thuật cao cấp như thế. Bắc Sa chọn điểm xuất phát không sai, lấy khoa học kỹ thuật làm gốc, nhưng họ đã quên mất rằng khoa học kỹ thuật cũng là do con người tạo ra, nếu không biết cách giữ lại người thì làm sao phát triển khoa học kỹ thuật được đây.

Diệp Mặc liền nghĩ tới Lạc Nguyệt của mình. Nếu muốn Lạc Nguyệt thành phát triển lớn mạnh thì điều kiện tiên quyết là phải giữ chân bằng được nhân tài.

-Anh bạn...

Lý Đạt Nghi dường như còn muốn nói điều gì.

Diệp Mặc vung tay lên cắt đứt lời nói của gã:

-Không cần phí lời nữa, nếu là bang phái khác, tôi sẽ không quản, đáng tiếc anh lại là người của Bắc Sa, mà tôi và Bắc Sa lại có vài mâu thuẫn nho nhỏ, hơn nữa món đồ này lại rất có ích đối với tôi.

Món đồ mà Lục Na giao cho hắn thực sự rất có ích. Khi trở về hắn sẽ đưa cho Diệp Tinh, không biết chừng lại có thể dùng vào việc gì đó.

Nghe Diệp Mặc nói, Lý Đạt Nghi khẽ rùng mình:

-Anh là ai? Tại sao lại đối đầu với Bắc Sa chúng tôi?

Bên một nam một nữ cũng có chút sững sờ nhìn Diệp Mặc. Gã thanh niên trước mặt là ai mà lại dám đối đầu với cả Bắc Sa? Chẳng lẽ hắn không biết Bắc Sa lợi hại như thế nào sao? Hắn và Bắc Sa có mâu thuẫn như thế nào?

-Tôi là Diệp Mặc. Tôi nghĩ nếu các người thuộc tổ chức Bắc Sa thì hẳn là sẽ chẳng lạ gì với cái tên này đúng không?

Diệp Mặc thản nhiên cười, hắn không hề xem nhẹ danh tiếng của mình ở Bắc Sa. Hắn tin rằng chuyện lấy được mười tỷ đô la Mỹ từ Bắc Sa mấy tháng trước cũng đủ để khiến tất cả Bắc Sa từ trên xuống dưới không ai là không biết đến mình.

Cho dù Bắc Sa giàu có thế nào đi chăng nữa thì mười tỷ đô la Mỹ đối với bọn họ cũng không phải là một con số nhỏ.

-Anh chính là Diệp Mặc...

Ba người gần như đồng thanh nói. Chẳng những Lý Đạt Nghi mà ngay cả hai người kia cũng thất thanh kêu lên.

Diệp Mặc, cái tên này ở Bắc Sa không ai là không biết. Hắn dùng một viên tinh thạch Cực năng đổi lấy mười tỷ đô la Mỹ. Mà thậm chí tinh thạch Cực năng còn không thấy đâu nữa rồi, Bắc Sa còn phải mất thêm một viên.

Lý Đạt Nghi như bừng tỉnh, trong mắt lộ ra sự kiêng dè. Gã biết nếu phải tìm một người không sợ Bắc Sa thì có lẽ đi cả thế giới này cũng chỉ tìm thấy một Diệp Mặc này mà thôi. Nếu đã rơi vào tay hắn thì chỉ có chết chứ đừng hy vong sống sót trở về.

Mặc dù chưa bao giờ gặp Diệp Mặc nhưng tin đồn Diệp Mặc ở Lạc Thương vừa trở tay giết sạch hai mươi bảy cao thủ, trong đó có bốn người đã luyện tới Huyền cấp thì gã biết rất rõ. Hơn nữa lúc ấy Trần Trụy và Pierre cũng có mặt mà không thể ngăn cản nổi hắn. Diệp Mặc đem công ty Lạc Nguyệt của chính mình chuyển qua Senna, đổi tên Senna thành Lạc Nguyệt, còn dám tuyên bố độc lập nữa. Chuyện này có ai là không biết?

Cái đó không phải là trọng yếu nhất, nghe nói Diệp Mặc này thống lĩnh Lạc Nguyệt Thành, đối mặt với một hạm đội hải tặc tập kích, hạm đội Lạc Nguyệt thành chẳng những đã tiêu diệt cả hạm đội hải tặc đó mà còn chiếm luôn chiến hạm làm của mình.

Lý Đạt Nghi theo bản năng lui về phía sau mấy bước. Đối mặt với Diệp

Mặc, gã làm sao dám đòi hắn giao ra chỗ nguyên liệu kia.

-Anh chính là Diệp Mặc? Diệp Mặc của Lạc Nguyệt Thành ư?

Lục Na vô cùng kích động, lên tiếng.

Diệp Mặc nhìn Lục Na, gật gật đầu nói:

-Đúng vậy, tôi chính là Diệp Mặc của Lạc Nguyệt Thành.

-Diệp tiền bối, rất xin lỗi, lần này là Lý Đạt Nghi tôi đã mạo phạm ngài. Vãn bối cáo lui...

Dứt lời, Lý Đạt Nghi chỉ muốn cao chạy xa bay, tuyệt nhiên không còn nghĩ gì đến chuyện bắt người trước mặt Diệp Mặc nữa. Về phần món đồ trong tay Diệp Mặc kia đã không còn nằm trong phạm vi năng lực của gã nữa rồi. Gã phải tức tốc quay về báo cáo chuyện này.

-Diệp tiền bối, không thể giữ lại tên Lý Đạt Nghi này được. Gã biết nguyên tố này đã ở trong tay anh, nhất định sẽ quay về báo lại với Bắc Sa.

Tên nam tử nãy giờ vẫn chưa nói câu nào, bấy giờ mới lên tiếng.

Không cần người khác phải nhắc nhở, Diệp Mặc cũng sẽ không để cho một tên Bắc Sa sống sót trở về. Cho dù không có món đồ này thì Diệp Mặc cũng sẽ không tha cho Lý Đạt Nghi. Hắn với Bắc Sa sớm muộn gì cũng phải quyết tử một phen, giết kẻ nào hay kẻ đó, tuyệt không thể lưu tình.

-Tôi sẽ không...

Lý Đạt Nghi còn chưa kịp nói hết câu thì một đao gió đã bay tới chỗ gã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 542

Ba Nghìn Thế Giới Ba Nghìn Đạo

Đa tạ anh Diệp cứu mạng, tôi và bạn trai tôi đều vô cùng cảm kích.

Lục Na thấy Diệp Mặc giết Lý Đạt Nghi, tuy rằng không biết hắn giết như thế nào, nhưng nghĩ đến hẳn là các loại ám khí phi đao.

Diệp Mặc âm thầm buồn cười, hai người kia tự xưng là người yêu, một người gọi mình là tiền bối, một người gọi mình là anh. Hai người này không biết có thân phận gì ở Bắc Sa, hoặc là như Văn Đông.

-Tại sao Bắc Sa phải truy giết hai người?

Diệp Mặc đánh giá hai người vài lần, mới lên tiếng hỏi.

Lục Na dụi dụi con mắt, - Bởi vì tôi và chị tôi, Lục Linh đều làm việc tại Bắc Sa, chị tôi bởi vì phải thay người khác nhận tội, đã bị người Bắc Sa mang đi, tôi đoán chị đã lành ít dữ nhiều. Đáng thương cho chị tôi vì Bắc Sa làm nhiều chuyện như vậy, chỉ là vì phải nhận tội thay người khác, cuối cùng lại nhận kết quả như vậy. Tôi có tâm muốn báo thù, nhưng tôi lại không có năng lực, chỉ có thể cùng bạn trai tôi lén trốn ra khỏi Bắc Sa.

Lục Linh? Diệp Mặc chợt nhớ tới thiếu phụ tên chị Linh kia, chị Lục Na không phải là cô ấy chứ, nếu như là cô ấy, ngược lại là mình làm liên lụy Lục Linh rồi. Diệp Mặc đánh giá cẩn thận Lục Na một phen, phát hiện cô thật sự có chút giống Lục Linh.

Diệp Mặc đối với cái này lại không có gì áy náy, mỗi người đều vì ích lợi của mình mà thôi, hơn nữa hắn cũng không làm gì Lục Linh.

Diệp Mặc giơ giơ túi vải trong tay lên - Đây là Cưỡng Thạch nguyên tố mới có thể phân hạch điện tích bom nguyên tử mà cô mới phát hiện?

Lục Na lắc đầu nói:

- Kỳ thật tôi chỉ là một trợ thủ mà thôi, thí nghiệm chủ yếu vẫn là sư phụ của tôi và hai giáo sư hóa học khác. Hai tháng trước, những số liệu này trên cơ bản đã được đưa ra, sư phụ của tôi cũng vất vả lâu ngày thành bệnh, không dậy nổi. Hai nhà hóa học kia, mấy ngày hôm trước một người đi Bạch Lệnh Hải (biển Bering gần phía bắc Thái Bình Dương), còn có một người đi Mĩ. Tôi mới có cơ hội trốn thoát.

-Đi Bạch Lệnh Hải làm gì?

Trong lòng Diệp Mặc vừa động, hắn lập tức liền hỏi.

Lục Na không để ý vẻ mặt Diệp Mặc, thuận miệng nói:

- Tôi nghe người ta nói, Bắc Sa có một trụ sở và hiện trường thử nghiệm khoa học lớn nhất ngay tại Bạch Lệnh Hải, hình như tên là căn cứ Dương Loan.

Diệp Mặc mừng thầm trong lòng, tin tức này đối với hắn rất tốt, hắn đang định đợi sau khi Lạc Nguyệt Thành ổn định lại, chuẩn bị đi đến gần Bạch Lệnh Hải tìm đế quốc mặt trời đen gây phiền toái, không nghĩ tới căn cứ Dương Loan cũng ở nơi này, xem ra trực tiếp đi xem thì tốt. Chỉ có điều không biết nước Mỹ đối với vụ án phi cơ mất tích điều tra thế nào, giống như từ sau lần phái vài tên người dị năng tìm Ninh Khinh Tuyết không có kết quả, liền không có động tĩnh rồi.

-Cưỡng Thạch, tên này không tệ, tôi hy vọng thứ này thật sự sẽ vô cùng cường mạnh.

Diệp Mặc nhìn túi vải trong tay nói một câu, nếu đã thực sự không có cách nào tu luyện đến mức tiêu diệt được một quốc gia, mình sẽ dùng khoa học kỹ thuật kết hợp tu chân tiêu diệt anh.

Không ngờ tới nghe xong lời Diệp Mặc nói, Lục Na bỗng nhiên nói:

- Loại nguyên tố này vốn là sư phụ của tôi gọi là Cường, sau lại bởi vì đây là một loại nguyên tố mới phát hiện, cho nên bỏ thêm chữ kim. Hơn nữa Cưỡng và Cường tuy rằng đồng âm khác chữ, nhưng cũng là phù hợp, cho nên cũng rất thuận tiện. Nếu sư phụ tôi không qua đời, việc phát hiện nguyên tố có thể phân hạch này khẳng định có thể lấy được giải Nobel hóa học mới nhất...

Lục Na nghĩ đến sư phụ và chị đều lần lượt gặp phải bất trắc ở 'Bắc Sa', có chút đau khổ cúi đầu. Cũng là bạn trai của cô vội vàng nhỏ giọng an ủi ở bên cạnh Diệp Mặc nghe xong lời Lục Na nói lại có chút sững sờ, dường như nắm bắt được cái gì đó. Bỗng nhiên trong đầu hắn chợt lóe qua, đồng âm khác chữ, phân tách?

Hắn chợt nhớ tới câu 'Nhất diệp* nhất thế giới, nhất giới tam thiên diệp'. Hắn chiếm được hai trang giấy vàng, nếu đổi một chữ thì chính là 'Nhất hiệt* nhất thế giới', đồng âm khác chữ.

Liệu có phải Liên Hàng Tĩnh Trai truyền lại vốn là 'Nhất hiệt nhất thế giới" không? Chẳng qua do thời gian quá dài, cho nên lý giải sai?

* Diệp và Hiệt phát âm giống nhau, Diệp nghĩa là chiếc lá; Hiệt nghĩa là trang giấy, tờ giấy Cũng có thể là lúc vị sư tổ kia truyền lại thì đã sai rồi, vị sư tổ kia nghe nhận được có thể cũng là 'Nhất diệp nhất thế giới", cho nên mới không hiểu được. Hơn nữa bình thường Phật môn hay Thiền môn đều thích dùng hoa, lá, cây cỏ, các loại để thay thế mấy thứ huyền ảo, từ trước đến giờ chưa từng nghe nói qua dùng trang sách thay thế Diệp Mặc cảm thấy mình đoán chính xác.

Nếu như mình đoán đúng, hai trang giấy màu vàng của mình đại diện hai thế giới, cũng có nghĩa là 'Lưỡng hiệt lưỡng thế giới' rồi. Nhưng bình thường số lượng không phải ba thì chính là bội số, hoặc là sáu, hoặc là là chín.

Nói như vậy, hắn chiếm được hai trang giấy vàng sở dĩ không có cách

nào nhìn ra được huyền ảo trong đó là bởi vì không được đầy đủ, rất có thể còn có trang thứ ba. Mình lấy được là hai trang thượng và hạ, nếu có trang thứ ba, vậy phải là trang giữa rồi. Nói như vậy, thì phù hợp thượng trung hạ, hoặc là 'Tam hiệt tam thế giới'

Diệp Mặc bỗng nhiên cả kinh, nếu hắn suy đoán chính xác, như vậy người phụ nữ đi tới Liên Hàng Tĩnh Trai kia hẳn là cầm mất một trang trong ba trang rồi, cũng chính là trang giữa.

Nếu quả thật như hắn suy nghĩ, như vậy mấy tờ giấy vàng này chẳng phải là nghịch thiên? Cho dù là Tu Chân giới cũng không thể có loại bảo vật to lớn này. Phải biết rằng thứ hình thành nên tiểu thế giới, không có chỗ nào mà không phải là có linh bảo siêu việt, thậm chí là nghĩ cũng không dám nghĩ, Địa Cầu từ khi nào thì có loại đồ tốt này?

'Nhất diệp nhất thế giới, nhất giới tam thiên diệp', hoặc đây là nói ba nghìn thế giới, Diệp Mặc đây là từ phân tách bên trong suy diễn ra. Bình thường người tu đạo đều biết rằng có ba nghìn đại đạo. Đây đối ứng với ba nghìn thế giới, có phải biểu đạt chính là ba nghìn đại đạo?

Nếu 'Nhất diệp nhất thế giới, nhất giới tam thiên diệp', hai từ "diệp" trước và sau ý nghĩa không giống nhau, như vậy ba trang giấy vàng của hắn hoàn toàn có thể lý giải thành ba thế giới, mỗi thế giới đều có ba nghìn đại đạo, cộng lại chính là chín nghìn đại đạo.

Trời ạ, Diệp Mặc càng nghĩ càng hồ đồ, hắn day day đầu, cảm giác bên trong những lời này bao hàm gì đó nhiều lắm, hắn nhất thời không thể tiêu hóa.

Nhưng bất kể bao hàm cái gì, hoặc là bí mật gì, trang giấy vàng tuyệt đối là thứ gì đó rất không tầm thường. Hắn rất có thể thiếu một tờ giấy vàng nữa, mà tờ giấy vàng bị thiếu này nhất định là bị người phụ nữ đại khai sát giới ở 'Liên Hàng Tĩnh Trai' cầm đi rồi.

Nghĩ đến ba tờ giấy vàng đã bao hàm ba nghìn thế giới, lòng Diệp Mặc

lập tức nóng lên, bất kể như thế nào, hắn đều nhất định phải tìm được tờ giấy vàng thứ ba kia.

Người phụ nữ, người phụ nữ nửa bước Tiên Thiên, Diệp Mặc day day đầu, khi nào thì có loại phụ nữ lợi hại này? Hắn nhớ tới sư thúc xấu xa mà Lạc Nguyệt nói lúc trước, chẳng lẽ chính là bà ta làm?

Diệp Mặc càng nghĩ càng cảm thấy hẳn là bả, bởi vì nếu như là bả, mọi chuyện đều giải thích được. Người phụ nữ lợi hại kia lấy được hai bộ đầu và cuối của "Ní La Kinh", kỳ thật là lấy được hai quyển Đạo Đức kinh ở mặt ngoài mà thôi, cho nên bà ta biết kỳ thật "Ní La Kinh" ở bên trong "Đạo Đức kinh".

Nếu quả thật là bà ta, bà ta nhất định sẽ rất nhanh tìm được Ní La Kinh thật sự. Bởi vì "Ní La Kinh" thật sự chính là hai trang giấy trắng ố vàng bên trong Đạo Đức kinh, trong đó có một trang giấy màu vàng.

Nhưng một khi người phụ nữ này phát hiện được "Ní La Kinh" mới, bả mới có hai trang giấy, mà từ chỗ Lạc Huyên chỉ lấy được một tờ giấy trắng, bả sẽ có phản ứng gì?

Phản ứng đầu tiên khẳng định chính là hoài nghi Lạc Huyên, bởi vì kinh thư là do Lạc Huyên lấy về, nói như vậy Lạc Huyên chẳng phải sẽ nguy hiểm sao? Nghĩ đến Lạc Huyên vì mình mà lâm vào sự bức cung của bà già này, Diệp Mặc lập tức lo lắng.

-Diệp tiền bối...

Bạn trai Lục Na thấy Diệp Mặc vẫn trầm mặc không nói, hơn nữa vẻ mặt của hắn biến đổi mấy lần, giống như có cái gì do dự không như bình thường, lập tức liền kêu lên.

Diệp Mặc phục hồi tinh thần, hắn nghĩ đến nơi này còn có hai người, liền vội cười cười, có chút xấu hổ:

- Rất xin lỗi, vừa rồi nghĩ một số chuyện đến mức xuất thần. Cảm ơn

những tư liệu này của hai người, thứ này đối với tôi rất hữu dụng, không biết hai người hiện tại có dự định gì không?

Diệp Mặc sau khi biết Lục Na tham gia nghiên cứu nguyên tố phân hạch -Cưỡng thạch, liền nghĩ phải mời cô đến Lạc Nguyệt Thành.

-Diệp tiền bối, tôi sau khi tốt nghiệp đại học ở California Mĩ liền tới 'Bắc Sa' rồi. Sau lại ở trong này gặp Lục Na, vốn là sau khi xảy ra chuyện này, tôi và Lục Na định đi Lạc Nguyệt Thành dựa dẫm tiền bối, không ngờ tới lại bị truy đuổi tới nơi này. Cùng tôi trốn đi còn có một sư huynh, anh ấy và người 'Bắc Sa' đã đồng quy vu tận rồi.

Chàng trai này giọng điệu có chút dè dặt, dường như có có chút thương cảm.

Diệp Mặc không ngờ tới bọn họ vốn định tìm Lạc Nguyệt Thành làm nơi nương tựa, nghĩ cũng đúng, nếu bọn họ thật sự bị 'Bắc Sa' truy nã, ngoại trừ tìm Lạc Nguyệt Thành làm nơi nương tựa, thật sự không còn nơi nào tốt hơn để đi.

-Đi Lạc Nguyệt Thành, tôi rất hoan nghênh, anh tên gì vậy? Cũng không cần gọi tiền bối đâu, chúng ta cũng gần bằng tuổi. Tuy nhiên công phu của một người làm khoa học kỹ thuật như anh cũng không tệ.

Diệp Mặc đối với người tài giỏi như thế đi tìm Lạc Nguyệt Thành nương tựa chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

-Tôi tên là Lương Tuấn, công phu của tôi là tổ truyền, cha tôi sau khi qua đời, cũng chỉ có một mình tôi. Tôi bán sạch gia sản đi Mĩ du học, nếu không phải gặp Lục Na, có lẽ tôi vẫn còn ở 'Bắc Sa'

Lương Tuấn trả lời.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Tốt, hai người ngay bây giờ đi Lưu Xà đi, nơi đó chính là địa bàn của

Lạc Nguyệt. Hai người sau khi đi Lưu Xà, tìm tổng giám đốc Úc, sau đó tổng giám đốc Úc sẽ cho người đưa hai người đi Lạc Nguyệt. Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.

Sau khi Lương Tuấn và Lục Na cáo từ, Diệp Mặc lập tức gọi điện thoại cho Úc Diệu Đồng, bảo cô đợi sau khi Lương Tuấn và Lục Na tới rồi, lập tức đưa hai người đến Lạc Nguyệt. Về phần tư liệu, vẫn là đặt trên người mình thì đáng tin cậy hơn Sau khi hai người đi, Diệp Mặc lại chím vào lo lắng, hắn đúng là lo lắng cho Lạc Huyên. Lấy thủ đoạn của bà già kia, chắc chắn sẽ không đối xử tử tế Lạc Huyên đâu. Nhưng hắn bây giờ lại không có cách nào rời khỏi Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt Thành đang trong kiến thiết, nếu chẳng may hắn rời đi, xảy ra chuyện gì, vậy làm sao?

Về phần khoa học kỹ thuật phát triển cũng không phải chuyện một ngày hai ngày, Diệp Tinh - nhân vật biến thái như thế, mang theo nhiều người như vậy, cộng thêm tài chính đầy đủ, hết mấy tháng cũng mới làm ra một hệ thống phòng ngự, đây cũng coi như là nhanh rồi, đồ vật còn lại, tuy rằng hắn có thể thiết kế ra, nhưng để chân chính biến thành đồ vật thật cũng cần một thời gian ngắn.

Diệp Mặc khẳng định, chỉ dựa vào hệ thống phòng ngự này là không thể nào ngăn trở nước Mĩ được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 543

Nhẫn Kim Cương Xanh

Tuy rằng lo lắng, nhưng Diệp Mặc lại không có cách nào, hắn không có khả năng buông lỏng chuyện Lạc Nguyệt đi tiểu thế giới. Ai biết ở tiểu thế giới sẽ phát sinh chuyện gì? Khi Lạc Nguyệt không tự bảo vệ mình, một khi hắn rời khỏi Lạc Nguyệt xảy ra chuyện gì nhất thời chưa thể về, thì chính là hại những người đi theo hắn.

Trang giấy vàng đối với Diệp Mặc cũng rất quan trọng, thậm chí Diệp Mặc còn nghĩ, nếu hắn chiếm được ba trang giấy vàng, có phải sẽ phát sinh kỳ tích gì đó hay không? Hơn nữa, Diệp Mặc cũng tin tưởng, trước khi bà già đó có được tin tức xác thực, bà ta nhất định sẽ không giết Lạc Huyên đâu. Nếu tin tức của bà ta xác thực, như vậy không cần mình đi tìm bà ta, bà ta cũng tới Lạc Nguyệt tìm mình. Hiện tại thì xem bà ta khi nào có thể phát hiện ra bí mật của trang giấy trắng thứ hai, Diệp Mặc tin tưởng bà ta chắc chắn cũng sẽ không nỡ dùng lửa đốt như mình. Tạm thời ngừng những suy nghĩ đó lại, Diệp Mặc lại đi tới cái sơn động của Nam Lư Phong kia. Mùi trong động hơi khó ngửi, hơn nữa cửa động còn có một cửa đá khổng lồ, không biết cửa đá này là gã áo xám kia làm, hay là vốn đã có rồi.

Trong động có hai hang đá, một hình như làm nơi tu luyện và ngủ, còn có một cái dường như là làm nơi ăn uống. Xem ra gã áo xám kia thật sự trải qua cuộc sống hoang dã, một người trốn ở trong động tu luyện, nghị lực thật là không tồi.

Diệp Mặc không đi đến nơi ăn uống kia, trong gió có mùi thịt thật khó ngửi. Thần thức Diệp Mặc trực tiếp quét qua một chút, bên trong cũng có rất nhiều dược liệu, tuy nhiên những dược liệu kia cũng đã hong khô, mặc dù có chút quý báu, nhưng đối với việc luyện đan của Diệp Mặc lại không có lợi

ích gì.

Diệp Mặc trực tiếp vào hang đá mà gã kia tu luyện, chỗ góc hang đá này có một giường gỗ giản dị. Bên giường gỗ đặt một quyển sách, Diệp Mặc tùy tay cầm lấy quyển sách kia, không ngờ lại là một quyển sách cổ, mặt trên viết đủ loại dược liệu và phương pháp sử dụng, dược hiệu vv...

Nhìn sách này vốn đã bị lật khiến cho mục nát, Diệp Mặc mới hiểu được gã áo xám kia vì sao tinh thông dược liệu như vậy rồi, hoá ra gã chiếm được một quyển sách như vậy.

Thứ này đối Diệp Mặc lại không có bất kỳ tác dụng gì, hắn liền tùy tay vứt bỏ. Rất nhanh Diệp Mặc liền thất vọng lắc đầu, trong này không có bất kì đồ gì hắn nhìn trúng. Còn nói đều là bảo vật bối, Diệp Mặc không biết mấy thứ này tại sao có thể gọi là bảo bối.

Đang lúc Diệp Mặc muốn rời đi, thần thức của hắn phát hiện tại chân giường có một hộp gỗ toàn tro bụi, trong hộp gỗ còn có cái gì đó.

Diệp Mặc giơ tay ra cầm lấy hộp gỗ, mở ra xem một chút, đồ vật bên trong không ngờ lại rất quen thuộc. Là mảnh vỡ của một khối bát quái âm dương ngư.

Cầm mảnh vụn này, Diệp Mặc liền nhớ lại, lúc trước hắn có được hộp ngọc của Quách Thái Minh, bên trong có một khối Tử tiêu, còn có một cái bản đồ. Sau này hắn lại tìm được đảo Hồ Lô trên bản đồ, ở bên trong đảo Hồ Lô tìm được một mảnh vỡ bát quái âm dương ngư.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức liền lấy ra một hộp ngọc từ trong chiếc nhẫn của mình, lấy mảnh vỡ bát quái âm dương ngư bên trong ra, và thả mảnh vỡ trong tay cùng một chỗ, quả nhiên có thể ghép lại. Tuy rằng vẫn chưa phải bát quái âm dương ngư hoàn chỉnh, nhưng rõ ràng hai mảnh vỡ này là của cùng một món đồ, chỉ có điều còn thiếu mấy mảnh vụn mà thôi.

Diệp Mặc nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được đây là cái gì, đành

phải đem hộp gỗ vứt bỏ, đưa cả hai mảnh vỡ cất vào trong hộp ngọc.

Cuối cùng không phải không thu hoạch được gì, Diệp Mặc rời khỏi nơi này, sau đó tiếp tục tìm kiếm ở Thần Nông Giá. Vào lúc ban đêm đã bị hắn tìm được vài cọng 'Lam túc" tìm được 'Lam túc", Diệp Mặc không còn tâm tư ở lại chỗ này, lập tức về Lạc Nguyệt.

Sau khi đưa nguyên tố Cưỡng thạch trong tay cho Diệp Tinh, Diệp Mặc lại bắt đầu luyện đan. Bởi vì Hoàng tinh trong tay hắn có giới hạn, Diệp mặc chỉ có thể luyện chế ra một lò Tinh nguyên đan mà thôi, tổng cộng mười hai viên.

Tinh nguyên đan đối với tu sĩ kỳ Trúc Cơ không có hiệu quả khôi phục gì, nhưng đối với Luyện Khí sơ kỳ và Luyện Khí trung kỳ thì khôi phục chân khí rất tốt, Diệp Mặc có được một lọ tinh nguyên đan chính là có được mấy cái mạng.

Mấy chuyện muốn làm đều làm không tệ, Diệp Mặc tinh thần sảng khoái, tiêu sái ra khỏi phòng tu luyện, lại cảm nhận được chỗ vách truyền đến một trận nguyên khí dao động.

Thần thức Diệp Mặc lập tức liền quét tới, không ngờ là Khinh Tuyết, cô vừa rồi thăng cấp luyện khí tầng ba. Trong lòng cũng cảm thấy vui thay Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc cũng thầm than tư chất của mình thật sự không được tốt lắm.

Ninh Khinh Tuyết tu luyện khẳng định không chịu khó như mình, hơn nữa tài nguyên của cô cũng không có nhiều như mình, nhưng cho dù là như vậy, cô cũng thăng cấp luyện khí tầng ba.

Hẳn là nên giúp cô luyện chế một thanh phi kiếm rồi, nhưng vật liệu của phi kiếm này cũng hơi thiếu một chút. Còn Bắc Vi, cũng nên giúp em ấy chuẩn bị một ít đồ.

Vốn là Diệp Mặc định ra ngoài chúc mừng Ninh Khinh Tuyết một chút

nhưng vừa nghĩ đến cô còn đang củng cố tu vi liền lập tức quay trở về phòng luyện đan, hắn muốn giúp Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi luyện chế hai chiếc nhẫn trữ vật. May mà lần trước hắn lấy được Không Minh thạch, chỉ dùng một phần ba, sau này lại đạt được một khối Không Minh thạch lớn ở hội đấu giá. Có điều, khoáng thạch phụ trợ trong tay hắn cũng không nhiều lắm, chỉ có thể luyện chế một chiếc, nghĩ đến mình còn phải đi Mĩ, Diệp Mặc cuối cùng vẫn lựa chọn luyện chế một chiếc nhẫn trữ vật có không gian lớn nhất, sau đó gia công chiếc nhẫn trong tay một chút, để lại cho Khinh Tuyết.

Diệp Mặc sau khi nghĩ kỹ, lập tức liền lấy ra số nguyên liệu gấp ba lần chế nhẫn trữ vật ban đầu, bắt đầu luyện chế chiếc nhẫn trữ vật lớn. Lúc này hắn đã là luyện khí tầng năm, có thể bố trí thêm không gian trận pháp, một khi không gian trận pháp vững chắc, nhẫn trữ vật hắn luyện chế lại càng lớn.

Ba ngày sau đó, Diệp Mặc thờ phào nhẹ nhõm, lãng phí ba viên Tinh nguyên đan, còn có gấp ba số Không Minh thạch, hắn mới luyện chế được chiếc nhẫn mới trong tay này.

Không gian của nhẫn trữ vật mới có bán kính năm trượng, Diệp Mặc biết rằng không gian này vẫn quá nhỏ. Tuy nhiên tu vi của hắn quá thấp, nếu hiện tại hắn có tu vi Trúc Cơ kỳ, dựa vào nhiều Không Minh thạch như vậy, hắn hoàn toàn có thể luyện chế ra nhẫn trữ vật có bán kính đến bốn mươi trượng.

Diệp Mặc sau khi để đồ vật trong nhẫn cũ vào chiếc nhẫn mới, lại đem nhẫn cũ gia công một phen, chẳng những đem diện tích bên trong mở rộng lớn hơn rất nhiều, còn bỏ thêm một viên kim cương màu xanh lên. Mình đeo nhẫn xấu thì được, nhưng Ninh Khinh Tuyết là con gái, không thể đeo chiếc nhẫn quá xấu.

Sau khi làm xong mấy việc đó, Diệp Mặc đứng lên, hắn vừa định đi ra ngoài thì đã nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết đẩy cửa đi vào - Em ở bên ngoài chờ anh ba ngày rồi, em nhìn thấy anh đang tu luyện nên không dám đi vào, em đã thăng cấp luyện khí tầng ba rồi.

Sau khi Ninh Khinh Tuyết thăng cấp vẫn ở phía ngoài cửa của Diệp Mặc, chỉ là thần thức của cô biết Diệp Mặc đang tu luyện, cho nên không dám đi vào tìm hắn. Bây giờ Diệp Mặc đứng lên, cô lập tức liền tiến vào nói cho Diệp Mặc biết chuyện mình thăng cấp, cô biết nếu Diệp Mặc biết cô lên cấp nhất định thật cao hứng.

Diệp Mặc luôn luyện chế nhẫn, thật sự không chú ý tới Ninh Khinh Tuyết vẫn ở bên ngoài. Hiện tại Ninh Khinh Tuyết vừa mới thăng cấp, đầu tiên sẽ báo tin vui cho hắn rồi.

Diệp Mặc nhìn Ninh Khinh Tuyết càng toát ra khuôn mặt thanh lịch, dường như lại hơi gầy yếu, biết cô gần đây vì chuyện của Lạc Nguyệt rất là bận rộn, trong lòng dâng lên một ý nghĩ thương xót. Tuy rằng cô là Tu Chân giả, nhưng Lạc Nguyệt nhiều sổ sách như vậy đều do cô quản lý, thật sự là quá cực khổ.

- Khinh Tuyết, vất vả cho em rồi, có cần sắp xếp vài người làm phụ em không, em chỉ một mình thật sự làm không xuể Diệp Mặc có chút không muốn cho Ninh Khinh Tuyết tiếp tục chịu khổ như vậy.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu:

- Không, em thấy mỗi ngày bận rộn vô cùng thiết thực, hơn nữa hiện tại cũng không phải một mình em đang bận. Lạc Phi và Diệp Lăng cũng đang giúp em, Mộ Mai cũng đã tới.

-Diệp Lăng và Mộ Mai đã tới? Tử Phong tới rồi sao?

Diệp Mặc lo lắng cũng chỉ có mấy người kia mà thôi, nếu đều đi vào Lạc Nguyệt rồi, hắn cũng yên tâm một chút.

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu, - Ba ngày trước đã tới rồi, chỉ có điều anh đang tu luyện, Diệp Lăng đến thăm anh vài lần rồi, không muốn làm phiền anh. Chỉ có điều Diệp Lăng hình như không thể tu luyện, tuy rằng em dạy cô ấy, nhưng cô ấy lại không có cách nào tụ khí.

Diệp Lăng không thể tụ luyện? Diệp Mặc trong lòng thầm than, chuyện hắn lo lắng quả nhiên đã xảy ra. Không phải mọi người bên cạnh đều có linh căn, Diệp Lăng nếu không thể tu luyện, đã nói lên cô không có linh căn. Loại chuyện này cho dù là hắn cũng không có cách nào.

Ở Tu Chân giới, người không có linh căn còn có linh vật thiên địa cá biệt có thể sinh ra linh căn, có thể là Địa Cầu này linh khí bị thiếu, căn bản nghĩ cũng đừng nghĩ tới. Cho dù là có loại linh vật này, ở nơi này cũng không thể sinh tồn.

Sau khi Ninh Khinh Tuyết tu luyện, đương nhiên cũng hiểu một số thứ Diệp Mặc dạy cho của cô là cái gì, hiện tại Diệp Lăng không thể tu luyện, trong lòng cô cũng có chút ảm đạm. Nhưng vẫn an ủi Diệp Mặc nói:

- Sau này đợi Lạc Nguyệt Thành thành lập xong, nơi này khẳng định vô cùng an toàn, cho dù là không thể tu luyện, cũng không có chuyện gì.

Diệp Mặc không giải thích, Ninh Khinh Tuyết còn không biết mục đích tu luyện là gì, cô cho rằng loại tu luyện này giống như Cổ võ, để rèn luyện thân thể mà thôi. Cô sở dĩ cố gắng tu luyện như vậy, cũng là bởi vì Diệp Mặc nói phải làm như vậy, về phần trường sinh gì đó, cho dù là Diệp Mặc nói, cô cũng là nghe qua rồi thôi, căn bản cũng không tin tưởng hoặc là để ở trong lòng. Sinh lão bệnh tử, đây căn bản cũng không phải là do ý chí con người có thể thay đổi.

Diệp Mặc cũng không cố giải thích nữa, hắn mang chiếc nhẫn đã luyện chế xong đưa cho Ninh Khinh Tuyết, nói:

- Khinh Tuyết, đây là tặng cho em đấy, em thích không?

-Chiếc nhẫn rất đẹp…

Ninh Khinh Tuyết cầm lấy chiếc nhẫn, trong mắt đã nổi lên nét vui mừng.

Không có một cô gái nào không thích nhẫn kim cương tượng trưng cho

tình yêu kiên trinh không đổi thay, huống chi còn là chàng trai mình thích tặng. Về phần Diệp Mặc không gói chiếc nhẫn này lại, cứ như vậy trực tiếp lấy ra, cô căn bản cũng không để trong lòng, tinh thần của cô đã hoàn toàn bị chiếc nhẫn kim cương trong tay hấp dẫn.

Diệp Mặc cầm lấy chiếc nhẫn giúp cô đeo lên, Ninh Khinh Tuyết rốt cuộc không kìm nổi tình yêu rực lửa trong lòng, nhào vào trong lòng Diệp Mặc, gắt gao ôm eo hắn. Diệp Mặc lần đầu tiên tặng nhẫn cho cô, còn là một chiếc nhẫn kim cương đẹp như vậy, đây là nhẫn cầu hôn bù của hắn cho cô sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 544

Kiếm Tiền Thế Nào

Diệp Mặc ôm lấy Ninh Khinh Tuyết, cảm nhận được mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ trên người cô, trong lòng cũng cảm thấy kích động. Hắn có chút không khống chế được, hôn lên môi Ninh Khinh Tuyết. Thậm chí hắn đã quên nói cho cô biết, đây là một chiếc nhẫn trữ vật.

Ninh Khinh Tuyết đeo chiếc nhẫn lên. Trong lòng cô cho rằng đây là nhẫn đính hôn. Vốn đã khó kìm chế được bản thân mình, hiện tại lại rơi vào trong lòng Diệp Mặc, được Diệp Mặc hôn, cô sao có thể khống chế được cảm xúc của mình, thậm chí còn quên lúc mình vào còn chưa đóng cửa phòng, đã động tình hôn lại. Đồng thời cô cảm giác được toàn thân rã rời không chịu nổi.

Diệp Mặc lại dùng một bàn tay len vào phía trong vạt áo của Ninh Khinh Tuyết, ôm lấy một bên ngực đầy đặn kiêu ngạo của cô.

Những tiếng bước chân gấp rút truyền tới khiến hai người đang đắm chìm trong cảm xúc mãnh liệt chợt bừng tỉnh. Diệp Lăng thấy cửa phòng Diệp Mặc đã mở, biết anh trai đã đi ra, không suy nghĩ liền xông vào.

Nhưng đập vào mắt cô lại là cảnh anh trai mình đang ôm chị dâu Khinh Tuyết. Khi mắt cô thấy vị trí bàn tay của Diệp Mặc, mặt cô càng đỏ hơn, nói:

- Anh, anh thật là hư. Ngay cả cửa phòng cũng không đóng...

Ninh Khinh Tuyết đang mê đắm trong lửa tình đã tỉnh táo lại. Cuối cùng cô đã hiểu được tình trạng hiện tại của mình và Diệp Mặc. Cô vội vàng rời khỏi vòng tay của Diệp Mặc, sửa sang lại vạt áo một chút, nhưng lại thẹn,

không tiện nói chuyện với Diệp Lăng.

Diệp Mặc có chút xấu hổ mỉm cười.

- Diệp Lăng, em đã về sao? Bên Yến Kinh có tốt không?

Diệp Lăng nghe thấy Diệp Mặc hỏi vậy, lập tức quên luôn cảnh tượng xấu hổ vừa rồi, thao thao bất tuyệt nói về chuyện ở Yến Kinh. Diệp Mặc nghe Diệp Lăng nói có thể hiểu được. Tuy rằng Diệp Tử Phong ở Diệp gia đã ổn định, nhưng dù sao kinh nghiệm vẫn chưa đủ, bối rối trước thế lực phức tạp ở Yến Kinh. So với trước kia, dĩ nhiên Diệp gia không lớn bằng. Đây vẫn là do rất nhiều người nể mặt mũi của Diệp Mặc nên không dám làm gì quá đáng. Nếu không phải Diệp Mặc có năng lực, có lẽ Diệp Tử Phong đã dẫn dắt Diệp gia rời khỏi tổ chức quyền lực quan trọng nhất.

- Anh, anh hai nói hiện tại Diệp gia không bằng trước kia. Anh ấy dự định đến Lạc Nguyệt, nhưng ông nội nói tạm thời không thể đến. Ông nội nói người Mỹ đang tính kế với Lạc Nguyệt, bảo anh phải cẩn thận một chút. Còn nữa, cho dù Lạc Nguyệt đã ổn định, ông nội nói tốt nhất không nên chuyển nhà xưởng chế thuốc ở Lưu Xà đi.

Diệp Lăng thấy Diệp Mặc có vẻ suy tư, lập tức nói toàn bộ những lời Diệp Bắc Vinh đã nói cho hắn biết.

Diệp Mặc lặng lẽ gật đầu. Diệp Bắc Vinh quả nhiên là gừng càng già càng cay. Khi nhìn nhận vấn đề vẫn xa hơn rất nhiều. Ông ta chưa từng tới Lạc Nguyệt, lại có thể phân tích được nước Mỹ đang tính kế với Lạc Nguyệt. Điều này rất quan trọng. Hơn nữa, ông ta còn không mờ mịt nhắc tới xưởng thuốc Lạc Nguyệt. Tuy rằng ông ta nói không rõ ràng, nhưng cũng đủ để suy đoán được một phần.

Cũng đúng. Người Mỹ có ý muốn Lạc Nguyệt, chắc hẳn rất nhiều người đều hiểu được. Mà nước Mỹ để ý tới Lạc Nguyệt, lại chậm chạp không động thủ, còn đưa ra ý tưởng giữ lại ý định giải quyết bằng vũ lực. Những điều này kết hợp lại một chỗ, người khác vừa phân tích, có thể thấy được người

Mỹ có chủ ý gì.

Diệp Mặc nhíu mày, trở nên trầm mặc. Nếu người khác cũng có thể phân tích được, mà hắn kéo dài thời gian xây dựng nhà xưởng quá lâu, khẳng định người Mỹ cũng có thể nhận ra mình đã suy đoán được mục đích của bọn họ. Kể từ đó. Bọn họ có thể hoàn toàn từ bỏ Dược phẩm Lạc Nguyệt, sau đó cắn răng động thủ trước hay không?

Ninh Khinh Tuyết vốn đứng ở bên cạnh, sau khi thấy Diệp Mặc nghe Diệp Lăng nói xong lại nhíu mày, trong lòng biết Diệp Mặc đang lo lắng cho Lạc Nguyệt. Chuyện rất nhiều người ở Lạc Nguyệt đều đặt ở trên người hắn. Hắn bây giờ và lúc trước không thích có lo lắng suy nghĩ đã khác nhau một trời một vực. Hắn thành lập Lạc Nguyệt đều là vì mình và chị Lạc Ảnh. Nghĩ đến đây Ninh Khinh Tuyết lập tức có chút đau lòng, lại đi đến trước mặt Diệp Mặc nắm lấy tay hắn.

Diệp Mặc nhìn qua thấy Ninh Khinh Tuyết và Diệp Lăng đang có chút khẩn trương, bỗng nhiên cười. Mình có cái gì phải sợ. Binh đến thì cản. Nước đến đắp đất. Nếu đã đến nước này thì sợ cái gì?

Nghĩ ra tình thế trước mắt, Diệp Mặc lại triệu tập đám người Diệp Tinh, Hư Nguyệt Hoa qua, cùng nhau nghiên cứu đối sách. Bởi vì thời gian không đủ, Diệp Mặc không có khả năng kéo dài thời gian nữa. Hắn phải nhanh chóng nghĩ ra một biện pháp.

Sau khi mọi người nghe Diệp Mặc nói xong, đều biết chuyện như vậy gấp cũng không được. Không cần phải nói Lạc Nguyệt là một địa phương nhỏ vừa được thành lập, cho dù là một quốc gia, cũng không có cách nào trong thời gian ngắn như vậy trở thành một cường quốc về quân sự.

- Sư huynh, tôi đã xem qua tư liệu mà anh cầm về. Tôi tin tưởng trong thời gian một năm sẽ nghiên cứu chế tạo thành công bom nguyên tử Châu Tế kiểu mới có thể phóng ra. Chỉ có điều nhân tài khoa học kỹ thuật bên chúng ta hơi ít một chút. Nếu có thêm vài người, tôi khẳng định tiến độ nghiên cứu phát triển các hạng mục bên chúng ta sẽ còn nhanh hơn.

Diệp Tinh thấy mọi người đều có chút tức giận, chủ động đứng ra nói.

- Vậy tuyển thêm nhiều nhân tài khoa học kỹ thuật toàn cầu đi. Chúng ta bỏ nhiều tiền một chút, sẽ luôn có người bằng lòng đến làm Diệp Lăng không chút nghĩ ngợi nói.

Hư Nguyệt Hoa lắc đầu:

- Tuy rằng Dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta kiếm được rất nhiều tiền, nhưng đối mặt với chi tiêu cho quân phí và xây dựng Lạc Nguyệt Thành ngày càng khổng lồ, hiện tại đã rất miễn cưỡng rồi. Khi vừa mới tới nơi này, bởi vì phát triển Lạc Nguyệt lớn hơn, chúng ta đã tuyển chọn một lượng lớn nhân tài khoa học kỹ thuật các ngành các nghề. Nếu không phải như vậy, hệ thống phòng ngự ban đầu của chúng ta cũng không có cách nào thiết lập được nhanh như vậy. Nếu lại triệu tập nhân tài, tôi sợ Lạc Nguyệt Thành chúng ta sẽ không chống đỡ được, cuối cùng sẽ phá sản...

Còn có một câu nói Hư Nguyệt Hoa đã không nói ra được. Nếu không phải Diệp Mặc kiếm được hơn mười tỷ đôla, nói không chừng Lạc Nguyệt đã phá sản rồi.

Diệp Mặc lại trầm mặc. Tuy rằng viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt tiếp đón một bệnh nhân chẳng khác nào lợi nhuận mấy năm của bệnh viện thường, nhưng cho dù là như vậy vẫn không đủ. Dù sao số bệnh nhân này cũng hơi ít. Có thể bỏ ra trăm triệu đôla để khám bệnh dù sao cũng chỉ có ít ỏi mấy người mà thôi. Mà Trú Nhan Đan trị giá một chục tỷ đôla của hắn đến bây giờ một viên cũng không bán được. Tuy rằng Diệp Mặc biết giá này có chút hơi vượt quá phạm vi, nhưng hắn lại không muốn giảm giá.

Ôi, chỗ địa cầu này. Nếu ở Lạc Nguyệt Thành, một viên Trú Nhan Đan chục tỷ đôla, sẽ có không biết bao nhiêu quốc gia bình thường muốn mua. Phải biết rằng Trú Nhan Đan chế luyện lên không khó, nhưng Trú nhan quả lại là ngàn năm một thuở. Không ngờ ở trong này mình lại một viên cũng bán không được. Đây quả thực chính là sự châm chọc.

Nghe Hư Nguyệt Hoa nói xong, Diệp Tinh gật đầu.

- Đúng vậy, chị Nguyệt Hoa nói có lý. Nếu như có tiền, tôi cũng đề nghị mua thêm nhiều lực lượng trên biển, thậm chí bao gồm cả mẫu hạm hàng không. Còn nữa, chúng ta cũng phải thiết lập xưởng đóng tàu, thiết lập bến tàu với quy mô lớn. Đối với một Lạc Nguyệt ba mặt là biển, không có lực lượng trên biển là không được. Cho dù hiện tại tôi không có thời gian dành cho việc này, nhưng những phương tiện có thể lấy được từ người khác, tôi cũng có thể bớt thời gian hướng dẫn.

Vẫn là không có tiền. Diệp Mặc thở dài. Rốt cuộc dùng cách gì mới có thể trong thời gian ngắn tập trung được rất nhiều tiền tài đây?

- Nếu mỏ kim cương lớn nhất nước Nga là của chúng ta thì tốt rồi. Bên trong có cả nghìn tỷ ca-ra kim cương. Cộng lại chính là 200 triệu kg. Nếu đổi thành đôla, phỏng đoán ngay cả đảo này của chúng ta cũng sẽ bị chất đầy.

Diệp Lăng bỗng nhiên mở miệng nói.

Ninh Khinh Tuyết theo bản năng nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay, trong lòng nghĩ không biết lúc nào mình và Diệp Mặc sẽ thật sự kết hôn.

- 200 triệu kg kim cương? Vậy là bao nhiêu tiền?

Bỗng nhiên Diệp Mặc theo bản năng hỏi.

- Nếu chất lượng không tồi, tôi phỏng đoán ít nhất có được 40 triệu tỷ đôla. Tuy nhiên đó là điều không có khả năng. Nếu khai thác những kim cương này đơn giản, người ta đã sớm khai thác hết.

Hư Nguyệt Hoa có chút ghen tị nói. Rõ ràng cô cũng cảm giác những kim cương này không phải thuộc về bọn họ, nên có chút đố kị.

Trong lòng Diệp Mặc lại hơi chấn động. Người khác khai thác rất khó. Không có nghĩa là hắn khó khai thác. Hắn đã luyện khí tới tầng thứ năm, đã

có thể thi triển thuật độn thổ. Thậm chí hắn còn có thể trực tiếp dùng thần thức tìm kiếm kim cương dưới lòng đất.

Về phần độ cứng của kim cương, đối với phi kiếm của hắn mà nói càng không có vấn đề. Hắn tin tưởng bất kỳ cái gì có độ cứng đến mấy dưới phi kiếm của hắn vẫn bay như bụi. Hơn nữa hắn biết rõ về độ cứng của kim cương, bởi vì hắn vừa chế luyện một viên cho Ninh Khinh Tuyết. Đối với hắn hoàn toàn không có áp lực.

Điều duy nhất khó khăn là hắn vừa tấn cấp luyện khí tầng thứ năm. Muốn cùng lúc dùng thuật độn thổ và dùng thần thức tìm vị trí của kim cương ngược lại vẫn có chút khó khăn. Hơn nữa chỗ có thể kết thành kim cương chắc chắn sẽ rất cứng rắn. Nếu không nghĩ ra biện pháp, chỉ hoàn toàn dựa vào chân nguyên của bản thân khẳng định là không được.

Bởi vì Diệp Mặc trầm ngâm không nói, mọi người đều không nói gì.

Thật lâu sau. Diệp Mặc mới đập bàn một cái. Thời điểm mọi người đang không biết hắn nghĩ ra điều gì, Diệp Mặc lại nói:

- Chị Nguyệt Hoa, chị lập tức phụ trách phát thông báo ra toàn cầu, toàn lực tuyển chọn nhân tài khoa học kỹ thuật toàn thế giới. Chỉ cần đồng ý đến đây, có thể trả gấp mấy lần giá của họ bây giờ. Thậm chí có thể hơn mười lần. Đặc biệt về nhân tài khoa học kỹ thuật quân sự. Diệp Tinh, một khi chị Nguyệt Hoa tuyển chọn được một ít nhân tài khoa học kỹ thuật, anh lập tức nói rõ cho bọn họ biết sản phẩm nghiên cứu chế tạo công nghiệp quân sự mà chúng ta cần nhất.

- Còn nữa, lập tức mua các loại vũ khí quân dụng. Mặc kệ là súng đạn pháo, hay máy móc, dây truyền sản xuất công nghiệp nặng. Chỉ cần sản phẩm công nghiệp quân sự không lạc hậu, chúng ta đều có thể mua. Về phương diện tiền, tôi sẽ ra ngoài nghĩ biện pháp.

Diệp Mặc nghĩ đến, tuy rằng hắn không thể thông qua chân nguyên đi lại tự nhiên dưới mặt đất, nhưng hắn có thể chế luyện bùa. Có thể chế luyện rất

nhiều bùa độn thổ. Như vậy hắn có thể không uổng phí chút khí lực nào vẫn có thể đi lại dưới lòng đất.

Diệp Mặc rất dứt khoát. Sau khi hắn chế luyện rất nhiều bùa độn thổ, sẽ đi tìm kim cương. Tuy rằng không thể tìm được 200 triệu kg, nhưng đối với hắn mà nói chỉ cần tìm được một nghìn kg cũng đã quá đủ rồi. Ngược lại, Diệp Mặc không muốn dùng tất cả các loại máy móc và dây chuyền sản xuất để sản xuất ra vũ khí thiết bị mới nhất. Mà có những cơ sở này, tốc độ nghiên cứu phát triển của Diệp Tinh sẽ nhanh hơn nhiều.

Về phần nhà khoa học và nhân tài quân sự trên toàn thế giới, tuy rằng Diệp Mặc nói như vậy, nhưng phỏng đoán không nhất định có thể tuyển được nhân tài quan trọng nhất. Bởi vì những người tài giỏi đó đã bị các quốc gia quản chế. Đương nhiên là có vài quốc gia phương tây khá văn minh, đối với những người này cũng không nhất định là quản chế nghiêm khắc, cho nên cũng không phải không thể tuyển được dù chỉ một người.

Nếu thực sự không được, hắn sẽ trực tiếp đến quốc gia khác bắt cóc cưỡng chế bọn họ đi, học cách làm của đế quốc mặt trời đen. Nếu bọn Nhật có thể bắt cóc, vì sao hắn không thể bắt cóc?

Diệp Mặc nghĩ đến đây, đột nhiên đứng phắt dậy. Hắn đang nghĩ gì vậy? Làm gì phải đi bắt cóc các nhà khoa học? Nếu đế quốc mặt trời đen đã bắt cóc các nhà khoa học, mình chỉ cần đi tiêu diệt đế quốc mặt trời đen của người Nhật, vậy không phải nhà khoa học của các ngành các nghề đều trong mâm cơm của mình sao? Mình còn cần phải đi bắt cóc nữa sao?

Nhưng hiện tại nước Mỹ vẫn chưa tìm được sào huyệt của đế quốc mặt trời đen? Bọn họ có làm được hay không? Nếu chẳng may những nhà khoa học bị người Mỹ cướp mất, vậy có lẽ là nguy rồi. Đối với Lạc Nguyệt mà nói chính là họa vô đơn chí.

Không được, phải lập tức đi biển Bering, nhất định phải tìm được đế quốc mặt trời đen trước nước Mỹ. Rốt cuộc, Diệp Mặc ngồi chưa được một phút đồng hồ, lập tức vội vàng nói với Hư Nguyệt Hoa một số chuyện, sau

đó trong thời gian ngắn nhất liền rời khỏi Lạc Nguyệt. Ngay cả chuyện chế luyện bùa độn thổ để tìm kim cương cũng bị hắn đặt sang một bên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 545

Thuyền Đánh Cá Công Nghệ Cao

Hơn một giờ sau, Diệp Mặc lại đi tới hòn nhỏ lần trước đã tìm Ninh Khinh Tuyết. Lần trước Diệp Mặc đã theo mấy tên Nhật tới chỗ này. Đảo san hô này vốn có một căn nhà gỗ. Nhưng lần này, khi Diệp Mặc đến đây lại không thấy căn nhà gỗ kia nữa. Hơn nữa xác bốn gã người Nhật chết ở trước căn nhà gỗ cũng không thấy đâu.

Xem ra đã có người tới nơi này. Lúc trước, khi Diệp Mặc ở nhà gỗ đã dùng thần thức đánh dấu lên huy hiệu mặt trời đen của bốn gã người Nhật. Nhưng hiện tại, dấu hiệu thần thức vẫn nằm trong phạm vi nhất định có thể cảm ứng được.

Diệp Mặc quan sát bốn phía một lát, nhưng lại không phát hiện được bất kỳ điều gì. Xem ra đám người Nhật đã rời khỏi đảo san hô này.

Diệp Mặc bỏ qua đảo san hô, bắt đầu truy tìm trên mặt biển. Tuy rằng phạm vi thần thức của hắn đã tiếp cận 800m, nhưng trên mặt biển bao la mờ mịt vẫn có chút khó khăn.

Biết là khó khăn, Diệp Mặc lại không muốn buông tha. Đế quốc mặt trời đen đã âm thầm thành lập rất nhiều năm. Không biết những người Nhật này đã tìm được bao nhiêu nhà khoa học. Còn nghiên cứu chế tạo ra bao nhiêu thành quả. Điều này đối với Diệp Mặc mà nói đều tốt hơn nhiều so với kim cương gì đó. Trước kia hắn không thành lập Lạc Nguyệt Thành thì thôi. Hiện tại hắn đã thành lập Lạc Nguyệt Thành, đối với hắn những điều này đã trở nên rất quan trọng.

Một khi những thành quả nghiên cứu và các nhà khoa học đều rơi vào

tay hắn, như vậy ít nhất Lạc Nguyệt sẽ bớt phải phấn đấu mười năm.

Diệp Mặc không ngờ được chỉ trong thời gian một năm, trong lòng hắn lại có biến hóa lớn như vậy. Lúc trước hắn ở Hongkong bắt được ba người Nhật của đế quốc mặt trời đen, từ trong miệng bọn họ biết được chuyện đế quốc mặt trời đen chuyên bắt cóc các nhà khoa học trên toàn cầu, lúc đó hắn còn nghĩ chuyện này không liên quan gì đến hắn. Không ngờ được nhanh như vậy vì Lạc Nguyệt Thành bản thân hắn cũng muốn có các nhà khoa học này.

Diệp Mặc tìm kiếm trên mặt biển suốt cả ngày lẫn đêm. Nhưng liên tục ba ngày, hắn lại không hề phát hiện được điều gì. Tới ngày thứ tư, Diệp Mặc chuẩn bị đặc biệt tìm kiếm ở một vài hòn đảo, hắn lại cảm giác hình như hắn bị cái gì đó tập trung vào. Diệp Mặc thầm nghĩ không tốt. Hắn lập tức di chuyển tới một chỗ khác, tiến vào trạng thái ẩn thân.

Không bao lâu sau, Diệp Mặc lập tức phát hiện một tuần dương hạm nhỏ ở trên mặt biển. Vừa nhìn thấy biểu tượng trên lá cờ, Diệp Mặc lập tức biết được đây là chiến hạm của nước Mỹ.

Diệp Mặc tạm thời không đối phó với chiếc tuần dương hạm này, mà kiểm tra xung quanh một lát. Nói thế nào, một chiếc tuần dương hạm xuất hiện ở trên mặt biển vẫn có chút kỳ lạ, huống gì còn là một chiếc tuần dương hạm nhỏ.

Quả nhiên khi hắn kiểm tra tới 100 km phía trước tàu tuần dương hạm, rõ ràng phát hiện một chiếc thuyền không hề có bất kỳ cờ hiệu nào. Nhưng phía trên chiếc thuyền lại có mấy người Nhật. Ngay lập tức, Diệp Mặc cảm giác được đây là người của đế quốc mặt trời đen.

Phát hiện ra những người Nhật này, trong lòng Diệp Mặc liền mừng thầm. Tuy nhiên hắn lại lập tức hiểu được vì sao chiếc tuần dương hạm nhỏ kia lại muốn theo dõi mấy người Nhật này. Hoá ra bọn họ cũng không tìm được điểm dừng chân thật sự của người Nhật. Chỉ có điều hắn không biết bọn họ đã theo dõi bao lâu.

Bất kể tàu tuần dương hạm của nước Mỹ đã theo dõi bao lâu, Diệp Mặc vẫn quyết định khiến chiến hạm này rời khỏi trò chơi theo dõi này. Chuyện còn lại giao cho mình là được rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc quay trở lại tuần dương hạm của Mỹ, chuẩn bị động thủ.

Cùng lúc đó, mấy tên sĩ quan trong phòng chỉ huy của tàu tuần dương hạm đang nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Rađa. Vừa rồi rõ ràng Radar của bọn họ hiện lên vật thể lạ. Vì sao trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi nữa?

- Lại xuất hiện, ở vị trí 1000m phía trên chiến hạm...

Người sĩ quan râu ngắn đang cẩn thận nhìn chằm chằm vào Rađa bỗng nhiên hưng phấn kêu lên.

- Lập tức khóa...

Hạm trưởng còn chưa nói dứt lời, người sĩ quan râu ngắn lại hét lên một tiếng.

Mọi người đều nhìn về hướng y chỉ. Trên màn hình Radar chợt xuất hiện một luồng ánh sáng trắng. Đây là công kích gì?

- Bắn trả...

Hạm trưởng liền ra lệnh công kích. Có thể thấy phản ứng của Hạm trưởng tuần dương hạm của Mỹ nhanh hơn nhiều so với những người Indonesia kia.

Lúc này Diệp Mặc đã không còn ẩn thân nữa. Phi kiếm trong tay hắn hóa thành một luồng ánh sáng trắng. Trực tiếp tìm về phía tuần dương hạm bên dưới. Sau khi tới luyện khí tầng thứ năm, phi kiếm của Diệp Mặc hoàn toàn có thể vẽ ra kiếm quang dài tới mười ba mét.

Ầm...

Lời Hạm trưởng còn chưa dứt, phi kiếm của Diệp Mặc đã mở ra một đường nứt ngay giữa tuần dương hạm, giống như dưa hấu bị vỡ. Đường nứt này từ phía trên kéo tới xuống dưới đáy của tuần dương hạm, khiến nó từ từ chìm vào trong nước.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Mọi người trên tuần dương hạm chỉ cảm giác tàu hơi rung lên, dường như có chút nghiêng xuống.

- Nước vào rồi...

Một gã lính thủy phản ứng nhanh nhất hét lên một tiếng. Tuần dương hạm của bọn họ còn chưa bắt đầu chiến đấu, đã bị người ta công kích khiến nước tràn vào. Điều này rất thái quá.

Diệp Mặc thu hồi phi kiếm, nhìn chằm chằm vào tuần dương hạm đã bị hắn từ trên không chém thành một đường nứt đang chậm rãi chìm xuống. Hắn lại lắc đầu. Thực lực của mình vẫn quá thấp. Nếu thực lực cao hơn một chút, một kiếm này của hắn chém vào giữa tuần dương hạm, hoàn toàn có thể khiến nó trở thành hai nửa, như vậy mới có được hiệu quả chấn động.

Nhưng một đường nứt như vậy, muốn nhanh chóng tu sửa là điều không có khả năng. Chiến hạm đã bắt đầu tách ra làm đôi. Một đám thuyền cứu hộ được phóng ra ngoài.

Diệp Mặc giận dữ. Mình đã động thủ, sao có thể để đám người trên tuần dương hạm rời khỏi được? Không đợi những người này lên thuyền cứu nạn, hắn lập tức đổi phương hướng, lại phát ra mấy kiếm. Tốc độ tuần dương hạm này chìm xuống nhanh hơn. Nó nhanh chóng chìm vào trong biển sâu.

Sau khi xác nhận không có một người nào còn sống sót, Diệp Mặc rất nhanh chóng đuổi theo chiếc thuyền phía trước. Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện tốc độ di chuyển của chiếc thuyền người Nhật đột nhiên nhanh hơn nhiều. Xem ra bọn họ đã biết mình bị người khác theo dõi, cho nên chậm rãi

di chuyển, chắc hẳn còn đang suy nghĩ đối sách. Hiện tại không biết vì nguyên nhân gì tuần dương hạm theo dõi bọn họ bỗng nhiên biến mất. Bọn họ làm sao không nhanh chóng vội vàng chạy trốn.

Đoàn tàu chiến của Mỹ rất nhanh chạy tới nơi tuần dương hạm của bọn họ gặp chuyện không may, nhưng hiện trường đã chẳng còn bất kỳ cái gì nữa.

...

Sau khi Diệp Mặc theo dõi chiếc thuyền người Nhật khoảng năm ngày, chiếc thuyền mới dừng lại ở một đảo nhỏ. Đây lại là một đảo san hô. Ở đây nhỏ hơn so với đảo san hô mà Diệp Mặc trông thấy lần trước. Điều duy nhất không giống với trước kia chính là, lần này lại là một chiếc thuyền rất nhỏ. Mà ở đảo san hô kia, chỉ là một chiếc thuyền đánh cá.

Diệp Mặc thật sự không biết những người Nhật này thiết lập nhiều cứ điểm trên các đảo san hô ngoài biển như vậy để làm gì.

Trên đảo nhỏ rõ ràng cũng có căn nhà gỗ. Chỉ là đảo này có hai căn nhà gỗ. Tám gã thủy thủ người Nhật từ trên thuyền nâng mấy chiếc hòm gỗ lớn đi xuống. Sau khi tám người này đi xuống, chỉ để lại một người ở bên ngoài, còn lại bảy người đều đi vào căn nhà gỗ. Tám người này, trên cổ mỗi người đều đeo một huy hiệu đen mặt trời. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết những người này quả nhiên là người của đế quốc mặt trời đen.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong mấy hòm gỗ kia. Hắn giật mình. Hắn không ngờ được toàn bộ bên trong mấy hòm gỗ là vàng. Nhìn thể tích của hòm gỗ này, mỗi hòm đều có khoảng 200~300 cân. Chỗ này có bốn hòm gỗ. Ước chừng phải có hơn một nghìn cân vàng. Số vàng này đại khái khoảng hai mươi triệu đôla. Tuy rằng số tiền này không ít, nhưng còn chưa lọt vào mắt Diệp Mặc.

Hắn không ngờ được nước Mỹ tìm mấy tháng, vẫn không tìm được những người Nhật này, còn bị những người Nhật mang nhiều vàng như vậy

tới đây. Xem ra những người Nhật này cũng rất cẩn thận.

Diệp Mặc không biết người Mỹ không phải không tìm được. Trước sau bọn họ đã tìm được ít nhất hai nhóm người Nhật. Nhưng những người Nhật này giống như người Nhật mà Diệp Mặc đã gặp lần trước. Một khi biết được mình bị theo dõi hoặc là sắp bị bắt, liền lập tức tự sát. Điều này khiến người Mỹ tìm suốt mấy tháng qua, lại không có chút thành quả nào. Hôm nay còn bị mất một chiếc tuần dương hạm.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quan sát đảo san hô này. Có kinh nghiệm lần trước, Diệp Mặc phát hiện đảo san hô này có rất nhiều máy báo động điện tử. Hơn nữa còn có mấy hệ thống Rađa không nhỏ.

Sau khi mấy tên người Nhật bước vào căn nhà gỗ, thì bắt đầu nói chuyện. Nhưng Diệp Mặc nghe một câu cũng không hiểu. Hắn không thể làm gì khác hơn là ẩn thân, dùng thần thức đánh dấu lên mấy nơi trên đảo.

Sau khi đánh dấu thần thức xong, Diệp Mặc rời khỏi đảo san hô này. Hắn biết những người Nhật đều thích dùng thuốc độc. Tuy rằng hắn hoàn toàn có thể chế ngự đám người Nhật trước khi bọn họ dùng thuốc độc, nhưng hắn lại không hiểu tiếng Nhật, không có cách nào ép hỏi được. Vậy không bằng ở bên cạnh chờ. Hắn không tin những người Nhật này không quay về.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi đảo san hô nhỏ này, đi tới một nơi cách đảo san hô nhỏ chừng hơn mười dặm. Hắn tin tưởng chỉ cần mình không ở trên không trung, Radar của người Nhật chắc chắn sẽ không chú ý tới một người ở trên mặt biển.

Đúng lúc, hơn mười dặm này chính là khoảng cách Diệp Mặc có thể cảm ứng được dấu hiệu thần thức. Nếu xa hơn nữa, hắn sẽ không có cách nào cảm ứng được.

Nhưng dường như những người Nhật này tính ở lại đây lâu dài. Tròn mấy ngày bọn họ vẫn không hề rời bến, càng không có bất kỳ dấu hiệu muốn trở về.

Đang lúc khi Diệp Mặc chờ có phần không kiên nhẫn, dấu hiệu thần thức của hắn thấy có động tĩnh. Diệp Mặc lập tức ẩn thân đi tới phía trên không đảo san hô của mấy người Nhật. Hắn lại phát hiện bên cạnh đảo san hô này đột nhiên có một chiếc thuyền đánh cá dừng lại. Diệp Mặc thậm chí không biết thuyền đánh cá này từ đâu tới. Hắn căn bản không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Mặc dù đang trong biển rộng nếu không chú ý căn bản không nghe được âm thanh nào, nhưng thuyền đánh cá này tới cũng quá quỷ dị.

Diệp Mặc cẩn thận hạ xuống một tảng đá sau đảo, quét thần thức ra ngoài. Nhưng thần thức của hắn vừa quét ra, hắn lập tức liền ngây ngẩn cả người. Mấy ngày trước hắn tới đảo nhỏ này, chỉ có bốn hòm vàng. Nhưng hiện tại phía ngoài nhà gỗ nhỏ có bốn mươi hòm vàng.

Vì sao chỉ một lát lại xuất hiện nhiều như vậy? Hơn nữa bọn họ lấy những hòm vàng này từ đâu ra? Diệp Mặc nghi hoặc dùng thần thức quét ra ngoài, lập tức phát hiện hoá ra phía sau nhà gỗ còn có một tầng hầm. Những người Nhật ở ngoài biển không biết đã lấy từ chỗ nào ra nhiều vàng như vậy. Không ngờ bọn họ còn đặt ở trong tầng hầm. Lần trước không ngờ hắn lại không phát hiện ra.

Hôm nay toàn bộ những hòm vàng trong đó được chuyển ra. Xem ra bọn họ chuẩn bị chuyển đi. Quả nhiên không ngoài dự liệu của Diệp Mặc. Dường như mấy người trên đảo muốn chuyển vàng đến thuyền đánh cá. Bốn mươi hòm vàng nhanh chóng được chuyển lên thuyền đánh cá.

Trên thuyền đánh cá có bốn người. Sau khi toàn bộ những hòm vàng này đều đã chuyển lên thuyền đánh cá, thuyền đánh cá lập tức khởi hành, nhanh chóng rời khỏi đảo san hô này.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc là, tốc độ của thuyền đánh cá này chẳng những nhanh hơn chiếc thuyền kia, hơn nữa gần như không có tiếng động gì. Đây là động cơ gì? Hoặc là nói chiếc thuyền này làm sao có thể là một chiếc thuyền đánh cá được? Đây rõ ràng là một kết quả của công nghệ cao.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 546

Lối Đi Laser, Kho Vàng

Diệp Mặc có ý định muốn giết tám người còn lại trên đảo, nhưng suy nghĩ một chút vẫn không động thủ. Hắn sợ nếu chẳng may mình giết mấy người này, sẽ rút dây động rừng. Cuối cùng Diệp Mặc vẫn lựa chọn theo dõi chiếc thuyền đánh cá này.

Lúc này trời đã tối. Diệp Mặc đi theo phía sau thuyền đánh cá. Hắn chỉ cảm thấy thuyền đánh cá này quả thực còn nhanh hơn so với ô tô bình thường. Tốc độ này tuyệt đối vượt qua 100km/h. Nói cách khác tốc độ này đã gần tới 60 hải lý, hoặc là nói tốc độ này đã vượt qua 60 hải lý. Tuy rằng Diệp Mặc không biết tốc độ này có phải là cao nhất thế giới hay không, nhưng hắn biết tàu tuần tra bình thường cũng không chắc có thể đạt được tốc độ này, càng không cần nói tới quân hạm.

Mà thuyền đánh cá này to lớn, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như tàu tuần tra. Tuy rằng bề ngoài được thiết kế thành mô hình của thuyền đánh cá nhưng không gian bên trong tuyệt đối có thể so sánh với mấy tàu tuần tra, trọng tải cũng lớn hơn rất nhiều.

Diệp Mặc dừng ở một góc thuyền đánh cá. Quả nhiên, hắn phát hiện không ngờ thuyền đánh cá này được trang bị đại pháo và tên lửa đạn đạo. Gần đây Diệp Mặc đi theo đám người Diệp Tinh lăn lộn đã lâu, đối với mấy thứ này đại khái cũng có biết một chút. Không ngờ thuyền đánh cá này trang bị nòng pháo chính rộng 130mm và và nòng pháo phụ là 76mm. Điều này quả thực chính là một khu trục hạm nhỏ. Hơn nữa thoạt nhìn bệ đại bác kia quả thực không có gì khác với phòng của thuyền đánh cá thường, căn bản nhìn không thể nhận ra được đây là bệ đại bác, không ngờ có loại thiết kế này.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc là tiếng của động cơ vô cùng nhỏ. Hay là nói chỉ có thể nghe thấy tiếng thuyền đánh cá lướt sóng, mà gần như nghe không thấy tiếng động cơ.

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy kích động. Đây nhất định là một sản phẩm kiểu mới của đế quốc mặt trời đen. Thậm chí cả chiến hạm cũng không thể so sánh với thuyền đánh cá này. Bởi vậy có thể thấy rõ khoa học kỹ thuật của đế quốc mặt trời đen này đã phát triển tới mức nào. Nói không chừng chiến hạm của bọn họ còn mạnh hơn nhiều so với nước Mỹ. Nếu chuyển toàn bộ mấy thứ này đến Lạc Nguyệt, vậy kết quả sẽ như thế nào?

Khi Diệp Mặc còn đang suy tính thiệt hơn, thì thuyền đánh cá đã đi được một đêm. Ngày hôm sau, khi trời vừa rạng sáng, thuyền đánh cá đã tiến vào một cảng nhỏ. Diệp Mặc dùng thần thức quét ra ngoài. Đây là một đảo nhỏ, xem ra vẫn là một đảo nhỏ của tư nhân.

Xung quanh hòn đảo có một vài vệ sĩ canh giữ. Tuy rằng thần thức của Diệp Mặc không thể biết rốt cuộc hòn đảo này lớn tới mức nào, nhưng mắt hắn lại nhìn thấy rất rõ. Phía trên hòn đảo có xây dựng rất nhiều khu kiến trúc, non xanh nước biếc. Hơn nữa trên bờ cát còn có các loại thiết bị nghỉ mát, vừa nhìn đã biết đây chính là nơi nghỉ mát tư nhân của một phú hào.

Diện tích toàn bộ hòn đảo ước đoán cũng không vượt quá mười ki-lô-mét vuông. Diệp Mặc thu hồi ánh mắt. Thuyền đánh cá dưới chân hắn đã tiến vào trong đảo, dừng lại trong một bến tàu có vẻ đơn giản.

Trên bến tàu có bốn gã người Nhật đang canh giữ. Hai người ngoài sáng. Hai người trong tối. Nhưng trong thần thức của Diệp Mặc, điều đó không hề khác nhau. Bên cạnh bến tàu còn có một chiếc xe vận tải đang đỗ. Thấy thuyền đánh cá tiến vào, hai người Nhật từ trên xe vận tải đi xuống.

Mấy người trên thuyền đánh cá và hai người trên xe vận tải nhanh chóng chuyển vàng lên xe vận tải. Ngay sau đó, xe vận tải liền được lái đi. Toàn bộ quá trình, Diệp Mặc không nghe thấy một câu nào. Rất rõ ràng, những người này đã làm việc này không phải chỉ một hay hai lần. Bọn họ đã tương đối ăn

ý.

Sau khi xe vận tải đi rồi, Diệp Mặc lập tức giết bốn người trên thuyền đánh cá này, đồng thời giết chết bốn gã bảo vệ người Nhật. Lúc này hắn mới đi theo xe vận tải tiến vào đảo nhỏ.

Khi Diệp Mặc bước lên hòn đảo, hắn mới phát hiện khó trách được không tìm thấy hòn đảo này. Hòn đảo này căn bản đã bị các đảo nhỏ dày đặc xung quanh che lấp. Một điểm nhỏ cũng không nhìn thấy được.

Xe tải nhanh chóng tiến vào một thung lũng. Khi tới trong thung lũng này. Diệp Mặc mới phát hiện nơi này có Càn Khôn khác. Không ngờ bên trong thung lũng lại xây dựng rất nhiều khu nhà ở cao cấp. Hơn nữa còn có một phòng thí nghiệm khá lớn. Chỉ có điều mấy thứ này đều bị cây cối bên ngoài ngăn cản che lấp. Căn bản không tiến vào thì không thấy rõ lắm mà thôi.

Thần thức của Diệp Mặc kiểm tra một chút. Không ngờ thung lũng này được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt. Một nơi nhỏ như vậy, mà ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác. Rất nhiều nơi bí mật, trên mặt đất trống trải đều có hệ thống phòng ngự bằng tên lựa đạn đạo.

Nơi này quả nhiên là một trong những căn cứ của đế quốc mặt trời đen. Không biết có phải tất cả những nhà khoa học của bọn họ đều ở trong này hay không. Diệp Mặc đi theo xe tải dừng lại ở một cửa kho hàng. Xung quanh kho hàng đều là cameras, còn được trang bị vũ khí bắn tự động. Có thể nói là cho dù một con kiến tiến vào, cũng sẽ bị người khác thấy rõ ràng con kiến này mặc quần đùi màu gì.

Diệp Mặc không phải là con kiến. Đề phòng thuật ẩn thân của mình bị camera nhận ra, hắn còn cố ý thả một viên Tinh nguyên đan ở trong miệng, để có thể bổ sung chân nguyên bất cứ lúc nào.

Ở cửa kho hàng có bốn gã toàn thân đều trang bị vũ khí đứng gác. Sau khi kiểm tra giấy tờ chứng nhận của lái xe chiếc xe tải và thứ bên trong xe tải

xong, bốn gã đứng bảo vệ mới lui ra. Thần thức của Diệp Mặc lại phát hiện phía sau cửa kho hàng này là một lối đi rất dài. Bên trong lối đi liên tục có các loại tia laser quét qua. Diệp Mặc khẳng định cho dù một khối sắt đi vào, cũng sẽ bị những tia laser kia cắt thành vô số đoạn.

Thật là lợi hại. Diệp Mặc âm thầm chặc lưỡi. Canh phòng nghiêm ngặt như thế, Diệp Mặc khẳng định cho dù là hắn cũng không có cách nào vào được kho hàng. Ai biết hắn có thể ngăn cản được những tia laser này hay không? Diệp Mặc phỏng đoán với tu vi của hắn bây giờ, muốn ngăn cản những laser này thật sự rất khó.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết, tuy rằng kho hàng này được canh phòng nghiêm ngặt, nhưng nếu hắn thật muốn đi vào, lại không ngăn cản được hắn. Cho dù hắn muốn đi vào, cũng sẽ không đi theo lối đi này, mà sẽ lựa chọn một nơi khác.

Tuy rằng chỗ khác có thể là tấm thép dày gần mấy mét, đối với người khác còn khó hơn so với tia laser, nhưng đối với Diệp Mặc lại không có áp lực gì. Phi kiếm của hắn có thể dễ dàng phá vỡ.

Sau khi hai gã bảo vệ lui xuống, cửa kho hàng mở ra. Diệp Mặc phát hiện tia laser bên trong lối đi đã biến mất không thấy nữa.

Sau khi xe tải tiến vào kho hàng. Đối mặt với số hòm gỗ trong kho hàng, Diệp Mặc lập tức ngây người. Rốt cuộc chỗ này có bao nhiêu hòm gỗ? Diệp Mặc phỏng đoán phía trước, phía sau ít nhất có tới ba bốn nghìn hòm. Nếu dựa theo một hòm chứa 250 cân vàng mà tính toán, vậy mấy nghìn thùng là bao nhiêu? Năm sáu trăm tấn vàng sao?

Lần trước Bắc Sa không nhíu mày liền lấy ra mười tỷ đôla, Diệp Mặc biết Bắc Sa hẳn là rất giàu có. Nhưng không ngờ đến đế quốc mặt trời đen này cũng giàu có như thế, thậm chí còn có nhiều vàng như vậy. Đế quốc mặt trời đen giữ lại nhiều vàng như vậy để làm gì? Vì sao không đổi thành tiền, còn xem như bảo bối cất vào kho hàng, còn canh giữ nghiêm ngặt như vậy?

Tuy rằng số vàng này có giá trị, nhưng chẳng qua chỉ khoảng mấy chục tỷ đôla mà thôi. Mấy chục tỷ quả thật rất nhiều, nhưng đối với nghiên cứu khoa học kỹ thuật hiện tại mà nói, cũng không phải là quá nhiều. Vì sao phải đặt ở trong kho hàng, còn canh giữ nghiêm ngặt như thế?

Sau khi hàng trên xe tải được dỡ xuống, Diệp Mặc không cùng đám người trên xe tải ra ngoài, mà ở lại kho hàng này.

Quả thật tất cả các bức tường trong kho hàng đều làm bằng tấm thép, hơn nữa còn tương đối dầy. Thần thức của Diệp Mặc căn bản nhìn không thấu. Diệp Mặc tìm được một bức tường thép, sử dụng phi kiếm trực tiếp đào.

Phi kiếm đào đến khoảng một hai mét, đã bắt đầu phát ra tia điện. Tuy nhiên những tia điện này đối phi kiếm của Diệp Mặc mà nói không có tính khiêu chiến nào. Phi kiếm nhanh chóng xuyên qua lớp tia điện, lại đào thêm một mét mới xuất hiện một cái lỗ thủng lớn.

Diệp Mặc lập tức biết tia điện này hẳn là ở giữa tấm thép có một tầng điện. Nếu như có người sử dụng công cụ đâm thủng tấm thép, gặp điện nhất định sẽ phải chết. Nhưng phi kiếm của Diệp Mặc thậm chí có thể nói là vật cách điện. Tuy rằng là kiếm, nhưng lại là một pháp khí. Nếu phi kiếm của hắn có thể dẫn điện, khi trời có sét đánh và khi đấu với người khác chẳng phải sẽ tự mình chịu khổ sao.

Diệp Mặc xuyên qua cái lỗ thủng này, trực tiếp chui ra ngoài. Ban đầu khi phát hiện ra tia điện, Diệp Mặc tưởng rằng sẽ kích thích máy báo động. Nhưng hắn đợi một hồi lâu, lại không có động tĩnh gì. Rất nhanh Diệp Mặc liền hiểu được, phi kiếm của hắn không dẫn điện, hơn nữa sắc bén khác thường, thậm chí không khiến mảnh sắt vụn nào đụng tới lớp dẫn điện, cho nên không được tính là có sự xâm nhập từ bên ngoài, nên không gây ra báo động.

Ra khỏi kho hàng, Diệp Mặc phát hiện hiện tại không ngờ nơi hắn đang đứng là một căn phòng nhỏ. Trong phòng, một người đàn ông đang sững sờ

nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Gã bị phương hướng Diệp Mặc đi vào làm choáng váng. Bên trong tấm tường thép này là gì gã không biết, hắn chỉ biết không thể đi vào được. Nhưng hiện tại lại có một người từ đó đi ra.

Tuy nhiên người đàn ông này nhanh chóng có phản ứng. Gã vừa định ấn nút báo động, Diệp Mặc liền đánh ra một hỏa cầu thiêu cháy gã.

Sau khi giết người đàn ông này xong, Diệp Mặc mới cẩn thận nhìn nhìn lại căn phòng này. Tất cả bên trong đều là các màn hình theo dõi. Bỗng nhiên Diệp Mặc thấy một cái bóng trên màn hình theo dõi chính. Hắn liền ngây ngẩn cả người. Vừa rồi sở dĩ người đàn ông kia sững sỡ, nhất định là bởi vì đang nghiên cứu rốt cuộc cái bóng này là gì.

Cái bóng này vô cùng mỏng, hơn nữa như có như không, thậm chí không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được. Nhưng Diệp Mặc lại chấn động. Bởi vì hắn hiểu rõ cái bóng này chính là bóng của hắn. Không ngờ được mình đã ẩn thân, những cameras này vẫn có thể thấy được một bóng mờ. Không biết là do tu vi của mình quá thấp, hay thiết bị theo dõi này quá biến thái.

Tuy nhiên rõ ràng người đàn ông quản lý phòng giám sát này không dám xác định cái bóng là cái gì, cho nên mới không lập tức hạ quyết tâm bấm cảnh báo.

Diệp Mặc cắt đứt một vài dây cáp điện, đang chuẩn bị lấy đi phần cứng, lại phát hiện không ngờ thiết bị theo dõi trong phòng này lại không có phần cứng, chỉ có màn hình.

Diệp Mặc suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định hiện tại liền mở sát giới. Số vàng này nhất định phải mang đi. Nhưng hiện tại hắn không có cách nào mang đi nhiều vàng như vậy. Nhẫn trữ vật vẫn quá nhỏ.

Ra khỏi phòng theo dõi này, Diệp Mặc bắt đầu tìm phòng điều khiển chính của nơi này. Tuy rằng Diệp Mặc không sợ bị bao vây tấn công, nhưng có thể giảm bớt một chút phiền toái, vẫn giảm bớt thì tốt hơn.

Đáng tiếc chính là Diệp Mặc không hiểu tiếng những người Nhật này nói. Hắn tìm một hồi lâu, giết mấy chục người, không phát hiện ra một người nào hiểu tiếng Trung Diệp Mặc thật sự có chút bực bội. Nếu lại không tìm thấy, không bằng giết sạch toàn bộ đám người ở đây. Hơn nữa Diệp Mặc cảm giác nơi này không có sân bay. Không biết các nhà khoa học có ở nơi này hay không. Nếu các nhà khoa học không có ở đây, hắn tới nơi này nhiều nhất chỉ kiếm được một khoản tiền mà thôi.

Đang lúc Diệp Mặc lo được lo mất, một gã đàn ông khôi ngô dẫn theo hai gã người Nhật đi tới. Diệp Mặc không chút do dự, trực tiếp giết hai gã người Nhật, sau đó kéo người đàn ông kia tới bên cạnh chỉ hỏi một câu.

- Có thể nói tiếng Trung được không?

Theo Diệp Mặc thấy, người đàn ông này hẳn là lãnh đạo. Lãnh đạo chung quy hiểu biết phải nhiều hơn một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 547

Diệt Đảo

Việc đầu tiên mà cái tên râu này làm sau khi tỉnh dậy là cắn răng. Y chưa từng nghĩ đến Diệp Mặc sớm có kinh nghiệm như vậy. Hắn vỗ một cái sau gáy y, một viên thuốc màu đen liền phun ra.

Diệp Mặc cũng thầm than, số người Nhật này thật là độc địa. Trước đây nghe nói bọn chúng có một thói quen là mổ bụng, thật không ngờ bây giờ đã thay đổi thói quen rồi.

Tuy rằng không biết số người Nhật này được đào tạo như thế nào, Diệp Mặc cũng không định hỏi y, mà là trực tiếp điểm vào ấn đường của y, khiến y lâm vào mê man.

- Mày có thể nói tiếng Trung không?

Đây chính là điều Diệp Mặc quan tâm nhất.

- Có Không ngời tên Nhật này lại biết tiếng Trung, Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, đưa ra câu hỏi liên tục.

- Tất cả các câu hỏi đều trả lời bằng tiếng Trung, mày phụ trách gì ở đây? Có quyền lợi gì?

- Tôi làm trưởng bộ phận an toàn ở đây, phụ trách tất cả các vấn đề an toàn ở đây.

- Nơi này có bao nhiêu người? Có bao nhiêu lực lượng phòng ngự? Có thứ gì đáng giá? Có nhân viên nghiên cứu khoa học nào bị bắt đến đây không?

Liên tục những câu hỏi được Diệp Mặc đưa ra, cái tên râu này cũng trả lời rất cẩn thận.

Suốt một giờ, tên râu này cũng đã đến lúc bắt đầu mệt mỏi. Diệp Mặc đã lấy được những thứ mình muốn, thuận tay thiêu rụi tên râu luôn.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu được, cái đảo này được gọi là Hắc Tinh Đảo, là một trong những đảo nghiên cứu khoa học kỹ thuật chủ yếu của đế quốc mặt trời đen người Nhật. Tuy diện tích ở đây không lớn, nhưng có đến bảy trăm ba mươi chín người Nhật bảo vệ. Ngoài những thứ đó ra, còn có các loại hệ thống phòng ngự đạn đạo, hệ thống ra đa thì nhiều không kể siết.

Những nhân viên khoa học kỹ thuật bị bắt giữ tới đây có tất cả hai trăm bốn mươi hai người. Trong đó có 89 nhà khoa học nổi tiếng trên thế giới. Một lượng lớn khu nhà ở cao cấp kia chính là căn cứ nghiên cứu phát triển của nhân viên khoa học kỹ thuật này. Nơi này không có sân bay, tất cả những chiếc máy bay bắt cóc đều dừng ở trên một hòn đảo cách đây đến hàng ngàn hải lý.

Hơn nữa, trên cái đảo Hắc Tinh này còn có 537 tấn vàng dự trữ, chiếm gần một nửa vàng dự trữ của Bắc Sa Biết được tất cả, nơi đầu tiên mà Diệp Mặc muốn tới chính là phòng điều khiển, hắn đã cho cắt đứt tất cả các thiết bị liên lạc. Nhưng Diệp Mặc cũng biết cho dù hắn có hủy phòng điều khiển, cũng sẽ có tín hiệu vô tuyến có thể truyền tin. Nhưng cái hắn cần bây giờ là thời gian, muốn để người khác không phát hiện ra khẳng định rất khó Tiếp theo chính là việc giết người, Diệp Mặc không chút nương tay, chỉ cần hắn nhìn thấy người Nhật thì đều giết hết. Hơn nữa, Diệp Mặc tin rằng hắn dạo qua một vòng trên đảo này, chắc chắn sẽ giết sạch tất cả. Muốn trốn khỏi thần thức cuả hắn thì tuyệt đối là không thể.

Sau khi giết hết bọn người Nhật, Diệp Mặc mới đi vào căn cứ nghiên cứu của những nhà khoa học kia Tiến vào khu nhà ở bảo vệ nghiêm ngặt, Diệp Mặc mới phát hiện ra rằng, hoàn cảnh của nơi này quả không tệ, chỉ là không gian quá nhỏ, cũng rất là sa hoa cao cấp, bố trí trông giống như một khu du lịch nghỉ mát.

Mấy phòng thí nghiệm và văn phòng đều có người đang chuyên tâm làm việc của mình. Những cái phòng nghiên cứu và phòng thí nghiệm này đều do từng cái sân nhỏ tạo thành. Tổng cộng có tất cả mười cái sân, mỗi cái sân đều độc lập nhưng đều ở trong một cái sân lớn. Sau khi Diệp Mặc bước vào thì có cảm giác giống như bước vào một cái trường đại học vậy.

Diệp Mặc xông vào cái sân lớn nhất thì lập tức có mấy lão nước ngoài kinh ngạc, há hốc mồm nhìn hắn. Với mấy nhân viên nghiên cứu khoa học mà nói, bọn họ ở đây tuy tương đối tự do nhưng từ trước tới giờ chưa từng có người ngoài đi vào. Tuy bọn họ có thể ra ngoài, nhưng cũng có thời gian vào địa điểm. Cùng lắm là đứng bên bãi biển mà nhìn thôi, hoặc là từ một góc độ nào đó mà nói, chỉ cần không bỏ chạy thì quyền lực của họ ở nơi này lớn hơn bọn người Nhật một chút.

Thấy mấy chục người đều nhìn mình, Diệp Mặc nhíu mày. Hắn không biết nói tiếng Anh. Mặc dù hắn đã học qua chút ít tại thư viện đại học Ninh Hải nhưng hắn chỉ có thể nghe hiểu một ít những lời nói đơn giản mà thôi, còn đối với việc nói thì không thể.

- Có ai biết nói tiếng Trung không?

Diệp Mặc nói xong, đưa ánh mắt nhìn quanh một lượt.

Quả nhiên có một cậu con trai do dự một lúc rồi đứng ra nói:

- Tôi là người Hoa Hạ, biết tiếng Trung. Anh là ai?

Trong lòng Diệp Mặc mừng thầm, còn chưa kịp nói chuyện gì thì thần thức đã kịp quét tới một gã lấy ra một đồ vật giống máy báo động. Diệp Mặc không để y có bất cứ hành động gì, liền phóng một đao gió ra, tên này lập tức bị đứt ra làm đôi.

Cảnh tượng giết người máu me đầm đìa khiến những nhân viên nghiên cứu khoa học này ngây người ra.

Diệp Mặc quan sát kỹ một lần nữa, phát hiện ra tên ngày chính là tên nội

gián trong viện nghiên cứu khoa học. Ngoài tên đó ra, những người khác đều không có biểu hiện gì.

- Tôi nhắc lại một lần, người tôi vừa giết khi nãy là một người Nhật. Hắn ta là một trong những kẻ nằm vùng giám sát mọi người ở đây. Bây giờ ai muốn cùng tôi trốn khỏi nơi này thì xin mời đứng ra. Nếu không muốn rời đi thì hãy tiếp tục ở lại nơi này.

Diệp Mặc đương nhiên không hảo tâm như vậy, hắn tin tưởng rằng dù nơi này phong cảnh có đẹp như thế nào mà bị chịu cảnh giam lỏng thì cũng chẳng có ai thích.

- Anh đến cứu chúng tôi hay sao?

Một tên da trắng không ngờ biết nói tiếng Trung. Tuy rằng không sõi lắm nhưng cũng biểu đạt được ý của mình.

Diệp Mặc gật đầu.

- Có thể nói là vậy. Nhưng tôi cứu các bạn là có điều kiện đấy. Tôi khẳng định giúp các bạn thoát khỏi khống chế của người Nhật. Các bạn có thể được tự do nhưng nhất định các bạn phải làm việc ở chỗ tôi 5 năm, sau đó mới có thể tùy ý rời khỏi. Trong quá trình làm việc tại chỗ của chúng tôi, mọi người có thể đi dạo thoải mái.

- Các anh là một tổ chức khác ư?

Tên da trắng kia lập tức thể hiện nét mặt không vui vẻ lắm. Từ một nơi này đổi tới một nơi khác, đều là bị giam giữ, không có chút khác biệt nào.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười.

- Không phải, chúng tôi là quang minh chính đại kiến thiết xây dựng thành thị. Công ty của chúng tôi là "Công ty dược Lạc Nguyệt", không phải là loại không hắc ám gì - Công ty dược Lạc Nguyệt ư?

Tên người Hoa Hạ kia lập tức kinh ngạc nói lại một câu rồi nói:

- Tôi bằng lòng đi theo "Công ty dược Lạc Nguyệt". Tôi nghe nói qua, thường thấy trên ti vi nữa, mấy tháng trước các anh còn chiếm lĩnh Senna, sau đó đổi thành Lạc Nguyệt tuyên bố độc lập.

Diệp Mặc thật không ngờ chuyện của Lạc Nguyệt Thành mọi người đều biết, ngẫm lại cũng đương nhiên thôi.

Nơi này chắc là có thể xem ti vi đấy, hoặc có thể là xem ti vi không bị hạn chế nữa.

Nếu là vậy, hắn đã bớt phải sử dụng võ mồm rất nhiều. Tên da trắng kia rõ ràng là biết về công ty dược Lạc Nguyệt. Ông ta cùng với những nhà khoa học khác giải thích một chút. Quả nhiên sau khi những người này khi nghe nói đến Lạc Nguyệt Thành thì lần lượt tỏ ý muốn rời khỏi nơi này.

Đừng nói là năm năm sau bọn họ có thể được tự do trở lại, mà cái chính là diện tích của Lạc Nguyệt Thành hơn nơi này gấp ngàn lần, đủ để cho họ không muốn ở trong cái lồng này rồi.

Tất cả mọi người đều tỏ ý muốn rời khỏi nơi này khiến Diệp Mặc rất hài lòng. Nếu như có người không muốn rời khỏi đây thì trước khi đi Diệp Mặc nhất định sẽ giết người diệt khẩu dù đối phương có biết là mình làm hay không nhưng giết người thì nhất định là phải làm.

Sau đó, Diệp Mặc để những người này mang thành quả nghiên cứu và máy tính của mình tập trung lại, sau đó đưa cho hắn xử lý.

Tên người Hoa Hạ kia là một nhà khoa học Hoa Kiều Mỹ tên là Hoàng Tư Du. Ông ta đã giúp Diệp Mặc rất nhiều thứ.

Mấy viện nghiên cứu khác Diệp Mặc đã sử dụng biện pháp giống vậy thu phục bọn họ, những tên bị giết là bọn nằm vùng gồm 12 tên. Ngoài những thứ phần lớn đã nghiên cứu ra, Diệp Mặc còn chiếm được thành quả nghiên cứu động cơ hạt nhân mới. Động cơ trên thuyền đánh cá kia chính là

động cơ hạt nhân. Đặc điểm của nó là tiếng nhỏ, mã lực lớn, tiêu hao ít năng lượng.

Tổng công có 230 nhà nghiên cứu, thêm vào Diệp Mặc là 231 người. Diệp Mặc đã dành được phần lớn tư liệu nghiên cứu khoa học, đối với những cỗ máy và những thứ như sản phẩm nghiên cứu quân sự quan trọng thì đều không bỏ qua.

Hơn hai trăm người dưới sự chỉ huy của Diệp Mặc và Hoàng Tư Du cùng tên da trắng kia, tốn hết gần một ngày mới đưa toàn bộ mấy thứ này lên trên thuyền đánh cá. Thuyền đánh cá này mặc dù lớn, dù sao không phải tàu hàng, cũng chỉ có tải trọng 2000~3000 tấn. Số vàng kia chiếm đến mấy trăm tấn, cùng rất nhiều đồ không cách nào mang đi, Diệp Mặc chỉ có thể bỏ lại Lúc thuyền đánh cá đi thẳng ra ngoài cảng, mới có hai chiếc máy bay trực thăng bay tới, hai chiếc máy bay trực thăng này hạ cánh xuống đảo nhỏ. Phỏng chừng những tên người Nhật này vốn không thể nghĩ rằng gần nghìn người trên cái đảo nhỏ này gần như đã bị giết sạch, thậm chí ngay cả một tín hiện cũng không phát ra ngoài. Có thể là bởi vì thiết bị theo dõi trên đảo có gì đó không bình thường, lại không có tín hiệu trở lại nên mới phái hai chiếc máy bay bay tới.

Nhưng khi hai chiếc máy bay này bay tới thì rõ ràng đã quá muộn, chiếc thuyền đánh cá đã rời khỏi cảng.

Chiếc thuyền đánh cá này vốn là sản phẩm của những nhân viên khoa học kỹ thuật làm ra cho nên cách khởi động một chiếc thuyền đánh cá đối với họ thì không có chút khó khăn gì cả.

Đối với những nhân viên khoa học kỹ thuật bị bọn người Nhật giam lỏng mà nói, tuy bọn họ thường xuyên nhìn thấy nước biển, nhưng đối với họ việc đi ra biển thì đúng là cơ hội ngàn năm có một.

Thông qua sự giới thiệu của Hoàng Tư Du và tên da trắng Peter kia, Diệp Mặc biết được nhân viên nghiên cứu khoa học ở đây hầu hết đều về lĩnh vực quân sự. Bao gồm những nhân tài chuyên nghiệp chuyên gia nghiên

cứu vũ khí hoá học, chuyên gia nghiên cứu thuyền hạm, chuyên gia nghiên cứu động cơ phi cơ, xe tăng pháo hạm các loại Diệp Mặc cũng không khỏi thầm than, đế quốc mặt trời đen này không ngờ mấy năm nay lại bắt được nhiều nhân tài chuyên nghiệp như vậy. Có thể thấy dã tâm của bọn chúng độc cỡ nào. Diệp Mặc xem qua chút sử sách, biết được người Nhật là một dân tộc rất độc ác, hiếu chiến và tàn nhẫn, mấy trận chiến tranh thế giới đều có bóng dáng của mấy tên này.

Có thể tưởng tượng được rằng, một khi người Nhật này cố gắng trong vòng một vài năm thì thực sự có thể tạo dựng ra một đế quốc quân sự hùng mạnh. Nhưng Diệp Mặc thật sự không biết, tiền của bọn chúng là từ đâu đổ vào để có thể chi trả kinh phí nghiên cứu khoa học lớn như vậy. Còn ở Bắc Sa dường như cũng giống như vậy. Số tổ chức này rốt cuộc là đang muốn làm gì? Tuy Diệp Mặc không biết sau lưng đế quốc mặt trời đen của bọn người Nhật là ai, nhưng hắn khẳng định là chúng có quan hệ với Nhật.

Bắc Sa và Đế quốc mặt trời đen không biết có mối quan hệ gì không?

Đang lúc Diệp Mặc còn đang suy nghĩ về quan hệ giữa hai tổ chức này thì một tiếng vang ầm ầm truyền đến. Bốn chiếc máy bay chiến đấu đang lao về phía chiếc thuyền đánh cá.

Những nhân viên nghiên cứu khoa học nhìn thấy những chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên sắc mặt trắng bệch. Trên đảo nhỏ tuy bị giam lỏng nhưng vẫn còn có thể sống. Một khi máy bay chiến đấu thả bom thì đến cơ hội sống bọn họ cũng không còn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 548

Lạc Nguyệt Phát Tài, Toàn Cầu Căng Thẳng

Tất cả mọi người đều căng thẳng dõi mắt theo chiếc máy bay chiến đấu trên không trung, không một ai chú ý rằng Diệp Mặc đã biến mất.

Chiếc máy bay cứ ở trước tàu đánh cá, cho dù là người không hiểu chuyện gì cũng biết máy bay đang ép chiếc thuyền phải dừng lại, phía trên chiếc thuyền mặc dù có súng, còn có cả pháo hạm nhưng lại không có một pháo thủ nào.

Bốn chiếc máy bay chiến đấu, đối với Diệp Mặc thì cũng chỉ như bốn con cừu. Cho dù người trên máy bay đã phát hiện có gì đó đến bên máy bay nhưng cũng không có cách nào ngăn cản phi kiếm của Diệp Mặc.

Đuôi của bốn chiếc phi cơ đều có hình mặt trời màu đen, Diệp Mặc lập tức hiểu rằng đây chính là máy bay của đế quốc Mặt Trời Đen. Theo sát Diệp Mặc là bốn đường kiếm liên tục phát ra, so với tuần dương hạm thì khả năng phòng ngự của bốn chiếc phi cơ này chỉ là một con số 0 tròn trĩnh.

Rầm... rầm...

Bốn tia lửa sáng lóe lên, bốn chiếc phi cơ đều tự mang theo ánh lửa rồi cứ thế rơi xuống nước biển lạnh băng, làm những tia nước lớn bắn tung tóe lên.

Tất cả mọi người trên thuyền đánh cá đều ngẩn người nhìn chằm chằm những chiếc máy bay vừa rơi xuống nước, ai cũng mặt mày ngơ ngác. Họ không hiểu rốt cuộc là vì chuyện gì, hay đã xảy ra chuyện gì mà mấy chiếc phi cơ đang chặn đầu thuyền đánh cá lại đột ngột rơi xuống biển.

Diệp Mặc lại xuất hiện ở đầu con thuyền, hắn nhìn đám người còn chưa tỉnh lại, chỉ chào hỏi với Hoàng Tư Du, nói với anh ta hắn cần nghỉ ngơi, không có chuyện gì thì không được làm phiền hắn rồi đi về phòng riêng.

Diệp Mặc biết rằng mặc dù hắn đã tiêu diệt bốn máy bay chiến đấu, nhưng phía trước nhất định còn có quân hạm chặn đường, dù sao khoảng cách giữa biển Bering và Lạc Nguyệt cũng không gần. Diệp Mặc không chú tâm nhiều vào chuyện có quân hạm đang đuổi theo sau lưng, vì dựa vào tốc độ của thuyền đánh cá thì có muốn đuổi theo cũng không đơn giản. Điều Diệp Mặc lo lắng là hạm đội chặn đường phía trước, khả năng duy nhất là hạm đội Mỹ.

Vài ngày trước, nước Mỹ đã bị mất một quân hạm, nhất định sẽ tăng cường lực lượng trên biển Thái Bình Dương, ai biết được họ có đột ngột chặn đường hay không. Con đường ngắn nhất mà thuyền đánh cá đi về chính là đi băng qua Thái Bình Dương, mà Thái Bình Dương lại là hậu hoa viên của nước Mỹ. Quần đảo Hawaii lại còn nằm chính giữa Thái Bình Dương.

Bởi vậy Diệp Mặc không ở lại trên tàu đánh cá, chỉ báo lại phương hướng cho Hoàng Tư Du, bản thân hắn thì đi dọn đường phía trước. Hiện giờ hắn không muốn để nước Mỹ và Lạc Nguyệt đánh nhau, bởi vậy nếu không thể tiêu diệt hoàn toàn đối phương thì Diệp Mặc sẽ không đời nào ra tay.

Điều khiến Diệp Mặc ngạc nhiên là hạm đội chắn đường đầu tiên lại không phải là hạm đội của Mỹ mà là tàu tuần tra của Nhật. Bọn chúng dường như biết được nơi thuyền đánh cá đi qua nên đã đứng chắn đường phía trước từ lâu rồi.

Hai chiếc khu trục hạm, một chiếc tàu bảo vệ, còn có hai chiếc tàu ngầm hạt nhân. Mỗi chiếc tàu trong hạm đội này đều lớn hơn tuần dương hạm mà lúc đầu Diệp Mặc tiêu diệt, Diệp Mặc không có cách nào, hắn trực tiếp chiến đấu với năm chiếc tàu quân hạm của Nhật.

Dưới sự công kích bằng phi kiếm của Diệp Mặc, hai khu trục hạm và một tàu bảo vệ dần dần chìm xuống. Nhưng lần này quân hạm của Nhật lại

có cơ hội phản công, cho dù là như vậy thì sau khi cả ba quân hạm chìm xuống thì cũng chỉ bắn ra được một quả pháo mà thôi.

Đối mặt với hai chiếc tàu ngầm hạt nhân, Diệp Mặc càng không hề do dự, trực tiếp phi lưỡng kiếm giải quyết vấn đề, đối với tàu ngầm hạt nhân thì chỉ cần làm nứt vỡ bên ngoài thì người bên trong không có cơ hội nào để có thể sống sót, trừ phi đó cũng phải là người Tu Chân như Diệp Mặc.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, một hạm đội lớn của nước Nhật đã bị tiêu diệt. Toàn bộ quá trình diễn ra nhanh đến nỗi không có ai kịp phản ứng lại, bộ chỉ huy hải quân nước Nhật chỉ nhận được một tin báo bị tập kích mà thôi. Đến khi bọn họ đến được nơi xảy ra chuyện thì đừng nói là người, đến ma quỷ cũng không có một mống.

Mà sau khi thuyền đánh cá qua nước Nhật, mấy nước khác mặc dù cũng có tàu tuần tra phát hiện, nhưng thuyền đánh cá còn nhanh hơn cả tàu tuần tra. Đợi đến khi người khác sắp tiến đến gần thì thuyền đánh cá đã đi rất xa rồi.

Để đi đường tắt, thuyền đánh cá trực tiếp đi xuyên qua bên cạnh Philippines và Indonesia. Giữa đoạn đường này, Diệp Mặc lại tiêu diệt hai chiếc máy bay và ba quân hạm. Philippines và một số quốc gia theo dõi khác nhìn thấy tàu của Indonesia vô duyên vô cớ chìm xuống đáy biển thì không dám áp sát quá gần, cứ trơ mắt nhìn thuyền đánh cá vượt qua biển Maluku, từ bên cạnh Indonesia vào Ấn Độ Dương đến tận khi hoàn toàn mất tăm mất tích.

Sau khi thuyền đánh cá đi vào Ấn Độ Dương, Diệp Mặc biết đã an toàn tuyệt đối, cho dù như thế hắn vẫn quay đầu tiêu diệt hai chiếc máy bay theo dõi. Điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kì lạ là cả quãng đường, máy bay và quân hạm mà hắn tiêu diệt đều là của mấy quốc gia, nhưng không phát hiện ra của Mỹ, điều này khiến hắn rất nghi ngờ.

Khi mấy người Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình kinh ngạc về chuyện Diệp Mặc mang về một số lượng lớn nhân viên kỹ thuật và rất nhiều vàng, thì toàn

thế giới đã vô cũng ồn ào náo loạn.

Nước Mỹ lại nhắc lại về sự tồn tại của người ngoài hành tinh, vì một chiếc tàu tuần tra của họ đã mất tích ở Bắc Thái Bình Dương, căn cứ tin tức của tàu gửi về trước khi bị chìm cho thấy, tàu chìm là do một sinh vật lạ, trước khi tấn công thì có hiện lên ánh sáng trắng.

Hơn nữa chiến hạm còn không có cả cơ hội để phản công.

Theo thông báo toàn cầu do Mỹ công bố thì còn phát hành sách bìa xanh "Bảo vệ địa cầu". Nước Nhật còn phát tin tức ầm ĩ hơn, đó là một hạm đội của họ đã hoàn toàn mất tích, cuối cùng ở đáy biển gần đó tìm thấy thi hài của hạm đội. Tất cả dấu vết bị tấn công của hạm đôi hoàn toàn giống với dấu vết của Mỹ, thậm chí còn giống với dấu vết trên tuần dương hạm bị tiêu diệt của Mỹ, đều là những vết giống dao cắt, có thể nói không một loại vũ khí nóng nào có thể tạo ra loại vết thương như thế này. Đó chỉ là vết thương bị dao chém, nhưng một người thì không thể nào dùng dao chém đứt một quân hạm, cách nói người ngoài hành tinh tấn công là chính xác nhất.

Tiếp theo, Philippines, Indonesia và một loạt các quốc gia liên tiếp đưa tin phát hiện một chiếc thuyền đánh cá có tốc độ 60 hải lý một giờ, Indonesia không chỉ thiệt hại ba quân hạm mà còn mất đi mấy chiếc phi cơ. Chiếc thuyền đánh cá này sau khi đi xuyên qua Indonesia thì cuối cùng mất tích ở Ấn Độ Dương, không rõ là đi về hướng nào, máy bay theo dõi cũng rơi xuống biển không rõ nguyên nhân.

Hơn nữa máy bay và quân hạm bị tiêu diệt đều là do vết thương bị dao cắt, đích thực đều là do cùng một loại vũ khí sát thương. Như vậy rất nhiều người đều liên hệ chiếc thuyền đánh cá và người ngoài hành tinh với nhau, thậm chí nghi ngờ người ngoài hành tinh đã tóm được chiếc thuyền đánh cá này.

Cho đến tận lúc này thì Diệp Mặc mới hiểu tại sao người Mỹ không trực tiếp chặn tàu, thì ra họ đang điều tra sự việc về người ngoài hành tinh. Diệp Mặc theo bản năng sờ sờ mũi mình, hắn có được tính là người ngoài hành

tinh hay không? Rất nhanh, hắn lắc lắc đầu, chắc chắn là không được tính rồi, hắn có người thân thích ở địa cầu mà. Hơn nữa, người ở đại lục Lạc Nguyệt đa phần đều là người da vàng.

Biết chuyện thuyền đánh cá đã bị phát hiện, Hư Tuyết Hoa lập tức hạ lệnh phân hủy con tàu.

Diệp Mặc vừa về đã dẫn theo nhiều nhân viên kỹ thuật như vậy, thậm chí rất nhiều trong số đó là chuyên gia quốc tế nổi tiếng, điều này đã giảm bớt đi rất nhiều áp lực đối với Hư Nguyệt Hoa và Diệp Tinh.

Chỉ có điều từ lời nói của Hư Tuyết Hoa, Diệp Mặc hiểu rằng, số vàng đó rất có thể là vàng dự trữ để xây dựng đất nước. Hư Nguyệt Hoa tạm thời bác bỏ ý tưởng bán vàng của Diệp Mặc, thứ nhất Lạc Nguyệt tuy không phải là một đất nước nhưng cũng là một thành trì độc lập, ai mà biết được sau này có hệ thống tiền tệ của riêng mình hay không? Bởi vậy lượng vàng dự trữ nhất định là một điều tất yếu. Hai là, một khi bên Lạc Nguyệt bán ra một lượng vàng lớn, thì đế quốc Mặt Trời Đen bị mất vàng sẽ lập tức nghi ngờ Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc than thầm, vốn cho rằng lấy được nhiều vàng như vậy thì tạm thời không cần khổ sở vì vấn đề tiền bạc, không ngờ vẫn phải đi kiếm tiền.

Những nhân viên kỹ thuật được đưa tới một khu vực bí mật nhất, Diệp Mặc và Hoàng Tư Du đã giải thích, khi ở Lạc Nguyệt thành không có khả năng phong tỏa hoàn toàn thì tạm thời bọ họ phải được che giấu.

Hoàng Tư Du và Peter về cơ bản đã trở thành người của Lạc Nguyệt, bởi vậy không chỉ không có áp lực gì mà ngược lại còn phan công công việc cho một số nhân viên nghiên cứu khác.

Có sự liên minh của đội quân giàu năng lực này, lại thêm cả những thành tựu nghiên cứu của họ thì sự phát triển khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt sẽ tăng thêm mấy bậc. Diệp Tinh tuy lợi hại, nhưng hắn ta chỉ có một mình, có những người đó cộng tác thì mọi chuyện sẽ khác hoàn toàn. Rất

nhiều chỗ hắn ta chỉ cần chỉ điểm một chút, là có thể đưa tiến độ khai thác nghiên cứu một loại vũ khí mới giảm xuống mấy năm.

Đội ngũ nghiên cứu phát triển mới này do Diệp Tinh phụ trách chỉ đạo, lại thêm một số nhân tài được thêm vào, đội ngũ này đã dần dần được hình thành.

Mà Diệp Mặc cũng đang bắt đầu luyện bùa độn thổ để chuẩn bị cho chuyến đi Russia khai thác kim cương.

Cùng thời điểm đó, Mỹ triệu tập hội nghị thượng đỉnh các nhà lãnh đạo toàn cầu, thảo luận về vấn đề người ngoài hành tinh, đồng thời hoàn thành sách bìa xanh "Bảo vệ Địa Cầu".

Ngoài những hành động của nước Mỹ và nước Nhật, trên hòn đảo mà Diệp Mặc đã tiêu diệt sạch nổi lên rất nhiều cãi vã.

80% lượng vàng dự trữ của đế quốc Mặt Trời Đen đã bị mất, thành quả nghiên cứu trong mười năm của hàng trăm nhà khoa học đã biến mất. Điều quan trọng hơn nữa là đến bốn chiếc máy bay chiến đấu đi truy sát cũng bị tiêu diệt không rõ nguyên nhân, tất cả những điều này chỉ có thể theo cách giải thích của nước Mỹ là do người ngoài hành tinh làm.

- Tra, cho dù là tiêu tốn toàn bộ sức lực cũng nhất định phải tra ra bằng được.

Một người chỉ huy chừng sáu mươi tuổi đứng trên hòn đảo nhỏ này nổi trận lôi đình. Sự việc lần này gần như đã đánh sập đế quốc Mặt Trời Đen, làm mất 80% khí vận của đế quốc này, biến 10 năm nỗ lực cố gắng trở thành vô nghĩa, phải biết rằng chỗ vàng đó là nỗ lực trong suốt mười năm của đế quốc Mặt Trời Đen, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành của người khác.

Thuyền đánh cá mất tích ở Ấn Độ Dương, không phải không có người nghi ngờ Lạc Nguyệt thành, rất nhiều người nghi ngờ Lạc Nguyệt thành đều muốn tới dò la tin tức. Thậm chí một số nước còn mượn cớ tìm cơ hội làm

ăn với Lạc Nguyệt thành cũng đến để tìm hiểu, nhưng thuyền đánh cá đã phân hủy từ đầu, không có bất kỳ ai moi được thông tin gì.

Diệp Mặc cũng thầm cảm thấy may mắn, ban đầu đều là những nước nhỏ đến ngăn cản, vì nước Mỹ đã mất đi tàu chiến hạm, dường như tất cả binh lực đều tập trung lại. Mục đích đương nhiên là muốn tìm ra nguyên nhân bên trong, không ngờ nguyên nhân đích thực lại bị họ loại bỏ ra, họ càng không ngờ nguyên nhân thực sự lại là một chiếc thuyền đánh cá bình thường.

Một tháng sau, căn cứ phòng ngự Địa Cầu do người Mỹ khởi xướng, vẫn còn đang trong quá trình tranh cãi, Diệp Mặc đã luyện ra gần ngàn tấm bùa độn thổ.

Diệp Mặc sau khi chuẩn bị xong bùa độn thổ lại rời khỏi Lạc Nguyệt đi về phái miệng núi lửa Popigai của khu vực phía đông Siberia, nghe nói nơi đây có kim cương hàng nghìn tỉ ca-ra. Nên Diệp Mặc muốn tới để tìm kiếm cơ hội phát tài, hắn luyện nhiều bùa độn thổ như vậy, mặc dù không nghĩ cũng không thể nào mang đi tất cả số kim cương, nhưng lấy đi một chút cũng được.

Một ngàn cân kim cương đối với mỏ kim cương Popigai có thể nói là chỉ là một sợi lông không đáng kể, theo Diệp Mặc đây là việc chẳng ảnh hưởng tới lợi ích của ai, hoặc nói cách khác hắn còn cống hiến cho sự nghiệp giảm giá kim cương thế giới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 549

Đào Không Được Kim Cương Thì Lấy Vàng

Nơi này rất lạnh, đó là cảm giác đầu tiên của Diệp Mặc. Nơi đây nằm ở phía Đông của Siberia, đã tiếp cận gần với Bắc Băng Dương. Diệp Mặc nhìn miệng núi lửa Popigai to lớn giữa không trung có chút tương tự như đáy sông khô cạn, những vùng đất đóng băng xung quanh có vẻ rắn đến dị thường.

Những công nhân xây dựng xung quanh dường như có chút bận rộn, họ có vẻ như đang xây dựng những ngôi nhà ở hay công trình gì đó, Diệp Mặc đoán chừng mỏ kim cương này sắp đi vào khai thác rồi.

Sau khi Diệp Mặc dùng một bùa độn thổ để đi xuống đất thì cảm giác như bùa bị tiêu hao đi rất nhiều, sự cứng rắn của đất nơi đây còn vượt xa phạm vi mà hắn dự liệu, hơn nữa ở nơi này thần thức của hắn cũng chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi mười mấy mét, điều này khiến Diệp Mặc rất uể oải.

Xem ra chỗ kim cương này cũng không dễ ăn chút nào, ở dưới mặt đất 300 mét, Diệp Mặc đã cảm thấy rất tốn sức, cho dù có bùa độn thổ cũng không có cách nào đi tiếp.

Nhưng trước khi đến đây hắn đã xem xét cẩn thận nơi có kim cương. Biết rằng mặc dù ở khu vực mấy trăm mét cũng có kim cương, nhưng chỗ đó thì rất ít, kim cương thông thường ở dưới mặt đất một nghìn, hàng nghìn hoặc thậm chí hàng chục nghìn mét. Tính chất của loại đất này, trừ phi hắn đã là Kết Đan rồi, nếu không thì không thể nào xuống dưới mặt đất cả chục nghìn mét.

Diệp Mặc ở dưới lòng đất mấy trăm mét tìm kiếm suốt một ngày, dường

như đã làm tiêu hao hơn nửa số bùa độn thổ, ở đây mới chỉ tìm thấy chừng gần mười cân kim cương, điều này khiến Diệp Mặc rất thất vọng. Sau khi đã tiêu hao hết hơn một trăm lá bùa thì hắn quyết ra khỏi mỏ kim cương. Nghĩ thông suốt con đường bản thân đi tìm kim cương tuyệt đối không dễ dàng.

Hơn một nghìn lá bùa độn thổ, cho dù là bán lấy tiền mua kim cường cũng không chỉ khoảng mười cân kim cương. Nhưng hắn hao phí nhiều chân nguyên và nhiều bùa như thế, kết quả cũng chỉ thu được không đến hai mươi cân kim cương.

Có lẽ mười mấy cân kim cương đối với người khác là một món tài sản lớn, nhưng đối với Diệp Mặc, ngần này vẫn là quá ít. Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy được an ủi chính là hắn tìm được một viên kim cương nặng hơn một cân.

Diệp Mặc tìm một nơi yên tĩnh nghỉ ngơi trọn một ngày, hắn đã dùng thần thức một ngày ở mỏ kim cương rắn như thế nên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hơn nữa còn có cảm giác đau râm ran. Một ngày sau Diệp Mặc mới hoàn toàn khôi phục lại.

Tuy rằng nơi này có mỏ kim cương tương đối lớn, hắn cũng có thể tùy ý thu thập nhưng chuyện này quá khó khăn với Diệp Mặc. Ngày đầu tiên hắn mới chỉ tìm được mười mấy cân, nếu là ngày thứ hai đoán chừng còn ít hơn.

Ngày đầu tiên đã dùng mấy trăm lá bùa độn thổ, đương nhiên có liên quan đến đẳng cấp chế bùa của hắn, nhưng có thể thấy hiện giờ dựa vào việc chế bùa mà tìm kim cương là không thể được. Đừng nói tới một nghìn cân, cho dù là một trăm cân cũng rất khó rồi.

Phải biết rằng việc chế bùa của hắn cũng hao phí đến gần một tháng, hắn không thể lại mất thêm một tháng nữa để lại chế bùa, sau đó chỉ dùng một ngày là hết sạch.

Nơi này thứ nhất là không có máu của linh thú, thứ hai là không có nguyên liệu thật để chế bùa, với trình độ của Diệp Mặc nhiều nhất chỉ có thể

tạo ra bùa cấp thấp, nếu có thể nâng cao trình độ thì cũng có thể miễn cưỡng tạo ra bùa cấp hai. Nhưng những điều này không có tác dụng gì.

Diệp Mặc đứng trong cái giá lạnh của Siberia, cảm thấy con đường mình chọn hình như không dễ đi. Của cải ở thế giới bày từ lâu đã bị người khác chiếm lĩnh mất rồi, hơn nữa việc hắn có thể cướp được Lạc Nguyệt đã là chuyện may mắn trong số những chuyện may mắn rồi, hoặc có thể nói rằng đó là người khác tạm thời để hắn chiếm cứ.

Hắn nghĩ về người Mỹ đang âm thầm theo dõi Lạc Nguyệt, trong lòng càng lúc càng thấy khó chịu. Nhưng nếu như không có người Mỹ đứng một bên tranh đoạt thì hắn có thể sống yên ổn ở Lạc Nguyệt hay không?

Diệp Mặc nhanhh chóng đã tự phủ định cách suy nghĩ của mình, thế giới này bên ngoài bình yên ổn định nhưng bên trong thì việc gì cũng có thể xảy ra. Cho dù là nước Mỹ không có cách gì với Lạc Nguyệt thì nước khác cũng có cách. Chẳng qua là nước Mỹ giơ tay ra trước, thậm chí còn thông qua Liên hợp quốc tuyên bố duy trì vũ lực, những kẻ khác cũng tạm thời không dễ dàng ra tay mà thôi.

Nói trắng ra thì đây cũng là một nơi mà cá lớn nuốt cá bé, người Mỹ bao vây Lạc Nguyệt, liếc mắt nói đây là địa bàn của ta, như vậy chẳng có kẻ nào khác dám giơ tay ra nữa. Không có hắn thì nước Mỹ sẽ luôn hống hách thôi.

Hống hách? Diệp Mặc tự nhiên mỉm cười, nước Mỹ chắc hẳn cũng có một lượng vàng dự trữ lớn, tại sao mình không đi Mỹ mang tất cả số dự trữ vàng của chúng về, cũng còn tốt hơn ở đây chịu khổ.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc chỉ muốn cười ha ha, không biết sau khi người Mỹ bị mất số dự trữ vàng sẽ nghĩ gì.

Kim cương không thể phát tài thì ta chuyển sang vàng vậy. Chuyển hết vàng đi rồi lại đi ngân hàng Mỹ lấy đô-la, nếu các người đã đợi tôi xây dựng, tôi không có tiền thì tạm thời đến chỗ các người mượn một tí chút chắc không có vấn đề gì.

Đối với đô-la Mỹ, Diệp Mặc đã từng đọc một số tư liệu trong thư viện của Đại học Ninh Hải, cũng không phải là hoàn toàn mù tịt.

Hoa Hạ là chủ nợ lớn nhất của Mỹ, nhưng đây đều là hư ảo, là một đống con số. Người Mỹ không ngừng in ấn đô la Mỹ, dùng số giấy này đến Hoa Hạ đổi lấy số lượng lớn hiện vật, tạo thành ngoại tệ dự trữ của ngân hàng Hoa Hạ không ngừng gia tăng. Hơn nữa đô la Mỹ ở Hoa Hạ không lưu thông, vì thế xí nghiệp Hoa Hạ liền tới ngân hàng thương nghiệp đổi số đô la Mỹ này thành nhân dân tệ, thế là số đô la này dự trữ càng ngày càng nhiều Mà số đô la Mỹ dự trữ này đặt ở nơi đó không dùng tới, người Mỹ tiếp tục in tiền, cuối cùng giá trị đô la Mỹ bị giảm mạnh. Mà số lượng lớn đô la Mỹ chảy tới Hoa Hạ hậu quả chính là nhân dân tệ càng ngày càng nhiều, đô la Mỹ dự trữ càng ngày càng nhiều, cuối cùng tạo thành áp lực bành trướng.

Người Mỹ không sao cả, đồ đã được bọn họ mua về, đô la Mỹ bị giảm giá trị đối với nước mắc nợ như bọn họ không có ảnh hưởng gì lớn.

- Nếu đô la Mỹ nhiều như vậy, ta giúp bọn mày xài bớt vậy, cái này gọi là cướp của người giàu chia cho người nghèoDiệp Mặc rất nhanh liền từ Hư Nguyệt Hoa có được tin tức, vàng của Mĩ chủ yếu đặt ở hai địa phương, một chính là dưới lòng đất 24m phía nam đảo Manhattan New York, đây là kho vàng dưới lòng đất của ngân hàng dự trữ liên bang Mĩ. 60 quốc gia, ngân hàng trung ương cùng tổ chức quốc tế tồn trữ hơn 8300 tấn vàng ở nơi đây, gia 1tri5 thị trường đạt hơn 165 tỉ đô la Mỹ Tin tức này khiến Diệp Mặc hết lời để nói, vì sao quốc gia khác trữ vàng dự trữ tại kho của Mỹ chứ, đây chẳng khác nào đem sự hưng tồn của đất nước đặt vào tay kẻ khác Dứt bỏ những ý nghĩ này, có được tin tức từ Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc lại biết số vàng nơi này lại không phải là nơi để vàng của Mỹ, vàng của Mỹ tổng số nhiều nhất chỉ có 5% mà thôi.

Vàng của Mỹ thật sự được cất trữ về phía tây nam 50 km của Louisville, bang Kentucky, tọa lạc tại căn Fort Knox của lục quân Mĩ thiết giáp bộ tư lệnh. Nơi này cùng chỗ với chuyên cơ Tổng Thống "Không quân số một" Mỹ, được mệnh danh là chỗ an toàn nhất toàn nước Mỹ. Nghe nói nơi này

chẳng những là nơi nước Mỹ cất trữ vàng, hơn nữa còn có rất nhiều văn kiện cơ mật và bảo vật quốc gia.

Mỏ vàng Fort Knox do đá hoa cương, thép và bê tông kiến thành, chiếm diện tích 180 m2. Cửa chính mỏ vàng nặng gần 20 tấn, mật mã vào cửa do mấy nhân viên công tác chia nhau giữ, chỉ có cùng lúc đăng nhập mới có thể mở ra. Mặt ngoài mỏ vàng có tấm thép bảo hộ, nóc nhà cũng được gia cố đặc biệt. Bốn phía mỏ vàng được thiết kế phòng cảnh vệ, phụ cận thì trạm gác trải rộng. Trên làn xe phía ngoài kiến trúc có rào chắn thép cảnh giới. Mỏ vàng nghiêm cấm không cho bất cứ người nào tới gần.

Ở xung quanh khu vực Fort Knox, còn đồn trú 23 ngàn lục quân Mỹ cùng với hơn 300 chiếc xe tăng, có thể cung cấp thêm bảo hộ vòng ngoài mỏ vàng. Mỏ vàng tự có thiết bị phát điện, hệ thống cấp nước khẩn cấp đơn độc và phương tiện khẩn cấp khác. Các biện pháp bảo vệ này vô cùng nghiêm ngặt, tự kiến thành nào giờ nghiêm cấm các loại du khách tham quan - Rất chi tiết Diệp Mặc nghe xong lời Hư Nguyệt Hoa, đối với tin tức này cảm thấy rất hài lòng. Hai ba chục ngàn quân Mỹ, rồi có thêm nhiểu xe tăng hơn nữa, đối với Diệp Mặc hắn cũng không có ảnh hưởng gì Diệp Mặc tin tưởng, cho dù là mỏ vàng Fort Knox của Mỹ có kiên cố vựng chắc hơn nữa, cũng không nghiêm mật bằng mỏ vàng của Đế Quốc Mặt Trời Đen. Đối với Diệp Mặc mà nói, đi mỏ vàng dưới lòng đất đảo Manhattan so với đi mỏ vàng Fort Knox thì đơn giản hơn nhiều, nhưng Diệp Mặc vẫn quyết định đi mỏ vàng Fort Knox Mỏ vàng Fort Knox chẳng những có vàng, nghe nói còn có một số đồ quan trọng khác của Mỹ, đây đối với Diệp Mặc có chút hấp dẫn, đương nhiên có lẽ chủ yếu hơn chính là, mỏ vàng Fort Knox mới là của Mỹ Diệp Mặc là một người nói làm là làm, hơn nữa hắn cũng không thích cứ mãi ở ngoài chạy tới chạy lui. Với hắn mà nói, sớm đem chuyện tiền nông xử lý xong mới là quan trọng nhất.

Fort Knox nói xác thực chính là mỏ vàng quốc gia của Mỹ, bởi vì hệ thống ra đa và hệ thống theo dõi phát triển của Mỹ, hành động của Diệp Mặc vô cùng cẩn thận. Có lẽ với hắn mà nói, vận chuyển vàng ở Fort Knox đi không khó khăn lắm, khó khăn chính là làm thế nào đi đến Fort Knox Bởi vì

có vài lần kinh nghiệm, Diệp Mặc lần này rất là cẩn thận. Khi hắn tiến vào hải vực Mĩ thì bắt đầu ẩn thân, hơn nữa hắn đã là luyện khí tầng năm, cho nên khi hắn dừng chân ở xung quanh Fort Knox, cũng không bị phát hiện Diệp Mặc đứng ở đằng xa, đập vào mắt Fort Knox là một kiến trúc chính phủ, không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào. Một tòa kiến trúc cao khoảng 12m, dài rộng đều khoảng 30m. Tuy nhiên hắn vẫn có thể nhìn thấy trụ sở huấn luyện quân đoàn thiết giáp Mỹ ở phía xa, còn có lính Mỹ canh gác cẩn mật. Có lẽ đây mới là tâm lý an ủi khiến người Mỹ cho rằng Fort Knox an toàn Tuy rằng cửa sắt phía ngoài sân có vẻ có chút giản dị, nhưng Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không như vậy mà coi thường lâu đài này, hoặc là coi thường cái chỗ cất chứa gần như toàn bộ vàng toàn cầu này.

Có lẽ đối với người khác mà nói tiến vào cửa chính này mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng Diệp Mặc biết rằng cửa chính mới là chỗ tiến vào khó khăn nhất. Diệp Mặc không ngu gì đi khiêu chiến thuật ẩn thân của hắn, từ sau khi tại Đế Quốc Mặt Trời Đen biết được thuật ẩn thân của mình dưới thấu kính đặc biệt vẫn thấy được hình ảnh mờ nhạt, Diệp Mặc liền bắt đầu thận trọng ở khắp mọi nơi.

Hắn lấy tốc độ nhanh nhất từ bên cạnh đường cao tốc xông vào mặt bên Fort Knox, sau đó dưới sự trợ giúp bùa độn thổ lấy tốc độ nhanh nhất chui vào lòng đất!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 550

Phố Người Hoa Thay Đổi Lớn

Sau khi Diệp Mặc tiến vào, mới biết được tuy rằng bức tường Fort Knox rất cứng rắn, nhưng so với căn phòng thép của đế quốc mặt trời đen kia, thậm chí còn có một tầng điện cảnh báo và lối đi lazer mà nói, nơi này quả thực quá dễ dàng vào được.

Nơi này chính là nơi được người ta gọi an toàn nhất của nước Mỹ sao? Diệp Mặc lắc đầu. Phi kiếm trong tay hắn nhanh chóng đâm xuyên qua bức tường dưới lòng đất, tiến vào tầng hầm của Fort Knox.

Đối với Diệp Mặc mà nói, bên ngoài có thêm nhiều xe tăng, binh lính canh giữ cũng chỉ để trang trí.

Diệp Mặc đứng ở một gian phòng đan chéo nhau dưới tầng ngầm Fort Knox, trong lòng cảm khái. Nơi này tiến vào quá dễ dàng. Thậm chí sau khi hắn lấy vàng đi, người Mỹ còn không biết gì.

Tuy rằng về phương diện hệ thống theo dõi này, đối với Diệp Mặc mà nói chỉ dùng để trang trí, nhưng Diệp Mặc không đắc ý như vậy. Hắn không muốn bị người khác phát hiện. Bởi vì sau khi làm xong việc ở nơi này, hắn còn muốn tới ngân hàng nước Mỹ một chuyến.

Từng tầng hầm một bị Diệp Mặc đâm thủng. Ở trong này, Diệp Mặc thấy các loại tiêu bản của thi thể và đầu lâu khác lạ, thấy "bản tuyên ngôn độc lập" gốc, còn có "Magna Carta (bản đại hiến chương)" và một vài văn kiện cổ. Còn có một vài văn kiện chiến lược cơ mật mang tính mở rộng của nước Mỹ. Nhưng mấy thứ này đối với Diệp Mặc mà nói chính là rác rưởi. Một ít châu báu trên vương miện quốc vương đã bị hắn thuận tay thu lấy.

Liên tiếp phá vỡ vô số các gian phòng, Diệp Mặc mới nhìn thấy vàng. Sau khi đã lấy đi mấy trăm tấn vàng, ánh mắt Diệp Mặc cũng trở nên cao hơn. Tuy rằng đối mặt với toàn bộ là vàng thỏi, mấy vạn vàng thỏi đối với hắn mà nói cũng chỉ là một con số ít ỏi mà thôi.

Đối với những thỏi vàng này, Diệp Mặc căn bản ngay cả tâm tình nhìn ngắm cũng không có, trực tiếp thu vào nhẫn trữ vật. Nhẫn trữ vật của hắn đã thay đổi. Hiện tại đã dài khoảng mười lăm mét. Hơn nữa còn rộng đến mười mét, cao tới tám mét. Tổng cộng ước chừng có hơn một nghìn mét vuông. Nhẫn trữ vật này đối với Trúc Cơ tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt mà nói, vẫn nhỏ tới mức đáng thương, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói đã vô cùng tài giỏi rồi.

Tuy rằng nhẫn trữ vật của đại lục Lạc Nguyệt rất lớn, hoặc là nói tùy tiện lấy ra một nhẫn trữ vật đều lớn hơn so với cái của Diệp Mặc. Nhưng không phải mọi người đều có. Bởi vì Không Minh Thạch ở nơi đó quá ít. Bình thường luyện khí kỳ chỉ có thể dùng túi trữ vật mà thôi.

Từng gian phòng bị phá vỡ. Từng đống vàng bị Diệp Mặc gom lại. Đến cuối cùng Diệp Mặc cũng có chút chán chường. Sau khi lấy đi ba trăm nghìn thỏi vàng nguyên chất xong, cuối cùng hắn không muốn tiếp tục ở tại chỗ này tìm vàng thỏi nữa. Ai biết nơi này còn có bao nhiêu nữa. Hắn phỏng đoán mình đã lấy được chí ít là hơn bốn nghìn tấn.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Fort Knox, đám binh lính vẫn nghiêm túc bảo vệ nghiêm ngặt xung quanh Fort Knox, căn bản không biết vàng nơi bọn họ bảo vệ đã bị lấy đi hơn chín phần.

Tuy rằng Diệp Mặc thu hoạch tốt ở Fort Knox, nhưng trong kho bạc của ngân hàng Mỹ hắn chỉ tìm được mấy trăm triệu đôla tiền mặt. Hơn nữa tính uy hiếp của hệ thống theo dõi vào báo động trong ngân hàng còn lớn hơn cả Fort Knox của nước Mỹ. Mặc kệ có phải do Fort Knox được thành lập từ lâu hay không, Diệp Mặc đã hoàn toàn mất đi hứng thú đối với việc mang số lượng đôla Mỹ trong ngân hàng đi, bởi vì điều đó thật sự là quá khó khăn.

Hắn không biết nước Mỹ cất giữ tiền mặt nhiều nhất ở chỗ nào, hắn thậm chí còn muốn đi kho cất trữ của Liên bang Mỹ xem sao, tuy nhiên cuối cùng vẫn bỏ ý niệm trong đầu. Bọn họ phát hành đôla, không nhất định sẽ có thứ này. Nếu hắn biết nơi tập trung đôla, hắn không cần đi từng ngân hàng một. Có lẽ hắn sẽ còn đi một chuyến.

Nhưng điều kiện tiên quyết là hắn không thể để bại lộ tung tích của mình. Một khi bị lộ đối với hắn sẽ không có bất kỳ lợi ích gì. Hiện tại bất kể là thực lực cá nhân hắn hay là từ phía Lạc Nguyệt đều còn xa mới có thể là đối thủ của người Mỹ. Hắn đánh không lại có thể trốn, nhưng những người khác thì sao?

Số vàng trong tay có thể cho Hư Nguyệt Hoa tìm người tiêu thụ một ít. Vàng là tiền cứng, không lo bán không được, chỉ cần làm cẩn thận một chút là được.

...

Diệp Mặc lại tới phố người Hoa ở San Francisco. Đây là chỗ tốt trong kế hoạch của hắn. Ban đầu hắn dự định sau khi xử lý chuyện của Lạc Nguyệt xong mới tới nơi này. Chỉ bởi vì hôm nay đúng lúc ở nước Mỹ kiếm tiền phát tài, nên thuận tiện đến nơi này.

Trời còn chưa tối, nhưng Minh Ngọc Các lại sớm đóng cửa. Thần thức của Diệp Mặc quét đến bên trong Minh Ngọc Các, không ngờ không phát hiện ra người nào. Ngay cả ông lão tên là lão Hạ và người làm kia cũng không thấy đâu.

Diệp Mặc lại tìm tới sào huyệt của Bành Nhạc Cơ, lại phát hiện bên trong chỗ nhà dân kia không có người. Hơn nữa thoạt nhìn có vẻ bỏ hoang đã lâu. Một vài dự cảm không tốt dâng lên trong lòng Diệp Mặc. Hắn đi tới võ quán của Hồng Vũ bang. Lúc trước khi hắn và Thạch Khai Căn đến, võ quán này vô cùng náo nhiệt, hiện tại lại rách nát không chịu nổi. Diệp Mặc lại đi tới địa bàn của Chu Hoành Sinh. Cái sân riêng kia cũng không thấy một người nào.

Xem ra nơi này đã xảy ra một vài chuyện gì đó. Vì sao không thấy Thạch Khai Căn báo cáo với mình? Diệp Mặc nhanh chóng nhớ tới việc từ khi hắn chuyển đến Lạc Nguyệt đã thay đổi số điện thoại di động. Hắn không thể làm gì khác hơn là cau mày quay về cửa Minh Ngọc Các.

Ngay khi Diệp Mặc đang có chút nghi hoặc khó hiểu, thần thức của hắn quét tới một bóng người ở trong ngõ nhỏ cách đó mấy trăm mét. Rốt cuộc cũng gặp được một người quen. Lúc trước La Hưng đã giao ảnh chụp chị Nhan cho hắn. Diệp Mặc không ngờ được La Hưng còn chưa đi.

Ngay sau đó hắn đã xuất hiện ở trước mặt La Hưng. La Hưng đang cúi đầu đi nhanh bỗng nhiên bị người ngăn lại, lập tức sợ tới mức muốn ngã lăn ra. Tuy nhiên anh ta nhanh chóng thấy rõ người đang đứng đối diện là ai. Đây chính là một nhân vật đã khiến cả Hồng Vũ bang phải ngửa mặt mà nhìn - Diệp tiền bối...

Sau khi La Hưng nhận ra Diệp Mặc, lập tức kêu lên một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- La Hưng, không ngờ được anh còn ở nơi này. Tôi hỏi anh một chút. Vì sao không thấy một người nào của Đường Bang? Thạch Khai Căn cũng không thấy. Vì sao người của Hồng Vũ Bang các anh cũng không có ở đây?

La Hưng theo bản năng nhìn bốn phía một chút. Diệp Mặc thấy vẻ mặt La Hưng, lập tức nói:

- Anh không cần nhìn, khu vực gần đây không có ai. Anh cứ nói thẳng là được rồi. Có phải Thạch Khai Căn đã xảy ra chuyện gì hay không?

La Hưng lắc đầu nói:

- Thật ra anh Thạch không xảy ra chuyện. Người xảy ra chuyện chính là Bành bang chủ. Sau khi Hồng Vũ Bang chúng tôi và Sơn Khẩu Bang sống mái với nhau, thực lực hai bên đều bị suy yếu hơn rất nhiều. Sơn Khẩu Bang lại cấu kết với Tam Phiên Bang chuẩn bị tiêu diệu Hồng Vũ Bang chúng tôi.

Nghe đến đó Diệp Mặc gật đầu. Xem ra Hồng Vũ Bang đã bị tiêu diệt, bằng không chắc sẽ không tiêu điều như thế.

La Hưng lại tiếp tục nói:

- Chu bang chủ biết không phải là đối thủ của bọn họ, liền cầu cứu Bành bang chủ của Đường Bang. Sau khi người của Hồng Vũ Bang chúng tôi và Sơn Khẩu Bang sống mái với nhau, thực lực vốn đã bị suy yếu rất lợi hại. Bành bang chủ cũng biết cho dù Đường Bang ra mặt cũng không phải là đối thủ của Tam Phiên Bang.

- Nói như vậy Bành Nhạc Cơ từ chối?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

La Hưng có chút thương cảm nói:

- Bành bang chủ còn chưa kịp từ chối, Tam Phiên Bang và Sơn Khẩu Bang liền xông tới giết. Điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, đêm đó phố người Hoa tranh đấu lợi hại như vậy, lại không có cảnh sát nào qua. Có thể thấy được cảnh sát đã sớm bị mua chuộc. Vốn thực lực của Đường Bang không bằng Tam Phiên Bang, hơn nữa còn bị tập kích, cuối cùng, cuối cùng...

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng.

- Cuối cùng thế nào?

La Hưng ảm đạm nói:

- Cuối cùng Đường Bang gần như toàn quân bị diệt, mà Chu bang chủ chúng tôi cũng đã bị giết. Anh em tham gia trận đấu đó, gần như đều đã chết. Bởi vì tôi ra ngoài làm việc, tránh được lần này, cho nên mới giữ được một mạng.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ, thật ra La Hưng này đúng là người

may mắn. Hơn mười năm trước anh ta cũng ra ngoài lấy ảnh bỏ lỡ một trận hỗn chiến. Không ngờ lần này lại tránh được nữa.

- Thạch Khai Căn và Đồng Trụ thế nào?

Tuy rằng hắn đối với Đường Bang không có bao nhiêu tình cảm, nhưng Thạch Khai Căn và Đồng Trụ lại xem như là người của hắn. Hai người bọn họ khác với Bành Nhạc Cơ. Bành Nhạc Cơ là lợi dụng Diệp Mặc hắn để kéo lại thực lực cho Đường Bang. Tuy rằng trong miệng anh ta nói rất êm tai, nhưng Diệp Mặc biết Bành Nhạc Cơ là một người vô cùng có tâm cơ. Nếu quả thật muốn đưa anh ta rời khỏi nước Mỹ, anh ta vẫn sẽ mượn cơ hội rời khỏi mình.

Sở dĩ hắn để Thạch Khai Căn và Đồng Trụ ở lại giúp Bành Nhạc Cơ, kỳ thật Diệp Mặc đã nói rõ, nhiệm vụ chủ yếu của hai người chính là tìm chị Nhan. Về phần chuyện tổ chức của Đường Bang, cho dù Diệp Mặc không nói, không có sự hỗ trợ của Thạch Khai Căn, Bành Nhạc Cơ cũng sẽ khiến Đường Bang lớn mạnh. Anh ta là một người không cam lòng chịu đứng dưới người khác. Loại nhân vật tâm cơ thâm hiểm như vậy, Diệp Mặc cũng không thích.

La Hưng thấy người Diệp Mặc hỏi không phải là sự an nguy của Bành bang chủ, mà là Thạch Khai Căn và Đồng Trụ, trong lòng thật ra có hơi sửng sốt. Chỉ có điều anh ta nhanh chóng kịp phản ứng, tức khắc đáp lại:

- Tin tức về Đồng Trụ thì tôi không biết. Tôi chỉ nghe nói Bành bang chủ bị trọng thương, được một người anh em trong bang cứu đi. Nghe nói anh Thạch cũng bị thương, được một người cụt một tay cứu đi. Người cụt một tay kia vô cùng lợi hại. Anh ta giết vài người của Tam Phiên Bang, mới cứu anh Thạch đi. Chờ tới khi Dick tới nơi, anh ta đã đi rồi.

- Dick?

Diệp Mặc cảm giác cái tên này rất quen thuộc. Dường như hắn đã nghe qua.

Thấy Diệp Mặc hỏi tới Dick, La Hưng vội vàng bổ sung nói:

- Hóa ra Dick là một trong hai đại cao thủ của Liên minh ngầm. Anh ta và Tam Tức Phi Đao Jonh Jay được gọi là' "Thương đao song tuyệt". Lúc trước Liên minh ngầm và Jonh Jay đều bị tiền bối tiêu diệt. Lúc đó Dick không có ở Mỹ. Chờ sau khi gã quay trở về, biết người anh em của mình và bang phái bị tiền bối tiêu diệt, lập tức muốn tới báo thù.

- Đúng lúc Tam Phiên Bang và Sơn Khẩu Bang hợp mưu chuẩn bị tiêu diệt Hồng Vũ Bang, bởi vậy Dick liền gia nhập Tam Phiên Bang. Bởi vì tiền bối giết Jonhưng Jay, hơn nữa Liên minh ngầm cũng bị diệt trong tay tiền bối, cho nên, Dick đã ghi hận lên Đường Bang. Kỳ thật cho dù không có chuyện Liên minh ngầm này, Tam Phiên Bang sẽ tìm lấy một cớ khác để tiêu diệt Đường Bang và Hồng Vũ Bang.

Cuối cùng Diệp Mặc đã hiểu được, hoá ra vẫn có liên quan đến mình. Hắn nghĩ tới, lúc trước Thạch Khai Căn đã từng nhắc tới người này trước mặt hắn. Chỉ có điều đối với nhân vật nhỏ như vậy, bình thường Diệp Mặc đều không để ý. Không ngờ được vì một tên như vậy, thiếu chút nữa khiến Thạch Khai Căn bị giết.

Người chỉ có một cánh tay đã cứu Thạch Khai Căn, hơn nữa còn giết cả mấy người của Tam Phiên Bang. Có thể thấy được đây là một người có thân thủ rất lợi hại. Người kia là ai? Vì sao lại muốn giúp Thạch Khai Căn?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 551

Tung Tích Của Chị Nhan

Người đầu tiên Diệp Mặc nghĩ đến là Sát Nhất, chẳng nhẽ ông ta đã cứu Thạch Khai Căn? Bất luận có phải là Sát Nhất hay không, Diệp Mặc đã quyết định đến địa bàn của ông ta xem xem.

-Sao anh ở đây vẫn chưa đi?

Diệp Mặc nhìn La Hưng nghi ngờ hỏi, theo lý mà nói lần trước anh ta nên rời khỏi San Francisco, không ngờ bây giờ vẫn ở đây.

La Hưng nghe Diệp Mặc nói, sắc mặt lộ vẻ mất tự nhiên, hình như có gì đó khó nói. Diệp Mặc xua tay, ngắt lời cậu ta muốn nói:

-Cảm ơn tin tức của anh, tôi đi đây.

La Hưng phản ứng trở lại, lúc muốn nói gì đó thì Diệp Mặc đã mất hút.

…

Diệp Mặc đoán không sai, Thạch Khai Căn đúng là được Sát Nhất cứu, ngay cả Đồng Trụ cũng được ông ta cứu. Chỉ là điều khiến Sát Nhất nghi ngờ, thường thì nhựng chuyện liên quan đến Diệp Mặc, hắn ta rất nhanh tìm. Bang phái đại chiến ở phố người Hoa - San Francisco đã xảy ra gần một tháng trước, Diệp Mặc vẫn chưa đến.

Thạch Khai Căn cũng đang nghi ngờ tại sao Diệp Mặc không đến, thậm chí điện thoại của hắn cũng không gọi được. Anh ta biết sở dĩ Sát Nhất cứu anh ta chắc chắn có liên quan đến Diệp Mặc, lúc trước Diệp Mặc đi qua Ngũ Châu, hình như Sát Nhất kiêng dè Diệp Mặc. Từ khi Sát Nhất cứu mạng anh

ta, anh ta có thể nhìn ra, bản lĩnh của Sát Nhất không dưới Diệp Mặc. Một người có bản lĩnh như thế, sao lại phải kiêng dè Diệp Mặc?

Dù như thế nào, Sát Nhất đã cứu anh ta, trong lòng anh ta vẫn cảm kích. Nếu không phải Sát Nhất, anh ta sẽ không chỉ bị thương nhẹ, chắc chắn không có cơ hội trốn ra.

Khi Diệp Mặc đến Ngũ Châu lần nữa, Sát Nhất đang nói chuyện với Thạch Khai Căn. Hai người đều không ngờ Diệp Mặc lại bất ngờ xuất hiện ở đây.

-Anh Diệp…

Sát Nhất cứu Thạch Khai Căn là vì nể Diệp Mặc, anh ta là một người thực tế, nếu không phải Diệp Mặc, anh ta sẽ không đi làm việc tốn công mà chẳng được gì. Tuy Tam Phiên Bang không làm gì được anh ta, nhưng dưới anh ta còn có người khác, huống hồ Tam Phiên Bang lại là rắn địa phương Vết thương của Thạch Khai Căn vốn không nặng, có cao thủ Sát Nhất ở đây, càng sớm lành. Ông ta nhìn thấy Diệp Mặc đi đến, vội vàng đứng dậy chào một câu anh Diệp.

-Đồng Trụ không ở đây à?

Diệp Mặc thấy Thạch Khai Căn không việc gì, mới yên tâm. Thạch Khai Căn giúp hắn làm việc, nếu xảy ra chuyện gì, hắn cũng hơi áy náy.

-Trụ Tử đi thăm dò tin tức rồi …

Thạch Khai Căn vừa dứt lời thì Đồng Trụ lên tiếng.

-Anh Thạch, tối nay em nhìn thấy Dick rồi... Sát bang chủ cũng có mặt đấy.

Đồng Trụ nói xong mới nhìn thấy Diệp Mặc, vui mừng gọi:

-Anh Diệp, cuối cùng anh đã đến rồi.

Diệp Mặc nhìn Đồng Trụ có chút bối rối liền vỗ vỗ vai cậu ta. Thạch Khai Căn và Đồng Trụ trở nên thế này, có thể nói là đã bị hắn liên lụy. Nhất là Thạch Khai Căn, nếu không phải vì phân phó của hắn, cũng sẽ không ở lại Đường Bang.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc nhìn Thạch Khai Căn hỏi, tuy La Hưng nói rất rõ, nhưng Diệp Mặc vẫn muốn nghe Thạch Khai Căn nói như thế nào, dù sao ông ta mới là người trải qua chuyện này.

Cách nói của Thạch Khai Căn, Đồng Trụ hai người họ cơ bản thống nhất với những lời La Hưng nói, điểm khác biệt là Dick biết được sau khi Thạch Khai Căn được người ta cứu, còn tìm tung tích của ông ta. Theo ý của Dick, không bắt được Thạch Khai Căn, ép hỏi ra người đứng sau đã tiêu diệt "Liên Minh ngầm", thì y sẽ không từ bỏ ý định.

Vì Tam Phiên Bang ép sát từng bước nên việc kinh doanh gần đây của Sát Nhất cũng bị ảnh hưởng nhiều.

-Ông vẫn buôn người à?

Diệp Mặc không thích việc này, chỉ là Sát Nhất một lần nữa cứu Thạch Khai Căn, khiến Diệp Mặc có chút mâu thuẫn.

Sát Nhất vội vàng đáp:

-Không có, từ lần trước gặp anh, sau khi nghe lời anh, em đã không làm việc này nữa rồi, bây giờ em đang buôn bán vũ khí đạn dược.

-Anh buôn bán vũ khí đạn dược? Anh có thể lấy được vũ khí mới nhất?

Diệp Mặc bỗng nhớ đến Lạc Nguyệt, tuy Lạc Nguyệt đã mua được một vài vũ khí đạn dược, nhưng đều là đồ người khác thải ra. Còn những quốc gia kia căn bản sẽ không bán vũ khí đạn dược cho Lạc Nguyệt, phần lớn vũ khí đạn dược Lạc Nguyệt có được đều thông qua con đường ngầm.

Sát Nhất vẫn chưa trả lời, Thạch Khai Căn đã tiếp lời:

-Vũ khí của Mỹ và Hoa Hạ không giống nhau, chúng đều do các thương buôn vũ khí cung cấp, sau đó chính phủ Mỹ mua của họ. Tuy nhiên những người buôn bán vũ khí dường như đều có chính phủ đứng sau lưng, nhưng vì dính đến lợi ích cá nhân nên ở Mỹ mua được vũ khí tiên tiến nhất dễ hơn ở trong nước hay chỗ khác nhiều.

- Đúng vậy, các thương nghiệp sản xuất vũ khí chiến lược thật sự như Lockheed Martin, Boeing, Raytheon, General Dynamics, ATK các loại có quan hệ vô cùng mật thiết với chính phủ cùng quân đội, nhưng không phải quốc hữu, hoặc là nói bọn họ ở bên ngoài không phải lá bí mật. Sự mua bán của số vũ khí chiến lược này bị một số quản chế, chúng ta không lấy được đâu, nhưng đối với một số vũ khí hạng nhẹ thường quy lại rất dễ có được Sát Nhất bổ sung nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Đã như vậy, anh hãy phụ trách mua giúp tôi vũ khí hạng nhẹ tiên tiến nhất, còn về bản vẽ thiết kế chiến lược, tôi sẽ đến chỗ buôn bán vũ khí lấy về. Hiện giờ công ty tôi đã chuyển đến Lạc Nguyệt rồi, anh chắc cũng biết.

Sát Nhất vẫn luôn muốn nói lời này, bây giờ Diệp Mặc nhắc đến, anh ta càng kích động. Lần này anh ta không do dự nữa, nói thẳng:

-Diệp tiền bối, em biết dược phẩm Lạc Nguyệt muốn gia nhập vào Lạc Nguyệt thành, tiền bối …

Nghe Sát Nhất nói, Thạch Khai Căn và Đồng Trụ cũng hồ hứng theo, đương nhiên bọn họ sớm đã biết câu chuyện truyền kỳ về dược phẩm Lạc Nguyệt của Diệp Mặc. Tuy bọn họ giờ đã là tay chân của Diệp Mặc, bọn họ càng mong muốn gia nhập vào Lạc Nguyệt thành, chỉ là lúc này Diệp Mặc đang nói chuyện với Sát Nhất, bọn họ không tiện nói chen vào.

Diệp Mặc hiểu suy nghĩ của bọn họ, khẽ mỉm cười nói:

-Đương nhiên, tôi đã nói lời này, chính là cho phép các anh gia nhập Lạc Nguyệt thành, nếu bây giờ các anh muốn trở về Lạc Nguyệt cũng được, nếu các anh ở lại đây, thì hãy tiếp tục giúp tôi để ý một chút đến vấn đề vũ khí đạn dược của Mỹ và giúp tôi mua một vài vũ khí đạn dược tiến tiến nhất, nếu Mỹ có được công nghệ tiên tiến nhất, các anh có thể lập tức nói cho tôi biết.

Từ góc độ cá nhân mà nói, Diệp Mặc không thể không bái phục Mỹ là một quốc gia khai sáng. Rất nhiều nơi tốt hơn những quốc gia khác, nếu Mỹ không muốn thâu tóm Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng sẽ không tìm Mỹ động thủ. Dù cho Mỹ có lớn mạnh đến mấy, quốc gia này muốn động thủ với Lạc Nguyệt thì đừng trách Diệp Mặc ra tay trước. Còn một điều nữa, thực chất bên trong tư chất của Mỹ hình như là cái loại tự mạn ta đây đứng đầu thế giới, khiến Diệp Mặc nhìn không quen.

-Không vấn đề gì, em bằng lòng ở lại đây tiếp tục buôn bán vũ khí đạn dược.

Sát Nhất thể hiện ngay. Thạch Khai Căn và Đồng Trụ đương nhiên sẽ không lạc hậu, theo sát cho thấy rõ thái độ của bọn họ.

Ba người bằng lòng ở lại hỗ trợ, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không bạc đãi bọn họ, hắn lấy ra ba chiếc vòng tay phòng ngự tặng cho ba người, ít nhất có thể cứu bọn họ một lần. Tuy Thạch Khai Căn và Đồng Trụ không hiểu lắm về chiếc vòng tay phòng ngự, nhưng bọn họ từng tận mắt nhìn thấy quả cầu lửa mà Diệp Mặc ra tay. Huống hồ dược phẩm Lạc Nguyệt mà Diệp Mặc thành lập đã chiếm lĩnh được Lạc Nguyệt, tuyên bố độc lập, các kiểu đều khiến trong lòng bọn họ cảm thấy Diệp Mặc là một người rất mạnh và thần bí. Hắn đã nói có thể là có thể.

Từ trước đến nay trong lòng Sát Nhất luôn kính nể Diệp Mặc, lúc trước Diệp Mặc từ Thuần An đến HongKong dường như chỉ trong nháy mắt, chuyện này cho tới bây giờ y vẫn chưa hiểu. Cho nên với những gì của Diệp Mặc, anh ta xem là bảo bối.

Dù Sát Nhất khước từ nhưng Diêp Mặc vẫn để lại năm mươi triệu đô la

Mỹ cho anh ta, năm mươi triệu đô la Mỹ này là lúc trước sau khi giết Jason có được. Nói thực lòng, hắn ít khi dùng tiền, cho nên tuy hắn nhiều tiền, nhưng lại ít khi dùng đến. Muốn Sát Nhất làm việc, không thể khiến anh ta tốn tiền.

-Tôi còn muốn đến một vài nơi buôn bán vũ khí đạn dược lấy tư liệu về, các anh biết chỗ để bản vẽ nghiên cứu của bọn buôn bán vũ khí đạn dược không?

Diệp Mặc hỏi câu này khiến cho ba người ban nãy vẫn chìm trong vui sướng hoàn toàn hóa đá.

Đi đến nơi buôn bán vũ khí đạn dược lấy bản vẽ thiết kế vũ khí đạn dược về? Không phải là lấy trộm sao? Chuyện này cũng có thể? Dù Diệp Mặc lợi hại đến đâu cũng không làm được việc này. Bọn họ không biết ngay cả vàng của Fort Knox - Mỹ cũng đã bị Diệp Mặc lấy, nếu bọn họ biết việc này, khẳng định sẽ không ngạc nhiên với lời nói của Diệp Mặc như vậy.

Diệp Mặc biết nếu cho Diệp Tinh thời gian, cậu ấy chắc chắn có thể thiết kế ra vũ khí tiên tiến nhất. Nhưng hắn biết thời gian của Lạc Nguyệt có hạn, cùng với việc để Diệp Tinh bọn họ thiết kế, chi bằng trực tiếp đến chỗ buôn bán vũ khí đó lấy về rồi đưa thẳng cho Diệp Tinh bọn họ sửa lại là được.

Sau một hồi lâu, Sát Nhất là người đầu tiên định thần lại mới lên tiếng:

-Tiền bối, anh không đùa đấy chứ?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Tôi đương nhiên là không đùa, hơn nữa còn muốn làm xong việc trong sáng hôm nay, buổi tối tôi còn đến Tam Phiên Bang xem xem.

Lời nói của Diệp Mặc làm cho ba người nghĩ rằng Diệp Mặc đang nói nhảm, dù muốn đi lấy trộm bản vẽ, cũng phải đi buổi tối chứ, ban ngày? Giữa ban ngày đến công ty vũ khí của Mỹ ăn trộm bản vẽ? Điên rồi, thật sự là điên rồi. Nếu để cho bọn họ nghĩ, bọn họ thà để ban ngày Diệp Mặc đến

Tam Phiên Bang còn buổi tối đi lấy trộm bản vẽ, mặc dù như vậy vẫn rất điên rồ.

Bọn họ nhanh chóng biết Diệp Mặc không phải đùa, lời Diệp Mặc nói là thật, còn thật hơn cả vàng trắng.

-Nhưng những công ty kia đều ở những địa điểm khác nhau, hơn nữa…

Sát Nhất chưa nói hết, Thạch Khai Căn đã biết ý của anh ta. Các công ty ở khắp mọi nơi trên nước Mỹ, thêm vào cách kiểm tra nghiêm ngặt hiện nay của Mỹ, một người Hoa Hạ muốn đến nhiều nơi như thế trong một ngày, căn bản không thể.

Diệp Mặc xua tay:

-Cái này tôi sẽ nghĩ cách, anh trước hãy đưa những tư liệu kia cho tôi.

Diệp Mặc có một tấm bản đồ chi tiết của Mỹ, chỉ cần có địa chỉ, hắn có thể tìm ra. Đã đến Mỹ, đương nhiên phải kiếm được nhiều tiền mới đi. Tiền hắn đã cầm đi một ít nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy không đủ.

Sát Nhất rời đi tìm kiếm tư liệu, Thạch Khai Căn bỗng vỗ đầu nói:

-Anh Diệp, khi anh đi đã giao cho em tìm tung tích của chị Nhan, sau đó em đã tìm được rồi. Nhưng chưa kịp báo cáo cho anh thì đã xảy ra chuyện Tam Phiên Bang xâm lấn.

Diệp Mặc ngạc nhiên, thậm chí hắn nghĩ chị Nhan rất có khả năng có quan hệ huyết thống và là mẹ hắn. Nhưng vẫn chưa tìm thấy, hắn vẫn có thể bình tĩnh xử sự. Nhưng hắn nghe Thạch Khai Căn nói đã tìm được tung tích của chị Nhan, hắn bỗng có cảm giác không nói nên lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 552

Thị Trấn Mexika

Từ khi quen biết Diệp Mặc cho tới nay, Thạch Khai Căn chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của Diệp Mặc, lại càng không dám chần chừ nói:

-Một tháng trước, em tìm được một người vốn là người của Hán Văn bang, tên là Lưu Sơn. Năm đó, sau cuộc hỗn chiến giữa các bang phái, đúng là bang chủ của Hán Văn Bang đã phái người đưa chị Nhan đi. Sau đó, Hán Văn bang bị tiêu diệt, một vài anh em chạy thoát. Lưu Sơn mà em gặp chính là một trong những người chạy thoát, hắn gặp chị Nhan và một người khác bảo vệ chị Nhan trên đường.

- Ba người gặp nhau mới phát hiện ra không có tiền, chị Nhan tháo chiếc vòng tay ra, đưa chiếc vòng cho người bảo vệ mình đi đổi lấy tiền. Nhưng sau khi người anh em đó đi thì không quay lại nữa. Chị Nhan và Lưu Sơn đợi rất lâu, anh ta vẫn chưa về, sau đó hai người nghe thấy tiếng súng, không dám tiếp tục đợi nữa. Nhiệm vụ bảo vệ chị Nhan đặt lên vai Lưu Sơn, Lưu Sơn cũng được coi là trung thành với Hán Văn bang. Sau khi anh ta đưa chị Nhan đến thị trấn Mexika thì anh ta và chị Nhan lạc nhau.

-Lưu Sơn thì sao?

Một lúc lâu sau Diệp Mặc mới hỏi.

Thạch Khai Căn hổ thẹn nói:

-Em tìm thấy anh ta ở thành Daly, sau đó lần thứ hai khi em đi tìm anh ta thì anh ta đã chuyển đi rồi. Em nghĩ anh ta không muốn có liên quan gì đến Hán Văn bang nữa, em hiểu suy nghĩ của anh ta, nên cũng không tìm anh ta

nữa.

Nói xong, không đợi Diệp Mặc trả lời, Thạch Khai Căn liền lấy ra tấm bản đồ thị trấn rất cụ thể đưa cho Diệp Mặc nói:

-Đây là vị trí thị trấn Mexika, địa điểm được khoanh vòng tròn ở trên chính là nơi trước kia chị Nhan và Lưu Sơn lạc nhau. Sau khi chuẩn bị xong, em vẫn chưa kịp đi tìm thì đã xảy ra chuyện Tam Phiên Bang. Sau này Sát bang chủ cứu em, em từng đi tìm, nhưng không có một chút tin tức nào cả. Vì Tam Phiên Bang theo dõi quá chặt, nên em không dám ra ngoài thường xuyên.

Diệp Mặc cầm lấy tấm bản đồ rồi quan sát kĩ tấm bản đồ, ngay cả Sát Nhất tiến đến cũng không biết.

Thật lâu sau, Diệp Mặc mới cất bản đồ, trong lòng thấy lo cho số kiếp lênh đênh của chị Nhan. Tuy hắn đến từ Lạc Nguyệt nhưng Diệp Mặc là người trọng tình cảm, nếu không thì hắn đã không nhìn Diệp Lăng và Diệp Tử Phong với ánh mắt khác. Nói về bản chất, nếu chị Nhan thực sự là mẹ của Diệp Mặc, thì đó chính là tình cảm huyết thống.

Ai biết được thiếu gia bị bỏ rơi Diệp Mặc kia có phải là kiếp trước của hắn? Cho dù không phải thì dòng máu trong hắn cũng thay đổi rồi. Có những thứ không thể nào xóa đi, cuộc gặp gỡ với chị Nhan hắn không thể không lo lắng.

-Diệp tiền bối, những tư liệu này em đã lấy được rồi, anh xem xem.

Thấy Diệp Mặc đã định thần lại, Sát Nhất vội vàng đưa thứ trên tay cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy nhưng không nhìn kỹ, mà cất đi ngay. Một lát sau mới nói:

-Tôi muốn ra ngoài một chút, còn về chuyện Tam Phiên Bang, đợi tôi về hẵng hay.

Thạch Khai Căn đoán Diệp Mặc đến thị trấn Mexika, anh ta do dự một lúc, nghĩ nghĩ nhưng không nói. Lần trước Diệp Mặc vì chị Nhan mà đến, cho thấy rõ hắn và chị Nhan có quan hệ đặc biệt. Những chuyện khác, đợi hắn xử lý việc của chị Nhan rồi hãy nói tiếp.

Diệp Mặc bình tĩnh trở lại, hắn thấy bộ dạng muốn nói nhưng lại không nói ra của Thạch Khai Căn, liền hỏi:

-Anh có chuyện gì muốn nói?

-Anh Diệp, còn một chuyện nữa em chưa kịp nói. Lần trước sau khi anh đi, Hoàng Mân đến tìm anh, cô ấy nghe nói anh đi rồi rất thất vọng.

Thạch Khai Căn thấy Diệp Mặc hỏi liền vội vã trả lời.

-Hoàng Mân?

Diệp Mặc nhíu mày, hắn không quen cô gái này, huống hồ đây vẫn là ở Mỹ, hắn không nhớ quen cô gái này ở Mỹ khi nào, cô ấy tìm hắn làm gì?

Thạch Khai Căn thấy Diệp Mặc không nhớ ra, liền nói thêm:

-Sau khi chúng ta tiến vào Hồng Vũ bang, cô ấy là người ngồi bên cạnh Chu Hoành Sinh.

Thạch Khai Căn nói như vậy, Diệp Mặc liền nhớ ra ngay. Lúc đấu "Tam tức phi đao" Jonh Jay đến Hồng Vũ bang bảo Chu Hoành Sinh phải giao mình ra. Kết quả là bị cô gái đó cự tuyệt ngay lúc đó, hơn nữa Hoàng Mân còn bảo vệ hắn. Khi đó hắn cảm thấy kì lạ, từ trước đến nay mình và cô gái đó không quen biết, vì sao cô ấy lại bảo vệ mình?

Đối với Hoàng Mân, Diệp Mặc có chút ấn tượng, diện mạo cô gái này tuy bình thường, nhưng suy nghĩ rất chín chắn. Nghĩ đến đây Diệp Mặc mở miệng hỏi:

-Sau khi Hồng Vũ bang bị diệt, Hoàng Mân thế nào?

Thạch Khai Căn trả lời ngay:

-Con người Hoàng Mân rất thông minh, sau khi Chu Hoành Sinh bác bỏ ý kiến bảo vệ anh của cô ấy, cô ấy liền lui ra, không phải cô ấy tạm thời rời đi mà lúc ấy rời khỏi Hồng Vũ bang luôn. Sau này sau khi Chu Hoành Sinh biết mình sai, đi tìm Hoàng Mân nhưng tìm không thấy.

Diệp Mặc gật đầu, Hoàng Mân này rất thông minh, khi đó cô lập tức rút lui, không ngờ lại quyết đoán như vậy, biết Chu Hoành Sinh không đáng để mình giúp sức thì rời đi ngay. Nhưng cô đã rời đi, lại còn tìm mình làm gì? Diệp Mặc không phải xã hội đen và cũng không phải đại ca trong xã hội đen.

-Cô ấy nói gì?

Diệp Mặc hỏi tiếp.

Thạch Khai Căn nói:

-Cô ấy chỉ hỏi anh đến San Francisco chủ yếu có phải vì tìm chị Nhan, còn hỏi lần sau khi nào anh đến. Vì cô ấy nói đã biết việc này, em cũng không giấu. Còn về lần sau lúc nào anh đến, em nói em cũng không biết. Sau đó cô ấy đi rồi thì không nghe được tin tức nữa.

Diệp Mặc không hỏi nữa, tâm kế của Hoàng Mân không tồi, tâm kế của cô và Bành Nhạc Cơ không giống nhau, cô muốn làm một vài việc. Nếu để cô đi giúp Hư Nguyệt Hoa thì thật tuyệt, nhưng nếu đã đi rồi thì hỏi làm gì.

…

So sánh với những nơi khác của Mỹ, thậm chí những thị trấn khác của San Franciso, thị trấn Mexika quá bình thường. Ngay cả đường phố cũng lộn xộn, những tòa nhà kia lại càng cũ kỹ. So với những nơi khác của Mỹ, Diệp Mặc cảm thấy thị trấn này thực sự kém xa.

Diệp Mặc đứng trước một tiệm cà phê, tiệm cà phê này mới mở. Địa điểm mà Thạch Khai Căn khoanh chính là nơi này, lúc trước chị Nhan từng

đến đây, chỉ là vốn không có tiệm cà phê này.

Diệp Mặc thở dài, nhiều năm đã qua đi, không cần nói chị Nhan gần như sẽ không tiếp tục ở thị trấn này, dù là cô ấy vẫn còn ở đây thì trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không thể tìm thấy được.

Bước vào tiệm cà phê, Diệp Mặc tùy ý gọi một cốc cà phê, hắn không hiểu tiếng anh, chỉ là tùy ý chọn một loại mà thôi. Cà phê được bê lên, phía trên có sủi bọt, Diệp Mặc quấy lên rồi uống một ngụm có chút đắng, hắn không thích hương vị này.

Tiện tay cầm tờ báo bên cạnh lên, đầu đề của trang nào cũng là hình ảnh của ngân hàng Mỹ và còn có bức tường của kho vàng mà Diệp Mặc đã đào. Diệp Mặc khẽ mỉm cười, thật là nhanh, mới có buổi sáng mà báo đã ra rồi. Tuy hắn hầu như không hiểu tiếng anh, nhưng đoán cũng có thể đoán ra chuyện gì đã xảy ra. Chỉ là không biết kho vàng bị chuyển đi, người Mỹ có phát hiện ra không. Nếu Nhà Trắng phát hiện ra kho vàng đã bị chuyển đi, bọn họ có phát điên lên không?

Nghe nói kho vàng đó rất ít người đi vào, nếu mấy năm sau người Mỹ mới phát hiện ra kho vàng đã bị chuyển đi thì thật nực cười.

Diệp Mặc ngồi chưa lâu, một cô gái tóc vàng bưng cốc cà phê đến trước mặt Diệp Mặc dùng tiếng anh hỏi một câu:

-Anh là người Hoa Hạ?

Câu nói này Diệp Mặc hiểu, nhưng hắn không muốn nói chuyện với cô gái này, liền giả bộ không hiểu, uống một ngụm cà phê không thích.

-Xin hỏi, anh là người Hoa hạ à?

Cô gái tóc vàng thấy Diệp Mặc không trả lời, lại hỏi tiếp, nhưng lần này dùng tiếng Trung, trái lại phát âm rõ ràng, nói không tồi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ gật đầu:

-Đúng vậy, cô có chuyện gì?

-Ồ, tốt quá, tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện… à không, tôi nghĩ tôi có thể giúp anh…

Lời nói của cô gái tóc vàng khiến Diệp Mặc rất ngạc nhiên, muốn hắn giúp? Người Mỹ trước nay cứ đến làm quen như vậy sao? Hơn nữa, mình còn chưa cần cô ta giúp.

Không đợi Diệp Mặc nói tiếp, cô gái tóc vàng bỗng thầm thì bên tai Diệp Mặc:

-Chúng ta ra ngoài nói được không? Tôi nghĩ có lẽ anh sẽ thấy hứng thú hơn.

Sở dĩ Diệp Mặc ngồi đây uống cà phê là muốn tâm trạng yên tĩnh một chút. Hắn nghĩ lúc trước một mình chị Nhan ở trong tình cảnh lưu lạc nơi đất khách, cô đơn không ai giúp mà thấy lo. Nhưng cô gái này làm cho tâm trạng vốn không tốt của Diệp Mặc càng tồi tệ hơn.

Diệp Mặc đứng dậy, đặt tờ tiền một trăm đô lên bàn rồi quay người đi. Trên người hắn ngoài tờ tiền mệnh giá một trăm đô thì không có tiền lẻ.

Cô gái tóc vàng thấy Diệp Mặc trả tờ tiền một trăm đô thì vội vàng cầm lấy tiền, rồi lấy thẻ của mình trả tiền giúp hắn. Nhân viên quầy ba nhìn thấy cô đi cùng Diệp Mặc, cứ nghĩ là họ là một đôi, nên không quan tâm.

Cô gái tóc vàng đi ra khỏi tiệm cà phê liền đi đến bên cạnh Diệp Mặc. Thậm chí còn dùng tay nắm lấy cánh tay của Diệp Mặc, còn cố ý cọ ngực của mình lên cánh tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn không có cảm tình với cô gái dùng loại nước hoa hóa học kỳ lạ kia. So với Ninh Khinh Tuyết đang ở nhà đợi hắn, ngay cả nhìn Diệp Mặc cũng không có hứng thú với cô gái này. Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định phần lớn những cô gái này đều là gái đứng đường, tuy không khinh bỉ nhưng với tâm trạng lúc này của Diệp Mặc, để ý cũng không thèm

để ý đến cô ta.

Chỉ là trong lòng Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ, những gái đứng đường bình thường toàn ra ngoài vào buổi tối, mà cô gái này lại hoạt động vào ban ngày, so với thời gian làm việc của những cô gái khác dường như không giống.

Vất cánh tay của cô gái xuống, Diệp Mặc tỏ vẻ không thoải mái nói:

-Rốt cuộc cô muốn nói gì? Nếu cô muốn lên giường thì thôi đi, tôi không có hứng thú với cô.

Nhưng khác với những gì Diệp Mặc đoán, cô gái này lại tỏ vẻ khó chịu, nhưng rất nhanh đã vứt cái vẻ khó chịu ấy sang một bên rồi tươi cười nói:

-Ồ, em biết, nhưng em thích anh, anh là một người đàn ông chân chính, trên người có mùi của đàn ông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 553

Quyền Anh Đen

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

-Nói thêm câu nữa, tôi không có hứng thú với cô, xin mời tránh ra.

Nếu không phải phải tìm tung tích chị Nhan ở trấn Mexika thì Diệp Mặc đã sớm tránh ra rồi, làm gì có thời gian dông dài với người phụ nữ ngoại quốc này.

Cô gái tóc vàng này bỗng nói:

-Người Hoa Hạ rất ít đến trấn Mexika, xin hỏi anh đến du lịch à? Có lẽ tôi có thể đưa anh đi tham quan toàn bộ thị trấn Mexika này. Em biết rất nhiều chỗ mà nhiều người không biết ở đây. Nhà ma Mexika, chiến trường xoay, phố người Hoa, hắc quyền ngầm… Tuỳ anh thích đâu em đều có thể đưa anh đi, em chỉ lấy ít tiền thôi. Thậm chí chỉ cần anh đưa thêm cho em 300… không, 200 đô là em có thể phục vụ anh một ngày.

Từ lời cô, Diệp Mặc đã biết người con gái tóc vàng này căn bản không từ bỏ mục đích đòi tiền mình nhưng lời của cô vẫn khiến Diệp Mặc giật mình.

Lần đầu tiên hắn đến thị trấn Mexika chắc chắn là không quen thuộc. Nếu có một người dẫn đường hắn có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian. Người con gái này còn hiểu một chút tiếng Hoa, thậm chí cũng có thể coi là lưu loát, hai người giao tiếp hoàn toàn không có vấn đề.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc bỗng hỏi:

-Cô tên là gì? Cô thực sự rất cần tiền sao?

Cô gái tóc vàng này thấy Diệp Mặc hỏi tên, liền vội vàng nói:

-Em là Enie, đúng vậy, em thực sự rất cần tiền, nếu anh chơi mệt rồi, em thậm chí có thể lên giường với anh, chỉ cần anh đưa em hai trăm đô là được.

-Lên giường thì không cần, cô nói chỗ này có nhiều người Hoa hay không trước đi, bình thường thì cư ngụ ở đâu? Còn nữa... Cô biết bao nhiêu về lịch sử của thị trấn này? Không, hoặc nói cô ở đây bao lâu rồi?

Diệp Mặc khoát tay. Nói xong cảm giác biểu đạt của mình có chút vấn đề, hắn không cần lịch sử của trấn nhỏ này mà là một số chuyện mười mấy năm trước của trấn này.

Enie vừa nghe Diệp Mặc hỏi những chuyện này, cô ta sợ Diệp Mặc nghĩ mình biết không nhiều, từ chối vụ kinh doanh này, vội nói:

-Em sinh ra tại đây, cha em là thợ rèn. Vì vậy em rất hiểu nơi này, hiểu rất rõ giống như…

Enie định nói một câu so sánh của Hoa Hạ, tiếc rằng kiến thức của cô có hạn, nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra.

Diệp Mặc không để ý suy nghĩ của cô, hắn gật đầu nói:

-Cô đưa tôi đi khu định cư của người Hoa xem là được rồi. Tôi muốn tìm một người.

-Tìm người, à, vậy thì được. Chỉ cần người anh tìm là người Hoa, tôi đều có thể giúp anh tìm, ồ, người ta đều gọi tôi là "biết tuốt Hoa Hạ".

Enie không cảm giác giọng điệu của cô có chút khoa trương, tự nói:

-Muốn tìm người Hoa, chúng ta đi chợ quyền anh đen ngầm ở đường Mông Đường trước, người Hoa chỗ đó tuy không phải là nhiều nhất nhưng cũng là nơi nhiều thứ hai, có lẽ người mà anh muốn tìm chính là ở chỗ đó.

Chị Nhan không thể nào ở chợ quyền anh đen ngầm được, Diệp Mặc không hề nghĩ mà từ chối luôn -Tại sao phải đi chỗ nhiều người Hoa thứ hai? Cô dẫn tôi đi thẳng đến chỗ nhiều người Hoa nhất là được rồi.

-Ồ, anh à, tôi còn không biết anh tên gì?

Enie có tâm muốn gọi tên Diệp Mặc mới phát hiện đến bây giờ cô đến tên Diệp Mặc còn không biết.

-Tôi tên Diệp Mặc, cô cứ đưa tôi đi chỗ nhiều người Hoa nhất là được.

Diệp Mặc và Enie sau khi nói chuyện một hồi, hắn cảm giác cô không đáng ghét như trong tưởng tượng, ít nhất cũng coi như là biết điều. Có lẽ cô thực sự cần tiền, nếu cô có thể đưa mình đi tìm một lượt người Hoa của trấn này, hắn sẽ không ngần ngại đưa Enie này ít đô Mỹ.

Enie nghe Diệp Mặc nói tên, càng vui mừng nói:

-Anh Diệp Mặc, chỗ nhiều người Hoa nhất là phố người Hoa, nhưng đi đến đấy buộc phải đi qua đường Mông Đường - chợ quyền anh đen ngầm. Như thế chúng ta có thể tốn ít thời gian hơn để tìm tất cả người Hoa ở trấn Mexika.

Diệp Mặc vừa nhìn ánh mắt Enie loé lên đã biết cho dù cô nói đúng nhưng cô khăng khăng phải đi chợ quyền anh đen ngầm ở Mông Đường chắc chắn là có ý nghĩ của mình.

Đối với Diệp Mặc mà nói, bất kể suy nghĩ của Enie là gì, cho dù cô ta có đưa mình tới ổ thổ phỉ hắn cũng không để ý.

Dường như cảm giác lời của mình có thể sẽ gây hiểu nhầm cho Diệp Mặc, Enie vội vàng giải thích một câu:

-Thực ra thì ở chợ quyền anh đen còn có thể thấy rất nhiều cao thủ lợi hại người Hoa đánh quyền, nếu anh không có hứng thú, chúng ta có thể

không đi.

-Không sao, chúng ta đi chợ quyền anh đen ngầm đi.

Diệp Mặc tuỳ tiện xua tay, cười nhạt một tiếng, một thị trấn nhỏ của Mĩ cho dù là cao thủ quyền anh đen có nhiều hơn nữa hắn cũng không quan tâm.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, Enie càng vui mừng gọi:

-Ồ, thượng đế Diệp Mặc, ngài giỏi nhất, người đúng là một thân sĩ hào hoa.

So sánh của cô chẳng ra cái gì cả, nhưng nét mặt lại vô cùng vui mừng.

-Chúng ta mau đi thôi, sau này chỉ cần gọi tôi là anh Diệp là được. Thượng đế Diệp Mặc, tên xưng hô này nghe có chút khiến Obama không được vui lắm, có lẽ ông ta cho rằng ông ta mới chính là thượng đế của nước Mĩ.

Cảm giác Enie tuy thiếu tiền nhưng cô không có nỗi phiền muộn của sự thiếu tiền, thậm chí còn vì có được việc dẫn đường nên trở nên phấn chấn, tâm trạng Diệp Mặc cũng khá lên nhiều.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, Enie vội lắc đầu:

-Không, không, tôi ghét lão châu Phi đó, ông ta trước nay đều không quản đám người nghèo thị trấn Mexika này.

-Ồ, bé yêu, anh cũng ghét ông châu Phi đó.

Một gã đàn ông Mĩ da trắng nhai kẹo cao su từ bên cạnh Diệp Mặc và Enie đi qua, anh ta nghe thấy lời của Diệp Mặc và Enie, liền dùng tiếng Trung hết sức tồi để nói một câu.

Enie không để ý gã da trắng này mà chỉ vào một ngõ nhỏ nói với Diệp Mặc:

-Đi vào trong thì đến chợ quyền anh đen ngầm rồi, chúng ta vào đi.

Gã da trắng nhai kẹo cao su kia thấy Enie không để ý anh ta, anh ta cảm giác có chút vô vị, đi qua bên cạnh Diệp Mặc và Enie, đi vào ngõ nhỏ hẹp đó, xem ra anh ta cũng đi tới chợ quyền anh đen ngầm đó.

Diệp Mặc và Enie đi chừng một lúc, bên cạnh họ không ngừng có người vội vã xông vào, hơn nữa người Hoa còn chiếm bốn phần, chả trách một người nước ngoài nào đó cũng biết vài câu tiếng trung. Xem ra nơi này đúng như Enie nói, người Hoa chiếm phần lớn, thậm chí còn rất náo nhiệt. Bây giờ là buổi sáng ở đây đã náo nhiệt như thế này rồi, có thể tưởng tượng buổi tối, ở đây còn náo nhiệt hơn.

Đi hết cái hẻm nhỏ mà dài này, Enie dẫn Diệp Mặc đi vào một đại sảnh vô cùng lớn. Người trong đại sảnh rất nhiều, nghe có vẻ ồn ào, có chút chướng khí mù mịt. Từng món ăn bán lẻ rải rác chung quanh như rừng, uống rượu, đánh bài, ăn cơm, thậm chí còn có một số người trốn trong một góc để hít thuốc phiện. Diệp Mặc phát hiện ở đây có đủ loại màu da, quốc gia nào cũng có, có vẻ tốt xấu lẫn lộn.

Enie cười với Diệp Mặc, hơi không phải, nói:

-Anh Diệp, chúng ta vào đây là được rồi, đại sảnh này hơi huyên náo một chút. Đại sảnh này cũng có rất nhiều người Hoa, anh xem xem có quen ai không.

Enie dường như quen rất nhiều người ở đây, cô vừa vào liền có một số người chào hỏi cô, tiếng Anh, tiếng Trung đều có.

Nhưng Enie biết nhiệm vụ ngày hôm nay là gì, cô thấy Diệp Mặc không nhìn người ở trong đại sảnh đã biết Diệp Mặc rất không thích nơi này. Cô vội đưa Diệp Mặc đi qua đại sảnh, tiến vào tầng hầm.

Ở cửa vào, Enie dừng lại, cô hơi ngại ngùng nhìn Diệp Mặc nói:

-Anh Diệp, anh có thể cho em mượn hai trăm trước được không? Anh

yên tâm, em chắc chắn sẽ không quỵt nợ đâu.

Mấy trăm đô la Mĩ đối với Diệp Mặc mà nói thì chả khác gì mấy tờ giấy cả nhưng hắn cũng không phải coi tiền như rác. Chỉ rút hai trăm đô ra đưa cho Enie, nếu cô ta thực sự đưa mình đi tìm vòng quanh trấn Mexika thật, hắn sẽ không ngại đưa thêm cho cô ta một ít. Ngộ nhỡ cô ta còn có thể nghe ngóng dấu vết mười mấy năm trước mà chị Nhan để lại có lẽ hắn sẽ cho nhiều hơn.

-Cảm ơn ngài, ngài Diệp, ngài đúng là thượng đế của em, chúng ta vào thôi.

Thật giống với niềm vui mà một tên cờ bạc gom được tiền đánh bạc vậy. Vẻ mặt Enie dường như không phải cô có được hai trăm đô mà là hai triệu đô la Mĩ vậy.

Diệp Mặc thầm nghĩ, đúng là biết đủ thì sẽ vui vẻ, cô Enie này đúng là rất chuẩn để giải thích câu nói này.

Hai người đi đến cửa, Enie sau khi nộp hai mươi đô la Mĩ thì đưa Diệp Mặc đi vào chợ quyền anh đen ngầm.

Diệp Mặc thấy đám người ở tầng hầm rất ồn ào, liền biết Enie chắc chắc có chuyện của mình mới đến đây. Nhưng Diệp Mặc phát hiện ở đây thực sự có rất nhiều người Hoa, hơn nữa những người Hoa đó còn đứng trước võ đài gào hét.

-Enie, sao em lại đến sớm như vậy?

Một giọng tiếng Trung vô cùng trôi chảy hỏi.

Người hỏi là một gã thanh niên da vàng chừng hai mươi tuổi. Trên đầu anh ta dường như đã bị thương, còn đeo gạc. Anh ta chen đến trước mặt Diệp Mặc và Enie, sau khi hỏi xong câu này liền nhìn Diệp Mặc.

Enie đang chuẩn bị để Diệp Mặc chờ một lát, cô đi tìm người thanh niên

này, không ngờ anh ta lại tới rồi. Enie hơi ngượng ngùng, lấy ra ba trăm đô la Mĩ đưa cho người thanh niên này, sau đó nói:

-Diệp Mặc là bạn mới của em, anh không cần lo lắng. Anh đi đăng kí tên trước đi, tối em lại đến xem đấu loại của anh.

Diệp Mặc phát hiện ba trăm đô Mĩ đó đều là từ người hắn mà ra, có một trăm đô là Enie giành được từ quán café, còn hai trăm chính là vừa nãy hỏi mượn của hắn.

Người thanh niên này do dự một lát, vẫn nhận lấy tiền, chỉ nói một câu:

-Anh nhất định sẽ không làm em và chị Tư Tư thất vọng.

Nói xong xoay người đi vào trong đám người, Diệp Mặc thấy anh ta vào trong khu thi đấu.

-Xin lỗi anh Diệp, em đã lừa anh. Anh yên tâm, em chắc chắn sẽ đưa anh đi tìm một lượt cả thị trấn Mexika này. Nếu người anh cần tìm ở đây, em chắc chắn sẽ giúp anh tìm ra.

Dường như cảm giác được điều mình làm có chút không phải, Enie nói lời xin lỗi Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn người thanh niên vừa rời khỏi kia, hắn cảm giác hơi quen thuộc. Trên người thanh niên này hắn hình như đã nhìn thấy được một số thứ mà đã từng nhìn thấy, chỉ là nhất thời hắn không nghĩ ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 554

Tư Gia

Anh ta tên là Ân Gia, vì anh ta cần tiền, ít nhất là mấy chục ngàn đô Mĩ vì thế anh ta đã đến đây, tôi muốn giúp anh ta nhưng tôi cũng không có tiền…

Enie giải thích hồi lâu, Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ý của cô.

Enie cũng không phải người sinh trưởng ở Mĩ, bố cô là người Hongkong. Bố cô nhiều năm trước sau khi đến Mĩ, trăn trở đi đến thị trấn Mexika. Sau đó bố cô kiếm sống bằng nghề rèn sắt ở trấn nhỏ, sau đó gặp mẹ Enie, hai người kết nghĩa vợ chồng thì đã sinh ra Enie nhưng cô vừa sinh ra thì mẹ cô liền qua đời.

Cha Enie nuôi cô, tuy sống không được tốt lắm nhưng cũng miễn cưỡng sinh sống được ở nơi này. Sau đó vì khủng hoảng kinh tế, cha cô phá sản, chỉ có thể dựa vào tiền trợ cấp cho dân nghèo, chuyển đến ở khu dân nghèo sau phố người Hoa. Vì nơi này kì thị người Hoa nên Enie và cha không được hưởng nhiều phúc lợi. Cộng thêm cha cô là một con ma men, phần lớn tiền đều bị ông ta cầm đi mua rượu, tiền tiêu dùng hằng ngày của Enie lại càng ít đi.

Ở phố người Hoa, Enie quen hai chị em Ân Gia, và cô còn yêu Ân Gia. Mà Ân Gia và chị anh ta gần đây cần một khoản tiền, nhưng Enie không có cách nào giúp đỡ, đành đến đây đánh quyền anh đen. Vì bản lĩnh Ân Gia không tệ, thường thì hai ba người không phải là đối thủ của anh ta nên Enie mới ủng hộ anh ta đến đánh quyền.

Gần đây chợ quyền anh đen ngầm của trấn Mexika đã tổ chức một cuộc

thi quyền vương đai vàng Mexika. Giải nhất có thể đạt một trăm ngàn đô tiền thưởng, giải nhì và giải ba có thể lần lượt có được năm mươi ngàn và ba mươi ngàn tiền thưởng. Vì vậy Ân Gia mới không do dự mà đăng kí. Tuy phí đăng kí chỉ cần ba trăm đô nhưng tìm người bảo lãnh lại cần thêm một ngàn đô nữa. Hai người cộng lại chỉ có một ngàn đô, vì thế Enie phải ra ngoài kiếm tiền.

Ân Gia vốn định đánh hai trận thách đấu, sau đó được một chút tiền thưởng, nhưng trận thách đấu cũng cần phí đăng kí, hơn nữa cùng không thấp.

Diệp Mặc sau khi nghe không biết nói gì, người con gái này ra ngoài ngủ cùng người khác để kiếm tiền giúp người mình yêu, nên khen cô ta hay nên mắng cô ta đê tiện đây? Nhưng Diệp Mặc liền nghĩ đến suy nghĩ của người Mĩ có lẽ không giống với người Hoa Hạ. Có lẽ họ cho rằng nam nữ chính là như vậy, ngủ một giấc thì cũng chả mất tí thịt nào.

Tuy Diệp Mặc không hiểu cách làm của Enie nhưng hắn biết mỗi người đều có cách làm của mình, có lẽ đứng ở góc độ của cô ta mà nói cô ta là đúng. Chỉ là Enie dường như quá nhỏ, tuy Diệp Mặc đoán cô ta tầm 24~25 tuổi nhưng theo cô ta nói mình mới 19 tuổi, vẫn là một học sinh trung học phổ thông.

Thấy Diệp Mặc im lặng không nói, Enie đang muốn tiếp tục nhận lỗi. Bây giờ tiền đã lấy đưa cho Ân Gia đi đăng kí rồi, nếu Diệp Mặc không muốn để cô tiếp tục dẫn đường, cô không còn hai trăm đô để trả lại nữa.

-Ồ, ồ…

Một hồi tiếng hoan hô truyền đến, Diệp Mặc nhìn qua đó, phát hiện võ đài gần góc trái, một người đàn ông người Hoa bị đánh ngã xuống. Diệp Mặc vừa vào đã thấy trận đấu của hai người này, chỉ là loại trình độ đó hắn không để ý mà thôi.

Tên đàn ông người Hoa kia phun ra vài ngụm máu, rõ ràng là khí ra thì

nhiều, khí vào thì ít. Người đàn ông da đen đứng trên võ đài đó tức thì bị trọng tài giơ tay lên, mắt lộ vẻ hưng phấn.

Rất nhiều người trên khán đài đều ném tiền lên võ đài, một cô gái chỉ mặc bikini đứng trên võ đài nhặt tiền, hơn nữa còn làm các loại vẻ mặt khêu gợi thấu xương thu hút càng nhiều người ném tiền lên.

Có thể tuỳ tiện đánh chết người sao?

Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn những người reo hò đó.

Dường như thấy sự kinh ngạc của Diệp Mặc, Enie vội vàng nói:

-Nếu đi xem bên trong đó, cần thêm tiền để mua chỗ ngồi, nếu không chỉ có thể xem ở ngoài. Nhiều tuyển thủ đánh thắng đều có người thưởng đô. Có lúc tiền thưởng một trận lên đến mấy ngàn đô Mĩ. Mấy chục ngàn em cũng thấy rồi nhưng hơn tiền trên chục ngàn thì rất ít.

-Chỗ này chính phủ không quản sao?

Diệp Mặc cau mày hỏi một câu.

Enie lắc đầu nói:

-Đương nhiên là sẽ không quản, có lúc có người đến kiểm tra. Nhưng trước khi kiểm tra, ở đây đều nhận được tin, sẽ không có bất cứ vấn đề nào cả.

-Cô không lo Ân Gia cũng sẽ bị người ta đánh ngã xuống như thế sao?

Diệp Mặc thầm nghĩ, nếu ở Hoa Hạ, là bạn gái của Ân Gia chắc chắn đầu tiên sẽ khuyên anh ta đừng tham gia những loại thi đấu thế này. Nhưng Enie dường như rất khuyến khích Ân Gia tham gia loại đấu quyền anh đen này, dường như căn bản không lo anh ta sẽ xảy ra chuyện vậy.

Diệp Mặc vốn còn tưởng ở đây đánh quyền anh đen. Nếu thua, nhiều nhất cũng chỉ là mất đi tiền đặt cọc và tiền đăng kí tên thôi, bây giờ xem ra

nếu thua rồi rất có khả năng còn mất mạng nữa.

Enie không thèm để ý, lắc đầu nói:

-Ân Gia có thể thắng, tôi tin anh ta chắc chắn có thể, tại sao em phải lo lắng cho anh ta cơ chứ?

Diệp Mặc không biết nói gì, vừa rồi người da đen tuy không chuyên nghiệp nhưng anh ta ra quyền rất gian xảo, vừa nhìn đã biết chính là lão thủ kinh nghiệm sa trường rồi. Ân Gia là người mới lần đầu tiên tham gia trận đấu, Enie dựa vào cái gì mà tin tưởng anh ta?

Chỉ là Diệp Mặc không có hứng thú với những thứ này. Hắn liếc một lượt cả chợ quyền anh đen ngầm này rồi, giống như hắn nghĩ, tuy nơi này rất nhiều người Hoa nhưng không có một khuôn mặt nào quen thuộc. Phụ nữ người Hoa rất ít chứ đừng nói chị Nhan.

-Đi thôi, đưa tôi đi xem phố người Hoa.

Diệp Mặc bây giờ tuy không có hứng thú với chỗ này nhưng lại có chút mong đợi phố người Hoa.

Nếu chị Nhan ở thị trấn Mexika này, vậy trên 90% là ở tại phố người Hoa. Vì đó là khu bình dân của người Hoa. Chị Nhan đơn độc một mình đến Mexika, không đi xóm nghèo bình dân thì không có chỗ nào để đi nữa.

Enie biết chuyện này cô ta làm không hay lắm, nên Diệp Mặc đề nghị cô mau đưa hắn đi phố người Hoa, cô ta căn bản không chần chừ chút nào, dù sao việc của cô ta cũng làm xong rồi.

…

Phố người Hoa của thị trấn Mexika nói là xóm nghèo thật đúng là như vậy. Diệp Mặc thậm chí cảm giác được sự hỗn loạn những năm tám mươi trong phim Hongkong ở đây. Nhìn đến đây, Diệp Mặc liền nghĩ đến xem ra nước Mĩ cũng không phải nơi nơi đều có nhiều tiền.

Tất nhiên cũng có khả năng tồn tại ý thức loại trừ người Hoa của Mỹ, họ không quan tâm đến sự sống chết của người Hoa. Con phố hẹp mà dơ dáy bẩn thỉu này hơn nữa còn rất khuất. Diệp Mặc nghĩ nếu không phải Enie đưa hắn tới đây, nói không chừng hắn lượn một vòng ở đây, thậm chí cũng không tìm thấy thị trấn Mexika còn có một khu phố người Hoa Cư dân ở đây thì trên 80% đều là người Hoa, nhưng cũng có một số người da đen và người da trắng, người da trắng là ít nhất. Enie ở đây coi như là khác thường rồi. Diệp Mặc theo bản năng nhìn nhìn Enie. Cha cô là người Hongkong, sao cô lại hoàn toàn là ngoại hình người da trắng, thậm chí không có chút nào nhân tố di truyền của người Hoa bên trong nữa. Diệp Mặc thậm chí nghĩ một cách thú vị, mẹ cô có phải đã cho cha cô cắm sừng không.

-Enie…

Rõ ràng là Enie rất được chào đón ở con đường này, rất nhiều người Hoa thấy cô thì đều chào hỏi. Enie vẻ mặt tươi cười, bất kể ngưu quỉ xà thần cô đều có thể nói vài câu.

Tiếng Trung lơ lớ của cô biểu đạt cũng không tệ, hoá ra là có luyện tập qua.

-Enie, Ân Tư xảy ra chuyện rồi, cô mau đi tìm Ân Gia - em của cô ấy đi.

Một người Hoa trung niên đẩy một xe kéo qua, vội vàng đi tới, trong xe còn rất nhiều vỏ chai. Sau khi anh ta thấy Enie thì nói tin tức này cho cô.

-A, chị Tư Tư bị làm sao?

Enie nói xong liền phản ứng lại, cô không chờ người đàn ông này trả lời, thậm chí còn không kịp chào hỏi Diệp Mặc đã vội vã chạy ra ngoài.

Diệp Mặc nhìn Enie vội vã chạy đi, cũng không trách cô. Nhưng Ân Gia, Ân Tư hai cái tên này rất kì lạ, cộng lại thì chính là Tư Gia.

Nhìn người đàn ông đó đẩy vỏ chai sắp rời đi, Diệp Mặc bỗng mở miệng nói:

-Xin hỏi Enie đi đâu rồi? Đã xảy ra chuyện gì vậy.

Người đàn ông này nhìn Diệp Mặc một cái, vì Diệp Mặc đến cùng Enie, anh ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói:

-Tư Gia ở khách sạn Meto làm việc, nghe nói hôm nay cô ấy đắc tội một người khách. Hình như phải đền rất nhiều tiền vì thế bây giờ bị tạm giữ lại ở khách sạn.

-Khách sạn Meto ở đâu? Nước Mĩ không phải là nước rất có pháp luật sao? Sao lại có chuyện như thế này?

Diệp Mặc có chút không hiểu hỏi.

Lần này người đàn ông trung niên đó lại lộ ra vẻ mặt khinh thường, ông ta lạnh lùng nói:

-Pháp luật? Đấy là đối với người Mĩ mà nói, hơn nữa khách sạn Meto chính là nơi giống với chợ quyền anh đen ngầm kia ở đường Mông Đường. Có tiền thì có lí, lí lẽ trước nay đều không phải của người không có tiền. Tôi thấy cậu xem nhiều pháp luật dân chủ của nước Mĩ quá rồi, người giàu muốn cho anh vào tù, ở Mĩ mà nói đúng là quá đơn giản, này người thanh niên, cậu mới đến đây à.

Nói xong người đàn ông này lại không thèm để ý đến Diệp Mặc nữa, đẩy xe, xoay người rời đi, thậm chí ngay cả khách sạn Meto rốt cuộc ở chỗ nào cũng không trả lời.

Diệp Mặc có chút bất lực, nói thật, hắn thực không hiểu cuộc sống ở Mĩ. Nhưng cho dù hắn không hiểu thì cũng biết ở nơi như thế này cuộc sống của người giàu với người nghèo chắc chắn là không giống nhau. Tuy lời người đàn ông đó có chút định kiến nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn sai lầm.

Diệp Mặc lại ngăn một người phụ nữ trung niên, hỏi vị trí của khách sạn Meto. May mà người phụ nữ trung niên này cũng không nói hai lời, một mạch chỉ thẳng Diệp Mặc đến cửa lớn khách sạn Meto.

Vừa đi đến cửa khách sạn Meto, thần thức của Diệp Mặc đã thấy ở lầu hai, một gã da trắng chỉ vào một cô gái chừng hai mươi tuổi mắng chửi điên cuồng, nhưng lời anh ta nói Diệp Mặc không hiểu câu nào cả.

Bên cạnh người đàn ông da trắng còn có một người đàn ông trung niên người Hoa, anh ta đứng một bên bênh vực hát đệm cho người chửi cô gái đó.

Lúc này Enie đang đỡ cô gái kia, trên mặt cô ta có một dấu tay. Mặt Enie lúc này lại đầy kinh hoảng, điều này làm cho Diệp Mặc có chút kì lạ. Hắn quen Enie cũng được mấy tiếng rồi, cũng biết Enie là một cô gái người Mĩ rất lạc quan, không ngờ có thể thấy sự kinh hoàng trên mặt cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 555

Chuyện Này Vẫn Chưa Kết Thúc

Diệp Mặc bước vào tầng hai của khách sạn, nói với Enie:

-Enie, cô đã lấy tiền của tôi, sao lại không dẫn đường cho tôi?

Enie vốn đã đang hoảng loạn rồi, không biết nên nói thế nào cho phải, bây giờ Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện, cô mới nhớ ra rằng Diệp Mặc là ông chủ của cô, trong lòng lại càng lo lắng hơn.

-Xin lỗi, anh Diệp, anh ra ngoài đợi em trước, em sẽ ra ngay...

Enie biết là mình sẽ không thể ra ngay được, nhưng cô biết người đàn ông da trắng đó là ai, nói không chừng có khi lại liên lụy đến Diệp Mặc cũng nên.

-Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn Enie và cô gái bị đánh, bước về phía họ, rồi còn hỏi thêm một câu.

Enie nhìn thấy Diệp Mặc không những không chịu rời đi, ngược lại còn bước đến gần hơn, chỉ đành nói:

-Chị Tư Tư làm hỏng đồ của khách, chị ấy không đền nổi, chị ấy, em...

Diệp Mặc vừa nghe đến đây là hiểu luôn, cô gái đó quả nhiên là chị của Ân Gia, tên Ân Tư. Nhìn bộ quần áo cô ấy mặc, chắc cô ấy là người làm công ở đây, chỉ là không biết cô ta đã làm hỏng vật gì của khách, mà lại không đền nổi.

Diệp Mặc đột nhiên tham gia, vốn dĩ người đàn ông da trắng mắng người và người đàn ông trung niên vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, đợi sau khi hai người đó kịp phản ứng, thì Diệp Mặc đã nói được mấy câu với Enie rồi.

-Anh là ai?

Người đàn ông trung niên đang đánh giá Diệp Mặc, giọng nói tỏ vẻ khinh thường.

-Tôi và Enie quen nhau, cứ cho là bạn bè đi, không biết cô ấy đã làm hỏng của các vị thứ gì, mà các vị lại đánh người?

Diệp Mặc liếc nhìn người đàn ông da trắng và người đàn ông gốc Hoa đứng trước mặt mình, nói.

Diệp Mặc rất nhanh, đã phát hiện ra trong túi của người đàn ông da trắng có một khẩu súng lục, hơn nữa, cách chỗ hắn đứng không xa còn có hai tên đô con nữa, chắc hai tên này là vệ sĩ của anh ta.

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Mặc, người đàn ông trung niên này nhếch miệng cười mỉa mai, giọng điệu châm biếm nói:

-Ân Tư là nhân viên trong khách sạn của tôi, Helder là khách quý của chúng tôi, Ân Tư làm vỡ miếng tượng ngọc trắng của Helder, anh nói xem có đáng để bồi thường hay không? Vì Ân Tư là nhân viên của tôi, thế nên tôi chỉ bắt cô ta bồi thường 1/10 thôi, coi như là khách sạn chúng tôi gặp xui xẻo, nhưng đến 1/10 cô ta cũng không thể trả nổi, anh nói xem tôi phải làm thế nào? Nếu như cô ta không đồng ý bồi thường, tôi chỉ có cách là để cô ta ngồi tù thôi.

-Ông Rose, rõ ràng ông biết chị Tư Tư không có tiền, ông vẫn còn bắt chị ấy phải bồi thường 1 triệu, còn nữa, miếng tượng ngọc đó mà đáng giá mười triệu thật sao? Có phải là ông đang cố ý làm khó chị ấy đúng không? Ông...

Enie bỗng nhiên lớn tiếng quát, cuối cùng định nói là ông chủ cố tình lừa gạt tống tiền, nhưng nhìn thấy người đàn ông da trắng, nên đành nuốt câu nói đó lại.

-Không có tiền?

Người đàn ông Hoa Kiều tên Rose liếc mắt nhìn Enie và Ân Tư, rồi cười nhạt, nhưng không nói gì Sau khi Diệp Mặc đến, người đàn ông da trắng không tiếp tục chửi mắng Ân Tư nữa, nháy mắt ra hiệu cho hai tên vệ sĩ đứng chặn ở cầu thang xuống lầu.

-Cái thứ gì mà 1/10 giá trị của nó đã đáng giá 1 triệu rồi vậy?

Diệp Mặc đột nhiên mở miệng hỏi.

Rose cười nhạt -Khách nói trị giá bao nhiêu thì là bấy nhiêu, làm hỏng đồ của khách rồi lại còn không chịu bồi thường, lẽ nào đến quỳ cũng không biết sao?

Nói xong câu đó dường như Rose cảm thấy anh ta không nên trả lời câu hỏi của Diệp Mặc, Diệp Mặc là cái gì, mà anh ta lại phải chủ động trả lời chứ? Anh ta lại liếc nhìn Diệp Mặc nói:

-Anh và Ân Tư có quan hệ gì với nhau? Có phải anh muốn bồi thường không? Nếu như không bồi thường, thì anh hỏi những chuyện này làm cái đếch gì?

Diệp Mặc cười thản nhiên:

-Tôi muốn bồi thường, nhưng tôi vẫn còn chưa nhìn thấy món đồ đó, nếu như thứ đó thực sự đáng giá 1 triệu, thì có lẽ tôi sẽ bồi thường cho các anh.

-Anh...

Rose cứng họng không nói được gì, một câu nói mỉa mai của anh ta còn chưa nói xong, đã bị chặn họng mất rồi còn đâu.

Diệp Mặc đang cầm trong tay hai ba tệp tiền đô mới tinh, vừa nhìn là biết cũng phải tầm hai ba mươi nghìn. Trước khi anh ta kịp phản ứng, Diệp Mặc đã giơ tay lên, giống như làm ảo thuật vậy, số tiền trong tay đã biến mất trong tích tắc.

Ánh mắt Rose cuồn cuộn, người thanh niên này tùy tiện lấy ra hai ba mươi nghìn đô la mỹ, chắc chắn là hắn ta còn nhiều hơn thế rất nhiều. Số tiền hắn vừa cầm chắc chắn vừa mới rút từ ngân hàng về, còn mới tinh Gã đàn ông da trắng tên Helder cũng nhìn thấy số tiền trong tay Diệp Mặc, mắt gã cùng long sòng sọc giống như mắt Rose, nhưng gã dấu lòng tham của mình xuống rất nhanh, chỉ có đôi mắt diều hâu là không ngừng chuyển động, không biết trong đầu gã đang nghĩ cái gì.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt của hai gã này, trong lòng cười nhạt, chỉ là hai ba mươi nghìn đô đã khiến bọn chúng nổi lòng tham như vậy, vậy mà bọn chúng dám nói là miếng tượng ngọc đó đáng giá mười triệu, cho dù dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng tuyệt đối không thể có chuyện đó xảy ra được.

Enie nhìn thấy tiền trong tay Diệp Mặc thì mắt cũng sáng lên, cô nghĩ không ra, quần áo của Diệp Mặc rất đơn giản gọn nhẹ, làm gì có chỗ để để số tiền đó, cô không thể ngờ được rằng Diệp Mặc lại có thể lấy ra nhiều tiền như vậy, có điều bây giờ ở Mỹ người cầm nhiều tiền trong tay như vậy cũng không nhiều, những người khác đều dùng thẻ tín dụng chỉ có người Hoa Hạ này mới ngờ nghệch mang theo nhiều tiền như vậy theo người thôi.

Nhưng Enie biết chuyện này cũng chẳng phải là chuyện tốt lành gì, vì Helder cũng nhìn thấy trên người Diệp Mặc có tiền, Helder chẳng phải là loại thiện nam tín nữ gì, tiếng xấu của gã ở cái thị trấn Mexika thì không ai không biết.

Ân Tư liếc nhìn Enie theo bản năng, bạn của Enie cô đều biết hết, cô không biết Enie đã quen người có tiền này từ lúc nào.

Không đợi Rose đáp lời, Diệp Mặc đã nói luôn:

-Anh nói nếu như tôi bồi thường, thì chẳng phải anh nên lấy đồ ra để cho tôi xem sao? Ít nhất thì cũng phải để cho người ta biết là nó bị hư hại đến mức nào chứ.

Nếu như không phải vì sợ làm liên lụy đến Enie và Ân Tư, Diệp Mặc đã giết chết cái tên Rose này từ lâu rồi, thậm chí giết luôn cả cái tên người da trắng tên Helder kia luôn, làm gì có chuyện để phiền phức như thế này.

-Ồ đương nhiên là có thể rồi.

Rose nói xong, lập tức xoay người lại đi về phía sau, lấy ra một bức tượng ngọc trắng đưa cho Diệp Mặc -Là như thế này, ông Helder đây đã bỏ ra mười triệu đô để mua bức tượng này từ một hội chợ bán đấu giá, là di tích của Rome.

Diệp Mặc cười nhạt, thậm chí không cần xem cũng biết, chỉ là một thứ hàng thủ công mỹ nghệ rẻ tiền, chắc đây là một loại thủy tinh kiểu mới, cùng lắm cũng chỉ đáng giá 10 đô la thôi, không thì cũng chỉ khoảng hai ba đô thôi.

Nhận pho tượng mà Rose đưa, Diệp Mặc ngay lập tức nhìn thấy một vết rạn nhỏ ở đằng sau bức tượng, chắc chỗ hư hại mà Rose nói đến chính là chỗ này.

Chuyện này rõ ràng là lừa bịp để tống tiền mà, nhưng Ân Tư vừa nhìn là đã biết không phải là người có tiền rồi, sao bọn chúng lại muốn lừa Ân Tư chứ? Diệp Mặc nhìn Ân Tư, mặc dù nhìn thì có vẻ thanh tú, nhưng cũng không phải là người xinh đẹp gì, chứ đừng nói là mỹ nữ. Những kẻ như Helder và Rose chắc sẽ không thể nảy sinh ham muốn với người như Ân Tư chứ?

Không nghĩ đến tình huống này nữa, Diệp Mặc dùng thần thức quét lên pho tượng đang cầm trên tay.

Diệp Mặc tốt xấu gì cũng là một Tu Chân Giả có thể chế luyện pháp khí,

thứ đồ này trong tay hắn rồi, thì đương nhiên hắn có thể gắn nó lại như cũ được. Sau khi gắn vết nứt trên pho tượng lại, hắn lại cầm pho tượng lên xem xét, rồi nói:

-Rose, tôi không thấy có bất cứ dấu vết gì trên pho tượng này hết, chỉ là một sợi tóc, bị tôi vứt đi rồi. Có phải là anh nhìn nhầm không, pho tượng này tôi thấy hoàn toàn không có bất cứ vết nứt nào.

-Hoàn toàn không có bất cứ vết nứt nào? Nếu như không có bất cứ vết nứt nào, tôi sẽ ăn nó còn cho anh thêm một triệu đô.

Rose cười nhạt nói. Nói rồi gã lấy pho tượng trong tay Diệp Mặc cầm lên xem, gã sẽ cho Diệp Mặc hối hận vì lời nói dối trắng trợn đó.

Ân Tư cũng không dám tin vào lời Diệp Mặc nói, lời nói dối này lập tức sẽ bị phát hiện thôi, có gì hay ho đâu mà nói? Chính mắt cô nhìn thấy vết nứt đó mà, chắc chắn là có một vết nứt không nhỏ ở trên pho tượng Nhưng điều khiến Rose thất vọng chính là, khi gã nhìn lại không thấy có bất cứ vết nứt nào, gã không tin, cầm pho tượng xoay đi xoay lại, nhưng không có bất cứ dấu vết nào, chẳng lẽ lại chỉ là một sợi tóc? Chẳng lẽ gã đã nhìn nhầm? Không thể nào, cho dù là gã nhìn nhầm, thì làm sao người khác có thể nhìn nhầm như gã được.

Chuyện này không xong rồi, Rose cảm thấy tay mình cầm không vững nữa rồi, bức tượng trong tay rơi thẳng xuống đất, một khối thủy tinh rơi từ trên cao xuống như vậy, không vỡ mới lạ. Rose cười thầm nham hiểm, cho dù vừa rồi không có, nhưng bây giờ thì có rồi, ta không thừa nhận, mấy người làm được gì nào?

-A...

Pho tượng thủy tinh trong tay Rose vừa rơi xuống, trong khoảnh khắc đó mọi người đều hét lên theo bản năng.

Nhưng điều khiến Rose thất vọng chính là, pho tượng đó không rơi

thẳng xuống sàn, Diệp Mặc đã dùng chân đỡ được, rồi hất lên, nằm gọn trong tay của hắn.

Diệp Mặc cầm pho tượng thủy tinh, cười nhạt, nhìn Rose:

-Anh Rose, pho tượng này không có bất cứ vấn đề gì, nếu anh làm rơi nó xuống đất, thì chính anh mới là người phải bồi thường đấy.

Rose ngơ ngác nhìn pho tượng thủy tinh trong tay Diệp Mặc, gã không ngờ mọi âm mưu của gã đều đã thất bại.

Diệp Mặc lại đưa pho tượng cho Rose -Anh Rose, nếu như anh lại làm rơi, thì người phải bồi thường là anh đấy nhé.

Rose tái mét mặt, cầm pho tượng đưa cho Helder, Helder cũng xem xét lại, rồi thầm nhủ, chẳng lẽ lúc nãy mình cũng nhìn nhầm?

-Một khi đã nhìn nhầm, thì thôi vậy.

Helder hừ một tiếng, một khi chiêu này của gã đã không được, thì đành phải nghĩ cách khác vậy. Cả nhà Ân Tư đều ở thị trấn Mexika này, gã không sợ là sẽ bay đi mất, người thanh niên Hoa Hạ trước mắt, gã thấy hắn ta có rất nhiều tiền, lát nữa không thể nào bỏ qua hắn được. Mặc dù gã không thèm để ý gì đến hai ba mươi nghìn đô của hắn, nhưng một khi hắn đã có thể lấy ra hai ba mươi nghìn đô dễ dàng như vậy, thì chắc chắn hắn phải có nhiều hơn thế rất nhiều.

-A, cứ như vậy là xong, không sao rồi?

Enie thiếu chút nữa thì hét lên, Ân Tư cũng cảm thấy giống như là đang nằm mơ vậy, không ngờ một chuyện lớn như vậy lại có thể giải quyết như thế, cô nhất thời đột nhiên quên mất là phải nên nói gì.

Nghe Helder nói như vậy, Rose cũng chỉ đành trợn mắt nhìn Ân Tư, rồi nói:

-Helder nói bỏ qua rồi, may mà anh ấy là người rộng lượng, coi như cô may mắn.

Diệp Mặc bỗng nhiên ngắt lời:

-Anh Rose, anh sai rồi, chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, vừa rồi là chuyện hiểu lầm về pho tượng ngọc của Helder, nhưng chuyện anh đánh cô Ân Tư, vẫn còn chưa nói đến cơ mà!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 556

Thương Lượng Giá Tốt

Mọi người đều sững sờ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Helder là ai? Thậm chí có người dám ở trước mặt ông ta tính toán rành mạch về chuyện đánh người? Đây không phải là tự tìm cái chết thì là gì?

Enie và Ân Tư gấp đến mức không biết nên làm thế nào mới tốt. Nếu Helder đã nói thôi đi, quên đi, mọi người nên đi thật nhanh. Nhưng không ngờ Diệp Mặc còn lải nhải chuyện đánh người, quả thực có chút không có đầu óc.

- Đánh người thì thế nào? Ân Tư đã làm sai, chẳng lẽ còn không thể đánh sao?

Rose tức giận. Gã không ngờ còn có người dám ở địa bàn của gã nói chuyện gã đánh người.

Giọng điệu Diệp Mặc bỗng nhiên trở nên lạnh lùng.

- Ân Tư làm sai chuyện gì?

- Cô ta đánh...

Bỗng nhiên Rose dừng lại, vừa rồi còn kiểm tra tượng ngọc. Phía trên không có vết nứt. Nếu muốn nói Ân Tư làm nứt tượng ngọc, hiển nhiên là không thích hợp rồi.

Ánh mắt Rose nhìn Helder, lập tức hiểu được, hiện tại mục tiêu của bọn họ đã chuyển đến trên người Diệp Mặc. Cả nhà Ân Tư đều ở tại thị trấn nhỏ Mexika. Cô ta có bản lĩnh mấy cũng không có cách nào nhảy đi trong một

ngày.

Nghĩ đến đây, Rose bỗng nhiên lấy ra một trăm đôla, ném tới trước mặt Ân Tư nói:

- Tát một cái, cho cô một trăm đôla. Như vậy cô đã được lợi rồi.

Bỗng nhiên Diệp Mặc cầm lấy một trăm đôla kia, thoáng nhìn qua, lại lấy từ trong túi mình ra một trăm đôla, đưa cho Rose.

- Sao có thể cần tiền của anh. Cho anh thêm một trăm.

Rose theo bản năng nhận tiền, trong lòng cười lạnh. Còn tưởng rằng anh lợi hại lắm. Ngay cả tiền tôi trả cho anh, anh cũng không dám nhận.

Bốp bốp...

Hai cái tát tai rơi trên mặt Rose, khiến suy nghĩ của Rose lập tức dừng lại. Nhưng thân thể gã vẫn chưa dừng lại. Gã bị Diệp Mặc đánh tới mức xoay quanh tại chỗ. Gã còn chưa hiểu được, vì sao mình lại bị đánh. Ở khách sạn Meto còn có ai dám đánh gã?

- Tuy rằng tôi có không ít tiền, nhưng ở trên con heo cũng không thể tiêu quá nhiều. Hai cái tát tai này tính là hai trăm đôla đi.

Diệp Mặc vừa dứt lời, Rose bị Diệp Mặc đánh tới mức quay tròn cuối cùng đã ngừng lại.

Nhưng hai cái tát tai của Diệp Mặc không giống với tát tai của người khác. Rose phun ra hơn mười cái răng, chỉ cảm thấy trên mặt mình truyền đến sự đau rát. Gã thậm chí không thể nổi cơn thịnh nộ, chỉ ngồi dưới đất rên hừ hừ không thể nói chuyện.

Mọi người đều giật mình. Không ai ngờ Diệp Mặc dám đánh người ở trước mặt Helder, còn ra tay mạnh và quyết đoán như vậy.

Sắc mặt Helder lập tức liền trở nên lạnh lùng. Ông ta vừa định nói

chuyện, Diệp Mặc lại ngắt lời ông ta nói:

- Helder tiên sinh, tôi rất có hứng thú đối với tượng ngọc của anh. Tôi cảm giác cái này rất đáng giá. Không biết chỗ anh ở còn có đồ cổ gì đáng giá hay không? Tôi bằng lòng mua lại của anh. Đương nhiên, chỉ cần thứ đó có giá trị, có thể thương lượng với giá tốt.

Cái gì? Không ngờ người thanh niên này muốn đi tới chỗ của mình? Hắn còn muốn mua đồ cổ của mình? Helder thầm nghĩ. Ông ta chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to. Trên đời này thậm chí có loại chuyện tốt như vậy. Mà không ngờ ông ta lại gặp được chuyện tốt này. Ông ta đang lo nghĩ nên dùng biện pháp gì để có thể quang minh chính đại dẫn tên thanh niên người Hoa nhìn như rất có tiền đang đứng trước mặt này đi, không ngờ được cuối cùng lại đúng như nguyện vọng của ông ta.

Người thanh niên này chủ động muốn đi cùng ông ta, thậm chí còn muốn mua đồ của ông ta. Thanh niên người Hoa này biết rõ tượng ngọc được chào giá là mười triệu, còn dám đi cùng ông ta. Đây chẳng phải đã chứng tỏ hắn có rất nhiều tiền sao? Nghĩ đến đây trong lòng Helder càng thêm nôn nóng.

Đúng lúc ông ta đang nghĩ đến chuyện này, Diệp Mặc thở dài.

- Ban đầu tôi còn muốn đến Mỹ mua một ít bảo bối về, không ngờ mãi tới hôm nay mới tìm được người có bảo vật thực sự. Bằng không tôi đi chuyến này thật sự là uổng công vô ích.

Nói xong, Diệp Mặc còn lấy ra một thẻ ngân hàng quơ quơ trước mặt Rose.

- Nói tới thật sự là phải cảm ơn anh, để tôi biết tiên sinh Helder người sưu tầm đồ cổ. Nếu không, số tiền này của tôi sẽ không có chỗ để dùng tới.

Giọng điệu kia, thật giống như nhà giàu mới nổi đứng đầu thế giới. Hắn có rất nhiều tiền tới mức tiêu không hết. Điều này khiến người ta cảm giác

được chính là kiêu ngạo, kiêu ngạo vì có tiền.

Trong nháy mắt sự lạnh lùng trên mặt Helder liền biến mất, ngược lại biến thành một khuôn mặt tươi cười đầy nhiệt tình. Ông ta nhìn Diệp Mặc giống như nhìn thấy một đống đôla lớn. Thương lượng giá tốt. Những lời này thật hay. Mình thích những lời này.

- Diệp tiên sinh, anh...

Enie ngây người, cô thật sự nghĩ mãi không ra vì sao Diệp Mặc lại ngu như vậy. Tuy nhiên thật ra cô không xa lạ gì đối với vẻ mặt nhà giàu mới nổi của Diệp Mặc. Buổi sáng khi cô gặp hắn, hắn uống một cốc cà phê ba đôla liền bỏ ra một trăm đôla mà.

Chỉ có điều đồ ngốc này lại muốn buôn bán với Helder, hắn không phải tự tìm cái chết thì là gì?

Ân Tư cũng rất sốt ruột. Nhưng cô không quen biết Diệp Mặc. Cho dù cô biết, cô ở trong này ngăn cản con đường phát tài của Helder, mọi người trong nhà cô khẳng định không thấy được mặt trời ngày mai. Mà người thanh niên này vẫn sẽ bị Helder dẫn đi buôn bán với ông ta.

Không đợi Enie nói dứt lời, Diệp Mặc đã nói:

- Enie, lát nữa cô ở khu phố người Hoa chờ tôi. Tôi và Helder làm xong vụ mua bán này, sẽ lập tức qua đó.

Diệp Mặc vừa định đi cùng Helder, dường như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên hắn quay đầu lại nhìn Rose mỉm cười nói:

- Thiếu chút nữa thì tôi quên mất. Vừa rồi Rose tiên sinh nói nếu trên tượng ngọc không có vết nứt, sẽ ăn nó còn đưa thêm một triệu đôla cho tôi. Tượng ngọc đáng giá như vậy, đương nhiên không thể cho anh ăn được. Một triệu đôla với tôi mà nói tuy rằng chỉ là một ít tiền lẻ, tuy nhiên đó là tiền của tôi. Tôi cần lấy lại nó, Rose tiên sinh.

Rose che miệng, hận không thể lập tức đi tới bệnh viện. Nhưng Helder còn chưa đi, gã không dám động. Gã không ngờ được, thanh niên người Hoa này không ngờ thật sự đòi gã một triệu. Chẳng lẽ hắn điên rồi sao?

- Thế nào? Chẳng lẽ anh không muốn đưa ra?

Diệp Mặc thấy Rose không nói lời nào, hắn không đi cùng Helder nữa, ngược lại đi đến trước mặt Rose.

Rose ôm mặt, tỏ ra đáng thương nhìn Helder. Gã biết hiện tại Helder muốn buôn bán với Diệp Mặc, chắc chắn sẽ không làm gì Diệp Mặc. Nhưng một triệu đối với gã mà nói là một con số cực lớn. Cộng tất cả tiền của gã cũng không quá một hai triệu.

- Rose, anh đã nói như vậy, anh nên đưa cho người ta.

Helder nói khiến Rose hoàn toàn mất hi vọng. Gã biết dù sao cuối cùng số tiền này cũng rơi vào trong tay Helder, gã cũng không lấy lại được.

Gã căm phẫn chuyển một triệu của mình vào thẻ của Diệp Mặc. Rose hận không thể nuốt Diệp Mặc xuống. Bị đánh không nói, còn mất một triệu. Đây là số tiền gã tích góp lại trong bao nhiêu năm.

Diệp Mặc lại giơ giơ cái thẻ trong tay lên.

- Rose, nói thật ra, một triệu này chuyển vào trong thẻ của tôi, thật giống như một giọt nước chảy vào biển. Tôi thu tiền của anh, đây là vinh hạnh của anh. Helder tiên sinh, chúng ta đi làm chuyện buôn bán thôi. Ở lại nơi tồi tàn này thật sự là rất không thú vị.

Enie và Ân Tư không còn bất kỳ biện pháp nào, chỉ đành ra khỏi khách sạn, trơ mắt nhìn Diệp Mặc cùng đoàn người Helder rời khỏi. Hai người càng không thể tưởng tượng được chính là, không ngờ trước khi đi Diệp Mặc còn lừa bịp tống tiền Rose một triệu. Liệu số tiền này cuối cùng có thể là của hắn không?

- Enie, người kia là ai? Sao em biết hắn?

Ân Tư nhìn Diệp Mặc và Helder rời khỏi, vội vàng lo lắng hỏi.

Enie có chút bất đắc dĩ giang tay ra nói.

- Em thiếu mấy trăm đôla, cho nên em tìm đến hắn.

- Cái gì, Enie, em sẽ không đi làm...

Sắc mặt Ân Tư liền thay đổi. Đương nhiên cô biết quan hệ giữa Enie và em trai mình. Nếu Enie ở sau lưng em trai lên giường với người khác, vậy cô phải làm sao bây giờ?

Ban đầu Enie quả thật muốn lên giường với Diệp Mặc. Sở dĩ cô lựa chọn buổi sáng, còn lựa chọn một người Hoa, một là vì buổi tối Ân Gia cần tiền, cô sợ không kịp. Còn một nữa là bởi vì cô cảm giác người thức dậy vào buổi sáng sớm cũng không phải là người có cuộc sống thối nát. Mà người ở thị trấn nhỏ Mexika đều sống rất buông thả, cũng sẽ không thức dậy sớm như vậy.

Diệp Mặc là một người Hoa xa lạ, rõ ràng là đến từ nơi khác, cũng không phải là người của thị trấn nhỏ Mexika. Hơn nữa thoạt nhìn hắn có vẻ rất sạch sẽ. Khi cô giữ chặt Diệp Mặc, quả thật là vì thích cảm giác trong lành trên người hắn. Có thể lên giường với một người không người đáng ghét, còn có thể kiếm tiền, đương nhiên Enie bằng lòng. Chỉ có điều cô không ngờ được, cô bằng lòng người ta lại không muốn. Cũng may, Diệp Mặc vẫn lựa chọn để cô dẫn đường, như vậy cô vẫn có thể kiếm được mấy trăm đôla.

Ban đầu Enie còn cảm giác nói ra chuyện này cũng không sao cả, nhưng khi thấy vẻ mặt của Ân Tư, cô lập tức hiểu, khẳng định Ân Tư rất phản cảm đối với chuyện như vậy. Cô lập tức xua tay phủ nhận nói:

- Không, không, em không lên giường với hắn. Em sao có thể lên giường với hắn? Em chỉ dẫn đường giúp hắn mà thôi. Dẫn đường, đúng, dẫn

đường...

Nghe Enie giải thích xong, cuối cùng Ân Tư mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ngay lập tức cô lại hỏi.

- Hắn nói dẫn đường sao? Thị trấn nhỏ Mexika chỉ lớn như vậy mà thôi, hắn muốn em dẫn đường làm gì?

- Không biết, hắn nói hắn tên là Diệp Mặc, chỉ đến tìm một người mà thôi. À, hình như cũng muốn tìm một người Hoa, cho nên em liền dẫn hắn tới chợ quyền anh đen, sau đó lại dẫn tới khu phố người Hoa. Sau đó lại được chú Đắc cho biết về chuyện của chị...

Ngoại trừ việc che giấu ý định lên giường với Diệp mặc, những chuyện khác, Enie cơ bản đều khai báo thành thật.

- Hai người đi chợ quyền anh đen làm gì?

Ân Tư nghi hoặc hỏi tiếp. Cô sống tại thị trấn nhỏ Mexika, đương nhiên biết chợ quyền anh đen là một nơi thế nào.

Enie còn chưa kịp trả lời, người đàn ông đẩy xe đẩy ban nãy lại vội vàng chạy tới. Chỉ có điều lần này ông ta không đẩy xe. Ông ta thấy Enie và Ân Tư không có chuyện gì, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Chú Đắc, hôm nay cảm ơn chú.

Ân Tư thấy người đàn ông trung niên này chạy tới, vội vàng nói cảm ơn. Cô đã quên vừa rồi muốn hỏi Enie điều gì.

- Tư Tư, cháu không có việc gì chứ? Vậy thì tốt quá. Sau khi cô cháu nghe nói cháu xảy ra chuyện, muốn tới tìm cháu. Chỉ có điều sức khỏe của cô ấy hơi yếu, vừa rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Người đàn ông gọi là chú Đắc vội vàng nói.

- Hả, cô cháu hôn mê sao?

Nói xong Ân Tư rốt cuộc không nhớ tới việc khác nữa, vội vàng chạy về nhà. Enie cũng vội vàng chạy theo, để lại một chú Đắc với bộ mặt khó hiểu.

- Sao Helder dễ nói chuyện như vậy? Không ngờ thả Tư Tư quay trở về?

Nhìn Ân Tư chạy xa dần, chú Đắc lẩm bẩm nói một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 557

Hàng Xóm Đến Tâm Sự

Thị trấn nhỏ Mexika tại nước Mỹ tuy rằng xem như một trấn nhỏ nghèo khổ, nhưng cái trấn nhỏ này lại có một nhân vật lớn, chính là Helder.

Kỳ thật Helder cũng không tính là nhân vật lớn gì, nhưng gia tộc của y, gia tộc Bono cũng là thành viên Mafia nước Mĩ. Cho nên đừng nói là cán bộ nhỏ của thị trấn nhỏ Mexika, cho dù là cán bộ cấp cao cũng không dám đắc tội y.

Tuy rằng Helder đã chưa tính là người của gia tộc Bono, nhưng người khác nhưng lại không biết. Thị trấn nhỏ như Mexika có quan hệ rất lớn với việc Helder một tay che trời.

Helder mượn hơi gia tộc Bono vơ vét của cải ở thị trấn nhỏ Mexika, nhưng lại không làm quá. Cho nên từ trước đến nay vẫn bình an vô sự với chính phủ địa phương, thậm chí còn cấu kết với nhau làm việc xấu.

Trang viên tư nhân lớn nhất ở phía tây Thị trấn nhỏ Mexika chính là của Helder, cái trang viên này rộng mấy chục mẫu. Thủ hạ có bốn mươi năm mươi người, đôi khi Heldercòn có thể đi thành trấn gần đó làm một vài kinh doanh không tiền vốn. Nhưng y khôn khéo ở chỗ, tuyệt đối không xúc phạm chính phủ.

Nếu đã dẫn Diệp Mặc tới trang viên của mình, bên ngoài đều là người của mình, Helder thậm chí ngay cả ý tưởng diễn trò cũng không có. Y tin tưởng cho dù là miệng lưỡi Diệp Mặc càng lợi hại, dưới thủ đoạn của y, cũng sẽ ngoan ngoãn đem tiền của mình nộp cho Helder y.

-Helder, trang viên của anh rất lớn, tôi nghĩ anh ở Mexika khẳng định buôn bán lời rất nhiều tiền nhỉ.

Diệp Mặc đứng ở cửa trang viên của Helder, bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Helder âm thầm lắc đầu, thanh niên người Hoa này xem ra rất ngốc, hắn còn không biết mình đã rơi vào cạm bẫy của thợ săn. Y thực muốn nhìn xem người thanh niên này sẽ cầu xin y như thế nào.

-Tôi nghĩ, so sánh với trang viên tôi, đồ sưu tầm của tôi còn nhiều hơn, thậm chí còn có rất nhiều đồ cổ đẹp như thủy tinh, tôi tin anh nhất định sẽ rất thích ý đi mua đấy, ha ha ha...

Heldercười ha ha, còn thiếu chút nữa công khai nói đồ đạc của mình chính là thủy tinh.

Nhưng làm Helder thật không ngờ chính là, người thanh niên trước mắt này không ngờ lại gật đầu, nghiêm trang nói:

- Đúng đấy, so với đồ cổ, tôi thích sưu tầm đồ thủy tinh hơn. Chế tạo thủy tinh còn phải chế khuôn, đốt chế thậm chí còn cần tinh lực đi vẽ ngoại hình, so với đồ cổ từ dưới đất đào lên còn khó khăn hơn.

Helder nghe ngây ngẩn cả người, người này thật là khờ sao?

Diệp Mặc lạnh lùng cười, hắn đương nhiên biết Helder sở dĩ nhân nhượng với hắn như vậy, chính là muốn mang hắn tới nơi này đem toàn bộ tiền trên người hắn bức ra. Nhưng có lẽ Helder không thể tưởng được ý nghĩ của chính mình và hắn giống nhau, nếu như không có chuyện Enie, mình có lẽ còn lười đến đây.

Chỉ có điều Diệp Mặc không phải một người máu lạnh, hắn nhìn ra năng lượng của Helder, biết một khi chuyện bên này của mình chấm dứt, sau khi rời đi, Enie và Ân Tư kia nhất định sẽ bị biến thành vật hi sinh.

Bất kể là bởi vì chính mình, hay là bởi vì Ân Tư là người Hoa, Diệp Mặc cũng không cứ như vậy phủi mông đi. Hơn nữa tùy tiện đi một chuyến, kiếm chút món tiền nhỏ sử dụng cũng tốt, tích tiểu thành đại mà.

Lời của Helder vừa nói ra, Diệp Mặc liền biết y muốn động thủ, người này thật đúng là vội vàng, thậm chí ngay cả đi vào bên trong đi cũng không kịp.

Diệp Mặc vừa định trả lời một cách mỉa mai, lại đột nhiên dừng bước.

Thấy Diệp Mặc dừng bước, Helder tưởng Diệp Mặc đã nhìn ra mình sẽ gây bất lợi cho hắn nên muốn trốn. Hoá ra hắn là đang giả bộ ngốc à, cũng không phải ngốc thật nha. Helder cười lạnh, liếc mắt ra hiệu với mấy người ở cửa, cửa chính của vườn lập tức liền bị đóng lại.

Nhưng ra ngoài dự đoán của y chính là, Diệp Mặc cũng không rời khỏi, ngược lại đi nhanh về phía trang viên của y, giống như bị nơi xinh đẹp này hấp dẫn rồi.

Helder đoán không sai, Diệp Mặc bị hấp dẫn rồi. Hắn đứng ngây người, trong trang viên của Helderxanh um tươi tốt, không khí tươi mát làm cho người ta không dám tưởng tượng.

Diệp Mặc không vì nơi này xanh hoá thật tốt mà ngạc nhiên thán phục, mà là vì Diệp Mặc cảm nhận được linh khí ở trong này so với bên ngoài còn mãnh liệt hơn, đúng vậy, chính là linh khí.

Càng làm cho Diệp Mặc giật mình chính là, nơi phát ra linh khí cũng không phải một chỗ nào đó, mà tất cả thực vật trong trang viên của Helder. Thật giống như trang viên vẫn dùng linh tuyền tưới tiêu.

-Chẳng lẽ nơi này là một khu linh quáng? Hoặc là nơi này có một linh tuyền?

Diệp Mặc thiếu chút nữa ngây dại, trong lòng hắn hưng phấn bắt đầu thiêu đốt, có phải là vận khí của mình cao, ở hiền gặp lành, lại phát hiện ra

một nơi tràn đầy linh khí? Nếu nơi này thật là một linh tuyền, hắn dù là đào đất ba lần cũng muốn đem mấy thứ này đi.

Cho dù là dùng 4000~5000 tấn vàng trong nhẫn của hắn trao đổi với một linh tuyền, hắn khẳng định không chút do dự chọn linh tuyền.

-Helder tiên sinh, nơi này của anh thật sự là quá tốt, tôi nhìn trúng rồi.

Diệp Mặc đem tâm tình rực lửa của mình làm bình tỉnh lại, làm như không thấy mấy kẻ đứng chặn đằng sau.

Helder âm hiểm cười - Ồ, vậy là tốt rồi, anh đã nhìn trúng, vậy anh xem nhiều một chút.

Diệp Mặc căn bản cũng không có chú ý tới ngụ ý của Helder, thần trí của hắn quét ra ngoài. Phạm vi mấy trăm mét, không phát hiện bất cứ linh tuyền nào, cũng không phát hiện bất cứ linh quáng gì, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

-Helder tiên sinh, tôi nghĩ cya6 cỏ trong trang viên này của anh không giống nơi khác?

Diệp Mặc giống như không có việc gì hỏi.

-Ha ha...

Tuy rằng xem Diệp Mặc như mâm cơm, nhưng có cơ hội bày sẵn Helder vẫn không muốn buông tha, y cười ha hả nói:

- Tôi đã từng ở chỗ này cho kiểm tra không khí, là nơi hoàn hảo thích hợp làm chỗ ở nhất.

Thần thái của gã cũng có chút giống áo gấm đi đêm, lại không thể nói với người khác cái loại nghẹn khuất kia, hiện tại thật vất vả mới có cơ hội khoe khoang, chẳng sợ đối mặt Diệp Mặc, cũng lập tức khoe khoang ra.

Diệp Mặc như thoáng suy nghĩ, trầm mặc một hồi mới làm bộ không

hiểu hỏi - Helder tiên sinh, không biết môi trường này tốt như vậy, có bí quyết gì không? Đương nhiên, bí quyết này nếu anh nguyện ý nói cho tôi biết, cho dù là muốn tôi bảo người đem đến một hai chục triệu đô la Mỹ làm thù lao, cũng là chuyện bình thường.

-Lấy hay không đã không do mày quyết định rồi.

Helder dữ tợn cười một tiếng, quay đầu nói với vài tên cao bồi:

- Kéo hắn vào đi, tao xem có thể lấy ra bao nhiêu.

Sau khi khoe khoang, y đã lười đi khoe hoang với một người sắp phải chết rồi. Diệp Mặc có thể bảo người gom tiền mang đến, điểm ấy khiến y rất vừa lòng, y tin tưởng, dưới thủ đoạn của mình, thanh niên người Hoa này có bao nhiêu tiền cũng sẽ bị y lấy về hết.

-Mày thật là vô vị.

Diệp Mặc liếc Helder một cái, lắc đầu.

Nói xong, hắn không đợi Helder phục hồi tinh thần, thì mấy hỏa cầu đã bắn ra ngoài, sáu bảy tên tùy tùng còn chưa kịp xông lên đã bị hỏa cầu của Diệp Mặc đốt thành tro bụi.

Helder ngơ ngác nhìn, đảo mắt liền biến mất vài người hầu, muốn dụi mắt chút, xem xem mình có phải nhìn lầm rồi không, nhưng Diệp Mặc lại không cho gã cơ hội.

Ngay sau đó, Diệp Mặc xách cổ Helder lên, kéo gã đi khắp trang viên. Chỉ trong khoảnh khắc, Helder liền phát hiện ba bốn mươi tên tay sai trong trang viên của gã đều bị hỏa cầu kia đốt thành tro bụi.

Thậm chí ngay cả mười mấy người trong biệt thự gã đều bị Diệp Mặc giết sạch, trừ một vài người hầu bị Diệp Mặc đánh ngất xỉu để tại một căn phòng ra, cuối cùng y tự cho là một trang viên lớn như vậy không ngờ chỉ còn lại một mình y còn sống, ồ, còn có tên thanh niên người Hoa kia.

Lúc Diệp Mặc mang y vào phòng khách, vứt y trên mặt đất, Helder mới hiểu, y đã đưa tới người nào? Đây nào phải đến đưa tiền hay sao? Cái này căn bản là đến đòi mạng mà.

Người Hoa Hạ, người Hoa Hạ đáng chết này, hắn rốt cuộc là dùng ma pháp gì? Không ngờ lại khiến người lập tức chết đi, đến một chút dấu vết cũng không có, người Hoa Hạ này thật là đáng sợ.

Tuy nhiên nhìn Diệp Mặc cao cao tại thượng ngồi trên ghế bành, Hélder lập tức hiểu tình cảnh của mình, y nghĩ đến chỉ cần người Hoa Hạ thần bí này vứt một hỏa cầu xuống, mình sẽ chết chắc. Không, nhất định hóa thành tro.

-Tiên sinh, chào ngài, ở đây tôi có rất nhiều đồ cổ, không, không, là sản phẩm thủy tinh. Nếu ngài thích, ngài cứ việc cầm đi.

Helder không dám đứng lên, thậm chí ngay cả trán đầy mồ hôi cũng không dám lau, cho dù là lúc y ở gia tộc Bono đối mặt với các thành viên chủ yếu của băng mafia cũng không có loại lo lắng hãi hùng này.

Diệp Mặc cầm lấy cái gạt tàn thuốc lá đập vào đầu Helder - Mày là heo à, đồ thủy tinh trên đường khắp nơi đều có, tao phải chạy đến nơi này để mua một đô la Mỹ một đống thủy tinh lớn à?

Helder khóc không ra nước mắt, vừa rồi anh còn nói anh thích nhất đồ thủy tinh, bây giờ lại nói bên đường đều có. Cho dù là bên đường đều có, một đô la Mỹ cũng mua không được một đống lớn mà.

Nhưng Helder cũng không dám nói như vậy, y đã biết Diệp Mặc là một sát thần, nếu nói như vậy không phải muốn chết thì là cái gì?

-Không, không, tôi còn có đô la Mỹ, tôi còn ít nhất mười mấy triệu đô la Mỹ, tôi đưa ngài hết. À, còn căn biệt thự này, nếu ngài thích nó, tôi cũng có thể giao cho ngài.

Helder vội vàng thay đổi đề tài.

Diệp Mặc lắc đầu, thấy trang viên này lớn như vậy, hắn còn tưởng rằng Helder chí ít có 200 triệu đấy, không ngờ chỉ có mấy chục triệu, đây thực ít đó. Nếu Helder biết ý nghĩ của Diệp Mặc, chắc sẽ hộc máu, mấy trăm triệu á, có mấy người có mấy trăm triệu?

Tuy nhiên ít còn hơn không có, Diệp Mặc lấy ra một cái thẻ, ném xuống - Nhanh chuyển tiền vào thẻ của tao.

Helder nhặt thẻ lên, cẩn thận nhìn Diệp Mặc một cái, muốn hỏi y sau khi đem tiền cho Diệp Mặc, có thể tha cho y một mạng hay không, lại thấy trong tay Diệp Mặc đột nhiên có thêm một hỏa cầu. Helder sợ tới mức khẩn trương vùi đầu làm việc, cũng không dám hỏi việc khác nữa.

Một lúc sau, Helder cẩn thận đưa thẻ cho Diệp Mặc, Diệp Mặc thu chiếc thẻ vào, lúc này mới vẻ mặt ôn hoà nói:

- Helder, tôi đến nơi này thực sự là có một số việc. Anh nói trang viên này của anh không khí tốt như vậy, có phải có bí quyết gì hay không?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc vừa rồi liên tiếp giết hơn mười người mà mí mắt cũng không chớp một cái, Helder còn tưởng rằng, Diệp Mặc là hàng xóm đến đây tâm sự.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 558

Nơi Phát Ra Linh Khí

Bốp!

Thấy Helder có chút thất thần, Diệp Mặc đập lên tay vịn của ghế bành, tay vịn của ghế bành lập tức bị hắn đập vỡ:

- Helder, tao hỏi mày, mày không nghe thấy hả?

-A, nghe thấy rồi.

Helder theo bản năng muốn đứng lên, nhưng khi thấy bộ dáng của Diệp Mặc lại ngồi xuống. Cũng không dám nghĩ việc khác nữa, mở miệng nói:

-Đó là bởi vì mấy năm trước, tôi có được một động vật có thể tìm bảo vật.

-Động vật tìm bảo vật?

Diệp Mặc nghe đến đó liền đứng lên, còn có động vật có thể tìm bảo vật sao? Làm sao lại nghe giống như linh thú trong tu chân giới?

-Vâng, vâng...

Thấy Diệp Mặc đứng lên, Helder sợ tới mức vội vàng nói vâng.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh nói tiếp, rốt cuộc là động vật tìm bảo vật nào, nói rõ ràng ra.

Helder vội vàng tiếp tục nói:

- Đó là một loại động vật nhỏ giống như hồ ly, ồ, hoặc là nói nó chính là hồ ly. Theo người đưa cho tôi con vật nhỏ nói, đây là cáo tuyết nhung của mai nội tuyết sơn Hoa Hạ.

Thấy Diệp Mặc không tiếp lời, Helder nói tiếp:

- Tôi chỉ là thấy cáo tuyết nhung đáng yêu, ngược lại cũng không để ý, đã để nó lại trong trang viên. Lúc đó tôi còn không biết nó có năng lực tìm bảo vật. Có một ngày, bởi vì tôi muốn biểu hiện tài năng bắn súng trước mặt bạn bè, kết quả tôi bắn cáo tuyết nhung một phát chết tươi.

Nói xong Helder còn vụng trộm nhìn Diệp Mặc một cái, trong lòng Diệp Mặc vẫn đang nhớ đến con tiểu hồ ly toàn thân trắng muốt hắn gặp ở Mai Nội Tuyết sơn, không biết tiểu hồ ly kia có phải là cáo tuyết nhung hay không.

Chính nghĩ đến đây lại phát hiện Helder không nói, hắn trừng mắt nhìn, - Helder, nếu là tiểu hồ ly đáng yêu, đồ con lợn nhà mày sao lại giết chết? Hơn nữa, cái đó và trang viên của mày có linh khí có quan hệ gì? Nói nhảm nữa, tao lập tức cho mày một hỏa cầu.

Linh khí? Helder đương nhiên không biết linh khí là cái gì, bây giờ nhìn Diệp Mặc phát hỏa, y bị hết hồn, vội vàng nói:

- Không phải, không phải, lúc ấy tôi cho người xách cáo tuyết nhung đi, nhưng người của tôi nói ở bên cạnh cáo tuyết nhung nhìn thấy một đống kim cương. Tôi vội vàng đi xem, lại phát hiện không phải kim cương, không cứng như kim cương, tuy nhiên cũng là tinh thể màu trắng ngà rất đẹp. Sau này tôi phát hiện đặt tinh thể này bên cạnh thực vật giống như càng thêm xinh đẹp, hơn nữa không khí bên cạnh cũng trong lành hơn rất nhiều, tôi liền...

-Mày liền làm sao?

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Helder lại run một cái, khẩn trương nói:

- Tôi cho người đem toàn bộ tinh thể màu trăng đó mài thành bụi phấn, sau đó hòa với nước tưới vào các cây khác trong trang viên. Kết quả thực vật trong trang viên của tôi đều trở nên rất tốt, hơn nữa không khí trong này trải qua thử nghiệm cũng trở nên chất lượng rất cao. Thậm chí tôi ở trong này thời gian dài, đến bệnh đau đầu cũng đã biến mất. Tôi biết ngay tinh thể màu trắng kia là đồ tốt mà, đáng tiếc...

Bộp, Diệp Mặc lại đánh gẫy tay vịn còn lại của chiếc ghế bành, tức giận nói:

- Đáng tiếc cái gì? Có phải hay mày đem tất cả tinh thể hủy rồi?

-Vâng, vâng...

Helder khẩn trương nói, mồ hôi lạnh đã rơi trên mặt đất.

Diệp Mặc lúc này đã chắc chắn tinh thể màu trắng ngà kia chính là linh thạch, thật sự là đáng tiếc, một dị vật trên thế giới như thế, lại bị một đầu heo đánh chết. Mà linh thạch này lại bị một tên đầu heo nghiền nát thành bột.

Thấy Diệp Mặc sắc mặt vô cùng khó coi, Helder vội vàng nói:

- Kỳ thật cáo tuyết nhung vẫn còn ở mai nội tuyết sơn của Hoa Hạ. Sau khi tôi biết năng lực của cáo tuyết nhung, lập tức bảo Exxon đi Mai Nội Tuyết Sơn rồi.

Mai nội tuyết sơn, cáo tuyết nhung? Chẳng lẽ con tiểu hồ ly màu trắng lúc trước mình gặp thật là cáo tuyết nhung? Nếu cáo tuyết nhung có bản lĩnh này, như vậy thì ở Tu Chân giới cũng là linh thú nhất đẳng, hoặc là nói đây căn bản là Tầm Linh Thú.

Linh thú có thể tìm kiếm linh thạch, đây quả thực rất nghịch thiên. Diệp Mặc nghĩ tới người nước ngoài da trắng hắn giết ở Mai Nội Tuyết Sơn hình như y thật sự tên Exxon. May mà mình giết y, bằng không tiểu hồ ly kia nằm

ở trong tay của y thì có thể nguy rồi.

Nghĩ đến Mai Nội Tuyết Sơn, nghĩ tới cáo tuyết nhung, Diệp Mặc lập tức cũng nhớ tới Tống Ánh Trúc người làm cho mình mất đi lần đầu tiên, nghĩ tới ánh lửa của lều trại, còn có da thịt Tống Ánh Trúc như lửa nóng lại như tuyết trắng. Chẳng lẽ mình vẫn chưa quên cô ta? Thậm chí lúc này nhớ tới cô, nhưng cái kia thật sự không thể trách mình mà. Không biết Tống Ánh Trúc kia hiện tại thế nào, Diệp Mặc lắc lắc đầu, cố gắng dứt bỏ những ý nghĩ này.

Lúc này Diệp Mặc đã khẳng định 90% tiểu hồ ly mình nhìn thấy kia chính làcáo tuyết nhung, thứ nhất bởi vì cáo tuyết nhung hồ rất sợ người lạ, lại không sợ hắn. Đó là bởi vì hắn là Tu Chân giả, ở Địa Cầu không có Tu Chân giả, chỉ có mình hắn, cho nên cáo tuyết nhung nhất định là cảm nhận được mình và người khác bất đồng. Còn có Linh Đàm của cái sơn động kia, bởi vì nguyên nhân bùng nổ, sau khi cửa đá của Linh Đàm được mở ra, xuất hiện cái khe, mà cáo tuyết nhung cũng tìm được đường vào bên trong đầu tiên.

Không nghĩ tới lại là báu vật như thế, nếu cáo tuyết nhung này đi theo hắn, hắn tìm khắp toàn cầu, ai dám khẳng định hắn tìm không thấy nhiều linh thạch hơn nữa đây?

Cáo tuyết nhung? Tầm linh thú? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc hận không thể lập tức bay đi Mai Nội Tuyết Sơn.

Helder thấy Diệp Mặc không nói gì nữa, trong lòng lại lo sợ bất an. Đang lúc Helder cảm khái vì vận mệnh của mình, Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng nói:

- Nể tình mày nói nhiều thứ hữu dụng với tao như thế…

Helder trong lòng vui vẻ, còn chưa đợi y nói những lời khác, một hỏa cầu liền bay tới. Trước khi chết câu cuối cùng y nghe được là, - Tao liền thưởng mày một hỏa cầu, cho mày đỡ đau khổ.

Rời khỏi trang viên của Helder, Diệp Mặc cảm giác sâu sắc chuyến này không uổng, mấy mười triệu đô la Mỹ với hắn mà nói là chuyện nhỏ, tuy nhiên lại được biết đến giá trị của cáo tuyết nhung, đây đối với Diệp Mặc mà nói mới là thu hoạch quan trọng.

Tuy nhiên lúc ra đi, Diệp Mặc lại quên hỏi Helder tại sao phải gây khó với Ân Tư.

...

Cuối phố người Hoa của trấn nhỏ Mexika, nơi này là nơi bần cùng nhất của Mexika, đương nhiên nơi này cũng xuất hiện vài phú ông. Đại bộ là những người Hoa nổi danh, có đôi khi còn có thể đến cuối phố người Hoa trợ giúp những người đã từng là đồng bạn một chút. Tuy rằng ngại một vài người quen ở cuối phố người Hoa, y không thể không tuyển một ít người Hoa ở cuối phố làm công nhân, nhưng đây vốn không phải ý của y.

Lúc này Rose nằm ở trong bệnh viện tốt nhất của thị trấn nhỏ Mexika, làm phẫu thuật trồng răng. Y biết Diệp Mặc nếu đi chỗ của Helder, chính là chỉ có chết không có sống. Y cũng không trông cậy Diệp Mặc có thể bồi thường y chút gì đó, tuy rằng y không trông cậy vào Diệp Mặc có thể bồi thường chút gì đó, nhưng vì Diệp Mặc xuất hiện, làm cho chuyện của Helder loạn lên, điều này làm cho Rose rất bất an. Tuy rằng mất một triệu đô la Mỹ, nhưng Rose vẫn quyết định phái người đi tỏ vẻ xin lỗi một chút, và cam đoan nhất định sẽ làm cho Helder cảm thấy mỹ mãn.

...

Trong một căn phòng thấp bé ở cuối phố người Hoa, mặc dù có ánh đèn điện mờ tối, nhưng chỗ góc vẫn nhìn không rõ lắm.

Trên một chiếc ghế dựa cũ nát trong phòng, một người phụ nữ rất gầy rất xấu dựa vào đó. Ở hai bên ghế dựa, còn có hai thiếu nữ.

Một cô tóc vàng kim, còn lại là một cô gái người Hoa thanh tú, các cô từ

khách sạn Meto vội vàng trở về - Enie và Ân Tư.

Hiện trường có vẻ rất là trầm mặc, dường như đã trầm mặc thật lâu rồi.

Ân Tư dường như cảm giác được cái loại trầm mặc này có chút trầm trọng, cô chủ động mở miệng nói:

- Cô, nếu Diệp Mặc xảy ra chuyện gì, cho dù cháu phải khiếu nại tới thống đốc nơi đó, cháu cũng phải khiếu nại. Nếu không thể khiếu nại, cháu cùng với Lưu lão tứ liều mạng. Cháu đang nghĩ tới, nhất định là hắn cố ý liên thủ với Helder, chính là lấy một thứ không đáng giá lừa bịp tống tiền chúng ta. Cháu thật không biết trong nhà của chúng ta còn có cái gì tốt bị hắn lừa bịp tống tiền đây.

Người phụ nữ ngồi trên chiếc ghế dựa thở dài, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Tư Tư, chúng ta đấu không lại người ta. Diệp Mặc kia, Diệp Mặc...

Thanh âm của người phụ nữ này không ngờ lại êm tai giống như chim hoàng oanh, nghe thanh âm của cô, cô còn giống như là một thiếu nữ mười sáu tuổi, nhưng dung nhan của cô cũng đã là một phụ nữ vừa già lại vừa xấu.

Chẳng qua sau khi người phụ nữ này nói vài chữ, dường như nghĩ tới cái gì, thanh âm càng nói càng thấp, cuối cùng giống như sa vào trong hồi ức.

-Chị Tư Tư, chị nói cái tượng ngọc kia thật không rơi hỏng sao? Vậy tại sao người khác cứ nói chị làm rơi vỡ tượngngọc?

Enie bỗng nhiên nói, trong nội tâm nàng vẫn muốn hỏi, chỉ là do vẫn không có cơ hội, hiện tại cô có cơ hội, lúc này mới hỏi.

Enie không hỏi, Ân Tư còn không nghĩ ra, hiện tại Enie vừa hỏi, cô lập tức liền nghĩ ra. Đúng vậy, tượng ngọc mặc kệ là thật hay là giả, mình tận mắt nhìn thấy một vết nứt ở trên mặt, làm sao sau khi qua tay của Diệp Mặc, những người đó đều cho rằng đã không có rồi?

-Chị cũng không biết, chị thật sự thấy có một vết nứt trên mặt, chị khẳng định chị không nhìn lầm.

Ân Tư kiên định nói. Vết nứt này liên quan đến một số tiền lớn mà cô không thể bồi thường, cô làm sao có thể nhìn lầm? Chuyện này thật là quỷ dị.

-Đúng rồi, Enie, ban đầu em nói tới chợ quyền anh đen làm cái gì?

Ân Tư do chuyện của người cô nên quên hỏi, bây giờ lại nhớ ra.

Tuy rằng Enie định đợi Ân gia lấy được tiền thưởng rồi nói, nhưng hiện tại Ân Tư đã hỏi, cô đành phải nói:

- Gia Gia muốn đi chợ quyền anh đen tham gia trận đấu tranh quyền vương đai vàng Mexika, cho nên tụi em đi báo danh đấy...

-Cái gì?

Ân Tư bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt cô lập tức thay đổi. Không ngờ em trai Ân gia đi đánh quyền anh đen, đó là đòi mạng người đấy, Enie này và Ân Gia sao nghĩ ra thế. Cô không dám tiếp tục suy nghĩ, không chút nghĩ ngợi liền xông ra ngoài, Enie thấy chị Tư Tư xông ra ngoài, khẩn trương kéo cửa lên, cũng đi theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 559

Người Phụ Nữ Cuối Phố Người Hoa

Lúc Diệp Mặc lại đi vào cuối phố người Hoa còn tưởng rằng có thể tìm thấy Enie ngay. Nhưng hắn phát hiện ra rằng Enie cũng không chờ hắn ở chỗ này. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không để ý, đã đến đây rồi nên hắn có thể dùng thần thức của mình để kiểm tra toàn bộ khu phố người Hoa trong một thời gian ngắn.

Cuối phố người Hoa của thị trấn nhỏ Mexika chỉ hơi lớn một chút, Diệp Mặc muốn tìm một người thì cũng không phải chuyện gì to tát. Khu phố người hoa này nhiều lắm chỉ khoảng hai nghìn người mà thôi, đối với thần thức của hắn mà nói thì chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa hắn chỉ muốn tìm một người phụ nữ. Điều này khiến phạm vi tìm kiếm của hắn càng thu gọn lại.

Không có ai để ý tới Diệp Mặc. Tuy khuôn mặt của Diệp Mặc tương đối khác biệt. Dù sao ở nơi này mọi người đều là người Hoa. Trong lúc Diệp Mặc đang đi đến phía góc phố thì thần thức của hắn bỗng dừng lại bên trong một căn phòng.

Bên trong căn phòng có một ánh đèn ảm đạm. Ở tầng trệt của căn nhà có một cái ghế tựa cũ nát, một người phụ nữ gày gò xuấ xí đang nằm ở đó. Diệp Mặc lần đầu tiên sử dụng thần thức kiểm tra xem bên trong quần áo. Quả nhiên là tuy phần cổ và tay của người phụ nữ này màu đen nhưng da dẻ bên trong của cô ta thì trắng trẻo vô cùng. Diệp Mặc cũng không tiếp tục kiểm tra nữa, biết cô ta đã dịch dung là được rồi. Nhưng liệu người này có phải là chị Nhan hay không thì cũng không có quan hệ gì với hắn hết cả.

Bởi vì thần thức của Diệp Mặc thấy lông mi của người phụ nữ này thắt chặt. Hơn nữa đằng sau tai lại có nhiều tia nhỏ đặc trưng của thiếu nữ, đây rõ

ràng là một trinh nữ. Điểm này Diệp Mặc có thể nhận ra, tại sao lại có thể là người thân của hắn được chứ. Nhưng rõ ràng là người phụ nữ này đang dịch dung, hắn muốn đến xem xem, ở một nơi nghèo nàn như thế này, một người phụ nữ không còn trẻ trung gì nữa sao lại phải giả dạng thành xấu như vậy để làm gì?

Người phụ nữ này là ai? Diệp Mặc nhíu mày, đi tới đẩy cửa rồi bước vào trong phòng.

Lúc này người phụ nữ trên chiếc ghế bành cũng vừa mới tỉnh lại. Cô đột nhiên phát hiện ra rằng Tư Tư và Enie đều đã rời khỏi đây mà trong căn phòng của mình lại xuất hiện một tên đàn ông lạ. Trong lòng cô bỗng giật mình, theo bản năng cầm lấy một chiếc áo che lên người. Đây hoàn toàn chỉ là một hành động tự vệ bản năng. Tuy nhiên rất nhanh chóng cô nhận ra hành động của mình có vẻ không ổn lắm, liền buông chiếc áo trong tay mình xuống, nhìn Diệp Mặc, hỏi:

- Cậu là ai? Sao lại bước vào trong nhà tôi.

Giọng điệu thậm chí đã có chút khàn khàn. Dường như là đặc điểm của người có tuổi Diệp Mặc bỗng nhiên ngồi xuống. Hắn nhìn người phụ nữ này từ trên xuống dưới một lượt rồi mới hỏi:

- Tôi tới tìm một người. Người ta gọi cô ấy là "chị Nhan". Cô có biết người đấy không?

Trong thần thức của Diệp Mặc nhận thấy cả người phụ nữ này run lên một chút, trong lòng cô bất an. Đó là những thứ mà Diệp Mặc có thể cảm nhận được.

- Cô không cần phải lo lắng. Tôi và chị Nhan có chút quan hệ, tôi cũng không có ý xấu gì đâu. Tôi tên là Diệp Mặc, đến từ Hoa Hạ.

Diệp Mặc cảm nhận được sự run sợ và lo lắng của người phụ nữ này. Trong lòng hắn đột nhiên lại có cái cảm giác rằng người phụ nữ này chính là

cái cô chị Nhan mà hắn đang muốn tìm kia.

- Cậu chính là Diệp Mặc sao? Là người đã giúp Tư Tư ư? Hắc Thủ không giữ cậu lại sao?

Giọng nói của người phụ nữ này bỗng trong trẻo hẳn lên, không còn cái giọng khàn khàn vừa xong.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Đúng, tôi chính là Diệp Mặc, Hắc Thủ?

Nhưng Diệp Mặc nói xong liền đoán ngay ra Hắc Thủ chính là Helder. Hóa ra người phụ nữ này chính là người nhà của Ân Tư.

Sau khi nói xong, Diệp Mặc lại nói tiếp:

- Helder không giữ tôi lại. Ông ta viện trợ cho tôi một ít đô la Mỹ rồi tôi đi luôn.

Người phụ nữ này trầm hẳn xuống, cơn run rẩy của cô đã bình tĩnh trở lại, cô đánh giá Diệp Mặc rất lâu, có chút run rẩy muốn đứng dậy.

- Cô bị bệnh à?

Diệp Mặc bỗng tiến lên đỡ lấy người phụ nữ này. Hắn cảm thấy khi mình đỡ lấy người phụ nữ này thì cả người cô lại run lên.

- Cậu không cần đỡ tôi. Chuyện của Tư Tư thực sự rất cảm ơn cậu.

Người phụ nữ này tuy bảo Diệp Mặc không cần đỡ cô nhưng lại không có chút sức lực để đẩy Diệp Mặc ra.

Có lẽ cô đã hiểu được Diệp Mặc nói Helder tài trợ là có ý gì. Cô ở trong Hán Văn Bang lâu như vậy thì đối với chuyện đánh giết người thì cũng không có gì lạ lẫm nữa.

Diệp Mặc đưa ra một chiếc vòng tay cho người phụ nữ này rồi nói:

- Tôi đã dựa vào chiếc vòng tay này để tìm được tới đây đấy.

Người phụ nữ này nhìn thấy chiếc vòng trong tay Diệp Mặc liền vồ ngay lấy. Nước mắt bỗng không kìm nổi chảy xuống, một chữ không nói nên lời.

Diệp Mặc nhìn thấy bộ dạng của người phụ nữ này, trong lòng đã đoán ra ngay chắc chắn cô là cái người tên chị Nhan kia. Chiếc vòng tay ấy chính là của cô. Nhìn thấy dáng vẻ của chị Nhan, Diệp Mặc không do dự lấy ra một viên Liên Sinh Đan, đưa vào miệng của cô, đồng thời nắm lấy tay cô, bắt đầu giúp cô điều chỉnh lại kinh mạch.

Hơn 10 phút sau, người phụ nữ đang dựa trên người Diệp Mặc bỗng nôn ra máu, những vết bẩn trên người bắt đầu trôi ra. Dưới chân khí của Diệp Mặc cùng với công lực của viên Liên Sinh Đan, cô liền hôn mê bất tỉnh ngay.

Diệp Mặc thở dài. Hắn biết trong người cô tụ huyết là vì máu tích tụ trong lòng nhiều năm. Cũng may là hắn tới kịp thời, nếu kéo dài thêm nửa năm nữa thì chắc cũng xong rồi.

Một ít chất bẩn bị trôi ra, Diệp Mặc không hề ghét bỏ, cho dù chị Nhan này có phải là người thân của hắn hay không thì người phụ nữ này chắc chắn có mối quan hệ gì đó với hắn.

Diệp Mặc không đánh thức cô. Hắn biết lúc này kinh mạch trong cơ thể cô đang hoạt động trở lại. Lúc này không đánh thức cô là đúng.

Vài phút sau, người phụ nữ này tự tỉnh lại, nhìn thấy trên người mình bốc mùi, giật mình kêu lên một tiếng, không kịp nói gì với Diệp Mặc, liền đi vào phòng tắm ngay, hoàn toàn không nghĩ tới tại sao mình lại có thể hành động tự nhiên như thế.

Trong lòng Diệp Mặc thấy hơi buồn cười. Người phụ nữ này tuy lớn tuổi nhưng vẫn cứ như trẻ con, vẫn chú trọng cái chuyện này.

Nhưng Diệp Mặc chợt nghe ngay thấy một âm thanh chói tai ở trong phòng tắm. Hắn không chút nghĩ ngợi, chạy vọt vào, lại phát hiện ra trên đầu người phụ nữ này có những vết máu, ngất xỉu trong phòng tắm tối tăm, nhỏ hẹp.

Diệp Mặc không biết cô ngã như thế nào xuống phòng tắm của mình. Chuyện này có lẽ chỉ có mình cô mới biết. Tuy nhiên nếu cô hôn mê thì liệu mình có phải giúp cô hay không?

Diệp Mặc bối rối một hồi, không biết có nên giúp đỡ hay không.

Bỗng Diệp Mặc nghĩ đến lúc này còn bối rối cái gì? Bây giời Ân Tư và Enie đều không ở đây, quần áo của cô ấy thì cô đã cởi hết ra rồi. Người phụ nữ này ít nhất cũng đã bốn mươi tuổi rồi, là một bà già rồi. Hắn cũng không có cách khác, cái này thì can hệ gì chứ? Hơn nữa bấy giờ hắn nhìn thì cũng nhìn rồi. Nếu làm cô tỉnh lại tuy bối rối, không bằng giúp cô rửa sạch rồi mặc quần áo vào cho cô.

Nhưng khi Diệp Mặc bắt đầu giúp cô tắm rửa sạch sẽ mới phát hiện ra bản thân mình hoàn toàn sai lầm. Trong lòng Diệp Mặc nghĩ tuy cô là người chưa từng kết hôn, nhưng cũng bốn năm mươi tuổi rồi, cũng có thể nói là già. Nhưng bây giờ xem ra cô đâu phải là người phụ nữ bốn, năm mươi tuổi? Da dẻ của cô thậm chí còn trắng trẻo gấp ba lần Tống Ánh Trúc. Ngực thì không hề chảy chút nào, hơn nữa, ngoài cơ thể hơi gày ra thì cơ thể cô vẫn có những đường cong tiêu chuẩn.

Diệp Mặc không dám nhìn nữa, sau khi mau chóng giúp cô tắm rửa sạch sẽ thì lấy ra bộ quần áo của Ninh Khinh Tuyết mặc lên cho cô. Mà ngay cả vết thương cô đụng trúng trên đầu, Diệp Mặc cũng giúp cô trị thương.

Tuy trên mặt của cô có một chút nước thuốc hóa trang nhưng Diệp Mặc đã dùng thần thức của mình khống chế chúng. Cái loại thuốc này thực sự rất đơn giản, xử lý một chút là tất cả đều được rửa sạch sẽ.

Sau khi Diệp Mặc giúp người phụ nữ này làm xong hết thì lại giúp người

phụ nữ này nằm lên trên chiếc ghế bành, sau đó vừa đợi cô tỉnh dậy, vừa quan sát cấu trúc của ngôi nhà này.

Đây là một ngôi nhà theo cấu trúc rất cổ, phòng khách thì nhỏ hẹp, bên trong thì chia ra làm ba gian phòng. Xem ra thì nhà cô còn có hai người nữa, hai người đó chắc hẳn là Ân tư và Ân Gia rồi. Nếu không phải là biết người phụ nữ này chưa kết hôn thì có khi Diệp Mặc còn nghĩ Ân Tư và Ân Gia là con cái của cô. Bây giờ thì xem ra bọn họ có lẽ không phải là con của cô rồi.

Tư Gia thì ra là tên người phụ nữ này đặt, hoặc có lẽ tên cô ta là Tư Gia. Diệp Mặc thầm nghĩ. Người phụ nữ này cũng có vẻ là không dễ dàng gì cả. Không biết vì cái gì mà cô ta lưu lạc tới nước Mỹ. Sau đó lại vì nguyên nhân gì mà cô sống cũng không được tốt lắm.

Khi Diệp Mặc nhìn về phía người phụ nữ này bỗng nhiên người lại ngây ra. Đây không phải là chị Nhan sao? Hắn có ảnh chụp của chị Nhan. Chị Nhan trông rất thanh tú, điềm tĩnh, lông mi trông giống như trăng lưỡi liềm. Nhưng người phụ nữ này lại không phải đẹp kiểu đó. Trước mắt cô có một vẻ đẹp khiến cho người ta mê muội.

Hắn vừa rồi còn vội vã giúp cô tắm, căn bản cũng không chú ý đến những thứ khác. Thật không ngờ vẻ đẹp của người phụ nữ này chẳng thua kém gì Lạc Ảnh cả. Có thể nói rằng qua dung nhan của người phụ nữ này, Diệp Mặc bỗng thấy thấp thoáng bóng dáng của Lạc Ảnh. Chẳng lẽ giữa cô và Lạc Ảnh lại có quan hệ gì chăng? Điều này là không thể nào.

Đang lúc Diệp Mặc suy nghĩ, người phụ nữ này bỗng nhiên mở mắt. Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc, bỗng nghĩ tới điều gì đó chợt giơ tay sờ lấy y phục của mình, lập tức khuôn mặt biến sắc từ đỏ sang trắng. Có thể thấy được sự mất bình tĩnh trong cô như thế nào.

Khi cô thấy mấy vết thương ở eo mình lúc trong nhà tắm biến mất, nhất thời không thể tin được. Cô vô cùng kinh hãi. Lúc này cô mới kêu lên sợ hãi rồi ngã sấp xuống. Có thể là vì bây giờ cô đã tắm rửa sạch sẽ, còn mặc quần áo vào rồi. Không cần nghĩ thì cô cũng biết là việc này nhất định là do Diệp

Mặc làm.

- Tôi xin lỗi. Vừa rồi trong lúc vội vã nên đã giúp cô làm rồi.

Hắn thấy người phụ nữ này nhìn chằm chằm vào quần áo của cô nên đành phải nói lại một lần nữa:

- Tôi nhất thời không biết quần áo của cô ở đâu, đành phải dùng quần áo của vợ tôi.

- Anh đã kết hôn rồi sao?

Sắc mặt người phụ nữ này dần dịu lại, đột nhiên hỏi chuyện hôn sự của Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Tuy không cử hành hôn lễ nhưng cứ coi là thế đi.

Người phụ nữ này rõ ràng là đã hiểu lầm ý của Diệp Mặc. Cô cho rằng Diệp Mặc nói là không có giấy kết hôn nhưng đã sống cùng với nhau. Sau khi biết chuyên này, cô gần như quên luôn chuyện trong nhà tắm mà lại cầm lấy chiếc vòng tay kia, những giọt nước mắt không kìm nổi đang lăn xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 560

Chị Nhan

Thấy người phụ nữ dường như không thể kiềm chế bản thân chìm đắm trong hồi ức đau thương, Diệp Mặc đành phá vỡ sự tĩnh lặng, chủ động lên tiếng:

-Chiếc vòng tay này lấy từ một tiệm đồ cổ ở San Francisco, để tìm chủ nhân của chiếc vòng tay, tôi đã hỏi đến đây.

-Không đúng, cậu và chiếc vòng tay có liên quan gì? Muốn tìm tôi?

Người phụ nữ hình như nhớ ra chuyện gì, bỗng lên tiếng.

-Vì tôi cũng có một chiếc vòng tay như thế.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra chiếc vòng tay của mình.

Thấy Diệp Mặc lại lấy ra một chiếc vòng tay, trong mắt người phụ nữ lộ vẻ xúc động, cô cầm lấy chiếc vòng trên tay Diệp Mặc, sững sờ nhìn chằm chằm hai chiếc vòng tay, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Diệp Mặc không ngăn cản người phụ nữ lấy chiếc vòng tay của mình đi mà lẳng lặng đợi cô bình tâm lại.

-Cậu là ai?

Người phụ nữ nhìn một hồi lâu, bỗng run rẩy nói.

Diệp Mặc nói:

-Tôi tên là Diệp Mặc, đến từ Yến Kinh.

-Đúng, cậu tên Diệp Mặc, tôi biết cậu tên Diệp Mặc, cậu đúng là, đúng thật là… cha cậu tên là Diệp Thải, mẹ cậu tên là Ân Khuynh Thành, năm đó cậu mới tập đi, bây giờ đã lớn thế này rồi, thực ra tôi sớm nên nghĩ tới cậu, mắt cậu giống y hệt anh ấy…

Người phụ nữ lẩm bẩm nói, thậm chí còn nắm chặt tay Diệp Mặc, chỉ là tay của cô hơi run.

Diệp Mặc không nói gì, hắn không biết người phụ nữ trước mặt hắn và hắn có quan hệ gì. Nhưng cha của hắn sao lại là Diệp Thải? Còn nữa, đây là lần đầu tiên hắn biết mẹ mình tên là Ân Khuynh Thành.

Trong ánh mắt của người phụ nữ trước mặt nhìn hắn là niềm vui mừng từ trong nội tâm, Diệp Mặc thậm chí hơi run, đây là ánh mắt nhớ nhung với biết bao yêu thương trìu mến.

Người phụ nữ kéo Diệp Mặc ngồi xuống, cẩn thận ngắm nhìn, sự thân thiết trong ánh mắt cô, cho dù Diệp Mặc ngu ngốc cũng có thể nhìn rõ. Trong lòng Diệp Mặc dâng lên một làn hơi ấm, đây là lần đầu tiên hắn nhận được sự quan tâm như thế này. Khinh Tuyết cho hắn là tình yêu, dường như khác với sự quan tâm yêu chiều này.

-Nói cho chị Nhan biết, bao năm nay cậu sống thế nào.

Sau khi Diệp Mặc nói tên của mình, người phụ nữ chưa hề buông tay khỏi Diệp Mặc.

Chị Nhan? Diệp Mặc có chút nghi ngờ, hắn không biết chị Nhan này và hắn có quan hệ như thế nào. Nhưng đối với chị Nhan, hắn không có ý muốn giấu, hắn chỉ đành nói ra chuyện sau khi hắn bị đuổi ra khỏi Diệp gia, vì những chuyện trước đó hắn đều không nhớ.

Nghe đến chuyện Diệp Mặc bị đuổi khỏi Diệp gia, hơn nữa còn bị vất ở Ninh Hải không ai quan tâm, hơi thở của chị Nhan bỗng trầm xuống. Cuối cùng sắc mặt của chị đỏ lên, đột nhiên đứng dậy mắng:

-Diệp Vấn Thiên, ông là kẻ thất phu, đồ ngụy quân tử, đồ đạo đức giả…

Diệp Mặc có phần không hiểu nhìn chị Nhan đang tức giận, trong lòng tự nhủ hình như mấy năm nay chị sống còn không bằng mình sống ở Ninh Hải thì phải. Nhưng Diệp Mặc chưa kịp nói thì chị Nhan đã ôm Diệp Mặc vào lòng.

Chị Nhan tuy gầy, nhưng dường như có dự liệu trước, Diệp Mặc đang ngồi được ôm gọn vào trong lòng chị. Cảm giác mềm mại xoa ngay trên mặt khiến hắn xấu hổ. Nhưng hắn lại không tiện giãy ra, nói thật, đến bây giờ hắn vẫn chưa biết hắn và chị Nhan có quan hệ gì. Hắn có rất nhiều lời muốn hỏi chị Nhan, nhưng cho đến lúc này, ngay cả một cơ hội cũng chưa có.

Được một người phụ nữ xinh đẹp ôm vào lòng, dù Diệp Mặc không chịu nổi thì hắn cũng cảm thấy nóng. Vừa lúc hắn muốn đẩy chị Nhan đang ôm mình ra, chị Nhan dường như nhớ ra chuyện gì, chủ động buông Diệp Mặc.

Trên mặt chị có chút ửng hồng, đưa tay vuốt ve gương mặt của Diệp Mặc:

-Đã lớn thế này rồi, còn có bản lĩnh lớn, sau này chị cũng yên tâm rồi.

Diệp Mặc biết bản lĩnh lớn mà cô nói là gì, chính là chuyện mình đã cứu cô, thậm chí trong một thời gian ngắn đã giúp cô hồi phục lại bình thường.

Diệp Mặc vừa muốn mở miệng, hình như chị Nhan biết hắn muốn nói gì, liền giơ tay ngăn lời Diệp Mặc muốn nói. Cô chỉ nhìn Diệp Mặc, trong mắt cô ngời lên ánh lửa, khiến Diệp Mặc lo lắng. Thậm chí Diệp Mặc nghi ngờ người phụ nữ nằm trên chiếc ghế tựa không lâu trước đây có phải là cô hay không, đây là Diệp Mặc, nếu đổi một người khác nói không chừng sẽ bị sụp đổ.

Ánh mắt nồng ấm trong mắt cô không giống như ánh mắt bình thường nhìn một vãn bối, mà giống như ánh mắt rực lửa nhìn người tình. Tuy chị Nhan xinh đẹp vô cùng, nhưng Diệp Mặc biết cô ít nhất cũng bốn mươi tuổi,

hơn nữa còn là trưởng bối của hắn, còn về quan hệ gì cho đến bây giờ hắn vẫn chưa rõ.

Qua một lúc lâu, ánh mắt của chị Nhan hơi kỳ lạ, cô bỗng nói:

-Chị đã hóa trang, chị phải đi rửa mặt để cậu nhìn thấy.

Lời nói này thật ấm áp, trong lòng Diệp Mặc có chút bất an. Nhưng hắn vẫn nói:

-Chị Nhan, hóa trang trên mặt chị, tôi đã rửa rồi.

-A…

Chị Nhan a lên một tiếng, vội vàng cầm lấy gương bên cạnh, quả nhiên hóa trang trên mặt cô đã không còn, gương mặt lộ vẻ xinh đẹp lâu rồi chưa thấy. Cô sờ lên mặt theo bản năng, rồi hai hàng nước mắt rơi xuống.

Diệp Mặc không hiểu tâm trạng lúc này của cô, lúc này tốt hơn là đừng kinh động đến cô.

Một lúc lâu sau, chị Nhan đặt gương xuống, bắt đầu hỏi han cuộc sống của Diệp Mặc. Đặc biệt là chuyện của Ninh Khinh Tuyết, điều cô hỏi càng lúc càng tỉ mỉ hơn. Nhưng cô không hề nhắc đến cuộc sống của mình.

Cho đến khi thực sự biết bây giờ Diệp Mặc sống rất tốt, không cần cô lo lắng, dường như cô mới yên tâm.

Lát sau, chị Nhan như quyết định điều gì, cô bỗng nhìn Diệp Mặc rồi cười:

-Cậu ở đây đợi tôi, lát nữa tôi sẽ ra.

Nhìn chị Nhan đi vào một căn phòng, tuy Diệp Mặc dùng thần thức là biết chị đang làm gì, nhưng hắn lại không làm như vậy.

Một lúc sau, chị Nhan cầm ra một bọc nhỏ, trong tay cầm hai thứ giống

như hai quyển sách, và hơi cũ. Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện ra dung nhan của cô đã thay đổi, thì ra cô đã đi hóa trang. Quả thật là vẻ đẹp của cô một khi bị người khác nhìn thấy cũng rất phiền phức.

Diệp Mặc đứng dậy, chị Nhan nhìn Diệp Mặc một lần nữa, nhưng ánh mắt rực lửa của cô đã biến thành niềm thương cảm, rồi trở nên mơ hồ.

Diệp Mặc hơi lo lắng, nắm lấy tay cô truyền ít chân khí. Chị Nhan định thần lại, dường như cảm thấy hơi ngạc nhiên đối với việc Diệp Mặc có chân khí, nhưng sự kinh ngạc này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

-Cậu hãy ôm chị Nhan một lúc…

Chị Nhan nói một câu mà Diệp Mặc không nghĩ tới.

Thấy Diệp Mặc ngạc nhiên, chị Nhan cười nói:

-Chị Nhan là người thân nhất của cậu, cậu có gì mà ngại, vừa nãy...

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, bỗng nhiên ôm chị Nhan vào lòng, hắn cảm thấy chị Nhan làm thế chắc chắc có ý của cô. Diệp Mặc phát hiện ra chị Nhan hắn đang ôm hơi run, một hồi lâu, chị Nhan đẩy Diệp Mặc ra, mặt chị đỏ hồng, nhưng đã bình thường trở lại, cô cười với Diệp Mặc:

-Hai thứ này cho cậu, tôi phải đi rồi.

-Cái gì? Chị Nhan, chị nói chị phải đi? Ồ, tôi đưa chị đi.

Diệp Mặc phản ứng trở lại, vừa nãy hắn còn nghĩ là chị Nhan muốn đi xa.

Chị Nhan nhoẻn miệng cười:

-Nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là cậu bình an vô sự, cậu không sao, lại còn có bản lĩnh lớn như vậy, tâm nguyện của tôi cũng được rồi, lão thất phu Diệp Vấn Thiên đã chết, coi như hắn may mắn. Hiện giờ tôi muốn một mình đi làm một số việc mình muốn làm, tôi không thể đi cùng cậu.

Diệp Mặc ngây người, Diệp Mặc không ngờ vừa tìm thấy chị Nhan, cô lại sắp đi. Mình còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, huống hồ ngay cả chị Nhan và hắn có quan hệ gì hắn cũng không biết.

-Chị biết cậu muốn hỏi gì. Chị đã đưa đến tận tay cậu rồi, cậu không phải lo lắng, chị có thể tự lo cho mình.

Chị Nhan nhìn vẻ lo lắng của Diệp Mặc, chợt có chút muốn ở lại, nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị cô xóa bỏ.

Diệp Mặc đương nhiên nhìn ra chị Nhan đã tu luyện qua Cổ Võ, chỉ là tu vi của chị không cao lắm, thậm chí ngay cả Hoàng cấp cũng chưa tới. Nhưng Diệp Mặc xem qua kinh mạch của chị, biết công pháp Cổ Võ chị Nhan tu luyện rất giỏi, còn về tại sao tu vi của chị lại thấp như thế, hắn cũng không rõ.

Thấy Diệp Mặc muốn mở miệng nói gì đó, một lần nữa chị Nhan lại ngăn Diệp Mặc lại.

-Cậu không phải khuyên chị, cũng không cần ngăn cản chị, chị thích đi một mình. Sau khi chị đi, nếu cậu có thể chăm sóc Ân Gia và Ân Tư, thì hãy giúp chị chăm sóc chúng, hai chị em chúng là hai đứa trẻ chị nhặt được khi vừa đến đây.

Diệp Mặc thở dài, hắn biết chị Nhan đã quyết định, mình có khuyên cũng không có tác dụng gì, nên ngậm miệng không nói nữa.

-Còn bộ quần áo của vợ cậu chị rất thích, cảm ơn cậu. Chị không có gì tặng cho cậu, chiếc vòng tay kia đã theo chị rất lâu, tuy sau này bị thất lạc, nhưng cậu đã tìm được nó thì hãy giữ lại cho mình đi. Chị đi đây, cậu không phải tiễn.

Chị Nhan nói, đôi mắt bỗng nhiên đỏ lên.

-Đợi đã.

Diệp Mặc vội vã ngăn chị Nhan lại, hắn đưa cho chị Nhan hai chiếc bình ngọc rồi nói:

-Đây là một ít đan dược sư phụ tặng cho tôi, viên này tên là Trú Nhan Đan, có thể giữ gìn dung nhan, còn viên kia tên là Bồi Khí Đan, có thể nâng cao tu vi Cổ Võ.

Sau khi đưa bình ngọc cho chị Nhan, Diệp Mặc còn sợ chị Nhan không tin, còn nói:

-Hai viên đan dược này có công hiệu như Liên Sinh Đan mà tôi đã cho chị uống, tôi đưa chị thêm một viên Liên Sinh Đan nữa.

Chị Nhan nhận lấy chiếc bình của Diệp Mặc, không nói gì, chỉ gật đầu. Chỉ là chị nhìn thấy vẻ lo lắng của Diệp Mặc, liền nói:

-Chị ở bên ngoài nhiều năm như vậy, nếu không phải lúc trước bị bệnh, cũng sẽ không tới mức như hôm nay, cậu không phải lo.

Nghe chị Nhan nói, Diệp Mặc mới nhớ ra, vội vã đưa cho chị Nhan thẻ ngân hàng của mình nói:

-Trong đây còn ít tiền, chị giữ lấy, mật khẩu đều là một, đề phòng có lúc cần.

-Không, cái này chị không cần, chị còn ít tiền. Chị biết cậu có thể tìm tới đây, chắc chắc không thiếu tiền, nhưng chị không cần tiền của cậu.

Chị Nhan vội vàng đưa trả lại cho Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 561

Ngay Cả Một Con Gà Cũng Không Bằng

Diệp Mặc biết chuyện lúc trước chị Nhan phải bán chiếc vòng, biết chắc chắn chị không có bao nhiêu tiền, đâu thể cất lại, nên lại đưa lại cho chị Nhan nói:

-Chị Nhan, trong đây chỉ có một chút tiền, chỉ có mấy nghìn…

Diệp Mặc nói đến đây cảm thấy hình như có chỗ không đúng, hắn nghĩ ra rồi, chiếc vòng tay quan trọng với chị Nhan như vậy, chị sao có thể bán đi? Thạch Khai Căn không thể lừa hắn, vậy thì gã Lưu Sơn mà Thạch Khai Căn tìm được đã lừa Thạch Khai Căn.

-Được rồi, chị nhận.

Chị Nhan mỉm cười rồi cầm lấy thẻ ngân hàng của Diệp Mặc, chỉ có mấy nghìn đô, nhận lấy cũng không có gì.

Nhìn chị Nhan rời đi, Diệp Mặc không có cách nào gọi lại, chị có việc của mình phải làm. Giống như những gì cô nói, nếu không phải cô luôn có bệnh, có lẽ cô sớm đã làm rồi.

-Chị Nhan…

Diệp Mặc không kìm nổi gọi một câu, tuy trong khoảng thời gian ngắn nhưng dường như chị Nhan đã cho hắn cảm nhận được sự ấm áp. Sự ấm áp của cô đối với mình là từ trong sâu thẳm trái tim, không có một chút giả dối. Thậm chí chắc chắn dù Diệp Mặc là kẻ ăn mày ngồi đầu đường hay trên người hắn dơ bẩn vô cùng. Chỉ cần chị Nhan biết hắn là Diệp Mặc, là người cô tìm, cô sẽ không chút do dự ôm hắn vào lòng, đây chính là trực giác.

Chị Nhan quay đầu lại nhoẻn miệng cười với Diệp Mặc, nhưng thần thức của Diệp Mặc lại nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt của cô.

-Chị Nhan, hiện nay tôi ở Lạc Nguyệt thành, nếu chị muốn tìm tôi, chỉ cần đến Lạc Nguyệt thành là được.

Diệp Mặc không biết chị Nhan có đi tìm hắn không, nhưng hắn rất hi vọng chị Nhan sẽ đi tìm hắn.

Vừa tìm được chị Nhan, nhưng chớp mắt cái chị Nhan lại rời đi, Diệp Mặc đứng trước cửa phòng, nhìn chị Nhan dần dần mất hút khỏi tầm mắt, trong lòng buồn bã.

Chị Nhan nói điều mình muốn biết đều ở trong tay mình, theo bản năng Diệp Mặc nhìn hai quyển sách ở trong tay. Một quyển nhật ký dày, hơi vàng, cho thấy đã rất nhiều năm rồi, và một quyển công pháp Cổ Võ.

Vừa nhìn mấy chữ trên công pháp, Diệp Mặc biết ngay vì sao khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ân Gia lại thấy có chút quen quen. Công pháp Cổ Võ chính là "Diệp thị khí công", thì ra là đồ của Diệp gia. Lúc trước khi hắn nhìn thấy dáng đi của Diệp Tử Phong giống với Ân Gia, xem ra Ân Gia cũng đã luyện tập công pháp quyển sách này, cho nên hạ bàn của hai người này giống nhau.

Diệp Mặc lắc đầu, cất quyển sách đi, đối với cái này hắn không có hứng thú. Chị Nhan nên biết ở phố người Hoa, không có bản lĩnh thì sẽ không có cách nào sống được, cho nên đã truyền công pháp này cho Ân Gia.

Diệp Mặc cầm quyển nhật ký lên, đang muốn mở ra thì một thanh niên người Hoa khoảng hai mươi tuổi vội vàng chạy đến. Cậu ta nhìn thấy Diệp Mặc đứng trước cửa thì hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh đã phản ứng trở lại:

-Anh là ai?

-Tôi là bạn của Ân Tư.

Diệp Mặc biết cậu chàng này chắc chắc cũng ở phố người Hoa.

-A, vậy thì anh mau chóng đi xem Ân Tư và Ân Gia đi, bọn họ xảy ra chuyện ở chợ quyền anh đen rồi, tôi đến để báo cho cô của Ân Gia biết…

Giọng nói của cậu chàng này chưa dứt thì đã không thấy người thanh niên đứng trước cửa nữa rồi.

Cậu ta giật mình, dụi dụi mắt:

-Mình bị hoa mắt à?

…

Ân Gia và Ân Tư xảy ra chuyện, như vậy sao được? Hắn vừa mới đồng ý với chị Nhan chăm sóc hai người, sao có thể để họ xảy ra chuyện được. Cho nên ngay lúc nhận được tin, Diệp Mặc đã cất quyển nhật ký trong tay đi, lập tức đi đến chợ quyền anh đen ngay.

Lúc này đã là buổi chiều, chợ quyền anh đen rất náo nhiệt. Người ở bên ngoài đại sảnh bắt đầu buôn bán, nơi đánh quyền anh dưới hầm ngầm lại càng ồn ào.

Thần thức của Diệp Mặc quét thấy tình hình bên phải đài quyền anh, đầu tóc của Enie và Ân Tư bù xù, vòng mắt của Enie hơi xanh, đoán chừng đã bị kẻ nào đó đánh cho một quyền. Hai mắt của Ân Tư đỏ ngầu, đỡ Ân Gia đang nằm trên đất. Khóe miệng Ân Gia chảy máu, xương ngực cũng bị đánh gãy mấy chiếc rồi.

Diệp Mặc vừa nhìn đã biết cậu ta gần chết rồi, rõ ràng là sắp tiến gần đến cái chết, hoặc nói là bây giờ đưa đến bệnh viện cũng cả đời tàn phế.

Đã như vậy rồi, còn không đưa đến bệnh viện, ở lại đây làm gì? Diệp Mặc đang nghi hoặc thì câu nói của Ân Tư đã giúp hắn hiểu.

-Tôi xin các anh, tránh ra đi, để tôi đưa em tôi đến bệnh viện…

Giọng nói của Ân Tư khàn khàn, có lẽ những lời này cô đã nói không biết bao nhiêu lần.

Hai người đàn ông áo đen như cột đá chặn đường đi của Ân Tư và Enie, không hề có ý tránh đường.

-Tôi đồng ý với các anh rồi, để tôi đưa em đến bệnh viện…

Ân Tư khản cổ kêu lên lần nữa.

Nhưng hai gã đàn ông vẫn không có ý tránh ra, một người phụ nữ có vẻ sống về đêm quá độ ngậm một điếu thuốc bước đến. Cô ta lạnh lùng liếc nhìn ba người dưới đất, chậm rãi nói:

-Cô đồng ý rồi, gọi cô của cô đến đi, cô của cô đồng ý mới được.

Diệp Mặc bước tới, lấy một viên Liên Sinh Đan nhét vào miệng Ân Gia.

-Anh Diệc Mặc, là anh? Sao anh quay lại, a, thật là tốt quá…

Nhìn thấy Diệp Mặc, hình như quên mất chuyện mắt mình bị đánh một quyền, Enie bỗng trở nên vui mừng. Nhưng cô nhanh chóng nghĩ tới tình cảnh trước mắt, mặt tỏ vẻ khổ sở.

Diệp Mặc cười gượng gạo, Enie quả là rất lạc quan.

-Sao vậy, Enie.

Diệp Mặc vừa mới hỏi một câu, hai người đàn ông to cao áo đen đã đến lôi Diệp Mặc. Diệp Mặc ngay cả đầu cũng không quay lại nhìn, tung chân đá. Hai gã đàn ông áo đen bị Diệp Mặc đá văng hơn mười mấy mét, sau đó dường như có hẹn trước, bốn cái chân đồng thời bị đập mạnh vào góc tường. Sau mấy tiếng "răng rắc", hai gã này lập tức ngất đi.

Diệp Mặc biết cú đập này là do hai kẻ này chuốc lấy.

Người phụ nữ sống về đêm quá độ ngậm thuốc lá vốn muốn nói, nhìn

thấy Diệp Mặc không nói hai lời đã ra tay độc ác, sợ tới mức lùi lại phía sau hai bước. Nếu người phụ nữ này đi lên, Diệp Mặc cũng không ngại đá cho cô ta một cước, nhưng cô ta đã lùi rồi, xem như cô ta may mắn.

Hai cú đá của Diệp Mặc khiến cho những người xung quanh vây xem tản đi hết, dường như tất cả mọi người đều biết gã thanh niên người Hoa này không dễ nói chuyện, hơn nữa thân thủ không tồi. Ban nãy hắn đến đã đánh ngay, thậm chí vừa ra tay đã đánh cho hai gã quyền anh tàn phế, kẻ này ít chọc vào là tốt.

Enie kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ người đàn ông người Hoa để cô dẫn đường lợi hại như vậy, quả thật như thánh sống vậy. Rất nhanh cô định thần trở lại, lập tức nhảy dựng lên, căn bản không còn để ý đến vòng mắt xanh nữa mà ôm cánh tay của Diệp Mặc nói:

-Ồ, anh Diệp, anh giỏi quá.

Diệp Mặc nhìn cô không nói gì, bạn trai cô vẫn còn nằm trên đất, cô gái ngoại quốc này quả là ăn ngay nói thật. Cô gái này khiến hắn nhớ đến Vương Dĩnh, hắn cảm thấy hai người này có chỗ giống nhau.

Trong giây phút đó suýt nữa thì Ân Tư quên mất sự việc trước mắt, chỉ ngây người nhìn Diệp Mặc, nhưng cô nhanh chóng nghĩ đến em trai của mình, phải mau chóng đưa em trai đến bệnh viện mới được.

-Em trai của cô không sao nữa rồi, cô đừng động vào cậu ấy, để cậu ấy nằm một lúc.

Diệp Mặc thấy Ân Tư chạm vào Ân Gia, liền lên tiếng.

-A…

Ân Tư đương nhiên biết em trai mình bị thương đến cỡ nào, Diệp Mặc nói em ấy không sao, cô chắc chắn sẽ không tin. Nhưng cô mau chóng kinh ngạc nuốt những lời muốn nói vào trong, hơn nữa vết thương trên đầu em trai hình như đã ngừng chảy máu, thậm chí đã kết vảy. Tuy Ân Tư không

dám tin những gì mình nhìn thấy, nhưng vết thương trên đầu em trai quả thực đã kết vảy.

-Em không sao.

Nhìn thấy gương mặt lo lắng của chị gái, Ân Gia vội vàng đáp.

-Em thực sự không sao chứ?

Ân Tư không yên tâm hỏi một câu, cô rất rõ vết thương của Ân Gia, nhưng vừa mới qua một lúc đã không sao? Đây có chuyện gì? Cô chỉ nhìn thấy Diệp Mặc cho một viên thuốc vào miệng em trai, lúc đó cô dường như phát điên rồi, đâu còn để ý đến Diệp Mặc đã cho thứ gì vào miệng Ân Gia.

-Gia Gia, anh khỏe rồi.

Lúc này Enie mới nhớ đến còn có một cậu bạn trai, vội vàng đỡ Ân Gia dậy.

-Thân thủ của anh không tồi, nhưng nếu vì có chút ít bản lĩnh mà đã muốn phá chợ quyền anh đen ngầm ở thị trấn MexiKa thì còn kém xa. Ở đây vào thì dễ nhưng muốn ra thì không dễ như thế đâu.

Người đàn ông có vẻ gầy yếu đi tới, y liếc nhìn Diệp Mặc, lạnh lùng nói.

-Anh Đậu…

Người đàn ông gầy yếu bước tới, gần như tất cả mọi người đều chào hỏi y, không ngừng gọi anh Đậu.

Diệp Mặc lắc đầu, một kẻ Hoàng cấp sơ kỳ dám đến trước mặt hắn diễu oai. Hơn nữa kẻ này có thể luyện đến Hoàng cấp sơ kỳ cũng coi như là may mắn.

-Ai nói tôi muốn đi? Việc ở đây của tôi vẫn chưa làm xong, sao có thể đi chứ?

Diệp Mặc cười nhạt, đi đến trước mặt gã anh Đậu ấy, bỗng giơ tay giữ chặt cổ của y, nhấc y lên một cách cứng rắn.

Mặt của gã anh Đậu đỏ bừng, y không ngờ có ngày mình lại bị một người xách cổ, y vừa mới nhìn thấy người thanh niên này đi đến, nhìn thấy hắn giơ tay ra, nhưng y không có một chút năng lực phản kháng nào.

Mọi người xung quanh đều ngây người, nếu nói vừa nãy Diệp Mặc đá hai kẻ cao lớn kia vẫn chưa đáng kể gì, thì bây giờ Diệp Mặc nhấc cổ gã anh Đậu lên, quả thực là quá phi thường.

Gã anh Đậu là ai? Ai mà không biết? Đệ nhất cao thủ ở Mexika, dù là hắc thủ Helder cũng phải kiêng nể y ba phần. Nhưng trước mặt người thanh niên này, ngay cả con gà cũng không bằng. Từ trước tới nay, chợ quyền anh đen ngầm luôn ồn ào, nhưng đây là lần đầu tiên bỗng lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc bỗng giương tay lên, ném gã anh Đậu ra ngoài:

-Không cần lo lắng, một lúc lâu nữa tôi mới đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 562

Là Ai Thiết Kế Cục Này

Diệp Mặc bỗng nhiên giơ một tay lên, đem anh Đậu trong tay ném ra ngoài, - Anh không cần lo lắng, tôi còn một hồi lâu mới ra ngoài.

Anh Đậu bị Diệp Mặc ném tới trong thùng rác, vô số rác rưởi tràn ra, nhưng anh Đậu lại kinh ngạc đến ngây người nhìn Diệp Mặc, không cần nói đến những lời hung ác, ngay cả một chữ cũng không có cách nào nói ra.

Nội tâm của y kinh hãi giống như kinh đào, y có thể tu luyện tới hoàng cấp đương nhiên không giống như người bình thường. Đối với cổ võ y cũng biết một ít, càng biết bản lĩnh của mình mặc dù có thể đứng thứ nhất ở thị trấn nhỏ Mexika, nhưng trong mắt người tu luyện cổ võ mình lại là kém nhất.

Nhưng người thanh niên trước mặt này lại có thể dễ dàng xốc y lên, thậm chí y ngay cả một chút năng lực cử động đều không có, y biết, người thanh niên trước mặt này ít nhất là tu vi Huyền cấp trở lên. Sư phụ truyền cổ võ lúc trước cho y có nói qua, Huyền cấp cao thủ đều là người trong ẩn môn Hoa Hạ, bọn họ bình thường đều không ra ngoài, cho nên trên cơ bản không gặp được.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, một khi gặp người như thế, ngàn vạn lần không nên đắc tội. Bởi vì trong mắt loại người này, tính mạng con người thật giống như một con kiến không đáng đồng tiền, bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể giết.

Anh Đậu mới vừa rồi còn diễu võ dương oai lập tức toàn thân mồ hôi lạnh chảy ra, y biết mình vừa rồi đã đi một vòng ở Quỷ Môn quan.. Nếu

người thanh niên trước mặt này muốn giết y, y sớm đã chết lềnh bà lềnh bềnh rồi.

Anh Đậu ở trước mặt người thanh niên này không hề có lực chống trả, còn bị ném vào trong thùng rác giống như một loại rác rưởi. Vài người vốn là muốn tiến lên trợ uy lấy lòng anh Đậu cũng không dám tiến lên nữa, thậm chí cả đám đều lui về phía sau vài bước.

Ngay cả vài tuyển thủ còn ở trên lôi đài so tài cũng ngừng lại, người tới nơi này đánh quyền có mấy người không biết anh Đậu. Anh Đậu tên là Đậu Nguyệt Sanh, đến nơi này từ năm năm trước, liền nắm quyền trên toàn bộ chợ quyền anh ngầm, không có ai là đối thủ của y. Sau đó ông chủ Kim Ân của chợ quyền anh đen đã mời y làm tay đấm số một của chợ. Thậm chí còn có cổ phần ở bên trong, là nhân vật thực quyền chân chính trong chợ quyền anh đen ở thị trấn nhỏ Mexika.

Đậu Nguyệt Sanh giãy dụa từ trong thùng rác đứng lên, y thậm chí ngay cả rác rưởi trên người đều không có kịp vuốt xuống, liền vội vã hướng tới Diệp Mặc.

Người phụ nữ ngậm thuốc lá thấy Đậu Nguyệt Sanh lại đi tới, vội vàng chạy đến bên cạnh y nói:

- Anh Đậu, tôi đi trước gọi người, tên nhóc này quá nguông cuồng...

- Cút...

Người phụ nữ này lời còn chưa nói hết, đã bị Đậu Nguyệt Sanh cho một cái tát vào mặt, lập tức quay một vòng tròn tại chỗ. Lúc này mới bổ nhào trên mặt đất, thuốc lá trong tay đã không biết ném đến chỗ nào rồi.

Đậu Nguyệt Sanh tuy rằng cả người đau đớn, nhưng y biết rõ thanh niên người Hoa kia, không lập tức hạ độc thủ, nếu hắn hạ độc thủ, mình đã không có thư thái như vậy rồi. Cho dù là không chết, cũng sẽ bị trọng thương, toàn thân đau đớn.

- Tiền bối, vãn bối Đậu Nguyệt Sanh có mắt như mù, mạo phạm tiền bối, thật sự đáng chết...

Ngoại trừ vài người có con mắt nhìn ra. Gần như tất cả mọi người nghĩ Đậu Nguyệt Sanh đi tới trước mặt Diệp Mặc, là chuẩn bị trả đũa Diệp Mặc. Nhưng lời nói của Đậu Nguyệt Sanh lại làm cho những người đó đều thất kinh, cũng hiểu rằng hoá ra anh Đậu phải đi xin lỗi đấy.

Cọng rơm cứng, gặp cọng rơm cứng rồi. Cho dù là người không hiểu cũng biết anh Đậu sợ hãi.

- Ngay cả anh Đậu cũng sợ hãi, vậy thì người Hoa trẻ tuổi này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ hắn chuẩn bị tới nơi này mở vùng trời mới sao? Cho nên mới đập phá nơi này?

Lập tức đã có người nhỏ giọng nói ra.

- Mày là đầu heo à, không phát hiện hắn là vì người thanh niên trên mặt đất kia mà tới sao, vừa rồi Enie còn quen biết hắn.

Lập tức đã có người phản bác lại.

Diệp Mặc mắt lạnh quét Đậu Nguyệt Sanh một cái, anh Đậu này còn có chút nhãn lực, biết mình không làm trọng thương y là có chuyện tìm y. Nếu y không đến. Ngay sau đó, Diệp Mặc sẽ gửi một đao gió đến.

Sở dĩ không có giết anh Đậu này, thậm chí không làm trọng thương y, là vì Diệp Mặc cảm giác được có chút không đúng. Ân Tư và Ân Gia chỉ là người bình thường cuối phố người Hoa mà thôi, cho dù là Ân Gia đấu thua trận, cũng sẽ không bị ngăn lại không cho đi bệnh viện. Ân Tư tuy rằng thanh tú, nhưng cũng còn chưa tới mức làm cho người ta muốn chiếm lấy.

Hơn nữa hắn chính tai nghe thấy Ân Tư nói đồng ý yêu cầu của bọn họ rồi, những người này vẫn không để cô rời khỏi. Đây đã giải thích rõ một vấn đề, mục tiêu của bọn họ không phải Ân Tư. Sau lại nghe được lời nói của người phụ nữ ngậm thuốc lá kia. Hắn có chút hiểu được, những người này vì

chị Nhan mà tới.

Chị Nhan tuy rằng cùng hắn gặp gỡ không lâu. Nhưng tình thương của cô đối với mình là phát ra từ nội tâm, khiến Diệp Mặc có cảm giác rất khác đối với cô. Dám dở trò đối với chị Nhan. Hắn nhất định phải làm rõ chuyện này.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, Đậu Nguyệt Sanh trong lòng lại khẩn trương không ngừng. Cũng may Diệp Mặc không để cho y khẩn trương bao lâu, liền lạnh giọng nói:

- Trước tiên tìm một căn phòng để Ân Gia nghỉ ngơi, dẫn tôi đi xem ông chủ các anh, ông ta lá gan rất lớn.

- Vâng, vâng...

Câu phía trước đối với Đậu Nguyệt Sanh đương nhiên không có vấn đề, nhưng khi Diệp Mặc nói đến ông chủ của mình lá gan rất lớn, y lại ra một thân mồ hôi lạnh. Y không biết Diệp Mặc có phải cũng ám chỉ lá gan của y cũng rất lớn hay không, nhưng y một câu cũng không dám hỏi thêm.

Diệp Mặc không để ý tới tâm tư của Đậu Nguyệt Sanh, nói với Enie và Ân Tư:

- Enie, cô và Ân Tư mang Ân Gia đi nghỉ ngơi, Ân Gia hiện tại hẳn là không có chuyện gì. Tôi đi làm ít chuyện xong sẽ lập tức trở về mang mọi người rời đi, yên tâm, bây giờ ở nơi này không người nào dám làm khó mọi người nữa đâu.

Bởi vì chị Nhan, Diệp Mặc đối đãi Ân Gia và Ân Tư tất nhiên là không giống nhau, thậm chí có chút cảm giác thân thiết ở bên trong.

- Cảm ơn anh, Diệp đại ca.

Ân Tư liên vội vàng đứng lên cảm tạ, từ trong miệng Enie cô đã biết người trẻ tuổi người Hoa này vừa lợi hại lại vừa có tiền tên gọi là Diệp Mặc,

hơn nữa hắn có thể từ chỗ 'Hắc thủ' Helder đi ra, còn có thể khiến anh Đậu ngoan ngoãn đi theo, có thể nhìn ra hắn là một người rất cừ.

- Được, được, Diệp đại ca, chúng em chờ anh...

Enie cũng học cách gọi của Ân Tư bổ sung một câu.

Sắp xếp xong xuôi mấy người Ân Gia, Diệp Mặc mới đi theo Đậu Nguyệt Sanh vào một phòng làm việc lớn xa hoa nhất phía sau đài đấu quyền. Hai người bọn họ vừa mới tới cửa, một người đàn ông da trắng lớn tuổi mập mạp vội vội vàng vàng đi tới. Phỏng chừng lão ta đã biết được tin tức, muốn đi ra ngoài nhìn, vừa lúc gặp hai người Diệp Mặc lại đây.

Người đàn ông ngoại quốc mập mạp đi đến trước mặt Diệp Mặc và Đậu Nguyệt Sanh, hai tay chắp vào nhau giơ lên, dùng thứ tiếng Hoa không rành mạch nói:

- Quyền Vương tiên sinh tôn quý, ngài thực là quý khách của tôi, mang tới ánh hào quang cho căn phòng này, tôi tên là Kim Ân. Là nhà này…

Câu này của lão ta còn chưa nói hết, Diệp Mặc chính là một cước đá vào trên thân người mập mạp của lão ta. Kim Ân lập tức bị đá ra mấy thước, đụng vào bên cạnh tay vịn của chiếc ghế phía sau, ngồi bịch xuống trên mặt đất giống như một con tôm lớn.

Hai gã vệ sĩ sau lưng của lão lập tức liền giơ súng trong tay lên, nhưng không đợi súng trong tay hai người này vang lên, Diệp Mặc lại xuất ra hai luồng đao gió bay tới. Tay cầm súng của hai gã vệ sĩ đã cùng nhau hạ xuống...

- Dừng lại, dừng lại...

Kim Ân không biết là kêu vệ sĩ của mình dừng lại, hay là kêu Diệp Mặc dừng lại, chỉ biết là không ngừng xua tay. Lão ta không phải và người không biết nhận thức. Đậu Nguyệt Sanh là người tu luyện cổ võ, rất nhiều chuyện đều đã nói với lão, tuy rằng lão ta không tin, nhưng lão cũng biết ở Hoa Hạ

có một phần nhỏ người như vậy. Những người này rất lợi hại, hơn nữa giết người bừa bãi, trong mắt căn bản cũng không có pháp luật, đương nhiên lão cũng là người không có luật pháp. Rất hiển nhiên, Diệp Mặc đúng như một phần nhỏ mà Đậu Nguyệt Sanh đã nói, thậm chí giết người còn vô cùng bừa bãi.

Hai gã vệ sĩ không cần lão chỉ bảo, cũng không khỏi không dừng lại, chỉ thiếu chút nữa ngất đi thôi. Thanh niên người Hoa kia tùy tay hươ hai cái. Liền khiến cánh tay của bọn hắọ rớt xuống. Bọn họ ngay cả ngất đi cũng không dám, bọn họ rất sợ một khi ngất đi, ngay sau đó sẽ bị thanh niên người Hoa kia cho thêm một đòn như vậy, đầu bọn họ cũng phải rớt xuống. Có lẽ bọn họ thật không ngờ. Cho dù là không ngất đi, người ta cũng có thể giết bọn họ.

Đậu Nguyệt Sanh sợ tới mức lại ứa ra mồ hôi lạnh, y thấy Diệp Mặc tùy tay đã đem cánh tay hai gã vệ sĩ tháo xuống, lập tức chỉ biết người thanh niên trước mặt này thậm chí không chỉ Huyền cấp, còn có thể rất cao. Tu vi của y tuy rằng không được tốt lắm, nhưng y cũng là lão giang hồ. Y coi như là một người từng trải rồi. Y không thấy ám khí của Diệp Mặc, chứng tỏ hắn có thể không dùng ám khí, nhưng y lại không dám tin tưởng phán đoán của mình. Bởi vì y chưa từng gặp qua người tu luyện cổ võ như vậy, xa như vậy có thể dùng nội khí chém đứt cánh tay người khác.

Diệp Mặc đi đến trước mặt Kim Ân, một cước đá Kim Ân ra rất xa, lúc này mới ngồi xuống.

Diệp Mặc ngồi một hồi, cho đến lúc Đậu Nguyệt Sanh đầu đầy mồ hôi mới lên tiếng:

- Đậu Nguyệt Sanh. Tao không có giết mày, tao biết mày là người thông minh. Tao sẽ không nói lần thứ hai. Mày nói xem tại sao bọn mày và Ân Gia có khúc mắc? Thậm chí Ân Tư nói đồng ý yêu cầu của bọn mày rồi, còn không thả bọn họ đi? Nhớ kỹ. Chỉ cần nói dối một chữ, tao đưa tay là có thể giết mày.

- Vâng, vâng, tôi hiểu được.

Đậu Nguyệt Sanh lúc này nào dám nói chữ không, bởi vì cái mạng nhỏ của chính mình, y lại không dám hàm hồ.

- Là yêu cầu của Rose ở khách sạn Meto, y nói muốn mạng của Ân Gia, sau đó khiến Ân Tư và cô của họ đi vào khuôn khổ. Chủ động đi tìm y, về phần là nguyên nhân gì, tôi cũng không biết. Việc này do Kim Ân nhận làm, tôi chỉ là phụ trách trông nom võ đài, không có liên quan gì với tôi.

Đậu Nguyệt Sanh muốn duy trì bình tĩnh một ít, nhưng ám khí vừa rồi của Diệp Mặc vô hình khiến y thật sự bình tĩnh không được.

Diệp Mặc đem ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Kim Ân, chỉ có điều hắn vẫn không nói gì, Kim Ân ngồi dưới đất lập tức liền lớn tiếng kêu lên:

- Tiền bối, cái đó cũng không có liên quan tới tôi. Tôi, tôi...

Kim Ân mấy câu nói đó không ngờ nói lưu loát lên, nhưng lão ta cũng muốn tìm một lý do lưu loát, lại nhất thời tìm không ra.

Diệp Mặc lại một cước đá vào trên đầu của lão ta, lạnh giọng nói:

- Lập tức gọi tên Rose kia tới, còn đánh Ân Gia chính là người nào, cũng kêu đến cho tôi.

- Vâng, vâng...

Kim Ân đã không có biện pháp nói thêm một chữ nữa rồi.

Thấy Kim Ân đã gọi người đi ra ngoài gọi Rose tới, Diệp Mặc lại nhíu nhíu mày, ở 'khách sạn Meto' hắn đã thấy Helder và Rose sắp xếp hại Ân Tư. Bây giờ ở nơi đây lại là một cục nữa, hơn nữa còn hại Ân Tư và Ân gia.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết Rose tại sao phải làm khó dễ chị em Ân thị, nhưng liên tục hại bọn họ khẳng định có mục đích. Hơn nữa dựa vào lời nói của người phụ nữ kia, nói nhất định phải là cô của Ân Tư đến, cục này có

phải chính là nhằm vào chị Nhan hay không?

Nhưng nếu muốn làm gì với chị Nhan, bọn họ chỉ cần thuê người đi bắt cóc là xong. Diệp Mặc không tin ở thị trấn nhỏ Mexikai này, còn có chính nghĩa và công lý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 563

Lưu La Tứ Nhẫn Nhịn Tàn Độc

Diệp Mặc đợi không bao lâu, một gã đô con người Hoa và Rose đã bị kêu tới.

Đậu Nguyệt Sanh nhìn thấy tình thế, y chủ động đóng cửa phòng lại. Y nhìn thấy trong mắt Diệp Mặc đặc sát khí, y không phải đồ ngốc, chính y vốn chính là một đường chém giết, mới đi tới vị trí hôm nay, làm sao không biết ý tưởng của Diệp Mặc. Hiện tại cơ hội duy nhất bảo vệ mạng mình chính là liều mạng lấy lòng người trẻ tuổi trước mặt này, chỉ có lấy lòng hắn, mình mới có đường sống.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua tên đô con người Hoa kia, lạnh giọng hỏi:

- Chính là mày đả thương Ân Gia?

- Mày là ai? Anh Đậu, đây là có chuyện gì?

Tên đô con này thấy ông chủ Kim Ân của chợ quyền anh ngầm không ngờ ngồi dưới đất, mà Đậu Nguyệt Sanh lại ngồi đối diện ở phía trước người trẻ tuổi kia lại cung kính như thế, lập tức mặt nhăn mày nhó, liền có chút bất mãn hỏi Đậu Nguyệt Sanh không liếc mắt lấy một cái, tên đô con này có chút cảm giác xấu, y bỗng nhiên nói với Diệp Mặc:

- Đúng vậy, Ân Gia chính là do tôi đánh, ngài Helder tiên sinh phân phó...

Diệp Mặc căn bản cũng không nghe y nói câu kế tiếp, chỉ có nói với Đậu Nguyệt Sanh:

- Giết nó.

Đậu Nguyệt Sanh thật không ngờ người Hoa trẻ tuổi này lại bảo mình giết tên đô con kia, tuy nhiên cho dù y không ngờ, những ý niệm này cũng là chợt lóe rồi biến mất. Y lập tức hai bước đi tới trước mặt tên đô con kia, đưa tay chính là một quyền.

Tên đô con căn bản là không thể tưởng được Đậu Nguyệt Sanh lại đột nhiên tới giết y, cho dù có nghĩ tới, y cũng không phải đối thủ của Đậu Nguyệt Sanh. Y chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn Đậu Nguyệt Sanh một quyền đánh trúng trái tim của y, y chỉ cảm giác trái tim của mình giống như bị một cây búa tạ nện vào. Lập tức nổ tung.

Y không cam lòng nhìn Đậu Nguyệt Sanh, sau đó ngã xuống, nhưng không lập tức chết, mà là trừng to mắt nhìn Đậu Nguyệt Sanh:

- Mày cũng dám giết tao, tao là người của Helder. Mày, mày...

Y còn muốn nói tiếp vài câu. Nhưng y thật sự là nói không được nữa. Đậu Nguyệt Sanh mắt không biểu tình, không cần nói y là người của Helder, hiện tại dưới tình huống sinh tử của chính mình còn khó bảo toàn. Cho dù là muốn y giết Helder y cũng sẽ không do dự nửa phút.

Rose sau khi đi vào cũng cảm giác được không tốt lành. Nhìn Diệp Mặc ngồi ở phía trên, trong lòng nhất thời mà bắt đầu bồn chồn, hắn không phải là bị Helder mang đi sao? Tại sao lại ở chỗ này? Nhưng y còn chưa nghĩ xong, thì cháu mình đã bị Đậu Nguyệt Sanh giết.

- Đậu Nguyệt Sanh, mày dám giết cháu tao. Nó là người của Helder, mày dám giết nó...

Rose phẫn giận lên, y sở dĩ có thể tiến vào pháp nhãn Helder, là bởi vì cháu mình rất biết đánh nhau, hơn nữa trợ giúp Helder làm nhiều việc. Nhưng bây giờ lại bị giết rồi.

Rose vô cùng phẫn nộ. Nhưng y lại phát hiện Đậu Nguyệt Sanh rất biết

vâng lời, giống như không nghe được lời của y. Thanh âm của y dần dần nhỏ xuống, y hiểu được tình cảnh của mình. Y tin tưởng, chỉ cần người Hoa trẻ tuổi này trước mặt nói một câu, Đậu Nguyệt Sanh ngay sau đó cũng sẽ giết mình.

- Mày sao có thể ở trong này? Helder tiên sinh, anh ta, anh ta làm sao có thể...

Rose bỗng nhiên rùng mình một cái, y cảm giác được có chút lạnh, dường như chỗ nào trong chính mình thật không nghĩ tới. Rose có thể từ chỗ nghèo khó cuối phố người Hoa lăn lộn mở một khách sạn, đó chính là một tâm tư đơn thuần cả đời người. Y cảm thấy không đúng. Một loại bất an mãnh liệt trong lòng y dâng lên.

- Helder sao? Tao đương nhiên giết hắn rồi.

Diệp Mặc thanh âm giống như hàn băng, hoàn toàn khiến Rose tê liệt. Tuy rằng y rất không tin lời của người thanh niên trước mặt này, nhưng y biết hắn nói hẳn là sự thật. Nếu không giết Helder, hắn làm sao có thể từ chỗ Helder chạy tới đây?

Ngay cả Helder hắn cũng có thể giết chết, vậy là muốn giết mình? Rose sau lưng mồ hôi lạnh giống như nước chảy.

Đậu Nguyệt Sanh lại một câu cũng không dám nói, y không thể tưởng được người thanh niên này ngay cả Helder cũng có thể giết, đúng là sát thần. Y bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi cực độ, nếu người thanh niên này khi ra đi muốn diệt khẩu, chính mình còn có hy vọng sống sót sao?

- Nói, mày tại sao phải làm khó chị em Ân Tư và Ân Gia, cơ hội chỉ có một lần.

Diệp Mặc âm thanh lạnh như băng truyền đến.

Rose rùng mình một cái, y rốt cuộc hiểu rõ tình cảnh của mình. Trước mặt người thanh niên này ngay cả 'Hắc thủ' Helder cũng có thể giết chết, y ở

trong mắt người trẻ tuổi kia ngay cả một con kiến cũng không bằng - Tôi nói, tôi nói, chỉ cần tiền bối tha cho tôi một mạng. Tôi còn có tiền, tôi đều cho tiền bối...

Rose biết cái mạng nhỏ của y đã không nằm trong tay mình, không cần nói đến chợ quyền anh ngầm, cho dù là chỗ khác trong thị trấn nhỏ Mexika, tùy tiện chết vài người, cũng giống như chết vài con ruồi bọ mà thôi. Huống chi y còn là một người Hoa.

- Mày nói nhiều lời thừa thãi quá, Đậu Nguyệt Sanh, chặt một chân của ông ta...

Diệp Mặc vừa dứt lời, Đậu Nguyệt Sanh đã rút ra đoản đao, một đao cắt đứt một chân của Rose.

Sau khi chặt bỏ một chân của Rose, Đậu Nguyệt Sanh còn giúp y cầm máu, thậm chí còn lấy ra thuốc trị thương giúp y đắp thuốc lên. Thấy việc làm của Đậu Nguyệt Sanh, Diệp Mặc gật gật đầu, Đậu Nguyệt Sanh này cũng là người từng trải. Biết mình hiện tại muốn hỏi Rose, không để cho y ngất đi.

Rose trên mặt lộ ra hoảng sợ, y mới biết ở trước mặt người thanh niên này tốt nhất là đừng nói ra điều kiện gì cả, muốn mạng, vẫn là xem hắn có tâm tình tha cho tính mạng mình hay không.

- Còn không nói sao?

Diệp Mặc âm thanh lạnh như băng lại truyền tới.

- Tôi nói, tôi nói.

Rose cũng không dám nói điều kiện nữa, khẩn trương nói:

- Tôi tên thật là Lưu La Tứ, trước kia sống tại cuối phố người Hoa…

- Nói điểm chính...

Diệp Mặc vỗ bàn trà bên cạnh.

- Vâng, vâng...

Lưu La Tứ sợ tới mức giật mình một cái, không dám có bất kỳ bất mãn nào, nhanh nói tiếp:

- Có một ngày, tôi đi tìm Ân Tư giúp tôi một chút việc. Tôi tới nhà Ân Tư, lại phát hiện Ân Tư và Ân Gia đều không ở nhà, nhưng tôi lại nhìn thấy cô của Ân Tư. Khi cô ấy tẩy sạch đồ trang điểm trên mặt, không ngờ là một mỹ nữ tuyệt thế.

Nói tới đây Lưu La Tứ không ngờ cảm thấy lưu loát rất nhiều, y không đợi Diệp Mặc tiếp tục thúc giục, liền nói tiếp:

- Tôi khẳng định, tôi chưa từng gặp qua người nào xinh đẹp như vậy. Tôi động tâm, tôi lần đầu tiên động tâm đối với một người phụ nữ. Tôi mới biết được hoá ra cô của Ân Tư rất ít đi ra ngoài, chính là sợ bị người khác nhận ra. Cô hóa trang xấu như vậy cũng là giả, tôi không dám kinh động cô, nhưng từ ngày đó sau khi trở về, lòng tôi liền không thể bình tĩnh trở lại.

Giống như có lẽ đã quên tình cảnh của mình, Lưu La Tứ không ngờ giọng điệu trở nên có chút thâm trầm - Tôi vốn giúp việc tại một phòng tranh, ngày đó tôi liền dựa vào trí nhớ vẽ lại cô ấy. Nhưng tôi biết bức tranh của tôi không xinh đẹp bằng một phần ngàn bản thân nàng, nhưng tôi đối với bức họa nàng vẫn như cũ không cách nào tự quyết. Từ ngày đó, tôi liền thề, tôi muốn kiếm tiền, tôi muốn kiếm thật nhiều tiền. Tôi muốn toàn bộ tiền tôi buôn bán kiếm lời được đều đưa cho cô của Ân Tư, sau đó sẽ cưới cô ấy.

- Hừ, tên lợn mày cũng muốn cưới chị Nhan Diệp Mặc khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Nhưng Lưu La Tứ giống như không nghe được Diệp Mặc hừ lạnh, y hình như đã thật sự tiến nhập vào cảm giác phấn đấu.

- Không nghĩ tới tôi vừa nghĩ đến kiếm tiền, cơ hội đã tới rồi. Một người

anh em của bố Enie từ Hongkong đến thị trấn nhỏ Mexika, ông ta muốn tìm bố của Enie. Kết quả đã hỏi tới tôi, tôi nhìn thấy ông ta lấy ra một xấp đô la Mỹ lớn, lập tức liền động lòng tham. Tôi cùng cháu của tôi lặng lẽ bắt cóc ông ta, ép hỏi ra mật mã ngân hàng của ông ta, sau đó giết ông ta.

Lưu La Tứ thanh âm dần dần ảm đạm, giống như ác ma dưới nền đất.

Nhưng y vẫn như cũ bất giác nói:

- Tôi gom góp được hai triệu, sau đó tôi mở 'khách sạn Meto'. Nhưng sau đó tôi mới biết được ở thị trấn nhỏ Mexika chỉ có tiền cũng chưa đủ, khách sạn của tôi thậm chí một ngày cũng không mở cửa được. Tôi đầu tư vào Helder, thậm chí để cháu của tôi làm tay đấm cho lão ta.

- Nhưng Helder này là con đĩa hút máu quá độc ác, một tháng lợi nhuận của tôi gần như bị lão ta lấy đi một nửa. Căn bản chẳng còn bao nhiêu tiền. Cũng may Helder rất háo sắc, có một ngày ở trước mặt chúng tôi lão ta nói với mọi người, nếu ai có thể tìm được một nữ nhân xinh đẹp như Marilyne Monroe cho lão, lão liền cho người đó một nửa tài sản...

Ngay cả Đậu Nguyệt Sanh đều cảm giác Lưu La Tứ có chút không đúng, giọng điệu y nói chuyện thậm chí có chút điên cuồng.

Nhưng Lưu La Tứ vẫn như cũ phối hợp nói:

- Tôi lập tức liền nghĩ đến cô của Ân Tư, trong mắt của tôi cô còn xinh đẹp hơn so với Marilyne Monroe.

Nói xong câu này, trên mặt của y không ngờ hiện ra bộ dáng ôn nhu, chỉ là người khác thoạt nhìn có chút đáng sợ.

- Tôi đã nói có lẽ tôi thật sự có thể tìm được... Helder lập tức liền tưởng thật, lão ta lập tức nói nếu đúng tôi có thể tìm được loại phụ nữ này, và làm cho nàng tự nguyện đi theo lão, lão nguyện ý cho tôi một trang viên. Nhưng tôi không cần trang viên của lão, tôi biết cách làm người của Helder, cho dù là lão ta cho tôi, tôi cũng lấy không nổi.

- Khi tôi đưa ra bức họa không đẹp bằng một phần ngàn bản thân nàng, Helder vừa liếc thấy là thích ngay. Tôi nói tôi chỉ cần tất cả lợi nhuận của 'khách sạn Meto', Helder không chút do dự liền đồng ý, điều kiện là chỉ cần tôi có thể tìm được người phụ nữ này, làm cho nàng cam tâm tình nguyện theo lão...

Bộp Diệp Mặc lại hung hăng vỗ vào bàn trà - Súc sinh, mày mới vừa rồi còn nói vì chị Nhan phải kiếm tiền, hiện tại lại muốn đem cô ta tặng cho người khác, bại hoại...

Diệp Mặc một tiếng nổi giận khiến Lưu La Tứ hoàn toàn tỉnh táo lại, y giờ mới hiểu được tình cảnh của mình, đối mặt với Diệp Mặc nổi giận y khẩn trương nói:

- Tôi chỉ là muốn dựa vào Helder lấy một khoản tiền, sau đó tôi tính toán thời gian dần qua thay thế được Helder, cuối cùng giết lão, để cho cháu tôi nắm trong tay di sản của lão, tôi sẽ có thể mang lại cho cô của Ân Tư một cuộc sống hạnh phúc nhất...

Câu nói kế tiếp Lưu La Tứ tuy rằng run rẩy không nói ra, nhưng Diệp Mặc và Đậu Nguyệt Sanh đều hoàn toàn hiểu được. Cái gì mới gọi là kẻ nhẫn nhịn và người hung ác, chính là tên Lưu La Tứ này. Nếu quả thật dựa theo kế hoạch của y, ai biết Helder có thể bị y tính kế hay không?

Hơn nữa một khi cháu y nắm trong tay đại bộ phận sản nghiệp trên danh nghĩa của Helder, lén xử lý Helder, Lưu La Tứ nói không chừng sẽ trở thành tân 'hắc thủ' tại thị trấn nhỏ Mexika.

Thật ác độc, Đậu Nguyệt Sanh giờ mới hiểu được ngấm ngầm chịu đựng, chính mình so ra còn kém xa tên Lưu La Tứ này. Từ trong miệng của y có thể thấy y đối với người phụ nữ kia là yêu thích tới cỡ nào, nhưng y vẫn như cũ không chút do dự chuẩn bị xuất ra tiền cược, chỉ là vì cuối cùng chiếm lại cô.

- Đầu tiên xử lý tứ chi của y, sau đó giết.

Diệp Mặc khoát tay Đậu Nguyệt Sanh, loại ác độc này, Diệp Mặc một câu cũng không muốn hỏi y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 564

Đi Lạc Nguyệt Thành

Tôi có tiền, tôi sẽ đưa toàn bộ tiền của tôi cho anh, cầu...

Lúc này Lưu La Tứ đã từ trong ảo tưởng điên cuồng tỉnh lại, bắt đầu điên cuồng cầu xin tha thứ.

Nhưng ngay cả người như Đậu Nguyệt Sanh cũng khiếp sợ tâm cơ ác độc của gã. Hiện tại người trẻ tuổi kia lại có lệnh, anh ta sao dám để Lưu La Tứ còn mạng sống. Anh ta thuần thục dứt khoát cắt luôn hai tay một chân còn lại của gã, cuối cùng đâm một đao chọc thẳng vào trái tim của gã.

Thấy phương pháp của Đậu Nguyệt Sanh gọn gàng mà linh hoạt, Diệp Mặc cũng cảm thấy hài lòng. Hắn chuyển ánh mắt nhìn về phía Kim Ân còn đang ngồi dưới đất.

Lúc này, Kim Ân đã biết người thanh niên trước mắt này giết người không chớp mắt thậm chí còn lợi hại hơn của anh ta. Diệp Mặc vừa nhìn qua, anh ta biết đã đến phiên anh ta.

Anh ta vội vàng dập đầu lắp ba lắp bắp nói:

- Tiền bối, tôi, tôi có tiền. Tôi có rất nhiều, đều cho anh...

Diệp Mặc nhìn Đậu Nguyệt Sanh nói:

- Anh đi lấy thẻ ngân hàng của Ân Tư, Ân Gia còn cả của Enie nữa qua đây.

- Vâng...

Đậu Nguyệt Sanh thầm vui mừng, vội vàng đồng ý. Anh ta biết nếu người thanh niên này nói như vậy, chính là tha mạng của anh ta. Anh ta làm sao còn dám do dự.

Sau một lát, Đậu Nguyệt Sanh đã lấy thẻ của ba người qua. Tuy rằng đám người Enie không biết Đậu Nguyệt Sanh muốn lấy thẻ của bọn họ làm gì, nhưng lại không phản đối. Nếu Diệp Mặc bảo anh ta tới lấy, vậy không cần phản đối làm gì. Nếu không phải là ý của Diệp Mặc, lấy lại càng không cần phản đối.

- Bây giờ anh còn bao nhiêu tiền?

Diệp Mặc nhìn Kim Ân ngồi dưới đất lạnh giọng hỏi.

- Tôi hiện có mười chín triệu trong tài khoản...

Hiện tại, Kim Ân đâu còn lòng dạ nào lo lắng cho tiền của mình, chỉ cần bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình là tốt rồi. Anh ta chỉ sợ Diệp Mặc không cần tiền, chỉ cần đòi tiền thì chuyện đã dễ xử lý rồi.

Diệp Mặc ném ba cái thẻ đến trước mặt anh ta, sau đó lạnh lùng nói:

- Với tốc độ nhanh nhất, chuyển vào trong mỗi thẻ sáu triệu đôla Mỹ. Thiếu một xu, anh nhất định phải chết. Nếu không thiếu, còn dư ra một triệu còn có thể cho anh dưỡng già.

Những lời này Kim Ân nghe được rất rõ ràng, trong lòng lập tức cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ. Không phải anh ta để ý tới một triệu đôla kia, mà là câu nói cuối cùng của Diệp Mặc "dưỡng lão". Nếu đúng là vậy, người Hoa trẻ tuổi này sẽ không giết anh ta. Chỉ cần bảo vệ được tính mạng là tốt rồi. Những thứ khác đều không quan trọng. Ngoại trừ số tiền này ra, anh ta còn có rất nhiều tài sản khác, phần lớn đều là bất động sản.

Kim Ân với tốc độ nhanh nhất chia số tiền của mình ra làm ba khoản gửi tới thẻ ngân hàng của ba người. Diệp Mặc thấy anh ta nhập con số vào, không hề có vẻ tính giở trò.

Sau khi thu thẻ lại, Diệp Mặc nhìn lướt qua Kim Ân nói:

- Anh có thể đi báo cảnh sát. Tuy nhiên sau khi anh báo cảnh sát một giờ cũng chính là lúc anh lên thiên đường. Nếu anh muốn lên thiên đường, anh cứ việc đi báo cảnh sát.

- Ôi, không, không, tiền bối tôi không đi báo cảnh sát, khẳng định không đi...

Kim Ân vội vàng xua tay. Anh ta không phải là đồ ngốc. Vừa rồi Diệp Mặc nói chuyện giết Helder, anh ta đã nghe được rõ ràng. Người thanh niên này ngay cả Helder còn có thể giết, Thời buổi này, không đáng tin nhất chính là cảnh sát. Đối với đám người kia, Kim Ân lại không hề có chút thiện cảm nào.

- Anh cũng tự giải quyết cho tốt. Anh là một người Hoa, không những không giúp đỡ, còn khi dễ người Hoa. Ban đầu, tôi vốn định giết anh. Tuy nhiên thấy anh xem như cũng biết điều, tạm tha cho anh một lần.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Đậu Nguyệt Sanh, lúc này mới ra khỏi phòng.

Nói thì nói như thế nhưng Diệp Mặc biết chuyện như vậy hắn căn bản không thể quản được. Người Hoa ở đây quá nhiều. Giết một Đậu Nguyệt Sanh, còn có vô số Đậu Nguyệt Sanh khác.

- Vâng, được...

Trán Đậu Nguyệt Sanh lấm tấm đầy mồ hôi. Tuy rằng anh ta giết người không chớp mắt, nhưng đến phiên cái đầu của mình, anh ta lại không bình tĩnh được như vậy. Cho tới bây giờ, Diệp Mặc tha cho tính mạng của anh ta, anh ta mới khẽ thở phào một cái.

- Chuyện đã xong, chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc đứng ở phòng mấy người Enie đang nghỉ ngơi gọi một tiếng. Hắn phỏng đoán hẳn là tình trạng vết thương của Ân Gia đã tốt rồi.

Khác với lúc tiến vào, khi bốn người ra ngoài, toàn bộ người có mặt trong hầm ngầm đánh quyền anh đều tự động tránh đường.

Enie đỡ Ân Gia, ngược lại cũng không nói gì với Diệp Mặc. Chỉ có điều khi Diệp Mặc trả thẻ lại cho ba người, Ân Tư có hỏi một câu.

- Anh Diệp, anh lấy thẻ của chúng tôi qua đó, là muốn bọn họ bồi thường tiền sao?

Ân Tư biết thẻ của bọn họ đều không có tiền. Ngoại trừ trong thẻ của cô còn có hơn một trăm đô la Mỹ, nói không chừng trong thẻ của Enie một xu tiền cũng không có. Nếu trong thẻ bọn họ không có tiền, Diệp Mặc cầm lấy, không hỏi mật mã, nhất định là muốn chuyển tiền vào.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Đúng vậy, tôi bảo Kim Ân bồi thường cho các người một ít tiền.

- Ôi, Thượng Đế ơi, Diệp tiên sinh, không, anh Diệp, anh thật tốt.

Enie vội vàng thả Ân Tư ra, vọt tới trước mặt Diệp Mặc, muốn hôn lên mặt Diệp Mặc một cái, nhưng Diệp Mặc dường như đã sớm đoán được, không đợi cô tới trước mặt đã nghiêng người qua một bên.

Enie không hề để ý tới hành động nghiêng người sang một bên của Diệp Mặc, mà cầm thẻ vọt tới trước một máy rút tiền tự động ở khu vực gần đó. Sau một lát, cô liền hét lên một tiếng chói tai. Ngay cả đôi tình nhân muốn tới rút tiền cũng bị tiếng thét chói tai của cô khiến sợ hãi tới mức vội vàng chạy ra xa.

- Enie, làm sao vậy?

Ân Tư và Ân Gia vội vàng chạy qua, muốn biết Enie đã xảy ra chuyện gì.

- Trời ạ, tôi không nhìn lầm chứ? Có sáu số không. Thượng Đế, đây là

sáu triệu. Thật sự là sáu triệu đôla. Tôi là triệu phú rồi...

Không cần phải nói là sáu triệu, cho dù là sáu ngàn đôla đối với Enie mà nói cũng là một đả kích rất lớn. Nhưng hiện tại trong thẻ của cô đang từ không có nổi một xu biến thành sáu triệu.

- Cái gì? Sáu triệu sao?

Ân Tư và Ân Gia cũng ngây người. Không ngờ Diệp Mặc chỉ một lát đã cho Enie sáu triệu. Chẳng lẽ hắn thích Enie?

Ân Gia cũng cắm thẻ của mình vào bên trong. Lập tức anh ta cũng khiếp sợ giống Enie. Trong thẻ của anh ta rõ ràng cũng có sáu triệu. Thấy trong thẻ của Ân Gia cũng có sáu triệu, rốt cuộc Ân Tư không kìm chế được, lấy thẻ của mình cắm vào kiểm tra một chút. Rõ ràng lại là sáu triệu.

Ba lần sáu triệu, mười tám triệu đôla. Ba người thậm chí ngây người hồi lâu, cũng không có phản ứng.

Cuối cùng vẫn là Ân Gia nói:

- Cô có thể về rồi. Chúng ta phải nhanh chóng đem chuyện này nói cho cô biết.

- Đúng vậy, cô có thể về.

Ân Tư cầm thẻ cũng run rẩy. Sáu triệu đôla, đây là một con số rất lớn, đột nhiên chẳng có lý do liền rơi vào trong tay bọn họ. Bỗng nhiên cô nhớ tới Diệp Mặc. Cô vội vàng đi đến trước mặt Diệp Mặc đưa thẻ ra:

- Anh Diệp, số tiền này nhiều quá, chúng tôi không dám nhận.

Diệp Mặc đẩy thẻ lại phía Ân Tư.

- Các cô xứng đáng nhận số tiền này. Các cô cứ nhận đi. Tôi có một số việc muốn nói một chút với các cô. Chờ trở về rồi nói Tuy rằng đã cất thẻ đi, nhưng ba người vẫn không có cách nào kìm chế sự kích động trong lòng. Vì

Diệp Mặc đã nói vậy, ba người chỉ có thể đi theo Diệp Mặc cùng nhau về căn nhà của mình.

- Sao cô lại không có ở nhà?

Ân Tư là người đầu tiên phát hiện sự vắng mặt của cô mình. Bình thường cô rất ít khi ra ngoài. Sao hôm nay không nói tiếng nào đã đi ra ngoài vậy?

- Hai người có biết cô mình khác người bình thường không?

Diệp Mặc nhìn Ân Gia và Ân Tư hỏi. Nếu cô ta đã biết, Diệp Mặc không hỏi lại, mà nói thẳng:

- Cô của các người và tôi là, là...

Diệp Mặc suy nghĩ đã lâu, cũng không biết phải nói là gì, không thể làm gì khác hơn đành nói:

- Các người chỉ cần nhớ cô các người là người nhà của tôi là được rồi. Tôi đã tìm được cô ấy, đồng thời chữa hết bệnh cho cô ấy. Bởi vì cô ấy tạm thời có việc, cho nên rời đi trước. Trước khi rời đi, cô ấy có giao các người lại cho tôi chiếu cố. Nếu các người bằng lòng đi cùng với tôi, vậy hôm nay chúng ta liền đi cùng nhau. Nơi này không phải nơi có thể ở lâu được.

- Cô đi rồi sao?

Gần như cùng lúc, Ân Gia và Ân Tư liền hỏi, Enie chỉ chậm hơn một chút nhưng cũng kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, không nói gì thêm. Hắn đã nói rất rõ ràng. Để xem Ân Tư và Ân Gia nghĩ như thế nào. Cho dù bọn họ không muốn rời đi, có sáu triệu trong tay, bọn họ vẫn có thể sinh sống. Chỉ có điều không nên ở lâu tại phố người Hoa này.

Ân Tư suy nghĩ hồi lâu không nói gì. Cô tin tưởng Diệp Mặc chắc chắn

sẽ không lừa bọn họ. Nếu muốn lừa bọn họ thì rất đơn giản, căn bản là không cần cho mỗi người sáu triệu. Ngay tại chợ quyền anh ngầm, hắn cũng có thể dễ dàng thu thập bọn họ. Hơn nữa đối với việc Diệp Mặc nói đã chữa hết bệnh cho cô mình, cô không hề có bất kỳ nghi ngờ nào. Cô cảm giác Diệp Mặc không phải là một người đơn giản. Chỉ riêng em trai mình là Ân Gia bị thương nặng như vậy, hắn còn có thể chữa khỏi là có thể nhìn ra được.

Lúc này, Ân Gia và Enie chỉ có thể nhìn Ân Tư. Tuy rằng Ân Tư chỉ hơn bọn họ vài tuổi, nhưng nơi này chỉ có Ân Tư có thể quyết định cho bọn họ.

- Anh Diệp, chúng tôi cái gì cũng không hiểu. Khi tôi mười tuổi, tôi và gia gia đã đi theo cô. Ngay cả tên của chúng tôi cũng do cô đặt cho. Không có cô, chúng tôi sớm đã mất mạng. Nếu cô bảo chúng tôi đi cùng với anh, vậy chúng tôi cứ đi cùng anh là được rồi.

Lúc này Ân Tư cũng hoang mang lo sợ. Cho dù cô có ngu ngốc hơn, cũng biết không có khả năng tiếp tục ở lại thị trấn nhỏ Mexika này.

Diệp Mặc nghĩ tới quyển nhật kí. Quyển nhật kí kia vốn là của chị Nhan cho hắn. Ban đầu bởi vì chuyện quá khẩn cấp, hắn thậm chí còn chưa kịp mở ra, cũng không biết bên trong viết những gì. Lúc này, sau khi hắn lấy ra, lại phát hiện ở bên trong có kẹp một lá thư. Lá thư viết cho Ân Tư và Ân Gia.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra. Có lá thư này hẳn là Ân Tư sẽ tin hắn.

Ân Tư nhận lá thư do Diệp Mặc đưa qua. Sau khi xem xong lá thư cô gật đầu. Diệp Mặc không lừa bọn họ. Quả nhiên lá thư này là do cô mình để lại. Cô bảo bọn họ đi cùng Diệp Mặc, không nên tiếp tục ở lại nơi này.

Enie ngỡ ngàng nhìn Ân Tư và Ân Gia. Cô vừa nghĩ ra một chuyện. Sau khi Ân Gia và Ân Tư đi rồi, vậy cô phải làm sao bây giờ?

- Mọi người sẽ đi đâu?

Enie có chút lo lắng hỏi.

Ân Tư và Ân Gia đều chờ mong nhìn Diệp Mặc. Bọn họ cũng không biết sẽ đi đâu.

- Chúng ta đi Lạc Nguyệt Thành...

Diệp Mặc gật đầu nói.

- Cái gì? Lạc Nguyệt Thành?

Ba người Ân Tư gần như cùng lúc kêu lên. Mấy người bọn họ đều biết Lạc Nguyệt Thành là nơi có tiếng tăm lẫy lừng!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 565

Tia Rađa Theo Dõi Mới

Enie, bây giờ cô tính làm gì?

Diệp Mặc không để ý tới vẻ mặt của ba người, chỉ nhìn Enie. Enie và Ân Gia có quan hệ không giống nhau. Hắn không biết Enie có muốn đi cùng hắn hay không.

- Enie sẽ đi cùng với chúng tôi. Nơi này đã không thể ở lại được nữa.

Ân Tư vội vàng tiếp lời nói. Cô trưởng thành hơn nhiều so với Enie và Ân Gia. Cô biết nếu ở đây Diệp Mặc có thể khiến Kim Ân bỏ tiền ra, chứng tỏ các cô đã không còn ở lại đây được nữa.

Enie lộ vẻ khó xử.

- Nhưng cha tôi...

Sau khi nghe mấy người Ân Tư giải thích, Diệp Mặc mới hiểu được, cha Enie là một kẻ nát rượu, đã uống tới mức khiến nhà mình bị phá sản.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Mấy người nói rõ tình hình với cha của Enie. Nếu ông ta bằng lòng đi cùng, thì lập tức đi ngay, Nếu không đi thì coi như xong. Tôi ở chỗ này chờ các cô một lát.

Sau khi ba người rời khỏi đó, Diệp Mặc đi vào phòng của chị Nhan. Phòng của chị Nhan rất đơn giản, chỉ có một cái giường và một bàn trang điểm mà thôi. Nơi duy nhất bắt mắt, chính là một cái gương thật to trên bàn

trang điểm.

Diệp Mặc vuốt cái gương này khẽ thở dài một tiếng. Trong mấy năm qua, không biết chị Nhan đã nhìn chiếc gương này thở dài bao nhiêu lần. Hiện nay cuối cùng cô đã có thể đi làm một vài chuyện của mình. Đây cũng là nguyên nhân khiến Diệp Mặc không ngăn cô lại. Mỗi người đều có chuyện riêng của mình cần phải xử lý. Chị Nhan vẫn luôn không tự do. Hiện tại cô đã có.

Một chiếc chăn màu xanh da trời mặc dù có hơi cũ, nhưng lại được giặt sạch sẽ, thậm chí trong căn phòng u ám còn thoang thoảng mùi thơm.

Diệp Mặc lắc đầu, trực tiếp thu chiếc gương và toàn bộ chăn trên giường vào chiếc nhẫn của mình. Đây là thứ chị Nhan đã dùng qua, nên cứ giữ lại đã.

Bỗng nhiên một tờ giấy từ dưới chăn nhẹ nhàng bay xuống. Diệp Mặc nhặt tờ giấy này lên. Phía trên chỉ có tám chữ: "Dung nhan dễ già, tương tư khó phai"

Nhìn tờ giấy trong tay, Diệp Mặc có chút sững sờ. Người chị Nhan tương tư là ai? Với một người xinh đẹp như chị Nhan, còn phải tương tư ai sao?

Khi Diệp Mặc còn đang sững sờ, bên ngoài truyền đến giọng nói của Ân Tư và Enie. Thần thức của Diệp Mặc quét thấy mấy người đã trở lại. Phía sau Enie còn có một người đàn ông thoạt nhìn có vẻ hơi già nua. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết đây chính là cha của Enie. Nếu bọn họ đều đến đây, trên lưng còn mang một ít đồ đạc, chứng tỏ bọn họ bằng lòng rời khỏi đây.

Sau khi cất tờ giấy đi, Diệp Mặc đi ra khỏi phòng của chị Nhan. Cẩn thận quan sát cha của Enie, hắn có thể thấy ông ta bởi vì hàng năm say rượu, toàn thân có vẻ có chút suy sụp. Thậm chí vẻ mặt có chút đờ đẫn. Diệp Mặc thở dài, không nói ra chuyện người tới tìm ông ta đã bị Lưu La Tứ giết chết. Một khi nói ra chuyện này, khẳng định sẽ là đả kích rất dữ dội đối với người

này.

Chị em nhà họ Ân cũng không có đồ đạc gì mấy. Bọn họ nhanh chóng thu dọn xong. Ân Tư vội vàng chào hàng xóm. Những thứ không dùng được, cô đều cho hàng xóm. Sau đó bọn họ mới cùng Diệp Mặc rời khỏi nơi đã sinh sống suốt hai chục năm này.

Diệp Mặc đưa mấy người tới phố người Hoa ở San Francisco. Ngay lập tức hắn liền giao trách nhiệm cho Thạch Khai Căn đưa mấy người đến Lưu Xà. Ân Tư và Ân Gia đều không ngờ được, hai người từ nhỏ đã lưu lạc ở bên ngoài thậm chí còn có cơ hội trở lại Hoa Hạ. Cha Enie vẫn không nói gì bỗng nhiên lộ vẻ kích động, cuối cùng nói một câu.

- Rốt cuộc đã có thể trở về.

...

Thạch Khai Căn dẫn theo đám người Enie vừa rời khỏi đó, Sát Nhất lại mở miệng nói.

- Diệp tiền bối, mấy trăm triệu đô la của ngân hàng Mỹ đột nhiên biến mất trong một đêm. Hiện tại tin tức này đã chấn động cả nước. Tôi nghe nói...

- Nghe nói gì?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Sát Nhất. Hắn nhận ra Sát Nhất đang lo lắng cho mình. Phỏng đoán anh ta nói lời này bởi vì nghi ngờ mình đã lấy đi mấy tỷ đôla này. Nhưng anh ta lại không dám xác định. Mấy trăm triệu đôla chứ không phải là mấy chục ngàn. Cho dù dùng xe ô tô cũng phải chở từng túi nhỏ.

Sát Nhất thấy Diệp Mặc để anh ta nói ra, lập tức liền nói:

- Hiện tại tất cả những nơi có chút quan trọng trong các ngân hàng nước Mỹ đều đổi sang dùng thiết bị theo dõi đời mới. Ngoài ra, chỉ cần là nơi cơ

mật sẽ được tăng cường canh phòng hơn rất nhiều.

Đổi thiết bị theo dõi mới? Diệp Mặc nhíu mày, chẳng lẽ chuyện mình ẩn thân cũng có thể bị phát hiện sao? Diệp Mặc nhớ tới chuyện thiết bị theo dõi trên đảo người Nhật kia đã hiện ra bóng dáng của mình, trong lòng cảm giác được hẳn là nước Mỹ cũng đã phát hiện ra chuyện như vậy.

- Ngoại trừ ngân hàng kia bị mất mấy trăm triệu ra, còn có tin tức nào khác không?

Diệp Mặc nghĩ tới mấy ngàn tấn vàng kia. Nếu ngân hàng phát hiện bị trộm, vậy số vàng kia mất đi khẳng định đã bị phát hiện rồi.

Ngoài dự đoán của hắn, Sát Nhất lại lắc đầu.

- Không, chỉ phát hiện ngân hàng thiếu mấy trăm triệu đôla. Bởi vì trong một chốc mất đi nhiều tiền như vậy, đã có người nghi ngờ đây là do người bên trong gây ra. Người bên ngoài có lợi hại mấy, cũng không thể lấy đi nhiều tiền như vậy mà thần không biết quỷ không hay.

Diệp Mặc lại hiểu rõ, số vàng mất đi khẳng định đã bị phát hiện. Chỉ có điều không biết vì sao đến bây giờ nước Mỹ còn chưa có động tĩnh gì. Điều này khiến hắn có chút nghi hoặc, Đồ bị người khác lấy đi, còn không dám báo án, chẳng lẽ đồ cũng là do bọn họ trộm về sao?

Sau khi Diệp Mặc trầm mặc thật lâu, mới lên tiếng:

- Anh hãy đi tìm mấy cameras kiểu mới và trang bị một máy tính loại tốt ở trong phòng. Tôi muốn xem hiệu quả của nó một chút.

Sát Nhất rời khỏi không bao lâu đã nhanh chóng quay trở lại. Anh ta cầm ba cái cameras, có chút thất vọng nói:

- Tôi chỉ lấy được loại cameras dân dụng. Cái này cũng là camera đời mới nhất. Nghe nói là một loại camera được thiết kế lợi dụng nguyên lý tia chiếu vừa mới được phát hiện. Về phần cameras quân dụng, hiện tại tôi vẫn

chưa lấy được cái nào. Cần phải có thêm thời gian.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Dân dụng là được rồi. Đem những cái cameras này lắp vào trong một căn phòng.

Hai mươi phút sau, sắc mặt Diệp Mặc rất khó coi đi ra. Hắn không thể tưởng tượng được kỹ thuật nước Mỹ lại lợi hại như thế. Lúc này còn chưa được bao lâu, đã đưa ra loại thiết bị theo dõi này. Thậm chí nó có thể thấy rõ ràng bóng dáng của hắn sau khi ẩn thân. Đây mới chỉ là dân dụng. Nếu là quân dụng không phải còn tốt hơn sao? Chẳng phải sẽ chụp ra được ảnh của hắn sao?

Điều duy nhất có khả năng chính là bọn họ vốn có loại thiết bị theo dõi này, chỉ bởi vì nguyên nhân nào đó nên vẫn chưa sử dụng mà thôi. Nguyên nhân gì khiến bọn họ không cần tới loại cameras có hiệu quả lớn như vậy? Diệp Mặc cảm thấy khó hiểu.

Thấy Diệp Mặc đi ra, sắc mặt có vẻ không tốt, Sát Nhất lập tức hiểu được tiền trong ngân hàng kia hẳn là do chính Diệp Mặc làm. Tuy rằng ngoài mặt anh ta không tỏ thái độ, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh sợ. Chở đi mấy trăm triệu của một ngân hàng lớn như vậy, mà người khác còn không biết. Điều này cần có bao nhiêu bản lĩnh? Khó trách hắn nói muốn đi lấy bản vẽ thiết kế đồ quân dụng này.

Diệp Mặc biết hắn rất có khả năng đã bỏ lỡ một cơ hội. Nếu địa bàn buôn bán vũ khí đều đổi thành cameras quân dụng chân chính, thậm chí còn canh phòng nghiêm ngặt hai mươi bốn giờ hoặc là theo dõi sát sao, hắn không có khả năng lấy được đồ vật. Nhưng có phải hay không, hắn vẫn phải thử một chút.

Hắn xem qua tư liệu do Sát Nhất đưa cho. Tuy rằng tư liệu không ghi chú rõ khẳng định có bản vẽ thiết kế, nhưng mấy thứ kia đều thật sự tồn tại.

Công ty Lôi Thần, là công ty quốc phòng có quy mô lớn đã ký hợp đồng buôn bán với nước Mỹ. Tổng bộ được thiết lập tại Lexington Massachusetts. Nổi tiếng với tên lửa đạn đạo "người yêu nước" cùng với các loại sản phẩm Radar; Công ty động lực thông dụng của nước Mỹ, tổng bộ được đặt ở khu vực ngoại ô thành phố Maltimore Virginia, nghe nói là nơi đã nghiên cứu chế tạo ra tàu ngầm hạt nhân Virginia. Công ty Northrop Grumman sản xuất ra máy bay ném bom B2, có lời đồn một chiếc trị giá 2, 1 tỷ đôla; Còn có công ty Lockheed Martin đã sản xuất ra máy bay chiến đấu Raptor F-22 và máy bay chiến đấu Stealth F-35 vân vân...

Đáng tiếc. Diệp Mặc cảm thán một tiếng. Mới chỉ hai ngày, những lão già Châu Mỹ này lại có phản ứng nhanh như vậy?

- Còn có tin tức nào khác không?

Diệp Mặc cảm giác mình mới ra ngoài một ngày, sau khi trở về tất cả những tin tức đã nghe được đều là tin tức không tốt.

Sát Nhất không dám giấu diếm. Anh ta biết Diệp Mặc muốn hỏi gì, anh ta liền kể lại tỉ mỉ:

- Theo cách nói của một vài trang web nhỏ, cameras kiểu mới dùng một loại tia chiếu mới nhất, có thể theo dõi cả những thứ mà mắt thường không nhìn thấy. Sở dĩ nước Mỹ vẫn giấu kỹ thuật này, bởi vì bọn họ phát hiện tia chiếu này trước, không muốn tiết lộ quá sớm. Hơn nữa hiện tại toàn bộ Radar và hệ thống theo dõi quân đội đều được sử dụng thêm loại tia chiếu này. Nghe nói loại tia chiếu này dùng trong Radar quân dụng, có thể trong thời gian ngắn nhất theo dõi bất kỳ kẻ địch nào từ bên ngoài xâm nhập vào.

Hóa ra là như vậy. Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra. Khẳng định nước Mỹ đã sớm có hệ thống Radar và rất nhiều thiết bị theo dõi loại này, chỉ có điều chưa sử dụng mà thôi. Mục đích đương nhiên chỉ do sợ tiết lộ tia chiếu này. Hiện tại vàng của bọn họ bị chuyển đi, hơn nữa ngân hàng cũng bỗng nhiên thiếu mấy trăm triệu. Nếu không trong thời gian ngắn như vậy, bọn họ dùng tới loại kỹ thuật mới này thì đúng là chuyện lạ. Có thể khẳng định hiện tại

nơi hắn muốn đi, tuyệt đối là thiên la địa võng. Cho dù không bắt được hắn, cũng có thể chụp được ảnh của hắn.

Theo lý thuyết, Diệp Mặc căn bản không sợ những thiên la địa võng này. Đối với hắn mà nói, mấy thứ này đều là mây bay. Nhưng có một vài điều chính là, hiện tại hắn không thể bị lộ. Một khi hắn bị lộ, như vậy nước Mỹ sẽ không cần tới thể diện. Điều này đối với Lạc Nguyệt chính là một tai họa.

Xem ra chỉ có thể thành thành thật thật trở về tu luyện, sau đó cố gắng phát triển khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt để tự bảo vệ mình. Tuy nhiên trước khi trở về, Diệp Mặc nhất định phải tới bến tàu thăm dò tình hình một chút. Chỉ sau một đêm, những thiết bị theo dõi tại địa điểm quan trọng của nước Mỹ đều đổi mới. Ai biết hệ thống Radar của bọn họ có phải cũng đổi thành loại mới nhất hay không.

Vạn nhất xuất hiện tình huống này, hắn còn không biết, vẫn ẩn thân phi hành. Một khi bị Radar bắt được, vậy sẽ không tốt.

Tuy rằng Diệp Mặc khẳng định tên lửa đạn đạo không thể làm gì được hắn, nhưng nếu chẳng may hắn bị Radar theo dõi, sau đó tên lửa đạn đạo làm cho hắn phải hiện thân, đến lúc đó có thể không xong. Hắn không chịu trách nhiệm đối với bản thân mình, cũng nhất định phải chịu trách nhiệm với hàng vạn người đang sống tại Lạc Nguyệt Thành. Đó là quả bom nguyên tử để kết thúc mọi thứ.

Diệp Mặc ra ngoài nhanh, trở về cũng nhanh. Hắn không lựa chọn phi hành. Hiện tại, phỏng đoán quốc gia này đã bị hắn làm điên đảo. Nếu một khi bị quốc gia này tra ra là mình làm, như vậy hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Chỉ có chờ tới lúc thực lực của hắn đạt tới trình độ nhất định, có thể tùy tiện dẫm nát nơi này dưới chân, hắn mới có thể ngang nhiên thoải mái quay lại. Hơn nữa theo Diệp Mặc thấy, điều này sẽ không tồn tại được bao lâu.

Diệp Mặc không đi nơi khác để điều tra. Nếu San Francisco đã như vậy,

những nơi khác nhất định là giống như thế. Hắn thậm chí còn bỏ luôn ý định tiếp tục đi trộm bản vẽ kia. Mấy thứ kia mình có thể nghĩ ra, người ta khẳng định cũng có thể nghĩ ra. Ai biết có thể là một cái bẫy đang chờ hắn hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 566

Ngốc Như Nhau

Nếu nói Diệp Mặc giết Jason, diệt Liên minh ngầm thì ai là người được lợi nhất. Không phải là Đường Bang, cũng không phải là Hồng Vũ Bang đã gần tàn, hay Sơn Điền Bang, mà là bang phái Tam Phiên Bang có mặt lâu đời ở vùng San Francisco này.

Không sai, quả thật chính là Tam Phiên Bang bọn họ đã tiếp nhận gần như tất cả tài sản của Jason, thậm chí còn bao gồm cả trang viên tư nhân mà Jason vô cùng tự hào. Lúc trước, lần đầu tiên Diệp Mặc tới trang viên tư nhân này cũng không ngừng ngạc nhiên. Có thể thấy được đây là một nơi sang trọng và xa xỉ đến mức nào.

Đêm nay là lần thứ hai Diệp Mặc đến đây. Lần đầu tiên hắn ở trong này đã tiêu diệt Jason, còn có cả liên minh ngầm của anh ta. Lần thứ hai hắn lại đến đây. Lần này hắn đến cũng vì một bang phái. Bang phái này gọi là Tam Phiên Bang. Lần này hắn chỉ dẫn theo Sát Nhất.

Khi Diệp Mặc và Sát Nhất tới phòng hội nghị lớn của Jason, bọn họ lại phát hiện hầu như tất cả mọi người của Tam Phiên Bang đều có mặt ở đó. Ước chừng hơn một trăm người. Tất cả vây chặt lấy toàn bộ đại sảnh. Sau khi Diệp Mặc và Sát Nhất tiến vào, bọn họ liền vây quanh hai người.

- Ha ha, bang chủ Smithsonian chúng tôi biết Sát bang chủ muốn tới, đã sớm chờ từ lâu. Trong Tam Phiên Bang, ngồi bên cạnh lão đại còn có một người đàn ông nước ngoài cao to. Diệp Mặc quét thần thức một chút, lại phát hiện trên người gã gần như chỗ nào cũng có các loại súng ống. Ước chừng có tới một hai chục cái. Diệp Mặc không khỏi lắc đầu. Người này khẳng định chính là tay vua súng Dick kia rồi. Không ngờ là một kẻ trông giống

như nhà giàu mới nổi, thực sự lại không dám thở mạnh như vậy.

Nếu trên người gã không thấy đến một khẩu súng, có lẽ còn có thể khiến Diệp Mặc kinh ngạc một chút. Đáng tiếc chính là trên người gã thật sự có rất nhiều súng. Thậm chí mỗi cái còn không cùng loại với nhau.

- Bên cạnh anh có nội gian.

Diệp Mặc thản nhiên nhìn Sát Nhất một cái nói.

Sắc mặt Sát Nhất rất khó coi. Người đàn ông đeo kính kia vừa nói ra tên của anh ta, anh ta đã biết bên cạnh anh ta khẳng định có nội gian. Chỉ có điều anh ta không nghĩ nội gian lại báo tin tới đây nhanh như vậy. Người ta đã triệu tập tất cả thủ hạ chờ anh ta đến đây.

- Diệp tiền bối, rất xin lỗi.

Sát Nhất có chút áy náy nói.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Có gì phải xin lỗi? Có nội gian cũng tốt. Có nội gian bọn họ đều tụ tập ở đây. Đúng lúc chúng ta dùng một lưới bắt hết. Tam Phiên Bang này không đơn giản, có nội gian, sớm biết tung tích Thạch Khai Căn, đến bây giờ vẫn không động thủ. Chắc hẳn bọn họ muốn chờ tôi qua. Đáng tiếc bọn họ thật sự là quá thông minh rồi.

Tên lão đại của Tam Phiên Bang nói gì đó một hồi, sau đó người đàn ông đeo kính ở bên cạnh anh ta nói:

- Lão đại Smithsonian chúng tôi nói Jason là do anh giết. Chỉ cần anh tự mình lấy ra số tiền của Jason lúc trước, chúng tôi có thể thả cho anh một con đường sống. Nếu không...

Người đàn ông đeo kính liếc mắt nhìn bốn phía một vòng, hơn trăm người đều đồng loạt giơ súng lên.

Hóa ra chỉ vì năm mươi triệu đôla kia. Diệp Mặc lạnh lùng cười.

- Tam Phiên Bang các người giết nhiều người Hoa của Đường Bang như vậy, cũng nên đền mạng...

Lời Diệp Mặc còn chưa dứt, người hắn đã bay vọt lên, từng luồng đao gió từ trong tay hắn giống như những sợi chỉ bay ra ngoài. Bởi vì đao gió bay ra rất nhanh, khiến không khí xung quanh dường như kết lại, sau đó cô đọng. Không khí cô đọng hình thành vũ khí sắc bén giết người vẽ ra những đường suối máu.

Luyện khí tới tầng thứ năm, Diệp Mặc đã có thể liên tục phát ra năm mươi, sáu mươi đao gió đơn giản nhất. Đao gió bay ra chỉ muốn giết người mà thôi. Để giết những người bình thường này, đao gió của hắn chỉ cần phát ra là được, không cần bất kỳ yêu cầu nào về chất lượng.

Diệp Mặc đến không phải vì báo thù cho Đường Bang. Hắn đến vì báo thù cho Thạch Khai Căn. Nhưng Thạch Khai Căn còn chưa chết. Hắn chỉ tùy ý tìm một cái cớ mà thôi.

Máu tươi từ hai bên bắt đầu phun ra như suối. Tuy rằng hắn chỉ phát ra hai chuỗi đao gió liên tục, nhưng đó cũng là hơn một trăm người. Đối phó với những kẻ vô dụng chỉ biết nổ súng, thật sự là quá đơn giản.

Thời gian giống như dừng lại. Không khí dường như cũng đông cứng. Giờ phút này không có bất cứ kẻ nào có thể kịp phản ứng. Ngay cả Sát Nhất đã đạt tới tu vi Địa Cấp, khi đối mặt với sự giết chóc giống như cắt lúa mạch của Diệp Mặc, anh ta cũng thừ người ra.

Hơn một trăm người, chỉ trong một lát, liền bị Diệp Mặc giết sạch toàn bộ. Không có một người nào còn sống. Hơn nữa cách bọn họ bị giết và vị trí bị giết đều giống hệt nhau. Thật giống như dùng thước đánh dấu, sau đó lại dùng đao chặt bỏ vậy. Lại nghĩ đến việc vừa rồi hơn một trăm người này dùng súng chỉ vào bọn họ, lại cảm thấy thật là buồn cười.

- Hiện tại tôi càng ngày càng tâm đắc đối với việc quần sát.

Tiếng Diệp Mặc khẽ vang lên. Smithsonian và người đàn ông đeo kính kia ngồi ở phía trên sợ tới mức run cả người.

Ma quỷ.

Người này đúng là ma quỷ. Lúc này, rốt cuộc bọn họ đã hiểu được lúc trước Liên minh ngầm có thực lực mạnh như vậy, sao lại biến mất chỉ trong một đêm. Hóa ra có chuyện như vậy.

Nếu biết Diệp Mặc là ma quỷ lợi hại như vậy, cho dù bọn họ chuyển ra San Francisco cũng sẽ không tìm hắn để nhận lấy xui xẻo. Buồn cười là mấy người bọn họ còn hao tổn tâm trí, đưa hắn đến nơi này, sau đó chờ đợi kiếm tiền.

Pằng, pằng…

Liên tục mười hai tiếng súng vang lên. Diệp Mặc đưa tay ra trước người nắm vài cái. Trong tay hắn có mười hai viên đạn. Bỗng nhiên hắn ném những viên đạn này xuống đất, phát ra những tiếng leng keng. Tuy rằng những tiếng động này rất nhỏ, nhưng vọng vào trong tai Smithsonian và người đàn ông đeo kính kia, lại biến thành những âm thanh chói tai.

Trong hai cánh tay của Dick đều có một khẩu súng lục, nhưng lần đầu tiên gã đã quên thay súng trong thời gian ngắn nhất. Gã ngơ ngác nhìn chằm chằm vào những viên đạn mà Diệp Mặc vừa vứt trên mặt đất. Gã từng nghe nói ở Hoa Hạ có một vài người có thể bắt được viên đạn bắn ra. Không cần phải nói là Hoa Hạ, ngay cả John Jay cũng có thể ngăn cản được uy lực không lớn của hai viên đạn do mình bắn ra. Nhưng gã chưa từng nghĩ có người có thể bắt được toàn bộ những viên đạn bắn ra từ kiểu súng mới này.

- Sát Nhất, tên Dick này giao cho anh.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Sát Nhất đã khôi phục lại như cũ, nói một câu.

- Vâng tiền bối.

Sát Nhất bỗng nhiên nhảy lên, giống như một đại tinh tinh đánh về phía Dick.

Dick đã kịp phản ứng, bắt đầu thay súng rất nhanh.

Cho dù Sát Nhất di chuyển với tốc độ nhanh như vậy, trong thời gian ngắn Dick đã thay xong khẩu súng, bắn ra gần một trăm viên đạn. Cho dù một võ giả Huyền Cấp, đối mặt với những viên đạn bắn ra dày đặc và xảo quyệt như vậy, cũng không có cách nào may mắn thoát khỏi.

Đáng tiếc chính là tu vi của gã lại kém hơn nhiều so với Sát Nhất. Sát Nhất đã là Địa Cấp. Gã chỉ là một cao thủ dùng súng với tu vi Hoàng Cấp mà thôi. Người tu luyện cổ võ Hoa Hạ rất ít dùng vũ khí nóng, chính bởi vì khi đối mặt với cao thủ chân chính, vũ khí nóng cũng không có bao nhiêu hiệu quả. Đương nhiên ngoại trừ loại vũ khí nóng với công nghệ cực cao.

Khi đầu Dick đầy mồ hôi lạnh, gã vừa thay súng lục bằng một khẩu súng dài, Sát Nhất đã nắm lấy cổ gã, xách gã lên.

Sắc mặt Dick bị bóp tới mức đỏ bừng. Con mắt trợn trắng. Khẩu súng trong tay gã không tự giác rơi trên mặt đất.

Diệp Mặc đi đến trước mặt gã cười lạnh một tiếng.

- Anh chỉ có bản lĩnh như vậy cũng dám báo thù cho Jason sao? Nói thật, anh kém hơn nhiều so với Tam Tức Phi Đao John Jay.

Cổ họng Dick phát ra vài tiếng la hét "Ách ách", nhưng Diệp Mặc đã không còn hứng thú nghe gã nói bất kỳ điều gì nữa.

Sát Nhất bóp chết Dick, sau đó ném Dick vào đại sảnh thật giống như ném một con chó chết xuống đất.

Diệp Mặc quay đầu lại, thoáng nhìn về phía Smithsonian và người đàn

ông đeo kính sắc mặt đã tái nhợt, lắc đầu nói:

- Sát Nhất, giết hai vị này đi.

- Đừng, tôi có thể nói cho các người biết nội gian là ai?

Người đàn ông đeo kính sợ tới mức không khống chế nổi đôi chân của mình. Vừa nghe hắn nói muốn giết mình, anh ta càng thêm sợ hãi.

Đáng tiếc Diệp Mặc không hề có ý định muốn tha cho anh ta. Cho dù Sát Nhất không tìm được nội gian bên cạnh mình, người đó thật sự còn sống quay trở lại, y cũng không có khả năng trốn được dù chỉ là một khoảnh khắc.

Sát Nhất nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, không chút do dự đã giải quyết xong hai người này.

- Biệt thự này thật sự là thu hút người khác.

Diệp Mặc thoáng nhìn qua biệt thự đã từng là của Jason, thở dài. Lúc trước hắn đốt một chảo đấu thú, hôm nay lại đốt một biệt thự. Thấy Diệp Mặc dùng một đám hỏa cầu đốt sạch toàn bộ thi thể, Sát Nhất chỉ cảm thấy sau lưng có chút rét lạnh. Diệp Mặc lợi hại gấp ba lần so với những gì anh ta phỏng đoán.

Một lát sau, Diệp Mặc và Sát Nhất rời khỏi trang viên sang trọng, sau lưng là một đám lửa lớn. Bọn họ đi một hồi lâu, mới truyền tới những tiếng gào rú của xe cứu hỏa.

Một đêm này, San Francisco lại có một bang phái lớn bị tiêu diệt. Nó được gọi là Tam Phiên Bang. Có lẽ ngày hôm sau báo chí nước Mỹ lại có thể thổi phồng công trạng.

Hai ngày sau, Diệp Mặc lấy được thân phận mới, sau đó ngồi máy bay bay từ San Francisco tới Hongkong. Hắn ngồi ở trên máy bay có chút cảm khái. Lần này coi như đã kiếm được một ít tiền, thậm chí còn lấy được mấy nghìn tấn vàng. Tuy rằng không lấy được bản thiết kế quân sự, nhưng hắn

không phải người có lòng tham không đáy. Hắn biết, với tu vi của hắn bây giờ, nếu còn muốn thu được nhiều hơn, sẽ phải gánh chịu sự phiêu lưu rất lớn. Hiện tại hắn còn không gánh nổi sự phiêu lưu như vậy. Hắn không phải chỉ có một mình.

Mây trắng bên ngoài máy bay khiến hắn có chút mơ màng. Hắn lấy ra một quyển nhật ký vốn có hơi cũ dùng tay vuốt ve thật lâu, sau đó mới chậm rãi đặt ở trước mặt. Nhật ký của chị Nhan đang ở chỗ của hắn, nhưng chị Nhan lại không muốn cùng hắn rời khỏi đó. Có lẽ chị ấy thật sự có chuyện cần phải làm. Diệp Mặc nghĩ. Hắn chậm rãi mở trang thứ nhất của quyển nhật kí ra. Cùng lúc đó, một người phụ nữ thoạt nhìn rất bình thường đang đi trên đường trong khu phố người Hoa sầm uất ở San Francisco. Trên lưng cô có đeo một cái túi hơi cũ. Trên con đường này, trông cô có chút cô đơn.

Cô đi một lúc lâu mới thở dài, thì thào nói:

- Mình phải trở về. Mình đã ở lại đây nhiều năm. Có lẽ mình nên mang chút gì đó trở về...

Cô nói xong, mở ví tiền của mình ra. Bên trong chỉ có đủ tiền cho một vé máy bay, hoặc có lẽ còn không đủ để mua một vé máy bay. Cô cẩn thận lấy ra tấm thẻ mà Diệp Mặc đã đưa cho cô, nhìn một lúc lâu. Cuối cùng cô lại mỉm cười tự nói:

- Tiền của cậu, tôi dùng trước. Sau này sẽ tặng cho vợ cậu một món quà tốt.

Tuy rằng khu phố người Hoa rất phồn hoa náo nhiệt, lại có rất nhiều nơi có máy rút tiền, hơn nữa cũng không có mấy người xếp hàng. Cô đi đến một phòng đơn để rút tiền. Cô lấy thẻ ra cắm vào máy rút tiền.

- Có năm nghìn đôla...

Cô mỉm cười. Nhưng trong chớp mắt, nụ cười trên mặt cô liền cứng lại. Trên màn hình của máy rút tiền hiện ra không phải là năm nghìn đôla, mà là

năm mươi triệu đôla.

Đột nhiên, cô cảm giác được chóp mũi của mình có chút chua xót. Cô không lấy tiền, chỉ rút thẻ ra thì thào nói:

- Cậu rất ngốc. Cậu đem hết tiền cho tôi, còn bản thân cậu thì phải làm sao. Cậu và anh ta năm đó đều ngốc như nhau...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 567

Quyển Nhật Ký Của Chị Nhan

Trên trang đầu tiên của quyển nhật kí có dán bức ảnh của một thiếu nữ xinh đẹp. Diệp Mặc mang máng có thể nhận ra được đó là chị Nhan hồi còn trẻ. Thậm chí Diệp Mặc cảm giác chị ngày trước và bây giờ cũng không khác nhau là mấy. Bên phải của trang nhật kí viết sáu chữ "Nhật ký của Ân Khuynh Nhan";. Nét chữ đẹp và mỏng manh.

Ân Khuynh Nhan? Đây là tên của chị Nhan sao? Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ chị ấy từng nói mẹ mình tên là Ân Khuynh Thành. Chẳng lẽ chị ấy là dì của mình sao? Diệp Mặc nhíu nhíu mày. Nếu chị Nhan là dì của mình, có phải hành động của chị ấy có chút quá phận hay không?

Mặc dù ở Lạc Nguyệt, chuyện cô và cháu gái đồng thời gả cho một người cũng không có vấn đề gì, nhưng nơi này không phải là Lạc Nguyệt, mà là địa cầu. Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh lại lắc đầu. Có lẽ chị ấy nhớ tới mẹ mình. Chẳng lẽ dì chỉ ôm mình lâu một chút là quá phận sao? Đây là chuyện rất bình thường thôi. Diệp Mặc vỗ vỗ vào trán mình. Mình thật sự đã nghĩ nhiều quá rồi.

Sau khi xảy ra chuyện với Tống Ánh Trúc, lại cùng Ninh Khinh Tuyết cả ngày vành tai và tóc mai chạm vào nhau, tâm tư của hắn dường như trở nên có chút không lành mạnh rồi.

Diệp Mặc lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa. Hắn mở trang tiếp theo của quyển nhật ký. Nét chữ trên trang tiếp theo của quyển nhật kí rất mờ, hơn nữa còn xiêu xiêu vẹo vẹo. Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ đây là chữ viết của một học sinh tiểu học. Nội dung trong đó cũng không nhiều lắm.

"Ngày 8 tháng 4 năm XX80, trời trong xanh. Hôm nay ba dẫn mình và chị gái tới hội trường Mao Từ Loan. Mình dùng tiền của ba cho, mua một quyển nhật kí. Mình rất thích quyển sổ ghi chép này. Mình 6 tuổi, rốt cuộc đã có quyển nhật ký của riêng mình."

Kế tiếp đều là một vài chuyện vụn vặt. Đều là cô cùng chị gái làm các loại chuyện nhỏ nhặt. Trong lời kể của cô, dường như chị gái cô rất che chở cho cô.

";Ngày 25 tháng 1 năm XX81, tuyết lớn. Hôm nay có một anh tới nhà mình. Anh ấy lớn hơn chị vài tuổi, trở thành sư huynh của chúng tôi. Anh ấy tên là Diệp Thải."

...

";Ngày 16 tháng 2 năm XX82, trời quang. Ba thích bảo chúng tôi luyện võ mỗi ngày, nhưng mình không thích. Mình chỉ thích cây đàn cổ kia. Trong khi sư huynh và chị gái luyện võ, mình thường luyện đàn một mình. Lúc mới bắt đầu, ba còn thường xuyên nói vài câu. Sau đó mình cảm giác được ba không còn nói mình nữa, thậm chí còn rất ủng hộ mình..."

"Ngày 27 tháng 3 năm XX82, trời mưa. Hôm nay có một người bằng hữu của ba đến nhà. Bác ấy nói mình rất có thiên phú, thậm chí nói tôi nên tham gia thi đấu, có thể lấy được giải quán quân thiếu niên trong cả nước. Bác ấy muốn mình đi Yến Kinh, nhưng tôi không muốn đi. Ba chỉ hỏi mình một câu, rồi không đáp ứng người kia."

...

"Ngày 19 tháng 11 năm XX83, trời âm u. Hôm nay tâm tình mình thật sự không tốt. Mình cảm giác tiếng đàn mình đánh ra không dễ nghe chút nào. Mình cảm giác hình như tâm tình ba cũng có chút không vui."

...

";Ngày 21 tháng 6 năm XX84, trời âm u. Sư huynh và chị đều đối xử với

mình rất tốt. Mình nghĩ có lẽ bởi vì mình nhỏ nhất. Chỉ cần có thức ăn ngon, hoặc là thứ gì thú vị chị đều nhường cho mình trước. Cho tới bây giờ chị cũng chưa từng tranh với mình bất kỳ thứ gì. Ba đối với mình rất tốt. Hơn nữa cho tới bây giờ ba ba cũng chưa từng mắng mình. Nhưng ba lại thường xuyên mắng chị. Đôi khi thậm chí còn mắng tới mức chị khóc. Hơn nữa có bất kỳ thứ gì tốt đều cho mình chọn trước, sau đó mới cho chị. Lúc đó, tôi trộm nghĩ, chẳng lẽ chị không phải con ruột của ba sao?";

Diệp Mặc vừa mới nhìn đến đây, cảm giác máy bay hơi chấn động một chút. Theo bản năng hắn dùng thần thức quét ra ngoài. Hẳn là gặp luồng không khí. Một cô tiếp viên hàng không đẩy xe đi tới, thấy Diệp Mặc đang xem thứ đó, liền dừng lại hỏi:

- Tiên sinh, xin hỏi có cần uống chút gì không?

- Ồ, một ly nước cam đi.

Diệp Mặc thuận miệng nói một câu, đồng thời đưa tay nhận lấy cốc nước cam trong tay cô tiếp viên hàng không. Bỗng nhiên theo bản năng hắn quan sát cô tiếp viên hàng không này một chút. Hắn đang định mỉm cười, không ngờ lại phát hiện dưới xe đẩy có một khẩu súng lục.

Người tiếp viên hàng không này thấy Diệp Mặc cười, khuôn mặt lập tức đỏ lên. Cô có thể làm tiếp viên hàng không đương nhiên không xấu. Kỳ thật trông cô rất xinh xắn. Cô biết những người có thể từ San Francisco đến Hongkong, phần lớn đều là những người người giàu có. Người trẻ tuổi nhìn cô cười thoạt nhìn còn rất đẹp trai. Chủ yếu nhất, trên người hắn có một loại khí chất nói không nên lời. Trong lúc nhất thời, không ngờ cô đã quên tiếp tục đẩy xe đi.

Diệp Mặc vỗ một cái vào xe đẩy của cô, nhanh chóng nắm được khẩu súng bên dưới xe đẩy. Sau đó với tốc độ nhanh nhất, hắn phá hủy kết cấu bên trong khẩu súng. Cuối cùng hắn làm một dấu hiệu thần thức lên mặt trên tay cầm của khẩu súng. Sau đó hắn lại trả khẩu súng trở về chỗ cũ. Một loạt động tác này vô cùng nhanh chóng. Hơn nữa bàn tay hắn được che chắn.

Chờ sau khi làm xong tất cả những hành động này, cô tiếp viên hàng không vẫn đứng ở trước mặt Diệp Mặc không hề động đậy.

Ban đầu Diệp Mặc còn tưởng rằng khẩu súng lục này là của cô tiếp viên hàng không. Hiện tại xem ra hắn suy nghĩ quá nhiều. Qua vẻ mặt và động tác của cô tiếp viên hàng không cho thấy, có lẽ cô căn bản không biết dưới xe đẩy của cô còn có một khẩu súng lục.

Diệp Mặc cất quyển nhật kí đi. Quyển nhật kí này có thể xem sau. Nếu phát hiện ra súng lục, chứng tỏ máy bay này có vấn đề. Diệp Mặc nhớ tới lúc trước Ninh Khinh Tuyết ngồi máy bay bay từ Hongkong tới San Francisco. Chỉ có điều trên đường, máy bay của cô đã gặp tai nạn.

- Cho tôi một ly cà phê.

Một người đàn ông ở phía sau Diệp Mặc gọi.

Cô tiếp viên hàng không vội vàng đẩy xe đẩy qua, đồng thời cầm lấy một ly cà phê nhanh chóng đưa cho người đàn ông này.

Thần thức của Diệp Mặc lại chú ý đến tất cả biến hóa từ đầu đến cuối của cabin. Nhưng chờ khi tiếp viên hàng không đẩy thẳng xe đẩy trở về, vẫn không có bất cứ kẻ nào muốn động vào khẩu súng phía dưới xe đẩy. Diệp Mặc cảm thấy có chút nghi hoặc. Chẳng lẽ khẩu súng lục này là do người khác bỏ quên, hoặc căn bản chính là của tiếp viên hàng không kia.

Cô tiếp viên hàng không thả xe đẩy ra, bắt đầu tán gẫu với một cô tiếp viên hàng không khác. Một lát sau, tiếp viên hàng không tới chỗ này càng ngày càng nhiều, đã có thêm năm người nữa. Diệp Mặc thu hồi thần thức. Dù sao đi nữa hắn đã đánh dấu thần thức lên tay cầm của khẩu súng. Bất kể ai lấy khẩu súng đi, hắn cũng sẽ biết.

- Anh đến San Francisco du lịch sao?

Người ngồi ở bên cạnh Diệp Mặc bỗng nhiên nói, cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc mới chú ý tới ông ta. Đó là một ông lão hơn sáu mươi tuổi. Thoạt nhìn tuy rằng tinh thần rất tốt, nhưng thần thức của Diệp Mặc đảo qua, liền biết ông lão này sắp chết rồi. Diệp Mặc muốn xem thử rốt cuộc ông ta bị bệnh gì, sắp chết rồi tinh thần còn tốt như vậy, thậm chí còn chạy đến nước Mỹ.

Nhưng bệnh của ông lão này rất kỳ lạ. Tuy rằng Diệp Mặc không dùng chân khí vào trong cơ thể ông lão để xem xét, nhưng với bệnh bình thường, thần thức của hắn vẫn có thể thấy được. Nhưng hắn nhìn một hồi lâu lại không nhận ra được điều gì. Nếu không phải hắn có thể cảm giác được tử khí từ người ông lão, thậm chí sẽ không biết ông lão này bị bệnh.

Một người chắc chắn sẽ phải chết, không ngờ mình lại không nhìn ra được. Điều này thật sự là rất kỳ quái.

Diệp Mặc mỉm cười đáp lại.

- Coi như là vậy đi. Tôi đến tìm người, thuận tiện dạo chơi một vòng.

Hắn không có hứng thú nói chuyện với ông lão này, chỉ cảm thấy kỳ lạ trước căn bệnh của ông ta thôi. Tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng Diệp Mặc không mấy để ý. Hắn từng gặp nhiều thứ kỳ lạ. Người khác không nhìn thấy âm hồn, nhưng hắn lại có thể thấy. Còn có thứ gì có thể khiến hắn kinh hãi.

- Chàng trai, thân thủ của cậu không tồi. Hẳn là cậu xuất thân từ một thế gia Cổ võ. Chỉ có điều vừa rồi vì sao cậu lại bỏ khẩu súng trở lại đó? Tôi tin rằng đó chắc chắn không phải là đồ của cậu. Hẳn là cậu biết đã có người để khẩu súng vào phía dưới xe đẩy. Điều đó chứng tỏ người kia hẳn là có mưu đồ. Phải biết rằng những hành khách khác đều vô tội.

Ông lão nói dường như có chút tâm sự, nhưng lại khiến Diệp Mặc bị chấn động.

Diệp Mặc lập tức tập trung tâm thần. Thần thức của hắn lại kiểm tra ông lão này. Quả thật ông ta không có bất kỳ tu vi gì. Thậm chí ngay cả Cổ Võ

cũng chưa từng tu luyện qua. Hơn nữa trong cơ thể không có sự dao động của nội khí. Một người như vậy, sao có thể nhìn thấy được động tác của mình? Tuy rằng động tác của hắn không cố ý dùng một chút pháp thuật nhỏ, nhưng hắn tin tưởng với tốc độ của hắn cho dù ông lão này là cổ võ Huyền Cấp, khẳng định cũng không nhìn ra được.

Nhưng trên thực tế, ông lão này chẳng những đã nhìn ra, hơn nữa còn biết đó là một khẩu súng lục, thậm chí còn nhận ra khẩu súng không phải là của mình. Vì sao ông ta có thể khẳng định như thế? Điều duy nhất ông ta không nhìn ra chính là mình đã động chân động tay lên nơi tay cầm của khẩu súng.

- Ông rất lợi hại. Không ngờ nhìn ra tôi đã động một chút vào khẩu súng kia. Hẳn là ông không đến San Francisco để du lịch đúng không?

Giọng nói của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng. Hắn thậm chí đã nghi ngờ ông lão này có thần thức, hơn nữa còn là Tu Chân giả có tu vi còn cao hơn nhiều so với hắn.

Phải biết rằng người tu luyện cổ võ bình thường, cho dù tu luyện đến cảnh giới Diệp Mặc không nhận ra được, hắn vẫn có thể biết đối phương lợi hại. Bởi vì sự dao động của nội khí không có cách nào che dấu được thần thức của hắn. Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể thấy được tu vi cao thấp của người tu luyện Cổ Võ.

Nhưng Tu Chân giả không giống như vậy. Một khi tu vi của Tu Chân giả cao hơn mình, mình hoàn toàn không nhìn ra được bất kỳ sự khác thường nào của đối phương. Nếu là Tu Chân giả tu luyện che dấu chân khí, lại càng không dễ dàng bị người khác nhìn ra được.

- Ha hả, cậu không cần lo lắng. Tôi chỉ là một người vô dụng giúp người ta xem phong thuỷ mà thôi.

Dường như đã nhìn ra được sự kiêng kỵ trong mắt Diệp Mặc, ông lão này chủ động giải thích một câu.

Không ngờ là một người xem tướng. Một người xem tướng có thể nhìn ra động tác của mình, còn biết khẩu súng không phải mình? Điều này không có khả năng. Trong lòng Diệp Mặc nghi hoặc, tuy nhiên lại không hỏi. Hắn biết ở trong này tuy rằng không có Tu Chân giả, nhưng nơi này lại có rất nhiều người tài giỏi. Chỉ có điều bọn họ không thích khoe khoang mà thôi.

Thấy Diệp Mặc không nói nữa, ông lão này lại mở miệng nói:

- Nếu anh bạn trẻ không ngại, tôi có thể xem tướng tay giúp cậu một chút.

Diệp Mặc vừa định từ chối, nhưng nghĩ đến việc vừa rồi ông lão này không ngờ có thể thấy được động tác của mình, lập tức liền thay đổi chủ ý.

Chỉ có điều Diệp Mặc mới đưa bàn tay ra, một người trẻ tuổi ngồi phía sau liền đứng lên nói:

- Ông nội, sức khỏe của ông không tốt, không nên xem tướng tay nữa.

Diệp Mặc không quay đầu lại, thần thức của hắn lập tức quét đến người trẻ tuổi này. Hơn hai mươi tuổi, dáng người trung bình. Nhưng điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là người trẻ tuổi này cũng có một tử khí. Chỉ có điều tử khí trên người anh ta nhạt hơn nhiều. Nhưng cho dù nhạt hơn rất nhiều, chỉ cần tích lũy theo ngày tháng, thời gian dài, anh ta vẫn sẽ bước theo vết chân của ông lão này.

Ông lão cười ha hả, phất phất tay.

- Tiểu Khổ, cháu không cần lo lắng. Ông sẽ để ý tới đến chừng mực!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 568

Đại Sư Mông Cửu Sơn

Ông lão cười ha hả, phất phất tay.

- Tiểu Khổ cháu không cần lo lắng. Ông sẽ để ý tới chừng mực.

Nói xong ông già này thoáng nhìn qua Diệp Mặc, lại giải thích một câu.

- Sức khỏe của tôi không được tốt. Lần này là do Tiểu Khổ đưa tôi đến San Francisco để khám bệnh đấy. Đồng thời cũng giống cậu, tôi thuận tiện đến thăm một người bạn già. Không có vấn đề gì, cậu đưa tay cho tôi xem.

Lúc này Diệp Mặc mới giật mình. Hoá ra ông ta cũng biết mình bị bệnh. Tuy nhiên bệnh của ông lão này ngay cả thần thức của hắn cũng không nhìn ra được. Ngoại trừ tử khí ra, có thể nói là ông ta không có bất kỳ biến hóa gì. Bản thân ông ta làm thế nào lại biết được? Theo lý thuyết, nếu bệnh của ông ta không biểu hiện dấu hiệu của căn bệnh ra ngoài, hẳn là mình cũng không nhận ra được. Nếu nói ông ta cũng biết mình có tử khí, về điểm ấy bất kể thế nào, Diệp Mặc là cũng không sẽ tin được.

- A!

Lúc này ông lão vừa nắm được bàn tay Diệp Mặc lại phát ra một tiếng đầy kinh ngạc.

Trong lòng Diệp Mặc hơi chấn động, lập tức hỏi:

- Chẳng lẽ ông đã nhìn ra sự khác lạ trên tay tôi sao?

Ông lão trầm ngâm hồi lâu, lúc này mới cau mày nói:

- Tướng tay của anh bạn trẻ rất kỳ quái. Không ngờ tôi không nhìn ra được quá khứ và tương lai. Không đúng, thiên mệnh của cậu hình như đã bị sửa đổi. Không đúng, nhất định là đã bị sửa đổi...

Nói tới đây, ông lão này bỗng nhiên nhắm mắt lại trầm tư suy nghĩ một lát, rồi mới lên tiếng:

- Cao nhân, cao nhân. Nếu tôi không nhìn lầm, hai năm trước anh bạn trẻ đã bị người ta sửa đổi thiên mệnh, bởi thế thiên mệnh đã đứt bỗng nhiên được sửa. Thậm chí lớn đến mức tôi cũng không nhìn ra được. Kỳ nhân, đây thật sự là một kỳ nhân.

Bỗng nhiên ông già này buông tay Diệp Mặc ra, ôm quyền nhìn Diệp Mặc nói.

- Anh bạn trẻ, lão già này bất lực, không nhìn ra được tướng mệnh của anh bạn trẻ. Chỉ có điều còn có một việc vẫn cần anh bạn trẻ chỉ điểm...

Lúc này, sự khiếp sợ trong lòng Diệp Mặc mới dịu xuống, nhưng trong lòng vẫn không thể hoàn toàn bình tĩnh. Ông lão này là người đầu tiên, người đầu tiên nhìn ra mạng của hắn đã thay đổi. Tướng thuật của ông lão này cũng quá khủng khiếp. Tuy rằng tu chân có thể trường thọ và làm những việc mà người bình thường không thể làm, nhưng cũng phải trải qua tu luyện mới có được.

Mà người nhìn ra tương lai và quá khứ của một người, điều này quả thực rất thái quá. May mắn là ông ta còn không nhìn ra mình đã sống lại hoặc là xuyên việt tới đây, bằng không sẽ có vấn đề rất lớn.

- Tiền bối muốn hỏi gì, xin cứ việc nói.

Diệp Mặc ổn định lại tâm tình của mình một chút. Giọng điệu hắn trở nên tôn kính hơn. Đây là một ông lão có bản lĩnh thực sự. Hơn nữa còn là loại bản lĩnh thật sự kia.

- Tôi muốn hỏi người lúc trước đã nghịch thiên cải mệnh cho anh bạn trẻ

là ai? Tôi muốn tới thăm vị tiền bối này.

Giọng điệu ông lão rất kính cẩn và nghiêm túc.

Diệp Mặc không ngờ được ông lão lại hỏi chuyện này. Hắn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Ông cụ, người đó là một cô gái. Tuy nhiên sau khi cô ấy giúp tôi sửa mạng xong liền rời đi. Tôi hiện đang tìm cô ấy, nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm thấy...

Ông lão nghe Diệp Mặc nói xong, trên mặt lập tức lộ ra chút thất vọng. Ông ta cảm thấy vô cùng đáng tiếc khi không thể làm quen với tiền bối có bản lĩnh như vậy. Qua một hồi lâu, ông ta mới nói với vẻ mất mát:

- Mông Cửu Sơn tôi đúng là ếch ngồi đáy giếng, vẫn tưởng rằng mình đã đứng trên đỉnh cao nhất của tướng thuật. Nhưng hôm nay tôi mới biết được thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân. Thần thuật như vậy, sao tôi có thể nhìn thấy bóng lưng đây. Hoa Hạ to lớn. Quả nhiên xuất hiện vô số người tài giỏi.

Lúc này hai người ngồi ở phía trước cũng nghe được phía sau nói chuyện, lập tức quay đầu lại. Hai người này là một người là phụ nữ trung niên và một người là cô gái trẻ tuổi. Mặc dù người phụ nữ có chút tiều tụy nhưng thoạt nhìn lại có một loại khí chất cao quý.

- Ngài chính là đại sư Mông Cửu Sơn sao?

Người phụ nữ trung niên bỗng nhiên ngắt lời hỏi. Trên mặt có vẻ kích động khó có thể kìm chế được.

Ông lão đã phục hồi lại tinh thần. Ông ta gật đầu nói:

- Không sai, tôi chính là Mông Cửu Sơn.

Ông ta vẫn rất tự phụ đối với tướng thuật của mình, nhưng hôm nay lại

bị đả kích.

- Đại sư Mông, tôi thật sự không ngờ có thể gặp được ngài ở đây. Đại sư Mông, tôi... thật có chút vô lễ. Tôi muốn mời ông tính giúp tôi một mạng, không biết đại sư Mông có thể đáp ứng hay không?

Người phụ nữ trung niên kia bỗng nhiên lộ ra bộ dạng khẩn thiết. Bà ta biết có thể gặp Mông Cửu Sơn căn bản là may mắn của may mắn. Cho dù vô lễ, bà ta cũng nhất định phải nói ra. Phải biết rằng qua thôn, chưa chắc có trại kia.

Mông Cửu Sơn lộ ra vẻ mặt khó xử nói:

- Nếu cô biết tôi là Mông Cửu Sơn, chắc cũng biết tôi có một quy định không được tốt lắm. Đó chính là mỗi ngày tôi chỉ có thể ra tay ba lần. Cho nên, hôm nay tôi không thể xem cho cô được.

Đương nhiên, người biết Mông Cửu Sơn đều biết quy định này của ông ta. Bởi vì Mông Cửu Sơn còn có một ngoại hiệu là "Mông Tựu Tam", chính là mỗi ngày chỉ có thể xem cho ba người, hoặc là chỉ có thể ra tay ba lần.

- Nhưng hôm nay này mới chỉ ra tay một lần. Tôi có thể trả tiền gấp đôi...

Người phụ nữ này có chút lo lắng. Gặp được Mông Cửu Sơn cũng không mấy dễ dàng. Nếu hôm nay bỏ lỡ, sợ là sẽ không có cơ hội nào khác. Tuy rằng trong nhà cô đại phú đại quý, nhưng Mông Cửu Sơn là người mà không phải đại phú đại quý nào cũng có thể mời được.

Quả nhiên người phụ nữ vừa nói ra những lời này, sắc mặt Mông Cửu Sơn liền trầm xuống. Bà ta nói vậy dường như ông ta xem tướng số chính là vì tiền. Vừa rồi ông ta xem tướng cho Diệp Mặc không được, không lấy một xu. Hơn nữa Diệp Mặc không trả tiền. Ông ta rất hài lòng đối với cách làm này của Diệp Mặc. Không ngờ người phụ nữ này vừa mở miệng chính là tiền, hơn nữa còn là gấp đôi tiền. Điều này khiến ông ta mất hứng. Mông

Cửu Sơn ông ta muốn kiếm tiền, kiếm chỗ nào không được?

Dường như đã nhận ra Mông Cửu Sơn mất hứng, người phụ nữ trung niên này biết mình đã lỡ lời, vội vàng xin lỗi.

- Rất xin lỗi, đại sư Mông, là do tôi nói không lựa lời, xin đại sư tha thứ.

Mông Cửu Sơn phất phất tay.

- Thôi đi, hôm nay quả thật tôi đã xem ba lần. Để lần sau đi.

Nói xong lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Trên mặt người phụ nữ trung niên này đầy vẻ thất vọng. Thật vất vả mới gặp được đại sư Mông Cửu Sơn, không ngờ hôm nay ông ta đã xem ba lần rồi.

Cô gái trẻ tuổi vẫn ngồi bên cạnh người phụ nữ trung niên kia bỗng nhiên mở miệng nói:

- Mẹ, không thể tin được những thầy tướng số này. Đó chỉ là mê tín mà thôi. Con và ba đã nói với mẹ bao nhiêu lần, mẹ lại không tin. Chúng ta vẫn nên trở về suy nghĩ biện pháp khác đi.

- Tiểu Âm, không nên nói lung tung. Đại sư Mông chính là một trong ba vị đại sư nổi tiếng nhất Hoa Hạ. Sao con có thể nói như vậy.

Người phụ nữ trung niên lập tức liền quát lớn.

Diệp Mặc thấy bộ dạng người phụ nữ trung niên này có chút thất vọng, thậm chí còn muốn cầu xin Mông Cửu Sơn, trong lòng cũng có chút suy nghĩ nhưng không nói gì. Nếu không đồng ý coi như xong. Hắn đã nhìn ra người phụ nữ trung niên này cũng là một người bệnh. Ánh mắt bà ta uể oải. Hơi thở không thông suốt. Vừa nhìn đã biết là không khỏe. Chỉ bởi vì đối phương là một người phụ nữ, cho nên Diệp Mặc mới không sử dụng thần thức để cẩn thận xem xét.

Diệp Mặc phỏng đoán sở dĩ bà ta có ý muốn tìm Mông Cửu Sơn tính mạng, khẳng định cũng bởi vì bệnh tình của bà ta.

- Vị tiên sinh này, tôi có một số việc muốn hỏi Mông đại sư một chút. Tôi muốn tạm thời đổi chỗ ngồi với anh có được không?

Người phụ nữ trung niên này vẫn luôn nửa đứng nửa ngồi có chút mệt, lúc này bà ta mới muốn đổi chỗ ngồi với với Diệp Mặc.

Tuy rằng biết trên máy bay không cho phép đổi chỗ ngồi, nhưng người phụ nữ trung niên này vẫn đưa ra đề nghị đổi chỗ với Diệp Mặc, có thể thấy được bà ta vẫn không cam tâm. Trong lòng Diệp Mặc thầm than. Người phụ nữ trung niên này vừa nhìn đã biết là người có giáo dục. Người giống như bà ta nếu bị từ chối, chắc chắn sẽ không nói lại lần thứ hai. Vậy mà bà ta chẳng những nói lại lần thứ hai, còn dự định ngồi ở chỗ của Diệp Mặc để lại cầu tình.

Bởi vậy có thể thấy được, bà ta thực sự rất quan tâm tới bệnh tình của mình.

Mông Cửu Sơn cũng nghe thấy lời người phụ nữ trung niên nói. Ông ta chỉ lắc đầu không nói gì.

Nếu là bình thường, Diệp Mặc khẳng định sẽ đổi cho bà ta. Nhưng lúc này, Diệp Mặc cũng có một vài vấn đề muốn hỏi Mông Cửu Sơn. Hắn cảm giác Mông Cửu Sơn này rất không bình thường. Ban đầu hắn còn không mấy để ý đến tử khí trên người ông ta và trên người cháu trai ông ta. Nhưng hiện tại nếu biết ông ta là một người có bản lĩnh, hắn cảm thấy có vài chuyện không hiểu nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Bởi vì hắn nhất định phải biết vì sao Mông Cửu Sơn có thể thấy được mạng của hắn đã thay đổi. Hắn không muốn tùy tùy tiện tiện bị người khác nhìn ra mình không ổn. Khi chưa tìm hiểu rõ ràng từ trên người Mông Cửu Sơn, hắn chắc chắn sẽ không đổi chỗ ngồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc có chút áy náy nhìn người phụ nữ trung niên nói.

- Rất xin lỗi chị. Tôi tạm thời không thể đổi vị trí với chị được. Tuy nhiên, tôi coi như là một bác sĩ...

Diệp Mặc nói tới đây bỗng nhiên hắn dừng chủ đề lại. Thần thức của hắn phát hiện khẩu súng trên xe đẩy đã biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 569

Bị Xem Là Kẻ Lừa Đảo

Vừa rồi khẩu súng kia còn ở đó, sao bây giờ lại đột nhiên đã không thấy tăm hơi? Diệp Mặc nghĩ thầm, hắn chỉ nói vài câu với Mông Cửu Sơn thôi mà. Thần thức của Diệp Mặc lại quét ra ngoài. Hắn nhanh chóng cảm ứng được dấu hiệu thần thức của hắn.

Mông Cửu Sơn cảm thấy có chút kỳ lạ nhìn Diệp Mặc. Trong lòng tự nhủ người phụ nữ phía trước muốn đổi chỗ với cậu ta, bởi vì bà ta muốn mình xem tướng cho bà ta mà thôi. Chuyện đó với chuyện người thanh niên bên cạnh có phải là bác sĩ hay không thì có quan hệ gì?

Người phụ nữ trung niên kia kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, trong lòng đang suy nghĩ, cậu thanh niên này nói mình là bác sĩ là có ý gì? Chẳng lẽ cậu ta...

Thần thức của Diệp Mặc lại bắt được dấu hiệu thần thức của mình. Hắn cười với người phụ nữ trung niên kia nói:

- Tôi nói tôi là bác sĩ, bởi vì tôi có thể khám bệnh giúp cô. Có lẽ bệnh của cô không cần tìm đại sư Mông Cửu Sơn, chỉ cần tìm tôi là được rồi.

- Cậu biết tôi có bệnh sao? Hơn nữa cậu nói cậu còn có thể khám bệnh giúp tôi à?

Người phụ nữ kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, thậm chí còn quên cả chuyện đổi chỗ với Diệp Mặc để tiếp tục dây dưa với Mông Cửu Sơn.

Diệp Mặc gật đầu.

- Không sai. Tôi có thể nhìn thấy cô đang bị bệnh. Mà tôi lại chuyên trị bệnh nan y khó chữa. Bệnh mà người khác bình thường không chữa được tôi đều có thể chữa khỏi.

Diệp Mặc nói những lời này không phải là khoe khoang khoác lác. Viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt của hắn có thể nói là bệnh viện đắt nhất từ trước tới nay. Nguyên nhân rất đơn giản, chính vì hắn có thể chữa bệnh mà người khác không thể trị hết.

Tuy rằng Diệp Mặc còn không biết người phụ nữ trước mặt này bị bệnh gì, nhưng hắn lại nắm chắc có thể chữa khỏi cho bà ta. Điều này không đơn giản bởi vì hắn là một Tu Chân giả, thủ đoạn chồng chất, còn bởi vì hắn từng là một bác sĩ, hơn nữa còn là một bác sĩ bậc nhất.

Tuy rằng Diệp Mặc nói lời này là lời nói thật, nhưng người khác nghe ra lại cho rằng đó là những lời khoác lác, còn khoác lác một cách thái quá. Thậm chí có cảm giác đáng chê cười của bọn bịp bợm trên giang hồ. Một người chỉ mới khoảng hai mươi tuổi, cũng dám dõng dạc nói mình có thể trị được bệnh mà người khác không trị được.

Mông Cửu Sơn cũng cảm giác Diệp Mặc nói lời này có chút không ổn. Ngay cả ông ta cũng biết sơn ngoại hữu sơn. Hơn nữa chuyện vừa rồi đã chứng tỏ, Mông Cửu Sơn ông ta cũng không phải là đại sư lợi hại nhất. Mà người thanh niên bên cạnh này lại mạnh miệng nói ra những lời như vậy, Mông Cửu Sơn thích thanh niên thành thực khiêm tốn. Ngay cả bản thân ông ta cũng rất khiêm tốn. Con người phải có sự kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo này phải để ở trong lòng, không thể nói ra miệng được.

Cho nên khi Diệp Mặc thốt ra những lời này, cảm tình của ông ta đối với Diệp Mặc lập tức đã giảm xuống mấy bậc.

- Mẹ, con đã nói mẹ không nên tin tưởng những người này, mẹ lại cứ tin tưởng quá mức. Mẹ ngồi xuống trước đi.

Cô gái trẻ tuổi kia dùng sức kéo người phụ nữ trung niên ngồi xuống.

Cô gái tên là Tiểu Âm này kéo mẹ mình ngồi xuống không tính, còn quay đầu lại lạnh lùng thoáng nhìn về phía Diệp Mặc nói.

- Anh có thể lừa người, nhưng xin đừng lừa mẹ tôi. Nếu anh còn dám lừa mẹ tôi nữa, tôi sẽ lập tức gọi nhân viên bảo vệ bắt anh đi.

Diệp Mặc theo bản năng sờ sờ cằm, có chút không nói được gì. Hắn thật sự nhìn thấy người phụ nữ này có chút lo lắng, hơn nữa cũng không muốn nhường chỗ, cho nên mới đồng ý giúp một chút. Hơn nữa đối với Diệp Mặc mà nói, đây cũng không phải là chuyện tốn nhiều công sức cho lắm. Không ngờ hắn lại bị coi là kẻ lừa đảo.

Không ngờ được cô gái trẻ tuổi này sau khi nói vài câu còn không hài lòng, tiếp tục nói:

- Bệnh của mẹ tôi đã đi khám ở mấy quốc gia, cũng không một bệnh viện nào có thể đưa ra một phương án trị liệu tuyệt đối an toàn. Anh mới chỉ nhìn từ xa một chút, đã nói có thể trị bệnh cho mẹ tôi. Anh tưởng mình là thần tiên hay đại la chân tiên hả? Thoạt nhìn bộ dạng còn tốt, không ngờ lại làm cái trò này. Lấy bệnh người khác ra để nói đùa, cẩn thận sẽ bị báo ứng.

Lần này cô ta cùng mẹ tới Mỹ kiểm tra, nhưng kết quả kiểm tra vẫn là khó giải phẫu. Bất đắc dĩ bọn họ lại quay trở về nhà tĩnh dưỡng.

Trong lòng Diệp Mặc có chút không thoải mái. Mình rõ ràng là có lòng tốt. Cô không tin thì thôi, làm gì phải nói nhiều với người cô không tin tưởng như vậy. Thật không biết cô là trời sinh có tinh thần trọng nghĩa như thế, hay bởi vì nguyên nhân gì khác.

- Ồ, tôi muốn nói tôi vẽ một lá bùa trong nháy mắt có thể trị liệu tốt cho một người sống thực vật đã vài năm, cô không tin? Nếu tôi nói đêm nay cô trở về sẽ đau bụng suốt hai giờ, cô cũng sẽ không tin?

Diệp Mặc thấy cô gái này nói không dứt, không nhịn được nói cô ta một câu. Thật sự là lòng tốt trở thành lòng lang dạ thú.

Thần thức và sức quan sát của Diệp Mặc mạnh tới mức nào, chỉ trong thời gian cô gái này nói chuyện, cũng đã nhìn thấy rõ ràng.

Giữa lông mày của cô gái này có chút tối tăm, chắc chắn đã bị lạnh. Hơn nữa lưỡi cô ta có chút bợn màu trắng nhạt, mơ hồ còn mang theo một chút màu xanh nhạt gần như không nhìn thấy. Diệp Mặc khẳng định cô ta bị ngộ độc thức ăn một lượng nhỏ. Vừa bị lạnh, vừa ngộ độc thức ăn một lượng nhỏ, buổi tối khẳng định cô ta phải bị đau bụng hai giờ. - Anh... Có anh buổi tối trở về bị đau bụng thì có. Anh sẽ đau cả đêm...

Cô gái này thấy Diệp Mặc rủa cô bị đau bụng, càng không muốn chịu thua.

Diệp Mặc không nói gì nữa. Cãi nhau với con gái, đây không phải là ăn nhiều rỗi hơi sao? Cô ta đau bụng thì có liên quan gì đến mình.

Hắn lắc đầu, rốt cuộc mặc kệ cô ta.

Mông Cửu Sơn cũng tưởng rằng Diệp Mặc cố ý nói như vậy. Hiện tại cô gái này nói lại, ông ta cũng lắc đầu.

Người phụ nữ trung niên kia kéo cô gái lại. Cô gái kia bởi vì Diệp Mặc không thèm nhìn cô ta, cô ta cảm thấy nói nữa dường như cũng không có ý nghĩ gì.

Tuy nhiên cô ta quay đầu lại thì thầm nói với người phụ nữ trung niên:

- Mẹ, mẹ không nên tin tưởng ông thầy bói kia làm gì. Cái gì mà đại sư Mông Cửu Sơn chứ? Ông ta rõ ràng chính là đồng bọn của người trẻ tuổi ngồi bên cạnh. Con khẳng định hai người này vốn quen biết nhau. Hẳn là ở trong này muốn gạt người. Con người bây giờ thật sự không thể nhìn bề ngoài. Hai người kia, còn không biết đã lừa bao nhiêu người.

- Cái này... Hẳn là không phải đâu. Làm sao bọn họ biết được mẹ muốn tìm đại sư Mông Cửu Sơn? Hơn nữa, mẹ cảm giác cậu thanh niên kia là người thành thật. Hơn nữa cậu ta còn biết mẹ có bệnh.

Người phụ nữ trung niên có chút chần chừ nói.

Cô gái trẻ tuổi lại khuyên:

- Mẹ, mẹ tin con hay là tin người ngoài? Mẹ đã từng gặp Đại sư Mông Cửu Sơn chưa? Không cần phải nói ông ta không phải là Mông Cửu Sơn. Cho dù ông ta là Mông Cửu Sơn thì thế nào. Loại mê tín gì đó chúng ta sao có thể tin tưởng được sao? Còn nữa sắc mặt mẹ vừa nhìn đã biết sức khỏe không tốt. Ngay cả con còn có thể thấy được, sao người khác không nhìn ra được? Bọn họ là kẻ lừa đảo trên giang hồ càng biết cách quan sát sắc mặt. Hừ, hắn còn nói buổi tối con sẽ bị đau bụng. Mẹ xem buổi tối bụng con có thể đau hay không?

Cô gái trẻ tuổi nói càng về cuối, giọng lại càng lớn. Kỳ thật Diệp Mặc và Mông Cửu Sơn đều nghe thấy được, nhưng lại không thèm để ý.

- Tiểu Âm, không nên tùy tiện nói người khác như vậy.

Người phụ nữ trung niên ngắt lời cô gái trẻ tuổi.

Cô gái trẻ tuổi lại hừ một tiếng.

- Mẹ, hắn còn nói một lá bùa có thể chữa khỏi cho một người sống đời sống thực vật đấy. Chẳng lẽ điều này mà mẹ cũng tin được sao?

Người phụ nữ trung tuổi thở dài, sau đó không nói gì nữa. Kỳ thật trong lòng bà tin. Đối với bà mà nói, bất kể ở thời điểm nào, cao nhân như vậy đều có thể tồn tại.

Từ khi Diệp Mặc nói hắn là một bác sĩ, thậm chí có thể trị được bệnh mà người khác không trị hết được, hơn nữa còn có thể vẽ một lá bùa chữa khỏi cho người sống đời sống thực vật, Mông Cửu Sơn không muốn nói gì thêm với Diệp Mặc. Thậm chí ông ta nghi ngờ vừa rồi mình đã nhầm. Khẩu súng kia chính là của người thanh niên này.

Diệp Mặc cảm giác được Mông Cửu Sơn đang hiểu lầm hắn. Tuy nhiên

hiện tại thần thức của hắn còn đang tập trung vào khẩu súng kia. Hắn đã tìm được chủ nhân của khẩu súng lục. Không ngờ hắn lại biết người này. Đó là một thanh niên không lớn tuổi hơn hắn là mấy.

Tuy rằng biết người thanh niên này, nhưng bọn họ chưa hề cùng xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào. Lúc trước khi còn học ở trường đại học Ninh Hải, hai người học cùng một lớp. Chỉ có điều người bạn học này cũng giống hắn, rất trầm mặc ít lời. Cũng là một trong vài người ngồi ở cuối lớp học. Đối với anh ta, Diệp Mặc cũng không có ấn tượng gì xấu. Anh ta là một trong số rất ít người không châm chọc Diệp Mặc khi hắn bị đuổi ra khỏi Diệp gia. Diệp Mặc còn nhớ rõ hình như anh ta tên là La Đông Thanh.

Sau khi Diệp Mặc thấy La Đông Thanh cất kỹ khẩu súng, ngồi yên trên ghế không động đậy, thật sự không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Diệp Mặc rất muốn biết vì sao anh ta lại mang khẩu súng này lên đây.

Nếu La Đông Thanh muốn làm việc này, Diệp Mặc cũng lười xen vào. Hơn nữa Diệp Mặc nhìn thấy La Đông Thanh cũng không giống với một người cướp máy bay. Trừ phi anh ta điên mới đi cướp máy bay. Bỗng nhiên, Diệp Mặc nghĩ đến khẩu súng lục đã sớm bị hắn động chân động tay. Sớm biết là anh ta, mình không cần động chân động tay lên khẩu súng lục làm gì.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét đến mấy cô tiếp viên hàng không trong phòng nghỉ. Hắn lại phát hiện có một cô tiếp viên hàng không cao gầy trong số đó bóc băng dính phía dưới xe đẩy ra. Diệp Mặc lập tức hiểu ra được, hoá ra hai người này là đồng bọn. Khó trách anh ta có thể cầm súng lên đây. Vừa rồi cô tiếp viên hàng không đưa nước trái cây cho Diệp Mặc, rất có thể đã đẩy nhầm xe.

Máy bay bay được mấy giờ, đã đến giờ ăn cơm. Các tiếp viên hàng không đưa hộp cơm đến trước chỗ ngồi của hành khách. Diệp Mặc cầm lấy một hộp cơm, không chú ý tới La Đông Thanh nữa.

- Nhớ gọi điện thoại cho tôi đây.

Cô tiếp viên hàng không lúc trước đã đưa nước trái cây cho Diệp Mặc đưa hộp cơm qua, đồng thời còn đưa qua một mảnh giấy màu hồng trên có viết một dãy số điện thoại.

Diệp Mặc nhận mảnh giấy, chỉ gật đầu không nói gì.

Chỉ có điều những lời này chẳng những Diệp Mặc nghe thấy được, Mông Cửu Sơn và cô gái trẻ ngồi phía trước cũng nghe thấy được. Trong mắt cô gái trẻ chợt hiện lên vẻ khinh thường, lẩm bẩm một câu.

- Thật có bản lĩnh. Không uổng phí một chuyến đi này.

Cơm nước xong, rất nhiều người bắt đầu đi toilet. Diệp Mặc thấy La Đông Thanh nhìn chằm chằm vào một thương nhân to béo, xiết chặt nắm tay. Hắn lập tức biết chắc hẳn La Đông Thanh muốn dùng súng đối phó với người này, hoặc là anh ta muốn giết người này. Nếu anh ta đưa súng lên máy bay, đã chứng tỏ anh ta muốn động thủ trên máy bay.

Điều khiến Diệp Mặc nghĩ mãi không ra là nếu muốn giết người, chỗ nào chẳng được, sao phải làm ở trên máy bay? Nói cách khác, giết người ở trên máy bay, rõ ràng cơ hội khiến mình bị lộ rất lớn, thậm chí còn rất khó thành công. Chỉ riêng việc đưa súng lên máy bay đã không đơn giản. Một khi không cẩn thận, sẽ phải đối mặt với tai họa bị vào tù.

Ngay khi phần lớn mọi người đi toilet xong, Diệp Mặc chú ý thấy người thương nhân béo mập kia cũng rời khỏi chỗ ngồi. La Đông Thanh thấy người thương nhân này rời khỏi chỗ ngồi, lập tức đứng dậy đi theo.

Diệp Mặc suy nghĩ một chút, cũng đi theo.

Thấy Diệp Mặc rời khỏi, Mông Cửu Sơn nhìn theo bóng của hắn và La Đông Thanh, có chút cau mày.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 570

Tổ Chức Lừa Đảo

Máy bay bay chuyến này là máy bay siêu thanh Mỹ mới nhất của hãng Hàng không dân dụng. Chẳng những có trang bị một lối thoát hiểm, còn có một dù để nhảy. Hơn nữa ngay cả buồng vệ sinh cũng có vách ngăn với bộ phận cabin. Thậm chí không gian buồng vệ sinh cũng không nhỏ.

Diệp Mặc biết lần trước Ninh Khinh Tuyết cũng ngồi loại máy bay này. Hơn nữa cô còn nhờ vào chiếc dù kia để nhảy ra ngoài bảo vệ được một mạng.

Dù sao hắn cũng biết La Đông Thanh, thậm chí hai người còn cùng học một lớp, cho nên Diệp Mặc cũng không muốn La Đông Thanh cầm khẩu súng vô dụng đó chỉ vào người khác. Hắn nhanh chóng đi đến bên cạnh La Đông Thanh, sửa lại khẩu súng sau đó thả trở lại. Diệp Mặc làm xong việc này cũng không quá vài giây. La Đông Thanh lại không hề phát hiện ra. Anh ta tập trung toàn bộ sự chú ý vào người đàn ông béo mập đi phía trước.

La Đông Thanh thấy người béo mập kia bước vào một buồng, anh ta bỗng nhiên cũng chen vào.

- Anh là ai, muốn làm gì?

Người béo mập kia cũng không phải là kẻ ngốc. Thấy La Đông Thanh bất ngờ chen vào một gian với ông ta, ông ta lập tức cảm giác có chút không ổn.

- Nếu anh dám la to một tiếng, tôi sẽ lập tức nổ súng.

Tay La Đông Thanh cầm súng chỉ vào huyệt thái dương của ông ta.

- Rốt cuộc anh là ai?

Người béo mập kia bị súng chỉ vào, ngoại trừ cái trán đổ một ít mồ hôi lạnh ra, thì hoàn toàn trấn tĩnh, không lộ ra bộ dạng hoảng hốt lo sợ.

La Đông Thanh không để ý tới ông ta, chỉ đưa một cái thẻ ngân hàng cho ông ta, sau đó lạnh lùng nói.

- Lập tức chuyển năm triệu tiền của ông vào cái thẻ này. Nhớ kỹ không nên giở trò. Chỉ cần thời gian vượt quá ba phút tôi sẽ nổ súng. Tôi chỉ có một mạng mục nát. Cho dù ông kêu, tôi cũng không quan tâm.

- Đừng kích động, tôi lập tức chuyển ngay. Tôi lập tức chuyển ngay.

Người thương nhân béo mập vừa nói chuyện, vừa lấy điện thoại di động ra bắt đầu chuyển tiền.

- Điện thoại di động không có tín hiệu...

Tên thương nhân béo mập run rẩy nói một câu.

La Đông Thanh hừ lạnh một tiếng.

- Lấy thẻ ngân hàng ra đây, sau đó nói mật khẩu ra.

Người béo mập này gần như không suy nghĩ liền giao thẻ ngân hàng cho La Đông Thanh. Sau đó ông ta không chút do dự nói cho La Đông Thanh biết mật khẩu.

Diệp Mặc nghĩ thầm người này thật dứt khoát. Tuy nhiên hắn lập tức nghĩ đến, chắc hẳn tên mập này cố ý. Một khi La Đông Thanh chuyển tiền, như vậy kết quả liền bị lộ. Theo lý thuyết La Đông Thanh chắc sẽ không ngu ngốc như vậy chứ.

Diệp Mặc lại cảm giác tay La Đông Thanh có chút run rẩy. Hắn lắc đầu, hóa ra là cướp tiền. Không ngờ không gặp La Đông Thanh có mấy năm, lá gan cũng trở nên lớn như vậy. Nhìn anh ta làm như vậy hẳn đây là lần đầu

tiên, nên còn có chút kích động.

La Đông Thanh thu thẻ ngân hàng lại, tay vẫn hơn run rẩy. Anh ta lạnh giọng nói:

- Một năm trước, ông ở trên chuyến bay hàng không cùng một đám cảnh sát hàng không cưỡng hiếp một cô gái tên là Tiểu Vận. Sau khi cô ấy trở về liền nhảy lầu. Hôm nay tôi muốn ở một nơi tương tự báo thù cho Tiểu Vận. Tiểu Vận, hãy yên nghỉ đi...

La Đông Thanh mới nói một nửa, liền nổ súng, đồng thời lấy tay bịt chặt lấy miệng của tên đàn ông béo mập này.

Diệp Mặc lắc đầu, La Đông Thanh không đến mức ngu ngốc. Sợ tên mập này lúc sắp chết sẽ kêu lên, cho nên trước khi nổ súng, còn dùng tay bịt miệng của ông ta.

Bên ngoài lại có người qua, Diệp Mặc không tiếp tục chờ nữa, mà xoay người lại quay trở về chỗ ngồi.

Thấy Diệp Mặc quay lại, Mông Cửu Sơn thoáng nhìn qua Diệp Mặc, bỗng nhiên nói:

- Nếu cậu không động thủ, cậu đi làm cái gì? Xem náo nhiệt sao?

Diệp Mặc biết hắn là Mông Cửu Sơn đã xem bói qua, chắc hẳn đã phát hiện mình không giết người, lúc này mới nói ra những lời như vậy. Hơn nữa khẳng định ông ta cũng thấy La Đông Thanh đi theo tên mập kia. Chỉ có điều ông ta không xen vào việc của người khác. Điều khiến Diệp Mặc nghĩ mãi không ra là Mông Cửu Sơn làm thế nào mà khẳng định mình không giết người. Phải biết rằng vừa rồi ấn tượng của ông ta đối với mình dường như không tốt cho lắm.

Diệp Mặc không trả lời câu hỏi của Mông Cửu Sơn, mà lại nói thẳng:

- Mông tiên sinh, vừa rồi tôi đã nói, tôi là một bác sĩ. Bất kể ông có tin

hay không, tôi vẫn cho rằng chuyến đi tới Mỹ kiểm tra lần này, ông nhất định uổng công mà trở về. Bệnh của ông tuyệt đối không kiểm tra được. Chỉ có điều tôi cảm thấy rất kỳ quái chính là, làm sao bản thân ông biết được ông có bệnh?

Mông Cửu Sơn nghe Diệp Mặc nói xong, trong mắt bỗng nhiên lộ vẻ ngạc nhiên. Chẳng lẽ mình đã nhìn nhầm. Người thanh niên này thật sự là một cao thủ? Không ngờ biết mình đến bệnh viện không kiểm tra ra được bệnh?

Nhưng điều này có thể sao? Bình thường mà nói, bất kể Trung y hay Tây y, bọn họ đều là những người có kinh nghiệm lâu năm. Mà Diệp Mặc thoạt nhìn mới hai mươi tuổi mà thôi. Cho dù mạng của hắn được sửa lại, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới năng lực của hắn. Mình cũng đã từng gặp nhiều cao thủ Cổ Võ, thậm chí còn có rất nhiều người bạn cũ đều tu luyện Cổ Võ. Nhưng không ai có thể thấy được bệnh viện sẽ không kiểm tra ra được bệnh của mình.

- Mông tiên sinh, nếu tôi nói tôi có thể chữa khỏi bệnh giúp ông, ông có tin tôi hay không?

Bỗng nhiên Diệp Mặc lại buông lời ngông cuồng. Chỉ có điều Mông Cửu Sơn lại không nói gì. Những lời này đối với ông ta mà nói là lời nói ngông cuồng, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng đã là khiêm tốn tới mức không thể khiêm tốn hơn được nữa. Bởi vì hắn còn không biết nguyên nhân phát bệnh của Mông Cửu Sơn, cho nên mới không thể khẳng định.

Cái đó khác với người phụ nữ trung niên kia. Nguyên nhân căn bệnh của người phụ nữ kia rõ ràng là trên thân thể, Diệp Mặc mới khẳng định có thể trị tốt cho bà ta.

- Cậu?

Nếu không phải Diệp Mặc nói ra một câu bệnh của mình bệnh viện không kiểm tra ra được, Mông Cửu Sơn quả thực muốn quát Diệp Mặc

cuồng vọng vô tri. Nhưng đúng là như vậy, Mông Cửu Sơn vẫn có chút không thoải mái.

- Cậu nói cậu có thể trị bệnh của tôi? Người trẻ tuổi, cậu biết đã có bao nhiêu người từng khám bệnh cho tôi không? Bao nhiêu cao thủ về y học cũng không xem được? Cậu nghĩ cũng không nghĩ ra được đâu.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Hoa Hạ đất rộng, người tài giỏi xuất hiện rất nhiều. Mông tiên sinh nói không ai có thể trị được bệnh của ông. Lời này có hơi quá rồi. Đó chỉ là ông chưa gặp đúng người thôi. Tuy rằng về lý luận y học, phương Tây tiên tiến hơn chúng ta. Nhưng bệnh của ông, phương Tây lại không nhìn ra được. Hôm nay ông có thể gặp được tôi, coi như là may mắn của ông.

Lúc này đối thoại giữa hai người chẳng những thu hút người thanh niên ngồi phía sau bọn họ, chính là cháu của Mông Cửu Sơn, ngay cả người phụ nữ trung niên và cô gái trẻ ngồi phía trước cũng nghe được rất rõ ràng.

Cô gái trẻ nghe Diệp Mặc nói xong, lại thì thầm nói với người phụ nữ kia:

- Mẹ, con nghi ngờ hai người này đang hát đôi. Mẹ không nên nói chuyện với bọn họ. Mục đích của bọn họ chính là muốn gạt tiền của chúng ta thôi.

Diệp Mặc không để ý tới cô gái trẻ ngồi phía trước. Hắn đã không còn ý định chữa bệnh cho người phụ nữ kia nữa. Về phần hai người bọn họ nghĩ như thế nào đối với mình cũng không quan trọng. Hiện tại sự chú ý của hắn tập trung trên người Mông Cửu Sơn. Người có tướng thuật tinh diệu như Mông Cửu Sơn, nếu mình có thể nhận được nguyên lý trong đó, có thể dự đoán được họa phúc, nói không chừng sẽ có trợ giúp đối với việc tu luyện của mình.

Đương nhiên điều này chỉ là một chút trong đó. Điều chủ yếu nhất chính

là, Diệp Mặc cảm giác trên người Mông Cửu Sơn và cháu ông ta đều khí huyết tràn đầy, hơn nữa tinh thần rất tốt. Nói thật ra, còn tốt hơn so với thanh niên cường tráng bình thường. Người như thế, tại sao trên người lại mang theo tử khí. Điều này cũng khiến hắn cảm thấy khó hiểu, hoặc là nói hắn chưa từng gặp.

Mông Cửu Sơn nghe Diệp Mặc nói xong liền tức giận cười. Kiêu ngạo, cuồng vọng, không có tri thức. Sớm biết người trẻ tuổi này là loại người tự cho mình là đúng, ông ta đã không nói chuyện với hắn. Chỉ có điều vừa nhìn thấy thân thủ của hắn không tồi, còn tưởng rằng hắn là thế gia Cổ Võ. Lúc này mới có chút hứng thú bắt chuyện. Hiện tại ông ta thật sự có chút tin tưởng lời cô gái trẻ ngồi phía trước đã nói. Diệp Mặc căn bản là một kẻ lừa đảo. Chẳng qua hắn là một kẻ lừa đảo có bản lĩnh không tồi mà thôi. Bản lĩnh quan sát sắc mặt của hắn thật sự là không tồi. Không ngờ có thể thấy được ngay cả bệnh viện cũng không kiểm tra ra được bệnh của mình.

Diệp Mặc thấy khóe miệng Mông Cửu Sơn cười lạnh, dường như lại không để ý tới ý của mình, cũng không nóng vội. Đợi lát nữa xem trên người ông ta có sách gì không. Nếu có, hắn lấy xem qua một lần rồi trả lại cho ông ta. Hắn tin tưởng với thần thức của mình, xem một lần, tuyệt đối có thể nhớ kỹ.

- Vị tiên sinh này, anh thật sự có thể chữa bệnh giúp ông nội của tôi sao?

Lúc này người thanh niên trước giờ vẫn chỉ ngồi nghe đã có chút kích động lên tiếng hỏi. Anh ta chính là cháu của Mông Cửu Sơn, Mông Cửu Sơn gọi anh ta là Tiểu Khổ.

- Tiểu Khổ, đây không phải là chuyện của cháu, không nên nhiều lời.

Mông Cửu Sơn quay đầu lại quát Tiểu Khổ một câu.

Trong lòng Diệp Mặc thấy buồn cười. Theo lý thuyết hẳn là Mông Cửu Sơn tin tưởng mình, mà Tiểu Khổ kia nghi ngờ mình mới đúng. Nhưng hai người bọn họ lại có phản ứng hoàn toàn ngược lại với hai người ngồi ở phía

trước.

Lúc này Diệp Mặc còn chưa trả lời, cô gái trẻ ngồi phía trước lại nhỏ giọng nói với người phụ nữ kia:

- Mẹ, mẹ nhìn đi. Bọn họ còn tổ chức thành một nhóm lừa đảo, mục đích chính là để cho người khác mắc mưu. Vừa rồi nếu không phải con giữ mẹ lại, mẹ đã bị lừa rồi.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy tiếng cô gái trẻ kia nói, mà nhìn Tiểu Khổ nói:

- Đương nhiên tôi không dám khẳng định một trăm phần trăm. Cụ thể trị liệu thế nào, phải xem kỹ mới nói được. Tuy nhiên, nếu ông nội anh không được chữa trị, tôi đoán cũng chỉ có thể sống được nửa tháng nữa mà thôi.

- Cái gì? Cậu nhìn ra được tôi chỉ sống có nửa tháng nữa?

Lúc này Mông Cửu Sơn hoàn toàn lộ vẻ xúc động. Chính bởi vì tính mạng ông ta chỉ kéo dài được nửa tháng nữa, cho nên lúc này mới đến Mỹ thử thời vận. Không ngờ được lại bị người trẻ tuổi trước mặt này nói ra. Chẳng lẽ hắn thật sự là một cao thủ y đạo không để lộ tài trong dân gian sao?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng.

- Tôi chẳng những nhìn ra ông chỉ sống được nửa tháng nữa, hơn nữa còn nhìn ra được cháu trai ông cũng có bệnh giống ông. Chỉ có điều bệnh tình không nghiêm trọng như ông mà thôi.

- Hả…

Trong lòng Mông Cửu Sơn chấn động mãnh liệt. Bàn tay run lên, thiếu chút nữa thì làm đổ cốc trái cây.

Ngay sau đó, ông ta lập tức đứng lên, xoay người chắp tay với Diệp Mặc nói một câu.

- Rất xin lỗi, anh bạn trẻ. Vừa rồi Mông Cửu Sơn này mắt chó nhìn người, không biết anh bạn trẻ thật sự là một cao thủ, mong anh bạn trẻ lượng thứ. Còn chưa thỉnh giáo tên họ của anh bạn trẻ là gì.

Diệp Mặc đối với Mông Cửu Sơn cũng có thiện cảm. Ông lão này có sai liền nói xin lỗi, cũng là người quang minh lỗi lạc.

Chỉ có điều hắn không có khả năng nói tên thật của mình cho ông ta biết được. Hiện tại tên Diệp Mặc của hắn đã rất nổi danh ở Mỹ. Nước Mỹ vừa mới phát sinh hàng hoạt sự kiện, Diệp Mặc liền từ Mỹ quay trở về. Điều này cũng quá trùng hợp.

- Tôi tên là Mạc Ảnh...

Đây là tên Diệp Mặc dùng để lên máy bay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 571

Khổ Mười Năm

Hoá ra là bác sĩ Mạc.

Mông Cửu Sơn ngồi xuống bổ sung một câu. Trong lòng thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên ông ta nghe nói về cái tên này. Từ trước tới nay, ông ta chưa từng nghe nói về gia tộc Mạc Thị nào, hoặc là một Mạc thần y nào cả.

Diệp Mặc khoát tay chặn lại nói:

- Không dám.

- Ông nội.

Tiểu Khổ thấy Diệp Mặc nhìn được rõ ràng khi nào thì ông nội sẽ qua đời, trong lòng vừa ngạc nhiên lại vừa mừng rỡ. Anh ta ngạc nhiên và vui mừng đương nhiên là vì bản lĩnh của Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc thật sự có thể trị bệnh cho ông nội, vậy Mông gia bọn họ đã có thể được giải thoát rồi.

- Vừa rồi tôi đã không phải...

Mông Cửu Sơn ngắt lời cháu trai, nhìn Diệp Mặc nói. Ông ta biết cháu trai mình muốn nói gì. Chuyện như vậy vẫn để mình nói ra thì thỏa đáng hơn. Vừa biết bản lĩnh của Diệp Mặc, muốn để Diệp Mặc khám bệnh giúp mình, nhưng lại ngại khi nhắc tới điều đó.

Diệp Mặc biết ý của ông ta, vung tay lên ngăn cản ông ta nói, mà nói tiếp:

- Đại sư Mông, tôi đã nói rồi, Tôi muốn giúp ông chữa bệnh, chính là

muốn giúp ông chữa bệnh, không cần phải nói nữa. Nếu tôi không muốn chữa, ông có nói cũng không có tác dụng.

- Phải, là do tôi quá vội vàng rồi. Tuy nhiên bác sĩ Mạc ngàn vạn lần không nên gọi tôi là đại sư. Gọi vậy, tôi thật sự cảm thấy hổ thẹn. Nếu bác sĩ Mạc không ngại, cứ gọi thẳng tên của tôi là được rồi.

Hiện tại Mông Cửu Sơn biết được bản lĩnh của Diệp Mặc, đương nhiên không dám lại tự xưng là đại sư ở trước mặt Diệp Mặc.

Sau khi được Diệp Mặc cho biết mình chỉ còn sống được nửa tháng, hơn nữa còn biết cháu mình cũng bị bệnh giống như vậy, ông ta liền hiểu được, người thanh niên trước mắt này có bản lãnh thật sự.

- Nếu như vậy, Mông tiên sinh, ông hãy nói một chút về bệnh của ông đi. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ chính là, khí huyết của ông tràn đầy, trên người không hề có bệnh tật nhẹ nào, sao có thể như vậy được?

Đương nhiên Diệp Mặc chắc chắn sẽ không nói trên người Mông Cửu Sơn có tử khí.

Mông Cửu Sơn có chút khó xử. Tuy nhiên ông ta lập tức nói:

- Không biết Mạc thần y có rảnh hay không? Sau khi xuống máy bay, có thể tới hàn xá ngồi một chút?

Đương nhiên Diệp Mặc biết ý của Mông Cửu Sơn chính là tới nhà ông ta để khám bệnh. Chỉ có điều hắn thật sự không có thời gian, không thể làm gì khác hơn là nói với Mông Cửu Sơn:

- Cái này thì thật xin lỗi, Mông tiên sinh, tôi cũng đang bận một chuyện. Sau khi tới Hongkong, tôi lập tức phải đi về. Hiện tại tuy rằng không thể nói là tôi có nhà lớn nghiệp lớn, nhưng cũng có một chút sự nghiệp phải làm. Nếu Mông tiên sinh thật sự muốn nói thì nói ngay ở chỗ này đi. Nếu thật sự không được, tôi cũng không có cách nào.

Tuy rằng Diệp Mặc có thể xem mạch giúp Mông Cửu Sơn, nhưng hắn cũng biết bệnh của Mông Cửu Sơn căn bản không phải từ thân thể. Thần thức của hắn thấy rất rõ ràng. Xem mạch chỉ có thể tham khảo một chút mà thôi. Chủ yếu vẫn là để Mông Cửu Sơn nói ra toàn bộ nguyên nhân phát bệnh.

Tuy rằng liên quan đến một vài điều bí ẩn, nhưng vì Mông gia, Mông Cửu Sơn vẫn cắn chặt răng nói:

- Kỳ thật nguyên nhân phát bệnh rất đơn giản. Đàn ông trong Mông gia rất ít. Hết lần này tới lần khác, đàn ông trong Mông gia chưa bao giờ có một người nào có thể sống qua sáu mươi tuổi. Hơn nữa nhất định sẽ chết vào ngày đại thọ sáu mươi. Trong gia phả của Mông gia có ghi lại, cũng có bảy thế hệ như vậy, nhưng ma chú này chưa bao giờ bị phá vỡ. Còn nửa tháng nữa là tới lúc tôi vừa tròn sáu mươi tuổi. Cho nên bác sĩ Mạc nói tôi còn có nửa tháng, tôi đã biết Mạc tiên sinh là người có bản lĩnh lớn.

Thậm chí có chuyện như vậy sao? Diệp Mặc cau mày, trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ quái. Nếu đây là do con người làm ra, vậy cần phải dùng thủ đoạn gì mới có thể làm được?

- Nếu như vậy ông đưa tay cho tôi xem mạch một chút.

Diệp Mặc suy nghĩ hồi lâu rồi mới lên tiếng.

Vừa rồi là Mông Cửu Sơn giúp hắn xem tướng. Trong chớp mắt, lại thành hắn giúp Mông Cửu Sơn xem mạch. Ngay cả bản thân Diệp Mặc cũng cảm giác biến hóa quá nhanh.

Mạch Mông Cửu Sơn đập rất thong thả bình thường. Diệp Mặc không cảm giác được có chỗ nào khác lạ. Cho dù Diệp Mặc dùng chân khí kiểm tra kinh mạch của Mông Cửu Sơn, cũng không cảm giác được chút khác thường nào. Điều duy nhất khác thường, chính là Diệp Mặc biết trong cơ thể ông ta có một luồng tử khí.

Sau khi xem mạch xong, Diệp Mặc càng thấy khó hiểu hơn. Hắn cảm giác, vừa rồi hắn kiểm tra dường như bị mất đi cái gì, nhưng hắn cẩn thận suy đi nghĩ lại, cũng không biết đã bị mất đi cái gì. Xem ra, tử khí này không thể giải quyết đơn giản thông qua trị liệu thân thể.

Tuy rằng Diệp Mặc có thể dễ dàng hóa giải tử khí trong cơ thể của Mông Cửu Sơn nhưng điều này chỉ có thể cứu được một người. Dựa theo lời của Mông Cửu Sơn nói, đàn ông trong Mông gia bọn họ đều bị bệnh này.

Không đúng. Trong mạch máu Mông Cửu Sơn lờ mờ có linh khí. Nếu không chú ý, cũng có thể không để ý đến chút linh khí không đáng kể ấy. Bản thân ông ta là thầy tướng, sao có thể có linh khí trong người? Trừ phi ông ta là Tu Chân giả. Nếu vậy, vừa rồi hắn dùng thần thức sao lại không nhìn ra được Mông Cửu Sơn có phải là Tu Chân giả hay không. Vừa rồi Diệp Mặc xem mạch đã khẳng định ông ta không phải là Tu Chân giả. Chẳng lẽ người có thể xem tướng cho người ta, đều có loại linh khí này? Chỉ có điều vì sao trong cơ thể có một chút linh khí, trên người ông ta lại có tử khí?

- Thế nào? Bác sĩ Mạc.

Mông Cửu Sơn thấy sau khi Diệp Mặc kiểm tra mạch cho ông ta xong, lập tức chìm trong suy ngẫm, liền có chút lo lắng hỏi.

Diệp Mặc không trực tiếp trả lời Mông Cửu Sơn mà quay lại Tiểu Khổ phía sau nói.

- Anh cũng đưa tay cho tôi xem.

Sau khi xem xong mạch của Tiểu Khổ, trong đầu Diệp Mặc dần dần trở nên rõ ràng. Trong cơ thể Tiểu Khổ cũng có một chút linh khí. Chỉ có điều linh khí của anh ta còn nhiều hơn trong cơ thể Mông Cửu Sơn một chút.

- Mông tiên sinh, có phải ông và cháu ông đã từng ăn một loại quả gì đó không?

Diệp Mặc hỏi xong câu này, tim cũng đập loạn. Nếu may mắn là linh quả, hắn có thể phất to.

Từ trước tới nay, ngoại trừ phát hiện một cây "cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp", và Hoàng Tinh trăm năm ở hội đấu giá ra, hắn chỉ tìm được vài cọng linh thảo ở Thần Nông Giá. Ở những nơi khác, hắn chưa từng phát hiện được loại nào khác. Hơn nữa mấy lần tìm được linh thảo, đều là nhờ vào may mắn. Dược phẩm Lạc Nguyệt đã thu gom dược liệu hơn một năm nay, nhưng không thu được loại nào giống như linh dược.

Trên mặt Mông Cửu Sơn lộ vẻ khiếp sợ, một hồi lâu mới ôm quyền thở dài một hơi. Bởi vì trong lòng khiếp sợ, Mông Cửu Sơn hoàn toàn quên nhỏ giọng một chút. Huống gì nơi này đang là trên máy bay.

Tuy nhiên cho dù bị người khác nghe thấy, Mông Cửu Sơn cũng sẽ không để ý. Người biết Mông gia có một cây ăn quả không phải chỉ có một mà có rất nhiều. Nhưng quả của Mông gia chỉ có thể cho người Mông gia ăn. Người khác ăn vào không thể nghi ngờ chắc chắn sẽ phải chết. Chuyện này rất nhiều người đều biết.

- Chẳng lẽ vấn đề của Mông gia chúng tôi có liên quan đến loại quả này?

Bỗng nhiên Mông Cửu Sơn nghĩ tới ý tứ trong câu hỏi của Diệp Mặc, lập tức liền theo bản năng hỏi.

Trong lòng Diệp Mặc tự nhủ, nếu quả thật sự là linh quả, sẽ chỉ làm người ta trường thọ, sao có thể giảm thọ? Nhưng hắn nhất định phải biết đây có phải là linh quả hay không. Bởi vì có thể phát sinh linh khí nhất định là linh quả không thể nghi ngờ. Nhưng chuyện giảm thọ lại khiến hắn có một chút nghi ngờ. Hắn không lừa Mông Cửu Sơn, trực tiếp hỏi:

- Cái này cũng không nhất định. Ông nói một chút về đặc tính của quả kia xem sao.

Lúc này Mông Cửu Sơn đã rất tin tưởng và nghe theo Diệp Mặc. Hơn

nữa loại quả này Mông gia đã có khoảng hai trăm tới ba trăm năm, cũng không phải chuyện quan trọng cơ mật gì.

- Loại cây này khi trưởng thành hoàn toàn khác với các loại cây khác. Hàng năm đều nở hoa, nhưng không kết quả. Nhất định phải nở hoa mười năm, mới có thể kết được ba trái. Lẽ ra trái này hẳn là rất quý, nhưng không cách nào ăn vào được. Bởi vì thoạt nhìn nó rất hồng, trên thực tế cũng rất đắng, thậm chí không thể nuốt được. Cho dù miễn cưỡng nuốt vào, cũng nhất định hôn mê ngay tại chỗ. Sau này chúng tôi dùng mật ong chưng nó thành nước, mới miễn cưỡng...

Khi Mông Cửu Sơn còn đang nói, Diệp Mặc ngắt lời ông ta.

Diệp Mặc đã khẳng định đây là linh dược "khổ mười năm", vị thứ hai của Trúc Cơ Đan mà hắn phải thu thập. Lúc này, dù Mông Cửu Sơn không cho hắn đi Mông gia, hắn cũng nhất định phải đi một chuyến. Không ngờ lại phát hiện được loại dược liệu trân quý này. Nếu hắn buông tha, hắn không phải là Diệp Mặc.

- Bệnh của ông tôi có thể trị được, nhưng phải đi đến nhà ông một chuyến.

Diệp Mặc lập tức phủ định chuyện vừa rồi hắn nói bề bộn nhiều việc. Bất kỳ bận chuyện gì cũng nhất định phải nhường cho việc tu luyện của hắn.

- Mẹ, mẹ xem mấy kẻ lừa đảo phía sau kia thật kiên nhẫn. Không ngờ diễn lâu như vậy, vẫn còn nói. Hừ, còn nói giống như thật.

Cô gái trẻ ngồi phía trước thấy Diệp Mặc và Mông Cửu Sơn vẫn còn đang nói không ngừng, trong lòng càng thêm khinh bỉ.

Diệp Mặc không để ý đến giọng nói của mình, mà Mông Cửu Sơn bởi vì lo lắng chuyện ma chú của Mông gia, trong lúc nhất thời cũng không chú ý hạ thấp giọng, cho nên đối thoại của hai người bọn họ, hai mẹ con ngồi phía trước đều nghe được rõ ràng.

Người phụ nữ trung niên hơi sửng sốt. Truyền thuyết về Mông Cửu Sơn bà nghe được nhiều hơn con gái. Mông gia quả thật có truyền thuyết đàn ông không thể sống quá sáu mươi. Bên ngoài có lời đồn bởi vì Mông gia tiết lộ thiên cơ quá nhiều, cho nên đây là do ông trời trừng phạt.

Hiện tại bà nghe được Mông Cửu Sơn nói ra chuyện này, lập tức liền cảm giác hai người phía sau không phải đang hát đôi, mà thật sự Mông Cửu Sơn và một bác sĩ còn trẻ có bản lĩnh.

Hơn nữa Mông Cửu Sơn có dáng vẻ tiên phong đạo cốt thật sự không giống với kẻ lừa đảo. Nghĩ đến đây, bà ta rốt cuộc không ngồi yên được nữa. Bà đứng lên quay đầu lại hơi cúi người nói với Diệp Mặc.

- Vị bác sĩ này, anh có thể xem giúp tôi một chút được không? Những lời con gái tôi đã nói vừa rồi, tôi thay mặt nó xin lỗi anh. Con bé hãy còn là sinh viên. Có rất nhiều thứ cũng không hiểu. Mong ngài bỏ qua cho.

Nói với câu sau, bà ta thậm chí còn dùng tới cả cách gọi kính trọng.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Chị này, tôi cũng không dám khám bệnh cho chị, bằng không lập tức sẽ có cảnh sát tới bắt tôi.

Dường như nghe ra chút châm chọc trong giọng điệu Diệp Mặc, mặt bà ta đỏ lên, đang muốn nhận lỗi. Cô gái trẻ lại giữ chặt bà ta nói:

- Mẹ, con đã nói rồi, mẹ còn không tin con. Chẳng lẽ mẹ nhất định phải tin một kẻ lừa đảo sao?

Mặt người phụ nữ kia bỗng nhiên lại đỏ thêm một chút. Bà chặn bàn tay cô gái trẻ đang kéo mình, mắt hơi đỏ nói:

- Tiểu Âm, mẹ biết con tốt với mẹ, nhưng chẳng lẽ con bằng lòng thấy mẹ chết đi sao? Nếu không phải vì Nam Nam, mẹ chết cũng không sao. Nhưng hiện tại, mẹ không thể chết được. Đại sư Mông, con nói là giả. Hiện

tại bác sĩ có bản lĩnh con cũng nói là giả. Tiền, tiền, tiền. Chẳng lẽ tiền đối với con thật sự quan trọng như vậy sao? Với số tiền bây giờ con tiêu có hết không?

- Mẹ...

Cô gái kia bỗng nhiên sợ ngây người. Cô chưa từng nghĩ người mẹ luôn luôn dịu dàng lại lớn tiếng nói chuyện như vậy. Cô cũng không hiểu tại sao mẹ lại giận tới vậy.

Diệp Mặc không đi để ý tới hai mẹ còn nhà này. Hắn chú ý thấy La Đông Thanh đã trở lại. Tuy rằng La Đông Thanh cố gắng hết sức giả như không có việc gì, nhưng mặt anh ta vẫn lộ rõ vẻ khẩn trương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 572

Mánh Khóe Lừa Người Đơn Giản

Lúc này người liên tục đi vào phòng vệ sinh trên máy bay đã ngồi yên, cái tên thương nhân mập mạp kia hiện tại còn chưa ngồi lại, Diệp Mặc nhắm chừng không bao lâu, tiếp viên hàng không liền phát hiện thấy vấn đề. Chỉ có điều bộ dạng này của La Thanh Đông có chút không ổn nha, ngoại trừ trên mặt y không có viết "Người là tôi giết", thì những chỗ còn lại đều biểu hiện "Là tôi giết người"

Đối với việc thảo luận bệnh tình của Diệp Mặc cùng mình bị người phụ nữ trung niên phía trước cắt ngang, Mông Cửu Sơn trong lòng có chút mất hứng. Nhưng nghĩ người ta cũng vì bệnh tình mới khẩn trương như vậy, suy bụng ta ra bụng người, loại tâm tình này là có thể lý giải được.

- Rất xin lỗi, vị bác sĩ này, tôi thật sự xin lỗi, nhưng bây giờ tôi vẫn chưa thề chết được. Tôi còn có người không thể rời xa, xin ngài hãy giúp tôi…

Người phụ nữ trung niên thoát khỏi con gái bà, một lần nữa năn nỉ Diệp Mặc.

Vì tâm tình bà hơi kích động, cho nên âm thanh hơi lớn một chút, người chung quanh đều lập tức nhìn lại. Lúc này, một tiếp viên hàng không cũng đã đi tới, có chút áy náy nói với phụ nữ trung niên kia - Thưa bà, trên máy bay xin bà hãy thắt dây an toàn, hơn nữa không nên tùy tiện đứng lên.

Diệp Mặc day day cái trán, hắn thật sự không muốn bị người khác nhìn chằm chằm, bởi vì đây là chuyến bay rời khỏi San Francisco. Thấy thế không khỏi bất đắc dĩ nói - Chị à, chị ngồi xuống trước rồi nói sau.

Người phụ nữ trung niên kia thấy tiếp viên hàng không cũng lại đây nói, đành phải ngồi xuống.

- Tôi khám bệnh thu phí rất đắt tiền, nếu sợ phải bỏ tiền ra thì đừng tìm tôi Diệp Mặc không phải là một người nhân hậu, nhưng cũng không phải là người không có trái tim.

Người phụ nữ trung niên này làm cho hắn cảm thấy không tệ, nhưng mà cô con gái kia liền khiến hắn cảm thấy kho chịu. Không tin người khác thì được, nhưng cũng không cần phải phủ định toàn bộ lĩnh vực mà mình không biết Hơn nữa còn có một nguyên nhân, chính là mới nhìn quần áo và trang sức trên người phụ nữ trung niên kia, khẳng định là người có nhiều tiền, khiến bà ta phải bỏ ra một ít tiền cũng không phải là quá đáng. Nếu bà ta không muốn bỏ tiền, hoặc là nói sợ bị lừa, quên đi, coi như giảm phiền phức cho mình.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, ngoại trừ người phụ nữ trung niên kia và Mông Cửu Sơn, mọi người xung quanh nghe xong cũng giật mình. Uốn đi lượn lại, cuối cùng vẫn là tiền thôi Mông Cửu Sơn là vì biết bản lĩnh của Diệp Mặc, còn biết là cao thủ bình thường ra tay cũng sẽ không miễn phí. Cho nên ông thấy việc Diệp Mặc đòi tiền là rất bình thường, ngay đến ông ta cũng tính trả thù lao cho Diệp Mặc giúp ông trị liệu ở Mông gia. Tuy rằng ông không thích phương thức này của Diệp Mặc, chưa làm gì đã nói đến tiền bạc, nhưng ông lại hiểu chuyện này. Giống như khi bọn họ xem tướng hoặc là xem phong thủy, bình thường đều không đề cập đến tiền. Miễn làm bản hình tượng của cao nhân, nhưng mọi người sau khi xem xong đều sẽ tự giác đưa tiền ra.

Mà người phụ nữ trung niên kia kiên định cho rằng Diệp Mặc là người có bản lĩnh, bằng không Mông Cửu Sơn đại sư không thể nào tin tưởng hắn, cho nên cũng không hề hoài nghi.

Nghe thấy Diệp Mặc đòi tiền. Trong mắt cô gái trẻ kia hiện lên vẻ chán ghét cực độ, cô há miệng thở dốc, muốn nói điều gì. Nhưng khi nhìn người phụ nữ trung niên kia, rốt cuộc vẫn không nói ra.

- Trả tiền đó là điều đương nhiên, chỉ là trên người của tôi hiện giờ không có nhiều tiền mặt như vậy, chờ đến khi máy bay hạ cánh tôi cho người đến đưa cho anh là được Người phụ nữ trung niên kia vội gật đầu nói, bởi vì khi nãy bà đã lỡ lời nói đến chuyện tiền bạc với Mông đại sư, khiến cho Mông đại sư mất hứng, cho nên cũng không dám nói gì với Diệp Mặc. Chỉ là không nghĩ đến, vị thái độ bác sĩ trẻ tuổi này cùng Mông đại sư đối với tiền hoàn toàn khác nhau.

Diệp Mặc lập tức nói - Đem thẻ ngân hàng của bà đưa cho tôi là được rồi. Còn mật mã nữa - Được được.

Người phụ nữ trung niên không chút nghĩ ngợi liền từ trong túi xách Hermes lấy ra một thẻ ngân hàng màu vàng, không chút do dự đưa cho Diệp Mặc - Đây là thẻ của tôi, mật mã là 765690. Bên trong có hơn ba triệu, nhiều nhất là mười triệu, nếu không đủ…

Diệp Mặc lập tức liền nhận thẻ, khoát tay nói - Cứ như vậy đi Trong lòng thầm nghĩ, mấy triệu này nhiều nhất chỉ có mấy trăm ngàn đô lã Mỹ mà thôi, Diệp Mặc thật đúng là không để trong lòng, hắn ở trong nhẫn tùy tiện là có thể nắm đến hơn triệu đô la Mỹ.

Chỉ có điều nếu đã bỏ sức ra, đối phương có năng lực thì cứ nhất định phải thu phí. Những thứ không bỏ tiền ra thì cũng sẽ không quý trọng. Hơn nữa bà còn có một đứa con gái trông thật đáng ghét, nếu ngay từ đầu chỉ có người phụ nữ trung niên này đến thì mình cũng sẵn sàng giúp bà khám. Diệp Mặc đúng là sẽ không thu phí. Nhưng hiện tại, bị người ta hoài nghi đến nửa ngày trời, hắn nhất định phải đòi tiền.

- Anh...

Cô gái kia hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Mặc, hận không thể nhai nuốt hắn. Chưa tính là kẻ lừa đảo, còn muốn lừa lấy luôn tấm thẻ mười triệu, điều này thật sự là hơi quá đáng.

Diệp Mặc không thèm ngó đến cô ta, chỉ có nhìn người phụ nữ trung

niên kia nói - Đem tay bà đưa cho tôi, tôi sẽ xem mạch.

Cô gái thấy Diệp Mặc không thèm để ý tới mình, chỉ biết đưa mắt nhìn người phụ nữ trung niên kia, nhưng trong mắt bà chỉ lộ ra sự thất vọng và thương tâm, không để ý lời của cô gái, mà quay đầu lại đưa tay cho Diệp Mặc Cô gái trẻ tuổi thấy bà không thèm nhìn cô, cô đành bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Trong lòng thầm quyết định, khi xuống máy bay sẽ lập tức gọi người cho đóng băng thẻ ngân hàng kia.

Người chung quanh đều âm thầm khâm phục Diệp Mặc, trong ngáy mắt liền lừa của người ta mất triệu tiền mặt. Điều kiện tiên quyết là vẫn chưa xem bệnh cho người ta, bệnh còn chưa khám, đã thu tiền trước. Đây nếu mà không gọi là lừa đảo, thì trên đời quả thật không còn kẻ lừa đảo nào rồi.

Hiện tại chỉ không biết tên lừa đảo trẻ tuổi này, rốt cuộc sẽ khám cho người ta như thế nào. Nói cách khác, là hắn làm như thế nào để hoàn thành mánh khóe gạt người.

Diệp Mặc duỗi ngón tay đặt trên mạch của người phụ nữ trung niên, dùng chân khí của hắn xem xét, lập tức biết bà ấy bị bệnh gì Là bị xuất huyết não, hiện tại đã kéo theo bệnh tắt nghẽn mạch máu. Kinh mạch toàn thân của bà đều bị chèn ép máu chảy không thông. Có thể nói bệnh viện khó có thể chữa trị được bệnh này. Mà người phụ nữ trung niên này rõ ràng chỉ còn có thể sống được thêm vài tháng. Hơn nữa bà mỗi ngày đều bị bệnh tật tra tấn, bệnh của bà cùng Mông Cửu Sơn không giống, có thể khám ra dễ dàng, nhưng lại rất khó chữa.

Đó không phải là tra tấn bình thường, mà là toàn thân đau đớn, người bình thường căn bản không chịu được. May mắn là mạch máu não của bà còn ổn, nói cách khác thần trí đều chịu ảnh hưởng lớn. Diệp Mặc nảy sinh một tí thông cảm với bà ấy, bệnh này đúng là không có bệnh viện nào chữa được, nhưng Diệp Mặc có thể trong một giờ là chữa khỏi.

Tuy rằng có thể lập tức trị liệu cho người phụ nữ trung niên này, nhưng Diệp Mặc lại không làm vậy. Hắn không muốn làm náo loạn trên máy bay.

Nghĩ một lát, Diệp Mặc từ trong túi áo tùy tiện lấy đồ vật ra, không ngờ mất hết 20 phút ngồi tại chỗ ngồi vẽ một lá bùa.

Không ai biết hắn làm sao có thể để được nhiều đồ trong túi áo đến thế, hơn nữa hắn vẽ xong, lại đem mấy thứ kia bỏ vào lại túi của mình, mà túi này từ bên ngoài nhìn vào một chút cũng không thấy gì.

Mông Cửu Sơn trong mắt lộ ra kinh ngạc, ông không thể tưởng được chữa bệnh thông qua việc vẽ bùa. Đối với bùa, Mông Cửu Sơn đương nhiên sẽ không giống người khác là không tin. Ông vốn là xem tử vi, loại chuyện này thấy cũng tương đối nhiều, thậm chí ông còn có thể vẽ được một lá bùa đơn giản. Nhưng bùa cứu mạng của Diệp Mặc, ông lại chưa bao giờ thấy qua. Trong nháy mắt, Diệp Mặc càng trở nên thần bí trong lòng ông Cho tới nay, bọn họ xem phong thủy và xem tướng đều là một đám người thần bí nhất, nhưng hiện tại ông lại cảm thấy Diệp Mặc so với ông còn thần bí hơn.

Diệp Mặc đưa lá bùa cho người phụ nữ trung niên nói - Đây là một tấm "Bùa trừ uế trừ bệnh" ngày mai giờ mẹo đem tấm bùa này dán tại trán, sau đó đợi nó thành tro là được rồi.

- A…

Người phụ nữ trung niên này tuy rằng rất tin tưởng Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc chỉ đưa cho bà lá bùa, khiến bà có chút ngây người.

Một lá bùa dán vào trán, ít nhất một năm rưỡi mới mục nát, cũng sẽ không thành tro. Nghĩ đến đây, bà có chút do dự hỏi một câu - Bác sĩ à, cái này, tôi muốn hỏi một câu, lá bùa này bao lâu mới hóa thành tro đây?

Diệp Mặc nhìn bà một cái - Căn cứ bệnh tình trong cơ thể mà nói, phỏng chừng 30 phút mới có thể. Bụi này đều là vật kịch độc từ cơ thể của bà bài xuất ra, ngàn vạn lần không nên tùy tiện vứt đi, có thể tìm một nơi hẻo lánh để đem chôn.

Lúc này rất nhiều người mới tỉnh ngộ, cao nhân, đúng cao nhân. Người

khác cho là hắn sẽ chữa bệnh tại chỗ, nhưng hắn lại dùng biện pháp trì hoãn. Mánh khóe lừa bịp người ta này tuy rằng rất đơn giản, lại không cần lo lắng bị vạch trần. Một khi phát hiện ra đây là trò lừa đảo, thì vị "thần y" này đã sớm trốn đi xa. Qủa nhiên là cao minh, mánh khóe đơn giản như vậy.

Cô gái trẻ kia, bởi vì đặt quyết tâm đóng băng tài khoản ngân hàng kia, nên không nói gì nữa. Chỉ có điều sự phẫn nộ trong mắt cô lại rõ rành mạch.

Rốt cục có người chịu không được rồi, đó là một người trung niên cách người phụ nữ trung niên kia một lối đi nhỏ. Ông ta nhìn thoáng qua Diệp Mặc nói - Chàng trai trẻ à, loại chuyện này có hơi thất đức. Làm người vẫn là nên giữ một con đường tốt, lấy đi thẻ của người ta, chỉ vẽ cho người ta một tấm bùa không phải có hơi qúa đáng sao?

Diệp Mặc nhìn lướt qua người trung niên, tùy ý nói - Chúng ta là một bên tình một bên nguyện, có mắc mớ gì đến ông đâu này? Hơn nữa tuy rằng bệnh của người ta chỉ với lá bùa của tôi đã được chữa khỏi, nhưng ông dù có ra giá 100 triệu tôi cũng sẽ không muốn bán cho ông.

- Ha ha, tôi có bệnh? Thật buồn cười Người trung niên này giận quá hóa cười.

Diệp Mặc nhàn nhạt nói - Tôi không những biết ông có bệnh, còn biết là ông có bệnh tim rất khó trị - Cậu…

Người trung niên này lập tức đứng lên tính động thủ với Diệp Mặc, tuy nhiên người bênh cạnh đã kéo ông ta lại rồi. Chính mình thân thể cường tráng như thế, kẻ lừa đảo đáng khinh này lại dám nói mình có bệnh tim, thực là bậy bạ.

Người trung niên bị người bên cạnh kéo lại, lập tức nhìn người phụ nữ trung niên kia nói - Bà chị này, chị cần phải cẩn thận tên lừa gạt kia, hiện tại kẻ lừa đảo nhiều lắm.

Người phụ nữ trung niên chỉ cười cười, không trả lời y. Người đàn ông

kia đành lắc lắc đầu, cảm thấy mình quả thật xen vào chuyện của người khác rồi.

Diệp Mặc mặc kệ y, hắn đã thấy một tiếp viên hàng đứng bênh cạnh ghế trống hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 573

Ra Tay Tương Trợ

Người tiếp viên hàng không này rời khỏi, lại có thêm hai cảnh sát hàng không thường phục đến. Lạt một lát sau, radio phi cơ liền vang lên, là tiếng cơ trưởng nói chuyện.

- Các vị hành khách, hoan nghênh các vị đã ngồi chuyến bay này, tôi là cơ trưởng Vu Lý Dân. Thất đáng tiếc chính là, trên phi cơ lần này đã xảy ra án giết người. Một hành khách ở toilet đã bị bắn chết, cho nên vì sự an toàn của mọi người, mời các vì hành khách trên chuyến bay này sau khi hạ cánh, không nên tùy tiện rời khỏi chỗ ngồi của mình…

Cơ trưởng còn chưa nói xong, trong máy bay liền lập tức ồn ào. Rất nhiều người sắc mặt rất mất tự nhiên, ở trong máy bay phát sinh án bắn chết người chẳng lẽ có người muốn cướp máy bay sao?

Diệp Mặc quét mắt nhìn La Đông Thanh, phát hiện tuy rằng y lúc này vẫn chỉ có chút khẩn trương như cũ, nhưng so với rất nhiều hành khách mặt trắng bệch khác tốt hơn nhiều, ít nhất không có đột ngột như vừa rồi.

Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức cũng cảm giác La Thanh Đông này không có chút tiềm chất sát thủ nào rồi, không ngờ y còn đem cây súng kia giấu trong người.

Diệp Mặc không nói gì lắc đầu, súng này cũng đã giết người rồi, còn bỏ trong người của mình không phải là muốn chết sao? Chỉ có điều rất nhanh Diệp Mặc đã biết vì sao y phải giấu súng trong người rồi, tiếp viên hàng không kia cùng phe với y đẩy xe nhỏ, dáng vẻ có chút lo lắng. Hóa ra là y muốn thông qua xe đẩy nhỏ đem súng dời đi, chỉ có điều không ngờ bị tiếp

viên hàng không khác phát hiện tình huống.

Nếu giết người, cây súng lục kia y phải xử lý liền đi, chẳng lẽ là vì sợ lộ dấu vân tay? Vì sao không dùng nước để rửa? Hay là căn bản nước rửa không sạch? Nếu vì sợ để lại dấu vân tay, vậy trên người kẻ bị giết kia hẳn cũng có dấu vân tay của y rồi.

Diệp Mặc nghĩ đến vân tay của mình còn nằm trên cây súng lục kia, không khỏi thầm mắng xui xẻo. Hắn đương nhiên không sợ, chỉ có điều chuyến bay lần này có chút mẫn cảm. Tuy rằng hiện tại hắn không nổi danh, nhưng một khi tra kĩ càng, nói không chừng liền tra được hắn là Diệp Mặc. Nếu nước Mỹ biết hắn đi qua San Francisco, biết đâu hắn cũng trở thành đối tượng tình nghi.

Biết La Đông Thanh giết cái tên mập kia ngoại trừ y và cô tiếp viên hàng không kia, còn có Diệp Mặc và Mông Cửu Sơn. Mông Cửu Sơn không hoảng sợ, là đã quen gặp chuyện kinh khủng, như có như không nghe lời thông báo của cơ trưởng, tiếp tục cẩn thận thỉnh giáo Diệp Mặc các loại vấn đề.

Mà Diệp Mặc thông qua nói chuyện, cũng biết Mông gia đúng là được tổ tiên truyền thụ một chút thuật tướng số, chỉ có điều là miệng truyền miệng, cũng không có viết thành sách, điều này làm cho Diệp Mặc có chút thất vọng. Nghe Diệp Mặc cùng Mông Cửu Sơn nói chuyện, người phụ nữ phía trước tuy rằng rất muốn lại hỏi vài câu nhưng lại sợ Diệp Mặc cảm thấy bà chướng mắt nên đành cứng rắn nuốt lời nói xuống.

Tuy nhiên bà không để ý tới cô gái trẻ kia, sẽ có thể thấy ba đối với cô ấy đúng là rất thất vọng.

Bởi vì xảy ra án hình sự, không khí trong buồng phi cơ trở nên có chút cổ quái. Mà ngay cả rất nhiều người nghĩ đến Diệp Mặc lừa tiền, đều chú ý đến người bên cạnh, rất sợ hung thủ kia chính là người ngồi với mình.

Lúc này trong buồng phi cơ đã có thêm vài cảnh sát, hành khách đều biết

rằng mọi người cũng đang bị theo dõi. Không người nào nguyện ý bị hoài nghi vào lúc này, nên dù muốn đi vào buồng vệ sinh cũng ráng nhịn xuống. Diệp Mặc phát hiện La Đông Thanh lúc này có chút lo lắng có lẽ vì cây súng trên người không có cách nào đem đi chỗ khác Mấy giờ sau phi cơ đáp xuống sân bay quốc tế HongKong. Trên phi cơ, tất cả hành khách dưới sự giám thị của rất nhiều ánh mắt và camera tiêu sái xuống phi cơ và phải đi qua thiết bị tự động kiểm tra Tất nhiên máy kiểm tra này một khi phát hiện súng ống sẽ tự động báo cảnh sát, La Đông Thanh rõ ràng cũng nhìn thấy cửa kiểm tra tự động này, sắc mặt rất khó coi. Trong kế hoạch ban đầu của y, súng sau khi làm xong chuyện sẽ quăng đi, chỉ là không nghĩ tới bởi vì một ít nguyên nhân gây chậm trễ, chuyện giết người không ngờ bị phát hiện đến mức này.

Diệp Mặc nhìn sắc mặt La Đông Thanh biết y không có cách nào giấu súng lục trên người rồi. Lúc xuống phi cơ đành đi sau y, đem súng lục của y ném vào nhẫn của mình Khi La Đông Thanh đi qua máy kiểm tra không hề phát ra tín hiệu gì, thậm chí y còn không dám tin, nhất thời đứng sững sờ ở đó, phải nhờ người đẩy y một cái, y mới theo bản năng đi vào đại sảnh, chờ đợi đăng ký. Trong lúc y lấy tay sờ vào nơi cất súng, liền không thấy gì. Y thậm chí hoài nghi súng của mình đã rơi ở chỗ ngồi, nhưng lúc này y không thể nào trở về tìm.

Trên may bay tất cả mọi người nhất định phải kiểm tra, mà ngay cả cô tiếp viên hàng không kia cùng phe La Đông Thanh cũng phải đi kiểm tra một lần. Khi cô thấy La Đông Thanh không có chuyện gì, trong mắt đầy niềm vui bất ngờ, ngay cả Diệp Mặc cũng có thể thấy. Cũng may ngoại trừ Diệp Mặc chú ý tới hai người bọn họ, những người khác đều không hề chú ý. Mông Cửu Sơn dù biết người là do La Đông Thanh giết, nhưng người ông chú ý nhất hiện tại là Diệp Mặc.

Trong đại sảnh bắt đầu đăng ký thông tin lý lịch, Diệp Mặc nghe La Đông Thanh nói với cô tiếp viên hàng không kia, chuẩn bị đi xem Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm gật đầu, xem ra Lạc Nguyệt của hắn nổi danh bên ngoài rồi. Như vậy mới tốt, có thể thu hút các nhân tài đến Lạc Nguyệt.

Mặc dù biết hung thủ ẩn nấp trong hành khách, nhưng vì không có chứng cứ xác thực, mà trong lúc ăn cơm mọi người gần như tám phần đều vào phòng vệ sinh, bởi vì phòng vệ sinh không có camera, cho nên không có ai biết tên mập kia bị giết vào lúc nào.

Mấy trăm hành khác không có khả năng đều ở lại chỗ này, hơn nữa còn có một số nhân vật khá trọng yếu. Phi cơ khoang hạng nhất đều có một vài nhân vật quan trọng, càng không thể nàovì một thương nhân tử vong ở chỗ này bị giữ lại. Cho nên, đơn giản là sau khi đăng ký, mọi người đều rời đi.

Diệp Mặc trước lúc La Thanh Đông chuẩn bị rời đi, đem súng lục để lại trên người y.

Còn người phụ nữ trung niên kia trước khi rời đi, luôn tỏ vẻ cảm tạ với Diệp Mặc. Tuy rằng bệnh của bà còn chưa được trị tốt, nhưng trong mắt bà thấy rằng Diệp Mặc không có lừa bà, chỉ có cô gái trẻ kia không có kiên nhẫn.

Bởi vì Mông Cửu Sơn xuất hiện nên khiến Diệp Mặc nhất định phải ghé thăm Mông gia, xem "khổ mười năm" cho nên hắn trực tiếp đi theo Mông Cửu Sơn đi đến Mông gia. Mông gia nguyên gốc là ở tỉnh Hồ Trung Hoa Hạ, khi có nội chiến ở Hoa Hạ, đã di cư đến Hongkong hiện tại vẫn định cư ở Hongkong La Đông Thanh và cô tiếp viên hàng không cùng ra khỏi sân bay, kêu xe trực tiếp đến miếu phổ Hongkong. Tuy rằng nơi này rất loạn, nhưng phòng nơi này cũng là rẻ nhất. Nếu như là bình thường, bọn họ nói không chừng đã an toàn trở về chỉ là hôm nay không được, hai người thậm chí cảm thấy một ít nguy hiểm.

Xuống xe taxi là đã hơn mười giờ, cô tiếp viên hàng không bên cạnh La Đông Thanh nghĩ mà sợ hỏi - Đông Thanh, súng của anh tại sao không bị phát hiện ra? Em lo muốn chết, cũng may anh có biện phát giấu nó đi.

Sắc mặt La Đông Thanh có chút lo lắng, lúc này y nghe được cô gái bên cảnh hỏi, lập tức nói - Anh Tử, anh tốt nhất phải lập tức rời khỏi đây, em đi cùng anh đi. Anh muốn đi Lạc Nguyệt, nghe nói chủ tịch của Lạc Nguyệt là người có bản lĩnh, chúng ta đến đó hẳn sẽ rất tốt. Hiện tại Lạc Nguyệt thông báo với toàn thế giới, cần các nhân tài, hơn nữa còn đặc biệt hoan nghênh người Hoa Hạ đi định cư

- Vỉ sao? Anh không phải nói chờ chuyện bên đây xong xuôi, chúng ta mới đi sao? Hơn nữa, em còn tính lĩnh thưởng cuối năm đấy Cô gái tên Anh Tử kỳ quái nhìn La Đông Thanh La Đông Thanh lắc đầu nói - Anh nghi là hiện tại bọn hắn đã biết anh là hung thủ rồi, bởi vì có thể súng của anh đã bị rơi chỗ ghế ngồi.

- Cái gì?

Sắc mặt Anh Tử liền thay đổi, nếu súng lục đã rơi ở chỗ ngồi, nếu không có vân tay cũng sẽ bị hoài nghi, chứ đừng nói chi là đã có vân tay trên đó.

La Đông Thanh gật gật đầu nói - Anh sau khi đi qua máy kiểm tra, phát hiện không bị báo động, trong lòng chính là rất kích động. Nhưng khi anh lấy tay sờ soạng tìm súng, lập tức biết mình toi rồi, súng đã bị rớt, a….

- Sao vậy?

Anh Tử liền vội vàng hỏi Trên mặt La Đông Thanh hiện lên niềm vui bất ngờ và không thể tin nổi, y lấy ra một khẩu súng, lắc lắc nói - Lúc đi qua máy kiểm tra, anh rõ ràng đã tìm rất kĩ đều không thấy, sao lại có thể đột nhiên xuất hiện?

Anh Tử cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi - Có phải do anh quá khẩn trương nên không tìm thấy.

La Đông Thanh lắc đầu - Tuyệt đối không có khả năng, anh lục tung nhiều lần đều không thấy, đây cũng đâu phải là tấm vải. Hơn nữa cho dù là anh không tìm thấy, chẳng lẽ máy kiểm tra lại không phát hiện?

Hai người nhìn nhau hồi lâu, lúc này mới đồng thời nói - Có người hỗ trợ La Đông Thanh thận trọng gật đầu - Nhất định là chúng ta gặp quý nhân, có lẽ Tiểu Vận trên trời linh thiên phù hộ chúng ta Bỗng nhiên hai người đều không muốn nói tiếp, sinh sinh tử tử này dường như chỉ cách nhau một trang giấy mà thôi, nếu súng bị cảnh sát tìm thấy, như vậy kế tiếp chính là lúc ăn cơm tù - Đông Thanh, chúng ta đi Lạc Nguyệt đi. Em không muốn sống ở đây, am muốn cuộc sống an tĩnh một chút.

Anh Tử bỗng nhiên hạ quyết tâm - Được, đi Lạc Nguyệt La Đông Thanh cũng hạ quyết tâm Cùng lúc đó, trong một khác sạn 5 sao ở Hongkong. Người phụ nữ trung niên kia vẫn đang cầm trong tay tấm bùa kia, có chút suy nghĩ viễn vông.

Mà cô gái trẻ kia lặng lẽ ra bên ngoài, gọi điện thoại trở về, nói cho người nhà biết sự thật trên máy bay bị gạt mấy triệu, yêu cầu lập lức đóng băng tài khoản - Mẹ, con đã nói rồi, việc này không nên tin. Mẹ nói một tấm bùa có thể trị hết bệnh của mẹ sao? Chúng ta lần này đi Mỹ khám bệnh ở mấy bệnh viện rồi, họ đều đề xuất muốn mẹ nhập viện kiểm tra. Con cảm thấy sau khi giải quyết hết việc trong nhà, mẹ hãy đi Mỹ nằm viện kiểm tra đi.

Cô gái trẻ tuy rằng gọi điện về yêu cầu đóng băng tài khoản, nhưng trong nội tâm nàng không có chút thoải mái Người trẻ tuổi kia cùng Mông đại sư kia rõ ràng là bắt tay nhau lừa gạt, nhưng mẹ cố tình tin, thậm chí còn hoài nghi mình, đó là trên chục triệu chứ đâu phải chỉ mấy nghìn!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 574

Không Có Thuốc Hối Hận

Người phụ nữ trung niên cẩn thận thu hồi tấm lục kia, thở dài nói:

- Tiểu Âm, chốn Hoa Hạ người đông đất rộng, văn hóa cũng sâu rộng, từ xưa đến nay có nhiều người tài. Cha của mẹ từng nói với mẹ "Thanh Huệ, về sau khi con đi ra bên ngoài, không cần bởi vì chính mình không biết mà xem nhẹ bất cứ người nào. Cũng không phải vì người khác đều tự cảm thấy rất giỏi, liền phụ thuộc ở phía sau. Đôi khi, người có thể giúp con, chính là người lơ đãng đi qua bên người".

- Mẹ, ông ngoại là người của xã hội cũ rồi...

Cô gái trẻ tuổi tên Tiểu Âm lời còn chưa nói hết, đã bị người phụ nữ trung niên này cắt ngang.

- Tiểu Âm, về sau con gọi mẹ là dì, ngoài ra không được gọi ông ngoại nữa. Để người của Thẩm gia nghe được sẽ phiền phức đấy, hôm nay những lời mẹ nói trên máy bay cũng hơi nặng lời, con đừng để vào trong lòng. Nam Nam, hừ, thôi đi, Nam Nam có phúc của mình.

Người phụ nữ trung niên giọng điệu có chút thương cảm.

Tiểu Âm ngẩn người, bỗng nhiên cảm giác mình đã cho người trong nhà đóng băng thẻ ngân hàng, chuyện này có chút phúc hậu không lớn. Cho dù là số tiền kia bị người ta lừa đi, đó cũng là do Dì Thanh Huệ tự nguyện.

Dường như chịu ảnh hưởng cảm xúc thương cảm của người phụ nữ trung niên, Tiểu Âm bỗng nhiên nói:

- Mẹ, trong lòng con mẹ vĩnh viễn là mẹ của con, về sau con sẽ gọi mẹ là dì khi ở trước mặt người khác. Mẹ yên tâm, lần này chúng ta trở về chuẩn bị một chút, rồi đi nước Mĩ trị liệu. Con tin tưởng mẹ nhất định có thể sẽ khá hơn, về phần Nam Nam, mẹ không cần lo lắng, con nhất định có thể chăm sóc tốt cho nó.

Người phụ nữ trung niên xua tay, trầm mặc thật lâu sau mới lên tiếng:

- Lần này mẹ cho dù khỏe hay không, mẹ cũng sẽ không đi trị liệu lại. Nam Nam coi như là người của Thẩm gia, phải ở lại Thẩm gia. Mẹ ở bên trong hồng trần lưu luyến đã lâu lắm rồi, không nên lại lưu luyến những thứ này nữa...

- Mẹ, mẹ nói mẹ...

Tiểu Âm kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt, cô chỉ nhìn thấy cái loại niềm tin xuất gia vô cùng kiên định.

Người phụ nữ trung niên lần này không nói gì, chỉ có điều trầm mặc xuống.

- A…

Người con gái trẻ tuổi tên Tiểu Âm bỗng nhiên thét một tiếng chói tai, ngã trên mặt đất.

- Sao lại thế này, Bặc Âm?

Người phụ nữ trung niên dường như từ bên trong xuất thần thanh tỉnh lại, vội vàng cố hết sức nâng người cô gái trẻ tuổi trên mặt đất dậy, vội vàng hỏi.

- Bụng của con hình như…

Tiểu Âm chịu đựng đau đớn mãnh liệt nói.

-...

Trong chớp nhoáng này, người phụ nữ trung niên và Tiểu Âm tựa hồ cùng nghĩ tới cái gì, không ngờ đồng thời nhìn về phía đồng hồ trên tường. Đúng 12h, chính là canh ba giữa đêm.

Lập tức bọn họ nhớ tới lời nói của người thầy thuốc trẻ tuổi trên phi cơ kia, hắn nói không phải là nửa đêm phải đau hai giờ sao?

- Mẹ gọi điện thoại cho bác sĩ.

Người phụ nữ trung niên nhìn người con gái tuổi trẻ trên giường đang đau lăn lộn, trong lòng cũng rất lo lắng. Bà có thể biết được cảm giác đau đớn trên người, bởi vì mỗi ngày bà đều có một lần.

- Không cần, mẹ...

Tiểu Âm bỗng nhiên kéo tay người phụ nữ trung niên lại - Người kia nói con chỉ đau hai giờ, hai giờ sau nhất định sẽ không sao, hiện tại con cảm giác hơi tốt một chút rồi, đợi ngày mai xem sao...

Người phụ nữ trung niên trong lòng đương nhiên là tin tưởng lời nói của Diệp Mặc, mà tình huống trước mặt của Tiểu Âm lại chứng minh được lời nói của người trẻ tuổi kia trên máy bay là đúng. Lúc này bụng Tiểu Âm đau như thế, chẳng phải là nói hắn là một thần y chân chính? Nghĩ đến đây bà lại thở dài, nếu Tiểu Âm không đối xử với hắn như vậy, có lẽ thần y kia thuận miệng một câu, là có thể giải quyết cơn đau đớn hai giờ của Tiểu Âm.

Tiểu Âm cảm giác được đau đớn của mình đã tốt hơn nhiều, cô thở dài, nhìn người phụ nữ trung niên nói:

- Mẹ, có phải là người kia cố ý làm cho con đau bụng hay không?

- Tiểu Âm, con còn muốn nói như vậy. Người thần y trẻ tuổi kia căn bản cũng không có đụng tới con, làm sao có thể làm cho bụng của con đau?

Người phụ nữ trung niên nghe xong lời mà Tiểu Âm nói, rõ ràng có chút

không vui.

- Vâng, mẹ, con đã biết. Kỳ thật con cũng hy vọng hắn sự thật có bản lĩnh, như vậy bệnh của mẹ có thể chữa rồi...

Tiểu Âm nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, cô thật sự là nghĩ như vậy sao?

Cô rõ ràng biết mình nghĩ như thế nào, cô biết người kia là một tên lừa gạt, hơn nữa cô chưa từng trông cậy vào một tên lừa gạt có thể trị liệu được bệnh cho dì Thanh Huệ, cho nên cô mới phong tỏa tài khoản ngân hàng. Mà hiện tại cô thậm chí có chút hoài nghi, tên lừa gạt kia làm sao có thể biết bụng mình đêm nay sẽ đau? Nếu hắn xa như vậy mà có thể liếc mắt nhìn là biết, vậy bản lãnh của hắn cũng quá lớn đi.

Có thể là vì tin bản lĩnh của tên bác sĩ tuổi trẻ trên máy bay kia, người phụ nữ trung niên không ngờ không gọi bác sĩ nữa, mà người con gái Tiểu Âm dường như cũng có thể chịu được. Nhưng là vì Tiểu Âm bụng vẫn đau nên hai người cũng không có buồn ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Âm bỗng nhiên bò lên, vuốt bụng nói:

- A, con đã đỡ rồi, bụng không đau nữa...

Cô chỉ nói một nửa liền lập tức dừng lại, vì các cô đều nhìn thấy kim đồng hồ treo tường trên vách tường chỉ đúng hai giờ sáng. Tiểu Âm đau bụng hai giờ, không nhiều cũng không ít.

- Mẹ...

Người con gái tuổi trẻ kêu người phụ nữ trung niên một tiếng, hai người đứng nhìn nhau hồi lâu, lại một câu đều không nói. Người trẻ tuổi kia không ngờ nói toàn bộ đều là sự thật, nếu nói cái này cũng có thể đoán được, vận khí cũng quá nghịch thiên.

- Hay mẹ đem cái bùa kia đi thử một chút xem?

Tiểu Âm bỗng nhiên nảy sinh hoài nghi thật lớn đối với ý tưởng ban đầu của chính mình, cô bỗng nhiên rất muốn biết cái bùa kia có phải hữu hiệu như vậy hay không.

Người phụ nữ trung niên phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu nói:

- Còn chưa tới giờ mão, cậu ta nói phải giờ mão mới có thể, chúng ta đợi đến giờ mão vậy.

Tiểu Âm không ngờ không hề phản bác lời nói của người phụ nữ trung niên, chỉ là có chút không dám tưởng tượng gật gật đầu, trong lòng lại không biết suy nghĩ cái gì, chỉ có điều một đêm này hai người cũng không hề buồn ngủ.

Ba giờ thoáng một cái đã qua, đảo mắt chính là rạng sáng năm giờ.

Người phụ nữ trung niên cầm lấy bùa, dáng vẻ cung kính dán tại trán của mình, bà vốn định nằm xuống, miễn cho bùa bị rơi xuống, nhưng thời điểm khi bà đem bùa dán lên, bà không ngờ cảm giác được lá bùa tự động dính vào cái trán của bà.

Không đợi bà nghĩ đến việc khác, trong cơ thể bà liền dần dần nóng lên, cả người tựa hồ cũng có một loại cảm giác đau tê tê. Dường như có thật nhiều thứ mà bằng mắt thường không nhìn thấy được, bị cái bùa hút từ khắp nơi trên thân thể. Bà nhìn không thấy, nhưng bà có thể cảm giác được.

- Mẹ, như thế nào?

Tiểu Âm cũng kinh dị nhìn lá bùa không bị rơi xuống, theo bản năng lên tiếng hỏi.

Người phụ nữ trung niên không nói gì, bà lần đầu tiên cảm thấy cái loại cảm giác lười biếng thoải mái trải rộng toàn thân, bà thậm chí một câu cũng không muốn nói ra.

Nửa giờ thoáng một cái đã qua, khi bà tỉnh lại, cái bùa trên trán đã chậm rãi rơi xuống, chỉ có điều biến thành một khối tro bụi cũng không vỡ ra, mà hình dáng lá bùa không thể phục hồi như cũ.

Người phụ nữ trung niên nhìn một mảnh tro bụi trước mặt kia, nước mắt bỗng nhiên không kìm nổi mới rơi xuống. Bà hiểu rõ hơn ai khác, bệnh của bà thật sự đã được chữa khỏi. Trong thời gian 30 phút ngắn ngủn, được một tấm bùa nhìn như mê tín chữa khỏi.

Ngây người thật lâu sau, người phụ nữ trung niên mới lấy ra một cái khăn tay, thật cẩn thận bọc lại mảnh tro bụi. Bà nghe người thần y kia nói qua, tro bụi này rất độc, nhất định phải xử lý thích hợp.

- Mẹ..., thứ này thật sự biến thành tro bụi rồi, chẳng lẽ, chẳng lẽ….

Người con gái trẻ tuổi tên Tiểu Âm nhìn người phụ nữ trung niên với vẻ mặt không thể tin được, cô cảm giác thế giới của mình tựa hồ bị đảo điên rồi, những gì từng học được đó bị sự thật ở trước mặt giống như không chịu nổi một kích.

Cô nhớ tới lời người trẻ tuổi kia - Tôi vẽ một tấm bùa trong nháy mắt là có thể trị được bệnh cho một người sống đời sống thực vật, cô không tin? Nếu tôi nói cô đêm nay trở về bụng sẽ đau hai giờ, cô cũng sẽ không tin hả?

Càng châm chọc chính là, bụng của mình thật sự đau hai giờ. Hắn nói bùa sẽ thành tro, bùa này đã thành tro rồi, chỉ có điều dì Thanh Huệ thật sự được tấm bùa trị khỏe rồi sao?

- Cảm ơn Mạc thần y, anh ta là một cao nhân chân chính, anh ta nửa giờ liền trị khỏi bệnh của mẹ, nhưng số tiền mẹ đưa cho hắn, thật sự không bằng một phần mười...

Thanh Huệ gói kỹ đống tro bụi lại, dáng vẻ cung kính nói nhỏ.

Mà Tiểu Âm nghe nói như thế cũng thì thào tự nói:

- Quả nhiên là có thể, thật sự có thể...

Bỗng nhiên cô như là nghĩ tới cái gì đấy, vội vàng nói:

- Mẹ, hắn nói có thể dùng bùa chữa khỏi người sống đời sống thực vật, bác trai đã hơn nửa năm rồi, phải đi...

Tiểu Âm lời còn chưa dứt, người phụ nữ trung niên liền lắc lắc đầu nói:

- Loại quý nhân này không phải con muốn gặp là có thể gặp được đâu, Tiểu Âm...

Lúc này người con gái trẻ tuổi mới hiểu được lời nói của dì Thanh Huệ nói với Mông Cửu Sơn khi ở trên máy bay, cô có thể gặp được gặp được Mông Cửu Sơn là may mắn trong may mắn, như vậy thần y kia chẳng phải là may mắn trong vô số may mắn sao? Nhưng đó cũng là dì Thanh Huệ, bất cứ người nào đều sẽ không tin người trẻ tuổi kia, chính cô cũng như vậy.

Loại người có bản lĩnh này, cô không ngờ không hỏi xin hắn một tấm bùa, thậm chí còn luôn miệng nói hắn là một tên lừa gạt.

Bỗng nhiên cô nhớ việc cô bảo người nhà phong tỏa tài khoản của dì Thanh Huệ, lập tức sắc mặt biến thành vô cùng khó coi. Cô chuyện này thậm chí cũng không dám nhắc tới với dì Thanh Huệ, nếu chẳng may thần y kia đi lấy tiền, lại phát hiện chi phiếu bị phong tỏa rồi, hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Hắn khẳng định nghĩ đến kẻ lừa đảo lại chính là dì Thanh Huệ, nghĩ đến đây người con gái tuổi trẻ trong lòng thật sự là hối hận. Chính mình không biết sự tình, vì sao cứ nhất định không tin người khác?

Sơn trang Mông thị ở Thanh Cảng.

Nếu bàn về thanh danh, thậm chí biệt thự lưng chừng núi ở vịnh Thanh Tuyền của Mạc gia, sơn trang Mông thị nổi tiếng trong ngoài nước, nó sở dĩ nổi danh như vậy, là vì Mông gia được vinh dự là một trong tam đại gia tộc phong thủy ở Hoa Hạ.

Người muốn nhờ Mông đại sư xem phong thuỷ hoặc là xem tướng thì nhiều vô số kể, nhưng số người có thể được Mông đại sư ra tay giúp đỡ thì lại không có mấy người. Chỉ có nhân vật quan trọng, mới có thể mời được Mông đại sư ra tay.

Hơn nữa mỗi lần mời, đều sẽ lấy lễ tiết tôn kính nhất mà đối đãi với Mông đại sư.

Nhưng hôm nay, Mông đại sư cũng tại sơn trang Mông thị thật cẩn thận đi cùng một người tuổi còn trẻ, với thần thái kính cẩn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 575

Thu Hoạch Không Nhỏ

Lúc này Diệp Mặc đứng ở khu vườn trái cây tại sơn trang hào hoa của Mông gia, nhìn gốc cây ăn quả trước mắt này, từ kích động vô cùng đến thất vọng thật sâu, hắn thậm chí không có cách nào biểu đạt tâm tình chênh lệch của mình. Bởi vì cái cây cao chưa tới ba mét ở trước mặt lại là một gốc cây 'Khổ mười năm", nhưng bởi vì không được chăm sóc tốt nên nó đang cận kề với cái chết.

'Khổ mười năm", ở Tu Chân giới đều là khó có thể tìm được linh quả, nằm trong ba vị thuốc chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan, cái khó tìm nhất không phải là 'Thanh Hoa Thanh Diệp thảo" cũng không phải 'già lam hoa" mà là 'Khổ mười năm ", cho nên cũng đã tạo thành nguyên nhân khó chế được 'Trúc Cơ Đan".

Một quả 'Khổ mười năm", bán được mấy vạn linh thạch, chuyện này tuyệt đối không ngạc nhiên.

'Khổ mười năm", rất khó trưởng thành, hơn nữa hàng năm nhiều nhất chỉ cao một cm, cây 'Khổ mười năm" trước mắt này, cao gần ba mét, hiển nhiên đã gần ba trăm năm, là một gốc cây 'Khổ mười năm" rất khó kiếm được.

Tiếc nuối duy nhất là, tuy rằng gốc 'Khổ mười năm" này, một mình chiếm gần một mẫu vườn trái cây, hơn nữa nhìn thì thấy nó được chăm sóc rất là cẩn thận, nhưng linh khí tự thân nó đã dần dần tiêu tan, đang chờ chết. Cho dù Diệp Mặc muốn cứu sống gốc 'Khổ mười năm " này cũng nhất định phải có linh thạch để bố trí Tụ Linh Trận pháp. Không cần nói đến việc Diệp Mặc không có linh thạch, cho dù có linh thạch, cũng không có khả năng lãng phí để bố trí loại trận pháp này, mà nhất định là dùng để tu luyện.

Tuy nhiên nói một cách khác, có thể nuôi sống 'Khổ mười năm "ở cái chỗn này đến ba trăm năm, đã không dễ dàng gì. Chứng tỏ Mông gia vẫn được đấy.

Về 'Khổ mười năm " có một câu đồn đại, chính là 'Mười năm nở hoa, một khi kết quả, đắng ở tâm này, ngọt ở một con đường riêng". Bởi vì ở Tu Chân giới, chỉ có chân chính bước vào giai đoạn Trúc Cơ, mới có thể tính là chân chính bước vào tu đạo. Mà muốn Trúc Cơ, ắt không thể thiếu 'Khổ mười năm".

- Bác sĩ Mạc...

Mông Cửu Sơn thấy Diệp Mặc đứng trước cây 'Khổ mười năm" nhìn thật lâu sau lại lắc đầu, hình dạng thất vọng, không khỏi kêu một câu.

Diệp Mặc nhìn Mông Cửu Sơn nói:

- Cây này của ông chỉ có thể sống thêm vài năm nữa thôi.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Mông Cửu Sơn trên mặt lộ ra sự ảm đạm, gật đầu nói - Đúng vậy, bác sĩ Mạc, cậu đã nhìn ra, gốc 'tương tâm quả" này, quả thật không sống được mấy năm.

Tương tâm quả? Diệp Mặc hơi sửng sốt, lập tức liền kịp phản ứng đây là một cách gọi khác của loài cây 'Khổ mười năm".

Diệp Mặc gật gật đầu cũng không có để ý chỉ có điều hỏi:

- Cây này chỉ sống vài năm nữa, điều này sao các ông biết được?

- Gốc 'Tương tâm quả" này là do tổ tiên nhà chúng tôi truyền xuống đấy, bởi vì rời khỏi nơi sinh trưởng của nó nhiều nhất chỉ sống được ba trăm năm, mà chỉ còn có vài năm nữa là gốc 'Tương tâm quả" sẽ được ba trăm năm tuổi.

Mông Cửu Sơn có chút thương cảm nói, gốc 'Tương tâm quả" này, đối

với Mông gia bọn họ rất quan trọng. Thương cảm của ông ta không chỉ bởi vì vận mệnh của 'Tương tâm quả" đã tới, mà cũng bởi vì Mông Cửu Sơn ông cũng chỉ có thể sống thêm hai tuần lễ nữa thôi.

- Ồ, rời khỏi nơi sinh trưởng? Chẳng lẽ gốc 'Tương tâm quả" này vốn không phải do tổ tiên Mông gia trồng ư? Nếu như vậy các ông đã làm thế nào để nó có thể sống được ba trăm năm?

Diệp Mặc trong mắt lộ ra kỳ quái, ở một trang viên vùng ngoại thành, có thể làm cho 'Khổ mười năm", loại linh dược này sống nhiều năm như vậy, coi như là một kỳ tích rồi, thậm chí trong lúc này lại di dời qua một lần.

- Đúng vậy, năm đó tổ tiên Mông gia chúng tôi phát hiện ra loại cây Tương tâm quả này, thời điểm đó 'Tương tâm quả" cao chưa tới ba mươi phân, nhưng tổ tiên lại đồng thời đào đi bùn đất phía dưới khoảng một thước…

Lời nói của Mông Cửu Sơn đã khiến Diệp Mặc hiểu tại sao ở đây đào nhiều đất đi như vậy, việc kia chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến 'Khổ mười năm" đã cao ba mươi phân, trưởng thành, thời gian tăng lên, bùn đất và hỗn hợp xung quanh tạo thành, hơn nữa được chăm sóc cẩn thận mới không bị chết. Chỉ có điều trải qua nhiều năm như vậy, cây này sớm đã hút sạch chất dinh dưỡng trong đất mẹ, lúc này mới héo rũ như vậy.

Quả nhiên Mông Cửu Sơn nói - Thời điểm chúng tôi dời cây đến Hongkong trồng, lại đào một khoảng đất hơn hai mươi thước. Rất gian nan khi dùng thuyền vận chuyển đến nơi này, cho dù là như vậy, vẫn không thể bảo vệ gốc 'Tương tâm quả" này.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng bỗng nhiên vừa động, hắn đột nhiên mở miệng hỏi:

- Tổ tiên của ông phát hiện 'Tương tâm quả" là ở nơi nào?

Nghe xong Diệp Mặc hỏi, Mông Nguyên Sơn hiện lên vẻ ngượng nghịu.

Diệp Mặc vừa thấy liền hiểu được Mông Cửu Sơn khôn muốn nói, liền lập tức nói:

- Tôi có thể giúp Mông gia các ông trị hết bệnh, tôi chắc chắn làm được, chỉ cần ông đồng ý nói ra 'Tương tâm quả" này vốn được trồng ở đâu.

'Khổ mười năm" sẽ sống tại nơi có linh khí khá đầy đủ, cho dù nơi đó đã không có 'Khổ mười năm " nhưng nếu linh khí sung túc, tu luyện cũng là có thể đấy.

Đối với cái bệnh này của Mông gia, Diệp Mặc đã hiểu được một ít, là tổ tiên Mông gia năm đó dùng 'Khổ mười năm" có sai sót mà tạo thành.

'Khổ mười năm", không phải là không thể sử dụng với mật ong, nhưng nếu 'Khổ mười năm" linh khí không đủ thì tốt nhất vẫn là luyện chế thành thuốc dùng. Nói cách khác đối với một người thường không qua tu luyện, tuy rằng có thể khinh thân kiện thể, thanh thần bổ não, nhưng lại rất dễ dàng tạo thành linh khí không thể hấp thu, trực tiếp chặn sức sống. Đương nhiên nếu như linh quả có linh khí sung túc, bình thường đều sẽ không phát sinh tình huống chặn sức sống, không thể hấp thu sẽ tự động đọng lại trong người, dần dần sẽ được hấp thu, hoặc là chậm rãi tràn đi.

Mông gia cũng là vì linh khí của 'Khổ mười năm" thiếu thốn, cho nên mới thân thể cường tráng hơn, nhưng sức sống lại bị chặn. Một khi vượt qua cửa ải này, có thể sống đến trăm tuổi cũng không thấy ngạc nhiên. Nhưng thứ sức sống này rất khó nói rõ, nếu chặn giáp, ngay cả thân thể dồi dào sức khoẻ, cũng không thể sống sót.

Đương nhiên cũng có thể lựa chọn không ăn loại 'Khổ mười năm" này, nhưng cho dù không ăn 'Khổ mười năm" cũng phải chờ tới ba đời sau, linh khí trong cơ thể hoàn toàn tiêu tan mới có thể sống qua sáu mươi. Loại ảnh hưởng này chủ yếu là nam giới trong Mông gia, bởi vì nam giới thuần dương, đối với phụ nữ đương nhiên cũng có ảnh hưởng, chỉ có điều kém hơn.

Nếu 'Khổ mười năm" không bị héo rũ, Diệp Mặc đối với bệnh này cũng là khó khăn. Nhưng nếu 'Khổ mười năm" đã héo rũ rồi, hắn chỉ cần làm tiêu tán linh khí trở ngại sức sống của Mông gia là được. Dù sao về sau Mông gia cũng không có 'Khổ mười năm" có thể ăn rồi.

- Đa tạ Mạc thần y rồi.

Mông Cửu Sơn đợi những lời này của Diệp Mặc, hiện tại câu nói được tương truyền đã mấy trăm năm rồi, cũng không có người Mông gia tìm được chỗ đó, bây giờ nói ra cũng không có cái gì.

- Năm đó, tổ tiên Mông gia tôi tại chỗ đó phát hiện hai gốc 'Tương tâm quả" trong đó một gốc cây đã gần năm mét rồi...

Diệp Mặc trong lòng chấn động, thốt lên nói:

- Hai cây?

Nhưng trong lòng của hắn cũng là nhất thời kinh đào, trong đó một gốc cây đã có năm mét rồi, hơn nữa hiện tại ba trăm năm trôi qua, vậy không phải nói một gốc cây kia đã là tám trăm năm rồi ư? 'Khổ mười năm" tám trăm năm, Diệp Mặc trong lòng nhất thời nóng lên. Nếu loại 'Khổ mười năm" có năm tuổi này nằm trong tay hắn, quả thực là quá tốt.

Nếu là có một cây 'Khổ mười năm" tám trăm năm, trái bán đi ở Tu Chân giới, quả thực là mấy trăm nghìn linh thạch nha.

Mông Cửu Sơn đã nhìn ra Diệp Mặc rất có hứng thú đối với 'Tương tâm quả, tiếp tục nói:

- Đúng vậy, năm đó năng lực tổ tiên tôi chỉ có thể đem gốc cây ba tấc này mang đi, vốn định qua một thời gian ngắn trở về lấy thêm gốc cây lớn kia nữa, nhưng vẫn không có tìm được. Cái chỗ kia ở chỗ sâu trong dãy Hoành Đoạn sơn Mạch Vân hải, tổ tiên nói nơi đó có một Bắc Đẩu Thất Tinh thiên nhiên. Nhưng mấy đời Mông gia chúng tôi tìm hơn hai trăm năm cũng không có tìm được.

Diệp Mặc đã bình tĩnh trở lại, bất kể như thế nào hắn đều phải mau chân đến xem nơi 'Khổ mười năm" này sinh trưởng. Nghe đến đó hắn giọng điệu bình tĩnh nói:

- Được, nếu như vậy, ông hãy tường thuật lại một lần truyền thừa tướng thuật của Mông gia, tôi xem vấn đề nằm ở chỗ nào.

Diệp Mặc đã biết vấn đề ra ở chỗ nào, nhưng giúp Mông gia trị một bệnh không tiện nói ra như vậy, thu chút lợi tức cũng không là gì. Cho nên mới bảo Mông Cửu Sơn thuật lại tướng thuật một lần. Mà Diệp Mặc có thể dùng bùa cứu người, chứng minh hắn không chỉ là một bác sĩ, hắn xuất thân ẩn môn, rất có thể là một ẩn môn tu thuật.

Dịch thuật của Mông gia không phải rất dài, tổng cộng chưa tới mười ngàn chữ, điều khiến Diệp Mặc kinh hãi chính là, dịch thuật của Mông gia không ngờ là thứ tu chân thứ hai mà hắn đã gặp ở Địa Cầu, thuật ngữ chuyên nghiệp bên trong và danh từ đối với Diệp Mặc mà nói đương nhiên không có chút khó khăn nào, có thể nói hắn lý giải còn sâu hơn nhiều so với Mông Cửu Sơn. Chỉ có điều dịch thuật này chỉ tu dịch toán và bói toán, không tu chân khí mà thôi.

Nhưng bản dịch số này còn mang lại cho Diệp Mặc nhiều chỗ có lợi hơn so với cuốn sách mà hắn gặp được ở Cửu Nguyệt Quan, Diệp Mặc từ nơi bản dịch số này hiểu được rất nhiều thứ. Thậm chí kết hợp tu luyện của hắn, tìm được càng nhiều chỗ tương đồng, chỉ cần đi về đóng cửa tĩnh tâm, nhất định có điều đột phá.

Lần này đến không uổng phí, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ.

- Được, tôi đã hiểu được, hiện tại gọi tất cả nam giới của Mông đến đây. Tôi giúp mọi người trị loại bệnh này ra.

Bởi vì 'Khổ mười năm" của Mông gia đã không thể sống, cho nên Diệp Mặc không cần nhắc nhở Mông gia không nên ăn loại trái cây này nữa.

Thấy Diệp Mặc chịu ra tay, Mông Cửu Sơn trong lòng đương nhiên là mừng rỡ. Tuy nhiên nam giới Mông gia quả thật không nhiều lắm, chỉ sáu người, Diệp Mặc không tốn bao nhiêu thời gian đã tiêu tán hoàn toàn linh khí tích tụ trong cơ thể bọn họ. Về phần phụ nữ Mông gia, Diệp Mặc mở một phương thuốc, bảo chính bọn họ đi nấu thuốc.

Tuy rằng Mông Cửu Sơn cuối cùng vẫn lấy ra một tấm chi phiếu lớn, nhưng Diệp Mặc vẫn cự tuyệt như cũ. Số tiền trong tấm chi này mặc dù nhiều, nhưng với hắn mà nói cũng không đáng vào đâu. Hơn nữa thứ hắn nhận được ở chỗ Mông Cửu Sơn thật sự là không ít, làm trễ nãi thời gian một ngày, hắn không ngờ thu hoạch được nhiều như thế, điều này làm cho hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Quả nhiên là một cao nhân...

Mông Cửu Sơn thấy Diệp Mặc không chút lựa chọn cự tuyệt chi phiếu hơn mười triệu của ông ta, nhưng trên máy bay lại muốn ba triệu của người phụ nữ kia, điều này làm cho cách nhìn của ông ta đối với Diệp Mặc đã thay đổi. Ông ta cũng không biết, ưu đãi lớn nhất đã bị Diệp Mặc mang đi.

- Ở chỗ sâu trong dãy Hoành Đoạn sơn Mạch Vân hải, Bắc Đẩu Thất Tinh...

Tại sao nơi vào kia lại giống như nơi Lạc Huyên từng nói? Diệp Mặc một bên thì thào tự nói, một bên rất nhanh tiếp cận Lạc Nguyệt Thành.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 576

Lực Lượng Thâm Hậu, Chuẩn Bị Di Chuyển

Thành phố Kinh gần Vladivostok của Nga, cũng cách phía Bắc Triều Tiên không xa, thuộc vùng biên giới của Trung Quốc dù không phải là mùa đông nhưng có rất nhiều băng tuyết đóng lại thành núi cao huống chi là vừa mới qua tết âm lịch truyền thống của Trung Quốc.

Tuy mới chỉ là đầu tháng ba mùa xuân nhưng thành phố Kinh vẫn đầy những bông tuyết rơi xuống, phần lớn những người dân thành phố Kinh lúc này đều chỉ ngồi trong nhà sưởi ấm hoặc mở điều hoa rồi ngồi xem ti vi. Núi Nga Mi là nơi cao nhất của thành phố Kinh. Tuy nó và núi Nga Mi ở Tứ Xuyên cùng tên với nhau nhưng thực ra lại khác nhau. Hàng năm núi Nga Mi đầy tuyết phủ, ngoài các nơi khác và cùng thời gian đặc thù ra thì về cơ bản không nhìn thấy màu xanh.

Mà lúc này, tại một thôn trang của núi Nga Mi của thành phố Kinh lại có một người con gái trẻ tiều tụy đang vất vả trên đường. Nhìn dáng vẻ cô khó nhọc như vậy là đang muốn đi vào đâu đó trong thôn trang nghỉ ngơi một chút Nhưng cái bụng dưới khiến cô đi lại có chút vất vả. Đôi chân của cô rõ ràng là không còn chút sức lực gì cả. Cuối cùng cô không cẩn thận, dẫm phải một hòn đá băng tuyết tích tụ lâu ngày nên bị trơn mà ngã xuống đất.

Lúc ngã trên mặt đất, cô lấy tay để bảo vệ cho bụng của mình. Muốn cố gắng đứng lên nhưng cô lại thất bại một lần nữa.

Tuyết càng rơi càng lớn, trên cái con đường nhỏ như thế này không nhìn thấy một bóng người, chỉ có một người con gái đang bị ngã bên đường.

- Ôi, sao lại cón một người ngã trên tuyết như thế này chứ.

Một đạo cô mang theo một chiếc túi rất to nhưng lại đi rất nhanh trên con đường đầy tuyết.

Cô nhìn thấy người con gái nằm trên đất liền vội dang tay nâng cô dậy. Nhìn thoáng qua người con gái mà mình đang nâng, cô kinh ngạc thốt lên một câu:

- Một cô gái thật thanh tú, không phải là người bản địa. Á, hình như còn mang bầu? Không phải, cô ta còn tu luyện cổ võ nữa, chỉ là bị thương nghiêm trọng thôi.

Không kịp xem tỉ mỉ vết thương của người con gái đó, người đạo cô này mau chóng ôm cô vào trong lòng, lại vác cái bao to kia lên người, đi nhanh theo dọc núi Nga Mi. Tốc độ còn nhanh gấp ba lần lúc trước. Nhưng hôm nay, Diệp Mặc không thể tập trung trí lực lại. Hắn cứ cảm thấy có cái gì đó bực bội và bất an. Diệp Mặc đứng lên, kiểm tra lại một chút tu vi, đã luyện được tới trung kỳ tầng năm rồi. Có thể tiến thêm được một chút nữa rồi nên hắn thấy rất hài lòng.

Diệp Mặc vừa ra ngoài đám người Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình đi tới rất nhanh. Ninh Khinh Tuyết đi đầu tiên đến bên cạnh Diệp Mặc. Lần trước sau khi Diệp Mặc trở về đem đồ giao cho Hư Nguyệt Hoa liền đóng cửa cho nên ngay cả Ninh Khinh Tuyết cũng không nói được mấy câu. Nếu Ninh Khinh Tuyết qua đầu tiên thì trong lòng Diệp Mặc dần tĩnh lại một chút. Có lẽ là rất nhớ thương nàng.

Tuy trên thực tế Lạc Nguyệt là do Ninh Khinh Tuyết và Hư Nguyệt Hoa cùng quản lý nhưng bây giờ, khi Diệp Mặc đi ra, đám người Hư Nguyệt Hoa vẫn phải báo cáo với hắn một chút.

Lương Tuấn, Lục Na còn có Ân Tư, Ân Gia, La Đông Thanh và những người khác đều đã đến Lạc Nguyệt, hơn nữa Diệp Tử Phong cũng đã tới. Nhưng trong Diệp gia thì chỉ có Diệp Tử Phong và Diệp Lăng qua, những người còn lại thì đều không tới.

Điều này khiến Diệp Mặc lấy làm lạ. Hắn nhìn Diệp Tử Phong đầu tiên rồi hỏi:

- Tử Phong, sao em lại đến đây. Em đến đây thì Diệp Gia ở Yến Kinh sẽ làm thế nào?

- Anh, chúng ta là anh em. Em biết ông nội nói cũng đúng nhưng bây giờ, khi Lạc Nguyệt gặp khó khăn, em lại trốn ở Yến Kinh. Chờ Lạc Nguyệt qua khó khăn em lại quay về. Như thế thì sao coi là anh em được chứ. Anh em thì phải cùng chung hoạn nạn chứ không phải chỉ cùng hưởng phúc. Ngay cả Diệp Lăng cũng biết đường tới đây thì sao em lại có thể lui lại phía sau được chứ.

Lời nói của Diệp Tử Phong khiến Diệp Mặc cảm động vô cùng tuy hắn biết hắn và Diệp Tử Phong không có quan hệ máu mủ nhưng trong lòng hắn đã coi Diệp Tử Phong như anh em ruột rồi.

Sau đó toàn bộ quản lý của Lạc Nguyệt đều đi tới đại sảnh họp bàn tình hình của công ty dược Lạc Nguyệt. Tất cả năng lực tự bảo vệ của Lạc Nguyệt tự chuẩn bị cho tới lúc này và sự chịu đựng của người dân đã tới cực điểm rồi.

Bởi vì Diệp Mặc rất ít khi tham dự họp trong đây cho nên Hư Nguyệt Hoa và những người khác đã phát triển mạnh mẽ kế hoạch mua vũ khí dự trữ cho Lạc Nguyệt, sau đó phát triển hệ thống phòng ngự trên không và hệ thống tấn công trên biển.

Lạc Nguyệt có tiền. Mấy xưởng làm thuốc đã bắt đầu thu thập tất cả các loại tiền. Một lượng tài chính lớn chảy vào Lạc Nguyệt. Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là sao dược phẩm Lạc Nguyệt phát triển lớn thế nào, lời bao nhiêu là tiền, sao không lên sàn giao dịch. Nếu muốn mua sản phẩm Lạc Nguyệt, thì được thôi, nh muốn mua cổ phiếu của Lạc Nguyệt thì chắc không có cửa.

Vì Lạc Nguyệt có tiền nên về cơ bản có thể thu mua vũ khí đạn dược,

bắt đầu tìm kiếm đạn dược của các cường quốc hợp tác mà những loại vũ khí này cứ có tiền là sẽ ùn ùn đổ về.

Nhưng không phải là vũ khí nào Lạc Nguyệt cũng đều đã mua, đầu tiên cần phải thừa nhận Lạc Nguyệt là một chính phủ độc lập, sau đó mới có thể đàm phán giao dịch. Điều đầu tiên này của Lạc Nguyệt khiến phần lớn các nước vũ khí đạn dược phải dừng lại.

Mỹ, Nga, Đức, Pháp, Anh đều là những cường quốc vũ khí. Nước Mỹ không thể thừa nhận sự độc lập của Lạc Nguyệt, càng không có khả năng bán ra vũ khí đạn dược cho Lạc Nguyệt. Họ chỉ có điều là làm cho Lạc Nguyệt phát triển, chờ đợi dược phẩm Lạc Nguyệt sinh sôi nảy nở chứ sao có thể cấp cho Lạc Nguyệt vũ khí đạn dược để sau này lại quay ra đánh họ được chứ.

Đức, Pháp, Anh lại là thành viên của NATO. Bọn họ cũng biết suy nghĩ của nước Mỹ. Tuy rất muốn kiếm được số tiền này nhưng cũng không thể tùy tiện qua mặt của bề trên được.

Nhưng nước Nga thì không cho như vậy. Lúc đầu khi nước Nga còn là Liên Xô, bọn họ không theo nước Mỹ. Khi quân lính chiến đấu bị thu, thì dùng vũ khí hạt nhân để áp chế người Mỹ không dám nhúc nhích.

Bây giờ tuy trên lĩnh vực quân sự, Nga không còn dám liều lĩnh nữa, nhưng lại phát triển toàn diện. Có thể nói là khả năng chiến đấu không hề giảm sút. Trong khi Đức và Anh còn đang chần chừ thì họ không hề do dự công nhận sự độc lập của Lạc Nguyệt, sau đó đem vũ khí bán cho Lạc Nguyệt. Nước Đức nhìn lượng lớn Euro tiến vào Nga thì đứng ngồi không yên. Bọn họ không thể tưởng tượng được rằng Lạc Nguyệt nhỏ bé lại có năng lực lớn như vậy. Vũ khí cứ từng đợt ào ào tràn về, nhưng việc công nhận sự độc lập của Lạc Nguyệt thì với họ mà nói cũng có chút khó khăn.

Nước Mỹ liền lập tức đứng ra khiển trách nước Nga. Bọn họ cho rằng Nga làm cho thế giới trở lên không hài hòa. Nhưng Nga mau chóng phản bác. Bán vũ khí lớn nhất thế giới là nước Mỹ. Mọi người chỉ trích Nga thế

còn Mỹ thì sao?

Nước Mỹ thì có những khó khăn không thể nói ra được. Nếu nói trước khi Nga bán vũ khí cho Lạc Nguyệt thì họ là đệ nhất buôn bán vũ khí. Nhưng bây giờ thì chắc chắn không phải. Lượng vũ khí đạn dược Lạc Nguyệt yêu cầu lớn hơn nhiều so với sự phỏng đoán của mọi người. Thậm chí còn vượt xa ý nghĩ của tất cả.

- Anh, chúng ta bây giờ đã có vũ khí hạt nhân kiểu mới. Uy lực bùng nổ chúng ra đã bắt chước rồi, chắc chắn sẽ không có quốc gia nào sánh bằng. Hơn nữa hệ thống tên lửa đạn đạo có thể tự do mà tiến vào châu Mỹ, thậm chí ta còn có thể đem tên lửa có đầu đạn hạt nhân vào tận bàn ăn của chúng.

Diệp Tinh đắc ý nói.

Anh ta là có lý do đắc ý của riêng mình. Ban đầu tài chính sung túc nhưng nhân lực lại không đủ. Diệp Mặc bỗng mang về một đội ngũ hàng trăm chuyên gia, thậm chí những tài liệu khoa học mới nhất. Hắn không tạo ra một chút thành tích mà thực sự là rất nhiều.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn rất hài lòng. Đối với năng lực của Diệp Tinh hắn rất tin tưởng. Những thứ kia chỉ nhìn qua tư liệu thôi đã biết là những người bình thường khó có thể làm ra được kể cả là người nước Mỹ.

- Diệp Tinh nói không sai. Thực ra thu hoạch lớn nhất của chúng ra là động cơ phản ứng hạt nhân. Tôi khẳng định rằng với tính năng tuyệt đối này chúng ta có thể vượt qua tất cả. Chỉ là vì chúng ra có ngành sản xuất hơi kém. Nếu không phải là lần trước chú có thể mang về vài cỗ máy và hệ thống máy tính lớn thì động cơ này của chúng ta hoàn toàn không có tác dụng gì.

Hứa Bình gật đầu nói.

- Nga cấp cho chúng ra những thứ không được tốt lắm thì tốt nhất chúng ta hãy tự làm ra những loại mới. Chỉ cần cho tôi thời gian ba năm, tôi chắc

chắn rằng Lạc Nguyệt sẽ trở thành trung tâm khoa học kỹ thuật lớn nhất thế giới.

Diệp Tinh ngạo nghễ nói.

- Phát triển vũ khí đạn dược chỉ là một biện pháp, không phải là mục đích. Vũ khí đạn dược tuy kiếm được nhiều tiền nhưng chúng ta còn phải tìm kiếm rất nhiều thứ. Hiện tại số nhân khẩu của Lạc Nguyệt còn qua ít. Tới khi chúng ta có mấy trăm vạn nhân khẩu thì chúng ta có thể hoàn toàn tự lập rồi.

Diệp Mặc biết rằng Diệp Tinh rất có bản lĩnh, không phải quốc gia nào cũng có người tài giỏi như Diệp Tinh.

Chỉ cần cho cậu ta thời gian, cậu ta có thể tạo ra các loại vũ khí khoa học. Chỉ có điều người của Lạc Nguyệt giờ ít quá.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu, ngắt lời nói:

- Rât nhiều thợ giỏi của Lạc Nguyệt đều muốn nhà mình dời tới đây. Hiện tại người của Lạc Nguyệt có gần hai trăm nghìn người rồi. Ngoài người Hoa ở sáu thành ra còn có một vài người ở quốc gia khác tới, về cơ bản ai đến chúng ta cũng không từ chối. Đồng thời chúng ta sẽ làm các chuyến bay ở những quốc gia đó. Miễn phí cho những người muốn đi tới Lạc Nguyệt.

- Được, nếu như vậy thì sẽ đem công ty dược Lạc Nguyệt ở Lưu Xà tới đây luôn. Cũng tới lúc đó rồi. Tôi đoán bọn họ cũng đã nhẫn nại lâu rồi.

Diệp Mặc vui mừng, sự phát triển của Lạc Nguyệt thật là nhanh. Bây giờ cứ coi như nước Mỹ muốn động thủ cũng cần phải cân nhắc một chút. Không biết nếu nước Mỹ biết cái họ cần chỉ là thời gian. Lạc Nguyệt phát triển nhanh như vậy trong lòng họ chắc cũng hối hận lắm.

- Một khi chúng ra di chuyển xong công ty dược Lạc Nguyệt rồi, nước Mỹ nhất định sẽ có phản ứng. Bọn họ có thể sẽ tấn công Lạc Nguyệt đầu tiên, chiếm đồ đạc của chúng ra. Chúng ra cần phải chuẩn bị tốt cho chiến tranh.

Hư Nguyệt Hoa cũng đã tính đến chuyện dời Lạc Nguyệt đi. Nhưng cô là người quản lý Lạc Nguyệt thực tế, rất nhiều việc cô cần phải nghĩ sâu hơn so với những người khác.

Lúc này Lạc Nguyệt không còn giống như lúc đầu nữa. Bọn họ chẳng những có hệ thống phòng ngự mà còn có cả hệ thống làm nhiễu sóng ra đa, hệ thống định vị. Có lẽ hệ thống làm nhiễu sóng sẽ phá hủy rất nhanh các mục tiêu công kích. Đó chính là nguyên nhân mà Lạc Nguyệt càng cố gắng hơn.

Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, nói với mọi người:

- Chúng ra hãy đưa toàn bộ dược phẩm Lạc Nguyệt tới và cả những người ở Lưu Xà nữa. Lạc Nguyệt chúng ra đã vượt qua con số hai trăm nghìn người và đồng thời tuyên bố 200 hải lý hải vực xung quanh lãnh thổ là lãnh hải của Lạc Nguyệt…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 577

Muốn Chiến Tranh Lại Còn Muốn Kiếm Được Nhiều Tiền

Hư Nguyệt Hoa có chút lo lắng nói:

-Hiệp ước của Liên Hợp Quốc về biển đảo đã quy định phần lãnh hải không được vượt quá 200 hải lý, chúng ta làm như vậy, chẳng khác gì tạo cớ cho nước Mỹ khai chiến sao?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Lãnh hải vượt quá 200 hải lý không chỉ có một mình chúng ta đâu, rất nhiều nước khác cũng đã vượt quá 200 hải lý. Lạc Nguyệt Thành của chúng ta không giống như vậy, ba phía đều là biển, nhất định phải mở rộng thêm lãnh hải, sức mạnh quân sự của chúng ta sau này chủ yếu dựa vào hải quân. Cho dù chúng ta không đụng đến một tấc lãnh hải, thì bọn chúng vẫn đụng đến chúng ta thôi, thế nên...

Diệp Mặc thoáng nhìn nét mặt của những người đang ngồi ở đây, rồi nói tiếp:

-Lúc công ty dược Lạc Nguyệt đến Lạc Nguyệt Thành, chúng ta phải ngay lập tức tiến hành thử nghiệm bom nguyên tử, tôi muốn cho những tên đó sáng mắt ra. Điều mà tôi muốn nói là bất luận như thế nào dù là lãnh thổ hay lãnh hải của ta, thì đều do ta quyết định.

-Được, cứ như vậy đi, tôi là người đầu tiên ủng hộ anh, thành chủ.

Hoàng Ức Niên kích động đứng dậy, lời nói của Diệp Mặc đã chạm đến tận cõi lòng của anh ta, dám động đến nơi của chúng ta, chúng ta sẽ cho bọn chúng phải sáng mắt ra.

Lúc trước anh ta không đồng ý động thủ với Hoa Hạ, bị hải quân Mỹ loại bỏ, bây giờ anh ta lăn lộn vào sinh ra tử với Lạc Nguyệt Thành. Hải quân của Lạc Nguyệt Thành thành lập chưa đến một năm, nhưng đã có những hạm đội khổng lồ, hơn nữa việc đầu tiên cũng là việc quan trọng nhất của Lạc Nguyệt Thành, đó chính là việc xưởng đóng tàu của Lạc Nguyệt Thành đã chế tạo xong tàu sân bay đầu tiên Lạc Nguyệt không có dây chuyền sản xuất máy bay, cũng không có dây chuyền sản xuất xe tăng, thậm chí dây chuyền sản xuất súng trường cũng không có. Nhưng bọn họ có một dây chuyền sản xuất cũng là dây chuyền quan trọng nhất, chính là xưởng đóng tàu Lạc Nguyệt, mà sản phẩm đầu tiên của xưởng đó chính là tàu sân bay. Đây chính là thứ Diệp Tinh mang đến, lúc đầu anh ta ở "Bắc Sa" đã thiết kế ra động cơ hạt nhân cho tàu sân bay.

Vốn dĩ lúc đầu sản phẩm đầu tiên của xưởng đóng tàu Lạc Nguyệt là một con tàu kiểm tra, nhưng vì Diệp Mặc đã đem về rất nhiều tài liệu nghiên cứu khoa học và nhân viên kỹ thuật, thậm chí là còn có cả những cỗ máy hết sức hiện đại, thế nên Diệp Tinh và Hư Nguyệt Hoa lập tức làm việc với nhau, cam kết sẽ trả lương cao cho công nhân để đẩy nhanh tiến độ, đồng thời Diệp Tinh còn đích thân chỉ đạo, bắt đầu chế tạo tàu sân bay đầu tiên của xưởng rồi chế tạo tiếp đến chiếc thứ hai thứ ba...

-Đương nhiên rồi, chúng ta có hệ thống phòng thủ trên không với những máy phá sóng tiên tiến nhất, chỉ sợ bọn chúng không dám đến thôi.

Diệp Tinh đắc ý nói.

Diệp Mặc đưa tay lên ra hiệu cho Diệp Tinh không nói nữa:

-Tuy rằng ở một số lĩnh vực chúng ta đã đạt được tiến bộ lớn, nhưng khả năng quân sự của chúng ta thực sự vẫn còn kém rất xa nước Mỹ, trước mắt vẫn không phải là đối thủ của bọn chúng. Nhưng chỉ cần chúng ta có thể uy hiếp được bọn chúng, thì chúng ta có thể ra điều kiện. Chúng ta không thể chủ động gây sự trước, ít nhất là cho đến bây giờ, bởi chúng ta vẫn chưa thể làm được chuyện này.

Hư Nguyệt Hoa gật gật đầu -Chúng ta chỉ có thể cầm quân bài tốt nhất để đọ thực lực với kẻ khác mà thôi, ai mà biết được bọn chúng còn có quân bài ghê gớm chưa lật nào chứ. Cho nên chúng tôi đồng ý với lời thành chủ nói, bây giờ chúng ta vẫn chưa là đối thủ của nước Mỹ được. Huống hồ bọn chúng còn có rất nhiều đồng minh, một khi đánh nhau người giúp chúng ta sẽ không nhiều, thậm chí là không có, phần lớn đều sẽ đi giúp bọn chúng.

-Đánh thì nhất định phải đánh rồi, chỉ có điều là đánh thành cái gì, thì bây giờ chúng ta đều không biết. Hơn nữa mặc dù hiện tại mấy nhà máy thuốc của chúng ta đều kiếm được tiền, nhưng một khi đánh nhau rồi, chắc chắn sẽ gây ra tổn thất rất lớn, vậy nên chúng ta phải có chiến lược tích trữ lâu dài, chuyện này vô cùng quan trọng...

Diệp Mặc trầm ngâm nói, hắn biết thời gian giành cho Lạc Nguyệt quá ngắn, nếu như được thêm vài năm nữa, thì nước Mỹ chỉ là một hòn đá cuội bỏ đi mà thôi.

Tàng Gia Nghiêm tiếp lời:

-Trước mắt chúng ta nên chuẩn bị một lượng lớn lương thực và những đồ dùng thiết yếu, ngoài ra còn rất nhiều nhà máy đang đi vào vận hành, còn cả vùng nuôi trồng của chúng ta cũng vẫn chưa đi vào khuôn khổ.

Diệp Mặc khoát tay ngắt lời:

-Lương thực là thứ quan trọng nhất cần phải được chuẩn bị đầy đủ, bây giờ những thứ mà chúng ta làm ra được đương nhiên là không đủ dùng. Theo tôi thấy một khi chiến tranh nổ ra, chúng ta phải nghĩ cách làm sao có thể kiếm tiền được ngay trong cuộc chiến đó, chúng ta đất chật người ít, không thể để tiêu hao bất cứ thứ gì.

-Kiếm tiền trong chiến tranh? Bình thường chiến tranh nổ ra đều là những kẻ đứng ngoài kiếm được lợi nhuận, làm sao chúng ta kiếm được tiền?

Diệp Tử Phong ngắt lời.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Chuyện này cũng không hẳn là như thế, hệ thống sóng điện tử phá sóng của chúng ta là thứ tốt nhất thế giới, trước mắt chắc sẽ không có người nào sánh được. chúng ta có thể xuất khẩu thứ này, cho dù tôi chưa từng trải qua chiến tranh hiện đại, thì tôi cũng có thể biết được thứ quan trọng nhất trong chiến tranh hiện đại đó chính là tầm xa và chuẩn xác. Có một hệ thống sóng điện tử phá sóng lớn như vậy, nếu như cộng thêm một hệ thống GPS nữa thì chính là ác mộng với những cường quốc chuyên ỷ lại vào hệ thống điện tử.

- Chúng ta ít người, mặc dù rơi vào hoàn cảnh khó khăn, nhưng trong chiến tranh hiện đại chuyện đó cũng không là gì, việc chúng ta cần làm đó là phá sóng công kích bọn chúng, sau đó định vị. Chỉ cần hệ thống phá sóng và hệ thống định vị của chúng ta được như lời Diệp Tinh nói, thì chúng ta có thể kiếm tiền được rồi.

Diệp Tinh lập tức không đồng ý, anh ta vội vàng đứng dậy nói:

-Sư huynh, anh có thể nghi ngờ sức hấp dẫn của em đối với phụ nữ, nhưng anh không thể nghi ngờ khả năng chế tạo sản phẩm của em. Đợi đến lúc chúng ta có dây chuyền sản xuất máy bay, em sẽ sản xuất ra một hệ thống phá sóng máy bay tốt nhất thế giới.

Lời Diệp Mặc nói tất cả những người ngồi đây đều đã hiểu, chính là mang những sản phẩm mình làm được thử nghiệm trong cuộc chiến tranh lần này, sau đó, bán ra cho các nước khác. Có thể tưởng tượng. Hệ thống phá sóng của Lạc Nguyệt hoàn toàn có thể chặn đạn pháo của Mỹ đồng thời còn có thể công kích ngược lại, đúng là không thể không khen ngợi.

Biết được ý tưởng của Diệp Mặc, Diệp Tinh lại vội vàng lắc đầu nói:

-Hệ thống phá sóng điện tử này chỉ có thể đặt ở Lạc Nguyệt, không thể bán ra cho người khác được. Hệ thống quấy rối điện tử và hệ thống định vị là

một sản phẩm hủy diệt, mặc dù phạm vi của chúng là trong vòng 1000km thì không có bất cứ vũ khí nào có thể lọt được vào Lạc Nguyệt, nhưng năng lượng mà nó dùng thì rất khủng khiếp...

-Cậu dùng "Tinh Thạch Cực Năng"?

Diệp Mặc lập tức hiểu ra ý của Diệp Tinh, chẳng trách Diệp Tinh không hề để ý đến chuyện nước Mỹ tấn công, cái thằng này đến "Tinh Thạch Cực Năng" nó cũng dùng mất rồi còn đâu. Cái này để dùng cho "Không Quỳ". Với loại năng lượng khủng khiếp đó, thì còn sợ tấn công gì nữa.

Diệp Tinh cười khổ sở, -Em cũng hết cách rồi, nếu như không chế ra thứ đó, thì em không tài nào ngủ được, nước Mỹ hùng mạnh không phải là thứ mà chúng ta phát triển trong một hai năm là có thể đuổi kịp được, nên em đành phải dùng đến nó. Em khẳng định, chỉ cần có đầy đủ đạn pháo, thì em có thể đánh hạ được tất cả các mục tiêu, chỉ có điều, tất cả đạn pháo của chúng ta bây giờ điều nhập từ Nga về, ngay cả tên lửa cũng phải nhập, sau đó cải tiến thêm, dây chuyền sản xuất đạn của chúng ta vẫn còn chưa đưa vào hoạt động.

Diệp Mặc có thể hiểu được cách làm của Diệp Tinh, "Tinh Thạch Cực Năng" mặc dù rất quý, nhưng cũng không thể cứ để không thế mà không dùng được, so với việc giữ "Tinh Thạch Cực Năng" thì việc đẩy nhanh quá trình còn quan trọng hơn, Diệp Mặc thầm than thở. Xem chừng lúc nào đó phải đi "Bắc Sa" một chuyến nữa rồi, mang bốn viên khác về mới được.

-Vì hệ thống phá sóng điện tử của chúng ta có kích thước khổng lồ, nên không thể nào chia ra thành máy phá sóng được, chỉ có thể đối mặt với những trận tấn công từ bên ngoài thôi, nhưng phạm vi của nó chắc chắn đủ rộng, cho dù là hệ thống tấn công vũ trụ thì chúng ta vẫn có thể ngăn chặn được Diệp Tinh bổ sung thêm.

Hoàng Ức Niên nghe xong hai mắt sáng lên, lập tức nói:

-Thứ đồ tốt như vậy, hải quân chúng tôi cũng muốn được trang bị một

bộ.

Diệp Tinh liếc mắt nhìn Hoàng Ức Niên -Anh tưởng đây là rau cải trắng hay sao? Chỉ có một bộ thôi, nhưng có điều, chỉ cần các anh không rời khỏi vùng biển phụ cận Lạc Nguyệt Thành, thì chúng tôi có thể cung cấp tần số cho các anh. Các anh hoàn toàn có thể sử dụng chúng. Nhưng có điều các anh không cần phải lo lắng về cuộc tấn công, ở đây sẽ có người lo liệu chuyện đó.

-Nói như vậy chúng ta không có cách nào để bán mấy thứ đó được đúng không?

Diệp Mặc có chút thất vọng, không dễ dàng gì mới chế ra được thứ có thể kiếm ra tiền, nhưng bây giờ lại không thể bán đi được.

-Bán đi thì đương nhiên là có thể, em có thể cải tiến nó gọn nhẹ hơn, chỉ có điều, khi cải tiến rồi thì hiệu quả sẽ không còn được như bây giờ nữa, phạm vi chỉ trong vòng vài trăm mét thôi. Nếu như sửa nó thành máy phá sóng, thì chắc chắn nó sẽ là chiếc máy phá sóng hiện đại và tốt nhất thế giới.

Diệp Tinh cười cười nói.

-Vậy cũng được, chúng ta sẽ bán những chiếc máy phá sóng được cải tiến.

Diệp Mặc vỗ tay nói, thứ đồ này chắc chắn có thể kiếm được tiền, bây giờ là thời đại chiến tranh điện tử, nếu như có chiếc máy phá sóng tốt nhất thế giới, thì đương nhiên có thể kiếm được nhiều tiền hơn bất cứ thứ gì rồi.

-Được thì cũng được, nhưng có nhược điểm, thứ nhất, chiếc máy phá sóng này nhất thiết phải dùng đến động cơ của chúng ta, đây là thứ động cơ tốt nhất thế giới lúc này. Đương nhiên, nếu như muốn làm, thì em có thể đơn giản hóa động cơ đi một chút, nhưng cho dù có đơn giản hóa, thì một khi bán ra, chắc chắn cũng sẽ làm chấn động toàn thế giới. Thứ hai, chúng ta không có dây chuyền sản xuất máy bay. Thứ ba, một khi chúng ta bán máy phá

sóng ra bên ngoài thì nhất định sẽ bị kẻ khác khắc phục được.

Diệp Tinh nói liền tù tì mấy nhược điểm, những nhược điểm này đều là những điều cơ mật nghĩ kỹ ra thì lại là ưu điểm.

Diệp Mặc lại cười, nói:

-Tôi thì không sợ bị lộ bí mật, phương pháp bào chế thuốc của công ty dược Lạc Nguyệt chúng ta, hiện tại vẫn chưa có kẻ nào có thể khám phá ra được, cho dù là tôi có năng lực để không làm lộ những phương pháp đó. Đến lúc đó tôi sẽ bày trận pháp trong bộ phận quan trọng nhất của máy phá sóng. Sau đó dựa vào trận pháp này để lắp ráp thành máy phá sóng, nếu như một khi có kẻ muốn tháo rỡ chiếc máy này ra để kiểm tra, thì những linh kiện trong máy sẽ tự động vỡ vụn, chắc chắn sẽ không thể để lộ bí mật được.

-Chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Tổng giám đốc Tàng, đến lúc đó, dây chuyền sản xuất máy phá sóng, do anh và Diệp Tinh phụ trách, phải chế tạo ra với tốc độ nhanh nhất, chuyện này vô cùng quan trọng. Nếu như có thể, cố gắng hết sức nhập một dây chuyền sản xuất từ nước ngoài về, rồi sau đó chúng ta lắp ráp sau, như vậy có thể tiết kiệm được thời gian.

Rất nhiều người không hiểu tại sao Diệp Mặc lại nói là vô cùng quan trọng, nhưng Ninh Khinh Tuyết thì lại khẽ mỉm cười, chỉ có cô hiểu được ý của Diệp Mặc. Diệp Mặc không chỉ muốn kiếm tiền, mà còn muốn có cả quyền lực chính trị nữa.

-Anh, có phải anh muốn những nước mua máy phá sóng của chúng ta phải thừa nhận Lạc Nguyệt của chúng ta là một nước độc lập?

Diệp Tử Phong cũng đã lăn lộn trên quan trường một thời gian, anh ta có thể đoán ra được suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu, tuy rằng hắn không sợ nước Mỹ, nhưng muốn sinh tồn được ở nơi này, dư luận quốc tế là một vũ khí vô cùng quan trọng, chuyện này hắn không thể không để tâm đến, một khi không có quốc gia nào

ủng hộ Lạc Nguyệt, thì Lạc Nguyệt có lợi hại hơn nữa thì cũng chẳng thể làm được gì.

Diệp Mặc cảm thấy rất hài lòng với cuộc họp lần này, lần này không chỉ xác định được phương hướng đối phó với nước Mỹ, mà còn đặt ra kế hoạch làm giàu và ổn định cuộc sống sau này.

...

Tổng thống Mỹ KenLao triệu tập một cuộc họp ở Nhà Trắng với những thành viên chủ chốt trong chính phủ và ban tham mưu, đây là lần thứ hai ông ta mở cuộc họp khẩn vì chuyện liên quan đến công ty dược Lạc Nguyệt.

-Công ty dược Lạc Nguyệt chiếm đóng Senna, hơn nữa còn thu hút dân từ khắp nơi trên thế giới đến, bây giờ còn mua một lượng lớn vũ khí đạn dược, tôi nghĩ nếu như không phải chúng ta ở cách khá xa bọn chúng, thì không chừng số đạn dược mà bọn chúng mua được từ Nga đã đánh đến mông chúng ta rồi đó. Đối với đề nghị lúc đầu của nghị viên Lyes không được phát triển đúng mức, tôi rất lấy làm tiếc.

Tổng tư lệnh hải quân là người đứng dậy đầu tiên, ý của ông ta tỏ ra rất không hài lòng về chuyện của Lạc Nguyệt.

Vì bây giờ Lạc Nguyệt phát triển nhất chính là hải quân, thế nên tổng tư lệnh hải quân cũng tham gia hội nghị lần này. Một khi xảy ra chiến tranh, người phải xông trận đầu tiên đương nhiên là hải quân rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 578

Đại Chiến Sắp Bắt Đầu

Tôi cho rằng tổng tư lệnh hải quân Dely nói rất đúng, lúc đầu chúng ta không nên thỏa hiệp với Lạc Nguyệt, trì hoãn kế hoạch tấn công bằng vũ trang. Đáng nhẽ lúc đầu khi ở Senna chúng ta phải xuất binh luôn, bây giờ tôi nghĩ lựa chọn đầu tiên của chúng ta chính là xuất binh đến Senna, mang thứ vốn thuộc về chúng ta về.

Bộ trưởng bộ bảo an vì lần trước ý kiến của ông ta bị bác bỏ, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái, bây giờ Lạc Nguyệt đã trở thành chuyện lớn rồi, trong lòng ông ta càng cảm thấy không thoải mái.

Lyes đột nhiên nhíu mày, không nói gì. Nhưng một tham mưu khác ngồi bên cạnh ông ta cất lời:

-Bộ trưởng Nuo Boen, lúc đầu chính sách của nghị viên Lyes là rất đúng đắn, chỉ có điều là không thành công mà thôi, tôi đoán chắc rằng thằng cha giảo hoạt lắm mưu nhiều kế kia đã đoán ra được kế sách của chúng ta, bọn chúng dùng thời gian mà chúng ta cho chúng, tận dụng cơ hội để phát triển, nên cơ sự mới thành ra như thế này.

-Lời của Hayes nói rất đúng, tôi tin rằng có rất nhiều người có thể nhìn ra kế hoạch của chúng ta, nhưng tôi không ngờ đám thương nhân của công ty dược Lạc Nguyệt cũng có thể nhìn ra được kế hoạch của chúng ta, đây là lỗi của tôi. Một khi bọn chúng đã biết được kế hoạch của chúng ta rồi, tôi nghĩ chúng ta không thể tiếp tục ngồi đợi nữa rồi, tôi đề nghị chúng ta phải lập tức hành động.

Câu nói này của Lyes chứng tỏ ông ta sắp sửa tiến hành chế độ quân sự.

-Tôi đồng ý, Senna có vô số của cải quý giá, thậm chí là còn có cả nguyên tố mà chúng tôi mới phát hiện ra. Tôi cũng đề nghị phải lập thức thiết lập chế độ quân sự, lấy Senna về, đuổi bọn da vàng đó cút đi. Biển không phải là nơi mà bọn chúng nên đến, của cải quý giá trong biển bọn chúng cũng không nên đụng tay vào, kế hoạch mười mấy năm của chúng ta, đột nhiên lại bị bọn chúng không nói tiếng nào mà cướp mất. Không thể tiếp tục dung túng cho bọn chúng được nữa rồi.

Pei Dengnan đã thay đổi giọng điệu, không còn giống cách nói trong buổi họp lần trước nữa rồi, cũng bắt đầu ủng hộ chuyện tiến hành vũ lực với Senna.

Lúc này, trong hội nghị, có đến 8 phần là đồng ý tiến đánh Senna.

Ánh mắt KenLao khép chặt, nếu như được làm lại, chắc chắn ông ta sẽ không để cho Lạc Nguyệt phát triển an toàn đâu Bây giờ không phải là ông ta không muốn đánh, mà là có một phát hiện còn lớn hơn.

-Các vị, tôi cũng rất lấy làm tiếc vì chuyện Senna, đây là sai lầm của chúng ta. Theo như tin tình báo của cục tình báo, Lạc Nguyệt không hề đơn giản như chúng ta tưởng tượng đâu. Cục trưởng Rehau ông giới thiệu tình hình đi.

KenLao nói xong hướng mắt về phía một người đàn ông da trắng béo phị, ông ta chính là cục trưởng cục điều tra FBI của Mỹ.

Bình thường những hội nghị kiểu như thế này Rehau sẽ không tham gia, nhưng hôm nay ông ta đến đây, chứng tỏ là có chuyện rất lớn cần thông báo cho mọi người biết.

Chiếc cằm nung núc thịt của Rehau rung rung, vẻ mặt nghiêm túc nói:

-Một năm trước, chúng tôi đã phái năm người đến Hoa Hạ, chủ yếu là để theo dõi một cô gái Hoa Hạ đã bị đế quốc mặt trời đen cướp máy bay mang về, vì lúc đó tình hình trên máy bay như thế nào thì chỉ có một mình cô ta

biết rõ, nhưng đã hơn một năm rồi, người của chúng tôi cũng không có bất cứ tin tức gì, không có một người nào quay về. Phải biết rằng bốn trong số năm người mà chúng tôi phái đi là người dị năng, thậm chí một người còn là lôi hệ, nhưng tất cả đều một đi không cấp ba trở lại.

Rehau bình thường nói chuyện thường hay tếu táo, chọc cười mọi người, nhưng hôm nay vẻ mặt của ông ta rất nghiêm túc, ông ta nhìn mọi người một lượt, rồi tiếp tục nói:

-Sau đó, chúng tôi đã tìm được đảo Hắc Tinh của "đế quốc mặt trời đen". Đây vốn là một hòn đảo của tư nhân, nhưng chúng tôi phát hiện ra ở đó là một căn cứ khoa học, hơn nữa chúng tôi còn tìm thấy một kho hàng bị niêm phong, trải qua một cuộc tiến hành thí nghiệm tỉ mỉ cẩn thận, và khẳng định được rằng kho hàng đó đã từng chứa vàng, nhưng vàng đã đi đâu thì không ai biết.

-Hơn nữa, chúng tôi còn tìm thấy rất nhiều dấu vết của khoa học kỹ thuật hiện đại nhất thế giới hiện nay, nhưng đều đã bị chuyển đi hết rồi. Tôi nghĩ chắc chắn là không phải do "đế quốc mặt trời đen" làm. Bọn chúng muốn vận chuyển vàng, hoặc máy móc thì sẽ không chọn kho hàng rách nát đó, mà sẽ đường hoàng đưa đi.

-Cục trưởng Rehau, ý của ngài là chuyện này là do Lạc Nguyệt làm?

Chủ tịch quốc hội Pei Dengnan kinh ngạc mở miệng hỏi.

Rehau gật đầu nói:

-Đúng vậy, chúng tôi nghi ngờ là như vậy, Thái Bình Dương và ở Ấn Độ Dương nơi mà chúng tôi nghi ngờ là bị người ngoài hành tinh tấn công, đi thẳng đến là đến Senna, tôi nghĩ chuyện này cũng là do Senna làm, có lẽ chúng ta muốn đến bãi biển Senna ngắm mặt trời lặn cũng không còn dễ dàng gì nữa rồi.

KenLao nói một cách nghiêm túc khác thường:

-Có lẽ rất nhiều người ngồi ở đây còn chưa nắm rõ, trong một đêm số vàng dự trữ của chúng ta mất đi hơn bốn nghìn tấn, hơn nữa ngân hàng Mỹ trong một đêm cũng bị lấy đi mất mấy trăm triệu đô la. Cửa động tiến vào đều rất bằng phẳng, cùng cửa động kho vàng ở đảo Hắc Tinh là cùng một thủ pháp…

-Cái gì? Vàng dự trữ trong kho của chúng ta bị trộm sao?

KenLao vừa dứt lời, cả phòng họp nhao nhao lên như cái chợ vỡ, có người tức giận đập bàn đập ghế, không ngờ dám đụng đến cả cơ quan đầu não của Mỹ rồi, hơn nữa còn dám lấy trộm ở ngân hàng dự trữ quan trọng nhất của Mỹ nữa chứ.

Mặc dù biết một khi tiết lộ chuyện này, thì nhất định sẽ gây chấn động, nhưng chuyện này không thể không nói, vấn đề cần giải quyết thì vẫn phải giải quyết thôi.

-Nếu công ty dược Lạc Nguyệt thật sự có thể chế tạo ra được những vũ khí tấn công sắc bén như vậy, tôi nghĩ đây chính là một đòn chí mạng đối với hải quân và lực lượng bảo an của chúng ta.

Hood mặc dù biết chuyện mất vàng, nhưng đây cũng là lần đầu tiên ông ta biết chuyện cuộc tấn công kinh khủng đó là có liên quan đến Lạc Nguyệt.

Rehau nghiêm túc nói:

-Đương nhiên đó chỉ là những nghi ngờ của chúng tôi, chúng tôi cũng nghi ngờ về chuyện Lạc Nguyệt có thể chế tạo ra được những vũ khí lợi hại như vậy. Có lẽ chuyện này cũng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, còn nữa, mặc dù vàng của chúng ta đã bị lấy mất, bất luận là ai, thì việc đem một lượng lớn đi như vậy cũng là chuyện không dễ dàng gì, huống hồ lại còn phải vượt qua một nơi có người ngày đêm canh gác như vậy. Đây chính là điểm mà chúng tôi nghi ngờ nhất.

-Đối với số vàng bị mất, chúng tôi đã điều tra kỹ lưỡng những binh sĩ

canh gác ở kho vàng, khả năng có nội gián là rất nhỏ. Lỗ hổng trong kho là ở trên mặt đất, hơn nữa bùn đất còn lưu lại trên sàn chúng tôi cũng đã kiểm tra, chắc chắn là một nơi có đất tơi xốp. Rất có thể đối phương đã dùng một loại kỹ thuật tiên tiến nào đó, để chế ra một loại máy có thể đi dưới lòng đất, nó qua mặt được camera giám sát của chúng ta, xâm nhập vào kho vàng từ mặt đất, rồi vận chuyển số vàng đó đi. Nếu như...

Rehau dừng lại một chút, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nói tiếp:

-Nếu như loại máy di chuyển trong lòng đất này thực sự do Lạc Nguyệt sản xuất, thì loại vũ khí đã cắt gọt tấn công vào hạm đội tuần tra biển của chúng ta, rất có thể cũng do bọn chúng làm ra. Một khi máy móc của bọn chúng đã đạt tới trình độ đó, tôi nghĩ chúng ta phải đối mặt với một cuộc chiến còn khó khăn vất vả hơn cuộc chiến tranh vùng vịnh gấp nhiều lần.

-Cục trưởng Rehau, tôi nghĩ một khi đã nghi ngờ Lạc Nguyệt, tại sao còn không phái người đến Lạc Nguyệt điều tra? Lạc Nguyệt bây giờ đang là nơi thu hút rất nhiều người trên thế giới, chắc ngài không nói là không thể xâm nhập vào đấy chứ? Có lẽ, đến cả tôi cũng có thể trà trộn vào ý chứ.

Chủ tịch quốc hội Hood lập tức không vừa lòng nói, vàng dự trữ bị đánh cắp, huyết mạch của quốc gia là ở đó, từ hôm vàng bị đánh cắp, ông ta cố gắng chịu đựng cơn giày vò. Bây giờ Rehau nghi ngờ Lạc Nguyệt, lẽ nào đến chuyện phái người đi điều tra cũng không xong?

Rehau đương nhiên hiểu được tâm trạng của Hood, ông ta cười khổ sở, khuôn mặt béo múp rung rung, nói:

-Có nhớ là tôi vừa mới nói gì không? Bộ phận quản lý dị năng và cục điều tra chúng tôi đã phái năm thành viên đi điều tra, chủ yếu là để dẫn cô gái đó về, nhưng người của chúng tôi một đi không trở lại, hơn nữa lần này chúng tôi phái nhiều người hơn đến Senna, trước sau, tổng cộng cũng phải đến 57 người, nhưng vẫn không có người nào quay về. Ngoại trừ một vài người tình cờ phát hiện ra một vài dấu vết của việc xây dựng, còn lại những nội dung quan trọng, không hề thu thập được gì hết.

-Chẳng phải các ông tự xưng mình là cục điều tra giỏi nhất thế giới sao? Lẽ nào chỉ có thể điều tra được Lewinski mặc váy liền màu xám thôi sao? Ồ, trên mặt vẫn còn một ít tinh trùng đấy.

Một nghị viên cất giọng châm chọc.

Khuôn mặt béo phị của Rehau tỏ vẻ phẫn nộ, nhưng ông ta lại không tìm được lời nào để phản bác, vì kiến trúc của Lạc Nguyệt Thành chia làm hai phần. Trong đó phần thứ nhất là bộ phận quân sự, phần thứ hai là bộ phận dân sinh, bộ phận quân sự thì thôi đừng nhắc đến, những người không có phận sự mà dám tiếp cận lập tức bị tống vào nhà tù, căn bản là không dễ dàng như ông nói đâu.

KenLao vừa mới định mở lời, thì một bức điện tình báo được đưa đến trước mặt ông ta. KenLao xem xong, lập tức đứng dậy nói:

-Công ty dược Lạc Nguyệt đã chuyển đến Senna rồi, dân ở Lưu Xà cũng chuyển đến Senna hết rồi, các vị?

-Vậy thì không còn gì để nói nữa rồi, tôi đề nghị lập tức phái hạm đội thuyền lớn của chúng ta đi phong tỏa Senna.

Dely như trong đầu bây giờ không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức nói.

KenLao trong lòng đương nhiên là đồng ý ý kiến của Dely, nhưng đây cũng chỉ là ý kiến mà thôi, nhưng cần phải có phương án tác chiến cụ thể, tuyệt đối không để xảy ra bất cứ sai xót nào. Tốt nhất là để Liên Hợp Quốc can thiệp vào, sau đó phái quân đến, chuyện này tốt hơn nhiều so với việc nước Mỹ phải tự mình phái quân đến.

Lyes biết được suy nghĩ của tổng thống, ông ta đứng dậy nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của tướng quân Dely, nhưng chúng ta còn chưa liên lạc với hai nước Esebiya và Xinikenya, hi vọng bọn họ có thể chặn đường rút lui của Lạc Nguyệt trong cuộc chiến. Không cho bọn chúng có bất kỳ cơ hội chốn thoát nào. Đương nhiên, tôi nghĩ rằng cuộc chiến lần này tốt

nhất là nên để Liên Hợp Quốc ra tay, sau đó chúng ta sẽ tổ chức một đội quân đa quốc gia. Trước khi khai chiến, chúng ta đề nghị Lạc Nguyệt rút khỏi Senna trước, tôi nghĩ bọn chúng chắc chắn sẽ không chịu rời bỏ ngực người đẹp đâu...

-Tuy rằng tôi ủng hộ khai chiến, nhưng nếu quả thực công ty dược Lạc Nguyệt có được thứ vũ khí kinh khủng đó, thì chuyện đó đúng là chuyện đen đủi đối với chúng ta.

Hood phát biểu ý kiến của mình.

-Tôi nghĩ nếu thực sự bọn họ có được dây chuyền sản xuất loại vũ khí đó, có lẽ chúng ta nên đến Senna sớm hơn, thứ vũ khí đó giống như thuốc vậy, khiến cho người ta thích thú.

Lyes đột nhiên mỉm cười nói.

Tết nguyên đán ở Hoa Hạ vừa qua, rất nhiều nơi vẫn còn tràn ngập không khí đón tết, nhưng công ty dược Lạc Nguyệt nổi tiếng toàn cầu, một lần nữa lại thu hút ánh mắt của toàn thế giới. Nhà máy trước đây của họ vốn ở Lưu Xà, nhưng trong một đêm, Lưu Xà lại một lần nữa biến thành một nơi hoang vắng giống như trước đây.

Nếu như không phải nơi này có rất nhiều công trình mới được xây dựng, thậm chí còn có một số vệ tinh phòng thủ, chắc không người nào dám tin rằng nơi đây từng là một thành phố đông vui náo nhiệt.

Đồng thời cũng không có người nào ngờ rằng. Thế giới hòa bình được trong một khoảng thời gian dài lại sắp bước vào một cuộc chiến lớn. Sau cuộc chiến vùng vịnh, lại sắp sửa có một cuộc chiến tranh nữa.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của nước Mỹ, Liên Hợp Quốc lại kêu gọi lực lượng quân sự của các nước lập thành một đội quân đa quốc gia, tiến hành đuổi đánh bọn người xâm lược Senna.

Nước Mỹ cho rằng công ty dược Lạc Nguyệt, chiếm lãnh thổ của nước

khác, tiến hành mua bán tích trữ đạn dược, đe dọa hòa bình thế giới. Vậy nên nước Mỹ và Liên Hợp Quốc, cùng với tất cả những thành viên của Liên Hợp Quốc vì nền hòa bình của thế giới mà dốc hết sức mình đuổi công ty dược Lạc Nguyệt ra khỏi Senna, khôi phục sự tự do cho Senna.

Lúc lời tuyên bố này ban bố ra, toàn cầu náo động

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 579

Sự Cứng Rắn Của Lạc Nguyệt

Liên Hợp Quốc là một tổ chức quốc tế do tất cả các quốc gia có chủ quyền thành lập nên, trong đó duy trì hòa bình và an toàn quốc tế chỉ là một chức năng của nó mà thôi.

Nước Mĩ đề xuất yêu cầu Liên Hợp Quốc dùng vũ lực để loại trừ công ty dược phẩm Lạc Nguyệt, rời khỏi Senna, chỉ là bọn họ mượn tay Liên Hợp Quốc để tạo áp lực cho Lạc Nguyệt mà thôi.

Nhưng điều khiến nước Mĩ không thể ngờ rằng là Liên Hợp Quốc lại không hoàn toàn thông qua đề xuất của bọn họ, trong năm nước lớn trong sự nghiệp bảo vệ hòa bình thế giới thì ngoài Trung Quốc bỏ phiếu trắng ra thì còn có nước Nga bỏ phiếu chống.

Bởi vì những nước lớn đều có quyền phủ quyết một vấn đề, chỉ cần có một phiếu chống là đã không thể thông qua nghị quyết đó được. Cứ như vậy thì nước Mĩ sẽ không có cách nào để quang minh chính đại mang quân đến Senna được.

Không có lý do quang minh chính đại là không thể đưa quân sang Senna. Điểm này nước Mĩ không hề nghĩ đến, các nước khác cũng không hề nghĩ đến.

Nước Nga nhiều nhất cũng chỉ là có được một ít vũ khí đạn dược từ Lạc Nguyệt mà thôi, chẳng lẽ chỉ vì mấy tỉ đô la Mĩ mà có thể trở mặt với Mĩ sao? Bây giờ không phải thời kỳ chiến tranh lạnh, nước Nga về căn bản là không nhất thiết phải vì hai trăm ngàn người trong công ty Lạc Nguyệt mà chống lại nước Mĩ, bởi vì điều này không có lợi chút nào cho bọn họ.

Hơn hai trăm nghìn người, vẫn còn là một đám ô hợp, hơn nữa do công ty dược phẩm Lạc Nguyệt, một thành phố mới mà công ty chế biến dược phẩm dựng nên, thật sự là không cần phải mạo hiểm đầu tư đến thế.

Cách làm này của nước Nga rất kì lạ, nhưng càng kì lạ hơn là ở đằng sau. Ba ngày sau, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của nước Mĩ, Liên Hợp Quốc tiến hành biểu quyết lần hai giữa các nước lớn. Điều làm mọi người nghĩ không ra là lần này nước Nga lại bỏ phiếu trắng, điều này có nghĩa là nhiều nước trong Liên Hợp Quốc có thể mang quân đến Lạc Nguyệt là danh chính ngôn thuận.

Không ai biết tại sao nước Nga lại thay đổi như vậy, thậm chí có người nghĩ, nếu mấy ngày nữa bỏ phiếu chắc nước Nga sẽ bỏ phiếu tán thành. Chỉ trong một thời gian ngắn như thế, yêu cầu Liên Hợp Quốc tổ chức bỏ phiếu lại, chỉ có nước Mĩ mới có quyền lực này.

Nhưng điều này không còn quan trọng nữa rồi, một tuần sau, liên minh nhiều quốc gia mà nước Mĩ đứng đầu, dưới sự trao quyền của hội đồng bảo an Liên Hợp Quốc, đã tuyên chiến toàn diện với Lạc Nguyệt lấy lý do đem lại tự do và dân chủ cho Senna.

Đồng thời hàng vạn quân lính của 10 quốc gia đứng đầu là nước Mĩ đã xâm nhập vào Lạc Nguyệt, trong đó 90% là quân đội của Mĩ. Đa số các quốc gia đều chọn bỏ phiếu trắng, bọn họ cho rằng vùng đất mà công ty dược phẩm Lạc Nguyệt đã chiếm là nơi vô chủ, không liên quan gì đến xâm lược, cho nên không cử quân đội của mình đi. Nhưng có một số quốc gia được viện trợ kinh tế, được những ưu đãi như miễn nợ đã miễn cưỡng đồng ý tham gia cuộc chiến lần này.

Tổng cộng ba mươi nghìn lục quân, ba mươi nghìn hải quân, hải quân lục chiến ba mươi nghìn người. Trang bị xuất chiến có 500 chiếc xe tăng, 500 chiếc xe thiết giáp, trực thăng lên thẳng và quân hạm. Hơn nữa còn trang bị số lượng lớn chiến hạm đổ bộ.

Căn cứ vào kế hoạch tác chiến mà liên quân đề ra, trong lúc liên quân

theo Ấn Độ Dương đổ bộ vào Senna, đồng thời lục quân cũng từ nơi tiếp giáp giữa Esebiya và Xinikenya, do lục quân tiến công Senna, mở ra cuộc chiến tranh thế giới thứ hai, đây chính là "Chiến thuật bàn đu" mà tư lệnh quân đội liên quân Senhen đề xuất ra.

Mục đích cuối cùng của "Chiến thuật bàn đu" là làm cho Lạc Nguyệt không thể tiếp viện, cuối cùng bị ép đến điểm cân bằng chính giữa, không thể tiến cũng không thể lùi, chỉ có thể bó tay chịu trói. Sở dĩ đề xuất chiến thuật này là bởi vì nước Mĩ muốn tất cả những kĩ thuật cao của công ty dược phẩm Lạc Nguyệt, một cái cũng không thể thiếu.

Một trăm hai mươi nghìn quân lính từ bốn phương tám hướng cùng lúc nhằm vào một nơi chỉ có hơn hai mươi nghìn người như Lạc Nguyệt, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra rằng Lạc Nguyệt có thể kiên trì được trong nửa ngày đã là không tệ rồi.

Có lẽ, đầu hàng vô điều kiện mới là lựa chọn tốt nhất cho Lạc Nguyệt.

Ngay trong ngày liên quân xuất phát, công ty cờ bạc lớn nhất thế giới, tập đoàn Salad Reeves đã đưa ra một ván bài lớn. Chỉ có điều chủ yếu là đặt cược vào việc liên quân sẽ chiếm được Senna trong bao nhiêu thời gian, thậm chí tỉ lệ đặt cược cho chiến thắng của Lạc Nguyệt lại càng bị khoa trương lên một ăn một trăm.

Không ai tin rằng Lạc Nguyệt sẽ thắng, cho nên đừng nói là một ăn một trăm, cho dù là một ăn một nghìn đi nữa thì cũng không có ai đặt cược. Trong lúc mọi người đặt cược rằng liên quân sẽ chiếm được Senna trong thời gian ngắn nhất thì lại có một tin tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người, trên mạng có một người vô danh đã đặt cược năm trăm triệu đô la Mĩ cho công ty Lạc Nguyệt.

Chuyện này lập tức thu hút ánh mắt của giới truyền thông, làm cho công ty Lạc Nguyệt và người thần bí kia càng trở nên thần bí. Mà điều càng làm cho toàn cầu chấn động là phản ứng của Lạc Nguyệt với chuyện tuyên chiến.

Trong lúc Liên Hợp Quốc tuyên chiến với Lạc Nguyệt thì Lạc Nguyệt cũng đã tuyên chiến với nước Mĩ. Hơn nữa người đứng đầu Lạc Nguyệt Thành, Hư Nguyệt Hoa đã lên đài truyền hình Lạc Nguyệt tuyên bố rằng:

-Lạc Nguyệt đã có được sức mạnh hạt nhân, hơn nữa sắp thử quả bom nguyên tử đầu tiên ở Nam Cực. Nếu có người dám xâm phạm chủ quyền của Lạc Nguyệt Thành, Lạc Nguyệt Thành sẽ không ngại dùng bom nguyên tử để đối phó.

Thật là cứng rắn, mạnh mẽ! Giọng điệu tuyệt đối mạnh mẽ, bất luận là thái độ của Lạc Nguyệt hay là bom nguyên tử của bọn họ đều làm kinh động toàn thế giới.

Đúng vậy, thái độ của Lạc Nguyệt không những là mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa tin tức bọn họ còn có bom nguyên tử đã làm chấn động toàn cầu. Điều chủ yếu nhất là, bọn họ có bom nguyên tử, về căn bản là cũng không hề nói rằng nhất định sẽ không sử dụng đầu tiên.

Tuyên bố của Lạc Nguyệt đã làm cho nước Mĩ phẫn nộ rồi, bọn họ không ngờ rằng đã nuôi hổ thành họa, không ngờ rằng vì chút lợi ích cá nhân mà đã nuôi dưỡng ra một con mãnh hổ như vậy. Đồng thời bọn họ cũng sợ hãi, cứ cho là bọn họ có thể san bằng Lạc Nguyệt, nhưng chỉ cần Lạc Nguyệt thả một quả bom nguyên tử vào nước họ, đây chính là nạn trong nạn. Hơn nữa bọn họ hoài nghi, bom nguyên tử của Lạc Nguyệt là do nước khác cung cấp, không phải Trung Quốc thì cũng là Nga.

Toàn cầu kinh động rồi, một vài nước nhỏ tham chiến đã sợ hãi. Bọn họ không sợ nước Mĩ có bom nguyên tử, mà bọn họ sợ Lạc Nguyệt có bom nguyên tử. Ép bức Lạc Nguyệt, bọn họ thật sự sẽ thả một quả bom nguyên tử, cuối cùng cứ cho là hủy diệt được Lạc Nguyệt, nhưng tổn thất kia cũng không phải thứ bọn họ có thể phủ nhận. 26 quốc gia, lập tức đã rút lui 9 quốc gia, quân đội của Liên Hợp Quốc vì tuyên bố của Lạc Nguyệt đã trở thành liên minh quân đội của 17 quốc gia.

Hơn nữa ngày hôm sau, ở Nam Cực, một đám mây hình nấm thật lớn

bay lên trời, toàn nhân loại đã trầm mặc.

Đám mây hình nấm thí nghiệm này mạnh hơn rất nhiều so với quả bom lần trước nước Mĩ đã thả xuống Hiroshima, và trong lúc Lạc Nguyệt tuyên bố họ vẫn còn bom nhiệt hạch, 17 nước còn lại đã có 5 nước rút lui.

Tuy rằng số người không giảm bớt, nhưng đối với quân đội của Liên Hợp Quốc mà nói thì đây đúng là một thất bại về khí thế.

Liêp Hợp Quốc lại một lần nữa mở cuộc họp khẩn cấp, không ai có thể nghĩ đến một nơi được công ty thành lập như này, mới phát triển được hơn một năm đã có được vũ khí hạt nhân.

Mặc dù Liên Hợp Quốc đề nghị Lạc Nguyệt tham gia cuộc họp, nhưng Lạc Nguyệt đã từ chối một cách không do dự. Có thể tham gia hội nghị, phải thừa nhận địa vị của Lạc Nguyệt, liên quân rút quân trước.

Nhưng quân đội của nước Mĩ đã phẫn nộ rồi, bọn họ không thể nào rút quân, nếu bị người ta dọa một quả bom đã rút quân rồi, như vậy về sau nước Mĩ làm thế nào còn có thể làm cảnh giới cho Thái Bình Dương được.

Bom nguyên tử thì sao? Bom nhiệt hạch thì sao? Chúng ta đều có. Mặc dù Lạc Nguyệt có thể nói rằng sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân trước tiên, nhưng nước Mĩ lại không thể nói rằng sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân trước tiên với Lạc Nguyệt.

-Lấy tốc độ nhanh nhất, chúng ta phải tranh thủ trước khi bọn họ kịp phản ứng, san bằng tất cả Lạc Nguyệt.

Senhenlập tức đưa ra mệnh lệnh khẩn cấp.

Y không phải là muốn tập kích trước khi Lạc Nguyệt kịp phản ứng, mà là muốn trước khi mệnh lệnh rút binh của Liên Hợp Quốc đạt được, phải rất nhanh chiếm được Lạc Nguyệt. Tốt nhất là trước khi Liên Hợp Quốc yêu cầu lui binh thì họ đã chiếm được Lạc Nguyệt, hoặc là đem từng quan chức cấp cao của Lạc Nguyệt vào đại lao của họ, tùy ý họ xử lí.

Quân đội nước Mĩ phẫn nộ, nhưng dân chúng lại không đáp ứng. Khi bọn họ biết được Lạc Nguyệt có vũ khí hạt nhân, hơn nữa còn có năng lực công kích từ xa, biểu tình phản đối chiến tranh quy mô lớn đã bắt đầu rồi. Bọn họ không đồng ý cho quân đội của họ đi đến bên kia của đại dương, đi xâm lấn một nước độc lập, có vũ khí hạt nhân, lại không có liên quan gì đến nước Mĩ.

Trong lúc Liên Hợp Quốc một lần nữa mời Lạc Nguyệt tham gia vào hội nghị, và vấn đề Lạc Nguyệt đến tai Diệp Mặc, Diệp Mặc chỉ cười lạnh mà thôi.

Đây quả thực cực kì giống trận tranh đấu giữa các môn phái ở đại lục Lạc Nguyệt, trong lúc những môn phái mới được lập nên, phần đông các môn phái khác đến tống tiền, thậm chí nếu không có được lợi ích gì liền tiêu diệt luôn cả bang phái này.

Nhưng nếu sau khi đi mà phát hiện trưởng môn của môn phái này là một tuyệt thế cao thủ, như vậy việc tống tiền sẽ trở thành hợp tác hoặc là làm quen một chút. Cuối cùng nếu phát hiện ra môn phái này có thể uy hiếp mình, như vậy quá trình này lại biến đổi thành chúc mừng hoặc thành một tầng lớp cao sâu gì khác.

Lúc trước bộ đội liên quân dưới sự yêu cầu của nước Mĩ công kích Lạc Nguyệt, cũng không thấy có người mời Lạc Nguyệt Thành tham gia hội nghị. Hiện nay thấy Lạc Nguyệt có thể uy hiếp, lập tức chuyển sang biện pháp khác.

Thực lực, bất kể là ở đâu, bất kể lúc nào, vẫn là thực lực. Diệp Mặc nhìn đoàn đại quân phía xa khí thế ngất trời, trong lòng thầm than, muốn tìm một cuộc sống thầm lặng, không có thực lực thì nghĩ cũng không thể nghĩ đến.

Tuy rằng Lạc Nguyệt đưa ra yêu cầu liên quân rút lui, nhưng vì nguyên nhân nước Mĩ và một số người, mệnh lệnh rút quân vẫn chưa được truyền đạt tới nơi thì lúc này liên quân dưới sự chỉ đạo của Senhenđã đi vào Ấn Độ Dương, chỉ cần thời gian nửa ngày, bọn họ đã có thể tiến vào lãnh hải được

qui định của Lạc Nguyệt rồi.

Rất nhiều người có lẽ đang ôm mộng là quả bom hạt nhân của Lạc Nguyệt mà không có cách nào thả xuống, hoặc có lẽ là Lạc Nguyệt còn chưa kịp có phản ứng gì đã bị liên quân hùng mạnh tiêu diệt.

Trên thực tế cũng không khác nhau là mấy, Lạc Nguyệt cho dù là toàn dân nhập ngũ, cũng không quá hai trăm nghìn người. Mà trên thực tế binh lực của Lạc Nguyệt chỉ có mười hai nghìn người mà thôi.

Đối với quân đội của nhiều nước mà nói, đây chỉ là một đối mười mà thôi. Nếu thêm vào một lượng lớn vũ khí tiên tiến thì một đối một trăm cũng không được. Ưu thế duy nhất là chiến tranh tại nước mình, thật ra thì đây cũng không tính là ưu thế gì, thời gian mà Lạc Nguyệt rời đến Senna cũng chỉ mới có hơn một năm mà thôi.

Trong lúc ánh mắt của toàn cầu đều dồn vào Lạc Nguyệt, nơi chỉ có hơn hai mươi nghìn km vuông này, trong lúc lần thứ ba Liên Hợp Quốc họp không có kết quả, hạm đội đầu tiên của liên quân đã tiến vào lãnh hải của Lạc Nguyệt. Lúc làn đạn đầu tiên được bắn vào Lạc Nguyệt, chiến tranh đã chính thức bùng nổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 580

Đây Không Phải Là Một Cuộc Đấu Cân Sức

Tuy rằng tạm thời đẩy nhanh tốc độ tiến quân, nhưng chiến thuật đu dây vẫn chưa bị phá vỡ. Dường như trong cùng một thời gian, hạm đội hải quân và lục quân của liên quân đồng thời phát động tấn công Lạc Nguyệt.

Không có thăm dò, không có công tác chuẩn bị, thậm chí cũng không có công kích trong phạm vi nhỏ.

Đạn hạt nhân Lạc Nguyệt bùng nổ đã dẫn nổ triệt để những điểm mấu chốt của nước Mĩ, bọn họ vừa đến thì như lôi đình công kích, một trăm hai mươi nghìn binh sĩ tinh anh từ hải lục phân thành ba mũi tấn công về Lạc Nguyệt.

Trong mắt bọn họ Lạc Nguyệt lúc này chính là dê đợi làm thịt, bọn họ muốn chiếm lĩnh được Lạc Nguyệt trong thời gian ngắn nhất, muốn đánh phá chiếm lĩnh bất cứ bản ghi chép nào của thành trì. Nếu như không có sự kích thích của bom hạt nhân Lạc Nguyệt, có lẽ bọn họ cũng không để nước ấm luộc ếch, nhưng bây giờ bọn họ lại giống như một con trâu đực bị chọc vào hoa cúc vậy, chỉ có một tia ý thức hướng về Lạc Nguyệt.

Gần ba trăm máy bay chiến đấu, hợp thành hơn mười đội hình, chuẩn bị tiến hành ném thả bom vào Lạc Nguyệt. Đối phó một thế lực quan trọng, cái mà bọn họ muốn là một gậy đánh chết tất cả, giữ lại công ty dược là thứ yếu. Mấy chiếc tàu sân bay được một đám đông tàu hộ tống vây quanh giống như chú gà trống kiêu ngạo vậy, nhìn chằm chằm cách đó không xa chuẩn bị tấn công Lạc Nguyệt. Hai đội tàu chiến hai bên, dưới sự bảo vệ của tàu hộ tống không kiêng nể gì mở lối hướng về bến tàu Lạc Nguyệt.

Đợt công kích của quân đội liên quân đã bắt đầu, đã bùng nổ toàn diện…

-Báo cáo, radar của ôi bị quấy nhiễu mãnh liệt, không có cách nào tập trung được mục tiêu…

-Báo cáo, máy điện tử quá quấy nhiễu chúng tôi, không thể tiến hành ném bom chính xác…

-Báo cáo, máy điện tử của đối phương làm nhiễu sóng của chúng tôi quá, máy điện tử của chúng tôi hoàn toàn không thể hoạt động được…

-Báo cáo, radar của tôi đã bị đối phương khóa. Chiến tranh hiện đại chính là chiến tranh điện tử, nếu như nguồn nhiễu sóng của bên địch làm cho bên ta đến mục tiêu cũng không xác định được, vậy thì trận chiến này đánh cái chết tiệt gì. Mà trong nguồn quấy nhiễu mạnh mẽ như này, đối phương đã khóa máy bay của bọn họ, có thể tưởng tượng được chuyện sau này không cần nghĩ đến nữa.

Nhận được báo cáo, viên chỉ huy không quân Payton lúc đó mồ hôi đầy mình, Hoa Hạ có câu "biết người biết ta, trăm trận trăm thắng". Nhưng những gì họ biết về Lạc Nguyệt chỉ giới hạn trong việc đối phương chỉ là một xí nghiệp mà thôi, hoặc là nói một xí nghiệp vì có tiền, mà mua một lượng lớn vũ khí đạn dược, muốn chiếm núi làm vua.

Đối với một nhà giàu mới nổi như này, cho dù là bọn họ có vũ khí hạt nhân cũng không cần lo lắng. Nước Đức có sở trường tiến công chớp nhoáng thế chiến thư 2. Chờ bọn họ phản ứng lại, Lạc Nguyệt cũng nằm gọn trong bàn ăn rồi.

Hơn nữa nước Mĩ vẫn cho rằng vũ khí hạt nhân là do người khác cung cấp, rất có khả năng không phải Trung Quốc thì là Nga. Với thực lực của Lạc Nguyệt, thì không thể nào sản xuất ra vũ khí hạt nhân được.

Nhưng bây giờ Payton lại bối rối thực sự, đối phương có nguồn nhiễu sóng mạnh như vậy, cho dù là nước Nga cũng không thể có. Máy bay của

bọn họ dường như cất cánh chưa lâu thì bị nhiễu sóng mạnh mẽ, cuộc chiến này còn đánh thế nào được?

Nếu như nói nguồn nhiễu sóng này là sản phẩm của chính bọn họ, vậy thì loại vũ khí hạt nhân này cũng là sản phẩm của bọn họ rồi?

Nghĩ đến đây, Payton cũng bất chấp, gã biết nếu như không thể khóa được mục tiêu của đối phương, thì máy bay của mình cũng biến thành người mù, có nhiều máy bay bay đến phía đối phương thì cũng thành bia ngắm mà thôi.

-Rút quân, lập tức rút quân…

Payton đột nhiên tỉnh lại, lập tức ra lệnh rút quân hạ máy bay chiến đấu. Nhưng mệnh lệnh của gã có chút chậm trễ, trên thực tế khi máy bay của bọn họ vừa mới cất cánh, thì đã bị quấy nhiễu mạnh mẽ rồi.

Cái này còn chưa tính đến việc những radar của Lạc Nguyệt đã định vị đượcnhững chiếc phi cơ dường như cũng biến thành người mù hết rồi, đáng thương lúc này đội quân máy bay chiến đấu vẫn chưa đến vùng trời của Lạc Nguyệt.

Ầm, ầm…

Diệp Mặc nhìn vô số những đạn đạo trên không phát theo ánh lửa bay lên trời, làm bầu trời u ám phát ánh hồng rực một mảng trời. Sau đó một cách chuẩn xác bay đến những máy bay chiến đấu đã bị khóa trên không trung.

Đáng tiếc những chiếc máy bay này dưới sự quấy nhiễu vô cùng cường đại, không có chút năng lực phản kháng nào. Duy nhất chỉ có thể dựa vào kĩ thuật lái máy bay của phi công thông qua tính năng chiến đấu của máy bay cùng kĩ thuật của mính mà thoát khỏi làn mưa đạn đạo như trong ác mộng này mà thôi.

Lại một đợt "Ầm, ầm…" nữa vang lên, vô số những máy bay chiến đấu

trên không nổ tung từng mảnh cháy vụn, bốn phía ngập trong biển rộng. Vài chiếc máy bay vạn bất đắc dĩ gặp vận may cũng chỉ có thể thả được xuống làn mưa đạn đạo, những đạn đạo này bay xuống mặt đất cũng bị hệ thống phòng ngự lá chắn vũ trụ chắn lại rồi.

Mấy trăm ngàn binh lính còn chưa kịp lên bờ ngơ ngác nhìn ánh lửa phía xa xa, một đám trợn mắt há mồm, trên thế giới này khi nào lại có loại hệ thống đạn đạo được chỉ đạo chính xác như này rồi?

Diệp Mặc lạnh lùng cười, hắn biết những máy bay này không cần hắn quan tâm, mặc dù bọn họ chưa có máy bay nào cất cánh nhưng Diệp Tinh không nói khoác. Diệp Mặc khẳng định máy nhiễu sóng và hệ thống radar định bị, cùng với trang bị chỉ đạo chính xác đã là những thứ siêu việt nhất trên thế giới này rồi.

Trong lòng Diệp Mặc khẳng định Diệp Tinh không phải là người của thế giới này, anh ta nhất định giống mình, cũng đến từ nơi khác, cái khác nhau chính là, anh ta mất đi rất nhiều trí nhớ mà thôi. Nếu như Diệp Tinh là nhà khoa học lớn lên trong thế giới văn minh Địa Cầu, thì anh ta không thể có nhiều khái niệm khoa học kĩ thuật tiên tiến như vậy được.

Trận chiến nhiễu sóng điện tử lần này, dường như làm cho liên quân không kịp trở tay. Diệp Tinh thay đổi thiết bị phóng đạn đạo địa không, nhưng tốc độ lại nhanh, cự li xa, hơn nữa độ chính xác cũng rất cao.

-Củ chuối thật, loại radar và máy điện tử rác rưởi này mà còn muốn chiếm Lạc Nguyệt, anh đây thực sự là quá đề cao các người rồi, lãng phí một viên "tinh thạch Cực năng" của mình, thật phí phạm.

Trong phòng chỉ huy đạn đạo địa không, Diệp Tinh nhìn những chiếc máy bay bị đạn đạo bắn rơi, bỗng nhiên thấy mất hứng.

-Xem ra nơi này không cần sự trợ giúp của tôi nữa rồi.

Diệp Mặc lẩm bẩm nói một câu, liền lắc mình biến mất ngay tại chỗ, hắn

biết mặc dù Lạc Nguyệt phát triển mạnh hạm đội hải quân, nhưng hải quân mới là điểm yếu nhất của Lạc Nguyệt, bây giờ hắn chính là muốn đi tiêu diệt lực lượng hải quân liên quân đó.

Diệp Mặc biết muốn bắt tất cả bảy tám chục tàuquân hạm dường như là chuyện không thể, mấy chiếc thuyền vận binh hai bên bị Diệp Mặc tách ra từ giữa, hơn mười thuyền tàu bảo vệ và tàu khu trục cũng bị Diệp Mặc nhấn chìm xuống biển.

Hai chiếc tàu ngầm hạt nhân cũng không tránh được vận hạn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc đã tiêu diệt gần hai mươi tàu chiến hạm.

Trên mặt biển có vô số binh sĩ bắt đầu giằng co, bọn họ vẫn chưa nhìn thấy đối thủ, thì đã bị mất đi hai mươi tàu quân hạm, đây là loại vũ khí gì vậy? Hạm đội của Lạc Nguyệt lúc này mới bắt đầu chầm chậm tiếp cận đến liên quân hạm đội, và hô lên câu nói đầu hàng thì không giết.

Thuyền trưởng của một con thuyền vô cùng phẫn nộ, lập tức ra lệnh công kích, nhưng họng pháo của bọn họ còn chưa dựng lên thì bị một vũ khí không biết tên tiêu diệt hết.

Một con tàu ngầm hạt nhân lặng lẽ chuẩn bị tiếp cận hạm đội Lạc Nguyệt, nhưng không đợi bọn họ phóng đạn đạo ra, thì đã bị một kiếm của Diệp Mặc phá vỡ. Áp suất nước mạnh mẽ đã xé tất cả những người có mặt ở đó thành những mảnh nhỏ.

Diệp Mặc bay lên mặt biển nuốt một viên "Tinh nguyên đan", trong lòng tự nhủ may là mình đã luyện chế ra một lọ tinh nguyên đan, nếu không mình thật không trụ thêm được. Mặc dù phi kiếm của hắn lợi hại, nhưng dựa vào tu vi của hắn thì cái này là hao tổn quá lớn.

Nếu như không có sự hỗ trợ của Diệp Tinh, một mình Diệp Mặc chắc chắn không có cách nào ngăn cản sự công kích của liên quân. Ngoại trừ sự giúp đỡ của Diệp Tinh, Hoàng Tinh mấy trăm năm của Tăng Chấn Hiệp kia cũng rất quan trọng.

Biết được toàn bộ hạm đội của mình bị một vũ khí không biết tên xử lý, sắc mặt Senhen xanh mét, lúc này hạm đội của y đang dưới sự quấy nhiễu hùng mạnh của đối phương, Lạc Nguyệt trước mặt chỉ cách xa có một trăm hải lý nhưng không ngờ lại không có cách nào dùng radar để quét bất cứ một vật gì.

Hoàng Ức Niên trong lòng thoải mái, nếu như không phải Diệp Mặc yêu cầu y không được ra tay với tàu sân bay, thì y cũng không nhịn được bắn cho mấy viên đạn đạo rồi.

Mặc dù y không biết tại sao trong thời gian ngắn một con thuyền của đối phương lại bị chìm xuống, nhưng y biết rằng cái này nhất định có mối quan hệ đến người thành chủ Diệp Mặc thần bí kia và còn thiết kế bậc nhất của Diệp Tinh.

Hạm đội Lạc Nguyệt mặc dù lượng đạn đạo và đạn pháo bắn ra không nhiều, nhưng thỉnh thoảng mấy viên đạn pháo lại rơi xuống nước, làm cho những thủy binh đang vùng vẫy trong nước chìm xuống hoàn toàn.

Những người này là người phát xít, là ác ma, không ngờ cũng không buông tha với những người đã rơi xuống nước. Nếu như không phải vì đạn đạo không thể định vị được, Senhen cũng lập tức phóng đạn đạo, y muốn tất cả những hạm đội đối diện bị lật hết. Nhưng bây giờ bọn họ lại ngẫu nhiên bắn ra vài viên đạn đạo, không bị đối phương ngăn cản. Mà đội máy bay chiến đấu bay đi bây giờ không một chiếc nào quay trở về, ngoại trừ những ánh lửa ngoài xa.

Phía trên tàu sân bay còn sót lại vài chiếc máy bay chiến đấu, y không dám phái đi lần nữa, y biết rằng một khi bay đi, lập tức biến thành bia ngắm của đối phương.

Đây chẳng phải là một cuộc chiến không cân sức sao, đây tuyệt đối không phải là một cuộc chiến cân sức. Trước khi khai chiến, bọn họ cũng biết rằng đây không phải là một trận chiến cân sức, chỉ có điều suy nghĩ ban đầu của bọn họ là quân đội chiến đấu của Lạc Nguyệt và bọn họ là không

cùng đẳng cấp. Nhưng bây giờ xem ra, quả thực là không cân sức, tương phản hoàn toàn lại là quân đội của bọn họ không cùng đẳng cấp với Lạc Nguyệt.

Không ai có thể ngờ rằng, cũng không ai có thể nghĩ đến, Lạc Nguyệt lại mạnh đến vậy. Hoặc là nói máy móc chiến đấu của Lạc Nguyệt đã vượt tầm thế giới, bọn họ đã sáng chế ra đồ vượt thời đại nào đó.

Nghẹn khuất, trước giờ chưa từng có cuộc chiến nào nghẹn khuất như này. Senhen nghẹn quá muốn thổ huyết, nhưng y không có cách nào thổ ra được:

-Các người làm trái với luật "Công ước Geneva", các người không thể đối đãi với tù binh như vậy được…

Senhentức run người, cầm loa lớn tiếng quát to với thuyền hạm đối diện, nhưng sau lưng y mồ hôi lại toát ra như nước không thể ngăn lại được. Hạm đội của đối phương chỉ còn cách 2000m, hơn nữa lại đang tiến lại gần hơn.

Nhưng y cũng không dám ra lệnh nã pháo, đạn pháo cho dù lợi hại hơn, cũng không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn có thể gây tổn hại đến hạm đội của đối phương. Mà đối phương bây giờ cũng chưa bắn đạn pháo, một khi bên này nã pháo, đối phương tức giận, phóng đạn đạo ra, bên này lại không thể chặn lại, có thể nói là bị trói đánh.

Y khẳng định không ai có thể nghĩ công kích của Lạc Nguyệt lại mạnh như vậy, nếu như Lạc Nguyệt có dã tâm lớn hơn, hơn nữa bọn họ lại có sức công kích mạnh như vậy, vậy thì…

Senhenkhông dám nghĩ tiếp, y không biết máy móc quấy nhiễu của Lạc Nguyệt là không có cách nào rời đi được, hơn nữa máy móc quấy nhiễu này dùng lần nào là ít đi lần đó, cho nên mới lo lắng như vậy. Nguồn năng lượng mà máy nhiễu sóng của Lạc Nguyệt dùng tổng cộng cũng chỉ có bốn viên mà thôi, thậm chí bây giờ cũng không có cách tìm thứ để bổ sung vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 581

Chiến Thắng Chớp Nhoáng

Ha ha, bọn họ là tù binh mà. Các anh đầu hàng đi? Tôi cảnh cáo lại các anh, nếu như vẫn chưa đầu hàng, chúng tôi sẽ tiến công toàn bộ.

Hoàng Ức Niên cười ha hả, dùng vốn tiếng Anh lưu loát của mình tiếp lời của Senhen, nói xong y còn vung tay, một quả đạn mang theo một đám lửa bay ra từ thuyền trục hạm.

Senhentrơ mắt nhìn trong một cự li gần như vậy, đạn đạo bay xuyên qua tàu hộ vệ, chiếc tàu hộ vệ kia lại quay vòng tại chỗ rồi chầm chậm chìm xuống biển.

Một hàng chiến hạm của đối phương đang đến, Senhennhận được báo cáo lại là tàu chiến hạm bên mình từng chiếc từng chiếc một đã bị khóa.

Senhenlại không thể chịu đựng được sự hoảng sợ vô vọng này, y biết rằng nếu như không đầu hàng, làn mưa đạn đạo của đối phương bay đến, không được bao lâu, sẽ đem toàn bộ tàu chiến của y biến mất vào không trung, hơn nữa Lạc Nguyệt vẫn còn một vũ khí chưa nhìn thấy, loại vũ khí ấy bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm tàu chiến của mình xuống biển sâu.

Mấy chục ngàn binh lính trong tay mình biến mất, y chính là người có tội.

Dựng cờ đầu hàng, Senhenmặc dù vạn phần không cam lòng, nhưng y biết rằng chỉ cần kiên trì, tất cả thuyền chiến và binh lính của y sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Một chiếc máy bay may mắn trốn thoát nhìn thấy cờ đầu hàng của

thuyền Senhen, vòng một vòng kì lạ trên không trung, sau đó nhanh chóng bay thẳng về hướng biển rộng. Trong khi tất cả mọi người kinh hô, chiếc máy bay này không ngờ lại quẹo cua trong nháy mắt, sau đó áp sát mặt biển rồi lại vuông góc bay thẳng lên không trung, thậm chí thân máy bay còn có chút cảm giác dính nước rồi.

Sau khi chiếc máy bay này bay vào không trung, trong nháy mắt liền bay vào đám mây đen, nhanh chóng mất tăm mất tích theo hướng Esebiya. Cùng lúc đó, một quả đạn đâm thẳng vào chiếc máy bay vừa áp sát mặt nước này phát ra tiếng nổ kinh thiên, cảnh tượng tóe lên vô số bọt nước khiến tất cả những người có mặt lúc đó sợ hãi đến ngây người, Diệp Mặc đứng ở đằng xa thấy chiếc máy bay biến mất, trong lòng thầm than thở, kỹ thuật lái máy bay của phi công này thực siêu hạng. Không ngờ dựa vào kĩ thuật lái máy bay của mình mà có thể thoát được tầm ngắm của đạn đạo, thật lợi hại.

Có thể nói tên này thật cừ, Diệp Mặc không ngờ lại không truy đuổi chiếc máy bay duy nhất lọt lưới này.

Hoàng Ức Niên rất thất vọng, y còn chưa nã pháo, một đống lớn đạn đạo ngư lôi và thủy lôi được chuẩn bị sẵn còn chưa dùng đến, hạm đội liên quân đã đầu hàng.

Nhưng một lần thu được hạm đội bốn tàu sân bay khiến có Hoàng Ức Niên lại như mở cờ trong bụng. Cộng thêm mẫu hạm, lần này còn gặt hái được hơn ba mươi tàuchiến các loại.

Hàng ngàn binh lính rơi xuống nước bị chết, tất cả những người còn lại đều bị làm tù binh trong hạm đội của Lạc Nguyệt.

Đối với hạm đội hải quân và bộ đội phòng không của Lạc Nguyệt ung dung thoải mái, đánh gian nan vất vả nhất chính là lục quân của Lạc Nguyệt. Tư lệnh lục quân Lạc Nguyệt mặc dù là Lý Tam Đao nhưng viên chỉ huy chiến đấu lần này là Lương Địch, đến từ công ty lính đánh thuê Lam Quang Nam Phi.

Tuy rằng Lương Địch là tiểu đoàn trưởng của công ty đánh thuê Lam Quang Nam Phi, cũng là người lính đến từ Trung Quốc, đã nhiều lần tham gia tác chiến đối ngoại. Nhưng tính chất của liên quân đa nước mãi mãi không thể so sánh được với quân đội mới lập được mấy tháng của Lạc Nguyệt.

Nếu không phải vì hạn chế của địa hình, nói không chừng vừa tiếp xúc, bên này Lạc Nguyệt đã giải tán rồi. Cho dù là như vậy, hai bên xung phong đến, số người thương vong bên Lạc Nguyệt và bên đối phương cũng ngang hàng nhau.

Đây là một người đứng một người tấn công, nếu như là cuộc chiến trên đồng bằng, phỏng chừng sớm đã tan tác rồi.

Từ đường bộ mở đường cho cuộc chiến tranh thế giới thứ II, thì phải đi qua thung lũng giữa Esebiya và Xini Kenya, kế hoạch đu dây của liên quân là hạm đội khởi xướng ném bom trải thảm trước, mấy trăm chiếc máy bay bỏ bom, lục quân Lạc Nguyệt kia chưa tới mười ngàn dưới oanh kích của bom, khẳng định tan tác rất nhanh, sau đó liên quân lấy tốc độ nhanh nhất xuyên qua thung lũng chiếm bãi đất cao của Lạc Nguyệt trước.

Nhưng kế hoạch không thể theo kịp biến hóa, những máy bay bên này còn chưa kịp ném bom, đã bị tiêu diệt hết. Ước nguyện thông qua không quân san bằng thung lũng đã thất bại.. Tư lệnh lục quân của liên quân - Polly Laddchỉ có thể hạ lệnh đánh mạnh vào thung lũng kia, mặc dù bọn họ nhiều người, nhưng trong thung lũng nhỏ hẹp thì không có cách nào triển khai.

Cho dù dưới vô vàn bất lợi, lượng thương vong đánh ra của liên quân cũng giống như Lạc Nguyệt, có thể thấy được so với tính chất của liên quân, quân đội Lạc Nguyệt kém không phải là một cấp bậc.

Nhưng cũng may trải qua thử thách máu lửa, mặc dù quân số Lạc Nguyệt ít đi, nhưng sức chiến đấu lại tăng lên.

Có thể chắc chắn rằng chỉ cần bộ đội liên quân tiếp tục công kích, thung

lũng kia tuyệt đối không trụ được bao lâu nữa. Nhưng Polly Laddnhìn những chiếc máy bay không ngừng rơi xuống, sắc mặt lại tái nhợt. Ông ta biết rằng lợi thế bây giờ chỉ là nhất thời, một khi không quân bên mình bị Lạc Nguyệt thu thập, thì bọn họ xong rồi.

Mà làm cho Polly Laddcàng sợ hãi chính là, lực lượng phòng không của Lạc Nguyệt hùng mạnh, máy bay chiến đấu của liên quân hung hãn như vậy, ở trên vùng trời của Lạc Nguyệt dường như không có bất kỳ năng lực phản kích nào. Thậm chí máy bay chiến đấu của Lạc Nguyệt cũng không có cái nào tham gia cản đường, tất cả đều dựa vào sự công kích của lực lượng phòng không dưới mặt đất quét ngang hơn mấy chục máy bay chiến đấu.

Điều này là không thể nào, tuyệt đối không có một quốc gia nào lại có khả năng phòng không mạnh mẽ như vậy.

Nhưng sự thật trước mặt Polly Laddkhông thể không thừa nhận, Lạc Nguyệt thực sự đã làm được.

-Rút lui…

Polly Laddnhìn máy bay trên không càng ngày càng ít đi, mà quân đội của bọn họ lại rối bời, thung lũng này không khác gì đi tìm đến cái chết. Ông ta không chút do dự ra lệnh rút quân.

Binh lính liên quân không hiểu bọn họ đã chiếm được ưu thế rồi, nói không chừng chỉ cần tiếp tục xung phong, thì có thể nắm được thung lũng, bên trên lại còn ra lệnh rút quân. Một khi nắm được lối đi này, thì Lạc Nguyệt thật giống như một người con gái cởi hết quần áo ra rồi vậy, không có bất kỳ khả năng phòng ngự nào.

Nhưng là quân lính, bọn họ không thể không phục tùng mệnh lệnh.

Cho dù là như vậy, vẫn có chút chậm trễ. Bọn họ còn chưa kịp rút lui, dàn máy bay chiến đấu của Lạc Nguyệt đã bay lên không trung.

Lúc này Polly Laddmới phát hiện quân phòng không của bọn họ không

có cách nào khóa bất kì một máy bay chiến đấu nào, sự quấy nhiễu của đối phương quá lớn, đạn đạo phòng không bên này của bọn họ tất cả đều thành hàng mẫu. Những đạn đạo không có mắt, thì không phải là đạn đạo, ông ta thậm chí không bằng một quả bom bình thường.

Liên quân chỉ có thể dùng súng phòng không thô sơ và súng máy phòng không để đối phó với những máy bay chiến đấu của đối phương, còn có cả một đội quân đại bác hùng hậu. Nhưng những thứ này đối với những máy bay kia mà nói, cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Từng trái bom không mất tiền rơi từ trên không trung xuống đất, chồng chất ở xe tăng và xe thiết giáp ở thung lũng như tấm giấy mỏng vậy, vừa mới ném bom xuống liền nhanh chóng phân giải ra.

Sắc mặt Polly Laddkhông còn giọt máu nào nhìn đội quân bị ném bom dữ dội mà không có khả năng chống trả lại, biết bọn họ xong đời thật rồi, hoàn toàn xong đời. Máy chiến đấu càn quét của đối phương dường như phá tan lòng tin của tất cả binh lính liên quân.

Đầu hàng, ngoại trừ đầu hàng thì không còn bất kỳ đường nào nữa.

Sau khi không quân liên quân dường như bị tiêu diệt hoàn toàn, hạm đội hải quân lựa chọn đầu hàng. Chưa đầy một tiếng sau khi hạm đội hải quân đầu hàng, Polly Ladd lại dẫn lục quân đầu hàng.

Trên đời trận chiến xâm chiếm Lạc Nguyệt của liên quân khiến thế giới khiếp sợ, toàn bộ quá trình và tất cả những chuyên gia quân sự hoặc quân sư say mê công việc dự đoán giống nhau như đúc, không vượt qua được một ngày. Có thể nói cuộc tiến công chớp nhoáng trong tiến công chớp nhoáng.

Điểm khác nhau duy nhất chính là, tất cả những người dự đoán đều nghĩ sai về đối tượng. Bọn họ dự đoán Lạc Nguyệt kiên trì không nổi một ngày, nhưng tình hình thực tế lại là, trong khoảng thời gian chưa đến một ngày, thì hầu như tất cả đều bị tiêu diệt hết. Hoặc là nói nếu bọn họ không đầu hàng, thì toàn quân của bọn họ đã bị tiêu diệt không còn một ai.

một trăm hai mươi ngàn liên quân tham chiến, trải qua một ngày kịch chiến, số lính chết dưới biển có hơn ba chục ngàn người, lục quân chết hơn ba chục ngàn người. Trừ bộ phận liên quân chạy trốn vào rừng nguyên thủy, còn lại gần bảy chục ngàn người toàn bộ bị bắt giữ hết. Bao gồm cả tổng tư lệnh liên quân Senhen, viên chỉ huy không chiến Payton, tư lệnh lục quân liên quân Polly Ladd.

Gần bốn mươi thuyền bị quân hạm Lạc Nguyệt thu được, bao gồm bốn tàu sân bay. Số xe tăng và xe thiết giáp mà Lạc Nguyệt thu được tổng cộng hơn 600 chiếc, bao gồm máy bay trực thăng tổng cộng hơn 130 chiếc Số binh lính thương vong của Lạc Nguyệt có hơn 1600 người, tổn thất một chiếc máy bay, tổn thất 12 chiếc xe tăng. Địa bàn Lạc Nguyệt không có chút tổn thất nào, hạm đội không tử vong người nào. Sau khi cuộc chiến tranh lần này bị truyền đi, toàn thế giới lúc đó trấn động lên. Một chiến dịch tất bại đánh ra hiệu quả như vậy, mà liên quân có thể nói toàn quân bị tiêu diệt. Không ai có thể nghĩ đến, cũng không ai có thể đoán được. Hoặc là nói tất cả mọi người đã đoán đúng quá trình, nhưng không đoán đúng kết quả.

Toàn bộ thế giới này đều đang bàn bạc về chiến dịch kinh điển của Lạc Nguyệt và liên quân lần này, trận chiến dịch kinh điển lần này đều khiến cho mọi người hiểu ra được một chuyện, trước một thực lực chân chính, bất cứ một chiến thuật gì đều là mây bay.

Nhà lý luận quân sự nổi tiếng nhất thế giới Xikerlon lúc này phát biểu lý luận "Lý luận chiến tranh thế kỷ mới", ông ta chỉ ra trong chiến tranh thế kỷ mới, quấy nhiễu và phản quấy nhiễu cùng với chỉ đạo tinh chuẩn là quan điểm chủ yếu hoặc là quyết định chiến thắng Ông ấy trực tiếp chỉ ra trong bình luận của mình:

-Nếu như anh không có máy nhiễu sóng hùng mạnh, không có khả năng quấy nhiễu hùng mạnh và năng lực cảnh báo, anh lại còn muốn đi đánh nhau với một quốc gia có kỹ thuật quấy nhiễu tiên tiến. Tôi góp ý với anh rằng hay thu lại những radar và đạn đạo trong quân đội của anh lại, có lẽ, phái một lượng lớn binh lính vác đao lớn và giáo mác đi mới là hi vọng có thể

chiến thắng duy nhất của anh. Về phần giảm bớt tử vong, à, tôi nghĩ anh có lẽ có thể suy xét cho binh lính của anh trang bị một tấm chắn thật to. Nếu như như vậy vẫn chưa được, tôi nghĩ anh có thể cân nhắc duy nhất chính là hô hào cấm sử dụng bom nguyên tử Đây là làm mất mặt, trực tiếp đánh vào mặt của liên hợp quốc và nước Mĩ. Chiến tranh điện tử và quấy nhiễu cùng với chiến tranh phản quấy nhiễu, không phải các anh nói là được.

Nhà quân sự học nổi tiếng nước Mĩ Myron lại trực tiếp chỉ ra, kĩ thuật chiến đấu điện tử của Lạc Nguyệt hoàn toàn vượt trước thời đại này. Bọn họ làm nổ tung quả bom nguyên tử kia, cũng là vượt thời đại, dùng những vật liệu phân tách thậm chí không phải là Uranium và plutonium, bọn họ hẳn là đã phát hiện ra được nguyên tố phân tách mới.

Những cái này chỉ là nước bọt mà thôi, mà khiến cho toàn thế giới im lặng thật sự, khiến cho một số nước tức đến hộc máu mồm chính là, cuộc nói chuyện trên TV của người phụ trách Lạc Nguyệt Hư Nguyệt Hoa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 582

Chiến Tranh Vẫn Còn Tiếp Tục

Chiến tranh kết thúc, người phụ trách chủ yếu của Lạc Nguyệt, Hư Nguyệt Hoa ngay cùng ngày đó đã phát biểu trên đài truyền hình, hơn nữa còn truyền hình trực tiếp trên toàn cầu.

- Đối với bộ đội liên hợp xâm chiếm Lạc Nguyệt của chúng tôi, đã tạo cho chúng tôi rất nhiều công trình bị phá hủy và binh lính tử vong, chúng tôi cảm thấy thật đáng tiếc, chiến tranh lần này khiến chúng tôi tổn thất rất thê thảm và nghiêm trọng, thực lực kinh tế chịu ảnh hưởng lớn. Nhưng chiến tranh vẫn còn tiếp tục, tuyệt đối sẽ không dừng lại như vậy, Lạc Nguyệt chúng tôi không thể để người khác muốn đánh là đánh. Tôi tuyên bố nếu trong một tuần chúng tôi không có được câu trả lời xác thực, chúng tôi không ngại phát động tấn công một số quốc gia trước.

- Tôi tin tưởng nhân dân các quốc gia đều là thân thiện, họ cũng giống như chúng tôi, không thích chiến tranh, thích hòa bình. Nhưng có một số người vì tham vọng của bản thân mà phát động chiến tranh xâm lược với chúng tôi, tạo thành vô số tử vong, bọn họ mới là tội nhân. Chúng tôi không thích chiến tranh, nhưng chúng tôi cũng không sợ chiến tranh. Ở đây, tôi muốn nói cho những người không có ý tốt với chúng tôi, nếu anh còn muốn xâm lấn chỗ của chúng tôi, vậy thì đến đây đi, đạn pháo của chúng tôi hoan nghênh anh đến tham gia kiến thiết Lạc Nguyệt.

- Do chiến tranh, kinh tế của chúng tôi đã tổn thất rất lớn. Để khôi phục sản xuất, chúng tôi không thể không bán ra một số sản phẩm chúng tôi nghiên cứu, chế tạo ra. Tôi tin biểu hiện của máy gây nhiễu của Lạc Nguyệt chúng tôi trong chiến đấu, mọi người đã được xem rồi. Máy gây nhiễu điện tử của chúng tôi qua điều tra, máy gây nhiễu và chống ra-đa đã đạt đến trình

độ hạng nhất toàn cầu, vì tổn thất thê thảm và nghiêm trọng của chúng tôi trong cuộc chiến tranh lần này, bây giờ tôi tuyên bố với toàn cầu, bán ra loại máy gây nhiễu đa chức năng tiên tiến này.

- Đương nhiên, cũng không phải tất cả quốc gia đều có thể sử dụng máy gây nhiễu của chúng tôi. Sử dụng máy gây nhiễu của chúng tôi có điều kiện tiên quyết, tôi nghĩ những nước có thành ý không cần chúng tôi đi nhắc nhở. Cuối cùng, Lạc Nguyệt chúng tôi hô hào toàn cầu hòa bình, phản đối chiến tranh, phản đối xâm chiếm, phản đối độc tài. Đồng thời, chúng tôi hoan nghênh nhân sĩ toàn cầu yêu thích hòa bình đến Lạc Nguyệt định cư, đất đai Lạc Nguyệt có hạn, bạn nào muốn đến Lạc Nguyệt phát triển phải nhanh chân lên, cảm ơn mọi người!

Phát biểu của Lạc Nguyệt khiến toàn bộ thế giới im lặng hoàn toàn. Bọn họ gần như chiếm giữ tất cả trang bị chiến đấu của liên quân, hơn nữa còn bắt gần bảy chục ngàn binh lính liên quân làm tù binh, những binh lính này nghe nói đã bị sắp xếp đến Lạc Nguyệt làm lao công, tham gia tiến hành xây dựng Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt lại còn nói bị thiệt hại nặng, kinh tế tổn thất. Điều này đối với bất cứ ai cũng không tin được.

Kinh tế tổn thất chân chính hẳn là liên quân, những binh lính kia và trang bị gần như đều là của bọn họ.

Lạc Nguyệt luôn mồm yêu hòa bình, nhưng lời bọn họ nói có nửa phần bộ dạng yêu hòa bình sao? Một mặt nói không thích chiến tranh, một mặt bắt tất cả binh lính làm tù binh, một mặt khác lại kêu chiến tranh vẫn còn tiếp tục. Thậm chí còn công khai trên truyền hình trực tiếp, tuyên bố bán ra vũ khí đạn dược, đồng thời còn thông báo tuyển người. Hết chỗ nói rồi, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Nhưng lời này chỉ có thể do người khác nói. Bởi vì lần này đúng là Lạc Nguyệt chiếm đạo lý. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Senna là của ai, đây là quy tắc ngầm trên quốc tế. Nhưng trên thực tế, nơi này đến trước khi bị Lạc Nguyệt chiếm lĩnh, chính xác là nơi vô chủ.

Nếu Lạc Nguyệt chiếm lĩnh nơi này, tuyên bố lập chủ quyền, như vậy liên quân xâm lấn, chẳng khác nào xâm lược rồi. Đương nhiên nếu liên quân chiến thắng, như vậy Lạc Nguyệt chính là kẻ xâm lược. Từ trước tới giờ lịch sử đều là do người chiến thắng viết. Lạc Nguyệt là người chiến thắng, cho nên bọn họ viết lịch sử.

Nhưng đối với bài phát biểu của Hư Nguyệt Hoa, tất cả các quốc gia toàn cầu đều cho mở hội nghị thủ lĩnh cao nhất. Đặc biệt là liên quân quốc gia tham gia tấn công Lạc Nguyệt, trong lòng lại vì thất sách lần này cảm thấy ảo não. Thật không ngờ, Lạc Nguyệt lại nghịch thiên đến mức này.

Lạc Nguyệt và liên quân chiến đấu, tin tức khắp nơi đều có, thậm chí ngay cả đứa bé ba tuổi cũng biết Lạc Nguyệt dũng mãnh đến mức nào. Máy gây nhiễu của bọn họ gần như là thiên hạ vô địch, có thể nói một khi bọn họ phái ra máy gây nhiễu Radar của đối phương liền biến thành người mù.

Loại máy gây nhiễu này, Lạc Nguyệt không ngờ định bán ra, chỉ cần không phải đồ ngốc, liền nhất định sẽ mua về. Hiện giờ tài nguyên thế giới có hạn, mà mật độ dân số càng lúc càng lớn, một số quốc gia nhỏ vì diện tích quá nhỏ, giống như ăn xuân dược bắt đầu đứng ngồi không yên. Chỉ có chiến tranh, mới có thể khiến bọn họ phát triển. Mà một số đại quốc gia quân phiệt, cũng ước có chiến tranh, như vậy bọn họ có thể phát tài.

Cho nên đối mặt với loại máy gây nhiễu vượt xa thời đại này của Lạc Nguyệt, cho dù là Lạc Nguyệt không bán, cũng phải nghĩ biện pháp hợp tác với bọn họ. Chứ đừng nói gì là hiện tại Lạc Nguyệt muốn bán ra loại máy gây nhiễu này, nếu chẳng may người khác đều mua, mình lại không mua, thì chính là chờ bị đánh.

Nhưng đối với loại máy gây nhiễu này, Lạc Nguyệt cũng không phải là bán ra vô điều kiện, bọn họ còn có điều kiện, tuy rằng bọn họ không nói ra điều kiện là gì, nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Giống như lúc trước Lạc Nguyệt thu mua vũ khí, cái thứ nhất không cần nghĩ cũng biết, chính là muốn thừa nhận Lạc Nguyệt.

Hơn nữa giọng điệu nói chuyện của Lạc Nguyệt, tuyệt đối không chỉ là uy hiếp. Năng lực gây nhiễu của bọn họ có thể đem vũ khí hạt nhân của người khác ngăn ở bên ngoài Lạc Nguyệt, bất kể người khác chọn hình thức dùng phi cơ mang đạn, hay là hình thức đường đạn viễn trình đều đã bị năng lực phòng không hùng mạnh của Lạc Nguyệt ngăn cản. Hoặc là cũng chỉ có thể là làm tổn thất một bộ phận của Lạc Nguyệt mà thôi.

Nhưng Lạc Nguyệt lại không như vậy, trang bị đường đạn của bọn họ rất chuẩn xác, còn có năng lực định vị gây nhiễu hùng mạnh. Tuy rằng bài phát biểu của Lạc Nguyệt lần này không nói tới vũ khí hạt nhân, nhưng bọn họ có năng lực như thế, ai cũng đều không thể bỏ qua. Hơn nữa bọn họ còn có chỉ đạo viễn trình và năng lực công kích, quan trọng nhất là năng lực gây nhiễu hùng mạnh của bọn họ.

Đối với đề xuất chiến tranh vẫn còn tiếp tục của Lạc Nguyệt, liên hợp quốc sợ rồi, những quốc gia đã tham gia vào liên quân cũng sợ rồi, người không tham gia hoặc là người bỏ giữa chừng cảm thấy thật may mắn.

Lạc Nguyệt đề xuất chiến tranh vẫn còn tiếp tục, có thể thấy được lần này bọn họ không đạt được mục đích thì sẽ tuyệt đối không bỏ qua. Bởi vậy có thể thấy được, hành động của liên quân lần này đã chọc giận Lạc Nguyệt.

...

Lúc các quốc gia không ngừng mở hội nghị, khẩn trương thương thảo quan hệ với Lạc Nguyệt, còn có lúc Lạc Nguyệt trực tiếp uy hiếp, Tổng Thống Mỹ lần đầu tiên không thể khắc chế lửa giận của mình, ném một ly thủy tinh xuống đất.

Y không nghĩ ra, thật sự là không nghĩ ra. Một Lạc Nguyệt nhỏ bé, mới phát triển có một năm, làm sao có thể có lực lượng khoa học kỹ thuật cường đại như vậy. Khiến toàn liên quân bị diệt, hơn nữa còn bắt gần bảy chục ngàn người làm tù binh.

Sau khi nước Mỹ nghe được tin liên quân chiến bại, du hành thị uy phản

chiến trên quy mô lớn đã bắt đầu rồi, Tổng Thống Mỹ biết có lẽ y sẽ trở thành tổng thống đầu tiên không bị ám sát lại nghỉ trước nhiệm kì.

Tuy rằng lửa giận ngút trời, nhưng hội nghị vẫn phải triệu tập, Lạc Nguyệt gây sự, thì đợi nước Mỹ đàm phán vậy.

Gần bảy chục ngàn binh lính bị Lạc Nguyệt bắt làm tù binh, gần năm chục ngàn người chết. Loại thương vong to lớn này, bất kể tổng thống Mỹ xử lý như thế nào, y cũng chắc chắn bị mất chức. Y đã phát động ra trận chiến tranh này, đây không phải điều quan trọng, quan trọng là chiến tranh đã thất bại, cho nên y đã biến nước Mỹ trở thành tội nhân.

Tổng thống Mỹ biết, nếu y được thì ăn cả, ngã thì về không, cũng không phải không thể phát động chiến tranh lần thứ hai. Nhưng chiến đấu điện tử của Lạc Nguyệt thật lợi hại, cho dù là y phát động chiến tranh lần thứ hai, kết quả cũng có thể nghĩ ra được, trừ phi năng lực gây nhiễu của bọn họ vượt qua Lạc Nguyệt, hoặc là gần bằng Lạc Nguyệt.

Nếu lần đầu tiên liên quân tác chiến không hoàn toàn thất bại như vậy, hoặc là nói cuộc chiến tranh đầu tiên đã tạo cho Lạc Nguyệt ảnh hưởng nhất định, tổng thống Mỹ sẽ không chút ngần ngại yêu cầu phát động chiến tranh lần thứ hai. Nhưng hiện tại thì không thể nào, y không thể thuyết phục bất cứ người nào, quốc hội cũng không đồng ý cách làm này của y.

Lạc Nguyệt ngày thứ ba sau khi chiến tranh kết thúc, nước Mỹ đợi đại biểu của mười hai nước tham chiến, đại biểu của liên hợp quốc và đại biểu của Lạc Nguyệt cùng đi tới thủ đô Lima của Peru trung lập cử hành hội đàm.

Điều kiện đầu tiên của liên hợp quốc chính là muốn yêu cầu Lạc Nguyệt phóng thích tất cả tù binh tại chỗ, và trả lại tất cả quân hạm cho liên quân. Về phần xe tăng và các loại vũ khí, liên quân quyết định bồi thường cho quân đội Lạc Nguyệt.

Điều kiện này của liên hợp quốc khiến Úc Diệu Đồng bật cười tại chỗ, cô không chút lưu tình nói:

- Nói như vậy chúng ta là bên xâm lấn hay là bên thua hả?

Úc Diệu Đồng chưa từng nghĩ tới, cô vẫn thường đàm phán với thương nhân, lại có một ngày ngồi một chỗ đàm phán với các cán bộ cấp cao của liên hợp quốc và đại biểu các quốc gia, nhân sinh đôi khi đúng là quá mức kỳ diệu.

Đại biểu của Liên hợp quốc đương nhiên biết đạo lý rao giá trên trời trả tiền ngay tại chỗ. Những thứ Lạc Nguyệt thu được, muốn bọn họ lấy ra nữa, không có khả năng. Nhưng điều kiện đưa ra cao, đến lúc đó trả giá thì chém không ít.

Nhưng Lạc Nguyệt chỉ đưa ra ba điều kiện, thứ nhất, mười hai nước tham chiến nhất định phải bồi thường tổn thất kinh tế của Lạc Nguyệt một trăm hai mươi tỷ đô la Mỹ. Thứ hai, thừa nhận địa vị, chủ quyền của Lạc Nguyệt. Thứ ba, bảy chục ngàn tù binh là không thể phóng thích.

Thứ nhất và thứ hai còn được, một trăm hai mươi tỷ đô la Mỹ tuy rằng không ít, nhưng mười hai quốc gia gánh vác, cũng miễn cưỡng có thể. Đây chỉ có thể nói Lạc Nguyệt chưa từng gặp qua đồng tiền lớn, chỉ yêu cầu đền một trăm hai mươi tỷ đô la Mỹ. Về phần chủ quyền của Lạc Nguyệt, đương nhiên đây là khẳng định, nếu không đồng ý, như vậy tiếp tục chiến tranh rồi.

Nhưng điều thứ ba, mấy chục ngàn tù binh thì nhất định phải phóng thích, nếu không phóng thích tù binh, đàm phán lần này không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Điều thứ nhất, điều thứ hai gần như là nháy mắt đã đạt thành hiệp nghị, nhưng điều thứ ba đàm phán một tuần cuối cùng mới thành hiệp nghị dùng tiền chuộc người.

Mười hai nước tham chiến gia tăng số tiền nộp cho Lạc Nguyệt, tổng cộng là ba trăm tỷ đô la Mỹ, Lạc Nguyệt phóng thích tất cả tù binh. Càng làm cho người ta không nghĩ tới là, Lạc Nguyệt hứa hẹn sau khi đợt máy gây nhiễu đầu tiên xuất xưởng, sẽ đồng thời đưa 24 máy gây nhiễu cho mười hai

nước tham chiến, làm lễ vật hòa hoãn.

Không ai biết Lạc Nguyệt tại sao phải đem bí mật của mình cho người khác, nhưng hiện tại những điều này đều không quan trọng.

Trước khi chiến tranh lan rộng thành chiến tranh toàn cầu, thì ai cũng không nghĩ tới phương thức kết thúc. Lạc Nguyệt chiếm được mấy trăm tỷ đô la Mỹ, đưa ra hai mươi bốn cái máy gây nhiễu mới nhất và mấy chục ngàn tù binh.

Đồng thời liên hợp quốc thừa nhận Lạc Nguyệt là một thành phố có chủ quyền, lãnh thổ và lãnh hải không cho phép bất cứ kẻ nào xâm phạm.

-Quả nhiên là mánh khóe phát tài.

Diệp Mặc nhìn hiệp ước đàm phán mà Hư Nguyệt Hoa và Úc Diệu Đồng đưa tới, trong lòng thầm than. Hắn nghĩ hết mọi biện pháp phát tài, kết quả còn không bằng một trận chiến.

Mấy trăm tỷ đô la Mỹ, đối với Lạc Nguyệt này mà nói, quả thực chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Có thể nói có mấy trăm tỷ đô la Mỹ này đưa vào, Lạc Nguyệt hoàn toàn không cần lo lắng những cái khác rồi, có thể một lòng một dạ đi phát triển khoa học kỹ thuật của mình.

Tiếp theo máy gây nhiễu của Lạc Nguyệt, hơn nữa dây chuyền sản xuất máy dự báo thứ hai sắp xuất xưởng, thêm vào đó là xưởng chế thuốc Lạc Nguyệt, bọn họ về sau sẽ không thiếu tiền dùng nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 583

Em Chờ Anh

Nếu như nói còn tin tức gì quỷ dị hơn kết quả chiến tranh lần này thì chính là tập đoàn cá độ Salad Reeves phá sản rồi.

Tập đoàn cá độ Salad Reeves đối với việc Lạc Nguyệt chiến thắng liên quân đưa ra tỉ lệ đặt cược một bồi thường một trăm, nhưng có người khăng khăng đặt Lạc Nguyệt thắng, hơn nữa số lượng đặt còn không ít. Người đặt Lạc Nguyệt thắng dường như biết tài sản của tập đoàn cá độ Salad Reeves, trực tiếp đặt năm trăm triệu đô la Mỹ, kết quả tập đoàn cá độ Salad Reeves phải bồi thường năm mươi tỷ đô la Mỹ. Mà sau khi bồi thường năm mươi tỷ đô la Mỹ này, tập đoàn cá độ Salad Reeves trực tiếp tuyên bố phá sản.

Cuối cùng người đặt năm trăm triệu đô la Mỹ trở thành bí ẩn lớn nhất, ai cũng muốn biết người này là ai, nhưng đều không biết người này là ai.

Hư Nguyệt Hoa trong lòng cũng thầm khen Diệp Mặc khôn khéo, hắn dường như biết tài sản của tập đoàn cá độ Salad Reeves, bảo mình đặt năm trăm triệu đô la Mỹ, kết quả vừa vặn làm cho tập đoàn cá độ Salad Reeves phá sản.

…

Bởi vì Lạc Nguyệt chiếm được lượng lớn tiền bồi thường chiến tranh, hơn nữa còn có công ty chế dược như máy in tiền, Lạc Nguyệt có thể nói là giàu chảy mỡ, nhất thời nhân dân toàn thế giới đều ủng hộ Lạc Nguyệt.

Một nơi vừa mới khai thác, lại có được năng lực quân sự hùng mạnh, điều này làm cho từng người muốn đến Lạc Nguyệt thấy an ổn. Nhưng cánh

cửa di cư đến Lạc Nguyệt lại càng ngày càng cao, ngoại trừ người đến làm binh lính ở Lạc Nguyệt có thể đem người nhà di chuyển đến Lạc Nguyệt ra, người di cư đến Lạc Nguyệt nhất định phải tuân thủ quy định di dân mới của Lạc Nguyệt.

Rất nhiều người trước kia di cư đến Lạc Nguyệt bắt đầu cảm thấy thật may mắn, vì bọn họ tới sớm nên không có quy định này. Mà hiện tại người di cư Lạc Nguyệt rất nhiều, cũng đều phải nộp rất nhiều tiền bảo lãnh.

La Đông Thanh lại càng thấy may mắn, y tới đúng lúc, y vừa tới không lâu liền bạo phát chiến tranh của Lạc Nguyệt. Y vốn cho rằng chiến tranh lần này Lạc Nguyệt khó có thể may mắn thoát khỏi, lúc y thấy bi ai vì vận mệnh của mình, không ngờ Lạc Nguyệt lại đánh bại liên quân, còn chiếm được mấy trăm tỷ đô la Mỹ tiền bồi thường.

Hiện giờ y và bạn gái của y cũng đã là quản lý bậc trung về kiến thiết của Lạc Nguyệt, lương bổng so với nội địa cao hơn gấp mười lần, hơn nữa còn có nhà mới của chính mình, điều này làm cho bọn họ cảm thấy rất là vừa lòng. Nhìn Lạc Nguyệt mỗi ngày một bộ dáng, mà đến cả người chưa đến đây bao lâu như La Đông Thanh cũng cảm thấy một loại cảm giác thỏa mãn và tự hào.

Dương Y lại trực tiếp thành trợ thủ của Du Nhị Hổ, tiến vào dược phẩm Lạc Nguyệt. Cô cũng không nghĩ ra ban đầu ở trên xe lửa cùng Nhị Hổ với Diệp Mặc ngẫu nhiên gặp nhau, lại có cơ duyên lớn như ngày hôm nay. Hiện giờ bạn học của cô đều muốn đi vào Lạc Nguyệt công tác, nhưng Lạc Nguyệt không còn như lúc trước, yêu cầu để vào cửa cũng trở nên rất cao.

Hàn Yên nghĩ đến chỉ có Quảng Hàn môn các cô mới có thể đi vào Lạc Nguyệt mở môn hộ, nhưng cô thật không ngờ đến đại môn phái như 'Liên hàng Tĩnh Trai' cũng đi tới Lạc Nguyệt, ngoài ra còn có vài môn phái nhỏ cùng lúc đi tới Lạc Nguyệt.

Còn có lúc Lương Tuấn và Lục Na từ Bắc Sa đi ra nhìn thấy Diệp Tinh, rốt cuộc hiểu rõ vì sao máy gây nhiễu của Lạc Nguyệt lại khủng bố như vậy.

Người khác không biết bản lĩnh của Diệp Tinh, không có nghĩa là các cô không biết.

Đại biểu các quốc gia đều đến tìm Lạc Nguyệt hợp tác. Các quốc gia đều thanh minh, thừa nhận địa vị chủ quyền của Lạc Nguyệt, đồng thời phái thủ lĩnh bắt đầu tiến hành thăm hỏi Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc rất không thích mấy cái này, hắn đều giao cho Hư Nguyệt Hoa, cuối cùng dứt khoát đẩy Hư Nguyệt Hoa lên làm chủ.

Hư Nguyệt Hoa biết năng lượng của Diệp Mặc, cô biết Diệp Mặc không thích những việc vặt này, hơn nữa cô cũng hiểu được chí của Diệp Mặc không đây. Cho nên đối với việc tiếp quản Lạc Nguyệt cũng không chối từ. Đương nhiên, trong nội tâm cô rất rõ ràng, các quốc gia nhắc đến viếng thăm hữu nghị, mười người thì mười người đều nhắm tới máy gây nhiễu hùng mạnh của Lạc Nguyệt.

Hư Nguyệt Hoa đương nhiên biết, máy gây nhiễu của các cô tuy rằng tiên tiến, nhưng so với cái máy gây nhiễu cố định nguyên bản mà lúc trước Lạc Nguyệt nói, quả thực chính là kiến gặp voi, hoặc là nói căn bản không thể so sánh.

Nhưng những điều này người khác không biết, nếu người khác không biết, đương nhiên là có thể bán ra rồi.

Một cái máy gây nhiễu bán ra với giá trên trời, một tỷ đô la Mỹ, mà lúc dây chuyền sản xuất máy gây nhiễu của Lạc Nguyệt còn chưa hoàn toàn xây xong đã nhận được một trăm cái đơn đặt hàng.

Đến Diệp Mặc không thể không thừa nhận, kinh doanh vũ khí đạn dược so với dược phẩm Lạc Nguyệt kinh doanh dược phẩm in tiền kia còn lãi nhiều hơn.

Một khoản tiền lớn chảy vào Lạc Nguyệt Thành, từng khoản tiền lớn lại chảy ra, sau đó từng thuyền từng thuyền chở các loại tài liệu đều bốc dỡ

hàng ở bến tàu của Lạc Nguyệt.

Lạc Nguyệt Thành lấy tốc độ mắt thường thấy được biến hóa mỗi ngày một bộ dáng, đây chỉ có người thực sự sống ở Lạc Nguyệt mới có thể cảm nhận rõ ràng.

Đồng thời, Lạc Nguyệt tuyên bố thành lập cơ cấu chính phủ của mình, đồng thời Lạc Nguyệt tuyên bố thành lập đơn vị tiền tệ của mình, mà viện tiên liệu Lạc Nguyệt nổi tiếng thế giới khôi phục thu phí như bình thường.

Đứng ở một chỗ trên núi cao của Lạc Nguyệt, nhìn Lạc Nguyệt Thành biến chuyển từng ngày, Diệp Mặc âm thầm cảm thán, sau khi mình đến nơi này, tuy rằng tu luyện không tiến bộ mấy, nhưng cũng coi là có chút thành tích. Ít nhất hắn đã thành lập nên một thành thị thuộc về mình, và bảo vệ nó.

Một mùi thơm nhạt nhạt từ phía sau lưng truyền đến, Diệp Mặc biết đó là Ninh Khinh Tuyết.

Hắn tự tay đem Ninh Khinh Tuyết ôm vào trong lòng, trong lòng có chút kích động. Hắn biết sở dĩ nhất định phải thành lập một thành thị thuộc về mình, nguyện vọng của Ninh Khinh Tuyết cũng chiếm một phần rất lớn.

-Anh rốt cục cũng hoàn thành nguyện vọng của chúng ta, đã thành lập nên Lạc Nguyệt Thành.

Diệp Mặc nhìn cảnh xây dựng khí thế ngất trời phía xa, trong lòng bỗng nhiên có một chút cảm giác thành tựu.

-Cảm ơn...

Ninh Khinh Tuyết biết Diệp Mặc sở dĩ phải thành lập một thành trì như vậy, một phần nguyên nhân rất lớn có quan hệ với nguyện vọng của chính mình. Cô vẫn hy vọng một cuộc sống vô ưu vô lự im lặng bình yên, hiện tại Lạc Nguyệt Thành chính là một chỗ như vậy.

Ninh Khinh Tuyết còn chưa dứt lời, Diệp Mặc đã biết cô muốn nói cái

gì, chỉ dùng miệng ngăn chặn môi của cô.

Thật lâu sau, Ninh Khinh Tuyết thở dốc một chút, nhéo Diệp Mặc một cái, hờn dỗi nói:

- Giữa ban ngày ban mặt, buổi tối trở về...

Diệp Mặc cười ha hả, nhìn bầu trời xa xăm nói:

- Khinh Tuyết, anh sẽ chờ em đến Trúc Cơ, nếu...

Diệp Mặc còn chưa dứt lời, đã bị Ninh Khinh Tuyết ngăn lại:

- Em không thèm để ý đến Trúc Cơ, em chỉ cần ở bên anh là tốt rồi. Vừa nghĩ tới em thiếu chút nữa bỏ lỡ anh, em lại có chút sợ hãi. Nếu như không có anh, có lẽ cả đời này em cứ không có chút vui vẻ nào như vậy, cảm ơn anh, đã để cho em biết yêu là như thế nào, khiến cho em vui vẻ, khiến cho em khó mà….

Thấy Ninh Khinh Tuyết trong lòng có chút động tình, Diệp Mặc vuốt ve tóc của nàng, trong lòng bỗng nhiên có chút bùi ngùi.

-Nếu ngày đó em không tự mình tìm tới Thần Nông giá, chúng ta có phải sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ không?

Thanh âm của Ninh Khinh Tuyết rất nhẹ nhàng, ánh mắt của cô có chút mông lung, ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc càng thêm dịu dàng.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, nếu ngày đó Ninh Khinh Tuyết không đi Thần Nông giá, không tìm được mình, như vậy kết quả sẽ như thế nào?

Có lẽ mình đã đã chết đi? Cho dù là không chết, trong lòng của hắn cũng sẽ không nhớ kỹ còn có một Ninh Khinh Tuyết nữa. Trong lòng của hắn, lúc trước chính là Ninh Khinh Tuyết kia bất kể là đính hôn với hắn, hay từ hôn hắn, đều sẽ không khiến hắn động lòng nửa phần. Trong lòng của hắn chỉ có Lạc Ảnh mà thôi, không có bất kỳ bóng dáng cô gái nào khác.

Bỗng nhiên Ninh Khinh Tuyết gắt gao ôm chặt Diệp Mặc, dường như sợ Diệp Mặc biến mất:

- May mà em đã đi, nếu em không đi, có lẽ em sẽ vĩnh viễn mất đi anh. Em không biết bây giờ em mất đi anh sẽ như thế nào nữa, có lẽ em sẽ điên mất...

Cô không biết Diệp Mặc yêu cô từ lúc nào, nhưng khẳng định không có quan hệ với vẻ đẹp của cô. Cô nghĩ tới Tô Tĩnh Văn, còn có tâm tư của Tô Tĩnh Văn đối với Diệp Mặc. Trực giác của phụ nữ làm cho cô phát hiện cô gái không kém cỏi hơn so với cô này cũng thích Diệp Mặc, nếu ngày đó người đi Thần Nông giá cứu Diệp Mặc chính là Tô Tĩnh Văn thì sẽ như thế nào?

Diệp Mặc yêu thương ôm chặt Ninh Khinh Tuyết, chậm rãi nói:

- Khinh Tuyết, em và Tố Tố giống nhau, đều là cô gái ưu tú nhất. Được bất cứ ai trong các em ưu ái cũng là phúc khí mà Diệp Mặc anh tu luyện ba đời. Từ khi anh mở mắt ra nhìn thấy em đầu tiên ở vách núi Thần Nông giá kia, anh đã biết anh không thể quên em. Từ khi anh vuốt ve từng vết thương trên người em, còn thấy một trái cây bị cắn một miếng kia, anh biết anh đã yêu em rồi. Cảm ơn em, Khinh Tuyết...

Ninh Khinh Tuyết mạo hiểm cửu tử nhất sinh đi vào Thần Nông giá, chỉ vì cứu hắn. Sau đó lại mạo hiểm ngã xuống vách núi, vì hắn thu thập mấy quả trái cây. Cho dù là chính cô cũng rất đói cũng không ăn mấy trái cây kia, chỉ dám cắn một miếng mà thôi.

Mà cô cắn một miếng kia, không phải là bởi vì cô muốn ăn, mà là vì cô sợ trái cây kia có độc. Tình cảm sâu nặng như vậy, Diệp Mặc làm thế nào có thể quên? Hắn không phải người vô tình, thậm chí hắn còn rất chung tình. Hắn nợ Lạc Ảnh, hắn đã yêu Lạc Ảnh. Hắn làm sao không nợ Ninh Khinh Tuyết đây? Làm sao không yêu Ninh Khinh Tuyết đây?

Ninh Khinh Tuyết nghĩ tới Tố Tố, hơi sửng sốt, đó là dì của cô. Tuy

nhiên cô rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, đừng nói Tố Tố không phải là dì ruột của cô, thậm chí tuổi tác so với cô cũng không hơn nhiều lắm, cho dù là dì ruột của cô, cô cũng không muốn rời xa Diệp Mặc.

-Ưm...

Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt cũng không nhớ rõ nơi này là đỉnh núi, không nhớ rõ bây giờ là ban ngày. Bọn họ đã rơi vào những nụ hôn nồng nhiệt, không thể tự kềm chế.

Xa xa, Lạc Phi thấy hai người gần như dính vào nhau, âm thầm thở dài. Cô có chút lo lắng cho tiểu sư muội Lạc Huyên, cô là người từng trải, đương nhiên nhìn ra Lạc Huyên thích Diệp Mặc. Nhưng Ninh Khinh Tuyết bất kể ngoại hình và sự dịu dàng đối với Diệp Mặc cũng sẽ không thua kém Lạc Huyên, hơn nữa hai người còn cả ngày cùng một chỗ.

Cũng không biết qua bao lâu, hai người mới ngừng lại, chỉ nhìn đối phương không nói gì, có lẽ lúc này mới chân chính là vô thanh thắng hữu thanh.

Ninh Khinh Tuyết đỏ mặt, thân thể của cô có chút nóng lên, đáy lòng của cô có chút ẩm ướt, thậm chí hô hấp cũng có chút thở dốc. Cô không ngại Diệp Mặc làm bất cứ chuyện gì với cô, cô thích hắn. Diệp Mặc cũng như vậy, chỉ có điều hắn có Thanh Tâm quyết, còn có thể khắc chế ý nghĩ của chính mình.

-Khinh Tuyết, anh phải đi ra ngoài một chút, nếu trong ba năm chúng ta không có cách nào đạt đến Trúc Cơ, Tố Tố vẫn không có tin tức, chúng ta sẽ tổ chức một hôn lễ lớn tại Lạc Nguyệt Thành.

Diệp Mặc nhẹ nhàng nói, hắn sợ lời của hắn sẽ làm Ninh Khinh Tuyết thất vọng.

-Em chờ anh...

Giọng điệu Ninh Khinh Tuyết giống như đến từ chân trời, lại giống như

đến từ đáy lòng của Diệp Mặc.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 584

Chẳng Qua Lúc Ấy Thấy Buồn Rầu

Hiện giờ Lạc Nguyệt đã đi vào quy củ, hơn nữa Diệp Mặc tin tưởng, cho dù có một số quốc gia muốn có được Lạc Nguyệt, cũng sẽ không dễ dàng khiêu khích. Thời gian Lạc Nguyệt xây dựng càng dài, như vậy lực lượng Lạc Nguyệt lại càng dày.

Cho nên Diệp Mặc muốn đi ra ngoài làm một ít chuyện của mình, vì việc xây dựng Lạc Nguyệt Thành, đã làm hắn trễ nãi rất lâu. Đối với một người tu luyện mà nói, hắn nên dùng tinh lực chủ yếu đặt vào việc tu luyện và tìm kiếm tài nguyên tu luyện là trên hết.

Còn có một điều, Diệp Mặc muốn đi tìm một con tiểu hồ ly màu trắng, nếu con cáo tuyết nhung kia thật sự có thể tìm được linh thạch và linh dược cùng loại, như vậy hắn mới thành công được.

Đương nhiên quan trọng nhất là, Diệp Mặc muốn đi tìm Lạc Ảnh, hắn tuy rằng đều yêu Khinh Tuyết và yêu Lạc Ảnh, nhưng hắn vẫn không muốn hôn lễ của mình lại thiếu Lạc Ảnh. Bất kể kiếp trước và kiếp này, bất kể là sư phụ lúc trước hay là Tố Tố hiện giờ, Lạc Ảnh ở trong lòng Diệp Mặc luôn không thay đổi.

Lần trước hắn ở sa mạc Takla Makan đã biết được tin tức của Lạc Ảnh, nhưng bởi vì sự tình Lạc Nguyệt nên không có cách nào tiếp tục đi điều tra, lần này nhất định phải đi điều tra một chút.

Lúc chạng vạng tối, Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết mới trở lại chỗ ở, nhưng thật không ngờ Hàn Yên đã đợi hắn rất lâu rồi.

Thấy Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết trở về, Hàn Yên lập tức liền đứng lên.

- Hàn Yên, em tìm anh có việc gì?

Diệp Mặc kỳ quái nhìn Hàn Yên, theo lý mà nói khi các cô tu luyện sẽ rất ít khi đi ra ngoài, hơn nữa cái chỗ kia cô tìm được cũng rất hẻo lánh, non xanh nước biếc. Sau đó 'Liên hàng Tĩnh Trai, đã xây xong sơn môn ở cùng chỗ thung lũng này, tất cả những thứ đó vẫn là nhờ Diệp Mặc giúp.

Sắc mặt Hàn Yên có chút không tự nhiên, cô chưa bao giờ nghĩ lúc trước cô cùng Lý Hồ đến Yến Kinh để báo thù Diệp Mặc, nhưng hiện giờ lại có thể đến nước này.

- Là ông nội của em bảo em tới hay sao? Lại là vì máy gây nhiễu nữa chứ gì? Những thứ đó em chỉ cần nói với chị Nguyệt Hoa là được rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn cảm giác việc này Hàn Yên không nên ra mặt, cô nên cố gắng tu luyện. Bởi vì đối với việc máy gây nhiễu, Diệp Mặc sẽ không động tay động chân với bất kỳ một quốc gia nào, chỉ cần có tiền là tốt rồi. Cho nên Hàn Yên không cần phải đến mở cửa sau này.

Hàn Yên lắc lắc đầu, - Không phải, mặc dù là ông nội của em để cho em tới đây, tuy nhiên cũng không phải chuyện máy gây nhiễu gì. Ông nội của em muốn mời anh đi Yến Kinh, nếu không phải là bởi vì tình huống đặc thù, ông nội của em sẽ chủ động lại đây một chuyến.

Diệp Mặc lập tức hiểu được, Hàn Tại Tân đại diện cho quân đội Hoa Hạ, nếu tại thời điểm mẫn cảm này, ông ta đến Lạc Nguyệt quả thật không hợp thích lắm.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Được, anh vốn cũng định đi ra ngoài một chuyến, đến lúc đó thuận tiện đi Yến Kinh một chuyến. Lão Hàn còn nợ anh một lượng khoáng thạch lớn, anh phải đi đòi về.

Hàn Yên nói câu cảm ơn có chút mất tự nhiên, lúc này mới xoay người

rời đi.

Cô là thật sự cảm tạ Diệp Mặc, để sư môn của nàng có thể có được nơi tu luyện tốt như vậy ở Lạc Nguyệt.

Chuyện cáo tuyết nhung gác qua một bên, sau khi Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt, muốn đi Ninh Hải thăm em gái Đường Bắc Vi, tuy rằng Đường Bắc Vi thích Ninh Hải, không muốn rời đi. Nhưng Diệp Mặc lại có chút không yên tâm cho lắm, sau khi cho nàng không ít Hỏa Cầu phù, còn thường xuyên đến thăm nàng.

'Tây Hồ nhân gia"; Ninh Hải. Đây là nơi sau khi Diệp Mặc tới nơi này, lần đầu tiên ăn cơm ở chốn này. Lúc này hắn đi qua 'Tây Hồ nhân gia", bất chợt không khỏi nhớ lại. Lần đó là Tô Tĩnh Văn mời cơm, Tô Tĩnh Văn chẳng những giúp hắn làm một việc mà còn mời hắn ăn cơm ở trong này.

Thực tế mà nói, hắn quen Tô Tĩnh Văn trước khi quen Ninh Khinh Tuyết. Diệp Mặc theo bản năng đem thần thức quét về phía 'Tây Hồ nhân gia"; lại phát hiện nơi mà lần trước hắn và Tô Tĩnh Văn ăn cơm, Tô Tĩnh Văn một mình ngồi ở bên trong có chút sững sờ.

Đã nhìn thấy cô, hơn nữa Diệp Mặc vẫn có thiện cảm rất lớn đối với Tô Tĩnh Văn, hắn lập tức liền tiến vào quán cơm này, thậm chí ngay cả chị chủ Phương xinh đẹp kia cũng không chào hỏi.

- Tĩnh Văn, cô sao lại một mình ngồi ở chỗ này? Cô không phải cùng Bắc Vi ở cùng một chỗ sao?

Diệp Mặc đẩy cửa phòng ra, cười hỏi.

- Diệp...

Tô Tĩnh Văn bỗng đứng lên, nàng cười thật tươi đứng ở trước mặt Diệp Mặc, theo bản năng dụi dụi con mắt. Vừa nghĩ đến hắn, làm thế nào hắn liền hiện ra ở trước mặt của mình rồi hả? Mình không phải mơ hả?

- Cô không sao chứ?

Diệp Mặc theo bản năng muốn giơ tay nắm lấy cổ tay Tô Tĩnh Văn.

Không nghĩ tới Tô Tĩnh Văn lại đột nhiên giơ tay bắt lấy tay Diệp Mặc trước, - Anh đúng là Diệp Mặc, anh, anh làm sao biết tôi ở trong này?

- Thời gian dài như vậy đừng nói là quên tôi rồi nhé, cô mà quên thì cũng quá nhanh rồi đó. Tôi là đi ngang qua nơi này, nhớ tới lần đầu tiên cô mời tôi ăn cơm chính là ở trong này, cứ tới đây nhìn, không nghĩ tới cô cũng ở đây. Tuy nhiên, cô thật ra càng ngày càng đẹp.

Diệp Mặc nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên Tô Tĩnh Văn đưa hắn về từ đồn cảnh sát, về phần Tô Tĩnh Văn càng ngày càng đẹp, những lời này là nói thật. Diệp Mặc cũng biết, đây hẳn là hiệu quả của 'Trú Nhan Đan".

Tô Tĩnh Văn mắt đỏ lên, ngay sau đó mặt cũng đỏ lên, cô đang kích động, nên đã quên tay Diệp Mặc còn đang bị cô nắm trong tay.

- Cảm ơn anh còn nhớ tới tôi…

Tô Tĩnh Văn lại cảm thấy lúc này cô thật sự không tìm được lời gì để nói.

Diệp Mặc cảm giác Tô Tĩnh Văn đối với hắn có chút không bình thường, nhưng hắn có Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đã rất thỏa mãn rồi. Hắn trong lúc nhất thời không ngờ cũng không tìm thấy lời nói thích hợp để dỗ dành Tô Văn.

Cửa lại bị mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi cầm một bó hoa hồng đứng ở cửa, y giật mình nhìn Tô Tĩnh Văn đang nắm lấy tay Diệp Mặc, cũng sững sờ ở đó.

Tô Tĩnh Văn lúc này mới phản ứng lại, tay Diệp Mặc vẫn bị cô bắt lấy, cô mặt đỏ lên, khẩn trương buông ra. Trong nháy mắt, không khí hiện trường trầm mặc có chút quỷ dị.

- Ách, rất xin lỗi, anh không biết hai người đang hẹn hò, anh đi trước.

Diệp Mặc lúc này mới biết được hoá ra Tô Tĩnh Văn đã cùng người khác hẹn gặp mặt ở chỗ này, chính mình đến không phải làm bóng đèn sao?

Trong lòng của hắn hơi có chút không thoải mái, tuy nhiên lập tức tỉnh lại. Mình không thể cho Tô Tĩnh Văn bất kỳ vật gì, cô và người khác hẹn hò sao mình lại không thoải mái? Điều này cũng thật là bá đạo. Nghĩ đến đây Diệp Mặc âm thầm lắc lắc đầu, theo bản năng phản ứng có chút không vừa lòng đối với chính mình.

- Đúng rồi, Bắc Vi ở nhà không?

Diệp Mặc trước khi đi hỏi - A, ngày hôm qua Bắc Vi nói đi tham gia cuộc họp mặt với bạn học, nói hôm nay trở về. Nhưng tôi đã đợi cô ấy một ngày, cô ấy vẫn chưa có trở về, cho nên một mình buồn...

Tô Tĩnh Văn trả lời theo bản năng.

Họp mặt với bạn học? Diệp Mặc trong lòng hơi sửng sốt, xem ra Bắc Vi đi Đàn Đô. Mình muốn đi dãy núi Hoành Đoạn tìm 'Khổ mười nam", còn vào trận pháp nội ẩn môn, vừa lúc đi qua Đàn Đô, thuận tiện đi thăm em gái.

- Cảm ơn cô nhé, không quấy rầy hai người nữa, tạm biệt.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác không được thoải mái, hắn cảm giác mình có chút ngụy quân tử. Tô Tĩnh Văn và hắn chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi, mà mình quả thật luôn xem cô ấy là bằng hữu, một người bạn và người khác hẹn hò, hắn làm sao lại không thoải mái?

Dùng sức lắc lắc đầu, Diệp Mặc rất nhanh ra khỏi 'Tây Hồ nhân gia";

- A, Diệp Mặc, anh chờ tôi một chút, không phải như anh nghĩ...

Thời điểm Tô Tĩnh Văn kịp phản ứng lại, Diệp Mặc đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, cô lập tức liền đuổi theo.

- Tĩnh Văn...

Tên con trai đang cầm bó hoa tươi thấy Tô Tĩnh Văn vội vã chạy xuống lầu, cũng gọi lại một câu.

- Chương Lai Bân, làm sao anh biết tôi ở 'Tây Hồ nhân gia"? Người tôi thích chỉ có một, anh ấy không phải anh, rất xin lỗi, tôi đi đây.

Nói xong Tô Tĩnh Văn không đợi người con trai này trả lời, liền vội vã lái xe rời khỏi.

Trong nội tâm nàng đang hối hận, không phải hối hận vì sự tình hôm nay, mà là hối hận vì chuyện lúc ban đầu. Lúc trước cô rõ ràng có thiện cảm với Diệp Mặc, thậm chí sau đó có chút thích hắn. Nhưng do sự kiêu ngạo của nàng làm cho nàng không muốn thừa nhận việc này, thậm chí sau khi biết chuyện Ninh Khinh Tuyết cùng Diệp Mặc giả kết hôn, trong nội tâm nàng vẫn không thoải mái, cô cảm giác mình giống như đã bỏ lỡ cái gì đó.

Sự thật quả nhiên cô không có đoán sai, Ninh Khinh Tuyết sau một thời gian ngắn ở cùng một chỗ với Diệp Mặc, không ngờ thật sự đã yêu Diệp Mặc, mà Diệp Mặc dường như cũng thích Ninh Khinh Tuyết, việc này cô không chỉ nghe Lý Mộ Mai nói một lần.

Cũng đúng, Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc cả ngày đều ở bên trong cái tiểu viện kia tại Ninh Hải, không sinh ra cảm tình mới là việc lạ. Nghe Lý Mộ Mai nói, hai người thậm chí còn ngủ chung một căn phòng.

Nói thật lòng, nếu không phải có cảm tình đặc biệt với Diệp Mặc, cô cũng sẽ không cất giữ món quà Diệp Mặc tặng cho đến hôm nay, cô cũng sẽ không để Diệp Mặc cùng cô nhảy điệu nhảy đầu tiên. Nàng là người tới trước, tuy nhiên lại thua bởi người đến sau là Ninh Khinh Tuyết. Lúc trước cô biết rõ phong cách làm người của Diệp Mặc hơn so với Ninh Khinh Tuyết, hoặc là nói hiểu rõ Diệp Mặc hơn một ít, chỉ là bởi vì kiêu ngạo và chờ đợi hoặc là không dám thừa nhận, mới mất đi mối tình đầu quý giá nhất kia.

Cô thừa nhận Ninh Khinh Tuyết càng dũng cảm hơn so với cô, thời điểm biết mình thích Diệp Mặc, cô không có bảo thủ mà theo đuổi người mình thích. Cho tới hôm nay, cô vẫn như cũ không biết vì sao một người phụ nữ cao ngạo như Ninh Khinh Tuyết lại khăng khăng một mực đi yêu Diệp Mặc như vậy.

Lần đó Ninh Khinh Tuyết hỏi cô cách dùng bùa, cô chỉ biết Ninh Khinh Tuyết hẳn là đi tìm Diệp Mặc. Lần đó hẳn là rất nguy hiểm? Có lẽ Diệp Mặc vì lần đó mới thích Ninh Khinh Tuyết đấy.

Tô Tĩnh Văn lái xe rất nhanh, nghĩ đến đây, trong lòng lại thở dài.

Nhìn Tô Tĩnh Văn lái xe, Chương Lai Bân buồn bã buông hoa tươi trong tay xuống. Tuổi thơ của y vô cùng cao ngạo, thông minh hơn người, hơn nữa lại là công tử của Bí thư Thành ủy, vóc người lại đẹp trai, phong độ. Cho nên vẫn chính là hoàng tử bạch mã tốt nhất trong lòng các cô gái.

Mà Chương Lai Bân cũng rất biết giới hạn, y khác với đại bộ phận công tử khác chính là chưa bao giờ đi ra ngoài lêu lổng. Đối với phụ nữ lại không xằng bậy, tuy rằng hậu trường của y đủ cứng, nhưng y lại không có bất cứ quan hệ nào với tất cả người trong nhà của mình, tất cả y đều dựa vào chính mình phấn đấu mới có được.

Đây là lần đầu tiên y chủ động theo đuổi một cô gái, nhưng không nghĩ tới hao tổn tâm sức lại liên tiếp bị cự tuyệt.

Diệp Mặc lúc này đã đứng ở cửa trường đại học sư phạm Đàn Đô, hắn cảm giác em gái đến Đàn Đô tham gia họp mặt bạn học hẳn là không cần quá hai ngày, máy bay từ Ninh Hải đến đây chỉ cần một giờ đã đến. Hơn nữa Bắc Vi ở Ninh Hải còn có một bồn hoa phải chăm sóc, cô nhất định tham gia họp mặt xong sẽ trở về, nhưng hiện tại cô đã ở Đàn Đô một đêm rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 585

Mời Khách

Trường đại học sư phạm Đàn Đô, đây là lần thứ hai Diệp Mặc tới đây, lần đầu tiên tới là vì tìm Đường Bắc Vi, lần thứ hai tới vẫn là vì sang đây thăm Bắc Vi.

Diệp Mặc nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên tới, hắn ở trong này tiêu diệt Nhiếp Vô Biên. Lúc trước chính là Khiêm Hòa tay sai của Nhiếp Vô Biên cấu kết với bảo vệ của trường học, đem Đường Bắc Vi giam lỏng ở trong trường, kết quả cũng bị Diệp Mặc tiêu diệt.

Không biết bây giờ trường đại học sư phạm Đàn Đô có còn giống như trước đây hay không, Diệp Mặc lững thững đi vào vườn trường. Bảo vệ không chặn hắn lại, hơn nữa học sinh ra vào cũng rất nhiều, cũng không có thấy bảo vệ tới chặn ai. Xem ra nơi này có chút không giống trước kia, ít nhất mấy tên bảo vệ hoành hành ngang ngược đã không thấy.

- Đó là Diệp thần y… anh của Đường Bắc Vi?

Một giọng nữ trong trẻo đã cắt đứt suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc quay đầu lại thấy một cô gái mặt tròn da trắng nõn hiện ra ở trước mặt hắn, trên mặt cô bé này còn mang theo niềm vui bất ngờ.

- Em là Viện Viện?

Diệp Mặc nghĩ tới, lúc trước chính là cô gái tên Viện Viện này cho Diệp Mặc mượn điện thoại di động, sau đó bị Khiêm Hòa dẫn người tới chặt đứt hai chân, cuối cùng chính mình đã cứu cô.

- Vâng, là em, anh Diệp, anh là đến tìm Bắc Vi ư. Thật không nghĩ tới có thể ở đại học sư phạm nhìn thấy anh, thật sự là quá may mắn. Bắc Vi ngày hôm qua đều nói đã lâu không thấy anh.

Túy Viện Viện biết rất rõ bản lĩnh của Diệp Mặc, hơn nữa cô vẫn rất cảm kích đối với Diệp Mặc. Nếu không nhờ Diệp Mặc, chân cô hiện tại đã bị cắt rồi.

Gặp được một người quen, Diệp Mặc trong lòng đương nhiên rất vui, lập tức nói:

- Đúng vậy, anh là tới tìm Bắc Vi đấy, Bắc Vi đâu rồi?

- Ngày hôm qua Bắc Vi và chúng em cùng nhau ở 'Nhà hàng Tây Lũng", tham gia họp mặt bạn học, sau đó cô ấy nói gặp một người quen ở khách sạn, liền đi trước rồi. Cô ấy nói tối nay sẽ trở về ở cùng em đấy, nếu không thì anh Diệp, anh ở lại chỗ này trước, đợi Bắc Vi trở về rồi cùng đi. Em cứ nói phải mời anh ăn bữa cơm nhưng vẫn không có cơ hội, hôm nay anh nhất định phải cho em cơ hội này.

Túy Viện Viện hồi đáp.

Trong nội tâm nàng ý tưởng muốn mời Diệp Mặc ăn cơm vẫn còn có, nhưng Diệp Mặc rất khó gặp, ngay cả Bắc Vi ở Ninh Hải đều rất ít tới đây. Còn là mình cố ý đi Ninh Hải thăm Bắc Vi vài lần, cho nên lần này Diệp Mặc đến Đàn Đô, cô bất kể như thế nào cũng phải bắt được cơ hội lần này, mời Diệp Mặc ăn bữa cơm.

Đối với Túy Viện Viện Diệp Mặc trong lòng vẫn rất cảm kích, tuy rằng cô cũng không có làm gì giúp hắn, nhưng dưới tình huống đó lại có thể cho hắn mượn di động, đã nói lên con người nàng không tồi.

- Bắc Vi nói buổi tối trở về sao? Điện thoại di động của nó sao lại tắt máy chứ?

Diệp Mặc tuy rằng không lo lắng Đường Bắc Vi, nhưng cô dù sao cũng

là một cô gái.

Túy Viện Viện lập tức đã nói:

- Hẳn là hết pin rồi, lúc chúng em đi ăn cơm, điện thoại di động của cô ấy cũng sắp hết pin rồi. Anh yên tâm đi, Bắc Vi nói buổi tối trở về khẳng định sẽ trở lại.

- Người quen kia em có biết là ai không?

Diệp Mặc mặc dù biết Đường Bắc Vi trên người có một ít Hỏa Cầu phù lục, còn có pháp khí hộ thân, nhưng cũng biết người quen của cô không có nhiều, ngoại trừ bạn học ra, chính là vài người ở Ninh Hải mà thôi.

Túy Viện Viện lắc lắc đầu - Không biết, em ở bên cạnh Bắc Vi cũng nhìn thoáng qua một chút, chỉ là một cái bóng dáng mà thôi, hẳn là một người đàn ông trung niên.

Đàn ông trung niên? Diệp Mặc nhíu nhíu mày.

- Anh Diệp, anh không cần lo lắng, chúng ta đi ăn cơm trước, sau khi cơm nước xong, Bắc Vi sẽ trở lại thôi.

Túy Viện Viện sợ Diệp Mặc lo lắng, vội vàng nói. Cô biết hiện tại trị an Đàn Đô không giống như trước kia, từ lần trước trường đại học sư phạm Đàn Đô xảy ra chuyện nữ sinh Thiến Thiến về sau, Bí thư Đảng ủy Công an Đàn Đô, Thị trưởng và cục trưởng Cục Cảnh Sát tất cả đều bị đổi hết rồi, hiện tại Đàn Đô tuy rằng không thể nói là không nhặt của rơi trên đường, nhưng so với trước kia thì đã tốt hơn gấp mấy trăm lần rồi.

- Vậy được rồi, chúng ta đi 'Nhà hàng Tây Lũng"

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn phải ở chỗ này đợi Bắc Vi trở về.

Dù sao lần này hắn muốn đi ra ngoài, nếu chẳng may hắn tìm được nơi vào tiểu thế giới, còn không biết lúc nào sẽ trở về, cho nên phải dặn dò Bắc

Vi một chút. Lúc cần thiết, hắn thậm chí muốn Bắc Vi ở lại Lạc Nguyệt.

Túy Viện Viện lại cười giảo hoạt - Anh Diệp, hôm nay em quyết định xa xỉ một chút, chúng ta không đi tới 'Nhà hàng Tây Lũng"; mà chúng ta tới 'Kim châu chân vị"; ăn chơi xa hao một lần. 'Kim châu chân vị", tuy rằng không phải quán ăn sang trọng nhất Đàn Đô, nhưng cũng là một nơi đắt nhất. Nghe nói đồ ăn ở đó hương vị rất tuyệt, em vẫn muốn đi xem thử, nhưng không có cơ hội, lần này cuối cùng là viện cớ được rồi, anh Diệp, ngàn vạn lần anh không được từ chối đấy. Nếu không nhờ anh, em hiện tại cũng không có cách nào đứng lên.

Diệp Mặc nhìn ánh mắt Túy Viện Viện, biết cô nói rất thật lòng. Đành phải nói:

- Được rồi, chắc em đã đi làm rồi chứ.

Túy Viện Viện lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy, công việc của em vẫn có quan hệ với anh đấy. Anh còn nhớ Hồ Dương chứ, chính là viện trưởng bệnh viện Đàn Khang. Bởi vì ông ta muốn kết giao với anh, cho nên liền chủ động tìm tới hiệu trưởng đại học sư phạm Đàn Đô để giúp em tìm một công việc, hiện tại em đang là giảng viên của trường đại học sư phạm Đàn Đô đấy.

Dường như đã nhìn ra sự do dự của Diệp Mặc, Viện Viện lập tức nói:

- Anh Diệp, anh yên tâm đi, Bắc Vi trở về khẳng định trước tiên sẽ gọi điện thoại cho em đấy.

- Tốt lắm, chúng ta đi 'Kim châu chân vị";

Diệp Mặc biết rằng hắn chỉ có thể đi theo Túy Viện Viện, bằng không cũng không thể xin lại số điện thoại của Túy Viện Viện. Hơn nữa hắn đã đợi hơn một canh giờ ở trường đại học sư phạm, ngoại trừ Túy Viện Viện con đường này, không có biện pháp khác rồi.

'Kim châu chân vị", mặc dù chỉ là một quán cơm, nhưng là quán cơm đắt nhất ở Đàn Đô thậm chí là đắt nhất trên toàn bộ tỉnh Hồ Trung. Thậm chí rất nhiều khách sạn năm sao cũng không đắt như 'Kim châu chân vị", nhưng ";Kim châu chân vị" dù là như vậy vẫn là chật kín người ngồi.

Túy Viện Viện có một bạn học làm việc ở 'Kim châu chân vị", muốn mua đồ ăn thông qua cái quan hệ này, mới miễn cưỡng đặt được một gian phòng. Nói cách khác, dù là muốn tiêu tiền, nơi này cũng không có chỗ.

Thời điểm Diệp Mặc và Túy Viện Viện đi vào 'Kim châu chân vị", cửa đã đậu đầy đủ các loại xe, loại xe FO như Túy Viện Viện đang dùng lại không thấy ở đây. Giữa đống xe xịn nó có vẻ quá tầm thường.

Tuy nhiên Túy Viện Viện lại không thèm để ý, nàng là con gái, xe tốt xe xịn không có quan hệ gì, hơn nữa cô là tới dùng cơm. Diệp Mặc thì càng không thèm để ý rồi, hắn đi lại đều là dựa vào phi kiếm, không cần nói đến xe, ngay cả máy bay ném một trận bom B2 cho hắn, hắn cũng sẽ không để ý.

Chỉ có điều hai người vừa mới xuống xe, một chiếc xe thể thao mui trần G mang theo thanh âm kiêu ngạo đứng lại bên cạnh FO của Túy Viện Viện.

Trên xe hiện ra một nam một nữ, người con trai kia tuy rằng thoạt nhìn bộ dạng con nhà giàu, tuy nhiên ngoại trừ thời điểm dừng xe có chút khoa trương ra, sau khi xuống xe cũng là có một bộ dạng thân sĩ. Nhưng trên cổ tay y lộ ra một chiếc đồng hồ Patek Philippe với số lượng có hạn, chứng tỏ y cũng là một tên có tiền.

Nhưng người con gái kia, thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, dáng người đúng chuẩn, đầy đặn cũng không xinh đẹp. Tuy rằng mặc quần bò không phải bó sát người, nhưng quần dài kia hiện ra cảm giác thư nhàn, vẫn như cũ không thể ngăn cản cái mông ngạo nghễ ưỡn lên đầy đặn. Hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp và bộ ngực kiên quyết, đây quả thực là một báu vật nhân gian.

Nếu một người phụ nữ biết cách ăn mặc xinh đẹp một chút, có thể nói thậm chí có thể biến thành ngọn lửa trên con đường, nhưng trang phục của

nàng thậm chí có thể dùng thanh thuần để hình dung, ngoại trừ trên cổ đeo một chuỗi vòng cổ trân châu thoạt nhìn có giá trị xa xỉ, những chỗ khác đều có vẻ rất bình thường. Nhưng càng như vậy, lại càng cho thấy sự bất phàm của nàng.

Nhưng Diệp Mặc vừa thấy vòng cổ trân châu kia, chỉ biết sợi giây chuyền này ít nhất phải mấy triệu. Chẳng những viên trân châu không nhỏ, hơn nữa mỗi một viên đều dường như thiên nhiên tạo ra, lớn nhỏ không giống nhau. Người con gái này rất được, thậm chí có thể dùng xinh đẹp để hình dung. Nhưng ở trong lòng Diệp Mặc, người này còn kém xa Khinh Tuyết của mình.

Túy Viện Viện thấy cô gái này lại lập tức có cảm giác khác, ở trong mắt cô, cô vẫn là lần thứ hai nhìn thấy người con gái xuất sắc như vậy. Trong lòng cô, chỉ có Đường Bắc Vi có thể so sánh cùng cô, cho dù là Bắc Vi không thấy được người con gái nhiều hấp dẫn này trước mắt. Ban đầu Túy Viện Viện vẫn cho là Bắc Vi mới là cô gái xinh đẹp nhất, hiện tại xem ra cái nhìn của nàng dường như có chút không ổn, người phụ nữ này tuy rằng không đẹp hơn so với Bắc Vi, nhưng ít nhất sẽ không kém so với Bắc Vi.

Túy Viện Viện tuy rằng không phải đến đây để so sánh với người khác, nhưng một cô gái tuyệt sắc như thế này đứng ở trước mặt cô, làm cho nàng ít nhiều có chút tự ti.

Diệp Mặc chỉ nhìn lướt qua đôi nam nữ này, liền đem ánh mắt nhìn về phía Túy Viện Viện, - Viện Viện, em còn đứng ở chỗ này để làm chi? Chúng ta đi vào nào.

- Đúng rồi, chúng ta đi ăn bữa tiệc lớn.

Túy Viện Viện lập tức tỉnh hồn lại, bây giờ là thời điểm ăn bữa tiệc lớn, không phải thời điểm đến hâm mộ người khác.

Nghe xong hai người đối thoại, ánh mắt phía sau hai người rõ ràng có chút kỳ quái. Bất quá đối với những thứ đó Túy Viện Viện đã không có để ý,

nàng là cô gái có tính cách hướng ngoại, hơn nữa lần này chính là muốn ăn một bữa tốt ở 'Kim châu chân vị.

Nhìn Diệp Mặc và Túy Viện Viện vội vã đi tới 'Kim châu chân vị"; tên con trai kia khẽ mỉm cười nói:

- An Ngưng, hương vị món ăn ở đây nghe nói là tốt nhất trong toàn bộ tỉnh Hồ Trung. Anh cũng là lần đầu tiên tới nơi này, hy vọng sẽ không để cho em thất vọng.

Cô gái kia gật gật đầu, cũng cười cười nói:

- Cám ơn, anh thật đúng là chu đáo, kỳ thật đến bất kỳ chỗ nào ăn cơm cũng có thể mà, không nhất định đến 'Kim châu chân vị ";.

Nói hết lời rồi, người con gái tên là An Ngưng còn đang ngó bóng lưng Diệp Mặc, như thoáng chút suy nghĩ.

Người đàn ông này thoạt nhìn có chút không tầm thường, trên người hắn dường như có một loại cảm giác rất khó nói rõ. Theo lý thuyết người như thế hẳn không phải là người thường mới đúng, nhưng khi nhìn diện mạo bạn gái bình thường của hắn, hơn nữa còn đi một chiếc FO. Ngoại trừ điều này ra, hắn mặc quần áo cũng rất là bình thường, không có một thứ gì là hàng hiệu, phải biết rằng ở 'Kim châu chân vị", ăn một bữa cần phải tốn không ít tiền Đương nhiên điều này cũng không phải chủ yếu nhất, chủ yếu nhất là người đàn ông trẻ tuổi này chỉ có liếc mắt một cái, liền đem ánh mắt dời đi, dường như xem An Ngưng giống như một người bình thường trên đường.

Nếu không phải ánh mắt của những người xung quanh đang nhìn nàng thật giống như dại ra, cô thậm chí cho là mình trở nên xấu rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 586

Thật Sự Không Quyến Rũ Sao?

Kim Châu Chân Vị không phải chỉ thuần túy là gọi thức ăn, mà kiểu bàn ăn công thêm gọi món. Thật giống như ngồi xe taxi, khi mới lên là một giá, sau đó càng đi, giá lại càng tăng. Cái gọi là kiểu bàn ăn, chính là ba loại bàn bạc, bàn vàng, và bàn kim cương. Từ mười ngàn trở xuống là bàn bạc. Từ mười ngàn đến tám mươi ngàn đều là bàn vàng. Mà bàn kim cương là loại 88888 tệ.

Giá của Kim Châu Chân Vị căn cứ vào loại bàn. Bàn thấp nhất chính là 2222 đồng, cao nhất chính là 88888 đồng.

Túy Viện Viện gọi một bàn bạc 8888 đồng. Sau khi gọi loại bàn xong, liền trực tiếp đi vào phòng, thông qua bức bình phong trong phòng để gọi món ăn là được rồi. Đương nhiên cũng có thể đi tới quầy gọi thức ăn cũng được. Tương đối mà nói, cái giá này đã không thấp.

Không nên nhìn Túy Viện Viện chỉ gọi một bàn bạc 8888, nhưng với rượu nước và một vài món ăn phụ, bữa cơm này khẳng định phải vượt quá mười lăm ngàn đồng. Đây vẫn là phải xem anh uống rượu gì. Nếu là rượu cao cấp hơn, nói không chừng mấy lần mười lăm nghìn này cũng không đủ.

- Chúng ta chỉ có hai người, không nên gọi nhiều như vậy. Hơn nữa ăn không hết sẽ lãng phí.

Diệp Mặc thấy Túy Viện Viện gọi đồ ăn đã quá mười lăm nghìn, liền nhắc nhở cô một câu.

Túy Viện Viện mỉm cười.

- Anh Diệp, em thật vất vả mới có một cơ hội mời anh ăn một bữa cơm. Nếu không gọi nhiều một chút, lần sau muốn mời anh, không biết phải chờ tới khi nào.

Diệp Mặc biết Túy Viện Viện muốn cảm ơn, sờ sờ cằm, không tiếp tục phản đối nữa.

Một đôi nam nữ đi theo phía sau Diệp Mặc nghe Túy Viện Viện nói xong, lúc này mới hiểu được, hoá ra người mời khách lần này lại là cô gái kia.

An Ngưng nhíu mày. Cô ta nhận ra Diệp Mặc và Túy Viện Viện cũng không là người có tiền. Nhưng nếu không có tiền còn tới nơi này ăn tiệc lớn, điều này khiến cô ta cảm thấy rất khinh thường. Đương nhiên điều này không phải là chủ yếu nhất. Chủ yếu là không ngờ người đàn ông kia lại dựa vào bộ mặt công tử bột của mình để ăn miễn phí.

- Anh bạn, tôi nghĩ nếu cùng phụ nữ đến ăn cơm, tốt nhất là đàn ông thanh toán tiền chứ. Để một cô gái thanh toán hóa đơn như vậy, có chút mất thân phận.

Người đàn ông dẫn theo An Ngưng đã nhận ra vẻ không thoải mái của cô ta, cười hì hì đi đến bên cạnh Diệp Mặc nói.

Túy Viện Viện lập tức mất hứng. Cô nhìn lướt qua người đàn ông này lập tức nói:

- Tôi mời khách liên quan gì đến anh? Tôi bằng lòng, tôi dùng tiền của mình. Thật đúng là nhàn rỗi xen vào việc của người khác.

Cô gái tên là An Ngưng không ngờ được Túy Viện Viện không biết phân biệt phải trái như vậy. Cô ta thực sự không nhịn được liền ngắt lời nói:

- Vị tiểu thư này, Chí Nhưỡng cũng chỉ có lòng tốt, cô có cần phải làm như vậy không?

- Cô mới là tiểu thư. Cả nhà cô đều là tiểu thư.

Ấn tượng trong lòng Túy Viện Viện đối với An Ngưng vốn không tệ lắm, nhưng chỉ vì điều này đã lập tức giảm xuống.

- Cô...

An Ngưng cảm giác đôi nam nữ trước mặt này thật sự không có bất kì giáo dục gì. Thật giống như người đàn bà chanh chua xấu xa cãi nhau trên phố.

Người đàn ông vừa tiến tới định nói gì lại bị An Ngưng ngăn lại. Bỗng nhiên cô ta nói với người đàn ông kia:

- Chí Nhưỡng, người khác làm gì thì kệ người ta, chúng ta cũng gọi món ăn đi.

- Được, em nói rất đúng. A, bàn thấp nhất chỉ có mấy ngàn đồng? Bàn bạc mấy ngàn đồng này có thể ăn cái gì? Rất mất mặt. Anh bạn, cho tôi tới một bàn kim cương 88888.

Ban đầu người đàn ông kia chắc sẽ không gọi bàn kim cương đắt nhất này, nhưng vừa rồi hai người này không biết phân biệt phải trái, anh ta muốn dùng tiền để làm mất mặt bọn họ.

Diệp Mặc không nói gì, nhưng Túy Viện Viện lại tức giận không nhịn được. Làm vậy không phải muốn làm mất mặt cô sao? Phải biết rằng tuy ở đây có nhiều người ăn cơm, nhưng gọi một bàn bạc 8888 cũng không nhiều lắm. Cô đã gọi đủ cao. Nhưng hai người nói vậy, có khác nào nói cô quá keo kiệt. Ban đầu cô mời Diệp Mặc ăn cơm là chân tâm thật ý. Cứ như vậy, anh Diệp sẽ nghĩ về mình thế nào.

- Hừ, bàn 88888 tôi không phải ăn không nổi...

Túy Viện Viện đã tính đổi một bàn kim cương đắt nhất, lại bị Diệp Mặc ngăn lại.

Thấy Túy Viện Viện mất hứng, Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Viện Viện, hai người chúng ta cũng không phải là heo, gọi nhiều như vậy ăn có hết không? Bàn 8888 đã là quá nhiều rồi. Cứ như vậy đi.

- Anh nói vậy là có ý gì?

An Ngưng nhướng mày, lập tức cảm thấy không thoải mái.

- Tôi có lòng tốt muốn nhắc nhở anh một câu, sao anh nói như vậy? Ai là heo hả?

Lúc này Diệp Mặc mới nhớ ra vừa rồi hai người kia cũng gọi bàn kim cương. Thật lòng mà nói, hắn không có ý chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Hiện tại cô gái này vừa nói, lại bảo vừa rồi mình đã mắng bọn họ.

- Tôi tính tình tốt, không ỷ thế hiếp người, đừng tưởng rằng tôi chắc chắn sẽ không khi dễ người.

Người đàn ông tên Chí Nhưỡng cũng tỏ ra không thoải mái.

Diệp Mặc suy nghĩ. Đây vốn là một chuyện nhỏ, cần gì phải làm ầm ĩ lên. Gã có tiền đi ăn đồ tốt. Vừa rồi mình nói vậy quả thật có thể khiến người ta hiểu lầm. Nghĩ đến đây hắn mỉm cười.

- Vừa rồi tôi nói vậy không phải mắng hai người, tin hay không thì tùy cô. Viện Viện, món ăn chúng ta gọi đã đưa lên rồi. Tôi thật muốn biết rốt cuộc món ăn đắt tiền đó thế nào.

Người đàn ông kia vừa định nổi giận, lại bị cô gái gọi là An Ngưng giành trước một bước. An Ngưng nghe Diệp Mặc nói xong, không ngờ tự nhiên cười nói.

- Vừa rồi là tôi không tốt, là tôi quá nhạy cảm. Tôi tên là An Ngưng, đây là danh thiếp của tôi.

Nói đến đây, cô gái đưa một danh thiếp có in lá phong đỏ qua. Trên danh

thiếp còn có một mùi thơm thoang thoảng.

Mấy người bao gồm của Diệp Mặc đều ngây ngẩn cả người. Cô gái xinh đẹp này thay đổi cũng quá nhanh. Mọi người đều tưởng rằng cô ta muốn trở mặt, nhưng không ngờ lại muốn kết giao với Diệp Mặc. Chỉ cần nhìn tấm danh thiếp tinh xảo, còn có mùi thơm thoang thoảng, đã biết danh thiếp này không phải thứ có thể tùy ý đưa cho người khác.

Ngay cả Chí Nhưỡng cũng sa sầm mặt xuống. Loại danh thiếp này, ngay cả mình cũng không có một cái, không ngờ người đàn ông xa lạ này lại lấy được.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu. Tuy rằng cô gái này rất đẹp, nhưng ánh mắt của cô ta quá cố chấp. Hơn nữa tuy rằng vẻ mặt cô lạnh lùng, nhưng bên trong lại có một hương vị mà Diệp Mặc không thích. Hoặc là nói cô ta là một người có lòng dạ thâm trầm.

Nhưng đối mặt với một cô gái trực tiếp đưa danh thiếp cho, Diệp Mặc không thể từ chối. Nếu làm như vậy sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người ta.

Diệp Mặc mỉm cười, nhận danh thiếp, nói một câu.

- Hiện tại tôi còn chưa có công việc, cho nên không có danh thiếp.

Sau đó, hắn dẫn theo Túy Viện Viện trực tiếp vào phòng riêng.

Tuy rằng không có bất kỳ tâm tư gì đối với Diệp Mặc, nhưng Túy Viện Viện lại không thích cô gái An Ngưng kia. Sau khi vào phòng riêng, cô lập tức nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, tôi thấy cô An Ngưng kia không phải là một người đơn giản. Anh phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc gật đầu ra hiệu không sao. Kỳ thật hắn còn chưa nhìn tới danh thiếp kia đã để vào trong thùng rác. Chỉ có điều chuyện như vậy đương nhiên

hắn không thể nói với Túy Viện Viện.

Nhìn bóng Diệp Mặc và Túy Viện Viện rời khỏi, An Ngưng lạnh lùng cười. Cô tin tưởng sau này người trẻ tuổi kia sẽ gọi điện thoại cho cô ta. Đến lúc đó cô ta sẽ chế giễu hắn một phen. Hơn nữa cô ta khẳng định khi vừa nhìn thấy mình, bộ dạng người thanh niên kia giống như không thấy mình, đó nhất định là giả vờ. Chắc chắn là như vậy.

Người như thế cô từng gặp nhiều rồi. Cho nên hôm nay cô nhất định phải giáo huấn kẻ có da mặt vô cùng dày không biết tốt xấu này một chút. Cô ta rất tự tin về dung mạo của mình. Ít nhất cô ta chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp hơn cô ta. Cho dù là ngôi sao minh tinh điện ảnh ca nhạc dùng lớp phấn dày để che giấu cũng không so sánh được với cô ta.

- An Ngưng, vừa rồi sao cô lại đưa danh thiếp kia cho hắn. Tôi thấy hắn không có thiện ý với cô. Cô phải cẩn thận một chút. Nếu là tôi, tôi lập tức sai người dạy cho hắn một bài học.

Sau khi thấy An Ngưng đưa danh thiếp kia cho Diệp Mặc, trong lòng Chí Nhưỡng vẫn cảm thấy không thoải mái.

An Ngưng mỉm cười.

- Không có gì, anh không nên tùy tiện giáo huấn người khác. Lần trước không phải ông nội anh cố ý mở cuộc họp, để công tử các anh kiềm chế một chút sao?

- Đấy chẳng qua là ở Yến Kinh mà thôi. Tôi lại không ở Yến Kinh, hơn nữa tôi đã rất kiềm chế rồi. Bình thường người khác không động tới tôi, tôi cũng không chủ động ra tay.

Người đàn ông tên Chí Nhưỡng này có chút oan ức nói.

- Đúng rồi, tôi nghe bác trai nói nhà các cô đang làm thủ tục di dân tới Lạc Nguyệt. Chuyện thế nào rồi?

Chí Nhưỡng nhớ chuyện chủ yếu hôm nay gã hẹn An Ngưng ra ngoài.

An Ngưng lắc đầu nói:

- Bây giờ còn chưa giải quyết xong. Hiện tại yêu cầu di dân của Lạc Nguyệt còn nghiêm ngặt hơn trước kia rất nhiều.

- Vậy thì không cần đi nữa.

Chí Nhưỡng vội vàng khuyên nhủ.

An Ngưng trầm mặc một hồi, rồi mới lên tiếng:

- Tôi đã tới Lạc Nguyệt một lần. Nơi đó rất đẹp. Khắp nơi, tôi đều không nhìn thấy những chuyện không công bằng. Nhưng hiện tại mỗi ngày tôi mở trang web ra đều bắt gặp một vài chuyện không công bằng. Trong lòng tôi cảm thấy rất không thoải mái. Nhưng tôi lại không thể thay đổi được điều gì.

- Dù sao đi nữa cũng không ai dám khi dễ cô, làm gì phải quan tâm nhiều như vậy làm gì?

Chí Nhưỡng có chút không nỡ để An Ngưng đi, nói.

- Nhưng tôi sống trên một mảnh đất lớn như vậy...

An Ngưng lắc đầu, không nói tiếp. Cô ta biết cũng không có cách nào nói về đề tài này với loại người có tiền như Chí Nhưỡng. Gã chưa từng trải qua, hơn nữa cũng không quan tâm tới việc này.

- Nhưỡng thiếu gia...

Một giọng nói lớn cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người. Hai gã thanh niên đã đi tới.

Người thanh niên đi trước chưa đến 30 tuổi. Nhiều nhất chỉ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi. Mặt chữ điền, thoạt nhìn thực sự anh tuấn khác thường. Người thanh niên đi phía sau anh ta xem ra lớn tuổi hơn một chút,

nhưng cũng không lớn hơn nhiều lắm. Tuy nhiên người thanh niên phía sau anh ta cũng rất là anh tuấn, hơn nữa vừa nhìn liền biết có giáo dục tốt.

- Hàn Đan, đã lâu không gặp anh. Vị này chính là...

Người đàn ông đang nói chuyện cùng An Ngưng lập tức ngạc nhiên mừng rỡ chào hỏi.

Người gọi là Hàn Đan chính là người mặt chữ điền đi phía trước. Anh ta vội vàng đi tới, vỗ vào vai của Chí Nhưỡng nói:

- Thật không ngờ lại gặp anh ở đây. Xem ra anh cũng là người sành ăn. Giới thiệu một chút, vị này chính là Chương Lai Bân, từ Ninh Hải tới, vừa mới xuống khỏi máy bay. Lai Bân, vị này chính là bạn thời đại học của tôi...

Nói tới đây người đàn ông tên Hàn Đan bỗng nhiên ngừng lại. Anh ta nhìn An Ngưng thiếu chút nữa thì ngây người. Một cô gái rất xinh đẹp. Cũng may anh ta phản ứng tương đối nhanh, biết bộ dáng của mình có chút giống Trư bát giới rồi.

- Chào các anh, tôi tên là An Ngưng...

An Ngưng chủ động chào hỏi.

- Chào cô, chào cô...

Hàn Đan càng lộ ra bộ dạng Trư bát giới.

Ngược lại Chương Lai Bân chỉ tùy ý chào hỏi một câu. Tuy rằng An Ngưng được xem là một cô gái tuyệt sắc, nhưng trong lòng anh ta chỉ có Tô Tĩnh Văn, những người khác đều là hư ảo.

Hôm nay là lần thứ hai An Ngưng cảm thấy kinh ngạc. Nếu nói lần đầu tiên là Diệp Mặc giả vờ, nhưng thái độ của Chương Lai Bân lại có chút lãnh đạm. Ít nhất Diệp Mặc còn nhìn cô một cái. Còn Chương Lai Bân thậm chí có thể nói là có chút thất thần, hơn nữa lại không thất thần vì cô ta.

Chẳng lẽ mình thật sự không quyến rũ sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 587

Nhìn Thấy

Lai Bân khác với tôi. Tôi là một người sáng nghiệp đời thứ hai. Lai Bân lại là tinh anh của xã hội. Nếu không phải bởi vì có việc gấp, hôm nay anh ấy cũng sẽ không đến Đàn Đô. Lai Bân thật vất vả mới đến đây một chuyến, đương nhiên tôi phải làm tròn bổn phận của một người chủ nhà. Ha hả, không ngờ được còn có thể gặp được Nhưỡng thiếu gia ở Kim Châu Chân Vị. Đi thôi, mọi người đi cùng nhau, hôm nay tôi mời khách.

Hàn Đan phục hồi lại tinh thần, lập tức biết mình có chút thất thần, vội vàng bổ sung nói.

Chí Nhưỡng vỗ đầu, lập tức đưa tay về phía Chương Lai Bân nói:

- Tôi nhớ ra rồi, anh chính là thủ khoa của kỳ thi cao đẳng năm 04 Chương Lai Bân. Cha của anh là Bí thư Thành ủy Ninh Hải Chương Trì Quốc. So với anh, tôi và Hàn Đan thật sự là người sáng nghiệp thế hệ thứ hai, ha ha...

Chương Lai Bân vội vàng đưa tay nói:

- Chỉ là một chút thành tích nhỏ, không đáng giá để nhắc tới. Có thể được làm quen với Nhưỡng thiếu gia, cũng là vinh hạnh cho Chương Lai Bân tôi.

Mấy người mới quen đã thân, vừa nói, vừa đi về phía phòng riêng.

Ở trong phòng riêng, mỗi người nói tán gẫu mấy câu, đã nói tới chuyện An Ngưng muốn di dân tới Lạc Nguyệt. Hàn Đan lại lập tức dũng cảm. Trong lòng anh ta đối với An Ngưng vốn là cảm giác kinh sợ như đối với

thiên thần. Có cơ hội này đương nhiên phải thể hiện một chút.

- Nói tới Lạc Nguyệt, người khác không có cách nào, nhưng tôi thật sự lại có biện pháp. Chị họ tôi hiện tại đang định cư ở Lạc Nguyệt, hơn nữa còn ở một nơi rất tốt.

Hàn Đan đắc ý dào dạt nói, khiến mấy người đang ngồi lập tức dựng thẳng tai lên nghe. Ngay cả Chương Lai Bân đang một bụng đầy tâm sự, cũng bị bộ dạng nói không sợ người chết của Hàn Đan thu hút.

Lạc Nguyệt khác với Hoa Hạ. Cho dù anh là thủ tướng của Hoa Hạ, cũng không thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào đối với Lạc Nguyệt. Cho nên bất kể anh là cục cưng trong quan trường hay là con nhà giàu mới nổi, muốn tới Lạc Nguyệt nếu chỉ thuần túy dựa vào quan hệ thì không có tác dụng. Cho dù là người có quan hệ trâu bò trong giới quan trường Hoa Hạ, cũng không có cách nào trâu bò di dân đến Lạc Nguyệt được.

Nhìn thấy mọi người đều nghiêm túc nghe mình nói, An Ngưng nghe còn chăm chú hơn, trong lòng Hàn Đan càng thêm đắc ý, không nhanh không chậm nói:

- Nói cho mọi người biết một bí mật. Lạc Nguyệt có một người phụ trách. Người này lại là bằng hữu tốt của ông nội tôi. Bằng không mọi người bảo chị họ tôi làm sao có thể định cư ở Lạc Nguyệt được? Không phải khoác lác, một khi tôi muốn đến Lạc Nguyệt, chỉ cần đánh tiếng xin ông nội tôi là được rồi.

Kỳ thật Hàn Đan biết anh ta nói như vậy thật sự chính là khoác lác. Tuy rằng ông nội anh ta, Hàn Tại Tân có thể đưa anh ta tới Lạc Nguyệt, nhưng với bản tính của ông nội anh ta, tuyệt đối sẽ không giúp chuyện này. Không cần phải nói là anh ta, cho dù là chị họ anh ta, Hàn Yên nghe nói cũng phải dựa vào bản lĩnh của chính mình để di cư đến Lạc Nguyệt. Nếu là bây giờ, phỏng đoán cũng không được nữa.

- Vậy Hàn Đan, tôi muốn đi Lạc Nguyệt. Anh có thể giúp tôi chuyện này

không?

An Ngưng là người đầu tiên không nhịn được đứng ra nói.

Chỉ có điều An Ngưng tự biết mình. Nếu không phải bởi vì cô rất muốn di dân tới Lạc Nguyệt, cô sẽ tuyệt đối không đưa ra yêu cầu như vậy với một người sáng nghiệp thế hệ thứ hai vừa mới gặp mặt lần đầu tiên.

Nhưng cô ta thật sự không có cách nào khác. Cô ta biết không biết một người nào có năng lực đưa cô ta tới Lạc Nguyệt. Mà hiện tại cô ta càng ngày càng muốn di dân tới Lạc Nguyệt.

Bởi vì Lạc Nguyệt khác với quốc gia khác. Lạc Nguyệt là một quốc gia thuộc chủ quyền của người Hoa. Di cư đến Lạc Nguyệt và ở lại Hoa Hạ, không có cảm giác xa lạ như ở nước ngoài.

Hàn Đan không ngờ được mình khoác lác hơi quá như vậy, An Ngưng lại tìm anh ta nhờ hỗ trợ. Lúc này, đương nhiên anh ta không thể nói là mình đã khoác lác, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi trả lời:

- Điều này đương nhiên không có vấn đề. Để tôi trở về gặp ông nội tôi một chuyến. Chuyện của cô, tôi khẳng định sẽ đề xuất. Tôi tin tưởng chắc ông nội tôi sẽ không từ chối.

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng anh ta lại không dám chắc chắn. Anh ta hiểu rất rõ về tình tình ông nội. Tuy nhiên ở trước mặt An Ngưng, anh ta tuyệt đối không thể ném đi thể diện của mình.

- Vậy cám ơn anh, Hàn Đan. Đây là danh thiếp của tôi. Nếu có thể được, anh nhớ gọi điện thoại cho tôi.

An Ngưng nghe Hàn Đan kiên quyết khẳng định xong, trong lòng cảm thấy hài lòng về chuyến đi lần này. Không ngờ lại quen biết Hàn Đan là người có năng lực như vậy. Cô ta lập tức lại lấy một cái danh thiếp của mình ra.

Người thanh niên tên Chí Nhưỡng thấy An Ngưng liên tiếp đưa ra hai tấm danh thiếp lá phong đỏ, nhưng một cái cũng không cho gã. Trong lòng lập tức cảm thấy có chút bất bình. Nhưng nói thật ra, gã thật sự không có cách nào giúp được An Ngưng. Nếu An Ngưng muốn làm chút gì đó trong nước, Chí Nhưỡng không chút do dự có thể giúp cô xử lý thỏa đáng. Nhưng đi Lạc Nguyệt thì gã thật sự không bản lĩnh này.

Tuy nhiên cho dù là bạn tốt, cũng không thể nửa chừng đến cướp đối tượng của bạn. Chí Nhưỡng có chút chua xót nói:

- Hàn Đan, tính tình của ông nội anh rất thối, giống như hòn đá trong nhà xí. Tôi thấy anh đồng ý như vậy có chút nguy hiểm đấy.

Hàn Đan làm sao không biết điều Chí Nhưỡng nói là thật. Nhưng anh ta đã mạnh miệng nói ra, nghe Chí Nhưỡng nói xong không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tôi sẽ cố gắng hết sức, nhất định sẽ khiến ông nội đồng ý với yêu cầu của tôi.

Tuy rằng trả lời Chí Nhưỡng, nhưng giọng điệu của anh ta lại không hề tự tin. Ngay cả Chương Lai Bân cũng nghe ra được điều này.

An Ngưng là người trong cuộc, khẳng định càng nghe ra được. Cô ta cảm giác mình có chút thiếu kiên nhẫn. Cô ta đứng lên nhìn Hàn Đan nói:

- Hàn thiếu gia. Nếu không được, cũng không có vấn đề gì. Tôi đi toilet một chút, các anh cứ tán gẫu đi.

Nhìn An Ngưng đi ra ngoài, Chí Nhưỡng cười khà khà.

- Hàn Đan, lần này dường như anh khoác lác hơi quá rồi. Tôi rất nghi ngờ về lời nói của anh. Ông nội anh, ha ha...

Hàn Đan biết ý của Chí Nhưỡng, trong lòng cũng có chút buồn bực. Nếu không phải không liên lạc được với chị họ, anh ta thà đi tìm chị họ nhờ hỗ

trợ còn tốt hơn.

An Ngưng đi ra khỏi phòng riêng bỗng nhiên cảm giác có chút buồn cười. Mình thật sự là ngây thơ, có thể tùy tiện nghe người khác nói liền không chút nghi ngờ, thậm chí còn tặng một tấm danh thiếp.

Hơn nữa trước đó không lâu cũng đã đưa ra ngoài một cái. Hôm nay cô ta đã đưa ra hai tấm danh thiếp. Phải biết rằng đôi khi hơn nửa năm cô ta cũng không đưa ra một tấm nào.

- Vẫn quá gấp...

An Ngưng thì thào nói một câu. Bỗng nhiên cô dừng bước. Trong thùng rác có một tấm danh thiếp lá phong đỏ. Cô ta cúi người xuống nhặt tấm danh thiếp lên. Tấm danh thiếp kia còn có chút mùi thơm thoang thoảng, rõ ràng chính là danh thiếp của mình.

Hôm nay cô ta chỉ đưa ra tổng cộng hai tấm danh thiếp. Mà Hàn Đan còn đang ở trong phòng chưa đi ra ngoài, khẳng định không phải do Hàn Đan bỏ. Không cần nghĩ cũng biết là tên công tử bột ăn uống miễn phí kia.

Lần đầu tiên An Ngưng cảm thấy mình phẫn nộ. Cô ta cắn chặt hàm răng, trong lòng thật sự hận không thể túm lấy tên khốn đã ném cái danh thiếp kia, sau đó nhét cả người hắn vào trong thùng rác.

Loại danh thiếp này mình không dễ dàng đưa ra ngoài, nhưng không ngờ hôm nay lại bị người ta ném vào trong thùng rác. Cái gì có thể nhịn được chứ cái này thì không thể.

Lúc này An Ngưng hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu khi cô ta đưa danh thiếp cho Diệp là gì. Cô ta không chút nghĩ ngợi, liền đẩy cửa phòng của Diệp Mặc và Túy Viện Viện.

...

Thức ăn của Diệp Mặc và Túy Viện Viện đã được đưa lên. Tuy rằng

Diệp Mặc không mấy hứng thú đối với thức ăn ngon, nhưng không thể không thừa nhận các món ăn của Kim Châu Chân Vị quả thật rất ngon. Bất kể là vật liệu hay là các loại gia vị, thậm chí là tay nghề của đầu bếp đều đạt tiêu chuẩn hạng nhất.

Nhưng Diệp Mặc cho rằng món ăn ở đây so với giá của nó vẫn hơi đắt một chút. Sách lược tiêu thụ của ông chủ nhà hàng này có phần giống hắn, đều là tiêu thụ thứ đắt tiền. Tuy nhiên Diệp Mặc cho rằng sản phẩm của hắn thật sự là phù hợp với giá tiền. Nhưng những thứ này lại có phần không đáng giá như vậy. Có lẽ tới chỗ này ăn cơm, cũng chỉ là ăn một bữa hù dọa người ta mà thôi.

Hai người vừa ăn vừa nói, thời gian trôi qua cũng rất nhanh. Lúc này, điện thoại di động của Túy Viện Viện lại đổ chuông. Diệp Mặc lập tức ngừng lại, hắn không biết có phải Bắc Vi gọi tới hay không.

Túy Viện Viện chỉ nói vài câu liền buông điện thoại xuống. Cô có chút kỳ lạ nhìn Diệp Mặc nói:

- Là Tĩnh Văn. Cô ấy cũng tìm Bắc Vi. Cô ấy vừa xuống máy bay không bao lâu, nhưng không tìm được Bắc Vi trong trường học. Cô ấy nghe nói anh ở đây nên đang tới.

Tô Tĩnh Văn? Diệp Mặc nghĩ thầm mấy giờ trước, mình còn thấy cô ấy ở nhà hàng Tây Hồ tại Ninh Hải, sao chớp mắt đã đến Đàn Đô rồi?

Diệp Mặc mới nghĩ đến đây, suy nghĩ của hắn lại bị cắt ngang. Cửa phòng bị đẩy ra.

Thấy sắc mặt không vui của An Ngưng, Diệp Mặc chẳng hiểu tại sao. Lại nói tiếp, hắn và Viện Viện và đã chia tay An Ngưng, cô ta bỗng nhiên tới phòng riêng của mình để làm gì? Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ đến tấm danh thiếp mình ném ở bên ngoài. Hắn lập tức dùng thần thức quét ra ngoài. Quả nhiên hắn không thấy tấm danh thiếp kia nữa.

- Sao cô lại tới đây?

Túy Viện Viện đứng lên, tuy nhiên không chất vấn, chỉ hỏi một câu rất bình thường. Cô cũng cảm thấy rất kỳ quái. An Ngưng thoạt nhìn không phải là người bình thường. Không phải người nào cũng có thể ngồi trên xe thể thao GTC. Hơn nữa cô ta lại xinh đẹp như vậy, còn chạy đến bên này làm gì?

Nếu nói cô ta thích anh Diệp, Túy Viện Viện lại không tin. Mặc dù anh Diệp có một loại khí chất không nói lên lời, nhưng An Ngưng không phải là loại con gái như vậy. Huống gì, An Ngưng còn rất ưu tú. Chẳng lẽ chuyện vừa rồi cô ta còn chưa hết giận? Cho dù chưa tiêu tan, cũng sẽ không tới mức đến tính sổ chứ.

- Tôi cảm thấy anh thật sự không có phong độ. Tôi cho anh danh thiếp, anh không muốn gọi điện thoại tôi cũng không nói làm gì, nhưng cần gì phải vứt danh thiếp của tôi vào thùng rác?

Mặt Diệp Mặc đỏ lên. Hắn thật sự có chút xấu hổ, trong lòng không khỏi thầm than mình làm việc không suy nghĩ. Cho dù muốn ném cũng phải ném chỗ khác chứ. Nhẫn của mình lớn như vậy, ném một tấm danh thiếp vào cũng không chiếm bao nhiêu diện tích. Ai biết cô gái này còn có thói quen nhìn thùng rác?

- Cái đó, có thể là do tôi không cẩn thận làm rơi.

Diệp Mặc vừa nói xong liền có chút hối hận. Ném thì cũng ném rồi, làm gì phải tìm lý do.

- Vậy anh thật sự không cẩn thận làm rơi đúng chỗ như vậy sao? Không ngờ ngay cả không cẩn thận cũng biết bảo vệ môi trường như vậy.

An Ngưng cười lạnh một tiếng.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ ra, không phải chỉ ném một tấm danh thiếp sao? Cũng không có gì, mình đã đánh mất không biết bao nhiêu danh thiếp.

Cho dù là danh thiếp của Mạc Khang, mình cũng đánh mất. Tuy nhiên điều khác nhau chính là nội dung của danh thiếp đó mình đều đã nhớ kỹ. Mà danh thiếp của cô gái này, mình lại chưa hề xem mà thôi.

- An Ngưng, em ở đây làm gì?

Một giọng nói cắt đứt sự xấu hổ của Diệp Mặc!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 588

Con Mắt

Cửa phòng đối điện mở ra, ba người Hàn Đan lại thấy An Ngưng đứng ở cửa phòng Diệp Mặc, người thanh niên đi cùng An Ngưng lúc trước, lập tức đi tới hỏi.

- Chí Nhưỡng, các anh đi ăn trước đi. Tôi ăn ở chỗ này được rồi. Vừa rồi vị này nói muốn mời khách.

An Ngưng tùy ý chỉ vào Diệp Mặc nói.

Thấy Chí Nhưỡng còn muốn nói gì, cô ta liền khoát tay ngăn lại nói:

- Cứ như vậy đi.

Thấy thế người thanh niên đi cùng cô ta lúc trước không dám nói thêm điều gì. Gã không thể làm gì khác hơn là mặt dày nói:

- Vậy chúng ta ghép bàn lại là được. Tất cả đều do tôi thanh toán.

Có lẽ đã quen với việc bắt buộc người khác phải nghe theo mình, Chí Nhưỡng nói xong không đợi Diệp Mặc và Túy Viện Viện đồng ý, liền trực tiếp nói với nhân viên phục vụ.

- Tôi nói đồng ý cho các người ghép bàn lúc nào?

Túy Viện Viện thật vất vả mới mời Diệp Mặc ăn một bữa cơm, cũng ăn không yên, trong lòng lập tức cảm thấy không vui.

- Ồ, là anh? Thảo nào Tĩnh Văn muốn chạy tới Đàn Đô. Hoá ra anh tới Đàn Đô, còn cùng cô gái khác ăn cơm. Không biết Tĩnh Văn thấy sẽ nói thế

nào...

Lúc này Chương Lai Bân mới nhìn thấy Diệp Mặc. Anh ta biết Diệp Mặc. Trước đó không lâu, anh ta còn thấy hắn và Tô Tĩnh Văn ăn cơm ở một khách sạn tại Ninh Hải. Không ngờ được ở Đàn Đô, hắn lại ăn cơm cùng với một cô gái khác.

- Tĩnh Văn, bên này...

Túy Viện Viện đã nhìn thấy Tô Tĩnh Văn vội vàng đi tới, liền nhanh chóng kêu lên.

Diệp Mặc thấy Tô Tĩnh Văn có chút tiều tụy, lúc này mới hiểu được hoá ra cô vì mình đến Đàn Đô, cho nên mới chạy qua đây. Chương Lai Bân kia thì không cần phải nói. Anh ta bởi vì Tô Tĩnh Văn đến Đàn Đô, nên cũng đuổi theo tới đây.

Trong lòng Diệp Mặc có chút áy náy, đồng thời lại không biết nên nói với Tô Tĩnh Văn thế nào. Chuyện hắn và Khinh Tuyết kết hôn, Tô Tĩnh Văn hiểu rất rõ. Nhưng nếu cô đã hiểu rõ, còn chạy tới như thế, điều này bảo mình phải nói thế nào?

- Diệp Mặc...

Tô Tĩnh Văn đi đến trước mặt Diệp Mặc kêu một câu, hạ giọng chỉ có Diệp Mặc có thể nghe thấy. Cái giọng điệu oan ức này vừa nghe liền hiểu được.

Ở trong lòng Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn vẫn là một người bằng hữu thân thiết của hắn. Cho dù là thời điểm hắn rất nghèo túng, Tô Tĩnh Văn cũng chưa từng coi thường hắn. Hơn nữa cho tới bây giờ cô cũng chưa từng dùng giọng điệu oan ức nói chuyện với hắn, càng không thể ở trước mặt hắn biểu đạt bộ dạng oan ức như vậy.

Nhưng hôm nay Tô Tĩnh Văn vừa tới, liền biểu đạt loại oan ức này, có thể thấy được trong lòng cô quả thật vô cùng tủi thân. Xem ra mình đã hiểu

lầm Tô Tĩnh Văn. Nhưng bất kể có phải là hiểu lầm hay không thì có gì khác nhau đây? Diệp Mặc thầm thở dài. Trong lòng hắn chỉ có Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh. Cô gái tốt có rất nhiều, nhưng hắn lại không cách nào tiếp nhận được. Về phần Tống Ánh Trúc, hoàn toàn là do thời điểm sai lầm phát sinh một chuyện sai lầm.

- Cái kia, Tĩnh Văn, cô ngồi đi. Tôi không có tin tức của Bắc Vi, cho nên liền vội vã chạy đến...

Diệp Mặc chần chừ một chút, cũng không biết nên giải thích với Tô Tĩnh Văn thế nào cho phải.

Bỗng nhiên An Ngưng lại hiểu được, thảo nào người thanh niên trước mắt này lại nhìn mình mà xem như không thấy. Hoá ra hắn có một người bạn gái xinh đẹp như vậy. Cô gái tên là Tĩnh Văn này không hề kém hơn cô, thậm chí một vài phương diện còn hơn cả mình.

Nhưng điều khiến An Ngưng nghĩ mãi không ra là, điều kiện của Tô Tĩnh Văn tốt như vậy, không ngờ lại tỏ ra oan ức trước người trẻ tuổi tự cho mình là đúng này. Điều này khiến cô ta thực sự có chút không hiểu.

- Tĩnh Văn...

Chương Lai Bân thấy Tô Tĩnh Văn ngồi ở bên cạnh Diệp Mặc, sắc mặt anh ta lập tức có chút tái nhợt. Anh ta đối với Tô Tĩnh Văn là thật tâm. Nhưng tại đây, khi anh ta thấy Diệp Mặc, đã biết vì sao Tô Tĩnh Văn muốn chạy từ Ninh Hải đến đây, thậm chí còn ngồi cùng một chuyến máy bay với mình, nhưng vừa xuống khỏi máy bay, mình liền không tìm thấy cô mà thôi.

Với điều kiện của Chương Lai Bân lại bại bởi một người không có danh tiếng này, điều này không phải là chủ yếu. Nhiều năm sống tự lập đã sớm khiến tâm trí anh ta trở nên chín chắn, đã qua tuổi tranh cường háo thắng. Chủ yếu nhất chính là, anh ta thật sự thích Tô Tĩnh Văn. Cái thích này là xuất phát từ đáy lòng.

Anh ta biết cha của Tô Tĩnh Văn đã là Chủ tịch thành phố Ninh Hải, nhưng anh ta chưa bao giờ lợi dụng mối quan hệ trong nhà để theo đuổi người mình thích. Anh ta muốn dùng năng lực của mình để theo đuổi Tô Tĩnh Văn. Nhưng sự thật đã chứng minh, anh ta thua rất thảm hại. Một người rất ít khi đến Ninh Hải, không ngờ lại cướp đi trái tim của một cô gái ưu tú như Tô Tĩnh Văn.

An Ngưng thoáng nhìn Tô Tĩnh Văn, lại thoáng nhìn về phía Diệp Mặc và Chương Lai Bân. Bỗng nhiên cô ta hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Cô ta rất muốn phun nước trà lên khuôn mặt Diệp Mặc. Tô Tĩnh Văn là một cô gái đẹp lại từ bỏ sự rụt rè đuổi tới đây, hắn còn đắn đo. Điều càng khiến cô cảm thấy thất bại chính là, hôm nay hai người không để cô ta vào mắt lại không phải là giả vờ. Người thanh niên ăn mặc bình thường này thì không cần phải nói, ngay cả Chương Lai Bân, trong lòng cũng chỉ có một cô gái tên là Tĩnh Văn này.

Lần đầu tiên An Ngưng cảm giác được sự thất bại, một cảm giác thất bại thật sâu.

Khi mấy người nói chuyện, đã có nhân viên phục vụ chuyển toàn bộ thức ăn bên phòng An Ngưng qua. Thức ăn vừa mới đưa lên, bọn họ còn chưa bắt đầu động tới.

- Cô từ Ninh Hải tới đây, nhất định là mệt mỏi rồi. Ở đây có nấm xào gan ngỗng tuy rằng rất bình thường, cũng có thể ăn được.

Diệp Mặc không chút khách khí đưa một đĩa nấm trắng xào gan ngỗng từ phía đối diện cho Tô Tĩnh Văn.

Nhìn Diệp Mặc đưa nấm xào gan ngỗng qua, Tô Tĩnh Văn nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng Diệp Mặc không bảo cô đi. Điều này khiến cô có chút vui mừng.

Vừa thấy Diệp Mặc đưa đĩa thức ăn đắt nhất đi, Chí Nhưỡng lập tức có chút không thoải mái cho lắm. Tuy nhiên Tô Tĩnh Văn là một cô gái xinh

đẹp, anh ta cũng khó mà nói được điều gì. Chương Lai Bân lại càng không nói gì. Chỉ có An Ngưng là có chút không mấy sảng khoái.

- Nếu các người đã ghép bàn, cũng nhanh ăn đi. Bằng không chúng tôi ăn xong rồi sẽ không chờ các người đâu. Viện Viện, nhanh ăn đi, đừng khách khí.

Diệp Mặc chào hỏi một câu.

Tuy rằng không thèm để ý chút thức ăn đó, nhưng mình bỏ tiền ra, ngay cả một miếng cũng không ăn, không phải rất không thoải mái sao? Chí Nhưỡng và Hàn Đan cũng không khách khí vội vàng ngồi xuống đưa đũa gấp thức ăn mà mình thích nhất.

An Ngưng cũng ngồi xuống. Chỉ có Chương Lai Bân vẫn có chút mất hồn mất vía.

- Anh Diệp, tôi nghe Bắc Vi nói, qua mấy tháng nữa, có thể cô ấy sẽ phải đi Lạc Nguyệt. Có đúng như vậy không?

Túy Viện Viện tùy tiện một câu nói, lập tức khiến tất cả mọi người trong bàn đều chú ý. An Ngưng thiếu chút nữa thì dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

Diệp Mặc lại không để ý, hắn gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu không phải ở Ninh Hải còn có một số việc, hiện tại con bé đã qua đó. Nếu cô muốn đi Lạc Nguyệt, thì đi cùng Bắc Vi, dẫn cả ba mẹ cô cùng di cư đến Lạc Nguyệt đi.

- Tôi có thể đi cùng không? Tôi nghe nói sau chiến tranh, điều kiện để di cư tới Lạc Nguyệt càng khó khăn hơn nhiều.

Túy Viện Viện lập tức ngạc nhiên mừng rỡ nói. Bắc Vi rất ít khi nói chuyện với cô về anh trai. Ngay cả khi cô hỏi, cũng chỉ nói sơ qua một vài chuyện mà thôi. Cho nên cô cũng không biết Lạc Nguyệt kỳ thật chính là địa bàn của Diệp Mặc.

- Đương nhiên có thể, cả Tĩnh Văn cũng có thể cùng đi.

Diệp Mặc mỉm cười. Địa bàn của mình muốn bao nhiêu người tới đều có thể. Những điều kiện tiến vào Lạc Nguyệt chỉ là quy định do đám người Hư Nguyệt Hoa thiết lập. Các cô ấy nói nếu điều kiện quá đơn giản, sẽ làm người ta xem nhẹ Lạc Nguyệt. Dù sao đi nữa hiện tại người muốn di cư tới Lạc Nguyệt đã rất nhiều, không cần phải hạ thấp điều kiện làm gì.

Tô Tĩnh Văn tự nhiên cười nói.

- Bản thân tôi vốn tính sẽ tới Lạc Nguyệt, chỉ sợ anh không thích, cho nên vẫn không nói gì.

- Sao tôi lại không thích. Tôi ước gì người quen đi Lạc Nguyệt càng ngày càng nhiều.

Diệp Mặc cười ha hả.

Bỗng nhiên Hàn Đan nhìn Diệp Mặc dường như nghĩ tới điều gì, theo bản năng cúi đầu. Anh ta nghĩ tới vừa rồi mình còn biểu hiện ở trước mặt An Ngưng một phen, cảm thấy không còn mặt mũi nào.

Ban đầu, An Ngưng còn tưởng rằng Diệp Mặc và Túy Viện Viện khoác lác, khóe miệng vẫn cười lạnh. Tuy nhiên khi cô ta nghe Tô Tĩnh Văn nói, bỗng nhiên cảm giác các cô đang nói đều là sự thật - Các người thật sự có thể di dân đến Lạc Nguyệt sao?

An Ngưng theo bản năng hỏi. Đây mới là chuyện cô ta quan tâm nhất.

Diệp Mặc nghi hoặc thoáng nhìn về phía An Ngưng. Hắn biết hẳn là cô gái này có ý muốn châm chọc mình. Chỉ có điều mình vẫn không cho cô ta cơ hội. Sau đó, Tĩnh Văn đến đây, dường như cô ta cảm giác mình không thể ưu tú bằng Tĩnh Văn, trong lúc nhất thời mới cảm thấy mất mát.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết tuy rằng mấy người bọn họ đến ghép bàn, nhưng loại cảm giác ưu tú thực sự ở bên trong, dường như không mấy xem

trọng ba người bên hắn. Kỳ thật Diệp Mặc không để ý, đã được ăn miễn phí, hắn muốn ăn được chừng nào hay chừng ấy.

- Đây là chuyện của chúng tôi. Tĩnh Văn, Viện Viện, ăn xong rồi, chúng ta đi thôi. Chỗ này đã có người thanh toán. Chúng ta không cần phải lo.

Nói xong Diệp Mặc đứng lên.

- Chờ một chút...

Bỗng nhiên An Ngưng đưa tay ngăn Diệp Mặc lại.

Bỗng nhiên ánh mắt Diệp Mặc nhất thời cứng lại. Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc vòng cổ ngọc trai trên ngực An Ngưng. Lúc cô ta mới vào, hắn chỉ nhìn viên ngọc trai, thật ra không chú ý tới chiếc dây của vòng cổ ngọc trai này. Lúc này Diệp Mặc tùy ý dùng thần thức không ngờ quét thấy dây chuyền ngọc trai này cho hắn cảm giác rất quen thuộc. Hắn nhanh chóng hiểu được, dây chuyền này là một mắt cá.

Một cô gái xinh đẹp, không ngờ lại dùng mắt cá để treo trên ngực. Điều này thực sự không hài hòa cho lắm.

Tuy nhiên hiện tại Diệp Mặc chú ý không phải là điều này mà là mắt cá kia. Diệp Mặc đã nhìn ra được, dây chuyền của cô không phải chỉ là một mắt cá, mà là hai mắt cá lớn tạo thành một viên ngọc.

Diệp Mặc khẳng định, hai mắt cá này chính của mảnh bát quái âm dương ngư vỡ của hắn. Cái bát quái âm dương vỡ kia, hắn đã tìm được hai mảnh lớn, không ngờ lại phát hiện ra một đôi mắt trên ngực của một cô gái. Bất kể thế nào, Diệp Mặc cũng muốn lấy được đôi mắt cá này.

Việc tu luyện chân khí ở địa cầu hoàn toàn là quá trình tìm tài nguyên. Diệp Mặc có một loại dự cảm về cái bát quái âm dương ngư kia. Khẳng định là nó không đơn giản. Bằng không chắc sẽ không được để cùng một chỗ với cái khoáng thạch luyện khí kia. Nếu là một tài nguyên để tu luyện chân khí, vậy thật sự là đáng tiếc cả đời. Cho nên, hắn nhất định phải có được cái này.

- Anh làm gì vậy?

An Ngưng phẫn nộ lui lại phía sau một bước. Cô không ngờ được mình chỉ cản trước mắt người thanh niên này một chút, không ngờ hắn được một tấc lại muốn tiến một thước, còn nhìn chằm chằm vào ngực mình chỉ thiếu chút thì đưa tay vào.

- Diệp Mặc...

Tô Tĩnh Văn cũng phát hiện ánh mắt Diệp Mặc có chút không đúng, theo bản năng đứng lên khoác tay vào cánh tay Diệp Mặc.

Cô tưởng rằng Diệp Mặc uống hơi nhiều, thấy An Ngưng xinh đẹp nên thất thần. Ý tứ của việc cô khoác tay Diệp Mặc, chỉ có An Ngưng có thể nhận ra. Ý đó là tôi không kém gì người khác, anh không cần nhìn cô ta. Đương nhiên còn có một ý nữa chính là, người đàn ông tôi thích không phải là người như thế, An Ngưng cô nghĩ sai rồi, hay là còn mang theo chút ý tứ thị uy và bảo vệ cho Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 589

Lừa Gạt

Hương thơm dịu nhẹ và sự mềm mại ấm áp đỡ lấy cánh tay Diệp Mặc, giờ Diệp Mặc mới hiểu, hành động lúc nãy của mình hình như có chút thất lễ. Hắn cảm kích vỗ tay Tô Tĩnh Văn, ý là mình không việc gì, trong lòng cảm thấy cảm kích Tô Tĩnh Văn. Hắn hiểu ý của Tô Tĩnh Văn, chính là nói An Ngưng cô cứ yên tâm, vẻ lo lắng của cô thật buồn cười.

Hiểu được mục đích của Tô Tĩnh Văn, đối với một Tô Tĩnh Văn luôn kiêu ngạo lại làm việc này, trong lòng Diệp Mặc càng cảm kích, nhưng hắn không biết mình nên biểu đạt thế nào.

An Ngưng cũng đã thông suốt, Diệp Mặc không nên thất lễ với cô, không cần nói cô gái xinh đẹp như Tô Tĩnh Văn không bận tâm hành động của hắn, hơn nữa ở đây có nhiều người như vậy, hắn cũng không thể làm gì mình.

Nhìn thấy hành động của Diệp Mặc, Chí Nhưỡng liền đứng dậy, nhưng anh ta vẫn chưa nói, Hàn Đan đã kéo xuống, đồng thời nháy mắt với anh ta. Ánh mắt của Chương Lai Bân mất đi thần sắc, hơi ủ rũ. Gã và Tô Tĩnh Văn chạy nhiều đường như vậy, không phải đến xem Tô Tĩnh Văn ôm người tình.

Diệp Mặc vỗ vỗ Tô Tĩnh Văn, để cô chờ một chút, sau đó nói với An Ngưng:

-An Ngưng, tôi có chút việc muốn nói chuyện riêng với cô, cô yên tâm, tôi không có ý xấu.

Lúc này An Ngưng cũng biết vừa nãy Diệp Mặc không để ý đến việc

khác, nên không phải có ý gì với cô. Hơn nữa, cô cũng muốn hỏi chuyện Diệp Mặc đến Lạc Nguyệt, nếu hắn quả thực có bản lĩnh này, mượn tay hắn đi Lạc Nguyệt cũng không sai, vì quả thực hiện giờ cô không tìm được mối quan hệ nào.

-Được.

An Ngưng hiểu ra, lập tức đồng ý lời của Diệp Mặc.

Như thế cô cùng Diệp Mặc đi tới phòng riêng đối diện, chỗ khác nhau là, món ăn ở đây đã được dọn đi mà thôi.

-Hàn Đan, anh làm gì giữ chặt tôi, thằng nhãi đó dám vô lễ với An Ngưng, tôi không dạy dỗ hắn...

Lời của Chí Nhưỡng vẫn chưa dứt, Hàn Đan đã che lấy miệng anh ta, sau đó nhìn Tô Tĩnh Văn và Túy Viện Viện một cách lo lắng, rồi cẩn thận kéo anh ta qua một bên.

-Nhưỡng thiếu gia, tôi thấy anh không muốn sống nữa rồi. Anh biết người vừa nãy đi ra cùng An Ngưng là ai không?

Hàn Đan lạnh lùng, thấp giọng nói.

-Là ai, chẳng lẽ còn có thể giết tôi?

Chí Nhưỡng cười nhạt.

Hàn Đan ha ha cười, hừ một tiếng nói:

-Tôi nói Khâu Chí Nhưỡng, đừng trách tôi không phải bạn bè, tôi từng nhắc nhở anh, anh muốn tìm chỗ chết đừng lôi tôi theo. Không cần nói hắn không dám giết anh, tôi dám nói, ngay bây giờ hắn có thể giết anh. Khâu gia của anh cũng không sống nổi một ngày.

Gã thanh niên Chí Nhưỡng giật mình. Hoa Hạ còn có ai dám giết anh ta, Khâu gia nhà anh ta không sóng nổi một ngày? Hàn Đan nói khó tránh khỏi

có phần thái quá.

-Tôi chỉ nói cho anh, người kia có khả năng là Diệp Mặc, là người lúc trước ông cụ nhà họ Khâu anh đích thân đi Yến Kinh nhận lỗi. Nếu anh dám đi tìm hắn, Hàn Đan tôi xin bái phục anh.

Hàn Đan khinh thường nói.

Khâu Chí Nhưỡng nghe hai chữ Diệp Mặc, sau lưng bỗng chảy mồ hôi lạnh. Giờ anh ta mới hiểu ý của Hàn Đan. Nếu đối phương thực sự là Diệp Mặc, muốn giết Khâu Chí Nhưỡng anh ta quả giống như giết một con gà. Buồn cười anh ta lại còn tính gây phiền phức cho Diệp Mặc, thế này khác nào tìm chết.

-Anh Hàn, cảm ơn anh, lần này không phải anh, tôi chết rồi cũng không biết sao mình chết.

Hàn Đan khẽ lau mồ hôi chán, hiện nay tất cả những con ông cháu cha ở Yến Kinh, người đầu tiên không thể đắc tội chính là người thanh niên tên Diệp Mặc.

Y không ngờ tên Diệp Mặc này chạy khắp nơi, lại chạy đến Đàn Đô chỗ này. Số mình đen quá, quả là đen không thể nào đen hơn. Cũng may y còn nhớ lời của ông. Ở bên ngoài đừng quá ngạo mạn, không thì ở quầy gọi thức ăn, y đã đắc tội với Diệp thiếu gia.

-Không cần cảm ơn tôi, anh tự cứu mình, nếu như anh vẫn giống trước đây, tôi đoán chừng bây giờ anh đã nằm ở ngoài rồi.

Hôm nay Hàn Đan giúp y một ân tình, trong lòng rất vui.

-Hàn Đan, có phải bây giờ tôi phải lập tức đi?

Khâu Chí Nhưỡng vì đã từng đắc tội Diệp Mặc, bây giờ trong lòng không nắm chắc, không biết Diệp Mặc sẽ làm gì anh ta, anh ta bây giờ chỉ muốn rời Đàn Đô càng xa càng tốt.

Hàn Đan lập tức vỗ y nói:

-Tôi từng nghe anh Trương Quật nói, Diệp thiếu gia không thích chuyện rắc rối. Chỉ cần anh không chọc tới hắn, hắn sẽ không chủ động làm phiền anh. Nên bây giờ anh đi. Nói không chừng Diệp thiếu gia tưởng rằng anh khinh thường hắn, đợi lát chỉ cần khiêm tốn là được, khiêm tốn giống tôi.

Nói đến đây, Hàn Đan hạ giọng nói:

-Lần trước Khâu Chí Triết của Khâu gia các anh, chính là vì hung hăng muốn đối phó với bạn của Diệp thiếu gia, kết quả... Ôi, tôi không nói anh cũng biết.

Thấy Khâu Chí Nhưỡng không ngừng gật đầu, Hàn Đan nói tiếp:

-Tuy An Ngưng là người đẹp, nhưng anh thấy Diệp thiếu gia vừa đến đã lôi cô ấy đến phòng đối diện. Anh nói có chuyện gì, là không thể cho người khác nghe thấy? Chắc chắn là có ý với cô ấy, nên anh nhất định không thể lộ điệu bộ Trư Bát Giới trước mặt Diệp Mặc. Còn cả Tĩnh Văn kia, anh nhất định không được liếc mắt nhìn một cái.

Hàn Đan hoàn toàn quên mất y mới là người đầu tiên lộ điệu bộ Trư Bát Giới, chỉ là câu nói cuối cùng mượn oai tý. Vợ của Diệp Mặc rất xinh, nên sẽ không động lòng với An Ngưng. Người thực sự động lòng với An Ngưng là Hàn Đan y, cho nên y nhất định phải chặn ngay suy nghĩ trong đầu của Khâu Chí Nhưỡng.

Y lợi dụng việc sự sợ hãi của Khâu Chí Nhưỡng đối với Diệp Mặc để uy hiếp tên Khâu thiếu gia này. Còn nói về Tô Tĩnh Văn, hoàn toàn là giấu đầu hở đuôi, Tô Tĩnh Văn không cần y nói, Khâu Chí Nhưỡng cũng không dám có bất kỳ suy nghĩ gì.

…

Diệp Mặc đóng cửa phòng, nhìn chằm chằm An Ngưng nói:

-Tôi muốn có sợi dây chuyền trên cổ cô, cô ra giá đi.

Tuy biết sắc mặt của mình có chút giống một gã nhà giàu mới mổi, nhưng quả thực Diệp Mặc nhất định phải có được sợi dây chuyền ấy.

-Anh?

An Ngưng đỏ mặt, lại muốn tức giận. Con người này sao lại như vậy? Sợi dây chuyền trân châu tuy quý giá, nhưng cũng không phải không mua được, gã này rốt cuộc là ý gì? Nhìn vẻ mặt của hắn không giống điệu bộ tán gái. Hơn nữa, dù muốn tán gái, ban nãy cô Tĩnh Văn kia không hề thua kém mình.

-Anh biết hỏi sợi dây chuyền mà một cô gái đang đeo là một việc rất vô duyên không? Anh có biết sợi dây chuyền của tôi bao nhiêu tiền không? Khẩu khí cũng đâu nhỏ.

Giọng nói của An Ngưng không dễ nghe như trước nữa, trong mắt cô, Diệp Mặc ngồi trên chiếc xe FO của một cô gái có thể có bao nhiêu tiền?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Tôi không biết bao nhiêu tiền, nhưng tôi ra giá mười triệu, tôi nghĩ chiếc vòng của cô nhiều nhất cũng không hơn giá tiền này.

An Ngưng hơi sửng sốt, cô không ngờ Diệp Mặc nhiều tiền như vậy. Mười triệu, không phải tùy tiện có thể lấy ra. Nhưng dù mười triệu cô cũng sẽ không bán, sợi dây chuyền của mình vốn chỉ có giá hơn ba triệu, hơn nữa thêm mặt dây chuyền này, ông nội nói cộng lại cũng được bảy, tám triệu.

-Tôi nói là đô la Mỹ...

Diệp Mặc bổ sung thêm một câu. Trong nhẫn của hắn có mấy trăm triệu đô la Mỹ, tùy ý lấy ta mười triệu cũng không sá gì.

-Anh, anh có nhiều tiền như vậy?

Lần này An Ngưng quả thật kinh hãi, mười triệu đô la Mỹ. Dù là gã công tử có tiền, như Chí Nhưỡng cũng không có cách nào lấy ra mười triệu đô la. Theo những người cô quen biết, không có ai có thể tùy ý lấy ra mười triệu đô la. Không cần nói đến mười triệu đô la, dù là mười triệu tệ Hoa Hạ cũng không có ai dễ dàng lấy ra.

Người này rốt cuộc là người nào? Lại có tiền như vậy?

-Nếu cô bằng lòng, tôi có thể để cô giữ sợi dây chuyền, tôi đưa ta mười triệu đô la, chỉ cần mắt Âm Dương Ngư trên sợi dây chuyền.

Diệp Mặc thấy An Ngưng không nói gì, liền nói thêm một câu.

An Ngưng dường như mới định thần lại, cô liền đứng dậy, nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cách kỳ lạ nói:

-Sao anh biết mặt dây chuyền là mắt Âm Dương Ngư?

Diệp Mặc hơi sửng sốt, đúng rồi, sao mình lại biết? Chẳng lẽ nói thần thức quét được ư?

Nhìn ánh mắt của An Ngưng không có thiện cảm, hắn lập tức nói:

-Lúc nãy khi cô xoay người, tôi không cẩn thận nhìn thấy.

Cái gì? Mình xoay người lúc nào vậy? Chẳng lẽ quả thật không cẩn thận? Nhưng nếu gã này nhìn thấy mặt dây chuyền, chẳng phải nói hắn đã thấy gì khác?

Thấy An Ngưng không nói, Diệp Mặc đành nói dối:

-Thực ra con gái đeo mặt dây này không tốt, nếu cô đồng ý, tôi có thể cho cô một viên kim cương nhỏ làm mặt dây, đẹp hơn cái này nhiều.

-Anh nói gì?

An Ngưng một lần nữa bị lời nói của Diệp Mặc làm cho sợ hãi.

Nhưng cô chưa nói xong, Diệp Mặc đã lấy ra viên kim cương còn to hơn cả đậu tương. Viên kim cương quay trong tay Diệp Mặc, đã được luyện tốt, giống như một viên minh châu lóng lánh trong suốt bị Diệp Mặc làm rơi trên tay cô.

An Ngưng ngơ ngác nhìn viên kim cương lớn trên tay, từ trước tới nay cô chưa từng thấy viên kim cương nào to như vậy. Viên kim cương to thế này đắt hơn nhiều sợi dây chuyền của cô, càng không cần nói đến cái khác. Hơn nữa đây quả thực là một viên kim cương, là một viên kim cương loại cao cấp, thậm chí còn nhìn thấy rõ vết của hoa văn.

Trong tận đáy lòng, An Ngưng càng thích viên kim cương này, viên kim cương đẹp hơn mắt cá nhiều. Nhưng mắt cá là ông nội tặng cho cô, nếu phải lấy đi, làm cho cô có chút luyến tiếc.

Thấy An Nhưng do dự, Diệp Mặc lại nói:

-Mắt cá này là mắt Âm Dương Ngư? Buổi tối cô không sợ ư? Nghe nói rất nhiều đồ của ngày xưa đều có ma lực kỳ quái, tôi thì không sợ, nhưng một cô gái như cô, ôi ôi...

Tuy biết Diệp Mặc đang nói dối, và đang lừa gạt, nhưng An Ngưng thực sự có chút sợ hãi. Nếu Diệp Mặc không nói cũng không sao, nhưng bây giờ Diệp Mặc đã nói, lúc tối cô ngủ, thể nào cũng sẽ nghĩ tới mắt Âm Dương Ngư ở trên mình, nghĩ cũng có chút đáng sợ.

Đang lúc Diệp Mặc tiếp tục bơm thêm thuốc sợ hãi, An Ngưng bỗng cất viên kim cương đi, nhìn Diệp Mặc nói:

-Xem ra anh không hề đơn giản, không ngờ có thể lấy ra mười triệu đô la, thậm chí còn có thể lấy ra viên kim cương lớn như vậy...

Diệp Mặc cười nhạt, nếu cô vẫn không đồng ý, viên kim cương này tính cái gì, hắn còn có cả Dạ Minh Châu cơ. Thậm chí trong túi áo còn có một khối hơn một cân kim cương, lấy ra lại khiến cô cho rằng tôi càng không đơn

giản? Còn về đô la, ngay cả một số lẻ trong nhẫn cũng không có.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 590

Chuyện Đường Bắc Vi Gặp

Diệp Mặc quyết định, nếu An Ngưng vẫn không đồng ý, hắn sẽ đưa ra hai mươi triệu đô la, thêm luôn viên Dạ Minh Châu.

Không ngờ An Ngưng nói tiếp:

-Tôi biết anh muốn có mắt Âm Dương Ngư, còn về mấy trò này của anh không phải khoe ra đâu. Tôi đồng ý trao đổi với anh, không phải vì mấy trò này, đối với tôi không có ích lợi gì. Tôi cũng không cần đô la của anh, tránh để anh nói tôi lòng tham vô đáy, có viên kim cương này tôi nghĩ cũng đủ rồi. Anh đã tìm trăm phương ngàn kế muốn có mắt cá này, tôi nghĩ đây chắc chắn không phải vật tầm thường, cho nên tôi có mấy điều kiện.

Gương mặt già dặn của Diệp Mặc đỏ lên, hắn không ngờ cô gái này thông minh vậy. Không phải nói kim cương là sát thủ lớn nhất đối với phụ nữ ư, sao với kim cương của mình, cô gái này lại bình thản như thế? Ngay cả Khinh Tuyết nhà mình cũng không có cách nào cự tuyệt được với chiêu này.

Thực ra Diệp Mặc không biết, sách lược của hắn đã thành công, nếu không phải hắn nói buổi tối mắt cá đeo trên mình dọa người, An Ngưng quả thực vẫn không muốn đổi. Hơn nữa Diệp Mặc lấy ra viên kim cương to thế này, so với mắt cá sợ chết khiếp, chi bằng đổi lấy kim cương. Chỉ là An Ngưng không muốn thừa nhận mình bị dọa mà thôi.

-Nói nghe đi.

Diệp Mặc nói như không có việc gì để nói.

An Ngưng nhận ra gương mặt của Diệp Mặc mất tự nhiên, lạnh lùng

cười nói:

-Thứ nhất, tôi biết anh có bản lĩnh, nên anh phải để tôi di cư đến Lạc Nguyệt. Thứ hai, vì sao anh chỉ liếc nhìn từ xa mà đã biết đây là mắt Âm Dương Ngư? Hay là lần đầu tiên anh biết vật này vốn không phải phát hiện ra ở chỗ tôi? Thứ ba, anh bắt buộc phải nói cho tôi biết mục đích lấy mặt dây chuyền này.

Hai câu hỏi sau Diệp Mặc có chút đau đầu, hắn thà rằng bỏ ra thêm tiền.

Nhưng thấy vẻ An Ngưng nhất định muốn mình trả lời câu hỏi của mình, hắn đành nói:

-Yêu cầu đầu tiên không có vấn đề gì, tôi có thể giúp cô di cư đến Lạc Nguyệt bất cứ lúc nào. Câu hỏi thứ hai ư... vì khi cô xoay người, tôi nhìn rất kỹ, đối với chuyện này tôi rất xin lỗi, cho nên quả thực lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở đây. Còn về câu hỏi thứ ba, mắt Âm Dương Ngư là một phần trên một vật đã bể nát, tôi muốn thu cho đủ bộ Bởi vì không có cớ gì giải thích tại sao có thể nhìn thấy mặt dây chuyền trên cổ của An Ngưng, Diệp Mặc đành phải giả danh lưu manh. Nhìn thấy tỉ mỉ ngực của cô chứ sao.

An Ngưng đỏ mặt, vừa muốn tức giận, người này không biết xấu hổ à? Nhưng Diệp Mặc đã lấy ra hai cái đặt lên bàn:

-Ở đây tôi có hai cái, cô xem xem mắt Âm Dương có phải là cái ở trên không?

A, An Ngưng mới phát hiện ra trên mắt Âm Dương Ngư kia của mình quả thực thiếu mất cái mắt. Thậm chí cô quên mất Diệp Mặc vẫn còn ở đây, theo bản năng tháo sợi dây chuyền của mình xuống, lấy mắt Âm Dương Ngư đặt vào giữa chỗ khuyết, quả nhiên vừa khít, rõ ràng là lấy xuống từ trên đó.

-Quả đúng là ở trên...

An Ngưng đặt dây chuyền xuống.

Không đợi An Ngưng nói tiếp, Diệp Mặc tiện tay cầm sợi dây chuyền lên, sau đó nói:

-Cô đưa viên kim cương đây, tôi giúp cô thay.

-Anh biết thay cái này à?

An Ngưng nhìn Diệp Mặc một cách đầy nghi ngờ, dù rằng Diệp Mặc biết thay, ở đây cũng không có dụng cụ. Nếu muốn thay mặt dây tinh tế, dụng cụ đầy đủ, cũng cần phải rất lâu mới được.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng vẫn lấy viên kim cương đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhanh chóng thay mặt dây, sau đó cất mắt Âm Dương Ngư đi.

-Được rồi, trước đây tôi từng làm công việc này ở đường phố, nên rất nhanh, cầm lấy đi.

Diệp Mặc đưa sợi dây chuyền trân châu trong tay cho An Ngưng. Trong lòng rất vui, không ngờ lấy được một mảnh vỡ dễ dàng như vậy, còn là mắt cá - vật dễ mất này. Chỉ là không biết sao An Ngưng lại có được vật này.

-A...

An Ngưng nhận lấy sợi dây chuyền, thậm chí không biết nên nói gì cho phải, đây cũng nhanh quá, Diệp Mặc chỉ chuyển tay cái, dây chuyền của mình đã thay xong rồi, hơn nữa viên kim cương giống như là của sợi dây chuyền, nhìn không ra dấu vết nào cả.

An Ngưng tin. Dù là một thợ kim hoàn đẳng cấp cũng không có cách nào gắn mặt đá chắc như vậy trong thời gian một ngày.

-Anh lợi hại như vậy?

Thực sự An Ngưng không biết biểu đạt sự kinh ngạc của mình như thế nào nữa, tay không chỉ chưa tới một phút đã gắn được kim cương lên mặt đá, không có dụng cụ, nếu người khác nói, cô chắc chắn không tin.

-Đi thôi, còn về chuyện đi Lạc Nguyệt, cô gọi điện, nói cô ấy là Diệp Mặc nói, để cô ấy sắp xếp là được rồi.

Diệp Mặc tiện tay viết cho An Ngưng điện thoại của Úc Diệu Đồng.

-A, Bắc Vi trở về rồi.

Vừa đưa điện thoại cho An Ngưng, thần thức của Diệp Mặc đã quét được vẻ mặt mệt mỏi của Đường Bắc Vi, lập tức mở cửa.

-Anh...

Đường Bắc Vi sà vào lòng Diệp Mặc, khóc lớn.

Diệp Mặc ngạc nhiên, vội vàng nhìn kỹ Đường Bắc Vi, thấy cô chỉ hơi mệt mỏi, tinh thần bất an mà thôi, không có vấn đề gì lớn. Vội vàng vỗ vỗ vai Đường Bắc Vi nói:

-Đừng nóng vội, có chuyện gì, từ từ nói.

Đám người Tô Tĩnh Văn ở đối diện cũng đều đi ra, An Ngưng đi theo sau Diệp Mặc, nhìn thấy Đường Bắc Vi sà vào lòng Diệp Mặc lại càng ngạc nhiên.

Với cô, bình thường một cô gái đẹp cũng không nhìn thấy, nhưng lúc này chớp mắt đã có hai người đứng trước mặt cô, hơn nữa đều không kém gì cô, thậm chí cô gái sà vào lòng Diệp Mặc, trên người còn có hương thơm dịu nhẹ. Cảm giác này khiến An Ngưng thấy lạ, cô không biết vì sao có cảm giác kỳ lạ này.

Nhưng cô nhanh chóng thấy coi thường Diệp Mặc, có liên quan đến hắn đều là những cô gái đẹp. Hơn nữa lại thân thiết như vậy. Cô không biết trong mắt Diệp Mặc, cô là một cô gái có mưu sâu, so với Đường Bắc Vi, thực sự kém hơn nhiều.

Đường Bắc Vi ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra xung quanh có

rất nhiều người, cô vội vàng chào Viện Viện và Tô Tĩnh Văn.

Diệp Mặc không tiếp tục hỏi Đường Bắc Vi nữa, hắn đoán nhất định là có chuyện khó nói.

-Diệp thiếu gia, tôi tên Khâu Chí Nhưỡng, chuyện hôm nay tôi, tôi...

Khâu Chí Nhưỡng vội vàng đi đến trước mặt Diệp Mặc, rất là khách sáo vòng vo, nhưng trong lòng anh ta lo lắng, lời xin lỗi đằng sau nói không thành lời.

-Anh Diệp, em là Hàn Đan, em họ của Hàn Yên...

Hàn Đan mau chóng đến chào hỏi, tiếp lời của Khâu Chí Nhưỡng.

Chẳng trách nhận ra mình, thì ra là em họ của Hàn Yên. Diệp Mặc gật đầu, nhìn qua Khâu Chí Nhưỡng, nói một câu:

-Thì ra là người của Khâu gia ở Yến Kinh, chẳng trách có tiền thế.

Khâu Chí Nhưỡng một câu cũng không dám nói, nhìn bốn người Diệp Mặc đi ra "Kim Châu Chân Vị".

An Ngưng nhìn bốn người rời đi một cách kỳ lạ, quay đầu lại nhìn Khâu thiếu gia vẫn luôn thích tài chí hơn người, thực sự không hiểu vì sao họ lại trước sau cung kính như vậy. Hơn nữa, kiểu cung kính này cũng quá ghê ghớm, có ai lại khiến người của Khâu gia sợ hãi như thế?

Chỉ có Chương Lai Bân hồn bay phách lạc nhìn Tô Tĩnh Văn rời đi, không biết đang nghĩ gì.

…

Nửa tiếng sau, Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn, còn có Đường Bắc Vi ba người họ đặt phòng ở một khách sạn. Túy Viện Viện vì có việc nên về trước.

-Có chuyện gì, em nói đi.

Diệp Mặc nhìn đôi mắt sưng đỏ của Đường Bắc Vi hỏi.

Tô Tĩnh Văn không biết vì sao, nên ở một bên nhỏ giọng an ủi cô.

-Hôm qua em và bạn học tập trung ở quán ăn Tây Lũng, nhưng lúc nhóm sắp tan, em nhìn thấy Ngụy Vĩnh Càn. Em tức giận đến phát run, em nhất định phải giết tên súc sinh này, khi đó em nói với Viện Viện, rồi đi theo hắn ra ngoài...

Đường Bắc Vi chưa nói xong, Diệp Mặc đã nhớ ra.

-Ngụy Vĩnh Càn? Là thằng lúc trước lừa em ở Đàn Đô, muốn để em và anh ở cùng nhau?

Diệp Mặc lập tức nhớ ra gã bị lọt lưới lúc trước, gã này có thể nói là tay sai của Tống gia, còn không bằng người của Đông Phương Tê. Gã lấy hết sức đánh lén Diệp Mặc và Đường Bắc Vi, chỉ có điều sau khi sự việc xảy ra Diệp Mặc chưa tìm thấy gã.

Đường Bắc Vi được Tô Tĩnh Văn trấn an, tâm trạng dần ổn định. Bây giờ Diệp Mặc hỏi lại như vậy, cô liền gật đầu, tỏ vẻ chính là gã Ngụy Vĩnh Càn đó.

-Em đã giết Ngụy Vĩnh Càn?

Diệp Mặc hỏi.

Đường Bắc Vi lắc đầu:

-Không, em mang theo mười mấy Hỏa Cầu Phù, nhưng em không ngờ Ngụy Vĩnh Càn hình như biết có người đi theo. Em vốn định cho hắn một Hỏa Cầu Phù ở chỗ hẻo lánh, nhưng hắn rất gian xảo, ở ngay chỗ đông người gọi luôn một xe taxi, em không cam tâm, cũng gọi một xe taxi đi theo...

- Nhưng xe của Ngụy Vĩnh Càn rất nhanh, em vẫn không có cách nào ra tay, cho đến khi đến Hàm Sơn... Ngụy Vĩnh Càn xuống xe ở ngoại vi Hàm

Sơn, vòng vào rừng gần đó. Em cũng đi theo, trong tay em có mười mấy Hỏa Cầu Phù, em tin sẽ không sợ hắn.

Từ giọng nói của Đường Bắc Vi, Diệp Mặc liền biết ngay cô đã gặp phải chuyện gì, lập tức hỏi:

-Rồi sao?

-Sau đó, hắn đi vào một miếu Sơn thần gần Hàm Sơn, miếu Sơn thần đó vừa nhìn đã biết rất cũ nát. Em nghĩ là lần này Ngụy Vĩnh Càn chạy không thoát được, nhưng khi em vừa bước đến cửa miếu Sơn thần, em mới phát hiện ra trong miếu có một lão ni cô, hoặc là bà ta không phải ni cô thì cũng là một đạo cô.

Giọng Đường Bắc Vi hơn run, rõ ràng cô sợ hãi.

Diệp Mặc ngồi xuống, nắm chặt tay Đường Bắc Vi, ý bảo cô không cần phải lo lắng.

Đường Bắc Vi đỡ sợ hơn chút, tiếp tục nói:

-Em ra hiệu cho đạo cô kia tránh ra, em nói em chỉ tính sổ Ngụy Vĩnh Càn, Ngụy Vĩnh Càn và em có thù. Nhưng đạo cô đó cười nhạt, bà ta bảo em lập tức đi ngay, nếu không sẽ giết em.

-Em vốn hận Ngụy Vĩnh Càn thấu xương, sao có thể buông tha cho hắn, em liền đánh cho Ngụy Vĩnh Càn ở bên cạnh một Hỏa Cầu Phù. Nhưng đạo cô đó, bà ta, không ngờ bà ta lại nhẹ nhàng bắt được Hỏa Cầu Phù trên tay, Hỏa Cầu Phù hóa thành bụi chứ không phát ra lửa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 591

Miếu Sơn Thần Tan Hoang

Diệp Mặc trong lòng khẽ trùng xuống, chẳng lẽ lại có một đạo cô lợi hại đến vậy sao? Hỏa Cầu phù mà hắn đã để lại cho Bắc Vi chính là khi hắn luyện tới tầng khí thứ ba luyện thành. Uy lực của Hỏa Cầu phù tuy rằng chẳng mấy lợi hại nhưng để giết một tên Hoàng cấp sơ kỳ thì không có vấn đề gì. Mặc dù độ linh hoạt của Hỏa Cầu phù thì không ổn lắm nhưng nó có thể dễ dàng tránh đi. Nhưng bị một đạo cô tóm gọn trong tay rồi bỗng chốc biến thành tro bụi, điều này quả thực quá sức thần kì. -Em tận mắt trông thấy ư?

Vẻ mặt của Diệp Mặc trở nên nghiêm trọng.

Đường Bắc Vi gật gật đầu:

-Đúng vậy. Ả biến Hỏa Cầu phù trong tay em thành tro bụi rồi rất lâu sau đó mới lên tiếng, ả nói bùa chú không tệ, ả còn nói ả không muốn sát sinh, cho phép em tự bỏ hết tất cả bùa chú còn lại trên người rồi cút. Nhưng em không làm thế mà chạy luôn. Em biết em không phải là đối thủ của ả. Em đã quyết định rồi, nếu ả đuổi theo em thì em sẽ đem tất cả bùa chú trên người phóng vào người ả.

-Ả không truy sát em ư?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi, hắn không tin đạo cô kia lại có lòng từ bi đến vậy, không muốn đuổi giết Đường Bắc Vi mà chỉ nhắm vào bùa chú trên người cô mà thôi. Nói không chừng đạo cô kia cũng muốn đuổi giết Đường Bắc Vi rồi.

Đường Bắc Vi lắc lắc đầu nói:

-Em cũng cảm thấy rất kỳ quái, ả ta thật sự không truy sát em mà chỉ là do em quá hoảng hốt mà lạc đường thôi. Phải mãi tới hôm nay, lúc trời sáng rồi em mới chạy ra được. Em không sợ chết, có điều em sợ em chết đi rồi thì sẽ không được gặp lại anh nữa... Thế nhưng em lại để cho kẻ thù thoát mất từ trong tay mình, em đúng là vô dụng...

Đường Bắc Vi nói mãi nói mãi, rồi nhào vào lòng Diệp Mặc nức nở. Cô nghĩ nếu ả đạo cô thân thủ lợi hại kia thật sự muốn đuổi giết cô thì bây giờ cô đã không còn được trông thấy được anh nữa rồi. Nếu đem so sánh thì được ở bên cạnh anh vẫn quan trọng hơn.

Diệp Mặc vỗ vai Đường Bắc Vi, hắn biết Đường Bắc Vi một phần là sợ không thể gặp lại mình, một phần là vì cái tay Ngụy Vĩnh Càn kia giống như một cái gai trong mắt khiến cho cô không thoải mái. Bởi thế nên cô nhất định phải giết bằng được tay Ngụy Vĩnh Càn này. Nhưng cũng có thể việc không được gặp lại mình mới là điều làm cô lo lắng nhất. Tuy Bắc Vi rất ít khi biểu lộ ra ngoài, cũng rất hiếm khi chủ động quấy rầy hắn. Nhưng Diệp Mặc biết rằng, mỗi lần hắn gặp Bắc Vi, đôi mắt cô luôn ánh lên cái nhìn đầy yêu thương lưu luyến với mình. Điều này rất dễ nhìn ra, chỉ có điều trước nay cô chưa bao giờ nói ra mà thôi.

-Bắc Vi, em không cần phải lo lắng, đã phát hiện được Ngụy Vĩnh Càn rồi, anh nhất quyết không bỏ qua cho gã. Thù này anh nhất định sẽ báo cho em, chỉ là ả đạo cô đó lợi hại như vậy, chẳng có lí do gì để tha cho em cả, em nghĩ kĩ lại xem có phải đã bỏ sót mất điều gì rồi không.

Diệp Mặc an ủi Đường Bắc Vi.

-Đúng vậy, Bắc Vi, cô nghĩ kĩ lại xem, với cả chỗ Hàm Sơn tôi cũng biết mà, đâu có rộng lắm đâu, làm sao lạc đường được chứ?

Tô Tĩnh Văn lên tiếng.

Tô Tĩnh Văn vừa nói, Đường Bắc Vi chợt nhớ ra, đúng rồi, phạm vi Hàm Sơn này đâu có rộng, mình làm sao có thể lạc trong núi đến tận một ngày trời?

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Anh cũng cho rằng Tĩnh Văn nói đúng. Ban nãy anh đã kiểm tra lại cẩn thận chân khí và đan điền của em, không bị tổn hại gì nghiêm trọng cả.

-Phải rồi, em nhớ ra rồi, hôm nay lúc trời vừa sáng, em có cảm giác em chưa đi được bao xa, chỉ như là mới đi được xung quanh miếu Sơn thần mà thôi. Theo lí mà nói thì nếu lão đạo cô muốn giết em thì ả hoàn toàn có thể ra tay một cách dễ dàng mà.

Đường Bắc Vi lập tức trả lời.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát, rồi mới lên tiếng:

-Tuy rằng anh không hoàn toàn tin lắm nhưng cũng có thể là sự thật. Lão đạo cô kia rất có thể đã bày một mê hồn trận bên ngoài miếu Sơn thần, hoặc là một trận pháp nào đó khiến cho em bị lạc ở bên trong. Còn về vì sao ả ta không ra tay với em thì anh cũng chưa thể lí giải nổi. Bắc Vi, lúc em ở trong trận đồ đó có phải đã bị tấn công hay không?

Đường Bắc Vi nghĩ một lát rồi mới lên tiếng:

- Không gì có tấn công cả, nhưng em đi lang thang một hồi thì thấy đầu óc cũng choáng váng, chỉ muốn ngủ thôi. Em lập tức vận chân khí vận chuyển chu thiên thì cảm giác muốn ngủ đó liền biến mất. Thế nhưng một lúc sau thì lại xuất hiện trở lại, sau đó em lại vận khí nên mới không bị thiếp đi đó, buồn thật...

Diệp Mặc đã hiểu ra, thầm than đúng là nguy hiểm thật. Nếu không phải hắn đã dạy cho Bắc Vi một chút phương pháp tu chân thì tối qua Đường Bắc Vi đã sớm mê man bất tỉnh ở Hàm Sơn đó rồi. Chỉ có điều hắn nghĩ mãi mà không ra, đạo cô kia lợi hại như vậy vì sao không tự mình động thủ?

Đường Bắc Vi cũng hiểu ra, nghĩ mà sợ, cô lên tiếng:

-Anh, anh nói xem em có cảm giác buồn ngủ là do ở trong trận pháp đó, và người bên ngoài muốn đợi cho em thiếp đi đúng không?

Diệp Mặc nghiêm túc gật gật đầu:

-Hẳn là như vậy. Tuy nhiên, Bắc Vi, em làm tốt lắm. May mà em không bị thiếp đi, nếu anh không suy đoán nhầm thì trận pháp đó là do ai đó khống chế. Người khống chế trận pháp đó tối qua thấy không làm khó được em, hoặc vì một nguyên nhân nào đó khác nên mới tha cho em đó.

-Bắc Vi, để anh xem chiếc vòng cổ của em.

Vừa nói xong Diệp Mặc đã đem sợi dây trước ngực cô lôi ra ngoài.

Vòng cổ vẫn ấm, nhưng Diệp Mặc đã thấy rõ chiếc vòng đã bị tấn công không chỉ một lần. Đường Bắc Vi tối hôm qua vì căng thẳng, hoặc là nhanh chóng muốn thoát ra ngoài nên mới không chú ý tới mình đã bị tấn công mấy lần.

-Tối hôm qua ngoại trừ cái trận pháp thôi miên kia, còn có người công kích em mấy lần, chỉ là may mà vòng cổ của em đã chặn lại thôi. Nếu anh đoán không nhầm thì lão đạo cô kia không phải là không muốn ra tay với em mà là vì nguyên nhân nào đó mà không có cách nào động thủ được. Khả năng lớn nhất là ả đã bị trọng thương, không nắm chắc được phần lớn hỏa cầu để đối phó với em nên mới do dự không ra tay. Từ lực độ mà chiếc vòng cổ bị tấn công có thể nhìn ra lực tấn công không phải là quá mạnh.

Diệp Mặc đặt chiếc vòng xuống, nói.

-A, không ngờ lại là như vậy. Sớm biết thế thì em đã liên tục dùng hỏa cầu tấn công rồi.

Đường Bắc Vi bỗng nhiên có chút hối hận. Cô sờ chiếc vòng cổ một chút, cảm thấy rất biết ơn anh trai. Nếu không phải anh trai đưa cho cô chiếc

vòng cổ này thì có lẽ giờ này cô sẽ không có thể đứng ở đây nữa.

Diệp Mặc lắc lắc đầu:

-Em không làm như vậy là đúng. Lão đạo cô kia có thể chỉ là bị thương nên không dám chắc lúc đó có thể đánh bại em hay không mà thôi. Nếu chẳng may ả vẫn có đủ khả năng đối phó lại với Hỏa Cầu phù của em, đến lúc đó thì em đúng là đã lâm vào tình thế nguy hiểm rồi. Đôi khi, muốn uy hiếp người khác không nhất định phải đánh ra mà giữ lại trong người có khi lại có sức uy hiếp lớn hơn.

-Anh, anh nói vậy em lại nhớ ra rồi. Khi em phát ra Hỏa Cầu phù thứ nhất, đạo cô kia mặc dù đã nắm được nó rồi nhưng sắc mặt ả lại vô cùng yếu ớt. Với cả... với cả... em hiểu rồi, hóa ra ả thực sự bị trọng thương.

Đường Bắc Vi dường như nhớ ra gì đó.

-Là sao?

Diệp Mặc lập tức lên tiếng hỏi.

Đường Bắc Vi hồi tưởng lại, nói:

-Sắc mặt của ả tái nhợt, đứng dưới ánh trăng trông vô cùng đáng sợ. Em nhìn ả rồi không dám nhìn tiếp nữa, sau đó em theo bản năng cúi đầu lùi lại phía sau. Sau đó hình như em thấy bóng ả dưới mặt đất lay động, lúc đó em vô cùng căng thẳng, tưởng rằng đó là do gió thổi. Bây giờ nghĩ lại, gió làm sao mà thổi được bóng người? Chắc chắn là ả bị trọng thương rồi, sau đó lại cố gắng khống chế Hỏa Cầu phù của em, rồi lại dùng nội khí áp chế thương thế của mình. Đúng, nhất định là như vậy.

Đường Bắc Vi càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình rất đúng. Cái bóng di động dưới mặt đất kia là do lão đạo cô đang áp chế thương thế của mình.

Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn cũng cảm thấy suy đoán của Đường Bắc Vi là

đúng. Ba người nói chuyện thêm lúc nữa thì Đường Bắc Vi và Tô Tĩnh Văn mới đi nghỉ. Đường Bắc Vi rất mệt mỏi, ngã xuống giường thì ngủ ngay. Còn Tô Tĩnh Văn thì nằm trên giường thao thức mãi mà vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Chuyện của Diệp Mặc và Đường Bắc Vi, cô đã biết. Chính Bắc Vi đã nói cho cô biết rồi. Cô không ngờ rằng Diệp Mặc và Đường Bắc Vi thật sự là quan hệ anh em. Hơn nữa Diệp Mặc vô cùng cưng chiều Đường Bắc Vi, cô cảm thấy có chút ghen tị với Đường Bắc Vi rồi.

Tô Tĩnh Văn nghĩ Diệp Mặc lần này tới tìm Bắc Vi dường như phải đi xa một thời gian ngắn. Cô bỗng nhiên rất muốn tâm sự riêng với Diệp Mặc. Cô vừa nghĩ tới việc mình hôm nay có dũng khí đứng ra ôm lấy cánh tay Diệp Mặc là tim lại đập loạn cả lên. Nếu là trước kia, chắc chắn cô sẽ không có dũng khí lớn như vậy. Nhưng vì số lần được gặp Diệp Mặc càng ngày càng ít, trong lòng Tô Tĩnh Văn càng ngày càng cảm thấy có chút mất mát.

Nhìn Đường Bắc Vi bên cạnh đã ngủ say rồi, Tô Tĩnh Văn giống như một kẻ trộm lén lút bò ra, rón ra rón rén bước tới cửa phòng Diệp Mặc.

Cửa phòng Diệp Mặc khép hờ, Tô Tĩnh Văn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, khẽ lên tiếng:

-Diệp Mặc...

Tô Tĩnh Văn cảm giác cổ họng của mình như muốn nhảy ra ngoài, cô bỗng cảm thấy có chút sợ hãi, nếu nhỡ Diệp Mặc thật sự ôm lấy cô thì biết làm sao? Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, hiện tại cô lại còn đang mặc đồ ngủ. Cô tới không có mục đích gì khác, chỉ là muốn cùng Diệp Mặc tâm sự vài câu mà thôi. Có rất nhiều chuyện cô đều phải hỏi Diệp Mặc thì mới hiểu, thế nhưng từ sau khi Diệp Mặc rời khỏi Ninh Hải, cô vẫn không có cơ hội một mình đối mặt với Diệp Mặc.

A, Tô Tĩnh Văn cảm thấy có gì đó không ổn. Diệp Mặc rất nhạy bén, tuyệt đối sẽ không cần phải đợi cô lên tiếng lần thứ hai mới nghe ra.

Tô Tĩnh Văn mở chiếc đèn cạnh cửa, phát hiện trong phòng không có ai, chiếc giường cũng trống không. Cô theo bản năng chạy vào toilet nhìn, cũng không có ai. Diệp Mặc chắc chắn đã ra ngoài rồi.

Tô Tĩnh Văn nhìn ô cửa sổ đã đóng chặt, không biết Diệp Mặc đi ra như thế nào. Cô cảm thấy có chút thất vọng, nhưng đồng thời cũng khẽ thở phào một tiếng.

Muộn như vậy hắn còn ra ngoài, không biết đêm hôm như vậy mà hắn còn đi đâu. Tô Tĩnh Văn ngồi trên giường Diệp Mặc suy nghĩ một hồi, thiếp đi lúc nào không biết.

Diệp Mặc đương nhiên đã đi Hàm Sơn, em gái Đường Bắc Vi gặp nạn tại đây, nếu hắn không đến lấy lại danh dự thì không thể nào ngủ yên được. Bất kể là ai cũng không thể động tới Đường Bắc Vi của hắn.

Hàm Sơn, quả nhiên giống như Đường Bắc Vi nói, bên ngoài trông có vẻ rất bình thường, có một miếu sơn thần. Diệp Mặc đi vào trong căn miếu Sơn thần tan hoang này, bên trong không một bóng người. Ngoại trừ cách đó không xa trong núi rừng bỗng truyền đến một hai tiếng không biết của con vật nào thì ở đây không có một âm thanh nào khác.

Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt bên trong miếu sơn thần. Một vết máu đã chuyển đen khiến hắn lập tức hiểu ra Bắc Vi đoán không sai, người từng ở chỗ này quả nhiên từng bị thương rất nghiêm trọng.

Trong lúc Diệp Mặc muốn kiểm tra xem bên ngoài có dấu vết của một trận pháp nào đó hay không thì một bóng trắng lúc ẩn lúc hiện như ma bất ngờ từ phía miếu Sơn thần bay ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 592

Đôi Nam Nữ Thần Kinh

Diệp Mặc đang đứng ở sau cánh cửa ẩn mình thì nhìn thấy bóng trắng kia chậm rãi nhảy lên, nhìn từ xa trông giống như là đang bay vậy. Dưới ánh trăng có thể trong thấy rất rõ. Hắn bỗng sửng sốt, đúng là có âm hồn thật nhưng lại không hay bắt gặp. Có thể nói có một âm hồn giống như có được một năng lực tấn công nhất định vậy.

Âm hồn, trong dân gian hay gọi là quỷ, thực ra loài này nhìn không thấy nhưng Diệp Mặc lại có thể dùng thần thức quét tới. Loài này bình thường đều xuất hiện trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó, ví dụ như lần trước Diệp Mặc gặp hố trời, còn có hầm mộ vân vân, không phải nơi nào cũng có. Mà có thể dùng mắt trần nhìn thấy âm hồn là rất hiếm, ngay cả đến Diệp Mặc lúc trước ở Thuần An trông thấy cô gái áo hồng cũng là do cô ta cố tình làm vậy, vả lại cũng chỉ là trông thấy bóng mờ mờ mà thôi.

Đây không phải âm hồn, Diệp Mặc dùng thần thức quét tới thì liền nhìn ra rõ ràng ngay. Đây là một gã đàn ông trùm một cái chăn màu trắng, chỉ là do cách bước đi của gã ta có chút kỳ quái, cái đầu lại bị che lại nên thoạt nhìn từ xa giống như một âm hồn mà thôi.

Diệp Mặc không biết tại sao gã phải làm như vậy. Đêm hôm khuya khoắt tới một miếu sơn thần tan hoang có nhất thiết phải làm như vậy không? Gã đàn ông này thoạt nhìn tầm chưa tới ba mươi tuổi, bàn tay trái thiếu một ngón, vừa trông đã biết không phải loại hung ác gì.

-Í, sao lại không thấy đâu rồi?

Gã đàn ông không trông thấy ai đó thì bất giác buông chiếc chăn xuống,

tự nói một mình.

Nhưng vừa dứt lời thì gã lập tức rút ra một chiếc dao nhọn từ bên hông rồi dò xét một vòng quanh căn miếu. Cuối cùng gã tung một cước đá vào một chiếc đệm quỳ đã rách tơi tả, chửi - Mẹ nó, lại để con đĩ này chạy mất rồi.

Dứt lời, gã đàn ông này liền lấy ra một chiếc di động, nói vài câu gì đó thì có một người chạy rất nhanh tới. Giống như gã đàn ông kia, trong tay người này cũng cầm con con dao mở đường, còn mang theo một mảnh vải bố trắng. Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là, người này lại là nữ, hơn nữa lại là một ả đàn bà rất cường tráng.

-Chuyện gì thế?

Ả đàn bà vừa tới đã lên tiếng hỏi.

-Chạy rồi, mất rồi...

Gã đàn ông oán hận nói.

-Tôi đã nói là phải đến sớm một chút, ông lại cứ muốn đến bây giờ cơ. Thằng kia nhìn là biết có tiền rồi, chắc chắn là bị kẻ thù bức chạy tới đây. Ông xem nó mua đồ ở Hàm Sơn này, vừa rút ví ra là một xấp tiền, chẳng thèm mặc cả cắc nào luôn.

Giọng nói của ả có chút oán giận.

Diệp Mặc chỉ cần nghe hai tên này nói vài câu là lập tức hiểu ra, người chúng nói chính là Ngụy Vĩnh Càn. Ngụy Vĩnh Càn này hẳn là đã đi sáng hôm nay. Rất có thể trước khi đi y đã mua ít đồ gì đó ở Hàm Sơn, trong lúc bối rối y đã sơ suất để lộ ra mình là kẻ có tiền rồi.

Hai tên này đoán chừng Ngụy Vĩnh Càn là một con dê béo, bèn rắp tâm lập mưu, kết quả theo dõi đến tận miếu Sơn thần này. Có thể là bởi vì ban ngày không tiện động thủ, hơn nữa Ngụy Vĩnh Càn vào miếu sơn thần rồi

vốn không có đi ra, cho nên bọn họ phỏng chừng y hẳn là tránh kẻ thù nên ở lại chỗ này. Hai người chuẩn bị buổi tối lại đến, định tối mới ra tay nhưng không ngờ đã muộn, y đã đi mất rồi.

Bọn họ dùng tấm vải trắng kia chắc là với mục đích dọa cho tên Ngụy Vĩnh Càn kia một trận. Còn về ả đàn bà kia mai phục ở dưới là để chặn đường tháo chạy của y.

Đây là hai tên làm ăn không vốn, không biết lần này là bọn họ may mắn, hay là Ngụy Vĩnh Càn may mắn đây. Diệp Mặc khẳng định nếu Ngụy Vĩnh Càn không đi thì hai tên này đỡ không nổi một chưởng của lão đạo cô kia rồi. Hai người này chắc chẳng có gì khiến cho ả ta phải dè chừng như Đường Bắc Vi cả.

-Mẹ nó, con dê béo như thế mà để xổng mất. Không thì xong vụ này đã đủ sống đến già rồi... Cơn giận này đúng là khó nuốt trôi. Đại Mễ, thôi bỏ đi, chúng ta vui vẻ chút đã.

Gã đàn ông nói xong thu hồi đao trong tay, nhìn ả đàn bà cường tráng kia cười ha hả không ngừng.

Diệp Mặc thầm nghĩ, tên này đúng là thần kinh, ở nơi này mà còn có suy nghĩ đồi bại như vậy.

Quả nhiên ả đàn bà cường tráng kia hừ lạnh một tiếng:

-Cút, tiền không kiếm được. Hôm nay lão nương không cho ông nữa.

-Ha ha, Đại Mễ, hà tất phải như vậy mà. Em xem, có lần nào anh không chia cho em quá một nửa hay không, sau này kiếm được rồi anh vẫn chia cho em hơn nửa cơ mà.

Nói rồi gã kéo tay ả đàn bà.

Ả đàn bà kia hình như đã tin lời gã nên không kháng cự nữa.

Nhìn hai người tức tốc lột hết quần áo trên người ra, lôi nhau tới chiếc bàn duy nhất trong căn miếu rồi một tràng tiếng thở gấp gáp hổn hển vang lên, Diệp Mặc không ngừng thầm than xui trong bụng.

Lại còn có loại người như vậy nữa, đi cướp bóc giết người lại còn có tâm tư làm loại chuyện này. Nhìn chúng thở dốc, xem ra còn đang rất hưng phấn kia. Diệp Mặc nhớ tới trong "Thủy Hử"cũng có hai vợ chồng mở hắc điếm, có lẽ hai tên này cũng như vậy.

Gã đàn ông thoạt trông có vẻ dũng mãnh nhưng làm lại không tới, lên được mấy lượt thì rút quân đầu hàng luôn. Ả đàn bà cường tráng rất là bất mãn, nói một câu:

-Lần sau mà yếu như sên thế này thì đừng hòng vòi lão nương nhá.

Vẫn chưa hả giận, ả hậm hực đá một phát vào chiếc bàn vốn đã rất ọp ẹp.

Diệp Mặc vốn định đi bỗng nhiên ngừng lại, hắn nghe thấy rõ ràng ả kia một cước nhấc chiếc bàn về sau. Chiếc bàn phát ra âm thanh rỗng, chẳng lẽ dưới mặt bàn rỗng không ư?

Diệp Mặc lập tức dùng thần thức quét một lượt, quả nhiên phát hiện ra dưới mặt bàn vẫn là đất đá nhưng lớp đất này lại rất dày. Thần thức của Diệp Mặc lại tiếp tục kéo xuống, quả nhiên bên dưới có một hang động, điều này có nghĩa là phía dưới lớp đất dưới gầm bàn là một hầm ngầm bí mật.

Hai gã một nam một nữ sau khi xong việc, nhanh chóng mặc lại quần áo. Gã đàn ông rùng mình một cái, theo bản năng nói:

-Đại Mễ, tự nhiên sao anh lại có cảm giác như có ai thổi một luồng khí nhỉ, lạnh thế không biết.

Ả đàn bà vừa mặc quần vừa cười lạnh nói:

-Cái đồ vô tích sự kia, làm lão nương nửa vời như thế, sợ lạnh thì từ sau

đừng có mà động vào lão nương nữa.

Xem chừng ả vẫn rất bất mãn với gã đàn ông không có sức chiến đấu kia, trong giọng nói mang theo sự mất hứng.

Diệp Mặc nghe gã đàn ông nói vậy thì thần thức lập tức quét tới, hắn ngây ngẩn cả người. Vừa rồi hắn không phát hiện ra, nhưng bây giờ hắn đã phát hiện ra một âm hồn.

Âm hồn kia thản nhiên đứng sau gã đàn ông, nghiến răng nghiến lợi, chỉ có điều sức nó quá yếu nên chỉ có thể thổi được một ít khí lạnh mà thôi.

Diệp Mặc chỉ cần nhìn âm hồn đang nghiến răng nghiến lợi là biết cái chết của nó nhất định là có liên quan đến gã đàn ông này. Đúng là làm chuyện ác sẽ có ngày gặp ma, không sai chút nào.

Với việc này, Diệp Mặc sẽ không nhúng tay vào. Âm hồn không hiện ra, Diệp Mặc cũng sẽ không tùy tiện ra tay giết hai người kia. Nhưng âm hồn đi ra dọa hai người này, Diệp Mặc cũng không có ý muốn can thiệp. Hắn rất muốn xem âm hồn này rốt cuộc sẽ ra tay như thế nào.

Âm hồn lợi hại nhất mà hắn từng gặp chính là âm hồn dưới Đoạn Đỉnh Sơn trong Quỷ Thành. Âm hồn đó là do một ả đàn bà biến thái biến thành. Thế nhưng nó cũng bị hắn tiêu diệt rồi. Nếu âm hồn đó tới thì Diệp Mặc chắc rằng đôi cẩu nam nữ này sẽ không sống nổi quá vài giây đồng hồ.

-Thật đó, anh lại thấy có luồng khí lạnh thổi qua cổ rồi...

Giọng gã đàn ông không còn bình tĩnh như khi nãy nữa mà có chút run rẩy.

Ả đàn bà đang định lên tiếng trả lời thì bỗng sững người ra. Đêm nay rõ ràng chỉ có trăng mà không có gió, thế mà tấm vải trắng kia lại bay lên được, giống như một người vô hình đang cầm lên vậy.

-Ối, tấm vải... tấm vải...

Ả đàn bà vốn rất dũng cảm bấy giờ cũng không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, ả kinh ngạc đến nỗi chỉ vào tấm vải đang bay lên mà không biết nói gì hơn ngoài hai chữ "tấm vải". Ả rất muốn co giò chạy khỏi chỗ này ngay lập tức, chỉ có điều chân lại không nhấc nổi lên.

-Cái gì?

Gã đàn ông vừa hỏi vừa quay người lại, thấy tấm vải trắng bay lên, rồi bất ngờ ập vào hai người.

-Á... á... á...

Hai kẻ này bị dọa cho sợ tới mức thét lên chói tai rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Diệp Mặc thầm lắc đầu, hai người này có gan làm chuyện kia ngay trước mặt thần linh, còn tưởng bọn chúng lá gan to đến mức nào, chẳng dè vừa bị dọa đã sợ mất vía như vậy. Tấm vải trắng liền rơi xuống, nếu hai người kia mà vẫn to gan thì đã chẳng sợ gì việc này.

Diệp Mặc khẳng định, hai người này nếu không để tâm tới mảnh vải trắng này thì âm hồn kia cũng chẳng biết làm thế nào dọa được chúng cả.

Âm hồn là người bị hại nên Diệp Mặc cũng không có ý định phóng hỏa cầu đuổi đi. Hắn bước ra khỏi căn miếu, vừa nhấc chân đã là đá bay hai tên này ra khỏi miếu sơn thần. Hắn có việc phải giải quyết, không thể để hai tên này làm cản trở việc của mình được.

Diệp Mặc đá bay hai tên này xong thì không quan tâm tới tên âm hồn kia nữa, bước thẳng tới bên cạnh chiếc bàn kia chuẩn bị xâm nhập địa đạo.

Nhưng âm hồn kia lại bay tới. Diệp Mặc quay đầu lại lạnh lùng nhìn âm hồn nói:

-Tao thấy mi đáng thương nên tha cho mi một mạng. Nếu còn cản trở việc của tao thì đừng trách tao không khách khí.

Diệp Mặc nói xong lời này, hắn không ngờ cả người âm hồn run rẩy. Nhưng âm hồn này vẫn không rời đi mà tỏa ra một tia nhìn như muốn cảm ơn Diệp Mặc.

-Mi biết tao à?

Diệp Mặc không biết hắn tại sao lại có được cảm giác đó từ âm hồn này, bèn hỏi một câu.

Âm hồn chỉ gật gật đầu, nhưng không có cách nào để đáp lại cả. Diệp Mặc giật mình, liền dùng thần thức truyền đi ý nghĩ của mình.

Điều Khiến Diệp Mặc vui mừng chính là, âm hồn kia không ngờ có thể thông qua thần thức của Diệp Mặc truyền lại ý nghĩ của nó. Tin tức mà Âm hồn truyền đến khiến Diệp Mặc sửng sốt.

Dịch Cửu Hà, hắn lập tức nhớ lại cái tên này, là một người trung niên, hơn nữa còn là một người rất hào sảng rộng rãi. Lúc trước khi hắn tới hội giao lưu pháp khí ở Lạc Thương đã quen biết người này. Lúc ấy một pháp khí hắn cũng chẳng bán nổi, sau đó chính người tên Dịch Cửu Hà này đã đưa hai cô con gái tới giúp hắn bán được.

Hai trăm ngàn, một cái giá quá hời, hắn đương nhiên không cần mặc cả chút nào nữa. Người này ngoài hào phóng thì có vẻ còn rất nhân từ nữa.

-Sao lại là ông?

Diệp Mặc lên tiếng. Dịch Cửu Hà này đã để lại trong hắn ấn tượng rất tốt, không ngờ ông lại bị đôi cẩu nam nữ này hãm hại. Nhất định là khi ông tới Hàm Sơn đã để lộ ra điều gì rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 593

Gặp Được Kinh Thư

Được rồi, anh cũng là một người không tồi, lúc đó coi như là giúp tôi, bây giờ tôi giúp anh lần này.

Diệp Mặc nói xong, hai quả cầu lửa bay ra ngoài, hai người đang ngất xỉu ở ngoài lập tức bị biến thành tro.

Dịch Cửu Hà ngơ ngác nhìn uy thế của Diệp Mặc, cho dù là âm hồn của chính mình cũng có xu thế bị tiêu tan. Nếu không phải là y quen biết vị tiền bối này, một quả cầu lửa của tiền bối bay đến, y lập tức cũng sẽ hồn phi phách tán.

Diệp Mặc thầm than, không biết mặt ngọc hộ thân của Dịch Cửu Hà đi đằng nào rồi, nếu có mặtngọc ở đây, nói không chừng cũng có thể có tác dụng.

-Tiền bối, đa tạ anh giúp tôi báo thù, tôi đã cảm thấy rằng tôi đã sắp bị tiêu tan ở cái thế giới này rồi. Tôi muốn nhờ anh giúp cho một việc, tôi không yên lòng nhất chính là vợ và hai đứa con gái của tôi, bây giờ tôi gặp chuyện, hai người anh trai của tôi chắc chắn sẽ tranh giành tài sản của gia đình tôi. Mà tôi lại có di chúc, nằm trong tay người bạn tốt nhất của tôi, Giang Quân Sơn...

-Anh muốn tôi đi lấy di chúc này đưa cho người nhà của anh hay sao?

Diệp Mặc khẽ nhíu mày hỏi, hắn có chút không muốn liên quan đến việc này, bây giờ việc của bản thân hắn có quá nhiều.

Chỉ có điều con người Dịch Cửu Hà này không tồi, có thời gian rảnh,

mình tiện đường đi một chuyến vậy. Hắn cảm thấy Dịch Cửu Hà đã quá lo lắng rồi, hắn có vợ lại có con gái, tài sản của mình tại sao lại có thể bị anh em lấy đi. Nước cờ này có thể tùy tiện đánh thế nào cũng không thể thua được, cần gì phải có di chúc?

-Cảm ơn tiền bối, tôi yên tâm rồi, anh gặp vợ tôi thì nói cho cô ấy biết, để cô ấy đem hòn đá sắc màu ấy cho anh, tập đoàn Cửu Hà của thành phố Cửu Đường chính là...

Dịch Cửu Hà chưa nói xong đã tiêu tan đi mất rồi.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, tuy rằng hắn có ngọc âm sát, nhưng không có công pháp quỷ tu, như vậy không thể giúp được Dịch Cửu Hà. Dịch Cửu Hà có thể chống đỡ đến hôm nay, hoàn toàn là do những ý nghĩ lo lắng, một khi không còn lo lắng nữa, âm hồn của y không còn cách nào tiếp tục giữ vững, hoặc có thể nói là hôm nay không gặp được Diệp Mặc thì y cũng không thể kiên trì được lâu nữa.

Âm hồn không có môi trường nhất định, không có ai chuyên nuôi dưỡng, loại vật này rất khó tồn tại ở dương gian. Mà người bình thường nuôi dưỡng âm hồn, chỉ có thể là nghe theo mệnh lệnh, không có cách nào có suy nghĩ của riêng mình. Chỉ có quỷ tu, hoặc là bởi vì trong một hoàn cảnh nhất định có thực lực nhất định mới có thể dẫn xuất ra âm hồn thần trí của bản thân mình.

Diệp Mặc ổn định lại tinh thần, mở đường hầm dưới bàn.

Lối đi này vừa mở ra, Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra nơi này đã từng có người ở, thậm chí không lâu trước đây còn có người ở. Bởi vì bên trong có gió, lại không có sự ẩm ướt như những đường hầm bình thường.

Đi vào đường hầm, đi được mấy mét, liền có một tầng hầm ngầm. Diệp Mặc đi vào tầng hầm ngầm, dùng thần thức quét một lượt. Bên trong chỉ có một tấm giường gỗ mục, trên giường còn có một chiếc chăn bông có vẻ còn mới, trừ những thứ đó ra thì chỉ có bàn ghế thông thường.

Diệp Mặc dùng thần thức cẩn thận kiểm tra bốn phía, lập tức liền phát hiện ra một chỗ khác thường, hắn đi đến đó, giơ tay mở chỗ bất thường kia.

Bên trong là một không gian, bày một hộp gỗ lớn, mở hộp gỗ ra, bên trong là tầng tầng tơ lụa bao bọc lấy một quyển sách dày. Sau khi lấy bốn quyển sách ra, Diệp Mặc lập tức liền ngây ngẩn cả người. Ba quyển "Đạo đức kinh" đã ố vàng, còn một quyển không có bìa, vừa nhìn đã biết rằng đây là sách cổ.

Làm cho Diệp Mặc sững sờ chính là ba quyển "Đạo đức kinh", bởi vì hắn biết đây là sách gì. Một trong ba quyển này còn đã từng qua tay của hắn, hẳn là "Ní la kinh". Mở ba quyển sách ra, Diệp Mặc quả nhiên phát hiện trong mỗi quyển sách đều có một trang giấy trắng đã ngả màu vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy hai chữ Ní la.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, tờ giấy trắng thứ hai của cả ba quyển sách đều không còn. Trong đó hai tờ trong tay hắn, vậy thì một tờ đã bị người cất sách mang đi rồi. Xem ra hắn không đoán sai, cuốn "Ní la kinh" này không phải là hai quyển, mà là ba quyển, mà tờ giấy vàng ở giữa đã bị người khác lấy đi.

Người cất sách chắc chắn cũng đã phát hiện ra bí mật của tờ giấy vàng, Diệp Mặc thầm than, tuy rằng sách ở trong tay mình, nhưng vật có giá trị nhất đã bị lấy đi mất rồi.

Nhưng người kia làm sao biết được trong sách này có trang giấy trắng thứ hai là đồ quý giá. Diệp Mặc vừa nghĩ lại đã nghĩ ra. Ba quyển sách đều trong tay người khác, trong đó hai quyển đều không có tờ giấy trắng thứ hai. Người khác chỉ cần nghĩ một chút đã hiểu rằng tờ giấy trắng thứ hai mới là thứ quan trọng nhất.

Cứ cho là như vậy, cũng không cần thiết phải để ba quyển sách này ở chỗ này, nói không chừng tờ giấy trắng thứ nhất cũng có một ý nghĩa nhất định khác hay sao?

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ đến lời của Lạc Nguyệt nói, "Ní la kinh" chắc là bị một vị sư thúc của môn phái bảo vệ ba cô gái bọn họ lấy đi mất, hơn nữa vị sư thúc kia lại đã có một nửa tu vi Tiên Thiên. Lại thêm lời nói của Đường Bắc Vi, Diệp Mặc biết rằng trong miếu sơn thần rách nát này có một vị lão đạo cô đang ở. Xem ra lão đạo cô này rất có thể là vị sư thúc mà Lạc Nguyệt nói đến, chỉ không biết rằng tại sao bà ta lại để "Ní la kinh" ở nơi này.

Quyển sách thứ tư nhìn có vẻ rất dày, nhưng đều là một ít tranh minh họa, hơn nữa lại còn có một ít tranh thiếu nữ khỏa thân. Chỉ có điều trên mỗi tranh minh họa đều có một dòng chữ đỏ ghi chú, bên cạnh còn có phương pháp và phương hướng của vận khí.

Vừa nhìn đã biết đây là một quyển sách tu luyện công pháp, hẳn là một quyển tu luyện Cổ Võ. Diệp Mặc nhìn một chút những dòng vận khí đó, so với công pháp bình thường của Cổ Võ đúng là lợi hại hơn nhiều.

Bốn quyển sách này đối với Diệp Mặc không có chút ý nghĩa gì, Diệp Mặc tiện tay ném bốn quyển sách này vào nhẫn trữ đồ, đồ không cần lại tìm được, trang sách vàng kia muốn tìm mà lại không có.

Diệp Mặc nhìn đi nhìn lại bốn phía, trong này không còn đồ đạc nào khác. Tuy rằng rất không cam lòng, nhưng Diệp Mặc chỉ có thể đi ra khỏi đường hầm, đóng cửa phòng lại.

Xem ra vị đạo cô kia bị thương rồi, sau đó bà ta đã để lại những thứ chiếm diện tích. Không đúng, mấy quyển sách này cũng không tốn mấy diện tích, chẳng lẽ bà ta biết rằng thứ này nếu còn giữ thì nguy hiểm, hoặc là đã có người đuổi giết bà ta?

Để lại những thứ này không nói, một cao thủ Tiên Thiên trong một ẩn môn sao có thể ở cùng chỗ với loại người như Ngụy Vĩnh Càn? Diệp Mặc thật sự là không thể nghĩ ra điều này. Đây về căn bản là người của hai thế giới, không nói tại sao bọn họ lại ở cùng nhau, chỉ là biết nhau thôi thì cũng không dễ dàng rồi.

Cuối cùng cũng không phải là không thu hoạch được gì, mặc dù ba quyển sách này không có ích gì đối với hắn, nhưng đối với Lạc Phi va Lạc Huyên mà nói thì đều rất có ích. Lúc này trời đã bình minh, Diệp Mặc rất nhanh dời khỏi miếu sơn thần rách nát này.

...

Diệp Mặc đi vào khách sạn, đẩy cửa phòng của mình, lại thấy Tô Tĩnh Văn nằm ở giường của mình. Trong lòng hắn hơi sửng sốt, Tĩnh Văn sao có thể ngủ cạnh mình?

-A, anh đã về rồi à?

Tô Tĩnh Văn nghe tiếng cửa phòng đóng lại liền tỉnh dậy, lại nhìn thấy Diệp Mặc đang nhìn mình kì lạ, cô lập tức nhớ lại chuyện đêm qua, mặt lại đỏ lên.

Tuy nhiên cô liền giải thích rất nhanh:

-Tối hôm qua tôi định tới tìm anh tâm sự, sau lại thấy anh ra ngoài, tôi ngồi một chút liền ngủ mất, thật sự là...

Diệp Mặc giờ mới hiểu, hắn khẽ mỉm cười, nói:

-Vậy cô tiếp tục ngủ đi, tôi không buồn ngủ.

Tô Tĩnh Văn trong lòng thầm nghĩ, anh ấy giờ về rồi, mình vẫn nằm trên giường anh ấy thì có ý nghĩa gì, Diệp Mặc này đúng là. Cô vội vàng nói:

-Trời cũng sáng rồi, em đi đây.

Nói xong vội vàng đứng lên định đi ra ngoài, lúc này mới nghĩ ra câu nói kia của mình có vấn đề, như là trời phải sáng thì mới đi vậy.

Đường Bắc Vi buổi sáng tỉnh dậy, lại không thấy Tô Tĩnh Văn đâu, cô lập tức liền gọi vài câu, nhưng không thấy Tô Tĩnh Văn trả lời. Cô lập tức liền ra khỏi phòng, phát hiện Tô Tĩnh Văn cũng không ở bên ngoài, sớm thế

này, Tĩnh Văn đi đâu vậy? Nhưng áo khoác cô ấy vẫn còn ở đây.

Đang lúc Đường Bắc Vi chuẩn bị đập cửa phòng Diệp Mặc, cửa phòng Diệp Mặc đã mở ra, Tĩnh Văn mặc đồ ngủ đi ra, cô nhìn Đường Bắc Vi đang đứng ở cửa, mỉm cười nói:

-Chào buổi sáng, Bắc Vi...

Cô nói xong câu đấy lại cảm thấy không đúng, sáng sớm mình lại đi ra từ phòng của Diệp Mặc, bị Bắc Vi nhìn thấy, cô ấy sẽ nghĩ thế nào? Sắc mặt của Tô Tĩnh Văn lập tức trở nên bất thường.

-Chị Tĩnh Văn, chị..., tối qua em với chị ngủ cùng một chỗ...

Đường Bắc Vi theo bản năng nói ra sự thật, còn chưa nghĩ được cái gì khác.

-À, Bắc Vi, không phải như em nghĩ đâu, chị, chị, là anh trai em tối qua không ở đây, chị mới ngủ ở đây...

Tô Tĩnh Văn giải thích, nghĩ một lúc lâu mới nghĩ ra tối qua Diệp Mặc không ở đây.

Nhưng lúc này Diệp Mặc cũng đi ra, đứng ở sau Tô Tĩnh Văn. Tô Tĩnh Văn nhìn vẻ mặt kì lạ của Đường Bắc Vi, lại không biết giải thích thế nào liền vội vã chạy về phòng của mình, bắt đầu thay quần áo.

-Bắc Vi, đợi lát nữa chúng ta ăn cơm xong, anh đưa em và Tĩnh Văn về Ninh Hải.

Diệp Mặc có chút không yên tâm về Đường Bắc Vi, tuy rằng hắn khẳng định rằng lão đạo cô kia vết thương chưa thể lành, nhưng dù sao lão đạo cô này cũng có thể uy hiếp đối với Đường Bắc Vi.

-Anh à, anh đưa ra một nguyên nhân đi, em xem ra anh đưa chị Tĩnh Văn đi là có một nguyên nhân khác. Chẳng lẽ không nhìn ra sao, anh à, anh

nói cho em biết, tối qua anh và chị Tĩnh Văn...

Đường Bắc Vi hạ giọng nói.

Diệp Mặc cười khổ nói:

-Bắc Vi, lời này em ngàn vạn lần không thể nói lung tung, anh và Tĩnh Văn không có chuyện đó.

-Hừ, anh à, không phải em nói anh. Anh đã ngủ với chị Tĩnh Văn thì anh phải có trách nhiệm. Anh bây giờ ở Lạc Nguyệt, cưới thêm một người vợ cũng không sao cả. Chị Tĩnh Văn xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ vẫn không xứng anh hay sao.

Giọng nói của Đường Bắc Vi ngày một lớn hơn.

Tô Tĩnh Văn đang đứng ở cửa nghe được lời nói của Đường Bắc Vi, chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, Bắc Vi đang nói gì vậy? Nhưng cô lại muốn nghe xem Diệp Mặc trả lời thế nào, cho nên cho dù không mở cửa nhưng cũng dán tai vào cửa để nghe.

Diệp Mặc đổ mồ hôi, cô em gái của mình lại hung hãn đến thế này, nhưng từ trước đến giờ hắn không hề biết. Thật đúng là hung dữ, nói thẳng ra anh trai đã ngủ với Tĩnh Văn.

Diệp Mặc sợ Tô Tĩnh Văn đi ra thì càng khó nói rõ, hoặc là sợ Tô Tĩnh Văn mặt mày khó chịu. Hắn lập tức đưa tay ra để ngừng lời nói của Đường Bắc Vi lại:

-Được rồi, Bắc Vi, sau này không cần nói những lời như này nữa. Làm cho người khác nghe thấy thì không hay, đợi lát nữa anh giải thích cho em sau.

-Được rồi, anh đã chịu trách nhiệm rồi thì em cũng không nói nữa.

Đường Bắc Vi gật gật đầu, dường như Diệp Mặc đã đồng ý chịu trách

nhiệm.

Diệp Mặc lại không tự chủ được vỗ tay lên trán, trong lòng thầm nghĩ anh nói chịu trách nhiệm lúc nào vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 594

Bản Di Chúc

Thành phố Cửu Đường là thành phố lớn nhất của tỉnh Hà Đông, thậm chí còn lớn hơn cả thành phố Hà Phong. Lúc trước Dịch Cửu Hà mua chiếc dây chuyền của hắn, lại không biết giá trị thật của chiếc dây chuyền. Y mua một lúc ba cái, một mặt là bởi vì tình yêu đối với con gái, một mặt khác cũng không có ý định giúp đỡ Diệp Mặc, phải biết rằng trước đó Diệp Mặc trông rất nghèo túng.

Mà bây giờ hắn cũng là tiện đường đến đưa cho người nhà của Dịch Cửu Hà bức thư, cũng chỉ là thuận tiện mà thôi, với tốc độ của hắn hiện giờ thì cả nửa ngày cũng không thể trì hoãn.

Đối với việc đi Yến Kinh, Diệp Mặc đã gọi điện cho Hàn Tại Tân, sau khi biết là bởi vì chuyện tìm được "thiết kế Không quỳ", Diệp Mặc không còn chút hứng thú nào nữa. Không đợi Hàn Tại Tân tiếp tục khuyên bảo, hắn liền nói không có thời gian, bỏ điện thoại vào nhẫn.

Diệp Mặc đi tìm người nhà của Dịch Cửu Hà, nhưng hắn lại không biết Dịch Cửu Hà ở đâu, chỉ có thể tùy tiện hỏi một người đi đường vị trí của tập đoàn Cửu Hà.

Cũng may tập đoàn Cửu Hà rất dễ hỏi, là một trong chín công ty lớn nhất của thành phố Cửu Đường, không có ai không biết đến tập đoàn Cửu Hà. Diệp Mặc hỏi một người đi đường xem tập đoàn Cửu Hà ở đâu.

Nhưng người bị hỏi kia lại cười mỉm rồi bổ sung một câu:

-Hôm nay đã là lần thứ ba mở phiên tòa về bản di chúc của tập đoàn Cửu

Hà rồi, anh bây giờ đi tìm tập đoàn Cửu Hà cũng không thể tìm thấy người phụ trách.

-Cái gì, bản di chúc của tập đoàn Cửu Hà?

Diệp Mặc kì lạ hỏi.

Người nọ nghe xong câu hỏi của Diệp mặc, lập tức giật mình nói:

-Anh là người ở nơi khác đến đúng không, bản di chúc của tập đoàn Cửu Hà, bây giờ không một ai trong thành phố Cửu Đường không biết cả. Chủ tịch của tập đoàn Cửu Hà mất tích, sau đó lại có người phát hiện ra di vật của ông ta. Bởi vì Dịch Cửu Hà chết rồi, chỗ tài sản của ông ta bị tranh giành, hôm nay đã là phiên tòa lần thứ ba rồi.

Diệp Mặc kì lạ hỏi:

-Dịch Cửu Hà có vợ và con gái, tài sản của ông ta tại sao lại bị tranh giành?

-Đúng vậy, nhưng ông ta còn có hai anh trai, cha vẫn còn sống. Đây không phải điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là ông ta có một bản di chúc, trong di chúc chia tài sản rất lạ lùng. Haha, đây là những tin chúng tôi biết được, tôi cũng chỉ là nghe tin vỉa hè.

Người này nói tới đây, thấy chiếc xe mình chờ đã đến rồi, vội vàng lên xe đi mất.

Diệp Mặc giật mình, hắn thật không ngờ tài sản của Dịch Cửu Hà đã bị tranh giành rồi. Xem ra Dịch Cửu Hà đã đoán ra được chuyện này, chỉ có điều là không kịp để giải quyết việc này. Còn nữa là cái chết của y cũng rất kì quái, người như y tại sao lại có thể bị hai người giết chết? Bởi vì còn rất nhiều tin tức của Dịch Cửu Hà còn chưa lộ ra, cho nên Diệp Mặc cũng chỉ là đoán mà thôi.

Diệp Mặc vừa đi qua cửa cơ quan pháp luật, hắn bỗng nhiên nghĩ ra một

chuyện. Là hai tên cướp tối qua, bọn chúng có thể giết chết Dịch Cửu Hà dễ dàng như vậy, có nghĩa là bọn chúng không hề đơn giản, hai người không đơn giản như vậy, làm sao có thể làm cho Ngụy Vĩnh Càn chạy trốn được?

Nếu bọn chúng đã cho rằng Ngụy Vĩnh Càn là một con dê béo, vậy chắc chắn cũng không thể để Ngụy Vĩnh Càn ra khỏi tầm mắt. Lấy kinh nghiệm của bọn chúng, làm sao có thể phạm sai lầm như vậy? Hơn nữa cái miếu sơn thần cũ nát như vậy, tại sao chúng có thể khẳng định rằng Ngụy Vĩnh Càn sẽ ở đó một đêm?

Như vậy có thể nói rằng bọn chúng có một người luôn đứng ở chân núi nhìn lên đó, chỉ đến tối khi bọn chúng chưa thấy Ngụy Vĩnh Càn đi ra, bọn chúng mới chuẩn bị để lên núi động thủ. Nhưng nếu như vậy, Ngụy Vĩnh Càn và đạo cô kia rời khỏi đó thế nào?

Trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề, đôi nam nữ này lúc đó tinh thần bấn loạn, chỉ biết làm chuyện đó, cũng không thèm nghi ngờ Ngụy Vĩnh Càn làm sao có thể ra khỏi đó. Nói không chừng bọn chúng cho rằng Ngụy Vĩnh Càn đã phát hiện ra bọn chúng, sau đó nhân lúc bọn chúng không chú ý đã trốn đi.

Nhưng Diệp Mặc đã từng đi đến chỗ đó, hắn biết rằng nếu Ngụy Vĩnh Càn và đạo cô kia muốn rời đi thì chỉ có cách đi theo con đường nhỏ xuống phía dưới, không còn chỗ nào có thể đi nữa. Hơn nữa hắn lại cũng không để mắt đến một chỗ, là chỗ mà Đường Bắc Vi nói đến, nhưng lúc đó hắn cũng không phát hiện ra dấu vết của mê hồn trận, hoặc cũng có thể là lúc đó hắn chưa kịp để ý.

Không được, nhất định phải quay lại xem một chuyến, bởi vì chyện này liên quan đến một tờ giấy vàng.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, cũng không còn tâm tư đi đến cơ quan pháp luật nữa, việc của Dịch Cửu Hà thì tìm một người giúp đỡ là được rồi nhưng chuyện đạo cô kia và chuyện trang giấy vàng thì phải tự hắn đi.

Vừa muốn rời khỏi cơ quan pháp luật thì Diệp Mặc lại phát hiện cửa chính mở ra, người ở bên trong lục tục đi ra.

Diệp Mặc liếc mắt đã nhìn thấy hai cô con gái của Dịch Cửu Hà, bọn họ đỡ tay một người phụ nữ trung niên có khuôn mặt tiều tụy. Có vẻ người phụ nữ trung niên kia là vợ của Dịch Cửu Hà, ngoài ba người ra, bên cạnh bọn họ còn hai người đàn ông trung niên, một người có vẻ giống vợ của Dịch Cửu Hà, một người khác đeo một cặp kính, Diệp Mặc đoán chừng nếu không phải luật sư thì cũng là người làm trong cơ quan luật pháp.

Đã nhìn thấy rồi, Diệp Mặc liền đến chào hỏi. Diệp Mặc tin rằng chuyện này của Dịch Cửu Hà, hắn tùy tiện giao phó cho một người nào đó cũng có thể giúp đỡ ông ta, không cần phải phí thời gian của mình.

-Anh là người đã bán pháp khí cho chúng tôi...

Cô gái lớn nhìn thấy Diệp Mặc đi tới, liền vui mừng hỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

-Xin chào, tôi chính là người lần trước đã bán pháp khí cho cô, cũng là bạn của bố cô, Dịch Cửu Hà. Tôi tên là Diệp Mặc, lần này đi qua thành phố Cửu Đường, tiện thể đi qua đây.

-Cha tôi đã qua đời...

Mắt cô gái đang nói chuyện bỗng đỏ lên.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

-Tôi cũng đã được nghe nói, các cô yên tâm, chuyện này tôi sẽ giúp các cô.

-Hừ, ông có thể giúp được chúng tôi sao? Nói nghe hay như hát vậy.

Người đàn ông đeo kính kia hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hài lòng với câu nói của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đánh giá một chút người đàn ông đeo kính này, trong lòng cảm thấy rất kì lạ, cứ cho là mình không thể giúp, nhưng hắn là bạn của Dịch Cửu Hà, không thể dùng những lời như này để nói với hắn được, tên này là ai vậy.

-Nghiên Nghiên, vị này là...

Người phụ nữ trung niên có chút nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, sau đó quay ra hỏi cô con gái lớn.

-Mẹ à, lần trước con cùng chị và cả cha nữa cùng đi đến hội chợ giao lưu pháp khí Lạc Thương, ở đó người đã bán chiếc dây chuyền cho chúng con chính là anh ấy.

Một cô con gái khác chủ động trả lời.

Nói xong, cô gái kia còn đến chào hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này đã phát hiện ra người phụ nữ trung niên kia trên cổ có đeo một chiếc dây chuyền, trong lòng ngầm hiểu Dịch Cửu Hà đã đưa chiếc dây chuyền của mình cho vợ. Đây quả là một người đàn ông coi trọng gia đình, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ vậy.

-Xin chào, Cửu Hà, ông ấy đã...

Người phụ nữ này chỉ nói được một câu, sau đó không làm thế nào để nói tiếp được nữa.

-Em dâu, cô là một người phụ nữ thì hiểu được chuyện gì, tài sản của nhà họ Dịch cô nhất định phải đưa cho người họ Lỗ kia sao, chúng tôi đã nói rằng sau này cô và hai đứa con gái sẽ không phải lo cơm áo, nhưng cô lại không để tâm đến người cùng nhà, đem chuyện của chúng tôi nói ra trước pháp luật. Kết quả là sao? Cô cho rằng Cửu Hà cũng như cô sao, không biết mình họ Dịch hay sao...

Một người đàn ông trung niên đang đi cùng với mấy người bên pháp luật, nhìn thấy người phụ nữ này, liền không hài lòng nói một câu.

-Ông đúng là không biết xấu hổ...

Nghiên Nghiên vốn định nói vài câu với Diệp Mặc, nhưng nhìn thấy người đàn ông này, liền tức giận nói.

Người đàn ông trung niên kia hừ lạnh một tiếng:

-Không coi già trẻ ra gì, nếu không phải nhờ Cửu Hà, tôi đã sớm đuổi ba người chúng mày ra khỏi Cửu Đường từ lâu rồi. Còn muốn tranh giành tài sản của Dịch gia hay sao, khốn khiếp...

-Chị à, đừng nói nữa...

Cô gái nhỏ hơn liền kéo tay Nghiên Nghiên.

-Sao vậy, tài sản của Cửu Hà bị người khác chiếm hay sao?

Diệp Mặc cau mày hỏi một câu, trong lòng nghĩ, xem ra phiên tòa này sắp kết thúc rồi. Dường như vợ và con gái của Dịch Cửu Hà không có lợi rồi.

Vợ của Dịch Cửu Hà thở dài, cúi đầu không nói gì. Nhưng một người đàn ông trung niên đứng ở sau bà đã nói:

-Tuy rằng phiên tòa chưa kết thúc, nhưng kết quả cũng không có gì khác. Tài sản của Cửu Hà, Tiểu Điệp và Nghiên Nghiên một chút cũng không được rồi.

-Cửu Hà nói ông ấy có một bản di chúc đấy, mấy người có biết không?

Diệp Mặc kì quái hỏi, trong lòng có chút phẫn nộ. Không cần nói là có di chúc, cho dù là không có di chúc, tài sản của Dịch Cửu Hà cũng không thể không có chút nào cho vợ con.

-Chú Quân Sơn cũng đã mất tuần trước rồi, di chúc trong tay chú ấy là, là...

Tiểu Điệp, em gái của Nghiên Nghiên nói hai câu là, là... Theo bản năng nhìn thoáng qua mấy người đứng bên cạnh, chung quy không dám nói rằng bản di chúc ấy là giả.

-Thật là đen tối, lại có loại chuyện như này.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, Lạc Nguyệt của mình sẽ không thể có chuyện này xảy ra, việc Quân Sơn qua đời chắc chắn là có liên quan đến bản di chúc này.

-Mày là ai, ở đây không có việc của mày, mau cút ra khỏi Cửu Đường.

Người đàn ông trung niên bị Nghiên Nghiên mắng nghe xong lời của Diệp Mặc, lập tức sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói với Diệp Mặc. Nói xong y lạnh lùng nhìn thoáng qua Nghiên Nghiên, một ánh mắt nghiêm nghị lóe lên.

Vợ của Dịch Cửu Hà vội vàng ngăn Diệp Mặc lại, nói:

-Anh đã là bạn của Cửu Hà, chúng ta trở về rồi nói chuyện sau. Đi thôi, Tiểu Điệp, Nghiên Nghiên...

-Hừ, một người đàn bà không chuẩn mực...

Người đàn ông trung niên kia hừ lạnh nói.

Diệp Mặc đã sớm thấy phiền phức mà người đàn ông này vẫn cứ lải nhải, hắn nhấc chân đá một cước, làm cho người đàn ông này bị đá ra xa mấy mét, đập vào bậc thang bằng xi măng, đầu của người này lập tức bị chảy máu.

Thấy cảnh tượng này, những người xung quanh lập tức ngây ngẩn, người đàn ông trẻ tuổi này lại dám hành hung người khác ở ngay cửa cơ

quan luật pháp.

Rất nhanh đã có người phản ứng lại, lập tức liền xông tới.

-Chánh án Trần, Lỗ Linh lại dám kêu người đi đánh người ở tòa án...

Đám người chuẩn bị vây đánh Diệp Mặc bị một người đàn ông khác ngăn lại. Y không những ngăn cản những người chuẩn bị đánh Diệp Mặc, mà cũng ngăn người đàn ông bị Diệp Mặc đánh kia đứng lên. Bởi vì y đã nhìn thấy chánh án của tòa án đi ra liền tranh thủ thời cơ này.

Thấy chánh ánh Trần đi ra, cô gái tên Tiểu Điệp vội chạy đến bên Diệp Mặc, thấp giọng nói:

-Anh Diệp Mặc, anh mau đi đi, nếu bị những người này bắt thì anh đi tù là chắc chắn rồi. Người bị anh đá vừa nãy là bác hai của em, Dịch Trú, người gọi chánh án là bác cả Dịch Tề Hải. Vị chánh án kia và bọn họ cùng hội cùng thuyền, bản di chúc của cha em rõ ràng là giả mạo, nhưng bọn họ cứ cho rằng là thật.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 595

Bạo Lực Quá

Xảy ra chuyện gì thế này…Chỉ có điều ông ta mới nói được nửa câu thì lập tức dừng lại. Ông ta há hốc miệng, thậm chí đến chiếc túi trong tay rơi xuống đất mà cũng không hay biết.

- Chánh án Trần, em trai tôi bị người ta ẩu đả ngay trước cửa tòa án, không ngờ còn có những chuyện như thế này. Nếu như kẻ đánh người không bị…

Dịch Tề Hải cũng dừng câu nói của mình, anh ta cũng sững sờ nhìn chánh án Trần ban nãy còn ưỡn ngực sải bước.

Chánh án Trần dường như không nhìn thấy túi của mình bị rơi dưới đất, ông ta vội vàng chạy đến trước mặt Diệp Mặc, khom người cẩn thận nới:

- Mặc thiếu gia, không ngờ anh lại đến thành phố Cửu Đường, thật là…

- Ông là ai?

Diệp Mặc nhìn người đàn ông trước mặt hỏi, hắn đã từng nhìn thấy người này, lúc đầu khi giúp Thi Tu, Ngô Trạch mời khách tại Ngô Đồng hội quán. Người này là bạn của Ngô Trạch, chắc hẳn là một viên quan ở Yến Kinh, không ngờ bây giờ lại chạy tới thành phố Cửu Đường làm chánh án tòa án nhân dân cấp trung.

Người đàn ông vội vàng cẩn thận nói:

- Mặc thiếu gia, tôi là bạn của Ngô Trạch, tên tôi là Trần Xương Huy, hiện tại tôi được điều tới làm chánh án tòa án nhân dân cấp trung của thành

phố Cửu Đường. Lần trước thật may mắn cho tôi được dùng cơm cùng Mặc thiếu gia...

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Nói như vậy thì vụ án về di chúc của Dịch Cửu Hà là do ông phụ trách?

- Vâng, đúng vậy, tôi biết vụ án này, nhưng người phụ trách lại là một vị quan tòa khác...

Trần Xương Huy vội vàng cẩn thận nói, trong lòng ông ta tự cảm thấy hơi bất an, không ngờ Dịch Cửu Hà lại có hậu thuẫn lợi hại như vậy. Tình hình vụ án này ông ta đã nắm quá rõ rồi, ông ta nói ra thì cũng chỉ là một kẻ đồng lõa mà thôi.

- Nói như vậy, vụ án này bị người khác nhúng tay vào, di chúc của Dịch Cửu Hà bị người khác thay đổi?

Lời nói của Diệp Mặc khiến tất cả những người xung quanh đều kinh hồn bạt vía, ở đâu mà lại có kiểu hỏi chánh án như vậy, mà nếu có hỏi thì cũng phải tìm chỗ nào không có người để hỏi chứ!

- Cái này… cái này…

Trần Xương Huy mồ hôi lạnh ướt đẫm trán, ông ta biết chỉ cần ông ta trả lời có thì kiếp này của ông ta xong rồi, nếu như ông ta nói dối không phải vậy rơi vào trong tay của Diệp Mặc, ông ta cũng ngay lập tức coi như xong.

- Ba giây mà không trả lời thì ông không cần trả lời nữa đâu.

Tiếng Diệp Mặc lạnh lùng vang lên.

Trần Xương Huy trong lòng bủn rủn, ông ta biết rằng bản thân mình trả lời rồi thì cùng lắm là mất chức mà thôi, so với cái mạng nhỏ của ông ta thì ông ta không dám nói dối. Khâu gia thì to lớn thật, nhưng trong tay của Mặc

thiếu gia trước mặt đây thì gia chủ Khâu Trung Hành đã đích thân đến xin lỗi khi trong khi là Diệp Mặc đánh người nhà họ Khâu. Lý Thu Dương của nhà họ Lý ở Yến Kinh chỉ cần nói một câu có thể làm kinh động đến cả giám đốc Sở, nhưng đằng sau Diệp Mặc, thậm chí còn không dám thở mạnh. Còn nhà họ Tống thì từ lâu đã biến mất ở Yến Kinh rồi, nếu ông ta không muốn chết thì phải nói thật thôi.

- Đúng, đúng ạ, di chúc đó là giả. Dịch Tề Hải cùng với người khác đã hãm hại Lỗ Linh và con gái của cô ấy, bịa đặt nên bản di chúc giả...

Trần Xương Huy biết không thể chơi được trò bịp bợm gì trước mặt Mặc thiếu gia này.

- Khốn kiếp, biết là giả mà còn dám vì tình riêng là làm chuyện bất hợp pháp... Bốp!

Diệp Mặc lại bạt tai ông ta, Trần Xương Huy bị đánh lăn lông lốc hai vòng, lùi xa mấy mét ngã đè lên người Dịch Trú.

Người xung quanh đều vô cùng bối rối, người mà chánh án Trần Xương Huy gọi là Mặc thiếu gia này rốt cuộc là ai, sao lại có sức mạnh ghê gớm như vậy. Đánh người ngay trước cửa tòa án, chánh án tòa án lên tiếng hỏi thăm trước mà hắn lại đánh chánh án bắn tuốt ra xa.

Người khác mặc dù không nghe thấy câu nói của Diệp Mặc, nhưng mấy người Dịch Tề Hải, Lỗ Linh đều nghe rõ mồn một.

Chánh án tòa án trước mặt Diệp Mặc ngay cả đến nói dối cũng không dám, đã nói ra sự thật, chẳng khác nào phản bội lại chính mình.

Dịch Tề Hải đột nhiên cảm thấy rét run, anh ta đã hiểu rằng tên Mặc thiếu gia này tuyệt đối không hề tầm thường. Vụ án này nếu không được làm sáng tỏ thì tên Mặc thiếu gia này rất có khả năng làm tới cùng. Bây giờ không rõ tên Mặc thiếu gia trước mặt này là người ra sao, anh ta nhất định không để hắn đứng về phe của Lỗ Linh. Ít nhất lúc này phải nắm chắc hắn,

sau đó làm rõ mọi chuyện rồi phản công sau. Kẻ có thể đánh Trần Xương Huy trước mặt mọi người thì lai lịch chắc chắn không tầm thường.

Nghĩ đến đây Dịch Tề Hải lập tức đi đến trước mặt Diệp Mặc, rút ra một điếu thuốc lá thơm, còn chưa kịp nói lời nào thì đã bị Diệp Mặc đá một cước bắn ra xa, ngã nhào sang một bên, điếu thuốc lá thơm còn chưa kịp đưa cho hắn.

Thật quá bạo lực, người xung quanh nhìn thấy cảnh này đã biết được lai lịch của người thanh niên này không tầm thường, dường như còn đang giúp phe nguyên cáo.

Điều khiến người ta càng thêm phần kinh ngạc là vị chánh án Trần Xương Huy vừa bị bạt tai sau khi bò dậy liền lau lau vệt máu ở khóe miệng lại chạy đến trước mặt Diệp Mặc, cúi đầu chịu đánh tiếp.

Hai viên cảnh sát ban đầu nhìn thấy cảnh Diệp Mặc đánh vị chánh án giờ lại nhìn thấy cảnh chánh án Trần Xương Huy tiến đến phía trước Diệp Mặc thì lập tức tiến lại định ngăn chặn Diệp Mặc.

- Mặc thiếu gia, ngài cứ tùy ý xử lý...

Trần Xương Huy cố gắng để giọng của mình trở nên bình tĩnh hơn, ông ta vô cùng giận bản thân mình trước khi mở phiên tòa xử vụ án này không điều tra tỉ mỉ. Không ngờ Cửu Hà còn có một người bạn là Diệp Mặc. Nếu biết được Cửu Đường có chuyện như thế thì ông ta thà không cần thăng chức ở nơi khác, thà rằng chỉ cần làm cán bộ cấp Cục trưởng ở Yến Kinh mà thôi.

- Vụ án này phải thẩm tra xử lý lại một lần nữa, đem những kẻ làm giả di chúc tống vào tù hết. Tôi không có thời gian ở lại Cửu Đường, nhưng tôi sẽ quay lại để xem xét, nếu như sau khi tôi quay lại, ông làm không vừa ý tôi thì đừng trách tôi không khách khí.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Trần Xương Huy thở phào, ông ta vội vàng nói:

- Vâng, vâng, tôi nhất định xử lý tốt vụ án đó, nhất định sẽ điều tra xử lý công bằng...

Dường như còn muốn nói điều gì nhưng Trần Xương Huy do dự một lát rồi cuối cùng không nói ra nữa.

Hai cô con gái của Lỗ Linh và hai người đàn ông trung niên đã hoàn toàn trở nên ngơ ngẩn, đã từng chứng kiến những sức mạnh ghê gớm, nhưng sức mạnh kinh khủng như của Diệp Mặc thì chưa từng thấy bao giờ.

Vợ của Dịch Cửu Hà - Lỗ Linh đã kịp phản ứng lại, cô hiểu rằng người bạn của chồng mình không hề đơn giản, không biết chừng hắn có thể lật lại vụ án này. Trong lòng cô cảm kích đến mức có phần run rẩy, đây là lần đầu tiên cô thấy cảm động như vậy kể từ khi chồng cô qua đời, ba người bọn họ tồn tại chẳng khác nào quả bóng trong chân của nhà họ Dịch, bọn chúng muốn đá ba người họ đến Cửu Đường, cuối cùng không cho dù chỉ là một đồng một cắc.

Cô đã nhìn thấy sự bối rối của Trần Xương Huy, vụ án này đã qua rất lâu rồi, thêm vào đó cô sống ở thành phố Cửu Đường, chỉ thoáng nghĩ là lập tức hiểu vì sao mà Trần Xương Huy do dự.

Lỗ Linh cũng chạy tới, cô run run khẽ nói:

- Cha của chị dâu thứ hai của Cửu Hà là Bí thư Đảng ủy Công an ở thành phố Cửu Đường, tôi nghĩ...

Diệp Mặc vừa nghe liền hiểu ra, Trần Xương Huy do dự là vì sợ bản thân ông ta không vượt mặt được ngài Bí thư Đảng ủy Công an, dù sao thì ông ta cũng mới chỉ được điều tới nơi này chưa lâu. Hơn nữa hắn còn nói rằng sẽ đi, nếu như hắn không đi thì Trần Xương Huy chắc chắn sẽ chẳng hề để mắt tới việc lật lại vụ án, nhưng nếu một khi hắn đi thì Trần Xương Huy sợ rằng một mình ông ta không thể làm nên chuyện, nhưng ông ta lại không dám nói ra điều đó trước mặt Diệp Mặc.

- Tôi tìm người đến giúp!

Diệp Mặc lại rút điện thoại ra, nghĩ một lát rồi gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh, hắn cũng không quen biết nhiều công chức. Lý Xuân Sinh cũng coi như là quen biết, hơn nữa Lý Xuân Sinh lại ở thành phố Hà Phong trực thuộc tỉnh Hà Đông, đến Cửu Đường giúp đỡ chắc hẳn là không có vấn đề gì.

Dạo này sự nghiệp của Lý Xuân Sinh thuận buồm xuôi gió, anh ta vốn chỉ dựa vào năng lực của bản thân mà thăng quan tiến chức được như thế cũng coi như khá nhanh rồi, nhưng bởi vì không có hậu thuẫn nên rất nhiều công lao của anh ta phải chia sẻ với người khác một phần, cho đến tận sau khi anh ta quen biết với Diệp Mặc và được sự giúp đỡ của nhà họ Lý, lại làm được một chuyện lớn ở Hà Phong nên trong một thời gian ngắn anh ta lại được thăng chức.

Lý Xuân Sinh bây giờ đã là Bí thư thành ủy Hà Phong, ủy viên tỉnh ủy Hà Đông, Phó bí thư Đảng ủy Công an tỉnh Hà Đông. Tín hiệu này đã cho thấy rõ ràng rằng vị trí tiếp theo của anh ta sẽ là Bí thư Đảng ủy Công an tỉnh Hà Đông.

Một người làm quan đã lên được đến nấc thang này thì muốn không thuận buồn xuôi gió cũng chẳng thể được. Người xem trọng Lý Xuân Sinh không phải chỉ có một vài, mà toàn bộ người trong tỉnh ủy Hà Đông đều biết Lý Xuân Sinh sau này mới là nhân vật chính của tỉnh Hà Đông.

Lý Xuân Sinh vươn lên như một tên lửa, anh ta cùng đám người ủy viên thường vụ vừa mới kết thúc cuộc họp cùng nhau đi ăn. Nói chính xác thì bữa ăn này cũng coi như lời chúc mừng Lý Xuân Sinh chính thức gia nhập tỉnh ủy.

Vừa lúc đó thì Lý Xuân Sinh nhận được điện thoại.

Người có thể gọi điện thoại riêng cho Lý Xuân Sinh thì ngoại trừ người nhà của anh ta thì chỉ có một vài vị lãnh đạo mà thôi.

Nhưng điều khiến cho mọi người đều phải kinh ngạc là sau khi Lý Xuân Sinh nhận được điện thoại thì lập tức đứng dậy, vẻ mặt hết sức kính cẩn.

Lập tức có người âm thầm đoán già đoán non, người gọi điện thoại rốt cuộc là ai. Ngoại trừ các vị lãnh đạo ở Yến Kinh thì còn có ai có thể khiến cho Lý Xuân Sinh kính cẩn như thế? Tất cả các lãnh đạo đứng đầu của Hà Đông đều ở đây, như vậy không thể nào là người gọi điện cho anh ta.

- Vâng, vâng...

Lý Xuân Sinh nghe điện thoại mà chỉ nói vâng mấy lần rồi dập máy.

Đối với kiểu gọi điện như thế này thì hầu hết không phải là hỏi thăm. Nhưng Lý Xuân Sinh lập tức lên tiếng:

- Ban nãy có người gọi điện thoại cho tôi, tố cáo về một vụ án về một bức di chúc ở thành phố Cửu Đường. Có kẻ vì muốn chiếm đoạt tài sản đã sửa chữa di chúc, nhưng Tòa án nhân dân cấp trung lại cấu kết với những kẻ đó để hãm hại nguyên cáo, chuyện này đích thân tôi phải đến thành phố Cửu Đường một chuyến...

Cái gì? Chỉ vì một vụ án di chúc nhỏ bé mà Lý Xuân Sinh – một vị quan to, Giám đốc Sở phải đích thân đi một chuyến hay sao? Vụ án này rốt cuộc có liên quan tới ai, tại sao lại to tát như vậy?

Nhìn Lý Xuân Sinh xin lỗi mấy câu rồi vội vã rời khỏi khách sạn, tất cả mọi người ở đó đều ngạc nhiên. Bỏ qua cơ hội được nói chuyện với nhiều lãnh đạo cấp tỉnh như thế này chỉ vì một vụ án di chúc nhỏ bé ở Cửu Đường, nếu như không phải mọi người đều quen với tính cách hết lòng vì người khác của Lý Xuân Sinh thì người ta còn cho rằng anh ta bị điên.

Diệp Mặc ngắt điện thoại, nhìn người đàn ông đeo kính nói với Lỗ Linh:

- Người này là ai?

Lỗ Linh vẫn đang ở trong tâm trạng cảm kích vội vàng nói:

- À, tôi xin giới thiệu, anh ta là luật sư mà chúng tôi mời tới – Vương Ích. Còn đây là anh trai tôi Lỗ Mang...

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi nghi ngờ vị luật sự này của cô có chút vấn đề, Trần Xương Huy, ông thử kiểm tra xem lai lịch của người này có trong sạch không.

- Vâng, Mặc thiếu gia.

Trần Xương Huy nghe thấy Diệp Mặc gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh, mặc dù Diệp Mặc không biết Lý Xuân Sinh được thăng chức, nhưng ông ta thì lại biết quá rõ, bởi vậy mà nói năng càng cẩn thận hơn.

Người đàn ông trung niên đeo kính nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, sắc mặt ngay lập tức trở nên rất khó coi, nhưng ông ta không dám nói điều gì, Diệp Mặc còn dám cho cả Trần Xương Huy ăn bạt tai thì ông ta là cái gì chứ?

Diệp Mặc giao lại sự việc cho Lý Xuân Sinh rồi mới thấy yên tâm. Hắn tin chuyện nhỏ như thế này Lý Xuân Sinh nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.

Việc đầu tiên sau khi hắn rời khỏi Cửu Đường là lại đến miếu sơn thần.

Lần này Diệp Mặc kiểm tra cẩn thận bên ngoài miếu, quả nhiên có một chút dấu tích trận pháp, có điều bây giờ đã được dỡ bỏ rồi. Lần đầu tiên đến đây, vì cái phòng dưới mặt đất đó mà Diệp Mặc quên không xem xét trận pháp bên ngoài, cũng không biết chuyện trận pháp này đã bị dỡ bỏ từ khi nào.

Diệp Mặc lại đi vào căn phòng dưới mặt đất, sau khi hắn bước vào căn phòng thì lập tức hiểu ra lần đầu hắn đến quả nhiên đã bỏ qua một số chi tiết rất quan trọng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 596

Thất Tinh Bắc Đẩu

Căn hầm dưới đất vẫn như cũ, nhưng chiếc hộp gỗ lúc trước Diệp Mặc vứt trên mặt đất không thấy đâu nữa. Diệp Mặc biết chiếc hộp gỗ đó cất kinh Ní La, lúc trước sau khi Diệp Mặc lấy mấy quyển kinh Ní La đi đã vứt chiếc hộp gỗ trên mặt đất. Nhưng lần này chiếc hộp gỗ lại không thấy đâu nữa, hắn lập tức hiểu rằng sau khi hắn đi lại có người đến đây. Hơn nữa người đến đây còn cầm luôn chiếc hộp theo, người này biết chiếc hộp để làm gì.

Thần thức của Diệp Mặc lại một lần nữa kiểm tra cẩn thận bốn phía trong căn hầm dưới mặt đất này, sau mười mấy phút, cuối cùng hắn đã tìm ra một chút điểm khác biệt.

Phía trên cao nhất của cánh cửa đi vào căn hầm có một chỗ nhô cao hơn, Diệp Mặc giơ tay ấn vào chỗ đó, có một chút chuyển động nhẹ. Hắn lại ấn mạnh hơn, "ầm" – một tiếng động lớn vang lên, khi Diệp Mặc quay lại nhìn thì lại phát hiện ra phiến đá ở phía sau hắn bất ngờ xuất hiện một cánh cửa bằng đá.

Diệp Mặc biết hắn đã bỏ lỡ cơ hội quý giá nhất, lần đầu khi hắn tới đây, không biết chừng Ngụy Vĩnh Càn và đạo cô vẫn không rời đi, bọn họ rất có thể ở trong động đá phía sau lưng hắn, nhưng bây giờ thì cũng đã muộn rồi.

Cửa đá này làm rất giống với phiến đá, hơn nữa chỗ nối tiếp không hề có một chút khe hở nào. Diệp Mặc bước vào trong cửa đá thì phát hiện ra đây là một đường thông, không cần nhìn cũng biết Ngụy Vĩnh Càn đi ra theo con đường này.

Diệp Mặc quan sát ở bên trong đường thông này rất lâu, cửa đá đi vào

đường này đột nhiên tự động đóng lại. Diệp Mặc không còn tâm trạng trở về cửa vào miếu Sơn thần nữa mà đi thẳng men theo con đường để tìm lối thông ra.

Mười phút sau, Diệp Mặc đẩy một tảng đá lớn ra, đứng ngay điểm đầu của đường thông, đây là một vách núi, phía dưới có một nhánh sông chảy. Ngụy Vĩnh Càn chạy trốn ngay trước mặt, Diệp Mặc rất khó chịu, điều chủ yếu nhất là tờ giấy vàng đó quá gần với hắn, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã quá xa vời.

Diệp Mặc nhớ ra bà đạo cô kia là một người thuộc Từ Hàng Tĩnh Trai, là một trong ba môn phái nội Ẩn Môn lớn. Diệp Mặc quyết định đi xem xét nội Ẩn Môn. Điều mong muốn nhất trong lòng hắn là trang giấy vàng đó, nếu gộp đủ ba trang giấy vàng thật sự có thể tạo thành một thế giới, như vậy thì thành tựu của hắn không có cách nào đong đếm được. Không biết chừng đến cao thủ Tu Chân giỏi nhất của đại lục Lạc Nguyệt cũng không thể bằng hắn được.

Tuy rằng Diệp Mặc không hiểu rất nhiều thứ, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn chưa từng nghe qua. Lúc trước khi tu luyện ở Lạc Nguyệt, sư phụ Lạc Ảnh đã từng nói với hắn, rất nhiều cao thủ tu luyện đến cực trí đều có thế giới riêng của mình. Truyền thuyết nói rằng tu chân đến cực hạn thì có thể thăng thiên, hơn nữa có những cao thủ thăng thiên thế giới riêng của mình, thậm chí còn vượt qua cả sự tồn tại của đại lục Lạc Nguyệt, có thể nói trong mắt của bọn họ, đại lục Lạc Nguyệt hay địa cầu cũng chỉ tương đương với một thế giới mà thôi.

Hiện giờ hắn đang là trung kỳ của luyện khí cấp năm, cũng vẫn chưa được tính là đối thủ của các cao thủ tiên thiên đỉnh cấp, nhưng chắc hẳn cũng có thể đối đầu với cao thủ thuộc loại như của Nhâm Bình Xuyên rồi, nếu như hắn có thể có được một thế giới riêng của mình… trong lòng Diệp Mặc thấy lửa nhiệt nóng hừng hực, hắn thậm chí còn không dám tưởng tượng tiếp.

…

Mây trắng bao phủ dãy núi Hoành Đoạn, đây là lần thứ hai Diệp Mặc đến đây, lần đầu tiên khi hắn đến đây chỉ là để tìm dược liệu, lần này đến không phải là để tìm dược liệu mà là tìm Thất Tinh Hoành Đoạn.

Lạc Huyên đã từng nói với hắn, cửa vào của nội Ẩn Môn nằm ở Thiên Khu Vị của Thất Tinh Hoành Đoạn trên dãy núi Hoành Đoạn.

Dãy núi Hoành Đoạn là một trong những hệ thống núi trẻ của thế giới, là hệ thống núi hướng Nam Bắc dài nhất, rộng nhất và điển hình nhất ở Hoa Hạ, là khu vực duy nhất tiếp giáp cả Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương. Nếu nói một cách chuẩn mực thì Vô Lượng sơn và Mai Nội Tuyết Sơn đều nằm trong dãy núi Hoành Đoạn, có điều dãy núi Hoành Đoạn quá dài nên Diệp Mặc không để ý mà thôi.

Lúc này Diệp Mặc đang đứng trên đỉnh của một ngọn núi vờn mây của dãy Hoành Đoạn, cho dù hắn có thể bay, nhưng tìm ở dãy Hoành Đoạn năm ngày mà vẫn không tìm thấy chỗ của Thất Tinh Hoành Đoạn chứ đừng nói tới Thiên Khu Vị.

Vì ở nơi này có quá nhiều đỉnh núi, lại rất giống nhau, hơn nữa chúng đều mờ ảo trong những đám mây, muốn tìm dãy có bảy đỉnh núi giống như Bắc Đẩu quả thật không hề đơn giản. Nhưng Diệp Mặc tin tằng nếu Lạc Huyên và Lạc Phi đều nói Thiên Khu Vị ở nơi này thì chắc chắn không phải là lừa hắn.

Ngày thứ sáu, Diệp Mặc quyết định không tìm trên không trung nữa, hắn đi vào thung lũng của dãy núi Hoành Đoạn, bắt đầu tìm kiếm trên mặt đất.

Trong thung lũng sâu lòa xòa mây trắng của dãy Hoành Đoạn, dường như không có ai đặt chân tới này, cũng không có người khách du lịch nào, nơi đây có thể nói là một vùng rừng rậm nguyên sinh.

Diệp Mặc thậm chí còn nhìn thấy một chú gấu đen, bình thường muốn tìm một chú gấu ở Hoa Hạ cũng là điều chẳng hề đơn giản. Diệp Mặc có thể nhìn thấy gấu ở đây, chứng tỏ nơi mà hắn đang đứng chính là một địa điểm

thâm sơn cùng cốc của dãy Hằng Đoạn.

Vào đêm của ngày thứ sáu, Diệp Mặc phát hiện ra một chiếc xe máy trong bụi cỏ. Xe máy vẫn còn xăng, thậm chí còn có thể khởi động, vừa nhìn đã biết chiếc xe máy này đặt ở đây cũng chưa lâu.

Phía trước chiếc xe máy có một vài dấu chân, rõ ràng có người đã dừng xe máy rồi đi vào, Diệp Mặc còn chú ý tỉ mỉ đến những dấu chân, đó là dấu chân của hai người.

Sau khoảng mười mấy phút đi men theo những dấu chân, Diệp Mặc nhìn thấy một khe núi tự nhiên. Lối vào khe núi rất hẹp, từ bên ngoài nhìn vào giống như chỉ là một đường thẳng.

Sau khi tiến vào bên trong thung lũng, Diệp Mặc nhanh chóng cảm thấy điều gì đó khác biệt. Khe núi này giống như một cánh cửa, bên trong cánh cửa thậm chí còn trống trải hơn bên ngoài.

Diệp Mặc nhíu mày nhìn vào, bốn phía đều là mây trắng, nhưng ngay lập tức hắn lại thấy ngạc nhiên, hắn nhìn thấy rõ phía dưới mây là bảy ngọn núi không cao lắm, bảy ngọn núi này phân bố xếp hình như một chiếc thìa, giống như bị người ta xếp đặt cho nằm ở vị trí như vậy.

- Thất Tinh Hoành Đoạn?

Diệp Mặc bất giác lên tiếng, hóa ra hắn ở bên ngoài suốt một tuần tìm kiếm mà không nhìn thấy, thì ra Thất Tinh Hoành Đoạn này phải bước vào thì mới nhìn thấy được.

Diệp Mặc nhìn thấy Thất Tinh Hoành Đoạn bên trong khe núi, trong lòng bất giác thầm than vãn về sự thần kỳ của tạo hóa, thìa ra còn có một nơi như thế này, hắn bay vòng vòng bên ngoài mấy ngày mà không nhìn thấy đỉnh núi, vậy mà chỉ có một khe núi hẹp mà có những thay đổi lớn như vậy.

Tìm được Thất Tinh Hoành Đoạn thì Thiên Khu Vị lại trở nên thật dễ tìm. Diệp Mặc nhanh chóng đi xuống chân của núi Thiên Khu Vị, mộ phiến

đá cao hơn một trượng đã hiện ra trươc mắt Diệp Mặc.

Điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kì lạ không phải là tảng đá mà là một người ở giữa tảng đá, nói chính xác hơn thì đó là một xác chết.

Xác chết là một người đàn ông trung niên, thân thể khô quắt lại, điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kì lạ nhất là trên thân thể này không thấy một vệt máu, giống như bị người ta hút sạch máu mà chết.

Diệp Mặc bước tới, lấy được một tờ chứng minh thư từ trên thân thể cửa người chết, hắn lập tức biết được người này là ai. Thì ra người chết chính là Ngụy Vĩnh Càn, người này bị chết ngay tại nơi đây.

Không cần suy nghĩ Diệp Mặc cũng hiểu cái chết của Ngụy Vĩnh Càn nhất định có liên quan đến đạo cô, nếu như chết ở đây tức là sư thúc của Lạc Huyên phải quay về môn phái, tiện thể đưa Ngụy Vĩnh Càn tới đây rồi diệt khẩu.

Nhưng Diệp Mặc nghĩ lại cũng thấy không đúng, nếu là diệt khẩu thì không cần phải lấy đi toàn bộ máu trên người của Ngụy Vĩnh Càn. Lẽ nào đạo cô này cũng là một kẻ biến thái ư?

Còn một điều nữa, Diệp Mặc nghĩ không thông, chính là lần trước Lạc Nguyệt nói trận pháp của nội Ẩn Môn đã sắp đóng lại rồi. Tại sao đạo cô già này lại còn phải đưa Ngụy vĩnh Càn đến nơi này? Lẽ nào trận pháp đóng lại rồi thì bà ta vẫn còn muốn đi vào hay sao?

Diệp Mặc liên kết tất cả những sự việc trước sau lại với nhau thì nhanh chóng hiểu ra rằng tên Ngụy Vĩnh Càn này rất có thể bị đạo cô già lợi dụng, đạo cô già để Ngụy Vĩnh Càn đến nơi này nhằm mục đích quay lại nội Ẩn Môn, theo phỏng đoán của Diệp Mặc thì sau khi lợi dụng xong Ngụy Vĩnh Càn thì bà ta giết y luôn.

Điều duy nhất khó giải thích là trên người Ngụy Vĩnh Càn hoàn toàn không có một chút máu nào.

Diệp Mặc quay nhìn tứ phía, hắn đến từ Tu Chân giới, những trận pháp thông thường hắn đều biết một chút, nhưng Thất Tinh Bắc Đẩu trước mắt thực sự hắn không thể hiểu.

Trên tảng đá to lớn bằng phẳng không hề thấy có dấu hiệu nào bất thường, nếu nói bất thường thì đó là trên mặt đá có vết bùn loang lổ, vừa nhìn đã biết là đã nằm ở đây rất nhiều năm rồi.

Diệp Mặc đi đến giữa tảng đá lớn, dùng chân đạp đạp, bên trong không rỗng, hơn nữa hoàn toàn giống với những tảng đá thông thường khác mà thôi. Thần thức của hắn quét một lượt, nhưng cũng không thể quét xuống tận sâu. Theo bản năng hắn dùng chân nguyên truyền vào tảng đá, nhưng khi chân nguyên của Diệp Mặc vừa tiếp xúc tảng đá thì chân nguyên trong người hắn dường như bị một chiếc máy hút khổng lồ hút chặt lấy mà hắn lại không thể khống chế, giống như dòng hồng thủy chảy trôi ào ào.

Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, không chút do dự rời khỏi tảng đá khổng lồ, nhưng hắn phát hiện ra rằng hắn đã bị hút cạn, ngoại trừ chân khí không ngừng chảy thì hai chân hắn không có cách nào cử động được.

Chân khí giống như dòng nước chảy ồ ạt vào bên trong tảng đá, mồ hôi lạnh của Diệp Mặc túa ra. Nếu còn cứ tiếp tục hút như vậy thì hắn còn không bị biến thành một miếng thịt khô hay sao?

Người tu chân không giống người bình thường, ý nghĩa của từ khí huyết chính là chân khí và máu tương sinh. Một khi chân khí nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn thì nếu bị hút đến khi hết sạch thì tiếp theo máu cũng sẽ bị hút.

Diệp Mặc nhìn Ngụy Vĩnh Càn, lẽ nào người này cũng bị hút như vậy ư?

Nhưng hắn không kịp suy nghĩ cẩn thận, hắn biết cứ như thế này thì một giờ bốn mươi lăm phút nữa hắn sẽ hoàn toàn trở thành cái xác khô, thậm chí còn không được chết như Ngụy Vĩnh Càn.

Thật lợi hại, toàn thân Diệp Mặc ướt đẫm mồ hôi, vừa cấp bách nghĩ

cách đối phó, cách duy nhất thì chỉ là dùng chỗ chân khí còn lại trong người tấn công toàn lực, thoát ra khỏi lực cưỡng chế.

Nhưng nếu như thế thì rất có thể dưới phản lực của chân khí hắn sẽ trở nên tàn phế, nhưng nếu không làm như vậy thì hắn ngay lập tức sẽ chết khô.

Đạo cô già đáng hận, nếu như không phải bà lấy đi trang giấy vàng thứ ba thì hắn cũng sẽ không tìm đến nơi này nhanh như vậy. Diệp Mặc nghĩ như thế, nhưng trong lòng hắn hiểu rằng cho dù không có chuyện của lão đạo cô thì hắn vẫn đến nơi này một lần. Tài nguyên tu luyện của hắn đã không còn nữa, trừ việc đến nội Ẩn Môn thì không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể đến nơi này mà thôi.

Chỉ cần hắn đến nơi này thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Liều mạng, Diệp Mặc nghiến răng, hắn biết nếu vẫn không chịu liều thì đến cơ hội để liều cũng không còn nữa. Tàn phế còn hơn trở thành xác khô.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc tập trung toàn bộ chân khí còn lại và lực hút kết hợp lại, cưỡng ép cắt đứt dòng chân khí đang bị hút.

Phản lực lớn dữ dội truyền đến, Diệp Mặc giống như bị một người tu vi ngang ngửa với hắn dùng toàn lực đánh vào Đan Điền, toàn thân bay lên trời, giữa không trung phun ra một dòng máu tươi, sau đó ngã đập mạnh trên lớp đá vụn cách xa hàng mét.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 597

Đường Hẹp

Một tiếng " Rắc rắc" truyền đến, Diệp Mặc không kìm nổi phun ra một câu nói tục -Mẹ nó…

Diệp Mặc bị rơi mạnh xuống một tảng đá, chẳng những chân trái bị gẫy, mà ngực cũng bị đập mạnh xuống, bây giờ âm ỉ đau. Thực ra những thứ này đều là thứ yếu, quan trọng là không ngờ hắn không thể vận nổi chân khí.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, sợ quỷ có quỷ, đan điền của mình xảy ra chuyện thật rồi. Vừa rồi hắn hết sức muốn thoát khỏi cái lực hút vô cùng khủng bố kia, cái đầu tiên mà thân thể hắn phải đối mặt với phản chân khí chính là đan điền của hắn.

May là "Liên sinh đan" trên người hắn cũng không thiếu, Diệp Mặc theo bản năng muốn lấy "Liên sinh đan" từ trong nhẫn trữ vật của mình ra, nhưng hắn lập tức mồ hôi nhễ nhại, thần thức của hắn không ngờ lại không thể di chuyển được.

Thổ huyết và gãy xương, đối với Diệp Mặc mà nói chỉ là vấn đề nhỏ, vẫn đề lớn nhất chính là đan điền bị tổn hại. Nhưng những thứ này so với thần thức của hắn mà nói, thì cũng chẳng là gì cả.

Mà bây giờ thần thức của hắn không thể huy động được, cái này với cái mạng của hắn cũng chẳng có gì khác nhau cả? Tất cả đồ của hắn đều ở trong nhẫn trữ vật nhưng thần thức lại không thể huy động được, thì hắn căn bản cũng không lấy được thứ gì ra cả.

Khi Diệp Mặc biết được tình huống gay go của mình đến bước này,

trong lòng cũng có chút lo lắng. Ở đây hắn còn nhìn thấy một còn gấu đen, nếu chẳng may chạy tới chỗ con dã thú ấy, tình hình hiện tại của hắn chỉ có thể là chờ chết.

May mà hắn cũng là người Tu chân, thần kinh cứng cỏi. Nhanh chóng nhìn thấy sự thực, đồng thời cũng nghĩ đến, so với bị hấp thành thịt khô, tình hình bây giờ của hắn cũng coi như là tốt nhất rồi.

Lại nhìn Ngụy Vĩnh Càn đằng xa đã biến thành thịt khô, Diệp Mặc rất nghi hoặc, gã cũng dùng nội khí đi dò xét, lúc này mới bị hút thành thịt khô sao? Hoặc là lão tiêu cô kia tìm được gã, cố ý làm cho gã biến thành thịt khô, sau đó có thể tiến vào trận pháp rồi?

Nếu là như vậy, lân cận quanh đây đều là người, cần gì phải tìm Ngụy Vĩnh Càn?

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ đến một chuyện, đó là hồi trước khi hắn hỏi Bắc Vi, từ Bắc Vi hắn biết được lão đạo cô hình như bị thương rồi, hơn nữa vết thương lại rất nghiêm trọng.

Có phải lão đạo cô kia cũng không biết sự nguy hiểm đáng sợ của Thiên Khu Vị hay không, sau đó cô ta dùng nội khí thử thăm dò, kết quả cũng bị thương như mình? Sau đó cô ta lại tìm cách tiến vào trận pháp, cho Ngụy Vĩnh Càn đến cho hút trận này ăn no, như thế mới có thể tiến vào được?

Nếu là như vậy, mặc dù có thể giải thích, nhưng cô ta cố tình tìm đến Ngụy Vĩnh Càn lại không giải thích được.

Diệp Mặc lại nghĩ đến, mình đã luyện khí đến trung kì tầng năm, dựa theo cách nói của Lạc Nguyệt, sư thúc của cô mới Bán bộ Tiên thiên. Tại sao mình bị thương nghiêm trọng thế này, đạo cô kia lại có thể đến Hàm Sơn?

Chẳng lẽ đạo cô kia là Tiên thiên hay sao? Cái này tuyệt đối không thể, nếu như đạo cô ấy là Tiên thiên, vậy thì Lạc Nguyệt không thể không biết, hoặc có thể đạo cô kia sau khi bị hút, cách thoát khỏi khó khăn của cô lại lợi

hại hơn mình sao? Diệp Mặc nhất thời không tìm ra được nguyên nhân, chỉ biết nghĩ như vậy.

Còn có một khả năng, đó chính là đạo cô kia căn bản không phải bị thương từ trong trận pháp đó, cô ta cũng là bị người khác đánh. Nhưng khả năng này, Diệp Mặc không chắc chắn. Bởi vì ở trong này người có thể đánh thương lão đạo cô Bán bộ Tiên thiên, quả thực không có. Trừ Nhất Bình Xuyên, nhưng tên đó bị hắn giết chết rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một hồi lâu, Diệp Mặc khôi phục được một chút khí lực, nhưng chân khí của hắn vẫn không thể vận ra được.

Hắn giãy giụa bò lên, nhảy qua một bên, bẽ gãy một cành cây thô ráp, dùng làm gậy ba toong.

Nghĩ đến mình lại biến thành bộ dạng này bởi Thất Tinh trận pháp, trong lòng Diệp Mặc rất khó chịu. Nhưng trận pháp này quá lợi hại, đến bây giờ hắn vẫn chưa nhìn ra vấn đề gì.

Đang từ từ chuyển sang tảng đá lớn, Diệp Mặc cẩn thận xem xét một hồi lâu, vẫn không xảy ra vấn đề gì. Hắn thở dài, cho dù là khi trước hắn có thần thức, cũng không nhìn ra, bây giờ hắn đã bị thương rồi, thần thức không thể dùng được, thì càng không nhìn ra cái gì cả.

Diệp Mặc lại đi đến bên cạnh Ngụy Vĩnh Càn, cẩn thận nhìn những đồ vật trên người Ngụy Vĩnh Càn, lấy ra mấy trăm tệ trong túi của gã ra.

Nhưng lại không tìm thấy di động, Diệp Mặc vốn nghĩ, nếu như có thể tìm thấy điện thoại di động, hắn có thể gọi điện cho Khinh Tuyết hoặc Bắc Vi, chỉ cần hai người họ biết mình ở chỗ này, thì có thể đến. Bọn họ đều có thần thức, có thể lấy được đồ trong nhẫn trữ vật của mình ra.

Diệp Mặc cảm giác đây là lần đầu tiên mình lại chật vật như vậy, cho dù là lần trước khi hắn gặp Nhâm Bình Xuyên, cũng không khó khăn như ngày hôm nay.

May thay chỗ này là nơi ít người qua lại, Diệp Mặc dễ dàng tìm thấy vài cây thuốc, sau khi hắn bó lại chỗ chân bị gãy, đắp thảo dược lên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù là không có cách nào lấy đồ trong nhẫn trữ vật ra, chỉ cần hắn khôi phục được khí lực của người bình thường, hắn có thể trở về chỗ Bắc Vi ở Ninh Hải.

Nhưng Diệp Mặc vừa đi đến cửa khe núi, lúc chuẩn bị ra ngoài, sắc mặt hắn lại trở nên cực kỳ khó coi, một lão đạo cô mang theo một bọc nhỏ đang đi đến, hơn nữa cô này đồng thời cũng nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Hai người sững sờ một lúc thật lâu, không nói câu gì.

Tuy nhiên Diệp Mặc vẫn phản ứng nhanh, hắn giả bộ kinh ngạc hỏi lão đạo cô:

-Sư phụ, tôi và mấy người bạn đến Vân Hải thám hiểm, không ngờ lại gặp phải một con gấu, tôi bị con gấu ấy đuổi đến nơi này, sao cô lại tìm được tới đây?

Diệp Mặc vừa thấy đạo cô này, lập tức biết cô ta chính là lão bà mà Bắc Vi nói muốn giết, cũng chính là sư thúc của Lạc Nguyệt. Không ngờ cô ta vẫn chưa rời khỏi, vẫn còn ở đây. Diệp Mặc trong lòng thầm mắng xui xẻo, nếu như hắn đến chậm ba giờ, thì đạo cô này đã nằm trong bàn ăn rồi. Chỉ có điều bây giờ, hắn lại biến thành thứ đồ trong bàn ăn của đạo cô này.

Bây giờ hắn và đạo cô đối mặt nhau, hơn nữa cũng biết tấm giấy vàng đang trên người đạo cô này, không có cách nào khác. Nói chính xác, bây giờ cái mà hắn nên suy nghĩ không phải là tấm giấy vàng, hơn nữa đạo cô trước mặt này có ý giết hắn không, mà bây giờ hắn lại không có chút sức lực phản kháng nào.

Đạo cô lúc này đã kịp phản ứng lại, cô nghe xong lời nói của Diệp Mặc, trong lòng thả lỏng. Bất kể người thanh niên trước mặt nói là thật hay giả,

nghe khẩu khí của hắn hẳn là chỉ có mình hắn biết nơi này, nếu như quá nhiều người biết, vậy thì không dễ làm rồi.

Tuy rằng nơi này có một con gấu đen không nhỏ, cô cũng đã gặp không phải là một lần, nhưng đối với lời nói của Diệp Mặc, cô lại có chút bán tín bán nghi. Bởi vì nơi mà Diệp Mặc trốn lại thật trùng hợp, không ngờ lại có thể đến được chỗ này.

-Ồ, tôi là người của am Tận Ngôn của thị trấn Hối Diêm. Bởi vì muốn đi hái một vài dược liệu hiếm, nên mới đến chỗ này. Không ngờ lại gặp người ở chỗ này, cho nên có chút kinh ngạc. Anh gặp gấu đen sao? Vậy thì thật nguy hiểm.

Đạo cô phản ứng lại, dường như có chút lo lắng nói.

Diệp Mặc cẩn trọng nhìn đạo cô trước mặt, thoạt nhìn cũng khoảng 40, 50 tuổi, làn da rất trắng. So với Bắc Vi, sắc mặt cô có chút tái nhợt, nhưng mặt mày lại thanh tú. Nếu như trên trán và khóe mắt của cô không có chút nếp nhăn, thật đúng nhìn không ra đây là một lão đạo cô.

Mặc dù không có thần thức, nhưng Diệp Mặc chỉ là quan sát cô này một chút, thì biết chắc chắn cô ta cũng giống như mình, bị trọng thương chưa lành. Chỉ có điều Diệp Mặc không cần nghĩ, tình trạng của cô tuyệt đối tốt hơn mình rất nhiều rồi.

Nếu trở mặt mà nói, Diệp Mặc tin rằng trước mặt đạo cô này hắn căn bản không thể ra lấy một chiêu.

-Con gấu đen kia ở chỗ nào, bây giờ ra đó sẽ gặp lại nó không?

Sau khi đạo cô nói một câu, sắc mặt lại vô cùng lo lắng.

Diệp Mặc mặt có chút khó coi nói:

-Thực ra tôi cũng không muốn bây giờ đi ra ngoài, nhưng tôi cũng vừa mới phát hiện ra trong này cũng rất quỷ dị. Tôi nhìn thấy một chỗ dưới chân

núi, có một người chết nằm trên một tảng đá, một mình tôi không dám ở lại nơi này, so với người chết thì thà rằng tôi đối mặt với gấu đen còn hơn.

Thấy sắc mặt sợ hãi của Diệp Mặc, đạo cô không ngờ lại cảm thấy câu nói này của Diệp Mặc còn có chút đáng tin hơn câu nói vừa nãy một chút.

-Đúng rồi, sư phụ, cô tên là gì vậy? Một mình hái thuốc ở đây thì thật nguy hiểm đấy. Tôi thấy cô hay là ra ngoài đi, vừa may hai chúng ta cùng đường.

Bộ mặt Diệp Mặc lo lắng thay cho đạo cô trước mặt, trong mắt thậm chí còn có chút căng thẳng.

Đạo cô kia sau khi nghe thấy câu nói của Diệp Mặc, trong mắt hiện lên một tia nghiêm nghị lạnh lùng. Nhưng cô nhìn thấy sự căng thẳng trong mắt Diệp Mặc, lại cười cười:

-Không vấn đề gì, người trong am Tận Ngôn chúng tôi có biết chút ít về võ thuật, đối phó với những nguy hiểm bình thường vẫn có thể được.

Tôi sớm biết các cô lợi hại. Diệp Mặc thầm nghĩ, nhưng hắn lại đột nhiên nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng của đạo cô, trong lòng căng thẳng. Trong lòng tự nhủ chẳng lẽ mình lại lộ ra sơ suất gì sao? Vừa nãy hắn nói chuyện rất cẩn thận mà.

Suy nghĩ của Diệp Mặc vừa chuyển, lời nói trước sau và thần thái của đạo cô này rõ ràng mâu thuẫn, vừa nãy rõ ràng nhìn thấy biểu hiện lo lắng của cô, bây giờ lại cứ như không có quan hệ gì. Điều này rõ ràng đạo cô thay đổi sách lược đối với hắn, Diệp Mặc cũng lập tức biết được chỗ mà hắn để lộ ra sơ hở chính là chỗ nào rồi.

Hắn liền ngẩng đầu biểu hiện bộ dạng ngạc nhiên mừng rỡ nói:

-Vị sư phụ này, cô biết võ thuật thật sao? Tôi có thể học không? Tôi nghe nói có rất nhiều cao nhân đều là ẩn cư trong rừng sâu. Am Tận Ngôn của các cô cũng là ẩn cư trong núi nhỉ?

Diệp Mặc nói xong câu đó, liền chờ đợi đạo cô phản ứng lại, nhưng hắn rõ ràng chú ý thấy ánh mắt đạo cô có chút bình thường trở lại.

Quả nhiên cô ta đang dò xét mình, bình thường ở Hoa Hạ này, vẫn còn có cao nhân dị sĩ. Rất nhiều người hi vọng rằng mình có thể tình cờ gặp được một cao nhân, người này có thể dạy cho mình bản lĩnh mà ngày thường nghĩ cũng không nghĩ tới.

Lúc này Diệp Mặc mơ hồ hiểu được Ngụy Vĩnh Càn sao có thể ở được với tiểu cô này, rất có thể gã muốn học chút bản lĩnh, kết quả lại khúm núm dưới chân đạo cô này.

-Tên đạo của tôi là Giai Uấn, nếu như anh nhất định muốn bái sư, tôi cũng có thể tiến cử cho anh. Nhưng am Tận Ngôn chúng tôi nhận đệ tử rất nghiêm khắc…

Vị đạo cô này khẽ mỉm cười, gật đầu nói.

-Giai Uấn sư phụ, tôi bằng lòng tiếp nhận cuộc kiểm tra nghiêm ngặt đó, chỉ cần có thể học võ…

Ánh mắt khẩn thiết của Diệp Mặc không chút nghi ngờ, chỉ có điều trong lòng hắn lại thầm khinh bỉ chính mình, có lẽ bây giờ hắn có thể lấy giải Oscar được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 598

Lợi Dụng Lẫn Nhau

Diệp Mặc thấy nụ cười của cô lại có chút cảm giác vô cùng khó chịu, cái cảm giác này không diễn tả bằng ngôn ngữ được, giống như bị một con chó sói độc ác chằm chằm nhìn vậy. Nhưng đạo cô này nếu đã nói như vậy rồi, chứng tỏ bây giờ cô ta vẫn chưa có suy nghĩ giết mình. Mặc dù không biết cô ta nghĩ gì, nhưng có thểkéo dài Diệp Mặc nhất định muốn kéo dài.

Diệp Mặc nhớ tới lúc trước vị đạo cô mà hắn gặp tên Tĩnh Tức, so với vị đạo cô sắc mặt nhợt nhạt này, Diệp Mặc cho rằng nếu có thể, hắn thà rằng đối mặt với Tĩnh Tức còn hơn.

Không cần nói gì khác, thậm chí Tĩnh Tức còn xinh đẹp hơn vị đạo cô này, hơn nữa lại trẻ. Hơn nữa bộ ngực của Tĩnh Tức còn đẹp hơn vị đạo cô này nhiều.

Vừa nghĩ tới Tĩnh Tức, Diệp Mặc không ngờ lại nghĩ đến cái yếm đỏ của cô. Người con gái đó quả thực là một người đa tình, chỉ có điều cô dụng tâm quá hiểm ác. Sau khi cô cho là mình và Lạc Ảnh là anh em, lại còn đốt cho bọn họ chút hương tình.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lắc lắc đầu, trong lòng thầm than, người phụ nữ kia bị một trưởng đánh rơi xuống vách núi, cho dù lợi hại bao nhiêu, thì cũng chết là cái chắc.

Nếu không phải là người phụ nữ kia, hắn và Lạc Nguyệt cũng sẽ không chia cách, đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy cô ấy. Trong lòng hắn biết Lạc Ảnh chắc chắn cũng rất nhớ hắn, nếu không cũng sẽ không một mình đi đến sa mạc tự mình di dời thạch trì. Chỉ có điều trong lòng Lạc Ảnh, luân lí đạo đức

kia, trước sau gì cô cũng không có cách nào vượt qua được.

Diệp Mặc không dám khẳng định Lạc Ảnh chuyển thạch trì kia, có vài phần là do tưởng niệm thân tình, cũng có vài phần là do tưởng niệm tình yêu Vị đạo cô này không để ý đến Diệp Mặc đang nghĩ gì, cô lấy một viên đá màu trắng ngà đưa cho Diệp Mặc nói:

-Anh hãy dùng sức để bắt lấy viên đá này, sau đó nói cảm giác của mình thế nào.

Thấy viên đá kia, trong lòng Diệp Mặc vô cùng sung sướng, đây không phải là linh thạch sao? Lão đạo cô này ở chỗ nào mà lại làm ra linh thạch? Đồ mà ông đây tìm khắp chốn không thấy, lão đạo cô này lại tùy tùy tiện tiện lấy ra, điều này làm cho Diệp Mặc bực đến mức hộc máu.

Nếu không phải Tu chân nhiều năm, lại không lâu trước gặp được linh thạch trên trái đất, Diệp Mặc khó giữ được chính mình sẽ không kêu lên.

Cứ nghĩ rằng ở nơi không tu luyện được, liên tiếp xuất hiện linh thạch, thực quá làm cho người ta kinh ngạc.

Mặc dù không có cách nào hấp thụ linh khí, nhưng Diệp Mặc nắm lấy linh thạch, cảm giác sung sướng và sảng khoái truyền đến. Nhưng không đợi hắn phản ứng lại, linh thạch trong tay lại lần nữa bị đạo cô lấy đi.

Diệp Mặc nhìn linh thạch trong tay đạo cô, hận không thể lập tức xông đến cướp lại, sau đó nói với cô:

-Cái mà cô cầm đây là chuột ăn lúa mạch, lãng phí lương thực, hay là đưa cho tôi đi.

Nhưng Diệp Mặc biết, chỉ cần hắn không muốn chết, thì tốt nhất không nên làm gì cả.

-Có phải anh cảm giác được một cái gì đó rất sảng khoái và một loại sung sướng không diễn tả nổi bằng lời không?

Vị tiêu cô này tuy rằng nói như vậy, nhưng trong mắt cô lại lộ ra niềm vui bất ngờ, rất rõ ràng, cô đã nhìn thấy biểu hiện của Diệp Mặc, hơn nữa cô lại rất vừa lòng với biểu hiện này của hắn.

Diệp Mặc giật mình, biết được biểu hiện khi nãy của mình bị lão đạo cô này nhìn thấy rồi, đành nói:

-Đúng vậy, vừa nãy tôi có cảm giác này, đây là chuyện gì vậy? Đây là loại đá gì? Giai Uấn sư phụ, cô có thể nói cho tôi biết được không, viên đá này được tìm thấy ở đâu, tôi cũng muốn đi tìm xem sao.

-Viên đá kia rất khó tìm, nếu như anh có loại cảm giác này, cho thấy anh còn có chút tố chất luyện võ. Nếu như vậy, anh và tôi cùng vào trong xem xem. Anh không cần lo lắng, tôi đến chỗ này không chỉ một hai lần, cho dù là có gặp gấu đen, tôi cũng có thể dẫn anh chạy trốn.

Giai Uấn bằng lòng gật đầu nói, không còn tiếp tục giả bộ lo lắng nữa.

Diệp Mặc cảm giác hít thở có chút khó khăn, chẳng lẽ mình nói nhiều như vậy, lão đạo cô này vẫn muốn dẫn mình vào trong để giết người diệt khẩu sao? Có nên chạy trốn không? Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng xua tan ý nghĩ chạy trốn, cho dù hắn có chạy trốn, cũng không có cách nào chạy trốn được.

Hơn nữa đạo cô nếu muốn giết mình, thì bây giờ cũng có thể giết, chỗ này không có người, cô ta cũng không cần phải dẫn mình vào trong đó. Hơn nữa trên người đạo cô còn có tấm giấy vàng và linh thạch, rất hấp dẫn Diệp Mặc, phải biết rằng hai thứ đồ này đều là ước mơ có được của Diệp Mặc.

Tuy rằng rất muốn tấm giấy vàng và linh thạch trên người đạo cô, mặc dù rất không muốn cùngđạo cô quay trở lại tảng đá lớn kia, nhưng Diệp Mặc biết, điều đó là không thể.

Hắn bây giờ chỉ có thể giả bộ vui sướng đến khối đá lớn kia lần nữa.

Đạo cô kia giẫm đi giẫm lại trên tảng đá, cuối cùng cô bỗng nhiên nói

với Diệp Mặc:

-Anh lại đây dùng chân giẫm giẫm lên chỗ này, tôi thử lại tố chất luyện võ của anh lần nữa.

Diệp Mặc nhìn chỗ cô chỉ, rõ ràng là phạm vi chính giữa tảng đá, trước đó không lâu hắn giẫm trên phạm vi đó, sau đó vận chuyển chân khí, kết quả thiếu chút nữa bị hút cạn. Nhưng bây giờ, lão đạo cô lại muốn hắn giẫm lên chỗ kia, Diệp Mặc muốn chạy trốn ngay tức khắc.

Nhưng hắn biết, hắn chỉ cần vừa trốn cái là bị chết ngay.

Mặc dù không muốn, mặc dù bất đắc dĩ, Diệp Mặc vẫn phải làm theo lời mà đạo cô nói, đi đến chỗ đó. Trong lòng hắn nghĩ, chỉ cần không dùng lực là được rồi. Hoặc là nói cho dù dùng lực, không có chân khí cũng không thể khiến bị hút được.

Điều khiến Diệp Mặc không ngờ chính là, chân của hắn vừa giẫm lên chỗ đó, đạo cô lập tức đánh một chưởng. Chưởng đó rõ ràng có nội khí đánh trực tiếp vào chỗ tiếp xúc của chân hắn và với tảng đá, Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ xong đời.

Hắn không có chân khí, nhưng đạo cô lại có nội khí, Diệp Mặc không thể tưởng tượng được, đạo cô này không ngờ lại dùng nội khí của chính cô ta đi kết nối với lực hút của tảng đá.

Nhưng bây giờ, cho dù là hắn biết, hắn cũng không có cách nào phản kháng lại. Hoặc là hắn căn bản không chống lại kịp.

Diệp Mặc vừa định ngọ ngoạy một chút, đột nhiên cảm giác tảng đá không hút khí huyết của mình. Có thể nói không có chút động tĩnh nào cả, chưởng đó của Giai Uấn mặc dù không nhiều nội khí, nhưng đánh lên chân của Diệp Mặc lại rất đau. Nhưng sau khi đánh chưởng đó, khí huyết của hắn không chút hoạt động. -Ồ, không thể nào? Rõ ràng là có thể làm cho…

Giai Uấn theo bản năng ngừng chủ đề lại.

Diệp Mặc giả bộ không biết gì, quay đầu lại hỏi:

-Giai Uấn sư phụ, cái gì mà không thể nào?

Giai Uấn hừ lạnh một tiếng, giá trị lợi dụng của Diệp Mặc không còn nữa rồi, cô không muốn nhảm nhí nữa. Rõ ràng tảng đá có cảm ứng với cô ta, nhưng lại không để khí huyết cho tảng đá hút đi.

Diệp Mặc lập tức nhìn thấy sát khí trong mắt cô ta, trong lòng thầm kêu không ổn rồi, hắn lập tức nói:

-Giai Uấn sư phụ, có phải là tố chất của tôi không tốt không? Nếu như tố chất của tôi không tốt, tôi còn có anh em nữa, hay là tôi dẫn bọn họ đến cho cô xem? Hoặc là tôi có thể giúp cô thử nghiệm, chỉ cần dạy tôi đi thế nào thì có thể thử nghiệm được rồi.

Quả nhiên lời nói của Diệp Mặc khiến Giai Uấn chần chừ một chút, cô nhìn Diệp Mặc nói:

-Trong am chúng tôi không thể tùy tiện nhận đệ tử, nhất định phải trải qua cuộc sát hạch nghiêm ngặt. Nếu như anh có tâm như vậy, vậy thì có thể thử.

Diệp Mặc trong lòng thầm mắng, sát hạch cái bà ngoại cô. Nhưng câu nói này hắn không dám nói ra, vội vàng nói:

-Anh em chúng tôi muốn bái một cao nhân học võ nghệ, nhưng đáng tiếc vẫn chưa gặp. Lần này tôi có thể gặp được sư phụ, cũng là cơ duyên của tôi. Nếu như tố chất của tôi không đủ, tôi chỉ cần học một chút chiêu thức từ bọn họ là được rồi. Tôi còn có thể giúp cô thử nghiệm những người còn lại trong thị trấn của chúng tôi, sẽ có được tố chất tương đối khá đấy.

Lão đạo cô không ngờ gật đầu:

-Được, nếu như vậy, tôi đi cùng anh một chuyến, coi như là có duyên đi. Tố chất của anh không phải là không đủ, nhưng cũng không coi là quá tốt,

tôi chỉ sợ am quá khắt khe, làm cho anh mừng hụt một phen. Đúng rồi, anh tên là gì, nhà ở đâu?

Diệp Mặc lúc này đã hiểu được cái huyền bí trong đó, lão đạo cô Giai Uấn này tuyệt đối không có lòng tốt. Linh thạch trong tay cô nhất định là thử nghiệm một loại tố chất, sau đó có người có tố chất đó rồi, cô ta sẽ dẫn người đó vào trong trận pháp để trận pháp hút hết khí huyết của người đó.

Rất có thể đây chính là bí mật mở khóa trận pháp, đáng tiếc Diệp Mặc không có chút hiểu biết gì về trận pháp này. Đột nhiên Diệp Mặc nhìn thấy Ngụy Vĩnh Càn ở đằng xa, giật mình, Ngụy Vĩnh Càn này rất có khả năng là người phù hợp với yêu cầu của tiêu cô Giai Uấn. Gã bị Giai Uấn dẫn đến nơi này, sau đó hút sạch khí huyết. Cuối cùng Giai Uấn phát hiện ra một người vẫn chưa đủ, liền ra ngoài tiếp tục tìm người.

Cô dùng linh thạch cảm ứng, chẳng lẽ cô ta muốn tìm người có linh căn? Nếu thật sự là như vậy, vậy thì Giai Uấn chỉ tìm đến Ngụy Vĩnh Càn là điều rất dễ lý giải. Chứng minh rằng Ngụy Vĩnh Càn là người có linh căn, hơn nữa lại còn muốn học võ cùng cô ta.

Diệp Mặc nghĩ đến đây lập tức rùng mình một cái, người có linh căn? Khinh Tuyết và em gái Bắc Vi đều là người có linh căn, các cô ấy dù thế nào đi nữa cũng đừng gặp con người biến thái Giai Uấn này.

Nhưng mình cũng có linh căn mà, tại sao hắn lại không bị ảnh hưởng? Không đúng, lần đầu tiên hắn đến không phải suýt nữa bị hút thành thịt khô hay sao? Nói đúng là hắn cũng bị ảnh hưởng, chỉ có điều lần thứ hai này tại sao lại không được, Diệp Mặc nghĩ không ra.

Bây giờ hắn không có thời gian nghĩ tiếp, lời nói của lão đạo cô, nhất định phải trả lời ngay, hắn căn bản không biết sơn thôn gần với Vân Hải nhất là nơi nào. Nếu chẳng may ra ngoài bị lão đạo cô phát hiện ra, hắn khó lòng thoát chết.

Dưới sự cấp thiết, Diệp Mặc đành nói:

-Nói ra thật xấu hổ, tôi chính là người của thị trấn Hối Diêm, nhưng chưa từng nghe qua am Tận Ngôn nào của thị trấn Hối Diêm.

Diệp Mặc đang nghĩ, am Tận Ngôn này có tồn tại hay không, đều không quan trọng. Nếu như có thật, chắc chắc cũng là một chỗ bí mật, hắn có không biết cũng là chuyện bình thường.

Về phần lão đạo cô, Diệp Mặc biết rõ cô ta đến từ nội Ẩn môn, bây giờ muốn quay về, kết quả lại không quay về được. Cô ta nghĩ bao nhiêu cách như này, cũng là vì quay trở về.

Nếu như vậy, thị trấn Hối Diêm vừa nãy cô ta nói nhất định là có thật, bởi vì cô từ nội Ẩn môn đến, đối với những nơi lân cận nói không chừng cũng chưa quen thuộc lắm. Còn Diệp Mặc là người lân cận, chắc chắn quen thuộc hơn cô ta, cô ta muốn nói là một thị trấn nhỏ, vậy thì không phải là giả được, nếu chẳng may nói ra Diệp Mặc không biết thì bị nhìn thấu rồi.

Cho nên dựa theo lời nói của cô ta mà nói, nhất định sẽ không sai, sẽ đáng tin hơn tùy tiện nói một nơi khác. Nhưng Diệp Mặc vừa nói xong, liền biết được mình đã nói sai. Không phải nơi mà hắn nói không tồn tại, hắn chắc chắn thị trấn Hối Diêm là có thật, cái mà hắn sợ là nếu chẳng may lão đạo cô này yêu cầu hắn dẫn đường, thì hắn biết làm sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 599

Cơ Hội Tới Rồi

Mụ đạo cô nghe xong lời Diệp Mặc nói, khuôn mặt không hề thể hiện bất cứ điều gì, bà ta chỉ đưa ra một viên thuốc, ném cho Diệp Mặc nói:

-Thuốc này có tác dụng rất tốt với vết thương của cậu, uống đi.

Diệp Mặc nhận lấy viên thuốc, khuôn mặt lập tức trở nên khó coi. Lúc hắn tu luyện ở Lạc Nguyệt, chủ yếu là theo sư phụ học luyện thuốc và luyện đan, bình thường thì hắn có thể nhìn ra dược liệu cầm trên tay là gì.

Viên thuốc màu đen này cũng không phải là thứ thuốc trị thương tốt, vì phương pháp luyện thành rất kém, thành phần bên trong còn có "Tân Thức Thảo", vừa ngửi là Diệp Mặc có thể nhận ra ngay.

"Tân Thức Thảo" vị cay, còn có chút độc, sau khi dùng có thể khiến người dùng bị mất đi ngũ giác. Mặc dù chuyện đó chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn, nhưng Diệp Mặc biết một khi đã nuốt thứ cỏ đó vào bụng, thì một giờ sau tai sẽ không thể nghe thấy bất cứ thứ gì nữa, hơn nữa còn không thể nói chuyện được. Thậm chí nếu không giải độc trong vòng bảy bảy bốn chín ngày, thì sẽ không thể nào giải độc được nữa. Nhưng với Diệp Mặc chỉ cần có "Liên Sinh Đan" không cần phải đến 49 ngày, 49 năm sau thì hắn vẫn có thể giải được độc.

Mụ đạo cô này quả thật là độc ác, không ngờ lại cho hắn uống loại thuốc này, lẽ nào bà ta không biết là mình đã giúp bà ta sao?

-Giai Uấn sư phụ, thật ra chân của tôi là vì hoảng sợ bỏ chạy, nên mới bị thương một chút, những chỗ khác đều không sao. Chiếc chân này chỉ cần

mấy ngày nghỉ ngơi là không sao, không cần phải dùng đến viên thuốc này đâu...

Diệp Mặc nói đến đây, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của mụ đạo cô, lập tức nói tiếp, -Loại thuốc quý này, bà hãy giữ lại mà dùng phòng đến khi sau này cần đến.

-Không sao, loại thuốc này ta có rất nhiều, cậu cứ uống đi.

Mụ đạo cô bình thản nói, giống như thật sự là bà ta có rất nhiều vậy.

Nhưng Diệp Mặc biết loại cỏ "Tân Thức Thảo", rất khó kiếm được, bà ta không thể có nhiều, bây giờ bà ta ép mình uống viên thuốc này, có phải là đã phát hiện ra điều gì rồi không?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc nói:

-Thứ thuốc tốt như thế này tốt nhất sư phụ cứ nên giữ lại mà dùng, tôi không quen uống thứ thuốc này.

-Hừ... nhà ngươi luôn miệng nói muốn bái sư, lẽ nào nhà ngươi vẫn còn nghi ngờ ta? Rốt cuộc nhà ngươi là ai? Thực chất là không có thị trấn Hối Diêm nào cả, không ngờ người lại dám nói mình đến từ thị trấn Hối Diêm.

Sắc mặt của mụ đạo cô lại càng trở nên khó coi hơn.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, không thể nào, lúc mụ đạo cô này và hắn nói về thị trấn Hối Diêm, thì tuyệt đối không nghĩ sẽ tha mình một mình, bà ta đáng nhẽ không nên nói chuyện đó là giả mới phải. Lẽ nào thực sự mình đã đoán sai?

Nhưng mà chắc chắn mụ đạo cô này đang lừa hắn đây mà, Diệp Mặc nghĩ đến đây, lập tức ra vẻ ngạc nhiên nói:

-Sư phụ, sao có thể như vậy được, có rất nhiều người biết đến thị trấn Hối Diêm mà, rất nhiều người đến Hoành Đoạn Vân Hải du lịch và thám

hiểm đều đến nghỉ ở nhà khách của thị trấn Hối Diêm mà.

-Một khi là như vậy, cậu hãy dẫn ta đến thị trấn Hối Diêm trước đã, ta muốn xác định lại một số tư chất của người luyện võ.

Mụ đạo cô nói giống như câu mà bà ta vừa nói không phải là của mình vậy.

Diệp Mặc thầm chửi bà ta là đồ mặt dầy, nếu như không phải hắn có kinh nghiệm, thì đã mắc lừa mụ đạo cô này từ lâu rồi. Bà ta đã nghi ngờ hắn, Diệp Mặc chỉ còn cách giả vờ như cái gì cũng không biết thôi, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng sung sướng, bỏ viên thuốc vào mồm ngậm.

-Sao nào? Không tin ta sao? Sao cậu lại không uống viên thuốc đó? Lẽ nào cậu không muốn mọi việc có thể tiến triển nhanh hơn sao? Đừng nói là muốn giữ lại thuốc, nếu như cậu muốn, ta vẫn còn đây nè.

Giai Uấn nói bóng nói gió với Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng uất nghẹn, bị một mụ già ức hiếp, coi như hắn đen đủi.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng hắn cũng chỉ đành nuốt viên thuốc đó. Hắn biết mụ đạo cô này nghĩ gì, chính là khiến cho hắn không có cách nào gọi điện thoại cầu cứu. Nhưng Diệp Mặc không tin là hắn không thể chốn thoát khỏi đây trong vòng nửa tháng, chỉ cần mụ đạo cô này buông lỏng một chút thôi, chỉ cần về đến chỗ Bắc Vi, chỉ cần có được "Liên Sinh Đơn" thì vết thương của hắn sẽ không là gì hết.

Nhưng một khi mình chạy chốn, thì mụ đạo cô này nhất định sẽ phát hiện ra, nếu như không bắt được mình, nói không chừng bà ta cũng sẽ lập tức chạy chốn. Một khi mụ đạo cô này chạy chốn, lúc hắn quay lại mà tìm không thấy mụ, như vậy giấy vàng và linh thạch cũng không còn nữa, đây chính là chuyện khiến Diệp Mặc không cam tâm chút nào.

Diệp Mặc chợt nhớ ra, lúc vừa mới vào đây hắn có nhìn thấy một chiếc

xe máy, nếu như hắn mượn chiếc xe này, không biết có thể chạy chốn khỏi bàn tay của mụ đạo cô này hay không.

-Cậu có quen nhiều người ở thị trấn Hối Diêm không?

Mụ đạo cô cắt đứt mạch suy nghĩ của Diệp Mặc, cất tiếng hỏi.

-Có ạ, thanh niên ở thị trấn Hối Diêm, hầu hết tôi đều quen, bọn họ đều thích luyện võ công, nếu như biết...

Diệp Mặc còn định nói thêm vài câu nữa, thì bị mụ đạo cô này giơ tay ra chặn lại.

-Đợi chút cậu còn phải giúp ta một việc lớn nữa, cậu không cần nói cậu quen biết nhiều người, chỉ cần cậu dựng lên một tấm biển viết thử nghiệm tư chất luyện võ trong thị trấn là được rồi.

Mụ đạo cô khoát khoát tay nói.

-Đeo cái này lên...

Mụ đạo cô đột nhiên lấy ra một thứ gì đó mỏng như cánh ve đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy, lập tức trong lòng vô cùng tức giận. Hắn không biết tại sao mụ đạo cô này lại có đươc thứ tốt như vậy, đây là một cái mặt nạ, vật liệu làm ra nó là cực phẩm. Chiếc mặt nạ này, sau khi người bình thường đeo vào, thì đừng hòng lấy xuống được, Diệp Mặc đến từ Tu Chân Giới, hắn đương nhiên biết thứ này quý giá đến mức nào, hắn không ngờ rằng đến cả thứ này mà mụ đạo cô cũng có được. Hắn còn đang ngờ rằng không biết có phải mụ đạo cô này đã phát hiện ra một kho chứa toàn đồ Tu Chân cổ hay không nữa.

Nếu như hồi phục võ công, Diệp Mặc đương nhiên là không sợ cái mặt nạ này, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn không còn cách nào khác.

-Sau khi đeo lên, không được tùy tiện bỏ xuống, chỉ có khi nào ta giúp cậu bỏ xuống thì mới được bỏ xuống.

Mụ đạo cô nói bằng giọng rất bình thản, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy giọng điệu của mụ mang đầy sát khí.

Thầm than thở, nhưng rồi Diệp Mặc vẫn phải đeo nó lên.

Thấy Diệp Mặc không có bất kỳ phản kháng nào, mụ đạo cô gật gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng.

Lúc này Diệp Mặc đột nhiên nhớ ra, sắc mặt tái nhợt của mụ này không phải là do bị thương, mà là do đeo một chiếc mặt nạ. Nhưng Diệp Mặc rất nhanh bỏ qua cách nghĩ này, nếu như mụ đạo cô này không bị thương, thì sẽ không cho Bắc Vi rời khỏi.

Mỗi cơn gió thổi tới, mang theo một mùi tanh tanh, mặc dù thần thức của Diệp Mặc không còn nữa, không vận được chân khí, nhưng khứu giác của hắn thì vẫn còn, hắn lập tức biết được đây là mùi gì, là mùi mà lúc hắn gặp con gấu đen đã ngửi thấy, không ngờ gấu đen thực sự đã đến đây, Diệp Mặc biết, cơ hội của hắn cũng đến rồi.

-Giai Uấn sư phụ, bà cho tôi xem viên đá đó một lần nữa đi, tôi thấy viên đá đó rất kỳ lạ, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Diệp Mặc nghĩ rằng gấu đen đã tới, nên lập tức nảy ra chủ ý.

Mụ đạo cô liếc nhìn Diệp Mặc một cái, không biết có phải vì Diệp Mặc đã nằm trên thớt rồi hay vì biểu hiện lúc nãy của Diệp Mặc cũng không tệ, hoặc cũng có thể bà ta tin rằng Diệp Mặc đã từng gặp loại đá này ở đâu đó rồi. Không ngờ bà ta dám đưa viên đá đó cho Diệp Mặc xem -Câu xem cũng được thôi, đợi lát nữa cậu dùng viên đá này làm thí nghiệm, ta sẽ đứng ở bên cạnh quan sát, nếu như phù hợp với yêu cầu của ta, ta sẽ chủ động nói, nếu như ta không nói, thì đều là không phù hợp với yêu cầu.

Diệp Mặc vội vàng cảm ơn, nhận viên linh thạch, trong lòng có chút

kích động, nhưng vẫn làm bộ vô cùng vui mừng, tiến lên hai bước, viên linh thạch này còn lớn hơn hai ba lần so với viên linh thạch mà hắn lấy được ở Mai Nội Tuyết Sơn ý chứ.

Diệp Mặc vừa mới lùi lại được vài bước, một tiếng rống kinh khủng truyền đến, một con gấu đen tuyền đã nhìn thấy Diệp Mặc và đạo cô, nó chằm chằm nhìn hai người rồi lao đến.

Quả nhiên hắn đoán không sai, trong lòng Diệp Mặc vô cùng vui mừng, con gấu già này đến là tốt rồi, vừa hay, tuyệt vời! Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì nữa, quay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hét lên:

-Giai Uấn sư phụ, tôi bị con gấu này đuổi theo, không ngờ nó theo tận đến đây, tôi chạy trước đây, tránh để bà phân tâm.

Diệp Mặc chạy nhanh như bay, Giai Uấn đang định bắt Diệp Mặc lại để lấy lại viên đá, sau đó sẽ ném hắn cho con gấu đen đó, nhưng lại phát hiện ra mình không tóm được hắn, sở dĩ bà ta để cho Diệp Mặc sống vì nghĩ rằng hắn có thể giúp mình tiến hành cuộc thí nghiệm người khác. Nhưng chủ yếu vẫn là bà ta muốn sau này có thể biết được tại sao Diệp Mặc có cảm nhận được linh khí của viên đá đó, nhưng không hề làm ảnh hưởng đến trận pháp Bắc Đẩu.

Nhưng bị con gấu đen này uy hiếp bất ngờ, bà ta liền bỏ mặc Diệp Mặc, làm gì còn có thời gian mà để ý đến hắn nữa. Mặc dù bà ta cũng có thể đuổi được con gấu này đi, nhưng bà ta cũng hiểu rất rõ rằng, một khi dùng sức đấu với con gấu này sẽ hao tổn rất nhiều nguyên khí. Lúc bà ta đấu với con gấu này sẽ để cho tên thanh niên đó thừa cơ chạy chốn, hơn nữa viên linh thạch còn đang ở trong tay hắn.

Nhưng lúc này Diệp Mặc đã chạy được đến hơn mười mét rồi, thậm chí chiếc mũ đội trên đầu cũng rơi đi đâu mất tiêu rồi. Giai Uấn tức giận nghiến răng nghiến lợi, bà ta nghi ngờ rằng không biết lúc nãy có phải là Diệp Mặc cố ý làm như vậy không. Nhưng lúc này con gấu đen to lớn đã đứng sừng sững trước mặt bà ta rồi, mụ đạo cô liền rút cây phất trần ra, quất thẳng vào

mắt con gấu.

Trong lúc vội vã, Diệp Mặc vẫn không quên quay đầu lại nhìn, hắn vừa nhìn là biết ngay mụ đạo cô này cũng đang bị trọng thương. Nếu như bà ta thật sự không bị làm sao, thì chắc chắn sẽ không để cho mình chạy thoát. Hơn nữa còn cả con gấu đen này nữa, dựa vào trình độ Tiên Thiên của bà ta, thì chỉ cần một cú đã cũng có thể khiến cho con gấu này văng xa cả thước.

Nhưng không ngờ bây giờ bà ta lại lấy cây phất trần ra, hơn nữa tốc độ phản ứng cũng rất chậm. Cây phất trần vung lên cũng chỉ sợt qua đầu con gấu thôi. Nhưng con gấu này to lớn da thịt dày cộm, chắc nịch, đòn này chỉ tổ khiến nó nổi trận lôi đình thêm thôi, nó xông thẳng về phía mụ đạo cô đang nấp.

Diệp Mặc mặc dù chạy về hướng chiếc xe máy, nhưng cũng không hề vội vàng, nếu như mụ đạo cô đó không phải là đối thủ của con gấu, thì hắn rất muốn đoạt lấy chiếc túi nhỏ đó trên người đạo cô, xem xem có phải tờ giấy vàng đang được đựng ở trong đó hay không.

Thấy con gấu đang định xông vào tát cho mụ đạo cô một cái như trời giáng, bỗng nhiên mụ đạo cô hừ lên một tiếng, sau đó dùng chân đá thẳng vào cổ họng con gấu, con gấu trúng đòn này, nằm lăn lộn trên đất, lăn lộn mấy vòng, rồi từ từ bò dậy, mặc dù nó không bị thương, nhưng cũng không dám tiến lại gần nữa.

Diệp Mặc biết là không xong rồi, tuy rằng mụ đạo cô này đã bị thương nặng, nhưng con gấu đen này chắc chắn vẫn không phải là đối thủ của mụ đấy, xem ra mình vẫn nên chạy chốn thì hay hơn.

Thấy Diệp Mặc vẫn còn cắm đầu cắm cổ chạy chốn, trong lòng mụ đạo cô vô cùng tức giận, lập tức đuổi theo, con gấu đen thấy mụ đạo cô bỏ chạy, tưởng rằng mụ không phải là đối thủ của nó, không ngờ cũng chạy đuổi theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 600

Mượn Nước Để Trốn

Đáng tiếc là Diệp Mặc chỉ biết chạy trốn, chứ không Diệp Mặc mà nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ thi lễ cảm tạ con gấu đen này.

-Súc sinh...

Mụ đạo cô vô cùng tức giận khi thấy con gấu đen lại cản đường mụ truy đuổi Diệp Mặc, rút từ trong túi ra một cây đoản đao, cũng không để ý đến chuyện giữ sức này nọ nữa, dùng hết sức mình chém một đao lên người con gấu.

Con gấu đen ngu ngốc nào có biết rằng nó không phải là đối thủ của mụ đạo cô này, bị thanh đoản đao này chém cho một nhát sâu hoắm, rống lên một tiếng vang trời rồi sợ hãi bỏ chạy.

Mụ đạo cô không có tâm trạng đuổi theo truy sát con gấu đen, mụ thấy Diệp Mặc đã trèo lên xe máy tẩu thoát, liền lập tức đuổi theo.

Tuy rằng tốc độ của mụ đạo cô Giai Uấn này rất nhanh, nhưng Diệp Mặc đã khởi động xe rồi, hơn nữa lại còn đi trước mụ tận mấy phút.

-Nhà ngươi dừng lại cho ta, không thì ta sẽ giết ngay lập tức.

Giai Uấn đuổi theo Diệp Mặc hét lớn, mụ ta vừa đấu một trận với con gấu đen, tiêu hao mất rất nhiều sức lực, bây giờ muốn đuổi kịp Diệp Mặc, thật sự là vô cùng khó khăn.

Mụ không ngờ rằng tên tiểu tử này lại gian xảo như vậy, không ngờ lại dám chạy trốn đúng lúc này, lại còn dám lấy cả chiếc xe máy dựng ở đây để

chạy trốn nữa chứ, lúc này, trong lòng mụ cũng đang tự oán trách mình sao không xử lí chiếc xe máy đó sớm hơn, sớm biết thế này đã vứt chiếc xe máy đó đi từ lâu rồi.

Tuy rằng bực bội, nhưng đạo cô Giai Uấn vẫn không hề do dự trong việc đuổi theo Diệp Mặc, mụ ta tin rằng ở nơi thâm sơn cùng cốc này, muốn đuổi kịp Diệp Mặc, thì chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Giai Uấn đột nhiên nghĩ ra một chuyện, có phải tên này trước khi chạy trốn đã biết là mình muốn giết hắn? Không thì tại sao hắn phải bỏ chạy? Còn nữa thời cơ mà hắn lựa chọn là vô cùng chuẩn xác, lẽ nào hắn biết con gấu đen này sẽ đến? Sao có thể như thế được?

Chuyện kỳ lạ nhất đó là không ngờ trước khi chạy trốn hắn còn dám mang cả linh thạch của mình đi. Nếu như tất cả những chuyện này đều nằm trong dự tính của hắn, thì tên thanh niên này quả thật rất đáng sợ. Loại người đáng sợ như vậy, nếu như đắc tội với hắn, nhất định phải giết chết, không thì sớm muộn gì cũng phải chuốc lấy hậu quả thôi.

Tên tiểu tử đó trước khi đi còn dám lừa lấy đi linh thạch của mụ, lẽ nào hắn cũng là người luyện cổ võ, là người của ẩn môn? Nghĩ đến chuyện có khả năng Diệp Mặc cũng là người luyện cổ võ, Giai Uấn thiếu chút nữa thì ngã. Trong lòng mụ vẫn cảm thấy có điều gì đó không ổn, mụ đoán chắc chắn Diệp Mặc là người luyện cổ võ.

Bởi vì nếu hắn là người luyện võ cổ thì mọi chuyện đều có thể giải thích được một cách rõ ràng, hắn đã bị thương vì cũng giống như mình, không đánh lại nổi trận pháp đó. Nghĩ ra mọi chuyện rồi, trong lòng Giai Uấn nổi cơn tức giận, mụ hận mình không nghĩ ra điểm mấu chốt của vấn đề sớm hơn.

Tên tiểu tử này đến đây, nói không chừng là có liên quan đến "Ní La kinh" cũng nên. Muốn biết mụ có một trang giấy vàng của "Ní La kinh", còn thiếu hai trang nữa. Còn người mà có hai trang đó thì lại thiếu mất một trang của mụ.

Nếu như không phải quay về tìm Lạc Huyên, thì nói không chừng mụ sẽ không quay về nội Ẩn Môn rồi. Vì người đầu tiên đụng đến quyển kinh thư này chính là Lạc Huyên, bên trong thiếu mất hai trang, chắc chắn chuyện này có liên quan đến cô ta.

Không ngờ con đĩ Lạc Huyên chuyện gì cũng không hiểu, chuyện gì cũng không biết này, không ngờ vừa mới ra ngoài thế giới phồn hoa đã đi lừa người rồi, nếu như nó không giữ lại hai trang "Ní La kinh" đó thì chắc chắn đã lén lút đưa chúng cho kẻ khác rồi.

Mụ rất hiểu Lạc Huyên, nó sẽ không dám dấu diếm chuyện gì với hai vị sư tỷ và sư môn đâu, một khi nó đã dấu hai trang giấy vàng này đi, thì chỉ có thể có một khả năng duy nhất đó chính là đưa chúng cho người khác rồi. Sớm biết con đĩ này sẽ như vậy mà, mình lúc đầu không nên hạ thủ lưu tình, cứ giết hết cả ba chị em nhà nó đi cho xong.

Lạc Phi đó cũng chẳng phải là thứ tốt lành gì, vì người đàn ông lừa mình, cũng có ý muốn động đến "Ní La kinh", đáng tiếc là bây giờ mụ không tìm thấy Lạc Phi, nếu như mụ tìm thấy Lạc Phi thì mụ đã sớm bức cung ả từ lâu rồi.

Mụ thực sự không hiểu được tại sao đám hậu bối lại dễ dàng dao động đến vậy. Lẽ nào nhất định phải tìm một người đàn ông để nương tựa, rồi đến lúc đó, ngay đến cả sư môn cũng dám lừa. Mặc dù mụ cũng không khác gì, cũng dám lừa cả sư môn, nhưng mụ là vì chính bản thân mình, chứ không phải vì đàn ông. Tìm đàn ông không phải vì những chuyện bậy bạ hư hỏng đó sao? Những chuyện đó thì có gì đáng để nói đến chứ?

Diệp Mặc đương nhiên nghe thấy tiếng hét của Giai Uấn, trong lòng cười nhạt, ông đây không phải là kẻ ngốc, lúc này mà dừng lại, chẳng phải là tìm đến cái chết sao? May mà hắn tính chuẩn, không thì không biết lão đạo cô này sẽ dùng cách gì để tra tấn hắn nữa. Diệp Mặc đã quyết tâm rồi, đến nội thành, sẽ lập tức quay về Ninh Hải, tìm Bắc Vi giúp hắn.

Chỉ cần lấy lại được sức mạnh, kẻ đầu tiên cần dạy dỗ chính là mụ đạo

cô này.

Nhưng hắn chẳng cười được bao lâu, đồng hồ xăng đã chỉ vạch đỏ. Diệp Mặc quay đầu lại nhìn, mụ đạo cô Giai Uấn vẫn không ngừng đuổi theo hắn.

Mặc dù lo lắng, nhưng lại không có bất kỳ cách nào cả, nhìn thấy mụ ta đuổi đến càng ngày càng gần, Diệp Mặc biết nếu như hắn không nghĩ cách, thì hắn sẽ chết chắc. Có nên lật mặt với mụ đạo cô này không đây?

-Hai tờ giấy vàng còn lại chắc đang ở trong tay nhà ngươi? Mấy hôm trước kẻ xuống tầng hầm của ta cũng là nhà ngươi đúng không? Nếu như nhà ngươi dừng lại, giao đồ ra cho ta, ta bảo đảm sẽ để cho nhà ngươi một con đường sống. Nếu như nhà ngươi tiếp tục chạy, mà để ta bắt được, việc đầu đầu tiên ta làm khi quay về đó là giết chết Lạc Huyên...

Giọng của mụ đạo cô vọng đến, khiến cho Diệp Mặc xém chút nữa thì ngã xe.

Hắn không thể ngờ được rằng người phụ nữ này lại thông minh như vậy, không ngờ mụ đã đoán ra toàn bộ mọi chuyện, vốn dĩ Diệp Mặc định lật mặt với người phụ nữ này, nhưng một khi mụ đã biết hết mọi chuyện rồi, mình mà rơi vào tay mụ, chắc chắn là không còn đường sống.

Diệp Mặc hiểu trong chuyện này có chỗ lợi có chỗ hại, nhưng đương nhiên là không thể dừng lại được, lượng xăng trong bình cạn dần. Ở chỗ mấy tảng đá có một góc cua, Diệp Mặc cẩn thận nhảy ra khỏi xe máy. Sau đó đạp chân vào nắp bình xăng, chiếc xe theo quán tính lao thẳng xuống vách núi.

Diệp Mặc biết rằng mụ đạo cô sẽ lập tức chạy tới, hắn sẽ cố chịu đựng, đi ra phía sau của mấy tảng nham thạch rồi từ từ trèo xuống. Hắn vốn định nấp ở chỗ không nhìn thấy được, đợi mụ đạo cô tưởng hắn rơi xuống vực rồi, mới tiếp tục nghĩ cách chạy trốn.

Nhưng xương đùi của Diệp Mặc đã bị gãy, toàn thân vô cùng đau đớn, hơn nữa hắn lại không có chút chân khí nào, không ngờ không thể giữ vững

được, thật sự là bị rơi thẳng xuống vực rồi.

Diệp Mặc thót tim, lần trước ở Thần Nông Giá, còn có Ninh Khinh Tuyết cứu hắn. Nhưng hôm nay hắn rơi xuống vách núi Hoành Đoạn Sơn, chắc chắn là người không biết quỷ không hay, chỉ có duy nhất mụ đạo cô Giai Uấn là kẻ muốn lấy mạng của hắn biết. Có lẽ hắn rơi xuống dưới này sẽ chết như bất cứ người nào rơi xuống đây vậy.

Cho dù là không ngã chết, thì mụ đạo cô Giai Uấn kia, mặc dù bị thương rất nặng nhưng chắc chắn mụ sẽ không buông tha cho mình đâu, cho dù đây có là núi đao biển lửa, thì mụ cũng sẽ tìm ra nơi mình rơi xuống. Bản thân mình biết được tác dụng của kim hiệttờ giấy vàng biết được.

Rắc rắc...

Diệp Mặc phát hiện ra hắn bị rơi xuống một nơi đá vụn, lá cây, cành cây lẫn lộn vào với nhau, rồi sau đó rơi xuống một đầm nước.

Vì rơi xuống hết cái này đến cái khác, nên Diệp Mặc không bị ngã chết, nhưng bây giờ khắp người đều là vết thương, dòng nước lạnh như băng khiến hắn vô cùng tỉnh táo, hắn rơi xuống nước càng nguy hiểm hơn, mụ đạo cô sẽ tìm đến đây càng nhanh hơn.

Ầm Tiếng nước truyền đến, Diệp Mặc thấy dòng nước xoáy trong đầm, hạ quyết tâm, cắn răng chịu đựng, xông thẳng vào dòng nước chảy xiết.

Hắn biết mình bị nước lũ cuốn đi, còn có mấy phần hi vọng, một khi rơi vào tay mụ đạo cô kia, thì đến nửa tia hy vọng cũng không có. Hình như mụ đạo cô cũng bị thương rất nặng, cho dù có muốn đi tìm Diệp Mặc, cũng không phải là chuyện có thể làm ngay được, đến lúc đó thì hắn đã bị dòng nước cuốn đi xa tít tắp rồi.

Dòng nước chảy xiết không ngừng chả sát vào cơ thể đầy vết thương của Diệp Mặc, xoay Diệp Mặc như chong chóng trong dòng nước dữ. Thân thể chồng chất vết thương của hắn sắp không chịu được nữa rồi. Cho dù có lên

được bờ lúc này thì đó cũng không còn là một nơi hữu ích nữa rồi.

Diệp Mặc cố gắng hết sức để không bị đá đụng vào mắt, lúc này hắn tập trung tinh thần cao độ. hắn không dám thả lỏng mình một giây một phút nào, càng không dám để mình rơi vào hôn mê. Vì hắn biết, một khi mình hôn mê, thì lúc đó cách cái chết cũng không còn bao xa nữa rồi.

Cũng may hắn là một Tu Chân Giả, ý chí tinh thần dũng mãnh không gì sánh nổi, còn những phiến đá trên đường đi thì đã bị nước mài mòn nhiều rồi, nên không còn sắc nhọn nữa. Hơn nữa nước lạnh ngấm vào người càng khiến hắn trở nên tỉnh táo hơn.

Cũng không biết là trôi như vậy trong bao lâu, đến lúc Diệp Mặc cảm thấy mình không thể kiên trì được nữa, thì dòng nước chảy đã bớt xiết hơn rất nhiều, hắn thấy mình nổi trên mặt nước, hình như hắn đang trôi trên một dòng sông nhỏ. Mặc dù nước sông chảy không xiết lắm, nhưng vẫn tiếp tục chảy về phía hạ du.

Cuối cùng cũng đã dừng lại rồi, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại một lần nữa hắn phải giật mình, hắn phát hiện ra mình không còn nghe thấy gì nữa rồi, không cần nghĩ, chắc chắn cũng không thể nói được nữa rồi, chắc chắn thứ thuốc đó đã phát huy tác dụng.

Mụ đạo cô chết tiệt, mặc dù trong lòng Diệp Mặc rất hận mụ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Hắn biết lúc này hắn vẫn còn đang trong vòng nguy hiểm, Giai Uấn chắc chắn sẽ đến đây trong thời gian ngắn nhất để truy tìm tung tích của hắn.

Tuy rằng con sông này mặc dù thoạt nhìn thì không có một bóng người, nhưng Diệp Mặc cũng không dám ở lại đây, hắn men theo hạ du tìm một lúc lâu. Vốn dĩ Diệp Mặc định đi ra phía ngoài sông, để xem xem trên sông có tàu thuyền gì không.

Nhưng Diệp Mặc vừa bơi được mấy trăm mét thì biết được kế hoạch của mình đã phá sản. Không nói đến chuyện hắn mất quá nhiều máu, sức cùng

lực kiệt, toàn thân đau đớn. Con sông nay không hề có bất cứ một chiếc thuyền nào, hắn không thể nào thoát khỏi bàn tay của mụ đạo cô này rồi.

Nhưng nếu tìm một nơi gần đây để trốn thì cũng không được thực tế cho lắm. Bè trúc lướt đi rất nhanh, Diệp Mặc lại không cầu cứu, hắn để cho bè trúc trôi đi trước rồi lập tức bám theo sau. Bè hơi chếch về phía trước, khiến hắn có thể thở được. Chỉ có điều tựa đầu vào bè thì hơi nguy hiểm, chẳng may vô tình đụng vào một hòn đá, thì hắn là người đầu tiên chịu trận. Nhưng Diệp Mặc tin người hái thuốc này, một khi ông ta dám đến đây lấy thuốc, thì chứng tỏ ông ta rất quen với đường ở đây, chắc chắn sẽ không để bè va vào đá đâu.

-Anh ơi, anh đợi một chút...?

Diệp Mặc vừa mới ổn định dưới bè trúc thì nghe thấy tiếng gọi của mụ đạo cô truyền đến!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 601

Gặp Mà Không Nhận Ra Nhau

Anh ơi, anh đợi một chút...?

Diệp Mặc vừa mới ổn định dưới bè trúc thì nghe thấy tiếng gọi của mụ đạo cô truyền đến Hắn thầm than, nguy hiểm thật, mụ đạo cô này nhanh quá, hắn không ngờ rằng tốc độ lao xuống nước của mình chỉ nhanh hơn mụ có chút xíu. Nếu như không có chiếc bè trúc này, thì không chừng hắn đã bị mụ bắt lại mất rồi.

-Vị sư phụ này, sư phụ gọi tôi sao?

Người hái thuốc lái bè với tốc độ chậm hơn, gặp được đạo cô ở đây cũng không phải là chuyện quái lạ gì.

-Vâng, đúng vậy, xin hỏi anh, anh vừa đến đây à? Có nhìn thấy người nào ở gần đây không?

Giọng của Giai Uấn vọng đến.

-Không thấy, tôi đi hái thuốc vừa về tới đây, không nhìn thấy người nào hết. Sư phụ có cần tôi giúp gì không?

Người hái thuốc nói.

Đúng lúc Diệp Mặc đang lo lắng không biết là mụ đạo cô này có lật con bè này lên để tìm kiếm hay không, thì Giai Uấn lại nói:

-Anh nè, một mình anh mà hái được tới tận mấy sọt thuốc như này sao, có bê được không đấy? Mấy sọt này chắc là rất nặng đúng không?

Người hái thuốc vừa nghe thấy vậy, liền nghĩ hóa ra là chuyện này, ông ta cười ha hả, giơ một cánh tay ra, xách liền một lúc hai sọt lá thuốc lên. Rồi nói:

-Thực ra những sọt lá thuốc này rất nhẹ, không nặng chút nào. Sư phụ có muốn đi cùng không, tôi sẽ chở sư phụ đi một đoạn.

Nhưng người hái thuốc vừa nói xong, thì vị đạo cô đó đã rời đi từ lúc nào rồi, nếu như không phải là còn có bóng, thì ông ta thậm chí còn tưởng mình đã gặp phải quỷ cũng nên.

Người hái thuốc lắc lắc đầu, hò mấy tiếng, rồi lại tiếp tục chèo chiếc bè trúc xuống dưới hạ du.

Diệp Mặc thầm nghĩ thật là nguy hiểm, nếu như mụ đạo cô này muốn chiếc bè trúc đỗ vào bờ thì không xong rồi. May mà mụ không có nhiều kinh nghiệm. Mụ nghĩ rằng mình chỉ có thể chốn trong sọt đựng lá thuốc, không ngờ rằng mình trốn ở dưới bè trúc.

Một giờ đồng hồ sau, bè trúc dừng lại ở một ngôi làng nhỏ dưới chân núi. Diệp Mặc ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng. Đây là một nơi cực kỳ hẻo lánh, nhưng nhà nào khói bếp cũng nghi ngút, đem lại cho con người ta cảm giác bình yên.

Ngôi làng này có khoảng hai ba mươi hộ gia đình, thỉnh thoảng có tiếng gà gáy chó sủa vang lên. Cả làng hình như chỉ có một con đường rất nhỏ quanh co uốn lượn dẫn ra bên ngoài, nêu như ẩn cư ở đây, sống ở nơi này, chắc chắn không ai có thể tìm ra được.

Mơ hồ, ngôi làng nhỏ bé này cho đem lại cho Diệp Mặc một cảm giác mơ hồ, hắn muốn được ở lại đây chữa trị vết thương.

-Chú Võng về rồi.

Mấy đứa trẻ con nhìn thấy người hái thuốc này đều chào hỏi vui vẻ.

Một người phụ nữ trung niên vừa giặt xong một giỏ đầy quần áo, nhìn thấy người đàn ông trên chiếc bè trúc cũng cười, nói một câu, -Ông Võng, xem ra hôm nay thu hoạch cũng không tệ nhỉ.

-Ha ha, hôm nay lấy được một cây sâm dại, lần này tôi không phải lên núi mấy tháng liền nữa rồi.

Người đàn ông đắc ý mang mấy sọt dược liệu lên bờ.

-Ôi trời, tôi xem một chút nào.

Nói đến đây người phụ nữ liền chạy theo người đàn ông xách sọt để xem cây nhân sâm dại.

Diệp Mặc không nghe thấy những lời họ nói, hắn nhìn thấy hai người này rời đi, lập tức cẩn thận ngoi lên khỏi mặt nước, bò lên bờ. Lúc này cả người hắn đã vô cùng mệt mỏi, toàn thân rã rời. Hắn biết nếu không nhanh chóng tìm một nơi để dưỡng thương, thì hậu quả sau này sẽ khó lường. Không nhắc đến việc giác quan thứ sáu mách bảo hắn nên ở lại nơi này, cho dù không có cảm giác đấy thì hắn cũng không có cách nào rời khỏi ngôi làng này.

Gần như dùng hết tất cả chỗ sức lực cuối cùng của mình, Diệp Mặc mới có thể lê người đến một góc vắng trong làng, hắn phát hiện ra rằng cách ngôi làng khoảng hai trăm mét vẫn còn có một căn phòng. Căn phòng này được xây dựng trên một bãi đất cao, thoạt nhìn thì có vẻ xa, nhưng thực chất cách ngôi làng này cũng không xa lắm.

Diệp Mặc ngẫm nghĩ một chút, tốt nhất vẫn nên ở trong căn phòng không người đó thì hơn, bây giờ hắn không dám gặp ai hết, ai mà biết được mụ đạo cô đấy có mò đến đây hay không, một khi có người trong làng phát hiện ra hắn, mụ đạo cô đó tìm đến chỉ cần hỏi một chút là biết hắn đang ở đây. Nhưng Diệp Mặc cũng không thể rời khỏi nơi này. Thứ nhất là hắn muốn ở lại đây, và còn một lí do nữa đó là hắn không đủ khả năng để rời đi, hắn phải dưỡng thương cho tốt đã, nhất định phải mượn sự giúp đỡ của ngôi

làng này. Hơn nữa hắn bị mất quá nhiều máu, nếu tiếp tục đi nữa thì không phải là một ý kiến hay.

Diệp Mặc đứng ngoài cửa căn phòng nhỏ, phát hiện ra không có ai, hắn cẩn thận bước vào rồi lục lọi trong đó, hắn muốn tìm chút gì để ăn, rồi tìm bộ quần áo khác để thay. Bộ đồ hắn đang mặc trên người lúc này giống như rẻ rách rồi, nhưng thoát được từ tay của mụ đạo cô Giai Uấn, Diệp Mặc vẫn cảm thấy mình rất may mắn, thậm chí còn cảm thấy có chút đắc ý.

Nếu không phải hắn mượn tay con gấu đen kia, thì không biết lúc này mụ đạo cô đó còn hành hạ hắn đến mức nào. Nếu như mụ đạo cô nghi ngờ trên người hắn có hai trang giấy vàng, hắn lại còn bị mụ khống chế, thế thì coi như xong luôn rồi.

Trong căn phòng nhỏ này không có nhiều đồ đạc lắm, nhưng lại rất sạch sẽ, Diệp Mặc còn không dám tin đây là một căn phòng nhỏ ở nông thôn, ở nông thôn, một căn phòng nhỏ như thế này không ngờ lại được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ đến thế, khiến cho hắn cảm thấy có đôi chút kinh ngạc.

Nhưng hắn chỉ kinh ngạc trong chốc lát thôi, hắn muốn tìm cái gì đó để ăn.

Ngoài phòng chỉ có một cái bàn, và một cái ghế trúc, không có gì để ăn. Diệp Mặc bước vào bên trong phòng, bên trong còn có một phòng ngủ, chỉ có một chiếc giường, ngoài ra còn có một chiếc đệm hương bồ đoàn.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy căn phòng này có gì đó rất quen thuộc, hắn ngay lập tức nghĩ đến Lạc Ảnh, lúc ở Tĩnh Nhất Môn, căn phòng của Lạc Ảnh cũng được sắp xếp giống hệt như thế này.

Nghĩ đến Lạc Ảnh, Diệp Mặc cảm thấy hơi nhói lòng, có chút xót xa. Hắn không muốn ở lại đây chút nào nữa, ở lại đây chỉ khiến hắn càng nhớ Lạc Ảnh mà thôi.

Nhưng lúc hắn quay đầu lại, hắn giống như bị sét đánh vậy, ở chỗ gần

cửa, rõ ràng là đặt một thạch trì. Thạch trì này, Diệp Mặc nhớ rất rõ là đã tặng cho Lạc Ảnh lúc ở trong sa mạc.

Chẳng lẽ đây là chỗ mà sư phụ Lạc Ảnh ở sao? Diệp Mặc bỗng nhiên muốn hét lên thật to, hắn muốn hét tên Tố Tố, nhưng lại không thể nói nên lời được. Hắn cảm thấy toàn thân run rẩy, cho dù lúc nãy có bị dòng nước xiết cuốn đi, nhưng hắn cũng không cảm thấy run rẩy bằng lúc này.

Tố Tố, Tố Tố ở đây, đây là chỗ cô ấy ở, Diệp Mặc đứng ngây người ra nhìn thạch trì, hắn muốn đến bên cạnh vuốt ve thạch trì đó, nhưng đột nhiên hắn không tài nào nhấc chân lên nổi.

Hắn giống như là bị điểm huyệt vậy, không còn suy nghĩ, không còn động tác, cũng không còn cảm giác đau đớn, trong mắt bây giờ chỉ còn duy nhất hình ảnh của thạch trì, chuyện duy nhất mà hắn muốn làm lúc này đó là cầm thạch trì ôm ghì vào lòng ngực, rồi nói với Tố Tố rằng hắn đến rồi.

Cũng không biết đứng như thế trong bao lâu, Diệp Mặc mới động đậy lại, hắn di chuyển rất cẩn thận, nắm lấy thạch trì, lúc hắn sờ được thạch trì, bỗng nhiên hắn có cảm giác mình không thể khống chế nước mắt của mình. Từ lúc có ý thức đến giờ, hắn chưa từng có giây phút nào kích động như bây giờ, không thể khống chế được cảm xúc của mình như bây giờ.

Một cô gái trẻ ăn mặc đơn sơ, cầm một chiếc giỏ trúc nho nhỏ đi vào trong phòng, cô nhìn thấy cửa phòng mở, trong lòng nhất thời lo lắng, vội vàng chạy vào.

Cô vừa bước vào liền nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng vuốt ve thạch trì, lập tức đứng khựng lại. Sự tức giận đến tột cùng phát ra từ trong đôi mắt cô, giống như thứ đồ yêu quý nhất của mình bị người khác lấy đi mất vậy.

Diệp Mặc ngẩng đầu lên nhìn cô gái ăn mặc giản dị, tóc của cô được búi lại gọn gàng, trên mặt che một mảnh khăn lụa, ánh mắt sáng ngời vô cùng tức giận.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt quen thuộc này, Diệp Mặc đứng ngây người ra, Tố Tố, đúng là Tố Tố rồi. Hắn muốn nói, nhưng hắn lại không thể nói được, nước mắt không ngừng chảy.

Cô gái tức giận nhìn bộ dạng kỳ quái của Diệp Mặc, lại càng cảm thấy tức giận hơn. Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Sao anh ta lại dám tự tiện xông vào nhà mình? Thậm chí còn vào hẳn phòng của cô. Khắp người anh ta đầy là vết thương, hơn nữa quần áo cũng không được lành lặn, giống như ăn mày vật, rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Vì sao anh ta thấy mình tức giận như vậy vẫn không ngừng chảy nước mắt? Tại sao ánh mắt của anh ta lại trông quen đến như vậy? Ánh mắt đó là ánh mắt gì vậy? Nhớ nhung, kích động, trách cứ, lo lắng?

Có có thể cảm nhận được đủ mọi cảm xúc trong ánh mắt của anh ta, nhưng cô không thể tha thứ cho người dám tự tiện xông vào phòng của cô như vậy được. Người trong làng cũng không ai dám tự tiện xông vào phòng của cô, đây là nơi của cô ở.

-Anh là ai? Sao lại đến nhà của tôi, mời anh ra ngoài, ra ngoài...

Nhìn thấy Diệp Mặc ôm trong tay thạch trì của mình, cô gái này rốt cuộc cũng không còn kìm nén được cơn tức giận của mình nữa rồi.

Diệp Mặc không có cách nào nói chuyện, cũng không nghe thấy được bất kỳ âm thanh gì, nhưng hắn nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của cô, hắn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng choáng váng!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 602

Đánh Lén Lần Thứ Hai

Tâm thần quá mức kích động, bị thương quá mức nghiêm trọng, trong nháy mắt nhìn thấy Lạc Ảnh, Diệc Mặc rốt cục không kiên trì nổi, hắn hôn mê bất tỉnh.

Cô gái kia vốn đang muốn tức giận, thấy Diệp Mặc không ngờ hôn mê bất tỉnh, nhìn nhìn lại bết thương trên người hắn, lập tức biết ngay là do vết thương quá nặng gây nên. Tuy rằng không biết tên đang bị trọng thương này là ai, nhưng trong nội tâm nàng lại mơ hồ cảm giác có chút quen biết.

Hơn nữa, tên này vẫn vuốt ve thạch trì kia, phải biết rằng hiểu được ý nghĩa của thạch trì này ngoại trừ cô chỉ có Diệp Mặc mà thôi. Chẳng lẽ hắn chính là Diệp Mặc? Cô gái này bỗng nhiên ngây ngẩn, cô nhớ tới ánh mắt của tên này thật giống với Diệp Mặc. Chẳng lẽ hắn thật sự là Diệp Mặc?

Cô tháo khăn lụa của mình, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, rõ ràng chính là Lạc Ảnh mà Diệp Mặc đã tìm kiếm bấy lâu, chỉ có điều Diệp Mặc lúc này đã hôn mê. Mặc dù có chút thất vọng, Lạc Ảnh vẫn lấy dược liệu, đắp lên vết thương giúp Diệp Mặc. Lại ngao một chén thuốc cho Diệp Mặc. Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Thân thể hắn cường tráng, có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu.

Tuy rằng đan điền bị tổn hại, hơn nữa thương thế nghiêm trọng, nhưng thể chất cường tráng và khả năng hồi phục nhanh được Diệp Mặc tu luyện liền thể hiện ra. Mặc dù chỉ là một ít dược liệu nhưng lại được cơ thể Diệp Mặc hấp thu gần hết.

Hắn mở mắt, phát hiện mình vẫn còn ở trong căn phòng nhỏ, chỉ có điều

vết thương đã khá hơn. Là Lạc Ảnh đã cứu mình, Lạc Ảnh? Em nhận ra anh rồi sao?

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, lập tức muốn đứng lên nhìn Lạc Ảnh có ở nhà hay không, hắn vất vả tìm được Lạc Ảnh, thật sự không muốn mất cô một lần nữa. Cũng may hắn ngẩng đầu đã nhìn thấy Lạc Ảnh bận rộn ở ngoài phòng, cô đang dựng một túp lều nhỏ.

Ở bên cạnh còn có một cái bếp lò nhỏ, trong bếp lò hình như có ngao một ít dược liệu, tản ra mùi thuốc đông y Diệp Mặc cười khổ một cái, xem ra Lạc Ảnh định chờ sau khi mình tỉnh, đưa mình chuyển qua túp lều nhỏ, không cho hắn tiếp tục ở chỗ của cô.

Nhất định phải nói cho nàng biết mình chính là Diệp Mặc, hắn tuy rằng không thể nói, không thể nghe, nhưng hắn còn có thể viết Diệp Mặc bò lên, ngoại trừ đói một chút, vết thương của hắn so với ngày hôm qua tốt lên nhiều rồi. Nếu tiếp tục như vậy, dù không thể khôi phục đan điền, không thể khôi phục thần thức, nhưng khôi phục lại thành một người bình thường không thành vấn đề.

Diệp Mặc đứng ở cửa, nhìn Lạc Ảnh đưa lưng về phía hắn có chút bận rộn. Vậy sao? Chính là như vậy sao? Người mà hắn ngày đêm tưởng niệm đang ở trước mắt, hắn cảm thấy có chút khó tin. Thậm chí hắn muốn nhéo mình một cái xem có phải là thật hay không.

Bóng dáng Lạc Ảnh bận rộn tạo thành một phong cảnh trong lòng Diệp Mặc, hắn thậm chí không dám đánh vỡ sự im lặng này, hắn sợ, sợ một khi đánh vỡ sự yên lặng, hết thảy đều sẽ hóa thành hư vô, hắn lại hai bàn tay trắng.

Bỗng nhiên Diệp Mặc rùng mình một cái, một ánh mắt cực kì dữ tợn đang nhìn hắn. Là đạo cô đang nhìn hắn, cô tựa như một âm hồn đang nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức toát mồ hôi lạnh, hắn đã hối hận, hối hận chính mình không nên đến nơi này, đến rồi không ngờ gây tai nạn cho Lạc Ảnh. Không ngờ đạo cô như âm hồn không tan đã tìm tới nơi

này, xem ra cô nghĩ chính mình không còn chỗ trốn, chỉ còn biết đi vào nơi này mà thôi.

Giai Uấn đạo cô lạnh lùng cười với Diệp Mặc, ánh mắt bà nhìn về phía Lạc Ảnh vẫn còn đang bận rộn, khóe miệng lộ ra một tia hàm ý oán độc Không tốt, bà ta cũng hận Lạc Ảnh, nhất định là hận Lạc Ảnh cứu mình, hỏng rồi. Diệp Mặc lập tức kêu to, phải nhắc nhở Lạc Ảnh, nhưng không ngờ phát hiện mình không thể phát ra chút âm thanh nào.

Mà bóng dáng cầm phất trần trong tay đã động, Diệp Mặc căn bản không ngẫm nghĩ nữa, trực tiếp nhào vào người Lạc Ảnh.

Lúc Diệp Mặc nhào về phía Lạc Ảnh, Lạc Ảnh liền giật mình tỉnh lại, cô dù sao cũng là một người luyện võ, lập tức theo bản năng lui về sau. Diệp Mặc rơi vào khoảng không mà lúc này cây phất trần phẩy xuống. Mãnh mẽ đánh vào lưng Diệp Mặc.

Diệp Mặc không phải là gấu, hắn không có năng lực ngăn trở một chiêu này, vết thương đã nghiêm trọng còn nghiêm trọng hơn Phụt một cái, lại phun ra một ngụm máu tươi. Lần này thiếu chút nữa khiến lục phủ ngũ tạng của Diệp Mặc toàn bộ lệch vị trí, hẳn đã bị nội thương, lại còn họa vô đơn chí.

Nhìn Diệp Mặc hộc máu ngã xuống đất, cùng với một đạo cô cầm phất trần đứng sau hắn, Lạc Ảnh đã hoàn toàn hiểu được. Đạo cô này tính đánh lén cô, kết quả người đàn ông này dùng chính hắn để ngăn lại.

- Bà là ai? Tại sao lại động thủ với chúng tôi?

Âm thanh của Lạc Ảnh có chút lớn, cô thật sự tức giận rồi. Cô xuất thân Tĩnh Nhất Môn, trong môn phái người xấu nhất cũng không vô duyên vô cớ mà động thủ với một người xa lạ, mà mình cũng không hề quen biết đạo cô này.

Có thể tưởng tượng nếu không phải tên trẻ tuổi kia ra ngăn lại, cô hiện

tại cũng sẽ bị thương như hắn. Tuy rằng cô tư chất không tồi, bởi vì quan hệ của Diệp Mặc, nên ẩn cư ở địa phương này, cho tới bây giờ đều không tu luyện, vẫn còn là hoàng cấp trung kỳ. Nếu là một người bình thường, lần này sẽ trọng thương - Cô không nên cứu hắn, cho nên cô cũng phải chết Giai Uấn đạo cô giọng điệu rất bình thản, dường như đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nói xong Giai Uấn đạo cô cũng không có động thủ với Lạc Ảnh, mà là đi đến bên cạnh Diệp Mặc muốn lục soát trên người Diệp Mặc một chút Thấy Giai Uấn đạo cô muốn đụng vào Diệp Mặc, Lạc Ảnh hừ một tiếng lấy ra một cây lăng màu vàng đánh tới.

- A không ngờ cũng là tu luyện cổ võ?

Giai Uấn đạo cô tránh qua, né sang một bên có chút kinh dị nhìn Lạc Ảnh. Có thể đem hoàng lăng thành vũ khí, nhất định là người có nội lực. Tuy rằng cô gái trước mắt này không thể khiến lăng thành côn, nhưng cũng không đơn giản - Mời bà đi đi, bà không được đụng đến hắn Lạc Ảnh rất khó chịu với đạo cô này, giọng điệu hời hợt.

- Ta đây trước sẽ thu thập nhà ngươi, nơi nhỏ bé này không ngờ có tuyệt sắc nữ nhân, vừa thấy là biết không bình thường Giai Uấn đạo cô nói xong, phất trần trong tay lại khẽ phẩy Mụ bây giờ sức lực cùng nội khí một phần trăm cũng không dư dả, cô và Diệp Mặc giống nhau bị trận pháp kia hút cạn, tuy rằng kết quả so với Diệp Mặc khá hơn, nhưng lại trải qua mấy trận đại chiến, có thể nói hiện tại so với Diệp Mặc không tốt hơn bao nhiêu Mụ thấy Lạc Ảnh tuy rằng tu luyện cổ võ đấy, tối đa cũng chỉ miễn cưỡng đạt cảnh giới hoàng cấp mà thôi. Nhưng sau khi mụ cùng Lạc Ảnh giao thủ, mới phát hiện thân thủ của cô gài kỳ cục này tương đương mụ, thậm chí có lúc còn mạnh hơn mụ, tuyệt đối không phải sơ kỳ hoàng cấp. Nếu không phải mụ có kinh nghiệm phong phú, hơn nữa nhiều chiêu thức, nói không chừng hiện tại đã thua.

Lạc Ảnh cũng rất ít cùng người khác giao thủ, vừa đánh nhau, bắt đầu bị bức phải lùi về sau. Nhưng theo thời gian trôi qua, động tác của nàng ngày

càng thuần thục, dần dần từ thế hạ phong đến ngang nhau, cuối cùng chiếm thượng phong.

Giai Uấn đạo cô biết nội khí không còn đủ để chiến thắng cô gái trước mặt này, mụ thật là không nghĩ ra, tại nơi hẻo lánh vẫn còn có loại cô gái này, điều này khiến mụ vô cùng không thoải mái - Cô gái, côi và người thanh niên này vốn không quen biết, tại sao phải vì hắn ra tay? Nếu cô cho ta mang hắn đi, ta có thể cho cô một quyển công pháp Địa cấp, công thêm một viên "Thăng huyền đan"

Giai Uấn đạo cô biết rằng bằng bản lĩnh thật sự sẽ không có biện pháp đánh bại Lạc Ảnh, bắt đầu dùng sách lược khác Trước đem Diệp Mặc đi đã, về phần cô gái này, đợi mụ khôi phục thực lực xong, lại đến một chuyến, sau đó thì đơn giản, có thể giết Lạc Ảnh lại không đáp, chỉ tiến công. Cô không biết người nằm trên mặt đất là Diệp Mặc, nếu biết là Diệp Mặc, không cần nói "Thăng huyền đan" cho dù là đạo cô nói ra "Thăng tiên đan" cô cũng liều mạng giết Giai Uấn. Làm sao giống như hiện tại không nhanh không chậm mà tiến công.

Thấy Lạc Ảnh không để ý tới mình, mà là phối hợp công kích mình, chính là bức mình phải rời khỏi nơi này, Giai Uấn đạo cô nổi giận nói - Cô rốt cục muốn thế nào? Vì người không quen biết có đáng hay không? Hơn nữa ta nói thật cho cô biết, người nằm trên đất kia đã ăn độc dược của ta, chỉ sống được bốn mươi chín ngày thôi. Ta dẫn hắn đi hắn còn có thể sống sót, ở lại nơi này hắn chết là không nghi ngờ.

Nghe xong lời này Lạc Ảnh công kích nhưng thật ra hòa hoãn một chút, dường như đang suy nghĩ lời đạo cô nói Diệp Mặc lúc này mở mắt, tuy rằng trong thân thể tựa như có lửa thiêu đốt nhưng hắn không có biện pháp nào làm dịu đi cơn đau này Đan điền bị thương không có cách nào vận chuyển chân khí chữa thương, chỉ biết chờ mà thôi. Cũng may Lạc Ảnh tu vi thoạt nhìn không có nâng cao nhưng Giai Uấn đạo cô bị thương cũng không nhẹ, lại bị Lạc Ảnh chiếm thế thượng phong Hắn thấy Lạc Ảnh nghe đạo cô nói nói gì đó, không ngờ hòa hoãn công kích, trong lòng nhất thời kinh hãi, thầm

nhủ không tốt Thấy Giai Uấn thu hồi phất trần, Lạc Ảnh cũng không có tiếp tục cưỡng bức, thu hồi hoàng lăng trong tay Diệp Mặc trong lòng khẩn trương, hắn biết Giai Uấn đạo cô âm hiểm, đạo cô có một thanh đoản đao, Diệp Mặc từng thấy mụ dùng đoản đao chém gấu. Lúc này mụ thu hồi phất trần, tuyện đối không phải cùng Lạc Ảnh giảng hòa, mà là tiếp tục đánh lén Lạc Ảnh Lạc Ảnh không có kinh nghiệm đánh nhau, đối với mấy chuyện này đều không hiểu, nàng quá dễ tin người khác Diệp Mặc mặc kệ Giai Uấn có dùng đoản đao công kích Lạc Ảnh hay không, loại lo lắng này kích động hắn, hắn không ngờ bùng nổ đứng lên, xông về Lạc Ảnh. Bất kể là ai, muốn thương tổn Lạc Ảnh đều không được Nếu như nói ai hiểu rõ Giai Uấn nhất, như vậy Diệp Mặc - người ở chung không lâu với mụ tuyệt đối sẽ được sếp vào hàng đầu. Diệp Mặc vừa mới xông đến, lại lần nữa đã xảy ra cảnh tượng giống ban đầu. Khác nhau chính là, Giai Uấn lần này đánh lén Lạc Ảnh bằng một thanh đoản đao.

Có thể nói động tác Diệp Mặc so với Giai Uấn nhanh hơn một giây mà thôi, đoản đao của Giai Uấn đồng thời ghim vào lưng Diệp Mặc!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 603

Em Không Muốn Để Ý Tới, Em Chỉ Muốn

Đoản đao trực tiếp đâm vào vai trái của Diệp Mặc. Diệp Mặc vốn nhờ vào một chút sức lực cuối cùng cố đứng lên, đã bị sức mạnh của đoản đao này đánh văng đi rất xa, trực tiếp rơi xuống trước người Lạc Ảnh, lại hôn mê bất tỉnh.

Nhìn Diệp Mặc bị đoản đao của đạo cô này đánh lén, trong lòng Lạc Ảnh không ngờ đột nhiên run lên. Cô không kịp suy nghĩ, đã hoàn toàn phẫn nộ rồi. Hai lần Diệp Mặc bị thương đều vì cứu cô. Cô không thể tưởng tượng được đạo cô thoạt nhìn có vẻ thanh tú lại quỷ quyệt như vậy.

Hầu như không hề suy nghĩ, Lạc Ảnh vận hết khí lực vào hoàng lăng, thẳng tắp một đường đánh trúng vào đan điền của đạo cô Giai Uấn.

Cho tới bây giờ đạo cô Giai Uấn vẫn không ngờ được, một sát chiêu của mình lại bị Diệp Mặc đỡ được. Chẳng lẽ người này là khắc tinh của mình sao? Nhưng mụ ta không kịp động thủ lần nữa, hoàng lăng của Lạc Ảnh đã đánh thật mạnh vào đan điền của mụ ta. Thậm chí mụ ta còn chưa kịp phản ứng, không ngờ Lạc Ảnh lại ra tay độc ác với cô ta như vậy.

Cho dù mụ ta kịp phản ứng, với thực lực của mụ ta bây giờ cũng rất khó tránh thoát được sự phẫn nộ của Lạc Ảnh lần này.

Giai Uấn phụt một tiếng, đồng dạng một ngụm máu tươi phun ra. Đan điền vốn đã bị thương, lại bị Lạc Ảnh đánh vào, tình trạng vết thương càng thêm nghiêm trọng. Mụ ta biết nếu thật sự không đi, sẽ không xong rồi. Lúc này mụ ta thậm chí không bằng một người bình thường. Đan điền lại bị thương, còn không biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục lại được.

Giai Uấn cũng không ngờ cuối cùng lại có kết cục như thế này. Ngay cả đoản đao của mình, cô ta cũng không cần, lập tức xoay người rời đi. Thậm chí mụ ta nghĩ tới, có phải trước đó Diệp Mặc đã biết được từng suy nghĩ của cô ta hay không. Liên tục hai lần đánh lén, đều bị một người đã trọng thương đánh sau mà đến trước. Lại liên tưởng đến chuyện Diệp Mặc lợi dụng gấu đen mà chạy trốn, đạo cô Giai Uấn bỗng nhiên rùng mình một cái. Mụ ta không ngờ lại cảm thấy ớn lạnh.

Nếu người trẻ tuổi kia thật sự có thể đoán trước được, như vậy người trẻ tuổi kia thật sự có chút đáng sợ. Nếu không phải vì hai trang giấy vàng kia, Giai Uấn thà rằng vĩnh viễn không gặp loại người đáng sợ này.

Lạc Ảnh lại vội vàng vội vội nâng Diệp Mặc dậy, không đuổi theo đạo cô Giai Uấn.

Thấy Lạc Ảnh không đuổi theo, đạo cô Giai Uấn cuối cùng đã nhẹ nhàng thở ra. Mụ ta biết hiện tại đừng nói là phải đối mặt với cô gái đã tu luyện qua Cổ Võ kia, cho dù đối mặt với một người bình thường, mụ ta cũng không gì làm được. Hơn nữa vết thương của mụ ta, một tháng cũng không chắc tốt lên được.

Nhanh chóng giúp Diệp Mặc cầm máu, Lạc Ảnh có chút lo lắng. Dù sao người thanh niên này vì cứu cô mà bị thương. Cô rất muốn cứu Diệp Mặc.

Diệp Mặc cảm giác được mí mắt rất nặng. Hắn cố gắng mở mắt, thấy ánh mắt cách đó không xa đang có chút lo lắng. Là Lạc Ảnh. Thật sự là khuôn mặt tuyệt mỹ của Lạc Ảnh. Khuôn mặt đã xuất hiện rất nhiều lần trong đầu Diệp Mặc. Hiện giờ cô rốt cuộc đã thật sự xuất hiện ở trước mặt hắn. Diệp Mặc kích động có chút run rẩy, sắc mặt hắn đỏ lên.

- Anh không nên động đậy. Tôi nhất định sẽ tìm cách cứu mạng anh. Còn nữa... cám ơn anh đã cứu tôi.

Tuy rằng Lạc Ảnh không biết phải làm thế nào để cứu Diệp Mặc, nhưng cô cảm giác được Diệp Mặc đang run rẩy. Ánh mắt hắn có chút vô lễ. Tuy

rằng người đàn ông này bị thương vì cô, Lạc Ảnh vẫn không quen. Chỉ có điều cô cũng biết, dung mạo của mình có chút xinh đẹp, cho nên không quá để ý.

Diệp Mặc cảm nhận được Lạc Ảnh đang ở gần trong gang tấc. Hắn có chút run rẩy vươn tay ra muốn chạm vào mặt Lạc Ảnh một chút. Thấy động tác của Diệp Mặc, sắc mặt Lạc Ảnh lập tức thay đổi. Cô hừ một tiếng, thả mạnh Diệp Mặc xuống, trong lòng thực sự không thoải mái.

Cô lấy khăn lụa ra muốn che mặt lại, trong lòng thầm nghĩ phải sớm để người thanh niên này cử động được, sau đó rời khỏi mình.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ tới mặt nạ của mình, Lạc Ảnh không biết mình. Hắn cố nén lại cảm giác choáng váng đang truyền tới, đưa tay chấm một chút lên máu trên vai mình, muốn viết tên mình trên mặt đất.

Lạc Ảnh nhìn động tác kỳ lạ của Diệp Mặc thì có chút sững sờ. Bộ dạng hắn dường như muốn viết chữ. Nghĩ đến đây, Lạc Ảnh thuận tay lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng để ở trước mặt Diệp Mặc, nhưng không lên tiếng.

Diệp Mặc rất muốn ngẩng đầu thử nhìn Lạc Ảnh, nhưng hắn biết sức lực của hắn có hạn. Ngay sau đó, nói không chừng hắn sẽ choáng váng mà hôn mê.

Viết xong chữ cuối cùng, rốt cuộc Diệp Mặc không nhịn được, lại hôn mê bất tỉnh.

Lạc Ảnh theo bản năng cầm lấy chiếc khăn trên mặt đất. Khi cô nhìn thấy hàng chữ viết trên chiếc khăn, đầu cô lập tức "ong" một tiếng. Cô giống như bị người điểm trúng tất cả huyệt đạo trên người, căn bản không có cách nào cử động.

Thậm chí chiếc khăn tay rơi trên mặt đất, cô cũng không nhìn thấy, không cảm giác được.

Trên chiếc khăn tay chỉ có bốn chữ "Anh là Diệp Mặc."Ngoại trừ Diệp

Mặc ra, còn ai giúp cô ngăn cản lão đạo cô đánh lén? Ngoại trừ Diệp Mặc ra, còn ai sẽ vuốt thạch trì mà rơi lệ? Ngoại trừ Diệp Mặc ra, còn ai coi trọng mạng của cô còn hơn cả chính mình nữa?

Vì sao hắn tới chỗ này? Hắn đến tìm mình, là tới tìm mình sao? Nếu biết Diệp Mặc sẽ bị thương vì tìm cô, cô đã không lén lút rời khỏi Diệp Mặc.

- Diệp Mặc...

Rốt cuộc Lạc Ảnh đã có phản ứng. Người trên mặt đất đúng là Diệp Mặc. Cô kêu lên một câu, sau đó liền nhào vào trên người Diệp Mặc, ôm lấy hắn. Nước mắt giống như nước sông vỡ đê, toàn bộ rơi lên trên người Diệp Mặc, cuốn đi máu trên người Diệp Mặc.

Bỗng nhiên cô rất hận mình. Không ngờ cô lại lưu tình đối với đạo cô đã truy sát Diệp Mặc. Nếu ngay từ đầu cô liều mạng với đạo cô già kia, Diệp Mặc sao có thể bị thương như vậy?

Lạc Ảnh không ngừng rơi lệ, nhưng cô không có cách nào tha thứ cho mình. Bỗng nhiên Lạc Ảnh kinh hãi tỉnh lại. Vì sao mình còn ở đây ôm Diệp Mặc khóc. Hiện tại quan trọng nhất chính là phải cứu hắn.

Diệp Mặc cảm giác linh hồn của mình dường như muốn phiêu tán. Hắn cảm thấy tinh thần mình đã ở bên bờ vực sụp đổ. Hắn biết đây là dấu hiệu trước khi chết. Hắn là Tu Chân giả, có thần thức, biết âm hồn tồn tại. Hơn nữa hắn cũng biết một khi linh hồn hắn rời khỏi thân thể, hắn sẽ không còn có cách nào tỉnh lại.

Hắn cố giữ linh hồn của mình trong xu hướng phiêu tán. Hắn không thể chết được. Bỗng nhiên có một cảm giác mát lạnh xâm nhập vào đầu hắn. Hắn cảm giác được một sự ấm áp, sau đó lại chìm vào hôn mê.

Trong lúc hôn mê, hắn giống như đã có một giấc mơ dài. Trong giấc mơ hắn tìm được Lạc Ảnh, sau đó hắn dẫn Lạc Ảnh trở lại Lạc Nguyệt, cùng Khinh Tuyết cử hành một hôn lễ rất lớn.

Tất cả mọi người ở Lạc Nguyệt Thành đều đến chúc mừng hắn. Cảm giác rất hạnh phúc khiến hắn có chút bàng hoàng.

Nhưng khi hắn kéo Lạc Ảnh và Khinh Tuyết vào động phòng, Lạc Ảnh lại nói cho hắn biết, cô phải về đại lục Lạc Nguyệt, không thể ở cùng với hắn.

Hắn muốn đưa tay giữ chặt Lạc Ảnh, nhưng cô lại càng chạy càng xa, cuối cùng hắn vẫn không thể giữ được.

- Tố Tố, đừng đi...

Diệp Mặc kêu to. Hắn mở mắt, lại thấy Lạc Ảnh đang lo lắng nhìn hắn. Cô nhận ra, dường như Diệp Mặc muốn nói gì, lại không thể nói được thành lời.

- Anh đã tỉnh, rốt cuộc anh đã tỉnh.

Lạc Ảnh thấy rốt cuộc Diệp Mặc đã mở mắt ra, cô không kìm chế được sự đau khổ trong lòng, ôm chặt lấy Diệp Mặc, mặc cho nước mắt mình thấm ướt quần áo của Diệp Mặc.

- Sư phụ...

Sau khi Diệp Mặc từ trong lòng phát ra hai chữ này, lại hôn mê bất tỉnh.

Chỉ có điều lần này hắn tỉnh lại rất nhanh. Hắn cố gắng giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Lạc Ảnh. Lạc Ảnh đã gầy hơn thật nhiều. Từ ánh mắt lo lắng và nước mắt ràn rụa bên trong, Diệp Mặc đã biết, cô chịu dày vò còn nghiêm trọng hơn vết thương của mình.

Cuối cùng hắn vuốt ve mặt Lạc Ảnh.

- Sư phụ, không cần lo lắng cho anh. Anh đã ổn rồi. Em đừng khóc nữa, về sau em không được rời khỏi anh Tuy rằng không biết Diệp Mặc đang nói gì, nhưng Lạc Ảnh lại gật đầu một cái. Dường như cô biết được suy nghĩ

trong lòng Diệp Mặc. Cô nâng Diệp Mặc dậy, xoa xoa con mắt, bưng tới một chén nhỏ cháo, cẩn thận thổi một chút, sau đó đút từng chút một cho Diệp Mặc ăn.

Sau khi cho hắn ăn xong, cô lại bưng nước tới rửa mặt cho Diệp Mặc. Thậm chí ngay cả chuyện đánh răng cô cũng làm giúp cho Diệp Mặc.

- Tố Tố, bác đã hầm canh gà cho cháu rồi. Cháu cho cho người trong nhà ăn đi.

Lạc Ảnh vừa cho Diệp Mặc ăn cháo xong, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng kêu to.

Cô vội vàng bỏ khăn mặt trong tay xuống, xoa xoa mặt giúp Diệp Mặc, sau đó vội vàng đi ra ngoài.

- Cô Hoán, cám ơn cô, đã làm phiền cô rồi. Còn phải cám ơn cây nhân sâm của chú Võng nữa. Nếu không có mọi người, cháu...

Lạc Ảnh nhận cái nồi từ trong tay người phụ nữ đứng ở cửa, cảm kích nói.

- Đừng nói như vậy, Tố Tố. Cháu ở đây cũng đã chữa hết bệnh cho rất nhiều người trong thôn. Cô giúp chút chuyện ấy thì tính làm gì. Cháu đừng lo lắng. Chuyện cháu nói, cô sẽ làm tốt giúp cháu. Hiện tại chuyện của cháu chính là chuyện trong thôn.

Người phụ nữ lớn tuổi lập tức nói.

Diệp Mặc nhìn giường mình ngủ. Đây chính là phòng của Lạc Ảnh. Điều khiến Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, căn phòng này không giống với lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Nhưng hắn lại không nói được là có gì khác. Dường như trở nên vui mừng hơn.

Hắn đang nghĩ thì Lạc Ảnh đã đi vào. Trên mặt cô thoáng đỏ ửng, không biết vừa rồi đã gặp chuyện gì.

Diệp Mặc đang muốn nói cho Lạc Ảnh biết, bọn họ không phải là anh em, cũng không phải chị em, không cần lo lắng, không ngờ Lạc Ảnh đi tới ôm lấy đầu Diệp Mặc. Diệp Mặc ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng. Hắn thậm chí cảm giác mê mẩn.

- Diệp Mặc, em không muốn làm sư phụ của anh. Em không muốn làm chị anh cũng không muốn làm em gái của anh. Em chỉ muốn làm vợ anh...

Lạc Ảnh giống như lẩm bẩm một mình, lại giống như đang nói cho Diệp Mặc nghe.

Bỗng nhiên cô dường như nhớ ra điều gì. Cô buông Diệp Mặc ra, lấy một tờ giấy viết:

- Về sau em không muốn làm sư phụ của anh. Chúng ta kết hôn đi. Em đã từng nói với cô Hoán, chờ khi anh có thể xuống giường, chúng ta liền tổ chức hôn lễ.

Nói xong đôi mắt cô đỏ lên. Cô biết Diệp Mặc từng trúng phải độc của đạo cô già, nhưng không ngờ cô không điều tra được rốt cuộc là độc dược gì. Tuy rằng biết độc dược mà ngay cả mình còn không điều tra được thì đến bệnh viện cũng không có tác dụng. Nhưng cô vẫn muốn chờ sau khi Diệp Mặc có chút chuyển biến tốt hơn, sẽ đưa Diệp Mặc đi khám. Nếu quả thật không thể chữa khỏi, vậy mình và hắn làm vợ chồng một tháng. Đến lúc đó mình sẽ cùng đi với hắn.

...

Diệp Mặc thừ người ra. Hắn nhìn Lạc Ảnh. Chẳng lẽ cô đã biết quan hệ giữa bọn họ không phải là anh em, cũng không phải chị em rồi? Nếu đã biết sao Tố Tố không quay về tìm hắn?

Lạc Ảnh nhìn thấy Diệp Mặc ngẩn người ra như vậy, sắc mặt của cô lại càng thêm đỏ. Cô tiếp tục viết:

- Diệp Mặc, về sau em cũng học người trong núi gọi anh là mình ơi. Em

mặc kệ là chị hay là em gái. Em không muốn để ý tới, em chỉ muốn gả cho anh, chỉ muốn làm vợ của anh, về sau sẽ sống ở đây...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 604

Đời Này Để Cho Anh Chăm Sóc Em

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Lạc Ảnh, hắn cho rằng Lạc Ảnh biết Tĩnh Tức là lừa hắn, không nghĩ tới Lạc Ảnh căn bản không biết. Cho dù là như vậy, cô còn đồng ý gả cho hắn.

Nhìn bộ dạng căn phòng trang hoàng thế kia, hóa ra là Lạc Ảnh bố trí để chuẩn bị kết hôn cùng hắn. Nhưng Lạc Ảnh vì sao phải gấp gáp như vậy, chờ hắn khỏe lên rồi kết hôn không được sao? Hắn còn đang đợi lành vết thương rồi mang Lạc Ảnh trở lại Lạc Nguyệt, sau đó thành thân ở Lạc Nguyệt.

- Anh đồng ý cưới em chứ?

Lạc Ảnh buông Diệp Mặc ra lại viết, trong mắt của nàng tràn đầy hy vọng.

Đồng ý, đương nhiên đồng ý. Diệp Mặc tỉnh ngộ lại, vội vàng tiếp nhận bút viết:

- Sư phụ, anh đương nhiên đồng ý cưới em, kỳ thật em cùng anh không có quan hệ máu mủ, là Tĩnh Tức lừa gạt em thôi.

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười, chậm rãi dựa vào trên người Diệp Mặc, cô cho rằng Diệp Mặc đang an ủi cô, nhưng điều đó có ích lợi gì, nếu đáp ứng Diệp Mặc rồi, bất kể là cái gì cô đều không để ý rồi. Hơn nữa cô thường ở trong mộng có thể nghĩ đến Diệp Mặc, dường như ở kiếp trước cô đã quen Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ có sinh mạng không đến hai tháng, hắn thích chính mình, mình cũng thích hắn, đợi hắn chết, chính mình sẽ đi cùng hắn. Huynh muội

cái gì sư phụ cái gì, tất cả đều không thành vấn đề rồi. Trước khi chết có thể cùng Diệp Mặc ở cùng một chỗ, đã là hạnh phúc lớn nhất của cô rồi.

- Không nên gọi em là sư phụ, em muốn gả cho anh, em muốn làm vợ anh.

Lạc Ảnh viết - Được, Tố Tố, em thật sự không có quan hệ máu mủ với anh, em gái của anh tên là Bắc Vi, bây giờ đang ở Ninh Hải, em ấy cũng là ở Lạc Hồng Tự, anh cũng muốn cưới em, anh cũng muốn em làm vợ anh...

Diệp Mặc vừa thấy đã biết Lạc Ảnh còn có chút không tin, hắn nhìn ra trong lòng Lạc Ảnh còn có chút chướng ngại.

- Thật chứ...

Lạc Ảnh hoàn toàn đã quên Diệp Mặc không thể nghe được cô nói, niềm vui bất ngờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi. Cô nhìn thấy ánh mắt Diệp Mặc không có lừa cô.

Sau khi hỏi xong, cô không đợi Diệp Mặc trả lời, trực tiếp nhào vào trong lòng Diệp Mặc, trong lòng cảm tạ trời đất thật tốt đối với cô ấy quá, cô chẳng những lại gặp được Diệp Mặc, còn có thể quang minh chính đại gả cho hắn.

Diệp Mặc lau nước mắt trên mặt Lạc Ảnh một chút, hắn biết nếu Lạc Ảnh cùng mình chia sẻ cuộc sống này thì cô càng dày vò hơn so với hắn, ít nhất, hắn còn biết Lạc Ảnh là ai, biết những chuyện cũ giữa hắn và Lạc Ảnh. Nhưng Lạc Ảnh cái gì cũng không biết, cô duy nhất có thể mơ hồ nhớ rõ mình ở trong đầu cô mà thôi.

Lạc Ảnh ngẩng đầu, hôn môi Diệp Mặc, hai người lại cùng nhau hôn. Hương vị như hoa lan khiến Diệp Mặc không thể tự kềm chế. Hôn nồng nhiệt làm cho bọn họ quên hết thời gian, cho tới khi Lạc Ảnh phát hiện mình hoàn toàn bị Diệp Mặc ôm vào trong ngực mới thanh tỉnh lại.

Cô vội vàng đứng lên từ trong lồng ngực Diệp Mặc, nhìn sắc trời bên

ngoài đã dần tối, lấy bút viết:

- Anh đã hôn mê mấy ngày, cô Hoán đưa tới một ít súp, em đi hâm lại cho anh ăn. Chờ vết thương của anh hoàn toàn khỏi hẳn, chúng ta có thể ở cùng một chỗ.

Diệp Mặc bỗng nhiên bừng tỉnh, hắn nhớ tới đạo cô Giai Uấn, vội vàng viết:

- Tố Tố, chúng ta phải khẩn trương rời khỏi nơi này, cái lão đạo cô kia chắc chắn sẽ không buông tha cho anh, mụ ta nhất định sẽ tới nơi này.

Diệp Mặc tin tưởng đạo cô Giai Uấn vì hai tờ giấy vàng kia, tuyệt đối sẽ không buông tha cho chính mình.

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười viết:

- Thương thế của cô ta rất nặng, muốn khôi phục thương thế ít nhất phải mất mấy tháng, lúc đó chúng ta đã đi rồi. Nếu em biết người mà cô ta đối phó là anh, em nhất định sẽ không tha cho cô ta đi.

Diệp Mặc đương nhiên không biết Lạc Ảnh nói đi là có ý gì, hắn còn tưởng rằng Lạc Ảnh chuẩn bị cùng hắn rời khỏi đây. Tuy nhiên nghe nói đạo cô Giai Uấn bị thương phải mất mấy tháng mới có thể khôi phục, trong lòng nhất thời bớt đi không ít lo lắng, lập tức viết:

- Tố Tố mấy tháng sau, anh sẽ dẫn em tới một nơi khác kết hôn, anh còn có thật nhiều chuyện muốn nói với em.

Không ngờ Lạc Ảnh thấy Diệp Mặc viết như vậy liền lập tức lắc đầu viết:

- Không được, em đã không chờ được, em nhất định phải lập tức kết hôn với anh.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Lạc Ảnh, hắn đương nhiên không biết Lạc

Ảnh tại sao phải lập tức kết hôn với hắn, nhưng hắn đáp ứng Khinh Tuyết, đến lúc đó cùng nhau kết hôn, nhưng việc này nên nói như thế nào đây?

Lạc Ảnh không đợi Diệp Mặc trả lời, hôn một cái bên môi hắn, xoay người liền đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.

Diệp Mặc nhìn bóng lưng Lạc Ảnh rời đi, trong lòng tràn đầy ấm áp, nếu cô muốn kết hôn thì kết hôn, dù sao hắn và Khinh Tuyết cũng có giấy đăng ký kết hôn rồi, đến lúc đó trở lại Lạc Nguyệt sẽ cùng nhau tổ chức một hôn lễ thật to.

Đạo cô Giai Uấn bị thương chuyện này đối với Diệp Mặc mà nói không thể tốt hơn rồi, mấy tháng, hắn hoàn toàn có thể giúp Lạc Ảnh tu luyện tới luyện khí tầng một, sau đó giúp hắn lấy ra đồ vật bên trong nhẫn. Nếu Lạc Ảnh không muốn đi ra ngoài hoặc là cô không có linh căn, thì để cho Bắc Vi đến một chuyến.

Diệp Mặc vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn là yếu, chỉ uống vào mấy miếng súp, liền ngủ.

Khi hắn tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, Lạc Ảnh không ở nhà, không biết cô đi chỗ nào rồi. Nhưng thời gian một ngày mà trong phòng nhỏ đã bố trí tràn đầy màu đỏ tươi tắn, một chữ hỉ màu đỏ thật to dán trên cửa.

Diệp Mặc xem có chút xuất thần, hắn thậm chí nhớ về thời điểm ở Lạc Nguyệt, sư phụ bắt tay dạy hắn luyện đan. Hiện giờ rốt cục cũng kết hôn cùng với Lạc Ảnh, tuy rằng trải qua đau khổ, hắn và Lạc Ảnh vẫn là đi đến cùng nhau.

- Cả kiếp trước em là sư phụ của anh, em chăm sóc anh. Kiếp này liền để cho anh tới làm sư phụ của em, để cho anh tới chăm sóc em...

Diệp Mặc nghĩ thầm trong lòng, tùy tay lấy ra một trang giấy, viết ra tâm pháp tu luyện tầng thứ nhất ở trên giấy.

Lúc này ở một thung lũng trong dãy núi Hoành Đoạn Vân Hải, một đạo

cô vô cùng chật vật ngồi ở trên một tảng đá, tinh thần rất là đáng sợ.

Mụ chính là đạo cô Giai Uấn bị Lạc Ảnh đả thương, những việc nằm trong dự liệu không ngờ lần lượt xảy ra. Cái tốt duy nhất, chính là đại khái đã biết được tấm giấy vàng hắn là ở trên người tên nhóc bị mụ đả thương kia. Nhưng tâm cơ tên nhóc đó quá sâu, hơn nữa vận khí cũng quá tốt. Nếu không phải là bởi vì trùng hợp gặp người phụ nữ tu luyện cổ võ kia, hiện tại mình đã có thể tra khảo hắn.

Nhưng hiện tại, chẳng những không có quơ được tên nhóc kia, ngay cả 'Khí cơ thạch" của mình, cũng bị hắn lấy đi, loại đá này cực kỳ quý báu, có tác dụng rất quan trọng đối với việc lĩnh ngộ Tiên Thiên.

Đạo cô Giai Uấn oán hận thở hắt ra, cho dù là tên nhóc kia âm hiểm như thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không buông tha cho hắn như vậy.

Nếu chỉ bởi vì 'Khí cơ thạch", nói không chừng cô còn có thể thăng cấp Tiên Thiên sau đó lại đi tìm hắn, cho dù là không có 'Khí cơ thạch"; mụ cho rằng mình cũng có thể thăng cấp Tiên Thiên. Nhưng tờ giấy vàng không phải là chuyện nhỏ, tuy rằng mụ bây giờ còn không biết ba tờ giấy vàng đại diện cho cái gì, nhưng mụ đã là tu vi nửa bước Tiên Thiên, trực giác cho biết ba tờ giấy vàng kia tuyệt đối không phải bình thường.

Huống chi trừ lần đó ra, mụ còn cho rằng pháp điển tu luyện "Nhược hàng tĩnh trai" cũng ở trên người Diệp Mặc, còn có ba bộ ";Ni la kinh"; cũng bị Diệp Mặc lấy đi. Mấy thứ này đều cực kỳ quý giá, mụ cũng không thể bỏ lại.

Lần này mụ bị thương quá nặng, người phụ nữ kia thoạt nhìn bộ dạng rất đẹp, không nghĩ tới động thủ còn quá hung ác. Còn có tên nhóc kia, hắn bị thương so với chính mình còn nặng hơn, tin rằng phải mất mấy tháng, hắn mới có thể hoàn toàn khôi phục. Thương thế của mình tuy nặng, nhưng mình có viên thuốc chữa thương, nếu được một ít dược liệu tốt, nói không chừng chỉ cần một tháng sẽ khôi phục ba tầng thực lực. Chỉ cần khôi phục ba tầng thực lực, người phụ nữ kia sẽ không là đối thủ của mụ nữa.

Đến lúc đó, bắt lấy người phụ nữ kia, nhất định phải làm cho cô ả biết đắc tội với mình hậu quả sẽ như thế nào.

Cùng lúc đó, quan trường tỉnh Hà Đông cũng sóng gió không nhỏ, người liên lụy càng ngày càng nhiều, đây hết thảy đều là vì vụ án di chúc nho nhỏ của thành phố Cửu Đường. Vợ ông là Lỗ Linh và hai người con gái ở 'Tập đoàn Cửu Hà", về quyền hạn làm việc, cả về cổ phần là do hai người anh trai quyết định cấp cho Lỗ Linh và hai người con gái.

Ý tứ của bản di chúc này là nếu hai người anh trai Dịch Cửu Hà mà không cho Lỗ Linh cổ phần, như vậy 'Tập đoàn Cửu Hà" sẽ không có bất cứ quan hệ nào với bọn họ nữa.

Kết quả người vợ Lỗ Linh của Dịch Cửu Hà cho rằng di chúc này là giả, ";Tập đoàn Cửu Hà" vốn là tài sản cá nhân của Dịch Cửu Hà, không có khả năng có quan hệ với hai người anh trai của ông. Hơn nữa không có bất kỳ người nào lập di chúc lại đem vợ con mình để ở một bên, cho nên bọn họ đã kiện hai ông anh trai lên toà án.

Nhưng toà án lại xử Lỗ Linh thua kiện, Lỗ Linh không phục lại khởi tố. Mà chống án lần thứ hai, Tòa án Nhân dân cấp hai của thành phố Cửu Đường phán quyết bản di chúc là giả tạo, Lỗ Linh và hai người con gái thắng kiện. Và Dịch Trú vì giả tạo di chúc, giết người bạn đang nắm giữ di chúc thật của Dịch Cửu Hà là Giang Quân Sơn, nên bị phán tử hình.

Nhưng vấn đề liền xuất hiện ở chỗ này, thời điểm Lỗ Linh khởi tố lần thứ hai, nghe nói chẳng những chánh án Trần Xương Huy tìm Lỗ Linh, ngay cả Bí thư Thành ủy thành phố Đông Phong tỉnh Hà Đông là Lý Xuân Sinh, cũng tự mình đến Cửu Đường hỏi vụ án này.

Mà vụ án này sau khi phán quyết lần hai, lập tức bị Dịch Tề Hải tố giác tới toà án nhân dân cấp cao của thành phố Hà Phong.

Tuy rằng kết quả còn chưa có, nhưng dường như tất cả mọi người lăn lộn trong quan trường đều biết, vì án tử này, mà tiền đồ của minh tinh Lý

Xuân Sinh trong quan trường tỉnh Hà Đông không ổn.

Mà bây giờ Lý Xuân Sinh lại ngồi ở bên trong phòng làm việc của mình, cau mày hút hết điếu này đến điếu khác, toàn bộ căn phòng tràn ngập sương khói lượn lờ.

Y không thể tưởng được vụ án đơn giản như vậy, không ngờ liên lụy nhiều vấn đề lớn như vậy. Y phỏng chừng Diệp Mặc cũng không nghĩ ra, nhưng lúc này y chẳng những không liên lạc được với Diệp Mặc, ngay cả Lý gia ở Yến Kinh cũng không giúp đỡ y. Bởi vì lúc này Lý gia đã ốc còn không mang nổi mình ốc, không có lòng dạ nào mà đi xen vào chuyện của Lý Xuân Sinh.

Mà bây giờ Lý Xuân Sinh, chẳng những điện thoại bị nghe lén, thậm chí mọi hành động của y đều bị giám sát. Ngoại trừ không trực tiếp bắt giam Lý Xuân Sinh ra, kỳ thật gần như là bị giam lỏng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 605

Tân Hôn

Thôn An Lý nằm ở chân núi bên cạnh dãy núi vào Hoành Đoạn. Có thể nói là một thôn trang nhỏ ngăn cách với thế giới bên ngoài, toàn bộ thôn trang khoảng chừng ba mươi hộ gia đình.

Nếu không phải ba năm trước đây, bởi vì chính phủ chuẩn bị khai thác phát triển du lịch ở trong này, nơi này ngay cả điện đều không có. Nhưng sau này bởi vì nhà đầu tư khai thác phát triển gặp vấn đề, nên ngành du lịch vẫn không có phát triển tại đây. Cho nên nơi này vẫn giống như trước đây, vẫn là ngăn cách với nhân thế, cái bất đồng duy nhất chính là có một con đường nhỏ hướng ra bên ngoài, còn có điện tiến vào. Hôm nay thôn An Lý lại có tin vui, bởi vì Tố Tố người duy nhất trong thôn An Lý có thể giúp mọi người phân biệt dược liệu, dạy cho mọi người dùng các loại dược liệu chữa bệnh, cô chuẩn bị kết hôn.

- Cô Tố Tố thật sự là xinh đẹp, tựa như tiên nữ...

- Đúng vậy, tôi đã gặp qua rất nhiều nữ minh tinh xinh đẹp ở trong TV, nhưng cho tới bây giờ cũng không nhìn thấy cô nào xinh đẹp như cô Tố Tố.

- Chồng của cô có chút bình thường, thoạt nhìn giống như không xứng với Tố Tố...

- Cô thật là, chỉ cần Tố Tố thích là tốt rồi, cậu nhóc kia cũng rất giỏi đấy, miệng rất ngọt?

...

Bởi vì sau khi Tố Tố tìm được Diệp Mặc, đã bỏ tấm khăn lụa trên mặt

xuống. Những lời bàn luận về cô đều là người trong thôn đã thấy qua cô, bọn họ đều bị dung nhan tuyệt thế kinh người của Lạc Ảnh làm cho rung động, bọn họ cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua, Tố Tố vẫn sinh hoạt bên cạnh bọn họ, trên mặt luôn che một tấm khăn lụa, lại là một cô nàng xinh đẹp như vậy.

Diệp Mặc cũng vô cùng kích động, hôm nay hắn rốt cục có thể cùng Tố Tố nắm tay đi cùng nhau rồi.

Người trong thôn rất chất phác, không có các loại quy củ trong thành, đều là tụ cùng một chỗ náo nhiệt một chút, sau đó ăn cơm uống rượu, tiếp theo là chúc phúc hai người, nhưng Diệp Mặc và Lạc Ảnh đều thích như vậy.

Một ngày náo nhiệt trong thôn trang nhỏ rốt cục yên tĩnh trở lại, Diệp Mặc nắm tay Lạc Ảnh đầu đang đội khăn hồng đi vào phòng nhỏ. Nơi này đã từng là nơi Lạc Ảnh sống một mình trong hai năm, bây giờ là chỗ ở của cô và Diệp Mặc.

Hai ngọn nến đỏ thẫm chiếu rọi cả một căn phòng cưới, Diệp Mặc có chút kích động kéo tấm khăn lụa đỏ trên đầu Lạc Ảnh xuống, dưới ánh nến đỏ khuôn mặt xinh đẹp hồng hào của Lạc Ảnh được làm nổi bật lên kiều diễm hơn, mang theo một ít hương vị thẹn thùng, khiến Diệp Mặc lập tức có chút ngây ngốc, ";Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết. Kiểu nhược thái dương thăng triều hà, chước nhược phù cừ xuất lục ba. Diên cảnh tú hạng, hạo chất trình lộ, phương trạch vô gia, duyên hoa phất ngự...";

- Tố Tố, em thật đẹp...

Diệp Mặc giữ Lạc Ảnh, không kìm nổi lòng nói, mặt nạ trên mặt hắn đã được Lạc Ảnh dùng dược liệu tẩy đi, nhưng chất độc 'Tân thức thảo' trong cơ thể hắn vẫn không loại bỏ được.

Tuy rằng Diệp Mặc không thốt ra được bất kỳ thanh âm nào, nhưng Lạc

Ảnh lại biết hắn đang nói cái gì. Cô cảm nhận được bàn tay không an phận của Diệp Mặc, thân thể có chút phát run, đó là một loại tình cảm yêu thương không thể nói nên lời.

- Đợi một chút...

Mặc dù biết Diệp Mặc nghe không được, cô vẫn giơ tay xuất một chưởng dập tắt ngọn nến. Cô biết mình muốn ngủ cùng với Diệp Mặc một chỗ, nhưng dưới ánh nến đỏ, cô vẫn như cũ có chút cảm giác thẹn thùng.

Tuy rằng đã dập tắt nến, nhưng ánh trăng lại rất sáng, từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu rọi tình yêu nồng đậm trong mắt hai người.

Thân thể Lạc Ảnh mềm mại ấm áp, phát tán ra một mùi hương thơm ngát, khiến Diệp Mặc khó có thể khống chế mình. Khi hắn tỉnh lại, hắn phát hiện mình đã cởi y phục trên người của Lạc Ảnh hơn phân nửa rồi, Lạc Ảnh giống như một tiểu sơn dương, co rúc ở trong ngực của hắn, chỉ biết là gắt gao ôm hắn, mặc cho hắn làm gì.

Tuy rằng rất muốn, nhưng Diệp Mặc lại đột nhiên nhớ tới chuyện Lạc Ảnh tu luyện. Ba ngày trước, hắn đã từng đem công pháp tu luyện tầng thứ nhất viết cho nàng rồi, mà Lạc Ảnh đúng là có linh căn. Hắn tin tưởng dưới sự trợ giúp của khối linh thạch kia, Lạc Ảnh trong vòng một tháng khẳng định có thể thăng cấp đến luyện khí tầng một.

Nhưng nếu hiện tại ở cùng một chỗ với cô, sau này có ảnh hưởng đối với việc tu luyện của cô ấy hay không? Nếu bởi vì nguyên nhân chính mình mà làm cho nàng không thể đến Trúc Cơ thì phải làm sao bây giờ? Tựa như Khinh Tuyết, hắn cũng là vì lo lắng Trúc Cơ của Ninh Khinh Tuyết, cho nên vẫn không có ở cùng nàng một phòng.

Giống như cảm nhận được động tác của Diệp Mặc có chút chậm chạp, thậm chí ngừng lại. Lạc Ảnh ngẩng đầu thẹn thùng nhìn Diệp Mặc, trong mắt có chút nghi vấn.

Diệp Mặc hiện tại không có cách nào dùng thanh thần quyết cho mình, nhưng hắn yêu Lạc Ảnh, hắn vì tình yêu của mình có thể nhịn xuống tất cả khó chịu và hấp dẫn.

- Anh sợ hôm nay chúng ta cùng nhau, sau này việc tu luyện của em rất khó đạt Trúc Cơ, nếu không, chờ sau khi em đạt Trúc Cơ, chúng ta...

Diệp Mặc mới viết một nửa, giấy đã bị Lạc Ảnh lấy đi.

Lạc Ảnh không nói gì, cô chỉ lắc lắc đầu, thân thể của cô đã nói cho Diệp Mặc, cô chỉ muốn ở cùng Diệp Mặc một chỗ, những cái khác đều không quan trọng. Trong lòng cô hiểu rõ, nếu chất độc trong cơ thể Diệp Mặc không được xóa bỏ, những thứ khác đều là hư vô, có thể ở cùng hắn một chỗ được ngày nào hay ngày đó.

Đã không có 'Thanh thần quyết"; Diệp Mặc cũng không thể khống chế cảm tình của hắn đối với Lạc Ảnh, không thể khống chế tình yêu trong tim. Giường gỗ mang theo một ít thanh âm, ở dưới ánh trăng yên tĩnh có vẻ rất ấm áp.

Lạc Ảnh thân thể giống như từng dòng chảy nóng, Diệp Mặc lần lượt tấn công vào chỗ mẫn cảm. Cô có chút không kìm nổi, rên rỉ lên, tay cô lại gắt gao ôm sát lưng sau của Diệp Mặc.

Ban đầu có chút đau đớn, nhưng từ động tác của Diệp Mặc, cô càng không nỡ rời khỏi ngực của hắn. Cô cảm giác cái loại hương vị này thật giống như cái loại cảm giác cô thích Diệp Mặc, có chút hồi tưởng, lại nói không nên lời.

Cô rất muốn dùng sức đi nắm chặt lưng Diệp Mặc, nhưng cô lại sợ làm đau lưng Diệp Mặc, điều duy nhất cô có thể làm là chỉ có thể gắt gao ôm Diệp Mặc, đem tất cả của chính mình đều giao cho hắn.

Lạc Ảnh là lần đầu tiên, Diệp Mặc cũng không phải tay già đời, xác thực mà nói đây là lần thứ hai. Lần đầu tiên bởi vì nguyên nhân khác, không có ấn

tượng sâu sắc như lần này.

Lúc này hắn cũng ôm sát Lạc Ảnh vào trong lồng ngực, hắn có thể cảm giác được thể xác và tinh thần của Lạc Ảnh đang rất dễ chịu và run rẩy, cảm giác này cũng giống như hắn. Ở thời khắc này, hắn và Lạc Ảnh hóa thành một người, không, đó là sự thật, hắn đã cùng Lạc Ảnh kết hợp thành một người. Ở dưới ánh trăng yên tĩnh, có vẻ yên bình nhưng lại không an phận.

- Ưm...

Lạc Ảnh rốt cục ở trong ngực của hắn phát ra một tiếng ngâm nga, tay cô lại quấn chặt phía sau lưng Diệp Mặc, chỉ có như vậy, cô vẫn không nỡ ôm chặt Diệp Mặc thêm một chút, cô sợ làm đau Diệp Mặc.

Ở trong lòng Lạc Ảnh, Diệp Mặc là tất cả của cô, Diệp Mặc cho cô không chỉ là yêu, còn có nhớ thương lo lắng, hiện giờ thân thể của cô là của hắn, trong cơ thể của nàng còn có nhiệt độ của hắn.

Đêm càng ngày càng khuya, trăng càng ngày càng cao.

Giường gỗ vang lên thanh âm nho nhỏ rốt cục đã ngừng lại, Diệp Mặc yêu thương hôn Lạc Ảnh đang nằm trong lồng ngực một chút, ôm lấy cô đồng thời tiến vào mộng đẹp.

...

Một tiếng gà gáy, phá vỡ sự yên tĩnh của thôn nhỏ, Lạc Ảnh mở mắt, nhìn nhìn Diệp Mặc đang ôm chính mình, trong mắt đầy dịu dàng.

Chính mình nên sớm gả cho hắn mới đúng, hiện tại tuy rằng chậm một chút, nhưng vẫn là gả cho hắn rồi. Cô giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Mặc một chút, bỗng nhiên cảm giác nếu bọn họ ở cùng một chỗ chỉ có ba mươi mấy ngày, sao cho đủ chứ? Cô muốn là ba trăm năm, ba ngàn năm, ba vạn năm, thậm chí là vĩnh viễn.

Cái lão đạo cô kia, Lạc Ảnh bỗng nhiên lần đầu tiên hận một người như

vậy, cho dù là sư thúc Tĩnh Tức lúc trước cũng lừa gạt cô, nhưng cô cũng không hận đến như vậy.

Nếu không phải cái lão đạo cô kia, cô có thể cùng Diệp Mặc ở bên nhau mãi, vẫn có thể ở mãi chốn này. Cô có thể giúp Diệp Mặc sinh mấy đứa con, khi về già có thể giống như người trong thôn gọi Diệp Mặc là mình ơi.

Không được, nhất định phải tìm được thuốc giải, phải giúp Diệp Mặc, phải giúp chồng của cô giải chất độc trong cơ thể, sau đó cùng nhau vĩnh viễn ở cùng một chỗ.

Khi Diệp Mặc tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy Lạc Ảnh đã sớm rời giường và đang bận rộn ở cửa, cho dù cô đã là một người luyện võ hoàng cấp trung kỳ, nhưng là vì đã trải qua lần đầu tiên, dáng đi buổi sáng vẫn còn có chút mất tự nhiên.

Diệp Mặc bò dậy, trong lòng của hắn tràn đầy ấm áp, nếu không thể tu luyện tới Trúc Cơ, thì cùng với Lạc Ảnh còn có Khinh Tuyết cứ như vậy yên bình sống hếtmột đời, cuộc sống như vậy không phải là điều hắn thích sao?

Hắn cứ như vậy lẳng lặng nhìn Lạc Ảnh, mặc kệ như thế nào, hiện tại cô là vợ của mình. Hắn phải trân trọng cô, yêu thương cô.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 606

Hai Kiếp Người

Ngày tháng hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh. Diệp Mặc và Lạc Ảnh ở thôn An Lý đã gần một tháng. Bọn họ kết hôn cũng đã được gần mười ngày.

Nhưng Diệp Mặc lại cảm giác nụ cười của Lạc Ảnh luôn có chút buồn rầu. Nhưng hắn không muốn phá vỡ cuộc sống bình yên không màng danh lợi mỏng manh như màng nước này. Hắn vẫn cố nén không hỏi Lạc Ảnh có chuyện gì xảy ra.

Nhưng hôm nay hắn cảm giác được Lạc Ảnh không bình thường. Tâm tư của cô dường như càng ngày càng nặng trĩu.

- Em muốn đi ra ngoài một chuyến, lên núi tìm xem có loại thảo dược nào có thể chữa bệnh được cho anh không...

Dường như Lạc Ảnh cũng cảm giác được Diệp Mặc đã cảm thấy được vài điều. Cô dứt khoát nói ra trước khi Diệp Mặc hỏi.

- Em muốn đi tìm đạo cô Giai Uấn sao? Em cho là cô ấy có thuốc giải?

Diệp Mặc hỏi.

Hiện nay thậm chí bọn họ không cần viết ra, chỉ cần nhìn miệng đối phương đã biết đối phương đang nói gì. Đôi khi thậm chí một ánh mắt, một động tác, cũng có thể biểu đạt được ý của bọn họ.

Lạc Ảnh hơi sửng sốt. Cô lập tức đọc được ánh mắt của Diệp Mặc. Thật giống như Diệp Mặc biết suy nghĩ của cô. Diệp Mặc không đồng ý để cô đi tìm thuốc giải.

- Nhưng, em, anh bị trúng độc, em... Được rồi, em không đi. Từ nay về sau em sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Một câu còn chưa nói xong, Lạc Ảnh đã đi tới, im lặng giúp Diệp Mặc chải tóc. Cô hiểu được ý của Diệp Mặc. Cô biết Diệp Mặc không muốn để cô đi.

Ban đầu cô muốn nói, thời gian của hai người chỉ có hơn mười ngày, nhưng cô cảm giác vẫn không đủ lâu. Cô muốn ở cùng Diệp Mặc vô số lần hơn mười ngày như thế.

Diệp Mặc nhẹ nhàng kéo Lạc Ảnh qua, ôm mặt cô nói:

- Đồ ngốc, độc của anh không thể chết người, chỉ khiến anh không thể phát ra tiếng và nghe mà thôi. Chờ khi em luyện khí tới tầng một, em có thể chữa khỏi cho anh rồi.

- Cái gì? Không phải độc dược sao?

Lạc Ảnh thừ người ra. Cảm giác rất hạnh phúc dâng lên trong lòng cô. Thậm chí cô nghi ngờ vừa rồi mình đọc không đúng miệng Diệp Mặc nói. Cô vội vàng hỏi lại một câu.

- Anh nói em luyện khí tới tầng thứ nhất là có thể chữa khỏi cho anh...

Diệp Mặc cảm giác được Lạc Ảnh đang kích động. Hắn có phần yêu thương lại lau nước mắt cho Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh vui mừng ôm chặt lấy Diệp Mặc. Sau một lúc lâu cô mới ngẩng đầu lên, kích động nói:

- Em đã luyện khí tới tầng thứ nhất. Em...

Cô muốn nói để Diệp Mặc nhanh chóng nói cô biết mình phải làm thế nào mới có thể chữa khỏi cho hắn. Nhưng cô vội vàng không ngờ lại không biết nên biểu đạt như thế nào.

Tay Diệp Mặc hơi run rẩy. Hắn không thể tưởng tượng được chưa đến nửa tháng, Lạc Ảnh đã luyện khí tới tầng thứ nhất. Trong chuyện này, mặc dù nhờ có linh thạch, nhưng vẫn có thể thấy được tư chất của cô quả thật rất cao. Hoặc là nói cô vẫn còn cảm ngộ đối với tu luyện công pháp kiếp trước.

Diệp Mặc cầm lấy giấy bút, đem chuyện thần thức phóng ra ngoài, cách lấy toàn bộ vật trong Nhẫn trữ vật nói cho Lạc Ảnh Tuy rằng mấy thứ này đã vượt quá phạm vi nhận biết của Lạc Ảnh, nhưng khi thấy Diệp Mặc kích động khi lấy Liên Sinh Đan ra, khiến cô đặt tất cả những thứ khác sang một bên.

Khi Diệp Mặc nắm một lọ Liên Sinh Đan ở trong tay, trong lòng không ngờ lại vô cùng bình tĩnh. Lần đầu tiên hắn cảm giác được ở trước mặt Lạc Ảnh, những thứ khác đều không quan trọng. Sống hạnh phúc như vậy, thiếu chút nữa đã khiến hắn quên mất chuyện trong cơ thể hắn còn có độc.

Dưới sự thúc giục của Lạc Ảnh. Diệp Mặc bỏ một viên đan dược vào miệng. Liên Sinh Đan vừa vào miệng lập tức tan ra, trong chớp mắt liền biến thành nước giống như dòng suối mát làm dịu đi ngũ tạng và đan điền của hắn.

Đan điền bị thương nhờ Liên Sinh Đan thấm vào, nhanh chóng được chữa trị.

Nhìn Diệp Mặc đã ngồi xuống chữa thương, Lạc Ảnh càng khẩn trương. Cô không dám rời khỏi Diệp Mặc nửa bước, thậm chí bên ngoài nước đã sôi cô cũng không để ý. Cô cảm giác tim mình đang đập loạn. Chỉ cần Diệp Mặc khỏe, cô và hắn có thể vĩnh viễn ở cùng với nhau. Ngay cả mối thù với đạo cô Giai Uấn, cô cũng để sang một bên.

Diệp Mặc rõ ràng có thể cảm giác được đan điền được chữa trị, nhưng vẫn không thể tiến hành vận hành chu thiên, chân khí lại từ từ tụ lại. Từ đan điền bắt đầu tiến hành vận chuyển chu thiên lớn nhỏ.

Độc Tân Thức Thảo căn bản không cần dùng đến Liên Sinh Đan, mà tự

động sẽ bị chân khí trong cơ thể ép ra khỏi cơ thể.

Vết thương bên ngoài thân thể hắn sớm được Lạc Ảnh chăm sóc đã lành lại. Hiện tại nội thương đã hết, chân khí dần dần hội tụ lại. Diệp Mặc có thể cảm giác được rõ ràng thực lực của hắn đang không ngừng tăng lên, dần dần khôi phục đến mức độ ban đầu.

Lạc Ảnh nhìn một ít khói màu trắng từ đỉnh đầu Diệp Mặc bay lên. Trong làn khói còn mang theo vài tia khí màu đen. Trong lòng cô hiểu được, hẳn là Diệp Mặc đang ép độc ra ngoài.

Lúc này vui mừng trong lòng cô đã vượt qua tất cả. Thậm chí cô đã muốn đốt một nén hương cảm ơn ông trời rốt cuộc đã để cho Diệp Mặc được bình an vô sự.

Thời gian một ngày thoáng cái đã trôi qua. Khi Diệp Mặc lại mở mắt thì trời đã tối.

Lạc Ảnh đang ngồi đối điện với hắn. Cô nhìn chằm chằm vào hắn không hề chớp mắt. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết Lạc Ảnh chăm chú theo dõi hắn suốt một ngày. Cô đang lo lắng cho hắn.

- Tố Tố, đã khiến em lo lắng rồi.

Diệp Mặc đứng lên, dịu dàng kéo Lạc Ảnh lại gần.

Cuối cùng Lạc Ảnh bỗng nhiên không nhịn được nhào vào trong lòng Diệp Mặc khóc. Lo lắng dày vò cô rốt cuộc đã kết thúc. Cô đã nghe thấy được giọng nói của Diệp Mặc. Diệp Mặc bắt đầu nói chuyện, nghĩa là hắn đã tốt hơn. Đó là hạnh phúc, không có gì quan trọng bằng sự an nguy của Diệp Mặc.

- Cảm ơn ông trời cho anh được bình an vô sự...

Lạc Ảnh với vóc dáng tiều tụy nói.

Diệp Mặc hôn cô một cái:

- Hẳn là phải cảm ơn em, là em...

Lạc Ảnh đưa tay ngăn môi Diệp Mặc lại. Cô chỉ lên mặt trăng lưỡi liềm trên bầu trời nói:

- Chúng ta kết hôn khi lúc trăng tròn. Em rất vui mừng. Nhưng hôm nay em còn vui mừng hơn...

- Anh dẫn em đi ngắm trăng được không?

- Ừ...

Lạc Ảnh vô ý thức nói. Lúc này trong lòng cô chỉ có Diệp Mặc. So với mười ngày trước bị hạnh phúc và lo lắng đan xen, hiện tại mới là lúc cô cảm thấy hạnh phúc nhất.

- A... Chúng ta thật sự ở trên trời...

Lạc Ảnh đã kịp phản ứng. Cô cảm giác dường như cảnh tượng này rất quen thuộc, nhưng lại cảm giác có chút không thể tưởng tượng được.

- Ừ, hiện tại chúng ta đang bay trên trời. Tố Tố, khi anh nằm mơ, kiếp trước em là sư phụ của anh. Lần đầu tiên là em đã mang anh bay ở trên trời. Cả kiếp này hãy để anh mang em bay ở trên trời. Kiếp trước em chăm sóc cho anh, vì anh mà em phải trả giá bằng tất cả. Kiếp này, anh muốn chăm sóc cho em, làm tất cả cho em.

Diệp Mặc nói ngay bên tai Lạc Ảnh, nhưng lại khắc sâu vào đáy lòng của Lạc Ảnh.

Cô thì thào nói:

- Kiếp trước, kiếp này... Thật sự có kiếp trước không? Cuối cùng em nhớ ở trong mộng mình đang bay trên trời. Hoá ra đây là sự thật sao?

Cô giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Diệp Mặc, sợ rằng đó chỉ là ảo ảnh. Nhưng sự thật chính là như vậy. Dưới chân chính là sơn thôn yên tĩnh. Cô và Diệp Mặc dung nhập trong màn đêm. Bên tai truyền đến tiếng Diệp Mặc nói về đủ loại tu luyện chân khí. Diệp Mặc còn nói tất cả những chuyện xảy ra sau khi chia tay cô. Thậm chí cô cảm thấy mình có hơi say.

Sau khi trở lại trong phòng, Lạc Ảnh rốt cuộc cảm thấy được một sự quen thuộc. Dường như kiếp trước cô đúng như lời Diệp Mặc nói, đã dạy hắn tu luyện chân khí, dạy hắn luyện đan, dạy hắn học y, thậm chí dạy hắn biết chữ.

- Tố tố, sau khi em rời khỏi Tĩnh Nhất Môn đã đi đâu vậy? Khi anh tìm tới sa mạc, phát hiện em đã mang thạch trì đi.

Diệp Mặc ôm lấy Lạc Ảnh, không nhịn được hỏi một vấn đề hắn vẫn luôn thắc mắc.

Lạc Ảnh bỗng nhiên cười nói:

- Kỳ thật em rất muốn gọi anh là mình ơi. Em cảm giác những người trong núi gọi lên rất ấm áp. Chỉ có điều giọng của bọn họ quá lớn, từ xa cũng có thể nghe thấy.

Mình ơi? Diệp Mặc có chút xấu hổ. Hắn ấp úng nói:

- Hay là em cứ gọi anh là ông xã đi. Gọi mình ơi nghe lên chung quy có cảm giác là lạ.

Tuy nhiên hắn thoáng nhìn ánh mắt có chút mong chờ của Lạc Ảnh, không thể làm gì khác hơn là lắp bắp nói:

- Nếu ông xã quá tầm thường, em cứ gọi mình ơi đi. Chỉ có điều, chỉ có điều...

- Chỉ có điều cái gì? Em vẫn thấy gọi là mình ơi rất dễ nghe. Anh cảm thấy không dễ nghe, vậy em gọi, gọi anh là sư đệ vậy. Dù sao đi nữa anh nói

em là sư phụ của anh. Hiện tại làm sư tỷ của anh cũng đã lợi cho anh rồi. Tĩnh Tức còn nói bản thân em chính là chị của anh đấy...

Lạc Ảnh vốn muốn nói đùa một chút, nhưng nói đến phần sau, âm thanh lại thấp xuống.

- Được rồi, em gọi anh là sư đệ cũng được, nhưng...

Diệp Mặc nói một nửa, nửa phía sau lại không nói ra.

Dường như Lạc Ảnh biết được ý của hắn, trầm mặc một lúc lâu mới yếu ớt nói:

- Em biết anh chỉ có hơn bốn mươi mấy ngày, em đã hối hận rời khỏi anh. Lúc đó em đã quyết định phải gả cho anh. Em nghĩ, em nghĩ, chờ anh đi, em sẽ đi cùng anh. Chúng ta ở trong này sống hơn bốn mươi ngày, không có người nào biết. Hẳn là ông trời sẽ không cướp đi hơn bốn mười ngày hạnh phúc của em...

- Tố tố, sư tỷ...

Trong tim Diệp Mặc giống như bị cái gì chặn lại, nhưng không có cách nào nói ra được.

Lạc Ảnh vuốt tóc Diệp Mặc nói:

- Anh thích em từ lúc nào? Có thật là bởi vì giấc mộng kiếp trước của anh không? Anh thích em ở kiếp trước, hay là em ở kiếp này?

Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn đôi mắt sáng ngời của Lạc Ảnh, chậm rãi nói:

- Có lẽ đó không phải là mộng, có lẽ đó là sự thật. Lúc đó em là sư phụ anh, anh kính trọng em yêu em, trong lòng cũng không dám có suy nghĩ không tôn trọng em. Nhưng khi anh hiểu được đó là yêu, thì đã quá muộn rồi. Mãi đến ngày đó, ở trong sa mạc anh thấy em mặc váy vàng đứng trên cát vàng, em lại cứu anh. Ở đấy, trước khi anh chết, em dùng khổ tuyền kia

khiến anh tỉnh lại. Trong cơ thể anh bây giờ còn có máu của em...

- Ừ, em cũng giống như anh. Khi anh ôm em chạy trốn khỏi sự truy sát của bọn trùng, khi anh dẫn theo em trốn vào hang động trong sa mạc, em đã biết không thể quên được anh. Bởi vì trong cơ thể em cũng có máu của anh... Khi anh tặng cho em một cái thạch trì, em biết em đã yêu anh. Khi anh đuổi tới Tĩnh Nhất Môn vì em leo lên núi đao, em biết em đã không thể không có anh.. - Sau đó em đi khắp nơi. Em không biết mình nên đi đâu. Em thấy rất hoang mang. Cuối cùng em định lén đi nhìn anh, nhưng em lại sợ sau khi nhìn thấy anh, rốt cuộc em sẽ không nỡ rời khỏi. Có một ngày, em đi vừa mệt vừa đói, cô Hoán trong thôn An Lý đưa em tới đây. Em ở lại đây luôn.

- Em ở chỗ cao nhất của thôn. Mỗi ngày em đều chờ đợi, có phải sẽ có một ngày anh bỗng nhiên xuất hiện. Tuy rằng em biết đây chỉ là do em muốn an ủi chính mình, nhưng mỗi ngày em vẫn đứng ở ngoài nhà nhìn suốt một giờ. Sau đó em không có cách nào ngăn được nỗi nhớ anh. Em đã tới sa mạc lấy thạch trì mà anh đã tặng cho em về.

- Mãi đến ngày đó, anh mới thật sự xuất hiện trong mắt em. Em thật sự rất cảm kích ông trời. Là ông trời đã đưa anh tới. Ngày đó em quyết định phải gả cho anh. Bất kể điều gì ngăn cản, em đều phải...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 607

Lại Đến Cửu Đường

Tiếng nói chuyện dần dần nhỏ xuống, hai người cứ ôm lấy nhau như vậy, mãi đến khi dưới chân núi truyền đến một tiếng gà gáy.

- Trời đã sáng...

Diệp Mặc theo bản năng nói. Bọn họ cứ ngồi như vậy suốt một đêm. Diệp Mặc ôm Lạc Ảnh ở trong lòng lại không muốn động đậy.

Bỗng nhiên Diệp Mặc lại nghĩ tới điều gì. Hắn lấy ra một bọc nhỏ đưa cho Lạc Ảnh nói:

- Tố Tố, đây là vật do chưởng môn Tĩnh Nhất Môn bảo anh giao lại cho em. Anh vẫn chưa mở ra. Em xem đây là cái gì?

Lúc trước, khi Diệp Mặc rời khỏi Tĩnh Nhất Môn, sư thái Tĩnh Nhàn đã bảo Diệp Mặc chuyển cái túi này lại cho Lạc Ảnh. Chỉ bởi vì Diệp Mặc vẫn không tìm được Lạc Ảnh, nên hắn vẫn chưa mở ra.

Lạc Ảnh cảm thấy kỳ lạ nhận xong liền mở túi ra nhìn vào bên trong. Bên trong chỉ có hai quyển sổ không biết dùng vật liệu gì để chế tạo thành. Còn dùng mực màu vàng để viết ngày tháng.

- Em chưa từng thấy kiểu chữ này. Đây là gì vậy?

Sau khi cầm quyển sổ mở ra Lạc Ảnh liền cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Diệp Mặc nhận quyển sổ trong tay Lạc Ảnh, lập tức ngây ngẩn cả người. Không ngờ đây chính là chữ viết của đại lục Lạc Nguyệt. Sao chữ viết của

đại lục Lạc Nguyệt lại có mặt ở Tĩnh Nhất Môn. Hiện tại còn đưa đến trong tay Lạc Ảnh?

- Đây chính là công pháp tu luyện của em, giống với công pháp anh đã dạy cho em.

Diệp Mặc chỉ mở trang đầu tiên, đã nhận ra đây là công pháp Lạc Ảnh đã tu luyện lúc trước.

- A, nói như vậy, tất cả những gì anh mơ đều là sự thật sao?

Lạc Ảnh run rẩy cầm lấy quyển sổ trong tay Diệp Mặc hỏi. Kỳ thật cô không hỏi cũng biết đây hẳn là sự thật. Bởi vì công pháp tu luyện Diệp Mặc dạy cho cô cũng là thật.

Diệp Mặc gật đầu.

- Đúng vậy.

Điều duy nhất hắn không hiểu được chính là vì sao thứ này lại xuất hiện ở địa cầu, hơn nữa chưởng môn Tĩnh Nhất Môn còn nhận được. Cái ngày kia, ngày 26 tháng 4. Một ngày rất quen thuộc. Đúng rồi, ngày 26 tháng 4, hắn và Lạc Ảnh thoát chết tới nơi khác, cũng chính là ngày hắn sống lại.

- Vậy anh xem thử quyển này đi.

Lạc Ảnh lấy ra một quyển sổ khác đưa cho Diệp Mặc, cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ lật vài tờ, trong lòng liền cảm giác được một sự yêu thương trĩu nặng.

Dường như cảm giác được sự thay đổi của Diệp Mặc, Lạc Ảnh thấy khó hiểu hỏi.

- Vậy trên đó viết những gì?

Diệp Mặc ôn nhu nói:

- Tố Tố, đây là nhật kí của em kiếp trước. Rất nhiều chuyện giống như những điều anh đã mơ thấy...

- A...

Lạc Ảnh nghe nói là nhật kí của mình, vội vàng lấy quyển sổ lại, nói:

- Chờ em xem xong sẽ lại cho anh xem.

Diệp Mặc gật đầu.

- Ừ, có lẽ em có thể thông qua những điều trong đó nhớ lại mọi chuyện. Chỉ có điều em không để anh xem cũng không sao.

Mặt Lạc Ảnh liền đỏ lên.

- Em khẳng định sẽ cho anh xem. Chỉ có điều em không biết trên đó có thể viết gì đó mắng anh hay không, cho nên em rất lo lắng... Còn nữa, anh phải dạy em biết kiểu chữ này.

Diệp Mặc lại ôn nhu nói:

- Đương nhiên. Anh đã nói kiếp trước em dạy anh, vậy kiếp này tới lượt anh dạy cho em. Những chữ anh học phần nhiều đều do em dạy cho anh.

- Đó chỉ là giấc mơ của anh..

- Không, anh vẫn xem nó là thật.

Nhìn Lạc Ảnh cất quyển sổ, bỗng nhiên Diệp Mặc nói:

- Đợi lát nữa anh giúp em chế luyện một nhẫn trữ vật giống như của anh.

Vật liệu đều có đủ. Việc chế luyện nhẫn trữ vật rất đơn giản. Chỉ có điều Diệp Mặc cố ý làm một viên kim cương xanh hắn đã cho Ninh Khinh Tuyết

một chiếc. Một chiếc này là dành cho Lạc Ảnh.

Chỉ có điều trong lòng hắn có chút khó xử. Hắn không biết nên nói với Lạc Ảnh thế nào về chuyện của Ninh Khinh Tuyết.

Cũng may thời gian còn dài. Chờ có cơ hội sẽ nói với Lạc Ảnh sau cũng được. Nhẫn được chế luyện rất nhanh. Diệp Mặc chế luyện nhẫn tốt, để một ít đan dược chữa thương và tu luyện cần thiết vào đó, rồi mới đưa cho Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh nhận chiếc nhẫn do Diệp Mặc chế luyện ra, nhìn đi nhìn lại. Vẻ mặt cô và Ninh Khinh Tuyết thật giống nhau. Sự vui mừng trong mắt bất kể dùng cái gì cũng không có cách nào ngăn cản được.

Nhẫn có một viên ngọc xanh không phải là quan trọng. Nhẫn có thể bỏ đồ vật vào cũng không phải là quan trọng. Điều quan trọng chính là chiếc nhẫn này là do Diệp Mặc chế luyện cho cô.

- Đeo giúp em...

Giọng nói của Lạc Ảnh có chút run rẩy. Tuy rằng cô rất ít khi sống trong thành phố, nhưng cũng biết chiếc nhẫn này đại biểu cho cái gì.

Diệp Mặc dịu dàng giúp Lạc Ảnh đeo nhẫn, nhìn bộ dạng Lạc Ảnh yêu thích tới mức không buông tay, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hắn không quấy rầy Lạc Ảnh, mà lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị khởi động máy nhắn tin cho em gái và Khinh Tuyết, nói cho các cô biết mình vẫn tốt.

Chỉ có điều điện thoại di động của hắn vừa mới được khởi động, đã liên tiếp xuất hiện tin nhắn.

Ngoại trừ những lời hỏi thăm của Khinh Tuyết và em gái ra, không ngờ phần lớn tin nhắn đều do Lý Xuân Sinh gửi tới. Còn có cả tin nhắn do Thi Tu gửi tới nữa.

Tất cả nội dung tin nhắn đều là vấn đề về vụ án Cửu Hà ở thành phố Cửu Đường. Hiện tại Trần Xương Huy đã bị dẫn đi. Hơn nữa Lý Xuân Sinh còn nói anh ta có việc gấp cần tìm mình. Tin nhắn của Thi Tu cũng giống như thế.

Diệp Mặc vội vàng gọi điện thoại lại. Nhưng điện thoại của hai người đều đã tắt máy, không có cách nào liên lạc được.

Diệp Mặc nhắn tin cho đám người Khinh Tuyết và Bắc Vi, Diệp Lăng trước, quyết định về Cửu Đường xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lý Xuân Sinh đường đường là Giám đốc sở, lập tức liền tiếp cận với cấp bộ, sao có thể tham gia vào vụ án rõ ràng như thế, còn có thể bị liên lụy vào?

- Làm sao vậy, sư đệ.

Lạc Ảnh lại phát hiện khi cô gọi sư đệ đều thuận miệng hơn nhiều so với những cách gọi khác.

Diệp Mặc không để ý tới cách gọi của Lạc Ảnh, mà nói:

- Hai người bằng hữu của anh ở Cửu Đường xảy ra chút vấn đề. Anh phải nhanh chân đến xem sao. Ban đầu anh còn muốn ở trong này với em thêm vài ngày. Rất xin lỗi, Tố Tố...

Lạc Ảnh vuốt ve cái nhẫn cười thản nhiên nói.

- Chúng ta là vợ chồng có cái gì phải nói xin lỗi. Anh đi đâu, đương nhiên em sẽ đi cùng anh. Em ở nơi này cũng không có đồ đạc gì. Đợi lát nữa em mang thạch trì kia đi theo là được rồi. Còn nữa, anh để nhiều tiền như vậy ở trong nhẫn của em cũng không có tác dụng. Đợi lát nữa em cho chú Võng và cô Hoán, bảo bọn họ chia phần cho người trong thôn. Sau khi anh bị thương, nhân sâm anh ăn cũng do chú Võng đào được. Chúng ta kết hôn cũng do bọn họ bỏ tiền ra...

Diệp Mặc mỉm cười, kéo tay Lạc Ảnh nói:

- Không cần, chỗ anh vẫn còn.

Nói xong trước mặt Diệp Mặc liền xuất hiện một đống tiền. Số tiền mặt này là do Úc Diệu Đồng chuẩn bị cho hắn, hắn vẫn chưa dùng tới. Hiện tại lấy ra cho người ở đây là được rồi.

Số tiền hắn lấy từ trong nhẫn ra hầu như đều là đôla. Tiền Hoa Hạ chỉ có năm trăm triệu. Hắn đã cho Lạc Ảnh một trăm triệu. Chỗ này còn lại có hơn bốn trăm triệu. Toàn bộ đều lấy ra hết.

Người trong thôn rất đơn thuần. Tuy rằng Diệp Mặc lấy ra một đống tiền như thế, khiến bọn họ cảm thấy khiếp sợ. Nhưng khi chia xuống cho mọi người trong thôn, không có bất cứ kẻ nào đưa ra dị nghị. Thậm chí khi Diệp Mặc và Lạc Ảnh rời khỏi, toàn bộ người trong thôn đều đến đưa tiễn.

- Bọn họ đều là người tốt.

Khi Lạc Ảnh và Diệp Mặc đã đi rất xa, còn có thể thấy có người đứng ở đầu thôn đang vẫy tay. Cô sống trong thôn An Lý, hầu như mọi người trong thôn đều giúp cô.

- Bởi vì em là tiên nữ.

Diệp Mặc vừa cười vừa nói. Trong lòng hắn rất cảm ơn Lạc Ảnh có thể gặp được một thôn trang thành thật chất phác như thế. So với bên ngoài thôn trang, nơi này hoàn toàn không có sự tranh cãi ầm ĩ về lợi ích. Tuy rằng không biết về sau sẽ như thế nào, nhưng ít nhất bây giờ vẫn chưa có.

...

Thành phố Cửu Đường dường không không khác mấy so với khi Diệp Mặc tới đây lần trước, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác được sự biến hóa trong đó. Cụ thể ở chỗ nào, hắn lại không nói ra được.

Việc đầu tiên sau khi đến thành phố Cửu Đường, Diệp Mặc liền gọi điện thoại cho ba mẹ con Lỗ Linh. Nhưng cũng không lần nào liên lạc được.

Diệp Mặc quyết định chờ Lạc Ảnh mua quần áo trước, sau đó sẽ đi tới tập đoàn Cửu Hà hỏi thăm một chút. Hắn không tin một quan tòa nổi bật như vậy, thêm một quan to cấp tỉnh tham gia còn có thể bị thua.

Một bộ quần áo màu vàng nhạt mặc ở trên người Lạc Ảnh, kết hợp với vòng cổ và nhẫn do Diệp Mặc chế luyện cho cô, khiến toàn thân Lạc Ảnh càng trở nên mờ ảo giống như tiên nữ.

Toàn bộ nhân viên trong cửa hàng quần áo đều bị vẻ đẹp tuyệt thế của Lạc Ảnh thuyết phục. Có lẽ các cô chưa từng gặp một người nào thật sự xinh đẹp như Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh không có khái niệm đối với tiền. Diệp Mặc đối với tiền cũng không có khái niệm. Mấy bộ quần áo tổng cộng đã mấy trăm ngàn, đối với Lạc Ảnh và Diệp Mặc mà nói có lẽ rất bình thường.

- Anh chờ em một chút. Em qua siêu thị mua chút đồ lặt vặt.

Lạc Ảnh thấy Diệp Mặc đang gọi điện thoại, cười nói với Diệp Mặc một chút, sau đó liền đi vào siêu thị.

Diệp Mặc biết hẳn là Lạc Ảnh đi mua đồ dùng của phụ nữ, hắn không đi theo, vừa đứng ở cửa chờ cô, vừa nghĩ xem chuyện này rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

- A, anh là Diệp Mặc sao?

Một giọng nói đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc.

Một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi đứng ở trước mặt hắn. Khoác tay anh ta là một cô gái ăn mặc rất diêm dúa. Cô gái thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi. Cô ta không xấu, nhưng khuôn mặt của cô ta được trang điểm quá dày khiến Diệp Mặc nhìn rất không thoải mái.

Diệp Mặc thấy người đàn ông này có chút quen mắt. Hắn nhanh chóng nghĩ ra. Người này và hắn rất ít tiếp xúc, cũng là bạn học của hắn ở trường

đại học Ninh Hải. Hình như anh ta tên là Vương Sở. Nhưng quan hệ giữa Vương Sở và Thi Tu thực sự không tồi. Anh ta là một trong số rất ít bằng hữu của Thi Tu.

Mặc dù hồi học trong trường đại học, Thi Tu đã có rất ít bằng hữu, nhưng so với Diệp Mặc vẫn nhiều hơn một chút. Chỉ có điều không ngờ được hắn lại gặp Vương Sở ở đây. Diệp Mặc lại nhớ rõ, sau khi hắn đến đại học Ninh Hải, trước đó dường như không nói chuyện với Vương Sở quá ba câu.

- Anh là Vương Sở sao? Sao anh lại ở đây?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ hỏi.

- A, anh thật sự là Diệp Mặc sao? Tôi nói thoạt nhìn có hơi giống, không ngờ được anh thật sự là Diệp Mặc. Chỉ có điều anh thay đổi quá nhiều. Thiếu chút nữa thì tôi cũng không nhận ra được. Thi Tu hẹn tôi tới đây. Anh ấy gặp phải một chuyện, đúng lúc tôi đang công tác ở Cửu Đường, nên qua luôn.

Vương Sở nói, Diệp Mặc lập tức hiểu được. Xem ra Thi Tu cũng vội vã tìm người hiểu tình hình, hoặc là đang tìm người giúp đỡ. Bởi vậy có thể thấy được, chuyện này đã liên lụy đến Thi Tu rồi.

Diệp Mặc không quen với Vương Sở, nhưng nếu Thi Tu tìm anh ta đến đây, khẳng định anh ta cũng công tác trong ban ngành của Chính phủ Cửu Đường. Diệp Mặc không biết sở dĩ Vương Sở chủ động chào hỏi với hắn, một phần là bởi vì Thi Tu, còn có một phần bởi vì sau khi tốt nghiệp, anh ta đã không còn ngây thơ như lúc trước.

Ngay khi Diệp Mặc tính hỏi một chút về tình hình của Thi Tu, giọng nói của Lạc Ảnh có chút tức giận truyền đến. Diệp Mặc lập tức bước vài bước tới trước mặt Lạc Ảnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 608

Chúng Ta Là Bạn Bè

Tiểu thư, công ty điện ảnh và truyền hình Hongkong của chúng ta thực lực là hạng nhất đó, với điều kiện của cô, dưới sự hóa trang và lăng xê của chúng tôi, tôi dám khẳng định tuyệt đối sẽ nổi tiếng khắp toàn cầu, thậm chí đi Hollywood cũng là bình thường...

Lúc Diệp Mặc đứng bên cạnh Lạc Ảnh, một lão hói đầu mập mạp còn đang lải nhải.

Hóa ra là muốn Lạc Ảnh đi tham gia giới giải trí, Diệp Mặc có chút buồn cười. Hắn ngăn cản lão mập mạp còn đang nói bốc nói phét - Không cần, chúng tôi không có bất kỳ hứng thú gì với những thứ ông nói, nhường một chút.

-Đi thôi Tố Tố, người như thế khắp nơi đều có, không cần phải để ý.

Diệp Mặc giúp Lạc Ảnh cầm đồ trong tay, kéo Lạc Ảnh xoay người rời đi.

-Đừng mà, tôi thật sự không phải là thăm dò ngôi sao, tôi là cổ đông điện ảnh và truyền hình Hongkong, anh bạn kia, bạn gái của anh là nhân tài như vậy, không đi điện ảnh và truyền hình thật sự là...

Lão mập mạp kia không ngờ rất là nhanh nhẹn, vòng một cái liền đi tới trước Diệp Mặc.

Lạc Ảnh nhíu mày, cô thật không ngờ còn có người như thế, mình cũng rất là mất hứng mà cự tuyệt, người này làm sao còn như vậy.

Diệp Mặc một tay ném lão hói đầu mập mạp còn muốn nói chuyện ra ngoài, vừa lúc dừng bên cạnh thùng rác cách đó không xa, đụng phải rác rưởi trong thùng rác, đổ lên mặt lão.

Diệp Mặc không ngờ tới chính là, bọn họ vừa mới rời đi, lão mập bị Diệp Mặc ném ra bên cạnh thùng rác này, lập tức liền bò lên, sau đó tùy tiện lau rác rưởi trên mặt một chút, cầm điện thoại lên liền bấm số, -Chú Thông, cháu ở Cửu Đường phát hiện một cô gái đẹp như tiên, tuyệt đối giống như là tiên nữa... Thật, đây tuyệt đối là sự thật, cháu dám khẳng định cô ấy là đệ nhất mỹ nữ của Hoa Hạ... đúng, đúng, cháu khẳng định chỉ cần cô ấy đồng ý gia nhập công ty của chúng ta, công ty của chúng ta lập tức sẽ nổi tiếng toàn thế giới...

-Vương Sở, dẫn tôi tới chỗ các anh hội tụ, đã lâu tôi cũng không nhìn thấy Thi Tu rồi.

Diệp Mặc kéo Lạc Ảnh đi tới trước mặt Vương Sở nói.

Vương Sở dại ra nhìn Lạc Ảnh bên người Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới phản ứng kịp, - Được, được, chúng ta đi...

Chỉ có điều trong lòng của y quá rung động, cô gái đi cùng Diệp Mặc này quá đẹp, là quan hệ thế nào với Diệp Mặc? Nghe nói vị hôn thê Ninh Khinh Tuyết của Diệp Mặc là đệ nhất mỹ nữ Yến Kinh, khó tin cô gái này chính là Ninh Khinh Tuyết? Không phải nói bọn họ đã sớm chia tay rồi sao?

- Diệp Mặc, cô ấy là?

Vương Sở cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Đây là vợ tôi, Lạc Ảnh. Tố Tố, đây là bạn học của anh, Vương Sở.

Lạc Ảnh không thích nói chuyện với người lạ, chỉ gật gật đầu.

Cô gái vẫn đứng bên người Vương Sở cũng sợ ngây người, trong lòng cô thật sự chưa từng gặp qua cô gái xinh đẹp như Lạc Ảnh, Diệp Mặc này thoạt nhìn cũng rất bình thường, thậm chí không giống một kẻ có tiền, hắn như thế nào lại có được cô gái ưu tú như vậy? Vốn còn có một chút kiêu ngạo, ở trước mặt Lạc Ảnh liền bị nghiền nát.

-Đi thôi, Thi Tu đến Cửu Đường đã bao lâu rồi? -Tửu thành 613 ở phía trước là chi nhánh của Yến Kinh. Thi Tu chỉ bảo chúng tôi ở đó chờ y, y rất nhanh sẽ đến, tôi cũng không biết y lúc nào đến Cửu Đường.

Vương Sở chỉ chỉ một khách sạn xa hoa cách đó không xa.

-Vậy cùng đi nhé.

Diệp Mặc đối với Tửu Thành 613 của Yến Kinh không xa lạ gì, là nơi tụ tập khách sạn giải trí đứng số một số hai Yến Kinh. Hơn nữa Tửu Thành 613, ở các thành phố lớn trên cả nước đều có chi nhánh, cho nên Vương Sở vừa nói tửu thành 613 hắn đã biết rồi.

Vương Sở đi tới bên cạnh Diệp Mặc, nhỏ giọng nói:

- Hình như Thi Tu lần này gặp phải phiền toái không nhỏ đâu, chúng ta mặc dù có lòng trợ giúp y, nhưng đối phương lai lịch quá lớn, nói không chừng chỉ cần một cái đầu ngón tay là có thể diệt chúng ta. Nếu... ôi...

Diệp Mặc âm thầm lắc lắc đầu, hắn đương nhiên biết cách nghĩ Vương Sở, ý của Vương Sở là nếu hắn vẫn là người của Diệp gia thì tốt rồi. Vương Sở này, Diệp Mặc tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm tuy nhiên cũng nghe Thi Tu nói qua vài lần. Vương Sở tuy rằng cũng coi như là đầy nghĩa khí, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua lợi ích của bản thân đi giúp Thi Tu, lần này đáp ứng lời mời mà đến, nhất định là muốn giữ thể diện mà thôi.

Hơn nữa Diệp Mặc hoài nghi, Vương Sở tuy rằng quan hệ trong trường học với Thi Tu cũng không tệ lắm, nhưng sau khi tốt nghiệp, hẳn là không có liên hệ gì rồi, bọn họ liên hệ lại rất có thể là sau chuyện Thi Tu trở thành

Chủ tịch huyện.

Tửu Thành 613, phòng xa hoa nhất đương nhiên là 613, lấy năng lực của Thi Tu căn bản không có cách nào vào được 613, cho nên Thi Tu chọn phòng 616, đối diện với 613

Đây là kết quả mà bạn bè của y ở Cửu Đường giúp.

Lúc Vương Sở và Diệp Mặc đến 616, trừ một gã tinh anh ngồi dựa vào góc tường đưa mắt liếc Diệp Mặc một cái, hầu như tất cả mọi người đều nhìn về phía Lạc Ảnh. Thậm chí có hai người trong mắt còn toát ra ánh lửa nóng, đã đang nghĩ đến tâm tư của mình rồi, cô gái xinh đẹp như vậy xuất hiện ở nơi này, bọn họ đừng nói là nhìn, cho dù là nghe nói cũng chưa nghe nói qua.

Diệp Mặc vừa thấy trong lòng liền không vui, những người bạn này của Thi Tu rút cục là người như thế nào, Lạc Ảnh rõ ràng ở bên cạnh mình, hai vị kia còn dùng loại ánh mắt này nhìn cô ấy.

Trong phòng đã có sáu người rồi, thêm bốn người Diệp Mặc nữa là mười người rồi. Ngoại trừ Vương Sở ra, còn có hai người Diệp Mặc cũng quen biết, đều học ở đại học Ninh Hải, chỉ không cùng lớp thôi.

-Xin chào, tôi là Tiết Quốc Dương, là bạn bè thân thiết với Thi Tu. Xin hỏi anh là?

Một người đàn ông dáng người bậc trung đi tới, giơ tay nói với Diệp Mặc.

Tên Tiết Quốc Dương này Diệp Mặc đã nghe Thi Tu nói qua, là bạn bè thân thiết của Thi Tu. Cũng là bạn học cấp ba của Thi Tu, hơn nữa còn là người rất trượng nghĩa. Lúc Diệp Mặc ở Ninh Hải, không chỉ một lần nghe Thi Tu nhắc đến y. Hơn nữa, lúc Diệp Mặc vừa tiến vào, y chỉ liếc Lạc Ảnh có một cái, tuy trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh diễm nhưng y rất nhanh đã dời ánh mắt đi, là người đầu tiên đứng lên chào hỏi mình.

-Tôi là Diệp Mặc, bạn của Thi Tu.

Diệp Mặc vươn tay khẽ mỉm cười nói.

-A, anh chính là anh Mặc, tôi đã nhiều lần nghe thấy đại danh của anh.

Trong mắt Tiết Quốc Dương lộ ra niềm vui bất ngờ, là niềm vui bất ngờ phát ra từ nội tâm. Thi Tu đã nói với y, nếu Diệp Mặc đến đây, còn có thể giúp một chút, còn những người khác sẽ rất khó nói.

Diệp Mặc và y bắt tay nói:

- Thi Tu và tôi là bạn bè, anh là bạn của Thi Tu, vậy về sau anh gọi tôi là Diệp Mặc đi.

-Được, Diệp Mặc, tôi sẽ không khách khí nữa.

Tiết Quốc Dương rất cởi mở.

Bởi vì Tiết Quốc Dương coi trọng Diệp Mặc, những người còn lại trong phòng đều đứng lên chào hỏi Diệp Mặc. Lúc này Diệp Mặc mới hiểu, sáu người ở đây, trừ hai cô gái là đi theo bạn của bọn họ tới, ba người còn lại đều là bạn học hoặc đồng hương của Thi Tu.

Tiết Quốc Dương là một trưởng đồn công an của Hà Phong, ba người còn lại, hai người công tác ở Cửu Đường, một người mở một công ty ngoại thương ở Cửu Đường, tên là Mi Phương. Còn một người vóc dáng cao kều tên Lưu Á Hoa, công tác ở viện kiểm sát Cửu Đường, người lớn tuổi nhất đã hơn ba mươi tên là Bạch Hữu Hỉ, làm nghề gì y cũng không nói.

- Thi Tu hẹn chúng ta tới đây, tại sao y đến bây giờ còn chưa tới?

Lưu Á Hoa thấy người đến khá đủ, Thi Tu vẫn còn chưa đến, nói có chút không thoải mái.

-Ai biết, Tiết Quốc Dương kia, Thi Tu rốt cuộc có chuyện gì?

Bạch Hữu Hỉ cũng phụ họa nói.

Trong lòng Diệp Mặc lạnh lùng cười, hắn vừa nghe hai người nói, đã biết trông cậy vào người như thế ra tay giúp đỡ là tuyệt đối không nhờ vả được.

-Được rồi, tôi đành nói thật với mọi người.

Tiết Quốc Dương nhìn thoáng qua Diệp Mặc, dường như có chút lo lắng, ở đây chỉ có y biết năng lượng của Diệp Mặc là lớn nhất. Chỉ có điều lớn đến mức nào y cũng không rõ nữa.

- Thi Tu gần đây gặp một chút phiền toái, án di sản của Cửu Đường, ta nghĩ ở người Cửu Đường hẳn đều biết. Phương diện này liên lụy đến Bí thư Thành ủy của Hà Phong, Thi Tu có được vị trí Chủ tịch huyện, bí thư Xuân Sinh cũng dốc rất nhiều sức lực...

Tiết Quốc Dương còn chưa nói hết, đã bị Bạch Hữu Hỉ ngắt lời, - Quốc Dương, chúng tôi đều là một lũ tôm tép nhãi nhép, nào có năng lực tiếp xúc với loại cấp cao này? Thi Tu hẹn chúng ta tới đây giúp việc này, đây không phải là làm mất mặt sao?

-Bạch Hữu Hỉ, sao anh lại nói như thế? Lúc Thi Tu làm chủ tịch huyện giúp anh bao nhiêu? Anh vẫn là đồng hương của Thi Tu, bây giờ còn chưa bảo anh giúp cái gì anh đã kêu rồi, cũng quá bạc tình bạc nghĩa mà. Nếu anh không muốn giúp, anh đi đi, nơi này thêm anh cũng không nhiều, bớt đi anh cũng không ít.

Tiết Quốc Dương có chút tức giận, y đương nhiên biết Bạch Hữu Hỉ nói như vậy chắc chắn là vì biết tình trạng bí thư Xuân Sinh không tốt.

-Được rồi, được rồi, mọi người đừng cãi nhau nữa, mặc dù lời Hữu Hỉ nói có chút không xuôi tai nhưng cũng là sự thật. Đấu với đại nhân vật thế này, nhưng chỉ là chút việc nhỏ, ngược lại có thể làm được. Nếu không thì Quốc Dương anh nói kế hoạch ra đi, chúng ta xem mình có thể giúp được gì.

Mặc dù tôi kinh doanh không lớn, chuyện khác cũng không giúp được gì, tuy nhiên về tài chính cũng có thể hỗ trợ một chút.

Mi Phương thấy mọi người cãi nhau vội vàng cười ha hả, đứng lên nói.

Diệp Mặc thầm than, Thi Tu cũng là không có cách nào, ngoại trừ Tiết Quốc Dương là thật lòng muốn trợ giúp y ra, người còn lại vừa nhìn đã biết, toàn bộ là đi đánh xì dầu (*đánh đấm giả bộ cho có khí thế) mà thôi.

Lúc mọi người còn đang cãi nhau, cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, Thi Tu chật vật vọt vào, trên mặt còn in vài vết tay.

-Mọi người mau đi đi, tôi bị bọn xã hội đen truy sát, mau lên…

Thi Tu đang nói một nửa bỗng ngừng lại, y nhìn thấy Diệp Mặc.

-Diệp Mặc, sao anh lại đây?

Bỗng nhiên y có cảm giác trong lòng bình an, sở dĩ gọi vài người bạn đến hỗ trợ cũng chỉ là do không có cách xử lí mà thôi, mục đích của y vốn chỉ tìm những người bạn này đến để điều tra một việc, căn bản cũng không muốn thông qua những người bạn này cứu Lý Xuân Sinh.

Diệp Mặc đi qua, vỗ vỗ vai Thi Tu, nói:

- Đừng nóng vội, có chuyện gì từ từ nói, trời không sập xuống đâu.

-Xin lỗi, mỗi lần đều làm phiền anh, khiến anh lo lắng.

Thi Tu ảm đạm nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, - Đừng nói như vậy, chúng ta là bạn bè, về sau tôi có việc, anh cũng có thể giúp tôi.

Mắt Thi Tu có chút nóng lên, y vốn gọi mười mấy người bạn đến, nhưng chỉ có vài người tới, mà Diệp Mặc luôn xuất hiện vào lúc y khó khăn nhất. Nếu như Diệp Mặc có chuyện, tuy rằng y muốn giúp, nhưng nhất định không

giúp nổi. Diệp Mặc nói như vậy, chỉ muốn y yên tâm hơn thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 609

Mày Dám Nổ Súng

Có chuyện gì thế? Thi Tu.

Bạch Hữu Hỉ nghe nói bọn xã hội đen truy sát Thi Tu, vội hoảng hốt đứng lên. Nói xong, hình như hiểu ra gì, Bạch Hữu Hỉ dứt khoát không đợi Thi Tu trả lời, liền lôi một cô gái đến nói:

-Đúng rồi, chúng tôi có chút việc, đi trước đây.

Chỉ là Bạch Hữu Hỉ vừa đi đến cửa đã bị đá trở lại, đồng thời từ cửa truyền đến giọng nói mỉa mai:

-Đã đến rồi thì đừng nghĩ đi, đại ca tao bảo chúng mày ở đây đợi, anh ấy sắp đến rồi.

-Không liên quan đến tôi...

Bạch Hữu Hỉ muốn giải thích, nhưng không có người để ý đến y.

-Diệp Mặc, cô ấy là...

Thi Tu phản ứng trở lại, không quan tâm đến Bạch Hữu Hỉ, anh ta biết Bạch Hữu Hỉ là hạng người nào, chỉ là thực sự anh ta không tìm được người giúp, Bạch Hữu Hỉ có tí khôn vặt, hơn nữa y là người nợ anh ta nên anh ta mới gọi đến.

Người Thi Tu hỏi là Lạc Ảnh, lúc này anh ta đã nhìn thấy Lạc Ảnh bên cạnh Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, kéo tay Lạc Ảnh nói:

-Đây là vợ của tôi, Lạc Ảnh, Tố Tố, đây là Thi Tu, bạn học trước kia của anh, cũng là bằng hữu.

-Là chị dâu, chào chị, xin lỗi chị, lần này em lại lôi anh Diệp Mặc vào rồi.

Thi Tu bỗng giật mình, ngoài Diệp Mặc ra, còn có ai xứng với một người đẹp như Lạc Ảnh.

-Chào anh.

Lạc Ảnh mỉm cười, mắt cô đều hướng về Diệp Mặc. Vì Diệp Mặc nói Thi Tu là bạn của hắn, cô mới đáp một câu. Nếu không cô không muốn cùng những người này nói chuyện, không phải tính cô cao ngạo, mà là vì cô vốn không thích nói chuyện với người lạ.

Diệp Mặc không để ý đến hai người ở cửa, bảo Vương Sở đóng cửa rồi mới khoát tay nói:

-Đều ngồi xuống hết đi, Thi Tu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, anh nói xem.

Thi Tu thở dài, lúc này mới lên tiếng:

-Vụ án ở thành phố Cửu Đường sau đó anh Lý đã nói với em, em mới biết là bạn của anh, anh Xuân Sinh tiếp vụ án này, cũng là anh chào hỏi. Nhị thẩm xong lẽ ra không có chuyện gì, nhưng vì Hằng thiếu gia đến nên xảy ra chuyện lớn.

-Hằng thiếu gia? Hắn là ai?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi.

Thi Tu lắc đầu nói:

-Không ai biết hắn tên gì, Xuân Sinh chỉ nói hắn là người của Đới gia, hình như tên là Đới Hằng. Năng lượng của hắn rất lớn, đạt đến tầng của hắn,

lanh đạo một phương như anh Xuân Sinh chẳng đáng là gì. Thực ra anh Xuân Sinh không có cơ hội nói chuyện với loại người như hắn, càng không kết oán gì với hắn.

Vì chuyện này nói với người khác không có lợi ích gì, ngay cả lợi hại như Lý Xuân Sinh cũng không đủ tư cách kết oán với Hằng thiếu gia, những người bạn còn lại của Thi Tu càng không cần nói đến, nói rồi đối với bọn chỉ có chuyện xấu, không có tốt đẹp gì, nên Thi Tu trước kia ngay cả Tiết Quốc Dương cũng không nói chuyện này.

Diệp Mặc từng nghe nói đến Đới gia này, hình như lần trước hắn nghe Thi Tu nói qua, Thi Tu nghe chỗ cô bạn gái. Từ khi Tống gia và Kiều gia ở Yên Kinh thất thế, Đới gia và Khâu gia trỗi dậy, tên Đới Hằng này là người của Đới gia ư? Nhưng dù là người của Đới gia, Lý gia cũng sẽ không sợ, tại sao đã động đến Lý Xuân Sinh rồi, Lý gia vẫn chưa có động tĩnh? Lý Xuân Sinh coi như là người của Lý gia, lúc trước Lý Thu Dương đã có lòng bỏ thời gian đi lôi kéo.

Bây giờ Tiết Quốc Dương nghe Thi Tu nói như vậy, liền hỏi một cách kỳ lạ:

-Ngay cả anh Lý cũng không đủ tư cách kết oán với loại người này, hắn vì sao lại nhúng tay vào vụ án nhỏ này chứ? -Đây vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là cái chết của Dịch Cửu Hà có liên quan đến anh Xuân Sinh đã nhanh chóng truyền ra ngoài, nói một bí thư của thành phố Hà Phong như anh ấy lại vì vụ án này mà chạy đến Cửu Đường. Họ còn nói vì anh Xuân Sinh dang díu với vợ của Dịch Cửu Hà, hại Dịch Cửu Hà, hơn nữa còn quay phim gì đó. Dù anh Xuân Sinh biết những chuyện này rất oan uổng, anh đành bất lực không làm được gì.

Thi Tu buồn bã nói.

Diệp Mặc cau mày nghĩ đến, dù là vì người phụ nữ đó muốn lấy lòng cha vợ, nhiều nhất cũng chỉ giúp Dịch Trú đánh thắng vụ kiện mà thôi, sẽ không đi thách thức mấy ông lớn trong quan trường. Lai lịch của Đới Hằng

có to đến đâu cũng không thể vô duyên vô cớ hàm oan một quan to gần cấp tỉnh. Diệp Mặc cảm thấy ở giữa có vấn đề, hoặc có thể nói vẻ đẹp của cô Dịch Lan đó được như Trần Viên Viên ư?

Thi Tu không để ý đến sắc mặt của Diệp Mặc, tiếp tục nói:

-Nguyên nhân sau này anh Xuân Sinh lên chức ở Hà Phong cũng đồn ghê lắm, người ta nói anh ấy vì chia của không đều với Viễn gia, mà còn cắn lại Viễn gia. Nếu không thì anh ấy sao có thể nắm được chứng cứ đầy đủ như thế của Viễn gia. Còn nữa, chính là chuyện Viễn Trí Dung của ngành dược Viễn Bắc bỏ trốn bằng máy bay trực thăng, Lý Xuân Sinh rõ ràng có thể gọi người đi chặn lại, nhưng anh ấy lại một mực để nó đi, là vì anh ấy không dám cho người đi bắt Viễn Trí Dung về đối chứng.

Diệp Mặc nghe Thi Tu nói đến đây, hắn dần hiểu ra, chuyện này quả không hề đơn giản. Cấp trên thả Viễn Trí Dung đi rõ ràng là bí thư Thành ủy trước kia, vì ông ấy sau khi nhận một cuộc điện thoại liền dừng ngay đuổi bắt Viễn Trí Dung, bây giờ lại đem cái bô cứt đổ xuống đầu Lý Xuân Sinh. Quan có hai cái miệng, quả nhiên nói sao chẳng được. Lý Xuân Sinh đen đủi, vậy Thi Tu sao trốn được?

Thi Tu tiếp lời nói:

-Trước hôm anh Xuân Sinh bị giải đi có nhờ người đưa cho em một tờ giấy, bảo em đi ngay. Em liền biết không xong rồi, ngay tối đó mang theo Tiểu Vân bỏ trốn sang Tây Đồng. Em biết ý của anh Xuân Sinh, anh ấy muốn em đi tìm anh.

-Người của Lý gia đâu? Lý Thu Dương không nói gì à?

Trong lòng Diệp Mặc không hiểu lắm, bề ngoài chuyện này là vụ án di chúc của Cửu Đường, thực ra lại liên quan đến vụ án tập đoàn Viễn thị trước kia, còn có tổ chức bí mật kia.

Lý gia được coi là gia tộc đứng đầu ở Hoa Hạ, hơn nữa thực lực hùng

hậu. Khả năng làm việc cuả Lý Thu Dương rất được, đã được Lý gia chú trọng bồi dưỡng, tuy không phải là con cháu có quyền lực nhất ở Lý gia, nhưng trong con cháu của Lý gia hoàn toàn có thể đứng vào tốp ba.

Có Lý Thu Dương ra mặt giúp Lý Xuân Sinh, Lý Xuân Sinh sao có thể bị người của Đới gia sờ đến? Chuyện của Lý Xuân Sinh vẫn đứng trên lập trường chính nghĩa.

Thi Tu thở dài nói:

-Nghe nói Lý Thu Dương xảy ra chuyện rồi, còn về chuyện gì, em cũng không biết. Tuy em không biết Lý gia như thế nào, nhưng hình như Lý gia bây giờ không phải là gia tộc đứng đầu Hoa Hạ nữa rồi. Đới gia và Khâu gia liên kết lại đối phó Lý gia, hơn nữa còn nhận được sự ủng hộ của đa số người ở Yến Kinh, Lý gia bây giờ bị công kích nặng nề.

Diệp Mặc không có hứng thú với chuyện này, nhưng con người Lý Xuân Sinh không tệ, hơn nữa anh ta giúp mình mà xảy ra chuyện nên chuyện này hắn phải làm cho ra lẽ.

-Bây giờ Lý Xuân Sinh sao rồi? Còn vụ án của tập đoàn Cửu Hà nữa? Sao cậu lại bị xã hội đen truy sát?

Diệp Mặc hỏi.

-Vẫn chưa liên lạc được với anh Xuân Sinh, mục đích em đến Cửu Đường là để thu thập chứng cứ anh Xuân Sinh bị oan, nhưng một mình em thì không được, liền tìm thêm mấy người bạn giúp. Vì người cần tìm nhiều, em hết tiền nên đi mượn, kết quả là bọn người đó hôm trước mới đưa em tiền, hôm nay đã bắt em trả mười lần tiền lãi. Em không có, kết quả là bị truy sát. Lỗ Linh hẳn là bị giam rồi, còn về anh Xuân Sinh nói nhờ em chăm sóc Dịch Nghiên và Dịch Tiểu Điệp, em không tìm thấy.

Thi Tu nói một lèo xong, thở phào nhẹ nhõm.

Không có Diệp Mặc, một mình cậu ta khổ như đi giữa sa mạc, không

cần nói đến bảo vệc Dịch Nghiên và Dịch Tiểu Điệp, ngay cả bản thân mình cậu ta cũng không giữ được.

-Thi Tu, anh tìm xã hội đen vay nặng lãi à?

Lưu Á Hoa vốn giận Thi Tu vì đến muộn bỗng hỏi.

Thi Tu gật đầu:

-Đúng vậy, là công ty của anh.

Mặt Lưu Á Hoa biến sắc, lập tức nói:

-Thi Tu, chúng tôi bị anh hại thê thảm rồi, xã hội đen hoành hành cả Cửu Đường này. Những người mượn tiền của hắn không ai là không bị trầy da tróc thịt, ngay cả Viện trưởng Viện kiểm sát chúng tôi cũng không dám đối đầu với hắn. Ngay cả ở Hà Phong này, thế giới ngầm cũng đều gọi hắn một tiếng đại ca, anh sao lại tìm hắn mượn tiền, ôi…

-Câm mồm, Lưu Á Hoa anh và Bạch Hữu Hỉ đều cùng một giuộc, Thi Tu tìm các anh giúp, không giúp lại còn nói nhảm nhiều như thế.

Tiết Quốc Dương tức giận nói.

-Việc mượn tiền hẳn có người rắp tâm lợi dụng, bọn họ lợi dụng Hắc Đầu đối phó tôi, lúc tôi mượn tiền, Hắc Đầu hình như không biết chuyện này.

Thi Tu khoát tay với Tiết Quốc Dương nói.

"Ầm" một tiếng, cửa phòng bị phá, một gã da đen giống như người châu Phi với cái đầu cắt kiểu hoa văn phì phèo điếu thuốc lá bước vào, sau lưng có hai thằng đệ tử.

-Thi Tu, mày khỏe đấy, bố mày đích thân đến đây tính sổ với mày, ôi…

Gã da đen có cái đầu hoa văn dừng nói, y nhìn thấy Lạc Ảnh ngồi bên

cạnh Diệp Mặc.

-Bố mày muốn chết rồi, mẹ mày lại có gái xinh thế này, ha ha ha…

Gã đầu có hoa văn bỗng nhiên cười lớn.

Cười xong, gã này liền bước ngay đến chỗ Lạc Ảnh.

Tất cả mọi người đều nhìn Lạc Ảnh, trong lòng đều lo lắng cho cô. Thi Tu thì lại rất bình tĩnh, anh ta từng thấy thân thủ của Diệp Mặc, anh ta biết gã đầu đen có hoa văn này chắc chắn không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Gã đầu đen có hoa văn chưa đi tới trước mặt Lạc Ảnh, trừng trừng hai con mắt xanh đưa tay ra. Miệng không ngớt lẩm bẩm:

-Đẹp, đẹp, đẹp quá…

Đúng là không kiêng nể ai, người khác trong mắt gã đều là không khí.

Diệp Mặc hừ một tiếng lạnh lùng, ngẩng đầu lên tiếng, giơ chân đá vào ngực gã đầu hoa văn.

Gã đầu hoa văn bị đá nhào, hộc cả máu mồm, rồi đập vào bức tường phía cửa phòng.

-Mày… mày… giết cho tao…

Miệng gã da đen đầu có hoa văn nhổ ra hai cục máu.

Gã cảm thấy người nóng như lửa, thậm chí cảm thấy như nội tạng bị vỡ hết, tức giận làm y chỉ muốn giết Diệp Mặc ngay lập tức. Chỉ là lời nói sau của gã là nói không ra hay là không dám nói, vì trong tay của Diệp Mặc có khẩu súng đáng chĩa vào gã.

Đàn em sau lưng y nhìn thấy khẩu súng trong tay Diệp Mặc đều dừng lại, gã đầu hoa văn nhìn khẩu súng của Diệp Mặc như thể không dám tin. Nhưng rất nhanh gã đã phản ứng trở lại, nhe răng cười đểu:

-Mày dám nổ súng…

Chỉ là lời của gã còn chưa dứt, súng trong tay Diệp Mặc đã vang lên, chính giữa trán gã đầu hoa văn tuôn bao nhiêu là máu, mặt gã vẫn còn giữ vẻ không dám tin.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 610

Đưa Mình Đến Cửa

Trong khoảnh khắc Diệp Mặc nổ súng, ngoài Diệp Mặc và Lạc Ảnh, tất cả mọi người đều ngây ra. Diệp Mặc có súng, mọi người có thể hiểu, Diệp Mặc lấy súng ra dọa người khác, mọi người cũng có thể hiểu. Nhưng trực tiếp nổ súng như thế, hơn nữa còn thực sự giết người. Điều này khiến cho tất cả mọi người phản ứng trở lại đều cho rằng Diệp Mặc điên rồi, hoặc có thể nói là hắn xong rồi.

-Mẹ mày dám nổ súng giết người, bố mày sẽ giết sạch cả nhà mày, giết...

Người đàn ông hung hãn ở bên cạnh gã đen kia là người đầu tiên phản ứng trở lại, y là tâm phúc của gã, nhìn thấy đại ca bị giết, y đâm lo lắng. Việc chưa nghĩ kỹ đã rút dao phay ra, hai mắt trợn trắng đầy sát khí.

Nhưng y chưa nói xong, súng trong tay Diệp Mặc một lần nữa vang lên, ấn đường y phun máu.

Diệp Mặc cười một cách lạnh lùng, hắn vừa nhìn thấy tên này thì đã biết dưới tay hắn tuyệt đối không phải một mạng. Nhưng hắn cũng khâm phục bọn đàn em liều mạng này, mình đã nổ súng giết người rồi, lại còn kêu ầm ĩ.

Diệp Mặc giết liền một lúc hai người liếc nhìn đám đàn em mười người còn lại mà đại ca chúng dẫn đến, giọng thản nhiên nói:

-Còn ai muốn nói nữa? Muốn nói thì nhanh lên, tôi vẫn còn mấy viên đạn.

Đạn Diệp Mặc nói là có thật, từ sau khi Hàn Tại Tân đưa cho hắn khẩu súng này, hắn chưa từng dùng, không ngờ hôm nay lại có tác dụng.

Giết bọn này, Diệp Mặc vốn không cần dùng đến súng. Sở dĩ hắn dùng súng là vì hắn sợ phiền phức, trước mặt nhiều người thế này, hắn không thể dùng hỏa cầu giêt hết bọn này, dùng súng giết người dễ giải thích hơn những cách khác. Mà hắn có giấy phép sử dụng súng giết người, giết bọn này không có chút áp lực gì. Hơn nữa, dù hắn không có giấy giết người, thì hắn giết bọn này cũng không có chút áp lực.

Chỉ là hắn không muốn tàn sát ở đây, cho nên giết khỉ dọa gà, tin rằng đám người này nhìn thấy hắn không chút do dự nổ súng, chắc chắn không dám lải nhải nữa.

Đương nhiên, chủ yếu là Diệp Mặc muốn chuyện này to lên, đã không nể mặt Diệp Mặc này thì đừng trách hắn không khách khí. Lý Xuân Sinh giúp hắn, hơn nữa cùng ngày hôm đó hắn còn xuất hiện ở Cửu Đường, hắn không tin những kẻ đối đầu với Lý Xuân Sinh, thậm chí những kẻ đã giam giữ Lỗ Linh không biết hắn là Diệp Mặc. Dù không biết, cũng có thể điều tra ra.

Nếu những kẻ này biết hắn là Diệp Mặc mà còn dám động thủ cũng đáng chết. Diệp Mặc tin chuyện hắn ở Lạc Nguyệt, đám người nổi tiếng ở Hoa Hạ cũng có biết, ít nhất Hàn Tại Tân biết. Người khác không dám khẳng định Diệp Mặc hắn là người phụ trách ở Lạc Nguyệt cũng sẽ biết đến Diệp Mặc và dược phẩm Lạc Nguyệt có quan hệ với nhau.

Diệp Mặc có tiếng tăm như thế này, người khác vẫn không để hắn vào mắt, trực tiếp nhúng tay vào vụ án hắn đã nhúng tay vào, đây đã không chỉ là cạnh tranh quyền lực rồi.

Nói nghiêm trọng một chút, thậm chí điều này có thể dẫn đến tranh cãi quốc tế. Diệp Mặc tin rằng, dù Đới gia và Khâu gia có lớn mạnh đến đâu, cũng không thể không hiểu điểm này. Khâu gia không dám đối đầu với Diệp Mặc, rõ ràng là họ biết năng lượng của Diệp Mặc.

Vì Diệp Mặc cứng rắn nổ súng, đám đàn em gã đại canh da đen dẫn đến không có một kẻ nào dám lên tiếng, thậm chí đều sợ hãi trốn ở một bên. Bọn

họ không sợ chém đao giết người, thậm chí không sợ máu tươi, cảnh bọn họ cầm dao phay đánh nhau, ẩu đả quá đỗi bình thường, nhưng lấy súng ra thì không hề bình thường chút nào, loại người cầm súng giết người không kiêng nể gì ai như Diệp Mặc, khiến bọn họ bị đả kích mạnh mẽ.

Mấy người bạn Thi Tu gọi đến nhìn chằm chằm Diệp Mặc như thể không dám tin. Đám đàn em của gã đại ca kia sợ hãi muốn bỏ đi, bọn chúng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh bình tĩnh dùng súng giết người như thế này.

Diệp Mặc hừ một tiếng.

-Tao cho mày đi à?

Tên đàn em sợ run cả người, dừng lại, bầu không khí lại chìm vào yên lặng.

" Bốp, bốp…" mấy tiếng vang lên.

Dường như tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên hướng về chỗ có tiếng vỗ tay, một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi đang đứng ở cửa vỗ tay. Có lẽ ngoài Diệp Mặc, không có ai biết phòng đối diện mở ra từ lúc nào.

-Tuyệt vời, thực sự rất tuyệt vời. Giống như chơi khỉ vậy, nổ hai phát súng, không ai dám đánh rắm nữa, lâu rồi tôi chưa thấy ai lợi hại như vậy…

Vỗ tay xong, người đàn ông môi mỏng khoảng ba mươi tuổi kia cười như không cười nói.

Trước mặt y có hai thanh niên to cao hơn mét chín, hai người này bảo vệ bên trái và bên phải người đàn ông. Bên hông hai người này đều có một khẩu súng lục, chỉ là súng của bọn họ vừa nhìn đã biết xịn gấp mấy lần súng của Diệp Mặc.

Khi Diệp Mặc đến không hề để ý, chỉ là lúc cửa phòng đối diện mở hắn mới phát hiện ra phòng đối diện có hai cửa. Chính là sau cửa còn có một chỗ gác nữa. Hai gã to cao đứng ở chỗ gác, sau chỗ gác có một cái cửa.

Tu vi Hoàng cấp trung kỳ? Diệp Mặc vừa nhìn đã biết tu vi của người đàn ông này, tu vi của y cao hơn gã đứng ở chỗ gác một chút. Hai gã kia cao nhất cũng chỉ đạt Hoàng cấp sơ kỳ mà thôi. Một kẻ Hoàng cấp trung kỳ mà lại dám đối đầu với hắn? Hơn nữa ba mươi tuổi rồi mà mới đạt Hoàng cấp trung kỳ, nói thật là tư chất cũng không đáng.

Điều cuốn hút Diệp Mặc không phải là tu vi của y, mà là hai người phía sau y. Hai người một nam, một nữ, trong đó dáng người đàn ông không cao, khoảng trên dưới năm mươi tuổi lại là tu vi Địa cấp đỉnh cao. Nhìn nội khí phừng phừng của ông ta, không hề thấp hơn Tăng Chấn Hiệp mà Diệp Mặc quen lúc trước.

Điều hấp dẫn Diệp Mặc nhất chính là cô gái, xem ra cô chỉ hơn hai mươi tuổi, nhan sắc kiều diễm kia khiến Diệp Mặc hơi giật mình. Lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô dường như thuần khiết vô cùng, dáng vẻ mềm yếu và đôi mắt trong hiền ngây thơ, dường như có thể khiến người khác trao cả thân mình cho cô, rồi che chở cho cô.

Chỉ là ánh mắt thứ hai nhìn cô, lại dường như có thể thấy trong mắt cô sự quyến rũ mộng mị. Cô đứng không cử động, lại có thể khiến người khác cảm giác như cả người cô đang uyển chuyển, thậm chí có thể khiến người ta điên cuồng rên rỉ, mà vẻ đẹp uyển chuyển đầy sức mê hoặc kia có thể làm cho bất cứ người đàn ông nào miệng đắng lưỡi khô.

Diệp Mặc thầm hừ lạnh một tiếng, cô gái quyến rũ kia, tuy không dám khẳng định cô ta là do sau khi tu luyện hay do trời sinh mà có, nhưng vẻ đẹp ấy rất kỳ lạ. Có thể nói nhìn bề ngoài, cô thậm chí ăn đứt Tô Tĩnh Văn. Nhưng trong mắt Diệp Mặc, cô gái này ngay cả Hứa Vi đã từng ở với hắn cũng không bằng.

Trong giới tu chân, tu luyện qua Mị công, con gái đẹp hơn cô Diệp Mặc cũng đã từng gặp, sao để loại con gái này lọt vào mắt.

Tuy Diệp Mặc không để cô gái vô cùng quyến rũ kia vào mắt, nhưng mọi ánh nhìn của đám người Thi Tu đều hận không hể nuốt chửng cô gái

xinh đẹp kia.

-Anh thật lợi hại, không kiêng nể gì ai nổ súng giết người, còn giết một lúc hai người. Lần đầu tiên tôi gặp một người lợi hại như anh. Ngay cả tôi giết người cũng phải tìm một nơi vắng vẻ, anh còn lợi hại hơn cả tôi, sớm biết thế này, tôi nên để anh ở phòng này. Ồ, chắc anh không biết ý nghĩa thật sự của phòng 613 ở Tửu Thành 613 đâu nhỉ, để thiếu gia đến nói cho anh biết vậy, chính là Tửu Thành, căn phòng dành cho loại gan lỳ. Anh nói xem anh gan lỳ trâu bò thế có phải nên ở phòng 613 không?

Tên đàn ông 30 tuổi kia lạnh lùng nói, chỉ có điều trong mắt của y lộ ra sự khinh thường đối với Diệp Mặc -Ồ, chỗ đó cho loại người như anh ở cũng hợp.

Diệp Mặc bình thản nói, đi đến bên cạnh Lạc Ảnh ngồi xuống, trong lòng có chút buồn bực, không ngờ đến cái tên Tửu Thành là thế. Nhưng bất luận cái tên đối diện kia thực sự kiêu ngạo như thế, hay là giả vờ, hắn cũng sẽ không để tâm tới.

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi không phải ngu, Diệp Mặc chửi xéo y, y đã nghe ra.

Liền lập tức sai người động thủ với Diệp Mặc, nhưng tay y vẫn còn chưa giơ lên thì đã há hốc mồm dừng lại.

Mắt y nhìn chằm chằm Lạc Ảnh, biểu hiện không hề kém Hắc Đầu, nếu nói người con gái bên cạnh y dựa vào thân thể và sự quyến rũ mới có thể thấy rõ sắc đẹp, thì người con gái ngồi trong phòng đối diện không có từ ngữ nào có thể diễn tả được vẻ thần tiên ấy.

Nhìn thấy cô gái ngồi đối diện, y phát hiện ra mình trước nay đều cho rằng tuyệt thế giai nhân trong thiên hạ dường như chỉ là sự chế nhạo.

-Cô gái kia, tôi muốn có.

Người đàn ông định thần trở lại, mắt sáng lên chỉ Lạc Ảnh nói.

Diệp Mặc cười nhạt, giật giật khẩu súng trong tay.

-Ha ha, anh không cần phải đụng vào khẩu súng, loại súng của anh, tôi để cho anh dùng hết số đạn trong nòng súng kia, anh cũng không thể động vào được một cọng lộng của tôi đâu.

Người đàn ông ha ha cười, khoát tay một lần nữa. Theo y, súng của Diệp Mặc không chỉ không có cách nào uy hiếp được y, đồng thời cũng không thể nào uy hiếp được hai vệ sĩ của y.

Hai vệ sỹ ngay cả súng cũng không lấy ra, xông đến chỗ Diệp Mặc. Trong mắt bọn họ, tên thanh niên cầm mấy khẩu súng như Diệp Mặc không lợi hại bao nhiêu so với con kiến.

Tuy hai vệ sĩ của y chỉ là tu vi Hoàng cấp sơ kỳ nhưng cả ngày bọn họ đều luyện làm thế nào để tránh đạn, mà loại súng đời 64 trong tay Diệp Mặc, y vốn không coi ra gì, tốc độ của loại súng này ngay cả súng đời 54 cũng không bằng. Huống hồ bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa giơ súng lên, trong lúc Diệp Mặc giơ được súng lên thì hai vệ sĩ đã có thể bắt Diệp Mặc mấy lần rồi.

Hàn Tại Tân tuy đưa cho Diệp Mặc khẩu súng này, nhưng không phải để Diệp Mặc dùng súng phòng thân, ông ấy cũng biết bản lĩnh của Diệp Mặc không cần đến súng. Ông đưa cho Diệp Mặc chỉ là tượng trưng mà thôi, chỉ là thể hiện quyền lực.

"Pằng, pằng…" hai tiếng súng vang lên, hai tên vệ sĩ đi lên muốn quặn tay Diệp Mặc liền bị Diệp Mặc bắn trúng ấn đường, ngã xuống.

Người đàn ông kia ngây người quay sang nhìn hai vệ sĩ đã ngã xuống, thậm chí còn không dám tin hai vệ sĩ của y đã bị loại súng này xử lý, lại còn bị đánh chuẩn như thế.

Trong chớp mắt người đàn ông kia phản ứng trở lại, vẻ ngạo mạn trên mặt đã biến mất, y ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Diệp Mặc, không nói gì. Cùng lúc đó, cao thủ Địa cấp đỉnh cao khoảng năm mươi tuổi phía sau y

đứng trước mặt y.

-Có thể dùng súng đời 64 giết vệ sĩ của Hằng thiếu gia, anh thật là không đơn giản, Khổng Lại Vũ tôi vẫn chưa được thỉnh giáo…

Cao thủ Địa cấp đỉnh caokhoảng năm mươi tuổi ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ, thì ra người này là Đới Hằng, là Hằng thiếu gia mà Thi Tu đã nói đến. Nói như thế, cô gái bên cạnh y kia chính là con gái của Dịch Trú, Dịch Lan rồi, quả nhiên có thần thái. Không ngờ mình chưa đi tìm bọn họ, Hằng thiếu gia này đã tự tìm đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 611

Đoán Biết Được

Diệp Mặc bỗng cảm thấy những lời này của Khổng Lại Vũ dường như đang ngầm chứa thông tin gì đó ở bên trong mà nhất thời hắn vẫn chưa hiểu được.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Khổng Lại Vũ đột nhiên bổ sung thêm một câu:

-Nếu tôi không đoán sai thì anh bạn đây họ Diệp đúng không? Người đằng sau anh kia chắc là Chủ tịch huyện từ Hà Phong tới đây rồi. Nếu anh không ngại thì tôi sẽ gọi anh là Diệp thiếu gia được chứ?

Ngữ khí của Khổng Lại Vũ rất bình thản, xem ra gã không cảm thấy kì lạ chút nào khi gặp Diệp Mặc lần này. Thậm chí không đợi cho Diệp Mặc kịp phản ứng, gã đã gọi hắn là Diệp thiếu gia. Mà gã làm ra vẻ không quen biết gì với hai gã bảo vệ ban nãy bị Diệp Mặc giết chết kia, đến một biểu hiện dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt cũng không biểu lộ ra ngoài.

Chỉ có trong lòng gã biết rằng, nếu đối phương đúng là Diệp Mặc thì gã không phải là đối thủ của hắn. Gã không thể tưởng tượng được rằng sẽ gặp Diệp Mặc ở đây.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra ý tứ trong câu nói đầu tiên của Khổng Lại Vũ. Thường thì những người tu luyện Cổ Võ đều xem nhẹ việc nghiên cứu các loại vũ khí, mà Khổng Lại Vũ này đã tu luyện tới Địa cấp đỉnh cao rồi, ắt hẳn gã từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện rồi. Nhưng gã lại biết được cả khẩu súng lục 64, điều này quả là không bình thường.

Từ những lời mà Khổng Lại Vũ nói, Diệp Mặc nhận thấy gã không hề có ý muốn hỏi ý kiến mình. Diệp Mặc hiểu rằng cách nghĩ ban đầu của mình có chút vấn đề, Khổng Lại Vũ có lẽ không phải là một tên tay sai của Đới Hằng, hoặc chí ít thì địa vị của gã cũng không hề kém hơn Đới Hằng.

Diệp Mặc không thèm để ý tới Khổng Lại Vũ mà quay sang Đới Hằng, nói:

-Vụ án của tập đoàn Cửu Hà là do mày giở trò đúng không? Vụ Lý Xuân Sinh cũng là do mày giở trò, phải chứ?

-Ha ha.

Đới Hằng cười lớn, nhưng rất nhanh sau đó, y lập tức thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn Diệp Mặc, nói:

-Hoá ra mày chính là Diệp Mặc. Người nhà họ Khâu sợ mày, người nhà họ Tống cũng sợ mày, còn Đới Hằng tao thì không. Diệp Mặc mày là cái thá gì, tao biết mày ở Dược phẩm Lạc Nguyệt có chút quyền lực, nhưng cho dù mày gọi Hư Nguyệt Hoa tới thì đã sao? Mày nói đúng, những chuyện đó là do tao làm cả đấy, thì đã sao nào? Mày làm gì được tao?

Diệp Mặc thoáng chút ngạc nhiên nhưng rồi rất nhanh hiểu ra vấn đề. Những kẻ biết hắn là chủ nhân đích thực của Dược phẩm Lạc Nguyệt tuyệt đối không nhiều, Lạc Nguyệt trước giờ đều do đám người Hư Nguyệt Hoa và Úc Diệu Đồng, còn có cả Tàng Gia Nghiêm đứng ra quyết định mọi việc. Hơn nữa Hư Nguyệt Hoa vẫn là thành chủ cơ mà. Diệp Mặc trên cơ bản không phải quản lí bất cứ việc gì, thậm chí đến việc xây dựng hắn cũng chỉ đứng sau đưa ra vài ý kiến góp ý mà thôi.

Đới Hằng coi hắn là một người đứng đầu của Dược phẩm Lạc Nguyệt cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, điều này nói rõ cho tới nay Hàn Tại Tân vẫn không đem tất cả mọi chuyện của hắn tiết lộ ra ngoài.

Diệp Mặc cho rằng Hàn Tại Tân nhất định là đã biết rõ được lai lịch của

hắn. Nếu Đới Hàng mà không biết Diệp Mặc chính là chủ nhân đích thực của Lạc Nguyệt Thành thì chắc chắn là người nhà họ Đới cũng không biết.

Diệp Mặc quay quay cây súng lục trên tay, thản nhiên nói: Đới Hằng liếc nhanh sang Khổng Lại Vũ. Diệp Mặc biết ý của y là muốn Khổng Lại Vũ có sự đề phòng trước. Khổng Lại Vũ khẽ gật đầu không để lộ chút dấu vết nào, trong lòng thầm cười lạnh. Đới Hằng này đúng là muốn tìm đến chỗ chết rồi nên mới bắt gã ngăn Diệp Mặc, mặc dù y cũng rất muốn đánh nhau với Diệp Mặc nhưng vẫn không dám mạo hiểm. Y phải đợi cho đến khi An Ân Đức tới, sự sống chết của Đới Hằng chả có liên quan gì đến gã cả.

Đới Hằng thấy Khổng Lại Vũ gật đầu thì lại bình tâm hơn. Không chút hoảng hốt, gã cất giọng uể oải nói:

-Mày rất thông minh, biết được ba người Lỗ Linh là do tao bắt đi. Tiếc là, nói cho mày tin này, chuyện của Lý Xuân Sinh là do gã tự lao đầu vào chỗ chết mà thôi. Lần này cho dù gã không tới Cửu Đường thì đã sao? Còn mày...

"Pằng! Pằng!..." Hai tiếng súng lại vang lên, hai đầu gối của Đới Hằng phụt ra hai tia máu khiến y phải quỳ rạp xuống đất.

Y hoảng hốt nhìn hai đầu gối đã bị bắn nát của mình, thậm chí quên cả đau. Nhưng rất nhanh, y đã có phản ứng trở lại, quay sang nhìn Khổng Lại Vũ bằng ánh mắt uất hận. Y không tin rằng Khổng Lại Vũ không cản được hai đường đạn đó. Hai đường đạn ấy đối với gã đơn giản chỉ như món đồ chơi, vậy thì tại sao gã lại không cứu mình?

Đới Hằng thấy Khổng Lại Vũ cũng đang kinh hãi không kém gì mình, mặt gã tái nhợt đi, hoàn toàn không thể lí giải nổi vì sao Diệp Mặc dùng súng lục 64 mà lại có thể bắn nhanh như vậy, nhanh hơn tới mấy lần so với bình thường. Nhưng đó không phải là điều khiến cho gã hoảng sợ nhất, mà khiến cho gã kinh sợ chính là lúc Diệp Mặc nổ súng, bản thân gã cũng bị một loại sát khí khống chế mà dường như gã chỉ cần khẽ nhúc nhích một cái thì lập tức sẽ tiêu đời.

Vốn cho rằng mình mặc dù không địch nổi Diệp Mặc nhưng khoảng cách cũng không phải là quá xa, bây giờ gã mới biết rằng, khoảng cách ấy quá ư xa vời, vốn dĩ gãcòn định nếu Diệp Mặc bắn Đới Hằng thì gã sẽ ra tay ngăn lại, tới giờ mới biết, bất luận Diệp Mặc muốn bắn đi đâu thì gã cũng không thể nào cản phá. Mồ hôi lạnh cứ thế tuôn ra như tắm sau lưng. Nếu An Ân Đức không xuất hiện sẽ chắc chắn gã sẽ bị Diệp Mặc thủ tiêu.

Khổng Lại Vũ đã biết, tin tức mà gã nắm được quả nhiên không sai. Diệp Mặc đã bước tới ngưỡng một nửa Tiên Thiên cao thủ, hơn nữa lại đã tiến rất gần tới Tiên Thiên. Gã không dám lên tiếng nữa, trong lòng chỉ nghĩ phải nhanh chóng báo tin cho đồng bọn tới đây, nếu không kế hoạch lần này sẽ rất khó thực hiện.

Thấy sắc mặt của Khổng Lại Vũ đột nhiên trở nên khó coi như vậy, Đới Hằng biết rằng y đã không còn có thể trông cậy gì vào Khổng Lại Vũ này nữa rồi.

-Khẩu súng trong tay tao còn có một viên đạn nữa. Nếu mày còn tiếp tục phí lời thì viên đạn này sẽ xuyên thẳng vào giữa trán mày đấy.

Diệp Mặc nhìn khẩu súng trong tay, trông dáng vẻ của hắn chẳng có vẻ gì là đang nói đùa cả.

-Đới Hằng, mày mau đem Lỗ Linh và hai con gái của cô ấy ra đây. Mày thật to gan, là kẻ nào đã ra lệnh cho mày bắt bạn của Diệp thiếu gia đi hả? Mau lệnh cho An Ân Đức đưa mẹ con họ tới đây cho Diệp thiếu gia!

Khổng Lại Vũ đột nhiên dùng giọng điệu rất hống hách ra lệnh cho Đới Hằng.

Đới Hằng rùng mình một cái. Trong lòng y chợt dâng lên nỗi sợ hãi khôn cùng. Mặc dù Khổng Lại Vũ bề ngoài là vệ sĩ của y, nhưng trong tình thế nguy hiểm trước mắt, gã hoàn toàn có thể bỏ mặc y. Y chơi gái, chuyện này không hề gì, nhưng nếu chơi gái mà gây ra một chuỗi những rắc rối thế này thì y coi như tiêu. Dù đã biết vì sao Khổng Lại Vũ một mực muốn đòi

An Ân Đức tới nhưng bây giờ y chỉ còn cách nghe theo gã. Y biết rất nhiều chuyện, nhưng lại không nắm rõ chi tiết mọi việc bằng Khổng Lại Vũ kia. An Ân Đức trước nay không bao giờ bận tâm chuyện gì, nhưng Khổng Lại Vũ đối với y không bình thường.

Vốn dĩ Đới Hằng định bắt ba mẹ con Lỗ Linh, ép ba mẹ con họ trở thành "một gia đình" với mình. Nhưng âm mưu này y còn chưa kịp bắt tay vào thực hiện thì đầu gối đã bị bắn nát ra thế này rồi.

Cô gái quyến rũ luôn theo bên cạnh Đới Hằng đã kinh hãi tới mức ngây dại hoàn toàn. Những việc xảy ra ban nãy quá nhanh, thậm chí cô còn chưa có kịp phản ứng gì thì đã phát hiện "ngọn núi đồ sộ" bên cạnh mình đã đổ gục từ bao giờ.

Đới Hằng thậm chí còn quên mất cả việc đang bị thương, run rẩy cầm điện thoại lên gọi cho An Ân Đức, lệnh cho An Ân Đức lập tức đưa ba mẹ con Lỗ Linh đến Tửu Thành 613. Y vốn quen thói hống hách ngang ngược, năm năm trước xuất ngoại làm ăn, vừa rồi về nước lại càng ngông nghênh đắc ý, thêm vào đó, trước đó không lâu, y đã gia nhập vào một tổ chức hàng đầu thế giới, nào ngờ trên đời còn tồn tại một gã Diệp Mặc như thế này?

Diệp Mặc vừa thấy bộ dạng như vậy của Đới Hằng thì liền hiểu ra y chỉ là một bù nhìn rơm mà thôi, địa vị còn không bằng Khổng Lại Vũ. Hắn không thèm bận tâm xem hai tên kia đang suy nghĩ gì trong đầu nữa, nhưng câu cuối cùng của Khổng Lại Vũ làm cho hắn phải cân nhắc đôi chút: "Mau lệnh cho An Ân Đức đưa họ tới đây cho Diệp thiếu gia." Lời này là có ý gì? Nhất định phải chỉ định duy nhất một người đưa tới hay sao?

Mẹ con Lỗ Linh còn chưa tới thì một đám cảnh sát đã ập vào. Mặt đất đầy những máu tươi và người chết, cảnh tượng này khiến các cảnh sát đều hết sức khẩn trương.

Khổng Lại Vũ vốn định đuổi bọn cớm này đi, sau đó sẽ thương lượng một chút với Diệp Mặc. Thế nhưng Diệp Mặc lại xuất ra một tờ giấy chứng nhận đưa cho một tay cảnh sát, nói:

-Anh mau đem những thi thể kia đi, sau đó bắt tất cả mấy tên này lại.

Tên cảnh sát kia nghi hoặc nhìn lướt qua khẩu súng Diệp Mặc đang cầm trong tay, cầm lấy tờ giấy chứng nhận đọc lướt qua một lượt rồi cúi đầu cung kính nói:

-Vâng.

Những cảnh sát này đến cũng nhanh mà đi cũng mau, thậm chí còn chưa hỏi lấy một câu rằng vì sao Diệp Mặc phải giết người thì đã đưa tất cả thi thể và toàn bộ mấy tên lưu manh giải đi hết. Thấy cảnh này, Khổng Lại Vũ rất muốn biết ngoài thân phận là chủ nhân đích thực của Dược phẩm Lạc Nguyệt ra thì hắn còn có thân phận gì nữa.

Thi Tu và những bằng hữu khác của anh đến giờ vẫn chưa biết đã gặp phải chuyện gì. Tất cả những chuyện xảy ra trước mắt dường như không giống với thế giới mà họ tưởng tượng ra, lẽ nào là đang nằm mơ ư?

-Vương Sở, mấy người đi trước đi. Thi Tu ở lại là được rồi.

Diệp Mặc biết đám người Vương Sở này không giúp được gì, liền cho bọn họ rời đi trước.

Vương Sở đáp lại một tiếng, ra hiệu chào tạm biệt với Thi Tu. Những bằng hữu khác của Thi Tu thì một tiếng chào cũng không dám nói mà lập tức chạy luôn, vậy là hiện trường lúc này chỉ còn lại Thi Tu và Tiết Quốc Dương. Lạc Ảnh không bận tâm tới những điều này, trong lòng cô chỉ có Diệp Mặc. Diệp Mặc đi đâu cô sẽ đi theo đó.

Khổng Lại Vũ lôi Đới Hằng vào phòng Diệp Mặc, Dịch Lan cũng bước vào theo, khuôn mặt cô hiện lên nỗi kinh sợ. Nhan sắc tuyệt vời của Lạc Ảnh làm cho cô lần đầu tiên có cảm giác yếu thế trước đối phương, thế nhưng hành động giết người không gớm tay của Diệp Mặc đã làm cho cô cảm thấy khiếp sợ. Cô không biết rằng cha và bác mình rốt cuộc đã động vào người như thế nào mà ngay cả thiếu gia của Đới gia mà cũng dám nổ súng.

-Diệp thiếu gia, lần này chúng tôi thật sự không có ý định làm khó ngài. Vì Đới gia và Khâu gia liên thủ đối phó với Lý gia, hơn nữa Diệp Gia của Yến Kinh cũng gia nhập Đới gia rồi, bởi vậy có chỗ nào mạo phạm xin được lượng thứ...

Những lời của Khổng Lại Vũ rất khách khí, lại có vẻ rất chân thành, thậm chí cả những việc cơ mật nhất cũng không hề giấu diếm. Còn việc gã cố ý thông báo Diệp Gia cũng gia nhập Đới gia rõ ràng là muốn tỏ rõ lập trường.

Diệp Mặc căn bản cũng không có hứng thú với những cuộc đấu tranh giành quyền lực này. Hắn thản nhiên cười, nói:

-Khổng tiên sinh, anh đã luyện tới Địa cấp đỉnh cao, lai lịch hẳn là không đơn giản. Ngoài Trương Chi Hối của Trương gia ra, tôi thực sự không biết Hoa Hạ có gia tộc nào mà có cao thủ đạt tới Địa cấp đỉnh cao. Anh thực sự là người Đới gia ư?

Đồng tử của Khổng Lại Vũ bỗng co rút lại, gã không ngờ Diệp Mặc có thể thấy được tu vi của mình, điều này làm cho gã cảm thấy vừa hoang mang vừa kinh hãi. Nếu như gã và Diệp Mặc đã từng giao đấu mà Diệp Mặc nhận ra được tu vi của gã thì cũng là chuyện bình thường, đằng này thậm chí hai người chưa từng một lần động thủ với nhau, Diệp Mặc tại sao có thể nhìn ra được? Lẽ nào hắn đã thực sự đột phá được sự rào cản của người luyện võ luyện tới Tiên Thiên rồi ư?

Không đợi Khổng Lại Vũ trả lời, Diệp Mặc lại cười lạnh nói:

-Khổng tiên sinh chắc không phải là người của Đới gia chứ? Nói rõ hơn một chút, anh căn bản không phải là người Hoa Hạ đúng không?

- Cách hành sự của Khổng tiên sinh tôi cảm thấy có chút quen thuộc, nghe nói có một tổ chức tên là "Bắc Sa..."

Ngón tay của Khổng Lại Vũ khẽ run, chén trà trước mặt gã bỗng rơi

xuống. Bắc Sa của gã và Diệp Mặc có mối thù không đội trời chung, vả lại gã cũng biết Diệp Mặc rất lợi hại, cho dù Diệp Mặc không nổ súng với Đới Hằng, chỉ cần hắn còn ở đây thì gã sẽ tìm mọi cách để gọi An Ân Đức tới. Gã thật sự không hiểu vì sao Diệp Mặc có thể nhìn ra gã là người của Bắc Sa.

Diệp Mặc không để ý đến sự thất thố của Khổng Lại Vũ lúc này. Thần trí của hắn đang tập trung vào cánh cửa của "Tửu Thành 613". Một gã đàn ông da trắng, dáng người gầy đang chậm rãi bước vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 612

Vũ Khí Lợi Hại

Trong nháy mắt, khi vừa trông thấy gã đàn ông da trắng gầy nhỏ này, Diệp Mặc đã đoán được gã chính là An Ân Đức.

Vì Khổng Lại Vũ kia cố tình gọi An Ân Đức tới nên Diệp Mặc quan sát người này vô cùng cẩn thận. Dáng đi của người này rất chậm, hơn nữa trên người gã còn toát ra hơi thở rất kì lạ.

Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Mặc tiếp xúc với một người như thế, hắn lập tức biết được rằng người đàn ông này là một gã có năng lực đặc biệt. Mặc dù không biết gã đã đạt tới cấp mấy nhưng nhất định cũng không kém hơn gã Pierre mà hắn đã gặp ở Lạc Thương kia.

Diệp Mặc cười lạnh, nếu chỉ gọi đến một gã như vậy mà tưởng có thể làm gì được hắn thì đúng là quá xem thường Diệp Mặc rồi.

Khi thần thức Diệp Mặc lại quét qua cổ tay áo của gã đàn ông kia thì lại phát hiện tay áo gã có một khẩu súng, khẩu này nhỏ hơn so với bình thường, mà tạo hình của súng cũng rất kì quái.

Chẳng lẽ bọn họ định dùng khẩu súng kì quặc này để đối phó với mình ư? Diệp Mặc cẩn thận để ý kĩ hơn cây súng lục kia. Nói thật thì vũ khí nóng không có sức uy hiếp lớn đối với hắn. Cho dù là bom nguyên tử đi chăng nữa nhưng có ném trúng mục tiêu hay không mới là vấn đề.

Có sức uy hiếp lớn nhất đối với Diệp Mặc là bom laser. Loại bom này nghe nói phải 100 triệu mới có thể chế tạo ra. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, cho dù là bom laser đi nữa nhưng hắn cũng đâu phải là tên ngốc mà chịu

đứng yên một chỗ cho người ta ném vào mình.

Đến bom laser hắn còn không sợ, một khẩu súng cỏn con như thế này thì ăn nhằm gì?

Nhưng Diệp Mặc bây giờ thận trọng hơn trước kia rất nhiều. Mặc dù súng lục căn bản chẳng có sức uy hiếp gì ghê gớm đối với hắn nhưng hắn vẫn dùng thần thức quét qua một lượt, khi thần thức vừa quét qua thì hắn lập tức đứng bật dậy.

-Sao vậy?

Lạc Ảnh thấy Diệp Mặc đứng lên thì cũng đứng dậy theo. Tất cả tâm trí của cô dồn cả vào Diệp Mặc.

-Không có gì. Chỉ là anh đột nhiên nghĩ tới một chuyện thôi, ngồi xuống đi.

Diệp Mặc cười nói với Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh biết Diệp Mặc chắc chắn là đã phát hiện ra điều gì đó nhưng cô cũng không hỏi thêm nữa.

Diệp Mặc quả thực phát hiện ra khẩu súng giấu trong cổ tay áo của gã đàn ông kia có gì đó bất thường, đó chính là trong súng không hề có đạn, cũng không hề có ống đốt lửa, không có đồ sạc, cũng không có câu và các cơ cấu chi tiết gì, thậm chí ngay cả nòng súng cũng chỉ dài có hai, ba cm mà thôi.

Tất cả những chi tiết ấy không phải là thứ khiến cho phải Diệp Mặc giật mình mà điều khiến hắn bất ngờ chính là bên trong khẩu súng có một ít tinh thạch, nói chính xác hơn đó chính là một phần nhỏ của khối tinh thạch. Chỗ tinh thạch ấy đặt trong một lỗ đạn, xung quanh đó là mạch điện mà hắn cũng không hiểu rõ.

Sở dĩ hắn bất ngờ như vậy là vì khối tinh thạch đó chính là một khối tinh

thạch Cực năng nhỏ. Tinh thạch Cực năng lợi hại thế nào, điều này Diệp Mặc rất rõ. Hắn có bốn miếng, đều đã giao cho Diệp Tinh rồi.

Loại tinh thạch này chỉ cần một miếng thôi là đủ để khuấy động chuỗi điện tử làm nhiễu loạn các loại máy móc hiện đại nhất. Có thể bảo vệ toàn bộ Lạc Nguyệt, có thể thấy được loại tinh thạch này lợi hại đến thế nào.

Diệp Mặc còn biết loại tinh thạch này tổng cộng có tám viên, hắn đã chiếm được bốn viên, bốn viên còn lại ở Bắc Sa. Diệp Mặc không ngờ Bắc Sa lại dùng tinh thạch Cực năng để chế tạo ra một khẩu súng lục - một khẩu súng không hề có lấy một viên đạn.

Cho dù Diệp Mặc không biết súng lục này rốt cuộc lợi hại tới mức nào nhưng hắn cũng có thể chắc chắn 100% rằng khẩu súng lục này chính là do Diệp Tinh thiết kế, hơn nữa tuyệt đối có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn.

-Diệp thiếu gia, Lỗ Linh mấy người đó không phải chịu bất kì sự bạc đãi nào đâu, ngài yên tâm…

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc không được tốt, Đới Hằng lo sợ rằng hắn sẽ nổi cơn thịnh nộ. Diệp Mặc giết người không chớp mắt, hắn chỉ cần cho mình một phát súng thì coi như tiêu.

Diệp Mặc đâu có thời giờ mà để ý đến y nữa. Toàn bộ tâm trí của hắn bây giờ đã đặt cả vào gã đàn ông da trắng thấp bé kia. Diệp Mặc trong bụng thầm nghĩ mình may mắn, nếu hắn không có thần thức, nếu khẩu súng kia quả thực là lợi hại đến mức không tưởng thì cho dù là hắn đã tu luyện tới Tiên Thiên rồi đi chăng nữa thì nói không chừng hôm nay cũng sẽ phải bỏ mạng ở đây.

Gã đàn ông da trắng tới bên quầy hỏi vài câu gì đó nhưng không bước qua đây. Diệp Mặc lúc này mới phát hiện ba mẹ con Lỗ Linh cũng không xuất hiện.

Vừa lúc đó, cửa lại lần nữa mở ra, lần này có bốn người xuất hiện. Đi

đầu là một gã da trắng cao to, theo sau là ba mẹ con Lỗ Linh.

Hiện tại ba người các cô trông có vẻ rất tiều tụy, ánh mắt có chút tuyệt vọng, rõ ràng là đã trải qua sự tra tấn rất khủng khiếp về mặt tinh thần.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, chẳng lẽ vừa rồi hắn nhìn lầm. Gã da trắng này mới là An Ân Đức, còn gã đàn ông da trắng ban nãy chỉ là tình cờ đi ngang qua đây thôi sao?

Diệp Mặc lắc lắc đầu, nhanh chóng phủ nhận ý nghĩ đó của mình. Nếu như chỉ là ngẫu nhiên đi qua thì không thể giữ trong tay khẩu súng bằng tinh thạch Cực năng được. Không còn nghi ngờ gì nữa, y rõ ràng là người của Bắc Sa.

Chúng chắc chắn là một phe, Diệp Mặc nghĩ vậy, nhưng hắn không hề thấy gã đàn ông mới xuất hiện và tay da trắng thấp bé ban nãy ra nói chuyện trao đổi gì với nhau cả. Dưới sự dẫn đường của gã đàn ông da trắng cao to kia, ba mẹ con Lỗ Linh bước đi không nhanh nhưng cũng không chậm, đi thẳng vào thang máy.

Thần thức của Diệp Mặc quét tới gã đàn ông da trắng cao to kia, phát hiện gã cũng là một kẻ có khả năng đặc biệt, mà tu vi cũng không hề thấp. Trong tay gã cũng có một khẩu súng, nhưng đó cũng chỉ là một khẩu súng bình thường. Nếu so với súng lục 64 của Diệp Mặc thì khẩu súng của gã không thể coi là bình thường được, nhưng so với khẩu súng bằng tinh thạch Cực năng kia thì là quá tầm thường rồi.

Trong lúc Diệp Mặc còn đang nghi hoặc thì gã đàn ông thấp bé kia cùng viên phục vụ nữ bước vào thang máy.

Diệp Mặc thở phào, suy đoán của hắn không sai. Hai tên da trắng này tuy không trao đổi gì với nhau nhưng khẳng định là đồng bọn, hơn nữa đều là người của Bắc Sa. Gã da trắng cao to dẫn ba mẹ con Lỗ Linh tới chỉ là kẻ nguỵ trang, còn kẻ thực sự ra tay là gã vừa vào trong thang máy với nữ nhân viên phục vụ kia.

Quả nhiên sau khi sáu người trong thang máy đi ra, gã đàn ông thấp bé cơ hồ không để ý gì tới những người đi trước đó nữa. Gã vừa nói chuyện với nữ nhân viên phục vụ kia vừa sờ soạng cặp mông của cô ta, đôi tay gã không ngừng vuốt ve, mà lúc đó hai người họ chỉ cách những người kia có sáu, bảy mét.

Mấy người nhanh chóng bước tới trước cửa phòng 616. Gã đàn ông cao to gõ cửa.

Khổng Lại Vũ lập tức đứng dậy ra mở cửa. Diệp Mặc lại khoát tay chặn Khổng Lại Vũ lại để chính hắn ra mở. Trong lòng hắn thầm than, khoảng cách sáu bảy mét, đúng lúc đang mở cửa thì gã đàn ông thấp bé cũng có thể đúng lúc xông vào. Xem ra gã đã sớm có cách đối phó với mình rồi, thậm chí cả những chi tiết nhỏ nhất cũng lo liệu xong xuôi cả rồi. Nếu Diệp Mặc không có thần thức thì đúng là nguy nan.

Có một điều Diệp Mặc vẫn không rõ, vì sao chúng lại dám tự tin về khẩu súng như vậy. Xem tư thế của chúng thì có vẻ như chỉ cần nổ súng thì hắn sẽ chẳng có cách nào chạy thoát. Lẽ nào khẩu súng được chế tạo từ tinh thạch Cực năng này lợi hại đến thế sao? Cho dù không biết khẩu súng này lợi hại đến thế nào nhưng tâm trí hắn đã hoàn toàn tập trung cao độ vào nó rồi.

Diệp Mặc đi tới bên cửa, thần thức của hắn từ đầu tới cuối đều tập trung vào gã đàn ông da trắng thấp bé kia. Dù nhìn thì có vẻ như gã đang đùa giỡn với cô nhân viên phục vụ nhưng thần thức của Diệp Mặc cho thấy gã cũng đang tập trung cao độ vào căn phòng 616.

Diệp Mặc mở cửa ra, đồng thời phóng lưỡi đao gió của mình về gã đàn ông đang cầm khẩu súng Cực năng tinh thạch kia, hoặc cũng có thể nói hắn vừa hé cửa thì lập tức động thủ ngay.

Gần như cùng lúc, Diệp Mặc phi ra ngọn đao gió kia thì tên da trắng đang bắt giữ ba mẹ con Lỗ Linh cũng rút súng ra. Khổng Lại Vũ cũng nhanh chóng đứng sau Diệp Mặc.

Tất cả những hành động đó đều xảy ra quá nhanh, thậm chí còn chưa kịp chớp mắt. Diệp Mặc chỉ là vừa phi xong đao gió, gã đàn ông da trắng cao to còn chưa kịp rút súng ra, trong lúc nắm đấm của Khổng Lại Vũ còn cách lưng Diệp Mặc nửa thước thì một tia sáng màu xanh sắc lẹm đã quét qua.

Ánh sáng xanh không có gì ngăn trở xuyên qua lưng gã da trắng, rồi chém xéo qua bụng gã, dừng trước mũi chân Diệp Mặc mấy centimet, xuyên qua lòng đất rồi không thấy dấu vết gì nữa.

Diệp Mặc chú ý tới ánh sáng màu lam (xanh) đó, tốc độ của nó thậm chí còn nhanh hơn cả thần thức của hắn rất nhiều.

Quá nhanh! Diệp Mặc không kịp suy nghĩ về nó, biết Khổng Lại Vũ lén ra tay với mình từ phía sau, hắn không thèm để ý gì đến gã nữa. Đối với hắn bây giờ kẻ có sức uy hiếp lớn nhất là gã đàn ông thấp bé kia. Hắn nhanh chóng xuất hiện trước mặt gã đàn ông da trắng thấp bé, nâng cả thân mình gã lên khỏi mặt đất chỉ bằng một tay.

Lúc này nắm đấm của Khổng Lại Vũ mới đánh trúng gã đàn ông da trắng cao lớn kia mặc dù đã bị ánh sáng lam kia xuyên qua lại vẫn đang nâng súng. Vì thực ra mục tiêu của y là Diệp Mặc nhưng hắn đã biến thân quá nhanh nên nắm đấm của y lại đánh trúng tên da trắng đang đứng đối diện.

Gã đàn ông cao lớn bị ánh sáng lam kia xuyên qua đã đủ chết rồi, giờ lại nhận thêm một đấm của Khổng Lại Vũ trúng ngay ngực thì dù chưa gục xuống nhưng cũng đã tắt thở.

Diệp Mặc đoạt lấy khẩu súng tinh thạch Cực năng về tay, trong lòng mới bình tĩnh trở lại. Hắn không khỏi thầm khâm phục tốc độ của gã đàn ông thấp bé này. Mặc dù là hắn ra tay trước nhưng gã vẫn kịp bóp cò.

Chỉ là vì chém đứt cánh tay gã khiến cho họng súng của gã trệt đi, ánh sáng xanh bắn ra tạo thành một góc nghiêng, điểm tiếp đất cách mũi chân hắn mấy cm, lặn mất vào trong lòng đất. Nếu tay của gã mà nâng lên cao hơn một chút nữa thôi thì tia sáng xanh đó sẽ trúng vào bắp chân hắn. Còn nếu

cao hẳn lên thì sẽ trúng vào ngực hắn rồi.

Diệp Mặc lần đầu tiên nhận thấy một gã có phản ứng nhanh đến vậy. Hắn có thể khẳng định một điều là tên này không hề có thần thức, nhưng phản ứng của gã không hề chậm hơn hắn. Dù hắn ra tay trước nhưng cũng không chiếm được ưu thế hoàn toàn.

Vì tốc độ đao gió của hắn không nhanh bằng tia sáng màu xanh nên sau khi đao gió được phi ra thì đối phương vẫn có thể nâng tay lên một chút cho tới bị lúc bị đao gió chém đứt.

Nguy hiểm thật. Diệp Mặc toát mồ hôi lạnh. Ban nãy nếu đao gió của hắn không chém được vào cánh tay gã thì với tốc độ của gã, nói không chừng có thể dựa vào quán tính nâng tay lên. Còn một giả thiết khác, nếu để Khổng Lại Vũ ra mở cửa thì tốc độ đao gió của hắn sẽ càng chậm hơn, và kết quả đúng là khó có thể đoán trước. Có lẽ Khổng Lại Vũ không thể ngờ rằng mình lại bị An Ân Đức cho làm bia đỡ đạn như vậy. Vì nhờ có tấm bia đỡ đạn này, tia sáng xanh có thể bắn trúng Diệp Mặc.

Tức là chỉ cần tia sáng xanh của đối phương bắn ra thì bất kể trước mắt là gì chăng nữa thì cũng không thể trốn thoát. Bắc Sa có thứ vũ khí lợi hại như vậy sao?!?

Hắn bị thương hoặc chết rồi thì thôi, đằng này Lạc Ảnh lại đang đi theo hắn. Nghĩ tới kết cục này, Diệp Mặc không khỏi bàng hoàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 613

Uy Hiếp Của Bắc Sa

Bắc Sa, tổ chức biến thái này không ngờ phái ra sát thủ biến thái, còn cầm vũ khí biến thái như vậy. Loại súng tinh thạch Cực năng này có thể xuyên qua tất cả. Cho dù trước mặt mình có gì ngăn cản, mình cũng vẫn chết chắc.

Cho dù Diệp Mặc khẳng định một mình mình có thể dễ dàng giết được mười người dị năng này, nhưng nếu mười người dị năng này đều có loại vũ khí như thế, hắn còn có thể dễ dàng giết được sao?

Vừa rồi nếu người kia đồng thời động thủ với mình, vậy ai thắng ai bại khó có thể nói được. Bởi vì tốc độ đao gió của mình không nhanh bằng tia sáng màu lam của đối phương. Cho dù đồng thời động thủ, Diệp Mặc cũng khẳng định tia sáng màu lam của đối phương sẽ đánh trúng mình trước.

Tốc độ của tia sáng màu lam đã vượt qua tốc độ phản ứng của Diệp Mặc, so với viên đạn bắn ra không biết còn nhanh hơn bao nhiêu lần. Chẳng lẽ đây là thủ đoạn mà Bắc Sa, muốn đối phó với mình sao? Tuy nhiên Diệp Mặc tin, cho dù đối phương có vũ khí mạnh như vậy, nhưng người có tốc độ phản ứng giống với người đàn ông thấp lùn này, tuyệt đối không nhiều. Rất có thể chỉ có một mình anh ta.

Phải biết tốc độ của người đàn ông da trắng thấp bé này không thua gì Diệp Mặc hắn. Nếu có thêm người như thế nữa, toàn bộ thế giới không phải sẽ bị loạn sao.

- Không ngờ anh biết được tôi muốn động thủ. Tốc độ phản ứng lại không hề kém tôi. Anh rất giỏi, quả thật rất giỏi...

Người đàn ông thấp bé da trắng nói một câu tiếng trung không thực sự lưu loát, cắn khớp hàm một cái, lập tức gục xuống bỏ mình.

Không ngờ lại tự sát? Diệp Mặc nhìn người đàn ông thấp lùn nằm trên mặt đất. Bỗng nhiên hắn nghĩ tới người Nhật của đế quốc mặt trời đen hắn gặp lúc trước. Sau khi bọn họ bị mình bắt được, cũng cắn độc dược bỏ mình. Vì sao lại giống như vậy?

Nhưng vì sao Khổng Lại Vũ và Đới Hằng không tự sát?

Diệp Mặc quay đầu thoáng nhìn về phía Khổng Lại Vũ. Lúc này sắc mặt gã đã tái nhợt. Hắn lạnh lùng nói:

- Khổng tiên sinh tính toán thật giỏi. Bắc Sa các người cũng thật bản lĩnh. Phỏng đoán các người vốn tính để người này vào trước che chắn tia sáng màu lam. Có lẽ, anh cũng là một người bị loại bỏ trong số đó. Nói thật ra, không ngờ các người có thể khai thác và phát triển ra loại vũ khí lợi hại như thế. Quả thật nằm ngoài dự đoán của tôi.

Sắc mặt Khổng Lại Vũ càng khó coi hơn. Gã biết mình xong rồi. Nhưng Diệp Mặc lại không để ý tới gã nữa, mà nhìn ba người Lỗ Linh đang hoảng hốt lo sợ, đến bây giờ còn chưa kịp phản ứng, nói:

- Nếu đã đến đây, không cần lo lắng nữa. Vừa rồi coi như là may mắn...

Diệp Mặc nói lời này không phải không có lý do. Nếu vừa rồi trong ba người Lỗ Linh có bất kỳ một người nào cản ở phía trước hắn, chắc chắn người đàn ông thấp lùn kia sẽ không hề e dè mà nổ súng. Bởi vì tia sáng màu lam kia có thể đi xuyên qua tất cả, hoàn toàn có thể xuyên qua một người bình thường mà bắn chết Diệp Mặc, thậm chí tốc độ cũng không hề bị ảnh hưởng.

Diệp Mặc còn chưa nói xong liền kinh ngạc nhìn người đàn ông da trắng cao lớn nằm trên mặt đất. Vừa rồi tia sáng màu lam kia xuyên qua bụng của anh ta. Không ngờ lúc này vết thương ở bụng anh ta từ từ mở rộng ra xung

quanh.

- Anh Diệp, cám ơn anh, anh đã cứu chúng tôi... - Cám ơn anh... Diệp Mặc. Nếu có thể, tôi từ bỏ di sản để lại. Chỉ cần ba mẹ con chúng tôi không có việc gì là được rồi.

Lỗ Linh tưởng rằng ba người các cô bị đưa tới chỗ này nhất định sẽ phải chết. Không ngờ được bọn họ gặp được Diệp Mặc. Đối mặt với sự lên lên xuống xuống, sống sống chết chết, thấy người bình thường phải chết ngay trước mắt, thậm chí còn có một người bị cụt tay, không ngờ cô cảm giác còn sống lại vui vẻ như vậy.

Trận chiến vừa rồi diễn ra quá nhanh, thậm chí còn chưa bắt đầu đã kết thúc. Khi Thi Tu và Tiết Quốc Dương kịp phản ứng, cuộc chiến đấu đã chấm dứt.

Diệp Mặc có thể công khai nổ súng giết người, thậm chí cảnh sát đến đây còn muốn giúp hắn thu dọn hiện trường. Hiện tại Diệp Mặc làm những việc như thế khiến hai người Thi Tu đã chết lặng.

Rốt cuộc Thi Tu cũng hiểu được, nếu không phải là Diệp Mặc, có lẽ anh ta thậm chí còn không bằng một con kiến. Chết ở Cửu Đường, còn không biết mình chết như thế nào. Thật buồn cười, trước đây anh ta còn muốn thu thập chứng cớ, trợ giúp Lý Xuân Sinh.

Diệp Mặc đi đến trước mặt Khổng Lại Vũ, sắc mặt vẫn như tro tàn, vận chân khí vỗ một quyền vào bờ vai của gã, sau đó nói:

- Tôi đã phong bế kinh mạch của anh. Cố gắng làm việc cho tốt, tôi ở Cửu Đường chờ anh. Làm xong, ngày mai tới tìm tôi. Làm không xong, không cần tới tìm tôi nữa.

Diệp Mặc lại đi đến trước mặt Đới Hằng nói:

- Trở về làm sao cho tôi hài lòng. Nếu tôi không hài lòng, anh tự biết hậu quả.

Nói xong Diệp Mặc lại nhìn lướt về phía Dịch Lan. Hắn chỉ quét qua, cô đã có cảm giác rét run. Sở dĩ hắn không giết Đới Hằng, bởi vì rất nhiều chuyện cần người này đi làm. Hơn nữa Đới Hằng ở trong mắt Diệp Mặc cũng không tính là gì. Muốn giết anh ta, bất cứ lúc nào cũng có thể. Lưu một kẻ nghe lời, so với giết chết có lẽ còn tốt hơn.

Đám người trơ mắt nhìn Diệp Mặc rời khỏi. Khổng Lại Vũ không rõ vì sao Diệp Mặc lại buông tha bọn họ.

Nhưng đúng lúc này, Khổng Lại Vũ bỗng nhiên cảm giác được nội khí trong cơ thể không ngờ từ từ tụ lại đan điền, không thể tiến hành vận chuyển. Trong lòng gã lập tức kinh hãi. Nếu tiếp tục như vậy chỉ cần hai ngày, đan điền của gã lập tức sẽ nổ tung. Lúc này cuối cùng gã đã hiểu được vì sao Diệp Mặc buông tha cho gã. Hoá ra Diệp Mặc căn bản không sợ mình không đi tìm hắn.

- Anh Diệp, bạn gái của anh thật xinh đẹp.

Dịch Tiểu Điệp ít tuổi hơn, hiện tại đã bình ổn tâm trạng trước. Chỉ có điều khi cô nhìn thấy khuôn mặt của Lạc Ảnh, mới hiểu được thế nào mới gọi là mỹ nữ.

- Cô cũng rất xinh.

Diệp Mặc nhìn Dịch Tiểu Điệp mỉm cười, sau đó nói với Lỗ Linh:

- Chị Dịch, chờ sau khi Đới Hằng đem tiền tới, nếu cả nhà không thích ở lại đây, có thể đi tới Lạc Nguyệt.

- Hả, chúng tôi có thể đi Lạc Nguyệt sao? Nghe nói hiện tại yêu cầu di dân của nơi đó rất nghiêm khắc. Lại nói, sao Đới Hằng có thể đem tiền qua đây?

Dịch Nghiên Nghiên lập tức ngắt lời.

Diệp Mặc lại nói:

- Nếu anh ta là người thông minh, khẳng định sẽ đem tiền tới. Chị không cần lo lắng. Về phần đi Lạc Nguyệt, đợi lát nữa tôi sẽ gọi một cuộc điện thoại cho các người.

- Diệp Mặc, chuyện của anh Xuân Sinh có thể có vấn đề gì hay không? Như vậy có thể khiến Đới gia còn cả Khâu gia tới làm loạn không?

Thi Tu lo lắng hỏi. Dù sao tới trình độ của Lý Xuân Sinh, muốn dễ dàng sửa lại án bị xử sai, không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát nói:

- Đối với cuộc tranh đấu này, tôi chắc chắn sẽ không tham gia, cũng không muốn tham gia. Nhưng Lý Xuân Sinh cũng tính là một bằng hữu của tôi. Tôi sẽ giúp anh ấy một chút. Anh không cần lo lắng. Tôi nghĩ Khổng Lại Vũ cũng biết nên làm như thế nào.

Diệp Mặc cũng không muốn giết Khổng Lại Vũ. Hắn đã động tay động chân với rất nhiều người trên cao tầng của Bắc Sa, không quan tâm nhiều tới Khổng Lại Vũ. Bắc Sa khiến hắn cảm giác được sự uy hiếp. Hơn nữa xem bộ dạng Bắc Sa bây giờ, đã xem hắn trở thành kẻ địch số một để đối phó. Sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, hắn phải trực tiếp mặt đối mặt với Bắc Sa. Khống chế thêm một người, đối với hắn mà nói mới là có lợi.

Hắn khống chế không nhất định bắt Khổng Lại Vũ đầu nhập vào hắn. Điều này không thực tế. Nhưng hắn có thể động chân động tay một chút trên người Khổng Lại Vũ. Loại động tay động chân này so với lúc trước làm thần thức trên người Pierre và Trần Trụy khác nhau. So với thần thức còn mạnh hơn nhiều.

Chuyện Diệp Mặc là lão đại của Dược phẩm Lạc Nguyệt, Thi Tu đã sớm biết. Tuy rằng anh ta còn không dám khẳng định Lạc Nguyệt Thành có phải do Diệp Mặc làm chủ hay không, nhưng anh ta biết địa vị của Diệp Mặc ở Lạc Nguyệt Thành chắc chắn sẽ không thấp.

Nếu không phải Tiểu Vân không muốn rời khỏi Tây Đồng, anh ta đã sớm đi đến Lạc Nguyệt. Thi Tu không nói chuyện đi Lạc Nguyệt, đương nhiên Tiết Quốc Dương cũng sẽ không nhắc tới.

Khổng Lại Vũ tới sớm hơn so với sự tưởng tượng của Diệp Mặc. Ngày hôm sau Diệp Mặc vừa dậy, Khổng Lại Vũ đã đến khách sạn tìm hắn.

- Tranh chấp giữa hai nhà Lý gia và Đới Khâu không phải do Bắc Sa chúng tôi gây ra. Chúng tôi chỉ lợi dụng một chút mà thôi. Tôi dám cam đoan trong chuyện này, việc chúng tôi làm không liên quan tới bất kỳ lợi ích nào của anh. Cho nên tranh đấu giữa bọn họ tôi không tiện nhúng tay vào. Nhưng chuyện Lý Xuân Sinh là do Đới Hằng làm. Chỉ bởi vì đúng lúc được trong nhà ủng hộ mà thôi.

Khổng Lại Vũ đi thẳng vào vấn đề. Diệp Mặc chờ được, nhưng gã lại không chờ được.

Diệp Mặc biết Khổng Lại Vũ nói như vậy cũng vì muốn lấy được lòng tin của hắn, chẳng khác gì cho thấy những chuyện bọn họ có thể làm.

Khổng Lại Vũ nói xong không đợi Diệp Mặc trả lời, lấy ra một thẻ ngân hàng nói:

- Đây là tiền bán tập đoàn Cửu Hà. Tôi cũng mang tới đây rồi.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Lỗ Linh đang ngồi bên cạnh hỏi:

- Chị dâu, thẻ ngân hàng này là chín trăm triệu. Tôi cũng không biết tập đoàn Cửu Hà trị giá bao nhiêu. Chị xem có đủ hay không?

- Đủ rồi, không nhiều như vậy đâu...

Lỗ Linh biết tập đoàn Cửu Hà trị giá nhiều nhất chỉ khoảng năm trăm triệu. Đối phương đưa qua chín trăm triệu, vậy đã là quá nhiều rồi.

Diệp Mặc khoát tay ngăn Lỗ Linh lại. Hắn đưa thẻ ngân hàng cho cô

nói:

- Còn lại là bồi thường tổn thất. Chị cứ nhận là được rồi.

Thấy Diệp Mặc nói như vậy, Lỗ Linh cũng không tiện nói gì thêm nữa. Nếu không nhờ có Diệp Mặc, mẹ con các cô còn không biết sẽ bị đày đọa tới mức nào.

Đối với tranh đấu giữa hai nhà Lý gia và Đới Khâu, Diệp Mặc không hề có hứng thú. Hắn và Lý gia không có giao tình. Ngoại trừ Lý Thu Dương có chút giao tình ra, người còn lại đều không liên quan đến hắn.

Thấy Diệp Mặc nhận lấy thẻ ngân hàng, Khổng Lại Vũ khẽ thở phào một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Chuyện của Bí thư Lý đã được chứng minh là có người âm thầm đổ tội, cho nên hiện tại ông ta đã trở về vị trí công tác. Để bồi thường, Đới gia và Khâu gia bằng lòng nhượng lại một vị trí Phó chủ tịch tỉnh Hà Phong. Đương nhiên những điều này tôi chỉ truyền lời qua đây.

Diệp Mặc thầm nghĩ, lần này Lý Xuân Sinh lại thăng quan, tốc độ này quả nhiên là nhanh. Đương nhiên chuyện thăng quan đối với Lý Xuân Sinh, hắn chắc chắn sẽ không ngăn cản. Hắn chỉ gật đầu, coi như thể hiện sự đồng ý đối với chuyện này.

Sau đó hắn nhìn Thi Tu nói:

- Lý Xuân Sinh lại thăng quan, hôm nay anh đi Hà Phong chúc mừng anh ấy một chút.

- Được.

Thi Tu lập tức gật đầu nói. Nếu Diệp Mặc nói phải đi, bản thân anh ta sẽ đi. Nếu nói không đi, đã chứng tỏ anh ta có chuyện.

Thấy Diệp Mặc thể hiện sự hài lòng, Khổng Lại Vũ còn nói tiếp:

- Chánh án Tòa án Nhân Dân Trung cấp Cửu Đường, Trần Xương Huy, hiện tại đã khôi phục lại chức vụ ban đầu, đồng thời sẽ nhanh chóng đảm nhiệm Phó chủ tịch thành phố Cửu Đường.

Đối với người như Trần Xương Huy, Diệp Mặc không có mấy thiện cảm. Tuy nhiên anh ta cũng vì hỗ trợ mình gặp họa, chiếm được chút lợi ích cũng là may mắn của anh ta.

- Cứ như vậy đi.

Diệp Mặc lại vỗ một cái vào vai Khổng Lại Vũ, đứng lên nói. Lần này hắn chẳng những lấy đi nỗi lo lắng của Khổng Lại Vũ, còn để lại một chân khí ẩn náu trong cơ thể gã.

Đối với việc Diệp Mặc không giết mình, hơn nữa còn thả mình đi, trong lòng Khổng Lại Vũ thầm thở phào một cái. Gã lập tức xoay người rời đi. Tuy rằng gã biết trong tay Diệp Mặc có súng siêu quang năng - thứ quý giá nhất của bọn họ, nhưng gã căn bản không dám mở miệng nói ra chuyện này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 614

Đá Ngũ Hành

Diệp Mặc thấy chuyện đã xong xuôi, hắn cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này.

Nếu không phải Cửu Đường có chuyện, Diệp Mặc đã dẫn Lạc Ảnh vào trong dãy núi Hoành Đoạn tìm người. Người hắn muốn tìm đương nhiên là đạo cô Giai Uấn. Đối với hắn mà nói, hiện tại quan trọng nhất chính là tấm giấy vàng trên người đạo cô Giai Uấn. Còn phải tìm hiểu xem linh thạch của mụ ta đến từ đâu.

Nếu đạo cô Giai Uấn đoán được hai tấm giấy vàng khác đang ở trên người mình, hẳn mụ ta sẽ không nghĩ tới chuyện quay về thế giới nhỏ. Có lẽ đối với cô ta mà nói điều quan trọng nhất chính là lấy giấy vàng trên người mình đi.

Mình bị thương rất nặng, hơn nữa tu vi của Lạc Ảnh không cao. Đạo cô Giai Uấn không biết hắn có Liên Sinh Đan cho nên trong lòng đã cho rằng nhất định đã tiêu diệt được bọn họ. Chờ tình trạng vết thương của mụ ta tốt hơn, khẳng định cô ta sẽ lại tới thôn An Lý tìm hắn và Lạc Ảnh.

Lỗ Linh đương nhiên biết phân biệt nặng nhẹ. Nếu có thể đi Lạc Nguyệt, cô khẳng định phải đến Lạc Nguyệt trước. Tuy rằng Diệp Mặc lợi hại, nhưng lại không thể mỗi ngày đều ở bên cạnh các cô. Mà ba người các cô nói không chừng đã sớm bị người ta theo dõi.

Hiện tại Diệp Mặc nói vậy, cô ta lập tức cảm kích nói:

- Thật sự cảm ơn cậu. Nếu không nhờ có cậu, ba người chúng tôi còn

không biết sẽ như thế nào.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Nói những lời này là khách khí rồi. Ba người sớm lên đường, tiếp tục ở lại Cửu Đường không phải một chuyện tốt.

Lỗ Linh biết, đương nhiên Diệp Mặc cũng biết. Tuy rằng hắn rất lợi hại, nhưng thế giới này vĩnh viễn đều có một loại người, gọi là kẻ liều mạng. Ở Cửu Đường hắn hủy đi lợi ích của rất nhiều người, thậm chí ngay cả Hắc Đầu cũng bị hắn giết rồi. Những người này không thể trả thù Diệp Mặc, nhưng có thể trả thù người khác.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Lỗ Linh do dự một chút, vẫn nói:

- Hồi trước, Cửu Hà lấy được một hòn đá có màu sắc rực rỡ. Anh ấy nói hòn đá kia rất quý, nhưng anh ấy lại không biết nó quý ở chỗ nào. Bởi vì sợ người khác nổi lòng tham, cho nên Cửu Hà không dám đưa hòn đá đi giám định, vẫn để ở trong nhà. Lần trước khi anh tới, tôi đã muốn đưa hòn đá kia cho anh. Chỉ có điều anh đi quá nhanh nên chưa kịp đưa. Lần này ba mẹ con chúng tôi bị người ta bắt đi. Hòn đá cũng bị bọn họ lấy mất...

Diệp Mặc khoát tay nói.

- Một hòn đá thôi. Họ lấy thì cứ để họ cầm. Tôi cũng từng nghe Cửu Hà nói qua. Anh ấy nói khi nào rảnh sẽ đem cho tôi hòn đá đó. Nếu không còn nữa, cũng không sao.

Theo Diệp Mặc thấy, hòn đá này nhiều nhất chỉ là một khối đá mã não hoặc là ngọc thạch gì đó. Cho dù vô giá, đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng mấy.

- Mẹ, có phải mẹ nói về cái hòn đá có màu sắc rực rỡ đặt ở trong tay đôi khi rất nóng, đôi khi lại rất lạnh kia không?

Dịch Nghiên Nghiên nghe mẹ mình nói xong liền ngắt lời. Lúc trước cô

cũng từng nhìn thấy hòn đá kia.

- Cái gì, cô nói hòn đá kia đôi khi rất nóng đôi khi rất lạnh sao?

Lỗ Linh còn chưa kịp trả lời, Diệp Mặc đã ngắt lời hỏi, giọng điệu rõ ràng rất để ý.

Lỗ Linh cảm thấy kỳ lạ thoáng nhìn về phía Diệp Mặc nói:

- Đúng vậy, hòn đá kia rất kỳ quái. Lúc lạnh lúc nóng...

- Hòn đá có màu gì? Có phải màu sắc luôn thay đổi nhiều màu hay không?

Giọng điệu Diệp Mặc càng kích động.

Lỗ Linh gật đầu nói:

- Đúng vậy, hòn đá kia quả thật luôn thay đổi màu sắc. Đôi khi chỉ là hai mầu hồng và trắng, nhưng thỉnh thoảng sẽ có ba màu hồng trắng xanh. Có vài lần sẽ xuất hiện năm màu khác nhau, chỉ có điều không rõ ràng. Chẳng lẽ anh từng thấy loại đá này sao?

Tuy rằng Diệp Mặc kích động, nhưng hắn vẫn tỉnh táo. Lúc này hắn đã biết, đây căn bản chính là một hòn đá ngũ hành.

Đá ngũ hành thuộc về loại vật liệu luyện khí cực kỳ hiếm thấy. Thậm chí so với Tinh Ngọc thạch còn quý hơn. Bởi vì đá ngũ hành chính là vật có thể chế luyện ra linh khí. Linh khí so với pháp khí cao cấp hơn không biết bao nhiêu lần.

Tuy rằng Diệp Mặc biết cho dù hắn có đá ngũ hành, hiện tại cũng không thể chế luyện linh khí. Nhưng hắn chỉ cần vật liệu luyện khí bình thường, trong đó có thêm một chút đá ngũ hành là có thể chế luyện thành phi kiếm.

Phải biết rằng vật liệu phi kiếm cực kỳ hiếm thấy. Lần trước nếu không phải hắn lấy được một khối tinh ngọc thạch từ chỗ Hứa Bình, hắn đã không

thể chế luyện được pháp khí phi kiếm thượng phẩm.

Hiện tại hắn luôn tìm vật liệu để chế luyện phi kiếm. Đáng tiếc chính là dường như may mắn của hắn đều dùng hết trong chiếc phi kiếm đầu tiên rồi. Chính vì vẫn không tìm được vật liệu thích hợp để chế luyện phi kiếm, hiện nay phát hiện đá ngũ hành, hắn sao có thể bỏ qua. Không nói, hiện tại bản thân hắn có nhu cầu cấp bách cần tới nó. Cho dù là em gái, Lạc Ảnh hay Khinh Tuyết đều cần tới nó.

- Hòn đá đó lớn cỡ nào? Nó bị mất ở đâu?

Sau khi Diệp Mặc biết là đá ngũ hành, lại không thể nào bình tĩnh như vừa rồi.

Dường như đã nhìn ra sự kích động và vội vàng của Diệp Mặc, Dịch Tiểu Điệp đột nhiên hỏi:

- Anh Diệp, hòn đá kia rất quan trọng sao? Chẳng lẽ còn quý hơn cả kim cương sao?

Có lẽ trong mắt cô bé, trên thế giới không có thứ gì quý bằng kim cương.

Diệp Mặc gật đầu, chỉ có điều trong lòng hắn lại nghĩ, nếu đó thật sự là kim cương, không cần phải nói là một khối, cho dù là mười khối hắn cũng lười hỏi. Không cần nói gì khác, chỉ nói số kim cương hiện tại đang ở trên người hắn cũng đã có một đống nhỏ rồi. Kim cương làm sao có thể so sánh với đá ngũ hành?

Một khối đá ngũ hành kích cỡ bằng quả trứng gà, ở đại lục Lạc Nguyệt đã giá trị mấy triệu linh thạch. Mấy triệu linh thạch, ngay cả Diệp Mặc ở kiếp trước cũng chưa từng thấy qua. Có thể không quý sao? Hắn nghĩ mãi không ra, trên địa cầu sao lại có loại đá này. Khả năng duy nhất chính là thiên thạch rơi từ trên trời xuống.

Lỗ Linh đã nhìn ra Diệp Mặc rất để ý tới hòn đá này. Cô lập tức nói:

- Hòn đá kia lớn bằng hai nắm tay vậy. Lúc trước sau khi vụ án của tôi được tuyên án chung thẩm, tôi biết chuyện này không đơn giản như vậy. Cùng ngày hôm đó tôi đã cất nó, chuẩn bị dẫn theo Nghiên Nghiên và Tiểu Điệp rời khỏi Cửu Đường. Nhưng chúng tôi còn chưa đi, đã bị người của Ngô Kim Hội dẫn đi.

- Ngô Kim Hội?

Diệp Mặc hỏi một câu. Loại bang phái nhỏ này nhiều không kể xiết. Hắn biết Thiết Giang, biết Nam Thanh lại thật sự không biết bang phái nhỏ này.

- Ngô Kim Hội, là một bang phái xã hội đen khá nổi tiếng ở tỉnh Hà Đông. Ở Cửu Đường quật khởi, vốn cũng không tính là gì. Chỉ có điều sau khi bang phái trong vùng không biết vì sao dần dần suy thoái, bang phái nhỏ này liền đứng lên.

Tiết Quốc Dương luôn công tác ở Cục cảnh sát, hẳn là biết rõ việc này hơn so với người khác. Diệp Mặc vừa hỏi, anh ta lập tức trả lời.

Lỗ Linh gật đầu nói:

- Đúng vậy, sau khi bọn họ dẫn chúng tôi đi, đồ đặc của chúng tôi đều rơi vào trong tay bọn họ. Đến bây giờ vẫn chưa lấy lại được.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được, hoá ra Đới Hằng thông qua hắc bang để đối phó với ba người Lỗ Linh. Về phần lý do Thiết Giang, và Nam Thanh suy yếu vẫn là bởi vì hắn.

Biết rõ ràng lý do xảy ra chuyện này, Diệp Mặc đứng lên nhìn Thi Tu và Tiết Quốc Dương nói:

- Mấy người các anh về Hà Phong trước đi. Tôi xong việc bên này, sẽ đi Hà Phong một chuyến.

- Anh Diệp, chúng tôi có cần ở lại Hà Phong chờ anh và chị Lạc không?

Dịch Tiểu Điệp hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Không cần, sau khi các cô đi Hà Phong, lập tức tìm cách đến Lạc Nguyệt. Tôi còn có việc. Khi nào tới Lạc Nguyệt tôi sẽ gặp lại mọi người sau.

...

Sau khi tiễn chân mấy người Thi Tu và Lỗ Linh, Diệp Mặc rất muốn đưa Lạc Ảnh về Lạc Nguyệt trước, sau đó sẽ quay lại đây tìm đá ngũ hành.

Nếu như không biết loại súng có thể phát ra ánh sáng màu lam thì thôi, hiện tại phát hiện ra loại súng này đối phương có thể tiến hành uy hiếp hắn. Tuy rằng không biết còn có bao nhiêu cái, nhưng hắn biết với Tinh Thạch Cực Năng trong tay đối phương, ít nhất bọn họ có thể chế tạo ra được tám khẩu súng. Mà trong tay mình đã có một khẩu súng. Nếu bọn họ sử dụng toàn bộ tinh thạch chế tạo loại súng này, như vậy hẳn bọn họ còn có bảy khẩu súng nữa.

Loại súng này có thể nảy sinh sự uy hiếp đối với hắn. Nếu chẳng may để Lạc Ảnh xảy ra chuyện gì, cho dù hắn lập tức tu luyện đến phi thăng cũng không có cách nào bù lại sự nuối tiếc trong lòng. Hơn nữa không có Lạc Ảnh, hắn nghi ngờ mình cũng không có cách nào sống nổi.

Sau khi Lạc Ảnh kết hôn, hiện nay Lạc Ảnh chính là một phần sinh mệnh của hắn.

Huống gì nếu đối phương không chỉ nghiên cứu chế tạo ra một loại súng này, nếu chẳng may đối phương còn nghiên cứu chế tạo ra súng trường bắn tỉa. Ngoài thần thức của hắn ra, nếu dùng loại súng này bắn hắn, với loại tốc độ ánh sáng màu lam này, hắn khẳng định cũng không có cách nào tránh né được.

Hơn nữa Diệp Mặc không tin sau khi Bắc Sa chịu một cú thua đau như

thế, sẽ dừng tay. Bọn họ chắc chắn sẽ không dừng tay. Súng Tinh Thạch Cực năng thậm chí còn quý hơn bất kỳ loại vũ khí nào trên thế giới này. Bắc Sa sao có thể để mặc Diệp Mặc cướp đi một khẩu súng của bọn họ. Bọn họ không động thủ, chỉ là bây giờ còn chưa nắm chắc được mười phần, hoặc là nói còn đang điều binh khiển tướng mà thôi.

Dường như Lạc Ảnh biết được suy nghĩ trong lòng Diệp Mặc. Cô giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt Diệp Mặc nói:

- Ừ, em chờ anh. Không phải anh nói em gái anh đang ở Ninh Hải sao? Anh đưa em đi Ninh Hải là được rồi. Khi em không ở bên cạnh anh, anh phải cẩn thận một chút.

Lạc Ảnh hiểu rất rõ nguyên nhân khiến Diệp Mặc bảo cô tạm thời rời khỏi hắn. Từ sau khi chia tay với Diệp Mặc lần trước, cô cũng không lòng dạ nào tu luyện. Cho nên lúc này tu vi của cô so với hai năm trước không có bất kỳ sự khác biệt nào. Hiện nay cô là vợ của Diệp Mặc. Diệp Mặc chính là tất cả của cô. Cô thực sự không muốn rời Diệp Mặc nửa bước. Nhưng cô biết nếu mình ở lại bên cạnh Diệp Mặc sẽ tăng thêm nguy hiểm cho hắn. Cô không muốn Diệp Mặc có bất kỳ nguy hiểm gì.

Biết Lạc Ảnh hiểu được suy nghĩ của mình, Diệp Mặc lấy súng lục làm từ Tinh Thạch Cực Năng ra, đưa cho Lạc Ảnh nói:

- Tố Tố, em cất khẩu súng này đi. Nếu như gặp phải nguy hiểm, không nên cho đối phương bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp nổ súng.

- Không, ở Ninh Hải không ai biết em, sẽ không có nguy hiểm đâu. Anh nên giữ khẩu súng này trong người.

Lạc Ảnh lập tức từ chối yêu cầu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc ôm lấy Lạc Ảnh nói:

- Loại súng này nhiều nhất chỉ có thể nổ súng được mấy lần. Tinh Thạch Cực Năng bên trong sẽ bị tiêu hao hết. Anh không cần thứ này. Em cầm lấy

khẩu súng này chẳng những có thể bảo vệ mình, cũng có thể bảo vệ Bắc Vi. Anh lấy được thứ đó, sẽ lập tức đến gặp hai người.

Nghĩ tới việc sau khi gặp lại Lạc Ảnh, hắn phải dẫn cô đến Lạc Nguyệt, Diệp Mặc có chút do dự. Hắn không biết hiện tại có nên nói cho Lạc Ảnh biết chuyện về Khinh Tuyết hay không.

Tâm tư Lạc Ảnh trong sáng. Cô nhìn thấy Diệp Mặc do dự, tuy rằng không biết vì chuyện gì, nhưng Diệp Mặc không nói, cô sẽ không hỏi. Những điều Diệp Mặc muốn nói, đều đã nói cho cô biết. Hắn không nói, nhất định là chuyện không quan trọng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 615

Ngô Kim Hội

Đối nghịch với Yến Kinh hiện giờ đang sóng gió lay động, thì Tân Thành - thành phố lớn thứ hai của Hoa Hạ lúc này lại có vẻ yên tĩnh hơn. Nhưng sự yên tĩnh này chỉ có tương đối mà nói, phú hào lớn nhất của Tân Thành là Thẩm gia lại rất không yên tĩnh.

Tổ tiên Thẩm gia nghe nói là Thẩm Vạn Tam, Thẩm gia vẫn luôn đứng đầu trong giới kinh doanh, cho dù bị đả kích mấy lần, nhưng sau khi lập nước bọn họ lại dựa vào kinh nghiệm kinh doanh hạng nhất mà chấn hưng Thẩm gia. Mặc dù đang ở trên bảng xếp hạng Forbes, danh tiếng Thẩm gia rất tao nhã, nhưng những người trong nghề lại biết người có tiền không nằm trong bảng danh sách ở Forbes, mà Thẩm gia chính là một gia tộc có tiền như vậy.

Hôm nay Thẩm gia sở dĩ rất không yên tĩnh, là vì gia chủ Thẩm gia, Thẩm Thái Công bệnh nặng, căn cứ di huấn của Thẩm gia, tiếp nhận chức vụ gia chủ nhiệm kỳ kế tiếp phải là tôn trưởng. Đây không có ngoại lệ, trừ phi tôn trưởng bị chết, bằng không di huấn này tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Theo lý thuyết tôn trưởng Thẩm gia hiện đang không bị ốm chết, hẳn là không có nhiều tranh cãi như vậy, nhưng vấn đề lại cố tình xuất hiện ở trong này. Tôn trưởng Thẩm gia thế hệ này mặc dù không có chết, nhưng so với chết lại không khác mấy, bởi vì đứa con cả Thẩm Cầu Ngân của Thẩm gia đã bị bệnh liệt giường nửa năm rồi, nếu chỉ có ốm đau, như vậy vẫn không có lời gì để nói. Nhưng Thẩm Cầu Ngân chẳng những ốm, mà là một người sống đời sống thực vật.

Ở xã hội Hoa Hạ hiện đại, tuy rằng còn có rất nhiều đại gia tộc tồn tại,

nhưng để một người sống đời sống thực vật đảm nhiệm chức vụ gia chủ, lập tức liền đưa tới tranh cãi.

Thẩm gia là một đại gia tộc, đã Ngũ Đại đồng đường rồi, nhiều người vấn đề liền nhiều hơn. Cho nên trung tâm quyền lực Thẩm gia tại biệt viện Thẩm gia, liên tiếp nhiều ngày đều vì người gia chủ này mà nảy sinh nhiều chuyện tranh cãi.

Thẩm Âm cũng là người của Thẩm gia, cô từ Hongkong trở về đã một thời gian, chỉ có điều lúc trở lại có chút cô đơn thôi. Dì Thanh Huệ sau khi hết bệnh cũng không trở về cùng nàng, một mình rời khỏi Hongkong, ngay cả Thẩm Âm cũng không biết cô đã đi chỗ nào.

Chuyện thứ nhất khi cô trở lại Tân Thành chính là báo cáo với mọi người trong nhà bệnh của dì Thanh Huệ đã được chữa khỏi. Hơn nữa còn nói một người tuổi trẻ trên máy bay dùng bùa trị khỏi, cô lập tức nói cho người của Thẩm gia, để người của Thẩm gia đi tìm người trẻ tuổi dùng bùa chữa bệnh kia, sau đó nhờ hắn cũng trị bệnh cho bác cả.

Đối với Thẩm Âm nói bệnh của Thanh Huệ đã được trị khỏi, vốn đã có rất ít người tin tưởng, nhưng nghe nói kẻ động thủ lại là một người tuổi còn trẻ, còn dùng bùa để chữa bệnh, lập tức không có ai tin lời Thẩm Âm. Thậm chí việc sống chết của Thẩm Thanh Huệ không có ai chú ý tới, một người nhất định sẽ chết sẽ có người quan tâm hay sao?

Bệnh của Thẩm Thanh Huệ đã được trị khỏi, vì sao không trở về Tân Thành? Thẩm Âm sở dĩ nói như vậy, nhất định là muốn người trong nhà lại xuất ra một khoản tiền đưa cho dì Thanh Huệ của cô đi chữa bệnh thêm một lần nữa mà thôi. Nói dối cũng không biết nói, có người để ý tới Thẩm Âm mới là chuyện lạ.

Thẩm Âm tìm được phụ thân của nàng rồi, nhưng lời nói của phụ thân nàng lại khiến cho nàng thương tâm, phụ thân nàng chỉ nói một câu, bảo nàng về sau không nên đi cùng dì Thanh Huệ, đối với việc nàng nói có thể dùng bùa chữa bệnh lại mắng nàng một trận.

Vạn bất đắc dĩ Thẩm Âm đi tìm anh họ của cô là Thẩm Phi Bân, nhờ anh ta giúp gỡ bỏ phong tỏa tài khoản ngân hàng của dì Thanh Huệ. Nhưng Thẩm Phi Bân biết tấm thẻ kia là bị kẻ lừa đảo lấy đi, cho nên cũng không giúp Thẩm Âm. Tuy rằng đối với Thẩm Phi Bân mà nói, chỉ giống như mang tiền cho người bình thường mà thôi, nhưng anh ta lại nói tiền của Thẩm gia không thể cho kẻ lừa đảo.

Thẩm Âm thiếu chút nữa là đã đánh nhau với Thẩm Phi Bân, nhưng thẻ ngân hang vẫn không có biện pháp mở lại. Nếu thẻ được mở lại, Thẩm Âm thậm chí muốn chuyển vào đó mấy triệu.

Người Thẩm gia không tin nàng, cũng không có người để ý dì Thanh Huệ, Thẩm Âm cảm giác rất thất vọng, cô rốt cục hiểu được dì Thanh Huệ tại sao phải một mình rời khỏi đây, cũng không muốn trở lại Thẩm gia.

Nam Nam cũng bị Thẩm gia đưa sang Pháp học, rơi vào đường cùng, Thẩm Âm về tới trường học, cô không bao giờ muốn nói nhiều với những người Thẩm gia đó nữa.

Mà Diệp Mặc đã đưa Lạc Ảnh đến Ninh Hải cùng ngày hôm đó, Tô Tĩnh Văn đi Yến kinh, nghe nói là vì đại lễ mừng thọ Tô lão gia. Vì Đường Bắc Vi là em gái Diệp Mặc, Lạc Ảnh đối đãi Đường Bắc Vi rất tự nhiên. Cho nên Đường Bắc Vi và Lạc Ảnh hai người tán gẫu rất vui vẻ, Đường Bắc Vi đã sớm nghe anh trai nói qua, cô có hai người chị dâu, một chính là Lạc Ảnh, một là Khinh Tuyết.

Thời điểm cô nhìn thấy Lạc Ảnh, trong lòng cũng không khỏi không bội phục ánh mắt của anh trai, hai người chị dâu này thật sự là khó phân cao thấp, đều là cực kỳ xinh đẹp. Trong nội tâm nàng cũng không khỏi âm thầm lo lắng, thời điểm Lạc Ảnh và Khinh Tuyết gặp mặt, anh trai sẽ xử lý như thế nào? Đồng thời trong nội tâm nàng cũng buồn thay cho chị Tĩnh Văn, chị Tĩnh Văn là một cô gái ưu tú như thế, lại không thể khiến anh trai mình động lòng.

Còn có chị Vân Băng thường xuyên tới, cô ấy dường như luôn hỏi

chuyện tình cảm của anh trai. Nghĩ tới những thứ này, Đường Bắc Vi chỉ có thể âm thầm thở dài.

Sau khi Diệp Mặc đưa Lạc Ảnh đến Ninh Hải, dặn dò hai người vài câu rồi lập tức về Cửu Đường. Tờ giấy vàng mặc dù quan trọng, nhưng mà dù sao bây giờ cũng không nhất định dùng đến, đá ngũ hành lại lập tức cần dùng đến, cho nên Diệp Mặc nhất định phải có đá ngũ hành.

Ở nơi mà tài nguyên tu chân phong phú thì không cần lo lắng, nhưng ở Địa Cầu này tài nguyên tu chân rất ít có, một khi thấy thứ tốt, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội.

Cũng giống như đi nội ẩn môn, nếu không bởi vì 'Khổ mười năm " có lẽ Diệp Mặc còn đợi một thời gian ngắn nữa mới đi, nhưng vì 'Khổ mười năm, khiến hắn hận không thể ngay lập tức đi nội ẩn môn đào nó mang về Ngô Kim hội, là bang hội lớn nhất của Cửu Đường, địa bàn của bọn họ không chỉ là Cửu Đường, tỉnh Hà Đông, phàm là tất cả thành phố đều có phần của họ.

Tên Hắc Đầu bị Diệp Mặc bắn chết chính là người của 'Ngô Kim hội", công ty của y chỉ là một công ty cho vay nặng lãi dưới tay 'Ngô Kim hội" mà thôi.

Tên Hắc Đầu vay tiền cho Thi Tu chỉ là muốn kiếm chút tiền lãi của Thi Tu, chứ không phải hai ba ngày sẽ muốn lấy mười lần tiền lợi tức. Bọn họ sở dĩ mới vay tiền hai ngày liền muốn Thi Tu trả lợi tức, đó là bởi vì 'Ngô Kim hội" biết được Thi Tu đang giúp Lý Xuân Sinh, cho nên muốn đánh rơi Thi Tu. Thật không ngờ Thi Tu không bị xử lý, ngược lại tên Hắc Đầu lại bị Diệp Mặc giết.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại dám bắn chết tên Hắc Đầu, thậm chí còn ở địa bàn của 'Ngô Kim hội", đây quả thực là lật trời rồi.

Ngô Kim hội liền lập tức nộp tiền bảo lãnh đem tất cả các tên đệ tử đang nằm trong đồn cảnh sát giải thoát ra, và cũng biết được người giết người của 'Ngô Kim hội" bọn chúng là đến từ Yến Kinh, còn là một nhân vật đặc biệt

có giấy phép giết người.

Thù này phải báo hay là không cần báo, khiến lão Hùng Thiên của 'Ngô Kim hội" trong lúc nhất thời lâm vào mâu thuẫn, y không phải đồ ngốc, nếu y thật sự động thủ với một người như vậy, chính phủ nhất định sẽ đuổi tới đáy.

'Ngô Kim hội", có giỏi cũng chỉ là một bang hội mà thôi, tuy rằng trong bang hội có rất nhiều người có thực quyền, nhưng một khi xảy ra chuyện, những người này còn có thể hỗ trợ hay không lại là chuyện khác. Nhưng nếu không giết, thanh danh của "Ngô Kim hội" lập tức bị mất sạch, lại muốn có lực ngưng tụ lớn như vậy là không thể nào, nói không chừng qua một thời gian ngắn sẽ tan thành mây khói.

Cho nên hôm nay Hùng Thiên kêu gọi tất cả các nhân vật cao cấp tập trung về cuộc họp này, mục đích thảo luận là phải động thủ như thế nào.

- Anh Hùng, nếu Hằng Thiếu gia không có bị thương, chuyện này chúng ta còn không thể động thủ, nhưng Hằng Thiếu gia bị thương, tôi cảm giác chúng ta có thể động thủ. Cái tên kia nổ súng cho rằng mình là ai chứ, lại dám đánh tổn thương Hằng Thiếu gia.

Người đang nói chuyện chính là một tay đấm bảo kê dưới tay Hùng Thiên.

Hùng Thiên nhíu nhíu mày phất tay nói:

- Chúng ta chờ một lát, xem Hằng Thiếu gia xử lý chuyện này như thế nào. Dù sao cũng là có tên này làm chứng, cho nên nhất định phải phải cẩn thận một chút. Người đâu, đi đem tên cảnh sát mang đến đây.

Hai gã đàn em nghe xong lời Hùng Thiên nói, vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

Hai gã đàn em này mới vừa đi ra, Hùng Thiên lại lần nữa nhận được tin tức, một quản gia bên cạnh Đới Hằng sáng sớm hôm nay liền một mình đi

tìm mấy người ngày hôm qua. Hơn nữa y đã đi rất nhanh, sau khi năm người bọn Thi Tu và Lỗ Linh lần lượt rời khỏi Cửu Đường, nhưng cái tên giết Hắc Đầu và người phụ nữ xinh đẹp kia vẫn còn đang ở khách sạn.

- Xem ra lai lịch người trẻ tuổi kia không nhỏ, sáng hôm nay là người quản gia của Đới Hằng một mình đi đấy, hơn nữa cũng không có dẫn người đi theo, đã nói lên bọn họ đã đạt được một hiệp nghị.

Hùng Thiên nói xong ngẫm nghĩ một chút lại tiếp tục nói:

- Nghe mệnh lệnh của tôi, hiện tại 'Ngô Kim hội" chúng ta, bất luận là người nào cũng không thể động thủ đối với người kia.

Nghe nói Đới Hằng cũng không động thủ với kẻ đã giết đàn em, Hùng Thiên lập tức biết lai lịch người trẻ tuổi kia không tầm thường. Y không phải người lỗ mãng, "Ngô Kim hội" có được ngày hôm nay thật không dễ dàng.

Đới Hằng là một người như thế nào? Kiêu ngạo đến mức tận cùng, cậu ta nói muốn làm rơi một Giám đốc sở liền xử lý, năng lượng có bao nhiêu, nhìn khí thế Đới gia tại Yến Kinh thì biết ngay. Một người như vậy, bị người nọ đánh cho hai chân tàn phế, cũng còn phải nhịn xuống, nếu cho rằng người trẻ tuổi kia là một người bình thường, Hùng Thiên y có lẽ có mắt bị mù rồi.

Tên cảnh sát kia rất nhanh đã bị dẫn tới, chỉ có điều toàn thân anh ta đều bị đánh không có một chỗ lành lặn, ngay cả trên đầu khắp nơi đều là vết máu. Nếu không phải hai người lôi anh ta, anh ta đã ngã xuống rồi.

- Cảnh sát Lưu, cho anh thêm một cơ hội, nói xem người giết Hắc Đầu tên gọi là gì? Cụ thể là ngành gì? Anh không sợ chết, nhưng vợ anh thì sao? Chẳng lẽ anh không lo lắng cho vợ anh? Hùng Thiên tôi ở trong này cam đoan, chỉ cần anh nói ra tên họ của người kia là gì, làm ở đâu, tôi sẽ không động thủ với vợ anh.

Hùng Thiên giọng điệu có chút hòa hoãn.

Lưu Chuẩn trong lòng biết anh ta sắp xong đời, cho dù mình nói ra Hùng

Thiên khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta. Một mình tiết lộ thân phận của Diệp Mặc đã phạm vào trọng tội rồi. Anh ta cứ tưởng rằng Hùng Thiên sẽ e dè một chút, hiện tại xem ra Hùng Thiên là được ăn cả ngã về không, sẽ không tha cho mình rời khỏi đây.

Nói ra vậy, Lưu Chuẩn thở dài đang muốn nói, trong gian phòng lớn đột ngột vang lên một thanh âm, - Tao tên là Diệp Mặc, nếu biết mày nóng lòng muốn biết lai lịch của tao như vậy, tao sẽ tới sớm hơn.

- Cũng may bây giờ còn không muộn, tất cả mọi người đều ở đây.

Vừa nghe cái thanh âm này Lưu Chuẩn lập tức đã biết là ai đến đây, anh ta thậm chí thở một hơi dài nhẹ nhõm.

- Mày là ai? Vào đây bằng cách nào?

Hùng Thiên lập tức liền đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, y lập tức liền kịp phản ứng, người thanh niên này chính là người mà y muốn hỏi.

- Tao đi tới.

Diệp Mặc nói xong liền một cước đem hai gã kịp phản ứng muốn đánh hắn đạp đến góc tường.

Hùng Thiên không để ý tới hai gã sắp chết, sắc mặt bỗng nhiên biến thành run run nói:

- Mày nói mày là Diệp Mặc? Diệp Mặc nhà Diệp Gia ở Yến Kinh?!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 616

Nói

Diệp Mặc... Mặc thiếu gia, 'Ngô Kim hội' tôi cũng không có đắc tội cậu, làm sao cậu lại tới chỗ này...

Hùng Thiên đã kịp phản ứng, y lập tức liền đứng lên, sắc mặt trắng bệch nói.

Tất cả thành viên 'Ngô Kim hội' ở trong phòng đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn đại ca của bọn họ, trong lòng đều rất khó hiểu. Đại ca bọn họ cho dù là gặp Chủ tịch thành phố cũng sẽ không như vậy, Diệp Mặc này lai lịch như thế nào? Làm sao lại khiến một người không sợ trời không sợ đất là đại ca lại sợ hãi như vậy?

Người khác không biết Diệp Mặc, nhưng Hùng Thiên đã nghe nói qua, lăn lộn đến trình độ này như y, có một số việc cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả. Y cũng đã được nghe nói nhà Tống gia suy đồi và Mặc thiếu gia đang đứng trước mắt này có quan hệ, nhưng đây không phải điều khiến y sợ hãi nhất. Cái khiến y sợ hãi nhất chính là, trong đại hội ẩn môn lúc trước tại thành phố Quế Trình xuất hiện một người hung ác, hắn chính là Diệp Mặc.

Tuy rằng y không có tư cách vào đại hội ẩn môn, nhưng y đã nghe nói qua, nghe nói cái người tên Diệp Mặc giết người không chớp mắt, ngay cả người ẩn môn hắn cũng dám đối phó.

Ẩn môn, chỉ cần tùy tiện đi ra một người, Hùng Thiên nhất định phải chết. Mà một Mặc thiếu gia dễ dàng đối phó ẩn môn như vậy, đến đối phó Hùng Thiên, còn không giống như bóp chết một con kiến sao? Hùng Thiên

tuy rằng có thể nói là đại ca xã hội đen tại Hà Đông, nhưng ở trong mắt đối phương chỉ sợ còn không bằng một con kiến.

Khó trách hắn có thể giết người không kiêng nể gì, vẫn là công khai giết người. Khó trách ngay cả Đới Hằng hắn cũng dám phế, phế đi Đới Hằng còn không nói nhiều lời, sau khi hiểu được những điều này, Hùng Thiên tuy rằng đứng lên, lại cảm thấy bắp chân của mình đang phát run.

Y làm đại ca qua nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng có một khắc sợ hãi giống như thế này. Ngay cả lúc trước y làm một tên đệ tử, lần đầu tiên đối mặt với đại ca cũng không có sợ hãi như vậy.

Thấy Diệp Mặc đã đi tới, Hùng Thiên không dám tiếp tục đứng phía trước chỗ ngồi, mà vội vàng đi xuống, cẩn thận nói với Diệp Mặc:

- Mặc thiếu gia. Mời cậu ngồi.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không khách khí, hắn ngồi ở ghế trên. Nhìn lướt qua Hùng Thiên nói:

- Nghe nói ông đang tìm tôi?

Hùng Thiên răng nanh run lên nói:

- Không có, không có, tôi làm sao dám tìm cậu chứ. Mặc thiếu gia. Đây là một chút hiểu lầm, hiểu lầm...

- Thi Tu là bằng hữu của tôi, cả nhà Lỗ Linh cũng là người quen của tôi, 'Ngô Kim hội' các ông có phải gần đây luôn luôn đối phó với bọn họ hay không?

Tuy rằng xuất ra một đao gió là có thể giải quyết vấn đề, nhưng Diệp Mặc không muốn làm như vậy, việc này vốn là không thuộc về hắn quản, 'Ngô Kim hội' nếu không cầm đồ của Lỗ Linh, hắn sẽ không cố ý chạy một chuyến như vậy.

- Không có, không có. Đó chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm, tôi đang hối hận vì đã nghe lời nói của Hằng thiếu gia...

Mặc dù biết mình trong chuyện này đã đắc tội Diệp Mặc, nhưng Hùng Thiên còn ôm hy vọng muốn đem trách nhiệm đổ lên trên người Đới Hằng.

Diệp Mặc đương nhiên biết đây là làm dưới chỉ thị của Đới Hằng, nhưng Hùng Thiên này cũng không phải là người tốt.

Hắn không để ý Hùng Thiên, mà là nói với tên cảnh sát bị đánh thê thảm kia:

- Anh bây giờ trở về chuẩn bị một ít tài liệu, còn có Chủ tịch tỉnh Lý sẽ giúp anh một chút... Thôi vậy, anh vẫn nên trực tiếp gọi điện thoại cho Phó chủ tịch tỉnh Lý Xuân Sinh, bảo ông ta để cho anh phụ trách vụ án này, liên hợp tỉnh xoá sạch lực lượng 'Ngô Kim hội'. Trước tiên hãy uống viên thuốc này. Sau đó lập tức trở về làm cho xong chuyện này.

Diệp Mặc vốn định nói bảo người cảnh sát này trở về báo lên trên, sau đó đả kích 'Ngô Kim hội'. Tuy nhiên nghĩ một chút liền biết chắc hẳn phải vậy rồi, 'Ngô Kim hội' có thể có thế lực lớn như vậy ở Cửu Đường, tuyệt đối là có liên quan đến cảnh sát Cửu Đường. Đối phương chính là một viên cảnh sát, căn bản làm không nổi. Còn không bằng bảo anh ta gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh, để Lý Xuân Sinh phụ trách.

Lý Xuân Sinh hiện tại đã là Phó chủ tịch tỉnh, ông ta nhận được cú điện thoại này khẳng định biết ý của mình, cảnh sát Cửu Đường khẳng định cũng sẽ bị thay máu. Mặc dù biết việc này không có vấn đề gì với hắn, nhưng nghĩ đến việc vay nặng lãi mới hai ngày số tiền lãi đã nhiều như vậy, người vay tiền tuyệt đối không có cách nào trả được, loại chuyện này Diệp Mặc vốn là rất không thoải mái. Hơn nữa chuyện này đối với chiến tích của Lý Xuân Sinh còn có chỗ tốt.

Lưu Chuẩn nghe xong lời Diệp Mặc nói sửng sốt hồi lâu mới phản ứng lại, đây là cơ hội cho anh ta thăng quan, có Chủ tịch tỉnh Lý Xuân Sinh ra

mặt, còn có chuyện gì làm không được. Anh ta nhịn kích động xuống, nhận mấy viên thuốc Diệp Mặc đưa cho nuốt xuống, sau đó cố lấy một hơi đi ra ngoài. Bất kể Diệp Mặc cho anh ta thuốc gì, chỉ cần có thể đi ra ngoài, cũng tốt hơn nhiều so với việc ở lại chỗ này.

Ngay trước mặt 'Ngô Kim hội' lại bảo cảnh sát tới thu thập 'Ngô Kim hội", đây không phải đánh vào mặt sao, đây quả thực so với đánh vào mặt còn nhục nhã hơn một ngàn lần.

- Mẹ nó, mày là ai, mà dám...

Không thể không nói 'Ngô Kim hội' là một bang xã hội đen, người không sợ chết còn rất nhiều, đại ca của bọn họ là Hùng Thiên đã sợ thành như vậy, khi nghe Diệp Mặc nói muốn tiêu diệt 'Ngô Kim hội" bọn họ lập tức vẫn có người khó chịu.

Chỉ là người nói những lời này mới nói vài chữ, đã bị Diệp Mặc cho một phát súng trúng ấn đường của y liền ngã xuống.

- Đây là một viên đạn cuối cùng.

Diệp Mặc nhìn súng lắc lắc đầu, thứ này đôi khi không cần chân khí, cũng rất tiện.

Hùng Thiên sắc mặt biến hóa không ngừng, y biết Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng đánh vào mặt bọn họ như thế này cũng quá mức rồi. Chính mình thiếu chút nữa sẽ quỳ xuống, hắn dám ngay trước mặt mình bảo Phó chủ tịch tỉnh diệt 'Ngô Kim hội" việc này nhịn xuống sao? Nhưng nhịn không được y cũng phải nhịn, y biết một người có thể thu thập ẩn môn là lợi hại cỡ nào.

- Mẹ nó, các anh em, cùng tiến lên, làm thịt tên này, sợ cái gì...

Thấy Diệp Mặc hiển nhiên là muốn tiêu diệt hết, tuy rằng Hùng Thiên sợ hãi, nhưng còn có người không sợ. Phó hội trưởng trong lòng đã sớm rất khó chịu, vừa lúc nhân cơ hội muốn đem Hùng Thiên đạp xuống dưới.

Kẻ không biết thì không sợ, những lời này giải thích cho tâm trạng của Phó hội trưởng, hơn nữa một tiếng này của y được nhiều kẻ ủng hộ, trong phòng hơn hai mươi người, chí ít có một nửa rút ra đao lớn.

Xã hội đen Hoa Hạ và quốc gia phương tây vẫn có khác nhau, bọn họ đại bộ phận đều là đao, ngay cả phi tiêu cũng rất ít thấy, lại càng không cần phải nói đến súng rồi.

Hùng Thiên sắc mặt trắng bệch nhìn nhóm dàn em của mình một loạt mà lên, y lại không hề nhúc nhích, cũng không có ý ngăn cản. Trong lòng của y còn có một chút hy vọng, hy vọng tin tức chính mình lấy được là sai.

Diệp Mặc thản nhiên mỉm cười một chút, tùy tay xuất ra hơn mười đao gió, đối phó những tên độc ác này, Diệp Mặc thật đúng là không hề có hứng thú.

Nói chỉ có mấy hơi thở, thật sự là chỉ có mấy hơi thở. Mười mấy người dẫn theo đao côn chuẩn bị xông lên toàn bộ đã bị Diệp Mặc giết, mặc dù không có đứt tay cụt chân, nhưng Diệp Mặc từng đao gió đều chuẩn xác bổ trúng vào tim bọn họ, máu tươi văng đầy trên đất, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, có vẻ có chút âm trầm.

Toàn bộ những người theo phó hội trưởng cổ động đều bị giết, từ đầu đến cuối chỉ mới mười giây mà thôi, liền hoàn toàn bình tĩnh lại.

Còn lại mười mấy người, một đám sắc mặt liền tái nhợt hơn, bọn họ bình thường cũng là quen nhìn máu tươi, thậm chí còn đã giết người, nhưng Diệp Mặc đưa tay một cái chính là hơn mười mạng người thì bọn họ còn chưa bao giờ thấy qua.

Hùng Thiên lại nghĩ mà không ngừng sợ, y biết Diệp Mặc khẳng định rất lợi hại, nhưng cũng không nghĩ tới một người tu luyện cổ võ sẽ lợi hại đến mức gần như siêu nhân. Đương nhiên việc này còn không phải khiến cho lòng y run rẩy, cái khiến y hoảng sợ chính là cách Diệp Mặc giết người được miêu tả sơ lược kia, hắn so với chính mình còn độc ác hơn nhiều.

Hiện trường lâm vào một mảng yên tĩnh, Diệp Mặc cũng không nói gì, hắn đã nhìn thấy một gã mập mạp từ phòng bên ngoài vội vàng đi tới.

Quả nhiên tên kia mập mạp rất nhanh liền đẩy cửa phòng ra, y còn chưa chú ý tới tình huống bên trong đã nói:

- Anh Hùng, phía trên phái người xuống điều tra 'Ngô Kim hội" các anh...

Sau khi y hoàn toàn đi vào phòng, rốt cục phát hiện không ổn. Người chết đầy đất, ngoại trừ vị kia còn sống đang ngồi ở phía trên, những người còn lại sắc mặt đều tái nhợt hai chân run rẩy.

- Là chuyện gì xảy ra?

Cái tên mập mạp này dừng bước, dường như muốn lui về phía sau vài bước.

- Ông là ai? Ông là muốn chạy tới mật báo cho 'Ngô Kim hội' hay sao?

Diệp Mặc nhìn thoáng qua cái tên mập mạp này.

Tên mập mạp nhìn thoáng qua Hùng Thiên đang cúi đầu không nói, dường như biết sự tình có chút không ổn, y lại nhìn súng trong tay Diệp Mặc một chút, lại nhất thời không dám lần nữa rút lui, mà lớn tiếng nói:

- Tôi là Đồn trưởng đồn cảnh sát Cửu Đường, nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc lắc lắc đầu, nếu cái tên mập mạp này không đến, hắn thật đúng là lười chạy chuyến này, tuy nhiên nếu đã đến đây, cũng không cần đi nữa, hắn cũng giảm bớt phiền toái cho Lý Xuân Sinh. Gần như nghĩ cũng không có nghĩ, một đao gió vụt qua, thời điểm tên tự xưng là đồn trưởng gì đó ngã xuống còn chưa kịp nghĩ thông suốt, người này là ai, mà dám trực tiếp động thủ đối với một Đồn trưởng? Nếu như là người ở trên tới, còn nói quy tắc trò chơi hay không?

Diệp Mặc cười lạnh, căn bản cũng không nhìn người đồn trưởng bị giết, tuy rằng hắn biết giết một đồn trưởng sẽ mang đến một chút phiền toái cho Lý Xuân Sinh. Nếu hai nhà Đới - Khâu đối với Diệp Mặc hắn có điều cố kỵ trong khoảng thời gian này, Lý Xuân Sinh ngay cả chút phiền phức này cũng giải quyết không được, Lý Xuân Sinh cũng đừng lăn lộn trong quan trường làm gì nữa.

Hắn lại nhìn chằm chằm Hùng Thiên đang rất kinh hãi hỏi:

- Một nhà Lỗ Linh là các ông bắt sao?

Hùng Thiên thấy Diệp Mặc ngay cả cán bộ chính quy cũng dám giết, một lòng lập tức lạnh lẽo đến đáy. Hiện tại đối với câu hỏi của Diệp Mặc, vội vàng nơm nớp lo sợ nói:

- Vâng, tôi không có bất kỳ vô lễ nào đối với các cô ấy, tôi đối với các cô ấy đều rất kính trọng...

Mặc dù biết Hùng Thiên không biết diễn đạt tư tưởng, nhưng Diệp Mặc cũng hiểu được ý tứ của y. Hắn từ chối cho ý kiến tiếp tục hỏi - Lỗ Linh trong nhà còn có một số đồ vật, những thứ đó có phải cũng là các ông lấy hay không, hiện tại những thứ đồ vật đó ở chỗ nào?

Những lời này mới là trọng điểm mà Diệp Mặc muốn hỏi, sau khi hỏi xong, hắn lập tức liền chú ý câu trả lời của Hùng Thiên.

- A, cái này tôi không biết, chuyện này là Bảo Sinh phụ trách...

Hùng Thiên nói xong nhìn về phía tên tay đấm số một đứng bên cạnh y.

Bảo Sinh vẫn là thủ hạ - tay đấm số một của Hùng Thiên, chỉ có điều hiện tại cũng nơm nớp lo sợ ngay cả hít thở cũng không dám thốt lên một tiếng. Hàng năm ức hiếp người khác, rốt cục cảm nhận được cái gì là bị ức hiếp sỉ nhục. Bất đồng duy nhất chính là, y tuy rằng sợ hãi cúi đầu, nhưng con mắt lại di chuyển không ngừng.

- Bên trong có một khối đá màu sắc rực rỡ, hiện tại ở chỗ nào, nói.

Thời điểm Diệp Mặc nói xong một chữ cuối cùng, thậm chí vỗ một cái lên bàn.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 617

Trên Đường Truy Đuổi

Bên trong có một viên đá màu sắc rực rỡ, bây giờ nó ở đâu, nói.

Khi Diệp Mặc nói đến chữ cuối cùng liền đập bàn một cái.

-Vâng, tôi nói, rất nhiều thứ bị tôi đánh rơi rồi, viên đá kia thì bị tôi bán đi…

Bảo Sinh nói xong thấy sắc mặt của Diệp Mặc rất khó coi, y lập tức hiểu ra cái mà Diệp Mặc cần tìm chính là viên đá đó, sao còn dám giấu diếm.

Một chữ không che dấu nói:

-Viên đá đó rất rực rỡ, thậm chí có lúc còn có thể biến sắc, tôi đem đến "Bảo thạch hiên", đi giám định, lại bị ông chủ La "Bảo thạch hiên" ra giá tám triệu mua lại…

-Cái gì?

Hùng Thiên thậm chí không tin vào lỗ tai của mình, bản thân là "Ngô kim hội" cũng không có cách nào dễ dàng làm ra được tám triệu, mà thủ hạ trung thành nhất dưới tay mình, không ngờ lại đoạt được vật đó về bán với giá tám triệu.

Sắc mặt Hùng Thiên trở nên khó coi, nhưng gã lại nhanh chóng hiểu được tình cảnh của mình lúc này, lúc này, cái mạng nhỏ của gã sắp không còn nữa rồi, còn nói gì đến thủ hạ trung thành.

Diệp Mặc đứng lên, lạnh lùng nói với Bảo Sinh:

-Bây giờ dẫn tôi đến "Bảo thạch hiên"

Nói xong lặng lẽ nhìn Hùng Thiên.

Tim gan Hùng Thiên lập tức co rúm lại, xong rồi, tên sát thần này muốn đi rồi, trước khi hắn đi còn nhìn gã một cái, chính là muốn giết Hùng Thiên gã.

Nghĩ đến đây mồ hôi trên trán Hùng Thiên chảy ròng ròng, đột nhiên gã rút một con dao găm ra chém vào tay của mình, hai ngón tay rơi xuống đất. Ban đầu gã rất muốn chém đứt cổ tay mình, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay được.

Diệp Mặc hờ hững nói:

-Đợi lát nữa cảnh sát đến dẫn người đi đánh "Ngô kim hội", anh biết làm gì rồi đấy. Nếu như anh dám không hợp tác, vậy thì thử xem, tôi không tin rằng anh có thể so với Thiên Long Đầu còn có thể chạy…

-Mặc thiếu gia, tôi không dám, tôi chắc chắn đợi cảnh sát Lưu đến, phối hợp với anh ta tóm toàn bộ "Ngô Kim hội" ở tỉnh Hà Đông này …

Sắc mặt đau đớn của Hùng Thiên giống như một tờ giấy trắng bệch. Mặc dù mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng gã nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, thì lại không dám nói nửa chữ, gã biết Diệp Mặc muốn giết gã thì có khi chỉ cần phất tay một cái là được.

Về phần Diệp Mặc vì sao không giết gã, đoán chừng cũng chỉ là muốn gã giúp tóm gọn cả hội Ngô Kim mà thôi. Thậm chí Thiên Long Đầu gã cũng nghe nói chết dưới tay Diệp Mặc, so với Thiên Long Đầu, nói đùa chứ một ngón tay của Thiên Long Đầu cũng to hơn cái đầu của gã.

Diệp Mặc quả thực là nghĩ như vậy, giết một Hùng Thiên rất dễ dàng, nhưng muốn quét toàn bộ Ngô Kim hội thì khó càng thêm khó. Nếu như có sự phối hợp của Hùng Thiên, chuyện sẽ dễ làm hơn rất nhiều. Bởi vì Diệp Mặc rất ghét bọn xã hội đen, bởi vì người mà bọn chúng ức hiếp chính là dân

chúng bình dân, cái này hoàn toàn trái ngược với tôn chỉ của Lạc Nguyệt. Mặc dù ở đây không phải là Lạc Nguyệt, nhưng Diệp Mặc vẫn không thấy thoải mái. Thứ hai là nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ Ngô Kim hội đối với Lý Xuân Sinh thì chỉ có lợi mà không có hại.

Tâm cơ của Bảo Sinh thâm trầm hơn nữa lại nhiều lần giết người, trước khi chưa gia nhập vào Ngô Kim hội, y đã từng cưỡng gian rồi giết chết hai nữ sinh viên. Với tình huống y không có gia cảnh, cũng không có tiền bạc, sau khi cưỡng sát hai nữ sinh viên, liền trắng án, từ đó biết được y giảo hoạt và gian trá như thế nào.

Nếu nói về tâm cơ, Hùng Thiên thua kém y rất nhiều, tâm cơ và biểu hiện bên ngoài của y thoạt nhìn hoàn toàn tương phản. Sau khi y gia nhập vào Ngô Kim hội, liền có suy nghĩ thay thế Hùng Thiên, lúc đó dẫn Diệp Mặc đi "Bảo Thạch Hiên", trong lòng y đương nhiên có tính toán làm sao để thoát thân được. Rốt cục là dùng cách chặt đứt ngón tay của mình giống như Hùng Thiên hay là dùng cách khác?

Nếu như bình thường, y có lẽ có thể nhìn ra tại sao Diệp Mặc lại giữ một mạng lại cho Hùng Thiên. Nhưng bây giờ chuyện lại liên quan đến sống chết của mình, hơn nữa Diệp Mặc lại quyết đoán sát phạt, khiến cho y không có cách nào nghĩ đến mức kĩ càng cẩn thận.

Bảo Sinh vừa mới dẫn Diệp Mặc đến cửa, Diệp Mặc liền dừng lại, hắn nhìn Bảo Sinh có chút không hiểu nói:

-Anh cũng giết không ít người nhỉ?

-A…

Bảo Sinh ngây người, y tin rằng Diệp Mặc trước khi chưa đến "Bảo Thạch Hiên" sẽ không làm gì đối với y, chỉ cần trong khoảng thời gian này mình nghĩ ra dùng cách nào có thể trốn được ra ngoài, cho dù là không trốn được, dùng cách chặt đứt ngón tay như Hùng Thiên cũng được.

Y lại không ngờ, Diệp Mặc bỗng nhiên lại dừng lại hỏi y câu hỏi không có chút liên quan nào như này.

-Không…

Phản ứng đầu tiên của Bảo Sinh chính là phủ nhận, cho dù y đã từng giết người, y cũng sẽ không thừa nhận.

-Anh cứ ở lại chỗ này canh cửa đi.

Diệp Mặc trở tay một đường kiếm nhanh như gió, lúc này mới xoay người rời khỏi, trong nháy mắt liền biến mất trong không trung.

Bảo Sinh giữ lấy cổ họng, y vẫn không tin vào mắt mình là tại sao Diệp Mặc lại giết mình vào lúc này. Không phải hắn cần mình dẫn đường hay sao, thậm chí lại còn hỏi về viên đá kia nữa?

Thật không cam lòng, trong giây phút Bảo Sinh ngã xuống dường như đã hiểu ra chút gì đó, đó chính là khiến y có hi vọng sống, sau đó trở mặt giết y, đây chính là khiến y chết cũng không cam tâm. Một linh hồn mang theo một lòng oán hận bay lên, họ Diệp ta chết rồi, cũng không để cho nhà ngươi sống yên ổn đâu. Muốn trộm nó, đương nhiên không thể để cho "Bảo Thạch Hiên" biết Diệp Mặc hắn đến, dù gì Diệp Mặc hắn cũng là một người có thân phận, nếu chẳng may bị người ta nghi ngờ hắn trộm đồ, đem hình của hắn đăng lên mạng, vậy thì mất mặt quá đi?

Cho nên trước khi đến "Bảo Thạch Hiên", Diệp Mặc dịch dung biến mình trở thành một người đàn ông hơn ba mươi tuổi với bộ râu quai nón xấu xí, thậm chí trên mặt còn có một vết sẹo, vừa nhìn cũng biết không phải người tốt. Sở dĩ dịch dung như vậy, chính là muốn mang chút uy hiếp.

"Bảo Thạch Hiên" là cửa hàng ngọc khí, ngọc thạch, đồ cổ lớn nhất Hoa Hạ, đều có chi nhánh trên toàn quốc. Cho nên Diệp Mặc biết đồ vật ở "Bảo Thạch Hiên", hắn tìm cũng rất nhanh, chỉ cần một chút thời gian là đã đến nơi.

-Ông chủ La có nhà không?

Diệp Mặc vừa đến nơi đã hỏi ngay ông chủ La, đồng thời sau khi thần thức của hắn quét toàn bộ cửa hàng, trong lòng hắn liền có chút cảm giác bất an, trong này không có viên đá rực rỡ như Lỗ Linh đã nói.

-Anh đợi một chút, tôi gọi giúp anh.

Một cô gái ở quầy tiếp tân thấy bộ dạng có chút hung dữ của Diệp Mặc, lập tức gọi một cuộc điện thoại.

Không lâu sau, một lão già đến trước cửa, vừa tiến đến hỏi:

-Là vị bằng hữu nào muốn tìm tôi vậy?

Ông chủ La của "Bảo Thạch Hiên" ở thành phố Cửu Đường là một lão già khoảng hơn 60 tuổi, thoạt nhìn có chút giống với lão Hạ của "Minh Ngọc Các" ở San Francisco.

-Là tôi, có chút chuyện riêng muốn hỏi ông chủ La.

Diệp Mặc nói ngắn gọn.

-Được thôi, tôi là La Ngư, bằng hữu hỏi gì, nếu tôi biết thì sẽ nói.

Cũng giống như cô gái kia, La Ngư này cũng nhìn ra Diệp Mặc dường như không phải là người tốt, người như này không thể đắc tội, cố gắng không để đắc tội.

Diệp Mặc vội vàng giãi bày tâm tình hỏi về đá ngũ hành, cũng chẳng để ý đến những chi tiết nhỏ.

Hắn cũng không thèm để ý đến những người khác ở đại sảnh, liền trực tiếp hỏi:

-Ông chủ La, vài ngày trước có một người tên Bảo Sinh của Ngô Kim hội mang một viên đá ngũ sắc đến đây bán, có chuyện này hay không?

Nghe thấy Diệp Mặc nói đến viên đá ngũ sắc kia, trong lòng La Ngư lập tức có chút hồi hộp, lúc trước cái người tên Bảo Sinh kia mang đến một viên đá ngũ sắc, khiến cho lão như nhặt được của rơi, chỉ cần dùng tám triệu là có thể mua được. Đã qua bao ngày, không ngờ vẫn có người tìm tới cửa.

Thấy La Ngư không nói câu nào, Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng:

-Ông chủ La không cần nghĩ có hay không. Bảo Sinh trộm đồ của tôi, đã bị tôi xử lý rồi, nếu như ông chủ La muốn ngang ngạnh, thì đừng trách tôi không khách khí.

Nghe xong lời nói của Diệp Mặc, La Ngư sau lưng chợt ớn lạnh. Bảo Sinh là ai, lão ở Cửu Đường bao năm sao lại không biết? Một người hung ác như vậy không ngờ lại bị người râu rậm trước mắt này xử lý, con người râu rậm này vừa nhìn liền biết không phải hạng người lương thiện rồi, không cần đoán cũng biết được người này có lại lịch không tầm thường.

Mặc dù "Bảo Thạch Hiên" bọn họ không sợ hắn, nhưng "Bảo Thạch Hiên" làm ăn đứng đắn đàng hoàng, trên tiệm lại xảy ra chuyện như này, dù sao cũng không tốt.

Còn mấy người trong cửa hàng nghe thấy là chuyện của Ngô Kim hội, căn bản cũng không đợi người khác nói gì, lập tức quay người bước ra ngoài. Ngô Kim Hội tiếng xấu lan xa, chẳng có ai muốn dính dáng gì đến bọn chúng.

-Cái này…

La Ngư suy nghĩ một chút rồi nói:

-"Bảo Thạch Hiên" chúng tôi từ trước tới nay đều là kinh doanh đàng hoàng, những chuyện khác chúng tôi không quản được. Bằng hữu nói cũng không sai, mấy ngày trước đúng là chỗ tôi có thu mua một viên đã ngũ sắc, nhưng chỗ chúng tôi làm ăn chỉ quan tâm đến đồ tốt hay hỏng, chứ cũng không chú ý đến lai lịch của chúng.

Diệp Mặc nói đến viên đá ngũ sắc, hắn cũng nói như vậy, hắn không muốn tiết lộ ra đây là viên ngũ sắc ngàn năm khó kiếm.

Diệp Mặc cười khẩy một cái nói:

-À, "Bảo Thạch Hiên" của các ông không quan tâm đến lai lịch của đồ vật, nói như vậy, chỗ của các ông đây là một nơi lý tưởng để thủ tiêu tang vật đấy. La Ngư mặc dù có chút lo lắng, nhưng đồ này là thứ mà bọn họ bỏ tiền ra mua về, nếu như không phải diện mạo của Diệp Mặc hung bạo, những lời này lão cũng không muốn nói.

Diệp Mặc không muốn cãi cọ với La Ngư về chuyện này, hắn nhất định phải nhanh chóng biết được tung tích của đá ngũ hành. Từ giọng điệu của La Ngư, Diệp Mặc hiểu ra hẳn là Bảo Thạch Hiên đã biết độ quý báu của viên đá ngũ hành này, hắn chỉ cần tìm được tung tích của đá ngũ hành, sau đó mua lại, mua không được thì trộm.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói thẳng:

-Ông chủ La, những lời khác tôi cũng không muốn nói, tôi chỉ hỏi ông một câu, bây giờ viên đá đó đang ở đâu?

Nghe xong câu nói của Diệp Mặc, La Ngư thở phào nhẹ nhõm, nói cho Diệp Mặc biết viên đá đó đang ở đâu, lão không có chút áp lực nào, dù sao đây cũng là lợi nhuận trong tay bọn họ rồi, hơn nữa lại có hợp đồng ở đây. Đối phương là tìm viên đá, nếu lại đi cãi cọ với người khác, điều này không có chút liên quan gì với La Ngư.

La Ngư thở phão một hơi rồi nói:

-Viên đá kia đã được chuyển đến Bảo Thạch Hiên của Tân Thành, vài ngày sau, trong cuộc đấu giá do Tân Thành tổ chức, viên đá kia được làm vật đấu giá được đem ra đấu giá…

La Ngư còn chưa nói xong, Diệp Mặc đã biến mất rồi. Hắn cần chạy đến Tân Thành ngay tức khắc, một khi đá ngũ hành bị người ta đấu giá được, thì

hắn đến đâu mà tìm? Những người tham gia đấu giá là người trên toàn trái đất, chẳng lẽ hắn lại dựa vào thần thức chỉ quét được 1km mà đi tìm đá ngũ hành sao? Thật nực cười.

Cho nên trước khi mở hội đấu giá hắn phải lấy được đá ngũ hành!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 618

Cố Nhân Tuyệt Vọng

Tân Thành, có thể nói là trừ Yến Kinh ra, là thành phố lớn thứ hai của Hoa Hạ.

Gia tộc Thẩm gia nổi tiếng giàu có ở Hoa Hạ chính là ở Tân Thành này, hơn nữa nơi này cũng là bến cảng lớn nhất của Hoa Hạ, mỗi ngày số tàu các quốc gia ra vào bến Tân Thành nhiều không đếm xuể.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Cửu Đường, đầu tiên là chạy đến Tân Thành.

Vị trí mà Bảo Thạch Hiên ngự trị ở Tân Thành và Cửu Đường không giống nhau, nó ngự trên một tuyến phố ngọc thạch đồ cổ chính cống. Nơi này vốn chỉ là một tuyến phố nhỏ hẹp, chỉ là vì những người kinh doanh đồ cổ và ngọc thạch đều thích tụ tập ở nơi đây, lâu lắm rồi, nơi này trở thành tuyến phố chuyên buôn bán đồ cổ và ngọc thạch.

Khi Diệp Mặc vừa mới bước vào, thậm chí còn tưởng rằng mình lại quay trở về phường thị Tu Chân của đại lục Lạc Nguyệt rồi. Kiến trúc nơi đây là đồ cổ tiếp đồ cổ, hoài cựu tiếp hoài cựu, đó là chưa kể đến hai bên đường còn có bao nhiêu hàng bày vỉa hè nữa.

Ngày trước khi Diệp Mặc ở Ninh Hải, trong Hải Bảo Viên cũng có hàng bày vỉa hè, nhưng cho dù so sánh về phong cách hay cấp bậc với nơi này, thực sự kém xa.

Thấy con đường có chút xa lạ lại có chút quen thuộc này, Diệp Mặc không ngờ có chút thất thần trong giây lát, loại cảm giác này dường như rất xa xôi.

Cái không giống với phường thị Tu Chân của đại lục Lạc Nguyệt chính là, cửa hàng và các quán vỉa hè đều buôn bán đồ cổ ngọc thạch, chứ không có các sản phẩm tu chân như linh thảo đan dược. Loại tiền tệ cũng là Hoa Hạ tệ, không có linh thạch. Nếu như nhất định phải nói điểm tương đồng, đó chính là ở đây cũng có buôn bán pháp khí.

Đương nhiên khái niệm về pháp khí ở đây cũng không giống ở đại lục Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc ngay trước tiên đã tìm thấy Bảo Thạch Hiên, hắn nghe ông chủ La có nói, ông chủ ở đây họ Phan, tên Phan Thắng, là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, hơi béo.

Cái cửa hàng lớn hơn rất nhiều so với cái ở Cửu Đường, cái gì cũng bán. Diệp Mặc đứng ở cửa dùng thần thức cẩn thận quét một lượt, lập tức thấy thất vọng vô cùng, bên này cũng vậy không có đá ngũ hành -Ông chủ Phan có nhà không, tôi tìm ông ấy có chút chuyện buôn bán cần bàn bạc.

Diệp Mặc bước vào, lớn tiếng hỏi.

Một người đàn ông hung hãn mồm miệng đầy râu, trên mặt còn có một vết sẹo, vừa bước vào liền lớn tiếng gọi, lập tức khiến cho những người xung quanh dần dần tránh sang một bên. Tuyến đường phố buôn bán đồ cổ ngọc thạch loại người gì cũng có, người có mặt mày như Diệp Mặc, vừa nhìn cũng biết không phải là người buôn bán đàng hoàng.

-Chào ngài, ông chủ chúng tôi ra ngoài bàn chuyện làm ăn rồi, chiều mai mới trở về.

Một tên người làm khoảng 20 tuổi trả lời hắn. Gã biết đối phó với loại người này có thể là người chuyên bới móc. Tốt nhất là đừng để hắn nắm được nhược điểm nào.

Diệp Mặc đương nhiên không bới móc, biết rõ Phan Thắng không ở đây, trong lòng hắn lại rất thất vọng. Hắn cũng biết hỏi tên người làm này về đá

ngũ hành cũng chẳng có tác dụng gì. Hắn đành phải đợi Phan Thắng trở về.

Bây giờ hắn chỉ cần biết đá ngũ hành ở chỗ nào là được rồi, Diệp Mặc tin rằng với thủ đoạn của hắn, ở Tân Thành lấy đá ngũ hành đi quả thực là chuyện rất dễ dàng.

Thấy đại hán mặt mũi hung hãn đã đi ra ngoài. Tên người làm thở phào một cái. Mặc dù Bảo Thạch Hiên có bảo an riêng, nhưng tên người làm không muốn người khách mà y tiếp đón lại xung đột với bảo an.

Dưới sự nhàm chán, Diệp Mặc gọi điện thoại cho Khinh Tuyết và Lạc Ảnh, nói cho họ biết mình đang ở Tân Thành, một thời gian ngắn nữa sẽ trở về, sau đó hắn bắt đầu đi dạo trên phố đồ cổ ngọc thạch.

Đồng thời nghĩ có nên tìm một chỗ ở lại đây, ngày mai đỡ phải chạy đến đây.

Phía trước có một đám người đang vây quanh ở một quảng trường nhỏ, Diệp Mặc quét thần thức một chút, nơi này không ngờ lại là một quảng trường đổ thạch lớn. Những người này đều đang đổ thạch. Đối với loại này, Diệp Mặc không có chút hứng thú nào, cho dù có làm ra ngọc thạch tốt hơn nữa đối với hắn mà nói cũng chẳng là gì. Bởi vì với số tiền đổ thạch này, cho dù là hơn trăm triệu, đối với Diệp Mặc mà nói cũng không phải là khoản tiền nhỏ.

Tác dụng duy nhất của ngọc thạch đó là giúp Diệp Mặc bố trí trận pháp, hơn nữa hiệu quả bố trí trận pháp cũng không ra làm sao cả. Cho dù là dùng vài tỉ đô la Mĩ đi mua ngọc thạch về bố trí trận pháp, cũng không bằng đem khối linh thạch này chia làm vài khối nhỏ. Đương nhiên Diệp Mặc bây giờ cũng không có linh thạch. Khối linh thạch duy nhất đã đưa cho Lạc Ảnh rồi.

Ngay khi Diệp Mặc muốn đi, trong một góc của đám đông hắn lại nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc. Diệp Mặc nhanh chóng nhận ra đó là ai, không ngờ lại là Hứa Vi, người mà ngày trước ở cùng với hắn trong viện, sau đó lại chuyển đi. Hứa Vi sao lại ở đây? Thấy dáng vẻ tiều tụy của cô ta,

giống như đang khóc vậy. Chẳng lẽ lại đổ thạch thua rồi Tính tình Hứa Vi không tệ, mình còn nợ cô ấy một bữa ăn vẫn chưa có mời. Ngày trước cô ấy còn giúp mình và cả Khinh Tuyết chăm sóc "Ngân Tâm Thảo" một thời gian dài. Thậm chí có một thời gian ngắn, cô ấy còn chăm sóc Ninh Khinh Tuyết. Đối với cô bé này, Diệp Mặc vẫn rất cảm kích. Bây giờ nhìn thấy tất nhiên Diệp Mặc muốn qua đó chào hỏi.

-Chào mĩ nữ, tại sao lại một mình trốn trong này khóc lóc vậy?

Diệp Mặc muốn Hứa Vy thoải mái một chút, hơn nữa thực ra trước kia Hứa Vy là một cô cái rất hoạt bát.

-A, anh là ai?

Hứa Vy nhìn thấy Diệp Mặc, bị hù vội vàng lùi về phía sau vài bước, vẫn lo lắng nhìn diệp Mặc, sợ Diệp Mặc cứ như sợ một tên lưu manh đang định xông tới vậy.

Diệp Mặc theo bản năng sờ lên mặt của mình, cười khổ một tiếng, lúc này mới hiểu ra. Những người xung quanh nhìn thấy Diệp Mặc, lại nhìn nhìn biểu hiện của Hứa Vy, liền biết Diệp Mặc không có ý tốt gì với cô bé này, hắn thậm chí lại trêu ghẹo cô gái đang rối tinh rối mù này nữa.

Trên thế giới này đương nhiên là thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, những người xem đánh bạc đều giãn hết ra, trong nháy mắt chỗ này đã rộng rãi thoáng đãng.

Diệp Mặc cười khổ bước đến phía Hứa Vy nhỏ giọng nói: -Anh là Diệp Mặc sao?

Hứa Vy kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, vẻ mặt khó tin.

Diệp Mặc đành phải nói:

-Trong viện ở Ninh Hải, tôi và cô cùng ở trong một viện, sao cô đã quên rồi? Đúng rồi, hôm đó cô còn lầm bầm nói tôi là con nghiện máy tính trong

nhà.

-A, câu nói kia không ngờ anh lại nghe thấy câu sao? Tôi lầm bầm một mình thôi... Anh đúng là Diệp Mặc rồi.

Hứa Vy cuối cùng cũng tin lời nói của Diệp Mặc, chẳng những lời mà hắn nói, còn có cả giọng nói của hắn nữa. Chỉ có điều Diệp Mặc dịch dung thực ra rất giống thật.

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Cô sao lại rời khỏi Ninh Hải rồi? Không ngờ lại gặp cô ở chỗ này, có phải cô gặp chuyện khó khăn gì hay không?

Hứa Vy ở nơi đất khách quê người lại gặp được người quen, không kìm nổi lại khóc, cô thậm chí còn muốn nhào vào lòng Diệp Mặc khóc một trận.

Diệp Mặc xấu hổ nhìn những người đứng quanh đang khinh bỉ mình, đành phải nhỏ giọng nói:

-Cô đừng khóc nữa, người khác vẫn còn đang tưởng là tôi có ý định gì với cô đấy. Rốt cục là chuyện gì, cô nói tôi nghe xem nào.

Hứa Vy nghe Diệp Mặc nói xong đành phải nín lại, chậm rãi nói nguyên nhân khiến mình đau lòng.

Mẹ và em trai của cô đều ở Tân Thành, hơn nữa mẹ cô đã nằm viện ở Tân Thành hơn một năm rồi, cô đành phải từ chối đến Ninh Hải làm việc mà đến Tân Thành chăm sóc mẹ cô.

Vì mẹ nằm viện nên cần một số tiền lớn, em trai đi học cũng cần tiền, một chút tiền của cô và tiền của gia đình không đủ. Cô đành phải cùng cha liều mạng tìm việc ở Tân Thành, làm nhiều việc. Không ngờ cha trong một lần đi xe ba bánh bị người ta đâm ngã, kết quả lại nói cha của cô phải chịu trách nhiệm, phải bồi thường tám chục ngàn.

Tám chục ngàn vốn để cho mẹ cô chữa bệnh cũng không đủ, nhưng lúc này lại họa vô đơn chí, em trai của cô lại vì một cái bình mà đánh nhau với người ta. Kết quả đánh trọng thương đối phương, người đó bắt đền hơn trăm ngàn. Mà em trai của cô bây giờ đang trong đồn cảnh sát, đợi cô nghĩ cách.

Cô đang lưỡng lự, thì bạn học đại học của cô Hạ Phương Phương tìm đến cô. Mối quan hệ giữa Hạ Phương Phương và cô không tồi, lại là bạn học đại học, cho nên trong lúc bất lực, ý kiến của Hạ Phương Phương rất quan trọng đối với Hứa Vy.

Hạ Phương Phương mách cho Hứa Vy một cách. Cô mách Hứa Vy đến đường đồ cổ ngọc thạch cược ngọc, chỉ cần bán được một viên đá có ngọc tốt, là có thể trở thành tỉ phú.

Hứa Vy đáng thương nghe xong ý kiến của Hạ Phương Phương, đem tất cả những tiền trên người mình gộp lại, cũng chỉ có hai trăm ngàn, đi theo Hạ Phương Phương đến đây.

Hậu quả rất dễ nhận thấy, dưới sự giới thiệu chỉ điểm của Hạ Phương Phương, 120 ngàn của cô giống như ném xuống nước, không có chút âm thanh nào. Dưới sự tuyệt vọng Hứa Vy chạy vào nhà vệ sinh khóc nức nở, khi đó không ngờ lại nghe thấy Hạ Phương Phương và người khác nói chuyện. Người đó nói với Hạ Phương Phương, bạn học của cô nghèo quá, chỉ có tí tiền đó, lãng phí sức lực của cô ta. Lúc đó Hứa Vy mới biết Hạ Phương Phương câu kết cùng người khác lừa cô.

Hứa Vy vừa hận vừa thương tâm, nhưng cô lại không có cách nào khác, cô muốn tìm thấy Hạ Phương Phương ở đây, nhưng mấy ngày liền rồi cô vẫn không tìm thấy bóng dáng của Hạ Phương Phương. Còn mẹ của cô ở trong viện cũng hết tiền rồi, em trai thì đang đợi cô đi lấy tiền để bồi thường cho người ta, sau đó nộp tiền bảo lãnh trở về.

Hứa Vy không quen biết ai ở Tân Thành, cũng mượn không được đồng tiền nào, Hứa Vy tuyệt vọng chỉ có thể một mình khóc lóc trong này.

Diệp Mặc nghe xong lời nói của Hứa Vy. Không khỏi lắc đầu thầm than, đến cả bạn học và bằng hữu của mình mà cũng có thể lừa được thì còn cái gì là có thể không lừa được đây? Nhân phẩm của người con gái Hạ Phương Phương đã vô cùng rác rưởi rồi.

-Cô còn có bao nhiêu tiền?

Diệp Mặc ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi.

-Còn có hai trăm mười mấy Hứa Vy nức nở nói.

Diệp Mặc biết Hứa Vy là người cứng cỏi, hắn đã ở cùng với Hứa Vy một thời gian, cũng biết được tính cách của cô, cho nên hắn không muốn trực tiếp đưa tiền cho cô, như vậy khiến cho cô rất áp lực.

Bây giờ hắn mới nhớ tới lần trước hắn giúp Hứa Vy trực ban, Hứa Vy giống như có việc rời khỏi Ninh Hải, rất có khả năng chính là nhà cô xảy ra chuyện rồi.

-Hứa Vy, nếu như cô tin tôi, cầm lấy hai trăm vào đổ thạch với tôi.

Diệp Mặc cười nói, hắn cho rằng muốn cho cô thoải mái, cô gái trầm tư này trở về như ngày trước, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng Diệp Mặc là người bạn cũ, Hứa Vy có thể nói sau khi hắn đến đây, là người quen thực thụ đầu tiên, còn quen biết sớm hơn Tô Tĩnh Văn.

Hứa Vy ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

-Diệp Mặc, tôi chỉ có hai trăm, làm sao mà đi đổ thạch được?

Diệp Mặc cười nói:

-Hai trăm thì có cược hai trăm, cô đi với tôi.

Diệp Mặc dẫn Hứa Vy chen vào đám đông, bên trong có một người đàn ông trung niên vừa mới mở hụt viên đá năm trăm ngàn, đang ngồi một bên

ảo não. Năm trăm ngàn đối với ông ta mà nói thì không là cái gì cả, nhưng đây đã là lần thứ tám ông mở hụt rồi.

Diệp Mặc quét bốn phía, quả nhiên viên đá rẻ nhất cũng năm trăm đồng, hơn nữa bên trong trống trơn chỉ là tầng vôi, không có chút màu xanh nào, đừng nói gì đến ngọc tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 619

Thứ Đánh Cược Chính Là Đồ Bỏ Đi

Diệp Mặc dẫn theo Hứa Vi đến bên cạnh người đàn ông trung niên đang ngồi trên đống đá vỡ vụn đó, nhìn bộ dạng hoàn toàn là một tay cờ bạc của gã, trong lòng không nói được gì. Loại người này không hiểu gì về ngọc thạch nhưng lại luôn thích đánh cược với ngọc, gã có tiền, cuối cùng vẫn sẽ bị chơi sạch.

Cược ngọc rất thú vị, nhưng đồng thời cũng rất hiện thực. Khi bạn tự kiềm chế lại thì người khác lại dụ dỗ bạn đến, khi bạn đánh thua thì lại không có ai thông cảm cho bạn, bỏ đi hết, khi bạn đánh thắng thì mọi lời ngưỡng mộ và thán phục đều đến, có lẽ những người chơi cược ngọc được hưởng chính là ánh mắt thán phục và ngưỡng mộ của người khác.

Diệp Mặc đi qua vỗ bả vai của ông anh già nói:

-Này, đống đá vụn đó có phải của ông không, có thể bán cho tôi một viên không?

Người này nhìn Diệp Mặc nghi ngờ nói:

-Những thứ này đã những thứ bỏ đi, cậu muốn nó làm gì? Nếu như cậu cần thì cứ lấy đi.

-Vậy cảm ơn nhé, nhưng đánh cược ngọc lại lấy không đồ của người khác sẽ không tốt. Như vậy đi, tôi sẽ bỏ ra hai trăm để mua một hòn đá của ông Diệp Mặc nói xong, ra hiệu cho Hứa Vi lấy hai trăm cuối cùng của cô ấy ra đưa cho người trung niên này.

Mặc dù đối với người trung niên này mà nói, hai trăm có rơi xuống dưới

đất thì gã cũng không muốn nhặt lên, nhưng gã cũng hiểu những thứ mà những người đánh cược với ngọc muốn chính là điều may mắn. Gã cũng không nghĩ ngợi nhiều, gật đầu lấy hai trăm đồng, đồng thời đứng lên nói:

-Không được, tôi thử lại lần cuối cùng, lần này nếu như thất bại thì hôm nay sẽ dừng lại ở đây.

Diệp Mặc nhặt hòn đá vụn ở trên mặt đất lên, hắn dùng thần thức quét qua thì thấy bên trong có Phỉ Thúy, chỉ là hơi nhỏ một chút, vì vậy phải phân giải.

Đối với việc phân giải loại này đã trở thành thường xuyên, trừ phi Diệp Mặc dùng thần thức để không nhìn sót một cái gì, bằng không thì sẽ không phát hiện được.

Thấy Diệp Mặc không ngờ bỏ ra 200 để mua hòn đá, mọi người xung quanh đều lặng lẽ lắc đầu. Nếu không phải người trung niên đó thực sự có tiền thì 200 đó, gã căn bản không coi là gì, thậm chí mọi người xung quanh lại tưởng Diệp Mặc kết hợp với người trung niên kia để lừa Hứa Vi.

Hứa Vi có một chút lo lắng nhìn hòn đá trong tay Diệp Mặc nói:

-Diệp Mặc, hòn đá này dùng được sao?

Cô nhớ tới việc Hạ Phương Phương vài ngày trước giật dây cô mua nhiều đá như vậy, một viên đá không có tác dụng gì. Viên đá vụn mà người khác ném đi còn có thứ gì ở đó sao?

-Đương nhiên có tác dụng, đi giải xem.

Diệp Mặc nói xong cầm tảng đá đi đến vị trí giải thạch.

-Ai giúp tôi giải hòn đá này một chút?

Diệp Mặc nói câu này xong thì phát hiện ra tất cả mọi người đều nhìn hắn chằm chằm, không có ai muốn trả lời. Loại đá bỏ đi này ai còn muốn

giải làm gì nữa chứ?

Giải thạch cũng cần phải kỹ lưỡng, giải những hòn đá có ngọc trong đó thì tay nghề cũng cần phải rất tốt, đi giải những thứ không có gì này thì sau này ai còn đi mời gã giải nữa chứ? Hơn nữa, vẻ mặt Diệp Mặc rất hung dữ, vừa nhìn đã biết không phải người tốt, ngộ nhỡ bị hắn lừa thì làm sao? Người trung niên vừa rồi mới nhận 200 từ Hứa Vi cũng vỗ vai Diệp Mặc nói, gã tưởng gã và Diệp Mặc giống nhau, có cảm giác mới mẻ của giải thạch, đến khi mình giải thạch, để cho hắn nhìn là được.

Diệp Mặc nhìn hòn đá trong tay gã, lập tức biết nó không có gì. Hắn chỉ vào hòn đá có màu sắc tương đối mới mẻ ở bên cạnh, nói:

-Chi bằng ông mua hòn đá bên kia đi, hòn đá đó mới có hàng, thứ mà ông chỉ ở trong đó không có gì đâu.

- Hơn nữa giá tiền bên đó còn rất rẻ, chỉ cần ông bỏ ra 1/3 trong số 100 ngàn là được.

Vừa rồi người trung niên này thuận tay giúp hắn, hắn cũng tiện tay giúp đối phương.

Không ngờ Diệp Mặc vừa nói ra, thì đã có một tràng cười nhạo vang lên, Hứa Vi không hiểu chuyện gì liền kéo Diệp Mặc đi.

-Người anh em, cậu không đùa chứ. Ngay cả vỏ da ở bên cạnh đó cũng không có, rõ ràng là một tảng đá mới. Nếu như không phải vì thể tích lớn thì cũng không thể bán với giá 100 ngàn được. Người anh em này, bản lĩnh nhìn đá của cậu còn kém xa so với tôi đó.

Người trung niên lắc đầu, còn chỉ vào hòn đá ban đầu, có màu đen rêu, thậm chí là đỏ đun.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng không nói gì. Hắn cầm hòn đá mới mua với giá 200 lên nói:

-Ai giúp tôi giải nó, tôi sẽ trả 500 đồng.

Hai trăm đồng để mua một hòn đá bỏ đi, lại còn muốn bỏ ra 500 để giải nó, không ai có thể hiểu nổi, vì vậy rất nhiều người tưởng Diệp Mặc nói đùa.

-Để tôi, chỉ cần cậu nói lời phải giữ lấy lời.

Một người đàn ông ăn mặc lôi thôi đi tới, nói.

Người này bước ra, không ai có thể ngờ được. Mọi người ở đây đều biết người này tên là Hoắc Đa Tài, là một sư phụ chuyên giải thạch. Chỉ vì từ trước đến nay chưa bao giờ ông giải đá ra ngọc nên rất nghèo. Ngay cả ông chủ của nơi khai thác đá cũng không muốn tiếp tục giữ ông lại làm việc. Diệp Mặc không quan tâm đến sự may mắn của hắn, nhưng Hoắc Đa Tài lại nắm lấy cơ hội này, không đợi Diệp Mặc đồng ý, đã nói tiếp:

-Ông chủ, xin ông yên tâm. Kỹ thuật của tôi là nhất.

-Tốt, vậy ông làm đi, trong quá trình làm không cần hỏi tôi, ông hoàn toàn có thể làm chủ, chỉ cần lôi ra được toàn bộ số Phỉ Thúy bên trong đó ra là được.

Diệp Mặc lập tức nói.

Nghe xong những lời của Diệp Mặc, Hoắc Đa Tài lập tức nhận hòn đá trong tay của Diệp Mặc để bắt đầu công việc, y sợ Diệp Mặc sẽ đổi ý.

Hoắc Đa Tài không còn nghe thấy Diệp Mặc nói gì nữa, nhưng mọi người xung quanh dường như cảm thấy bọn họ nghe ra. Lời nói của một tên đầy vết sẹo trên mặt như vậy thật thâm hiểm. Ý của hắn là khi làm không cần hỏi hắn, cứ làm cho đến khi giải được ngọc trong đó là được, nhưng ngộ nhỡ giải không ra ngọc thì sao? Đáng tiếc Hoắc Đa Tài chỉ quan tâm đến 500 đồng, không nghe ra ý của câu nói đó. Mặc dù có người đồng tình với Hoắc Đa Tài, có ý muốn nhắc nhở Hoắc Đa Tài một chút, nhưng nhìn thấy vẻ hung dữ của Diệp Mặc thì lập tức ngừng lại đề tài, tránh được việc họa giáng lên thân.

-Diệp Mặc, tôi không có 500 đồng…

Hứa Vi lo lắng kéo Diệp Mặc sang một bên.

-Đừng lo lắng, không cần cô bỏ tiền, chỉ cần có ngọc trong đó là được rồi.

Diệp Mặc không một chút lo lắng nói.

Hoắc Đa Tài muốn mau chóng lấy được 500 kia, sau khi lấy hòn đá về liền lập tức phân giải. Y muốn ông chủ không kịp đổi ý, một khi ông chủ đổi ý thì y sẽ không có 500 nữa.

Y cũng biết trong hòn đá này có thể không có gì, vì vậy liền bổ hòn đá ra, thậm chí không thèm cắt một cách cẩn thận, càng không nói đến việc lau chùi cẩn thận.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, người này nói kỹ thuật của y rất tốt, nhưng cũng không nhẹ nhàng gì cả, chưa gì đã bổ vỏ Phỉ Thúy ra rồi.

-A… xuất hiện rồi, ánh sáng màu xanh… đồ tốt …

-Đáng tiếc, Hoắc Đa Tài đã cắt mất vỏ của Phỉ Thúy. Đây là một loại Phỉ Thúy băng…

Một khi đã tìm ra, thì không có ai còn nhớ những tiếng cười châm biếm Diệp Mặc lúc trước nữa, tất cả đều nhìn chằm chằm vào đá ngọc trong tay Hoắc Đa Tài.

Hoắc Đa Tài đương nhiên cũng biết y đã cắt mất vỏ của Phỉ Thúy, đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Y không ngờ bên trong hòn đá này có ngọc thật, một khi người khác muốn bồi thường thì làm sao y có thể bồi thường được?

-Mau lôi toàn bộ ra đi, lần sau mà còn việc này xảy ra nữa thì ông để người khác làm đi. Với kỹ thuật cao minh của ông, tôi không dám mời ông.

Diệp Mặc nhìn thấy Hoắc Đa Tài ngây người ra, hừ lạnh một tiếng nói.

-Ấy, ấy, ông chủ, việc này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần thứ hai nữa đâu.

Hoắc Đa Tài nói xong, mới cẩn thận giải ngọc Phỉ Thúy. Y không ngờ Diệp Mặc lại nói những câu như vậy, so với biểu hiện của hắn hoàn toàn khác nhau. Căn bản không bắt y phải bồi thường, muốn biết việc này hoàn toàn là sai lầm của y, vì giải pháp chính quy căn bản không phải như vậy.

Cũng may Hoắc Đa Tài phản ứng rất nhanh, hơn nữa kỹ thuật của y cũng không tồi, không cần đến nhiều công sức, viên Phỉ Thúy băng đã được y tìm ra.

-Đúng thật là Phỉ Thúy băng, hơn nữa độ tinh khiết lại còn cao, màu xanh cũng rất đậm.

Mọi người xung quanh lại xì xầm lần nữa, 200 không ngờ lại đổi được thứ này, sợ là còn đến gần 200 nghìn nữa chứ.

Người đàn ông trung niên ôm hòn đá đi qua cũng không dám tin vào Diệp Mặc. Gã không ngờ Diệp Mặc thực sự giải ra được Phỉ Thúy ở trong đống đá vụn đó, hơn nữa còn là Phỉ Thúy sịn. Nếu như vừa rồi gã cắt toàn bộ số đá vụn đó ra thì nói không chừng tiền đã về tay gã hơn nửa rồi.

Bỗng nhiên gã cảm thấy, vừa rồi mình nên nghe lời Diệp Mặc nói, Diệp Mặc có thể tìm ra được Phỉ Thúy ở trong hòn đá thì bản lĩnh của người này nhất định không phải dạng vừa.

-Đợi chút, tôi cần viên Phỉ Thúy của cậu, cho cậu 200 nghìn.

Giọng nói của một người phụ nữ đã ngắt lời những tiếng tán thưởng và ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

Đây là một người phụ nữa tầm 30 tuổi, bề ngoài cũng xinh đẹp, căn bản là bà ta biết trang điểm, bộ đồ trên người rất hợp với bà ta, ngay cả cái mông của bà ta cũng không cần phải cố ý dùng quần áo để làm nổi bật, mà trời sinh ra đã như vậy, khiến cho người ta thoạt nhìn đều mê mẩn, thậm chí lại có

chút tao nhã, bên cạnh còn có một vệ sĩ, vừa nhìn là đã biết được lai lịch.

Diệp Mặc cau mũi lại, hắn không thích mùi hương trên người người phụ nữ này, đó là mùi của nước hoa hóa học, điều này khiến hắn rất phản cảm, hắn liền nghĩ đến Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, mùi hương tự nhiên khiến hắn cứ lưu luyến mãi, nên sớm lấy được đá Ngũ Hành, trở về thăm Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

-Hai trăm nghìn?

Hứa Vi ngây người ra, hòn đá 200 tệ đổi lấy 200 nghìn, như vậy quá thoáng rồi.

Diệp Mặc cũng không biết giá trị của Phỉ Thúy là bao nhiêu, nghĩ rằng viên Phỉ Thúy trong tay chắc cũng chỉ bằng ngần đó tiền, hắn liền ném viên Phỉ Thúy cho người phụ nữ đó:

-Đây, cho cô, có chi phiếu tiền mặt thì càng tốt.

Người phụ nữ này nhìn thấy Diệp Mặc chau mày, vẫn tưởng hắn không hài lòng lắm về giá của viên Phỉ Thúy, đang định nói thì Diệp Mặc lại ném viên Phỉ Thúy cho bà ta, dường như cũng không thèm quan tâm viên Phỉ Thúy sẽ bị rơi xuống đất vỡ vụn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 620

Còn Lần Cuối Cùng

Diệp Mặc, chúng ta đi thôi, có 200 nghìn rồi, tôi nghĩ có thể đưa em trai của tôi ra được rồi.

Lấy được chi phiếu tiền mặt trị giá 200 nghìn, Hứa Vi không muốn ném 200 nghìn này vào trong nước.

Diệp Mặc khoát tay nói:

-Đừng nóng vội, việc này còn mới bắt đầu, chúng ta còn cần phải cược thêm nữa, mua thêm một chút đá hơi đắt kia.

Hứa Vi "A" một tiếng, không ngờ Diệp Mặc còn chưa thỏa mãn, thậm chí còn muốn tiếp tục đánh cược.

-Người anh em, cậy chắc muốn hòn đá mà anh đề nghị với tôi trước đó.

Lúc này, người đàn ông trung niên mở hàng hụt kia đã có cách nhìn khác về Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, lắc lắc đầu nói:

-Hòn đá đó tôi nhìn không thấy có gì cả.

-Cậu…

Người trung niên này thậm chí còn có chút chán nản. Lại còn đề nghị cho mình thứ mà hắn không nhìn thấy có gì bên trong, như vậy chẳng phải là lừa người sao?

Diệp Mặc cười, nói:

-Đừng nóng vội, tôi nói Phỉ Thúy bên trong đó nhiều nhất mới có một hai triệu mà thôi, như vậy tôi sẽ kiếm được quá ít tiền, thứ tôi muốn có thể kiếm được nhiều hơn chút nữa.

-A…Nếu không phải vừa rồi Diệp Mặc giải ra được Phỉ Thúy băng ở trong hòn đá bỏ đi đó thì những người xung quanh lại nhìn hắn một cách khinh bỉ.

Người phụ nữ vừa mua viên Phỉ Thúy của Diệp Mặc nghe thấy những lời Diệp Mặc nói liền đảo mắt vài cái, bỗng nhiên lên tiếng:

-Nếu người anh em này không coi trọng chút tiền lẻ đó thì tôi sẽ lấy hòn đá kia.

Nói xong bà ta ra hiệu cho vệ sĩ ở phía sau lập tức mua hòn đá đó.

Diệp Mặc căn bản là ghét mùi nước hoa của người phụ nữ này, bây giờ không ngờ lại thay đổi cách nhìn về người phụ nữ này. Không ngờ bà ta không giống như những người xung quanh kia, tưởng mình nói điêu, thậm chí còn chủ động mua hòn đá mà hắn đã kiến nghị, người phụ nữ này thật không đơn giản.

Mặc dù 100 nghìn không là gì, nhưng cũng là tiền, không ngờ bà ta lại mua hòn đó mà người khác không coi trọng đó, chỉ vì bản thân nói tùy tiện một câu với người lạ. Co đầu óc, chả trách có cả vệ sĩ hộ tống Thực ra vừa rồi Diệp Mặc nói rất giống thật, không những người phụ nữ đó, mà thậm chí những người khác cũng động lòng, chỉ là không nhanh tay như người phụ nữ đó. Thứ hai là vì còn sợ Diệp Mặc là một tên lừa đảo, vì dù sao trên mặt Diệp Mặc cũng đầy những vết sẹo.

Diệp Mặc không để ý tới người còn lại, hắn nói với Hoắc Đa Tài:

-Ông hãy đi theo sau tôi, tôi còn có Phỉ Thúy muốn ông giải nữa, đến lúc đó rồi cùng tính tiền.

-Vâng, thưa ông chủ.

Hoắc Đa Tài vì cắt mất da Phỉ Thúy, nên lo lắng Diệp Mặc sẽ đuổi việc y, không ngờ Diệp Mặc không những không làm gì y, mà còn tiếp tục bảo y giải thạch. Lúc này y cũng nhìn ra được, mấy vết sẹo trên mặt của Diệp Mặc trông không đơn giản chút nào, là một người có bản lĩnh thực sự.

Nhìn một vòng, trong lòng Diệp Mặc thực sự không có lời nào để nói. Mặc dù nguyên liệu thô ở đây nhiều, nhưng Phỉ Thúy lại không nhiều, mà những viên đá có Phỉ Thúy thì lại càng ít.

Hắn chỉ vào một nguyên liệu thô vừa đúng 200 nghìn nói:

-Hòn đá này.

Đây là nguyên liệu Phỉ Thúy trị giá 200 nghìn tốt nhất.

Mua rất nhanh, nguyên thạch Phỉ Thúy đã mau chóng ở trong tay của Hoắc Đa Tài. Người đàn ông trung niên vừa rồi đánh cược thua, giờ này đã tin tưởng những lời Diệp Mặc nói, không mua đá mà đi theo sau Diệp Mặc để xem. Bây giờ Hoắc Đa Tài bắt đầu giải thạch, một vòng tròn vây ở phía trước y.

Bây giờ xem ra người coi trọng Diệp Mặc đã rất nhiều, không những là người đàn ông trung niên kia mà cả những người xung quanh cũng lần lượt đi qua, muốn xem hòn đá của Diệp Mặc.

Người phụ nữ đã mua khối đá còn mới mà Diệp Mặc nói cũng đi tới nơi xem.

Diệp mặc nhìn bộ dạng cẩn trọng của Hoắc Đa Tài không nói tiếng nào, hắn đã vẽ một đường, nói với Hoắc Đa Tài:

- Phá từ đây.

Bây giờ với những lời mà Diệp Mặc nói, Hoắc Đa Tài đều phục tùng

theo. Rạch một đường dao theo đường mà Diệp Mặc đã vẽ, một nhúm màu xanh đang tỏa sáng hiện ra trước mặt mọi người.

-Hoàng Dương Lục… mấy triệu đấy…

Thứ này vừa xuất hiện, người khác nhìn thấy liền lập tức kinh ngạc hô lên một tiếng.

-Năm triệu... tôi muốn nó...

Thứ màu xanh này vừa xuất hiện, lập tức đã có người ra giá. Mặc dù khi hoàn toàn giải ra, có thể không chỉ dừng lại ở đó, nhưng Diệp Mặc lại không muốn lãng phí thời gian.

Hắn đang muốn bán viên đá có Phỉ Thúy được giải ra một nửa, thì lại nghe người phụ nữ kia nói:

-Tôi đưa ra 8 triệu…Diệp Mặc lập tức bảo Hứa Vi đưa thẻ ngân hàng cho người phụ nữ này, người phụ nữ này làm việc rất nhanh nhẹn, lập tức chuyển tiền, điện thoại của Hứa Vi mau chóng nhận được tin nhắn, đã tăng lên 8 triệu.

Thoáng chốc đã có 8 triệu, khi Hứa Vi còn đang mơ hồ thì Diệp Mặc đã lôi cô đi.

-Chúng ta phải đi sao?

Hứa Vi còn chưa kịp hoàn hồn, Diệp Mặc lại cười với Hứa Vi:

-Còn lần cuối nữa, sau lần cược cuối cùng này, chúng ta sẽ đi.

Thứ mà Diệp Mặc nhìn trúng chính là một tảng đá lớn ở gần bên trái, cao bằng một người. Mặc dù tảng đá này không phải lớn nhất ở đây, nhưng cũng không phải nhỏ. Bởi vì giá của tảng đá này là 6 triệu, vì vậy Diệp Mặc nhất định phải bỏ ra 6 triệu trước thì mới có thể đánh cược với tảng đá này.

Sau khi giao dịch với tảng đá này xong thì người phụ nữ kia đã hoàn

toàn giải được Phỉ Thúy Hoàng Dương Lục mà Diệp Mặc đã bán cho bà ta, chắc chắn kiếm được món lời lớn, ít nhất cũng phải mấy triệu. Điều này còn chưa là gì, vừa rồi tảng đá mà Diệp Mặc nói sau khi được bà ta giải ra, thì bên trong rõ ràng là một phôi Phỉ Thúy trị giá gần hai triệu.

Tất cả những người vây quanh đều nín thở, rốt cuộc kẻ có râu quai nón này là ai, không ngờ lại có bản lĩnh cược ngọc lớn như vậy, trăm phát trăm trúng.

Tất cả mọi người đều rất quan tâm đến tảng đá được mua với giá 6 triệu kia. Ở đây nhiều người như vậy, thì chỉ có người phụ nữ đó có thu hoạch chỉ sau Diệp Mặc.

Vẻ mặt Hứa Vi đã bình tĩnh trở lại, nhưng tim vẫn đập mạnh. Lúc này cô tin tên bạn học lừa đảo của cô chí ít cũng có một câu nói đúng, cược đá ngọc thực sự có thể khiến cho con người ta trở thành tỉ phú, nhưng cũng có thể biến người ta thành ăn mày.

Nếu không hiểu điều này mà đi cược đá ngọc thì chẳng khác gì tìm con đường chết. Diệp Mặc chắc chắn hiểu được, hơn nữa còn rất tinh thông mấy chuyện này.

Mặc dù người phụ nữ kia cũng kiếm được kha khá tiền lời, nhưng những người ở đây đều chỉ quan tâm đến tảng đá mà Diệp Mặc vừa mới mua, tảng đá với giá 6 triệu, ngẫm nghĩ lại thật là quá sức tưởng tưởng.

Tảng đá kia được đặt ở đây đã gần 1 năm, vì giá quá cao mà ông chủ đã hạ từ 10 triệu xuống còn 8 triệu, nhưng cũng chẳng có người nào mua. Bây giờ lại giảm tiếp xuống còn 6 triệu, lần này cuối cùng cũng đã có người mua nó, lại còn là một cao thủ cược thạch nữa.

Lúc này người đến nơi nhỏ bé này càng lúc càng đông, có rất nhiều ông chủ giàu có sau khi nhận được tin tức đã lần lượt kéo đến, người đến đều biết ở đây có một nhân vật truyền kỳ, một kẻ râu quai nón dẫn theo một cô gái mặc quần áo đơn giản đến cược thạch, chưa bị thua lần nào, hơn nữa lập

nghiệp từ 200 đồng, trong thời gian ngắn ngủi là hai tiếng đồng hồ đã trở thành người sở hữu số tiền lên đến hàng triệu.

Tất cả mọi người đều mong chờ, liệu tảng đá kia có có thể xuất hiện thứ ánh sáng màu xanh hay không. Tất cả mọi người cũng mong chờ, cao thủ đánh cược này liệu có tạo ra chuyện thần kỳ nữa không. Lúc này những người ở đây đều bỏ qua bộ râu rậm và những vết sẹo trên mặt của Diệp Mặc, thứ mà bọn họ quan tâm chỉ là bản lĩnh cược thạch của Diệp Mặc, liệu có phải quá khoa trương hay không.

Hoắc Đa Tài cũng hồi hộp, từ trước đến nay y chưa từng được giải thạch giống như ngày hôm nay, đều khiến cho nhiều người thán phục và ngưỡng mộ. Sau sự việc lần này, cho dù không có thù lao, nhưng sau này người đến tìm y để giải thạch cũng sẽ tăng lên không ít.

Dưới sự chỉ bảo của Diệp Mặc, tảng đá Phỉ Thúy cao bằng một người đã được Hoắc Đa Tài bổ ra lần nữa.

"Ầm". Đám người bắt đầu huyên náo, âm thanh kích động này thậm chí còn có một chút biến điệu, dường như thứ trước mắt chính là của y.

Trong tảng đá mà Hoắc Đa Tài bổ, lộ ra một thứ ánh sáng màu xanh đậm. Thứ ánh sáng màu xanh đậm đó khiến cho người ra cảm thấy cực kỳ đẹp mắt, chưa từng nhìn thấy Phỉ Thúy với màu xanh lục tinh khiết như vậy. Thứ ánh sáng này trải dài ra, giống như một chậu nước màu lục, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Một đao, chỉ bằng một đao đã xuất hiện màu xanh, lại còn là một màu xanh huyền ảo, đúng là không nói nhảm. Một đao gọn gàng, mạnh mẽ vô cùng đã khiến cho Hoắc Đa Tài không muốn nổi tiếng cũng không được, chỉ cần giải thạch thẳng thắn như vậy thì mới nghiện được.

-Thật là mạnh mẽ...

-Chẳng lẽ là Tổ Mẫu Lục? Trời ơi, nếu như là Tổ Mẫu Lục, thì tảng đá

này trị giá bao nhiêu tiền?

Những âm thanh thán phục và ngạc nhiên ở xung quanh không ngừng vang lên.

Diệp Mặc biết, màu xanh này còn nhỏ hơn phía trước rất nhiều. Hắn không định tiếp tục nữa. Nếu như bán đi bây giờ thì, thứ nhất có thể tiết kiệm thời gian, thứ hai có thể định được một cái giá tốt.

Người phụ nữ kia nhìn Tổ Mẫu Lục ở trước mặt than lên một tiếng thán phục, trong lòng bà ta thực sự muốn có nó, nhưng bà ta biết tiền mặt của bà ta không đủ, giá trị của hòn ngọc này đã vượt khỏi phạm vi chịu đựng của bà ta. Gần đây vì số nguyên liệu thô có hạn nên tiền mặt của bà ta cũng bắt đầu rơi vào tình trạng khó khăn, nhưng bà ta tin rằng hôm nay kí kết kinh doanh với người đàn ông râu quai nón kia sẽ giúp bà ta thoát khỏi cảnh khó khăn.

-Này, anh bạn, tảng đá này tôi cũng muốn có, tôi ra giá 50 triệu…

Người đàn ông vừa mới đến nhìn thấy màu xanh mà Diệp Mặc giải ra lập tức tập trung vào, đưa ra giá luôn.

-Ông chủ Trịnh, ông quá đà rồi. Một tảng đá to như vậy, một mình ông muốn ư….

Lại thêm một gã đàn ông mập mạp chen lên.

Lúc trước ông chủ Trịnh ra giá đã biết được ý của người đàn ông mập mạp phía sau kia, ông ta cũng không tăng giá lên, sợ sẽ ảnh hưởng đến hòa khí, bây giờ chỉ xem đối phương là người thế nào thôi.

-Được rồi, Lão Phan, mỗi người chúng ta một nửa đi.

Mặc dù rất muốn độc chiếm, nhưng một thứ đồ tốt như vậy là rất hiếm, thứ hai những người làm ngọc thạch ở đây đều biết, làm quá cũng không tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 621

Tranh Nhau Kết Giao

Sáu mươi triệu, nếu muốn thì cầm đi. Đúng rồi, nhân tiện viết một chi phiếu một trăm ngàn đưa cho Hoắc Đa Tài…

Diệp Mặc biết thứ này bên trong có vẻ như bắt đầu thu nhỏ, nhưng làm rõ ra thì cũng phải đáng bảy tám mươi triệu, nhưng hắn sợ hỏng việc.

Hoắc Đa Tài ngây người, tùy tiện cắt mấy nhát đã có một trăm ngàn, chuyện này thật quá đơn giản.

-Thành giao …

Không cần Diệp Mặc nói lần thứ hai trong thẻ của Hứa Vi đã tăng lên sáu mươi triệu. Hứa Vi nghĩ rằng cô có thể miễn cưỡng khống chế bản thân bình thản lại, nhưng khi tin nhắn tài khoản trong thẻ của cô tăng lên sáu mươi triệu, cô đã không cách nào bình tĩnh được.

Mãi tới lúc Diệp Mặc lôi Hứa Vi ra khỏi đám người ấy, Hứa Vi mới phản ứng lại, cô lập tức đưa thẻ cho Diệp Mặc, số tiền này đều do Diệp mặc kiếm được, cô không thể nhận chúng, cho dù cô thiếu tiền, cô cũng chỉ có thể mượn của Diệp Mặc mà thôi.

Diệp Mặc lại nhét thẻ trở lại tay Hứa Vi nói:

-Hứa Vi, cô thấy bản lĩnh của tôi thế nào?

Hứa Vi không chút do dự gật đầu, Diệp Mặc dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, tốc độ nhanh, hơn nữa lần đánh cuộc nào cũng thắng, bản lĩnh này quá phi thường.

Hứa Vi gật đầu, Diệp Mặc cười nói:

-Bản lĩnh của tôi muốn bao nhiêu tiền cũng có, sao lại phải để ý tới mấy chục triệu chứ? Nói thật với cô, tiền của tôi hiện tại có thể so với cả tên Gates gì đó ấy, trên người tôi lúc nào cũng có trên mấy chục tỉ.

Nếu là lúc trước Hứa Vi chắc chắn sẽ cho rằng Diệp Mặc đang nói khoác, nhưng hiện tại Hứa Vi biết Diệp Mặc không nói dối. Với bản lĩnh này làm sao hắn để ý tới mấy chục triệu chứ, lúc nãy hắn giúp cô thắng mấy chục triệu cũng chỉ trong có mấy tiếng mà thôi.

-Nhưng, tôi…

Hứa Vi mặc dù hiểu điều này, nhưng hơn sáu mươi triệu đối với cô là quá nhiều.

-Đừng có bị áp lực, số tiền đổ thạch này cô cầm đi, tôi cũng chỉ có thể giúp được cô có vậy thôi. Lúc đầu ở Ninh Hải cô đã giúp tôi rất nhiều, tôi giúp cô một lần cũng là chuyện nên làm mà. Hơn nữa Khinh Tuyết cũng hay nhắc tới cô, nói lúc đầu cô đã giúp đỡ cô ấy rất nhiều.

Diệp Mặc biết Hứa Vi nghĩ gì nên an ủi.

Hứa Vi không phải đồ ngốc, bây giờ cô mới hiểu, Diệp Mặc nhiều tiền như vậy, tại sao lúc đầu lại phải dùng tới hai trăm của cô chứ, thậm chí lấy mấy chục triệu cho cô cũng coi như không. Nhưng Diệp Mặc có cần thiết phải cho cô mấy chục triệu không? Chắc chắn là không. Diệp Mặc làm như vậy hoàn toàn vì muốn giúp cô, lại không muốn cô thấy bị áp lực, nhưng cô thực sự thấy không có chút áp lực nào sao?

Diệp Mặc đang muốn hỏi Hứa Vi về chuyện của mẹ, thì người đàn ông trung niên liên tục cược thua chín lần dáng vẻ suy sụp chạy tới, đưa cho Diệp mặc một danh thiếp vàng, nói:

-Người anh em, cậu được lắm, rất lợi hại, tôi rất ngưỡng mộ cậu, đấy là….

Diệp Mặc thấy ác cảm, lập tức đưa tay chặn lời nói của người đàn ông. Hắn nhận danh thiếp, giờ mới biết người đàn ông này tên Hỗ Đán, là tổng giám đốc của một công ty, chẳng trách lại nhiều tiền như vậy.

Hộ đản (Hộ trứng, từ đồng âm) à? Cái tên rất có cá tính. Nhưng có tiền cũng không thể hồ đồ như ông ta, nếu ngày nào cũng đánh cuộc như vậy thì số tiền ấy chỉ mấy ngày đã không cánh mà bay. Ông ta sẽ biến thành kẻ nghèo hèn, quả trứng này căn bản không bảo vệ được rồi.

Hứa Vi dường như nhớ ra điều gì, cô lập tức nói:

-Diệp Mặc, anh có thể đi với tôi tới đồn cảnh sát không, em trai Hứa Bân Vũ của tôi vẫn đang bị nhốt, tôi phải đi nộp tiền bảo lãnh cho nó.

Hỗ Đán lập tức ngắt lời Diệp Mặc nói:

-Em trai Hứa Bân Vũ của cô ở đồn cảnh sát thành phố hay ở đâu? Cậu ta vì lí do gì mà bị bắt?

-Vì nó đánh người bị thương, không có tiền bồi thường, hiện đang ở đồn cảnh sát Dương Hải.

Mặc dù hiện tại có tiền rồi, nhưng Hứa Vi nghĩ đến cha cũng không cách nào thấy được gia đình có cuộc sống tốt đẹp thì đã đi rồi, thì trong lòng cảm thấy có chút buồn khổ.

-Đừng nóng vội, để tôi gọi điện thoại.

Hỗ Đán nói xong nhấc điện thoại trực tiếp gọi điện cho cục trưởng phân cục cảnh sát Dương Hải, sau mấy câu liền gác điện thoại.

Sau đó ông ta nhìn Hứa Vi vẻ căng thẳng nói:

-Em trai Hứa Bân Vũ của cô đã được thả, còn về tiền bồi thường, tôi đã bảo ông bạn cũ giúp cô rồi, cô không cần phải lo lắng nữa.

-Ôi!...

Hứa Vi lập tức cảm ơn luôn miệng, đồng thời lấy tiền đưa cho Hỗ Đán.

Hỗ Đán khoát tay chặn lại nói:

-Chút chuyện nhỏ thôi, không cần phải như vậy… đừng nhắc tới chuyện tiền nong nữa, nếu lúc nãy tôi không nghe lời bạn trai cô thì đã phải chịu thiệt thòi rồi, có thể quen biết người như bạn trai cô, coi như tôi đã may mắn lắm rồi.

Nói tới đây, Hỗ Đán liền quay sang Diệp Mặc hỏi:

-Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết phải xưng hô thế nào với người anh em, cậu có danh thiếp không.

Hứa Vi đỏ mặt định giải thích, nhưng nghe thấy câu nói cuối cùng của Hỗ Đán thì không nói nữa. Cô cũng rất muốn biết rốt cuộc Diệp Mặc bây giờ làm gì? Hắn và Kinh Tuyết có phải đã quay lại với nhau rồi hay chưa? Lúc nãy hắn nói Khinh Tuyết hay nhắc tới cô, lẽ nào hai người họ đã quay lại với nhau rồi?

Hỗ Đán vì Diệp Mặc cứ chần chừ không lấy danh thiếp ra đưa cho ông ta, nên ông ta có chút sốt ruột, một cao nhân như Diệp Mặc ông ta không thể bỏ lỡ được.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

-Xin lỗi anh Hỗ, tôi không có danh thiếp, anh cứ gọi tôi Diệp Mặc là được, để tôi đưa số điện thoại của tôi cho anh, nhưng có điều điện thoại của tôi thường xuyên tắt máy.

-Được được…

Hỗ Đán biết đối với những kì nhân như Diệp Mặc, chắc chắn có rất nhiều quy tắc, có thể có được số điện thoại đã là may mắn lắm rồi.

Nghe Diệp Mặc đọc số điện thoại, Hỗ Đán lập tức ghi lại nói:

-Anh Diệp, nếu được hay là hôm nay tôi xin được làm chủ, chúng ta cùng đi ăn một bữa?

Diệp Mặc cảm thấy thế nào cũng được, hôm nay hắn cũng không có việc gì, đi ăn một bữa cũng không vấn đề gì. Hắn vừa định hỏi Hứa Vi, thì có một giọng nói xen vào:

-Anh Diệp Mặc, em luôn muốn tìm anh, may mà anh vẫn chưa đi, lúc nãy em cũng đã ghi lại số điện thoại của anh rồi, anh sẽ không thấy phiền chứ? Em tên là La Tử Lan, hôm nay nhờ phúc của anh, nên em mới kiếm được một món lớn, không biết em có diễm phúc được mời anh một bữa cơm hay không?

Nói xong La Tử Lan đưa ra tấm danh thiếp, người nào danh thiếp vậy. Đây là một tấm danh thiếp bằng lá phong đỏ, mới nhìn đã thấy rất tinh xảo.

-Cô em Tử Lan à, tôi đã mời anh Diệp đây mất rồi, cô đành để dịp khác vậy nhá.

Nghe thấy La Tử Lan mời Diệp Mặc, Hỗ Đán lập tức nói.

-Hứa Vi, cô thì sao?

Diệp Mặc nhìn Hứa Vi.

-Tôi muốn tới bệnh viện thăm mẹ tôi, tôi rất lo lắng cho mẹ.

Hứa Vi cúi dầu nói.

Hỗ Đán vừa nghe Hứa Vi nói, lập tức nói:

-Hứa Vi, mẹ của cô nằm ở bệnh viện nào? Nói với tôi, tôi sẽ lập tức sắp xếp một phòng bệnh tốt.

-Là bệnh viện Khang Hải ở khu Dương Hải.

Nghe Hỗ Đán hỏi, Hứa Vi bất giác trả lời.

-Anh Hỗ, anh không cần phải gọi điện đâu, để tôi gọi, chú tôi là phó viện trưởng bệnh viện Khang Hải.

La Tử Lan không dễ gì mới có cơ hội được thể hiện, sao có thể nhường cơ hội này cho Hỗ Đán được, nói xong, cô không đợi Hỗ Đán trả lời lập tức gọi điện thoại.

Ở trước mặt Hứa Vi, cô ta chỉ nói vài câu đã sắp xếp cho mẹ của cô vào phòng VIP.

Ân tình này cho dù không muốn nhận cũng phải nhận rồi. Diệp Mặc thì thế nào cũng được, bất kể là bệnh gì, chỉ cần hắn ra tay thì nhất định sẽ lập tức hồi phục. Nhưng Hứa Vi lại không biết, cô vội vàng cảm ơn sự giúp đỡ của La Tử Lan.

-Nếu không thì như vậy đi, anh Đán cứ chọn chỗ trước, hai người cứ đi trước, tôi và Hứa Vi vào bệnh viện thăm mẹ cô ấy, sau đó sẽ qua đó.

Diệp Mặc biết Hứa Vi không đi thăm mẹ cô thì cô sẽ thấy không yên lòng.

-Được, vậy chúng tôi ở nhà hàng Đăng Vương đợi hai người.

Lần này Hỗ Đán nhanh nhẹn đặt chỗ trước La Tử Lan.

La Tử Lan liếc Hỗ Đán một cái, cũng không còn cách nào khác, đành phải hỏi Hứa Vi số điện thoại liên lạc. Chuyện này thì Hỗ Đán cũng không còn cách nào. Nếu như Hứa Vi là bạn gái của Diệp Mặc, trước mặt Diệp Mặc lại xin số điện thoại thì quả là không hay.

Diệp Mặc ngược lại rất rõ, La Tử Lan này là người không đơn giản, cô ta tới chậm một chút không phải do cô ta không tìm thấy hắn, mà ngược lại, cô ta sớm đã biết Diệp Mặc đứng bên ngoài nói chuyện với Hứa Vi. Sở dĩ cô ta tới chậm là bởi vì cô ta phải căn dặn vệ sĩ của mình cảnh cáo mấy tên côn

đồ muốn theo dõi Diệp Mặc.

Diệp Mặc đã kiếm một món lớn ở đây, chuyện này chắc chắn bị nhiều người chú ý tới, lúc ra khỏi cửa Diệp Mặc cũng biết có hai tên định theo dõi hắn và Hứa Vi, chỉ là hai tên đó chưa kịp đi theo đã bị La Tử Lan ngăn lại.

Lai lịch của cái cô La Tử Lan này có lẽ cũng không đơn giản, mấy tên côn đồ không dám nói thêm lời nào, ngoan ngoãn rút lui ngay.

…

Hai người rời khỏi nơi đổ thạch, Hứa Vi trầm ngâm rất lâu sau đó nói:

-Diệp Mặc, hôm nay cảm ơn anh.

Diệp Mặc cười:

-Đã nói không cần phải cảm ơn rồi mà, cô lại còn nói. Hôm nay thấy cô tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, năm đó cô mời tôi một bữa cơm, tôi nói sẽ mời lại cô sau, mãi tới hôm nay cũng chưa mời được bữa nào.

-Vậy…

Hứa Vi bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm hơn, cũng cười nói:

-Hay là ngày mai tôi lại mời anh một bữa, vậy là anh nợ tôi hai bữa cơm, như vậy tôi sẽ thấy đỡ áy náy hơn.

Diệp Mặc cười ha hả:

-Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, ngày mai sau khi tôi làm xong việc, tôi sẽ lập tức rời khỏi Tân Thành.

-Anh nhớ chị Khinh Tuyết sao?

Hứa Vi đột nhiên hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

-Đúng vậy, rất nhớ, tôi muốn về thăm họ.

Hứa Vi không còn nghe thấy lời của Diệp Mặc nữa, trong lòng cô thầm nghĩ, so với Diệp Mặc lúc đầu, Diệp Mặc bây giờ không những tuấn tú hơn mà còn rất có bản lĩnh. Hỗ Đán và La Tử Lan đều không phải người tầm thường, nhưng họ đều tình nguyện hạ mình đi kết giao với Diệp Mặc. Vẻ đẹp của Khinh Tuyết rốt cục mới có thể sánh vai bên Diệp Mặc, mặc dù giữa đường họ gặp phải nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng họ vẫn đến với nhau, chỉ hy vọng Khinh Tuyết sẽ không đối xử với Diệp Mặc như trước đây, để hắn phải qua đêm ngoài sân.

Thấy Hứa Vi trầm mặc Diệp Mặc nói:

-Lát nữa tôi sẽ xem bệnh giúp mẹ cô, những bệnh thông thường tôi có thể chữa trị được.

-Anh biết chữa bệnh?

Hứa Vi đã tỉnh lại, nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu, nói:

-Đúng vậy, lúc trước khi tôi đi trực giúp cô ở Ninh Hải, đã chữa bệnh giúp một ông lão họ Trác, chuyện này chắc cô có nghe qua rồi?

-Cái gì, vị bác sĩ thần bí ấy chính là anh sao?

Năm đó ở bệnh viện Lợi Khang có vị bác sĩ thần bí đã chữa khỏi bệnh cho một bệnh nhân mắc bênh nan y, nhưng vị bác sĩ ấy lại không có ai tìm ra được, hóa ra người ấy là Diệp Mặc.

Hứa Vi kích động, nếu như đúng là Diệp Mặc, bệnh của mẹ cô chắc chắn sẽ được chữa khỏi. Hứa Vi bây giờ hoàn toàn tin tưởng vào Diệp Mặc, cô cho rằng Diệp Mặc thực sự có bản lĩnh ấy.

-Đương nhiên là tôi rồi.

Diệp Mặc nhớ lại chuyện chỉ vì mấy chục nghìn năm ấy, thầm cảm thấy quả là nhân sinh biến hóa khó lường.

-Bác tài dừng xe.

Hứa Vi đột nhiên bảo tài xế taxi dừng xe, không kịp nói gì với Diệp Mặc đã chạy thẳng ra ngoài.

Diệp Mặc thấy Hứa Vi chạy thẳng về phía một thanh niên toàn thân đầy máu, liền đoán cậu thanh niên này có lẽ là em trai cô. Lúc nãy không phải mới nói em trai Hứa Bân Vũ của cô mới được thả ra hay sao? Sao lại bị người ta đánh tới như vậy?

Diệp Mặc đưa cho tài xế một trăm, sau đó cũng chạy theo sau!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 622

Không Muốn Lừa

Diệp Mặc thấy ở đây là cổng trường đại học Tân Thành, đoán rằng đây là nơi em trai Hứa Vi học.

-Tiểu Vũ, sao em lại đánh nhau với người ta nữa rồi?

Hứa Vi vừa đỡ Hứa Bân Vũ toàn thân đầy máu dậy vừa nói bằng giọng điệu trách cứ.

Cậu thanh niên oán hận nói:

-Em không có đánh nhau với người ta…

Nói tới đây, cậu ta đã nhìn thấy Diệp Mặc đi tới, nên không nói tiếp.

Diệp Mặc nhìn cậu thanh niên, chỉ là chút ngoại thương, mặc dù mới nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng kì thực thì không sao cả. Trên người mặc dù có nhiều máu, nhưng đấy là do trán bị thương mà thôi, chỉ cần đi băng bó một chút là được. Vì chỉ là vết thương thông thường, nên hắn cũng không muốn lấy thuốc của mình ra.

-Diệp Mặc, đây là em trai tôi – Hứa Bân Vũ, khiến anh chê cười rồi. Tiểu Vũ, đây là bạn chị, gọi là anh Diệp.

Hứa Vi nói chuyện rất nhẹ nhàng với Diệp Mặc, nhưng đối với cậu thanh niên lại rất nghiêm khắc. Đồng thời trong lúc nói cô đã tìm được cái khăn tay đưa cho Hứa Bân Vũ để băng bó cái trán bị thương.

Hứa Bân Vũ thầm đánh giá Diệp Mặc, bề ngoài Diệp Mặc thực sự không

dám khen tặng, cậu ta nhíu mày, rồi lại nhìn Hứa Vi, sau đó miễn cưỡng gọi một câu anh Diệp. Mặc dù biểu hiện không tự nguyện, nhưng có vẻ như cậu ta rất sợ Hứa Vi.

-Có chuyện gì vậy, nói đi.

Hứa Vi vẫn không quên hỏi Hứa Bân Vũ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Hứa Bân Vũ do dự, chần chừ một lúc lâu rồi nói:

-Em vừa mới từ đồn cảnh sát ra, vì sốt ruột bệnh tình của mẹ, nên em đã nhanh chóng về trường, trên đường đi em gặp một bạn học, cô ấy thấy em đi trên đường, nên bảo em lên xe rồi đưa em về trường…

-Mẹ ở bệnh viện, em về trường làm gì? Còn nữa đã là bạn học đưa em về, tại sao còn bị đánh?

Hứa Vi hỏi không chút khách khí.

Hứa Bân Vũ cúi đầu, nói:

-Trong phòng em còn có mấy chục tệ, em muốn đi mua ít xương nấu canh cho mẹ… còn nữa, chị, em không muốn học nữa, em muốn đi làm…

Hứa Vi nghe Hứa Bân Vũ nói xong, mắt đỏ hoe, vỗ nhẹ đầu Hứa Bân Vũ nói:

-Chuyện của mẹ chị sẽ lo liệu, sau này không cho phép em nói như thế này nữa. Từ hôm nay trở đi phải chăm chỉ học hành, không được phép thêu dệt chuyện, đánh nhau.

-Em không có thêu dệt chuyện, người bạn ấy sau khi đưa em tới cổng trường, thì bị bạn của cô ấy nhìn thấy. Bạn của cô ấy nghĩ rằng giữa em và cô ấy có quan hệ, cho nên không cần biết đúng sai gì, cứ thế xông vào đánh em.

Hứa Bân Vũ có chút oan ức nói.

Hứa Vi mặt đỏ gay, nói:

-Những người này có biết xấu hổ không đấy, sao cái cô bạn học kia không chịu giải thích?

-Cô ấy đưa em đến cổng trường, sau đó đi mất, không thấy chuyện xảy ra, cho nên…

Hứa Bân Vũ có chút nhăn nhó nói.

-Vậy em không biết giải thích à…

Hứa Vi nói được một nửa thì không nói nữa. Cô biết chuyện này không thể trách em cô được, con trai cũng cần có sĩ diện. Người khác nói thế, đã lập tức đi giải thích, như vậy rất mất mặt. Hơn nữa thần thái này của Hứa Bân Vũ, không biết chừng còn chọc giận thêm cậu bạn kia.

Cuối cùng cô thở dài nói:

-Được rồi, chúng ta tới bệnh viện băng bó, sau đấy đi ăn chút gì đó, sau này những chuyện này em không cần phải quan tâm tới, chị vừa kiếm được một món lớn, em phải cố gắng học hành đi.

Nói xong cô quay về phía Diệp Mặc cười vẻ xấu hổ, mặc dù không nói gì, nhưng Diệp Mặc hiểu ý của cô.

-Thằng xúi quẩy kia, mẹ mày vẫn chưa đi à. Sau này tao mà thấy mày và Tiểu Âm nói chuyện với nhau dù chỉ là một câu, tao sẽ đập nát mồm mày ra…

Từ trong một cái siêu thị cạnh trường có ba thanh niên đi ra, nhìn thấy Hứa Bân Vũ và Hứa Vi nói chuyện nên đi lại, lời nói không chút khách khí.

Hứa Vi thấy mấy người này không tha cho em trai mình, cô vừa định ra mặt chất vấn, liền nghe thấy bên cạnh có người nói:

-Ngụy Tiền, ý anh là sao?

Diệp Mặc sớm đã thấy một cô sinh viên đi lại, không ngờ là người hắn quen biết, chính là cái cô Tiểu Âm rất đáng ghét trên máy bay. Hắn từng giúp mẹ cô chữa bệnh, nhưng cô sinh viên này luôn miệng nói hắn là tên lừa đảo, thật không ngờ lại gặp lại ở đây.

-Hứa Bân Vũ có phải do mấy người đánh không? Ngụy Tiền, anh có biết xấu hổ không, tôi và bạn học nói chuyện vài câu thì đã làm sao? Anh là gì của tôi? Chỉ với chỗ dựa ấy của anh là tôi không dám làm gì anh sao? Đừng có dán giấy vàng lên mặt mình nữa? Bại hoại…

Cô sinh viên nói liên tiếp, mắng cho tên Ngụy Tiền kia không nói được gì.

Nhưng điều khiến cậu ta không dám nghĩ tới đấy là, cô gái này chưa chịu dừng lại ở đấy, mà trực tiếp gọi điện thoại báo cảnh sát.

-Tiểu Âm..

Cậu thanh niên vừa mắng Hứa Bân Vũ xong bây giờ vẻ mặt vô cùng khó coi, nhưng những lời của cô nữ sinh này, một câu cậu ta cũng không dám phản bác. Cậu ta biết cô nói đều đúng. Người nhà họ Thẩm muốn xử lí cậu ta quả thực là điều quá dễ dàng.

-Đừng có độc ác như vậy, thật khiến người ta buồn nôn…

Sau khi cô gái này gọi điện, cô quay sang Hứa Bân Vũ, nói:

-Xin lỗi Hứa Bân Vũ, tôi chỉ muốn cho cậu đi nhờ một đoạn thôi, không ngờ lại gặp phải lũ cặn bã này.

-Ồ, không, không sao đâu mà Thẩm Âm, đây là chị gái tôi Hứa Vi, đây là bạn chị tôi Diệp Mặc.

Hứa Bân Vũ vội vàng xua tay nói, có thể thấy cậu ta không được tự

nhiên trước mặt Thẩm Âm.

Nghe xong câu nói của Hứa Bân Vũ, Thẩm Âm đột nhiên thầm đánh giá Diệp Mặc, không chớp mắt.

Hứa Vi và Hứa Bân Vũ nhìn Thẩm Âm một cách kì lạ, mặc dù Hứa Vi biết Diệp Mặc nhưng người khác thì không biết. Diệp Mặc hiện tại bộ dạng có vẻ vừa hung vừa xấu, vừa nhìn đã có cảm giác không phải người tốt, tại sao Thẩm Âm lại có hứng thú với Diệp Mặc như vậy?

Hứa Bân Vũ có chút khổ tâm, bản thân cậu ngoại hình và tuổi tác cũng xấp xỉ Diệp Mặc, tại sao Thẩm Âm vừa gặp đã chú ý tới Diệp Mặc?

-Anh thực sự tên là Diệp Mặc?

Thẩm Âm nhìn một hồi lâu, đột nhiên lại hỏi ra một câu không đâu vào đâu, sau khi hỏi xong, cô nhìn chằm chằm Diệp Mặc, lộ vẻ vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Diệp Mặc sờ sờ mũi, hắn biết Thẩm Âm vì nghe nói tên hắn là Diệp Mặc, cho nên rất chú ý tới hắn, có lẽ giờ đã nhận ra hắn rồi. Vì sự khác biệt về diện mạo khá lớn nên cô không dám chắc chắn mà thôi.

Mặc dù không chút thiện cảm với Thẩm Âm, nhưng Diệp Mặc vẫn gật gật đầu, nhưng không hề nói gì.

Ánh mắt của Thẩm Âm khiến Hứa Vi có chút không thoải mái, sao lại có kiểu nhìn người khác như vậy, dường như hận không thể xé quần áo của Diệp Mặc ra vậy, ánh mắt đúng là hơi quá đáng.

-Diệp Mặc, tiểu Vũ chúng ta đi thôi, tôi muốn tới bệnh viện thăm mẹ.

Hứa Vi cắt ngang ánh nhìn của Thẩm Âm.

Hứa Bân Vũ bỗng nhiên nói:

-Chị, mẹ thế nào rồi? Em sốt ruột quá.

Hứa Vi đỏ mặt, vì cô bị người ta lừa tiền, cho nên sau khi cô chăm sóc mẹ tới lúc mẹ ngủ, cô liền đi tìm Hạ Phương Phương, thậm trí còn chưa hỏi thăm cả bệnh tình của mẹ, bây giờ em trai cô hỏi tới, cô mới tự trách mình.

Nhưng nhìn ánh mắt lo lắng của em trai, cô đành nói:

-Tiểu Vũ, em không cần lo lắng quá, mẹ sẽ ra viện nhanh thôi, chị đã nhờ anh Diệp xem bệnh cho mẹ rồi, y thuật của anh ấy rất giỏi…

-Ồ, hoá ra anh Diệp là bác sĩ.

Hứa Bân Vũ giờ mới hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm, cậu luôn cho rằng chị cậu không còn cách nào khác phải cặp với đại gia, bây giờ mới biết hóa ra Diệp Mặc là bác sĩ.

Thẩm Âm trong lòng vẫn đầy nghi hoặc, nghe nói Diệp Mặc là bác sĩ, ánh mắt cô sáng lên, đi tới trước mặt Diệp Mặc nhìn một lúc lâu rồi nói:

-Anh thực sự là bác sĩ?

Diệp Mặc hừ một tiếng, không nói gì.

-Bác tôi bị bệnh nằm liệt giường nửa năm rồi, tôi muốn nhờ anh xem giùm, không biết Diệp thần y…

Thẩm Âm hơi do dự một chút, không biết nên nói sao.

Lời của Thẩm Âm, Diệp Mặc đương nhiên nghe hiểu, hắn cũng biết Thẩm Âm có lẽ đã nhận ra hắn rồi, ánh mắt hắn lộ vẻ chán ghét, khoát tay nói:

-Tránh ra, tôi không muốn lừa tiền nhà mấy người.

-A, anh thực sự là Diệp Thần y, xin lỗi, Diệp thần y, hôm trước tôi đúng là mù rồi, mới nghi ngờ anh là kẻ lừa đảo…

Thẩm Âm nói, không không ngờ lập tức ôm lấy chân Diệp Mặc.

Diệp Mặc đưa tay kéo Thẩm Âm dậy, nói:

-Tôi nhắc lại một câu, chuyện nhà cô không liên quan tới tôi, cho dù cô có làm gì, tôi cũng sẽ không thay đổi đâu. Chút tiền nhà cô, tôi không quan tâm tới, chi phí mời tôi chữa bệnh gia đình cô không trả nổi đâu.

Mấy người đứng bên cạnh ngây ra, Hứa Vi không biết gì thì không sao, nhưng Ngụy Tiền, mấy người khác và Hứa Bân Vũ lại biết. Thẩm Âm là người nhà họ Thẩm, nhà họ Thẩm ở Tân Thành này ai dám đụng tới chứ? Nhưng một cô gái vừa tài giỏi vừa xinh đẹp như Thẩm Âm không ngờ lại quỳ gối trước người khác, hơn nữa người ấy mặt vẫn lạnh băng.

Đây là một lí do, còn một lí do khác đấy là hắn còn nói Thẩm gia không trả nổi phí chữa bệnh, nói cái gì mà hắn coi thường chút tiền nhà họ Thẩm. Nếu như nhà họ Thẩm chỉ có chút tiền, vậy thì cả Tân Thành này không có ai là người giàu cả. Thẩm gia là một trong những gia tộc giàu có nhất Hoa Hạ, hắn thu tiền chữa bệnh nhiều đến thế sao? Còn có bác sĩ mà nhà họ Thẩm không thể trả nổi tiền hay sao?

Nhưng nếu như những người này biết được viện tiên liệu Lạc Nguyệt, biết được trùm dầu mỏ đã bỏ ra một tỷ đô la Mỹ để chữa bệnh, họ sẽ không kinh ngạc như vậy. Thẩm gia có tiền, nhưng cũng sẽ không tùy tiện bỏ ra một tỷ đô la Mỹ để chữa bệnh. Hơn nữa ai biết được hắn sẽ đòi một tỷ, hai tỷ hay hơn nữa chứ?

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới đó là Thẩm Âm không biểu hiện gì mà chỉ thấp giọng nói:

-Xin lỗi, Diệp thần y, tôi thực sự cảm kích tự đáy lòng vì anh đã cứu mẹ Thanh Huệ của tôi, chứ không phải cầu xin anh cứu bác của tôi…

Mặc dù Diệp Mặc không biết tại sao Thẩm Âm lại nói xin lỗi, mà không nói cảm ơn, nhưng hắn cũng đã hiểu ý của cô. Cái người tên Thanh Huệ kia

có lẽ là người phụ nữ trung niên trên máy bay. Đối với cách xưng hô kì quái cuả cô, Diệp Mặc không buồn chú ý tới, thái độ của Thẩm Âm bây giờ khiến cái nhìn ác cảm của hắn lúc đầu khác đi rất nhiều.

Ít nhất thì cô ta cũng biết cảm ơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 623

Người Đàn Bà Phong Tình

Diệp thần y, xin thứ lỗi cho tôi thiếu hiểu biết, nếu có thể, tôi xin thay mặt cho mẹ Thanh Huệ của tôi mời ngài dùng một bữa cơm…

Thẩm Âm lúc này đã hoàn toàn hiểu ra, tại sao dì Thanh Huệ và đại sư Mông Cửu Sơn lại nịnh bợ Diệp Mặc như thế, còn Diệp Mặc thì dường như không hề để ý tới điều đó.

Lúc đó cô không hiểu là vì cô không biết, kẻ không biết thì không sợ hãi.

Có những lúc những điều học được trong sách vở và thực tế lại khác xa nhau như thế này đây, khi bản thân không hiểu biết, ta cho rằng ta nắm được tất cả mọi thứ trong lòng bàn tay ta, tất cả đều nằm trong dòng suy nghĩ của ta. Ta cho rằng tất cả những gì vượt ngoài hệ tư tưởng của bản thân, tất cả những việc hoàn toàn mới chưa từng xuất hiện đều là những thứ thật nực cười, thậm chí ta còn cho rằng những kẻ tin theo những cái đó là kẻ bị bệnh thần kinh. Nhưng một khi ta đã hiểu được những điều đó thì ta mới phát hiện ra rằng kẻ nực cười thực sự là chính là bản thân mình.

Ít nhất Thẩm Âm cảm thấy rằng, từ sau khi cô cùng dì Thanh Huệ từ San Francisco trở về, tâm tình và tư tưởng của cô đã có những thay đổi lớn, không còn lối tự kiêu tự đại phù phiếm coi bản thân mình là trung tâm nữa. Cô bắt đầu trầm xuống, mặc dù trên phố vẫn có nhiều kẻ lừa bịp xem tướng đoán số để vơ vét của cải, nhưng cô hiểu rằng bọn họ sở dĩ là những kẻ lừa bịp vì bản thân họ không đủ bản lĩnh và tài năng chứ không phải nghề nghiệp của bọn họ là lừa bịp.

Vì vậy lần trước khi dì Thanh Huệ rời xa cô, cô cũng chưa quay về nhà họ Thẩm ở Tân Thành, mặc dù Thẩm Âm buồn, nhưng cô hiểu cách làm của dì Thanh Huệ. Mỗi người trên thế gian này đều có quyền được theo đuổi con đường của riêng mình, nếu thay vào đó là trước đây thì Thẩm Âm chắc chắn cho rằng dì Thanh Huệ bị điên rồi, vô cùng ngang bướng. Nhưng bây giờ, cô đã biết chúc dì Thanh Huệ sống thật hạnh phúc.

Một chiếc xe cảnh sát đi tới, nhanh chóng, một viên cảnh sát chào hỏi Thẩm Âm, sau đó không chút do dự dẫn ba người Ngụy Tiền đi mất. Diệp Mặc biết hậu thuẫn gia đình Thẩm Âm cũng không nhỏ, nhưng cho dù hậu thuẫn có lớn nhỏ thế nào thì Diệp Mặc cũng không muốn dây dưa.

- Xin lỗi, tối nay tôi có hẹn rồi. Bạn tôi hẹn tối nay tôi đến ăn cơm ở nhà hàng Đằng Vương, vậy nên tôi không thể đi được, còn về chuyện cảm tạ thì không cần đâu, dù sao thì cũng đã trả tiền rồi, những thứ này cũng chỉ là thứ yếu thôi.

Ngữ khí của Diệp Mặc không còn vẻ kịch liệt như lúc đầu.

Thẩm Âm vừa nghe thấy thế liền vội vàng nói:

- Vậy ngày mai thì sao, ngày mai em sẽ mời anh.

- Ngày mai, tôi đoán chắc cũng không được rồi, ngày mai có thể tôi sẽ đi, đi thôi Hứa Vi...

Diệp Mặc nói xong thì quay người cùng Hứa Vi và Hứa Bân Vũ rời khỏi đại học Tân Thành, ở lại chỉ còn có Thẩm Âm tâm trạng có chút bàng hoàng.

Thẩm Âm biết, người như Diệp Mặc hành tung bí ẩn, gặp một lần đã là vận may lớn lắm, gặp được hai lần là vô cùng may mắn. Nếu không có vận may thì cho dù có gặp mặt được thì cũng chưa chắc đã quen được. Giống như ngày hôm nay, nếu không phải biết trước hắn là Diệp Mặc, nếu không phải biết trước hắn là bác sĩ thì cô chắc không thể nào nhìn ra người này chính là vị thần y trước đây.

Cơ hội chỉ có một lần, cho dù có thế nào cô cũng không muốn từ bỏ. Không phải Diệp Mặc nói là sẽ ở nhà hàng Đằng Vương hay sao, tối nay cô sẽ đợi hắn ở cửa Đằng Vương, mặt dày mời người ta một bữa cơm cũng được rồi, hoặc cô trả tiền trước bữa cơm của người ta cũng được.

Nghĩ đến đây tinh thần của Thẩm Âm lại trở nên phấn chấn, vẻ mặt hài lòng quay người bước đi.

- Anh Diệp, anh là bác sĩ thật ư?

Trên đường đến bệnh viện Hứa Bân Vũ lại hỏi bằng giọng không tin tưởng. Sự kiêu ngạo của Thẩm Âm tất cả người ở đại học Tân Thành ai mà không biết, nhưng cô ấy lại đối xử với Diệp Mặc hết mực kính trọng như thế, có thể thấy Diệp Mặc nhất định phải là người có bản lĩnh rất lớn.

Diệp Mặc hiểu ý của Hứa Bân Vũ, hắn mỉm cười nói:

- Đừng lo lắng, cho dù không có tôi giúp chữa bệnh cho mẹ cậu thì chị của cậu kiếm thêm được chút tiền cũng có thể giúp mẹ cậu chữa khỏi bệnh mà.

Nghe thấy câu nói của Diệp Mặc, Hứa Bân Vũ nhìn Hứa Vi bằng ánh mặt ngạc nhiên.

Hứa Vi thấy em trai nhìn mình cũng đành nói:

- Diệp Mặc còn là một cao thủ đổ thạch, Diệp Mặc dẫn chị đi đến chỗ đổ thạch sau đó giúp chị thắng sáu... sáu triệu!

Ngẫm nghĩ một lát, Hứa Bân bỏ bớt một số 0 trong dãy số sáu mươi triệu.

- Cái gì? Sáu triệu?

Hứa Bân Vũ suýt chút nữa hóa đá, có sáu triệu thì bệnh của mẹ sẽ không cần phải lo lắng nữa, tất cả mọi chuyện trong nhà cũng không cần phải lo

nữa.

Nhà hàng Đằng Vương cũng được xem là một nơi xa hoa ở Tân Thành.

Khi Diệp Mặc đến nơi này thì trời đã tối. Mẹ của Hứa Vi vì thời gian dài kham khổ nên chức năng gan bị suy kiệt, loại bệnh này Diệp Mặc chỉ cần dùng đến hai viên thuốc là ổn. Sau khi hắn giúp mẹ của Hứa Vi chữa khỏi bệnh thì mẹ của Hứa Vi cũng còn cần một thời gian nữa để dưỡng bệnh.

Vì hiện giờ đang ở trong phòng cao cấp, hơn nữa Hứa Vi lại đang có tiền nên những chuyện này Diệp Mặc cũng không cần lo lắng. Hứa Vi biết buổi tối có thể Diệp Mặc có việc nên không đi cùng hắn mà ở lại bệnh viện cùng em trai để chăm sóc mẹ.

Diệp Mặc có việc thật, ở những tình huống thông thường, với những thương gia như Hỗ Đán và La Tử Lan, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian để đi ăn cùng. Điều này không phải vì hắn làm cao mà vì cuộc sống của hắn với những người như thế này rất ít khi liên quan đến nhau. Bởi vì sau khi chuyện này kết thúc, rất có thể hắn sẽ quay về Lạc Nguyệt sống yên ổn một thời gian, sau đó chuẩn bị đi tiểu thế giới tìm kiếm Khổ mười năm và còn một số tài nguyên tu chân.

Có một nơi thuộc về mình, mục tiêu duy nhất mà Diệp Mặc theo đuổi chính là tu luyện đến cảnh giới cao hơn. Mục tiêu đó của hắn không giống với mưu cầu của người khác, Diệp Mặc biết rằng không ai hiểu được mục tiêu của hắn ngoại trừ vợ hắn. Nhìn từ một hướng khác mà nói hắn là một con người cô đơn đang dạo bước tìm kiếm trên một con đường dài cô độc.

Mục đích chính của chuyến đi đến nhà hàng Đằng Vương của Diệp Mặc là hỏi xem Hỗ Đán và la Tử Lan có biết về chuyện buổi đấu giá, thậm chí tối nay hắn có thể đi lấy đá Ngũ Hành về, nếu như bọn họ không biết thì ngày mai hắn sẽ đi tìm Phan Thắng. Buổi đấu giá cao cấp này không phải tất cả mọi người đều được biết, chỉ có những người đã đạt tới một trình độ nhất định mới có thể biết về sự việc này.

Người đầu tiên mà Diệp Mặc nhìn thấy khi đến Đằng Vương lại là Thẩm Âm, hắn lập tức hiểu được ý của Thẩm Âm, nhưng cho dù Thẩm Âm có nói thế nào thì hắn cũng không tùy tiện ra tay giúp đỡ. Hắn lại không phải là cơ quan từ thiện, dựa vào đâu mà giúp cô ấy chữa bệnh cho bác cô ấy chứ?

- Diệp thần y...

Thẩm Âm nhìn thấy Diệp Mặc liền vội vàng chạy tới chào hỏi.

Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Tôi không phải là thầy thuốc, chuyện chữa bệnh chỉ là thỉnh thoảng không có tiền mới hành nghề nghiệp dư thôi, đừng coi tôi như một thầy thuốc.

Lời này Diệp Mặc thực sự không hề nói dối, mấy lần hắn ra tay giúp chữa bệnh cứu người đều là vì không có tiền tiêu. Lần đầu tiên là Tô Tịnh Văn, vì không có tiền. Lần thứ hai là Trác Hữu Sơn, cũng vì một nguyên nhân tương tự là vì không có tiền tiêu, mấy lần tiếp sau đó ở Viện tiên liệu Lạc Nguyệt cũng là vì thiếu tiền.

- Vậy Diệp đại ca, tôi muốn đến ăn chực anh một bữa cơm, nên... nên...

Thẩm Âm vừa nói hai má đã nóng ran đỏ bừng, không phải vì cô xấu hổ mà vì cảm thấy mất mặt. Đường đường là một tiểu thư nhà họ Thẩm mà phải đứng trước cửa Đằng Vương ăn chực một bữa cơm, những lời này cũng thật quả là hạ thấp danh dự. Hơn nữa cô nói ăn chực là ăn chực thật chứ không phải lời nói đùa giữa những người quen biết.

Diệp Mặc thở dài, Thẩm Âm đã nói đến mức này thì nếu như hắn còn không đồng ý thì thật là không phải đạo. Nghĩ đến đây, hắn chỉ còn cách đưa tay lên nói:

- Thôi được, cùng vào nào.

Thẩm Âm nghe thấy Diệp Mặc đã đồng ý, sắc mặt thôi không còn ửng

đỏ nữa, lập tức vui mừng nói:

- Đa tạ Diệp thiên ca đã cho tôi có cơ hội này.

Thẩm Âm vừa nói xong thì có hai người bước ra từ trong quán, họ vừa nhìn thấy Diệp Mặc thì liền nhanh nhẹn đón tiếp.

- Diệp tiên sinh, rất vui được gặp anh!

Hỗ Đán nhìn thấy Diệp Mặc đến, nét vui mừng không hề giả tạo.

La Tử Lan theo sau Hỗ Đán, cô ta cũng rất vui mừng vì Diệp Mặc đã đến. Nhưng hai người nhanh chóng nhìn thấy người đến cùng Diệp Mặc không phải là Hứa Vi hôm trước mà là một người con gái khác.

- Cô là tiểu thư Thẩm Âm của nhà họ Thẩm?

La Tử Lan vừa nhìn đã nhận ra Thẩm Âm.

- Đúng vậy, xin hỏi chị là?

Thẩm Âm không thật quen thuộc với La Tử Lan.

La Tử Lan vội vàng nói:

- Tôi đã đến dự buổi mừng thọ 90 tuổi của Thẩm thái công năm ngoái, đã từng được gặp cô, có thể cô không chú ý.

Là tiểu thư nhà họ Thẩm, lại quen với Diệp Mặc nên không chỉ có La Tử Lan mà cả Hỗ Đán cũng rất khách khí với cô.

Vì bữa cơm này do Diệp Mặc làm chủ nên mấy người bọn họ đều nói chuyện rất vui vẻ. Chỉ có điều thỉnh thoảng La Tử Lan lại dựa vào người Diệp Mặc khiến Thẩm Âm rất khó chịu, cô cảm thấy người phụ nữ này đáng ghét như một con mèo cái đang tìm bạn tình. La Tử Lan vừa nhìn đã biết là người phụ nữ rất khôn khéo, cô ta ra sức lợi dụng ưu thế của cơ thể để che đi tối đa khuyết điểm của khuôn mặt, hơn nữa còn có nét lẳng lơ mà một phụ

nữ đã trưởng thành không có được.

Thẩm Âm biết Diệp Mặc không phải là một tên râu rậm, cô cảm thấy nếu như người như Diệp Mặc bị cô ta lôi kéo lên giường thì chẳng khác nào chà đạp đối với Diệp thần y. Nhưng cô lại không thể làm giống như La Tử Lan, thậm chí không thể nhắc nhở Diệp Mặc, điều này khiến cho cô lo lắng một lúc.

Đối với chuyện La Tử Lan có thể lôi kéo Diệp Mặc lên giường hay không thì Thẩm Âm không hề nghi ngờ gì nữa, cô ở nhà họ Thẩm đã lâu, nhìn thấy đã nhiều rồi. Sự xấu xa trong mối quan hệ nam nữ ở một đại gia tộc thực sự là cô được chứng kiến quá nhiều rồi. Chỉ cần là đàn ông thì còn có cái gì là không kiêng, chứ đừng nói có một người đàn bà hấp dẫn thuần thục chủ động muốn nhào tới quấn lấy.

Dự đoán của Thẩm Âm không hề sai, ngay cả Hỗ Đán cũng nhìn ra một chút, anh ta cảm thấy đã sai lầm nghiêm trọng, nếu sớm biết như thế này thì anh ta sớm đã tìm một người đẹp để tiếp Diệp Mặc rồi. La Tử Lan quả thật có suy nghĩ muốn đưa Diệp Mặc lên giường, cô ta là một người phụ nữ khôn khéo, canh bạc ban sáng người khác cho là bản lĩnh của Diệp Mặc lớn, nhưng cô ta thì nghĩ khác.

Theo cô ta, Diệp Mặc có thể thắng toàn bộ, thậm chí có thể biết giá của thứ bên trong phỉ thúy nguyên là bao nhiêu tiền, đó tuyệt đối không phải là chuyện bản lĩnh lớn mà Diệp Mặc nhất định có cách gì đó mà có thể nhìn thấy tình hình bên trong lớp đá.

Bất kể cách Diệp Mặc dùng là đeo kính có phát tia laser hay công nghệ cao gì thì cô ta cũng muốn thu vào tay. Cùng với một tên râu rậm ngủ một vài đêm thì có hề gì, chỉ cần đạt được thứ đó thì phải ngủ cũng hắn suốt một năm cũng không sao.

La Tử Lan tuy không phải là một con mèo hoang đi tìm bạn tình, ai cũng có thể ngủ cùng, nhưng tên râu rậm này lại là một tên có tư cách để ngủ cùng cô ta!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 624

Buổi Đấu Giá Trên Biển

Diệp Mặc cười lạnh lùng, hắn đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của La Tử Lan, mặc dù bữa cơm bắt đầu được chưa lâu, nhưng hắn không muốn tiếp tục ở lại nữa. Hắn nói với La Tử Lan:

- Hôm nay đa tạ tổng giám đốc La giúp đưa đi mấy tên côn đồ tránh cho tôi không bị ăn cướp.

La Tử Lan kinh ngạc, cô không ngờ đến việc cách xa Diệp Mặc như thế mà hắn có thể biết được, nói như vậy là La Tử Lan đã khinh thường người đàn ông râu quai nón này rồi.

Cô ta vốn định cuối cùng nếu vẫn thực sự không được thì sẽ làm găng, để cho hắn biết cô ta đã giúp hắn đuổi đi rất nhiều tên côn đồ, nếu không như thế thì hắn đừng hòng mà ra khỏi được Tân Thành. Bây giờ xem ra Diệp Mặc cũng không hề là một người đơn giản, câu tránh không bị ăn cướp mà hắn nói rõ ràng mang hàm ý châm chọc, có thể thấy nếu như cô ta không đuổi mấy tên côn đồ đó đi thì Diệp Mặc cũng chẳng sợ.

Sau khi Diệp Mặc nói xong câu này, không để ý tới La Tử Lan, nâng chén lên nói với Hỗ Đán:

- Anh Hỗ, tôi nghe nói sắp tới Tân Thành sẽ tổ chức một buổi đấu giá quy mô lớn, còn có một viên đá rất đặc sắc sẽ được bán, có phải như vậy không?

Hỗ Đán cùng uống với Diệp Mặc một chén, nghe xong câu hỏi của Diệp Mặc thì trả lời bằng vẻ ngạc nhiên:

- Có chuyện này sao? Sao tôi lại không biết nhỉ? Tổng giám đốc La, cô có nghe nói về việc này không?

Hỗ Đán đẩy sang cho La Tử Lan, vẻ mặt rất khó chịu.

- À, tôi cũng không rõ.

La Tử Lan lấy lại tinh thần, đáp lại câu hỏi ban nãy của Diệp Mặc bằng vẻ mặt có phần gấp gáp, khiến cô ta có cảm giác không nắm chắc được cục diện.

Cô ta vốn cho rằng, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của cô ta, chỉ cần Diệp Mặc có thể đến đây, cô ta sẽ dùng mọi cách chuốc cho hắn say, sau đó đưa hắn đến chỗ mình để ép cung hắn. Nhưng chỉ một câu của Diệp Mặc cũng khiến cô ta có cảm giác mất kiểm soát.

Thẩm Âm nói:

- Diệp đại ca, thông thường ở gia đình tôi người tham gia các buổi đấu giá là chị họ, hay để tôi giúp anh hỏi là được...

Nghe Hỗ Đán và La Tử Lan đều nói không biết về buổi đấu giá, Diệp Mặc lập tức cảm thấy có chút thất vọng, lẽ ra một kẻ lắm tiền như Hỗ Đán chắc hẳn có thể tiếp xúc đến buổi đấu giá cao cấp chứ, nhưng đến anh ta mà cũng không biết, xem ra buổi đấu giá này không đơn giản rồi. Hoặc nói cách khác, ông già ở Cửu Đường đã lừa hắn?

Bây giờ nghe Thẩm Âm nói về chuyện chị họ của cô ấy, mặc dù không biết có được hay không nhưng hắn lập tức gật đầu nói:

- Cô mau gọi điện hỏi xem sao đi!

Nếu chuyện này chỉ là lừa gạt hắn thì hắn chẳng ngại quay về Cửu Đường đem đi tất cả những thứ của Bảo Thạch Hiên.

Thẩm Âm không gọi điện thoại trong phòng mà chạy ra bên ngoài gọi

điện. Có thể là vì Diệp Mặc kiêng kị, La Tử Lan cũng không có hành động suồng sã như vừa rồi.

Nhưng Hỗ Đán lại ngắt lời nói:

- Tôi đã từng nghe nói về chị họ mà Thẩm Âm nhắc tới, chắc đó là con gái lớn của nhà họ Thẩm. Nghe nói cô ấy là một kỳ tài trong công việc kinh doanh, được Thẩm thái công vô cùng yêu quý, việc kinh doanh của nhà họ Thẩm đều do cô ấy lãnh đạo, có thể nói ngoại trừ Thẩm thái công thì cô ấy chính là người có quyền lực nhất trong gia đình. Có điều sau khi Thẩm thái công qua đời, người của Thẩm gia tranh giành với nhau... Haizzz, chính là người nhà họ Thẩm không cho phép cô tiếp tục quản lý việc kinh doanh của Thẩm gia.

Hỗ Đán nói tới tranh giành nội bộ thì lại nghĩ tới Thẩm Âm, anh ta không biết giữa Thẩm Âm và Diệp Mặc là quan hệ gì nên không dám nói nhiều.

Diệp Mặc đã hiểu ra, chính là sau khi Thẩm thái công qua đời, vì tranh giành quyền lực mà vị trí đại tiểu thư mới bị lung lay.

La Tử Lan ngắt lời:

- Nghe nói đại tiểu thư của nhà họ Thẩm vô cùng xấu xí, không biết điều đó có phải là thật không.

Hỗ Đán cười hì hì nói:

- Những chuyện như thế này đều chỉ là đoán mò thôi, chẳng có gì là thật hay giả cả. Nhưng hai năm trước ở Hồng Kông đã từng xuất hiện Trú Nhan Đan, Thẩm thái công đã cho người đi tham gia đấu giá, có điều không thành công mà thôi.

Vừa lúc đó, Thẩm Âm cầm điện thoại chạy vào nói với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, buổi đấu giá mà anh nói là có thật, có điều bây giờ đã bắt

đầu rồi, trên một chiếc tàu chở khách trên biển Bột Hải. Chị họ vừa nhắn tin cho em, chị ấy cũng đang trên tàu chở khách đó, em sợ anh đến không kịp nữa.

Trong lòng Diệp Mặc thấy phẫn nộ, La Ngư của Bảo Thạch Hiên ở Cửu Đường, quả nhiên đã lừa hắn. Mặc dù lời của người đó không phải là lừa bịp hắn, nhưng người đó nói buổi đấu giá còn vài ngày nữa mới diễn ra là lừa hắn thật, khiến hắn lãng phí mất một ngày. Nếu như không phải gặp được Thẩm Âm thì đến bây giờ hắn vẫn chẳng hay biết gì.

- Thẩm Âm, chuyện này phải cảm ơn cô rồi, tôi phải đi một chuyến, coi như tôi nợ cô một mối ân tình, ngày mai khi tôi quay lại tôi có thể giúp cô một việc. Ông chủ Hỗ, Tổng giám đốc La, cảm ơn hai người khoản đãi, lần sau gặp lại…

Khi hai tiếng "gặp lại" của Diệp Mặc vang lên thì bóng dáng của hắn đã biến mất rồi.

Diệp Mặc không thể không nóng ruột, ngộ nhỡ buổi đấu giá kết thúc, một khi mọi người đều đã ra về thì hắn sẽ không bao giờ tìm được viên đá Ngũ Hành. Bột Hải tuy là biển bao bọc bên ngoài của Tân Thành, nhưng nếu muốn tìm một chiếc tàu chở khách ở biển Bột Hải cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Còn lại Thẩm Âm ba người ngơ ngác nhìn nhau, nửa ngày sau, Thẩm Âm mới nhớ ra Diệp Mặc có thể giúp cô một việc, cô lập tức thấy nguôi giận.

Hỗ Đán mặc dù có chút thất vọng nhưng vẫn khá vui vẻ, có thể kết giao với người như Diệp Mặc đối với anh ta mà nói là một chuyện rất tài giỏi. Khó chịu nhất là La Tử Lan, mục đích của cô ta không thành công dù chỉ là một phần mười nghìn, mặc dù cô ta căm ghét Thẩm Âm, nhưng Thẩm Âm lại là người nhà họ Thẩm, cô ta không thể chơi được.

Lúc này trên mặt biển nơi Bột Hải tiếp giáp Bắc Triều Tiên, một chiếc

tàu chở khách khổng lồ đang chầm chầm chạy dọc theo vùng biển quốc tế.

Đồng thời lúc đó trong đại sảnh lớn nhất trên tàu, một buổi đấu giá mang tính quốc tế đang diễn ra. Buổi đấu giá này do Công ty bán đấu giá Hoàn Không tổ chức. Công ty bán đấu giá này cũng là công ty bán đấu giá lớn nhất toàn cầu. Chỉ cần khách dám mang tới là họ cũng dám bán, dù là máy bay, đại bác hay quần đùi, cái gì cũng được.

Mà nếu như tính tới thời điểm hiện tại thì thứ rẻ nhất mà buổi đấu giá bán ra cũng có giá trị gần một triệu đô la Mỹ. Có thể nói, đây là một trò chơi của người giàu, là nơi đốt tiền của kẻ lắm bạc nhiều tiền.

Ở nơi này cái gì cũng có thể đem ra để bán, thậm chí phụ nữ và những đồ nội y của cô ta cũng có thể bán, chỉ cần người mua có đủ khả năng để trả giá. Ở đây người bán đồ là kẻ cần tiền, cho dù không bán ra, chỉ cần cho lên đấu giá thì người bán cũng phải trả tiền giống như vậy. Đương nhiên bán ra được rồi thì cũng phải trả phần trăm hoa hồng.

Uy tín của những buổi đấu giá của công ty Hoàn Không nổi tiếng khắp thế giới, không phải lo lắng bị công ty Hoàn Không lừa đảo, điều cần phải lo lắng chính là có mua được thứ đồ bản thân mình cần không hay có được công ty Hoàn Không mời hay không mà thôi, đều là những phú hào giàu có nhất quả đất, thậm chí có những nhà nước ngụy trang thành những phú hào giàu có để tham gia buổi đấu giá. Vì những buổi đấu giá này không cho phép các nước được trực tiếp tham gia, nhưng phải cải trang thành kẻ giàu có thì sẽ chẳng có ai quản.

Đương nhiên, cũng có những người không được mời nhưng vẫn có thể có được một suất trong buổi đấu giá, cái này chính là phải xem ở bản lĩnh của bản thân người đó, chỉ cần có bản lĩnh là có thể có được, người của buổi đấu giá tuyệt đối không điều tra cũng không truy xét.

Ban nãy, một bức ghi chú lời nguyền của Pha-ra-ông thời Ai Cập cổ được bán ra với mức đấu giá năm mươi triệu đô la Mỹ.

Trong những tình huống bình thường, buổi đấu giá này được tiến hành rất chặt chẽ, bán xong một món đồ, lập tức bán đến món thứ hai. Nhưng lần này không giống như vậy, một người da trắng chủ trì buổi lễ bán đấu giá đứng trên sân khấu của sàn đấu giá.

Ông ta lướt qua một lượt tất cả những người đến tham gia buổi đấu giá rồi nói:

- Đến tham dự buổi đấu giá của chúng tôi hôm nay đều là những bậc tinh anh trên khắp thế giới, quy định buổi đấu giá của chúng tôi mọi người cũng đều đã biết. Nhưng tôi thấy rất lấy làm tiếc, ban nãy có một người ở buổi đấu giá gửi đi một tin nhắn, mặc dù buổi đấu giá của chúng tôi là quang minh chính đại, nhưng tôi không muốn lại xảy ra những chuyện tương tự, nếu muốn liên lạc thì xin hãy đợi sau khi buổi đấu giá kết thúc, sau đây buổi đấu giá xin được bắt đầu…

Thẩm Thiên Thiên ngồi ở một góc của buổi đấu giá, theo bản năng cô khẽ rùng mình một cái, cô đương nhiên biết quy định này, nhưng cô cũng biết đây là lần cuối cùng cô tham gia những buổi đấu giá kiểu như này, bởi vì cô biết sau khi Thẩm thái công qua đời thì cô cũng phải giao lại tất cả. Mặc dù tham gia các buổi đấu giá như thế này nhưng cô không thể có quyền để tự ý mua một món đồ nào, điều này khiến cô vô cũng buồn bực. Sau khi nhận được tin nhắn điện thoại của Thẩm Âm, cô lựa chọn gửi đi một tin nhắn cho Thẩm Âm.

Chính tin nhắn này đã bị cảnh cáo, một khi bị cảnh cáo lần hai thì nhà họ Thẩm vĩnh viễn không được phép tham gia vào những buổi đấu giá đẳng cấp như thế này nữa.

Một cô gái tóc vàng ăn mặc hở hang nâng một chiếc đĩa bằng bạc đứng bên trên sàn đấu giá, người chủ trì đấu giá cũng là một người phụ nữ da trắng tầm khoảng 30 tuổi, khá xinh, nhìn có vẻ vô cùng đoan trang nhã nhặn, cùng với cô gái tóc vàng hở hang kia vừa vặn có thể làm thành một cặp để nổi bật nhau lên, nhìn hết sức đẹp mắt.

- Tiếp theo sắp được mang ra đấu giá là một loài côn trùng độc thần bí của người Miêu xứ Hoa Hạ, tên của loài trùng độc này là Không Thần Cổ, kèm theo là sách hướng dẫn nuôi dưỡng loài vật này. Giá khởi điểm ba mươi triệu, mỗi lần trả giá không được tăng lên ít hơn một triệu, mời đấu giá!

Khác với cách giải thích chi tiết của những món đồ khác, loài trùng độc này chỉ được người chủ trì giải thích đơn giản mấy câu bằng tiếng Anh và tiếng Hoa Hạ rồi bắt đầu đấu giá luôn.

- Ba mươi lăm triệu…

Trên sàn đấu giá khổng lồ có một người bắt đầu ra giá.

Lấy trùng độc ra để đấu giá ở nơi khác có lẽ khiến người nghe rợn người, nhưng trong buổi đấu giá của Hoàn Không thì đó là một chuyện quá đỗi hiển nhiên.

Tham gia đấu giá trùng độc đa phần đều là những người am hiểu về loài này hoặc là những người quen thuộc loài vật này. Những người không biết cũng không am hiểu rất ít khi mua trùng độc. Nuôi trùng độc không giống với các loài khác, nếu không phải là người hiểu biết thì rất có thể sẽ xảy ra chuyện trùng độc cắn lại chủ nhân.

- Bốn mươi triệu…

- Bốn mươi ba triệu!

Giá của trùng độc đã nhanh chóng tăng lên mức năm mươi triệu, nếu ai chú ý thì sẽ nhận ra người ra giá đều là mấy người đó. Cuối cùng trùng độc bị một người đàn ông quàng khăn đen, nhìn có hơi chút lạnh lùng mua với giá năm mươi sáu triệu. Tuy rằng khuôn mặt của người này bị chiếc khăn đen che để không ai nhìn ra, nhưng chỉ cần nhìn vào hai lỗ tai và một số cơ bị lộ ra trên mặt thì người ta đều cảm thấy sởn tóc gáy.

Lỗ tai và hai má của ông ta dường như bị một con vật nào đó cắn, nhìn sần sùi giống như một u hồn địa ngục. Cô gái tóc vàng cầm trùng độc đến

trước mặt ông ta sau khi nhìn thấy phần da thịt bị lộ ra trên mặt thì hai bắp chân bắt đầu run rẩy. Sau màn đấu giá trùng độc, lại có một cô gái mặc bikini bưng một chiếc đĩa màu vàng kim bước ra, phía trong lòng đĩa chỉ có một chiếc hộp ngọc không lớn lắm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 625

Vay Tiền Đấu Giá

Sau khi giao địch trùng độc xong, lại có một cô gái chỉ mặc bikini bưng một cái mâm vàng đi ra. Trên cái mâm vàng chỉ có một hộp ngọc không lớn lắm.

Người phụ nữ đoan trang đứng trên đài cầm chiếc hộp ngọc ở trong mâm lên. Sau khi mở hộp ngọc ra liền giơ lên nói:

- Đây là một hòn đá mầu trắng ngà, là một hòn đá nắm trong tay có thể cảm nhận được linh tính. Ở Hoa Hạ cũng có người gọi nó là Khí Cơ Thạch. Nghe nói đối với người tu luyện dị năng và người tu luyện Cổ Võ khi cầm nó đều có lợi rất lớn. Nếu là người không tu luyện, đập vỡ hòn đá này làm thành vòng đeo trên người, có thể vô cùng khỏe mạnh.

Hòn đá kia tản ra ánh sáng màu trắng nhạt. Từ xa nhìn lại có thể khiến người ta cảm giác không tầm thường. Người không biết tác dụng của hòn đá này, cũng muốn mua về xem. Ít nhất vẻ ngoài của nó còn đẹp hơn bạch ngọc. Cho nên mặc kệ lời của người phụ nữ đứng trên đài bán đấu giá nói là thật hay là giả, rất nhiều người đều không quan tâm.

- Giá ban đầu của hòn đá này là năm mươi triệu đôla. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một triệu. Mời mọi người báo giá...

Sau khi người phụ nữ chủ trì bán đấu giá nói xong, hiện trường rơi vào sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Thoạt nhìn mọi người đều rất thích hòn đá này. Vẻ ngoài trông rất đẹp, nhưng giá như vậy có hơi đắt. Những người đang ngồi đều là phú hào trên

toàn cầu. Năm mươi triệu đôla đối rất nhiều người đang ngồi mà nói không được tính là nhiều, nhưng tuyệt đối không phải số ít. Quan trọng nhất là tốn nhiều tiền như vậy để mua một hòn đá, có phải không có lợi hay không.

Tuy rằng năm mươi triệu không ít, nhưng vẫn có người không thèm để ý. Mua một hòn đá đeo ở trên người có thể khỏe mạnh, dù sao cũng là chuyện tốt.

- Một trăm triệu đôla...

Hiện trường đã có người báo giá. Hơn nữa còn là thêm gấp đôi. Trực tiếp báo ra giá một trăm triệu. Nếu nói mấy triệu còn có người chơi cùng một chút cho vui, nhưng giá một trăm triệu, đã không người nào chơi cùng.

Ánh mắt của hầu hết mọi người đều nhìn chăm chú về phía người đã đưa ra giá một trăm triệu. Rõ ràng chính là người đàn ông che mặt bằng khăn đen vừa bỏ ra hơn năm mươi triệu mua trùng độc. Chỉ cần nhìn bộ dạng âm u lạnh lẽo của gã, mọi ngừơi xung quanh dù muốn ra giá cũng không dám nữa.

Người này lần đầu tiên ra giá đã là một trăm triệu, nhất định là tình thế bắt buộc, hơn nữa ngụ ý chính là nếu ai dám tranh với gã sẽ trở thành kẻ thù. Người trong hội đấu giá này đều là người kinh doanh. Cũng có những kẻ là kiệt xuất trong giới xã hội đen. Nhưng bất kể là ai, cũng không muốn chỉ bởi vì một hòn đá không mấy quan trọng mà gây thù hận gì với người đàn ông có bộ dạng âm u lạnh lẽo đáng sợ này.

Trên hội đấu giá không có người nào dám động tới anh, nhưng ra khỏi hội đấu giá nữa thì không biết được.

- Một trăm triệu đôla lần thứ nhất..

- Một trăm triệu đôla lần thứ hai. Còn người nào muốn tăng giá nữa không?

Người phụ nữ chủ trì bán đấu giá có chút bất đắc dĩ. Người cầm hòn đá kia khi tới đã nói rõ ràng cho bọn họ biết nếu hòn đá này đưa ra hội đấu giá

sẽ bán với một giá trên trời. Nhưng chỉ có một trăm triệu đã dừng lại. Điều này khiến cô ta có chút buồn bực.

Tuy rằng buồn bực, lại không thể nói người đàn ông hung ác kia có chỗ nào không đúng. Tuy rằng tất cả mọi người biết gã đang uy hiếp người khác, nhưng gã lại chưa hề mở miệng.

- Mỗi lần tăng giá là bao nhiêu?

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong hội trường.

Lúc này Thẩm Thiên Thiên mới phát hiện bên cạnh mình bỗng nhiên xuất hiện thêm một người. Đó là một người đàn ông râu quai nón, hơn nữa trên mặt còn có một vết sẹo. Cô không biết người đàn ông này đến đây lúc nào, nhưng cô lại nghe thấy tiếng hắn nói chuyện.

Người nói chuyện đương nhiên là Diệp Mặc. Nếu không phải khối linh thạch này phát ra linh khí nhàn nhạt, hắn muốn tìm đến nơi này cũng phải mất một thời gian rất dài. Nhưng nơi có linh khí loãng như vậy, đột nhiên có một chỗ linh khí có chút nồng đậm hơn, Diệp Mặc lập tức liền cảm giác được. Hắn không ngờ được nơi này chính là hiện trường của hội đấu giá.

Hắn vừa đến đã thấy khối linh thạch trên bàn bán đấu giá. Ban đầu hắn định đi tìm đá ngũ hành. Nhưng đây đã là lần báo giá thứ hai. Hắn không chút do dự liền chen vào. Bất kể thế nào, hắn nhất định phải lấy được linh thạch này trước.

Giọng nói Diệp Mặc đột ngột vang lên, chẳng những Thẩm Thiên Thiên nghe thấy được, mà mọi người trong hội trường đều nghe thấy được. Nhưng không ai nghĩ Diệp Mặc vừa vào. Bởi vì hội đấu giá không có vé vào cửa không có khả năng tiến vào.

- Một triệu..

Thẩm Thiên Thiên thấy Diệp Mặc ở ngay bên cạnh cô, cô vẫn chủ động nói một câu.

- A, vậy báo giá 110 triệu...

Diệp Mặc ngay lập tức nói.

Nghe thấy có người tăng giá, người phụ nữ trên đài lập tức vui vẻ ra mặt vội vàng nói:

- Vị tiên sinh này, mời ngài ngồi xuống, dùng thiết bị báo giá.

Thấy Diệp Mặc dường như không thông thạo tiếng Anh cho lắm, Thẩm Thiên Thiên vội vàng nói:

- Ở đây có một chỗ ngồi còn trống. Vậy anh cứ ngồi xuống trước, sau đó dùng thiết bị báo giá phía trước chỗ ngồi là được rồi.

Cô không biết người đàn ông râu quai nón này vào bằng cách nào, nhưng cô biết vừa nãy người này tuyệt đối không có ở trong hội trường. Cô có một loại năng lực có thể nhớ kỹ từng người đã vào hội trường. Thậm chí chỉ cần người nào cô đã từng thoáng nhìn thấy, cô liền không quên. Nhưng cô lại chưa từng thấy người đàn ông râu quai nón này lần nào.

Diệp Mặc sờ sờ mũi có chút xấu hổ, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thiên Thiên. Vừa rồi hắn thật sự quá kích động. Lần này hắn tới để tìm đá ngũ hành, không ngờ gặp được linh thạch. May mắn này cũng quá tuyệt vời.

Lại có người đem linh thạch ra bán. Cho đến tận bây giờ Diệp Mặc còn chưa bình tĩnh trở lại. Phải biết rằng ở trên địa cầu, tìm một khối linh thạch đó quả thực rất khó khăn. Cho nên hắn lập tức đặt chuyện tìm đá ngũ hành sang một bên, phải lấy được linh thạch này trước.

Ở Tu Chân Giới, một khối đá ngũ hành chính là cho anh sờ một chút cũng không ít hơn một trăm khối linh thạch. Nhưng nơi này không phải là Tu Chân Giới. Nơi này là địa cầu, là địa cầu cằn cỗi.

Ở trong này, tuy rằng đá ngũ hành quý hiếm, cũng không thể quý hơn so với linh thạch là mấy. Hơn nữa hiện tại Diệp Mặc đang cần chính là cái này.

Diệp Mặc ngồi xuống, nhanh chóng dùng thiết bị báo giá báo giá 110 triệu ở trên màn hình lớn. Cái giá này được báo ra, chính là tranh đoạt một thứ tốt với người đàn ông thoạt nhìn rất âm u lạnh lẽo kia. Hành động của Diệp Mặc lập tức thu hút toàn bộ những người đang có mặt tại hiện trường hội đấu giá.

Người đàn ông mang khăn che mặt màu đen nhìn lướt về phía Diệp Mặc, hừ một tiếng, không chút do dự báo giá 120 triệu.

Diệp Mặc vừa định tiếp tục tăng giá, Thẩm Thiên Thiên ngồi ở bên cạnh hắn lại nói:

- Nếu hòn đá kia không quan trọng với anh, tôi đề nghị tốt nhất anh không nên tăng giá nữa. Người kia thực sự không đơn giản.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Thẩm Thiên Thiên đang ngồi bên cạnh. Cô cũng mang một cái khăn lụa che mặt. Tuy nhiên Diệp Mặc không dùng thần thức để xem diện mạo của cô thế nào. Đối với hắn mà nói nhất định phải lấy được linh thạch này. Cho dù người kia không đơn giản đến mấy, hắn vẫn muốn lấy được.

- 130 triệu...

Diệp Mặc báo giá ra lập tức khiến mọi người tại hiện trường đều hiểu được, hòn đá Khí Cơ Thạch này chắc chắn có chỗ không tầm thường, bằng không hai người kia chắc chắn sẽ không bỏ ra nhiều tiền như vậy để đoạt được nó.

Người đàn ông hung ác không tiếp tục tăng giá. Không biết vì gã không đủ tiền, hay bởi vì nguyên nhân gì khác. Gã chỉ lạnh lùng nhìn về phía Diệp Mặc, không ngờ lại duy trì sự trầm mặc.

Cô gái bưng mâm vàng đi đến trước mặt Diệp Mặc, mời Diệp Mặc trả tiền ngay tại chỗ. Vừa rồi Diệp Mặc chỉ biết báo giá, lại quên thẻ trên người hắn đã đưa cho Ân Khuynh Nhan rồi. Trong nhẫn trữ vật của hắn thật ra chỉ

có sáu bảy trăm triệu tiền mặt. Nhưng chung quy hắn lại không thể lấy ra một đống tiền mặt lớn như vậy. Điều cũng có chút thái quá.

Mọi người lập tức nhìn thấy biểu cảm trên nét mặt của Diệp Mặc. Người đàn ông hung ác nham hiểm cười lạnh nói.

- Không phải anh đến quấy rối chứ? Báo giá lại không có tiền trả, hừ...

Gã biết chỉ nói một câu là được rồi. Chuyện bán đấu giá lúc nãy sẽ tìm Diệp Mặc tính sổ sau.

Ngay cả Thẩm Thiên Thiên cũng lo lắng nhìn về phía Diệp Mặc. Quấy rối hội đấu giá Hoàn Không không phải là chuyện có thể bỏ qua dễ dàng như vậy. Đó là chuyện lập tức phải chết. Bốn phía xung quanh hội đấu giá đều có những người súng vác trên vai, đạn đã lên nòng. Chỉ cần có bất cứ kẻ nào dám quấy rối ở trong này, những người đó liền chĩa súng vào người đó.

Diệp Mặc xấu hổ nhìn mấy người bên cạnh Thẩm Thiên Thiên nói:

- Có ai có thể tôi mượn 130 triệu, tôi cam đoan sẽ nhanh chóng trả lại cho mọi người.

Diệp Mặc không phải không nghĩ tới tìm Hư Nguyệt Hoa. Nhưng hắn phỏng đoán quốc gia có tâm khẳng định đều biết tài khoản của Lạc Nguyệt. Hơn nữa nếu chuyển tiền từ Hư Nguyệt Hoa tới, tin tức linh thạch bị người Lạc Nguyệt mua sẽ lập tức bị tiết lộ.

Đương nhiên đây không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất, hiện tại Lạc Nguyệt không phải như trước kia nữa. Tiền Lạc Nguyệt đều thuộc về quốc khố. Bản thân hắn luôn lấy tiền từ quốc khố, cũng không tốt cho lắm. Không có quy củ. Cho dù đòi tiền, cũng nhất định phải chờ Hư Nguyệt Hoa mở riêng cho hắn một tài khoản.

Diệp Mặc vừa nói khiến bốn phía trầm mặc một hồi lâu. Lúc này mới truyền tiếng nghị luận. Một người vừa tới tham gia hội đấu giá, sau khi giành được quyền mua thứ đó, không ngờ lại không lấy được tiền ra, còn hỏi

những người không quen biết ở xung quanh cho vay tiền. Chuyện như vậy phát sinh ở hội đấu giá khác có lẽ rất buồn cười, nhưng ở Hoàn Không thì không còn buồn cười nữa. Đó là muốn chết.

Rất rõ ràng, sau khi Diệp Mặc nói xong, lập tức có nhiều người lính có vũ trang tiến vào trong hiện trường hội đấu giá. Xem ra phía hội đấu giá đã liệt Diệp Mặc vào phần tử quấy rối rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc hoàn toàn có thể cầm lấy rồi bước đi, nhưng chuyện như vậy quá mất mặt. Làm vậy chẳng khác nào ỷ vào khí lực của mình lớn mà cướp đồ của người khác. Nếu đối phương là nước Mỹ đang dòm ngó tới hắn thì không sao, nhưng hiện tại đối với lúc này thật sự là việc buôn bán thôi.

Tất cả mọi người bao gồm cả Thẩm Thiên Thiên ở trong đó, không ai bằng lòng cho Diệp Mặc vay tiền. Nói đùa gì vậy. Đây không phải là một xu hai xu, mà là hơn một trăm triệu đấy, còn là đôla Mỹ.

Diệp Mặc thực sự không tính đánh nhau. Đến bây giờ còn chưa phát hiện ra đá ngũ hành. Đá ngũ hành mới là mục đích chính của hắn hôm nay.

Dường như cảm giác được Thẩm Thiên Thiên khá dễ nói chuyện, hắn không thể làm gì khác hơn là nhìn Thẩm Thiên Thiên nói:

- Cô gái, nếu cô cho tôi mượn 130 triệu, tôi cam đoan sẽ trả lại cho cô thêm 20 triệu. Tôi nói được thì làm được.

Dường như thấy được sự chân thành trong mắt Diệp Mặc, ánh mắt hắn không hung dữ như mặt hắn, Thẩm Thiên Thiên không thể làm gì khác hơn là tỏ thiện ý giải thích:

- Rất xin lỗi, không phải tôi không muốn cho anh mượn. Chúng ta vốn không quen biết. Hơn nữa tôi cũng không có nhiều tiền lắm. Chút tiền ấy tôi chuẩn bị mua đan dược để dùng. Thậm chí hiện tại tiền của tôi còn chưa đủ. Cho nên tôi không thể cho anh mượn được.

Thẩm Thiên Thiên trải qua nhiều năm cố gắng tích góp từng tí một mới được khoảng hai trăm triệu đôla mà thôi, sao có thể tùy tiện cho người đàn ông râu rậm không ai quen biết mượn số tiền này chứ?

Hơn nữa lời của cô nói đã rất rõ ràng. Chỉ cần là người có chút biết điều sẽ không nhắc lại chuyện vay tiền. Nhưng Diệp Mặc cũng là người luyện đan giỏi, cho nên hắn không suy nghĩ lại hỏi:

- Cô muốn mua đan dược gì? Nói không chừng tôi có đấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 626

Tìm Được Mục Tiêu

Trú Nhan Đan.

Thẩm Thiên Thiên thở dài. Cô đã chuẩn bị rời khỏi hiện trường bán đấu giá. Cô vốn thay mặt Thẩm gia tới tham gia hội đấu giá này. Sở dĩ cô tới nơi này, một phần là thay mặt Thẩm gia, còn một phần tính thử thời vận, xem có thể mua được Trú Nhan Đan hay không.

Diệp Mặc vỗ tay một cái.

- Tốt lắm, đúng lúc tôi có đan dược Trú Nhan Đan. Tôi cho cô, cô thanh toán giúp tôi 130 triệu kia.

- Anh...

Thẩm Thiên Thiên im lặng không nói gì nhìn Diệp Mặc. Cô không thể tưởng tượng được còn có người như thế. Tính tình cô là ngoài mềm trong cứng. Cho dù Diệp Mặc đúng là người như vậy, cô vẫn không muốn nói những lời khó nghe. Người kinh doanh giống như cô, có thể không đắc tội với người, thì cố gắng không nên đi đắc tội với người.

Sở dĩ ông cụ Thẩm để Thẩm Thiên Thiên cô đứng trên vị trí người chấp hành việc kinh doanh của gia tộc, trên phương diện kinh doanh đương nhiên tài năng là quan trọng, nhưng càng quan trọng hơn là... Cô là người có ý thức nhân duyên không gì sánh kịp. Cho tới bây giờ Thẩm Thiên Thiên sẽ không vì chuyện không quan trọng mà đi đắc tội với một người. Cho dù người này trăm phần trăm không thể ảnh hưởng tới Thẩm gia, cô cũng sẽ không đắc tội.

Nhưng Diệp Mặc thật sự hơi quá đáng, chỉ thiếu chút nữa thì nói, cô

nhanh trả tiền cho tôi, tôi cho cô ăn loại kẹo này.

Nghe thấy Thẩm Thiên Thiên và Diệp Mặc nói chuyện với nhau, xung quanh đã có người bắt đầu chế giễu. Cho dù biết kết cục của Diệp Mặc chắc chắn sẽ không tốt, vẫn có người châm chọc. Người có thể đến đây, có ai không phải là hồ ly có kinh nghiệm trên thương trường. Tin tưởng một câu nói như vậy mới là việc lạ. Hiện trường hội đấu giá vốn rất nghiêm túc, Diệp Mặc đến khiến không khí vui vẻ thật sự là một chút cũng không có.

Diệp Mặc không đợi Thẩm Thiên Thiên nói từ chối, hắn đã lấy ra một lọ đựng Trú Nhan Đan đưa cho Thẩm Thiên Thiên.

- Đây là Trú Nhan Đan. Cô kiểm tra một chút. Nếu không có vấn đề thì cho tôi mượn tiền.

Thẩm Thiên Thiên bất đắc dĩ nhận cái lọ. Cô còn chưa kịp mở ra, sáu bảy người đàn ông cầm súng trường đã tới trước mặt Diệp Mặc.

- Tiên sinh, nếu anh không mua đồ, xin ra ngoài. Hội bán đấu giá Hoàn Không chúng tôi không phải là nơi có thể tùy ý gây sự.

Người đàn ông cường tráng dẫn đầu nắm chặt súng trong tay, họng súng nhắm thẳng vào Diệp Mặc nói.

Từ giọng điệu của anh ta có thể thấy, chỉ cần Diệp Mặc hơi có chút phản kháng, khẩu súng kia sẽ bị bóp cò.

Diệp Mặc cười lạnh nói: - Mười phút...

Cô gái chỉ mặc bikini bưng mâm vẫn đứng ở bên cạnh, đáp lại. Cô chính là người làm ở đây, cho nên hiểu rất rõ. Chỉ có điều cô nói tiếng Hoa không thực sự lưu loát mà thôi.

- Vậy hiện tại đã tới mười phút rồi sao?

Diệp Mặc lại lạnh giọng hỏi.

- Chưa...

Ầm...

Diệp Mặc đập bàn một cái nói:

- Nếu chưa đến mười phút, các anh cầm súng qua đây làm gì? Cướp bóc sao? Không phải tôi đang tìm cách thanh toán sao?

- Tìm cách thanh toán? Nhưng anh có chuẩn bị trả tiền sao? Trên người anh một xu cũng không có, không phải anh đến quấy rối thì là gì? Hỏi vay tiền từ những người không quen biết, còn mượn nhiều tiền như vậy? Anh tưởng người khác đều kẻ ngốc sao?

Đây là một người đàn ông da vàng, nói tiếng Hoa rất lưu loát.

Đúng lúc này Thẩm Thiên Thiên bỗng nhiên kích động dùng giọng nói có chút run rẩy nói:

- Tôi trả giúp anh ta số tiền này.

Nói xong cô lập tức bắt đầu chuyển khoản cho cô gái bưng mâm kia.

Mọi người nhìn cảnh tượng hài kịch này, đều trợn mắt há hốc mồm. Không ngờ cô gái kia thật sự cho hắn mượn, còn cho mượn nhiều tiền như vậy.

Mấy người đàn ông cầm súng thấy tiền đã được thanh toán, chỉ có thể xám xịt rời khỏi. Diệp Mặc không dự định giáo huấn bọn họ. Chuyện này vốn đã có chút thái quá.

Nhận được linh thạch, trong lòng Diệp Mặc rất khoan khoái. Đợi lát nữa còn phải hỏi xem linh thạch này được lấy từ chỗ nào.

- Trú Nhan Đan này của anh là thật sao?

Sau khi mọi người đi hết, Thẩm Thiên Thiên có chút run rẩy cầm lấy đan

dược nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc hỏi. Giọng điệu và tay cô dường như có chút run rẩy.

- Đương nhiên là thật. Cô nghĩ rằng tôi lừa cô sao?

Diệp Mặc cất linh thạch nói.

- Không phải, năm đó ông nội tôi đi cùng tôi tới hội đấu giá loại đan dược này. Lúc ấy một là sợ đan dược này là giả không dám ra quá nhiều tiền. Thứ hai là quá nhiều đối thủ. Chúng tôi không có thực lực tranh với người khác. Tuy nhiên thật ra tôi đã từng nhìn thấy đan dược này. Nó giống hệt với viên đan dược này, cho nên tôi biết đại khái cái này là thật.

Mặc dù Thẩm Thiên Thiên đang cố gắng kìm chế, nhưng giọng điệu của cô vẫn còn run rẩy.

Diệp Mặc gật đầu, không trả lời. Thần thức của hắn quét một vòng quanh chiếc tàu, nhưng vẫn không phát hiện ra đá ngũ hành.

- Cái kia, hiện tại tôi không đủ tiền. Anh có thể bán viên Trú Nhan Đan này cho tôi không? Anh không cần lo lắng. Còn thiếu bao nhiêu tiền, sau khi trở về tôi sẽ lập tức trả cho anh...

Sau khi Thẩm Thiên Thiên xác nhận Trú Nhan Đan này, làm sao có thể từ bỏ được. Đương nhiên cô cũng biết tuy rằng mình có nhiều tiền, nhưng để mua Trú Nhan Đan thì vẫn còn thiếu một chút.

Diệp Mặc thoáng mỉm cười, còn chưa nói hết, Thẩm Thiên Thiên lại đỏ mặt. Vừa rồi chắc hẳn tâm tình của người có râu quai nón này cũng giống như mình hiện giờ. Vừa rồi mình còn đang suy nghĩ cảm thấy người này không ra gì. Nhanh như vậy liền đến phiên mình.

- Tôi là người của Thẩm gia ở Tân Thành. Anh yên tâm, tôi khẳng định sẽ...

Thẩm Thiên Thiên còn chưa nói xong, Diệp Mặc liền ngắt lời.

- Cô chính là Thẩm Thiên Thiên?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

- Đúng, tôi chính là Thẩm Thiên Thiên. Anh biết tôi?

Thẩm Thiên Thiên thấy ngạc nhiên khi Diệp Mặc nói ra tên của mình, nhưng mình lại chưa từng gặp hắn.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi không biết cô. Tôi vừa mới ăn cơm với Thẩm Âm, nghe nói cô tham gia hội đấu giá này, cho nên đã tới đây.

- Cái gì?

Thẩm Thiên Thiên nhìn Diệp Mặc giống như nhìn thấy quỷ. Vừa rồi còn đang ăn cơm với Thẩm Âm, hiện tại đã đến đây. Đây chính là Bột Hải đấy.

- Ách...

Diệp Mặc xấu hổ sờ sờ cái mũi. Hắn biết mình đã nói lỡ miệng. Vừa rồi mình còn đang ở Tân Thành, sao nhanh như vậy đã có thể đến chuyến tàu chạy trên biển Bột Hải được?

Biết mình nói lỡ lời, Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại, không hề giải thích. Chuyện như vậy càng giải thích càng không nói rõ được.

Qua một lúc lâu, không nghe Diệp Mặc nói chuyện, Thẩm Thiên Thiên mới dần dần bình tĩnh trở lại. Nhưng cô không truy hỏi Diệp Mặc vì sao tới nơi này. Chỉ có điều bản thân cô biết hiện tại trong lòng mình không bình tĩnh được. Tuy rằng cô không biết làm sao Diệp Mặc tới chiếc tàu chở khách này, làm sao vào được hiện trường hội đấu giá, nhưng cô biết Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một người bình thường.

- Anh làm sao biết Thẩm Âm?

Qua một lúc thật lâu, Thẩm Thiên Thiên mới hỏi.

Diệp Mặc cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn chỉ sợ Thẩm Thiên Thiên nắm lấy vấn đề vừa rồi không buông. Hiện tại Thẩm Thiên Thiên hỏi chuyện Thẩm Âm thì dễ nói chuyện rồi.

- Có một lần tôi từ San Francisco bay máy bay đi Hongkong. Trên máy bay, tôi đã gặp Thẩm Âm. Bởi vì tôi chữa bệnh giúp cho cho mẹ cô ấy, cho nên liền mới quen...

Diệp Mặc thuận miệng nói.

- Anh chính là Diệp thần y, Diệp Mặc?

Thẩm Thiên Thiên theo bản năng đứng lên. Tuy nhiên cô nhanh chóng ý thức được đây là chỗ nào. Cô lại ngồi xuống.

- Không sai. tôi chính là Diệp thần y mà Thẩm Âm đã nói. Cho nên hôm nay cám ơn cô. Nếu không phải cô nhắn tin cho Thẩm Âm, tôi thật sự là không biết hội đấu giá ở chỗ này.

Diệp Mặc thấy Thẩm Thiên Thiên rất thức thời, điều không nên hỏi thì không hỏi, cũng cảm thấy có chút thiện cảm đối với cô.

Lúc này Thẩm Thiên Thiên mới hiểu được vì sao Diệp Mặc có Trú Nhan Đan. Nếu hắn thật sự đúng như lời Thẩm Âm nói, có thể dùng bùa để chữa bệnh cho người ta, vậy hắn có Trú Nhan Đan cũng có gì đặc biệt. Lúc trước khi Thẩm Âm nói cho cô biết việc này, cô còn cười. Hàng năm cô đi lại bên ngoài, kiến thức so với Thẩm Âm không biết nhiều hơn bao nhiêu, làm sao có thể tin tưởng chuyện như vậy.

Nhưng hôm nay, khi cô nhìn thấy Diệp Mặc, từ việc Diệp Mặc vô tình để lộ tin tức, cô đã biết Diệp Mặc quả nhiên là người khác thường. Trên mặt hắn khẳng định cũng có dịch dung. Bởi vì tướng mạo và giọng nói trầm này không phù hợp cho lắm.

Hội đấu giá tiếp tục tiến hành. Thẩm Thiên Thiên chú ý thấy Diệp Mặc đã nhắm mắt lại, có thể thấy được hắn không có hứng thú gì với thứ đang đấu giá.

Cô không quấy rầy Diệp Mặc nữa, mà lấy viên Trú Nhan Đan ra lặng lẽ nuốt xuống. Trú Nhan Đan vừa vào miệng lập tức tan ra, giống như mấy dòng nước sạch chảy xuống tẩy rửa thân thể cô vậy.

Diệp Mặc biết động tác của Thẩm Thiên Thiên, tuy nhiên hắn không để ý tới. Thần thức của hắn bắt đầu cẩn thận tìm tòi từng ngóc ngách. Ngay cả một vài hành lý của hành khách hắn cũng không bỏ qua. Tuy rằng làm như vậy sẽ tốn một chút thời gian, nhưng đá ngũ hành rất quan trọng đối với hắn. Hẳn cũng nên bỏ thêm một chút tinh lực.

Một giờ sau, Thẩm Thiên Thiên cảm giác được trên mặt giống như có kiến bò qua. Cô thận trọng nhìn Diệp Mặc một chút, Sau đó len lén lấy một chiếc gương ra, soi một chút.

Những mảng đỏ và đen vốn nằm trên mặt cô, hiện tại dường như đã biến thành một ít phấn hóa trang chảy xuống. Cô lấy một chiếc khăn tay lau toàn bộ những vết này. Một khuôn mặt xinh đẹp không một chút tỳ vết nào hiện ra ở trước mặt cô.

Rốt cuộc Thẩm Thiên Thiên không kìm được nước mắt. Bao nhiêu năm nay, cô vẫn không dám dùng diện mạo thật để gặp người khác. Hiện tại mặt cô rốt cuộc đã trở lại bộ dạng trước khi bị thương. Những vết loang lổ đã biến mất không thấy nữa.

Qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ vì việc kinh doanh của gia tộc mà bôn ba bên ngoài, cô không ngừng kiếm tiền, mục đích chính là vì chữa khỏi vết loang lổ trên mặt mình. Sau khi cô nghe nói về Trú Nhan Đan, lập tức liền bỏ hết công sức đi tìm loại đan dược này. Đáng tiếc chính là cuối cùng cô vẫn không mua được. Hôm nay cô không ngờ lại ngẫu nhiên và trùng hợp lấy được Trú Nhan Đan mà cô vẫn tha thiết ước mơ.

Thẩm Thiên Thiên theo bản năng thoáng nhìn về phía người đàn ông mặt sẹo với bộ râu quai nón, trong lòng vô cùng cảm kích. Cô xoa xoa con mắt, nhỏ giọng nói:

- Cám ơn anh, Diệp thần y.

Nhưng Diệp Mặc vẫn đang nhắm mắt lại, dường như đã đi vào cõi thần tiên lại đột nhiên mở to mắt mỉm cười, phẩy tay một cái nói:

- Chúc mừng cô đã trừ bỏ được độc tố, dung mạo được khôi phục. Không cần cảm ơn. Cô cũng dùng tiền đổi lấy thôi.

- Anh biết dung mạo của tôi là do trúng độc tạo thành?

Thẩm Thiên Thiên càng cảm thấy kỳ lạ nhìn Diệp Mặc. Sau khi cô trúng độc tạo thành tình trạng này, ngay cả ông cụ Thẩm cũng không biết nguyên nhân, vậy làm sao Diệp Mặc biết được?

- Cô đã quên tôi là Diệp thần y sao?

Tuy rằng Diệp Mặc nói có phần thoải mái, nhưng tâm tình hắn lại không cảm thấy thoải mái chút nào. Hắn tìm lại một lần nữa, vẫn không phát hiện ra đá ngũ hành.

- Hội đấu giá lần này đến đây là chấm dứt. Tiếp theo chúng ta sẽ dừng ở đảo Tế Châu. Chúc mọi người chơi vui vẻ!

Sau khi người phụ nữ chủ trì hội đấu giá nói xong, Diệp Mặc càng cảm thấy thất vọng hơn.

Khi mọi người tham gia hội đấu giá đều lục tục ra ngoài, con mắt Diệp Mặc lại từ thất vọng trở nên ngạc nhiên mừng rỡ. Thần thức của hắn nhìn thẳng vào máy chụp ảnh treo trên ngực của một người đàn ông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 627

Đuổi Tận Giết Tuyệt

Thẩm Thiên Thiên thấy Diệp Mặc không vội vã ra ngoài, cũng không đứng dậy. Khi hầu như mọi người đã đi hết, cô thấy Diệp Mặc vẫn không có ý nhúc nhích, lúc này mới không thể không biết xấu hổ tiếp tục chờ. Cô chào một tiếng rồi đứng lên đi ra ngoài trước.

Thần thức của Diệp Mặc khóa chặt người đàn ông trên ngực treo một cái máy ảnh tiêu cự lớn kia. Nhưng Diệp Mặc biết bên trong máy ảnh kia có vấn đề. Bên trong máy ảnh trống rỗng. Chính xác mà nói, bên trong có một cái túi nho nhỏ. Thần thức của hắn không thể xuyên qua được. Mà trong túi là một vật gì đó chỉ lớn bằng nắm tay.

Thứ có thể ngăn cản được thần thức, Diệp Mặc không phải chưa từng thấy. Lúc trước khi hắn còn ở Thuần An, chỗ nhà quỷ kia hắn đã từng thấy vật liệu gỗ này. Bởi vì loại gỗ này được làm thành một ngăn tủ, thiếu chút nữa đã khiến hắn không phát hiện ra người phụ nữ áo hồng của Cửu Nguyệt Quan kia. Nếu không phải ngăn tủ kia bị hắn thiêu hủy toàn bộ nên không có tác dụng nữa, bằng không hắn đã để lại. Không ngờ được, hôm nay hắn lại thấy loại vật liệu này, hơn nữa còn đặt ở bên trong máy ảnh.

Người đàn ông kia dường như cảm nhận được có người theo dõi anh ta. Anh ta nhìn xung quanh một chút, sau đó lập tức xoay người liền tiến vào bên trong đại sảnh.

Diệp Mặc thu hồi thần thức, kinh ngạc khi thấy cảm giác của người này nhạy bén như vậy. Hiện tại thần thức của hắn, chỉ cần không phải là dao động đặc biệt lớn, thì ngay cả cao thủ Địa cấp cũng thực sự khó mà phát hiện được. Đương nhiên nếu một khi có chân khí dao động, tỉ lệ bị phát hiện sẽ

lớn hơn nhiều. Mà người treo máy ảnh kia, thoạt nhìn chỉ là một người bình thường mà thôi. Không ngờ anh ta có thể cảm ứng được thần thức của hắn.

Hơn nữa bên trong máy ảnh của anh ta lại dùng loại vật liệu gỗ tạo thành khoảng cách ngăn cản thần thức. Có thể thấy được nơi này cho dù không ai có thần thức, nhưng lại có người biết thông qua biện pháp gì để tránh né thần thức.

Tuy rằng Diệp Mặc không thấy được bên trong máy ảnh kia cất giấu cái gì, nhưng hắn đã có thể khẳng định 90% đó là đá ngũ hành.

Điều hắn không rõ chính là, đá ngũ hành không được bán trong hội đấu giá vì sao lại lọt vào trong tay người kia?

Tuy nhiên mặc kệ là vấn đề gì, chỉ cần hắn tìm được, thứ đó cũng đừng nghĩ có thể chạy thoát.

Diệp Mặc nghĩ đến đây liền đứng lên. Lúc này hắn mới phát hiện những người khác đều đã đi ra ngoài. Nhìn thấy Thẩm Thiên Thiên đứng ở phía trước, Điệp Mặc lập tức đuổi theo.

Thẩm Thiên Thiên lại bị người khác ngăn cản. Cô vừa đi ra khỏi đại sảnh, đã bị người đàn ông hung ác nham hiểm che khăn đen ngăn lại.

- Cô là người Thẩm gia đúng không? Cô rất giỏi, dám cho người khác vay tiền để cướp đồ của tôi. Nếu cô biết người đã cướp Khí Cơ Thạch của tôi một lát nữa sẽ chết, còn có Thẩm Gia các người chờ khi tôi trở về cũng sẽ qua giết sạch toàn bộ, không biết cô sẽ hối hận hay không? Khặc, nghe nói bộ dạng của cô rất xấu đúng không? Tuy nhiên, với tôi mà nói chỉ cần là đàn bà thì tôi có thể khiến cô phải chết khô. Về phần bộ dạng thế nào, tôi không quan tâm...

Từng câu mà người đàn ông hung ác nham hiểm này nói ra, đều khiến Thẩm Thiên Thiên cảm thấy run rẩy rùng mình.

Kỳ thật không cần người đàn ông này phải nói gì, chỉ cần đứng ở nơi đó,

người khác chỉ cần thấy gã lộ ra làn da lồi lõm của mình, đã cảm thấy sởn gai ốc, chứ đừng nói gã nói ra những lời rợn tóc gáy như vậy.

Người đàn ông hung ác nói không hề có chút e dè mọi người xung quanh. Xung quanh cũng không chỉ một người nghe thấy gã nói như vậy. Nhưng những người nghe thấy đều tránh xa, thậm chí ngay cả nhìn vào mắt người đàn ông hung ác này cũng không dám nhìn. Bất kể người này là ai, nhưng một kẻ nuôi trùng độc, thì không ai muốn tiếp cận.

Mà có số rất ít người nhận ra người đàn ông hung ác này lại càng nhanh chóng tránh sang một bên, không dám động chạm tới gã.

- Anh không quan tâm nhưng tôi quan tâm. Bộ dạng anh thực sự chẳng ra gì. Ngay cả giòi bọ trong hầm cầu so với bộ dạng của anh cũng giống tới ba phần. Anh nói anh đứng ở chỗ này là khiến tôi buồn nôn? Hay anh muốn mọi người trên tàu chở khách này buồn nôn?

Giọng nói của Diệp Mặc truyền từ phía sau Thẫm Thiên Thiên Tuy rằng rất nhiều người nghe thấy Diệp Mặc nói, nhưng không ai dám cười. Một khi đắc tội với người đàn ông hung ác này, có lẽ ngay sau đó bọn họ liền chẳng hiểu tại sao chìm vào trong biển rộng. Chiếc tàu biển chở khách này khác với các tàu biển chở khách khác rất nhiều. Nếu muốn chết thì chết, cũng không có ai hỏi anh chết như thế nào.

Thẩm Thiên Thiên vốn có chút hoang mang lo sợ. Cô mơ hồ đoán được người này là ai, trong lòng càng sợ hãi. Hiện tại giọng nói của Diệp Mặc truyền đến, cô hầu như không hề suy nghĩ liền tránh ở phía sau Diệp Mặc.

Người đàn ông hung ác ngẩng đầu hung dữ nhìn về phía Diệp Mặc. Gã không thể tưởng tượng được không ngờ thật sự có loại không người sợ chết như vậy. Cướp đồ của mình, mình còn chưa tìm hắn tính sổ, hắn lại tìm tới cửa tìm mình trước.

- Ha ha.

Người đàn ông này cười ha hả.

- Không thể tưởng tượng được Nghiêm Vô Lượng tôi mới mấy năm không ra ngoài, lại có người không nhận ra.

Người đàn ông tên là Nghiêm Vô Lượng này miệng cười, trên mặt lại không hề mỉm cười. Gã nói một nửa lại đột nhiên dừng lại, sau đó gằn rõ từng tiếng một với Diệp Mặc nói:

- Nếu tôi không khiến anh hối hận vì sống trên thế giới này, vậy những năm qua Nghiêm Vô Lượng tôi chẳng khác nào sống ở trên thân chó rồi.

- Nghiêm Vô Lượng? Là con sâu nào? Tôi thật sự chưa từng nghe nói qua. Hơn nữa, mong anh có thể đừng sỉ nhục chó nữa.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn Thẩm Thiên Thiên nói:

- Cô đi vào trong trước. Tôi muốn đốt con sâu này. Một lát nữa tôi sẽ tới hỏi cô mấy vấn đề.

Diệp Mặc không biết Nghiêm Vô Lượng, không có nghĩa là những người khác ở trên thuyền không biết. Sau khi mấy người đứng từ phía xa nghe nói là Nghiêm Vô Lượng, lập tức chạy xa hơn nữa. Rất nhanh một vài góc tàu truyền đến tiếng nghị luận. Nhiều năm trước Nghiêm Vô Lượng xuất thân từ Miêu Cương không ngờ tái xuất trên tàu chở khách ở Bột Hải. Điều này quả thật có chút dọa người. Nghiêm Vô Lượng còn có một biệt hiệu là "Đuổi tận giết tuyệt". Chỉ cần đắc tội với người của gã, gã đều giết sạch cả nhà người đó. Đối phó với phụ nữ gã càng tàn nhẫn hơn.

Có thể nói nếu gã thật sự là Nghiêm Vô Lượng, như vậy những lời gã nói với Thẩm Thiên Thiên tuyệt đối không phải là giả. Điều đó quả thực còn thật hơn cả vàng. Bởi vì người này muốn giết người cho tới bây giờ cũng không cần tự mình động thủ. Gã nuôi hơn mười loại trùng độc. Cổ trùng độc này có thể tùy ý đi giết người giúp gã. Những vết lồi lõm trên mặt gã, nghe nói là do một loại cổ trùng phản phệ tạo thành. Cho dù như vậy, cổ trùng kia

cũng đã bị gã giết chết.

Có thể nói ở trong mắt rất nhiều người, Nghiêm Vô Lượng chính là một ác ma. Có lẽ ác ma so với gã còn lương thiện hơn rất nhiều. Người bị gã giết chết, người khác ngay cả nhìn cũng không dám nhìn.

Thẩm Thiên Thiên nghe Diệp Mặc nói xong, không dám tiếp tục ở lại chỗ này. Nhưng khi cô nghe nói người đàn ông hung ác kia là Nghiêm Vô Lượng, lập tức mặt không còn chút máu. Theo bản năng cô quay đầu lại thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, phát hiện Diệp Mặc còn đứng ở nơi đó dường như đang nói chuyện với Nghiêm Vô Lượng. Nhưng cô lại không có dũng khí đi tới nói với Diệp Mặc một câu "cẩn thận".

Cô đã từng nghe nói về Nghiêm Vô Lượng. Đó cũng chỉ là nghe người ta nói chuyện trong lúc nhàn rỗi, tùy tiện nói ra. Nhưng cô không ngờ được Nghiêm Vô Lượng này thật sự tồn tại. Thậm chí gã còn lên cùng một chuyến tàu khách với bọn họ.

- Tốt lắm, anh có dũng khí...

Bên trong lớp khăn đen che mặt, Nghiêm Vô Lượng cười nhe răng lộ vẻ cực kỳ phẫn nộ. Gã không thể tưởng tượng được người đàn ông râu quai nón này mình ghi tên báo thù, hiện tại ở trước mặt mình còn dám kiêu ngạo như thế.

Cho dù nơi này không phải là nơi có thể động thủ, gã cũng không chút do dự giơ tay lên. Mấy đường ánh sáng màu đen giống như tia chớp đánh về phía Diệp Mặc.

Mấy đường ánh sáng màu đen này dưới ngọn đèn yếu ớt trên tàu, cũng có vẻ bình thường. Nếu không phải tốc độ quá nhanh, người khác căn bản không cho rằng mấy đường ánh sáng màu đen này lại là mấy con sâu đen sì.

Lúc này trong một phòng sang trọng trên tàu khách, bốn người với thần thái nghiêm túc ngồi vây xung quanh một chỗ. Từ vẻ mặt của bọn họ có thể

thấy được, bọn họ dường như đang thương lượng chuyện gì đó.

Bốn người này gồm ba đàn ông và một phụ nữ. Trong đó người phụ nữ kia chưa đến ba mươi tuổi. Khuôn mặt thanh tú. Thoạt nhìn cô ta có phần điềm đạm nho nhã, thật giống như một tiểu thư khuê các vừa đi ra. Ba người đàn ông có hai người là người Á Đông giống cô ta. Người còn là một người da đen nhỏ bé nhanh nhẹn. Người đàn ông đeo máy ảnh trên ngực mà Diệp Mặc chú ý tới cũng đang ở bên trong.

- Vừa rồi đã xác nhận, người mua Khống Thần Cổ chính là Nghiêm Vô Lượng "Đuổi tận giết tuyệt" ở Miêu Cương Hoa Hạ năm đó. Bởi vì chuyện Khí Cơ Thạch, gã và tên râu quai nón kia đang nói chuyện với nhau.

Người phụ nữ kia nói.

Nghe người phụ nữ này nói xong, Người đàn ông không đeo máy ảnh trầm ngâm một hồi lâu, mới hỏi:

- Sophia, đã tra ra được lai lịch của người mua Khí Cơ Thạch chưa? Hắn vào hội đấu giá lúc nào? Vì sao chúng ta không có bất kỳ tư liệu gì về hắn?

Rất rõ ràng Sophia chính là tên của người phụ nữ điềm đạm nho nhã vừa nói chuyện. Tên và dáng vẻ bề ngoài của cô ta thật sự là cách nhau quá xa.

Người phụ nữ tên Sophia nói: Lúc này người đàn ông có treo máy ảnh trên ngực lại nói:

- Tôi nghĩ người này chắc chắn sẽ không tự nhiên xuất hiện. Có phải có chỗ nào đó mà màn hình giám sát không tới, hay có chỗ nào bị người ta động tay động chân hay không. Trước hết chúng ta không vội đưa ra kết luận. Hiện tại người kia bỏ ra một khoản tiền lớn mua Khí Cơ Thạch của chúng ta, có thể thấy được người kia tuyệt đối là một người tu luyện cổ võ. Nếu hắn là người của Ẩn Môn Hoa Hạ nào đó đi ra. Chúng ta có nên đợi lát nữa nói chuyện với hắn một chút hay không?

Người đàn ông vừa hỏi Sophia gật đầu.

- Khẳng định là phải trao đổi một chút. Chỉ có điều hiện tại hắn bị Nghiêm Vô Lượng theo dõi. Kết quả thế nào còn không biết được. Nghiêm Vô Lượng là người điên. Lần này chúng ta có chuyện quan trọng, tạm thời không nên chọc tới gã. Còn nữa, hắn và Thẩm Thiên Thiên đã giao dịch Trú Nhan Đan. Nếu không bất ngờ, hẳn là đan dược thật. Một người có thể lấy ra loại đan dược này tuyệt đối không đơn giản. Bob, anh lập tức đi theo dõi thật chặt người râu quai nón và Nghiêm Vô Lượng.

- Vâng, đội trưởng Matsumoto Wave.

Giọng người da đen nhỏ bé nhanh nhẹn đáp ngắn gọn rõ ràng, trả lời một câu lập tức liền ra khỏi phòng.

Chờ sau khi người da đen này rời khỏi, người đàn ông được gọi là đội trưởng Matsumoto Wave nhìn người đàn ông có treo máy ảnh hỏi:

- Kish, vừa rồi anh thật sự cảm giác có người lén nhìn anh sao?

- Đúng vậy, khẳng định không sai. Hơn nữa tôi cảm giác người kia quan sát rất cẩn thận. Tôi dường như có một loại cảm giác bị hắn nhìn thấu. Tôi không dám tiếp tục ở bên ngoài, lập tức vào trong.

Trong mắt Kishlộ vẻ thận trọng, có chút lo lắng nói.

Matsumoto Wave nghe Kishnói xong, gần như không hề suy nghĩ, lập tức nói:

- Kish, anh lập tức lấy thứ đó ra giao cho Sophia, để cô ấy đặt ở trong áo lót ngực. Chuyện đá ngũ sắc này không phải là chuyện nhỏ. Tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 628

Lá Bài Sắt Thần Bí

Mấy đường ánh sáng đen còn chưa đánh tới người Diệp Mặc thì Diệp Mặc chỉ vung tay một cái là một luồng lửa đã rực lên, mấy đường ánh sáng đen tối kia liền biến thành một làn tro bụi.

Đốt vài con sâu độc, Diệp Mặc không đợi Nghiêm Vô Lượng kịp phản ứng, liền đưa tay lên không trung nắm lại một cái, chân khí của hắn liền biến thành một nắm tay, nắm lấy cổ họng của Nghiêm Vô Lượng, đưa y đến một góc tối hẻo lánh không người.

Nghiêm Vô Lượng sợ tới mức hồn bay phách lạc, người đàn ông đầy râu trước mặt này rõ ràng là không hề đụng tới y, nhưng y lại cảm nhận thấy rõ ràng có một bàn tay vô hình nắm chặt cổ y, làm cho y một câu cũng không nói nên lời.

Chẳng lẽ đây là biến hóa nội khí được nhắc tới trong truyền thuyết? Nghiêm Vô Lượng lập tức cảm thấy như rơi vào hố băng, y biết hôm này đã trúng thiết bản rồi. Chỉ cho đến lúc Diệp Mặc thả y xuống chỗ miếng sắt, y mới hoàn hồn trở lại.

- Mày rốt cuộc là ai?

Nghiêm Vô Lượng đã không còn thái độ kiêu căng ngạo mạn như vừa rồi, đến cả câu nói này, cũng là do y nói theo bản năng. Chỉ có điều cho đến khi y nói ra, y mới phát hiện ra giọng điệu của mình vô cùng run rẩy, y đã giết vô số người, đến lượt y thì y mới thấy sợ chết.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nói:

- Mày vừa rồi không phải là rất kiêu ngạo, rất hùng hổ đòi giết tao hay sao? Sao rồi, giờ tao đã ở đây rồi, mày vẫn còn hỏi tao là ai để làm gì? Không phải tao đã nói là mày sống kiếp chó rồi sao? Chỉ là một người luyện võ hoàng cấp, lại dám lớn lối như vậy?

- Tiền bối... là em có mắt không tròng, xin anh tha mạng, anh có mệnh lệnh gì, em sẽ tuân theo...

Nghiêm Vô Lượng không nghĩ được gì liền quỳ xuống mà nói. Mặc dù nói như vậy, nhưng Nghiêm Vô Lượng còn không dám ngẩng đầu lên, y sợ nếu chẳng may chọc giận tới Diệp Mặc. Người đàn ông đầy râu này đến cả cảnh giới của y đều biết rõ ràng, lại còn có thể biến hóa nội khí, chắc chắn là người cực kì lợi hại.

Diệp Mặc không biết lấy từ đâu ra một cái ghế, ngồi xuống. Sau đó hắn lấy ra khối linh thạch, nói:

- Tại sao mày lại muốn có thứ này?

- Em đáng chết, nếu sớm biết đây là thứ tiền bối muốn, thì em đã...

- Ít nói nhảm thôi, tao hỏi tại sao mày lại muốn có thứ này?

Diệp Mặc quát lớn một câu, hắn cảm thấy có chút kì lạ. Vừa rồi khi hắn kéo Nghiêm Vô Lượng đi, y có vẻ rất sợ hãi, nhưng cho đến giờ, y đã không còn sợ hãi như vừa rồi nữa, nói năng dường như cũng không có chút sợ hãi, chẳng lẽ y thật sự có cái gì để dựa vào hay sao?

Nghiêm Vô Lượng vẫn cúi đầu như cũ, nói:

- Cái này gọi là đá Khí Cơ, nhưng nó có một tác dụng đặc biệt, chính là trong lúc luyện Cổ Võ, muốn đột phá, nuốt đá Khí Cơ này vào sẽ có thể đột phá nhanh hơn, hơn nữa sau này cũng không có di chứng.

Nghe xong lời của Nghiêm Vô Lượng, Diệp Mặc không khỏi thất vọng, hắn cho rằng Nghiêm Vô Lượng muốn cướp linh thạch là bởi vì y cũng biết

đến linh thạch này. Không ngờ y lại không biết, đến cách dùng thế nào cũng không biết, linh thạch là thứ có thể ăn sao?

Chỉ có điều nghĩ lại một chút thì cũng có thể hiểu được, tuy rằng luyện công pháp đều có thể hấp thụ linh khí ở trong linh thạch, nhưng muốn hấp thụ linh khí thì công pháp Cổ Võ là không đủ. Ngoại trừ một số rất ít công pháp Cổ Võ thì đại bộ phận công pháp cấp thấp đều không có cách nào hấp thụ trực tiếp linh khí từ linh thạch.

- Mày trước đây chưa từng nhìn thấy đá Khí Cơ?

Diệp Mặc cũng không biết rằng Nghiêm Vô Lượng là nghe lời người khác nói hay là chính y đã từng nhìn thấy rồi. Chỉ có điều nhìn dáng vẻ của y, phần nhiều là nghe người khác nói, dù sao thì trên thế giới này, linh thạch là thứ muốn có được thì thực sự là rất khó.

Nghiêm Vô Lượng lại gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, em đã từng nhìn thấy, sư phụ của em trước đây đã từng có một viên đá Khí Cơ, nhờ có nó mà luyện được lên Địa cấp.

- Sư phụ mày lấy được viên đá đó ở đâu?

Mặc dù biết rằng khả năng là không lớn, nhưng Diệp Mặc vẫn cứ ôm một tia hi vọng.

Nghiêm Vô Lượng lắc lắc đầu nói:

- Việc này thì em không biết, em đồng ý nói cho anh biết chỗ em và sư phụ ngồi hóa, chỉ cần anh tha cho em một mạng.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nói:

- Tha cho mày? Mày nói dễ nghe nhỉ. Tao có được lợi lộc gì đâu, lại còn bị mày uy hiếp, giờ lại muốn tao tha cho mày hay sao?

- Tiền bối, tuy rằng anh không đạt được gì, nhưng em sẽ đem tất cả sâu

độc em có cho anh, hơn nữa em còn vừa đấu giá được một con sâu khống thần...

Nghiêm Vô Lượng chưa nói dứt câu đã bị Diệp Mặc chặn lại:

- Tao không có hứng thú với mấy con sâu độc của mày, bớt nói nhảm đi, dựa vào nhiêu đó vốn mà mày muốn bảo đảm tính mạng cho mày sao, còn xa lắm...

Điều nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc là, Nghiêm Vô Lượng lại cười ha hả, nói:

- Tiền bối, Vạn Cổ Môn của bọn em có một loại công pháp, chính là sau khi chết là có thể thông qua những công pháp bí mật để biến thành ác quỷ. Có thể anh không tin có chuyện này, nhưng em thề đây là sự thật. Em tin rằng anh có thể giết em, nhưng em cũng tin rằng sau khi em biến thành ác quỷ cũng có thể quay lại cắn trả...

Tuy rằng Nghiêm Vô Lượng còn chưa nói hết những lời phía sau, nhưng Diệp Mặc cũng đã hiểu ý của y.

Không ngờ lại còn uy hiếp mình, Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Đây chính là số vốn của mày hay sao? Nhưng dùng để uy hiếp tao thì vẫn còn kém lắm. Lần trước khi ở Hongkong tao đã gặp một gã nuôi sâu tên là Nhâm Sát, cũng uy hiếp tao thế này, nhưng đáng tiếc, đến cả hồn phách của y tao cũng đốt cháy rồi. Không ngờ đến hôm nay lại gặp một người uy hiếp tao thế này, xem ra mày sống trên đời này không có ích gì rồi, hay là để tao diệt luôn quỷ thần của mày nhé.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, sắc mặt Nghiêm Vô Lượng bỗng biến sắc, kinh hoàng nói:

- Tiền bối, Nhâm sư đệ hóa ra là do anh giết à?

Đối với chuyện Nhâm Sát, Nghiêm Vô Lượng biết rất rõ, gã là đệ tử

thiên tài của Vạn Cổ Môn, mặc dù là sư đệ, nhưng tu vi thì so với y chỉ cao chứ không hề thấp hơn. Không ngờ một đệ tử thiên tài thế này, cuối cùng cũng chết dưới tay gã lắm râu trước mặt này, hơn nữa đến linh hồn đều bị giết. Đây quả là độc ác, đối với người của Vạn Cổ Môn mà nói, độc ác nhất không phải là giết bọn y, mà là giết chết linh hồn của bọn y, làm cho y không thể đầu thai sang kiếp khác.

Ý nghĩ của Nghiêm Vô Lượng chuyển biến rất nhanh, y lập tức biết rằng nếu những lời mà gã lắm râu này nói là đúng thì chính y cũng sắp không xong rồi.

- Xin đừng giết em, xin anh tha mạng, sư phụ em năm đó ngoài việc có được một viên đá Khí Cơ, còn có được rất nhiều bảo bối, chỉ cần anh tha mạng, em lập tức sẽ nói ra...

Khi Nghiêm Vô Lượng phát hiện ra sự uy hiếp của mình không có tác dụng, lập tức biết rằng đại sự không tốt.

Diệp Mặc đều không muốn nghe, hắn lấy ra một cái bật lửa, bỗng nhiên bật lửa lên rồi nhằm đúng Nghiêm Vô Lượng. Nghiêm Vô Lượng liền bị ánh lửa vây lại, trông giống như một quả cầu lửa vậy.

Nhìn Nghiêm Vô Lượng toàn thân đều cháy rồi, Diệp Mặc lúc này mới xoay người lạnh lùng nhìn một người thấp bé da đen trốn rất nhanh ở đằng xa, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, trên thuyền này buổi sáng đúng là có nhiều quỷ thần.

Nhìn Nghiêm Vô Lượng trong chớp mắt đã bị đốt rụi trong ngọn lửa, một đám sâu độc từ trong người y bay ra, nhưng không một con nào bay được, toàn bộ đều bị đốt cháy trong quả cầu lửa. Quả nhiên như lời y nói, linh hồn của y nhất thời chưa chết đi, mà kinh hoàng nhìn ánh lửa, và cả những con sâu độc trong đó nữa.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, lại một quả cầu lửa nữa khiến cho Nghiêm Vô Lượng hoàn toàn biến thành tro bụi. Linh hồn kia trước khi bị

giết còn không dám tin được, gã lắm râu kia làm sao có thể nhìn thấy nó được.

Nhưng Diệp Mặc lập tức liền kì quái nhìn chỗ vừa nãy, dưới cầu lửa của hắn, vẫn còn có thứ đốt không cháy, nhưng chỗ vừa nãy đốt Nghiêm Vô Lượng, rõ ràng là có thứ gì đó không bị đốt cháy, Diệp Mặc nhặt vật còn lại trên mặt đất, là một lá bài sắt to hơn bàn tay một chút, trên lá bài sắt này có vẽ một số tranh vẽ đơn giản, lại còn có một số đường thẳng.

Diệp Mặc nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra bức tranh này là ở chỗ nào, nhưng cho dù là sắt thì dưới quả cầu lửa của hắn thì cũng bị thiêu rụi. Lá sắt này một chút hề hấn đều không có, thậm chí vẫn còn lạnh lẽo vô cùng, vừa nhìn đã biết không phải là thứ tầm thường. Diệp Mặc lại không nhận ra được đây rốt cuộc là dùng loại vật liệu gì để làm ra, mặc dù thoạt nhìn thì giống sắt, nhưng tuyệt đối không phải là sắt. Bất luận là thế nào, đây cũng không phải vật bình thường, Diệp Mặc cất vào, sau này có thời gian sẽ nghiên cứu.

Những tro bụi còn sót lại cũng đã bị gió biển thổi đi, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Người da đen thấp bé vừa rồi theo dõi nơi này thân thủ nhanh nhẹn, mặc dù không chuyên tu luyện, nhưng xem ra thân thủ của y như vậy thì cũng là rất hiếm gặp.

Diệp Mặc không lập tức đi tìm người da đen kia, hắn còn có chuyện quan trọng hơn. Hắn phải đi tìm người đàn ông cầm máy ảnh kia trước, trước hết phải cầm được đá Ngũ Hành rồi có gì mới nói tiếp được. Vừa rồi nếu không phải là Nghiêm Vô Lượng tìm cái chết thì hắn đã lấy đá Ngũ Hành trước tiên rồi mới đi tìm Nghiêm Vô Lượng. Nhưng chỉ cần đá Ngũ Hành vẫn còn ở trên thuyền thì hắn không sợ sẽ bị bay mất.

Thẩm Thiên Thiên đã tắm xong, thay xong một bộ quần áo mới, mặc dù trên mặt cô vẫn còn đeo mạng che mặt, nhưng tâm trạng bây giờ đeo mạng và vừa nãy hoàn toàn không giống nhau. Nếu không vì chuyện của Nghiêm

Vô Lượng, cô thậm chí còn đã muốn hát vang một bài.

Nhưng đáng tiếc là vì người đàn ông kinh khủng đó, sau khi cô thu dọn, liền bắt đầu lo lắng chờ Diệp Mặc, cô thậm chí còn đang nghĩ nếu chẳng may Diệp Mặc bị tên Nghiêm Vô Lượng kia giết thì nhà họ Thẩm của cô phải làm thế nào? Thế nhưng cô cũng nghĩ, Diệp Mặc có bản lĩnh có thể đi rất nhanh từ Tân Thành đến đây, điều này đã nói lên rằng anh ta không hề đơn giản, không biết Nghiêm Vô Lượng có thể giết chết anh ta hay không.

Lần cô nhìn thấy Diệp Mặc chầm chậm đi tới, không ngờ lại thấy thư giãn cả người. Mặc dù là lần đầu tiên gặp Diệp Mặc, nhưng cô tuyệt đối không hề muốn Diệp Mặc bị Nghiêm Vô Lượng giết. Nếu như Diệp Mặc bị Nghiêm Vô Lượng giết chết, không những tính mạng của cô gặp nguy hiểm, mà cả Thẩm gia cũng gặp nguy hiểm.

- Anh Diệp, hôm nay cảm ơn anh, sau khi đến đảo Tế Châu, tôi sẽ đưa anh đi chơi, đảo Tế Châu có rất nhiều chỗ vui chơi. Còn bây giờ, tôi mời anh một chén.

Thẩm Thiên Thiên đều không nhắc đến chuyện về Nghiêm Vô Lượng, trực tiếp mời Diệp Mặc đến đảo Tế Châu chơi.

Hơn nữa giọng điệu còn thoải mái vô cùng, so với quyền lực lớn của Thẩm gia trong kinh doanh, cô lại càng coi trọng việc phục hồi nhan sắc của mình. Lên tiếng mời một người đàn ông đi chơi, đối với cô mà nói đây là lần đầu tiên.

Diệp Mặc bây giờ sao có tâm trạng uống rượu với Thẩm Thiên Thiên, hắn khẽ mỉm cười, nói:

- Những chuyện nhỏ như vậy, sau này đừng nhắc đến nữa, tôi còn có chút việc...

Ban đầu Diệp Mặc định đi tìm người cầm camera kia trước, nhưng thần thức của hắn tìm cả lượt con tàu rồi, nhưng cho đến khi tìm được gã rồi thì

trong lòng lại thấy trầm xuống, cái máy ảnh của gã kia đã không còn. Cuối cùng hắn vẫn tìm thấy chiếc máy ảnh kia ở trong một căn phòng, nhưng bên trong máy ảnh không còn bất cứ thứ gì. Mà cái tên cầm máy ảnh khi trước lại đang ở sòng bạc đánh một trận lớn.

Thẩm Thiên Thiên không chú ý đến thần thái của Diệp Mặc, cô đã hiểu lời của Diệp Mặc, về chuyện Trú Nhan Đan, về sau không cần nói với người khác nữa. Nếu Diệp Mặc có chuyện phải làm, thì cô cũng không nên nói tiếp gì nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 629

Thu Hoạch Ngoài Dự Tính

Đúng rồi, cô đi đánh bạc cùng tôi.

Diệp Mặc nói xong liền kéo tay Thẩm Thiên Thiên đến sòng bạc.

Thẩm Thiên Thiên không ngờ Diệp Mặc lại còn có cả sở thích này, đến cờ bạc cũng biết. Nói thật, cô rất ghét người cờ bạc, không cần biết là anh giàu có cỡ nào, không cần biết là anh có bao nhiêu tiền, chỉ cần thích cờ bạc, thì sau này cũng sẽ khuynh gia bại sản thôi. Nhưng nếu như Diệp Mặc muốn đánh, thì cô cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành đi cùng hắn thôi Cũng chỉ vì Nghiêm Vô Lượng kéo dài thời gian, cái máy chụp hình đó dần dần biến khỏi tầm mắt, Diệp Mặc đã rất cẩn thận. Hắn vừa có khả năng tìm được đá Ngũ Hành, thì đã mất dấu luôn, chuyện này cũng giống chuyện đi lừa gạt người ta. Nếu như không phải vì từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ được gặp người luyện Tu Chân, thì thậm chí hắn còn tưởng rằng có người mang theo đá Ngũ Hành bay mất rồi.

Diệp Mặc thận trọng đương nhiên sẽ không đối phó với gã đang ở sòng bạc kia như đối phó với Nghiêm Vô Lượng, hắn sợ đánh rắn động cỏ, thực sự đánh mất đá Ngũ Hành. Chuyện như thế này một khi đã xảy ra một lần, thì có thể xảy ra lần thứ hai thứ ba. Mặc dù thần thức của hắn không phải lúc nào cũng theo dõi được, nhưng hắn vẫn đang quan sát bốn phía, một khi có người đến, hắn sẽ lập tức đi theo luôn.

Diệp Mặc kéo Thẩm Thiên Thiên đi cùng chủ yếu là để mượn thẻ của cô ta, lần trước sau khi hắn đưa thẻ cho chị Nhan, thì hắn không còn tài khoản ngân hàng nữa, chiếc thẻ duy nhất là vị người phụ nữ kia đưa cho hắn lúc ở trên máy bay. Đến bây giờ hắn cũng vẫn chưa đi kiểm tra, nên không biết

chiếc thẻ đấy có dùng được nữa hay không, - Trong thẻ của cô còn bao nhiêu tiền?

Diệp Mặc hỏi Thẩm Thiên Thiên.

Thẩm Thiên Thiên vừa nghe là biết Diệp Mặc không có tiền, dù sao lúc nãy mua "Trú Nhan Đan" cũng chưa đưa đủ tiền, nếu như Diệp Mặc cần, cô đều có thể đưa cho hắn hết. Nghĩ đến đây cô liền nói:

- Chắc là khoảng năm mươi triệu gì đó.

- Vậy thì đi mua 5 đồng xèng thôi.

Diệp Mặc đi xem giá trị của các đồng xèng, thấp nhất là một nghìn đô, cao nhất là mười triệu đô.

Những người ở trên con thuyền này mặc dù có tiền, nhưng người mua đến mười triệu đô chắc không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ dám mua từ mười ngàn đến một trăm ngàn đô la thôi.

Nhưng hôm nay Diệp Mặc lại đổi tới năm mươi triệu. Nếu như hắn thua thì sẽ thua sạch sành sanh không còn chút gì luôn.

Mặc dù muốn can Diệp Mặc, nhưng Thẩm Thiên Thiên nghĩ, số tiền này vốn dĩ là của Diệp Mặc, hắn có thua cũng không sao cả.

Diệp Mặc thấy mặc dù trong sòng bài có rất nhiều người ngồi đánh bạc, nhưng bàn VIP ở bên trong cùng thì không có mấy người ngồi, phần lớn những người ngồi ngoài thì đánh không lớn lắm, đương nhiên chuyện thắng thua mấy trăm ngàn ở đây thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Nhìn thấy cái gã trước kia cầm chiếc camera đang ngồi ở bàn VIP trong cùng, hơn nữa hình như còn đang cầm cái. Chiếc bàn đó không giống với những chiếc bàn khác, sòng bạc chỉ thu phí sử dụng, nhà cái có thể do khách làm hoặc cũng có thể do sòng bạc cử người ra làm. Bây giờ Diệp Mặc muốn tiếp xúc với người đàn ông cầm cái đó, nhất thiết phải đánh một ván với

người đó rồi mới tính tiếp, đợi đến khi hắn thắng toàn bộ tiền ở đây rồi, thì mới có cơ hội tâm sự được.

Cùng lúc đó, Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt toàn bộ ngóc ngách trên con thuyền này, nhưng vẫn không có phát hiện gì mới, cái gói nhỏ trong máy ảnh giống như đã biến mất trong hư không vậy.

Thẩm Thiên Thiên vừa mới đổi xong năm mươi triệu đồng xèng, mang đến trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc không cầm xèng, chỉ cau mày lại suy nghĩ.

- Sao vậy?

Thẩm Thiên Thiên chú ý đến cái cau mày của Diệp Mặc, cất tiếng hỏi.

Diệp Mặc nhìn thấy người đàn ông mà mình muốn tiếp cận đã rời khỏi vị trí nhà cái, nhường nó cho người ngồi bên cạnh, rồi anh ta lại đi về phía quầy rượu cách đó không xa.

Diệp Mặc ho khan vài tiếng:

- Cô đến chiếc bàn ở trong cùng đánh bạc trước đi, tôi đi vào phòng vệ sinh một chút.

Thẩm Thiên Thiên không nói gì, nhìn theo Diệp Mặc, đành phải một mình cầm một đống xèng đi về phía chiếc bàn VIP ở bên trong cùng. Diệp Mặc muốn đi vệ sinh, cô cũng không thể đi theo được.

Tuy rằng đi về phía bàn VIP nhưng ánh mắt của Thẩm Thiên Thiên vẫn dõi theo Diệp Mặc, cô phát hiện Diệp Mặc không đi về phía nhà vệ sinh, mà là đi về phía quán rượu.

Người đàn ông vừa rời khỏi sòng bạc, cầm một ly rượu vang, ngồi ở quầy bar trò chuyện với nhân viên phục vụ.

Trong quán rượu có không ít người, mặc dù Diệp Mặc không nhìn thấy

người đàn ông đó, nhưng thần thức của hắn thì không lúc nào rời khỏi anh ta.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra, người đàn ông đó dùng ánh mắt lơ đãng của mình liếc về phía một cô gái trẻ ngồi ở một góc của quán, cô gái này thoạt nhìn thì vô cùng dịu dàng nho nhã, trước mặt cô có một ly nước trái cây, hơn nữa cô gái này không chỉ nhìn dịu dàng nho nhã, mà còn rất thanh tú, nét thanh tú mang theo cả vẻ ngượng ngùng, vừa nhìn là biết con nhà gia giáo, là một tiểu thư khuê các điển hình. Nét dịu dàng và thanh tú đó, cộng với bộ ngực đầy đặn, khiến cho người nào nhìn thấy cô cũng muốn dâng hiến hết mình cho cô.

Hóa ra là đến để tán gái, Diệp Mặc hiểu rồi, hắn không hề do dự bước thẳng đến trước mặt cô gái, đồng thời dùng thần thức quan sát người đàn ông đó, quả nhiên người đàn ông đó nhìn thấy hắn bước đến trước mặt cô gái này, lập tức ngây người ra, nhưng rất nhanh sau đó anh ta đã lấy lại được vẻ mặt bình thường, rồi tiếp tục nói chuyện phiếm với nhân viên phục vụ, nhưng Diệp Mặc biết ánh mắt của anh ta không ngừng nhìn về phía mình.

Cô gái trẻ thấy Diệp Mặc không mời mà ngồi đối diện mình, cũng hơi sửng sốt, sau đó nhỏ nhẹ nói:

- Ngài...

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, - Người đẹp, gọi tôi là ngài là đúng rồi, mặc dù bộ dạng tôi có chút khó tưởng tượng, nhưng bụng dạ tôi thì rất tỉ mỉ, tôi thấy cô ngồi ở đây một mình, cái đó, chắc cô sẽ không để ý chứ...

- Sao có thể như thế được, mời ngài ngồi...

Khuôn mặt cô gái hơi ửng hồng, thậm chí còn không biết nên để tay ở đâu, có lẽ là vì những lời Diệp Mặc nói hơi buồn cười, nên vẻ mặt của cô rất tươi. Nói tiếng Trung rất trôi chảy, chắc là người Hoa rồi.

Diệp Mặc cười thầm, cô gái này thật thú vị, mới nói một hai câu với

người lạ mà đã đỏ mặt rồi. Diệp Mặc muốn người đàn ông đang ngồi ở quầy bar đến, tốt nhất là chủ động đến tìm mình, sau đó hắn sẽ anh hùng cứu mĩ nhân, sau đó mình có thể quang minh chính đại mà tìm tên đó tính sổ, mà không cần phải lo lắng đến chuyện tên đó sẽ nghi ngờ.

Thế nên, Diệp Mặc mới tiếp cận cô gái này gần hơn một chút, đột nhiên giơ tay bắt lấy tay cô gái nói:

- Giới thiệu một chút đi, tôi tên Mạc Ảnh, tôi chưa biết quý danh của cô...

- A...

Dường như bị Diệp Mặc dọa cho sợ ngất đi vậy, cô gái dịu dàng kia vội vàng thu tay về.

Nhưng Diệp Mặc đã nắm được lấy tay cô, sao có thể rút ra được chứ, Diệp Mặc dùng thần thức, quan sát người đàn ông ngồi ở quầy bar.

Quả nhiên là người đàn ông đó có nhìn về phía Diệp Mặc, nhưng không biết là vì nguyên nhân gì mà anh ta lại không tiến đến.

Chẳng lẽ hắn đã đoán sai sao? Trong lòng Diệp Mặc có chút thất vọng, buông tay cô gái ra, ngồi xuống.

Thấy Diệp Mặc ngồi xuống, dường như có chút lặng lẽ, cô gái trẻ vội vàng nói:

- Rất xin lỗi, tôi tên Tác Thiến, tôi không quen làm như vậy với người lạ...

Diệp Mặc cười ha hả, xếp tay lại nói:

- Không sao, tôi là người thẳng thắn, nhìn thấy phụ nữ là lập tức muốn theo đuổi, không theo đuổi được thì tôi...

Diệp Mặc vừa định nói nếu như không theo đuổi được thì tôi sẽ đi, đột

nhiên dừng lại, hắn nghĩ ra có điều gì đó không đúng. Mình vừa mới ngồi đối diện cô gái này, sau khi nói với cô ta mấy câu, cô ta đã đỏ mặt. Nhưng cô gái này có vẻ là người rất bảo thủ, không dám nói chuyện nhiều với người lạ.

Bình thường đỏ mặt thường do bị kích động, hoặc do máu lưu thông nhanh. Nhưng lúc nãy mình đã nắm lấy tay cô ta rồi, ngoài việc đỏ mặt ra cô ta không hề có bất cứ biểu hiện nào khác, theo lý mà nói thì đáng nhẽ mạch cũng phải đập nhanh hơn, thậm chí là nhịp tim cũng phải nhanh hơn chứ, nhưng hình như cô ta không có bất kỳ thay đổi nào.

Cô gái này có vấn đề, vừa lúc nãy đỏ mặt chắc chắn là làm bộ, cô ta cũng có chút bản lĩnh đấy, có thể làm cho mình tự đỏ mặt được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc ngồi xuống, lại bắt lấy tay cô ta, cười ha hả.

- Không theo đuổi được thì tôi sẽ không ngừng theo đuổi.

Đồng thời hắn dùng thần thức quét một lượt lên người cô gái này, mặc dù bình thường thì hắn sẽ không dùng thần thức để xem bên trong quần áo của phụ nữ có gì, nhưng lần này là cần thiết, hắn cho rằng nhất định phải xem.

Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt, quét đến phần eo của cô ta, cũng không quét tiếp nữa rồi. Bởi đến lúc này thì hắn đã đủ kích động rồi, lần này hắn phát hiện ra chiếc túi nhỏ đó ở trong ngực của cô ta.

Nếu bình thường, chỉ nhìn thoáng qua, Diệp Mặc cũng không biết được cô gái này lại dấu thứ đó trong ngực của mình.

Lúc này hắn thậm chí muốn cười thật to, khổ sở vất vả như vậy, coi như cũng không uổng phí sức lực, chuyện này cũng quá đơn giản rồi. Chẳng trách gã đó lại chỉ nhìn mà không làm gì, hóa ra đã sớm thông đồng với nhau từ lâu rồi, chỉ có điều không biết tên da đen dáng người nhỏ bé đó có phải cũng là đồng bọn của bọn chúng không nữa.

Diệp Mặc rất nhanh dùng thần thức chú ý đến một chuyện khác, ở giữa

ngực của cô gái này có một mặt dây chuyền hình mặt trời đen, loại mặt dây chuyền này Diệp Mặc đã từng thấy trước đây rồi, đây là thứ mà chỉ có thành viên của "đế quốc Mặt Trời Đen" mới có.

Hóa ra là đối thủ cũ, Diệp Mặc cười nhạt, nhìn thấy cô gái không nói tiếng nào rút tay lại định rời đi. Diệp Mặc dùng thần thức quan sát người đàn ông ngồi ở quầy bar, đồng thời cũng phát hiện ra mặt dây chuyền của "đế quốc Mặt Trời Đen", hơn nữa ở tai của anh ta còn có gắn một cái gì đó màu đen, chắc chắn là thiết bị liên lạc.

- Không nên như vậy, tôi phải quay về rồi.

Sau khi cô gái này rút tay lại, nói một câu bằng giọng nhẹ nhàng, rồi đứng dậy rời đi.

Diệp Mặc sao có thể để cô ta rời đi như vậy được chứ, nếu như muốn lấy chiếc túi ở trên ngực cô ta, thì Diệp Mặc đã lấy từ lâu rồi. Diệp Mặc chẳng những muốn lấy chiếc túi đó, mà còn muốn điều tra xem rốt cuộc "đế quốc Mặt Trời Đen" bây giờ đang ẩn nấp ở chỗ nào.

Lần trước hắn tìm đến được hòn đảo nhỏ đó, nhưng hóa ra chỉ là một căn cứ, bây giờ có cơ hội gặp được bọn chúng như thế này, Diệp Mặc đương nhiên không thể bỏ qua được. Nếu như thực sự có thể tìm được hang ổ của bọn chúng, không chừng còn có thể tiêu diệt được tất cả bọn chúng, dám bắt cóc Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc vẫn muốn trả thù bọn chúng, chỉ có điều hắn không có thời gian mà thôi. Hôm nay gặp nhau rồi, sao có thể để chúng đi dễ dàng như vậy được.

- Xin lỗi, tôi đã thích cô quá mất rồi, nếu cô không đồng ý, chỉ cần cô cho tôi ôm một cái thôi, tôi sẽ đi ngay.

Diệp Mặc cũng lập tức đứng dậy, nói bằng giọng rất chân thành.

Ôm một cái đương nhiên là để lấy cái túi đó rồi, cô gái này chắc chắn sẽ không cự tuyệt điều kiện này của mình!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 630

Không Thể Không Có Khả Năng

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Diệp Mặc, trong mắt người con gái dịu dáng ít nói kia hiện lên một tia đấu tranh, cuối cùng cúi đầu. Không nói gì, tất nhiên chấp nhận rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, bước đến bên cạnh cô, còn chưa giơ tay ra ôm lấy cô, tay của cô đã đặt lên trước ngực. Hành động này, người khác có lẽ nghĩ cô đang bảo vệ để mình không bị xâm phạm, nhưng cô và Diệp Mặc trong lòng đều hiểu, ý nghĩa của động tác này, chính là bảo vệ cái thứ đang được cất giấu trong ngực kia.

Diệp Mặc bắt lấy cánh tay cô đang đặt trên ngực, giơ lên một chút, vừa tầm chặn ánh mắt của cô lại, lúc này mới nói:

- Cô sao lại hồi hộp như vậy, chỉ một lúc mà thôi.

Nói thật lòng, đối với chuyện ôm ấp loại con gái này, Diệp Mặc không có chút hứng thú nào. Hắn chỉ làm điệu bộ, đồng thời trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã lấy được vật trong ngực cô gái kia ra, sau đó bọc một khối vàng đã được đánh dấu bởi thần thức cho vào.

Quả nhiên là đá ngũ hành, Diệp Mặc trong lòng vô cùng kích động, sau khi cho đá ngũ hành vào trong nhẫn trữ vật, Diệp Mặc cũng không còn tâm tư gì mà dông dài với người con gái này. Có dấu hiệu của thần thức, hắn không sợ người con gái này bay mất.

Thấy Diệp Mặc thả lỏng ra một chút, cũng không có ôm mình như những lời hắn đã nói, điều này khiến cho cô rất ngạc nhiên. Cô ngẩng đầu

nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Con người tôi thích tự nguyện dâng hiến, đối với những người không tự nguyện, thì tôi cũng không muốn cưỡng ép. Nếu như cô không thích, vậy thì thôi đi. Tôi đang trong phòng đánh bài, nếu như cô muốn tới đó, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.

Nói xong Diệp Mặc quay người đi mất.

Người con gái đó chằm chằm nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, ánh mắt biến đổi. Vỗ vỗ lồng ngực của mình, phát hiện ra đồ vẫn còn, lúc này mới quay người đi.

Vừa rồi Diệp Mặc theo dõi người đàn ông ở quầy bar, thấy Diệp Mặc và người con gái kia lần lượt rời đi, gã cũng đứng dậy, sau đó nhìn bóng lưng của Diệp Mặc, rồi đi theo Diệp Mặc.

Diệp Mặc mặc dù rời đi, nhưng thần trí của hắn thì lại mất hồn theo người con gái tên Tác Thiến, hắn biết rằng người con gái này ngay sau đó nhất định tụ tập với đồng bọn của ả. Đá Ngũ hành đã vào tay hắn, những chuyện về sau dễ làm rồi. Hắn chỉ cần theo sau bọn chúng, mặc kệ bọn chúng ra bất kỳ thiêu thân gì, thì hắn cũng ở trong thế bất bại rồi.

…

Sau khi Diệp Mặc bước vào sòng bạc, lại thấy Thẩm Thiên Thiên một mình thê thảm ngồi một góc, trong tay còn đang nắm một đồng xèng, mà chiếu bạc này vốn chỉ có 6, 7 người, bây giờ đã lên trên mười người rồi.

- Sao cô lại không đánh?

Diệp Mặc nhìn xèng trong tay Thẩm Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi.

Thẩm Thiên Thiên không nhìn Diệp Mặc mà nói:

- Nếu như anh một lát nữa không đến, thì tôi đã đi đổi xèng này ra tiền

mặt rồi, đây là mười triệu cuối cùng của tôi, nếu như thua, ngoại trừ một ít tiền lẻ trên người tôi, thì không xu dính túi rồi.

- Bốn mươi triệu kia của cô một ván thua hết rồi? Hơn nữa, không phải cô chỉ có một tấm thẻ này thôi đấy chứ?

Diệp Mặc không nhìn ra Thẩm Thiên Thiên cũng là một con bạc, mình mới rời khỏi chỗ này không được bao lâu mà đã thua mất bốn mươi triệu rồi.

Thẩm Thiên Thiên lắc lắc đầu:

- Không phải thua một ván, mà là thua bốn ván.

Diệp Mặc tức cười, cái này có sự khác nhau sao?

Diệp Mặc không nói lời nào, Thẩm Thiên Thiên lại nói:

- Chính xác mà nói tôi chỉ có thể dùng mỗi một tấm thẻ này thôi. Tấm thẻ này là thẻ cá nhân tôi mở ở Thụy Sỹ. Mấy tấm thẻ tôi mở trong nước… thôi đi, những chuyện này nói với anh cũng chẳng có ích gì.

Lúc này người đàn ông đi theo sau Diệp Mặc cũng đến trước chiếu bạc, gã hình như không chú ý tới Diệp Mặc, mà lại chen thẳng vào.

Người đàn ông đang cầm cái thấy người này bước đến, liền vội vàng ngồi xích sang một bên, người cầm cái nhường chỗ. Xem ra bọn họ đều cùng một phe. Diệp Mặc để ý một chút, quả nhiên trên ngực người này có một huân chương mặt trời đen.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, nếu đã đến, cũng đừng trách tôi không khách khí.

- Đưa xèng cho tôi, để tôi đánh cho.

Diệp Mặc giơ tay lấy xèng trong tay Thẩm Thiên Thiên rồi ngồi xuống.

Thẩm Thiên Thiên chần chừ một chút mới lên tiếng:

- Chỉ còn có một đồng xèng, hay là đi đổi mười một triệu nhé?

Cô sợ Diệp Mặc đánh một ván lại thua hết, nếu như Diệp Mặc không có tiền như những gì hắn nói thật, trên người mình cũng không có tiền, sau khi đến đảo Tế Châu, thật đúng là nực cười.

- Không cần, luật chơi ở đây là như thế nào vậy?

Diệp Mặc khua tay lên từ chối đề nghị của Thẩm Thiên Thiên.

Thẩm Thiên Thiên thấy có người đã nhìn về hướng này, vội vàng nói:

- Là đánh lớn nhỏ, không đánh điểm số. Tỉ lệ đặt cược là một ăn hai, nếu như đè được con báo thì ăn năm mươi. Chỉ có mười tám điểm mới là con báo, còn những con báo nhỏ ở đây thì không được chấp nhận.

Phương thức đánh bài đơn giản dễ hiểu, là cách đánh bài thực sự, không tốn đầu óc.

Diệp Mặc nhìn người đàn ông trong tay vẫn còn cầm ba viên xúc xắc, thầm nghĩ tỉ lệ con báo đặt cược cao như thế, xem ra chỉ cần đánh cược một lần là được rồi.

Người đàn ông kia không có chút để ý đến Diệp Mặc ở bên này, mà nhấc cốc xúc xắc màu đen lên, cho ba viên xúc xắc vào trong cốc xúc xắc. Rất nhiều người bắt đầu để tâm lắng nghe, Diệp Mặc thì lại không thèm để ý mà lại nói với Thẩm Thiên Thiên:

- Đừng lo, tôi chỉ đánh một ván này thôi.

Thẩm Thiên Thiên thở dài, trong lòng tự nhủ anh chỉ có một đồng xèng, cho dù là anh muốn đánh vài ván, anh cũng cần phải có xèng mới được.

Hình như thấy Diệp Mặc và Thẩm Thiên Thiên nói chuyện, người đàn ông đổ xúc xắc bỗng nhiên úp cốc xúc xắc lên mặt bàn.

Rất nhiều người cho rằng đã nghe thấy người chủ bàn đều áp rót, trên

mặt bàn nhanh chóng đã có mấy chục triệu. Có thể thấy những người đến đây đánh bạc, đều là những nhân vật có tiền. Mấy trăm mấy triệu đô la Mĩ, đối với họ mà nói thực không là cái gì cả.

Diệp Mặc cầm lấy xèng mười triệu đặt lên trước mặt con báo.

Hành động của Diệp Mặc khiến cho Thẩm Thiên Thiên trong lòng kinh ngạc, cô vội vàng kéo Diệp Mặc:

- Từ lúc tôi xem đến bây giờ, chưa ra một con báo nào cả, anh…

- Ha ha, tôi biết, tôi nói tôi chỉ đánh một ván, con báo tỉ lệ đặt cược cao nhất. Tôi nghĩ thắng nhiều một chút, chỉ có thể đánh cược con báo mà thôi.

Diệp Mặc vừa nói xong, lập tức khiến cho những người xung quanh không nói câu nào. Còn có loại người như này, không ngờ lại vì tỉ lệ con báo đặt cược cao, liền đánh cược con báo.

Người đàn ông cầm cái kia sắc mặt không đổi, gã không tin trong tình huống như này mà lại có thể gian lận được, gã biết có vài cao thủ tu luyện Cổ võ có thể thông qua nội khí khống chế một số vật, nhưng tu luyện cổ võ cao nhất, cũng không có cách nào thông qua nội khí mà khống chế được xúc xắc trong cốc.

Đương nhiên đây là một điểm trong đó, quan trọng nhất là, bàn bài này là một cái bàn được sắp xếp theo hình chữ "Hồi". Chính giữa còn có một chiếc bàn nhỏ phân biệt với những chiếc bàn lớn xung quanh. Cho dù là người có bản lĩnh, cũng không có cách nào thông qua chiếc bàn mà không chế được những con xúc xắc trong cốc. Huống chi có thể thông qua bàn mà điều khiển được những con xúc xắc trong cốc, chẳng lẽ là thần tiên sao?

Mặc dù có rất nhiều người châm chọc Diệp Mặc dốt đặc cán mai, nhưng trên chiếu bạc lại không có người nào muốn nói ra. Những chuyện như này không phải là chuyện lấy lòng người khác, bất kể kết quả thế nào, đều là đắc tội người ta.

Lại thêm mấy người biết Diệp Mặc là người cùng đi ra với Nghiêm Vô Lượng, mà hắn lại bình yên vô sự trở về, thì biết người đàn ông rậm râu này cũng không phải là hạng người đơn giản, nên càng không dám ho he gì.

- Thôi vậy, tùy anh, dù sao tiền này cũng là của anh.

Thẩm Thiên Thiên chỉ nói một câu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không nói gì, thần thức của hắn đã thấy rõ ràng bên trong cốc xúc xắc là tám điểm - tiểu, hơn nữa ba con xúc xắc lại chồng lên nhau, có thể thấy tên đổ xúc xắc này cũng là một tên cao thủ. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, lắc được ba con 6 điểm thực ra lại rất đơn giản.

Để tỏ lòng công chính, người mở cốc là người khác, hơn nữa lại không thể dùng tay mà mở được. Đặt cược đã kết thúc, tiếp theo chính là mở cốc. Người đàn ông cầm cái trên khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, gã không sợ Diệp Mặc thua rồi bỏ đi, trong sòng bạc, chỉ cần anh có tiền, thua rồi vẫn có thể tiếp tục được. Cái thứ này giống như ma túy vậy, rất ít người thua rồi bỏ đi, sau đó không nghĩ thắng hồi tiền vốn. Vừa rồi gã biết rõ mình lắc được mấy điểm, một sáu điểm, hai một điểm. Hơn nữa lại là chồng lên nhau, phía trên là sáu điểm, hai cái dưới là một điểm.

Xúc xắc được mở ra, con xúc xắc trên cùng rõ ràng là sáu điểm. Mở xúc xắc là một người con gái có cánh tay trần, khi cô cẩn thận lấy con xúc xắc thứ nhất ra, con xúc xắc thứ hai xuất hiện trong nháy mắt cũng sáu điểm, hiện trường bắt đầu huyên náo.

Hai con sáu rồi, nếu như lại ra một con sáu nữa, chứng tỏ đây là con báo rồi, mà còn là con báo có điểm cao nhất.

Khi thấy con sáu thứ hai, sắc mặt của người cầm cái biến sắc, gã rõ ràng điều khiển con thứ hai là một điểm, sao lại biến thành sáu điểm chứ? Hơn nữa gã khẳng định không ai có thể gian lận, nhưng sự thực lại cho thấy rõ ràng có người gian lận ở đây.

Gặp phải cao thủ, người đàn ông này còn chưa kịp ngăn cản người con gái bên cạnh mở xúc xắc, người con gái đó đã di chuyển con xúc xắc thứ hai.

Ba con sáu, đây là một con báo không thể nghi ngờ. Sau khi mọi người xung quanh lặng im, lại phát ra từng đợt bàn tán ồn ào khó tin.

Nếu như nói không có gian lận, mở ra một con báo, thực sự không có người nào có thể tin nổi. Nếu như nói có gian lận, nhưng cái người râu rậm đặt cửa con báo, vẫn luôn không tiến lại gần cái bàn đó, thậm chí cũng không va vào bàn. Giải thích duy nhất chính là nhà cái đã lắc ra con báo, mà người rậm râu này lại nghe ra là con báo.

Nhưng như vậy có chút gì đó nói không thông, đó chính là sau khi nhà cái thấy người rậm râu đặt cược con báo, biểu hiện của y không có chút dị thường nào. Chỉ có điều sau khi mở xúc xắc, sắc mặt của y mới biến đổi. Điều này chứng tỏ rằng nhà cái đã lắc ra không phải là con báo, nhưng kết quả lại biến thành con báo.

Thẩm Thiên Thiên nhìn thấy ba con sáu, một lúc lâu sau mới có phản ứng, cô kích động đến mức mặt mày đỏ rần, thậm chí còn ôm chặt lấy Diệp Mặc. Cũng may cô nhanh chóng phản ứng lại, nhưng vẫn không khống chế được sự hưng phấn của mình.

Trận thắng này chính là năm trăm triệu đô la Mĩ, năm trăm triệu đô la Mĩ là bao nhiêu đây? Đối với cô mà nói là một tài sản khổng lồ không dám tưởng tượng đến.

Thẩm Thiên Thiên cô cực khổ trong Thẩm gia, còn phải chia phần, trải qua bao nhiêu năm, nhưng cũng không kiếm được đến 200 triệu, mà Diệp Mặc vừa mới một lát đã thắng được năm trăm triệu đô la Mĩ!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 631

Tâm Tư Của Thẩm Thiên Thiên

Sắc mặt của người cầm cái mặc dù rất khó coi, nhưng trong nháy mắt liền bình thường trở lại, gã đưa con xúc xắc trong tay mình cho đối tác, tự mình cũng quay người bỏ đi. Diệp Mặc cũng biết, gã hẳn là đã nhận được tin rời khỏi.

Thẩm Thiên Thiên hưng phấn gom hết đống xèngtrước mặt nhà cái dồn về mâm của mình. Mặc kệ ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, nhìn Diệp Mặc nói:

-Còn muốn đánh nữa hay không?

Diệp Mặc mỉm cười:

-Không đánh nữa, chúng ta ra ngoài thôi.

Hắn đến đây không phải là chơi bạc, mà chính là vì mấy tên "Đế quốc mặt trời đen" mới đến, mấy tên này đều đi rồi, hắn cũng không cần phải ở lại đây nữa.

Quả nhiên thần thức của Diệp Mặc quét một chút, liền phát hiện ra người con gái điềm đạm đó, người da đen thấp nhỏ nhanh nhẹn và còn có một người đàn ông khác đang tụ tập trong một phòng. Bây giờ hắn muốn nhanh chóng đến phòng bên cạnh nghe ngóng xem bọn họ muốn làm gì, và đá ngũ hành có tác dụng gì với bọn họ.

Thấy Diệp Mặc và Thẩm Thiên Thiên rời đi đổi xèng, những người xung quanh đều rất ngưỡng mộ, một ván mà đã thắng được mấy trăm triệu, thật đẳng cấp.

-Cô đi đổi xèng đi, tôi về ngủ một lát rồi nói tiếp.

Diệp Mặc để ý đến chỗ mà người đàn ông làm cái đi đến, đúng là phòng mà ba người vừa rồi đang tụ tập, hắn cũng muốn đi qua xem xem. Đồ vào tay mình rồi, Diệp Mặc không e dè, làm chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều.

-Anh đợi một chút, đợi tôi đi đổi xèng xong, tôi đưa thẻ cho anh, anh hãy đi.

Thẩm Thiên Thiên kéo Diệp Mặc, một mình đổi mấy trăm triệu xèng cũng có chút hồi hộp, hơn nữa những người trên thuyền này chẳng có ai là dễ đối phó cả, hơn nữa số tiền này vẫn là của Diệp Mặc.

Thẩm Thiên Thiên quanh năm buôn bán bên ngoài, đương nhiên biết những người có thể lên con tàu chở khách này, không phú thì quý. Hơn nữa đại đa số là nhân vật trong giới xã hội đen, có thể kiếm được nhiều tiền như này, có mấy người là làm ăn đứng đắn chứ? Kể cả Thẩm gia làm kinh doanh cũng có một bộ phận không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

-Vậy được rồi, nhưng Thẩm tiểu thư à, tôi có một chuyện rất kỳ quái muốn hỏi cô một chút. Những người lên thuyền này đại bộ phận đều có vệ sĩ, nhưng sao cô lại không có?

Diệp Mặc sớm đã muốn hỏi câu này rồi. Hắn thấy những ông chủ lên thuyền này dường như mỗi người đều có một hai vệ sĩ theo sau, thậm chí có ba bốn người vệ sĩ, chỉ có Thẩm Thiên Thiên là một mình. Hơn nữa Thẩm Thiên Thiên lại là con gái.

Thẩm Thiên Thiên trầm mặc một hồi, không trả lời, mà lại đem toàn bộ xèng đi đổi. Lúc đưa thẻ cho Diệp Mặc mới nói:

-Cái này của anh, mật mã…

Diệp Mặc khua tay nói:

-Số tiền trong thẻ này tôi không cần, tôi nói rồi đan dược một trăm ba mươi triệu, cũng sẽ không lấy thêm một xu. Số tiền này là của cô, tiền thắng đương nhiên là của cô, nếu như thua rồi chẳng lẽ cô lại hỏi tôi lấy lại tiền vốn hay sao?

-Thua đương nhiên tôi sẽ không cần, nhưng…

Câu nói của Thẩm Thiên Thiên chưa nói xong đã bị Diệp Mặc ngắt lời.

-Không cần nhưng nhị gì hết, cô về nghỉ ngơi đi.

Diệp Mặc khua tay nói.

Thẩm Thiên Thiên do dự một lát, nhận lấy tấm thẻ nói:

-Vậy được rồi, trước tiên tôi nhận tiền lại. Còn nữa, Diệp đại ca, bây giờ anh có thời gian không? Nếu như anh không có chuyện gì, thì đi uống với tôi hai ly. Nếu như anh mệt, đợi chút nữa có thể đến phòng của tôi mà nghỉ ngơi chút.

Xem ra cô biết Diệp Mặc không có chỗ để ngủ, thậm chí cô cũng biết đến phòng Diệp Mặc cũng chẳng có.

Không đợi Diệp Mặc chần chừ, Thẩm Thiên Thiên lại cười nói:

-Không cần nói không có thời gian, vừa rồi khi anh đến sòng bạc, tôi liền ngửi thấy trên người anh có mùi của đàn bà, hẳn là từ quán rượu đến đúng không? Anh có thể chăm sóc người phụ nữ khác, chúng ta đều là người quen rồi, anh cũng không thể đối đãi không bình đẳng.

Thần thức của Diệp Mặc chú ý đến căn phòng kia. Quả nhiên bốn người đã tập trung lại rồi, bốn người đều có mặt, thì cũng không cần phải gấp gáp, dù sao bọn họ cũng không đi được. Nghĩ đến đây, hắn gật đầu nói:

-Được rồi, vậy trước tiên đi uống một ly đã.

…

-Xảy ra chuyện gì, sao lại vội vã tìm tôi vậy?

Sau khi người đàn ông cầm cái khi nãy vào đến phòng, câu đầu tiên đã hỏi.

-Kish, cấp trên yêu cầu chúng ta phải đi ngay.

Thấy người đàn ông này bước vào, Matsumoto lập tức đứng dậy nói.

Kish khẽ nhíu mày nói:

-Tại sao? Tên tiểu tử ấy vừa thắng của chúng ta năm trăm triệu đô la Mĩ, rời đi như này thật dễ dàng cho hắn quá, hơn nữa chúng ta còn chưa điều tra ra lai lịch của hắn, tôi đang định nghe ngóng chút.

Matsumoto lắc lắc đầu nói:

-Đã không cần phải điều tra hắn nữa, người đó không phải là người mà chúng ta có thể đối phó được, căn cứ theo tình báo của chúng ta, và với biểu hiện vừa nãy của hắn khi ở trên sòng bạc, cấp trên đã phân tích, tên rậm râu đó đã cướp vàng của chúng ta, còn mang đi một lực lượng khoa học kĩ thuật tương đối lớn của chúng ta nữa.

-Làm sao có thể?

Kish vừa mới ngồi xuống, bị những lời này làm kích động lại đứng bật dậy.

Người con gái điềm đạm tên Sofia chậm rãi nói:

-Không phải là không được, mà chắc chắn là hắn. Thẩm tiểu thư bên cạnh người đàn ông rậm râu đó nghe nói là bị hủy dung, nhưng thân hình của cô ta lại đẹp hơn tôi rất nhiều. Nếu như cô ta mua Trú Nhan Đan là thật, vậy thì cô ta có thể khôi phục dung nhan được rồi. Nhưng tên rậm râu đó lại không có bất cứ hành động gì với cô ta, ngược lại lại muốn gần gũi tôi. Hắn mang cho tôi cảm giác nguy hiểm, cho nên tôi cho rằng hắn đã có nghi ngờ

tôi cái gì rồi. Thậm chí vừa nãy hắn lại còn muốn ôm tôi, tôi nghi ngờ có phải hắn phát hiện ra thứ gì rồi hay không, cũng may cuối cùng hắn từ bỏ suy nghĩ ấy đi.

-Đồ của cô mất rồi?

Kish suýt nữa thất thần, năm trăm triệu đô la Mĩ là chuyện nhỏ, những mất viên đá ngũ sắc mới là chuyện lớn.

Sofia lắc đầu nói:

-Thứ đó vẫn còn, có điều tôi chỉ cảm thấy hắn có chút nguy hiểm mà thôi. Hơn nữa chúng ta tua lại đoạn video nhiều lần rồi, khi tiến vào hội trường hội đấu giá, tên rậm râu kia chắc chắn là không có mặt, nhưng cuối cùng hắn lại xuất hiện trong hội đấu giá. Thật giống như kho vàng của chúng ta, cửa chính đều hoàn hảo không có tổn hại gì, nhưng lỗ hổng trong kho thì lại biểu hiện là bị đào từ trong ra ngoài, hắn làm sao lại bỗng nhiên bước vào được? Chuyện này và hội đấu giá không có gì khác biệt.

-Hai tình huống này tương tự nhau, chẳng lẽ không thể khiến cho chúng ta hoài nghi sao? Hơn nữa vừa nãy cô biết tại sao ba con xúc xắc lại biến thành con báo, hắn lại biến điểm trên ba con xúc xắc thành con báo trong khi hắn không có va chạm gì với bất cứ vật gì, người này thực sự rất nguy hiểm.

-Sofia nói không sai, người này quá nguy hiểm. Mặc dù chúng ta không biết sao hắn lại có thể làm được, nhưng năng lực của hắn đã vượt quá phạm vi mà chúng ta có thể đối phó rồi. Chuyện này đã vượt quá tầm kiểm soát của chúng ta, cũng may viên đã ngũ sắc không bị mất, cấp trên yêu cầu chúng ta lập tức trở về, về phần người đó, cấp trên đã có người đến đối phó với hắn.

Matsumoto nói tiếp câu của Sofia.

Người da đen từ nãy đến giờ không nói câu nào bỗng nhiên mở lời:

-Đúng vậy, tôi thậm chí còn nghi ngờ hắn thấy tôi trốn ở một bên rồi,

hắn dùng một mồi lửa tiêu diệt Nghiêm Vô Lượng, con người này thực sự rất đáng sợ.

…

Diệp Mặc thỉnh thoảng lại dùng thần thức quan sát bốn người bọn họ, phát hiện bọn họ vẫn còn bàn bạc cái gì đó, lại không để ý. Chỉ cần bọn họ không rời khỏi phạm vi 1km, thì không phải lo bọn họ sẽ chạy trốn. Hơn nữa trên người người con gái kia còn có dấu hiệu do thần thức của mình tạo ra, dấu hiệu kia mặc dù mình vội vàng hoàn thành, nhưng khiến hắn có được cảm ứng trong phạm vi 10. 000m.

Thẩm Thiên Thiên giúp Diệp Mặc rót một ly rượu, còn cô thì liên tục uống ba ly mới đặt ly xuống nói:

-Nếu như hôm nay trước khi gặp anh, tôi cũng không biết sau này mình sẽ như thế nào. Tôi rất băn khoăn, thậm chí là mù mịt. Lần này sở dĩ tôi vẫn có thể tham gia cuộc đấu giá này, là bởi vì có danh tiếng của Thẩm gia, mà Thẩm gia phái tôi đến, chỉ là để cho thấy Thẩm gia vẫn còn tồn tại mà thôi.

Nói đến đây Thẩm Thiên Thiên tự giễu cười một câu, lại uống xong một ly nữa mới tiếp tục nói:

-Nếu tôi nói lần này tôi đến hội đấu giá trong khi không có một xu nào, chắn chắn anh không tin. Nhưng sự thực là như vậy, một trăm tám mươi triệu đều là tiền riêng của tôi, là tiền tích cóp trong mấy năm nay của tôi. Thẩm gia phái tôi đến tham gia hội đấu giá, nhưng một người vệ sĩ cũng không có, đến cả những thẻ ngân hàng trong nước của tôi đều bị họ đóng băng hết rồi, đừng nói gì đến việc đưa tiền cho tôi. Nếu như không vì Trú Nhan Đan, tôi cũng sẽ không đến đây tham gia hội đấu giá.

Sau khi cụ ông Thẩm mất đi, vị trí của Thẩm Thiên Thiên cũng bị lấy mất, Diệp Mặc cũng nghe nói qua. Bây giờ xem ra chưa đến hồi kết, Thẩm gia đã đến lúc tàn.

Thẩm Thiên Thiên cười lạnh một tiếng nói:

-Diệp đại ca, lần trước dì Thanh Huệ được anh chữa bệnh giúp, anh hẳn cũng biết rồi. Tiền mà dì ấy đưa cũng là tiền riêng của dì ấy, dù như vậy, mà thẻ của anh cũng bị Thẩm gia đóng băng rồi. Sau đó Thẩm Âm mấy lần yêu cầu Thẩm gia mở lại tài khoản đó ra, nhưng chỉ có từng đó tiền, người của Thẩm gia cũng không từ bỏ. Dì Thanh Huệ cũng bởi vì chuyện đó mà nhìn thấu được Thẩm gia, lúc này mới không muốn quay về.

Diệp Mặc có chút bó tay, hắn không ngờ lần trước có được tấm thẻ ấy lại bị đóng băng thật. May mà hắn không để ý đến số tiền đó, nếu dựa vào số tiền đó, vậy thì có chuyện hài rồi, khó trách Thẩm Âm có bộ dạng áy náy như vậy. Thấy cô ta đưa cho mình địa chỉ hội đấu giá này, thì hắn cũng đã không tính toán nữa rồi.

-Tôi rất thích cái cảm giác khống chế kinh doanh ấy, chỉ có không ngừng đi kiếm tiền, mới có thể cho tôi cái cảm giác mình vẫn còn giá trị. Hơn nữa ông cố cũng nói tôi có thiên phú kinh doanh, cho nên mới cho tôi quản lý việc kinh doanh của Thẩm gia. Tôi có thể nói việc kinh doanh của Thẩm gia, 60% là do tôi mở ra, nhưng bây giờ bọn họ đối đãi với tôi thế nào? Tôi vẫn còn là người của Thẩm gia, không ngờ đến thẻ ngân hàng của tôi mà cũng bị đóng băng rồi. May mà tôi có chút tiền phòng thân, nếu không thì khóc tôi cũng không có chỗ mà khóc rồi.

Thẩm Âm nói xong, lại uống một ly, ánh mắt cô ảm đạm nhìn xuống dưới:

-Mấy năm nay vì Thẩm gia mà không ngừng kiếm tiền, tôi chính là một cái máy kiếm tiền của Thẩm gia, bây giờ không còn giá trị lợi dụng nữa, thì bọn họ đá tôi đi…

Nói tới đây, cô cầm cái chai lên uống vài ngụm, đôi mắt ảm đạm lại sáng lên;

-Diệp Mặc, Diệp thần y, không, Diệp đại ca, may mà tôi gặp được anh,

tôi thật sự rất may mắn, đối với tôi mà nói như vậy là đủ rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên giật mình, Lạc Nguyệt bây giờ thực ra vẫn còn thiếu một người biết kinh doanh. Thẩm Thiên Thiên lại là một nhân tài, Thẩm gia có mắt không tròng, mình dẫn cô ấy đến Lạc Nguyệt chẳng phải đúng lúc hay sao.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc vừa định nói, thì nghe thấy radio dùng tiếng Anh kêu to:

-Các vị hành khách, các vị bằng hữu, đã đến đảo Tế Châu*, mời mọi người…

Trong lòng Diệp Mặc giật mình, lúc này mới phát hiên trời đã sáng rồi. Việc đầu tiên hắn làm là dùng thần thức quét vào phòng mà bốn người của "Đế quốc mặt trời đen" đang ở trong đó, nhưng trong phòng không ngờ trống rỗng.

Bây giờ thuyền còn chưa cập bến, bốn tên kia sao đã đi mất rồi? Diệp Mặc lập tức đứng dậy, đồng thời quét thần thức ra ngoài, Thẩm Thiên Thiên cũng đã nằm lên trên bàn!!!

* Đảo Jeju – Hàn Quốc

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 632

Nội Bộ Bên Trong

Trên thuyền radio còn đang phát, Diệp Mặc nhìn Thẩm Thiên Thiên đang gục trên bàn có chút bất đắc dĩ, vứt cô một mình ở nơi này khẳng định không được. Tuy rằng bốn người kia đã rời khỏi chiếc này tàu biển chở khách chạy định kỳ này, nhưng Diệp Mặc cũng không sốt ruột, hắn tin tưởng những người đó cho dù rời khỏi đây khẳng định còn ở lại trên đảo Tế Châu, hắn có làm dấu hiệu thần thức trên người cô gái đó, nhất định sẽ tìm được cô.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nhanh chóng hóa giải chất cồn trong cơ thể Thẩm Thiên Thiên, sau đó ném cho nàng một chuỗi vòng tay, nhìn Thẩm Thiên Thiên đang mơ mơ màng màng nói:

- Cô mang cái lắc tay này vào tìm một chỗ trên Đảo Tế Châu ở vài ngày, sau đó chờ tôi, tôi đi trước có chút việc, chờ tôi trở lại còn có việc tìm cô.

Nói xong, Diệp Mặc đã xoay người rời đi, để lại Thẩm Thiên Thiên mới kịp phản ứng Thẩm Thiên Thiên cầm lấy chiếc lắc tay Diệp Mặc để lại, nhưng lại không biết đây là dấu hiệu thần thức mà Diệp Mặc để lại, vì tìm đồ đạc của nàng, trong lòng còn đang suy nghĩ, hắn tại sao lại không lưu số điện thoại của mình?

Thói quen động tác của Diệp Mặc tuy rằng đã sửa rất nhiều, nhưng đôi khi vẫn có thói quen như cũ không dùng điện thoại, điện thoại của hắn ngoại trừ gọi cho Khinh Tuyết và Lạc Ảnh, thì cũng chỉ gọi cho vài người thân cận nhất mà thôi. Nhiều khi, hắn đem điện thoại bỏ trong túi áo, sau đó qua một thời gian ngắn đã quên nạp điện, cuối cùng lại ném vào nhẫn. Khi hắn lấy ra xem, di động thường xuyên phải nạp điện thật sự là phiền toái quá mức.

Tuy nhiên Thẩm Thiên Thiên rất nhanh liền hiểu cách làm của Diệp Mặc, Diệp Mặc lên thuyền một cách kỳ lạ, hắn đương nhiên không thể có chứng minh thư giống như mình, cho nên cũng phải rời thuyền theo kiểu tương tự.

...

Diệp Mặc đoán không có sai, lúc này cách bến tàu mười mấy cây số, bốn người nam nữ lại tụ tập cùng một chỗ. Bốn người này rõ ràng chính là bốn thành viên 'đế quốcmặt trời Đen' mà Diệp Mặc chú ý khi ở trên tàu biển chở khách - Sofia, cô mau đem những viên đá ngũ sắc trong người ra đây.

Sau khi bốn người tụ tập cùng một chỗ, người đàn ông cầm đầu lập tức rất nghiêm túc nói. Y tên là Matsumoto, là đội trưởng của hành động lần này.

Nhìn Sofia từ trong ngực lấy ra một cái bao đựng đá ngũ sắc, Kish bị thua Diệp Mặc năm trăm triệu đô la Mỹ cũng kỳ quái hỏi:

- Có chuyện gì sao? Đội trưởng Matsumoto.

Matsumoto sắc mặt rất âm trầm, y tiếp nhận cái túi mà Sofia đưa tới nói:

- Tôi vừa mới nhận được tin tức, tàu du lịch kia chỉ có một mình Thẩm Thiên Thiên của Thẩm gia. Mà cái người râu rậm kia lại không thấy rồi. Hắn đột nhiên biến mất, thật giống như hắn đột nhiên hiện ra tại hiện trường hội đấu giá. Tôi nghĩ, nếu chúng ta tiếp tục coi nhẹ hắn như vậy, cuối cùng chúng ta ngay cả mạng cũng phải mất ở nơi này.

- Coi nhẹ hắn thì cũng không đến mức, chúng ta đã rất để ý hắn. Tôi nghĩ cho dù hắn thông minh. Cũng không ngờ rằng chúng ta đã rời tàu trước nha?

Sofia lắc lắc đầu nói.

- Tôi đồng ý với ý kiến của đội trưởng, tên râu rậm kia có chút cổ quái,

khi ở quán rượu, tuy rằng hắn không có nhìn tôi, nhưng tôi lại có một loại cảm giác bị nhìn trộm... Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, khi tôi treo máy ảnh, cũng là có loại cảm giác này, tôi đối với lực ý niệm rất mẫn cảm, chẳng lẽ...

Lời nói Kish đột nhiên ngừng lại.

Không chỉ có y. Ngay cả Sofia và Bob một người rất ít nói chuyện cũng đều sững sờ nhìn chằm chằm tay Matsumoto, cái bao trong tay y đã mở ra, cái gọi là đá ngũ sắc bên trong, rõ ràng là một khối vàng mà thôi.

- A, đá ngũ sắc... Đá ngũ sắc...

Giọng Sofia bắt đầu run lên. Cô không thể tưởng được đá ngũ sắc mình vẫn giấu ở trong ngực không ngờ đã không thấy, hơn nữa còn đổi thành khối vàng. Có thể lấy đi đồ ở trong ngực mình, hơn nữa còn thay vào đó là một khối vàng, đây nghe mà rợn cả người, ngoại trừ chính cô ra, còn có người nào có loại bản lĩnh này?

- Đội trưởng. Không phải tôi, không phải tôi đổi đâu...

Sofia nghĩ tới khổ hình trong tổ chức, giọng điệu đã run rẩy và kích động lên. Cô biết không phải là chính mình đổi, nhưng người khác tin sao?

Tay Matsumoto luôn run rẩy, y thật không ngờ y cẩn thận không một chút phân tâm, đá ngũ sắc vẫn bị người ta đánh tráo, đây quả thực so với sự xuất hiện của con báo kia càng thêm không thể tin nổi. Y đương nhiên biết không thể nào là Sofia, trừ phi Sofia không muốn sống chăng, nhưng y lại không lên tiếng.

Đồ vật đã bị mất nhất định phải có một người chịu trách nhiệm chính, Sofia là người mang đồ vật này, cô nhất định phải chịu trách nhiệm chính.

- Tôi nghĩ hẳn là không có liên quan tới Sofia, Sofia và chúng ta đã quen nhau nhiều năm như vậy, cô ấy sẽ không làm loại chuyện như vậy, nếu cô làm, cô cũng sẽ không về đây. Nếu tôi không có đoán sai, vẫn là cái tên râu rậm kia, hắn rất quỷ dị, hắn nếu có thể đem con xúc xắc bên trong biến thành

con báo, hắn cũng có thể đánh tráo đá ngũ sắc.

Điều vượt ra ngoài đoán trước của Sofia chính là, Bob người vẫn rất ít nói chuyện lại chủ động giải thích giúp cô một câu.

Trong mắt Sofia lộ ra ánh mắt cảm kích, cô rất cảm kích Bob lúc này đã giải thích giúp cô.

Kish trên mặt thoáng hiện một chút xấu hổ, tuy nhiên lập tức đã nói:

- Tuy rằng chúng ta biết Sofia chắc có lẽ không làm loại chuyện này, nhưng đồ vật này là bị đánh tráo ở trên người Sofia. Sự đánh tráo này cũng khá khó khăn, tôi không nói nhưng cấp trên cũng có thể nghĩ đến, cho dù là chúng ta tin tưởng Sofia, nhưng cấp trên thì sao?

- Kish, lời này của cậu là có ý gì?

Sofia lập tức liền hiểu được Kish muốn đem trách nhiệm đổ lên trên đầu của mình, cô lập tức phản bác - Hơn nữa đồ vật này trước khi đến chỗ tôi thì vẫn đặt ở trên người của cậu đấy, sau khi cậu lấy xong tất cả mọi người không có mở ra xem qua, ai biết vật này là bị mất trước hay sau?

Quả nhiên sau khi Sofia nói cho hết lời, Matsumoto và Bob đều rơi vào trầm mặc, đúng vậy, Sofia nói cũng có lý, thứ này ai biết là trước kia đã bị rơi, hay mãi cho tới khi Sofia cầm mới bị làm mất?

Kish vừa thấy tất cả mọi người có xu thế hoài nghi y, lập tức giải thích:

- Ở trong quán rượu, cái tên râu rậm kia và Sofia có động tác thân thiết, có lẽ là mất lúc ấy.

Sofia thấy Kish trước sau vẫn hướng vào mình, cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Kish, nếu cậu không va cái bàn có thể làm ra một con báo sao? Cậu nói thật lòng xem, trên chiếu bạc, là ai có hi vọng nhất làm ra một con báo? Nếu

đổi thành tôi, tôi cũng có thể dễ dàng lắc thành một con báo.

Thấy Sofia ngoại trừ chỉ mặt gọi tên nói mình và cái tên râu rậm kia cấu kết cùng nhau ra, những lời còn lại đều nói mình và tên râu rậm cấu kết. Kish lập tức căm tức, y cười lạnh nói nói:

- Ý của cô chính là tôi và hắn cấu kết? Tôi ở tổ chức nhiều năm như vậy. Tôi lại làm...

Matsumoto đã cắt ngang lời Khắc Hi - Đủ rồi, bây giờ ầm ĩ ở nơi này cũng vô dụng, nếu tôi không có nghĩ sai, bên trong khối vàng này khẳng định có gì đó, người kia rời tàu, nói không chừng có thể thông qua khối vàng này mà tìm được nơi này của chúng ta. Chúng ta hiện tại phải rời khỏi nơi này trước. Về phần mất đá ngũ sắc, tôi nghĩ cấp trên sẽ điều tra rõ ràng.

Lời nói của Matsumoto mặc dù có hương vị khuyên giải ở bên trong, nhưng trong lòng Sofia và Kish đều trầm xuống. Matsumoto cũng không có nói sự tình này không có quan hệ với Sofia và Kish. Đối với tổ chức, bọn họ đều rất hiểu, tuy nhiên cho dù là biết không phải là bọn họ làm, chỉ cần có một tia hoài nghi. Cuối cùng sẽ bị khổ hình nghiêm khắc.

- Đội trưởng, làm sao bây giờ?

Bob ngươi chủ động phá vỡ sự im lặng ở giữa mấy người.

Matsumoto bỗng nhiên lấy ra cái gì đó màu đen giống như da dán lên trên khối vàng, sau đó lại gói nó kỹ rồi nói với mấy người:

- Tôi bỏ thêm một tín hiệu máy phát xạ ở phía trên này, đợi lát nữa tôi đem thứ này giao cho một người khác thuê xe mang đi, chúng ta rời khỏi đây theo nhiều hướng khác nhau.

Nói xong Matsumoto rất nhanh đi ra quán rượu, không lâu sau, y trở về nói với mấy người:

- Chúng ta bây giờ sẽ đi, tách ra mà đi, tần suất máy phát xạ tôi đã gửi

cho cấp trên. Chỉ cần cái tên râu rậm kia tìm được chỗ đó, cấp trên sẽ có người đối phó hắn.

- Chúng ta tập hợp ở đâu?

Bob hỏi.

- 123 khách sạn Nam Tế.

Matsumoto nói xong câu. Lập tức xoay người rời đi.

Matsumoto ra khỏi quán rượu, cũng không có đi bao xa, lập tức lắc mình tiến vào một siêu thị gần đó, sau đó liền đứng ở cửa kính của siêu thị nhìn vào cửa quán rượu.

Người thứ hai đi ra chính là Bob, y gọi một chiếc xe taxi. Dọc theo hướng '123 khách sạn Nam Tế' rất nhanh rời khỏi. Tiếp theo đi ra chính là Sofia, cô chặn một chiếc xe, xe chạy tới một chỗ ngoặt, dọc theo hướng ngược nhau rời khỏi. Sofia rời khỏi không lâu, Kish liền đi ra, anh ta nhìn chung quanh một lần, cũng kêu một chiếc xe, đi cùng hướng với Sofia.

Ba người sau khi rời đi, Matsumoto lúc này mới đi ra, y biết mục đích của mình đã đạt tới. Đồ vật đã đánh mất, y khẳng định không phải Sofia lấy đi, cũng không phải Kish lấy đi. Nhưng loại chuyện này nhất định phải có một người chịu tội thay, nếu như là Kish và Sofia phản bội chính mình, sự tình đó liền dễ làm hơn.

Hơn nữa y khẳng định Sofia và Kish sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn, khổ hình của tổ chức không phải người nào cũng có thể chịu đựng được, đôi khi thà chịu chết cũng không muốn chịu đựng cái loại khổ hình khủng bố này. Y hiểu, y tin Sofia và Kish cũng hiểu, hai người bọn họ đều có hiềm nghi, nếu bọn họ không trốn đi mới là lạ.

Sofia và Kish đều là do cấp trên phái xuống dưới tạm thời hợp tác với y, nếu phương diện độ trung thành có vấn đề, tuyệt đối không có vấn đề gì với Matsumoto. Cho nên nhiệm vụ lần này y chẳng những không có trách

nhiệm, ngược lại đã hoàn thành. Y đã có được đồ vật, chỉ có điều giao cho Sofia mà thôi, nếu không phải người cấp trên phái xuống có vấn đề, y đã thành công.

Về phần cấp trên ai sẽ chịu xui xẻo, hoặc là nói Sofia hay là Kish ai sẽ gặp xui xẻo, thì có quan hệ gì với Matsumoto y?

Matsumoto lại trở về quán rượu, y biết, bất kể cái khối vàng kia có phải bị tên rậm râu trên tàu kia động tay động chân vào hay không, hiện tại ở trong này đều đã an toàn. Đi khách sạn liên hệ với Bob không vội, y còn có một ít chuyện phải làm.

Y nhất định phải cho Sofia và Kish thời gian chạy trốn, chỉ cần sau khi xác nhận bọn họ đã rời khỏi Đảo Tế Châu, y có thể đem tung tích hai người thông báo cho cấp trên. Sau đó nói bởi vì hai người là cấp trên phái xuống dưới, cho nên y rất tín nhiệm, thật không ngờ trên đường hai người chạy trốn, như vậy trách nhiệm của y hoàn toàn đã không có.

Mà Sofia và Kish bởi vì chạy trốn, bất kể là không có quan hệ với đá ngũ sắc, cũng không có cách nào hoàn toàn xóa hiềm nghi. Y cũng tin tưởng loại chuyện này là không có cách nào đối chất, dựa vào sự hiểu biết đối với tổ chức của Sofia và Kish, bọn họ nhất định sẽ tự sát trước khi bị bắt.

Nhưng Matsumoto mới vừa tới quán rượu, đã nhìn thấy một tên râu rậm ngồi ở chỗ kia. Y theo bản năng rùng mình một cái, chỉ nghe thấy cái tên râu rậm kia nói:

- Mày rất thông minh, kế sách của mày đúng là có thể làm cho mày tránh được toàn bộ trách nhiệm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 633

Lừa Bịp Tống Tiền

Mày tại sao lại ở chỗ này?

Matsumoto phản ứng quả thật rất nhanh, y chấn động chỉ một lát thôi, liền phục hồi tinh thần lại. Y biết đã xong rồi, bất kể kế sách của y thật tốt, nhưng không có suy xét đến người chủ yếu nhất.

Matsumoto vừa mới hỏi xong những lời này, chỉ biết y hỏi chính là vô nghĩa, rơi vào trong tay người này, y nhất định là chết. Matsumoto biết kết cục của mình, không chút lựa chọn muốn cắn răng nanh. Ngay tại thời điểm răng y còn chưa kịp cắn xuống, một bàn tay đã đánh vào trên mặt của y, độc dược trong hàm răng cùng mấy răng nanh mang theo máu cùng nhau rơi trên mặt đất.

- Tổ chức của bọn mày là tổ chức con chuột sao? Tại sao đều thích ăn thuốc diệt chuột? Nếu không sớm biết sở thích này của bọn mày, lần này lại để cho mày thành công rồi.

Diệp Mặc châm chọc nói một câu, tuy rằng hắn có thể cứu sống y, nhưng bảo hắn hao phí chân khí hoặc là hao phí 'Liên sinh đan" để cứu một tên rác rưởi như vậy, hắn thật đúng là không muốn.

- Mày đừng mơ tưởng có thể biết được bất cứ tin tức gì từ trong miệng tao.

Hoa ngữ của Matsumoto rõ ràng không lưu loát bằng Sofia, nhiều nhất có thể làm cho Diệp Mặc nghe hiểu được thôi.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, - Nói một chút coi 'Đế quốc mặt trời Đen của

các ngườơi và 'Bắc Sa", rốt cuộc là quan hệ như thế nào?

Nghe Diệp Mặc nói ra 'Đế quốc mặt trời Đen" khuôn mặt Matsumoto biến sắc, theo bản năng vừa muốn cắn răng, nhưng sau khi cắn xuống, mới biết được độc dược của y đã rơi trên mặt đất rồi, mà ngay cả răng nanh cũng không trông thấy nữa.

Diệp Mặc không có hứng thú đợi Matsumoto trả lời, trực tiếp đưa tay vỗ vào ấn đường của Matsumoto. Matsumoto là một tên luyện võ chưa tới hoàng cấp, Diệp Mặc muốn cho y nói thật quả thật rất đơn giản.

Chỉ cần đối phương tu vi không đến hậu kỳ hoàng cấp, Diệp Mặc cũng có thể khiến y nói ra sự thật. Đương nhiên, cũng không phải nói Huyền cấp hắn liền không có cách nào, chỉ có điều đối phương tu vi càng cao, khả năng thành công của hắn càng thấp. Thậm chí có khả năng làm cho đối phương biến thành ngu ngốc, cho nên loại biện pháp này Diệp Mặc chỉ sử dụng đối với những kẻ nhất định phải chết.

Nửa giờ sau, Diệp Mặc rời khỏi quán rượu. Hắn lấy được bộ đàm liên lạc và GPS của Matsumoto, về phần Matsumoto, đã bị hắn giết. Đối với Sofia và Kish đang chạy trốn, chỉ là tôm tép nhãi nhép ở trong mắt Diệp Mặc mà thôi, không cần phải cố ý đuổi giết.

Hiện tại hắn muốn đi tìm chính là người mà 'Đế quốc mặt trời Đen" phái đến để đối phó hắn, về phần 'Đế quốc mặt trời Đen", có phải có quan hệ với 'Bắc Sa" hay không, Matsumoto cũng không rõ ràng lắm. Nhưng Diệp Mặc mơ hồ cảm giác hai tổ chức này có chút liên hệ, về phần là liên hệ gì, hắn đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy chứng cớ.

Khiến Diệp Mặc tiếc nuối chính là mấy người Matsumoto đều là người chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, đều không biết tổng bộ 'Đế quốc mặt trời Đen" ở chỗ nào. Y chỉ biết là thời điểm mỗi lần tổng bộ hội họp, cũng sẽ ở một khách sạn bên Nhật, hơn nữa địa điểm khách sạn cũng không cố định. Xem ra người bắt được đều là bọn tôm tép nhãi nhép, nếu muốn tìm đến hang ổ 'Đế quốc mặt trời Đen", nhất định phải tìm được một con cá to hơn.

Diệp Mặc cũng đoán, đoán chừng dù hắn quét sạch đảo Hắc Tinh, "Đế quốc mặt trời Đen đối với hắn đã phòng bị cẩn thận hơn rất nhiều, cho nên dễ dàng sẽ không tiết lộ vị trí tổng bộ.

Thiết bị truyền thông của Matsumoto rất nhanh liền truyền đến tin tức, Diệp Mặc lại phát hiện hắn căn bản xem không hiểu nghe cũng không hiểu. Rơi vào đường cùng, Diệp Mặc chỉ có thể vứt bỏ toàn bộ mấy thứ này, trực tiếp đi tới chỗ mà Matsumoto dụ hắn tới.

Thời điểm Diệp Mặc phát hiện thần thức của mình đã không thể tìm được mục tiêu, hắn đành phải lấy GPS của Matsumoto ra, rất nhanh hắn liền căn cứ chỗ GPS định vị, tìm được một bãi biển không bóng người.

Một thi thể chết đã lâu nằm ở trên bờ biển, Diệp Mặc biết, đây là tên Matsumoto thuê mang khối vàng kia. Trong tay y đã không có cái túi đựng khối vàng, ngoại trừ một tín hiệu máy phát xạ ra, không có bất kỳ cái gì nữa.

Chung quanh nơi này cũng không có bất kỳ người của 'Đế quốc mặt trời Đen", Diệp Mặc nhìn thoáng qua hiện trường, lập tức biết đối phương đã biết Matsumoto chết trong tay hắn rồi. Hơn nữa cũng nắm chắc không thể đối phó hắn, cho nên tạm thời rút lui khỏi nơi này. Khối vàng hắn đã làm dấu hiệu thần thức lại bị mang đi, đoán chừng đem đi kiểm tra đo lường rồi.

Diệp Mặc cũng không thất vọng nhiều, vật hắn muốn đã tới tay. Hơn nữa hắn cũng biết cho dù đối phương không rút lui khỏi nơi này, chính mình hôm nay cũng chỉ giết một số người cho hả giận mà thôi, cũng không có biện pháp đi giải quyết 'Đế quốc mặt trời Đen", nếu muốn giải quyết 'Đế quốc mặt trời Đen" nhất định phải tìm được nơi ở của bọn họ, trực tiếp san bằng.

Nếu trước khi hắn càn quét đảo Hắc Tinh, có lẽ còn có cơ hội, nhưng từ sau khi hắn quét sạch đảo Hắc Tinh, "Đế quốc mặt trời Đen, đối với hắn phòng bị đã là thần hồn nát thần tính rồi.

Diệp Mặc rời khỏi bãi biển, trực tiếp đi tới gần bến tàu tìm Thẩm Thiên Thiên. Sau khi tìm được Thẩm Thiên Thiên, hỏi cô xem có muốn đi Lạc

Nguyệt hay không, nếu như muốn đi, thì để cho cô qua giúp Hư Nguyệt Hoa, nếu không muốn đi, mình cũng phải về Ninh Hải.

Thời điểm Diệp Mặc tìm được Thẩm Thiên Thiên, lại phát hiện cô đang ở cửa hàng đầy người, dường như còn đang cùng người khác tranh giành lăn tăn cái gì. Khăn che trên mặt đã bỏ xuống, nhưng sắc mặt thoạt nhìn rất là tức giận.

- Cô đang làm cái gì thế?

Diệp Mặc chen chúc đi vào, nhìn Thẩm Thiên Thiên đang tức giận hỏi.

Thẩm Thiên Thiên thấy Diệp Mặc lại đây, vội vàng đi đến bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Những người này thật sự là không biết xấu hổ, cửa hàng này tôi biết, danh tiếng rất tốt. Bất kể là ở chỗ nào, cho tới bây giờ cũng không bán hàng giả. Nhưng có hai người phụ nữ cầm sản phẩm vừa mới mua tại đây nói là hàng giả, yêu cầu trả lại tiền. Hơn nữa sau khi cảnh sát đến đây, chỉ có nghe lời nói của một bên, liền thiên vị hai người phụ nữ kia, mang người cửa hàng trưởng dẫn đi. Còn yêu cầu cửa cửa hàng này lập tức đóng cửa chỉnh đốn, và bồi thường gấp mười lần cho hai người phụ nữ kia. Tôi tức chịu không nổi, nói vài lời công bằng mà thôi.

Diệp Mặc lúc này mới phát hiện cửa hàng này không ngờ là chi nhánh của 'Dược phẩm Lạc Nguyệt' tại đảo Tế Châu, còn là sản nghiệp của chính mình. Nếu như là sản nghiệp của người khác, Diệp Mặc còn không dám nói gì, nhưng là 'dược phẩm Lạc Nguyệt" của hắn, bán ra thuốc giả, hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Việc này không phải là bởi vì 'dược phẩm Lạc Nguyệt", là vì hắn, hắn cho là như vậy, sản phẩm của dược phẩm Lạc Nguyệt, đều là được kiểm nghiệm tại hiện trường có dấu chứng thực hẳn hoi. Bình thường khách mua các loại thuốc 'Mỹ nhan hoàn", nhân viên cửa hàng đều sẽ chủ động yêu cầu khách lập tức nghiệm chứng đề phòng hàng giả. Điểm này, Úc Diệu Đồng và

Tàng Gia Nghiêm càng coi trọng hơn so với mình, làm sao có thể xuất hiện tình huống thuốc giả?

- Cửa hàng trưởng đâu?

Diệp Mặc nghe xong lời Thẩm Thiên Thiên nói, lập tức hỏi một câu.

- Là tôi.

Một thanh niên trên mặt còn có một dấu bàn tay xanh hồng đi tới, trong mắt của anh ta vẫn có một chút phẫn nộ như cũ, có thể thấy sự đối đãi không công bằng này khiến anh ta rất không thoải mái.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua người thanh niên này, rồi mới lên tiếng:

- Mới vừa rồi là ai đánh cậu?

- Là chồng của người phụ nữ kia, người phụ nữ kia vu khống chúng tôi bán 'Mỹ nhan hoàn" giả, lúc các cô ấy mua tôi đã nói để các cô nghiệm chứng tại chỗ, nhưng hai người phụ nữ kia nói, các cô tin cửa hàng của chúng tôi, cho nên không cần nghiệm chứng. Hiện tại các cô cầm đồ đi rồi lại trở về vu khống chúng tôi bán 'Mỹ nhan hoàn" giảDiệp Mặc gật gật đầu nói:

- Nếu như vậy, cậu hãy đi đánh lại người đã đánh cậu.

- A...

Người cửa hàng trưởng này dài mắt nhìn người đàn ông đứng bên cạnh hai người phụ nữ kia, có chút do dự. Y không phải là không muốn đánh, mà là người kia rất dữ tợn.

- Nếu cậu không muốn đánh thì thôi, cậu bị đánh cũng chịu, không người nào nguyện ý lộ diện giúp cậu.

Diệp Mặc tuy rằng sẽ không nói đuổi người cửa hàng trưởng này, nhưng hắn lại không thích người quá mức yếu đuối. Người này nếu là cửa hàng

trưởng, nhất định là người đi ra từ Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt một nơi chủ quyền, Diệp Mặc không thích người quản lý nơi này quá mức yếu đuối.

Quả nhiên sau khi nghe xong lời Diệp Mặc nói, người cửa hàng trưởng này khí huyết dâng lên đột nhiên vọt tới, đưa tay tát hai cái. Tuy rằng tốc độ của người cửa hàng trưởng này rất nhanh, tên đàn ông kia cũng có thể phản ứng lại, chỉ có điều y vừa mới kịp phản ứng liền phát hiện không có cách nào nhúc nhích "Bốp bốp" hai tát tay giòn tan lưu loát.

Thấy cửa hàng trưởng chi nhánh 'dược phẩm Lạc Nguyệt" đánh người, hai gã cảnh sát lập tức liền lao đến muốn đánh người cửa hàng trưởng này.

Diệp Mặc lại tiến lên một bước, ngăn hai gã cảnh sát lại nói:

- Cửa hàng này là cửa hàng Lạc Nguyệt, dưới tình huống không làm sai việc gì, nếu các anh dám lên trước bắt người thì đây là đang khiêu khích Lạc Nguyệt. Lực lượng vũ trang các anh muốn khiêu khích Lạc Nguyệt, cũng đừng trách Lạc Nguyệt chúng tôi không khách khí.

Bởi vì lần tranh cãi này dính dáng đến Lạc Nguyệt mà ngôn ngữ Lạc Nguyệt cũng là tiếng Trung, cho nên hai gã cảnh sát này đều nghe hiểu tiếng Trung. Lời nói của Diệp Mặc lập tức làm cho bước chân bọn họ dừng lại, tiến đến khiêu khích Lạc Nguyệt, chiếc mũ này bọn họ cũng không dám đội. Lạc Nguyệt là nơi nào, là nơi mà liên quân do nước Mỹ phát động phải bại trận, còn phải bồi thường một lượng tiền lớn. Hơn nữa nghe nói thành chủ của Lạc Nguyệt rất biết bênh vực mình, một khi bọn họ căm tức, đó cũng không phải là đùa giỡn.

Hai gã cảnh sát dừng bước, người đứng xem xung quanh nhìn thấy lập tức liền ầm lên. Đặc biệt hai người phụ nữ kia và người đàn ông bị đánh lại kích động không ngừng khoa tay múa chân.

Dường như cảm giác được mình không nên bị hù dọa, một tên cảnh sát trong đó nói:

- Bất luận như thế nào, đánh người đều là không đúng, cho nên chúng tôi nhất định phải dẫn kẻ đánh người mang đi.

Tên cửa hàng trưởng nghe xong lời cảnh sát nói, lập tức dùng tiếng Hàn nói:

- Vừa rồi cũng là người kia đánh trước, xung quanh nhiều người như vậy chẳng lẽ không thấy sao? Tôi tại sao không thấy các anh đem người này mang đi?

Diệp Mặc thấy hai gã cảnh sát bị lời nói của cửa hàng trưởng kia làm cho tức nghẹn, cười lạnh một tiếng nói:

- Có người đến cửa hàng chúng tôi lừa bịp tống tiền, cảnh sát các anh không đem kẻ lừa bịp tống tiền bắt đi, còn muốn yêu cầu dược phẩm Lạc Nguyệt chúng tôi bồi thường, đây là đạo lý gì? Tôi hôm nay nói thật cho anh biết, trước khi trời tối nếu không bồi thường ' dược phẩm Lạc Nguyệt" chúng tôi, đem kẻ lừa bịp tống tiền thông báo lên đài truyền hình, 'dược phẩm Lạc Nguyệt sẽ rút hoàn toàn khỏi Hàn Quốc. Đương nhiên Lạc Nguyệt Thành sẽ liệt Hàn Quốc vào danh sách những quốc gia không có thiện chí, về sau cũng đừng nói chuyện giao lưu hợp tác.

Một số người nghe hiểu Diệp Mặc nói gì lập tức cười vang, tên râu rậm này không biết có quan hệ gì với cửa hàng này, không ngờ mở miệng là muốn rút khỏi Hàn Quốc, ngậm miệng là quan hệ quốc gia, điều này thật sự là quá buồn cười. Hắn cho rằng hắn là ai chứ, bộ là thành chủ Lạc Nguyệt Thành sao.

Hai gã cảnh sát dường như cũng cảm giác được vừa rồi thiếu chút nữa bị Diệp Mặc hù dọa, lập tức trên mặt cũng có chút khó chịu. Hai người thương lượng phải mang cửa hàng trưởng đánh người kia mang đi.

Không đợi hai người tiến lên, Diệp Mặc lại nói với người cửa hàng trưởng:

- Cậu đi hỏi hai người phụ nữ kia tại sao phải lấy thuốc giả đến lừa bịp tống tiền 'dược phẩm Lạc Nguyệt "

Người cửa hàng trưởng còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Thiên Thiên lại biết ý tứ của Diệp Mặc, tuy rằng cô không biết Diệp Mặc tại sao phải làm như vậy, nhưng cô lại đi tới phía trước hai người phụ nữ kia dùng tiếng Hàn lưu loát hỏi:

- Các cô rõ ràng từ nơi này mua được 'Mỹ nhan hoàn" thật, nhưng tại sao phải dùng 'Mỹ nhan hoàn" giả đến lừa bịp tống tiền?

Vẫn còn có loại câu hỏi pháp ngu ngốc này ư, Thẩm Thiên Thiên vừa hỏi, rất nhiều người xung quanh liền bật cười, cho dù là người khác thật sự đến lừa bịp tống tiền, cũng sẽ không thừa nhận như vậy!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 634

Lạc Nguyệt Dễ Ức Hiếp Thế Sao?

Nhưng câu trả lời của hai người phụ nữ này lại một lần nữa khiến những người có mặt ở đây phải há hốc mồm vì ngạc nhiên, vốn dĩ những câu hỏi như thế này đã là ngu ngốc lắm rồi, nếu như thừa nhận thì chẳng phải càng thêm ngu ngốc sao?

Nhưng cũng có thể là có người cố tình tỏ ra ngu ngốc, Thẩm Thiên Thiên vừa hỏi dứt lời, một người phụ nữ trong số đó lập tức nói:

-Vì có người đưa cho tôi năm mươi triệu won, anh ta đưa tiền cho chúng tôi đi mua một hộp "Mỹ Nhan Hoàn". Chỉ cần chúng tôi mang thuốc giả đến đây nói là do ở đây bán, thì anh ta không chỉ mua cho chúng tôi "Mỹ Nhan Hoàn" thật mà còn cho chúng tôi năm mươi triệu won nữa.

-Đúng thế, đúng là như vậy đấy.

Một người phụ nữ khác lập tức phụ họa theo.

Tuy nhiên hai người này vừa mới nói xong, thần thái đã khôi phục lại như bình thường, dường như không dám tin vào chuyện mình vừa mới thừa nhận, lập tức lấy tay che miệng.

-Các cô điên rồi, sao có thể thừa nhận chuyện như thế này được?

Người đàn ông đó cũng không nghĩ ngợi nhiều, lớn tiếng quát.

Đúng là thừa nhận rồi, những người xung quanh đều ngây người ra nhìn ba người này như những kẻ ngốc. Vừa lúc nãy còn nói rằng mình đã mua phải thuốc giả ở đây, chớp mắt một cái đã lại thừa nhận mình lừa người,

không phải ngốc thì là gì?

Chỉ có Thẩm Thiên Thiên biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến Diệp Mặc, nghĩ đến chuyện Diệp Mặc xuất quỷ nhập thần, nên cô cũng không lấy làm kỳ lạ. Diệp Mặc đến con báo cũng có thể biến ra được, thì chuyện này có nhằm nhò gì.

Hai anh cảnh sát cũng không còn cách nào khác, dẫn cửa hàng trưởng đi rồi, nên đành dẫn cả ba tên gây rối này đi theo luôn.

-Hừ, chúng ta không thể bỏ qua như vậy được.

Cửa hàng trưởng thấy sự việc đã được làm rõ ràng, nhất thời cảm thấy vô cùng tức giận.

Diệp Mặc chau mày, hắn cảm thấy chuyện này có chút gì đó kỳ lạ. Làm gì có kẻ nào ngu ngốc như vậy chứ, dùng người khác chọc phá công ty dược Lạc Nguyệt, bọn chúng được lợi gì chứ?

Thẩm Thiên Thiên cũng cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không bình thường, cô liếc nhìn Diệp Mặc, nhỏ giọng nói:

-Diệp Mặc, không ngờ anh còn yêu nước như vậy, công ty dược Lạc Nguyệt này là của Trung Quốc đấy. Nhưng tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy đâu, giống như là muốn nhắm vào công ty này vậy.

Diệp Mặc không để ý đến tên cửa hàng trưởng, lại kéo Thẩm Thiên Thiên sang một căn phòng kính khác rồi nói:

-Tôi giúp chính bản thân mình thôi, tôi chính là người của công ty dược Lạc Nguyệt, cô xem đi.

Nói rồi, Diệp Mặc lấy tấm danh thiếp ghi tên tổng giám sát công ty dược Lạc Nguyệt ra cho Thẩm Thiên Thiên xem.

Hắn còn một tấm danh thiếp ghi chức chủ tịch hội đồng quản trị nữa,

nhưng hắn không lấy ra.

-Á, anh là người của công ty dược Lạc Nguyệt thật sao?

Thẩm Thiên Thiên kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhưng cô cũng lấy lại được bình tĩnh rất nhanh, Diệp Mặc có thể lấy ra được "Trú Nhan Đan" loại thuốc thần kỳ đó, thì là tổng giám sát của công ty dược Lạc Nguyệt cũng là chuyện bình thường thôi.

Diệp Mặc lấy điện thoại di động ra sạc pin, sau đó quay ra nói với Thẩm Thiên Thiên:

-Nếu như cô không muốn ở lại Tân Thành, thì quay về Lạc Nguyệt đi, tôi có thể khẳng định với bản lĩnh của cô, thì chức danh trưởng bộ phận kinh doanh của công ty dược Lạc Nguyệt sẽ nằm chắc trong tay cô thôi.

Thẩm Thiên Thiên mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Một lúc lâu sau mới chỉ vào Diệp Mặc nói:

-Hóa ra anh là người có vai vế trong Lạc Nguyệt, chắc chắn là như vậy rồi, anh nói muốn đến tìm tôi, chắc chắn là có âm mưu, muốn tôi giúp anh làm việc, đúng không...

Diệp Mặc rất khâm phục đầu óc nhạy bén của Thẩm Thiên Thiên, những gì cô ta nói hoàn toàn chính xác, đó chính là mục đích mình tới đây tìm cô ta. Không khỏi cười khổ gật đầu nói:

-Đúng vậy, tôi thấy cô ở nhà họ Thẩm cũng chẳng vui vẻ gì, quả thực là muốn cô đến Lạc Nguyệt, đương nhiên, nếu như cô không đồng ý thì thôi.

Thẩm Thiên Thiên đột nhiên đứng dậy, chộp lấy tay Diệp Mặc đầy kích động, nói:

-Ai bảo tôi không muốn đi. Tôi muốn quá đi chứ lị. Mau giúp tôi, tôi nhất định phải đi, anh đúng là phúc tinh của tôi. Không chỉ cho tôi "Trú Nhan Đan" mà còn đưa tôi đến Lạc Nguyệt làm việc, tôi thực sự rất vui.

Thẩm Thiên Thiên quả nhiên rất vui mừng, cô đã muốn đi đến Lạc Nguyệt làm việc từ lâu, chỉ có điều là không có đường, cũng không có cơ hội mà thôi, bây giờ Diệp Mặc đưa cơ hội này đến trước mặt cô, làm sao cô có thể cự tuyệt được.

-Được rồi, cô đừng nóng vội...

Diệp Mặc khởi động điện thoại. Đang định gọi điện cho Hư Nguyệt Hỏa, nhưng hắn vừa mới mở điện thoại lên thì đã có cuộc gọi đến.

-Anh Hai, chuyện gì vậy?

Là điện thoại của Hứa Bình gọi đến, Hứa Bình rất ít khi gọi điện thoại đến, cho nên Diệp Mặc rất quan tâm đến cuộc gọi này.

Hứa Bình thấy đã gọi được, lập tức nói:

-Chú Ba, nếu như không tìm được chú lần này, là tôi đến thẳng Indonesia tuyên chiến rồi đó.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười -Anh Hai, anh đừng nói lung tung, bây giờ không giống ngày trước nữa rồi, tuyên chiến không phải là chuyện có thể tùy tiện nói ra, mặc dù em cũng không thích bọn khỉ Indonesia này, nhưng thực lực của chúng ta không phải là muốn đánh ai cũng được, huống hồ, muốn đánh cũng phải cần có lí do.

Không đợi Hứa Bình nói hết câu, Hư Nguyệt Hoa đã giật lấy chiếc điện thoại.

-Chủ tịch, tôi là Nguyệt Hoa Vì Diệp Mặc vừa mới giao vị trí thành chủ cho cô, nên cô vẫn gọi Diệp Mặc là chủ tịch.

-Chuyện gì vậy chị Nguyệt Hoa?

Diệp Mặc nghe thấy giọng Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc cũng cảm thấy chuyện này không nhỏ chút nào.

Hư Nguyệt Hoa vẫn khá bình tĩnh, chậm rãi nói:

-Hai ngày gần đây, những chi nhánh của chúng ta ở các nước khác đều đã xảy ra chuyện. Đã có hơn mười mấy chi nhánh ở các nước báo tin về, nói chúng ta bán thuốc giả, hơn nữa có mấy chi nhánh còn bị đập phá.

Ánh mắt Diệp Mặc trở nên lạnh lùng, quả nhiên chuyện này không hề đơn giản. Chi nhánh ở các nước khác đều đồng loạt xảy ra vấn đề, rõ ràng là có kẻ giở trò. Không chỉ có các chi nhánh xảy ra chuyện, công ty dược Lạc Nguyệt cũng xảy ra chuyện thật rồi.

-Tình hình cụ thể như thế nào?

Diệp Mặc hỏi lại.

Hư Nguyệt Hoa nghe được giọng trầm trầm của Diệp Mặc, dường như cũng cảm thấy bình tĩnh hơn, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn.

-Có chi nhánh ở ba nước bị đập phá, nhưng không có nhân viên nào bị thương. Nhưng chi nhánh ở Indonesia thì bị đập phá tan tành, hơn nữa còn có sáu nhân viên bị thiệt mạng. Hiện chúng ta đã cho đóng cửa những chi nhánh xảy ra sự cố, cũng tạm thời rút hết nhân viên về. Anh Hai muốn động thủ với phía Indonesia, mặc dù tôi cũng rất giận, nhưng tôi thấy tuyên chiến vì chuyện này thì không thỏa đáng cho lắm.

Diệp Mặc cười nhạt, hắn biết sẽ có một kẻ muốn ngăn chặn tốc độ phát triển của Lạc Nguyệt, nhưng thủ đoạn này quả thực là rất có hiệu quả nhưng là với các công ty khác thôi, với Lạc Nguyệt thì còn chưa đủ tầm đâu.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói: -Được, Hư Nguyệt Hoa không nghĩ ngợi gì lập tức đồng ý với yêu cầu của Diệp Mặc, Lạc Nguyệt không giống với các nơi khác, đồ của Lạc Nguyệt không lo không có chỗ bán, Lạc Nguyệt chuyển khỏi một nước, người chịu thiệt thòi chính là nước đó chứ không phải là Lạc Nguyệt.

Hơn nữa Diệp Mặc đã nói rất rõ ràng về chuyện hợp tác quân sự và hợp

tác kinh tế với Hư Nguyệt Hoa, bây giờ, máy phá sóng và phi cơ do thám của Lạc Nguyệt còn chưa xuất xưởng, mà đã có để bảy mươi phần trăm các nước trên thế giới đã đặt hàng thành phẩm của Lạc Nguyệt rồi, Lạc Nguyệt sẽ không bán nữa, đặt tiền đặt cọc rồi thì sao chứ, mặc dù Lạc Nguyệt bây giờ chưa lớn bằng nước Mỹ, nhưng cũng đã trở thành một cường quốc quân sự rồi, ít nhất về mặt phòng thủ thì Lạc Nguyệt cũng vinh hạnh đứng đầu toàn thế giới.

Về phần Lạc Nguyệt là khu kinh tế mới nổi của thế giới đã nằm trong kế hoạch xây dựng của Lạc Nguyệt từ lâu, Lạc Nguyệt xây dựng khu vực thiết kế, sản xuất, tiêu thụ, trong khu vực này, bất kỳ quốc gia nào cũng đều có thể tham gia. Đương nhiên điều kiện là không được gây chuyện với Lạc Nguyệt, bây giờ một khi đụng vào công ty dược Lạc Nguyệt, thì Lạc Nguyệt hoàn toàn có thể đưa đối phương vào tình trạng ngừng sản xuất.

-Phải làm thế vào với Idonesia bây giờ?

Hư Nguyệt Hoa biết Diệp Mặc không dễ dàng mà bỏ qua cho nước này như vậy, mặc dù số dân chuyển đến Lạc Nguyệt bây giờ đã được khoảng ba trăm nghìn người, nhưng vẫn là một vùng đất ít dân, hơn nữa lực lượng của Lạc Nguyệt bây giờ cũng vẫn chưa đủ. Vì như vậy, nên Hư Nguyệt Hoa mới không muốn nói chuyện này với Hứa Bình, thông qua việc dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

-Về phần Indonesia...

Giọng điệu của Diệp Mặc trở nên vô cùng lạnh lùng.

-Rút hết những chinh nhánh của chúng ta ở đó về, đồng thời cắt đứt mọi liên lạc của phía bên đó, yêu cầu Indonesia phải bồi thường bảy mươi tỷ.

Hư Nguyệt Hoa kinh ngạc há hốc mồm, giá trị tiền của Lạc Nguyệt Thành và giá trị đồng Euro không kém nhau mấy, bảy mươi tỷ Lạc Nguyệt tệ, là bảy mươi tỷ Euro rồi, à khoảng chín mươi tỷ đô la Mỹ. Hư Nguyệt Hoa chắc chắn Indonesia sẽ không đồng ý bồi thường số tiền này.

-Khoản tiền lớn như vậy tôi e rằng bọn họ sẽ không chịu bồi thường.

Hư Nguyệt Hoa lo lắng nói.

Diệp Mặc cười nhạt -Tôi đương nhiên biết bọn họ sẽ không chịu bồi thường, vì vậy Lạc Nguyệt bây giờ lập tức thông báo với toàn thể thế giới, nói rằng lúc xây dựng Lạc Nguyệt Thành, hải tặc Indonesia đã tấn công chúng ta, chúng ta có chứng cứ, bây giờ vẫn còn có một số kẻ bị chúng ta giam giữ, chúng ta sẽ cho những kẻ này lộ mặt trên truyền hình, Lạc Nguyệt chúng ta vì muốn giữ gìn nền hòa bình chung nên không muốn so đo tính toán với Indonesia, không ngờ bọn họ còn cố tình đến báo thù chúng ta.

-Bọn họ phá hoại tài sản của Lạc Nguyệt ở nước bọn họ, thậm chí công nhân của chúng ta cũng bị bọn họ giết. Mà chính phủ nước đó không những không trừng trị bọn tội phạm, mà còn hướng mũi giáo về phía Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt của chúng ta vẫn luôn muốn chọn giải pháp hòa bình, nên chỉ yêu cầu bồi thường như vậy thôi.

Hư Nguyệt Hoa đã dần hiểu ra được ý của Diệp Mặc, cô lập tức hỏi lại -Về phần Liên Hợp Quốc thì phải làm thế nào?

- Đương nhiên là hoàn toàn dùng hình thức văn bản đem tổn thất của chúng ta nói cho bọn hắn biết trước, đồng thời chỉ rõ một dự án nghiên cứu giá trị 20 tỷ của chúng ta ở Indonesia bị phá hủy.

Diệp Mặc biết rằng thế giới này không phải Lạc Nguyệt lớn nhất, có một số chỗ là không có cách nào vòng qua được, bằng không đã có người muốn lợi dụng những cái này làm khó dễ Lạc Nguyệt rồi -Đương nhiên, tất cả mọi chuyện chúng ta làm, đều phải được tuyên bố trên truyền hình toàn thế giới. Đồng thời Lạc Nguyệt cũng phải tiến hành đơn phương thông báo với toàn thế giới, nếu trong vòng một tuần phía Indonesia không có câu trả lời cho Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt sẽ không loại trừ khả năng giải quyết mâu thuẫn bằng chiến tranh.

Giọng điệu của Diệp Mặc rất lạnh lùng, hắn đã muốn giải quyết bọn

người ác độc này từ lâu rồi, chỉ là không có cơ hội mà thôi.

Tuy rằng bây giờ cũng chưa phải là cơ hội tốt nhất, nhưng dám đè đầu cỡi cổ Lạc Nguyệt như vậy thì đương nhiên không được, Lạc Nguyệt dễ bị ức hiếp vậy sao?

-Cái gì?

Giọng Hư Nguyệt Hoa run rẩy, thiếu chút nữa thì làm rơi luôn cả điện thoại.

-Cái gì?

Thẩm Thiên Thiên cũng đã ngây người ra!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 635

Chuyện Đằng Sau

Hư Nguyệt Hoa thầm cảm phục dũng khí dám nghĩ dám làm của Diệp Mặc, xã hội bây giờ không giống với xã hội của một trăm năm trước đây, muốn tuyên bố chiến tranh với một quốc gia, nhất định phải lôi kéo được đồng minh, rồi phải tìm được một cái cớ hoàn hảo, sau đó phải dành cho đồng minh một lợi thế nhất định, rồi mới dám tuyên chiến.

Còn Diệp Mặc chỉ vì mấy cửa hàng bị phá và vài công nhân của Lạc Nguyệt bị thiệt mạng mà lại dám tuyên chiến với một quốc gia, không hề có bất cứ một đồng minh nào. Điều này có thể nói Diệp Mặc là một người thiên về tình cảm, cũng có thể nói hắn không có chút tế bào chính trị nào, hắn không phải là người có đầu óc làm chính trị bẩm sinh.

Lạc Nguyệt bây giờ mặc dù là nhà của cô, nhưng một khi Diệp Mặc đã nói như vậy rồi, cô chắc chắn sẽ không phản đối. Năm đó ở HongKong cô là chị cả của băng đảng xã hội đen, ở HongKong bây giờ thế lực của cô vẫn còn, mặc dù chuyện bang phái và chuyện quốc gia là hai chuyện khác nhau, nhưng Diệp Mặc không sợ, Hư Nguyệt Hoa cô đương nhiên cũng không sợ rồi.

Thẩm Thiên Thiên cũng ngây người ra, cô thấy Diệp Mặc buông điện thoại được một lúc lâu mới dám hỏi -Diệp Mặc, người vừa lúc nãy nói chuyện điện thoại với anh là thành chủ của Lạc Nguyệt Thành Hư Nguyệt Hoa đúng không? Anh còn muốn tuyên chiến với Indonesia? Rốt cuộc anh là ai vậy?

Diệp Mặc buông điện thoại xuống, khẽ nói:

-Câu này đã có rất nhiều người hỏi tôi rồi, tôi biết ý của chị Nguyệt Hoa, tôi không phải là người có duyên làm chính trị bẩm sinh.

-Thực ra không phải là tôi không biết, chỉ là vì tôi khinh thường. Còn về việc tôi là ai, cô đến Lạc Nguyệt thì sẽ biết được thôi, vẫn là câu đó, nếu như cô đồng ý đi, thì tôi sẽ gọi điện cho cô.

-Đương nhiên là tôi đồng ý đi, tôi đồng ý quá đi chứ.

Thẩm Thiên Thiên không hề do dự nói, bất luận Diệp Mặc là ai, có thể đến Lạc Nguyệt thì đã hoàn thành được mơ ước của cô rồi, huống hồ còn đến đấy để làm việc lớn nữa.

Diệp Mặc quay đầu lại, nhìn cửa hàng trưởng đang đứng ở cửa phòng khách nói:

-Vừa rồi hai người phụ nữ thừa nhận chuyện đến đây lừa bịp anh có ghi lại không?

Người cửa hàng trưởng dường như đã biết thân thế của Diệp Mặc không tầm thường, nên lập tức nói:

-Có ạ, có ghi lại rồi đây ạ.

-Tốt, bây giờ anh gửi cuộn băng đó đến trang chủ của công ty dược Lạc Nguyệt, có lẽ anh sẽ tiến thêm được một bước trong sự nghiệp của mình đấy.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói.

Quả nhiên sau khi cửa hàng trưởng nghe thấy lời Diệp Mặc, lập tức biết có cơ duyên. Anh ta đã nghe nói đến chuyện có người cố tình phá hoại các chi nhánh của công ty dược Lạc Nguyệt ở các nước, quả nhiên anh ta đã có được chứng cứ ở cửa hàng mình, chắc chắn là sẽ được cấp trên thưởng, chuyện này còn phải nói sao.

Anh ta cung kính tiễn Diệp Mặc và Thẩm Thiên Thiên, rồi lập tức gửi

đoạn băng đó đến trang web chính của công ty dược Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc còn chưa rời khỏi đảo Tế Châu, Lạc Nguyệt lại một lần nữa thu hút ánh mắt của toàn thế giới, chuyện xảy ra lần này, đồng thời cũng do chuyện của công ty dược Lạc Nguyệt.

Chi nhánh của công ty dược Lạc Nguyệt ở mười mấy quốc gia đồng thời đều xảy ra chuyện xuất hiện thuốc giả, một số chi nhánh ở một số nước còn bị đập phá, hầu hết các nước phương Tây đều kiện công ty dược Lạc Nguyệt ra tòa. Kỳ lạ nhất là ở Indonesia không chỉ đập phá các chi nhánh mà còn giết chết nhân viên của cửa hàng. Mà chính phủ Indonesia không những không trừng phạt những kẻ gây rối, mà còn ủng hộ bọn chúng rất nhiệt tình, còn đề xuất yêu cầu công ty dược Lạc Nguyệt bồi thường cho người bị hại, và những kẻ tham gia gây rối.

Những người không hiểu rõ chân tướng sự việc đều bị những câu chuyện trên mạng làm cho choáng váng đầu óc, thậm chí còn nghĩ rằng mọi chuyện là do công ty dược Lạc Nguyệt xảy ra vấn đề. Chỉ có một số ít những người có đầu óc mới biết, ngón đòn thâm hiểm này là nhằm vào Lạc Nguyệt thành vừa mới thành lập.

Rất nhiều người nghĩ rằng xảy ra những chuyện như vậy thì lượng sản phẩm tiêu thụ của công ty dược Lạc Nguyệt sẽ giảm sút nghiêm trọng, thậm chí còn dẫn đến nguy cơ phá sản. Đáng tiếc rằng sau khi Lạc Nguyệt bàn bạc thảo luận một ngày, đến ngày thứ hai đã đưa ra phát biểu cứng rắn.

Lời thanh minh cho thấy những đống thuốc giả đó là do có người cố ý làm, cố ý dùng thuốc giả để lừa bịp tống tiền công ty dược Lạc Nguyệt, vì công ty dược Lạc Nguyệt đã hứa hẹn rằng vĩnh viễn không bao giờ sản xuất thuốc giả.

Những chi nhánh của Lạc Nguyệt đặt ở một số quốc gia bị đối xử không công bằng, như vậy chẳng khác nào đối xử không công bằng với Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt nhất định sẽ rút tất cả vốn đầu tư vào các nước này về. Đồng thời chấm dứt tất cả các hợp đồng với các nước này.

Những quốc gia tham gia vào việc đập phá các cửa hàng của Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt cũng nói rõ, đối với Indonesia, vì bọn họ không chỉ đập phá cửa hàng, mà còn giết chết sáu nhân viên của Lạc Nguyệt, đây đã không còn là tranh chấp doanh nghiệp nữa rồi, cho nên Lạc Nguyệt sẽ dốc toàn lực để đối phó với Indonesia, thu hồi toàn bộ và chấm dứt mọi dự án đầu tư.

Nhưng Lạc Nguyệt là một quốc gia yêu chuộng hòa bình, thế nên chỉ yêu cầu Indonesia bồi thường bảy mươi tỷ Lạc Nguyệt tệ, và giao ra hung thủ giết người, cố gắng hạn chế chiến tranh đến mức tối đa, nếu như trong vòng một tuần Lạc Nguyệt vẫn chưa nhận được bồi thường và lời xin lỗi từ phía Indonesia, thì Lạc Nguyệt sẽ lập tức tuyên chiến.

Lời tuyên bố được Lạc Nguyệt công bố, được trình lên Liên Hợp Quốc cơ quan phụ trách toàn cầu.

Lời tuyên bố cứng rắn, mạnh mẽ của Lạc Nguyệt được phát ra trong ngày hôm đó, trên trang chủ của công ty dược Lạc Nguyệt cũng xuất hiện đoạn video của hai người phụ nữ lừa đảo ở đảo Tế Châu. Đoạn video này vừa được tung ra, lập tức được truyền đi với tốc độ chóng mặt, số lượt download lên đến hơn 1 triệu lượt.

Tuy rằng không biết tại sao hai người phụ nữ đó nhận tiền của kẻ lừa đảo rồi, mà vẫn còn tự mình thừa nhận là mình đi lừa đảo, nhưng đoạn băng này có sự chứng kiến của rất nhiều người, không thể nào làm giả được, đoạn băng này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều hiểu ra rằng công ty dược Lạc Nguyệt lại bị người ta hãm hại một lần nữa.

Lần này bị hãm hại, Lạc Nguyệt đã đơn phương rút những chi nhánh của công ty dược Lạc Nguyệt ở một số quốc gia về nước, đồng thời còn tuyên bố chấm dứt hợp đồng.

Một số nước muốn chĩa mũi nhọn về phía Lạc Nguyệt lập tức sợ hãi, bọn họ không ngờ rằng một chuyện nhỏ như vậy lại bị Lạc Nguyệt làm ầm lên. Một số nước hợp tác quân sự với Lạc Nguyệt vì chút chuyện nhỏ này mà đều trở nên hốt hoảng. Các đoàn đại biểu không ngừng bay đến Lạc Nguyệt,

tìm kiếm cơ hội hòa giải, cho dù phải bồi thường một chút cũng không nhằm nhò gì.

Chính phủ Hàn Quốc thì vô cùng tức giận, vì hai người phụ nữ tham lam đó, mà cả hạng mục hợp tác máy phá sóng điện tử vừa mới đến tay đã nát bét mất rồi, làm sao có thể chịu nổi? Thế giới bây giờ đã không còn yên tĩnh nữa rồi, rất nhiều va chạm không ngừng phát sinh, chỉ không cẩn thận một chút thôi cũng sẽ bùng nổ chiến tranh, nếu như người khác dùng máy phá sóng điện tử tuyên chiến với mình, thì dàn tên lửa đạn đạo của Hàn Quốc hoàn toàn sẽ biến thành một người mù, chuyện này tuyệt đối không thể được.

Gần như lời tuyên bố của Lạc Nguyệt hôm đó vừa được phát ra, thì hai tên cảnh sát đó bị bắt luôn. Chính phủ Hàn Quốc đã phái đội hình cảnh mạnh nhất của mình đi điều tra những kẻ đã hãm hại Lạc Nguyệt, tốt nhất là tìm được cách thương lượng hòa giải với Lạc Nguyệt, sau đó tiếp tục tìm cơ hội hợp tác.

Sau khi chuyện này xảy ra, mặc dù Diệp Mặc đã yêu cầu Hư Nguyệt Hoa áp dụng biện pháp cứng rắn, nhưng hắn lại cảm thấy chuyện này hình như không liên quan trực tiếp tới nước đương sự. Chỉ cần không phải là đồ ngốc, thì những quốc gia đó sẽ không dùng thủ đoạn này để đối phó với Lạc Nguyệt. Đối với Lạc Nguyệt mà nói thủ đoạn này ngoài việc gây tổn thất lớn trong việc tiêu thụ sản phẩm của công ty dược Lạc Nguyệt, thì không hề gây ra bất cứ tổn hại nào cho quốc gia cả.

Một mặt công ty dược Lạc Nguyệt chính là con gà đẻ trứng vàng, bất luận là đi đến đâu, thì cũng đều có thể thu được lợi nhuận vô cùng lớn. Không một nước nào muốn đuổi con gà vàng này đi cả. Cộng với cả cách làm vô liêm sỉ này nữa. Nhưng chuyện này cũng chưa phải là chuyện quan trọng nhất, chủ yếu là một khi Lạc Nguyệt đã trở mặt, thì có lợi gì với những nước đó chứ, có thể nói chỉ có hại mà không có lợi.

Lại nói, cho dù những nước này có nhằm vào Lạc Nguyệt, cũng phải đợi đến khi họ nắm trong tay máy phá sóng điện tử thì mới nên làm như vậy chứ nhỉ? Trừ phi bọn họ không muốn lấy chiếc máy đó, nhưng chuyện này chắc

chắn không có khả năng. Cũng giống như muốn hai người phụ nữ đó tự mình nói ra mình là kẻ lửa đảo vậy, tuyệt đối không thể nào có chuyện đó được, là do Diệp Mặc đã nhúng tay vào, có phải những nước đó cũng do có người nhúng tay vào?

Mặc dù Diệp Mặc đã nhìn ra có kẻ thứ ba đứng sau làm trò, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thay đổi kế hoạch của mình, bất luận có phải là người khác lấy dao bỏ vào tay anh hay không, một khi đã động thủ, thì Lạc Nguyệt sẽ áp dụng biện pháp triệt để.

Đương nhiên nếu như nước anh có thể công khai đối chất chuyện này, không để cho kẻ khác lợi dụng, Lạc Nguyệt đương nhiên có thể vẫn giống như trước đây. Nhưng một khi đã để cho kẻ khác động thủ, thì sao có thể đối xử với nhau công bằng được nữa?

Diệp Mặc có thể nhìn ra, đương nhiên kẻ khác cũng có thể nhìn ra được, nhưng nước để xảy ra chuyện đập phá cửa hàng và lừa bịp tống tiền, đều là những nước đã ký kết hợp đồng mua bán máy phá sóng điện tử với Lạc Nguyệt.

Làm những chuyện đó không có lợi gì với bọn họ cả, mà còn gây ra khó khăn lớn, Lạc Nguyệt bây giờ trở thành nơi có nhiều kỹ thuật hiện đại nhất thế giới. Hơn nữa Lạc Nguyệt cũng không hề keo kiệt, không ỷ kỹ thuật của mình giống như những nước Mỹ, Nga.

Nhưng Lạc Nguyệt chẳng những không dấu giếm kỹ thuật của mình, ngược lại còn bán ra cho các nước khác.

Đương nhiên, chuyện này cũng có thể nói là do Lạc Nguyệt thiếu tiền, hay có thể nói Lạc Nguyệt không biết xấu hổ, bán cho bên A kiếm tiền bên B, nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, Lạc Nguyệt quả thực là đã lấy đồ của mình ra rồi, chứ không phải loại nói suông, nói mà không làm.

Nghĩ đến đây, rất nhiều người đã biết có kẻ đứng đằng sau giở trò. Một trong số những mục đích của chúng đương nhiên là giảm sản lượng tiêu thụ

của công ty dược Lạc Nguyệt, bóp chết con gà đẻ trứng vàng của Lạc Nguyệt. Mục đích đáng sợ nhất của bọn chúng vẫn là muốn Lạc Nguyệt và các nước đó va chạm với nhau, sau đó phá hỏng quan hệ hai bên, cuối cùng là dừng hẳn hợp tác quân sự.

Chuyện đã xảy ra rồi, gây ra hậu quả như vậy. Những nước trong cuộc lập tức hiểu ra điều huyền bí trong câu chuyện này, bọn họ biết nếu như muốn tìm Lạc Nguyệt nói chuyện hòa giải, giải quyết mâu thuẫn, thì nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện chi nhánh của Lạc Nguyệt bị đập phá và chuyện lừa đảo mới được.

Gần như cùng lúc với thời điểm Lạc Nguyệt phát đi tuyên bố, những nước trong cuộc cũng lập tức mở cuộc điều tra, rốt cuộc là kẻ nào đứng phía sau giật dây. Còn chuyện Lạc Nguyệt muốn dùng biện pháp mạnh với Indonesia thì căn bản đó cũng không phải là chuyện của bọn họ. Muốn đánh thì cứ đánh đi, cách đây không lâu, Lạc Nguyệt cũng đã đánh nhau một trận với nước Mỹ, kết quả đã chứng minh Lạc Nguyệt là một chuyên gia trong việc phòng thủ, có thể khi xảy ra chiến tranh, bọn họ có thể biết được, ngoài việc phòng thủ ra, Lạc Nguyệt có biết tấn công hay không?

Cảm thấy bực bội nhất trong chuyện lần này đương nhiên là Mỹ rồi, lúc này tổng thống lâm thời mới nhận chức của Mỹ là Turner đang mở hội nghị, ông ta biết mặc dù chuyện lần này có rất nhiều người nghi ngờ bọn họ. Cho rằng chỉ có nước Mỹ mới làm những chuyện như này, vì nước Mỹ là nước muốn Lạc Nguyệt và các nước khác trở mặt với nhau nhất. Nhưng có trời biết, chuyện này chắc chắn không phải là do Mỹ làm.

Mà chuyện càng khiến cho Turner khó chịu, đó chính là không ngờ cảnh sát ở Thái Bình Dương của Mỹ, đối mặt với những tuyên bố cứng rắn của Lạc Nguyệt, thậm chí là uy hiếp dùng vũ lực, lại không hề có bất cứ biện pháp nào. Phải biết rằng nếu như là trước đây, một vùng đất nhỏ bé mà lại dám nói như vậy, thì ông ta đã phái hạm đội hoặc liên quân đi từ lâu rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 636

Lại Mời Một Lần Nữa

Nếu như nói quốc gia khác còn có thể thông qua bồi thường cho Dược phẩm Lạc Nguyệt, thậm chí là đền tiền để cải thiện quan hệ với Lạc Nguyệt thì có một nước không thể làm được điều đó.

Khi xuất hiện âm mưu đối phó với Lạc Nguyệt, họ đã làm có phần quá triệt để. Không chỉ phá bỏ hoàn toàn tất cả sản nghiệp trong nước của Diệp Mặc, họ thậm chí còn giết và làm bị thương người. Hơn nữa tất cả những điều đó đều được tiến hành dưới sự hậu thuẫn của chính phủ.

Sau khi Lạc Nguyệt ra tuyên bố cứng rắn thì các nước tranh nhau cải thiện quan hệ với Lạc Nguyệt, ít nhất thì trước khi máy nhiễu sóng đến được tay họ thì không được đắc tội với Lạc Nguyệt, bọn họ cần biết bản thân đã làm những chuyện hết sức ngu xuẩn. Mấy tháng trước, khói thuốc súng của trận chiến đó còn chưa tan hẳn. "Bản thảo luận về chiến tranh thế giới mới" của Sieg – nhà lý luận quân sự nổi tiếng thế giới vẫn đang được truyền bá rộng khắp. Vẫn chưa có một ai lên tiếng phản bác về việc Lạc Nguyệt được mệnh danh là chuyên gia phòng ngự số một thế giới. Lúc này thì chính Lạc Nguyệt lại đang tuyên chiến với họ.

Học giả quân sự Myron đã chỉ ra rằng chiến tranh điện tử của Lạc Nguyệt đã vượt qua cả thời đại này, một mãnh thú như thế thì liệu một Indonesia nhỏ bé có phải là đối thủ của họ hay không? Huống hồ khoảng cách giữa mãnh thú và nước Indonesia lại gần đến như vậy, lại còn có tới bốn chiếc tàu sân bay và một hạm đội mang sức mạnh kinh hoàng.

Trong khi đó một quan chức cấp cao của chính phủ nước này, người mà trước đây muốn đối phó cứng rắn với Dược phẩm Lạc Nguyệt thì nay đã mất

tích, có thể thấy chuyện này vốn là một âm mưu. Vị quan chức cấp cao đó chỉ là cố ý khơi mào nỗi căm ghét đối với Lạc Nguyệt, mặc dù mục đích của ông ta không ai hay biết, nhưng khi xem xét phương án giải quyết của các nước khác thì Indonesia liền hiểu ra chính họ đã lâm vào chốn đường cùng.

Vị quan chức này sở dĩ có thể dễ dàng khơi mào để người khác tấn công giết chóc Lạc Nguyệt là bởi vì từ trước đến giờ Indonesia luôn có tư tưởng bài xích Hoa Hạ, thậm chí nhiều năm trước đây rất nhiều người Indonesia còn thấy vui với chuyện giết người hàng loạt ở Hoa Hạ, hiện nay mặc dù Lạc Nguyệt hoàn toàn độc lập tự chủ, nhưng thành chủ và những nhân vật cốt cán ở đây đều là người Hoa Hạ chính cống.

Nhưng tuyên bố của Lạc Nguyệt đã được nêu ra trong thời gian dài như vậy nhưng nước Mỹ không hề lên tiếng phát biểu, Liên hợp quốc cũng chỉ đưa ra một tuyên bố hô hào đối thoại hòa bình, không hề đả động tới bên nào. Indonesia đã hoàn toàn tuyệt vọng, sau khi sự việc trở nên nổi cộm, người chịu trách nhiệm về sự việc đã biến mất.

Nếu như không phải vì mức bồi thường mà Lạc Nguyệt yêu cầu quá cao thì bọn họ cũng trả tiền rồi. Nhưng chín mươi tỉ đô la Mỹ, đó không phải là một khoản nhỏ, nó tương đương với một phần tám mức thu nhập quốc dân trong một năm của đất nước này rồi. Nếu như người ta chi ra khoản tiền này thì kinh tế quốc gia sẽ lập tức tuột dốc.

Nhưng nếu không chi tiền thì kẻ láng giềng Lạc Nguyệt cũng chẳng phải là một kẻ dễ chơi. Tuyên bố của thành chủ Lạc Nguyệt Thành – Hư Nguyệt Hoa cách đây không lâu vẫn còn văng vẳng bên tai. Toàn thế giới đều đang dự đoán Lạc Nguyệt đã bước vào thời đại phát triển của công nghệ cao, nếu như phát sinh chiến tranh với một nơi có nền khoa học công nghệ trình độ cao như vậy thì bọn họ liệu có nắm được phần thắng hay không?

Indonesia lúc này đã lâm vào cảnh chó cùng rứt giậu rồi, thậm chí nước này còn thù hận cả với Hàn Quốc. Nếu như không phải đảo Tế Châu phơi bày clip đe dọa tống tiền Dược phẩm Lạc Nguyệt thì chuyện này thật sự rất khó nói. Bởi vì một khi clip này bị lộ thì Lạc Nguyệt sẽ là bên chịu thiệt hại.

Nếu không thì cho dù là người khác có nghi ngờ, nhưng nếu không có chứng cứ thì Lạc Nguyệt cũng không có cách nào.

...

Diệp Mặc cùng Thẩm Thiên Thiên lại tới Tân Thành. Nơi này còn có một số chuyện cần phải giải quyết.

Về chuyện tuyên bố của Lạc Nguyệt thì Diệp Mặc không hề có một chút nào lo lắng, hắn tin rằng sau lần trước khi liên quân xâm lấn Lạc Nguyệt thì muốn tổ chức thành liên quân để lại tấn công Lạc Nguyệt là chuyện không thể, bởi vậy hắn không cần phải lo lắng.

Hơn nữa, cho dù là liên quân xâm nhập Lạc Nguyệt thật thì Diệp Mặc tin rằng có Diệp Tinh ở đó thì Lạc Nguyệt sẽ không đời nào bị thua thiệt, những cái bất thường của Diệp Tinh, Diệp Mặc có thể hiểu được.

Thẩm Thiên Thiên vừa quay lại Tân Thành liền lập tức trở về nhà họ Thẩm, mặc dù cô bị nhà họ Thẩm khống chế nhưng nếu cô muốn rời bỏ nơi đây để đến Lạc Nguyệt thì vẫn có một số chuyện nhất định phải dặn dò cụ thể.

Diệp Mặc sở dĩ có ấn tượng tương đối tốt về Thẩm Thiên Thiên không chỉ vì chuyện cô dùng tiền để mua linh thạch cho hắn mà còn vì sau khi cô biết Diệp Mặc là thần y, cô vẫn tuyệt nhiên không hề nhờ Diệp Mặc giúp người nhà cô khám bệnh. Trong khi đó Diệp Mặc biết Thẩm gia có một người đang sống trong cảnh người thực vật, hình như địa vị của người đó cũng không hề thấp.

Có lẽ sau khi quay lại Thẩm gia, Thẩm Thiên Thiên sẽ thông báo về chuyện có một vị thần y đã đến Tân Thành của nhà họ Thẩm, nhưng những chuyện như thế không có gì quan trọng.

Diệp Mặc đi tới bệnh viện Khang Hải, đúng lúc gặp cả gia đình Hứa Vi và Hứa Bân Vũ sắp sửa ra viện.

Thấy Diệp Mặc đến, gia đình Hứa Vi đều rất vui, nhờ có Diệp Mặc nên mẹ của Hứa Vi hồi phục rất nhanh, mặc dù Hứa Vi nói đi nói lại rằng mình có tiền nhưng bà Hứa không muốn tiếp tục ở trong phòng bệnh nữa.

- Diệp đại ca, sáng nay ông chủ Hỗ và tổng giám đốc La đều đã đến đây. Phải rồi, tối qua Thẩm Âm cũng có đến một lần nhưng không tìm được anh!

Hứa Vi mấy lần gọi điện thoại cho Diệp Mặc đều không được, bây giờ Diệp Mặc đến thật vừa lúc, Diệp Mặc đã đỡ giúp cô nên cô vẫn muốn mời Diệp Mặc dùng một bữa cơm.

Diệp Mặc gật đầu hỏi:

- Mọi người dự định tiếp tục ở lại Tân Thành hay đi đâu? Nếu như không có nơi nào để đi thì tôi có thể giới thiệu mọi người đến Lạc Nguyệt.

Nếu như trước đây, Hứa Vi vẫn còn nghi ngờ về những điều Diệp Mặc nói, nhưng bây giờ cô không còn một chút nghi ngờ nào nữa. Có điều cô vẫn lại lắc đầu nói:

- Diệp đại ca, tôi và em trai đã bàn bạc rồi, chúng tôi sẽ về quê để phát triển. Thẩm Âm đã giúp Tiểu Vũ làm một giấy chứng nhận thực tập nên không cần phải đi học tiếp nữa.

Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng Hứa Vi không muốn đến Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng không ép bọn họ đi. Hắn cũng biết rằng nếu không mời hắn một bữa cơm thì trong lòng Hứa Vi chắc chắn sẽ rất áy náy.

Tuy rằng ăn cơm ở nơi cao cấp nhưng Hứa Vi lại yên lặng không nói. Hứa Bân Vũ dường như hiểu được tâm sự của chị gái nên cũng chỉ cứ lẳng lặng mà ăn cơm, không nói một lời. Chỉ có bà Hứa nhìn Diệp Mặc rồi lại nhìn Hứa Vi, bà cũng không nói nhiều lời.

Diệp Mặc cảm thấy không khí bữa cơm có chút không tự nhiên, mặc dù hắn định nói điều gì đó nhưng không biết nên bắt đầu như thế nào.

Một bữa cơm có chút trầm lặng, ra khỏi nhà hàng, Hứa Vi dường như có lời muốn nói với Diệp Mặc, nhưng do dự biết bao lần, cuối cùng cũng không nói ra, chỉ nói với Diệp Mặc mấy lời tạm biệt.

Nhìn theo chiếc taxi đưa ba người nhà họ Hứa xa dần, Diệp Mặc hiểu rằng ý nghĩa của hai từ tạm biệt có đôi lúc lại là vĩnh biệt. Hứa Vi là một cô gái tốt, em trai của cô cũng tốt bụng, hi vọng cả gia đình họ sẽ được sống bình an hạnh phúc.

Chuông điện thoại của Diệp Mặc reo vang, hắn nhấc máy, là Hàn Tại Tân gọi.

- Cuối cùng thì anh cũng chịu mở máy rồi, điện thoại gọi cho anh nhiều quá rồi đấy!

Hàn Tại Tân nghe thấy giọng của Diệp Mặc mới thở phào, nhưng nagy sau đó anh ta lại nói:

- Lần này không được cúp máy của tôi đâu nữa đấy!

Diệp Mặc đã từng một lần cúp điện thoại của Hàn Tại Tân, hắn biết Hàn Tại Tân tìm mình là có chuyện gì đó, nhưng chuyện đó Diệp Mặc cũng không muốn dính vào. Hắn biết Bản thiết kế Không Quỳ đã xảy ra chuyện gì, nó đã trở thành sở hữu của Lạc Nguyệt, cho dù hắn có đưa trang giấy bản thiết kế Không Quỳ cho Hàn Tại Tân thì cũng không thể tạo ra được thứ đó. Lại nói, cho dù có làm ra được thứ đó thì cũng không có năng lượng để khởi động.

Thứ có thể khởi động thiết bị này là tinh thạch cực năng, mà tinh thạch cực năng lại vô cùng quý hiếm, cho dù cả Lạc Nguyệt thành cũng chỉ có bốn viên, còn một viên nữa đã bị lắp vào máy nhiễu sóng rồi.

Trong khi đó bốn viên tinh thạch còn lại nằm trong tay của Bắc Sa, số cực năng tinh thạch này Diệp Mặc không có cách nào lấy được về tay, Hàn Tại Tân thì càng không thể.

- Diệp Mặc, anh đến Yến Kinh một chuyến đi, ở đây tôi chắc chắn có thứ đồ tốt mà anh muốn, hơn nữa anh còn là huấn luyện viên của Phi Tuyết, đã lâu vậy rồi anh cũng đến đây tham quan xem xét đi. Có một lô lớn khoáng thạch tốt vừa mới đến chỗ tôi, lẽ nào anh cũng không muốn xem thử ư?

Hàn Tại Tân giống như một con sói già đang lừa một chú cừu non.

Diệp Mặc biết Hàn Tại Tân nhất định là gặp phải vấn đề gì đó, những lúc bình thường, ông ta chỉ thích hưởng thụ một mình mà thôi, không đời nào lại dùng cách này để dụ hắn đến.

Nhưng Diệp Mặc lại thực sự bị ổng thuyết phục, không phải vì điều gì khác mà chính câu nói cuối cùng của ông ta đã làm hắn bị thuyết phục. Chỗ ông ta vừa có khoáng thạch đến, đó mới là thứ khiến hắn hứng thú.

Diệp Mặc vì có rất nhiều việc nên không có cả thời gian đi tìm cáo Tuyết Nhung chứ không nói đến thời gian đi tìm khoáng thạch. Lần này nếu không phải vì đá Ngũ Hành quá quý hiếm, hơn nữa lại sắp mất thì hắn sẽ không đặc biệt đi tìm đá Ngũ Hành như thế.

Nếu không phải là chuyện thế thì lần này không biết chừng hắn đã xuất hiện tại dãy núi Hoành Đoạn rồi. Đến dãy núi Hoành Đoạn ngoại trừ việc tìm đạo cô già thì hắn còn muốn đi xem trận pháp thất tinh, đi đến Tiểu Thế Giới tìm kiếm tài liệu. Điều luôn xuất hiện trong suy nghĩ của Diệp Mặc là hiện giờ hắn đã lên đến trung kỳ của luyện khí tầng năm rồi, ắt hẳn cũng đã có khả năng tự vệ khi vào tiểu thế giới.

Mặc dù rất muốn đi xem khoáng thạch nhưng Diệp Mặc vẫn quyết định đi Ninh Hải để tụ họp với Lạc Ảnh, chuyện đi xem khoáng thạch chưa gấp, hắn lo rằng Lạc Ảnh không quen sống ở Ninh Hải. Lạc Ảnh vốn thích nơi thanh tĩnh, Ninh Hải thì lại giống như một cái chợ, Diệp Mặc lo cô ấy sẽ không thích.

- Được, nếu thế thì một ngày nữa tôi sẽ tới.

Vì bên người thực sự không có khoáng thạch nên Diệp Mặc khó lòng từ chối được điều kiện của Hàn Tại Tân.

Hơn nữa Diệp Mặc còn biết có những lúc Hàn Tại Tân cũng có đồ tốt, cát Thanh Ngân lần trước là đến từ chỗ ông ta, mặc dù là đồ của Hàn Yên nhưng cũng là từ chỗ ông ta mà có.

Nghe Diệp Mặc nói đồng ý, Hàn Tại Tân lập tức cúp máy, ông ta rất sợ Diệp Mặc đột nhiên đổi ý. Ông ta biết tính Diệp Mặc, nếu đã hứa rồi là sẽ làm.

Lạc Ảnh không có điện thoại di động, nếu Diệp Mặc muốn liên lạc với Lạc Ảnh thì bắt buộc phải liên lạc với em gái Bắc Vi trước, nhưng điện thoại của Bắc Vi lại tắt máy.

Diệp Mặc lập tức gọi cho Tô Tĩnh Văn, may mà điện thoại của Tô Tĩnh Văn vẫn bật.

- Diệp Mặc, cuối cùng anh cũng nhớ gọi điện thoại cho tôi, tôi...

Lời nói của Tô Tĩnh Văn mang chút vẻ trách móc.

Diệp Mặc có chút bối rối vỗ vỗ sau gáy, đối với Tô Tĩnh Văn hắn luôn có một cảm giác rất thú vị, cảm giác đó rất khó gọi tên.

Tuy rằng rất muốn hỏi về Lạc Ảnh và Bắc Vi nhưng vừa mới gọi điện đã hỏi chuyện người khác, Diệp Mặc cũng biết điều đó không hay cho lắm.

- Có phải anh muốn hỏi về Lạc Ảnh không?

Im lặng một lát, cuối cùng là Tô Tĩnh Văn lên tiếng trước.

Khi Tô Tịnh Văn nói chuyện, Diệp Mặc đã nghe thấy giọng của Đường Bắc Vi ở bên cạnh, nếu Bắc Vi ở nhà thì vì sao điện thoại của em ấy lại tắt nhỉ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 637

Vậy Ba Người Thì Sao?

Ừ, Lạc Ảnh vẫn khỏe chứ, cô ấy có ở đó không?

Tô Tĩnh Văn chủ động gợi ý nên Diệp Mặc cũng chỉ biết đưa ra câu hỏi của mình.

Tô Tĩnh Văn đột nhiên cười một tiếng rồi nói:

- Anh không cần phải lo lắng đâu, cô ấy vẫn khỏe. Anh nói thật xem, chuyện với Ninh Khinh Tuyết có phải vẫn chưa nói với Lạc Ảnh hả? Diệp Mặc, tôi thật sự khâm phục anh đấy, làm sao mà anh tìm được người con gái xinh đẹp như Lạc Ảnh nhỉ, lại cả Ninh Khinh Tuyết nữa, những người con gái như vậy rất khó có thể gặp được, nhưng anh lại tìm ra đến hai người, anh thực sự…

Diệp Mặc ho khan vài tiếng, nếu như không phải vẫn không có tin tức của Lạc Ảnh, hắn đã giả vờ không nghe thấy gì rồi ngắt điện thoại. Bây giờ Tô Tĩnh Văn lại hỏi như vậy, hắn chỉ biết rối rối nói:

- Thực ra thì cô cũng rất xinh đẹp, đừng có chỉ nói bọn họ như thế.

- …

Tô Tĩnh Văn nghe thấy câu nói của Diệp Mặc thì yên lặng một lúc, sau đó cô mới đột nhiên hỏi lại:

- Diệp Mặc, ý của anh là tôi cũng giống bọn họ sao?

- À...

Chỉ số cảm xúc hiện giờ của Diệp Mặc không phải là thấp, hắn lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của Tô Tĩnh Văn.

Diệp Mặc đang không biết phải giải thích như thế nào thì Tô Tĩnh Văn lại lên tiếng:

- Lạc Ảnh có hơi lo lắng cho anh nên đã đến Tân Thành tìm anh rồi, hiện giờ cô ấy đang cầm điện thoại của Bắc Vi, chắc khoảng nửa tiếng nữa cô ấy sẽ có mặt ở sân bay Tân Thành.

- Thật vậy sao, được, tôi lập tức đi đón cô ấy.

Diệp Mặc không ngờ Lạc Ảnh đột nhiên lại tới Tân Thành, may mà hắn lại gọi một cuộc điện thoại, nếu không thì hắn đã đến Ninh Hải rồi, như thế sẽ bị lỡ, không thể gặp được Lạc Ảnh.

Dường như cảm thấy biểu hiện của mình có chút hơi quá, Diệp Mặc vội nói thêm một câu:

- Vậy Tĩnh Văn, cô ở Ninh Hải vẫn khỏe chứ, lần này tôi về rồi, có muốn đến Lạc Nguyệt cùng tôi không?

- Tôi có phải là cái gì của anh đâu. Tôi đi Lạc Nguyệt làm gì chứ?

Giọng của Tô Tĩnh Văn có hơi chùng xuống.

- Cái đó...

Diệp Mặc rất muốn cúp điện thoại để đi gặp Lạc Ảnh nhưng lại sợ Tô Tĩnh Văn cảm thấy hắn quá đáng.

Bỗng nhiên Tô Tĩnh Văn cười một tiếng:

- Anh mau đi gặp bà xã đi kìa, cô ấy đẹp như thế, nhất định sẽ bị rất nhiều tên háo sắc để mắt tới đấy. Nhưng, Diệp Mặc anh đã vi phạm chế độ một vợ một chồng...

Diệp Mặc nghe thấy giọng của Tô Tĩnh Văn có vẻ thoải mái hơn thì mới thở phào một tiếng, hắn cười nói:

- May mà tôi ở Lạc Nguyệt, hiện giờ Lạc Nguyệt vẫn chưa ban bố Luật Hôn nhân, lấy hai vợ chắc là không có vấn đề gì đâu. Cùng lắm thì tôi nhanh chóng làm đám cưới trước khi ban bố Luật Hôn nhân là được rồi, hì hì...

- Vậy ba người thì sao?

Đầu dây bên kia đột nhiên hỏi.

-...

Diệp Mặc cầm điện thoại mà thấy giật mình, là ý gì đây? Nhưng đầu bên kia điện thoại đã bị ngắt rồi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu. Nếu nói rộng ra thì hắn có thiện cảm với Tô Tĩnh Văn, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ cưới cô ấy. Có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết hắn đã rất hài lòng rồi. Nếu như Ninh Khinh Tuyết không xuất hiện thì hắn thậm chí chỉ cưới một người là Lạc Ảnh mà thôi. Hoặc nói rằng nếu Lạc Ảnh xuất hiện trước Ninh Khinh Tuyết, có lẽ kết cục lại là một người khác.

Vào thời điểm mà Ninh Khinh Tuyết xuất hiện, thậm chí đi Thần Long Giá để tìm kiếm Diệp Mặc, Diệp Mặc vẫn không hề biết Lạc Ảnh ở đây. Ở nơi linh khí loãng như thế này, có lẽ sẽ sống một cuộc đời bình dị như thế này, chuyện tiếp nhận Ninh Khinh Tuyết – người đã liều mạng đi tìm hắn cũng chỉ là chuyện của duyên phận mà thôi.

Nhưng vì Diệp Mặc vẫn không biết Lạc Ảnh ở nơi này. Nếu hắn biết Lạc Ảnh ở đây thì hắn có tiếp nhận Ninh Khinh Tuyết hay không? Có những lúc đó chính là duyên phận, có duyên thì vẫn sẽ gặp nhau, vô duyên thì có miễn cưỡng cũng chẳng thể được.

...

Lạc Ảnh cũng đã chuẩn bị kiểm tra an ninh để lên máy bay rồi, cô đột nhiên phát hiện ra một bóng hình thoáng qua. Mặc dù khuôn mặt người đó chỉ thấp thoáng, nhưng cô chắc chắn người đó là Diệp Mặc, nhưng bóng dáng người đó lại đi vào cửa kiểm tra an ninh, sau đó không chút chần chừ đi vào lối trong, hướng đi lại là đường đi của chuyến bay tới Yến Kinh.

- Diệp Mặc...

Lạc Ảnh lập tức gọi một tiếng.

Bóng dáng kia dường như hơi chững lại một chút, thậm chí còn nhìn xung quanh, cuối cùng lại nhanh chóng đi vào phía trong.

Lạc Ảnh lại gọi thêm vài tiếng nữa, người phía trước dường như không nghe thấy, cô lập tức đuổi theo không chút do dự, nhưng cô bị hai nhân viên chặn đường, bởi vì thông tin của Lạc Ảnh là đến Tân Thành.

- Rất xin lỗi, tôi gặp người quen, tôi phải vào trong để hỏi thăm người đó.

Lạc Ảnh cảm thấy khuôn mặt người đó tuy là Diệp Mặc nhưng lại có chút kì lạ, vì cô không có cảm giác thân thiết. Nhưng cô đã nhìn thấy rồi, cô nhất định phải xác nhận xem người đó có phải là Diệp Mặc hay không, cô không tin trên đời này lại có những người sinh ra giống nhau như vậy.

- Rất xin lỗi, thưa cô. Đường mà cô sắp đi là lối khác, đường này là máy bay đến Yến Kinh, chúng tôi không thể cho cô vào được.

Người nhân viên mặc dù kinh ngạc trước vẻ đẹp của Lạc Ảnh nhưng vẫn ngăn cô lại.

Lạc Ảnh vội vàng nói:

- Tôi chỉ hỏi một câu mà thôi, cùng lắm cũng chỉ hai phút thôi.

Người nhân viên vẫn lắc đầu, không cho phép Lạc Ảnh bước vào. Cuối

cùng thực sự vì vẻ đẹp tuyệt sắc của Lạc Ảnh người này mới bất đắc dĩ nói:

- Cô chỉ cần mua vé bay đến Yến Kinh thì sau đó mới có thể đi vào lối này. Chuyến bay đến Yến Kinh còn hai mươi phút nữa là cất cánh rồi...

Ý của nhân viên này là chỉ còn hai mươi phút nữa, nếu cô muốn đi mua vé thì cũng chẳng thể mua được.

Lạc Ảnh không ngờ lại khó khăn như vậy, cô chỉ muốn đi xem người đó có phải là Diệp Mặc không thôi, nếu như không phải thì cô lại mua vé đi chuyến tiếp theo tới Tân Thành.

Nên cô lập tức xông ra ngoài, đi đến quầy vé để mua vé đi Yến Kinh.

- Xin lỗi, vé máy bay đi Yến Kinh ngày hôm nay đã bán hết rồi, hơn nữa máy bay cũng sắp sửa cất cánh, nếu muốn đi chuyến tiếp theo thì phải đợi tới buổi trưa ngày mai.

Nhân viên quầy vé nói một cách rõ ràng.

Lạc Ảnh thất vọng quay người, nếu như thực sự Diệp Mặc đi Yến Kinh thì một mình cô tới Tân Thành để làm gì đây?

Vừa lúc đó, một người phụ nữ trung niên vội vã cầm một chiếc vé máy bay đến quầy vé nói:

- Xin lỗi, hôm nay tôi không thể đi Yến Kinh được, tôi muốn trả lại chiếc vé này...

- A, thật đúng lúc, vừa mới có người, đúng rồi, chính là vé máy bay tới Yến Kinh mà cô ấy muốn, chị có thể để lại vé cho cô ấy...

Nhân viên quầy vé lập tức gọi Lạc Ảnh lại, làm thủ tục chuyển vé cho hai người.

Mấy phút sau, Lạc Ảnh đã cầm được trong tay chiếc vé tới Yến Kinh, cô không ngờ mình lại may mắn như vậy, bỗng nhiên lại có người trả vé.

Đầu tiên Lạc Ảnh lập tức lên máy bay, tìm người giống hệt như Diệp Mặc, nếu không phải Diệp Mặc thì cô sẽ lập tức xuống máy bay.

Sau khi Lạc Ảnh lên máy bay, vẫn còn vài phút nữa máy bay mới cất cánh, nhưng Lạc Ảnh vừa lên máy bay đã nhìn thấy người cô muốn tìm đã đi tới phòng vệ sinh rồi.

Trải qua những vội vã ban đầu, giờ Lạc Ảnh đã bình tĩnh lại, cô thấy có điều gì đó không bình thường, đây cũng không phải lần đầu Lạc Ảnh lên máy bay. Về lý thuyết thì khi máy bay sắp cất cánh không cho phép đi vào phòng vệ sinh, còn một điểm nữa, chuyện mua vé ban nãy dường như là quá trùng hợp, cô vừa muốn có vé máy bay đi Yến Kinh thì lập tức có người trả vé.

Điểm mấu chốt nhất là, nếu Diệp Mặc đã tới Ninh Hải rồi thì việc đầu tiên hắn làm nhất định phải là liên lạc với cô, cho dù nếu hắn có việc không thể gặp mặt cô thì cũng không thể nào đến một cuộc điện thoại cũng không gọi.

Những chuyện này đều có vấn đề, Lạc Ảnh nghĩ đến đây thì lập tức muốn xuống máy bay. Cô thiếu kinh nghiệm trong cuộc sống thế gian nhưng không có nghĩa là cô ngốc. Ngược lại cô rất thông minh, ban nãy chỉ là vì cô quá nhớ Diệp Mặc mới trở nên như thế. Nói cách khác, nếu đổi lại là người khác thì cô nhất định sẽ nhanh chóng nghĩ được những điều này rồi.

- Kính chào quý khách, mời chị thắt chặt dây an toàn, ổn định chỗ ngồi, máy bay sắp cất cánh rồi ạ.

Một tiếp viên hàng không lễ phép đi đến phía trước Lạc Ảnh mời cô ngồi xuống.

Lạc Ảnh vừa định lên tiếng thì cảm thấy có chút rung chuyển, cô biết rằng có nói thêm điều gì cũng chẳng hề có tác dụng, máy bay đang khởi động rồi.

Lúc này Lạc Ảnh cũng đồng thời xác nhận, kết hợp những sự việc trùng hợp đó, thì chính là cô đã bị lừa, người ban nãy chắc chắn không phải là Diệp Mặc. Cô nên sớm hiểu rằng, Diệp Mặc mang lại cho cô cảm giác quen thuộc và thân thiết, không phải chỉ là một khuôn mặt giống nhau mà có thể mang lại được cảm giác ấy.

Nhưng những người đó vì sao lại lừa cô? Cô có gì để bị lừa chứ?

Ngoại trừ chuyện cô xinh đẹp thì còn là vì Diệp Mặc, Lạc Ảnh biết, nguyên nhân cô bị lừa phần nhiều là vì nguyên nhân đến từ Diệp Mặc, nếu không bọn chúng đã không cho người giả dạng Diệp Mặc, sau đó cố ý thu hút sự chú ý của cô.

Nghĩ đến đây Lạc Ảnh hoàn toàn bình tĩnh trở lại, những kẻ này sở dĩ làm như vậy đương nhiên vì mục đích muốn bắt cô để uy hiếp Diệp Mặc, hoặc muốn trao đổi thứ gì đó trong tay Diệp Mặc, cô tuyệt đối không thể để những kẻ này thực hiện được âm mưu.

Lạc Ảnh bỗng nhiên nghĩ ra, nếu như những kẻ này đã theo dõi cô thì liệu có phải Bắc Vi cũng đang bị theo dõi? Nghĩ đến đây trong lòng Lạc Ảnh thấy kinh sợ. Cô không thấy lo lắng gì về mình, vì cô được Diệp Mặc cho một khẩu súng lục rất lợi hại, nhưng Bắc Vi thì phải làm sao?

Vừa nghĩ đến chuyện Bắc Vi gặp nguy hiểm, Lạc Ảnh bất chấp nơi này vẫn là đang trên máy bay, cô cần phải gọi một cuộc điện thoại cho Bắc Vi, nhưng khi cô bật máy lên thì máy bay đã bay cao tít lên trời.

...

Ninh Hải, Viện nhỏ, nơi Diệp Mặc đã từng ở.

Tô Tĩnh Văn cúi đầu nghịch mấy cây hoa xung quanh vườn hoa, nhưng Đường Bắc Vi vẫn có thể thấy được trong lòng cô đang cảm thấy khó chịu, có điều Đường Bắc Vi không biết nên an ủi cô thế nào.

- Đúng rồi, Bắc Vi, em nói thời gian anh trai em và Lạc Ảnh ở cùng

nhau thậm chí còn không dài bằng thời gian anh ấy ở bên chị, có phải là chị quá ngu ngốc không, hay vì chị quá xấu xí?

Tô Tĩnh Văn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đường Bắc Vi hỏi.

Diệp Mặc thích Ninh Khinh Tuyết, cô biết, nhưng vì Ninh Khinh Tuyết đã từng không quan tâm đến bản thân mình liều mạng cứu hắn, nhưng với những hiểu biết của cô về Diệp Mặc thì thời gian Lạc Ảnh và Diệp Mặc ở cạnh nhau thậm chí không nhiều bằng thời gian cô ở bên Diệp Mặc. Hơn nữa cô còn quen Diệp Mặc trước cả Lạc Ảnh, hoặc nói rằng cô quen Diệp Mặc không chỉ trước Lạc Ảnh mà còn trước cả Ninh Khinh Tuyết, tại sao Diệp Mặc sắp làm đám cưới mà không có phần của cô?

Là cô không giỏi giãi bày? Nhưng những chuyện như thể có thể nói ra được hay sao? Chuyện giữa Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc cô đã được nghe Lý Mộ Mai kể, thậm chí có thể nói rằng khi bọn họ đều đang nghi ngờ Diệp Mặc thì chỉ có mình cô vẫn giữ vững lòng tin. Mặc dù theo như lời nói của Tô Mi, cô cũng đã từng có một chút dao động, nhưng cô lập tức lựa chọn tiếp tục tin tưởng Diệp Mặc.

Có lẽ thật sự vì cô không giỏi biểu đạt, khi cô xác nhận rằng bản thân cô thích Diệp Mặc thì Ninh Khinh Tuyết thậm chí đã có thể thay Diệp Mặc tặng cô chiếc vòng tay rồi. Nhưng nếu lại có một lần nữa, cô thà có lại ba viên ngọc xấu xí cũng không muốn Diệp Mặc sau đó lại tặng cô chiếc vòng tay ấy.

Đường Bắc Vi nhìn Tô Tĩnh Văn chằm chằm, Bắc Vi hiểu trong lòng Tô Tĩnh Văn đang rất khó chịu, nhưng cô nên nói thế nào bây giờ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 638

Yêu Và Thích

Chị Tĩnh Văn, mặc dù em không biết anh trai em vì sao lại đối xử tốt với chị Lạc Ảnh như vậy, nhưng em biết, trước đây nếu anh em gặp chị Lạc Ảnh trước khi gặp chị Khinh Tuyết thì anh ấy có lẽ cũng chỉ đối với chị Khinh Tuyết như anh ấy đối với chị thôi, có những lúc em có cảm giác, anh trai em đối xử với chị Lạc Ảnh giống như, giống như…

Đường Bắc Vi chần chừ thật lâu rồi mới tiếp tục nói:

- Giống như họ đã là vợ chồng từ rất lâu rồi. Cảm nhận này em không nói ra được. Có lẽ sau khi chị tu chân thì cũng có cái cảm giác u u minh minh đó, rất khó để nói ra rõ ràng, nhưng nó vẫn tồn tại.

- Tu chân? Bắc Vi, tu chân là gì? Là thứ mà mỗi ngày em đều ngồi để tu luyện ư?

Tô Tĩnh Văn nghe xong lời của Đường Bắc Vi liền nói thêm.

Đường Bắc Vi biết những điều này không nên nói ra, nhưng chị Tĩnh Văn trong lòng cô lúc này cũng chẳng có gì khác với chị Khinh Tuyết nữa rồi. Cô gật đầu nói:

- Vâng, cái đó là của anh trai em dạy em, anh ấy nói nó rất mơ hồ. Anh ấy bảo em không được nói ra chuyện này. Nhưng chị Tĩnh Văn, em thấy chị cũng không phải người ngoài nên em mới nói cho chị biết.

Tô Tịnh Văn cúi đầu, không hỏi thêm gì nữa. Cô chắc chắn Diệp Mặc đã dạy cho Đường Bắc Vi và Ninh Khinh Tuyết, Lạc Ảnh chắc chắn cũng biết, nhưng cô thì lại chẳng hề biết. Từ đây có thể thấy rằng Diệp Mặc thân sơ rõ

ràng, cô rốt cuộc cũng vẫn phải kém một chút.

Bản lĩnh của Diệp Mặc lớn như vậy, có lẽ là có liên quan đến cái tu chân gì gì đó. Hơn nữa Tô Tĩnh Văn cảm nhận được rõ ràng rằng Đường Bắc Vi cũng có một linh khí huyền ảo nào đó tương tự như của Diệp Mặc, cảm giác đó rất mơ hồ, rất thân thiết, có hơi hướng của sự thoát tục.

Dường như trong lòng Tô Tĩnh Văn có chút khó chịu, Đường Bắc Vi nói:

- Chị Tĩnh Văn, nếu như chị muốn học thì em có thể dạy cho chị, anh trai em không đời nào lại mắng em đâu.

Tô Tĩnh Văn lắc đầu:

- Không cần đâu, chị không muốn học.

Diệp Mặc không dạy cô mà để cho Bắc Vi dạy chỉ làm trong lòng cô thấy khó chịu mà thôi.

Hai người yên lặng hồi lâu, mặc dù trong lòng Đường Bắc Vi, chị Tĩnh Văn chẳng khác gì với Ninh Khinh Tuyết, nhưng vị trí của anh trai Diệp Mặc trong lòng cô còn cao hơn một chút. Bởi vậy cô không biết nên an ủi chị Tĩnh Văn như thế nào.

Thật lâu sau, Đường Bắc Vi mới phá vỡ sự yên lặng, cô đột nhiên nói:

- Chị Tĩnh Văn, em có thể hỏi chị một câu được không?

Trong mắt Tô Tịnh Văn có hơi đỏ, cô gật gật đầu, không nói.

- Nếu giả sử chị thích anh trai của em, anh trai em cũng thích chị, nhưng nếu có một ngày vào lúc anh chị sắp kết hôn thì chị lại phát hiện ra chị là em gái thất lạc nhiều năm của anh ấy. Chị sẽ làm như thế nào?

Mắt của Đường Bắc Vi cũng đỏ lên, cô không biết vì sao mình lại hỏi như thế.

- À, chuyện đó làm sao có thể chứ, bố mẹ chị đều vẫn còn, làm sao chị lại có thể là em gái của anh trai em chứ…

Tô Tĩnh Văn thấy lời nói của Đường Bắc Vi có chút khùng khùng, làm sao điều này là có thể được.

Đường Bắc Vi lắc lắc đầu nói:

- Trên thế gian này không có điều gì là không thể, khi em và anh trai gặp nhau, em không hề biết đó là anh trai của em.

- Bắc Vi, em?

Tô Tĩnh Văn kinh ngạc nhìn Đường Bắc Vi.

Đường Bắc Vi lại lắc đầu nói:

- Không phải như chị nghĩ đâu, anh trai trong lòng em mãi mãi là anh trai. Em hỏi chị chỉ là giả sử thôi, thực ra không hề có ý gì khác.

Tô Tĩnh Văn hiểu được ý của Đường Bắc Vi, cô lắc đầu nói:

- Nếu thực sự là như thế thì chắc chắn là không thể kết hôn rồi.

Đường Bắc Vi thở dài, không nói tiếp nữa. Cô nhớ lại lời Lạc Ảnh nói với cô đêm qua:

- Chị biết chất độc của anh ấy không có cách nào giải được, nhưng chị thích anh ấy. Chị có một cảm giác đó là từ cách đây rất lâu chị và anh ấy đã quen biết nhau rồi, chị và anh ấy là vợ chồng, chỉ là cái thời điểm đó đã rất xa xôi. Bởi vậy chị chỉ muốn khi hai bọn chị rời khỏi thế giới này, có thể kết hôn với anh ấy thì dù chị có là ai ở thế giới này còn có gì quan trọng nữa đâu, chừng nào anh ấy còn sống chị sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy, anh ấy chết rồi thì chị cũng sẽ đi theo anh.

Theo như lời của Lạc Ảnh nói thì giữa hai bọn họ có một mối duyên

phận, duyên phận này khiến họ không có cách nào tách rời được nhau. Đối với anh trai mà nói, chị Lạc Ảnh chính là duyên phận của anh ấy, đối với chị Lạc Ảnh, anh trai cũng là người duy nhất. Bởi vậy Bắc Vi tin rằng, nếu anh trai gặp chị Lạc Ảnh trước khi gặp Ninh Khinh Tuyết thì có lẽ kết quả đã khác rồi.

Chị Tĩnh Văn thích anh trai có lẽ cũng giống như cô thôi, có một sự sùng bái và đối lập. Nếu so với tất cả những người xung quanh thì anh trai quá ưu tú, hoặc ở anh trai có những điểm khiến cô cảm động, thậm chí có rất nhiều điểm khiến trái tim cô rung động.

Nhưng cái cách cô thích anh trai tuyệt đối không giống với chị Lạc Ảnh. Tình cảm mà chị Lạc Ảnh dành cho anh trai của cô là sự gắn kết không thể dùng lời nào để biểu đạt, một tình cảm sâu nặng, như một sự sắp đặt của trời đất. Thứ tình cảm ấy có lẽ còn vượt trên cả cảm giác thích một người, hoặc phải gọi tình cảm ấy là tình yêu.

Nếu như anh trai vẫn suy sụp như trước đây, nếu như anh trai vẫn bình thường như trước đây, thậm chí tồn tại như một kẻ ở tận dưới đáy không có một chút ưu điểm nào.

Vậy chị Tĩnh Văn có lẽ sẽ giúp đỡ anh trai, nhưng tuyệt đối sẽ không thể nào lại thích anh ấy. Chị Khinh Tuyết có thể sẽ đồng cảm với anh ấy, nhưng cũng sẽ như thế, sẽ không thích anh trai chứ đừng nói là yêu. Nhưng chị Lạc Ảnh thì không giống như vậy, chị ấy chỉ cần tin rằng anh trai chính là người trong mơ hồ ấy, cho dù anh trai có thế nào, bất kể anh ấy giàu hay nghèo, là người tốt hay kẻ xấu, khôi ngô tuấn tú hay xấu xí thô kệch, chị ấy vẫn thích anh trai vô điều kiện, cách thích một người như thế mới chính là tình yêu.

Đường Bắc Vi cũng hiểu rằng, cách suy nghĩ của cô không công bằng với chị Khinh Tuyết và chị Tĩnh Văn, nhưng cô là em gái của Diệp Mặc, cách suy nghĩ của cô phải xuất phát từ anh trai. Cho dù là có bất kể chuyện gì, cô luôn đứng về phía anhh trai để suy xét.

Thấy Đường Bắc Vi thở dài, không nói tiếp, Tô Tĩnh Văn dường như đã

hiểu ra phần nào, đột nhiên cô ngẩng đầu cười nói:

- Bắc Vi, sau khi nói chuyện cùng em chị thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Đúng rồi, chị sắp phải rời Ninh Hải, chúc chị hạnh phúc đi!

Đường Bắc Vi hơi sửng sốt, cô lập tức hỏi:

- Chị Tĩnh Văn, hôm qua chị mới nói là mấy hôm nữa chị em mình cùng đi bãi biển ở Thanh Đảo mà... Lẽ nào chị đột ngột quyết định? Vậy công ty của chị thì sao?

Tô Tĩnh Văn gật đầu:

- Phải, Bắc Vi à, chị tự nhiên thấy mình thật ngốc. Bởi vậy chị muốn đi làm những chuyện mà bản thân mình muốn làm, chuyện công ty đã có mẹ chị lo rồi.

Thấy Đường Bắc Vi còn muốn hỏi thêm điều gì, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên khoát tay nói:

- Đừng hỏi chị chuẩn bị đi làm gì, thực ra chị chỉ muốn đi để khuây khỏa, có lẽ chị sắp sửa đi theo con đường chính trị.

- Vì sao chị đột nhiên có cách nghĩ ấy?

Đường Bắc Vi biết trong lòng Tô Tĩnh Văn chắc chắn rất buồn, nhưng cô đã quen ở cùng với Tô Tịnh Văn rồi, giờ bỗng nhiên tách ra cô thực sự thấy không quen.

- Mấy hôm trước là lễ mừng thọ của ông nội, chị đi Yến Kinh, ông nội nói chị có khiếu làm chính trị bẩm sinh. Nhưng chị không thích những chuyện đó, chị không thích sự giả dối của chính trị. Vì thế chị cũng chỉ mới nói là có thể, cũng không chắc là sẽ làm. Hoặc là không biết chừng chị sẽ đi rong chơi bên ngoài một vòng rồi lại quay trở về...

Tô Tĩnh Văn nói bằng giọng khá thoải mái.

Đường Bắc Vi im lặng, cô biết nếu Tô Tĩnh Văn đã nói như vậy thì không thể nào chỉ là đi một vòng rồi quay trở lại. Cho dù Tĩnh Văn không đi theo con đường chính trị thì có lẽ chị ấy cũng sẽ làm những chuyện khác, ở lại Ninh Hải, chị ấy sẽ không kiềm chế được mà đi đến tiểu viện, chị ấy sẽ không kiềm chế được mà nhớ tới Diệp Mặc.

Có lẽ lúc này đối với Tô Tĩnh Văn là chuyện tốt, Đường Bắc Vi lấy ra một nắm bùa Hỏa Cầu nhét vào tay Tô Tĩnh Văn, cho dù có như thế nào thì nếu ra ngoài thì cầm thêm nhiều bùa Hỏa Cầu một chút cũng yên tâm hơn.

Tô Tĩnh Văn nhìn mười mấy chiếc bùa Hỏa Cầu trong tay, cô biết những lá bùa này là Diệp Mặc cho em gái để phòng thân. Đường Bắc Vi không đợi Tô Tĩnh Văn từ chối, lập tức lại lấy ra một nắm lớn nói:

- Chị Tĩnh Văn, chị đi ra ngoài nên cầm một ít đồ để phòng thân, em vẫn còn đây này.

Tô Tĩnh Văn gật đầu, cầm lấy bùa Hỏa Cầu im lặng ra khỏi tiểu viện, thậm chí còn không nói thêm một lời tạm biệt, hoặc có thể vì cô ấy không muốn nói.

Đường Bắc Vi nhìn theo bóng của Tô Tĩnh Văn, tự nhiên cảm thấy cô ấy có phần cô đơn. Cũng giống như cô, một mình ở Ninh Hải này, chẳng lẽ không cô đơn hay sao?

ĩ Tô Tịnh Văn đi rất lâu rồi nhưng Đường Bắc Vi vẫn cứ ngồi trong sân im lặng như thế, một mình cô thậm chí không biết nên làm gì. Một lúc lâu sau, cô mới nhớ ra phải đi đóng cửa viện.

Đường Bắc Vi vừa đóng cửa viện, còn chưa kịp đi tới bên vườn hoa thì lại có tiếng gõ cửa. Đường Bắc Vi đột nhiên có cảm giác xấu, ai có thể đến tìm cô đây? Tô Tĩnh Văn và chị Vân Băng đều có chìa khóa, hai người họ sẽ không cần gõ cửa.

Nhưng ngoại trừ họ ra thì ở Ninh Hải này cô không có người quen nào

nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 639

Hắn Thật Kỳ Dị

Máy bay từ Ninh Hải đến Tân Thành đã sắp sửa hạ cánh xuống sân bay, Diệp Mặc chen lên chỗ gần nhất.

Hành khách trên máy bay lần lượt bước ra, nhưng trong lòng Diệp Mặc mỗi lúc lại thêm bất an. Hắn không nhìn thấy hình bóng của Lạc Ảnh, Diệp Mặc tin Tĩnh Văn không đời nào lại lừa mình, nếu như cô ấy đã nói là giúp Lạc Ảnh mua vé máy bay đến Tân Thành thì đó chắc chắn là thật.

Diệp Mặc không còn tâm trí để tiếp tục đợi nữa, hắn lập tức tàng hình để đi vào. Cùng lúc đó hắn cũng khuếch tán thần thức, Diệp Mặc phát hiện nơi này chắc chắn không có Lạc Ảnh, điều đó cũng có nghĩa Lạc Ảnh chắc chắn không lên chuyến máy bay này.

Không cần gọi điện thoại xác nhận với Tô Tĩnh Văn nữa, nếu như Lạc Ảnh quay về rồi thì việc đầu tiên cô ấy làm sẽ là gọi điện thoại báo cho hắn.

Diệp Mặc nghĩ đến đây liền đi đến văn phòng lớn nhất ở nơi này.

Một người đàn ông to béo đang đè lên ôm hôn một cô gái mặc trang phục phục vụ viên ngay trên mặt bàn, thậm chí tay cũng đã cho vào trong váy rồi.

Sự xuất hiện đột ngột của Diệp Mặc khiến y sợ hãi tới mức mềm nhũn người. Thậm chí không kịp nghĩ ngợi gì vội đẩy cô gái đó sang một bên.

Khi phát hiện ra chỉ là một người bình thường, y lập tức nói bằng vẻ mặt lạnh băng:

- Cậu là ai? Ai cho phép cậu xông vào bừa bãi như vậy?

Diệp Mặc lập tức rút ra một khẩu súng lục đã lên đạn ấn vào trán của gã đàn ông nói:

- Mau kiểm tra chuyến bay từ Ninh Hải đến Thiên Tân ngay lập tức cho tao, có một người tên Lạc Ảnh tại sao không lên máy bay?

- Đừng bắn, tôi lập tức sai người…

Gã đàn ông to béo nhìn thấy Diệp Mặc rút súng ra lập tức cảm thấy thứ vừa mềm xuống lại nóng lên, nhưng cái nóng này không phải do nhiệt độ tăng lên mà là nước tiểu đang chảy từ trên xuống dưới.

- Nhanh lên!

Diệp Mặc nhìn cánh tay run rẩy của y, có chút không kiên nhẫn nổi lại hét lên một tiếng.

- Vâng… vâng…

Mặc dù rất căng thẳng nhưng động tác của tên béo vẫn khá nhanh.

Người phụ nữ nhìn thấy Diệp Mặc cầm khẩu súng đã sợ hãi nấp sau ghế sô-pha không dám động đậy.

- Hành khách tên Lạc Ảnh không lên máy bay, cô ấy cũng không trả vé đi Ninh Hải.

Tốc độ tra cứu của tên béo cũng rất nhanh, gần như có tin tức phản hồi ngay lập tức.

Diệp Mặc nói lạnh băng:

- Gọi điện thoại đến Ninh Hải đi, xem cô ấy có lên chuyến bay nào khác không.

- Vâng… Vâng…

Sau một cuộc điện thoại, người đàn ông to béo không còn run sợ như lúc trước, y nhanh chóng gọi đến Ninh Hải, tìm kiếm thông tin của Lạc Ảnh.

Mấy phút sau, y lau mồ hôi trên trán nói:

- Lạc Ảnh đã mua vé đến Yến Kinh ở sân bay Ninh Hải, lúc này chắc hẳn đã sắp đến Yến Kinh rồi…

Tên mập còn chưa nói hết câu thì phát hiện người vừa nãy đã biến mất rồi. Y dụi dụi mắt, ban nãy y không nhìn nhầm chứ, lẽ nào là ảo giác? Nhưng cuối cũng y cũng thở phào, trong lòng hạ quyết tâm lần sau nếu làm những chuyện này thì phải khóa cửa lại cẩn thận.

Yến Kinh, sân bay Thanh Hồng, một chiếc máy bay từ Ninh Hải đang chầm chậm hạ cánh.

Lạc Ảnh đi ra khỏi sân bay, vẻ đẹp của cô đã thu hút bao nhiêu ánh mắt của bao nhiêu người, dường như tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô gái tuyệt sắc giai nhân này.

Nhưng Lạc Ảnh lại giả bộ nhìn xung quanh, cô không biết có phải những kẻ đó đã biết được cô đã nhận ra tên Diệp Mặc trên máy bay đó là giả mạo hay chưa. Nhưng cô nhất định phải giả bộ tiếp tục tìm kiếm, đồng thời cô rút điện thoại ra gọi cho Diệp Mặc. Cô không biết những kẻ đó sẽ đối phó với cô như thế nào, nhưng với tình hình hiện tại thì chúng sẽ chưa ra tay.

Điện thoại của Lạc Ảnh vẫn chưa mở thì một người đàn ông đẹp trai tuấn tú đã đến trước mặt cô, rất lịch sự lấy ra một tấm danh thiếp nói:

- Cô là cô gái ưu tú nhất mà tôi từng gặp, hi vọng sự đường đột của tôi không quấy rầy đến cô, tôi là Trác Minh Hi của Tập đoàn Lam Nghiệp, đã từng đi du học ở Pháp, hiện tại đang đảm nhiệm vị trí Giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển của Tập Đoàn Lam Nghiệp. Xin hỏi quý danh của cô?

- À, anh chờ một lát...

Lạc Ảnh không nhận tấm danh thiếp, mà lập tức mở máy điện thoại. Nếu như bình thường, cô chắc chắn sẽ chẳng để ý tới Trác Minh Hi, nhưng hiện giờ cô không biết tên Trác Minh Hi này có phải là cùng hội với đám người kia không, hơn nữa cô còn cần phải gọi điện cho Diệp Mặc.

- Vâng.

Trác Minh Hi thấy Lạc Ảnh không lập tức từ chối mà để anh ta đợi một chút nên chưa vội giận dữ, rất lịch sự cầm danh thiếp đứng đợi Lạc Ảnh gọi điện thoại. Anh ta thề rằng cả đời chưa từng gặp cô gái nào có gương mặt khả ái như cô gái đang đứng trước mặt mình lúc này.

Trước đây có rất nhiều cô gái muốn tiếp cận anh ta, tuy cũng có những cô rất xinh đẹp, nhưng nếu so với cô gái đang đứng trước mặt anh ta lúc này thì bọn họ chỉ giống như những hạt bụi trần gian. Nếu có thể lọt vào mắt xanh của cô gái này thì anh ta sẵn sàng không cần tới chức vụ Giám đốc của Tập đoàn Lam Nghiệp – chức vụ mà không ít người phải ao ước. Thậm chí ngay đến thân phận người thừa kế của nhà họ Trác anh ta cũng có thể vứt bỏ. Cô gái này đẹp mê hồn, cô ấy giống như một tiên nữ trên thiên đình vậy.

Lạc Ảnh cảm thấy rất kì lạ, cô ấy chắc chắn rằng những kẻ đó theo sát mình, nhưng tại sao xuống máy bay đã lâu như vậy mà bọn chúng vẫn chưa ra tay. Thậm chí cô còn cầm sẵn khẩu súng của Diệp Mặc trong tay rồi, một khi xảy ra chuyện gì cô không đối phó được thì sẽ lập tức nổ súng.

Lạc Ảnh biết tu vi của cô quá thấp, cho dù có một tên tầm cỡ như Đới Hằng đến thì cô cũng không thể nào đối phó được.

Nhưng hành động gọi điện thoại của cô lập tức phải dừng lại, cô nhìn thấy một người để râu, cái cô nhìn thấy không phải là bộ râu mà là đôi mắt. Kể từ sau khi xảy ra chuyện ở thôn An Lý, đôi mắt đó cô không bao giờ có thể quên được.

Ngoại trừ ánh mắt của người đó thì khí chất toát ra từ người đó rất tự nhiên gần gũi khiến cô có cảm giác muốn ào tới.

Diệp Mặc, Lạc Ảnh trong phút chốc có cảm giác muốn khóc, cô và Diệp Mặc chỉ cách xa nhau một thời gian ngắn mà sao cô cảm thấy như xa nhau đã mấy thế kỷ rồi.

Khi vào giây phút máy bay vừa chạm tới mặt đất, Diệp Mặc đã nhìn thấy Lạc Ảnh, hắn lập tức cảm thấy nhẹ nhõm. Chỉ cần nhìn thấy Lạc Ảnh thì cho dù bầu trời kia có rơi xuống đất thì hắn sẽ đứng trước mặt cô mà chống đỡ cả bầu trời ấy.

Tuy rằng cảm nhận của hắn không đúng, nhưng tại sao Lạc Ảnh lại vội thay đổi chuyến bay như vậy, còn nữa, nếu như có người lừa cô ấy thì tại sao Lạc Ảnh vẫn bình yên vô sự?

Ý niệm này lướt qua trong đầu Diệp Mặc, không có bất cứ điều gì có thể ngăn cản được khoảnh khắc này của Diệp Mặc, bây giờ trong mắt hắn chỉ có Lạc Ảnh, thậm chí hắn đã quên rằng mình đã cải trang.

Vào khoảnh khắc khi nhìn thấy Lạc Ảnh, Diệp Mặc cảm thấy có người đang nhìn hắn, mặc dù hắn có thể lập tức tìm ra, nhưng hắn không có tâm trí nào để tìm nữa. Bởi vì những điều đó lúc này đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần hắn nhìn thấy Lạc Ảnh là được rồi, bất luận là xảy ra chuyện gì hắn cũng phải ôm Lạc Ảnh vào lòng trước đã.

Cùng lúc đó, một tên chuẩn bị cướp điện thoại của Lạc Ảnh, ba tên chuẩn bị lập tức ra tay khi Lạc Ảnh chạy đuổi theo tên cướp điện thoại, đều đã dừng hành động. Bọn chúng nhận được tin tức lập tức hủy kế hoạch ban đầu, toàn bộ rút quân.

Tuy không biết vì sao khi kế hoạch đã thành công đến 80% thì lại đột ngột dừng lại, nhưng những tên này hiển nhiên đều rất phục tùng mệnh lệnh, gần như cùng với lúc nhận được mệnh lệnh thì bọn chúng phải rút lui, lập tức rút khỏi sân bay.

Trước mắt Diệp Mặc, Lạc Ảnh không hề thận trọng, không chút lo lắng, cô thậm chí cũng không mảy may nghĩ ngợi, lập tức chạy đến ôm chặt lấy Diệp Mặc.

- Tố Tố, anh đến rồi đây!

- Ừ, em biết!

Trác Minh Hi cầm danh thiếp ngây ngẩn nhìn người mà tiên nữ đang ôm lấy là một tên râu rậm, anh ta thấy đầu mình ong ong.

Một tiên nữ như thế mà lại ôm một tên xấu xí râu ria rậm rạp như vây ư, đúng là có quá bất thường không? Cái này chẳng khác nào bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu!

Không chỉ có Trác Minh Hi choáng váng mà tất cả những người còn lại trên sân bay đều ngạc nhiên. Rất nhiều kẻ vừa liếc nhìn Lạc Ảnh đã thầm mến lập tức cảm thấy như quả tim của họ bị vỡ vụn.

Thật lâu sau, Trác Minh Hi mới phản ứng lại, anh ta thấy vị tiên nữ đó đã bị lừa rồi. Anh ta khẳng định rằng cô ấy đã bị những lời nói ngon ngọt của tên râu rậm này lừa gạt rồi, nếu bản thân anh ta mà đem so sánh với tên râu rậm ấy thì chắc chắn cô ấy phải chọn anh ta mới phải.

Trác Minh Hi anh tuấn đẹp trai, tốt nghiệp đại học trên đất Pháp, lại còn là nhân viên quản lý của một doanh nghiệp tiếng tăm, là người thừa kế của nhà họ Trác, tên râu rậm kia có gì để so sánh với anh ta cơ chứ?

Nghĩ đến đây Trác Minh Hi lại tràn ngập hi vọng, anh ta cầm danh thiếp chạy đến trước mặt Diệp Mặc và Lạc Ảnh, đưa danh thiếp ra và nói:

- Tên tôi là Trác Minh Hi, là Giám đốc bộ phận nghiên cứu phát triển của Tập đoàn Lam Nghiệp...

Diệp Mặc vốn không định để mắt tới tên Trác Minh Hi này, hắn đang chuẩn bị dẫn Lạc Ảnh đi. Nhưng nghe đến cái tên Tập đoàn Lam Nghiệp,

hắn cầm luôn lấy danh thiếp nói:

- Ồ, tôi đã từng nghe về tên công ty này.

Hắn nói xong kéo tay Lạc Ảnh nói:

- Chúng ta đi thôi, đợi lát nữa em từ từ nói cho anh biết.

Nhìn thấy hai người Diệp Mặc và Lạc Ảnh mỗi lúc một xa dần, Trác Minh Hi cầm tấm danh thiếp thứ hai vẫn đứng ngơ ngẩn ở nguyên vị trí. Danh thiếp này là để đưa cho cô gái tiên nữ, nhưng anh ta còn chưa kịp đưa thì người ta đã đi mất rồi.

Cùng lúc đó, tại một ngôi biệt thự ở Yến Kinh, mấy người đang ngồi quây lại với nhau. Người mà Lạc Ảnh đã nhìn thấy trên máy bay, gã trông giống Diệp Mặc nổi giận đùng đùng, giơ một tay kéo mặt nạ xuống, chưa đợi người khác nói gì gã lập tức gọi điện thoại.

- Chúng tôi đã dừng hành động rồi, vâng, tôi đã nhìn thấy người đó. Hiện giờ tôi xác nhận gã đó là Diệp Mặc, là người ở Cửu Đường, cũng là người đi cùng cô gái tên Lạc Ảnh đó. Vâng, chắc chắn, sau khi họ gặp mặt thì lập tức chạy về phía đối phương.

Giọng điệu của gã khá nghiêm túc, hơn nữa tay gã còn đang run.

Chỉ có người quen biết với gã mới hiểu, cho dù là giết nhiều người thì tay y cũng không run. Nhưng bây giờ tay y thật sự đang run lên.

- Không, tôi chắc chắn trong vòng một tiếng trước hắn vẫn ở Tân Thành, tôi cũng không biết tại sao hắn có mặt được ở sân bay Thanh Hồng Yến Kinh thế này. Chuyện này là điều không thể, nhưng dù sao nó cũng đã xảy ra rồi. Kế hoạch vốn tiến hành rất thuận lợi, có thể nói nếu như không phải hắn đột nhiên xuất hiện thì kế hoạch đã thành công rồi. Tôi cũng không ngừng hẳn mệnh lệnh này, hắn ta thật kỳ dị.

Gã này mặc dù nói chậm dần, nhưng tay của gã thì lại run lên.

Bổng nhiên gã này nói bằng giọng cao hơn:

- Không, hắn ta chắc chắn không thể đi máy bay tới, tôi khẳng định... vâng, tôi nghi ngờ hắn có một chiếc trực thăng cỡ nhỏ, thậm chí giống với máy bay do nước ngoài chế tạo... Vâng, tôi muốn biết bước tiếp theo chúng tôi vẫn theo dõi họ hay làm gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 640

Gặp Hàn Tại Tân

Tuy Đường Bắc Vi nghĩ mãi không hiểu vì sao cô lại có cảm giác bất an như vậy, nhưng cô biết sau khi mình tu chân có một linh cảm đặc biệt khác thường. Dường như đối với người và sự vật bên cạnh đều có một loại cảm ứng. Nếu cảm thấy bất an, cô sẽ không mở cửa ra sân.

Đường Bắc Vi không giống với các cô gái khác. Sau khi cô đi theo anh trai Diệp Mặc, từng gặp rất nhiều chuyện. Thậm chí cô còn dùng Hỏa Cầu phù giết người. Hơn nữa cô cũng biết anh trai mình đưa Lạc Ảnh đến đây, vì muốn tự mình làm một việc, dẫn chị Lạc Ảnh theo sẽ không an toàn.

Sau khi cẩn thận đưa thần thức ra ngoài, Đường Bắc Vi thấy một người thanh niên giao hàng. Cô lập tức liền nhẹ nhàng thở ra. Xem ra người kia đi nhầm chỗ, hoặc là mình quá cẩn thận thôi.

Đường Bắc Vi đang muốn mở cửa ra, bỗng nhiên cô lại dùng thần thức thấy trong tay người thanh niên giao hàng kia có một khẩu súng. Cô lập tức hiểu vừa rồi mình thiếu chút nữa thì sơ suất. Đường Bắc Vi lập tức lấy ra một Hỏa Cầu phù. Chỉ cần người này vọt vào, cô sẽ lập tức ném một Hỏa Cầu phù qua.

Tuy rằng hiện tại Đường Bắc Vy đã luyện khí tầng hai, nhưng cô lại không có bất kỳ chiêu thức gì. Ngoại trừ Hỏa Cầu Thuật và Ngự Phong Thuật ra, cô cũng không có bất kỳ pháp thuật nào khác, càng không có chiêu thức chiến đấu dũng mãnh như Diệp Mặc. Mà Hỏa Cầu Thuật cũng không thể phát ra vô hạn. Dùng nó sẽ có hạn chế về chân khí. Cho nên cô rất cẩn thận. Chỉ cần người này dám vọt vào, mình cho gã một hỏa cầu, sau đó phải cố gắng liên hệ với anh trai.

Nhưng điều khiến Đường Bắc Vi cảm thấy kỳ lạ là tên thanh niên giao hàng kia sau khi nghe xong một cuộc điện thoại, bỗng nhiên xoay người rời đi. Chỉ một lát sau đã biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi người thanh niên kia đi rồi, Đường Bắc Vi đi mua một cái điện thoại di động trước, sau đó gọi điện thoại cho Diệp Mặc. Cô chuẩn bị một khi không liên lạc được với anh trai, sẽ lập tức gọi điện thoại cho Lạc Ảnh.

Trong một quán cà phê tại Yến Kinh, lúc này Diệp Mặc đã nghe Lạc Ảnh kể hết toàn bộ chuyện bị lừa. Diệp Mặc biết những người này không phải là đế quốc mặt trời đen, thì chính là Bắc Sa, hoặc là hai tổ chức này căn bản là cùng một nhà.

- Anh gọi điện thoại tìm Bắc Vi một chút.

Diệp Mặc vừa cầm lấy điện thoại, Đường Bắc Vi đã gọi tới.

Biết Bắc Vi không có việc gì, Diệp Mặc cũng yên tâm.

- Bắc Vi, tuy anh không biết vì sao bọn họ bỗng nhiên thu tay lại, nhưng em vẫn phải cẩn thận một chút. Hay là anh quay về dẫn em đến Yến Kinh.

Tuy rằng Bắc Vi nói cô không có việc gì, nhưng Diệp Mặc vẫn lo lắng.

Đường Bắc Vi biết Lạc Ảnh đã tìm được anh trai, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cô không muốn đi Yến Kinh làm bóng đèn, lập tức an ủi Diệp Mặc nói:

- Anh, em không sao. Hiện tại em có thần thức, còn có Ngự Phong và Hỏa Cầu. Trên người còn có nhiều Hỏa Cầu phù như vậy, khẳng định không ai có thể làm gì được em. Anh yên tâm đi.

Diệp Mặc suy nghĩ một chút cũng thấy đúng. Tuy rằng Bắc Vi chỉ mới luyện khí tầng hai, nhưng lại là một Tu Chân giả. Huyền Cấp sơ kỳ bình thường muốn giữ cô lại phỏng đoán cũng rất khó khăn. Tuy rằng cô còn chưa đánh lại được cao thủ Huyền Cấp, nhưng vẫn có thể chạy trốn. Huống

gì cô còn có Hỏa Cầu phù.

Sau khi nói chuyện điện thoại với Đường Bắc Vi xong, Diệp Mặc đứng lên nhìn Lạc Ảnh nói:

- Chúng ta đi thăm hỏi một ông lão trước, sau đó thuận tiện phát chút tiền tài. Sau đó đi đến Ninh Hải dẫn Bắc Vi cùng tới Lạc Nguyệt là được rồi. Tiếp tục ở lại Ninh Hải cũng không tốt lắm.

Lạc Ảnh chỉ cần ở cùng một chỗ với Diệp Mặc là được. Đối với chuyện còn lại, cô căn bản không để ý tới. Chuyện gì chỉ cần có Diệp Mặc an bài là được.

Tuy rằng Diệp Mặc không nhắc lại chuyện những người đó lừa Lạc Ảnh đến Yến Kinh, nhưng trong lòng hắn đã hạ quyết tâm đi thế giới nhỏ trước. Nhất định phải tiêu diệt những người này. Chỗ ở của Hàn Tại Tân nằm ở khu vực gần hồ Mễ Dương. Khi Diệp Mặc và Lạc Ảnh đến đây, đã là xế chiều.

Diệp Mặc đến chỗ Hàn Tại Tân, mục đích chủ yếu đương nhiên vì khoáng thạch, nhưng cũng không thể không có ý tới thăm đám người Lý Hồ và Trương Đào nữa. Quan hệ giữa Lý Hồ, Trương Đào và hắn cũng không tệ. Tuy rằng hắn từng giúp bọn họ, nhưng giúp đỡ của hai người đối với Diệp Mặc cũng không nhỏ.

Bất kể là đối phó Tống Gia, hay bảo vệ Diệp Lăng và Diệp Tử Phong, bọn họ đều bỏ ra rất nhiều công sức.

Khi biết được Diệp Mặc tới chơi, Hàn Tại Tân sớm đã ra đón. Khi Hàn Tại Tân thấy Lạc Ảnh ở bên cạnh Diệp Mặc, ông ta càng âm thầm khâm phục ánh mắt của Diệp Mặc. Bất kể là Ninh Khinh Tuyết của Ninh gia, hay Lạc Ảnh trước mắt này, so với Hàn Yên đều xinh đẹp hơn nhiều.

- Lão Hàn, gọi điện thoại bảo Lý Hồ và Trương Đào cùng đến ăn cơm đi. Thật ra đã lâu tôi không gặp hai người bọn họ rồi.

- Diệp Mặc vừa tới không khách khí, trực tiếp yêu cầu Hàn Tại Tân gọi

điện thoại.

Hàn Tại Tân thở dài nói:

- Kỳ thật tôi đã vài lần gọi điện thoại cho cậu chính là vì chuyện của bọn họ.

Diệp Mặc nhíu mày hỏi.

- Nói ra xem nào?

Hàn Tại Tân do dự một chút, vẫn nói:

- Lần trước tôi đã nói qua với cậu, chính là chuyện bản thiết kế Không Quỳ. Đây là hy vọng của quốc gia. Loại bản vẽ này cho dù chúng tôi không thể làm ra được, chúng tôi cũng không thể để nó rơi trong tay quốc gia khác. Cho nên khi tin tức của bản vẽ bị truyền ra ngoài, các quốc gia đều phái ra cao thủ đi tìm bản vẽ. Cho nên chúng tôi cũng phái người qua...

Diệp Mặc nói:

- Cho nên Lý Hồ và Trương Đào đều qua đó phải không?

Hàn Tại Tân gật đầu.

- Chẳng những là hai người bọn họ, quốc gia còn phái ra tám người khác. Tổng cộng là mười thành viên tinh anh cùng đi. Nhưng đến giờ đã mấy tháng rồi, lại không hề có tin tức gì của bọn họ. Tôi rất lo lắng...

- Cho nên ông liên tục gọi điện thoại cho tôi, chính là muốn tôi giúp ông xem thử chuyện gì đã xảy ra sao?

Trong lòng Diệp Mặc có chút không thoải mái lắm. Lý Hồ và Trương Đào là bằng hữu của hắn. Nhưng những người khác lại không có quan hệ gì với hắn. Không phải hắn máu lạnh. Hắn đã nhiều lần nói cho Hàn Tại Tân biết, cho dù lấy được bản vẽ này cũng không dùng được. Ông ta vẫn phái người đi chịu chết.

Nếu Bắc Sa thật sự đối phó với đám người Lý Hồ, bọn họ sao có thể còn sống được? Bắc Sa có loại súng siêu quang năng, ngay cả mình cũng không hẳn có thể nắm chắc được phần thắng.

Hàn Tại Tân lộ vẻ hổ thẹn, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi nghĩ trừ cậu ra, tôi cũng không tìm thấy người nào có thể giúp đỡ. Tôi cũng biết Lạc Nguyệt là của cậu. Chuyện của cậu còn nhiều hơn cả tôi. Nhưng tôi thật sẽ không có cách nào khác. Cho dù không nói đến bản thiết kế Không Quỳ, nếu mười thành viên tinh anh của Phi Tuyết có tổn thất gì, tôi cũng không thể thừa nhận nổi. Cho dù cậu không muốn hỗ trợ, tôi cũng không trách cậu. Nhưng tôi nhất định phải làm hết khả năng của mình. Mặc dù tôi biết bọn họ có thể dữ nhiều lành ít.

Nói xong Hàn Tại Tân dừng một chút, còn nói thêm:

- Về chuyện cậu ở Lạc Nguyệt, cậu có thể yên tâm. Tôi chưa bao giờ lộ ra dù chỉ một câu nửa lời.

Nghe Hàn Tại Tân nói xong, trong lòng Diệp Mặc thoáng thư thái một chút. Cũng may coi như ông ta thức thời, không nói ra chuyện mình ở Lạc Nguyệt.

Sắc mặt Diệp Mặc thoáng dịu đi một chút, sau đó mới lên tiếng:

- Yến Kinh không phải có một Thiên Tổ sao? Vì sao ông không đi nhờ bọn họ?

Hàn Tại Tân cười khổ một cái nói:

- Từ sau khi cậu và Đàm Giác tỷ thí lần trước, Đàm Giác đã bắt đầu bế quan. Sau đó ở đại hội Ẩn Môn tại Quỷ Thành, Đàm Giác và Loan Thanh Phong đều cùng biến mất, chẳng biết đi đâu. Đệ tử của Đàm Giác là Hứa Thạch cũng biến mất không thấy. Ngay cả Tống Ánh Trúc cũng biến mất. Hơn nữa sau đó, rất ít khi nhìn thấy người Ẩn Môn. Bọn họ gần như cũng

không ra ngoài. Ngay cả khoáng thạch cũng không yêu cầu chúng tôi đưa tới. Tôi không biết chuyện này đối với chúng tôi là một chuyện tốt, hay là một chuyện xấu.

- Tôi tìm cậu tới hỗ trợ, thủ trưởng đã biết được. Ngay cả thủ trưởng cũng nói, chỉ có cậu mới có thể giúp chuyện này thôi.

Diệp Mặc không ngờ được Đàm Giác và Loan Thanh Phong đều không thấy nữa. Khi hắn nghe đến Tống Ánh Trúc, lập tức liền nhớ tới chuyện trong lều trại dưới Mai Nội Tuyết Sơn. Bộ dạng Tống Ánh Trúc nhiệt tình như lửa, cô còn ôm lấy thân thể mình dùng hết sức muốn rúc vào ngực mình, hắn không khỏi có chút thất thần. Hiện tại không biết người con gái kia có khỏe hay không.

- Diệp Mặc.

Lạc Ảnh là người đầu tiên cảm giác được Diệp Mặc không ổn. Cô lập tức đưa tay nắm lấy tay Diệp Mặc. Lần đầu tiên cô cảm giác được tay Diệp Mặc có hơi lạnh.

Diệp Mặc đưa tay ra sau lưng nắm lấy tay Lạc Ảnh tay, trong lòng thầm nghĩ phải dứt bỏ chuyện tình này. Bất kể thế nào, hắn còn có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

Thật lâu sau, Diệp Mặc vỗ vỗ vào tay Lạc Ảnh, sau đó nhìn Hàn Tại Tân nói:

- Lão Hàn, Lý Hồ và Trương Đào đều là bằng hữu của tôi. Tôi sẽ đi một chuyến xem sao. Còn nữa, tôi nói lại lần cuối cùng, bản thiết kế Không Quỳ kia, ông lấy được cũng không có tác dụng. Nếu ông không tin tôi, vậy cũng không có cách nào.

- Tôi biết, nếu thêm một lần nữa, tôi vẫn sẽ như trước, tham dự vào cuộc tranh đoạt bản vẽ này. Có chuyện không phải anh không muốn đi là có thể không đi. Hơn nữa lần này không phải chỉ là tư liệu Không Quỳ. Ôi...

Hàn Tại Tân thở dài.

Diệp Mặc im lặng. Nếu là hắn, trừ phi thứ đó có tác dụng, nếu không có tác dụng, lại hy sinh nhiều người hữu dụng như vậy sao? Có lẽ Hàn Tại Tân vẫn có chút không mấy tin tưởng vào lời nói của mình.

- Không nói mấy chuyện này nữa. Ông nói xem các ông nhận được tin tức thế nào. Còn nữa, cụ thể đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc chuyển đề tài. Đôi khi quan niệm khác nhau, thì không cần phải nói nhiều nữa làm gì.

Hàn Tại Tân gật đầu, nói thẳng:

- Cậu biết đảo Băng Khôi không?

Diệp Mặc lắc đầu. Rất nhiều nơi hắn cũng không biết. Càng không cần phải nói nơi này chỉ là đảo nhỏ.

Dường như biết Diệp Mặc khẳng định sẽ không biết, Hàn Tại Tân nói tiếp:

- Đảo Băng Khôi thuộc về đảo Bắc Băng Dương, nhưng cũng không nhỏ. Thậm chí diện tích gần mấy nghìn ki-lô-mét vuông. Đảo Băng Khôi bị vây giữa biển phía Đông Siberia và biển Beaufort, lại gần tới cực nam. Đảo này có một đặc điểm, trong tình huống bình thường đều có núi băng vây quanh, khiến người ta từ phía xa nhìn vào, chỉ thấy đảo này chính là một dãy núi băng.

- Nếu không phải mấy tháng trước phát sinh một chuyện, không ai biết trong đảo núi băng rất lớn này còn có người hoạt động. Hơn nữa còn là một đám người đang điên cuồng hoạt động.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 641

Đảo Quỷ

Hàn Tại Tân nói tới đây, ngay cả Lạc Ảnh cũng cảm thấy rất tò mò. Rốt cuộc loại người nào lại điên cuồng hoạt động trong đảo nhỏ kia.

Diệp Mặc lại đại khái suy đoán được một chút. Hắn phỏng đoán đó hẳn là một căn cứ của Bắc Sa. Lúc trước hắn tìm được đảo Tiểu Hắc Tinh nằm ở khu vực gần biển Bering. Tuy nhiên đảo Tiểu Hắc Tinh là căn cứ của đế quốc mặt trời đen mà thôi. Không biết những tổ chức này muốn làm gì. Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn thâu tóm thế giới này sao? Nếu quả thật đúng là như vậy, Hàn Tại Tân nói điên cuồng tuyệt đối không phải là khoa trương.

Hàn Tại Tân tiếp tục nói:

- Mấy tháng trước, một chiếc ca nô bình thường xuất hiện ở khu vực gần biển Beaufort. Trên ca nô này chỉ có một người đàn ông sắp chết. Sau đó, chiếc ca nô này gặp được một chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ trên biển Beaufort. Người đàn ông trên ca nô cũng được tàu khách cứu lên.

- Sau khi người đàn ông kia được cứu lên, vừa có thể cử động, việc đầu tiên anh ta làm chính là yêu cầu có một cái máy tính. Sau đó anh ta điên cuồng phát ra rất nhiều ảnh chụp và tư liệu. Tất cả đều là một ít tư liệu nghiên cứu khoa học của phòng nghiên cứu ngầm bên trong đảo Băng Khôi. Không ngờ được trên đảo này có một đám nhà khoa học đang không ngừng nghiên cứu chế tạo các loại vũ khí vô cùng lợi hại. Tuy rằng số tư liệu này chỉ là một chút, nhưng lại có giá trị kinh người.

- Cái này còn chưa tính. Anh ta còn phát ra một tấm ảnh chụp một cái được chế tạo với bề ngoài giống hình đĩa bay, nhưng lại không phải là đĩa

bay. Chúng tôi từng có được một phần của bản thiết kế Không Quỳ nên vừa nhìn đã có thể nhận ra được trên bức ảnh đó chính là Không Quỳ.

Diệp Mặc đã hiểu ra được. Vậy khẳng định là người của Bắc Sa trốn ra ngoài. Phỏng đoán anh ta muốn tặng lại mấy thứ này cho toàn thế giới, mục đích chính là muốn ngăn cản sự điên cuồng của Bắc Sa.

Quả nhiên Hàn Tại Tân tỏ ra rất nghiêm trọng nói:

- Tôi nghĩ hẳn cậu đã đoán được, đó là căn cứ của Bắc Sa. Mà người kia cũng trốn từ Bắc Sa ra. Tuy rằng không biết anh ta làm sao trốn được, nhưng Bắc Sa quả thật đang nghiên cứu chế tạo vũ khí uy hiếp toàn cầu. Nhưng người đàn ông kia còn chưa phát hết hình ảnh đó, chiếc tàu khách Canada đã bị một loại va chạm kỳ lạ, chìm xuống biển sâu.

- Va chạm? Không phải vũ khí công kích Bắc Sa sao?

Diệp Mặc có chút kỳ lạ hỏi một câu.

Hàn Tại Tân lắc đầu.

- Không phải, thật giống như đâm vào đá ngầm. Toàn bộ tàu chở khách liền chìm xuống. Ngoại trừ số ít người còn sống ra, những người còn lại đều không cứu được nữa. Người đàn ông kia cũng chìm xuống cùng chiếc tàu. Tư liệu trong tay anh ta thì biến mất không thấy nữa.

- Bởi vì tư liệu này được truyền ra ngoài, cho nên rất nhiều quốc gia đều phái người đi tìm bản thiết kế Không Quỳ? Hoặc mục đích chủ yếu chính là bản thiết kế và tư liệu vũ khí?

Diệp Mặc nói, lại thầm cười lạnh. Hắn tin tưởng người do các quốc gia phái tới đảo Băng Khôi, rất ít quốc gia có ý đi tiêu diệt Bắc Sa. Phần lớn đều muốn lấy thứ trong tay Bắc Sa.

Dường như không nghe ra được ý của Diệp Mặc, Hàn Tại Tân cười khổ một cái nói:

- Sau khi chuyện phát sinh, nước Nga, nước Mỹ và quốc gia chúng ta đều phái tàu chiến tới trước tiên. Dường như Đảo Băng Khôi cũng biết đã bị lộ. Bọn họ cho phá hủy phần lớn các thiết bị, đồng thời chuyển một vài thứ quan trọng đi. Nhưng bọn họ còn chưa kịp dời đi, hạm đội của nước Nga, nước Mỹ đã bắt đầu công kích đảo Băng Khôi.

Đảo Băng Khôi dường như chỉ có lực lượng nghiên cứu khoa học, lại không có lực lượng vũ trang. Cho nên không tốn bao nhiêu thời gian, sinh lực trên đảo đã bị đánh bại. Nhưng khi nước Nga và các nước đi lên tìm kiếm một hồi, đều không tìm được bất kỳ tư liệu vũ khí nào - Nếu đã không tìm được, vì sao còn muốn phái người đi?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Hàn Tại Tân thở dài nói:

- Tuy Bắc Sa không kịp chạy trốn, nhưng tất cả mọi người tin tưởng Bắc Sa sẽ không hủy đi toàn bộ những tư liệu quý giá. Bọn họ chưa đến phút cuối cùng, chắc chắn sẽ không hủy tư liệu. Cho nên người nắm giữ tư liệu nhất định là trốn ở chỗ nào đó. Sau đó, quốc gia muốn đi tìm tư liệu càng ngày càng nhiều. Rất nhiều quốc gia thương lượng với nhau, cuối cùng xác định mỗi một quốc gia tạo thành một tiểu đội tiến vào đảo Băng Khôi. Chỉ cần là không phải là tư liệu về vũ khí phóng xạ và uy hiếp nhân loại, vậy quốc gia nào tìm được sẽ thuộc sở hữu của bọn họ. Đương nhiên quốc gia khác có thể thông qua cách thức mua bán để nhận được nó.

Lúc này, Diệp Mặc mới hiểu được, hoá ra tiểu đội Hoa Hạ được thành lập như vậy. Lúc ấy hắn bận rộn chuyện của Lạc Nguyệt, còn cả chuyện anh sống tôi chết với Hồ Lô Đảo, hơn nữa những quốc gia này đã che dấu tin tức, không ngờ hắn lại không biết gì.

Tuy nhiên cho dù biết, Diệp Mặc không để tâm đến. Nếu quả thật là Bắc Sa, tư liệu bị tiết lộ, hắn cũng không cần phải đi tìm. Ngay cả Diệp Tinh đều ở Lạc Nguyệt, còn có cái gì khiến hắn phải để ý. Cho dù tư liệu này có lợi hại đến mấy, nhiều nhất Diệp Tinh cũng chỉ đưa ra để người khác nghiên

cứu thiết kế.

- Chẳng lẽ tiểu đội tinh anh của tất cả quốc gia cũng không đi ra sao?

Diệp Mặc có chút kỳ lạ hỏi.

Hàn Tại Tân gật đầu.

- Đúng vậy, không có người của một quốc gia nào có thể đi ra, chứ không cần phải nói là tìm được tư liệu.

- Sau đó bọn họ lại phái thêm một vài người đi vào điều tra. Nhưng phần lớn đều biến mất không có tin tức. Cuối cùng, đảo Băng Khôi giống như đảo quỷ. Người mất tích càng ngày càng nhiều. Rất nhiều quốc gia đã chủ động rời khỏi đó. Nếu không phải bên trong có thể còn có rất nhiều người còn sống, hoặc là nói tất cả mọi người muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng bọn họ đã dùng bom san bằng đảo nhỏ này rồi.

Diệp Mặc nghe xong những lời này, lại cảm giác có chút không đúng. Thứ nhất, Bắc Sa là một tổ chức như vậy, sau khi Diệp Tinh trốn thoát, sao có thể để người khác trốn được nữa? Thậm chí còn mang ra rất nhiều tư liệu? Thứ hai, đảo Băng Khôi tuy rằng lớn, cũng là đảo núi băng. Đảo núi băng đương nhiên không có các loại rừng rậm. Dựa vào cái gì lại không ngừng có người mất tích?

Thứ ba, chuyện các nước thống nhất thành lập tiểu đội như vậy khẳng định phải có người đưa ra đề nghị cụ thể. Bình thường nhiều nhất chỉ đưa ra ý kiến thành lập một đội quân tình nguyện quốc tế, sau đó tiến vào tìm kiếm mà thôi. Sao có thể đưa ra loại chủ ý gà trống kêu, gà mái kêu, ai tìm được thì là của người đó? Cũng không phải xử lý chuyện con trẻ của mỗi nhà. Đương nhiên chủ yếu nhất chính là, vài tiểu đội tinh anh đi tìm trước, không có ai mất tích. Chuyện mất tích chỉ bắt đầu sau khi thành lập tiểu đội tinh anh.

- Vậy người nào đã đưa ra ý kiến các quốc gia thành lập tiểu đội tinh anh

tiến vào tìm?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc hỏi.

Nghe Diệp Mặc hỏi, Hàn Tại Tân kinh sợ liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó nói:

- Khi sau khi tiểu đội tinh anh của các quốc gia bắt đầu mất tích, cũng có người nảy sinh nghi ngờ. Nhưng cán bộ đã đưa ra đề nghị kia lại bị tai nạn xe cộ đã chết.

Diệp Mặc lại trầm tư suy nghĩ. Không thể nghi ngờ tiểu đội của các quốc gia này đều là tinh anh trong số tinh anh của các quốc gia.

Nếu đây thật sự là một cái bẫy của Bắc Sa, vì sao bọn họ lại muốn có những phần tử tinh anh này? Bọn họ cũng không phải là các nhà khoa học, giá trị lợi dụng lớn nhất cũng chỉ là một ít tác dụng chiến tranh mà thôi. Ví dụ như chém đầu, ví dụ như điều tra, hoặc là chấp hành một vài nhiệm vụ khó khăn.

Hoặc là nói phần tử tinh anh này có thể dễ dàng giết chết một lãnh đạo cấp cao của quốc gia, có thể dễ dàng giết chết một người nào đó. Nhưng chẳng lẽ còn có thể tiêu diệt một quốc gia so? Hiện tại lãnh đạo cấp cao của quốc gia đã bị giết, nhiều nhất chỉ lựa chọn một người khác đi ra mà thôi, căn bản sẽ không gây ra nhiều khủng hoảng. Nước Mỹ có nhiều tổng thống bị ám sát như vậy, không phải vẫn là cường quốc sao.

Muốn giết chết một người nào đó để tạo ảnh hưởng với một quốc gia, tuyệt đối là không thể.

Hàn Tại Tân bỗng nhiên ngắt lời nói:

- Mặc dù trước kia Bắc Sa có bắt các nhà khoa học, nhưng chung quy bọn họ sẽ không bắt cóc những binh chủng tinh anh này. Hoặc là chuyện này không liên quan gì đến Bắc Sa. Những người đó mất tích hay là đảo Băng Khôi đã xảy ra vấn đề gì.

Diệp Mặc đã nghĩ thông suốt về vấn đề này. Hắn cười lắc đầu.

- Ông nói đúng. Hẳn là bọn họ sẽ không làm như vậy. Bởi vì làm vậy không có tác dụng gì. Cho dù bọn họ có thể lợi dụng những người đó bồi dưỡng ra người còn lợi hại hơn, cho dù bọn họ có thể ám sát một tổng thống, cũng...

Nói tới đây, bỗng nhiên Diệp Mặc dừng lại. Nếu người bọn họ muốn ám sát là Diệp Tinh thì sao? Tác dụng của Diệp Tinh đối với Lạc Nguyệt chắc chắn sẽ không nhỏ. Không có anh ta, lần trước nói không chừng Lạc Nguyệt đã thua. Bất kỳ tổng thống nào cũng có thể đảm nhiệm, nhưng Diệp Tinh chỉ có một. Không có bất cứ kẻ nào có thể thay thế.

Tuy nhiên Diệp Mặc nhanh chóng nghĩ có phải mình nghĩ quá nhiều hay không? Hẳn là không ai biết Diệp Tinh đang ở Lạc Nguyệt.

Nhưng nếu chẳng may người của Bắc Sa biết được thì sao? Tuy rằng Diệp Mặc biết mình nghĩ vậy có chút hoang đường, nhưng nếu chẳng may Bắc Sa thật sự triệu tập nhân tài tinh anh các quốc gia, sau đó bồi dưỡng ra sát thủ hàng đầu, chuẩn bị đối phó Diệp Tinh thì phải làm sao bây giờ? Tuy rằng hắn biết suy nghĩ của mình có chút hoang đường, nhưng điều này liên quan đến tiền đồ của Lạc Nguyệt. Hắn không thể không nghĩ.

Lần trước khi Lạc Nguyệt đang trong chiến tranh, Lạc Nguyệt có biểu hiện mạnh mẽ, hệ thống quấy nhiễu điện tử không người nào có thể địch được. Mà Diệp Tinh vốn thiết kế nhiều thứ như vậy vốn chính là người của Tỉnh sa, trốn tới Bắc Sa. Bọn họ có thể nghi ngờ Diệp Tinh chạy trốn tới Lạc Nguyệt hay không?

Cho dù bọn họ muốn ám sát Diệp Tinh, cũng không phải là chuyện đơn giản. Hiện tại Lạc Nguyệt đang phát triển không ngừng. Người không có phận sự căn bản không vào được khu vực trung tâm.

Trừ phi Lạc Nguyệt lập tức lại suy yếu. Nhưng ngoại trừ chiến tranh, Lạc Nguyệt sao có thể suy yếu được. Lạc Nguyệt chỉ biết không ngừng tiến

bộ.

Chiến tranh?

Diệp Mặc nghĩ tới những việc mà Dược phẩm Lạc Nguyệp gặp phải trong thời gian gần đây. Nếu độc thủ sau lưng nhằm vào Lạc Nguyệt thật sự là của Bắc Sa, vậy chiến tranh thật sự có có thể xảy ra. Một khi Lạc Nguyệt và quốc gia khác đánh nhau, cho dù Lạc Nguyệt cói lợi hại đến mấy, cũng không thể đồng thời đối phó được nhiều quốc gia.

Cho dù mình tới hỗ trợ cũng không được. Tuy rằng phi kiếm của hắn lợi hại, nhưng liên tục tiêu diệt hơn mười chiến hạm cũng là cực hạn của hắn rồi. Nếu đối phương đưa tới mấy mấy trăm chiến hạm, mấy ngàn chiến hạm, thậm chí mặc kệ định vị, mặc kệ kết quả tên lửa đạn đạo bay loạn, Lạc Nguyệt chỉ là một nơi lớn như thế mà thôi, có thể chặn được vô số tên lửa đạn đạo hay không?

Cho dù có rất nhiều tên lửa đạn đạo chằng chịt, nhưng nhất định cũng không chặn lại được. Một khi không chặn lại được, những đạn bay loạn, cũng khiến Lạc Nguyệt ăn không hết phải rời đi.

Lui một bước mà nói, cho dù Lạc Nguyệt chặn được những đợt tấn công này, nhưng khẳng định cũng bị tổn thất nặng nề. Một khi Lạc Nguyệt vì chiến tranh mà bị tổn thất nặng nề như vậy, khu vực trung tâm còn có thể giống như trước đây sao?

Diệp Mặc nghĩ đến đây, sau lưng bỗng nhiên đổ mồ hôi lạnh. Nếu chẳng may những thứ này đều do kẻ khách nghĩ ra, kẻ địch cũng có chút tâm cơ. Loại người có tâm cơ không phải không có. Lúc trước hắn thấy mấy kế sách do Đông Phương Tê lập ra, đều là những suy nghĩ xấu xa. Nhưng loại người như Đông Phương Tê, đã định trước chắc chắn sẽ không có nhiều.

Tất cả điều này không có khả năng chỉ vì đối phó với một Diệp Tinh chứ? Diệp Mặc lắc đầu. Hắn biết khẳng định mình đã suy nghĩ quá nhiều. Không trùng hợp như vậy. Cho dù muốn đối phó với Diệp Tinh, cũng không

cần hết lần này tới lần khác gây sức ép như vậy.

Nhưng bất kể có phải đối phó với Diệp Tinh hay không, hắn nhất định phải đánh tiếng trước với Hư Nguyệt Hoa còn có Hứa Bình, và đám người Diệp Tinh một tiếng, để tránh trở tay không kịp.

Diệp Mặc vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại cho Hư Nguyệt Hoa, điện thoại di động của hắn đã đổ chuông trước!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 642

Gặp Một Người

Đó là điện thoại do Hư Nguyệt Hoa gọi tới. Đối với Diệp Mặc, cô gọi điện thoại đến cũng rất đúng lúc. Hắn vừa định gọi điện thoại cho Hư Nguyệt Hoa. Cho nên đối với việc Hư Nguyệt Hoa gọi điện thoại tới, hắn rất cao hứng.

- Chị Nguyệt Hoa, tôi đang tính gọi điện cho chị, chị đã gọi tới trước.

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, dường như Philippines không có ý thỏa hiệp. Hơn nữa bọn họ còn gấp rút đặt mua chiến hạm với mấy quốc gia phương Tây. Tất cả hành động của bọn họ dường như muốn tuyên chiến với chúng ta.

Giọng điệu Hư Nguyệt Hoa tuy thoải mái, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nghe ra được áp lực của cô.

Nếu còn chưa nghe Hàn Tại Tân nói, Diệp Mặc sẽ không chút do dự lập tức khai chiến. Chỉ là một quốc gia quần đảo, cũng dám hung hăng càn quấy trước mặt Lạc Nguyệt. Nhưng hiện tại Diệp Mặc lại cẩn thận hơn. Cho dù muốn khai chiến, hắn cũng phải bảo vệ tốt đám người Diệp Tinh.

- Chị xử lý chuyện này thế nào?

Diệp Mặc suy nghĩ một lát hỏi.

Hư Nguyệt Hoa nghe Diệp Mặc hỏi, lập tức nói:

- Bởi vì Dược phẩm Lạc Nguyệt, chúng ta bắt đầu tranh chấp với mười mấy quốc gia. Bọn họ đều đã đàm phán điều kiện bồi thường cho chúng ta.

Đồng thời hai bên đều đã hiểu và bỏ qua cho nhau. Chỉ có thái độ của Indonesia và Philippines cương quyết, không hề có ý giải hòa với chúng ta. Hiện tại chúng ta đã thu hồi tất cả các hạng mục hợp tác với hai quốc này, đồng thời bắt đầu yêu cầu bồi thường.

- Tốt.

Diệp Mặc gật đầu. Chỉ là Philippines và Indonesia, Lạc Nguyệt không sợ. Lần này hắn trùng hợp phát hiện, hơn nữa thái độ Lạc Nguyệt lại cương quyết, cơ duyên xảo hợp không làm sứt mẻ tình cảm với nhiều quốc gia hơn nữa. Đây là một chuyện tốt. Trong chuyện này nếu không phải mình lấy được băng video kia ở đảo Tế Châu, Lạc Nguyệt không kịp đưa ra phản ứng, có thể sẽ làm sứt mẻ tình cảm với không chỉ hai quốc gia. Một khi càng nhiều quốc gia tiến vào tham dự, chiến tranh đối với Lạc Nguyệt sẽ không hề có lợi.

Rất nhiều quốc gia tuy rằng ngoài miệng nói hữu hảo với Lạc Nguyệt, nhưng một khi Lạc Nguyệt thật sự lâm vào hoàn cảnh khó khăn, phỏng đoán bọn họ sẽ là người trước tiên đến bỏ đá xuống giếng.

- Chị làm không tồi. Hiện tại Lạc Nguyệt bước vào tình trạng chuẩn bị chiến tranh. Đồng thời nói một chút với Diệp Tinh, chuyện cụ thể chờ khi tôi trở lại sẽ nói sau. Còn một điều nữa. Từ giờ trở đi, toàn bộ Lạc Nguyệt tăng cường cảnh giới. Người không có phận sự không được tùy ý ra vào. Đặc biệt vẫn là Diệp Tinh. Phải nói để anh ấy chú ý an toàn. Tôi nghi ngờ có người muốn lẻn vào Lạc Nguyệt chúng ta. Chuyện này đợi lát nữa chị phải nói cho Nhị ca một tiếng.

Diệp Mặc dặn dò nói.

Hư Nguyệt Hoa nói:

- Kỳ thật sau khi Dược phẩm Lạc Nguyệt phát sinh sự kiện, Lạc Nguyệt cũng đã giới nghiêm. Điều này anh cứ yên tâm đi, tôi đã biết rõ rồi.

Đối với cách làm việc của Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc rất hài lòng. Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị cúp điện thoại, Hư Nguyệt Hoa lại lần nữa nói:

- Còn có một việc phải nói với anh một chút. Chính là Lương Tuấn và Lục Na. Gần đây bọn họ hình như có chút tâm tư. Bọn họ muốn về thăm ông bà một chuyến. Tôi nói chờ anh quay trở về rồi nói sau.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống. Hắn lập tức có một loại dự cảm không tốt. Lương Tuấn và Lục Na đều nhà khoa học của Lạc Nguyệt, lại còn là vợ chồng. Thậm chí nguyên tố mới nhất được tách ra làm vũ khí hạt nhân cho Lạc Nguyệt cũng là do hai người mang tới. Quan trọng nhất, hai người này trốn từ căn cứ Bắc Sa ở khu vực Châu Á tới. Tuy rằng căn cứ Châu Á không phải là căn cứ trung tâm của Bắc Sa Phòng bị không có nghiêm ngặt như ở căn cứ trung tâm, nhưng có thể trốn ra ngoài khẳng định không muốn bị cầm trở về. Nếu như vậy, lúc này bọn họ muốn rời khỏi Lạc Nguyệt là vì chuyện gì?

Bất kể thế nào, cũng phải chờ sau khi mình trở về hỏi rõ tình hình rồi nói sau, Diệp Mặc lập tức nói:

- Hiện tại, hai người bọn họ không thể rời khỏi Lạc Nguyệt. Nhất định phải chờ tôi trở về. Tôi nghi ngờ đây là âm mưu khác. Rất có thể hai người bọn họ bị người ta lừa.

- Được, tôi đã biết.

Hư Nguyệt Hoa cúp điện thoại, lập tức phải đi phân phó chuyện của Lương Tuấn và Lục Na.

Hàn Tại Tân nghe Diệp Mặc nói xong, xen vào một câu nói:

- Tôi biết hiện tại cậu bề bộn nhiều việc. Về chuyện Dược phẩm Lạc Nguyệt, nếu như có gì cần trợ giúp, tôi có thể báo lại với thủ trưởng. Tuy nhiên khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt cũng không cần chúng tôi trợ giúp. Nhưng trên mặt dư luận, Hoa Hạ vĩnh viễn đứng cùng một phía với Lạc

Nguyệt. Trong chuyện này Indonesia không phải thứ tốt. Nếu không phải bởi vì các loại nguyên nhân, tôi đã chủ động yêu cầu tham dự vào trận đánh của Lạc Nguyệt đối với Indonesia.

Diệp Mặc nghe Hàn Tại Tân nói xong, trong lòng vẫn có chút cảm kích. Hắn biết Hàn Tại Tân nói vậy không có khả năng thực hiện, nhưng ông Hàn cũng không phải là chỉ nói những lời dối trá. Những lời ông ta nói chính là suy nghĩ trong lòng ông ta. Chỉ có điều với vị trí của ông ta, không có khả năng khiến hắn thật sự có thể xuất binh.

- Diệp Mặc, nếu có chuyện, trước hết chúng ta hãy quay trở về đi.

Lạc Ảnh có chút lo lắng. Cô biết Lạc Nguyệt là cơ sở của Diệp Mặc. Bằng hữu và người thân của hắn đều ở đó. Một khi nơi đó xảy ra vấn đề, khẳng định hắn sẽ bị đả kích không nhỏ.

Diệp Mặc gật đầu. Hiện tại gặp phải tình huống này hắn nhất định phải về trước xử lý sự tình thật tốt mới có thể giúp Hàn Tại Tân.

Hàn Tại Tân cũng hiểu suy nghĩ của Diệp Mặc. Ông ta chủ động nói:

- Cậu có thể về xử lý chuyện Lạc Nguyệt trước. Chuyện đảo Băng Khôi đã xảy ra mấy tháng, chờ thêm vài ngày nữa cũng không sao.

Lúc này, điện thoại di động của Diệp Mặc lại vang lên. Vẫn là Hư Nguyệt Hoa gọi tới. Giọng điệu Hư Nguyệt Hoa có chút vội vàng. Cô nói cho Diệp Mặc biết, buổi sáng Lương Tuấn và Lục Na đã rời khỏi Lạc Nguyệt, đi tới Sri Lanka.

- Lập tức phong tỏa toàn bộ Lạc Nguyệt. Khống chế tất cả đường hàng không.

Diệp Mặc biết Lương Tuấn và Lục Na rời khỏi, nghĩa là chuyện của Diệp Tinh đã bị bại lộ. Thậm chí hai người còn có thể tiết lộ một vài thiết bị quân sự của Lạc Nguyệt. Vì đề phòng những chuyện tương tự phát sinh, Diệp Mặc không chút do dự yêu cầu Hư Nguyệt Hoa phong tỏa Lạc Nguyệt

Thành.

Sau khi nghe xong cuộc điện thoại này, Diệp Mặc đứng lên nói với Hàn Tại Tân:

- Lão Hàn, về phần chuyện đảo Băng Khôi, tôi khẳng định sẽ nhớ ở trong lòng. Chờ sau khi tôi làm xong chuyện ở Lạc Nguyệt, tôi sẽ lập tức đi đảo Băng Khôi xem thử. Lý Hồ và Trương Đào đều là bằng hữu của tôi. Bất kể thế nào tôi cũng không bỏ mặc.

Hàn Tại Tân biết, hiện tại chuyện Diệp Mặc quá nhiều. Hắn có thể hứa hẹn đi tới đảo Băng Khôi đã là ân tình rất lớn. Hiện tại bảo hắn để chuyện Lạc Nguyệt sang một bên, đi làm chuyện khác, nhất định là không thực tế.

...

Diệp Mặc dẫn theo Lạc Ảnh rời khỏi Hàn gia. Hiện tại, ngay cả chuyện khoáng thạch Diệp Mặc không có tâm tình đi tìm nữa. Hắn muốn trở lại Lạc Nguyệt, giải quyết những chuyện của Lạc Nguyệt trước.

Lạc Ảnh bỗng nhiên nghĩ đến, hẳn là mình nên cố gắng tu luyện, bằng không cô căn bản không giúp được Diệp Mặc việc gì. Nếu Diệp Mặc lựa chọn thành lập thành trì của mình, thành lập thế lực của mình. Như vậy cô muốn đi trợ giúp hắn, ủng hộ hắn, mà không phải trở thành gánh nặng của hắn.

Dường như cảm giác được suy nghĩ trong lòng Lạc Ảnh, Diệp Mặc nắm tay Lạc Ảnh thật chặt, nói:

- Tố Tố, em không cần lo lắng. Anh khẳng định sẽ xử lý tốt chuyện này. Kỳ thật, kỳ thật anh còn có một việc vẫn không dám nói với em...

Cuối cùng Diệp Mặc đã tìm được một cơ hội. Hắn muốn nói ra chuyện Ninh Khinh Tuyết.

Lạc Ảnh nhìn bộ dạng Diệp Mặc có chút xấu hổ, bỗng nhiên đưa tay bịt

miệng Diệp Mặc.

- Hiện tại không cần phải nói nữa. Sau khi trở về để em tới gặp cô ấy...

Tuy rằng bàn tay mang trên miệng mang đến một mùi thơm ngát, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy rất xấu hổ. Hắn không thể tưởng tượng được chuyện mình tưởng rằng Lạc Ảnh không biết, không ngờ cô đã biết trước rồi. Nhất định là Bắc Vi đã nói. Con bé này.

- Diệp Mặc...

Một tiếng quát to lập tức khiến Diệp Mặc và Lạc Ảnh đang còn anh anh em em liền giật mình.

Vừa rồi Diệp Mặc vẫn nghĩ nên làm thế nào nói rõ với Lạc Ảnh về chuyện Ninh Khinh Tuyết. Có người tới trước mặt hắn, không ngờ hắn lại không chú ý.

Tuy nhiên hắn nhanh chóng nhận ra người đến là ai. Không ngờ lại là Vương Dĩnh. Thật đúng là khắp nơi đều có thể thấy cô ấy. Chỉ có điều bên cạnh Vương Dĩnh còn có hai người nữa. Trong đó có một người mà Diệp Mặc cũng biết. Người đó đã học cùng hắn ở đại học Ninh Hải. Đó chính là em họ của Tô Tĩnh Văn, Tô Mi. Nhưng Diệp Mặc lại không hề có chút thiện cảm nào đối với cô ta. Chỉ có điều đó là chuyện đã qua. Diệp Mặc cũng chưa hề biểu hiện ra mặt.

- Vương Dĩnh, vì sao đi dâu đều có thể nhìn thấy cô vậy. Chẳng lẽ cô không cần đi làm sao?

Theo Diệp Mặc thấy, Vương Dĩnh là một cô gái trầm tĩnh. Tính cách của cô ấy cũng có chút đỉnh đạc, cho nên tùy tiện nói đùa vài câu cũng không có vấn đề gì.

- Này, cô ấy là bạn gái của anh sao?

Vương Dĩnh nhìn thấy Lạc Ảnh, trong lòng âm thầm giật mình. Diệp

Mặc tìm được ở đâu một cô gái xinh đẹp như vậy làm bạn gái nhỉ.

Ngay cả Vương Dĩnh vẫn luôn tùy tiện, nhưng vừa nhìn thấy Lạc Ảnh, cũng không còn muốn đùa gì nữa. Chỉ bởi vì cô nhìn thấy động tác vừa rồi của Lạc Ảnh và Diệp Mặc có vẻ vô cùng thân thiết, cho nên mới hỏi như vậy.

Diệp Mặc gật đầu.

- Đúng vậy, cô ấy tên là Lạc Ảnh. Lạc Ảnh, đây là bạn thời đại học của anh Vương Dĩnh. Cô ấy từng trợ giúp anh rất nhiều lần.

- Lạc Ảnh chào cô.

Vương Dĩnh đối với việc có thể nói chuyện với Lạc Ảnh một cô gái giống như tiên nữ này, trong lòng thậm chí có chút khẩn trương.

- Chào cô.

Lạc Ảnh nghe nói Vương Dĩnh đã từng giúp đỡ Diệp Mặc, thái độ của cô với Vương Dĩnh lại khác hẳn.

- Đúng rồi. Đây là Tô Mi và bạn học của anh. Chắc chắn là anh không quên phải không?

Vương Dĩnh nhanh chóng khôi phục lại bình thường, chỉ vào hai người phía sau cô.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Đương nhiên biết. Đã lâu không gặp.

- Diệp Mặc chào anh. Bạn gái của anh thật xinh đẹp.

Trong lòng Tô Mi bỗng nhiên tăng dâng lên một cảm giác rất kỳ lạ. Lúc trước, mình hoàn toàn khinh thường Diệp Mặc. Không ngờ hắn lại có bạn gái xinh đẹp như vậy. Phỏng đoán Lạc Ảnh còn xinh đẹp hơn cả Ninh Khinh

Tuyết. Hắn thật đúng là rất may mắn. Xem bộ dạng bọn họ, cô gái tên Lạc Ảnh này còn rất quan tâm đến Diệp Mặc.

Vương Dĩnh thấy không khí dường như có chút xấu hổ, cô vội vàng nói:

- Đúng rồi, hôm nay anh Vương Tự đẹp trai mạnh mẽ nam tính đã trở lại. Sau này anh ấy muốn phát triển ở Yến Kinh. Cho nên hôm nay Vương Tự mời khách. Đợi lát nữa anh cũng cùng đi nhé. Ở ngay Khai Nguyên Hội Sở phía trước thôi. Hôm nay phần lớn các nhân vật nổi tiếng ở Yến Kinh đều có mặt. Diệp Mặc, nếu về sau anh muốn phát triển ở đây, đêm nay nhất định phải đi.

Diệp Mặc cười nói:

- Tôi không đi được. Tôi và Lạc Ảnh còn có việc khác. Các cô chơi vui vẻ nhé.

Hắn từng nghe qua về Vương Tự, hơn nữa cũng biết là ai. Diệp Mặc vẫn có cảm thấy có thiện cảm đối với Vương Tự. Thật ra anh ta là một người rất tốt. Nếu bình thường, hắn có thể đi qua xem thử. Nhưng hiện tại lại không được.

- Vậy thì thật đáng tiếc. Nếu không đêm nay chị Lạc Ảnh nhất định sẽ là người phụ nữ nổi bật nhất. Nếu vậy tôi đi theo sau cũng được hưởng lây. Ha ha...

Vương Dĩnh nói chuyện hoàn toàn không e dè, không hề có chút cảm giác hạ thấp chính mình.

Bỗng nhiên Lạc Ảnh cúi đầu ghé sát vào bên tai Diệp Mặc nhỏ giọng nói:

- Diệp Mặc, vừa nãy em nhìn thấy một người vừa tiến vào hội sở. Đó chính là người đã hóa trang thành anh ở trên máy bay. Tuy rằng gã đã bỏ mặt nạ ra, nhưng em khẳng định chính là gã.

Trong lòng Diệp Mặc hơi chấn động. Nếu gặp người này, cho dù hắn bận đến mấy, cũng sẽ không để ý tới chút thời gian này. Nghe Lạc Ảnh nói xong, hắn lập tức nhìn Vương Dĩnh nói:

- Được rồi, tôi không có thiệp mời, cô có thể dẫn chúng tôi vào được không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 643

Cút

Thấy Diệp Mặc đồng ý vào cùng họ, Vương Dĩnh càng vui hơn. Khi đám người của Diệp Mặc vào, trong hội sở đã có không ít người tới. Mấy người vừa ngồi xuống thì phục vụ đã bưng rượu vang, nước trái cây và những thức uống khác đến.

Vương Dĩnh cố ý ngồi bên cạnh Lạc Ảnh, không ngừng hỏi chuyện nọ chuyện kia, Lạc Ảnh không thích nói nhiều, chỉ ngồi một bên nghe mà thôi. Khi Vương Dĩnh nói đến cảnh khó khăn năm xưa Diệp Mặc ở Ninh Hải, Lạc Ảnh mới chăm chú nghe, đôi khi hỏi một câu. Nghe đến đoạn Diệp Mặc bị Diệp gia đuổi ra khỏi nhà, hắn ở Ninh Hải không có tiền ăn cơm, mắt cô thậm chí đỏ lên.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nhìn bà tám Vương Dĩnh, chỉ đành kệ cô ấy Cùng lúc đó thần thức của hắn chú ý đến người đàn ông đã lừa Lạc Ảnh đến Yến Kinh, lúc này Diệp Mặc không muốn động đến y, nếu đã phát hiện ra rồi, hắn dự định sẽ quăng một mẻ lưới bắt hết.

Tô Mi nhìn thấy rõ thái độ của Lạc Ảnh đối với Diệp Mặc, trong lòng không thoải mái cho lắm. Diệp Mặc có cái gì? Chỉ là một thiếu gia bị bỏ rơi mà thôi, dựa vào cái gì có được sự ưu ái của một cô gái đẹp như Lạc Ảnh? Sắc đẹp của Lạc Ảnh, khiến cho lòng ghen tị của cô cũng tan biến, chỉ thấy khó chịu tên Diệp Mặc chó ngáp phải ruồi.

- Diệp Mặc, đã lâu rồi không gặp anh, dạo này anh phát tài ở đâu rồi?

Từ lần trước mình mời khách, Diệp Mặc chưa hề nể tình cô, trong lòng cô rất khó chịu. Đối với cô mà nói, Diệp Mặc không khác gì đám người hạ

nhân. Nhưng người mà cô khinh thường lại tìm được cô bạn gái xinh đẹp nhường kia, điều này khiến cô vô cùng bất mãn.

Diệp Mặc biết tâm tư của loại người cao ngạo như Tô Mi, khẽ mỉm cười nói:

- Bây giờ việc gì tôi cũng làm, phát tài thì chưa dám nói tới.

Trong lòng Tô Mi cười khẩy, nói hắn phát tài mà đã tưởng thật, phát tài cái gì mà chưa dám nói tới, hắn vốn không tìm được việc. Cô gái tên Lạc Ảnh kia chắc chắn đã bị hắn lừa, vừa nhìn đã biết là một cô gái rất thuần khiết. Đợi lát nhất định mình phải ở trước mặt Lạc Ảnh, vạch trần bộ mặt của Diệp Mặc.

Một cô gái như Lạc Ảnh, dù ở đâu, cũng trở thành nhân vật trung tâm.

Đã có mấy người đàn ông chuẩn bị đến gần rồi, nhưng có một người đi trước bọn họ, đây là một thanh niên có dáng người cao.

Y cầm ly rượu vang một cách lịch sự tiến đến trước Lạc Ảnh, tay đặt trước ngực, nhẹ nhàng khom người nói:

- Chào tiểu thư xinh đẹp, tôi tên Vương Tiền Quân, không biết có may mắn được làm quen với cô không.

Lạc Ảnh khẽ nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ người này không lịch sự gì cả, không nhìn thấy mình đang nói chuyện với người khác sao? Vương Dĩnh liếc mắt nhìn Vương Tiền Quân, bỗng cảm thấy mình không nên gọi Diệp Mặc và Lạc Ảnh tới. Cô biết rất nhiều người ở đây đều là những người Diệp Mặc không trêu được.

Tô Mi đột nhiên có hứng thú với Vương Tiền Quân này, cô biết y là anh họ của Vương Tự, là người của Vương gia ở Yến Kinh. Hơn nữa, trong sự nghiệp gia tộc Vương gia có một địa vị không nhỏ. Người này rất háo sắc, nhìn thấy cô gái xinh đẹp như Lạc Ảnh, y chắc chắn sẽ không bỏ qua, lúc này Tô Mi rất muốn biết Diệp Mặc sẽ làm gì. Đương nhiên kết quả tốt nhất

là Vương Tiền Quân ở trước mặt Diệp Mặc vung đao lên cướp người yêu, như thế mới hả dạ.

Không thấy Lạc Ảnh trả lời, Vương Tiền Quân đang muốn nói thêm thì Diệp Mặc đã lên tiếng trước:

- Vương Tiền Quân, tôi quen anh. Hai năm trước, khi anh đến Lưu Xà có gặp cướp, kết quả là anh đã phải để bạn gái lại cho bọn cướp, còn mình thì tháo chạy, tôi không nhầm đấy chứ.

Vương Tiền Quân nghe Diệp Mặc nói, mặt liền biến sắc, việc này ngoài Tiêu Lôi ra còn ai biết? Chẳng lẽ Tiêu Lôi nói ra ngoài?

Nghe những lời của Diệp Mặc, không những mấy người Vương Dĩnh và Tô Mi ngạc nhiên mà mọi người vây quanh cũng kinh ngạc nhìn Vương Tiền Quân. Sau khi Diệp Mặc nói ra chuyện này, mặt Vương Tiền Quân biến sắc, không lập tức phản bác thì mọi người xung quanh cũng biết chuyện này là sự thật. Rất nhiều người bỗng thấy hứng thú, không ngờ một người có vẻ ngoài hào nhoáng như Vương Tiền Quân lại làm một chuyện xấu mặt như vậy.

Một vài cô gái bắt đầu nhìn Vương Tiền Quân bằng ánh mắt khinh bỉ, không ngờ tên này đểu cáng thế.

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, dù y có cao to, giàu có, đẹp trai đến đâu cũng không có cô gái nào thật lòng muốn ở bên y, nhiều nhất cũng chỉ vì tiền của y mà thôi.

- Anh nói láo, anh là ai?

Vương Tiền Quân phản ứng, tỏ ra phẫn nộ, nói ra chuyện này khác nào đánh vào mặt y? Sau này y sao ngẩng đầu lên được? Nếu là Tiêu Lôi nói ra, y sẽ không tha cho Tiêu Lôi. Nhưng nghĩ đến Tiêu gia sẽ không sợ Vương gia, trong lòng y có chút không cam tâm.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Anh nói tôi là ai? Vì chuyện này là tận mắt tôi nhìn thấy, anh nói tôi có nói láo được không?

- Là anh, anh là người xuống từ chiếc xe Audi?

Khi Vương Tiền Quân nhìn Diệp Mặc một lần nữa thì đã nhận ra hắn. Y nói lời này chẳng khác nào thừa nhận.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Không sai, chính là tôi, cô ấy quen anh quả là đen.

- Diệp Mặc, anh nói không sai, quen biết với hạng người này, tôi thực sự quá xui xẻo.

Một giọng nữ đầy chua chát vang lên.

- Tiêu Lôi, cô có ý gì?

Sắc mặt của Vương Tiền Quân càng trở nên khó coi hơn, y không ngờ Tiêu Lôi cũng đã đến.

- Đồ cặn bã, tôi có ý gì không cần anh quan tâm. Tuy nhiên, tôi thực sự không muốn nói chuyện với hạng người như anh, trước đây, đúng là tôi mù...

Tiêu Lôi nhìn Vương Tiền Quân một cách lạnh lùng, tiến đến ngay trước mặt Diệp Mặc.

- Anh hay lắm Vương Tiền Quân nhìn Diệp Mặc nói một cách lạnh lùng.

Diệp Mặc vẫn ngồi, hắn nghe Vương Tiền Quân nói liền đặt ly rượu xuống, quát:

- Cút.

Nếu không phải muốn theo dõi người đàn ông vào trong phòng mãi chưa ra, Diệp Mặc sớm đã đá cho y một cái. Nhưng như thế thì chuyện sẽ to mất.

- Anh…

Vương Tiền Quân tức điên lên, nhưng trước khi y phát hỏa thì đã có một người lôi y sang một bên, đồng thời đứng ở chỗ cũ của y.

Người lôi Vương Tiền Quân ngay nhìn cũng không nhìn y, mà vui vẻ nói với Diệp Mặc:

- Ha ha, Diệp thiếu gia, không ngờ tôi lại có vinh hạnh được gặp anh trong buổi tối hôm nay, quả là may mắn, may mắn.

Là Vương Tự, Diệp Mặc từng gặp người này trong buổi tiệc sinh nhật của Tô Tĩnh Văn, biết anh ta là đồng đội của đám Quách Khởi, hơn nữa con người rất được.

Diệp Mặc đứng dậy, bắt tay Vương Tự:

- Tôi chỉ là trùng hợp gặp Vương Dĩnh thì cùng đến đây. Lâu rồi không gặp anh.

- Vâng, quả là lâu lắm rồi không gặp. A, phóng viên Tiêu cũng đến, chào cô. Cùng lúc đó Vương Tự nhìn thấy Tiêu Lôi.

Lúc này Tiêu Lôi nhìn thấy Lạc Ảnh ngồi bên cạnh Diệp Mặc, cô có chút nghi ngờ nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp Mặc, cô gái xinh đẹp này là?

- Ồ, đây là Lạc Ảnh, vợ của tôi.

Diệp Mặc nắm lấy tay Lạc Ảnh trả lời.

- Diệp Mặc, anh đã kết hôn rồi ư?

Câu nói này dường như cả Vương Dĩnh và Tiêu Lôi đều đồng thanh hỏi.

Vương Dĩnh còn tưởng rằng Lạc Ảnh chỉ là bạn gái của Diệp Mặc thôi,

không ngờ Diệp Mặc lại nói luôn là vợ mình. Trong lòng Tiêu Lôi như nổi sóng, cô vẫn tưởng rằng chắc chắn người kết hôn với Diệp Mặc là Ninh Khinh Tuyết cơ, không ngờ lại là cô gái này, thực sự không có cách nào phân cao thấp cô ấy và Ninh Khinh Tuyết. Diệp Mặc này quả là có bản lĩnh, làm thế nào mà tìm được cô gái xinh đẹp như thế nhỉ? Nhưng nghĩ đến Tiêu Lôi cô liền nghĩ đến mình, chẳng phải trước nay cô vẫn luôn có tình cảm với hắn sao?

Tiêu Lôi muốn hỏi Ninh Khinh Tuyết thế nào, nhưng cô cũng biết đây không phải là lúc hỏi.

- Chúc mừng anh, chúc mừng anh, không ngờ Diệp Mặc lại kết hôn rồi.

Vương Tự tỏ ra vui vẻ, trong lòng ông cũng thầm lộ ánh mắt khâm phục Diệp Mặc. Nhưng Vương Tự ở trong bộ đội, hơn nữa còn là bộ đội giống Quách Khởi, đối với Diệp Mặc không phải là không biết gì cả. Anh ta biết Diệp Mặc không phải là người bình thường, thậm chí hiện này Quách Khởi và Lô Lâm đang làm việc cùng Diệp Mặc, tuy làm việc gì anh ta không biết, nhưng tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

- Vương Tự, hôm nay là ngày anh trở về Yến Kinh nhậm chức, anh là người mà cụ chọn là người nối nghiệp, đừng tùy tiện đi quen biết người không đáng.

Vương Tiền Quân thấy Vương Tự và Diệp Mặc thân thiết như vậy, có chút không thoải mái nhắc nhở.

Vương Tự hình như mới phát hiện ra Vương Tiền Quân, quay đầu lại nhìn Vương Tiền Quân rồi tỏ sắc mặt lạnh lùng quát:

- Cút.

- Anh...

Mặt Vương Tiền Quân càng biến sắc, y không ngờ anh lại không nể tình mình như vậy, mình dẫu sao cũng mang dòng dõi của Vương gia. Anh ở

trước mặt người ngoài, lại làm mất mặt mình thế. Hai từ cút, khiến y cảm thấy vô cùng mất mặt. Y nhìn Diệp Mặc đầy oán hận, quay người rời đi.

Trong lòng Tô Mi càng ngạc nhiên hơn, cô thực sự không hiểu, Diệp Mặc rõ ràng là một thiếu gia bị bỏ rơi, sao lại có thể kết bạn được với anh Vương Tự. Theo cô biết, Vương Tự và Diệp Mặc quen biết nhau hay là có liên quan đến cô, chính là lần cô muốn Vương Tự và Diệp Mặc bắt tay nhau mà quen biết.

Vương Tự bây giờ và Vương Tự của mấy năm trước đã khác nhau nhiều, cần phải biết rằng sở dĩ anh Vương Tự trở về Yến Kinh là vì Vương gia muốn chú trọng bồi dưỡng anh ấy, nói anh ấy là người nối nghiệp của Vương gia cũng không sai. Tên Diệp Mặc này quả là chó gặp may, không những tìm được bạn gái như Lạc Ảnh, mà còn quen biết được với Vương Tự, xem ra quan hệ không tồi.

Diệp Mặc nhìn Vương Tiến Quân chán nản bỏ đi, lạnh lùng cười, không nói gì. Tên Vương Tiền Quân này không đến tìm hắn thì thôi, nếu đến tìm hắn, thì đừng trách tự thắt cổ, không muốn sống nữa.

Vương Tự không thèm để ý đến Vương Tiền Quân vừa bỏ đi, mà nói với Diệp Mặc, Tô Mi và mọi người:

- Mọi người ngồi xuống đi, vũ hội vẫn chưa bắt đầu, tôi đi chào mấy vị khách một chút.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vậy anh đi đi.

Hắn nhìn thấy lại có hai người tiếp tục đi vào căn phòng mà hắn vẫn theo dõi, nhìn vẻ mặt của họ, Diệp Mặc đoán họ đã biết mình và Lạc Ảnh đến đây.

Nhưng Diệp Mặc không sợ họ nghi ngờ, vì hắn quen biết Vương Tự, điều này rõ ràng là hắn đến đây không phải là không có lí do. Những Diệp

Mặc cũng biết, những người này dám đến tụ tập ở tiệc này, chắc chắn là có quen Vương Tự, thậm chí còn là người thân thuộc.

Lạc Ảnh thấy Diệp Mặc cúi đầu, biết chắc chắc hắn đang dùng thần thức quan sát người đó, nên lẳng lặng ngồi bên cạnh Diệp Mặc không nói gì.

- Lạc Ảnh, cô thật là xinh đẹp, cô và Diệp Mặc vừa kết hôn à?

Tiêu Lôi tuy cảm thấy mình và Lạc Ảnh có khoảng cách không nhỏ, nhưng thấy Lạc Ảnh như con chim non nép mình vào Diệp Mặc, trong lòng có phần chua chát.

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười giống như trăm hoa đua nở, ngay cả Tiêu Lôi cũng thấy mê.

- Vâng, Diệp Mặc nói chúng tôi trở về sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng.

Nói đến đây Lạc Ảnh dừng lại, cô biết bây giờ không thể nói ra chuyện của Ninh Khinh Tuyết, cô bỗng nhiên cũng muốn biết cô Ninh Khinh Tuyết kia rốt cuộc là cô gái như thế nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 644

Lạc Ảnh Tức Giận

Sau khi hai gã đàn ông vừa vào căn phòng không lâu thì lại có một nam một nữ tiến vào căn phòng đó. Tính cả gã đàn ông kia thì Diệp Mặc thấy trong phòng đã có năm người rồi. Hơn nữa người phụ nữ vừa vào đó, hắn đã nhận ra được. Lúc trước chính hắn đã đánh tráo chiếc túi của cô ta, lấy đi một viên tinh thạch cực năng. Lúc đó người khác gọi cô ta là chị Linh, sau này qua lời của Lục Na, Diệp Mặc biết đây chính là chị Lục Linh của cô.

Theo lý mà nói thì lúc ấy mình đã liên lụy đến Lục Linh rồi, sao cô ấy vẫn còn ở đây? Hơn nữa xem ra mấy người kia có vẻ khá hòa hợp. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lục Linh, Diệp Mặc liền hiểu Lục Na và bạn trai cô ấy vì sao phải rời khỏi Lạc Nguyệt, hóa ra nguyên nhân là do chị cô.

Nhưng Diệp Mặc thấy có chút không đúng, mấy người này là người của Bắc Sa, điều này không thể nghi ngờ nhưng Bắc Sa sao lại có chuyện tốt như vậy? Tinh thạch cực năng đối với Bắc Sa quan trọng thế nào, Diệp Mặc hiểu rất rõ, hơn nữa, giá trị của nó thì Diệp Mặc càng hiểu hơn ai hết.

Hai viên tinh thạch cực năng đã bị mất, sao có thể bình yên vô sự được? Bất kể thế nào, nếu đã nhìn thấy Lục Linh ở đây rồi, nói không chừng Lục Na sẽ tìm đến nơi này, mình chỉ cần quan sát cẩn thận mấy người kia là được rồi, tuyệt đối không thể để cho Lục Na nói ra việc bố trí ở Lạc Nguyệt và một số chuyện khác. Cho dù Lạc Na biết không nhiều nhưng cũng không thể tiết lộ ra ngoài được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đứng phắt dậy nói với Lạc Ảnh:

- Em ở đây đợi anh, anh phải ra ngoài có việc, một lúc sẽ về.

Lạc Ảnh gật đầu:

- Anh đi đi, em ở đây đợi anh.

Cô đương nhiên biết Diệp Mặc đi làm gì, với thân thủ của Diệp Mặc, cô rất yên tâm.

Diệp Mặc chào Vương Dĩnh và Tiêu Lôi rồi mới rời khỏi hội sở. Hắn muốn thám thính tin tức trong hội sở nên nhất thiết phải ra ngoài trước, hắn tin tưởng mình đang theo dõi mấy người Bắc Sa kia và mấy người họ cũng đang theo dõi hắn. Cho nên hắn ra ngoài trước sau đó lại ẩn thân tiến vào.

- Diệp Mặc đi làm gì vậy?

Tiêu Lôi nhìn bóng lưng dần mất hút của Diệp Mặc hỏi một các kỳ quái.

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười, nhưng không trả lời. Cô không thể nói dối nên đã không nói gì.

- Đúng rồi, Lạc Ảnh, hai người chuẩn bị tổ chức hôn lễ ở đâu thế? Vào lúc nào vậy?

Tiêu Lôi rất nhanh lại đem chuyện hôn lễ của Diệp Mặc và Lạc Ảnh ra nói, dường như đây mới là việc làm cô quan tâm nhất.

Lạc Ảnh lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết, Diệp Mặc nói khi nào thì là khi ấy.

Nghe Lạc Ảnh nói xong, mấy cô gái ngơ ngác nhìn nhau. Lạc Ảnh xinh đẹp như thế, lại dịu dàng nữa, sao không có chút mạnh mẽ, cứng rắn nào. Diệp Mặc thật có bản lĩnh, rốt cuộc hắn sao lại tìm được một người con gái như thế? Phải biết rằng việc kết hôn bây giờ chính là thương lượng giữa hai người, sao có thể nam giới nói sao là vậy được?

Lòng Tô Mi càng khó chịu, cô biết Diệp Mặc cũng là người tốt nhưng sao cô lại thấy không được thoải mái. Lúc mấy người đang nói chuyện thì cô

đột nhiên ngắt lời:

- Lạc Ảnh, cô có biết việc trước kia của Diệp Mặc không?

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười:

- Vương Dĩnh đã nói cho tôi biết rồi.

- Không phải, điều tôi muốn nói không phải thế, mà là cái việc Diệp Mặc kiểm tra trong bệnh viện kia. Thế nên không thể động phòng được...

Tô Mi liền nghĩ tới việc khiến Lạc Ảnh rời xa Diệp Mặc. Bây giờ Diệp Mặc không có ở đây, không nhân dịp này giậu đổ bìm leo thì còn chờ đến lúc nào nữa.

Mặt Vương Dĩnh đột nhiên biến sắc nói:

- Tô Mi, sao bạn lại nói thế? Diệp Mặc cũng là bạn học của chúng ta, hơn nữa mọi người đều học tại đại học Ninh Hải. Nói như vậy là có ý gì chứ?

Tiêu Lôi đã nghe vài việc của Diệp Mặc, về mặt này cô cũng đã nghe qua. Nhưng sau khi sự việc xảy ra thì cô càng để ý đối với nhân phẩm của một người, không phải vì mấy chuyện này. Thế nên nghe thấy Tô Mi nói những việc của Diệp Mặc trước mặt vợ của hắn như vậy, cô lập tức biết được cách nghĩ của Tô Mi.

Cô cũng nghi hoặc và không hiểu nhìn Tô Mi, chẳng lẽ cô ấy có thù hận gì với Diệp Mặc sao? Tiêu Lôi làm phóng viên đã nhiều năm, tâm tư dao động, thậm chí đã nghĩ tới việc Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc không ở cùng nhau là không phải vì việc này rồi.

Lạc Ảnh không phải kẻ ngốc. Lúc cô và Diệp Mặc gặp Tô Mi thì đã cảm thấy Diệp Mặc và Tô Mi dường như có chút mâu thuẫn. Nhưng Diệp Mặc không nói gì nên cô cũng giữ phép lịch sự không hỏi. Bây giờ Tô Mi lại nói những lời này sau lưng Diệp Mặc, lòng cô chợt thấy không được thoải mái.

Diệp Mặc có thể động phòng hay không, cô hiểu rõ hơn ai hết, sức nóng của hắn thậm chí ngay cả cô cũng không chịu nổi. Nhưng một cô gái như Tô Mi lại nói chồng của mình bị thế, khiến cô nổi giận, đồng thời cô cũng cảm thấy người như Tô Mi thật không biết xấu hổ, nếu không phải Diệp Mặc bảo cô ở đây đợi hắn thì cô đã đi từ lâu rồi.

Cô lạnh lùng thoáng nhìn Tô Mi:

- Việc của chồng tôi không cần cô quan tâm, đó là việc của tôi. Còn nữa, tôi không muốn ngồi cùng với cô, cô hãy tránh ra.

Tô Mi biến sắc, cô không thể tưởng tượng được một người dịu dàng như Lạc Ảnh nói trở mặt liền trở mặt, thậm chí không khách khí.

Bị mất mặt, Tô Mi cũng không ở lại nữa, cô liền đứng lên, kéo theo một bạn học bên cạnh, nói với Vương Dĩnh:

- Tôi đi đây, bạn có đi không?

Nói xong không đợi Vương Dĩnh trả lời, cô lập tức bỏ đi.

Vương Dĩnh không biết làm sao với Lạc Ảnh đành nói một câu:

- Để tôi đi xem cô ấy.

Tuy Vương Dĩnh không thích cách nói chuyện của Tô Mi nhưng dù sao Tô Mi cũng là bạn bè của cô, cô ấy bỏ đi như vậy có chút không hay.

Vương Dĩnh đuổi theo Tô Mi có chút không vui liền nói:

- Lạc Ảnh giống như nhân vật tiên nữ, bạn nói như vậy thực sự có chút quá đáng đấy!

Tô Mi cười lạnh lùng:

- Tôi là vì muốn tốt cho cô ấy, người như thế bị Diệp Mặc lừa thật không đáng. Nhưng giờ xem ra cũng đáng lắm.

- Diệp Mặc có chỗ nào không tốt à? Tôi thấy hắn rất tốt, tôi thật không hiểu sao bạn lại có thành kiến với hắn, hơn nữa hắn ta cũng không giống như những lời bạn nói.

Vương Dĩnh có chút tức giận nói. Cô và Diệp Lăng là bạn rất thân, đã yêu ai thì yêu cả đường đi lối về, nên đối với Diệp Mặc cũng không tệ.

- Hắn không phải giống những gì tôi nói ư? Sao bạn biết được? Chẳng lẽ bạn đã lên giường với hắn sao?

Tô Mi bị Lạc Ảnh đuổi đi, đã giận giờ còn giận hơn.

Vương Dĩnh nghe Tô Mi nói xong thì không vui chút nào:

- Cái gì gọi là lên giường? Bạn không được nói linh tinh. Diệp Mặc là người tốt, là chính miệng em gái Diệp Lăng của hắn nói, tuyệt đối không phải là người như bạn nghĩ. Tô Mi, tôi thấy bạn bị tẩu hỏa nhập ma rồi, bạn cần yên tĩnh một lúc.

Tô Mi lại cười lạnh lùng:

- Diệp Lăng là em của Diệp Mặc, sao cô ấy biết được cái ấy của anh mình thế nào? Bạn lừa ai đấy? Lẽ nào kiểm tra trong bệnh viện là giả sao?

Vương Dĩnh tức giận thực sự, cô hừ một tiếng nói:

- Là Thiên Hà, bạn cùng ký túc xá với Diệp Lăng nói, lẽ nào là giả bộ sao?

Tô Mi liền lấy di động ra nhìn Vương Dĩnh nói:

- Vương Dĩnh, tôi biết bạn muốn nói giúp Diệp Mặc, đáng tiếc là tôi quen Thiên Hà, cô ấy cùng công ty với tôi. Tôi sẽ gọi điện hỏi cô ấy, cô nghe cho kỹ nhé!

Vương Dĩnh há hốc miệng nhìn Tô Mi, cô không hiểu vì sao chuyện nhỏ như vậy mà Tô Mi phải làm rõ ràng như thế.

Cuộc gọi của Tô Mi rất nhanh có tín hiệu:

- Thiên Hà, tôi là Tô Mi đây. Tôi muốn hỏi cô một chuyện thôi. Diệp Mặc kia cô biết không, chính là anh của bạn cô. Nghe nói, hắn ở bệnh viện kiểm tra cái kia, đúng không, à, cô cũng nghe qua rồi.

Khóe miệng của Tô Mi lộ ra một tia mỉm cười đắc ý, cô nheo mắt nhìn Vương Dĩnh, tiếp tục nói:

- Vâng, tôi nghe người khác nói kiểm tra là giả. Cái gì? Thật là giả sao? Sao cô biết được? À, tên lưu manh đó sao với cô lại... Á, tôi biết rồi. Không được nói bừa, tôi làm sao có thể lên giường với hắn ta được, cái đó... Tôi chỉ tiện hỏi thôi, tôi cũng không thích.

Vương Dĩnh nhìn Tô Mi giống như nhìn một con gà mái bại trận, nhếch miệng nói:

- Tô Mi, Tô gia các bạn cũng coi là một gia tộc không nhỏ, lẽ nào những gia tộc tranh đấu, bạn không biết sao? Diệp Mặc cũng là một vật hi sinh của gia tộc mà thôi, vài kiểm tra đó đương nhiên là giả rồi. Bạn xem dáng vẻ hạnh phúc của Lạc Ảnh - bạn gái hắn, đi thôi, cùng đi nói lời xin lỗi là được rồi, Lạc Ảnh cũng không phải là người để bụng.

- Xin lỗi, tôi sẽ không đi, tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô ấy thôi. Cứ coi như Diệp Mặc không sao nhưng một người như hắn ngay cả chuyện nghề nghiệp cũng không quyết được thì dựa vào cái gì có thể ở cùng với một người xinh đẹp như Lạc Ảnh chứ? Thế chẳng khác nào bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu, nhưng mà, loại con gái này bị thế cũng đáng đời.

Tô Mi vẫn khinh thường như cũ nói.

Vương Dĩnh lắc đầu, không khuyên Tô Mi nữa, quay lại bước về phía Lạc Ảnh.

…Cuộc nói chuyện của năm người họ khá đơn giản, Diệp Mặc đoán

không sai, năm người này đúng là thành viên của Bắc Sa. Tên gọi là sếp Lưu mà Lạc Ảnh đã vạch trần giả mạo đó hẳn là đội trưởng của hai người đàn ông ở phía sau, người có làn da trắng được gọi là Vĩnh Thiếu gia, và một người khác vẫn chưa thấy lên tiếng.

Một nam một nữ vào sau cùng chính là Lục Linh và Hạt Tử. Diệp Mặc nhìn Hạt Tử trong nháy mắt liền biết được gã chính là tên giám sát hắn ở sân bay. Chỉ là lúc đó, trong mắt hắn chỉ có Lạc Ảnh, không có tâm trí đi quản những người còn lại nên mới không để ý đến gã, không ngờ, gã lại tới nơi này.

Nhưng Lục Linh kia, Diệp Mặc thấy không được tự nhiên, chỉ là hắn và Lục Linh không xuất hiện cùng lúc. Ban đầu là ở phòng hầm, hắn cũng chỉ nhìn qua cô ta mà thôi.

Tuy nghi ngờ Lục Linh này chính là Dịch Dung nhưng Diệp Mặc nhìn tỷ mỉ hơn làn da của Lục Linh thì lại không thấy dấu vết nào của dịch dung.

- Diệp Mặc và Lạc Ảnh lại tới đây là không có ý gì sao?

Lời này của sếp Lưu chính là hỏi Lục Linh và Hạt tử đến sau.

Lục Linh không nói gì, Hạt Tử lắc lắc đầu đáp:

- Hẳn là không có ý đấy, hai người gặp Vương Dĩnh và Tô Mi ở cửa hội sở, sau đó Vương Dĩnh và Tô Mi dẫn bọn hắn vào. Chỉ là hắn và Vương Diễm cũng quen nhau, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm.

- Vĩnh Thiếu gia, không nên manh động.

Sếp Lưu chợt đưa tay ngăn lại tên Vĩnh Thiếu gia có làn da trắng đang kích động.

- Tôi có thể không kích động sao? Tên khốn kiếp đó đã đánh gãy vụn chân của em tôi. Đới gia tôi và hắn thù sâu như biển.

Tên thanh niên có nước da trắng nõn bỗng gầm nhẹ một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 645

Diệp Mặc, Nhà Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?

Giờ Diệp Mặc mới hiểu, hóa ra tên Vĩnh Thiếu gia này là anh của Đới Hằng. Em của gã đã bị mình đánh nát hai chân ở Cửu Đường, cả đời này cũng chẳng còn cơ hội đứng lên.

Là người của Đới gia, Diệp Mặc cũng thấy không kỳ quái, người của Đới gia và Bắc Sa ở cùng nhau, tên Vĩnh Thiếu gia này và mấy người kia cùng ở đây cũng là điều bình thường. Hoặc có lẽ là vì chuyện của Đới Vĩnh nên mấy người họ mới có thể cùng tụ tập trong hội sở này.

Trừ gã sếp Lưu kia là Hoàng cấp trung kỳ ra thì người đàn ông chưa lên tiếng kia là Hoàng cấp hậu kỳ, ba người còn lại thật ra rất bình thường, chỉ là khí huyết sung một chút mà thôi.

Sếp Lưu bỗng khoát tay chặn lại, hình như tay gã đã nhận được tin tức gì. Một lát sau gã nói:

- Diệp Mặc đã vừa đi ra ngoài, còn Lạc Ảnh vẫn ở bên trong, hơn nữa, Lục Na và Lương Tuấn đêm nay sẽ tới Yến Kinh, hẹn chúng ta hai giờ sáng mai ở sông Yến Thủy gặp mặt, nhưng Lục Linh nhất định phải đi.

Nghe được lời của sếp Lưu, Đới Vĩnh đột nhiên đứng lên:

- Sếp Lưu, nếu chỉ có một mình Lạc Ảnh, chúng ta...

Đới Vĩnh còn chưa nói hết câu đã bị sếp Lưu cắt ngang:

-Tôi biết anh muốn chiếm cô gái Lạc Ảnh đó nhưng bây giờ tuyệt đối không được, chỉ cần Diệp Mặc một ngày chưa chết, cho dù bắt cô ta về cũng

không thể động vào. Hơn nữa, đây vẫn là địa bàn của Vương gia, Vương Tự và Diệp Mặc có quan hệ thân thiết, cho dù muốn động thủ thì tuyệt đối cũng không thể động thủ ở đây được. Ai biết được Diệp Mặc có đột nhiên tiến vào hay không, nói thật nhé, mấy người chúng ta ở đây cộng lại cũng không đáng để hắn tùy ý giết đâu.

Diệp Mặc cười lạnh, mấy người này quả thực không đủ để hắn tùy ý giết, chỉ cần mấy hỏa cầu là có thể giải quyết rồi.

Diệp Mặc đã biết được đến tối họ sẽ gặp nhau ở sông Yến Thủy nên không muốn tiếp tục nghe nữa, đợi đến lúc tối tới sông Yến Thủy là được rồi.

Đang nghĩ đã đến lúc phải rời đi, thần trí của hắn liền chú ý trong phòng xa hơn một chút, một cô gái phục vụ đang cầm khăn lau bàn nhưng cái bàn đó cô ta lau rất lâu rồi mà vẫn ở đó lau đi lau lại.

Diệp Mặc giật mình, lập tức dùng thần thức quan sát cẩn thận nhân viên phục vụ này. Cô ta gầy yếu, trên mặt có nhiều vết sẹo, xem ra rất xấu. Nếu không phải mặt của cô ta thực sự rất xấu thì Diệp Mặc sẽ không nghĩ đây là do con người làm ra.

Vừa nghĩ tới mặt của cô có thể do con người gây ra, Diệp Mặc liền chú ý tới thân thể của cô, quả nhiên trước ngực và sau lưng vết thương chồng chất, thoạt nhìn đã thấy ghê người.

Đây là một người phụ nữ đã nếm qua đau khổ, tuy ánh mắt của cô rất bình tĩnh nhưng thần thức của Diệp Mặc lại cảm giác được lòng cô đang rất phẫn nộ. Điều khiến Diệp Mặc kỳ quái là cô gái đó cho hắn một chút cảm giác quen thuộc, nhưng hắn lại không nhớ ra được cô là ai.

Rất nhanh, Diệp Mặc nhìn thấy một chấm đen nhỏ bên trong tai cô, đây là máy nghe trộm. Diệp Măc liền nghĩ đến căn phòng của năm người Bắc Sa kia. Thần thức của hắn bắt đầu tìm kiếm, quả nhiên hắn thấy có một thiết bị nghe trộm ở dưới ghế.

Hóa ra cô ta đã nghe trộm việc của Bắc Sa, chỉ cần cô ta không làm hỏng chuyện của mình là được, Diệp Mặc cũng không quan sát cô ta nữa mà theo cửa sổ đang mở rời khỏi căn phòng, lại tiến vào hội sở.

Diệp Mặc vừa đi tới đại sảnh đã nhìn thấy mấy người Lạc Ảnh đang ngồi nói chuyện, còn Tô Mi thì đứng ở một bên. Hơn nữa, Lạc Ảnh đang cau mày, nếu không phải Diệp Mặc bảo cô đợi ở đây thì cô sớm đã bỏ đi rồi.

Mấy người này Diệp Mặc đều biết, ngoại trừ Khâu Chí Nhưỡng và Hàn Đan ra, còn có Khâu Chí Học suýt chút nữa bị hắn trừng trị ở hội quán Ngô Đồng tại Yến Kinh.

Diệp Mặc có nghe bọn Thi Tu nói qua, tên Khâu Chí Học này là một nhân vật trẻ tuổi giỏi giang của Khâu gia. Có điều, tên Khâu Chí Học này lúc ở hội quán Ngô Đồng có phần mưu trí, không có vội vã ra tay nên đã miễn đi một tai kiếp.

Diệp Mặc bước tới trước mặt Lạc Ảnh nói:

- Anh đã về đây.

Lạc Ảnh nhìn thấy Diệp Mặc đã trở về liền vội vàng nắm lấy cánh tay Diệp Mặc, đối với những người xung quanh thật cực kỳ phản cảm.

Tô Mi nhìn Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, những người đến hôm nay đều là nhân vật cực kỳ quan trọng. Những người này không phải Vương Tiền Quân, cũng không phải Vương Tự có thể lớn tiếng được. Năng lực của mỗi người ở đây so với Vương Tiền Quân mạnh hơn nhiều, Khâu Chí Học cũng không được, không cần nói đến Vương Tự, ngay cả cha của Vương Tự cũng phải cẩn thận ứng đối một cách khách khí.

Đang định tới trước mặt Lạc Ảnh chuẩn bị nói nhảm thì Khâu Chí Nhưỡng và Hàn Đan thấy Diệp Mặc trở về, trong lòng lập tức tê liệt, lại thấy lúc Lạc Ảnh đứng lên khoát tay Diệp Mặc, sắc mặt của hai người họ liền trắng bệch.

Hàn Đan đã hối hận không thể lập tức biến mất. Nếu gã biết Diệp Mặc sẽ tới nơi này, cho dù gã có muốn tới cũng không thể dễ dàng lộ diện trước mặt Diệp Mặc. Nhưng giờ chẳng những gã xuất hiện mà còn đứng cạnh cô gái của Diệp Mặc, y hận không thể một cước đá Tô Mi bay xa, nếu không phải Tô Mi thì y sao biết được nơi này có một mỹ nữ? Có mỹ nữ hay không không quan hệ gì nhưng là liên quan tới Diệp Mặc thì quan hệ rất lớn.

- Anh Diệp...

Hàn Đan cúi đầu ân cần hỏi han.

- Mặc thiếu gia,...

Bộ dạng của Khâu Chí Nhưỡng không được uy phong như vừa rồi, gã biết Diệp Mặc muốn đánh gã thành như thế nào, vốn dĩ chỗ nói lý cũng không có. Đừng nói Khâu Gia y dữ dằn, nhưng chỉ có ở trước mặt người khác, trước mắt Diệp Mặc căn bản cũng không có tư cách gì. Ngay cả ông cụ Khâu Xung Hành ở trước Diệp Mặc cũng phải khép nép, gã là gì chứ.

Lúc này lòng của y so với Hàn Đan càng bất an không yên, bởi vì vừa rồi gã đã muốn tìm cô gái ôm cánh tay Diệp Mặc kia để nói chuyện.

- Mặc thiếu gia, không ngờ anh cũng tới nơi này, thật là hạnh ngộ.

Trong nháy mắt Khâu Chí Học nhìn thấy Diệp Mặc, sắc mặt gã liền thay đổi, nhưng biểu hiện của gã khá tốt, rất nhanh liền phản ứng lại, bắt tay Diệp Mặc chào hỏi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, không để ý Khâu Chí Học mà liếc qua mấy người họ, sau thản nhiên nói:

- Các anh tới đây muốn nói gì?

- Cái đó, không có gì, chúng tôi chỉ là vừa lúc đi ngang qua đây, thấy phóng viên Tiêu nên muốn hỏi thăm...

Khâu Chí Nhưỡng vội vàng giải thích.

- Nếu không có gì, vậy thì đi đi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

- Vâng, được, tôi lập tức cút ngay.

Khâu Chí Nhưỡng còn không dám nói nhảm, gã sợ Diệp Mặc nổi giận thì chân của gã cũng đã bị cắt đứt, Diệp Mặc dường như giống người có sở thích này. Lần trước, sau khi Khâu Chí Triết và Khâu Đông Thần của Khâu gia bị Diệp Mặc đánh cho tàn phế, vài hôm sau, Đới Hằng của Đới gia cũng bị Diệp Mặc đánh cho tàn phế.

Tuy Khâu gia và Đới gia đều rất mạnh nhưng Diệp Mặc giờ đã khá hơn nhiều, chẳng những hai nhà Khâu, Đới không dám làm gì bất lợi với Diệp Mặc, mà một câu của hắn, hai nhà Khâu, Đới, ngay cả Lý Xuân Sinh cũng không dám đối phó. Người như thế, Khâu Chí Nhưỡng muốn nói nhảm trước mặt thì không phải ngại mình không sống lâu thì là cái gì?

Tuy Khâu Chí Nhưỡng không dám nói gì nhưng Khâu Chí Học lại tức giận, mặt xanh mét, gã không ngờ Diệp Mặc lại kiêu ngạo, không nể nang gì như thế. Móng tay gã bấm chặt vào thịt, thậm chí bị chảy máu nhưng gã vẫn như cũ, không dám nói nửa chữ. Gã biết, chỉ cần gã dám nói một chữ không hoặc phản kháng lại một câu thì Diệp Mặc có khả năng sẽ giết gã. Hắn chính là một kẻ điên, là một kẻ điên mà không ai có thể trị được.

- Hàn Đan, hằng ngày anh cùng với mấy kẻ cặn bã này lăn lộn có gì tốt chứ? Đừng làm mất mặt của Hàn Tại Tân, đi đi!

Diệp Mặc nhìn Hàn Đan đang sợ hãi, nghĩ tới Hàn Tại Tân đang đối phó với Bắc Sa, người trong nhà y và người của Bắc Sa lại câu kết với nhau ở một chỗ, trong lòng liền thấy khó chịu.

- Vâng, anh Diệp, tôi biết rồi, tôi lập tức đi ngay.

Hàn Đan không dám nói nửa câu vô nghĩa, khẩn trương lui về phía sau.

Khâu Chí Học sắc mặt xanh mét cũng muốn lui về phía sau nhưng lại bị Diệp Mặc gọi lại:

- Anh chờ chút, tôi có việc muốn hỏi anh.

Tuy Khâu Chí Học hận một nỗi không thể lập tức rút súng ra bắn chết Diệp Mặc, thậm chí hận không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Mặc nhưng gã không thể không bước tới, đợi Diệp Mặc hỏi, thậm chí phải nói một tiếng vâng.

Tô Mi sợ ngây người, cô không ngờ mấy người cao không thể với tới được trong mắt cô lại giống như mấy con chuột nhát gan hoảng sợ thấy mèo khi đứng trước mặt Diệp Mặc, ngay cả Khâu Chí Học ở Yến Kinh cũng thế. Tô Mi trong lòng muốn hét lên, tôi không tin, bất luận là ai cũng không thể có khả năng làm mấy người này sợ hãi đến mức như vậy.

Nhưng sự thật đang ở trước mắt cô, cô không thể không tin, Khâu Chí Học đang đứng cúi đầu ở một bên đợi câu hỏi của Diệp Mặc. Nếu nói anh Vương Tự và Diệp Mặc có quen biết là Diệp Mặc gặp may, nhưng tất cả những gì đang diễn ra trước mắt đây là thế nào? Chẳng lẽ, điều này dùng chó ngáp phải ruồi để giải thích sao?

Người dám giáo huấn Hàn Đan, dám bảo Khâu Chí Nhưỡng cút đi, dám nói Khâu Chí Học cặn bã, Khâu Chí Học không dám cãi lại, thậm chí còn chờ dạy bảo có năng lực đến mức nào? Hay nói có loại người này sao? Tô Mi hận một nỗi không thể lớn tiếng hỏi, Diệp Mặc, nhà ngươi rốt cuộc là ai? Rõ ràng nhà ngươi là người bị Diệp gia vứt bỏ, dựa vào cái gì mà dám làm như vậy?

Không cần nói là người mà Diệp gia đã từ, ngay cả người của Diệp gia đến đây cũng không dám nói như vậy. Hơn nữa, cô rõ ràng nhìn thấy Khâu Chí Học tức giận đến nỗi bấm chảy cả máu tay nhưng cũng không dám làm gì, điều này làm cô sững sờ.

- Mặc thiếu gia, nghe nói anh ở Yến Kinh, tôi cố ý tới hỏi thăm, ha ha, anh quả nhiên ở đây Một người đàn ông trung niên chạy tới rất nhanh.

Người này Tô Mi không biết, nhưng đã thấy y đi lại nơi này, những người bên cạnh đều ân cần hỏi thăm nên chỉ biết lai lịch của người này khẳng định không nhỏ. Ít nhất so với Khâu Chí Học lớn hơn nhiều.

Quả nhiên y tới gần, Khâu Chí Học chủ động ân cần hỏi:

- Sếp Đỗ, không ngờ anh cũng tới rồi.

- Ồ, Chí Học cũng ở đây à, ha ha, tôi đến là muốn gặp huấn luyện viên.

Nhìn thấy Khâu Chí Học xong, người đàn ông trung niên này đột nhiên sửa cách gọi Diệp Mặc thành huấn luyện viên..

- Đúng vậy, Mặc thiếu gia có vài chuyện muốn chỉ bảo tôi, cho nên tới đây.

Khuôn mặt xanh mét của Khâu Chí Học rất nhanh đã biến mất.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Sếp Đỗ, anh là biết tin tức từ chỗ lão Hàn hả, huấn luyện viên gì đó không gọi nữa, cho miễn xa lạ.

Đối với Đỗ Đào, Diệp Mặc đã biết từ lâu. Đỗ Đào chính là huấn luyện viên của Phi Tuyết, và là đồng đội với Trương Quật, đồng thời cũng là phó cục trưởng Yến Kinh, đã từng giúp Diệp Mặc.

Không nói Tô Mi và Vương Dĩnh đang ngây người mà xem ra Tiêu Lôi cũng không hiểu Diệp Mặc rồi. Cô biết Diệp Mặc không tầm thường, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại hoành tráng thế. Cô là một phóng viên, đối với sự hiểu biết về Đỗ Đào so với người bình thường có nhiều hơn một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 646

Bãi Sông Yến Thủy

Thấy Diệp Mặc chỉ lo nói chuyện với Đỗ Đào, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn mình, Khâu Chí Học cố nén tức giận trong lòng nói:

- Không biết Mặc thiếu gia tìm tôi có chuyện gì, nếu như không có chuyện gì thì tôi…

Nghe thấy câu nói của Khâu Chí Học, Đỗ Đào vội không tiếp tục nói chuyện với Diệp Mặc nữa. Mặc dù thân phận của y khiến cho Khâu Chí Học kiêng nể, nhưng so với Khâu Chí Học mà nói, y thực sự cũng không là cái gì cả. Cho nên Diệp Mặc có thể không để ý đến Khâu Chí Học, nhưng y thì lại không thể, y không thể đắc tội với Khâu gia được.

Diệp Mặc liếc mắt nhìn Khâu Chí Học nói:

- Nghe nói Lý Thu Dương của Lý gia bị Khâu gia các anh và Đới gia hãm hại? Còn phải đối mặt với tai ương ngồi tù nữa?

Khâu Chí Học nghe xong câu nói của Diệp Mặc, trong đầu "Ầm" một tiếng, Diệp Mặc muốn nhúng tay vào chuyện của hai nhà Đới-Khâu và Lý gia sao? Nếu như vậy, Đới gia và Khâu gia cũng không nắm được phần thắng trong tay. Diệp Mặc là kẻ điên không nói đạo lý, không có quy tắc, hơn nữa thủ trưởng và Hàn gia cùng với Trương gia đều giúp đỡ Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc ra tay, rất có thể khiến cho hai nhà Đới-Khâu thất bại trong gang tấc.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc lại hỏi đến, lại còn nói thẳng bị hãm hại, Khâu Chí Học mặc dù trong lòng thầm mắng, má nó sao lại có hạng người như

này? Nhưng gã không thể không trả lời, vội vàng nói:

- Không có chuyện như vậy, quan hệ giữa tôi và lão đệ Thu Dương rất tốt, lần này chỉ là đi giúp đỡ điều tra mà thôi, rất nhanh sẽ không có chuyện gì đâu.

Diệp Mặc không có tâm trạng đi can thiệp vào chuyện tranh giành này, hắn nói:

- Lý Thu Dương giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi không có hứng thú với những chuyện khác, nhưng tôi không muốn Lý Thu Dương xảy ra chuyện. Anh về thì chuyển lời giúp tôi, lòng kiên nhẫn của tôi hơi kém, nếu như không nhanh chóng biết được tin tức của ông ấy, thì tôi sẽ đến nhà các anh hỏi thăm đấy.

Uy hiếp trắng trợn, Diệp Mặc thậm chí không muốn hỏi những chuyện khác, liền trực tiếp yêu cầu bọn họ không nên đối phó Lý Thu Dương. Cái này thật bá đạo, nên biết Lý Thu Dương là tinh anh đời thứ ba của Lý gia, đối với địa vị của gã thì cũng không kém nhiều, bây giờ tình hình này phải trực tiếp thả Lý Thu Dương, cái này và mất mặt có gì là khác nhau? Cũng may hắn nói hắn không có hứng với sự tranh giành của bọn họ, điều này khiến cho bọn họ thoải mái chút.

Khâu Chí Học mặc dù rất muốn nói với Diệp Mặc, chuyện này căn bản không phải do gã quản, thậm chí muốn xin hắn không cần xen vào chuyện của người khác. Nhưng gã biết gã nói không chừng sẽ bị một trận đòn, con người trước mặt này không có chút lí trí nào cả. Cái dựa vào chính là nắm đấm dã man. Hắn chính là một người ngu đần về chính trị, hắn căn bản không hiểu về chính trị, nhưng nghĩ lại, người ta lại cần hiểu sao? Diệp Mặc hắn căn bản không cần phải nói năng vòng vo, hắn có năng lực nói ra câu nói như thế này.

Nhưng những lời như thế này, một chữ gã cũng không dám nói, gã biết Diệp Mặc nói không phải là nói dối, hắn nói được thì sẽ làm được.

- Được, tôi nhất định sẽ chuyển lời của anh lại.

Khâu Chí Học lại dồn sự phẫn nộ xuống, gã rất muốn biết hai nhà Đới-Khâu liên kết lại có thể giải quyết được Diệp Mặc hay không.

Bởi vì dính đến sự tranh giành của hai nhà Đới-Khâu và Lý gia, Đỗ Đào đứng bên cạnh cũng không chen miệng vào, y biết chuyện này chỉ có Diệp Mặc là dám nói, người khác có nói cũng không dám đề cập đến.

Bị Diệp Mặc giáo huấn cho một trận, thậm chí còn mang câu nói của Diệp Mặc quay về, Khâu Chí Học không còn mặt mũi nào cũng không có tâm trạng ở lại chỗ này, thậm chí gã cũng không còn suy nghĩ chào hỏi Vương Tự, liền quay người vội vàng đi khỏi.

Tiêu Lôi không nói gì nhìn Diệp Mặc, vũ hội này còn chưa bắt đầu, Diệp Mặc lại khiến cho bốn người đi khỏi rồi.

Diệp Mặc dường như biết được suy nghĩ của Tiêu Lôi, hắn nhìn Tiêu Lôi cười cười, sau đó lại cùng Đỗ Đào chào hỏi Vương Tự, rồi kéo Lạc Ảnh rời khỏi hội trường.

Mục đích của hắn đã đạt được, về phần chuyện của Lý Thu Dương chỉ là tiện thể lâm vào, Lý Thu Dương đã từng giúp đỡ hắn, bất luận ông ấy xuất phát từ mục đích nào, thì hắn cũng tiện tay giúp ông ta một chút.

Thấy Diệp Mặc và Lạc Ảnh rời khỏi, Tô Mi mới tỉnh lại, cô chần chừ một chút nhìn Tiêu Lôi hỏi:

- Phóng viên Tiêu, Diệp Mặc sao lại như vậy, như vậy…

Như vậy một lúc lâu, Tô Mi vẫn chưa nói được hai chữ "kiêu ngạo" ra.

Diệp Mặc đi rồi, Tiêu Lôi cảm thấy rất mất hứng, cô cũng đứng dậy, chỉ nhìn Tô Mi cười cười, nhưng không trả lời.

Cô biết Diệp Mặc chắc là người của "dược phẩm Lạc Nguyệt", hắn nhất

định có mối liên hệ gì đó với Lạc Nguyệt, nhưng vì thái độ của Tô Mi với Diệp Mặc, cô thực sự không muốn quen thân với người như Tô Mi.

…

- Tố Tố, anh giải quyết xong chuyện bên này, chúng ta cùng về Lạc Nguyệt thôi. Một ngày nào đó, chúng ta cùng nhau sống ở Lạc Nguyệt, cũng không cần chạy loạn khắp nơi nữa rồi.

Diệp Mặc có chút áy náy nói với Lạc Ảnh.

Hắn biết Lạc Ảnh thích cuộc sống yên tĩnh ôn hòa, nhưng hắn lại dẫn cô đi chạy tới chạy lui, hơn nữa còn làm cho cô lo lắng nữa.

Lạc Ảnh thản nhiên cười, không nói gì, chỉ tiến gần đến Diệp Mặc một chút. Một lúc sau, cô mới nói:

- Anh nói chuyện của cô ấy đi? Là Khinh Tuyết hay là người con gái kia?

Diệp Mặc ngơ ngác hỏi theo bản năng:

- Người con gái kia là ai?

- Vậy thì là Khinh Tuyết rồi?

Lạc Ảnh lại trầm mặc, mặc dù cô và Khinh Tuyết không có bất cứ quan hệ máu mủ nào, nhưng xem như là dì út của Khinh Tuyết, không ngờ lại có một ngày cô và Khinh Tuyết lại cùng thích một người đàn ông.

Lần trước cô chỉ nhìn lướt qua Khinh Tuyết một cái, chứ không nhìn kỹ, chỉ biết cô ấy cũng là một cô gái xinh đẹp.

- Xin lỗi, Tố Tố, anh…

Diệp Mặc thật sự không biết giải thích chuyện này với Lạc Ảnh như nào. Hắn cũng đã hiểu được người con gái mà Lạc Ảnh nói là ai, hẳn là cô ấy nói

về Trì Uyển Thanh, ngày trước Trì Uyển Thanh cùng Ninh Khinh Tuyết đi tìm hắn, trên sa mạc đã gặp được cô và Ninh Khinh Tuyết.

Lạc Ảnh thấy bộ dạng có chút áy náy của Diệp Mặc, lại tự nhiên cười nói, rồi lại nắm chặt lấy tay Diệp Mặc nói:

- Không phải nói xin lỗi, em không sao hết. Em chỉ muốn có thể cùng anh ở một chỗ là được rồi, những chuyện khác em không để ý đến. Em nghĩ nếu như Ninh Khinh Tuyết yêu anh, cô ấy chắc là cũng sẽ không để ý giống em.

Diệp Mặc ôm lấy Lạc Ảnh, trong lòng có chút kích động, hắn biết Lạc Ảnh sẽ không phản đối chuyện của hắn, hoặc là nói Lạc Ảnh dễ chấp nhận hơn Ninh Khinh Tuyết. Bởi vì trong tiềm thức của cô chắc chắn là có chút ảnh hưởng của đại lục Lạc Nguyệt, bởi vì ở đại lục Lạc Nguyệt một người đàn ông có thể cưới vài cô vợ. Nhưng thời điểm thực sự nói chuyện này ra, hắn vẫn có chút hoảng loạn.

- Tố Tố, anh và em nói chút chuyện về Ninh Khinh Tuyết nhé…

- Vâng…

Diệp Mặc vừa dẫn Lạc Ảnh đi dạo trên bờ sông Yến Thủy mênh mông, vừa chậm rãi kể lại chuyện giữa hắn và Ninh Khinh Tuyết.

Từ Yến Kinh đến Ninh Hải, từ Ninh Hải đến Lưu Xà, đến lúc Ninh Khinh Tuyết đến sa mạc tìm hắn; sau đó cô ta vì một cây cỏ Ngân Tâm mà bị người khác đánh trọng thương, tất cả đều được nói rõ hết; cuối cùng cô biết rõ cửu tử nhất sinh, cũng muốn đi đến Thần Nông giá tìm hắn, cô cứu hắn một mạng dưới vách núi; sau lại vì giúp hắn gieo trồng cỏ Ngân Tâm mà một mình ở lại Ninh Hải, nhưng lại bị Thái Ất Môn của nội Ẩn môn đánh thương, mất đi trí nhớ…

Lúc trở về, cô vẫn chờ hắn tìm Lạc Ảnh, chỉ cần sau khi hắn tìm được Lạc Ảnh, bọn họ sẽ kết hôn…

Sau khi Diệp Mặc nói hết tất cả mọi chuyện với Lạc Ảnh, đôi mắt của Lạc Ảnh có chút hoe đỏ, trong lòng cô đã hoàn toàn tiếp nhận Ninh Khinh Tuyết, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ Ninh Khinh Tuyết là một cô gái như vậy, kiên cường, cố chấp. Thậm chí vì đợi cô, mà đến bây giờ vẫn chư kết hôn.

Nếu không phải là cô ấy, Diệp Mặc nói không chừng sớm đã chết ở Thần Nông giá rồi. Nghĩ đến chuyện Diệp Mặc có thể sẽ chết ở Thần Nông giá, trong lòng Lạc Ảnh lại nhói lên, cho dù chuyện này đã qua rồi, nhưng cô vẫn có chút sợ hãi.

Diệp Mặc biết rằng Lạc Ảnh trong lòng lo lắng, hắn ôm sát Lạc Ảnh vào lòng, hai người liền dừng lại bên bờ sông Yến Thủy.

Cũng không biết qua bao lâu, một con vật gì đó nhảy xuống nước phát ra tiếng động thức tỉnh hai người.

Lạc Ảnh vuốt ve mái tóc của Diệp Mặc, nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ chúng ta về thôi?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng ôm chặt Lạc Ảnh vào lòng nói:

- Đợi chút, tối nay có chuyện xảy ra, tình hình có chút đẫm máu, hay là anh đưa em đến khách sạn trước đã, sau đó đợi sau khi chuyện bên này kết thúc, lại đến dẫn em đi.

Lạc Ảnh lắc đầu:

- Không cần, em đi cùng anh.

- Được, vậy thì cứ như vậy đi, Diệp Mặc không tiếp tục khuyên bảo Lạc Ảnh, bất luận trí nhớ của Lạc Ảnh về đại lục Lạc Nguyệt đã được khôi phục hay chưa, sống trong thế giới này, có một số chuyện nhất định phải đối mặt, những người trên thế giới này bề ngoài đều là thân sĩ, nhưng khi dính đến tranh chấp quyền lợi, thì cũng không hòa bình hơn Lạc Nguyệt là bao.

- Tố Tố, lần trước anh đưa cho em quyển nhật ký đó, em xem qua chưa?

Diệp Mặc nhớ đến vật quan trọng nhất trong việc khôi phục trí nhớ cho Lạc Ảnh về Lạc Nguyệt, đó chính là quyển nhật ký đó.

Lạc Ảnh nói thật nhỏ:

- Vẫn chưa, mấy ngày hôm nay em đang học văn tự Lạc Nguyệt mà anh dạy em, em muốn học xong thì sẽ đọc luôn, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn chút.

- Được, xem xong rồi mà nhớ ra thì nói với anh nhé…

Lời nói của Diệp Mặc có chút xấu xa, Lạc Ảnh đỏ mặt lên, mặc dù cô rất muốn trong nhật ký của mình viết những gì, nhưng cô sợ chữ mình học quá ít khi đọc sẽ bị đứt quãng. Cô không muốn phá hỏng nguyện vọng và tâm trạng tốt đẹp khi lần đầu đọc cuốn nhật kí đó.

Bây giờ nhìn vẻ mặt của Diệp Mặc, cô sao lại không biết Diệp Mặc đang nghĩ cái gì, cô đang định chủ động hôn Diệp Mặc một cái, liền nghe thấy Diệp Mặc nói:

- Những người đó đến rồi, chúng ta ở một bên xem xem.

Quả nhiên Lạc Ảnh và Diệp Mặc vừa mới qua một bên, dưới anh trăng trên bãi sông liền có bốn người lên. Bốn người này Diệp Mặc đều biết, ngay phía trước hội sở ngoại trừ Đới Vĩnh ra, bốn người còn lại đều tiến đến. Lục Linh, Sếp Lưu, HạT Tử, và còn một người đàn ông không biết tên, tu vi Hoàng cấp hậu kỳ. Thần thức Diệp Mặc khuếch tán ra, nhanh chóng sửng sốt, hắn phát hiện ra người con gái bị hủy dung nhan mà mình gặp cũng có mặt trong đó. Tay cô nắm chặt lấy mấy thanh phi đao, tránh trong một chỗ lõm đầy nước, xem ra cô không có súng!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 647

Thật Giả

Tuy rằng không biết người con gái này đến đây làm gì, nhưng Diệp Mặc lại ít nhiều đoán được một chút, người con gái này nghe trộm cuộc đối thoại của Bắc Sa, sau đó đến đây phục kích, nhất định là đối phó với người của Bắc Sa.

Ngoại trừ người con gái áo đen trong chỗ lõm đầy nước kia ra, chỗ gần bãi sông cũng có hai người nữa, Diệp Mặc vừa nhìn cũng biết đây là người của Bắc Sa.

Bốn người đợi không được bao lâu, phía xa trên sông Yến Thủy liền vọng đến âm thanh mô tơ rầm rầm, âm thanh của máy mô tơ này rất nhỏ, nếu như không phải dưới bóng đêm yên tĩnh, thậm chí rất khó nghe thấy.

Nghe thấy âm thanh của động cơ, bốn người sếp Lưu lập tức tản ra, cẩn thận chú ý tình huống trên sông.

Một con thuyền tư nhân không lớn lắm đang tiến lại gần, sau khi chiếc thuyền cập bến, Diệp Mặc nhanh chóng biết được hai người trên thuyền chính là Lục Na và Lương Tuấn.

Chiếc thuyền cập vào bờ sông, Lục Na mang theo một chiếc hòm nhỏ bước ra, nhưng Lương Tuấn thì lại không rời khỏi thuyền, vẫn đang điều khiển thuyền, bộ dạng chuẩn bị rời đi bất cứ lúc nào.

-Lục Na, cô quả nhiên giữ uy tín, nhưng chúng tôi cũng không có lừa cô, chị của cô đến rồi.

Sếp Lưu Đội thấy Luna lên bờ, y bước đến cười thoải mái nói.

Lục Na không trả lời sếp Lưu, cô đã nhìn thấy Lục Linh, nhưng lúc này Lục Linh đã bị trói lại, hơn nữa miệng còn bị bịt băng dính.

-Chị…

Lục Na nhìn thấy Lục Linh mặc dù bị trói chặt, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người vẫn sống thì không có chuyện gì hết.

Lục Linh vùng vẫy vài cái, miệng phát ra vài tiếng ô ô, nhưng chẳng ăn thua gì.

-Chị của cô chúng tôi đã dẫn đến rồi, hơn nữa cô ta vẫn bình yên vô sự. Còn đồ của cô thì sao? Chúng ta một tay giao người một tay giao hàng. Tất nhiên nếu cô muốn trở lại Bắc Sa chúng tôi cũng rất hoan nghênh đấy.

Sếp Lưu cười ha hả, nhéo ngực Lục Linh một cái.

Lục Linh bị nhéo một cái, lập tức tức giận nhìn chằm chằm Lưu Đội ai oán mấy tiếng.

Lục Na hừ lạnh một tiếng nói:

-Anh chính là đội trưởng Lưu, không cần phải động chân động tay với chị tôi. Tôi mang đồ đến rồi. Nếu như các anh có bất cứ hành động nào bất thường, tôi có thể cho cái thứ trong tay tôi phát nổ ngay lập tức. Tất cả mọi người đừng mong sống sót.

-Rất tốt, tôi chỉ cần tài liệu của nguyên tốhạt nhân mới và tư liệu về máy nhiễu sóng của Lạc Nguyệt, chỉ cần cô đưa tư liệu ra, tôi lập tức sẽ để cô và chị cô rời khỏi đây.

Sếp Lưu với giọng bất chấp nói.

Lục Na lập tức cười lạnh một tiếng:

-Đội trưởng Lưu, anh cho rằng tôi là ai chứ, cái gì cũng có thể lấy? Tôi mới vào Lạc Nguyệt được bao nhiêu lâu? Tôi nói thật cho anh biết, nếu

không vì Hư thành chủ đối đãi với chúng tôi rất tốt, thì cơ hội tôi ra khỏi Lạc Nguyệt cũng không có. Tôi có thể lấy tư liệu máy nhiễu sóng của Lạc Nguyệt sao? Anh xem trọng tôi quá rồi. Bây giờ tôi nói rõ, tôi chỉ có tài liệu của nguyên tố mới, đây là thầy giáo tôi nghiên cứu phát hiện ra, cho nên tôi có tài liệu hoàn chỉnh, còn những cái khác thì xin lỗi, tôi không có.

Diệp Mặc đột nhiên nói với Lạc Ảnh, bảo cô đợi, còn hắn thì tiến đến chiếc thuyền sát bờ sông. Sếp Lưu quả nhiên thâm hiểm. Ở bên này đàm phán với Lục Na, còn hai người phục kích bờ bên kia đã rời khỏi, xem ra là chuẩn bị lên thuyền giải quyết Lương Tuấn.

Sếp Lưu bỗng nhiên xé băng dính bịt mồm Lục Linh ra nói:

-Em của cô không hợp tác, tôi cũng không có cách nào khác.

-Đừng…

Lục Linh tránh thoát khỏi bàn tay cấu véo của sếp Lưu, kêu lên một tiếng.

-Lục Na, ai bảo em đến? Chị chỉ nói với em là chị không sao cả. Chị không muốn em đến đây mà.

Lục Linh trong mắt có chút lo âu, giọng điệu lại càng lo lắng.

-Chị, chỉ cần chị không có chuyện gì là tốt rồi, em sẽ liều cái mạng này, chỉ cần đem chị quay trở về. Trước khi cha đi đã nói với hai chị em mình, chúng ta phải nương tựa vào nhau mà sống, bất luận thế nào em cũng không thể buông chị ra.

Đôi mắt Lục Na đỏ lên.

Nói xong Lục Na lại chuyển sang nói với sếp Lưu -Thả chị tôi ra, tôi lập tức đưa đồ cho các anh.

Sếp Lưu lại nói với Lục Linh:

-Cô khuyên em gái cô đi, nếu như cô ta không lấy tư liệu về máy gây nhiễu của Lạc Nguyệt ra, thì đừng trách ngay cả cô ta tôi cũng làm.

-Lục Na, nếu như em đã mang đồ đến rồi, thì đưa cho bọn họ đi…

Lục Linh vừa nói vừa nháy mắt với Lục Na.

Lục Na không biết ý tứ của Lục Linh, cô đang nghĩ, đột nhiên Lục Linh giãy ra khỏi cánh tay của sếp Lưu, chạy về hướng Lục Na.

Mấy người sếp Lưu dường như không biết phải làm sao, thậm chí quên ra tay với Lục Linh. Còn Lục Na thì trong nháy mắt đã kịp phản ứng lại, cô nhanh chóng chạy về hướng Lục Linh.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng, hắn khẳng định Lục Linh đã phản bội Lục Na, nếu không Lục Linh chạy về phía Lục Na như vậy, sếp Lưu không thể nào phản ứng không kịp, ngược lại Lục Na lại kịp phản ứng lại, cái này lừa ai chứ. Nhưng trong khi không biết tình huống cụ thể như nào, Diệp Mặc cũng không có ra tay.

Hắn rất muốn biết Lục Na rốt cục là lấy bao nhiêu tài liệu ra, nếu như tài liệu của Lạc Nguyệt lại dễ dàng bị mang ra ngoài như vậy, vậy thì sự an toàn của Lạc Nguyệt thật sự có vấn đề lớn rồi.

Nhưng khiến tất cả mọi người không nghĩ đến chính là, khi Lục Linh chỉ cách Lục Na còn có hai thước nữa, thì một phi đao đột nhiên bay từ một chỗ lõm ngập nước đến.

Lục Linh dừng bước, cô theo bản năng lấy tay che họng của mình, sau khi ách vài cái, ngã bịch một cái xuống mặt đất.

Nếu như vừa nãy nói Lục Linh chạy về hướng Lục Na, mấy người sếp Lưu kia không kịp phản ứng lại, như vậy thì tình hình bây giờ bọn họ thật sự phản ứng không kịp -Chị…

Lục Na bị cảnh tượng Lục Linh chết trước mắt làm sợ ngây người, một

lúc sau mới khóc rống lên. Một cô gái mặc áo đen trong tay còn cầm hai phi đao đi ra, nhưng ánh mắt của cô lại chằm chằm nhìn mấy người sếp Lưu. Dường như sếp Lưu chỉ cần động đậy một chút thôi là cô lập tức ra tay ngay.

Giọng nói của cô khàn khàn, nếu như không biết cô là nữ giới, thì giọng nói của cô thậm chí khiến cho người khác tưởng rằng đây là một người đàn ông.

Diệp Mặc bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra người con gái bị hủy dung mạo này mới là Lục Linh, chẳng trách cô ta lại quan tâm đến chuyện này như vậy. Nghĩ tới người thiếu phụ ngày trước béo mập lại trở nên trơ xương, trong lòng Diệp Mặc có chút buồn bã. Chuyện này cũng có chút quan hệ đến hắn, nếu như không phải hắn, Lục Linh cũng không thể thảm đến mức này, chỉ có điều không biết cô ta rốt cục sao lại trốn tới đây.

-Chị…

Lục Na nhìn người phụ nữ gày gò trước mắt mình, thực ra không nghĩ được người này và chị mình lại có mối quan hệ. Hơn nữa cô cũng xác định Lục Linh vừa nãy không dịch dung, tại sao người phụ nữ này lại nói cô là chị của mình? Còn nói Lục Linh vừa nãy đã dịch dung? Nhưng sự quan tâm của người phụ nữ áo đen này với cô, rõ ràng là hơn rất nhiều so với Lục Linh đang ngã trên đất kia, cô thậm chí cũng có thể cảm giác được.

-Cô ta chỉnh hình đấy…

Dường như hiểu ra sự nghi ngờ của Lục Na, Lục Linh vừa để ý mấy người sếp Lưu vừa trả lời thắc mắc của Lục Na.

Nghe xong câu nói của người phụ nữ mặc áo đen, Diệp Mặc cũng giật mình, hóa ra là chỉnh hình, thảo nào mình không phát hiện ra bất cứ dấu vết dịch dung nào. Đây quả thực là dịch dung cao minh nhất, thật lợi hại.

-Hôm đó, em nhìn thấy chuyện của mẹ, chị nói với em, chuyện này đừng có nói ra ngoài, chỉ cần hai chị em mình biết là được rồi…

Người phụ nữ mặc áo đen vừa nói, vừa trừng trừng nhìn sếp Lưu, lại cho Lục Na xem phần lưng của mình.

-Chị…

Lục Na rốt cục đã hiểu ra người bị hành hạ đến mức không giống người trước mặt mới chính là chị mình, trong lòng cô đau thương, liền tiến đến ôm lấy chị từ phía sau lưng, nước mắt như mưa.

Trong nháy mắt bị Lục Na ôm lấy, Lục Linh cảm thấy không tốt, quả nhiên mấy người sếp Lưu trong nháy mắt rút súng lục ra, sếp Lưu bắn mấy phát, sau đó cười khẩy nói:

-Lục Linh, cho dù cô có chạy trốn, hôm nay còn không phải muốn đến đây nhận lấy cái chết hay sao.

Khi Lục Na bỗng nhiên ôm chầm lấy Lục Linh, thì biết cô quá kích động, vào lúc này sao lại có thể ôm chầm lấy chị? Phi đao của chị chẳng phải đã bị mình ôm chặt lấy rồi?

Tiếc là không kịp hối hận, cô vừa mới ôm lấy Lục Linh, tiếng súng của đối phương đã vang lên. Cô thậm chí có thể cảm giác được tiếng súng kia bắn thẳng vào người chị cô. Cô cười thảm một tiếng, chết thì chết, dù sao chết cùng chị cũng đáng lắm.

Mấy người sếp Lưu tất nhiên phải bắn trúng Lục Na và Lục Linh ở những giây đầu tiên, thậm chí phải khiến cho bọn họ không có năng lực phản kháng lại, để tránh Lục Na ấn vào cái nút phát nổ. Đợi sau khi hai người phụ nữ rơi vào tay mình, bất cứ chuyện gì cũng có thể hỏi ra được.

Nhưng sau khi mấy tiếng súng vang lên, Lục Linh và Lục Na kinh ngạc khi phát hiện ra hình như mình không bị trúng đạn, mà vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Ở khu vực phía trước cách đó không xa, một bóng người đang đứng đó, mặc dù là trời tối, nhưng Lục Na vẫn có thể nhận ra, không ngờ là Diệp Mặc,

là hắn chặn tất cả những viên đạn đó lại, hắn lại cứu cô và chị một lần nữa.

Diệp Mặc nhìn hơn mười vỏ viên đạn trong tay, ngẩng đầu nhìn sếp Lưu cười:

-Anh là người của Bắc Sa?

-Là anh? Diệp Mặc? Chúng tôi không có trêu chọc anh, nhưng sao anh lại gây khó dễ cho chúng tôi? Điều kiện mà anh đưa ra ở Cửu Đường chúng tôi đã đáp ứng hết rồi mà.

Khi sếp Lưu nhận ra người đứng trước mặt mình là Diệp Mặc, trong lòng đã rất khó chịu rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên bắn hai vỏ đạn ra, hai vỏ đạn bay với vận tốc chóng mặt đến Hạt Tử và người đàn ông Hoàng cấp hậu kỳ một mực vẫn không nói gì kia, trong nháy mắt hai viên đạn kia bắn thẳng vào ấn đường hai người đó, biến mất không nhìn thấy gì nữa.

Hai người này cho dù là cao thủ tu luyện cổ võ, nhưng bọn họ không ngờ có ngày bọn họ lại chết bởi vỏ đạn. Mặc dù hai vỏ đạn này là do Diệp Mặc bắn ra, nhưng cũng đủ khiến cho bọn họ vô cùng nghẹn khuất.

Sếp Lưu thấy mình chỉ có thể nói được một câu, hai người bên mình đã bị Diệp Mặc giết chết. Tên Diệp Mặc này quả là một sát thần, vừa lên đã giết, căn bản không có bất cứ lời thừa nào. Dùng vỏ đạn cũng có thể giết người, khó trách mọi người đều nói Diệp Mặc lợi hại, trong lòng sếp Lưu bắt đầu thấy phát lạnh.

-Vậy không trêu chọc tôi thật chứ?

Diệp Mặc lạnh giọng hỏi một câu, sau đó không đợi sếp Lưu trả lời, hắn lại nói:

-Lạc Ảnh đến Yến Kinh, là ai lừa cô ấy đến? Còn cả Lục Na là người của Lạc Nguyệt, là ai lừa cô ta đến đây?

Sếp Lưu há miệng thở dốc, không ngờ một câu cũng không có cách nào trả lời hắn, y theo bản năng nhìn sông Yến Thủy. Diệp Mặc lại cười khẩy nói:

-Anh không cần nhìn đồng bọn của anh nữa, bọn họ sớm đã được giải thoát rồi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 648

Nỗi Lo Lắng Của Khinh Tuyết

Sếp Lưu như đóng băng, y biết mình xong rồi. Lúc y muốn tự sát, thì mặt mình bị một cú đá, thuốc độc và răng rơi ra. Trước khi y ngất đi, chỉ nghe thấy Diệp Mặc nói:

-Đừng giở chiêu này, tao thực sự muốn biết chúng mày và "đế quốc mặt trời đen" có gì khác nhau, đều thích cái này.

Thấy Diệp Mặc đánh mấy người này, Lạc Ảnh đi tới, đứng bên cạnh Diệp Mặc.

Khi Lục Na nhìn thấy Diệp Mặc, lòng cô trầm xuống, cô biết hành động của mình chẳng khác nào phản bội Lạc Nguyệt. Nhưng rất nhanh cô nghĩ đến chị gái mình, Lục Linh, cô đưa mắt nhìn về phía chị Lục Linh của mình, nhìn thấy trên cổ Lục Linh toàn là vết thương, sắc mặt khó coi, cô không kìm lòng ôm Lục Linh khóc.

Tâm trạng lúc này của Lục Linh rất kích động, cũng chỉ biết ôm lấy Lục Na khóc mà thôi. Hai chị em ở bên sông Yến Thủy, không ngừng khóc. Lúc này Lương Tuấn đã xuống thuyền, đến trước mặt Diệp Mặc, anh ta quen Diệp Mặc nên chỉ có thể chào Diệp Mặc rồi yên lặng đứng bên cạnh không nói gì.

Thật lâu sau, Lục Linh mới đẩy Lục Na ra, khom người nói với Diệp Mặc:

-Diệp Mặc, tôi từng nghe qua đại danh của anh, cảm ơn anh đã cứu tôi, và cứu cả em gái Lục Na của tôi.

Lục Na cũng yên lặng đứng sau chị, không nói gì. Trong lòng Diệp Mặc thấy lạ, bất luận vì lý do gì, Lục Na làm vậy chẳng khác nào phản bội Lạc Nguyệt. Vì sao cô lại không hề cảm thấy áy náy?

Thần thức của Diệp Mặc quét đến chiếc hòm rơi xuống đất, bên trong ngoại trừ một quả bom ra, chỉ có mấy đồ linh tinh.

Hóa ra những thứ này đều là giả, nếu Lục Na thực sự đem tư liệu của Lạc Nguyệt đi thì sẽ không dùng hình thức bản vẽ, mà sẽ dùng hình thức USB. Bản thiết kế bây giờ còn có mấy ai dùng giấy để viết?

Mục đích cô làm vậy chỉ là muốn đưa chị gái chạy trốn, không hề có ý đem đồ của Lạc Nguyệt đi trao đổi. Nhưng cô cũng quá coi thường Bắc Sa rồi. Không cần nói thứ mà cô mang theo là bản vẽ giả, dù là bản vẽ thật, nếu không gặp mình, cô cũng sẽ không chạy thoát. Trước nay Lục Na và Lương Tuấn toàn nghiên cứu khoa học kĩ thuật nên thiếu kiến thức bình thường này.

-Xin lỗi...

Lục Linh biết Diệp Mặc là người của dược phẩm Lạc Nguyệt, nhưng đối với chuyện Diệp Mặc ở vị trí nào thì không rõ. Cho nên cô cũng không biết làm thế nào để giải vây cho em gái.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Lục Na là nhà khoa học của Lạc Nguyệt. Tôi tin cô ấy sẽ không đem những thứ này đi.

Tuy Diệp Mặc biết Hư Nguyệt Hoa chắc chắn sẽ không dễ dàng để cho tư liệu cơ mật của Lạc Nguyệt bị người khác có được, nhưng ngay cả tư liệu về nguyên tố Cưỡng Lục Na cũng không lấy ra, Diệp Mặc sẽ rất cảm kích cô. Dù những tư liệu khác Lục Na không biết, nhưng tư liệu về Cưỡng cô vẫn rất rõ.

Lục Na nghe Diệp Mặc nói, hai mắt đỏ lên, thực sự cô không muốn mang những tư liệu kia đi. Diệp Mặc có ơn cứu mạng với cô, hơn nữa Hư

Nguyệt Hoa bọn họ đối với cô như người thân, làm sao cô có thể phản bội Lạc Nguyệt. Huống hồ cô biết tư liệu quan trọng của Lạc Nguyệt bị tiết lộ sẽ như thế nào, chính là tính mạng của mấy chục vạn người, một khí phòng ngự của Lac Nguyệt vô hiệu, hạm đội máy bay của người khác sẽ lao đến tới tấp.

Chuyện này cô sao có thể làm được, đây không phải là việc con người có thể làm. Cô cứ tưởng Diệp Mặc sẽ tức giận, nhưng không, Diệp Mặc không hỏi gì đã tha thứ cho cô rồi.

Lục Na không giải thích, chỉ cần Diệp Mặc tin cô là được. Cô quay người lại ôm lấy Lục Linh giọng nức nở:

-Chị, sao chị gầy vậy? Rốt cuộc bọn xúc sinh đó đã tra tấn chị như thế nào, bọn đó là đồ xúc sinh...

Lục Linh cười gượng nói:

-Chỉ cần có thể nhìn thấy em là được rồi, chị đã rất mãn nguyện, đau đớn xác thịt đối với chị đâu có nghĩa lý gì.

Lạc Ảnh nhìn Lục Linh giả dưới đất rồi lại nhìn bộ dạng của Lục Linh thật bị tra tấn cũng thấy không đành lòng. Người chết thì cũng chết rồi, nhưng không ngờ người sống lại bị tra tấn thành ra như vậy.

Diệp Mặc ho khan một tiếng, phá vỡ sự bi thương của Lục Linh và Lục Na nói:

-Chuyện này cũng liên quan đến tôi, nếu không phải vì tôi, có lẽ Lục Linh sẽ không bị tra tấn như thế này.

Lục Linh nghe lời Diệp Mặc nói, liền lắc đầu đáp:

-Lúc đó lập trường của chúng ta khác nhau, chuyện này không liên quan đến anh.

Nếu không phải lúc trước Diệp Mặc gọi điện thoại, người chịu tội thay

rất có thể không phải là Lục Linh mà là Lương Thạch Quốc, nhưng Lục Linh lại cho rằng chuyện này không thể trách Diệp Mặc. Nhưng cô không hề biết những gì Diệp Mặc nói và hắn có liên quan, là chỉ hai viên "tinh thạch Cực năng" do hắn lấy đi.

Diệp Mặc không giải thích vì sao liên quan đến hắn, mà lấy ra một viên Trú Nhan Đan đưa cho Lục Linh nói:

-Đây là Trú Nhan Đan có thể khôi phục dung mạo cô, thậm chí có thể giúp cô mãi mãi trẻ trung, coi như là tôi bù đắp cho cô.

-A...

Lục Linh không ngờ có ngày cô có thể có được loại đan dược lợi hại này, cô ngây cả người.

"Trú Nhan Đan" cô đương nhiên nghe nói qua, nhưng trên thị trường rất ít, nghe nói công chúa Bắc Sa có một viên, nhưng phải tốn mấy tỷ đô la Mỹ mới mua được. Nhưng hôm nay, cô lại có được viên đan dược này, nếu không phải đan dược đang ở trong tay, cô vẫn cứ ngỡ mình nằm mơ.

-Anh Diệp, cảm ơn anh.

Lục Na vội vàng cảm ơn Diệp Mặc, sau đó giục chị Lục Linh đi vào trong thuyền uống đan dược.

Thấy Diệp Mặc không trách bọn họ, Lương Tuấn mới nhẹ nhõm, anh ta thích Lạc Nguyệt này, nhưng Lục Na muốn cứu chị gái, anh ta chỉ có thể đi theo Lục Na.

Sau khi Lục Linh rời đi, Lục Na mới chú ý đến Lạc Ảnh, vẻ đẹp của Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết giống nhau, khiến trong lòng Lục Na hơi nghi ngờ. Cô biết Ninh Khinh Tuyết là vợ của Diệp Mặc, nhưng bây giờ hắn lại ở cùng một cô gái khác, chẳng lẽ hắn đã bỏ rơi chị Khinh Tuyết sao?

Nhưng Lục Na chỉ nghĩ chuyện này trong lòng chứ không hỏi.

Diệp Mặc bảo mấy người Lục Na và Lạc Ảnh ở đây đợi hắn một lát, hắn đưa sếp Lưu đi tra hỏi. Lương Tuân đem mấy người chết trên đất kéo qua một bên đào hố chôn.

…

Nửa tiếng sau, Lục Linh lấy gương ra soi nhìn gương mặt mình đã hoàn toàn hồi phục, cô mừng vui đến phát khóc. Nếu có thể, ai bằng lòng bị hủy hoại dung nhan? Lúc này ngoài hơi gầy ra, so với trước kia bị hủy hoại dung nhan cô có khí chất hơn, chẳng trách "Trú Nhan Đan" lợi hại như vậy.

-Chị, chị đã khỏe rồi?

Lục Na xông vào, ôm chị một lần nữa. Trên thế giới này, chị là người thân duy nhất của cô, cô không muốn khiến chị bị tổn thương.

-Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tâm trạng lúc này của Lục Linh khác hoàn toàn với tâm trạng nửa tiếng trước, cô bắt đầu nghĩ đến chuyện tương lai.

-Chị, chị cùng em và Lương Tuấn đến Lạc Nguyệt đi, Lạc Nguyệt rất đẹp, hơn nữa chỗ đó rất tốt.

Lục Na nghĩ ngay đến đi Lạc Nguyệt, bây giờ ngoài Lạc Nguyệt ra, họ thực sự không còn chỗ nào để đi.

Trong mắt Lục Linh ánh lên sự vui mừng:

-Nhưng Diệp Mặc anh ấy có đồng ý không?

Diệp Mặc lúc này cùng Lạc Ảnh đi vào, nghe giọng nói của Lục Linh liền cười đáp:

-Đương nhiên đồng ý, ngày mai thuê máy may riêng về Lạc Nguyệt là được.

Ban nãy sếp Lưu hắn đã hỏi rất rõ, sếp Lưu đến vì chuyện của Lục Na, không ngờ sở dĩ bọn họ có thể liên lạc với Lục Na là thông qua trang mạng của Lục Na. Điều này khiến Diệp Mặc thấy cần phải tăng thêm lưới phòng ngự, một mình Diệp Tinh quả thực quá bận.

Đáng tiếc sếp Lưu chỉ có vị trí nhỏ trong Bắc Sa, những gì biết được không nhiều. Chuyện duy nhất biết được chính là Đới gia đã dựa vào Bắc Sa nhưng lí do cụ thể thì y không biết.

…

Đêm đó, Diệp Mặc trở về Ninh Hải, đưa em gái Đường Bắc Vi đến Yến Kinh. Hắn muốn rời khỏi chỗ này, bây giờ đã nổ ra đại chiến Lạc Nguyệt, hắn không muốn để Đường Bắc Vi một mình ở Ninh Hải. Quân địch của Lạc Nguyệt bây giờ rất nhiều, lâu dần người khác sẽ biết thân phận của hắn, người bên cạnh của mình ở Lạc Nguyệt mới an toàn nhất.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Mặc đến chỗ lão Hàn trước, hắn quét một lượt khoáng thạch cần có trong kho hàng, thậm chí còn lấy được một khối Thiết Tinh nhỏ và một khối Ngân Sa.

Từ chối lời mời ở lại của lão Hàn, Diệp Mặc đưa Lạc Ảnh, Bắc Vi, còn cả Lương Tuấn, Lục Linh và Lục Na đến sân bay Thanh Hồng.

Yến Kinh vốn có chuyến bay đến Lạc Nguyệt. Nhưng gần đây Lạc Nguyệt phong tỏa nên tạm thời dừng đường bay mà thôi. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, muốn thuê máy bay riêng về Lạc Nguyệt không có gì ảnh hưởng cả.

Mấy người họ vừa đến sân bay, Lý Thu Dương đã vội chạy đến. Gần đây Lý Thu Dương gầy đi rất nhiều, anh ta vừa đến sân bay đã cảm ơn ơn cứu mạng của Diệp Mặc.

Lý Thu Dương biết, ngoài Diệp Mặc, không có ai có thể giúp anh ta. Nhưng giao tình giữa anh ta và Diệp Mặc không sâu đậm cho lắm, hơn nữa

Diệp Mặc lại rất khó tìm, anh ta không ngờ Diệp Mặc thực sự giúp mình.

Hai nhà Đới, Khâu quả nhiên không dám đối đầu với Diệp Mặc, bọn họ biết ngay cả Bắc Sa cũng phải kiêng nể Diệp Mặc, hơn nữa họn họ mơ hồ biết Diệp Mặc có một địa vị nhất định ở Lạc Nguyệt. Thêm nữa Diệp Mặc từng nói không quản chuyện của Lý gia, chỉ yêu cầu tha cho Lý Thu Dương, bọn họ không dám không nghe.

Cho nên Lý Thu Dương vừa đến đã muốn nhìn thấy Diệp Mặc đầu tiên, chỉ là tối qua Lý Thu Dương đến hơi muộn, không muốn đến quấy rầy Diệp Mặc, hôm nay biết Diệp Mặc đến sân bay, anh ta liền lập tức tới.

Diệp Mặc từ chối lời mời của Lý Thu Dương, hắn biết người mời là ông nội của Lý Thu Dương. Nếu là thời điểm bình thường, nói không chừng Diệp Mặc cũng đi thăm. Nhưng bây giờ, hắn chỉ muốn trở về Lạc Nguyệt trước.

Lý Thu Dương nhìn chiếc máy bay cất cánh khỏi sân bay Thanh Hồng của Yến Kinh, đành thở dài. Anh ta biết Diệp Mặc cứu mình là vì mình đã giúp hắn mấy lần, lần này thậm chí có thể nói là tiện thì giúp, muốn xin Diệp Mặc giúp Lý gia, ít nhất bây giờ là không thể.

…

Tuy vẫn còn mấy tiếng nữa máy bay từ Yến Kinh tới mới hạ cánh xuống sân bay Lạc Nguyệt, nhưng Ninh Khinh Tuyết đã đến sân bay từ sớm, Diệp Mặc sắp trở về rồi. Nhưng gần đây điều cô bất an không yên là hôm nay gặp Lạc Ảnh, cô vẫn chưa nghĩ được nên nói gì với dì út.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 649

Tình Vợ Chồng Mặn Nồng

Diệp Mặc vừa rời khỏi Yến Kinh, khắp cả Yến Kinh đã biết. Người của Đới gia và Khâu gia thở phào nhẹ nhõm, bọn họ sợ nhỡ Diệp Mặc không đi, hắn đã đi rồi, cho thấy hắn vẫn giữ lời, ít nhất hắn không nhúng tay vào chuyện ở Yến Kinh nữa.

Lão gia của Lý gia cũng thở dài, tuy biết Diệp Mặc sẽ không đến nhưng ông vẫn rất thất vọng.

Nếu Diệp Mặc đồng ý đến Lý gia ngồi một lát, dù không làm gì mà chỉ ngồi thôi cũng giúp Lý Gia rất nhiều.

Nhưng thở dài xong, Lý lão gia cũng thầm thấy may mắn, Lý Thu Dương có thể nhờ Diệp Mặc ra tay giúp đỡ, sẽ khiến hai nhà Đới gia và Khâu gia phải e dè phần nào.

Nhưng từ việc Diệp Mặc có thể thuê máy bay riêng rời khỏi Yến Kinh, bất kể Lý gia, Đới gia, Khâu gia hay nhà khác đều đoán ra được Diệp Mặc có địa vị không nhỏ ở Lạc Nguyệt. Gần đây vì chuyện của dược phẩm Lạc Nguyệt nên các chuyến bay bắt đầu hạn chế, không phải tùy tiện một người là có thể thuê máy bay riêng đến Lạc Nguyệt.

Không giống Lý gia và hai nhà Khâu, Đới, Diệp gia bây giờ đã không còn như trước, nhưng vẫn đứng vào hàng một trong năm gia tộc lớn.

Lúc này Diệp gia đang tổ chức một cuộc họp vô cùng quan trọng. Vị trí chủ gia đình trong Diệp gia trải qua mấy đợt sóng gió rồi lại về tay Diệp Bắc Vinh. Tuy Diệp Bắc Vinh rất muốn trao lại vị trí chủ gia đình này, nhưng

người ông coi trọng nhất là Diệp Tử Phong lại đi Lạc Nguyệt rồi.

Nói thật lòng, Diệp Mặc trở về Yến Kinh lần này không hề đến Diệp gia, trong lòng Diệp Bắc Vinh hơi khổ sở. Ông biết Diệp gia có lỗi với ba anh em Diệp Mặc, nhưng lúc đầu cũng là để tập trung quyền lực cho Diệp gia. Bây giờ nghĩ lại, cách nghĩ trước kia của ông có chút sai lầm.

Diệp Vấn Các là con trai của Diệp Bắc Quang. Vì Diệp Vấn Khải và Diệp Vấn Tiến lần lượt rời khỏi Yến Kinh, thậm chí đã chết nên trong đời thứ hai của Diệp gia bây giờ, anh ta là một trong những người vô cùng quan trọng.

Anh ta thấy người chủ gia đình thở dài liền thắc mắc hỏi liền mấy câu:

-Bác, Diệp Mặc cũng là người của Diệp gia, hơn nữa Diệp gia chúng ta vẫn có chỗ đứng ở Yến Kinh, chắc chắn không thể tách rời với anh ấy. Cháu cũng chắc chắn, sở dĩ bọn họ kiêng dè chúng ta là vì Diệp Mặc. Rõ ràng bây giờ Diệp Mặc có thù với hai nhà Đới, Khâu, hơn nữa lại đánh hai nhà này không chút nể nang, vì sao chúng ta còn phải liên kết với hai nhà Đới, Khâu để đối phó với Lý gia?

Sau khi Diệp Vấn Các hỏi, cả đám người Diệp Lang, Diệp Lượng Phó đều chú ý nhìn Diệp Bắc Vinh, câu hỏi này bọn họ không hiểu. Nhất là Diệp Lượng Phó, anh ta là con trai thứ hai của Diệp Bắc Vinh, vốn vì chuyện của vợ mà bị tước bỏ quyền mang họ Diệp, sau này khi Diệp Vấn Khải, Diệp Vấn Thiên, Diệp Vấn Tiến lần lượt qua đời, anh ta mới được cho phép trở về Diệp gia.

Vì anh ta kinh doanh buôn bán nên nhìn ra rõ những cái gì có lợi. Anh ta đương nhiên biết địa vị của Diệp gia bây giờ có liên quan đến Diệp Mặc, dù Diệp Tử Phong đã rời Yến Kinh, nhưng cũng không thể bỏ qua ảnh hưởng của Diệp Mặc.

Diệp Bắc Vinh lại thầm thở dài, nếu Diệp Vấn Thiên còn sống, chắc chắn sẽ hiểu nỗi lòng của mình. Diệp gia thực sự xuống dốc rồi, xem ra cần

phải tìm đường ra.

Nhưng đây là hội nghị gia tộc, các cháu không hiểu ý của ông, ông bắt buộc phải trả lời. Một lúc lâu sau, Diệp Bắc Vinh mới trầm giọng nói:

-Các cháu đã biết Diệp gia sở dĩ không có người nào dám đến khiêu khích là vì của Diệp Mặc. Nếu không có Diệp Mặc, Diệp gia chúng ta tuy chưa đến nỗi không có cơm ăn nhưng cũng không đảm đương nổi một trong năm gia tộc lớn ở Hoa Hạ nữa rồi.

- Mà hiềm khích giữa Diệp Mặc và Diệp gia, ta nghĩ không cần nói, người khác cũng có thể điều tra ra, hai nhà Đới, Khâu lại càng có thể điều tra ra. Chúng ta chỉ ủng hộ hai nhà Đới, Khâu nhưng lại không có hành động thực chất. Dù hai nhà Đới, Khâu biết ý của ta, bọn họ cũng không thể đánh liên minh, nên chỉ khi ủng hộ hai nhà Đới, Khâu chúng ta mới có lợi ích lớn nhất.

-Nhưng chúng ta ủng hộ hai nhà Đới, Khâu, Lý gia sẽ không đối đầu với chúng ta ư? Hơn nữa trong lòng Diệp Mặc chắc chắn cũng không thoải mái chứ?

Diệp Vấn Các liền hỏi.

Diệp Bắc Vinh lắc đầu nói:

-Cháu vẫn chưa nhìn rõ căn bản chuyện này, Lý gia sẽ không động đến Diệp gia. Không cần nói chúng ta không có thực lực đối phó với Lý gia, dù có chuyện này, Lý gia cũng sẽ không đối đầu với chúng ta. Bất luận bọn họ có biết thái độ của Diệp Mặc đối với Diệp gia hay không, bọn họ cũng sẽ không để lại được ấn tượng tốt trong mắt Diệp Mặc đâu. Còn về Diệp Mặc, nó căn bản sẽ không quản mấy chuyện này. Nó vẫn mang họ Diệp, hơn nữa còn là anh của Tử Phong, nó sẽ không đối phó với Diệp gia.

Cuối cùng Diệp Lang cũng đã hiểu ý của ông, bề ngoài Diệp gia ủng hộ hai nhà Đới, Khâu, vậy thì hai nhà Đới, Khâu có khả năng đối phó Diệp gia

sẽ không động đến Diệp gia nữa. Dù bọn họ chắc chắn Diệp Mặc sẽ không vì Diệp gia mà ra tay, cũng phải bận tâm đến Diệp Tử Phong và Diệp Lăng.

Mà Lý gia, dù lập trường của Diệp gia như thế nào, bọn họ cũng sẽ không đem hết lực lượng chủ yếu đối phó với Diệp gia, thậm chí sẽ còn giúp Diệp gia trên một số phương diện. Có thể nói quyết định của ông đối với Diệp gia là tốt nhất.

Dường như biết Diệp Lang nghĩ gì, Diệp Bắc Vinh nói:

-Lúc trước dược phẩm Lạc Nguyệt phát triển rất mạnh ở Lưu Xà, ta rất lo lắng. Bây giờ họ chuyển đến Lạc Nguyệt rồi, hơn nữa còn nghiên cứu ra hệ thống phòng ngự tiên tiến nhất trên thế giới, ta coi như cũng yên tâm. Diệp Mặc là một nhân tài, bao gồm cả ta, người của Diệp gia đã nhìn lầm. Diệp Tử Phong cũng không nên ở lại Yến Kinh mà đảm đương trọng trách người chủ của gia đình, nó và Diệp Lăng chọn đến giúp anh tụi nó là đúng, chỉ ở đó mới là nơi thích hợp cho chúng phát triển.

Nói đến đây, Diệp Bắc Vinh ngừng lại, tuy ông rất muốn đến Lạc Nguyệt, nhưng một là không có mặt mũi nào, hai là thân phận của ông không cho phép ông làm như vậy. Cho nên ông mới dùng hết sức bảo vệ Diệp gia ở Yến Kinh, ít nhất cũng có thể là một đại gia tộc kinh doanh lớn như Trác gia.

Người đầu tiên Diệp Mặc và Lạc Ảnh bước xuống sân bay nhìn thấy là Ninh Khinh Tuyết, cô lẻ loi đứng đó. Khoảnh khắc nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, lòng Diệp Mặc ấm lên, hắn nghĩ tới câu nói: "Hữu vị giai nhân, tại thủy nhất phương". Ngân Tử trắng như tuyết ở bên cạnh Diệp Mặc vừa nhìn thấy Diệp Mặc liền bay lao đến.

Lúc Ninh Khinh Tuyết nhìn thấy Diệp Mặc và Lạc Ảnh ở ngay trước mắt, cảm giác đầu tiên cô ngỡ mình là người thừa, lòng cô đau xót, cô rất muốn nhào vào lòng Diệp Mặc, nhưng không có cách nào nhấc nổi chân mình.

Diệp Mặc có thể cảm thấy nỗi băn khoăn và do dự trong lòng Ninh Khinh Tuyết, hắn đi đến trước mặt Ninh Khinh Tuyết, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

-Ồ...

Ninh Khinh Tuyết không thể kìm nén được lo lắng và suy nghĩ trong lòng mình, những mâu thuẫn và phiền muộn đã tan biến hết, cô ôm sát Diệp Mặc, trong đầu là khoảng không trống rỗng. Cô từng nghĩ tới nhiều trường hợp, nhưng một chữ cũng không nghĩ ra.

Quãng thời gian đau khổ đã kết thúc, cô nghĩ tới Lạc Ảnh bên cạnh, liền rời khỏi lòng Diệp Mặc. Cô thấy Lạc Ảnh đang đứng bên cạnh Diệp Mặc mỉm cười nhìn cô.

Ninh Khinh Tuyết dụi mắt, bối rối nói với Lạc Ảnh:

-Dì út, con, con,...

Một người từng kinh doanh giỏi cùng Lý Mộ Mai bỗng không biết nói gì với Lạc Ảnh.

Cô yêu Diệp Mặc, không để ý đến dì út Tố Tố cùng ở bên cạnh Diệp Mặc, tuy đã từng nghĩ rất nhiều lần, nhưng khi thực sự đối diện, cô mới biết thế nào là đau khổ.

Có những chuyện bạn có dũng khí đối mặt, nhưng khi đối mặt với nó, đây lại là hai chuyện khác nhau.

Sau khi Lạc Ảnh nghe nói chuyện Ninh Khinh Tuyết có thể không màng tính mạng đi cứu Diệp Mặc, cách nhìn của cô với Ninh Khinh Tuyết đã hoàn toàn khác. Lúc này cô nhìn Ninh Khinh Tuyết có chút bất an, trong lòng không hề đau khổ như Ninh Khinh Tuyết mà tự nhiên tiến lên hai bước, cầm tay Ninh Khinh Tuyết nói:

-Khinh Tuyết, em còn gọi chị là dì út ư? Sau này phải gọi chị là chị đấy Ninh Khinh Tuyết cảm thấy Lạc Ảnh cầm lấy tay mình, vui mừng ngẩng đầu

lên, bao nhiêu băn khoăn, phiền muộn trong mắt đều biến mất. Tuy lúc trước Diệp Mặc đã từng nói với cô, Lạc Ảnh chắc chắn sẽ chấp nhận cô, nhưng thực sự đến ngày này, trong lòng cô vẫn tràn đầy niềm vui và lòng cảm kích.

Cô biết Lạc Ảnh là vợ kiếp trước của Diệp Mặc, dù không có tu chân, chỉ cần Diệp Mặc nói, cô sẽ tin. Bất cứ ai muốn cướp Diệp Mặc khỏi cô đều không được, nhưng Lạc Ảnh lại có thể, vì mình đã cướp chồng của Lạc Ảnh, cô ấy đến sớm hơn mình.

Chỉ có Lạc Ảnh chấp nhận cô, mà không phải là cô chấp nhận Lạc Ảnh.

-Chị Lạc Ảnh...

Giọng Ninh Khinh Tuyết hơi run, thậm chí giọng thấp đến nỗi ngay cả bản thân cô cũng không nghe thấy.

-Nó tên Ngân Tử à? Thật là xinh.

Lạc Ảnh cầm tay Ninh Khinh Tuyết, nhìn Diệp Mặc đang ôm Ngân Tử, trong mắt ánh lên niềm hạnh phúc và mãn nguyện.

-Vâng. Nó tên Ngân Tử. Diệp Mặc nói có thể là thanh loan, nhưng lông của nó lại không thay đổi.

Nỗi băn khoăn trong lòng Ninh Khinh Tuyết đã thay bằng lòng cảm kích khi được Lạc Ảnh chấp nhận, mắt cũng nhìn Diệp Mặc đầy vẻ mãn nguyện.

Diệp Mặc ôm Ngân Tử, ngước nhìn hai người con gái, trong lòng vô cùng mãn nguyện. Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đang đứng trước mặt đây như cơn gió thổi qua, khiến Diệp Mặc vô cùng thoải mái. Có được tình yêu của một người họ đã là quá xa vời, nhưng cùng một lúc hắn lại có được cả hai người, không thêm tình yêu với những đồ trang sức.

Đường Bắc Vi đứng sau Diệp Mặc thở dài, cô vẫn lo khi chị Lạc Ảnh và chị Khinh Tuyết gặp nhau, anh sẽ khó xử.

Dù làm tổn thương chị Lạc Ảnh hay làm tổn thương chị Khinh Tuyết, đối với Đường Bắc Vi cũng đều là chuyện không muốn thấy. Trong lòng cô, tốt nhất là anh đều cưới cả hai cô gái đẹp kia về nhà. Tuy anh chỉ có một, nhưng chị dâu xinh đẹp thì càng nhiều càng tốt. Còn cả chị Tĩnh Văn, thậm chí chị Vân Băng cũng được, nhưng cô biết đây không phải là hiện thực.

Đám người Hư Nguyệt Hoa ở xa cũng thở dài, bọn họ không phải chưa đến mà là sớm đến rồi. Chỉ là biết hôm nay hai vợ của Diệp Mặc gặp nhau, nên họ không dám nổi bật hơn Ninh Khinh Tuyết. Hơn nữa lại sợ hai bà vợ sẽ làm to chuyện, nên chỉ đứng chờ từ xa.

Nhưng bây giờ họ nhìn thấy là tình cảm vợ chồng thắm thiết, mà còn hòa thuận như vậy, khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời họ càng thêm mong đợi về tương lai của Lạc Nguyệt, theo họ Diệp Mặc sau khi có con cháu, nơi đây mới càng thêm vững chắc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 650

Chiến

Nếu như nói Đường Bắc Vi thiên vị Lạc Ảnh hơn, thì Diệp Lăng lại nghiêng về Ninh Khinh Tuyết hơn Hư Nguyệt Hoa đối với việc Diệp Mặc có thể đem có thể đem Lục Na và Lương Tuấn về, trong lòng lại cao hứng. Tuy rằng hai người không mang tư liệu đi, nhưng bọn họ vẫn luôn sống ở khu vực trọng yếu nhất của Lạc Nguyệt, rất nhiều thứ đều có thể biết được Một người có quyết tâm lớn hơn nữa, tâm trí có kiên định, khi đối mặt khổ hình, cũng rất khó duy trì không lộ ra bất kỳ điều gì Diệp Mặc tuy rằng rất muốn cùng Lạc Ảnh với Ninh Khinh Tuyết nói chuyện riêng, nhưng hắn biết hiện tại Lạc Nguyệt tuy mặt ngoài không có gì, nhưng thực tế lại nguy cơ trùng trùng. Xử lý tốt, Lạc Nguyệt vẫn như mặt trời ban trưa, xử lý không tốt, một ít uy vọng tích lũy trước kia, lập tức liền hóa thành hư vô.

Cho nên hắn trước tiên cùng đám người Hứa Bình, Hư Nguyệt Hoa mở cuộc họp Mà Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh thì không tham gia hội nghị lần này, bởi vì hai người vừa mới gặp mặt, cho nên các cô có rất nhiều lời muốn nói. Hơn nữa Ninh Khinh Tuyết chỉ phụ trách một mặt tài vụ, đối với hội nghị quân sự kiểu này không nhất định phải tự mình tham gia.

Rất nhiều chuyện, Hư Nguyệt Hoa biết, tuy Diệp Mặc thường xuyên rời khỏi Lạc Nguyệt, nhưng đối với biến hóa của Lạc Nguyệt lại vô cùng nắm rõ Nơi này bây giờ là càng ngày càng thay đổi, quy hoạch Lạc Nguyệt là Diệp Tinh phụ trách, anh ta từ quy hoạch ban đầu cho sửa đổi rất nhiều thứ. Những quy hoạch này chủ yếu là vì tăng mạnh phòng bị cho Lạc Nguyệt, còn là vì thiết lập một thành thị sinh thái.

Cho nên Diệp Mặc trở về lần này cũng rất là vừa lòng, hiện tại hình dáng Lạc Nguyệt đã cơ bản hình thành, hơn nữa không khí cũng rất tươi mát,

không hề có mùi tanh của biển Nếu không phải bởi vì Lạc Nguyệt sắp gặp phải chiến tranh, Diệp Mặc nhất định sẽ mang theo mấy người Lạc Ảnh, Bắc Vi và Khinh Tuyết đi dạo chung quanh Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể xuất hiện trong phòng họp, tham gia hội nghị ngoại trừ Diệp Mặc, còn có Thành chủ Hư Nguyệt Hoa, Phó thành chủ Tàng gia nghiêm, Bộ trưởng ngoại giao Úc Diệu Đồng, Thống soái quân đội Hứa Bình, chính - phó tư lệnh lục quân Quách Khởi và Lý Tam Đao, Tư lệnh hải quân Hoàng ức Niên, đại diện Tư lệnh không quân Thư Đức Mạn, Kỹ sư trưởng Lạc Nguyệt Diệp Tinh, Đội trưởng chiến binh đặc chủng Dương Cửu, bộ trưởng hậu cần Diệp Tử Phong, phòng tình báo gồm đám người Lô lâm Những người này ngoại trừ đại diện Tư lệnh không quân Thư Đức Mạn là người của lính đánh thuê Lam Quang Nam Phi, sau này được đề bạt lên, số còn lại đều là người của Lạc Nguyệt, độ trung thành không có vấn đề gì. Mà ngay cả đám người Phương Vĩ, Phương Nam phụ trách an toàn Lạc Nguyệt Thành hiện tại của là lão thần của Lạc Nguyệt Có thể nói hệ thống cấp trên của Lạc Nguyệt Thành đã đại khái hình thành, Diệp Mặc đối với hiệu suất công tác của Hư Nguyệt Hoa vẫn là rất kính nể. Hắn lúc trước cũng cảm thấy Hư Nguyệt Hoa không phải là một người bình thường, hiện tại quả nhiên cho cô một cơ hội, cô lập tức liền làm xuất sắc như thế.

Tuy rằng trong lúc này có rất nhiều người đang giúp cô, nhưng năng lực của cô là không thể nghi ngờ. Diệp Mặc biết rằng Hư Nguyệt Hoa có một mối ân oán, ân oán kia là nguyên nhân chủ yếu khiến cô tới Hongkong, hiện giờ Hư Nguyệt Hoa ở Lạc Nguyệt rất khó có thời gian rời khỏi, có thời gian phải hỏi kẻ thù của cô ấy là ai mới được. Bất kể là ai, nếu cô bây giờ đã là thành chủ Lạc Nguyệt rồi, không thể để mối ân oán này cứ như vậy biến mất.

- Tốt lắm tất cả mọi người đã tới, hội nghị lần này do chị Nguyệt Hoa chủ trì, mọi người tại đây có thể thoải mái nói về sự tình dược phẩm Lạc Nguyệt Diệp Mặc biết rằng, bất kể là khai chiến, hay là không khai chiến, hoặc là qua một thời gian ngắn mới khai chiến, hôm nay đều phải định ra Lạc Nguyệt hiện tại vừa mới bắt đầu tốc độ phát triển cao, loại chuyện này tuyệt đối không thể kéo dài, kéo thêm một ngày đối với Lạc Nguyệt không

có bất kỳ lợi ích gì cả Úc Diệu Đồng phát biểu đầu tiên:

- Căn cứ vào tin tức của tổ đàm phán của chúng ta phản hồi về, Indonesia không hề có ý thỏa hiệp, hơn nữa Philippines hiện tại cũng đứng cùng chiến tuyến với bọn họ. Thậm chí bọn họ còn mau vao số lượng lớn vũ khí đạn dược bao gồm quân hạm lớn và máy bay chiến đấu. Tôi nghĩ rằng, bọn họ đang tiến hành uy hiếp đối với chúng ta - Chỉ là một đảo quốc, dựa vào cái gì uy hiếp chúng ta, trực tiếp phái hạm đội xử đẹp chúng Hứa Bình hừ một câu, lập tức rất là khó chịu nói.

Diệp Mặc biết rằng Hứa Bình là tu luyện cổ võ, đối với chỉ huy tác chiến cũng không mấy lành nghề nhưng Thống soái quân đội nhất định phải để cho anh ta làm. Hứa bình là Nhị ca của hắn, tuy rằng hắn không sợ phản loạn nhưng người mình giữ vị trí này sẽ ít đi không ít chuyện Quả nhiên giọng điệu Hứa Bình vừa dứt, Hoàng Ức Niên đã nói:

- Tôi ủng hộ đánh, nhưng đánh như thế nào, lại không phải trực tiếp phái hạm đội đi là được Tuy rằng Hoàng Ức Niên không trực tiếp phản bác lời Hứa Bình, nhưng ũng không đồng ý cách nói của Hứa Bình là nói trực tiếp phái hạm đội đi xử lý Hư Nguyệt Hoa nói:

- Khi chúng ta mới đưa các điều kiện, bên Indonesia rất là kinh hoảng, bọn họ thậm chí yêu cầu chúng ta hạ mức bồi thường xuống thì sẽ đồng ý. Nhưng mới qua một ngày, thái độ của bọn họ liền lập tức thay đổi. Từ kinh hoảng biến thành mạnh mẽ, cứng rắn, hơn nữa Philippines lúc này cũng gia nhập trận doanh bọn họ. Tôi nghĩ nếu chúng ta không sớm giải quyết sự tình dược phẩm Lạc Nguyệt, thậm chí sẽ có thêm nhiều quốc gia đứng về phía bọn họ. Cho nên, tôi tán thành lời Hoàng Ức Niên nói, đánh là phải đánh, nhưng đánh thế nào là một vấn đề mấu chốt.

Ý tưởng trong đầu Diệp Mặc chuyển biến rất nhanh, mặc dù không có người nói ra, nhưng hắn đã biết chắc là có người làm chỗ dựa cho Indonesia rồi. Người này là ai vậy? Chẳng lẽ lại là nước Mỹ? Hay là quốc gia khác?

- Hội nghị Liên hợp quốc ngày hôm qua phát biểu nói rõ, yêu cầu chúng

ta cùng Indonesia và Philippines kiềm chế tâm trạng, đem vấn đề đặt trên bàn đàm phán, không nên dễ dàng khai chiến Úc Diệu Đồng ngắt lời nói một câu.

- Buồn cười, không cần dễ dàng khai chiến? Đây không phải là nói với Lạc Nguyệt chúng ta sao? Chẳng lẽ chúng ta không động thủ, bọn họ là không dám chủ động động thủ ư. Tôi tin tưởng bọn Indonesia và bọn Philippines cũng chỉ là phô trương thanh thế mà thôi, tôi cho rằng muốn đánh, vẫn là dùng cách đánh cũ, tiến công chớp nhoáng kết thúc bọn họ Quách Khởi châm chọc một tiếng nói.

- Đối với quốc gia khác tiến công chớp nhoáng thì được, nhưng Indonesia không được. Bọn họ là nước gồm nhiều quần đảo, binh lính chúng ta bây giờ cộng lại cũng không hơn hai mươi nghìn. Tôi cho là nên tập trung binh lực, trọng điểm đả kích là một đối tượng Thư Đức Mạn nói, đây là câu nói đầu tiên trong các cuộc họp từ trước đến này Hư Nguyệt Hoa gật gật đầu, không nói gì, lại nhìn về phía Diệp Tinh, dường như muốn biết ý Diệp Tinh - Kỳ thật tôi đồng ý lời hai người của Hứa Nhị ca và Thư Đức Mạn, hệ thống mày nhiễu sóng điện tử đời mới nhất của Lạc Nguyệt chúng ta đã hoàn toàn có thể tác chiến di động. Hiện tại đã thử trang bị trên tàu sân bay số hiệu Lạc Thiên, phạm vi quấy nhiễu đại khái giống với máy nhiễu sóng số hiệu YXGRO, có thể đạt tới phạm vi một ngàn km, hơn nữa là quấy nhiễu rất mạnh. Nếu chúng ta lợi dụng tàu sân bay số hiệu Lạc Thiên cài đặt máy gây nhiễu sóng công kích là một ốc đảo nào đó, căn bản cũng không cần tập kích, chỉ cần quang minh chính đại bắn đạn đạo ra là xong Diệp Tinh thấy Hư Nguyệt Hoa nhìn về phía anh ta, anh ta cười ha hả, chủ động nói.

Giọng điệu cứng rắn của Diệp Tinh vừa mới nói xong, toàn bộ phòng họp dường như đột nhiên yên ắng hẳn, Hoàng Ức Niên mới lớn tiếng kêu lên:

- Kỹ sư Diệp, anh đã thành công rồi ư?

Diệp Tinh thông qua việc Hư Nguyệt Hoa hỏi anh ta thuyên chuyển một tàu sân bay thí nghiệm, thì anh ta liền biết, anh ta cũng là bởi vì chuyện gần

đây quá nhiều, mới không chú ý tới chi tiết, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã thành công rồi.

Nghĩ đến trận chiến trước kia giữa Lạc Nguyệt và liên quân, mọi người trong phòng họp liền nhiệt huyết sôi trào. Lúc trước cũng là bởi vì có máy quấy nhiễu tiên tiến nhất, khiến cho hạm đội liên quân có được công nghệ cao bị thua thê thảm. Sự tình như còn đang ở trước mắt, không nghĩ tới hiện tại máy quấy nhiễu có thể di động rồi Máy quấy nhiễu mà Diệp Tinh nói, hiển nhiên là khác với máy quấy nhiễu điện tử mà Lạc Nguyệt sẽ bán cho nước khác, hoặc là nói chênh lệch rất lớn.

Một khi tàu sân bay được trang bị máy quấy nhiễu tiến tới Indonesia, đạn đạo Indonesiaừ từ đều sẽ biến thành kẻ mù, như vậy còn không phải là mặc cho đạn đạo Lạc Nguyệt càn quét sao? Loại chiến tranh nghiêng về một phía kiểu này, người tham chiến nếu không thích mới là chuyện lạ - Chỉ là đạn đạo chúng ta phần lớn đều đến từ nước Nga và nước Đức, chúng ta ngoại trừ sản xuất một ít đạn đạo phòng ngự ra, bây giờ vẫn không thể sản xuất số lượng lớn đạn đạo công kích quy mô lớn, chúng ta còn cần rất nhiều thời gian. Nhưng lúc này thời gian đã rất ngắn rồi vì độ chính xác của đường đạn chúng ta đã là hạng nhất thế giới rồi Diệp Tinh lại nói.

Nói xong Diệp Tinh không đợi mọi người tỏ vẻ, cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu cho tôi thêm chút thời gian, thì ta có thể không cần cho hạm đội đi tới Indonesia, cũng có thể giải quyết bọn họ. Tôi có thể làm ra đạn đạo mà bọn họ ngăn không được, khiến hệ thống phòng ngự của bọn họ trở thành đồ trang trí Diệp Mặc tin tưởng Diệp Tinh có thể làm được, chiến tranh lần này là nhất định phải đánh. Nếu Lạc Nguyệt bị Indonesia và Philippines ức hiếp, như vậy uy vọng mà Lạc Nguyệt vừa mới tạo dựng lên lại bọ tuột dốc. Về sau đến tống tiền sẽ càng ngày càng nhiều, lúc này, Lạc Nguyệt nhất định phải mạnh mẽ, cứng rắn xuất kích, đánh rớt côn trong tay kẻ thù, khiến bọn họ không còn cơ hội trở mình Chờ thêm một hai năm, Lạc Nguyệt hoàn toàn đứng vững gót chân, quốc gia khác còn muốn cùng Lạc Nguyệt gọi nhịp, cũng không có tư cách rồi.

Hắn gật gật đầu sau đó nói:

- Bất kể là ai muốn ức hiếp Lạc Nguyệt đều không được, đối với Indonesia và Philippines chúng ta nhất định phải đánh. Về phần đánh như thế nào, tôi tin tưởng Diệp Tinh. Tuy rằng có thể áp dụng biện pháp khác vững bước đi tới, nhưng lần này là lập uy, chúng ta nhất định phải dùng cách thức trực tiếp nhất, khí phách nhất cho bọn họ bạt tai. Cho bọn họ biết Lạc Nguyệt không phải nói ức hiếp thì ức hiếp, cho bọn ủng hộ bọn chúng hiểu rõ. Về phần đánh như thế nào, tôi đồng ý phương thức của Thư Đức Mạn, Indonesia không phải chỉ cách chúng ta một Ấn Độ dương sao? Chúng ta trước hết chiếm lĩnh một đảo của họ rồi tính tiếp Nói xong Diệp Mặc nhìn nhìn mọi người nói:

- Mọi người xem chúng ta nên đánh đảo nào trước?

Hoàng Ức Niên cười ha hả nói:

- Nếu phải chiếm lĩnh một nơi, vậy đơn giản, chọn đảo Bali đi. Đảo này không nhỏ, mấy ngàn ki-lô-mét vuông, chủ yếu nhất nó là thắng địa du lịch của Indonesia, hàng năm đem lại cho Indonesia một lượng lớn ngoại hối, nếu chúng ta chiếm lĩnh nơi này, tôi nghĩ Indonesia muốn không thỏa hiệp cũng không được. Hơn nữa chúng ta đi Indonesia, đứng mũi chịu sào chính là chỗ này, chiếm lĩnh nơi này là tiện nhất thoải mái nhất Không cần Hoàng Ức Niên nói, gần như tất cả mọi người nhìn về vị trí đảo Bali trên bản đồ, nơi đó quả thực chính là để cho Lạc Nguyệt đi chiếm lĩnh, không có bất kỳ người nào có dị nghị.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 651

Tuyên Chiến Và Khai Chiến

Tốt, cứ như vậy, chiến tranh lần này trực tiếp do tư lệnh hải quân Hoàng Ức Niên chỉ huy. Để đối phó với Indonesia không cần phải đi theo bọn họ, hạm đội của chúng ta do tư lệnh Hoàng Ức Niên đứng đầu lập tức xuất phát, đi tới đảo Bali. Ở quanh hòn đảo Bali chờ đợi thông cáo tuyên chiến của Lạc Nguyệt, một khi Lạc Nguyệt tuyên chiến, lập tức những thiết bị quân sự nhằm vào đảo Bali liền bắt đầu công kích.

Diệp Mặc rất không thích quốc gia quần đảo Indonesia này.

Hư Nguyệt Hoa đương nhiên sẽ không giống như Diệp Mặc, cô lập tức bổ sung nói:

-Tôi đồng ý với quyết định của Chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng đảo Bali là một địa danh du lịch nổi tiếng trên toàn thế giới. Ở đó có người ở khắp các nước đến du lịch, khi chúng ta chiếm lĩnh đảo Bali, cũng không thể cho nổ súng tùy tiện, một khi đã trở thành tâm điểm chú ý của thế giới, Lạc Nguyệt chúng ta có mạnh cỡ nào cũng sẽ bị bao vây công kích. Cho nên tôi muốn nghe ý kiến của tư lệnh Hoàng.

Hoàng Ức Niên khẽ mỉm cười nói:

-Tiến công đảo Bali là phương hướng mà tôi đã sớm nghĩ ra, một là nó có thể cho thấy khí phách của Lạc Nguyệt, hai là nó sẽ là một đả kích khổng lồ tới Indonesia. Đảo Bali vẫn là nơi mà các tổ chức khủng bố thích làm loạn, mười năm gần đây đã có ba bốn vụ rồi. Điều quan trọng nhất chính là công ti dược phẩm Lạc Nguyệt chúng ta có một chi nhánh, chi nhánh này đã bị đánh sập, thậm chí có hai người nhân viên cũng là bị giết ở đó.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Hư Nguyệt Hoa, Hoàng Ức Niên lại nói tiếp:

-Cho nên chúng ta đánh đảo Bali, cho dù có là tâm điểm chú ý gì, hay là gây ra hậu quả gì nghiêm trọng, chúng ta cũng hoàn toàn có thể nói là Indonesia và các phần tử khủng bố kết hợp với nhau ra tay đối với Lạc Nguyệt. Chính phủ Indonesia không hành động, thậm chí còn thù hận Lạc Nguyệt, dẫm đạp lên chủ quyền của Lạc Nguyệt. Ở Lạc Nguyệt, chủ quyền tối thượng, người dẫm đạp lên chủ quyền nhất định phải trả giá. Đương nhiên là tôi không phải là loại người không biết phải trái, tôi sẽ chỉ công kích quân đội Indonesia, còn đối với những người khác sẽ không động thủ.

Diệp Mặc gật gật đầu, lí do này tuy rằng gượng ép, nhưng cũng không có lí do nào hợp lí hơn, huống hồ là Lạc Nguyệt đúng là bị tổn thất lớn tại Indonesia.

-Kì thực tôi cũng có một đề nghị.

Úc Diệu Đồng ngắt lời nói.

Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, Úc Diệu Đồng nói tiếp:

-Tôi tin rằng đảo Bali mặc dù rộng lớn, nhưng dưới sự tấn công của chúng ta, cũng sẽ không kiên trì được lâu. Tôi đề nghị tư lệnh Hoàng trước tiên chiếm lấy sân bay và bến tàu, một khi chiếm được sân bay và bến tàu, lập tức sẽ cho khách du lịch trở về. Còn về phần các cơ sở du lịch, có thể hủy diệt được liền hủy diệt, cũng như cách họ đã làm với công ti dược Lạc Nguyệt chúng ta vậy.

Úc Diệu Đồng mặc dù chưa nói ra lí do, nhưng những người ngồi ở đây đều đã hiểu. Diệp Mặc cũng biết, trường kì chiếm lĩnh đảo Bali không phải là một việc thực tế, cứ cho là Lạc Nguyệt có thực lực để làm như vậy thì Liên Hợp Quốc cũng không để cho Lạc Nguyệt làm vậy. Một khi Indonesia đáp ứng bồi thường thì quân đội của Lạc Nguyệt sẽ phải rút đi. Lạc Nguyệt hiện nay vẫn chưa có đủ thực lực của một cường quốc, tuy rằng lực lượng

phòng ngự của Lạc Nguyệt có thể làm cho người khác kinh ngạc, nhưng mọi người đều biết, Lạc Nguyệt bây giờ mới bắt đầu.

Quốc gia đứng sau ủng hộ Indonesia và Philippines tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn Lạc Nguyệt chiếm đảo Bali.

Ý của Úc Diệu Đồng chính là rút củi từ đáy nồi, cho dù là cuối cùng quân đội Lạc Nguyệt phải rút ra khỏi đảo Bali, nhưng đã phá hủy hết các cơ sở du lịch trên đảo Bali, làm cho tất cả khách du lịch nước ngoài rời đi, đối với việc khôi phục kinh tế của Indonesia thì đúng là một sự công kích mạnh mẽ.

Kì thực không cần nói đến chiếm lĩnh đảo Bali, cho dù là xâm lấn đảo Bali đối với Lạc Nguyệt mà nói cũng vẫn là một sự mạo hiểm lớn. Nếu Diệp Mặc không phải là một người luyện tu chân, có lẽ hắn cũng sẽ không làm như vậy. Diệp Mặc biết rằng, một khi đại bộ phận thế giới liên kết lại đối phó với Lạc Nguyệt, thì Lạc Nguyệt cũng không có cách nào chống đỡ được.

Nhưng Diệp Mặc cũng có sức mạnh của riêng hắn, nếu thật sự làm cho hắn không còn đường nào nữa, hắn thậm chí sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân, hơn nữa sẽ còn đi ám sát khắp bốn phương.

Đối với một quốc gia có hạt nhân mà nói, không ai sẽ bức bách đến đường cùng, đây cũng là một lí do khiến Diệp Mặc dám động thủ. Đương nhiên đây là hiện tại, một khi Lạc Nguyệt lớn mạnh đến một mức nhất định. Hắn căn bản cũng không để ý tới điều này, nếu muốn đối phó với Lạc Nguyệt, vậy thì trực tiếp hủy diệt luôn, tu chân xem trọng ân oán phân minh.

Mặc dù thế giới này trên bề mặt có rất nhiều các qui tắc hạn chế, nhưng cuối cùng vẫn là người có thực lực được quyền nói chuyện. Nếu bây giờ nước Mĩ muốn xâm lấn một nước nhỏ, nó có thể tìm được cả trăm lí do, cho dù là nó chỉ tìm được 99 lí do đi chăng nữa thì nó cũng có thể tạo ra cái lí do thứ 100.

Thực lực, mới là quyền nói chuyện cuối cùng.

Đám người Diệp Mặc đang lập ra một kế hoạch tác chiến, lúc này Diệp Lăng và Đường Bắc Vi lại ở cùng một chỗ.

Sau khi cô nghe xong tất cả những gì Đường Bắc Vi nói, vẫn còn sửng sốt mất mấy chục giây mới phản ứng trở lại, thậm chí không dám tin được, nhìn Đường Bắc Vi nói rằng:

-Bắc Vi, ý của em là em mới là em ruột của anh trai hay sao, chị không phải?

Đường Bắc Vi gật gật đầu, một lát sau còn nói thêm:

-Kì thực, em cũng không biết em là em ruột của anh trai hay không, nhưng anh ấy không chịu đi kiểm tra máu, anh ấy nói rằng anh ấy đã coi cả em và chị là em ruột. Đi thử máu hay không thì chúng ta đều là em gái của anh ấy. Em không muốn mất đi anh ấy, cho nên em cũng không khăng khăng đòi đi kiểm tra nữa.

-Vậy cũng có nghĩa là chị cũng có thể là em ruột của anh ấy?

Diệp Lăng cảm thấy một chút sợ hãi.

-Ừ, thực ra em cũng không biết ý của anh trai là gì, anh ấy không muốn mất đi hai người em gái như chúng ta. Đợi đến lúc anh trai hỏi chị, chị đừng làm cho anh ấy thất vọng. Anh ấy rất thích chúng ta, bất luận kết quả thử máu thế nào, trong tim của anh trai, chúng ta luôn là em ruột của anh ấy.

Đường Bắc Vi nói xong nhìn Diệp Lăng, cô không biết rằng Diệp Lăng có hiểu ý của cô hay không.

Diệp Lăng thở dài, cô không trả lời Đường Bắc Vi, nhưng cô hiểu ý của Đường Bắc Vi. Ngày hôm sau khi Diệp Mặc trở lại Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt bỗng dưng tuyên chiến với Indonesia, đồng thời cũng tuyên bố những ai giúp đỡ Indonesia đối phó với Lạc Nguyệt thì sẽ đều là kẻ thù của Lạc Nguyệt.

Điều nằm ngoài dự đoán đó là, Lạc Nguyệt chỉ tuyên chiến với

Indonesia, còn đối với Philippines chỉ đề xuất trong vòng một tuần phải bồi thường 50 tỉ Lạc tệ, không hề tuyên chiến với Philippines Lần hành động này của Lạc Nguyệt lại một lần nữa làm kinh động toàn cầu, mặc dù đã nói rằng nếu Indonesia đồng ý yêu cầu của Lạc Nguyệt, nếu không tiến hành bồi thường cho công ti dược phẩm Lạc Nguyệt thì Lạc Nguyệt sẽ tuyên chiến. Thế nhưng đó chỉ là một lời uy hiếp, Lạc Nguyệt chỉ là một chính quyền mới thành lập, mặc dù có thể ngăn cản thành công một lần xâm lược của liên quân, nhưng không ai cho rằng Lạc Nguyệt thực sự có thể tấn công Indonesia.

Suy cho cùng mặc dù lần trước Lạc Nguyệt đã đánh bại liên quân xâm lược, nhưng lần đó liên quân mới có hơn một trăm nghìn người, có thể nói rằng liên quân lúc đó căn bản là liên quân xem thường Lạc Nguyệt, không xuất toàn lực. Hơn nữa Lạc Nguyệt dùng thiết bị điện tử mới nhất để làm nhiễu hệ thống tiến công, điều này đã khiến cho Lạc Nguyệt có được thắng lợi.

Nhưng lần này khác, Indonesia mạnh như vậy, rõ ràng sau lưng có người ủng hộ, cho dù là biết Indonesia có người ủng hộ sau lưng, mà Lạc Nguyệt vẫn cứ tuyên chiến, điều này khiến ta thấy rằng Lạc Nguyệt kiêu ngạo cỡ nào.

Cho dù là công ti dược phẩm Lạc Nguyệt là công ti hàng đầu của Lạc Nguyệt, nhưng vì mấy chi nhánh của một công ti, vì đã chết vài người, mà liền tuyên chiến với một quốc gia, dường như cũng như một trò đùa. Nói thẳng ra là, có hơi kiêu ngạo một chút. Cho dù là một nước vẫn cho mình là cảnh sát của Thái Bình Dương như nước Mĩ thì cũng không dám lớn lối như vậy.

Huống chi là Liên Hợp Quốc không ngừng kêu gọi hòa bình cùng đối thoại, một số chính khách đều lắc đầu, không có đầu óc hay sao, tuyên chiến với một quốc gia mà có thể khinh địch đến vậy sao? Không chú ý đến hậu quả hay sao?

Lạc Nguyệt quả nhiên vẫn còn là một chính quyền mới xây dựng, không

những không có tế bào chính trị, cũng không có giác ngộ chính trị, bọn họ quả thực rất hồ đồ.

Một ít thanh niên đều trầm trồ khen ngợi Lạc Nguyệt, cũng phải có khí phách như vậy, nếu sống mà quá bị áp bức thì chi bằng chết cho rồi, Lạc Nguyệt thật là tuyệt, làm rất tốt, thật đã.

Diệp Mặc cười lạnh, hắn thật sự là không để ý. Chẳng sợ liên quân lần trước có gấp 10 lần như vậy, thì hắn cũng có một lọ Tinh Nguyên Đan, hơn nữa Lạc Nguyệt lại có hệ thống gây nhiễu, vậy cùng lắm là hai hổ cắn nhau, một con què một con bị thương.

Hắn không phải là chính khách, nhưng không phải là một người không có đầu óc, hắn là một người luyện tu chân, những mối quan hệ gay gắt như vậy hắn đã nghĩ tới từ lâu rồi.

Nếu nói rằng Lạc Nguyệt tuyên chiến với Indonesia đã khiến cho thế giới sóng to gió lớn. Vậy 10 phút sau khi tuyên chiến, tin tức hạm đội của Lạc Nguyệt đã bắt đầu tấn công đảo li truyền đi, lại là một thùng dầu nhiên liệu, thùng dầu này làm cho cả thế giới phát nổ.

Lúc này mọi người đã hiểu được, Lạc Nguyệt chẳng những tuyên chiến, mà họ còn lập tức tấn công. Không cần nghĩ, Lạc Nguyệt sớm đã có ý định chiến tranh. Mà không phải là mượn lời tuyên chiến để uy hiếp Indonesia, mà là trực tiếp động thủ.

Indonesia luống cuống, đảo Bali luống cuống, toàn bộ Indonesia lâm vào cảnh hỗn loạn. Tuy rằng bọn họ đã mua vũ khí đạn dược, tuy rằng bọn họ đã làm bộ dạng không thỏa hiệp một cách cứng rắn nhất.

Nhưng những thứ này đều là làm dáng, không phải là thật, chỉ là để có một ít lợi thế trong đàm phán mà thôi.

Nhưng cái bọn điên Lạc Nguyệt này, không ngờ bọn chúng tuyên chiến thật, hơn nữa còn khai chiến cùng lúc với tuyên chiến, đám người này đúng

là một bọn điên.

Indonesia chuẩn bị cho chiến tranh, tất cả chỉ là làm bộ, bọn họ căn bản cũng không tính đánh nhau với Lạc Nguyệt, cho nên bọn họ ra dáng lớn, tiếng sấm dồn vang, nhưng phòng ngự vẫn trong trạng thái bình thường. Bởi vì bọn họ không tin, không tin Lạc Nguyệt sẽ tuyên chiến vì một ít chuyện như vậy.

Hạm đội của Lạc Nguyệt dường như không tốn chút sức lực nào đã phá hủy được bến tàu quân sự của đảo Bali, chỉ để lại bến tàu dân dụng.

Trong lúc Indonesia điên cuồng triệu tập quân hạm và quân đội tiến đến đảo Bali, thì đạn đạo của Lạc Nguyệt đã đánh chuẩn xác vào những cơ sở quân sự của đảo Bali. Trong mắt của Lạc Nguyệt thì hệ thống phòng ngự của đảo Bali chỉ là những mục tiêu trên giấy, những thiết bị phản công của đảo Bali, dưới thiết bị làm nhiễu hùng mạnh như vậy, chỉ có thể công kích bằng sự may mắn.

Bộp Turner đập văn kiện trong tay xuống mặt bàn, Lạc Nguyệt điên rồi, thực sự là điên rồi. Không ngờ đã tuyên chiến rồi, hơn nữa còn tấn công Indonesia đúng thời điểm tuyên chiến. Thậm chí lượng vàng dự trữ của nước Mĩ biến mất hơn phân nửa, rất có thể nguyên nhân là Lạc Nguyệt.

Bây giờ sau khi y nhậm chức, chỉ cần cho y thời gian, y sẽ dồn Lạc Nguyệt vào chỗ chết. Chỉ là một hệ thống gây nhiễu, y tin rằng chỉ cần có cơ hội, nước Mĩ sẽ nghiên cứu ra rất nhanh. Nhưng không ngờ lúc này Lạc Nguyệt lại thực sự dám tuyên chiến với Indonesia, điều này nằm ngoài dự đoán của y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 652

Lạc Nguyệt Đã Làm Cho Nhiều Người Tức Giận

Vẫn còn chưa đánh, từng đợt xin giúp đỡ như những mảnh tuyết bay tới, làm cho Tunrner cảm thấy không biết làm thế nào, Indonesia có vẻ như là vực cũng không dậy nổi rồi. Cho dù là Lạc Nguyệt tuyên chiến, chỉ cần bọn họ có thể giữ chân Lạc Nguyệt được hai ngày, vậy thì Lạc Nguyệt sẽ nắm chắc phần thua.

Lạc Nguyệt không có bất kì nội tình và thực lực nào để có thể tiến hành chiến tranh trường kì, một khi bọn chúng đã bị cầm chân, sự chú ý của cả thế giới và liên quân rất nhanh sẽ lại một lần nữa tiến vào Ấn Độ Dương. Điều đáng tiếc là, xem những lời cầu xin giúp đỡ này, Tunrner liền biết rằng, ý nghĩ của y có phần không thực tế. Hơn nữa Lạc Nguyệt dường như cũng biết điều này, cho nên thời điểm vừa mới tuyên chiến đã bắt đầu khai chiến.

Không cần Diệp Mặc động thủ, hạm đội Lạc Nguyệt đã trải qua vài lần hải chiến, dưới sự chỉ huy của Hoàng Ức Niên đã đi vào Ấn Độ Dương như đi vào nơi không người.

Nước Mĩ rất muốn lập tức tham chiến, thế nhưng bọn họ không thể, bọn họ muốn tham chiến thì cũng phải thông qua Liên Hợp Quốc. Lạc Nguyệt tuyên chiến, mặc dù không phù hợp với quan niệm hòa bình của Liên Hợp Quốc, thế nhưng bọn họ lại có một cái cớ, mặc dù cái cớ đó có hơi gượng ép, nhưng cũng vẫn là một cái cớ.

Nước Mĩ có cớ gì để lập tức xuất binh? Bọn họ muốn tìm được một cái cớ cũng phải cần thời gian mấy ngày, sau thời gian mấy ngày đó, đảo Bali đã bị Lạc Nguyệt chiếm đến một hạt bụi cũng không còn rồi.

Cho nên Lạc Nguyệt khai chiến trong nháy mắt, nước Mĩ cũng tăng cường thúc giục Liên Hợp Quốc. Turner biết, bất kể là nguyên nhân nào, thì nước Mĩ cũng nhất định phải tham chiến.

Bởi vì một khi Lạc Nguyệt đã chiếm được đảo Bali, như vậy thì đại bộ phận các quốc gia Đông Nam Á đều sẽ nằm dưới họng súng của Lạc Nguyệt. Mà liên minh Đông Nam Á kia, nước Mĩ cũng không để ý, đối với nước Mĩ mà nói, cái liên minh đó cứ như là trò trẻ con tập làm người lớn.

Nếu như những đảo quốc Đông Nam Á đều nằm dưới tay Lạc Nguyệt, dựa vào sự kiêu ngạo và điêm khùng của Lạc Nguyệt, nói không chừng bọn họ sẽ dần dần chiếm hết Đông Nam Á như tằm ăn dần, thậm chí còn có thể dẫn đến chiến tranh thế giới lần thứ ba. Hoặc là cứ cho là không có hậu quả nghiêm trọng đến thế, một khi Lạc Nguyệt đã nếm được quả ngọt, ai biết rằng bọn họ có đi khống chế Ấn Độ Dương hay không?

Nếu liên minh Đông Nam Á nhúng tay vào việc này, nói không chừng cái bọn điên Lạc Nguyệt kia sẽ còn nhúng tay đến tận eo biển Malacca.

Nơi đó là đường bay quốc tế giữa Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương, là nơi mà nước Mĩ có lợi ích. Indonesia đã động tới Lạc Nguyệt rồi, Lạc Nguyệt lập tức liền tấn công đảo Bali, nếu như các quốc gia Đông Nam Á bắt tay với Lạc Nguyệt, ai biết rằng bọn chúng có động đến Malacca hay không?

Không thể trách Turner nghĩ quá xa, eo biển Malacca là nơi mà nước Mĩ nhất định phải khống chế cho được, là nơi cần thiết cho sự phát triển lâu dài của nước Mĩ. Y không thể để eo biển Malacca giống như Senna được, bởi vì nếu chậm một bước, lại một lần nữa sẽ bị Lạc Nguyệt chiếm lấy. Lạc Nguyệt là một nước không thèm để ý qui tắc, hơn nữa lại có một chút thực lực nguy hiểm còn tồn tại.

Eo biển Malacca nằm trong tay các quốc gia Đông Nam Á, nước Mĩ còn có thể khống chế được, cũng có thể tính kế lâu dài. Một khi nơi này rơi vào tay Lạc Nguyệt, nếu nước Mĩ muốn khống chế một lần nữa, đúng là khó như

lên trời.

Đó là một ống dẫn dầu của nước Mĩ, y tuyệt đối không thể tha thứ cho Lạc Nguyệt nếu động thủ. Một khi Lạc Nguyệt đã thật sự chiếm được Indonesia, thực lực của Lạc Nguyệt chắc chắn sẽ bành trướng, sự khống chế của nước Mĩ sẽ giảm đi, làm sao có thể có chuyện này được.

Cho dù là mặc kệ cái đường ống dẫn dầu kia, nơi đó có ý nghĩa quan trọng với ý đồ chiến lược của nước Mĩ, nếu nước Mĩ có được Malacca trong tay, vậy thì: thứ nhất là, có thể làm triệt tiêu ý tưởng của hải quân Nga đánh vào vùng biển phía bắc; thứ hai là, Malacca là eo biển tiếp giáp Hoa Hạ, là "cánh cửa chính phía Nam" của Hoa Hạ và là tuyến đường quan trọng cung cấp nguyên liệu, có thể nắm được khu vực này, là có thể bất cứ lúc nào cản trở sự lớn mạnh từng ngày của Hoa Hạ; thứ ba là, nước Mĩ đem quân vào chiếm eo biển Malacca sẽ khiến cho hải quân của Lạc Nguyệt, thậm chí hải quân của những nước như Ấn Độ cũng khó có thể phát triển về hướng Thái Bình Dương.

Turner sợ nhất là một khi Lạc Nguyệt đã chiếm được Malacca, bọn họ thậm chí sẽ đem nơi này giao cho Hoa Hạ, bởi vì Lạc Nguyệt cũng là từ Hoa Hạ mà ra. Hoa Hạ một khi đã có được Malacca, vậy thì kết quả là...

Turner không dám nghĩ tiếp nữa, Lạc Nguyệt này không thể lấy lí lẽ bình thường mà nói được, nếu như cũng giống như Iran năm đó thì lần trước nước Mĩ đã giáo huấn bọn họ rồi. Đáng tiếc là bọn họ không những không giống Iran, mà không biết còn mạnh hơn Iran rất nhiều Trong lúc Liên Hợp Quốc triệu tập cuộc họp khẩn cấp, hạm đội của Lạc Nguyệt dưới sự chỉ huy của Hoàng Ức Niên, gần như không tốn chút công sức nào đã chiếm được đảo Bali. Hạm đội tiến đến ngăn cản Lạc Nguyệt của Indonesia, dưới sự hùng mạnh của đạn pháo của Lạc Nguyệt, thậm chí đến gần cũng không dám.

Hoàng Ức Niên được sinh ra tại Hoa Hạ, là một người Hoa Hạ điển hình, hận thấu xương bọn khỉ Indonesia, cho nên về căn bản y sẽ không nể nang, trước khi bọn chúng đầu hàng, liền cho hủy diệt hết.

Trên không trung khắp nơi đều là máy bay đang tàn sát bừa bãi của Lạc Nguyệt, Indonesia lại không có cách nào cản được làn đạn từ trên máy bay ném thẳng xuống, gần như là mỗi lần có hai làn đạn bay xuống thì có một con thuyền quân hạm chìm xuống.

Nhìn quân hạm đã cũ kĩ của Indonesia từng chiếc từng chiếc một rơi xuống biển rộng, Hoàng Ức Niên thực sự là rất sung sướng. Y thật sự chướng mắt với những quân hạm cũ nát này, so sánh với những quân hạm lần trước thu được của liên quân thì thực sự là kém xa. Hoặc cũng có thể nói là Indonesia chỉ có một vài chiến hạm cao cấp, ngay từ lần đầu tiên xâm lấn Lạc Nguyệt đã bị Lạc Nguyệt tịch thu rồi. Đây đúng là một cuộc chiến không cân sức, quân hạm của Indonesia bất kể là về số lượng hay về chất lượng đều thua xa Lạc Nguyệt, hơn nữa Lạc Nguyệt không những được trang bị những thiết bị tiên tiến mà cũng đã có kinh nghiệm hai lần hải chiến. Đương nhiên điều quan trọng nhất là trình độ khoa học kĩ thuật của bọn họ không bằng nhau, những thiết bị điện tử chiến đấu của Indonesia, trước hệ thống gây nhiễu của Lạc Nguyệt, cũng chỉ như là vật trang trí mà thôi.

Huống hồ dưới hai tàu sân bay Lạc Nguyệt, lực lượng không quân của Indonesia dường như có thể không được tính đến, cho dù là có nhìn thấy máy bay của Lạc Nguyệt từ quân hạm bay xẹt qua, Indonesia cũng không có cách nào bắn ra một quả đạn pháo. Nước Mĩ lo lắng Lạc Nguyệt sẽ dẫn đến chiến tranh thế giới thứ ba, nhưng Hoàng Ức Niên lại biết, Lạc Nguyệt sẽ không thể nào dẫn đến chiến tranh thế giới thứ ba, thứ thực sự khiến cho chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ là Bắc Sa, cũng may là, thứ vũ khí hùng mạnh nhất của Bắc Sa - Diệp Tinh bây giờ đang trong tay Lạc Nguyệt, không thì hậu quả thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Tuy rằng hạm đội của Indonesia tới hùng hổ, nhưng Hoàng Ức Niên lại cảm thấy bọn họ đến tấn công hùng hổ như vậy cũng không có, so với hạm đội của liên quân thì còn kém xa, làm sao có thể chống lại Lạc Nguyệt được. Đương nhiên là Hoàng Ức Niên cũng biết, sở dĩ có thể đánh một cách nhẹ nhàng như vậy, chín mươi phần trăm công lao là của hệ thống gây nhiễu trên tàu sân bay.

Chiến tranh phát sinh rất nhanh, kết thúc cũng rất nhanh, hạm đội của Lạc Nguyệt dưới sự chỉ huy của Hoàng Ức Niên, đã đánh chìm một tàu bảo vệ, một tàu ngầm, một tàu ngầm nhỏ, một tàu bảo vệ, và các loại lục thuyền bảo vệ hạng nhẹ khác.

Tù binh tổng cộng là hơn năm nghìn binh lính, toàn bộ áp giải về Lạc Nguyệt tham gia xây thành Đây là một cuộc chiến trong chớp mắt, từ khi bắt đầu chiến đấu đến lúc kết thúc cũng không đến một giờ, trong đó phần lớn thời gian là tiếp nhận đầu hàng. Chỉ cần đầu hàng muộn một chút, cũng sẽ bị đạn đạo của Lạc Nguyệt đánh chìm, cho nên những hạm đội đầu hàng cũng không phải là quá nhiều.

Hạm đội Indonesia hùng mạnh nhất Đông Nam Á, đối diện với sự tấn công của Lạc Nguyệt, ngay cả lực lượng đánh trả cũng không có. Ngoài một quả ngư lôi may mắn đánh trúng vào một chiếc thuyền bảo vệ của Lạc Nguyệt ra thì Lạc Nguyệt không có bất kì tổn thất nào. Mà hạm đội của Indonesia trong lần chiến đấu này tổn thất nghiêm trọng, bất kể là liên quân có đến hay không, hải quân Indonesia có trải qua vài chục năm cũng khó có thể phục hồi lại được thực lực như ngày hôm nay.

Điều châm biếm nhất chính là chiến hạm đổ bộ hai bờ của đối phương ngay cả cơ hội cập bờ cũng không có, đã bị Lạc Nguyệt bắt làm tù binh. Trong đó, ngoại trừ thiết bị gây nhiễu của Lạc Nguyệt ra, thì Hoàng Ức Niên dũng mãnh, kinh nghiệm hải chiến phong phú cũng là một nguyên nhân quan trọng nhất.

Không còn sự cầm cự của hạm đội của Indonesia, hạm đội của Lạc Nguyệt rất nhanh liền phá hủy tất cả các phương tiện quân sự của đảo Bali, đổ bộ đảo Bali.

Đúng như lời đề nghị của Úc Diệu Đồng, sau khi Hoàng Ức Niên đổ bộ lên đảo Bali, lập tức chiếm lĩnh sân bay, trả về tất cả các khách du lịch của các nước. Đối với những phần tử phá hoại của Indonesia, bắt được thì trực tiếp giết, không có cách thứ hai để xử lí.

Sự cứng rắn và thái độ rõ ràng của Lạc Nguyệt không những làm rung động Indonesia, mà toàn bộ Đông Nam Á đều bối rối. Đến lực lượng hải quân của Indonesia cũng không có năng lực phản kháng lại Lạc Nguyệt, những quốc gia của Đông Nam Á căn bản không có nước nào tình nguyện trợ giúp Indonesia.

Đắc tội với Lạc Nguyệt, cho dù là có quân đội của Liên Hợp Quốc tới trợ giúp thì đã sao? Tạm thời bất luận là quân đội của Liên Hợp Quốc có giành được thắng lợi hay không, trước đó Lạc Nguyệt cũng đã tiến hành các cuộc tấn công mang tính hủy diệt rồi, Lạc Nguyệt căn bản là một chính quyền không thích đàm phán.

Trong thời khắc Lạc Nguyệt tuyên chiến, Liên Hợp Quốc lập tức liền phát biểu bài khiển trách, và tức khắc triệu tập một cuộc họp lớn.

Nhưng cuộc họp mới diễn ra được một nửa thì đã truyền đến tin Lạc Nguyệt trong nháy mắt đã diệt được hải quân của Indonesia, chiếm được đảo Bali. Hơn nữa Lạc Nguyệt vừa sơ tán những người du lịch ở Indonesia, vừa tiếp tục làm bộ dạng tấn công đảo Java Indonesia thực sự hoảng loạn rồi, đảo Bali là một thắng cảnh du lịch thì cũng cho qua, nhưng đảo Java thì khác. Nơi này có thủ đô Jakarta, hơn nữa Jakarta đã trở thành trung tâm chính trị, kinh tế, văn hóa của Indonesia, là nơi then chốt giao lưu giữa lục địa và đại dương, là nút giao thông giữa Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương, cũng là chiếc cầu trọng yếu nối liền giữa châu Á và châu Đại Dương.

Một khi Jakarta bị chiếm, vậy thì cũng có thể nói rằng Indonesia đã bị đánh vào cổ họng.

Đáng tiếc là bây giờ lực lượng trên biển đều là của Lạc Nguyệt, các nước Đông Nam Á vô tình cũng đã thu hồi lại hạm đội của mình, căn bản cũng không dám nhúng tay vào chuyện này.

Lần này không những nước Mĩ đã phẫn nộ, rất nhiều thành viên của Liên Hợp Quốc cũng đã đứng về phía Mĩ. Lạc Nguyệt làm hơi quá đáng rồi, nếu nói là bọn họ đã chiếm được đảo Bali, đây còn có thể xếp vào hạng có

nguyên nhân là trong lúc tức giận đã mất đi lí trí, nhưng chuyện xâm lược đảo Java, thì đã phá vỡ đi hòa bình thế giới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 653

Các Người Không Thể Như Vậy Được

Chẳng lẽ Lạc Nguyệt lại muốn đem Đông Nam Á trở thành bồn tắm của họ sao? Hay là bọn họ muốn đánh vỡ hòa bình thế giới một lần nữa, phát động cuộc chiến tranh thế giới thứ ba? Bọn họ đang giẫm lên hòa bình thế giới, giẫm lên chủ quyền, giẫm lên sự phát triển của thế giới.

Đại biểu Lyes của nước Mĩ đột nhiên đứng dậy tức giận nói, vì kích động, đến ngồi cũng ngồi không yên.

Lyes vốn là quân sư riêng của tổng thống Kenlao, bây giờ Kenlao mất chức rồi, ông ta chẳng những không mất thế lực mà còn trở thành đại biểu của Mĩ ở Liên hợp quốc. Lời nói của ông ta trực tiếp chỉ rõ Lạc Nguyệt dày xéo toàn bộ Liên hợp quốc Sắc mặt Cơ Phiên có chút khó coi liếc nhìn Lyes, Lyes trực tiếp biểu lộ mình không được làm gì, nói ông là một Trưởng ban thư ký hữu danh vô thực.

Nhưng Stefan cũng biết rõ ý của Lyes, ông ta chính là muốn mượn hội Liên hợp quốc tiến quân Lạc Nguyệt, tốt nhất là liên hợp toàn thế giới cùng nhau xuất quân đến Lạc Nguyệt.

Mặc dù gã cũng rất căm tức sự kiêu ngạo của Lạc Nguyệt, nhưng thành chủ của Lạc Nguyệt lại là một người điên, khi mọi người cho rằng anh ta sẽ không tấn công, thì anh ta lại tuyên chiến. Khi mọi người cho rằng anh ta tuyên chiến để uy hiếp Indonesia thỏa hiệp, thì anh ta lại bắt đầu khai chiến rồi. Đợi khi hội Liên Hợp quốc ngồi xuống thảo luận về đối sách, thì bọn họ đã tiêu diệt 90% lực lượng của Indonesia rồi, chiếm lĩnh đảo Bali, thậm chí đã chuẩn bị động đến đảo Java rồi.

Tốc độ của bọn họ nhanh đến hoa cả mắt, Stefan thậm chí cho rằng sau khi hội nghị này kết thúc, Lạc Nguyệt phải chăng đã chiếm lĩnh được Gaya rồi.

Cho dù là biết rõ có khả năng như vậy, Stefancũng không thể tùy ý tuyên bố liên hiệp toàn cầu tuyên chiến với Lạc Nguyệt. Gã và Lạc Nguyệt không giống nhau, Lạc Nguyệt không có lý trí, nhưng gã thì lại lý trí.

Bây giờ Lạc Nguyệt có vũ khí hạt nhân, một khi thực sự cần chọn biện pháp với Lạc Nguyệt, trong khi Lạc Nguyệt vội vã, đâu đâu cũng có đầu đạn hạt nhân, vậy không phải là chiến tranh thế giới mà là tận thế rồi.

Cho nên gã phải giải quyết tốt chuyện này, hơn nữa còn phải cho Lạc Nguyệt biết, về sau vũ khí hạt nhân cũng không thể tùy tiện lấy ra để uy hiếp người khác được.

Giống như toàn thế giới đều chứa bom hẹn giờ, mà loại bom điều khiển từ xa này lại không giống như loại bom trong tay Lạc Nguyệt. Mặc dù gã rất muốn khiến Lạc Nguyệt biến mất, nhưng gã vẫn không thể không nói với Lạc Nguyệt:

"Đại ca, loại điều khiển từ xa này chỉ cần thu cẩn thận vào là được rồi. Ngàn vạn lần đừng tùy tiện lấy ra như vậy nữa, như vậy sẽ hù chết người đấy."

Nếu như là nước khác có vũ khí hạt nhân, cũng không cần nói lời này, nhưng Lạc Nguyệt lại là một tên chính trị ngu ngốc, không có bất kỳ một lý thuyết lí luận nào, mà còn cố tình làm rối tinh rối mù lên, điều này thực sự làm hao tâm tổn trí quá.

Câu nói của Lyes khiến cho mọi người xôn xao, mặc dù đại đa số đều ủng hộ xuất quân Lạc Nguyệt, nhưng rất nhiều người không dám nói ra, bọn họ đều biết tâm can của Lạc Nguyệt. Người ta có hệ thống đạn đạo Châu Tế chuẩn xác, hơn nữa lại có hệ thống gây nhiễu hùng mạnh. Đương nhiên những cái này không quan trọng, quan trọng là người ta có tính khả năng rất

lớn, có thể thông qua trang bị đạn đạo chuẩn xác hùng mạnh, phóng ra vũ khí hạt nhân của mình.

Nếu để cho Lạc Nguyệt biết có người tán thành công kích Lạc Nguyệt, quả bom thứ nhất của Lạc Nguyệt sẽ vùi đầu vào địa bàn của bọn họ thì xong đời rồi. Cho nên bọn họ chỉ biết bỏ phiếu tán thành, để bọn họ giống như Lyes, đứng dậy thẳng thắn phản đối Lạc Nguyệt như vậy tuyệt đối không thể được.

Một khi đã nói như vậy, không phải Lạc Nguyệt có thể sẽ biết, mà là Lạc Nguyệt chắc chắn sẽ biết. Bởi vì bây giờ Lạc Nguyệt cũng là một đại biểu của hội Liên Hợp quốc, chỉ có điều vị đại biểu kia sau khi đến thì vẫn chưa nói chuyện mà thôi. Sợ rằng hội nghị quyết định lập tức tấn công Lạc Nguyệt, anh ta cũng chỉ cười, không nói đến nửa câu. Chỉ cần nhìn hành động này của anh ta, liền biết được Lạc Nguyệt căn bản là người không có tài, đến một nhân tài ngoại giao trụ tại Liên Hợp quốc mà cũng không phái ra được.

Đại biểu này của Lạc Nguyệt vẫn là sau khi liên quân tấn công Lạc Nguyệt mới thiết lập ra, Lạc Nguyệt vẫn đang dưới sự mời mọc nhiệt tình và yêu cầu của hội Liên Hợp quốc, mới miễn cưỡng gia nhập Liên Hợp quốc, cử ra đại biểu tên Mạc Hải.

Mạc Hải tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, sớm đã biết Diệp Mặc, hơn nữa đã từng là người trong ban chấp hành tập đoàn Mạc Thị ở Hồng Kông. Chỉ có điều sau khi Mạc Hải đem toàn bộ tập đoàn Mạc Thị ở Hồng Kông gia nhập vào Lạc Nguyệt, y được Hư Nguyệt Hoa trọng dụng, nhanh chóng trở thành đại biểu của Lạc Nguyệt trong hội Liên Hợp quốc.

Y không nói lời nào không có nghĩa là y không hiểu, không biết gì. Nhiều năm bon chen trong thương trường, lừa gạt người ta, Mạc Hải sớm đã biết bây giờ Lạc Nguyệt đang khi dễ kẻ khác, bản thân phải khiêm tốn, tốt nhất là giả ngu, cái gì có thể không nói thì đừng nói. Muốn cho tất cả mọi người biết Lạc Nguyệt thực sự không có nhân tài nào, Mạc Hải y cũng là một trong số đó.

- Mạc tiên sinh, Lạc Nguyệt phủ nhận sự hòa bình của thế giới, cưỡng ép giẫm lên toàn bộ lãnh thổ và chủ quyền của nước khác, tôi rất muốn biết lá cờ hòa bình của Lạc Nguyệt vẫn giơ cao nhưng tại sao lại làm ra hành động như này? Tôi rất không hiểu. Không biết Mạc tiên sinh là đại biểu của Lạc Nguyệt, có thể nói đôi lời giải thích về chuyện này hay không?

Stefan mặc dù biết người đại biểu của Lạc Nguyệt này ngoại trừ một số lời nói chính phủ ra, từ trước đến nay chưa từng phát biểu qua, nhưng chuyện này y không thể không lên tiếng được.

Mạc Hải gật gật đầu đứng dậy nói:

- Lạc Nguyệt chúng tôi từ trước đến nay đều yêu chuộng hòa bình, điều này tôi đã nói nhiều lần rồi, về phần nguyên nhân của chiến tranh lần này tôi không nói mọi người cũng biết. Nhưng để đưa ra một câu trả lời làm hài lòng tất cả những vị bằng hữu đang ngồi ở đây, không biết tôi có thể rời khỏi đây một chút được không, bàn bạc thống nhất với thành chủ của chúng tôi một chút, sau đó trả lời câu hỏi của Trưởng ban bí thư Stefan được không?

- Đương nhiên có thể, mời Mạc tiên sinh cứ tự nhiên.

Stefan không do dự mà đồng ý ngay câu nói của Mạc Hải, đối với gã mà nói quan điểm của Mạc Hải không có bất cứ tác dụng gì, ngược lại lại ảnh hưởng đến cảm xúc và quyết định của mọi người.

Mạc Hải đi vào phòng nghỉ, và chỉ yêu cầu một tách cà phê, sau đó châm một điếu thuốc. Trừ những thứ đó ra thì không có bất kỳ động tác nào. Điều này khiến cho người theo dõi Mạc Hải lập tức hận đến mức nghiến răng kèn kẹt.

Chiến tranh giữa Lạc Nguyệt và Indonesia vẫn đang tiếp diễn.

Giữa đảo Bali và đảo Java chỉ có cách nhau một eo biển mà thôi, sau khi Lạc Nguyệt chiếm lĩnh đảo Bali, lực lượng hải quân không ngừng tập trung ở gần eo biển. Ngoài ra, còn có một hạm đội do tàu sân bay dẫn đầu từ Ấn

Độ dương tiến vào eo biển. Như vậy rõ ràng muốn khiến đảo Java thành bánh sủi cảo rồi còn gì.

Đại hội Liên Hợp quốc lúc này vẫn đang khẩn trương tiến hành, vẫn chưa ra phương án nào. Về phía Indonesia hoàn toàn luống cuống, đợi khi phương án này được đưa ra, đảo Java không biết đã thành cái hình gì rồi.

Từ khi Lạc Nguyệt chiếm lĩnh đảo Bali, Indonesia không còn trông cậy gì vào lời hứa hẹn của nước Mĩ nữa rồi, cho dù là bọn họ có hứa hẹn, thì đó cũng là chuyện về sau, nước xa không cứu được lửa gần.

Tuyệt đối không thể để cho Lạc Nguyệt tiến công vào đảo Java, mà sự thật là một khi hạm đội Lạc Nguyệt làm bánh sủi cảo xong, thì sẽ lập tức tiến công vào đảo Java Liên minh Đông Nam Á đã không thể còn tin tưởng được nữa, hạm đội của Indonesia đã đắm chìm, bây giờ con đường duy nhất có thể ngăn chặn được Lạc Nguyệt chính là lập tức tiến hành đàm phán.

Indonesia trước khi đàm phán vẫn rất kiêu ngạo, nhưng lúc này lại cầu xin Lạc Nguyệt tiến hành lần đàm phán thứ hai.

Hơn nữa lúc này đại hội liên minh Đông Nam Á và hội nghị Liên Hợp quốc khẩn cấp họp bàn, bây giờ Indonesia và Lạc Nguyệt lại tiến hành đàm phán song phương một lần nữa, địa điểm đàm phán được chọn trên tuần dương hạm Lạc Nguyệt ở eo biển gần đảo Java.

Đại diện bên phía Lạc Nguyệt tham gia đàm phán là Úc Diệu Đồng, Lạc Phi và vài trợ thủ khác nữa; đại diện bên phía Indonesia tham gia đàm phán có bộ trưởng bộ ngoại giao Dino và vài tên cao thủ đàm phán của Indonesia.

Nhìn bộ dạng phía Indonesia, Úc Diệu Đồng cười khẩy một cái, đến ngồi cũng chưa có ngồi xuống, nói thẳng:

- Tôi nhận được lệnh của Thành chủ, chỉ có mười phút, sau mười phút đó, chúng tôi sẽ tiến hành tấn công toàn diện. Cho nên các anh muốn nói điều gì, cũng chỉ có mười phút thôi. Tôi nói rõ thêm một câu, Lạc Nguyệt

chúng tôi yêu chuộng hòa bình, nhưng một khi đã khiêu khích chúng tôi, vậy thì chuyện này nhất định phải làm đến cùng.

Dino ngơ ngác nhìn Úc Diệu Đồng, trong lòng tự nhủ chơi khó như vậy, chỉ có mười phút thì bàn cái chết tiệt gì. Chúng tôi bên này vừa mới ngồi xuống, bên đó nói không chừng đã bắt đầu đánh rồi, thực chơi khó nhau quá.

- Bộ trưởng Úc…

Dino biết rằng bây giờ không phải là lúc ông có thể cứng rắn được, người ta lập tức sẽ tiến công, căn bản không để ý đến đàm phán, bên phải vội vã đàm phán chính là Indonesia.

Vốn ông muốn mượn đàm phán để kéo dài thời gian, sau đó đợi cứu viện của liên quân. Nhưng sự tính toán này không khác gì bọt biển, trong mười phút liền bị đánh tan tành hết.

- Thời gian của anh đã qua mười phút rồi.

Úc Diệu Đồng thản nhiên nói.

Dino biết Lạc Nguyệt chắc chắn đã nhìn ra ý đồ của bọn họ rồi, căn bản sẽ không cho bọn họ cơ hội. Nếu như Lạc Nguyệt đã quyết tâm tấn công đảo Java, vậy thì bọn họ căn bản cũng không cần đến đàm phán làm gì, thậm chí là đi ngang qua sân khấu, rõ ràng bọn họ cũng bàn bạc qua rồi, chỉ là chưa có thống nhất mà thôi.

Dường như đã nhìn ra suy nghĩ của Dino, Úc Diệu Đồng mỉm cười nói:

- Chúng tôi yêu thích hòa bình, anh xem, bên anh nhất nhất yêu cầu đàm phán, chúng tôi đã đến rồi.

Dino tức giận nói:

- Nếu bên cô yêu thích hòa bình, vậy thì các cô nên ngồi xuống, sau đó chúng ta đàm phán, chứ không phải dùng mười phút ra để uy hiếp. Tôi trước

giờ chưa nghe nói chỉ cần mười phút là có thể đàm phán xong.

Úc Diệu Đồng liếc nhìn Dino một cái, sau đó thở dài nói:

- Haizz, thực ra tôi nói 10 phút là muốn tốt cho các anh. Được rồi, nếu như anh đã nói như vậy, để bày tỏ thành ý của chúng tôi, tôi quyết định đàm phán với anh một ngày… Ừm, một ngày chắc là đủ rồi.

Dino ngạc nhiên vui mừng nhìn Úc Diệu Đồng, ông không ngờ đối phương lại dễ dàng đồng ý yêu cầu của ông như vậy, điều này làm cho ông không ngờ. Chỉ cần thời gian vài tiếng đồng hồ, liên quân chắc đã có phản ứng rồi, cần gì cần đến một ngày.

Dino vội mỉm cười nói:

- Tôi cảm thấy rất kính nể thành ý của Bộ trưởng Úc và Lạc Nguyệt, lời nói vừa rồi của tôi có chút vô lễ, Bộ trưởng Úc, mời ngồi.

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười, ngồi xuống. Dino ho khan một tiếng, sau đó bưng chén trà lên uống một ngụm, mới chậm rãi nói:

- Bộ trưởng Úc, chúng tôi hi vọng bên cô lập tức rút quân, đối với chuyện của "Dược phẩm Lạc Nguyệt", chúng tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc, đương nhiên…

Lời nói của Dino bỗng nhiên dừng lại, vài tiếng nổ lớn vang lên, ông theo bản năng đứng bật dậy, một cảm giác không hay từ trong lòng dâng lên, ông nhìn nhìn Úc Diệu Đồng vẫn đang ngồi uống trà có chút xúc động nói:

- Bộ trưởng Úc, vừa rồi là âm thanh gì vậy?

Lời nói của ông vừa ngắt, lại có vài tiếng nổ kịch liệt nữa truyền đến.

Úc Diệu Đồng không nhanh không chậm uống một ngụm trà nói:

- Vậy là hải quân Lạc Nguyệt chúng tôi bắt đầu tấn công đảo Java rồi.

Trả lời xong câu hỏi của Dino, Úc Diệu Đồng nói với Lạc Phi:

- Tên tư lệnh Hoàng này, thật đúng giờ quá, sợ bị Thư Đức Mạn từ bờ biển Tây Bắc của đảo Java được lợi đây.

Lạc Phi cười một tiếng nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi thấy tư lệnh Thư nhất định đến Gaya trước, từ bờ Tây Bắc lộ trình tấn công của ông ta gần hơn rất nhiều.

Dino vẻ mặt tái nhợt nhìn Úc Diệu Đồng, bên tai lại truyền đến tiếng nổ vang trời. Mồ hôi lạnh lập tức từ trên trán toát ra, ông rống lên:

- Chúng ta đang đàm phán, các người sao lại tấn công Java?

Úc Diệu Đồng lạnh lùng nói:

- Chúng ta đàm phán và chuyện tấn công Java có quan hệ gì đâu? Anh nói cần đàm phán thì tôi đàm phán, chẳng lẽ anh lại muốn không chế quân đội của chúng tôi, anh nói dừng lại là chúng tôi dừng lại hay sao?

Dino rốt cục hiểu được ý của Úc Diệu Đồng nói mười phút là vì tốt cho mấy người, ông tức run cả người, run run rẩy rẩy chỉ trích Úc Diệu Đồng:

- Các người, các người không thể như vậy được?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 654

Mánh Khóe Phục Vụ Mục Đích

Lửa đạn bên ngoài dường như càng ngày càng dày đặc, Dino nhìn Úc Diệu Đồng cứ như không có chuyện gì, cố nén phẫn nộ và run rẩy, từng chữ từng câu nói:

- Tôi đồng ý đàm phàn mười phút, xin cho chúng tôi thời gian mười phút đàm phán, bây giờ mời bên cô dừng tấn công ngay lập tức.

Úc Diệu Đồng khẽ mỉm cười nói:

- Cho anh một trăm cái mười phút cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều tôi không có cách nào chỉ huy hải quân. Chúng tôi là phân biệt quân - chính, thành chủ của chúng tôi chỉ xem báo cáo của tôi, không nghe đề nghị của tôi đâu. Dino tiên sinh, nếu như anh thực sự muốn bên ngoài yên tĩnh lại, vậy thì nhanh chóng kết thúc đàm phán đi.

Dino xanh mặt, vẫn không nói gì, trợ lý của ông đã gọi điện cho ông. Nghe điện thoại xong sắc mặt của Dino trở lại bình thường, ông ngồi xuống, không kì kèo mười phút kia nữa, mà bình tĩnh nói với Úc Diệu Đồng:

- Bộ trưởng Úc, chúng tôi đồng ý bồi thường bảy mươi tỉ Lạc nguyên tổn thất của Lạc Nguyệt, bên cô phải lập tức dừng xâm chiếm lại, sau đó rút quân.

Úc Diệu Đồng chậm rãi nói:

- Nếu là trước kia, bồi thường này đương nhiên không nghi ngờ gì cả, nhưng đã trải quan lần chiến tranh này, tổn thất của chúng tôi không thể ước lượng được…

Dino tức giận đến ngồi cũng không muốn ngồi xuống, ông nhanh chóng nói:

- Các cô muốn bao nhiêu, nói thẳng ra đi.

Ngọn lửa thiêu đốt trong lòng Dino không có cách nào ngăn cản lại được nữa rồi, trong lòng y thầm khóc, Đây đâu phải là đàm phán, đây là cầm súng đi ăn cướp. Tổn thất của các người lại còn không thể ước lượng được, nhiều nhất cũng chỉ là tổn thất vài viên đạn đạo và một đống bom mà thôi, tổn thất của chúng tôi mới là không có cách nào ước lượng được.

Úc Diệu Đồng bỗng nhiên mở văn kiện trước mặt ra, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thành chủ của chúng tôi vốn yêu cầu bồi thường ba trăm tỉ Lạc nguyên…

Úc Diệu Đồng còn chưa nói xong, Dino suýt nữa chết đứng người. Ba trăm tỉ Lạc nguyên, đây là muốn lấy mạng của Indonesia mà, tổng giá trị sản lượng quốc dân của một năm bị lấy đi một nửa, còn chơi cái gì đây?

Nhưng không đợi Dino lau mồ hôi. Úc Diệu Đồng lại nói:

- Nhưng thành chủ ngẫm lại vẫn lấy hòa bình là gốc, hơn nữa cũng không muốn tăng thêm gánh nặng cho người dân Indonesia, cho nên quyết định hạ thấp mức bồi thường xuống còn một trăm tỉ Lạc nguyên.

Dino thở phào một cái, một trăm tỉ Lạc nguyên vẫn còn nằm trong mức chịu đựng được. Ông thầm lau mồ hôi lạnh. Vẫn chưa có hoàn toàn hồi phục tinh thần lại, Úc Diệu Đồng lại nói tiếp:

- Nhưng Lạc Nguyệt chúng tôi cần một điểm dừng chân ở eo biển Sunda, cho nên quyết định thuê đảo Sangiang 99 năm…

- Không được, tuyệt đối không được.

Dino không chút khách khí từ chối thẳng thừng, đảo Sangianglà vị trí hiểm yếu của eo biển Sunda, một khi bị thuê đi rồi, vậy còn việc hoàn công cây cầu lớn của eo biển Sunda thì sao đây?

Hơn nữa eo biển Sundalà một trong những hậu hoa viên của nước Mĩ, là một trong những tuyến đường quan trọng để hạm đội thứ bảy của Mĩ ra vào Ấn Độ Dương và Thái Bình Dương. Nếu Indonesia đáp ứng yêu cầu này, như vậy nước Mĩ là nước đầu tiên là không bỏ qua cho bọn họ.

Úc Diệu Đồng cười khẩy một cái nói:

- Đương nhiên để bồi thường, đảo Bali mà chúng tôi chiếm lĩnh sẽ lập tức được nhường lại, và còn cái nữa là tuyệt đối không can thiệp vào việc xây dựng cầu lớn Sunda.

Dino cười khẩy một cái, đảo Bali các người không muốn nhường cũng không được, ông tin rằng chuyện đảo Bali, không cần ông quản, khắc có người đến quản. Bỗng nhiên ông nghĩ đến, nếu như Lạc Nguyệt chiếm lĩnh được đảo Cát Ngang. Vậy thì nước Mĩ từ đây tiến vào Ấn Độ Dương phải đối mặt với một con dao găm chặn yết hầu. Cứ như vậy, xung đột sẽ do nước Mĩ và Lạc Nguyệt đi đối kháng, Indonesia có thể hoàn toàn đứng ngoài. Cần gì phải trợ giúp nước Mĩ khiêng súng? Hơn nữa hòn đảo kia cho dù không có, đối với Indonesia mà nói cũng tổn thất không đáng là bao.

Một khi nước Mĩ và Lạc Nguyệt đánh nhau, vậy thì Indonesia có thể đục nước béo cò. Nghĩ đến đây khóe miệng Dino hiện lên một nụ cười thâm hiểm, dù gì hòn đảo kia sớm muộn gì cũng bị nước Mĩ chiếm đoạt lại. Indonesia việc gì phải lộ đầu giúp nước Mĩ? Nếu như không phải Mĩ, thì lần này Indonesia cũng không cần tổn thất nhiều như vậy, chỉ cần bồi thường bảy mươi tỉ Lạc nguyên là được rồi.

Nhưng bây giờ không nói đến chuyện bồi thường một trăm tỉ Lạc nguyên, tổn thất đảo Bali bị xâm chiếm lại càng không có cách nào ước lượng được.

Âm thanh lửa đạn từ bên ngoài lại truyền đến, Dino ra ngoài bàn bạc nhanh chóng. Sau đó bước nhanh đến nói:

- Được, chúng tôi đồng ý. Bây giờ thì soạn thảo hiệp ước.

Ức Diệu Đồng đẩy văn kiện trước mặt qua nói:

- Không cần soạn thảo, Lạc Nguyệt đã kí rồi, chỉ chờ quý phương kí tên là được.

Dino cầm lấy hiệp ước sớm đã được làm sẵn, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác hoàn toàn dính kế. Dường như người ta sớm đã chuẩn bị trước, loại cảm giác này rất không ổn hơn nữa lại rất quái dị.

…

Khi Mạc Hải đi vào phòng họp, hội nghị dường như đã sắp kết thúc, xem ra khi y rời khỏi, Liên Hợp quốc đã cho ra quyết định rồi.

Thấy Mạc Hải bước đến, Stefan lại như không nhìn thấy, nhưng có thể thấy gã đã không thèm để ý đến ý kiến của Mạc Hải rồi.

Mạc Hải lại lần nữa yêu cầu lên tiếng, hội nghị lần này vốn là vì ngăn chặn Lạc Nguyệt, đại biểu của Lạc Nguyệt phát biểu, Trưởng ban thư ký Stefankhông có lí do gì không đồng ý.

Rất nhiều người đều cho rằng phát ngôn của y nhiều lắm cũng chỉ là một số câu nói khoác thiếu chất dinh dưỡng mà thôi, không có bất kỳ nội dung có tính chất thực tế nào hết.

Nhưng Mạc Hải lại nói thẳng:

- Lạc Nguyệt chúng tôi cân nhắc đến mục đích hòa bình trên toàn thế giới, suy xét đến hai từ hòa bình này không dễ dàng gì, còn có lời tuyên bố ngừng chiến đấu của Liên Hợp quốc. Bây giờ chúng tôi đã thống nhất với Indonesia, quyết định rút quân khỏi đảo Bali, và cũng không tấn công Java

nữa. Có lẽ mọi người không tin, nhưng từ lúc tôi đi đến đây, việc rút quân đã bắt đầu, lúc này nói không chừng quân đội của chúng tôi đã hoàn toàn rút khỏi đảo Bali rồi…

- Cái gì?

Toàn bộ hội trường lập tức xì xào bàn tán, bên này vừa mới tán thành quyết định tấn công Lạc Nguyệt, gìn giữ nền hòa bình thế giới, thì người ta đã rút quân rồi. Chẳng lẽ nói Lạc Nguyệt rút quân rồi, liên quân vẫn còn muốn đi bảo vệ hòa bình, tấn công vào Lạc Nguyệt hay sao?

Rất nhiều đại biểu của các nước khác thở phào nhẹ nhõm, Lạc Nguyệt rút quân, chứng tỏ bọn họ không xâm lấn Indonesia thật rồi, mà đúng là làm bộ dạng cho Indonesia nhìn. Đó là vì Indonesia đã giết người của Lạc Nguyệt, mà lại còn không giữ lời, không bồi thường cho Lạc Nguyệt.

- Tôi đề nghị tiến hành sửa chữa phương sách đối với Lạc Nguyệt ngay lập tức, trong tình hình Lạc Nguyệt rút quân, chúng ta không thể tiếp tục phát động chiến tranh. Dù sao chuyện lần này cũng là do Indonesia gây ra, bây giờ Lạc Nguyệt đã rút quân rồi, nếu như chúng ta vẫn tiếp tục phát động chiến tranh, cũng có nghĩa là vi phạm nền hòa bình thế giới.

Đại biểu nước Nga đứng dậy phát biểu đầu tiên.

Sau khi trải qua cuộc chiến tranh lạnh, mặc dù bây giờ nước Nga và các nước phương Tây đã dịu đi. Nhưng cũng có hi vọng kiềm chế được nước Mĩ hơn nữa tồn tại thái độ cứng rắn mạnh mẽ. Đối với Lạc Nguyệt, bọn họ không thể nào một gậy đánh chết được.

Lyes mặc dù rất muốn đứng dậy phản đối ngay lập tức, nhưng ông ta biết lúc này phản đối căn bản không thích hợp, cũng không có ai đồng ý.

Bởi vì mọi người đều biết một khi xuất binh Lạc Nguyệt, lập tức sẽ tạo nên đại chiến. Dựa vào sự hùng mạnh của Lạc Nguyệt, thì không thể nào bị đánh mà không đánh trả.

Cho nên cho dù ông ta có phản đối, những người có thể đứng về phía ổng cũng không có nhiều.

Stefan thì lại thầm thở phào nhẹ nhõm. Gã là người không hi vọng xảy ra đại chiến nhất, nếu như bùng nổ chiến tranh thế giới, người thất bại nhất chính là gã. Cho nên bây giờ Lạc Nguyệt có thể rời khỏi, đối với gã mà nói thì không thể tốt hơn được nữa rồi.

Stefanlập tức liên tiếng, quan điểm của hội nghị lại được đặt ra một lần nữa.

Cùng thời gian này, tổng thống Mĩ Turner đã lấy được nội dung hiệp ước được kí kết giữa Indonesia và Lạc Nguyệt. Về việc Indonesia phải bồi thường cho Lạc Nguyệt bao nhiêu tiền, Turner không có chút hứng thú nào. Điều mà gã tức giận là không ngờ Indonesia lại cho Lạc Nguyệt thuê đảo Sangiang của eo biển Sunda Đảo Sangiangở trong tay Indonesia thì không có vấn đề gì, nhưng một khi rơi vào tay con sói Lạc Nguyệt rồi, chẳng khác nào cầm một con dao găm từng giây từng phút nhìn chằm chằm vào eo biển Sunda, hạm đội nước Mĩ từ nay nhất cử nhất động sẽ rơi vào tầm ngắm của Lạc Nguyệt. Turner theo bản năng sờ vào cổ mình, gã cảm giác hình như cổ họng mình có chút đau.

Nhẫn nhịn, lúc này nhất định phải nhẫn nhịn. Nhưng đảo Sangianglà của Indonesia, người ta đồng ý cho thuê, nước Mĩ không quản được, gã thậm chí cũng có thể khẳng định mục đích Lạc Nguyệt muốn đảo Sangiangchính là đối phó với nước Mĩ.

Indonesia thực quá rác rưởi, Turner tức giận muốn gầm lên. Nhưng lúc này gã lại không có cách nào cả. Gã thậm chí nghi ngờ trước khi Lạc Nguyệt tấn công Indonesia, thì đã nghĩ đến kết cục rồi, sau khi Lạc Nguyệt rút quân, gã cũng không cần hỏi kết quả của đại hội Liên hợp quốc, nhất định là kết thúc hòa bình rồi.

Nước Mĩ khó khăn lắm mới tìm được cơ hội ỷ vào hội Liên Hợp quốc để đối phó với Lạc Nguyệt, không ngờ ngay lúc bắt đầu đã phải kết thúc rồi.

Nếu như tất cả những thứ này đều là mưu kế của Lạc Nguyệt. Vậy thì Lạc Nguyệt tuyệt đối không phải là một tên chính trị ngốc nghếch. Bọn họ chính là chuyên gia âm mưu quỷ kế, đấu thế lực với thế lực thâm hiểm này, Turner lần đầu tiên có cảm giác bất lực như này.

Đối với nước Mĩ mà nói, vẫn còn một cơ hội nữa, đó chính là Philippin, Philippin cũng là nước phản đối lại Lạc Nguyệt. Sau khi Lạc Nguyệt cứng rắn với Indonesia, thì chắc chắn sẽ lại cứng rắn với Philippin. Nếu không uy phong của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí không đạt được hiệu quả uy hiếp. Nghĩ đến đây Turner lập tức muốn hỏi sự tình của Philippin, hơn nữa quyết định lần này tuyệt đối phải cướp được thời cơ động thủ của Lạc Nguyệt đồng thời phái hạm đội ra phản kích.

Nhưng gã vừa nghĩ đến đây, trợ lý liền mang tin Philippin và Lạc Nguyệt đã thống nhất với nhau đến. Sau khi Lạc Nguyệt chiếm lĩnh được đảo Bali, Philippin liền chủ động tìm đến Lạc Nguyệt giải hòa. Lạc Nguyệt dựa vào yêu thích nền hòa bình thế giới, thêm vào đó Philippin lại chủ động yêu cầu, ngược lại hạ mức bồi thường của Philippin xuống còn ba mươi tỉ Lạc nguyên, đã ký kết hiệp ước bồi thường.

- Fuck…

Turner không lìm nổi ném ngay bức thư trong tay xuống đất, gã làm một tổng thống thất bại.

Turner bỗng nhiên nghĩ đến, Lạc Nguyệt sau khi tuyên chiến với Philippin được một tuần, có phải đã sớm tính đến chuyện Philippin sẽ chủ động đến thỏa hiệp rồi hay không? Nếu quả thật như vậy, Lạc Nguyệt chẳng những không phải là một tên chính trị ngu ngốc, thậm chí còn là một lão yêu quái.

Lúc này Turner thậm chí tin rằng người đó chế định những thứ này, đã sống qua mấy đời rồi, nếu không sao lại đến cả những việc này mà cũng có thể tính toán được? Hơn nữa thời gian lại chính xác đến như vậy?

- Tuyên bố lập tức mở cuộc họp khẩn cấp ở Nhà Trắng…

Turner trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, gã cảm thấy mọi suy nghĩ của mình đều rơi phía sau người khác.

…

Úc Diêu Đồng vẫn chưa quay về đến Lạc Nguyệt trong lòng cũng rất khâm phục Diệp Mặc rồi, lúc này cuối cùng cô cũng hiểu chiến tranh là cái gì. Đó không phải là mục đích thật sự, mà là một thủ đoạn phục vụ cho mục đích.

Bọn họ chỉ đưa ra một kế hoạch tác chiến đơn giản, Diệp Mặc thì lại đem toàn bộ phương diện ra tính toán, thậm chí đến cả thời gian cũng sai lệch không nhiều, hắn quả thật lợi hại. Cái duy nhất không chính xác chính là thông qua dịch thuật cho thấy Lạc Nguyệt có thể xảy ra chút chuyện ở đảo Bali, nhưng bây giờ quân đội Lạc Nguyệt đã rút lui, chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra nữa.

Thở phào nhẹ nhõm, Diệp Mặc đang định rời phòng, hắn muốn dẫn Lạc Ảnh và Khinh Tuyết đi tham gia nghi thức hoan nghênh các binh sĩ Lạc Nguyệt chiến thắng trở về, Hư Nguyệt Hoa liền vội vã gõ cửa bước vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 655

Sóng Gió Lại Nổi Lên

Nhìn sắc mặt Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc chỉ biết nhất định là có chuyện xảy ra, nhưng đối với hắn mà nói, ngay cả liên quân cũng dám đánh, còn có cái gì phải sợ nữa, lập tức hỏi:

- Chị Nguyệt Hoa, xảy ra chuyện gì sao?

Hư Nguyệt Hoa thấy vẻ mặt Diệp Mặc bình tĩnh, không ngờ cũng bình tĩnh lại, trận chiến tranh này bởi vì Diệp Mặc khống chế chuẩn thời gian, ép Indonesia trước khi liên hợp quốc đưa ra quyết định ký kết với Lạc Nguyệt, tránh khỏi Lạc Nguyệt lại lần nữa đối đầu với liên quân, điều này làm cho cô càng thêm tin tưởng Diệp Mặc.

Phải biết rằng trước khai chiến, cái Hư Nguyệt Hoa lo lắng không phải Indonesia, mà là lo lắng những quốc gia lấy nước Mỹ cầm đầu đối phó Lạc Nguyệt. Một khi bọn họ lấy Lạc Nguyệt xâm lấn Indonesia làm cái cớ để áp chế liên hợp quốc xuất binh, Lạc Nguyệt liền gặp nguy nan. Bởi vì liên hợp quốc xuất binh tuyệt đối không phải là giống lần trước đánh nhau chỉ một trăm ngàn người, thậm chí một triệu người cũng có khả năng. Một khi tứ phía đều là quân địch, Lạc Nguyệt dù mạnh cũng sẽ bị xoá sạch.

Hơn nữa liên hợp quốc muốn đối phó Lạc Nguyệt, có nhiều cách thức lắm, thậm chí căn bản không cần xuất binh, chỉ cần phong tỏa Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt liền hoàn toàn không có cách nào. Bởi vì Lạc Nguyệt bây giờ còn là một thành thị hoàn toàn nhờ nhập khẩu.

Xem ra Diệp Mặc không chỉ lợi hại trên lĩnh vực tu vi cổ võ, ngay cả tâm cơ cũng lợi hại giống như vậy, đây mới là điều khiến Hư Nguyệt Hoa

yên tâm nhất.

- Đảo Bali xảy ra chút việc.

Hư Nguyệt Hoa lập tức trả lời. - Quân đội của chúng ta rời khỏi đảo Bali chưa?

- Rời đi rồi, quân đội của chúng ta một giờ trước đã rút lui toàn bộ ra khỏi đảo Bali. Nhưng lại có năm du khách mất tích ở nơi quân đội chúng ta đóng quân trên đảo Bali.

Hư Nguyệt Hoa hồi đáp.

Diệp Mặc khẽ nhíu mày. Rất nhanh liền nói:

- Cho dù là mất tích vài du khách cũng không có quan hệ gì?

Diệp Mặc đương nhiên biết một khi du khách nước khác mất tích trong thời gian Lạc Nguyệt chiếm lĩnh đảo Bali, việc này sẽ khiến danh tiếng quốc tế của Lạc Nguyệt giảm xuống nhiều, hơn nữa còn khiến cho nước khác nảy sinh ý định thù địch. Nhưng loại chuyện này chẳng những Diệp Mặc đã sớm thông báo Hoàng Ức Niên, hơn nữa Hoàng Ức Niên đối với điểm ấy cũng rất hiểu, cho nên hành động đầu tiên sau khi y chiếm lĩnh đảo Bali, là bảo vệ các du khách của các quốc gia, và đưa bọn họ đến sân bay và bến tàu.

Mục đích làm như vậy chủ yếu chính là vì phòng ngừa Indonesia thừa nước đục thả câu, tùy ý giết người, gây ra hỗn loạn, dùng để giá họa lên đầu Lạc Nguyệt. Hơn nữa chỉ cần phát hiện có người Indonesia đục nước béo cò. Lập tức liền xử bắn, cho nên mặc dù sau khi Lạc Nguyệt chiếm lĩnh đảo Bali có phát sinh chút hỗn loạn, nhưng cũng không có xảy ra hỗn loạn lớn. Du khách du lịch đã được đưa đi, trên cơ bản đều là đưa đến Singapore. Bởi vì khoảng cách Singapore rất gần, hơn nữa trị an nơi đó cũng không tệ.

Tiễn bước du khách đó, chủ yếu là vì đả kích kinh tế Indonesia, đương nhiên cũng là vì bảo hộ an toàn của những du khách này. Vì bảo hộ những du khách này, thậm chí mỗi một thuyền tàu biển chở khách chạy định kỳ đều

có hạm đội Lạc Nguyệt hộ tống, cho nên cũng không có xảy ra vấn đề gì.

Hiện tại Hư Nguyệt Hoa nói có năm du khách mất tích ở nơi căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt, loại chuyện này có thể coi là lớn cũng có thể coi là nhỏ. Nhưng Hư Nguyệt Hoa nếu đã nói ra, khẳng định việc này không nhỏ nữa rồi.

Hư Nguyệt Hoa có chút lo lắng nói:

- Hình ảnh năm du khách này tiến vào căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt đã bị người ta quay chụp, hơn nữa trong năm người này có ba người phụ nữ. Trong đó có hai người là nhân vật rất quan trọng, việc này khiến Lạc Nguyệt chúng ta bị rơi vào thế bị động.

Diệp Mặc cảm giác được sự việc này không bình thường. Ở trong thời kỳ chiến tranh mất tích vài người là chuyện rất bình thường, nhưng người bị quay chụp lại mất tích khi đi vào căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt, vậy thì không bình thường rồi. Hơn nữa Hư Nguyệt Hoa nói còn có nhân vật quan trọng, tạm thời bất luận nhân vật quan trọng này là ai, sự tình này vốn cũng đã rất trùng hợp.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Hư Nguyệt Hoa nói tiếp:

- Năm người này có hai là người Mỹ, có hai là người Anh, còn có một người là người Ấn Độ. Cái phiền toái nhất chính là hai người Anh mất tích lại là nữ giới, là hai mẹ con, hai người đó là vợ và con gái của hầu tước Rhodes - thành viên hoàng thất Anh quốc.

Sau khi Rhodes mất, vợ ông ta - phu nhân Rhodes và con gái - Annie đã có nhiều cống hiến cho sự nghiệp từ thiện, rất được người Anh kính yêu, lần này các cô đến đảo Bali du lịch, không nghĩ tới lại gặp chiến tranh, và còn mất tích nơi quân đội Lạc Nguyệt dừng chân...

Hư Nguyệt Hoa không nói tiếp nữa. Diệp Mặc đã hiểu được, đây nhất định là bị người ta lừa. Bằng không sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?

- Hiện tại chuyện bọn họ mất tích khi đi vào căn cứ đóng quân của chúng ta có phải đã bị đăng trên mạng rồi hay không?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi.

Hư Nguyệt Hoa gật gật đầu.

- Trước mắt dân chúng Anh quốc rất tức giận, và yêu cầu Lạc Nguyệt giải thích, tuy rằng nước Mỹ và Ấn Độ còn chưa truyền đến tin tức, nhưng phỏng chừng cũng nhanh thôi. Thậm chí trước khi trời tối hôm nay, phía chính phủ sẽ có phản ứng.

Diệp Mặc hiểu, việc này đại bộ phận chính là do nước Mỹ làm, bằng không nơi đó không thể có sự trùng hợp như vậy? Lạc Nguyệt có thể vì vài nhân viên bình thường mới tuyên chiến Indonesia, như vậy thành viên hoàng thất Anh quốc mất tích vì quân đội Lạc Nguyệt, hơn nữa người mất tích còn là thành viên hoàng thất được người Anh kính yêu như công chúa, bọn họ cũng sẽ viện cớ khai chiến.

Một khi Anh quốc muốn động thủ đối với Lạc Nguyệt, căn bản cũng không cần kêu gọi, nước Mỹ nhất định sẽ tham gia, nếu liên kết với Ấn Độ, như vậy Lạc Nguyệt không phải là địch bao vây giết, mà là ba mặt đều có địch vây quanh.

- Hiện tại tư lệnh Hoàng xử trí như thế nào?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi.

- Tư lệnh Hoàng mệnh lệnh Lương Địch dẫn dắt một doanh binh tìm kiếm tại nơi quân ta dừng chân, muốn tìm một ít manh mối. Tuy rằng tư lệnh Hoàng rất muốn đưa quân đội quay trở lại, nhưng tôi biết làm như vậy không ổn, đã hạ lệnh bảo ông ấy trở về.

Hư Nguyệt Hoa đáp.

Diệp Mặc gật đầu nói, - Chị làm như vậy rất đúng, hiện tại chẳng những

muốn tư lệnh Hoàng Ức Niên lập tức lui lại, ngay cả người của Lương Địch cũng lập tức trở về Lạc Nguyệt, sự tình này tự tôi đi xử lý. Một khi quân đội của chúng ta toàn bộ trở về, lập tức mở ra phòng ngự mạnh cho tới khi tôi trở về mới thôi.

Diệp Mặc rất hài lòng về việc làm của Hư Nguyệt Hoa, một khi Hoàng Ức Niên dẫn quân hạm trở về đảo Bali, bất kể là nguyên nhân gì, Lạc Nguyệt sẽ trúng kế người khác. Lạc Nguyệt lại không được tín nhiệm, vừa mới lấy được ưu thế thì tất cả lại biến mất hầu như không còn. Hơn nữa chuyện này nếu đối phương làm, cho dù là Hoàng Ức Niên trở về đảo Bali, cũng không nhất định có thể tìm được manh mối, cho dù là anh ta tìm được manh mối rồi, như vậy mục đích của đối phương cũng đã đạt tới.

Diệp Mặc khẳng định để Hoàng Ức Niên trở về đảo Bali là mục đích trực tiếp của đối phương, có thể đạt tới được đương nhiên là tốt, nếu không thể đạt tới, liền lợi dụng dư luận, kết hợp cách làm trước đây của Lạc Nguyệt, thực hành mục đích thứ hai. Mục đích thứ hai chính là khiến Anh quốc, nước Mỹ, Ấn Độ khai chiến đối với Lạc Nguyệt.

Nếu đã biết mục đích của đối phương, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không bị mắc mưu, hơn nữa loại chuyện này chỉ có hắn mới có thể đi giải quyết. Chỉ cần năm người kia không chết, hắn nhất định sẽ tìm được bọn họ. Diệp Mặc tin tưởng, nếu đối phương lợi dụng năm người này để thực hiện áp lực với Lạc Nguyệt, như vậy sẽ không dễ dàng giết năm người này.

- Vâng.

Hư Nguyệt Hoa trả lời vô cùng rõ ràng, cô biết Diệp Mặc hiện tại khẳng định có biện pháp, cô có một loại tín nhiệm mù quáng đối với Diệp Mặc. Từ lần trước ở Hongkong Diệp Mặc cho cô một viên 'Bồi khí đan' về sau, tín nhiệm của cô đối với Diệp Mặc cũng phát ra từ nội tâm, cô tin tưởng chuyện Diệp Mặc muốn làm, khẳng định có thể làm được.

Từ Lưu Xà đến Lạc Nguyệt, lúc này mới bao nhiêu thời gian, Lạc Nguyệt còn có được ngày hôm nay. Rất nhiều chuyện đều là cô tự thân làm,

tận mắt nhìn thấy.

- Đợi một chút...

Diệp Mặc lại gọi Hư Nguyệt Hoa lại, đợi Hư Nguyệt Hoa dừng lại, hắn mới lên tiếng:

- Năm du khách có thể mất tích ở nơi chúng ta đóng quân, sự tình này tuyệt đối không phải không có chủ ý. Điều tra binh lính đứng canh gác căn cứ đóng quân tại thời điểm năm người này mất tích một chút, cùng với cấp trên của bọn họ.

Hư Nguyệt Hoa trong lòng chấn động, cô không phải là không có nghĩ đến, mà là tiềm thức không muốn suy nghĩ mà thôi. Sự tình này nếu đã xảy ra, khẳng định có quan hệ với nội gian, chuyện này sớm nên hiểu được, vì sao đến hiện tại cô mới phản ứng tới? Xem ra kinh nghiệm của cô vẫn chưa đủ. Chỉ có điều không biết Hoàng Ức Niên có nhớ đến việc này hay không.

- Bất kể là kẻ nào, một khi tra ra được, lập tức nhốt lại, chờ tôi trở lại nói sau, cũng nhớ lập tức đem kết quả điều tra báo cho tôi biết.

Diệp Mặc tuy rằng rất muốn đợi tin tức điều ra xong mới đi, nhưng hắn biết loại chuyện này điều tra càng nhanh càng tốt.

Hư Nguyệt Hoa vừa mới rời đi, Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng đã đến. Các cô đã nghe được Diệp Mặc muốn đi ra ngoài, Ninh Khinh Tuyết tiến lên giúp Diệp Mặc chỉnh sửa lại quần áo, sau đó nói:

- Sớm biết như vậy em sẽ không xây thành trì rồi, không nghĩ tới sẽ khiến anh vất vả như thế này.

Diệp Mặc kéo tay Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết nói:

- Kỳ thật cũng không có vất vả như vậy, anh xây thành trì là vì cuộc sống sau này của chúng ta. Anh hy vọng tất cả người ở Lạc Nguyệt Thành cũng có thể hưởng thụ hòa bình, anh hy vọng sau này chúng ta đi dạo ở trong

Lạc Nguyệt Thành, có thể hưởng thụ sự vui vẻ thuộc về mình, có thể yên lặng ở trong này tu luyện.

Lạc Ảnh rất thỏa mãn nắm lấy tay Diệp Mặc, không nói gì. Cái tên Lạc Nguyệt trước khi Diệp Mặc nói cho nàng biết, thì cô cũng đã rất quen thuộc, có một loại cảm giác thật kỳ diệu. Hiện ở trong này non xanh nước biếc, hơn nữa nhìn không thấy dạng ỷ thế hiếp người, ép mua ép bán. Cô thật lòng thích nơi này, là rất thích.

Diệp Mặc lại hôn hai người một cái sau đó nói:

- Các em chờ anh, chờ anh trở lại, chúng ta liền cử hành đại hôn.

...

Nhà Trắng nước Mỹ đang tiến hành hội nghị khẩn cấp, bỗng nhiên nhận được tin năm du khách mất tích ở căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt, hơn nữa sau khi bọn họ mất tích, Lạc Nguyệt mới bắt đầu rút quân. Điều này hiển nhiên không thoát liên quan đến quân đội Lạc Nguyệt, Turner thầm nghĩ cười ha ha. Dùng câu nói kia của Hoa Hạ, thật là 'Sơn cùng thủy tận ngờ không có đường, có hi vọng trong hoàn cảnh khốn khó"

Dựa vào trí lực của Turner, y đương nhiên hiểu được sự tình này chắc chắn sẽ không phải vô duyên vô cớ phát sinh, đây tuyệt đối là có người muốn động thủ đối với Lạc Nguyệt, ra ám chiêu.

Y cũng biết, sự tình này một khi đã xảy ra, người thứ nhất Lạc Nguyệt hoài nghi là nước Mỹ, nhưng y đã không thèm để ý rồi. Hoài nghi thì hoài nghi, đây là việc nước Mỹ rất muốn làm, nhưng không có làm lại được người khác làm thay. Bất kể người làm là có ý gì, nhưng ít nhất hiện tại y rất thích.

Bởi vì cơ hội đến rồi, nếu chuyện tốt như vậy, y cũng không có cách nào bắt lấy, Tổng Thống như y cũng quá thất bại.

- Hội nghị tạm dừng, tôi muốn lập tức gọi điện thoại cho Thủ tướng Anh quốc.

Turner trước tiên lựa chọn liên hệ với Thủ tướng Anh quốc.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 656

Đường Ngầm Ở Dưới Căn Cứ Đóng Quân

Tuy rằng đảo Bali đã trải qua một hồi chiến tranh, nhưng vì quân đội Lạc Nguyệt đến nhanh đi nhanh, cho nên cảnh quan du lịch trên đảo cũng không bị hư hỏng lớn.

Thời điểm Lạc Nguyệt chiếm lĩnh đảo Bali, chiếm lĩnh chủ yếu chính là phương tiện quân sự và một ít cảnh quan du lịch chủ yếu, còn có một vài tuyến giao thông chính, cũng không có đi giết hại cư dân đảo Bali. Bởi vì Lạc Nguyệt thật sự không phải vì tiêu diệt đảo Bali, mà là vì để Indonesia thỏa hiệp.

Lạc Nguyệt đóng quân ở trên đảo Bali, gần eo biển Bali, cáh sân bay rất gần, nơi này đóng quân đúng là nơi có thể tấn công cũng có thể phòng thủ, tuy rằng Indonesia không có gì có thể uy hiếp được lực lượng Lạc Nguyệt, nhưng cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn. Hơn nữa Lạc Nguyệt vốn chính là lực lượng hải quân tối cao.

Diệp Mặc đi vào nơi Lạc Nguyệt từng đóng quân trên đảo Bali, vẫn như cũ có chút bùi ngùi. Tuy rằng quân đội Lạc Nguyệt không có dừng lại trên đảo Bali lâu, nhưng gần chỗ này có một ít phương tiện du lịch và một ít kiến trúc xây dựng đã bị quân đội Lạc Nguyệt phá hủy.

Gần nơi Lạc Nguyệt đóng quân, đã là một mảnh đất bằng phẳng. Đối với những thứ này Diệp Mặc cũng có thể lý giải, gần nơi đóng quân làm sao có thể cho phép một lượng lớn kiến trúc nhà cửa. Hơn nữa lúc trước bọn khỉ Indonesia giết hại người Hoa so với sự phá hoại này còn ác liệt không biết gấp bao nhiêu lần, đối với cái này, Diệp Mặc không có chút thông cảm nào. Ít nhất, quân đội Lạc Nguyệt còn không xuống tay với người dân.

Quân đội Lạc Nguyệt tấn công chiếm đảo Bali tuy rằng chỉ có khoảng mười ngàn người, nhưng căn cứ đóng quân lại rất lớn, thần thức của hắn căn bản là nhìn không hết. Lúc này Diệp Mặc thấy Lương Địch mang theo một số người lần lượt rời khỏi chỗ cư trú, lên một con thuyền quân hạm gần bến tàu.

Diệp Mặc không tới chào hỏi, hắn chỉ nhìn đã biết đám người Lương Địch không thu hoạch được gì. Để bọn họ sớm rời khỏi đây một chút là chuyện tốt, bằng không chỉ cần quân đội Lạc Nguyệt còn ở trên đảo Bali, thì lời đàm tiếu càng nhiều. Lúc này Lạc Nguyệt đã chiếm được cái mình mong muốn nhất, nếu không thấy tốt mà thu về, rất có thể xảy ra tác dụng phụ.

Đợi đám người Lương Địch sau khi rời khỏi, Diệp Mặc bắt đầu chú ý căn cứ đóng quân này.

Tiến vào căn cứ có hai con đường, một chính là đi lên từ eo biển Bali, eo biển Bali có bến tàu mà Lạc Nguyệt mới xây dựng tạm thời, đây là nơi Lạc Nguyệt tiến quân và rút quân. Còn có một con đường chính là đường bộ Lạc Nguyệt tiến quân chiếm lĩnh đảo Bali, từ nơi ấy có thể trực tiếp tấn công đảo Bali.

Diệp Mặc chú ý một chút, phía trước tuyến tiến công đường bộ đại bộ phận cảnh quan du lịch đều bị Quân đội Lạc Nguyệt phá hủy, có một con đường do xe thiết giáp và xe tăng tạo nên.

Nhìn con đường đó Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ, năm khách du lịch kia làm sao có thể tiến vào căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt? Thậm chí còn bị người ta chụp ảnh.

Phải biết rằng từ eo biển Bali tiến vào căn cứ đóng quân là không thể nào, như vậy khả năng duy nhất chính là dùng xe tăng và xe thiết giáp của Quân đội Lạc Nguyệt tạo nên con đường kia rồi.

Mà con đường kia cũng không có khả năng, không cần nói đến năm người ngay cả một con chó tiến vào từ con đường này cũng sẽ bị người trạm

gác nhìn thấy.

Diệp Mặc đi đến cửa lớn căn cứ đóng quân, đứng ở cạnh cửa dừng lại lúc lâu, cửa lớn trước mặt đường trống trải không nói, hai bên đường cũng vô cùng trống trải, không vật cản trở tầm nhìn. Ở phía xa toàn bộ được giăng lưới dây thép ngăn chặn, đây là một quân doanh lâm thời đơn giản.

Diệp Mặc dùng thần thức cẩn thận tìm kiếm ở gần hai bên lưới sắt, rất nhanh hắn liền đã nhìn ra một điểm bất thường. Hắn đi đến phía trước một chỗ dây thép lưới cách đó không xa, dây thép lưới chỗ này tuy rằng không có bất kỳ sự khác nhau so với cái bên cạnh, nhưng lại có dấu vết cắt xén rõ ràng, chỉ có điều sau đó lại dùng dây thép xoắn lại.

Hơn nữa chỗ này cách cửa lớn không xa thậm chí còn là một góc chết. Diệp Mặc thầm than, Lạc Nguyệt mặc dù có thứ đi đầu thế giới, lợi dụng mấy thứ này, chiến lực Lạc Nguyệt cũng bay lên rất nhanh, nhưng so với các cường quốc quân sự trên thế giới vẫn có điểm khác nhau lớn.

Nếu như là quân đội nước Mỹ hoặc là Anh quốc, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho người khác cắt đứt dây thép lưới mà tiến vào ở ngay dưới mắt mình. Cho dù là có nội ứng cũng không thể nào làm được loại chuyện này.

Diệp Mặc vừa định mở ra chỗ dây thép lưới này, sau đó dọc theo chỗ này điều tra, xa xa liền truyền đến một ít âm thanh của ô tô. Quân đội Lạc Nguyệt bỏ chạy rồi, hiện tại tới hẳn là quân đội Indonesia.

Sau khi quân đội Indonesia đến đây, không ngờ đem cắt toàn bộ lưới sắt bốn bề, sau đó rất nhanh vứt lên một chiếc xe buýt chở đi.

Quả nhiên là như vậy, nếu như mình lại đến muộn một chút, điểm sơ hở ấy căn bản là nhìn không ra, hiện tại đối phương hiển nhiên là đến tiêu hủy chứng cứ.

Chỉ phải tìm được có người lộ diện liền dễ làm rồi, Diệp Mặc không lập tức theo dõi tên dẫn đầu quân đội Indonesia này, mà là đang làm dấu hiệu

thần thức trên người y, tiếp tục xem xét khu vực xung quanh.

Hắn tin tưởng âm mưu này không phải là do Indonesia làm, nếu Indonesia ở dưới tình huống sứt đầu mẻ trán, còn có thể bình tĩnh như thế nghĩ đến muốn hãm hại Lạc Nguyệt, Indonesia cũng sẽ không thua thảm như vậy rồi.

Diệp Mặc dọc theo chỗ đoạn dây thép lưới bị cắt đi ra ngoài, hắn đi rất chậm, đồng thời thần thức cũng thâm nhập xuống dưới đất. Vùng xung quanh đây nhìn không sót một cái gì, có thể thấy được nơi này đều bị Quân đội Lạc Nguyệt làm cho trống rỗng rồi. Cho nên ngoại trừ dưới đất ra, thì không thể nào có chỗ ẩn thân.

Diệp Mặc rất nhanh liền dừng lại, đi gần mấy trăm mét đều không có phát hiện cái gì bất thường. Tên dẫn đội bị hắn làm thần thức, cũng dừng lại, chứng tỏ y đã đến nơi muốn đến. Diệp Mặc quyết định đi xem người đứng sau lưng tên này, là ai bảo y lấy đi toàn bộ dây thép lưới này.

Sau khi những người đó đem cắt toàn bộ dây thép lưới, cũng không có đi ra xa, Diệp Mặc rất nhanh đã tìm được chỗ những người này dừng lại. Nhưng khi hắn nhìn thấy tên dẫn đội kia hắn đã hiểu được vì sao bọn họ phải dừng lại rồi, tên dẫn đội kia mới vừa rồi còn chỉ huy cắt đoạn dây thép lưới, lúc này đã bỏ mình.

Ánh mắt Diệp Mặc lập tức liền hiểu được y là bị một con rắn độc cắn chết, hơn nữa còn là loại rắn rất độc.

Chết thật khéo, Diệp Mặc trong lòng thầm than. Đối phương nếu đã để tên này chết rồi, đã nói lên hắn nắm chắc người khác không tra ra hắn. Nếu không phải mình đã đi tới nơi này, như vậy cái này căn bản là giống như chuyện ngoài ý muốn, tuyệt đối không có khả năng có người nhớ tới tên dẫn đội này cũng là bị người ta ám sát.

Cho dù manh mối bị chặt đứt, Diệp Mặc cũng phải tìm một người hỏi chuyện một chút. Đang lúc hắn muốn tìm người hỏi chuyện thì di động bắt

đầu rung lên.

Người gọi điện thoại tới là Hư Nguyệt Hoa, ca trực phụ trách trạm gác ngày đó ngoại trừ hai thi thể bị phát hiện ra, toàn bộ người còn lại đều bị mất tích.

Kỳ thật sau khi Hoàng Ức Niên vừa mới rời khỏi đảo Bali, liền nhận được tin tức. Sau đó y lập tức bắt đầu tra, kết quả lại thật sự có quan hệ với cái ca trực trạm gác kia. Chỉ có điều Quân đội Lạc Nguyệt lần này chiếm lĩnh đảo Bali cũng đã chết một số người, cho nên Hoàng Ức Niên không nghĩ đến điểm này trước.

- Lập tức đem hoàn cảnh và thiết bị của căn cứ đóng quân gửi cho tôi, bản đồ phải tường tận một chút.

Diệp Mặc lập tức nói. Hắn phản ứng rất nhanh, hắn tin tưởng nếu năm người kia là mất tích ở trong căn cứ, đã nói lên cái trụ sở này có vấn đề. Căn cứ có vấn đề nhất định là dưới mặt đất, không thể nào là vấn đề trên mặt đất.

Hư Nguyệt Hoa phản ứng rất nhanh, không bao lâu sau, Diệp Mặc liền nhận được bản đồ căn cứ Hư Nguyệt Hoa gửi tới.

Nhìn bản đồ Diệp Mặc mới biết được, nơi này hóa ra là một phố buôn bán gần sân bay. Diệp Mặc lập tức đã tìm được địa chỉ cũ của phố buôn bán, tuy rằng hiện tại đã bị chôn lấp nhưng thần thức Diệp Mặc xuyên thấu ngầm hơn mười thước vẫn không thành vấn đề. Hắn tin tưởng cho dù có tầng hầm ngầm, mười mấy thước tuyệt đối là có thể phát hiện ra.

Diệp Mặc đi lại phố buôn bán này một lần, cuối cùng không phát hiện có chút nghi ngờ nào. Hắn có chút thất vọng đi trở lại một lần nữa, vẫn không có phát hiện cái gì.

Tuy rằng Diệp Mặc tin tưởng nơi này khẳng định có tầng hầm ngầm, bởi vì sau khi năm người tiến vào căn cứ không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất, trừ phi bọn họ tiến xuống dưới lòng đất. Nói cách khác, ở căn cứ

quân sự trăm phần trăm sẽ bị phát hiện.

Trăm phần trăm sẽ bị phát hiện? Diệp Mặc nghĩ đến đây, lập tức lại trở về phía cửa chính.

Sau khi Hoàng Ức Niên rút quân mới biết được tin tức năm người kia, còn là thông qua người khác ở trên mạng truyền bá mới biết, đã nói lên năm người này khẳng định không có xâm nhập căn cứ đóng quân. Nếu bọn họ xâm nhập căn cứ đóng quân, nếu Hoàng Ức Niên còn không biết thì anh ta quả thực quá kém.

Diệp Mặc đi tới trạm gác tại cửa lớn, nơi này hóa ra là một tiệm cà phê, sau khi Lạc Nguyệt chiếm lĩnh nơi này, đem nơi này biến thành một trạm gác.

Diệp Mặc dùng thần thức từ nơi này đi xuống quả nhiên, hắn lập tức liền phát hiện một tầng hầm. Lúc này Diệp Mặc đã hiểu, năm người kia sau khi bị người ta đưa tới nơi này, tiến vào trạm gác, sau đó biến mất từ nơi này.

Hắn cảm giác đối thủ này rất lợi hại, thậm chí còn đi trước Lạc Nguyệt. Tuy rằng Diệp Mặc không tin đối phương sẽ biết Lạc Nguyệt tiến công đảo Bali, nhưng bố trí này của đối phương, nếu như nói là sau khi Lạc Nguyệt tấn công đảo Bali mới gấp gáp tiến hành, bất kể là như thế nào Diệp Mặc cũng không tin.

Tên gác trạm mất tích kia nếu không phải nội ứng, thì cũng bị giết rồi. Diệp Mặc không có phí nhiều khí lực, đã đem đất phía ngoài đào xong, kéo ra một tấm thép lớn, một luồng mùi của biển đập vào mặt. Nhưng sau khi mùi đó tiêu tan, dường như đã không có gì nữa.

Diệp Mặc thần thức đưa ra ngoài, phía dưới là một phòng cất trữ, bên trong phòng cất trữ này trừ một ít hạt cà và một ít đồ dùng ra, dường như không có bất kỳ vật gì. Nhưng Diệp Mặc biết rằng, nếu năm người biến mất ở trong này, ở trong này khẳng định còn có cơ quan.

Diệp Mặc không chút do dự đem bùn đất và tấm thép trên đầu đỉnh phục hồi như cũ, lúc này mới đi vào phòng cất trữ.

Nếu như là người ở bên ngoài vào xem, phòng cất trữ này không có chút kỳ quái nào, cho dù bỏ công sức đi tìm, cũng không nhất định có thể tìm được chỗ bất thường, bởi vì đều là một ít vật dụng hàng ngày của tiệm cà phê và một ít tài liệu dụng cụ.

Nền đất trong phòng cất trữ toàn bộ là lát đá cẩm thạch, không có gì khác nhau, hơn nữa ở phía dưới đá cẩm thạch toàn bộ là bùn đất, cho dù là đào bới cũng không có chỗ đặc biệt nào.

Nhưng Diệp Mặc thông qua thần thức lại biết, tới gần cửa đá cẩm thạch dưới mặt đất bùn dày độ một thước, dưới mặt bùn đất dày một thước này lại là một đường ngầm.

Đường ngầm rất bí ẩn, hơn nữa cửa ra không làm cho người ta hoài nghi. Thậm chí lối vào trên đường ngầm vẫn là bùn đất giống xung quanh, nhưng dưới thần thức của Diệp Mặc, vẫn không thể dấu kín được.

Vị trí đường ngầm rất dễ tìm, nhưng Diệp Mặc vì tìm chốt mở đường ngầm, lại ước chừng hao phí mất nửa giờ. Nửa giờ sau, Diệp Mặc đã kéo cái chốt phòng cháy. Tiếng vang truyền đến, một đường ngầm sâu kín đã hiện ra trước mặt, đồng thời một luồn không khí mang theo mùi gió biển đập vào mặt.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 657

Cứu Người

Địa đạo này rất dễ tìm, nhưng Diệp Mặc tìm chốt mở địa đạo, lại phải tìm mất khoảng nửa giờ. Nửa giờ sau, Diệp Mặc kéo cái chốt phòng cháy xuống.

Ầm.

Một tiếng động truyền đến. Một địa đạo sâu tối đen xuất hiện ở trước mặt hắn, đồng thời còn mang theo mùi biển đập vào mặt.

Thảo nào vừa nãy, khi mới bước vào phòng lưu trữ, hắn ngửi thấy mùi biển. Sau đó mùi vị này lại dần dần biến mất. Khi địa đạo này mở ra, mùi biển liền xông lên đây. Một khi đóng cửa lại, mùi biển này sẽ không còn nữa.

Với thần thức của Diệp Mặc, hắn cũng không có cách nào thấy được đầu bên kia. Nhưng điều này cũng không có ảnh hưởng gì. Sau khi hắn tiến vào địa đạo, lập tức nhanh chóng đi về phía trước. Đồng thời thần thức của hắn quan sát hai bên địa đạo.

Rất nhanh Diệp Mặc đã biết địa đạo này tuyệt đối không phải mới được đào ra trong một khoảng thời gian ngắn. Ít nhất địa đạo này phải được đào trong mấy tháng. Từ mấy tháng trước, ai đã đào địa đạo này? Bọn họ muốn làm gì? Chẳng lẽ những người này biết Lạc Nguyệt muốn thành lập quân doanh ở đây, nên cố ý đào trước một địa đạo sao? Điều này tuyệt đối không có khả năng.

Độ dốc của địa đạo càng ngày càng nghiêng, cuối cùng thậm chí còn có

vệt nước chảy ra. Đó không phải là nước ngọt, mà là nước biển. Khi đi đến chỗ này, Diệp Mặc đã biết địa đạo này thông với biển.

Diệp Mặc đứng tại chỗ có chút nước rỉ ra, lại phát hiện địa đạo dưới chân dường như có chút khác lạ. Cửa vào này rất kỳ quái. Hắn vừa mới nghĩ đến đây, từ cửa vào có hai gã đàn ông đi ra. Bọn họ đều là người da đen. Chính xác mà nói, hai người này không phải đi lên, mà là bò lên.

Diệp Mặc lập tức tránh sang một bên. Sau khi hai người này ra khỏi cổng vào, rất nhanh liền chạy dọc theo đường Diệp Mặc vừa đi tới, dường như bỏ lại cái gì vậy.

Lúc này, Diệp Mặc mới phát hiện không ngờ lối vào này vẫn nghiêng xuống phía dưới. Chỉ có điều sau mấy trăm mét lại có một lối đi mở rộng. Cuối cùng thần thức của Diệp Mặc lại thấy một chiếc tàu ngầm hạt nhân. Tuy nhiên lúc này cửa chiếc tàu ngầm hạt nhân đang đóng.

Không ngờ có một chiếc tàu ngầm hạt nhân ở phía dưới đảo Bali, hơn nữa còn lừa được Radar của Lạc Nguyệt. Trong lòng Diệp Mặc lập tức vang lên tiếng chuông cảnh báo. Tuy rằng không thể nói Radar của Lạc Nguyệt là tiên tiến nhất trên toàn thế giới, nhưng một chiếc tàu ngầm hạt nhân đã lừa được Rađa Lạc Nguyệt, điều này thật sự là thái quá. Nếu đối phương bỗng nhiên đánh lén thì sẽ như thế nào? Có phải tàu ngầm hạt nhân này là của Mỹ hay không?

Diệp Mặc bắt đầu nghi ngờ, nếu nước Mỹ tránh né được loại Rađa có kỹ thuật quét tốt như vậy, sao lần trước khi công kích Lạc Nguyệt có thể toàn quân bị diệt?

Chuyện như vậy nhất định phải nói cho Diệp Tinh biết trước. Chỉ có Diệp Tinh mới có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Lối đi này rất rõ ràng là một lối đi do con người làm ra, và cũng giống với địa đạo này, mục đích chỉ là vì dẫn người ở đây vào tàu ngầm hạt nhân. Sau khi đám người này tiến vào tàu ngầm hạt nhân, lối đi này có thể tự động

co lại. Thiết kế tinh vi. Người có thể đưa ra ý tưởng về lối đi này không thua kém so với Diệp Tinh.

Nếu tàu ngầm hạt nhân ở trong này, vậy năm du khách bị bắt cóc khẳng định cũng ở trong này. Ý tưởng đầu tiên của Diệp Mặc chính là đi tới tàu ngầm hạt nhân phía trước để cứu người. Dù sao hiện tại Lạc Nguyệt đang gặp nguy hiểm. Nếu không cứu người ra, như vậy rất có thể sẽ lại bùng nổ chiến tranh. Nước Mỹ không có khả năng buông tha những cơ hội này.

Nhưng Diệp Mặc lại ngừng bước. Hai gã người da đen không đi đến phòng lưu trữ phía trên mặt đất, mà dừng lại ở giữa đường.

Một gã da đen trong đó ấn một nút trên cái thiết bị điều khiển trong tay. Trên vách đá trong địa đạo vốn không hề có gì khác lạ lại xuất hiện một lối đi khác. Cách lối đi không xa là một căn phòng.

Trong lòng Diệp Mặc mắng to. Những người này thật sự quá cẩn thận. Nếu không phải hắn đúng lúc có thuật ẩn thân, căn bản không có khả năng phát hiện mấy thứ này. Cho dù phát hiện, hắn chỉ có thể dùng biện pháp cứng rắn để phá hỏng, mà không có điều khiển từ xa.

Trong gian phòng kia ngoại trừ hai người da đen vừa mới tiến vào, bên trong còn có năm người nữa, gồm ba nữ hai nam. Trong lòng Diệp Mặc đã hiểu được. Năm người này hẳn là năm du khách mà Hư Nguyệt Hoa đã nói.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đã không tiếp tục ý tưởng xuống tàu ngầm nữa. Cứu người trước rồi nói sau. Nhưng tàu ngầm này lại rất quan trọng. Hắn rất có thể thông qua tàu ngầm này tìm được đáp án mình cần. Cho nên Diệp Mặc không có ý định kinh động bất cứ kẻ nào trên tàu ngầm hạt nhân này. Hắn còn muốn lợi dụng tàu ngầm này.

Sau khi làm mấy dấu hiệu thần thức trên lối đi mở rộng của tàu ngầm, Diệp Mặc nhanh chóng đi theo hai gã da đen tiến vào phòng giam giữ năm người du khách.

Sau khi Diệp Mặc tiến vào, hai gã da đen kia nói vài câu với năm người. Sau đó ba người trong đó bắt đầu nói gì đó khuyên bảo với hai mẹ con còn lại. Một lát sau, không ngờ năm người bắt đầu cãi vã, dường như ý kiến không hợp Diệp Mặc cảm giác chuyện này rất không tầm thường. Hắn lấy cameras ra bắt đầu quay phim. Lại một lúc lâu sau, hai gã da đen đi ra ngoài trước, nhưng lại không đóng cửa. Năm người bên trong cãi vã càng lúc càng gay gắt. Cuối cùng một người đàn ông trong đó tiến đến trước mặt hai mẹ con, tát người phụ nữ lớn tuổi một cái.

Sau khi người này đánh xong lập tức nói vài câu với một nam một nữ khác, không ngờ sau đó ba người này liền rời khỏi phòng này. Cuối cùng bọn họ còn đóng cửa phòng lại. Sau đó chỗ này chỉ còn lại hai mẹ con người Anh. Kỳ thật nói hai người này là mẹ con, còn không bằng nói là chị em.

Bởi vì bề ngoài thoạt nhìn hai người này không kém nhau là mấy. Hai người đều tóc vàng. Có thể bởi vì luôn luôn đi lại bên trong địa đạo, cho nên quần áo trên người hai người rất nhàu nát, hơn nữa phía trên cũng loang lổ vết bụi bẩn. Thoạt nhìn hai người này đã chịu chút đau khổ.

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn hạ quyết tâm về sau nếu có thời gian, quyết định phải học thêm ngoại ngữ này. Dù sao đi nữa học tập ngoại ngữ đối với hắn mà nói cũng là chuyện rất đơn giản. Không cần phải mỗi lần nghe đều không hiểu người khác nói gì.

Sau khi nhìn thấy năm người rời đi, trực tiếp đi theo lối đi mở rộng lên tàu ngầm, Diệp Mặc mới thu hồi thần thức, sau đó mở cửa đi vào. Hắn không ngăn cản năm người này rời khỏi. Hiện tại hắn không muốn động tới bọn họ.

Qua cách nói chuyện của năm người này, Diệp Mặc có thể thấy được, ba người ở cùng với hai mẹ con trong gian phòng đó dường như là cùng một phe với hai gã da đen kia. Hoặc là bọn họ bị hai gã da đen khuyên bảo đồng ý điều gì đó.

Hơn nữa, cho dù bọn họ không phải cùng một phe, Diệp Mặc cũng

không nhất định phải đưa toàn bộ đi. Đối với Diệp Mặc mà nói, chỉ cần cứu được hai mẹ con này đi là được rồi. Bởi vì cứu được hai mẹ con, chuyện này khẳng định có thể giải quyết hòa bình. Chỉ cần Lạc Nguyệt vượt qua mối nguy trước mặt, hắn có thể chuyên tâm đối phó với chiếc tàu ngầm hạt nhân kia.

Hai mẹ con thấy Diệp Mặc đi vào lập tức nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Các cô không biết vì sao sau những người này đi rồi, lại lập tức còn có người khác tiến vào.

Diệp Mặc thấy hai người có chút nghi hoặc, không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tôi tới cứu các người. Các người không hiểu lời của tôi cũng không sao, nhưng tôi có thể mang các người cùng đi.

- Anh là người Hoa?

Cô gái trẻ tuổi kia bỗng nhiên dùng tiếng Trung hỏi một câu. Tuy rằng cô ta nói tiếng Trung không chuẩn, nhưng miễn cưỡng có thể nghe hiểu ý được.

Diệp Mặc mừng rỡ, lập tức nói:

- Tôi từ Lạc Nguyệt tới. Bởi vì có hai mẹ con người Anh bị người ta bắt cóc. Người khác đều tưởng rằng đó là do Lạc Nguyệt chúng tôi làm. Cho nên tôi muốn cứu các cô ra. Tôi muốn biết, hai mẹ con đó có phải chính là các cô không?

- Đúng vậy, đúng vậy. Tôi tên là Annie. Còn đây là mẹ tôi L'Oreal. Chúng tôi là bị người ta lừa tới đây. Tôi cũng biết những người đó...

Lúc đầu, khi Annie giới thiệu tên còn rất lưu loát. Nhưng khi nói đến đoạn sau lại không biết nên biểu đạt như thế nào.

Diệp Mặc biết nơi này không phải chỗ nói chuyện. Chỉ cần biết rằng

đúng là hai người kia là được rồi. Hắn gật đầu nói:

- Vậy hai người nhanh đi theo tôi. Chờ ra khỏi chỗ này, hai người hãy nói lại tình hình cho tôi biết.

Diệp Mặc muốn đưa hai mẹ con này đi, sau đó theo dõi tàu ngầm hạt nhân kia. Về phần chuyện hai mẹ con này muốn nói, hoàn toàn có thể giao cho Hư Nguyệt Hoa.

Tuy rằng Diệp Mặc nán lại ở bên trong này không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng khi Diệp Mặc vừa dẫn theo hai người đi ra, còn chưa đi được bao xa, trong lối đi lại xuất hiện hai người. Sau khi thần thức của Diệp Mặc chú ý thấy có người đi tới, hắn cũng bất chấp Annie và L'Oreal có đồng ý hay không, đưa tay kẹp mỗi bên một người, nhanh chóng tiến thẳng về hướng phòng lưu trữ.

Annie theo bản năng liền muốn thét chói tai, nhưng lại không có cách nào phát ra tiếng. Đang lúc cô sợ hãi, Diệp Mặc lại nói:

- Hai người không cần lo lắng. Bởi vì hai người đi quá chậm, cho nên tôi muốn đưa các cô đi nhanh một chút thôi.

Lúc này Annie đã hiểu được, cô có chút ngượng ngùng nói:

- Rất xin lỗi, anh tên gọi là gì?

Lúc này Diệp Mặc làm sao có tâm tình nói chuyện phiếm với cô ta. Tâm tư của hắn không đặt ở hai phụ nữ này. Tâm tư của hắn đang đặt ở chiếc tàu ngầm kia. Để tiếp tục theo dõi chiếc tàu ngầm kia, hắn nhất định phải đưa hai mẹ con này đi trước. Để không bị người trên tàu ngầm nghi ngờ, đợi lát nữa hắn còn phải khiến tình hình hai người chạy trốn tới phòng lưu trữ có vẻ thật một chút.

Với tốc độ của Diệp Mặc, đến phòng lưu trữ không tốn bao nhiêu thời gian.

Khi Diệp Mặc để hai người xuống, L'Oreal bỗng nhiên nhéo nhéo cánh tay Diệp Mặc, sau đó nói một câu gì đó, lại ôm mặt Diệp Mặc hôn một cái.

Annie thấy động tác của mẹ, bỗng nhiên cười khúc khích, cũng ôm Diệp Mặc hôn một cái, sau đó nói:

- Anh thật là cường tráng. Mẹ tôi nói anh còn chưa nói cho chúng tôi biết tên của anh.

- Tôi tên là Diệp Mặc.

Diệp Mặc nói xong, vội vàng kéo hai người đi lên phía trên. Diệp Mặc từng gặp rất nhiều người có ngực đầy đặn như L'Oreal, nhưng chính vì như vậy, khi cô ôm Diệp Mặc, Diệp Mặc lại không có cảm giác gì. Một là vì hắn căn bản không thích phụ nữ người nước ngoài. Thứ hai là trong lòng hắn chỉ có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

Tuy nhiên Diệp Mặc không phải là đồ ngốc. Vừa rồi khi L'Oreal ôm lấy hắn, có một chút động tác cọ sát khiêu khích, khiến Diệp Mặc biết dường như người phụ nữ này còn có mục đích khác.

Thấy L'Oreal lại muốn nói gì, Diệp Mặc vội vàng nói:

- Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này. Người phía sau đã đuổi tới.

Thật ra Diệp Mặc nói những lời này không phải nói sai. Hai người phát hiện Annie và mẹ cô ta chạy trốn, khẳng định sẽ đuổi theo.

Bởi vì liên quan đến L'Oreal, Diệp Mặc không tiếp tục mang hai người đi nữa, cho nên động tác của ba người cũng trở nên chậm hơn.

Khi Diệp Mặc đẩy tấm sắt lên, bên trong phòng lưu trữ lại phát ra một tiếng động trầm đục. Diệp Mặc lập tức hiểu được có người nào đó đuổi theo. Nhưng hắn không ngờ được tốc độ của bọn họ nhanh như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 658

Người Phụ Nữ Đáng Ngờ

Diệp Mặc vừa kéo Annie và L'Oreal từ cửa địa đạo lao ra. Phía dưới liền truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Ngay cả hai người Annie đều nghe được rõ ràng.

Quả nhiên ba người rời khỏi cửa địa đạo chưa đến mười mét, có hai người từ cửa địa đạo đi ra. Đang lúc hai người L'Oreal và Annie lo lắng, Diệp Mặc lại kéo hai người tránh ở phía sau một thùng dầu cũ nát. Mà thùng dầu này cũng không lớn, thậm chí đứng ở chỗ trạm gác có thể nhìn không sót bốn phía của thùng dầu. Không cần phải nói tới ba người, ngay cả một đứa trẻ cũng không có cách trốn được ở đây mà không bị người khác phát hiện.

Annie và L'Oreal thấy Diệp Mặc làm như vậy, trong lòng đều cảm thấy khẩn trương. Làm vậy so với bịt tai trộm chuông có gì khác nhau? Đây căn bản không cần tìm, chỉ cần người từ địa đạo đi lên nhìn xung quanh, đã biết ba người trốn ở đâu.

Theo bản năng L'Oreal muốn nói chuyện, nhưng Diệp Mặc lập tức đưa tay bịt miệng cô ta. L'Oreal giật mình nhìn hai người từ địa đạo đi lên. Quả nhiên hai người nhìn xung quanh một lát, ánh mắt lại không hề dừng lại ở chỗ các cô.

Chẳng lẽ từ vị trí đó thật sự không nhìn thấy chỗ mình đang trốn sao? Trong lòng L'Oreal cảm thấy nghi hoặc. Diệp Mặc biết L'Oreal chắc chắn sẽ không nói nữa. Hắn vừa định bỏ tay ra, bỗng nhiên một thứ gì đó ấm ướt chạm vào lòng bàn tay của hắn.

Diệp Mặc chau mày. Đương nhiên, hắn biết đây là do L'Oreal liếm. Người phụ nữ này tuyệt đối có vấn đề. Đây đã là lần thứ hai. Diệp Mặc không tin sức hấp dẫn của mình có thể khiến quả phụ này lập tức đưa tới cửa. Hơn nữa hắn từ chỗ Hư Nguyệt Hoa lấy được tin tức tuy rằng phu nhân Rhodes - L'Oreal xinh đẹp có khả năng mê hoặc người khác, nhưng lại là người rất đoan trang. Từ sau khi chồng cô ta chết, cho đến bây giờ, cô ta luôn tận tâm tận sức với công tác từ thiện. Tác phong trong cuộc sống hàng ngày rất đứng đắn. Sao cô ta có thể như vậy được?

Ban đầu Diệp Mặc không tính phải điều tra cô ta, nhưng động tác của L'Oreal khiến Diệp Mặc nảy sinh nghi ngờ. Thần thức của hắn bắt đầu điều tra lai lịch của L'Oreal. Không bao lâu, Diệp Mặc liền phát hiện trên người cô ta có một năng lượng một cực kỳ loãng. Không phải nội khí của người tu luyện Cổ Võ, mà có chút giống với mấy người dị năng mà mình đã gặp. Chỉ có điều năng lượng trong cơ thể cô ta dao động vô cùng yếu.

Nếu dùng cách phân cấp dị năng mà Hư Nguyệt Hoa đã nói cho mình, cô ta nhiều nhất chỉ là một người dị năng bậc một mà thôi. Nhưng Diệp Mặc lại không điều tra được rốt cuộc cô ta có dị năng gì. Diệp Mặc lại kiểm tra Annie một chút. Annie lại chỉ một cô gái bình thường, không hề có gì khác thường.

Diệp Mặc không tiếp tục kiểm tra L'Oreal nữa. Cho dù hắn giao L'Oreal cho Lạc Nguyệt, một dị năng bậc một cũng không thể gây ra nguy hiểm gì.

Từ trong địa đạo đi ra là hai gã đàn ông da trắng. Bọn họ bất ngờ khi không thấy tung tích của L'Oreal và Annie, sắc mặt lập tức thay đổi. Bọn họ vừa chạy ra ngoài cửa lớn, hình như vừa gọi điện thoại.

Diệp Mặc thấy hai người rời khỏi, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Hư Nguyệt Hoa, nói cho cô biết mình đã tìm được mẹ con Annie, vị trí ở căn cứ đóng quân ban đầu của Lạc Nguyệt, bảo cô dẫn người tới đón hai người này.

Hư Nguyệt Hoa vừa nhận được điện thoại của Diệp Mặc, trong lòng lại

vô cùng khiếp sợ. Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt chưa bao lâu, đã tìm được người, hơn nữa còn ở căn cứ đóng quân. Cho dù bay máy bay cũng không nhanh tới như vậy chứ? Nhưng Hư Nguyệt Hoa giữ kín những nghi hoặc ở trong lòng, không hỏi ra ngoài. Đây không phải là lần đầu tiên cô chứng kiến thủ đoạn kinh người của Diệp Mặc. Trong lòng cô, Diệp Mặc chính là một người không gì không thể làm được.

Hư Nguyệt Hoa nhanh chóng nói cho Diệp Mặc biết, Úc Diệu Đồng còn đang ở khu vực gần eo biển Bali. Hơn nữa hiện tại đã gặp hạm đội Lương Tuấn. Cô bảo Diệp Mặc chờ ở căn cứ đóng quân khoảng nửa giờ. Nửa giờ sau sẽ có máy bay trực thăng qua đón bọn họ đi.

Đương nhiên Diệp Mặc hi vọng càng nhanh càng tốt. Hắn không sợ gì khác, chỉ sợ tàu ngầm hạt nhân kia bỗng nhiên rời khỏi đây. Một khi tàu ngầm hạt nhân rời khỏi đây đến phạm vi nhất định, dấu hiệu thần thức của hắn sẽ không có bất kỳ tác dụng gì nữa.

Đồng thời, Annie cũng cảm thấy kinh ngạc. Đương nhiên Annie biết Diệp Mặc gọi điện thoại để người khác tới đón các cô. Nhưng cô nghi ngờ vì sao ba người bọn họ trốn ở một nơi liếc mắt một cái là có thấy được như vậy, lại không bị phát hiện? Đây mới là nghi hoặc lớn nhất trong lòng cô.

- Diệp tiên sinh, cám ơn anh đã cứu chúng tôi. Nhưng tôi rất muốn biết vì sao hai người kia đứng ở phía trên nhìn về phía chúng ta, nhưng không phát hiện ra mấy người chúng ta? Chẳng lẽ thùng dầu nhỏ này thật sự có thể ngăn cản được tầm mắt của người khác sao?

Cuối cùng Annie vẫn không nhịn được hỏi ra lời.

Diệp Mặc mỉm cười. Đương nhiên, hắn sẽ không nói tôi đã thi triển một pháp thuật ẩn thân, mà nói:

- Nơi này chính là góc chết của chỗ đó. Hơn nữa khẳng định hai người các cô vô cùng quan trọng đối với những người đó. Một khi trong lòng bọn họ khẩn trương, có thể tạo thành một điểm mù trong tầm mắt. Hiện tại chỗ

chúng ta chính là điểm mù trong tầm mắt của bọn họ.

Đương nhiên những lời này đều là do Diệp Mặc nói bậy. Hắn thấy Annie cái hiểu cái không gật đầu, cũng không tiếp tục nói nữa. Dù sao đi nữa chờ tới khi máy bay trực thăng đến đây, hắn sẽ không để cho Annie và L'Oreal có cơ hội nhìn thử một chút.

Nếu không phải vì tìm hiểu xem thế lực của tàu ngầm hạt nhân rốt cuộc ở chỗ nào, Diệp Mặc đã sớm xử lý hai gã vừa đuổi theo hắn.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Khi tiếng máy bay trực thăng truyền đến, hai người đàn ông vừa rồi lại vội vàng vọt vào địa đạo. Có lẽ bọn họ biết không có khả năng bắt lại được hai mẹ con chạy trốn kia.

Thấy hai người rời khỏi, Diệp Mặc dẫn theo Annie và L'Oreal đi ra. Lúc này máy bay trực thăng cũng dừng lại phía trên căn cứ.

Úc Diệu Đồng và Lạc Phi vội vàng từ trên máy bay trực thăng đi xuống, đồng thời còn có hai gã lính đặc chủng của Lạc Nguyệt.

Úc Diệu Đồng thấy Diệp Mặc dẫn theo Annie và L'Oreal đi tới, trong lòng lập tức mừng rỡ. Tuy rằng chỉ mới qua mấy giờ, nhưng Lạc Nguyệt nhận được tin tức cũng như lời phát biểu từ phía nước Anh, yêu cầu Lạc Nguyệt đưa ra một lời giải thích hợp lý cho chuyện này. Hơn nữa nửa giờ sau, Thủ tướng nước Anh đã ngồi máy bay riêng tới viếng thăm nước Mỹ, đồng thời còn có quan chức ngoại giao của Ấn Độ cũng đi tới Mỹ.

Có thể khẳng định trong chuyện này nếu Lạc Nguyệt xử lý không tốt, khẳng định sẽ tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng. Thậm chí sẽ lại dẫn tới chiến tranh. Cho dù không dẫn tới chiến tranh, việc bồi thường cũng đủ khiến Lạc Nguyệt phải bận rộn vất vả một hồi lâu. Hơn nữa chuyện như vậy nước Mỹ khẳng định sẽ lợi dụng.

Diệp Mặc không đợi Annie nói chuyện, liền ra hiệu hai người lính dẫn Annie và L'Oreal vào máy bay trực thăng. Hắn có chút chuyện cần nói với

Úc Diệu Đồng.

Thấy Diệp Mặc không đi cùng mình lên máy bay, L'Oreal bỗng nhiên đi tới, lại nhẹ nhàng ôm Diệp Mặc một cái rất dịu dàng nói:

- Diệp Mặc, anh cùng chúng tôi lên máy bay được không? Không có anh, tôi sẽ cảm giác rất bất an. - Các cô về trước, sau đó nói hết những chuyện các cô đã gặp phải thông qua đài truyền hình của Lạc Nguyệt tuyên bố với toàn cầu. Tôi muốn nhanh chóng đến xem người đã bắt cóc các cô rốt cuộc là tổ chức nào? Tôi sẽ báo thù cho các cô.

Báo thù là giả, nhưng Diệp Mặc đã nghi ngờ rất có thể những người này là của Bắc Sa. Bởi vì trong ấn tượng của Diệp Mặc, người của đế quốc mặt trời đen đều có một huy hiệu mặt trời đen. Nhưng những người này lại không có. Về phần nước Mỹ đã bị Diệp Mặc gạt ra ngoài. Không gì khác, chỉ bởi vì bọn họ có thể tránh được Radar của Lạc Nguyệt.

- Tốt lắm, tôi và Annie chờ anh.

L'Oreal nói xong, trong ánh mắt còn có chút u oán, phối hợp với bộ dạng có chút đoan trang của cô ta, thật sự là có một chút quyến rũ.

- Nhớ nói ra hết toàn bộ những chuyện này. Làm vậy chẳng khác nào đã giúp tôi rồi.

Diệp Mặc phất phất tay yêu cầu L'Oreal và Annie lên máy bay.

Lạc Phi khinh thường nhìn bóng dáng L'Oreal rời khỏi, hừ một tiếng.

- Yêu tinh, bộ dạng như cô ta còn muốn học cách quyến rũ người khác sao?

Diệp Mặc buồn cười nhìn Lạc Phi một chút, sau đó nói với Úc Diệu Đồng:

- Chị Úc, L'Oreal này có vài vấn đề. Tư liệu do chị Nguyệt Hoa cho có

thể chỉ là bề ngoài. Người phụ nữ này có chút kỳ lạ. Tôi nghi ngờ cô ta là một người dị năng, nhưng không có chứng cớ. Các cô chờ sau khi cô ta nói rõ ràng mọi chuyện trên đài truyền hình, sau đó tiễn chân hai người này. Người như thế, hiện tại chúng ta không nên trêu chọc làm gì. Không phải vì sợ, mà vì chúng ta không có tinh lực đó.

Quả nhiên nghe Diệp Mặc nói xong, sắc mặt Lạc Phi trở nên tốt hơn. Dường như Diệp Mặc không bị yêu tinh ngoại quốc kia quyến rũ thì cảm thấy rất vui mừng.

Úc Diệu Đồng gật đầu, - Tôi biết rồi, tôi khẳng định sẽ để các cô ấy phát biểu trên TV của quân hạm. Anh không về cùng chúng tôi sao?

Diệp Mặc lấy ra một máy ảnh kỹ thuật số đưa cho Úc Diệu Đồng nói:

- Trong này có chứng cớ về năm người du khách kia. Cô kết hợp với toàn bộ những lời L'Oreal nói chuyện công bố ra ngoài. Tôi nghĩ sau khi những tài liệu này được công bố, hẳn Lạc Nguyệt sẽ không có vấn đề. Còn nữa, cô nói cho Diệp Tinh biết, ở phía dưới eo biển Bali còn có một chiếc tàu ngầm hạt nhân. Nhưng tàu ngầm hạt nhân này lại không bị Radar của chúng ta phát hiện. Hỏi Diệp Tinh xem đây là chuyện gì.

- Cái gì?

Diệp Mặc nói chẳng những khiến Úc Diệu Đồng kinh ngạc, ngay cả Lạc Phi cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Chuyện như vậy nghe thực sự rợn cả người.

Hiện tại các cô ở Lạc Nguyệt lâu như vậy, sớm không phải như lúc trước, đối với cái gì cũng đều không hiểu. Đương nhiên, các cô biết một chiếc tàu ngầm hạt nhân xuất hiện ở phía dưới hạm đội của Lạc Nguyệt, mà không bị phát hiện thì có ý nghĩa như thế nào?

Một khi đối phương xuất hiện một đội tàu ngầm, sau đó cùng lúc đánh lén hạm đội của Lạc Nguyệt, như vậy kết quả nghĩ cũng không dám nghĩ.

- Anh nói tàu ngầm hạt nhân xuất hiện eo biển Bali trong phạm vi khống chế của chúng ta, mà không bị tư lệnh Hoàng phát hiện sao?

Úc Diệu Đồng kinh ngạc tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Cô nghĩ đến chuyện lúc trước, nếu khi cô và phía Indonesia đàm phán trong quân hạm, tàu ngầm hạt nhân kia bỗng nhiên tập kích quân hạm. Như vậy bất kể các cô có hậu quả như thế nào, phía quan chức ngoại giao của Indonesia bị giết trong hạm đội của Lạc Nguyệt. Cho dù Lạc Nguyệt cố gắng đến mấy, cũng chắc chắn phải đối mặt với cuộc chiến tranh với Liên quân lần thứ hai.

Diệp Mặc ước chừng đã hiểu ý Úc Diệu Đồng, hắn mỉm cười nói:

- Không lợi hại như cô nghĩ đâu. Tôi phỏng đoán đối phương chỉ có thể tránh được Radar của chúng ta mà thôi, còn không dám phát động tấn công. Đừng xem thường những sáng chế của Diệp Tinh - Anh sẽ không đi điều tra tàu ngầm hạt nhân chứ?

Bỗng nhiên Úc Diệu Đồng tỉnh ngộ. Nếu một mình Diệp Mặc đi điều tra một tàu ngầm hạt nhân như vậy sao được?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm, tàu ngầm hạt nhân này có thể tránh thoát được Radar của chúng ta, loại kỹ thuật này cũng xuất phát từ tay của Diệp Tinh. Các cô trở về hỏi Diệp Tinh một chút, bảo anh ấy mau chóng tìm ra biện pháp giải quyết. Về phần tôi, các cô yên tâm. Tôi chắc chắn sẽ không làm loạn. Hiện tại quan trọng nhất là cô và chị Nguyệt Hoa phải giải quyết mối nguy trước mặt!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 659

Tất Cả Đều Kết Thúc

Diệp Mặc vừa nói xong câu đó, dưới chân liền truyền đến một trận gầm rú. Từng mảng bùn đất lớn rơi xuống.

Diệp Mặc lập tức biết đã xảy ra chuyện gì đó. Hắn không ngờ được những người này dứt khoát như vậy. Hắn khẳng định hai người kia còn chưa tới chỗ tàu ngầm hạt nhân, nhưng không ngờ đối phương đã chủ động cho nổ địa đạo.

Không cần nhìn Diệp Mặc cũng biết, hai người kia đã bị nổ chết. Trong thời điểm này, thần thức của Diệp Mặc liền chú ý tới tình hình xung quanh. Trong vòng một cây số tuyệt đối không có kẻ nhìn trộm. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng bị phát hiện rồi, thậm chi không cho hắn thêm vài phút.

- Chị Úc, chị và Lạc Phi lập tức lên máy bay trở về, xử lý tốt những điều tôi đã nói. Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể tiếp tục chiến tranh. Lạc Nguyệt cần thời gian để phát triển.

Diệp Mặc quyết đoán nói.

Úc Diệu Đồng nghe thấy tiếng nổ mạnh, thấy bùn đất rơi xuống, lập tức hiểu chuyện này hẳn không phải đơn giản như vậy. Cô rất tin tưởng Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc nói mình có thể xử lý tốt, như vậy hiện tại mình chỉ cần làm tốt tất cả những việc hắn phân phó là được rồi.

- Còn nữa giúp tôi mang lá thư này về cho Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, bảo các cô ấy không cần lo lắng cho tôi. Bất kể tôi đi bao lâu, đều sẽ an toàn quay trở về.

Diệp Mặc ở sau lưng Úc Diệu Đồng lại bổ sung một câu.

Tuy rằng những người này đã cho nổ địa đạo, nhưng muốn tránh thoát khỏi sự theo dõi của hắn, điều đó tuyệt đối không có khả năng. Nhưng hắn không biết phải theo dõi đến chỗ nào, cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, cho nên trước hết để cho Lạc Ảnh và Khinh Tuyết yên tâm rồi nói sau.

Lạc Phi lại than nhẹ một tiếng. Hiện tại tiểu sư muội càng thêm khó khăn. Ban đầu chỉ có một Ninh Khinh Tuyết đã quá rồi. Hiện tại lại tới thêm một Lạc Ảnh không phân cao thấp với Ninh Khinh Tuyết. Điều này bảo Tiểu sư muội làm thế nào cạnh tranh được?

Nhìn máy bay trực thăng nhanh chóng rời đi xa. Diệp Mặc cấp tốc rời khỏi nơi này, sau đó tìm chỗ bí mật để ẩn thân. Tiếp đó hắn trực tiếp chui vào biển rộng.

Hắn biết hiện tại khẳng định có người chú ý tới bên này. Đáng tiếc chính là thần thức của hắn có hạn. Phạm vi lớn nhất cũng không quá một nghìn hai trăm mét, không có cách nào tìm ra người nhắm vào bên này rốt cuộc là đến từ đâu. Tuy nhiên những điều này không quan trọng. Chuyện đầu tiên hắn phải làm chính là theo dõi chiếc tàu ngầm hạt nhân kia.

Ban đầu Diệp Mặc dự định trực tiếp tiến vào tàu ngầm hạt nhân. Không ngờ được kế hoạch không theo kịp biến hóa. Hắn vẫn phải ở trong biển theo dõi tàu ngầm hạt nhân.

Diệp Mặc ở trong biển, tốc độ dường như rất nhanh. Hắn dùng thời gian ngắn nhất từ phía dưới eo biển Bali đi tới vị trí tàu ngầm hạt nhân dừng lại. Nhưng tại chỗ tàu ngầm hạt nhân vốn đang đỗ hắn lại không thấy gì cả. Trong thời gian ngắn nhất, chiếc tàu ngầm hạt nhân kia đã rời khỏi nơi này. Hơn nữa tốc độ còn rất nhanh.

Trong lòng Diệp Mặc lại âm thầm cảm thấy may mắn. May mắn vì hắn đã làm một dấu hiệu thần thức trên lối đi mở rộng mà tàu ngầm hạt nhân kéo theo. Bằng không thật sự không có cách nào tìm được. Xem ra đối với đối

phương mà nói lối đi mở rộng này rất quan trọng, bằng không sẽ không mang theo như vậy. Nghĩ cũng đúng. Một lối đi có thể nối liền đến mặt trên tàu ngầm, tuyệt đối không chỉ là một lối đi đơn giản như vậy. Nhất định là lối đi này liên quan đến vật liệu và công nghệ rất cao.

Lúc này dấu hiệu thần thức kia truyền đến dao động lúc ẩn lúc hiện. Tuy rằng dao động kia càng ngày càng mơ hồ, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể cảm nhận được. Hắn giống như một con cá mập trắng ở dưới đáy biển đánh một vòng, đuổi dọc theo dao động.

...

Trong thời gian gần đây, tin tức quan trọng nhất trên quốc tế đều không tách rời Lạc Nguyệt. Từ Dược phẩm Lạc Nguyệt đến Liên quân và Lạc Nguyệt khai chiến. Lại đến Lạc Nguyệt dưới đả kích thế như chẻ tre của Liên quân, dáng vẻ vẫn bệ vệ.

Chuyện này còn chưa kịp để nguội, lại xuất hiện chuyện Lạc Nguyệt tuyên chiến với Indonesia, khiến người ta hoa cả mắt.

Mà nguyên nhân Lạc Nguyệt tuyên chiến, không ngờ chỉ là công ty Dược phẩm Lạc Nguyệt ở Indonesia đã bị đối xử không công bằng, chết mất mấy người nhân viên mà thôi. Không thể không nói, với bố cục thế giới hiện nay, một lý do này là lý do tuyên chiến miễn cưỡng nhất.

Có thể nói là ngoại trừ Lạc Nguyệt ra, trên cơ bản không có quốc gia nào sẽ bởi vì loại lý do như vậy mà tuyên chiến. Giải thích duy nhất chính là Lạc Nguyệt rất bảo vệ người của mình, hoặc là Lạc Nguyệt rất hiếu chiến.

Sau khi Lạc Nguyệt tuyên chiến, đã có rất nhiều người dự đoán, Indonesia tuyệt đối không phải là đối thủ của Lạc Nguyệt. Bởi vì Lạc Nguyệt có chiến tích dũng mãnh trước đó.

Điều duy nhất tranh luận chính là Lạc Nguyệt cần bao nhiêu thời gian để đánh bại hải quân Indonesia. Bởi vì Lạc Nguyệt và Indonesia đều nằm ở ven

biển, cho nên so đấu giữa lực lượng của bọn họ trở thành so đấu về hải quân.

Rất nhiều người cho rằng nhiều nhất là một tuần, bởi vì từ Lạc Nguyệt đến Indonesia còn cần một thời gian. Nhưng cũng có người cho rằng Lạc Nguyệt làm vậy chỉ để uy hiếp Indonesia đưa ra hành động thỏa hiệp. Hẳn là sẽ không thật sự đánh nhau.

Đáng tiếc những suy đoán bình luận về đàm phán hòa bình cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Bởi vì sau khi Lạc Nguyệt tuyên chiến liền lập tức khai chiến, trước sau cũng không quá mười phút. Thậm chí một ít bản thảo của rất nhiều nhà bình luận phân tích Lạc Nguyệt không dám thật sự khai chiến còn chưa viết xong, chiến tranh đã kết thúc.

Hải quân Lạc Nguyệt với thế như sét đánh ngang tai tiêu diệt hải quân Indonesia, trước sau cũng chỉ mấy giờ mà thôi. Có thể nói là hải quân mạnh nhất Đông Nam Á ở trước mặt hạm đội của Lạc Nguyệt, thật giống như con hổ giấy.

Sau khi Lạc Nguyệt chiếm đóng đảo Bali, thậm chí bắt đầu uy hiếp đối với đảo Java. Địa vị quân sự Lạc Nguyệt trên thế giới đã được thành lập. Tuy rằng địa vị này so sánh với Liên bang Nga cũ còn kém khá xa, nhưng xung quanh Lạc Nguyệt đã không có bất kỳ quốc gia nào có thể uy hiếp đến sự tồn tại của nó.

Trong lúc nhất thời người muốn di dân đến Lạc Nguyệt tăng lên rất nhiều. Tại đây, một địa phương đối ngoại cương quyết, đối nội chủ quyền, không ai không muốn tới. Hơn nữa viện Tiên Liệu Lạc Nguyệt náo nhiệt nhất thế giới cũng ở Lạc Nguyệt. Công ty Dược phẩm Lạc Nguyệt thu hút sự chú ý của mọi người nhất trên thế giới cũng ở Lạc Nguyệt.

Nhưng đúng lúc này, trên mạng phát ra tin tức năm người du khách mất tích ở căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt. Hơn nữa còn có hai người là phu nhân và con gái của Rhodes - hoàng thất của nước Anh. Tên tuổi của phu nhân Rhodes ở nước Anh chắc chắn sẽ không thấp hơn tên tuổi của Thủ tướng nước Anh.

Một người như vậy mất tích ở căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt, có thể khẳng định Lạc Nguyệt dẫn nổ một thùng thuốc súng.

Tuy rằng rất nhiều người biết chuyện này có thể do người khác hãm hại Lạc Nguyệt, nhưng bất kể có phải bị hãm hại hay không, sự thật ở trước mặt. Lạc Nguyệt nhất định phải đưa ra lời giải thích đối với điều này. Một khi Lạc Nguyệt không thể giải thích được, như vậy rất có thể sẽ khiến dẫn tới cuộc tranh cãi lớn.

Nói chiến tranh cũng không phải không có khả năng. Hơn nữa trong năm người du khách này còn có hai người Mỹ, một người Ấn Độ. Một khi ba phía này liên hợp lại đối phó với Lạc Nguyệt, muốn chia cắt lợi ích của Lạc Nguyệt, hơn nữa có sự trợ giúp của nước Mỹ, như vậy chiến tranh không phải có thể sẽ bùng nổ, mà là khẳng định sẽ bùng nổ.

Rất nhiều người muốn di dân tới Lạc Nguyệt lại rút lui bởi vì ba quốc gia này khác với Indonesia. Đây đều là cường quốc quân sự trên thế giới. Một khi ba nước giáp công đối phó Lạc Nguyệt, cho dù Lạc Nguyệt lợi hại mấy, không thể nghi ngờ sẽ vẫn phải thua. Tuy rằng chiến tranh hiện đại là chiến tranh khoa học kỹ thuật, là chiến tranh điện tử, là kết quả so đấu về thực lực khoa học kỹ thuật. Nhưng trong chiến tranh hiện đại, quan trọng nhất vẫn là chiến tranh kinh tế. Lạc Nguyệt là một nơi được duy trì dựa vào nhập khẩu. Hơn nữa dân cư không nhiều lắm. Một khi thật sự đánh nhau, khẳng định sẽ không kiên trì được bao lâu.

Rất nhiều người đứng ở phương diện Lạc Nguyệt bắt đầu lo lắng cho Lạc Nguyệt. Bọn họ không biết Lạc Nguyệt làm thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Mà thời điểm người khác không biết Lạc Nguyệt sẽ xử lý chuyện này như thế nào, không ngờ phu nhân L'Oreal và con gái của cô là Annie xuất hiện ở đài truyền hình chính phủ Lạc Nguyệt, đồng thời công bố nguyên nhân các cô xuất hiện ở căn cứ đóng quân của Lạc Nguyệt.

Hoá ra L'Oreal và Annie quả thật là tới đảo Bali du lịch, nhưng các cô

vừa tới đảo Bali chưa đến ba ngày, cuộc chiến tranh liền nổ ra.

Lúc này truyền đến tin tức Lạc Nguyệt yêu cầu toàn bộ du khách ngoại quốc trở về. Đang lúc L'Oreal và Annie cũng chuẩn bị ngồi máy bay đi tới Singapore, lại gặp được vợ chồng Barber là du khách người Mỹ cũng đến Indonesia du lịch. Còn có Sri Gan du khách Ấn Độ. Bọn họ truyền đến tin tức là Lạc Nguyệt chuẩn bị uy hiếp du khách đưa đến Lạc Nguyệt. Ngàn vạn lần không thể đi theo bọn họ.

Cho nên mẹ con L'Oreal liền đi theo đám người Barber chạy trốn. Barber nói bọn họ có con đường đặc biệt có thể tránh được đội quân của Lạc Nguyệt tiến vào nội địa đảo Bali. Nhưng không ngờ được vợ chồng Barber và Sri Gan đều là người của một tổ chức nào đó. Bọn họ dẫn phu nhân Rhodes và con gái tới căn cứ của Lạc Nguyệt, làm như vậy chính là vì để Lạc Nguyệt và nước Mỹ, nước Anh khai chiến.

Bọn họ yêu cầu mẹ con phu nhân Rhodes gia nhập tổ chức của bọn họ, nhưng phu nhân Rhodes đã cương quyết từ chối. Sau đó, người của Lạc Nguyệt đã cứu hai mẹ con cô, đồng thời đưa hai người đến quân hạm của Lạc Nguyệt. Hiện tại hai người rất an toàn. Bọn họ thông qua đài truyền hình Lạc Nguyệt, chính là muốn làm sáng tỏ chuyện này.

Cuối cùng phu nhân Rhodes nói:

- Tuy rằng tôi không biết vì sao bọn họ muốn làm như vậy, nhưng ý đồ của bọn họ lại vô cùng rõ ràng, chính là muốn để Lạc Nguyệt rơi vào chiến tranh, để cho người khác gây bất lợi đối với Lạc Nguyệt. Tuy rằng tôi không biết lai lịch của Barber, và thân phận của bọn họ, nhưng tôi biết bọn họ đến từ nước Mỹ. Tôi kêu gọi nhân dân nước Anh chúng ta hãy giữ đầu óc tỉnh táo, không nên bị hành vi bề ngoài của những người này lừa.

- Đương nhiên, tôi biết có rất nhiều người nghi ngờ lời nói của tôi. Ở đây có một cuộn băng video. Tôi nghĩ sau khi mọi người xem xong cuộn băng video này, sẽ không còn nghi ngờ lời của tôi nữa.

Đương nhiên, kế tiếp đài truyền hình phát tin về đoạn video do Diệp Mặc quay được. Chính là vợ chồng Barber và hai gã da đen, còn có tên Ấn Độ đã cưỡng bức dụ dỗ đối với mẹ con phu nhân Rhodes.

Sau khi mấy thứ này được công bố ra, chuyện này đã hoàn toàn lộ rõ chân tướng. Những người phản đối Lạc Nguyệt bởi vì năm người du khách mất tích ở nơi đóng quân của Lạc Nguyệt, hiện tại lập tức liền xoay ngược lại ủng hộ Lạc Nguyệt.

Đồng thời toàn thế giới lại một lần nữa khiếp sợ trước thủ đoạn lật tay thành mây, đảo tay thành mưa của Lạc Nguyệt. Ngay cả loại chuyện lập tức trở thành kết cục đã định trước cũng có thể lật lại. Hơn nữa với sự nổi bật của Lạc Nguyệt gần đây, trong lúc nhất thời việc di dân Lạc Nguyệt lại trở thành lựa chọn hàng đầu.

Thẩm Thiên Thiên ngồi ở trước TV lúc này mới thở phào một hơi. Tuy rằng cô đã chuẩn bị xong tất cả, nhưng bởi vì Lạc Nguyệt phong tỏa, cho tới bây giờ cô vẫn không có cách nào đi tới Lạc Nguyệt.

Cô vừa nghe đến Lạc Nguyệt xảy ra chiến tranh, lập tức liền trở nên khẩn trương. Nhưng rất nhanh Lạc Nguyệt liền giành được thắng lợi. Còn chưa chờ cô yên lòng, không ngờ đã xảy ra chuyện hoàng thất nước Anh và du khách Mỹ mất tích ở khu vực đóng quân của Lạc Nguyệt.

Nhưng chút mối nguy này đều bị Lạc Nguyệt âm thầm giải quyết, hơn nữa thời gian còn vô cùng nhanh chóng. Cô rất nhanh nhớ đến Diệp Mặc tới vô ảnh đi vô tung. Không biết có phải việc này có quan hệ tới hắn hay không? Bất kể có phải quan hệ đến hắn hay không, lúc này Thẩm Thiên Thiên đã không thể chờ đợi được nữa, muốn lập tức đi tới Lạc Nguyệt. Nơi đó mới là nơi cô thi triển tài hoa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 660

Gặp Phải Ở Nam Cực

Diệp Mặc cảm thấy ở dưới nước càng ngày càng lạnh, vốn dĩ lúc đầu hắn cho rằng chiếc tàu ngầm này là của Bắc Sa, mặc dù không biết căn cứ của Bắc Sa, nhưng hắn đoán chắc nó phải nằm ở giữa Nhật Bản và biển Bering, nhưng chắc bọn chúng thông đồng với một vài nước, nên từ trước đến nay không bị phát hiện. Nhưng bây giờ hắn đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Hướng mà con tàu ngầm này di chuyển đến là Nam Cực, bởi vì Diệp Mặc biết, mặc dù hắn không tiếp cận con tàu gần hơn được nữa, nhưng hắn chắc chắn rằng con tàu này sẽ không tiến về Thái Bình Dương. Huống hồ, Diệp Mặc cũng đoán rằng cho dù là có tiến vào Thái Bình Dương đi chăng nữa, thì con tàu ngầm này cũng chưa chắckhông đến nơi mà mình nghi ngờ.

Cho dù là Diệp Mặc đi chăng nữa, thì ngâm mình trong nước lâu như vậy rồi cũng không chịu được, hơn nữa vùng biển này còn tiếp giáp với Nam Cực, nên càng ngày càng lạnh hơn.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn ngoi lên hít thở chút không khí, thì cảm giác nguy hiểm cực độ đột nhiên truyền đến, ngay lập tức hắn lặn sâu xuống đáy biển, trong tích tắc, một quả ngư lôi phát nổ ngay chỗ hắn vừa ngoi lên.

Sắc mặt của Diệp Mặc trở nên vô cùng khó coi, hắn không ngờ mình đã bị phát hiện ra, hắn còn ngu ngốc lặn dưới dòng nước giá lạnh để bám theo tàu ngầm nữa chứ. Thậm chí lúc nãy sém chút nữa thì hắn bị quả ngư lôi đó nổ cho tan xác rồi, thằng cha trong con tàu ngầm này chắc chắn là một kẻ không dễ đối phó. Thành bại trong gang tấc thôi. Hắn biết hắn có bám theo chiếc tàu ngầm này thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, phải tranh thủ trước khi chiếc tàu ngầm này truyền tin mình theo dõi nó ra ngoài, lập tức

tiêu diệt nó.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không chút do dự, lấy ra phi kiếm, phi thẳng vào con tàu. Hắn là người dứt khoát, một khi phát hiện ra chuyện không còn cách xử lí nào khác, thì tuyệt đối sẽ không do dự.

Diệp Mặc bay lên, đồng thời thanh phi kiếm trong tay đã hóa thành một màu trắng xóa mang đầy sát khí, hắn tuyệt đối sẽ không để tin tức mình theo dõi con tàu này lan ra ngoài.

Kiếm vừa mới chạm đến thân tàu, tàu đã lập tức nứt ra, áp suất nước rất lớn, khiến cho những người bên trong tàu thiệt mạng trong nháy mắt.

Diệp Mặc có chút buồn phiền, hắn theo dõi lâu như vậy, không ngờ cuối cùng lại thất bại. Hắn dùng thần thức quét một lượt bên trong con tàu, hắn biết cho dù là loại tài liệu gì đi chăng nữa, bị ngâm nước như vậy rồi thì cũng coi như vô dụng, hắn đương nhiên sẽ không mất nhiều thời gian vào việc trục vớt những máy tính bị ngâm nước đó, huống hồ hắn đã biết con tàu ngầm này là của Bắc Sa rồi.

Diệp Mặc trồi lên trên mặt nước, rũ sạch những bong bóng nước bám trên người, rồi mới vắt kiệt nước trên quần áo.

Nhìn lại nơi này một chút, đã tới rất gần lục địa Nam Cực rồi. Diệp Mặc bước đến vùng đất bị đóng băng, đồng thời dùng thần thức quét một lượt xung quanh. Hắn tin rằng sau này con tàu này mới phát hiện ra hắn chứ không phải là ngay từ đầu đã phát hiện ra, hắn nghĩ rằng nơi mà con tàu muốn đến chắc chắn chỉ đâu đó gần đây thôi.

Đập vào mắt hắn là một vùng băng tuyết phủ trắng xóa. Trừ một vài ngọn núi đá ra, thì Diệp Mặc hầu như không phát hiện ra được bất cứ nơi nào khác, dòng nước biển đã đánh vỡ một khối đá lớn, lộ ra một mỏ nham thạch màu xám xám, đây là thứ duy nhất mà Diệp Mặc nhìn thấy không phải là màu trắng ở nơi này.

Mấy chú chim cánh cụt đi lại chậm rãi, Diệp Mặc thu ánh mắt của mình về, nơi này ngoại trừ giống động vật này ra, hắn thật sự không thể tưởng tượng được làm sao có người lại có thể sống ở đây được, chứ đừng nói là một trạm dừng chân.

Có lẽ con tàu ngầm đó chỉ muốn tạm thời dừng chân ở đây một lát, Diệp Mặc lắc lắc đầu, bước đến một bãi phủ đầy tuyết.

Tuyết rơi rất nhiều, nhưng rất cứng, Diệp Mặc bước đến đây cũng chỉ để lại hai dấu chân mà thôi, không hề có bất cứ cái gì nữa.

Diệp Mặc bước vài bước, rồi lại dừng lại, ánh mắt của hắn dừng lại chỗ một vết lõm trên mặt tuyết, vết lõm này rất mờ, nếu như hắn không dùng thần thức của mình để quan sát, thì có lẽ hắn đã bỏ qua dấu vết này rồi. Điều này chứng tỏ đã có người từng đến đây.

Nhưng Diệp Mặc lại cẩn thận nhìn xung quanh một lần nữa, chỉ có đúng một dấu chân này thôi, không hề có bất cứ dấu vết nào khác. Diệp Mặc dùng thần thức chầm chậm quan sát xung quanh, ngay sau đó hắn phát hiện ra cách đó khoảng 3-4 mét, lại có một dấu chân nữa.

Dấu chân cách đó khoảng 3-4 mét và dấu chân hắn vừa mới phát hiện ra là của cùng một người, không ngờ một bước chân của một người lại dài tới 3-4 mét, Diệp Mặc lập tức cẩn trọng, người này chắc chắn là một Tu Chân Giả. Không thì không thể nào có được sải bước dài như vậy.

Diệp Mặc ngồi xổm người xuống, lấy tay sờ lên dấu chân trên mặt đất, mặt đất rất cứng, có vẻ như dấu chân này đã có từ lâu.

Diệp Mặc ngay lập tức đã hiểu ra sai sót của mình, hai dấu chân này mặc dù cách nhau 3-4 mét, nhưng lại không cùng hướng với nhau, một dấu là chân đến, một dấu là chân đi, nếu như là như vậy, người này ít nhất cũng phải cao mét 6, 7, thân thủ cũng không tệ, thậm chí còn là cao thủ cũng nên.

Chỉ có điều người này đến bờ biển, rồi lại quay về, gã ta đến bờ biển làm

gì? Diệp Mặc đi khoảng chục mét lần theo dấu chân này, cuối cùng cũng phát hiện ra nguyên nhân, lúc rời đi dấu chân để lại có vẻ sâu hơn, xem ra lúc rời đi có mang theo thứ gì đó, có thể là bắt được thứ gì đó từ dưới biển.

Một kẻ có thể ở Nam Cực này hàng năm trời, chắc chắn không phải là một kẻ bình thường, Diệp Mặc lần theo dấu chân, rồi lại đi thêm ba bốn mươi dặm nữa, thì dấu vết hoàn toàn biến mất.

Đến Diệp Mặc cũng phải khâm phục kẻ này, vác đồ trên vai mà có thể chạy xa đến như vậy.

Diệp Mặc tìm cẩn thận hồi lâu ở nơi dấu chân biến mất, nhưng không có bất kỳ phát hiện này. Hắn hơi thất vọng, hắn tin rằng nơi này chắc chắn có người ở, nếu không thì đã không có dấu chân.

Ở đây ngoài mấy dòng sông băng ra, thì nơi thu hút sự chú ý của Diệp Mặc nhất là một ngọn núi, hắn đoán rằng ngọn núi này cao bằng ngọn núi Mai Nội Tuyết Sơn mà hắn đã từng nhìn thấy. Mấy đỉnh núi này rất cao, thậm chí có đình còn cao hơn bốn nghìn mét.

Còn về phần những dòng sông băng này, thì hắn không có hứng thú quan sát, hắn biết mặc dù những dòng sông băng này có bề mặt rắn như đá, hơn nữa đâu đâu cũng có, nhưng là người bình thường thì nhất định sẽ không chọn nơi này làm nơi sinh sống.

Sông băng cho dù có rắn chắc, nhưng cũng không phải là một nơi ổn định để sinh sống.

Diệp Mặc đi thẳng tới chân ngọn núi, hắn cho rằng, nếu hắn phát hiện ra người để lại dấu chân thật sự sống ở nơi này, thì chắc chắn là người đó sống ở trong ngọn núi này. Vì nếu như gã chọn một nơi để sống, thì nơi đầu tiên mà gã chọn chính là ngọn núi này.

Lúc Diệp Mặc phát hiện ra dấu chân ở chân núi, trong lòng hắn lại bắt đầu trở nên kích động, quả nhiên là không nhìn nhầm, đoạn đường không có

dấu chân, rất có khả năng là bị tuyết làm mất dấu, cũng có thể là do người đó cố tình làm như vậy.

Phát hiện ra dấu chân ở trong này, mặc dù chỉ là một thôi, thì hắn cũng sẽ không bỏ qua, hắn cẩn thận tìm bốn phía xung quanh, cho dù là một sợi tóc cũng không được bỏ qua, chỉ có điều, điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ là, dường như nhiệt độ trong núi còn thấp hơn nhiệt độ ngoài biển.

Một giờ sau, Diệp Mặc kinh ngạc đứng trước một cửa hang bí mật, lẩm bẩm nói:

- Ẩn Nặc trận pháp?

Ẩn Nặc trận pháp là trận pháp của giới Tu Chân, sao có thể xuất hiện ở Trái Đất này được, lại còn ở Nam Cực nữa chứ? Diệp Mặc đã sống ở đây hai năm, hắn đã xác nhận ở Trái Đất này không có Tu Chân Giả, cùng lắm thì cũng chỉ có một vài người luyện cổ võ thôi, nhưng không ngờ hôm nay hắn lại được thấy Ẩn Nặc trận pháp.

Chẳng lẽ ở đây thực sự có Tu Chân Giả? Đột nhiên hắn nhớ tới lúc gặp Lục Doanh Doanh ở Hà Phong, lúc đầu cô ta đã dựa vào Tụ Linh trận bàn của ông nội cô ta để trồng Thanh Diệp Thảo, Tụ Linh trận bàn đó cũng không phải là thứ mà người luyện cổ võ có thể có được.

Cộng với việc hôm nay hắn bắt gặp Ẩn Nặc trận pháp, đây là lần thứ hai hắn tìm được những thứ có liên quan đến giới Tu Chân.

Nhưng Ẩn Nặc trận pháp lần này còn cao siêu hơn nhiều so với Tụ Linh trận bàn trước đây, trận pháp lần này không cần linh thạch, chỉ dựa vào không khí của trời đất là có thể tự động duy trì được, ít nhất thì bây giờ Diệp Mặc cũng không thể bày ra được trận pháp này.

Diệp Mặc đứng trước Ẩn Nặc trận pháp, âm thầm ngạc nhiên thán phục, nhất thời không biết nên xử lí như thế nào.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn chưa thể bày ra được trận pháp này, nhưng hắn

có thể vào trong được. Nhưng rủi như vào rồi, bên trong có một lão yêu quái, thì chẳng phải là đi tìm cái chết sao?

Nhưng nếu không vào thì hắn không cam lòng, thử nghĩ mà xem, hắn vất vả lắm mới tìm ra được tung tích của Tu Chân, không chừng hắn còn có thể tìm thấy một số thứ muốn tìm ở nơi này, bỏ qua cơ hội lần này thì thực sự rất đáng tiếc.

Kỳ thực biện pháp tốt nhất chính là đợi đến khi nào tu vi của hắn cao hơn thì sẽ đến đây tìm hiểu tiếp, nhưng Diệp Mặc cũng biết, trên thế giới này không có duyên kỳ ngộ, không có cái gọi là thiên tài địa bảo, có thể hắn sẽ không thể nào tu luyện đến trình độ cao hơn Sở dĩ hắn có thể tu luyện đến Trung Kỳ tầng năm, vì hắn không chỉ không ngừng đi thu thập các loại tài nguyên, mà còn liên quan đến việc hắn là một Luyện Đan Sư. Nếu như thiếu một trong hai, thì hắn không thể nào luyện được đến trình độ như ngày hôm nay, nói đơn giản hơn, chuyện này có quan hệ rất lớn với việc trên Trái Đất không có Tu Chân Giả.

Hơn nữa, sở dĩ hắn có thể luyện đến trình độ này, không có cách nào khác nữa, đó là phải dựa vào đan dược, đây cũng là nguyên nhân mà hắn vẫn luôn muốn đi đến tiểu thế giới.

Diệp Mặc đương nhiên biết rằng tài nguyên trên thế giới này càng ngày càng ít, đợi sau này tu vi của hắn cao hơn một chút thì sẽ đến đây lần nữa, sẽ an toàn hơn bây giờ nhiều. Nhưng Diệp Mặc cũng biết với trình độ của hắn bây giờ, đi đến tiểu thế giới là một chuyện rất nguy hiểm.

Bởi vì hắn đã từng chứng kiến cao thủ Tiên Thiên, hống hồ hắn còn không biết trong tiểu thế giới có người lợi hại hơn cao thủ Tiên Thiên không.

Tu Chân chính là theo đuổi tự do, mà cơ duyên đã để ở trước mặt rồi, không ngờ hắn lại rút lui. Diệp Mặc hạ quyết tâm, nếu như đến ngay cả cơ duyên mà hắn cũng không dám theo đuổi, thì sau này có kỳ ngộ gì, hắn cũng không dám tiến lên nữa rồi.

Hơn nữa người này một khi có thể để lại dấu chân, thì rõ ràng đây không phải là một cao thủ, một cao thủ sao lại có thể để lại dấu chân suốt từ bờ biển đến đây được chứ? Cho dù là hắn, thì cũng sẽ không để lại bất cứ dấu chân nào...

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không chút do dự, tiến thẳng vào Ẩn Nặc trận pháp, hắn vừa bước vào mấy bước, cả người liền hoàn toàn biến mất!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 661

Tu Chân Giả Kỳ Quái

Sau khi Diệp Mặc bước vào Ẩn Nặc trận pháp, nhiệt độ đã tăng lên đáng kể. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ trong Ẩn Nặc trận pháp này lại còn có Tụ Ôn trận pháp, chẳng trách nhiệt độ dưới chân núi, bên ngoài trận pháp lại thấp đến như vậy.

Cho dù là Ẩn Nặc trận pháp hay là Tụ Ôn trận pháp đi chăng nữa, thì Diệp Mặc cũng đều không thể bày ra được. Hắn dám bước vào đây, thứ nhất là vì cơ duyên, thứ hai là vì cho rằng người ở trong này không lợi hại lắm, vì gã đã để lại dấu chân trên tuyết khi di chuyển.

Vị trí Diệp Mặc đang đứng lúc này là một đường hầm bằng nham thạch, có thể là vì Tụ Ôn trận pháp nên con đường này rất khô ráo, phía trên của đường hầm cách một đoạn lại có một viên gì đó giống như dạ minh châu được khảm ở đó.

Hắn biết thứ ánh sáng mờ mờ này chắc chắn không phải là ánh sáng do dạ minh châu phát ra, hắn cũng có dạ minh châu, chắc chắn không phải là thứ ánh sáng như thế này, có lẽ đây là một loại khoáng thạch nào đó có thể phát ra ánh sáng.

Diệp Mặc không tiếp tục tiến sâu vào bên trong nữa, hắn dùng thần thức quét một lượt, bên trong có một số căn phòng đá, hơn nữa có vẻ như cố tình được sắp xếp như vậy. Một căn phòng đá còn có rất nhiều cây, và còn có một ít thịt khô. Nhưng trong căn nhà đá cuối cùng còn có một trận pháp nữa dùng để ngăn chặn thần thức, Diệp Mặc hoàn toàn không nhìn thấy gì trong đó.

Quả nhiên là nơi ở của một Tu Chân, trong lòng Diệp Mặc có chút kích động, hắn không biết tên này cũng đến từ nơi khác giống như hắn, hay là người của Trái Đất này nữa.

Nhưng một khi đã đến đây rồi, nhất định phải nhìn một lần mới được. Hắn cũng biết cho dù bây giờ hắn có rời khỏi đây thì cũng đã muộn rồi, hắn đã vào tới tận đây rồi, chắng tỏ người ở trong này cũng nhìn thấy hắn rồi.

Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy không căng thẳng như lúc đầu, vì từ sau khi hắn bước vào, trừ Ẩn Nặc trận pháp và Tụ Ôn trận pháp thì chỉ có một trận pháp dùng để chặn thần thức. Mấy trận pháp này đều không có trận pháp nào là trận pháp tấn công cả, cũng không hề có trận pháp phòng ngự.

Từ đó có thể thấy, người ở trong này cũng không phải là cao thủ gì, nếu như là nơi ẩn nấp của một cao thủ thì không thể không có trận pháp phòng thủ.

Diệp Mặc đi đến căn phòng đá được bố trí trận pháp chặn thần thức, lớn giọng nói:

- Tôi là Diệp Mặc, tình cờ đi qua nơi này, không biết là vị nào đang bế quan ở nơi đây?

Căn phòng đá không phát ra bất kỳ tiếng động nào trong một thời gian dài, rồi bỗng nhiên truyền đến một giọng khàn khàn bằng tiếng Hoa rất chuẩn:

- Vào đi Diệp Mặc dùng thần thức tập trung vào phi kiếm của mình, rồi mới đẩy cửa bước vào căn phòng đá. Có một người đàn ông không rõ bao nhiêu tuổi đang ngồi giữa căn phòng đá, ở bên cạnh ông ta có một con chó biển rất to. Nhưng lúc này, con chó biển có vẻ như đã chết từ lâu rồi, còn trên khóe miệng người đàn ông này vẫn còn dính máu. Nhìn là biết ngay ông ta vừa hút máu con chó biển này Vừa nhìn người đàn ông này là biết chắc chắn gã đang bị thương, vì chân khí của gã không hề ổn định chút nào, rất có thể là bị tẩu hỏa nhập ma trong lúc tu luyện. Nhưng đến lúc Diệp Mặc dùng

thần thức để kiểm tra trình độ võ công của gã, thì hắn đột nhiên cụt hứng, hắn không thể kiểm tra được, chỉ có một giải thích duy nhất đó là võ công của gã này cao hơn hắn rất nhiều.

Nhưng từ chân khí đang lưu chuyển trên người gã, Diệp Mặc vẫn có thể nhìn thấy gã quả nhiên là một Tu Chân Giả, chứ không phải là người luyện cổ võ.

- Cậu cũng vô tình đi ngang qua đây sao?

Người đàn ông đó nhìn Diệp Mặc rất lâu, rồi đột nhiên cất tiếng hỏi.

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy vô cùng sửng sốt, nếu như người này là Tu Chân Giả, hơn nữa, võ công còn cao hơn hắn thì không thể không biết đây chính là một Ẩn Nặc trận pháp đó chứ? Theo như gã nói thì dường như gã chỉ vô tình đi lạc vào đây mà không biết đây là một Ẩn Nặc trận pháp.

Gã đang cố tình thử mình, hay là còn có nguyên nhân khác? Diệp Mặc nhìn gã đàn ông này đầy hoài nghi. Rồi bỗng nhiên giật mình, có thể gã không biết nơi này là một Ẩn Nặc trận pháp thật, bởi vì lúc nãy gã không dùng thần thức để kiểm tra võ công của mình, có lẽ gã vô tình đi lạc vào đây thật, sau đó tìm được một bộ võ công, nên ở lại đây tu luyện luôn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mặc cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đến Nam Cực du lịch, vô tình lại đi lạc đến nơi này, không ngờ nơi này còn có Càn Khôn.

- Cậu nói dối.

Người đàn ông này đột nhiên nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Chắc chắn cậu không phải đến đây để du lịch.

Diệp Mặc giật mình, đang nghĩ chẳng lẽ lúc này gã này cố ý để thử mình? Nhưng nghe đến câu tiếp theo, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, không phải gã cố ý thử mình, mà là tại mình không có cái túi nào trên người.

Bất luận là người này vô tình tìm thấy nơi này để tu luyện, hay là do sư phụ dẫn đến đây, thì Diệp Mặc cũng đã không còn gì muốn tìm hiểu nữa rồi. Bởi sau khi hắn bước vào ngoài nhìn thấy mấy trận pháp này ra, thì không còn nhìn thấy bất cứ cái gì nữa.

Không có bất cứ thì gì hữu dụng, Diệp Mặc không muốn ở lại nơi này nữa rồi. Hắn vào vì muốn tìm được cơ duyên, nhưng ở đây không những không có cơ duyên, mà chỉ có một người có võ công lợi hại hơn hắn, cho dù gã này đã bị thương rồi, thì hắn cũng vẫn không muốn chọc vào.

- Đồ đạc của tôi ở bên ngoài, tôi phải rời khỏi nơi này rồi, tạm biệt.

Diệp Mặc nói xong lập tức quay người rời đi.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc giật mình đó chính là, gã đàn ông ngồi dưới mặt đất đột nhiên giơ tay lên đánh thẳng một quyền về phía Diệp Mặc. Thậm chí đến cơ hội để tránh cũng không có, Diệp Mặc bị đánh trúng rồi văng người vào một phiến đá, hắn cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều đang lộn tùng phèo hết cả lên, cảm giác giống như bị lửa đốt vậy.

"Luyện khí hậu kỳ?"

Diệp Mặc nhất thời cảm thấy sợ hãi, hắn mới tới luyện khí trung kỳ, đối phương không ngờ đã luyện tới hậu kỳ, thậm chí còn đã luyện tới đỉnh rồi, kém chút nữa là luyện tới Trúc Cơ rồi. Thậm chí Diệp Mặc còn hoài nghi không biết là gã này bị thương là vì đang luyện Trúc Cơ không nữa.

Diệp Mặc hơi thất vọng, hắn đang đối mặt với một cao thủ thực sự, có thể nói thập tử nhất sinh, ngàn cân treo sợi tóc, đối phương chỉ cần tung ra vài chiêu, thậm chí chỉ cần lấy ra một cái phi tiêu, thì hắn cũng không thể nào chống cự được.

Nếu như nói luyện khí trung kỳ giống như một cái rãnh mương, thì luyện khí hậu kỳ giống như một khe núi khổng lồ. Còn so với Trúc Cơ thì đúng là một trời một vực. Diệp Mặc bí mật lấy tay che miệng lại, vội vàng nuốt một viên "Liên Sinh Đan".

- A, không ngờ cậu vẫn chưa chết?

Người đàn ông này nhìn thấy Diệp Mặc mới phun ra một ít máu, nhưng vẫn bình yên vô sự, nhất thời hơi sửng sốt, trúng một quyền này của gã mà vẫn không chết là chuyện không thể nào.

- Cậu là người luyện cổ võ sao? Hơn nữa còn ở Địa cấp?

Người đàn ông này thấy Diệp Mặc vẫn chưa chết, không tiếp tục ra tay mà cất tiếng hỏi.

Tuy rằng giọng điệu của gã rất bình tĩnh, nhưng trong lòng kinh hãi, bởi sau khi gã bị thương, chân khí không hề ổn định, mặc dù vẫn có thể đánh chết được Diệp Mặc lúc này, nhưng nếu như đợi chân khí ổn định trở lại, thì cho dù gã có giết được tên đứng trước mặt mình thì gã cũng sẽ phải chịu sự chống trả quyết liệt. Nếu như là vào thời điểm một tuần trước, thì gã có thể ra tay giết Diệp Mặc được, nhưng chân khí của gã bây giờ càng ngày càng không ổn định, thậm chí dùng sức để xuất quyền cũng là một việc khó khăn.

Diệp Mặc đã hiểu ra rồi, gã này thực chất không hiểu Tu Chân, đến việc kiểm tra võ công cũng không biết, nói không chừng gã cũng không có pháp khí cũng nên, hoặc những pháp thuật đơn giản như hỏa cầu cũng không biết. Chỉ dùng chân khí luyện được để ra đòn với mình thôi.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhưng lạnh lùng nói:

- Tôi là người như thế nào, nhà ngươi không cần biết. Nhưng nhà ngươi cũng quá vô liêm sỉ đấy, chúng ta không quen nhau, vậy mà vừa chào hỏi nhau đã muốn lấy mạng người ta luôn rồi, chẳng lẽ đây là đạo tu của nhà ngươi sao?

- Hừ, đương nhiên là ta muốn giết ngươi rồi, ngươi đã phát hiện ra chỗ này mà vẫn còn muốn rời khỏi đây sao? Đừng có nằm mơ. Hơn nữa ta còn cần máu của ngươi để luyện công nữa, sao mà có thể tha cho ngươi được đây? Nhưng nếu như ngươi ngoan ngoãn nói thật cho ta biết, có lẽ ta sẽ cho ngươi được chết toàn thây.

Người đàn ông này lạnh lùng nói, đồng thời chân khí ở huyệt Đan Điền đã bình ổn trở lại.

Diệp Mặc cảm thấy vô cùng giận dữ. Nhưng hắn biết cho dù gã này không hiểu gì về pháp thuật, nhưng gã vẫn là cao thủ so với mình. Cho dù là bị thương rồi, cho dù là mình có dùng đến Phi Kiếm, thì cũng không thể giết được gã luôn. Gã có thể dễ dàng chặn được Phi Kiếm của mình. Mình chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi. Nên nhất định phải nắm lấy nó, tuyệt đối không được lãng phí. Một khi để cho gã biết mình biết dùng Phi Kiếm, thì không những không thể giết gã, mà hậu quả là không thể lường trước được.

Chỉ có điều, Diệp Mặc nghĩ không ra, là một kẻ không hiểu chút gì về Tu Chân. Tại sao lại có thể luyện đến trình độ kỳ diệu đến như vậy? Cho dù là có Tu Chân công pháp, cho dù tư chất của gã có tốt đến đâu, không có linh khí, thì sao có thể tiến bộ nhanh như vậy được?

Diệp Mặc đến từ Tu Chân giới, hắn đương nhiên biết chuyện tu luyện khó khăn đến nhường nào, có thể nói bắt đầu luyện từ tầng thứ sáu, càng lên cao thì việc tu luyện càng trở nên khó khăn hơn - Được, tôi có thể nói cho ông hết mọi chuyện, hơn nữa còn có thể đưa cho ông một tấm bản đồ chỉ nơi cất dấu kho báu, nhưng ông nhất định cũng phải trả lời một vài câu hỏi của tôi.

Diệp Mặc nghĩ thông hết những chuyện này, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nói.

Người đàn ông này hừ lạnh một tiếng.

- Xem ra ngươi đang mời ta uống máu tươi ngon, hơn nữa lại là máu của

một kẻ luyện cổ võ nữa chứ. Ta có thể trả lời mấy câu hỏi của ngươi, hỏi đi.

- Thứ nhất, ông luyện thứ võ công gì vậy, sao lại lợi hại như vậy? Thứ hai, sao ông lại phải uống máu, yên tâm, nhất định tôi sẽ đưa bản đồ cho ông.

Ngữ khí của Diệp Mặc vô cùng bình tĩnh, đồng thời nhấn mạnh vào tấm bản đồ.

Người đàn ông liếc nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt sắc lạnh, ngạo nghễ nói:

- Ta cần tấm bản đồ đó của ngươi sao? Cho dù ngươi đem tất cả những báu vật trên thế giới này đến trước mặt ta, ngươi cũng sẽ không thể hiểu nổi cái mà ta theo đuổi đâu, nói ra có chết ngươi cũng không hiểu được đâu, đó là Trường Sinh đạo pháp. Mấy kẻ luyện cổ võ như các người đứng trước mặt ta cũng chỉ như một đống rác mà thôi, nếu như không phải ta luyện Trúc Cơ thất bại, thì ta đã nghiền chết ngươi rồi.

Diệp Mặc vô cùng kinh hãi, quả nhiên gã này đã luyện Trúc Cơ không thành, đồng thời Diệp Mặc cũng rất khâm phục tư chất của gã này, không ngờ gã có thể đến nơi băng tuyết ngập trời này để tu luyện Trúc Cơ. Gã cũng được coi như một thiên tài rồi.

Nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng cảm thấy yên tâm phần nào, xem ra Tu Chân giả thực sự không nhiều, hơn nữa, tên này luyện được cũng là do gặp may thôi, giống như chó ngáp phải ruồi vậy, tìm được Tu Chân công pháp, lại còn tìm thấy một nơi tốt như thế này. Nhưng bản thân gã cũng không rõ mình đang tu luyện cái gì, thậm chí đến một chút pháp thuật cũng không biết, nhưng cũng may là gã không biết, một khi mà gã biết pháp thuật, thì hôm nay đến một chút cơ hội mình cũng không có nữa.

Diệp Mặc nghe thấy gã nói mình không hiểu nổi thứ mà gã đang theo đuổi, cái mà hắn theo đuổi là trường sinh đạo pháp, thậm chí trong lòng dấy lên cảm giác cộng hưởng, nhưng hắn cố gắng kìm nén cảm giác đó xuống,

Diệp Mặc lại tiếp tục hỏi:

- Nói như vậy, người luyện trường sinh đạo pháp chỉ có một mình ông?

Người đàn ông đó im lặng một lúc, lắc lắc đầu nói:

- Không phải, năm đó ta và sư đệ cùng phát hiện ra quyển sách này, sau đó cùng nhau học thuộc, nhưng nó lại vì chỗ đan dược đó, nên đã âm thầm ra tay với ta rồi trốn ra khỏi tiểu thế giới…

Người đàn ông đó nói tới đây, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói:

- Những chuyện này nhà ngươi cũng không cần biết, chuẩn bị chịu chết đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 662

Ông Biết Cái Này Không?

Diệp Mặc vừa thấy người này lại muốn động thủ, trong lòng biết cho dù người này không có pháp thuật thì mình cũng không đánh lại gã. Nói thực là người này đã đến được Trúc Cơ rồi, hơn nữa bản thân đang luyện khí trung kỳ.

Vừa rồi người này mới đánh một quyền đã dừng lại ngay. Nếu gã ta không dừng lại thì dù bản thân không chết chắc cũng không còn bình thường nữa. Nhưng Diệp Mặc không biết là chân khí của tên này đã bị thương nên không thể đánh ra quá nhiều.

- Khoan hãy động thủ, ông nhìn xem thứ này của tôi có phải là bảo bối hay không?

Diệp Mặc lấy ra chiếc phi kiếm rồi ném ra cho gã đàn ông này. Hắn biết nếu bản thân mình phóng ra Phi Kiếm, đợi Phi Kiếm tới trước mặt của tên đàn ông này, Phi Kiếm đã bị người ta cướp lấy rồi - Hừ Gã đàn ông này từ từ nhặt lấy phi kiếm của Diệp Mặc, chiếc phi kiếm vừa đến tay người này thì cho gã ta một cảm giác thật kỳ lạ Đây là loại kiếm gì? Mười loại đại danh kiếm của Hoa Hạ y cũng từng xem qua nhưng từ trước tới giờ chưa nhìn thấy loại bảo kiếm này. Y cầm lấy kiếm cắm xuống mặt đất, đơn giản như cắt một quả đậu.

- Kiếm tốt…

Cho dù gã ta là người tu chân cũng cảm thấy sự bất thường của thanh phi kiếm này. Y dùng chút chân khí của mình đưa vào bên trong phi kiếm. Phi kiếm bỗng kêu lên một tiếng, dường như nó trở lên lớn hơn một chút.

Gã này mặt chợt biến sắc, vội đứng dậy. Cái loại này dường như để cho gã ta dùng vậy. Vô cùng thích hợp với quá trình tu luyện của gã ta.

- Kiếm này là một pháp khí thượng phẩm. Nhà ngươi lấy được từ đâu vậy?

Gã đàn ông này đột nhiên cất giọng hỏi.

Lúc Diệp Mặc đưa phi kiếm cho người này, trong lòng vẫn lo sợ bất an. Đến một ngày đối phương mà biết đây là phi kiếm của gã, sẽ hủy diệt thần thức của hắn, rồi sau đó hắn liền lập tức thành dê đợi làm thịt.

Hắn mang phi kiếm của mình đưa cho người này, cũng chính là một sự cá cược, gã chính là kẻ chẳng hiểu biết gì về các loại pháp khí cả. Quả nhiên gã chỉ nói phi kiếm của mình là loại thượng phẩm chứ không biết loại pháp khí này so với pháp khí thượng phẩm của cổ võ có sự khác biệt to lớn. Bởi vì loại pháp khí này có thể dùng thần thức để liên kết lại.

Bây giờ xem ra hắn đã thành công rồi. Bây giờ gã này còn chưa quét qua thần thức của hắn, chứng tỏ gã thực sự không hiểu về giới pháp khi Tu Chân.

Diệp Mặc thở phào một cái rồi nói:

- Đây chiếm được được từ vị trí của tang bảo đồ. Chỉ có một điều đáng tiếc là tôi chỉ có thể ở bên ngoài chứ không thể vào được bên trong nên chỉ lấy được mỗi một thanh kiếm này.

Gã đàn ông này nghe lời Diệp Mặc nói, trong mắt đột nhiên lóe sáng. Diệp Mặc biết rằng gã đã lay động rồi. Một người theo công pháp Tu Chân, gặp vật như thế này không lay động mới là lạ.

- Nhà ngươi hãy đưa cho ta cái tàng bảo đồ đó. Ta sẽ tha mạng cho.

Gã đàn ông này cầm phi kiếm, lạnh giọng nói.

Diệp Mặc không hề vội vã, bình thản nói:

- Đưa cho ông cái bảo đồ cất giấu đó cũng được. Nhưng tôi cũng có điều kiện. Ông cũng phải nói cho tôi biết nơi ông có được những thứ đó.

- Cũng được.

Gã đàn ông này nói chuyện rất rõ ràng.

- Ta lấy được ở trên núi Tinh Gia. Lúc đó ta và hai sư đệ của ta ở đó…

Gã đàn ông này còn chưa dứt lời thì đột nhiên thanh kiếm trong tay chợt đâm về phía Diệp Mặc với tốc độ nhanh như chớp. Xem ra gã đã thấy cái tang bảo đồ kia chắc chắn trên người Diệp Mặc. Chỉ cần giết Diệp Mặc thì tang bảo đồ không phải là có thể lấy dễ dàng hay sao?

Diệp Mặc không ngờ rằng tới một câu gã này cũng không nói đã vội động thủ với hắn. Cũng may gã ta dùng phi kiếm của hắn nên trước khi gã ta động thủ một giây thì Diệp Mặc đã cảm nhận được từ phía phi kiếm là gã này muốn động thủ. Hắn liền lập tức tránh ngay, phi kiếm liền đâm qua cái bóng của hắn.

Không đợi gã đàn ông này kinh ngạc Diệp Mặc làm thế nào để tránh được thì phi kiếm trong tay gã bỗng tuột ra, quay ngược lại xoẹt qua cổ họng gã.

Gã đàn ông này kinh hãi, lấy tay nắm lấy cổ họng, nhìn chằm chằm chiếc phi kiếm bay tới trước phía Diệp Mặc, một tiếng cũng không thể nói ra.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ thật may mắn. May mắn là gã đó lại dùng phi kiếm của mình. Nếu gã vẫn cứ dùng quyền để tấn công thì Diệp Mặc sao có thể tránh được. Hắn cho rằng cái tên này ít nhất cũng sẽ lại động thủ một lần nữa, nhưng thật không ngờ gã này ngay cả nói thôi cũng không nói gì cả, thực sự là không đơn giản chút nào.

-Đây mới là pháp khí phi kiếm dùng cho giới Tu Chân, chỉ mấy chiêu mà cũng dám nói là tu luyện trường sinh đại đạo sao?

Diệp Mặc cười nhạt, trong tay đột nhiên hiện ra mấy quả cầu lửa, lại nói:

- Ông tu luyện trường sinh đại đạo, biết cái này chứ?

Trong mắt gã đàn ông này bỗng tập trung nhiều cảm giác kinh hãi, khó hiểu, giật mình. Nhưng cuối cùng gã chỉ có thể ặc ặc vài tiếng rồi hồn bay phách lạc.

Diệp Mặc lau chút mồ hôi lạnh, thầm thấy thật may mắn. May là gã đấy không hiểu về pháp khí, không hiểu được khả năng cơ bản của loại đồ vật này. Nếu không thì người chết hôm nay có lẽ là hắn. Chỉ có một điều đáng tiếc là, chuyện trên núi Tinh Gia gã hoàn toàn không nói ra chút nào. Diệp Mặc khẳng định gã và sư đệ của gã đã tìm ra dấu tích của Tu Chân. Cũng giống như những động phủ bình thường khác, chỉ có điều là dấu tích của Tu Chân là có đan dược. Chắc chắn so với những động phủ đang tu luyện thì cao cấp hơn nhiều.

Đang lúc Diệp Mặc còn cho rằng trên người của gã này không có vật gì, đang lúc chuẩn bị ném hỏa cầu để thiêu cháy hoàn toàn gã, thì lại phát hiện ra bên trong đệm cói của gã không ngờ rỗng không.

Diệp Mặc lập tức giơ tay, nắm lấy đệm cói, xé ra thì bên trong lộ ra một tấm lệnh bài và hai quyển sổ. Ngoài những thứ này ra thì còn có vài cái bình ngọc nhưng bên trong những cái bình ngọc đó thì đều trống không. Diệp Mặc ngửi qua chiếc bình ngọc, lập tức sắc mặt thay đổi ngay. Hóa ra đây chính là mùi vị của "Đại Bồi Nguyên Đan".

Chẳng trách gã này lại có thể thăng cấp tới đỉnh cao luyện khí. Hóa ra là ăn nhiều đan dược như vậy. Phải biết rằng Đại Bồi Nguyên Đan là loại có thể ăn trong qua trình tu luyện Trúc Cơ, vậy mà sao có thể để cho cái tên chết tiệt kia được chứ. Diệp Mặc tiếc nuối buông chiếc bình xuống, cầm lấy hai quyển sách kia.

Trong hai quyển đó thì một quyển viết "Huyền Băng Quyết", Diệp Mặc mởi ra nhìn qua một chút, quả nhiên là một cuốn công pháp Tu Chân, thích

hợp với người căn Thủy Linh tu luyện. Cái gã vừa mới bị hắn giết chắc chắn là căn Thủy Linh. Hắn lật qua vài trang, cái quyển này đối với hắn chẳng có tác dụng gì lớn lắm. Nhưng quyển sách này cũng là thứ công pháp Tu Chân thực sự mà lần đầu hắn nhìn thấy.

Diệp Mặc gấp cuốn sách vào, lại lấy ra cuốn thứ hai. Không ngờ đó lại là "Thái Ất chân giải". Đây là một cuốn tu luyện công pháp cao nhất nhưng dường như Diệp Mặc vẫn không có hứng thú. Cái mà hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là cuốn "Thái Ất Chân Giải" này không biết có quan hệ gì với Thái Ất Môn hay không? Nếu như có quan hệ thì gã vừa bị giết vừa rồi rất có thể là từ tiểu thế giới ấy đi ra.

Diệp Mặc cầm lấy lệnh bài, mặt trên rõ ràng còn có hai chữ Thái Ất, hơn nữa mặt dưới còn có viết hai chữ "Trưởng Lão" bằng chữ phồn thể. Hóa ra gã này chính là trưởng lão của Thái Ất Môn. Không biết là làm thế nào trốn tới đây.

Nói như vậy thì "Thái Ất Chân Giai" này là vật của Thái Ất Môn. Là công pháp của Thái Ất Môn ư? Diệp Mặc lập tức vui vẻ lạ thường, hắn sớm muộn thì cũng phải đi vào trong nội Ẩn Môn để tìm Thái Ất Môn tính nợ. Hơn nữa, hắn cũng biết có rất nhiều cao thủ trong Thái Ất Môn, thậm chí cao thủ Tiên Thiên cũng có không ít. Bây giờ có công pháp của Thái Ất Môn trong tay, đương nhiên là hắn sẽ không bỏ qua.

Diệp Mặc bắt đầu lật xem trên tay cuốn Thái Ất Chân Giải, nhớ kỹ các chiêu thức đặc biệt bên trong đó, hơn nữa một chút mật pháp cũng không bỏ qua. Đang lúc Diệp Mặc lật trang cuối cùng thì bỗng nhìn thấy một tấm biểu đồ.

"Thất Tinh Trận Pháp" sao? Diệp Mặc cảm thấy niềm vui đến với hắn thực sự là quá nhiều. Hắn không ngờ mình có thể nhìn thấy biểu đồ Thất Tinh trận pháp ở trong đây.

Tấm biểu đồ này hơi cũ rồi nhưng trên mặt lại ghi rõ là cách đi vào và đi ra trận pháp. Ngoài trận pháp buông lỏng mười mấy năm một lần ra, thì có

thể đi ra ngoài, còn có một vài thủ pháp đặc biệt nữa.

Lúc này Diệp Mặc đã chắc chắn người này vì chiếm được tấm biểu đồ này mới có thể đi từ tiểu thế giới ra. Gã nhất định là người trong thế giới nhỏ, thế mới nói trên núi Tinh Sơn là của tiểu thế giới.

Chỉ có điều Diệp Mặc vừa thấy liền biết tấm tiểu này cũng chỉ là cách xử lý. Dù là mượn trận pháp buông lỏng hay là thủ đoạn khác thì đều không phải là phương pháp hóa giải Thất Tinh trận pháp thật sự. Nhưng những thứ này đối với Diệp Mặc là đủ rồi bởi vì hắn cũng không cần phá giải trận pháp. Hắn cũng biết là tu vi của hắn vẫn chưa đủ với loại trận pháp này, căn bản là không có cách để phá giải. Hắn chỉ cần có thể đi vào và đi ra được thôi.

Lợi dụng trận pháp buông lỏng cũng không cần nghĩ, đây là thứ cần có thời gian không chế. Hơn nữa mười mấy năm mới có một lần. Ngoài lợi dụng trận pháp buông lỏng ra, phương pháp thứ nhất đi vào chính là dùng phương pháp dùng đá khí cơ, hơn thế nữa cần bảy khối đá khí cơ. Diệp Mặc nhìn cũng chẳng nhìn, liền lướt qua. Nếu hắn có nhiều đá khí cơ vậy thì cũng chính là Linh thạch thì hắn đã có thể luyện khí hậu kỳ tầng năm rồi.

Cách thứ hai đi vào chính là tìm người có Tuệ Căn, hấp thụ toàn bộ máu của người này vào Thiên Khu. Sau đó thì có thể bước vào trận pháp.

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn hiểu rồi. Cái gì có Tuệ Căn chứ, nói thẳng ra chính là người có Linh Căn thôi. Lần trước đạo cô cũng dùng cách này, xem ra ả cũng có biểu đồ. Chỉ có điều ả tìm thấy Ngụy Vĩnh Càn. Tuy máu bị hút hết rồi nhưng lại không có mở ra trận pháp. Nếu không phải là linh căn của y không đủ thì những chỗ khác cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Sau này khi ả tìm thấy mình cũng dùng cái loại công pháp này. Điều đáng tiếc là mình vừa mới thoát ra khỏi chỗ kia một cách khó khăn, không biết là chỗ đó một ngày chỉ có thể hấp thụ một lần hay là một người chỉ có thể thử một lần. Dù sao thì máu cũng hắn cũng không bị hút đi. Chẳng những thoát được một mạng mà ngược lại còn lừa lấy được Linh Thạch Từ trên mà nói, hắn còn cảm kích cái ả Giai Uấn này. Vì bản thân không những

lừa được linh thạch của ả mà còn nhờ có chuyện này mà tìm thấy Lạc Ảnh.

Điều đáng tiếc là hai cách này Diệp Mặc đều không thể dùng. Lợi dụng linh thạch là điều không cần phải nói vì hắn vốn không có linh thạch. Cách thứ hai là hút hết máu người cho thành thịt khô. Diệp Mặc tuy rất quyết đoán trong việc sát phạt ai đó nhưng hắn lại ân oán rõ ràng, vốn cũng không phải là người vô duyên vô cớ đi hút máu người khác cho thành thịt khô.

Hơn nữa, cho dù là Diệp Mặc nghĩ làm như vậy, cũng không thể tìm một người có Linh Căn. Hắn biết đạo cô Giai Uấn dùng linh thạch kia để tìm người có Linh Căn thì cái cách ấy về căn bản là không thể thực hiện được. Hoặc nói cách khác là biện pháp này là không thể tìm ra được.

Diệp Mặc bất đắc dĩ phải dùng cầu lửa tiên diệt gã đàn ông trên mặt đất, rồi lại nhìn vài cái nhà đá còn lại, thấy không có gì đáng giá để mang về thì hắn mới đi ra khỏi ẩn nặc trận pháp này.

Cho dù Diệp Mặc là người Tu Chân, từ trong chỗ mát lạnh như phòng đá đi ra thì cũng không kìm nổi, rùng mình một cái vì nhiệt độ ở hai nơi này thật quá chênh lệch.

Mặc dù không tìm được ổ Bắc Sa nhưng đến cuối cùng cũng có chút thu hoạch. Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị bước trên phi kiếm rời khỏi nơi này thì hắn nghe thấy từ một nơi nào đó có truyền đến âm thanh chói tai.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 663

Nổ Lớn

Diệp Mặc mơ hồ nghe được tiếng thét chói tai truyền đến, trong lòng còn đang nghi hoặc, thậm chí cho là mình nghe lầm. Nơi này là Nam Cực, có ai ăn no rỗi hơi không có chuyện gì đến chỗ này thét chói tai thế chứ?

Thời điểm tiếng thét chói tai thứ hai truyền đến, Diệp Mặc biết rằng hắn không nghe lầm, thật sự có người ở chỗ rất xa thét chói tai. Diệp Mặc bước trên phi kiếm phi lên không trung, lập tức thấy cơn lốc xoáy trên đỉnh núi cao ngàn mét kéo theo tuyết dính bám mấy chục thước, tạo thành một cái ống đồng thật lớn.

Mà ở trên đỉnh núi lớn tuyết đọng giống như thác nước từ trên cao đổ xuống dưới, vài bóng người với trang phục hồng lam đang cuồng bạo phong tuyết giống như lục bình, lắc lư bốn phía. Thỉnh thoảng truyền đến thét chói tai, chính là từ chỗ kia truyền tới. Chỗ bọn họ đứng vẫn còn cách chân núi không xa, cách với chỗ lốc xoáy còn có khoảng cách nhất định, thế mới không bị gió cuốn đi.

Diệp Mặc lập tức chỉ biết đây là lốc xoáy khổng lồ tạo thành tuyết lở, hắn âm thầm lắc đầu, những người này không biết muốn tới chỗ này làm gì? Tuy rằng không có gì để nói, nhưng thấy chết mà không cứu cũng không phải bản tính của hắn.

Đang lúc hắn phải đi cứu người, vòi rồng kia đã biến mất, tuyết lở cũng dừng lại. Dường như mấy thứ này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Tuy rằng bên kia đã không sao, Diệp Mặc ngẫm nghĩ một chút, vẫn là bay từ không trung xuống dưới, bước nhanh tới.

Thời điểm Diệp Mặc đi đến gần chân núi này, mấy người kia đã quay trở về chân núi, bọn họ vốn leo không cao, cho nên tuyết lở vừa dừng lại, liền lập tức đi xuống. Diệp Mặc thấy tổng cộng là sáu người, ba nam ba nữ.

Hai cái lều trại màu lam được dựng xa chân núi hơn một chút, mấy người vây quanh ở bên ngoài lều đã nhìn thấy Diệp Mặc đi tới. Bọn họ cũng kỳ quái nhìn người thanh niên này trên lưng không có mang bất kỳ vật gì, giống như tản bộ mà tới đây.

- Các bạn không có sao chứ.

Diệp Mặc đi đến trước mặt tùy ý hỏi một câu. Hắn nhìn đồ vật và lều trại mà những người này mang theo một chút, mặt trên có chữ đại học Yến Kinh, hơn nữa còn có cờ Đại học Yến Kinh.

Càng khiến những người này kinh ngạc chính là, bọn họ đều mặc áo lông thật dày để giữ ấm, nhưng người trước mắt này chỉ mặc quần áo đơn giản mà hắn vẫn có thể nói chuyện, lại vẫn có thể hỏi mấy người cạnh mình có chuyện gì hay không? Bởi vì Diệp Mặc bộ dạng đặc thù, làm cho bọn họ nhất thời đã quên chuyện xảy ra vừa rồi.

Sau một lúc lâu, một cô gái mặt tròn mới do dự liền hỏi một câu - Chúng tôi hiện tại đã không sao, anh có cần giúp không?

Diệp Mặc lúc này mới phản ứng tới, cảm tình chính mình tay không lại tới đây, bọn họ còn cho rằng mình gặp rủi ro mà tới. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc tự giễu cười cười - Nếu không còn chuyện gì tôi đi đây, tạm biệt.

- A, anh chờ một chút.

Một cô gái xinh đẹp gọi Diệp Mặc lại, bỗng nhiên từ trong lều vải lấy ra một chiếc áo khoác đưa cho Diệp Mặc nói:

- Quần áo của anh đã đánh mất sao? Nơi này âm mấy chục độ, anh mặc quần áo ít như vậy, một lát nữa sẽ đông thành băng đấy.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được quần áo mình mặc có chút làm cho bọn họ giật mình, vội vàng xua tay nói - Không có gì, tôi vẫn rèn luyện thân thể, chút lạnh này tôi không thèm để ý. Tôi chỉ là vừa mới nghe thấy bên này có người cầu cứu, nên tới đây xem.

Hắn nói là thật sự, thời tiết tuy rằng lạnh, nhưng vì lạnh, chân khí trong cơ thể hắn vẫn không tự chủ được cứ vận hành chu thiên. Việc này mới có lợi đối với việc tu luyện của hắn, thật đúng là không có vấn đề gì. Bởi vì Diệp Mặc đến, làm cho bọn họ quá mức kinh ngạc, trong lúc nhất thời không ngờ đã quên chuyện tên đầu sỏ gây ra chuyện vừa rồi. Vừa rồi giống như vì Dịch Hà thét lên, mới dẫn đến lốc xoáy và tuyết lở, may mà bọn họ không leo cao.

Nghe xong lời cô gái mặt tròn nói, mấy người mới đem sự chú ý từ trên người Diệp Mặc dời đi, nhìn về phía cô gái vẫn ngồi xổm ở một bên dường như còn đang nôn mửa, bên cạnh cô còn có một nam sinh đang cẩn thận vỗ lưng cho nàng.

- Người chết, tớ nhìn thấy người chết, rất nhiều người chết...

Cô gái tên Dịch Hà vừa khóc vừa nói, trong mắt vẫn hoảng sợ như cũ.

Diệp Mặc nghe xong Dịch Hà nói, khuôn mặt liền biến sắc, thần trí của hắn lập tức liền quét đi ra ngoài, nhưng thứ kia đã nằm ngoài thần trí của hắn. Hắn vừa định bay qua đó xem lập tức liền nghĩ ở đây không thích hợp để bay, nếu bay trước mặt mấy người bình thường thì rất kinh hãi.

- Người chết cái gì? Dịch Hà, cậu nói rõ coi?

Một nam sinh cường tráng khác lập tức hỏi.

Lúc này nam sinh vỗ lưng Dịch Hà lấy ra một lọ nước đưa cho Dịch Hà nói:

- Không nên gấp, cậu nói từ từ, nơi này có nhiều người như vậy, có cái gì đáng sợ đâu.

Sau khi Dịch Hà đã uống vài ngụm nước, mới dần trấn định lại, cô sửa sang lại ý nghĩ một chút, lúc này mới lên tiếng:

- Tớ ở sườn núi, muốn dùng kính viễn vọng nhìn cảnh tuyết nơi xa, nhưng tớ lại nhìn thấy một cái hố tuyết thật lớn, trong cái hầm tuyết kia tất cả đều là người chết, hu hu...

Nói xong Dịch Hà chỉ hướng nơi xa, nơi đó dường như thật sự có một cái hố tuyết thật lớn, tuy nhiên ở chân núi xem không rõ lắm.

- Điều đó không có khả năng, xa như vậy cậu có thể thấy?

Người nam sinh cao cao lập tức nhíu mày nói.

Dịch Hà nắm chặt tên nam sinh bên cạnh cô nói:

- Là sự thật, tớ thật sự nhìn thấy, bên trong rất nhiều người chồng lên nhau, khẳng định là người chết...

- Tôi đi xem...

Tên nam sinh cao kia nói xong, cầm lấy một kính viễn vọng, muốn đi qua đó xem.

- Trần Quảng, anh không cần qua đó, nếu chẳng may...

Cô gái với khuôn mặt tròn nhìn thấy người nam sinh cao lớn định trèo lên đỉnh núi, liền vội vàng kéo lại.

Diệp Mặc trong lòng đã cảm giác được không đúng, nơi này làm sao có thể có nhiều người chết như vậy? Hắn nhớ tới tàu ngầm bị hắn tiêu diệt, bọn họ thật sự dạt vào đây hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói với mấy học sinh:

- Các bạn cứ chờ ở chỗ này, để tôi đi xem.

Diệp Mặc thấy bộ dáng mấy người lo lắng và không hiểu, hắn lại tùy ý giải thích:

- Tôi là vận động viên thể thao leo núi, cho nên không có chuyện gì đâu, sau khi tôi đi xem, sẽ trở về nói cho các bạn biết.

Nhìn Diệp Mặc rất nhanh chạy lên núi, vài bạn học lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, trong thời gian ngắn ngủi bọn họ ở đây thật sự đã gặp quá nhiều chuyện - Chỉ Kỳ, vừa rồi người thanh niên kia nói hắn là vận động viên leo núi, nhưng quần áo hắn đơn giản như vậy, hơn nữa còn không có mang theo công cụ, hắn nói là sự thật sao? Mặc quần áo như vậy làm sao có thể ở trong này lâu thế chứ, một chút sự tình đều không có? Hắn có phải là một…

Cô gái có khuôn mặt tròn vừa nãy gọi bạn trai của mình lại có chút bận tâm kéo cô gái muốn lấy quần áo cho Diệp Mặc hỏi.

Tuy rằng bây giờ còn là giữa ban ngày, nhưng lời của cô lại khiến cho mọi người nổi lên từng đợt phát lạnh. Đúng vậy, một người như vậy, xuất hiện ở Nam Cực này, thật sự là rất không bình thường.

- Chúng ta khẩn trương thu dọn đồ đạc lập tức liên hệ đoàn du lịch, hiện tại không thể hành động một mình.

Người nam sinh cao dường như rất đồng ý lời nói của bạn gái mình.

Cô gái tên Chỉ Kỳ lắc lắc đầu, một lát sau mới lên tiếng:

- Chắc có lẽ không đâu, tớ nghe ông nội của tớ kể qua, ở Hoa Hạ có một loại người tu luyện cổ võ, bọn họ rất có bản lĩnh. Nói không chừng người này chính là tu luyện cổ võ đấy, nếu hắn là người tu luyện cổ võ, hắn chịu rét được, hơn nữa có bản lĩnh cũng là bình thường.

- Cổ võ có lợi hại như vậy sao?

Nam sinh đứng ở bên cạnh Dịch Hà, còn đang an ủi Dịch Hà cũng xen

vào một câu.

Một nam sinh gầy yếu vẫn không nói gì bỗng lên tiếng:

- Có đấy. Hơn nữa cổ võ so với người này còn lợi hại hơn.

- Đông Phương Vượng, làm sao cậu biết? Chẳng lẽ những thứ này cũng là cậu thấy ở trên mạng sao?

Nam sinh an ủi Dịch Hà lại hỏi một câu.

Người nam sinh gầy yếu không có tiếp tục trả lời, mà là nhìn bóng lưng Diệp Mặc nhíu mày.

Thấy Đông Phương Vượng không nói lời nào, mấy người cũng không có hứng thú nói chuyện, ngược lại toàn bộ nhìn phía Diệp Mặc càng ngày càng xa.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi mấy người, tốc độ của hắn rất nhanh, chỉ chưa đầy nửa canh giờ đã đi tới bên cạnh hố tuyết thật lớn mà Dịch Hà nhắc tới. Không cần thần thức quét xuống, hắn có thể thấy đồ vật bên trong hố tuyết, tuy rằng hố tuyết rất sâu, nhưng ánh sáng vừa mới chiếu vào, lập tức chí ít có mấy chục thi thể hiện lên.

Cô gái Dịch Hà quả nhiên không nói sai, nơi này thật sự là một hố thi thể.

Diệp Mặc thần thức quét vào, hắn phát hiện những thi thể này đều bị làm thí nghiệm. Hắn lập tức liền hiểu được, nơi này quả nhiên có một trụ sở 'Bắc Sa", người chết này tuyệt đối có quan hệ với cái tổ chức 'Bắc Sa" kia.

Cho dù nơi này không phải hang ổ của 'Bắc Sa", nếu Diệp Mặc đã biết nơi này có một tổ chức 'Bắc Sa", hắn nhất định phải tìm được bọn này.

Ngay khi thần thức Diệp Mặc bắt đầu khuếch tán ra muốn tìm căn cứ của 'Bắc Sa". Một loại cảm giác bị nhìn trộm xông lên đầu, Diệp Mặc liền

xoay người, rất nhanh giơ tay nắm một viên đạn bay tới. Cùng một thời gian, hắn đã biến mất tại chỗ.

Chờ hắn đi vào bên người tên chuẩn bị giết hắn, tay xạ thủ kia cũng đã chết.

Thật ác độc, không ngờ muốn giết hắn. Diệp Mặc trong lòng hừ lạnh một tiếng, hắn đã biết chuyện mình diệt tàu ngầm bị bại lộ. Hơn nữa hắn bởi vì động phủ tu chân, làm trễ nãi thời gian cả đêm, hiện tại những người đó nói không chừng đã chuẩn bị bỏ chạy rồi.

Diệp Mặc thần thức lại tìm tòi từng tấc một ở trong này, không bao lâu liền phát hiện một điểm bất thường, vẫn là một hố tuyết đọng sâu. Nhưng còn không đợi hắn tiến vào hố sâu tìm kiếm, một cảm giác nguy hiểm từ lòng bàn chân dâng lên mạnh mẽ, Diệp Mặc nghĩ cũng không nghĩ, lập tức bay lên không trung.

"Oanh..." Gần như lúc Diệp Mặc rời khỏi, từng đợt bùng nổ kịch liệt từ dưới nền đất bốc lên, tiếng nổ mạnh xen lẫn ngọn lửa và trời đầy tuyết, giống như đem ngọn núi này lật lại, thanh thế kinh người.

Diệp Mặc vừa đặt chân lên ngọn núi, giữa tiếng bùng nổ nơi đây lập tức bị oanh tạc dập nát. Ở dưới thần thức của Diệp Mặc, một phòng thí nghiệm, còn có các loại dụng cụ từ dưới nền đất nổi lên, nháy mắt liền nổ thành bột phấn.

Diệp Mặc sắc mặt rất là khó coi, những người này thủ đoạn quả quyết, hơn nữa bom thật là lợi hại, phía dưới loại bom này, ngay cả thân núi đều bị tan nát biến thành bột phấn, không cần nói cũng biết quả bom này là cố ý nhằm vào phòng thí nghiệm.

Nếu hắn không phải có thể lập tức bay lên, dưới quả bom này, hắn muốn không bị thương cũng rất khó.

Hắn đã điều tra được thứ hắn cần, nơi này đúng là một trụ sở 'Bắc Sa",

nhưng điều tra được và không điều tra được cũng không có gì khác nhau. Bởi vì nơi này khi hắn điều tra, trong nháy mắt cũng đã hóa thành tro bụi. Những người này rất quyết đoán, hắn thậm chí cảm giác được kẻ thù chủ yếu về sau của Lạc Nguyệt không phải nước Mỹ, mà là 'Bắc Sa", kẻ thù núp trong bóng tối.

Diệp Mặc có chút nghĩ không ra, những người này vì sao không để hắn tiến vào phòng thí nghiệm rồi nổ bom. Giải thích duy nhất, là những người này rất sợ hắn, sợ hắn vào phòng thí nghiệm đem đồ vật mang đi, bom lại giết không được hắn.

Thân núi lớn bị oanh tạc san bằng, tuyết lớn đổ xuống lại bùng nổ, tuyết đọng giống như nước vỡ đê rất nhanh làm thành một cái hố to, nơi này rất nhanh được san bằng

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 664

Gặp Lại Người Mang Họ Đông Phương

Mấy sinh viên xa xa chỉ nghe thấy âm thanh ầm vang nổ mạnh, không biết lợi hại hơn gấp bao nhiêu lần so với tuyết lở vừa rồi, cả đám đều trợn mắt há hốc mồm. Tuyết bay cuồn cuộn đầy trời, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trắng xoá một mảng lớn mà thôi. - Vừa rồi ngoài tiếng tuyết lở còn có tiếng nổ mạnh, nơi đó giống như chôn mấy tấn thuốc nổ.

Sau một lúc lâu Đông Phương Vượng mới lên tiếng.

An Chỉ Kỳ trầm mặc thật lâu sau mới bổ sung một câu - Nổ lớn như vậy và tuyết lở, không biết hắn...

Tuy rằng lời của An Chỉ Kỳ còn chưa nói xong, nhưng tất cả mọi người hiểu được ý tứ của cô, chính là người thanh niên vừa đi kia, đã không thể còn sống sót.

- A, hắn hình như không sao.

Cô gái có khuôn mặt tròn tên Phó Lệ ánh mắt sắc nhọn, liếc mắt liền nhìn thấy được Diệp Mặc đang đi tới.

- Làm sao có thể..., dưới tiếng nổ ấy mà không có chuyện gì, người đó là thần tiên à?

Nam sinh đứng ở bên cạnh Dịch Hà sợ hãi than một tiếng.

Diệp Mặc chạy tới trước mặt mấy người kia, cười cười nói:

- Tôi không phải thần tiên, chỉ có điều lúc nổ, tôi đã kịp xuống núi mà

thôi. Nơi này tuyết lở lớn như vậy, tôi nghĩ các bạn nên sớm rời khỏi đây một chút.

Dừng một chút, Diệp Mặc lại nói:

- Thật ra địa điểm du lịch của Hoa Hạ rất nhiều, sao nhất định phải tới Nam Cực này? Tôi phải đi đây, gặp lại sau.

Một câu cuối cùng của Diệp Mặc chỉ có tùy ý khuyên bảo, nơi này có người của 'Bắc Sa" xuất hiện, đã không phải là nơi an toàn. Nếu những học sinh này không nghe khuyến cáo của mình, vậy thì thôi.

- Đợi một chút, anh ơi, tôi vẫn chưa biết tên anh? Tôi tên là An Chỉ Kỳ, người dáng lùn bên này tên Tiểu Đông, bên cạnh cậu ấy chính là Dịch Hà. Còn có cái người cao khều kia tên là Trần Quảng, bên cạnh cậu ấy chính là Phó Lệ. Người gầy gầy kia là Đông Phương Vượng, chúng tôi đều là sinh viên đại học Yến Kinh, Trần Quảng đã đến Nam Cực lần thứ hai rồi.

An Chỉ Kỳ không đợi Diệp Mặc cự tuyệt, giới thiệu sáu người bọn họ bên này trước.

- Đông Phương Vượng?

Diệp Mặc giật mình, nếu không biết tên cậu sinh viên gầy này, hắn vẫn còn không để ý. Nhưng nghe được tên cậu ta là Đông Phương Vượng, Diệp Mặc lập tức liền nghĩ tới Đông Phương Tê và Đông Phương Đường.

Nếu không nhìn thấy điểm giống nhau của Đông Phương Tê và Đông Phương Đường với Đông Phương Vượng, Diệp Mặc nghĩ là hắn đã nhầm. Đông Phương Vượng chẳng những có chút giống Đông Phương Tê, hơn nữa cũng có chút giống Đông Phương Đường. Cứ như vậy, thông qua Đông Phương Vượng Diệp Mặc lập tức biết có quan hệ với Đông Phương Đường và Đông Phương Tê rồi.

Diệp Mặc nhớ tới lần trước Đông Phương Đường và Khố Vưu đến Lạc Nguyệt đàm phán, chính mình đã từng hỏi y có biết Đông Phương Tê hay

không, nhưng y lại nói không biết Đông Phương Tê. Hơn nữa sắc mặt của y có chút mất tự nhiên, sau đó Hư Nguyệt Hoa phân tích ra là y nói dối.

Hiện tại xem ra, y thật sự là nói láo. Y chẳng những biết Đông Phương Tê, hơn nữa rất có thể chính là anh em với Đông Phương Tê. Hơn nữa nếu cộng thêm Đông Phương Vượng trước mắt này, như vậy nhà Đông Phương tổng cộng là ba anh em rồi.

- Sao anh không nói gì?

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, An Chỉ Kỳ theo bản năng lại hỏi một câu.

Diệp Mặc ha hả cười nói:

- Tôi tên là Mạc Ảnh, đúng rồi, bạn Đông Phương Vượng, có phải tôi đã gặp bạn ở nơi nào hay không, sao có chút quen mặt?

Vài bạn học thấy Diệp Mặc bỏ câu hỏi của mỹ nữ An Chỉ Kỳ, ngược lại đặc biết chú ý Đông Phương Vượng, đều rất kỳ quái nhìn Diệp Mặc. Ngay cả An Chỉ Kỳ có chút không vừa lòng bĩu môi nhìn Diệp Mặc, chính mình là một mỹ nữ không ngừng tìm cách nói chuyện với hắn, nhưng hắn cũng không chú ý mình, mà là chủ động bắt chuyện Đông Phương Vượng.

Thấy Đông Phương Vượng dường như có chút kinh ngạc nhìn mình, Diệp Mặc biết rằng hắn có chút đường đột, lập tức lại lên tiếng:

- Có thể là tôi nhìn lầm rồi, nhưng tôi đã gặp qua người có chút giống cậu.

Đông Phương Vượng nhìn lướt qua Diệp Mặc, sau đó mới không lộ vẻ gì lên tiếng:

- Anh không có nhìn lầm, tuy nhiên nếu anh có thể quen bọn họ, chứng tỏ anh cũng không phải một người đơn giản. Hai người kia một người tên là Đông Phương Tê, một người tên là Đông Phương Đường. Người anh gặp

qua hẳn là một trong hai người bọn họ, hoặc là..., hai người bọn họ anh đều gặp qua.

Diệp Mặc giật mình, quả nhiên là như vậy, Đông Phương Tê và hắn thù sâu như biển, tuy rằng giết người kia, nhưng Diệp Mặc trong lòng vẫn như cũ cảm thấy vẫn ghét Đông Phương Tê.

Có nên giết Đông Phương Vượng này hay không? Người của Đông Phương gia, mình không có lý do gì buông tha. Lần trước Đông Phương Đường lại đây, không ngờ đã lừa gạt hắn, lần này trở về, người đầu tiên hắn muốn thu thập chính là Đông Phương Đường. Nhưng đối với Đông Phương Vượng, Diệp Mặc ngẫm lại hay là thôi đi. Ít nhất y không có làm ra bất lợi gì đối với mình, cứ như vậy mà giết y, dường như cũng không thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc bỗng nhiên lên tiếng:

- Bạn Đông Phương Vượng, hai người kia hẳn là anh của cậu, anh của cậu thật không đơn giản sao? Bọn họ là làm cái gì?

Đông Phương Vượng hừ lạnh một tiếng - Tôi cho tới bây giờ đều không cho rằng bọn họ là anh tôi, tôi chỉ mang họ Đông Phương mà thôi, tôi không có chút quan hệ nào với người Đông Phương gia. Đừng đem tôi cùng bọn họ liên hệ với nhau, tôi là tôi, bọn họ là bọn họ.

Giọng điệu lạnh lùng, không có chút tình cảm nào.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ giữa anh em bọn họ có bất hòa? Vẫn có nguyên nhân khác ở bên trong? Tuy rằng Diệp Mặc biết rằng mình hiện tại giết Đông Phương Vượng không có chút lý do nào, nhưng hắn lại có chút không thoải mái. Đông Phương Tê và Đông Phương Đường đều đối nghịch với hắn, khó đảm bảo Đông Phương Vượng này cũng sẽ không giống như vậy.

Đông Phương Vượng nhìn nhìn ánh mắt Diệp Mặc có chút phức tạp, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tôi biết anh có thể hiện ra ở Nam Cực như thế này, anh nhất định là một người có bản lĩnh. Nhưng cái tôi muốn nói chính là, nếu anh vì nguyên nhân Đông Phương Tê và Đông Phương Đường mà muốn giết tôi, tôi chết không nhắm mắt.

Mấy người An Chỉ Kỳ ngơ ngác nhìn Diệp Mặc và Đông Phương Vượng, lời này sao có chút kỳ quái? Sao động một chút là giết người, chẳng lẽ hiện tại nơi bọn họ đứng không là Địa Cầu?

Diệp Mặc giật mình, Đông Phương Vượng này không ngờ cảm thấy sát cơ của mình.

Nhưng hắn lập tức liền khẽ mỉm cười, không có nói. Trong lòng lại cảm giác Đông Phương Vượng này thực sự quá thông minh, y ngoại trừ cảm nhận được sát cơ của mình ra, còn thông qua mình tùy ý hỏi mấy câu, sau đó kết hợp với hai anh trai của y, đem một ít ân oán phân tích ra một chút. Người của Đông Phương gia thật đúng là yêu nghiệt, chẳng lẽ người của Đông Phương gia, mỗi một người đều thông minh như vậy hay sao?

Thấy Diệp Mặc không nói gì Đông Phương Vượng nhíu nhíu mày, bỗng nhiên lên tiếng:

- Tôi cùng Đông Phương Tê còn có Đông Phương Đường chỉ là anh em cùng cha khác mẹ mà thôi, tuy nhiên sau khi cha tôi chết, mẹ của tôi và tôi bị đuổi ra khỏi Đông Phương gia, tôi đã không phải là người của Đông Phương gia rồi. Ân oán của anh và bọn họ không quan hệ tới tôi, tôi chỉ có một người thân, là mẹ tôi. Nhưng tôi có thể nói cho anh biết một sự kiện, tổ tiên gia tộc Đông Phương vẫn là người Tây Đường, nguyện vọng suốt đời của Đông Phương gia chính là trở về Tây Đường, nhưng cái đó không có liên quan gì đến tôi.

Sau khi nói xong câu này, Đông Phương Vượng ngậm miệng lại không hề nói thêm cái gì.

Thời điểm Diệp Mặc đang hỏi chuyện, đã không có ý định giết Đông

Phương Vượng. Không cần nói hiện tại Đông Phương Vượng không có làm gì đối với hắn, cho dù Đông Phương Vượng đối với hắn thế nào, Diệp Mặc hắn cũng sẽ không sợ hãi. Nếu bây giờ gặp người của Đông Phương gia liền giết, đó là trong lòng sợ hãi trước, việc này không có chỗ nào tốt đối với đạo tâm của hắn. Tuy nhiên Đông Phương Đường đã khiêu khích được hắn, hắn hoàn toàn có thể giết.

Hiện tại lời nói của Đông Phương Vượng không hiểu ra sao cả, hắn thậm chí đều nghe không hiểu, các địa phương của Hoa Hạ phần lớn Diệp Mặc đều đã đi qua, nhưng lại không có nghe qua cái gì gọi là Tây Đường. Mặc dù không có nghe qua, Diệp Mặc cũng không có hỏi, nếu là người của Đông Phương gia, hắn cũng không muốn đến hỏi.

- Trời ạ, các anh nói giống như nhân sĩ giang hồ vậy, tôi một câu đều nghe không hiểu. Chúng ta rời khỏi nơi này đi, đoàn du lịch đã phát tin tức tới rồi.

Phó Lệ thấy không khí có chút khẩn trương, tuy rằng cô cũng đã nhìn ra Diệp Mặc không phải người tầm thường, nên vội vàng nói vài câu xoa dịu.

Diệp Mặc nhìn mấy người thản nhiên cười, không có nói gì, hắn chuẩn bị đi rồi.

An Chỉ Kỳ dường như đã nhìn ra ý cười của Diệp Mặc, cô lại ngắt lời nói.

- Chúng tôi tới Nam Cực kỳ thật chính là muốn thông qua cố gắng của chúng tôi để chinh phục Nam Cực, đem cờ của trường học và cờ tổ quốc cắm ở trên đỉnh núi cao nhất của Nam Cực.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu, tuy rằng hắn rất không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn là nói một câu - Như vậy các bạn cắm cờ ở trong này, chính là chinh phục Nam Cực rồi?

- Đương nhiên, các quốc gia khác đều cắm cờ của bọn họ ở điểm Nam

Cực làm dấu hiệu chinh phục Nam Cực, quốc gia chúng ta cũng có rất nhiều người làm như vậy. Chúng tôi mặc dù là học sinh, nhưng chúng tôi cũng có thể làm được.

An Chỉ Kỳ không nghe ra lời Diệp Mặc, lập tức trả lời nói.

Diệp Mặc trong lòng không nói gì, đã đến nơi đó chẳng khác nào chinh phục nó, loại lý luận này hắn thật sự là không nghĩ ra. Cho dù là bạn mỗi ngày đến Nam Cực, nó vẫn như cũ vẫn là nó, nó có thể lấy mạng của bạn bất cứ lúc nào, nhưng bạn chỉ có thể ngây thơ ngay trước mặt, một bên trốn tránh gió tuyết, một bên nhìn tôi tới chinh phục bạn.

Nếu có người thông qua cố gắng và kiên trì của chính mình, anh ta từng tới nơi này, hoặc là nói anh ta đại diện cho ai đó đặt chân qua nơi này, như vậy cách nói này Diệp Mặc có lẽ có thể chấp nhận. Nhưng cách nói đã đến Nam Cực chẳng khác nào chinh phục Nam Cực, Diệp Mặc nghe xong thật sự là có chút nói không nên lời.

Đương nhiên loại lời này hắn sẽ không nói ra, hắn nhìn An Chỉ Kỳ cười cười nói:

- Tôi nghĩ, sau khi các bạn chinh phục Nam Cực, còn có thể đi qua sân bay các quốc gia chinh phục toàn bộ thế giới, chúc bạn may mắn, tạm biệt.

Nói xong, Diệp Mặc xoay người rời đi, rất nhanh thân ảnh của hắn liền biến mất ở bên trong tuyết trắng.

Rời khỏi mấy sinh viên đi chinh phục Nam Cực, trước tiên Diệp Mặc lấy điện thoại ra gọi cho Hư Nguyệt Hoa, bảo cô lập tức điều tra Đông Phương Đường của công ty Nam Phi Lam Quang một chút. Hắn rất muốn biết Đông Phương Đường gần đây đang làm cái gì, bởi vì hắn có một loại dự cảm, sự tình Lạc Nguyệt lần này hơi kỳ quái.

Một loạt chuyện xảy ra, thật giống như tình huống Đông Phương Tê đối phó của hắn lúc trước, đều là bảy vòng mười tám cong.

Từ sau khi 'dược phẩm Lạc Nguyệt xảy ra chuyện, đến việc Lạc Nguyệt và các quốc gia khác nảy sinh tranh cãi, đến Indonesia có các biện pháp cứng rắn, mạnh mẽ, chiến tranh lập tức bắt đầu. Cuối cùng cho dù chiến tranh kết thúc, còn có chuyện xảy ra với phu nhân Rhodes, cùng với đường ngầm đã sớm đào thông trước, còn có tàu ngầm hạt nhân, gần như tất cả mọi chuyện đều có thể nối liền nhau, mục tiêu đối phó chỉ có một chính là Lạc Nguyệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 665

Hải Đảo Tĩnh Mịch

An Chỉ Kỳ nhìn bóng Diệp Mặc mất hút một cách ngơ ngác. Bên tai còn văng vẳng lời hắn bảo mình đi thu phục cả thế giới, trong lòng bỗng nhiên có một tư vị không thể nói ra. Cô bỗng nhiên có chút mê hoặc với cách nghĩ chinh phục Nam Cực của bản thân và bạn học, lẽ nào người đặt chân đến Nam cực đã thực sự chinh phục nơi này sao?

Đông Phương Vượng giống An Chỉ Kỳ, cũng nhìn bóng dáng dần biến mất của Diệp Mặc, bỗng cảm thấy trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi. Gã rất thông minh, hơn nữa dự cảm còn rất phi thường. Trong khoảnh khắc, gã đã cảm nhận được sát khí của Diệp Mặc, nói thực, lúc An Chỉ Kỳ và người đó nói mình là Đông Phương Vượng, gã đã nhìn thấy sát khí trong ánh mắt người thanh niên ấy.

Thế nên gã nói rất nhiều, chính là để người đó hiểu gã và Đông Phương Tê, Đông Phương Đường không có bất cứ quan hệ nào. Thậm chí câu cuối cùng vẫn vì bảo đảm tính mạng tặng cho Diệp Mặc, về phần Diệp Mặc có thể hiểu được hay không, gã không quan tâm.

Diệp Mặc vừa hỏi việc của Đông Phương Đường, Hư Nguyệt Hoa liền cho đáp án xác thực. Việc của Đông Phương Đường cô đã điều tra từ lâu, việc của công ty Lam Quang Nam Phi, Nguyệt Hoa cũng sớm biết, chỉ là vì Diệp Mặc vừa về đã vội vàng đối phó với việc của Indonesia, bản thân cô cũng bận rộn với việc chiến tranh nên việc này bị lắng xuống.

Từ chỗ Hư Nguyệt Hoa Diệp Mặc đã biết, công ty Lam Quang Nam Phi mấy tháng trước khi xảy ra nội chiến. Trưởng đoàn Khố Vưu và Edward đã chết trong cuộc nội loạn, công ty Lam Quang chia năm xẻ bảy, Đông

Phương Đường đem thuộc hạ sau lần nội loạn ấy biệt vô tăm tích.

Nghe xong lời của Hư Nguyệt Hoa, trong lòng Diệp Mặc dâng lên một cảm giác không vui. Hắn có một loại trực giác, bất kể là bộ đội đặc chủng quốc gia mất tích ở đảo Băng Khôi, hay là dược phẩm Lạc Nguyệt xảy ra chuyện, thậm chí chiến tranh của Lạc Nguyệt, đều có quan hệ tới sự mất tích của Đông Phương Tê. Bởi vì nếu đây là do con người gây ra, như vậy thực sự quá giống thủ pháp của Đông Phương Tê, hắn không khỏi không nghi ngờ.

Nếu Đông Phương Tê chưa chết, người đầu tiên hắn nghi ngờ phải là Đông Phương Tê nhưng Đông Phương Tê lại chết rồi nên đối tượng đầu tiên mà hắn nghi ngờ giờ biến thành Đông Phương Đường.

Nếu việc này có quan hệ với Đông Phương Đường, vậy thì rất có khả năng gã đã gia nhập Bắc Sa. Thậm chí chính miệng Hàn Tại Tân nói người Bắc Sa trốn căn cứ Dương Loan sau đó để lộ Không quỳ, cũng là một khâu trong kế hoạch. Bởi sự quá trùng hợp đó, đúng lúc sau khi mấy đội quân binh đặc chủng tiến vào đảo, việc mất tích lại bắt đầu.

Diệp Mặc không biết việc này trừ hắn có dự đoán đại khái ra, quốc gia còn lại không biết là còn có người nghĩ tới điểm này không - Việc của nước Mỹ và nước Anh bên đó thế nào?

Diệp Mặc gác việc Đông Phương Đường lại hỏi tiếp.

Hư Nguyệt Hoa nhẹ nhàng đáp:

- Sau khi phu nhân Rhodes và con gái phát biểu ở đài truyền hình Lạc Nguyệt, người lãnh đạo nước Mỹ và nước Anh đàm thoại rất nhanh rồi kết thúc, nhưng chưa truyền ra bất cứ tin gì. Hơn nữa, thời gian thủ tướng nước Anh ở nước Mỹ cũng thay đổi, bị rút ngắn lại, bây giờ đã rời khỏi Mỹ trở về Anh. Phía Ấn Độ cũng không truyền ra tin tức gì.

Sau khi nói đến đây, Hư Nguyệt Hoa chần chừ một chút rồi nói tiếp:

- Chỉ là phu nhân Rhodes giờ chưa muốn rời Lạc Nguyệt, cô ta bảo đợi anh về có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Nghe xong lời của Hư Nguyệt Hoa, đầu của Diệp Mặc bắt đầu đau, hắn đoán phu nhân Rhodes này có vấn đề, nhưng không biết vấn đề của cô ta xảy ra ở nơi nào. Bất luận cô ta có bí mật gì, Diệp Mặc cũng không muốn tiếp xúc với loại người này. Chỉ cần cô ta không có ác ý với Diệp Mặc, hắn ước gì phu nhân Rhodes lập tức rời khỏi Lạc Nguyệt.

Nhưng người ta không đi, cũng không thể đuổi đi, nghĩ đến đây, Diệp Mặc có chút phiền não nói:

- Giờ tôi sẽ đi tới đảo Băng Khôi xem xét, chị chú ý một chút tới phu nhân Rhodes và con gái cô ta. Phải chú ý an toàn, đồng thời cũng phải chú ý việc làm, lời nói của họ, không được để cho người phụ nữ này giở trò.

- Anh không nói gì với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết sao?

Hư Nguyệt Hoa hỏi theo bản năng, trong lòng cô nghĩ làm thế nào để tới được đảo Băng Khôi, nơi đó cũng không phải là khoảng cách một, hai điểm, nhưng Diệp Mặc không nói cần sự giúp đỡ nên cô cũng không hỏi nữa.

Nghe xong lời của Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc liền đáp:

- Di động không còn nhiều pin, có vài lời để sau khi trở về tôi sẽ nói với họ.

Nghe được tiếng cười của Hư Nguyệt Hoa truyền tới, Diệp Mặc liền vội vàng nói:

- Chị đừng hiểu lầm, cái đó bây giờ chị nhất định phải chú ý sự an toàn của Diệp Tinh, còn nữa, nếu có người di dân tới Lạc Nguyệt thì bây giờ có thể mở cửa rồi, nhưng các nhà khoa học đang nghiên cứu khu vực Lạc Nguyệt và các khu quan trọng khác, nghiêm cấm bất cứ ai tới gần, chỉ cần bắt được, lập tức giam lại, đợi tôi về xử lý.

Diệp Mặc vội chuyển đề tài, nhưng đồng thời cũng bảo Hư Nguyệt Hoa bắt đầu bắt tay vào việc di dân tại Lạc Nguyệt. Tuy ở Lạc Nguyệt chiến tranh vừa kết thúc, Lạc Nguyệt thắng một cách nhẹ nhàng, thoải mái nhưng ưu khuyết điểm đều bộc lộ ít nhiều, nếu dân ở Lạc Nguyệt nhiều hơn chút thì việc của phu nhân Rhodes có thể tránh được.

Diệp Mặc tính, dân số ở Lạc Nguyệt khoảng năm triệu đến mười triệu, cứ cho là đến hai mươi triệu thì cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Binh lính khoảng năm triệu, chỉ khi đạt tới mức này, Lạc Nguyệt mới không sợ bất cứ thế lực nào. Cho dù là bị bao vây tấn công, Lạc Nguyệt cũng sẽ không sao, huống hồ việc bị tấn công bao vây là không có khả năng xảy ra. Ngoại giao của Lạc Nguyệt tuy không tốt lắm nhưng không yếu đến nỗi không có nước đồng minh nào.

- Đúng rồi, chị giúp tôi điều tra xem Tây Đường là nơi nào, nghe nói là một vùng của Hoa Hạ nhưng tôi lại chưa nghe thấy bao giờ.

Diệp Mặc nhớ tới lời của Đông Phương Vượng nên thuận miệng nhờ Hư Nguyệt Hoa điều tra một chút.

Cúp điện thoại, Diệp Mặc đột nhiên nghĩ tới tên ba anh em nhà Đông Phương. Đông Phương Tê, Đông Phương Đường, Đông Phương Vượng, ba cái tên này dường như có một đặc điểm, chữ cuối cùng hợp lại chính là Tây Đường Vượng.

- Đây chỉ là trùng hợp thôi!

Diệp Mặc cau mày, tự nói với mình.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu vì sao cuối cùng Đông Phương Vượng lại để lộ ra tin này, hẳn gã đã nhận thấy sát cơ của mình rồi, hơn nữa, sau khi nhận thấy sát cơ của mình, gã liền để lộ tin này. Gã Đông Phương Vượng này thật có tâm cơ, gã đã nói với mình tin này hoàn toàn là để bảo toàn tính mạng.

Đông Phương Vượng sợ khi mình tới sẽ đổi ý giết gã, nhưng gã Đông

Phương Vượng này quá coi thường Diệp Mặc hắn rồi, mình muốn giết gã thì không phải dùng những lời lẽ uốn lượn đó, gã nghĩ như thế này, có thể có quan hệ cùng truyền thống của nhà Đông Phương gã. Người của Đông Phương gia làm việc thích như vậy nên cũng xem người khác thành như vậy.

Nhưng Diệp Mặc cũng đã nhìn ra, tên Đông Phương Vượng này mặc dù không cay độc bằng tên Đông Phương Tê và Đông Phương Đường nhưng cũng là một nhân vật khá sắc sảo. Chỉ là trầm mặc một chút, nếu gã không phải là người của Đông Phương gia, cách nghĩ quang minh một chút, có lẽ mình thật sự muốn đưa người này tới Lạc Nguyệt. Bất luận thế nào, gã Đông Phương Vượng này cũng là một nhân tài.

…

Tuy điều kiện rất khắc nghiệt, nhưng Lạc Nguyệt lại bắt đầu thu hút sự di dân trên toàn cầu, hơn nữa còn ưu tiên di dân đến từ Hoa Hạ. Nhưng bất kể là ai muốn đến Lạc Nguyệt, nhất định phải điều tra, chỉ cần phù hợp với điều kiện ở Lạc Nguyệt mới có thể di dân tới đây.

Đến Lạc Nguyệt, không định cư, không nhận, Tham quan vô lại không nhận, vi phạm pháp luật không nhận, không rõ bối cảnh không nhận…

Cho dù là điều kiện khó khăn nhưng vẫn không ngăn cản được số người di dân tới Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt bây giờ chính là sự tồn tại của ngoại thế đào nguyên.

Hơn nữa vì chiến tranh, Lạc Nguyệt đã chiếm được số tiền lớn, rất nhiều công trình đồng thời được xây dựng lên. Khu sinh hoạt, buôn bán, trường học, nhà xưởng, bệnh viện, ngân hàng, các loại cơ sở hạ tầng đều được xây dựng, thiết kế lên một Lạc Nguyệt chưa từng có từ trước tới giờ, hơn nữa là thiết kế của Diệp Tinh nên bất luận là quy hoạch gì thì những công trình này đều là hạng nhất trên thế giới.

So với việc náo nhiệt phi thường ở Lạc Nguyệt thì tổng thống Mỹ Turner buồn bực đến hộc máu. Vừa mới có người giúp y có cơ hội, còn chưa

phát huy được đã bị Lạc Nguyệt dập nát rồi. Phu nhân Rhodes lại được người của Lạc Nguyệt cứu, hơn nữa cô ta còn phát biểu trên truyền hình chỉ trích nước Mỹ.

Cứ như vậy, nước Anh không thể khai chiến, các du khách Mỹ và Ấn Độ vì bị phu nhân Rhodes chỉ trích là tổ chức khủng bố, thậm chí còn có video làm chứng nên họ càng không có lý do gì khai chiến.

Cứ cho Turner muốn đại chiến với Lạc Nguyệt nhưng không có cớ để được sự ủng hộ của nhân dân Mỹ, không có cớ để những nước còn lại can dự, y càng không có cách gì. Bây giờ khiến cho nước Mĩ phẫn nộ và không cam tâm như vậy, không những cuộc chiến lần này Lạc Nguyệt đã đại phát tài, có được thời gian kiến thiết lớn mà Indonesia còn đem Sangiang cho Lạc Nguyệt thuê, như vậy Lạc Nguyệt chẳng khác nào chặn họng hạm đội Mĩ tiến vào Ấn Độ Dương.

Là bá chủ trên biển đệ nhất toàn cầu, nước Mĩ tuyệt đối không cho loại chuyện này tồn tại. Thế nên cứ coi chưa có cớ khai chiến, bọn họ nhất định phải tiến hành đàm phán với Lạc Nguyệt, mời quân đội của Lạc Nguyệt ra khỏi Sangiang.

…

Diệp Mặc biết, phương diện nội chính hắn cũng không thành thạo, huống hồ hắn chưa có thời gian dài đi tham gia nội chính ở Lạc Nguyệt, nên hắn cũng không tham gia vào sự kiến thiết này. Đem toàn bộ những việc kia giao cho đám người của Hư Nguyệt Hoa, có đám người Hư Nguyệt Hoa ở đó, sự phát triển của Lạc Nguyệt, Diệp Mặc rất yên tâm.

Mục tiêu hiện tại của hắn rất rõ ràng, chính là đi đảo Băng Khôi tìm tung tích của Trương Đào và Lý Hồ, tốt nhất là có thể cứu bọn họ. Sau đó trở lại lo hôn sự với Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết. Sau khi kết hôn sẽ tìm kiếm linh thạch, tranh thủ ở lại hai năm rồi tiến vào tiểu thế giới.

Đối với tiểu thế giới, Diệp Mặc vẫn rất mong chờ. Hiện tại hắn biết núi

Tinh Gia của tiểu thế giới còn phát hiện được di tích tu chân, sự hi vọng của hắn càng lớn lên. Mục đích mà hắn tiến vào tiểu thế giới chủ yếu là tìm kiếm tài nguyên tu chân, tranh thủ có thể đặt Trúc Cơ, còn thuận tiện đi dạo Thái Ất, kẻ nào của Thái Ất làm tổn thương Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc sẽ không bỏ qua.

Từ Nam cực đến Bắc cực, với tu vi bây giờ của Diệp Mặc cũng tiêu hao một viên tinh nguyên đan. Lúc Diệp Mặc tới kinh độ và vĩ độ trên bản đồ mà Hàn Tại Tân đã cho, tìm được đảo Băng Khôi thì trời đã mờ mịt. Ngay cả Diệp Mặc cũng không biết bây giờ ở đây rốt cục là ban đêm hay ban ngày, thời gian một ngày từ Nam cực tới Bắc cực đã khiến hắn chóng mặt rồi.

Đảo Băng Khôi quả đúng như lời nói của Hàn Tại Tân, tứ phía đều là núi băng, đảo Băng Khôi hùng vĩ ấy nằm ở giữa những khối núi băng, thật giống như một núi băng vô cùng lớn.

Khi Diệp Mặc đứng trên không ở đảo Băng Khôi đã nhìn thấy bốn phía hoàng nham trơ trụi và có một số núi đọng tuyếtliền biết được đây là một hải đảo thật sự, còn là một hải đảo có diện tích không nhỏ, tuyệt đối không phải núi băng. Nghe Hàn Tại Tân nói hải đảo này giống như đầu nón trụ nhưng Diệp Mặc lại không nhìn ra vì diện tích của đảo này quá lớn.

Ở xung quanh đảo Băng Khôi, còn có một vài chiến hạm của bộ đội nhưng những chiến hạm này chưa tới gần được đảo Băng Khôi.

- Xem ra nơi này thật sự có vấn đề xảy ra rồi.

Diệp Mặc độc thoại, sau đó liền đáp xuống một tảng đá màu vàng nâu. Hắn vừa mới bước trên đảo Băng Khôi thì có một loại cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng, đó là một loại cảm giác tĩnh mịch.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 666

Thân Hãm Tuyệt Cảnh

Cái mà Diệp Mặc không biết chính là, trên một chiến hạm ở một nơi xa xôi lại có ba người đàn ông và hai người phụ nữ đang nhìn hắn chằm chằm.

Lúc bóng dáng của Diệp Mặc xuất hiện trước mắt thì cả năm người này đều kinh ngạc nhìn nhau, trong lúc nhất thời không ai nói gì, biểu hiện này của họ đã cho thấy họ quá hoảng sợ rồi.

- Hắn quả nhiên có loại dị năng thần bí này, thế giới này, chỉ có loại dị năng ấy, nếu không phải tôi tận mắt thấy thì tôi tuyệt đối sẽ không tin.

Qua một lúc, một người phụ nữ trong đó lên tiếng.

Bởi vì có người đã phá tan bầu không khí nặng nề nên lại có một người khác tiếp tục:

- Cứ coi như hắn ta lợi hại đi, đợi lát nữa hắn cũng phải chết không cần nghi ngờ Mấy người còn lại không nói gì, vì họ đều cho rằng lời của người vừa rồi đều đúng, Diệp Mặc vào trong đảo Băng Khôi thì chỉ có con đường chết.

Một người phụ nữ khác sợ ngây người, cô không ngờ người thanh niên mà cô đang giám sát trước mặt kia, cô lại quen biết, hắn tên Diệp Mặc. Cô đã từng gặp hắn một lần, trước đây cô cho rằng Diệp Mặc chỉ là một cao thủ Cổ võ nhưng bây giờ hắn lại có bản lĩnh tới vô ảnh vô tung, mà lại không cần bất cứ sự giúp đỡ gì đã tới được đảo Băng Khôi.

Nếu Diệp Mặc ở đây, hắn đương nhiên nhận ra người phụ nữ này, cô chính là người phụ nữ bên cạnh bang chủ Chu Hoành Sinh ở Hồng Vũ bang.

Không sai, cô gái này đích thực là quân sư Hoàng Mân của Hồng Vũ bang. Tuy tướng mạo cô bình thường nhưng tâm tư trong sáng, thông minh không ai sánh được, hơn nữa, hình như đối với cuộc sống bình thường ấy cô không có gì hứng thú.

Có thể nói tuy thế lực của Hồng Vũ bang ở San Francisco còn nhỏ nhưng hoàn toàn là nhờ công lao của cô. Từ khi biết được Chu Hoành Sinh không phaỉ là người làm được đại sự nên cô lập tức rời khỏi Hồng Vũ bang.

Sau khi rời khỏi Hồng Vũ bang, Hoàng Mân có đi tìm Diệp Mặc, nhưng không tìm được. Sau khi tới Bắc Sa, không biết sao họ lại biết danh cô nên đã mời. Tuy Hoàng Mân vẫn trong bang hội San Francisco nhưng đối với một con quái vật như Bắc Sa, cô không phải rất hiểu, điều duy nhất cô biết là thực lực Bắc Sa rất hùng hậu, hơn nữa còn có nhiều căn cứ nghiên cứu khoa học, khẩu hiệu của bọn họ là kiến lập lên một thế giới thịnh vượng, hòa bình.

Nhưng sau khi vào Bắc Sa, Hoàng Mân mới hiểu được, tổ chức này muốn tiêu diệt toàn bộ quốc gia trên thế giới, thành lập một liên bang độc tài. Cách làm của bọn họ và phương thức vơ vét của cải ấy chẳng có một chút hòa bình nào, đi đến đâu cũng chỉ có âm mưu, chết chóc. Trong ý niệm ở Bắc Sa, bất kể một chính quyền nào cũng phải làm chủ, đều lấy máu tươi nhuộm lên, thế nên, đối với họ, giết hại, chết chóc mãi rồi cũng thành thói quen.

Nhưng Hoàng Mân nghĩ, đây vốn dĩ chỉ là một cái cớ. Bởi vì thế giới bây giờ nhìn tổng quan mà nói đã hòa bình rồi.

Tuy Hoàng Mân đã muốn rời bỏ Bắc Sa từ lâu nhưng cô biết đến thì dễ mà đi thì khó. Lần này cùng người Bắc Sa ngụy trang thành một con thuyền Nhật để thi hành nhiệm vụ, cô biết đây có thể là một cơ hội bỏ trốn, nhưng cô cũng biết, một khi bỏ trốn thất bại thì chỉ có một con đường chết.

Đang lúc Hoàng Mân khó nghĩ thì lại gặp Diệp Mặc ở đây, hơn nữa, Diệp Mặc chính là người vô ảnh vô tung đó.

Nếu nói điều mà giờ Hoàng Mân muốn làm nhất là gì thì đó là cứu Diệp Mặc, sau đó chạy trốn, nhưng trong lòng cô rất rõ, muốn cứu Diệp Mặc, điều này là không có khả năng vì giờ Diệp Mặc đang trên đảo Băng Khôi, cô không có cách nào liên hệ được với Diệp Mặc.

Về sự bố trí trên đảo Băng Khôi thì Hoàng Mân tuy không thể nói rõ hoàn toàn nhưng cũng biết ít nhiều. Cô biết Diệp Mặc đã vào được đây, muốn chạy thoát thực sự rất khó. Khi mấy người này bố trí cạm bẫy đã lấy tính cách của Diệp Mặc tính cả vào đó. Trừ khi giết được mấy người trước mắt, nhưng cho dù cô giết mấy người này thì sẽ có những người khác tới, như vậy giống nhau cả, cô sẽ không cứu được Diệp Mặc.

Thế nhưng cứ cho là không thể cứu được Diệp Mặc thì cô cũng không muốn tiếp tục ở lại Bắc Sa nữa. Cô muốn bỏ đi. Cách hành động của Diệp Mặc, cô đã thấy, tuy hắn sát phạt quyết đoán nhưng những người bị giết ở San Franciso đều là những kẻ đáng giết, đối với con người này, cô cũng rất tán thưởng.

Cô muốn chạy chốn thì cơ hội lần này nếu không giữ chặt, lần sau nếu muốn chạy chốn e rằng rất khó khăn. Nhưng ở đây, ngoài cô ra còn có bốn người khác nữa, cô nhất định trong thời gian ngắn nhất phải giết chết họ, sau đó không được kinh động tới tình cảnh của người còn lại mà rời khỏi chiến hạm này.

…

Diệp Mặc đã đi qua rất nhiều nơi, cũng đến rất nhiều hải đảo nhưng chưa thấy một hải đảo nào giống như đảo Băng Khôi này. Nó đã để lại trong hắn một cảm giác tĩnh mịch. Cứ coi là ở Nam cực băng thiên tuyết địa, Diệp Mặc cũng có thể cảm thụ được sự sống, nhưng ở đây lại không có chút sức sống nào.

Hắn có thể khẳng định, nếu trên đảo toàn bộ là môi trường sống như thế này, cứ coi như hắn có thể tìm thấy Trương Quật và Lý Hồ ở đây thì cũng chỉ là thi thể, tuyệt đối sẽ không có người sống.

Đảo này ngoài không có cơ hội sống sót ra còn khiến Diệp Mặc có loại cảm giác rất nguy hiểm nhưng hắn lại không biết được đó là nguy hiểm gì, đó chỉ là một cảm giác mà thôi.

Diệp Mặc dọc theo nham thạch trên đảo Băng Khôi, sau khoảng nửa tiếng thì đi tới một chỗ sâu, cuối cùng đã hiểu vì sao Hàn Tại Tân lại nói đảo này chỉ có mấy nghìn ki–lô-met vuông thôi. Vì đảo này đã cùng với những núi băng tiếp nối với nhau, hơn nữa, diện tích lục địa chính cũng không quá lớn.

Vô số núi băng và vô số đảo nhỏ cùng liên tiếp nhau, hợp thành một đảo Băng Khôi kỳ quái. Những núi băng này liên tiếp nhau và lục địa kia chẳng có gì khác biệt. Sau một tiếng kiểm tra, Diệp Mặc đã xác định được đảo Băng Khôi mấy nghìn ki-lô-met vuông đó, nhưng diện tích thực tế trên lục địa tối đa chỉ có một trăm ki-lo-met vuông mà thôi, việc này sai số quá nhiều.

Đây tuy là một nơi không nhỏ nhưng Bắc Sa tuyệt đối sẽ không đem nghiên cứu của mình mà kiến tạo tại chỗ này, ngay cả tin tức cũng bị tiết lộ rồi. Đây chính là một âm mưu. Tuy Diệp Mặc không biết âm mưu đó có đúng là vì vài đội đặc chủng tinh anh đó không nhưng hắn lại có một cảm giác không được thoải mái.

Đã biết đây là một quần đảo băng sơn nên Diệp Mặc cũng không điều tra diện tích của băng sơn nữa. Hắn cho rằng, coi như nơi này có bí mật, vậy bí mật đó cũng không có khả năng kiến lập trên băng sơn. Hắn chỉ cần kiểm tra bộ phận lục địa là được rồi.

Một trăm ki-lo-met vuông tuy không nhỏ, nhưng điều tra của Diệp Mặc rất nhanh đã làm sáng tỏ toàn bộ.

Sau cùng, Diệp Mặc dừng lại ở một sơn cốc. Trong sơn cốc này có một đống hỗn độn, dường như có rất nhiều dấu hiệu kiến trúc, nhưng đều không có cơ hội sinh tồn.

Ở phần cuối của sơn cốc có một con đường, Diệp Mặc liền dùng thần thức chuẩn bị tiến vào đó. Thần thức của hắn vừa quét tới con đường bên cạnh thì ở cửa cách đó không xa có tìm được một con dao găm đã bị ăn mòn một nửa.

Diệp Mặc bước tới gần con dao găm trước mặt, quan sát một cách tỷ mỉ. Con dao găm này dường như đã đâm vào thân của một vật gì đó, sau đó tạo thành vết tích này.

Xem ra mấy người bị mất tích rất có thể mất tích trong con đường này. Diệp Mặc thở dài, nếu thật sự mất tích ở đây, hắn hầu như cũng không nhất thiết phải điều tra, bởi vì, nơi này không có sự sống, không có khả năng có người sinh sống.

Nhưng nếu hắn đã tới rồi thì hắn nhất định phải xem tới cùng, tuy biết không nhất thiết phải đi điều tra nhưng Diệp Mặc vẫn có dự định kiểm tra cho xong con đường này.

Nơi này không có sự sống, Diệp Mặc phải rất cẩn thận vì tuy là một tu chân giả nhưng tu vi cũng không cao, thậm chí còn rất thấp.

Nhưng hắn đã có một cảm giác kinh hồn khi đứng ở đầu đường. Từ lúc tu chân tới nay, ngay cả bị người khác chỉ vào, hắn cũng không có loại cảm giác này. Cảm giác này quá quái dị, nó khiến hắn rất không dễ chịu. Hắn nghĩ tới cảm giác nguy hiểm sau khi vào đảo này, trong lòng thật khó chịu.

Tuy không hề dễ chịu nhưng Diệp Mặc nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn quyết định chuẩn bị đi vào con đường, nếu ngay cả dũng khí hắn cũng không có thì quá kém rồi.

Trước khi tiến vào, hắn lấy ra một viên Tinh nguyên đan, một viên Liên sinh đan bỏ vào trong miệng, dùng một ít chân khí đẩy đan dược vào sau đó khi xác nhận bốn phía chẳng có nguy hiểm gì, hắn chậm rãi tiến vào con đường.

Sau mười phút, Diệp Mặc đã đi tới cuối đường. Ở đây không có bất cứ thứ gì, ngoài một hắc động to lớn.

Cái hắc động này với giếng đen giống nhau, còn có một cái cầu thang kéo dài xuống phía dưới. Nếu Diệp Mặc chưa đi đảo Bali, cũng chưa có kiến thức về con đường ngầm, hắn khẳng định không biết hắc động là gì. Nhưng bây giờ hắn vừa nhìn đã biết nhìn nó giống như một con đường ngầm dài.

Diệp Mặc dùng thần thức quét xuống dưới, con đường này dường như cùng với con đường ban đầu đó có chút không giống nhau. Sau khi thần thức của hắn quét đến phần cuối thì quả nhiên là một tàu ngầm. Nhưng mặt Diệp Mặc lập tức trở nên khó coi, thần thức của hắn xác định rằng đây là một loại tàu ngầm gì đó, bên trong có chứa đầy bom ngay cả Diệp Mặc cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

Phản ứng đầu của Diệp Mặc chính là nghĩ, tất cả những việc mà mấy người này làm đều để đối phó hắn, mục đích chỉ là muốn hắn chết.

Nếu thực sự là như vậy thì mấy người này có một chút ngờ vực đối với năng lực của hắn, hoặc là biết được bản lĩnh của hắn nên rất sợ hãi, thế nên mới cố ý bố trí một cạm bẫy lớn thế để đợi hắn tới.

Thế nhưng những thứ này cũng không đúng, họ sao biết được mình nhất định sẽ tới? Hơn nữa, còn bày một trận lớn như thế để đối phó với mình?

Diệp Mặc nghĩ không ra, hắn lập tức đi ra ngoài, ở đây không phải là nơi ở lâu được vì hắn không có cách nào ứng phó. Khi hắn vừa muốn xoay người ra thì đột nhiên cảm thấy không đúng, nếu mình không vào hắc động này, như vậy tính toán của mấy người này chẳng phải là vô dụng sao? Hắn nghĩ tới kế sách của tên Đông Phương Tê kia, kế sách của gã là một cạm bẫy nối tiếp một cạm bẫy. Nếu nơi này thực sự có người nhắm vào hắn, vậy thì, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Theo bản năng, hắn dùng thần thức quét xung quanh một cách cẩn thận, sau đó kiểm tra một cách kỹ lưỡng.

Khi Diệp Mặc hiểu rõ xung quanh là thứ gì thì mặt của hắn lại cau lại. Thứ ở xung quanh con đường và nham thạch ở đây giống nhau y đúc, toàn bộ là bom tạo thành. Nếu không phải hắn nhìn thấy kho bom này ở phần cuối con đường thì hắn đã không nhìn ra. Không cần nói nham thạch hai bên đường, ngay cả phần đỉnh chóp và dưới chân đều là bom Khi Diệp Mặc trông thấy con đường này thì người hắn toát ra mồ hôi lạnh. Hắn lập tức muốn xoay người. Nhưng đang lúc hắn muốn xoay người thì bỗng nhiên bình tĩnh lại. Tuy hắn không nhìn thấy camera ở chỗ nào, hắn khẳng định tất cả bây giờ đã bị người ta quản chế rồi, chỉ cần hắn xoay người, nói không chừng bom sẽ phát nổ.

Bất luận tốc độ của hắn thế nào thì chỉ cần xoay người, nhất định sẽ bị bom nổ bao vây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 667

Lui Như Thế Nào

Diệp Mặc biết, bất luận hắn có tốc độ nhanh đến cỡ nào, chỉ cần xoay mình, chắc chắn sẽ gây nổ mạnh.

Sở dĩ đến nay vẫn chưa nổ tung, không phải vì không muốn giết hắn mà là vì không biết rõ lai lịch của hắn. Những người kia muốn đợi hắn vào Hắc Động, để nắm chắc phần thắng nhiều hơn mà thôi. Nhưng nói cách khác, một khi hắn không muốn vào Hắc Động, nếu xoay người, bom lập tức sẽ nổ.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc càng trở nên tỉnh táo, kể từ khi tu chân, hắn đã trải qua quá nhiều nguy hiểm và những chuyện không biết rồi. Nhưng chưa bao giờ lại bị bom bao vây như hôm nay, mà không ngờ hắn lại ở chính giữa đống bom tấn.

Tốt xấu gì Diệp Mặc cũng là người tu chân, không ngờ có ngày bị uy hiếp, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng, mà sự uy hiếp này hắn lại không có cách nào giải vây.

Nhưng Diệp Mặc rõ hơn ai hết, chỉ cần bom ở bốn phía nổ, dù bây giờ hắn đã là Trúc Cơ, không chừng hắn cũng không thể sống được, càng không cần nói đến Luyện khí trung kỳ. Hắn đoán chừng kẻ trong bóng tối kia đã xem trọng hắn rồi. Cho nên đến bây giờ vẫn chưa nổ, thậm chí còn đợi hắn vào Hắc Động rồi mới cho nổ.

Diệp Mặc nhanh chóng hiểu được đạo lý này, cho nên hắn chỉ có thể đi đến cửa Hắc Động, cẩn thận bước vào.

…

Theo dõi Diệp Mặc bước vào động qua màn hình, sắc mặt của Hoàng Mân thay đổi, cô nhìn người đàn ông tay đang khống chế bom nổ mà chỉ muốn ra tay ngay lập tức.

Hoàng Mân biết, chỉ cần bóng dáng của Diệp Mặc mất dần trong Hắc Động, bom sẽ nổ ngay.

- Tề Hoán, hắn đã vào, có thể ra tay rồi.

Sau khi nhìn thấy Diệp Mặc vào cửa động, cô gái kia liền lên tiếng. Vừa nói tay cô vừa nắm chặt tay, có thể thấy trong lòng cũng rất lo lắng. Cô gái đó biết, người không rõ hành tung này quá lợi hại, cho dù trước đó vẫn chưa xác định được người đến là hắn, ở Bắc Sa Diệp Mặc cũng rất có tiếng tăm.

Dù lúc này Diệp Mặc bị mai phục bom, nhưng còn về có thể giết được hắn hay không, cô vẫn chưa dám khẳng định.

Người đàn ông được gọi là Tề Hoán rất bình tĩnh, y nhìn chằm chằm màn hình camera nói:

- Đợi thêm một lát, đợi sau khi hắn vào sâu bên trong, sau mười giây tôi sẽ ấn kíp nổ. Lúc đó dù hắn có bản lĩnh cao đến đâu, chết chắc chắn không cần nghi ngờ gì nữa.

Hoàng Mân đứng ở sau, cẩn thận đưa tay sờ con dao găm để trong túi, tuy trên người cô có súng, nhưng cô biết trong năm người trong phòng, bản lĩnh của cô đứng thứ ba.

Nhưng có một điều người khác không bằng cô, đó chính là cô rất giỏi tính toán. Lúc này nhìn thấy Diệp Mặc đã vào Hắc Động, trong lòng cô thầm than thở, cô không có cách nào đi nói Diệp Mặc không cẩn thận, vì chuyện này không ai có thể ngờ tới cái hang động tự nhiên này lại là một âm mưu.

Diệp Mặc càng không thể ngờ tới, Hắc Động này là nhằm vào hắn. Chính xác mà nói là Bắc Sa nhằm vào kẻ không rõ hành tung này. Hiện tại Diệp Mặc xuất hiện, đã nói lên kẻ khiến Bắc Sa ăn không ngon, ngủ không

yên kia chính là hắn.

Hai viên "tinh thạch Cực năng" của Bắc Sa bị mất, còn cả tình huống kỳ lạ của Đế quốc mặt trời đen ở hội đấu giá không lâu trên du truyền trước đây, vàng dự trữ của Đế quốc mặt trời đen bỗng nhiên biến mất, thậm chí còn có thông tin vàng dự trữ Mỹ cũng biến mất, vv... những chuyện này đều nói nên rằng có một người có khả năng kỳ lạ có thể đi lại tự nhiên mà không ai biết.

Nhất là đối với sự kiện mất tích "tinh thạch Cực năng", người bị nghi ngờ là Lục Linh, sau này được chứng minh đây chỉ là lời nói vô căn cứ.

Rất nhiều người đều đoán người đó là Diệp Mặc của dược phẩm Lạc Nguyệt, nhưng cũng có người cho rằng không phải. Hoàng Mân biết Diệp Mặc là người của dược phẩm Lạc Nguyệt. Sau khi gia nhập Bắc Sa, cô cũng cho rằng người không rõ hành tung đó chính là Diệp Mặc.

Cho đến hôm nay nhìn thấy hình dáng của Diệp Mặc, cô mới biết, thì ra người này là Diệp Mặc. Hoàng Mân lúc này lại càng ngạc nhiên với vị quân sư đoán người đó là Diệp Mặc, chỉ có anh ta đoán người đó là Diệp Mặc. hơn nữa còn lên kế hoạch đối phó với hắn và Lạc Nguyệt.

Theo lời quân sư đó, Diệp Mặc không chỉ là người của dược phẩm Lạc Nguyệt mà còn là một trong những người đứng đầu của Lạc Nguyệt, thậm chí còn là thành chủ. Cho nên, tất cả kế hoạch của vị quân sư kia nói ép cao thủ bí mật kia phải ra mặt, chi bằng nói ép Diệp Mặc phải ra mặt.

Tin tức này vốn không phải người có trình độ như Hoàng Mân có thể biết được, nhưng lòng Hoàng Mân trong sáng, hơn nữa lại rất thông minh, rất nhiều kết luận đều là cô cùng đồng bọn bàn bạc, phân tích đưa ra.

Xem ra kết luận lúc này của cô hoàn toàn chính xác và phỏng đoán của vị quân sư kia cũng vô cùng chính xác. Diệp Mặc không chỉ là người đã nhiều lần phá hoại Bắc Sa, mà còn là một trong những thành chủ của Lạc Nguyệt.

Nếu Diệp Mặc là người đứng đầu Lạc Nguyệt, vậy thì tuyệt đối không được để hắn bị nổ chết, càng không thể để thân phận bí mật của hắn bị lộ ra ngoài.

Một khi Diệp Mặc bị nổ chết, vậy thì kế hoạch đến Lạc Nguyệt báo thù của mình không thành rồi. Nếu Diệp Mặc quả thật như lời quân sư của Bắc Sa nói, vậy thì hắn vô cùng quan trọng đối với Lạc Nguyệt. Còn một vấn đề nữa là, một khi Mỹ biết được vàng dự trữ của mình bị Lạc Nguyệt đánh cắp, bọn họ sẽ nghĩ mọi cách để gây chiến với Lạc Nguyệt.

Nghi ngờ là một chuyện, nhưng một khi chứng minh được sự thật lại là chuyện khác.

Huống hồ Hoàng Mân cũng cho rằng quân sư của Bắc Sa nói đúng, cách hành động của Diệp Mặc ở San Francisco hoàn toàn giống với chính sách đối ngoại của Lạc Nguyệt gần đây.

Hoàng Mân giỏi tính toán là vì cô biết lúc nào ra tay là thích hợp nhất, một khi Diệp Mặc đã vào Hắc Động, thời gian này là khoảng thời gian mà người theo dõi chú ý nhất, lúc này ra tay là thời điểm có khả năng thành công nhất và thích hợp nhất.

Hiện tại lúc này, bóng dáng của Diệp Mặc đã mất hút trong Hắc Động. Thời khắc Diệp Mặc biến mất trên màn hình, Hoàng Mân phóng dao găm, đồng thời rút súng ra.

Phản ứng của Hoàng Mân rất nhanh, có thể nói là vô cùng nhanh. Nhưng phản ứng của cô nhanh, phản ứng của người khác cũng không hề chậm, cùng lúc cô vừa phóng dao găm và rút súng ra, cô gái bên cạnh cô đã cảm thấy có gì đó, trong chớp mắt cũng rút súng ra.

Thực ra Hoàng Mân cũng biết, cách chính xác nhất là đầu tiên phải giải quyết người bạn đồng hành gần nhất, sau đó mới giết gã điều khiển cho nổ bom.

Nhưng cô biết một khi thời gian chậm trễ lâu hơn một chút, bom sẽ nổ trước ngay.

Dao găm của Hoàng Mân vừa trúng gã điều khiển nổ bom thì súng của cô cũng nổ. trong thoáng chốc cô đã giết hai người, dao găm vừa sắc vừa chuẩn, lại ở trong tình huống trở tay không kịp nên gã điều khiển bom đã bị Hoàng Mân giết.

Trước khi ra tay Hoàng Mân đã biết, hành động của cô sẽ bị người bên cạnh phát hiện ra, cô không có khả năng tránh đạn nhưng sự thông minh của cô đã giúp cô thoát mạng. Lúc nổ súng, người cô nghiêng sang một bên, đồng thời ngắm chuẩn hướng cô gái bên cạnh bắn một phát.

Quả nhiên, khi Hoàng Mân vừa mới né người, một tiếng "pằng" vang lên, đạn sượt qua lưng Hoàng Mân làm cô chảy máu, nhưng đạn của Hoàng Mân đã bắn trúng ngực cô gái kia.

Trong nháy mắt đã có ba người chết, 1 người bị thương, người đàn ông còn lại phản ứng hơi chậm, y dường như không hiểu vì sao có người lại đánh người của mình, nhưng khi phát súng thứ hai của Hoàng Mân vang lên, y đã kịp phản ứng.

Chỉ tiếc là y không có súng bên người, phản ứng đầu tiên không phải đi tìm súng mà là lập tức xông người đến ấn kíp nổ.

Đương nhiên Hoàng Mân sẽ không bỏ qua cơ hội này, cô bắn một phát súng vào giữa trán người đàn ông, tiếc là vẫn không thể ngăn sự việc lại.

Nhìn thấy ngọn lửa khủng khiếp bùng lên trên màn hình camera rồi nhanh chóng biến thành một mảng tối đen, Hoàng Mân thở dài, lẩm bẩm nói:

- Tôi đã giúp anh rồi, chỉ là vẫn không kịp ngăn cản, xin lỗi, tôi cũng phải chạy trốn tự cứu mình thôi.

Nói xong, Hoàng Mân liền tìm ít thuốc đắp vào lưng, dùng vải trắng buộc tạm, rồi thu dọn hiện trường, sau đó lấy toàn bộ cuộn phim camera

mang đi rồi mới nhẹ nhàng rời khỏi căn phòng nhỏ.

Cô rất rõ, đánh lén vừa rồi không phải khó khăn nhất. Khó khăn nhất chính là làm thế nào trốn đi bây giờ. Ban nãy đánh lén cô tính toán rất kỹ, người khác không đề phòng cô, hơn nữa lại là ra đòn bất ngờ. Cho nên cô bị thương không nặng lắm, tuy máu ở lưng vẫn chảy không ít, nhưng Hoàng Mân biết đây chỉ là viết thương ngoài da.

…

Diệp Mặc vào trong Hắc Động đương nhiên là có mục đích, sau khi hắn vào sâu trong động, hắn liền làm thuật ẩn thân, đồng thời chạy ra khỏi Hắc Động với tốc độ nhanh nhất, xông thẳng ra con đường thông ra ngoài, phi kiếm của hắn biến thành lá chắn chân khí bảo vệ toàn thân cho hắn.

Đây là tốc độ nhanh nhất hắn có thể rồi, khi bước vào trong, vì hắn rất cẩn thận nên phải mất mười phút đi vào Hắc Động, nhưng lúc đi ra hắn chỉ dùng có mười mấy giây thôi.

Lúc nhìn thấy Diệp Mặc sắp vào gần cửa động, tiếng nổ mạnh vang khắp tứ phía và ngọn lửa bùng lên như dòng nước lũ mang theo cả người Diệp Mặc và đất đá bay lên.

Hình như khi bị nổ, Diệp Mặc đã kịp nuốt hai viên đan dược, tuy hắn đã cố gắng khống chế người mình không bay lên cùng đất đá, nhưng sức nổ quá lớn. Dù Diệp Mặc đã đến cửa động, nhưng hắn vẫn bị thương nặng.

Không cần nói đến hắn không phải là tu sĩ Luyện Thể, dù có là đi chăng nữa, Luyện Khí tầng năm bị sức mạnh này làm cho nổ tung, nhất định cũng sẽ bị trọng thương.

Vì trong lúc nổ, Diệp Mặc đã vận chân khí toàn thân bảo vệ cơ thể nên sau khi chân khí toàn thân và phi kiếm bị xé nát, kinh mạch của hắn cũng bị phá vỡ ngay. Nếu không phải hắn đã chuẩn bị trước hai viên đan dược, còn có phi kiếm hộ thân thì lục phủ ngũ tạng của hắn đã tan tành rồi.

"Ầm, ầm…" những tiếng nổ liên tiếp vang lên, bao nhiêu là đất đá mang theo cả lửa và băng tuyết lẫn vào nhau giống như bắn pháo hoa đầy trời vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 668

Gió Nổi Mây Phun

Trong trận nổ có sức tàn phá mạnh mẽ, đảo núi tuyết ở xung quanh đảo Băng Khôi bị tách ra, vô số khối băng bị tách ra khỏi đảo Băng Khôi, bay lên ào ào.

Diệp Mặc bị một lớp đất đá và băng tuyết đè lên trên núi băng, mà chỗ núi băng này vì bị chấn động mạnh nên bay cách xa đảo Băng Khôi.

Đảo Băng Sơn bỗng phát ra nổ lớn, vô số những núi băng ở đảo Băng Khôi đều bị văng tứ tung, toàn bộ hải ngoại xung quanh đã là đủ loại núi tuyết, núi tuyết này giống như bong tuyết rơi rải rác, bay ra xung quanh mặt biển một cách không hạn định.

Khi vô số bom phát nổ những quân hạm kia vẫn luôn giám sát xung quanh. Bọn họ chỉ chịu trách nhiệm về đảo Băng Khôi, nơi liên tục có người mất tích, nhưng không ngờ đảo này bỗng nhiên bị nổ tung, biến thành vô số những núi băng nhỏ.

Những quân hạm này liền tiến lại gần đảo Băng Khôi, bọn họ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì trên biển xuất hiện rất nhiều núi băng nhỏ nên tàu chiến đành phải tránh những núi băng kia để đi.

Một chiếc thuyền nhỏ tách khỏi đội tàu chiến tới giữa mặt biển tối mịt mênh mông, rất nhanh nó đã lẫn trong những tảng băng trôi và không nhìn thấy được nữa.

Hoàng Mân không ngờ cô tháo chạy lại thuận lợi như vậy. Vụ nổ sẽ thu hút rất nhiều sự chú ý và những núi băng bị tách khỏi từ vụ nổ kia là nơi an

toàn nhất để ẩn nấp. Chiến hạm của cô giống như núi băng nhỏ nên sẽ không gây sự chú ý của người khác, điều cô muốn làm chỉ là chiến hạm của mình dựa được vào núi băng thì tốt.

…

- Cái gì? Đảo Băng Khôi bỗng nhiên phát nổ, hơn nữa đảo Băng Khôi lớn như thế đã biến thành vô số những núi băng nhỏ?

Sau khi nghe được tin tức này, Hàn Tại Tân im lặng không nói được gì. Đảo Băng Khôi đã nổ rồi, vậy thì đám người Trương Quật và Lý Hồ có còn sống không.

- Diệp Mặc cũng không cần đi nữa.

Một lúc lâu sau, Hàn tại Tân thì thầm nói một câu, lúc này mới nhấc điện thoại lên gọi cho Diệp Mặc nhưng ông gọi một lúc lâu cũng không gọi được. Hàn Tại Tân thở dài, đặt điện thoại xuống. Điện thoại của Diệp Mặc không gọi được là chuyện bình thường. Diệp Mặc không có thói quen sử dụng điện thoại.

…

Gần một đảo nhỏ ở biển Bering, chỗ này chính là nơi dừng chân của Bắc Sa, Diệp Mặc đoán không sai, sào huyệt của Bắc Sa chính là ở đây. Tuy Bắc Sa có sản nghiệp lớn trên toàn thế giới, ở đâu cũng có căn cứ, nhưng trung tâm của bọn họ vẫn ở trên đảo.

Lúc này trong phòng họp quan trọng ở chỗ dừng chân của Bắc Sa, người đàn ông không thể nhìn ra tuổi tác quát lớn:

- Đảo Băng Khôi đã bị nổ rồi, vì sao lại không có tin tức gì báo về? Chuyện này rốt cuộc là ai phụ trách?

- Tàu chúng ta dùng là tàu của Nhật, hơn nữa đã thông qua lực lượng của người khác, tôi nghĩ có lẽ bây giờ bọn họ đang e dè tín hiệu truy tìm của

quốc gia xung quanh. Tề Hoán phụ trách việc này rất cẩn thận, chắc có lẽ không xảy ra sơ xuất gì, hơn nữa khả năng nhìn đại cục của Hoàng Mân người được phái đi rất được, dù Tề Hoán có làm sai chuyện gì, cô ấy cũng sẽ chỉ ra được.

Một giọng nói sắc bén vang lên.

- Không đúng, lúc này bất kỳ quốc gia nào cũng đều phát tín hiệu trở về, Tề Hoán bọn họ không thể không phát tín hiệu về. Nếu có chuyện cấp bách, thì chính là bọn họ đã gặp chuyện phiền toái rồi.

Giọng nói khàn khàn lại vang lên, chỉ là sau khi nói xong, giọng nói này đã rơi vào trầm mặc.

Người đàn ông nói đầu tiên im lặng một hồi rồi mới lên tiếng:

- Lập tức nghĩ cách liên lạc với bọn họ. Tôi muốn biết lần này kết quả mà chúng ta đã bỏ ra nhiều công sức là gì? Trước tiên hãy bảo bọn họ gửi màn hình giám sát về.

- Vâng.

Một người sau khi trả lời, liền lui ra ngoài.

- Anh Đông Phương, anh nói lần này người của chúng ta dẫn kíp nổ, có phải là vì Diệp Mặc? Tuy anh nói là hắn, nhưng tôi vẫn có chút nghi ngờ. Tôi vừa mới nhận được tin, hắn xuất hiện ở Nam Cực. Hơn nữa căn cứ ở Nam Cực của chúng ta cũng vì hắn mà tự nổ. Hắn không thể trong một thời gian ngắn như thế đã xuất hiện ở Bắc Cực được? Nếu không phải là Diệp Mặc, anh nói người này là ai?

Giọng nói của người đàn ông trung niên trở nên dịu dàng hơn.

Thật lâu sau, giọng nói khàn khàn lên tiếng:

- Tôi cứ nghĩ người đó là Diệp Mặc, hắn rất thần bí. Ít nhất tôi chắc chắn

hắn là một trong những người chủ quản của Lạc Nguyệt, còn về vì sao trong khoảng thời gian ngắn như thế hắn từ Nam Cực đến được Bắc Cực, tôi nghĩ có lẽ đây là một khả năng thần bí của hắn. Đáng tiếc chính là, nếu vụ nổ lần này là do hắn, thì chúng ta sẽ không bao giờ nghiên cứu được khả năng thần bí này.

- Thật đáng tiếc...

Lát sau người đàn ông trung niên mới thở dài một tiếng.

…

Nhà Trắng nước Mỹ, Turner đã nhận được tin về vụ nổ ở đảo Băng Khôi, ngay lập tức triệu tập cuộc họp Nhà Trắng.

Lúc này là thời điểm khó khăn nhất của Mỹ, một là sự trỗi dậy của Lạc Nguyệt, hơn nữa Lạc Nguyệt còn chiếm được đảo Sangiang, hai là vấn đề vàng dự trữ của Mỹ. Đương nhiên điều quan trọng nhất là, Mỹ đã mấy lần nhằm vào Lạc Nguyệt nhưng mấy lần đều thất bại, không chỉ trên lĩnh vực quân sự mà cả chính trị và kinh tế cũng không có gì tốt đẹp.

Turner rất tức giận, nhưng ông biết tức giận cũng không giải quyết được gì, cái ông cần không phải là sự phẫn nộ mà là bình tĩnh. Bây giờ đảo Băng Khôi đã nổ, ông liền lập tức triệu tập hội nghị Nhà Trắng, tuy một phần của vấn đề thảo luận liên quan đến đảo Băng Khôi, nhưng chủ yếu vẫn là đưa ra chính sách thỏa đáng đối phó với Lạc Nguyệt.

Bắc Sa có lớn mạnh đến đâu cũng chỉ là một tổ chức, chỉ đơn giản là một tổ chức, Mỹ bất cứ lúc nào cũng có thể đối phó được. Mầm họa thực sự của Mỹ bây giờ chính là Lạc Nguyệt, chứ không phải là Bắc Sa. Turner nhìn ra rất rõ, dù Bắc Sa thực sự có vũ khí lợi lại là Không Quỳ, vậy thì quốc gia muốn đối mặt với Bắc Sa cũng không chỉ có mình nước Mỹ.

Gần đây hội nghị Nhà Trắng diễn ra thường xuyên, cho nên Turner vẫn chưa tuyên bố nội dung hội nghị, nhưng nhiều người đã biết hội nghị này

muốn làm gì rồi.

Mấy lần Mỹ muốn dùng vũ lực với Lạc Nguyệt, nhưng chưa tìm được thời cơ, lấy lần gần đây nhất mà nói, xâm lược Lạc Nguyệt vốn đã định, không ngờ vì bài nói chuyện của phu nhân Rhodes mà chấm dứt, điều này quả thực quá uất ức và buồn bực.

Turner nhìn thấy các nghị viên, nhân viên Nhà Trắng và nhóm cố vấn tham mưu đã đến đủ mới đứng dậy nói:

- Hôm nay mọi người ngồi ở đây, trong lòng luôn nghĩ rằng nước Mỹ của chúng ta vẫn là cường quốc số một thế giới bất luận trên phương diện quân sự hay kinh tế. Nhưng hôm nay tôi rất tiếc phải nói với mọi người rằng, chúng ta bây giờ đã không còn là cường quốc lớn nhất nữa rồi. Vàng dự trữ của chúng ta đã mất tích, mọi người đều biết, tôi không nói đồ của chúng ta đã bị ai lấy cắp, nhưng các vị ngồi ở đây đều biết, người lấy đồ của chúng ta chính là bọn cướp.

Nói tới đây, Turner nhìn phản ứng của mọi người, hài lòng nói tiếp:

- Lạc Nguyệt thành lập đến nay đã hơn một năm. Nhưng một năm của bọn họ bằng với nửa thế kỷ phát triển của chúng ta. Bọn họ không từ thủ đoạn, dùng vũ lực để uy hiếp cả thế giới này. Có lẽ trong khi chúng ta đang ngồi uống sâm- panh ở cường quốc được coi là mạnh nhất về quân sự thì họ đã vượt qua chúng ta rồi. Bất luận là về lực lượng khoa học kỹ thuật hay về hải quân.

- Hiện nay bọn họ đã chiếm đóng cả đảo Sangiang, cứ thế này, Ấn Độ Dương sẽ không có việc của hạm đội chúng ta nữa rồi. Cứ tiếp tục thế này, hạm đội chúng ta có thể sẽ phải trốn trên Thái Bình Dương đối mặt với người dân mà khoác lác. Có thể tiếp theo đây, không chỉ Lạc Nguyệt mà Hoa Hạ, Nga cũng sẽ từ từ phóng xúc tu lên đầu chúng ta.

Turner nói xong, không yêu cầu mọi người lên tiếng, chỉ nặng nề ngồi xuống. Nói đến không khí của hiện trường, ông biết mục đích củamình đã

đạt được. Mỹ là quốc gia theo chủ nghĩa anh hùng, là quốc gia không cho phép nước nào mạnh hơn mình.

Bây giờ, một Lạc Nguyệt nhỏ bé lại dám bò lên đầu nước Mỹ, làm sao có thể nhịn được.

Suy nghĩ Turner muốn nhằm vào Lạc Nguyệt không cần phải nói ra thì mọi người cũng hiểu, nhưng tất cả đều biết muốn khai chiến với Lạc Nguyệt không phải là chuyện đơn giản.

Hood là ngoại trưởng Mỹ, tính cách của ông rất giống Turner, rất cứng rắn. Đối với chuyện gần đây Mỹ liên tiếp bị Lạc Nguyệt tính kế, ông cũng khó chịu như vậy.

Lúc này, thấy mọi người đều trầm xuống, ông mới chủ động nói:

- Thực ra muốn đối phó với Lạc Nguyệt cũng không phải không có cách...

Thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình, Hood suy nghĩ một lát nói tiếp:

- Mọi người cho rằng hải quân Nga tiến vào vịnh bắc bộ và sự trỗi dậy của Lạc Nguyệt thì cái nào nặng hơn?

- Tôi cho rằng sự trỗi dậy của Lạc Nguyệt khiến cuộc sống hàng ngày của chúng ta khó khăn đi, địa bàn của bọn họ lấy từ tay chúng ta. Hơn nữa phương thức hành động của bọn họ giống như một kẻ điên.

Trưởng ban An toàn Nuo Boen là người đầu tiên đáp lại lời của Hood.

Hood gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, sở dĩ lúc đầu chúng ta muốn đối phó với Lạc Nguyệt dùng lí do khác, là vì chúng ta biết một khi chúng ta quẳng lí do là trung tâm vũ khí hạt nhân cho Lạc Nguyệt, Nga chắn chắn sẽ bỏ phiếu phản

đối. Nhưng bây giờ đã khác, Lạc Nguyệt chiếm đảo Sangiang, rõ ràng là bọn họ cũng đang ngấp nghé eo biển Mallacca. Eo biển này là con đường lưu thông cho hải quân Nga trở về căn cứ vịnh bắc bộ, nếu chúng ta ủng hộ Nga, cho phép họ trở về căn cứ vịnh bắc bộ, đồng thời xóa bỏ lệnh cấm đối với công ty xuất khẩu quốc phòng Nga, vậy thì mọi người nói Nga sẽ đứng về chúng ta chứ?

Những người ngồi đấy bừng tỉnh, tuy để hải quân Nga tiến vào vịnh bắc bộ một lần nữa là tổn thất lớn đối với Mỹ, nhưng tổn thất này đâu có đáng kể gì so với việc tiêu diệt Lạc Nguyệt. Huống hồ một khi Lạc Nguyệt bị tiêu diệt, vậy thì trăm phần trăm Senna sẽ quay về trên tấm bản đồ nước Mỹ.

Thấy những người ngồi đây gật đầu đồng ý, Hood lại nói:

- Bây giờ chúng ta cần tạm thời bắt tay với Nga, cùng nhau đối phó với Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt sẽ không còn cách nào. Mà Lạc Nguyệt gây ra vụ nổ hạt nhân ở Nam Cực, vi phạm điều thứ năm trong Điều ước Nam Cực, lý do này đã đủ để chúng ra cấm vận bọn họ rồi. Chỉ cần Nga không bỏ phiếu phản đối, chúng ta có thể thông qua hội Liên Hợp quốc tiến hành cấm vận lần thứ hai đối với Lạc Nguyệt.

- Nếu Hoa Hạ bỏ phiếu phản đối thì sao?

Có người lập tức hỏi.

Hood khẽ mỉm cười:

- Trừ phi chúng ta công khai nói chúng ta ngầm cho phép hải quân Nga trở về căn cứ vịnh bắc bộ, bằng không, tôi dám khẳng định Hoa Hạ sẽ bỏ phiếu trắng. Huống hồ Hoa Hạ cũng là một trong những nước ký Hiệp ước Nam Cực. Chỉ cần chúng ta đưa ra, hội Liên Hợp quốc dù không muốn xảy ra chiến tranh cũng sẽ không thể không để ý đến Hiệp ước Nam Cực, cho nên chúng ta cần có sự đồng ý của Nga trước, không thì chế ước này sẽ không có cách nào thực hiện được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 669

Họa Phúc Khôn Lường

Khi Diệp Mặc tỉnh lại trời đã tối hẳn. Hắn lập tức ngồi dậy, trước tiên chính là kiểm tra tình trạng vết thương trên người một chút.

Hắn bị thương rất nặng. Nhưng may mắn trước đó hắn đã giữ lại một viên Liên Sinh Đan ở trong miệng cho nên vết thương nhanh chóng được bình phục. Nếu không, hiện tại hắn chưa chắc đã tỉnh lại. Tuy rằng rất nhiều kinh mạch bị đứt, nhưng hắn có Liên Sinh Đan, việc khôi phục cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Về phần này tình trạng vết thương ngoài da và xương gẫy, đối với Diệp Mặc mà nói đã không được tính là vết thương nữa. Đối với hắn mà nói chỉ ở đan điền và kinh mạch bị thương mới là nguy hiểm nhất.

Trước tiên Diệp Mặc lấy ra thêm hai viên Liên Sinh Đan nữa, nuốt xuống. Lúc này hắn mới bắt đầu kiểm tra tình hình xung quanh. Sau khi kiểm tra, Diệp Mặc mới biết được, hắn đang ở trên một núi băng. Xung quanh núi băng là nước biển, không có bất kỳ thứ gì khác. Hắn suy nghĩ một chút, liền hiểu được nguyên nhân trong đó. Hẳn là đảo Băng Khôi nổ tung đã khiến núi băng xung quanh bị nổ tung. Mà hắn bị nổ bay lên, kết quả rơi xuống một núi băng trôi nổi ngoài biển.

Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc thở dài một tiếng. Hắn tự cảm thấy may mắn. Nếu hắn còn đang ở trên đảo Băng Khôi, cho dù không bị nổ chết, cũng rơi vào trong tay những người đó rồi.

Xem ra khi hắn phát hiện lối đi trên đảo Băng Khôi là kho thuốc nổ, hắn liền lập tức phản ứng là đúng. Nếu lúc ấy hắn lập tức xoay người, phỏng

đoán chỉ một hai giây sau vụ nổ sẽ bắt đầu. Như vậy lúc này hắn đã không có cơ hội ở trên núi băng. Nói không chừng hắn đã chết từ lâu.

Lúc trước lựa chọn tiến vào động tối sau đó lại ẩn thân cấp tốc chạy trốn ra ngoài, quả nhiên là vô cùng chính xác. Diệp Mặc phỏng đoán từ sau khi hắn rời khỏi đó đến lúc thuốc nổ bị nổ, chỉ cách khoảng mười mấy giây. Mà chính mười mấy giây này khiến hắn có thể giữ được mạng sống.

Chuyện này khiến Diệp Mặc càng hiểu rõ, khi bị nguy hiểm, việc giữ đầu óc tỉnh táo quan trọng tới mức nào. Tuy rằng là một lần vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với hắn mà nói cũng là một khoản tài phú. Đôi khi, không trải qua những việc này, vĩnh viễn không hiểu được đạo lý kia.

Tuy nhiên, hắn có thể trốn được, trừ đầu óc hắn bình tĩnh, hơn nữa còn có công lao của đan dược cùng với phi kiếm hộ thân cho mình. Diệp Mặc chợt nghĩ tới phi kiếm. Chắc lần này phi kiếm sẽ không bị rơi xuống biển giống như lần trước chứ?

Cũng may Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện ra phi kiếm của hắn. Phi kiếm và một ít bùn đất cát đá rơi bên cạnh hắn. Chỉ có điều hiện tại phi kiếm đã mất hết linh tính, hoàn toàn không có khả năng dẫn hắn phi hành nữa.

Diệp Mặc cầm lấy phi kiếm, trong lòng cũng thầm kêu may mắn. Nếu không nhờ có phi kiếm, hắn cũng không thể ngồi trên núi băng này. Tuy rằng Phi kiếm bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng hiện tại hắn có một khối đá ngũ hành, hoàn toàn có thể chế luyện lại một chút. Hơn nữa hiện tại hắn đã là luyện khí tầng năm trung kỳ lại có đá ngũ hành, chế luyện lại phi kiếm một lần nữa, tính năng của phi kiếm chắc chắn sẽ được nâng cao mà không hề giảm xuống.

Bất kể là biện pháp nào, Diệp Mặc biết, hiện tại chủ yếu nhất chính là trị thương cho mình. Hắn cũng không biết mình đã rơi xuống núi băng này bao lâu, nhưng hắn nghĩ chắc hẳn không lâu lắm.

Lần này bị thương khiến Diệp Mặc càng thêm chắc chắn về ý định phải

nhanh chóng đi tới thế giới nhỏ. Ở bên ngoài, hắn hao tổn tâm tư muốn nâng cao tu vi của mình. Đáng tiếc chính là hắn cố gắng thế nào, không có linh khí, không có dược liệu cũng vô ích.

Diệp Mặc vừa chữa thương, vừa nghĩ tới vụ nổ lần này. Con đường thuốc nổ kia rõ ràng là có người bố trí tốt từ trước, Hơn nữa một vài người mất tích trên đảo Băng Khôi lúc trước, Diệp Mặc đã mơ hồ cảm giác được đây là một âm mưu cố ý nhằm vào hắn.

Người nào lại cố ý nhằm vào hắn? Hơn nữa còn bố trí cạm bẫy lớn như vậy ở trên đảo Băng Khôi này? Nếu như từ Dược phẩm Lạc Nguyệt gặp chuyện không may, đến chuyện chiến tranh bắt đầu, đến việc du khách mất tích trên đảo Bali, lại đến tinh anh các quốc gia mất tích ở trên đảo Băng Khôi, cùng con đường thuốc nổ cách đây không lâu. Tất cả đều là cạm bẫy nhằm vào một mình Diệp Mặc hắn. Như vậy người này thực sự rất nguy hiểm.

Cảm giác đứng ngồi không yên do Đông Phương Tê gây ra cho hắn lần trước lại dâng lên trong lòng hắn. Lần đầu tiên hắn nhớ tới Đông Phương Đường. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên khi Đông Phương Đường và Shana kia đến Lạc Nguyệt đàm phán, gã vui mừng tức giận đều lộ rõ. Ban đầu mình còn tưởng rằng gã thiếu kiên nhẫn. Sau đó mới nhìn ra được gã làm cho đồng bọn Shana xem. Từ lúc đó, Diệp Mặc đã biết Đông Phương Đường không phải là một nhân vật đơn giản. Nếu như người kia thật sự lên kế hoạch cho những điều này, như vậy gã cũng thật là đáng sợ.

Ít nhất Đông Phương Đường biết mình là một trong những cao tầng của Lạc Nguyệt. Đối với lai lịch của mình, thậm chí gã còn biết nhiều hơn cả Hàn Tại Tân.

Còn có lối đi trên đảo Bali kia, Diệp Mặc khẳng định trước đó Bắc Sa đã chuẩn bị tốt, chỉ có điều đúng lúc Lạc Nguyệt đóng quân nên gặp phải mà thôi. Về phần vì sao Bắc muốn đào lối đi đó ở đảo Bali, thì hiện tại hắn còn chưa rõ ràng lắm. Nhưng Diệp Mặc biết chắc chắn một điều, chính là Bắc Sa tuyệt đối không phải chỉ có một lối đi dự phòng này, mà vẫn còn nữa. Cái

mình phát hiện chỉ là một trong số đó mà thôi.

Hơn nữa lối đi dự phòng này của Bắc Sa đúng lúc nằm tại vị trí chiến lược quan trọng nhất trên đảo Bali cũng thực sự có thể chứng tỏ được vấn đề.

- Bắc Sa...

Diệp Mặc lạnh lùng nói một câu, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu chữa thương.

Kinh mạch bị đứt bắt đầu chậm rãi lành lại. Tuy rằng rất chậm, nhưng Diệp Mặc lại biết điều này chỉ là vấn đề thời gian.

Tuy rằng Diệp Mặc còn chưa tới mức Tích Cốc, nhưng trong nhẫn của hắn có rất nhiều thức ăn. Trong quá trình chữa trị kinh mạch, chỉ cần đói bụng, bất cứ lúc nào cũng đều có thức ăn.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Mặc nhanh chóng cảm giác được điểm bất đồng so với trước kia. Việc điều trị kinh mạch của hắn rất chậm. So với thời điểm bắt đầu điều trị vết thương, không biết đã chậm hơn bao nhiêu lần.

Nhưng cũng có một chút kỳ lạ. Tuy rằng việc điều trị kinh mạch của hắn chậm, nhưng sau khi kinh mạch được điều trị lại trở nên thô dày hơn kinh mạch lúc ban đầu rất nhiều.

Diệp Mặc từng là tu sĩ Trúc Cơ, đương nhiên hắn biết kinh mạch càng thô dày thì tu luyện lại càng có lợi. Bình thường sau khi tu luyện đến Trúc Cơ, kinh mạch sẽ có sự thay đổi rất lớn. Nhưng thời kỳ đang luyện khí, cho dù tấn cấp cũng chỉ càng thêm cứng cáp mà thôi, chứ kinh mạch không trở nên thô to cường tráng giống như hiện tại.

Nếu không phải chân khí trong cơ thể hắn không tăng thêm, cảnh giới không thả lỏng, Diệp Mặc thậm chí còn tưởng rằng hắn đã tấn cấp rồi. Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn nhanh chóng chấm dứt việc chữa thương để chạy về Lạc Nguyệt, nhưng hắn cũng biết cơ hội này vô cùng hiếm thấy. Nếu không

phải là ảnh hưởng do núi băng tạo thành, thì chính là hiệu quả làm dịu của Liên Sinh Đan hắn đã dùng sau khi bị thương. Hoặc là thuốc nổ đã kích phát tiềm năng của hắn, đột phá trước khi chết.

Bất kể thế nào, đây vẫn là một chuyện tốt. Diệp Mặc nghĩ đến đây, liền lấy Liên Sinh Đan đặt ra bên ngoài, để bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra một viên nuốt vào. Đồng thời hắn lấy một viên linh thạch duy nhất ra. Cho dù hắn đang rất vội, cũng sẽ không bỏ qua cơ duyên này.

Bất kể điều này có liên quan tới thuốc nổ hay không, Diệp Mặc không có khả năng thử lại một lần nữa. Người làm vậy chính là muốn chết. Cho nên hắn nhất định phải nắm chắc lấy cơ hội lần này! Bởi vì kinh mạch mở rộng nghĩa là tư chất của hắn càng trở nên mạnh hơn. Dưới tài nguyên giống nhau, hắn có thể tu luyện đến cảnh giới cao hơn. Thật sự là Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường.

Trong khi Diệp Mặc điều trị kinh mạch, thời gian dần dần trôi qua. Diệp Mặc thậm chí đã quên hắn vẫn đang ở trên biển. Thậm chí ở trên một núi băng trôi nổi ngoài biển. Hắn gần như tập trung toàn bộ tinh thần vào việc điều trị và mở rộng kinh mạch. Những việc khác đều không quan trọng.

Từ lúc đó trở đi, mặt biển xung quanh núi băng càng lúc càng thu nhỏ lại. Diệp Mặc tránh ở một góc núi băng để điều trị kinh mạch chắc chắn sẽ không bị chú ý tới.

Lạc Nguyệt.

Nơi này lại tràn ngập bầu không khí chiến tranh. Nguyên nhân thì rất đơn giản, bởi vì Lạc Nguyệt làm trái luật "Điều ước Nam Cực". Nước Mỹ ở trong cuộc họp liên hợp quốc trình ra báo cáo người da trắng trừng phạt Lạc Nguyệt, yêu cầu Liên hợp quốc xuất binh lần nữa tới Lạc Nguyệt Thành.

Chuyện này không khác mấy so với dự đoán của nước Mỹ, nhưng khác biệt rất lớn so với những quốc gia còn lại trên thế giới. Bởi vì ở thời điểm bỏ phiếu biểu quyết, bọn họ vẫn tưởng rằng sẽ nước Nga sẽ bỏ phiếu bác bỏ.

Thật không ngờ bọn họ lại bỏ phiếu tán thành. Mà quả nhiên Hoa Hạ trước sau như một vẫn bỏ phiếu trắng. Điều khiến rất nhiều người không hiểu được chính là, nước Anh cũng bất ngờ bỏ phiếu trắng.

Như vậy đồng dạng với việc Liên hợp quốc xuất binh tới Lạc Nguyệt đã đạt được mục đích. Liên hợp quốc lần thứ hai xuất binh tới Lạc Nguyệt, lý do là Lạc Nguyệt chỉ là nhân tố không hài hòa của quốc tế, dẫn tới vụ nổ vũ khí hạt nhân ở Nam Cực, đồng thời dùng vũ khí hạt nhân uy hiếp hòa bình của quốc gia, thúc ép Indonesia ký kết hiệp ước không bình đẳng. Yêu cầu Lạc Nguyệt nhất định phải hủy bỏ quyết định thành lập chính quyền, trả lại Senna cho người dân.

Đối mặt với yêu cầu vô lễ này, đương nhiên Lạc Nguyệt không chút do dự liền từ chối, quả thực ngay cả nghĩ cũng không có. Cho nên chiến tranh một lần nữa là điều không thể tránh khỏi.

Lần này Liên quân xuất binh sáu trăm ba mươi ngàn quân. Nhưng bất ngờ là, lần này 99% cái gọi là đội quân duy trì hòa bình đều binh lính nước Mỹ. Mà mặc dù được Liên hợp quốc đồng ý trừng trị quốc gia Lạc Nguyệt, một khi đến lượt quốc gia mình xuất binh, một đám đều đùn đẩy nhau, chỉ điều tượng trưng mấy người lính, thể hiện đã xuất binh rồi.

- Bọn khốn kiếp này...

Hoàng Ức Niên ở trên hội nghị quân sự Lạc Nguyệt mắng to.

Mọi người đều biết, tuy rằng lần này vẫn là Liên quân xâm lấn Lạc Nguyệt, kỳ thật chỉ là một quốc gia mà thôi. Đó chính là nước Mỹ muốn đối phó với Lạc Nguyệt. Mà nguyên nhân khiến nước Mỹ nóng lòng muốn đối phó với Lạc Nguyệt, mọi người không cần nghĩ cũng biết một vài điều.

Thứ nhất chính là Lạc Nguyệt đã khống chế đảo Sangiang. Như vậy nơi kế tiếp Lạc Nguyệt muốn khống chế chính là toàn bộ Ấn Độ Dương. Kết quả này, nước Mỹ tuyệt đối sẽ không đồng ý. Thứ hai chính là lượng vàng dự trữ của nước Mỹ mất tích. Tuy rằng bọn họ bịt kín miệng, nhưng thiên hạ không

có bức tường nào không có gió lọt qua. Rất nhiều quốc gia vẫn nhận được một vài manh mối.

Đương nhiên chủ yếu nhất chính là nước Mỹ không dám trì hoãn thêm nữa. Lạc Nguyệt mới xuất hiện chưa tới một năm, đã phát triển tới mức độ này. Nếu cho Lạc Nguyệt thêm thời gian, bọn họ sẽ biến thành cái gì? Nước Mỹ căn bản cũng không có nơi sống yên ổn.

Bởi vì tất cả mọi người đã thấy, Lạc Nguyệt phát triển chủ yếu là hải quân. Mà nước Mỹ cũng coi trọng đối với hải quân nhất. Cứ như vậy, về sau ở trên Thái Bình Dương nhất định là có tranh đấu.

Cho nên lần này tuy rằng khai chiến rất miễn cưỡng, nhưng chung quy so với về sau đánh không lại Lạc Nguyệt, từng bước nhượng bộ vẫn tốt hơn nhiều.

Nói tóm lại một câu, nước Mỹ sợ hãi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 670

Diệp Tinh Khinh Thường

Anh ấy vẫn chưa về...

Ninh Khinh Tuyết than nhẹ một tiếng nói.

Từ trước đến nay cô luôn ở cùng một chỗ với Lạc Ảnh. Các cô được Hư Nguyệt Hoa nói cho biết Diệp Mặc đã đi đảo Băng Khôi. Lạc Ảnh trầm mặc một hồi, giữ chặt tay Ninh Khinh Tuyết tay nói:

- Anh ấy không có việc gì đâu. Em không cần phải lo lắng.

Tuy rằng an ủi Ninh Khinh Tuyết như vậy, nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy lo lắng. Từ lúc đảo Băng Khôi nổ tung đến nay đã hơn hai tháng, vẫn không có tin tức của Diệp Mặc.

Nếu không phải hiện tại Lạc Nguyệt lại gặp phải chiến tranh, các cô đã sớm đi tìm Diệp Mặc. Nhưng cho dù các cô không biết nặng nhẹ, cũng biết hiện tại các cô rời khỏi Lạc Nguyệt chỉ gây thêm phiền phức. Hơn nữa hiện tại có rất nhiều chuyện đều cần Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đứng ra làm chủ.

Diệp Mặc không có ở đây, các cô là vợ của Diệp Mặc, đây đã là chuyện đã được công khai. Nếu lúc này các cô không thể ở lại với tác dụng ổn định Lạc Nguyệt, như vậy cho dù cuối cùng Lạc Nguyệt không có việc gì, cũng không phải là một chuyện tốt. Bởi vì trước khi chiến tranh bắt đầu, đã không thấy Diệp Mặc, nếu hai người vợ của hắn cũng rời khỏi nơi này, nói vậy là có ý gì? Rất nhiều người sẽ suy đoán.

Nếu nói nơi này còn có một người không quá lo lắng về chiến tranh, đó

chính là Diệp Tinh. Ở trong đại hội, anh ta lại điềm nhiên như không có việc gì, nói:

- Tôi chỉ sợ bọn họ nhất định không đến. Lần đầu tiên tôi có thể đánh khiến bọn họ trở thành cái sàng, thì lần thứ hai cũng có thể đánh bọn họ trở thành thứ giống như vậy.

Nếu như nói tới chuyện ra ngoài công kích quốc gia khác, Hư Nguyệt Hoa còn có chút lo lắng. Nhưng với phòng ngự của Lạc Nguyệt, cô thật sự không phải quá để ý. Bởi vì phòng ngự của Lạc Nguyệt đã từng trải qua khảo nghiệm. Hơn nữa từ chiến tranh lần trước đến bây giờ, Lạc Nguyệt lại có thêm vũ khí bí mật mới. Cô chỉ lo lắng Diệp Mặc ngã xuống mà thôi. Diệp Mặc nói đi đảo Băng Khôi, mà hiện tại đảo Băng Khôi nổ tung, lại không có tin tức nào của Diệp Mặc truyền đến.

- Tôi đã cho rút người ở Đảo Sangiang về.

Hoàng Ức Niên phát ra oán thán xong, vừa lấy được điểm mấu chốt quân sự này, trong chớp mắt lại muốn cho ra ngoài. Anh ta làm Thống soái hải quân thế này rất khó chịu.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu nói:

- Chỉ có điều lần này thời gian di dân tới Lạc Nguyệt của chúng ta quá ngắn. Chỉ tăng hai ba mươi nghìn dân. Nếu có thêm thời gian một năm nữa, nói không chừng chúng ta sẽ tăng thêm mấy trăm nghìn người.

Diệp Tinh mỉm cười nói:

- Không cần phải gấp. Chúng ta có vũ khí bí mật. Chỉ cần lần này đánh bọn họ một trận thật đau, như vậy ít nhất chúng ta sẽ có thời gian năm năm đến mười năm hòa bình.

- Anh Diệp Tinh, sao anh biết?

Diệp Tử Phong kỳ lạ hỏi.

Diệp Tinh cười khổ vỗ vỗ đầu nói:

- Tôi cũng không biết vì sao mình biết được. Dường như trong đầu tôi có rất nhiều đoạn ngắn chiến tranh. Loại chiến tranh nhỏ này, thật giống như trẻ con chơi trò tập làm người lớn, cực kỳ đơn giản.

Những người trong này không có ai nghi ngờ bản lĩnh của Diệp Tinh. Nếu nói Diệp Mặc là nơi được mọi người tín nhiệm nhất, như vậy người được tín nhiệm thứ hai chính là Diệp Tinh. Nếu không nhờ có Diệp Tinh, không cần phải nói tới chuyện đi xâm lấn Indonesia, ngay cả lần trước Liên quân xâm lược Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt đã kết thúc.

Chỉ có Hư Nguyệt Hoa biết vũ khí bí mật mà Diệp Tinh đã nói là cái gì. Bởi vì số lượng tên lửa đạn đạo của Lạc Nguyệt không thể tăng lên. Hơn nữa hiện tại việc Lạc Nguyệt nhập khẩu vũ khí đã bị ngăn chặn nhất định. Nói đúng hơn, về sau trên phương diện trang bị vũ khí, Lạc Nguyệt chỉ có thể dựa vào chính mình. Khoảng thời gian sống bằng cách dựa vào nhập khẩu vũ khí này đã một đi không trở lại.

Diệp Tinh vốn khinh thường loại vũ khí nhập khẩu này. Chỉ có điều không phải có tiền là có thể lắp ráp lên một dây chuyền sản xuất vũ khí. Trải qua mấy tháng nỗ lực, anh ta nghiên cứu phát triển ra một loại hệ thống đạn đạo mới, gọi là "đạn đạo khí quỹ Mini".

Đạn đạo khí quỹ Mini có thể tích rất nhỏ. So với thể tích của một ít tên lửa đạn đạo gần như không đáng kể. Chủ yếu nhất là cách chế tạo Đạn đạo khí quỹ Mini này rất đơn giản, lực nổ kinh người. Khả năng nổ của loại đạn đạo này có thể vượt xa so với bom TNT bình thường.

Lúc trước, khi nước Nga hạn chế Lạc Nguyệt nhập khẩu số lượng tên lửa đạn đạo, Diệp Tinh đã bắt đầu nghiên cứu chế tạo loại đạn đạo Mini này. Anh ta sống tại Lạc Nguyệt, hơn nữa anh ta lại rất thích nơi này, đương nhiên nên tính toán cho Lạc Nguyệt.

Diệp Tinh hiểu rất rõ, tuy rằng lực phòng ngự của Lạc Nguyệt kinh

người, nhưng một khi chiến tranh thật sự bắt đầu, trong tình trạng Lạc Nguyệt dưới sự bao vây tấn công, cho dù Lạc Nguyệt có thể phòng ngự đến mấy, nếu không thể tiến công, sớm hay muộn cũng bị tiêu diệt.

Lạc Nguyệt muốn tiến công, nếu hoàn toàn dựa vào tên lửa đạn đạo của nước khác tuyệt đối là không được. Cho nên anh ta cố ý nghiên cứu chế tạo loại đạn đạo khí quỹ Mini này.

Đạn đạo khí quỹ Mini áp dụng là quỹ đạo không khí, tinh chuẩn, uy lực lớn, tầm bắn xa. Đương nhiên chỗ quan trọng nhất chính là Rađa bình thường căn bản không quét đến đạn đạo Mini này. Nếu Diệp Mặc biết, hắn lập tức có thể nghĩ tới chuyện áp dụng hệ thống phản Radar vào đạn Mini giống như hệ thống phản Radar lúc trước hắn đã nhìn thấy ở tàu ngầm hạt nhân trên đảo Bali.

Mà đạn đạo Mini này lại có thể sản xuất ra, không sợ khi bị bao vây tấn công, không thể tiến công, phòng ngự lại trâu bò. Dùng cách nói của Diệp Tinh, cũng đều là rác rưởi.

Chẳng những Diệp Tinh tin tưởng, ngay cả Hư Nguyệt Hoa cũng tin tưởng. Sau khi trải qua chiến tranh lần này, nếu nước Mỹ muốn khiêu khích Lạc Nguyệt, cần phải cân nhắc một chút. Mà lần này sở dĩ nước Mỹ dám khiêu khích Lạc Nguyệt, chính là vì biết Lạc Nguyệt không có đủ tên lửa đạn đạo, không có vũ khí phòng ngự. Ngay cả phòng ngự cũng không tính là gì.

Lạc Nguyệt nhập khẩu bao nhiêu tên lửa đạn đạo, trong tài liệu cơ mật của nước Mỹ đều có rõ ràng. Cho nên bọn họ không tiếc thiệt hại ở giai đoạn trước, giành lấy đại thắng ở giai đoạn sau cũng phải nắm được Lạc Nguyệt.

Thấy dường như mọi người bị lời nói của mình kích thích ý chí chiến đấu, Diệp Tinh lại nói:

- Chiến tranh lần này đối Lạc Nguyệt mà nói thật ra rất đơn giản, nhưng điều không đơn giản chính là chuyện tiếp theo.

- Diệp sư đệ, ý của cậu là gì?

Người đặt ra câu hỏi chính là Hứa Bình.

Hứa Bình là Thống soái của Lạc Nguyệt. Anh ta biết năng lực quân sự của mình vẫn còn có khiếm khuyết, cho nên mỗi lần đánh giặc, anh ta sẽ không hạn chế sĩ quan cấp dưới phát huy năng lực của mình. Nhưng anh ta nhất định phải nắm giữ tầm nhìn đại cục trong tay. Sở dĩ Diệp Mặc giao quân đội cho anh ta, chính là sự tín nhiệm đối với anh ta. Anh ta không thể khiến Diệp Mặc thất vọng.

Diệp Tinh lập tức nói:

- Kỳ thật những điều sau đây tôi sẽ nói mới là trọng tâm cuộc họp lần này của chúng ta. Tôi khẳng định Liên quân dưới sự đả kích Đạn đạo khí quỹ Mini của chúng ta, tuyệt đối sẽ toàn tuyến tan tác. Nhưng tan tác không có nghĩa là toàn quân bị diệt. Cho nên, sau khi chúng ta chiến thắng Liên quân, phải lập tức chủ động xuất kích.

- Liên quân bị đánh bại, khẳng định sẽ không quay lại nữa. Chúng ta căn bản không cần truy kích. Hơn nữa hiện tại chúng ta mới có ba mươi nghìn quân mà thôi, sao có thể thừa thắng xông lên?

Úc Diệu Đồng cắm một câu. Tuy rằng cô cũng không hiểu chiến tranh cho lắm, nhưng ba mươi nghìn người truy kích mấy trăm nghìn người, điều này có chút không hợp tình lý.

Diệp Tinh mỉm cười nói:

- Nếu chúng ta không truy kích, khẳng định bọn họ sẽ quay lại. Vấn đề nằm ở chỗ khi Đạn đạo khí quỹ Mini lần đầu tiên đối địch, uy lực rất lớn. Nhưng đạn đạo Mini này có một khuyết điểm. Bên trong hệ thống phản Rađa và đường bắn ngược được trang bị rất đơn giản. Đơn giản đến mức người khác nắm được vỏ đạn rỗng, vừa nhìn liền hiểu được rõ ràng, lập tức có thể sửa đổi được. Một khi người khác sửa đổi được, quay lại công kích

lần thứ hai, Lạc Nguyệt sẽ kết thúc. Hơn nữa, hiện nay chiến tranh không phải dựa vào nhân số.

- Nhưng cho dù chúng ta đuổi tất cả bọn họ ra khỏi nơi này, bọn họ sẽ vẫn hiểu được, đây chỉ là một khoảng thời gian mà thôi.

Diệp Tử Phong cũng nghi hoặc hỏi.

- Điều này thì không giống như vậy.

Diệp Tinh lập tức nói:

- Một khi chúng ta đánh bại bọn họ, sau khi ký kết thỏa thuận, cho dù bọn họ muốn đến, cũng là chuyện một thời gian sau này. Lạc Nguyệt chúng ta thiếu nhất chính là thời gian. Chỉ cần qua khoảng thời gian này " đạn đạo khí quỹ Mini' đối với chúng ta mà nói đã là trở thành thứ rác rưởi vô dụng. Bởi vì lúc đó, chúng ta đã có thứ mới tốt hơn. Cho nên, lần này chúng ta nhất định phải đánh bọn họ thật đau, thậm chí giống như lần trước đánh khiến bọn họ toàn quân bị diệt...

Diệp Tinh nói, mọi người lập tức liền hiểu được. Một khi lại đánh Liên quân một trận thật đau, như vậy thứ Lạc Nguyệt thiếu nhất là thời gian đã có. Lạc Nguyệt hiện tại chính là cần thời gian để phát triển. Một khi thời gian hòa bình càng dài, thật ra đối với Lạc Nguyệt lợi ích lại càng lớn.

- Còn một điều nữa tôi muốn nói với mọi người, bản lĩnh của Diệp Mặc sư huynh mạnh hơn so với tôi. Mọi người không cần lo lắng cho sự an nguy của anh ấy. Cho dù mấy năm anh ấy không trở lại, tôi cũng khẳng định anh ấy không có việc gì.

Diệp Tinh biết lúc này quan trọng nhất là ý chí chiến đấu. Nhưng anh ta cũng không có nói sai. Không ai hiểu rõ bản lĩnh của Diệp Mặc bằng hắn. Là người có thể bay, có người có thể lấy được mạng của hắn, mới là chuyện lạ.

...

Hiện tại Lạc Nguyệt trở thành nơi mà thế giới nhìn chăm chú vào. Bởi vì mọi người đều biết, hiện tại chỉ cần liên quan đến chiến tranh, như vậy khẳng định sẽ phát sinh ở Lạc Nguyệt.

Sau khi Lạc Nguyệt vừa chấm dứt chiến tranh được mấy tháng, lại phải đối mặt với sự bao vây tấn công của Liên hợp quốc. Kỳ thật nói dễ nghe một chút là Liên quân lần thứ hai công kích Lạc Nguyệt. Nói không dễ nghe một chút chính là nước Mỹ đơn phương xuất binh công kích Lạc Nguyệt.

Ánh mắt toàn thế giới lại tụ tập ở Lạc Nguyệt. Nhưng lần này nước Mỹ với mục đích chính nghĩa phát động chiến tranh đối với Lạc Nguyệt. Bởi vì Lạc Nguyệt dẫn nổ vũ khí hạt nhân ở nam cực, đây chẳng những ngang nhiên phá hỏng "Điều ước nam cực", cũng tạo thành bức xạ hạt nhân cực lớn cho nam cực.

Người hiểu biết tình hình đều biết đây chỉ là nước Mỹ muốn chiếm đóng Lạc Nguyệt nên lấy một cái cớ mà thôi. Bởi vì Lạc Nguyệt dẫn nổ vũ khí hạt nhân ở nam cực đã từ lâu, đến bây giờ mới chuyện xưa nhắc lại, đây không phải lấy cớ thì là gì. Người không biết tình hình, một đám ở trên mạng giơ lên cao ngọn cờ chính nghĩa, trợ giúp nước Mỹ, trợ giúp Liên quân, công khai lên án hành động của Lạc Nguyệt đã phá hỏng hòa bình thế giới. Lần này Tổng tư lệnh Liên quân là Thượng tướng lục quân nước Mỹ Erzha. Người này từng tham gia chiến tranh vùng vịnh, chiến tranh Iraq. Tác phong chiến đấu của gã có chút giống với cáo sa mạc Rommel năm đó, giỏi về lấy ít thắng nhiều. Tuy rằng lúc trước Rommel là sĩ quan Đức quốc xã, nhưng người Erzha thần tượng là ông ta. Gã cho rằng làm một sĩ quan ra chiến trường thì phải giống với Rommel.

Cuối tháng thứ ba sau khi Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt, sáu trăm ba mươi ngàn Liên quân, trong đó lục quân có 330 ngàn người, hải quân có 100 ngàn người, không quân có 80 ngàn người, đội hải quân lục chiến có 120 ngàn người. Trang bị vũ khí chủ yếu có: 1500 chiếc xe xe tăng, 3000 chiếc xe thiết giáp, 2000 cái máy bay chiến đấu, máy bay trực thăng là 1900 chiếc, quân hạm có hơn 160 chiến thuyền và vô số các loại máy điện tử gây nhiễu

sóng. Lực lượng khổng lồ như thế, dưới sự chỉ huy của Erzha tuyên chiến với Lạc Nguyệt Thành.

Sau chiến tranh vùng vịnh, một cuộc chiến tranh trên quy mô lớn nhất bắt đầu nổ ra trên Ấn Độ Dương!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 671

Sách Lược

Có lẽ bởi vì lần này Liên hợp quốc đưa ra lý do quang minh chính đại, cho nên lần này quốc gia tham gia Liên quân nhiều hơn lần trước. Đáng tiếc chính là lần này đội quân được thành lập hơi đơn chiết. Gần như toàn bộ là quân đội Mỹ, quốc gia khác chỉ phái ra một ít lính mang tính tượng trưng hoặc là trợ binh mà thôi.

Nhưng điều này không phải bởi vì bọn họ có bao nhiêu thiện cảm đối với Lạc Nguyệt, mà bởi vì tất cả mọi người đều biết, cuộc xâm lược Lạc Nguyệt lần này, người cuối cùng nhận được lợi ích chỉ là nước Mỹ mà thôi. Đối với nước Nga, có thể ủng hộ chế tài Lạc Nguyệt đã không tồi. Cho nên nước Mỹ căn bản không trông cậy vào những quốc gia khác sẽ thật sự xuất lực.

Muốn nước Mỹ lấy địa bàn Lạc Nguyệt ra chia xẻ cho mọi người, cũng không có khả năng. Nhiều nhất chỉ chia xẻ một chút thành quả khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt mà thôi. Mà những nước được chia xẻ thành quả khoa học kỹ thuật cũng có một vài điều kiện tiên quyết. Đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu được, đương nhiên nước Mỹ cũng hiểu được. Điều nước Mỹ muốn không phải nước khác xuất binh ủng hộ, hắn chỉ muốn được dư luận ủng hộ, không hơn.

Nếu quốc gia Châu Âu xuất binh đánh Lạc Nguyệt, như vậy nước Mỹ có thể đánh Lạc Nguyệt từ hai phía Nam Đại Tây Dương và Bắc Thái Bình Dương khiến Lạc Nguyệt nằm ở vị trí Ấn Độ Dương bị bao vây tiêu diệt.

Nhưng hiện tại chỉ có nước Mỹ xuất binh. Bọn họ chỉ có thể thông qua eo biển Malacca và eo biển khác của Mỹ tiến vào Ấn Độ Dương.

Điều này nhằm để giảm bớt thiệt hại, khiến Lạc Nguyệt chủ động giao ra đảo Sangiang. Nếu Lạc Nguyệt không đưa đảo Sangianra, như vậy hạm đội nước Mỹ chỉ có thể từ eo biển Malacca tiến vào. Điều này đối với nước Mỹ mà nói càng thêm bất lợi.

Mà lục quân chỉ có thể giống như lần trước từ ngã ba Esebiya và Kenya xâm lược vào từ thung lũng, ngoài ra, không còn đường nào khác.

Lần đầu tiên khi Liên quân xâm lấn, Thống soái là Senhen. Ông ta vừa đến đây, lập tức liền phát động tổng tiến công. Kết quả tấn công nhanh, bại cũng nhanh. Không giống với đợt xâm lấn của Liên quân lần trước, sau khi Erzha bao vây xung quanh Lạc Nguyệt, cũng không vội tấn công. Ngay cả lục quân dừng lại ở trước thung lũng cũng không tấn công.

Mà lần này tổng chỉ huy Lạc Nguyệt là Diệp Tinh. Anh ta nhìn quân hạm bao vây kín mít xung quanh Lạc Nguyệt khóe miệng lại lộ vẻ khinh thường. Không đợi đám người Hư Nguyệt Hoa hỏi, Diệp Tinh liền lạnh giọng nói:

- Bọn họ muốn đánh đổ bộ, cùng với lục quân bao vây tấn công từ phái thung lũng vào chúng ta. Chỉ tiếc bọn họ tới có hơi muộn một chút. Nếu là nửa năm trước, khi chúng ta chỉ có mấy ngàn quân, chỉ cần hải quân kiềm chế được bộ phận lực lượng của Lạc Nguyệt, lúc đó thung lũng kia thật sự khó có thể bảo vệ được. Nhưng hiện tại đã khác. Chỗ này của Lạc Nguyệt đã không thích hợp để đổ bộ chiến.

- Vì sao nơi này không thích hợp để đổ bộ chiến? Hơn nữa quân hạm của bọn họ còn nhiều như vậy. Chỗ này phải hơn một nghìn chiến thuyền...

Hứa Bình không hiểu nhiều về chiến tranh. Tuy rằng đã trải qua mấy lần chiến tranh. Nhưng chiến thuật không phải đơn giản chỉ qua vài lần chiến tranh là có thể trở thành tinh anh.

Diệp Tinh cười ha hả:

- Bởi vì Lạc Nguyệt có Diệp Tinh...

Tuy rằng Diệp Tinh biết tin tức tình báo mà bọn họ nhận được chênh lệch rất lớn so với số lượng trên thực tế, nhưng anh ta vẫn không để ở trong lòng.

Mọi người xung quanh đều biết, bọn họ bị Diệp Tinh đùa giỡn. Tuy nhiên trong lòng không thể không thừa nhận bản lĩnh của Diệp Tinh. Nếu không có anh ta, nơi này thật sự là rất khó bảo vệ được. Nhưng Diệp Tinh nghiên cứu chế tạo ra hệ thống phòng ngự quá mức kinh người. Muốn dựa vào mấy trăm ngàn người đổ bộ vào Lạc Nguyệt quả thật có chút khó khăn. Mà hải quân Lạc Nguyệt thậm chí chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được rồi, căn bản không cần rời bến chiến đấu. Ngoài mặt nhìn hạm đội khác đánh tới cửa nhà, điều này là vô cùng nguy hiểm. Nhưng đối Lạc Nguyệt mà nói, càng đánh tới cửa nhà, thì càng an toàn. Trừ phi đối phương có thể phá được hệ thống phòng phòng ngự và hệ thống điện tử quấy nhiễu mạnh mẽ của Lạc Nguyệt. Nếu không phá hỏng được hai hệ thống này, như vậy không cần nghĩ tới chuyện đổ bộ ở cửa Lạc Nguyệt.

Đương nhiên, một khi hai hệ thống này bị người khác phá hóng, khi Lạc Nguyệt ở trước mặt Liên quân cường đại muốn dùng lý luận sắc bén căn bản không chịu nổi một đòn. Đây căn bản không thể so sánh. Mà chiến tranh hiện đại hết lần này tới lần khác cũng không phải chỉ là chiến tranh lý luận sắc bén. Cho nên tuy rằng Diệp Tinh nói trâu bò, nhưng anh ta bắt đầu càng trâu bò hơn.

- Kỹ sư trưởng Diệp. Lần trước không phải Liên quân vừa đến trong phạm vi cách Lạc Nguyệt vài trăm mét, chúng ta có thể công kích rồi sao? Vì sao hiện tại không công kích? Tên lửa đạn đạo tuần tra của chúng ta hoàn toàn có thể đưa bọn họ đến Tây Thiên.

Quách Khởi cảm thấy khó hiểu hỏi.

Tuy rằng lần này Liên quân có nhiều người, nhưng Lạc Nguyệt thật sự không lo lắng. Tuy rằng Quách Khởi nói như vậy, nhưng anh ta cũng không

để ý nhiều. Anh ta hiểu về hệ thống phòng ngự tên lửa đạn đạo của Lạc Nguyệt.

- Tôi muốn biết bọn họ muốn đánh như thế nào. Tôi còn có vũ khí mạnh hơn. Nhưng nếu bọn họ không đủ tư cách, tôi vẫn lười lấy ra. Lại nói tuy rằng với khoảng cách xa tôi cũng có thể đánh, nhưng tỉ lệ chính xác chung quy vẫn hơi thấp một chút. Dù sao khoảng cách máy điện tử gây nhiễu sóng của chúng ta càng xa hiệu quả cũng càng kém.

Diệp Tinh cười khà khà nói.

Liên quân không để bọn họ chờ bao lâu. Trên màn hình rất lớn trong phòng chỉ huy chiến đấu đã xuất hiện rất nhiều tốp máy bay. Các loại máy bay chiến đấu, máy bay ném bom, máy báo động, thiết bị gây nhiễu các loại hỗn loạn cùng một chỗ, giống như đám châu chấu bay về phía Lạc Nguyệt.

- Vì sao bọn họ có nhiều máy bay như vậy?

Trên đây quả thực có hơn một nghìn chiếc máy bay. Vì sao những máy bay này xuất hiện trên màn hình Rađa, mà tên lửa đạn đạo phòng ngự của chúng ta không có tin tức? Mới lần đầu tiên bọn họ đã phái ra toàn bộ máy bay chiến đấu sao?

Hứa Bình giật mình chỉ vào đám máy bay này nói.

Vẻ mặt Diệp Tinh bình thản nói:

- Bởi vì đó là máy bay giả không người lái. Đối với loại máy bay giả này, tấm lá chắn công kích của hệ thống phòng ngự chúng ta hoàn toàn có thể phân biệt được. Muốn ngăn cản kỳ thật cũng rất đơn giản. Khai hỏa toàn bộ tên lửa đạn đạo phòng ngự là được rồi.

Hứa Bình căng thẳng hỏi:

- Bọn họ điều động nhiều máy bay giả tới như vậy làm gì?

Diệp Tinh lại nói:

- Loại máy bay giả này có khả năng bỏ bom. Chỉ có điều loại bom này rất đơn giản, hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp hữu hiệu đối với chúng ta. Đương nhiên mục đích chủ yếu của bọn họ chắc không phải dùng máy bay giả ném bom, mà muốn tiêu hao số lượng tên lửa đạn đạo của chúng ta. Tôi suy đoán bọn họ đã biết số lượng tên lửa đạn đạo của chúng ta có hạn, cho nên lần này đến đã sớm chuẩn bị. Trước dùng rất nhiều máy bay giả tiêu hao số lượng tên lửa đạn đạo của chúng ta. Sau đó chờ chúng ta tiêu hao gần hết tên lửa đạn đạo, hệ thống Rađa phòng ngự đều thành vật trang trí. Sau đó bọn họ mới bắt đầu đổ bộ tổng tiến công.

- Hóa ra là như vậy, tôi đã hiểu được.

Tuy rằng Hứa Bình và đám người Hư Nguyệt Hoa đều biết Diệp Tinh mới nghiên cứu chế tạo một loại "Đạn đạo khí quỹ Mini", nhưng loại bom này chưa từng trải qua thực chiến kiểm nghiệm, hiệu quả như thế nào cũng không có người nào biết. Một khi loại bom này không có được hiệu quả giống như trong tưởng tượng. Mà khi Lạc Nguyệt tiêu hao hết số tên lửa đạn đạo, như vậy Liên quân thật sự đạt được sách lược của mình.

Có thể tưởng tượng Lạc Nguyệt không có tên lửa đạn đạo phòng ngự dưới lửa đạn của Liên quân, sẽ trở thành nơi thế nào? Liên quân thậm chí không cần định vị tinh chuẩn, chỉ cần tùy ý phóng ra đạn pháo là có thể đánh xuyên qua Lạc Nguyệt.

- Vậy chúng ta để mặc những máy bay giả này, không quan tâm đến chúng sao.

Hứa Bình chau mày lập tức nói.

Hư Nguyệt Hoa lại lắc đầu nói:

- Tôi cảm thấy loại Đạn đạo Mini khí quỹ của chúng ta muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Chúng ta có thể dùng loại bom này cho nổ rơi toàn

bộ những máy bay giả này. Giữ lại tên lửa đạn đạo cỡ lớn để phòng ngự lực lượng trên biển của bọn họ và lục quân thung lũng tràn tới...

Diệp Tinh lại lập tức nói:

- Tôi không đồng ý với phương pháp chiến đấu này. Tôi đã tìm hiểu được một chút. Hiện tại có hơn một nghìn quân hạm bao vây quanh Lạc Nguyệt. Khẳng định có một phần lớn trong đó giống với loại máy bay giả này, đó là quân hạm giả. Tôi nói cho dù bọn họ có tài lực lớn mấy, cũng không có cách nào lấy ra hơn một nghìn quân hạm được. Cho nên, chúng ta sẽ giống như bọn họ mong muốn, dùng tên lửa đạn đạo nhập khẩu công kích những máy bay giả này, đồng thời dùng tên lửa đạn đạo nhập khẩu công kích những quân hạm giả này.

- Nhưng...

Hư Nguyệt Hoa và đám người Hứa Bình thoáng nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, nhưng không lên tiếng.

Diệp Tinh mỉm cười nói:

- Xem ra mọi người còn chưa tín nhiệm tôi. Tin tôi đi. Đạn đạo khí quỹ Mini của tôi dùng còn tốt hơn nhiều so với tên lửa đạn đạo cỡ lớn. Tư lệnh Quách, những máy bay giả này sắp bay tới bầu trời Lạc Nguyệt. Anh ra mệnh lệnh đi. Cho khai hỏa toàn bộ tên lửa đạn đạo phòng ngự. Bất kể chúng là thật hay là giả đều phá hủy toàn bộ. Lập tức ra mệnh lệnh, chỉ cần trong phạm vi tầm bắn, cũng có thể phóng ra tên lửa đạn đạo đối với quân hạm giả.

Lạc Nguyệt tổng cộng có bao nhiêu tên lửa đạn đạo, mà khi máy bay đối phương bay tới bầu trời Lạc Nguyệt, không có một đợt máy bay nào của Lạc Nguyệt bay lên ngăn cản. Tất nhiên toàn bộ đều áp dụng tên lửa đạn đạo bắn lên không. Mà những máy bay này thật giống như không sợ chết vẫn từng đợt xâm nhập vào Ấn Độ Dương. Từng đợt máy bay vẫn không ngừng bay tới Lạc Nguyệt.

Trên bầu trời có vô số tiếng nổ gầm rú hỗn loạn, lại kết hợp với khói đen và ánh lửa, giống như đêm tối đến sớm, không thể nhìn rõ ràng bất kỳ chỗ nào.

Cùng lúc đó, vô số tên lửa đạn đạo bay về phía Ấn Độ Dương, chuẩn xác đánh trúng từng chiếc quân hạm.

Dường như Liên quân bị tên lửa đạn đạo của Lạc Nguyệt ùn ùn kéo đến công kích đã nổi giận. Bọn họ cũng không ngừng cho chiến hạm phóng ra tên lửa đạn đạo. Nhưng những tên lửa đạn đạo đều không ngoại lệ bị tên lửa đạn đạo phòng ngự của Lạc Nguyệt bắn rơi ở Thái Bình Dương. Ngoại trừ loại tên lửa đạn đạo cá biệt sẽ rơi ở khu vực gần Lạc Nguyệt ra, còn lại đều chìm vào Ấn Độ Dương.

...

Trong phòng chỉ huy mẫu hạm lớn nhất của Mỹ, Erzha nhìn từng chiếc quân hạm bị đánh chìm, từng chiếc máy bay bị bắn rơi, sắc mặt lại rất bình tĩnh. Khi gã thấy tên lửa đạn đạo của Lạc Nguyệt bắn ra giống như không tiếc tiền, miệng gã cong lên thậm chí còn lộ vẻ khinh thường.

- Không chuẩn bị trước, ngay cả một ghế có thể ngồi xuống cũng không có. Gần như chỉ dựa vào một hệ thống phòng ngự mạnh mẽ và hệ thống thiết bị quấy nhiễu đã muốn xưng bá Ấn Độ Dương sao? Đúng là một đám người ngu dốt. Đối với việc lần trước Thượng tướng Senhentoàn quân bị diệt, quả thật khiến mình cảm thấy rất khó hiểu.

Erzha lắc đầu nói, trong mắt có một loại tình cảm thoả thuê mãn nguyện.

Ở trong mắt Erzha, chỉ là dựa vào thế lực của một công ty mới nổi lên, còn muốn nói chuyện đứng trên thế giới này, thậm chí còn dám nhằm vào nước Mỹ, đây không phải là tự tìm cái chết thì là gì? Trong thời gian ngắn như thế, bọn họ ngay cả cơ sở cũng không có, càng không cần phải nói tới nhân tài quân sự ưu tú nữa. Mình tùy tiện đưa ra một kế sách, bọn họ còn không nhìn ra được, lập tức liền trúng kế, thậm chí còn phối hợp với kế sách

của bọn họ, chủ động ném tên lửa đạn đạo vào Ấn Độ Dương.

Một khi tên lửa đạn đạo của bọn họ đã hết, lúc đó Erzha chỉ cần dẫn dắt mấy trăm ngàn Liên quân tổng tiến công.

Liên quân công kích rất nhanh, nhưng kết quả cũng không có một cái nào vượt qua được. Hơn một nghìn chiếc máy bay bị diệt sạch. Gần mấy trăm ngàn chiến thuyền quân hạm cũng bị tiêu diệt. còn Lạc Nguyệt bị tổn thất một tháp truyền hình. Một quả tên lửa đạn đạo của Liên quân đúng lúc đánh trúng tháp truyền hình này.

Sau khi một trận oanh tạc kết thúc, Erzha phát hiện tên lửa đạn đạo của Liên quân chỉ đánh nổ một tháp truyền hình, sắc mặt có chút khó coi. Tuy rằng mục đích của gã chính là dụ dỗ Lạc Nguyệt phóng ra tên lửa đạn đạo, nhưng bên mình vừa rồi cũng bắn ra không ít tên lửa đạn đạo, mà hệ thống tên lửa đạn đạo phòng ngự bên Lạc Nguyệt quả thật là quá mạnh mẽ. Xác xuất thành công gần như đạt được 98% trở lên.

Cho dù bởi vì lý do quân hạm Liên quân ở khoảng cách khá xa, nhưng loại xác xuất phòng ngự thành công như vậy thật sự rất thái quá!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 672

Được Cứu Sống

Tiến hành kế hoạch của giai đoạn thứ hai, hạm đội tiến lên trước, lập tức phái ra năm đội máy bay chiến đấu tiến hành oanh tạc tùy ý trên đất Lạc Nguyệt, đồng thời lục quân bắt đầu đánh nghi binh.

Giọng điệu cảm khái của Erzha chỉ là trong chốc lát, lập tức liền phát động cuộc tấn công lần hai. Lạc Nguyệt đã đánh rơi máy bay và phần lớn quân hạm kiểu mẫu của y, đây đúng là điều mà y mong đợi.

Erzha biết, sau hai đợt đạn bắn ra của Lạc Nguyệt, số đạn của bọn họ cũng không còn nhiều nữa rồi. Không ai biết rằng, năm đội máy bay chiến đấu này là để cho Lạc Nguyệt ăn. Cho dù là bị người khác biết, Erzha cũng sẽ không thừa nhận.

Chủ trương chiến đấu của y là dùng tiền đè chết Lạc Nguyệt, hơn một trăm phi công đã chết, với y mà nói là không có chút áp lực nào. Y biết rằng nếu không có sự hi sinh nhất định, cho dù là Lạc Nguyệt không còn đạn đạo nữa, nhưng muốn hoàn toàn chiếm được Lạc Nguyệt cũng không phải là một điều dễ dàng. Giá cả đắt đỏ của chiếc F-22 cùng với một viên phi công ưu tú của nước Mĩ, còn năm đội hình máy bay hơn một trăm chiếc, loại tổn thất như vậy chỉ có gã điên Erzha mới dám làm.

Lúc năm đội máy bay vừa khởi hành, đám người Diệp Tinh cũng đã biết Điều khiến cho Erzha để ý đó là lần này máy bay chiến đấu oanh tạc Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt sẽ dùng vũ khí gì để phản kháng, dùng đạn đạo hay là dùng không quân sống mái với nhau?

Rất nhanh y đã có đáp án mà y mong đợi, không khác với phán đoán của

y chút nào, đạn đạo của Lạc Nguyệt đã có hạn, bọn họ chỉ có thể phái ra năm đội máy bay cùng loại như vậy.

Trên thực tế bất kể là dựa vào trang bị mà nói, hay là dựa vào tố chất của phi công mà nói, Lạc Nguyệt cũng không bằng liên quân. Máy bay chiến đấu của Lạc Nguyệt là T-35 đến từ nước Nga, mà máy bay chiến đấu chủ yếu của liên quân là F-22. Bất kể là khoảng cách dò xét của radar, tính cơ động của máy bay hay tính năng ẩn thân thì T-35 đều kém rất xa so với F-22.

Cho dù là tính về tính năng chiến đấu của đạn thì F-22 cũng hơn rất nhiều, bởi vì F-22 có tính năng bắn ra chuyển 180 độ. Hơn nữa còn dùng hồng ngoại, chứ không phải là tia nhiệt bình thường! Nói đơn giản hơn, cứ cho là T-35 nếu xét về ưu thế chỉ đứng sau F-22 đi chăng nữa thì F-22 cũng có thể dùng AIM – 9X để tiêu diệt.

Nếu nói hai phi công có kĩ thuật ngang nhau, một lái chiếc T-35, một lái chiếc F-22 đối đầu với nhau. Vậy thì kết quả không có gì nghi ngờ nữa, huống chi là phi công của Lạc Nguyệt không thể bằng của liên quân được. Đương nhiên những tình huống đặc biệt ở bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra, như lần trước một phi công của Mĩ bị đạn đạo đuổi giết. Có thể lướt trên mặt biển để thả bom, loại kĩ thuật này không phải ai cũng có thể có.

Nhưng những điều này chỉ là để đối với những tình huống chung mà nói, trên bầu trời của Lạc Nguyệt thì định luật này không thể tồn tại. Ưu điểm của F-22 biến thành nhược điểm, nhược điểm của T-35 biến thành ưu điểm.

Hệ thống điện tử làm nhiễu trên không của Lạc Nguyệt, làm cho radar hùng mạnh của F-22 giống như vật trang trí. Máy chống làm nhiễu của liên quân không có hiệu quả gì đối với hệ thống làm nhiễu tự động thay đổi công suất của Lạc Nguyệt, máy cảnh báo cũng chỉ là vật trang trí.

Hơn nữa radar của T-35 đã được Lạc Nguyệt cải tiến, khi tác chiến trên không, bọn họ thậm chí không cần dùng đến hệ thống làm nhiễu. Từng quả đạn pháo của Lạc Nguyệt chuẩn xác đánh trúng máy bay của liên quân, trên không nổ ra từng đợt hoa lửa và tiếng nổ. So với khi nãy những máy bay giả

đến, tình cảnh này lại càng làm người ta kinh sợ.

Một vài máy bay như cá lọt lưới bị đạn pháo bắn rơi, không còn chút may mắn nào để nói.

Năm đội máy bay chiến đấu rất nhanh liền bị tốp máy bay của Lạc Nguyệt diệt hết, mà về phía Lạc Nguyệt, cái giá phải trả chỉ là bị rơi bốn máy bay bị hỏng. Đây vẫn là bởi vì né không kịp đạn của F-22 và cùng F-22 tự sát đã dẫn đến hậu quả như vậy.

Erzha vẻ mặt bình tĩnh, thực ra mục đích của y đã đạt được, y biết đạn pháo của Lạc Nguyệt đã sắp hết, nếu không thì tại sao Lạc Nguyệt lại phải đạn pháo phòng ngự một cách hùng mạnh như vậy. Căn bản là không cần phải phái ra tổ máy bay chiến đấu như vậy, cho dù là tổn thất ít, nhưng cũng vẫn là tổn thất.

Cùng lúc đó, liên quân ở thung lũng đã bắt đầu công kích, chỉ có điều nơi này dễ phòng thủ khó tấn công, mà không quân của liên quân không có cách nào trợ giúp trên không được, cho nên mặc dù binh lính Lạc Nguyệt đang trong hoàn cảnh xấu, nhưng liên quân thì không thể tấn công ngay được.

Trừ phi không quân của liên quân có thể xé nát bầu trời của nơi này, nhưng dưới sự làm nhiễu của Lạc Nguyệt, điều này là không thể được.

-Tướng Erzha, tôi nghĩ chúng ta có thể phát động tổng tấn công rồi.

Tham mưu liên quân, Fila thấy không quân của Lạc Nguyệt và không quân của liên quân đã đánh giáp lá cà, đã biết rằng kế sách của bọn y đã thành công rồi.

-Chờ một chút...

Erzha khoát khoát tay, chỉ cần Lạc Nguyệt không còn đạn pháo, chúng sẽ biến thành con dê đợi làm thịt, cho dù là bây giờ bọn chúng uy phong như thế nào nữa, cũng không có cách nào bảo vệ cho Lạc Nguyệt. Một khi vũ khí

phòng ngự của Lạc Nguyệt đã không còn, liên quân lúc nào cũng có thể tiến công, cũng không cần phải nóng lòng.

Theo như Erzha thấy, Lạc Nguyệt có thể điên cuồng như vậy, thứ duy nhất để dựa dẫm vào đó là hệ thống làm nhiễu làm cho người ta không dám tưởng tượng kia.

Nhưng điều kiện tiên quyết là bọn chúng có đủ đạn pháo để ngăn cản chiến thuật của Erzha, chiến thuật của y gọi là chiến thuật tiêu hao cũng được, chiến thuật biển người cũng được, chính là muốn làm cho Lạc Nguyệt suy kiệt, nói đơn giản hơn, chính là dùng tiền đè người.

Cho dù là máy bay giả hay quân hạm giả, muốn tạo ra cũng không phải là tốn một chút, cứ cho là chỉ có cái vỏ không, thì cũng đã là thép tấm. Máy bay giả cứ cho là dùng động cơ kém nhất, cũng là phải cần một cái động cơ.

Erzha nghĩ, sách lược của liên quân rất đơn giản, đơn giản đến mức vừa xem đã hiểu ngay. Nhưng cho dù là Lạc Nguyệt có biết được sách lược này thì cũng không có cách nào, sách lược mà bọn y dùng đã là dương mưu rồi.

...

Một chút cảm giác lạnh lẽo truyền đến, Diệp Mặc lúc này mới bừng tỉnh. Hắn bởi vì sau lần bị thương này, kinh mạch dưới sự chữa trị của hắn đã ngày càng được mở thêm, hắn không kìm được vui mừng, thậm chí còn quên mất cả thời gian và không gian nơi mình đang ở.

Lúc này Diệp Mặc tỉnh lại mới biết được núi băng nơi mình đang ở đã tan, chỉ còn một ít trong phạm vi mấy trượng nữa thôi, không lâu nữa, núi băng này sẽ hoàn toàn biến mất.

Mặc dù núi băng có biến mất, hắn cũng không cần để ý, nhưng hắn lại không có cách nào tiếp tục chữa trị kinh mạch. Sau khi hắn đã trải qua mấy tháng chữa trị, mắt thấy sắp thành công rồi, nhưng lúc này đến chỗ ở cũng không còn, điều này làm hắn vô cùng buồn bực.

Nhưng cho dù là buồn bực, trong lòng Diệp Mặc cũng không uể oải lắm, chỉ hắn mới biết là lần tới đảo Băng Khôi này đã gặp được cơ duyên như thế nào. Bất cứ linh đan diệu dược hay thiên tài địa bảo, đều không thể so sánh được với sự mở thêm kinh mạch của hắn. Chỉ cần thêm vài ngày nữa, kinh mạch của hắn sẽ hoàn toàn được chữa trị.

Nếu lấy kinh mạch của hắn hiện giờ sau khi đã chữa được đi Tu Chân giới, cũng là thiên tài mà các môn phái đều muốn có rồi. Chưa tới Trúc Cơ đã có kinh mạch rộng lớn kiên cố như này rồi, một khi tới Trúc Cơ, chỉ cần có nguyên liệu thì con đường tu luyện của hắn sẽ là một con đường bằng phẳng.

Diệp Mặc mang tâm trạng vui sướng đi lên đỉnh núi băng, hét một tiếng dài, mặc dù kinh mạch vẫn còn một chút chưa được chữa trị hết, nhưng tâm trạng của hắn lúc này còn kích động hơn cả lần trước đạp trên Phi Kiếm.

Dường như cảm thấy sự nguy hiểm của Diệp Mặc, những con cá ở gần đó đều bơi ra xa.

Diệp Mặc tiện tay đánh mấy con, sau đó đi thay một bộ quần áo sạch. Hắn chuẩn bị đi tìm một núi băng khác để tiếp tục chữa trị. Một khi hắn đã chữa trị được kinh mạch, hắn lại có thể một lần nữa luyện được Phi Kiếm của riêng mình, sau khi luyện được Phi Kiếm, lập tức trở lại Lạc Nguyệt kết hôn với Lạc Ảnh Khinh Tuyết, sau khi kết hôn hắn sẽ đi đến thế giới nhỏ tìm kiếm cơ duyên.

Hai ngày sau, Diệp Mặc không gặp được núi băng, lại gặp được một du thuyền, mà núi băng dưới chân hắn cũng sắp biến mất.

Thấy du thuyền, Diệp Mặc lập tức muốn đạp nước đi đến đó, nhưng nghĩ ngợi một hồi, thì lại dừng lại. Nếu hắn thực sự đạp nước đi đến đó, làm mọi người nhìn thấy được, thì cũng có chút hơi thái quá. Hơn nữa bộ dạng này của hắn không thể để cho người khác thấy. Một khi người ngấm ngầm tính kế với hắn nhìn thấy hắn lên tàu, như vậy tên đó cũng không dám lộ diện, điều này làm cho hắn báo thù không tiện.

Diệp Mặc lấy bộ râu rậm giả trang kia ra với tốc độ nhanh nhất, sau khi hắn đã cải trang xong rồi, đang chuẩn bị ẩn thân lên tàu thì con tàu biển kia đã nhìn thấy hắn, và chạy chậm lại, một lúc sau đó, một con thuyền nhỏ đi tới.

Trên thuyền nhỏ có hai gã thuyền viên, một người là Rossi, còn một người là David. Thông qua cuộc nói chuyện với David và Rossi, Diệp Mặc mới biết là nơi này đã là Thái Bình Dương. Hắn không biết mình đã trôi nổi trong bao lâu, không ngờ đã trôi từ Bắc Cực tới Thái Bình Dương. Cũng may là chiếc tàu này chạy từ Canada tới Hongkong, hai người này cũng hiểu tiếng Trung.

Diệp Mặc biết rằng, bộ dạng bây giờ của hắn dễ khiến cho người khác nghi ngờ. Hắn thậm chí còn không đợi hai người kia nói chuyện, liền lấy ra một trăm ngàn đô la Mĩ, đưa cho mỗi người năm mươi ngàn. Sau đó nói cho bọn họ biết mình là một nhà thám hiểm, bởi vì muốn du lịch Thái Bình Dương, cuối cùng thuyền của hắn đụng phải đá ngầm, chỗ đó ở gần núi băng nên mới giữ được mạng.

Sở dĩ đưa tiền cho hai người kia là vì muốn họ tìm cho hắn một chỗ ở trên tàu. Có một câu mà Diệp Mặc chưa nói, đó là hắn đưa tiền cho họ chủ yếu là để bọn họ nói giúp hắn một chút.

Tuy rằng đây là tàu chở khách, không phải quân hạm, mà hắn lại không có chứng minh thư, nhưng Diệp Mặc là một người không thích phiền phức. Hắn ghét cái cảnh không ngừng có người hỏi, có hai người này giúp thì không có vấn đề gì nữa rồi, dù sao thì tàu biển chở khách cũng không quản lí quá nghiêm khắc, huống chi ở Thái Bình Dương lại hay xảy ra tình huống như vậy.

Quả nhiên sau khi Diệp Mặc được đưa lên tàu, chỉ có vài tên cảnh sát tới hỏi đơn giản vài câu, nhưng những lời này cũng không cần đến Diệp Mặc phải trả lời. Hai người thủy thủ cứu hắn đã giúp hắn trả lời, mà hắn cũng chỉ cần làm bộ nghe không hiểu tiếng Anh là được. Kì thực là không cần phải làm bộ, hắn cũng không hiểu tiếng Anh thật.

-Anh Mạc, tôi lập tức sẽ đi dọn giúp anh chỗ anh sẽ ở, anh không cần phải lo lắng. Bây giờ David sẽ dẫn anh đi ăn, đến Hongkong vẫn còn xa, mong anh đi đường vui vẻ.

Hai người thủy thủ này đã lấy tiền của Diệp Mặc, liền rất khách khí với Diệp Mặc, Rossi lại càng nhiệt tình không ngừng.

Bởi vì Rossi phải giúp Diệp Mặc dọn chỗ ở, nên Diệp Mặc lại rút năm mươi ngàn đô la ra đưa cho Rossi, hắn bảo Rossi tìm cho hắn một chỗ ở yên tĩnh và tao nhã một chút, tiền không đủ thì cứ đến chỗ hắn lấy -Đủ rồi, đủ rồi...

Rossi nhận tiền, lòng thầm nghĩ, người mình cứu lần này đúng là có tiền.

Tàu chở khách đi trong đại dương mênh mông, gặp một số thuyền bị lật, cứu một vài người cũng không phải là chuyện li kì gì. Chỉ có điều tình cảnh của Diệp Mặc có chút đặc biệt thôi, hắn chẳng những trên người không có vết thương gì, hơn nữa quần áo cũng sạch sẽ, thậm chí tiền trong người cũng không bị ẩm ướt chút nào.

Nhưng những chuyện này Rossi và David sẽ không nói ra, bọn họ chỉ là thủy thủ, cũng là vì cuộc sống, ai mà có thể thờ ơ với tiền.

Diệp Mặc sở dĩ không đưa ra nhiều tiền hơn, là bởi vì sợ hai người đó sẽ nghi ngờ tại sao trên người hắn lại có nhiều tiền mặt đến vậy.

Sau khi David đưa Diệp Mặc tới nhà ăn và giới thiệu, lúc này mới nói với Diệp Mặc từ từ ăn cơm, y và Rossi sẽ mau chóng giúp hắn giải quyết vấn đề chỗ ở.

Diệp Mặc đương nhiên là cũng không nóng vội gì, hắn đã mấy tháng ăn lương khô, làm nóng lên một chút là ăn, sau đó lại quay lại tu luyện, như vậy thì không thể tốt được rồi.

Chọn một suất bít tết, và một ít rau, Diệp Mặc tìm một góc khuất để ngồi. Mặc dù bây giờ hắn là một gã rậm râu, nhưng dù sao cũng là được cứu

từ biển lên, có thể làm cho người khác không chú ý đến mình bao nhiêu thì càng tốt.

Trong đầu Diệp Mặc nghĩ, một khi hắn đã hoàn toàn khôi phục, luyện được Phi Kiếm, điều đầu tiên phải điều tra đó là tên đã đứng đằng sau ngấm ngầm tính kế với hắn. Bất luận là ai, kẻ đó đều phải chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 673

Niềm Vui Bất Ngờ

Ở bàn bên cạnh có hai cô gái người Hoa đang nói chuyện với nhau đã làm Diệp Mặc chú ý, bọn họ đang nói về chuyện chiến tranh ở Lạc Nguyệt. Nhưng theo những gì Diệp Mặc được biết, chiến tranh ở Lạc Nguyệt đã kết thúc từ trước khi hắn đi rồi mà, tại sao giờ lại nói đến chuyện này? Mà Diệp Mặc nghe được từ lời của bọn họ, dường như chiến tranh vẫn đang trong tình trạng giằng co.

Điều này làm cho Diệp Mặc rất nghi hoặc, đáng tiếc là hai người bọn họ chỉ nói vài câu, liền dừng chủ đề này lại, hơn nữa lại nói sang chuyện khác rồi.

Diệp Mặc đứng lên, đến bên hai cô gái đó, nói với vẻ rất thân sĩ:

-Xin chào hai người đẹp, tôi tên là Mạc Ảnh, không biết hai cô có phiền không nếu tôi ngồi ở đây?

Hai cô gái này đối với Diệp Mặc mà nói thì không phải là người đẹp gì, nhưng hắn đang nhờ người ta. Cho dù là hai cô gái rất xấu, hắn cũng sẽ gọi là người đẹp.

Hai cô gái đang nói chuyện bị sửng sốt một chút, theo đánh giá của chính họ thì họ cũng không phải là xấu, nhưng cũng không được gọi là người đẹp, nhiều nhất chỉ có thể là đoan trang mà thôi, hoặc là cô gái tóc ngắn kia cũng chỉ gợi cảm một chút thôi. Không ngờ ở nơi này cũng có người đến gần, mặc dù gã rậm râu này cũng không có gì là đẹp đẽ cả, nhưng gã lại đem cho người ta cảm giác cao lớn. Hơn nữa, có thể ở trên chiếc tàu chở khách này đã không đơn giản rồi, huống chi phòng ăn này lại là phòng

ăn cao cấp trên tàu.

-Đương nhiên không phiền rồi, anh ngồi đi.

Cô gái tóc dài lập tức mỉm cười thân thiện.

Cô gái vừa nói xong, Diệp Mặc liền ngồi xuống, lập tức lại hỏi:

-Không biết quí danh của hai cô là gì?

Sở dĩ hỏi những lời này, là vì Diệp Mặc hiểu tự nhiên không thể hỏi nọ hỏi kia được. Hỏi tên người khác, đây là lễ tiết cơ bản nhất.

-Tôi tên là Tịch Huyễn San, cô ấy là đồng nghiệp của tôi, Lâm Mạn.

Cô gái tóc dài nói xong, chỉ cô gái ngồi bên cạnh ít tuổi hơn rồi mỉm cười giới thiệu.

Cho dù là cô gái ít tuổi hơn, nhưng cũng phải ba mươi tuổi rồi, cô Lâm Mạn đó người hơi đầy đặn một chút, nhưng đây không phải là điều mà Diệp Mặc muốn chú ý. Hắn vội vàng nói:

-Hân hạnh, hân hạnh...

Định là nói xong câu này, Diệp Mặc sẽ hỏi chuyện chiến tranh ở Lạc Nguyệt, nhưng Tịch Huyễn San đã biến Diệp Mặc trở thành anh chàng mua vui rồi. Trên chiếc tàu năm sao này, con đường đi du lịch thực sự là rất nhàm chán. Mặc dù gã rậm râu này cũng chỉ có bộ dạng bình thường thôi, hơn nữa lại còn hơi thô ráp, nhưng cơ thể rất cường tráng. Một người như vậy có thể đến phòng của mình để cho mình một chút vui vẻ. Cô cũng không để ý, loại chuyện này là anh tôi cùng tình nguyện, làm xong rồi thì đường ai nấy đi.

Cho nên trước khi Diệp Mặc hỏi cô đã nói trước:

-Anh Mạc, anh chắc là người Hoa? Lần này đi từ Canada đến Hongkong là để làm ăn, hay là trước đây đi sang Canada du lịch?

Nói xong cô gái tóc dài này liền đến gần Diệp Mặc hơn, cô bỗng nhiên cảm thấy anh chàng râu rậm này cũng không quá thô ráp, ít nhất trên người gã còn có mùi rất tỉnh táo, làm cho cô không còn cảm giác mâu thuẫn nữa. Những người phương Tây mặc dù cường tráng, nhưng mùi trên người bọn họ thực sự là quá khó ngửi.

Lâm Mạn vừa thấy hành động của Tịch Huyễn San, lập tức liền biết Tịch Huyễn San muốn gì rồi, Tịch Huyễn San bởi vì hôn nhân không tốt, sau khi li hôn liền bảo mình cùng đi du lịch Canada một chuyến, nhưng với tuổi tác của cô ấy, không có đàn ông thực sự là không thể được. Huống hồ cô đã tìm được trên tàu này một người đàn ông, Tịch Huyễn San lại chưa tìm thấy. Bây giờ có đàn ông chủ động đến tìm rồi, cô cũng ủng hộ Tịch Huyễn San có một người để giải sầu.

Hành động của Tịch Huyễn San, Lâm Mạn làm như không nhìn thấy, loại chuyện này rất bình thường, mọi người đều cần cả thôi.

Diệp Mặc lại lúng túng một chút nhường sang bên một chút, lập tức nói:

-Không phải, tôi thích mạo hiểm, tôi là một nhà thám hiểm. Đúng rồi, vừa nãy tôi nghe hai cô nói đến chuyện chiến tranh ở Lạc Nguyệt là sao? Không phải là chiến tranh giữa Lạc Nguyệt và Indonesia đã kết thúc rồi sao? Thực ra, tôi cũng có hứng thú với những chuyện như này.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, Tịch Huyễn San không tiếp tục hành động nữa, mà cô kinh ngạc nhìn Diệp Mặc:

-Chiến tranh giữa Lạc Nguyệt và Indonesia đã là chuyện của mấy tháng trước rồi, bây giờ bởi vì Lạc Nguyệt đã vi phạm Hiệp ước Nam Cực, Liên Hợp Quốc sẽ tiến hành chế tài đối với Lạc Nguyệt, hoặc cũng có thể nói rằng đã xâm chiếm Lạc Nguyệt lần thứ hai rồi, anh đến cả việc này cũng không biết hay sao?

Diệp Mặc trong lòng giận dữ. Đây nhất định lại là do nước Mĩ làm. Mặc dù Diệp Mặc không lo lắng chút nào khi Lạc Nguyệt có Diệp Tinh, nhưng

đối với chuyện nước Mĩ liên tiếp khiêu khích Lạc Nguyệt, trong lòng hắn cũng rất phẫn nộ. Nếu có thể, hắn thực sự muốn biến nước Mĩ kia thành thuộc địa của hắn, đáng tiếc là chí hướng của hắn không phải là tranh giành địa bàn.

-Anh Mạc, phòng của anh đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi, đây là thẻ vào phòng. Là một phòng có ban công, ở gần mép thuyền, có ban công hướng ra biển, không biết anh có vừa lòng hay không?

Rossi và David tự mình đem thẻ vào phòng đến, thái độ vô cùng lễ phép.

-Tôi rất hài lòng, cảm ơn hai anh.

Diệp Mặc nhận lấy thẻ, thực ra hắn chỉ cần yên tĩnh là được, có là phòng xịn hay không, hắn thực sự không để ý. Nói xong, Diệp Mặc lại lấy ra bốn mươi ngàn đô la Mĩ, đưa cho mỗi người hai mươi ngàn.

Rossi và David trong lòng rất ngạc nhiên và thán phục, tiền trong tay vị Mạc tiên sinh này cứ như giấy vậy, không có bất cứ khái niệm nào khác. Hơn nữa tiền mặt trên người của anh nhiều thế không biết làm cách nào có thể để được.

Tịch Huyễn San và Lâm Mạn thấy sự đãi ngộ của Diệp Mặc và thưởng số tiền boa lớn như vậy, lập tức biết rằng người này là một người có tiền đang đi tìm chỗ đốt tiền. Không những Tịch Huyễn San mà Lâm Mạn cũng bắt đầu rục rịch hành động, người này mặc dù râu rậm, nhưng hắn có tiền, đến lúc đó cho dù là cả cô và Tịch Huyễn San cùng phục vụ hắn thì cũng không sao cả.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết là đang có chuyện gì xảy ra, hắn không muốn ở lại đây thêm nữa, đúng lúc hắn đang định đứng lên thì có một bóng người quen thuộc đang bước vào phòng ăn.

Chị Nhan? Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, sao chị Nhan lại ở trong chiếc tàu này? Chị không phải đã sớm rời San Francisco rồi sao? Tại sao lại

đến Canada, hơn nữa lại từ Canada đi Hongkong?

-Này, chị đợi một chút...

Diệp Mặc vừa định gọi chị Nhan, lập tức liền biết là không đúng, Ân Khuynh Nhan vẫn là dì của hắn, gọi là chị nhất định là không được. Nhưng bây giờ gọi là dì, cô ấy lập tức sẽ không hiểu tại sao.

Người đàn bà kia nghe được tiếng gọi của Diệp Mặc, quay đầu lại, nghi hoặc nhìn bên hướng Diệp Mặc. Nhưng cô nhìn thấy là một gã rậm râu và hai cô gái, dường như nhíu nhíu mày, rồi xoay người đi.

Diệp Mặc nhìn thấy là một cô gái có khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, không phải là chị Nhan. Nhưng lập tức ý nghĩ của hắn chuyển biến vô cùng nhanh, hắn lập tức liền biết là chị Nhan hóa trang rồi, bởi vì chị Nhan đã là một cao thủ hóa trang, hắn không ngờ lại gặp được chị Nhan ở đây, lúc đó chị Nhan đưa cho hắn một quyển nhật kí, hắn vẫn chưa đọc hết, chỉ là có xem một chút, cũng là bởi vì có chuyện nên chậm trễ. Sau đó hắn quay lại Lạc Nguyệt, lại càng không có thời gian đọc nhật kí. Chỉ cho đến ngày hôm nay gặp được chị Nhan, hắn mới nghĩ đến chuyện quyển nhật kí.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức liền muốn đuổi theo.

-Đợi một chút...

Diệp Mặc vừa muốn rời đi, đã bị Lâm Mạn giữ lấy. Diệp Mặc trong lòng quýnh lên, giơ tay ra gỡ tay của Lâm Mạn ra, động tác có phần thô bạo, không mấy bận tâm đến ý nghĩ của Lâm Mạn.

Lâm Mạn hơi sửng sốt, lập tức liền tức giận nói:

-Anh tại sao lại như vậy?

-Rất xin lỗi, tôi vừa nhìn thấy một người quen...

Diệp Mặc cũng biết động tác của mình hơi thô một chút, vội vàng nói

xin lỗi một câu rồi vội vàng muốn đi.

Nhưng Lâm Mạn hừ lạnh một tiếng, không cho hắn đi mà nói:

-Cái gì mà anh trông thấy người quen? Anh căn bản là thấy cô gái kia, muốn lên quyến rũ mà thôi. Anh vừa mới nói với chị Huyễn San xong, đã muốn đi quyến rũ người khác rồi, người như anh kể ra cũng vô liêm sỉ.

Diệp Mặc há hốc mồm, chẳng hiểu gì cả, trong lòng tự nhủ tôi lúc nào nói gì với chị Huyễn San này? Tôi chỉ là đến hỏi vài câu. Hơn nữa, tôi đi quyến rũ người khác thì liên quan gì đến các cô.

-Có chuyện gì vậy, tiểu thư Lâm Mạn?

Một người khoảng ba mươi tuổi đi đến, trong tay y còn cầm túi lớn túi nhỏ. Ở trên thuyền mà mang túi lớn túi nhỏ, Diệp Mặc thậm chí còn không cần nghĩ cũng biết đồ vật trong túi chắc là không đơn giản.

Bởi vì tò mò, Diệp Mặc dùng thần thức quét qua. Một chiếc túi đựng ba viên đá màu trắng, Diệp Mặc nếu không nhìn thì tốt hơn, một khi nhìn liền thấy rung động mạnh, đây đâu phải là đá, đây căn bản là mấy viên linh thạch.

Trong nháy mắt nhìn thấy linh thạch, Diệp Mặc bắt đầu thấy trong lòng loạn lên. Hắn thật không ngờ có thể nhìn thấy linh thạch ở đây, một viên linh thạch của hắn đến cả chữa trị cũng tiếc không dùng, không ngờ đã nhìn thấy rồi, lại còn là ba viên.

Lần trước sau khi ở trên thuyền mua viên linh thạch, cũng không cẩn thận hỏi xuất xứ của linh thạch, về sau vì nhiều nhiều chuyện khác, cũng không có thời gian quay lại chiếc thuyền đó để hỏi. Bởi vì chuyện viên đá đó, hắn lại có được một tấm bài sắt từ tên nuôi sâu độc Nghiêm Vô Lượng kia, không biết đó là cái gì.

Lần này không ngờ lại thấy ba viên, lúc này thứ mà Diệp Mặc nghĩ không phải là hai cô gái kia rồi, thậm chí chị Nhan cũng ở một bên rồi, trong

lòng hắn nghĩ làm thế nào để hắn có được ba viên linh thạch này.

Để có được mấy viên linh thạch này đối với Diệp Mặc mà nói thì rất đơn giản, nhưng Diệp Mặc lại càng muốn biết xuất xứ của linh thạch, cho nên hắn cũng không định đi cướp, hay là trộm. Nếu giá cả trong phạm vi hắn có thể chấp nhận được, hắn sẽ có thể mua được.

Diệp Mặc tuy rằng trong một lúc có rất nhiều suy nghĩ trong đầu, nhưng Lâm Mạn lại không để ý Diệp Mặc đã nghĩ gì, cô chỉ vào Diệp Mặc nói:

-Anh Khuê, anh chàng này và chị Huyễn San quen nhau trên tàu, hơn nữa, hơn nữa... dù sao em không nói thì anh cũng biết. Nhưng bây giờ anh ta lại nhìn thấy người đàn bà khác, trong chớp mắt liền bỏ mặc chị Huyễn San, đây đúng là không biết xấu hổ, em chỉ là nói một câu, thế mà anh ta đối xử rất thô lỗ.

Thấy Mạnh Khuê cùng bên với mình đi tới, Lâm Mạn chỉ ngơ ra một chút, lập tức liền quyết định, cô vẫn không muốn buông tha tên rậm râu này, bởi vì gã này thực sự là rất có tiền.

Diệp Mặc phản ứng lại, hắn trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Mạn đang chỉ vào hắn lải nhải, trong lòng thầm than, trên thế giới lại có người không biết xấu hổ như vậy, cô còn chỉ trích người ta không biết xấu hổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 674

Chị Nhan Thật Kỳ Lạ

Xung quanh đó đã có rất nhiều người vây quanh, những người này đang bàn tán xôn xao. Trên thuyền mặc dù có rất nhiều người nước ngoài, nhưng người Hoa cũng rất nhiều. Mà tò mò là tính của người Hoa, đặc biệt là với loại chuyện quan hệ bất chính này, bọn họ thậm chí có thể vây thành một vòng tròn lớn.

-Tôi với cô lúc nào…

Diệp Mặc không nói gì mà hỏi.

Lời của hắn còn chưa nói ra, đôi mắt Lâm Mạn đã đỏ lên nói:

-Anh còn hỏi khi nào, chuyện anh là đêm hôm qua, sao anh lại không muốn chịu trách nhiệm nhanh như vậy…

Nghe xong câu nói của Lâm Mạn, những người xung quanh đều sôi nổi bàn tán về Diệp Mặc.

Diệp Mặc không nói gì, đêm hôm qua hắn vẫn còn đang ở trên khối băng, còn làm cái gì? Nếu như không phải trong tay người đàn ông này có thứ mà hắn đang cần, hắn căn bản cũng mặc kệ hai cô gái này.

-Xin chào, tôi là Mạnh Khuê, quản lý kinh doanh công ty thông tin Ska của Mĩ.

Mạnh Khuê không ngờ bắt tay tươi cười với Diệp Mặc.

Gã không biết lai lịch của Diệp Mặc, mặc dù Lâm Mạn là bạn đồng hành

của gã trên thuyền này, nhưng một khi lai lịch của Diệp Mặc lớn, gã sẽ không vì duyên số ngắn ngủi mà đi đắc tội với Diệp Mặc.

Cho nên trước tiên gã phải hỏi lai lịch của Diệp Mặc trước đã, xem có phải là người mà gã có thể đắc tội được hay không.

Công ty thông tin Ska của nước Mĩ? Diệp Mặc nghe thấy tên công ty này cảm thấy rất quen thuộc, hình như hắn có nghe qua ở đâu rồi thì phải. Kí ức của Diệp Mặc là kí ức của người tu chân, nhớ rất kỹ, chỉ cần để hắn nghe được một chút thôi, thì rất khó quên đi được. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn, hắn liền nhớ ra có một công ty Ska ở nước Mĩ, ngày trước còn là tài sản của Tống gia. Xem ra mặc dù Tống gia phai mờ ở Yến Kinh, nhưng sản nghiệp của họ thì vẫn còn.

-Tôi tên Mạc Ảnh, thích chu du thế giới. Đồng thời cũng thích thu mua kỳ thạch trên thế giới. Chỉ có điều viên đá mà tôi nhắm rồi, bất luận đắt đỏ thế nào, tôi cũng phải thu mua được.

Diệp Mặc bởi vì muốn viên linh thạch trong túi của Mạnh Khuê, cho nên tạm thời thử thăm dò một chút, xem phản ứng của Mạnh Khuê thế nào.

Quả nhiên sau khi Mạnh Khuê nghe DIệp Mặc nói như vậy, trên mặt lộ ra vẻ sung sướng. Thấy Mạnh Khuê với vẻ mặt sung sướng như vậy, trong lòng Diệp Mặc lập tức biết rằng Mạnh Khuê không biết giá trị của viên linh thạch đó. Thậm chí còn không biết đồ của gã là thứ gì. Nếu như gã biết ngày trước một viên linh thạch đấu giá với giá hơn trăm triệu đô la Mĩ, thì không biết gã sẽ nghĩ như nào rồi.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng tin chắc rằng, nếu như gã biết linh thạch giá trị như vậy. Mà một khi gã muốn tìm người để bán viên linh thạch, vậy thì cái mạng nhỏ của gã không phải là của riêng gã nữa rồi. Dựa vào loại người thường như Mạnh Khuê, muốn bảo vệ linh thạch, khác gì nói chuyện viển vông.

-Hóa ra Mạc tiên sinh cũng thích những viên đá kỳ lạ, tôi cũng có chút

hứng thú với những thứ này…

Mạnh Khuê lập tức trả lời.

Diệp Mặc gật đầu:

-Đúng vậy, tài sản của tôi hầu như là mang ra để mua những viên đã quý trên toàn thế giới, đáng tiếc những viên lọt vào tầm mắt không có nhiều.

Hắn cũng không nói gì khác, hắn biết mục đích của mình đã đạt được.

Mạnh Khuê lại nóng lòng, gã biết những viên thạch trong tay mình cũng có vài viên đáng giá, nhưng cụ thể là đáng giá bao nhiêu, gã lại không biết. Hơn nưa gã cũng là một người cẩn thận, không dám tùy tiện đưa đồ của mình cho người khác giám định. Bởi vì đồ của gã lai lịch vốn kỳ dị, một khi bị người khác biết được, nói không chừng còn lo cho tính mạng của gã.

-Mạc huynh, tôi cũng rất có hứng thú với kỳ thạch, không biết Mạc huynh có hứng đi thảo luận nghiên cứu cùng tôi một chút không?

Mạnh Khuê lập tức hỏi.

Lại còn phải hỏi. Diệp Mặc đương nhiên có hứng rồi, hứng thú của hắn vốn là hướng về mấy viên linh thạch kia của Mạnh Khuê mà.

Diệp Mặc cũng lập tức mỉm cười nói:

-Hóa ra anh Mạnh cũng là người cùng đường, tôi thích nhất chính là cùng đồng đạo nghiên cứu thảo luận về kỳ thạch, phòng của tôi gần mạn thuyền, anh Mạnh, mời.

Thấy Diệp Mặc và Mạnh Khuê không ngờ lại đi cùng nhau. Thần sắc của Lâm Mạn thực sự rất khó coi. Những người xung quanh thấy không có gì hay ho để xem, cũng dần dần tản đi hết. Lúc này cô gái mà Diệp Mặc gọi không biết chui ra từ chỗ nào, nhìn Diệp Mặc biến mất, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

-Người đàn ông không phải đồ tốt, bà đây cũng chuẩn bị nhào vào rồi, không ngờ bọn họ lại muốn làm Brokeback Mountain (bộ phim về đồng tính luyến ái nam) …

Lâm Mạn vẻ mặt vẫn khó chịu như cũ.

Tịch Huyễn San lại có chút thất vọng nhìn bóng dáng Diệp Mặc dần biến mất, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

-Hẳn là cái người Mạnh Khuê kia lên giường với cô không tốt đẹp gì rồi, tên rậm râu kia thực ra cũng không tệ.

-Đúng vậy, không tồi đấy. Cô cũng cởi hết rồi để hắn lên. Không ngờ hắn giả ngu, cũng không tệ lắm, ta nhổ vào.

Lâm Mạn khó chịu hơn, cô thậm chí định cởi hết cùng Huyễn San tiến tới tên râu rậm kia, không ngờ hắn lại là một tên thích đàn ông. Hai người đàn ông đi vào phòng thăm dò nghiêm cứu, ghê tởm chết đi được.

Lâm Mạn nghĩ đi nghĩ lại vẫn không vừa ý nói:

-Tên Mạnh Khuê kia, cho dù gã có nhiều tiền, lần sau cũng đừng có muốn lên giường cùng lão nương, lão nương cũng không phải là người thiếu đàn ông là không sống được.

-Thực ra bây giờ tôi cảm thấy mục đích tiếp cận chúng ta của tên rậm râu kia hình như không phải là vì chuyện đó, mà là…

Huyễn San bỗng nhiên lại có cảm giác rất kỳ lạ, mục đích chủ yếu mà tên rậm râu kia tiếp cận bọn họ, hình như là vì muốn hỏi về chuyện chiến tranh của Lạc Nguyệt.

…

Căn phòng của Diệp Mặc khiến cho Mạnh Khuê rất ngưỡng mộ, Mạnh Khuê vừa nhìn thấy phòng của Diệp Mặc, liền biết tên rậm râu này là người

giàu có, nếu không không thể ở trong căn phòng như này được.

Diệp Mặc nhẫn nại nói chuyện phiếm với Mạnh Khuê hơn mười phút, khi hắn không còn nhẫn nại được nữa đang định chủ đông đề cập đến linh thạch, thì Mạnh Khuê lấy linh thạch trong túi mình ra.

Thấy Mạnh Khuê lấy linh thạch trong túi ra, cuối cùng Diệp Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm.

-Loại đá này không biết anh Mạc đã nhìn thấy bao giờ chưa…

Mạnh Khuê lấy ba viên linh thạch đưa cho Diệp Mặc hỏi.

…

Nửa tiếng sau, Mạnh Khuê mang một túi lớn từ phòng Diệp Mặc đi ra. Đồng thời trong lòng vẫn còn cảm thán Diệp Mặc thật nhiều tiền, đúng là một người giàu có.

Gã vô tình nhặt được ba viên đá không ngờ lại có thể bán được tám trăm nghìn đô la Mĩ, mà Mạc Ảnh thậm chí còn không kì kèo giá cả. Hơn nữa điều khiến gã không hiểu chính là, Mạc tiên sinh không ngờ lại để bao nhiêu tiền mặt trong phòng của mình như vậy, cái dũng khí này cũng giống như sở thích kỳ thạch của gã vậy, không thể lý giải được.

Chỉ có điều vẫn còn một chuyện gã không hiểu, tại sao gã đột nhiên lại chủ động đem tất cả quá trình có được kỳ thạch như thế nào nói với tên rậm râu kia. Mặc dù nói xong gã liền hối hận, nhưng nói thì cũng nói rồi, gã cũng không có cách nào khác. Gã tin chắc rằng tên rậm râu kia nhất định sẽ không nói chuyện này ra ngoài, bởi vì bây giờ thứ đó đã ở trong tay hắn rồi.

Diệp Mặc ngắm nghía ba viên linh thạch một hồi lâu, lúc này mới thu lại. Hắn không ngờ chỉ cần đến mấy trăm nghìn đô la Mĩ là có thể mua được ba viên linh thạch. Điều đáng tiếc duy nhất, ba viên linh thạch này không ngờ lại là do Mạnh Khuê nhặt được.

Một tháng trước, Mạnh Khuê đi du lịch ở Canada. Một đêm, ở một điểm du lịch, gã nhìn thấy có hai người đánh nhau, cho nên lúc đó gã trốn một góc không dám nhúc nhích. Đợi đến khi gã chui ra, hai người đánh nhau kia không ngờ đồng quy vu tận. Gã nhìn thấy trên người một người có một hộp gỗ, mà trong hộp gỗ lại có ba viên đá.

Mạnh Khuê lập tức cho rằng ba viên đá này nhất định không bình thường, cho nên sau khi gã lấy được ba viên đá, lập tức nghĩ tới đi đến Hongkong, mục đích chỉ là đem mấy viên đá này đến Hongkong bán. Không biết lần trước trên thuyền đi đến đảo Jeju, viên linh thạch kia và ba viên linh thạch này là đến từ cùng một nơi hay không, đáng tiếc đến bây giờ hắn còn chưa biết những viên linh thạch này từ đâu đến.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, thả lỏng đầu óc, lúc này mới nhớ đến chuyện của chị Nhan. Vừa nãy hắn định gọi chị Nhan, nhưng vì chuyện linh thạch làm chậm trễ. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức ra ngoài, dùng thần thức quét xung quanh.

Mặc dù kinh mạch của hắn vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nhưng bây giờ thần thức của hắn đã vượt qua mức 1200m của ngày trước rồi, bây giờ đã gần đến 1500m rồi.

Diệp Mặc nhanh chóng tìm được chị Nhan trong cabin, trong lòng hắn thấy rất kỳ lạ, ngày trước hắn có thể cho chị Nhan rất nhiều tiền. Nhưng sao cô vẫn ở trong cabin? Ít nhất cũng phải ở trong phòng hướng ra biển chứ.

Diệp Mặc đóng cửa phòng mình lại, tiến đến phòng của chị Nhan gõ cửa.

Ân Khuynh Nhan nghe thấy có người gõ cửa, trong lòng lập tức sửng sốt, trên thuyền này cô không quen biết người nào, sao lại có người đến gõ cửa?

Nhưng bây giờ tu vi của cô cũng khôi phục rồi, cũng không sợ gì hết. Khi cô mở cửa nhìn thấy bên ngoài là một người đàn ông rậm râu, sắc mặt

lập tức thay đổi nói:

-Anh là ai? Tôi không quen anh, tránh ra.

Nói xong, Ân Khuynh Nhan liền đóng cửa phòng lại. Ân Khuynh Nhan thấy Diệp Mặc vào phòng, lập tức muốn động thủ với Diệp Mặc, Diệp Mặc vội vàng nói:

-Chị Nhan, tôi là Diệp Mặc đây.

Mặc dù là dì út, nhưng khi gọi không được tự nhiên, Diệp Mặc vẫn lựa chọn gọi là chị Nhan.

-Anh quen tôi?

Ánh mắt Ân Khuynh Nhan biến đổi, cô không thể tưởng tượng được trên thuyền này lại có người quen biết cô. Nhưng cô lập tức kịp phản ứng nửa câu sau của Diệp Mặc, thu lại thế động thủ kinh ngạc hỏi:

-Anh là Diệp Mặc?

Diệp Mặc lập tức lột dịch dung trên mặt xuống, cười ha hả nói:

-Tôi là Diệp Mặc thật mà…

-A…

Khi Ân Khuynh Nhan nhìn thấy người đứng trước mặt mình là Diệp Mặc thật, vui mừng một lát nhưng ánh mắt lại biến đổi nhanh chóng, đẩy Diệp Mặc:

-Anh cút ra ngoài, mau ra ngoài…

Diệp Mặc không hiểu ra sao cả nhìn sự thay đổi của Chị Nhan, trong lòng tự nhủ đây rốt cục là chuyện gì? Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện ra chỗ không đúng, sắc mặt Chị Nhan mặc dù không thay đổi, nhưng cổ của cô đã biến thành màu hồng phấn rồi.

-Chị Nhan …

Khi Diệp Mặc thấy Chị Nhan khóc thành tiếng, trong lòng lại không biết phải làm sao. Hắn không biết có nên đi ra ngoài hay không, ban đầu hắn còn tưởng Chị Nhan vì thấy mình là phấn khích quá, không ngờ lại như này.

Một lúc lâu, Ân Khuynh Nhan mới bình tĩnh trở lại, cô bỗng nhiên hỏi một câu:

-Cuốn nhật ký tôi đưa cho anh anh xem hết rồi chứ?

-Đúng vậy, tôi xem rồi…

Diệp Mặc vốn định nói hắn chỉ xem một đoạn đầu, phần sau vì có chuyện nên vẫn chưa xem.

Nhưng Chị Nhan nghe thấy lời nói của hắn, cổ lại càng đỏ lên, sau đó lại khóc thành tiếng hu hu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 675

Không Đếm Xỉa Đến

Ân Khuynh Nhan xấu hổ và giận dữ mãi, sau khi cô ấy đưa nhật ký cho Diệp Mặc, cũng không tính đến chuyện gặp lại hắn, vì xấu hổ quá rồi. Nguyên nhân quan trọng nhất chính là, cuối cuốn nhật ký có một bức thư cô viết sau khi gặp Diệp Mặc. Sở dĩ đưa cho Diệp Mặc bức thư đó, là vì cô nghĩ rằng sau khi nói chuyện của mình xong, thì không còn lo lắng nữa. Cũng không có khả năng lại đi đến Lạc Nguyệt, càng không có khả năng gặp lại Diệp Mặc, như vậy cũng sẽ không phải xấu hổ và khó xử.

Hoặc là nói chính là cô muốn đi gặp Diệp Mặc và vợ của hắn, cũng chỉ là nhìn trộm, mà không phải là khó xử trước mặt Diệp Mặc. Hoặc chuyện cô gặp lại Diệp Mặc cũng là chuyện của mấy chục năm sau, vài chục năm sau, cho dù có chút xấu hổ cũng giảm đi được một chút.

Nhưng trên thế giới nhỏ bé này, mới xa Diệp Mặc chưa đến một năm, cô không ngờ lại lên cùng một chiếc thuyền với Diệp Mặc, mà con thuyền này cũng không phải chạy từ nước Mĩ, mà là chạy từ Canada, sao lại như thế này?

Diệp Mặc bất đắc dĩ nhìn chị Nhan, chân tay có chút luống cuống. Nói chính xác chị Nhan là dì út của hắn, theo lý mà nói dì út nhìn thấy hắn thì phải vui mừng chứ, hơn nữa lần trước Diệp Mặc chỉ biết, chị Nhan đối với hắn thật tâm rất tốt, nhưng hôm nay sao cô lại có biểu hiện thế này?

Ân Khuynh Nhan nức nở một hồi lâu, thấy Diệp Mặc thờ ơ, bỗng nhiên đứng dậy, lớn tiếng với Diệp Mặc:

-Anh xem anh giống bộ dạng gì, anh dù gì cũng coi như là xuất từ danh môn, không ngờ lại ở cùng với những nữ nhân không đứng đắn, lại còn lên

giường cùng người khác. Cái này coi như thôi, nhưng anh lại còn ở cùng một chỗ với người đàn ông kia, anh, tôi quá thất vọng về anh rồi…

Mặc dù nguyên nhân Ân Khuynh Nhan nức nở khó chịu là do cô bại lộ nội tâm của mình, mà người nghe bại lộ ấy lại xuất hiện trước mặt cô, mà không phải là mấy người con gái không đứng đắng ăn ở với Diệp Mặc. Cô sở dĩ nói ra lí do này, có lẽ vì lúc này, chỉ ép Diệp Mặc không thể nhìn người, thể diện của cô mới có thể tốt hơn một chút. Cô là dì út, đương nhiên phải có uy nghiêm.

Diệp Mặc căn bản không có xem cuốn nhật ký, càng không có khả năng xem bức thư ở cuối cuốn nhật ký. Cho nên hắn nào biết được tâm tư của chị Nhan. Lúc này thấy chị Nhan nói hắn như vậy, hắn lập tức hiểu chị Nhan hiểu lầm hắn. -Chị Nhan, không phải là chuyện đó, để tôi giải thích…

Diệp Mặc còn chưa có nói hết. Ân Khuynh Nhan liền bước tới trước mặt đẩy Diệp Mặc ra ngoài:

-Anh đi ra ngoài. Tôi không muốn gặp lại anh.

Mặc dù Diệp Mặc biết hắn muốn ở lại đây, Ân Khuynh Nhan cũng tuyệt đối không có cách nào đuổi hắn đi được, nhưng Ân Khuynh Nhan là dì út của hắn, hắn chỉ có thể nghe lời của cô. Hơn nữa từ trong nội tâm hắn cũng có thể cảm nhận được sự yêu thương của chị Nhan dành cho hắn, lần trước ở phố người Hoa hắn cũng đã cảm giác được.

-Chị Nhan, tôi ở phòng C326…

Diệp Mặc mới chỉ nói nửa câu, thì đã bị chị Nhan đẩy ra ngoài.

Thấy người ở phía xa bước đến, Diệp Mặc thở dài, khẩn trương cúi đầu nhanh quay trở về phòng của mình. Bộ dạng kẻ râu rậm bị hắn bỏ ra rồi, nếu chẳng may bị người khác nhận ra sẽ không ổn.

Ân Khuynh Nhan sau khi đẩy Diệp Mặc ra ngoài, sờ sờ mặt mình, cảm giác thật bẽ mặt.

-Sớm biết vậy thì không viết lá thư đó rồi, bẽ mặt quá đi mất, mình lại còn là dì út…

Ân Khuynh Nhan dựa người vào cửa phòng chỉ cảm thấy mặt từng hồi từng hồi đỏ bừng bừng. Lần trước ăn được viên đan dược của Diệp Mặc để lại, cô lại cảm giác được mình trẻ lại. Có lúc cô lại cảm giác mình mới chỉ có đôi mươi, cho dù là chưa nghe đến Trú Nhan Đan, Ân Khuynh Nhan cũng biết đó là viên đan dược không hề bình thường. Không ngờ lại giúp mình quay trở về thời thiếu nữ.

…

Diệp Mặc về tới phòng mình, nhớ tới cuốn nhật ký và sự kỳ lạ của chị Nhan không khỏi lắc đầu. Hắn không lấy cuốn nhật ký ra, cuốn nhật ký ấy lúc nào cũng có thể xem đươc, đó chỉ là một sổ ghi chép của chị Nhan về đời sống thường ngày mà thôi. Hơn nữa hắn đến từ Lạc Nguyệt, đối với Diệp Thải càng không có ấn tượng gì hết.

Sở dĩ thân thiết như vậy với chị Nhan, đó là vì chị Nhan thật lòng thật ý đối tốt với hắn, không có chút hỗn tạp nào cả.

Bây giờ việc quan trọng đối với Diệp Mặc không phải là đi xem nhật ký, mà là chữa trị kinh mạch. Hắn vừa mới có được ba viên linh thạch. Cho nên cho dù là chị Nhan hiểu lầm hắn, hắn cũng không để ý, thậm chí có thể dùng tâm trạng vui sướng để hình dung.

Kinh mạch mở rộng rồi, lại gặp vận may lấy được mấy viên linh thạch, hắn muốn không vui mừng cũng không được. Đối với cuộc chiến tranh của Lạc Nguyệt, mặc dù Diệp Mặc tức giận, nhưng hắn lại không lo lắng, hắn tin tưởng Diệp Tinh. Hơn nữa, Lạc Nguyệt bây giờ không giống với Lạc Nguyệt của ngày trước.

Diệp Mặc đóng cửa lại cẩn thận và treo tấm biển xin đừng quấy rầy, sau đó bắt đầu tiếp tục khôi phục kinh mạch.

…

Một ngày nhanh chóng trôi đi, Ân Khuynh Nhan lại không có chút lo lắng nào, xấu hổ chỉ là trong thời gian ngắn, dù sao Diệp Mặc cũng đã biết, không bằng đối mặt đi. Nhưng một ngày trôi qua rồi, Diệp Mặc vẫn không đến tìm cô, chẳng lẽ giận thật sao?

Nhưng chuyện này vốn Ân Khuynh Nhan cũng cảm giác có chút lúng túng, cô chủ động đi tìm Diệp Mặc là không thể nào, tốt xấu gì mình cũng là dìút của hắn mà.

Ngày thứ hai lại trôi đi, vẫn không có tin tức gì của Diệp Mặc, Ân Khuynh Nhan thậm chí nhiều lần đến nhà ăn nhưng cũng không thấy Diệp Mặc. Cô thậm chí còn muốn đi hỏi Lâm Mạn và cô gái bên cạnh, nhưng nghĩ đến việc mấy người con gái đê tiện này lên giường cùng Diệp Mặc, trong lòng cô lại cảm giác không thoải mái.

Khi ngày thứ ba lại tiếp tục trôi đi, Ân Khuynh Nhan cuối cùng không ngồi yên được nữa, cô lúc đầu chỉ muốn đứng từ xa nhìn phòng Diệp Mặc một lát, nhưng hôm nay thì lại đi đến cửa phòng Diệp Mặc rồi.

Bốn chữ "Xin đừng quấy rầy" làm cho Ân Khuynh Nhanh rất tức giận, cô vì Diệp Mặc mà lo lắng mấy ngày trời, hắn chế giễu, lại treo một tấm bảng như vậy.

Tâm trạng Diệp Mặc tốt lên rất nhiều, hắn vừa mời chữa trị kinh mạch của mình xong, hơn nữa tu vi cũng từ trung kỳ luyện khí tầng thứ năm đã lên đến hậu kỳ luyện khí tầng thứ năm. Mặc dù linh thạch mà hắn lấy được trong hội đấu giá toàn bộ đã tiêu hao hết, nhưng Diệp Mặc vẫn rất hài lòng. Với tu vi và kinh mạch hiện tại của hắn, hơn nữa trong tay lại có 3 viên linh thạch, thăng cấp luyện khí tầng thứ sau là chuyện chắc chắn.

Nhưng linh thạch lại ít ỏi, Diệp Mặc tạm thời không muốn tiêu hết linh thạch, hắn nhất định phải lấy cái giá nhỏ nhất để thăng cấp.

Diệp Mặc sau khi tắm xong tâm trạng vui vẻ, đang chuẩn bị qua chỗ Ân Khuynh Nhan xem xem, tốt nhất là đi ăn cùng chị Nhan, sau đó lại trở về chữa trị phi kiếm, thì cửa phòng hắn có tiếng gõ vang.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức đã nhìn thấy chị Nhan có chút lo lắng lại có chút tức giận đang đứng bên ngoài, chỉ có điều dịch dung lạnh lùng trên mặt cô lại không nhìn thấy nữa rồi. Chị Nhan khôi phục dung mạo của cô, Diệp Mặc thấy chị Nhan bây giờ, điều đầu tiên nghĩ tới chính là bức ảnh thiếu nữ được đặt trong cuốn nhật kí kia.

Nếu không phải Diệp Mặc biết rằng chị Nhan hơn hắn ít nhất mười mấy tuổi, hắn thậm chí còn cho rằng người con gái thanh lịch thoát tục đang đứng trước cửa kia là một cô sinh viên đại học.

Lúc này cái đầu tiên mà Diệp Mặc nghĩ đến không ngờ là ngày trước Diệp Mặc trượt chân trong phòng tắm của chị Nhan, lúc ấy dáng người với những đường cong tiêu chuẩn khiến cho Diệp Mặc có chút mất hồn.

Cốc… cốc…

Tiếng gõ cửa lại truyền đến.

Diệp Mặc không dám nghĩ tiếp nữa, khẩn trương ra mở cửa.

Trong nháy mắt Ân Khuynh Nhan thấy Diệp Mặc, vẻ mặt lo lắng tan biến, biến thành bộ dạng lạnh như băng. Chỉ có điều vẻ mặt ngây thơ trên mặt cô, như thế nào cũng không lạnh lùng được.

Phịch…

Ân Khuynh Nhan tiện tay đóng cửa lại, sau đó tức giận nhìn Diệp Mặc:

-Anh mấy ngày cũng không ra ngoài, anh không thấy buồn chết đi được à…

Diệp Mặc há hốc mồm chưa nói ra được câu nào, Ân Khuynh Nhan lại

nói tiếp:

-Anh xem anh kìa, không có chút danh dự nào, đến cả lại con gái như vậy cũng cần, tôi nói anh vài câu, anh lại mấy ngày không đến gặp tôi…

Diệp Mặc lẳng lặng nhìn chị Nhan trước mặt, dường như có chút khác với chị Nhan trong ấn tượng.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, khuôn mặt Ân Khuynh Nhan bỗng nhiên trở nên ửng hồng, cô không ngờ bước đến ôm lấy Diệp Mặc.

Một mùi hương nhè nhẹ lan tỏa vào mũi Diệp Mặc, hắn theo bản năng ra sức ngửi. Bộ ngực chị Nhan mềm mại dính sát vào người Diệp Mặc, hắn cảm thấy có chút nóng lên.

Một luồng nóng từ bụng Diệp Mặc dâng lên, Diệp Mặc có hai lần kinh nghiệm, hắn không phải là một con gà mờ. Hắn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, trong nháy mắt hắn cảm thấy không đúng, chị Nhan là dì út của hắn, phản ứng này vốn không nên.

-Dì út…

Diệp Mặc theo bản năng muốn đẩy chị Nhan ra.

Ân Khuynh Nhan đột nhiên lại càng ôm sát Diệp Mặc, sau đó hạ giọng nói:

-Anh cũng xem nhật ký của tôi rồi, cũng đọc thư của tôi rồi, vẫn còn gọi tôi là dì út sao?

Nói được một nửa, âm thanh của cô bỗng nhiên lớn dần:

-Còn nữa, về sau nếu anh còn muốn đi tìm mấy cô gái xấu xa ấy nữa, xem tôi trừng trị anh thế nào. Còn Ninh Khinh Tuyết của anh nữa, không phải là vợ của anh sao?

Nói tới đây, Ân Khuynh Nhan đột nhiên buông Diệp Mặc ra, giơ tay bắt

lấy tai của Diệp Mặc hỏi:

-Có phải vợ anh ở cùng anh còn xấu tính hơn mấy cô gái kia hay không? Tôi cảnh cáo anh, về sau tôi sẽ ở bên cạnh anh, anh muốn đi tìm mấy cô gái kia cũng đừng nghĩ đến.

Vốn Diệp Mặc cho rằng chị Nhan vì hiểu lầm hắn mà xách tai hắn, không ngờ, cô chỉ nắm lấy tai của hắn, thậm chí lại biến thành vuốt ve.

Khuôn mặt Diệp Mặc đỏ bừng bừng, hắn cho rằng dì út này thật quá to gan.

-Có cái gì mà xấu hổ, chị Nhan không thể thích anh sao, tôi cũng không phải dì ruột của anh…

Ân Khuynh Nhan thấy bộ dạng xấu hổ của Diệp Mặc, trong lòng bỗng nhiên có chút vui sướng. Đúng là không đếm xỉa gì đến là tốt, vài ngày trước mình còn xấu hổ không biết chui vào đâu, không ngờ hôm nay lại có thể trả thù được rồi.

-Cái gì, chị Nhan, chị nói chị không phải là dì ruột của tôi?

Diệp Mặc kinh ngạc chằm chằm nhìn Ân Khuynh Nhan hỏi, chuyện này từ trước đến giờ hắn không biết.

-Tất nhiên, tôi được sư phụ nhặt về, ngày trước tôi còn tưởng rằng chị không phải là chị ruột, hóa ra tôi mới không phải là thân thích…

Nói đến đây Ân Khuynh Nhan dừng đề tài này lại, vẻ mặt căng thẳng chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

-Anh nói anh không biết chuyện này? Anh chưa có đọc nhật kí?

Diệp Mặc cười khổ sờ sờ lỗ tai nói:

-Tôi nói tôi chưa đọc xong, tôi chỉ là đọc đến đoạn sư huynh của cônđến, sau khi cô nghi ngờ chị gái cô không phải con ruột cha cô rồi không xem

nữa, sau đó thì không có thời gian để mà xem…

Khuôn mặt Ân Khuynh Nhan bỗng nhiên ửng đỏ, cô một tay đẩy Diệp Mặc ra, sau đó lớn tiếng với Diệp Mặc:

-Đưa cuốn nhật ký cho tôi ngay lập tức, nhanh lên…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 676

Tổng Tấn Công

Diệp Mặc vừa định lấy cuốn nhật ký đưa cho chị Nhan thì đột nhiên cảm thấy có điều gì không đúng, đồ chị Nhan đã cho hắn thì tại sao hắn phải trả lại? Lẽ nào trong này có điều gì bí mật ư? Chưa biết chừng chỉ cần hắn giao lại cuốn nhật ký cho chị Nhan thì muốn lấy lại cũng khó.

Nghĩ đến đây, hắn ra vẻ thật thà ngây thơ gãi gãi đầu nói:

- Chị Nhan, cuốn nhật ký đó không đem theo.

- Cậu để ở nhà rồi ư? Nhà cậu liệu có ai đọc nó không? Còn Ninh Khinh Tuyết thì sao?

Nghe thấy rằng cuốn nhật ký của Diệp Mặc không mang theo bên mình, chị Nhan dường như thở phào, nhưng chỉ một lát liền sợ rằng nơi để cuốn nhật ký không an toàn.

- Không phải là cậu nói dối tôi đấy chứ?

Ân Khinh Nhan đột nhiên hỏi bằng vẻ nghi ngờ, cô cảm thấy biểu hiện của Diệp Mặc có chút kỳ lạ, còn thực sự rất giống như đang lừa gạt cô.

Diệp Mặc thầm nghĩ tôi thật sự không lừa chị, tôi đặt ngay trong chiếc nhẫn đây, nếu chị nói là ở nhà thì tôi cũng chỉ tùy theo ý chị mà nói thôi. Mặc dù Diệp Mặc không lừa chị Nhan nhưng Diệp Mặc cũng biết là hắn cố ý để chị Nhan phải suy nghĩ nhiều.

- Từ ngay hôm nay trở đi tôi chuyển đến sống cùng cậu, tôi sợ cậu lừa tôi, không biết chừng tôi vừa mới đi thì cậu đã lôi cuốn nhật ký ra rồi...

Chị Nhan đột nhiên nói.

Diệp Mặc không có cách nào liền đáp:

- Chị Nhan à, chị cũng biết đấy, nếu như tôi muốn đọc thì đã ba ngày rồi, tại sao tôi vẫn chưa đọc?

- Ai mà biết được cậu nghĩ gì, có lẽ ba hôm nay cậu đang làm gì đó không biết chừng. Nhưng để phòng chuyện ngộ nhỡ tôi nhất định phải theo dõi cậu, chỉ cần chúng ta tách nhau ra mà cậu tùy tiện đọc thì tôi chỉ cần thấy cậu nằm ngoài tầm mắt là không an tâm.

Ân Khinh Nhan tự nhiên cảm thấy câu nói của mình có chút bất lịch sự, nhưng cho dù có bất lịch sự cũng phải làm vậy, nếu không thì sẽ xấu hổ chết mất.

Diệp Mặc đành nhìn chị Nhan không biết làm thế nào, hắn còn không ngờ rằng chị Nhan này lại thông minh như thế. Sau khi nghe chị Nhan nói xong, vốn định bỏ chuyện luyện phi kiếm lại, đọc nhật ký trước. Nhưng nếu chị Nhan cứ như thế này thì hắn cũng không có cơ hội rồi.

- Sao tôi cứ cảm thấy cậu có chút dối trá nhỉ?

Ân Khinh Nhan nhìn Diệp Mặc đang yên lặng không nói thì đột nhiên thốt lên một câu khiến Diệp Mặc giật thót.

...

Chiến tranh Lạc Nguyệt đã diễn ra đến ngày thứ tư rồi, Lạc Nguyệt đã bắn ra đến hàng ngàn tên lửa đạn đạo, đánh chìm và bắn rơi vô số chiến hạm và máy bay chiến đấu.

Lúc này tất cả mọi người đều đã quên mất trận chiến này là bắt đầu vì chuyện gì, cái mà tất cả mọi người đều quan tâm là tiến độ và kết cục của cuộc chiến.

Bây giờ chiến tranh không chỉ là chiến tranh khoa học kỹ thuật nữa mà còn là chiến tranh của giới thông tin và truyền thông. Với một khối lượng lớn báo cáo và các con số được cập nhật, rất nhiều người yêu thích quân sự đều bắt đầu dần dần hiểu ra sách lược của liên quân trong trận chiến này.

Cuộc chiến lần này còn có một đặc điểm lớn hơn nữa chính là bên ngoài chiến trường Ấn Độ Dương. Rất nhiều hạm đội các nước trung lập và của giới truyền thông đều đang quan sát trận chiến này. Bọn họ phân bố rải rác ở phía ngoài chiến trường và ghi chép lại tất cả những sự kiện diễn ra trong cuộc chiến.

Bởi vì có rất nhiều báo cáo được đưa về nên có những chuyên gia quân sự thậm chí còn trực tiếp đăng bài báo. Điều này thể hiện rằng lần này liên quân áp dụng chiến thuật làm suy sụp sức mạnh và tiền bạc của Lạc Nguyệt. Chiến thuật này rất hèn hạ, nhưng lại phát huy hiệu quả lớn khi phải đối phó với một nước như Lạc Nguyệt.

Thậm chí có thể dự đoán trước được rằng, một khi Lạc Nguyệt dùng hết số đạn đạo của mình thì chính là lúc liên quân dồn lực tấn công toàn diện theo ba hướng: đường bộ, đường biển và đường không. Hơn sáu trăm nghìn quân cùng lúc đổ bộ tấn công Lạc Nguyệt, như thế chỉ cần đạp thôi cũng có thể san bằng Lạc Nguyệt. Phải biết rằng số dân của Lạc Nguyệt lúc này tổng cộng cũng chỉ vào khoảng ba trăm nghìn người mà thôi.

Dựa theo một số lượng lớn những báo cáo phân tích quân sự, vô số các chuyên gia quân sự cũng đã viết bài. Cục diện chiến tranh dường như ngày càng rõ ràng, Lạc Nguyệt cũng dường như mỗi lúc càng thêm nguy hiểm, người đánh giá cao Lạc Nguyệt cũng mỗi lúc một ít dần. Lợi thế càng lúc càng hướng về phía liên quân.

Nhìn từ bên ngoài thì tổn thất của liên quân mỗi lúc càng nhiều thêm, nhưng một số lượng lớn những số liệu và những thước phim từ thực tế chiến trường đã cho thấy rằng những máy bay bị bắn rơi và những chiến hạm bị đánh chìm của liên quân đều là đồ giả. Nếu không thì liên quân lấy đâu ra gần nghìn chiến hạm để cho Lạc Nguyệt bắn rơi?

Hơn nữa, những đoạn phim và ảnh mà các nước trung lập ghi lại ở hiện trường được phát đi đã cho thấy, những chiến hạm và máy bay bị thiệt hại đó đều là giả.

Vì tin tức mới nhất được đăng tải liên tục nên cả thế giới đều đổ dồn ánh mắt về chiến tranh giữa Lạc Nguyệt và liên quân. Mặc dù những người đánh giá cao Lạc Nguyệt mỗi lúc một ít hơn nhưng có một người vẫn luôn đánh giá cao Lạc Nguyệt.

Đó chính là Xikerlon– người đã phát biểu "Luận về chiến tranh trong thế kỷ mới" sau trận chiến đầu tiên của Lạc Nguyệt. Ông ta liên tục đưa ra những quan điểm khác nhau. Ông chỉ ra rằng, trận chiến đầu tiên giữa Lạc Nguyệt và liên quân, mặc dù có sự tham gia của những nhân tố hùng mạnh là những phần tử bị liên quân coi thường và máy bay chiến đấu điện tử của Lạc Nguyệt, nhưng Lạc Nguyệt chỉ dựa vào lực lượng quân đội mấy ngàn người mà quét sạch liên quân, đây không phải là điều mà ai cũng có thể làm được.

Hơn nữa cách đây không lâu trong chiến tranh giữa Indonesia và Lạc Nguyệt, một loạt những động thái của Lạc Nguyệt sau chiến tranh, đập tan kế hoạch tấn công Lạc Nguyệt của một loạt các nước như Mỹ, Anh đều đã thể hiện rằng mỗi hành động của Lạc Nguyệt đều là có thâm ý sâu sắc. Bởi vậy mà ông nhận định rằng, Lạc Nguyệt nhất định sẽ không thể nào mà không nhìn ra ý định của liên quân, Lạc Nguyệt sở dĩ không ngừng bắn đạn đạo không phải là tự sát mà nhất định sẽ có phương án tiếp theo.

Xikerlon mặc dù là một trong số những chuyên gia lý luận quân sự nổi tiếng nhất thế giới nhưng sau khi bản thảo này của ông được đăng lên thì lập tức đã dẫn đến một loạt những lời phê phán.

Những người phản đối tư tưởng này cho rằng, cái mà Thống soái Erzha dùng là âm mưu công khai, cho dù Lạc Nguyệt biết rõ ràng rằng cách mà họ liên tục bắn tên lửa đạn đạo chẳng khác nào uống rượu độc để giải khát, nhưng họ không thể không bắn, bởi vì nếu không tấn công chiến hạm và máy bay xâm lược thì Lạc Nguyệt không thể cầm cự được đến giờ. Hơn nữa những người đó cũng cho rằng máy bay và chiến hạm giả của liên quân quá

giống thật nên cho dù Lạc Nguyệt có biết được thì cũng là sự đã rồi mà thôi.

...

Cho dù bên ngoài trận chiến nước bọt và tin tức có diễn ra kịch tính như thế nào thì cuộc chiến giữa Lạc Nguyệt và liên quân vẫn ở thế giằng co như cũ, tuy nhiên có một vài chuyên gia cũng đoán biết được rằng số tên lửa đạn đạo mà Lạc Nguyệt bắn ra mỗi lúc một ít dần.

Đây không phải là Lạc Nguyệt đang tìm cách để đánh lừa người khác mà số tên lửa đạn đạo mà Lạc Nguyệt nhập khẩu thực sự đã sắp hết. Mặc dù Lạc Nguyệt có tiền nhưng có tiền chưa chắc đã có người đồng ý bán. Từ sau khi trận chiến bắt đầu, không cần nói tới đạn đạo, ngay cả một khẩu súng lục Lạc Nguyệt cũng không có cách gì nhập khẩu về được.

Trong phòng chỉ huy tác chiến của Lạc Nguyệt, mấy người Diệp Tinh đang ngồi quây tròn thành một vòng xung quanh bàn.

Chỉ có điều lần này cái mà họ thảo luận không phải là chuyện đánh nhau với liên quân mà thảo luận về tình hình nổi loạn.

Phương Vỹ - người phụ trách an toàn của Lạc Nguyệt Thành lúc này báo tin, một số người Do Thái đến từ nước Mỹ sinh sống quanh vùng Lạc Nguyệt đã phát động nội chiến. Bọn họ hô vang khẩu hiệu phản đối chiến tranh, yêu cầu Lạc Nguyệt ngừng chiến, tiếp nhận tất cả mệnh lệnh từ phía liên quân.

- Tôi dám chắc rằng những người đó toàn bộ đều là gian tế, cách tốt nhất là giết tất!

Hứa Bình rất phẫn nộ, Lạc Nguyệt vừa mới bắt đầu lâm trận, những kẻ đó không những không giúp duy trì ổn định ở hậu phương mà lại tiến hành nổi loạn.

Hư Nguyệt Hoa lắc đầu nói:

- Thực ra đây nên là một cơ hội...

- Cơ hội?

Ngoại trừ Diệp Tinh, đa phần mọi người đều không hiểu ý của Hư Tuyết Hoa.

Hư Tuyết Hoa nhìn Diệp Tinh, cười nói:

- Những người nổi loạn không phải là nhiều, anh Hứa nói không sai, những cuộc bạo loạn đó đích thực là do gian tế phát động, nhưng chúng ta cũng có thể lợi dụng.

Nói xong không đợi người khác hỏi tiếp, Hư Tuyết Hoa lại nói:

- Những người bạo loạn chủ yếu là để làm tăng ảnh hưởng, mở rộng phạm vị bạo loạn, thu hút quân đội của Lạc Nguyệt, nhưng đáng tiếc là họ đã xem thường sức mạnh tập hợp của Lạc Nguyệt. Nếu như tôi đoán không nhầm thì liên quân vẫn trì hoãn không tiến hành tấn công toàn diện nhưng rất có thể là sẽ phát động chiến tranh toàn diện trong vòng một tiếng đồng hồ nữa.

Diệp Tinh gật đầu:

- Chị Nguyệt Hoa nói đúng, để Phương Vỹ và Phương Nam dẫn quân đội cảnh vệ trong thành đưa tất cả những người nổi loạn đến vùng mỏ, tịch thu tài sản của họ. Đồng thời trong hoàn cảnh di dân ở Lạc Nguyệt đang liên tục tăng, phải cấm bất kỳ ai ở khu vực Nam Mỹ và người Do Thái di dân đến Lạc Nguyệt.

- Cái đó, kỹ sư Diệp, như thế có bị người ta bắt lại vì vi phạm nhân quyền hay không?

Úc Diệu Đồng lo lắng hỏi.

Diệp Tinh cười lạnh lùng:

- Không có thực lực thì đừng có nói đến chuyện nhân quyền chó má làm gì, nhân quyền ở Lạc Nguyệt chỉ bảo vệ cho người nắm quyền mà thôi, số còn lại thì chỉ là đồ bỏ, không phục tùng thì sẽ đánh, Lạc Nguyệt không sợ trận chiến nào cả.

- Được, sư đệ, tôi rất thích tính cách này của cậu, hay, không phục tùng là đánh, ha ha…

Lời của Diệp Tinh nói đúng tâm lý của Hứa Bình, những kẻ đó đều tạo phản trên đất Lạc Nguyệt thì còn đòi nhân quyền gì nữa?

Diệp Tinh đứng lên nói:

- Chiến tranh toàn diện đã sắp sửa bắt đầu rồi, chị Nguyệt Hoa nói không sai, đây chính là một cơ hội, là bọn chúng đã phát đi tín hiệu, chỉ còn nhiều nhất là một tiếng đồng hồ nữa những kẻ đó sẽ dồn dập đổ bộ tới. Tôi nghĩ lúc này chúng ta có thể thí nghiệm tên lửa khí quỹ mini rồi.

Từng mệnh lệnh được lần lượt phát ra.

Phó tư lệnh trưởng của lục quân Lạc Nguyệt Quách Khởi và Lý Tam Đao sau khi nhận lệnh đã bắt đầu chuẩn bị bắn tên lửa mini ở mức độ cao nhất. Tư lệnh không quân Lạc Nguyệt Thư Đức Mạn cũng đồng thời chuẩn bị sắp xếp, nhiệm vụ là ngay sau khi không quân của liên quân bị tê liệt, anh ta sẽ lập tức bắt đầu oanh tạc mấy trăm nghìn lục quân. Dưới sức mạnh khổng lồ của máy bay chiến đấu ở Lạc Nguyệt thì anh ta không cần phải lo lắng về tên lửa tấn công từ mặt đất.

Trong khi đó Tổng tư lệnh hải quân của Lạc Nguyệt là Hoàng Ức Niên đã nhanh chóng dẫn theo hai hạm đội lặng lẽ rời khỏi Lạc Nguyệt, mặc dù hai hạm đội này về sau đều sẽ bị vệ tinh của Mỹ theo dõi được, nhưng đó là lúc không còn quan trọng nữa.

Trong phòng chỉ huy tác chiến của liên quân, Erzha vừa mới nhận được tin tức về bạo loạn ở Lạc Nguyệt, y cười nhếch mép khinh thường, y biết có

thể bắt đầu đổ bộ chiến đấu rồi.

- Hạ lệnh cho hải quân lục quân không quân lập tức hành động, đồng thời tiến hành tổng tấn công Lạc Nguyệt. Tên lửa của Lạc Nguyệt đã ít dần, trận chiến sắp tới sẽ do chúng ta chiếm thế chủ động. Các chàng trai, ta muốn biết khi các cậu bị máy bay ác chiến nhất tấn công thì các cậu có thu hoạch được gì không. Đi đi, ta hi vọng là các cậu sẽ đợi ta ở tòa nhà chính phủ Lạc Nguyệt chứ không phải ta sẽ đợi các cậu ở đó...

Sau khi mệnh lệnh tác chiến của Erzha được phát ra, lập tức đã lan truyền khắp thế giới, dường như tất cả mọi người đều dõi ánh mắt về nơi này. Có đài truyền hình chuyên biệt về chiến tranh trong một thời điểm đã trở thành đài truyền hình có lượng người xem cao nhất.

Máy bay chiến đấu rầm rập bay kín trời Lạc Nguyệt, những đội quân chiến hạm dài dằng dặc dưới sự chỉ huy của tàu sân bay hướng về chiến tuyến Lạc Nguyệt. Nếu tất cả những điều này cũng chưa được coi là chấn động thì cuộc tấn công của mấy trăm nghìn lục quân lên bãi biển và thung lũng chính là một điều khiến người ta thấy kinh hoàng.

Tiếng xe tăng, xe thiết giáp nổ gầm gừ vang trời, chỉ cần nhìn là đã thấy choáng váng đầu óc.

Mà đây không phải là đóng phim, cũng chẳng phải là đang chiếu phim, tất cả đều hoàn toàn là thật. Cuộc tổng tấn công của liên quân đã chính thức bắt đầu, khi những cảnh này xuất hiện trên màn hình vô tuyến thì tất cả những con người trên thế giới đều có cách nhận thức mới về chiến tranh.

Mặc dù chiến tranh trong thế kỷ mới đều lấy chiến tranh về khoa học kỹ thuật là chủ yếu nhưng tâm lý đa phần mọi người đều thích ép đối thủ đến mức sụp đổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 677

Đây Mới Là Đòn Chí Mạng

Thống soái liên quân Erzha đưa ống nhòm quan sát trên đài quan sát của tàu sân bay bằng vẻ mặt thỏa thuê, y nhìn những chiếc phi cơ chiến đấu bay rợp trời và những cỗ xe tăng phủ kín đất Lạc Nguyệt, bất giác lộ ra nụ cười hiểm độc. Y hiểu rõ, ở phía đối diện – nơi mà y không nhìn thấy lúc này cũng có mấy trăm nghìn liên quân đang tiến hành tổng tấn công dưới sự chỉ huy của tư lệnh lục quân Shawn.

Tham mưu Fila và một loạt những tướng chỉ huy đều đang ở bên cạnh y, mặc dù bọn họ đều đang không nói gì nhưng có thể nhìn thấy từ bên trong thần thái và động tác của họ, họ rất kính nể Thống soái liên quân lần này – Erzha. Bắt đầu cuộc chiến, không có ai dũng cảm như ngài Erzha, ông ta chẳng những độc lập sắp xếp ý kiến nhiều người mà còn sáng tạo ra chủ trương dùng một loạt những máy bay chiến đấu và quân hạm giả.

Phải biết rằng cái này sẽ tốn đến hàng chục nghìn tỷ đô la Mỹ, lại thêm việc lần này Erzha mệnh lệnh cho năm chiếc máy bay chiến đấu F-22 hợp lại tấn công Lạc Nguyệt, sự quả quyết này không bất kỳ một ai khác cũng có được.

Bởi vì tất cả những ai hiểu rõ về Erzha đều biết rằng khi y hạ lệnh cho những chiếc phi cơ tổ chức tấn công Lạc Nguyệt thì cũng biết rằng đó không phải là tấn công mà cơ bản chính là đi tìm đường đến chỗ chết. Chỉ có điều kế hoạch bí mật này được nhân dân Mỹ biết được, Erzha trở thành tội phạm lớn nhất, dù dùng hình phạt treo cổ cũng không đủ.

Nhưng y lại thành công, chỉ cần nhìn bây giờ Lạc Nguyệt không có tên lửa bắn ra thì cũng đủ biết phương án của Erzha là hoàn toàn chính xác, năm

chiếc máy bay này đã làm tiêu hao hết tên lửa đạn đạo của Lạc Nguyệt. Nhưng hiện giờ hạm đội của liên quân đã cách Lạc Nguyệt mỗi lúc một gần, chỉ cần bắt đầu đổ bộ thì cho dù công nghệ của Lạc Nguyệt có hiện đại tới cỡ nào thì Lạc Nguyệt cũng nhất định thất bại.

Erzha quay đầu nhìn tướng tham mưu và tướng chỉ huy đang nhìn y với ánh mắt sùng bái, trong lòng y cảm thấy rất dễ chịu. Y rất thích quá trình này, y thích sự kính nể thật lòng của người khác với mình. Y thậm chí có thể tưởng tượng được rằng, y đang đứng trước tòa nhà chính phủ của Lạc Nguyệt, bị vây kín bởi hàng ngàn ánh đèn flash nháy sáng xung quanh, thậm chí nghĩ tới việc cả thế giới tung hô, thậm chí nghĩ tới việc nhân dân Mỹ đưa y lên vị trí của bậc đế vương anh hùng, như vậy có lẽ chức tổng thống kế nhiệm của nước Mỹ sẽ chắc chắn thuộc về tay y rồi.

Erzha quét qua một lượt khuôn mặt của tướng tham mưu, sau đó bình tĩnh nói:

- Các vị, có lẽ chỉ còn vài tiếng nữa. Chúng ta có thể đứng trước tòa nhà chính phủ Lạc Nguyệt mở rượu sâm-panh rồi…

Nhưng Erzhađột nhiên cảm thấy rất kì lạ, y không nhìn thấy vẻ vui sướng hân hoan trên khuôn mặt của quan tham mưu, thậm chí không có lấy vài lời nịnh nọt, điều này thật không bình thường. Erzha thậm chí còn nhìn thấy ít nhiều vẻ hoảng sợ và căng thẳng.

Khi Erzha còn đang cảm thấy hết sức kỳ lạ thì hàng loạt những tiếng nổ ầm ầm vang lên, y bất giác quay đầu lại nhìn, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Mặt biển Ấn Độ Dương ban nãy vẫn còn yên bình tĩnh lặng, lúc này lại ầm ầm nổ như trái phá. Những quả bom này giống những con mắt dài. Đa phần bom đều rơi chính xác vào tàu của liên quân, chỉ có rất ít bom rơi xuống biển. Hơn nữa đa phần những quả đạn phá này khi nổ tạo ra tiếng gầm rú khủng khiếp.

Không nói đến việc tên lửa ngăn chặn bọn chúng không có tác dụng ngăn chặn tên lửa mini, mà dù có tác dụng thì dùng tên lửa ngăn chặn để ngăn tên lửa mini vừa nhỏ vừa nhiều như thế thì đúng là chuyện nực cười.

Tên lửa đạn đạo ư? Trên thế giới không có loại tên lửa đạn đạo nào nhỏ như vậy?

-Đoàng… đoàng...

Không đợi bọn chúng kịp tỉnh lại, Erzha lập tức cảm thấy tàu sân bay mà y đang đứng cũng vừa bị chấn động một chút.

Vô vàn tên lửa cỡ nhỏ rơi vào phía trên của chiếc tàu sân bay, tàu sân bay bị đánh lỗ chỗ thành những hố bom to cỡ quả bóng đá. Trong khi đó mấy chiếc phi cơ chiến đấu còn chưa kịp cất cánh đã bốc cháy trong tiếng nổ ầm ầm.

Toàn thân Erzha đông cứng lại, hơn nữa vô vàn những tên lửa mini kia cứ liên tục không ngừng bay vào chính giữa hạm đội, phát ra những tiếng nổ vang trời đầy uy lực.

Erzha bất giác ngẩng đầu nhìn bầu trời trên biển Ấn Độ Dương, đội hình máy bay chiến đấu dày đặc của liên quân lúc này bỗng chốc trở nên tan tác, những mảnh xác máy bay mờ mịt trong không gian, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nổ chát chúa của những chiếc máy bay chiến đấu và tiếng ầm ầm của máy bay rơi xuống biển.

- Không…

Trong đầu Erzha trở nên trống rỗng, y phun ra một ngụm máu tươi, kêu lên một tiếng điên cuồng. Bộ não đang trống rỗng của y nhanh chóng lấy lại được chút ít ý thức, đây mới chính là đòn chí mạng. Bọn chúng có thể chế tạo ra loại tên lửa kích thước nhỏ như vậy. Tốc độ phóng ra của loại tên lửa này cực kỳ nhanh, tỷ lệ sát thương cực kỳ cao, giá thành lại thấp, hơn nữa có thể phóng ra với quỹ đạo dày đặc, nếu như loại tên lửa này có thể sản xuất

với số lượng lớn thì nước Mỹ xong đời rồi, liên quân lần này cũng coi như xong...

Erzha trong lòng đông cứng lập tức rơi vào trạng thái hôn mê, y hoàn toàn không có cách nào chấp nhận được sự thất bại thảm hại ngay trước chiến thắng như thế này, y đã trở thành tội nhân thiên cổ của nước Mỹ rồi.

Cùng lúc Erzha rơi vào tình trạng hôn mê thì những tên trong đám tham mưu Fila đã kịp phản ứng lại, lập tức không ngừng đấm ngực xoa bóp, cuối cùng y cũng tỉnh lại.

Việc đầu tiên Erzha làm khi tỉnh táo lại là cầm lấy ống nhòm, những mảnh xác máy bay kín đen đặc bầu trời, xung quanh đều là mùi khét lẹt khó thở, đó là mùi của cặn thuốc súng, là mùi của máy bay bị cháy.

Trong khi đó số lượng máy bay chiến đấu của liên quân mỗi lúc một ít dần, thậm chí thỉnh thoảng lại nhìn thấy vài chiếc hoảng sợ bỏ chạy, theo sau là một loạt những tên lửa mini đang đuổi theo tên trốn chạy, đánh nó rơi xuống biển.

Erzha chết lặng giương mắt ếch nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt, vô số tên lửa mà hạm đội của liên quân bắn ra đều bị bắn rơi xuống biển, thậm chí có những tên lửa không cần rơi vì bắn ra mà không có mục tiêu xác định.

Ngoại trừ một vài tên lửa cá biệt có thể tấn công lục quân của Lạc Nguyệt, toàn bộ hạm đội trên biển quả thực không hề có sức lực phản công.

Bỗng nhiên Erzha cảm thấy tàu sân bay dưới chân mình chấn động, y giật mình, bước lùi lại, lùi lại, lập tức lùi lại...

- Tướng Erzha, ngài phải xuống ngay, đài quan sát này sắp bị bắn hạ...

Tham mưu Fila vội vàng kéo Erzha đang hoảng hốt xuống.

Erzha lách khỏi tay của Fila, nói bằng vẻ có phần ngơ ngác:

- Chúng ta thiệt hại như thế nào rồi? Không, không để ý đến thiệt hại nữa, rút quân, lập tức rút quân...

Cuối cùng y cũng nói ra suy nghĩ của mình, Erzha đã từng tham gia rất nhiều cuộc chiến, nhưng y chưa bao giờ có một trận đánh như ngày hôm nay. Y nghĩ đến chiến tranh vùng vịnh lần đó, quân đội của y đánh cho đội quân không biết trời cao đất dày đó tan tác xác xơ. Đội quân đó thậm chí còn không có cơ hội để phản công đã bị liên quân diệt sạch, hơn nữa liên quân cuối cùng cũng chỉ bị thiệt hại mấy trăm lính.

Nhưng trận chiến trước mắt khiến Erzha nghĩ tới chiến tranh năm đó ở vùng vịnh, trận chiến lần này không khác mấy so với lần trước, cái khác chỉ là kẻ bị đánh tới mức không có khả năng phản công không phải đối thủ mà chính là liên quân do y chỉ huy.

- Chiến hạm đã thiệt hại 61 chiếc, tàu sân bay 2 chiếc, máy bay chiến đấu 900 chiếc, máy bay lên thẳng 800 chiếc. Binh lính tử vong chưa thống kê được, nhưng rất nhiều máy bay chiến đấu quay về không có chỗ để hạ cánh nghỉ ngơi, rất nhiều tàu sân bay hiện giờ không thể cho máy bay hạ cánh...

Những số liệu được báo cáo về khiến Erzha suýt chút nữa lại hôn mê lần nữa, mới cách đây có bao lâu? Thiệt hại của liên quân đã gần hơn phân nửa rồi, nếu tiếp tục đánh vài tiếng đồng hồ nữa việc toàn quân bị tiêu diệt là điều chắc chắn.

Trong lòng Erzha cực kỳ đau đớn, y biết rằng mình đã giẫm lên vết xe đổ của Senhen, y xong rồi, xong hẳn rồi. Nhưng trước khi chết hẳn, y phải đem số quân còn sống đi.

- Rút lui, lập tức rút lui...

Erzha ngoại từ việc hét lên hai chữ rút lui thì hoàn toàn không còn có được sự bình tĩnh như lúc trước.

Không cần Erzha hô hào, những hạm đội còn sống sót của liên quân đã bắt đầu từ từ rút lui, họ biết rằng đây không phải là đánh giặc, mà là bỏ mạng.

Mấy chiếc tàu vận chuyển quân bị đánh chìm, vô số xe tăng và binh lính chìm xuống nước, nhưng không có một chiếc tàu quân hạm nào dám dừng lại cứu viện, bởi sự thực cho thấy rằng, chỉ cần quân hạm dừng lại thì lập tức sẽ có tên lửa mini xông tới.

Đoàng... Ầm ầm...

Toàn bộ Ấn Độ Dương đã trở thành một màn khói bụi và pháo đạn, vô số tiếng kêu vang lên trên mặt biển khiến người ta cảm thấy sự tàn khốc và lạnh lùng của chiến tranh.

Tên lửa mini của Lạc Nguyệt giống như những trận mưa đá vô cùng vô tận...

...

Quân hạm của một số nước trung lập và tàu của các hãng truyền thông cũng không dám tin, nhìn trận chiến đang diễn ra từ đằng xa, một mùi khét lẹt của thuốc súng truyền đến khiến tất cả đều cảm nhận được rõ ràng rằng những chuyện này là thật, không phải là ảo ảnh.

Mới nửa tiếng trước đây, Lạc Nguyệt giống như cá nằm trên thớt, nhưng chỉ nửa tiếng sau, Lạc Nguyệt mới lộ ra đòn bí mật của mình, ra đòn quyết định gây kinh hoàng. Bọn họ lại tạo ra một tên lửa mini cỡ như một lựu đạn thông thường, hơn nữa quỹ đạo tấn công lại rất xa, định vị thì cực kỳ chính xác.

Nhìn thấy tên lửa bay trên trời vẫn dày đặc như hàng đàn châu chấu thì cho dù không cần nhìn kết quả thì tất cả mọi người đều biết rằng liên quân đã thất bại, hoàn toàn thất bại.

Bốn ngày trước, chiến thuật đốt tiền của Erzha đã nhận được sự tán

thành của đa phần các chuyên gia quân sự toàn thế giới. Bọn họ đều nhận định rằng chiến thuật của Erzha áp dụng ở Lạc Nguyệt là biết tự lượng sức mình để đối phó.

Nhưng bốn ngày sau, tên lửa đạn đạo của Lạc Nguyệt ít dần, cũng chứng tỏ rằng chiến lược của Erzha là đúng đắn, chiến thuật đốt tiền của y đã thành công. Cuộc tổng tấn công kinh động khiến tất cả mọi người đều chắc chắn rằng Lạc Nguyệt chỉ có thể trụ được trong nửa ngày, có thể đó là điều hết sức lợi hại.

Bởi vì chỉ cần liên quân đổ bộ thì Lạc Nguyệt cầm chắc thất bại.

Nhưng khi tên lửa mini của Lạc Nguyệt giống như hàng đàn châu chấu bắn ra thì tất cả mọi người đều ngạc nhiên, tất cả mọi người đều ngơ ngẩn. Nhìn thấy vô số những quân hạm bị đánh chìm, Thống soái liên quân Erzha ngất xỉu, toàn bộ binh lính liên quân tê liệt, phòng chỉ huy tác chiến cũng càng tê liệt.

Tất cả những nước trung lập và những nước thích xem chuyện huyên náo, thậm chí một số tàu phỏng vấn tin tức đều có cảm giác lạnh dọc sống lưng. Lạc Nguyệt quá mạnh, nhưng không ai tưởng tượng được rằng lại mạnh tới mức như thế. Lần trước khi liên quân tới, bọn họ dựa vào nhập khẩu tên lửa đạn đạo và phi cơ chiến đấu tự thiết kế mà có thể đánh bại hoàn toàn quân đội liên quân.

Nhưng mới chỉ trong thời gian ngắn như thế, họ lại sáng tạo ra tên lửa mini, hơn nữa còn có thể phóng ra với lượng dày đặc. Tên lửa nhiều như châu chấu loại này thì cho dù là quân đội quy mô cỡ nào cũng sẽ tan tành xác pháo.

Hạm đội của Erzha vừa ra khỏi phạm vi tấn công của tên lửa mini, y còn chưa kịp thở phào thì mười chiến hạm cắm cờ Lạc Nguyệt đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, nhưng trước đó ra-đa của liên quân lại không hề phản ứng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 678

Kết Quả Giống Nhau

Khi Erzha sớm đã quen mắt cảnh đạn đạo mini chuẩn xác rơi trên một tàu quân hạm, mà ở trong mắt y chiếc quân hạm kia chậm rãi chìm vào đáy biển, khi đạn đạo của liên quân đều bị hạm đội Lạc Nguyệt nhẹ nhàng chặn lại rơi xuống dưới, khi mấy trăm cái máy bay Lạc Nguyệt mang theo đạn đạo tuần tra diễu võ dương oai trên không xẹt qua quân hạm liên quân.

Erzha biết, Lạc Nguyệt đang ép bọn họ đầu hàng. Nếu không đầu hàng, tiếp theo sau sẽ không phải là diễu võ dương oai nữa, mà là vô số đường đạn đạo mini giống châu chấu bay ra.

Tuy rằng Erzha biết, ở khoảng cách này y có thể đập nồi dìm thuyền, thậm chí nắm chắc có thể đánh chìm quân hạm Lạc Nguyệt. Nhưng y cũng biết một khi y bên này nã đạn, như vậy hạm đội liên quân không ai có thể sống sót. Lạc Nguyệt trong một khoảng cách ngắn có thể chặn lại đạn đạo, có thể thấy được hệ thống ra đa của bọn họ dũng mãnh đến cỡ nào, chặn lại đạn đạo, thậm chí là tự động phóng ra.

Erzha đầu hàng rồi.

Sau khi tư lệnh liên quân lục chiến Shawn nhận được mệnh lệnh tổng tiến công của Erzha, lập tức liền hạ lệnh tiến hành công kích biển người đối với thung lũng. Y biết chỉ cần y nhận được mệnh lệnh tổng tiến công này, như vậy mấy ngàn máy bay chiến đấu sẽ tiến hành trợ giúp lục quân của y.

Trên thực tế cũng là như thế, thời điểm mấy trăm ngàn lục quân bên này của y vừa mới bắt đầu phát động tổng tiến công, gần ngàn chiến máy bay chiến đấu lục quân đã bay vọt qua thung lũng bắt đầu oanh tạc tuyến phòng

ngự của Lạc Nguyệt. Mà Shawn biết, Erzha bên kia còn có mấy trăm máy bay tới trợ giúp thung lũng, một khi thung lũng bị nắm bắt, Lạc Nguyệt sẽ như thịt cá dưới đao liên quân.

Shawn đương nhiên biết kế hoạch chiến tranh lần này, y càng muốn đánh bại Lạc Nguyệt trước hải quân, tốt nhất là y chiếm lĩnh được Lạc Nguyệt, sau đó đến nghênh đón Erzha Ý tưởng rất tốt đẹp, nhưng sự thật cũng rất tàn khốc.

Gần ngàn máy bay chiến đấu của liên quân bay lên, còn chưa đi vào tuyến phòng ngự của Lạc Nguyệt, liền tiếp nhận được một loạt đạn đạo mini rậm rạp đón tiếp.

Vô số bom được tung ra đối phó với gần ngàn chiếc máy bay chiến đấu, gần như là không có bất kỳ tính khiêu chiến. Máy quấy nhiễu và máy báo động của liên quân không kịp phản ứng, đã bị một loạt đạn đạo mini giống như châu chấu đánh rơi.

Nhìn vô số máy bay chiến đấu ở trên đỉnh đầu bị đánh rơi trong thời gian cực ngắn, tất cả binh lính liên quân đều ngây dại. Đây là chiến đấu gì vậy? Pháo cao xạ Lạc Nguyệt chẳng lẽ xác suất trúng nhiều như vậy hả?

Một khi không quân bị đánh rơi, đã không có không quân trợ giúp, liên quân cho dù nhiều hơn nữa cũng dư thừa, có thể tưởng tượng máy bay Lạc Nguyệt tùy ý ném bom ở trên đầu liên quân. Liên quân chỉ cần làm một chuyện, đó là chờ bị giết mà thôi.

Shawn nhìn không quân liên quân gần như không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, con mẹ nó đánh như thế nào vậy? Từ khi nào mà máy bay chiến đấu biến thành gà mẹ dễ dàng bị giết như vậy hả?

Shawn còn không kịp phản ứng, vô số đạn đạo mini đã chuẩn xác rơi vào từng chiếc xe tăng và xe thiết giáp, bên tai y chỉ có tiếng nổ mạnh không ngừng của xe tăng và xe thiết giáp này.

Từ vô số tiếng gầm rú vang lên, máy bay Lạc Nguyệt bay tới ném bom, Shawn cuối cùng là hiểu rõ ra. Y rốt cuộc hiểu được tâm trạng của tư lệnh lục quân Polly Ladd mà liên quân xâm lấn Lạc Nguyệt lần trước, y thậm chí có chút phát run, vũ khí Lạc Nguyệt không ngờ dũng mãnh đến thế.

- Lui lại...

Shawn hoàn toàn không để ý mệnh lệnh của Erzha, cho dù là y muốn tổng tiến công, mình cũng phải lui lại.

Nhưng máy bay chiến đấu Lạc Nguyệt không có ý oanh tạc, mà đang tiến tới oanh tạc đường lui của liên quân, và từng bước tiến về hướng thung lũng Hơn ba trăm ngàn lục quân của liên quân bị máy bay Lạc Nguyệt ném bom toàn bộ nép ở một góc của thung lũng, mà đạn đạo trên không của liên quân không phát huy được bất kỳ tác dụng nào đối với máy quấy nhiễu của Lạc Nguyệt. Pháo cao xạ lại chỉ có thể ngẫu nhiên bắn trúng một máy bay, một khi máy bay Lạc Nguyệt bị bắn rơi một chiếc, thì Lạc Nguyệt lập tức thả bom xuống đám người trong liên quân.

Shawn biết, Máy bay Lạc Nguyệt ném bom là buộc y đầu hàng, tuy rằng rất không cam lòng đầu hàng Lạc Nguyệt nhỏ bé này, nhưng y cũng biết một khi Lạc Nguyệt mất kiên nhẫn, hơn ba trăm ngàn liên quân rất có thể bị tiêu diệt toàn quân. Lục quân nếu không có lực lượng không quân, dưới tình hình máy bay ném bom của đối phương lại quá hùng mạnh thì chỉ có chờ bị tàn sát mà thôi.

Shawn đầu hàng.

Y không có bất kỳ biện pháp nào. Nhìn một đám binh lính liên quân ủ rũ, bỏ vũ khí xuống dưới nòng súng của Lạc Nguyệt, lòng Shawn đang rỉ máu.

Cuộc chiến tranh tranh giành giữa Lạc Nguyệt và liên quân lần thứ hai cũng kết thúc, điểm không giống với lần đầu tiên chính là quá trình, chiến tranh lần thứ hai đã trải qua bốn ngày rưỡi. Tương đương với lần đầu tiên,

vẫn với binh lính một ngàn hai trăm người. Chiến tích huy hoàng như thế, muốn không cho thế giới biết cũng không thể nào.

Hơn nữa cùng thời điểm Lạc Nguyệt đánh bại liên quân, lần nữa đóng quân ở đảo Sangiang. Đây đương nhiên không phải việc chính, cái chính là Lạc Nguyệt lấy việc nước Mỹ thông qua eo biển Malacca hai lần xâm lấn Lạc Nguyệt, vì phòng ngừa, Lạc Nguyệt yêu cầu quân đội nước Mỹ lập tức rời khỏi eo biển Malacca ven bờ quốc gia.

Bởi vì các quốc gia Đông Nam Á hai lần cho phép nước Mỹ thông qua Malacca xâm lấn Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt đối với đề xuất của các quốc gia Đông Nam Á rất không hài lòng, hy vọng các quốc gia Đông Nam Á cho Lạc Nguyệt một lời giải thích thích đáng.

Kỳ thật người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, nước Mỹ muốn xâm lấn Lạc Nguyệt cũng không nhất định phải đi qua Malacca, bọn họ từ nam Đại Tây Dương cũng có thể tới đây. Nhưng biết Lạc Nguyệt có ý định với Malacca, lúc này Đông Nam Á cũng không thể nói gì với Lạc Nguyệt, bởi vì Lạc Nguyệt nói đúng sự thật. Đương nhiên, chủ yếu nhất là Lạc Nguyệt nắm chắc khí thế và thực lực để nói lời nói này, hơn nữa Lạc Nguyệt vẫn là một kẻ điên chiến tranh không theo lẽ thường.

Tại thời khắc này gần như toàn bộ ánh mắt thế giới đều dừng ở Lạc Nguyệt, trước mắt không có bất kỳ người nào nghĩ đến chiến thuật tất thắng của Erzha, không ngờ lại thua, hơn nữa thua rối tinh rối mù.

Rất nhiều nhà lý luận quân sự đều cho rằng, chiến thuật của Erzha là chiến thuật đối phó Lạc Nguyệt hữu hiệu nhất, nhưng thật không ngờ khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt lại đem chút lý luận đánh cho thương tích đầy mình. Thực lực tuyệt đối, bất luận chiến thuật gì cũng là mây bay.

Lạc Nguyệt cho toàn bộ thế giới quá nhiều rung động, tuy rằng rung động nhiều lắm, nhưng cũng không phải là rung động. Hiện giờ Lạc Nguyệt đã là một cường quốc được thế giới công nhận, bọn họ sống cũng không cần nhìn sắc mặt các nước khác. Bởi vì bọn họ có thể sản xuất vũ khí mình cần,

có thể hoàn toàn không cần sự trợ giúp của các quốc gia khác cũng đã tiêu diệt hết mấy trăm ngàn quân đội.

Lúc này mọi người mới nhớ tới nhà lý luận quân sự nổi tiếng trước đây là nhà ngôn luận Xikerlon, ở dưới tình huống tất cả mọi người đều nhìn Lạc Nguyệt không tốt, một mình ông ta đã phát biểu lời giải thích không giống với người khác. Sự thật chứng minh, sự khác nhau giữa chuyên gia thực thụ và chuyên gia là không thèm để ý bạn biết cách ăn nói, mà ở chỗ bạn nói đúng hay không đúng.

Cho nên sau chiến tranh lần thứ hai giữa Lạc Nguyệt và liên quân, Xikerlon lại phát hành một quyển sách "chiến tranh thời đại mới, thời đại không quân đã qua", bị vô số báo chí trang web truyền tải, nhiều đài truyền hình thế giới lại mời Xikerlon phỏng vấn.

Bài văn cho thấy, dưới đạn đạo mini ở thời đại mới, dưới máy quấy nhiễu điện tử ở thời đại mới, máy bay chiến đấu không quân chính là một vật bài trí, chính là một bi kịch. Bởi vì lực phòng ngự của chúng nó thấp, dễ dàng trở thành bia ngắm, lại là mục tiêu của đạn đạo.

Diệp Tinh cầm bản thảo "chiến tranh thời đại mới, thời đại không quân đã qua", khinh thường cười lạnh một tiếng, chuyên gia này thật đúng là dám nói, quả nhiên là kẻ vô tri vô vị.

Dưới cách nhìn của Diệp Tinh lại hoàn toàn trái ngược, thời đại không quân không phải đã qua, mà là vừa đến. máy quấy nhiễu điện tử còn "đường đạn đạo khí quỹ Mini' các thứ của Lạc Nguyệt bây giờ mới phát thần uy, mấy thứ này rất nhanh cũng sẽ bị đào thải. Mà đào thải những điều này chính là tân máy bay chiến đấu không quân, mà Lạc Nguyệt sắp cho ra đời máy bay chiến đấu thứ nhất chính là loại máy bay chiến đấu này.

Khi máy quấy nhiễu và hệ thống ra đa được cân bằng, khi đạn đạo và phản đạn đạo được cân bằng, thế giới này vẫn là không quân nắm quyền nói chuyện.

Lạc Nguyệt sở dĩ quá dự dội, bởi vì Diệp Tinh biết, đồ của họ đã vượt xa thời đại này, nhưng theo thời gian trôi qua, chênh lệch đó sẽ có lúc bị lấp đầy. Thời điểm những chênh lệch đó bị lấp đầy, không quân vẫn là chúa tể của chiến trường, mà không phải giống chiến tranh lần này, không có sức đánh trả.

Lúc này Diệp Mặc ở chỗ tàu biển chở khách, Ân Khuynh Nhan đã rất nhanh đem toàn bộ đồ đạc của mình tới phòng của Diệp Mặc.

- Cậu giúp tôi chuyển giường đến đây, tôi sợ nếu tôi không giám sát cậu, cậu sẽ giở trò.

Ân Khuynh Nhan nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói. Không biết sao Ân Khuynh Nhan luôn cảm thấy Diệp Mặc nói dối cô, Diệp Mặc nói hắn không mang sổ nhật ký, chuyện này cô không tin tưởng lắm.

Phòng của Diệp Mặc có hai phòng ngủ, cho nên cô mới có thể đề xuất yêu cầu này.

Nếu Diệp Mặc thật sự xem sổ nhật ký của cô rồi, thì thôi, cô cũng tính mặc kệ tất rồi. Nhưng nếu chưa xem, cô tuyệt đối không thể để cho hắn có cơ hội xem, ít nhất không thể để hắn xem khi hắn ở cùng mình một chỗ. Cô còn chưa làm tốt công tác chuẩn bị, quá đột nhiên.

Diệp Mặc không nói gì nhìn Ân Khuynh Nhan nói:

- Chị Nhan, tôi mấy ngày nay buổi tối sẽ không ngủ, tôi muốn luyện chế một ít thuốc, chị có thể ngủ giường của tôi.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Ân Khuynh Nhan bỗng nhiên gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Mặc, dường như phải tìm ra dấu vết nói dối từ trên mặt của hắn.

- Cậu có phải muốn đợi tôi ngủ, sau đó bò lên giường hay không? Còn luyện chế đồ vật gì, cậu lừa ai đó?

Một lúc sau, Ân Khuynh Nhan nói một câu khiến Diệp Mặc không nói được gì.

Tuy rằng chị Nhan rất đẹp, cho dù không phải dì ruột của hắn, nhưng ở trong lòng hắn đã có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, hắn thật sự rất hài lòng, hắn cho tới bây giờ đều không có nghĩ qua cùng với chị Nhan phát sinh chút gì đó.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 679

Khiêu Khích Làm Bẽ Mặt

Chị Nhan, tôi thật sự phải luyện chế một ít đồ, chị có thể ở bên cạnh xem tôi luyện chế, nhưng không được quấy rầy tôi. Một khi quấy rầy tôi, chân khí của tôi sẽ phản phệ cắn trả, đến lúc đó sẽ không cứu được.

Diệp Mặc có một loại cảm giác thân thiết đối với chị Nhan, cho nên hắn cũng không có tính toán gạt chị Nhan, đợi sau khi luyện chế phi kiếm xong, hắn còn tính toán đưa chị Nhan rời khỏi nơi này trước.

Dù sao thời gian ở trên thuyền quá dài, về phần chân khí cắn trả đó là lừa Ân Khuynh Nhan, mục đích đương nhiên vẫn là không muốn làm cho cô quấy rầy mình luyện khí.

- Cậu nói thật? Còn nghiêm trọng như vậy?

Ân Khuynh Nhan có chút không tin tưởng nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc ra vẻ trấn tĩnh gật gật đầu - Chị Nhan, đan dược tôi luyện chế chị cũng đã ăn rồi, chị cảm thấy tôi luyện chế Trú Nhan Đan như thế nào? Rất tốt phải không. Còn có bồi khí đan, chị hiện tại đã là tu vi hoàng cấp trung kỳ, chị phải biết tôi không có lừa chị mà.

- A, cậu có thể thấy được tu vi của tôi?

Ân Khuynh Nhan nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc cho cô đan dược kia thật sự là rất nghịch thiên, Trú Nhan Đan làm cho cô trở về thời thiếu nữ. Mà bồi khí đan càng làm cho cô từ tu vi chưa đến hoàng cấp, trực tiếp tăng tới hoàng cấp trung kỳ.

Lúc này cô có chút tin tưởng lời nói của Diệp Mặc rồi, nghĩ đến đây, cô đứng lên nói:

- Thôi tôi nên ra ngoài thì tốt hơn, chờ cậu luyện chế xong thì gọi tôi, nếu tôi quấy cậu, tôi hối hận cũng không kịp.

Diệp Mặc trong lòng có chút cảm động, hắn khẽ mỉm cười nói:

- Chị Nhan, kỳ thật chị đừng tìm tôi nói chuyện là được rồi, về phần chị muốn nhìn một chút thì không có vấn đề gì.

Do dự nửa ngày, Ân Khuynh Nhan gật gật đầu. Cô cũng rất muốn nhìn Diệp Mặc luyện chế là như thế nào.

Diệp Mặc lại lấy ra một viên 'Bồi khí đan' và một quyển sách đưa cho Ân Khuynh Nhan nói:

- Cảnh giới của chị tuy rằng đã là hoàng cấp trung kỳ, nhưng chị lại thích chạy khắp nơi, tôi cảm giác tu vi của chị vẫn quá thấp. Quyển sách này là tôi lấy được từ trong tay một lão đạo cô đấy, hẳn là một quyển công pháp tu luyện cổ võ không tệ đâu, chị xem một chút đi. Hơn nữa thời điểm tôi luyện khí rất là nhàm, chị xem sẽ thấy chán.

Cuốn sách trong tay Diệp Mặc mặc dù không có bìa, nhưng hắn cũng biết đây là một quyển công pháp tu luyện 'Từ Hàng Tĩnh Trai'. 'Từ Hàng Tĩnh Trai' là một trong ba đại môn phái ở nội ẩn môn, công pháp tu luyện chắc có lẽ không quá kém.

Ân Khuynh Nhan nếm qua một viên 'Bồi khí đan" đương nhiên biết đan dược này nghịch thiên. Hơn nữa cô được xem là đến từ một gia đình cổ võ, cho nên đối với việc Diệp Mặc lấy ra thứ gì cô đều rất hiểu giá trị của nó.

Diệp Mặc thấy chị Nhan nhận lấy đồ của mình đưa, lúc này mới yên lòng. Bắt đầu luyện chế phi kiếm.

...

Chiến tranh Lạc Nguyệt đã qua mấy ngày, nhưng chuyện này vẫn chưa chấm dứt. Lạc Nguyệt lấy lực lượng mạnh mẽ, cứng rắn đánh lui liên quân, và bắt ba trăm sáu mươi ngàn binh lính liên quân làm tù binh.

Thời khắc chiến tranh chấm dứt, Lạc Nguyệt không nói chuyện chiến tranh ngay, mà trực tiếp tuyên bố đường đạn đạn đạo viễn trình Châu Tế kiểu mới của Lạc Nguyệt đã điều chỉnh thử thành công, đạn đạo kiểu mới có gắn hệ thống máy quấy nhiễu Radar hùng mạnh nhất của Lạc Nguyệt. Và ở trong ngày tuyên bố hôm ấy, Lạc Nguyệt liền bắn một quả đạn đạo kiểu mới như vậy tới một đảo không người trên Nam Cực, mà đường bay chuẩn xác của đạn đạo kiểu mới này đã đánh chìm hoàn toàn cái đảo không người đó.

Chiến tranh liên quân nhằm vào Lạc Nguyệt vừa mới qua đi, hơn nữa nguyên nhân nhằm vào là bởi vì Lạc Nguyệt nổ vũ khí hạt nhân ở Nam Cực dẫn. Nhưng chiến tranh này vừa mới qua, Lạc Nguyệt lại nổ một quả đạn đạo ở Nam Cực. Hơn nữa còn trực tiếp đánh chìm một đảo không người.

Nếu như nói trước chiến tranh người khác không biết cái gì là kiêu ngạo, như vậy đây thật sự là kiêu ngạo. Tuy rằng lần này Lạc Nguyệt nổ tung không phải đạn hạt nhân, nhưng đúng là một quả đạn đạo đã biến một đảo nhỏ thành hư vô.

Theo lý thuyết, hành động làm mất mặt trực tiếp này của Lạc Nguyệt sẽ khiến nước Mỹ rất giận dữ, thậm chí lập tức thúc đẩy mở cuộc họp liên hợp quốc, sau đó yêu cầu liên quân xâm lấn lần thứ ba.

Nhưng nước Mỹ phản ứng lại là duy trì trầm mặc. Mà phản ứng của nước Mỹ rốt cục khiến tất cả mọi người biết, nắn quả hồng là muốn nắn nó mềm, cách thức làm bẽ mặt và trực tiếp khiêu khích của Lạc Nguyệt bị bỏ qua. Nước Mỹ cũng không để ý, thì không có bất kỳ một quốc gia nào nguyện ý phát biểu ý kiến đối với chuyện này.

Một số quốc gia tham gia liên quân lần thứ hai, lúc này đâu dám đứng ra nói chuyện, bọn họ thậm chí có thể tưởng tượng được. Nói không chừng lúc này Lạc đang đợi quốc gia nào đứng ra nói chuyện, sau đó sẽ trực tiếp phóng

một quả tên lửa kiểu mới xuyên qua lục địa.

Quốc gia khác không dám làm loại chuyện này, nhưng Lạc Nguyệt dám. Ở trong mắt quốc gia khác, Lạc Nguynó, nó lập tức sẽ phản kích lại. Vết xe đổ của Nước Mỹ và Indonesia, lúc này ai sẽ đi sờ rủi ro này?

Thời điểm biết được toàn quân liên quân lần thứ hai bị diệt, Tổng Thống Turner của nước Mỹ thiếu chút nữa lật tung Nhà Trắng. Biết được sau cuộc chiến chuyện thứ nhất mà Lạc Nguyệt làm chính là bắn một quả đạn đạo thị uy ở Nam Cực, Turner tức giận lập tức muốn phát động chiến tranh lần thứ ba đối với Lạc Nguyệt.

Nhưng y cũng không dám động, y còn có lý trí. Y biết một quả đạn đạo sau cuộc chiến kia của Lạc Nguyệt chính là khiêu khích nước Mỹ, chính là khiêu khích Turner y, nhưng y hoàn toàn không có bất kỳ biện pháp nào.

Chẳng những là không có cách nào, y thậm chí có một loại cảm giác phát lạnh. Lạc Nguyệt quá hùng mạnh, khoa học kỹ thuật của bọn họ đã hoàn toàn đứng hàng đầu thế giới này.

Một quả tên lửa xuyên lục địa không coi vào đâu, rất nhiều quốc gia cũng có thể bắn ra tên lửa xuyên lục địa, tên lửa xuyên lục địa của nước Mỹ có thể bắn tới bất cứ chỗ nào trên toàn bộ thế giới. Nhưng tên lửa xuyên lục địa kiểu mới của Lạc Nguyệt rõ ràng không giống với các quốc gia khác, đây mới là thứ khiến trong lòng y rét run.

Quốc gia khác bắn đạn đạo bởi vì khoảng cách dài có thể dễ dàng bị chặn lại, nhưng Lạc Nguyệt lại không giống thế, hệ thống Radar quấy nhiễu và định vị tinh chuẩn của bọn họ, không có bất kỳ một quốc gia nào nắm chắc có thể ngăn được đạn đạo của Lạc Nguyệt, bọn họ quá hùng mạnh.

Turner thậm chí có thể tưởng tượng được, một khi Lạc Nguyệt lên cơn tức, có thể liều lĩnh phóng ra vô số loại đạn đạo Châu Tế kiểu mới này đối với nước Mỹ, nước Mỹ cũng sẽ thật sự hỏng bét. Cho nên y biết, lúc này không phải là thời điểm tiếp tục truy cứu Lạc Nguyệt, mà là thời điểm giải

quyết di chứng chiến tranh lần này như thế nào.

Thông qua liên quân xâm lấn Lạc Nguyệt lần trước, Turner chỉ biết, sau chiến tranh Lạc Nguyệt lần này không có được ưu đãi, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Liên hợp quốc tuy rằng mỗi ngày không ngừng mở hội nghị, tuy nhiên lại không có phương pháp nào tốt để đi xử lý bình ổn lửa giận của Lạc Nguyệt. Nếu chiến tranh lần này Lạc Nguyệt bị diệt, vậy còn đỡ, tất cả mọi người vui vẻ, ích lợi cùng chia. Nhưng Lạc Nguyệt thắng, liên quân bị đánh bại, hơn nữa còn bại hoàn toàn như thế.

Đương nhiên đây không phải điều khiến mọi người lo lắng nhất, cái khiến cho mọi người lo lắng là sau khi Lạc Nguyệt đánh thắng, cũng không có khiêm tốn đối với Nam Cực, mà là một quả đạn đạo đánh chìm một đảo nhỏ của Nam Cực.

Tuy rằng người ta một câu đều không nói, nhưng ý tứ kia rất rõ ràng, nếu không cho Lạc Nguyệt vừa lòng, như vậy lần sau nơi mà đạn đạo kiểu mới bắn đi cũng không phải là một hòn đảo không người nữa.

Quả nhiên ngày hôm sau, đài truyền hình Lạc Nguyệt liền truyền phát buổi nói chuyện của thành chủ Lạc Nguyệt Thành là Hư Nguyệt Hoa - Tôi hy vọng liên hợp quốc là nơi giữ gìn hòa bình thế giới và ổn định tổ chức, chứ không phải nơi khơi mào chiến tranh và bị người lợi dụng. Tôi không hy vọng có người dùng lá cớ của liên hợp quốc đi xâm chiếm chủ quyền và lãnh thổ nước khác, càng không hi vọng bởi vì chuyện này dẫn phát chiến tranh đại quy mô.

- Chiến tranh thế giới lần thứ nhất là chiến tranh thế giới lần thứ hai đã làm nhân dân đủ khổ rồi, chẳng lẽ có một số người không phát động chiến trong lần thứ ba thì trong lòng liền không thoải mái sao? Chủ quyền Lạc Nguyệt nằm ở nhân dân Lạc Nguyệt, bất cứ kẻ nào và quốc gia nào muốn tái xâm lược nơi này, chúng tôi tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, kiên quyết đấu tranh tới cùng. Chúng tôi chán ghét chiến tranh, nhưng chúng tôi không sợ

chiến tranh, nếu muốn xâm lấn chúng tôi, nếu anh thích cuộc chiến thứ ba, thì đến đây đi.

- Đương nhiên Lạc Nguyệt là một thành trì mới, không biết "điều ước Nam Cực" cũng là hợp tình hợp lý, chúng tôi nguyện ý cống hiến cho Nam Cực, thậm chí nguyện ý bồi thường. Nhưng chúng tôi không muốn loại chuyện này bị một số người tâm địa xấu xa lợi dụng, ở trong chuyện này bọn họ không trưng cầu ý kiến của Lạc Nguyệt, thậm chí không trưng cầu thành ý bồi thường của Lạc Nguyệt, cũng không để ý ý nguyện hòa bình của người dân chính quốc gia bọn họ, trực tiếp thông qua chiến tranh muốn xâm lấn chủ quyền Lạc Nguyệt. Lạc Nguyệt chúng tôi vừa mới kiến thiết được một vùng đất tốt, bởi vì chiến tranh mà bị tàn phá đến ghê người, tôi rất đau lòng bởi hành động giúp kẻ xấu làm điều ác của liên hợp quốc.

- Và giống như lần trước tôi đã nói, chiến tranh giờ mới bắt đầu...

Rất nhiều quốc gia nghe xong ngôn luận lần này, đều không nói gì, Lạc Nguyệt mà bị tàn phá nhìn thấy ghê người? Cái này căn bản là lời nói vô căn cứ. Toàn bộ chiến tranh chấm dứt, đều không có một viên bom rơi trên đất Lạc Nguyệt. Nhưng liên quân lại bị đánh phá thành từng mảnh nhỏ, hơn trăm ngàn binh lính mất đi sinh mạng ở trong này, vô số chiến hạm và phi cơ chìm vào đáy biển ở trong này. Nhưng lời nói này của Lạc Nguyệt, người khác lại không thể đứng ra chỉ trích.

Tất cả quốc gia tham gia chiến tranh lần thứ hai đều âm thầm thở dài, sau khi Lạc Nguyệt nói những lời nói này, còn bắn một quả đạn đạo sau cuộc chiến, cái này biểu lộ nếu không cho Lạc Nguyệt vừa lòng, bọn họ phải được ăn cả ngã về không.

Lạc Nguyệt mới hơn ba trăm ngàn nhân khẩu, bọn họ không sợ chiến tranh, bọn họ có tiền. Cho dù là đại chiến thế giới, bọn họ cũng không cần quan tâm. Cho nên Hư Nguyệt Hoa mới dám nói đến cuộc chiến tranh lần thứ ba, có thể là chiến tranh lần thứ ba giữa liên quân và Lạc Nguyệt, cũng có thể là chiến tranh thế giới lần thứ ba, Lạc Nguyệt có năng lực khơi mào chiến tranh thế giới như thế. Dù Lạc Nguyệt không cần quan tâm, nhưng

quốc gia khác không thể không để ý.

Có thể tưởng tượng, đạn đạo sau cuộc chiến lần này của Lạc Nguyệt và lời nói chuyện của Thành chủ Lạc Nguyệt, trực tiếp biểu lộ Lạc Nguyệt cần câu trả lời, nếu bọn họ không có được câu trả lời hài lòng, như vậy thế chiến lần thứ ba không phải là không có, mà là nhất định sẽ xảy ra.

Kỳ thật Lạc Nguyệt làm tuy rằng quá kích, nhưng người sáng suốt đều từ đó có thể thấy được, bọn họ không phải không có chút sai lầm nào. Sai lầm trước tiên của Lạc Nguyệt là dẫn nổ đạn hạt nhân ở Nam Cực, trái với "điều ước Nam Cực". Mà thành chủ người ta cũng nói, bọn họ là thành thị mới thành lập, rất nhiều chỗ chưa hoàn thiện, trái với điều ước, bọn họ đồng ý đền tiền thậm chí nguyện ý cống hiến cho Nam Cực.

Mà liên hợp quốc không có trưng cầu bất cứ ý kiến gì với Lạc Nguyệt, liền phát động chiến tranh xâm lấn lần thứ hai đối với Lạc Nguyệt, việc này liền hoàn toàn không phù hợp với điều ước quốc tế.

Nếu như nói Lạc Nguyệt bị diệt như vậy, cũng không có bất cứ vấn đề gì, bởi vì không một ai sẽ vì một địa phương nhỏ bé như vậy bị diệt mà lên tiếng. Đáng tiếc chính là lần này Lạc Nguyệt chẳng những không bị diệt, hơn nữa trái lại còn diệt liên quân, sau đó mạnh mẽ, cứng rắn yêu cầu các quốc gia xâm lấn Lạc Nguyệt cho một lời giải đáp.

Tuy rằng liên hợp quốc vẫn như cũ, đang khẩn trương mời dự họp các loại hội nghị ứng phó, nhưng liên quân các quốc gia tham gia xâm lấn Lạc Nguyệt lần thứ hai đều có chút bất an, đặc biệt là một số quốc gia có khoảng cách khá gần Lạc Nguyệt, trong lòng lại càng bất an.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 680

Chiếc Thuyền Đánh Cá Đuổi Theo

Vì Lạc Nguyệt không giống những nơi bình thường, ai biết được bọn họ có bất ngờ ném đạn đạo xuống hay không? Cho dù bị ném bom, chẳng lẽ họ tuyên chiến với Lạc Nguyệt ư? Nếu là nước khác thì sẽ có hội Liên Hợp quốc ngăn cản, nhưng là Lạc Nguyệt, ngăn cản hai lần rồi đều bị chặn lại.

Mà Liên Hợp quốc dưới sự can thiệp của một số quốc gia, liên tiếp hai lần vô duyên vô cớ phát động xâm chiếm Lạc Nguyệt nên lời của họ đối với Lạc Nguyệt chẳng khác nào đánh rắm.

Trong lúc này, rất nhiều quốc gia một bên thì đánh rắm ở hội Liên Hợp quốc, một bên thì bắt đầu tiếp cận Lạc Nguyệt, hi vọng song phương có thể thông cảm cho nhau.

Điều khiến những quốc gia này không ngờ tới chính là Lạc Nguyệt lại rất dễ nói chuyện, chỉ cần ba mười tỷ Lạc nguyên đền bù chiến tranh là được. Ba mươi tỷ Lạc nguyên tuy là con số lớn nhưng người dân Lạc Nguyệt có thể cho vào quốc khố hoặc là cho vay. Hơn nữa đối với một quốc gia mà nói, ba mươi tỷ Lạc nguyên có thể bỏ ra được, chỉ là tiêu chút tiền mà thôi.

Một khi có quốc gia đi đầu bỏ ra số tiền này, vậy thì các quốc gia còn lại cũng cho rằng chút tiền này chẳng đáng là gì, tránh để quốc gia điên như Lạc Nguyệt thù oán. Nhỡ tên lửa nào rơi xuống đất nước của bọn họ, vậy thì tổn thất sẽ không chỉ dừng lại ở con số ba mươi tỷ. Cuối cùng dù cả thế giới có liên kết lại tiêu diệt Lạc Nguyệt thì sao? Tổn thất mãi mãi là tổn thất thôi.

Cho nên ngoài Mỹ ra, gần ba mươi quốc gia còn lại tham gia vào liên quân lần thứ hai gần như đồng ý với kế hoạch đền bù của Lạc Nguyệt.

Hội Liên Hợp quốc không ngờ, khi hội nghị của bọn họ vẫn đang đánh rắm, di chứng còn lại sau chiến tranh Lạc Nguyệt đã được triển khai hơn phân nửa. Tuy biết có nhiều quốc gia đang lẳng lặng giao hảo với Lạc Nguyệt, nhưng hội Liên Hợp quốc cũng mong rằng sự việc này giải quyết càng sớm càng tốt.

Xem ra Lạc Nguyệt đã hành động. Thực sự không phải là điên cuồng muốn đại chiến thế giới lần thứ ba nổ ra, mà bọn họ chỉ đòi tiền mà thôi. Về phần Mỹ, tất cả mọi người đều biết, ba mươi tỷ Lạc nguyên là tuyệt đối không có khả năng Turner trở thành bi kịch khác sau Kenlao, tuy không bị nhân dân lật đổ nhưng với hai lần chiến tranh thất bại của liên quân, ông không thể không nhận lỗi từ chức.

Một lần nữa Mỹ bạo phát diễu hành quy mô lớn, thậm chí còn xảy ra đánh đập, đốt cháy, cướp bóc. Một vài người phản đối Mỹ phát động chiến tranh liên quân xâm lược Lạc Nguyệt, còn một số người thì yêu cầu tiếp tục cuộc xâm lược lần ba, yêu cầu các nước trên toàn thế giới phát động chiến tranh đối với Lạc Nguyệt, ủng hộ Mỹ. Tiếc rằng đây chỉ là suy nghĩ một chiều.

Cuộc đàm phán với Lạc Nguyệt diễn ra tại Mỹ dưới sự chủ trì của tân tổng thống Darchy được tổ chức, Darchy dường như cũng không muốn tiếp tục giằng co chuyện này. Ông mới lên nhậm chức, cần phải nhanh chóng khôi phục nền kinh tế và sự ổn định của Mỹ.

Cuối cùng hai bên đi đến thống nhất, Mỹ sẽ bồi thường tổn thất chiến tranh cho Lạc Nguyệt là hai trăm tỷ Lạc nguyên, năm mươi tỷ Lạc nguyên cho tổn thất tinh thần dân chúngvà thêm một trăm tỉ Lạc nguyên để chuộc ba trămsáu mươi ngàn binh sĩ Mỹ bị bắt giữ. Cuối cùng tổng tổn thất kinh tế mà Mỹ phải bồi thường cho Lạc Nguyệt là ba trăm năm mươi tỷ Lạc tệ.

Số tiền đền bù nhiều như thế, dù đền bù theo từng giai đoạn và kinh tế Mỹ có mạnh đến đâu cũng lâm vào khủng hoảng, huống hồ tổn thất của Mỹ trong chiến tranh lần này không chỉ là những tổn thất bề ngoài. Hạm đội trên Thái Bình Dương của bọn họ dường như đã bị tê liệt hoàn toàn, thiệt hại của

lực lượng không quân và hải quân vẫn chưa lường hết được.

Có lẽ cần một thời gian mới có thể dần dần phục hồi, dù là mười năm, hai mươi năm. Nhưng Thái Bình Dương là nơi có thực lực lớn. Hạm đội Thái Bình Dương của Mỹ đã bị hủy hoại đến tám mươi phần trăm trong chiến tranh Lạc Nguyệt. Tiếp theo đây, không chỉ Pháp, Anh, thậm chí Nhật cũng bắt đầu dần dần đưa hạm đội ra Thái Bình Dương, có lẽ đây mới chính là tổn thất lớn nhất của Mỹ.

Vì Lạc Nguyệt hùng mạnh, hơn nữa Lạc Nguyệt lại ở phía trên các quốc gia Đông Nam Á nên khi Lạc Nguyệt đề xuất mượn eo biển Malacca giúp việc cho liên quân, liên minh Đông Nam Á không còn sự lựa chọn nào khác. Lạc Nguyệt bắt đầu đóng quân ở Malacca, đồng thời cùng với các quốc gia Đông Nam Á tiếp quản con đường thủy trọng yếu này.

…

Ân Khuynh Nhan không hề cảm thấy Diệp Mặc luyện khí nhàm chán. Thậm chí cô còn ngây cả người, không biết Diệp Mặc lấy được ở đâu ra một thanh bảo kiếm to như thế, cũng không biết Diệp Mặc lấy ở đâu ra tảng đá nhiều màu sắc như vậy.

Nếu nói những điều này chỉ làm Ân Khuynh Nhan ngạc nhiên và không hiểu, thì khi Diệp Mặc đột nhiên đánh ra lửa và thanh bảo kiếm kia có thể lơ lửng, biến hóa trước mặt Diệp Mặc càng khiến cô sững sờ.

Thứ cô tu luyện là cổ võ, nhưng bây giờ những gì Diệp Mặc làm được đã vượt ra ngoài phạm vi cổ võ. Điều này khiến cô nghi ngờ rốt cuộc Diệp Mặc đã gặp chuyện gì.

Vì nguyên nhân nâng cao tu vi cộng thêm đá Ngũ hành, Diệp Mặc kiên quyết luyện phi kiếm cao cấp đã bị tổn thương thành pháp khí phi kiếm thượng phẩm cấp cao nhất. Tuy vẫn chưa được là kiếm tốt nhất nhưng đây không phải do nguyên liệu, mà là Diệp Mặc vốn là người luyện khí, và tu vi vủa hắn vẫn hơi thấp một tí.

Phi kiếm phát ra âm thanh sắc bén trong thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc hài lòng đứng dậy, tuy đã dùng một ít đá Ngũ hành, nhưng hắn vô cùng thích phi kiếm.

-Cậu…

Ân Khuynh Nhan vừa nói một chữ "cậu", Diệp Mặc đã giơ tay kéo cô về sau mình.

Ân Khuynh Nhan giật mình, lúc này mới cảm thất khát và đói, cô thậm chí không biết mình đã xem Diệp Mặc luyện bao lâu rồi.

Trong phòng đã tối, Diệp Mặc nói:

-Các người là ai?

Nghe Diệp Mặc hỏi, Ân Khuynh Nhan mới nhìn thấy hai người bất ngờ xuất hiện trong phòng. Nếu Diệp Mặc không lên tiếng, chắc cô cũng không có cảm giác gì. Bởi vì hai người họ đứng ở dưới cửa sổ giống như hai cái bóng.

-Chúng tôi là ai, không đến lượt anh hỏi. Tôi chỉ hỏi một câu, ba viên đá ở trong tay Mạnh Khuê có phải do anh lấy?

Người đàn ông cao gầy đứng bên trái cửa sổ bỗng lên tiếng, giọng nói lạnh lùng như người chết vậy.

Ân Khuynh Nhan theo bản năng nắm chặt lấy áo của Diệp Mặc, thậm chí trong lòng cô bắt đầu lo lắng, cô đã là tu vi Hoàng cấp trung kỳ, không ngờ không biết hai người kia đến từ lúc nào, khó trách Diệp Mặc nói tu vi của cô quá thấp.

Nếu không phải Diệp Mặc ở đây, giọng nói lạnh lùng kia cũng đã quá đủ để cô chịu được.

Thần thức của Diệp Mặc quét qua hai người này, một người là người

Đông Á, còn người kia là người da trắng, trong đó có một người dị năng. Đây không phải là lần đầu tiên Diệp Mặc tiếp xúc với người dị năng, hơn nữa hắn còn biết phân loại của bọn họ. Vì đã gặp bọn họ nhiều lần rồi nên Diệp Mặc cũng biết năng lượng của người dị năng này dao động khoảng trong dị năng cấp ba. Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, hắn không thấy Mạnh Khuê, xem ra tên Mạnh Khuê này đã bị giết người diệt khẩu rồi. Rất nhanh Diệp Mặc phát hiện thấy phía dưới con tàu có thêm một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, xem ra hai người này đến từ con thuyền kia.

Trong tay Diệp Mặc bất ngờ có một viên đá màu trắng ngà, hắn nói:

-Đá mà anh nói là loại này à?

Hai người đàn ông nhìn thấy Diệp Mặc đột nhiên lấy linh thạch ra, bóng dáng như người chết dường như hơi nhúc nhích một chút, nhưng rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh.

-Anh đã lấy tổng cộng bao nhiêu viên?

Cái bóng đen bỗng hỏi, tay y cầm một khẩu súng lục.

Ân Khuynh Nhan nhìn thấy khẩu súng, cô lo lắng lay Diệp Mặc:

-Bọn họ có súng.

Diệp Mặc xoay người lại vỗ vào vai cô, ra hiệu cô không cần lo lắng, rồi mới lên tiếng:

-Tôi đã lấy ba viên, nhưng loại đá này tôi có không ít…

Sau khi Diệp Mặc nói có ba viên, người đàn ông cầm súng muốn giơ súng lên ngay, nhưng nghe tới nửa câu sau của Diệp Mặc, y liền hạ súng xuống.

Diệp Mặc cười khẩy, nếu không phải muốn làm rõ lai lịch của linh thạch này, hắn sớm đã giết bọn họ rồi.

-Số đá thừa kia anh lấy ở chỗ nào? Bây giờ ở đâu?

Người đàn ông cao gầy hỏi Diệp Mặc điều y muốn nói.

-Tôi là người buôn bán, cho nên các anh dẫn tôi đi gặp ông chủ của các anh, có lẽ tôi sẽ giao dịch với ông chủ của các anh.

Diệp Mặc không chút khách khí nói.

Vẻ điềm tĩnh, coi như không có chuyện gì xảy ra của Diệp Mặc khiến trong lòng hai người kia dấy lên nghi ngờ, bọn họ không biết sức mạnh của Diệp Mặc ở đâu ra, nhưng Diệp Mặc chủ động yêu cầu gặp ông chủ, còn gì tốt hơn việc này chứ.

-Được, anh đi theo tôi.

Hai người đàn ông mở cửa phòng Diệp Mặc nói. Sở dĩ hắn không muốn giết hai người này là vì hắn không muốn đối phương cảnh giác, dù chỉ trong thời gian ngắn cũng có thể phát sinh nhiều chuyện.

Nhìn thấy Diệp Mặc đi theo hai người đàn ông không rõ thân phận, tuy không biết vì sao Diệp Mặc lại không phản kháng, nhưng Ân Khuynh Nhan lại rất muốn động thủ, bất luận như thế nào cô cũng không thể để hai người kia đưa Diệp Mặc đi. Diệp Mặc một lần nữa ra hiệu cho Ân Khuynh Nhan đừng nên lo lắng, Ân Khuynh Nhan dường như hiểu ý của Diệp Mặc, cách luyện khí của Diệp Mặc cô đã nhìn thấy, cô tin Diệp Mặc làm như thế chắc chắc có lý của hắn mà không phải vì lo sợ hai người này.

Thấy Ân Khuynh Nhan vẻ mặt lo lắng, Diệp Mặc đưa vòng tay cho cô nói:

-Đeo cái này lên, đợi tôi về.

Tuy rất đói và khát, nhưng Diệp Mặc bị hai người kia đưa đi, Ân Khuynh Nhan không nuốt trôi được gì.

Tàu cho bọn người dưới thuyền kia lên, có thể thấy chắc chắn bọn họ có liên quan với người trên tàu. Nhưng Diệp Mặc lại không hề lo lắng cho Ân Khuynh Nhan, thần thức của hắn đã quét qua, trên tàu không có ai có thể uy hiếp đến sự tồn tại của cô.

Chiếc thuyền nhỏ tiến đến cạnh tàu, Diệp Mặc bước lên thuyền, sau đó trải rộng thần thức mới biết đây tàu chiến được cải trang thành thuyền đánh cá. Trên thuyền có khoảng ba bốn mươi người, đều được trang bị quân đội.

Hai người này dẫn Diệp Mặc đến một phòng đơn giản, người đàn ông chỉ Diệp Mặc nói:

-Đồ ở trên người hắn, chúng tôi đã nhìn thấy. Hắn nói hắn có rất nhiều đá, muốn đến giao dịch, nên chúng tôi đưa hắn đến đây.

Người đàn ông cao gầy nói xong, cùng người đàn ông đứng bên cạnh cửa chặn Diệp Mặc lại.

Trong phòng có bốn người, người đàn ông trung niên da vàng nghe gã cao gầy nói xong, bỗng nhiên cười lớn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 681

Quả Quyết Thâm Độc

Trong phòng đã có bốn người, người đàn ông trung niên da vàng nghe thấy lời của người cao gầy thì đột nhiên lớn tiếng cười ha ha.

Diệp Mặc dường như không nhìn ra người này đang cười về chuyện gì, hắn nhìn lướt cả bốn người, sau đó đợi người đàn ông trung niên dừng lại hắn nói:

- Hãy trả lời hai câu hỏi của tôi, tất cả chỗ đá của tôi đều có thể giao lại cho các người.

Mặc dù vừa mới bước vào nhưng Diệp Mặc đã phát hiện trong phòng này có ít nhất ba chiếc camera, hơn nữa những chiếc camera này rất giống loại camera tân tiến nhất do nước Mỹ sản xuất mà lần trước Sát Nhất đã cho hắn xem. Mặc dù hắn không biết loại camera này do nước nào chế tạo ra nhưng hắn tin rằng cho dù có người theo dõi giám sát thì cũng không nhìn rõ được mặt của hắn.

Người đàn ông trung niên không cười nữa, ông ta cẩn thận nhìn Diệp Mặc từ trên xuống dưới, châm một điếu thuốc rồi chậm rãi nói:

- Tôi thật sự rất muốn biết cậu đang dựa vào cái gì? Còn nữa, ngoài việc cậu có được viên đá đó từ tay Mạnh Khuê thì số còn lại cậu từ đâu có được?

Diệp Mặc khẽ nhíu mày nói:

- Nói thế này thì anh gọi tôi đến đây không phải là vì chuyện làm ăn buôn bán sao? Nếu như anh đồng ý trả lời câu hỏi của tôi thì tôi đương nhiên sẽ nói ra thôiTrên mặt bàn trước mặt người đàn ông trung niên có một chiếc

hộp gỗ, trong khi nói chuyện thần thức của Diệp Mặc đã đặt vào bên trong chiếc hộp. Khi hắn nhìn thấy hai vật xù xì màu xám trong chiếc hộp, lập tức thấy vui mừng.

…

Cùng lúc đó, trong phòng họp trung tâm nhất thuộc căn cứ ở Bắc Sa, một người đàn ông đột nhiên đứng dậy nói bằng giọng khàn khàn:

- Nhanh lên, lập tức phá hủy tàu đánh cá số hiệu 043.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng họp đều nhìn chằm chằm người đàn ông giọng nói khàn khàn bằng vẻ kinh ngạc, họ đều cảm thấy khó hiểu. Bởi vì tàu đánh cá số hiệu 043 đã tìm thấy viên đá Khí Cơ mất tích trên biển Canada, điều này đã được màn hình camera giám sát ghi lại. Người cầm viên đá Khí Cơ đã lên tàu đánh cá rồi, bây giờ lại cho nổ tàu đánh cá, có điên hay không?

Hơn nữa cho dù là không có đá Khí Cơ thì lúc này đi cho nổ thuyền phe ta, giết người của phe ta thì có phải là bị điên rồi không?

Người đàn ông có giọng nói khàn khàn đứng dậy nói:

- Tôi không hề điên. Người lên tàu đánh cá của chúng ta thoạt nhìn có chút mơ hồ, nhưng giọng nói của người này tôi vừa nghe là nhận ra ngay, đó chính là Diệp Mặc, chính là tên Diệp Mặc mà chúng ta muốn giết ở trên đảo Băng Khôi, hắn vẫn chưa chết. Nếu như bây giờ không cho nổ tàu đánh cá thì với những thủ đoạn của hắn, không biết chừng hắn có thể biết được gốc tích những viên đá Khí Cơ của chúng ta, hơn nữa còn có thể thông qua tàu đánh cá để tìm ra trụ sở căn cứ của chúng ta. Bởi vậy, nếu trong ba giây nữa mà không cho nổ tàu thì tôi đề nghị lập tức rời khỏi nơi này.

Người chủ trì cuộc họp, một người đàn ông khó đoán biết tuổi tác lúc này đứng dậy nói bằng giọng rất trầm:

- Tôi tin anh Đông Phương, hạ lệnh lập tức cho nổ tàu đánh cá.

…

Lúc này trong căn phòng trên tàu đánh cá, hầu như tất cả mọi người đều nhìn Diệp Mặc bằng vẻ khinh thường, nói cách khác chẳng khác nào đang nói với Diệp Mặc rằng: cho Diệp Mặc biết như thế nào là chưa từng biết tới tuyệt vọng.

Người đàn ông trung niên càng cười thản nhiên, theo ông ta thì Diệp Mặc đã như cá nằm trên thớt rồi, có lẽ người thanh niên trước mắt ông ta tự nhận mình cũng có những điểm nổi trội, nhưng nếu đã đến nơi này thì hắn cũng coi như xong đời rồi.

Người đàn ông trung niên đứng dậy, bước đi vài bước, nhìn Diệp Mặc cười với vẻ chế nhạo và nói:

- Đương nhiên, hôm nay tâm trạng của tôi khá tốt, tôi đương nhiên có thể nói cho cậu biết xuất xứ của viên đá này, sau khi cậu nghe tôi nói xong chắc sẽ rất hài lòng.

Thần thức của Diệp Mặc vẫn chú ý vào toàn bộ chiếc tàu đánh cá, mặc dù hắn không coi trọng những người trên thuyền, nhưng sau khi đã trải qua rất nhiều chuyện thì hắn tuyệt đối không coi thường bất cứ người nào.

Bỗng nhiên, có một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, cảm giác bất an ấy mang theo sự nguy hiểm, thậm chí thần thức của hắn còn cảm nhận được dưới đáy của con thuyền, nơi thần thức bao phủ, có một chút dao động. Những dao động này cũng giống mấy tháng trước đây hắn gặp phải khi ở đảo Băng Khôi. Diệp Mặc hầu như không kịp nghĩ ngợi gì, lập tức ôm lấy chiếc hộp gỗ trên bàn nhảy ra theo đường cửa sổ, tốc độ nhanh như một tia sáng xẹt qua.

- Muốn chạy ư...

Người đàn ông tu vi huyền cấp cũng phản ứng tương đối nhanh, Diệp Mặc vừa hành động ông ta đã lập tức muốn bắt hắn lại. Điều khiến ông ta

giận nhất chính là tên này muốn chạy thì chạy, lại còn cầm theo cả chiếc hộp gỗ nữa.

Nhưng tốc độ của ông ta đương nhiên chậm hơn Diệp Mặc rất nhiều, bóng dáng của Diệp Mặc đã hoàn toàn biến mất, không đợi ông ta lại phản ứng lại lần nữa, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một màn lửa dữ dội hiện lên khiến mặt biển bên cạnh cũng đỏ rừng rực. Người trên tàu đánh cá không cần nói đến chạy thoát thân, ngay cả đến một mảnh xương cốt cũng khó mà còn.

Diệp Mặc đứng trên không trung, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng hắn đã hiểu. Đây là lần thứ ba rồi, lần thứ nhất là trên tàu ngầm, lần thứ hai tại căn cứ của Bắc Sa ở Nam Cực. Nếu như tính cả lần ở trên đảo Băng Khôi thì tất cả đã là bốn lần rồi. Tổ chức này thật thâm độc, có thể nói là vừa thâm độc vừa quả quyết. Bọn chúng không những ra tay độc ác với đối thủ mà còn độc ác với chính người của mình.

Chỉ đáng tiếc là, nếu như bọn chúng hành động chậm vài phút nữa thôi thì ít nhất hắn cũng biết được nguồn gốc của linh thạch từ miệng của người đàn ông trung niên. Nếu may mắn thì thậm chí còn có thể hỏi được sào huyệt của Bắc Sa.

Hắn đã chắc chắn được một phần, những kẻ đối phó với hắn chính là Bắc Sa, Diệp Mặc đoán lần này sở dĩ có thể cho nổ chiếc tàu đánh cá đã ngụy trang là vì người của Bắc Sa thông qua hình ảnh trên máy camera đã nhận ra hắn, sau đó đưa ra quyết định nhanh chóng.

Thông qua camera thì không thể nhận ra hắn là Diệp Mặc, bởi vì sau khi lên tàu đánh cá, hắn đã dùng chân khí phủ lên toàn bộ thuyền, cái mà máy camera ghi lại chỉ là một hình ảnh rất mờ mà thôi. Người khác có thể phát hiện ra hắn nhất định là vì giọng nói của hắn, người đã từng nghe được giọng nói của hắn không nhiều, Diệp Mặc càng nghi ngờ tên Đông Phương Đường lúc đó.

...

Tàu đánh cá phát ra tiếng nổ ầm vang như thế, hơn nữa ánh lửa lại bay cao ngút trời, người trên chiếc tàu chở khách cách chiếc tàu đánh cá không xa đều đứng lên trên boong tàu nhìn chiếc thuyền đánh cá cháy thành từng vầng lửa lớn cách đó không xa, yên lặng không lên tiếng.

Ân Khinh Nhan nhìn thấy thuyền nhỏ của Diệp Mặc đi về hướng tàu đánh cá, mới chỉ một lát mà chiếc tàu đánh cá đã bốc cháy. Trong lòng cô như bị giáng một cú mạnh. Cô thấy toàn thân lạnh cóng, thậm chí hai tay còn run lên cầm cập.

Vậy là Diệp Mặc đã chết rồi ư?

- Chị Nhan...

Đúng lúc đó tiếng của Diệp Mặc vang lên.

Ân Khinh Nhan nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng ngay bên mình, lập tức nhào vào lòng Diệp Mặc khóc nức nở. Chỉ có điều lần này cô nhanh chóng kịp phản ứng lại, đứng thẳng người lên, giơ tay lau nước mắt:

- Vừa nãy cậu làm tôi sợ chết khiếp, tôi còn tưởng cậu đã bị...

Diệp Mặc biết chị Nhan thực lòng đối tốt với hắn, tự nhiên hắn cảm thấy có chút áy náy. Chuyện bản thân hắn làm thường không nghĩ tới tâm trạng của người khác.

Để chị Nhan không tiếp tục nghĩ về chuyện ấy nữa, Diệp Mặc dẫn chị Nhan đi khỏi mép thuyền, dẫn đến nhà ăn. Ân Khinh Nhan nhịn đói đã lâu, bụng cũng thấy đói rồi, lại thêm việc Diệp Mặc bình an vô sự, tâm trạng cô cũng tốt hơn rất nhiều, thậm chí quên cả chuyện hỏi Diệp Mặc về luyện khí.

Nhưng đó chỉ là tạm thời, khi chị Nhan mới ăn được một chút đã nhanh chóng nghĩ ra chuyện của Diệp Mặc. Cô nghĩ đến việc Diệp Mặc không hiểu tại sao lấy ra thứ đồ đó rồi lại thu lại ngay, cô lập tức sinh lòng hồ nghi.

- Cậu thành thật nói cho tôi biết, có phải cậu có một khả năng nào đó có

thể cất giữ được đồ vật mà người khác không biết không?

Ân Khinh Nhan cuối cùng cũng nghĩ tới chuyện đó.

Diệp Mặc gãi gãi đầu nói:

- Đúng, chị Nhan...

- Vậy cái cậu lấy ra...

Chị Nhan vừa giơ tay, lại thấy bộ dạng vô tội của Diệp Mặc thì lập tức nói:

- Đừng có giả vờ, cuốn nhật ký của tôi...

Diệp Mặc bất đắc dĩ đành phải lấy cuốn nhật ký ra đưa cho Ân Khinh Nhan:

- Tôi mới chỉ xem đằng trước thôi, đằng sau vì còn có việc nên vẫn chưa kịp xem. Tôi thấy chị cũng nhỏ mọn thật đấy, đồ đã tặng rồi mà còn lấy về,...

Ân Khinh Nhan dường như không nghe thấy câu nói của Diệp Mặc, không chút do dự cầm lại cuốn nhật ký ôm vào lòng. Nhưng ngạc nhiên cô lại không hỏi về chuyện Diệp Mặc có thể cất đồ, còn cả chuyện tại sao có thể bình yên vô sự thoát khỏi chiếc tàu đánh cá bị phát nổ.

Thu lại cuốn nhật ký, chị Nhan dường như cũng nói ít hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 682

Đông Phương Vượng Có Bí Mật

Hai người phía sau không nói gì, chỉ yên lặng ăn cơm, Ân Khinh Nhan dường như cũng không muốn nói chuyện nữa, trong khi Diệp Mặc cũng không biết nên nói gì.

Diệp Mặc sau khi về đến nơi, không muốn tiếp tục ở lại trên thuyền, chiến tranh Lạc Nguyệt vừa mới kết thúc, hắn phải lập tức quay về.

- Chị Nhan, hay là chị thu dọn đồ đạc, tôi đưa chị cùng về.

Diệp Mặc chủ động phá vỡ sự bối rối.

Ân Khinh Nhan có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Mặc, sững sờ một lát rồi nói:

- Bây giờ thuyền vẫn đang ở trên biển, chúng ta quay lại bằng cách nào? Ý của cậu là để tôi trở về sống ở căn phòng trước đây ư?

Nói đến đây vẻ mặt của cô có chút mất tự nhiên.

Diệp Mặc vội vàng xua tay nói:

- Không phải thế, chị Nhan, chị cũng nhìn thấy tôi luyện phi kiếm rồi đấy, thực ra tôi luyện phi kiếm là dùng để bay, có thể đưa chị quay về.

Mười phút sau, Ân Khinh Nhan vội nắm chặt lấy cánh tay của Diệp Mặc đứng trên phi kiếm, vẫn không thể nào tin rằng Diệp Mặc lại có thể bay, chuyện này thật quá sức tưởng tượng.

Thấy chị Nhan vẫn không nói gì, Diệp Mặc cũng đành nói:

- Chị Nhan, chị cùng tôi về Lạc Nguyệt có được không?

- À...

Lúc này Ân Khinh Nhan mới phản ứng lại, cô hiểu Diệp Mặc sắp lập tức dẫn cô đến Lạc Nguyệt.

Cô vội vàng ngăn Diệp Mặc lại nói:

- Cậu cứ cho tôi về Yến Kinh trước, tôi phải giải quyết một số chuyện, đến khi nào tôi làm xong muốn đi tìm cậu thì tôi sẽ tới đó.

Tuy Diệp Mặc rất muốn về Lạc Nguyệt luôn, nhưng vì quan hệ với chị Nhan nên hắn vẫn đưa chị Nhan đến Yến Kinh, Ân Khinh Nhan đã luyện tới trung kỳ hoàng cấp, Diệp Mặc đương nhiên vẫn chưa hẳn yên tâm, hắn nhìn chị Nhan lúc này dường như đang vội vàng như muốn đi nói:

- Chị Nhan, nếu không thì tôi cùng đi giải quyết sự việc với chị, giải quyết xong rồi thì tôi đưa chị cùng về Lạc Nguyệt.

Lúc nay Ân Khinh Nhan gần như đã lấy lại được bình tĩnh hoàn toàn, cô chỉnh lại vạt áo hơi bị xô lệch của Diệp Mặc sau đó bình tĩnh lại nói:

- Tôi muốn đi một mình, cậu không cần lo lắng cho tôi đâu, cậu đã cho tôi đan dược rồi, tôi sẽ nhanh chóng thăng cấp tu vi của mình. Sẽ có một ngày tôi sẽ tới tìm cậu.

Chần chừ một lát rồi Ân Khinh Nhan lại hỏi tiếp:

- Hiện giờ Ân Gia và Ân Tư vẫn khỏe chứ?

- Bọn họ ở Lạc Nguyệt vẫn khỏe, chị Nhan sao không đi Lạc Nguyệt là biết được ngay?

Mặc dù Ân Khinh Nhan đã nói là không muốn đi Lạc Nguyệt, nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn hi vọng chị Nhan có thể về Lạc Nguyệt cùng hắn.

Trong mắt Ân Khinh Nhan ánh lên vẻ mơ màng, ngoài việc cô có chuyện cần giải quyết thì trong lòng cô cũng không muốn ở lại cùng Diệp Mặc. Cô không đáp lời của Diệp Mặc, chỉ lắc đầu, một lát sau cô mới nói:

- Ở đó tôi còn có một tấm gương và một chiếc chăn đơn màu lam chưa mang đi, bây giờ nghĩ đến lại thấy hơi tiếc.

Diệp Mặc giơ tay lấy ra một chiếc chăn đơn đã gặp được gấp cẩn thận và một tấm gương nói:

- Chị Nhan, chị nói mấy thứ này phải không?

- A, cậu đã giúp tôi lấy về rồi sao?

Ân Khinh Nhan ngạc nhiên vui mừng vuốt ve chiếc chăn đơn, rồi không kìm nổi ôm lấy Diệp Mặc khóc nức nở.

Thật lâu sau, Ân Khinh Nhan đột nhiên đẩy Diệp Mặc ra rồi lại cầm lấy cuốn nhật ký nhét vào tay Diệp Mặc:

- Tôi đi đây, cuốn nhật ký ở đây, cả hai thứ này cậu cứ giữ hộ tôi, cuốn nhật ký này mấy năm nữa cậu mới được đọc đấy...

Nói xong, cô quay người bước đi, đến tận khi bóng cô biến mất hẳn khỏi tầm mắt Diệp Mặc cũng không thấy cô quay đầu lại dù chỉ một lần.

Diệp Mặc nhìn bóng chị Nhan đã đi xa khuất đột nhiên trong lòng lại cảm thấy một chút buồn, hắn không biết lần sau gặp chị Nhan là khi nào, rất có thể sau này chẳng thể nào lại gặp nhau nữa.

Diệp Mặc đứng lặng một mình hồi lâu, thần thức quét qua một lượt, chị Nhan đã đi xa từ lâu rồi, nhưng trường đại học Yến Kinh lại xuất hiện trong thần thức của hắn.

Không ngờ đã đến bên trường đại học Yến Kinh, hắn lại thu hết tất cả đồ đạc lại, mặc dù hắn rất muốn biết trong cuốn nhật ký viết gì nhưng hắn quyết

định tôn trọng ý kiến của chị Nhan, mấy năm sau hắn mới đọc.

Nếu như không gần đại học Yến Kinh thì thôi, nhưng nếu đã đến đây thì Diệp Mặc tự nhiên lại muốn đến gặp Đông Phương Vượng. Một loạt những chuyện này hắn đã nghi ngờ là do Đông Phương Đường làm, hắn không chỉ muốn hỏi Đông Phương Đường một số chuyện mà còn muốn tìm Đông Phương Vượng hỏi xem Tây Đường rốt cuộc là ở đâu.

Nhưng Diệp Mặc đi vòng vòng trong khuôn viên trường rất lâu, thần thức của hắn quét liên tục mấy lần nhưng không thấy bóng dáng của Đông Phương Vượng. Lần trước khi ở Nam Cực gặp được Trần Quảng, Phó Lệ, thậm chí cả An Chỉ Kỳ hắn còn nhìn thấy, vậy mà hắn cũng không nhìn thấy Đông Phương Vượng.

Diệp Mặc thấy, mặc dù Đông Phương Vượng nói cậu ta và hai anh trai không có quan hệ gì, thậm chí anh ta còn có thù hận với hai người anh, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy không tin tưởng, không thể không nói ba anh em nhà Đông Phương đều là những người thông minh ưu tú, cho dù là Đông Phương Tê hay Đông Phương Đường, Diệp Mặc vừa nghĩ tới cái tên thôi là đã cảm thấy không hứng thú rồi.

Đặc biệt là Đông Phương Tê, cho dù Diệp Mặc đã giết gã này từ lâu lắm rồi, nhưng bây giờ nghĩ tới chuyện gã này tìm đủ cách bầy mưu tính kế với mình, trong lòng hắn lại thấy vô cùng khó chịu. Bây giờ lại xuất hiện một tên Đông Phương Đường, y cũng lợi hại không kém gì Đông Phương Tê, hơn nữa thủ đoạn của y còn có vẻ bao quát hơn, nếu như tên Đông Phương Vượng lại đối đầu với hắn thì cho dù hắn có không sợ thì chẳng may bọn chúng âm mưu gì đó với Lạc Nguyệt thì phải làm thế nào?

Cho nên hôm nay hắn phải xác nhận suy nghĩ của Đông Phương Vượng, phải hỏi lại chuyện hai anh trai của gã và cả chuyện về Tây Đường.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ đến chuyện nếu như Đông Phương Đường hàng phục Bắc Sa, hơn nữa tất cả những chuyện này là do gã giở trò quỷ thì có thể nói bất luận là Đông Phương Tê hay Đông Phương Đường, thế lực mà

bọn chúng dựa dẫm vào lẽ nào lại có quan hệ với Tây Đường?

Đông Phương Vượng không có ở đây, Diệp Mặc đi vào căng – tin của đại học Yến Kinh. Ba người Trần Quảng, Phó Lệ, cả An Chỉ Kỳ đang ăn cơm, Diệp Mặc vào chính là để hỏi bọn họ Đông Phương Vượng đi đâu.

Trần Quảng và Phó Lệ ngồi cạnh nhau, bên cạnh và đối diện An Chỉ Kỳ lại không có ai ngồi, nhưng xung quanh lại có rất nhiều nam sinh ngồi. Diệp Mặc không phải là gà mờ, hắn vừa nhìn vào mắt những nam sinh này liền hiểu ra không phải bọn họ đang ăn cơm mà đang thu hút sự chú ý của An Chỉ Kỳ.

Vì Trần Quảng, Phó Lệ và An Chỉ Kỳ ngồi cạnh nên Diệp Mặc không chút do dự ngồi vào phía đối diện với An Chỉ Kỳ.

Những nam sinh kia thấy tự nhiên có một người xuất hiện ngồi đối diện An Chỉ Kỳ thì đều giận dữ nhìn Diệp Mặc. Cái vị trí đó không ai trong số họ dám ngồi mà cái tên này không biết từ đâu ra, chưa nói câu gì đã ngồi vào rồi.

- Là anh sao?

Nhìn thấy Diệp Mặc suýt chút nữa An Chỉ Kỳ làm đổ bát canh trước mặt. Trần Quảng và Phó Lệ cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, họ không biết Diệp Mặc tới đây làm gì.

- Là tôi đây, tới quấy rầy mọi người một lát, tôi đến để hỏi về một người. Là Đông Phương Vượng, người mà lần trước đến Nam Cực cùng mọi người, bây giờ cậu ta đi đâu rồi? Tôi làm thế nào để tìm cậu ta đây?

Diệp Mặc và những người này mới chỉ có duyên gặp mặt một lần nên hắn không muốn lãng phí thời gian.

Trần Quảng thân hình to lớn lên tiếng đáp:

- Sau khi chúng tôi quay về lần đó, Đông Phương Vượng liền về nhà,

sau đó nhờ chúng tôi xin nghỉ học rồi chưa thấy quay trở lại trường.

- Cậu ta không ở ký túc xá ư?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi, trong lòng nghĩ ngợi rất nhiều, lẽ nào gã Đông Phương Vượng này biết mình đến tìm nên đã bỏ chạy trước rồi.

Trần Quảng gật đầu nói:

- Vâng, cậu ta sống bên cạnh dòng sông Yến Thủy, nhà cậu ta ở đó.

- Cậu nói là nhà của Đông Phương Vượng ở Yến Kinh sao?

Diệp Mặc càng thấy kỳ lạ, theo lời mà lần trước Đông Phương Vượng nói thì nhà của cậu ta phải là một nơi gọi là Tây Đường chứ, sao lại ở Yến Kinh? Dòng sông Yến Thủy Diệp Mặc đi qua không phải chỉ có một lần, hắn biết đó là khu vực dành cho dân nghèo ở Yến Kinh.

- Cái này thì tôi không rõ, tôi chỉ biết Đông Phương Vượng sống cùng mẹ, họ luôn sống ở bên bờ sông Yến Thủy, hình như hộ khẩu nhà họ cũng là theo mẹ cậu ta, mẹ cậu ta vốn là người Yến Kinh.

Trần Quảng thành thực đáp.

- Cậu có thể cho tôi biết nhà của Đông Phương Vượng ở chỗ nào bên sông Yến Thủy không?

Diệp Mặc càng cảm thấy gã Đông Phương Vượng này chẳng hề đơn giản, nếu như Đông Phương Vượng thực sự đoán chắc là hắn sẽ tới Yến Kinh tìm gã thì thực sự khiến Diệp Mặc vô cùng ngạc nhiên.

Trần Quảng vẫn không trả lời, An Chỉ Kỳ bỗng nhiên chen vào:

- Để tôi dẫn anh đi...

- Được, vậy phải cảm ơn cô rồi.

Nếu An Chỉ Kỳ đã tình nguyện dẫn Diệp Mặc đi thì hắn đương nhiên không từ chối.

Nhìn Diệp Mặc và An Chỉ Kỳ rời khỏi căng – tin, Phó Lệ có chút ngạc nhiên nhìn Trần Quảng nói:

- Hôm nay Chỉ Kỳ sao vậy? Tự nhiên chủ động dẫn một người lạ đến sông Yến Thủy? Còn nữa, cậu ấy đến nhà của Đông Phương Vượng khi nào mà lại biết nhà cậu ta?

Trần Quảng lắc đầu, không những cậu ta không hiểu mà tất cả nam sinh trong căng – tin đều cũng chỉ biết trợn tròn mắt nhìn hai người đi khỏi, ngơ ngác giống nhau.

- Anh có thể cho tôi biết anh làm nghề gì không? Còn nữa, hôm đó sao anh lại ở Nam Cực? Đúng rồi, cái đó không phải là quan trọng nhất, cái quan trọng nhất là hôm đó sao anh chỉ mặc ít đồ như vậy, lẽ nào anh không sợ lạnh ư?

An Chỉ Kỳ vừa cùng Diệp Mặc rời khỏi đại học Yến Kinh đã đưa ra bao nhiêu câu hỏi.

Diệp Mặc mặc dù không muốn trả lời mấy chuyện này nhưng hôm nay là An Chỉ Kỳ chủ động giúp đỡ hắn nên hắn đành nói:

- Lần trước tôi đã nói với cô rồi mà, tôi là vận động viên leo núi.

Nói xong nhìn ánh mắt không tin của An Chỉ Kỳ, Diệp Mặc lại phải nói tiếp:

- Nếu cô đã không tin thì tôi cũng chẳng có cách nào nữa cả. Đúng rồi, cô có hay đến nhà Đông Phương Vượng ở bên sông Yến Thủy không? Cô có hiểu nhiều về con người Đông Phương Vượng không? Cô có thể kể tôi nghe về chuyện của cậu ta không?

An Chỉ Kỳ nhìn Diệp Mặc không nói, mấy câu hỏi cô đặt ra người này

không trả lời mà còn hỏi cô liên tiếp mấy câu.

- Trước khi tôi trả lời câu hỏi của anh thì anh phải nói cho tôi biết anh tên là gì trước đã.

An Chỉ Kỳ sau khi quay lại mới biết Diệp Mặc không phải người thường, một vận động viên leo núi có thể mặc quần áo mỏng như vậy, ở Nam Cực với nhiệt độ luôn dưới 0oC mà không sao, sau khi về cô nghĩ mấy ngày mà không sao lí giải nổi. Hơn nữa vụ nổ ngày hôm đó cũng rất kỳ lạ, bây giờ người này lại xuất hiện trước mặt cô, cô đương nhiên không bỏ qua được.

- Tôi tên Diệp Mặc.

Sau khi Diệp Mặc chỉ nói đúng bốn chữ rồi không nói gì nữa, hắn đã không muốn hỏi An Chỉ Kỳ thêm điều gì, chỉ cần cô nữ sinh này dẫn hắn tới nhà Đông Phương Vượng là được rồi.

An Chỉ Kỳ có chút không hài lòng nhìn Diệp Mặc nói:

- Được thôi, vậy tôi gọi anh là Diệp đại ca, tôi chưa từng đến nhà của Đông Phương Vượng lần nào...

Khi Diệp Mặc đang nhìn cô không nói lời nào thì cô lại nói tiếp:

- Nhưng tôi biết một bí mật của cậu ta...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 683

Kẻ Khủng Bố Khống Chế Internet

Nếu nói Diệp Mặc vốn không hề có chút cảnh giác nào đối với việc An Chỉ Kỳ muốn dẫn hắn đi đến nhà Đông Phương Vượng, thì hiện tại khi cô chủ động nói cho hắn biết bí mật của Đông Phương Vượng, trong lòng Diệp Mặc lại cảm thấy có chút nghi ngờ. Hắn và An Chỉ Kỳ căn bản là không quen nhau. Ngược lại Đông Phương Vượng là bạn học của An Chỉ Kỳ. Cô dựa vào cái gì mà nói ra bí mật của Đông Phương Vượng cho mình nghe?

Nhìn ánh mắt Diệp Mặc có chút nghi hoặc, An Chỉ Kỳ cắn cắn môi nói.

- Tôi biết anh khẳng định không phải là người bình thường. Nhưng tôi cũng biết Đông Phương Vượng tuyệt đối không phải là người bình thường. Tuy rằng tôi và anh chỉ mới gặp nhau hai lần, nhưng tôi lại tin tưởng anh hơn một chút. Ngày đó khi anh tới trại của chúng tôi ở nam cực. Có lẽ bởi vì chỗ chúng tôi xảy ra tuyết lở, anh đã cứu mấy người chúng tôi, cho nên tôi tin tưởng anh là người tốt. So với Đông Phương Vượng mà nói, tôi càng tin tưởng anh hơn.

Đương nhiên Diệp Mặc chắc chắn sẽ không bởi vì mấy câu nói của An Chỉ Kỳ mà hoàn toàn tin tưởng cô. Hắn từ chối cho ý kiến nói:

- Cô có lời nào muốn nói thì nói đi.

An Chỉ Kỳ cân nhắc cách dùng từ một chút, rồi mới lên tiếng.

- Tôi nói ra, có lẽ anh sẽ không tin. Tôi nói trình độ vi tính của Đông Phương Vượng ở thế giới này có thể nói là đỉnh cao. Thậm chí là nhân vật số một số hai. Anh có tin không?

Ban đầu Diệp Mặc không mấy để ý. Nhưng sau khi hắn nghe An Chỉ Kỳ nói xong, ngược lại cảm thấy chú ý hơn. Tuy rằng hắn là tu chân giả, nhưng hắn biết thế giới này là thế giới của khoa học kỹ thuật. Mà Diệp Tinh chính là đại biểu cho thế giới khoa học kỹ thuật này. Đối với khoa học kỹ thuật, đương nhiên Diệp Mặc vô cùng để ý. Nếu không nhờ có Diệp Tinh, Lạc Nguyệt đã sớm không duy trì được tới ngày hôm nay. Mà kỹ thuật máy tính lại giữ vị trí quan trọng trong khoa học kỹ thuật. Có thể nói là bất kể kỹ thuật hiện đại nào cũng không tách rời được máy tính.

Thấy cuối cùng Diệp Mặc đã có một chút hứng thú đối với câu chuyện của mình, An Chỉ Kỳ lại nói thêm:

- Đông Phương Vượng ở trong mắt mọi người ở Đại học Yến Kinh nhiều nhất chỉ là một người yêu thích máy tính mà thôi. Thậm chí chỉ có thể nói là một người yêu thích ở cấp nhập môn. Nói gã là người yêu thích máy tính không phải nói là gã có bao nhiêu bản lĩnh về máy tính, mà bởi vì gã có một thói quen. Chính là bất kể đi đến chỗ nào, gã cũng mang máy tính xách tay bên người. Mà tôi ở Đại học Yến Kinh được gọi là thiên tài máy tính. Có thể nói chỉ cần là người Đại học Yến Kinh, không ai không biết An Chỉ Kỳ tôi.

- Tôi nổi tiếng không phải vì tôi là hoa hậu giảng đường của Đại học Yến Kinh, mà bởi vì tôi là cao thủ máy tính đứng đầu Đại học Yến Kinh. Có lẽ anh sẽ cho rằng tôi là một cao thủ máy tính. Kỳ thật tôi nói máy tính không phải chỉ là máy tính anh sử dụng. Những thứ này cũng không giải thích với anh được.

An Chỉ Kỳ khẽ thở phào một cái, bước chậm lại tiếp tục nói:

- Tôi vốn cho rằng kỹ thuật máy tính của mình hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu Đại học Yến Kinh. Ngay cả giáo sư Quản phòng máy tính ở Đại học Yến Kinh cũng thường xuyên tới hỏi tôi một vài vấn đề. Nhưng tôi không ngờ được, còn có người có kỹ thuật lợi hại hơn so với tôi. Bản lĩnh này của tôi ở trong mắt gã, căn bản nực cười giống như một đứa trẻ mới bắt đầu học đi.

Diệp Mặc nghe An Chỉ Kỳ nói, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác không được thoải mái cho lắm. Hắn ngừng lại, theo bản năng hỏi một câu.

- Người cô nói còn lợi hại hơn cả cô có phải là Đông Phương Vượng hay không?

An Chỉ Kỳ mỉm cười tự giễu.

- Đúng vậy, chỉ có điều tôi chỉ suy đoán thôi. Tôi nghi ngờ Đông Phương Vượng bắt đầu từ chuyện một năm trước.

Nói xong cô không đợi Diệp Mặc hỏi, liền nói thẳng ra.

- Năm trước một ngân hàng Thụy Sĩ bỗng nhiên bị người ta chuyển đi năm trăm triệu bảng Anh. Chuyện này khiến toàn thế giới đều bán tán xôn xao. Chỉ có điều lúc ấy Lạc Nguyệt đang trải qua cuộc đại chiến lần đầu tiên với Liên quân, cho nên chuyện này ngược lại không thu hút sự chú ý của mọi người bằng chuyện chiến tranh.

Diệp Mặc nhíu mày. Hắn nghe An Chỉ Kỳ nói, ý tứ hình như chuyện này có liên quan đến Đông Phương Vượng. Cho dù Đông Phương Vượng lợi hại mấy, cũng không có cách nào làm được chuyện này. Tiền trong ngân hàng dễ chuyển đi như vậy, ngân hàng đã sớm đóng cửa từ lâu.

An Chỉ Kỳ không để ý đến vẻ mặt Diệp Mặc, tự quay đầu lại nhìn nói:

- Tôi nghi ngờ Đông Phương Vượng từ sau khi giáo sư Quản phòng máy tính Đại học Yến Kinh chết.

- Cô nói giáo sư Quản đã chết?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ hỏi một câu.

An Chỉ Kỳ gật đầu.

- Đúng vậy, một tuần sau khi ngân hàng Thụy Sĩ kia xảy ra chuyện,

không biết giáo sư Quản vì chuyện gì, không ngờ đã tự sát ngay tại nhà mình. Ban đầu tôi không nghi ngờ Đông Phương Vượng, nhưng có một bức ảnh đã khiến tôi thay đổi quan điểm của mình. Bởi vì giáo sư Quản chính là thầy giáo vi tính cho tôi. Sau đó bởi vì tôi tiến bộ quá nhanh, giáo sự thậm chí còn thường xuyên thỉnh giáo tôi. Cho nên tôi rất cảm phục cách làm người của giáo sư Quản. Nhưng giáo sư Quản có một công việc rất tốt. Hơn nữa còn có một người vợ rất yêu ông ấy. Ông ấy là người như thế sao có thể tự sát được?

- Bởi vì cảm thấy nghi ngờ, tôi muốn vào blog của giáo sư Quản xem qua một chút. Tôi đã thấy một bức ảnh trong blog của giáo sư Quản. Bức ảnh được chụp rất rõ nét. Đó là bức ảnh chụp giáo sư Quản tại ký túc xá sinh viên. Lúc ấy Đông Phương Vượng đang ở trong ký túc xá. Gã đang mở máy tính ra. Có một sinh viên muốn chụp cận cảnh giáo sư Quản một chút, nên cũng đã chụp cả máy tính của gã. Mà giáo sư Quản lại đặc biệt thích bức ảnh kia, cho nên đã để bức ảnh trong blog của mình.

- Cô nhìn thấy gì?

Diệp Mặc đúng lúc hỏi một câu. Hắn tin tưởng nếu An Chỉ Kỳ nói như vậy, thì khẳng định cô ấy đã thấy cái gì đó.

An Chỉ Kỳ chậm rãi nói:

- Tôi thấy trên máy tính của Đông Phương Vượng có bài báo tiếng Anh. Bởi vì trong đó có mấy từ đơn có phần giống ngân hàng Thụy Sĩ đã xảy chuyện cách đó không lâu, cho nên tôi cố ý áp dụng thủ đoạn phóng to để nhìn cho rõ hơn. Quả nhiên đó là một vài giới thiệu về ngân hàng kia. Mà ngân hàng kia cách đó không lâu đã bị chuyển đi năm trăm triệu bảng Anh. Lúc ấy tôi tưởng rằng đây là chuyện phát sinh sau khi Đông Phương Vượng xem tin tức ở trên mạng. Nhưng sau khi nhìn ngày tháng tôi mới biết là không phải như vậy.

- Chỉ vì vậy mà cô nghi ngờ Đông Phương Vượng sao?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ thoáng nhìn về phía An Chỉ Kỳ.

An Chỉ Kỳ lắc đầu.

- Không phải. Bởi vì tôi lại nhớ tới một chuyện khác. Trước đây có một lần giáo sư Quản và mấy người chúng tôi cùng nhau ăn cơm. Trong đó có cả Đông Phương Vượng. Lúc ấy tôi nhớ rõ có một sinh viên đã hỏi một câu: "có một cao thủ máy tính, sau khi mượn máy của người khác làm ván cầu gây án, đối phương hoàn toàn không điều tra được đến sự lợi dụng này hay không?"

- Lúc ấy tôi xen vào một câu: "Cho dù việc lợi dụng máy của người ta bị người ta điều tra ra cũng không sao. Hơn nữa, ai sẽ quan tâm tới một người nương nhờ vào máy của mình?". Giáo sư Quản trả lời cũng đồng ý như vậy: "bất kể cậu là cao thủ cao tới mức nào, chỉ cần cậu dùng một máy tính nào đó làm cầu nối, người khác có thể tra ra được hành động của cậu. Đương nhiên, là một cao thủ máy tính hẳn đều cài chế độ phòng vệ cho máy tính của mình. Chỉ sợ cao thủ máy tính lợi hại hơn anh ta gấp một trăm lần, nếu dùng máy tính của anh ta làm cầu nối, như vậy vẫn có thể để lại dấu vết khiến người ta tìm ra được.

- Mà khi giáo sư Quản nói xong câu đó, tôi thấy rõ trong mắt Đông Phương Vượng lộ vẻ khinh thường. Tuy rằng chỉ chợt lóe lên, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn thấy được. Bởi vì khi đó tôi cho rằng trình độ máy tính của Đông Phương Vượng bình thường, cho nên tôi không để ý. Nhưng hiện tại nghĩ lại, thật giống như gã dùng máy tính của giáo sư Quản làm cầu nối, mà giáo sư Quản lại tuyệt đối không biết, ngược lại còn nói cái gì mà cao thủ chân chính trong máy tính của mình đều có các loại phòng bị.

Diệp Mặc trải qua bao nhiêu chuyện, tuy rằng An Chỉ Kỳ chưa hoàn toàn nói hết, hắn đã biết được ý của An Chỉ Kỳ. Hắn hỏi một câu.

- Vậy ý của giáo sư Quản chính là, chỉ cần có người lợi dụng máy tính của ông ấy, ông ấy khẳng định sẽ biết đúng không?

An Chỉ Kỳ liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái đầy vẻ tán thưởng nói:

- Đúng vậy, lúc ấy ý của giáo sư Quản chính là như vậy. Mà sau khi tôi nghĩ lại chuyện đó, tôi lập tức đóng blog của giáo sư Quản lại. Sau đó tôi đã nghĩ tới chuyện điều tra Đông Phương Vượng. Tôi làm việc rất cẩn thận. Tôi cố ý đeo khẩu trang và kính râm đi mua một máy tính xách tay mới. Thậm chí ngay cả thẻ cho USB 3G tôi cũng không đăng ký tên. Nhưng khi tôi dùng máy tính này vào lại blog của giáo sư Quản, bức ảnh của giáo sư Quản đã bị xóa. Mà khi tôi đi vào, đã bị người khác khóa lại. Người kia nhanh chóng tiến vào máy tính của tôi, sau đó còn cưỡng ép mở Webcam của máy tính. May mắn Webcam trên máy tính của tôi không cài đặt chế độ Drive, cho nên gã không có cách nào mở ra được.

- Tôi dám khẳng định, từ lúc tôi mở máy tính, vào blog của giáo sư Quản, đến lúc máy tính của tôi bị xâm nhập, trước sau chưa đến năm phút đồng hồ. Tốc độ này quá nhanh. Tôi tự nhận tôi không thể làm được như vậy. Sau khi bị xâm nhập, tôi lập tức liền thoát ra. Sau đó tôi lại thay đổi một card mạng không đăng ký tên khác.

- Chuyện sau đó thì thế nào?

Nếu đây là do Đông Phương Vượng làm, thì ngay cả Diệp Mặc cũng cảm thấy khiếp sợ đối với bản lĩnh này của Đông Phương Vượng. Gã làm vậy thực sự quá mạnh mẽ.

An Chỉ Kỳ không ngờ lại đổ một ít mồ hôi lạnh, nhưng vẫn tiếp tục nói.

- Sau khi tôi thay đổi thẻ, lập tức tiến vào máy chủ phòng máy của trường học. Vì lúc trước máy chủ chính là do giáo sư Quản phụ trách. Vì để ngừa chuyện chẳng may xảy ra, tôi dùng băng dính dày bịt kín Webcam lại. Nhưng sau khi tôi tiến vào máy chủ, thậm chí cũng chưa hề kiểm tra, đã bị khóa một lần nữa. Mà chưa đến ba phút, Webcam máy tính của tôi đã bị cài đặt driver, sau đó mở ra. Người đó thật sự rất nhanh, thật sự là quá nhanh. Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng chứng kiến người nào lợi hại như vậy. Cho dù trong máy tính của tôi có trang bị chế độ Drive, cũng cần một chút

thời gian. Mà đối phương chỉ cần thời gian ngắn như vậy, chẳng những cài được chế độ Drive, còn mở được Webcam.

An Chỉ Kỳ Lau mồ hôi lạnh trên trán, giọng điệu hổn hển nói:

- Tôi vẫn tương đối tự tin về trình độ vi tính của mình, nhưng tôi thậm chí còn không xâm nhập vào được máy tính của đối phương, đối phương đã mở được hết tất cả những thứ có trong máy tính của tôi. Tôi hiểu được, so với người kia, tôi kém quá xa. Tôi cũng từng làm hacker. Nhưng người này khiến tôi cảm giác gã không phải hacker, mà là kẻ khủng bố mạng truyenfull. vn. Tôi thậm chí cảm giác trong thời gian ngắn ngủi, gã chẳng những biết địa chỉ card mạng MAC của tôi, hơn nữa còn biết được thông tin về mạch chủ BIOS của tôi. Chỉ cần tôi không đổi máy tính, gã có thể điều tra ra được.

- Bởi vì quá sợ hãi đối với người này, cùng ngày hôm đó tôi quẳng máy tính xách tay mình mới mua. Thậm chí tôi cũng không dám bán ra chợ máy tính Second-hand. Nhưng ngày thứ tư, tôi lại biết được một vụ tự sát khác. Một sinh viên tự sát trong ký túc xá. Phía chính phủ nói đây là hậu quả do sinh viên này chìm đắm trong trò chơi trực tuyến. Nhưng tôi lại thấy chiếc máy tính xách trên tờ báo rất quen. Đó chính là chiếc máy tính tôi mới mua không lâu.

- Đông Phương Vượng có lợi hại như vậy không? Hơn nữa cô xác định là gã sao? Có phải chứng cớ của cô vẫn hơi ít một chút?

Diệp Mặc lại hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 684

Động Cơ Thật Nực Cười

An Chỉ Kỳ thận trọng gật đầu:

- Đúng vậy, hiện tại tôi khẳng định là gã. Ngoại trừ những điều này, tôi còn có một loại cảm giác mãnh liệt, người đó chính là gã. Hơn nữa tôi cảm giác được gã đã nghi ngờ tôi. Bởi vì gã có quan hệ thân thiết với bạn trai của Phó Lệ là Trần Quảng, cho nên chúng tôi cũng có chút quen biết. Nhưng cho tới bây giờ gã cũng chưa hề chủ động tiếp xúc chúng tôi. Nhưng tôi cảm giác từ sau khi giáo sư Quản chết, gã thường xuyên ở cùng một chỗ với chúng tôi. Chuyện nam cực lần đó, cũng là do gã chủ động đi.

Diệp Mặc trở nên trầm mặc. Nếu kỹ thuật của Đông Phương Vượng lợi hại như vậy, một khi xâm nhập vào trang web của Lạc Nguyệt, như vậy kết quả không thể tưởng tượng nổi. Tuy rằng lần trước hắn đã bảo Hư Nguyệt Hoa nhắc nở Diệp Tinh, nhưng chuyện như vậy hắn không dám khẳng định. Cũng may một điều chính là mạng lưới của chính phủ và căn cứ quân sự của Lạc Nguyệt hiện tại không kết nối với mạng lưới bên ngoài. Nhưng vẫn nhất định không thể để cho người khác thông qua thiết bị không dây liên kết với Lạc Nguyệt.

Một lát sau, An Chỉ Kỳ lại chủ động nói:

- Tôi xác nhận chuyện này có quan hệ với Đông Phương Vượng. Bởi vì có một lần ăn cơm ở căng tin, gã chủ động hỏi tôi một câu. Chính là tôi cảm thấy thế nào về chuyện ngân hàng Thụy Sĩ đột nhiên bị người ta chuyển đi năm trăm triệu bảng Anh. Trong lòng tôi cảm thấy kinh ngạc. Nhưng tôi đã có phòng bị đối với gã, cho nên lúc ấy tôi giống như không quan tâm nói: "Đó không phải là tiền của quốc gia chúng ta, tôi cũng lười suy nghĩ."

- Lúc ấy vẻ mặt của gã thế nào?

Bỗng nhiên Diệp Mặc ngắt lời hỏi.

An Chỉ Kỳ suy nghĩ một hồi mới nói:

- Gã chỉ mỉm cười, cuối cùng lại còn nói mời tôi đi ăn cơm tối. Nhưng bởi vì trong lòng tôi có chút sợ hãi đối với gã, lúc ấy không ngờ lại đồng ý. Cũng may sau khi ăn cơm xong, gã đưa tôi trở về, cũng không nói gì thêm. Hiện tại nghĩ lại chuyện đó tôi vẫn còn cảm thấy sợ. Tôi thực sự không muốn cùng một chỗ với gã, nhưng tôi lại phải cố nén sự sợ hãi trong lòng. Mỗi lần ở cùng với gã và đám người Trần Quảng, tôi còn nói chuyện phiếm với bọn họ giống như không hề có chuyện gì.

Diệp Mặc mỉm cười:

- An Chỉ Kỳ. Tôi tin tưởng những lời cô nói là sự thật. Chỉ có điều tôi không rõ chính là, Đông Phương Vượng thích giết người như thế, vì sao không giết cô?

- Anh nói gì?

Vẻ mặt An Chỉ Kỳ có phần khó hiểu nhìn Diệp Mặc. Cô không biết vì sao Diệp Mặc lại nói như vậy.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Nếu tôi không nói sai, Đông Phương Vượng đã sớm bắt đầu nghi ngờ cô. Gã giết người sinh viên đã nhặt cái máy tính xách tay của của cô, chỉ là cảnh cáo cô, mà không phải thật sự muốn giết người diệt khẩu.

- Cái gì?

An Chỉ Kỳ nghe Diệp Mặc nói như vậy liền kinh hãi há hốc miệng. Mình vẫn làm rất tốt, hơn nữa thái độ của cô đối với Đông Phương Vượng vẫn trước sau như một. Sao Đông Phương Vượng có thể nhận ra được?

Diệp Mặc lại không có để ý tới An Chỉ Kỳ, nói thẳng:

- Tuy rằng tôi không biết vì sao Đông Phương Vượng không giết cô, nhưng tôi khẳng định gã đã biết cô nghi ngờ gã. Đầu tiên, giáo sư Quản và cô đã quen biết từ lâu. Hơn nữa người vào blog của ông ta hẳn phải là một vài người quen. Về điểm này cô đã khiến gã nghi ngờ. Đương nhiên đây không phải là điều chủ yếu. Chủ yếu chính là lần đầu tiên cô vào blog của giáo sư Quản, chắc cô đã dùng máy tính trong nhà mình. Tôi tin tưởng gã khẳng định có thể tra ra được. Nếu những thứ này không thể khẳng định, như vậy cuối cùng gã hỏi cô chuyện ngân hàng, cho thấy gã đã biết chính là cô.

- Không có khả năng. Máy tính trong nhà tôi cũng mua chưa được bao lâu. Hơn nữa sau đó, tôi chưa từng mở nó lên. Tôi chỉ toàn dùng máy tính xách tay thôi.

An Chỉ Kỳ quả quyết phủ nhận.

- Có lẽ gã đã sớm biết cô có máy tính thì sao?

Diệp Mặc lập tức nói.

An Chỉ Kỳ lắc đầu. Nhưng lần này cô lại không trả lời. Cô cho rằng khả năng của việc Diệp Mặc nói không lớn lắm. Cô chưa bao giờ dùng máy tính trong phòng liên hệ với người khác. Hẳn Đông Phương Vượng sẽ không biết.

- Không nói những điều này nữa. Thật ra tôi càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với Đông Phương Vượng. Nơi này đã là sông Yến Thủy. Cô chưa từng tới qua nhà Đông Phương Vượng. Cô làm thế nào tìm được?

Diệp Mặc khoát tay nói. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không ngờ đã qua gần hai giờ.

Trong lòng Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ, Đông Phương Vượng không trêu chọc hắn thì thôi. Nếu như chọc vào hắn, cũng đừng trách hắn không khách khí.

- Chờ một chút. Tôi còn có một việc chưa nói cho anh biết.

An Chỉ Kỳ bỗng nhiên nói.

- Ồ, chuyện gì vậy?

Diệp Mặc hỏi.

An Chỉ Kỳ nói:

- Lần trước sáu người chúng tôi và đoàn du lịch cùng đi nam cực. Chỗ chúng tôi cắm trại anh cũng từng thấy rồi. Kỳ thật người lên đầu tiên chính là Đông Phương Vượng. Gã đeo trên lưng một chiếc túi màu xanh da trời lên núi. Nhưng sau khi gã xuống núi, tôi không thấy chiếc túi màu xanh da trời kia nữa. Sau chúng tôi cũng không nghe thấy gã nhắc tới nó. Tôi thậm chí nghi ngờ có phải gã cố ý đặt túi màu xanh da trời kia ở trên núi. Tuy rằng Trần Quảng và đám người Vu Tiểu Đông không chú ý trới chuyện này, nhưng tôi luôn luôn chú ý tới gã, cho nên tôi thấy được.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn quyết định sau khi trở lại Lạc Nguyệt, phải tới ngọn núi kia thử xem.

Không biết An Chỉ Kỳ nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên có chút không được tự nhiên. Diệp Mặc có thể cảm giác được sự khẩn trương của cô. Thậm chí trong đó còn có chút lo lắng.

- Cô đang lo lắng Đông Phương Vượng sẽ quay lại tìm cô sao?

Diệp Mặc hỏi một câu.

An Chỉ Kỳ gật đầu:

- Tuy rằng tôi không tin gã đã nghi ngờ tôi, nhưng anh nói cũng đúng. Nếu chẳng may gã nghi ngờ tôi thì phải làm sao bây giờ?

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời An Chỉ Kỳ, thần thức của hắn đã quét tới một ngôi nhà ngói rất bình thường. Cái nhà ngói có cái sân rất nhỏ. Trong

gian nhà ngói có hai phòng ngủ, nhưng trong phòng không có người nào. Ở trong một phòng ngủ, Diệp Mặc quét được một cái ba lô lớn. Diệp Mặc từng nhìn thấy cái ba lô này. Đây chính là cái ba lô Đông Phương Vượng đã mang theo khi ở nam cực.

- Tôi đã tìm được nhà gã. Cô đi theo tôi.

Diệp Mặc nói xong trực đi về phía nhà Đông Phương Vượng.

Đông Phương Vượng và mẹ gã đều không có ở nhà. Hơn nữa căn phòng được thu dọn rất sạch sẽ.

Diệp Mặc dẫn theo An Chỉ Kỳ đi vào phòng của Đông Phương Vượng. Diệp Mặc vừa mới bước vào phòng, thần thức liền quét đến một cái máy cameras rất nhỏ trong phòng. Trong lòng hắn lập tức hiểu rõ, quả nhiên Đông Phương Vượng không phải là người bình thường. Bất kể quan hệ giữa gã và hai người anh trai của gã thế nào, Đông Phương Vượng vẫn là một người có dã tâm. Gã làm việc vô cùng có trật tự và kế hoạch. Hơn nữa gã thích cảm giác bắt giữa tất cả mọi chuyện trong tay.

An Chỉ Kỳ đi vào phòng này, bỗng nhiên cảm giác có chút không được tự nhiên. Ngay khi cô muốn nói Đông Phương Vượng không ở đây, đang định rời khỏi, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

- Anh quả nhiên sẽ không bỏ qua tôi. Tôi biết anh là ai. Tôi không muốn là kẻ địch của anh, cũng không đấu lại anh, cho nên tôi đã từng bỏ qua cho anh. An Chỉ Kỳ, không ngờ cô lại dẫn người khác đến nhà tôi. Cô, cô...

Giọng điệu Đông Phương Vượng lúc nói nửa câu phía trước còn rất bình tĩnh, nhưng khi gã nói đến An Chỉ Kỳ, cảm xúc đột nhiên trở nên kích động. Thậm chí ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng nói không nên lời.

An Chỉ Kỳ bỗng nhiên cảm giác được toàn thân nổi da gà. Cô nhìn xung quanh một chút, theo bản năng xích đến gần Diệp Mặc.

Diệp Mặc không nói gì. Hắn đang nghĩ, Đông Phương Vượng quả nhiên

đã đoán được mình sẽ tìm đến gã, không ngờ trước đó trốn được. Hơn nữa nghe gã nói, gã đã biết thân phận của mình. Đây là một nhân vật tuyệt đối nguy hiểm. Một nhân vật có thể dự đoán trước được mọi chuyện, nhất định là một kẻ nguy hiểm.

- Tôi dẫn anh Diệp đến, quan hệ gì đến anh...

An Chỉ Kỳ run rẩy trả lời một câu.

- An Chỉ Kỳ, tôi biết cô nghi ngờ tôi, nhưng tôi không giết cô. Tôi đã nghĩ cô có thiện cảm với tôi. Cũng bởi vì tôi thích cô, mà cô cũng chưa từng tỏ ra ghét tôi. Ngày đó tôi mời cô ăn cơm, cô thậm chí không cần suy nghĩ đã nhận lời. Mỗi lần tôi và đám người Trần Quảng ở cùng một chỗ, cô cũng cũng không tránh mặt. Nhưng vì sao hôm nay cô lại dẫn người khác tới nhà tôi? Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Giọng nói của Đông Phương Vượng vô cùng thất vọng, thậm chí có chút run rẩy và kích động.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được hoá ra An Chỉ Kỳ là người tình trong mộng của Đông Phương Vượng. Đông Phương Vượng là một người thông minh như thế, nhưng trên phương diện này vẫn không có cách nào nhìn thấu. Nếu chỉ số cảm xúc (EQ) của gã cao hơn một chút, có lẽ liếc mắt một cái có thể thấy được tình cảm của An Chỉ Kỳ đối gã không phải là thiện cảm, mà là sợ hãi.

Nghe Đông Phương Vượng thổ lộ, toàn thân An Chỉ Kỳ rùng mình một cái. Cô không thể tưởng tượng được tên biến thái này lại yêu cô. Lúc này cô biết Đông Phương Vượng khẳng định lắp một cameras ở trong này. Cô không ngờ được lời Diệp Mặc nói lại là sự thật. Đông Phương Vượng thật sự biết cô đã vào blog của giáo sư Quản, cũng biết cô đã nghi ngờ gã gây án.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào vai An Chỉ Kỳ nói:

- Cần gì phải sợ loại người biến thái này. Không nên lo lắng.

Có lẽ An Chỉ Kỳ được Diệp Mặc cổ vũ, hoặc là nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên cô chỉ vào loa phát thanh mắng:

- Đông Phương Vượng, anh là một kẻ cặn bã. Kỹ thuật máy tính của anh cao như thế, nếu anh muốn giáo sư Quản không phát hiện ra hành động của anh, tôi tin anh cũng có thể làm được. Nhưng không ngờ anh lại giết giáo sư Quản. Anh dám nói giáo sư Quản không phải do anh giết không?

- Đúng vậy, ông ta là do tôi giết, nhưng không phải bởi vì ông ta phát hiện ra hành động của tôi giống như cô suy đoán. Tôi dùng máy tính của ông ta làm cầu nối, ông ta căn bản không biết gì. Bất cứ kẻ nào cũng sẽ không biết. Máy tính của ông ta chỉ là một trong vô số cầu nối mà thôi. Tôi giết ông ta không phải bởi vì chuyện này, mà bởi vì tôi yêu cô. Mà ông ta, một con cóc mỗi ngày còn đến hỏi này hỏi nọ với cô như vậy, tôi nhìn đã sớm muốn giết ông ta. Tôi biết cô nghi ngờ tôi. Không sai, đúng như cô nghĩ. Chuyện này đều do tôi làm. Tôi không giết cô, bởi vì tôi yêu cô. Tuy rằng tôi chưa từng thổ lộ với cô, nhưng trong lòng tôi đã xem cô là nữ vương...

Giọng nói của Đông Phương Vượng tiếp tục truyền đến. Giọng điệu gã càng ngày càng kích động, dường như hận không thể moi tim mình ra cho An Chỉ Kỳ nhìn.

- Tôi nhổ vào. Anh đừng khiến tôi thấy buồn nôn nữa...

An Chỉ Kỳ bỗng nhiên phì một tiếng đầy khinh miệt. Dường như cô lại nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên cô ôm cổ Diệp Mặc, sau đó trực tiếp hôn lên môi Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức biết được ý định của An Chỉ Kỳ. Hắn vừa định nói chuyện, An Chỉ Kỳ lại buông Diệp Mặc ra nói:

- Tôi sẽ thích anh. Anh cũng đừng ghét bỏ tôi...

Loa trong phòng vang lên tiếng gầm đầy giận dữ. Thậm chí Diệp Mặc còn nghe thấy được tiếng cái gì đó bị ném vỡ. Hắn không khỏi lắc đầu. Đông

Phương Vượng này thật lòng thích An Chỉ Kỳ. Tuy nhiên An Chỉ Kỳ dùng một chiêu này quả thật đã khiến gã bị đả kích mạnh mẽ. Chỉ có điều cứ như vậy, thù hận của Đông Phương Vượng đối với hắn có lẽ sẽ càng thêm sâu sắc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 685

Cá Nhảy Long Môn

Điều khiến Diệp Mặc không nói được gì chính là việc An Chỉ Kỳ nghi ngờ Đông Phương Vượng giết giáo sư Quản không phải là sai. Nhưng động cơ giết người của Đông Phương Vượng lại nát bét.

Diệp Mặc đưa tay phá bỏ cameras, sau đó vẫy tay với An Chỉ Kỳ nói:

- Đi thôi.

Loa trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng gầm giận dữ của Đông Phương Vượng.

- Họ Diệp, nếu anh dám đụng tới một sợi tóc của Chỉ Kỳ, tôi sẽ băm anh thành vạn đoạn. Chỗ của anh, tôi sẽ giết hết, ngay cả chó gà cũng không tha.

Diệp Mặc dừng bước hừ lạnh một tiếng.

- Đông Phương Vượng. Nếu nói ban đầu tôi còn không dự định giết anh. Nhưng hiện tại không nghi ngờ gì, anh chắc chắn phải chết. Không ai có thể uy hiếp tôi. Bất kỳ kẻ nào nhà Đông Phương cũng không thể uy hiếp tôi. Tôi có thể giết Đông Phương Tê, cũng có thể giết Đông Phương Vượng anh, bất kể anh trốn ở chỗ nào đi nữa.

Giọng nói kia trầm mặc một chút, sau đó mới chậm rãi nói:

- Chỉ cần anh không động tới Chỉ Kỳ, tôi thề tôi chắc chắn sẽ không đối nghịch với anh. Đông Phương Đường làm gì, không hề liên quan gì đến tôi.

- Ha ha...

Diệp Mặc cười ha hả.

- Tôi muốn động tới cô gái nào còn chưa tới phiên anh tới nói nhảm. Anh quá đề cao chính mình rồi. Cho dù kỹ thuật vi tính của anh lợi hại mấy, một ngày nào đó, tôi vẫn có thể tùy ý bắt anh phải chết.

An Chỉ Kỳ ở bên cạnh lại tức giận run rẩy. Bỗng nhiên cô tức giận nói:

- Đông Phương Vượng, tôi là gì của anh. Anh thật sự không biết xấu hổ. Đêm nay tôi và anh Diệp ngủ với nhau, anh có thể làm được gì? Anh là loại người cặn bã, bại hoại, súc sinh.

- A...

Lại là một tiếng nổ mạnh. Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, rốt cuộc không để ý tới Đông Phương Vượng nữa, đi ra khỏi phòng.

- Rất xin lỗi, anh Diệp...

Cảm xúc của An Chỉ Kỳ vô cùng tồi tệ. Cô không ngờ được lại xảy ra chuyện như vậy. Thậm chí có người không lịch sự chưa từng được sự đồng ý của cô, đã muốn độc chiếm cô, còn là loại ý dâm tà kia nữa.

Diệp Mặc khoát tay. Đông Phương Vượng này thực sự không còn gì để nói nữa. Nhưng bởi vậy có thể thấy được địa vị của An Chỉ Kỳ ở trong lòng gã quả thật rất cao.

- Vừa rồi không được sự đồng ý của anh. Đó là bởi vì người này thật sự rất buồn nôn. Hiện tại tôi nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi. Hơi một tí là giết người, hơn nữa còn giết người vô tội. Ở trong mắt gã, tính mạng của người khác đều rẻ mạt.

Tâm tình của An Chỉ Kỳ rất tồi tệ.

Cô nghĩ tới việc trong hai năm nay đại học Yến Kinh liên tục có hai sinh viên tự sát, dường như những người tự sát cô đều biết. Hiện tại xem ra, rất có

thể chuyện này cũng liên quan đến Đông Phương Vượng. May mắn là Trần Quảng đã có bạn gái, hơn nữa mỗi ngày hai người đều đi cùng nhau. Nếu không, nói không chừng ngay cả Trần Quảng cũng đã bị giết. Đông Phương Vượng thật sự quá biến thái.

Diệp Mặc khoát tay.

- Không sao. Dù sao đi nữa tôi cũng không bị tổn hại gì.

Môi An Chỉ Kỳ mềm mại còn mang theo một mùi thơm thoang thoảng. Đương nhiên Diệp Mặc sẽ không bị thiệt. Về phần nói buổi tối cùng ngủ, cho dù Diệp Mặc nghe qua, chắc chắn sẽ không tưởng là thật.

Mặt An Chỉ Kỳ thoáng đỏ lên nói:

- Tôi không dám ở lại Yến Kinh nữa. Tôi muốn ngay ngày mai sẽ cùng với ông nội rời khỏi chỗ này. Ban đầu tôi và chị tôi đã từng bàn với nhau, tháng sau chúng tôi sẽ tới chỗ của chị ấy. Chỉ có điều bây giờ đã xảy ra chuyện như vậy, tôi phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. Anh Diệp, anh cũng phải cẩn thận với Đông Phương Vượng.

- Chị cô tên là gì?

Bỗng nhiên Diệp Mặc cảm giác được An Chỉ Kỳ nói muốn rời khỏi chính là để đi tới Lạc Nguyệt.

An Chỉ Kỳ mỉm cười nói:

- Chị tôi tên là An Ngưng. Hiện tại chị ấy đang ở Lạc Nguyệt.

Hóa ra là người quen, Diệp Mặc nghĩ tới lúc trước khi hắn nhận được mắt cá của bát quái đồ Âm Dương Ngư kia từ trong tay An Ngưng. Căn cứ theo lời An Ngưng đã nói, mắt cá này của ông nội cô ta cho cô ta. Nếu An Ngưng là chị gái của Chỉ Kỳ, như vậy ông nội cô cũng chính là ông nội của An Ngưng. Nếu hiện tại gặp được, thật ra Diệp Mặc rất muốn tới thăm nhà ông lão này.

Ban đầu sở dĩ Diệp Mặc không nhắc chuyện này ở trước mặt An Ngưng, bởi vì cô gái An Ngưng này cho hắn cảm giác rất đáng ghét.

Tuy rằng An Ngưng xinh đẹp hơn em gái cô ta một chút, nhưng trong mắt Diệp Mặc An Chỉ Kỳ dễ nói chuyện hơn nhiều so với An Ngưng. Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi có thể đến nhà cô một chút được không?

- A...

Nghe Diệp Mặc nói xong, mặt An Chỉ Kỳ có chút ửng hồng. Qua một hồi lâu cô mới nói lắp nói:

- Anh Diệp. Chuyện vừa rồi rất xin lỗi. Anh không nên hiểu lầm. Tôi hoàn toàn chỉ vì ghét Đông Phương Vượng, nên mới, mới...

Đương nhiên Diệp Mặc hiểu được ý của An Chỉ Kỳ. Hắn khoát tay nói:

- An Chỉ Kỳ, tôi nghĩ cô đã hiểu nhầm rồi. Hình như tôi biết ông nội cô. Tôi chỉ muốn tới thăm ông nội cô một chút thôi. Hơn nữa, tôi đã kết hôn rồi, không có đa tình giống như cô nghĩ đâu.

Nghe Diệp Mặc nói xong, tuy rằng trong lòng An Chỉ Kỳ vẫn có chút hoảng loạn, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy yên tĩnh hơn một chút. Hơn nữa cô cũng có chút lo lắng về Đông Phương Vượng. Diệp Mặc đi cùng cô về nhà cũng an toàn hơn một chút.

...

Ông của An Chỉ Kỳ tên là An Tái Thiện. Cha mẹ An Ngưng và An Chỉ Kỳ thường xuyên kinh doanh bên Hàn Quốc, cho nên vẫn để hai cô con gái ở lại Yến Kinh.

Thấy cháu gái dẫn Diệp Mặc quay trở về, An Tái Thiện rất kinh ngạc. Tuy rằng An Chỉ Kỳ có rất nhiều bạn, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng

dẫn bạn trai về nhà.

- An tiền bối, đã quấy rầy rồi.

Diệp Mặc gọi vậy càng khiến An Tái Thiện cảm thấy kỳ lạ hơn. An Chỉ Kỳ đang ở bên cạnh pha trà thiếu chút nữa thì cười ra tiếng. Nhưng cô nghĩ tới Đông Phương Vượng giết người vô hình kia, cho dù chuyện có buồn cười hơn nữa, cô cũng không có cách nào cười nổi.

Sở dĩ Diệp Mặc tìm đến An Tái Thiện, là bởi vì lần này hắn từ trên thuyền đánh cá cướp được một cái hộp gỗ. Trong hộp gỗ chính là hai mảnh giống như mảnh vỡ của bát quái đồ Âm Dương Ngư. Tuy rằng hắn còn chưa lấy ra kết hợp chúng lại với nhau, nhưng hắn biết bát quái đồ Âm Dương Ngư này hiện tại chỉ thiếu hai mảnh nhỏ cuối cùng.

Không đợi An Tái Thiện hỏi, Diệp Mặc chủ động lấy ra một con mắt Âm Dương Ngư lúc trước An Ngưng đã đưa cho hắn, nói:

- An tiền bối, lần này tôi đến vì cái này. An Tái Thiện cầm lấy mắt cá Diệp Mặc đặt ở trên mặt bàn kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, An tiền bối. Tôi có một bát quái đồ Âm Dương Ngư. Hiện tại tôi đã có được năm mảnh, nhưng thoạt nhìn còn thiếu hai mảnh đuôi cá. Cho nên hôm nay tôi tới hỏi xem tiền bối lấy được con mắt Âm Dương Ngư này từ chỗ nào?

- Hả, anh Diệp, anh biết chị tôi sao?

Lúc này An Chỉ Kỳ mới hiểu được. Tuy rằng ban đầu Diệp Mặc giải thích hắn đã kết hôn, hơn nữa không có ý định gì đối với cô, nhưng cô vẫn có chút không mấy tin tưởng.

Bởi vì Diệp Mặc vô duyên vô cớ muốn tới nhà cô làm gì? Nhưng trong lòng cô lại có chút sợ hãi. Cho nên sau khi Diệp Mặc đưa ra đề nghị này, cô

không phản đối, đáp ứng yêu cầu của Diệp Mặc. Lúc này, đương nhiên cô đã hiểu được vì sao Diệp Mặc lại muốn tới nhà cô. Hóa ra hắn vì chuyện của mình.

Diệp Mặc chẳng những lấy ra hai mảnh nhỏ bát quái đồ Âm Dương Ngư đầu tiên ra, hơn nữa còn lấy cả hai mảnh lớn lấy được từ trên thuyền đánh cá ra.

Bốn mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư lại thêm mắt cá quả nhiên chỉ thiếu hai mảnh nhỏ ở phần đuôi.

An Tái Thiện cầm lấy những mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư cẩn thận xem hồi lâu, lúc này mới để xuống, thở dài một tiếng nói:

- Hóa ra là chuyện như vậy. Không ngờ được thật sự có một ngày có người thu thập được nhiều như vậy. Ôi...

Trong lòng Diệp Mặc hơi chấn động. Tuy rằng hắn thu thập được nhiều như vậy, nhưng căn bản không biết bát quái đồ Âm Dương Ngư này là cái gì. Mà ý tứ của An Tái Thiện nói lên rằng ông ta biết đây là cái gì.

Diệp Mặc vội vàng đứng lên ôm quyền nói:

- An tiền bối, mong tiền bối nói cho vãn bối biết, rốt cuộc bát quái đồ Âm Dương Ngư này là cái gì?

An Tái Thiện ra hiệu cho Diệp Mặc ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng:

- Mấy chục năm trước, mắt cá này cũng là của một người bạn cũ cho tôi. Tên của ông ấy là Trương Chi Hối. Ông ấy vốn là người của Trương gia. Chỉ có điều sau đó vì tìm đạo nên đã rời khỏi Trương gia. Đã mấy chục năm nay tôi không nhìn thấy ông ấy.

Diệp Mặc im lặng. Hắn không ngờ được mắt cá này lại đến từ Trương Chi Hối. Mà Diệp Mặc có quen với Trương Chi Hối. Ông ta vì làm việc mà chết ở Thanh Tiễu Sơn. Bởi vì không biết kẻ thù của ông ta là ai, cho nên

đến bây giờ mình còn chưa báo thù giúp ông ta.

An Tái Thiện lại không chú ý tới vẻ mặt Diệp Mặc. Ông ta quay đầu lại nhìn nói:

- Hơn năm mươi năm trước, chúng tôi còn ở trong quân đội. Một lần sau khi lão Trương chấp hành nhiệm vụ trở về, đã cho tôi cái này, đồng thời còn có một mảnh ngọc thượng đẳng. Cũng sau nhiệm vụ lần đó, dường như ông ấy đã lấy được cái gì. Sau đó ông ấy cũng rời khỏi quân đội. À, cậu chờ chút...

An Tái Thiện nhanh chóng tiến vào thư phòng, lấy mảnh ngọc ra đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc dùng thần thức quét lên mảnh ngọc. Ngay lập tức hắn liền thấy mấy chữ nhỏ "Quẻ thành bảy mảnh, cá nhảy Long Môn".

An Tái Thiện thấy Diệp Mặc cầm ngọc không nói lời nào, ông ta chủ động nói:

- Trên mảnh ngọc này có tám chữ nhỏ "Quẻ thành bảy mảnh, cá nhảy Long Môn". Ban đầu tôi cũng không rõ nó có ý gì. Hôm nay tôi thấy cậu cầm năm mảnh nhỏ này qua đây, tôi đã hiểu được. Hoá ra bát quái đồ Âm Dương Ngư này là có bảy mảnh. Mà mắt cá chỉ là một mảnh trong đó mà thôi. Cho nên, quả thật cậu chỉ thiếu hai mảnh nữa thôi.

Nói xong ông ta không đợi Diệp Mặc trả lời, lại chủ động nói tiếp:

- Tôi giữ mảnh ngọc này lại cũng không có tác dụng. Cậu cầm đi.

Diệp Mặc đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào, không ngờ được An Tái Thiện lại chủ động nói như vậy. Hắn lập tức đứng lên ôm quyền nói:

- Như thế thì cảm ơn An tiền bối. Vãn bối còn có một vấn đề mong tiền bối chỉ dạy một chút. Đó là lúc trước Trương tiền bối đã thấy cái này ở đâu, An tiền bối có biết không?

An Tái Thiện lắc đầu.

- Tôi cũng không biết. Lúc trước Chi Hối chấp hành nhiệm vụ bí mật, là cơ mật đấy. Sau đó tôi chưa từng gặp lại ông ấy, cũng không hỏi ông ấy về vấn đề này.

Thấy không hỏi được điều gì nữa, Diệp Mặc lấy ra hai chiếc vòng tay đã được chế luyện tốt đưa cho An Tái Thiện nói:

- Đây là hai vòng tay pháp khí, mang ở trên người có thể trừ tà, đồng thời có thể tu tâm dưỡng tính. Tôi nhận được đồ tốt của An tiền bối, tôi không có tiền, chỉ có thể đưa chút đồ này.

An Tái Thiện lại vô cùng hài lòng với đồ Diệp Mặc đã đưa. Đồng thời ông ta cố ý đứng lên cảm ơn. An Chỉ Kỳ vừa nhìn đã rất thích vòng tay này. Tuy rằng cô không quan tâm tới những lời Diệp Mặc nói trừ tà gì đó, nhưng vòng tay này quả thật là rất đẹp. Hơn nữa cô cũng biết Diệp Mặc dường như không phải là người bình thường.

Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn lập tức rời khỏi Yến Kinh trở lại Lạc Nguyệt, nhưng một là sợ Đông Phương Vượng sẽ đến, hai là hắn không thể từ chối được thịnh tình của An Tái Thiện. Đêm đó, hắn ở lại nhà An gia.

Tuy rằng ở lại An gia, nhưng Diệp Mặc vẫn nghiên cứu mấy mảnh nhỏ bát quái đồ Âm Dương Ngư mãi cho đến nửa đêm. Đang lúc hắn đang định đi ngủ, hắn lại cảm giác được một luồng khí lạnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 686

Vua Của Tây Đường

Sau khi cảm thấy được khí âm hàn, thần thức của Diệp Mặc liền quét ra ngoài. Thứ đập vào mắt thậm chí khiến cho Diệp Mặc có chút giật mình, nếu như là âm hồn thì thôi, Diệp Mặc cũng không phải là lần đầu tiên gặp âm hồn. Thứ Diệp Mặc nhìn thấy lại là hai người bằng giấy, hơn nữa hai người giấy này lướt qua tường vây như gió vậy, sau đó chậm rãi bay về phía phòng của hắn.

Diệp Mặc đường nhiên là biết người giấy không thể nào tự đi được, thần thức của hắn lập tức biết hai người giấy này không phải là đang tự mình đi lại, mà là bị hai âm hồn khống chế, mà hai âm hồn này cũng bị người khống chế.

Hơn nữa hai người giấy này sở dĩ có thể bám vào âm hồn, có thể là một số phần chế tạo bên trong có một loại trận pháp. Nhưng loại trận pháp cấp thấp như này, Diệp Mặc thực sự chưa từng được tiếp xúc.

Diệp Mặc lập tức cũng nhớ tới lúc ở Thuần An, cô gái mặc áo đỏ ở tòa nhà 12 tầng đó, cô ta chính là một người luyện Cổ Võ nuôi dưỡng âm hồn, không ngờ sau khi bị hắn giết chết ở Cửu Nguyệt Quan, hắn lại phát hiện ra người nuôi âm hồn.

Bởi vì mấy lần tiếp xúc loại vật này, Diệp Mặc cũng hiểu một chút về nuôi dưỡng âm hồn, "Âm Sát Châu" trên người hắn cũng là một thứ tốt để nuôi âm hồn. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, không phải ai cũng có "Âm Sát Châu" được.

Không có "Âm Sát Châu", muốn nuôi âm hồn, chỉ có một cách, chính là

lấy hồn phách chưa tiêu tan từ người mới chết. Nếu là dùng để hại người, oán khí trong hồn phách phải càng lớn thì càng tốt. Bởi vậy có thể thấy được, người nuôi dưỡng âm hồn chắc chắn cũng là một tên lòng lang dạ sói, hơn nữa y cũng đã nợ máu rất nhiều.

Ban ngày Diệp Mặc và An Chỉ Kì ở cũng một chỗ, hơn nữa Đông Phương Vượng cũng đã biết chuyện này. Hơn nữa, An Chỉ Kì cũng đã nói hôm nay nhất định phải ngủ cùng chỗ với hắn. Tên Đông Phương Vượng kia đang trong lửa giận, chắc chắn là muốn giết hắn. Bởi vậy có thể thấy rằng, hai người giấy và âm hồn kia chính là Đông Phương Vượng làm ra.

Diệp Mặc còn không biết tên Đông Phương Vượng đó còn biết làm cái này, thật sự không biết được y là thần thánh phương nào. Diệp Mặc không đợi hai người giấy này đến trước cửa sổ, hắn chủ động mở cửa sổ, đi ra đứng ở ngoài sân.

Hai người giấy thấy Diệp Mặc đã ra ngoài rồi, thậm chí lại còn đơ ra một lúc, dường như không nghĩ tới điều này, hơn nữa người đứng trước mặt lại không hề sợ hãi, thậm chí còn chủ động đi ra. Nhưng bọn chúng rất nhanh liền mang theo gương mặt khủng bố đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, chỉ là hai âm hồn nhỏ mà dám động thủ với hắn. Đây cũng quá là khinh thường Diệp Mặc hắn rồi. Hắn đứng đó không nhúc nhích, ánh trăng mờ chiếu lên hai người giấy như có như không, hiện rõ vẻ mặt như muốn dọa người.

Hai người này rất nhanh bay tới trước mặt Diệp Mặc, cái loại âm hàn này càng lúc càng nồng. Nếu là người bình thường, loại khí âm hàn này mà đến đã sớm ngăn cản không nổi rồi. Trong tình huống bình thường, đột nhiên bị loại người giấy này tập kích, người ta nhất định sẽ sợ hãi. Một khi đã sợ hãi, loại âm hồn này cũng sẽ rất dễ dàng nhập vào người.

Nhưng Diệp Mặc không phải người bình thường, hắn giơ tay phát ra một quả cầu lửa, một người giấy bị cầu lửa đốt cháy, thậm chí không chịu được đến vài giây đã tan thành tro bụi.

Một tiếng hét chói tai vang lên, người giấy còn lại dường như cảm thấy sự lợi hại của Diệp Mặc, không dám tiếp tục đánh Diệp Mặc nữa, mà xoay người rời đi.

Diệp Mặc không ngăn người giấy thứ hai lại, chỉ có điều là hắn lập tức đi theo người giấy rời khỏi sân lớn của An gia. Nếu người giấy này là do Đông Phương Vượng thả ra, hắn chỉ cần đi theo người giấy này là có thể tìm thấy Đông Phương Vượng.

An Chỉ Kì bởi vì lo lắng, vốn là không ngủ được, lại nghe thấy tiếng thét đó, cô lập tức mở cửa sổ nhìn ra sân, lại thấy trong sân không có gì hết. Nhưng một chút sau, cô thấy ông nội đi ra, bởi vì ông nội đang đứng ở sân, cô cũng lập tức chạy ra.

-Ông ơi, vừa nãy là cái gì thét vậy, nghe âm thanh thật là sợ hãi.

An Chỉ Kì đi ra lập tức hỏi, bởi vì nhìn thấy ông nội, cho nên cũng không còn sợ hãi như vừa rồi nữa.

An Tái Thiện nhìn một chút sân vườn, rồi nói:

-Về phòng rồi nói sau, con đi xem Diệp tiên sinh, xem anh ta có bị sao hay không.

An Tái Thiện chưa ngồi được bao lâu, An Chỉ Kì liền chạy đến nói:

-Ông ơi, anh Diệp không có trong phòng, con gõ cửa một hồi lâu cũng không có ai mở cửa, con liền đẩy cửa đi vào, cửa phòng anh ấy không khóa, nhưng lại không thấy người đâu.

Trầm mặc một hồi, An Tái Thiện mới gật gật đầu nói:

-Ông đã hỏi Ngưng Ngưng rồi, anh ta không phải là một người đơn giản, cho dù là trong tầng lớp thượng lưu ở Yến Kinh, cũng có ảnh hưởng rất lớn. Con nói xem con quen anh ta như thế nào?

Sau khi An Chỉ Kì nói xong quá trình cô quen Diệp Mặc ở Nam Cực, An Tái Thiện nói rằng Diệp Mặc này đúng là một người không đơn giản.

-Kì Kì, con đi ngủ trước đi, người như Diệp tiên sinh chắc chắn không có chuyện gì đâu.

Sau khi An Tái Thiện bảo cháu gái đi ngủ, chính ông cũng không thể nào ngủ được.

...

Tốc độ của người giấy dưới ánh trăng như hư vô, bay rất nhanh, như một trận gió vậy.

Mà Diệp Mặc đang ẩn thân cũng như một chiếc lá, đi theo người giấy không nhanh không chậm. Người giấy này cũng chưa đi được bao xa, sau khi mới bay được khoảng ba bốn cây số thì đi vào một phòng trong một quán rượu, Diệp Mặc cũng đi theo vào phòng.

Trong phòng chỉ có một lão già khoảng sáu mươi tuổi, nhìn gầy trơ xương, hơn nữa trên mặt lộ rõ vẻ hắc khí. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết y chỉ là một người rất bình thường, thậm chí cũng chưa từng luyện Cổ Võ. Nhưng trên người y lại có một loại tử khí, xem ra hai người giấy sống bám vào âm hồn kia là của y. Tử khí trên người y, cũng là do trường kì giao tiếp với âm hồn tạo nên.

Lão già đầy tử khí này nhìn thấy chỉ có một người giấy bay vào, liền đập chiếc bàn ở trước giường, tức giận quát:

-Là ai, lại to gan dám giết thú cưng âm hồn của ta? Lão phu không đem mày tạo thành thú cưng âm hồn mới thì thề không làm người.

Hóa ra là vật của lão già này, bóng dáng của Diệp Mặc đột nhiên hiện lên trong phòng, sau đó lạnh giọng nói:

-Là tôi đã đốt người giấy của ông, ông định làm thế nào? Người giấy còn

lại này tôi cũng đốt nốt, thì ông làm thế nào?

Nói xong, Diệp Mặc không chút do dự phát ra một quả cầu lửa đốt cháy người giấy đã bay vào trong phòng này, trong phòng lại phát ra một tiếng thét chói tai.

Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện, lại còn đốt cháy người giấy của y chỉ bằng một ánh lửa. Điều này đã làm cho lão già lùi về sau mấy bước, thậm chí quên luôn việc vừa nãy hỏi người giấy, mà mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc:

-Mày, mày có thể ẩn thân? Lại còn có thể phát ra cầu lửa? Mày? Mày...

Diệp Mặc không để ý tới lão già này, mà trực tiếp hỏi:

-Ông là người mà Đông Phương Vượng phái tới phải không, nói cho tôi biết, Đông Phương Vượng đang ở chỗ nào?

-Mày mơ tưởng...

Phản ứng của lão già có thể coi là rất nhanh, y đã từ trạng thái khiếp sợ và không thể tin được như vừa rồi giật mình tỉnh lại. Y cũng đã biết, đối diện với người này, y đến nửa phần thắng đều không có.

Vũ khí lớn nhất của y là lợi dụng âm hồn để giết người, mà âm hồn trước mặt người này đến cả một đám khói nhẹ cũng không bằng, y làm sao có thể đấu với người khác?

Nhưng làm cho hắn bán đứng Đông Phương Vượng, đây là điều tuyệt đối không thể được, lão già này thậm chí không cần Diệp Mặc hỏi lại, lập tức muốn tự sát.

Diệp Mặc phát hiện ánh mắt của lão già này có chút không đúng, hắn lập tức tạo một cơn gió điểm đúng vào ấn đường của lão già. Ánh mắt của lão già lập tức mê man, Diệp Mặc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, suýt nữa là lão ta tự sát rồi, lão già này thật đúng là cảnh giác. Không biết tên Đông Phương

Vượng có bản lĩnh như thế nào, không ngờ lại có thể khống chế một người giúp y chết thay, cũng không muốn nói ra tung tích của y.

-Ông tên là gì? Đến từ đâu?

Thấy thần trí của lão già đã mơ hồ, Diệp Mặc lập tức bắt đầu thẩm vấn.

-Đông Phương Xung, đến từ Tây Đường...

Lại là Tây Đường, Diệp Mặc nghe đến Tây Đường lập tức lại muốn biết rốt cuộc là ở vị trí nào.

-Tây Đường là ở đâu? Đông Phương Vượng là người như nào của ông?

-Tây Đường là ở Tây Đường, Đông Phương Vượng là thiếu chủ.

-Tôi hỏi là Tây Đường ở gần chỗ nào, Đông Phương Vượng là thiếu chủ gì?

-Tây Đường ở phía tây nam, Đông Phương Vượng là vua đời thứ 19 của Tây Đường...

Sau khi lão già nói xong câu, trong mắt liền có một tia vùng vẫy. Chỉ là Diệp Mặc nghĩ đến phía tây nam rốt cuộc là ở chỗ nào, không ngờ lại mất chú ý.

-Nói cho tôi biết Đông Phương Vượng hiện giờ đang ở đâu?

Diệp Mặc hỏi lại một lần nữa.

Khóe miệng của lão già đột nhiên chảy ra một vệt máu đen sẫm, không ngờ sau khi Diệp Mặc hỏi câu này y đã tự sát rồi. Hơn nữa Diệp Mặc thấy ở ngực của lão già này xuất hiện khói đen và mùi tanh, liền biết rằng lão già này không phải là dùng độc dược tự sát, mà là dùng một phương pháp bí truyền để tự sát.

Mùi khó chịu khiến Diệp Mặc có chút ghê tởm, hắn không đợi đến lúc

lão già này hoàn toàn chết đi, mà trực tiếp dùng một quả cầu lửa đẩy sang bên đó, lão già này rất nhanh liền biến thành hư vô trong quả cầu lửa.

Mặc dù không hỏi được vị trí của Đông Phương Vượng, nhưng Diệp Mặc cũng đã biết chuyện Đông Phương Vượng là vua của Tây Đường, và Tây Đường ở phía tây nam Trung Quốc.

Khiến Diệp Mặc kinh ngạc đó là lão già này không biết làm cách nào để tỉnh lại. Tinh thần của lão già này chắc chắn là rất mạnh, bởi vì Diệp Mặc biết trong lúc hắn thi triển Khống Thần Thuật thì một người luyện võ hoàng cấp bình thường đều không có cách nào tỉnh lại. Mà lão già nuôi âm hồn này lại tỉnh trước, có thể thấy là bất cứ loại công pháp nào, bất kể là có ác độc hay không, đều có chỗ độc đáo của mình.

Trong phòng chỉ có một hòm gỗ, hòm gỗ này có vẻ rất cũ rồi. Diệp Mặc dùng thần thức quét vào bên trong hòm, bên trong hòm tất cả đều là bùa và pháp khí cấp thấp, thậm chí còn có mấy cái đầu lâu. Ngoài những thứ này ra, còn có một quyển sách, Diệp Mặc vừa nhìn đã biết là thứ nuôi dưỡng âm hồn.

Đối với những thứ này, Diệp Mặc không có chút hứng thú nào, hắn giơ tay phát ra một quả cầu lửa, đốt hết những thứ ở trong chiếc hòm.

Sau khi Diệp Mặc trở về sân của An gia, lại biết có người đã vào phòng hắn. Trong phòng còn lại một ít mùi hương, Diệp Mặc đoán chắc là An Chỉ Kì đã tới. Chắc là An Chỉ Kì nghe thấy tiếng thét, sau đó đến phòng hắn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Diệp Mặc đang nghĩ nếu người nhà họ An hỏi, hắn phải nói như thế nào, nhưng không ngờ, An Tái Thiện và An Chỉ Kì lại không hỏi chuyện đêm qua. Mặc dù Diệp Mặc cũng thấy rất kì lạ, nhưng người khác không hỏi, hắn đương nhiên cũng sẽ không chủ động nói ra.

Đông Phương Xung ở Yến Kinh đã bị mình giết, Diệp Mặc đoán Đông Phương Vượng chắc cũng không dám làm gì An gia nữa rồi. Cho nên hôm sau hắn đã rời khỏi An gia, vội vàng quay trở lại Lạc Nguyệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 687

Có Thể Ở Cùng Nhau Là Hạnh Phúc Nhất

Hồ Lạc Nguyệt Đây là hồ yên tĩnh và đẹp nhất thành Lạc Nguyệt, không những có hồ, mà còn là sơn thủy tương liên.

Tứ phía quanh hồ còn có từng thảm cỏ xanh mượt, sau thảm cỏ xanh đó mới là một biệt thự rất đẹp, đây là chỗ ở của Diệp Mặc. Bởi vì Diệp Mặc đặt ở xung quanh một trận pháp Tụ Linh đơn giản, cho nên linh khí ở nơi này nếu so với nơi khác thì nồng đậm hơn rất nhiều.

Bởi vì Diệp mặc vẫn không ở nhà, nơi này hiện tại là chỗ ở của Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết. Chỉ có điều Đường Bắc Vi và Diệp Lăng cũng hay tới nơi này chơi, cho nên nơi này cũng tương đối là náo nhiệt.

Ở phía sau biệt thự còn có một vườn rất rộng, đây chính là vườn thảo dược của Diệp Mặc. Mặc dù không có nhiều linh thảo, nhưng bởi vì có công ti dược phẩm Lạc Nguyệt thu mua trường kì, những cây cỏ ở nơi này xem ra cũng xanh mướt. Lại còn có cỏ Ngân Tâm, cây Tử Tâm đằng và cỏ Thanh hoa thanh diệp được Đường Bắc Vi mang từ Ninh Hải về, đã làm cho vườn thảo dược càng thêm phong phú Bởi vì chiến tranh ở Lạc Nguyệt đã chấm dứt, phần lớn là bồi thường và di dân, và xây dựng lại, cho nên Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết khá rảnh rỗi, mấy ngày nay Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đều ở vườn bày hoa làm cỏ. Nhưng hôm nay, hai người lại không có tâm trí nào ra vườn, bởi vì hôm nay Diệp Mặc trở về.

Cho nên hai người từ sớm đã đến ngọn núi nhỏ trước đồng cỏ để đợi Diệp Mặc, bởi vì việc đảo Băng Khôi bị vỡ, đã làm cho hai người rất lo lắng, bây giờ đã có tin tức Diệp Mặc không sao cả, lại càng muốn gặp Diệp Mặc hơn.

Diệp Mặc vẫn còn chưa đáp xuống, từ xa đã nhìn thấy Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đang đứng chờ hắn, trong lòng nhất thời dâng lên tình cảm dịu dàng. Bất kể là bên ngoài thế nào, Lạc Ảnh và Khinh Tuyết đều chung thủy đợi hắn trở về.

Lúc Diệp Mặc tới chỗ hai người, khi ôm chầm lấy Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, cảm giác hạnh phúc dâng trào, dường như muốn tan ra. Một con chim lớn thấy Diệp Mặc ôm Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, lập tức cũng bay tới.

Lúc này không ai muốn nói chuyện gì cả, sự im lặng chiến thắng tiếng động. Đường Bắc Vi và Diệp Lăng từ xa đến cũng nhìn thấy bọn họ đang ôm nhau. Đường Bắc Vi liền kéo tay Diệp Lăng đang không muốn rời đi, để lại không gian nơi này cho Diệp Mặc.

-Bắc Vi, chị cũng đã lâu chưa gặp anh trai rồi.

Diệp Lăng vẫn không muốn rời đi.

Đường Bắc Vi nói nhỏ vài câu vào tai của Diệp Lăng. Diệp Lăng đỏ bừng mặt, nhéo Đường Bắc Vi một cái:

-Thật là không ngờ, em lại lưu manh đến vậy, chị đi khoe anh trai...

Đường Bắc Vi và Diệp Lăng đang đùa giỡn, Diệp Mặc, Lạc Ảnh và Khinh Tuyết cũng đã nhìn thấy, nhưng bọn họ không ai động đậy, cũng không muốn nói gì.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc mới chủ động nói:

-Chúng ta trở về đi.

Nói xong, hắn không đợi hai người trả lời, trực tiếp ôm hai người trượt từ trên đồi xuống, đáp xuống cửa lớn.

Diệp Mặc và Lạc Ảnh là vợ chồng mới cưới lâu ngày gặp nhau, mặc dù biết Diệp Mặc và Lạc Ảnh sẽ làm gì, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại không

muốn rời đi.

Lạc Ảnh nhìn bộ dạng vò đầu bứt tai của Diệp Mặc, trong lòng thầm buồn cười. Chỉ có điều cô yêu thương Diệp Mặc, nhìn thấy Diệp Mặc ngượng ngùng nói, cô đành phải nói vài câu vào tai Ninh Khinh Tuyết.

Mặc dù cuối cùng Ninh Khinh Tuyết vẫn chưa muốn rời đi, nhưng nghe lời của Lạc Ảnh, cô cũng trở về phòng của mình.

-Em vừa nói gì với Khinh Tuyết vậy?

Diệp Mặc kì lạ hỏi một câu.

Lạc Ảnh mỉm cười không nói lời nào, Diệp Mặc đang không thể nhịn được cũng không còn cách nào ngăn được nỗi nhớ Lạc Ảnh, liền ôm lấy Lạc Ảnh đặt lên giường.

Là vợ của Diệp Mặc, Lạc Ảnh đương nhiên là biết Diệp Mặc đang nghĩ gì, cô không phải là lần đầu tiên như thế này với Diệp Mặc rồi, ánh mắt của Diệp Mặc cô vửa nhìn đã hiểu được rồi.

Quần áo trên người Lạc Ảnh đã bị Diệp Mặc kéo xuống, đặt dưới đất. Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng vang lên. Diệp Mặc lại càng vân vê Lạc Ảnh ở trong lòng. Ánh mắt của Lạc Ảnh dần dần đê mê, tay cô ôm sát eo của Diệp Mặc, dường như không muốn Diệp Mặc tiếp tục nữa, lại cũng dường như muốn nói cho Diệp Mặc tiếp tục.

Tiếng thở dốc dần dần lớn lên, mặc dù ánh mắt vẫn đê mê, nhưng Lạc Ảnh vẫn muốn giơ tay lên lau trán đầy mồ hôi của Diệp Mặc. Chỉ có điều tay cô còn chưa nâng lên thì môi của cô đã bị môi của Diệp Mặc lấp lại.

Thời gian đang trôi qua, xao động cũng dần dần bình thường trở lại. Mặc dù không tiêu hao bao nhiêu khí lực, nhưng Diệp Mặc lại ôm chầm lấy Lạc Ảnh không muốn động đậy, mà Lạc Ảnh cũng không muốn động đậy. Nếu có thể, cô đồng ý lúc nào cũng như vậy. Có một loại hạnh phúc, đó chính là chỉ cần được chồng mình ôm vào lòng là được rồi.

Ninh Khinh Tuyết thật cẩn thận mở cửa phòng, đi vào trong. Nhìn thấy Diệp Mặc và Lạc Ảnh đang ôm nhau trên giường, cô đỏ bừng mặt, trong lòng thậm chí còn có chút bất mãn với Diệp Mặc. Lúc cùng cô, thì anh nói rằng muốn để cô luyện đến trúc cơ, tại sao với chị Lạc Ảnh thì anh lại không nói những lời này.

Chỉ có điều những suy nghĩ này chỉ trong chớp mắt, cô biết hành động của mình không giấu được Diệp Mặc, cho nên cô trước khi Diệp Mặc còn chưa lên tiếng, liền cởi giày và chen vào chăn.

Diệp Mặc đương nhiên là biết Khinh Tuyết đã vào phòng, hắn vừa mới nghĩ đã nghĩ ra quần áo trên người còn chưa mặc lên. Không ngờ Khinh Tuyết đã vào phòng rồi, hắn bỗng nhiên có một cảm giác hoang đường.

Thân thể của Khinh Tuyết mềm mại và thơm tho, lúc cô nằm trên người Diệp Mặc, Diệp Mặc lại cảm thấy nóng như lửa.

Khi Ninh Khinh Tuyết ôm chầm lấy Diệp Mặc, thậm chí còn cảm thấy rất thoải mái. Diệp Mặc vươn tay kéo Ninh Khinh Tuyết vào lòng, có chút áy náy nhìn Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh cười một cái, vừa muốn nói chuyện thì Khinh Tuyết lại chủ động nói:

-Anh Mặc, anh gạt em, anh và chị Lạc Ảnh làm chuyện này, tại sao lại không cùng em, em cũng...

Diệp Mặc vội vàng dùng môi chặn môi Ninh Khinh Tuyết lại, chỉ đến khi cô thở hổn hển mới lên tiếng:

-Thực ra anh và Lạc Ảnh...

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, đồng thời cô cũng dùng môi chặn môi của Diệp Mặc lại, đợi một lúc, cô mới mở mồm ra nói:

-Em biết rồi, chị Lạc Ảnh đã nói cho em biết rồi. Lúc đó chị Lạc Ảnh

vẫn còn tưởng rằng anh không cứu được nữa rồi, cho nên, đúng không... Thực ra em cũng không cần trúc cơ gì cả, em chỉ muốn có thể ở bên cạnh anh và chị Lạc Ảnh mãi mãi là được rồi.

Diệp Mặc trong lòng cảm thấy mềm lòng và trong đáy lòng có một loại dịu dàng không thể dứt bỏ, hắn dùng sức ôm lấy Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, chỉ đến khi hai người đã hoàn toàn ở trong lồng ngực, hắn mới cảm thấy chân thực và an tâm.

Giọng nói của Ninh Khinh Tuyết như từ chân trời vọng đến:

-Chị Lạc Ảnh có thể nhường một chỗ cho em, em cũng mãn nguyện lắm rồi. Cảm ơn chị, chị Lạc Ảnh. Hôm đó em nghe chị Lạc Ảnh nói về chuyện kết hôn của hai người, em rất hâm mộ, đáng tiếc là em không ở đó. Lòng dũng cảm của chị Lạc Ảnh thực sự rất lớn, nếu như là trước đây, em tin rằng em sẽ không dũng cảm được như chị Lạc Ảnh, nhưng bây giờ em có rồi. Anh Mặc, em cũng muốn như chị Lạc Ảnh, làm vợ chính thức của anh.

Lạc Ảnh nghe xong lời của Ninh Khinh Tuyết, gật gật đầu. Cô đồng ý với lời của Khinh Tuyết, đối với hạnh phúc của bọn họ mà nói, có đạt đến trúc cơ được hay không chẳng có sao cả, chỉ cần được ở bên nhau là tốt rồi.

Diệp Mặc vuốt nhẹ tóc của Ninh Khinh Tuyết, sau đó nhẹ nhàng nói:

-Không cần lo lắng, chúng ta nhất định có thể đạt đến trúc cơ. Lần này anh trở lại sẽ lập tức bắt đầu luyện khí tầng sáu, sau khi đạt được luyện khí tầng sáu, chúng ta sẽ tiến hành đại hôn. Sau khi kết hôn, anh phải xa nhà một chuyến. Đợi sau khi anh trở về, có thể chúng ta cũng đều đạt đến trúc cơ rồi. Tin anh, chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, chỉ có mấy chục năm làm sao mà đủ cho anh yêu hai người được.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, ánh mắt của Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đều đê mê lên, thân thể hai người cũng dần dần nóng lên. Yêu một người rất dễ, khó là ở chỗ người mà mình yêu cũng yêu mình như vậy.

Diệp Mặc nói bên tai Ninh Khinh Tuyết:

-Đợi sau khi anh luyện khí tầng sáu và đại hôn xong, anh cũng sẽ muốn em. Em cũng như Lạc Ảnh, đều là người anh yêu thương nhất.

Trong lòng Diệp Mặc, Lạc Ảnh và Khinh Tuyết đều như nhau, Lạc Ảnh là trong ngày cưới hai người đã ở cùng nhau, hắn cũng không muốn làm Ninh Khinh Tuyết buồn, cho nên cũng sẽ muốn cô trong đêm tân hôn. Mặc dù sau khi động phòng với Khinh Tuyết và Lạc Ảnh, sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới trúc cơ sau này của họ, nhưng Diệp Mặc cũng đồng ý với lời của họ, chính là bây giờ có thể bên nhau là hạnh phúc rồi. Còn về hạnh phúc sau này, hắn sẽ đi giành lấy, cũng không nhất định là hắn sẽ tìm được thiên tài địa bảo của trúc cơ ở trong thế giới nhỏ.

Ninh Khinh Tuyết thông minh trong sáng, đương nhiên là biết tâm tư của Diệp Mặc, lại càng ôm chặt Diệp Mặc hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 688

Người Phụ Nữ Bồng Con

Sự trở về của Diệp Mặc đã khiến cấp cao của Lạc Nguyệt vững tâm lại. Hơn nữa, trong chiến tranh, Lạc Nguyệt có được số tiền bồi thường lớn, cộng với sự tham gia kiến thiết đông đảo nên tốc độ kiến thiết lại Lạc Nguyệt lần này nhanh như vũ bão. Tuy rằng việc di dân còn chưa bắt đầu nhưng đã có rất nhiều người có dự định này rồi.

Nhưng điều khiến cho mọi người ở Lạc Nguyệt thành này chú ý nhất là sau ba tháng, cũng chính là ngày đầu tiên của năm mới thì người sáng lập dược phẩm Lạc Nguyệt sẽ tổ chức hôn lễ, và ngày này sẽ được pháp định là ngày nghỉ của Lạc Nguyệt, là ngày lễ tân hôn Vốn dĩ thân phận của Diệp Mặc không có nhiều người biết nhưng giờ hầu như ai cũng biết hắn chính là người thành lập dược phẩm Lạc Nguyệt, thậm chí là nhân vật mà ngay cả thành chủ Hư Nguyệt Hoa cũng phải tâng bốc, còn pháp định ngày kết hôn của hắn làm ngày nghỉ nữa.

Tuy Diệp Mặc biết, người biết rõ ràng thân phận của hắn khẳng định không ít nhưng tự trong đáy lòng, hắn cũng không muốn cho cả thế giới này biết hắn mới là thành chủ của Lạc Nguyệt, hắn không phải là một người phách lối.

Cái mà hắn theo đuổi không phải là thanh danh bề ngoài mà chính là cuộc sống tự do, bình yên, đương nhiên có thể trường sinh là tốt nhất. Nếu không phải vì hôn lễ với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết thì hắn cũng không muốn đám người của Hư Nguyệt Hoa rêu rao như thế. Nhưng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết theo hắn chịu nhiều đắng cay như vậy, cứ cho là họ không để ý nhưng Diệp Mặc không thể không cho họ một danh phận gì. Lạc Nguyệt Thành là do hắn tạo dựng ra, hắn muốn nơi này là của hắn, muốn tất

cả mọi người đều biết Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh là vợ hắn.

Lạc Nguyệt Thành được kiến thiết với một tốc độ nhanh chóng, phần lớn sản nghiệp và bến tàu đã được khôi phục lại bình thường, cộng thêm việc nhân vật quan trọng của Lạc Nguyệt sắp thành hôn đã khiến cho Lạc Nguyệt bây giờ nơi nơi phấn chấn, vui mừng.

Vì Diệp Mặc không thích một vài chuyện vụn vặt nên ngoài việc tham dự quy hoạch thành phố ra, những việc còn lại đều giao cho đám người của Hư Nguyệt Hoa. Ngược lại, khi Ninh Khinh Tuyết còn phụ trách một ít công tác tài vụ thì Lạc Ảnh không phụ trách bất cứ việc gì ở chính phủ Lạc Nguyệt mà hằng ngày cô đều chăm sóc mấy loại linh dược trong vườn.

Diệp Mặc trước khi bế quan đột phá luyện khí tầng sáu, còn đặc biệt dẫn Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh tới mai nội tuyết sơn. Có điều đáng tiếc là, con cáo tuyết nhung ấy, hắn đã không tìm được. Vốn dĩ, Diệp Mặc định tìm được cáo tuyết nhung còn định đem nó tới tiểu thế giới, nhưng vì bây giờ Diệp Mặc đã biết giá trị của cáo tuyết nhung, nó có thể tìm linh thạch, thậm chí là linh thảo và tất cả bảo vật tu luyện.

Không tìm được cáo tuyết nhung, Diệp Mặc lại du ngoạn bên ngoài một tháng với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, sau đó mới trở về Lạc Nguyệt bế quan. Bởi vì bây giờ Diệp Mặc rất rõ sự lợi hại của cao thủ tiên thiên, hơn nữa cũng biết trong tiểu thế giới còn có động phủ cổ tu nên hắn nhất định sau khi phá vỡ tầng sáu mới có thể đi.

Nếu là một mình hắn có xảy ra chuyện gì trong tiểu thế giới cũng chẳng là gì. Dù sao hắn đã tu đạo theo con đường này thì phải chấp nhận bụi gai trùng điệp, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã xuống. Nhưng bây giờ lại không thế nữa, hắn còn có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, một khi hắn xảy ra chuyện thì Lạc Ảnh và Khinh Tuyết phải làm sao?

Tuy đối với Diệp Mặc mà nói, tốt nhất là đột phá được luyện khí hậu kỳ, nhưng Diệp Mặc cũng biết, dựa vào ba viên linh thạch trong tay hắn có thể tiến vào luyện khí tầng sáu đã là cơ duyên lớn rồi. Muốn đạt tới luyện khí

hậu kỳ, đó thật là người viển vông.

Tuy đã là luyện khí tầng năm hậu kỳ nhưng Diệp Mặc lại không dám khẳng định hắn có thể đột phá vào luyện khí tầng sáu hay không, nên hắn đã không dám dùng ba viên linh thạch trong tay, mà chỉ dùng phương pháp luyện khí hấp thụ linh khí thông thường. Nếu thật sự có hy vọng đột phá thì hắn sẽ dùng linh thạch, nếu không, như thế quả là lãng phí.

Vào tiểu thế giới nhất định phải còn bảy viên linh thạch, số linh thạch của hắn bây giờ vốn dĩ không đủ, nếu lãng phí trong khi tu luyện thì coi như mất đi một cơ hội rồi. Điều mà Diệp Mặc nghĩ lại là, nếu không tìm được bảy viên linh thạch thì ba viên linh thạch trong tay hắn sẽ cắt thành bảy viên linh thạch nhỏ, thử xem có thể vào được không.

Thời gian một tháng đã trôi qua, tuy Diệp Mặc đã ở ngoài Tụ linh trận được bố trí một cách đơn giản nhưng vì trận pháp bố trí đó không có linh thạch, hơn nữa linh khí trên địa cầu thật sự không ra sao nên một tháng qua, hắn chỉ củng cố tu vi lúc đầu được một chút. Không nói luyện khí tầng sáu mà ngay cả đỉnh phong luyện khí tầng năm cũng còn kém xa.

Diệp Mặc nén thở dài, trong lòng tự nhủ, may mà hắn không dùng linh thạch. Nếu hắn dùng linh thạch rồi thì cùng lắm hắn cũng chỉ luyện đến đỉnh cao tầng năm mà thôi, muốn đột phá tới luyện khí tầng sáu, đó là điều không tưởng.

Hắn lại phải kết hôn cùng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết trong thời gian này nữa, nên hắn không muốn tiếp tục tu luyện. Thời gian còn lại hắn quyết định chế luyện ba thanh phi kiếm, sau đó sẽ cùng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đi tìm tài nguyên khác.

Lợi dụng thời gian một tháng này, Diệp Mặc đã dùng tài liệu trong tay phối hợp với ngũ hành thạch luyện chế ra ba thanh phi kiếm. Ba thanh phi kiếm này là hắn chuẩn bị cho Lạc Ảnh, Khinh Tuyết và Bắc Vi. Khi rời khỏi Lạc Nguyệt rồi thì những người bên cạnh hắn sẽ không còn một chút năng lực tự vệ nào, ngay cả ba người Diệp Lăng và Diệp Tử Phong, cả Diệp Tinh

nữa, Diệp Mặc cũng để cho ba người này một bộ công pháp cổ võ.

Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết gần đây đều chuẩn bị những đồ vật cần dùng trong buổi thành hôn, giờ cũng đã hòm hòm rồi. Vì Diệp Mặc đã bế quan không thể đưa họ đi, bây giờ Diệp Mặc cũng không tu luyện nữa nên trong lòng họ đương nhiên vui mừng. Tuy họ cũng muốn Diệp Mặc tu luyện đến trình độ cao nhưng từ sâu trong lòng, họ hy vọng hằng ngày Diệp Mặc có thể ở cùng với họ hơn.

…

Thành Lạc Nguyệt giờ rất náo nhiệt. Tuy công tác di dân mới vẫn chưa bắt đầu nhưng rất nhiều người muốn định cư ở Lạc Nguyệt đã đến Lạc Nguyệt du lịch, khảo sát rồi. Hơn nữa mấy người du lịch này còn nghe nói người quan trọng của Lạc Nguyệt sắp kết hôn, hơn nữa còn là thành chủ chủ trì hôn lễ nên họ càng muốn xem xong đại hôn này mới rời Lạc Nguyệt. Trong một thời gian ngắn mà khách sạn ở Lạc Nguyệt đã cung không đủ cầu, thậm chí có thể nói, chỉ cần là người sinh sống ở Lạc Nguyệt thì đều có thể làm ăn được.

Thành Lạc Nguyệt xinh đẹp một cách dần dần đã hấp dẫn phần đông du khách. Bởi vì Lạc Nguyệt là một thành phố mới, chẳng khác gì là một thành phố được xây dựng lên trên một vùng đất chẳng có gì, cho nên người đến đây sẽ cảm thấy được đại khí, sự xinh đẹp của Lạc Nguyệt. Các loại phương tiện vô cùng đầy đủ, cho dù dạo mấy ngày ở Lạc Nguyệt cũng không thể phát hiện thấy việc trị an nào. Nơi này thật sự là một thiên đường, là cuộc sống lý tưởng nhất trên thế gian.

Phản ứng đầu tiên của người đến Lạc Nguyệt khảo sát chính là muốn nhanh chóng di dân tới Lạc Nguyệt, nghe nói vì nội loạn bùng nổ trong cuộc đấu tranh lần trước mà giờ điều kiện di dân tới Lạc Nguyệt hà khắc hơn nhiều.

…

Lúc này trên một đường phố ở Lạc Nguyệt, ngay cửa một siêu thị nhiều người qua lại, có một người phụ nữ đang bế một đứa nhỏ nhìn xung quanh. Người phụ nữ này xem ra có chút tiều tụy nhưng lại có dung nhan rất xinh đẹp, chỉ là gương mặt có chút lo lắng. Nếu không phải vì đang bế đứa bé trên tay thì một cô gái xinh đẹp, trẻ trung như thế, không ai cho rằng cô đã kết hôn.

Có thể người phụ nữ này khá xinh đẹp, cộng thêm khí chất mơ hồ có chút cao quý nên khi cô đứng ở cửa siêu thị, chỉ là do dự chốc lát, lập tức có người hỏi cô có muốn giúp đỡ gì không.

Người phụ nữ này vừa muốn hỏi chỗ ở của Diệp Mặc thì nhìn thấy hai cô gái trẻ từ trong cửa hàng bước ra, cô liền lắc đầu, vội vã chạy theo hai cô gái kia.

Người phụ nữ này sở dĩ muốn đi theo hai cô gái này vì cô quen một người trong đó. Cô gái đó chính là Diệp Lăng, em gái Diệp Mặc.

- Anh trai tôi ngày mai sẽ kết hôn với Khinh Tuyết và Lạc Ảnh rồi, đồ mà em tặng giờ phải nói cho chị biết đấy.

Diệp Lăng vẫn muốn hỏi Bắc Vi muốn tặng cái gì cho anh cô nhưng Bắc Vi không nói gì. Hôm nay hai người đi mua đồ, cô không nhịn được liền hỏi.

Vốn dĩ người phụ nữ muốn đi nhanh vài bước để ngăn Diệp Lăng lại, nhưng vừa nghe thấy lời của Diệp Lăng, chân cô đột nhiên lảo đảo, thiếu chút nữa gục xuống. Đứa bé trong tay cô lập tức khóc ré lên, sắc mặt người phụ nữ tái nhợt, cô vội vàng ôm đứa bé vào và dỗ dành.

Nghe thấy tiếng trẻ con khóc, Diệp Lăng quên mất vừa hỏi Đường Bắc Vi cái gì. Cô quay đầu lại nhìn người phụ nữ một cách kỳ quái. Nhưng cô đã rất nhanh nhìn thấy đứa bé trong lòng người phụ nữ, cô vội nói với Đường Bắc Vi:

- Bắc Vi, cô xem đứa bé kia thật xinh xắn, tôi đoán chừng nó mới hơn

một tuổi thôi, sao có thể đáng yêu thế chứ?

Người phụ nữ thấy hai cô gái quay đầu lại nhìn đứa bé, nhất thời bối rối. Lúc đầu, sau khi cô nghe tin Diệp Mặc vẫn chưa chết, cô liền đem đứa nhỏ từ Lưu Xà tới Lạc Nguyệt, cô đến Lưu Xà cũng chính là tìm Diệp Mặc. Tin Diệp Mặc ở Lạc Nguyệt cũng là ở bộ phận dược phẩm Lạc Nguyệt ở Lưu Xà cô đã nghe ngóng được.

Nhưng cô thật không ngờ, Diệp Mặc sắp kết hôn, hơn nữa người kết hôn với hắn vẫn là vị hôn phu Ninh Khinh Tuyết ấy. Như thế, cô tính là gì đây? Tống gia cô không những có thù oán với Diệp Mặc, hơn nữa lúc đó cô có đứa con của Diệp Mặc cũng là vì Diệp Mặc đã cứu cô.

Lúc này, người phụ nữ cảm thấy có chút bất lực, cô cúi đầu rất sợ Diệp Lăng sẽ nhận ra cô chính là Tống Ánh Trúc của Tống gia.

…

Một năm trước, khi hôn mê tại núi Nga Mi, Tống Ánh Trúc được người ta cứu, sau đó cô vẫn ở lại núi Nga Mi.

Sau khi đứa con của Diệp Mặc và cô ra đời, thù hận giữa Tống gia và Diệp Mặc đã dần biến mất trong lòng cô, đứa trẻ sinh ra, ân oán trong cô đã không còn chứ đừng nói hận thù. Vốn dĩ phải tu luyện tới cảnh giới cao hơn để báo thù thì Tống Ánh Trúc lại chẳng còn động lực tu luyện nữa, tất cả tinh thần của cô giờ đặt hết vào đứa bé, tu vi của cô vì thế mà vẫn dừng lại ở Huyền cấp, thậm chí còn giảm xuống.

Có đứa bé, người duy nhất mà Tống Ánh Trúc vướng bận đó đã biến thành Diệp Mặc rồi. Cô không biết những người phụ nữ khác và cô có giống nhau hay không. Cô chỉ biết rằng, cách nghĩ duy nhất lúc đó của cô là đem đứa bé của cô và Diệp Mặc đi tìm Diệp Mặc, cô không muốn để nó không có cha. Nhưng lúc đó cô lại lo lắng Diệp Mặc đang ở trong sơn động đó nên vẫn không dám đi hỏi thăm.

Đến khi đứa trẻ lớn hơn một chút thì cô không thể kiềm lòng không đi hỏi thăm tin tức của Diệp Mặc được. Cô đã bế đứa bé rời khỏi núi Nga Mi.

Hai tháng trước, cô mới chuyển đến Yến Kinh. Thoạt tiên, việc mà cô không hỏi cũng hỏi thăm được một vài chuyện. Tin Diệp Mặc chưa chết khiến cô thiếu chút nữa bật khóc. Khi nghe được tin đó về Diệp Mặc, cô đã hoàn toàn quên rằng hắn là người mà trước đó cô muốn giết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 689

Ức Mặc Đừng Khóc

Tuy cô chưa nghe được nội dung quan trọng gì nhưng cũng biết Diệp Mặc chính là người của dược phẩm Lạc Nguyệt, hơn nữa lại là nhân vật rất quan trọng của dược phẩm Lạc Nguyệt.

Tống Ánh Trúc biết việc của dược phẩm Lạc Nguyệt khi ở Lưu Xà nhưng điều mà cô không biết chính là tin tức đó của cô đã từ lâu rồi. Còn tin dược phẩm Lạc Nguyệt chuyển tới Lạc Nguyệt, cô chưa từng nghe qua.

Thế nên, nơi mà đầu tiên cô tới chính là Lưu Xà. Lưu Xà bây giờ và trước kia không giống nhau nhiều lắm. Hơn nữa, ở Lưu Xà cũng có một phần sản nghiệp của dược phẩm Lạc Nguyệt nên tuy chưa tìm được Diệp Mặc nhưng cô cũng nghe nói đến việc dược phẩm Lạc Nguyệt chuyển tới Lạc Nguyệt, như vậy, Diệp Mặc nhất định sẽ tới Lạc Nguyệt.

May mà Lạc Nguyệt vừa trải qua chiến tranh, đang chuẩn bị thu hút một số lượng lớn di dân nên các bến cảng đều mở cửa, Tống Ánh Trúc cũng có thể tới Lạc Nguyệt.

Nhưng điều làm cho cô không ngờ tới là, tin tức đầu tiên cô nhận được chính là Diệp Mặc sắp kết hôn. Tin này là do Diệp Lăng, em gái của Diệp Mặc cho cô biết, thế nên, trong phút chốc, cô gần như bối rối.

Ngay cả khi cô biết Ninh Khinh Tuyết là vị hôn phu của Diệp Mặc, lúc này cô vẫn có chút mờ mịt. Cô bỗng nhiên cảm thấy mình là một người thừa, bởi vì tư chất của cô xuất chúng nên mục đích Tống gia đưa cô tới Thiên Tổ đương nhiên là vì sau này góp sức cho Tống gia, nói xác thực ra, cô chỉ là một quân cờ. Nhưng sư phụ cô sau này chẳng hỏi chẳng rằng với cô, sau đó

ra đi cũng không từ biệt.

Sản nghiệp của Tống gia to như vậy đã bị người của chính Tống gia chia cắt, không ai nhớ còn có một Tống Ánh Trúc nữa, cũng chẳng có ai nghĩ tới phải chia cho cô thứ gì, thậm chí, chẳng có ai hỏi thăm cô, nhưng những việc này cô cũng không để ý nhiều.

Tống gia không ai nhớ đến việc đi báo thù, chỉ có mình cô không nhịn được liền tham dự đại hội ẩn môn. Cô là vì việc báo thù cho Tống gia nên ban đêm đã xông vào cổ mộ, thiếu chút nữa thì mất mạng.

Nhưng điều bi kịch chính là, thân thể của cô đã bị kẻ thù của cô - Diệp Mặc chiếm được. Đến khi mang thai đứa con của Diệp Mặc, sau đó Mặc Mặc ra đời. Vì Mặc Mặc mà trong lòng cô dần dần tràn đầy khát vọng.

Cô hoàn toàn đã quên đi ân oán giữa Tống gia và Diệp Mặc. Có Mặc Mặc rồi, trong lòng Tống Ánh Trúc chỉ nghĩ tới Diệp Mặc. Đôi khi có những lúc, cô thậm chí hồi tưởng đến khoảng thời gian ngắn ngủi khi cô ở cùng với Diệp Mặc, lúc còn trong hầm mộ, Diệp Mặc đã đưa dạ minh châu cho cô, sau đó còn mắng cô vẫn không đi đi, còn ở đó làm gì. Khi nghĩ tới mấy việc này, cô đều thất thần rất lâu. Sau đó trong lòng cô tràn đầy khát vọng có thể gặp được Diệp Mặc.

Nhưng tất cả những thứ này đều hư vô mờ mịt hết, chưa nói Diệp Mặc có thể nhận ra cô không mà khi cô tới thì Diệp Mặc lại sắp kết hôn.

Vốn Diệp Lăng nhìn đứa bé nhưng đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mắt cô dường như có chút đứng không vững, cô vội vàng bước tới đỡ người phụ nữ, hỏi:

- Chị à, chị sao vậy? Có sao không?

Tống Ánh Trúc lắc đầu:

- Không sao, có thể tôi bị thiếu máu, một lúc nữa sẽ ổn thôi, cảm ơn cô, tôi phải đi rồi.

- A, tiểu Lăng, cô nhìn xem, ánh mắt của đứa bé này không phải rất giống anh trai sao, thật sự rất giống, chậc, chậc…

Đường Bắc Vi cũng bước tới, cái đầu tiên cô nhìn chính là ánh mắt của đứa bé trong lòng Tống Ánh Trúc. Ánh mắt đó giống Diệp Mặc y đúc.

Diệp Lăng cũng nhìn thấy, cô cũng vui sướng kêu lên:

- Đúng đấy, nếu đứa bé này mà được anh hai bế thì chị khẳng định, người ta sẽ cho rằng đây là con của anh ấy.

- Anh cũng nhanh có thôi, nói không chừng sang năm là có rồi…

Đường Bắc Vi nói xong cúi đầu, không biết trong lòng đang nghĩ tới điều gì.

- Em nhỏ thật đáng yêu, để chị cho em cái này nhé…

Nói xong, Diệp Lăng liền cởi vòng tay trên tay mình rồi đặt trên người đứa trẻ.

Tống Ánh Trúc vội vàng ngăn lại:

- Cái này không được đâu, lần đầu gặp mặt sao có thể nhận món quà quý giá như vậy chứ…

Diệp Lăng lại đưa lại và nói:

- Kìa chị, tôi thực sự thích đứa bé này mà, ánh mắt của nó rất giống với ánh mắt của anh trai tôi. Chiếc vòng tay này là do anh tôi tặng tôi, tôi tặng cho nó cũng là duyên phận.

Nghe nói chiếc vòng là Diệp Mặc tặng Diệp Lăng nên Tống Ánh Trúc cũng không đẩy trở lại lần nữa, cô chỉ nói vài câu cảm ơn.

Đường Bắc Vi vừa muốn hỏi cô bé tên gì thì điện thoại của cô vang lên. Nghe xong điện thoại, hai người vội vã từ biệt Tống Ánh Trúc.

Tống Ánh Trúc nhìn Diệp Lăng và Đường Bắc Vi đang vội vã bước đi, cô im lặng lúc lâu, sau mới ôm đứa bé ngồi xuống bên đường.

Đã tìm mấy tháng, đến khi tìm được Diệp Mặc thì lại là lúc hắn kết hôn. Vậy giờ cô bế đứa nhỏ đến tìm Diệp Mặc để làm gì? Phá hỏng cuộc hôn nhân của hắn ư?

Diệp Mặc có lỗi gì với cô đâu chứ? Không nói đến ân oán giữa Tống gia và Diệp Mặc, ngay cả Diệp gia động tới người bên cạnh hắn, chẳng phải hắn cũng vậy không khách khí với Diệp gia sao? Cô đã không muốn nghĩ tới mấy việc này, ngay cả là bản thân Diệp Mặc, cũng không chỉ cứu Tống Ánh Trúc cô một lần.

Đến khi màn đêm buông xuống, Tống Ánh Trúc mới thở dài một tiếng. Cô sờ vào viên dạ minh châu trong túi áo, đây chính là vật duy nhất mà Diệp Mặc đã để lại cho cô. Tuy cô rất muốn dù là đêm khuya cũng muốn rời Lạc Nguyệt, nhưng tự đáy lòng, cô vẫn muốn gặp Diệp Mặc một lần, hoặc là muốn con gái hắn có thể nhìn thấy cha của nó.

- Có lẽ, đến bây giờ hắn cũng không ngờ hắn đã có một đứa con gái…

Tống Ánh Trúc tự cười mình, cô đứng lên đi về nhà trọ gần đó.

…

Ngày đầu tiên của năm mới, toàn thành Lạc Nguyệt ngập tràn không khí vui tươi, hoan hỉ. Chỉ có người ở Lạc Nguyệt thành mới biết, hôm nay là ngày đại hôn của Diệp Mặc, người đã tạo dựng lên dược phẩm Lạc Nguyệt. Để cảm tạ những cống hiến mà dược phẩm Lạc Nguyệt đã làm cho Lạc Nguyệt thành, thành chủ Hư Nguyệt Hoa sẽ ở lại đây một hôm làm phù dâu, đưa hai vị tân nương xinh đẹp đi qua đường phố chính của Lạc Nguyệt thành.

Muốn cùng Diệp Mặc nhìn thấy sự phát triển của Lạc Nguyệt thành trong ngày tân hôn này vẫn là tâm nguyện của Ninh Khinh Tuyết. Cô muốn

Diệp Mặc biết rằng, tất cả thành tích mà hắn đã làm, không có Diệp Mặc, cũng không có Lạc Nguyệt thành, mà cô chỉ muốn biểu đạt là trong lòng cô hạnh phúc và vui vẻ. Cô vẫn luôn mong có một ngày cô sẽ được mặc váy cưới, cùng người mình yêu thương đi dạo một vòng quanh thành trì, cuối cùng, hôm nay ước nguyện của cô cũng trở thành sự thật.

Do thành chủ và phó thành chủ cùng đi nên đại hôn này vừa mới bắt đầu đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Những con phố chính ở Lạc Nguyệt hôm nay đã chật kín người, nghe nói, đoàn xe hôm nay không những có hai cô dâu xinh đẹp mà còn có một chú rể đẹp trai, phong độ, thậm chí cả thành chủ cũng đi cùng họ, nên sáng sớm mà người ta đã đến con phố chính rồi, họ đều muốn xem cô dâu xinh đẹp và chú rể đẹp trai, phong độ kia.

Nghe thấy tiếng chúc mừng, vỗ tay náo nhiệt xung quanh, cho dù Diệp Mặc không thích những người ồn ào như vậy nhưng cũng cảm thấy một chút tự hào. Thành phố này là do hắn tạo dựng lên, tên của nó là vì Lạc Ảnh mà thành, mục đích xây dựng là vì Khinh Tuyết.

Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết nép vào người Diệp Mặc, theo đoàn xe chầm chậm tiến vào hồ Lạc Nguyệt của họ. Lúc này không có một từ nào có thể diễn đạt cảm giác hạnh phúc trong lòng các cô, không có một ngôn ngữ nào có thể diễn tả nổi niềm vui trong lòng họ.

Các cô cũng không phải là người phô trương, nhưng trước mặt chồng mình, lúc đang ở trong thành trì của chồng mình thì phô trương một lần có sao? Huống hồ các cô chỉ muốn nhìn thành trì của mình, muốn thấy thành phố mà sau này sẽ thuộc về cuộc sống của họ, muốn thấy nơi hòa bình, yên tĩnh, hạnh phúc này.

Tống Ánh Trúc ôm con đứng trong đám đông. Khi cô nhìn thấy xa xa, Diệp Mặc đang đứng trên cỗ xe xa hoa cùng với hai cô dâu bên cạnh, bỗng cô cảm thấy một chút chua xót trong lòng. Không ngờ hắn đã cưới một lúc hai cô gái xinh đẹp, nhưng ở đó không có cô.

Cô đã từng gặp Ninh Khinh Tuyết, chỉ là bây giờ cô ấy càng đẹp hơn.

Cô ấy mặc một chiếc váy trắng, nhìn từ xa giống như một nàng tiên xinh đẹp ở cửu thiên chi ngoại. Gương mặt cô tràn đầy niềm hạnh phúc và hãnh diện, trên người cô ngập tràn niềm vui. Tay cô lại nắm chặt lấy tay Diệp Mặc không muốn buông rời một khắc.

Cô gái khác ở bên cạnh Diệp Mặc cũng chẳng khác gì một tiên tử, thậm chí chẳng có tiên tử nào có thể so sánh với cô được. Váy cưới của cô cũng là màu trắng. Tống Ánh Trúc tin, cô chưa gặp một cô gái nào xinh đẹp như thế. Nụ cười của cô thực sự rất nhẹ nhàng, nó mang theo chút dịu dàng, điềm tĩnh. Cho dù không chú ý đến ánh mắt của cô cũng biết được toàn bộ tinh thần và thể xác của cô đều đặt hết vào Diệp Mặc.

Dường như Diệp Mặc là tất cả của cô, loại cảm giác này không hề có bất cứ lý do nào.

Hình như cảm nhận thấy ánh mắt của Tống Ánh Trúc, cô gái đó cũng đột nhiên nhìn lại. Tống Ánh Trúc vội cúi đầu, một chút tự ti sâu thẳm trong lòng trào lên, cô cảm thấy so với hai cô gái xinh đẹp bên cạnh Diệp Mặc kia thì cô chỉ là một con vịt xấu xí.

Một cảm giác chua xót, tái tê không cản được. Sống mũi cay cay, nước mắt cô trào ra, nhỏ xuống trên mặt đứa bé, sau đó lăn xuống đến miệng nó. Có khả năng vì cảm nhận được vị đắng của giọt nước mắt đã vào trong miệng nên đứa bé lập tức khóc ré lên. Cuộc hôn nhân vui vẻ, náo nhiệt ấy lại có tiếng khóc của trẻ con có vẻ không hợp nhau. Tống Ánh Trúc vội vàng lui khỏi đám người, lau nước mắt, bắt đầu dỗ dành đứa con trong lòng.

Nhưng đứa bé càng khóc to hơn, trong lòng Tống Ánh Trúc buồn bã, cô vừa vỗ vỗ vào đứa bé, vừa dỗ dành:

- Mặc Mặc đừng khóc nữa, Mặc Mặc đừng khóc…

Nhưng đứa bé không hề nghe lời, vẫn khóc như thế.

- Mặc Mặc…Ức Mặc…Con mà còn khóc mẹ sẽ bỏ lại con ở đây đấy.

Bởi vì tiếng khóc của đứa bé đã ảnh hưởng tới người khác nên Tống Ánh Trúc bắt đầu dọa nạt.

Chỉ là cô càng dọa nó thì nó càng khóc to hơn. Tống Ánh Trúc khổ sở đứng lên, cô không dọa đứa bé nữa mà dịu dàng dỗ dành:

- Ức Mặc đừng khóc, Ức Mặc đừng khóc nữa, mẹ sẽ bế con về nhà…

Nhưng nước mắt của cô lại lã chã rơi xuống trên mặt đứa nhỏ khiến đứa bé càng khóc to hơn.

Có người xung quanh đã bắt đầu không vui, yêu cầu Tống Ánh Trúc bế con xa hơn một chút, đừng làm ảnh hưởng tới việc người khác xem hôn lễ.

Tống Ánh Trúc vội vàng vừa dỗ đứa bé, vừa ôm nó rời khỏi đường phố phồn hoa, náo nhiệt. Cô không dám tiếp tục ở lại nơi này, vì cô cảm thấy một loại cảm giác dày vò!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 690

Cô Gái Uống Rượu Say

Tiếng khóc của trẻ con vọng đến, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy nhói lòng, hắn lập tức dùng thần thức quét một lượt, bóng hình của một người phụ nữ trẻ dần dần biến mất khỏi thần thức của hắn. Bóng dáng đó có vẻ gì rất quen thuộc, hắn hơi nhíu mày, nhưng nhất thời không nhớ ra được, đã từng gặp người này ở đâu đó rồi. Hình như cô ta sợ tiếng khóc của đứa trẻ sẽ làm ảnh hưởng đến những người khác, nên đã bế đứa bé rời đi, Diệp Mặc nghĩ đây cũng là điều bình thường.

- Anh sao thế?

Lạc Ảnh nhìn chăm chú vào Diệp Mặc, cô lập tức có thể cảm nhận được cảm xúc dao động của Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết đồng thời cũng cảm nhận được cảm xúc của Diệp Mặc, cô nắm chặt lấy cánh tay của Diệp Mặc, có chút lo lắng nhìn hắn.

Diệp Mặc nhìn Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, bỗng nhiên cười, nói:

- Chúng ta đã đến hồ Lạc Nguyệt rồi, sắp sửa tiến hành hôn lễ, nên chắc anh hơi căng thẳng.

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười, cũng không nói gì thêm, chỉ có Ninh Khinh Tuyết sau khi nghe những lời Diệp Mặc nói, lại cảm thấy hồi hộp, chị Lạc Ảnh cũng đã nói với cô rồi, hôm nay là lần đầu tiên của cô.

...

- Chị, hóa ra ở Lạc Nguyệt anh ta là người có địa vị như vậy...

An Chỉ Kỳ kéo một cô gái trẻ tuổi đến xem hôn lễ lớn nhất ở Lạc Nguyệt Thành, cô vừa nhìn là thấy ngay Diệp Mặc An Ngưng thở dài, trong lòng cô chất chứa nhiều suy nghĩ hơn em gái của mình nhiều, lúc này cô đã hiểu tại sao Diệp Mặc lại có thể đưa cô đến Lạc Nguyệt dễ dàng đến thế, lại còn phái Úc Diệu Đồng nổi tiếng của Lạc Nguyệt đến sắp xếp, cô cũng đã hiểu tại sao đến thiếu gia của nhà họ Khâu, còn cả Hàn Đan, nhìn thấy anh ta lại sợ hãi đến như vậy.

Chỉ có một điều duy nhất mà cô không hiểu, đó chính là Tô Tĩnh Văn lúc đầu ở với anh ta sao hôm nay lại không có mặt? Hai người vợ của anh ta đều rất xinh đẹp, nhưng Tô Tĩnh Văn cũng không kém cạnh gì. Tên Diệp Mặc này đúng là đồ phong lưu đa tình, có mới nới cũ.

Nếu như cô không nhìn nhầm, thì chắc chắn Diệp Mặc không đơn thuần chỉ là người mở công ty dược. Là một người phụ nữ, khả năng quan sát của cô rất tốt, thái độ của thành chủ Hư Nguyệt Hoa đối với Diệp Mặc tuyệt đối không phải là thái độ của cấp trên đối với cấp dưới. Đúng ra mà nói thì đó chính là thái độ của cấp dưới đối với cấp trên. Diệp Mặc này rất có thể chính là người chủ thực sự của Lạc Nguyệt Thành.

Nghĩ đến đây An Ngưng thở dài, Diệp Mặc chính là chủ nhân của Lạc Nguyệt Thành? Thậm chí cô còn cảm thấy suy nghĩ của mình có chút điên rồ, cô nghĩ đến lúc cô và Diệp Mặc trao đổi đồ cho nhau. Còn cả lúc trong khoảng thời gian cực ngắn mà anh ta có thể giao ra được một viên kim cương rất có giá trị nữa. Đó là những chuyện mà người thường có thể làm được sao? An Ngưng tự hỏi bản thân mình.

Nếu như không xét đến việc anh ta phong lưu đa tình, thì những thanh niên tuấn tú tài giỏi mà mình đã quen trước đây, so với Diệp Mặc mà nói thì đúng chỉ đáng là cặn bã.

...

Lạc Thương Trì Uyển Thanh đã về đến Lạc Thương, mấy năm trước cô rời khỏi đây, đến tận bây giờ mới quay trở về, chuyện này cũng không chỉ vì

công ty của cô đặt tại đây, mà là vì nơi đây có ký ức của cô. Cô cũng biết Diệp Mặc đã đến Lạc Thương trong một thời gian ngắn. Còn một chuyện mà chính mẹ nói với cô, đó chính là sau này nhà họ Trì sẽ sống ở Lạc Thương.

Cô định sống ở Anh hai năm rồi sau đó về nước, nhưng bố mẹ cô lại muốn cô học xong bằng thạc sĩ nữa, nên bây giờ cô mới quay về được.

Lúc ở Anh, cô và Ninh Khinh Tuyết đã mất liên lạc với nhau, lúc về thì càng không thể liên lạc được nữa rồi. Ninh Khinh Tuyết thì không liên lạc được, Diệp Mặc thì càng không phải nói.

Trì Uyển Thanh vào doanh trại, Quách Khởi đi rồi, Lô Lâm cũng đi rồi, đến cả Phương Vỹ cũng đi rồi. Còn về chuyện họ đi đâu làm gì thì cô không hề có chút tin tức nào.

- Có lẽ mình đã rời khỏi đây quá lâu rồi...

Trì Uyển Thanh lẩm bẩm, đột nhiên cảm thấy vô cùng chán nản, cô rời khỏi doanh trại, quay về Lạc Thương, ở cạnh cô bây giờ chỉ có một Tiểu Lang mà ngày trước Diệp Mặc đã tặng cho cô thôi. Tiểu Lang cũng không lớn lên, nhưng cô có thể giao lưu với nó bằng ý thức.

- Không biết Anh Diệp đã kết hôn với chị Khinh Tuyết hay là với dì của cô ấy rồi, cái chị đẹp giống như tiên nữ. Hay là anh ấy vẫn chưa kết hôn...

Trì Uyển Thanh lại thở dài, cô bỗng nhiên cảm thấy bất luận là trước khi mình đi du học, hay là bây giờ vẫn đều rất ngốc nghếch.

Cô tự cười mình, hôm nay đi xem mặt, nhưng cô lại cứ nghĩ đến anh Diệp, còn chuyện anh đã kết hôn hay chưa nữa chứ. Trì Uyển Thanh lắc lắc đầu, cô biết bất luận là Diệp Mặc đã kết hôn hay chưa, thì gia đình cũng sẽ không đồng ý để mình ở bên cạnh anh. Một người bị gia tộc vứt bỏ, không cần hỏi cô cũng biết bố mẹ cô chắc chắn sẽ không đồng ý, bất luận là anh có bản lĩnh như thế nào, tài năng ra sao, thì kết quả cũng chỉ có một mà thôi.

- Em có dũng khí để chạy cùng anh, nhưng em lại không có phương

hướng...

Trì Uyển Thanh lại lẩm bẩm nói một mình, lắc lắc đầu. Cô bước vào một quán rượu nhìn có vẻ sang trọng, nếu như Diệp Mặc đồng ý dẫn cô chạy, cô đương nhiên sẽ đồng ý, nhưng cô biết chuyện này sẽ không thể nào xảy ra được, đừng nói là anh ấy, còn có cả Ninh Khinh Tuyết, thậm chí là cái chị đẹp như tiên nữ kia nữa.

Trì Uyển Thanh bước vào quán rượu, cô không hiểu tại sao đối phương lại chọn quán rượu làm nơi gặp gỡ, chuyện này rất hiếm gặp. Mặc dù quan rượu này được trang trí, thiết kế cũng không tệ lắm, hơn nữa cũng không ầm ĩ, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút gì đó phản cảm.

Lúc này đang là giờ cơm tối, trong quán không có nhiều người lắm, chỉ có vài người đang ngồi uống bia ở quầy bar.

Điều đầu tiên mà Trì Uyển Thanh để ý tới là, ở một góc của quán có một cô gái đang ngồi uống rượu một mình, đôi mày cô hơi chau lại, hình như đang có tâm sự gì đó, nhưng ánh mắt của cô có chút vô hồn, hình như đã uống hơi nhiều thì phải.

Điều càng khiến cho Trì Uyển Thanh kinh ngạc đó chính là không ngờ đó lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Trì Uyển Thanh tự tin rằng dung mạo của mình không hề thua kém bất cứ người nào, ngoài Ninh Khinh Tuyết và cái chị đẹp như tiên nữ đó. Cô cảm thấy thật sự có rất ít người có dung mạo xinh đẹp hơn cô, nhưng không ngờ hôm nay Trì Uyển Thanh lại có cảm giác cô gái say rượu này, bất luận là khí chất hay dung mạo đều không hề thua kém cô, thậm chí còn hơn cô vài ba phần.

Cảm giác này không thể nói ra được, giống như trên người cô ấy có khí chất của thần tiên vậy, người khác sẽ phải tự cảm thấy xấu hổ. Một cô gái xinh đẹp như thế này, sao lại trốn ở một góc của quán rượu? Nếu như có chuyện đau lòng, không biết tên đàn ông độc ác đó là ai mà lại khiến cô bị tổn thương như thế này?

- Uyển Thanh, bên này...

Đang lúc Trì Uyển Thanh vẫn còn cảm thấy nghi ngờ, thì có một tiếng gọi cất lên từ chiếc bàn cạnh đường.

Trì Uyển Thanh quay đầu lại, lập tức nhìn thấy một thanh niên cao lớn đẹp trai đứng cạnh chiếc bàn đang mỉm cười với cô, cô biết ngay đây chính là đối tượng của buổi gặp gỡ ngày hôm nay của cô, Cố Ngân Thăng.

Nói nhà họ Cố là gia tộc lớn nhất ở Lạc Thương kể cũng không ngoa, mặc dù so với năm đại gia tộc của Hoa Hạ thì nhà họ Cố không đáng gì, nhưng ở Lạc Thương, nhà họ Cố cũng là nhất ngôn cửu đỉnh, không chỉ ở Lạc Thương, mà cả ở tỉnh Giang Nam nhà họ Cố cũng là một trong những dòng họ danh gia vọng tộc.

Trì Uyển Thanh biết tại sao người nhà mình lại muốn mình đi xem mặt Cố Ngân Thăng, bởi vì sau khi giải trừ quân bị, nhà họ Trì không còn được thịnh vượng như trước đây. Hơn nữa nhà họ Trì cũng định phát triển sự nghiệp ở Lạc Thương, nên chuyện liên hôn với nhà họ Cố là điều tất yếu để có thể hiện thực lợi ích hóa lớn nhất.

Nghĩ ra, Cố Ngân Thăng cũng là một chàng trai không tồi, ít nhất thì Trì Uyển Thanh cũng không ghét anh ta, nhưng điều cô ghét chính là gia đình đã biến cô thành món hàng hóa để trao đổi, khiến cho cô cảm thấy rất khó chịu. Vì chuyện này, nên đã bất hòa với bố mẹ, cho dù mấy năm trước cô vì chuyện chạy trốn hôn nhân mà đi nhập ngũ, nhưng bây giờ cô đã qua cái tuổi đấy rồi, không thích cũng không cần phải chạy chốn, cứ thẳng thừng mà cự tuyệt thôi.

Cố Ngân Thăng rất khinh thường chuyện gặp gỡ xem mặt như thế này, từ trước đến nay anh ta chưa bao giờ nghĩ hôn nhân của mình sẽ phải dùng đến biện pháp như thế này. Thế nên anh ta chọn một địa điểm không được nghiêm túc cho lắm. Chuyện này cũng đã thể hiện anh ta không hề coi trọng cuộc gặp gỡ lần này.

Thậm chí anh ta còn không thèm xem cả ảnh chụp của Trì Uyển Thanh, liền đến thẳng đây luôn, đối với anh ta mà nói, chuyện này hoàn toàn chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Nhưng sau khi anh ta nhìn thấy Trì Uyển Thanh bước vào quán rượu, mắt lập tức sáng lên, anh ta đã từng gặp rất nhiều cô gái, nhưng chưa từng thấy một cô gái nào trẻ trung và xinh đẹp như Trì Uyển Thanh. Vẻ đẹp của cô rất trong sáng và rực rỡ.

Cao khoảng một mét sáu, nhưng không đi giày cao gót, khuôn mặt trắng nõn nà như tranh, thân hình của cô giống như được vẽ nên bởi từng nét bút vậy, từng đường cong đều rất rõ ràng nhưng không hề dung tục.

Mình thích cô gái này mất rồi, đây chính là cảm giác duy nhất của Cố Ngân Thăng lúc này, từ trước đến giờ anh ta chưa từng nghĩ đến chuyện có thể gặp được một cô gái xinh đẹp như thế này thông qua chuyện đi xem mặt.

Là người kế nghiệp của nhà họ Cố, Cố Ngân Thăng đã từng gặp qua rất nhiều phụ nữ, cũng đã ở bên cạnh rất nhiều người, trong cuộc đời của anh ta từ trước đến giờ không thiếu bất cứ loại phụ nữ nào, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp một người phụ nữ mà mình muốn kết hôn.

- Xin chào, tôi là Cố Ngân Thăng, hiện đang học thạc sĩ ngành quản lý kinh tế đại học Lạc Thương.

Cố Ngân Thăng nói xong liền giơ tay ra bắt.

Anh ta biết rất rõ đối mặt với người phụ nữ như thế nào thì nên nói cái gì. Anh ta tin một khi Trì Uyển Thanh đã đến xem mặt, thì chắc chắn người nhà của cô ta đã nói cho cô ta biết thân phận và địa vị của mình rồi. Những chuyện này không cần anh ta phải nói nữa. Đối với một Trì Uyển Thanh trong sáng như thế này, vừa nhìn là biết chưa từng yêu ai, nên phải dùng cách mà cô thích mới được.

Trì Uyển Thanh nở một nụ cười hối lỗi nói:

- Tôi không có thói quen bắt tay với người lạ, cái đó, rất xin lỗi nha.

Khóe miệng Cố Ngân Thăng co giật, nhưng anh ta phản ứng lại cũng rất nhanh, thu tay của mình về, nếu như là một cô gái bình thường, thì anh ta đã đứng dậy từ lâu rồi, làm gì có chuyện còn tiếp tục ngồi đây nói chuyện nữa chứ.

- Muốn uống gì?

Khuôn mặt của Cố Ngân Thăng được điều chỉnh rất nhanh, anh ta tin vào kinh nghiệm và thủ đoạn của mình thì có thể dễ dàng có được Trì Uyển Thanh.

- Một ly nước trái cây đi...

Trì Uyển Thanh vừa nói dứt câu, thì liên nghe thấy tiếng nói của một cô gái - Tôi không cần anh tiễn, anh cũng không phải là Diệp Mặc...

Diệp Mặc? Trì Uyển Thanh bất giác quay đầu lại, thấy cô gái uống rượu vừa nãy đã uống say, cô dựa người lên ghế, cầm một chiếc cốc không và đang nói gì đó với người đàn ông đứng đối diện cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 691

Đêm Tân Hôn

Trì Uyển Thanh lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh cô gái uống rượu, xem chừng cô ta đã ngà ngà say rồi, sau đó lại quay sang hỏi người đàn ông đứng bên cạnh:

-Có chuyện gì vậy?

Người đàn ông này chỉ tay vào cô gái nói:

-Chuyện là như thế này, cô gái này uống rượu từ trưa đến tận bây giờ ở đây, lúc này cô ấy say rồi. Tôi hỏi cô ấy ở đâu, rồi đưa cô ấy về nhà, nhưng cô ấy không chịu nhúc nhích.

-Anh là gì của cô ấy?

Trì Uyển Thanh cẩn thận quan sát người đàn ông đứng trước mặt, với kinh nghiệm điều tra phong phú, cô cảm thấy người đàn ông này không quen cô gái này.

Dường như người đàn ông này cảm thấy Trì Uyển Thanh đang nghi ngờ mình, liền nói:

-Từ trưa tôi đã thấy cô gái này ngồi đây uống rượu một mình rồi, cô ấy cứ ngồi đây uống từ lúc đó đến tận bây giờ, tôi lo lắng cho cô ấy nên mới muốn chủ động đưa cô ấy về nhà.

Trì Uyển Thanh cười nhạt, cuối cùng thì cô cũng đã hiểu ra rồi, trong quán rượu này chỉ cần không phải là người mù thì đều biết cô gái này xinh đẹp đến nhường nào. Cô ở đây uống rượu từ trưa tới tận bây giờ, người đàn

ông đó cũng đợi từ trưa đến tận bây giờ, rõ ràng là muốn đợi cho cô ta say rồi đưa về.

Không cần biết cô gái này có quen Diệp Mặc hay không, bất luận là Diệp Mặc đó có phải là anh Diệp hay không, bình thường, khi nhìn thấy tình cảnh như thế này Trì Uyển Thanh đương nhiên là sẽ ra tay giúp đỡ rồi.

Nghĩ đến đây, cô quay sang nói với người đàn ông đó:

-Vậy cảm ơn anh nhiều rồi, nhưng bây giờ tôi đến rồi, chỗ này không có chuyện của anh nữa, đợi lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về.

Người đàn ông này vừa mới định mở mồm ra nói, thì Cố Ngân Thăng đã bước tới hỏi:

-Sao vậy, Uyển Thanh?

Đồng thời Cố Ngân Thăng cũng hướng sự chú ý vào cô gái uống say, trong mắt anh ta ánh lên tia ngạc nhiên. Gặp được Trì Uyển Thanh đã là một duyên phận lớn rồi, anh ta không ngờ ở nơi này lại gặp được một cô gái có nhan sắc không thua kém gì Trì Uyển Thanh, thậm chí là có phần còn nổi trội hơn cô.

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy?

Cố Ngân Thăng trong lòng đã tính toán đến tình tiết xảy ra tiếp theo.

-Không có gì, một người bạn của tôi uống say, tôi phải đưa cô ấy về Uyển Thanh nói xong định đỡ cô gái này dậy.

Cô gái uống rượu say nhìn thấy Trì Uyển Thanh, ánh mắt lộ ra niềm vui bất ngờ, -Khinh Tuyết, sao cậu lại tới đây? Không phải hôm nay là ngày cưới của cậu sao?

Trì Uyển Thanh đã hiểu hết hoàn toàn rồi, cô gái này quen Ninh Khinh Tuyết, hơn nữa Diệp Mặc mà cô nhắc đến chính là anh Diệp. Hóa ra là anh

Diệp, chả trách, trong lòng Trì Uyển Thanh lại càng thêm u uất.

Có điều Trì Uyển Thanh lập tức nghĩ đến vế câu sau, vội vàng cầm tay cô gái hỏi:

-Cô nói Khinh Tuyết kết hôn rồi? Cô ấy kết hôn với ai? Là anh Diệp sao?

-Anh Diệp... ồ, rót cho tôi một chén nữa đi, tôi muốn chúc mừng...

Giọng điệu của cô gái này lại giống như lên cơn say rồi.

Người đàn ông này thấy hai người nói chuyện với nhau như vậy, mới biết cô gái vừa đến không hề lừa mình. Hai người bọn họ thực sự là quen nhau. Chỉ có điều anh ta nhìn thấy Cố Ngân Thăng, vội vàng sợ hãi kêu lên:

-Tổng giám đốc Cố...

Cố Ngân Thăng gật đầu một cái, không để ý đến người đàn ông này, rồi nhìn về phía Trì Uyển Thanh nói:

-Đối diện quán rượu là nhà của tôi, chi bằng Uyển Thanh, cô dẫn bạn đến đó đi, tôi ở khách sạn một đêm cũng được.

Trì Uyển Thanh đã kéo được cô gái đó đứng dậy, mỉm cười quay sang nói với Cố Ngân Thăng:

-Không cần đâu, nhà tôi ở gần đây, còn cần gì khách sạn nữa chứ, tạm biệt.

Nhìn Trì Uyển Thanh dẫn cô gái say ra khỏi quán rượu, sắc mặt của Cố Ngân Thăng có chút khó coi, nhìn chằm chằm vào người đàn ông còn đang đứng ở đó chưa rời đi hỏi:

-Anh tên là gì?

-Tổng giám đốc Cố, tôi là Trịnh Tấn, là bạn học của Cố Minh Nam, đã

từng gặp anh một lần rồi.

Người đàn ông này vừa nghe thấy lời của Cố Ngân Thăng, liền vội vàng trả lời.

-Anh kể lại tỷ mỉ chuyện cô gái uống say cho tôi nghe...

Cố Ngân Thăng chỉ vào cái ghế đối diện Trịnh Tấn, khuôn mặt không hề biểu lộ bất cứ điều gì.

-Vâng, tổng giám đốc Cố...

Trịnh Tấn vội vàng ngồi vào cái ghế Cố Ngân Thăng chỉ. Ở Lạc Thương, nhà họ Cố chỉ cần rút một sợi tóc là có thể đè chết anh ta rồi, còn nếu như nhà họ Cố mà vứt cho anh ta một cái bánh bao thì cả đời cũng ăn không hết.

...

Hồ Lạc Nguyệt hôm nay đẹp hơn bao giờ hết, thậm chí không cần trang hoàng, nơi này đã trở thành nơi đẹp nhất ở Lạc Nguyệt rồi, nhưng Diệp Lăng và Bắc Vi vẫn ra sức trang hoàng phòng cưới của anh trai thêm đẹp hơn.

Vì Diệp Mặc cũng không mời người nào của nhà họ Diệp ở Yến Kinh, nên người tham gia hôn lễ ngoài Ninh Trung Phi và Lam Dụ ra, thì chỉ có Diệp Lăng, Đường Bắc Vi và Diệp Tử Phong.

Tuy rằng rất xót con gái nhưng Lam Dụ cũng đồng ý để Diệp Mặc lấy con gái và Tố Tố. Dù sao thì Diệp Mặc cũng không phải là người bình thường, bây giờ cả nhà bà đều có thể đến Lạc Nguyệt rồi. Hơn nữa người trong nhà bao giờ cũng hơn người ngoài mà.

Ít nhất, ở trong lòng Lam Dụ, thì Tố Tố cũng giống như người thân của bà vậy, nhưng vì Tố Tố đã được gả cho Diệp Mặc rồi, nên bà mới không cho phép cô gọi mình là chị nữa.

Đối với Ninh Trung Phi mà nói, chỉ cần con gái được hạnh phúc là được rồi, nếu như trong quá khứ, thì con gái mình cũng đã là hoàng phi rồi. Ông cũng rất hài lòng với Diệp Mặc. Diệp Mặc có năng lực, có bản lĩnh, và điều khiến ông hài lòng nhất đó chính là chàng rể này đã cứu vợ của ông. Lúc đó ở Mỹ, nếu như không phải là con rể ông, thì Lam Dụ đã xong đời từ lâu rồi.

Công ty của mình cũng đã gia nhập với công ty dược Lạc Nguyệt từ lâu rồi, đến đây ông cũng cảm thấy rất hài lòng, Lạc Nguyệt mới chính là nơi ông và vợ muốn sống.

Hôn lễ náo nhiệt cũng đã kết thúc. Lúc này khách khứa cũng đã giải tán hết, biệt thự của Lạc Nguyệt hồ cũng chỉ còn lại ba người Diệp Mặc, Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết.

Lạc Nguyệt đẩy Ninh Khinh Tuyết vào phòng, còn cô thì muốn rời đi, nhưng Ninh Khinh Tuyết lại nắm chặt lấy tay cô:

-Chị Lạc Ảnh, chị đừng đi, ở lại đây đi.

Lạc Ảnh khẽ mỉm cười, kéo tay Ninh Khinh Tuyết nói:

-Chúng ta đã nói rồi mà, lát nữa chị sẽ tới, đây là lần đầu tiên của em mà...

-Lạc Ảnh...

Diệp Mặc nhìn thấy Lạc Ảnh bước vào phòng, hắn không thể kiềm chế được thốt lên một câu. Mặc dù hắn biết hôm nay là lần đầu tiên của Ninh Khinh Tuyết, cho nên Lạc Ảnh mới để mình và Ninh Khinh Tuyết ở chung với nhau, nhưng trong lòng hắn cảm thấy có chút bối rối.

Hắn biết mình đang nghĩ cái gì, nhưng hắn lại không biết phải giải thích với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết như thế nào, hắn đột nhiên cảm thấy mình không biết phân biệt tốt xấu, đúng sai.

Lạc Ảnh quay đầu lại bước đến trước mặt Diệp Mặc, nhẹ nhàng ôm lấy

cổ hắn, hôn nhẹ lên môi hắn, rồi tươi cười rời khỏi căn phòng. Diệp Mặc biết là cô sợ mình nghĩ nhiều, nên muốn làm cho mình bình tâm trở lại.

Chỉ có điều nụ hôn đó đã khiến cho Diệp Mặc quyết tâm hơn, bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, thì hắn cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, hai người bọn họ chính là sinh mệnh của hắn.

Tu đạo rất quan trọng, nhưng có thứ còn quan trọng hơn tu đạo rất nhiều, nếu như thiếu đi tình yêu của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, thì cho dù hắn có sống một nghìn năm một vạn năm cũng còn có ý nghĩa gì chứ. Chẳng qua cũng chỉ là một ly nước trắng mà thôi.

Ninh Khinh Tuyết dường như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Diệp Mặc, cô bước lên phía trên, ngả đầu vào lòng Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn Ninh Khinh Tuyết kiều diễm như hoa, trong lòng cảm giác như bị lửa thiêu đốt, hắn nhớ tới ở dưới vách núi Thần Nông giá, cảnh Ninh Khinh Tuyết một mình cứu mình, thậm chí hắn còn nhớ đến cảnh Ninh Khinh Tuyết nằm ngủ trong lòng hắn, thiếu chút nữa thì hắn đã luồn tay vào ngực cô.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mặc lại càng cảm thấy nóng bỏng, hắn không thể kiềm chế được nữa rồi, đưa tay luồn vào ngực Ninh Khinh Tuyết.

Bàn tay nóng bỏng của Diệp Mặc luồn vào ngực cô, khiến Ninh Khinh Tuyết khẽ rên lên một tiếng, khuôn mặt của cô giống như chiếc lá phong mùa thu, ánh mắt của cô như có sức mê hoặc hơn, miệng lẩm bẩm vài tiếng:

-Ôm em lên giường đi...

Lúc Ninh Khinh Tuyết cảm nhận được toàn bộ quần áo trên người mình đều đã bị Diệp Mặc lột sạch, cô không những không cảm thấy lạnh, mà thậm chí cô còn cảm thấy nóng ran hết cả người.

Cô cảm thấy hơi không kiềm chế được, dụi đầu vào ngực Diệp Mặc. Một cảm giác kỳ lạ dấy lên trong bụng cô, lúc Diệp Mặc đã hoàn toàn ôm

lấy cơ thể cô rồi, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

Ninh Khinh Tuyết không chỉ nghĩ đến chuyện này một hai lần, thậm chí có lần cô còn mơ thấy mình và Diệp Mặc cùng làm chuyện này, nhưng đến lúc làm thật rồi, cô mới phát hiện không ngờ lại khó đến vậy.

Bờ ngực rộng và rắn chắc của Diệp Mặc, bờ môi ấm áp cùng hơi thở đầy nam tính, khiến cho Ninh Khinh Tuyết chìm vào cơn mê.

Cùng với tiếng rên rỉ của Ninh Khinh Tuyết là cảm giác sung sướng khó nói nên lời của Diệp Mặc, hắn không thể tưởng tượng được một mĩ nhân kiều diễm, lạnh lùng như băng như Ninh Khinh Tuyết lại nhạy cảm đến vậy. Cơ thể cô mềm mại như một đám mây, nhiệt độ của cô như thể đang làm tan chảy hắn.

Một cảm giác đau đớn truyền đến, Ninh Khinh Tuyết ôm chặt bả vai Diệp Mặc theo bản năng. Cô chợt nhớ đến vài ngày trước có hỏi Lạc Ảnh về chuyện này, cảm giác hạnh phúc này khiến cô hơi choáng váng.

-Chị Lạc Ảnh, lần đầu tiên đau lắm hả? Em đọc trong sách thấy người ta nói đau đến mức muốn cắn vào bả vai người đàn ông, chị cũng thế phải không...

Lúc đấy giọng nói của Lạc Ảnh giống như cô đang lơ lửng trên chín tầng mây vậy -Lúc chị đau, anh ấy đã ở trong lòng của chị rồi, nhưng chị biết chị vẫn luôn ở trong lòng của anh ấy, chị không muốn anh ấy đau giống chị, nên chị chỉ ôm anh ấy thật chặt thôi.

-Chị không muốn anh ấy đau giống chị, chỉ muốn ôm chặt anh ấy mà thôi.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết đã hiểu được lời Lạc Ảnh nói. Cả đời, từ khi được sinh ra đến lúc chết đi, chỉ có một mình anh ấy, bởi vì, lúc đó anh ấy đã nằm trong lòng mình rồi. Rõ ràng biết rằng anh ấy cũng đau giống mình, sao phải nhẫn tâm để anh đau hơn nữa?

Đau đớn trong phút chốc, cảm giác hạnh phúc đến choáng váng mới là thứ kéo dài, Ninh Khinh Tuyết không kìm được cảm xúc của mình, giơ tay ra ôm lấy cổ Diệp Mặc, đầu lưỡi của cô đã tiến sâu vào miệng Diệp Mặc từ lúc nào.

...

Trời sáng, Ninh Khinh Tuyết mở mắt ra, thì không biết Lạc Ảnh đã nằm cạnh Diệp Mặc từ lúc nào rồi.

Cô đưa tay qua ngực Diệp Mặc, với lấy tay Lạc Ảnh, -Chị Lạc Ảnh.

Từ con gái trở thành phụ nữ, khiến cho cô hiểu những lời Lạc Ảnh nói cho cô biết đáng quý cỡ nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 692

Lại Đến Thất Tinh Hoành Đoạn

Khi Tô Tĩnh Văn tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường, hơn nữa, áo khoác đã được cởi ra, cô chợt hoang mang, sợ hãi giống như bị rơi xuống địa ngục Cô nhớ rõ mình đã uống rượu đến trưa, sau đó có một vài người muốn đưa cô về nhà, sau đó… Tô Tĩnh Văn đột nhiên giật mình. Bình thường, cô chưa bao giờ uống rượu ở ngoài nhưng hôm qua, vì chuyện Diệp Mặc kết hôn mà cô dâu không phải là cô nên trong lòng cô thấy rất buồn, lúc này mới một mình mượn rượu giải sầu.

Cô liền vén chăn lên, và phát hiện trên người mình không có gì bất thường, lẽ nào cô không bị sao ư?

- Cô đã tỉnh rồi à?

Trì Uyển Thanh đi tới, cô nhìn thấy Tô Tĩnh Văn đã dậy liền hỏi.

- Cô là?

Tô Tĩnh Văn nhìn Trì Uyển Thanh một cách nghi hoặc, cô hình như đã hiểu được, cô gái này đã đưa cô về đây.

Nghĩ đến đây, cô không đợi Trì Uyển Thanh nói chuyện, liền hỏi:

- Tối hôm qua là cô đưa tôi về à?

- Đúng vậy, vừa lúc tôi ở quán rượu đó, sau đó nhìn thấy cô đang say nên tiện đem cô về nhà tôi luôn. Tôi tên là Trì Uyển Thanh, còn chưa biết gọi cô thế nào?

Trì Uyển Thanh khẽ mỉm cười nói.

Tô Tĩnh Văn liền an tâm lại, cô ngầm thở phào một cái, liền đáp:

- Xin lỗi nhé, hôm qua đã phiền cô rồi, cảm ơn cô. Tôi tên là Tô Tĩnh Văn…

- Sao cơ? Cô chính là Tô Tĩnh Văn?

Trì Uyển Thanh vui mừng nói.

- Cô biết tôi sao?

Tô Tĩnh Văn nghi hoặc nhìn Trì Uyển Thanh, cô hình như không quen Trì Uyển Thanh, cô ấy sao có thể biết mình được?

Trì Uyển Thanh vội khoát tay nói:

- Là tôi nghe Khinh Tuyết nói. Có một khoảng thời gian ngắn, tôi và Khinh Tuyết cùng ở đây, sau có nghe nói về cô. Sinh nhật lần trước của cô, điệu nhảy đầu tiên là Diệp Mặc nhảy cùng cô đúng không?

- Cô quen Khinh Tuyết?

Tô Tĩnh Văn cũng vui mừng, nhưng sau khi nghe tới Diệp Mặc, nét mặt của cô có chút buồn rầu.

- Cô sao vậy?

Trì Uyển Thanh hỏi xong câu này cũng liền biết được nguyên nhân gì. Cô hỏi một cách run run:

- Chị Tĩnh Văn, có phải là vì Diệp Mặc kết hôn không?

Tô Tĩnh Văn gật gật đầu, cô rất nhanh liền hiểu được cảm xúc của Trì Uyển Thanh, cô kinh ngạc nhìn Trì Uyển Thanh. Lẽ nào cô gái này và Diệp Mặc cũng có dây dưa gì sao? Sao cứ là cô gái xinh đẹp thì hắn lại quen vậy?

Hình như hiểu được ý trong mắt của Tô Tĩnh Văn, Trì Uyển Thanh tự giễu cười, liền đáp:

- Anh Diệp đã cứu tôi, lại còn tặng Tiểu Lang cho tôi, anh ấy… Dù sao tôi cũng hơi thích anh ấy. Chị biết không, trong nhà tôi sẽ không có ai đồng ý cho tôi và anh, hơn nữa, anh Diệp cũng có người trong lòng rồi, nên…, cho nên, đây chỉ là suy nghĩ của mình tôi thôi. Chị Tĩnh Văn, chị đừng bận tâm nhiều, thực ra, hôm qua tôi đến nhà người thân, sau đó nhìn thấy chị…

Hóa ra là thế, Tô Tĩnh Văn đã hiểu. Mình sao có thể giống Trì Uyển Thanh được? Diệp Mặc từ trước tới giờ chưa có ý gì với cô ấy Thứ gì đó mà con người không đi tranh lấy, thì rất nhanh sẽ không thuộc về mình. Tô Tĩnh Văn liền thở dài. Nhưng cô cũng thấy có chút u ám trong lòng, mình đã không dành lấy sao? Có thể nói, Diệp Mặc vốn dĩ cũng chưa từng cho cô cơ hội nào để cô bắt lấy.

Bất luận mình có biết hắn chính là một đại sư hay không, nhưng lần đầu tiên gặp hắn, quả thực có chút bất đồng với hắn. Nếu không, cô cũng chẳng mời hắn đến tham dự vũ hội sinh nhật mình, cũng không mời hắn cùng nhảy bài đầu tiên, đồng nghĩa với việc sẽ không đeo cái vòng tay thô ráp hắn tặng trên tay rồi, càng sẽ không ở trong tiểu viện của hắn tại Ninh Hải.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh kia đã rúc vào lòng hắn rồi, mà mình lại uống rượu say ở nơi u ám này. Tô Tĩnh Văn lại tự giễu cười, lúc trước khi Ninh Khinh Tuyết yêu cầu kết hôn giả với Diệp Mặc, cô vẫn đang tìm đại sư kia. Nếu lúc đó, mình chủ động một chút thì kết cục đã hoàn toàn không giống giờ rồi.

- Chị làm sao vậy, chị Tĩnh văn?

Trì Uyển Thanh hỏi lần thứ hai.

Tô Tĩnh Văn lắc đầu không trả lời.

- Đúng rồi, chị Tĩnh Văn, chị có biết Diệp Mặc kết hôn với ai không? Có

phải là Ninh Khinh Tuyết không?

Trì Uyển Thanh đột nhiên muốn biết, rốt cục Diệp Mặc đã lấy ai.

Tô Tĩnh Văn gật đầu, có chút chua xót đáp:

- Đúng đấy, chỉ là một lần mà hắn đã lấy hai người, Khinh Tuyết và Lạc Ảnh. Đây là em gái của hắn, Diệp Lăng nói cho tôi biết, thế nên…

- Chị Tĩnh Văn, chị nói hắn lấy hai vợ ư? Cái này, này, …

Trì Uyển Thanh mở to mắt kinh ngạc, sao có thể thế chứ?

Tô Tĩnh Văn cười đau khổ, lúc sau mới lên tiếng:

- Bởi vì Lạc Nguyệt là của hắn, quốc gia kia cũng là của hắn…

- Cái gì?

Trì Uyển Thanh hoàn toàn chấn động, cô không ngờ Lạc Nguyệt, nổi tiếng thế giới, hấp dẫn toàn thế giới ấy lại là của Diệp Mặc.

…

Sau hôm kết hôn, hầu như mỗi ngày Diệp Mặc đều ở cùng với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết. Hơn nữa, Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng biết, Diệp Mặc sắp rời khỏi Lạc Nguyệt, nên lại càng quấn quýt si mê.

Mấy tháng nay, ba người đã đi qua rất nhiều nơi, Mai Nội Tuyết Sơn không chỉ đi một lần, điều đáng tiếc là, họ vẫn chưa gặp được con cáo tuyết nhung kia. Ninh Khinh Tuyết giờ đã đạt đến luyện khí tầng ba, tuy chưa thể đạp kiếm bay lên nhưng cũng có thể dùng kiếm đả thương kẻ thù.

Đường Bắc Vi đã nhận được phi kiếm mà Diệp Mặc tặng, con người cô so với trước kia đã trầm mặc hơn nhiều, nhưng tu luyện của cô đã chăm chỉ hẳn lên. Duy có Diệp Lăng, vốn dĩ làm xong việc hằng ngày rồi thì có thể cùng Đường Bắc Vi luyện, nhưng vì Đường Bắc Vi giờ nắm vững tu luyện,

cô lại không thể tu luyện giống Đường Bắc Vi được nên chỉ có thể luyện cổ võ hằng ngày.

Trái lại, tu vi của Lạc Ảnh tương đối mà nói thì có thấp đi một chút, nhưng cũng phá được luyện khí tầng một, đang vào luyện khí tầng hai.

Nhưng khi Diệp Mặc hỏi cô về việc cuốn nhật ký kia, cô tới giờ vẫn cười tủm tỉm, không muốn nhắc tới chủ đề cuốn nhật ký đó. Cô cũng không nói bên trong nhật ký có ghi cái gì, làm cho Diệp Mặc cũng chẳng biết làm sao.

Ba tháng sau, Lạc Ảnh đã dần dần bước vào nề nếp, tất cả công việc đều được tiến hành đâu ra đấy, Diệp Mặc lại phải nói lời từ biệt với đám người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, một mình rời khỏi Lạc Nguyệt.

Hắn biết nếu vẫn ở lại Lạc Nguyệt thì chỉ có thể chết già giống mấy người bình thường mà thôi. Thậm chí có thể nói, cứ cho là Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết, Đường Bắc Vi có thể tu luyện tới Trúc cơ nhưng Diệp Mặc hắn lại không có cách nào tu luyện tới trúc cơ được.

Tư chất của hắn quyết định, nếu không tìm thấy cơ duyên thì tu chân của hắn so với đám người Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết còn kém xa. Thậm chí Diệp Mặc có thể nghĩ tới, nếu hắn vẫn ở Lạc Nguyệt, một ngày nào đó, tóc mình sẽ bạc đi, trong khi Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đã đến Trúc cơ, họ chỉ có thể nhìn mình già đi, không biết làm thế nào. Cuối cùng cũng sẽ đi theo hắn, đây là kết quả mà hắn không mong muốn, điều mà hắn muốn mãi mãi sẽ không xảy ra mấy việc này.

Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đều biết suy nghĩ của Diệp Mặc, tuy không muốn Diệp Mặc rời xa mình nhưng vẫn tiễn Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt. Họ cũng chẳng hỏi Diệp Mặc đi đâu, vì họ biết, nếu Diệp Mặc muốn nói thì nhất định sẽ nói.

Lạc Phi nhìn ba người họ từ xa, trong lòng cô có chút buồn bã. Diệp Mặc đã kết hôn rồi, tiểu sư muội nhất định không biết, nhưng cho dù tiểu sư

muội biết thì có sao chứ? Nếu cô ấy đã vào tiểu thế giới rồi thì sẽ không ra được, mà Diệp Mặc cũng không vào được.

Lạc Phi thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, xoay người rời khỏi.

…

Diệp Mặc đã tìm rất lâu ở Nam cực cũng không tìm thấy cái túi xanh mà An Chỉ Kỳ đã nói. Theo lời của An Chỉ Kỳ thì lúc đó Đông Phương Vượng có để một ít đồ ở đây, mà mấy thứ đó được đựng trong cái túi màu xanh lam.

Sở dĩ, tìm đến chỗ mà Đông Phương Vượng đã để lại đồ là vì Diệp Mặc cảm thấy gã Đông Phương Vượng cũng là một mối đe dọa. Nếu không phải hắn không có cách nào tìm được Đông Phương Đường ở đâu thì hắn đã giết Đông Phương Vượng từ lâu rồi.

Nhưng nếu chưa tìm được, Diệp Mặc cũng không để trong lòng, với bản lĩnh bây giờ của Đông Phương Vượng mà nói thì gã không làm cách nào chiếm được Lạc Nguyệt, huống hồ Khinh Tuyết và Bắc Vi cũng đã luyện khí tầng ba.

Diệp Mặc đi thẳng tới dãy núi Hoành Đoạn. Tuy muốn vào tiểu thế giới nhưng trong tay không có bảy viên linh thạch, cũng không có người linh căn để Thiên Khu hút máu nên hắn chỉ có thể lấy ba viên linh thạch trong tay thử vậy.

Bởi vì thôn Yên Lý ở dãy Hoành Đoạn, mà Diệp Mặc lần đầu gặp Lạc Ảnh cũng ở thôn Yên Lý, rồi kết hôn với Lạc Ảnh nên Diệp Mặc lần này đến đây là muốn xem căn phòng nhỏ ấy còn không.

Nhưng Diệp Mặc vừa tới lại phát hiện một loại tử khí u ám, tuy vẫn có mấy người phụ nữ giặt đồ ở cửa nhưng hoàn toàn không có cảnh tượng huyên náo của tiếng chó sủa, tiếng gà gáy như trước kia nữa.

Vòng vo trong thôn một cách cẩn thận, Diệp Mặc mới phát hiện nơi này có rất nhiều âm khí, vắng đi rất nhiều tiếng chơi đùa của trẻ con, tuy rằng âm

khí đó không thể nhìn thấy nhưng lại ảnh hưởng rất lớn tới những người ở đây.

Tuy không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì nhưng nhất định Diệp Mặc không để âm khí này ở lại đây hại người nữa. Hắn lấy ra âm sát châu, thần thức cuốn động ở dưới, toàn bộ âm khí bao trùm nơi này đã bị âm sát châu hút đi. Đang lúc Diệp Mặc muốn tới hỏi sự tình thì một tia sáng hồng lóe lên, trực tiếp tiến vào chỗ sâu trong dãy Hoành Đoạn Hầu như suýt nữa thì Diệp Mặc không suy nghĩ mà đi cùng theo, âm hồn đã cô đọng thành sợi chỉ, Diệp Mặc không phải lần đầu nhìn thấy. Lần trước lúc ở chân núi Đoạn Đỉnh, hắn đã nhìn thấy rồi, không ngờ lần này lại nhìn thấy ở dãy Hoành Đoạn. Loại âm hồn này muốn hại người thường cũng rất kín đáo, giống như Diệp Mặc đã gặp loại âm khí này bao trùm toàn bộ thôn trang, lại rất hiếm thấy.

Âm hồn đã biến thành chỉ đỏ đó hình như rất sợ Diệp Mặc, nó nhìn thấy Diệp Mặc đuổi theo thì tốc độ càng nhanh hơn.

Diệp Mặc đuổi theo sợi chỉ này phát hiện ra, hắn đã đến được nơi mà hắn muốn đến, chính là cái thung lũng thiên nhiên trong "Hoành Đoạn Thất Tinh".

- Đạo hữu, cứu ta…

Âm hồn bị Diệp Mặc đuổi theo đó bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

- Là cô?

Diệp Mặc đã nhìn thấy đạo cô Giai Uấn đang ngồi xổm tại Thiên Khu, hắn không ngờ đạo cô này còn ở đây. Chỉ là bây giờ khí huyết trên người cô rất mạnh, rất dễ thấy đã hồi phục được tu vi. Hơn nữa, da mặt của cô hồng hào hơn nhiều, hình như còn trẻ ra một vài tuổi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 693

Tái Chiến Với Giai Uấn

Đạo cô kia đồng thời cũng phát hiện ra Diệp Mặc, chỉ là căn bản cũng không nhìn thấy Diệp Mặc làm sao mà đến được.

- Ha ha…

Nhìn thấy vẻ bực bội của Diệp Mặc, đạo cô liền cười ha hả:

- Thật đúng là đi mòn gót chân tìm chẳng thấy, giờ lại không mất công đi tìm. Không ngờ lúc tôi muốn đi tìm thì anh lại đến trước cửa. Anh bạn, tôi không chăm sóc anh chu đáo, thì Giai Uấn tôi đã sống vô ích mười mấy năm rồi.

Nói đến phần sau thì mặt của đạo cô cũng biến hình, nhưng chỉ có thể thấy nỗi hận thù sâu trong lòng.

Diệp Mặc không ngờ cô ta đến giờ vẫn chưa đi. Nghe xong lời của cô, dường như cô ta đã có cách rời khỏi nơi này rồi. Nếu thực sự cô ta có cách tiến vào tiểu thế giới thì mình có lẽ có thể đi nhờ cùng được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng cười đáp:

- Tôi sẽ cho cô chăm sóc ư? Cô vừa già, vừa xấu, có cởi hết đồ ôm tôi, tôi cũng ghê tởm nhổ ra, cô đừng nghĩ trên mặt mình dát vàng…

Diệp Mặc nói tới đây đột nhiên dừng lại, thần thức của hắn đã nhìn thấy mười mấy cỗ thi thể, khô quắt giống nhau, thậm chí có cái còn lộ ra bộ xương khô trắng hếu.

- Nhà ngươi muốn chết…

Đạo cô Giai Uấn nghe xong lời của Diệp Mặc thì trên mặt lộ rõ vẻ dữ tợn, cô đột nhiên đứng lên trên tảng đá to ở Thiên Khu vị, động thủ với Diệp Mặc.

Âm hồn kia bỗng nhiên bay tới, hét vào tai cô:

- Người này và ta có thù không đội trời chung, chủ nhân của ta bị chính người này giết ở chân núi Đoạn Đỉnh, một người anh em của ta cũng bị hắn dùng hỏa cầu thiêu.

Diệp Mặc nghe xong lời của âm hồn liền hiểu được. Mắt hắn lạnh lùng nhìn âm hồn:

- Hóa ra ngươi là một âm sủng khác của lão thái bà kia. Lúc đó ta chưa phát hiện ra ngươi, để cho ngươi đi chính là vận may của ngươi, nhưng hôm nay ngươi sẽ không có cơ hội tốt như thế nữa.

Nói xong, Diệp Mặc lạnh lùng nhìn đạo cô Giai Uấn. Hắn lạnh như băng nói tiếp:

- Tôi nói người thôn An Lý thiếu nhiều như vậy, hóa ra là bà tác quái, người không có nhân tính cặn bã như bà lại hợp tác với âm hồn giết người vô tội.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc đã hiểu vẫn đề mấu chốt trong đó, âm hồn kia thông qua âm khí đã trợ giúp đạo cô Giai Uấn tìm kiếm người linh căn, sau đó bắt đến để Thiên Khu hút máu. Và hồn phách người chết lại bị âm hồn cắn nuốt, đôi bên đều có lợi. Hơn nữa, nói không chừng, đạo cô Giai Uấn còn hứa hẹn gì đó với âm hồn kia.

Âm hồn này tuy ngưng luyện được một sợi chỉ đỏ nhưng không có bất kỳ uy hiếp nào với Diệp Mặc. Hơn nữa, đạo cô Giai Uấn này, theo lời của Lạc Nguyệt, đại sư tỷ của Lạc Tuyên nói thì cô ta đã đạt tu vi bán bộ Tiên Thiên, Diệp Mặc tự đối phó cũng không có áp lực nào.

Diệp Mặc đoán chừng tu vi của hắn và Nhâm Bình Xuyên gần như nhau, cộng thêm thủ đoạn phi kiếm của mình thì có thể đối địch với Nhâm Bình Xuyên lúc toàn thịnh. Khi hắn luyện khí tầng bốn trung kỳ đã giết chết Nhâm Bình Xuyên, hơn nữa, bây giờ hắn đã là luyện khí tầng năm hậu kỳ rồi.

Đạo cô Giai Uấn sắc mặt u ám muốn chảy nước. Hình như cô biết mắng Diệp Mặc không phải đối thủ của hắn, mà là vì Diệp Mặc giờ cũng chỉ là con kiến trong mắt ả mà thôi.

Ả giơ tay lên, trong tay bất ngờ lộ ra một cây phất trần, ả tiến về phía trước một bước, cây phất trần trong tay đã dài hơn ba trượng, nhằm đúng đỉnh đầu của Diệp Mặc mà rơi xuống.

Âm hồn kia thấy đạo cô Giai Uấn động thủ thì cũng hét lên một tiếng, mang theo một tia âm khí đánh vào ấn đường của Diệp Mặc.

Tốc độ rất nhanh, đây là tu vi của bán bộ Tiên Thiên sao? Ánh mắt Diệp Mặc chững lại, trong lòng hắn có chút hoài nghi. Một hỏa cầu của hắn trực tiếp đánh về phía âm hồn, đồng thời cũng xuất ra một quyền, đụng độ với cây phất trần của đạo cô Giai Uấn.

Âm thanh "Rắc, rắc" và "xì, xì" khó nghe vang lên, Diệp Mặc bị cây phất trần đánh bay ngược ra xa mấy thước.

Diệp Mặc bị đánh rơi xuống, không do dự, hắn liền nuốt một viên "Liên sinh đan", hắn khẳng định tu vi của đạo cô Giai Uấn không phải bán bộ Tiên thiên, xương cốt của mình còn bị cây phất trần đánh cho rạn nứt.

Đạo cô Giai Uấn bị bay xa hơn Diệp Mặc một thước, sau đó lui lại mấy bước, lúc này mới phun ra một ngụm máu tươi.

Cô sững sờ nhìn Diệp Mặc. Hai giây sau, cô mới nói từng câu từng chữ:

- Ngươi đã tiến vào Tiên Thiên rồi, vẫn có thể phát ra nội hỏa, ta đã xem thường ngươi rồi.

Nói là như thế nhưng trong lòng Giai Uấn lại như kinh đào, Diệp Mặc mới từng này tuổi mà đã là tu vi Tiên thiên rồi. Hơn nữa, hình như công lực còn sâu hơn cô một chút, nếu không phải vừa rồi hắn phân tâm đối phó với âm hồn kia thì trong quyền này mình sẽ không hộc máu đơn giản như thế.

Thậm chí cô đã nghĩ tới việc bỏ đi, thất tinh trận pháp đã có thể mở ra. Nếu cô vọt tới Thiên khu vị vận dụng nội khí thì có phải sẽ có thể rời khỏi nơi này không?

Nhưng cô vẫn có chút không cam tâm, không có cái đó, chính là "ní la kinh" còn có hai trang giấy vàng trên người hắn. "ní la kinh" mới là mục đích chủ yếu của ả ra đi trong lần này, nếu không có "ní la kinh" thì ả bỏ đi cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đúng lúc ả không ngờ có cơ duyên đột phá tới tiên thiên, nhưng sau khi tiến vào tiên thiên, cô càng cảm thấy tầm quan trọng của "ní la kinh".

Cũng tiến vào tiên thiên? Diệp Mặc nghe xong lời của Giai Uấn lập tức hiểu ra chuyện gì. Hắn thật không ngờ đạo cô Giai Uấn này nhân họa đắc phúc, giờ đã tu vi đến Tiên thiên rồi, gần đây hắn có một chút kỳ ngộ, từ luyện khí tầng bốn trung kỳ đến được luyện khí tầng năm hậu kỳ, nếu không, hắn cũng không phải là đối thủ của đạo cô Giai Uấn.

Âm hồn kia bị hỏa cầu của Diệp Mặc đốt một lát, toàn bộ thân hình trở nên càng xám xịt, cũng không dám tới gần Diệp Mặc nữa, ngược lại, nó rút vào thung lũng một bước và đã quyết định, một khi có cơ hội, lập tức sẽ rời khỏi thung lũng này.

Diệp Mặc cũng chẳng quản âm hồn kia, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Giai Uấn. Bất luận thế nào, hôm nay cũng không thể để đạo cô này rời khỏi đây. Không nói đến việc giết nhiều người trong thôn An Lý như vậy, mà trên người cô ta còn có một trang giấy vàng, điều này khiến Diệp Mặc nhất định phải bắt lấy cô.

Tờ giấy vàng kia Diệp Mặc nhất định phải lấy được, hơn nữa, Diệp Mặc và đạo cô Giai Uấn mới ra một quyền cũng biết được cây phất trần đó không

hề đơn giản, một quyền của mình đã không đánh nát phất trần.

Đạo cô Giai Uấn nhìn trong tay Diệp Mặc đột ngột xuất ra một thanh phi kiếm, khóe mắt lại co quắp mấy cái. Cô thậm chí không nhìn thấy rõ Diệp Mặc sao có thể lấy ra phi kiếm, niềm tin đánh thắng Diệp Mặc càng nhỏ nhoi. Tuy Giai Uấn rất muốn lập tức giết chết Diệp Mặc, nhưng nghĩ tới hai trang giấy vàng kia nên nhịn xuống. Điều mà cô nghĩ trong lòng là, nếu Diệp Mặc có thể đưa trang giấy vàng kim đó cho cô, cô sẽ không ngại giết chết âm hồn kia, thậm chí có thể giao cho Diệp Mặc một quyển công pháp cổ võ tiếp cận thiên cấp.

Không đợi đạo cô Giai Uấn nói hết câu, Diệp Mặc liền cười ha hả:

- Lão đạo cô, tôi đã nói rồi, tôi đối với người như cô không có hứng thú gì, cô không cần dùng da thịt mình để hấp dẫn tôi, đừng khiến tôi ghê tởm.

Diệp Mặc trong lòng ghê tởm thế nào thì nói ghê tởm thế ấy, hắn khiến đạo cô này phẫn nộ, thậm chí mất đi thiện chí. Tuy hắn nắm chắc giết được Giai Uấn nhưng hắn cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

- Ngươi muốn chết…

Đạo cô Giai Uấn tức giận, nét mặt xanh mét, không để ý tới việc giao dịch với Diệp Mặc nữa, cây phất trần trong tay mang theo hàng ngàn sợi tơ hướng về phía Diệp Mặc mà xoắn tới. Nếu nói lần đầu tiên của đạo cô Giai Uấn vẫn chưa xuất hết mười phần bản lĩnh thì lần này, hình như cô đã đem toàn bộ năng lượng dồn vào, dường như không đánh Diệp Mặc thành trăm mảnh thì cô không cam tâm.

Đồng thời với lúc đạo cô Giai Uấn ra tay thì âm hồn kia đang núp ở một chỗ đột nhiên chui ra, giống như một làn khói lao nhanh khỏi thung lũng nhưng thời cơ lựa chọn của nó đã không đúng.

Diệp Mặc ở đó không biết cách nghĩ của âm hồn, hắn lại xuất ra một hỏa cầu, cứ cho là bị thất thế trong tay đạo cô Giai Uấn thì cũng không để âm

hồn kia chạy thoát được.

Lại là một tiếng thét chói tai truyền đến, Diệp Mặc không có tâm trí nhìn xem âm hồn đó đã bị hắn giết chết hay chưa, phi kiếm và phất trần đã đụng phải nhau.

Ánh sáng mà phi kiếm đem theo giống như một lưỡi dao sắc bén đã cắt phất trần thành một đoạn. Nhưng nội khí của Giai Uấn cũng khiến cho phi kiếm của Diệp Mặc mất đi khả năng tiếp tục tiến công.

Phất trần trong tay mình không phải loại bình thường nhưng cây phất trần không tầm thường ấy đã bị phi kiếm của Diệp Mặc chém đứt, đạo cô Giai Uấn hình như căn bản cũng không có gì đáng kinh ngạc và khó hiểu. Hơn nữa lại điên khùng không ngừng công kích Diệp Mặc.

Cây phất trần của Giai Uấn đã bị phi kiếm của Diệp Mặc cắt đứt, hơn nữa, những bụi tơ ngắn đã hóa thành vô số kim châm trực tiếp bao trùm lấy chỗ hiểm của Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn phi kiếm trực tiếp đâm vào eo Giai Uấn, có bám một chút máu tươi mà Giai Uấn dường như không để tâm, còn tấn công hắn mạnh hơn.

Chẳng lẽ lời của mình đã khiến đạo cô này phẫn nộ rồi? Cô không nhìn thấy tiếp tục như vậy nữa, cây phất trần của cô sẽ bị chặt đứt hoàn toàn.

Vô số sợi tơ biến thành kim nhỏ, tất cả đều hướng về phía Diệp Mặc, nhưng vài sợi tơ này không thể gây thương tổn với Diệp Mặc được.

"Phụt" một tiếng, lại là một ngụm máu tươi phun ra, phi kiếm của Diệp Mặc lại xuyên qua phần eo của Giai Uấn. Diệp Mặc cũng cảm thấy đạo cô này cũng chưa thật sự mất hết lý trí, bởi vì mỗi lần phi kiếm đánh trúng Giai Uấn, đều bị cô tránh chỗ hiểm, hơn nữa, cô ta còn có thể tránh được công kích của phi kiếm một cách linh hoạt.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, vừa định khống chế thì phi kiếm đã bị Giai

Uấn ngăn lại được. Trước mắt hắn là vô số bụi tơ bay tới, trong lòng Diệp Mặc thầm kêu không hay rồi.

Hắn không ngờ bên trong cây phất trần này lại có mưu kế, chẳng trách đạo cô Giai Uấn không để ý gì khi phất trần của mình bị cắt khúc.

"Ầm, ầm, ầm…", vô số tiếng nổ trên người Diệp Mặc vang lên, Diệp Mặc cảm thấy toàn thân buốt nhói.

Không ổn, trúng chiêu rồi, Diệp Mặc bắt lấy phi kiếm, lập tức nhảy lên, một đạo hắc ảnh của hàng nghìn hàng vạn bụi tơ hỗn độn nổ tung đánh trúng lồng ngực hắn.

Diệp Mặc phun ra một ngụm máu tươi, hắn biết đây là chiêu cuối cùng giao đấu với đạo cô, cô ta ngay cả phất trần cũng không cần. Diệp Mặc trong cơn phẫn nộ sẽ nhân cơ hội xuất ra phi kiếm giết chết đạo cô kia, nhưng lại phát hiện, đạo cô Giai Uấn đã đứng trên Thiên khu vị rồi.

Không được rồi, cô ta muốn đi. Diệp Mặc không ngẫm nghĩ nữa liền lao tới, giơ tay bắt lấy ngực đạo cô.

"Xoẹt, xoẹt" một tiếng, một mảng lớn áo trước ngực của đạo cô Giai Uấn bị Diệp Mặc xé mất, để lộ ra làn da trắng muốt. Hai cái bánh màn thầu to được phá tan gò bó, khiến Diệp Mặc có chút hoa mắt.

- Á…

Sau khi đạo cô Giai Uấn hét lên một tiếng chói tai, lập tức biết mất trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc theo bản năng nhìn nắm quần áo trong tay, còn chưa kịp nghĩ gì đã bị một lực hút lớn truyền đến, hắn cũng không có bất kỳ phản kháng nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 694

Cú Bắt Trác Tuyệt

Diệp Mặc đến từ giới tu chân, đối với những việc xảy ra ở trước mắt đương nhiên không phải là hoàn toàn không biết gì hết. Cái này nếu không phải là một trận pháp Truyền Tống thì cũng phải là một cơ quan cổng vào. Chính là một loại trận pháp chìm cực kỳ hùng mạnh. Hơn nữa loại lực hút này hoàn toàn không bình thường chứng tỏ hắn vào được đây hoàn toàn không phải là vào bằng một cách thông thường. Nếu đây là một trận pháp không gian thì có lẽ hắn đã bị xé tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức toát mồ hôi lạnh. Hắn lập tức huy động chân khí để bảo vệ cơ thể. Mặc dù hắn biết nếu đúng là trận pháp không gian thì lúc này chân khí của hắn dùng để thở thì cũng không đủ nữa.

Không cần Diệp Mặc huy động chân khí, chân khí của hắn trong nháy mắt đã dâng lên cuồn cuộn, trực tiếp đi vào lục phủ ngũ tạng và tất cả các kinh mạch trên toàn thân hắn. Và trong một thời gian ngắn lại bị hút sạch, lục phủ ngũ tạng lại giống như bị lệch khỏi vị trí thông thường. Kinh mạch của hắn bắt đầu rạn nứt.

Nếu không phải là kinh mạch của hắn lần trước tăng lên và mở rộng ra thì có lẽ Diệp Mặc đã nghi ngờ rằng hắn hoàn toàn không có cách nào để ngăn cản được sức hút của loại lực này. Có lẽ vài giây sau hắn đã bị lôi kéo đến bầm dập.

"Thịch" một tiếng, trong lúc Diệp Mặc đang tuyệt vọng thì lực kéo của không gian bỗng mất tăm mất tích. Hắn giống như bị ném xuống từ trên không trung, rơi xuống mặt đất. Một loại lực rất lớn khiến hắn phun ra mấy ngụm máu tươi.

Chưa chết sao? Phản ứng đầu tiên của Diệp Mặc chính là nhìn đạo cô Giai Uấn có phải là đang chuẩn bị đánh lén hắn hay không? Nhưng hắn đã mau chóng phát hiện thấy rằng đạo cô dường như không có ở trong đây. Ở chỗ hắn đứng chỉ thấy sự hoang vắng mà thôi.

Diệp Mặc chợt thở phảo nhẹ nhõm, lúc này mới chú ý tới tình huống của mình. Một chút chân khí cũng không còn nữa, thậm chí trên người toàn là vết máu ngang dọc. Diệp Mặc trong lòng thầm chửi, hắn chắc chắn là đạo cô đã mở ra 'Thiên Khu' vị của "Hoành đoạn thất tinh" thì mới có thể tạo nên cái sức ép không gian này. Cũng may không gian ấy không có lỗi ở bên ngoài. Nếu không thì tính mạng hắn đâu còn đây? Hay nói không chừng thì cũng bị xé thành từng mảnh rồi.

Diệp Mặc biết hoàn cảnh của mình không xong, phản ứng đầu tiên chính là xuất ra Liên Sinh Đan. Nhưng khi Diệp Mặc đem cái chai Liên Sinh Đan ấy ra thì lại phát hiện ra phía bên trong của nó đã sạch trơn rồi. Một viên Liên Sinh Đan cuối cùng trong lúc đang tỉ thí với đạo cô đã bị hắn ăn mất rồi.

Diệp Mặc trong lòng lập tức trầm ngay lại. Hơn nữa nội ẩn môn trong truyền thuyết, cũng chính là nói cao thủ nhiều như mây. Một ngày tu vi của hắn không còn nữa thì ở nơi này chắc chỉ còn sự tồn tại cuả thịt cá.

"Tuyết Liên Tử", hắn vẫn còn bốn viên, nhưng chỉ có Tuyết Liên Tử cũng không có tác dụng. Hắn không có dược liệu phụ trợ luyện đan rồi. Việc luyện chế Liên Sinh Đan nhất định phải tìm ra được dược liệu phụ trợ.

Hơn nữa cho dù là hắn bây giờ có dược liệu phụ trợ thì nếu hắn không phục hồi chân khí thì cũng không có cách nào luyện chế Liên Sinh Đan. Cũng may là còn có một cái liên bồng. Tuy ăn cái Liên Bồng đó thì cũng hơi lãng phí nhưng đối với Diệp Mặc bây giờ mà nói thì chỉ có cách mau chóng phục hồi công lực mới là điều quan trọng nhất.

Nắm lấy một chiếc Liên Bồng ném vào bên trong miệng, Diệp Mặc mới có tâm trạng nhìn cái thứ ở trong tay mình.

Xé rách cái túi ấy ra là một cái yếm màu đo đỏ. Cái này khiến cho Diệp Mặc bỗng giật mình. Phản ứng đầu tiên của hắn khi nhìn thấy cái yếm này là nghĩ tới đạo cô Tĩnh Tức.

đạo cô Giai Uấn thì già hơn đạo cô Tĩnh Tức. Thật không ngờ là đạo cô này cũng mặc một cái yếm như vậy. Xem ra đạo cô này cũng là một đạo cô già mà không đứng đắn.

Diệp Mặc cầm lấy cái yếm mà nhìn một chút, phía dưới của cái yếm này còn được may một cái túi. Diệp Mặc hoàn toàn không do dự xé cái túi này ra.

Một vàng nhàn nhạt khiến Diệp Mặc suýt kêu lên thành tiếng, hắn tìm trang vàng này vô cùng cực khổ. Vậy mà không ngờ nó lại ở trong túi cái yếm này.

- Ha ha Diệp Mặc cầm lấy trang giấy vàng, không kìm nổi, cười ha hả. Tất cả buồn bực tan ra vào khoảng không. Đây đúng là một cú bắt quá hay, cú bắt trác tuyệt.

Cái mụ đạo cô già kia sau khi hy sinh nhan sắc của bà ta, nghĩ về trang giấy vàng đã mất này không biết bộ dạng sẽ như thế nào? Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mặc thầm sung sướng. Nếu chẳng may chỗ này cũng không lớn, chỉ có một vài Ẩn Môn mà thôi thì hắn liệu có nhanh chóng bị phát hiện ra hay không? Còn có một thứ chính là mảnh giấy vàng của đạo cô bây giờ đang bị hắn cầm đi. Bà ta liệu có từ thẹn hóa hận sau đó báo cho tất cả mọi người rằng cả ba trang giấy của "Ní La Kinh" đều trên người hắn không?

Nếu đạo cô Giai Uấn thực sự đưa ra cái tin tức như vậy. Vậy thì bản thân hắn có thể sẽ thực sự gặp nguy hiểm.

Diệp Mặc bình tĩnh lại. Hắn biết hiện tại việc đầu tiên mà hắn cần làm chính là khôi phục sức lực, sau đó rồi mới tính toán lại. Bởi vì vừa mới uống một mảnh Liên Bồng cho nên hắn muốn tìm một nơi để chữa trị vết thương. Về phần những vết thương trên mặt thì giờ chỉ là những thứ yếu. Tuy đó là

những vết thương từ cây phất trần tơ của đạo cô Giai Uấn nhưng Diệp Mặc muốn xóa bỏ những vết thương này thì cũng vô cùng đơn giản. Hắn chỉ cần một viên Trú Nhan Đan là ổn rồi.

Trong lúc Diệp Mặc đang nghĩ ngợi thì việc phục hồi những vết thương trên mặt còn chưa cho phép hắn đi. Chờ tới khi chính hắn đi ra từ thế giới nhỏ rồi ăn thêm một viên Trú Nhan Đan, ai biết Giai Uấn đạo cô có phát ra một lệnh truy nã hay không chứ?

Chỉ có điều Diệp Mặc còn chưa kịp hành động thì trong thần thức của hắn đã lộ ra một đoàn xe ở phía trước. Diệp Mặc không chút suy nghĩ, lập tức ném trang giấy vào trong nhẫn, rồi sau đó đi vào giữa con đường đó.

Nếu không phải vết thương bây giờ của hắn quá nặng, chân khí hoàn toàn khô cạn thì hắn tuyệt đối sẽ không muốn lúc này gặp người lạ. Chỉ là hắn thấy mình đã yếu, tốc độ di chuyển lại quá chậm, chờ lúc hắn vừa mới lại gần phía bên đường thì một đoàn người và xe đã đi tới đây.

- Xe tại sao lại dừng lại vậy? Chuyện gì thế?

Một thanh âm trong trẻo từ trên xe ngựa truyền ra.

Một người hộ vệ đi ở phía trước vội vàng chạy tới bên cạnh xe, nói:

- Tiểu thư, trên đường phát hiện một người bị thương rất nặng. Hắn đi rất chậm nên chúng ta phải chờ hắn đi sang bên kia thì xe ngựa mới có thể đi qua được.

- Thế à, để ta xem xem.

Vừa mới dứt lời thì chiếc rèm xe ngựa đã bị kéo ra. Một người con gái có khuôn mặt thanh tú bước ra từ bên trong xe ngựa.

Diệp Mặc đang thấy kỳ lạ vì đoàn xe này sao lại là xe ngựa, lại còn có cả hộ vệ mở đường. Thậm chí lại còn xưng hô là tiểu thư nữa. Chẳng lẽ mình lại xuyên việt rồi sao? Đối với lịch sử của Hoa Hạ năm ngàn năm thì Diệp

Mặc thấy quen thuộc hơn cả.

Xem ra thì bản thân hắn chỉ đi vào thế giới nhỏ của Ẩn Môn mà thôi. Nới này cho dù là khoa học kỹ thuật kém hơn so với bên ngoài, nhưng hình như cũng không kém hơn nhiều lắm. Tuy người bên ngoài thông thường không đi vào trong được nhưng những người nội Ẩn Môn lại có thể đi ra, có cái gì đó vẫn có thể liên hệ được. Nhưng bây giờ hắn thấy xe ngựa và đường đất, hoàn toàn không có hơi thở của thời kỳ sinh hoạt hiện đại.

Đang lúc Diệp Mặc còn nghi ngờ thì trong xe lộ ra khuôn mặt của một cô gái. Cô gái này không xấu, thậm chí còn có chút thanh tú trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ như vậy thôi. Hai vợ Diệp Mặc đều đẹp như tiên cho nên người thiếu nữ này tuy cũng không tệ nhưng trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ thông thường như những người khác thôi Người thiếu nữ này lông mi nhếch lên, khóe mắt mang uy. Vừa nhìn đã thấy là có cá tính mạnh, hơn nữa lại là người có chủ kiến, thậm chí tính khí còn không thường. Những người như vậy thường có tính tiểu thư, rất kênh kiệu. Diệp Mặc vốn không muốn đụng phải, nghĩ đến đây, hắn vộ vàng cúi đầu, lùi về phía sau vài bước, như vậy con đường đã hoàn toàn có thể đi ra.

- Hay đấy.

Thiếu nữ này khẽ mìm cười, bỗng nhiên lại nói.

- Đưa người này đi, để hắn ở phía sau cỗ xe ngựa kia để dưỡng thương.

Vì cô thấy cả người Diệp Mặc đều bê bết vết máu. Hơn nữa những vết thương khiến khuôn mặt không còn chỗ trống nào nữa. Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn về phía cô cũng không có chút gì sợ hãi. Không chừng hắn cúi đầu không nói là do cô quá xinh đẹp cho nên tự biết xấu hổ mà quay đi. Vì vậy khi nhìn thấy Diệp Mặc, cô cũng bất ngờ nghĩ tới một cách giải quyết tuyệt vời như vậy.

Nếu Diệp Mặc biết ý nghĩ của cô gái này thì không chừng hắn sẽ điên mất. Hắn nhất định sẽ mở to hai mắt, nhìn chằm chằm cô mà nói, sao vẫn có

những người con gái không biết khiêm tốn nhỉ. Tôi cúi đầu chẳng qua là vì tôi bị thương, không muốn gây chuyện mà thôi. Chứ chẳng can hệ gì với diện mạo của cô cả.

- Tiểu thư, người này không rõ lai lịch, thực sự phải mang hắn đi theo sao ạ?

Tên hộ vệ kia do dự một chút rồi nói.

Cô gái này bỗng nhiên rút ra một chiếc khăn tay phẳng phiu, lau lau khóe mắt.

- Đúng vậy, chăm sóc tốt cho hắn, những thứ khác không cần hỏi.

Nói xong lại nói một mình:

- Hắn đã bị hủy khuôn mặt rồi…

Sau đó lại kéo mành lên.

Hộ vệ kia nhìn về phía Diệp Mặc có chút nghi hoặc, lại nhìn nhìn phía cái mành đã kéo lên của tiểu thư, trong lòng không hiểu ra sao cả. Chẳng lẽ tiểu thư lại thấy được sự bi thảm của tên này sao?

Nhưng y cũng biết chuyện tiểu thư quyết định dù là thế nào thì cũng phải xử lý một cách ổn thỏa. Nếu chẳng may tiển thư không hài lòng thì y cũng xong đời.

- Ngươi tên là gì? Là người ở đâu? Sao ngươi lại bị thương nặng thế này?

Người hộ vệ đi tới trước mặt Diệp Mặc, giọng hỏi không có chút gì là thích thú.

Cuộc nói chuyện của cô gái kia và người hộ vệ, Diệp Mặc đã sớm nghe thấy rồi. Bây giờ tên hộ vệ này đi vào hỏi là Diệp Mặc cũng biết có chuyện gì xảy ra rồi. Nhưng đi cùng với đoàn người này, Diệp Mặc cũng không có

hứng thú gì, hắn bây giờ chỉ muốn tìm một chỗ không người chữa thương thôi.

- Không cần đâu, tôi chỉ là một người buôn bán mà thôi. Bởi vì buôn bán lời được ít tiến, trên đường gặp phải cướp cho nên mới ra nông nỗi này.

Diệp Mặc vốn không rõ nơi này là đâu nên hắn đành phải nói bậy như vậy.

- À

Người hộ vệ này dĩ nhiên cũng không phải là người có tâm địa. Nhưng những lời Diệp Mặc nói khiến y tỏ ra hoàn nghi. Nhưng hắn chỉ là một người tôi tớ, sự hoài nghi này y cũng không dám nói ra.

- Vậy được rồi, anh hãy đi cùng chúng ta. Trước tiên anh có thể lên xe ngựa của chúng ta nghỉ ngơi, đợi sau khi đi về thị trấn sẽ có người giúp anh chữa trị vết thương.

Người hộ vệ này gật gật đầu, nói.

Diệp Mặc đương nhiên không muốn đi cùng những người xa lạ, hắn vội vàng nói:

- Vậy thì cảm ơn các anh. Nhưng vết thương của tôi cũng không phải là nặng lắm. Các anh cứ đi về trước, tôi có thể tự đi về.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 695

Không Rõ Lai Lịch

Hừ...

Hộ vệ này thấy Diệp Mặc không phối hợp, lập tức hừ lạnh một tiếng.

Chỉ có điều y vẫn chưa động thủ, thiếu nữ trên xe đã vội vã xuống, đi đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Anh cùng em lên xe đi, dù sao thương thế của anh cũng hơi nặng. Anh yên tâm đi, em sẽ giúp anh trị liệu tốt. Kỳ thật anh tuy rằng không đẹp trai lắm, nhưng lại có một loại khí phách anh hùng, kỳ thật em...

Nói xong, thanh âm của thiếu nữ này càng ngày càng nhỏ, thậm chí đến đầu cũng cúi thấp xuống.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, trên mặt người cô gái này nửa điểm ngượng ngùng cũng không có, cố tình cúi đầu nói có ý với mình. Thật sự là con mẹ nó nói dối không soạn bản nháp, tuy rằng Diệp Mặc không biết cô gái này có mục đích gì, nhưng khẳng định có quan hệ với hắn.

Một gã hộ vệ trong đội xe bỗng nhiên đi tới, lạnh lùng nói:

-Nếu anh không muốn chết, thì hãy nghe lời tiểu thư đi cùng chúng tôi đi, bằng không bất cứ lúc nào tôi cũng có thể cho người giết anh.

Trong giọng điệu dường như không có chút tôn kính nào đối với vị tiểu thư kia.

Nhưng Diệp Mặc lại thấy cô gái trên xe chỉ nhíu nhíu mày, cũng không

phản bác.

Diệp Mặc giận dữ, mình và những người này không thù không oán, bọn họ lại động một chút liền muốn giết hắn.

Trong lòng Diệp Mặc tỏa ra sát khí, tuy rằng hắn không còn chân khí, nhưng thần thức vẫn còn. Nhưng hắn cũng biết cho dù là hắn khởi động phi kiếm, mười mấy người nơi này hắn khẳng định không thể giết chết toàn bộ. Tuy rằng trong mười mấy người này, hộ vệ có tu vi cao nhất chính là cái người vừa rồi muốn nói giết hắn cũng chỉ có tu vi hoàng cấp, nhưng cũng không phải người hắn bây giờ có thể đối phó, hơn nữa cô gái kia thoạt nhìn cũng là tu vi hoàng cấp.

Nếu hắn còn một chút chân khí, vậy khẳng định không có vấn đề gì. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thần thức, nội thương quá nặng, chân khí còn chưa khôi phục. Muốn giết mười mấy người này khó có khả năng, có lẽ chỉ mấy người hoàng cấp kia hắn đã không đối phó được rồi.

Ngay lúc Diệp Mặc còn đang tính toán, một khi đối phương động thủ, hắn đánh lén như thế nào, hộ vệ kia lại nói:

- Tiểu tử, tiểu thư của chúng ta chính là đệ tử Thượng Thanh Sơn. Cô có tấm lòng Bồ Tát muốn cứu anh, đó là vận mệnh của anh, anh còn ra sức khước từ. Khiến tiểu thư của chúng ta cao hứng, nói không chừng về sau cho phép anh đi theo, đó chính là phúc cả đời anh.

Thượng Thanh Sơn? Diệp Mặc nhíu nhíu mày, chẳng lẽ là môn phái tu chân?

Hộ vệ kia thấy vẻ mặt Diệp Mặc có chút khinh thường nói - Thượng Thanh sơn không biết hả? Cũng đúng, nếu anh nghe nói qua mới kì quái. Tôi nói phái Côn Càn thì anh càng không biết... Tấm lòng của tiểu thư thật sự là...

Hộ vệ này lắc lắc đầu còn muốn nói tiếp. Lại bị cô gái kia ngăn trở. Cô

nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Dường như muốn dùng vẻ đẹp của mình để chinh phục Diệp Mặc.

Không ngờ thật sự có phái Côn Càn, trong lòng Diệp Mặc chấn động. Phái Côn Càn hắn đương nhiên nghe nói qua, đó là do Lạc Huyên nói cho hắn biết. Tam đại môn phái nội ẩn môn, Thái Ất Môn, phái Côn Càn, Từ Hàng Tĩnh Trai.

Chẳng lẽ hộ vệ này còn biết phái Côn Càn? Chính mình không biết gì cả, nếu như từ chỗ y có được chút tin tức. Như vậy thông qua phái Côn Càn tìm được Thái Ất Môn cũng không phải chuyện khó.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc có chút nghi hoặc nhìn hộ vệ này hỏi:

- Cái gì là phái Côn Càn?

- Phái Côn Càn là một trong tam đại môn phái của Thần Châu, cùng với Thái Ất Môn, Từ Hàng Tĩnh Trai xưng tam đại môn Thần Châu. Thượng Thanh môn mà tiểu thư của chúng tôi sắp đi chính là môn phái cấp dưới của phái Côn Càn, nói với anh đúng là nói vô ích...

Hộ vệ này lắc lắc đầu, tựa hồ đối với Diệp Mặc đến phái Côn Càn cũng không biết rất là khinh thường.

Nghe xong hai chữ Thần Châu này, trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác rất hoang đường, hắn thậm chí cảm giác nơi này và thế giới bên ngoài vốn là một thể, chỉ có điều sau đó bởi vì một số nguyên nhân bị chia ra.

Hắn xem qua năm nghìn năm lịch sử của Hoa Hạ, nếu thật lâu trước đây trên địa cầu thật sự có người tu chân tồn tại. Như vậy rất nhiều chuyện có thể giải thích rõ ràng rồi. Rất có thể sau này do thiên địa linh khí thiếu thốn, cho nên có khả năng tách riêng nơi có thể tu luyện ra.

Ví dụ như Thục Sơn, ở bên ngoài vẫn tương truyền là thắng địa Kiếm Tu thượng cổ, nhưng Diệp Mặc cũng tìm kiếm khắp nơi, bên ngoài không có

một ngọn núi nào gọi là Thục Sơn. Ví dụ như đảo Bồng Lai, mặc dù có chỗ Bồng Lai này, nhưng Diệp Mặc chưa từng tìm được đảo Bồng Lai nào. Đó hoàn toàn là một lục địa.

Loại địa phương này còn có rất nhiều, chẳng lẽ những điều này ở bên trong này đều có thể tìm được hay sao? Nếu có thể tìm được, như vậy có phải điều hắn đoán là chính xác hay không?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

- Anh có biết Thục Sơn ở đâu không?

-Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên xe, anh như vậy còn muốn hỏi Thục Sơn nữa.

Thấy Diệp Mặc lề mà lề mề, hộ vệ kia có chút không kiên nhẫn được nữa.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua vị tiểu thư kia. Bỗng nhiên cười cười, dĩ nhiên cũng cứ như vậy lên phía sau cỗ xe ngựa kia. Tuy rằng hắn không biết cô gái này vì sao nhất định phải lôi kéo hắn cùng đi, nhưng ít nhất cô không có sát khí chân chính, chứng tỏ cô sẽ không giết mình. Theo lời hộ vệ này vừa trả lời, Diệp Mặc đại khái đoán ra, nơi này thật sự có Thục Sơn.

Có thể thấy được tiểu thế giới này có lẽ giống như hắn đoán, là bộ phận bị che lấp trên địa cầu. Đương nhiên cũng có thể là suy đoán của hắn có vấn đề, tiểu thế giới căn bản chính là một địa phương, không có bất kỳ quan hệ gì với Địa Cầu.

Diệp Mặc sở dĩ đồng ý đi cùng cô gái này là bởi vì hắn có thể chữa thương ở bất cứ nơi nào. Quan trọng nhất là cô gái này muốn gia nhập Thượng Thanh Sơn, nghe nói còn là môn phái cấp dưới của phái Côn Càn. Sau khi thương thế của hắn tốt hơn, sẽ chạm trán ẩn môn, bây giờ hắn đối với ẩn môn hoàn toàn không biết gì cả, cho nên thông qua cô gái này tìm hiểu nội ẩn môn một chút cũng không tệ.

Thấy Diệp Mặc vào trong xe ngựa, cô gái này thản nhiên cười, tên này còn tưởng rằng hắn cứng rắn lắm, người khác hơi chút đe dọa một chút, hắn liền đi vào khuôn khổ rồi. Sớm biết như vậy, mình cũng không cần giả bộ ái muội cái gì.

…

Diệp Mặc ở trên xe ngựa không nói gì, nhưng lỗ tai của hắn rất nhạy bén. Thông qua cuộc nói chuyện của tùy tùng bên cạnh đoàn xe, hắn đã biết đoàn xe muốn đi đến nơi gọi là trấn Từ Tây. Mà đoàn xe này là của Vu gia, tiểu thư phía trước chiếc xe kia chính là Vu tiểu thư. Vu gia là một trong ba nhà lớn nhất trấn Từ Tây, từ chuyện những người này nói, Diệp Mặc có thể nghe được, Vu gia ở trấn Từ Tây rất có uy danh.

Đoàn xe lại trải qua hơn nửa ngày đi lại, đến ban đêm vào một trấn không nhỏ. Diệp Mặc đoán nơi này chính là trấn Từ Tây rồi.

Khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là đường đi của trấn này không ngờ toàn bộ là trải xi măng. Hơn nữa rất nhiều phong cách xây dựng đều giống bên ngoài. Ngoại trừ nhìn không thấy nơi nơi mắc dây điện như ở ngoài, phường xã, thị trấn thật đúng là không khác bao nhiêu.

Vu tiểu thư kia thật ra không tới làm phiền hắn, sai người an bài hắn ở tại một phòng yên ắng trong nội viện, thậm chí còn gọi một lão thầy thuốc giúp hắn xem miệng vết thương, còn kê mấy thang thuốc.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết Vu tiểu thư này có tâm tư gì, nhưng hắn biết cô gái này đưa hắn về khẳng định có mục đích. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không để trong lòng, chỉ cần không có sát ý với hắn là tốt rồi. Việc duy nhất hắn cần phải làm là khôi phục chân khí, chữa thương mà thôi. Đợi sau khi khỏe rồi, hắn liền hỏi Vu tiểu thư kia một chút chuyện trong ẩn môn, sau đó rời đi.

Liên tiếp ba ngày, Diệp Mặc sống vô cùng thư thái, không có bất kỳ người nào đến quấy rầy hắn, thậm chí còn có một tỳ nữ hầu hạ hắn. Diệp

Mặc đương nhiên không cần tỳ nữ hầu hạ, hắn chỉ bảo tỳ nữ này đem đồ vật này nọ đến cho mình làm là tốt rồi. Chỉ là vì không để cho người khác nhìn thấy bản thân mình đặc thù, Diệp Mặc vẫn mặc quần áo tỳ nữ đưa tới.

Ba ngày tiếp, Diệp Mặc chỉ khôi phục một chút chân khí. Mặc dù chỉ khôi phục một chút chân khí, nhưng Diệp Mặc biết rằng một chút chân khí này đối với hắn rất có tác dụng, hắn là có thể tự vệ.

Bây giờ hắn đang không có Liên sinh đan nhưng còn có ba viên linh thạch. Vì mau chóng khôi phục thực lực, Diệp Mặc cũng bất chấp hao tổn linh thạch, hắn trực tiếp dùng một viên linh thạch để khôi phục chân khí. Tuy rằng linh khí chỗ này so với bên ngoài khá hơn một chút, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói vẫn là linh khí loãng như cũ.

Ba ngày sau, có năng lực tự bảo vệ mình, Diệp Mặc đi ra sân lớn của Vu gia, hắn cần tìm hiểu nơi này một chút. Sau đó mau chóng hoàn thành việc cần làm, trở về với vợ Ba ngày trước, lúc Diệp Mặc tiến vào trấn Từ Tây, sắc trời đã tối, hắn không thể nào để ý. Nhưng ban ngày như thế này hắn đi đến trấn Từ Tây, mới phát hiện nơi này thật đúng là rất náo nhiệt. Có thể nói so với những trấn mình gặp qua ở bên ngoài náo nhiệt hơn nhiều.

Chung quanh đều có tiếng quát to, trên đường phố người đến người đi.

Trước khi Diệp Mặc chưa đến tiểu thế giới, hắn nghĩ tiểu thế giới và những ngoại ẩn môn đó không khác nhau lắm. Hắn nghĩ đây chỉ là một nơi sơn thủy khép kín mà thôi, trừ một số môn phái tu luyện không hỏi thế ra, thì không còn gì khác biệt. Nếu có nhiều người như vậy, đã có thành trấn, đó đã nói lên nơi này cũng có người thống trị. Chỉ có điều không biết thống trị tiểu thế giới này có phải không khác Hoa Hạ cổ đại lắm hay không, hay còn là quân chủ lập hiến.

Diệp Mặc vừa định tiến vào một tửu lầu hỏi một chút, đã nhìn thấy rất nhiều binh lính vội vã tiến vào trong trấn, thần trí của hắn quét ra ngoài, lại phát hiện bên ngoài binh lính đến càng ngày càng nhiều.

Trong lòng có chút kỳ quái, Diệp Mặc kéo một tiểu nhị lại hỏi:

- Những binh lính này làm gì vậy?

Tiểu nhị nhìn thoáng qua Diệp Mặc, khi y phát hiện dấu hiệu trên y phục Diệp Mặc, lập tức chuyển sang một khuôn mặt vô cùng khách khí, tươi cười nói:

- Hóa ra là quản sự của Vu phủ, tiểu nhân mới vừa rồi không thấy, xin thứ lỗi. Nghe nói cấp trên phải kiểm tra người, những người có lai lịch không rõ đều bị mang đi đấy, cho nên hiện tại rất là căng thẳng...

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, hắn bị người Vu gia mang về trên đường, có thể khẳng định hắn chính là người không rõ lai lịch. Hơn nữa Diệp Mặc rất hoài nghi đây là Giai Uấn gây ra, ả có thể hoài nghi mình cũng đến nơi này, cho nên muốn thông qua loại biện pháp này bắt hắn hiện thân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 696

Mạc Lang

Diệp Mặc không hề bận tâm đến đám binh sĩ này, nhưng một khi gây ra chuyện, thì Giai Uấn sẽ biết hắn ở trấn Từ Tây rồi, nếu có cao thủ Tiên Thiên truy sát hắn, thì với bản lĩnh hiện giờ của hắn muốn chạy thoát là không thể nào. Đừng nói là bản lĩnh hiện giờ, dù là thời điểm cực thịnh của hắn, đối mặt với sự bao vây của mấy cao thủ Tiên Thiên, cũng chỉ có thua chứ không thể thắng, trừ khi là hiện giờ hắn đã đột phá tới hậu kỳ Luyện Khí.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không bình tĩnh được nữa, hắn vốn định trở về Vu Phủ, nhưng hắn biết nếu Giai Uấn điều tra, thì dù hắn có trở về Vu Phủ, cũng sẽ bị tra ra.

Diệp Mặc liền muốn bước vào tửu lâu, nếu bên ngoài thật sự điều tra quá gắt gao, thay vì trở về Vu Phủ chi bằng bỏ trốn thế này. May là hôm nay ra ngoài dạo một lát, nếu không chết rồi cũng không biết tại sao mà chết.

Thật đúng là sợ cái gì thì gặp cái đó, Diệp Mặc chỉ sợ đạo cô Giai Uấn hoài nghi mình bước vào tiểu thế giới bị thương, sau đó truy nã hắn, xem ra chuyện này thật sự đã xảy ra rồi.

Diệp Mặc vừa muốn bước vào tửu lầu, thì đột nhiên một cô gái tóc tai bù xù liền nhào về phía hắn, Diệp Mặc hết hồn, định rút phi kiếm ra ngay, nhưng hắn liền cảm thấy cô gái này không có sát khí, hơn nữa đám binh lính xung quanh đều ở đây, một khi hắn ra tay, lập tức sẽ bị người ta biết ngay.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc ngừng lại, hắn để cho cô gái nắm lấy cánh tay mình, đồng thời dùng thần thức cẩn thận quan sát cô gái này, đây là một cô

gái chưa đến ba mươi tuổi, ăn mặc kiểu thiếu phụ. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy cô ta không giống một thiếu phụ lắm, trên mặt và cổ cô ta đều có một ít nhọ nồi. Đây là một cô gái rất bình thường, khí huyết của cô ta không đủ, là do thiếu dinh dưỡng.

Thêm vào đó tay cô ta rất thô, vừa nhìn đã biết là một cô gái thường làm việc đồng áng. Chỉ là quần áo cô ta tuy có chút bùn đất và tro bụi, nhưng Diệp Mặc lại không ngửi thấy mùi gì khác thường, thậm chí còn phảng phất mùi hương nhẹ nhàng. Từ đó có thể thấy, bụi bặm trên quần áo của cô gái này rất có thể là cố ý tạo ra.

- Mạc Lang, anh không cần em nữa sao? Sao anh lại không trở về? Mạc Lang…

Cô gái kia vừa nắm lấy Diệp Mặc liền òa khóc.

Vẻ mặt thê lương, giọng điệu thương tâm, áo quần ướt đẫm nước mắt.

Thần thái của Diệp Mặc không có gì thay đổi, lẽ nào cô gái này nhận lầm người rồi? Coi mình là Mạc Lang của cô ta? Điều này là không thể nào, khuôn mặt hắn hiện nay đã thay đổi, hắn không tin là khuôn mặt Mạc Lang của cô ta cũng bị thay đổi.

Điều khiến Diệp Mặc hoài nghi nhất là sao cô gái này lại biết họ của hắn ở đây là họ Mạc, biết hắn họ Mạc chỉ có người trong đội xe của nhà họ Vu.

Lẽ nào cô gái này là do người khác phái đến để thăm dò hắn sao? Hoặc là có âm mưu gì đó với hắn? Nhưng chuyện này cũng không có khả năng. Bản thân hắn vừa đến đây mới ba ngày, ngoài kết thù với đạo cô Giai Uấn ra, thì không có kẻ thù nào khác. Nếu là đạo cô Giai Uấn muốn đối phó Diệp Mặc hắn, hoàn toàn không cần dùng đến thủ đoạn này, mà đã trực tiếp ra tay rồi.

Chủ yếu nhất là Diệp Mặc từ sự thay đổi trong giọng điệu và cảm xúc của cô gái này biết rằng, cô ta thật sự đau lòng đến cực điểm, nỗi đau của cô

ta không hề giả tạo.

Thần thức của Diệp Mặc liền xuất ra dò tìm, hắn rất muốn biết chuyện này là do ai bày ra, hắn tuyệt đối không tin rằng dáng vẻ của hắn giống hệt với Mạc Lang của cô gái này.

Dù thần thức của Diệp Mặc đã xuất ra, nhưng người đến xem náo nhiệt cũng càng lúc càng đông, người dưới phố thấy một cô gái đáng thương thế này níu kéo một người làm của Vu Phủ khóc lóc, trong lòng liền hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhất định là người thanh niên kia vì đã vào Vu Phủ mà xem thường người vợ tào khang của mình, thế nên anh ta bỏ rơi vợ mình, còn vợ anh ta lại tìm đến trấn Từ Tây.

Phải biết rằng một người làm ở Vu Phủ còn nở mày nở mặt hơn một người giàu có bình thường, Vu Phủ là nơi nào chứ, là một trong ba hộ lớn nhất ở trấn Từ Tây, không phải bất cứ người nào cũng có thể làm tôi tớ của Vu Phủ, người thanh niên này đã trèo lên cành cao, liền xem thường người vợ trước kia của mình, chuyện này rất thường gặp.

Rất nhiều người đều lắc đầu, tuy rất khinh thường hành vi của Diệp Mặc, nhưng không có ai dám nói thêm lời nào bất mãn với người làm của Vu Phủ.

Thần thức của Diệp Mặc dò xét xung quanh, nhưng phát hiện không có gì khác thường. Có điều khi hắn nhìn thấy đám binh lính đông đúc, liền giật mình, nghĩ ra một cách không tệ.

Hắn vỗ vào người cô gái vẫn kéo lấy cánh tay của mình mà nói:

- Có phải nhà hết gạo rồi không?

- Ừm Cô gái ừ một tiếng, bụng liền kêu lên, rất rõ ràng, cô ta lâu rồi không ăn gì.

- Anh vừa vào Vu Phủ, bây giờ chúng mình vào trong ăn chút gì trước, sau đó trở về rồi nói nhé.

Diệp Mặc nói xong liền kéo cô gái vào tửu lầu.

Người xem náo nhiệt thấy hình như Diệp Mặc và vợ hắn đã làm lành, đều tới tấp vỗ tay, có thể thấy sự đồng cảm ở bất kì nơi nào đều có. Nhưng ở một góc mà Diệp Mặc không nhìn thấy, một người đàn ông mắt tam giác đang nhìn chằm chằm sau lưng Diệp Mặc với vẻ oán hận, sau đó hừ nhạt một tiếng.

- Vị huynh đài này…

Tiểu nhị nhìn thấy Diệp Mặc dắt theo người vợ mà hắn vừa quen bước vào tửu lâu, liền vội vàng bước tới chào đón.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Giúp chúng tôi tìm một phòng yên tĩnh, chúng tôi lâu ngày không gặp, có nhiều lời để nói, còn nữa đem rượu thịt ngon nhất, bày lên một bàn cho chúng tôi.

- Vâng ạ…

Tên tiểu nhị này liền nhanh nhẹn đưa Diệp Mặc và cô gái kia vào trong một gian phòng.

Diệp Mặc lại phát hiện ánh mắt của cô gái kia có chút hoang mang, trong lòng hơi hoài nghi. Lẽ nào cô ta biết mình không phải là Mạc Lang gì đó của cô ta, nên mới như thế, hay là Mạc Lang kia của cô ta có điểm gì đó giống mình?

Sau khi tiểu nhị rời khỏi, Diệp Mặc liền nhìn cô gái này, hỏi:

- Do anh xảy ra chút chuyện, nên có rất nhiều chuyện đều không nhớ được. Anh thật sự là Mạc Lang của em sao? Hay là em đã nhận lầm người

rồi?

Trong mắt cô gái lộ ra vẻ lo sợ, cô ta vừa muốn nói, thì cửa phòng đã bị mở ra, tiểu nhị mang vào một bình trà. Một người đàn ông mắt tam giác ngoài cửa nhìn vào trong phòng, khi gã ta nhìn thấy Diệp Mặc và cô gái kia, liền tỏ vẻ như không có chuyện gì, quay người bỏ đi.

Cô gái kia nhìn thấy người đàn ông mắt tam giác, rõ ràng run lên một cái, liền nói:

- Đúng vậy, em khẳng định là không nhận lầm đâu, anh chính là Mạc Lang. Ba năm trước… Anh nói ra ngoài làm ăn, nhưng anh đi rồi thì không trở về nữa, hôm nay em vào trong trấn, ngẫu nhiên gặp được anh, không thể, không thể nhìn…

Cô gái nói đến khúc sau đã hơi run run, giọng điệu thậm chí không liền mạch, răng đánh vào nhau.

Diệp Mặc đã hiểu ra, chuyện này nói không chừng có liên quan đến người mắt tam giác lúc nãy. Có điều hiện giờ hắn đúng lúc đang thiếu một thân phận, nếu cô ta kiên quyết cho rằng mình là chồng của cô ta, vậy thì cứ theo cô ta ra khỏi trấn trước rồi nói. Nếu không thì với chút ít chân khí của hắn hiện nay, nhất định không thể ẩn thân ra ngoài.

Diệp Mặc gật đầu, bình thản nói:

- Anh vừa nói rồi, do anh mất trí nhớ rồi, nên không nhớ ra chuyện lúc trước. Em nói với anh đi, anh cũng cảm thấy em nói đúng, nhưng trí nhớ rất mơ hồ.

Có thể là do giọng điệu của Diệp Mặc rất nhẹ nhàng, nên cô gái này cũng dần dần bớt đi căng thẳng, cô ta sắp xếp lại luồng tư tưởng rồi mới nói ra chuyện giữa cô ta và Mạc Lang.

Cô gái này tên Mục Tiểu Vận. Ba năm trước, quê nhà cô ta gặp tai họa lớn. Đói khát và bạo loạn khiến người nhà cô li tán, còn cô ta lúc sắp chết

được một người cô bên nhà chồng dắt đi. Nhà chồng do cũng gặp họa lớn, nên cả nhà rời xa quê hương đến thôn Hoàng Bình. Người mẹ già ở lại chỉ có thể để Mục Tiểu Vận chăm sóc, nhưng mẹ chồng cô ta nhất định nói con trai bà ta Mạc Hữu Thâm là do Mục Tiểu Vận khắc chết, nên mới không thấy tăm hơi.

Về sau thậm chí còn nói Mục Tiểu Vận cùng với gian phu hại chết chồng. Nên mẹ chồng cô ta đối với Mục Tiểu Vận không đánh thì mắng, nhưng Mục Tiểu Vận nhớ ơn mạng của mình là do người bên nhà chồng cứu sống, lại đối diện với mẹ chồng của mình. Vẫn không oán không trách mà chăm lo cho mẹ chồng, mãi đến trước đó không lâu mẹ chồng qua đời.

Diệp Mặc nhìn Mục Tiểu Vận khóc lóc không ngừng, dù không rõ cô ta có nhận ra mình không phải là chồng cô ta không, nhưng từ giọng điệu của cô ta, Diệp Mặc cũng có thể nghe ra sự đau khổ trong lòng cô ấy, đối với người chồng của mình lại không nhớ nhung gì nhiều.

Dù Mục Tiểu Vận không nói tiếp, nhưng Diệp Mặc cũng đoán ra, hẳn là sau khi mẹ chồng cô ta qua đời, cô ta liền muốn rời thôn Hoàng Bình, kết quả là lại bị tên mắt tam giác kia để mắt đến.

Cô ta tìm đến hắn có thể có hai nguyên nhân, một chính là bản thân hắn thật sự giống với Mạc Lang của cô ta, cô ta thông qua cách của mình để nhận ra hắn chính là chồng cô ta, còn có một nguyên nhân nữa chính là vì bản thân hắn mặc trang phục của người làm Vu Phủ, nên với cô ta mà nói, bản thân hắn hoàn toàn có thể không sợ tên mắt tam giác kia.

Nếu là nguyên nhân thứ hai, có lẽ cô ta cho rằng chỉ cần dọa tên mắt tam giác bỏ đi, thì cô ta có thể bỏ trốn rồi. Chỉ là người tính không bằng trời tính, cô ta không ngờ rằng, tên mắt tam giác kia lại không bị dọa bỏ đi, ngược lại còn theo tới tửu lâu.

Sau khi hiểu ra chân tướng sự tình, Diệp Mặc đương nhiên không để Mục Tiểu Vận nói ra sự thật, càng sẽ không hỏi Mục Tiểu Vận làm sao nhận ra mình, lỡ phân biệt rõ ràng rồi, nếu bản thân hắn không phải là Mạc Lang

của cô ta, hắn đi đâu để tạo thân phận cho mình chứ? Thân phận này quả thực là từ trên trời rơi xuống, ngu gì không nhận.

Hắn liền vỗ vào đầu mình, nói:

- Hóa ra anh là Mạc Hữu Thâm, ôi, năm đó anh ra ngoài làm ăn, sau đó bị người ta đánh một cái vào đầu, rất nhiều chuyện đều quên mất. Tiểu Vận, mấy năm nay khổ cho em quá, em yên tâm, đợi sau khi anh bàn giao lại công việc ở Vu Phủ xong, anh sẽ lập tức cùng em trở về. Anh nói anh chỉ nhớ mình họ Mạc, nhưng lại quên mình tên gì rồi.

Nói xong trong lòng Diệp Mặc vẫn còn nghĩ, thật trùng hợp, may là tên này cũng họ Mạc, đương nhiên nếu Diệp Mặc thật sự là Mạc Hữu Thâm, thì hắn ta sẽ không nói cùng Mục Tiểu Vận trở về rồi, dù là hắn nhận Mục Tiểu Vận. Hắn cũng sẽ bảo Mục Tiểu Vận ở lại, cùng Mục Tiểu Vận trở về là điều không thể nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 697

Kiểm Tra Lai Lịch

Thấy Diệp Mặc nói muốn cùng mình quay về, Mục Tiểu Vận lại có chút sốt ruột, cô vội vàng khua tay nói:

-Mạc lang, anh không cần quay về, việc ở Vu phủ rất khó tìm, em đến thăm anh là được rồi. Đến lúc đó anh ở lại đây, một mình em về là được rồi, qua một thời gian ngắn em sẽ đến Vu phủ thăm anh.

Diệp Mặc thấy vẻ mặt Mục Tiểu Vận có chút nghi ngờ, chẳng lẽ cô ta lại xem mình là chồng thật sao? Trong lúc Diệp Mặc vẫn đang nghi ngờ, tiểu nhị đã đem đồ ăn đến.

Dù sao cũng chỉ là lợi dụng Mục Tiểu Vận một chút mà thôi, Diệp Mặc thấy Mục Tiểu Vận cũng là một người không tồi, trong khi mẹ chồng khó chịu với cô, thì Mục Tiểu Vận vẫn một mình chăm sóc bà ta ba năm, có thể thấy cô là người có tấm lòng lương thiện. Đến lúc mình rời đi rồi, có thể đưa cho cô chút tiền vốn.

Phải nói tiền đồng và ngân lượng Diệp Mặc không có, tiền vàng hắn cũng chẳng có, nhưng nói đến vàng, bây giờ trong nhẫn trữ vật của hắn cũng còn mấy trăm tấn.

Mục Tiểu Vận nhìn cả bàn đầy thức ăn, mở to mắt. Diệp Mặc biết chắc chắn cô rất đói, tiện tay cầm lấy đôi đũa nói:

-Chúng ta bắt đầu thôi, vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Mục Tiểu Vận lại chưa cầm đũa lên, cô nhìn một lúc thật lâu mới nói:

-Mạc lang, bàn ăn này đắt tiền lắm nhỉ? Chúng ta xa xỉ quá rồi.

Diệp Mặc không ngờ vào lúc này mà cô lại nghĩ đến những thứ này, đành phải ho khan một tiếng rồi nói:

-Cái đó, mấy năm nay anh kinh doanh kiếm được cũng không ít tiền, em cũng không phải lo lắng, ăn nhiệt tình đi.

Thấy Diệp Mặc không để ý gì thật, Mục Tiểu Vận mới cẩn thận cầm đôi đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Một bữa cơm rất lặng lẽ, Diệp Mặc không biết tâm tư của Mục Tiểu Vận, hắn cũng sợ nói nhiều rồi để lộ ra sơ hở, cho nên nói rất ít. Mà Mục Tiểu Vận lại càng ít nói, thậm chí mỗi một món ăn sau khi Diệp Mặc đụng đũa đến, cô mới ăn, có vẻ rất câu nệ và căng thẳng.

Diệp Mặc nhanh chóng ăn xong, có thể tiểu nhị đoán hắn là người của Vu phủ, cho nên có tiền, thức ăn mang lên đầy bàn. Còn Mục Tiểu Vận mặc dù ăn cũng không ít, nhưng cuối cùng thừa lại rất nhiều.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, quân lính bên ngoài hình như càng ngày càng nhiều, rất nhiều người muốn ra khỏi thị trấn đều bị ngăn lại, rõ ràng hôm nay không có cách nào ra ngoài được rồi.

-Chúng ta đi trước đi.

Diệp Mặc nói xong liền đứng dậy, hắn muốn dẫn Mục Tiểu Vận về Vu phủ trước rồi tính tiếp.

Mục Tiểu Vận nhìn chỗ đồ ăn còn thừa lại, do dự một hồi lâu rồi mới nói:

-Chỗ còn thừa này, chúng ta có cần gói mang về hay không?

-Em nói gói lại?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu. Nhưng suy nghĩ của Diệp Mặc lại

nhanh chóng chuyển hướng, hắn lập tức hiểu Mục Tiểu Vận thực sự coi hắn là Mạc lang của cô ấy rồi. Nếu không cô sẽ không nói gói thức ăn lại mang về. Nếu như chỉ là lợi dụng hắn, cô chắc chắn sẽ tìm cơ hội chạy trốn, làm gì có tâm tư gói đồ mang về?

Nghe xong câu hỏi vặn lại của Diệp Mặc, Mục Tiểu Vận lại giống như đã làm sai chuyện gì đó, có chút căng thẳng nắm chặt lấy mép áo.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một người đàn ông cũng mặc một bộ đồng phục quản gia Vu phủ xuất hiện ngoài cửa. Ông ta thấy Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận liền thở phào nói:

-Mạc Ảnh, thật may anh lại ở đây. Để tôi dễ tìm một chút, tiểu thư muốn gặp anh, nhưng lại không tìm thấy anh…

Diệp Mặc đang muốn đến Vu phủ, thấy vậy liền nói:

-Ồ, tôi về luôn đây, tôi vừa mới ăn cơm ở đây xong, tiền ăn ông thanh toán đi, tôi về trước. Tiểu Vận, chúng ta đi thôi.

Nói xong, Diệp Mặc không đợi người quản gia phản ứng kịp, liền kéo Mục Tiểu Vận bước đi. Đợi sau khi người quản gia này hiểu ra vấn đề, lại thấy tiểu nhị đang đợi ông tính tiền.

…

-Mạc lang, hay là em đứng ở ngoài đợi anh nhé…

Mục Tiểu Vận thấy khí thế của Vu phủ trong lòng có chút bồn chồn, cô không dám bước vào cùng Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhất mực kéo cô:

-Đi thôi, cùng vào, bây giờ ở ngoài rất nguy hiểm đấy.

Không biết có phải câu nói của Diệp Mặc rất có tác dụng hay không, Mục Tiểu Vận không nói thêm gì, chỉ có điều rất câu nệ theo sau Diệp Mặc

tiến vào Vu phủ.

-Mạc Ảnh, anh vừa chạy đi đâu vậy. Không phải nói đừng có đi lung tung ở đây sao? Tiểu thư dẫn anh về là để làm việc, không phải để cho anh đi dạo loanh quanh đâu.

Một gã gia đinh của Vu phủ quát lớn Diệp Mặc.

Nghe gia đinh quát lớn, Mục Tiểu Vận lại càng không được tự nhiên sợ run cả người lên.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn gã một cái nói:

-Cút, tôi được tiểu thư mời về, nếu như anh còn dám vô lễ, tôi lập tức đuổi anh ra ngoài đấy.

Gia đinh này còn không biết lai lịch cụ thể của Diệp Mặc thế nào, bị Diệp Mặc lừa chút như vậy, không ngờ lại lắp bắp không nói nên lời, một hồi sau mới nói:

-Tiểu thư gọi anh đến phòng khách, tôi đã chuyển lời rồi.

Nói xong gia đinh này quay người đi thẳng, nhanh chóng biến mất, nhưng có thể thấy được gã có chút sợ hãi Diệp Mặc.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét vào đại sảnh, phát hiện trong đại sảnh có hai người đàn ông mặc quan phục đang ghi cái gì đó, hơn nữa Vu tiểu thư cũng ở trong đó. Diệp Mặc trong lòng lập tức hiểu ra, quả nhiên là đến kiểm tra lai lịch đây.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc kéo Mục Tiểu Vận qua một bên nói:

-Tiểu Vận, đi thôi, vào cùng với anh Thấy Diệp Mặc mang theo một người con gái quay trở về, vị tiểu thư kia khẽ nhíu mày, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, cô nhìn Diệp Mặc nói:

-Mạc Ảnh, hai vị đại nhân này muốn hỏi anh một số chuyện, anh phải

thành thật trả lời.

Diệp Mặc thấy người đàn ông mặc áo hồng trong lòng lập tức biết hôm nay chắc là rất nguy hiểm, người đàn ông mặc áo hồng không ngờ là tu vi đỉnh cao Địa cấp. Nếu như lúc này bị y phát hiện ra sơ hở, muốn chạy thoát cũng rất khó.

Hai người kia nghe xong Vu tiểu thư nói liền gật đầu, sau đó người đàn ông mặc áo hồng nói với Diệp Mặc:

-Anh tên gì? Từ đâu đến? Làm nghề gì?

-Tôi tên Mạc Hữu Thâm, bởi vì trong nhà gặp họa lớn, sau đó ba năm trước chạy nạn đến thôn Hoàng Bình. Nhưng vì gia đình đến cái ăn cũng không có, cho nên đổi tên thành Mạc Ảnh, sau đó ra ngoài làm ăn buôn bán. Lúc này mới quay trở về, lại gặp phải đạo tặc. Trên đường được Vu tiểu thư cứu giúp, bây giờ là gia đinh của Vu phủ. Bởi vì không những tiền bạc bị mất hết, lại còn bị hủy hoại dung nhan, vốn nghĩ không thể gặp được người nhà, không ngờ vợ tôi lại tìm được đến thị trấn Từ Tây.

Diệp Mặc trả lời lưu loát, nhưng lại rất đơn giản, không có gì là nội dung xác thực.

Diệp Mặc không ngờ hắn vừa nói xong, người đàn ông mặc áo hồng còn chưa nói gì, Vu tiểu thư liền chủ động nói:

-Nửa năm trước tôi đã quen biết Mạc Ảnh ở Hàng Thủy rồi, vốn dĩ hắn làm kinh doanh cũng không tệ lắm, không ngờ, haizz…

Diệp Mặc không nhìn Vu tiểu thư, hắn không hiểu người con gái này tại sao lại thêm vào một câu như vậy, nhưng cái này cũng không liên quan gì đến hắn. Hàng Thủy ở chỗ nào hắn cũng không biết, đừng nói đến chuyện gặp người con gái này rồi. Nhưng hắn cũng không chủ động phá hỏng, chuyện này đối với hắn cũng không có lợi gì.

Mục Tiểu Vận trong lòng có chút nghi ngờ, cô chắc chắn Diệp Mặc ít

nhất có một câu nói dối, nhưng bất luận thế nào, cô cũng sẽ không vạch trần Mạc lang.

-Ồ, vợ anh tên gì?

Người đàn ông mặc áo hồng sắc mặt không chút thay đổi hỏi.

-Mục Tiểu Vận.

Diệp Mặc trả lời thẳng thắn.

-Đi điều tra Mục Tiểu Vận, và điều tra bức chân dung của Mục Tiểu Vận và Mạc Hữu Thâm ở thị trấn Hoàng Bình.

Người đàn ông mặc áo hồng bất động thanh sắc nói.

-Rõ…

Một người bên cạnh người đàn ông mặc áo hồng lập tức ra ngoài, nhanh chóng mang đến mấy quyển sách dày cộp đến.

Diệp Mặc trong lòng có chút kinh sợ, mấy quyển này giống như hệ thống chứng minh thư bên ngoài, còn có ảnh chân dung, vậy thì hắn còn giả mạo cái chết tiệt gì nữa.

Các suy nghĩ trong đầu Diệp Mặc quay cuồng, chẳng may phát hiện ra mình không phải Mạc Hữu Thâm thì sao đây? Đạp kiếm trốn là không thể được, nhưng không đạp kiếm, tên Địa cấp đỉnh cao kia sẽ ăn tươi nuốt sống hắn.

Nếu may mắn, có lẽ hắn còn có thể chạy ra khỏi cái thị trấn bé nhỏ này.

Nhưng sau khi ra khỏi thị trấn thì sao? Quy định thân phận ở đây nghiêm khắc như vậy, cho dù hắn có ra khỏi thị trấn, thì sẽ đi đến nơi nào? Rừng sâu núi thẳm sao? Trên đường hắn đến thị trấn này cũng chẳng nhìn thấy một khu rừng nào hết, chạy thế nào được? Cho dù có rừng sâu núi thẳm, muốn chạy trốn sự truy lùng đám người dày đặc này phỏng chừng cũng rất khó.

Nhưng đã đến nước này, hắn chỉ có chạy thoát thân, về phần Mục Tiểu Vận hắn cũng không quản được rồi.

Kiểm tra mấy thứ này cũng không lâu, rất nhanh cuốn sách của thôn Hoàng Bình được mở ra, hình ảnh của Mục Tiểu Vận và Mạc Hữu Thâm vừa liếc qua là thấy ngay.

Người đàn ông mặc áo hồng kia nhìn bức hình xong, gật đầu nói:

-Cầm lấy.

Mặc dù gã chỉ nói có một câu, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại nổi giông bão điên cuồng, thần thức của hắn nhìn thấy rõ người ở trong ảnh giống hắn đến tám phần. Có thể nói trừ khuôn mặt có chút khác biệt, những chỗ khác thì không khác chút nào.

Hoặc là nói nếu như hắn không bị hủy dung, có lẽ hắn nhanh chóng bị phát hiện ra không phải là Mạc Hữu Thậm rồi, nhưng đã bị hủy dung, những chỗ có điểm khác cũng bị hủy hoại trên mặt rồi.

Thảo nào Mục Tiểu Vận lại xem mình là chồng của cô ấy, không ngờ mình và con người Mạc Hữu Thâm kia lại giống nhau như vậy, những chỗ không giống nhau đã bị hủy dung hủy đi rồi.

Diệp Mặc chậm dãi thở dài, cho đến khi hai người đàn ông kiểm tra hộ khẩu rời khỏi phủ, Diệp Mặc cũng không hiểu đây là chuyện gì. Nhưng hắn cũng biết rằng bây giờ coi như hắn đã có hộ khẩu ở đây rồi, một tấm thẻ màu trắng trong tay hắn chính là bằng chứng hắn đã được kiểm tra rồi, thân phận không có vấn đề gì nữa rồi.

Vu tiểu thư nhìn thoáng qua Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận, thản nhiên nói:

-Hai người đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai tôi tìm anh có chuyện.

Diệp Mặc nhìn tấm thẻ trong tay, không biết cái này làm từ chất liệu gì,

mặt trên khắc tên và xuất thân, còn có cả đánh số. Nội khí của người đàn ông mặc áo hồng kia tương đối thâm hậu, gã làm ra tấm thẻ bài này chỉ một lát là xong.

Trở về chỗ ở, một nữ tỳ dẫn Mục Tiểu Vận đi tắm rửa thay quần áo. Mặc dù Mục Tiểu Vận có chút không muốn đi, nhưng Diệp Mặc cũng thấy quần áo của cô toàn chắp vá, quả thật cần thay cái mới rồi.

Khi Mục Tiểu Vận quay trở về phòng ở của Diệp Mặc, Diệp Mặc mới phát hiện ra sự thanh tú của Mục Tiểu Vận không ngờ còn xinh đẹp hơn Vu tiểu thư. Ban đầu khuôn mặt của Mục Tiểu Vận đen nhẻm, quần áo trên người cũ nát, hơn nữa Diệp Mặc bây giờ cũng không thèm để ý đến nữ nhi nữa, cho nên không ngờ phát hiện ra cô lại là người con gái xinh đẹp như vậy.

Mặc dù ăn mặc kiểu thiếu phụ, nhưng trên người cô lại tỏa ra một hương vị trẻ trung. Tay cô vẫn thô ráp như cũ, nhưng cổ của cô sau khi được tắm rửa sạch sẽ, không ngờ lại trắng ngần đến mê người. Nhưng rõ ràng là cô không có một đồ trang sức nào cả, khuôn mặt trái xoan mặc dù có chút thẹn thùng, nhưng lại có chút vẻ vui sướng. Bộ ngực bị cố ý bó buộc, thì bây giờ đã nhô lên dưới lớp vải áo, giống như hai con thỏ trắng xinh xắn ngạo nghễ đứng dưới lớp váy vậy.

Nhưng trên cổ của cô lại có một vệt máu đã đóng vảy, mang cho vẻ đẹp này chút buồn bã đau thương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 698

Người Phụ Nữ Muốn Ngủ Cùng

Mục Tiểu Vận tắm rửa sạch sẽ nhưng lại không thay quần áo mới mà vẫn mặc bộ quần áo đầy chắp vá. Nhưng bộ quần áo vải bâu này mặc trên người cô lại giống như tiên y của La Tiên vậy, càng làm cho cô nổi bật bởi sự thoát tục.

Diệp Mặc đầu tiên nghĩ đến Lạc Ảnh, lúc đó khi hắn gặp Lạc Ảnh trong túp lều nhỏ trong thôn An Lý, Lạc Ảnh cũng mặc bộ quần áo sơ sài, nhưng lại giống như Thiên ngoại tiên tử vậy.

Mục Tiểu Vận trước mắt kia mặc dù không có sắc đẹp tuyệt mĩ như Lạc Ảnh, nhưng lại làm cho Diệp Mặc khơi dậy nỗi nhớ Lạc Ảnh. Trong mắt hắn bỗng nhiên tràn đầy ý niệm, mình đáng lẽ ra phải sớm về đoàn tụ với Lạc Ảnh và còn cả Khinh Tuyết nữa.

Mục Tiểu Vận thấy ánh mắt của Diệp Mặc dịu dàng hơn, thậm chí mang theo chút hứng thú. Trong mắt cô lập tức lộ ra niềm vui bất ngờ, mặc dù cô chỉ là một thôn phụ, nhưng cô cũng có thể đọc được những ý niệm trong mắt Diệp Mặc.

Nhưng sự nhạy cảm của phụ nữ làm cô nhanh chóng hiểu ra, người tương tư trong mắt Mạc lang không phải cô. Mặc dù hắn nhìn cô, nhưng ánh mắt thì lại không tập trung vào người cô, rõ ràng Mạc lang đang nhớ đến một người con gái khác.

Mục Tiểu Vận cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia thất vọng. Cô là một người phụ nữ truyền thống, mặc dù mẹ chồng đối xử với cô không tốt, mặc dù chồng cô không ra gì với cô, nhưng cô lại chưa bao giờ có ý định bỏ

chạy.

Thật lâu sau, Diệp Mặc tỉnh lại, hắn nhìn nhìn Mục Tiểu Vận vẫn còn cúi đầu nhíu mày.

Diệp Mặc không hỏi vết thương trên cổ cô sao lại có, dù sao hắn cũng không phải là chồng thực sự của cô ấy, mặc dù cô nhận nhầm, đợi cho đến lúc hắn đi hắn sẽ nói cho cô biết.

Nhưng Diệp Mặc lại ngạc nhiên là tại sao có thể thay quần áo mới mà Mục Tiểu Vận lại không thay, mà lại muốn mặc bộ quần áo cũ này? Nhưng những chuyện như này, Diệp Mặc cũng không hỏi, hắn không thích kiểu người nhiều chuyện, nếu cô không thay có nghĩa là cô có lí do của riêng cô, không cần phải hỏi.

-Mạc lang, em… em…

Mục Tiểu Vận hình như muốn nói gì đó, chỉ có điều mở miệng, lại không biết nói từ đâu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

-Em ngồi xuống trước đi, có chuyện gì thì cứ nói ra. Có phải muốn về rồi hay không? Nếu em muốn về thì cũng được thôi, đợi vài ngày nữa chuyện đồn đại qua đi, thị trấn Từ Tây không nghiêm như này nữa, em có thể quay về.

-Không phải…

Mục Tiểu Vận vội khua tay nói:

-Một mình em không dám về, nhưng em ở lại đây thì không thoải mái lắm. Dù sao, dù sao…

-Em muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, không cần ấp úng như vậy đâu.

Diệp Mặc nhìn Mục Tiểu Vận ấp a ấp úng không nói gì.

Dường như cảm giác được Diệp Mặc mất hứng, Mục Tiểu Vận vội nói:

-Dù sao chỗ này là Vu phủ, hơn nữa Mạc lang lại là người của Vu phủ, nếu như gia quyến cũng ở lại chỗ này, em sợ quản gia sẽ nói…

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu được, hóa ra Mục Tiểu Vận sợ công việc của hắn không ổn định. Một khi cô cũng ở lại phòng của mình, nói không chừng sẽ làm cho người khác ghen tị, công việc lại càng không yên ổn. Mà cô lại rất muốn đi, nhưng có thể là lại sợ người đàn ông mắt tam giác kia trói cô lại. Kể từ đó, cô rơi vào thế lưỡng nan.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, công việc của Vu phủ, hắn thực sự cũng không ở lại Vu phủ làm việc. Đợi đến khi những người này đi rồi, hắn cũng lập tức rời khỏi Vu phủ. Hơn nữa hắn cũng hiểu, Vu tiểu thư mang hắn về đây, tuyệt đối không phải muốn hắn làm tôi tớ của Vu phủ. Tại sao lại như vậy, đến bây giờ hắn cũng không hiểu.

-Em không cần lo lắng, trước tiên cứ ở lại đây, đến lúc đó anh đưa em về.

Diệp Mặc nói xong còn muốn nói gì nữa, nhưng nữ tỳ hầu hạ bên Vu tiểu thư đã đến.

Cô ta đứng ở cửa có chút chán ghét thoáng nhìn Diệp Mặc, nhưng giọng điệu lại rất uyển chuyển nói:

-Mạc Ảnh, tiểu thư nhà tôi có lời mời….

Mục Tiểu Vận nghe thấy tiểu thư muốn tìm chồng mình, liền vội vàng đứng sang một bên.

Diệp Mặc lại cười cười với cô:

-Em không cần lo lắng, em cứ ở đây đợi anh là được rồi.

Nói xong, hắn lập tức theo sau tỳ nữa vừa nãy rồi rời khỏi.

Mục Tiểu Vận nhìn bóng dáng Diệp Mặc rời khỏi, trong mắt lộ ra tia nghi ngờ, cô cảm giác Mạc lang của mình và người hồi trước khác nhau quá.

Chồng của mình vốn là người rất âm trầm, rất ít nói chuyện, nhưng bây giờ thì hắn thoạt nhìn lại rất cởi mở. Dường như có chuyện gì đó không thuận mắt cho lắm, bây giờ tính cách của hắn và tính âm trầm kia quá khác biệt.

Quan trọng nhất là, hôm nay Mạc lang ít nhất đã nói dối một người, nếu như không phải nói dối với cô, thì chính là nói dối với người đàn ông mặc áo hồng kia.

Hắn nói với người đàn ông áo hồng kia bởi vì mất tiền nên không có mặt mũi nào quay về, nhưng hắn lại nói với cô là vì bị người khác đánh, sau đó mất trí nhớ, không nhớ ra mình là ai nên mới không thể quay về được. Hơn nữa ở nhà hàng hắn nói hắn làm ăn kiếm được rất nhiều tiền, bây giờ lại nói tiền bị người khác cướp mất hết rồi, trước sau hoàn toàn mâu thuẫn.

Mục Tiểu Vận lắc lắc đầu, đi đến bên giường của Diệp Mặc kéo cái chăn của Diệp Mặc ra. Bất luận thế nào, trong lòng cô vẫn ưa thích con người Mạc lang trước mắt hơn, mặc dù dung nhan bị hủy hoại, nhưng so với khuôn mặt âm u âm trầm vẫn tốt hơn rất nhiều.

Diệp Mặc không ngờ mình lại bị dẫn đến khuê phòng của Vu tiểu thư, hắn thấy chỗ này mặc dù không khác nhiều với xã hội phong kiến, nhưng hẳn là cũng không phải là người con gái tùy tiện đưa một người đàn ông xa lạ vào khuê phòng của mình.

Mặc dù hắn quen biết Vu tiểu thư mới được vài ngày, nhưng đối với hai bên mà nói đều là người xa lạ.

-Tôi tên Vu Vũ Yến, tôi nghĩ anh chắc chắn ngạc nhiên tại sao tôi lại nhìn anh với con mắt khác. Vào đi, uống với tôi một ly trước đã.

Vu Vũ Yến chỉ vào mấy chiếc đĩa thức ăn đã đặt trên bàn, còn có cả một

bầu rượu nữa.

Diệp Mặc không hỏi sao lại thế này, cho dù Vu Vũ Yến có hạ độc, hắn cũng không sợ. Huống chi hắn tin rằng Vu Vũ Yến cũng không hạ độc hắn, bởi vì Vu Vũ Yến cho rằng, muốn đối phó với Diệp Mặc hắn, căn bản dễ như trở bàn tay, cần gì đến chiêu thức hạ độc này.

Thấy Diệp Mặc không hỏi, chỉ ngồi xuống và chủ động rót đầy chén rượu. Trong mắt Vu Vũ Yến lộ ra nụ cười hài lòng, cô giơ ly lên cười khanh khách một câu:

-Mạc Ảnh, nào uống…

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, chỉ cần Vũ Yến mời rượu, hắn căn bản cũng không nhiều lời, uống cạn. Bầu rượu nhanh chóng cạn, Vu Vũ Yến lập tức lại lấy một bầu rượu khác ra.

Diệp Mặc thấy hành động này của Vu Vũ Yến, lập tức hiểu hóa ra cô ta muốn mình say khướt. Mặc dù không biết cô ta muốn làm cái gì, nhưng Diệp Mặc nói chuyện dần dần níu lưỡi rồi.

Lúc này không hỏi, hắn thành thằng ngốc rồi. Diệp Mặc nắm chặt thời cơ, lập tức hỏi núi Thượng Thanh và phái Côn Càn.

Trong mắt Vu Vũ Yến lộ ra vẻ khinh thường và chán ghét, nhưng vẫn cười ha hả nói:

-Núi Thượng Thanh là môn phái phụ thuộc của phái Côn Càn – một trong ba nội ẩn môn. Đệ tử nòng cốt của Thượng Thanh Sơn, đến thành chủ của thành Lan Hóa cũng không dám đắc tội.

Trong lòng Diệp Mặc kinh ngạc, hắn nghĩ đến ba chị em nhà họ Lạc. Lạc Phi trước giờ chưa nói qua, hóa ra nội Ẩn môn bọn họ vẫn còn có một vị trí cao như vậy. Cái mà Diệp Mặc không biết chính là, đệ tử của những môn phái lớn này, đều là tu luyện trong đó, rất ít người khoe chính mình có đến trần tục. Cho nên đắc ý nhất chính là những đệ tử của Ẩn môn.

-Vậy cô sắp gia nhập Thượng Thanh sơn rồi, địa vị chắc là rất cao…

Diệp Mặc mượn cớ say để hỏi.

Khóe mắt Vu Vũ Yến hiện ra một tia hãnh diện, sau đó mới nói:

-Tôi mặc dù gia nhập Thượng Thanh sơn rồi, nhưng trước mắt vẫn là đệ tử ngoại môn, nhưng tư chất của tôi vào nội môn chỉ là vấn đề thời gian. Cho dù là một đệ tử ngoại môn, ở thành Lan Hóa cũng không có ai dám đắc tội.

-Gia nhập Thượng Thanh sơn rất khó sao? Vậy thì gia nhập những môn phái như Thái Ất Môn thì lại càng khó rồi? Vậy cô biết Thái Ất Môn ở đâu không?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Ánh mắt Vu Vũ Yến càng khinh thường, lại còn gia nhập Thái Ất Môn, hắn nghĩ rằng hắn là ai.

Nhưng Vu Vũ Yến vẫn đáp lại:

-Cứ ba năm một lần đại phái trong phái Ẩn môn đều tuyển đệ tử, trừ phi anh trở thành đệ tử của Ẩn môn, nếu không không ai biết được ẩn môn ở nơi nào. Đệ tử của Ẩn môn từng trải bên ngoài cũng không ai dám lộ ra tin tức vị trí của Ẩn môn, một khi bị lộ, sẽ bị treo cổ ngay lập tức. Đương nhiên, nếu như anh muốn tham gia cuộc tranh cử làm đệ tử Ẩn môn thì cũng được, đầu tháng sau, Ẩn môn sẽ tiến hành nhận đệ tử.

Diệp Mặc ngạc nhiên nhìn Vu Vũ Yến hỏi:

-Nếu như cuộc tuyển nhận đệ tử còn chưa bắt đầu, thì sao cô đã là đệ tử ngoại môn của Thượng Thanh rồi?

-Đó là vì tôi có một tấm thẻ bài của đệ tử ngoại môn núi Thượng Thanh, trên đường anh gặp tôi, chính là lúc tôi mang thẻ bài đến Hàng Thủy trở về. Cho nên đầu tháng sau, tôi không cần tham gia đợt tuyển nhận đệ tử Ẩn môn

nữa, tôi chỉ cần trực tiếp đi cùng người của Thượng Thanh là được.

Vu Vũ Yến nói xong, lại mời Diệp Mặc một ly nữa.

Diệp Mặc biết chắc hẳn Vu Vũ Yến biết cũng không nhiều, mặc dù không hiểu tấm thẻ bài của cô lấy từ đâu, nhưng hỏi tiếp thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Sau khi nói rõ những chuyện này, Diệp Mặc bắt đầu ngà ngà say.

-Mạc Ảnh, thực ra vừa nhìn thấy anh tôi đã có thiện cảm với anh rồi. Tôi nghĩ, điều này có lẽ cũng là tiếng sét ái tình. Đêm nay, tôi sẽ hầu hạ anh…

Thấy Diệp Mặc cũng tương đối say rồi, sau khi Vu Vũ Yến lại mời Diệp Mặc một ly nữa, dịu dàng nhẹ nhàng nói bên tai Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc cười khẩy, người phụ nữ này nói dối không soạn bản nháp. Mặc dù Vu Vũ Yến này cũng xinh đẹp, nhưng Diệp Mặc không có chút suy nghĩ gì với cô. Hắn rất muốn biết, kế tiếp, Vu Vũ Yến sẽ làm thế nào.

Nhưng điều khiến cho Diệp Mặc không ngờ chính là, sau khi mình say khướt bên bàn ăn, không ngờ cô lại ôm hắn đưa đến giường ngủ của cô, hơn nữa lại bắt đầu cởi quần áo của hắn.

Diệp Mặc trong lòng nghi ngờ, phải nói người con gái này thực sự thích hắn đến mức vừa gặp mặt đã liền lên giường, hắn tuyệt đối không thể tin được. Nhưng hành động người phụ nữ này thực quá nằm ngoài dự liệu của hắn.

Sau khi áo khoác của Diệp Mặc được cởi ra, không ngờ đến nội y trên người Diệp Mặc cô cũng cởi hết. Trong lòng Diệp Mặc có chút sợ hãi, nếu người phụ nữ này muốn cởi quần lót của hắn ra, hắn tuyệt đối không đồng ý. Cho dù bị lộ, thì cũng phải ngăn cản lại.

Cũng may điều khiến Diệp Mặc yên tâm chính là, người phụ nữ này

cũng không có cởi đồ bên dưới của Diệp Mặc ra, chỉ có điều nghi hoặc ấn ấn vào cơ ngực săn chắc của Diệp Mặc, sau đó tự nói một câu:

-Chẳng lẽ người đàn ông nào cũng có cơ ngực săn chắc như vậy sao?

Khuôn mặt cô ửng hồng, được một lúc thì lại tự cởi đồ của mình ra.

Diệp Mặc lại càng nghi ngờ, người phụ nữ này không phải sẽ làm càn đấy chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 699

Đen Tối, Hiểm Độc

Vu Vũ Yến nhanh chóng cởi bỏ áo, thậm chỉ chỉ mặc mỗi đồ lót màu hồng. Đang lúc Diệp Mặc nghĩ có phải cô muốn cởi bỏ nốt quần áo trên người nữa không thì cô đột nhiên dừng lại. Diệp Mặc thầm nghĩ, quả nhiên là như vậy. Nếu Vu Vũ Yến thực sự muốn cởi hết quần áo của mình, Diệp Mặc cũng không để ý đến, càng không ngăn cản, cô ta phơi bày cơ thể liên quan gì đến mình chứ Vu Vũ Yến cởi áo xong rồi ngồi lên giường bắt đầu vận khí tu luyện. Cô dường như không thèm để ý tới Diệp Mặc đang ngồi trên giường của cô, điều này khiến Diệp Mặc nghi ngờ.

Hơn mười phút sau, thần thức của Diệp Mặc cảm nhận rõ thấy cô đúng là đang tu luyện, hơn nữa đã có nội khí dao động. Thấy cô không tiếp tục gây sức ép với chính mình, Diệp Mặc cũng lười để ý tới cô, đồng thời lấy ra một viên linh thạch, bắt đầu phục hồi chân khí. Chân khí của hắn đã hồi phục được một chút, bây giờ cứ tiếp tục thì hồi phục là chuyện đơn giản.

Theo chu thiên vận hành, Diệp Mặc dần dần rơi vào trạng thái vô thức, quên cả Vu Vũ Yến đang ở bên cạnh.

Hắn không biết có một làn da mềm mại chạm lên người tự lúc nào, hắn tỉnh dậy, chân khí càng thông hơn. Diệp Mặc đoán nếu dùng thêm đài sen phối hợp với linh thạch, chỉ hai, ba ngày sau hắn sẽ hoàn toàn hồi phục, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước. Dù bây giờ hắn dùng phép ẩn mình rời khỏi đây cũng được.

Chạm vào người hắn là Vu Vũ Yến, cô cũng đang luyện nội khí. Diệp Mặc đã hiểu chuyện gì xảy ra, thì ra là mình hút linh thạch để tu luyện, linh thạch vì lực hút của mình nên linh khí tràn ra. Người con gái này đúng là vớ

hời, cô ta dường như cảm thấy dựa vào người mình thì tốc độ tu luyện nhanh hơn nhiều so với vốn dĩ cho nên mới áp sát Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không chút do dự thu chân khí lại. Linh thạch này hắn còn chưa có, làm sao có thể bị người khác xài hết được?

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, phát hiện trời đã sáng. Đương lúc hắn muốn dậy thì ngoài vườn có một nhóm người đến. Đi đầu là người thanh niên chưa đến ba mươi tuổi, da anh ta hơi đen, người không lùn, khóe mắt hơi hếch, hơn nữa còn mang vẻ cao ngạo, dường như ngoài anh ta ra, những người còn lại trên thế giới này đều là người thừa.

Đây là gã thanh niên tự cho mình là trung tâm. Nhưng địa vị của anh ta hình như không hề nhỏ, phía sau còn có hai người hộ vệ, thậm chí bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên đi theo. Thoạt nhìn, Diệp Mặc mơ hồ cảm thấy người đàn ông trung niên có dáng của Vu Vũ Yến, hắn đoán là người nhà của cô. Hai người hộ vệ kia, có một người Diệp Mặc biết, chính là người đã quát hắn trên đường, ngay cả Vu Vũ Yến cũng không nể mặt.

…

-Xa như thế mà Liêu Uy đã đến rồi, Vũ Yến vẫn chưa dậy à? Càng ngày càng hư rồi.

Người đàn ông trung niên nói với hai người hầu một câu, tuy là quát người hầu nhưng rõ ràng là muốn gọi Vũ Yến dậy.

Người đàn ông trung niên nói xong, nói tiếp:

-Hay là chúng ta đến phòng khách uống trà trước, con bé Vũ Yến này thật là...

Liên Uy ha ha cười, dường như không hề để bụng. Một người hầu vội vàng chạy đến phòng Vũ Yến, còn người kia thì luống cuống nói:

-Tối qua tiểu thư uống hơi nhiều ạ...

Cô người hầu nói đến đây, dường như cảm thấy mình không nên nói, vội vàng ngậm miệng lại.

-Cô nói Vũ Yến hôm qua uống rượu? Cô ấy vì sao lại uống rượu?

Liêu Uy nhíu mày, đột nhiên ngăn cô người hầu lại hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của Liêu Uy, lòng cô người hầu càng lo sợ. Cô ấp a ấp úng nói:

-Không phải tiểu thư, mà là tối qua Mạc Ảnh có đến tìm tiểu thư uống rượu, không phải...

Chỉ là lời của cô chưa dứt thì Liêu Uy đã xông vào phòng Vũ Yến. Mặt người đàn ông trung niên biến sắc, vội vàng đi theo.

Thần thức của Diệp Mặc quan sát được đến đây, trong lòng cười khẩy, quả nhiên hắn đã bị Vu Vũ Yến lợi dụng rồi. Nhưng hắn không hề để ý, điều duy nhất hắn không biết là vì sao cô lại lợi dụng hắn.

Quả nhiên khi cô người hầu gọi cửa, Vu Vũ Yến không những không lo sợ dậy mặc quần áo mà còn nhấc chăn đắp lên ngực Diệp Mặc. Thế này chưa tính gì, thậm chí cô còn kéo cái áo lót màu hồng xuống, sau đó xõa cho tóc rối lên.

Cạch...

Liêu Uy theo sát cô người hầu bước vào.

Vu Vũ Yến đột nhiên ngồi dậy, sau khi nhìn thấy Liêu Uy, trên mặt cô lộ vẻ hoảng sợ, sau đó giơ tay che trước ngực. Diệp Mặc cười nhạt, chậm rãi ngồi xuống, sau đó không chút hoang mang, từ từ mặc quần áo.

Một người đàn ông khỏe mạnh và một cô gái mặc mỗi nội y, tóc tai bù xù ngủ một đêm trên cùng một cái giường, cả thằng ngốc cũng biết tối qua họ đã làm gì.

-Cô... cô...

Liêu Uy chỉ vào mặt Vu Vũ Yến, cứ cô, cô mãi rồi đột nhiên nôn ra máu, hôn mê bất tỉnh.

-Mày... đồ bất hiếu...

Người đàn ông trung niên cũng chỉ Vu Vũ Yến đầy tức giận, ánh mắt chuyển hướng sang Diệp Mặc rồi lạnh lùng hừ một tiếng:

-Chúng mày cút đi ngay cho tao...

Vu Vũ Yến thấy Diệp Mặc mặc quần áo tử tế xong, trong lòng thấy lạ, lẽ ra trong tình huống này Mạc Ảnh phải sợ hãi, nói chuyện này không liên quan gì đến hắn mới đúng, sao hắn lại tỏ vẻ dường như không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa gương mặt không chút sợ hãi?

Nếu lúc này Diệp Mặc nói không liên quan đến hắn, mình còn có thể mượn cơ hội tức giận, sau đó nói mình bị mù, rồi đánh chết tên Mạc Ảnh này. Nhưng hắn lại chẳng nói gì, như vậy ngược lại càng khiến cô thấy không ổn và kỳ lạ.

Diệp Mặc và Vu Vũ Yến lập tức bị đưa ra ngoài hoa viên, Liêu Uy lúc này đã tỉnh, mặt anh ta xanh mét, trên trán lộ gân xanh, nhìn chằm chằm Vu Vũ Yến và Diệp Mặc đầy oán hận.

Mặt người đàn ông trung niên tối sầm lại, ông dường như già đi trăm tuổi, uể oải nói:

-Vũ Yến, con từ nhỏ đã được dạy làm thục nữ, Liêu Uy của Liêu gia cũng đàng hoàng tử tế, chỗ nào không xứng với con, tại sao con lại làm chuyện đồi bại thế này? Không ngờ con dám ăn nằm với kẻ hạ nhân? Đồi phong bại tục quá, con nói, con nói đi...

Nói về sau, sắc mặt người đàn ông trung niên càng trắng bạch ra, tí nữa thì gân xanh nổi trên tay Diệp Mặc lạnh lùng cười, bề ngoài thì người đàn

ông tỏ vẻ tức giận đến nỗi muốn đi tự sát, nhưng trong lòng lại bình tĩnh, không chút lửa giận dữ. Hai cha con người này không đi Hollywood phát triển thì quả là lãng phí.

-Mày tên Mạc Ảnh đúng không. Mày là một hạ nhân mà lại dám ra tay với chủ, gan to thật, người đâu, lôi hắn ra đánh đến chết.

Người đàn ông trung niên không đợi cô con gái nói xong liền chỉ Diệp Mặc tức giận quát lớn.

-Đừng đánh chồng tôi...

Diệp Mặc chưa kịp trả lời, Mục Tiểu Vận không biết từ đâu chạy tới. Cô ôm cổ Diệp Mặc, giơ tay ngăn cản hai gã gia đinh đến kéo Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này không sao rồi, tự nhiên lại có chứng minh thư. Chân khí đã khôi phục hơn nửa, nếu không phải sợ làm lớn chuyện thì đối phó với một Hoàng cấp, hắn hoàn toàn có thể giết được.

-Chồng cô? Cô có biết chồng cô đã làm gì không? Hắn dám quyến rũ tiểu thư của gia chủ, lại còn dám làm chuyện đại nghịch bất đạo, loại người không biết xấu hổ này không đánh chết còn giữ lại làm gì? Người đâu, đánh chết đi, lôi vợ hắn xuống giam lại.

Một giọng nói lạnh như băng truyền tới, cùng với đó là người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

-Xin các anh đừng làm khó chồng tôi, người hầu thì nguyện làm người hầu, tôi xin các anh...

Mục Tiểu Vận nói xong liền quỳ xuống, mắt chan chứa sợ hãi. Diệp Mặc vừa đưa tay ra, cô đã kéo lại. Diệp Mặc cứ ngỡ Mục Tiểu Vận không quan tâm đến hắn, nhưng không ngờ cô lại quan tâm đến hắn như vậy.

-Mẹ...

Vu Vũ Yến nhìn thấy người phụ nữ chợt thốt lên một câu, sau đó òa lên khóc.

-Đủ rồi...

Người thanh niên tên Liêu Uy mặt xanh mét lên tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Vu Vũ Yến lạnh lùng nói:

-Vu Vũ Yến, Liêu gia tôi có lỗi với cô sao? Liêu gia tôi chỗ nào có lỗi với cô? Thẻ bài của Thượng Thanh Sơn đã tặng Vu Vũ Yến cô làm vật sính lễ. Nhưng cô lại không tuân đạo làm vợ, lại dám ăn nằm với thằng khốn hạ nhân. Cô, cô...

Vu Vũ Yến khom lưng hành lễ với Liêu Uy rồi nức nở nói:

-Em, em xin lỗi...

Liêu Uy cười lớn, nhưng mặt không hề cười. Anh ta chỉ Vu Vũ Yến nói:

-Vu Vũ Yến, cô không phải xin lỗi tôi, lúc trước tôi đưa thẻ bài của Thượng Thanh Sơn cho cô, để cô đến Thượng Thanh Sơn. Bây giờ chúng ta đã không có liên quan gì, cô hãy trả thẻ bài cho tôi, sau đó chúng ta không dính dáng đến nhau nữa.

Vu Vũ Yến nức nở nói:

-Em xin lỗi anh, anh Liêu. Em và Mạc Ảnh chỉ là một phút hồ đồ, trong lòng em vẫn có anh, Mạc Ảnh hắn, hắn bị anh trừng phạt là được rồi. Nếu có thể, em thà rằng đưa thẻ bài cho anh. Sau đó đến Liêu gia làm người hầu kẻ hạ để chuộc tội, nhưng thẻ bài em đã gửi đến Thượng Thanh Sơn, em, em...

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu, thì ra là thế n. Nhà Liêu Uy có một thẻ bài của Thượng Thanh Sơn, có một thẻ bài thì một người có thể gia nhập Thượng Thanh Sơn. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, Liêu gia đã đem thẻ bài này làm đồ sính lễ cho Vu Vũ Yến, điều kiện là Vu Vũ Yến phải lấy Liêu Uy. Mà Vu Vũ Yến lấy được thẻ rồi, sau khi gia nhập Thượng Thanh

Sơn liền thấy hối hận.

Cô biết rõ tính cách của Liêu Uy, cho nên đã diễn màn kịch gian phu dâm phụ này để Liêu Uy chủ động từ hôn. Cô không những có được thẻ bài của Thượng Thanh Sơn mà hoàn toàn có thể thoát khỏi sự vướng víu của Liêu Uy. Vu Vũ Yến nhìn thấy thuần khiết và đơn giản. Nhưng đáng tiếc, cô không những xấu xa, mà thậm chí còn nhẫn tâm tuyệt tình.

Diệp Mặc đoán nếu cô không gặp hắn, người hi sinh chắc chắn là một người khác, chỉ là sau khi gặp mình trên đường, cô ta liền chộp lấy mình làm vật hi sinh.

Liêu Uy đang định nói, người hộ vệ bên cạnh bỗng thì thầm bên tai anh ta mấy câu. Diệp Mặc nghe rất rõ. Người hộ vệ nói Vu Vũ Yến và mình sớm đã quen biết nhau, hơn nữa không phải chuyện một hai ngày. Quả nhiên nghe người hộ vệ nói xong, sắc mặt của Liên Uy càng trở nên khó coi.

Trong lòng Diệp Mặc thầm khen ngợi tâm cơ của người con gái này, trên đường gặp mình, cô ta tỏ ra quen biết, bây giờ quả nhiên có tác dụng rồi. Tính cách của Liêu Uy vô cùng kiêu ngạo, người con gái của mình không những thông dâm với người đàn ông khác mà còn lén lút trong một thời gian dài như vậy, mà người con gái này còn lừa anh ta là chuyện bất ngờ. Gân xanh trên trán anh ta nổi lên, thực sự không nhịn được nữa rồi.

Trước đây cô thừa nhận đã thật sự yêu đương vụng trộm, chỉ là đến hôm nay thêm thùng dầu thôi. Trong tình huống này, muốn Liêu Uy nói đến hôn sự là chuyện không thể, một khi Liêu Uy không cần Vu Vũ Yến nữa, vậy thì mục đích của cô đã đạt được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 700

Làm Thế Nào Đây

Diệp Mặc thật không ngờ, cô Vu Vũ Yến này tuổi tác không lớn lắm, thật không ngờ lại đen tối đến thế. Gần như là để đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, thậm chí tính mạng của một người xa lạ cô ta cũng coi không ra gì.

Đem chính mình ra cho Liêu Uy xử phạt, có thể thấy rằng đây là sự ác độc của người phụ nữ này.

-Cô, tiện nhân, cô lập tức mang thẻ danh ngạch từ chỗ Thượng Thanh mang về đây, đó là đồ của Liêu gia. Tôi không quan tâm cô định đưa Danh Ngạch Bài cho ai rồi, cô lập tức đi lấy về cho tôi...

Giọng nói của Liêu Uy đã giận đến phát run.

Vu Vũ Yến lại run rẩy nói:

-Anh Liêu, tấm thẻ đó đã đưa cho Thượng Thanh sơn rồi, nếu anh nhất định muốn lấy lại, em sẽ qua đó...

-Cô, cô...

Liêu Uy nghe xong lời của Vu Vũ Yến, chỉ tay về phía cô ta suýt nữa thì lại bất tỉnh lần nữa.

Diệp Mặc nghĩ thầm rằng quả nhiên, tấm thẻ đó đã đưa cho Thượng Thanh sơn, vậy thì tuyệt đối không thể đòi lại được, một khi Vu Vũ Yến đi đòi, người đen đủi sẽ là Liêu Uy, thậm chí toàn bộ Liêu gia sẽ bị xui xẻo. Người phụ nữ này, thật đúng là không thể nhìn ra được.

Diệp Mặc dâng lên một cảm xúc căm ghét Vu Vũ Yến, người phụ nữ này làm cho hắn nhớ tới ba anh em Đông Phương, cô gái này và ba người kia đều làm cho người khác không thoải mái.

-Tôi muốn tiêu diệt hết Vu gia các người, khinh người quá đáng...

Liêu Uy tức giận đến mức không biết lựa lời mà nói nữa rồi.

Vu Vũ Yến cười lạnh một tiếng, nhưng không trả lời. Cha mẹ của Vu Vũ Yến, và còn cả người khác trong Vu gia đều lộ vẻ bình tĩnh, không có chút nào sợ hãi.

Lúc này Diệp Mặc lại nghe thấy tên vệ sĩ nói vào tai Liêu Uy:

-Bây giờ Vu gia đã có một đệ tử của Thượng Thanh sơn rồi, thiếu gia, hay là chúng ta về nhà rồi nghĩ cách.

Lời này rõ ràng là Vu gia đã không sợ Liêu gia rồi, trở về rồi nói, đến câu nói này cũng không cần phải nói nữa rồi.

Điều duy nhất khiến Diệp Mặc cảm thấy kì lạ là, mặc dù Vu Vũ Yến làm thế này có thể đạt được mục đích của cô ta, nhưng đã như vậy rồi, thì thanh danh của cô ta cũng bị xấu đi. Chẳng lẽ danh tiết của phụ nữ nơi này không quan trọng hay sao? Nếu đã không quan trọng sao Liêu Uy lại tức đến hộc máu?

Dường như cảm thấy lời của vệ sĩ có lí, Liêu Uy cũng hiểu rằng y không thể làm gì Vu gia được. Y lập tức nghĩ đến Diệp Mặc, tên này là đầu sỏ, nếu như không phải hắn, tại sao Vu Vũ Yến lại như thế này?

Diệp Mặc đương nhên là không biết lí luận kì quái của Liêu Uy. Trong lòng hắn vẫn đang nghĩ tại sao Vu Vũ Yến lại không cần danh tiết.

-Liêu Sơn, anh đi đánh gãy chân tay cái tên họ Mạc kia rồi lôi đến đây, tôi muốn xem xem hắn ta có mấy lá gan...

Dường như biết rằng mình không có cách nào với Vu gia, lửa giận của Liêu Uy hoàn toàn chuyển lên người Diệp Mặc.

Mục Tiểu Vận thấy Liêu Uy định đối phó với chồng của mình, cô liền cảm thấy căng thẳng, liền quỳ xuống cầu xin.

-A...

Liêu Uy lúc này lại thấy Mục Tiểu Vận còn xinh đẹp hơn Vu Vũ Yến, tuy rằng ăn mặc xấu xí, nhưng nếu đứng với Vu Vũ Yến, chỉ thấy rằng Vu Vũ Yến là một đứa nha hoàn, Mục Tiểu Vận mới là tiên nữ.

Ánh mắt của Liêu Uy dần dần thay đổi, y nhìn chằm chằm vào Mục Tiểu Vận, một lúc lâu mới có phản ứng. Thậm chí đến cả vẻ tức giận cũng bớt đi nhiều, vẻ mặt sắt lạnh cũng đã hồi phục được một chút.

-Không động đến chồng của cô cũng được, cô đi cùng tôi vậy.

Liêu Uy càng nhìn Mục Tiểu Vận càng cảm thấy cô đúng là người mình cần. Nếu so với Mục Tiểu Vận, Vu Vũ Yến đúng là cặn bã.

-A, không...

Mục Tiểu Vận lúc này mới sợ hãi, cô vẫn hay che lấp đi nhan sắc của mình, lại còn ở trong một thôn trang hẻo lánh, cho nên vẫn bình an vô sự. Nhưng không ngờ bởi vì gặp được chồng mình, cho nên mới không che đi nhan sắc của mình, đúng là xảy ra chuyện ngay.

Sau khi Mục Tiểu Vận nói mấy từ không, liền theo bản năng nắm chặt ống tay áo của Diệp Mặc.

Liêu Uy sắc mặt trầm xuống nói:

-Cô đi theo chồng cô, cái gã vừa xấu vừa nghèo này, thì không có ngày nào ngẩng đầu lên được. Liêu gia trong thành Lan Hóa này cũng là gia đình giàu có, tôi sẽ không bạc đãi cô. Chỉ cần theo tôi, vinh hoa phú quý đều cho

cô hưởng thụ. Nếu cô cố ý không muốn, thì tôi cũng sẽ đem cô đi, hơn nữa chồng cô cũng sẽ vì cô mà bị giết.

Vu Vũ Yến mặc dù là cố ý làm cho Liêu Uy tự tay xé bỏ hôn ước, nhưng y lại để ý chuyện cô ngủ với người khác một đêm, lại không để ý chút nào tới chuyện cô gái này là vợ của Mạc Ảnh. Điều này làm cho cô không thoải mái, mặc dù đã đạt được mục đích của mình, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Mục Tiểu Vận này hàng ngày ngủ cùng Mạc Ảnh, tại sao y lại không để ý? Vu Vũ Yến nhìn Mục Tiểu Vận, lúc này mới phát hiện ra rằng Mục Tiểu Vận xinh đẹp đến mức nào, dường như đến mình cũng không thể so sánh với cô ta.

Hóa ra là như vậy, sắc mặt Vu Vũ Yến trầm xuống, tuy nhiên rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, cô lại nức nở vài tiếng, nói:

-Anh Liêu, tên Mạc Ảnh này là người của nhà em, vợ hắn anh mang đi rồi, coi như đây là một chút bồi thường của nhà em...

-Haha, Vũ Yến, anh đến muộn vài ngày, phải bồi thường gì vậy?

Một người thanh niên anh tuấn tú đeo một thanh trường kiếm trên vai đi vào, Diệp Mặc lập tức nhìn thấy ở góc áo của y có hai chữ Thượng Thanh nhỏ.

Hóa ra người kia cũng là người của núi Thượng Thanh, Diệp Mặc nghĩ thầm trong lòng, lại thấy sau khi nhìn thấy người thanh niên này, Vu Vũ Yến lập tức vui vẻ, vội vàng đi tới, nói giòn tan:

-Quan sư huynh...

Người thanh niên này dường như không để ý tới người xung quanh, y trực tiếp đi tới trước mặt Vu Vũ Yến khẽ nói:

-Vũ Yến, cách mà anh dạy em thế nào?

-Cảm ơn Quan sư huynh, quả nhiên là như vậy...

Vu Vũ Yến thấp giọng trả lời, hai đầu lông mày lộ rõ vẻ ái mộ.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng Diệp Mặc lại có thể nghe thấy lời của bọn họ, Diệp Mặc nghe thấy hai người đối thoại, trong lòng đã hiểu rõ. Xem ra Quan sư huynh và Vũ Yến sư muội này muốn thông đồng, lại cố tình muốn làm kĩ nữ mà còn muốn lập đền thờ, làm cho Liêu Uy làm chim đầu đàn, chủ động gỡ bỏ hôn ước.

Quá trình này hẳn là làm gã họ Quan này và Vu Vũ Yến có lợi, Liêu Uy trở thành đồ ngốc, chính mình lại sắm vai kẻ chết thay. Cuối cùng Liêu Uy không làm gì được gã họ Quan này và Vu Vũ Yến, chỉ có thể như thằng ngốc, lấy kẻ khác ra để trút giận. Còn gã họ Quan kia và Vũ Vũ Yến môn đăng hộ đối thành đôi thành cặp, đúng là giỏi tính toán.

-Hóa ra là Quan sư huynh của núi Thượng Thanh...

Liêu Uy nhìn thấy người thanh niên này cũng không dám tiếp tục gây khó dễ.

Diệp Mặc vào lúc này mới khẽ mỉm cười nói:

-Các vị, tôi nghĩ các vị đã nhìn thấy tôi cùng Vũ Yến không mặc gì ngủ cùng một chỗ, nhưng chuyện này cũng không thể trách tôi được...

Nhìn cả phòng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mình, Diệp Mặc lại nói:

-Nói ra thì Vũ Yến với tôi cũng có chút ân tình, nhưng bây giờ Vũ Yến làm thế này, tôi cũng không thể trách cô ấy. Lần trước Vũ Yến có bầu khi ở Hàng Thủy, mặc dù tôi không biết ai là cha của đứa bé, nhưng tôi cũng đã đưa cô ấy đi nạo thai.

- Mặc dù nói sau khi nạo thai, cô ấy cũng ngủ cùng tôi một khoảng thời gian ngắn, nhưng đây chỉ là loại tình cảm mong manh ngắn ngủi mà thôi. Vũ Yến, tôi không phải là chưa trả tiền, tôi làm kinh doanh được nhiều tiền như

vậy đều đưa hết cho cô rồi. Mặc dù cô chỉ là ngủ cùng tôi hơn một tháng, nhưng tôi cũng không trách cô, có thể ngủ với loại người như cô, tôi cũng có thể khoác lác một chút với những thương nhân cùng ngành với tôi vài câu.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, sắc mặt Vu Vũ Yến lần đầu tiên trở nên xanh lét, môi của cô bắt đầu run rẩy, nhưng lại tức đến một câu cũng không nói nên lời. Diệp Mặc nói một câu là ngủ, hai câu là trả tiền, thậm chí còn cả chuyện nạo thai. Trước mặt người trong lòng của cô, cô làm sao có thể nhịn được sự phẫn nộ này.

Quả nhiên gã họ Quan kia nghe xong lời của Diệp Mặc, hừ lạnh một tiếng, không nói gì quay người rời đi. Mà Liêu Uy lại sắc mặt khó coi, y không ngờ vị hôn thê của mình không những thông đồng với Diệp Mặc mà lại còn đi nạo phá thai.

Có thể là lời nói của Diệp Mặc quá mức chấn động, những người còn lại trong phòng trừ gã họ Quan đã rời đi, đều ngây ngẩn cả người.

-Đi thôi, Tiểu Vận.

Diệp Mặc kéo tay Mục Tiểu Vận, trước khi người khác kịp phản ứng, đã rất nhanh rời khỏi Vu gia.

-Nhanh lên, nhanh lên, không được làm cho cô gái kia đi mất, Liêu Sơn, đi bắt cô gái kia về.

Liêu Uy đã phản ứng lại, đã quên mất Vu Vũ Yến, vội vàng muốn đi bắt Mục Tiểu Vận.

Vu Vũ Yến đồng thời cũng đã phản ứng lại, sắc mặt trở nên trắng bệch. Không ngờ trước mặt Quan sư huynh nói rằng mình là một người đàn bà dâm đãng, lại còn đi phá thai. Cô không ngờ mình lại bị một tên hèn mọn như vậy tính kế, chuyện này đúng là không thể nhịn được.

...

Diệp Mặc kéo Mục Tiểu Vận rất nhanh đã đi ra khỏi trấn Từ Tây, sở dĩ không ở lại Vu gia là bởi vì nếu ở lại Vu gia sẽ phải đại khai sát giới. Mà hắn bây giờ nếu giết người công khai thì sẽ không có lợi ích gì cả, ảnh hưởng quá lớn.

Diệp Mặc tin rằng, cho dù là bọn họ ra khỏi trấn Từ Tây, tên Liêu Uy kia cũng không tha cho hắn, chỉ cần đuổi kịp, hắn đều sẽ giết.

-Em muốn đi đâu?

Diệp Mặc quay lại nhìn Mục Tiểu Vận rồi hỏi.

-Mạc lang, trên người anh vẫn còn tiền hay sao?

Mục Tiểu Vận chần chừ một chút, do dự nói.

Diệp Mặc gật gật đầu:

-Tiền anh vẫn còn nhiều, bây giờ em cần hay sao?

Nói như thế, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại nghĩ, tìm một chỗ đổi tiền mặt, vàng của hắn còn nhiều thật, nhưng tiền mặt thì thật sự là không còn nhiều.

Mục Tiểu Vận vội vàng xua tay nói:

-Không phải, mẹ qua đời, bây giờ vẫn còn nợ người khác một ít tiền. Em muốn trở lại trả chỗ tiền đó đã, sau đó cùng anh rời khỏi Hoàng Bình, anh đi đâu, em sẽ theo đó.

Trở lại Hoàng Bình thì không có vấn đề gì, Diệp Mặc khẳng định sau khi mình trở lại Hoàng Bình, sẽ có rất nhiều người đuổi theo, hắn thuận tay giết đi là xong. Nhưng Mục Tiểu Vận lại đi cùng hắn, điều này thật sự là phiền toái. Hắn về cơ bản không phải là chồng của Mục Tiểu Vận, hơn nữa việc mà hắn muốn làm, đem theo Mục Tiểu Vận thì không tiện.

-Cái đó, Tiểu Vận, anh đã mang tiếng xấu, thông đồng với Vu Vũ Yến,

chắc là em vẫn muốn đi cùng anh sao?

Diệp Mặc có chút bắt đắc dĩ hỏi vậy.

Mục Tiểu Vận gật gật đầu nói:

-Đúng vậy, anh là chồng của em, em không đi cùng anh, thì em còn có thể đi đâu được nữa? Em biết là cái cô Vu đó nói dối, hơn nữa cho dù là cô ta không nói dối, thì là cô ta không giữ được phép tắc, chứ không liên quan đến anh?

Diệp Mặc có chút tức cười, đây là logic gì vậy? Mục Tiểu Vận này đúng là có hơi bênh chồng. Đến cả chuyện này cũng hoàn toàn đứng về phía mình, thậm chí cũng không điều tra gì cả? Nếu cô ấy thực sự muốn đi theo mình, vậy thì làm thế nào bây giờ? Vụng trộm rời đi hay sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 701

Nơi Tro Cốt Bay Ra

Thôn Hoàng Bình chỉ có hai mươi ba mươi gia đình, nhưng so với thôn An Lí cũng đã rộng hơn nhiều rồi, cho nên những hộ gia đình ở trong thôn đều phân bố thưa thớt ở từng nơi.

Chỗ ở của Mục Tiểu Vận ở gần cuối thôn, là một gian nhà vách đất cỏ tranh, cách nhà Mục Tiểu Vận không xa có hai ngôi nhà làm bằng gạch. Tương đối mà nói thì ba nhà này là hàng xóm rồi.

Diệp Mặc đi cùng Mục Tiểu Vận mới đi đến cửa gian nhà tranh, thì có một người phụ nữ da hơi đen một chút đi từ nhà bằng gạch phía trước đi ra. Bà ta nhìn thấy Diệp Mặc đi cùng Mục Tiểu Vận liền sửng sốt một chút, nhưng bà ta rất nhanh đã nhìn thấy bộ dạng khác thường của Mục Tiểu Vận, lại càng sửng sốt một hồi lâu.

- Thím Dư...

Vẫn là Mục Tiểu Vận chủ động chào một câu, người phụ nữ trung niên này mới tỉnh lại, bà ta lập tức kinh ngạc nói:

- Tiểu Vận, mặt cô rửa sạch đi lại đẹp đến mức này sao. Thím lần đầu tiên thấy con xinh đẹp như vậy, chậc chậc..., à, Tiểu Vận, người này là...

Mục Tiểu Vận lập tức nói:

- Thím Dư, đây là chồng con. Chồng con ra ngoài làm kinh doanh, bây giờ mới trở về, chỉ có điều trên đường gặp cướp, cho nên..., con lần này tới trấn Từ Tây, đúng lúc gặp được chồng con, liền cùng nhau trở về.

Nói xong trên mặt Tiểu Vận đã có chút đỏ.

- À, đúng rồi, Tiểu Vận con không nói thì thím cũng không nhận ra, đây không phải là tiểu lang quân nhà họ Mạc hay sao. Trở về là tốt rồi. Anh biết là anh không ở nhà, Tiểu Vận nhà anh đã phải chịu bao nhiêu gian khổ không, không biết là mấy lần đã ngã từ nóc nhà xuống, ôi...

Thím Dư lập tức phản ứng lại, lập tức bắt đầu than lên.

Diệp Mặc trong lòng nghi hoặc, tại sao lại rơi từ nóc nhà xuống? Nhưng lập tức hắn đã hiểu ra chuyện gì xảy ra. Nhà của Tiểu Vận là nhà cỏ, cho nên một khi cỏ bị mục nát, cô ấy liền phải leo lên nóc nhà để thay cỏ mới. Nhưng cô là một người phụ nữ, việc trèo cao như này không khỏi có chút khó khăn.

- Thím Dư, chồng con đã trở lại, tiền nợ thím, chút nữa con sẽ trả cho thím.

Mục Tiểu Vận vội vàng cắt đứt lời của phụ nữ trung niên kia.

- Chuyện này không phải vội, trở về vẫn còn chưa ăn gì đúng không, thím đi làm cho con ít đồ ăn...

Thím Dư trong lòng thấy vui cho Tiểu Vận, vội vàng muốn đi lấy đồ ăn cho hai người họ.

Mục Tiểu Vận vội vàng nói:

- Thím Dư, không cần lấy đâu ạ, chồng con đưa con đi nhà hàng ăn cơm rồi, trong nhà vẫn còn đồ ăn...

Diệp Mặc trong lòng cảm thấy không dám nói gì, đi ăn nhà hàng đã là chuyện từ bao giờ rồi, Mục Tiểu Vận này sao đến giờ vẫn còn nói ra.

- À, hóa ra là như vậy, vậy thì thím cũng không quấy rầy bọn con nữa.

Thím Dư nói xong, ánh mặt lộ rõ vẻ thoải mái.

Diệp Mặc nhìn ánh mắt này đã hiểu ý tứ trong câu nói của Mục Tiểu Vận, mình đi cùng Tiểu Vận về, nhưng lại tay trắng, cũng không có chút đồ vật nào. Thím Dư vừa nhìn đã biết là ở ngoài lăn lộn không được tốt, cho nên ánh mắt cũng có chút thông cảm. Nhưng Mục Tiểu Vận lại rất biết quan sát, cô đã nhìn ra thím Dư có chút thương hại chồng mình, liền biết rằng chồng mình đã bị xem thường. Cho nên cô chủ động nói chồng đã đưa đi ăn nhà hàng, điều này nói rằng chồng cô ở ngoài sống rất tốt, đây cũng là vì mặt mũi của hắn.

Đúng là một phụ nữ hiểu rõ lòng người, Diệp Mặc trong lòng thầm than, người phụ nữ như này nếu cho ra ngoài, thì gần như bất kì người đàn ông nào cũng muốn lấy làm vợ. Tên Mạc Hữu Thâm kia đúng là may mắn, nhưng một người vợ như vậy mà y còn không biết trân trọng, hơn nữa lại còn không thèm để ý, vứt bỏ gia đình mà đi rồi.

Trong gian nhà rất đơn giản, tổng cộng có hai gian, bên ngoài là một cái bếp và vài đồ dùng hàng ngày đơn giản, bên trong là một chiếc giường lớn, ngoài những thứ này ra, không có đồ vật gì khác. Tuy rằng đơn giản, nhưng sắp xếp rất sạch sẽ.

Trong phòng tỏa ra một ít mùi dược liệu, Diệp Mặc đang muốn xem xét Mục Tiểu Vận dùng những dược liệu gì, thì Mục Tiểu Vận đã cắt đứt suy nghĩ của hắn.

- Mạc lang, anh chờ một lát, em đi đun nước, sau đó làm cho anh một chút thức ăn...

Mục Tiểu Vận sau khi bảo Diệp Mặc ngồi xuống, lập tức liền nhóm lửa nấu cơm.

Nhìn Mục Tiểu Vận đang bận rộn trước mặt, trong lòng Diệp Mặc dâng lên một chút cảm xúc. Cho dù là muốn đi, cũng cần phải đem Mục Tiểu Vận rời khỏi nơi này, ít nhất là phải tìm cho cô một nơi an toàn để sống.

Thôn Hoàng Bình tuy rằng yên tĩnh, nhưng bây giờ người của Vu gia và

tên Liêu Uy kia cũng đã biết nơi này, một khi mình đi rồi, bọn chúng nhất định sẽ đến làm phiền.

Nhưng Diệp Mặc lập tức biết rằng, hắn không cần nghĩ nhiều nữa, bởi vì hắn còn chưa đi thì phiền toái đã tới. Ở một nơi xa xa, hắn nhìn thấy ba gã đàn ông đi từ cửa thôn vào. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết ba người này nếu không phải do Liêu Uy phái tới thì cũng là do Vu Vũ Yến phái tới.

Diệp Mặc đứng lên, nhìn Mục Tiểu Vận nói:

- Thực ra lúc anh làm kinh doanh ở ngoài, cũng đã mua một ít đồ cho em, không ngờ hôm nay đã có người mang đến rồi, anh đi lấy, em đợi anh ở đây là được rồi.

Mục Tiểu Vận nghe xong lời của Diệp Mặc, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng đúng là cô nhìn thấy có ba người lạ đến gần, tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng chắc chắn là tới nhà cô. Hơn nữa hướng mà Diệp Mặc đi đúng là về phía ba người đó, cô lo lắng nhìn Diệp Mặc, trong lòng có chút căng thẳng.

Diệp Mặc đi tới trước mặt ba người này, còn không đợi ba người mở miệng, hắn đã lấy ra một khối vàng, nói:

- Không được quấy rầy vợ tôi. Tôi tìm thấy một hố vàng, bên trong có rất nhiều vàng như này. Chỉ cần các người đồng ý không đi đến nhà tôi, tôi sẽ đưa các anh đi đến chỗ hố vàng này.

Ba người bị khối vàng trong tay Diệp Mặc làm cho ngây dại, khối vàng lớn như thế này, lại bị Mạc Ảnh tùy tiện lấy ra như vậy.

Qua một hồi lâu, một tên trong đó mới nắm lấy khối vàng, dùng tay gõ, lúc này mới kinh ngạc nói:

- Đúng là vàng tinh khiết.

Diệp Mặc lại thuận tay cho khối vàng vào trong lòng, ba người này mặc

dù không biết Diệp Mặc làm cách nào để cho khối vàng này vào trong lòng, nhưng bây giờ điều này không quan trọng nữa rồi. Điều quan trọng là, người trước mặt này biết một hố vàng, bên trong có vô số vàng như vậy.

- Vậy thì còn chờ gì nữa, mau đưa chúng tôi đến chỗ hố vàng, nhanh lên.

Một gã răng vàng lập tức vội vàng nói, đi bắt Mục Tiểu Vận thì lúc nào cũng được, bây giờ quan trọng nhất đương nhiên là bắt Diệp Mặc đưa bọn y đến chỗ hố vàng để tìm vàng.

Tìm được vàng rồi, đương nhiên là có thể giết người dẫn đường này, sau đó lại trở về bắt Mục Tiểu Vận.

Mục Tiểu Vận ở cửa thấy Diệp Mặc và ba người kia chỉ nói vài câu đã vội vã rời đi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Quả nhiên là người quen, hẳn đúng là chồng cô sẽ mang thứ gì trở về. Nghĩ đến chồng mình mặc dù chưa về, lại nghĩ đến chính mình, trong lòng Mục Tiểu Vận lần đầu tiên cảm thấy ngọt ngào.

- So với trước kia, dường như anh ấy đã biến thành một người khác.

Mục Tiểu Vận lầm bầm nói một câu.

Gả cho Mạc Hữu Thâm là quyết định của người lớn trong nhà, Mục Tiểu Vận từ nhỏ đã được dạy về tam tòng tứ đức đương nhiên là biết chồng là đạo trời. Đối với chồng trả giá tất cả là điều nên làm, mà chồng cô lại nhớ mang quà về cho cô, đúng là cho cô một bất ngờ lớn.

- Tiểu Vận, chồng con đâu rồi?

Thím Dư bưng một bát sủi cảo qua đây, chỉ thấy Tiểu Vận đứng ở cửa một mình liền hỏi.

Mục Tiểu Vận vẻ mặt hạnh phúc nói:

- Chồng con làm ăn kiếm được chút tiền, anh ấy bảo người mang một ít

đồ về đây, bây giờ đã mang đến, anh ấy đi nhận rồi. À, thím Dư, cảm ơn thím, lại mang sủi cảo sang đây, đúng là...

- Tiểu Vận, không cần nói như vậy, chồng con có bản lĩnh là tốt rồi. Ôi, một cô gái tốt như cô mà lại vì một bà già…, không nói nữa, đúng rồi, chồng con làm kinh doanh về gì vậy?

Thím Dư bắt đầu nói nhiều.

Mục Tiểu Vận vừa định nói thì ở ngoài líu ríu đến rất nhiều người, đều là các bà các thím các loại.

- Tiểu Vận, chồng cô phát tài trở về rồi sao?

- Tiểu Vận, cô xinh đẹp như vậy, tại sao suốt ngày cứ là cho mặt bẩn vậy?

Ba gã đàn ông đi cùng Diệp Mặc vừa mới đi ra cửa thôn, Diệp Mặc liền nhìn thấy Liêu Sơn và hai gã vệ sĩ khác. Xem ra bọn họ đã sớm chờ ở đây rồi, Diệp Mặc cũng không vội.

Ba người cùng đi với Diệp Mặc đi đến trước mặt Liêu Sơn nói nhỏ một hồi, Diệp Mặc cũng đã nghe thấy rõ ràng, bọn họ đang nói chuyện Diệp Mặc tìm thấy hố vàng.

Liêu Sơn nghe xong lời của mấy người, có chút nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết y định nói cái gì, không đợi y nói, hắn liền giơ tay lấy một khối vàng lớn, giơ giơ lên, sau đó nói:

- Nhanh lên cùng tôi đi.

Nói xong Diệp Mặc xoay người rời đi.

Sau khi Liêu Sơn nhìn thấy khối vàng, ánh mắt lập tức sáng lên. Một khối vàng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên y được nhìn thấy, thậm chí không

đợi Diệp Mặc nói lại lần nữa, y trực tiếp đi theo.

Năm người còn lại nhìn thấy Liêu Sơn đi theo, liền sốt ruột cũng đi theo.

Bảy người chớp mắt liền ra khỏi thôn, đi tới một chỗ hoang vu.

- Tên họ Mạc kia, đây là hố vàng mà mày nói hay sao?

Liêu Sơn nghi hoặc nhìn nơi hẻo lánh này, nhíu nhíu mày hỏi. Nếu như không phải Diệp Mặc chỉ có một người, còn bọn họ có sáu người, bọn họ nhất định sẽ không cùng Diệp Mặc đi vào nơi hoang vu này.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Đây không phải là hố vàng, đây là nơi chôn xác chúng mày, mày xem nơi này không tồi đúng không. Đáng tiếc là tên Liêu Uy không đến đây, nói thực là, làm tao phải một mình đi một chuyến để giết nó, đúng là phiền toái.

- Mày muốn chết Một tên vệ sĩ trong đó đã hiểu ý của Diệp Mặc, không nghĩ gì nữa, liền rút dao ra, muốn lấy của Diệp Mặc một cánh tay.

- Mẹ nó, lại dám lừa ông, cùng lên nào, chặt đứt hai tay nó rồi nói.

Liêu Sơn đương nhiên không phải đồ ngốc, lời của Diệp Mặc y hoàn toàn có thể hiểu được.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, thuận tay phát ra năm quả cầu lửa, ngoại trừ Liêu Sơn, năm tên muốn vây lấy Diệp Mặc trong chốc lát bị đốt thành tro bụi, nhưng tiền trong tay bọn họ như là mọc cánh bay vào tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này mới chầm chậm nói với Liêu Sơn:

- Xem ra vừa rồi tao nói sai rồi, đây không phải là nơi chôn xác chúng mày, mà đây là nơi tro cốt của chúng mày bay ra.

Liêu Sơn bộ mặt hoảng sợ nhìn Diệp Mặc và chỗ đám tro bay ra, lạnh hết cả chân tay, cả người liền ngây dại ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 702

Chồng Của Mục Tiểu Vận

Mày có biết tại sao tao không có giết mày không?

Diệp Mặc nhìn Liêu Sơn bỗng nhiên thản nhiên cười nói một câu.

- Tôi... Ặc ặc... Tôi...

Liêu Sơn muốn nói một câu đầy đủ, nhưng y chỉ có nghiến răng mà thôi.

Người trước mắt cũng không làm chuyện gì long trời lở đất, cũng không làm ra chuyện máu chảy đầm đìa gì, nhưng Liêu Sơn lại cảm thấy một loại cảm giác sợ hãi phát ra từ bên trong. Liêu Sơn xuất thân từ Liêu gia, chính y cũng là một người luyện võ hoàng cấp, y không phải chưa gặp qua sự đời, cho dù là quyết đấu với cao thủ Địa cấp, y cũng đã gặp qua không chỉ một lần. Nhưng cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua người có thủ đoạn biến thái như Diệp Mặc vậy, phất tay một cái liền biến một người thành tro bụi rồi, đây là cái kiểu gì vậy?

Có thể có một người lợi hại như vậy, lại bị người ta đánh đập trọng thương, là ai còn lợi hại hơn hắn. Đây quả thực đã làm đảo điên tất cả nhận thức trước kia của y.

Nhưng sự tình càng khiến y kinh ngạc thì đang nằm ở phía sau, người thanh niên trẻ tuổi lợi hại này, trong tay không ngờ đột ngột thêm một chiếc ghế dựa, sau đó bất ngờ ngồi xuống.

- Tiền bối, anh hỏi đi, có vấn đề gì, anh cứ hỏi...

Liêu Sơn thấy Diệp Mặc ngồi xuống, cuối cùng cũng biết vì sao Diệp

Mặc không giết y, mà là muốn hỏi y mấy vấn đề.

Tuy rằng y không dám khẳng định mình trả lời vấn đề xong có thể được thả hay không, nhưng y biết nếu không trả lời vấn đề, với sự lợi hại và quyết đoán của người trước mắt này, y lập tức sẽ biến thành tro bụi. Thiếu gia lần này đã đá trúng một tấm thép rồi, y thật không ngờ trên đường về thị trấn Từ Tây lại gặp một người lợi hại như vậy.

Nếu sớm biết rằng Diệp Mặc lợi hại như vậy, cho dù là cắt đứt tứ chi của y, y cũng không muốn đi đối nghịch với Diệp Mặc. Chẳng sợ phản Liêu gia, y cũng không muốn đến thôn Hoàng Bình.

- Mày nói một chút về các môn phái chủ yếu ở Thần Châu, còn có chức quan nào còn lớn hơn so với thành chủ nữa? Mặt khác Thái Ất Môn ở chỗ nào, làm sao tới đó được?

Diệp Mặc một hơi hỏi mấy vấn đề.

Liêu Sơn vốn đã không ngừn hoảng sợ, sau khi nghe xong Diệp Mặc nói, lập tức run run nói:

- Anh, anh, anh...

Sau khi liên tiếp nói ba chữ anh. Y mới nói ra được một câu đầy đủ:

- Anh chính là người mà ẩn môn đang phát lệnh truy nã...

Ẩn môn phát lệnh truy nã? Diệp Mặc lập tức liền kịp phản ứng, quả nhiên là đạo cô Giai Uấn truy nã mình. Cái đạo cô Giai Uấn kia tiến vào tiểu thế giới trước mình, cho nên cô ta đã bị thương tổn một chút. Mình đã lấy tờ giấy vàng của bà ta, hơn nữa trên người mình còn có hai tờ giấy vàng, thêm vào cái của bà ta nữa chẳng khác nào đã góp đủ. Ba tờ giấy vàng ở trên người mình, đạo cô Giai Uấn không truy nã hắn mới là chuyện lạ.

Dường như biết Diệp Mặc không rõ lắm, Liêu Sơn lại rất biết điều trả lời:

- Ẩn môn phát lệnh chia làm ba cấp. Cao nhất là lệnh của ẩn môn bậc một, loại lệnh bài này được phát ra. Bất kể anh trốn ở chỗ nào, đều sẽ có người tìm ra anh. Có thể xuất ra lệnh của ẩn môn bậc một đều là người trong tam đại tông môn, cho nên người mà ẩn môn bậc một ra lệnh truy nã gần như là chắc chắn bị bắt...

Nói tới đây Liêu Sơn dường như biết nói ra loại lời này, đối phương khẳng định sẽ mất hứng, cho nên y nói chỉ là một nửa, liền dừng lại.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng - Trả lời mấy vấn đề của tôi trước.

- Vâng, vâng…

Liêu Sơn nào dám tranh luận.

... Sau khi một môn phái lớn mạnh đến trình độ nhất định, có thể thôn tính tiêu diệt địa bàn và thành trì của một môn phái khác, chỉ cần thực lực lớn hơn so với đối phương, đối phương sẽ không có bất kỳ phương pháp xử lý nào. Nói khó nghe một chút, chính là dùng tay đấm để nói chuyện.

Đương nhiên rất nhiều thế lực và môn phái nhỏ. Nếu không phải khống chế những địa phương tương đối nhỏ, thì cũng phụ thuộc vào một môn phái lớn, giống Thượng Thanh Sơn chính là phụ thuộc vào một trong tam đại nội ẩn môn là phái Côn Càn.

Mà Hàng Thủy cũng là một thành thị công chúng, nơi này không thuộc về một môn phái thế lực nào, các thế lực lớn đều có phòng làm việc và thương trường kinh doanh ở đây. Cho nên Hàng Thủy chẳng những là nơi tổ chức sự vụ công cộng, cũng là nơi nhân khẩu dầy đặc nhất. Nơi này cũng là tấc đất tấc vàng, đất nơi này đắt hơn nhiều so với những thành thị khác.

Nội ẩn môn không phải muốn vào liền vào được, mỗi khi Nội ẩn môn ở Hàng Thủy tuyển nhận đệ tử. Người ở phía ngoài mới có cơ hội tiến vào Nội ẩn môn. Một khi anh trở thành đệ tử của nội ẩn môn, anh có thể cùng đi lại với người môn phái ở Hàng Thủy. Đơn độc một mình muốn tìm được Nội ẩn

môn là điều không thể nào.

Đương nhiên nếu có được danh ngạch bài đệ tử một môn phái nào đó, như vậy cũng không cần thông qua khảo nghiệm tuyển nhận đệ tử ẩn môn. Trực tiếp ở tại thời điểm ẩn môn đó tuyển nhận đệ tử, dựa vào danh ngạch bài mà tiến vào ẩn môn. Nơi phát ra danh ngạch bài chủ yếu là một thế lực hoặc là một người nào đó. Vì môn phái tạo ra những cống hiến lớn, rất có thể được thưởng phái danh ngạch bài.

Nghe đến đó Diệp Mặc đã hiểu, sức bí ẩn của Nội ẩn môn thậm chí còn cao hơn nhiều so với ngoại ẩn môn ở bên ngoài.

Nhưng Diệp Mặc lại không cần quan tâm, ngoại ẩn môn bí ẩn như vậy, hắn vẫn có thể tìm được, hơn nữa còn tiêu diệt Hồ Lô cốc.

Từ trong miệng Liêu Sơn, Diệp Mặc cũng biết Liêu gia tại sao phải đem danh ngạch bài cấp cho Vu Vũ Yến rồi. Bởi vì Liêu gia là một phái danh ngạch bài của đệ tử ngoại môni, hơn nữa mặc dù có danh ngạch bài, nhưng muốn đi vào ẩn môn lại phải đạt được tư chất nhất định. Tư chất mặc dù không nghiêm khắc như tuyển nhận đệ tử ẩn môn, nhưng nhất định phải có.

Mà tư chất đệ tử Liêu gia đều kém đến nỗi không thể kém hơn, vừa lúc Liêu Uy nhìn trúng Vu Vũ Yến, tư chất Vu Vũ Yến tuy rằng không đủ tham gia tuyển nhận đệ tử, nhưng có danh ngạch bài có thể tiến vào môn phái. Cho nên Liêu gia và Vu gia kết hợp với nhau, đem danh ngạch bài cho cho Vu Vũ Yến, đem Vu Vũ Yến gả cho Liêu Uy. Nói như vậy Liêu gia cũng không thiệt thòi, bởi vì Vu Vũ Yến gả cho Liêu Uy, dù nói thế nào cũng là người Liêu gia. Cô một khi tiến vào ẩn môn Thượng Thanh Sơn, đối với Liêu gia đương nhiên là có lợi.

Đáng tiếc chính là, Liêu gia thật không ngờ Vu Vũ Yến là kẻ không biết điều, có được điều kiện tốt lại đổi ý.

Sau khi hỏi rõ ràng về mọi nơi ở Hàng Thủy, Diệp Mặc biết rằng cũng hỏi không ra được gì nữa, tùy tay xuất ra một cái hỏa cầu tiêu diệt Liêu Sơn.

Giết sáu người, Diệp Mặc tổng cộng nhận được ba mươi ba đồng tiền vàng, hai trăm năm mươi đồng tiền bạc, hơn năm trăm đồng tiền đồng.

Diệp Mặc không biết tiêu chuẩn mua bán nơi này như thế nào, nhưng nhìn tiền vàng này đều ở trên người Liêu Sơn, Diệp Mặc chỉ biết, tiền vàng nơi này hẳn là đáng giá. Sự lạm phát ở bên ngoài chắc là không có ở trong này.

Có tiền, Diệp Mặc cũng không vội đi đổi tiền vàng ở khu vực xung quanh, dùng cục vàng đổi tiền vàng ở một địa phương nhỏ bé có chút hơi lộ liễu.

Diệp Mặc lấy ra hai bao lớn, đem thức ăn và đồ dùng mình đã chuẩn bị ở trong nhẫn, đặt vào hai túi lớn, lúc này mới trở về thôn Hoàng Bình.

Tuy rằng ba tờ giấy vàng trên người Diệp Mặc, nhưng hiện tại hắn cũng không dám lấy ra nữa. Ai biết ba tờ giấy vàng này cùng một chỗ sẽ phát ra hiện tượng gì. Một khi bại lộ vị trí của hắn, vậy liền xong đời. Tuy rằng hắn giết Liêu Sơn giống như giết gà, nhưng Giai Uấn lại không phải là Liêu Sơn. Huống chi đạo cô Giai Uấn còn có đồng bọn, vạn nhất đem lão thái bà kia đưa tới đây, hắn đã có thể xong đời.

...

Tuy rằng trong phòng không ít người, tất cả mọi người đều đang hỏi Mục Tiểu Vận chuyện này chuyện kia, nhưng tâm hồn Mục Tiểu Vận lại đang treo ngược cành cây, cô thỉnh thoảng đứng ở cửa nhìn, Diệp Mặc đã trở lại hay chưa. Ở sâu trong nội tâm cô có một loại lo lắng, cô lo lắng Diệp Mặc đi liền không trở lại, lại vứt cô một mình ở đây.

- Tiểu Vận, cô xem có phải người nhà cô đã trở lại hay không?

Một bà cô tinh mắt, đã nhìn thấy Diệp Mặc mang theo hai bao lớn từ rất xa đi tới.

- A...

Mục Tiểu Vận đồng thời nhìn thấy Diệp Mặc, cô bất ngờ vui vẻ vội vàng lao đến, muốn giúp Diệp Mặc xách bao lớn trong tay.

Trong phòng những bà cô bà thím và một số lão già, đều đến xem chồng của Mục Tiểu Vận phát tài gì. Nhưng khi bọn họ thấy trên mặt Diệp Mặc vết thương chồng chất, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Mục Tiểu Vận, lập tức cảm thấy tiếc thay cho Mục Tiểu Vận.

Cũng may những ý nghĩ này tiêu tan rất nhanh từ sau khi Diệp Mặc lấy ra những thứ trong bao, Diệp Mặc đem bao giao cho Mục Tiểu Vận. Mà Mục Tiểu Vận được rất nhiều người trong thôn yêu quý, nên cũng không có keo kiệt, đem các loại điểm tâm trong bao còn có các loại rượu ngon, chia cho mỗi nhà một ít. Chỉ cần người có mặt ở chỗ này, ai cũng có phần.

Người nhận được thức ăn, không kìm nổi liền mở ra bắt đầu ăn tại chỗ. Thứ Diệp Mặc mang tới đều là từ bên ngoài mang vào, rất nhiều thứ người ở đây cũng chưa từng thấy qua, bắt đầu ăn đương nhiên hương vị rất ngon.

Hơn nữa, nếu là đồ không ngon, Diệp Mặc cũng sẽ không để vào chiếc nhẫn. Cũng có người mở rượu ra tại chỗ, cái loại mùi rượu này tỏa bốn phía, cho dù là không uống cũng say.

- Cái này cho em, em xem có đủ hay không.

Diệp Mặc lấy ra túi tiền giao cho Mục Tiểu Vận, hắn không biết giá trị mua bán nơi này, cũng không biết Mục Tiểu Vận rốt cuộc nợ bao nhiêu tiền, nếu không đủ, hắn định đem ra một khối vàng để dùng.

Mục Tiểu Vận mở túi ra, bên trong mấy chục đồng tiền vàng và mấy trăm đồng tiền bạc lẫn lộn cùng một chỗ, lập tức thu hút ánh mắt mọi người. Tiền vàng nhiều như vậy, bọn họ còn là lần đầu tiên thấy. Phải biết rằng với một thanh niên nông thôn cường tráng, làm một năm thật chăm chỉ cũng làm không được một đồng tiền vàng, thậm chí cần hai năm hoặc là lâu hơn.

Mà Diệp Mặc một lần lấy ra mấy chục đồng tiền vàng, còn có nhiều tiền

bạc như vậy, phải bao nhiêu năm mới có thể làm được như vậy. Mà tiền nhiều như vậy lại được chồng của Mục Tiểu Vận tùy tiện lấy ra đưa cho Mục Tiểu Vận, chỉ cần một việc này, đã khiến những người ở chỗ này không nghĩ chồng của Mục Tiểu Vận không xứng với nàng. Một số thiếu phụ thấy nhiều tiền như vậy, lại nhìn nhìn Diệp Mặc, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đỏ.

Mục Tiểu Vận đôi mắt cũng là có chút phiếm hồng, cô nghĩ đến chồng mình kinh doanh tiền đã mất sạch, không nghĩ tới hắn còn mang về nhiều như vậy.

Nhiều tiền như vậy đương nhiên đủ rồi, Mục Tiểu Vận rất nhanh đã đem tiền trả nợ xong, số tiền còn lại trong túi cơ bản không hề động tới.

Nhìn người trong thôn với ánh mắt hâm mộ và mang lễ vật được tặng trở về, Mục Tiểu Vận lần đầu tiên có một loại cảm giác hạnh phúc thản nhiên.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 703

Cùng Giường

Thời điểm Mục Tiểu Vận thu xếp đồ đạc, Diệp Mặc cũng xem số dược liệu Mục Tiểu Vận lấy về. Hắn càng xem càng kinh hãi, ngoại trừ rất nhiều dược liệu quý báu ra, hắn không ngờ nhìn thấy ba loại linh thảo, là Minh Hàm Thảo, Mãn Thiên Tinh và Song Diệp Ma. Phải biết rằng Song Diệp Ma là nguyên liệu chủ yếu luyện chế Đại Bồi Nguyên đan, Đại Bồi Nguyên đan lại là đan dược dùng cho Luyện Khí hậu kỳ, thậm chí ở sơ kỳ Trúc Cơ cũng có tác dụng nhất định.

Nhưng ở đây hắn không ngờ nhìn thấy loại linh thảo này, lòng Diệp Mặc lập tức nóng lên, đến tiểu thế giới quả nhiên không uổng phí. Chỉ tiếc nuối chính là những linh thảo này sau khi được Mục Tiểu Vận lấy về, chỉ còn lại dược tính nhưng không có linh tính.

Mục Tiểu Vận có thể đem những linh thảo này bảo tồn đầy đủ, dược tính không bị mất, chứng tỏ nàng rất hiểu về dược liệu đấy.

Xem ra đến lúc đó, chỉ cần mình hỏi Mục Tiểu Vận những dược liệu này lấy được từ nơi nào là được, sau đó chính mình đi một phen. Điều rất tiếc nuối chính là, hắn không có Linh Dược Viên, chỉ có thể bảo tồn được vài năm nhất định. Nếu là có Linh Dược Viên, hắn thậm chí có thể đem một ít dược liệu nơi này toàn bộ trồng vào đấy.

Lúc này Mục Tiểu Vận đã đem đồ vật sửa sang xong, đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Mạc Lang ơi, em đã chuẩn bị xong nước, anh đi tắm rửa đi?

Diệp Mặc lại chỉ vào những dược liệu này hỏi:

- Tiểu Vận, những thứ này đều là do em lấy về sao?

Mục Tiểu Vận gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, đó chỉ là những thứ bình thường trước đây cha em dạy em mà thôi, em không dám dùng dược liệu khám bệnh cho người khác, chỉ có thể hái về một ít dược liệu bán ra cùng mẹ sống qua ngày.

- Cha em là bác sĩ? Ồ, là lang trung ư?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu.

- Đúng vậy, việc này không phải Mạc Lang đã biết rồi sao?

Mục Tiểu Vận kỳ quái nhìn Diệp Mặc một chút.

Diệp Mặc cười xấu hổ. Tuy rằng hiện tại hắn rất muốn nói cho Mục Tiểu Vận biết, nhưng hắn bây giờ thương thế còn chưa khỏi hoàn toàn. Hơn nữa hắn lại không thể giết Mục Tiểu Vận diệt khẩu.

- Anh đi tắm rửa...

Diệp Mặc lập tức liền chuyển hướng đề tài.

Mục Tiểu Vận cũng không có để ý, nghe Diệp Mặc nói đi tắm rửa cô lập tức liền theo tới. Khi cô thấy Diệp Mặc có chút nghi hoặc nhìn cô, cô ngay lập tức mặt đỏ lên nói:

- Mạc Lang, em tới giúp anh tắm nhé.

- A...

Diệp Mặc lúng túng nhìn Mục Tiểu Vận một chút, sau một lúc lâu mới lên tiếng:

- Việc này, trước kia vẫn là em giúp anh tắm rửa đấy ư?

Mục Tiểu Vận lắc lắc đầu nói:

- Trước kia em rất sợ Mạc Lang. Hơn nữa cũng không có hôn lễ, cho nên, cho nên vốn không có... Hiện tại anh đã trở về. Em bây giờ đã có Mạc Lang rồi, nghi thức này đều không quan trọng….

Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu được, hoá ra Mục Tiểu Vận này là vị hôn thê của Mạc Hữu Thâm. Còn chưa kịp cử hành hôn lễ, Mạc Hữu Thâm cũng đã rời khỏi nơi này. Hơn nữa dường như trước kia Mạc Hữu Thâm còn rất nghiêm khắc, cho nên Mục Tiểu Vận rất sợ hãi y.

Mà tính cách hiện tại của mình đương nhiên không giống với Mạc Hữu Thâm, việc này mới khiến Mục Tiểu Vận dâng lên cảm giác gần gũi. Diệp Mặc lúng túng day day cái trán, sau đó quay đầu lại cười cười nói:

- Không có vấn đề gì, tự anh tắm là được rồi. Em ở bên ngoài chờ anh một chút.

- Mạc Lang, em sống là người của anh, chết là quỷ của anh, anh là ghét bỏ em sao? Em không để ý đến cái… cái…

Nói đến đây Mục Tiểu Vận thiếu chút nữa liền muốn khóc lên.

Diệp Mặc vội vàng xua tay nói:

- Không phải, anh có thói quen một mình tắm rửa.

Về phần Mục Tiểu Vận nói không để ý cái gì, Diệp Mặc căn bản cũng nghe không hiểu. Dù là nghe hiểu, hắn cũng không biết Mục Tiểu Vận có ý gì.

Tuy rằng Diệp Mặc vẻ mặt ôn hoà cự tuyệt chính mình, nhưng Mục Tiểu Vận cảm xúc vẫn trầm xuống như cũ.

Chỉ cần dùng Khứ Trần Quyết và mấy Thanh Thủy Quyết. Là có thể gọn

gàng mà linh hoạt hơn nhiều so với tắm rửa. Nhưng Diệp Mặc không muốn để Mục Tiểu Vận thất vọng, nên vẫn đi tắm giặt sạch sẽ một phen.

Nhìn căn phòng nhỏ chỉ có một giường lớn, Diệp Mặc trong lòng vẫn đang suy nghĩ, chuyện buổi tối ngủ như thế nào.

- Mạc Lang, anh ngủ đi, em giúp anh...

Mục Tiểu Vận rất nhanh liền dừng việc sắp xếp chạy tới.

Khi cô nhìn thấy bộ dạng Diệp Mặc nhìn giường có chút khó xử. Lập tức biết Diệp Mặc trong lòng nghĩ cái gì, vội vàng nói:

- Mạc Lang, em trước kia vẫn ngủ ở phòng củi, đợi lát nữa anh ngủ rồi em sẽ tới phòng củi ngủ là được.

Diệp Mặc thần thức lập tức liền quét đến phòng củi sau phòng, trong lòng nhất thời không nói gì. Cái phòng củi âm u ẩm ướt, rõ ràng đã lâu không có đổi qua cỏ tranh, sau đó mưa dột, chỗ này làm sao ngủ được?

- Chỗ đó rất ẩm ướt, căn bản cũng không có biện pháp ngủ.

Diệp Mặc lắc lắc đầu.

- Không đúng, bởi vì sau khi mẹ qua đời, em vẫn chưa đổi cỏ tranh trên nóc nhà, cho nên mới như vậy đấy...

Mục Tiểu Vận bỗng nhiên dừng đề tài lại, cô bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng. Chính là từ khi Mạc Lang trở về đến bây giờ, dường như không nói ra chuyện đi tới phần mộ của mẹ mình để cúng bái, điều này tựa hồ có chút không đúng lắm.

- Em là vợ anh, em không muốn ngủ cùng anh sao?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi, nếu Mục Tiểu Vận là bởi vì nguyên nhân gì không muốn ngủ cùng nhau, hắn không ngại ở bên ngoài tu luyện cả đêm.

- Không, không, em muốn, em đương nhiên muốn...

Mục Tiểu Vận khuôn mặt nhỏ nhắn kích động có chút hồng nhuận, cô không thể tưởng được chồng mình chủ động nói loại lời này. Trong lúc nhất thời, không ngờ liền quên vấn đề vừa rồi.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra - Vậy ngủ đi.

Cho dù ngủ trên giường, hắn cũng có thể khôi phục chân khí, dùng linh thạch chữa thương.

...

Sau khi Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc cởi áo khoác rồi lên giường, cẩn thận thổi tắt ngọn nến, sau đó mới xột xoạt bắt đầu cởi quần áo.

Diệp Mặc không dám dùng thần thức quét cô, cô nam quả nữ ở trên một cái giường ngủ, không nghĩ nhiều cũng sẽ nghĩ nhiều, đối với Diệp Mặc mà nói Mục Tiểu Vận không phải là Vu Vũ Yến. Vu Vũ Yến cho dù là cởi hết quần áo ngủ ở bên cạnh hắn, hắn chỉ cần một Thanh Tâm quyết liền không có bất kỳ ý tưởng gì, nhưng Mục Tiểu Vận thật sự là rất được người yêu thích, cô nếu ngủ ở bên cạnh mình, có nên dùng Thanh Tâm quyết hay không.

Diệp Mặc ý niệm trong đầu còn chưa kịp quay lại, một thân thể ấm áp thơm tho đã dính vào trong ngực của hắn. Thân thể Mục Tiểu Vận rất mềm mại, tuy rằng cô nằm trong lồng ngực Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại rõ ràng cảm giác được sự run rẩy của cô, hơn nữa càng ngày càng run rẩy đến lợi hại.

- Em sợ cái gì?

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác thương tiếc, hắn tự tay cầm bàn tay thô ráp của Mục Tiểu Vận, nhưng lại không biết nên an ủi cô như thế nào.

Thời điểm tay của mình bị Diệp Mặc nắm, Mục Tiểu Vận rốt cuộc không kìm nổi nội tâm yếu đuối, cô bỗng nhiên gắt gao ôm Diệp Mặc, khóc ra thành tiếng. Cô tựa hồ muốn đem toàn bộ tủi hờn của mình mấy năm nay khóc lên.

Diệp Mặc theo bản năng kéo Mục Tiểu Vận vào trong lòng, thầm mắng Mạc Hữu Thâm người này thật sự là một tên khốn kiếp. Nhưng hắn lập tức cũng cảm giác được không đúng, chính mình đối với Mục Tiểu Vận cũng không thể như vậy. Ở sâu trong nội tâm của hắn lập tức dâng lên một cỗ cảm giác áy náy thật sâu, hắn cảm giác mình rất có lỗi với Lạc Ảnh và Khinh Tuyết. Hắn theo bản năng nới lỏng tay một chút, nhưng hắn lại không có dũng khí đẩy Mục Tiểu Vận ra, để nàng một mình nằm khóc ở một bên. Cũng may sự tình Diệp Mặc lo lắng cũng không phát sinh, Mục Tiểu Vận chẳng những không nhớ tới hôn môi, càng không nói ra sự tình khiến Diệp Mặc khó xử. Dường như đối với nàng mà nói, chỉ cần ở trong lồng ngực chồng mình cũng đã là chuyện hạnh phúc nhất thiên hạ rồi. Chẳng sợ Diệp Mặc buông lỏng tay ra, cô chỉ chủ động ôm lấy Diệp Mặc mà thôi.

Bị một người phụ nữ dịu dàng động lòng người ôm lấy như thế, Diệp Mặc không ngờ chậm rãi bình tĩnh lại, hắn không tiếp tục suy nghĩ việc khác, mà là dần tiến hành vận chuyển chu thiên. Hắn thậm chí phát hiện, cho dù là không cần linh thạch, tốc độ hắn chữa trị chân khí cũng nhanh hơn rất nhiều so với ở Vu phủ.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn không ngờ dần chìm vào giấc ngủ.

Diệp Mặc phản ứng rất nhanh nhạy, khi hắn tỉnh lại, sắc trời đã sáng lờ mờ. Hắn cúi đầu nhìn Mục Tiểu Vận một chút, nội y của nàng đã hoàn toàn kéo xuống, lộ ra hai thỏ trắng nghịch ngợm đáng yêu. Một loại lửa nóng dâng lên từ bụng Diệp Mặc, hắn cảm giác được yết hầu hơi khô, hắn không ngờ theo bản năng duỗi tay nắm chặt chú thỏ trắng mềm mại này.

Một loại cảm giác khó có thể nói nên lời và hương thơm dũng mãnh bay vào mũi Diệp Mặc, hắn thiếu chút nữa không thể nhẫn nhịn được. Hắn lại lấy tay day day thỏ trắng trong tay, xúc cảm tốt lắm, mang theo co dãn mãnh

liệt.

Trong lúc ngủ mơ Mục Tiểu Vận không tự chủ được rên rỉ, cô cau cái mũi, bỗng nhiên lại di chuyển về phía Diệp Mặc.

Mình đang làm cái gì? Diệp Mặc thanh tỉnh lại, thầm mắng mình. Hắn lập tức thu lại cánh tay của mình, lại nhìn thấy mắt Mục Tiểu Vận mở to.

Cô tỉnh rồi? Diệp Mặc xấu hổ rút tay về, Mục Tiểu Vận theo bản năng nháy ánh mắt xinh đẹp một cái, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Mặt của nàng có chút đỏ, cô bỗng nhiên rất thích chồng mình như vậy, cô cảm giác được có một loại sung sướng trong lòng.

Mục Tiểu Vận bắt được tay Diệp Mặc, lại để vào lồng ngực của mình, nói thật nhỏ:

- Mạc Lang, tuy rằng chúng ta không thể giống vợ chồng khác, có thể như thế này em cũng rất thích...

Diệp Mặc lại nắm lấy một đoàn tuyết trắng kia, trong lòng lại có chút nghi hoặc, vì sao không thể giống như các đôi khác vợ chồng khác? Đây là ý gì?

Mục Tiểu Vận lại không để ý trong lòng Diệp Mặc nghĩ cái gì, mặt của nàng có vẻ hồng nhuận hơn, thậm chí ngay cả cổ cũng đã ánh đỏ. Diệp Mặc là lần đầu tiên thấy một phụ nữ truyền thống Mục Tiểu Vận như vậy, khóe mắt mang theo một tia mị ý, ánh mắt ngập nước khiến Diệp Mặc thiếu chút nữa đã quên rằng người bên cạnh không có bất cứ quan hệ nào với hắn.

Như vậy dường như không đúng, tay Diệp Mặc dừng lại, chính mình là người đã có vợ, tại sao có thể như vậy? Hơn nữa Mục Tiểu Vận sở dĩ như vậy, đó là bởi vì cô nghĩ mình là chồng của cô rồi. Mình làm như vậy, dường như cảm giác có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, lại phát hiện thân dưới mình nóng như lửa bị tay Mục Tiểu Vận không tự chủ đụng tới. Hắn rõ ràng cảm thấy Mục

Tiểu Vận run lên một chút, sau đó cô không ngờ một phát bắt được lửa nóng của chính mình.

Chỉ có điều Mục Tiểu Vận rất nhanh đã lấy tay của mình ra, cô cũng không nhúc nhích. Nhưng Diệp Mặc có thể thấy khuôn mặt hồng nhuận vừa rồi của cô còn đã trở nên trắng bệch, cả người lại phát run lên, so với vừa rồi run còn nhiều hơn, đồng thời Diệp Mặc cũng cảm giác được thân hình cô nằm sấp ở bộ ngực mình trở nên cứng ngắc!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 704

Mục Tiểu Vận

Em sao rồi?

Diệp Mặc lại đưa tay ra muốn nắm lấy cổ tay cô ta xem có phải cô ta bệnh rồi không, Mục Tiểu Vận đột nhiên xuống giường vội đi ra ngoài.

Thậm chí không kịp trả lời Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn cảm thấy Mục Tiểu Vận có gì không ổn.

Với sự dịu dàng của Mục Tiểu Vận, cô ta tuyệt đối sẽ trả lời câu hỏi của hắn.

Diệp Mặc liền đi theo, dù thần thức của hắn có thể thấy Mục Tiểu Vận, nhưng hắn cảm thấy Mục Tiểu Vận nhất định không bình thường.

Đây chắc chắn không phải là do bị bệnh, nếu ngã bệnh, hắn vừa nhìn là có thể nhìn ra ngay.

Mục Tiểu Vận đi rất nhanh, cô ta mím chặt môi không nói lời nào, chỉ đi về bên bếp lò cầm lấy cái kéo, gần như không chút chần chừ liền đâm ngay vào cổ họng của mình.

Cô ta muốn tự tử sao?

Diệp Mặc liền hiểu ra, nhất định là Mục Tiểu Vận phát hiện mình và chồng cô ta không giống nhau, nên mới làm như vậy.

Ở trước mặt Diệp Mặc, hắn đương nhiên không để cô ta tự sát.

Diệp Mặc đưa tay chặn lại kéo của cô ta, kéo đâm vào lòng bàn tay của Diệp Mặc, bị Diệp Mặc giựt lấy.

- Sao em lại muốn tự tử hả?

Giọng điệu của Diệp Mặc rất bình tĩnh, tuy hắn mạo nhận là chồng của cô ta, nhưng cũng không phải là do hắn khởi xướng, chỉ là do Mục Tiểu Vận nhận lầm người, hắn tiện thể lợi dụng cô ta một chút mà thôi.

Còn về kích động buổi sáng, hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa hắn cũng đã kịp thời phản ứng lại rồi.

Dù cũng coi như xâm phạm cô ta, nhưng ở bên ngoài mà nói, thì tình hình cũng có thể chưa tính là rất nghiêm trọng nhỉ.

- Anh, anh không phải là Mạc Lang, anh không phải là Mạc Hữu Thâm, anh, anh… Em… Em, …

Nói nửa chừng, do kéo đã bị Diệp Mặc lấy mất, cô ta chỉ có thể ngồi xổm xuống không ngừng khóc lóc.

Người chồng khiến cô yêu thích cuối cùng vẫn là người chồng giả mạo.

Mạc Lang kia của cô có lẽ đã không được như ngày trước rồi.

Diệp Mặc thầm lắc đầu, cuối cùng bị nhận ra rồi, dù hắn không biết làm sao Mục Tiểu Vận lại nhận ra được, nhưng hắn lại biết muốn âm thầm đưa Mục Tiểu Vận đến một nơi an toàn, rồi bỏ đi, bây giờ xem ra là không được rồi.

Hắn phải lập tức rời khỏi Mục Tiểu Vận.

Chỉ là với tình trạng này của Mục Tiểu Vận, hắn bỏ lại cô ta ở bất kì nơi nào cũng không thích hợp.

Dù Diệp Mặc tự hỏi không thẹn với lòng, nhưng dù gì cũng đã lợi dụng người ta.

Hơn nữa còn sờ vào ngực người ta, nghĩ đến khích động hồi sáng, Diệp Mặc vô cùng phiền muộn.

Nếu không đụng chạm vào cô ta, bản thân hắn muốn đi thì đi.

Bây giờ nếu bỏ đi, cô ta mà muốn tự tử, coi như do mình mà ra rồi.

Nghĩ ngợi nhiều như vậy, liên tưởng đến chuyện vừa nãy, lúc này Diệp Mặc đã có chút ít manh mối.

Sở dĩ cô ta nhận ra mình, hẳn là do sờ vào chỗ đó, rất có thể tên Mạc Hữu Thâm kia không có bản lĩnh này, nên mới khiến cô ta hoài nghi.

Có điều tâm địa của Mục Tiểu Vận thật sự rất tốt, bây giờ cô ta biết rõ mình đã sớm biết không phải là chồng cô ta, giả mạo làm chồng cô ta.

Nhưng lại không chất vấn lời nào.

Càng không cần nói là quát mắng một trận.

Nếu Mục Tiểu Vận quát mắng ầm ĩ một trận, thì hắn còn dễ xử lý một chút, nhưng cô ta lại không la mắng gì hắn, chỉ cầm kéo để tự tử.

Bây giờ phải an ủi cô ta một chút, Diệp Mặc chưa từng an ủi người ta.

Hắn vắt nát óc cũng không nghĩ ra cách nào hay.

Đột nhiên Diệp Mặc nghĩ đến một chuyện, chính là lúc Mục Tiểu Vận vừa nhìn thấy mình ở trấn Từ Tây, sự sợ hãi trong mắt cô ta dường như nhiều hơn nỗi nhớ nhung dành cho hắn.

Nói chính xác hơn, là cô ta đang né tránh tên mắt tam giác kia, gặp phải hắn chỉ là chuyện ngẫu nhiên.

Hoàn toàn không có khát vọng và niềm vui bất ngờ thật sự.

Hoặc là nói sự quyến luyến của cô ta với hắn là sau khi dùng xong cơm ở tửu lâu, Diệp Mặc hơi hồi tưởng lại khoảng thời gian từ tửu lầu ăn cơm đến đi Vu Gia, rồi trở về.

Mục Tiểu Vận càng lúc càng quyến luyến, càng không nỡ rời xa hắn, nỗi quyến luyến và tình ý này thậm chí còn sâu đậm hơn lúc mới gặp mặt.

Hẳn là không sai, chính là như vậy đó.

So sánh đôi chút, lúc cô ta vừa coi mình là Mạc Lang của cô ta, trong biểu hiện thê lương thương tâm kia hoàn toàn không có bất kì niềm vui mừng bất ngờ khi trùng phùng, mà là nỗi xót xa cho vận mạng.

Sự quyến luyến và yêu thương dành cho hắn là chuyện sau này.

- Em và Mạc Hữu Thâm đính hôn chưa? Hai người đã cử hành hôn lễ chưa? Nói cách khác em đã là người của Mạc Hữu Thâm chưa? Hay là có thân mật về thể xác chưa?

Diệp Mặc hỏi liền mấy câu.

Sở dĩ hỏi như vậy, là vì Diệp Mặc thông qua tiếp xúc với Mục Tiểu Vận, đoán được Mục Tiểu Vận và Mạc Hữu Thâm nhất định chưa từng có sự thân mật về thể xác.

Mục Tiểu Vận vô thức lắc đầu, vẻ mặt có hơi ngỡ ngàng, nhưng đã ngừng khóc.

Diệp Mặc thầm nghĩ cô gái này quả là cố chấp, ở ngoài không cần nói là chưa kết hôn, có vài cô gái dù đã kết hôn nằm chung một giường, muốn đi là đi, đâu có chuyện phải đắn đo do dự thế này?

Đừng nói gì bên ngoài, cứ lấy Vu Vũ Yến ra mà nói, theo lý luận của Mục Tiểu Vận, thì Vu Vũ Yến càng phải đi tự tử rồi.

- Tốt lắm, hôn ước giữa em và Mạc Hữu Thâm cùng lắm chỉ là lời thỏa

thuận bằng miệng của các trưởng bối mà thôi, không những không có bất kì nghi thức nào, mà thực chất em và Mạc Hữu Thâm cũng không có bất kì liên quan gì.

Cho nên nói, bây giờ em hoàn toàn không phải là vợ của Mạc Hữu Thâm, em còn gì phải đắn đo chứ?

Diệp Mặc đột nhiên phát hiện tài ăn nói của mình cũng không tệ, hắn thậm chí nghĩ cũng không thèm nghĩ thì đã tiếp tục nói:

- Mạc Hữu Thâm bỏ em và mẹ hắn ở nhà, hoàn toàn không bận tâm đến, đây đã là bất trung bất hiếu rồi.

- Hắn ra đi là đi mất mấy năm, ngay cả phí sinh hoạt của em và mẹ hắn cũng không cầm về, mẹ của hắn phải hoàn toàn dựa vào một cô gái yếu đuối không có quan hệ gì với hắn chăm sóc, đây rõ ràng là bất nhân rồi, loại người này không cần nhìn cũng biết không dính được đến chữ nghĩa.

- Hạng bất nhân bất nghĩa bất hiếu này, có đáng để một người không có bất kì danh phận và liên can gì như em hứa hẹn điều gì không?

- Được rồi, em nói cô hắn ta cứu em một mạng, em nuôi mẹ hắn ta nhiều năm như vậy, còn chăm lo cho bà ta đến lúc lâm chung. Điều này đã đủ để báo đáp ơn cứu mạng của cô hắn ta rồi, hơn nữa em trả ơn cứu mạng, không có liên quan gì đến hắn ta, chỉ vì cô hắn ta mà thôi. Thế nên, em không nợ tên Mạc Hữu Thâm này điều gì, nếu nói nợ, cũng là hắn nợ em.

Mục Tiểu Vận ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn Diệp Mặc, trước giờ cô ta chưa từng nghĩ đến những chuyện này.

Sau khi bị tên mắt tam giác phát hiện, cô ta đã chuẩn bị trốn khỏi Hoàng Bình rồi, chỉ là không ngờ lại trùng hợp gặp được Diệp Mặc mà thôi.

Bây giờ cô ta nghĩ trong lòng, trước khi gặp được Diệp Mặc, quả thật chưa từng nghĩ đến người chồng mấy năm không gặp là Mạc Hữu Thâm kia.

Càng ngày càng quyến luyến chồng, đó là vì Diệp Mặc khiến cô ta quyến luyến mà thôi, có liên quan gì đến danh phận kia sao?

Hơn nữa thân phận kia quả thật không được thông qua nghi thức để định, sở dĩ cô ta ở nhà họ Mạc, là vì trùng hợp gặp phải họa lớn được cô y cứu sống mà thôi.

Diệp Mặc đột nhiên lạnh lùng nói:

- Nếu nói phải thủ danh phận, dù anh cũng không có lễ nghĩa gì với em, nhưng anh mới là người có quan hệ thân mật với em. Em bỏ rơi người có quan hệ thân mật với mình, lại vì một kẻ bất nhân bất nghĩa bất chung bất hiếu, không có quan hệ gì với mình mà tự tử, sao em lại không nghĩ tới người thật sự có quan hệ thân mật với mình chứ? Nếu em còn muốn tự tử, thì anh cũng không ngăn cản nữa, em cứ làm đi.

Diệp Mặc nói xong mấy lời này trong lòng vô cùng hổ thẹn, mấy lời mặt dày như vậy chỉ có thể lừa được cô em tiểu Vận này, nếu nói mấy lời này ở Hoa Hạ, thì nước miếng cũng có thể dìm chết hắn rồi.

- A…

Mục Tiểu Vận nghe xong lời của Diệp Mặc, ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Cô ta bỗng nhiên nhanh chóng đứng lên, đầu đâm thẳng vào một cối đá to ở góc phòng, nếu đâm vào rồi, thì Diệp Mặc cũng cứu không được.

Diệp Mặc hoảng hốt, nhanh chóng chặn ở trước mặt cô ta.

Đầu của Mục Tiểu Vận vừa lúc đâm vào bụng của Diệp Mặc, Diệp Mặc không dám dùng chân khí, lần này bị đụng quả là không nhẹ.

Hắn thật không hiểu, sao cô gái này lại nghĩ không thông đến thế.

- Tướng công…

Mục Tiểu Vận phát hiện mình va vào bụng của Diệp Mặc, liền kinh ngạc, vội ôm lấy Diệp Mặc kêu lên, giọng điệu vô cùng hoảng hốt.

Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, hình như cô ta đã hiểu ra rồi. Nếu là như vậy, bị đụng vào một cái cũng không thiệt.

Bây giờ vẫn phải tiếp tục chỉnh sửa quan điểm của cô ta, tránh khi hắn đi rồi, cô ta lại nghĩ ngợi vẩn vơ, hoặc bị người khác lừa gạt.

- Tiểu Vận à, thật ra anh cũng không được coi là chồng của em. Anh đến từ phía bên ngoài của Thần Châu, nơi đó được gọi là Hoa Hạ. Ở Hoa Hạ, đừng nói là tụi mình chỉ có thân mật về thể xác mà thôi, dù là vợ chồng chính thức cũng có thể ly hôn. Hơn nữa nam nữ bình đẳng, không có ai thôi ai. Nên về chuyện giữa em và anh, không cần phải quá để tâm. Còn về chuyện em và tên Mạc Hữu Thâm kia, loại quan hệ đó hoàn toàn có thể lơ đi, không đáng kể.

Nói đến đây, Diệp Mặc nhìn ánh mắt dao động của Mục Tiểu Vận, càng đắc ý nói:

- Chính là nói, em chính là em, không có bất kì ai xứng đáng để em tự tử vì người đó. Thế nên đừng nói là Mạc Hữu Thâm, ngay cả quan hệ giữa em với anh cũng không cần phải để tâm.

Dường như cảm thấy lời của mình không ổn lắm, Diệp Mặc sờ sờ mũi, nói:

- Này, chuyện buổi sáng cho anh xin lỗi nhé, vì em rất đẹp, nên anh nhất thời không kìm lòng được.

Mục Tiểu Vận lắc đầu, chỉ ôm chặt lấy eo của Diệp Mặc, vùi đầu vào lòng Diệp Mặc. Thật lâu sau, cô ta mới ngẩng đầu lên nói với Diệp Mặc:

- Tướng công, anh nói đúng. Anh và em đã có quan hệ thân mật với nhau, cũng chính là nói anh đã là chồng em rồi.

Nhưng em lại vì có quan hệ thân mật với chồng mình mà tự tử, sau khi em hiểu ra, càng thêm hổ thẹn, nên em không còn mặt mũi nào để nhìn anh.

Nói xong cô ta lại vùi mặt vào lòng Diệp Mặc.

Diệp Mặc im lặng nhìn Mục Tiểu Vận, đây là đạo lý gì chứ, hóa ra bản thân hắn nói nãy giờ, cô ta vẫn không hiểu được là ý gì sao?

Thì ra cô ta tự tử lần thứ hai là vì có lỗi với mình, sự thay đổi này cũng nhanh quá rồi.

Chỉ trong chốc lát mà cô ta đã tự tử vì hai người. Như vậy thì có bao nhiêu mạng cũng không đủ để tự tử đâu nhỉ?

Diệp Mặc lắc đầu, không biết nên nói gì nữa.

Nếu Mục Tiểu Vận đến thế giới bên ngoài, bị người ta lừa một tí là hoàn toàn mất phương hướng rồi.

Thế này không được đâu, dù để cho cô ta sống một mình, sau này vẫn sẽ chịu thiệt thôi, không phải nơi nào cũng là thôn Hoàng Bình.

Nhưng cảm thấy cô ta không phải là người ngốc như thế, nếu cô ta ngốc thật, thì sẽ không dùng tro bụi che giấu dung mạo rồi.

- Này, Tiểu Vận, em đứng lên nghe anh nói đi, em vẫn chưa hiểu được ý của anh. Ý anh nói ở bên ngoài…

Diệp Mặc chưa nói dứt lời, lần đầu tiên bị Mục Tiểu Vận cắt ngang rồi. Dường như cô ta đã bình tĩnh lại, cô ta lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Có phải tướng công thấy em rất ngốc không? Ai nói sao thì nghe vậy…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 705

Ông Ta Tên Diệp Thái

Diệp Mặc còn chưa nói hết câu thì lần đầu tiên bị Mục Tiểu Vận ngắt lời. Cô ấy dường như đã bình tĩnh lại, cô nhìn Diệp Mặc thêm một lần nữa rồi nói:

- Có phải tướng công cảm thấy em rất ngốc hay không, dễ dàng bảo sao nghe vậy lắm ư?

Cô tự mình lắc đầu rồi lại nói tiếp:

- Khi em bị người đó ép tới mức không còn nơi nào để trốn nữa thì em lại gặp được anh. Em còn nghĩ rằng anh chính là Mạc Lang, em chưa bao giờ nghĩ rằng tướng công của em lại giống hệt anh, lại đối xử với em tốt như vậy. Em thấy rất hạnh phúc, em không muốn phải rời xa anh, nên em mới lại cùng anh đi về Hoàng Bình…

Diệp Mặc lúc này đã hiểu ra, thì ra cô ta thực sự có dự định sẽ đi, nhưng sau khi gặp hắn, phát hiện tích cách của hắn đã tốt lên nhiều nên càng lúc càng thấy thích, hoàn toàn biến hắn trở thành tướng công của cô ta. Hơn nữa cô ta tự sát đương nhiên là vì có nguyên nhân mà cô ta nói trong đó, quan trọng hơn nữa là sợ rằng vẫn lại là một nỗi thất vọng lớn.

Mục Tiểu Vận đột nhiên ngừng lại, dường như cô ta nhớ ra bàn tay của Diệp Mặc, cô cầm lấy tay của Diệp Mặc nói:

- Trời ơi, ban nãy có phải lưỡi kéo làm tay anh bị thương rồi không?

- Không đâu.

Diệp Mặc mỉm cười, chỉ một chút đó mà muốn làm tay hắn bị thương, không đời nào.

Nhưng Mục Tiểu Vận vẫn nắm chặt lấy tay Diệp Mặc, nhìn cẩn thận rồi mới yên tâm. Cô nghĩ một lát rồi lại day day bụng Diệp Mặc, nói thật nhỏ:

- Em xin lỗi tướng công!

- Tiểu Vận, anh đã nói rồi, anh không phải là tướng công của em. Bây giờ em là người tự do, nhưng người kết hôn với em thì… À, người kết hôn với em mới là tướng công em chứ!

Diệp Mặc vội vàng sửa suy nghĩ của Mục Tiểu Vận.

Mục Tiểu Vận lại nức nở:

- Không, anh chính là tướng công của em, anh cũng nói rồi mà, chúng ta có quan hệ thể xác. Hơn nữa… em rất thích anh. Tướng công, anh không thích em sao?

- Không phải như thế, mà là vì, vì…

Diệp Mặc đoán Mục Tiểu Vận thích hắn thật, có thể là vì cô ta ít tiếp xúc với người khác, hoặc là vào lúc mà cô ta thấy vô vọng nhất thì hắn đã cho cô một chỗ dựa, chính điều này đã khiến cô ta có suy nghĩ như vậy.

Có nên nói với cô ấy là mình đã kết hôn rồi hay không, như vậy có khi sẽ tốt hơn. Nếu như không có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết thì hắn đã tiếp nhận Mục Tiểu Vận rồi, cho dù là xét về mặt nào thì cô ấy cũng là một cô gái dễ mến.

Khi hắn và Khinh Tuyết ở cùng nhau hắn không biết rằng Lạc Ảnh cũng ở nơi này. Bởi vậy mà chuyện gì cũng có lí do của nó, bây giờ hắn không những có Lạc Ảnh rồi mà còn có cả Khinh Tuyết, nếu lại có thêm người con gái nào khác thì đúng là không thể nào chấp nhận được.

- Tướng công, hôm qua Trấn Từ Tây có rất nhiều người đi lục soát nhà ở. Có phải là họ lại tìm anh đúng không?

Mục Tiểu Vận chỉ bị bệnh nhận định sai về tiêu chuẩn chuyện nam nữ thôi nhưng cô không phải đồ ngốc. Nếu ngốc thật thì cô không thể nào một mình nuôi sống mẹ chồng suốt mấy năm ròng ở đất Hoàng Bình.

Bình tĩnh lại, Mục Tiểu Vận đã hiểu ra rằng, Diệp Mặc không phải là tướng công cô, hơn nữa với tính cách của Diệp Mặc thì không đời nào hắn lại nghĩ cách giả mạo tướng công của cô để chiếm đoạt cô. Khả năng duy nhất chính là hôm qua Trấn Từ Tây giới nghiêm là để bắt hắn. Hắn nhất định là một người không có thân phận gì, sở dĩ hắn tiếp nhận mối quan hệ với cô là vì thứ nhất có thể giúp cô, thứ hai có thể để cô giúp hắn.

Chỉ một thời gian ngắn tiếp xúc, Mục Tiểu Vận đã có thiện cảm với Diệp Mặc. Nếu như không có quan hệ thể xác, có lẽ cô ta còn có thể tiếp nhận lời mà Diệp Mặc nói. Nhưng cô và hắn lại đã có sự thân thiết về thể xác, hắn thậm chí đã ôm lấy ngực của cô, và cô cũng làm thế với hắn. Ngoại trừ hắn ra thì lẽ nào cô còn có thể cưới người nào khác ư? Bởi vậy, bỏ đi chuyện của Mạc Hữu Thâm, Diệp Mặc chính là tướng công của cô.

- Đúng, chuyện hôm qua cho anh xin lỗi, anh cũng lợi dụng em một chút.

Diệp Mặc thật thà gật đầu nói, nói xong ngần ngừ một lát rồi chủ động nói:

- Thực ra, anh không phải người ở đây, anh vừa mới nói với em rồi đấy. Anh đến từ thế giới bên ngoài.

Diệp Mặc cho rằng hắn nhắc lại câu nói này nhất định sẽ khiến Mục Tiểu Vận không hiểu. Hắn không ngờ, sau khi Mục Tiểu Vận nghe xong lời của hắn lại gật gật đầu nói:

- Tướng công, em biết về thế giới bên ngoài, nơi đó có rất nhiều quốc

gia, có rất nhiều thứ kì lạ, thậm chí người ta còn có thể dùng những công cụ để bay lên trời.

Trong lòng Diệp Mặc kinh ngạc, hắn ngạc nhiên nhìn Mục Tiểu Vận hỏi:

- Tại sao em lại biết đến thế giới bên ngoài?

Mục Tiểu Vận cúi đầu im lặng một lát rồi mới nói:

- Vì đã có một lần em nghe mẹ chồng và anh ta nói chuyện, mẹ nói cha chồng là đến từ thế giới bên ngoài… Mẹ còn nói rất nhiều về thế giới bên ngoài, giống như những gì anh vừa mới kể…

Diệp Mặc giật mình, lẽ nào cha của Mạc Hữu Thâm lại là người của nội Ẩn Môn? Diệp Mặc biết nội Ẩn Môn có người có thể đi ra ngoài, nếu như cha của Mạc Hữu Thâm là người của nội Ẩn Môn thì chuyện ông ta ra ngoài là việc quá đỗi bình thường.

Mục Tiểu Vận không để ý tới nét mặt của Diệp Mặc, dường như đang giải thích cho Diệp Mặc điều gì, cô tự nói với mình:

- Nhà họ Mục của em là một nhà làm về Đông y gia truyền, ông nội em mở một phòng mạch, cha em theo nghề y của ông nội, thậm chí em cũng theo cha học nghề y luôn. Em còn nhớ ngày còn nhỏ có một hôm có một đạo sĩ đến, ông ta bói cho em một quẻ, nói rằng phu quân tương lai của em họ Diệp. Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Mục Tiểu Vận hỏi:

- Tiểu Vận, không phải em nói là trước đây...

Diệp Mặc còn chưa nói hết câu thì Mục Tiểu Vận đã hiểu ý mà hắn định nói. Cô ta lắc đầu nói:

- Họ Mạc là họ của mẹ anh ấy, còn cha của anh ấy là họ Diệp, còn về việc tại sao anh ấy họ Mạc thì em cũng không biết, nhưng thực ra thì anh ấy họ Diệp, tên đầy đủ là Diệp Hữu Thâm.

Khi Mục Tiểu Vận nói chuyện cũng đã thay đổi cách xưng hô, không xưng hô mẹ chồng nữa.

Tại sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, Diệp Mặc bất giác day day mũi, anh ta vốn họ Diệp, mà tùy ý chọn đại một cái họ giả thì lại là họ Mạc. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc bất ngờ hỏi:

- Cha của Mạc Hữu Thâm tên là gì?

- Cha của anh ấy tên Diệp Thái...

Mục Tiểu Vận nói đến đây khiến trong lòng Diệp Mặc vô cùng ngạc nhiên, suýt nữa đánh rơi chiếc kéo trong tay xuống đất.

- Tướng công, anh...

Mục Tiểu Vận gọi Diệp Mặc một lát, bây giờ mọi việc đã hiểu ra rõ ràng rồi, cho dù là Mạc Ảnh không mang họ Diệp thì những lời mà đạo sĩ nói cũng chưa chắc đúng. Bởi vậy trong lòng cô, Diệp Mặc và cô có sự gần gũi thể xác nên Diệp Mặc trở thành tướng công của cô.

Diệp Mặc cầm lấy bả vai của Mục Tiểu Vận nói:

- Em nói cha của Mạc Hữu Thâm họ Diệp? Hơn nữa lại tên là Diệp Thái?

- Đúng thế, sao vậy, tướng công?

Mục Tiểu Vận có chút lo lắng, biểu hiện của Diệp Mặc có hơi kì lạ, thậm chí còn khiến cô thấy lo lắng.

Diệp Mặc sau khi bình tĩnh lại, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Tiểu Vận, bởi vì anh là họ Diệp, tên của anh ngày trước không phải là Mạc Ảnh mà là Diệp Mặc. Mạc Ảnh chỉ là cái tên khi anh trốn tránh người khác phải đặt ra một cái tên giả mà thôi. Hơn nữa, cha của anh nghe nói cũng tên là Diệp Thái.

- Cái gì?

Mục Tiểu Vận kinh ngạc phản ứng lại, cô hầu như không nghe thấy vế thứ hai trong câu nói của Diệp Mặc, Sự thực về chuyện Diệp Mặc mang họ Diệp là một chuyện quá đỗi vui mừng. Lẽ nào người đạo sĩ đó nói phu quân của cô họ Diệp, thì ra mọi chuyện xảy ra đúng như vậy.

- Diệp Lang...

Mục Tiểu Vận lại một lần nữa không kiềm chế nổi bản thân mình, toàn thân nhào vào lòng Diệp Mặc, nếu như nói rằng ban đầu cô còn có chút lời khó nói thì bây giờ cô ta hoàn toàn không có chút băn khoăn gì nữa. Nỗi khúc mắc của cô đã hoàn toàn được gạt bỏ hết. Thì ra người mà cô đang ôm lúc này chính là tướng công của cô, là phu quân của cô. Cô càng cảm thấy xấu hổ về chuyện cầm kéo tự sát ban nãy của mình, vì một người khác mà không để ý đến cảm nhận của phu quân cầm kéo tự sát.

Mục Tiểu Vận mềm mại và ấm áp trong lòng Diệp Mặc, suy nghĩ của Diệp Mặc cũng không rõ ràng nữa. Lúc này hắn suy nghĩ rất nhiều. Cha của hắn Diệp Thái với cha của Mạc Hữu Thâm có phải cùng là một người hay không?

Nếu bọn họ thực sự cùng là một người thì rất nhiều chuyện đều có thể giải thích rất đơn giản. Vì sao Mạc Hữu Thâm lại giống hắn đến như thế, còn cả vì sao Mạc Hữu Thâm không thể giao hợp.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu Vận, em nhận ra anh không phải là tướng công của em có phải là vì Mạc Hữu Thâm không thể giao hợp? Em làm sao mà biết được?

- A. Không... Diệp Lang, em, anh là tướng công của em. Em...

Mục Tiểu Vận nghe được câu nói của Diệp Mặc, đột nhiên cảm giác trở nên căng thẳng, thân hình ấm áp của cô ban nãy giờ bỗng thấy lạnh đi một

đôi phần.

Diệp Mặc thấy Mục Tiểu Vận đang lo sợ bèn vội vàng ôm cô nói:

- Em không cần phải căng thẳng, từ từ nói thôi, anh không có ý trách tội em đâu.

Trong lòng Diệp Mặc đang than thầm. Cô Mục Tiểu Vận này dường như rất lo lắng rằng hắn sẽ bỏ cô ta lại, cô ta giống như một con chim nhỏ bị thương, không thể chịu thêm bất kỳ vết thương nào nữa. Nhưng Diệp Mặc có lòng thương tiếc cô, một Mục Tiểu Vận dịu dàng đằm thắm cũng khiến Diệp Mặc rất thích, nhưng nếu như hắn tiếp nhận cô thì biết ăn nói thế nào với Lạc Ảnh và Khinh Tuyết đây?

Diệp Mặc nhìn xuống tay của mình, đột nhiên cảm thấy có chút buồn phiền, chuyện là do hắn gây ra, Mục Tiểu Vận dường như đã nhận định như thế này tức là đã có sự gần gũi về thể xác rồi. Hơn nữa ban đầu khi giảng giải cho cô ta, hắn cũng nói rằng đây chính là quan hệ về thể xác.

Mục Tiểu Vận dường như đã tĩnh tâm lại một chút, cô ta ngần ngừ nói:

- Có một lần, em đi hái thuốc về hơi sớm, thấy anh ấy đang giận mẹ chồng. Em không dám bước vào, đứng ngây người trong nhà chứa củi, nghe thấy tiếng mẹ chồng nói:

- Bệnh liệt dươngcủa con là do cha con, cha con nói đó là bệnh di truyền, cho dù có mời thầy thuốc tốt nhất đến thì cũng không giải quyết được điều gì.

- Cả nhà em đều làm nghề y, em đương nhiên biết rằng bệnh liệt dươnglà thế nào, bởi vậy, buổi sáng em...

Có thể là do thói quen, Mục Tiểu Vận lại bất giác nói ra từ mẹ chồng.

Những chuyện đằng sau, Mục Tiểu Vận không nói thì Diệp Mặc cũng biết. Theo phán đoán của hắn có thể là sự thật, hắn và Mạc Hữu Thâm thực

sự có thể chính là anh em cùng cha khác mẹ, hơn nữa tình cảnh mà Mạc Hữu Thâm gặp phải cũng giống như của hắn.

Chỉ có điều người tu chân tu luyện đến luyện khí tầng ba có thể đả thông kinh mạch của chính mình, trong khi đó Mạc Hữu Thâm muốn đả thông kinh mạch của mình cũng không được, có lẽ anh ta mới thực sự là liệt dương suốt đời.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu chuyện này, hắn đối với người cha hờ Diệp Thái này không có cảm tình. Không cần nói tới Mạc Hữu Thâm, càng không để ý.

Diệp Mặc nhìn Mục Tiểu Vận đang giống như một con chim non sợ bị ướt lông, đột nhiên nghĩ tới người thầy bói đó, lẽ nào điều đó là sự thật? Nếu thực sự là thật thì bản thân hắn có thể là chồng của Mục Tiểu Vận thật.

Mặc dù có chút nghi ngờ nhưng Diệp Mặc biết những chuyện như thế này không thể nào tin được, Cửu Mông Sơn trước kia là một đại sư dịch thuật tương đối lợi hại, hắn đã học được rất nhiều điều từ ông ấy, Hơn nữa ở Tu chân giới, rất nhiều tu sĩ cao thâm rất giỏi về tài suy luận bói toán. Nếu như có thể gặp được đạo sĩ đó ở đây thì hắn cũng không ngại giao tiếp với người đó một chút.

- Em đừng lo lắng, khi anh đi nhất định sẽ dẫn em đi khỏi nơi này.

Nói xong, Diệp Mặc giơ tay bế Mục Tiểu Vận đi đến bên giường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 706

Ai Biểu Động Vào Con Thỏ Trắng Của Cô

Thấy Diệp Mặc bế mình đến bên giường, tim Mục Tiểu Vận đập mạnh, cổ cô trở thành màu đỏ ửng. Đêm qua mặc dù ngủ cùng Diệp Mặc nhưng cô không biết gì thì cũng coi như thôi, nhưng bây giờ cô biết tiếp theo Diệp Mặc có thể làm điều gì, trong lòng lại nhảy liên hồi, vừa lo lắng lại vừa vui sướng, hơn thế nữa là sự chờ đợi.

Trời bên ngoài đã bắt đầu hửng sáng, thần thức của Diệp Mặc lại một lần nữa quét đến người đàn ông mắt tam giác. Y đang lén lút ôm một cái túi chạy vào nhà Mục Tiểu Vận. Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh lùng, tên này đúng là không biết đến tuyệt vọng.

- Tiểu Vận, em ngủ trước đi, anh đi ra ngoài có chút việc.

Diệp Mặc đặt Mục Tiểu Vận lên giường, giúp cô kéo chăn lên rồi nói.

- Diệp Lang, anh sắp đi ư?

Mục Tiểu Vận nghe thấy Diệp Mặc nói lập tức không thể tiếp tục nằm nữa, cô vội vàng ngồi dậy, một tay nắm chặt lấy tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Em không cần lo lắng, vì ban nãy anh nghe thấy bên ngoài có tiếng chó sủa, không biết có phải là tên họ Liêu đó lại phái người đến không.

- Hả, vậy thì phải làm sao?

Mục Tiểu Vận không phải ngốc, Diệp Mặc vừa nhắc nhở cô đã nhớ ra

loại người giống như Liêu thiếu gia muốn điều tra nơi ở của họ thực sự quá đơn giản.

Diệp Mặc cười an ủi như nói cô không cần lo lắng rồi mới mở cửa bước ra ngoài. Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong chiếc túi mà tên mắt tam giác mang theo, là một ít thuốc mê các loại, trong lòng hắn lại tự cười mỉa. Hắn không biết Mục Tiểu Vận bị tên mắt tam giác phát hiện ra từ khi nào, nhưng những chuyện đó hắn cũng không cần hỏi, thuận tay ném một quả cầu lửa về phía trước.

Khi tên mắt tam giác nhìn thấy Mục Tiểu Vận rửa mặt y đã hoàn toàn chết mê chết mệt, thậm chí y còn không muốn đợi dù chỉ là một ngày. Nhưng Mục Tiểu Vận lại rất thông minh, lúc đó đã lập tức chạy tới Trấn Từ Tây.

Thậm chí y cũng theo dõi cô đến Trấn Từ Tây, rồi lại theo dõi cô đến thôn Hoàng Bình. Có điều y không ngờ vừa tới thôn Hoàng Bình y liền hóa thành một đống tro bụi, thậm chí không có cơ hội để cầu xin.

Diệp Mặc nhanh chóng quay trở lại phòng, Mục Tiểu Vận đã ăn mặc chỉnh tề, trong tay cầm chiếc kéo đang bước ra. Khi cô nhìn thấy Diệp Mặc quay lại thì lập tức thở phào.

- Em cầm kéo làm gì vậy hả?

Diệp Mặc nhìn bằng ánh mắt ngạc nhiên, nhưng sau khi hắn vừa hỏi xong liền lập tức hiểu ra, thì ra cô ấy muốn giúp hắn.

Mục Tiểu Vận đỏ ửng mặt nói:

- Thực ra em rất muốn giúp anh…

Diệp Mặc thu lại chiếc kéo, xoa đầu Mục Tiểu Vận nói:

- Nơi này không thể tiếp tục sống được nữa, anh sắp phải đi khỏi đây, em có đi cùng anh không?

- Vâng, đương nhiên em sẽ đi cùng anh. Tướng công, sáng nay em, em…

Mục Tiểu Vận nghe thấy câu nói của Diệp Mặc lập tức vui mừng đáp lại, còn nửa câu sau của cô thì Diệp Mặc đã hiểu rồi.

Cô tưởng rằng buổi sáng là cô khiến hắn mất hứng nên thấy rất áy náy.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười lại nói:

- Sau này còn nhiều cơ hội, một buổi sáng thì có sao đâu. Giờ trời đã sáng rồi, chúng ta lên đường thôi. Đồ ở đây anh thu dọn một lát là xong.

Nói xong Diệp Mặc nhanh nhẹn cất mấy thứ chưa dọn xong vào túi, hắn nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mặc dù nói Diệp Mặc không coi trọng nhà họ Liêu và nhà họ Vu, nhưng những kẻ này ngày nào cũng tới, hắn không thể ngày nào cũng giết. Cho dù ngày nào cũng giết thì sẽ thu hút sự chú ý của người khác. Quan trọng nhất là, vết thương trên người hắn sắp kín miệng, hắn phải nhanh chóng nghiên cứu ba trang giấy vàng đó, tiện thể thu gom một ít dược liệu trong tháng này.

Nghe thấy câu nói của Diệp Mặc, trong mắt Mục Tiểu Vận hiện lên vẻ thích thú, cô đã hiểu ý của Diệp Mặc.

Nhìn Diệp Mặc dùng một mồi lửa thiêu trụi ngôi nhà tranh, Mục Tiểu Vận đứng ngây ngẩn một lát, nơi này dù sao cũng là nơi cô sống mấy năm nay. Nhưng cô nhanh chóng phản ứng lại, tướng công sẽ đưa cô rời xa nơi này vĩnh viễn, nên những gì ở đây cũng không cần giữ lại nữa.

Vụ cháy khiến người trong thôn đều tỉnh giấc, đến khi rất nhiều người chạy đến dập lửa thì nơi này đã hoàn toàn cháy thành tro bụi. Cầu lửa của Diệp Mặc không giống với lửa bình thường, nào có thể đợi người khác tới cứu?

Mục Tiểu Vận cảm thấy cô bị Diệp Mặc bế lên bay ra khỏi thôn Hoàng

Bình như một trận gió.

- Em chỉ xem nơi em thu gom dược liệu là ở chỗ nào, chúng ta tới đó vừa hái thuốc vừa tránh né.

Sau khi ra khỏi thôn, Diệp Mặc mới cúi đầu hỏi.

- Đi dọc theo con đường này khoảng 50 dặm nữa là nhìn thấy ngọn núi Bắc Tử. Tướng công, anh đặt em xuống đi, em có thể đi được mà, em đi cũng nhanh. Một mình em vẫn thường đi thu gom dược liệu mà.

Mục Tiểu Vận vùng vẫy trong lòng Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Anh biết em đi rất nhanh, nhưng để lát sau khi bên ngoài sáng hẳn đã, nên anh bế em như thế này sẽ nhanh hơn một chút.

Mục Tiểu Vận còn chưa kịp đáp thì liền cảm thấy hai bên tai tiếng gió thổi ù ù, cô cẩn thận nhìn hai bên đường, thấy cây cối đều bay ngược lại phần phật khiến cô sợ hãi nhắm chặt mắt lại.

Khi Mục Tiểu Vận lại mở mắt ra nhìn thì phát hiện đã đến núi Bắc Tử rồi, trong khi đó Diệp Mặc vẫn đi rất nhanh vào phía trong.

Mục Tiểu Vận không kịp nghĩ Diệp Mặc tại sao có thể đi nhanh như vậy, cô vội vàng nói:

- Diệp Lang, không được đi vào bên trong đâu, trong đó có rất nhiều thú hoang, hai chúng ta vào đó sẽ rất nguy hiểm.

- Đợi một chút…

Sau khi Diệp Mặc nói thì lại tiến thêm vào hai ba mươi dặm nữa rồi mới dừng hẳn lại, nơi này đã hoàn toàn là chốn rừng sâu núi thẳm rồi.

Mục Tiểu Vận vừa đặt chân xuống đất đã vội vàng kéo Diệp Mặc lại nói:

- Diệp Lang, nơi đây là sâu bên trong của núi Bắc Tử, chúng ta mau ra đi, chỉ cần ra bên ngoài cũng có thể trốn được người nhà họ Liêu mà.

Diệp Mặc nhìn vẻ lo lắng hoảng hốt của Mục Tiểu Vận, hắn biết rằng là vì cô ấy lo lắng cho hắn, trong lòng lại có những cảm giác khác lạ ùa đến. Hắn lại không kìm nổi xoa xoa mái tóc của Mục Tiểu Vận nói:

- Tiểu Vận, anh không phải người bình thường, anh đã nhìn ra rồi, nếu như không phải thì anh không vào đây với tốc độ nhanh như thế đâu. Anh đến đây chủ yếu không phải vì tránh người nhà họ Liêu mà là muốn thu gom dược liệu và còn tu luyện nữa.

Mục Tiểu Vận đột nhiên tỉnh ra, đúng vậy, nếu Diệp Mặc là người bình thường thì làm sao có thể ôm cô chạy nhanh như vậy?

Nghe Diệp Mặc nói đến tu luyện, Mục Tiểu Vận dột ngột hỏi:

- Diệp Lang, anh là người của Ẩn Môn sao?

Diệp Mặc chần chừ một lát rồi nói:

- Nói chính xác thì, anh không phải người của Ẩn Môn, anh có thù với nhiều người trong Ẩn Môn, nên họ muốn truy sát anh. Như Thái Ất Môn, cũng có một đạo cô tên Giai Uấn, bọn họ đều là kẻ thù của anh. Vì hiện giờ sức mạnh của anh còn quá yếu nên chỉ biết nhẫn nhịn.

- Vì anh mới đến nơi này nên căn cứ của Ẩn Môn ở đâu anh cũng chưa biết, đầu tháng sau Hàng Thủy tổ chức đại hội thu nạp đệ tử, anh muốn đến tham gia, cứ gia nhập Ẩn Môn trước rồi mới tính tiếp.

Dừng một lát Diệp Mặc lại nói:

- Anh muốn ở đây thu thập một ít dược liệu, sau đó thăng cấp tu vi của mình. Nếu không làm như vậy thì đừng nói đến báo thù, ngay cái mạng cũng không giữ được. Trước khi đi Hàng Thủy anh sẽ tìm một thành phố an toàn để em ổn định cuộc sống.

- Không!

Mắt của Mục Tiểu Vận tự nhiên đỏ hoe, mặc dù cô mong muốn cùng Diệp Mặc ở nơi này, không muốn Diệp Mặc suốt ngày cùng người ta đánh đánh giết giết, nhưng nếu Diệp Mặc muốn đi Hàng Thủy thì cô nhất định phải đi theo. Cô sợ, sợ cô đơn một mình ở lại.

- Anh là tướng công của em, em phải luôn bên cạnh anh.

Hai mắt Mục Tiểu Vận đẫm lệ, điều cô sợ nhất chính là Diệp Mặc để cô ở đó rồi không bao giờ quay trở lại nữa.

Diệp Mặc thở dài, do dự một lát rồi nói:

- Thực ra anh đã kết hôn rồi, anh có hai người vợ, họ đều rất yêu anh, anh cũng rất yêu cả hai người họ. Tiểu Vận, anh…

Mục Tiểu Vận hơi run rẩy, cô cảm thấy khí lực trên người mình hoàn toàn biến mất, Diệp Lang cũng không thuộc về cô ư?

Thấy Mục Tiểu Vận đứng đó thật lâu không lên tiếng, Diệp Mặc có chút lo lắng kéo lấy tay cô, lần này thực sự không biết phải khuyên như thế nào nữa.

- Tiểu Vận, nếu như em không ngại, anh có thể dẫn em đến gặp Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, họ đều là vợ của anh, họ đều rất nhân hậu, nhất định sẽ thích em thôi.

Diệp Mặc cảm nhận được bàn tay lạnh như băng của Mục Tiểu Vận, hắn lo lắng nói. Trong lòng hắn hiểu, với tính cách của Mục Tiểu Vận, nếu như hắn hoàn toàn cự tuyệt thì cho dù có cho cô một nơi yên ổn để sinh sống thì cô cũng không thể nào sống hạnh phúc.

Ai biểu hắn động vào con thỏ trắng của cô, ai biểu hắn thích người con gái như Mục Tiểu Vận, bây giờ muốn trốn tránh trách nhiệm cũng không được nữa rồi.

Sắc mặt Mục Tiểu Vận lộ ra vẻ vui mừng, câu nói sau cùng của Diệp Mặc khiến cô không nén nổi cảm kích, những giọt nước mắt long lanh trong mắt vỡ òa. Cô ôm chặt Diệp Mặc, sợ rằng chỉ cần nới lỏng tay thì Diệp Mặc sẽ lập tức biến mất.

- Diệp Lang, em đương nhiên không ngại đâu, em chỉ xin làm một tiểu thiếp, em đã là người của anh rồi, nhất định phải nghe lời của hai chị, nhất định… Em còn tưởng rằng anh không cần em, em, em…

Sự xúc động của Mục Tiểu Vận thậm chí Diệp Mặc cũng có thể cảm nhận được.

Diệp Mặc thương hại kéo tay Mục Tiểu Vận, dịu dàng nói:

- Tiểu Vận, em vẫn chưa hiểu những lời anh nói, anh nói rồi, ở thế giới bên ngoài nam nữ binh đẳng. Nếu em đồng ý gả cho anh, em và Lạc Ảnh, Khinh Tuyết đều là vợ của anh, nên không có cách nói là tiểu thiếp, em không cần phải để mình phải chịu thiệt thòi. Nếu như không phải anh yêu Lạc Ảnh và Khinh Tuyết thì bên ngoài đều là chế độ một vợ một chồng.

Mục Tiểu Vận không ngốc, cô hiểu được câu nói của Diệp Mặc, Diệp Mặc và hai người vợ tình cảm mặn nồng, hơn nữa cũng không có ý định cưới thêm vợ. Nếu như chuyện khác, Mục Tiểu Vận nhất định sẽ không chủ động yêu cầu, nhưng hiện giờ Diệp Mặc đã là tướng công của cô rồi, bất luận là như thế nào cô cũng theo Diệp Mặc đến cùng.

- Diệp Lang, anh có thích em không?

Mục Tiểu Vận rất thích Diệp Mặc, mặc dù không muốn hỏi câu này nhưng cô vẫn không kìm lòng được.

Diệp Mặc nhẹ nhàng ôm chặt lấy Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, anh đương nhiên thích em, nếu không thích thì anh sẽ không đưa em quay về cùng, em đừng nghĩ ngợi nhiều. Bây giờ anh phải đào một cái động nhỏ làm nơi sinh sống cho chúng ta trong suốt một tháng.

Lời nói của Diệp Mặc cuối cùng cũng làm tiêu tan chút lo lắng còn lại trong lòng Mục Tiểu Vận, Diệp Lang vẫn thích cô, nếu không thích cô thì Diệp Lang nhất định sẽ không nói đưa cô quay trở về. Nếu Diệp Lang không thích cô thì tại sao lại đưa cô đến nơi này? Nghe Diệp Mặc nói hai người sẽ sống ở đây một tháng, trong lòng Mục Tiểu Vận lại thấy rất vui mừng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 707

Chấm Vàng

Tại Vu Gia trấn Từ Tây, một người đàn ông trung niên và Vu Vũ Yến đang ngồi trong thư phòng bàn bạc điều gì đó.

Người đàn ông trung niên này tên là Vu Thăng, chính là cha của Vu Vũ Yến.

Hôm qua ông ta đã quở trách Vu Vũ Yến trước mặt nhiều người, nhưng hiện giờ trên mặt ông ta không có chút vẻ tức giận.

- Không ngờ Liêu Uy lại tàn nhẫn đến vậy, cướp cô gái kia thì thôi, còn đốt chết chồng của cô ta, thậm chí cả hài cốt cũng không để lại.

Vu Vũ Yến nói xong lắc đầu, cô ta cũng căm hận Diệp Mặc thấu xương. Tuy cô ta đã đạt được mục đích, nhưng lại đắc tội với Quan sư huynh.

Dù cô ta không có tình ý gì mấy với Quan sư huynh, nhưng Quan sư huynh lại là đệ tử của Thượng Thanh Sơn, một khi cô ta bắt được quan hệ với Quan sư huynh, thì đồng nghĩa với việc có một chỗ nương nhờ.

Phiền muộn xong, Vu Vũ Yến bình tĩnh lại, nghĩ kĩ một chút, đắc tội với Quan sư huynh kì thực cũng không sao, đến lúc đó giải thích với Quan sư huynh, hơn nữa cô ta vẫn còn trong trắng, tin chắc Quan sư huynh có thể thông qua cách khác để chứng thực.

Duy có chút đáng tiếc là, tốc độ tu luyện của cô ta ở cạnh Mạc Ảnh kia nhanh gấp nhiều lần so với bình thường. Nếu Mạc Ảnh kia còn chưa chết, nếu giữ loại người này bên cạnh giúp cô ta tu luyện cũng không tệ. Từ điểm này mà nói, Mạc Ảnh chết rồi quả thật đáng tiếc.

Người đàn ông trung niên kia trầm ngâm hồi lâu bèn nói:

- Ba thấy người họ Mạc kia không đơn giản, nếu con tỉ mỉ hồi tưởng lại, con sẽ phát hiện hắn từ lúc bị con tính kế, đến bị đưa ra ngoài thẩm vấn, thậm chí là trong tình trạng chắc chắn phải chết, thái độ của hắn vẫn bình tĩnh, hơn nữa cuối cùng hắn còn nói ra một lời khiến mọi người đều kinh ngạc, sau đó dắt vợ của mình từ tốn bỏ đi. Tên Liêu Uy kia lập tức phái người đuổi theo hắn, nhưng lại đuổi không kịp.

- Ba, ba nói tên Mạc Ảnh kia có thể chưa chết sao?

Vu Vũ Yến kinh ngạc hỏi một câu, liền nói bổ sung thêm:

- Có cần chúng ta lại phái người đến Hoàng Bình không?

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói:

- Ba không dám khẳng định là hắn đã chết chưa, nhưng có một điều, đó là tên Mạc Ảnh này tuyệt đối không đơn giản.

Theo ba thấy, hắn hẳn sẽ không chết dễ vậy đâu.

Lúc này Vu Vũ Yến mới hơi nghi ngờ, từ lúc cô ta quen Mạc Ảnh, đến khi Mạc Ảnh đồng ý đi cùng cô ta, cuối cùng ở trong phòng uống rượu, hình như không được bình thường lắm. Chính là lúc uống rượu, bình rượu đầu tên Mạc Ảnh kia hình như vẫn bình thường, đến bình thứ hai, hắn nói say là say liền.

Thấy con gái chau mày suy tư, người đàn ông trung niên lại nói:

- Về chuyện của bọn họ, Vu Gia ta đừng nhúng vào nữa. Vu Gia ta sở dĩ có thể trụ lại ở trấn Từ Tây nhiều năm như vậy, là vì còn có chút nội tình bên trong. Hiện nay mấy anh con đều là bậc con ông cháu cha, không ai có hy vọng gia nhập vào Ẩn Môn, hiện giờ tất cả hy vọng của Vu Gia ta đều đặt vào con, sau khi đến Thượng Thanh Sơn, con nhất định phải nắm chắc cơ hội.

Vu Vũ Yến gật đầu, cô ta đương nhiên hiểu được ý của cha, chính là nói điều kiện của bản thân cô ta cũng không tệ. Dù không thể tu luyện đến tầng cao hơn, nhưng ở Thượng Thanh Sơn tìm thêm vài chỗ dựa cho Vu Gia thì vẫn được.

…

Mục Tiểu Vận rất lấy làm lạ, tướng công và cô ta cùng đến phía trong cùng của Bắc Tử Sơn, bản thân cô ta rõ ràng chỉ nhìn thấy hắn đem theo hai cái túi, hơn nữa đồ bên trong túi cô ta cũng biết.

Nhưng cô ta không biết làm sao tướng công có thể lấy ra nhiều thứ từ trong túi đến vậy, củi gạo dầu muối nồi bát muôi chậu thậm chí cả bếp năng lượng mặt trời thứ mà cô ta chưa từng nhìn thấy cũng có nữa.

Tướng công nói bếp năng lượng mặt trời là đem từ bên ngoài vào, thứ đó thật sự rất hữu dụng, thậm chí không cần củi lửa, chỉ cần mặt trời thậm chí là một ít ánh sáng là có thể nổi lửa nấu chín đồ ăn.

Ngoài ra, thậm chí còn có một cái lều to. Tướng công quả thật rất có bản lĩnh.

Hắn không những đào một cái động thật lớn ở vách núi, còn đặt cái lều vào trong động.

Nếu nói những việc này đều không phải là việc khiến Mục Tiểu Vận kinh ngạc nhất, vậy thì hắn ta bỗng nhiên biến ra một cái giường to, khiến cho cô xém chút tưởng rằng tướng công là một vị tiên nhân rồi.

Dù có ngốc đến mấy, Mục Tiểu Vận cũng biết rằng tướng công hoàn toàn không phải là người bình thường. Ban đầu cô ta định cùng chịu khổ với Diệp Mặc ở trong núi trong một tháng, nhưng hiện giờ có gì là chịu khổ đâu, đây rõ ràng còn thoải mái hơn ở trong nhà nhiều.

Khi Mục Tiểu Vận tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc dễ dàng giết chết một con sói, cô ta hoàn toàn yên tâm rồi.

Giờ đã là ngày thứ ba, một mình Mục Tiểu Vận nằm trên giường, trong lòng nghĩ ngợi nhiều. Vốn dĩ cô ta tưởng rằng ngày đầu tiên sẽ lại cùng tướng công xảy ra chuyện như cái đêm của ba hôm trước.

Nhưng sau khi tướng công sắp xếp xong xuôi cho cô ta, mỗi tối đều ở bên cạnh tu luyện. Điều này khiến trong lòng cô ta có chút bàng hoàng. Còn có hơi lo lắng.

Hôm nay tướng công lại đào thêm một cái động lớn ở đối diện, nói là phải tu luyện một thứ gì đó rất quan trọng, bảo cô ta đừng vào quấy rầy hắn.

Hôm nay đã là ngày thứ ba đến Bắc Tử Sơn rồi, lúc này thương tích trên người Diệp Mặc đã hoàn toàn bình phục, tu luyện lại tiến bộ thêm một bước nhỏ. Diệp Mặc khẳng định, chỉ cần một cơ hội nhỏ, hắn lập tức có thể đạt đến tầng thứ sáu của luyện khí.

Ba ngày nay Diệp Mặc ngoài trị thương thì không đi đâu khác, hôm nay thương tích của hắn đã hoàn toàn biến mất rồi.

Việc đầu tiên sau khi Diệp Mặc hồi phục chính là lấy ra ba tờ giấy vàng, hắn ta muốn xem thử ba tờ giấy vàng này rốt cuộc là thứ gì.

Ba tờ giấy vàng được Diệp Mặc cẩn thận lấy ra đặt ở trước mặt, tình cảnh ánh vàng chói sáng, tỏa ra hàng chục dặm khiến Diệp Mặc lo lắng đã không xảy ra. Mấy tờ giấy vàng này như những tờ giấy bình thường khác, nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay của Diệp Mặc, không hề có chút biến đổi gì.

Diệp Mặc lật qua lật lại ba tờ giấy vàng xem tới xem lui, nhưng không xem ra được điều gì. Nửa tiếng sau, Diệp Mặc xác định, ba tờ giấy vàng và hai tờ giấy vàng không có bất kì khác biệt gì, ngoài việc không thể dùng tay xé rách ra, thì quả thật không có điểm nào quá kì lạ. Hắn dùng thần thức cẩn thận xem đi xem lại, nhưng thần thức hoàn toàn không có cách nào xuyên qua tờ giấy này.

Diệp Mặc lắc đầu, hơi thất vọng dùng thần thất lướt qua ba tờ giấy vàng, hắn muốn so sánh một chút ba tờ giấy vàng này rốt cuộc có điểm khác biệt rất nhỏ nào không.

Nhưng điều Diệp Mặc không ngờ tới là, sau khi thần thức của hắn cùng lúc lướt qua ba tờ giấy vàng, dường như đã dựng nên một chiếc cầu nhỏ giữa ba tờ giấy vàng.

Cả đầu hắn kêu ong ong một tiếng, thần thức giống như bị nứt ra.

Còn ba tờ giấy vàng kia như muốn thoát khỏi hắn, trực tiếp trốn khỏi tay hắn, trôi lơ lửng.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc như một món ăn ngon lành, ba tờ giấy vàng này chưa ăn hết những món ăn ngon đó, tuyệt đối sẽ không rời khỏi.

Diệp Mặc giật mình, cứ tiếp tục thế này thì chẳng phải là hắn lại phải mất đi thần thức một lần nữa sao, nghiêm trọng là nói không chừng lần này sẽ trở thành kẻ ngu đần.

Hắn vội vã muốn thu lại thần thức, nhưng hắn lại phát hiện thần thức của mình hoàn toàn không thể khống chế, đến cuối cùng cả chân nguyên cũng không thể khống chế rồi, cùng tuôn ra ngoài.

Gần như là cùng một lúc, Diệp Mặc phun ra máu, hoàn toàn phun lên trên ba tờ giấy vàng đang lơ lửng ở trước mặt, ba tờ giấy vàng vốn định trốn đi bị máu của Diệp Mặc bắn lên, liền dính vào nhau, như tia nắng mặt trời đầu tiên vào sáng sớm, hiện ra trước mắt Diệp Mặc với ánh sáng chói mắt.

Diệp Mặc trong tình trạng thần thức và chân nguyên tiêu hao hết, lại còn phun ra máu, cả người lập tức rơi vào hôn mê.

Điều hắn thấy cuối cùng chính là một luồng ánh sáng vàng, hơn nữa ánh sáng vàng đó còn chiếu về phía hắn.

…

Khi Diệp Mặc tỉnh lại thì phát hiện hắn đang nằm trên giường, Mục Tiểu Vận như một con mèo nhỏ co rúc trong lòng của hắn.

Nhất định là Mục Tiểu Vận phát hiện hắn không ra ngoài, sau đó vào trong phát hiện ra hắn đã hôn mê.

Hành động đầu tiên của Diệp Mặc, chính là xem thử thần thức của mình, nhưng phát hiện thần thức không hề có ảnh hưởng gì. Hắn lại lập tức xem thử chân nguyên của mình, chân nguyên tràn đầy, không hề có dấu vết bị thương.

Nhưng Diệp Mặc nhớ rất rõ ràng trước khi hắn ngất đi phát hiện ba tờ giấy vàng dính vào nhau, ba tờ giấy vàng, thần thức của Diệp Mặc liền lướt đến thạch thất ở đối diện. Bên trong trống trơn, không có bất cứ thứ gì, càng không cần nói là giấy vàng rồi.

Giấy vàng đâu rồi?

Diệp Mặc liền bắt đầu xem xét cơ thể của mình.

Hắn lập tức phát hiện trên đan điền có một chấm vàng, không lẽ đây chính là ba tờ giấy vàng sao?

Sao lại biến thành chấm vàng rồi?

Thần thức của Diệp Mặc dò đến chấm vàng, nhưng phát hiện thần thức của hắn không dò vào được.

Hắn liền muốn dùng thần thức lấy chấm vàng ra, nhưng chấm vàng không chút mảy may đến suy nghĩ của hắn, không nhúc nhích gì, hoàn toàn không có ý rời khỏi đan điền của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đã dùng mấy chục cách, cuối cùng đành phải buông xuôi, chấm vàng kia giống như không hề có quan hệ gì với hắn, hoàn toàn không nghe chỉ huy của hắn ta.

Tạm thời từ bỏ ý định nghiên cứu chấm vàng, Diệp Mặc vừa nhớ tới Mục Tiểu Vận, lại nhìn thấy khóe mắt Mục Tiểu Vận trong lòng mình còn vương nước mắt, tay cô ta níu chặt lấy phần áo ở ngực Diệp Mặc, dường như sợ Diệp Mặc đột nhiên biến mất vậy. Có lẽ là quá lo lắng cho Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại không biết hắn đã hôn mê trong bao lâu rồi.

Diệp Mặc thở dài, tuy nói sợ Mục Tiểu Vận xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đồng nghĩa với việc hắn đã thừa nhận cách gọi tướng công của Mục Tiểu Vận, nhưng trong tận sâu đáy lòng mình, vẫn có chút khó xử. Không phải là nguyên nhân gì khác, mà chính là vì Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

Thật ra trong tận sâu đáy lòng Diệp Mặc vẫn thấp thoáng một ý nghĩ khác, chính là hắn cho rằng sở dĩ Mục Tiểu Vận thích hắn, là do cô ta ít tiếp xúc với người khác. Đợi sau khi đưa cô ta đi Lạc Nguyệt, tiếp xúc với nhiều người rồi, có lẽ suy nghĩ của cô ta sẽ thay đổi.

Nhưng lúc này Diệp Mặc nhìn Mục Tiểu Vận còn ngấn lệ, trong lòng như có một sợi dây đàn đang bị xao động.

Có lẽ suy nghĩ của hắn hoàn toàn không đúng, Mục Tiểu Vận không phải là cô gái tiếp xúc với nhiều người rồi, thì sẽ có sự thay đổi.

Cô ta và Lạc Ảnh còn có Khinh Tuyết nữa là cùng một mẫu người, ý nghĩa của hắn đối với cô ta dường như đã trên hết mọi thứ.

Diệp Mặc phát hiện đồ lót trên người hắn không những đã được thay, hơn nữa cả người được lau chùi còn sạch sẽ hơn hắn tự kì cọ nữa. Không cần nhìn, đây cũng là do Mục Tiểu Vận làm rồi.

Diệp Mặc nghĩ đến bản thân hắn vừa đến đây liền bận bịu tu luyện, hoàn toàn không để tâm gì đến suy nghĩ của cô ta, cũng không nói nhiều gì với cô ấy, nhưng trước giờ cô không có lấy một lời không vui. Dường như mục đích sống của cô chính là vì Diệp Mặc hắn.

Nhìn Mục Tiểu Vận trong lòng mình, Diệp Mặc giơ tay ra, ôm trọn lấy

cô, không kềm được tình cảm dịu dàng, nhẹ nhàng hôn lên môi Mục Tiểu Vận.

Mục Tiểu Vận bỗng giật mình tỉnh dậy, nhưng cô liền hiểu ra là tướng công của mình đã tỉnh dậy rồi, thậm chí còn đang hôn cô. Cô cố kiềm chế tiếng kêu mừng rỡ, kích động ngậm chặt lấy bờ môi của Diệp Mặc, phối hợp một cách vụng về.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 708

Tất Cả Của Cô

Nhìn vào ánh mắt kích động còn ngấn lệ của Mục Tiểu Vận…

Trong lòng Diệp Mặc thậm chí có chút hổ thẹn, hắn cảm thấy trước giây phút này, sự bỏ ra của hắn và Mục Tiểu Vận hoàn toàn không như nhau.

Sự bỏ ra đó không chỉ vật chất mà chỉ sự bỏ ra cả về thể xác lẫn tinh thần.

Đối với Mục Tiểu Vận, trước kia hắn cùng lắm chỉ là thích cô gái đơn giản thậm chí có hơi cố chấp này, sau lại sợ cô nghĩ quẩn, nên hứa đưa cô đến Lạc Nguyệt. Trong lòng Diệp Mặc, hắn ta còn có Lạc Ảnh, còn có Khinh Tuyết, còn có em trai em gái, thậm chí còn có bạn bè và Lạc Nguyệt.

Nhưng trong lòng của Mục Tiểu Vận, có lẽ hắn là tất cả của cô.

Có lẽ trong suy nghĩ ban đầu của hắn, mất đi Mục Tiểu Vận, sẽ khiến hắn vô cùng áy náy, nhưng thời gian cuối cùng sẽ lấp đầy mọi thứ.

Nhưng trong suy nghĩ của Mục Tiểu Vận, mất đi Diệp Mặc, cũng đồng nghĩa với mất đi toàn bộ thế giới.

Nực cười là hắn còn nghĩ làm sao để Mục Tiểu Vận chuyển sự chú ý, làm sao để giới thiệu cô quen biết thêm bạn bè.

Đã hứa hẹn, thì cứ làm thôi, mình không tin là mình không có ngày thăng thiên. Nếu thật có ngày đó, mình dắt theo mấy cô vợ xinh đẹp của mình đến tiên giới thì có sao đâu chứ? Cô gái như Mục Tiểu Vận, có thể cưới được là phúc, không phải gánh nặng.

Diệp Mặc lắng lòng lại, dường như cảm thấy cảnh giới của mình thả lỏng ra một chút, hắn không muốn để tâm đến những thứ khác nữa.

Giơ tay kéo đồ lót của Mục Tiểu Vận xuống, điều không nên nghĩ thì đừng nghĩ, điều nên làm thì cứ làm.

- Tướng công…

Thì ra Mục Tiểu Vận đang mê mẩn trong nụ hôn của Diệp Mặc, bỗng cảm thấy y phục của mình bị kéo xuống, lập tức ngạc nhiên, vui mừng ngẩng đầu lên, cô bỗng hiểu ra, tướng công muốn cô rồi.

Cơ thể của Mục Tiểu Vận còn nhạy cảm hơn Diệp Mặc nghĩ, hắn thậm chí chỉ ôm lấy cô, cả người cô liền nóng rang và trở nên mềm mại.

- Diệp Lang, khoan đã anh…

Mục Tiểu Vận bỗng run rẩy nói một câu, sự dịu dàng trong mắt nàng như ngấn lệ, nhưng lại có thể khiến Diệp Mặc phải chờ đợi trong lúc này.

Dù là Diệp Mặc cũng có chút nghi hoặc mà ngừng lại, nhìn thấy Mục Tiểu Vận lấy một chiếc khăn tay vuông màu trắng từ dưới gối ra.

Diệp Mặc liền hiểu ra là chuyện gì, trong lòng hắn bỗng có chút cảm động. Hóa ra cô đã sớm chờ đợi ngày này, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn rồi.

- Mẹ nói, lần đầu tiên phải dùng khăn tay…

Giọng của Mục Tiểu Vận rất nhỏ, nhưng Diệp Mặc lại có thể cảm nhận rất rõ khát vọng của cô.

- Được rồi, tướng công, anh lên đi…

Lời của Mục Tiểu Vận nghe có hơi quê và ngốc, nhưng sự ngốc nghếch không thể diễn đạt bằng lời đó khiến trong lòng Diệp Mặc cảm thấy thương cảm.

Một đóa hoa mai đỏ tươi rơi trên chiếc khăn tay trắng, Mục Tiểu Vận ôm chặt lấy Diệp Mặc, mẹ nói lần đầu tiên hơi đau, nhưng cô lại không cảm thấy đau, cả thể xác và tinh thần cô đều đặt trên người của tướng công.

Cô cảm thấy mỗi một lần của tướng công đều rất có lực, đều khiến cô điên đảo. Ánh mắt cô trở nên mơ màng, thậm chí khẽ gọi tướng công trong vô giác.

- Tướng công, anh ăn Trú Nhan Đan này đi, em không cần đâu…

- Anh còn nhiều lắm, ăn Trú Nhan Đan rồi, dung mạo sẽ hồi phục lại ngay. Dù hiện giờ anh không sợ ai, nhưng bọn họ đông người, để bọn họ không nhận ra anh, anh vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

- Tướng công, học được cái này thì có thể bay được sao?

- Đương nhiên là được rồi, anh chính là học những thứ này, có điều thứ này chỉ có thể để chúng ta học, không thể nói với bất kì ai…

- Tướng công…

Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận sống trong núi đã được nửa tháng rồi, trong nửa tháng này, Diệp Mặc thu thập rất nhiều linh thảo.

Tuy không có linh thảo cao cấp gì, nhưng so với ở trái đất gặp được một cây Ngân Tâm Thảo cũng rất khó nói, thì nơi này đối với Diệp Mặc mà nói đã là thiên đường rồi.

Sau khi Mục Tiểu Vận ăn Trú Nhan Đan lại nhờ vào công pháp tu chân mà Diệp Mặc dạy, càng trở nên xinh tươi đẹp đẽ. So với nửa tháng trước, trên người cô có thêm một ít linh khí huyền bí.

Diệp Mặc biết mục đích hắn đến đây, cũng biết Mục Tiểu Vận phải tu luyện. Tuy rất muốn, nhưng hắn vẫn kiềm chế được bản thân không phá hoại Mục Tiểu Vận, làm chậm trễ thời gian tu luyện của cô, và thời gian tìm kiếm dược liệu của mình.

Điều khiến Diệp Mặc vui mừng chính là Mục Tiểu Vận cũng có linh căn, chỉ là linh căn của cô không tốt hơn hắn là mấy.

So sánh một chút, thì linh căn của Lạc Ảnh là tốt nhất, kế đến là Bắc Vi sau là Khinh Tuyết rồi đến Mục Tiểu Vận, cuối cùng mới là Diệp Mặc. Nhưng Diệp Tử Phong và Diệp Lăng lại không có linh căn, điều này khiến Diệp Mặc rất thất vọng.

Tuy Diệp Mặc dạy rất nhiều người tu luyện, nhưng linh căn của chính hắn lại là tệ nhất.

Mặc dù ở bên ngoài, Diệp Mặc dường như mất hết mọi niềm tin vào việc tu luyện đến thăng thiên, nhưng sau khi đến tiểu thế giới, niềm tin này của Diệp Mặc lại trỗi dậy.

Bắc Tử Sơn ở tiểu thế giới không được xem là có tiếng tăm gì mấy, nhưng Diệp Mặc đã tìm thấy linh thảo cho chín kì luyện khí ở đây.

Mà trong tiểu thể giới này còn có rất nhiều núi rừng như vậy. Diệp Mặc tin rằng chỉ cần hắn tìm kiếm một mạch, thì nhất định có thể tìm được nhiều hơn nữa. Huống chi, nơi đây chưa chừng còn có một vài di tích.

Ba loại linh thảo mà Trúc Cơ Đan dùng Diệp Mặc đã có "Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo" rồi, hơn nữa hắn biết ở đây còn có "Khổ Thập Niên", nếu lại để hắn tìm được "Già Lam Hoa" thì dù có muộn một chút, Trúc Cơ của hắn nhất định không có vấn đề gì.

Diệp Mặc dùng một vài "Dưỡng Thần Mộc" phối hợp thêm các dược liệu khác, giúp Mục Tiểu Vận luyện chế ra một sợi dây chuyền.

Sau đó lại giúp cô luyện chế ra một nhẫn trữ vật, thêm vào một thanh phi kiếm, đồng thời tặng cho Mục Tiểu Vận hai viên linh thạch.

Trước giờ Mục Tiểu Vận chưa từng nhận được nhẫn và dây chuyền đẹp đến thế, càng khó cầm lòng.

Nhưng Diệp Mặc vì để Mục Tiểu Vận tăng thêm tốc độ tu luyện, ngoài việc thỉnh thoảng cùng Mục Tiểu Vận quấn quýt bên nhau ra, phần lớn thời gian đều là cung cấp cho Mục Tiểu Vận các loại đan dược, để Mục Tiểu Vận tu luyện.

Tuy Mục Tiểu Vận rất muốn ngày nào cũng ở cạnh Diệp Mặc, nhưng đối với lời của Diệp Mặc, cô trước giờ chưa hề từ chối. Hơn nữa nghe Diệp Mặc nói nếu không tăng nhanh tốc độ tu luyện, thì nhiều năm sau, sẽ không thể ở bên nhau nữa, cô càng nắm bắt tất cả thời gian để tu luyện.

Tư chất của Mục Tiểu Vận chỉ hơi tốt hơn Diệp Mặc một chút mà thôi, nên dù cô có chăm chỉ hơn bọn người Khinh Tuyết, thì tốc độ tu luyện vẫn rất chậm.

Thời gian một tháng trôi qua nhanh chóng, trong một tháng này, mỗi ngày Diệp Mặc chỉ đi tìm các loại dược liệu, sau đó luyện đơn, dược liệu dư thừa đều được thu vào trong nhẫn trữ vật.

Ý của hắn là, những dược liệu này trong nhẫn trữ vật vẫn có thể sống nửa tháng, có lẽ nửa tháng sau, hắn đã có thể rời khỏi tiểu thế giới rồi.

Một khi trở về Lạc Nguyệt, hắn sẽ đem toàn bộ linh dược trồng trong vườn thảo dược của mình.

Mục Tiểu Vận chỉ cần tu luyện là được rồi, dù có các loại đan dược của Diệp Mặc, thì sau một tháng, Mục Tiểu Vận cũng chỉ miễn cưỡng thăng cấp đến tầng một của luyện khí mà thôi.

Hàng Thủy Thành Là một trong những thành phố lớn nhất ở Thần Châu, Hàng Thủy Thành vốn là nơi có mật độ dân cư đông đúc nhất.

Mấy ngày nay Hàng Thủy Thành càng có nhiều người qua lại, đủ mọi loại người đều không ngừng đi vào nơi này.

Tất cả mọi người đều biết, việc Ẩn Môn thu nhận đệ tử ba năm một lần sắp được cử hành ở đây. Thần Châu là một nơi Ẩn Môn tối cao, người trong

Ẩn Môn có địa vị chí cao vô thượng ở đây.

Bất luận là ai chỉ cần gia nhập vào Ẩn Môn, thì chẳng khác nào như cá vượt vũ môn, tiền đồ sáng lạn, thậm chí cả gia tộc cũng nở mặt nở mày theo.

Dù bạn chỉ là một đệ tử bình thường, không nhập môn của một môn phái bậc hai, vẫn là như vậy. Đương nhiên nếu môn phái mà bạn gia nhập không được xếp hạng, thì cũng không có bất cứ tư cách gì để đáng khoe khoang cả.

Trên con đường xi măng rộng rãi bên ngoài Hàng Thủy Thành, không ngừng có các loại ngựa xe qua lại. Người đến Hàng Thủy Thành tham gia tranh tuyển đệ tử Ẩn Môn, ngoài một vài đệ tử bình dân bình thường rất ít ra, đa phần đều là đệ tử thiếu niên đến từ các đại gia tộc. Nói trắng ra, đều là kẻ có tiền.

Thế nên những người này ai cũng xiêm y đẹp đẽ, áo quần bảnh bao.

Đệ tử bình dân không có tiền, đa phần đều đi bộ tới, dù là một số ít có lộ phí, cũng cùng ngồi một chiếc xe ngựa với nhiều người để tới.

Lúc này trên con đường cái rộng rãi ngoài Hàng Thủy Thành xuất hiện một nam một nữ, cô gái đẹp tựa tiên nữ giáng trần, còn khuôn mặt của chàng trai kia dường như đã bị biến đổi, nhìn rất chi bình thường. Hai người đi cạnh nhau, như một cây cỏ nhỏ và một đóa bách hợp kiều diễu không hề tương xứng.

Thường thì những cô gái xinh đẹp như vậy, nên ngồi trong xe ngựa xa hoa nhất để đến, có rất nhiều tì nữ và hộ vệ. Chứ không phải đi bộ thế này và còn đi cùng với một người con trai bình thường.

Suy nghĩ đầu tiên của mọi người xung quanh khi nhìn thấy hai người này chính là cô gái này bị tên con trai xấu xí kia uy hiếp, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy ánh mắt mà cô gái nhìn chàng trai, liền hiểu ra suy nghĩ của họ là sai. Tuy cô gái bước đi trên con đường nhiều người qua lại, nhưng dù là kẻ ngốc cũng biết cả trái tim cô ta đều đặt trên người chàng trai đi cạnh kia.

Lúc này quả thật cả người Mục Tiểu Vận chỉ để tâm đến một mình Diệp Mặc, cô không ngờ Diệp Mặc thật sự có thể đưa cô bay đến Hàng Thủy Thành, cô vẫn còn nhớ sự chấn động và bất ngờ khi vừa bay lên trời, mãi đến lúc này cô vẫn có chút mơ hồ. Nếu Diệp Mặc là một tảng băng, thì lúc này cô đã hoàn toàn hòa tan vào trong Diệp Mặc rồi.

- Ôi, một đóa hoa tươi cắm nhằm chỗ…

- Đừng có lải nhải thế, anh cứ nói thẳng ra là cắm vào bãi phân trâu là được rồi.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy lời bàn tán xung quanh, còn Mục Tiểu Vận thật sự không nghe thấy, lúc này cô chỉ biết có Diệp Mặc, đâu còn thời gian để nghe những thứ khác chứ.

Cổng Hàng Thủy Thành hùng vĩ mà rộng lớn, vài tên binh sĩ ở cổng đang tra xét tất cả những người vào Hàng Thủy Thành.

Diệp Mặc bỗng nhiên có hơi cảm tạ đạo cô Giai Uấn kia, nếu không phải lần trước cô ta gây rối một lần, bản thân hắn hiện giờ không có thẻ bài thân phận, cô ta đúng là tốt thật, quậy một trận, khiến hắn có một thẻ bài thân phận chính thức.

Đối với người bình thường vào Hàng Thủy Thành, mỗi lần đều phải nộp năm đồng bạc, Diệp Mặc nộp mười đồng bạc, sau đó đưa Mục Tiểu Vận vào nơi phồn hoa sầm uất như Hàng Thủy Thành.

Nếu nói nhìn thấy đường xi măng và nhà ở bằng gạch ngói, Diệp Mặc cảm thấy chuyện này cũng không có gì, nhưng ở trong Hàng Thủy Thành hắn lại phát hiện ra đèn điện.

Hàng Thủy Thành lại có điện, hơn nữa dây điện còn giống như mạng nhện phân bố đến từng khu vực. Tại sao trong Hàng Thủy Thành lại có thứ tiên tiến này, mà trấn Từ Tây lại không có? Diệp Mặc vô cùng nghi hoặc.

Diệp Mặc rất nhanh đã hiểu ra là chuyện gì, kỹ thuật phát điện ở đây

nhất định là do mấy người trong Ẩn Môn mang đến. Hàng Thủy là căn cứ của Ẩn Môn, nên bọn họ mới phát triển nơi này. Còn những nơi khác có điện hay không, có lẽ với tính ích kỉ của bọn người trong Ẩn Môn thì sẽ không quan tâm chút nào.

Mục Tiểu Vận cũng là lần đầu tiên đến thành phố phồn hoa như thế, cô lo lắng kéo lấy cánh tay Diệp Mặc nhìn ngó xung quanh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 709

Xung Đột

Phong thái của Mục Tiểu Vận gần như khiến cho tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn, chỉ cần là một người đàn ông, sẽ cảm thấy người đàn ông đi cạnh Mục Tiểu Vận không xứng với cô. Nhưng không có ai dám có hành động gây rối, bởi vì đây là Hàng Thủy thành.

Hàng Thủy thành là nơi các ẩn môn tụ hội, nơi đây gần như là trụ sở của tất cả các ẩn môn. Cho dù là địa vị của bạn cao đến đâu, cứ cho là thành chủ của thành nào đó, thì cũng không dám giương oai ở Hàng Thủy. Huống chi là cho dù là có người muốn giương oai thì cũng không dám ở nơi này.

Mặc dù ẩn môn thu nhận đệ tử chỉ nhìn vào tư chất, căn bản là không để ý tới phẩm hạnh, thế nhưng nếu bạn vừa đến Hàng Thủy thành đã trêu ghẹo một cô gái, như vậy điểm ấn tượng với môn phái sẽ giảm xuống. Cho nên những người mơ ước Mục Tiểu Vận kia, mặc dù không thèm nhìn tới Diệp Mặc, cũng không dám động thủ vào lúc này, cho dù là rất khó chịu, nhưng cũng phải đợi sau khi vào được môn phái.

Nhưng rất nhiều người tuy rằng rõ rệt không dám động thủ, không có nghĩa là không có người nào dám tới gần. Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận vừa mới vào thành, đã bị ba người chặn lại.

- Xin chào vị huynh đệ, tôi tên là Mã Sĩ Long, anh cũng là đến tham gia đại hội thu nhận đệ tử của ẩn môn đấy sao?

Người thanh niên đi đầu đến trước mặt Diệp Mặc liền ân cần hỏi thăm Diệp Mặc, nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn vào Mục Tiểu Vận.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, hắn đương nhiên là biết ý đồ của Mã Sĩ* Long, lập tức không biểu lộ thái độ gì đáp lại một câu:

- Hóa ra là Mã Thỉ* (phân ngựa), à...

* Từ đồng âm, "thỉ" đây là phân - Tôi tên là Mã Sĩ Long.

Đến tên của y Diệp Mặc cũng gọi nhầm, Mã Sĩ Long lập tức không thoải mái.

- À, vâng, vâng, anh tên là Mã Thỉ (phân ngựa)... còn sau đó là gì cơ? Anh xem trí nhớ của tôi này... ồ, anh thấy kẹo hồ lô ở đằng kia được kìa, đi thôi, chúng ta đi xem.

Diệp Mặc lại nói một câu, nhưng lập tức bị hấp dẫn bởi chỗ bán kẹo hồ lô cách đó không xa. Sau đó hắn quên luôn lời của Mã Sĩ Long, kéo Mục Tiểu Vận qua đó.

Chỉ có điều hắn và Mục Tiểu Vận mới đi được vài bước, dường như lại nghĩ ra cái gì, lại thở dài nói:

- Tiểu Vận à, hay là chúng ta không đi nữa. Mặc dù kẹo hồ lô không tệ, nhưng... anh lại thấy buồn nôn rồi.

Mã Sĩ Long cứ cho là kẻ ngốc thì giờ cũng biết là Diệp Mặc cố ý đọc tên của y thiếu đi một chữ, y tức đến nỗi đỏ bừng mặt, lập tức liền tức giận quát lên một tiếng:

- Mày đứng lại cho tao...

Mã Sĩ Long vừa dứt lời, hai người đứng cạnh y đã cản đường của Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận lại.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, tuy rằng bây giờ hắn vẫn chưa đột phá đến luyện khí tầng sáu, nhưng đối với hắn mà nói thì chỉ là chuyện một viên thuốc mà thôi. Mà sau khi đến tiểu thế giới, phải luyện một lò Bồi Nguyên

Đan thì cũng không có gì là khó khăn.

Vốn Diệp Mặc tính là trước tiên phải tìm vị trí của Thái Ất Môn. Hoặc là thông qua một môn phái nào đó, trước tiên vào một ẩn môn, sau đó hỏi vị trí của Thái Ất Môn. Tiếp theo là không ngừng tìm kiếm linh thảo luyện chế đan dược, đến luyện khí tầng bảy, cũng chính là sau khi luyện khí hậu kì, trực tiếp diệt Thái Ất Môn.

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn cần phải nhẫn nhịn, loại tiểu nhân như Mã Sĩ Long, hắn chỉ cần giết là xong. Nếu ẩn môn phái tìm hắn gây phiền phức, cho dù là đem theo Mục Tiểu Vận ra ngoài tu luyện, cũng hoàn toàn có thể đạt được mục đích. Về chuyện vị trí của ẩn môn, sau khi hắn luyện xong luyện khí tầng bảy là có thể hỏi được.

Tuy rằng dung mạo của Mục Tiểu Vận ở cái nơi coi trọng thực lực, dường như không có luật pháp trói buộc như nơi này làm cho người ta nhìn chăm chú về mình. Nhưng khiến hắn để Mục Tiểu Vận một mình ở một nơi nào đó, hắn cũng lo lắng. Cần phải biết rằng, đây là một nơi nói chuyện bằng sức mạnh, một cô gái yếu ớt như Mục Tiểu Vận, ở nơi khác còn chưa bị người khác bắt nạt đến chết. Cái nơi Hàng Thủy thành này, bất kể là ai cũng phải nhìn mọi người bằng diện mạo thật, bị người khác nhìn thấy là một việc khó có thể tránh khỏi.

Diệp Mặc rút Loan Đao ở bên hông ra, chỉ cần Mã Sĩ Long động thủ, hắn lập tức sẽ giết ba người này. Còn chuyện sau khi giết người, có phải rời khỏi đây hay không, hắn cần phải xem đối phương xử lí như thế nào.

Đúng vào lúc này, một gã thanh niên đi tới. Y đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Vị huynh đệ, anh bỏ đao xuống đã, nơi này không cho phép rút đao đánh nhau ngoài đường. Nếu người động thủ trước là anh, người thua thiệt sẽ là anh, ngược lại sẽ làm cho đứa tiểu nhân mừng thầm.

Người thanh niên này nói xong liền quay ra nhìn Mã Sĩ Long, cười lạnh

một tiếng:

- Hóa ra là anh Mã Thỉ. Tôi từ lâu đã nghe danh Mã Thỉ của Mã gia ở Mông Trung thành, không ngờ hôm nay được gặp anh, haha, quả nhiên, quả nhiên.

Người thanh niên này ân cần hỏi thăm xong, những người ở xung quanh đều phá lên cười.

Mã Sĩ Long sắc mặt xanh lét, thậm chí có chút hận cái tên họ của mình, hôm nay lại có hai người gọi y là Mã Thỉ, hơn nữa người tới sau rõ ràng là cố ý nói như vậy, còn nói không chỉ một lần. Lúc trước họ tên của y là Mã Thị Long (chơi chữ, Thị: là, Thị và Sĩ cùng âm đọc), có nghĩa là y là một con rồng của Mã gia. Chỉ có điều y thấy Mã Thị Long hơi quá mức so với bình thường, cho nên đổi Thị thành Sĩ, bây giờ nghĩ lại thấy y có đổi hay không thì đều bị gọi là Mã Thỉ (phân ngựa).

Người thanh niên đứng trước mặt này nhìn có vẻ quần áo cũng rất xa hoa, hơn nữa phía sau còn có vài tên tùy tùng, vừa nhìn đã biết không phải loại người đơn giản. Cho nên mặc dù tên của mình bị đổi thành Phân ngựa, Mã Sĩ Long cũng không dám lập tức có hành động gì. Hơn nữa y biết ở Hàng Thủy thành này, cũng không cho phép đánh nhau.

- Anh là ai? Chuyện của Mã Sĩ Long tôi thì liên quan gì đến anh? Tại sao anh phải phải ra mặt vì một người nông dân?

Mã Sĩ Long sắc mặt âm trầm hỏi.

- Ha ha...

Người thanh niên này cười haha một tiếng rồi nói:

- Anh không cần nói anh tên là gì, tôi biết tên của anh là Phân ngựa rồi mà... Tôi là Lưu Lỗi, Lưu Lỗi của Lưu gia ở Lan Hóa thành. Chuyện thiên hạ thì người trong thiên hạ quản, tôi đã nhúng tay vào rồi, anh tính sao?

- Anh...

Mã Sĩ Long tức đến nỗi tay run hết cả lên, Lưu gia ở Lan Hóa thành y cũng đã được nghe nói, cũng giống như Mã gia đều là gia tộc lớn, thực lực không hề thấp hơn so với Mã gia. Nếu không phải là ở Hàng Thủy thành không được đánh nhau, thì y bây giờ cũng muốn động thủ rồi.

Bởi vì chuyện của Diệp Mặc, cho nên người ở xung quanh đến càng ngày càng đông. Người ở Hàng Thủy thành vốn dĩ đã nhiều, lại thêm những ngày này, đoạn đường này rất nhanh liền bị chặn lại.

- Tránh ra, tránh ra...

Bên ngoài quát to, một chiếc xe ngựa đi tới.

Thấy xe ngựa đi tới, những người đứng xem đều tránh ra. Cần phải biết rằng ở con đường chính ở Hàng Thủy thành, người bình thường không được đi xe ngựa, tất cả các xe ngựa đều phải đi qua đường phụ. Mà chiếc xe này có thể đi ở đường phố chính, vừa nhìn đã biết là người có lai lịch.

- Là xe ngựa của Tử Hoa Tiên Tử...

- Trời ơi, Tử Hoa Tiên Tử lại tới Hàng Thủy thành, điều này thật làm cho người ta kinh ngạc...

- Nếu để tôi được nhìn thấy Tử Hoa Tiên Tử một chút thôi, tôi chết sớm vài ngày cũng mãn nguyện...

...

Diệp Mặc vừa nghe đã biết Tử Hoa Tiên Tử này có chút lai lịch. Hắn kéo Mục Tiểu Vận cùng dạt sang một bên, lúc như này cũng nên khiêm tốn một chút. Một khi thân phận của hắn bị bại lộ, Giai Uấn sẽ biết được.

Mặc dù hắn không sợ Giai Uấn, nhưng cũng sợ quyết phá đến cùng. Một khi Giai Uấn không cần gì hết, trực tiếp nói ba tờ giấy vàng đều ở trong tay

hắn, vậy thì người đuổi giết hắn sẽ không phải là hạng tôm tép nữa, mà là cả một ẩn môn.

Trong ẩn môn nội tình thâm hậu, cao thủ nhiều như mây. Một khi phát hiện ra trong người Diệp Mặc có thứ nghịch thiên như vậy, thì trong tiểu thế giới hắn đúng là nói không chừng không có chỗ ẩn thân.

Tử Hoa Tiên Tử đến đây, không những Mã Sĩ Long phải nhường sang một bên, mà Lưu Lỗi cũng phải nhường sang một bên. Nhưng cỗ xe ngựa kia đi đến con đường trước mặt Diệp Mặc, lại dừng lại.

Một lúc sau, một cô gái mặc quần màu lục đi xuống, cô gái này thoạt nhìn thanh tú lạ thường, mặt mày rực rỡ, tóc đen dài buộc sau vai, nhìn giống như thác nước, nhìn như không phải người thường. Hơn nữa dáng đi yểu điệu, làm lay động tâm tư người khác, dường như đoạn đường chỉ có vài bước, mà đã bị cô làm cho thành ý vị.

Người phụ nữ này chính là Tử Hoa Tiên Tử sao? Diệp Mặc nghi hoặc dùng thần thức quét vào trong xe ngựa, trong xe vẫn còn một cô gái. Mà cô gái ngồi trong xe ngựa xem ra còn thanh tú hơn nhiều so với cô gái quần lục vừa đi ra, hơn nữa cả người cô toát lên vẻ cao quý, trong trẻo, lạnh lùng. Cảm giác gây cho người khác đó là, dường như xung quanh cô ba thước đều là băng vậy. Nhưng người phụ nữ này lại nhìn Mục Tiểu Vận, dường như có chút thích thú.

Diệp Mặc thu lại thần thức, không có hứng tiếp tục quan sát.

- Tiểu thư, tiểu thư nhà chúng tôi có lời muốn mời chị lên xe ngựa...

Cô gái mặc quần lục này đi đến trước mặt Mục Tiểu Vận, thi lễ một chút, sau đó nói.

Diệp Mặc đã hiểu, hóa ra cô gái thoạt nhìn rất ưu tú này lại là thị nữ của người ngồi trên xe ngựa, hóa ra người kia mới là Tử Hoa Tiên Tử.

- Rất xin lỗi, tôi đi cùng chồng tôi.

Mục Tiểu Vận vội vàng trả lời, nói xong, cô kéo tay Diệp Mặc nói:

- Tướng công, chúng ta đi thôi.

Cô không thích nhiều người như vậy vây quanh nhìn mình và chồng mình, cô thích cùng chồng yên tĩnh đi dạo ở đường phố phồn hoa này.

- A...

Cô gái mặc quần lục này không ngờ lời mời của mình bị từ chối, cô hơi sửng sốt, lập tức nói tiếp:

- Tiểu thư nhà tôi là Tử Hoa Tiên Tử...

Mục Tiểu Vận nhíu nhíu mày, cô đã từ chối rồi, cô gái này còn đứng trước mặt không ngừng nói, làm cho cô có chút không thích. Chỉ là cô không biết nên nói từ chối như thế nào, mới có thể làm cho cô gái này tránh ra.

- Không thể nào, Tử Hoa Tiên Tử mời mà cô ta lại từ chối?

- Đúng vậy, cơ hội tốt thế này, cô gái này mặc dù xinh đẹp, nhưng thật sự là, ôi...

...

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Vợ tôi đã từ chối rồi, cô ấy không muốn đi, mời cô đi cho.

Bỗng nhiên Diệp Mặc vừa nhíu chân mày, hắn lại nghe được âm thanh truyền âm nhập mật, Tử Hoa Tiên Tử dùng loại truyền âm nhập mật này để nói cho cô gái mặc quần lục, mời cả hắn cùng lên xe ngựa. Nhưng loại âm thanh này dưới thần thức của Diệp Mặc, lập tức đã bị nghe được.

Diệp Mặc lập tức dùng thần thức quét một lần nữa lên cô gái Tử Hoa Tiên Tử này, không sai, đúng là tu vi huyền cấp mà thôi. Một cô gái có tu vi huyền cấp hậu kì, lại biết dùng truyền âm nhập mật? Diệp Mặc thậm chí còn

không tin, trước khi hắn chưa trúc cơ, cũng không làm cách nào truyền âm được.

Quả nhiên cô gái kia vừa nghe xong lời của tiểu thư, lần này không nhìn cũng phải nhìn Diệp Mặc, hơn nữa lại đến trước mặt Diệp Mặc, thi lễ nói:

- Công tử, tiểu thư nhà tôi muốn mời anh và vợ của anh cùng lên xe ngựa một chuyến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 710

Tìm Hiểu

Diệp Mặc không có hứng thú với những chuyện thế này, truyền âm nhập mật mà Tử Hoa Tiên dùng tuy rằng rất giỏi, cũng chỉ là bí thuật của nội khí hóa âm trong Cổ Võ, không hề giống với truyền âm nhập mật mà hắn đã tu luyện đến trúc cơ, không thể so sánh Hắn bây giờ không thể vì chuyện như này mà quen biết một số người có thể làm cho hắn bại lộ thân phận, huống chi Tử Hoa Tiên Tử này vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường rồi.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc mỉm cười có lỗi nói:

- Tiểu thư, rất xin lỗi, tôi và vợ tôi bây giờ còn có việc khác, thật xin lỗi. Gửi lời hỏi thăm của chúng tôi tới Tử Hoa Tiên Tử, cảm ơn lời mời của cô ấy.

Nói xong, Diệp Mặc nhìn Lưu Lỗi đứng bên cạnh đang ngây ra, nói:

- Anh Lưu, chuyện vừa rồi cảm ơn anh, không biết bây giờ anh có thời gian hay không, chúng ta cùng đi uống một chén chứ?

Diệp Mặc ở đây không quen biết ai cả, rất nhiều thông tin đều không biết. Lưu Lỗi này là người cũng không tệ, vừa rồi còn giúp mình một lần. Tuy rằng cho dù là Lưu Lỗi không giúp đỡ, Diệp Mặc cũng không sợ tên Mã Sĩ Long kia, nhưng một khi đã như vậy thì sẽ truyền đi rất nhanh, cho nên vẫn là nhờ ơn của Lưu Lỗi.

Mời Lưu Lỗi ăn cơm, một là có thể cảm tạ, còn mục đích chủ yếu, đương nhiên là hỏi thăm một chút tình hình của Hàng Thủy thành.

Nghe xong lời Diệp Mặc trả lời, cô gái quần lục kia có chút sửng sốt, đầy là cái gì với cái gì vậy? Tử Hoa Tiên Tử gọi hắn đến, hắn còn từ chối. Lí do hắn từ chối là rất bận, nhưng hắn vừa lấy lí do rất bận ra để từ chối, mà ngay lập tức lại mời người khác đi uống rượu.

Không những là cô gái này sửng sốt, mà những người xung quanh cũng sửng sốt, thậm chí đến cả Lưu Lỗi cũng không kịp phản ứng.

Chỉ đến lúc cô gái kia nghe được lời của tiểu thư, sau khi lên xe ngựa rồi, mọi người xung quanh mới có phản ứng, đều thầm mắng Diệp Mặc ngu ngốc. Nếu như quen biết Tử Hoa Tiên Tử, Mã Sĩ Long làm sao dám làm gì hắn?

Lưu Lỗi lúc này cũng mới phản ứng lại, lập tức nói:

- Đương nhiên là tôi rảnh, nhưng tôi đã ở Hàng Thủy thành này được nửa tháng rồi, xem ra hai người mới đến đây, cho nên hôm nay tôi sẽ chủ trì, đi thôi, chúng ta đến Tụ Vị lầu.

Tụ Vị lầu? Diệp mặc chợt nhớ tới quán rượu ở đại học Ninh Hải, dường như cũng là Tụ Vị lầu.

...

Vân Tử Y từ trước đến giờ chưa bao giờ ngờ được, với địa vị và thân phận của cô, mời hai người bình thường lại bị từ chối, điều này làm cô thấy không thoải mái. Nhưng với địa vị và thân phận như cô thì loại suy nghĩ này chỉ là thoáng qua, liền biến mất không còn thấy nữa.

- Tiểu thư, cái gã xấu xí đó thật là không biết điều, lại dám từ chối lời mời của Tử Hoa Tiên Tử.

Cô gái quần lục mặc dù đã lên xe ngựa, mà vẫn cảm thấy không phục.

Vân Tử Y khẽ mỉm cười, lắc lắc đầu nói:

- Cũng không có gì cả, chỉ có điều cô gái kia làm chị ngạc nhiên. Ở trần tục này lại có cô gái thoát tục như vậy, nếu so sánh với cô ấy, chị cảm thấy cô ấy mới là tiên tử, chị không phải.

- Tiểu thư, cô gái kia cũng chỉ là một cô gái bình thường. Chỉ là bộ dạng có chút thanh tú mà thôi. Tuy rằng dung mạo không tồi, nhưng vẫn là một đóa hoa nhài cắm trên một bãi phân trâu, làm sao có thể so sánh với tiểu thư được?

Cô gái này vẫn có chút không phục nói.

Vân Tử Y hạ giọng nói:

- Cô ấy đứng ở đó, cứ như là bay theo gió vậy, chị cũng không biết tại sao lại có cảm giác này. Hơn nữa trên người cô ấy, có một loại khí chất linh vận, người đàn ông kia cũng có khí chất này. Chỉ là bị bề ngoài của hắn che lấp mà thôi. Thôi, không nói những chuyện này nữa.

...

Giá cả ở Tụ Vị lầu mặc dù rất đắt, nhưng mấy ngày nay Hàng Thủy thành chật kín người. May mà Lưu Lỗi dường như có quen một số người trong này, cho nên vẫn đặt được một phòng nhỏ.

Lưu Lỗi làm người rất phóng khoáng, hơn nữa thích quản chuyện bất bình, nhưng khi mấy người đến phòng ăn, sau khi giới thiệu về nhau, Lưu Lỗi biết rằng Diệp Mặc cũng là tới tham gia cuộc thi lựa chọn đệ tử ẩn môn, cũng có chút nuối tiếc nói:

- Anh Diệp, hôm nay đúng là bỏ qua một cơ hội tốt rồi.

Diệp Mặc vừa nghe đã biết Lưu Lỗi nhắc đến chuyện hắn làm mất cơ hội quen biết Tử Hoa Tiên Tử, tuy nhiên không đợi hắn hỏi, Lưu Lỗi đã nói:

- Tử Hoa Tiên Tử là con gái của Vân Đông Hiệp, hội trưởng của Thần Thương Hội, là thương gia lớn nhất Thần Châu. Thần Thương Hội là hội

kinh doanh lớn nhất Thần Châu, bên trong cao thủ nhiều như mây. Hơn nữa theo như mọi người nói Vân Đông Hiệp cũng chính là một cao thủ đỉnh cao Tiên Thiên, cho dù là trong ẩn môn, Thần Thương Hội cũng có địa vị rất lớn. Nếu anh quen được Tử Hoa Tiên Tử, chỉ cần cô ta tùy hứng nói một câu ở trong một ẩn môn nào đó, có lẽ anh đã được gia nhập ẩn môn này luôn rồi.

Nói xong Lưu Lỗi còn lắc lắc đầu, cảm thấy đáng tiếc thay cho Diệp Mặc, lại bỏ qua một cơ hội như vậy.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc lập tức liền bỏ qua chuyện này, hắn cho rằng dựa vào bản lĩnh của hắn, muốn gia nhập vào một ẩn môn cũng không phải là dễ như trở bàn tay, cho nên cũng không để ý lắm đến chuyện này.

- Tôi còn nghe nói Tử Hoa Tiên Tử xuất thân từ phái Đô Thiên, là một trong ba nội ẩn môn, tuy rằng phái Đô Thiên không được như trước đây, nhưng...

Dường như nhìn ra Diệp Mặc không mấy chú ý, Lưu Lỗi lại nói một câu.

Diệp Mặc không đợi Lưu Lỗi nói xong, liền ngắt lời nói:

- Anh Lưu, không phải ba phái lớn nhất trong nội ẩn môn là Thái Ất, Côn Càn và Từ Hàng hay sao? Sao lại có cả phái Đô Thiên?

Nghe xong lời của Diệp Mặc, Lưu Lỗi kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một lúc lâu, lúc này mới nói:

- Anh Mạc, anh không phải là đến chuyện này cũng không biết sao? Thái Ất, Côn Càn và Từ Hàng Tĩnh Trai bây giờ là ba đại ẩn môn. Nhưng một trăm năm trước, ba đại ẩn môn là Từ Hàng Tĩnh Trai, Băng Hồ, và phái Đô Thiên. Ẩn môn mỗi một trăm năm lại chọn lại một lần, phương thức tuyển chọn là thông qua đấu võ. Lần tuyển chọn trước đây, phái Băng Hồ, Đô Thiên đều thất bại chỉ có Từ Hàng Tĩnh Trai là vẫn tiếp tục có mặt trong danh sách ba đại ẩn môn.

Nói xong Lưu Lỗi chần chừ một lúc rồi nói tiếp:

- Tuy rằng phái Băng Hồ, Đô Thiên tại lần đấu võ lần trước bị phái Thái Ất, Côn Càn cướp mất ngôi vị trong ba đại ẩn môn, nhưng thực lực của phái Đô Thiên vẫn là không có gì hoài nghi, vẫn là một môn phái hạng nhất. Chỉ có điều nghe nói phái Băng Hồ đã suy thoái, dường như suy thoái rất nhanh, cụ thể là như thế nào, bây giờ tôi cũng không biết.

Diệp Mặc vốn cũng định nhắc tới phái Thái Ất, ai ngờ Lưu Lỗi lại chủ động nói ra, hắn lập tức liền hỏi:

- Anh Lưu, Thái Ất Môn này ở chỗ nào vậy?

Lưu Lỗi lắc đầu nói:

- Ẩn môn, tôi cũng chưa từng được đến, về phần ở chỗ nào, chỉ cần anh có thể trở thành đệ tử của ẩn môn là có thể biết rồi. Bất luận là vào ẩn môn nào, cuối cùng cũng đều đưa anh đến địa bàn của ẩn môn đó. Nghe nói địa bàn của ẩn môn là do chính họ phân chia, không có người dẫn đi, bất cứ kẻ nào đều không thể vào được đó.

Cuối cùng lại dường như muốn nhắc nhở Diệp Mặc, Lưu Lỗi lại nói:

- Mã Sĩ Long kia là người thâm độc, hơn nữa có thù phải báo, nếu anh Mạc không được ẩn môn tuyển chọn, sau khi ra khỏi Hàng Thủy thành, anh nhất định phải cẩn thận.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, ra khỏi Hàng Thủy thành, nếu tên Phân Ngựa kia mà tìm tới hắn, thì chắc chắn là tìm cái chết rồi.

Mặc dù biết Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận đều đến từ sơn thôn nhỏ Hoàng Bình, nhưng Lưu Lỗi không hề xem thường Diệp Mặc.

Y cảm thấy Diệp Mặc thoạt nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng lại có một loại khí chất không thể nói lên được bằng lời. Hơn nữa nếu Diệp Mặc đúng là một người bình thường, cũng sẽ không thể có một người vợ như Mục Tiểu

Vận.

Nếu Diệp Mặc biết Lưu Lỗi nghĩ như vậy, thì không còn gì để nói rồi. Lúc hắn được Mục Tiểu Vận thích, Mục Tiểu Vận cơ bản là không biết bản lĩnh của hắn, gần như là bởi vì sự trân trọng đối với chồng mà thôi. Hơn nữa Mục Tiểu Vận trước đây mặc dù xinh đẹp, nhưng lại không được thoát tục như bây giờ. Sở dĩ được như vậy, một là có liên quan tới Trú Nhan Đan, hai đương nhiên là bởi vì cô tu luyện pháp quyết tu chân.

Theo lời của Lưu Lỗi, Diệp Mặc còn biết được khi ẩn môn thu nạp đệ tử, chủ yếu là nhìn tư chất, những thứ khác đều không quan trọng bằng. Tư chất chia làm năm cấp, tốt nhất là cấp 1, kém nhất là cấp 5. Mà ẩn môn cũng chia ra làm bốn loại, loại đặc biệt, loại một, loại hai, loại ba. Như ba đại ẩn môn thuộc loại môn phái đặc biệt, những môn phái còn lại thì dựa vào thực lực để sắp xếp.

Trong tình huống bình thường, nếu tư chất thuộc cấp 5 hoặc cấp 5 trở xuống, vậy thì không ai cần, thuộc loại rác rưởi. Chỉ có tư chất thuộc cấp 1 hoặc 2 mới được các đại môn phái tranh cướp, còn tư chất cấp 3, nếu may mắn, cũng có thể gia nhập một môn phái loại 2, nếu không may, cũng có thể gia nhập vào môn phái loại 3.

Nói chuyện với Lưu Lỗi một hồi, Diệp Mặc hiểu được rất nhiều, cuối cùng trời cũng đã tối, Diệp Mặc muốn ra ngoài tìm một chỗ ở, lúc này mới đứng lên cáo từ Lưu Lỗi.

- Anh Mạc, tôi ở chỗ khách sạn Hàng Thủy, anh có thể cùng tôi đi xem xét, muốn tìm chỗ ở ở Hàng Thủy thành bây giờ rất khó. Khác sạn Hàng Thủy là khác sạn lớn nhất Hàng Thủy thành, môi trường ở đó còn có thể...

Lưu Lỗi nói đến đây đột nhiên dừng lại, y nghĩ Diệp Mặc và vợ hắn đều là người bình thường, khách sạn Hàng Thủy đúng là còn chỗ ở, nhưng cũng không phải chỗ bọn họ có thể ở được.

Diệp Mạc nghĩ đến chuyện ẩn môn nhiều môn phái như vậy, khách sạn

Hàng Thủy làm sao còn chỗ ở? Hắn nhớ tới lần trước đến Quế Trình tham gia đại hội đấu võ ẩn môn, khách sạn tốt nhất cơ bản là đều bị người của ẩn môn ở hết rồi, làm sao tới lượt bọn họ? Nhưng Diệp Mặc lập tức nghĩ đến những người trong ẩn môn ở Hàng Thủy thành này đã có chỗ ở, hẳn là không cần ở khách sạn. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đang định hỏi khách sạn Hàng Thủy ở chỗ nào thì Lưu Lỗi một lần nữa lại chuyển đề tài.

- Đúng rồi, ngoại trừ khách sạn Hàng Thủy, ở gần quảng trường Hàng Thủy vẫn còn có nhiều chỗ ở. Hơn nữa, quảng trường Hàng Thủy cũng cách hội trường đấu giá cũng khá xa, chỗ ở cũng không thiếu nhiều như bên này.

Lưu Lỗi vội vàng nói.

Y và Diệp Mặc tuy rằng đã nói chuyện với nhau, nhưng cũng đã mời đối phương ăn cơm, nếu lại mạo muội nói đến chuyện đưa tiền cho hắn tìm chỗ ở, không chừng đối phương cũng có chút phản cảm. Hơn nữa y nhìn ra, Mạc Ảnh không phải là người thích lợi dụng người khác, cho nên y đều không nói đến chuyện đưa tiền cho Diệp Mặc tìm chỗ ở.

- Hội đấu giá?

Diệp Mặc thấy có chút kì lạ, lập tức hỏi một câu. Diệp Mặc đã đi đến hội đấu giá hai lần, đều đã có được thứ mình muốn, nếu ở bên trong nội ẩn môn có hội đấu giá, chẳng phải là lại càng có nhiều thứ tốt hơn hay sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 711

Địa Linh Quả

Đúng vậy, mỗi lần ẩn môn tuyển nhận đệ tử, đều có một hội đấu giá lớn nhất. Ngay tại quảng trường Hàng Thủy, tổng bộ Thần Thương hội tiến hành, lần này đúng vào tối nay.

Lưu Lỗi nói tới đây, chần chờ một chút, lại bổ sung một câu, - Nhưng người vào hội trường nhất định phải nộp mỗi người một trăm tiền vàng, nói cách khác là không cho phép tiến vào đấy.

Có thể nói điều kiện này đối với người bình thường mà nói là tương đối hà khắc, một trăm đồng tiền vàng ở tiểu thế giới tuyệt đối không thể tính là một số tiền nhỏ, đó là một số tiền lớn. Tương đương với mười ngàn tiền bạc, mà một đồng tiền bạc cho một gia đình bình thường cũng có thể sinh sống một tuần lễ.

Sau khi Diệp Mặc cáo từ Lưu Lỗi, dẫn Mục Tiểu Vận đi tìm vài khách sạn, quả nhiên đều đầy người trọ rồi. Nếu không phải hắn muốn tham gia hội đấu giá, Diệp Mặc đã đi khách sạn Hàng Thủy rồi. Bởi vì Diệp Mặc muốn tham gia hội đấu giá, nếu làm ra động tĩnh gì, ít nhất là Lưu Lỗi sẽ biết lai lịch của hắn. Tuy rằng Lưu Lỗi làm người không tệ, cũng đáng được kết giao, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt mà thôi, Diệp Mặc không muốn để hắn biết quá nhiều lai lịch của mình. Nửa giờ sau, Diệp Mặc lại hóa thân thành một người râu rậm, mà Mục Tiểu Vận lại thành một cô gái giang hồ trên mặt có chút tang thương.

-Chúng ta phải đi hội đấu giá sao?

Mục Tiểu Vận biết ý nghĩ trong lòng Diệp Mặc, cô hỏi câu này tức là

trên người không có bao nhiêu tiền rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu, hiểu được ý của Mục Tiểu Vận, hắn cười nói, - Bên trong chiếc nhẫn của anh còn có mấy trăm tấn vàng, bây giờ chúng ta đi đổi một ít tiền vàng, chỉ có điều không biết một khối vàng của anh có thể đổi bao nhiêu tiền vàng.

Mấy khối vàng trong tay Diệp Mặc đều là từ nước Mỹ chuyển đến, mỗi khối nặng hơn mười kg.

Sau khi dịch dung xong, Diệp Mặc ôm Mục Tiểu Vận từ cửa sổ nhảy xuống, sau đó dẫn Mục Tiểu Vận đi mua một cỗ xe ngựa, lúc này mới đi xe ngựa đến ngân hàng Thần Thương.

Ngân hàng Thần Thương Diệp Mặc vẫn là thông qua Lưu Lỗi mà biết đến. Bởi vì hắn không có cách nào mang theo nhiều khối vàng như vậy trực tiếp đi đến hội đấu giá, chỉ có thể đem khối vàng đổi thành tiền vàng mới có thể đi vào.

Tuy rằng sắc trời vừa mới tối, nhưng ngân hàng Thần thương vẫn chưa đóng cửa, thậm chí bên trong còn đèn đuốc sáng trưng.

Diệp Mặc dẫn Mục Tiểu Vận vội vàng đánh xe ngựa đi vào chỗ hẻo lánh phía ngoài ngân hàng Thần Thương, lấy ra một ngàn khối vàng chất trên mặt đất, lại dùng đồ vật che lại ở phía trên, lúc này mới bảo Mục Tiểu Vận chờ ở đây. Hắn tự mình vào ngân hàng Thần Thương. Một ngàn khối vàng cộng lại nặng hơn mười tấn, nếu để ở trên mặt xe ngựa. Nói không chừng đến xe ngựa cũng bị đè sập.

Lúc Diệp Mặc tiến vào ngân hàng Thần thương, lại phát hiện ngân hàng này còn thật sự có điểm hiện đại hoá ở bên trong. Mặc dù không có máy tính, tuy nhiên lại có thẻ từ. Nhưng dùng nhiều nhất vẫn là kim phiếu, Diệp Mặc nhìn một chút, đại đa số mọi người đều lấy kim phiếu dùng.

Lúc Diệp Mặc ở phòng khách xuất ra một khối vàng, thì ngay cả chưởng

quầy của ngân hàng Thần Thương cũng bị hấp dẫn. Loại vàng tinh khiết như thế này y gặp qua rồi, nhưng thợ chế tác một khối vàng lớn chỉnh tề như vậy. Y thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bởi vì khối vàng Diệp Mặc mang đến so với độ tinh khiết của tiền vàng cao hơn ra nhiều, cho nên bị ngân hàng Thần Thương đưa ra giá một khối vàng mười ngàn tiền vàng. Đối với giá tiền này Diệp Mặc rất hài lòng, hắn nghĩ có thể đổi mấy nghìn tiền vàng cũng không tệ rồi, mười ngàn tiền vàng hoàn toàn là ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng lúc chưởng quỹ ngân hàng này nghe người râu rậm trước mắt này nói loại vàng khối này còn có một ngàn khối, y suýt nữa phát điên, người này cũng quá giàu đi. Nhưng đối mặt một đống vàng khối lớn trước xe ngựa, y hoàn toàn ngốc trệ.

…

Sau một giờ, Diệp Mặc dẫn Mục Tiểu Vận vội vàng lên xe ngựa rời khỏi ngân hàng Thần Thương. Hắn dùng một ngàn khối vàng đổi lấy mười triệu tiền vàng, ngoại trừ mười nghìn tiền vàng để trong nhẫn của Mục Tiểu Vận ra, còn lại toàn bộ bị hắn đổi thành tờ kim phiếu một trăm nghìn Chuyện Diệp Mặc ở ngân hàng Thần Thương đưa ra một nghìn khối vàng rất nhanh đã bị cấp cao hội Thần Thương biết được. Vân Tử Y lúc này chạy tới ngân hàng Thần Thương thấy nhiều khối vàng cùng một kích cỡ, độ tinh khiết giống nhau, cũng âm thầm ngạc nhiên thán phục. Khách hàng này thật sự là rất có quyết đoán rồi, nhiều vàng khối như vậy, hắn thật sự là dùng xe ngựa chuyển tới? Đáng tiếc chính là trên những khối vàng này không có bất kỳ dấu vết gì.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không ngốc đến nỗi chữ Anh trên khối vàng cũng không xóa đi, cho nên muốn thông qua những khối vàng đó điều tra xuất xứ, khẳng định không thực tế. Trừ phi người ở phía ngoài vào được đây.

…

Lúc Diệp Mặc Mục Tiểu Vận đi vào hội đấu giá ẩn môn Hàng Thủy, rất nhiều người đã tới nơi này rồi.

Sau khi cẩn thận hỏi thăm, Diệp Mặc mới biết được. Lưu Lỗi nói một trăm tiền vàng chỉ là giá tiến vào một hội trường thấp nhất, cấp cao cần những một ngàn tiền vàng. Đương nhiên còn có cao hơn nữa. Nhưng Diệp Mặc chỉ cần phải có phòng là được rồi, một ngàn tiền vàng là đã có phòng rồi, với hắn mà nói đã đủ dùng.

Nộp một ngàn tiền vàng, Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận vào phòng, mặc dù nói là phòng, kỳ thật chỉ là một cái gian nhỏ mà thôi, số ở trên là 392.

Một ngàn tiền vàng coi như là quá tốt rồi, Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận còn được nhận hoa quả chiêu đãi. Bọn họ không đợi bao lâu, hội đấu giá cũng đã bắt đầu rồi.

Thần thức Diệp Mặc quét ra ngoài, trong lòng hắn lập tức cũng bắt đầu có chút cẩn thận, trong này cao thủ Tiên Thiên thậm chí có mười mấy người, hơn nữa còn có ba người, hắn nhìn không ra tu vi của đối phương. Không cần nói mười mấy cao thủ Tiên Thiên, chỉ là ba người hắn đã không thắng nổi rồi, đừng nói còn có ba người hắn cũng không biết cao thấp, điều này làm cho Diệp Mặc đối với thực lực nơi này lại có một nhận thức mới.

Ở nơi này, hắn nhất định phải chú ý cẩn thận. Nếu không cẩn thận, hắn sẽ rơi xuống vực thẳm. Khiến Diệp Mặc yên tâm chính là, hắn không thấy đạo cô Giai Uấn, tuy nhiên lại nhìn thấy phòng riêng của Từ Hàng Tĩnh Trai. Lạc Huyên và Đại sư tỷ của cô Diệp Mặc cũng không nhìn thấy, xem ra là cũng không đến.

Diệp Mặc đồng thời nhìn thấy phòng riêng của Thái Ất Môn, bên trong Thái Ất Môn còn có một lão đạo sĩ hắn không nhìn ra tu vi, ngoài ra còn có một vị cao thủ Tiên Thiên, và một gã đạo sĩ tuổi trẻ. Chỉ có điều đạo sĩ trẻ tuổi bên cạnh tựa sát vào một cô gái đầy đặn xinh đẹp, có vẻ có chút không hợp lắm.

Vu Vũ Yến gia nhập Thượng Thanh Sơn Diệp Mặc cũng nhìn thấy, chỉ có điều so sánh phòng riêng của Thượng Thanh Sơn và Thái Ất Môn thì có vẻ giản dị hơn nhiều lắm.

Chủ trì hội bán đấu giá là một thiếu phụ, cô mặc một thân váy áo đỏ tươi bó sát người, mang theo một loại ám chỉ và quyến rũ, thiếu phụ này khiến Diệp Mặc nhớ tới Vân Băng.

Cô và Vân Băng giống nhau, có một dáng người như ma quỷ, trước sau lồi lõm, đường cong rõ ràng. Bất đồng duy nhất chính là, trong mắt của nàng mang theo mị ý, nếu lơ đãng liếc mắt nhìn, ai cũng cảm giác cô như ngập nước mắt nói chuyện với mình. Mà Vân Băng ở trong ấn tượng Diệp Mặc lại là một bộ dạng trong trẻo mà lạnh lùng, tuy rằng quan hệ của cô và mình hòa hoãn, nhưng mãi không có cái loại mị ý như trong mắt thiếu phụ kia.

Nghĩ đến Vân Băng, Diệp Mặc âm thầm thở dài một tiếng, không biết bây giờ Vân Băng có tốt không, còn có Đình Đình không biết thế nào. Mình đã kết hôn, lần này trở về nếu không có chuyện gì, hắn lại có thể cùng Lạc Ảnh còn có Khinh Tuyết đi thăm Vân Băng.

- Hoan nghênh mọi người tới tham gia hội đấu giá ba năm một lần của ẩn môn Hàng Thủy, tôi là Mộng Lam, buổi đấu giá hôm nay do tôi chủ trì. Đêm nay hội đấu giá sẽ đưa ra rất nhiều thứ tốt, bên trong này khẳng định mọi người sẽ thích, tôi hy vọng mỗi người đều có thể đạt được thứ mình muốn.

Lời thiếu phụ áo đỏ cũng không ẻo lả, nhưng lại có một loại hương vị khiến cho người khác thấy quyến rũ thấu xương Thần thức Diệp Mặc quét một chút, quả nhiên rất nhiều đôi tình nhân cùng đi tham gia hội đấu giá, cô gái bên cạnh cũng không tự chủ được nhíu mày, dường như rất không thích loại thanh âm của người phụ nữ này. Diệp Mặc theo bản năng nhìn thoáng qua bên người Mục Tiểu Vận, lại phát hiện Mục Tiểu Vận hoàn toàn không để ý thiếu phụ trên đài kia, tinh thần của nàng dường như toàn bộ đặt trên người mình.

- Được rồi, hội đấu giá bây giờ bắt đầu, vật đầu tiên bán đấu giá gọi là máy ảnh kỹ thuật số năng lượng mặt trời. Loại vật này nơi này chúng ta bây giờ không có cách nào làm ra được, nó có thể ghi lại hình ảnh rõ nét của bên ngoài…

Diệp Mặc nghe thấy lời Mộng Lam, trong lòng trở nên có chút hết chỗ nói, nếu toàn hội trường đều là loại vật này, hắn thật đúng là hối hận vì đến nơi này.

Càng làm cho Diệp Mặc thật không ngờ chính là, máy ảnh kỹ thuật số này lại bị người khác dùng mười ngàn tiền vàng mua rồi. Mười ngàn tiền vàng, chính là một khối vàng đó nha, phaỉ biết một khối vàng như vậy ở bên ngoài là mấy trăm ngàn đô la Mỹ, mấy triệu Hoa Hạ tệ. Hơn nữa giá tiền trong này không đổi dễ dàng như đô la Mỹ, nếu quả thật phải tính toán ra, mười ngàn tiền vàng thậm chí có năng lực mua hai triệu đô la Mỹ. Không ngờ lấy nhiều tiền như vậy đi mua một máy ảnh kỹ thuật số, như thế này kinh doanh cũng quá dễ làm rồi.

Thần thức Diệp Mặc quét ra, lại phát hiện rất nhiều môn phái đối với giá tiền này có chút khinh thường, có thể thấy được những người này đều biết giá chân chính của máy ảnh kỹ thuật số.

Cũng may sau đó không có loại chuyện vô nghĩa này phát sinh, đều là một ít pháp khí, khoáng thạch, đan dược còn có các loại công pháp, dần dần theo xu hướng bình thường. Chỉ là mấy thứ này Diệp Mặc đều không để vào mắt, vẫn không ra tay.

- Phía dưới muốn đưa ra là một quả Địa linh quả, tác dụng của Địa linh quả, mặc dù những người đang ngồi ở đây đều biết rồi. Tôi cũng nói tóm tắt một chút, Địa linh quả có thể khiến cho Huyền cấp có 90% hy vọng tiến vào Địa cấp, mà cho dù là Địa cấp đỉnh cao cũng có hai mươi phần trăm hy vọng tiến vào Tiên Thiên. Nếu dùng để đề thăng tiểu cảnh giới, đó chính là chuyện trăm phần trăm. Hiện tại giá bắt đầu của Địa linh quả là năm chục ngàn tiền vàng, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một ngàn tiền vàng...

Mộng Lam còn chưa nói hết lời, hiện trường liền náo động lên. Có thể nói bán đấu giá tới hiện tại mới tiến vào phần quan trọng.

Khi Diệp Mặc nghe thấy Địa linh quả, trong lòng cũng cả kinh, thần trí của hắn lập tức liền quét đến trái trong hộp gỗ trên đài, quả nhiên là Địa linh quả. Không ngờ là tên cũng giống như đại lục Lạc Nguyệt, nơi này quả nhiên có chút cổ quái.

Tác dụng của Địa linh quả đối Diệp Mặc bây giờ không cần nói cũng biết, chỉ cần có một Địa linh quả, hắn lập tức là có thể luyện chế một lò Bồi Nguyên đan. Dùng Địa linh quả luyện chế Bồi Nguyên đan hiệu quả đương nhiên là tốt nhất, nếu mà có được một lò Bồi Nguyên đan, Diệp Mặc khẳng định chỉ cần cho hắn thời gian nhất định, hắn có thể tu luyện tới Luyện Khí hậu kỳ.

Địa linh quả nhất định phải lấy được, tuyệt đối không thể để cho cho người khác...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 712

Tiên Sư Bà Ngoại Nhà Nó Chứ, Ai Sợ Ai

Năm mươi ngàn đồng tiền vàng.

Gần như sau khi Mộng Lam vừa dứt lời, đã có người báo giá, có thể thấy được người này rất nóng lòng với 'Địa linh quả'.

Mà trong lòng Diệp Mặc lại càng nóng hơn, tuy rằng hắn tìm được rất nhiều loại linh thảo rồi, nhưng thứ có thể so sánh với 'Địa linh quả' còn chưa có. 'Địa linh quả' ở Tu Chân giới mặc dù không có quý báu bằng "Khổ mười năm', nhưng cũng là một loại linh thảo rất hiếm, tiểu thế giới có thể phát hiện 'Địa linh quả" đã nói lên còn có nhiều linh thảo cùng loại.

- Năm mươi lăm ngàn đồng tiền vàng...

- Năm mươi bảy ngàn...

- Sáu mươi ngàn...

...

Mới một lát, giá cả đã tăng lên đến chín mươi ba ngàn tiền vàng, có thể thấy được người muốn có được 'Địa linh quả' rất nhiều. Cái giá tiền này rõ ràng còn chưa tới điểm mấu chốt, 'Địa linh quả' rất nhanh liền từ hơn chín mươi ngàn tiền vàng tăng lên đến một trăm năm mươi đồng tiền vàng.

Mà sau khi tới mức một trăm ngàn tiền vàng về sau, tuy rằng còn có người báo giá, nhưng cá nhân báo giá đã không còn nhiều nữa, đại bộ phận đều tập trung vào một số phòng xa hoa, đều là một số gia tộc hoặc là môn phái có thế lực mới cạnh tranh.

- Hai trăm ngàn tiền vàng.

Khi giá lên đến một trăm bảy mươi đồng tiền vàng, Diệp Mặc trực tiếp hét lên cái giá hai trăm ngàn tiền vàng.

Theo giá cả Diệp Mặc nói ra, toàn bộ hiện trường không ngờ ở trong nháy mắt trầm mặc lại. Không phải cái giá tiền này quá thái quá, mà là người báo giá cũng chỉ ở trong một gian phòng nhỏ bình thường, vừa nhìn phòng liền biết là một người bình thường. Phải biết rằng giá cả sau khi leo thang đến năm mươi ngàn về sau, người báo giá đều là một số phái ẩn môn lớn, hoặc là một số gia tộc lớn. Trong gian phòng nhỏ này chỉ có hai người luyện võ rất bình thường, cũng dám báo ra giá hai trăm ngàn tiền vàng.

Đây không phải vấn đề có tiền hay không. Ngay cả có một số cá nhân cũng có số tiền này, nhưng một người bình thường cho dù là có tiền, muốn đi cạnh tranh 'Địa linh quả" với một số môn phái này, có vẻ không khôn ngoan.

- Hai trăm mười ngàn tiền vàng.

Một người trong gian phòng xa hoa đánh số 009 rất không thoải mái báo ra giá tiền cao hơn, và còn phát ra một tiếng hừ lạnh. Phát ra tiếng hừ lạnh là một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi, nếu như là Thái Ất hoặc là người của phái Côn Càn muốn cùng y tranh đoạt cũng không cần nói tới, nhưng một kẻ không môn không phái, chỉ có mấy đồng bạc mà cũng dám tranh đoạt 'Địa linh quả' với y.

Diệp Mặc cảm giác được thanh âm báo giá này rất là phẫn nộ. Thần trí của hắn quét tới, phòng 009 mặt trên viết chính là 'Song tử kiếm môn', cùng nói chuyện với Lưu Lỗi, Diệp Mặc cũng biết 'Song tử kiếm môn' này cũng được coi là một môn phái hạng nhất. Cho dù là không biết. Chỉ cần nhìn số phòng, hắn cũng biết không đơn giản.

Khó trách kiêu ngạo như vậy, đoán chừng là khinh thường người ở bên trong một căn phòng bình thường. Cho nên mới tức giận như vậy.

Y tức giận, Diệp Mặc trong lòng lại khó chịu, đây là hội đấu giá, dựa vào cái gì nhất định phải đưa nó cho mày? Đừng nói là 'Song tử kiếm môn" môn phái hạng nhất. Diệp Mặc cũng sẽ không để 'Địa linh quả' tuột khỏi tay, cái này liên quan đến vấn đề thăng cấp của hắn.

- Hai trăm năm mươi ngàn.

Diệp Mặc rất không thoải mái trực tiếp lên giá tới hai trăm năm mươi ngàn, nếu người kia còn muốn tăng giá, hắn sẽ tăng lên ba trăm ngàn. Mày kiêu ngạo, tao sẽ càng kiêu ngạo hơn so với mày.

Thời điểm Diệp Mặc báo giá hai trăm ngàn, đã không có người tăng giá. Hơn nữa hiện tại Thiếu chủ của 'Song tử kiếm môn' không hài lòng, hơn nữa Diệp Mặc còn trực tiếp đem giá tăng lên hai trăm năm mươi ngàn rồi, lại càng không có người cạnh tranh. Mà ngay cả môn phái hạng nhất cũng không muốn vì một quả 'Địa linh quả" mà gây ra mâu thuẫn quá lớn với 'Song tử kiếm môn', huống chi 'Địa linh quả' cho dù là nghịch thiên. Cũng chỉ là thành tựu một gã người luyện võ Địa cấp mà thôi. Mà cái giá hai trăm năm mươi ngàn đã là cái giá cao nhất của 'Địa linh quả' rồi.

Trong mắt Kỳ Kỳ Xung hiện lên rất tức giận, con kiến này chẳng những dám tiếp tục cướp đoạt, hơn nữa còn kiêu ngạo tăng giá lên hai trăm năm mươi ngàn. Tuy rằng Kỳ Kỳ Xung rất muốn dùng giá tiền cao hơn để đoạt lại, nhưng cho dù y là Thiếu tông chủ của 'Song tử kiếm môn', cũng không thể làm càn quá, lấy tiền nhiều hơn để mua một thứ vốn không đáng giá nhiều tiền như vậy.

- Ngay lập tức đi điều tra một chút. Cái tên kiêu ngạo kia rốt cuộc là ai, đợi lát nữa cho dù hai tay của hắn lấy được 'địa linh quả' tôi cũng muốn hắn sống không bằng chết.

Kỳ Kỳ Xung giọng điệu thở dài, cưỡng chế nội tâm phẫn nộ, lạnh lùng nói.

- Vâng.

Một người đàn ông trung niên trong phòng rất nhanh liền đi ra ngoài, xem ra y là đi hỏi thăm tin tức Diệp Mặc.

Diệp Mặc thần thức đã quét đến tình hình bên Kỳ Kỳ Xung, trong lòng âm thầm cười lạnh, không tìm hắn coi như xong. Nếu người kia muốn tìm hắn, cũng đừng trách hắn hạ sát thủ.

Tờ kim phiếu hai trăm năm mươi ngàn được đưa ra ngoài và "Địa linh quả' đã nằm trong tay Diệp Mặc. Diệp Mặc vội vàng dùng một cái hộp ngọc thay cho cái hộp gỗ này, hắn biết dùng hộp gỗ bảo tồn 'Địa linh quả' dược hiệu sẽ biến mất rất nhanh.

'Địa linh quả' tới tay, Diệp Mặc trong lòng vô cùng thư thái, chỉ cần dùng 'Địa linh quả' luyện chế ra một lò 'Bồi Nguyên đan" như vậy hắn thăng cấp đến Luyện Khí hậu kỳ đó là việc nhất định được.

Mặc dù biết Diệp Mặc đắc tội Kỳ Kỳ Xung sẽ không có kết cục tốt đẹp, nhưng đối với Mộng Lam mà nói, những kẻ lỗ mãng như Diệp Mặc càng nhiều càng tốt. Như vậy đối với hội đấu giá các cô mới có lợi, không có gì không tốt. 'Địa linh quả' được bán với giá hai trăm năm mươi ngàn, ngay cả Mộng Lam cũng không nghĩ tới, cho nên ngữ khí của nàng lại kiều mỵ hơn.

- 'Địa linh quả' đã khiến chúng ta biết được cái gì mới gọi là kẻ có tiền, vị khách ở phòng số 392 quả là có tính quyết đoán, quả nhiên là một vị tuổi trẻ tiền nhiều, tiếp theo xin quý vị tiếp tục chú ý vật phẩm phía dưới...

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, hắn đương nhiên nghe được ý tứ của người phụ nữ này, người phụ nữ này trực tiếp dùng hắn làm súng, hắn hiện tại vẻ mặt rậm râu, căn bản cũng không có quan hệ với tuổi trẻ. Cô vừa nói như vậy, chẳng những đã kích thích Kỳ Kỳ Xung, hơn nữa đồ vật tiếp theo, những kẻ có mặt mũi cũng sẽ không tùy tiện buông tha. Người phụ nữ này vì hội đấu giá gia tăng thu nhập, cô ta cho rằng hắn là đồ ngốc mới đem hắn làm bia đỡ đạn mà thôi.

Quả nhiên Mộng Lam lời còn chưa nói hết, rất nhiều người liền đem ánh

mắt nhìn về phía phòng số 009. Sắc mặt Kỳ Kỳ Xung lại xanh mét, tuy rằng y biết ý tứ của Mộng Lam, nhưng y không thể kìm nén nổi phẫn nộ của mình.

- Thiếu chủ, để hắn ta kiêu ngạo một thời gian, sau khi hội đấu giá kết thúc, chúng ta là có thể ra tay.

Dường như sợ vị Thiếu môn chủ bên cạnh mình lửa giận quá lớn, một người phụ nữ trong phòng chủ động an ủi một câu.

Hội đấu giá có chút ồn ào trở lại. Hiển nhiên chỉ cần không phải đồ ngốc liền biết kẻ trong phòng 392 sẽ xong đời. Cái tên ngốc kia chẳng những mang nhiều tiền tặng cho người ta, còn bị Mộng Lam lợi dụng.

Ở một phòng không đánh số hiệu, một cô gái mặc chiếc áo màu tím lại lắc lắc đầu, cô không thể tưởng được hội trường còn có loại đồ ngốc này. Ở tình huống không có bất kỳ thế lực nào, ở Hàng Thủy thành mà cũng dám đối nghịch với Thiếu tông chủ Kỳ Kỳ Xung của Song Tử Kiếm Môn, đây không phải muốn chết là cái gì?

- Tiểu thư. Người kia thật sự là rất ngu ngốc, quả thực là muốn chết. Chỉ có điều đáng tiếc cho người bạn ở bên người cô ta, trời ạ.

Thiếu nữa mặc áo xanh lục đứng bên cạnh thở dài. Cũng không nói gì lắc đầu.

- Cô đi điều tra lai lịch hai người kia một chút.

Sau khi cô gái áo tím nói một câu, người thiếu nữ áo xanh lục lập tức liền vội vã đi ra ngoài.

- Mọi người yên lặng một chút. Tiếp theo chúng tôi muốn bán ra một khối khoáng thạch. Đây là một khối thiết tinh, là bảo vật luyện chế pháp khí và vô thượng lợi khí, giá khởi điểm là tám mươi ngàn tiền vàng, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn.

Mộng Lam khoát tay tiếp tục nói, nói xong lập tức đã có người chuyển ra một khối khoáng thạch to bằng cái chậu rửa mặt.

Bởi vì là khoáng thạch, nếu là người không biết rèn binh khí hoặc là không biết rèn pháp khí thì không có nhiều hứng thú, hơn nữa khối quáng thạch này còn bán giá cao như vậy, cho nên trong lúc nhất thời không ai ra giá.

Diệp Mặc lúc này trong lòng lại rung mạnh, đây đâu phải là thiết tinh, cái này căn bản là một khối 'Canh thiết tinh'. Lúc trước hắn lấy được một khối 'Canh thiết tinh' lớn bằng nắm đấm. Còn là Úc Diệu Đồng cho hắn. Mà khối Canh Thiết Tinh kia hiện tại hắn đã dùng hết, thậm chí cũng không đủ dùng. Bởi vì 'Canh thiết tinh' ở Tu Chân giới rất quý báu, đây là nguyên liệu luyện chế pháp bảo tốt nhất. Cho nên pháp bảo hoặc linh khí dùng 'Canh thiết tinh', lực công kích đều rất khủng khiếp.

Một khối 'Canh thiết tinh' lớn như vậy để ở chỗ này, không ngờ không ai biết tới món hàng này. Thứ này nếu đặt ở Tu Chân giới. Phải bao nhiêu linh thạch mới có thể mua được. Diệp Mặc sớm đã muốn sau khi Trúc Cơ, luyện chế một pháp bảo có lực công kích hùng mạnh, hắn làm sao có thể bỏ qua khối 'Canh thiết tinh' này?

- Tám mươi mốt ngàn tiền vàng.

Người trong phóng số 011 đã báo giá.

Tất cả những người nhìn thấy phòng số 011 báo giá đều không ngạc nhiên, bởi vì người trong phòng 011 là người của 'Đoán khí đường' đấy. Tuy rằng tổng hợp thực lực 'Đoán khí đường' cũng chỉ là môn phái bậc hai, nhưng là vì pháp khí nổi tiếng nhất Thần Châu, còn có binh khí các đại môn phái sử dụng đại bộ phận đều được làm bởi 'Đoán khí đường'. Cho nên địa vị của 'Đoán khí đường' trên thực tế có thể đạt tới nhất đẳng môn phái, là vì mọi người đều nể mặt Nhưng 'Đoán khí đường' dù có mặt mũi, nhưng để Diệp Mặc buông tha cho 'Canh thiết tinh' kia là tuyệt đối không thể nào.

- Tám mươi lăm ngàn tiền vàng...

Diệp Mặc vừa mới báo giá, toàn bộ hội trường lập tức im lặng. Thằng ngốc ở phòng 392 này muốn làm gì? Muốn nghịch thiên sao? Hắn vừa rồi đắc tội 'Song tử kiếm môn" tại phòng 009 chẳng lẽ lại muốn cùng 'Đoán khí đường' ở phòng 011 phân cao thấp sao? Hắn rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Có bao nhiêu mạng mà kiêu ngạo như vậy? Phải biết rằng ở Hàng Thủy thành, anh không có thực lực, bị người trong ẩn môn giết, chẳng khác nào là giết một con kiến mà thôi, không có bất kỳ người nào sẽ ra mặt vì anh Người trong phòng 011 là một gã đàn ông đầu trọc mặt mày hồng hào, cũng là cao thủ luyện chế pháp khí của 'Đoán khí đường', hơn nữa là tu vi nửa bước Tiên Thiên. Sau khi y nghe được Diệp Mặc báo giá thì ngẩn người ra, y thật không ngờ thậm chí có người muốn cùng y cạnh tranh thiết tinh. Đối với khoáng thạch, nếu là thứ y nhất định phải lấy được thì cho dù là môn phái như 'Thái Ất Môn' cũng muốn nhường y vài phần, không cạnh tranh với y. Mà hiện tại một kẻ lỗ mãng phòng 392 này cũng dám cướp đoạt thiết tinh với 'Đoán khí đường', điều này làm cho y cực kỳ tức giận.

- Một trăm ngàn tiền vàng...

Người đàn ông đầu trọc có chút tức giận, anh kiêu ngạo với Thiếu chủ 'Song tử kiếm môn' cũng tạm chấp nhận, nhưng kiêu ngạo ở trước mặt tôi thì còn chưa đủ tư cách. Kỳ Kỳ Xung tuy rằng xuất thân rất cao, nhưng dù sao cũng chỉ là một Thiếu chủ, mà Hạ Trọng Viêm y lại chính là một trong ba vị Phó môn chủ của 'Đoán khí đường'.

Bất kể là ai cũng có thể nghe ra giọng điệu Hạ Trọng Viêm có chút tức giận, hơn nữa rất không thích. Hội đấu giá Hàng Thủy thành mặc dù là có thể ra giá, nhưng có vài quy tắc ngầm nhất định phải tuân thủ đấy, mà người ở phòng 392 kia, không chút nào để ý tới quy tắc ngầm.

- Một trăm mười ngàn.

Diệp Mặc dường như căn bản là nghe không được loại thanh âm tức giận này, không nhanh không chậm báo ra giá một trăm mười ngàn. Sau khi Diệp

Mặc nói ra cái giá tiền này, rất nhiều người đã hết chỗ nói rồi.

- Hai trăm ngàn.

Hạ Trọng Viêm thanh âm lạnh như băng, đây cũng không phải là hội đấu giá bình thường như trước nữa, trực tiếp lên tới hai trăm ngàn, thậm chí có thể nói là lửa giận ngút trời rồi.

- Hai mươi mười ngàn.

Người ở phòng 392 thanh âm vẫn như cũ không nhanh không chậm.

- Hừ, ba trăm ngàn.

Hạ Trọng Viêm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp báo ra cái giá ba trăm ngàn.

Diệp Mặc cũng nổi giận, nếu đặt giá, đương nhiên là dựa vào ai nhiều tiền, tăng giá từng chút từng chút một. Tên đầu trọc này không ngờ chọn dùng cách uy hiếp và dùng tiền để xử lý, tiên sư bà ngoại nhà nó chứ, ai sợ ai.

- Một triệu.

Bởi vì tức giận mà Diệp Mặc không còn tình tâm để thêm mười ngàn mười ngàn một.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 713

Muốn Chết

"Xôn xao", toàn bộ không khí hội đấu giá đều bị đốt lên, người này cũng thật có tiền. Đương nhiên đây không phải chủ yếu, chủ yếu người này chẳng những có tiền, còn không sợ chết, không thèm để ý mặt mũi Hạ tiền bối.

Hạ Trọng Viêm mỗi lần thêm một trăm ngàn, mọi người đã rất khâm phục khí phách của y rồi, 'Đoán khí đường' vốn là có tiền, cái này cũng không là cái gì, người kia ở phòng 392 không ngờ trực tiếp tăng giá lên một triệu.

Lúc này cho dù là đồ ngốc, cũng biết Hạ Trọng Viêm mỗi lần thêm một trăm ngàn còn có một tiếng hừ lạnh kia, hoàn toàn đã chọc giận tên rậm râu ở phòng 392, cho nên hắn mới một lần tăng giá lên một triệu. Việc này chẳng những là không nể mặt Hạ Trọng Viêm, còn trực tiếp cho một cái tát lên mặt.

Cho dù biết rõ kết cục của người ngồi phòng 392 không được tốt lắm, nhưng mọi người ở đây vẫn khâm phục sự quyết đoán và dũng khí của hắn.

- Hay, hay, hay... Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, cũng đừng làm cho lão phu thất vọng...

Sắc mặt Hạ Trọng Viêm xanh mét, một chưởng vỗ vào trên mặt bàn, trên bàn trà rắn chắc lộ ra một dấu bàn tay.

Diệp Mặc thật giống như không biết hắn đã đắc tội với rất nhiều người, sau khi trả tiền liền đóng gói 'Canh thiết tinh' to bằng chậu rửa mặt lại, trong lòng thật sự là rất vui mừng.

Mục Tiểu Vận gắt gao nắm lấy tay Diệp Mặc, tuy rằng cô có thể cảm giác được rất nhiều người ở nơi này bất mãn đối với chồng cô, nhưng cô cũng không quá lo lắng, chồng cô luôn là người có bản lĩnh đấy.

Mà ngay cả Mộng Lam người vẫn lợi dụng Diệp Mặc cũng không biết xấu hổ tiếp tục nói những lời được xem là khí phách, nếu Diệp Mặc như vậy vẫn chưa tính là có khí phách, thì không có người nào là có khí phách hết. Một nhân vật có tiền như vậy, liền chết như vậy, thật sự là thật đáng tiếc. Tuy rằng đáng tiếc, Mộng Lam cũng là biết người này chắc chắn chết không thể nghi ngờ gì nữa. Không thể không để Diệp Mặc mang đến lợi nhuận cho nàng, cô lập tức liền quên chuyện này.

Trong căn phòng không có đánh số, cô gái áo tím lại cau mày nhìn hồi lâu, cô dường như phải nhìn ra được điều gì từ căn phòng đơn giản mà Diệp Mặc đang ở trong đó.

Lúc này thiếu nữ áo xanh lại đi tới bên người cô nói:

- Tiểu thư kẻ muốn chết trong phòng 92 là một tên rậm râu, còn có một người con gái có chút tang thương.

- Quả nhiên là hắn.

Cô gái áo tím gật gật đầu, cô đương nhiên biết tên rậm râu này đã đổi một ngàn khối vàng ra mười triệu tiền vàng ở 'ngân hàng Thần Thương', hiện tại hắn mới dùng hơn một triệu, với hắn mà nói, hắn bây giờ tiền còn rất nhiều.

Sản phẩm bán đấu giá tiếp theo, Diệp Mặc lại ra tay mua mấy gốc linh thảo. Còn có mấy khối khoáng thạch. Chỉ cần Diệp Mặc ra tay báo giá đến mức nhất định về sau, trên cơ bản không ai đấu giá tiếp. Bởi vì người ở chỗ này đều biết kẻ ở phòng 392 là một người điên. Chỉ cần nhìn trúng thứ gì đó, quy tắc ngầm với hắn mà nói đều không thèm để ý. Hơn nữa người kia lập tức sẽ phải chết, cũng không có ai đi so đo với hắn.

Kỳ thật Diệp Mặc trong lòng mình rất rõ, hắn cũng không phải không hề kiêng kỵ, bình thường không phải đồ vật đặc biệt quan trọng, hắn cũng không muốn tranh đoạt với một số môn phái nổi tiếng. Nếu không phải 'Địa linh quả' và 'Canh thiết tinh' đối với hắn thật sự là quá quan trọng, hắn cũng không nhất định đi tranh đoạt. Tuy rằng hắn nắm chắc chạy trốn được. Hơn nữa cũng khá dễ dàng, nhưng dù sao mới đến Hàng Thủy thành, hơn nữa nơi này cao thủ thật sự là nhiều lắm. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, một mình hắn vẫn có thể xoay sở, nhưng Mục Tiểu Vận có thể gặp nguy hiểm.

- Sản phẩm cuối cùng cần bán chính là năm tổ 'Khí cơ thạch'... Mỗi một tổ hai quả, năm trăm ngàn tiền vàng một tổ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười ngàn tiền vàng...

Ở thời điểm Mộng Lam lời còn chưa nói ra, Diệp Mặc đã dùng thần thức nhìn thấy linh thạch, không ngờ là năm tổ linh thạch. Diệp Mặc trong lòng lại mừng rỡ, lần này tới hội đấu giá thật đúng là không uổng công. Tuy nhiên từ báo giá mà nói. Người trong Ẩn môn cũng biết tầm quan trọng của Linh thạch.

Đối với Diệp Mặc mà nói tốt nhất là lấy về toàn bộ năm tổ 'Khí cơ thạch', nhưng hắn cũng biết lần này hẳn là là không thể nào. Bất kể là dựa vào tiền vàng hay là thực lực mà nói, hắn vẫn không phải là đối thủ của các môn phái hạng nhất. Một khi để cho nhiều người tức giận, hắn đã có thể xong đời rồi.

Tổ 1 'Khí cơ thạch' bị 'Thái Ất Môn' mua đi với giá một triệu ba trăm ngàn tiền vàng, tổ 2 'Khí cơ thạch' bị 'Từ Hàng Tĩnh Trai' mua đi cũng với giá một triệu ba trăm ngàn, đối tượng mua tổ 3 'Khí cơ thạch' là 'Côn Càn phái" giá vẫn là một triệu ba trăm ngàn tiền vàng.

Đối với ba tổ này, Diệp Mặc cũng không có động thủ, tuy rằng trong lòng của hắn rất không thoải mái. Nhưng hắn chỉ có thể nhịn. Hiện trường có người thậm chí nhìn nhìn Diệp Mặc bên này, đều đang nghĩ tên không biết trời cao đất rộng sao lần này không ra tay, chẳng lẽ hắn hết tiền sao?

Tổ 4 'Khí cơ thạch' vừa đưa ra. 'Song tử kiếm môn' liền báo ra giá một triệu ba trăm ngàn, Diệp Mặc nghĩ cũng không nghĩ liền bỏ thêm một trăm ngàn. Đối với các môn phái hắn đã đắc tội, Diệp Mặc không ngại đắc tội thêm một chút.

Kỳ Kỳ Xung tức giận đến sôi lên, đây rõ ràng là người ta không quen nhìn chính mình, chính là muốn đối nghịch cùng Kỳ Kỳ Xung.

- Một triệu tám trăm ngàn.

Kỳ Kỳ Xung biết tầm quan trọng của 'Khí cơ thạch', đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, một triệu tám trăm ngàn đã là số tiền không ít rồi, nếu lần này y không thể lấy 'Khí cơ thạch" trở về thì sẽ rất khó chịu.

- Hai triệu tiền vàng.

Diệp Mặc không chút nào chú ý đem giá cả đẩy tới hai triệu.

- Thiếu chủ, tiền vàng của chúng ta hiện tại chỉ có hai triệu, không có cách nào thêm nữa rồi.

Người con gái bên cạnh Kỳ Kỳ Xung không thể không nhắc nhở một tiếng.

Kỳ Kỳ Xung sắc mặt xanh mét nói:

- Được, để cho hắn mua đi, ta xem hắn có thể chịu được bao lâu.

Dường như biết cái tên điên ở phòng 392 một khi đã ra tay, tuyệt đối sẽ không không tay trở về. Mặc dù có người thử đem giá tăng tới hai triệu hai trăm ngàn tiền vàng, nhưng Diệp Mặc lập tức liền thêm tới hai triệu ba trăm ngàn tiền vàng.

Tác phong không chút lựa chọn của Diệp Mặc, khiến người muốn tiếp tục tăng giá phải bỏ ý niệm trong đầu.

Tổ 5 'Khí cơ thạch' cũng là một tổ 'Khí cơ thạch" cuối cùng vừa được

đem ra, 'Thục Sơn Kiếm Tông' liền báo giá một triệu năm trăm ngàn tiền vàng. Đang lúc Diệp Mặc còn đang suy nghĩ có nên báo giá hay không, Kỳ Kỳ Xung lại không kìm nổi báo ra giá hai triệu.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, theo Kỳ Kỳ Xung dẫn đầu tăng giá, vẫn tốt hơn so với 'Thục Sơn Kiếm Tông' tăng giá. Diệp Mặc dường như không đợi 'Thục Sơn Kiếm Tông' lại báo giá, hắn liền trực tiếp đem giá tăng lên tới hai triệu năm trăm ngàn.

Tiền vàng trong tay hắn căn bản cũng không dùng vào bất kỳ chỗ nào, có thể dùng tiền vàng mua được linh thạch, hắn tuyệt đối sẽ không keo kiệt.

Không có bất kỳ sự bất ngờ nào, Diệp Mặc bỏ ra hai triệu năm trăm ngàn để lấy về một tổ 'Khí cơ thạch'. Tuy rằng tất cả mọi người đều biết kết cục cuối cùng của người kia, mấy thứ này vẫn là được đưa ra ngoài, nhưng kết quả này lại không có bất kỳ người nào có thể nghĩ đến. Bởi vì 'Khí cơ thạch' quý báu chỉ cần là người tu luyện cổ võ đều biết, ngay cả tam đại ẩn môn cũng không muốn ăn mảnh, huống chi Diệp Mặc một kẻ tu luyện lỗ mãng không gốc không rễ như vậy?

Hơn mấy triệu tiền vàng đối với người khác mà nói là rất khó có, nhưng đối với tam đại ẩn môn và một số môn phái hạng nhất mà nói, cũng không phải chuyện khó. Bọn họ sở dĩ không có tranh nhau 'Khí cơ thạch', đó là vì mấy thứ này tuy rằng rất quý báu, nhưng cũng không quý đến nỗi khiến mấy đại môn phái đấu đá nhau.

Không cần nói là môn phái hạng nhất, chính là một số môn phái bậc hai, xuất ra hơn mấy triệu tiền cũng là có thể đấy. Nhưng đối với 'Khí cơ thạch', vật này là thứ môn phái hạng nhất và môn phái cấp một cần, chỉ cần không phải đồ ngốc, không người nào nguyện ý đi đắc tội đầu sỏ này. Chỉ có thằng ngốc Diệp Mặc này mới liều lĩnh muốn lấy mấy thứ đó về.

'Song tử kiếm môn' lần này đã mang đến hơn ba triệu tiền vàng, lẽ ra có thể mua được một tổ 'Khí cơ thạch' rồi, nhưng thật không ngờ Diệp Mặc đã đánh vỡ kế hoạch của Kỳ Kỳ Xung. Sau khi Kỳ Kỳ Xung mua một đồ vật

với giá một triệu, phát hiện tài lực của y không ngờ cạnh tranh không nổi với cái tên thổ dân quê mùa kia, điều này làm cho y cực kỳ buồn bực.

Hội đấu giá vừa kết thúc, Diệp Mặc lập tức dẫn Mục Tiểu Vận rời khỏi hội trường, hướng ngoài thành mà đi.

Người của hơn mười bang hội lập tức đã nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nhưng là vì đã có hai môn phái là 'Song tử kiếm môn' và 'Đoán khí đường' đi theo, người khác dù là muốn đi theo sau phát tài, cũng không dám đi. Nói đùa gì vậy, hai môn phái này đều là ẩn môn nhất đẳng, hơn nữa theo sau còn có bốn người, trong bốn người này một gã Tiên Thiên, một gã nửa bước Tiên Thiên, còn có một gã đỉnh cao Địa cấp, hơn nữa còn có một tên đỉnh cao Huyền cấp. Loại thật lực này, người khác đi lên chẳng lẽ là muốn đi tìm chết à.

Hơn nữa Diệp Mặc đắc tội hai môn phái này, những thứ tốt trên người hắn sẽ bị này hai nhà này chia nhau, cũng là một loại quy tắc ngầm, không ai nói gì. Nơi này nói chuyện chính là thực lực, tuy rằng Diệp Mặc là một con dê béo, nhưng vì một con dê béo đắc tội 'Song tử kiếm môn' và 'Đoán khí đường", ngay cả tam đại ẩn môn hạng nhất cũng sẽ không dính vào.

Mặc dù biết Diệp Mặc xong đời, nhưng rất nhiều người vẫn lắc đầu một cái. Thật sự là đáng tiếc, bọn họ đáng tiếc không phải cái mạng của Diệp Mặc, mà là số tiền trên người hắn.

Vân Tử Y nhìn Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận đi xa cũng lắc lắc đầu, đội hình theo dõi hai người mới chỉ có chừng ba mươi tên, nếu bọn họ còn có thể chạy thoát, đó mới là việc lạ. Tên râu rậm này làm chuyện như vậy, còn dám ra khỏi thành vào lúc này, nàng không thể không bội phục dũng khí của hắn, đây quả thực không khác gì muốn chết. Tuy rằng hắn dù không ra khỏi thành, cũng không có kết cục tốt, nhưng ở trong thành, các môn phái khác hành động sẽ e dè một chút.

- Diệp Lang, hình như có mấy người đang theo dõi chúng ta.

Mục Tiểu Vận đã nhìn ra có người đang theo dõi bọn họ, có thể thấy được bốn người theo dõi Diệp Mặc căn bản chính là không kiêng nể gì.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Cho nên chúng ta phải ra khỏi thành để đi phát tài, và sau khi phát xong tài sẽ trở về.

Nhìn Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận vội vàng lên xe ngựa ra khỏi thành, về sau càng chạy càng nhanh, cuối cùng thậm chí càng đi càng hẻo lánh. Kỳ Kỳ Xung cười lạnh ra tiếng, y nhìn thoáng qua Hạ Trọng Viêm bên cạnh nói:

- Hạ tiền bối, thật sự là không ngờ người kia muốn tìm cái chết, chẳng những dám ra khỏi thành, còn càng đi càng đến nơi hẻo lánh, hắn đang tìm kiếm nơi chôn thân.

Hạ Trọng Viêm lạnh lùng cười, y là một trong những Phó đường chủ của 'Đoán khí đường', tuy rằng tu vi của y kém cỏi nhất ở trong bốn gã Đường chủ, nhưng trình độ luyện khí của y là cao nhất. Cho nên cho dù là môn chủ của tam đại ẩn môn nhìn thấy y, cũng sẽ kêu một câu đạo hữu.

Hôm nay y đường đường là Hạ đường chủ của 'Đoán khí đường' lại bị một tên không biết cái gọi là ngu ngốc dầy xéo mặt mũi, nếu y không tự tay chặt người kia, y thật sự là nuốt không trôi cục tức này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 714

Giết Nhưng Không Diệt

Hạ tiền bối, đến lúc đó chúng ta chia đều kim phiếu, thiết tinh của hắn cho anh, đá Khí Cơ mỗi người một tổ. Những thứ còn lại, nếu tiền bối không coi trọng thì cho em. Đương nhiên, tên râu kia để cho anh.

Kỳ Kỳ Xung biết Hà Trọng Viêm hận Diệp Mặc đến tận xương tủy, cho nên đã nhắc chia đồ trước.

Hà Trọng Viêm lạnh lùng hừ một tiếng:

-Được thôi, tôi chỉ cần tận tay giết chết thằng không biết trời cao đất dày kia là được.

-Đương nhiên rồi, tuy cô gái kia xấu, nhưng khà khà...

Kỳ Kỳ Xung cười khà khà, mặt lộ tia mờ ám. Dù cô gái có xấu thêm đi chăng nữa, đắc tội với Kỳ Kỳ Xung y cũng phải chịu khổ thôi.

Diệp Mặc sớm đã biết trong số bốn người đến, chỉ có một kẻ là Tiên Thiên khiến hắn e dè, mấy tên còn lại đối với hắn mà nói thực sự không có uy hiếp gì. Bây giờ hắn chỉ muốn lén giết gã Tiên Thiên kia, như vậy bốn tên hôm nay tới chính là để đưa kim phiếu cho hắn rồi.

-Tiểu Vận, em cho ngựa lên phía trước một đoạn, sau đó đợi anh là được.

Diệp Mặc nhìn trời đã tờ mờ tối thì biết ngay là đối phương sắp động thủ rồi.

-Vâng.

Mục Tiểu Vận rất tin tưởng Diệp Mặc, trong mắt cô chồng mình có thể bay, còn có ai có thể đánh thắng được chồng mình. Chồng bảo cô đi trước, chính là lo cô làm vướng víu. Một Mục Tiểu Vận thấu hiểu lòng người đương nhiên sẽ không làm cái việc bó tay bó chân chồng.

Diệp Mặc làm thuật ẩn thân nhảy xuống xe ngựa, sau đó nấp bên đường không nhúc nhích. Hắn biết dựa vào thuật ẩn thân hiện giờ của hắn, trừ phi bất động, một khi động đậy, chân khí dao động lập tức sẽ bị Tiên Thiên phát hiện.

-Mẫn trưởng lão, Hạ tiền bối, chúng ta ra tay thôi.

Kỳ Kỳ Xung nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh, sau đó lại nhìn Hạ Trọng Viêm nói.

-Ra tay ổn thỏa đi.

Mấy người cùng gật đầu, nhanh chóng xông về chiếc xe ngựa.

Người đàn ông trung niên luôn bên cạnh Kỳ Kỳ Xung là tu vi Tiên Thiên, cho nên tốc độ của gã rất nhanh, là người đầu tiên tiến đến bên Diệp Mặc. Khi gã đi qua người, Diệp Mặc liền phi lên, kiếm trong tay hóa thành một tia màu trắng từ giữa lưng gã cao thủ Tiên Thiên đâm thẳng vào tim gã.

Diệp Mặc vừa hành động, cao thủ Tiên Thiên này đã cảm nhận được chân khí dao động, đồng thời có cảm giác nguy hiểm chết người. Gã đàn ông trung niên liền biết ngay có chuyện chẳng lành, chắc là có người đánh lén gã. Gã đan xen sợ hãi, lập tức tránh luôn đường kiếm nguy hiểm.

Nhưng bản lĩnh của Diệp Mặc vốn có thể giết được cao thủ Tiên Thiên bình thường, hơn nữa lại là đánh lén xuất quỷ nhập thần. Theo tốc độ đánh lén của phi kiếm, người đàn ông trung niên dù có là cao thủ Tiên Thiên cũng không có cách nào tránh được.

Diệp Mặc đưa một đường kiếm xuyên thẳng vào tim của cao thủ Tiên Thiên. Kiếm khí đã phát ra, cho dù tu vi người đàn ông trung niên này cao hơn tu vi Tiên Thiên đi chăng nữa cũng không thể giữ được tính mạng, thậm chí ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Thấy người có tu vi cao nhất đã bị mình giết, trong lòng Diệp Mặc vui mừng. Ý của hắn là để gã Tiên Thiên này bị trọng thương, sau đó sẽ đưa một đường kiếm kết liễu gã. Nhưng không ngờ gã cao thủ Tiên Thiên này lại sơ suất như vậy, cả người không chút đề phòng trực tiếp đuổi theo xe ngựa của mình. Đây quả thực là tìm đến cái chết.

Điều này giúp Diệp Mặc rút ra kinh nghiệm, đó là dù đối mặt với đối thủ mình coi thường cũng không thể không có chút phòng bị nào.

Sau lưng người đàn ông phun ra máu, sau đó ngã xuống đằng trước cách mấy bước. Người đàn ông trung niên vừa ngã xuống làm ba người còn lại chợt bừng tỉnh. Họ dừng bước, bị chấn động, nhìn chằm chằm tên râu ria không biết từ đâu nhảy bổ ra.

-Mày muốn chết à...

Người đầu tiên kịp phản ứng là Hạ Trọng Viêm, y gầm gừ xông đến chỗ Diệp Mặc. Y chỉ biết đồng bọn đã bị tên này đánh lén chứ nhất thời vẫn chưa biết đồng bọn của mình là một cao thủ Tiên Thiên. Cao thủ Tiên Thiên đã bị giết rồi, y khá hơn sao?

Diệp Mặc cười một cách lạnh lùng. Ngược lại lại thu kiếm, đối phó với cao thủ Tiên Thiên nửa vời này, hắn không có áp lực gì cả.

Diệp Mặc thu kiếm xong liền tung một cước chộp lấy thanh loan đao, đao này là đao người đàn ông tu vi Tiên Thiên vừa nãy dùng, gã chết rồi, Diệp Mặc lấy dùng đỡ vậy.

"Choang, choang,..." vô số tiếng kiếm phát ra, roi sắt trong tay Hạ Trọng Viêm đã bị thanh loan đao chặt đứt. Hạ Trọng Viêm hồn bay phách lạc, lúc

này y còn không biết mình vốn không phải là đối thủ của tên râu ria này thì y đúng là thằng ngốc.

Thân thủ của đối phương cao hơn y nghĩ nhiều, trận giao chiến phen này, y dường như không có năng lực phản kháng. Chẳng trách ngay cả cao thủ Tiên Thiên cũng đã bị hắn giết. Điều này căn bản không phải một kẻ đánh lén bình thường có thể làm được.

Hạ Trọng Viêm còn mặt mũi nào mà tức giận. Y chợt nảy ra ý muốn tháo chạy. Chỉ là ý muốn này vừa mới nghĩ ra thì y đã thấy lạnh bên cánh tay trái, thì ra là cả cánh tay trái của y đã bị chặt đứt.

Hạ Trọng Viêm vô cùng sợ hãi, không cần suy nghĩ nữa, xoay người rời đi. Diệp Mặc không đuổi theo mà bay vọt lên đá vào ngực tên luyện võ Địa cấp đi cùng Hạ Trọng Viêm, tên này bị Diệp Mặc đá ngất xỉu xuống đất. Chỉ một thoáng mà Hạ Trọng Viêm đã chạy trốn không còn nhìn thấy ảnh nữa rồi.

Sắc mặt của Kỳ Kỳ Xung trắng bệch, chỉ trong chốc lát mà cao thủ Tiên Thiên bên cạnh y đã bị giết, Hạ Trọng Viêm của Đoán Khí Đường bị chém lìa một cánh tay chạy trốn, cao thủ Địa cấp đỉnh phong khác của Đoán Khí Đường thì hôn mê bất tỉnh trên đất.

Trong khoảnh khắc này, thiếu chủ của môn phái số một đã cảm thấy cái chết đang đến rất gần. Y nhìn hình dáng của Diệp Mặc đang chậm rãi tiến đến, mặt trắng bệch ra. Y muốn nói một câu xin tha chết, nhưng răng cứ run cầm cập.

Tuy Kỳ Kỳ Xung đã là tu vi Huyền cấp đỉnh phong, nhưng tu vi của y đều là nhờ vào đan dược và tài nguyên của môn phái, căn bản không có nhiều kinh nghiệm đánh nhau. Lúc này đâu có biết làm gì? Nếu y biết tên râu này lợi hại như vậy, y thà đem hết tiền tài trên người cho hắn ta chứ không muốn đuổi đến đây nữa.

-Anh không được giết tôi... tôi là thiếu chủ của Song Tử Kiếm Tông...

tôi... xin anh tha cho tôi, tôi sẽ không truy cứu chuyện anh giết Mẫn trưởng lão nữa...

Kỳ Kỳ Xung chưa nói xong thì đã bị Diệp Mặc đã bất tỉnh.

Diệp Mặc lấy hết tất cả kim phiếu trên người Kỳ Kỳ Xung và gã cao thủ Tiên Thiên rồi nhặt thanh loan đao bên người gã thuộc Đoán Khí Đường, đâm một đao vào vết thương cao thủ Tiên Thiên, sau đó đâm Kỳ Kỳ Xung một đao nữa.

Làm việc này xong, Diệp Mặc đến bên cạnh gã cao thủ Tiên Thiên lần nữa, lấy móng tay của gã viết lên đất chữ "Đoán" rồi mới bỏ qua.

Khi Diệp Mặc giải quyết xong, Mục Tiểu Vận đến.

-Tiểu Vận, bọn người này muốn giết chúng ta nên anh đã giết chúng trước.

Diệp Mặc lo Mục Tiểu Vận sợ hãi nên chủ động giải thích một câu.

Mục Tiểu Vận nắm chặt tay Diệp Mặc lắc đầu nói:

-Diệp lang, em không sợ.

Trong lòng Diệp Mặc thầm thán phục sự can đảm của Mục Tiểu Vận, cần phải biết rằng những người nào chưa từng nhìn thấy giết người mà gặp phải cảnh máu me, đặc biệt là con gái, chắc chắn sẽ có mâu thuẫn, thậm chí sợ hãi, nhưng Mục Tiểu Vận lại không sợ.

Mục Tiểu Vận nói tiếp:

-Năm xưa quê em gặp nạn, khắp nơi đều là người chết, em... em...

Dường như nhớ lại chuyện năm xưa, trong lòng Mục Tiểu Vận có chút buồn.

Diệp Mặc lau nước mắt cho Mục Tiểu Vận, một tay nhấc tên luyện võ

Địa cấp lên rồi ôm Mục Tiểu Vận đạp kiếm bay đi. Mãi cho đến ngoại thành Hàng Thủy, hắn mới hạ xuống.

Diệp Mặc lay tên luyện võ Địa cấp dậy, chỉ mấy gian hàng bày bán ở ngoại thành Hàng Thủy nói:

-Tao đã phong tỏa kinh mạch của mày, trừ phi tao giải huyệt giúp mày, bằng không mày sẽ chết. Bây giờ mày làm giúp tao một vài việc, đến sạp hàng kia mua một bộ quần áo võ sĩ cho tao. Mau đi đi, nếu muốn giở trò gì, ngay cả mặt trời hôm nay mày cũng không được nhìn thấy đâu.

-Vâng, tiền bối, tôi mua về quần áo võ sĩ rồi, có phải tiền bối có thể...

Tên luyện võ Địa cấp đã hiểu hết, hôm nay bọn họ gặp là một người vô cùng lợi hại, ngay cả Tiên Thiên trước mặt hắn cũng chỉ là rau cỏ thôi.

-Cút nhanh đi, mày không có tư cách bàn điều kiện với tao, nếu mày còn lắm mồm thì mày không cần phải đi nữa.

Diệp Mặc nói xong liền muốn động thủ.

Tên luyện võ Địa cấp sao dám do dự, vội vội vàng vàng chạy đến cái quán nhỏ ngoại thành mua một bộ quần áo võ sĩ rồi lại tất tả chạy về.

Diệp Mặc gật đầu hài lòng, quả cầu lửa đã biến tên luyện võ Địa cấp và bộ quần áo võ sĩ y mua về thành tro bụi. Lúc này Diệp Mặc mới đưa Mục Tiểu Vận ẩn thân bay vào trong thành Hàng Thủy, đến khách sạn Lam Hải.

Tuy không biết vì sao chồng mình làm việc phiền toái như vậy nhưng từ trước tới nay Mục Tiểu Vận chưa bao giờ hỏi, theo cô, những việc chồng làm đều đúng.

Lúc này trời đã sáng, Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận mặc lại quần áo như ban đầu, nghỉ ngơi một hồi lâu rồi mới ra khỏi khách sạn. Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận không ăn gì trong khách sạn mà đến một quán ăn bên ngoài. Điều quan trọng là hắn muốn nghe ngóng tin tức.

Chuyện rạng sáng sở dĩ Diệp Mặc làm như vậy là vì Diệp Mặc biết nếu hắn thực sự giết sạch bốn người, vậy thì dù hắn và Mục Tiểu Vận hoàn toàn không giống gì cũng bị điều tra. Cho nên hắn phải dùng chiêu giết nhưng không diệt, tha cho Hạ Trọng Viêm, nếu nói chơi ám chiêu, Diệp Mặc hoàn toàn sẽ không sợ mấy tên ẩn môn này.

Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận ra khỏi khách sạn thì đến quảng trường Hàng Thủy gần đó nhìn thấy rất nhiều người đang tập trung lại. Phần lớn là tụm năm tụm ba, hình như đang thương lượng cái gì đó.

-Anh Mạc, em ở đây.

Tiếng của Lưu Lỗi ở quán ăn sáng truyền tới.

Diệp Mặc đang muốn hỏi thăm tin tức liền vội vàng đưa Mục Tiểu Vận vào tiệm ăn sáng.

-Xem ra anh Mạc đã tìm được chỗ ở rồi à.

Lưu Lỗi và Diệp Mặc nói chuyện rất hợp nên nhìn thấy Diệp Mặc cao hứng nói ngay.

Diệp Mặc gật đầu nói:

-Đúng thế, tôi ở khách sạn Lam Hải. Gần đây không có chỗ ở nào, chỉ có thể ở chỗ xa một chút.

-Không tồi, khách sạn Lam Hải rất được.

Lưu Lỗi vừa nói xong, Diệp Mặc đã mở miệng hỏi:

-Anh Lưu, sáng nay tôi thấy một số người tụ tập lại, không biết họ nói về cái gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 715

Hiệu Nghiệm

Sau khi nghe xong câu nói của Diệp Mặc, Lưu Lỗi nhìn bốn phía, sau đó nhỏ tiếng nói:

-Khó trách anh Mạc không biết, nghe nói hai môn phái "Đoán khí đường" và "Song tử kiếm môn" náo loạn ở Hàng Thủy, bây giờ hai môn phái này đã phải sống mái với nhau rồi.

Diệp Mặc nghe xong trong lòng vui sướng, quả nhiên đã phát triển theo phương hướng kế hoạch mà hắn đã dự liệu, chỉ cần chuyện này kéo dài trong một thời gian ngắn, vậy thì cho dù có người biết được là do hắn làm, cũng không có chút quan hệ gì rồi.

Diệp Mặc giả bộ kinh ngạc hỏi:

-Không phải nói hai môn phái này là môn phái nhất đẳng sao? Bọn họ sao lại có thể sống mái với nhau được? Hôm qua anh vẫn còn nói với tôi, bây giờ phân chia lợi ích trên cơ bản đã cố định rồi, trừ phi có tình hình đặc biệt xảy ra, giữa các đại môn phái cũng sẽ không đấu nhau nữa mà?

Lưu Lỗi lắc đầu, lại gọi một cốc sữa đậu nành, sau đó nhỏ giọng nói:

-Chuyện này tôi cũng vừa mới nghe nói, nghe nói trên hội đấu giá hôm qua xuất hiện một tên rậm râu rất giàu có. Hắn không những đoạt được đồ của "Song tử kiếm tông", mà còn lấy được đồ của "Đoán Khí đường". Hai môn phái này đều là nhất đẳng, đồ bị người khác cướp đi, vậy thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.

-Nhưng đây chỉ là "Đoán khí đường" và "Song tử kiếm tông" có thành

kiến với tên rậm râu kia mới đúng, theo lý mà nói thì chung một mối thù thì phải hợp tác với nhau mới đúng, sao lại có thể hai bên tranh đấu?

Không đợi Diệp Mặc mở miệng, bàn bên cạnh có người nghe thấy, cũng đi qua xen vào một câu.

Lần này Lưu Lỗi không trả lời, nhưng đã có người giúp anh ta trả lời rồi, một người đàn ông mặt đen ở một bàn khác nói:

-Thực ra sự thật là như này, nghe nói hội đấu giá ngày hôm qua sau khi kết thúc vào rạng sáng, người của "Đoán khí đường" và "Song tử kiếm tông" liền hợp sức lại đi giết người rậm râu kia. Thậm chí có rất nhiều người có ham muốn với tên rậm râu kia cũng không dám đuổi ra ngoài thành.

Nhìn những người xung quanh ngày càng lơ mơ, người đàn ông mặt đen kia đắc ý nói:

-Vốn dĩ chuyện này cũng không có khó khăn gì, nhưng vấn đề xảy ra chính là bốn người chạy ra ngoài đó, hai cao thủ của "Đoán khí đường", hai cao thủ của "Song tử kiếm tông". Nhưng khi quay về thì chỉ có một người, chỉ có một cao thủ của "Đoán khí đường". Hơn nữa còn là phó đường chủ "Đoán khí đường" Hạ tiền bối.

-Cái gì? Tên rậm râu kia lại lợi hại như vậy sao?

Giọng nói ngạc nhiên của người đàn ông vừa rồi hỏi lại kinh ngạc hơn chút nữa.

Diệp Mặc trong lòng thầm lẩm bẩm, câu nói trong lúc vô ý của người này mới là thật, nếu như mỗi người đều nói kiểu này, vậy thì thật nguy hiểm.

Người đàn ông mặt đen kia khinh thường nói:

-Anh nói chuyện quả thực không có đầu óc, người đàn ông rậm râu kia thoạt nhìn cũng khoảng chừng ba mươi tuổi, một mình hắn còn mang theo một người con gái nữa mà có thể đánh được bốn cao thủ sao? Hơn nữa trong

bốn người này còn có một cao thủ Tiên Thiên của "Song tử kiếm tông". Có một số chuyện chỉ động não một chút là biết được ngay.

Người mặt đen này thấy mọi người xung quanh dường như bị khí tràng của gã trấn trụ lại rồi, lại đắc ý nói:

-Lúc rạng sáng ngày hôm nay, Hạ Trọng Viêm tiền bối của "Đoán khí đường" một mình quay trở lại, hơn nữa còn bị chặt một cánh tay. Ông ta nói là do tên rậm râu kia chém. Còn nói tên rậm râu kia tương đối lợi hại, sau khi hắn giết một cao thủ Tiên Thiên, còn khiến hắn bị trọng thương, nhưng chuyện này không ai có thể tin được.

-Vậy thế nào?

Lại có người tiến đến hỏi. Diệp Mặc lại phát hiện ở đây đã tụ tập thành một vòng, hóa ra vòng tròn này chính là vì như vậy mà tụ tập đến.

-Thế nào ư? Tất nhiên là đến hiện trường điều tra rồi.

Sau khi người đàn ông mặt đen nói, thỏa mãn nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều người đến.

-Sau đó thì sao?

Người đàn ông mặt đen dường như cũng không muốn thừa nước đục thả câu, nghe thấy có người tiếp tục hỏi. Gã lại nói:

-Sau khi mấy vị tiền bối trong môn phái trung gian đi, trong hiện trường nhìn thấy thi thể của trưởng lão Mẫn Chí Phong của "Song tử kiếm tông", hơn nữa còn có thi thể của Thiếu tông chủ Kỳ Kỳ Xung của "Song tử kiếm tông", anh ta còn bị một thanh loan đao đính trên mặt đất. Mấu chốt là thanh loan đao này lại là thanh đao mà cao thủ Ngụy Ngọ của "Đoán khí đường" bị mất tích, sau đó lại phát hiện ra vết thương trên miệng Mẫn Chí Phong cũng chính là do loan đao tạo nên.

-A…

Tất cả mọi người nghe thấy chuyện này đều kêu lên kinh hãi.

Người đàn ông mặt đen thấy mọi người đều bị lời nói của y thu hút, lập tức thấp giọng nói:

-Đây vẫn không phải là chuyện quan trọng, quan trọng chính là nghe nói có người nhìn thấy dưới ngón tay của trưởng lão Mẫn Chí Phong, thấy một chữ "Đoán". Rất có khả năng là công lực trưởng lão thâm hậu, nhất thời chưa có chết, lúc này mới dùng tay viết một chữ, giữ lại một tia manh mối. Mà mọi người có biết thứ đã chém đứt cánh tay của Hạ Trọng Viêm tiền bối là thanh loan đao gì không? Chính là vết đao của Mẫn Chí Phong tiền bối. Còn những cái sau này thì mọi người đều biết hết rồi đấy.

-Khó trách…

Có người ngạc nhiên thán phục thốt ra tiếng.

-Nhưng "Đoán khí đường" tại sao lại dám làm như vậy? Còn Ngụy Ngọ của "Đoán khí đường" đâu?

Có người nghĩ tới Ngụy Ngọ, lập tức hỏi.

Một người mập mạp dáng người luyện võ lúc đó chen vào một câu:

-Nghe nói tên rậm râu kia rất giàu có, đoán chừng trên người hắn còn có thiên tài địa bảo, ngọc ngà châu báu. Tôi nghe người ta nói có người rạng sáng hôm nay nhìn thấy Ngụy Ngọ ở bên ngoài thành Hàng Thủy, y còn mua một số vật dụng hàng ngày, giống như sắp phải đi đường xa vậy.

Diệp Mặc lúc này sau khi nghe xong, mới có cảm giác mình làm có hơi quá một chút. Việc đổ tội này dường như có chút không cẩn thận, khôn quá hóa ngu, nhất định là có người nghi ngờ rồi. Nhưng cho dù là nghi ngờ, hắn cũng chỉ cần vượt qua mấy ngày hôm nay là được rồi.

…

Trong phòng họp lớn nhất của Hàng Thủy thành, bây giờ các cao thủ của các môn phái đã ngồi chật kín. Phó đường chủ của "Đoán khí đường" và trưởng lão Ngụy Ngọ của môn hạ hai người đã giết hai người thiếu tông chủ của "Song tử kiếm tông", còn có cả Mẫn Chí Phong. Đây cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Bất kể là thiếu tông chủ của "Song tử kiếm tông" hay là cao thủ Tiên Thiên Mẫn Chí Phong địa vị cũng đều rất cao, trong một lúc lại giết hai người, chuyện như này cho dù là "Đoán khí đường" cũng nhất định phải trả giá.

Sắc mặt Hạ Trọng Viêm xanh mét, bây giờ y chỉ còn một cánh tay, nhưng y vẫn nhất định phải đến đây.

-Tôi nói rồi, đây là do tên kia vu oan. Tôi và Ngụy Ngọ một là bán bộ Tiên Thiên, một là Địa cấp, sao có thể giết được trưởng lão Mẫn Chí Phong chứ? Với lại nếu như giết ông ta thật, Ngụy Ngọ sao lại giữ thanh loan đao kia lại làm gì? Đây chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao?

Hạ Trọng Viêm mặc dù vô cùng tức giận, nhưng cũng thể không giải thích được.

Một người đàn ông trung niên mặt trắng của "Song tử kiếm tông" hừ lạnh một tiếng:

-Hạ Trọng Viêm, anh dám làm mà không dám nhận sao? Chẳng lẽ "Song tử kiếm tông" chúng tôi lại sợ các anh hay sao? Con trai Kỳ Kỳ Xung của tôi không phải các anh giết, chẳng lẽ nó lại tự sát hay sao? Chẳng lẽ một cao thủ Tiên Thiên như trưởng lão Mẫn Chí Phong lại có thể tự sát hay sao? Một chút bản lĩnh của anh đương nhiên là không giết được trưởng lão của chúng tôi, nhưng minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, anh đột nhiên xuất đao từ sau lưng, có ai có thể đề phòng được chứ?

Hạ Trọng Viêm lúc này mặc dù phẫn nộ, nhưng y biết lúc này không phải là lúc để tức giận, y dành phải kìm hãm cơn thịnh nộ lại nói:

-Các vị tông chủ đang ngồi ở đây, còn có Kỳ tông chủ, tên rậm râu kia thực ra là một cao thủ còn lợi hại hơn cả Tiên Thiên, tôi thừa nhận tôi không phải là đối thủ của hắn. Khi hắn xuất kiếm giết trưởng lão Mẫn Chí Phong, tôi thậm chí còn không nhìn thấy.

-Ha… ha…

Kỳ tông chủ của "Song tử kiếm tông" tức quá thành cười, nhưng sắc mặt của gã thì không có chút ý cười nào:

-Hạ Trọng Viêm anh đúng là người vô học, anh nói một người khoảng ba mươi tuổi lợi hại hơn cả Tiên Thiên sao? Các vị đang ngồi ở đây, Kỳ Hữu Tân tôi có câu hỏi muốn hỏi mọi người, các vị đã gặp qua cao thủ Tiên Thiên mà chỉ khoảng ba mươi tuổi hay chưa? Không cần nói đến hơn ba mươi tuổi, Thần Châu ta đã từng có một cao thủ Tiên Thiên dưới bốn mươi tuổi hay chưa?

-Hạ Trọng Viêm, vừa nãy anh cũng nói tên rậm râu kia dùng một thanh kiếm, tại sao miệng vết thương của anh lại do một thanh loan đao tạo thành vậy? Tại sao? Tại sao dấu vết trên roi sắt của anh cũng là do thanh loan đao của trưởng lão Mẫn Chí Phong tạo nên. Lão thất phu, "Song tử kiếm tông" của chúng tôi cho dù ngọc nát đá tan, cũng phải giết chết lão thất phu anh.

Kỳ Hữu Tân nói xong liền rút thanh kiếm sau lưng ra. Thấy tông chủ rút kiếm ra, các cao thủ "Song tử kiếm tông" bên này toàn bộ lập tức đứng lên rút binh khí.

Mà hành động của "Song tử kiếm tông" bên này, lập tức khiến cho bên "Đoán khí đường" cũng đứng lên, tình hình hết sức căng thẳng.

-Các vị, xin các vị nể mặt phái Côn Càn một chút, chuyện này mặc dù phó đường chủ Hạ bị tình nghi rất lớn, nhưng Ngụy Ngọ bây giờ vẫn chưa tìm thấy. Tôi nghĩ hay là đi tìm Ngụy Ngọ trước rồi nói tiếp. Hôm nay Lăng Thần vẫn gặp anh ta ở ngoài thành Hàng Thủy, mặc dù anh ta xuất hiện rất kỳ quái, nhưng nếu đã xảy ra, tôi nghĩ hay là điều tra rõ ràng rồi nói tiếp.

Một ông già bên phái Côn Càn đứng lên.

-Tôi đồng ý với cách của Lăng tiền bối, ngoại trừ hành động kỳ quái của Ngụy Ngọ ra, còn một việc nữa là sao tên râu rậm kia lại không thấy đâu nữa? Hắn và bạn của hắn đều không thấy xuất hiện, chuyện này rất cổ quái.

Một trưởng lão của Thái Ất Môn đứng dậy nói.

Ông lão của phái Côn Càn mọi người đều biết, tên Lăng Vô Thủy, cao thủ đỉnh cao Tiên Thiên. Trong Thần Châu tuyệt đối đều là cao thủ trong cao thủ, hơn nữa còn có Côn Càn làm hậu thuẫn, không thể không nể mặt ông.

Mặc dù Kỳ Hữu Tân rất không muốn bỏ qua, nhưng Lăng Vô Thủy lên tiếng, gã cũng chỉ oán hận mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 716

Hồi Nhỏ, Mình Cũng Là Bảo Bối Của Mẹ

Bất luận kế hoạch như nào, ít nhất Diệp Mặc cũng đã biết, mấy ngày gần đây hắn cũng không cần phải lo lắng chuyện gì cả. Hắn dẫn Mục Tiểu Vận đi dạo khắp chốn ở thành Hàng Thủy, cũng mua được một ít vật nhỏ.

Mấy ngày hôm nay đối với Mục Tiểu Vận mà nói thực sự quá hạnh phúc rồi, không những có thể ở cùng với tướng công của mình mà còn có thể đi dạo cùng tướng công ở Hàng Thủy. Cô thích xem những đồ trang sức nhỏ xinh này, nhưng không nhất định là phải mua chúng, chỉ cần nhìn thôi là cô đã thỏa mãn rồi. Cô không còn nhớ đã bao năm rồi cô không có tự do đi dạo trên đường như vậy, sau đó nhìn những con người hai bên đường phố bận rộn kinh doanh đi lại.

Hồi nhỏ, mẹ của cô cũng nắm tay cô đi dạo trên những con phố phồn hoa, sau đó nhìn xung quanh. Nhưng trận thiên tai kia đã cướp hết tất cả.

Lần thiên tai đó, làm cho cô cùng người thân chia lìa, một mình lưu lạc ở Hoàng Bình. Hơn một nghìn ngày đêm, cô chịu khổ chịu mệt, nhưng cho đến giờ vẫn chưa được ăn một bữa cơm no, lại còn phải chăm sóc bà mẹ chồng độc ác. Nếu như không phải gặp được Diệp Mặc, tướng công bây giờ của cô, thì bây giờ cô còn không biết trôi về nơi nào, bị ai ăn hiếp nữa rồi.

Mục Tiểu Vận gạt nước mắt nơi khóe mắt, hồi còn nhỏ, mình cũng là bảo bối của mẹ.

Diệp Mặc thấy Mục Tiểu Vận thương cảm, kéo tay Mục Tiểu Vận hỏi:

-Tiểu Vận, em sao vậy?

Mục Tiểu Vận nắm chặt lấy tay Diệp Mặc, trong lòng thầm nghĩ, bây giờ mình là bảo bối của tướng công, mẹ ở trên trời có lẽ yên tâm rồi.

-Tiểu thư, cô xem hai người kia, chính là hai người mà tối hôm qua chúng ta nhìn thấy. Vợ của hắn đang đi phía sau, đúng là đóa hoa nhài cắm phải…

Thấy Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận bước vào một cửa hàng trang sức, một người con gái mặc quần màu lục bĩu môi nói với Vân Tử Y đứng bên cạnh.

Vân Tử Y khẽ cười, hôm qua Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc cự tuyệt lời mời của cô, bây giờ cô đã không còn suy nghĩ mời mọc trong đầu, nhưng sau khi cô nhìn thấy Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc bước vào cửa hàng đồ trang sức, bỗng nhiên nhíu nhíu mày, cô không ngờ lại có cảm giác gì đó rất quen thuộc.

Bóng dáng của hai người kia hình như cô đã gặp ở đâu rồi, Vân Tử Y nghĩ một lúc lâu, nhưng cũng không nhớ ra là đã gặp họ ở đâu rồi.

-Sao vậy, tiểu thư?

Người con gái mặc quần xanh lục thấy Vân Tử Y nhíu mày, lập tức hỏi.

Vân Tử Y có chút nghi ngờ nói:

-Sao tôi lại có cảm giác gặp hai người này ở đâu rồi?

Người con gái mặc quần xanh cười khúc khích:

-Tiểu thư, cô đương nhiên là gặp bọn họ rồi, chẳng phải là tối qua gặp bọn họ trên đường đấy sao.

Vân Tử Y tự giễu cười:

-Chắc là như vậy…

Nói xong cô đang định quay người bước đi, bỗng nhiên lại đứng lại nói:

-Không đúng. Tối qua tôi không có thấy bóng dáng của bọn họ, chỉ là sau khi nhìn thấy người con gái kia, cảm giác cô ấy không tầm thường, cho nên tôi mới có suy nghĩ làm quen với bọn họ. Nhưng vừa nãy tôi chỉ cảm thấy bóng dáng của họ rất quen thuộc mà thôi…

-Bóng dáng…

Vân Tử Y bỗng nhiên lại thì thào nhắc lại một lần, đột nhiên sắc mặt của cô thay đổi, nhìn người con gái mặc quần xanh đứng cạnh mình nói:

-Tiểu Linh, cô đi điều tra giúp tôi sáng nay bọn họ có ra khỏi thành, sau đó lại vào thành hay không… Á, hay là thôi đi.

Vân Tử Y nhớ ra, chắc là không phải bọn họ, nếu như bọn họ là người mà sáng nay ra khỏi thành, bây giờ chắc chắn sẽ không đi dạo ở đây, sớm đã bị người khác khống chế lại rồi. Nhưng bóng dáng của hai người này, rất giống với bóng người đàn ông rậm râu tối qua và còn có cả người con gái kia nữa.

…

Thời gian một ngày đối với Mục Tiểu Vận trôi quan thật nhanh, khi cô cùng Diệp Mặc trở về khách sạn Lam Hải, dư âm hình ảnh cùng Diệp Mặc đi dạo trên phố vẫn còn phảng phất.

Mặc dù Diệp Mặc rất muốn ngay bây giờ đi luyện chế "Bồi nguyên đan" nhưng hắn sợ tin tức của "Địa linh quả" sẽ làm một số cao thủ chú ý, cho nên không dám động thủ lúc này.

Mục Tiểu Vận co rúc trong lòng Diệp Mặc, bỗng nhiên hỏi một câu:

-Diệp lang, "Khí cơ thạch" có phải rất quý báu hay không?

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

-Đúng vậy, thứ đó anh gọi là linh thạch, có tác dụng rất lớn đối với việc

tu luyện của chúng ta, chỉ có điều thứ này rất hiếm, bình thường rất hiếm gặp, cho nên rất quý báu.

-Diệp lang, em không cần vật này nữa, cái của em cho anh đấy.

Mục Tiểu Vận vừa lấy linh thạch của mình ra, liền bị Diệp Mặc giữ tay lại:

-Không cần, của em thì em giữ lại đi, em bây giờ đang tu luyện rất chậm. Anh hi vọng em có thể tu luyện nhanh hơn chút, nếu không em sẽ không theo kịp được đâu.

Nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, Mục Tiểu Vận liền nhanh chóng buông tay mình xuống, một khi không theo kịp tốc độ tu luyện của Diệp lang, đây mới là chuyện cô lo lắng nhất. Diệp Mặc nói tu luyện đến trình độ cao nhất có thể bay lên Tiên giới, nếu như Diệp lang và chị Lạc Ảnh còn có cả chị Khinh Tuyết đều bay lên hết rồi, còn một mình cô ở đây, vậy thì phải làm sao? Chị Lạc Ảnh và chị Khinh Tuyết phi thăng cũng không có gì, nhưng Diệp Mặc rời xa cô, thì cô không còn cái gì nữa.

-Diệp lang, hay là em dậy tu luyện.

Mục Tiểu Vận cảm thấy khủng hoảng, lập tức muốn dậy tu luyện.

Diệp Mặc kéo tay Mục Tiểu Vận lại nói:

-Tu luyện mặc dù cần nắm chắc, nhưng cũng không cần vội vàng như vậy, đây là chuyện phải từ từ, càng nhanh càng leo lên không kịp.

-Uhm…

Mục Tiểu Vận cảm giác bờ môi của mình bị bờ môi của tướng công ngăn lại, lập tức người liền mềm nhũn ra, không cầm lòng được ôm chặt lấy Diệp Mặc.

…

Hôm nay đã là ngày thứ hai Diệp Mặc đến Hàng Thủy rồi, cũng là ngày thứ nhất Ẩn môn tuyển chọn đệ tử. Thành Hàng Thủy là nơi có diện tích lớn nhất, quảng trường Hàng Thủy đã có người đi lại tấp nập.

Quảng trường Hàng Thủy là quảng trường lớn nhất thành Hàng Thủy, chu vi mấy chục nghìn mét vuông. Mặc dù quảng trường này rộng lớn, nhưng người đến cũng rất đông, cho nên trên quảng trường rất đông đúc người đi lại.

Khi Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận đi vào quảng trường, mới phát hiện ra các môn phái ở đây phân chia thành các cấp bậc. Đặc biệt là ba nhà Ẩn môndứng đầu, nằm ở nơi bắt mắt nhất. Thần thức của Diệp Mặc quét một lát, liền phát hiện ra ba nhà Ẩn môn đều có cao thủ Tiên Thiên trấn thủ, hơn nữa Thái Ất Môn còn có một cao thủ trấn thủ mà hắn nhìn không ra tu vi.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét đến Thái Ất Môn, hắn thậm chí cảm giác được tên cao thủ của Thái Ất Môn đó cũng theo bản năng nhìn về phía hắn. Diệp Mặc lập tức thu thần thức lại, tên này là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Vốn dĩ hắn muốn gia nhập vào Thái Ất Môn, sau đó tu luyện đến tầng khí thứ bảy thì rời khỏi, xem ra kế hoạch này không thể thực hiện được rồi.

Không đến luyện khí tầng thứ bảy, tuyệt đối không nên tiếp xúc với Thái Ất Môn. Không giao tiếp với Thái Ất Môn, cũng không cần phải giao tiếp với những môn phái khác nữa.

Diệp Mặc tránh mặt mấy cao thủ của Ẩn môn, sau đó cẩn thận dùng thần thức quét những chỗ còn lại. Cuối cùng hắn phát hiện ra nơi này có tổng cộng ba đại Ẩn môn hạng nhất, còn có mười hai Ẩn môn nhất đẳng, ba mươi sáu Ẩn môn nhị đẳng, Ẩn môn tam đẳng có một trăm hai mươi. Ngoài ra, còn có những Ẩn môn và môn phái không có đẳng cấp gì cũng đến tuyển nhận đệ tử.

Tuy rằng không thể trực tiếp gia nhập Thái Ất Môn, nhưng Diệp Mặc cũng không quan trọng, chỉ cần có thể vào được Ẩn môn, tìm được vị trí của Thái Ất Môn là được rồi. Hắn chỉ cần tính sổ Thái Ất Môn, còn lại cũng

không nhất định phải gia nhập vào Thái Ất Môn.

Cuối cùng Diệp Mặc quyết định lựa chọn vào môn phái nhị đẳng.

Đằng sau môn phái hạng nhất đứng thành một hàng dài, không cần nói được tuyển nhận rồi, ngay cả đứng xếp hàng để tuyển nhận đệ tử thôi cũng phải mất một ngày. Còn trước mặt môn phái nhị đẳng cũng có rất nhiều người xếp hàng, còn sau môn phái tam đẳng thì lại thưa thớt người đứng.

-Hay là đến môn phái tam đẳng đi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói một câu, lôi kéo Mục Tiểu Vận đến sau "Thiểm quyền môn" đứng xếp hàng, đây là một môn phái tam đẳng.

Sau khi xếp hàng, Diệp Mặc phát hiện ra tốc độ kiểm tra rất nhanh chóng. Cửa thứ nhất ứng cử viên đặt tay của mình lên trên một máy đọc thẻ, sau đó dùng nội khí của mình khởi động cái máy này. Người không có nội khí chỉ cần để tay của mình vào, sau đó do người kiểm tra kích phát thiết bị.

Mặt trên thiết bị này có năm viên pha lê, viên pha lê này chỉ to hơn con mắt một chút. Khi nội khí của ứng cử viên khởi động máy, hoặc là không có phản ứng gì, hoặc là mấy viên pha lê đó phát sáng lên.

Diệp Mặc chú ý, hễ viên pha lê phát sáng càng yếu, thì hào quang lại càng rực rỡ, tư chất lại càng cao. Càng sáng thì ánh hào quang lại càng nhạt, hoặc là không phát sáng đều là khí chất kém.

Thấy những viên pha lê này còn có các loại màu sắc, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên chấn động, đây không phải là kiểm tra linh căn gì đó sao? Sao trên thế giới này lại có vật như này? Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, phát hiện ra dường như môn phái nào cũng có vật kiểm tra linh căn này.

Thứ này hắn không biết làm, trong tiểu thế giới này không ngờ lại có nhiều như vậy, mặc dù thứ này chỉ là đống mục nát ở giới Tu Chân, nhưng ở tiểu thế giới này lại nhiều như vậy, Diệp Mặc còn chưa nghĩ đến. Đồ này bất

luận như nào cũng phải làm được một cái, cho dù là không làm được, hắn cũng cần biết thứ này làm như thế nào.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào dụng cụ kiểm tra này, phát hiện ra bên trong chỉ là ngũ hành trận đơn giản mà thôi, không có cái gì khác, không ngờ lại đơn giản như vậy?

Nhưng Diệp Mặc lập tức lại phản ứng lại, đây chắc là cách kiểm tra linh căn đơn giản nhất rồi, cách này chỉ có thể kiểm tra linh căn ngũ hệ, còn đối với linh căn biến dị thì không thể nào kiểm tra ra được. Bởi vì giới Tu Chân kiểm tra linh căn là tám cột pha lê, còn ở đây chỉ có năm viên pha lê nhỏ, rõ ràng là không thể kiểm tra ra linh căn biến dị được.

-Không có tư chất, không phù hợp, người tiếp theo.

Tốc độ của người kiểm tra rất nhanh chóng, hơn nữa những người đến đây kiểm tra đại đa số không có linh căn, hoặc là có linh căn biến dị nên không phù hợp.

-Nhưng đại nhân à, tôi có thể tu luyện được, hiện tại tôi đã là người luyện võ Hoàng cấp rồi…

Người đàn ông bị cho là không phù hợp, có chút không dám tin nhìn dụng cụ thí nghiệm. Bản thân rõ ràng là có thể tu luyện, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh, sao có thể nói là không có tư chất được chứ?

Sắc mặt của người kiểm tra trầm xuống:

-Tôi đã nói là không phù hợp rồi, anh còn nói gì nữa, nếu như anh không tin, anh đến môn phái khác thử xem.

Người đàn ông này sắc mặt uể oải rời đi, anh ta vừa mới thử ở môn phái khác xong qua bên này, bằng không làm sao anh ta lại đến Ẩn môn tam đẳng được. Diệp Mặc trong lòng rất rõ, tên này rất có khả năng là linh căn biến dị. Mặc dù tu luyện cổ võ và tu chân không giống nhau lắm, nhưng yêu cầu về tư chất là giống nhau.

-Tư chất cấp năm, không thích hợp, người tiếp theo.

-Không có tư chất, không phù hợp…

-Tư chất cấp bốn, được, đứng phía sau tôi.

…

Diệp Mặc lúc này mới phát hiện ra tốc độ kiểm tra thực rất nhanh chóng, mặc dù hắn đứng ở phía sau, nhưng rất nhanh đã đến lượt mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 717

Chấn Động Toàn Hội Trường

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện tốc độ của loại kiểm tra này quả thật rất nhanh. Tuy rằng hắn đứng ở phía sau, nhưng đã nhanh chóng đến phiên hắn.

Diệp Mặc đưa tay để vào dụng cụ kiểm tra, hơi vận một ít chân khí đi vào. Nhưng dụng cụ trắc nghiệm lại không hề có phản ứng.

- Không có tư chất, không thích hợp, kế tiếp...

Giọng nói thản nhiên của nhân viên kiểm tra vang lên. Diệp Mặc còn chưa kịp nói chuyện, đã bị người khác chen lên rồi.

Mục Tiểu Vận đứng ở bên cạnh vội vàng qua giữ chặt tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc có chút nghi hoặc nhìn dụng cụ kiểm tra này. Sao mình có thể không có linh căn được? Hắn rõ ràng có thể tu luyện. Nếu không có linh căn tuyệt đối không thể tu luyện. Nhưng Diệp Mặc cũng sẽ không cho rằng mình là một kẻ có linh căn biến dị. Một kẻ có linh căn biến dị sẽ không có khả năng tu luyện với tốc độ chậm như hắn.

- Tướng công, chúng ta đổi chỗ kiểm tra được không? Dụng cụ của bọn họ khẳng định có vấn đề.

Mục Tiểu Vận nói xong, lập tức rước lấy những tiếng cười nhạo. Tuy nhiên bởi vì dung nhan tuyệt sắc của Mục Tiểu Vận, những người này lại không dám cười thành tiếng.

Diệp Mặc mỉm cười, không mấy để ý. Loại dụng cụ kiểm tra linh căn

đơn giản có sự sai sót cũng là bình thường. Hắn kéo tay Mục Tiểu Vận tới một môn phái khác. Nếu môn phái tam đẳng còn không thể nào vào được, như vậy thì tìm một môn phái không có thứ hạng là được rồi.

Kết quả Diệp Mặc dẫn theo Mục Tiểu Vận đi tới mấy môn phái, kiểm tra đều không có tư chất. Điều này khiến Diệp Mặc cảm thấy thực sự bất đắc dĩ. Nếu vẫn đúng là không có tư chất, như vậy hắn sẽ không có cách nào gia nhập được Ẩn Môn. Không gia nhập được Ẩn Môn. Nếu vậy sẽ không vào được Ẩn Môn, đồng dạng cũng không tiếp xúc đến Thái Ất Môn.

Ô, không phải nói Băng Hồ vốn là môn phái siêu cấp sao? Vì sao hiện tại chỉ đánh dấu là một môn phái tam đẳng? Diệp Mặc rất kinh ngạc nhìn môn phái nhỏ viết "Băng Hồ" ở trước mắt. Chẳng lẽ Băng Hồ này và "Băng Hồ" mà Lưu Lỗi đã nói không phải cùng một nhà sao?

- Tướng công, hay là chúng ta đi môn phái nhà này xem thử đi.

Mục Tiểu Vận cũng đã nhìn thấy Băng Hồ. Sở dĩ cô nói những lời này, bởi vì trước đó môn phái Băng Hồ này không có ai tới làm trắc nghiệm, có vẻ vắng ngắt. Hơn nữa hiện tại đã là buổi chiều. Đến bây giờ chồng mình còn chưa tìm được một môn phái có thể gia nhập.

- Tốt, chúng ta đi Băng Hồ này xem thử.

Diệp Mặc gật đầu. Đồng ý với lời Mục Tiểu Vận nói.

Một người đàn ông đứng ở bên cạnh Diệp Mặc nghe thấy Diệp Mặc nói, có lòng tốt trả lời một câu:

- Người anh em, tôi đề nghị cậu không nên đi Băng Hồ. Đó chỉ là một môn phái tam đẳng. Anh biết bọn họ cần yêu cầu tư chất gì không? Cấp ba trở lên. Nếu tôi có tư chất cấp ba trở lên, tôi đã gia nhập môn phái nhị đẳng, sao có thể đi tới một môn phái mà ngay cả vị trí môn phái tam đẳng cũng sắp không giữ được?

Lúc này, trong lòng Diệp Mặc mới hiểu được, vì sao Băng Hồ lại ít

người tới như vậy. Hoá ra bọn họ yêu cầu cao như vậy. Diệp Mặc theo bản năng dùng thần thức quét vị trí Băng Hồ một chút. Nơi này tổng cộng có năm người. Một người đàn ông ăn mặc theo kiểu quản gia, thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, tu vi khoảng Huyền Cấp trung kỳ. Ngoài ra còn có một người phụ nữ trung niên và một cô gái trẻ tuổi che mặt. Người phụ nữ trung niên kia cũng là tu vi Huyền Cấp, mà cô gái trẻ tuổi kia cũng là tu vi Huyền Cấp.

Nhìn vị trí của người phụ nữ trung niên này và cô gái trẻ tuổi che mặt, việc tuyển chọn đệ tử lần này hẳn là do hai người bọn họ phụ trách.

Loại thực lực này quả thật có thể nói là ngay cả một môn phái tam đẳng cũng không bằng. Ngoài ra còn có một thiếu niên hơn mười tuổi, thoạt nhìn rất gầy yếu. Diệp Mặc phỏng đoán thiếu niên này hẳn là đệ tử vừa được tuyển chọn. Cuối cùng là một bà lão khoảng sáu bẩy mươi tuổi.

Diệp Mặc lắc đầu, vừa mới muốn thu hồi thần thức, trong lòng lại đột nhiên chấn động. Không ngờ hắn không nhìn ra được tu vi của bà lão này. Diệp Mặc không chờ bà lão này nhíu mày, lập tức đã thu thần thức quay trở về. Hắn biết với loại cao thủ này, bất kỳ hành động nào của hắn đều khiến cho đối phương cảm ứng được.

Tối hôm qua, hắn phát hiện ba người hắn không nhìn ra được tu vi. Không ngờ có một người ở trong Băng Hồ. Trong lòng Diệp Mặc cực kỳ hoảng hốt.

Băng Hồ có một cao thủ như thế, vì sao chỉ là môn phái tam đẳng? Trong lòng Diệp Mặc dâng lên sự nghi hoặc. Hắn không muốn gia nhập môn phái như vậy, bởi vì nó thực sự quá mức cổ quái.

Lúc này bà lão kia lại ngẩng đầu lên thoáng nhìn xung quanh. Dường như bà ta đã cảm ứng được thần thức vừa rồi của Diệp Mặc. Ánh mắt Diệp Mặc càng không dám lộn xộn. Nhưng đang lúc hắn muốn kéo Mục Tiểu Vận rời khỏi, người phụ nữ trung niên tuyển chọn đệ tử bỗng nhiên nhìn Mục Tiểu Vận mở miệng nói:

- Cô muốn làm kiểm tra sao? Mời đưa tay vào bên trong dụng cụ kiểm tra, sau đó vận dụng nội khí là được.

- A...

Mục Tiểu Vận lại phát hiện mình đã chạy tới phía trước bàn kiểm tra này. Người phụ nữ trung niên này nói khiến cô cảm giác rất thân thiết.

- Tướng công, em có thể thử không?

Mục Tiểu Vận quay đầu lại nhìn Diệp Mặc một chút.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Có thể. Em thử đi. Sau khi thử xong, chúng ta đi về trước. Ngày mai sẽ quay lại.

Sở dĩ hắn nói như vậy, bởi vì Diệp Mặc biết, tư chất linh căn của Mục Tiểu Vận không cao hơn so với hắn là mấy. Tư chất của mình ở trong kiểm tra này là kém cõi nhất. Cho dù Mục Tiểu Vận may mắn lắm cũng chỉ có thể là tư chất cấp năm.

Nghe Diệp Mặc nói, Mục Tiểu Vận lập tức vui mừng để tay mình vào dụng cụ. Cô đã nhìn thấy rất nhiều người làm kiểm tra. Cô đã sớm muốn thử xem, chỉ có điều chồng cô không nói gì, cô cũng không chủ động đi thử.

Sở dĩ Diệp Mặc không nói, đó là bởi vì hắn muốn vào cùng một chỗ với Mục Tiểu Vận. Nếu tư chất của hắn có thể được kiểm tra thông qua, như vậy Mục Tiểu Vận khẳng định có thể thông qua. Cho nên hắn muốn lấy việc kiểm tra hắn là chính. Một khi hắn được môn phái nào nhìn trúng, hắn cũng sẽ để Mục Tiểu Vận gia nhập môn phái này. Nhưng trái lại nếu không được, bởi vì tư chất của Mục Tiểu Vận tốt hơn hắn một chút. Môn phái nhìn trúng Mục Tiểu Vận không nhất định có thể nhìn trúng Diệp Mặc hắn.

Người phụ nữ trung niên này vừa thấy Mục Tiểu Vận cũng rất yêu thích. Dung mạo Mục Tiểu Vận thanh lệ thoát tục, lại mang theo một ít không linh

chi khí. Hơn nữa thoạt nhìn cũng rất là thoải mái, cho nên bà ta mới có thể chủ động nói một câu bảo Mục Tiểu Vận làm kiểm tra.

Mục Tiểu Vận để tay mình dụng cụ kiểm tra, sau đó vận chân khí đi lên. Một hào quang màu xanh lập tức phát ra, chói mắt không gì sánh được.

- Cái gì?

Gần như mọi người ở khu vực gần đó đều bị quầng sáng màu xanh này thu hút. Ngay cả Diệp Mặc cũng ngây ngẩn cả người. Hắn không thể tưởng tượng được Mục Tiểu Vận lại là tư chất cấp một.

Lão bà Băng Hồ kia còn hết sức kinh hãi đứng lên, nhìn chằm chằm vào Mục Tiểu Vận, trong mắt lộ vẻ vui mừng không thể tin được.

- Không ngờ là ưu tú nhất trong tư chất cấp một, tốt, tốt, tốt...

Bà lão này liên tiếp nói vài tiếng tốt, toàn thân đều trở nên hưng phấn.

Người phụ nữ trung niên kia cũng chấn động nhìn Mục Tiểu Vận. Mãi đến lúc bà lão nói vài tiếng tốt xong, mới ôm lấy tay Mục Tiểu Vận nói:

- Cô tên là gì? Cô đã được thông qua. Hiện tại cô chính là đệ tử nòng cốt của Băng Hồ chúng tôi...

Người phụ nữ trung niên càng nói, giọng điệu càng run rẩy. Có thể thấy được kích động trong lòng bà ta lúc này. Chẳng những người phụ nữ trung niên này kích động, ngay cả người quản gia và cô gái che mặt của Băng Hồ đứng ở phía sau cũng kích động không thôi.

Quảng trường Hàng Thủy phát hiện một người có tư chất ưu tú nhất trong cấp một, tin tức này lập tức lan đi khắp quảng trường. Gần như trong nháy mắt khi tư chất của Mục Tiểu Vận được kiểm tra ra, tất cả môn phái nhất đẳng và môn phái đẳng cấp đặc biệt đều biết tin tức này.

Trong lúc nhất thời, các môn phái Thái Ất Môn, Côn Càn Phái, Từ Hàng

Tĩnh Trai đều cho người qua. Phải biết rằng ba năm một lần Ẩn Môn mới tổ chức hoạt động tuyển chọn đệ tử. Cho dù phát hiện một người tư chất cấp một đã là khó càng thêm khó, càng không cần phải nói tới một người có tư chất ưu tú nhất trong cấp một.

- Bà ngoại...

Người phụ nữ trung niên kia thấy càng ngày càng nhiều người tới, có chút lo lắng thoáng nhìn về phía bà lão kia.

- Ha ha... Phượng Mỗ, Băng Hồ thật sự là may mắn. Không ngờ trong ngày đầu tiên đã tuyển chọn được một đệ tử có tư chất cấp một. Lăng Vô Thủy của Côn Càn thật sự rất hâm mộ.

Người tới là một ông lão. Chỉ có điều người còn chưa tới, tiếng đã được truyền tới trước.

Diệp Mặc đứng ở bên cạnh, lại không dám dùng thần thức quan sát ông lão này. Nhưng từ khí thế trên người ông già này hắn đã có thể thấy được, tu vi của ông lão này tuyệt đối không kém hơn so với bà lão Băng Hồ.

- Vậy cảm ơn lời chúc tốt lành của Lăng huynh. Miêu Lan, đưa đệ tử này đi đăng ký một chút. Về sau cô ấy chính là đệ tử nòng cốt của Băng Hồ chúng ta.

Bà lão Băng Hồ kia lại thản nhiên nói một câu.

Người phụ nữ trung niên kia nghe bà lão này nói, lập tức đáp lại.

- Dạ, bà ngoại.

- Khoan đã...

Ông lão tên Lăng Vô Thủy bỗng nhiên khoát tay chặn lại, sau đó nói:

- Côn Càn tôi bằng lòng nhượng lại mười thành, đồng thời bỏ ra năm loại dược liệu đứng đầu thu được trên Ngũ Uẩn Sơn lần sau. Chỉ cần Băng

Hồ có thể nhượng lại đệ tử này...

Thái Ất Môn và Từ Hàng Tĩnh Trai tới sau nghe thấy Lăng Vô Thủy đưa ra điều kiện phong phú như thế, cũng đều im lặng không nói được gì. Cho dù bọn họ đưa ra điều kiện, nhiều nhất cũng không vượt quá như vậy được. Điều kiện này có thể nói là tương đối phong phú. Nếu Băng Hồ đáp ứng điều kiện này, có thể khẳng định trong lần phân chia thứ hạng môn phái và tài nguyên lần sau, Băng Hồ nhất định có thể tấn cấp đến môn phái nhị đẳng.

Bà lão kia lạnh lùng cười:

- Thật xin lỗi, Lăng huynh, Băng Hồ tôi đang thời kì khó khăn, đang là thời điểm tuyển chọn đệ tử, Lăng huynh nói như vậy, chẳng phải là muốn cắt đứt căn cơ của người khác sao? Tuy Băng Hồ tôi đang xuống dốc, nhưng tuyệt đối không làm chuyện tự hủy căn cơ. Lăng huynh, xin cứ tự nhiên đi cho.

Nghe bà lão này nói xong, Lăng Vô Thủy hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Mục Tiểu Vận, dịu giọng nói:

- Cô gái, Côn Càn Phái tôi là một trong ba phái lớn của Ẩn Môn, là môn phái đẳng cấp đặc biệt. Nếu cô gia nhập Côn Càn Phái tôi, chẳng những tài nguyên và địa vị cao hơn nhiều so với Băng Hồ. Hơn nữa gia tộc cô cũng sẽ vinh quang không gì sánh được...

- Lăng Vô Thủy, ông làm vậy là có ý gì?

Bà lão kia không đợi ông lão họ Lăng nói dứt lời, toàn thân đột ngột xuất hiện một khí thế, quần áo trên người không gió mà lay động.

Người của Thái Ất Môn và Từ Hàng Tĩnh Trai tới đều biết, tuy Băng Hồ xuống dốc, nhưng tu vi của Phượng Mỗ này quả thật cao sâu vô cùng. Nếu bởi vì một đệ tử như vậy mà gây chuyện với bà ta cũng không thỏa đáng cho lắm.

- Tôi thấy như vậy đi. Không bằng chúng ta hỏi xem cô gái này suy nghĩ

thế nào. Cô ấy muốn gia nhập Côn Càn Phái thì gia nhập Côn Càn Phái. Cô ấy muốn gia nhập Băng Hồ thì gia nhập Băng Hồ. Đương nhiên nếu cô nhất định muốn gia nhập Thái Ất Môn chúng tôi, tôi nhất định cũng sẽ để cô trở thành đệ tử nòng cốt.

Một ông lão Thái Ất Môn vội vàng đi ra hoà giải. Nhưng lời hòa giải này của ông ta, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, đều biết Thái Ất Môn cũng có ý tưởng đối với Mục Tiểu Vận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 718

Nghi Ngờ Của Vân Tử Y

Lúc này Diệp Mặc rất tỉnh táo. Hắn biết nơi này có ít nhất ba cao thủ hắn không nhìn ra được tu vi. Ngoài ra còn có ba cao thủ Tiên Thiên. Dưới loại thực lực này, một khi hắn để lộ thân phận, không cần phải nói tới chuyện mang Mục Tiểu Vận đi, nếu như bản thân hắn không bay lên trước, cũng khó có thể trốn thoát.

Đương nhiên hiện tại Diệp Mặc đã biết vì sao Mục Tiểu Vận có tư chất như thế, tốc độ tu luyện lại chậm như thế. Công pháp tu luyện mà hắn đưa cho Mục Tiểu Vận là một bộ thuộc tính Thủy. Mà Mục Tiểu Vận rõ ràng là linh căn mộc tinh khiết, có thể tu luyện pháp quyết thuộc tính Thủy nhanh mới là chuyện lạ.

Bà lão Băng Hồ hừ lạnh một tiếng, tuy nhiên cũng không nói gì thêm. Bà ta biết hiện tại Băng Hồ hoàn toàn dựa vào một mình bà ta. Mà bà ta đang mang bệnh trong người, nếu đối mặt với nguời của ba phái lớn trong Ẩn Môn tới gây sự, bà ta không có biện pháp cứng rắn nào.

Lúc này Mục Tiểu Vận cũng hiểu được tư chất của cô dường như rất hiếm thấy. Cô chỉ đứng ở bên cạnh Diệp Mặc nắm chặt lấy cánh tay Diệp Mặc nói:

- Tôi chỉ muốn ở chung một chỗ với tướng công tôi thôi.

Lăng Vô Thủy mỉm cười. Người đàn ông này làm sao bằng nửa Mục Tiểu Vận được. Nhưng khi ánh mắt lõi đời của ông ta liếc nhìn Diệp Mặc một cái, sát khí trong mắt chợt lóe lên. Sau đó lại dịu đi nói:

- Đó là đương nhiên. Tướng công cô cũng có thể gia nhập Côn Càn Phái chúng tôi.

Chỉ cần Mục Tiểu Vận gia nhập Côn Càn Phái, như vậy ông ta có thể giết chết Diệp Mặc bất cứ lúc nào. Chỉ cần tùy tiện tìm lấy một cái cớ nói trong quá trình hắn tu luyện xảy ra vấn đề là được rồi.

- Tiểu Vận, chỉ cần cô gia nhập Băng Hồ chúng tôi, đương nhiên chồng cô cũng có thể gia nhập Băng Hồ chúng tôi.

Lúc này cô gái che mặt vẫn không nói gì kia bỗng nhiên nói.

Mục Tiểu Vận không nói gì, ánh mắt cô chỉ nhìn Diệp Mặc. Lúc này tất cả mọi người ở đây đều hiểu được, hoá ra quyền chủ động lại thuộc về người thanh niên vô cùng kém cỏi này. Lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc.

Mặc dù những cao thủ đang có mặt tại đây đều hận không thể đưa tay bóp chết Diệp Mặc, nhưng lúc này vẫn nhất định phải thể hiện bộ dạng có vẻ hòa nhã dễ gần, hi vọng Diệp Mặc có thể cho bọn họ một câu trả lời, gia nhập môn phái của mình.

Trong lòng Diệp Mặc lạnh lùng cười. Hắn đã sớm thấy được sát khí của Lăng Vô Thủy. Tuy rằng hắn không sợ, nhưng dẫn theo Mục Tiểu Vận gia nhập nơi tràn ngập sát khí này, hắn tuyệt đối không muốn. Hơn nữa Thái Ất Môn cũng cùng một loại. Tuy rằng Diệp Mặc còn không biết rõ về Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng ngẫm lại Giai Uấn cũng đã biết không kém nhau là mấy.

Diệp Mặc lại đúng mực ôm quyền nói:

- Cảm ơn các vị đã cùng nhìn trúng tôi, tuy nhiên tôi quyết định gia nhập Băng Hồ.

Nghe Diệp Mặc nói bằng lòng gia nhập Băng Hồ, mấy người Băng Hồ lập tức mừng rỡ. Ngay cả bà lão vẫn mặt mũi âm trầm, cũng lộ vẻ vui mừng.

Lăng Vô Thủy và mấy tên cao thủ Tiên Thiên nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc vẻ mặt lạnh như băng. Nhìn trúng anh sao? Anh cũng đừng dát vàng lên mặt mình. Nếu không phải bởi vì Mục Tiểu Vận, có người nào sẽ biết đến anh.

- Hừ. Không biết điều...

Lăng Vô Thủy hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Thấy Lăng Vô Thủy rời khỏi, người Thái Ất Môn và Từ Hàng Tĩnh Trai còn có đám người đang vây quanh xem cũng dần rời đi.

Nhìn mọi người bao vây xung quanh Băng Hồ dần dần tản ra, Vân Tử Y nhíu mày. Qua một hồi lâu một thiếu nữ mặc quần xanh mới chạy tới bên cạnh cô ta nói:

- Tiểu thư, đã điều tra ra được. Người đàn ông kia tên Mạc Ảnh. Cô gái tên Mục Tiểu Vận. Bọn họ đều đến từ thôn Hoàng Bình thị trấn Từ Tây thành Lan Hóa.

Vân Tử Y gật đầu nói:

- Tiểu Linh, lại phái người đi điều tra tỉ mỉ một chút về tình hình hai người kia ở Hoàng Bình.

...

Sau khi Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận gia nhập Băng Hồ, ngay cả Phượng Mỗ cũng tỏ ra vô cùng yêu mến Mục Tiểu Vận. Tuy rằng kiểm tra Diệp Mặc không có được bất kỳ tư chất gì, nhưng không hề có bất kỳ sự bất mãn nào. Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều nhìn ra, toàn bộ tâm thần của Mục Tiểu Vận đều đặt trên người chồng cô.

Tất cả mọi người thầm than tên khốn Mạc Ảnh này quá may mắn mới có thể lấy được kiều nữ thiên chi đáng yêu như Mục Tiểu Vận.

Thông qua sự giới thiệu của người phụ nữ trung niên, Diệp Mặc biết

được người phụ nữ trung niên kia tên là Miêu Lan. Cô gái che mặt tên Kỷ Y Lan. Người đàn ông hơn năm mươi tuổi gọi là quản sự Phủ. Người có tu vi cao nhất là bà lão tên là Phượng Mỗ. Nhưng người trong Băng Hồ đều gọi bà là bà ngoại. Mà người thiếu niên mặc áo vàng kia, chính là đệ tử mới được tuyển chọn vào không lâu, tên là Phí Trăn, là tư chất cấp hai. Tuy rằng không bằng Mục Tiểu Vận, nhưng so với Diệp Mặc không biết tốt đến mức nào.

Bởi vì Mục Tiểu Vận đã gia nhập Băng Hồ, cho nên Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận nhất định phải chuyển vào Băng Hồ ở. Điều này đối với Diệp Mặc mà nói thật ra không bất ngờ mấy. Nếu hắn tiếp tục ở tại khách sạn Lam Hải, có thể sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra. Dù sao tư chất của Mục Tiểu Vận thật sự quá cao.

Có lẽ bởi vì Mục Tiểu Vận gia nhập, ngày hôm sau Băng Hồ lại tuyển chọn thêm được hai đệ tử có tư chất cấp ba, gồm một nam một nữ. Người đàn ông tên Trương Nghiêm. Người phụ nữ kêu Tề Sóc Á.

...

Ngày thứ ba, cũng chính là ngày cuối cùng Ẩn Môn tuyển chọn đệ tử. Trong hội quán lớn nhất Thần Thương Hội, Vân Tử Y đang xem tin tức do Tiểu Linh phái người đi hỏi thăm.

Sau khi Mục Tiểu Vận và Mạc Ảnh gặp lại nhau ở trấn Từ Tây, được Vu gia mời. Nhưng Mạc Ảnh và tiểu thư Vu gia là Vu Vũ Yến lại dây dưa tới nhau, bị vị hôn phu của Vu Vũ Yến là Liêu Uy bắt được ngay tại chỗ. Liêu Uy tức giận, nhưng không có cách nào làm gì được Vu Vũ Yến.

Sau đó đệ tử nội môn núi Thượng Thanh - Quan Tranh Tiên tới trợ giúp cho Vu Vũ Yến. Nhưng Mạc Ảnh lại nói ra việc Vu Vũ Yến đã mang thai, hơn nữa đồng thời còn nói chuyện hắn và Vu Vũ Yến ở Hàng Thủy Thành đã ở cùng một chỗ là chuyện thực. Biết được chân tướng sự việc, lúc này Quan Tranh Tiên liền rời khỏi Vu gia. Mà Liêu Uy lại thích vợ của Mạc Ảnh là Mục Tiểu Vận.

Nhưng Mục Tiểu Vận vẫn quyết một lòng với người chồng phản bội của mình. Cuối cùng Liêu Uy phái người đi tới Hoàng Bình bắt Mục Tiểu Vận.

Kỳ lạ là người do Liêu Uy phái đến Hoàng Bình lại không có một ai có thể quay trở về. Cái này cũng chưa tính, nhà của Mục Tiểu Vận ở Hoàng Bình toàn bộ bị cháy hết. Người Hoàng Bình đều tưởng rằng cô ta đã chết. Không ngờ được cô ta lại xuất hiện ở Hàng Thủy Thành.

Vân Tử Y buông tin tức tình báo trong tay xuống, trầm tư suy nghĩ thật lâu sau bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tiểu Linh, em đi mời Vu Vũ Yến đến đây.

Vân Tử Y đã nảy sinh sự nghi ngờ đối với Mạc Ảnh và Mục Tiểu Vận. Đối mặt với sự truy đuổi của Liêu gia, bọn họ chẳng những không bị thiệt hại, hơn nữa còn đi tới Hàng Thủy Thành. Còn nữa Mạc Ảnh kia có chỗ nào hơn người? Không ngờ khiến Mục Tiểu Vận ưu tú như thế quyết một lòng với hắn? Người đàn ông râu rậm ở hội đấu giá kia rốt cuộc có phải có quan hệ gì với Mạc Ảnh hay không? Nếu như có quan hệ sao hắn có thể không có tư chất?

Từ trước tới nay, Vu Vũ Yến đều không ngờ được, Tử Hoa Tiên Tử của Thần Thương Hội sẽ mời cô đến Thần Thương Hội. Điều này thật giống như một cái bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, đập trúng đầu cô. Tuy rằng hiện tại Quan sư huynh không ở Hàng Thủy, nhưng Vu Vũ Yến biết chỉ cần trở lại núi Thượng Thanh, cô có thể gặp lại Quan sư huynh, sau đó trực tiếp giải thích với anh ấy. Nhưng không ngờ được, cô còn chưa gặp Quan sư huynh, liền có lớn cái bánh nhân thịt lớn hơn rơi xuống đầu cô.

- Vu Vũ Yến núi Thượng Thanh xin chào Tử Hoa Tiên Tử...

Vu Vũ Yến cố gắng kìm chế sự kích động trong lòng, chào hỏi trước.

Vân Tử Y quan sát Vu Vũ Yến một chút, bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Tiểu thư Vu, thật sự rất xin lỗi. Đã mạo muội mời cô đến chỗ này. Mời

ngồi.

- Sao Tiên tử lại nói vậy. Có thể được Tử Hoa Tiên Tử mời, đây là vinh hạnh của Vũ Yến.

Vu Vũ Yến nghe Vân Tử Y nói xong, vội vàng trả lời.

Vân Tử Y không tiếp tục nói về chuyện này nữa, mà đi thẳng vào vấn đề hỏi:

- Vũ Yến, nghe nói cô biết Mạc Ảnh ở Hoàng Bình, có chuyện này không?

Trong lòng Vu Vũ Yến kinh ngạc. Cô lập tức hiểu được Vân Tử Y tìm cô đến vì chuyện gì. Cô không thể tưởng tượng được Tử Hoa Tiên Tử lại biết Mạc Ảnh người mà ngay cả dân đen cũng không bằng.

Nhưng Vân Tử Y nói, cô không dám không trả lời. Cô không thể làm gì khác hơn là nói:

- Đúng vậy, Trên đường tới chỗ ở của tôi tại trấn Từ Tây, tôi gặp Mạc Ảnh bị trọng thương. Tôi sinh lòng trắc ẩn, đưa hắn đến Vu phủ.

- Tôi nghe người ta nói cô và Mạc Ảnh bị người ta bắt gặp đang nằm ở trên một giường. Có chuyện này không?

Vân Tử Y cười nhạt, không nhanh không chậm hỏi.

Vu Vũ Yến cắn cắn môi. Cô biết nếu Tử Hoa Tiên Tử muốn điều tra chuyện này, quả thực rất đơn giản. Bất kể cô nói qua loa lấy lệ thế nào cũng sẽ bị điều tra ra.

Nghĩ đến đây cô dứt khoát quyết định chắc chắn nói:

- Đúng vậy, bởi vì tôi cảm giác anh ta là người tốt. Hơn nữa qua cách nói năng cũng không phải là dạng người như vậy, cho nên có một ít thiện cảm đối với anh ta. Tối hôm đó, tôi và anh ta cùng nhau uống rượu, không

ngờ được sau khi rượu vào thì loạn tính. Tôi... Chúng tôi... Tôi đã trao lần đầu tiên của mình cho anh ta... Nhưng tri nhân tri diện bất tri tâm. Sau đó không ngờ anh ta ở trước mặt đông người như vậy nói xấu tôi. Nói tôi, nói tôi...

Nói tới đây Vu Vũ Yến liền khóc nức nở, dường như đã nói không nên lời. Trong lòng Vu Vũ Yến hiểu rõ. Câu nói kế tiếp, cho dù cô không nói, Vân Tử Y cũng có thể điều tra ra được.

Cô không biết quan hệ giữa Diệp Mặc và Vân Tử Y. Đầu tiên cứ đặt mình ở vị trí yếu thế. Sự trong sạch của mình đều cho người kia, như vậy sẽ rất dễ dàng khiến người khác thông cảm. Hơn nữa cô tin tưởng, Tử Hoa Tiên Tử không có khả năng truyền những lời này của cô ra ngoài.

- Hóa ra là như vậy. Vậy thật sự là oan ức cho Vũ Yến cô rồi. Tiểu Linh, đưa tiểu thư Vũ Yến ra ngoài, thuận tiện đưa cho cô ấy một lọ Uẩn Khí Hoàn.

Vân Tử Y thản nhiên nói.

- Vâng, tiểu thư.

Cô gái mặc váy xanh dẫn Vu Vũ Yến ra ngoài. Trong lòng Vu Vũ Yến cũng vui mừng khôn xiết. Cô không ngờ được mình chỉ tùy tiện nói mấy câu đã được cho một chai Uẩn Khí Hoàn. Phải biết rằng Uẩn Khí Hoàn là loại thuốc quan trọng đối với võ giả Hoàng Cấp để tu luyện nội khí, sử dụng rất nhiều dược liệu quý hiếm mới chế luyện ra được.

Không lâu sau, cô gái mặc váy xanh tên Tiểu Linh đi vào, sau đó có chút khó chịu nói:

- Tiểu thư, Mạc Ảnh thật sự là một kẻ chẳng ra gì. Mục Tiểu Vận thật sự là não chết rồi. Không ngờ cô ta lại quyết một lòng với một tên khốn như vậy.

Vân Tử Y cười nhạt:

- Mạc Ảnh có phải dạng người đó hay không, tôi không biết. Nhưng tôi biết Mạc Ảnh tuyệt đối không đơn giản.

- Vì sao tiểu thư lại nói như vậy?

Tiểu Linh cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Vân Tử Y cười lạnh một tiếng nói:

- Bởi vì vừa rồi Vu Vũ Yến đã nói dối. Cô ta nói bởi vì uống rượu vào loạn tính nên đã trao lần đầu tiên cho Mạc Ảnh. Nhưng cô ta rõ ràng chưa trải qua chuyện đó. Cô ta vẫn còn là con gái.

- A...

Tiểu Linh a một tiếng, sau đó kịp phản ứng, tiếp tục nói:

- Nhưng, nhưng một cô gái chưa chồng vì sao phải bôi nhọ mình như vậy?

Vân Tử Y lắc đầu nói:

- Cô ta tự bôi nhọ mình cũng đúng thôi. Rõ ràng Mạc Ảnh kia không làm gì cô ta, lại cố tình thừa nhận. Hơn nữa hắn còn thêm mắm thêm muối nói Vu Vũ Yến đã có thai. Cho nên nói, Mạc Ảnh tuyệt đối không tầm thường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 719

Quay Về Ẩn Môn

Thoáng cái, thời gian ba ngày đã qua. Nếu nói môn phái thu hoạch lớn nhất lần này, không ai qua được Băng Hồ. Băng Hồ chính là một Ẩn Môn tam đẳng, chẳng những thu được Mục Tiểu Vận có tư chất cao nhất, còn thu được một Phí Trăn tư chất cấp hai.

Đối với Diệp Mặc mà nói thời điểm kích động nhất không phải là lúc tuyển chọn đệ tử, mà là lúc những môn phái phải trở lại Ẩn Môn.

Quay về Ẩn Môn không phải chỉ có từng môn phái nói đi là đi, mà là phần đông các môn phái đều tập trung lại cùng nhau. Sau đó là liên tục vài ngày đi xe ngựa. Khi xe ngựa dừng lại ở một bờ biển mênh mông, Diệp Mặc mới biết được vì sao Ẩn Môn lại khó vào như vậy.

Cho dù không có gió, nhưng sóng biển rất lớn vẫn dâng lên cuồn cuộn cao tới vài thước. Một chiếc thuyền lớn có phần đơn điệu đỗ bên cạnh bến tàu.

Ngoại trừ chiếc thuyền lớn này ra, Diệp Mặc thấy phía xa đều có một vài chiếc thuyền nhỏ. Những chiếc thuyền này chỉ là thuyền đánh cá mà thôi. Loại thuyền đánh cá này nhiều nhất chỉ có thể rời bến tới một khoảng cách nhất định. Xa hơn một chút rất có thể sẽ bị sóng biển lật thuyền.

Thần thức của Diệp Mặc lại dừng ở trên thuyền lớn. Đây là một chiếc thuyền được làm bằng thép, thậm chí còn có động cơ hơi nước. Trên chiếc thuyền này chẳng những có động cơ hơi nước, còn có buồm. Chỉ có điều buồm không được căng lên, hẳn chỉ để dự phòng.

Hoá ra Ẩn Môn đều tập trung ở đối diện bờ biển. Thảo nào người bình thường muốn đi Ẩn Môn khó càng thêm khó. Loại thuyền lớn bằng thép này, ngoại trừ tài lực và nhân lực trong Ẩn Môn ra, người bình thường thật sự rất khó có thể tạo ra được.

Nói không chừng người trong Ẩn Môn vì tạo lên con thuyền sắt này, còn bắt một vài nhân viên khoa học kỹ thuật từ bên ngoài về làm tù binh nữa.

Địa vị của Băng Hồ khá thấp, ở phía đằng sau. Nhưng Diệp Mặc thông qua lời những người khác nói chuyện biết được một ít tình hình. Người trong Ẩn Môn đến bên này đều thông qua thuyền lớn. Trong tình huống bình thường, một năm cũng chỉ có bốn lần mà thôi. Chính bởi vì tình trạng như vậy, cho nên những người trong Ẩn Môn đều dừng chân ở Hàng Thủy Thành. Công việc của bọn họ đều giao cho văn phòng tại Hàng Thủy xử lý.

Người bình thường muốn từ bên ngoài tiến vào Ẩn Môn cần các loại nghiệm chứng thân phận, nhưng từ Ẩn Môn đi ra lại rất đơn giản.

Thuyền rất lớn, các môn phái đều có khu vực của mình. Tuy rằng Băng Hồ là môn phái tam đẳng, nhưng cũng có khu vực thuộc về riêng mình. Khu vực này chẳng những có phòng bếp còn có chỗ ở riêng. Tổng cộng có mười mấy phòng. Điều này đối với môn phái nhỏ như Băng Hồ mà nói đã là đủ rồi. Đương nhiên, đây cũng là vì Băng Hồ tuyển chọn đệ tử ít, mà có môn phái lại tuyển chọn rất nhiều đệ tử, như vậy nhất định phải để rất nhiều đệ tử cùng ở chung một phòng rồi.

Tuy rằng phần lớn người trên thuyền là người trong Ẩn Môn. Nhưng cũng có một vài người bên ngoài đi lên. Bọn họ không phải là người trong Ẩn Môn, nhưng cần tới Ẩn Môn kinh doanh, cho nên cũng đi cùng. Đối với những thương nhân này mà nói, một năm chỉ đi khoảng hai, ba lần mà thôi.

Diệp Mặc chú ý quan sát một chút. Khu vực của môn phái đẳng cấp đặc biệt và môn phái nhất đẳng thực sự là tốt nhất, đều ngắm được cảnh biển, hơn nữa chỗ lại rộng hơn rất nhiều. Đương nhiên khu vực của những môn phái không có đẳng cấp hoặc thương nhân bình thường là kém nhất. Tuy

nhiên chiếc thuyền này quá lớn, cho dù rất kém, cũng không đến mức không có chỗ đi.

- Tiểu Vận sư muội, đêm nay em ngủ với chị đi. Chúng ta cùng tâm sự.

Giọng nói của Kỷ Y Lan rất thanh thúy. Tuy rằng cô là chưởng môn một phái, nhưng bởi vì tuổi không lớn, cho nên gọi Mục Tiểu Vận là sư muội.

Mặt Mục Tiểu Vận đỏ lên, khẽ nói:

- Rất xin lỗi sư tỷ Y Lan, em muốn ở cùng với tướng công em.

Kỷ Y Lan và mấy người xung quanh đều không nói được gì nhìn hai người Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận. Hai người này cũng quá dính nhau đi.

- Tiểu Vận, sau khi tới nội môn, em phải vào khu vực tu luyện của đệ tử nòng cốt. Tướng công em phải ở bên ngoài. Em phải học cách sống xa tướng công đi. Đây không phải là chuyện một ngày hai ngày đâu.

Miêu Lan thấy thế, vội vàng xen vào một câu.

Mục Tiểu Vận lắc đầu nói:

- Tướng công em ở chỗ nào, thì em ở chỗ đó. Em chắc chắn sẽ không xa tướng công em đâu.

-...

Miêu Lan thực sự có chút không thể nói được gì nữa. Mục Tiểu Vận, cô gái này bộ dạng xinh đẹp như vậy, vì sao cứ chết não như thế? Người thanh niên xấu xí kia có gì tốt? Không ngờ lại khiến cô nhớ mãi không quên?

- Tướng công em đã ở trong môn phái, nhưng tướng công em không thể tu luyện, cho nên em không cần lo lắng cho anh ta. Em chỉ cần tu luyện nhanh hơn, em mới có thể hỗ trợ anh ta.

Miêu Lan nghĩ một hồi lâu, mới tìm ra một câu nói để an ủi Mục Tiểu

Vận.

Nhưng sau khi nghe Miêu Lan nói xong, Mục Tiểu Vận vẫn nói thẳng:

- Em ở cùng một chỗ với tướng công em thôi.

- Mặc đại ca, Tiểu Vận sư muội và chúng tôi tu luyện với nhau, độ tu luyện sẽ nhanh hơn. Nếu cô ấy cứ ở cùng một chỗ với anh, mọi người... Như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiến độ tu vi của cô ấy. Anh khuyên nhủ Tiểu Vận đi.

Kỷ Y Lan thấy Tiểu Vận có chút cứng đầu, không thể làm gì khác hơn là bảo Diệp Mặc khuyên Mục Tiểu Vận một chút.

Diệp Mặc mỉm cười, thản nhiên nói:

- Tiểu Vận là vợ của tôi. Cô ấy nhất định phải ở cùng với tôi.

- Anh, anh...

Kỷ Y Lan nhìn Diệp Mặc tức giận nói không ra lời. Cô từng gặp người ích kỷ, nhưng người đàn ông có gương mặt xấu xí trước mặt lại ích kỷ như thế, cô thật sự chưa từng thấy. Cho dù bản thân hắn không thể tu luyện được, vẫn là do năng lực của bản thân. Không ngờ hắn còn làm chậm trễ việc tu luyện của vợ mình. Mục Tiểu Vận gả cho Mạc Ảnh, thật sự là hoa tươi cắm bãi phân trâu.

Diệp Mặc cũng lười giải thích. Hắn biết Mục Tiểu Vận là linh căn mộc thuần khiết. Trong lòng hắn đang tìm cách tìm cho cô một công pháp tu luyện, làm sao lại để cô đi học loại Cổ Võ này. Loại cổ võ này đối với hắn mà nói chỉ là rác rưởi mà thôi.

Kỷ Y Lan nhìn vẻ mặt Mục Tiểu Vận kiên định như vậy, cô biết muốn khuyên bảo Mục Tiểu Vận khẳng định không thực tế. Nếu còn nói Mục Tiểu Vận nữa, nói không chừng cô ấy sẽ nảy sinh phản cảm đối với mình. Ở trong lòng cô ấy hình như quan trọng nhất chính là tướng công của mình. Ngoại trừ tướng công mình ra, những điều khác đều có thể không cần để ý tới.

- Vậy được rồi.

Kỷ Y Lan thở dài, dẫn theo Miêu Lan rời khỏi đó. Về sau chỉ có thể từ từ khuyên bảo cô ấy vậy.

Kỷ Y Lan rời khỏi, Diệp Mặc lập tức đóng cửa lại, sau đó nhìn Mục Tiểu Vận nói:

- Tiểu Vận, hiện tại anh đã biết, hẳn em có linh căn mộc thuần khiết. Ban đầu sở dĩ tu vi của em rất chậm, đó không phải vì tư chất của em không tốt, mà là vì công pháp tu chân anh đưa cho em có vấn đề. Hiện tại anh còn chưa có công pháp tu luyện hệ mộc. Hiện tại em không nên tu luyện công pháp nữa. Em chờ sau khi anh tìm được công pháp tốt, hãy tu luyện tiếp.

- Vâng, em nghe lời anh.

Mục Tiểu Vận đối với lời nói của Diệp Mặc không có bất kỳ phản đối nào. Chồng cô nói tìm được công pháp tu luyện tốt, thì khẳng định hắn có thể tìm được.

Hiện tại Diệp Mặc không có công pháp tu luyện hệ mộc. Biện pháp duy nhất chính là đi tìm ở núi Tinh Gia. Ở nam cực, hắn nghe Tu Chân giả kia nói cho biết, núi Tinh Gia có một di tích tu chân.

- Còn nữa, chờ anh một lát, anh ra ngoài xem sao. Anh có chút lo lắng có một kẻ thù của anh đang ở trên thuyền này. Nếu bà ta ở trên thuyền, chúng ta phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc nhớ tới Giai Uấn. Thuyền này đi tới Ẩn Môn. Không biết Giai Uấn có ngồi trên cùng chiếc thuyền này không.

- Tướng công, em đi cùng anh.

Mục Tiểu Vận lập tức nói.

Diệp Mặc lắc lắc tay.

- Em bị khảo nghiệm ra là tư chất bậc nhất, cho nên rất nhiều người đều biết em. Em cứ ở lại đây chờ anh. Anh sẽ nhanh chóng quay trở về.

- Dì Miêu, chẳng lẽ phụ nữ có chồng, nhất định phải dính với chồng mỗi ngày sao?

Kỷ Y Lan thật sự nghĩ mãi không ra, vì sao Mục Tiểu Vận một bước cũng không muốn rời khỏi Diệp Mặc.

Miêu Lan lắc đầu:

- Không có chuyện này. Chẳng qua nếu như mới cưới sẽ không muốn xa nhau. Nhưng lâu ngày sẽ từ từ nhạt đi. Chúng ta đã điều tra về Mục Tiểu Vận. Cô ấy là một cô gái bình thường đến từ Hoàng Bình. Nói rõ một chút, chính là chưa từng thấy người nào lợi hại. Chờ về sau cô ấy gặp nhiều thiếu niên tuấn kiệt hơn, có lẽ cách nhìn của cô ấy sẽ thay đổi. Y Lan cháu không nên gấp gáp, chuyện này từ từ rồi nói sau.

Diệp Mặc rời khỏi khu vực của Băng Hồ. Hắn dùng thần thức rất cẩn thận tiếp cận tới khu vực đặc biệt của Từ Hàng Tĩnh Trai. Cuối cùng, khi hắn thật cẩn thận quét hết khu vực của Từ Hàng Tĩnh Trai một lần, không phát hiện thấy Giai Uấn, lúc này hắn mới yên lòng.

Một Giai Uấn thì hắn không quan tâm, nhưng một khi hắn và Giai Uấn đang đánh nhau, kinh động đến người khác. Như vậy đã có thể không dễ làm nữa. Xem ra Giai Uấn còn tưởng rằng mình không đi lên. Nói không chừng bà ta còn ở bên ngoài tìm kiếm hắn. Đương nhiên cũng có thể bà ta đã về Ẩn Môn trước rồi. Nhưng Diệp Mặc biết, bất kể thế nào, Giai Uấn đều không bỏ qua cho hắn.

Bỗng nhiên trong lòng Diệp Mặc căng thẳng. Hắn cảm giác được một ánh mắt đang theo dõi hắn, dường như đang quan sát mỗi một động tác của hắn. Hắn không quay đầu lại, mà là cẩn thận phóng thần thức ra.

Thần thức của Diệp Mặc nhanh chóng quét tới người đang theo dõi hắn.

Không ngờ đó là Tử Hoa Tiên Tử mà hắn và Mục Tiểu Vận đã gặp khi vừa đến Hàng Thủy Thành.

Không ngờ được Tử Hoa Tiên Tử lại đang ở trên thuyền này. Diệp Mặc nhíu nhíu mày. Hắn tự hỏi biểu hiện của mình không có chỗ nào đặc biệt, vì sao cô gái này lại muốn chú ý tới một dân đen bình thường như hắn? Hơn nữa hắn và Tử Hoa Tiên Tử này không có bất kỳ va chạm nào. Đương nhiên Diệp Mặc chắc chắn sẽ không tự kỷ đến mức cho rằng Tử Hoa Tiên Tử thích hắn, nên đến rình trộm một người có dung mạo xấu xí như hắn.

Bất kể cô ta xuất phát từ mục đích gì, Diệp Mặc đều không muốn tiếp xúc với cô gái này. Hắn bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng thông qua khu vực Ẩn Môn nhị đẳng.

- Anh Mạc, anh cũng lên đây sao?

Một giọng nói quen thuộc có vẻ ngạc nhiên mừng rỡ khiến Diệp Mặc phải tạm dừng một chút. Hắn lập tức nhận ra người gọi hắn là Lưu Lỗi. Nếu Lưu Lỗi gọi hắn, chứng tỏ anh ta cũng được lựa chọn.

- Ha ha, hiện tại tôi đã là đệ tử ngoại môn của Thục Sơn kiếm phái. Chờ sau khi trở lại Thục Sơn, nếu phát huy tốt, nói không chừng còn có thể tấn cấp đến đệ tử nội môn. Anh Mạc, hiện tại anh ở môn phái nào?

Vẻ mặt Lưu Lỗi đầy hưng phấn. Anh ta chẳng những hưng phấn vì gặp Diệp Mặc người quen cũ, còn hưng phấn hơn vì anh ta có thể gia nhập Thục Sơn kiếm phái.

Phải biết rằng tuy Thục Sơn kiếm phái chỉ là một môn phái Ẩn Môn nhị đẳng, nhưng địa vị còn trên phần lớn các Ẩn Môn nhị đẳng khác.

- Tôi ở Băng Hồ. Anh Lưu, thật sự không ngờ được sẽ gặp được anh ở đây.

Đối với Thục Sơn kiếm phái, Diệp Mặc vẫn muốn đi xem. Hắn rất muốn biết, Thục Sơn này có phải giống như Thục Sơn trong lời đồn đại ở bên

ngoài hay không.

- Là anh...

Lại một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Diệp Mặc quay đầu lại liền thấy Vu Vũ Yến đang nhìn theo hắn. Tuy nhiên biểu cảm trên mặt Vu Vũ Yến có chút cổ quái. Dường như không chỉ có phẫn nộ, còn mang theo một vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 720

Va Chạm Với Vu Vũ Yến

Từ tận đáy lòng mà nói thì việc Diệp Mặc xuất hiện ở trên thuyền khiến Vu Vũ Yến vô cùng ngạc nhiên, thậm chí là không dám tin, ngày hôm đó sau khi Vân Tử Y và cô ta nói chuyện xong thì có nhắc tới chuyện Mạc Ảnh, Vu Vũ Yến vốn cho rằng Mạc Ảnh và Tử Hoa Tiên Tử có một quan hệ nào đó, nhưng sau đó nghĩ lại thì chuyện này là điều không thể.

Bởi nếu quả thật Mạc Ảnh và Tử Hoa Tiên Tử có quan hệ thì anh ta cũng không sa sút tới mức bị Liêu Uy ức hiếp. Mặc dù không biết giữa Tử Hoa Tiên Tử và Diệp Mặc có quan hệ gì nhưng lúc này Vu Vũ Yến không dám đối xử tệ với Diệp Mặc. Cô ta sợ ngộ nhỡ phán đoán có vấn đề gì thì thảm rồi.

- Anh vẫn còn có thể xuất hiện ở đây, tôi thật không ngờ đấy. Xem ra Liêu Uy là kẻ cũng có lương tâm, đoạt được vợ của anh rồi lại thả anh ra.

Những suy nghĩ hiện lên rất nhanh trong đầu Vu Vũ Yến, sau khi thuận miệng nói ra thì cô ta không còn dám nói thêm với Diệp Mặc nữa.

- Vũ Yến sư muội, tên quái dị này là kẻ nào?

Lúc này mấy người đàn ông xung quanh Vu Vũ Yến lập tức vây lại, khi bọn họ nghe thấy cách nói của Vu Vũ Yến với Diệp Mặc có phần không mấy khách khí thì lập tức muốn khoe tài trước mặt sư muội.

Vu Vũ Yến hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Một tên không biết trời cao đất dày là gì, người phụ nữ của chính mình mà còn để kẻ khác cướp mất, lại còn ở đây mà dương dương tự đắc, nếu tôi

mà là hắn thì tôi đã nhảy xuống biển tự vẫn tự lâu rồi, sống như thế thật là mất mặt.

Vốn Vu Vũ Yến không định nói những lời này với Diệp Mặc, hơn nữa cô ta nói vài câu cạnh khóe Diệp Mặc sẽ bỏ đi, nhưng ánh mắt châm chọc của Diệp Mặc lại làm cô ta khó chịu, lại thêm chuyện rất nhiều sư huynh Thượng Thanh Sơn ra mặt dùm mình, cô ta lập tức trở nên cay nghiệt.

Diệp Mặc cười lạnh lùng khẽ nói:

- Người ta bảo rằng một đêm cũng nên duyên vợ chồng, cho dù bại lộ, tôi cũng đã từng ngủ cùng cô, cũng coi như giúp cô phá thai, sao cô lại ăn nói cay nghiệt như vậy?

Nếu như không phải Vu Vũ Yến chọc tức hắn thì Diệp Mặc tuyệt đối không nói những lời này, thậm chí mặc kệ loại phụ nữ như cô ta. Nhưng Vu Vũ Yến lại dám châm chọc hắn, thế thì đừng trách hắn không khách khí.

Đương nhiên Diệp Mặc biết được suy nghĩ thật của Vu Vũ Yến, đó là muốn lưu danh tiếng ở Thượng Thanh Sơn. Theo cô ta thì nếu khống chế được tất cả đàn ông ở Thượng Thanh Sơn thì họ đều sẽ vây lấy cô ta. Nhưng hắn lại không để cho cô ta được toại nguyện, ghê tởm như thế nào thì hắn nói như thế - Anh, đồ vô liêm sỉ, tôi và anh như thế bao giờ hả… Đồ tiểu nhân hèn hạ…

Vu Vũ Yến lại giận đến phát điên lên.

Trong lòng Diệp Mặc bắt đầu thấy thích thú, hắn nói với tốc độ vừa phải:

- Vậy cô nói xem tên Liêu Uy đấy làm sao mà lại biết tôi? Đó là chồng chưa cưới của cô nhỉ, còn không phải là đã nhìn thấy chúng ta nằm trên cùng một giường sao, lôi chuyện này ra nói hại não thật đấy. Tôi cũng có sĩ diện của mình, cô cứ ép tôi nói ra làm gì…

-Anh… anh…

Sắc mặt Vu Vũ Yến đã tím tái lại, tay cô ta bắt đầu run lên, thậm chí cô ta không thể nói được một câu nào…

Mặc dù cô ta đã đoán được chuẩn xác rằng Tử Hoa Tiên Tử sẽ không đời nào nói ra chuyện này, chỉ cần đến được Ẩn Môn thì sẽ không thể nào có người ra tay điều tra, nhưng không ngờ những lời nói lại được nói ra từ chính miệng của Diệp Mặc.

-Mày muốn chết…, hừ, Vũ Yến sư muội là một trinh nữ còn chưa xuất giá, anh lại dám lại nhục muội ấy như vậy, hôm nay Phiên Thừa ta sẽ dạy cho mày một bài học.

Người đàn ông nước da trắng bệch đứng sau Vu Vũ Yến rút thanh trường kiếm bên hông, muốn ra tay với Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa ngạc nhiên liếc nhìn người có nước da trắng nhợt đó đã lập tức hiểu ra, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói:

- Phiên Thừa, không ngờ anh lại có kinh nghiệm với phụ nữ như vậy, quả nhiên là tình trường phong phú. Có điều, tôi thấy anh có thể tìm hiểu chuyện này với sư muội Vũ Yến của anh đấy!

Phiên Thừa đương nhiên có thể nhìn ra tình hình của Vu Vũ Yến, trước đây chính y muốn cướp được Vu Vũ Yến về tay mình, bây giờ lại bị Diệp Mặc gọi là một tên cao thủ tình trường, trong lòng rất khó chịu, thậm chí không để ý đến chuyện vẫn đang ở trên thuyền, cầm trường kiếm lao về phía Diệp Mặc.

Lưu Lỗi vẫn đứng bên cạnh Diệp Mặc, cuộc đấu khẩu này Diệp Mặc đang chiếm thế thượng phong, anh ta cũng không chen vào, bây giờ Phiên Thừa muốn động thủ, anh ta còn chưa nghĩ gì đã rút đao ra.

Keng!

Chiếc đao của anh ta chắn ngang trường kiếm ngay bên cổ Diệp Mặc, ánh chớp lửa lóe sáng.

Vì cả thanh đao và kiếm đều ở ngay bên cạnh người Diệp Mặc nên những tia lửa còn bắn cả lên người Diệp Mặc.

Đứng từ đằng xa quan sát, Vân Tử Y cau mày, Mạc Ảnh nhìn thì có vẻ không có chút bản lĩnh nào, nhưng đường kiếm vừa rồi của Phiên Thừa hình như đã sắp đâm rách da thịt của hắn rồi, vậy mà thậm chí mắt hắn còn không chớp một cái, chưa cần nói đến biểu hiện không có chút thay đổi nào.

Có thể nói nếu không phải người đàn ông phía sau hắn ra tay ngăn trường kiếm của Phiên Thừa lại thì tên Mạc Ảnh đó đã bị thương rồi. Hắn ta thực sự là chưa kịp phản ứng lại hay vốn là không sợ? Vân Tử Y nghĩ đến đây liền trách Lữ Lôi nhiều chuyện.

-Người bạn Thục Sơn, đây là chuyện của Thượng Thanh Sơn chúng tôi, vì lẽ gì mà anh lại can dự vào?

Sắc mặt Phiên Thừa vô cùng khó coi, mặc dù tu vi của y là hoàng cấp, nhưng khi giao đấu liền phát hiện ra tu vi của mình còn thấp hơn đối phương, đương nhiên chủ yếu là do kiếm phái Thục Sơn ở hạng cao hơn so với Thượng Thanh Sơn.

Trong lòng Lưu Lôi lại thấy vô cùng thoải mái, nếu hiện giờ không phải là đệ tử của phái Thục Sơn thì anh ta nào dám đối đầu với đối phương, nghĩ đến chuyện này thấy rất hài lòng.

-Không được làm loạn trên thuyền, nếu như còn đánh đấm náo loạn thì lập tức đuổi khỏi thuyền.

Không đợi đến khi Lưu Lôi lên tiếng đáp lời thì một người chấp pháp đã đi đến nghiêm khắc nói.

Khi người chấp pháp bước đến, tất cả những người xung quanh đều tản ra, chuyện đuổi ra khỏi thuyền chẳng phải chuyện đùa, mà chính xác là bị ném xuống biển, cho dù là có bản lĩnh đến đâu mà bị rơi xuống biển thì cũng chỉ có nước chết mà thôi.

-Anh Mạc, chi bằng đến chỗ của tôi một chuyến.

Lưu Lôi kéo tay Diệp Mặc, muốn đến khu Thục Sơn để thăm thú.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Sau này mọi người đều là Ẩn Môn, còn có cơ hội, hơn nữa còn một tháng trên thuyền này nữa. Hôm nay tôi còn có việc, đợi khi làm xong thì tôi sẽ lại đến.

Diệp Mặc đúng thật là đang có việc, hiện giờ đạo cô Giai Uấn không có ở đó, hắn bây giờ không dám luyện Bồi Khí Đan nhưng lại rất muốn thử cảm giác của luyện khí cấp sáu. Theo hắn, ở nơi này, sức mạnh lớn một chút thì có nghĩa là tỉ lệ thành công cũng cao hơn.

Bước đến cửa thì Diệp Mặc nhận ra Kỷ Ỷ Lan cũng đang đứng ở cửa, hắn vừa định hỏi Kỷ Ỷ Lan ở đây làm gì thì Mục Tiểu Vận liền mở cửa ra. Thấy Diệp Mặc quay lại, Mục Tiểu Vận lập tức vui mừng kéo hắn lại, dường như không phải Diệp Mặc xa cô mới một thời gian mà đã rất lâu rất lâu rồi.

- Tướng công, anh quay về rồi.

Vẻ vui mừng hiện lên trong mắt Mục Tiểu Vận vô cùng rõ ràng, nhưng Kỷ Ỷ Lan lại nhíu mày.

Nhưng Kỷ Y Lan cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, cô khách khí nói với Diệp Mặc:

- Anh Mạc, tôi muốn nói chuyện với sư muội Tiểu Vận một lát, không biết có tiện không?

Kỷ Ỷ Lan biết cô muốn hẹn Mục Tiểu Vận, nhưng người đồng ý đầu tiên không phải là Mục Tiểu Vận mà là tướng công của cô ấy Mạc Ảnh.

Diệp Mặc khẽ cười, hắn nhìn Kỷ Ỷ Lan rồi nói với Mục Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, em đi đi, anh ở phòng đợi. Hơn nữa, cả ngày từ sáng đến tối

ở cùng anh cũng thấy chán.

- Vâng, Nhưng ở cùng với tướng công, em không chán tí nào đâu.

Mặc dù không nhất định phải học công pháp Băng Hồ nhưng Mục Tiểu Vận biết muốn cùng tướng công ở lại Băng Hồ thì không thể tùy tiện đắc tội với Kỷ Ỷ Lan.

Kỷ Ỷ Lan không biết nói gì nhìn Mục Tiểu Vận, cô không hiểu tại sao một cô gái ưu tú như thế lại ngoan ngoãn phục tùng một tướng công tướng mạo xấu xí như vậy.

Sau khi Mục Tiểu Vận và Kỷ Ỷ Lan đi rồi, Diệp Mặc đóng cửa phòng lại rồi ngồi khoanh chân, dồn toàn bộ tinh thần vào điểm tròn màu vàng trong đan điền.

Nhưng cho dù Diệp Mặc có cố gắng như thế nào thì tâm thần của hắn vẫn bị ngăn ở bên ngoài, từ đầu đến cuối không thể nào tiến nhập được vào điểm vàng, hơn nữa hắn không có cách nào đưa điểm vàng ra.

- Chắc vì tu vi quá thấp.

Diệp Mặc tự nhủ, lấy ra một viên đá linh thạch bắt đầu tu luyện.

Mặc dù không có bồi khí đan nhưng tốc độ luyện tinh thạch thì khá nhanh, vào thời điểm này, Diệp Mặc không thể vì sợ lãng phí mà tiết kiệm linh thạch được, vì thứ này vốn tìm về là để tu luyện. Chỉ một lát sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn trút hết tạp niệm trong đầu.

- Ỷ Lan sư tỷ, chị gọi em có chuyện gì không?

Sau khi ngồi xuống Mục Tiểu Vận liền khách khí hỏi.

Kỷ Ỷ Lan chần chừ một lát rồi nói:

- Tiểu Vận sư muội, mặc dù Băng Hồ chỉ là Ẩn Môn bậc ba, nhưng nội tình lại hết sức thâm hậu, mấy mươi năm trước, Băng Hồ của ta là một trong

tam đại Ẩn Môn. Sở dĩ bị mai một đi, không phải là vì công pháp của Băng Hồ không tốt mà vì không có người tu luyện thích hợp. Hoặc nói cách khác là không có nhân tài ưu tú, Tiểu Vận sư muội, em có tư chất bậc nhất, ta nghĩ nhất định em sẽ trở thành một người nổi tiếng trong Băng Hồ của chúng ta.

- Đa tạ Ỷ Lan sư tỷ.

Mục Tiểu Vận vẫn giữ vẻ bình tĩnh cảm ơn Kỷ Ỷ Lan.

Kỷ Ỷ Lan nhìn vẻ bình tĩnh như thường của Mục Tiểu Vận thì không biết nói gì, lẽ ra những người tu luyện cổ võ bình thường nếu biết được tiền đồ của mình thì sẽ không kiềm chế nổi bản thân, nhưng Mục Tiểu Vận trước mắt cô lại vô cùng bình thản, dường như không mấy để tâm đến chuyện này.

- Tiểu Vận, em có biết về Tiên Thiên Chi Thượng không? Sau khi lên được đến Tiên Thiên Chi Thượng thì người tu luyện cổ võ có thể thọ tới trăm tuổi, hơn nữa có thể bay được một đoạn trong không trung. Nghe nói sau khi lên đến Tiên Thiên Chi Thượng thì thăng cấp cao hơn, hiện tại Thần Châu còn chưa tu luyện được đến cấp Tiên Thiên Chi Thượng, lên tới đỉnh cao của Tiên Thiên cũng đã là một thành tựu rất vĩ đại rồi. Nghe nói Tiên Thiên Chi Thượng còn có thể bay xa hơn, thậm chí có thể dùng một sợi hồng mao mà bay được hàng dặm.

Để khơi dậy cảm hứng tu luyện cho Mục Tiểu Vận mà Kỷ Ỷ Lan ra sức khuyên nhủ.

Vẻ mặt Mục Tiểu Vận vẫn bình tĩnh như lúc trước, nhưng thực ra trong lòng cô không sao bình tĩnh được. Thì ra tu luyện đến Tiên Thiên Chi Thượng lại có thể bay trong không trung, mà cả Thần Châu không có được một người, trong khi đó tướng công của cô lại có thể dẫn cô bay hàng nghìn dặm. Bay trong không trung và di chuyển trong không trung một đoạn, sự khác biệt này hoàn toàn không thể nào so sánh được.

Nghĩ đến chuyện mình tựa sát vào tướng công bay lượn trên không trung, ánh mắt Mục Tiểu Vận cuối cùng cũng long lanh khác thường.

Thấy ánh mắt Mục Tiểu Vận hiện lên vẻ khác thường, Kỷ Ỷ Lan cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà cũng làm Mục Tiểu Vận có hứng thú với chuyện tu luyện cổ võ!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 721

Trận Quyết Đấu Sinh Tử

Nhìn thấy ánh mắt của Mục Tiểu Vận đã có một tia long lanh khác thường, Kỷ Ỷ Lan cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà cũng đã khích lệ được hứng thú với cổ võ của Mục Tiểu Vận.

Nghĩ đến đây Kỷ Ỷ Lan càng không dám chần chừ, nhân cơ hội vội nói:

- Tiểu Vận, với tư chất của em cùng công pháp của Băng Hồ, lại còn được sự chỉ bảo của bà ngoại, chuyện em lên đến cấp Tiên Thiên đã là điều chắc chắn rồi, chuyện vượt qua cả những người đi trước cũng là chuyện có thể.

- Cảm ơn Ỷ Lan sư tỷ!

Kỷ Ỷ Lan mặc dù không hiểu ý của Kỷ Ỷ Lan nhưng cô cũng không ngốc, cô nghĩ chắc hẳn là có liên quan đến tướng công của mình.

Kỷ Ỷ Lan gật gật đầu nói:

- Tiểu Vận, chị biết tình cảm giữa em và tướng công rất tốt, chị cũng không muốn nói gì nhiều. Chỉ là hôm nay chị có nghe thấy một chuyện nên chị muốn nói với em. Tướng công của em dường như có quan hệ gì đó với nữ đệ tử ngoại môn của Thượng Thanh Sơn Vu Vũ Yến, hai người bọn họ hình như đã từng ở cùng nhau, hơn nữa còn, còn…

Sắc mặt Mục Tiểu Vận bình tĩnh nhìn Kỷ Ỷ Lan, cô đương nhiên hiểu ý của Kỷ Ỷ Lan, vẫn là muốn khuyên cô rời xa tướng công, sau đó nỗ lực tập luyện mà thôi.

Một cô gái mà nói về những chuyện phá thai khiến Kỷ Ỷ Lan cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng Mục Tiểu Vận đã biết được ý của Kỷ Ỷ Lan, cô đứng lên nói với Kỷ Ỷ Lan:

- Cảm ơn chị đã quan tâm em, Ỷ Lan sư tỉ. Vợ không được trách chồng, em đương nhiên biết những chuyện của tướng công, cho dù những điều chị vừa nói là thật thì cũng là vì người ta không tuân thủ phép tắc của thân làm nữ nhi, không liên quan gì đến tướng công. Tiểu Vận em từ nhỏ đã xuất thân từ nghề làm thuốc, tướng công của em, em biết...

Chần chừ một lát rồi Mục Tiểu Vận lại nói:

- Ỷ Lan sư tỉ, đối với Tiểu Vận, may mắn lớn nhất cả đời này là được gặp tướng công. Chỉ cần tướng công mạnh khỏe bình an, thì đó chính là hạnh phúc của Tiểu Vận, Ỷ Lan sư tỉ, em phải đi rồi.

Nhìn Mục Tiểu Vận rời khỏi phòng, Kỷ Ỷ Lan vẫn còn lạc giữa mơ hồ. Vẫn còn người phụ nữ như cô gái này ư, tên Mạc Ảnh kia không biết kiếp trước đã gõ vỡ bao nhiêu cái mõ mà lại may mắn như vậy? Ban đầu cô định thông qua chuyện này chuyển hướng chú ý của Mục Tiểu Vận ra khỏi Diệp Mặc, rồi từ từ đưa cô ấy vào con đường tu luyện. Nhưng cô không ngờ, vẫn còn chưa bắt đầu mà đã thất bại rồi.

- Dì Lan, lời con nói có chỗ nào không đúng chứ. Nhưng con cảm thấy con nói cũng rất uyển chuyển mà, hơn nữa còn không có chỗ nào nói không đúng nữa.

Kỷ Ỷ Lan cau mày nói.

Người phụ nữ trung niên ở phía sau tấm bình phong nhìn Kỷ Ỷ Lan rồi thở dài:

- Cô Mục Tiểu Vận đúng thật là một người vợ hiền thảo, chẳng những kiên trinh mà hơn nữa còn rất thông minh, người chồng lấy được cô ấy đúng là đã có phúc phận từ tiền kiếp...

- Dì Lan, ý của dì là?

Kỷ Ỷ Lan nghi ngờ hỏi.

- Ỷ Lan, con vẫn chưa nghe ra ư? Mục Tiểu Vận nói Mục gia có nghề y thuật gia truyền, vậy thì cô ấy đã nhìn ra quan hệ giữa tướng công cô ấy và Vu Vũ Yến từ lâu rồi. Vu Vũ Yến vẫn là trinh nữ, cô ấy cũng đã nhìn ra, bởi vậy cô ấy không hề lo lắng về chuyện đó.

Kỷ Ỷ Lan kinh ngạc nhìn dì Lan nói:

- Nói như vậy thì nếu chuyện này là thật thì lời con nói hôm nay đã có hiệu quả rồi ư?

Miêu Lan vẫn lắc đầu nói:

- Con vẫn còn chưa hiểu Mục Tiểu Vận, cho dù chuyện này có là thật thì cô ấy vẫn sẽ nói giúp cho tướng công của mình, nói thẳng ra thì cô ấy vốn cảm thấy chuyện này tướng công của cô ấy không có gì sai cả.

- Sở dĩ cô ấy nói bản thân học y vì cô ấy muốn thể hiện rằng đã nhìn ra được chuyện của tướng công cô ấy và Vu Vũ Yến là giả, chứ không phải vì tin tưởng tướng công. Hơn nữa cô ấy còn muốn nói cho con biết, tướng công của cô ấy vốn không phải loại người đó, cô ấy trước sau như một không bao giờ nghi ngờ tướng công của mình. Bởi thế câu nói của cô ấy không phải là để tìm kiếm lí do để tin tướng công của mình mà là để tướng công của cô ấy tìm kiếm một lí do giữ mình trong sạch.

- À, thì ra là như vậy.

Kỷ Ỷ Lan sửng sốt một hồi rồi mới nói tiếp:

- Nhưng nếu đã là giả thì tại sao tên Mạc Ảnh đó lại nói những lời như thế, chẳng lẽ hắn muốn tự làm nhục thanh danh của mình?

Miêu Lan trầm mặc một hồi rồi nói:

- Dì cũng không rõ rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, nhưng Mạc Ảnh, cũng chính là tướng công của Mục Tiểu Vận, cũng có khả năng là một người không hề đơn giản. Hôm nay từ rất xa dì đã nhìn thấy rõ ràng thanh kiếm đó đã đâm vào cổ hắn rồi, vậy mà mặt hắn không có chút biểu hiện gì, khó mà tin đó là sự gan dạ của một người bình thường.

- Nhưng dì Lan, tên Mạc Ảnh đó vốn chẳng có tư chất gì cả, nếu như biết rằng không có tư chất thì không thể nào mà tu luyện được, một kẻ bình thường không thể tu luyện thì có điều gì không đơn giản chứ?

Kỷ Ỷ Lan lại có chút không hiểu.

Miêu Lan khẽ mỉm cười nói:

- Tuy rằng dì biết tên Mạc Ảnh đó không thể nào nhưng không phải tất cả những người không có tư chất đều không có cách để tu luyện. Sư tổ của phái Đô Thiên là Đỗ Đô Thiên tương truyền cũng là người không hề có tư chất, nhưng cuối cùng ông ta đã tu luyện đến cấp độ phá bỏ được xiềng xích kìm hãm của cấp Tiên Thiên, đó là một ví dụ sống. Tất cả mọi chuyện trên đời đều không thể vơ đũa cả nắm, tu luyện cũng như vậy. Tư chất của Mục Tiểu Vận thuộc loại nhất, hơn nữa cô còn rất quan tâm đến phu quân của mình, sau này con cố gắng không được nói gì về phu quân của cô ấy trước mặt Mục Tiểu Vận. Có những lúc dùng thời gian làm cách để phai nhạt cón có tác dụng hơn những lời lung tung con nói hôm nay - Vâng, thưa dì Lan, con hiểu rồi.

Kỷ Ỷ Lan gật đầu, thận trọng nói.

Những ngày tiếp theo, Diệp Mặc cảm thấy Miêu Lan và Kỷ Ỷ Lan đối xử với hắn tốt hơn trước rất nhiều. Hắn cũng không có tâm trí nghĩ về chuyện này, hắn đến Băng Hồ không phải thực sự là vì muốn gia nhập môn phái này mà chỉ muốn biến nơi đây làm bước đệm cho mình mà thôi. Diệp Mặc cảm nhận được thiện ý của mấy người Kỷ Ỷ Lan, hắn đương nhiên muốn hỏi thêm một số chuyện, đối với Diệp Mặc mà nói, điều cần nghe ngóng trước tiên là nơi trồng linh thảo của Ẩn Môn.

Đối với sự hỏi thăm một cách vô ý của Diệp Mặc thì Kỷ Ỷ Lan không để ý, nhưng Miêu Lan thì có. Bà ta cảm thấy cái mà Diệp Mặc hỏi rất có tính định hướng, không chỉ hỏi thăm những nơi có nhiều dược liệu mà còn hỏi thăm vị trí của núi Tinh Gia.

Ngoại trừ điều đó, Kỷ Ỷ Lan thấy Diệp Mặc còn đặc biệt chú ý hỏi vị trí của Thái Ất Môn và Từ Hàng Tĩnh Trai. Điều này khiến Miêu Lan thấy có chút kì lạ, phái Côn Càn cũng là một trong tam đại môn phái nhưng lại không thấy Diệp Mặc hỏi đến.

Thông qua mấy lần hỏi thăm, Diệp Mặc biết được địa bàn của Ẩn Môn kỳ thực rất lớn, vùng rừng núi trồng dược liệu thì vô kể, đương nhiên trong đó nổi tiếng nhất là núi Ngũ Uẩn.

Vì dược liệu trên núi Ngũ Uẩn là tốt nhất, hơn nữa lại là linh thảo bậc cao nhất, bởi vậy vừa nhắc tới dược liệu thì dường như tất cả mọi người đều nghĩ đến nơi này.

Núi Ngũ Uẩn quanh năm suốt tháng có khí độc xung quanh, phía trong mãnh thú rắn độc tung hoành. Nhưng qua năm năm thì khí độc trên núi Ngũ Uẩn sẽ tiêu tan hết, thông thường có một tháng là thời gian hái dược liệu tốt nhất.

Cho nên môn phái trong Ẩn Môn đều đã hẹn với nhau cứ mỗi năm năm là lại lên núi hái thuốc một lần, nhưng cho dù là vào thời điểm sau năm năm khi khí độc tiêu tan, thì vẫn còn một lượng khí độc lớn, chỉ là giảm đi một lượng rất lớn so với bình thường mà thôi. Thời điểm đó muốn lên núi Ngũ Uẩn hái thuốc cũng cần đến nhiều loại phòng bị, chủ yếu là thuốc viên phòng độc và thuốc viên giải độc. Còn mặt nạ phòng độc thì không hề có tác dụng gì, bởi cho dù có dùng đến thiết bị phòng độc như thế nào thì cuối cùng chất độc vẫn thấm được vào trong cơ thể.

Các môn phái mỗi lần lên núi Ngũ Uẩn hái thuốc đều có một danh sách hạn chế, thông thường những môn phái hạng nhất có khoảng hai mươi người, còn những môn phái tam đẳng thì chỉ có ba người. Còn những môn

phái hạng thấp thì danh sách còn ít hơn.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu phái Côn Càn lần trước chọn ra danh sách năm người trong Băng Hồ là vì sao, thì ra năm người được chọn có liên quan đến một lượng lớn tài nguyên tu luyện, xem ra phái Côn Càn thực chịu bỏ ra Được biết thời gian khai núi hái thuốc lần tiếp theo của núi Ngũ Uẩn là nửa năm nữa, Diệp Mặc rất vui mừng, hắn đương nhiên không thể đợi tới nửa năm sau cùng những người khác vào núi hái thuốc. Trong tay hắn có vô khối dược liệu, hiện giờ hắn hoàn toàn có thể luyện được mấy lò đan dược giải độc, sau đó sẽ lên đường đến núi Ngũ Uẩn.

Diệp Mặc thử mấy ngày không thể đột phá lên luyện khí tầng sáu, cho dù chỉ còn thiếu một chút nữa nhưng Diệp Mặc biết nguyên nhân là do trong tiềm thức của hắn không dám tạo ra những chấn động quá lớn. Mặc dù khi luyện khí chuyển tiếp từ tầng năm lên tầng sáu những chấn động không lớn, nhưng trên thuyền có rất nhiều cao thủ, một khi có chút động tĩnh nào thì không biết chừng sẽ bị phát hiện.

Bởi vì có chút e dè nên hắn không có cách nào để đột phá. Sau khi hiểu được nguyên nhân này, Diệp Mặc dứt khoát không tu luyện thêm nữa, sau khi hắn chào Mục Tiểu Vận liền đi thẳng về hướng kiếm phái Thục Sơn.

- Cậu là Mạc Ảnh, bạn của Lưu Lỗi?

Diệp Mặc vừa đến đã lập tức có người nhận ra.

Diệp Mặc nghi ngờ sờ lên mũi, trong lòng thầm nghĩ Lưu Lỗi là đệ tử ngoại môn, không thể nào lại nổi tiếng như vậy được. Sao lại có thể khiến hắn nổi tiếng thế này được nhỉ?

- Đúng vậy, Lưu Lỗi đâu?

Mặc dù Diệp Mặc đã quét thần thức nhìn thấy Lưu Lỗi đang mặt mày ủ dột nhưng vẫn hỏi một câu.

Người đàn ông vừa lên tiếng trước chỉ vào phòng của Lưu Lỗi sau đó

không để mắt tới Diệp Mặc nữa. Mặc dù trong lòng Diệp Mặc có chút hồ nghi nhưng hắn biết đệ tử môn phái nhị đẳng thông thường không coi trọng đệ tử môn phái tam đẳng.

- Hừ, Lưu Lỗi kết bạn thật khinh suất, sao lại kết giao với loại bạn như thế này, cũng coi như đáng đời cậu ta.

Phía sau Diệp Mặc có người hừ giọng, nhưng hắn chỉ khẽ cau mày không nói gì.

- Anh Mạc, anh sao rồi?

Lưu Lôi mở cửa phòng với vẻ mặt buồn bực, nhưng vừa thấy Diệp Mặc đứng trước cửa liền hỏi một câu theo bản năng.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Anh Lưu, không phải anh nói khi nào tôi rảnh thì đến chơi ư? Thấy anh có vẻ không không vui, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Lỗi thở dài nói:

- Anh Mạc, nếu anh đã đến rồi thì tôi cũng không gạt anh. Tôi đoán mình chỉ sống được một ngày bình yên nữa thôi, lũ chó hoang khinh người quá đáng.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc hỏi, cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ.

Lưu Lỗi lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp:

- Hôm đó sau khi tôi đi thì có kẻ nói tôi xen vào chuyện của người khác, sau đó có một người tên Tư Mã Bình đến tìm tôi khiêu chiến. Trong lúc kích động tôi đã đồng ý rồi. Nhưng sau đó tôi mới biết khiêu chiến kiểu này thì không chết không được, sau khi hai người cùng lên võ đài thì nhất định phải có một kẻ chết thì kẻ kia mới được xuống, đây cơ bản là một trận quyết đấu

sinh tử.

Thấy Diệp Mặc cau mày, Lưu Lỗi cúi đầu nói:

- Gia tộc của tôi vốn để tôi được gia nhập kiếm phái Thục Sơn đã phải bỏ ra quá nhiều của cải tiền bạc. Một khi tôi chết thì sẽ có thể tưởng tượng được kết cục của nhà họ Lưu ở thành Lan Hóa.

- Vậy tại sao anh lại nhận lời thách đấu đó?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, cho dù Lưu Lỗi không biết chuyện khiêu chiến không có người chết không dừng lại thì anh ta vừa mới gia nhập Ẩn Môn, cũng không thể tùy tiện nhận lời khiêu chiến của người khác.

Lưu Lỗi buồn phiền ngồi xuống nói - Vì tôi bị lừa!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 722

Bị Thăm Dò

Thấy Diệp Mặc không hiểu, Lưu Lỗi bèn thở dài nói:

- Hôm đó khi bọn họ tới khí thế hung hăng, hơn nữa tên Tư Mã Bình kia còn quen với một sư huynh nhập môn trong Thục Sơn của chúng tôi, nên không có một ai chịu lên tiếng dùm tôi. Khi Tư Mã Bình khiêu chiến với tôi, ban đầu tôi cũng không nhận lời, nhưng tôi lại nghe thấy có người nhỏ tiếng nói, Tư Mã Bình vừa mới thăng cấp lên trung kì hoàng cấp, mà hắn đã ra khiêu chiến rồi.

Diệp Mặc nhìn Lưu Lỗi, đã tu luyện đến đỉnh cao trung kì hoàng cấp, hỏi:

- Nên cậu cho rằng ăn chắc hắn, sau đó nhận lời rồi?

Lưu Lỗi trầm ngâm một hồi, gật đầu nói:

- Về sau Vu Vũ Yến và Phiên Thừa lại nói vài lời rất khó nghe, nói gì mà không có trứng thì không phải đàn ông, rồi rùa rụt đầu gì đó. Tôi nghĩ tôi đã đạt đến đỉnh cao của trung kì hoàng cấp rồi, đối phó với một tên trung kì hoàng cấp như hắn chắc không thành vấn đề, trong lúc kích động, tôi đã đồng ý rồi.

- Nhưng đồng ý xong mới biết, khiêu chiến trên thuyền là phải sống mái. Hơn nữa tên Tư Mã Bình hoàn toàn không phải mới tiến vào trung kì hoàng cấp, mà đã luyện đến đỉnh cao hoàng cấp, có thể nói đã là bán huyền cấp rồi, tôi không tài nào thắng được.

Diệp Mặc đã hiểu ra, lại hỏi tiếp:

- Cậu có biết kẻ nói Tư Mã Bình vừa mới tiến vào trung kì hoàng cấp là ai không?

Lưu Lỗi lắc đầu:

- Lúc đó trong lòng tôi có hơi kích động, hơn nữa vô cùng tức giận, chỉ biết kẻ nói lời này nhất định là người trong Thục Sơn của chúng tôi. Tới giờ tôi vẫn không hiểu được, tại sao mọi người đều cùng một môn phái, hắn không giúp tôi, ngược lại còn gạt tôi?

Diệp Mặc thở dài nói:

- Tôi phải nói cậu thế nào đây, nhất định là cậu vốn luôn tu luyện trong gia tộc đúng không? Có phải chưa từng ra ngoài bao giờ không?

Lưu Lỗi gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi vốn luôn tu luyện ở Lan Sĩ Thành, vì người có tư chất trong gia tộc chúng tôi rất ít. Do tôi có tư chất nên người trong nhà đều không cho phép tôi ra ngoài mạo hiểm.

Diệp Mặc nghĩ cũng chính vì tính cách dễ bị kích động này của Lưu Lỗi, mới khiến anh ta đứng ra lên tiếng giúp mình ở Hàng Thủy Thành, đối chọi với tên Mã Sĩ Long kia không chút do dự.

Nếu là người có tính cẩn thận, nhất định sẽ không làm chuyện này, dù có muốn giúp, cũng sẽ không chút cố kỵ gì mà đắc tội với nhà họ Mã như thế này.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Diệp Mặc bèn nói:

- Tôi nghĩ lần này Thục Sơn của các cậu thu nhận nhiều đệ tử ngoại môn như thế này, sau đó nhất định còn có đợt kiểm tra thứ hai chính là chọn ra một số người trong đám đệ tử ngoại môn của các cậu nhận làm đệ tử nhập môn.

- Đúng vậy, lựa chọn đệ tử nhập môn cũng rất nghiêm khắc, không những có tỉ võ, còn có các khảo nghiệm khác. Nhưng có một điều chính là nếu anh trước ba mươi tuổi có thể tiến vào huyền cấp, thì sẽ không cần bất kì tuyển chọn nào, mà trực tiếp được nhập môn.

Lưu Lỗi tiếp lời nói.

Nhưng nói xong, Lưu Lỗi mới phản ứng ra, hắn nhìn Diệp Mặc với vẻ nghi hoặc, một hồi lâu mới hỏi:

- Anh Mạc ý của anh là nói, có người cho rằng sau khi tôi chết, thì có thể bớt đi một đối tượng cạnh tranh nhập môn? Việc này, việc này…

Lưu Lỗi nghĩ, nếu vì chuyện này mà hãm hại mình, thì đối phương cũng quá thâm độc rồi.

Diệp Mặc đã gặp qua nhiều chuyện như vậy, nên không cảm thấy có gì ngạc nhiên. Dù tu luyện của Ẩn Môn chỉ là Cổ Võ, không cạnh tranh kịch liệt bằng môn phái Tu Chân, nhưng rất nhiều người vì đạt được mục đích đều không từ thủ đoạn, âm mưu cỏn con này có đáng là gì.

Không giải thích gì thêm nữa, Diệp Mặc rút từ sau lưng ra một thanh loan đao đưa cho Lưu Lỗi nói:

- Cậu thử thanh đao này xem.

Lưu Lỗi đón lấy thanh loan đao mà Diệp Mặc đưa, không kềm được nói một tiếng:

- Đao tốt, thanh đao này tốt hơn thanh đao thép kia của tôi nhiều.

Nói xong Lưu Lỗi thử vận chút nội khí vào thân đao, đột nhiên loan đao trong tay phát ra một tiếng kêu khẽ, Lưu Lỗi cảm thấy loan đao trong tay dường như bỗng chốc đã có thêm linh tính, như trò chuyện với anh ta vậy, khiến anh ta sử dụng càng thêm thuận tiện.

- Đây là pháp khí sao? Không lẽ là sản phẩm của "Đoán Khí Đường"?

Lưu Lỗi ngạc nhiên nhìn loan đao trong tay nói.

Diệp Mặc mỉm cười đáp:

- Nghiêm chỉnh mà nói, đây vẫn chưa phải là pháp khí, nhưng cũng đã gần với pháp khí rồi. Nó không phải của "Đoán Khí Đường", thanh đao này bây giờ tôi tặng cậu đó.

- A…

Lưu Lỗi nghe xong lời của Diệp Mặc liền sửng người ra, nhưng anh ta liền kịp phản ứng, vội đưa thanh đao trong tay cho Diệp Mặc:

- Anh Mạc, thanh đao này thật sự quá quý giá rồi, tôi không thể nhận được.

Diệp Mặc lại đẩy thanh đao lại, sau đó cười nhẹ một tiếng, nói:

- Thứ này tôi có rất nhiều, thanh này tặng cậu đấy. Đợi đến mai cậu dùng thanh đao này cắt đầu của Tư Mã Bình, coi như không phụ lòng thanh đao này rồi.

Lưu Lỗi cũng rất thích thanh loan đao này, nghe xong lời của Diệp Mặc, anh ta cũng không từ chối nữa, nhận lại loan đao, lại xem xét cẩn thận hồi lâu, mới cười ha hả nói:

- Anh Mạc, nếu nói tôi vốn không có chút cơ hội nào, giờ có thanh đao này, chí ít tôi cũng có ba phần cơ hội rồi. Mấy lời khách khí tôi không nói nữa, thanh đao này tôi xin nhận.

- Thật ra ngày gặp được anh Mạc và vợ của anh ở Hàng Thủy Thành, thì tôi đã biết anh Mạc không phải là người tầm thường, bây giờ xem ra, quả nhiên, ha ha …

Diệp Mặc mỉm cười, lắc đầu nói:

- Nếu chỉ có ba phần cơ hội, tôi khuyên cậu vẫn không nên tỉ thí là hơn.

Thấy Lưu Lỗi nhìn mình với vẻ nghi hoặc, Diệp Mặc lại hỏi:

- Phòng này của cậu có mấy người ở?

- Vốn có ba người, vì sau khi tôi và Tư Mã Bình quyết định quyết đấu, có một người dọn đi rồi, còn có một người do thích đánh cược, mỗi ngày đều chìm đắm trong chiếu bạc, ít khi trở về.

Lưu Lỗi không hiểu ý trong câu hỏi của Diệp Mặc, nhưng vẫn thành thật trả lời.

- Tốt lắm, cậu ăn viên đan dược này, nó có tác dụng của "Thăng Huyền Hoàn".

Diệp Mặc lấy ra một viên "Bồi Khí Đan" đưa cho Lưu Lỗi nói.

Lưu Lỗi vô thức đón lấy "Bồi Khí Đan" sau đó đáp:

- Anh Mạc, tôi không biết đã ăn qua bao nhiêu loại như "Thăng Huyền Hoàn" rồi, chỉ có viên đầu tiên mới có tác dụng. Loại đan dược này cho tôi ăn, hoàn toàn không có ích gì cả.

"Thăng Huyền Hoàn" tuy quý giá, nhưng với đệ tử gia tộc như Lưu Lỗi mà nói, lại không phải là thứ gì ghê gớm, hơn nữa thứ đó phải ăn vào lúc đỉnh cao hoàng cấp, mới có chút cơ hội thăng cấp lên huyền cấp. Kì thực hy vọng này cũng phải coi tư chất, thật ra không lớn lắm.

Diệp Mặc cười nói:

- Viên này của tôi gọi là "Bồi Khí Đơn" tác dụng của nó mạnh hơn "Thăng Huyền Hoàn" nhiều lắm, cậu cứ ăn trước đi, sau đó vận khí tu luyện. Tôi giúp cậu hộ pháp, chắc là khoảng một hai tiếng đồng hồ.

Tuy Diệp Mặc nói khẳng định, nhưng Lưu Lỗi vẫn bán tín bán nghi,

nhưng anh ta cũng không do dự nữa, liền nuốt ngay đan dược trong tay.

"Bồi Khí Đan" vừa vào trong bụng, Lưu Lỗi liền cảm thấy có một sức nóng mạnh xông thẳng vào đan điền và kinh mạch, khiến anh ta có cảm giác phát điên.

Lưu Lỗi mặt đỏ bừng, không dám tùy tiện nữa, vội ngồi xuống luyện hóa "Bồi Khí Đan". Nhưng dược lực của "Bồi Khí Đan" khiến trong lòng của Lưu Lỗi chấn động dữ dội, anh ta không ngừng luyện hóa, nhưng dược lực lại không ngừng phục hồi.

Tiến vào hậu kỳ hoàng cấp mà không có bất kì chướng ngại gì, như đã chín muồi, đến sau hậu kỳ hoàng cấp, nội khí của anh ta vẫn tăng lên, rất nhanh đã đạt đến đỉnh cao hậu kỳ.

Tuy dược lực vẫn còn, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy tư chất của Lưu Lỗi kém xa Lạc Huyên, viên "Bồi Khí Đan" này lại không có cách nào khiến Lưu Lỗi thăng cấp đến huyền cấp.

Diệp Mặc cũng biết "Bồi Khí Đan" tuy tốt, nhưng hiệu quả tốt nhất cũng chỉ là một viên đầu tiên.

Loại đan dược này với Diệp Mặc bây giờ mà nói không có tác dụng gì, hắn lại lấy ra một viên "Bồi Khí Đan" ném vào miệng Lưu Lỗi.

Lưu Lỗi hiện nay thăng cấp đến hậu kỳ hoàng cấp đã rất hài lòng rồi, nhưng khi Diệp Mặc lại lấy ra một viên "Bồi Khí Đan" anh ta liền hiểu rằng Diệp Mặc muốn để mình thăng cấp đến huyền cấp. Trong tình trạng kích động, anh ta bắt đầu luyện hóa lần nữa.

Ba tiếng sau, Lưu Lỗi cảm thấy cơ thể vang lên một tiếng "ầm", một luồng nội khí mạnh mẽ dâng lên từ đan điền. Anh ta liền kích động đứng lên, ba tiếng đồng hồ, chỉ có ba tiếng đồng hồ, mà anh đã thăng cấp đến huyền cấp rồi.

Diệp Mặc nhìn dáng vẻ kích động của Lưu Lỗi, mỉm cười nói:

- Bây giờ cậu đối phó với tên Tư Mã Bình kia, có bao nhiêu cơ hội?

Lưu Lỗi vẫn đang cảm nhận việc thực lực bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, vẫn có chút không dám tin, nghe xong lời của Diệp Mặc, đột nhiên lớn tiếng cười ha ha, anh ta thật sự rất phấn chấn.

Tư Mã Bình, chỉ là một tên luyện võ hoàng cấp. Lưu Lỗi anh hiện nay đã có vũ khí mới, lại thăng cấp lên huyền cấp, không nắm chắc phần thắng, thì anh thà nhảy xuống biển cho rồi.

- Anh Mạc, cám ơn …

Lưu Lỗi biết mạng của mình là do Diệp Mặc cứu, đây không những là một mạng người. Vì hiện nay anh ta còn lâu mới đến ba mươi tuổi, cho thấy sau khi anh ta đến Thục Sơn, không cần trải qua bất kì cuộc khảo nghiệm lần thứ hai nào, thì đã là đệ tử nhập môn rồi.

- Được rồi, cậu củng cố tu vi trước đi, tôi phải về đây. Mai tôi lại đến cổ vũ cho cậu.

Diệp Mặc biết nếu Tư Mã Bình chỉ là một võ sĩ hoàng cấp, thì Lưu Lỗi dường như đã có 100% hy vọng giết chết gã.

Diệp Mặc vừa bước ra khỏi phòng Lưu Lỗi, liền bị một thiếu nữ mặc váy lục ngăn lại. Diệp Mặc biết cô thiếu nữ này, chính là tỳ nữ của Tử Hoa Tiên Tử kia. Ban đầu khi ở Hàng Thủy Thành, đã bị cô ta chặn lại một lần, hôm nay đã là lần thứ hai bị cô ta chặn lại rồi.

- Có chuyện gì?

Giọng điệu của Diệp Mặc có hơi lạnh nhạt, hắn không muốn giao tiếp với cô gái Vân Tử Y kia, vì hắn cảm thấy cô Vân Tử Y này có phần mờ ám, hơn nữa dường như khôn khéo quá mức, điều này khiến hắn không thích. Mấy ngày trước, khi hắn có xung đột với Vu Vũ Yến, cô gái Vân Tử Y này dường như đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắn.

- Mạc công tử, tiểu thư nhà tôi muốn mới ngài…

Giọng điệu của thiếu nữ váy lục thành khẩn hơn lần trước ở Hàng Thủy Thành rất nhiều.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Xin lỗi, tôi không rảnh, xin tránh ra cho.

Thiếu nữ váy lục lại không hề giận dữ, mà cười điềm nhiên, rồi mới nói:

- Tiểu thư nhà tôi biết một loại dược liệu, có thể giúp công tử khôi phục dung mạo…

Diệp Mặc không đợi thiếu nữ váy lục nói xong, lại ngắt lời cô ta:

- Tôi rất hài lòng với dung mạo của mình, không cần đâu, tạm biệt.

- Dược liệu đó gọi là "Già Lam Hoa".

Sau khi thiếu nữ váy lục nói ra "Già Lam Hoa", Diệp Mặc liền chùn chân, hắn lập tức biết rằng không ổn rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 723

Gặp Vân Tử Y

Diệp Mặc tâm tư cẩn thận, sau khi hắn đột nhiên nghe thấy "Già Lam Hoa" có chút thay đổi nhỏ, hắn liền biết bị Vân Tử Y nhìn thấy rồi.

Nghĩ đến đây, thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy ở một căn phòng cách đây một trăm năm mươi mét, Vân Tử Y đang cầm kính viễn vọng trong tay.

Diệp Mặc cười nhạt trong lòng, cả kính viễn vọng thứ đồ này cũng có. Có thể thấy cô gái Vân Tử Y này đã lấy được không ít các sản phẩm tiên tiến ở bên ngoài mà, cũng không biết cô ta dùng cách nào để ra vào.

Vừa nãy sở dĩ Diệp Mặc cảm thấy không ổn, là vì sau khi cô gái váy lục nói với hắn về "Già Lam Hoa" xong, Diệp Mặc liền biết rằng Vân Tử Y đang hoài nghi hắn. Sở dĩ Vân Tử Y nhắc đến "Già Lam Hoa" là vì muốn xem biểu hiện của hắn. Nếu bản thân hắn thật sự là tên râu ria trong hội đấu giá thì nhất định sẽ để tâm đến "Già Lam Hoa".

Tuy Diệp Mặc không biết "Già Lam Hoa" có tác dụng gì trong giới Cổ Võ, nhưng Diệp Mặc lại biết "Già Lam Hoa" nhất định có tác dụng vô cùng quan trọng, nếu không thì Vân Tử Y sẽ không dùng loại hoa này để dò xét hắn.

Lần đầu tiên ở Hàng Thủy Thành, Tử Hoa Tiên Tử muốn mời Mục Tiểu Vận. Còn hôm nay cô ta lại trực tiếp mời hắn, điều này thật kì lạ. Nghe nói Tử Hoa Tiên Tử rất cao ngạo, đối với đàn ông càng không chào đón gì, lúc này cô ta mời hắn, thật sự rất lạ kì.

Hắn mua một số lượng lớn linh thảo và khoáng thạch trong hội đấu giá, thêm vào biểu hiện của hắn sau khi cô gái váy lục nói đến "Già Lam Hoa".

Diệp Mặc biết Vân Tử Y rất có thể đã biết được chút ít manh mối, cô ta đang hoài nghi hắn chính là tên râu ria trong buổi đấu giá, nên dùng loại dược liệu quý giá là "Già Lam Hoa" này để dò xét hắn, biểu hiện gấp gáp của hắn chỉ có thể tăng thêm nghi ngờ của cô ta mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra chỗ nào của hắn có vấn đề.

Sau khi hắn dắt Tiểu Vận ra khỏi thành, giết mất mấy người, sau đó ẩn thân bay về Hàng Thủy Thành, chuyện này ngoài Tiểu Vận ra còn có ai có thể biết được chứ?

Tại sao Vân Tử Y lại nghi ngờ hắn?

Theo lý mà nói hắn là người không nên bị hoài nghi nhất chứ.

Vân Tử Y không những nghi ngờ hắn, còn dùng "Già Lam Hoa" dò xét hắn, phải biết rằng "Già Lam Hoa" là một trong ba dược liệu chính để luyện chế "Trúc Cơ Đan", tầm quan trọng của nó đối với Diệp Mặc không nghĩ cũng biết.

Trong ba linh thảo chính của "Trúc Cơ Đan" thì Diệp Mặc đã có Thanh Hoa Thanh Diệp Thảo rồi. Hiện nay "Khổ Thập Niên" trồng ở Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng đã có phương hướng, hắn có thể tìm được ở tiểu thế giới, thứ duy nhất không có manh mối chính là "Già Lam Hoa". Sao Vân Tử Y lại biết sự cấp thiết của "Già Lam Hoa" đối với hắn? Mà dùng thứ này để dò xét hắn chứ?

Thấy Diệp Mặc dừng bước và bắt đầu nhíu mày, thiếu nữ váy lục lại cười hỏi:

- Mạc công tử…

- Đi phía trước dẫn đường.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Nếu Vân Tử Y đã nghi ngờ hắn, hơn nữa còn dò xét hắn, thì hắn thà đối mặt. Ít ra phải biết được mình lộ ra sơ hở ở đâu, mà khiến cô ta nghi ngờ.

Đương nhiên còn có một chuyện quan trọng, chính là khát vọng của Diệp Mặc đối với "Già Lam Hoa" vô cùng mãnh liệt.

Sau khi biết được tài nguyên trong tiểu thế giới, Diệp Mặc đã có một nhận thức trực quan đối với việc tu luyện đến đỉnh cao luyện khí, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì hắn hẳn có thể tu luyện đến đỉnh cao luyện khí.

Nếu hắn có thể tu luyện đến đỉnh cao luyện khí, vậy thì đám người Lạc Ảnh có tư chất tốt hơn hắn, tu luyện đến đỉnh cao luyện khí càng không thành vấn đề gì rồi.

Cho nên vì tiền đồ tu luyện sau này của bọn họ, hắn nhất định phải có được "Già Lam Hoa", không có "Già Lam Hoa" thì không có "Trúc Cơ Đan".

"Trúc Cơ Đan" không giống với các đan dược khác. Ít ra thì Diệp Mặc hoàn toàn không biết cách khác điều chế "Trúc Cơ Đan", cách điều chế của hắn nhất định phải dùng "Già Lam Hoa".

Nhìn thấy Diệp Mặc cùng lại với Tiểu Linh, Vân Tử Y khẽ cười nhẹ, trong lòng bình tĩnh.

- Nếu không đoán sai, thì có lẽ chính là hắn rồi. Hắn là một người có rất nhiều bí mật.

Vân Tử Y tự nói thầm một tiếng, thu lại kính viễn vọng trong tay.

- Tiểu thư, Mạc công tử đến thăm.

Thiếu nữ váy lục dẫn Diệp Mặc đến cửa liền nói một câu.

Diệp Mặc thầm phỉ báng trong lòng, rõ ràng là mời hắn tới, còn nói thành tự hắn chủ động đến thăm hỏi.

Vân Tử Y bước đến mở cửa, nở một nụ cười ngọt ngào. Sau đó rất khách khí dùng giọng điệu vô cùng êm ái nói:

- Mạc công tử, thật vinh hạnh có thể gặp được công tử, xin mời vào. Tiểu Linh, em rót một chén trà cho Mạc công tử đi.

- Vâng, tiểu thư.

Cô gái váy lục vội bỏ đi pha trà.

- Mạc công tử, mạo muội mời công tử đến đây, thật là vô lễ, mời công tử ngồi.

Vân Tử Y vô cùng khách sáo với Diệp Mặc, giống như đang đối mặt với trưởng bối thực lực hùng mạnh vậy.

Diệp Mặc thoáng quan sát căn phòng, cả phòng đều toát lên vẻ thanh nhã, hơn nữa còn có một hương vị thân thiết.

Nhưng Diệp Mặc lại không cảm thấy thân thiết chút nào, hắn trực tiếp nhìn thẳng vào Vân Tử Y. Không thể không nói Vân Tử Y là một mỹ nữ, không thua kém Tiểu Vận chút nào, dáng người cao gầy, tóc sõa ngang vai. Khuôn mặt trái xoan dường như không có dấu vế của hóa trang, nhưng Diệp Mặc vẫn biết cô ta có trang điểm nhạt.

Ngực nhô lên vừa nhìn đã biết trong áo không có bất kì thứ trói buộc gì, có vẻ tự nhiên mà thanh lịch. Miệng cô cũng luôn nở nụ cười nhẹ, cho người ta một dáng vẻ rất thân thiết.

Nhưng Diệp Mặc đối với loại mỹ nữ này lại có một cảm giác rất kì lạ, tuy cô ta nhìn có vẻ rất thân thiết, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy nó không thân thiết và tự nhiên như khi đối diện với Mục Tiểu Vận. Vân Tử Y khiến

hắn nhớ lại An Ngưng ban đầu khi gặp ở Đàn Đô, bọn họ có một đặc trưng giống nhau, đều rất đẹp, nhưng lại khiến Diệp Mặc cảm thấy có một cảm giác không được tự nhiên.

Thiếu nữ tên Tiểu Linh bưng đến hai chén trà màu xanh nhạt, sau đó lui ra khỏi phòng.

- Đây là Vụ Trà được sản xuất từ Vụ Phong Vân Đô Sơn, Mạc công tử, xin hãy uống thử xem thế nào?

Vân Tử Y bị Diệp Mặc nhìn có hơi đỏ mặt, nhưng lại không tiện tỏ vẻ tức giận. Chỉ đành ngồi ở đối diện Diệp Mặc, bưng chén trà trong tay nói.

Nói xong, cô ta lại bổ sung thêm một câu:

- Vân Đô Sơn là sơn môn của Đô Vân phái, còn Vụ Phong lại là ngọn núi cao nhất ở Vân Đô Sơn. Tuy tôi vẫn luôn lo liệu việc làm ăn của "Thần Thương Hội", thật ra tôi là đệ tử của Đô Vân phái.

Tử Hoa Tiên Tử là đệ tử của Đô Vân phái, điều này Diệp Mặc đã sớm biết rồi, đây không phải là chuyện cơ mật gì.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc giật mình, Vân Tử Y luôn lo chuyện làm ăn ở "Thần Thương Hội". "Ngân Hàng Thần Thương" cũng của "Thần Thương Hội", chẳng lẽ hôm đó khi hắn đến "Ngân Hàng Thần Thương" dùng vàng đổi kim phiếu đã bị cô ta trông thấy rồi sao?

Nếu cô ta nhìn thấy cũng chưa chắc nhận ra mà. Hơn nữa, hôm đó hắn rất cẩn thận, luôn phóng thần thức ra ngoài, cô ta hẳn là không nhìn thấy.

Diệp Mặc gật đầu, bưng chén trà lên uống một ngụm, sau đó nói:

- Rất đã khát.

Loại lá trà này phảng phất một ý vị, nhưng vẫn chưa được coi là linh khí.

Diệp Mặc ở Tu Chân Giới cũng từng uống linh trà, linh trà tốt thật sự

một chén cũng mất mấy trăm linh thạch rồi, dù là Diệp Mặc trước đây cũng không uống nổi.

Tử Hoa Tiên Tử nghe xong nhận xét của Diệp Mặc, há hốc miệng ra, nhưng cô ta rất nhanh đã kịp phản ứng lại, tự nhiên cười nói:

- Đánh giá của Mạc công tử quả là có phong cách riêng.

Vân Tử Y nói xong không đợi Diệp Mặc trả lời, lại nói tiếp:

- Phu nhân của Mạc công tử thật là tuyệt sắc nhân gian, Mạc công tử thật may mắn.

Nghe mấy lời nói nhảm của Vân Tử Y, Diệp Mặc đã quyết định, chỉ cần Vân Tử Y không chủ động nói ra, thì hắn sẽ giả bộ hồ đồ.

Bây giờ Vân Tử Y nói thế này, Diệp Mặc cũng cười nhẹ nói:

- Cô cũng không tệ.

Vân Tử Y nghe xong lời của Diệp Mặc, trong mắt thoáng chút tức giận, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, cô ta lại cười ngọt nói:

- Nghe nói sau khi Mạc công tử khảo thí ở Băng Hồ, không có bất kì tư chất gì, nhưng tôi cảm thấy Mạc công tử đây khí chất bất phàm, sao lại có thể không có tư chất chứ?

Thấy Diệp Mặc không đáp lời, Vân Tử Y bỗng nói:

- Mạc công tử, ở đây tôi có một cái máy để kiểm tra tư chất, nếu công tử đồng ý, có thể kiểm tra lại lần nữa ở đây. Máy kiểm tra tư chất này của tôi không giống với của người khác, tương đối mà nói thì rất chuẩn xác.

Diệp Mặc nghe xong lời của Vân Tử Y, lòng cũng dao động, hắn cũng thật muốn biết tư chất của mình thế nào, nói cách khác là rất muốn biết linh căn của hắn thế nào, tại sao khi tu luyện thì tốc độ lại chậm như thế.

Thấy Diệp Mặc có chút động lòng, Vân Tử Y đứng dậy từ trong một cái tủ bên cạnh lấy ra máy kiểm tra tư chất.

Máy được đặt lên bàn, trong lòng Diệp Mặc vô cùng kinh ngạc.

Máy này đã không có khác biệt gì mấy so với máy trắc nghiệm linh căn ở Tu Chân Giới, phía trên lại không phải là năm quả cầu, mà là có tới tám quả cầu, chính là nói máy này cũng có thể trắc nghiệm ra linh căn biến dị.

Nói thật, Diệp Mặc đã động lòng rồi, hắn rất muốn thử xem linh căn của mình.

- Trước đây Đỗ tổ sư ở Băng Hồ của tôi bị kiểm tra là không có tư chất, nhưng cuối cùng ông ấy lại tu luyện đến cảnh giới cao nhất của Thần Châu.

Nên sư tổ cho rằng thứ kiểm tra tư chất không đáng tin cậy, liền tìm kiếm máy kiểm tra tư chất ở khắp nơi, cuối cùng ông tìm thấy vật này ở thượng cổ động phủ. Sau đó sau khi sư phụ dùng cái này để kiểm tra, thì phát hiện ông không phải không có tư chất, mà là tư chất tột bậc. Vân Tử Y thấy bộ dáng kinh ngạc của Diệp Mặc, đành giải thích nói.

Điều trong lòng Diệp Mặc nghĩ lại là nếu Đô Thiên phái đã có máy có thể kiểm tra ra dị linh căn, thì tại sao các môn phái khác lại không có chứ?

Dường như đã hiểu ra suy nghĩ của Diệp Mặc, Vân Tử Y lại nói:

- Thật ra tác dụng của máy này không nhiều hơn các máy bên ngoài là mấy, vì người có tư chất như tổ sư thật sự rất ít, gần như là không có. Dù là có, thì trong quá trình tu luyện hắn cũng thể hiện ra rồi. Hiện nay người tham gia tranh tuyển đệ tử Ẩn Môn đa phần đều là người luyện võ đã có tu luyện, nếu hắn ta không có tư chất, tốc độ tu luyện cũng đặc biệt nhanh, thì không cần kiểm tra cũng biết rồi.

Diệp Mặc gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Nếu dị linh căn ở đâu cũng có, thì mới là chuyện lạ.

- Nếu công tử có nội khí, công tử có thể thử đặt tay vào cái máy này, sau đó vận khí thử xem.

Vân Tử Y cười nói.

Cô ta hoàn toàn không nói nếu Diệp Mặc không có nội khí thì làm thế nào, dường như biết rằng Diệp Mặc nhất định có nội gia chân khí vậy.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 724

Hệ

Diệp Mặc không nói nhảm, hắn biết nếu Vân Tử Y đã hoài nghi hắn thì chứng tỏ cô ta có chứng cứ nhất định. Nếu cô ta muốn vạch trần hắn cũng không cần gọi hắn tới nơi này, mà là trực tiếp đi liên hệ với "Song Tử kiếm tông" và "Đoán Khí đường" rồi.

Diệp Mặc để tay vào trong dụng cụ thí nghiệm, thử vận một chút chân khí. Dụng cụ thí nghiệm bỗng "ong" lên một tiếng, không ngờ trên mặt tám quả cầu toàn bộ sáng lên, mặc dù quả cầu không sáng như khi Mục Tiểu Vân kiểm tra nhưng cũng đủ để cho Diệp Mặc giật mình.

Chẳng lẽ mình là Linh Căn 8 hệ sao? Nhưng loại Linh Căn này từ trước tới giờ Diệp Mặc chưa hề nghe qua, hắn chỉ nghe nói Tạp Linh Căn 5 hệ. Còn Tạp Linh Căn hệ 8 quả thực chưa bao giờ nghe thấy.

Sau khi Diệp Mặc rút tay lại vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, hắn biết Linh Căn giới Tu Chân được chia làm Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ và dị hệ gồm Băng Lôi Phong. Còn có một loại linh căn nữa là Ám Linh Căn, nhưng loại linh căn này bình thường đều là dựa vào công pháp mà sinh ra, quả thực không thể coi là một loại Linh Căn.

Bình thường, những người mang Dị Linh Căn đều chỉ có một loại, không cần nói là Dị Linh Căn hai loại bởi bất cứ Linh Căn Ngũ Hành nào cũng không có khả năng cùng tồn tại với Dị Linh Căn.

Mà trên người hắn không những có thể đồng thời tồn tại, mà còn cùng tồn tại những 8 loại linh căn, như vậy có thể tu luyện nhanh mới là chuyện lạ. Tạp Linh Căn 5 hệ được coi là tư chất rác rưởi thì Tạp Linh Căn 8 hệ chắc

là máy bay chiến đấu trong đống rác rưởi.

Lúc Diệp Mặc không hiểu thì Vân Tử Y lại càng không hiểu. Bởi vì thí nghiệm ra tình huống mà ngũ hành đều sáng lại thuộc loại có tư chất kém nhất, chỉ là khá hơn những loại không có tư chất mà thôi. Nhưng tên Mạc Ảnh này khiến 8 quả cầu đều sáng, tư chất của hắn quả thực kém chưa từng thấy rồi. Chẳng trách ở những chỗ khác không có kiểm tra ra linh căn.

Với loại tư chất này muốn tu luyện quả thực là điều không thể, Vân Tử Y lại một lần nữa hoài nghi với suy đoán của chính mình. Tư chất như thế này mà nói hắn có thể giết chết một võ giả Tiên Thiên, còn đả thương một người nửa bước Tiên Thiên thì đến bản thân cô cũng không thể tin được.

Chẳng lẽ suy đoán của mình thật sự sai lầm? Vân Tử Y thầm nghĩ, nếu Diệp Mặc chính là người mà cô đoán kia thì Diệp Mặc phải là người có tư chất hạng nhất giống như tổ sư Đô Thiên Phái.

Nhưng khiến Vân Tử Y có chút nghi ngờ chính là, nếu tên Mạc Ảnh này không phải là là cái tên râu kia thì tại sao bóng dáng hắn lại giống tên kia đến vậy? Còn nữa, vừa rồi khi hắn nghe thấy "Già Lam hoa", tại sao vẻ mặt có chút khác thường? Chẳng lẽ tất cả đều là trùng hợp?

Diệp Mặc thấy vẻ mặt của Vân Tử Y lập tức biết mặc dù cô ta hoài nghi mình nhưng cũng không phải là khẳng định chắc chắn.

Nghĩ đến đây, hắn liền cười châm biếm.

-Quả nhiên là tư chất kém nhất, tôi biết ngay mà.

Bởi vì Diệp Mặc có thể không phải là người cô muốn tìm nên Vân Tử Y đã không muốn tiếp tục tán gẫu mới Diệp Mặc, cô bưng chén lên như muốn tiễn khách.

Nhưng Diệp Mặc đã đến đây, đương nhiên muốn hỏi cho rõ ràng về "Già Lam hoa", cái này liên quan đến vấn đề Trúc Cơ của hắn, không thể qua loa được.

-Tử Hoa tiên tử, không biết cô tìm tôi có việc gì không? Chẳng lẽ chỉ là muốn giúp tôi thử tư chất sao? Nhưng tư chất của tôi tôi sớm đã biết rồi.

Diệp Mặc thấy Vân Tử Y có vẻ không muốn tiếp khách nữa, trong lòng cười lạnh một tiếng. Người phụ nữa này quả thật là biết lợi dụng, khi hoài nghi mình thì gọi mình đến, phát hiện mình không phải là người cô muốn tìm liền bắt đầu mất kiên nhẫn.

Vân Tử Y khẽ mỉm cười nói:

-Mạc công tử, tôi thành thật xin lỗi, nói thật, vốn dĩ tôi cho tưởng rằng anh là một người quen của tôi, tuy nhiên bây giờ đã chứng minh anh không phải. Nhưng tôi không biết vì sao khi nghe thấy "Già Lam hoa", Mạc công tử lại có chút thất thần như vậy?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

-Sở dĩ tôi thất thần khi nghe thấy "Già Lam hoa" là vì "Già Lam hoa" quả thực có thể phôi phục lại được dung mạo của tôi. Đây là điều mà một vị tiền bối đã nói cho tôi biết, chỉ là nghe nói loại hoa này rất quý báu. Lúc trước nghe thị nữ của cô nói có loại dược liệu có thể khôi phục lại dung mạo của tôi, tôi đã không tin. Nhưng sau khi nghe nói đến "Già Lam hoa" thì tôi tin rồi.

Vân Tử Y đã hoàn toàn hiểu là mình hiểu lầm Mạc Ảnh, thì ra hắn để ý đến "Già Lam hoa" là do nó có thể khôi phục lại dung mạo của hắn.

Vân Tử Y khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm nói:

-Rất xin lỗi Mạc công tử, tôi thừa nhận là tôi đã dùng một số thủ đoạn để anh đến đây, nhưng "Già Lam hoa" không phải là thứ mà người bình thường có thể có được, nghe nói những người có được "Già Lam hoa" đều là những người đã tấn cấp Tiên Thiên, hơn nữa "Già Lam hoa" vẫn là một linh vật trong truyền thuyết cảnh giới Tiên Thiên chi thượng. Cho nên tôi cũng không có loại hoa này.

Người phụ nữ này quả nhiên là người ba phải, Diệp Mặc đương nhiên biết cô ta không có "Già Lam hoa". Nếu cô ta có loại dược liệu này thì khi vừa vào hắn dùng thần thức quét qua là thấy ngay. Nhưng bị một người phụ nữ lừa đến đây, trong lòng Diệp Mặc vẫn cảm thấy không vui, sắc mặt của hắn lập tức sầm lại.

Dường như cảm giác được sự khó chịu của Diệp Mặc, Vân Tử Y liền thản nhiên nói:

-Mặc dù tôi biết "Già Lam hoa" rất quan trọng đối với anh nhưng tôi khuyên anh đừng quá hy vọng, loại thảo dược này anh không thể lấy được, cũng không thể có cách nào giữ được chúng. Thậm chí còn gánh chịu một tổn thất lớn hơn. Hơn nữa, mặc dù Vân Tử Y tôi không được coi là xinh đẹp nhưng cũng không phải quá xấu. Tôi mời anh đến đây cũng không đến nỗi làm anh khó chịu như vậy chứ.

Diệp Mặc lại cười lạnh một tiếng:

-Tử Hoa tiên tử, cô rất xinh đẹp, nhưng trong mắt của tôi, vợ tôi là xinh đẹp nhất. Nói thật, nếu cho tôi lựa chọn, tôi thà ở nhà cùng vợ tôi còn hơn đến đây.

Mặc dù Vân Tử Y không nói rõ ràng, nhưng Diệp Mặc cũng biết ý tứ của cô ta, chính là nói cho dù mình chiếm được loại hoa này cũng sẽ bị người khác giết.

Thấy Diệp Mặc không có ý định rời khỏi, hơn nữa những lời nói của hắn còn mang vẻ khinh thường, Vân Tử Y có chút căm tức. Cô đứng lên nói:

-Trong truyền thuyết, Già Lam hoa phát triển ở "Ngũ Uẩn sơn", trong những nơi thâm sâu nhất, nhưng không cần nói là đi những nơi thâm sâu nhất "Ngũ Uẩn sơn" để tìm "Già Lam hoa", chỉ cần đặt chân vào "Ngũ Uẩn sơn" là đã khó có thể giữ được tính mạng. Tôi sẽ tặng anh một tấm bản đồ "Ngũ Uẩn sơn", anh tự đi giải quyết đi.

Nói xong Vân Tử Y lấy ra một tấm bản đồ bằng da dê đặt trước mặt Diệp Mặc, hai người đã không còn gì để nói nữa rồi.

Diệp Mặc cầm lấy bản đồ nhìn qua một chút, quả nhiên mỗi một địa điểm trên bản đồ đều có ký hiệu dược liệu gì đó rất rõ ràng, chỉ có điều đây đều là tình hình bên ngoài, không có tình hình bên trong. Tuy nhiên cái này đã quá đủ với Diệp Mặc rồi, thậm chí chỉ cần biết tin tức "Già Lam hoa" ở "Ngũ Uẩn sơn" là hắn đã hài lòng rồi.

Diệp Mặc cất bản đồ đi, sau đó mới đứng lên nói:

-Đa tạ Tử Hoa tiên tử, tấm bản đồ này bao nhiêu tiền?

Vân Tử Y hơi nhếch môi, đồng thời tỏ ra vẻ khinh thường nói:

-Tiền thì không cần, coi như là tôi tặng anh. Mặc dù anh đã tu luyện ra nội khí nhưng tôi khuyên anh đừng nên đi nơi đó. Ách... Là tôi nghĩ nhiều rồi, không tiễn.

Vân Tử Y nói xong được nửa câu mới nhớ ra, cho dù người này muốn đi vào nơi đó cũng cần phải có tư cách, cô căn bản cũng không cần nói những lời này.

-Được rồi, coi như tôi nợ cô một ân tình, cáo từ.

Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục phí thời gian nói chuyện với Vân Tử Y, quay người rời khỏi. Kỳ thực hắn còn có mấy vấn đề muốn hỏi, đó là cái động phủ thượng cổ mà sư tổ Đô Thiên Phái phát hiện ở chỗ nào, còn có Vân Tử Y làm thế nào để liên hệ với bên ngoài, thậm chí vì sao cô ta hoài nghi mình. Nhưng Diệp Mặc biết những câu hỏi này, cho dù là Diệp Mặc hỏi cũng sẽ không có câu trả lời.

-Tiểu thư...

Thiếu nữ váy xanh đi đến, nhìn thấy bóng dáng Diệp Mặc rời khỏi liền gọi một câu.

Vân Tử Y day day trán nói:

-Hắn có chút kỳ quái, tuy nhiên hắn không phải là người kia, hắn quả thật gần như không có tư chất.

…

Tâm trạng của Diệp Mặc cũng không tệ, hắn không những biết được nơi sinh sống của "Già Lam Hoa", hơn nữa còn lấy được một tấm bản đồ. Còn xóa bỏ hoài nghi của Vân Tử Y đối với hắn.

Diệp Mặc đẩy cửa phòng ra, Mục Tiểu Vận đang nói chuyện với Kỷ Y Lan trong phòng lập tức đứng lên, dịu dàng gọi một tiếng:

-Tướng công.

-Mạc đại ca quay về rồi.

Kỷ Y Lan rất hiểu lòng người, cáo từ rời đi.

Tâm trạng Diệp Mặc sảng khoái, vẫn là Tiểu Vận nhà mình tốt.

-Vừa rồi có một người núi Thượng Thanh tới đây, nói ngày mai núi Thượng Thanh có người quyết đấu với Lưu Lỗi của Thục Sơn, muốn chúng ta đi xem náo nhiệt. Bởi vì có người lạ đến nên Y Lan sư tỷ sợ em chịu thiệt nên đã chủ động tới.

Mục Tiểu Vận lập tức kể lại cho Diệp Mặc biết câu chuyện đã xảy ra lúc Diệp Mặc rời khỏi.

Diệp Mặc cười nói:

-Tốt lắm, ngày mai chúng ta cùng đi xem náo nhiệt là được, nhân tiện xem Lưu Lỗi giết người như thế nào.

Mục Tiểu Vận thản nhiên cười, cô đương nhiên biết trong lòng tướng công mình đang nghĩ gì. Tướng công đi đến đó chỉ bởi vì muốn xem Lưu

Lỗi, hắn nhất định đã biết việc này. Y Lan sư tỷ qua đây nói, tên Lưu Lỗi kia nhất định không phải đối thủ của Tư Mã Bình, nhưng Mục Tiểu vận lại không cho là như vậy.

Cô tin rằng nếu tướng công đã biết việc này thì Lưu Lỗi nhất định sẽ không thua bởi tay kẻ khác.

…

Chiếc Thuyền đi hơn một tháng trên biển, đối với đại đa số người mà nói, hơn một tháng này thật là buồn tẻ nhàm chán, cho nên đã xuất hiện một lượng lớn ngành nghề giải trí. Nhưng đối với những người tu luyện cổ võ mà nói, họ có rất ít thời gian, cho nên những sòng bạc có khu vui chơi giải trí này đều chỉ có những thương nhân bình thường đến.

Nhưng nếu nói trên Thuyền hấp dẫn người ta nhất chính là trận quyết đấu kia. Thông thường những trận quyết đấu mang mùi máu tanh này được hoan nghênh nhiều nhất, không chỉ những người tu luyện cỗ võ, mà ngay cả những thương nhân bình thường cũng thích xem những trận quyết đấu như thế này, hơn nữa còn lấy để đánh cược, kinh doanh. Cho nên trận quyết đấu ở chiếc Thuyền này rất lớn, hơn nữa còn ở boong tàu.

Mà hôm nay trận quyết đấu của Tư Mã Bình và Lưu Lỗi đã thu hút rất nhiều sự quan tâm cùng những ánh mắt tò mò, bởi vì đây không những là trận quyết đấu của những võ giả Hoàng cấp, mà còn là vấn đề vinh dự giữa "Thục Sơn Kiếm Phái" và "Thượng Thanh sơn".

Mặc dù chỉ là một trận quyết đấu nho nhỏ thôi nhưng rất nhiều người thông qua chuyện này để làm văn, thích chuyện bé xé ra to.

Khi Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vân đi vào trên boong thuyền, nơi này đã chật ních người xem.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 725

Ba Sai Lầm Và Một Chiêu

Tôi biết cô gái kia, đó chính là đệ tử thiên tài mà Băng Hồ thu nhận, nghe nói là người có tư chất bậc một tốt nhất.

-Hóa ra là cô ta, anh nói tôi mới nhớ ra, hôm đó hình như tam đại Ẩn môn cũng muốn thu nhận cô ta làm đệ tử, nhưng người đàn ông đó không đồng ý. Không ngờ không gia nhập vào tam đại Ẩn môn mà lại gia nhập vào tam đẳng Ẩn môn, thật là không hiểu nổi.

-Đúng vậy, đúng vậy, thật là bông hoa nhài cắm bãi...

-Nói chuyện cẩn thận một chút. Mặc dù Băng Hồ là môn phái Tam Đẳng nhưng cũng không dễ động đâu.

…

Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận vừa đến sân thi đấu thì những người xung quanh liền bắt đầu bàn luận. Diệp Mặc dường như không thèm để ý, chỉ có điều Mục Tiểu Vận nghe thấy người khác nói tướng công cô, trong lòng liền cảm thấy tức giận.

Vu Vũ Yến vốn dĩ muốn đi chê bài Diệp Mặc vài câu, sau khi nghe thấy những người bên cạnh nói chuyện, liền lập tức dừng lại. Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Diệp Mặc lại có thể xuất hiện trên thuyền này, thì ra bám váy vợ mà đến. Cô cũng không ngờ, thiên tài tư chất bậc nhất mà cô nghe nói lần trước lại là vợ của Mạc Ảnh, vận khí của tên này thật tốt.

Vu Vũ Yến hừ lạnh một tiếng, sau đó rời đi cùng với những đồng môn Thượng Thanh. Tuy nhiên lúc cô xoay người rời khỏi đột nhiên nhớ tới một

việc, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Mục Tiểu Vận xuất hiện ở đây, còn là đệ tử bậc nhất mà Băng Hồ thu nhận, vậy những người mà Liêu Uy phái đi đâu rồi? Chẳng lẽ Liêu Uy không mời chào được Mục Tiểu Vận thì cũng thôi luôn? Liêu Uy làm như thế với mình bởi vì sợ núi Thượng Thanh, nhưng tại sao anh ta lại có thể sợ Mạc Ảnh và Mục Tiểu Vận ở thôn Hoàng Bình chứ?

Lúc trước cô biết Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận sẽ bị Liêu Uy đưa đi cho nên cô cũng không hề để ý đến việc này. Bây giờ nghĩ lại mới biết, sự tình dường như không đơn giản như vậy.

-Vũ Yến sư muội, chúng ta đi lên phía trước đi, xem hôm nay Tư Mã sư huynh ra oai như thế nào. Chỉ là tiểu đệ tử vừa mới nhập ngoại môn, cũng dám đấu với Tư Mã sư huynh của chúng ta, thật là không biết sống chết.

Sau khi Vu Vũ Yến quay người rời khỏi, bên cạnh cô lập tức có sư huynh núi Thượng Thanh đến lấy lòng.

-Mục sư tỷ. Cô cũng đến rồi?

Đệ tử Phí Trăn mà Băng Hồ mới thu nhận cùng một vài đệ tử cũng đến xem náo nhiệt. Bọn họ nhìn thấy Mục Tiểu Vận vội vàng qua chào hỏi. Trong mắt bọn họ, Diệp Mặc không hề xứng với Mục sư tỷ. Tuy nhiên bọn họ cũng là đệ tử mới vừa gia nhập Băng Hồ nên những việc này chỉ là nghĩ mà thôi.

Mục Tiểu Vận khẽ mỉm cười, gật gật đầu.

-Ha ha, Mạc đại ca, tôi vừa rồi không nhìn thấy anh, hóa ra anh đã tới rồi.

Lưu Lỗi thấy Diệp Mặc lập tức vui vẻ chạy đến chào hỏi. Bởi vì tuổi tác của anh ta nhỏ hơn Diệp Mặc, hơn nữa anh ta cũng rất khâm phục Diệp Mặc, nên rõ ràng đã sửa cách xưng hô. Chỉ có tự mình trải qua mới biết viên đan dược mà Diệp Mặc đưa cho anh ta quý giá biết bao nhiêu. Nếu loại đan dược

này bán trên hội đấu giá, nhất định vô cùng đắt.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, bên cạnh đã có người hừ lạnh một tiếng nói:

-Sắp chết đến nơi rồi còn vui vẻ như vậy. Tôi rất bội phục dũng khí của anh.

Lưu Lỗi quay đầu lại nhìn người đang nói chuyện, chính là tên đệ tử Phiên Thừa núi Thượng Thanh đã từng có xung đột với mình. Ngay lập tức Lưu Lỗi liền hừ lạnh một tiếng nói:

-Được rồi, đợi ta quyết đấu với Tư Mã Bình xong, chúng ta sẽ quyết đấu, anh có đồng ý không. Nếu không có gan thách đấu thì đừng có đứng đó mà lải nhải.

-Ha ha, anh muốn cùng tôi quyết đấu? Tôi cũng rất muốn tự tay giết anh, chỉ là tôi chắc không còn hy vọng để đi đến trước mặt anh nữa.

Phiên Thừa cười ha hả, cảm thấy Lưu Lỗi thật không biết tự lượng sức mình.

Lưu Lỗi giương mắt lạnh lùng nhìn Phiên Thừa.

-Tôi chỉ hỏi anh có đồng ý ứng chiến hay không, nếu như không đồng ý thì hãy cút sang một bên.

Phiên Thừa bỗng lớn tiếng cười to, anh ta giơ tay hô hào bốn phía:

-Các vị, sau khi người này quyết đấu với Tư Mã huynh, nói vẫn còn mạng để cùng ta quyết đấu. Được, Phiên Thừa ta nhận lời thách đấu của hắn ta, tuy nhiên tôi nghĩ Tư Mã sư huynh chắc sẽ không để cho ta có cơ hội này. Ha ha ha.

Lưu Lỗi không hề để ý tới anh ta, quay đầu nói với Diệp Mặc:

-Mạc đại ca, nghe nói lần này mọi người đều cược tôi thua, anh có muốn

kiếm chút tiền tài không?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn thật sự không để ý đến chỗ tiền tài này. Với hắn mà nói, tiền vàng có thể có có thể không, thứ mà hắn cần không phải là tiền bạc mà là linh thảo và linh thạch.

Đột nhiên trên boong tàu phát ra một tràng vỗ tay rầm rộ, còn có một vài tiếng động lớn huyên náo. Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn, một người đàn ông đang bay lên lôi đài, động tác rất thuần thục, thậm chí anh ta còn xoay người trên không trung, sau đó vững vàng hạ cánh trên lôi đài. Tuy bộ dạng có chút khó coi nhưng lại rất có khí thế.

Quả nhiên là tu vi Hoàng cấp đỉnh phong, hơn nữa xem ra vẫn chưa đến 30 tuổi. Từ động tác vừa rồi có thể thấy, khinh công của anh ta rất tốt.

-Tôi đi trước đây, tên tiểu tử này đã không thể kiên nhẫn được nữa rồi.

Lưu Lỗi chào hỏi Diệp Mặc, sau đó từ từ đi lên lôi đài. Khí thế đương nhiên không thể bằng Tư Mã Binh.

Diệp Mặc cười thầm, hắn biết tên Lưu Lỗi này rất khôn ngoan, sở dĩ anh ta chậm rãi bước lên đài là vì khinh công của anh ta không thể bằng Tư Mã Bình.

…

Tuy rằng hiện trường trận đấu rất náo nhiệt nhưng những nhân vật tầng lớp cao chân chính rất ít người đến xem, mà đều là một vài đệ tử cấp bậc thấp. Nhiều nhất chính là những thương nhân và người dân bình thường đến xem. Bọn họ hầu như đều đến đây kiếm tiền, sau đó xem náo nhiệt mà thôi.

-Nghe nói tên Mạc Ảnh kia với Lưu Lỗi là bằng hữu?

Mặc dù Vân Tử Y không có mặt trên thuyền nhưng cũng nhìn thấy rõ trên boong thuyền rất náo nhiệt.

-Đúng vậy, tiểu thư, hôm qua tôi tìm thấy Mạc Ảnh ở trước cửa phòng Lưu Lỗi. Bọn họ hẳn là quen nhau ở thành Hàng Thủy, chúng ta có qua đó xem không?

Tiểu Linh thuận mồm hỏi một câu.

Vân Tử Y lắc đầu.

-Chỉ là hai tên võ giả Hoàng cấp quyết đấu có gì đáng xem, đi thôi, chúng ta quay về...

Nói tới đây Vân Tử y lại nhìn Mục Tiểu Vận đứng bên cạnh Diệp Mặc, lại lần nữa lắc đầu nói:

-Thật sự là đáng tiếc.

…

-Bắt đầu quyết đấu.

Trọng tài của trận đấu là một gã tuần vệ tu vi Huyền cấp, những tuần vệ loại này thông thường đều là phụ trách trị an và tranh chấp trên thuyền. Khi mà tranh chấp không thể giải quyết được thì hai bên sẽ lên đài quyết đấu, như vậy lúc này tên tuần vệ này sẽ đảm nhiệm chức vụ trọng tài.

Nói là trọng tài nhưng kỳ thật cũng rất đơn giản, chỉ là nói một câu bắt đầu là xong. Còn về quá trình quyết đấu, bọn họ sẽ không quan tâm. Bất kể anh dùng biện pháp gì để giết chết đối phương thì đều coi như anh thắng. Ở đây chỉ có sống và chết, không có vi phạm quy tắc hay không.

Tư Mã Bình nghe thấy trọng tài nói bắt đầu, liền cười cười, rút trường kiếm bên hông ra. Dựa vào tu vi của Tư Mã Bình hiện giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Huyền cấp, đối phó với một tên Hoàng cấp trung kỳ có gì mà phải lo lắng.

-Nếu bây giờ anh gọi tôi ba tiếng ông nội, sau đó chui qua háng tôi, tôi

sẽ nhẹ tay...

Tư Mã Bình ha hả cười, nói tới đây liền dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp:

-Đương nhiên, anh vẫn phải đưa mạng cho ta.

-Đồ ngốc, còn mạng sống rồi hãy nói linh tinh với ta...

Lưu Lỗi không đợi mình nói hết những lời này, loan đao trong tay đã mang theo một đạo đao quang chém thẳng về giữa trán Tư Mã Bình.

Không ngờ lại dám tiến công? Khóe miệng Tư Mã Bình lộ ra một nụ cười độc ác, tuy nhiên hàm răng độc ác của Tư Mã Bình lập tức đông cứng lại. Tốc độ một đao kia của Lưu Lỗi quá nhanh, đây căn bản không phải là tốc độ của võ giả Hoàng cấp có thể đạt tới. Giống như mình vừa nhìn thấy động tác của anh ta chặt đao xuống, đao đã tới trán mình rồi.

Trong lòng Tư Mã Bình khẳng định, không có nội khí Huyền cấp thì không thể có một đao nhanh như vậy. Đến anh ta cũng không thể nào chém ra một đao nhanh như vậy, Tư Mã Bình lập tức hồn bay phách lạc.

Nếu anh ta sớm biết Lưu Lỗi là tu vi Huyền cấp thì sẽ không khinh địch như vậy, nhưng anh ta cũng không ngờ tu vi của Lưu Lỗi lại cao hơn anh ta như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Tư Mã Bình liền toát mồ hôi lạnh, anh ta chỉ kịp giơ trường kiếm trong tay vội vàng ngăn cản một chút.

Leng keng...

Loan đao trong tay Lưu Lỗi dường như không có điểm dừng, vẫn cứ thế chém thẳng về phía trước. Đây không phải là chiêu thức đặc sắc gì, cũng không có bất kỳ biến hóa nào, nó chỉ đơn giản là một nhát chém bình thường mà thôi.

Nhưng nhát chém này lại mang theo tốc độ mà Tư Mã Bình không hề nghĩ tới, đến trường kiếm của anh ta cũng không thể ngăn cản.

Khi trường kiếm trong tay chợt nhẹ, Tư Mã Bình lập tức biết anh ta thế là tiêu rồi, trong quyết đấu, bất kỳ một lỗi lầm nào cũng đều có thể khiến bản thân chết thảm, mà anh ta lại phạm vào ba sai lầm trí mạng.

Sai lầm đầu tiên chính là anh ta không tìm hiểu kỹ tu vi của đối thủ, thậm chí cho rằng đối thủ căn bản không bằng mình. Sai lầm thứ hai là khinh địch, hơn nữa còn khinh một đối thủ có tu vi cao hơn mình, để đối phương chém một đao về phía mình.

Nếu hai sai lầm này vẫn không trí mạng thì sai lầm thứ ba chính là, anh ta thật không ngờ loan đao trong tay đối thủ là một vũ khí cực phẩm tương đương với pháp khí, trường kiếm của anh ta thậm chí không thể ngăn cản được dù một nhát.

Tư Mã Bình cảm thấy trên trán chợt lạnh, một cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng dâng lên. Anh ta không ngờ thua, mà lại còn thua chỉ bởi một chiêu. Nếu như là bình thường thua thì thôi, nhưng bây giờ đến mạng anh ta cũng không giữ được rồi.

Một màn đen u ám đang bao vây lấy anh ta, cảm giác cuối cùng của Tư Mã Bình chính là lồng ngực của anh ta bị một uy lực mạnh mẽ đá trúng, sau đó cả người anh ta đều bay lên. Lúc này vết máu trên trán anh ta mới rơi xuống, từ trên boong tàu rơi thẳng xuống biển.

Từ khi Tư Mã Bình bị Lưu Lỗi một dao giết chết, đến khi Tư Mã Bình bị Lưu Lỗi đá một cước xuống biển. Quá trình này chỉ diễn ra trong thời gian tíc tắc mà thôi, rất nhiều người thậm chí đến câu hoan hô Tư Mã Bình còn chưa nói xong thì cuộc chiến đã kết thúc.

Một sự xoay chuyển qua lớn, khiến tất cả mọi người ở đây đều trở nên im lặng.

Tuyên truyền rầm rộ mất mấy ngày, nhưng cuối cùng trận quyết đấu đã kết thúc chỉ trong tíc tắc, sự chênh lệch này cũng quá lớn rồi. Nếu như nói Lưu Lỗi thua thì mọi người đều sẽ cho rằng đó là điều đương nhiên, nhưng người thua lại chính là Tư Mã Bình của núi Thượng Thanh. Anh ta chẳng những thua, mà còn thua một cách thảm hại.

-Cái này, tại sao có thể...

Phiên Thừa hồn bay phách lạc thì thào nói một câu, nhưng một câu hét lớn của Lưu Lỗi đã khiến anh ta run bắn lên.

-Phiên Thừa, bây giờ đến lượt anh, vừa rồi trước mặt mọi người anh đã nói sẽ quyết đấu với tôi, Lưu Lỗi tôi đang ở đây chờ anh lên. Anh là đệ tử của núi Thượng Thanh, đừng để người khác cho rằng anh là con rùa rụt cổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 726

Hàng Loạt Điểm Đáng Ngờ

"Ồn ào", bầu không khí ở đây nhờ có tiếng nói của Lưu Lỗi mà lại nóng lên. Tư Mã Bình của núi Thượng Thanh hóa ra chỉ là một cái gối thêu hoa, chỉ để nhìn chứ không dùng được. Nói thì rõ là hoành tráng nhưng khi thật sự sắp rơi xuống đầu thì lại sợ rúm vào.

Thượng Thanh Sơn đã là gì, đến đệ tử của Thục Sơn nhìn thấy Lưu Lỗi thì sắc mặt đã khác rồi. Vừa xong Lưu Lỗi dùng một chiêu giết chết Tư Mã Bình, mặc dù chiêu này có vẻ như là đánh lén nhưng đó vẫn là một chiêu đã giết được địch, cái này vẫn chưa nhằm nhò gì, sau cùng Lưu Lỗi còn đá Tư Mã Bình xuống biển.

Lưu Lỗi lại một lần nữa khiêu chiến với Phiên Thừa, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Phiên Thừa. Những tràng vỗ tay luôn chỉ giành cho người chiến thắng. Còn về chuyện Tư Mã Bình vừa nãy đã không còn ai nhớ tới nữa.

Phiên Thừa mặt tái nhợt nhìn Lưu Lỗi, bỗng nhiên cảm thấy chân mình đang run. Thấy mọi người chung quanh đều đang nhìn mình chằm chằm, y bỗng nhiên la lớn:

-Lưu Lỗi, anh đánh lén, còn gì là anh hùng hảo hán chứ? Nếu như anh mà không đánh lén thì anh làm sao mà có thể đánh được anh Tư Mã chứ?

Lưu Lỗi đột nhiên cười ha hả:

-Ừ đấy, tao đánh lén đấy, mày làm gì được? Mày đi mà cáo tội trái quy tắc của tao đi, mày cắn tao chắc. Giờ là lúc quyết đấu giữa chúng ta, ông nội cho mày cơ hội đánh lén đấy, đến đi. Đừng nhút nhát thế.

Câu nói của Phiên Thừa ngay lập tức khiến tất cả mọi người đều châm chọc và cười nhạo. Trên đài quyết đấu đừng nói tới đánh lén cho dù dùng bất cứ thủ đoạn nào chỉ cần giết được đối thủ thì sẽ là người chến thắng. Đơn giản là không có từ đánh lén, chỉ là Phiên Thừa sợ rồi.

-Đồ nhát gan. Cút...

-Rác rưởi...

Sự châm chọc và cười nhạo rộ lên, nhưng sắc mặt của Phiên Thừa lại càng tái nhợt. Y biết, cứ cho là Lưu Lỗi chơi xấu đi chăng nữa thì mình lên đài là chắc chắn chết. Tư Mã Bình dùng kiếm cản lại, thậm chí đến loan đao của Lưu Lỗi trong chốc lát cũng không kéo dài được. Y mà bước lên là đi tìm cái chết.

Lưu Lỗi chắc chắn không phải là hạng làm nửa vời, nghĩ tới đó thôi mà Phiên Thừa toàn thân run lên, mồ hôi lạnh cứ từng dòng chảy xuống.

-Phiên Thừa, mày đã không dám bước lên thì đừng trách tao xuống giết mày nhé.

Tiếng cười lạnh lùng của Lưu Lỗi vọng tới. Phiên Thừa hồn bay phách lạc.

Quyết đấu y đương nhiên biết, đối phương đưa ra đề nghị quyết đấu có thể không đồng ý, nhưng một khi đã đồng ý rồi, chưa chết thì không được dừng lại. Trừ phi đối phương chủ động tha cho.

Vừa rồi y còn sợ người khác không biết, còn chủ động khoanh tay lớn tiếng. Giờ ai cũng biết y phải quyết đấu với Lưu Lỗi, cho dù y không dám bước lên thì Lưu Lỗi cũng có thể xuống giết y. Hơn nữa, mọi người xung quanh không được phép can thiệp.

Vì Phiên Thừa không dám lên đài chịu chết nên một số người lại bắt đầu chế giễu y. Ngay cả người của Thượng Thanh Sơn cũng không chút biểu hiện gì, đều nhường lối cho Phiên Thừa. Người cùng môn phái cũng chấp

nhận khiêu chiến của người khác, giờ lại không dám lên đài quyết đấu, thật là mất mặt quá.

Phiên Thừa chịu đựng không nổi bỗng xông như điên lên lôi đài. Trong tay y cầm thanh kiếm dài đâm thẳng về phía Lưu Lỗi đánh loạn xạ, chả có gì đáng nói cả.

Lưu Lỗi lắc đầu, chỉ nghiêng nhẹ người đã tránh được đường kiếm, rồi liền trà lại một đao. Phiên Thừa dường như được giải thoát, ngã gục trên lôi đài.

Lưu Lỗi cảm thấy hai trận quyết đấu này chẳng có tính khiêu chiến gì cả, sớm biết như thế này anh ta đã chả đột nhiên tập kích cái tên Tư Mã Bình kia, ít ra cũng có thể xem xem tên Tư Mã Bình kia có bản lãnh gì.

Trước trận đấu, chả có ai nghĩ tới kết thúc trận đấu lại có kết quả như thế này. Ngay cả Diệp Mặc cũng không ngờ tới. Tên Tư Mã Bình còn không chịu nổi một đòn.

Hết náo nhiệt, mọi người cũng đều tản đi, người chủ trì trận đấu này thắng lớn, mặc dù tỉ lệ đặt cược thấp, nhưng người cược Lưu Lỗi thắng lại rất ít.

Từ một ngóc ngách, một người đàn ông trung niên lầu bầu nói:

-Lưu Lỗi là người mình khảo nghiệm, nó rõ ràng chỉ có tu vi đỉnh Hoàng cấp trung kỳ, làm sao đột nhiên lại bộc phát tu vi của Huyền cấp? Lẽ nào nó giấu tài, hay là trên thuyền có kì ngộ gì chăng?

Lưu Lỗi thắng trận đấu, đồng nghĩa với việc anh ta thắng được rất nhiều tiền, trong lòng vô cùng hả hê. Anh ta đang nghĩ tới việc đi tìm Diệp Mặc thì bị một người của phái Thục Sơn chặn lại, nói có trưởng lão phái Thục Sơn muốn gặp anh ta.

Diệp Mặn nhìn Lưu Lỗi rời khỏi, biết sau trận đấu này, Lưu Lỗi ít nhất cũng có thể làm đệ tử của một môn phái. Đệ tử nội môn bậc hai Ẩn Môn, địa

vị cũng không tồi.

…

-Cái gì? Em nói cái tên Lưu Lỗi của phái Thục Sơn thắng rồi? Tư Mã Bình là Hoàng cấp đỉnh phong, còn tên Lưu Lỗi kia chỉ là tu vi Hoàng cấp trung kỳ, anh ta làm sao có thể thắng được chứ?

Vân Tử Y vừa nghe Tiểu Linh nói liền kinh ngạc đứng lên.

Với hạng người như Vân Tử Y, thi đấu giữa Lưu Lôi và Tư Mã Bình không đáng để xem. Nhưng với cương vị là người phụ trách "Thần Thương hội", cô vẫn biết ai thắng ai thua. Nhưng thực tế và những gì cô dự đoán lại hoàn toàn trái ngược, kết quả này thật sự vượt xa so với dự liệu của cô.

-Tiểu thư, cái tên Lưu Lỗi chẳng những thắng Tư Mã Bình mà còn một chiêu đánh chết hắn. Nghe nói Tư Mã Bình đến cơ hội phản kháng cũng không có, sau đó một đệ tử khác của phái Thục Sơn, Phiên Thừa lên quyết đấu với Lưu Lỗi, hắn cũng bị một chiêu đánh chết.

Cô gái mặc váy xanh thành thật trả lời.

Vân Tử Y nhíu nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng:

-Lẽ nào tình báo của chúng ta nhầm lẫn? Lưu Lỗi thực chất không phải người luyện võ Hoàng cấp mà đã đạt đến Huyền cấp?

Nhưng nghĩ kĩ thì làm sao có thể như vậy được? Tất cả những người luyện võ Huyền cấp từ 30 tuổi trở xuống cô đều có danh sách, nếu Lưu Lỗi là người luyện võ từ 30 tuổi trở xuống thì cô sớm đã lôi kéo Lưu Lỗi rồi.

Không đúng, hôm qua Mạc Ảnh đã tới phòng của Lưu Lỗi sau đó mới tới chỗ của mình. Lẽ nào chuyện này có liên quan tới Mạc Ảnh? Hay mình vẫn chưa nhìn thấu hắn? Cứ coi như mình chưa nhìn thấu hắn đi nữa thì hắn cũng không thể khiến Lưu Lỗi trở lên lợi hại trong một thời gian ngắn như vậy.

Vân Tử Y lắc đầu nói:

-Tiểu Linh, cô đi dò hỏi một chút về Lưu Lỗi của Thục Sơn kiếm phái, xem rốt cuộc anh ta như thế nào.

Thông tin về Lưu Lỗi nhanh chóng được truyền đi, hóa ra Lưu Lỗi đã từng có một gốc cây "Liễu Thanh La" bên trên còn có hai bông hoa nhỏ. Lưu Lỗi vốn dĩ định đợi khi anh ta đạt tới Hoàng cấp sẽ dùng một bông tấn cấp Huyền cấp, đợi sau khi luyện xong huyền cấp đỉnh phong sẽ tiếp tục lấy một bông nữa để tấn cấp lên Địa cấp.

Nhưng kế hoạch vạch ra không bằng sự thể biến hóa, vì lời thách đấu của Tư Mã Bình, anh ta đành cùng lúc dùng liền hai bông, chỉ sau vài ngày liền từ giai đoạn giữa của Hoàng cấp lên luôn tới giai đoạn đầu của Huyền cấp.

Vì Lưu Lỗi đã thăng cấp tới Huyền cấp, hơn nữa anh ta vẫn chưa tới 30 tuổi, nên bây giờ đã là đệ tử chính thức của Thục Sơn kiếm phái.

Không ngờ là "Liễu Thanh La", chẳng trách anh ta có thể tăng lên Huyền cấp, đó chính là dược liệu để thăng cấp Địa cấp, thật đáng tiếc, vận khí của anh ta đúng là tốt thật, "Liễu Thanh La" rất khó mà tìm. Vân Tử Y nghe tin về Lưu Lỗi mà tự nhủ.

…

Mà lúc này, trên thuyền các thủ lĩnh của các Ẩn môn phái đều đã tụ tập đông đủ. Mặc dù nói các nhân vật chủ chốt của các Ẩn môn thực ra vẫn là một vài môn phái hạng nhất hay là môn phái nhất đẳng, còn có môn phái nhị đẳng.

Chuyện bọn họ thương lượng tất nhiên không phải là chuyện của Lưu Lỗi, mặc dù hiện tượng Lưu lỗi đã gây nên sóng gió, nhưng vì cấp bậc của anh ta còn quá thấp, nên chưa có ảnh hưởng lớn tới nội tình những Ẩn môn này. Họ tụ tập lại là vì chuyện của "Song Tử kiếm môn" và "Đoán Khí

Đường".

Tuy nói những ồn ào của hai môn phái "Song Tử kiếm môn" và "Đoán Khí Đường" không môn phái nào liên quan tới môn phái nào, nhưng hai môn phái này có mối giao hảo tốt với rất nhiều môn phái.

"Song Tử kiếm môn" có đông đảo đệ tử nữ xinh đẹp, hơn nữa những đệ tử này đều biết Song Tu pháp quyết, một khi họ cùng nam giới luyện Song Tu pháp quyết này, không những không hề ảnh hưởng tới việc tu luyện của nam giới mà ngược lại còn hỗ trợ lẫn nhau. Do vậy mà rất nhiều nam giới của các môn phái lấy đệ tử của "Song Tu kiếm môn" làm vợ để tăng tốc độ tu luyện. Cho nên "Song Tử kiếm môn" có rất nhiều đồng minh.

Nhưng Đoán Khí Đường càng có nhiều ủng hộ của các môn phái hơn vì binh khí và pháp khí của Đoán Khí Đường đều là hạng nhất. Đa số Ẩn môn đều mua binh khí và pháp khí của Đoán Khí Đường nên số môn phái có quan hệ tốt với Đoán Khí Đường cũng rất đông.

Một khi Song Tử kiếm môn và Đoán Khí Đường đánh nhau, liên lụy cũng rất lớn, thậm chí nhiều môn phái khác cũng bị dính líu vào. Đều là đặc đẳng môn phái đặc đẳng và môn phái nhất đẳng nên họ không hi vọng sự việc này xảy ra.

Chính vì vậy, sau khi Song Tử kiếm môn và Đoán Khí Đường phát sinh mâu thuẫn ở buổi đấu giá, các môn phái đặc đẳng và môn phái nhất đẳng đều cố gắng hòa giải.

Chính vì vậy, tuy trưởng môn Kỳ Hữu Tân của Song Tử kiếm môn và Vạn Hậu Đức của Đoán Khí Đường không ưa nhau, nhưng sau nhiều ngày cũng coi như là có thể khống chế được sự kích động của mình, không làm xảy ra xung đột gì lớn. Quan trọng là bọn họ phát hiện ra trong chuyện này có rất điểm đáng ngờ.

Vì mọi người đều biết tụ hội lần này là vì vấn đề gì, thế nên khắp nơi trong hội trường đều bàn chuyện. Lúc đầu Kỳ Hữu Tân còn bình tĩnh, nhưng

khi nghe người khác bàn tán, nghĩ tới cái chết thảm của con, Kỳ Hữu Tân dường như không kìm chế được mình. Gã ta nhìn chằm chằm phó đường chủ Hạ Trọng Viêm và Vạn Hậu Đức của Đoán Khí Đường.

Không đợi Kỳ Hữu Tân và Vạn Hậu Đức của Đoán Khí Đường xảy ra tranh chấp, một ông lão gầy gò của Thái Ất môn đứng dậy nói:

-Kỳ trưởng môn, ông an tâm đi. Chuyện này tôi cùng anh Lăng của Côn Càn đã tính đi tính lại kỹ lưỡng rồi, hơn nữa, Giai Nhàn sư tỷ ở Từ Hàng Tĩnh Trai cũng cho rằng việc này có gì đó là lạ. Vì nguyên nhân này nên hôm nay mới lại họp mọi người ở đây.

Một người tên Chương Trường Văn là trưởng lão cấp tiên thiên của phái Thái Ất Môn nói. Cơ bản những người ngồi đây cũng cần giữ chút thể diện. Cho nên, lúc đầu còn bàn bạc sôi nổi, sau đó thì lập tức yên tĩnh luôn.

Thấy mọi người đã yên lặng, ông mới nói:

-Sau khi phân tích, chúng ta có 10 điều nghi vấn lớn. Thứ nhất, cái tên râu rậm rõ ràng biết hắn mua đồ sẽ có người theo dõi, hắn còn nghênh ngang ngồi xe ngựa đi ra ngoài, đây chẳng khác nào dụ người khác bám theo hắn. Thứ hai, sau đó, tên râu rậm và đồng bọn không có tung tích nữa. Thứ ba, Ngụy Ngọ rõ ràng muốn bỏ trốn, nhưng vì sao lại còn ở ngoại thành Hàng Thủy mua một bộ võ phục. Thế này chẳng khác gì là cố ý tiết lộ tung tích. Nếu nói là hắn cố ý bày mê trận, làm vậy cũng hơi quá.

- Thứ tư, nếu quả thật phó đường chủ Hạ làm, ông ta đã có được món đồ vô cùng quý ấy rồi mà còn bị thương thì không nên quay lại ngoại thành Hàng Thủy. Đương nhiên đáng nghi lớn nhất vẫn là điều thứ năm, trưởng lão Mẫn Chí Phong của Song Tử kiếm tông. Mặc dù bị thương nhưng đã chết trước dưới kiếm, sau đó mới là vết cắt của dao. Tôi nghĩ chỉ cần không phải ngu đần, Ngụy Ngọ không thể nào cố ý làm hiện trường giả là do hắn giết trưởng lão Mẫn Chí Phong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 727

Giống Như Đã Từng Quen Biết

Sau khi Nghe xong lời nói của Chương trưởng lão Thái Ất Môn, mọi người đang ngồi đều âm thầm kinh hãi. Nếu điều Chương trưởng lão nói là sự thật, như vậy trong chuyện này nhất định là có người hãm hại. Khó trách Kỳ Hữu Tân có thể nhịn được đau khổ, mà không tìm Hạ Trọng Viêm liều mạng.

- Có thể gây tổn thương cho Hạ Phó đường chủ, còn có thể giết Mẫn trưởng lão, sau đó còn có thể vu oan hãm hại. Thậm chí còn mang theo Ngụy Ngọ đi Hàng Thủy thành một chuyến, rồi mới nhẹ nhàng rời đi, người này... Người này...

Một vị trưởng lão đang ngồi kinh ngạc nói nửa câu đầu, liền nói không được nữa.

Tuy rằng ông ta nói không được, nhưng người đang ngồi đều hiểu được ý tứ của ông ta, ý tứ của ông ta là người này đã nghịch thiên. Có thể làm được những điều này, ngoại trừ cao thủ Tiên Thiên trung kỳ trở lên, người thường là tuyệt đối không làm được. Hơn nữa người này giết người xong còn bố trí nhiều nghi hoặc như vậy, giành lấy thời gian để hắn chạy trốn, tức là nói người này làm xong chuyện cũng không có bị trọng thương.

- Hơn nữa...

Lăng Vô Thủy nói hai chữ này liền dừng lại một chút, lại nhìn quanh bốn phía một cái, rồi mới chậm rãi nói:

- Tôi phát hiện một điểm đáng ngờ, điểm này mới khẳng định Mẫn

trưởng lão đúng là bị người hãm hại, thậm chí người hãm hại Mẫn trưởng lão còn là đến từ bên ngoài...

- Cái gì...

Nghe xong lời nói của Lăng Vô Thủy, mọi người đang ngồi gần như đều kinh ngạc đứng lên. Có thể ngồi ở chỗ này, đương nhiên biết cái gì gọi là bên ngoài. Đất Thần Châu, tương truyền là thế giới tu luyện mà thời thượng cổ dùng thủ đoạn thông thiên cách ly ra mà thôi. Mặc dù chỉ là truyền thuyết, nhưng thời gian lâu dài, liền biến thành sự thật.

Thế giới tu luyện này bởi vì trôi qua rất lâu rồi, hiện tại cũng chỉ có thể tu luyện cổ võ bình thường thôi. Nhưng cho dù là tu luyện cổ võ, tu luyện tới cực hạn cũng khiến người kinh sợ. Người tu luyện cao tầng ở tiểu thế giới. Đương nhiên biết cái gì là bên ngoài. Cho tới nay, chỉ có người tiểu thế giới có thể đi ra ngoài, người ở phía ngoài còn chưa thể vào được đây. Hiện tại ý tứ của Lăng Vô Thủy nghĩa là, người ở bên ngoài chẳng những vào được đây, hơn nữa còn có thể giết cao thủ Tiên Thiên, việc này còn chịu nổi sao?

- Lăng trưởng lão, trong chuyện này không phải chúng tôi không tin lời của ông. Chỉ có điều đây cũng khiến người nghe rợn cả người một chút.

Lại một người đàn ông đứng lên, có chút giật mình nói.

Đối với bọn họ mà nói, một khi người ở bên ngoài có thể đi vào đến đây. Đó là một chuyện đại sự, nghe nói khoa học kỹ thuật phía ngoài phát đạt, một quả bom là có thể nổ một thành phố. Cho dù là bọn họ tu luyện cổ võ càng lợi hại. Cũng không thể lợi hại hơn loại bom này.

Lăng Vô Thủy khoát tay áo - Việc này chỉ là phán đoán của tôi, bởi vì Mẫn trưởng lão trước khi chết để lại một chữ, mà cái chữ kia chính là một chữ 'Đoán'. Người này lưu lại cái chữ này với mục đích có thể là vì khiến người của chúng ta hoài nghi Mẫn trưởng lão trước khi chết lộ ra tin tức. Nhưng hắn thật không ngờ ở Thần Châu, thời điểm chúng ta viết chữ 'Đoán', hai bên chữ kim kia đều có hai chấm, mà chữ hắn viết lại không có.

- Theo tôi được biết, hiện ở thế giới Hoa Hạ bên ngoài, khi viết chữ 'Đoán' không có hai chấm này. Cho nên, tôi mới hoài nghi đây là người ở bên ngoài. Đương nhiên cũng không bài trừ là người trong chúng ta học tập phương pháp bên ngoài, nhưng loại khả năng này không lớn. Tuy nhiên bất luận như thế nào, Mẫn trưởng lão sẽ không viết như vậy.

Kỳ Hữu Tân thấy tất cả mọi người quay đầu lại nhìn về phía y, y gật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy. Mẫn trưởng lão và chỗ đất phía dưới người ông ấy, chúng ta cũng đã đào lên, cùng đặt ở trong quan tài. Bởi vì cái chữ kia rất mơ hồ, tôi cũng là mấy ngày hôm trước mới phát hiện ra, ngày hôm qua tôi nói cho Lăng trưởng lão. Nhưng cho dù là như vậy, Hạ Trọng Viêm cũng không thể giải thích nghi vấn. Bởi vì việc này y cũng có thể nghĩ đến, cũng có thể cố ý làm như vậy.

Tuy rằng Kỳ Hữu Tân nhìn 'Đoán khí đường' với ánh mắt phẫn hận như cũ, nhưng tất cả mọi người nhìn ra, y quả thật lý trí rất nhiều, thậm chí trong lòng của y đã biết sự tình này hẳn là không có quan hệ đến 'Đoán khí đường'. Chỉ có điều y nhất thời tìm không thấy đối tượng báo thù, lúc này mới gắt gao nhắm vào Hạ Trọng Viêm.

Diệp Mặc tuyệt đối không thể ngờ được hắn viết thêm chữ này là vẽ rắn thêm chân, nếu sớm biết như vậy, hắn nhất định sẽ đem thi thể Mẫn trưởng lão hóa thành tro bụi, cũng giảm đi nhiều điểm đáng ngờ như vậy. Nhưng khi đó Diệp Mặc nghĩ chỉ muốn lừa gạt mọi người ở Hàng Thủy thành một thời gian ngắn mà thôi, cho nên cũng không có nghĩ sâu.

Trên thực tế hắn đã làm được, ít nhất mãi cho đến hơn hai mươi ngày sau, đối phương mới nhớ tới chuyện này. Nhưng điều Diệp Mặc thật không ngờ chính là, hắn còn phải ngồi cùng một con thuyền với những lão già này, thậm chí còn phải ngồi một tháng.

- Lúc trước kim phiêu của cái tên rậm râu kia đều đến từ 'Ngân hàng Thần Thương", mà chúng ta đã hỏi qua Tử hoa tiên tử ở 'Ngân hàng Thần

Thương'. Nghe nói hắn cầm một đống vàng thỏi tới đổi kim phiếu, chỉ có điều hắn ở đâu có nhiều vàng như vậy? Mà đống vàng đó vận chuyển vào Hàng Thủy thành như thế nào?

Chương Trường Văn bổ sung nói một câu.

- Người này ở 'Ngân hàng Thần Thương' đổi nhiều kim phiếu như vậy, chẳng lẽ 'Thần thương hội' không điều tra?

- 'Thần thương hội' chỉ chú ý tới việc buôn bán với người khác mà thôi, cho tới bây giờ cũng sẽ không điều tra tình hình khách hàng, sự tình này tôi đã hỏi Tử Hoa tiên tử.

Chương Trường Văn lập tức trả lời.

Hạ Trọng Viêm Phó đường chủ của 'Đoán khí đường' tuy rằng trầm mặc không nói, nhưng Vạn Hậu Đức lại nói:

- Người này tôi đánh trọng thương Hạ Phó đường chủ 'Đoán khí đường' chúng, lại giết Ngụy Bình. Bất kể hắn là ai, đến từ địa phương nào, 'Đoán khí đường' tôi tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Một cô gái trung niên của Đô Thiên phái cười lạnh một tiếng, sau đó thản nhiên nói:

- Không buông tha thì như thế nào? Anh có biết hắn là ai không? Hơn nữa hắn có thể giết cao thủ Tiên Thiên, nói như thế nào cũng là một cao thủ Tiên Thiên. Cho dù là Vạn Đường chủ gặp hắn, lại có thể thế nào? Tuy nhiên tuổi trẻ như vậy đã là một gã cao thủ Tiên Thiên, người này cũng thật là giỏi.

Thấy Vạn Hậu Đức sắp tức giận, Lăng Vô Thủy khoát tay nói:

- Ngoại trừ Đỗ tiền bối của Đô Thiên phái bốn mươi lăm tuổi thăng cấp Tiên Thiên ra, Thần Châu chúng ta còn chưa có cao thủ Tiên Thiên hơn ba mươi tuổi. Người đó có phải Cao thủ Tiên Thiên hay không tôi không dám nói, nhưng Mẫn trưởng lão chết là bị đánh lén đấy, miệng vết thương của

ông ấy là nằm sau lưng, có thể thấy được người này cho dù là cao thủ Tiên Thiên, tu vi cũng chỉ là xem xem Mẫn trưởng lão mà thôi.

Tuy rằng câu nói kế tiếp của Lăng Vô Thủy không có nói ra, nhưng tất cả mọi người đều biết đó đã là nể mặt mũi 'Song tử Kiếm Tông', xem xem tu vi Mẫn trưởng lão mà thôi, nói đúng là không đáng để lo nghĩ.

- Giai Nhàn trưởng lão, không biết đạo trưởng Giai Uấn của quý phái đã trở về chưa?

Mọi người ở đây đều nghĩ hội nghị lần này chỉ là muốn làm tiêu tan hoài nghi của Kỳ Hữu Tân đối với 'Đoán khí đường' thôi, thì Lăng Vô Thủy bỗng nhiên hỏi một câu không liên quan gì.

Giai Nhàn lắc lắc đầu nói:

- Vẫn chưa, lần này môn phái của chúng tôi chẳng những Giai Uấn sư muội chưa trở về, hơn nữa còn có một đệ tử giỏi cũng chưa có trở về.

- Nhưng Giai Nhàn sư tỷ, theo tin tức chúng tôi biết được, gần đây ở Thế Tục, quý môn có người lợi dụng lệnh của ẩn môn đặc đẳng để lùng bắt một người trẻ tuổi tên là Diệp Mặc. Lần đầu tiên cô ta thông qua phương pháp điều tra hộ tịch để xử lý, sau lại không có hiệu quả, cô ta lại phát ra hình Diệp Mặc. Chỗ này của tôi có bức hình người tên là Diệp Mặc, mọi người có thể mỗi người lấy một bức.

Chương Trường Văn tựa như có ý tứ hàm súc, sau khi nói xong phát cho mỗi người một bức hình.

Sau khi phát xong, ông ta lại nói:

- Có lẽ thời điểm Giai Nhàn sư tỷ trở lại môn phái, Giai Uấn đạo trưởng cũng đã trở lại. Lần này đệ tử Kỳ Ngọc Lâm của Côn Càn phái cũng mất tích, có lẽ Giai Uấn đạo trưởng có thể biết một phần sự tình trong đó. Cho nên nếu Giai Uấn đạo trưởng đã trở lại, kính xin Giai Nhàn sư tỷ báo cáo lại.

- Cái gì?

Giai Nhàn đạo cô rõ ràng bị tin tức này làm cho chấn kinh một chút, trưởng lão môn phái mất tích đã trở lại, chính mình cũng không biết, ngược lại người khác đã biết. Giai Uấn đã trở lại, vì sao không trở lại môn phái trước, ngược lại ở thành phố thế tục phát lệnh lùng bắt?

- Giai Nhàn đạo trưởng, không biết hai đệ tử khác của quý môn ra ngoài rèn luyện đã trở về chưa?

Người hỏi câu này chính là một trưởng lão khác của Côn Càn môn.

Vẻ mặt Giai Nhàn hiện lên vẻ không vui, việc Giai Uấn xuất hiện, ngày hôm qua bọn họ hoàn toàn không có thông báo mình, mà bây giờ đem ra nói, đây là ý gì? Cô lạnh lùng nói:

- Đệ tử của phái chúng tôi ra ngoài không cần trưởng lão Côn Càn môn các ông quan tâm.

Chương Trường Văn cũng biết tính cách Giai Nhàn là ngoài mềm trong cứng, tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng cô lập tức sẽ rút kiếm ra. Về phần sự tình Giai Uấn và vài tên đệ tử khác, vẫn là để phía dưới thương lượng. Vốn y muốn mượn hội nghị lần này, dưới áp lực phần đông của các môn phái, khiến Giai Nhàn nói ra mục đích Giai Uấn phát ra lệnh lùng bắt là cái gì, còn có tại sao Giai Uấn lại trở về. Nhưng hiện tại từ vẻ mặt của Giai Nhàn, xem ra cô ta thật sự không biết chuyện Giai Uấn đã trở về.

Một hội nghị tan rã trong sự bất mãn, nhưng rất nhiều người trong lòng đều đã có một cái nghi vấn, chính là Giai Uấn tại sao trở về, còn có Giai Uấn tại sao phải truy lùng một người trẻ tuổi bình thường?

...

Lưu Lỗi ở sau cuộc tranh tài, y đã thành đệ tử nội môn Thục Sơn, sau khi Lưu Lỗi trở thành đệ tử nội môn, lập tức còn có trưởng lão nhận y làm đồ đệ. Đệ tử nội môn tu luyện áp lực rất lớn, bởi vì vấn đề tư chất, tu luyện

của bọn họ so với đệ tử mòng cốt phải gian khổ hơn rất nhiều. Cho nên y ở trên thuyền liền muốn đem tất cả thời gian dành cho việc tu luyện, đương nhiên không có thời gian đến tìm Diệp Mặc, mà Diệp Mặc cũng không có đi tìm y.

Sau khi Diệp Mặc biết rằng Giai Uấn không ở trên thuyền, vốn không đi ra ngoài hành động nữa. Hắn biết hắn hiện tại nên ít lộ diện là tốt nhất.

Cho nên khi Diệp Mặc trở lại khu vực Băng Hồ, cùng Mục Tiểu Vận mỗi ngày đều bế quan, nói trắng ra là, chính là nhốt ở trong phòng không ra ngoài.

Bởi vì Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận là vợ chồng, hai người bọn họ ở trong phòng không ra ngoài, ngay cả Kỷ Y Lan cũng ngại gõ cửa tìm. Mà Vân Tử Y tuy rằng hoài nghi Diệp Mặc, thậm chí còn tính toán lại đây tìm hắn một lần, nhưng nhìn thấy cái tấm biển bế quan từ chối tiếp khách kia, chỉ có thể ngượng ngùng mà đi ra.

Cuối cùng thời gian mấy ngày đã qua, Diệp Mặc lại không biết bởi vì hắn không có đi ra, đã miễn đi rất nhiều chuyện.

Thời điểm thuyền cập bờ, phần đông đệ tử môn phái đều rất vui mừng. Tuy rằng chiếc thuyền rất lớn, nhưng không ai thích cuộc sống trường kỳ trên biển.

Sau khi lên bờ, đệ tử các phái dưới sự dẫn dắt của trưởng lão các phái, nhanh chóng rời khỏi thuyền. Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận, đương nhiên cũng đi theo người Băng Hồ rất nhanh rời khỏi bến tàu, chiếc thuyền thật lớn đảo mắt liền trở nên trống rỗng.

Vân Tử Y mang theo Tiểu Linh cáo từ trưởng lão Đô Thiên phái, cô ở ẩn môn có việc buôn bán của mình, cho nên mặc dù nàng là đệ tử Đô Thiên phái, nhưng không cần trở lại môn phái.

- Tử y, con chờ một chút...

Một vị trưởng lão Đô Thiên phái gọi Vân Tử Y lại, sau đó lấy ra một bức hình đưa cho nàng nói:

- Người này rất quan trọng, thương hội của con trải rộng các nơi, con bảo người ta chú ý hắn một chút.

- Ah...

Vân Tử Y tiếp nhận bức hình, mở ra rồi nhìn thoáng qua, lập tức có một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 728

Tiến Vào Băng Hồ

Ah...

Vân Tử Y nhận lấy bức hình, mở ra nhìn thoáng qua, lập tức có một loại cảm giác quen thuộc xông lên đầu.

- Làm sao vậy? Tử Y.

Dường như thấy Vân Tử Y có chút sững sờ, trưởng lão Đô Thiên hỏi một câu.

- Ồ, không có gì, con chỉ là cảm giác người trên bức hình này thật trẻ tuổi nha.

Sau khi nói xong, Vân Tử Y dường như phát hiện những lời này của nàng không có lý do, lập tức lại bổ sung một câu - Người này thoạt nhìn rất có khí chất, còn rất đẹp trai và phong độ.

Trưởng lão nghe xong thật ra hơi sửng sốt, sau đó cười ha hả nói:

- Tử Hoa tiên tử lại còn nói người này đẹp trai, không biết người thanh niên này sau khi nghe được có thể thụ sủng nhược kinh hay không. Tốt lắm, người này rất quan trọng, có lẽ hắn liên quan đến một việc rất trọng yếu gì đó, con nhớ kỹ một khi có tin tức của hắn, lập tức liền nói cho môn phái, chúng ta đi trước.

- Vâng, Khấu trưởng lão.

Vân Tử Y vội vàng đáp ứng, sau đó tiễn trưởng lão môn phái rời đi.

- Tiểu thư...

Sau khi Tiểu Linh nói một câu, Vân Tử Y khoát tay nói:

- Chúng ta cũng nhanh tới thương hội đi, lần này thời gian đi ra ngoài cũng quá dài đấy.

Tuy rằng giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng Vân Tử Y trong lòng một chút cũng không bình tĩnh. Cô hiện tại đã nghĩ tới, người đàn ông này rất giống Mạc Ảnh, người khác nhìn không ra, không có nghĩa là cô nhìn không ra. Lúc trước vì xác nhận Mạc Ảnh có nói dối hay không, cô từng nhìn chằm chằm mặt Diệp Mặc rất lâu, nếu Mạc Ảnh không huỷ hoại dung nhan thì...

Chẳng lẽ thật là hắn sao? Nếu như là hắn, vì sao trưởng lão muốn tìm một người không lịch sự như vậy? Vân Tử Y tuy rằng không thể hỏi trưởng lão trong ẩn môn tại sao phải tìm kiếm người này. Nhưng cô có thể thông qua con đường khác để biết được chuyện này.

...

Diệp Mặc đặt chân lên địa bàn ẩn môn. Cảm giác đầu tiên chính là trong chỗ này núi nhiều, gần như là núi với núi. Hơn nữa nơi này linh khí so với chỗ khác cũng đậm hơn một ít, tuy rằng vẫn không đạt được trạng thái trong lý tưởng của Diệp Mặc, nhưng so với những thành thị phía ngoài kia thì đậm nhiều lắm.

Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận đi theo xe ngựa Băng Hồ gần ba bốn ngày, tiến vào một mảng dãy núi lớn cao ngất. Tuy rằng dọc đường đi người ở rất thưa thớt, nhưng Diệp Mặc cũng phát hiện chỗ vài người tụ tập, theo lời Kỷ Y Lan nói, đó là một ít phường thị, những phường thị đó đại bộ phận đều là phục vụ người trong ẩn môn.

Bởi vì rất nhiều người tuy rằng bị ẩn môn nhận vào làm đệ tử ngoại môn, nhưng bởi vì thời gian dài không có cách nào thăng cấp. Cuối cùng chỉ có thể dạt ra ẩn môn, trở thành người làm việc vặt và sản xuất bên cạnh. Có

một số người thì rời khỏi ẩn môn, sau đó dần dần tạo thành một ít phường thị và chỗ ở.

- Nơi này chính là Băng Hồ, là đất của môn phái chúng ta.

Kỷ Y Lan chỉ vào dãy núi dài phía trước nói.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh. Trong quan điểm của hắn nếu là Băng Hồ, đương nhiên là chỗ phải có hồ mới có thể kêu Băng Hồ, nhưng nơi này không cần nói đến hồ, ngay cả một rãnh mương nhỏ cũng không có nha.

Dường như đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Diệp Mặc và các đệ tử khác, Kỷ Y Lan thản nhiên cười nói:

- Mọi người khẳng định nghĩ đến nơi này không có hồ, vì sao kêu Băng Hồ chứ gì? Kỳ thật mọi người nếu như từ tên đoán ra, chỉ có thể nói các anh đoán đúng một nửa.

Diệp Mặc thấy Kỷ Y Lan sau khi về tới Băng Hồ, dường như vui vẻ lên rất nhiều. Nhưng đối với việc Kỷ Y Lan vì sao dùng khăn lụa che mặt, Diệp Mặc lại rất rõ. Thần thức của hắn đã quan sát qua, người phụ nữ này bộ dạng rất đẹp. Nhưng trên mặt của nàng lại có một bộ dạng mặt mày hốc hác.

Có thể nói nếu như mặt mày không hốc hác, cô sẽ không kém là mấy so với Tiểu Vận, nhưng là vì mặt mày hốc hác từ hai má đến cằm, trực tiếp phá hủy toàn bộ khuôn mặt của cô. Điều này làm cho Diệp Mặc nghĩ tới người thích kinh doanh tên Thẩm Thiên Thiên kia, cô cũng là mặt mày phá tướng nên thích dùng vải che mặt. Kỷ Y Lan nói đến Băng Hồ, vẻ mặt rất tự hào.

Diệp Mặc cảm nhận được nơi này phát ra rất nhiều linh khí so với bên ngoài, hơn nữa bốn phía đều là núi non vờn quanh, trong lòng của hắn thậm chí nảy nở sự thích thú.

Mọi người lại đi hai tiếng đồng hồ. Một mảng màu lục nguyên dã lớn hiện ra trước mắt mọi người, xung quanh màu lục nguyên dã đều là dãy núi. Mà ở giữa mảnh nguyên dã này, lại có một cái hồ thật lớn.

Diệp Mặc giật mình, đây có lẽ chính là Băng Hồ.

Hồ này quá đẹp, không gió nhưng mặt hồ lại có một chút dao động rất nhỏ, giống như vảy cá, mang theo một ít ánh sáng tự nhiên, hơn nữa so với hồ Lạc Nguyệt của chính mình còn lớn hơn nhiều lắm. Diệp Mặc dùng thần thức quét vào, lại phát hiện thần thức của mình không ngờ không có cách nào quét đến đáy hồ.

Sau khi Diệp Mặc vào, mới phát hiện ngoại môn đệ tử và nội môn đệ tử đều phân ra rõ ràng, mỗi bên ở một khu vực riêng. Môn phái Băng Hồ này không nhỏ, chí ít có đến mấy trăm đệ tử, nhưng phần lớn là đệ tử ngoại môn, mà khu vực đệ tử nội môn dường như không nhiều lắm, về phần đệ tử nòng cốt thì càng ít.

Mục Tiểu Vận là đệ tử nòng cốt, cho nên cô có thể tiến vào khu vực trung tâm tu luyện. Nhưng Mục Tiểu Vận không muốn rời Diệp Mặc, Kỷ Y Lan cũng không có cách nào. Bởi vì môn quy có hạn, dù tư chất Mục Tiểu Vận ưu tú như thế nào nữa, cũng không thể mang người không có liên quan gì tiến vào khu vực trung tâm.

Tuy rằng Diệp Mặc là chồng của Mục Tiểu Vận, nhưng đối với môn phái Băng Hồ này mà nói, Diệp Mặc chính là một người không có quan hệ gì.

Cho nên hiện tại Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc vẫn ở tại khu vực đệ tử ngoại môn như cũ, cũng may cô còn có thể lựa chọn, lựa chọn một chỗ khá yên lặng.

Tuy rằng Mục Tiểu Vận tư chất ưu tú, nhưng nếu không giải quyết quan hệ của cô và Diệp Mặc trước, thì Mục Tiểu Vận không có cách nào tiếp nhận công pháp Băng Hồ.

...

Đối mặt với sự quật cường của Mục Tiểu Vận, phía Băng Hồ không có

bất kỳ biện pháp nào. Bọn họ đang chờ đợi Mục Tiểu Vận hồi tâm chuyển ý, đồng thời cũng đã vội vàng nghĩ biện pháp.

Vài ngày sau, bởi vì chuyện này Băng Hồ còn cố ý cử hành một hội nghị, gần như tất cả tầng lớp trung tâm đều đến đây. Băng Hồ tuy rằng đã là môn phái cấp ba, nhưng đúng là như lời bọn họ, nội tình vẫn còn. Ngoại trừ Phượng Mỗ siêu cấp cao thủ ra, còn có vài tên Địa cấp cao thủ.

Một cô gái trung niên tuổi xấp xỉ Miêu Lan đứng lên nói:

- Bà ngoại, con nghĩ Mục Tiểu Vận chỉ là tâm tính thiện lương mà thôi, Mạc Ảnh con cũng đã gặp qua, chi bằng chúng ta...

Cô gái này nói xong rồi, còn dùng tay dùng sức vạch một đường, cô là trưởng lão Địa cấp Băng Hồ. Ở Băng Hồ vị trí cũng gần với bà ngoại và Kỷ Y Lan.

- Tuyệt đối không được, La trưởng lão không biết tính cách của Mục Tiểu Vận, nếu chúng ta làm như vậy, biện pháp duy nhất chỉ có thể là giết Mục Tiểu Vận. Cô ấy đối với chồng luôn khăng khăng một mực, không có bất kỳ biện pháp nào có thể thay đổi ý nghĩ của nàng, tôi nghĩ chúng ta có thể nhận Mạc Ảnh làm đệ tử nòng cốt không …

Kỷ Y Lan lời còn chưa nói hết đã bị bà ngoại cắt ngang, bà chỉ khoát tay áo, đã cắt đứt lời Kỷ Y Lan nói, nhưng không có phát biểu ý kiến, hiển nhiên những loại người như Diệp Mặc không có cách nào tiến vào đệ tử nòng cốt Miêu Lan lúc này đứng lên, chậm rãi nói:

- Lời Y Lan nói rất có đạo lý, Mục Tiểu Vận tính cách quả thật là như vậy. Hiện tại nhân tài khó được, Mục Tiểu Vận vài năm sau sẽ có tác dụng quan trọng đối với môn phái chúng ta. Hơn nữa Y Lan cũng sắp toàn diện tiếp nhận công việc của Băng Hồ, chính thức quản lý Băng Hồ. Cần người tài giỏi như Tiểu Vận đến giúp đỡ, cho nên chúng ta không thể tùy tiện làm ra sự tình chặt đứt đường lui.

- Bà ngoại, hay thế này tôi đi nói chuyện với Mạc Ảnh. Tôi thấy Mạc Ảnh kia cũng không phải là người không hiểu đạo lý, tôi tin tưởng hắn có thể hiểu được đạo lý trong đó.

Kỷ Y Lan lại nói.

Phượng Mỗ gật gật đầu, sau đó thở dài nói:

- Vậy cứ làm như thế đi, nghe nói Mạc Ảnh kia bây giờ đang bế quan, chờ hắn sau khi đi ra, cô đi nói chuyện với hắn. Tôi cảm giác bệnh tình của mình càng ngày càng nặng rồi, trọng trách Y Lan rất lớn, nếu không thể mau chóng để Băng Hồ có nhiều lực lượng hậu bị, ngay cả vị trí môn phái cấp ba Băng Hồ chúng ta cũng khó đứng vững, hừ…

- Một tên không có tư chất còn bế quan, thật sự là buồn cười...

Người tên là La trưởng lão lại hừ lạnh một tiếng.

...

Diệp Mặc đúng là đang bế quan, nhưng hắn không phải đang bế quan tu luyện, mà là đang luyện chế đan dược. Bởi vì 'Địa linh quả' chỉ có một viên, vì phòng ngừa chính mình luyện đan thất bại, hắn cố ý luyện chế ra hơn mười lò đan dược khác.

Mười ngày sau, thời điểm hắn cảm giác mình có thể luyện chế 'Bồi Nguyên đan', mới lấy ra 'Địa linh quả', Minh hàm thảo, Mãn thiên tinh, Song diệp ma.. v.. v những dược liệu này Diệp Mặc lấy được ở núi Bắc Tử, nhưng 'Địa linh quả' thứ này không dễ có được, cũng không thể tùy tiện lãng phí.

Tuy rằng 'Bồi Nguyên đan' so với 'Bồi khí đan' cao hơn hai cấp bậc, nhưng Diệp Mặc vốn vẫn đi theo Lạc Ảnh luyện đan, sau khi sống lại, cũng là thường xuyên luyện đan. Cộng thêm chuẩn bị ban đầu, cho nên một lò 'Bồi Nguyên đan' này hắn luyện chế coi như là thành công, gặt hái được mười hai viên 'Bồi Nguyên đan'.

'Bồi Nguyên đan' đầy đủ gồm hai mươi bốn viên, Diệp Mặc có thể được đến mười hai viên đã rất vừa lòng rồi.

Sau khi hoàn thành luyện chế đan dược, Diệp Mặc nói với Mục Tiểu Vận một câu, sau đó bắt đầu tấn công luyện khí tầng sáu. Ở bên trong tính toán Diệp Mặc, sau khi luyện khí tới tầng sáu, hắn cần đi ra ngoài tìm kiếm một ít di tích cổ, xem có thể giúp Mục Tiểu Vận tìm được một loại công pháp tu luyện hay không.

'Bồi Nguyên đan' sau khi vào miệng lập tức hóa thành cốt cốt linh lực, bắt đầu tấn công kinh mạch của Diệp Mặc. Diệp Mặc vốn dừng lại luyện khí tầng năm đỉnh cao đã lâu rồi, lần này khi 'Bồi Nguyên đan' tấn công, hắn gần như không cần phí sức liền thăng cấp tới luyện khí tầng sáu.

Mặc dù chỉ là từ đỉnh cao tầng năm thăng cấp lên luyện khí tầng sáu, nhưng Diệp Mặc cảm giác được thực lực của chính mình lại tăng lên không ít. Tin tưởng bản lĩnh bây giờ của hắn, nếu gặp đạo cô Giai Uấn vừa mới thăng cấp Tiên Thiên, chắc có lẽ không thể để cô ả trốn thoát.

Cảm nhận một chút chân khí dư thừa trong cơ thể, Diệp Mặc cảm giác được thần thức của mình lại trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, hắn lại một lần đem thần thức thăm dò đốm tròn màu vàng trong đan điền kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 729

Không Nỡ

Diệp Mặc vốn cũng chỉ muốn thử một chút xem sao, nếu thần thức không quét vào được, hắn sẽ thu hồi thần thức. Thăng cấp luyện khí tầng sáu này vốn là nằm trong dự liệu của Diệp Mặc, không có gì đắc ý, nhưng nếu có thể biết được ba tờ giấy vàng này là vật gì, đây mới là cái khiến Diệp Mặc để ý nhất. Cho nên việc thứ nhất sau khi hắn thăng cấp luyện khí tầng sáu, chính là dùng thần thức dò xét tờ giấy vàng.

Thần thức của Diệp Mặc lại đụng vào đốm tròn màu vàng, không ngờ không bị bắn ra, Diệp Mặc trong lòng vui vẻ, hoá ra vào không được là vì tu vi thần thức của mình quá thấp.

Mà lần này, thần thức Diệp Mặc không bị ngăn trở tiến nhập vào đốm tròn màu vàng.

Nhưng sau khi thần thức Diệp Mặc tiến vào, chỉ có trong nháy mắt, Diệp Mặc liền cảm thấy chân khí đan điền và thần thức của mình giống như lần trước, hoàn toàn bị đốm tròn màu vàng hấp thu, giống như bị cắn nuốt, tốc độ thậm chí nhanh hơn so với lần trước. Diệp Mặc thầm kêu không ổn rồi, lập tức thu hồi thần thức, nhưng thần trí của hắn và chân khí không ngờ biến mất tăm mất tích.

Đang lúc Diệp Mặc cho rằng sắp hộc máu ngất đi, hắn dường như nhìn thấy một mảnh thế giới mờ mịt. Một luồng tư liệu mãnh liệt căn bản không có trong ý nghĩ của hắn, trực tiếp rót vào trong đầu của hắn.

Diệp Mặc thậm chí có thể nghe được một tiếng vang rất nhỏ phát ra từ trong óc của mình, sau đó ý thức của hắn trực tiếp bị bắn ra khỏi đốm tròn

màu vàng của đan điền.

Tuy rằng bị bắn trực tiếp ra ngoài, nhưng Diệp Mặc trong lòng là một trận vui mừng, suy đoán của mình quả nhiên là đúng, đó là một thế giới. Tuy rằng hắn chỉ có vào được một lát liền bị bắn ra, nhưng Diệp Mặc lại biết nơi mơ hồ kia chính là thứ nằm bên trong đốm tròn màu vàng.

Mất đi chân khí và thần thức chỉ cần khôi phục một chút là được, hơn nữa hiện tại đang từ từ khôi phục. Nói trắng ra tu vi của hắn vẫn là quá thấp. Có lẽ sau khi tu vi của hắn đạt tới trình độ nhất định, thần thức lại quét vào trong đó, cũng sẽ không xảy ra loại chuyện này nữa.

Diệp Mặc vừa định lấy linh thạch ra khôi phục chân khí, bỗng nhiên ngẩn ngơ, vừa rồi có một số thông tin dũng mãnh chạy vào trong đầu của hắn, bây giờ lại hoàn toàn hội tụ lại. Sau khi vài đoạn trước chấm dứt, vài chữ "Hồng Mông tạo hóa quyết" khắc sâu vào trong đầu Diệp Mặc.

Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, trên mặt tràn đầy kinh hãi, không ngờ là một bài pháp quyết tu chân? Người khác không hiểu ý tứ vài đoạn chữ này, nhưng Diệp Mặc lại rất hiểu. Đây chẳng những là một quyển sách pháp quyết tu chân, hơn nữa còn là một bài pháp quyết tu chân đẳng cấp vô cùng cao, ít nhất hắn vẫn chưa nghe nói qua.

Tuy rằng Diệp Mặc là một Tu Chân giả, nhưng hắn ở Lạc Nguyệt cũng chỉ là một Tu Chân giả cấp thấp, công pháp tu luyện cũng rất bình thường.

Diệp Mặc nhìn khẩu quyết tu luyện của quyển sách pháp quyết này một chút, pháp môn chân khí cô đọng so với lúc trước không biết hùng mạnh hơn bao nhiêu. Thậm chí không cần Trúc Cơ, hắn cũng có thể đem chân khí ngưng luyện thành chân nguyên.

Điều càng khiến Diệp Mặc kinh hãi chính là, đây không ngờ là một quyển pháp quyết tu luyện vô thuộc tính. Diệp Mặc mặc dù chưa nhìn thấy qua, nhưng lại nghe nói qua pháp quyết tu luyện vô thuộc tính rất quý báu. Trước đây rất lâu ở đại lục Lạc Nguyệt, xuất hiện qua một quyển pháp quyết

tu luyện vô thuộc tính, bởi vì bản pháp quyết kia xuất hiện, đưa đến sự diệt vong của vô số môn phái, vô số thiên tài cao thủ biến mất. Cuối cùng vẫn là bởi vì bản pháp quyết kia mất tích, chuyện này mới dừng lại.

Nhưng hiện tại hắn không ngờ chiếm được một quyển pháp quyết như vậy, chuyện này nếu bị người ở đại lục Lạc Nguyệt biết, hắn liền chết không có chỗ chôn.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là số lượng tư liệu trong bản pháp quyết này chỉ tới Trúc Cơ mà thôi, nói đúng là công pháp sau Trúc Cơ không có.

- Có lẽ là tu vi của mình quá kém, mới không có được thông tin nhiều hơn Sau khi Diệp Mặc tự nói một câu, lại chậm rãi ngồi xuống, chuyện này tới quá mức đường đột, khiến hắn không thể không suy xét một chút con đường tu luyện về sau.

Khi Diệp Mặc đem toàn bộ đoạn pháp quyết tu chân này đọc lại một lần, tâm tình dần bình tĩnh lại. Có thể nói pháp quyết tu chân này mới thích hợp cho hắn tu luyện nhất, bởi vì hắn là linh căn 8 hệ. Nhưng khuyết điểm cũng tồn tại, thứ nhất, công pháp tu luyện này cần tài nguyên gần như là nghịch thiên, hắn ở Địa Cầu hoặc là tiểu thế giới phải lấy được những tài nguyên tu luyện này, sau đó tu luyện tới trình độ nhất định, tương đương với việc nằm mơ.

Thứ hai, tu luyện 'Hồng Mông tạo hóa quyết' nhất định phải phế bỏ tu vi trước kia của chính mình, đây đối với Diệp Mặc mà nói là một khiêu chiến thật lớn, ít nhất hắn bây giờ còn không muốn làm như vậy. Hắn không dễ dàng gì mà thăng cấp tới luyện khí tầng sáu, nếu phế bỏ toàn bộ, cho dù hắn có công pháp tu chân nghịch thiên, nếu không có tài nguyên muốn tu luyện tới luyện khí tầng sáu còn không biết cần phải bao lâu.

Thứ ba, công pháp này chỉ có đến kỳ Trúc Cơ, Diệp Mặc còn không biết sau đó có thể có được gì nữa hay không, cho dù là có thể đạt được gì đó cũng phải tu luyện tới trình độ nhất định mới có thể. Nếu chẳng may hắn tu luyện không đến thì phải làm sao? Cho dù là hắn tu luyện được, sau khi tiến

vào bên trong đốm tròn màu vàng thì phải làm thế nào nữa?

Cuối cùng Diệp Mặc quyết định tạm thời không tu luyện 'Hồng Mông tạo hóa quyết", hắn nhất định phải có được năng lực tự bảo vệ mình. Nếu tìm không thấy tài nguyên tu luyện, hắn thà rằng cả đời cũng không tu luyện thứ này, 'Hồng Mông tạo hóa quyết' không có tiền đồ.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, hắn không tu luyện công pháp này, nhưng có thể dạy cho Mục Tiểu Vận, Mục Tiểu Vận không có công pháp tu luyện, công pháp tu luyện vô thuộc tính này thích hợp với chính mình, cũng sẽ thích hợp với nàng.

Mặc dù là một công pháp tu luyện cần lãng phí nhiều tài nguyên, nhưng có thể vì Mục Tiểu Vận tìm được một pháp quyết thích hợp cho việc tu luyện của nàng, Diệp Mặc trong lòng vẫn rất vui.

Thấy Diệp Mặc đi ra, Mục Tiểu Vận lập tức vui vẻ chạy tới, lần này thời gian Diệp Mặc bế quan hơi dài, cô thậm chí đã có chút lo lắng.

- Tiểu Vận, có phải Kỷ Y Lan kia lại tìm em hay không?

Diệp Mặc thần thức đảo qua, liền biết Kỷ Y Lan vừa mới rời đi.

Mục Tiểu Vận gật gật đầu nói:

- Vâng, cô ấy đã tới tìm em vài lần, nhưng em không đồng ý, em nói cho cô ấy biết, em chỉ muốn cùng tướng công ở cùng một chỗ. Nhưng hôm nay, cô ấy cũng tới tìm anh, em nói anh đang bế quan, cho nên cô ấy bảo ngày mai lại tới lần nữa.

- Tiểu Vận, anh đã tìm được công pháp tu luyện cho em, anh sẽ dạy cho em, sau đó em tu luyện trước. Anh phải đi ra ngoài một chuyến, em ở nơi này chờ anh trở lại là được rồi.

Diệp Mặc vừa mới nói xong, Mục Tiểu Vận liền khẩn trương lên, cô giơ tay giữ lấy Diệp Mặc nói:

- Diệp lang, anh muốn đi sao? Em muốn ở bên anh.

Diệp Mặc ôm chầm Mục Tiểu Vận, dịu dàng nói:

- Em bây giờ ở nơi này rất an toàn, chúng ta tu luyện đều cần tài nguyên, nếu như không có tài nguyên, cuộc đời chúng ta cũng chỉ có thể như thế này thôi. Tu vi của em hiện tại còn quá thấp, nơi anh muốn đi có chút nguy hiểm, nếu mang theo em, nói không chừng hoàn toàn ngược lại. Anh cũng đã từng nói qua, mục đích anh tới đây chủ yếu chính là tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

- Diệp lang, chúng ta cứ sinh hoạt chung một chỗ như vậy, sau đó cùng nhau sống tới già cũng không phải rất tốt sao? Tại sao phải tu luyện? Em cảm thấy em hiện tại rất hạnh phúc.

Mục Tiểu Vận từ trong đáy lòng không muốn rời khỏi Diệp Mặc, đây là lần đầu tiên cô đề xuất ý kiến với Diệp Mặc.

Diệp Mặc yêu thương vuốt ve tóc của Mục Tiểu Vận, thật lâu sau mới lên tiếng:

- Tiểu Vận, kỳ thật anh cũng muốn cứ như vậy cùng bọn em sống đến già, đó cũng là một loại hạnh phúc. Nhưng... khi anh quá yêu thương bọn em rồi, nếu chỉ có mấy chục năm sống bên nhau, anh cảm thấy vẫn không đủ, anh muốn vĩnh viễn sống cùng các em một chỗ. Hơn nữa, cho dù là chúng ta có thể bình thản cả đời như vậy, nhưng người khác lại không nhất định để chúng ta sống bình yên. Nếu như không tu luyện, mười Diệp Mặc như anh cũng đã sớm bị người ta giết, thậm chí xương cốt cũng không còn.

- Diệp lang, rất xin lỗi, nhưng, nhưng em thật sự không muốn rời khỏi anh.

Mục Tiểu Vận biết Diệp Mặc tâm ý đã quyết, hơn nữa chồng nàng nói cũng đúng, bọn họ không có thực lực sớm đã mất mạng. Cô chỉ có thể cúi đầu, khóc thút thít.

- Tiểu Vận, anh sẽ dạy em pháp quyết trước, pháp quyết này tên là 'Hồng

Mông tạo hóa quyết"...

Diệp Mặc lần này lời nói còn chưa nói hết, đã bị Mục Tiểu Vận dùng miệng ngăn lại. Chồng nàng sắp rời khỏi nàng, trong nội tâm nàng có một loại cảm giác không nỡ mãnh liệt trỗi dậy. Đây là lần đầu tiên, cô chủ động như vậy.

Diệp Mặc lần đầu tiên nhìn thấy Mục Tiểu Vận nhiệt tình cháy rực như vậy, hắn không thể tưởng được Mục Tiểu Vận vốn dịu dàng lại có thể nhiệt tình như vậy.

Cho dù lúc này Diệp Mặc muốn dặn dò Mục Tiểu Vận chuyện gì, hắn cũng sẽ không nói vào lúc này. Y phục trên người của hai người được cởi ra từng cái một, sau khi Mục Tiểu Vận ôm thân thể tinh tráng trần trụi của Diệp Mặc, cô mới nhớ tới mình rốt cuộc đã làm chuyện gì, lập tức sắc mặt đỏ giống như xích hà, đây là giữa ban ngày nha.

Mục Tiểu Vận cho tới bây giờ đều không nghĩ cô sẽ điên cuồng như vậy, nàng là một thục nữ, nhưng vào thời khắc chồng mình sắp đi xa, cô không thể khống chế được nội tâm kích động. Hoặc là nói cảm giác này không thể gọi là kích động, mà là một loại cảm giác sợ hãi. Cô cảm giác chồng mình một khi rời đi, cô sẽ mất đi tất cả, cô thật sự không nghĩ tới chuyện chồng cô sẽ rời đi.

Thời gian sống cùng Diệp Mặc đã khiến Mục Tiểu Vận có một loại cảm giác thoải mái và vui vẻ mà trước đây chưa từng có, Diệp lang đối với cô ấy rất tốt, cho dù cô gặp qua người chồng tốt nhất cũng làm không được. Thời điểm rời khỏi núi Bắc Tử, chồng cô đã là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô rồi, hoặc là nói người quan trọng duy nhất.

Nàng từ trong đáy lòng hy vọng chồng nàng có thể mang nàng cùng đi, cho dù là chết, ít nhất cũng cùng chồng chết cùng một chỗ. Nhưng sau khi cô nghe xong lời Diệp Mặc nói, lại sợ chính mình thật sự làm phiền tới chồng.

Diệp Mặc xoa xoa khóe mắt đọng nước của Mục Tiểu Vận, động tác dần

dần ôn nhu. Tại thời khắc này hắn thật muốn mang Mục Tiểu Vận cùng đi, nhưng hắn không dám. Sương độc ở 'Ngũ uẩn sơn' ngay cả chính bản thân hắn cũng không dám cam đoan được an toàn, nếu mang theo Mục Tiểu Vận, càng thêm nguy hiểm.

- Tiểu Vận, em hãy tin anh, anh chỉ là đi tìm dược liệu, em ở nơi này chờ anh, anh nhất định sẽ trở về mang em rời khỏi nơi này.

Tâm sự hồi lâu, không ngờ đã là lúc xế chiều.

Nhưng Diệp Mặc còn muốn khuyên giải an ủi Mục Tiểu Vận đang nằm trong lồng ngực, lúc này Mục Tiểu Vận ở trong lòng Diệp Mặc cũng giống như Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, đối với Diệp Mặc mà nói đều là người không thể thiếu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 730

Vào Ngũ Uẩn Thành

Ừm.

Sắc mặt Mục Tiểu Vận có chút ửng hồng giống như một con mèo nhỏ cuộn mình ở trong lòng Diệp Mặc. Cô tin chồng mình nói sẽ đến đưa cô đi, thì khẳng định sẽ đến đưa cô đi.

Diệp Mặc biết Hồng Mông Tạo Hóa Quyết cần rất nhiều tài nguyên tu luyện. Sau khi hắn đem công pháp này dạy cho Mục Tiểu Vận, lại lấy phần lớn đan dược mình chế luyện được và linh thạch đưa cho Mục Tiểu Vận. Thậm chí ngay cả kim phiếu hắn cũng đưa hết cho Mục Tiểu Vận. Bản thân hắn chỉ giữ lại mấy viên Bồi Nguyên Đan và một ít đan dược bình thường. Ngoại trừ Trú Nhan Đan không có tác dụng ra, cho dù hiện tại Mục Tiểu Vận không dùng được Tinh Nguyên Đan, Diệp Mặc cũng cho cô mấy viên.

Mục Tiểu Vận biết linh thạch quý giá, nhưng Diệp Mặc nói Hồng Mông Tạo Hóa Quyết cần rất nhiều tài nguyên tu luyện, cô phải tu luyện nhanh một chút mới được.

- Diệp lang, nếu các cô ấy bảo em học tập công pháp Băng Hồ thì em làm sao bây giờ?

Mục Tiểu Vận nghĩ tới việc sau khi Diệp Mặc đi, cô sẽ phải đi vào khu vực trung tâm của Băng Hồ. Điều đó cũng có nghĩa là phải thật sự tu luyện công pháp Băng Hồ.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Em chỉ cần để ý tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết về phần công

pháp Băng Hồ căn bản là không cần tu luyện. Em chỉ cần xem qua là được rồi. Đến lúc đó em dùng chân khí bắt chước chiêu thức Băng Hồ là được. Điều này căn bản không tốn bao nhiêu thời gian.

- Ừm...

Diệp Mặc nói gì, Mục Tiểu Vận đều ừm. Chồng cô muốn đi. Những lời hắn nói cô hẳn phải nhớ kỹ tất cả mới được.

Hai người anh anh em em một hồi thì trời đã tối hẳn. Bởi vì ban ngày Mục Tiểu Vận quá mức vất vả, cho nên buổi tối sau khi ăn cơm xong, vừa lên giường liền ngủ mất rồi.

Diệp Mặc lại không ngủ, hắn thêm Canh Thiết Tinh vào phi kiếm của Mục Tiểu Vận chế luyện lại một chút. Sau đó hắn lại chế luyện thêm mấy lô đan dược để vào trong nhẫn của Mục Tiểu Vận. Lúc này hắn mới ngừng lại.

Hắn cũng không biết lần này mình đi, phải bao lâu nữa mới có thể quay trở về. Nếu là nửa năm hoặc là một năm mà nói, hắn cũng không muốn Mục Tiểu Vận bởi vì không có đan dược mà tu luyện không tiến lên được.

Trời đã sáng, Diệp Mặc làm xong điểm tâm, sau đó đi đến bên giường, nhìn Mục Tiểu Vận ngủ say. Hắn cúi đầu hôn cô một cái nhẹ giọng nói:

- Tiểu Vận, anh đi đây. Em cố gắng tu luyện, không cần tiễn anh. Nhớ rõ ăn nhiều ngủ ngon, sau đó chờ anh trở lại.

Nói xong Diệp Mặc xoay người ra khỏi phòng. Thần thức của hắn đã quét thấy Kỷ Y Lan từ phía xa đang đi tới. Đối với Kỷ Y Lan, Diệp Mặc không có bất kỳ lời nào muốn nói. Hắn chỉ bước lên phi kiếm, trực tiếp phóng vào bầu trời, rời khỏi Băng Hồ.

Đương nhiên Diệp Mặc biết Mục Tiểu Vận đã sớm tỉnh lại. Chỉ có điều hắn biết Mục Tiểu Vận không dám đối mặt với tình cảnh mình rời đi. Nhưng hắn cũng không vạch trần cô.

Mục Tiểu Vận đi chân trần chạy tới cửa, nhìn vào không trung. Nhưng cô đã không nhìn thấy phi kiếm nữa. Cô không có cách nào kìm chế được nước mắt của mình. Tối hôm qua sau nửa đêm cô đã tỉnh dậy. Cô rất muốn Diệp Mặc sẽ lên giường ôm cô ngủ. Nhưng cô biết những việc Diệp Mặc làm đều vì hắn cho rằng đó là việc nhất định phải làm.

Trên thực tế, sau nửa đêm khi Diệp Mặc luyện đan, cô không ngủ, vẫn nhìn hắn.

Chỉ bởi vì ở cùng một chỗ với Mục Tiểu Vận, cho nên khi Diệp Mặc luyện đan rất tập trung tinh thần, không nhận ra Mục Tiểu Vận đã sớm tỉnh lại. Tuy nhiên sau khi hắn luyện đan xong, lập tức biết được Mục Tiểu Vận đã tỉnh.

- Tiểu Vận. Em ra đây...

Sáng sớm Kỷ Y Lan đã tới rồi. Hôm nay, cô ta đến muốn khuyên Diệp Mặc một chút, để Diệp Mặc biết, giữ Mục Tiểu Vận ở trong này là một chuyện ngu xuẩn tới mức nào. Nhưng sáng sớm cô ta qua đây, đã thấy Mục Tiểu Vận đi chân trần đứng ở cửa rơi lệ.

Mục Tiểu Vận xoa xoa, căn bản lau mãi cũng không hết nước mắt. Cô nức nở nói:

- Tướng công em đã đi rồi...

- A...

Kỷ Y Lan kinh ngạc a một tiếng. Nhưng cô ta lập tức hiểu được chuyện này là một chuyện tốt tới mức nào.

Hẳn là Mạc Ảnh đã nghĩ thông suốt. Hắn biết rằng giữ Mục Tiểu Vận ở trong này thực sự là không đúng, cho nên chủ động rời khỏi Băng Hồ. Không ngờ được hắn vẫn là một người biết nghĩ tới đại cục như vậy. Nghĩ đến đây, cách nhìn của Kỷ Y Lan đối với Mạc Ảnh thật ra đã tốt hơn nhiều.

Tuy nhiên Kỷ Y Lan lập tức liền nhớ tới một chuyện. Mạc Ảnh là một người bình thường, rời khỏi Băng Hồ một nơi toàn núi non trùng điệp, quả thực chính là tự tìm cái chết.

Nhưng Kỷ Y Lan thoáng nhìn về phía Mục Tiểu Vận còn đang bi thương, cô ta cũng không dám nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Nếu chẳng may cô ta nói ra, Mục Tiểu Vận giống như phát điên đuổi theo Mạc Ảnh thì phải làm sao bây giờ? Nhưng Kỷ Y Lan biết Mục Tiểu Vận ỷ lại và yêu thương chồng mình tới mức nào. Hơn nữa, Mạc Ảnh chết đối với Mục Tiểu Vận mà nói cũng là một chuyện tốt. Lâu ngày, cô tiếp xúc với phần lớn anh tuấn hào kiệt, cô sẽ dần dần quên đi người chồng này.

- Tiểu Vận, thức ăn trên bàn này?

Kỷ Y Lan thấy trên bàn đặt ở giữa phòng có chút điểm tâm sáng. Trứng chần nước sôi trắng ngần như tuyết đặt trên bàn, giống như trân châu rơi trên bàn ngọc, mỹ lệ động lòng người. Một cái cốc, không nhìn ra được là đồ uống gì còn có chút hơi nóng tỏa ra. Ngoài ra, còn có một đĩa rau xanh biếc và một chén cháo nhỏ đặt ở trên mặt bàn. Thật sự tinh xảo không gì sánh được.

Trên bàn ăn đầy đủ hương sắc, hơn nữa mùi thức ăn thoảng đến, khiến Kỷ Y Lan còn chưa ăn sáng cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

- Là tướng công em vừa làm xong, sau đó...

Kỷ Y Lan kinh ngạc hỏi một câu. Theo cô thấy, Mục Tiểu Vận hiền lành đáng yêu như thế. Điểm tâm nhất định là do Mục Tiểu Vận làm. Nhưng hôm nay cô rõ ràng vừa mới bước xuống giường. Bởi vậy lúc này cô ta mới suy đoán là do Mạc Ảnh làm.

Mục Tiểu Vận gật đầu.

- Vâng, đó là do tướng công em làm để ở đây cho em ăn.

Kỷ Y Lan bỗng nhiên có một chút cảm giác hiểu ra. Không ngờ được Mạc Ảnh là người đàn ông thoạt nhìn rất khó coi, lại quá cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Mục Tiểu Vận thích hắn, hoặc là nguyên nhân không rời khỏi hắn sao? Tuy nhiên Kỷ Y Lan nhanh chóng lắc đầu. Điều này không có khả năng.

Mục Tiểu Vận cố gắng ổn định tâm tình một chút, bảo Kỷ Y Lan ngồi xuống. Sau khi cô đi rửa mặt xong, thay một bộ quần áo, lúc này mới đi ra nói:

- Chị Y Lan, nếu chị chưa ăn sáng, thì ăn một chút với em đi. Ở đây còn rất nhiều cháo.

- Được được.

Kỷ Y Lan đã sớm muốn ăn những món ăn trên bàn. Chỉ có điều Mục Tiểu Vận không nói gì, cô ta cũng cảm thấy ngại ngùng nếu chủ động mở miệng. Hơn nữa, chỉ là một chút cháo và trứng chần nước sôi bình thường mà thôi, cũng không đáng tiền.

Nhưng khi Kỷ Y Lan vừa đưa lên miệng cắn một cái, lập tức trong miệng đầy hương vị của trứng trần nước sôi. Cô ta lập tức biết thức ăn này tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được. Theo bản năng cô ta thoáng nhìn về phía Mục Tiểu Vận đang cúi đầu ăn cơm hỏi một câu.

- Tiểu Vận, tướng công em là đầu bếp sao?

- Không phải.

Mục Tiểu Vận lắc đầu.

Kỷ Y Lan lại kẹp một miếng rau xanh, nhưng cô ta gần như nuốt chửng. Kỷ Y Lan khẳng định cho dù đầu bếp cũng không nấu được thức ăn ngon miệng như thế.

Nhưng cô ta không hỏi nữa. Thức ăn trên bàn nhanh chóng bị Kỷ Y Lan

ăn hết. Cô ta có chút xấu hổ nhìn Mục Tiểu Vận nói:

- Rất xin lỗi, Tiểu Vận. Tướng công em nấu thức ăn thật sự ăn quá ngon. Chị ăn có hơi nhiều một chút.

- Không có vấn đề gì. Tướng công em quay trở về vẫn có thể nấu cho em ăn.

Mục Tiểu Vận lắc đầu.

Kỷ Y Lan vừa định nói nữa, bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể dâng lên một hơi nóng. Nội khí của cô dường như có chút ngưng đọng.

Nhìn bộ dạng Kỷ Y Lan kinh ngạc, Mục Tiểu Vận nói một câu.

- Đó là chuyện bình thường. Y Lan sư tỷ, chị không cần lo lắng. Chồng em thích bỏ một ít dược liệu ở trong thức ăn. Cho nên sẽ có chút lợi ích đối với việc tu luyện.

- A...

Kỷ Y Lan chấn động nhìn Mục Tiểu Vận. Tuy rằng Mục Tiểu Vận nói rất thoải mái, nhưng Kỷ Y Lan lại biết, người có thể bỏ dược liệu vào thức ăn, hoành tráng tới mức nào. Chẳng lẽ chồng cô ấy còn là một dược sư sao? Mình có cần nói với bà ngoại hay không?

Suy nghĩ một chút Kỷ Y Lan vẫn lắc đầu. Không nói cho bà ngoại biết thì tốt hơn. Nếu chẳng may lại gây thêm rắc rối, khiến việc tu luyện của Mục Tiểu Vận lại xảy ra vấn đề gì thì sẽ không tốt.

- Tiểu Vận, hiện tại tướng công em đã rời khỏi Băng Hồ. Hay là em cùng chị chuyển vào trong ở đi.

Cuối cùng, Kỷ Y Lan nhớ tới mục đích chủ yếu hôm nay tới đây.

Mục Tiểu Vận gật đầu. Trước khi chồng cô rời đi đã căn dặn cô như vậy. Cô cần cố gắng tu luyện, sau đó chờ hắn từ Ngũ Uẩn Thành quay trở về. Ở

trong Ẩn Môn, đó được xem là một thành trì không nhỏ. Thành này cách Ngũ Uẩn Sơn ba trăm dặm. Hàng năm đều có người đến người đi. Những người này, trừ một ít thương nhân ra, phần lớn đều là một ít đệ tử Cổ Võ đến xung quanh Ngũ Uẩn Sơn để thu thập dược liệu. Còn có một vài đệ tử trong môn phái không phát triển, muốn ở trong này tìm tài nguyên tu luyện.

Tuy rằng Ngũ Uẩn Sơn thừa thải các loại dược liệu, nhưng phải năm năm mới có thể đi vào một lần. Hơn nữa còn có danh sách hạn chế số lượng. Nhưng xung quanh Ngũ Uẩn Sơn còn có núi non trùng điệp. Những ngọn núi vây xung quanh Ngũ Uẩn Sơn, cũng có rất nhiều dược liệu. Hơn nữa đôi khi còn có một vài dược liệu cực kỳ quý hiếm. Cho nên rất nhiều võ giả tu luyện không thể vào Ngũ Uẩn Sơn thu thập dược liệu, đều thu thập dược thảo ở khu vực gần đó.

Muốn đi vào những dãy núi đó để thu thập dược liệu, nhất định sẽ có nguy hiểm, cũng cần một vài biện pháp bảo vệ. Hơn nữa tuy rằng sương độc của Ngũ Uẩn Sơn tập trung ở Ngũ Uẩn Sơn, nhưng lắng đọng ở cả khu vực gần Ngũ Uẩn Sơn. Mà rất nhiều dược liệu quý hiếm đều nằm gần Ngũ Uẩn Sơn. Cho nên muốn đi thu thập những dược liệu này, nhất định phải có sự chuẩn bị trước.

Rất nhiều người thu thập dược liệu, một khi rời núi, trước tiên sẽ có người đến thu mua. Tất cả những nhu cầu đều tập hợp cùng một chỗ, lâu dần đã hình thành Ngũ Uẩn Thành. Cho nên nói bất kể có phải năm năm mới có một lần tiến vào Ngũ Uẩn Sơn hay không, hàng năm Ngũ Uẩn Thành đều náo nhiệt khác thường.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Băng Hồ, hắn trực tiếp đi tới Ngũ Uẩn Sơn. Đối với những người khác mà nói, từ Băng Hồ đi tới Ngũ Uẩn Sơn, có thể phải mất hơn một tuần. Nhưng đối Diệp Mặc mà nói là chuyện còn chưa đến một giờ.

Còn bốn, năm tháng nữa sương độc ở Ngũ Uẩn Sơn mới có thể tan biến. Nhưng Diệp Mặc lại không có khả năng đợi được mấy tháng sau mới cùng người khác tiến đi tìm dược liệu.

Nửa giờ sau, Diệp Mặc đã thấy Ngũ Uẩn Thành. Hắn xuống khỏi phi kiếm, tiến vào Ngũ Uẩn Thành.

Sở dĩ Diệp Mặc tiến vào Ngũ Uẩn Thành, một là muốn mua một ít đồ thường dùng, còn muốn hỏi thăm một chút về chuyện Ngũ Uẩn Sơn. Đối với Ngũ Uẩn Sơn, hắn chỉ là biết có sương độc, còn lại thì không biết. Cho nên trước khi tiến vào Ngũ Uẩn Sơn, vẫn nhất định phải học hỏi một chút.

Chỉ có điều Diệp Mặc vừa mới tiến vào Ngũ Uẩn Thành, đã bị những tiếng ồn ào thu hút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 731

Giết Người Của Thái Ất Môn

Các anh khinh người quá đáng...

Một giọng con gái trong trẻo vang lên trong đám người.

Sau âm thanh này, lập tức có người cười lạnh một tiếng.

- Khinh người quá đáng? Thái Ất Môn tôi tốt xấu gì cũng được coi là môn phái đẳng cấp đặc biệt, lại đi khi dễ người như các cô sao? Vừa rồi nơi này có nhiều người như vậy đều nhìn thấy. Là ai không tuân thủ quy củ trước? Các cô nói một đằng làm một nẻo, không ngờ còn nói Kim Thương Lượng tôi khinh người quá đáng?

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn đang muốn tránh ra, nhưng thần thức của hắn lại quét đến thứ mà người thanh niên đứng bên cạnh cô gái kia đang cầm. Hắn lập tức ngừng lại. Ngay lập tức hắn lấy ra một chiếc khăn đen che lên mặt, chen vào đám người. Sở dĩ che mặt, bởi vì hắn sợ nếu chẳng may ở trong này gây ra một vài chuyện gì đó, sẽ ảnh hưởng tới Mục Tiểu Vận. Cũng may mọi người xung quanh đều bị những tiếng tranh cãi ầm ĩ thu hút, không có người nào chú ý tới Diệp Mặc vừa mới tiến vào thành.

Một bên giằng co chính là hai người mặc trang phục đệ tử của Thái Ất Môn. Bên cạnh bọn họ còn có một thằng bé mặc quần áo bình thường. Mà đối diện ba người này là một nam một nữ. Thoạt nhìn bọn họ có vẻ giống vợ chồng. Khuôn mặt cô gái có chút thanh tú. Mà người thanh niên kia thoạt nhìn rất khỏe mạnh.

Sở dĩ Diệp Mặc chen vào, bởi vì hắn nhìn thấy trong tay người thanh

niên kia có một bó Huyết Áp Tử to đùng. Thậm chí có tới hơn mười cây.

Huyết Áp Tử là dược liệu chủ yếu để chế luyện Đại Bồi Nguyên Đan. Tuy rằng Song Diệp Ma cũng là một trong những dược liệu chế luyện Đại Bồi Nguyên Đan. Song Diệp Ma cũng có thể chế luyện ra Bồi Nguyên Đan nhưng mức độ quý hiếm của nó không bằng Huyết Áp Tử. Ở Tu Chân Giới, một gốc cây Huyết Áp Tử có thể bán với giá hai mươi đến ba mươi viên linh thạch. Diệp Mặc thấy nhiều Huyết Áp Tử như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua. Hắn vốn đến đây là để tìm dược liệu.

Hơn nữa Diệp Mặc biết không có Địa Linh Quả cũng có thể chế luyện Bồi Nguyên Đan. Chỉ có điều không chế luyện được Bồi Nguyên Đan cực phẩm. Nhưng không có Huyết Áp Tử khẳng định không có cách nào chế luyện được Đại Bồi Nguyên Đan.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc chủ động đứng ra quản chuyện của người khác.

Quần áo Diệp Mặc thoạt nhìn rất bình thường, hơn nữa có chút hương vị cổ quái. Chủ yếu nhất chính là hắn còn che một chiếc khăn đen. Bởi vậy những người đang ở trong Ngũ Uẩn Thành cảm thấy ngạc nhiên kỳ lạ. Cho nên trong tình trạng không hiểu rõ về đối phương, sẽ không có người nào nói thêm điều gì.

Cho nên đối với câu hỏi của Diệp Mặc, mọi người ở đây chỉ nhìn mà thôi, không có người nào trả lời. Nhưng rất nhiều người vẫn cảm thấy tò mò đối với một người che mặt chủ động đứng ra tìm việc. Hắn che mặt không phải để trốn tránh sự chú ý của mọi người sao? Vì sao hắn còn muốn đi đứng ra quản chuyện của người khác?

- Nơi này không có chuyện của anh. Không muốn tìm phiền toái thì cút cho tôi.

Một đệ tử Thái Ất Môn thấy xuất hiện một người muốn quản vào chuyện

của người khác. Anh ta lập tức hừ lạnh một tiếng nói một câu.

Khi cô gái kia đang phẫn nộ, Diệp Mặc lại đứng ra hỏi, đương nhiên cô ta sẽ không bỏ qua. Cô ta vội vàng đứng ra nói:

- Tôi và chồng tôi luôn thu thập dược liệu ở khu vực gần Ngũ Uẩn Thành. Lần này khá may mắn, tìm được tới mười hai cây Huyết Áp Tử. Nhưng hai người này không ngờ ỷ vào môn phái lớn mạnh, muốn thông qua ép giá để mua dược liệu của chúng tôi. Chúng tôi không bán, không ngờ bọn họ cậy mạnh cưỡng ép chúng tôi phải bán cho bọn họ.

- Nhã Hân, bán cho bọn họ đi. Chúng ta không thể chọc tới bọn họ đâu.

Người thanh niên kia kéo cô gái bên cạnh.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Hóa ra là ép bán sao? Vì sao bây giờ còn có người không biết xấu hổ như thế?

- Anh nói ai không biết xấu hổ. Chúng tôi là đệ tử Thái Ất Môn. Anh nói chuyện cẩn thận một chút.

Đệ tử Thái Ất Môn vừa rồi trả lời, bởi vì thấy Diệp Mặc không sợ hãi, tuy rằng vẫn đang uy hiếp Diệp Mặc, nhưng giọng điệu dường như đã dịu hơn rất nhiều.

Một đệ tử Thái Ất Môn khác bỗng nhiên đi ra ôm quyền nói:

- Vị bằng hữu này, chúng tôi căn bản cũng không ép bán. Hai người này tìm được hơn mười cây Huyết Áp Tử. Bọn họ bán ở đây, có hai người muốn mua Huyết Áp Tử của bọn họ. Sau đó tôi đã nói người trả giá cao thì được. Bọn họ cũng đồng ý. Nhưng hiện tại sau khi tôi ra giá, không ai trả giá cao hơn, bọn họ lại nói chúng tôi ép giá, lại không chịu bán. Vị bằng hữu này, anh nói chuyện công bằng một chút. Bọn họ không giữ chữ tín hay chúng tôi ép giá đồ của bọn họ?

- Ồ, không biết các anh đã ra giá bao nhiêu tiền vậy?

Bỗng nhiên Diệp Mặc lạnh giọng hỏi.

- Năm mươi đồng vàng.

Người đàn ông này do dự một chút, nhưng vẫn nói ra.

Diệp Mặc nghe xong trong lòng cười lạnh. Cho dù ở trong này, những Huyết Ấp Tử này tùy tiện một gốc cũng có giá năm sáu trăm đồng vàng. Không ngờ bọn họ chỉ với năm mươi đồng vàng lại muốn mua mười hai cây Huyết Ấp Tử. Người này không ngờ còn nói lớn tiếng như vậy, da mặt thật sự là dày.

Diệp Mặc nhìn bốn phía một chút, lập tức biết sở dĩ bọn họ ra giá năm mươi đồng vàng mà không có người nào dám ra giá cao hơn, không phải bởi vì người khác không muốn ra giá, mà là không dám ra giá. Bởi vậy có thể thấy được, hai tên khốn Thái Ất Môn ở trong này rất càn rỡ. Bọn họ đoán chắc sau khi bọn họ ra giá, khẳng định không ai dám ra giá cao hơn. Cho nên bọn họ mới tỏ ra ngang ngược như vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nhìn hai vợ chồng kia cười nhạt nói:

- Hai vị bằng hữu này, người bên Thái Ất Môn nói không sai. Hai người bán thứ đó, không phải người trả giá cao nhất thì được sao? Chẳng lẽ còn có thể người ra giá thấp nhất thì được?

- Anh...

Cô gái vừa rồi còn trông cậy Diệp Mặc đứng ra bênh vực kẻ yếu lập tức chán nản. Cô ta không thể tưởng tượng được, một người tùy tiện đứng ra lại là một tên khốn muốn lấy lòng Thái Ất Môn.

- Ha ha... Vị bằng hữu này đúng là kiến thức rộng rãi, bán thứ đó đương nhiên là người trả giá cao nhất thì được.

Đệ tử Thái Ất Môn vừa rồi còn kêu Diệp Mặc cút, giờ lại cười ha hả hiểu ra được, hoá ra gã đàn ông bịt mặt này cũng là một tên khốn lấy lòng Thái Ất Môn.

Mọi người xung quanh đều lắc đầu. Tuy nhiên bọn họ nhìn điều này mãi cũng đã thành quen. Ở Ngũ Uẩn Thành, nếu đắc tội đệ tử của môn phái lớn, chẳng phải là hành vi tự tìm cái chết sao?

Chỉ có điều tiếng cười của tên đệ tử Thái Ất Môn kia còn chưa dứt, Diệp Mặc đã lấy ra một kim phiếu mười nghìn đưa cho người thanh niên kia nói:

- Tôi ra giá mười nghìn đồng vàng. Giá như vậy hẳn là cao hơn so với bọn họ. Nếu anh hài lòng với giá của tôi, vậy chỗ Huyết Áp Tử này thuộc về tôi.

- Hả...

Người thanh niên kia sửng sốt một lúc lâu mới kịp phản ứng. Hoá ra người thanh niên che mặt này giúp bọn họ, hơn nữa còn ra giá mười nghìn đồng vàng.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc ra giá mười nghìn, cô ta lập tức kịp phản ứng, cầm lấy Huyết Áp Tử trong tay người thanh niên kia đưa cho Diệp Mặc, nhận lấy kim phiếu sau đó nói:

- Hài lòng, cực kỳ hài lòng.

Sau khi nói xong, cô ta thoáng nhìn về phía kim phiếu, lại rất cảm kích nói:

- Cảm ơn vị đại ca này.

- Khốn kiếp, anh tự tìm cái chết...

Lúc đó, một gã đệ tử Thái Ất Môn cũng kịp phản ứng, lập tức giận dữ, tiến lên muốn động thủ.

Sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống. Trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một thanh đao. Một quầng sáng chợt hiện lên. Người đệ tử Thái Ất Môn vừa nói chuyện lập tức bị chém thành hai nửa.

Mùi máu tươi tản ra, đường phố xung quanh lập tức hoàn toàn yên tĩnh. Tuy rằng trong Ngũ Uẩn Thành thường xuyên có tranh chấp, nhưng nhiều nhất cũng chỉ tranh cãi ầm ĩ mà thôi. Cho dù có ân oán muốn giết người, cũng sẽ không giải quyết ở trong thành. Mà không ngờ người thanh niên che mặt này lại hung hãn như thế, trực tiếp giết người ở Ngũ Uẩn Thành, hơn nữa còn giết đệ tử của Thái Ất Môn. Ghê gớm, chuyện này quả thật là ghê gớm.

- Mày... Mày dám giết đệ tử Thái Ất Môn...

Một đệ tử Thái Ất Môn khác kinh sợ, chỉ vào Diệp Mặc. Chỉ có điều anh ta còn chưa nói xong, thanh đao trong tay Diệp Mặc lại chợt lóe lên. Người này vừa rồi còn đang quát mắng liền giống với đệ tử Thái Ất Môn kia, phân thây thành hai nửa.

Sắc mặt gã sai vặt còn lại liền tái nhợt. Tuy nhiên gã lập tức hiểu chỉ cần mình nói một câu vô nghĩa, cũng sẽ lập tức bị giết. Gã căn bản ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, lập tức liền xoay người rời đi.

Hai vợ chồng kia cũng không ngờ được Diệp Mặc lại giết người ở trong thành, hơn nữa còn giết người của Thái Ất Môn như vậy. Cả hai lập tức cảm thấy bối rối.

Tuy nhiên cô gái kia phản ứng rất nhanh. Cô ta biết nếu bọn họ không đi, nói không chừng liền chết không có chỗ chôn.

Cô ta lấy ra một quyển sổ đưa cho Diệp Mặc nói:

- Vị đại ca này. Cái này tặng cho anh. Anh đi nhanh đi. Chúng tôi cũng đi đây. Sau này còn gặp lại.

Nói xong cô gái này lập tức kéo người thanh niên vội vàng ra khỏi

thành, căn bản là không dám dừng lại dù chỉ một khắc.

Diệp Mặc cười nhạt. Đương nhiên là hắn cố ý giết người. Ban đầu hắn đã muốn trả thù Thái Ất Môn. Mà hiện tại mới chỉ thu chút tiền lãi mà thôi. Ở Ngũ Uẩn Thành, hắn tin tưởng còn chưa có người nào dám làm gì hắn. Cho dù các cao thủ có tới, hắn cũng đã tiến vào Ngũ Uẩn Sơn rồi.

Thấy hai vợ chồng vội vàng rời khỏi, mọi người xung quanh mới chấn động. Giết người trong Ngũ Uẩn Thành, lại còn giết người của Thái Ất Môn. Lá gan của người thanh niên che mặt này quá lớn. Hắn giết người xong không đi, còn đứng trên phố đọc sách.

Diệp Mặc mở quyển sách nhỏ ra xem một chút. Không ngờ đây là một quyển sách hướng dẫn tìm kiếm cách loại dược liệu ở đâu. Hơn nữa còn rất tường tận. Thấy thứ này thực sự hữu dụng đối với mình, Diệp Mặc cất quyển sách đi, lại có chút cảm kích đối với cô gái kia.

Diệp Mặc vừa mới cất quyển sách, mấy tiếng gió rít lên. Ít nhất có sáu gã võ giả dừng ở bên cạnh Diệp Mặc. Thần thức của Diệp Mặc quét qua một chút. Một gã nửa bước Tiên Thiên, ba gã Địa Cấp sơ kỳ, một gã Địa Cấp trung kỳ, còn có một gã Địa Cấp hậu kỳ.

- Bằng hữu, anh dám giết người ở Ngũ Uẩn Thành. Hiện tại anh hãy buông vũ khí trong tay đi cùng chúng tôi một chuyến.

Người lớn tiếng nói chuyện chính là tên võ giả Địa Cấp hậu kỳ kia.

Bỗng nhiên Diệp Mặc lạnh lùng cười.

- Nơi này có người của Thái Ất Môn không?

- Tôi chính là người của Thái Ất Môn. Còn anh thì sao? Anh chỉ là một võ giả Huyền Cấp, cũng dám giết người của Thái Ất Môn tại Ngũ Uẩn Thành...

Giọng nói của tên võ giả Địa Cấp hậu kỳ kia còn lạnh lùng hơn cả giọng

nói của Diệp Mặc. Nếu không phải hiện tại anh ta còn không biết được lai lịch của Diệp Mặc, anh ta đã sớm giết chết Diệp Mặc.

- Tốt lắm. Tôi đang muốn giết người của Thái Ất Môn đây.

Diệp Mặc nói vừa dứt tiếng, thân hình lập tức chớp động.

Tên võ giả Địa Cấp hậu kỳ kia dường như thấy một ánh đao hạ xuống mi tâm của gã. Gã ta lập tức sợ tới mức hồn bay phách lạc, không hề nghĩ ngợi, liền muốn lắc mình tránh ra. Chỉ có điều thân hình của anh ta vừa mới động, liền cảm giác được một loại sức mạnh vô hình đẩy anh ta trở về chỗ cũ.

Ngay sau đó, anh ta chỉ cảm thấy mi tâm chợt lạnh - Nội khí thành tường, Tiên Thiên...

Chỉ có điều những lời này anh ta còn chưa nói xong, lập tức đã chìm vào bóng tối.

Người đi cùng nhìn thấy một gã cao thủ Địa Cấp hậu kỳ dưới đao của đối phương, không ngờ ngay cả một chiêu cũng không chống đỡ nổi, đã ngã xuống đất bỏ mạng. Ngoại trừ một vết máu ở mi tâm ra, dường như tất cả đều bình thường. Năm người còn lại lập tức sợ ngây người.

- Nội khí thành tường, cao thủ Tiên Thiên...

Tên nửa bước Tiên Thiên kia thì thào nói ra đầy đủ những lời này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 732

Rốt Cuộc Là Ai

Những lời này vừa vang lên, hiện trường liền trở nên yên tĩnh. Một cao thủ Tiên Thiên có thể tung hoành ở Ngũ Uẩn Thành. Hơn nữa cao thủ Tiên Thiên trong một giây đã giết Địa Cấp hậu kỳ, lại càng không thể là một Tiên Thiên bình thường.

- Các người muốn bắt tôi?

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhìn về phía tên võ giả nửa bước Tiên Thiên hỏi.

- Không phải, không. Tiền bối, bởi vì...

Võ giả kia thấy ánh mắt Diệp Mặc nhìn về phía mình, toàn thân lập tức tuôn ra mồ hôi lạnh. Anh ta biết với bản tính giết chóc của ma đầu che mặt này, chỉ cần anh ta tùy tiện nói sai một câu, nói không chừng đã bị giết chết.

Giọng điệu lạnh lùng của Diệp Mặc lại vang lên.

- Bởi vì tôi giết người của Thái Ất Môn sao? Anh nói đúng. Tôi thích giết người của Thái Ất Môn. Mấy người các anh còn có ai là người của Thái Ất Môn nữa, tự mình báo tên đi.

- Không, chúng tôi không phải là người của Thái Ất Môn. Trừ...

Tên cao thủ Tiên Thiên kia nghe Diệp Mặc hỏi, trong lòng lập tức run sợ trả lời nói.

- Không phải thì còn đứng ở chỗ này làm gì? Cút cả đi. Tôi muốn mua chút đồ trong Ngũ Uẩn Thành. Nếu để tôi gặp lại thì xem như các người

không có mắt, tôi cũng lười nói chuyện.

Diệp Mặc nói xong xoay người rời đi.

Năm người này thấy Diệp Mặc rời khỏi, lập tức ngầm nhẹ nhàng thở ra. Đương nhiên bọn họ hiểu được ý của lười nói chuyện.

- Thành chủ...

- Không nên động tới người này nữa. Chúng ta lập tức trở về báo cáo chuyện ở đây cho Thái Ất Môn...

Mấy tên cao tầng Ngũ Uẩn Thành tới nhanh đi cũng nhanh. Điều duy nhất khác nhau chính là sáu người đến đây, trở về chỉ có năm người.

Kim phiếu của Diệp Mặc gần như đều đưa cho Mục Tiểu Vận. Nhưng trên người hắn còn có một ít kim phiếu lẻ, cộng lại cũng chừng sáu bảy mươi ngàn đồng vàng. Hắn không ngờ được nơi này còn có một Ngũ Uẩn Thành. Cho nên thấy Ngũ Uẩn Thành này, đương nhiên hắn muốn dùng hết số tiền này để mua dược liệu.

Sáu mươi ngàn đồng vàng mua dược liệu, quả thật có thể mua được rất nhiều. Không phải loại dược liệu nào cũng đắt như Huyết Áp Tử.

Tin tức Diệp Mặc giết người và mấy tên thành chủ quản lý sự vụ đến ngăn cản, cũng bị Diệp Mặc giết chết một người, lập tức truyền khắp Ngũ Uẩn Thành. Cho nên Diệp Mặc đi đến chỗ nào, không có bất cứ kẻ nào dám liếc mắt nhìn hắn nhiều hơn một lần. Cho dù nhìn, cũng chỉ dám len lén tránh ở một bên nhìn.

Mà khi Diệp Mặc tiến vào các cửa hiệu thu mua dược liệu, chủ cửa hàng thậm chí còn đưa ra giá rẻ hơn một chút, chính vì bọn họ sợ đắc tội với sát thần này, hắn sẽ ra tay giết người.

Diệp Mặc có chút không nói được gì. Sở dĩ hắn giết người, đó là bởi vì mấy tên khốn kia là người của Thái Ất Môn. Mà hắn tin tưởng ở đây, Thái

Ất Môn cũng không có cách nào làm gì được hắn. Đối với người bình thường, hắn còn chưa biến thái tới mức hơi một tí là giết. Nhưng nếu người khác chủ động giảm giá xuống, hắn cũng không ngốc tới mức nói giá cả không đúng, tôi muốn trả thêm tiền cho anh.

Ở Ngũ Uẩn Thành, Diệp Mặc thu hoạch rất phong phú. Phần lớn dược liệu thu được ở đây còn rất tươi. Phỏng đoán nguyên nhân là vì dược liệu vừa được thu thập.

Nửa ngày sau, cuối cùng trước phần lớn ánh mắt lo lắng của mọi người, Diệp Mặc nghênh ngang rời khỏi Ngũ Uẩn Thành. Điều khiến mọi người trong Ngũ Uẩn Thành yên tâm chính là, tuy rằng người này động thủ giết người, nhưng hắn mua đồ cũng rất có uy tín. Hơn nữa còn không trả giá.

Nghĩ tới chuyện Diệp Mặc giết đệ tử Thái Ất Môn, mà Thái Ất Môn luôn luôn ngang ngạnh, khiến bọn họ chịu không ít thiệt thòi, tâm lý của rất nhiều người đều đứng về phía Diệp Mặc. Nhưng điều này chỉ có thể nghĩ mà thôi, bọn họ cũng không dám nói ra.

...

Có người giết người ở Ngũ Uẩn Thành, hơn nữa còn chỉ giết đệ tử Thái Ất Môn, chuyện này lập tức khiến mọi người chấn động. Chẳng những là cao thủ Tiên Thiên Thái Ất Môn, ngay cả các môn phái còn lại cũng đều phái người chạy tới Ngũ Uẩn Thành. Người này rốt cuộc là ai? Thậm chí có lá gan lớn như vậy.

Cách đó không lâu, có người dám ở ngoài thành Hàng Thủy giết người của Song Tử Kiếm Tông và Đoán Khí Đường. Hiện tại lại có người công khai giết người của Thái Ất Môn ở Ngũ Uẩn Thành. Chẳng lẽ hiện tại có nhiều người hung ác như vậy sao?

Sau khi nhận được tin tức này, Vân Tử Y đứng ở trước ban công tòa nhà Thần Thương Hội, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, lúc này mới nói với người thiếu nữ mặc váy xanh đứng phía sau:

- Tiểu Linh, thu dọn một chút. Chị muốn đi Băng Hồ một chuyến. Tới thăm hỏi tiền bối Phượng Mỗ.

Cô ta muốn nhìn thấy không phải là Phượng Mỗ, mà là Mạc Ảnh gia nhập Băng Hồ kia. Ngũ Uẩn Thành xuất hiện một nhân vật có thể giết chết cao thủ Địa Cấp đỉnh phong chỉ trong giây lát, cô ta nhớ tới người đàn ông râu quai nón kia. Cô ta cũng nhớ tới Mạc Ảnh. Bởi vì cô ta biết Mạc Ảnh có hứng thú đối với Ngũ Uẩn Sơn.

Vài ngày sau, trong mật thất Băng Hồ, Phượng Mỗ với dáng vẻ già nua ngồi ở trên một chiếc giường êm. Kỷ Y Lan, Miêu Lan đều ngồi ở dưới cạnh.

- Mạc Ảnh đi rồi sao?

Giọng nói Phượng Mỗ rất bình tĩnh, không nhìn ra được có bất kỳ cảm xúc nào.

Kỷ Y Lan đứng lên, cúi đầu nói:

- Đúng vậy, bà ngoại. Tuy nhiên không phải do cháu khuyên, mà hắn tự mình biết nếu ở tại chỗ này sẽ trì hoãn Tiểu Vận, cho nên mới chủ động đi. Vốn buổi sáng hôm đó cháu chuẩn bị tìm hắn để khuyên nhủ một chút, nhưng hắn đã đi rồi.

- Nhưng vì sao bà lại cảm giác cháu còn mấy lời giấu ở trong lòng vậy? Chẳng lẽ đối với bà ngoại, cháu cũng có việc gì phải giấu diếm sao?

Phượng Mỗ nói vẫn bình tĩnh, nhưng trong giọng nói lại có phần không cho phép nghi ngờ khiến Kỷ Y Lan theo bản năng run rẩy một chút.

- Rất xin lỗi, bà ngoại. Mạc Ảnh, hắn, hắn có thể là một dược sư...

Kỷ Y Lan biết ở trước mặt bà ngoại, cô không thể giấu diếm bất kỳ điều gì.

- Cái gì?

Ánh mắt Phượng Mỗ vốn bình thản không có gì kỳ lạ bỗng nhiên xuất hiện tinh quang. Bà ta đột nhiên đứng lên, nhưng một lát sau, bà ta lại ngồi xuống, nhưng tay bà ta vẫn còn đang run rẩy.

Thật lâu sau bà ta mới lên tiếng:

- Vì sao cháu không nói cho bà biết? Cháu sợ bà có hành động mạnh sao?

Kỷ Y Lan cúi đầu. Bà ngoại rất hiểu cô. Nhưng cô không làm sao hiểu được bà ngoại của mình. Phượng Mỗ là loại người vì đạt được mục đích của mình không ngại dùng mọi thủ đoạn. Một khi bà ta biết được Mạc Ảnh là dược sư, như vậy kiếp này Mạc Ảnh cũng đừng mong thấy lại ánh mặt trời. Hắn chẳng những phải giao ra toàn bộ phương pháp của dược sư, hơn nữa nhất định phải vĩnh viễn ở lại Băng Hồ chế thuốc.

Với tính cách của bà ngoại, thà rằng giam giữ một dược sư, hoặc là thà rằng giết chết một dược sư, cũng không muốn dược sư này phục vụ cho môn phái khác. Cho dù bà ngoại không làm như vậy, nhưng một dược sư quý nhất chính là phương pháp chế thuốc của hắn. Hắn có thể nói ra sao? Mà hắn không giao ra, đối mặt với bà ngoại chỉ có một con đường chết.

Mắt Phượng Mỗ lóe lên một tia sáng màu xanh. Không ai biết lúc này bà ta đang suy nghĩ điều gì.

Bỗng nhiên Kỷ Y Lan quỳ rạp xuống đất.

- Bà ngoại, cháu van bà không nên làm khó Tiểu Vận. Cô ấy căn bản không biết chuyện này. Thậm chí cô ấy không biết gì về chồng của mình. Cô ấy và chồng cô ấy mới gặp mặt được hai tháng mà thôi. Cô ấy căn bản không biết chồng cô ấy là dược sư.

- Cháu sợ bà gây khó dễ với Mạc Ảnh, khiến Mục Tiểu Vận nảy sinh dự tính rời đi, cho nên mới giấu diếm không nói với bà đúng không?

Giọng Phượng Mỗ đã khôi phục lại bình tĩnh.

- Đúng, kỳ thật cháu chỉ suy đoán mà thôi. Mạc Ảnh cũng không nhất định là dược sư. Cháu chỉ nghe Tiểu Vận nói, hắn thích bỏ dược liệu vào trong thức ăn, sau đó ăn vào sẽ có lợi...

Kỷ Y Lan cẩn thận nói.

Phượng Mỗ thở dài nói:

- Y Lan, cháu đứng lên. Cháu quá yếu đuối. Giao Băng Hồ cho cháu, thật không biết là đúng hay là sai. Tính tình của cháu thật sự không thích hợp làm một chưởng môn. Ôi...

Tạm dừng một lát, Phượng Mỗ lại nói:

- Cháu biết một dược sư có ý nghĩa thế nào đối với một môn phái không? Mạc Ảnh có thể kết hợp dược liệu vào thức ăn, hiển nhiên không thể nghi ngờ hắn chính là dược sư. Hơn nữa còn là một dược sư tương đối cao cấp lợi hại. Nhưng cháu, không ngờ cháu lại để cho hắn chạy thoát.

- Bà ngoại, Mạc Ảnh chỉ là một người bình thường...

Kỷ Y Lan vừa định nói chuyện, Phượng Mỗ lại khoát tay.

Phượng Mỗ thản nhiên nói:

- Y Lan, con cảm thấy một dược sư sẽ là một người bình thường sao?

Bà ta ngắt lời Kỷ Y Lan, sau đó nói:

- Bà vừa nhận được tin tức, năm ngày trước có người ở Ngũ Uẩn Thành giết người của Thái Ất Môn. Hơn nữa còn là một kẻ chỉ muốn giết người của Thái Ất Môn. Hắn giết người, bởi vì một loại dược liệu Huyết Áp Tử. Mà Mạc Ảnh lại là một Luyện Dược Sư...

Kỷ Y Lan kinh ngạc thốt ra tiếng. Cô lập tức nói:

- Bà ngoại, sao có thể thế được. Buổi sáng năm ngày trước, Mạc Ảnh mới rời khỏi Băng Hồ. Cho dù hắn có thể bay, cũng không thể đến Ngũ Uẩn Thành giết người vào năm ngày trước được. Hơn nữa, bà ngoại, hắn không có tư chất. Cho dù có thể chế thuốc, cũng chỉ là một dược sư bình thường mà thôi.

Nghe Kỷ Y Lan nói xong, Phượng Mỗ nhíu mày. Một lát sau bà ta mới lẩm bẩm một mình nói.

- Vậy thì không có khả năng. Lại nói, hắn cũng chỉ là một người hơn hai mươi tuổi mà thôi, bất kể nghịch thiên thế nào, có phải là dược sư hay không. Không có khả năng giết cao thủ Địa Cấp hậu kỳ chỉ trong một giây. Là mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Sau khi nói xong câu đó, Phượng Mỗ lại hỏi một câu.

- Tiến độ tu luyện của Mục Tiểu Vận thế nào?

Nghe bà ngoại hỏi về Mục Tiểu Vận, Kỷ Y Lan lập tức trở nên vui vẻ, vội vàng nói:

- Tư chất của Tiểu Vận vô cùng tốt. Mới năm ngày, cô ấy đã tu luyện Tinh Vũ Công đến tầng thứ hai. Hơn nữa còn đồng thời tiến vào Hoàng Cấp trung kỳ.

- Quả nhiên là rất nhanh. Thật không hổ danh là tư chất cấp một...

Chính Phượng Mỗ nghe được Kỷ Y Lan nói như vậy, cũng lập tức giật mình.

Đúng lúc này, quản gia Phủ luôn đứng bên ngoài cửa nói:

- Bà ngoại, Y Lan chưởng môn, Tử Hoa Tiên Tử Thần Thương Hội đến thăm.

Phượng Mỗ sửng sốt. Ngay cả Kỷ Y Lan cũng ngây ngẩn cả người.

Tuy rằng Thần Thương Hội chỉ là một thương hội, nhưng thế lực lại không thể coi thường. Hơn nữa Tử Hoa Tiên tử của Thần Thương Hội ngoài danh tiếng ra, cho dù Ẩn Môn hạng nhất và Ẩn Môn nhất đẳng, cũng sẽ phải nể mặt mũi Thần Thương Hội một chút.

Không ngờ người phụ trách một thương hội lớn như vậy lại chủ động tới viếng thăm Băng Hồ. Chuyện này quả thật cũng có chút kỳ lạ.

- Mời Tử Hoa Tiên Tử tiến vào.

Tuy Phượng Mỗ không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà ta đã trải qua rất nhiều chuyện, đương nhiên chắc chắn sẽ không bởi chút chuyện này mà làm mất lòng người khác.

- Vân Tử Y xin chào tiền bối Phượng Mỗ, xin chào Y Lan chưởng môn.

Vân Tử Y mặc trang phục toàn thân đều màu tím, khuôn mặt tươi cười đi đến.

Kỷ Y Lan vội vàng đứng lên nói:

- Có thể được gặp Tử Hoa Tiên Tử ở Băng Hồ, chính là vinh hạnh của tôi. Chị Tử Y, mời chị ngồi.

- Cảm ơn.

Vân Tử Y vừa ngồi xuống, Miêu Lan liền bưng tới một chén nước trà.

Thấy Vân Tử Y ngồi xuống, Kỷ Y Lan cười hỏi:

- Chị Tử Y, thương hội của chị bận rộn như thế, vì sao còn có thời gian rảnh đến Băng Hồ vậy?

Đương nhiên Kỷ Y Lan biết Tử Hoa Tiên Tử không phải là trong lúc vô ý đi ngang qua nơi này, sau đó tiến đến thăm. Cô ta tới nơi này khẳng định có chuyện.

Vân Tử Y mỉm cười nói:

- Tôi đến bởi vì ở Hàng Thủy tôi đã từng gặp Mục Tiểu Vận và cả Mạc Ảnh chồng của cô ấy. Hôm nay đúng lúc đi qua Băng Hồ, cho nên thuận tiện đến thăm bọn họ.

Đương nhiên Kỷ Y Lan không tin Vân Tử Y tới thăm Mạc Ảnh. Cô ta đến đây phần lớn là vì Mục Tiểu Vận. Trong lòng Y Lan lập tức cảnh giác nói:

- Hiện tại Tiểu Vận đang cố gắng tu luyện công pháp Băng Hồ. Mạc Ảnh đã rời khỏi Băng Hồ rồi.

- Cái gì?

Vân Tử Y nghe được tin tức Diệp Mặc rời khỏi Băng Hồ liền giật mình đánh đổ chén trà trên bàn lúc nào không biết. Trong lòng cô ta chỉ có một âm thanh. Thật là hắn sao...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 733

Ngũ Uẩn Sơn

Mặc dù rời Ngũ Uẩn thành đã được bốn ngày, nhưng Diệp Mặc vẫn chưa bước vào Ngũ Uẩn Sơn, hắn chỉ dựa vào quyển sách nhỏ mà cô gái đó đưa cho hắn để tìm linh dược ở bên ngoài, đồng thời cũng vì muốn làm thử nghiệm một chút, xem thuốc giải độc mà hắn luyện hiệu quả tới đâu.

Sau bốn năm ngày tiến hành thử nghiệm, Diệp Mặc cảm thấy thuốc giải độc mà hắn chế ra cũng không đến nỗi nào. Đám khói độc không làm gì được hắn, nhưng khí độc ở cửa hang rất nhiều và có độc tính cao, bởi vậy có thể nghĩ đến chuyện một khi đã bước vào, thì tính ăn mòn của khí độc sẽ càng cao. Để phòng trừ bất chắc, Diệp Mặc vẫn nên cố gắng nhịn đau dùng ít nguyên liệu để luyện ra một bộ giáp bảo vệ từ đầu tới chân.

Sở dĩ nói là nhịn đau bởi vì Diệp Mặc biết bây giờ tu vi của hắn rất thấp, cho dù dùng nguyên liệu tốt đến đâu, thì cũng chỉ có thể luyện được pháp khí hạ phẩm mà thôi. Một khi đã bước vào Ngũ Uẩn Sơn, thì những pháp khí hạ phẩm đó chắc chắn sẽ trở nên vô dụng, còn bộ giáp này, mặc dù tiêu tốn đến một nửa "Canh Tiết Tinh" của hắn, nhưng còn có cả "Ngũ Hành Thạch" và một số khoáng thạch khác.

Đối với Diệp Mặc mà nói, ngoài dược liệu, hắn còn phải có những thứ khoáng thạch quý hiếm khác.

Rạng sáng ngày thứ năm, Diệp Mặc đã đứng trước lối vào núi Ngũ Uẩn Sơn, một trận sương mù mang theo mùi hôi thối nồng nặc, mặc dù Diệp Mặc đã uống thuốc giải độc, nhưng vẫn còn có cảm giác choáng váng.

Khí độc của Ngũ Uẩn Sơn quả nhiên không tầm thường, đám khí độc ở

vùng lận cận không thể nào bì được, nhưng Diệp Mặc cũng chỉ suy nghĩ trong chốc lát, rồi bắt đầu từ từ tiến vào Ngũ Uẩn Sơn nơi mây lẫn vào sương, mù mịt không thấy đường ra. Cho dù đám sương mù này có gây nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đối mặt với con đường tu luyện, thì hắn cũng muốn thử xem sao.

Diệp Mặc bước vào lối vào của Ngũ Uẩn Sơn, dường như đám khí độc này có linh tính thì phải, trong nháy mắt đã bao vây đặc kín xung quanh người Diệp Mặc.

Một loạt tiếng nổ "bùm bùm" xung quanh Diệp Mặc vang lên, thậm chí còn có vài tiếng nghe như tiếng "xèo xòe" khi nướng đồ vậy. Diệp Mặc cúi đầu nhìn bộ áo giáp mình đang mặc, chớp mắt bộ áo giáp đã biến mất không để lại bất cứ dấu tích gì.

-Quả thật là lợi hại.

Diệp Mặc thốt lên kinh ngạc, nếu như hắn không luyện bộ áo giáp này, thì cho dù thuốc giải độc của hắn có lợi hại tới đâu, cũng không thể bảo toàn được tính mạng, chứ đừng nói đến việc tiến vào đây thu hái dược liệu.

Nhưng sao tính ăn mòn của khí độc ở đây lại lợi hại như vậy, mà đã lợi hại như vậy rồi thì làm sao có thể có thảo dược được? Diệp Mặc nghĩ đến đây lập tức dùng thần thức quét một lượt, quả nhiên có không ít cây cối bị ăn mòn, không hề có đến một gốc linh dược.

Diệp Mặc nhíu mày, nhưng thật ra hắn không nghi ngờ gì về việc Ngũ Uẩn Sơn có dược liệu hay không. Nếu như không có, thì làm sao lại có chuyện những năm gần đây có người đến đây để hái dược liệu?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc dứt khoát bước lên phi kiếm, hắn muốn đi với tốc độ nhanh nhất, thậm chí muốn bay lên tận tầng cao nhất, nhưng hắn lập tức cảm thấy thất vọng, không ngờ ở nơi này không thể bay, căn bản là không thể có cách nào để bay lên cả, cho dù là có bay, thì cũng chỉ có thể là là sát mặt đất mà thôi.

Nghĩ đến chuyện không thể bay lên được, Diệp Mặc không khỏi nhắc nhở bản thân mình phải cẩn thận hơn. Một khi đã không thể bay lên được, thì chứng tỏ nơi này có sự tồn tại của Tu Chân Giả.

Không thể bay, Diệp Mặc dứt khoát muốn chạy thật nhanh vào. Nhưng cho dù là chạy, thì Diệp Mặc vẫn cảm thấy có một lực cản rất lớn. Một giờ sau, Diệp Mặc đã thoát ra được khỏi tầng khí độc, và cuối cùng đã hiểu ra được nguyên nhân dược liệu có thể sống được ở nơi này.

Bản chất của nơi này chính là thắng địa linh khí, linh khí ở trong núi mạnh hơn nhiều so với linh khí ở bên ngoài, chỉ cần mở mắt ra nhìn, là không thấy đâu là điểm dừng nữa rồi. Hơn nữa điểm quan trọng nhất chính là, trong dãy núi này không có khí độc bay lởn vởn xung quanh. Nói đúng ra, chỉ cần vượt qua được tầng khí độc, thì có thể tiến vào đây thu hái dược liệu.

Còn một điều cũng khiến Diệp Mặc chú ý tới, đó chính là mùi tanh hôi của khí độc chỉ có ở phạm vi ngoài cùng khoảng 10 dặm, còn ở giữa vùng có linh khí của dãy núi và khí độc, vẫn còn khoảng mười dặm có khí độc, tầng khí độc này cũng có độc, nhưng không hề bốc ra mùi hôi thối, cũng không bị ăn mòn. Hơn nữa bên trong tầng khí độc này cũng có một số dược liệu và thực vật sinh sống, thậm chí còn mọc rất um tùm xanh tốt, chứng tỏ bọn chúng không hề sợ loại khí độc này.

Nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng nhìn thấy, mặc dù ở đây có rất nhiều linh dược, nhưng nhìn còn có vẻ rất non, xem ra những dược liệu có thể dùng được đều bị người ta lấy đi hết mất rồi. Hơn nữa ở đây rắn độc, trùng độc có ở khắp nơi. Thậm chí còn có cả bầy hổ báo hung dữ. Có thể do được sinh sống lâu ngày ở nơi có linh khí tốt, nên những con thú hung dữ này cũng khác xa với những con thú cùng loại ở bên ngoài.

Còn về chuyện tại sao cả một dãy núi rộng lớn như thế này nhưng không hề có khí độc, hơn nữa linh khí lại rất mạnh. Còn đám khí độc kia chỉ dám lởn vởn ở xung quanh mà không tiến sâu vào trong được, Diệp Mặc căn bản là không cần xem xét xung quanh cũng có thể hiểu được nguyên nhân.

Kết hợp với việc không thể bay ở đây, Diệp Mặc đã hiểu ra rồi, dãy núi không có khí độc này có một trận pháp rất mạnh. Chỉ có điều với bản lĩnh hiện tại của hắn thì không thể nhìn ra được đó là trận pháp gì mà thôi, đám khí độc này vì trận pháp đó, nên mới không thể xâm nhập vào dãy núi này được.

Diệp Mặc biết rằng, với tu vi hiện tại của hắn, muốn hiểu được trận pháp này thì là điều không thực tế. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, có vẻ như trận pháp này được người xưa để lại từ lâu lắm rồi, hắn cũng không nhất thiết phải hiểu, chỉ cần tập trung vào việc thu hái dược liệu là được rồi.

Mặc dù một năm đi thu hái dược liệu thì không nhiều, nhưng Diệp Mặc ở đây cũng đã tìm thấy không ít loại dược liệu mà trước đây đã tìm kiếm từ lâu, không ngờ ở dược liệu ở đây lại phong phú đến vậy, mỗi lần hái, đều không tài nào hái hết được.

Vì Diệp Mặc không có vườn thuốc để có thể trồng những dược liệu quý này, để dược liệu không bị xói mòn, hắn quyết định tích lũy dược liệu đến một mức độ nhất định, rồi sẽ quay về luyện đan.

Diệp Mặc chìm đắm trong khu rừng dược liệu vô tận, thậm chí quên cả thời gian, Hồi Xuân Thảo, Tuyết Chân, Ngân Diệp Quả, Thủy Địa Lam, Hồng Tâm Thảo, Lạc Địa Hoàng, Tam Hoa Thảo, Mính Thiên Ma, Tam Sắc Cô, Thiên Huyễn Ma, Viêm Liệt Thảo... hắn không biết mình rốt cuộc đã hái được bao nhiêu nữa.

Dược liệu trong túi đã dần chất thành đống, thậm chí đã thành một chiếc túi leo núi nhỏ rồi. Nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng phát hiện ra ở trong núi có rất nhiều xương cốt, không biết có phải là người đi hái thuốc tự chém giết lẫn nhau. Hay là có người không muốn rời khỏi nơi đây, nên đã chết ở đây.

-Dược liệu cũng đã đủ rồi, nên về sớm để luyện đan thôi.

Diệp Mặc nhìn thấy chiếc túi của mình đã chất đầy dược liệu, nên lẩm bẩm một mình.

Đến lúc này, Diệp Mặc biết, sau khi vượt qua dãy núi có linh khí này, thì sẽ đến tầng khí độc, ở tận sâu bên trong cũng còn một tầng khí độc nữa. Vượt qua tầng khí độc này mới có thể vào đến tận đáy của Ngũ Uẩn Sơn, cũng là nơi tìm thấy "Già Lam Hoa" mà Vân Tử Y nói đến.

Nhưng Diệp Mặc cũng đi quan sát rồi, tầng khí độc này còn độc hơn cả tầng khí độc ở bên ngoài, phỏng chừng cũng sẽ không thay đổi theo năm tháng, chẳng trách ở đó không có người vào. Chỉ có điều không biết tại sao Vân Tử Y lại biết trong đó có "Già Lam Hoa", nói không chừng cô ta lừa mình cũng nên.

Diệp Mặc phỏng chừng mình đã vào núi Ngũ Uẩn Sơn được chừng khoảng hai ba tháng rồi, vì không muốn để Mục Tiểu Vận lo lắng, nên hắn quyết định tiến sâu vào bên trong, rồi tranh thủ ra ngoài sớm một chút.

Diệp Mặc tiến vào tầng khí độc với tốc độ rất nhanh, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy có một lực cản rất mạnh ngăn hắn lại, lực cản này mạnh hơn nhiều so với lực cản ở bên ngoài. Tốc độ di chuyển của hắn cũng trở nên vô cùng chậm chạp, giống như ốc sên vậy.

Một giờ sau, Diệp Mặc toát mồ hôi lạnh, hắn đã đi được một tiếng đồng hồ rồi, nhưng trước mặt vẫn là tầng khói độc không thấy đường ra. Điều này đương nhiên không phải là vấn đề mà hắn lo lắng nhất. Điều khiến hắn lo lắng nhất đó chính là việc bộ giáp đã bắt đầu bị ăn mòn rồi.

Bộ giáp hạ phẩm này được làm từ rất nhiều nguyên liệu tốt, hơn phân nữa những thứ Diệp Mặc thu thập được đều có trên bộ giáp này, hắn vừa mới bước vào núi Ngũ Uẩn Sơn, mặc dù có bị ăn mòn, nhưng cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Nhưng càng đi sâu vào trong, bộ giáp càng bị ăn mòn dữ dội hơn. Nếu như không phải là bộ giáp này, hắn chỉ dựa vào mấy viên thuốc giải độc, thì bây giờ không biết đã thành ra như thế nào rồi.

Hay là đi ra? Ý tưởng này vừa xuất hiện đã bị Diệp Mặc vùi dập không thương tiếc, đừng nói đến chuyện hắn có thể vào được hay không, cho dù hắn có thể vào được, cũng không biết đến lúc nào mới có thể tìm thấy được

"Già Lam Hoa", hơn nữa, bây giờ mà hắn rút lui, không chừng chỉ có thể người không ra về mà thôi.

Một tiếng sau, Diệp Mặc cảm thấy bộ áo giáp của mình sắp bị ăn mòn hết cả, thì hắn đột nhiên nhìn thấy một khoảng không, một màu xanh mướt hiện ra trước mặt hắn.

Cuối cùng cũng đến rồi sao? Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, lập tức bị hấp dẫn bởi cảnh tượng trước mắt. Đây rõ ràng là một vườn linh dược cổ xưa mà, chỉ có điều là không biết đã trồng được bao lâu, những dược liệu trong này đã được trồng từ rất lâu, thậm chí có nhiều cành đã chết khô, những cây còn sống cũng đều là những cây rất lớn.

Diệp Mặc dùng thần thức quét một lượt vào vườn linh dược, Cửu Diệp Lan, Chu Hoàn Hoa, Song Diệp La Lan, Tử Bối Thanh La...

Nhìn những dược liệu này, Diệp Mặc ngây người ra luôn, ở đây toàn là dược liệu gì vậy? Mặc dù từ trước đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy những loại này, nhưng là một người luyện đan, thì hắn đã từng biết đến những dược liệu này thông qua sách vở. Diệp Mặc chưa từng nghĩ rằng có một ngày hắn có thể nhìn thấy được tất cả dược liệu quý trên thế gian này.

Nghịch thiên, đúng thật là nghịch thiên, thậm chí hắn còn cảm thấy tay của mình đang run lên. Đây đều là những dược liệu cực kỳ cực kỳ quý, là dược liệu mà Kết Đan Kỳ và Nguyên Anh Kỳ lão quái dùng để luyện đan.

Anh mắt của hắn lướt qua phía ngoài vườn dược liệu, cuối cùng cũng nhìn thấy "Già Lam Hoa" rồi, đối với Diệp Mặc mà nói "Già Lam Hoa" cực kỳ quý báu cũng chỉ là một đám cỏ dại mọc ngoài vườn linh dược mà thôi, chưa đủ tư cách để được trồng trong vườn.

Diệp Mặc cố gắng kiềm chế sự kích động, dùng thần thức quét một lượt xung quanh vườn, đến lúc xác định là không có bất cứ vấn đề gì, và đây quả thực chỉ là một vườn linh dược, thì hắn mới chậm rãi bước về phía vườn.

Diệp Mặc cẩn thận bước đến trước cửa vườn, dừng lại hồi lâu, không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì, lúc này mới cúi người, nhổ một gốc "Già Tam Hoa". Nhưng khi hắn vừa mới đào một gốc "Già Tam Hoa" lên, thì đột nhiên cảm thấy có một áp lực rất lớn đè lên người mình. Diệp Mặc kinh ngạc, hắn biết có chuyện không hay xảy ra, không hề do dự, lập tức lui về phía sau.

Nhưng áp lực này càng ngày càng mạnh, khiến Diệp Mặc không có cách nào chống đỡ. Màn khói đen độc đồng thời ập đến, Diệp Mặc lập tức biến mất!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 734

Trông Mòn Con Mắt

Băng Hồ mấy chục năm trước cũng là một trong ba đại môn phái lớn của Ẩn Môn, nhưng mấy chục năm trôi qua, Băng Hồ đã dần lụi bại theo thời gian. Rồi còn xảy ra bạo loạn, nên đã không còn giữ vững được vị trí như ngày trước nữa. Hay nói cách khác, nếu như không phải Băng Hồ vẫn còn một Phượng Mỗ thâm sâu khó lường, thì đến môn phái tam đẳng a cũng đừng hòng giữ được, chứ đừng nói đến việc giữ được Băng Hồ.

Nhưng gần đây danh tiếng của Băng Hồ lại nổi lên một lần nữa, nguyên nhân chính đó chính là Băng Hồ đã thu nạp được một đệ tử xuất sắc – Mục Tiểu Vận. Đương nhiên đây cũng không phải là nguyên nhân quan trọng nhất, nguyên nhân quan trọng nhất chính là người phụ trách "Thần Thương Hội" là Vân Tử Y đã bắt đầu hành động. Mấy năm gần đây, cô ta thường xuyên qua lại với Băng Hồ, thậm chí đã trở thành bạn bè với Y Lan và Mục Tiểu Vận.

Biết được núi Ngũ Uẩn Sơn, năm năm một lần khí độc trong núi sẽ giảm đi một ít, nên rất nhiều môn phái sẽ phái người vào núi thu hái dược liệu quý, lần trước, sau khi độc trên núi Ngũ Uẩn Sơn giảm, những người hái thuốc của các môn phái chỉ mang được về một ít dược liệu.

Chẳng những được ít, mà chất lượng cũng rất thấp, phần lớn chỉ là những cây thuốc mới được hai, ba năm tuổi.

Không thu hái được dược liệu quý, nên việc tu luyện càng trở nên khó khăn hơn, nên tác dụng của "Thần Thương Hội" lại càng trở nên rõ ràng hơn, nhiều năm qua, "Thần Thương Hội" đã tích trữ được rất nhiều dược liệu và thuốc nước, thậm chí còn có không ít đan dược. cho nên có quan hệ tốt với

"Thần Thương Hội" không chỉ có thể mua được dược liệu với giá thấp, mà còn khiến cho đối thủ của mình phải đố kỵ, vì thực lực của "Thần Thương Hội" không hề kém bất cứ ai!

Hiện tại Băng Hồ có quan hệ rất tốt với "Thần Thương Hội" đương nhiên là khiến người khác phải ngưỡng mộ rồi. Phải biết rằng có rất nhiều dược liệu, nguyên liệu quý giá để luyện công không phải cứ có tiền là mua được.

Trừ điều đó ra, danh tiếng của Tử Hoa Tiên Tử tương đương với trưởng môn của một môn phái hạng nhất, cô ta chủ động kết giao với Băng Hồ. Đương nhiên là sẽ tăng thêm danh tiếng cho Băng Hồ, nhưng mọi người đều cho rằng nguyên nhân Vân Y Tử kết giao với Băng Hồ rất đơn giản, chỉ là vì Mục Tiểu Vận mà thôi. Vì có Mục Tiểu Vận nên Băng Hồ mới gặp may thôi.

Mục Tiểu Vận chẳng những là một người có tư chất của một thiên tài, mà còn là một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, lúc ở Hàng Thủy Thành Vân Tử Y đã kết bạn với cô ta, bây giờ Mục Tiểu Vận đã gia nhập Băng Hồ, chỉ khiến người ta càng cảm thấy Tử Hoa Tiên Tử đi lại với Băng Hồ là chuyện đương nhiên mà thôi.

Còn Mạc Ảnh lúc đầu ở cùng Mục Tiểu Vận ở Hàng Thủy Thành không biết đã bị người ta lãng quên từ lúc nào rồi. Một người như vậy làm sao có thể bì kịp một mỹ nữ đẹp như tiên như Mục Tiểu Vận chứ?

Băng Hồ vốn dĩ là biểu tượng của môn phái Băng Hồ, lúc này, ở Băng Hồ, có một thiếu nữ mặc váy đứng ngơ ngác nhìn về phía xa xăm.

Tướng công nói cùng lắm chỉ nửa năm sẽ đưa mình rời khỏi nơi này, anh đã đi ba năm rồi, tại sao vẫn còn chưa quay về?

Ba năm qua, ngày nào cô cũng đến đây để tìm gặp tướng công của mình, nhưng cô nhìn thấy ở Băng Hồ có đủ loại người, nhưng không hề có tướng công của cô, nếu như không phải trước khi đi tướng công còn dặn dò cô, bảo

cô phải đợi anh ở nơi này không được chạy lung tung, thì cô đã rời khỏi đây để đi tìm tướng công từ lâu rồi.

-Tướng công, em đã luyện đến tầng thứ ba rồi, sao anh vẫn chưa quay về?

Mục Tiểu Vận lẩm bẩm một mình, ánh mắt vô thần nhìn ra bên ngoài.

-Tiểu Vận sư muội, chúng ta về thôi. Tử Y tỷ tỷ mang đến mấy tấm thiếp mời chúng ta tham gia "Ẩn Môn Vũ Luận Hội"

Kỷ Y Lan nhìn thấy Mục Tiểu Vận đứng im bất động, thở dài, bước đến nói.

Đối với Mục Tiểu Vận, quả thật là cô không có cách nào khác. Cũng không biết là đã khuyên nhủ bao nhiêu lần rồi, nhưng cô ấy chưa bao giờ nghe theo cả, ngày nào cũng dành rất nhiều thời gian đứng ở đây để chờ tướng công của cô ấy, dù có mưa to gió lớn thì cũng vẫn thế. Khối đá nham thạch kia bị cô dẫm đến nỗi lún thành hai dấu chân rồi, nhưng cô vẫn tiếp tục chờ.

Nếu như khoảng thời gian đó mà cô dùng để tu luyện thì cô đã trở thành võ giả địa cấp rồi. Nhưng cho dù là có như vậy, thì Mục Tiểu Vận vẫn rất có tố chất của một người luyện võ.

Mục Tiểu Vận lấy lại tinh thần, cô vô tình liếc nhìn Kỷ Y Lan, rồi rời khỏi mỏm đá, chậm rãi hồi thần, rồi mới nói chuyện với Kỷ Y Lan:

-Y Lan sư tỷ, muội không muốn tham gia đại hội đó, các tỷ đi đi.

Nói rồi Mục Tiểu Vận xoay người về nơi cô ở, hai năm trước, cô lại một lần nưã trở về sống ở nơi cô và Diệp Mặc đã từng sống, mặc dù Kỷ Y Lan và bà ngoại đều cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng thiên chất của Mục Tiểu Vận quả thực là vô cùng hoàn mỹ, không cần luyện tu vi, thì trình độ của cô cũng đã đạt tới huyền cấp rồi. Chuyện này khiến cho bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên Mục Tiểu Vận muốn sống ở ngoài nơi các đệ tử ở, Kỷ Y Lan và bà ngoại cũng đành phải để cho cô làm như vậy.

Thấy Mục Tiểu Vận nói không muốn tham gia đại hội, Kỷ Y Lan vội vàng nói:

-Tiểu Vận sư muội, "Ẩn Môn Vũ Luận Hội" lần này muội nhất định phải tham gia, muội có biết phải khó khăn như thế nào mới lấy được tấm thiệp mời này không? Môn phái của chúng ta vốn dĩ chỉ có một tấm, sau này Tử Y tỷ tỷ mới lấy giúp cho thêm vài tấm nữa.

Nghe Kỷ Y Lan nói xong, Mục Tiểu Vận quay người lại, nghiêm mặt nhìn cô, sau đó hỏi:

-Y Lan tỷ tỷ, tướng công chỉ bảo em ở lại Băng Hồ chờ anh ấy, vạn nhất em đi rồi mà anh ấy lại quay về tìm em thì làm thế nào? Hơn nữa em cũng không thích những tình huống như thế này, tại sao nhất định phải tham gia chứ?

Kỷ Y Lan chăm chú nhìn Mục Tiểu Đồng, nói:

-Tiểu Vận sư muội, muội có biết là chỉ còn một năm nữa là diễn ra cuộc thi phân cấp giữa các môn phái không. Những người được tham gia, nhất định phải từ 30 tuổi trở lên, Tiểu Vận, muội là lực lượng chủ chốt của môn phái chúng ta, muội nhất định phải tham gia.

Mục Tiểu Vận gật gật đầu, nói:

-Muội biết, lúc thi đấu muội nhất định sẽ đi, nhưng đại hội lần này muội sẽ ở lại đây để đợi tướng công.

Kỷ Y Lan đành phải nói -Mục đích của đại hội lần này là vì cuộc thi sắp tới của các môn phái, đại hội lần này hầu hết những người tham gia thi đấu đều sẽ tham gia, rất nhiều người đều đã tiến hành tìm hiểu, thậm chí còn thi đấu hiện trường luôn. Nếu như muội có thể hiểu được võ công và chiêu thức của người khác, lúc về có thể biến chiêu thức của đối phương thành chiêu

thức của mình, thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với võ công của muội. Hơn nữa "Ẩn Môn Vũ Luận Hội" cũng là nơi đàm đạo của những người đắc đạo, đối với một người luyện võ mà nói, có thể nói chuyện với những vị đó là một chuyện vô cùng quan trọng. Có những thứ không phải tu luyện là có thể thấy được.

Dừng lại một chút Kỷ Y Lan lại tiếp tục nói:

-Đương nhiên là còn một chuyện quan trọng nhất, đó là cuộc thi đấu giữa các môn phái vào năm sau sẽ được tổ chức ở Đàn Thành, cho dù muội có không muốn đi "Ẩn Môn Vũ Luận Hội" thì cũng nhất định phải tự mình đi báo danh đấy.

Mục Tiểu Vận nghĩ, sở dĩ mình trở thành một tu chân là bởi vì có tướng công dạy, vốn dĩ cô không muốn tham gia đại hội lần này, cũng không muốn giao lưu với người khác, nhưng vì Băng Hồ, nên cô không thể từ chối được, mấy năm nay Băng Hồ đối xử với cô cũng rất tốt, nếu như một cuộc thi đấu mà cũng từ chối, thì quả thật cô không làm được.

-Vậy thì được rồi, chỉ có điều tướng công của em...

Mục Tiểu Vận biết cô không còn cách nào để từ chối cả.

Mục Tiểu Vận nói chưa dứt lời, Kỷ Y Lan biết được ý của cô, vội vàng nói:

-Muội không cần lo lắng về tướng công của muội, tỷ và bà ngoại đã nói chuyện với nhau, lúc muội không ở Băng Hồ, nếu như tướng công của muội trở về, Băng Hồ sẽ lập tức phái người đi truyền tin cho muội. Bất cứ lúc nào muội cũng có thể quay trở lại Băng Hồ, chắc chắn sẽ không ảnh hưởng tới việc gặp mặt của muội và tướng công đâu.

-A, cũng không cần phải như vậy, tỷ chỉ cần bảo cho tướng công em biết em ở đâu là được rồi, anh ấy sẽ đến đón em.

Mục Tiểu Vận vội vàng nói, điều đáng sợ nhất đối với cô đó là sẽ bỏ lỡ

cuộc gặp mặt giữ cô và Diệp Mặc.

Cô tin chắc chắn rằng chồng mình chậm trễ không đến đón mình là vì có nguyên nhân gì đó, chứ chồng cô không thể quên cô được, cô tin chồng mình.

Đàn Thành, có thể nói đây là thành phố lớn nhất tương đương với cả Hàng Thủy Thành, nếu như ở ngoài Thần Châu, thì Đàn Thành hoàn toàn có thể tương đương với thủ đô của một quốc gia.

Nếu như nói Ngũ Uẩn Sơn là nơi có nhiều người đến buôn bán dược liệu, thì Đàn Thành này cái gì cũng bán, cái gì cũng mua. Hơn nữa Đàn Thành nằm ở vùng đất trung tâm của Ẩn Môn, nên các ẩn môn muốn đến Đàn Thành thì không cần mất quá nhiều thời gian.

Đại hội "Ẩn môn vũ luận hội" lần này là một đại hội có rất nhiều người trẻ tuổi tham gia, nên người đến Đàn Thành càng ngày càng đông, cho dù người không có đủ tư cách tham gia đại hội, cũng đến Đàn Thành để thử vận may.

Bởi trong đại hội "Ẩn môn vũ luận hội", một số để tử của một số môn phái không cần một số loại thuốc và sách công pháp thì đều sẽ bán rẻ, nếu như may mắn mua được một quyển công pháp hoặc vớ được đan dược các loại thì đúng là vận may đã rơi trúng đầu bọn họ rồi. Nếu như không cẩn thận được một số môn phái để ý đến, thu nhận làm đệ tử, thì đúng là may mắn của may mắn.

Đàn Thành không giống với những ngôi thành khác, nơi này có Tiên Thiên chấn thủ, hơn nữa không chỉ một mà tới tận hai vị, nên ở Đàn Thành không có người dám tùy tiện gây chuyện, trừ phi không muốn sống nữa. Bất kể lai lịch của anh có hoàng tráng cỡ nào, bất luận là có bản lĩnh gì, nhưng Đàn Thành không phải là nơi ngươi đến gây chuyện.

Lúc Mục Tiểu Vận đến Đàn Thành, ở đây đã chật kín hết người rồi. Giống hệt như lúc ở Hàng Thủy Thành, người ở đây thậm chí còn nhiều hơn

cả ở đó.

Chỗ ở cũng không cần phải nghĩ đến, vốn dĩ là không thể tìm được, hơn nữa giá cả cũng không thể chấp nhận được.

Tuy nhiên đệ tử của Băng Hồ thì không cần phải lo lắng, chỗ ở của các cô đã được chuẩn bị xong. Tổng bộ của "Thần Thương Hội" đặt ở Đàn Thành, cho nên chỗ ở của Mục Tiểu Vận và những người đi cùng đã được chuẩn bị xong xuôi từ lâu.

Sau khi sắp xếp xong, Kỷ Y Lan đến phòng của Mục Tiểu Vận đầu tiên, cô thấy Mục Tiểu Vận có chút thất thần, không khỏi thở dài nói:

-Tiểu Vận, chi bằng chúng ta ra phố đi dạo đi, bây giờ Đàn Thành rất náo nhiệt, ở trong nhà mãi cũng không nên.

Nghe Kỷ Y Lan nói như vậy, Mục Tiểu Vận nhớ tới lúc ở Hàng Thủy Thành, tướng công dẫn cô bay đi bay lại trong đêm, tướng công còn đi dạo rồi gây náo loạn ở Hàng Thủy Thành, sau đó còn mua một ít đồ kỉ niệm, trong lòng cô lại càng cảm thấy nhớ Diệp Mặc hơn.

Nếu có tướng công ở đây thì tốt rồi, mình có thể đi cùng với anh ấy, chỉ có điều đi cùng với Y Lan sư tỷ thì cô cảm thấy thiếu hứng thú hơn.

-Xin lỗi, Y Lan sư tỷ, muội không muốn đi ra ngoài, em ở phòng là được rồi.

Mục Tiểu Vận lắc lắc đầu, từ chối đề nghị của Kỷ Y Lan.

Hai ngày sau, Mục Tiểu Vận ngoài việc đi báo danh tham gia thi đấu, thì không ra khỏi phòng của mình, điều này khiến cho Kỷ Y Lan cảm thấy rất bất lực.

Ngày thứ ba đại hội "Ẩn môn vũ luận hội" bắt đầu, Vân Tử Y đột nhiên vội vội vàng vàng chạy đến nói với Mục Tiểu Vận:

-Tiểu Vận sư muội, vừa rồi hình như tỷ có nhìn thấy tướng công của muội.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 735

Không Phải

A!

Nghe thấy lời Vân Tử Y, Mục Tiểu Vận nhảy cẫng lên, sắc mặt lập tức trở nên ửng hồng.

Thậm chí Y Lan đứng ở một bên cũng có thể cảm giác được Mục Tiểu Vận đang run rẩy, liền vội vươn tay ra đỡ cô, - Không nên lo lắng, Tiểu Vận, đợi chị Tử Y nói xong đã.

Vân Tử Y cũng rất kích động, sở dĩ cô qua lại với Mục Tiểu Vận chính là vì quen biết với Diệp Mặc. Cô kết giao Băng Hồ mang theo hiệu quả và lợi ích rất lớn, chỉ có điều sau này cùng với Kỷ Y Lan còn có Mục Tiểu Vận tiếp xúc nhiều hơn rồi, cũng vô tình thành bạn bè thật sự.

Vân Tử Y sau khi kích động, thở dốc một hơi, cũng an ủi một câu:

- Tiểu Vận, em không nên lo lắng, người kia chị cũng không dám khẳng định có phải là tướng công em hay không. Chị chỉ nghe thấy ở cửa hội luận võ Ẩn môn có người gọi một câu Mạc sư huynh, sau đó chị theo bản năng quay đầu lại nhìn một chút, một người có tướng mạo giống chồng em tiến vào bên trong. Chị chỉ nhìn lướt qua mà thôi, không phải nhìn rõ ràng gì, nhưng...

Mục Tiểu Vận nắm lấy tay Vân Tử Y đang kích động, run giọng nói:

-Chị Tử Y, nhưng cái gì?

Vân Tử Y làm dịu đi, rồi mới lên tiếng:

- Hắn dường như không bị hủy dung, cho nên chị không dám khẳng định có phải tướng công em hay không.

Sở dĩ Vân Tử Y nói lời này, là cô đã cho rằng Diệp Mặc có bản lĩnh, hơn nữa cô còn đoán Diệp Mặc lại đi Ngũ Uẩn Sơn tìm Già lam hoa rồi. Nếu chẳng may Mạc Ảnh tìm được Già lam hoa rồi sau đó khôi phục dung mạo thì sao? Nếu như nói lúc đầu Vân Tử Y còn chưa tin, nhưng sau đó cô lại lần thứ hai hoài nghi Diệp Mặc chính là người râu rậm, cũng hơi tin rồi.

Điều duy nhất làm cho cô đối với suy đoán của mình có chút không chắc chắn chính là, năm đó vài tên đệ tử Thái Ất Môn bị giết ở Ngũ Uẩn Thành. Vừa đúng lúc Diệp Mặc rời khỏi Băng Hồ. Cô cũng cho rằng cho dù là Diệp Mặc có thể bay, cũng không có cách nào cùng ngày đuổi tới Ngũ Uẩn Sơn. Nhưng ngoại trừ điểm ấy, Vân Tử Y phát hiện vài điểm còn lại, đều chỉ rõ Mạc Ảnh kia thật sự là rất khả nghi.

Hơn nữa sau khi sự việc xảy ra Vân Tử Y còn cố ý gọi người chứng kiến trong Ngũ Uẩn Thành tới miêu tả khuôn mặt người đàn ông đã giết người ở Ngũ Uẩn Thành, thật sự rất giống Mạc Ảnh kia.

Mục Tiểu Vận run rẩy, cô theo bản năng nói:

- Tướng công em có bản lĩnh khôi phục dung mạo của anh ấy đấy. Em phải đi xem xem, em...

-Cái gì?

Vân Tử Y và Kỷ Y Lan gần như là đồng thời kinh ngạc kêu lên, thậm chí Mạc Ảnh có bản lĩnh khôi phục dung mạo của mình. Đây thật sự khiến các cô không thể tin được.

Mục Tiểu Vận biết mình quá mức kích động, dường như đã lỡ miệng, nhưng cô lại không để ý. Có thể nhìn thấy tướng công. Chuyện gì cũng đều dẹp sang một bên.

-Tiểu Vận, anh Mạc Ảnh thật sự có thể khôi phục dung mạo?

Kỷ Y Lan bắt đầu run rẩy, nắm lấy tay Mục Tiểu Vận. Cô không hoài nghi lời Mục Tiểu Vận nói, chồng Mục Tiểu Vận là một dược sư, điều này cô đã sớm biết. Hơn nữa bà ngoại còn nói Mạc Ảnh kia không phải một dược sư bình thường, một dược sư rất lợi hại có thể khôi phục dung mạo cũng không phải chuyện kỳ quái.

Vân Tử Y nhìn chằm chằm Mục Tiểu Vận, cô cũng kích động như vậy, cô đương nhiên sẽ không hoài nghi lời Mục Tiểu Vận nói. Nếu chẳng may Mạc Ảnh tìm được Già lam hoa như vậy hắn là có bản lĩnh này. Ai biết có phải Mạc Ảnh kia đem tin đã lấy được Già lam hoa nói với Mục Tiểu Vận?

Chuyện Mạc Ảnh hỏi cô về Già lam hoa, cô cũng đã nói cho hắn, thậm chí còn cho hắn một tấm bản đồ. Lúc ấy cô đối với lời nói của Mạc Ảnh rất là coi thường không thèm để ý, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là có thể Mạc Ảnh đã đi vào Ngũ Uẩn Sơn.

Hơn nữa chuyện xảy ra lần trước ở Ngũ Uẩn Sơn khiến Vân Tử Y cũng hoài nghi. Dược liệu cao cấp của Ngũ Uẩn Sơn gần như bị lấy đi tám phần rồi. Rất có thể chính là hắn làm. Nếu không phải Mạc Ảnh kia lấy được Già lam hoa rồi hắn làm sao có thể khôi phục dung mạo? Thậm chí Vân Tử Y có một loại cảm giác, Mạc Ảnh kia có cách đi vào trước.

Cho nên sau khi Mục Tiểu Vận nói xong, cô liền cảm giác suy đoán của mình là chính xác. Điều đáng tiếc duy nhất chính là, lần trước ở trên thuyền cô đã bỏ lỡ kết giao với Mạc Ảnh kia. Đối với Vân Tử Y mà nói, cô không cần quan tâm Diệp Mặc từng giết qua người nào. Cho dù là giết người của Thái Ất Môn cô cũng không cần quan tâm, cô nhìn trúng chính là năng lực của Diệp Mặc.

Lúc này Mục Tiểu Vận đã kích động muốn lập tức tiến vào bên trong hội luận võ của Ẩn môn, đi tìm Diệp Mặc, nhưng câu hỏi của Kỷ Y Lan đang giữ chặt tay cô, cô cũng không thể không trả lời.

-Vâng, chị Y Lan, tướng công em quả thực có thể.

Mục Tiểu Vận đành phải gật gật đầu nói.

-Đúng rồi, tướng công em là một dược sư cao cấp, chị nên nghĩ đến sớm 1 chút…

Kỷ Y Lan trong sự kích động cũng quên cái gì phải nói, cái gì không nên nói.

-Cái gì? Y Lan, em nói tướng công của Tiểu Vận là một dược sư cao cấp?

Vân Tử Y hoàn toàn kinh hãi. Giá trị quý báu của một dược sư cao cấp ở ẩn môn có thể nói là tồn tại cao nhất.

Nếu hội Thần Thương của cô có thể quen biết một dược sư cao cấp, như vậy... Vân Tử Y gần như cũng không dám tưởng tượng tiếp.

Khó trách Mạc Ảnh kia thích dược liệu, còn đi khắp nơi thu thập dược liệu, hóa ra là như vậy. Vân Tử Y lại kích động phát run, nếu Mạc Ảnh đã trở lại, trở thành một dược sư cao cấp, hắn chỉ cần trợ giúp hội Thần Thương một chút vậy...

Vân Tử Y hối hận rồi, may mắn cô không xem qua Đại Thoại Tây Du, nếu xem qua, nhất định cô sẽ cho mình một đoạn lời kịch như thế này, "Đã từng có một cơ hội đặt trước mặt tôi, tôi không quý trọng, nếu điều đó lại đến một lần nữa, tôi sẽ nói..."

Cô ấy muốn nói đương nhiên không phải em yêu anh, mà là Mạc đại ca, xin anh giúp em luyện chế một chút đan dược.

Gần như vào một khắc thời gian, ba người đều kích động, hơn nữa đều kích động không thể kiềm chế nổi chính mình.

Mục Tiểu Vận là bởi vì tướng công cô đã trở lại, kích động đến nỗi phát run.

Kỷ Y Lan là vì Diệp Mặc có thể khôi phục dung mạo, dung mạo của nàng chỉ cần nhìn thấy Diệp Mặc, nói không chừng liền có thể khôi phục, cho nên kích động phát run.

Vân Tử Y là vì Diệp Mặc là một dược sư cao cấp, cho nên kích động phát run.

-Tiểu Vận, Y Lan, chúng ta mau vào đi thôi. Bất kể là có phải tướng công Tiểu Vận đã trở lại hay không, chúng ta đi vào xem chẳng phải sẽ biết hay sao?

Lúc này điều Vân Tử Y muốn làm nhất chính là mau chóng nhìn thấy Diệp Mặc.

…

- Tử Hoa tiên tử…

- Vân tiên tử…

Ba người Mục Tiểu Vận tiến vào hội luận võ Ẩn môn không ngừng có người tiến đến chào hỏi, tuy rằng không ai quen Mục Tiểu Vận và Kỷ Y Lan. Nhưng Vân Tử Y lại đại danh đỉnh đỉnh, rất nhiều người đều muốn đi lên nhìn một cái.

Diện tích của Hội luận võ Ẩn môn thật lớn, bên trong có các loại phương tiện, bao gồm hội trường luyện tập võ nghệ, đình luận võ, v. v… thậm chí ngay cả lôi đài so tài cũng có.

Bởi vì đại hội còn mới bắt đầu, ngoại trừ một nhóm người đi hội trường luyện tập võ nghệ giúp đỡ nhau một tay, đại bộ phận mọi người ở đình luận võ để thảo luận. Bọn họ muốn thu được kinh nghiệm tu luyện của người khác nhiều hơn, hơn nữa mỗi lần hội luận võ Ẩn môn đều có một vài người luyện võ cao cấp đến đàm luận chi đạo tu luyện của mình, điều này đối với người tu luyện sau này có trợ giúp rất lớn.

Vân Tử Y vừa tiến đến liền thu hút sự chú ý của mọi người, gần như tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn về phía cô. Rất nhiều người cứ tới đây chào hỏi, rất nhiều người chỉ từng gặp mặt Vân Tử Y một lần, lại muốn mượn chào hỏi tỏ vẻ chính mình nhận thức Tử Hoa tiên tử, dùng điều này để phụ trợ địa vị của mình.

Mà biểu hiện của Vân Tử Y rất nhanh khiến cho những người đang ngồi kì quái, bởi vì giữa bốn cô gái đồng thời đi vào, Vân Tử Y và tiểu tỳ bên người của cô lại theo ở phía sau, đi ở chính giữa chính là một cô gái trên mặt che khăn lụa. Mà gần trước mắt nhất cũng là một cô gái dung nhan tuyệt mỹ.

Mọi người rất nhanh đã bị phía cô gái dung nhan tuyệt mỹ kia hấp dẫn, vẻ đẹp của cô dường như mang theo một chút phiêu phiêu dục tiên, yêu kiều ý vị, có một loại cảm giác kỳ ảo, làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác giống như muốn bay. Có thể nói cô gái này so với Tử Hoa tiên tử còn hơn một bậc, khi nào lại xuất hiện loại mỹ nữ này rồi?

Nhưng cô gái đi tuốt ở đằng trước dường như không thấy chung quanh có rất nhiều người đang nhìn cô, chỉ mang trên mặt một chút vội vàng nhìn chung quanh.

Mục Tiểu Vận vừa tiến đến liền tìm kiếm bóng dáng Diệp Mặc khắp nơi, cô cũng gần như không biết mọi ánh mắt đều tập trung vào trên người cô.

Đột nhiên vẻ mặt Mục Tiểu Vận ngưng lại, sắc mặt của cô dường như có chút biến hóa, thậm chí còn trắng nhợt. Nhưng đó chỉ là trong nháy mắt, cô liền nhíu nhíu mày, dường như nhớ ra cái gì đó, vẻ mặt lập tức liền khôi phục tự nhiên.

-Tiểu Vận, tại sao em lại ở chỗ này?

Theo sau một kinh ngạc thanh âm, một chàng trai trẻ tuổi rất nhanh đã đi tới.

Mục Tiểu Vận có chút thất vọng nhìn chàng trai trước mắt lạnh nhạt nói:

- Hóa ra là anh, Mạc Hữu Thâm.

Tuy rằng Mạc Hữu Thâm và Diệp Mặc rất giống nhau, nhưng Mục Tiểu Vận cũng chỉ cần nhìn thoáng qua liền nhận ra người này là Mạc Hữu Thâm, mà không phải là chồng Diệp Mặc của cô.

Chàng trai kia dường như không tin Mục Tiểu Vận cũng dám gọi tên y, lập tức cau mày hừ lạnh một tiếng, - Tiểu Vận, em còn chưa nói tại sao em xuất hiện ở trong này, mẹ anh đâu rồi?

Sắc mặt Mục Tiểu Vận hoàn toàn bình thản, nếu ba năm trước đây cô nhìn thấy không phải là tướng công Diệp Mặc của mình, mà là Mạc Hữu Thâm này, cô còn có thể có biểu hiện như lúc này? Rất nhanh cô liền lắc lắc đầu, Mạc Hữu Thâm thật sự rất giống chồng cô, nhưng bọn họ lại khác nhau về bản chất.

Lúc này cô nhìn thấy Mạc Hữu Thâm, lại có một loại cảm giác âm u lạnh lẽo không nói nên lời, có một loại không được tự nhiên phát từ đáy lòng. Nhưng lúc đối mặt với chồng cô, cô lại hoàn toàn không có loại cảm giác này, chỉ có vui sướng. Hơn nữa ánh mắt của Mạc Hữu Thâm và chồng cô hoàn toàn khác nhau, cái loại cảm giác này không thể nói nên lời.

Đột nhiên Mục Tiểu Vận có chút cảm tạ Mạc Hữu Thâm này, nếu năm đó không phải y đi ra ngoài, mình làm sao có thể gặp được tướng công? Cảm ơn trời cao đem tướng công tặng cho con, chỉ có lúc đối mặt, cô mới biết được Mạc Hữu Thâm kém xa Diệp Mặc của cô biết bao nhiêu.

Lúc này Vân Tử Y đã lại đây, ở bên tai Mục Tiểu Vận nói:

- Vừa mới thấy chính là y, y là tướng công em à? Chị thấy hơi giống, nhưng lại thấy không giống lắm, cái loại cảm giác này nói không nên lời.

Mục Tiểu Vận nhạt nhạt nói:

- Không phải, tướng công em hôm nay hẳn là không tới. Chị Tử Y, chị Y Lan, em phải đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 736

Anh, Còn Chưa Có Tư Cách

Mục Tiểu Vận vừa cười nhạt vừa nói:

- Không phải, hôm nay tướng công em hẳn không tới. Tử Y tỷ tỷ, Y Lan tỷ tỷ, emphải đi đây.

Nghe Mục Tiểu Vận nói, Mạc Hữu Thâm dường như hiểu ra điều gì. Bỗng nhiên gã lớn tiếng nói:

- Mục Tiểu Vận, vừa rồi cô nói là gì? Không ngờ cô bỏ lại mẹ chồng lại một mình, không làm tròn phận con dâu. Cô, cô...

Nghe Mạc Hữu Thâm nói với vẻ mặt thù địch như vậy, Vân Tử Y và Kỷ Y Lan đều kinh ngạc nhìn Mục Tiểu Vận. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Mạc Hữu Thâm nói như vậy? Mục Tiểu Vận có quan hệ gì với gã?

Mà hiện tại Mục Tiểu Vận lại hoàn toàn không phải là Mục Tiểu Vận của mấy năm trước nữa. Cô đã có người chồng là Diệp Mặc rất yêu thương cô, chứ đừng nói là Mạc Hữu Thâm và cô hiện tại không hề có quan hệ gì.

Cô lạnh lùng nhìn Mạc Hữu Thâm nói:

- Năm đó cô anh đã cứu tôi một mạng. Tôi nuôi mẹ anh ba năm, để bà không phải lo tới chuyện áo cơm, mãi đến lúc tiễn bà lên núi. Mà anh thì làm cái gì? Anh là ai? Tướng công tôi đã từng nói với tôi, tôi và anh không có quan hệ gì? Anh có quyền gì nói tôi?

- Cô...

Mạc Hữu Thâm tức giận tới mức mặt xanh mét. Đối với gã mà nói, Mục Tiểu Vận trước kia vẫn nơm nớp lo sợ giống như một con mèo nhỏ, bỗng chốc đã biến thành như vậy, thực sự khiến gã khó có thể tiếp nhận nổi. Rốt cuộc gã không thể duy trì được sự bình tĩnh và thản nhiên như lúc trước. Chuyện như vậy khiến gã mất đi lý trí.

Trước kia, Mạc Hữu Thâm đối với Mục Tiểu Vận có thể đánh có thể mắng, thậm chí có thể bảo cô đi chết bất cứ lúc nào, Mục Tiểu Vận không thể phản kháng. Nhưng hiện tại quả thực là trời sụp rồi. Mục Tiểu Vận chẳng những phản kháng, hơn nữa còn nói ra những lời khiến gã không thể nói được lời nào.

Thấy Mạc Hữu Thâm tức giận tới mức mặt xanh mét, thậm chí toàn thân đều ở run rẩy, Mục Tiểu Vận đã trở nên bình tĩnh hơn nói:

- Nói tôi không tuân thủ phận làm con dâu? Anh là người thế nào của tôi? Anh có tư cách gì nói tôi? Tôi có không tuân thủ phận con dâu hay không, chỉ có một mình tướng công tôi mới có thể nói được. Anh, còn chưa có tư cách.

Mạc Hữu Thâm bỗng nhiên quát lớn:

- Mục Tiểu Vận, cha cô đã hứa gả cô cho Mạc gia tôi, chẳng lẽ hiện tại cô đổi ý là được sao? Tai họa lớn năm đó, là ai đã cứu cô? Mục Tiểu Vận. Cô không cảm thấy thẹn với lương tâm hay sao? Không ngờ cô bỏ lại mẹ chồng ở trong nhà, sau đó một mình ra ngoài huênh hoang khoác lác... Còn nói, nói tôi không phải chồng cô. Cô, cô, tiện nhân...

Sau khi Mạc Hữu Thâm nói vài câu, lại tức giận không thể biểu đạt tiếp được nữa. Đây là lần đầu tiên gã tức giận như thế, thậm chí không thể kìm chế được chính mình.

Bỗng nhiên sắc mặt Mục Tiểu Vận trở nên lạnh lùng, nói:

- Mạc Hữu Thâm. Tôi hứa gả cho Mạc gia anh sao? Mạc gia anh đã đưa

sính lễ chưa? Hay là tôi đã đính hôn với anh? Hoặc là tôi và anh đã tổ chức hôn lễ? Hay tôi và anh từng có tiếp xúc da thịt? Những điều này, một điều cũng không có.

- Rốt cuộc là ai không cảm thấy thẹn với lương tâm? Giữa chúng ta cái gì cũng không có. Anh dựa vào cái gì nói tôi là người của anh? Đúng vậy, tôi rất cảm ơn cô anh đã cứu tôi. Nhưng đó không phải là anh cứu. Mà tôi phụng dưỡng mẹ anh giãy giụa sinh sống ở Hoàng Bình mấy năm, anh ở chỗ nào? Tôi bị người ta khi dễ không có chỗ nào có thể trốn, anh ở chỗ nào? Trong nhà không có cơm ăn. Bản thân tôi bị đói, hỏi vay của thím Dư ở bên một chén cháo cho mẹ anh ăn, tôi trốn ở trong phòng chứa củi chịu đói, anh còn đang ở đâu?

- Không cần phải nói anh không có ở nhà, cho dù thời gian anh có ở nhà, việc nuôi sống gia đình vẫn là tôi. Anh đã từng ra ngoài làm một chút chuyện của một người đàn ông chưa? Ngay cả cỏ tranh trên nóc nhà cũng do một cô gái như tôi đi thay. Trong mấy năm này, tôi chưa bao giờ để mẹ anh bị đói lạnh, cho dù bị bà đánh chửi. Mãi đến khi bà chết vì bệnh, mạng tôi vẫn chưa hết khổ. Khi tôi bị người ta bức bách gặp được tướng công tôi, tôi mới biết được, thế nào là hạnh phúc. Tôi mới biết được, phụ nữ cũng có thể được che chở. Tướng công tôi đã nói cho tôi biết, tôi không nợ gì nhà các anh nữa.

Mục Tiểu Vận nói xong khóe mắt mang theo một ít nước mắt. Ngược lại, không phải cô thương xót cho những cay đắng mệt nhọc mà cô đã phải trải qua, mà cô nghĩ tới tướng công mình. Tấm lòng cô rộng mở. Hơn nữa cô cũng không giỏi trách mắng người khác, cho nên những lời cô nói, trừ một ít là Diệp Mặc nói với cô, còn lại đều là những lời phát ra từ tận đáy lòng. Cô không nghĩ tới trong đó có chỗ nào không ổn. Nếu là một cô gái có chút tâm cơ bình thường, khẳng định sẽ không nói tới những lời tiếp xúc da thịt này. Nhưng Mục Tiểu Vận căn bản cũng không nghĩ tới điều đó.

- Cái gì, mẹ tôi đã chết vì bệnh sao?

Bỗng nhiên Mạc Hữu Thâm thoáng dao động một chút. Dường như gã

không thể chấp nhận chuyện này là sự thực.

Mục Tiểu Vận lạnh lùng nhìn gã. Hiện tại cô cảm giác Mạc Hữu Thâm này là một kẻ rất giả tạo. Nếu quả thật gã để ý đến mẹ mình, vì sao mấy năm liền đều chẳng dòm ngó gì tới bà?

Mạc Hữu Thâm bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì. Hai mắt gã đỏ bừng chỉ vào Mục Tiểu Vận dữ tợn quát hỏi:

- Mục Tiểu Vận, không ngờ cô tự mình tìm chồng. Cô, cô...

Mục Tiểu Vận lạnh lùng nhìn Mạc Hữu Thâm nói:

- Tôi và anh không có bất kỳ quan hệ gì. Tôi có chồng liên quan gì đến anh? Mạc Hữu Thâm, tướng công tôi nói cho tôi biết. Anh có thể bỏ mẹ ruột của mình ở trong nhà, căn bản không quan tâm, đây chính là bất hiếu bất trung. Mà mẹ anh còn phải nhờ một người con gái không có quan hệ gì với nhà anh chiếu cố cho, vậy chính là bất nhân. Tướng công tôi nói, loại người như anh không cần nhìn cũng biết chữ nghĩa không dính nổi trên mép. Loại người như anh bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, không ngờ mặt không thẹn đứng ở chỗ này nói với một người không có liên quan gì với anh như vậy. Anh không cảm thấy thẹn, người khác cũng cảm giác mất mặt.

Mạc Hữu Thâm cảm giác được một sự tức giận không thể kìm chế được đang dâng lên trong lòng. Gã muốn động thủ một chưởng giết chết Mục Tiểu Vận.

Thời điểm gã đang muốn động thủ, lại nghe thấy phía sau có người nói:

- Người phụ nữ tuyệt sắc kia tên là Mục Tiểu Vận. Nghe nói lần trước lúc Ẩn Môn tuyển chọn đệ tử ở thành Hàng Thủy, cô ta chính đệ tử thiên tài đệ nhất đấy. Chỉ có điều không ngờ cô ta lại lựa chọn vào Băng Hồ. Hiện tại xem ra quả nhiên là tuyệt sắc nhân gian...

- Thôi đi, cô ta tuyệt sắc nhân gian thì liên quan gì đến tư chất hạng nhất chứ?

- Tôi nghe nói ban đầu có một vài môn phái đẳng cấp đặc biệt đã rất muốn nhận cô ấy làm đệ tử...

...

Nghe đến mấy câu sau này, Mạc Hữu Thâm bỗng nhiên tỉnh táo lại. Ngay cả gân xanh nổi lên trên trán gã cũng từ từ khôi phục lại bình thường. Đương nhiên, gã đã sớm nghe nói về Mục Tiểu Vận là đệ tử đệ nhất thiên tài trong mấy năm gần đây. Chỉ có điều nghe nói cô ta đang ở Băng Hồ. Gã chưa bao giờ nghĩ Mục Tiểu Vận này và Mục Tiểu Vận ở thôn Hoàng Bình có quan hệ gì với nhau. Hoặc là nói gã thậm chí nghĩ cũng không nghĩ đến.

Nếu nói trong suy nghĩ ban đầu của gã, cho dù Mục Tiểu Vận thôn Hoàng Bình kia có chết, gã cũng không hề có chút xúc động nào. Một cô gái nhẫn nhục chịu đựng như vậy, cũng dám không thèm để ý đến gã. Đây mới là điều khiến gã không thể chịu đựng được và không có cách nào có thể đối mặt được.

Hoá ra đệ tử thiên tài Mục Tiểu Vận, chính là Mục Tiểu Vận mình đã sớm biết kia. Hơn nữa cô ta còn từng là đối tượng chuẩn bị đính hôn của gã.

Khi Mạc Hữu Thâm tỉnh táo lại, y lại cẩn thận quan sát Mục Tiểu Vận. Lúc này gã mới phát hiện không ngờ Mục Tiểu Vận xinh đẹp hiếm thấy như vậy. Ngay cả Tử Hoa Tiên Tử ở bên cạnh cô dường như cũng phải kém một phần. Trong môn phái cũng có rất đông nữ đệ tử xinh đẹp, nhưng so với Mục Tiểu Vận vẫn kém hơn một chút.

Một khi đã tỉnh táo lại, trong lòng Mạc Hữu Thâm bắt đầu sôi trào nhiệt huyết. Trước kia bởi vì lý do thân thể, cho tới bây giờ gã cũng chưa từng nghĩ tới chuyện Mục Tiểu Vận trông như thế nào. Thậm chí ngay cả nhìn gã cũng lười nhìn. Nhưng hiện tại gã đã biết, chỉ cần sau khi tu vi của gã tấn cấp Tiên Thiên, gã sẽ có thể khai thông kinh mạch, sau đó khôi phục lại một người bình thường.

Mạc Hữu Thâm tin tưởng chuyện thân thể mình có bệnh nhẹ, Mục Tiểu

Vận khẳng định không biết. Hơn nữa còn có một chuyện trọng yếu nhất, chính là hiện tại gã vừa tiến vào nội môn của Thái Ất Môn. Nếu Thái Ất Môn biết được Mục Tiểu Vận từng là đối tượng gã sắp đính hôn, nói không chừng sẽ có vài phần kính trọng đối với gã. Nếu gã có thể khiến Mục Tiểu Vận nghe theo gã, như vậy chuyện gã tiến vào đệ tử nòng cốt cũng không phải không có khả năng.

Sau khi Mạc Hữu Thâm suy nghĩ tỉnh táo, trước mắt gã chỉ còn chuyện tu luyện, những thứ còn lại đều chỉ là mây bay.

Nghĩ đến đây, Mạc Hữu Thâm lập tức tiến lên một bước. Chỉ có điều gã còn chưa kịp nói chuyện, Vân Tử Y liền ngăn ở trước mặt gã.

Vân Tử Y thản nhiên thoáng nhìn về phía Mạc Hữu Thâm, sau đó nói:

- Mạc Công tử, vừa rồi anh và Tiểu Vận nói chuyện với nhau tôi đều nghe thấy được. Nói như vậy, anh và Tiểu Vận quả thật là không có quan hệ gì. Không có nghi thức đính hôn, mà cũng chưa lập gia đình. Thậm chí ngay cả một sính lễ cũng không có. Hơn nữa Tiểu Vận nói cô ấy đã phụng dưỡng mẹ anh mãi đến cuối đời. Đây cũng đủ để báo đáp ân tình của cô anh. Hiện tại Tiểu Vận đã lập gia đình. Hơn nữa cô ấy và chồng cô ấy rất yêu thương nhau. Cho nên anh không nên đến gây phiền nhiễu cho cô ấy.

Vân Tử Y kết giao với Mục Tiểu Vận mục đích ban đầu chính là muốn làm quen với Diệp Mặc. Đương nhiên cô ta sẽ không để Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc xa nhau.

Điều khiến Vân Tử Y không ngờ được chính là, Mạc Hữu Thâm thở dài một tiếng, sau đó nới với giọng điệu rất thấp trầm:

- Rất xin lỗi, Tiểu Vận. Trước kia quả thật là tôi không đúng. Bởi vì tôi muốn ra ngoài xông xáo, cho nên không để ý đến cảm nhận của cô. Tôi cũng cảm thấy rất có lỗi với mẹ. Tôi ở đây nhận lỗi với cô.

Nói xong không ngờ Mạc Hữu Thâm lại cúi đầu nhận lỗi với Mục Tiểu

Vận.

Mục Tiểu Vận nhíu mày. Cô cảm giác Mạc Hữu Thâm hiện nay càng khiến cô không thể nhìn thấu. Nếu là trước kia, Mạc Hữu Thâm tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Điều này khiến cô cảm thấy rất nghi hoặc.

Thấy Mục Tiểu Vận lui lại phía sau mấy bước, Mạc Hữu Thâm lại trầm giọng nói:

- Tiểu Vận, cô cũng biết vì sao lúc trước cha cô và ông nội cô tán thành chuyện giữa tôi và cô. Đó là bởi vì đại sư thầy tướng số kia. Tôi không nói cô cũng biết. Nếu không phải vì tai nạn lớn kia, có lẽ chúng ta đã đính hôn. Tuy rằng hiện tại người lớn hai bên đều đã mất, nhưng tôi nghĩ hiện tại chúng ta đính hôn cũng không muộn...

Sắc mặt Mục Tiểu Vận trở nên lạnh như băng lên. Nếu không phải hiện tại ngoài cửa toàn là người vào, không có cách nào ra được, bằng không cô sẽ lập tức rời đi.

- Cô là đệ tử thiên tài của Băng Hồ. Mà hiện tại tôi đã là đệ tử nội môn Thái Ất Môn. Nếu nói trước kia chúng ta còn có gì ngăn cách, hiện tại chúng ta đã có cùng mục tiêu phấn đấu...

Mạc Hữu Thâm còn đang chỉ lo nói cho hết, nhưng sắc mặt Mục Tiểu Vận lại đại biến. Thái Ất Môn? Chồng cô đã từng nói cho cô biết, Thái Ất Môn là kẻ địch lớn nhất của hắn. Chồng cô đến Thần Châu mục đích duy nhất chính là muốn tìm Thái Ất Môn để báo thù, sau đó mới là chuyện tìm dược liệu.

Không ngờ được Mạc Hữu Thâm lại thành người của Thái Ất Môn. Nói cho đúng thì hiện tại Mạc Hữu Thâm đã là kẻ thù của chồng cô. Kẻ thù của chồng cô, đương nhiên chính là kẻ thù của cô.

- Tiểu Vận, nợ trước kia, tôi bằng lòng bù đắp cho cô. Cô nghĩ xem, nếu như có một ngày, chúng ta đều thành đệ tử Thái Ất Môn...

Mạc Hữu Thâm còn đang miêu tả kế hoạch, nhưng Kỷ Y Lan lại nổi giận. Cô ta đi đến hừ lạnh một tiếng.

- Mạc Hữu Thâm, anh nói vậy là có ý gì? Tiểu Vận bây giờ là đệ tử của Băng Hồ tôi. Anh nói chuyện cẩn thận một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 737

Mưu Kế Của Kim Trưởng Lão

Ban đầu Mạc Hữu Thâm tức giận, chỉ bởi vì gã thực sự không thể chấp nhận được sự thay đổi và thái độ của Mục Tiểu Vận. Hiện tại gã đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cho nên gã nghe Kỷ Y Lan nói xong, lại không có bất kỳ sự bất mãn nào. Ngược lại gã cười nhạt nói:

- Vị sư tỷ này, tôi cũng không hề nói Tiểu Vận không phải là đệ tử của Băng Hồ.

Tạm dừng một chút, gã lại nói:

- Tiểu Vận vốn là vị hôn thê của tôi. Chỉ bởi vì tôi, cô ấy tạm thời có chút tức giận mà thôi. Tôi nghĩ nếu tôi và Tiểu Vận có thể khôi phục quan hệ, như vậy Băng Hồ và Thái Ất Môn cũng là thân môn Mạc Hữu Thâm nói càng khiến Kỷ Y Lan tức giận hơn. Chỉ có điều cô còn chưa nói gì, Mục Tiểu Vận liền lạnh giọng nói:

- Mạc Hữu Thâm, Mục Tiểu Vận tôi cho tới bây giờ không có bất kỳ quan hệ gì với anh. Trước kia là như vậy, bây giờ cũng vậy. Về sau vẫn là như vậy.

- Tôi chỉ yêu một mình tướng công tôi. Nếu sau này anh dám ở trước mặt tôi nói những lời như vậy, đừng trách đao của tôi vô tình.

- Ha ha... Hoá ra cháu Mạc và đệ tử thiên tài của Băng Hồ còn có một tầng quan hệ như thế...

Một giọng nói già nua bỗng nhiên vang lên.

Theo âm thanh rơi xuống, một ông lão to béo xuất hiện ở trước mặt mấy người. Ông già này tóc thưa thớt, trán có chút sáng bóng. Hai bên huyệt thái dương nhô lên rất cao.

- Kim trưởng lão...

Mạc Hữu Thâm thấy ông già này, lập tức rất kính cẩn, tiến lên khom lưng thi lễ.

Ông già này tươi cười đầy mặt gật đầu nói:

- Không tồi, cậu thật sự không tồi.

Nói xong ông ta lại xoay người quan sát Mục Tiểu Vận một chút, liên tục gật đầu nói:

- Tốt, tốt, quả nhiên là vạn dặm không có một người...

Lúc này Vân Tử Y lại tiến lên thi lễ nói:

- Thần Thương Hội, Vân Tử Y ra mắt Kim trưởng lão Thái Ất Môn...

Ông lão to béo này dường như lúc này mới nhìn thấy Vân Tử Y. Ông ta có chút không hứng thú nói:

- Hóa ra là Tử Hoa Tiên Tử. Chào cô, chào cô. Cô xem mắt tôi thế này...

Vân Tử Y cười nhạt, không có vẻ gì kinh ngạc. Đương nhiên cô ta biết lão già này đã nhìn thấy mình rồi. Chỉ có điều ông ta muốn mình chủ động chào mà thôi.

Ông già này chỉ nói với Vân Tử Y nửa câu liền chuyển hướng về phía Mục Tiểu Vận, rất cao hứng nói:

- Cô chính là Mục Tiểu Vận? Đệ tử thiên tài của Băng Hồ sao?

Mục Tiểu Vận biết ông lão này là người của Thái Ất Môn, cũng là kẻ

địch của tướng công mình, lập tức đã không có hứng thú trả lời. Cho nên ông lão này hỏi, cô lại không nói gì.

- Tiểu Vận, vị này chính là trưởng lão Tiên Thiên của Thái Ất Môn chúng ta. Cô không được vô lễ.

Mạc Hữu Thâm còn muốn được Mục Tiểu Vận tha thứ, đương nhiên sẽ không để Mục Tiểu Vận đắc tội với trưởng lão của Thái Ất Môn.

Mục Tiểu Vận hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói:

- Mạc Hữu Thâm, anh nói chuyện chú ý một chút. Tôi là tôi, anh là anh. Chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì. Tôi là người của Băng Hồ. Còn nữa, Tiểu Vận không phải để cho anh gọi. Xin hãy tự trọng.

Mục Tiểu Vận nói như vậy, người ở chỗ này đều nghe được hiểu được. Trong lời của cô biểu lộ cô là người của Băng Hồ. Ông già này là ai, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với cô.

- Ha ha, không có vấn đề gì. Tôi thích người có tính cách như vậy. Cháu Mạc. Thật không ngờ được cháu và đệ tử thiên tài của Băng Hồ còn có loại quan hệ này. Tốt, tốt, tốt...

Sau khi Kim trưởng lão to béo này liên tiếp nói mấy chữ tốt, lại nhìn Kỷ Y Lan nói:

- Vị này chính là chưởng môn tương lai của Băng Hồ phải không? Không ngờ được Mục Tiểu Vận của quý môn lại là vợ tương lai của người Thái Ất Môn chúng tôi. Tốt, tốt. Cháu Mạc sắp trở thành đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn. Đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn tôi và đệ tử thiên tài của Băng Hồ, quả thực là trai tài gái sắc... Sau khi trở về cô nói với Phượng Mỗ một tiếng. Một thời gian ngắn nữa Thái Ất Môn chúng tôi sẽ tới cầu hôn. Đương nhiên không thể thiếu lễ vật được...

Sau khi Kỷ Y Lan nghe ông ta nói xong lời này sắc mặt lập tức liền đại biến. Tên mập này quả thực không biết xấu hổ. Đây căn bản là tìm cớ muốn

cướp Mục Tiểu Vận đi, khiến Băng Hồ vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu lên. Lúc này Kỷ Y Lan rốt cuộc hối hận mình không nên dẫn Mục Tiểu Vận ra ngoài. Cô ta không ngờ được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Mạc Hữu Thâm lập tức mừng rỡ. Gã không ngờ được suy nghĩ của mình thật sự có thể biến thành sự thật.

Mục Tiểu Vận cười lạnh một tiếng. Đối với kẻ thù cô căn bản không muốn nói bất kỳ lời nào. Cô nhìn Kỷ Y Lan nói:

- Chị Y Lan, chúng ta đi thôi.

Nói xong cô cũng không để ý tới Kim trưởng lão và Mạc Hữu Thâm, không ngờ xoay người rời đi.

...

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc cảm giác được đầu mình đau buốt từng cơn. Đã xảy chuyện gì vậy? Hắn lập tức kinh hãi đứng lên, thoáng nhìn về phía ba gốc Già Lam Hoa trong tay. Diệp Mặc lập tức nhớ được chuyện lúc trước.

Lúc trước hẳn là hắn đang hái thuốc ở Ngũ Uẩn Sơn. Sau đó hắn đã phát hiện vườn Linh Dược thượng cổ. Trong vườn Linh Dược có rất nhiều dược liệu khiến hắn chảy nước miếng. Hắn tới cửa vườn linh dược, còn chưa kịp thu thập dược liệu trong đó, hoặc là nói chỉ đào được gốc cây Già Lam Hoa ở cửa đã bị một áp lực cường đại bám lấy. Sau đó dường như có một lực hút, hút hắn đi.

Đây hình như là một loại lực lượng không gian. Bị lực lượng không gian cuốn đi? Bản thân Diệp Mặc cũng không thể tin được.

Lực lượng không gian? Nếu là lực lượng không gian, vì sao hắn còn chưa có chuyện gì? Ở dưới sự lôi kéo của lực lượng không gian, không cần phải nói tới hắn, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng không thể may mắn thoát khỏi?

Sau khi nhớ tới việc này, sắc mặt Diệp Mặc rất khó coi. Đương nhiên, hiện tại hắn biết ban đầu đã xảy ra chuyện gì. Hắn có thể khẳng định khói độc này tồn tại chính là để bảo vệ vườn Linh Dược. Về phần lực hút lôi hắn đi nhất định là một không gian truyền tống Trận. Hơn nữa Truyền Tống Trận này chỉ có một chiều. Nói đúng hơn là người bố trí trận pháp chính là thông qua Truyền Tống Trận này để giết người.

Một khi bị không gian Truyền Tống Trận tống đi, cho dù người lợi hại đến mấy, cũng sẽ bị không gian xé thành mảnh nhỏ. Tên khốn bố trí Truyền Tống Trận giết người này, thật sự là rất thâm độc.

Bởi vì tu vi của người bố trí tất cả điều này khẳng định phải cao hơn hắn không biết bao nhiêu lần, cho nên hắn không thể phát hiện. Tuy nhiên cũng may chuyện này không tính là quá tệ. Ít nhất ở đây hắn vẫn còn giữ được tính mạng của mình.

Diệp Mặc muốn chửi ầm lên, thảo nào tên khốn kiếp này phải chết sớm như vậy. Loại người này chết thì chết rồi, còn muốn để lại thứ hại người đó.

Không đúng. Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ ra mình đã bị một không gian Truyền Tống Trận một chiều đánh lén, hẳn là đã chết mới đúng, vì sao vẫn có thể còn sống?

Diệp Mặc nghĩ đến đây, lập tức đứng lên nhìn xung quanh một lát. Hắn phát hiện không ngờ mình bị vây trong một không gian tối tăm.

Đây là nơi nào? Vì sao quen thuộc như thế? Diệp Mặc nhíu mày, nhưng hắn lập tức liền nhận ra đây là chỗ nào.

Thần thức của hắn quét qua nơi này. Hắn thấy chấm tròn màu vàng, cũng chính là thứ mà ba tờ giấy vàng hóa thành. Dựa theo suy đoán ban đầu của Diệp Mặc, chấm tròn màu vàng này là một thế giới độc lập. Sau đó thần thức của hắn quả thật cũng xác định trong này quả nhiên là một thế giới.

Hiện tại xem ra, không ngờ hắn đã tiến vào trong thế giới này. Hắn vào

đây bằng cách nào?

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn bắt đầu cẩn thận suy ngẫm chuyện này. Hắn bị Truyền Tống Trận đánh lén là sự thật, nhưng không chết cũng là sự thật.

Sở dĩ hắn tiến vào thế giới không gian này, đó là bởi vì ba tờ giấy vàng kia hóa thành chấm tròn màu vàng đã nhận chủ. Trước khi hắn chết, không ngờ đã chủ động bảo vệ chủ, đưa hắn đến thế giới của tờ giấy vàng. Nhờ đó, hắn mới bị lôi kéo vào trong không gian này, cứu hắn một mạng. Khó trách được trước khi hắn bị cuốn đi, hắn dường như bị cái gì đó hút vào. Hóa ra là do tờ giấy vàng tạo thành.

Ba tờ giấy vàng này quả nhiên không phải là vật đơn giản. Diệp Mặc giật mình, âm thầm cảm thấy may mắn hắn đã lấy được ba tờ giấy vàng này. Bằng không cho dù phải chết hắn cũng không biết mình chết như thế nào. Tờ giấy vàng này nhất định là thế giới có linh tính. Đáng tiếc chính là tu vi của hắn bây giờ căn bản cũng không có cách nào biết được nguyên nhân cụ thể.

Sau khi Diệp Mặc hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Hắn đứng lên, tính ra ngoài trước. Hắn không biết mình đã hôn mê bao lâu. Nếu chẳng may đã qua một thời gian dài, khẳng định Tiểu Vận sẽ rất sốt ruột.

Tuy rằng trước đây, Diệp Mặc chưa từng có thế giới không gian như vậy, nhưng hắn biết, thế giới không gian này đã nhận chủ rồi, chỉ cần ý niệm hơi động, là có thể ra vào được.

Nhưng ý niệm của Diệp Mặc động vô số lần, cuối cùng thậm chí kêu to thành tiếng "Ra ngoài, ra ngoài..." Nhưng sự thật là vị trí của hắn vẫn không hề di chuyển, vẫn còn đang ở trong thế giới của tờ giấy vàng.

Một giờ sau, Diệp Mặc đã thử qua tất cả các biện pháp, hắn vẫn không thể ra ngoài. Mồ hôi lạnh trên người hắn lập tức tuôn ra. Không thể tưởng tượng được, tuy thế giới giấy vàng cứu hắn một mạng, nhưng hắn không thể vĩnh viễn bị giam ở trong này được. Hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Diệp Mặc cũng biết rất nhiều loại pháp bảo cực phẩm đều có các loại linh khí. Có lẽ bởi vì sau khi bản thân tờ giấy vàng hấp thu chân khí và thần thức của hắn mà nảy sinh khí linh cũng không chừng. Chỉ có điều, sau khi linh khí này kéo hắn vào, lại quên đưa hắn ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc bắt đầu lớn tiếng gọi:

- Có người ở đây hay không. Là ai đưa tôi vào, ra đi, nhanh đưa tôi ra ngoài.

Nhưng cho dù hắn gọi rách cổ họng, bốn phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Diệp Mặc tỉnh táo lại. Hắn biết tiếp tục như vậy cũng không làm nên chuyện gì. Sau khi cất ba cây Già Lam Hoa trong tay vào trong nhẫn, Diệp Mặc bắt đầu tìm một lối ra trong thế giới tối tăm này.

Sau khi Diệp Mặc dạo qua xung quanh một vòng, mới biết được không gian này cũng không lớn lắm. Nhiều nhất cũng không quá mấy trăm mét vuông mà thôi. Nhưng mấy trăm mét vuông, ngoại trừ có thể nhìn thấy một gian nhà ra, những chỗ còn lại vẫn là một mảnh tối tăm, căn bản là không đi vào được.

Diệp Mặc chỉ thấy có một gian nhà, những chỗ khác cái gì cũng không có. Có thể nói là hoàn toàn trống rỗng. Nhưng nhìn từ bên ngoài gian nhà có thể thấy được bên trong gian phòng căn bản không có khả năng có cái gì. Bởi vì nó quá nhỏ.

Cuối cùng Diệp Mặc chỉ có thể đi vào phòng này. Nhà này quả thật rất nhỏ. Thậm chí bên trong chỉ để được một thứ. Chính xác mà nói thứ bên trong cũng không chỉ có một thứ.

Chính giữa phòng có một tấm bia đá. Mà trên mặt tấm bia đá còn có một ngọc giản.

Diệp Mặc cầm lấy ngọc giản, dùng thần thức quét vào. Bên trong rõ ràng là một quyển sách tu luyện công pháp Hồng Mông Tạo Hóa Quyết. Đương

nhiên Diệp Mặc biết công pháp tu luyện này. Lần đầu tiên thần thức của hắn tiến vào chỗ này, đã nhận ra được một bộ phận nhỏ. Hiện tại xem ra bộ hoàn chỉnh quả nhiên đều ở bên trong này. Sau đó Diệp Mặc căn bản cũng không nhìn, bởi vì tin tức bên trong thực sự quá mức rộng, cũng không có cách nào xem hết.

Nhưng lời đầu trong quyển sách Hồng Mông Tạo Hóa Quyết lại khiến Diệp Mặc hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 738

Tam Sinh Vạn Vật

"Lão phu Mông Tạm, may mắn có được ba tờ giấy vàng. Nhưng trong tờ giấy vàng trời sinh có công pháp "Tam Sinh Quyết". Với thiên tư của lão phu, không ngờ không thể tu luyện được. Công pháp lại rất cần người có đầy đủ linh căn mới có thể tu luyện được. Thiên hạ sao có đạo lý như vậy được? Người tu đạo ai cũng biết người có đầy đủ linh căn thì phế vật cũng không bằng. Đạo quyết trời sinh như thế sao có thể cho một người phế linh căn giẫm đạp lên..."

"Lão phu cưỡng ép tu luyện Tam Sinh Quyết tưởng rằng nhân định thắng thiên, nhưng thân thể đều tàn. Lão phu không phục, dùng tất cả tinh lực còn sót lại của mình viết ra Hồng Mông Tạo Hóa Quyết cũng để lại ấn ký trên thế giới giấy vàng. Lão phu cho rằng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết mới chân chính là pháp quyết đứng đầu thiên hạ. Tam Sinh Quyết thì đã làm sao? Không làm sao có thể tu luyện được."

"Ba tờ giấy vàng này thật ra cũng là do trời đất sinh ra. Lão phu hiểu, ba tờ giấy vàng này nhất định sẽ tự động ẩn nấp trong nhân gian. Người hữu duyên nhận được ba tờ giấy vàng này, lại căn cứ vào ấn ký của lão phu để tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết. Sau khi tu luyện được Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của lão phu, quyết không thể tu luyện Tam Sinh Quyết, nhưng có thể tặng Tam Sinh Quyết cho một người có đầy đủ linh căn, để người này có thể tu luyện nó."

"Mấy năm sau, có thể đánh một trận..."

Diệp Mặc ném ngọc giản ra xa, khinh thường nói:

- Lão già này thối lắm. Tôi chính là người có đầy đủ linh căn. Chẳng lẽ

chờ sau khi tôi học xong Tam Sinh Quyết, đi tìm Tiểu Vận quyết chiến. Sau đó để Tiểu Vận đánh bại tôi, chứng minh Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của ông lợi hại hơn Tam Sinh Quyết sao? Đừng có nằm mơ. Lão già này, đừng nói Tiểu Vận là vợ tôi. Cho dù cô ấy không phải vợ tôi, tôi cũng không tin Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của ông còn lợi hại hơn công pháp do trời đất tự sinh ra.

Tuy nhiên tính cách của lão già này thật ra rất cao ngạo. Thái độ không chịu thua này đáng để mình học tập. Nhưng muốn mình đi quyết đấu với vợ mình, thì ông ta nằm mơ đi. Mình nhận được ba tờ giấy vàng nhưng hoàn toàn là do cơ duyên, không hề quan hệ gì với ông lão Mông Tạm này. Cho nên mình cũng không nợ ông ta cái gì.

Thậm chí còn có pháp quyết do trời đất tự sinh sao? Pháp quyết này phải lợi hại tới mức nào? Nhưng Tam Sinh Quyết ở chỗ nào? Vì sao mình không thấy vậy.

Nếu quả thật như lão già này nói, Tam Sinh Quyết thích hợp cho người đầy đủ linh căn tu luyện, như vậy chẳng phải đúng lúc mình là người thích hợp để tu luyện Tam Sinh Quyết sao?

Diệp Mặc nhìn xung quanh một chút. Ngoại trừ tấm bia đá trên mặt đất, thì không có bất kỳ thứ gì nữa. Diệp Mặc suy nghĩ một chút, đưa tay đặt lên mặt trên của tấm bia đá.

Oong một tiếng. Ngay lập tức một ít thông tin liền vọt vào trong đầu Diệp Mặc.

- Hỗn độn sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật...

Những tin tức giống như biển mây, chậm rãi khắc trong ý thức của Diệp Mặc. Thảo nào ba tờ giấy vàng kẹp trong Đạo Đức Kinh. Không phải trong Đạo Đức Kinh nói Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị. Nhị sinh tam, tam sinh vạn vật sao.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Diệp Mặc mới tỉnh lại. Hóa ra là như vậy. Tam Sinh Quyết nói thực tế một chút chính là tam sinh vạn vật. Hoặc là nói đây là Vạn Vật Quyết. Hơn nữa từ trong thông tin Diệp Mặc cũng biết, chỉ cần mình tu luyện Tam Sinh Quyết tiến vào Luyện Khí hậu kỳ là có thể thong dong ra ngoài. Nhưng nếu lại tiến vào cũng rất khó khăn. Nhất định phải sau Trúc Cơ mới có thể lại tiến vào.

Nói cách khác chỉ có sau Trúc Cơ, mình mới có thể bất cứ lúc nào ra vào nơi này. Điều duy nhất khiến Diệp Mặc có chút không thoả mãn lắm chính là Tam Sinh Quyết chỉ có phần công pháp trước. Phần phía sau lại không có.

Mà lúc này Diệp Mặc cũng hiểu được, tuy rằng hắn không thể biết được lai lịch chính xác của ba tờ giấy vàng này, nhưng ba tờ giấy vàng tuyệt đối không tầm thường. Chờ sau này khi tu vi của hắn cao hơn, nói không chừng sẽ có thể biết được.

Bất kể thế nào, sau khi có biện pháp đi ra ngoài, Diệp Mặc cũng đã yên tâm. Tuy rằng với ý tưởng ban đầu, Diệp Mặc vốn không muốn tu luyện pháp quyết mới. Nhưng hiện tại hắn nhất định phải tu luyện.

Diệp Mặc bắt đầu tu luyện Tam Sinh Quyết. Sau khi xem xong lời của ông lão họ Mông để lại, hắn căn bản không nghĩ tới việc đi tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, một công pháp ngay cái tên đã thể hiện sự nghịch thiên do lão già này viết ra cho hắn. Hắn phỏng đoán chính là không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.

Khi bắt đầu tu luyện, Diệp Mặc liền phát hiện hắn quả thật là có thể tu luyện Tam Sinh Quyết, hơn nữa không có bất kỳ trở ngại nào. Thời điểm bắt đầu, hắn còn lo lắng mình có thể cũng giống như ông lão họ Mông kia. Hiện tại xem ra, những lo lắng này là không cần thiết.

Với Tam Sinh Quyết, vạn vật đều có thể hóa. Ban đầu Diệp Mặc vốn đã tu luyện tới luyện khí tầng sáu rồi. Khi hắn tu luyện, không ngờ phát hiện hắn hoàn toàn có thể chuyển hóa chân khí luyện khí tầng sáu thành tài nguyên tu luyện, trực tiếp tu luyện Tam Sinh Quyết tới luyện khí tầng bốn.

Điều này khiến Diệp Mặc cảm thấy mừng rỡ. Hắn không ngờ được còn chưa biết phải tu luyện thế nào, cũng đã là đạt tới luyện khí trung kỳ rồi. Nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng biết, linh khí nơi này dường như giống với bên ngoài. Cho nên Diệp Mặc muốn tăng tốc độ tấn cấp, chỉ có thể dựa vào đan dược.

Cũng may hiện tại trong tay Diệp Mặc có rất nhiều dược liệu. Tuy rằng hắn chỉ thoáng nhìn qua không thấy được một dược liệu cao cấp nào, nhưng dược liệu bình thường, thì trong nhẫn hắn đã có vài đống.

Diệp Mặc lấy toàn bộ dược liệu trong nhẫn ra, sau đó bắt đầu luyện đan. Hiện tại hắn có nhiều dược liệu hơn. Cái gì là Bồi Nguyên Đan, Hoàng Mính Đan, Hồi Xuân Đan, Tụ Khí Đan vân vân. Theo dược liệu không ngừng giảm bớt, đan dược cũng từ từ càng ngày càng nhiều.

Khi một lò đầy Hoàng Mính Đan được Diệp Mặc chế luyện ra, Diệp Mặc mới bỗng nhiên giật mình nhận ra, từ lúc nào có thể chế luyện đầy đủ các loại đan, hơn nữa còn chế luyện ra đan dược thượng đẳng? Lúc này Diệp Mặc mới bỗng nhiên phát hiện thủ pháp và cách thức luyện đan đã hoàn toàn khác với những điều hắn đã học trước đó. Thậm chí có thể nói bản thân hắn không tự chủ được đã có một thủ pháp luyện đan mới.

Diệp Mặc kinh hãi dừng lại, hắn biết học luyện đan khó tới mức nào. Khi hắn ở Lạc Nguyệt đã học mấy năm, chẳng qua cũng chỉ là một người học nghề luyện đan bình thường. Vậy mà hiện tại thủ pháp luyện đan của hắn đã trở nên lão luyện, căn bản không còn là cấp bậc của một người học nghề nữa. Có thể nói là cấp bậc Đại Sư cũng không phải khoa trương. Nào có người học nghề nào có thể chế luyện ra đầy đủ các loại đan dược thượng đẳng?

Đây là có chuyện gì?

Diệp Mặc lại chế luyện một lò Bồi Khí Đan. Rốt cuộc hắn đã hiểu được, hắn quả thật có một bộ hệ thống luyện đan mới, và hoàn toàn khác hẳn với phương pháp luyện đan ban đầu. Có thể nói là một thủ pháp luyện đan mới,

không phải thông qua đặc tính của một loại dược liệu nào đó để luyện đan, mà là thông qua đặc tính của một loại dược liệu gốc để luyện đan.

Khi hắn lấy được cây dược liệu này, trong ý thức liền tự động hiện ra phẩm chất, tỉ lệ của cây dược liệu đó. Sau đó thời điểm luyện đan nên lấy ra thế nào, nên lấy hay bỏ thế nào, hoàn toàn là một loại thể hiện theo bản năng.

Ngay cả cùng một loại cây dược liệu, chế luyện cùng lô đan dược, ở trong đó cũng sẽ có sự biến hóa khác.

- Tam Sinh Quyết?

Diệp Mặc thì thào ra tiếng. Lúc này hắn đã hiểu ra cái gì là Tam Sinh Quyết.

Tam sinh vạn vật, chẳng những thể hiện ở trên phương diện tu luyện có thể tự động triển khai ra một ít pháp thuật. Hơn nữa làm việc khác cũng có thể diễn sinh đi. Luyện đan có thể diễn sinh ra thủ pháp luyện đan, có thể thành tựu một bộ pháp quyết luyện đan mới. Bởi vậy có thể thấy được, nếu hắn nghiên cứu trận pháp, cũng có thể diễn sinh ra trọn vẹn tâm đắc của trận pháp.

- Ha ha...

Diệp Mặc cười ha ha. Mông Tạm kia thật sự không khiêm tốn. Nếu ông ta biết Tam Sinh Quyết là nghịch thiên như thế, phỏng đoán ông ta sẽ không nói Hồng Mông Tạo Hóa Quyết là pháp quyết cao nhất trên đời này. Cũng sẽ không tiêu tốn tinh lực cả đời đi viết Hồng Mông Tạo Hóa Quyết đó.

Người không biết không sợ. Diệp Mặc âm thầm cảm thán một tiếng. Hắn khẳng định Mông Tạm là một người rất giỏi. Nhưng chính vì ông ta là người rất giỏi, cũng bởi vì chính bản thân vô tri mới dám nói chuyện khiêu chiến địa vị của Tam Sinh Quyết. Nếu ông ta đã sớm biết Tam Sinh Quyết nghịch thiên như thế, tin tưởng ông ta không có khả năng làm ra chuyện hại não như thế.

Đồng thời Diệp Mặc đã biết vì sao hắn chỉ nhận được phần trước của Tam Sinh Quyết. Đó là bởi vì phía sau căn bản không cần nữa. Chỉ cần bản thân hắn đi lĩnh ngộ là được rồi. Hoặc là nói tự động đi diễn sinh là được rồi.

Chỉ có người từng tu luyện qua Tam Sinh Quyết mới có thể biết được, một trăm người tu luyện Tam Sinh Quyết có thể tu luyện ra một trăm loại công pháp khác. Tam Sinh Quyết căn bản không phải là một khuôn sáo gì đó, mà là một căn cứ để lý giải năng lực và lĩnh ngộ năng lực của mọi người, tự động phát huy công pháp.

Biết được chỗ nghịch thiên của Tam Sinh Quyết, tinh thần Diệp Mặc càng thêm phấn chấn. Tuy rằng Tam Sinh Quyết cần tài nguyên tu luyện còn nhiều hơn cả Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, nhưng Diệp Mặc lại tin tưởng tu luyện đến mức cao hơn, cho dù lên trời cũng không phải không có khả năng.

Hơn nữa Ngũ Uẩn Sơn có một vườn Linh Dược. Tuy rằng hiện tại mình còn chưa có được, nhưng về sau khẳng định phải đi tới đấy. Đợi sau khi hắn tới Trúc Cơ, phải đi tới vườn Linh Dược kia. Diệp Mặc tin tưởng, sau Trúc Cơ, hắn có thể tùy ý ra vào thế giới giấy vàng, ở vườn Linh Dược, cho dù gặp lại trận pháp không gian kia, cũng sẽ không bị hại.

Dưới cảm xúc dâng trào, Diệp Mặc mỗi ngày không ngừng luyện đan tu luyện, lại luyện đan, lại tu luyện.

Hắn cũng không biết đã qua bao lâu nữa. Những thức ăn trong nhẫn đều đã ăn hết. Hắn chỉ có thể chế luyện Ích Cốc Đan dùng cho đỡ đói. Sau đó lại tu luyện, lại luyện đan.

Tuy rằng Diệp Mặc thu thập được rất nhiều dược liệu, nhưng cuối cùng do hắn không ngừng luyện đan, toàn bộ đều bị chế luyện hết. Cuối cùng Diệp Mặc chế luyện xong hơn mười lô Đại Bồi Nguyên Đan.

Hiện tại hắn có rất nhiều đan dược, nhưng đan dược hữu ích đối với hắn lại rất ít. Ngoại trừ Bồi Nguyên Đan trước dùng Địa Linh Quả lúc trước chế luyện ra, chỉ có Đại Bồi Nguyên Đan còn có tác dụng đối với hắn.

Mà sau khi Diệp Mặc khôi phục đến luyện khí tầng sáu những dược liệu còn lại chế luyện ra Bồi Nguyên Đan đã hoàn toàn đã không có hiệu quả.

Diệp Mặc không khỏi âm thầm cảm thán Tam Sinh Quyết thật sự đúng là một công pháp hao tốn thuốc. Nó hấp thu cũng quá lợi hại.

Tuy nhiên cũng may, sau khi hắn lãng phí tám phần đan dược, cuối cùng đã lại tấn cấp tới luyện khí tầng sáu.

Mà lúc này trong lòng Diệp Mặc cũng rất sốt ruột. Hắn không cần nghĩ cũng biết mình đã ở trong thế giới giấy vàng rất lâu. Hắn lo lắng nhất chính là Mục Tiểu Vận ra ngoài tìm hắn. Hắn cũng lo lắng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết lo lắng cho hắn. Hắn tiến vào tiểu thế giới chỉ vì thu thập dược liệu, đồng dạng không ngờ được vừa vào lại lâu như vậy.

Lúc này Diệp Mặc đặt trước mặt hai viên Bồi Nguyên Đan do hắn dùng Địa Linh Quả chế luyện ra. Hắn còn năm viên Đại Bồi Nguyên Đan đã chế luyện trong thế giới giấy vàng.

Hiện tại mục đích của Diệp Mặc chỉ có một. Đó là với tốc độ nhanh nhất tấn cấp luyện khí hậu kỳ, sau đó rời khỏi thế giới giấy vàng này, lập tức trở lại Băng Hồ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 739

Thương Tiếc

Diệp Mặc hít một hơi sâu, sau đó không do dự nuốt hai viên Bồi Nguyên Đan vào trong. Một linh lực hùng mạnh tấn công vào bên trong kinh mạch, Diệp Mặc bắt đầu ngấm dược tính, sau đó không ngừng tấn công hàng rào luyện khí tầng bảy.

Dưới sức năng lực tiêu hao của "Tam Sinh Quyết", Diệp Mặc cảm thấy dược tính bên trong cơ thể nhanh chóng tiêu tan, hơn nữa cái khoảng cách giữa hắn với luyện khí tầng bảy vẫn còn là một khoảng cách xa như cũ.

Hàm răng khẽ cắn chặt, Diệp Mặc đưa nốt năm viên Bồi Nguyên Đan để nuốt một hơi xong. Một luồng linh khí như đang cháy hừng hực ở bên trong kinh mạch của Diệp Mặc.

Năng lực tiêu hao của "Tam sinh quyết" quả thật không phải chỉ là nói suông. Cùng nuốt một lần năm viên Bồi Nguyên Đan thì cái loại linh lực bộc phát ra đối với một người luyện khí mà nói thì tương đối lớn. Từ trước tới nay, người luyện khí tầng sáu dám ăn một lực năm viên Bồi Nguyên Đan có lẽ chỉ có Diệp Mặc.

Nếu như là một người tu luyện công pháp thông thường thì năm viên đan dược cộng với hai viên lúc trước thì vốn sẽ không đợi người ta luyện hóa mà sẽ thiêu rụi hoàn toàn kinh mạch. Nhưng sự biến hóa của Tam Sinh Quyết, theo sự lý giải về Tam sinh vạn vật của Diệp Mặc thì cũng coi như là bao nhiêu linh khí chỉ cần thời gian đầu không tổn thương kinh mạch và đan điền thì tất cả sẽ biến thành chân khí và bị luyện hóa.

Diệp Mặc cũng biết hắn đang đi ngược lại với tâm bình khí hòa của tu

luyện mà lựa chọn phương pháp tấn công trực diện. Nhưng hắn không hề hối hận. Lúc này ở thế giới giấy vàng, hắn cũng lo lắng hơn bất cứ kẻ nào, hắn rất nhớ Mục Tiểu Vận.

Cũng may là "Tam sinh quyết" không khiến hắn thất vọng. Dù có dùng rất nhiều linh lực thì hắn vẫn có thể tiêu hóa được hết. Nhưng điều kiện tiên quyết là những linh lực này có thể dừng lại trong kinh mach của hắn, Diệp Mặc không khỏi nhớ tới lần trước, sau khi trên đảo bị nổ tung, hắn bị thương. Nếu không phải là lần đó, kinh mạch trong cơ thể hắn hoàn toàn mở rộng thì đúng là hắn không thể nhận thêm được luồng linh khí lớn như thế này nữa.

"Rắc rắc…", Diệp Mặc gần như có thể nghe thấy tiếng vỡ vụn của hàng rào trong cơ thể mình. Những luồng chân khí đang bị tắc nghẽn trong kinh mạch và đan điền bên trong lập tức vỡ tan rồi chảy như tháo nước. Diệp Mặc cảm thấy chân khí bên trong cơ thể mình bắt đầu dâng lên và đang mạnh mẽ trở lại.

Cảm giác có một lực lớn đang tung hoành trong cơ thể Diệp Mặc khiến hắn thấy vui mừng vì đã mau chóng luyện được hậu kỳ tuy hắn đã hơi vội vàng một chút. Nhưng cũng may là Tam sinh quyết thực sự mạnh. Dù hắn đã vội vàng nhưng cũng không ngờ đã phá vỡ được nó.

- Luyện khí tầng bảy …

Diệp Mặc sau khi đã củng cố tu vi thì đột nhiên đứng dậy.

Duỗi tay ra, một hỏa cầu chói mắt liền hiện ra trong bàn tay của hắn. So với hỏa cầu trước kia thì mạnh hơn vài lần. Diệp Mặc thở một hơi dài, hắn biết tu vi của hắn bây giờ so với trước kia đã mạnh hơn nhiều lắm rồi.

Mặc dù chỉ là luyện khí tầng bảy, vừa mới tiến vào hậu kỳ luyện khí nhưng cảm giác của Diệp Mặc chính là sự thỏa mãn của người tu sĩ không còn sợ bất cứ thứ gì.

Hắn nghĩ tới lúc đầu ở Hàng Thủy Thành, ba gã luyện võ mà không thể nhìn thấy tu vi, không biết rốt cục thực lực của họ như thế nào? Bản thân hắn đối với ba người này có lẽ chẳng có vấn đề gì?

Cái hoàn cảnh này hắn nhất định phải suy sét cho thật kỹ bởi vì hắn muốn tới Thái Ất Môn báo thù thì nhất định sẽ gặp phải cao thủ này. Nếu nói Thái Ất Môn không có người nào mà hắn không thể nhìn thấy tu vi như Phượng Mỗ thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không tin.

- Ra ngoài Diệp Mặc đứng dậy, hét lên một tiếng dài, cũng không muốn ở lại nơi này thêm một giây phút nào nữa, ngay lập tức liền yên cầu đi ra ngoài ngay.

Quả nhiên ngay sau khi có cái ý nghĩ ấy thì hắn đã vội vàng rời bỏ thế giới mịt mờ ấy.

Rốt cuộc đã đi ra ngoài rồi, Diệp Mặc có cảm giác như nước mắt rơi đầy mặt, đã bị thế giới giấy vàng nhốt lại bao lâu rồi nhỉ?

Không được, Diệp Mặc đột nhiên nghĩ tới "Già Lam hoa" của mình. Lần này hắn đi Ngũ Uẩn sơn chủ yếu là vì "Già Lam hoa" tại thế giới giấy vàng. Già Lam hoa ở đây không có tổn hại về dược tính nhưng không có nghĩa là ở bên ngoài cũng không có.

Diệp Mặc giơ tay lấy ra Già Lam hoa. Tuy hắn đã dùng hộp ngọc để cất nhưng Diệp Mặc khẳng định chỉ cần nửa tháng cho tới một tháng nữa thì dược tính của Già Lam hoa chắc chắn sẽ mất đi.

Nhưng hắn mới luyện khí tầng bảy, Nếu không phải là khi luyện khí Trúc Cơ thì dù là luyện Trúc Cơ Đan hay vài loại dược liệu khác thì cũng không thể làm được. Như vậy thì chỉ cần thời gian dài thêm một chút thì Già Lam hoa chẳng phải là mất một cách lãng phí sao.

Diệp Mặc thầm nghĩ, sớm biết thì đã để Già Lam Hoa ở bên trong thế giới giấy vàng kia thì tốt rồi. Tuy cũng không lấy được nhưng so với việc để

nó mất đi một cách đáng tiếc thế này thì còn tốt hơn.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc lại thử tiến vào thế giới giấy vàng. Quả nhiên là không có cách nào đi vào. Hắn bỗng cầm Già Lam hoa trong tay, thần thức chuyển động, giật mình vì phát hiện ra rằng Già Lam Hoa trong tay đã được hắn đưa vào trong thế giới giấy vàng.

Tuy hắn không vào được nhưng dược liệu thì vẫn có thể đi vào. Điều này khiến trong lòng Diệp Mặc vui mừng. Nhưng bây giờ dược liệu của hắn chỉ có Già Lam hoa và mấy loại dược liệu phụ trợ Trúc Cơ đan. Còn lại đã bị hắn dùng hết rồi.

Sau khi đưa toàn bộ dược liệu trong tay vào thế giới giấy vàng thì Diệp Mặc mới bắt đầu đắn đo về hoàn cảnh xung quanh mình.

Diệp Mặc phát hiện ra rằng, hiện tại hắn đang đứng ở chỗ chân núi hẻo lánh nhưng lại có một con đường hẹp quanh co. Xem ra chân con núi này còn thường xuyên có người qua lại, nếu không sẽ không có đường.

Diệp Mặc dùng thần thức quét ra phía ngoài, lập tức liền phát hiện ra ngay phạm vi thần thức của hắn không ngờ đã gia tăng đến vậy. Hắn nhớ rõ lúc đầu khi luyện khí tầng sáu trong Băng Hồ thì thần thức của hắn chỉ đạt tới khoảng hai nghìn mét mà bây giờ thần thức của hắn đã đạt được hơn bảy nghìn mét, tăng gấp vài lần liền.

Theo như tu vi luyện khí tầng bảy thông thường mà nói, thần thức có thể đạt tới 3000m đã coi như là tốt lắm rồi. Vậy mà bây giờ thần thức của hắn so với luyện khí Đại Viên Mãn còn mạnh hơn. Tam Sinh Quyết quả thực là rất phi thường. Diệp Mặc thầm rên lên một tiếng, phải tìm ra cách rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức ngây người ra, hắn phát hiện ra rằng cách đó chừng năm sáu dặm có một đạo cô trẻ tuổi. Đạo cô này hắn chợt nhận ra chính là đại sư tỉ Lạc Nguyệt trong số ba chị em. Lạc Nguyệt không phải là người Từ Hàng Tĩnh Trai sao? Sao lại xuất hiện ở nơi này? Lại còn bị

trọng thương mà ngã xuống đất chứ?

Ngay sau đó, Diệp Mặc liền ra trước mặt Lạc Nguyệt, viên Liên Sinh Đan trong tay được đưa vào trong miệng của cô.

Nhưng trong lòng Diệp Mặc chợt lặng lại, vết thương của Lạc Nguyệt quá nặng, sức sống của cô đã cạn. Dù là Liên Sinh Đan của hắn cũng chẳng qua chỉ là khiến cho cô trông có sức sống hơn một chút mà thôi. Mấy miệng vết thương trên người cô đều là những nơi trí mạng cả.

- Anh là ai? Ánh mắt của anh trông quen thuộc quá…

Lạc Nguyệt mở to mắt nhìn thấy Diệp Mặc đang nhìn cô chằm chằm. Nhưng cô chỉ nói được một câu rồi mắt lại nhắm nghiền lại. Hơn nữa khuôn mặt cô bắt đầu đỏ rực lên. Diệp Mặc biết đây chỉ là chút sức lực cuối cùng của cô tụ lại mà thôi. Một sức sống đang dần tan rã. Không cần nói tu vi của Diệp Mặc lúc này dù đã là ở mức đỉnh cao rồi nhưng cũng không cứu nổi. Trừ phi hắn thực sự có thể có linh dược nghịch thiên đó.

Diệp Mặc nghĩ tới dung mạo của mình. Lập tức nuốt một viên Trú Nhan Đan. Lúc này hắn đã luyện khí tầng bảy, lập tức phải tìm người của Thái Ất Môn, lẽ nào còn phải cần giấu diện mạo của mình sao.

Không lâu sau, vết sẹo trên mặt Diệp Mặc tự nhiên biết mất. Hắn chỉ cần dùng Khứ trần quyết là sẽ hiện ra khuôn mặt lúc ban đầu ngay.

Lạc Nguyệt lại mở mắt, lần này cô nhận ra người trước mắt là ai rồi, lập tức lộ vẻ vui mừng.

- Là anh ư, Diệp Mặc … Tôi đang nằm mơ sao?

- Không phải đâu, Lạc Nguyệt sư tỷ. Tôi đã đến tiểu thế giới rồi. Hãy nói cho tôi biết chuyện này là thế nào? Tôi sẽ giúp tỷ báo thù.

Trong lòng Diệp Mặc chợt có cảm giác thương cảm. Mối quan hệ giữa hắn và Lạc Nguyệt tuy không phải là thân thiết lắm, nhưng cô ấy là sư tỷ của

Lạc Huyên và Lạc Phi. Cô đối với hai sư muội luôn tràn đầy yêu thương. Bây giờ Lạc Phi đã ở trong thành Lạc Nguyệt, còn Lạc Huyên bây giờ vẫn chưa biết là đang ở đâu.

Hắn thật không ngờ người đầu tiên mà hắn nhìn thấy ở tiểu thế giới chính là Lạc Nguyệt. Không biết là kẻ nào đã hạ độc thủ như thế này. Diệp Mặc lại rút ra một viên Liên Sinh Đan đút vào trong miệng Lạc Nguyệt.

Lạc Nguyệt nháy mắt ra hiệu cho Diệp Mặc không cần phải lãng phí đan dược như vậy. Qua một hồi lâu cô mới nói chậm rãi được:

- Tôi biết là anh đã vào đây… Là Giai Uấn sư thúc… Bà ta đã truy sát tôi và Lạc Huyên sư muội… Muốn tìm tung tích của anh… Lạc Huyên sư muội không nuốn nói chuyện của anh… Bị bà ta ép nhảy xuống vách núi… Tôi bị thương chạy trốn thì bị một đám người đánh trọng thương, rồi mới trốn đến nơi này…

Trong mắt Diệp Mặc hiện ra sự phẫn uất. lại là cái bà già đáng ghét đó. Lần trước vì tu vi của hắn hơi kém một chút mới để cho bà ta đi. Thật không ngờ bà ta lại hại Lạc Nguyệt và Lạc Huyên. Trong lòng Diệp Mặc thấy hối hận vô cùng. Sớm biết thế này thì hắn đã tìm Giai Uấn trước, giết bà ta, sai đó mới đi vào Ngũ Uẩn sơn.

- Diệp Mặc, tiểu sư muội nhà ta rất thích anh. Nó đã nhảy xuống từ vách núi… Nếu có thể, anh hãy đi tìm nó, mang nó trở về… Tiểu sư muội nói, lý tưởng của nó, anh đã giúp nó thực hiện rồi, nó không có gì nuối tiếc nữa…

Diệp Mặc nghe xong lời Lạc Nguyệt, lập tức nghĩ tới từng chi tiết khi hắn và Lạc Huyên cùng ở Thuần An. Lạc Huyên cùng hắn nhảy xuống, hắn thì giúp Lạc Huyên thực hiện lý tưởng bay lượn. Nhưng một cô gái xinh đẹp đáng yêu như vậy lại bị Giai Uấn ép nhảy xuống núi rồi sao.

Trong lòng Diệp Mặc tràn đấy tức giận. Hắn cũng có chút hối hận vì đã không sớm giết Giai Uấn. Hắn hận không thể tới ngay trước mặt Giai Uấn, đem bà ta băm thành trăm mảnh. Nhưng hắn biết Lạc Nguyệt cũng có vẻ

không ổn rồi.

Giọng Lạc Nguyệt càng ngày càng thấp xuống. Giống như từ nơi nào vọng lại:

- Tôi hối hận vì đã không nghe lời Lạc Phi sư muội nói mà ở lại thành Lạc Nguyệt… Tôi hối hận tới bấy giờ… Diệp Mặc, nhà của tôi ở ngoại thành Hàm Thông… Thôn Thạch Phượng… Tôi vốn để ở đó cây đàn Thạch Tĩnh… Nếu có thể, anh hãy đưa tôi trở về nơi đó… Sau đó thay tôi tặng cho Lạc Phi sư muội…

Diệp Mặc ôm lấy Lạc Nguyệt. Niềm vui sướng đã luyện đến khí tầng bảy chợt biến mất không còn chút gì nữa.

Lạc Nguyệt không nói nữa, bên tai Diệp Mặc truyền đến tiếng hát của nàng:

- Muội hẹn tỷ lên núi trà, tỷ ru cho muội ngủ… Cây Bích Hoàng bên ngoài, với anh trai hàng xóm ngốc nghếch…

Lạc Nguyệt cuối cùng không nói gì nữa, sau khi Diệp Mặc đưa Lạc Nguyệt vào thế giới giấy vàng, bỗng thét một tiếng dài. Phi kiếm dưới chân hắn chợt bay lên. Đầu tiên hắn phải đi xem Tiểu Vận trước. Nếu Tiểu Vận xảy ra chuyện gì thì cho dù hắn giết sạch Ẩn Môn, cái đã mất cũng không thể có lại được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 740

Bên Ngoài Đàn Thành

Mặc dù Diệp Mặc phải cấp thiết trở về Băng Hồ, nhưng khi hắn bay lên không trung, mới nhớ ra hắn vốn dĩ không biết Băng Hồ ở đâu.

Đúng lúc Diệp Mặc đang tìm một nơi có người để hỏi phương hướng, thần thức lại quét lên một ngọn núi, trên đỉnh núi có hai khối nham thạch nhô cao lên, đây chẳng lẽ lại là "Song thạch nhai"?

Diệp Mặc lập tức đáp xuống, quả nhiên phát hiện ra trên hai khối đá này có chữ viết, trong đó có một khối mặt trên có viết "Song thạch nhai", khối còn lại viết "Thạch thủy môn". Thần thức của Diệp Mặc quét ra, nơi đây rõ ràng không có dấu tích của con người, đương nhiên cũng không thể tồn tại môn phái nào cả. Ngay sau đó nghĩ đến Lạc Huyên liền nhảy xuống dưới, Diệp Mặc trong lòng có chút khó chịu.

- Diệp đại ca, cảm ơn anh, để cho em tròn giấc mộng, mặc dù chỉ là một đêm, nhưng em đã rất mãn nguyện rồi.

- Không sao, bởi vì tôi vừa lúc làm được, bởi vì cô bằng lòng tin tưởng tôi.

- …Em chỉ là không muốn Diệp đại ca thất vọng thêm lần nữa mà thôi. Hoặc là nói lúc đó em không có nghĩ nhiều như vậy…

Những lời Lạc Huyên đã từng nói dường như vang vọng bên tai, nhưng đã không thấy cô nữa rồi.

Trong lòng Diệp Mặc có chút đau xót, hắn không muốn nghĩ lại những chuyện đó, nhảy thẳng vào trong "Song thạch nhai". Lạc Nguyệt nói nếu có

thể thì đi tìm Lạc Huyên, chính hắn cũng muốn tìm cho ra Lạc Huyên. Nhưng Diệp Mặc cũng không biết đây là chuyện của bao lâu về trước rồi, hắn cũng không biết có thể tìm được Lạc Huyên hay không.

Dưới đáy "Song thạch nhai" chỗ nào cũng là cây cỏ và lá rụng, khắp nơi chỗ nào cũng có thể nhìn thấy các loại rắn. Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, nếu như Lạc Huyên ở chỗ này, có thể xương cốt cũng chẳng còn, đừng nói đến việc giữ được tính mạng.

Diệp Mặc mở thần thức, ở đáy vực tìm khoảng gần hai tiếng đồng hồ, nhưng không tìm được gì cả. Đừng nói là Lạc Huyên, đến một mảnh áo cũng không tìm thấy.

Diệp Mặc biết rằng hắn không thể trì hoãn được nữa rồi, với thần thức của hắn quét tới quét lui dưới đáy hang này, cho dù là một con thỏ nhỏ cũng tìm thấy, đừng nói là một con người. Khả năng duy nhất chính là bây giờ Lạc Huyên đến hài cốt cũng không còn, đương nhiên cũng còn một khả năng khác, cô đã trốn đi rồi, nhưng Diệp Mặc cho rằng khả năng này là rất xa vời.

Không nói Giai Uấn đang đuổi giết phía sau, cho dù là không có ai truy giết đằng sau, Lạc Huyên muốn chạy trốn dưới này cũng rất khó khăn. Nhưng Diệp Mặc vẫn hi vọng Lạc Huyên không bị giết hại. Hắn mơ hồ có một hi vọng, hi vọng Lạc Huyên dưới sự giúp đỡ của "Bồi khí đan" của hắn, lên cấp Địa cấp, với tư chất của Lạc Huyên, lên cấp Địa cấp cũng không phải là không có khả năng.

Diệp Mặc trở lại đỉnh, lấy kiếm khắc lên phía trên một tảng đá có một hàng chữ, "Diệp Mặc lúc này không tìm được Lạc Huyên, thất vọng mà đi". Ý nghĩa của nó là, một khi Lạc Huyên không gặp nạn, lại quay về chỗ này, thì cho hắn một chút tin tức.

Rời khỏi "Song thạch nhai", Diệp Mặc cũng không tốn bao nhiêu thời gian, liền tới một chốn thành thị. Diệp Mặc đến thế giới này cũng không phải là một thời gian ngắn nữa rồi, hắn phát hiện ra thành phố này là thành phố lớn nhất mà hắn đã từng đến.

Hắn đi qua thành Hàng Thủy, đi qua thành Ngũ Uẩn, nhưng bất kể nói theo vẻ bề ngoài lớn nhỏ hay mức độ sầm uất, cũng không náo nhiệt như chốn này.

Nhưng đối với Diệp Mặc của bây giờ mà nói, náo nhiệt là của người khác, điều đầu tiên hắn muốn biết chính là Băng Hồ ở vị trí nào.

Diệp Mặc hạ phi kiếm xuống, đứng trên cổng thành trì. Hai chữ "Đàn thành" làm cho Diệp Mặc biết tên của địa điểm này. Diệp Mặc gác kiếm phía sau lưng, chuẩn bị vào thành.

- Người con gái kia xinh đẹp thật, tiếc quá, cuối cùng lại để cho cô ta trốn thoát. Một cô nương xinh đẹp như vậy, haizz…

- Vài năm trước ở Hàng Thủy tôi còn gặp những cô gái còn xinh đẹp hơn cô ta nhiều, vốn nói đợi sau khi đại hội Ẩn môn kết thúc thì tôi sẽ ra tay, không ngờ lại để cho cô ta chạy thoát mất…

- Cô gái đó hẳn là vốn dĩ đã bị thương, nếu không chúng ta cũng không phải là đối thủ của cô ta đâu…

Mặc dù người nói chuyện cách Diệp Mặc tương đối xa, nhưng thính lực của Diệp Mặc sớm đã nghe thấy, hắn lập tức quay đầu lại, hắn khẳng định người mà mấy người vừa nãy nói đến chính là Lạc Nguyệt.

- A. Là Mạc sư huynh của Thái Ất Môn…

- Chào Mạc sư huynh…

Mấy người cùng lúc đó nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức vẻ mặt nịnh nọt chạy đến.

Mạc sư huynh? Diệp Mặc cau mày, lập tức nghĩ đến tên Mạc Hữu Thâm, rất có khả năng những người này xem hắn là Mạc Hữu Thâm rồi.

- Anh là Mã Thỉ (phân ngựa) …

Diệp Mặc phát hiện ra có một người trong nhóm người này hắn cũng quen biết - Mã Sĩ Long. Không ngờ anh ta cũng đến Ẩn môn rồi, chỉ có điều không biết anh ta gia nhập môn phái nào rồi.

Mã Sĩ Long hơi sửng sốt, anh ta cẩn thận nhìn nhìn Diệp Mặc, bỗng nhiên há to miệng chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Anh, anh không phải là Mạc sư huynh, anh là, anh là…

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, hắn biết Mã Sĩ Long nhận ra hắn rồi, chỉ có điều không biết tên hắn là gì mà thôi.

- Thật đúng là không phải Mạc sư huynh, quần áo của hắn rất cổ quái, căn bản không phải…

Mấy người khác cũng tỉnh ra.

Mã Sĩ Long chỉ ngơ ngẩn trong chốc lát rồi lập tức mừng rỡ nói:

- Được đấy, tên tiểu tử này, không ngờ anh lại có thể khôi phục được dung mạo. Cô nàng bên cạnh anh đâu rồi? Hôm nay nếu như anh bằng lòng giao nộp cô nương đó cho đại gia tôi, đại gia này không chừng còn có thể tha cho cái mạng nhỏ của anh đấy.

Diệp Mặc căn bản không thèm nói chuyện, giơ tay lên thì bốn lưỡi đao nhanh như gió bay đến, hai tay và hai chân của Mã Sĩ Long lập tức bị chém đứt rời, anh ta rống lên giống như một viên tròn tròn giãy dụa hoảng sợ trên mặt đất, lớn tiếng gầm, trong chốc lát không ngờ lại chết.

Ba người còn lại vẫn chưa phản ứng kịp đều thừ người ra, đây là thủ đoạn gì? Tiện tay vài cái, đã chém đứt tứ chi của Mã Sĩ Long rồi?

- Anh giám giết người ở Đàn thành, anh đâm đầu vào chỗ chết rồi…

Một tay sai của Mã Sĩ Long kịp phản ứng lại, y dường như không nghĩ rằng Diệp Mặc có thể giết y, phản ứng đầu tiên là chỉ tay vào Diệp Mặc gầm

thét.

Diệp Mặc cười lạnh, căn bản không thèm trả lời, khua tay một đường kiếm nhanh như cắt, giữa cổ tên tay sai to mồm này xuất hiện một vệt máu, sau đó một tia máu phun ra mãnh liệt, làm chiếc đầu của y bay ra xa. Tay của y thậm chí còn chưa hạ xuống, liền ngã xuống cái xác Mã Sĩ Long đang quằn quại.

Còn lại hai người có tu vi rõ ràng là cao hơn Mã Sĩ Long và tên tay sai kia, nhưng thấy cách giết người như thế này của Diệp Mặc, cả người phát run. Con người này không những giết người ở Đàn thành, hơn nữa còn giết cứ như không có chút cố kị nào cả.

Diệp Mặc quay đầu lại, nhìn hai gã đàn ông run lẩy bẩy, lạnh giọng nói:

- Người con gái kia là các anh đánh bị thương đúng không? Đánh bị thương lúc nào?

- Đúng, đúng, hai ngày trước, lúc chúng tôi vừa đi hái dược thảo quay về, gặp trên đường… Tôi là đệ tử của "Thượng thanh sơn", anh không được…

Một người đàn ông có thể bị cách giết người quyết đoán không tanh mùi máu của Diệp Mặc trấn trụ rồi, giọng điệu nói năng có chút lắp bắp, gã chỉ trả lời một nửa câu hỏi của Diệp Mặc, đột nhiên nhớ tới việc xin tha.

Diệp Mặc trong lòng đang nín nghẹn, bây giờ lại gặp những người gây nên cái chết của Lạc Nguyệt, hắn thậm chí đến nửa câu cũng không muốn hỏi nữa. Giơ tay lên chém vô số đường kiếm, hai gã còn đang run lẩy bẩy bị vô số nhát kiếm của Diệp Mặc chém tan nát.

Nhưng chỉ trong chốc lát, bốn người vừa nãy vẫn còn nói chuyện cười đùa, bây giờ chỉ còn một mình Mã Sĩ Long đang quằn quại trên mặt đất, nhưng tần suất co giật của gã càng ngày càng ít đi, rõ ràng không chống chọi được nữa rồi.

Mùi máu tanh tỏa ra, những người xung quanh dần tránh hết ra, tên sát nhân giết người ở cổng Đàn thành, không có người nào dám tiến đến dính líu gì với hắn.

- Người nào dám giết người ở Đàn thành…

Theo âm thanh phát ra, hai gã Địa cấp hậu kì lao ra Đàn thành.

Cho dù là người luyện võ Địa cấp, nhưng thấy cảnh máu me tràn trề trên mặt đất, cũng không khỏi có chút buồn nôn. Sau khi gã thấy người bị giết là người của Thượng Thanh Sơn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thượng Thanh Sơn mặc dù là một môn phái nhị đẳng, nhưng sau lưng bọn họ còn có phái Côn Càn làm hậu thuẫn.

- Ồ, là anh, Mạc công tử của Thái Ất Môn…

Một gã luyện võ Địa cấp trong đó nhận ra Diệp Mặc, hoặc có thể nói nhận lầm Diệp Mặc.

Diệp Mặc giật mình, hóa ra Mạc Hữu Thâm vẫn chưa có chết, thậm chí còn gia nhập Thái Ất Môn.

Lúc này có một chiếc xe ngựa đi từ trong Đàn thành ra, thấy xe ngựa, trong mắt Diệp Mặc lộ ra tia khát vọng mãnh liệt, muốn gặp Mục Tiểu Vận một chút. Chiếc xe này khi Diệp Mặc mới đến Hàng Thủy cũng đã gặp, chính là chiếc xe mà Tử Hoa tiên tử ngồi, không ngờ hôm nay lại gặp lại.

Điểm khác nhau là năm đó hắn đi cùng Mục Tiểu Vận, chiếc xe ngựa này đi vào thành Hàng Thủy, còn hôm nay chiếc xe ngựa này lại từ Đàn thành đi ra.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong xe, phát hiện ra người ngồi bên trong quả nhiên là Tử Hoa tiên tử, chỉ có điều hình như cô bị thương rồi. Chiếc xe ngựa lướt qua bên người Diệp Mặc, không có ý dừng lại, lập tức đi qua. Dường như đến cả mùi máu tanh của thi thể dưới mặt đất, cũng không

mảy may ảnh hưởng đến chiếc xe ngựa này.

Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

- Tử Hoa tiên tử, xin chờ một chút, tôi có chuyện muốn hỏi cô.

Chiếc xe ngựa dừng lại, một giọng nói lạnh như băng từ trong xe vọng ra:

- Mạc công tử, Tử Y vẫn còn chuyện phải giải quyết, nếu như không có chuyện gì đặc biệt, vậy thì tôi đi trước.

Nếu như là mấy năm trước, cho dù Mạc Hữu Thâm là đệ tử nội môn của Thái Ất Môn, thậm chí là đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn như bây giờ, Vân Tử Y cô cũng không để ý. Nhưng bây giờ Thần Thương Hội đã không so sánh được với Thái Ất Môn nữa rồi, cô sợ Mạc Hữu Thâm kiếm cớ.

Vân Tử Y là người quen của Diệp Mặc, có chuyện gì hỏi cô đương nhiên là tốt. Hơn nữa ngày trước cô cũng quen biết Tiểu Vận, vả lại với bản lĩnh Thần Thương Hội của cô, Băng Hồ ở nơi nào, cô đương nhiên sẽ biết.

- Mạc công tử…

Hai gã Địa cấp thấy Diệp Mặc không để ý đến họ, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không dám tức giận. Mạc Hữu Thâm lại là đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn, địa vị không dưới trưởng lão Thái Ất Môn, bọn họ chỉ là hộ vệ của thành mà thôi, cho dù có cho bọn họ bao nhiêu lá gan đi nữa, bọn họ cũng không dám đối đầu với đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn.

Diệp Mặc quay đầu lại nói với giọng lạnh lùng:

- Các anh khỏi cần xem tôi là Mạc Hữu Thâm, tôi không phải anh ta. Cái người Mạc Hữu Thâm kia là đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn sao? Tốt lắm, đúng lúc tôi muốn đến Thái Ất Môn giết người, tốt nhất đừng rơi vào tay tôi.

- Cái gì, anh dám giả danh đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn sao? Rốt cục

anh là ai? Anh muốn chết…

Một gã Địa cấp tức giận, trong lòng tự nhủ thảo nào có cảm giác không đúng, nghe nói đệ tử Mạc Hữu Thâm của Thái Ất Môn tính tình hiền lành, sao có thể vô lễ như con người đang đứng trước mặt đây được.

Hai gã Địa cấp thấy Diệp Mặc nói không phải đệ tử của Thái Ất Môn, trong nghĩ ngợi cầm thanh loan đao trong tay chém thẳng vào đỉnh đầu Diệp Mặc.

Diệp Mặc duỗi tay ra, thanh phi kiếm sau lưng đã rơi vào tay, đồng thời một đường kiếm quang phát sáng, hai cái đầu người theo quán tính hai người bay lên không trung, bầu trời đẫm máu rơi xuống giống như một trận mưa máu tươi vậy.

- Tôi tên Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ vẫy tay, phi kiếm của hắn lại trở về vị trí sau lưng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 741

Giúp Tướng Công Làm Chút Chuyện

A...

Tay của Vân Tử Y run lên, muốn xuống xe cũng lực bất tòng tâm.

- Tiểu thư, hắn, thật không phải là Mạc Hữu Thâm sao? Chẳng lẽ, hắn chính là chồng của Tiểu Vận? Hắn nói hắn tên Diệp Mặc.

Tiểu Linh chấn động nhìn cảnh tượng đẫm máu trước mặt, còn cả người đàn ông đeo kiếm sau lưng kia nữa.

- Cuồng đồ phương nào, không ngờ lại dám giết người ở Đàn thành.

Lại là một giọng nói giận dữ vang lên, một lão già tóc bạc dùng tốc độ đi nhanh nhất của mình đi đến cửa thành.

- Ông là người của Thái Ất Môn?

Diệp Mặc vừa nhìn quần áo của lão già này liền hiểu, lão chính là người của Thái Ất Môn. Người này lại là một cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa hình như lại còn lợi hại hơn Mẫn trưởng lão ngày trước thì phải. Nhưng cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ mà thôi, đối với Diệp Mặc bây giờ mà nói, thực ra không chịu nổi một chưởng.

Lão già hừ lạnh một tiếng:

- Mặc dù có vài phần giống Hữu Thâm, nhưng gặp tôi rồi, cho dù anh có giống thì cũng phải chết.

Lão già này vừa dứt lời, đã nhìn thấy thanh phi kiếm sau lưng Diệp Mặc

tự động bay lên, sau đó bay thẳng lên không trung, mang theo những đường kiếm quang.

- Ngự kiếm?

Lão già kinh hãi thốt lên, lão không ngờ lại nhìn thấy ngự kiếm thực sự. Phải biết rằng đối thủ của ngự kiếm, cho dù là cao thủ Tiên Thiên cũng không đủ, truyền thuyết kể lại chỉ có người Tiên Thiên chi thượng mới làm ra được vật như này.

- Anh là Thiên chi thượng …

Lão già chỉ kịp nói vài chữ này, liền vội vàng né tránh, nhưng cho dù có nhanh đi nữa, cũng bị đường kiếm quang cắt đứt một cánh tay. Cắt cánh tay của một cao thủ Tiên Thiên, giống như cắt một miếng đậu phụ vậy.

Diệp Mặc thấy không ngờ lão này dưới đường kiếm của hắn lại tránh được một mạng, chỉ bị rơi mất một cánh tay, thì cũng không khỏi khâm phục sự nhanh nhẹn của lão.

- Để tôi xem ông tránh được bao lâu.

Thần thức Diệp Mặc lại thúc giục tốc độ phi kiếm nhanh hơn đâu chỉ gấp đôi? Vô số đường kiếm quang tung hoành trên không trung.

Vị luyện võ Tiên Thiên này tư tưởng tê liệt, lão lớn tiếng kêu giữa vô số đường kiếm quang:

- Đừng động thủ, có gì từ từ…

Nhưng từ cuối cùng của lão vĩnh viễn không nói ra được, ba đường kiếm quang đã chém lão thành bốn mảnh.

Vân Tử Y sắc mặt tái nhợt đứng ngây ra nhìn Diệp Mặc trong làn sóng máu me, trong lòng kinh hãi.

Là hắn, quả nhiên là hắn, người mà ngày trước giết cao thủ Tiên Thiên

Mẫn trưởng lão, chém một cánh tay của Hạ đường chủ của "Đoán khí đường", đi mua Địa Linh Quả mà xuất ra hàng ngàn cân vàng chính là hắn. Hắn chính là tên râu rậm, lúc đó dung mạo của hắn đã khôi phục, hẳn là đã lấy được Già Lam Hoa rồi.

Không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, cao thủ Tiên Thiên trước mặt hắn quả thực là không chịu nổi một chưởng, dễ dàng bị giết hại. Không ngờ hắn lại có thể đối địch với ngự kiếm, rốt cục hắn đạt tới tu vi gì rồi?

Chính mình quả thực đoán không nhầm, chỉ đáng tiếc lúc trước không ngờ lại đánh mất cơ hội làm quen với người này, hóa ra hắn tên là Diệp Mặc. Thấy người đàn ông này nhanh như gió bão, Vân Tử Y chỉ cảm giác thấy đầu óc mình trống rỗng. Hắn lợi hại như vậy, vì sao lúc trước lại không có tư chất?

Diệp Mặc giết người luyện võ Tiên Thiên của Đàn thành, đột nhiên quay người lại nhìn Vân Tử Y hỏi:

- Tử Hoa tiên tử, tôi muốn biết Băng Hồ ở chỗ nào. Xin mời chỉ giáo, ở đây có một viên đan dược, nội thương của cô nghiêm trọng, tặng cho cô viên này. Ngày trước tôi nói nợ cô một ân tình, trả lại cho cô.

Nói xong Diệp Mặc ném cho Vân Tử Y một viên "Liên Sinh đan". Diệp Mặc thấy rõ người giúp Vân Tử Y đánh xe ngựa là một người đàn ông Bán Bộ Tiên Thiên, dưới sự bảo vệ như vậy, không ngờ Vân Tử Y lại bị thương.

Vân Tử Y run lẩy bẩy bắt lấy bình thuốc, nhưng lại không biết trả lời ra sao.

Thấy Diệp Mặc dần dần nhíu mày, Tiểu Linh vội vàng kéo Vân Tử Y nói:

- Tiểu thư…

Vân Tử Y cuối cùng lúc này cũng tỉnh táo lại, run giọng nói:

- Diệp công tử, anh muốn tìm em gái Tiểu Vận của tôi sao? Cô ấy không ở Băng Hồ. Tiểu Vận bây giờ đang ở núi Thần Châu cách xa hàng trăm dặm, bây giờ đang là lúc diễn ra trận đấu phân cấp bậc Ẩn môn, cho nên Tiêu Vận đại biểu cho Băng Hồ đi tham gia trận đấu rồi.

Nghe thấy Mục Tiểu Vận không có chuyện gì, Diệp Mặc thở phào một cái, hắn chỉ sợ Tiểu Vận gặp chuyện gì không may. Nếu như vẫn còn ở Băng Hồ, thì hắn cũng không phải lo lắng nữa.

- Núi Thần Châu ở chỗ nào vậy? Tôi đang cần đi gấp.

Diệp Mặc lại vội vàng nói.

Vân Tử Y liền nói:

- Tôi đang chuẩn bị đến núi Thần Châu đây, anh có thể đi cùng với chúng tôi. Nhưng sau cuộc tranh tài này, Tiểu Vận phải gia nhập Thái Ất Môn…

- Cái gì?

Diệp Mặc lập tức ngắt lời Vân Tử Y.

Vân Tử Y vội vàng nói:

- Bởi vì trong Thái Ất Môn có một người tên Mạc Hữu Thâm làm phiền Tiểu Vận, Tiểu Vận trốn về Băng Hồ, tiếc rằng thế lực của Thái Ất Môn mạnh mẽ, một mạch đuổi đến Băng Hồ. Ép buộc nói Mục Tiểu Vận phải là người của Thái Ất Môn, Băng Hồ thế yếu, qua vài lần can thiệp, cuối cùng đồng ý sau khi tranh tài cấp bậc Ẩn môn, Tiểu Vận sẽ gia nhập Thái Ất Môn.

Sặc mặt Diệp Mặc ngày càng lạnh, Tiểu Vận biết hắn và Thái Ất Môn có thù oán, nhất định không phải là cô chủ động yêu cầu gia nhập vào Thái Ất Môn, nhất định là cô bị ép buộc.

Vân Tử Y nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Diệp Mặc, tràn đầy sát khí,

khiến cô cảm giác từng đợt lãnh ý, cô lập tức nói:

- Anh đi một mạch bốn năm liền, một năm trước trong hội luận võ Ẩn môn, Tiểu Vận liền bày tỏ tâm ý. Cô ấy dù có chết cũng không bước vào Thái Ất Môn, bây giờ anh trở về thật đúng lúc…

- Núi Thần Châu ở nơi nào?

Diệp Mặc lại hỏi, giọng nói của hắn lạnh như băng.

Vân Tử Y theo bản năng rùng mình một cái, chỉ tay về phía tây nói:

- Là nơi cách đây một trăm dặm về phía tây, chúng ta ngồi xe ngựa cần phải…

Giọng nói của Vân Tử Y bỗng nhiên bị ngắt, cô ngơ ngác nhìn lên không trung phía trước mặt, cô tận mắt chứng kiến Diệp Mặc đạp phi kiếm bay lên, mang theo một đường kiếm quang trong nháy mắt liền biến mất trong không trung.

Chẳng những Vân Tử Y ngây ngẩn người, đến cả Tiểu Linh và người đàn ông Bán Bộ Tiên Thiên bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người. Không ngờ Diệp Mặc lại biết bay, hơn nữa lại là đạp kiêm bay lên, rốt cục hắn là loại người gì vậy? Chẳng lẽ lại là thần tiên trong tiểu thuyết hay sao?

Vân Tử Y kích động cả người run lẩy bẩy, cô không biết nên biểu đạt thế nào cái cảm giác trong lòng cô lúc bấy giờ, thật lâu sau, cô mới bỗng nhiên tỉnh lại, nói với lão già đánh xe:

- Đồng thúc, nhanh, bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đi đến núi Thần Châu.

Nếu như nói núi có dược liệu đông y nhiều nhất Ẩn môn, vậy thì không thể nghi ngờ chính là Ngũ UẨn Sơn. Ở Ngũ UẨn Sơn không những có nhiều loại dược liệu, hơn nữa cây đẳng cấp cao, đến cả những dãy núi xung quanh Ngũ Uẩn Sơn cũng không ít dược liệu.

Nhưng nếu nói ngọn núi lớn nhất trong Ẩn môn, vậy thì chắc chắn là núi Thần Châu rồi.

Núi Thần Châu cũng không cao, nhưng xung quanh núi Thần Châu lại có chín ngọn núi cao. Thật giống như các vì sao vây xung quanh mặt trăng vậy, núi Thần Châu bị chín ngọn núi cao khác vây lại.

Núi Thần Châu sở dĩ là ngọn núi lớn nhất của Ẩn môn, đó là vì đỉnh núi của Thần Châu rất bằng phẳng, hơn nữa diện tích rộng đến vài chục triệu mét vuông.

Đương nhiên đây chỉ là diện tích của núi Thần Châu, còn giá trị tồn tại của núi Thần Châu tuyệt đối không đơn giản là diện tích rộng lớn của nó.

Bao năm nay, núi Thần Châu chính là nơi so tài xếp hạng đẳng cấp Ẩn môn, mà tài nguyên của Ẩn môn có hạn, cho nên phân chia cấp bậc vô cùng nghiêm khắc. Một khi bị phân ra rồi, vậy thì có nghĩa là tài nguyên tu vi của môn phái đạt được sẽ bị giảm xuống thậm tệ.

Trận đấu đẳng cấp lớn nhất trong Ẩn môn, Ẩn môn hạng nhất và Ẩn môn nhất đẳng cứ một trăm năm lại được tổ chức ở nơi đây. Đồng thời trận đấu của Ẩn môn nhị đẳng cùng với những đẳng cấp thấp hơn thì cứ hai mươi năm lại diễn ra một lần, cũng được tổ chức tại đây.

Mà bây giờ chính là lúc náo nhiệt nhất của Ẩn môn, không những trận đấu cứ hai mươi năm lại tổ chức một lần giữa Ẩn môn nhị đẳng và những cấp bậc thấp hơn được tổ chức tại đây, đồng thời trận đấu cứ trăm năm diễn ra một lần giữa Ẩn môn hạng nhất và Ẩn môn nhất đẳng cũng được tổ chức ở đây.

Bởi vì trận đấu của nhị đẳng và những môn phái thấp hơn, cứ qua năm lần thì lại trùng hợp với trận đấu của môn phái hạng nhất và nhất đẳng.

Mà lần đấu này lại vừa lúc một lần trùng hợp, mỗi lần khi trùng hợp, cho dù là môn phái không có đẳng cấp cũng có thể khiêu chiến với môn phái

hạng nhất. Chỉ cần khiêu chiến thành công, thì anh chính là môn phái hạng nhất. Nhưng môn phái bị khiêu chiến, tuổi tác của đệ tử được điều ra lại hạn chế ở số tuổi dưới ba mươi, chỉ cần không phải là trưởng lão là được rồi.

Cho nên đây mới chỉ là trên lý thuyết mà thôi, bình thường thì không thể nào lại có người ra khiêu chiến được. Cho dù có người ra khiêu chiến, ít nhất cũng phải là người từ Ẩn môn nhị đẳng Nếu như nói anh là Ẩn môn nhị đẳng, nhưng trong trận đấu lại thua quá nhiều, rất có khả năng sẽ bị hạ xuống Ẩn môn tam đẳng. Nếu như bị hạ xuống nữa, cuối cùng thậm chí đến Ẩn môn tam đẳng cũng không leo lên được, lại biến thành môn phái bên lề Mà Băng Hồ chính là Ẩn môn tam đẳng sắp lưu lạc thành môn phái bên lề, cho nên đối với trận đấu lần này, tất cả trên dưới Băng Hồ đều trong tình thế bắt buộc.

Núi Thần Châu lúc này chẳng những có đệ tử tinh anh của Ẩn môn hạng nhất và Ẩn môn nhất đẳng, ngay cả đệ tử tinh anh của Ẩn môn nhị đẳng và tam đẳng cũng tụ tập dưới một mái nhà.

Mặc dù có rất nhiều môn phái tham gia, nhưng số người tham gia lại không đông, bình thường môn phái tam đẳng nhiều nhất cũng chỉ có hai đệ tử đến tham gia mà thôi. Còn môn phái hạng nhất thì lại có thể có năm đệ tử đến tham gia, Ẩn môn nhất đẳng thì có thể có bốn đệ tử tham gia, môn phái nhị đẳng có ba đệ tử tham gia.

Có thể nói cấp bậc càng cao, địa vị lại càng vững chắc. Người này thua còn có người khác, nhưng môn phái thấp hơn lại không thể như vậy được, thua thì thua, cũng không có cơ hội lật ngược tình thế được, bọn họ chỉ có thể gắng gượng bảo vệ địa vị của mình.

Lần này Băng Hồ tham gia trận đấu chỉ có Kỷ Ỷ Lan và Mục Tiểu Vận, mặc dù Băng Hồ chỉ có hai người tham gia trận đấu, nhưng số người đến lại không chỉ có hai người. Lần này chuyện liên quan đến Băng Hồ không phải là chuyện có thể thăng cấp lên Ẩn môn nhị đẳng, cho nên chẳng những Phượng Mỗ đích thân dẫn quân đến, hơn nữa hai vị trưởng lão địa cấp cũng đến đây.

- Tiểu Vận…

Kỷ Ỷ Lan có chút lo lắng nhìn Mục Tiểu Vận, sau khi Mục Tiểu Vận đến núi Thần Châu vẻ mặt rất lãnh đạm.

Mục Tiểu Vận bỗng nhiên đứng dậy, không ngờ đi về hướng lôi đài. Kỷ Ỷ Lan vội vàng ngăn Mục Tiểu Vận lại nói:

- Tiểu Vận, trận đấu tiếp theo của chúng ta còn chưa bắt đầu mà, bây giờ vẫn đang trong thời gian khiêu chiến.

Khiêu chiến Mục Tiểu Vận nói, là trận đấu của môn phái không cấp bậc gì khiêu chiến với Ẩn môn tam đẳng.

- Ỷ Lan sư tỷ, em biết, em đã giúp Băng Hồ thắng hai trận rồi, tiếp theo em muốn giúp tướng công làm chút chuyện.

Mục Tiểu Vận nói xong vẫn một mực đi về hướng lôi đài.

- Mục Tiểu Vận của môn phái tam đẳng Băng Hồ, khiêu chiến Thái Ất Môn.

Mục Tiểu Vận mặc một bộ đồ màu xanh đứng trên lôi đài, nhưng cơn gió nhẹ khẽ tung quần áo của cô, giống như một tiên nữ sắp bay lên trời vậy.

Một tiếng "Ầm…", toàn bộ núi Thần Châu bị trấn động mạnh. Nhưng việc khiêu chiến Ẩn môn cấp cao thực sự đã xảy ra, người đứng ra khiêu chiến lại là một người con gái xinh đẹp, bên bị khiêu chiến lại là Ẩn môn hạng nhất Thái Ất Môn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 742

Đã Quên Ngăn Cản Một Đao

Một người con gái xinh đẹp... Đúng vậy nha, chỉ là một đệ tử của môn phái cấp ba đi khiêu chiến Thái Ất Môn ẩn môn hạng nhất, đây quả thực là muốn chết.

- Hừ..., không hiểu không nên nói lung tung, người phụ nữ này cũng không phải là muốn chết, cô đại diện cho Băng Hồ so tài hai trận đều thắng. Nghe nói nàng là đệ tử nội môn Thái Ất Môn, sau khi tham gia trận đấu Băng Hồ, liền gả vào Thái Ất Môn, sau đó trở thành đệ tử Thái Ất Môn, anh nói xem Thái Ất Môn sẽ giết cô sao?

- Đúng đấy, trận đấu ngày hôm qua tôi cũng có xem, nàng là cao thủ Huyền cấp đỉnh cao, một Huyền cấp đỉnh cao vẫn chưa tới ba mươi tuổi. Năm đó ở Hàng Thủy thành xuất hiện một người có tư chất ưu tú chính là nàng, hình như tên Mục Tiểu Vận...

- Khó trách cô ta muốn khiêu chiến Thái Ất Môn, đoán chừng là muốn lưu lại ấn tượng gì đó cho Thái Ất Môn? Tôi nói đúng chứ.

...

Sau khi Mục Tiểu Vận lên đài, dưới đài có rất nhiều bàn luận, nhưng không ai cho rằng Mục Tiểu Vận là đang khiêu chiến Thái Ất Môn.

Bởi vì những ẩn môn hạng nhất này ngoại trừ những đệ tử thiên tài ra, nếu không thì không thể nào khiêu chiến thành công. Bởi vì khiêu chiến ẩn môn hạng nhất, thấp nhất cũng là tu vi Địa cấp, thậm chí là cao thủ có nửa bước Tiên Thiên. Một trăm năm trước, Thái Ất Môn và Côn Càn Môn sở dĩ

có thể khiêu chiến thành công, đó là một trường hợp đặc biệt, bởi vì lúc ấy đã xảy ra một chuyện, nhưng cũng không phải mỗi lần đều sẽ có người khiêu chiến thành công.

Kỷ Y Lan nhanh chóng xoay lưng rời đi, cô biết đi tìm bà ngoại cũng không có tác dụng gì, nhưng vẫn đi tìm bà. Mỗi người đều biết rằng, người khiêu chiến chỉ cần lên lôi đài, phát ra lời khiêu chiến, chẳng khác nào khiêu chiến có hiệu lực rồi, sẽ không cho phép xuống dưới.

Mục Tiểu Vận công khai khiêu chiến như thế. Người tại hiện trường đều biết, Thái Ất Môn không thể không biết. Chẳng những Thái Ất Môn, ngay cả tam đại ẩn môn hạng nhất còn lại và mười hai ẩn môn cấp một đều chú ý nhìn chằm chằm Mục Tiểu Vận trên lôi đài.

"Hừ!" Vị trí chủ tịch Thái Ất Môn trên đài hừ lạnh một tiếng, trong mắt một gã lão đạo gầy gò lộ ra tia nhìn bất mãn. Lão quét nhìn Dư trưởng lão ngồi ở bên cạnh một chút, sau đó nhìn thẳng một gã đàn ông tóc thưa thớt, trán tỏa sáng mập mạp ngồi ở sườn biên cách đó không xa.

Một hồi lâu. Lão mới lên tiếng:

- Kim trưởng lão, người phụ nữ này chính là đệ tử Băng Hồ có tư chất hạng nhất mà ông nói đấy ư?

- Đúng vậy, Tề Phó môn chủ...

Tên tai to mặt lớn Kim trưởng lão mặc dù ở trước mặt người khác rất uy phong. Nhưng ở trước mặt Tề Phó môn chủ, bộ dạng lại phục tùng như cũ, không dám có chút phản bác.

Tề Phó môn chủ lại giọng điệu lãnh đạm nói:

- Gia nhập môn phái yếu tố đầu tiên chính là trung thành với môn phái. Nhưng người phụ nữ này đối với Thái Ất Môn ta rõ ràng hận ý cuồn cuộn, ông lại muốn để người như thế gia nhập Thái Ất Môn ta?

"Ách..." Kim trưởng lão có chút nghẹn lời, nhưng sau một lát, ông ta liền kịp phản ứng, vội vàng nói:

- Cô ấy là người mà đệ tử khi ở phàm tục đã có đính ước, đệ tử vốn cũng không định trở về cùng nàng thành thân, chỉ có điều không nghĩ tới tư chất cô ấy lại là nhất đẳng, hơn nữa sau này khi gặp lại, đệ tử cũng có ý tưởng đối với cô ấy, cho nên...

Thấy Phó môn chủ từ chối cho ý kiến. Kim trưởng lão lại bổ sung nói:

- Nếu môn chủ cảm thấy cô ấy không thích hợp làm đệ tử Thái Ất Môn chúng ta, thì để cho cô ấy đến hầu hạ đệ tử Thái Ất Môn chúng ta cũng được, cũng không thể để cô trưởng thành ở Băng Hồ.

- Ừ...

Tề Phó môn chủ nghe xong lời Kim trưởng lão nói, gật gật đầu. Ông ta cho rằng Kim trưởng lão nói rất đúng, cho dù không thể nhận Mục Tiểu Vận loại thiên tài này làm đệ tử Thái Ất Môn. Nhưng cũng không thể để cô đủ lông đủ cánh, tăng cường lực lượng cho Băng Hồ.

- Sư phụ, đệ tử đã nhìn trúng Mục Tiểu Vận, con muốn lên đài nhìn cô ấy một chút, cô ấy khiến con nhớ tới một cô bé năm đó con đã gặp ở bên ngoài...

Lúc này một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi, bỗng nhiên đứng lên thi hành lễ nói.

Nghe xong lời của người đàn ông này. Tề Phó môn chủ nhíu nhíu mày, lập tức nói:

- Nguyên Trọng, con quá mức phù hoa rồi, mấy năm nay con chỉ từ Huyền cấp đỉnh cao thăng cấp đến Địa cấp sơ kỳ, là bởi vì con sa vào nữ sắc...

Người đàn ông này nghe xong lời này, lập tức cam đoan nói:

- Sư phụ, đệ tử lần này là rất nghiêm túc, nếu mà có được người phụ nữ này, đệ tử cam đoan sẽ không đi gặp người phụ nữ khác. Đệ tử sở dĩ tu luyện không có tiến bộ, cũng bởi vì cô bé mấy năm trước đã khiến đệ tử luôn nhung nhớ.

Tề Phó môn chủ thở dài, một lát sau mới lên tiếng:

- Nguyên Trọng, chuyện mấy năm trước con cũng đừng nhắc tới nữa, ta luôn cảm giác có chút bất an.

- Sư phụ, người quá lo lắng rồi, Thái Ất Môn là một trong tam đại nội ẩn môn hạng nhất, có người nào dám giương oai trên đầu chúng ta? Hơn nữa sự tình này đã qua nhiều năm như vậy, không phải là một chút sự tình đều không có sao. Hơn nữa đệ tử cam đoan, lần này chiếm được người phụ nữ kia, đệ tử khẳng định cố gắng tu luyện, giống như Đỗ Đô Thiên năm đó...

Người đàn ông tên Nguyên Trọng lại cam đoan nói.

Tề Phó môn chủ rõ ràng rất cưng chiều Nguyên Trọng, tuy rằng lời này của Nguyên Trọng có chút không đáng tin cậy, nhưng ông ta vẫn thở dài như cũ nói:

- Cẩn thận một chút là tốt, chỉ có điều cô gái này...

Kim trưởng lão thấy Tề Phó môn chủ nhìn qua, lập tức biết chuyện gì xảy ra, ông ta có chút khó làm. Tuy nhiên không đợi ông ta mở miệng, phía sau ông ta đã có một gã đàn ông trẻ tuổi đi ra.

Người đàn ông trẻ tuổi đi ra phía trước Tề Phó môn chủ liền nói:

- Tề môn chủ, Mục Tiểu Vận nguyên là thị nữ mà sư phụ cấp cho đệ tử, nếu Nguyên sư huynh có thể xem trọng cô ta, kia là phúc khí của nàng. Đệ tử nguyện ý nhường người thị nữ này cho Nguyên sư huynh, xem như một chút tấm lòng của đệ tử.

- Được, cậu rất tốt, cậu tên là gì?

Nguyên Trọng sau khi nghe thấy người đàn ông này nói như vậy, lập tức vui vẻ ra mặt vỗ vỗ bờ vai của y.

Người đàn ông trẻ tuổi lập tức rất kính cẩn khom người nói:

- Mặc Hữu Thâm đã từng gặp qua Nguyên sư huynh, đệ tử vừa mới thăng cấp đệ tử cốt cán Thái Ất Môn.

- Hoá ra cậu chính là Mạc Hữu Thâm à, cậu rất được.

Nguyên Trọng lại khen ngợi Mạc Hữu Thâm một chút.

Thái độ của Mạc Hữu Thâm chẳng những khiến Kim trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, ngay cả Tề Phó môn chủ cũng gật gật đầu, Mạc Hữu Thâm này coi như là có mắt nhìn, biết cái gì có thể thuộc về mình, cái gì mình không thể nhúng tay vào.

Nhìn thoáng qua Mạc Hữu Thâm tán thưởng, Tề Phó môn chủ nói với Nguyên Trọng:

- Con đi đi, tuy nhiên về sau con cần phải hồi tâm đấy.

- Vâng, sư phụ.

Nguyên Trọng được sư phụ cho phép, lập tức mừng rỡ, không chút nghĩ ngợi, liền bay lên không trung, không bao lâu liền đã rơi trên lôi đài.

Nguyên Trọng thân hình cử trọng nhược khinh (xử lý việc khó một cách dễ dàng), lập tức liền đưa tới sự náo nhiệt cho cả sảnh. Mọi người vỗ tay vang lên.

- Nhìn thấy rồi chứ, người đó chính là Nguyên Trọng sư huynh, đệ tử của Tề Phó môn chủ Thái Ất Môn. Mới ba mươi tuổi đầu, cũng đã là tu vi Địa cấp, đây mới thực sự là thiên tài nha...

- Khó trách công phu khinh không tốt như vậy, hóa ra là Nguyên sư huynh Thái Ất Môn à...

Người ủng hộ dưới đài bình luận rất náo nhiệt, Nguyên Trọng đương nhiên nghe thấy được, y dương dương đắc ý ôm quyền tứ phía, sau đó đánh giá Mục Tiểu Vận đối diện, trong lòng càng nhìn càng yêu thích.

- Tiểu Vận sư muội, anh tên là Nguyên Trọng, là đệ tử nòng cốt Thái Ất Môn, sư phụ anh chính là Tề Đam, Tề Phó môn chủ Thái Ất Môn. Vừa rồi sư phụ anh đã hứa gả em cho anh rồi, em không cần lo lắng về Mạc Hữu Thâm, y cũng đã đồng ý. Anh vừa gặp đã yêu em, em yên tâm, anh về sau nhất định sẽ đối tốt với em...

Mục Tiểu Vận giống như không nghe được lời Nguyên Trọng nói, không chút lựa chọn giơ loan đao trong tay lên, một đao bổ ra.

...

Lấy tốc độ Diệp Mặc, chỉ với thời gian rất ngắn liền đã đến núi Thần Châu, nhưng hắn ở cách ngoài núi Thần Châu ba mươi dặm, lại lần nữa cảm nhận được cấm chế cấm bay. Giống như Ngũ Uẩn Sơn, bên này căn bản cũng không có biện pháp bay lên.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, thực lực của hắn vẫn quá thấp, nếu có một ngày thực lực của hắn cao đến trình độ nhất định, hoàn toàn có thể xem thường cái gọi là cấm chế cấm bay trước mắt. Mà hiện tại hắn không thể không xuống dưới, sau đó đi bộ đi tới trong núi Thần Châu.

Nhưng Diệp Mặc cũng đồng thời xác định trước đây ở Thần Châu quả thật là thắng địa tu chân. Chỉ có điều theo thời gian trôi qua, linh khí nơi này dần dần tiêu tan, điều này mới khiến tu chân dần dần thoái hóa, cuối cùng thích hợp hơn cho việc tu luyện cổ võ.

Linh khí dồi dào, tốc độ tu luyện cổ võ cũng càng thêm mau, nhưng không có linh khí cổ võ cũng có thể tu luyện. Cổ võ ỷ lại linh khí không bằng tu chân ỷ lại linh khí, cho nên nói lấy tài nguyên dược liệu ở tiểu thế giới, tu luyện cổ võ ngược lại là thích hợp nhất.

Những nơi cấm chế cấm bay, trước đây nói không chừng chính là một môn phái lớn, hoặc là một thành thị lớn.

Diệp Mặc cho dù không bay, chạy bộ tới núi Thần Châu, tốc độ cũng nhanh giống như bay. Nơi này không giống như Ngũ Uẩn Sơn, Ngũ Uẩn Sơn chẳng những là nơi cấm chế cấm bay, hơn nữa chạy bộ trên mặt đất cũng có trở ngại. Nhưng nơi này chỉ có cấm bay, trên mặt đất không có trở ngại.

Hơn ba mươi dặm, Diệp Mặc căn bản cũng không cần mất nhiều thời gian liền đã đi tới. Thời điểm hắn tới chân núi, thần thức cũng đã quét thấy Mục Tiểu Vận một đao bổ về phía người đàn ông đối diện, mà Mục Tiểu Vận mới luyện khí tầng ba, người đàn ông kia đã là Địa cấp sơ kỳ rồi.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thời điểm hắn luyện khí tầng ba, đối mặt với một người tu vi Địa cấp, cũng không phải dễ dàng đối phó được như vậy đâu. Mà kinh nghiệm đánh nhau của Mục Tiểu Vận gần như không có, cô tại sao có thể là đối thủ của đối phương?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc dùng sức dưới chân, cả người giống như một trận gió xoáy thổi lên đỉnh núi Thần Châu. Hắn gần như là đạp trên bả vai vô số người xông lên lôi đài.

"Tinh tang" Nguyên Trọng cản lại loan đao trong tay Mục Tiểu Vận, tia lửa văng khắp nơi khiến Nguyên Trọng biết Mục Tiểu Vận là sát thủ.

Một phụ nữ mỹ mạo như thế, không ngờ xuống tay lại vô cùng độc ác, điều này càng làm cho Nguyên Trọng muốn chinh phục người phụ nữ thoạt nhìn rất dịu dàng trước mắt này, kỳ thật giống như cây ớt.

- Xem một đao của tôi.

Nguyên Trọng biết một đao kia của Mục Tiểu Vận khẳng định có thể ngăn trở y, cho nên y dùng tám phần nội khí đánh xuống. Y không cần xuất đao, mà là muốn cùng Mục Tiểu Vận chơi trò em tới anh lui đánh một hồi, càng đơn giản càng tốt.

Nhưng thời điểm một đao kia đánh xuống, không chỉ có y ngây ngẩn cả người, ngay cả mọi người ngồi dưới lôi đài cũng đều ngây ngẩn cả người. Mục Tiểu Vận giống như cầu chết, không ngờ hoàn toàn đã quên ngăn cản một đao trước mắt, mà là vui mừng nhìn ra ngoài lôi đài...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 743

Giết Bằng Cách Đóng Đinh

Mục Tiểu Vận không ngăn cản, mà đao của Nguyên Trọng đã giáng xuống dưới, từng người đang chú ý buổi so tài đều biết rằng, vận mệnh Mục Tiểu Vận đã bị một đao kia định đoạt.

Một cô gái xinh đẹp như ánh bình minh bị một đao giết chết, một số người đều không đành lòng nhìn, mà nhắm mắt lại.

Thời điểm đao của Nguyên Trọng sắp bổ trúng Mục Tiểu Vận, lại phát hiện đối phương cũng không có ý tứ phải tránh né, lập tức kinh hãi. Y căn bản không muốn giết Mục Tiểu Vận, lúc này đã không kịp thu chiêu nữa rồi, y chỉ có thể thầm than vận khí của mình không tốt. Thật vất vả gặp một người con gái mình thích, lại bị chính tay mình giết chết.

Nhưng ý nghĩ của y còn đang xoay vòng, lại lần nữa nghe được 'Đinh' một tiếng, y dường như cảm giác được trong tay chợt nhẹ. Y theo bản năng nhìn nhìn đao trên tay, lại phát hiện trong tay của mình đang cầm là một cán đao mà thôi.

- Diệp Lang, là anh sao?

Ánh mắt Mục Tiểu Vận trở nên mê ly, sau khi cô tu luyện 'Hồng Mông tạo hóa quyết', thần thức cũng rất đáng kinh người, mặc dù chỉ là luyện khí tầng ba, nhưng thần thức đã tiếp cận hơn một ngàn mét. Tuy rằng cô không cố ý vận dụng thần nhận thức quét đi, nhưng hơi thở lại cảm ứng được Diệp Mặc đã đến.

Ngày nhớ đêm trông mong chồng đến đây, cô hoàn toàn đã quên chính

mình còn đang ở trên lôi đài, quên rằng đối phương đã xuất đao ra rồi, toàn bộ tâm tư của nàng đã đặt ở trên thân người đến như gió này rồi.

Cô vừa dứt lời, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện vô số lần ở trong mộng của cô, hiện tại đã ở trước mặt cô, đồng thời một cánh tay hữu lực đã đem cô ôm vào trong lồng ngực.

Mục Tiểu Vận run rẩy lên, cô gắt gao ôm Diệp Mặc, hoàn toàn không nhớ rõ vừa rồi cô thiếu chút nữa đã chết.

- Diệp Lang, em đang nằm mơ sao?

Mục Tiểu Vận thanh âm run rẩy. Không thèm quan tâm nhiều người đang nhìn cô, cô sợ chính mình buông tay, Diệp Lang trong lồng ngực liền biến mất.

Diệp Mặc vuốt ve tóc Mục Tiểu Vận một chút, yêu thương nói:

- Tiểu Vận, em không phải nằm mơ, xin lỗi em, anh đã tới chậm rồi.

- Diệp Lang. Thật không phải là nằm mơ?

Mục Tiểu Vận chợt ngẩng đầu lên, dường như muốn chứng thực ý nghĩ của nàng.

Nàng nhìn thấy Diệp Mặc đã khôi phục tướng mạo bình thường, không có chút bất thường nào. Cô căn bản cũng không cần xem tướng mạo. Chỉ cần rúc vào trong lồng ngực Diệp Mặc cảm nhận được hơi thở này, chỉ cần nhìn ánh mắt chồng, cô sẽ biết người trước mắt là chồng của mình. Cô sẽ không nhận nhầm người khác.

- Anh đã khôi phục tướng mạo.

Diệp Mặc an ủi Mục Tiểu Vận một câu.

- Ừm.

Mục Tiểu Vận chỉ ừm một tiếng. Cũng không muốn nhúc nhích.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai Mục Tiểu Vận, sau đó nói:

- Tiểu Vận, em đứng lên trước đã, anh muốn chỉnh đốn người kia, y dám giết em.

Mục Tiểu Vận nghe xong lời Diệp Mặc nói, từ trong lòng ngực của hắn đứng lên, tuy nhiên lại vẫn đứng ở phía sau Diệp Mặc như cũ, cô vẫn sợ hãi lại không nhìn thấy chồng mình nữa.

Nguyên Trọng ánh mắt nhìn chuôi đao trong tay giật mình tỉnh lại, cây đao này là pháp khí tinh phẩm của ' Đoán khí đường', rất cứng và vô cùng sắc bén. Nhưng bây giờ lại bị chặt đứt, hơn nữa còn chỉ còn lại một chuôi đao, điều này làm cho y gần như không thể tin được.

Vừa rồi y hình như thấy một luồng sáng trắng hiện lên, đao trong tay mình liền bị chặt đứt.

Tuy nhiên một lúc sau, y đã kịp phản ứng. Y ngẩng đầu nhìn chằm chằm Diệp Mặc lạnh lùng mà hỏi:

- Mày là người nào? Cũng dám phá hư lôi đài khiêu chiến thi đấu?

Diệp Mặc bắn phi kiếm trong tay một chút, thản nhiên nói:

- Lỗ tai mày điếc sao? Không nghe thấy Tiểu Vận gọi tao là tướng công à.

Mục Tiểu Vận là người mà Nguyên Trọng chọn, hiện tại cô không ngờ đột nhiên xuất hiện một người chồng, khiến Nguyên Trọng lửa giận lập tức liền dâng lên, dám cùng y đoạt phụ nữ, không kiên nhẫn được nữa rồi.

- Mày muốn chết. Dám cùng bố tranh đàn bà, hôm nay bố không cho mày hối hận vì đã đi vào thế giới này...

Nguyên Trọng chưa kịp nói hết, y đã liên tục trúng vài cái tát. Miệng đầy

vết máu và răng nanh bị đánh bắn ra ngoài.

Diệp Mặc bỗng nhiên dừng tay của mình lại, hắn nhìn thấy trên lưng Nguyên Trọng mang theo một ngọc bội hình tròn, lập tức giơ tay bắt lấy ngọc bội kia.

Diệp Mặc cầm lấy ngọc bội nhìn một chút, mặt trên ngọc bội rõ ràng có hai chữ 'Thái Ất'.

- Hóa ra là mày.

Thanh âm Diệp Mặc đột nhiên trở nên lạnh như băng.

Trong chốc lát mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thời điểm hai gã trưởng lão phụ trách lôi đài phát hiện Diệp Mặc, hắn đã đem ngọc bội của Nguyên Trọng cầm ở trong tay rồi.

- Dừng tay.

Theo hai tiếng quát to, hai gã luyện võ nửa bước Tiên Thiên đồng thời đã nhảy vào trên lôi đài.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy, vẫn lạnh như băng nhìn Nguyên Trọng hỏi:

- Mấy năm trước, có phải mày đi ra bên ngoài hay không, sau đó đánh một cô gái ở Ninh Hải?

- Làm sao mày biết?

Nguyên Trọng kinh hãi nhìn chằm chằm Diệp Mặc, theo bản năng hỏi.

- Ha ha... Quả nhiên là đến khi tìm được chẳng tốn chút công phu.

Diệp Mặc chợt cười to, Khinh Tuyết bị người đánh mất đi trí nhớ, nếu không phải mình cho cô một chiếc vòng cổ, phỏng chừng cũng đã mất mạng rồi. Hôm nay tên rác rưởi này lại muốn hạ sát Tiểu Vận, Diệp Mặc làm sao

có thể tha cho Nguyên Trọng.

Hắn tuy rằng cười ha ha, nhưng là nào đó có nửa phần ý cười, trên mặt là một mảnh sát khí.

- Cuồng đồ vô tri, muốn chết...

Hai gã luyện võ Tiên Thiên thấy Diệp Mặc đánh đập Nguyên Trọng răng rơi đầy đất, hơn nữa còn ở trên lôi đài ngửa mặt lên trời cười hô hố, làm sao còn có thể nhịn được.

Hai đạo quyền ảnh, mang theo quyền phong gào thét trực tiếp đánh Diệp Mặc.

Ngay cả hai gã nửa bước Tiên Thiên cũng dám càn rỡ ở trước mặt mình, Diệp Mặc nhìn cũng không nhìn, tùy tay đánh ra hai quyền. Hai quyền Diệp Mặc đánh ra đụng vào nội khí quyền phong của hai gã luyện võ nửa bước Tiên Thiên.

Mới vừa rồi còn ở trên lôi đài gào thét, quyền phong đã biến mất không thấy gì nữa, mà quyền phong của Diệp Mặc sau khi đánh nát quyền phong của hai gã luyện võ nửa bước Tiên Thiên này, không ngờ không có chút chậm chạp nào đánh vào trên ngực hai gã cao thủ nửa bước Tiên Thiên. Hai người này lập tức lui về phía sau mấy bước, đồng thời phun ra một ngụm tiên, sau đó bay ngược ngã xuống lôi đài.

Sau khi hai người rơi xuống lôi đài, lúc này mới lấy tay che ngực, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm Diệp Mặc trên đài. Người này vừa rồi rõ ràng không dùng toàn lực, nếu dùng toàn lực, hai người bọn họ có lẽ đã sớm chết rồi. Bọn họ khẳng định, cho dù là cao thủ Tiên Thiên, cũng không thể dễ dàng đánh bọn họ bị thương như thế, mà người thanh niên trước mắt này lại làm được.

Bất kể hắn là thế nào làm được, tu vi của hắn tuyệt đối sẽ không thấp so với cao thủ Tiên Thiên.

Ngồi ở ghế Thái Ất Môn chủ là Tề Phó môn chủ lại hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn nhìn Kim trưởng lão một bên nói:

- Ông đi mang Nguyên Trọng về đây.

- Vâng.

Kim trưởng lão đáp ứng, lập tức liền phi thân bay đến. Tuy rằng ông ta vừa rồi cũng nhìn thấy Diệp Mặc lợi hại như thế nào, nhưng ông ta là tu vi Tiên Thiên trung kỳ, đối phó một người tuổi còn trẻ như vậy, dễ như trở bàn tay.

Diệp Mặc không đợi Kim trưởng lão đi tới trước mặt, liền giơ tay rút lên một cây cờ cao vài trượng ở bên cạnh lôi đài, sau đó nhìn Nguyên Trọng lạnh giọng nói:

- Tao chính là chồng của cô gái bị mày đánh đập năm đó, hôm nay mày lại muốn ra tay với Tiểu Vận, tao nhất định sẽ cho mày chết.

- Cái gì?

Nguyên Trọng tuy rằng trên mặt bị đánh không còn hình dáng, nhưng nghe xong lời Diệp Mặc nói, y vẫn ngây dại như cũ. Vừa rồi y vẫn cùng sư phụ nói, sự tình đó đã qua mấy năm, nhưng đảo mắt người ta liền đã tìm tới cửa.

Nhưng y rất nhanh liền kịp phản ứng, nơi này là sân thi đấu lớn nhất của ẩn môn, sư phụ của mình đang đứng trước mắt nhìn, sư phụ sẽ không để y chịu thua thiệt, cho nên y lập tức lớn tiếng cười nói:

- Mày đã chết đến nơi còn muốn lắm mồm, nếu muốn, đem vợ mày đưa lên đây, bố có lẽ còn có thể xin sư phụ tha cho mày một cái mạng chó...

- Thế ư?

Diệp Mặc mắt lạnh nhìn Kim trưởng lão đang lên lôi đài một chút, bỗng

nhiên một cước đá vào trước ngực Nguyên Trọng.

Nguyên Trọng miệng còn đang cười ha ha, bỗng nhiên cảm giác mình bay lên. Xác thực mà nói y là bị người trẻ tuổi trước mắt kia đá bay lên.

Chỗ cách ngoài lôi đài 20m cũng là một chỗ gác chuông, gác chuông này kỳ thật chính là một nham thạch thật lớn cao mấy trượng, ở trên đỉnh nham thạch có một cái chuông lớn. Cái chuông này được dùng cho trận đấu, mỗi lần trận đấu bắt đầu chính là gõ vào cái chuông lớn này.

Mà lúc này Diệp Mặc lại trực tiếp đá Nguyên Trọng về phía gác chuông, đồng thời cột cờ trong tay hắn đã biến thành năm đoạn, cột cờ năm đoạn mang theo năm đạo phong thanh đi theo Nguyên Trọng.

"Ong, ong, ong..." mọi người ở đây gần như cũng có thể nghe thấy tiếng vang của chuông lớn trên đỉnh gác chuông.

Mà theo sau tiếng vang, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn trên tảng đá phía dưới gác chuông. Lúc này trên tảng đá, rõ ràng là một người, chính là Nguyên Trọng bị người trẻ tuổi trên lôi đài kia đá ra.

Chẳng qua lúc này Nguyên Trọng bày ra một chữ 'đại', bị người ta đính trên mặt đá tại gác chuông. Cột cờ cao vài trượng bị Diệp Mặc bẻ thành năm đoạn, trong đó bốn đoạn ngắn đính ở tay chân Nguyên Trọng, mà đoạn dài nhất kia đính ở cổ họng của y.

Đoạn đính ở cổ họng kia dài hơn một trượng, sau khi đính trên vách đá còn lay động. Bất cứ kẻ nào đều nhìn ra, Nguyên Trọng đã chết không thể chết lại rồi.

Mà Kim trưởng lão lúc này mới vừa vặn đi vào trên lôi đài.

Hiện trường yên tĩnh, tất cả phát sinh quá nhanh, nhanh đến gần như không có bất kỳ người nào có thời gian kịp phản ứng. Từ Mục Tiểu Vận xuất đao, đến Nguyên Trọng Thái Ất Môn ngăn cản, sau đó trả về một đao, nhưng Mục Tiểu Vận Băng Hồ lại là đồ ngốc đã quên ngăn cản.

Hoàn toàn vào lúc này, đao của Nguyên Trọng bị một đạo ánh sáng trắng chặt đứt, một người tuổi còn trẻ hiện ra trên lôi đài, thậm chí còn ôm người con gái tuyệt mỹ kia.

So sánh với nhau, thì hai gã luyện võ nửa bước Tiên Thiên kia bị người trẻ tuổi dùng một quyền đánh lui, thời gian này càng ngắn hơn.

Hiện trường sở dĩ yên tĩnh, là vì tất cả mọi người biết đã xảy ra chuyện lớn. Nguyên Trọng Thái Thái Ất Môn lại bị giết, hơn nữa còn là ngay trước mặt Tề Phó môn chủ Thái Ất Môn, với cách nhìn của mọi người, Chuyện này nếu Thái Ất Môn có thể bỏ qua, thì mặt trời sẽ không mọc nữa.

Mọi người biết nội tình sẽ hiểu được, người vừa rồi bị giết chính là Nguyên Trọng, mặc dù là đệ tử của Tề Phó môn chủ Thái Ất Môn, nhưng trên thực tế y là con riêng ở thế tục của gã. Hơn nữa Nguyên Trọng tư chất xuất chúng, cho nên địa vị ở Thái Ất Môn có thể nói dưới mấy người, nhưng trên vô số người.

Một người như vậy bị loại phương thức giết người này sỉ nhục, Thái Ất Môn làm sao có thể bỏ qua?

- Xong rồi...

Kim trưởng lão nhìn người đã bị đóng đinh kia là Nguyên Trọng, tay chân lạnh như băng, ông ta phải gánh vác trách nhiệm lớn.

- Mày muốn chết...

Một thanh âm vô cùng tức giận vang lên, một gã lão đạo gầy gò giống như một con chim lớn, từ vị trí chủ tịch Thái Ất Môn bay về phía lôi đài...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 744

Bị Vây

Nhìn Tề Phó môn chủ bay về phía lôi đài, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy hưng phấn. Bay, thật sự là ông ta đang bay. Khoảng cách xa như vậy không ngờ trong nháy mắt đã bay qua, có thể thấy tu vi của Tề Phó môn chủ đã vô cùng cao. Tu luyện cổ võ đến đoạn cuối tiến triển vô cùng chậm. Còn bay, chính xác là trượt trong không trung, cái này nhất định tu vi phải đạt đến Tiên Thiên hậu kỳ mới có thể làm được.

Nếu một cao thủ như vậy giận dữ ra tay thì tất cả mọi người đều có thể đoán trước kết cục của Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận trên lôi đài.

Chỉ có Diệp Mặc cười lạnh, hắn biết đây căn bản không phải là bay. Nơi này đã bị cấm bay, cho dù là hắn cũng không thể nào bay được. Mà cái tên Tề Phó môn chủ mà dưới đài đang bàn tán kia cùng lắm cũng chỉ là trượt trên không trung mà thôi, ông ta từ chỗ thấp bay đến chỗ cao, tuy khoảng cách hơi xa nhưng dựa vào nội khí tu vi của ông ta thì đây cũng không phải chuyện khó.

Đối với Diệp Mặc mà nói, việc trượt trên không trung của ông ta còn không bằng Ngự Phong Thuật.

Tề Khải vô cùng phẫn nộ, ông ta hận bản thân mình tại sao không ra mặt ngay từ đầu để cho Nguyên Trọng bị giết. Trong khoảnh khắc Nguyên Trọng bị giết đó, sự phẫn nộ của ông ta đã lên đến đỉnh điểm.

Nhưng trải qua một đoạn đường trượt trên không trung, sau khi đứng trên lôi đài ông ta lập tức bình tĩnh lại. Tề Khải biết, người thanh niên trước mắt này có thể trong nháy mắt đánh bại hai gã bán bộ Tiên Thiên, còn dễ

dàng giết chết Nguyên Trọng đã là Địa Cấp sơ kì, thì hiển nhiên cũng là một người không đơn giản, hoặc là nói có chút đáng sợ. Không cần đánh Tề Khải cũng biết tu vi của đối phương sẽ không hề kém mình.

Nguyên Trọng đã không thể cứu sống, bây giờ phải làm thế nào để giết chết người thanh niên đáng sợ trước mắt này.

Diệp Mặc không thèm liếc mắt nhìn Tề Khải lấy một cái. Mặc dù tu vi của Tề Khải không tồi nhưng Diệp Mặc biết ông ta căn bản không phải là người lợi hại nhất ở đây. Ông ta thậm chí không bằng ba người mà hắn không nhìn thấu tu vi gặp ở thành Hàng Thủy mấy năm trước, cho nên Diệp Mặc cũng không thèm coi Tề Khải ra cái gì.

Trong lòng hắn bây giờ chính là nghĩ, nếu đã động thủ thì lát nữa nhất định phải trải qua chém giết, thậm chí là còn phải đối mặt với rất nhiều cao thủ vây công. Đối với sự vây công của mấy cao thủ Tiên Thiên này, Diệp Mặc không sợ, nhưng hắn lo lắng chính là Mục Tiểu Vận.

Một lát nữa phải động thủ, nếu như không có Mục Tiểu Vận thì hắn có thể không kiêng nể gì, tùy ý chém giết, nhưng có Mục Tiểu Vận khiến hắn không những phải để ý chăm sóc cô ấy, hơn nữa còn ảnh hưởng đến toàn lực đối địch của hắn.

Diệp Mặc không biết vì sao Mục Tiểu Vận đã tu luyện 4 năm rồi mà vẫn là luyện khí tầng 3. Đáng nhẽ dựa vào tư chất của cô ấy, cứ coi như tài nguyên không đủ thì chí ít bây giờ cũng phải luyện đến luyện khí tầng 5 hoặc là 6. Diệp Mặc rất muốn đưa Mục Tiểu Vận đi luôn, nhưng hắn biết có mấy thực lực thâm hậu đang âm thầm ẩn núp, chỉ cần hắn rời khỏi lập tức sẽ ngăn hắn lại. Thần thức của hắn đã quét được một người trong đó chính là người đã từng xuất hiện trong thành Hàng Thủy lúc đầu.

Kim trưởng lão nhìn thấy Tề Khải tự mình bay đến lôi đài, ông liền lập tức đứng một bên lo lắng Diệp Mặc đột nhiên chạy trốn. Mặc dù biết rõ hai người trên lôi đài không thể có cách nào lập tức chạy trốn được nhưng làm bộ ra vẻ tí cũng không có chết ai. Ông ta có thể không biết Diệp Mặc kiêng

kỵ không phải ông ta và Tề Khải mà là một người khác.

Sau khi Tề Khải đứng trên lôi đài, ông ta đã hoàn toàn tỉnh lại. Ông ta cũng không hề lập tức tiến lên mà là nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rất lâu, mặc dù Diệp Mặc không hề để ý đến ông ta nhưng ông ta cũng không hề phẫn nộ, chí ít thì bên ngoài cũng không hề tỏ ra phẫn nộ.

- Cứ coi như Mục Tiểu Vận là ngườI phụ nữ của cậu, cậu đưa cô ta đi không phải là xong sao, tại sao lại giết đệ tử nòng cốt của Thái Ất Môn?

Thanh âm của Tề Khải lạnh như băng, tốc độ nói rất bình thường.

Diệp Mặc nghe xong những lời nói của Tề Khải ngược lại kinh ngạc ngẩng đầu lên, hắn cho rằng lão Tề Phó môn chủ này vừa mới đến nhất định sẽ hạ sát thủ, nhưng không ngờ sau khi ông ta lên lôi đài lại trở nên vô cùng bình tĩnh.

Tuy nhiên Diệp Mặc vốn là đến Thái Ất Môn báo thù, đương nhiên sẽ không nói chuyện tử tế với tên Tề Phó môn chủ này. Mặc dù hắn không muốn nói chuyện với tên Tề Khải này nhưng cũng nên nói một chút về mục đích giết người.

Hắn giơ miếng ngọc bội hình tròn trong tay lên, sau đó đột nhiên dùng lực bóp nát miếng ngọc thành bột phấn.

Sắc mặt Tề Khải trở nên xanh tái. Miếng ngọc bội này là ông đưa cho con mình lúc đưa con lên núi Thái Ất, không ngờ bây giờ con chết rồi, miếng ngọc bội cũng vỡ nát rồi. Là một Phó môn chủ của Thái Ất Môn, Tề Khải rất biết nhẫn nhịn. Ông ta càng muốn giết một người thì càng có thể nhịn. Ông ta không động thủ thì thôi, nếu đã động thủ thì phải khiến đối phương chết không có chỗ chôn. Hơn nữa ông cũng rất muốn khiến kẻ trước mắt này chết dần dần chứ không phải lập tức chết lun.

Thấy Tề Khải vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, Diệp Mặc liền cảm thấy tên Tề Phó môn chủ này hơi độ lượng. Hắn kéo Mục Tiểu Vận ra phía

sau mình, sau đó lạnh lùng nói với Tề Khải:

- Mấy năm trước, Nguyên Trọng và một người khác đi ra bên ngoài, trên phố đi bộ ở Ninh Hải, thiếu chút nữa anh ta đã giết một cô gái, đồng thời còn khiến cô gái kia mất đi 1 năm trí nhớ.

Nói tới đây Diệp Mặc thấy sắc mặt Tề Khải đột nhiên tái mét, dường như ông ta đang nghĩ đến cái gì.

Nhưng Diệp Mặc vẫn lạnh lùng nói:

- Mà người phụ nữ kia trùng hợp lại chính là vợ của tôi. Lúc ấy tôi đã thề, bất kể là ai thiếu chút nữa giết cô ấy, tôi nhất định sẽ phải giết kẻ đó.

Sắc mặt Tề Khải biến đổi đột ngột, qua lúc lâu sau ông ta mới từ từ nói:

- Chiếc vòng cổ mà lúc trước người phụ nữ đó đeo chính là do cậu làm sao? Cô ta chưa chết?

Diệp Mặc lạnh lùng cười nói:

- Nghe ông nói như vậy thì tôi đã biết người cùng đi Ninh Hải với anh ta đó chính là ông. Như vậy xem ra tôi có thể bớt một chút sức lực rồi. Để cho ông chết một cách minh bạch tôi nói thêm cho ông biết, chiếc vòng cổ đó là pháp khí do tôi luyện chế. Nếu năm đó không có chiếc vòng cổ của tôi thì không biết Khinh Tuyết sẽ như thế nào, có lẽ bây giờ cô ấy đã không còn nữa.

Tề Khải hít một hơi thật sâu, nếu nói Diệp Mặc lợi hại có lẽ ông cũng không sợ, nhưng Diệp Mặc là người có thể luyện chế ra một dây chuyền phòng ngự như vậy thì ông biết mình đã gặp phải chỗ không nên động rồi. Cho tới nay, ông vẫn lo lắng người luyện chế ra chiếc vòng cổ kia đến báo thù, hôm nay thật sự hắn đã đến rồi.

Người tu luyện đến tầm tu vi như Tề Khải, cộng thêm việc ông ta là Phó môn chủ đại môn phái, nên hiểu biết đương nhiên phải hơn những người

bình thường. Ông loáng thoáng biết được, còn có một loại công pháp lợi hại hơn cổ võ gấp trăm lần, nhưng bây giờ đã không ai có thể luyện được rồi. Người thanh niên trước mắt trẻ tuổi như vậy mà thân thủ lợi hại như thế, đây tuyệt đối không phải người tu luyện cổ võ có thể đạt tới, hắn rất có thể là người tu luyện loại công pháp thần bí này.

Những người như thế nếu như muốn động thủ thì nhất định phải cho hắn vĩnh viễn không thể xoay mình chạy thoát. Nếu như để hắn chạy thoát thì về sau Thái Ất Môn thật sự sẽ xong đời. Bây giờ không phải là việc ông báo thù mà là sự tồn vong của Thái Ất Môn. Nếu như cậu đã tìm đến cửa thì tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tề Khải biết một mình ông không thể giữ chân được Diệp Mặc, mặc dù ông không sợ Diệp Mặc làm gì ông ta nhưng ông chỉ sợ đối phương chạy trốn. Nếu cao thủ của Thái Ất Môn đều đến hoặc là liên hợp người của mấy đại môn phái này lại thì nhất định sẽ nắm chắc phần thắng.

Sắc mặt Tề Phó môn chủ này không ngừng biến hóa, nhưng lại không động thủ, Diệp Mặc biết ông ta có điều kiêng kỵ. Nhưng Diệp Mặc cũng như vậy có điều cố kỵ, nơi này có quá nhiều cao thủ. Ngay tại lúc Tề Khải nói chuyện, bên lôi đài lại có thêm mấy cao thủ Tiên Thiên, cộng thêm những cao thủ ẩn nấp ở một bên. Diệp Mặc cũng không tuyệt đối nắm chắc phần thắng.

Diệp Mặc bây giờ chỉ muốn tìm một nơi an toàn đưa Tiểu Vận đi, sau đó đại khai sát giới.

- Tiểu Vận, chúng ta đi trước.

Cho dù là không tuyệt đối nắm chắc được phần thắng thì Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục đứng ở trên lôi đài này. Hắn kéo Mục Tiểu Vận nhảy xuống lôi đài.

- Ha ha ha... Nơi tổ chức Đại hội Ẩn Môn của bọn ta mà cậu nghĩ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao. Cậu quá coi thường thánh địa Ẩn Môn chúng

ta rồi.

Vừa dứt lời, một lão già gầy gò đã đứng trên lôi đài.

- Là tiền bối Lăng Không của phái Càn Côn...

Lão già này vừa đứng trên lôi đài thì lập tức đã có người thì thầm bàn tán.

Diệp Mặc nhìn thấy lão già này liền lập tức biết tu vi của ông ta còn thâm hậu hơn Tề Khải rất nhiều, hơn nữa lão già này chính là người đã ẩn núp một bên. Lúc đầu tại thành Hàng Thủy thần thức của hắn đã quét qua người này nhưng lúc đó hắn không thể nào nhìn thấu được tu vi của ông ta. Nhưng bây giờ hắn lại có thể thấy được tu vi của lão già này đã đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong.

- Ta biết rồi. Lúc đầu giết chết Ngụy Ngọ của " Đoán Khí Đường" cùng trưởng lão Mẫn Chí Phong của "Song Tử Kiếm Tông" chính là hắn. Lúc đó có một nam một nữ, hơn nữa còn rất trẻ, đúng vừa vặn phù hợp với họ.

Lúc này Kim trưởng lão của Thái Ất Môn đột nhiên lớn tiếng nói.

Lăng Vô Thủy nghe xong lời nói của Kim trưởng lão bèn nhìn chằm chằm Diệp Mặc cùng Mục Tiểu Vận, sau đó gật gật đầu nói:

- Xem ra không sai rồi. Đúng là hắn. Chỉ là lúc đó hắn cải trang thành một kẻ có râu ria sồm sề, hơn nữa sau đó còn giá họa cho "Đoán Khí Đường", quả nhiên là một người có bản lĩnh, lá gan rất lớn.

Những cao thủ theo Lăng Vô Thủy tiến lên bên lôi đài đã càng ngày càng đông, cao thủ của "Đoán Khí Đường" và "Song Tử Kiếm Tông" toàn bộ lên hết.

Kỳ Hữu Tân của "Song Tử Kiếm Tông" hung dữ nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Ông hận một nỗi không thể một nhát chém chết Diệp Mặc. Con của ông ta bị giết đến hôm nay mới tìm được hung thủ.

Diệp Mặc đúng bên người Mục Tiểu Vận nói:

- Tiểu Vận, anh chuẩn bị đại khai sát giới, em tựa sát vào sau lưng anh, không được đi quá xa.

- Ừm...

Mục Tiểu Vận đương nhiên biết tình huống trước mắt rất nguy cấp, tuy rằng bốn năm không gặp nhưng tu vi của Diệp Mặc thế nào cô không hề biết.

Diệp Mặc dường như đã biết Mục Tiểu Vận lo lắng, hắn nắm tay Mục Tiểu Vận nói:

- Tiểu Vận, em không cần lo lắng cho anh, anh bị nhốt ở một chỗ, sau khi tỉnh dậy lại phát hiện không có cách nào để rời khỏi nơi đó nên đã ở đó tu luyện suốt bốn năm, cho nên em không cần lo lắng.

Mục Tiểu Vận biết bây giờ cô là gánh nặng cho tướng công của mình, nhưng cô cũng biết, chỉ có bảo vệ tốt bản thân mình mới là biện pháp tốt nhất để giúp tướng công. Một khi cô xảy ra chuyện, Diệp Mặc nhất định sẽ lo lắng.

Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận nói xong, hắn đột nhiên lớn tiếng nói:

- Diệp Mặc tôi với Thái Ất Môn có đại thù, hôm nay tôi tới báo thù. Chư vị không có ân oán gì với tôi xin hãy tránh ra, nếu đợi đến khi tôi động thủ thì tất cả những người không tránh ra sẽ là kẻ thù của tôi, sau này tôi sẽ đi đến từng môn phái của các người thăm hỏi.

Rất nhiều người vì khí thế của phái Càn Côn và Thái Ất Môn mà lên nhập vòng vây đều có ý rút lui. Không phải bọn họ cho rằng Diệp Mặc sẽ thắng mà là bởi vì chuyện này không liên quan gì đến họ, căn bản cũng không cần phải tham gia vào trận chiến này.

Chỉ có điều Diệp Mặc vừa dứt lời thì Lăng Vô Thủy đã cười lớn - Lão

phu thật muốn xem cậu thăm hỏi như thế nào, lão phu là Thái Thượng trưởng lão Lăng Vô Thủy phái Càn Côn, sau khi cậu chết nhớ đừng quên đó. Đúng rồi, nơi này chẳng những có phần đông cao thủ Tiên Thiên của phái Càn Côn, còn có Thái Ất Môn và Từ Hàng Tĩnh Trai.

Lời nói của Lăng Vô Thủy lập tức nhận được sự trêu cười ở bốn phía dưới lôi đài, dưới sự bao vây của nhiều cao thủ như vậy mà có thể chạy trốn thì thật sự là đang nằm mơ.

Tiếng cười ở bốn phía vẫn chưa dừng lại thì một tiếng cười lanh lảnh truyền đến.

- Diệp Mặc, quả nhiên là cậu. Quả thật là thiên đường có đường nhưng không đi, hôm nay rốt cuộc cậu cũng bị tôi bắt được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 745

Giết Tiên Thiên

Diệp Mặc thấy kẻ bay lên đài, ánh mắt lập tức băng lạnh, có thể nói trong tiểu thế giới này người hắn muốn giết chết nhất, trừ cái tên đạo sĩ năm đó hại Khinh Tuyết ra thì chính là người này.

- Hóa ra là bà già Giai Uấn, tôi cũng đang muốn tìm bà, rất tốt. Tuy nhiên tôi vẫn nhớ hai gò bồng đào của bà vừa to lại vừa trắng, bà tất phải dùng đồ này buộc lại làm gì, chẳng lẽ là vị đạo sĩ nào đó làm?

Bởi vì Giai Uấn giết chết Lạc Nguyệt, hại Lạc Huyên phải nhảy xuống dốc đá cho nên hắn đã hận bà già này đến thấu xương thấu tủy, lúc nói chuyện rất ác độc, không hề nể mặt chút nào.

- Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết...

Việc Giai Uấn hận nhất chính là lúc trước để Diệp Mặc túm phải áo ngực, khiến ngực của bà không những lồ lộ ra, hơn nữa còn khiến bà mất đi thứ quý giá nhất. Đối với Giai Uấn mà nói, vật quý nhất không phải là trinh tiết mà là tờ giấy vàng kia.

Giai Uấn nói xong lập tức cầm phất trần xông lên, tuy nhiên khi bà vừa mới động chân thì dường như nhớ đến cái gì lại dừng lại, xung quanh nhiều người như vậy đều chỉ vây mỗi mình Diệp Mặc, nhưng không có ai xông lên. Nếu một mình bà xông lên trước cuối cùng nói không chừng làm bàn đạp cho người khác.

Diệp Mặc thầm kêu đáng tiếc, nếu Giai Uấn xông lên, hắn nhất định sẽ giết chết, nhưng bà lão này không ngờ rất khôn khéo, thông minh giống hệt

tên Tề Khải của Thái Ất Môn, chỉ trong nháy mắt đã nghĩ thông suốt mấu chốt của vấn đề.

Diệp Mặc nói xong hầu như tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về phiá Giai Uấn. Tu vi của Giai Uấn rất cao, hơn nữa khí thế trên người bà bây giờ rõ ràng là đã thăng cấp lên Tiên Thiên. Ở tiểu thế giới thăng cấp Tiên Thiên, xem như là một người có tu vi rất cao xem như

Nhưng Giai Uấn có một cái tật là rất hận đàn ông. Bất cứ người đàn ông nào cô cùng không thèm để ý, cho nên ở Từ Hàng Tĩnh Trai bà còn có một biệt danh "đạo cô vô tình". Cho nên bây giờ những người ở đây nghe thấy Diệp Mặc nói vậy liền kỳ quái nhìn Giai Uấn. Dựa vào phản ứng của Giai Uấn thì có thể thấy chuyện này có thể là thật.

Rất nhiều người đang có những ý nghĩ kỳ quái, cái người tên Diệp Mặc này không ngờ lại có thể nhìn thấy chỗ nhạy cảm đó của Giai Uấn, chẳng lẽ bọn họ có quan hệ gì?

Giai Uấn giận đến tím mặt nhưng bà vẫn không đi lên, bà biết bản lĩnh của Diệp Mặc còn lợi hại hơn bà nhiều. Mà ba trang giấy vàng kia lại rất quan trọng đối với bà. Bà nhất định phải chớp lấy cơ hội này, tuyệt đối không thể để cho người khác hưởng lợi.

Diệp Mặc nhìn thấy xung quanh nhiều cao thủ như vậy, trong lòng cũng đang thầm tính toán. Những người này mà lên từng người một thì hắn đều không sợ. Nhưng nếu tất cả bọn họ cùng lên thì cho dù hắn không sợ nhưng hắn lại lo lắng cho Mục Tiểu Vận. Nhiều cao thủ như vậy nếu hắn muốn bảo vệ Mục Tiểu Vận chỉ có Huyền cấp đỉnh phong thì thật sự rất khó. Đây cũng là điều mà hắn đang do dự không động thủ.

- Tiểu Vận, đợi lát nữa lúc anh động thủ, chúng ta vừa đánh vừa rút lui ra ngoài. Chỉ cần rời khỏi đây 30 dặm là anh có thể mang em bay đi.

Diệp Mặc nhỏ giọng vạch chiến lược cho Mục Tiểu Vận.

Ngay tại lúc Diệp Mặc chuẩn bị động thủ, lại có một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

- Giai Uấn sư muội, muội ra ngoài lâu như vậy, quay về rồi tại sao không quay lại môn phái? Còn việc Lạc Phi mất tích ở bên ngoài, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc lập tức nhìn về phía người đang nói chuyện, đó là một đạo cô khác ở Từ Hàng Tĩnh Trai, trong lòng chợt giật mình, trong Từ Hàng Tĩnh Trai này không ngờ vẫn có một cao thủ mà hắn không nhìn thấu, còn có 4 võ giả Tiên Thiên, vài tên võ giả bán bộ Tiên Thiên. Nếu có thể khiến Từ Hàng Tĩnh Trai rời khỏi đây thì hắn sẽ bớt được rất nhiều áp lực.

Giai Uấn lạnh lùng nói:

- Giai Nhàn sư tỷ, tôi đã thăng cấp Tiên Thiên, sống ở bên ngoài đương nhiên là có một số việc, còn môn phái tôi nhất định sẽ trở về, tuy nhiên đợi tôi xử lý xong việc đã. Còn nữa, sư tỷ có thể không biết, ba...

Diệp Mặc nghe thấy tiếng nói ở phía sau lập tức liền biết Giai Uấn muốn nói việc ba cuốn "Ní La Kinh". Đối với Giai Uấn mà nói, "Ní La Kinh" đã không quan trọng. Bà cần chính là ba trang giấy vàng ở bên trong những quyển sách kia, cho nên sau khi Giai Uấn nói ra "Ní La Kinh" thì những người này nhất định sẽ điên cuồng công kích mình. Nếu như công kích thì cũng là chính mình chủ động công kích, quyền chủ động không thể nhường nhịn.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền hét lớn một tiếng:

- Giai Uấn, bà già độc ác này, ngay cả đệ tử trong phái bà cũng không buông tha. Bà giết Lạc Nguyệt, sau đó ép Lạc Huyên nhảy xuống vách núi, bà còn không bằng cả tên cầm thú. Bọn họ chỉ biết một vài chuyện xấu xa của bà mà bà đã truy tận giết tuyệt.

- Giai Uấn, đệ tử của tôi là Lạc Nguyệt và Lạc Huyên là do cô giết sao?

Một đạo cô trung niên khuôn mặt ưu tú bên trong Từ Hàng Tĩnh Trai sau khi nghe thấy những lời này lập tức lên tiếng, sau khi cô hỏi xong liền rút bảo kiếm tiến về phía Giai Uấn. Có thể thấy tính tình của cô tuyệt đối khác với tướng mạo bên ngoài.

Giai Uấn bị Diệp Mặc chen vào cắt đứt câu chuyện lập tức vô cùng phẫn nộ, bà cầm lấy cây phất trần chống đỡ thanh trường kiếm đang đâm tới, sau đó căm giận chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Kỳ Ngọc Lâm của phái Càn Côn là do ngươi giết, chẳng lẽ ngươi dám phủ nhận? Ba quyển "Ní La Kinh" kia cũng đang ở trên người ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng phủ nhận?

Dường như bà biết đang có nhiều cao thủ nhìn chằm chằm vào mình, lại bởi vì rắc rối từ trong nội bộ, nên Diệp Mặc đã không có phần của bà, điều này làm cho bà thẹn quá hóa giận. Chó cắn áo rách, nói không chừng cuối cùng còn có thể thừa nước đục thả câu.

Không đợi Giai Uấn nói hết câu, Diệp Mặc đã ôm Mục Tiểu Vận lùi xuống bên cạnh lôi đài. Đồng thời phi kiếm trong tay đã bám vô số kiếm quang, xung quanh hắn và Mục Tiểu Vận hóa thành từng đạo kiếm mang. Hắn chuẩn bị phá vòng vây cho nên phải nhân dịp lúc người khác chưa kịp phản ứng liền mang Mục Tiểu Vận rời khỏi núi Thần Châu.

Diệp Mặc không động thủ thì thôi, nếu đã động thủ thì sẽ toàn lực ra tay, không hề nương tay. Sau khi kiếm của hắn quét qua thì mười mấy hỏa cầu đồng thời bay ra.

Lên lôi đài để ngăn chặn Diệp Mặc và Mục Tiểu Vân thấp nhất cũng là võ giả Địa cấp, mà những võ giả Địa cấp này còn chưa nhận được mệnh lệnh đột nhiên công kích thì đã bị Diệp Mặc đánh cho trở tay không kịp.

Diệp Mặc đã bắt đầu chuyển hóa chân khí của chân nguyên thành vô số kiếm mang và hỏa cầu, tàn sát bừa bãi những võ giả Địa cấp này. Mùi máu tươi cùng mùi thiêu đốt của hỏa cầu truyền đến. Đám người vừa rồi còn đang

dày đặc vây công Diệp Mặc thì bây giờ đã bị Diệp Mặc giết sạch.

Những cái này xảy ra quá nhanh, vừa rồi Diệp Mặc vẫn còn đang tranh cãi, nhưng trong nháy mắt mà hắn đã bắt đầu động thủ. Vào đúng lúc mọi người không kịp phản ứng thì Diệp Mặc đã mang theo Mục Tiểu Vận nhảy xuống lôi đài.

Chỉ có điều Diệp Mặc vừa xuống lôi đài, còn chưa kịp bước vài bước thì hai đạo quyền phong cực dũng mãnh đã chặn đứng đường đi của hắn.

Nếu chỉ có một mình Diệp Mặc thì có lẽ hắn có thể né tránh, sau đó nhằm thời cơ công kích. Nhưng bây giờ hắn còn mang theo cả Mục Tiểu Vận, hai người không thể trong thời gian ngắn như vậy né tránh hai quyền phong này.

Quyền phong thật là lợi hại, Diệp Mặc biết rằng hai đạo quyền phong này vẫn chưa phải là toàn lực của đối phương. Đánh ra hai quyền phong này là Lăng Vô Thủy và tên đạo sĩ Thái Ất Môn vừa chạy đến. Xem ra tu vi của ông ta còn trên cả Lăng Vô Thủy.

Phi kiếm trong tay Diệp Mặc mang theo hai đạo chân nguyên trực tiếp tiến lên ngăn cản.

Ầm ầm...

Hai tiếng nổ lớn. Mấy tảng đã ở xung quanh hoàn toàn vỡ vụn, bay tứ phía.

Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vân vẫn không hề có chút sứt mẻ, mà hai võ giả chặn Diệp Mặc là hai võ giả Tiên Thiên đỉnh phong lại lùi về phía sau nửa bước.

Thật là lợi hại. Diệp Mặc thầm than trong lòng, bản lĩnh của hai người này tuyệt đối không hề thua kém tu vi luyện khí đỉnh phong. Nếu không phải hắn tu luyện "Tam Sinh quyết" mà muốn dựa vào luyện khí tầng 7 ngăn chặn hai gã luyện khí đỉnh phong này thì đúng là đang nằm mơ. Nhưng cho dù là

như vậy thì hắn hoàn toàn không có cách nào chiếm được thế thượng phong, mà đối phương ngoài hai tên Tiên Thiên đỉnh phong này ra còn có rất nhiều người liên kết lại, mà hắn lại chỉ có một mình, lại còn mang thêm Mục Tiểu Vận.

Xem ra lúc mình mới đến tiểu thế giới này không chủ động đi gây sự thật là một việc làm sáng suốt. Nếu lúc trước hắn đi tìm Thái Ất Môn thì đúng là đi tìm chỗ chết. Không cần nhiều người, chỉ cần một Tiên Thiên đỉnh phong như thế này là có thể giải quyết hắn rồi.

Tiên Thiên sơ kỳ và Tiên Thiên đỉnh phong không ngờ lại chênh lệch lớn như vậy, điều này làm cho Diệp Mặc thật sự bất ngờ.

Diệp Mặc không biết. Hắn kinh ngạc, còn Lăng Vô Thủy và lão đạo sĩ của Thái Ất Môn lại càng cả kinh, bọn họ chưa bao giờ nghĩ có người có thể ngăn cản quyền phong của hai bọn họ hợp lại, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong. Mà người thanh niên này không những còn mang theo một người, thậm chí còn ra tay sau. Tuy rằng một quyền này của bọn họ vẫn không dùng hết toàn lực nhưng nó cũng là thực lực bảy tám phần rồi.

Hai người quay sang nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu. Diệp Mặc đã nhìn thấy sát khí từ trong mắt của bọn họ, thậm chí trong mắt của bọn họ còn có chút vui sướng. Diệp Mặc biết hai gã Tiên Thiên đỉnh phong này cảm thấy có hứng thú với thứ mà mình tu luyện chứ không phải là vì mình đã mạo phạm núi Thần Châu gì đó.

Trong lúc này, cao thủ Tiên Thiên và mười mấy võ giả bán bộ Tiên Thiên ở xung quanh lại xông tới.

Lúc này đạo cô Giai Nhàn của Từ Hàng Tĩnh Trai bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Tất cả đệ tử của Từ Hàng Tĩnh Trai nghe lệnh, lập tức quay về. Việc quan trọng của chúng ta bây giờ là đưa Giai Uấn trở về.

- Giai Nhàn sư muội, lúc này đang là lúc cần Từ Hàng Tĩnh Trai, tam đại Ẩn Môn chúng ta gắn bó thân thiết, sao cô có thể...

Lão đạo sĩ Tiên Thiên đỉnh phong của Thái Ất Môn nghe xong Giai Nhan tuyên bố liền lập tức kinh sợ nói.

Giai Nhàn thản nhiên nói - Phái chúng tôi xuất hiện phản đồ, chúng tôi đương nhiên phải dẹp yên nội bộ, còn những thứ khác sẽ nói sau.

Lão đạo sĩ của Thái Ất Môn lập tức nghẹn họng, nội loạn trong môn phái người ta còn chưa giải quyết đã muốn người ta toàn lực hỗ trợ, điều này dường như không đúng.

- Cháu trai Ngọc Lâm của tôi không ngờ là do cậu giết, tiểu súc sinh mau chết cho tôi...

Lúc này một võ giả Tiên Thiên sơ kỳ đột nhiên từ phía sau nhảy lên, cả người ông ta cùng trường kiếm đều hóa thành một kiếm quang sắc nhọn màu trắng, mang theo sát khí như tia chớp đâm về phía Diệp Mặc.

Mặc dù phía trước có âm thanh nhưng kiếm của ông ta đến xong thì âm thanh mới vọng đến. Nói đây là đánh lén thì cũng không đúng, cho nên rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng thì kiếm quang đã đi tới đỉnh đầu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lúc này động thủ hắn tuyệt đối sẽ không nương tay, hơn nữa mỗi lần ra tay đều sẽ dùng toàn lực. Đối với đạo kiếm quang này, Diệp Mặc căn bản không hề có ý định né tránh, phi kiếm trong tay hắn do chân nguyên ngưng tụ lại lập tức hóa thành một dãy trắng hồng dài đến máy mét, dãy trắng hồng này trực tiếp đâm về phía kiếm quang.

Xèo xèo...

Những âm thanh chướng tai chợt vang lên khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái. Cũng may những âm thanh kia rất ngắn, dường như khi những âm thanh kia vang lên cũng là lúc trên không trung phun ra một dòng

máu đỏ tươi.

"Đùng" một tiếng, một thi thể bị chia làm hai đã rơi trên mặt đất, sau đó máu mới bắt đầu phun như mưa.

Sắc mặt của Lăng Vô Thủy xanh tái, tất cả những cái này xảy ra quá nhanh, thậm chí ông còn chưa kịp cứu viện thì môn hạ của ông là một võ giả Tiên Thiên cứ như vậy mà bị giết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 746

Ai Vây? Ai Giết?

Lúc này mọi người xung quanh mới nhìn thấy rõ ràng chân tướng sự tình. Hóa ra tiếng "xèo xèo" chói tai vừa rồi là do một kiếm của Diệp Mặc đã trực tiếp chém dọc thanh trường kiếm đánh lén hắn thành hai nửa. Mà sau khi chém thành hai nửa, kiếm của Diệp Mặc chẳng những không dừng lại, ngược lại cũng chém Trưởng lão của Côn Càn Môn thành hai nửa.

Mọi người đều hít một hơi lạnh. Đây là bản lĩnh gì? Kỳ Hữu Tân vốn cũng muốn đánh lén Diệp Mặc, theo bản năng rùng mình một cái. Nếu gã đánh lén, hiện tại người nằm trên mặt đất chẳng phải chính là Kỳ Hữu Tân gã hay sao? Người này quá lợi hại. Tuy rằng vừa rồi Kỳ trưởng lão của Côn Càn Phái nóng lòng muốn báo thù, nhưng dù sao ông ta cũng là một cao thủ Tiên Thiên. Một cao thủ Tiên Thiên lại bị giết dễ dàng như vậy.

- Người này đã mất trí rồi. Dám ở Ẩn Môn giết người vô tội bừa bãi như vậy. Lăng Vô Thủy tôi với danh nghĩa Côn Càn Phái phát ra lệnh truy sát tối cao, đối với Diệp Mặc giết không tha. Tất cả Ẩn Môn tham gia cuộc vây giết lần này, sẽ là môn phái hữu hảo với Côn Càn Phái. Đồng thời còn tặng một viên linh dược tấn cấp Tiên Thiên.

Tuy Lăng Vô Thủy tức giận tới mức run rẩy, nhưng ông ta biết với bản lĩnh của Diệp Mặc, một mình ông ta căn bản không thể giết được.

Đạo sĩ của Thái Ất Môn lập tức phụ họa nói:

- Tôi Lãnh Thuyên đại biểu Thái Ất Môn đồng ý với ý kiến của Lăng huynh. Hai phái chúng tôi có vô số cao thủ đã tới đây. Cho dù người này lợi hại đến mấy, không thể nghi ngờ hắn cũng phải chết. Vây giết Diệp Mặc là

chuyện đại sự của Ẩn Môn chúng ta. Tất cả những ai chống lại mệnh lệnh tìm cách rút lui, hoặc là không muốn xuất lực vì sự tồn vong của Ẩn Môn chúng ta, sau này tự gánh lấy hậu quả.

Đạo sĩ của Thái Ất Môn này, ngay cả lời nói uy hiếp cũng đã nói ra, đồng thời còn đánh chiêu bài lớn tồn vong của Ẩn Môn. Rất nhiều người sau khi chứng kiến bản lĩnh và sự sát phạt quyết đoán của Diệp Mặc, đều muốn ra lệnh rút quân. Nhưng bọn họ nghe thấy lời uy hiếp này, lại không dám rút quân nữa.

- Ha ha...

Lại một tiếng cười lạnh truyền đến. Một bà lão phi thân qua đây. Bà ta chỉ lên xuống mấy cái, đã tới giữa vòng vây.

Diệp Mặc biết người này. Đó chính là Phượng Mỗ của Băng Hồ. Bà lão này liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó gật đầu nói:

- Không ngờ được Phượng Mỗ tôi cũng có lúc nhìn nhầm. Cậu chẳng những là một Dược Sư cao cấp, còn là một người sánh ngang Tiên Thiên đỉnh phong.

- Phượng Mỗ, bà là một người trong những môn phái Ẩn Môn. Người này tới làm xằng làm bậy ở Ẩn Môn chúng ta. Vì sự tồn vong của Ẩn Môn, tôi hi vọng bà có thể liên kết với chúng tôi cùng nhau giết hắn. Sau này tôi cam đoan Băng Hồ có thể tấn cấp môn phái nhị đẳng.

Lãnh Thuyên thấy Phượng Mỗ đi tới, trên mặt lộ vẻ vui mừng. Thực lực của bà lão này thực sự không thua gã. Tuy rằng kém hơn gã một chút, nhưng cũng không nhiều.

Phượng Mỗ khinh thường nhìn Lãnh Thuyên một chút, lạnh giọng nói:

- Họ Lãnh kia, ông cũng đừng dùng những lời lẽ buồn nôn như vậy để lừa bà già này. Ông không cảm thấy buồn nôn, tôi vẫn cảm thấy buồn nôn. Sở dĩ hôm nay Băng Hồ tôi rơi xuống môn phái tam đẳng, ông đừng nói

không liên quan đến Thái Ất Môn của ông.

Phượng Mỗ nói tới đây lại thoáng nhìn về phía Lăng Vô Thủy, lạnh giọng nói tiếp:

- Còn cả Côn Càn Phái của ông, đều là một giuộc với nhau. Âm mưu đánh lén, không ai có thể hơn được các người. Hôm nay Băng Hồ tôi cố tình rời khỏi cuộc vây giết này, ông có thể làm được gì? Không cần phải nói Mục Tiểu Vận là đệ tử của Băng Hồ tôi, cho dù không phải là đệ tử của Băng Hồ, tôi muốn rời khỏi thì rời khỏi, sao có thể bị ông uy hiếp được.

Nghe Phượng Mỗ nói xong, Lãnh Thuyên tức giận sắc mặt càng trở nên khó coi hơn. Nhưng Lăng Vô Thủy lại rất bình tĩnh. Ông ta chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phượng Mỗ, cũng không nói lời nào.

Sau khi Phượng Mỗ nói xong những lời này, không ngờ xoay người nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, tôi biết cậu là một cao thủ, hơn nữa còn là một cao thủ có thực lực mà ngay cả tôi cũng không nhìn ra được. Nhưng cậu có lợi hại mấy, đối mặt với nhiều cao thủ cùng vây giết như vậy, cậu cũng khó có thể bảo vệ được Mục Tiểu Vận. Mục Tiểu Vận là đệ tử của tôi. Nếu cậu tin tưởng lời nói của tôi, để tôi đưa Mục Tiểu Vận đi, cậu chuyên tâm đối địch, cậu thấy thế nào?

- Phượng Mỗ, bà thật là quá đáng.

Sau khi Lãnh Thuyên nghe Phượng Mỗ nói xong liền quát lớn.

Nhưng Phượng Mỗ không hề e ngại xoay người nói:

- sao? Tôi dẫn đệ tử của Băng Hồ của tôi đi, chẳng lẽ có gì sai sao? Nếu ông không đồng ý, vậy ông động thủ đi, đừng trách Phượng Mỗ tôi vô tình.

Tuy rằng biết Phượng Mỗ bỏ đá xuống giếng, nhưng Lãnh Thuyên vẫn không có bất kỳ biện pháp gì. Gã chỉ có thể chờ đợi cao thủ của Thái Ất

Môn và Côn Càn Môn qua đây.

- Tốt, bà đi đi. Nhưng hi vọng bà không nhúng tay vào chuyện chúng tôi đối phó với Diệp Mặc. Nếu không, hừ!

Lúc này Lăng Vô Thủy bỗng nhiên ngắt lời một câu. Ông ta thấy rất rõ ràng, cho dù Mục Tiểu Vận ở trong này, nhiều nhất cũng chỉ khiến Diệp Mặc có chút e dè mà thôi. Một khi Mục Tiểu Vận bị giết, ngược lại Phượng Mỗ sẽ tăng thêm lực chiến đấu của đối phương. Để Phượng Mỗ dẫn Mục Tiểu Vận đi, chỉ cần bọn họ giết chết Diệp Mặc, bất cứ lúc nào cũng có thể qua tìm. Người bọn họ muốn giết chính là Diệp Mặc, không phải là Mục Tiểu Vận.

Dường như Phượng Mỗ biết chuyện nhất định sẽ như vậy. Bà ta không hề bất ngờ, mà lại quay sang Diệp Mặc, dường như đang chờ Diệp Mặc trả lời.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày. Trên thực tế giao Mục Tiểu Vận cho một cao thủ như Phượng Mỗ thật sự không còn gì tốt hơn. Như vậy hắn có thể rảnh tay ra đối địch. Nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác bà già Phượng Mỗ này không đơn giản. Hơn nữa bà ta cứu Mục Tiểu Vận, dường như cũng không chỉ bởi vì Tiểu Vận là đệ tử của Băng Hồ. Nhưng điều này chỉ là cảm giác của Diệp Mặc, mà không có bất kỳ lý do gì.

Nhưng không giao Mục Tiểu Vận cho Phượng Mỗ, tình cảnh của Mục Tiểu Vận dường như càng thêm khó khăn.

- Tướng công, em và Phượng Mỗ đi với nhau là được rồi. Chờ sau khi anh làm xong chuyện bên này, anh tới Băng Hồ tìm em. Nếu tướng công không đến, em sẽ đi theo anh Mục Tiểu Vận biết mình ở lại bên cạnh Diệp Mặc chỉ là một gánh nặng mà thôi. Cho nên cô chủ động đưa ra ý rời khỏi nơi này.

Diệp Mặc thở dài nói:

- Được, Tiểu Vận, em đi cùng với Phượng Mỗ đi. Nhưng em yên tâm, anh khẳng định sẽ tới Băng Hồ tìm em. Những người này anh còn chưa để vào mắt. Em nhất định phải chờ anh qua.

- Diệp lang, Tiểu Vận nhất định chờ anh.

Mục Tiểu Vận kiên định nói.

Bỗng nhiên Diệp Mặc lấy ra một viên thuốc tỏa ra mùi thơm ngát đưa cho Phượng Mỗ nói:

- Phượng Mỗ, viên đan dược này là đan dược chữa thương thượng đẳng, do tôi dùng rất nhiều dược liệu quý hiếm chế luyện ra. Khẳng định có thể chữa trị nội thương trong cơ thể bà. Vì báo đáp sự chiếu cố của bà đối với Tiểu Vận, tôi tặng cho bà.

Trong mắt Phượng Mỗ lộ vẻ vui sướng, lập tức nhận viên thuốc. Thậm chí nhìn cũng chưa nhìn bà ta đã bỏ vào trong miệng. Đan dược kia vừa vào miệng lập tức tan ra. Phượng Mỗ lập tức cảm giác được thương thế trong cơ thể mình có chiều hướng khôi phục.

Trong lòng bà ta càng thêm vui sướng. Hắn quả nhiên là một Dược Sư khá lợi hại. Nội thương của mình không ngờ đã được chữa trị đơn giản như thế.

- Quả nhiên là đan dược tốt, vào miệng lập tức tan ra. Thương thế của tôi tốt hơn rồi.

Nội thương mấy chục năm đã được chữa khỏi, trong lòng Phượng Mỗ quá mức vui mừng, lập tức nói ra Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Phượng Mỗ có thể chiếu cố Tiểu Vận, những chuyện nhỏ này hẳn là tôi nên làm. Đan dược này gọi là Minh Ý Đan. Mặc dù có chút hơi tanh, nhưng đối với nội thương lại có ích lợi cực lớn. Tôi tìm được loại dược liệu này ở Ngũ Uẩn Sơn mấy năm trước, chế luyện ra đan dược có thể trị bất kỳ nội thương nào. Không cần vận công luyện hóa, chỉ cần một ngày một đêm là có

thể hết.

Mục Tiểu Vận lại cảm thấy có chút kỳ lạ. Cô biết chồng mình có một loại đan dược trị liệu nội thương, gọi là Liên Sinh Đan. Sau khi nội thương sẽ nhanh chóng hết, căn bản không cần một ngày một đêm. Nhưng mặc kệ Diệp Mặc lấy ra đan dược gì, cô đều cho rằng đây là bình thường.

- Tiểu Vận, anh còn có một vài thứ, muốn em mang trên người. Về sau em phải gấp rút tu luyện, không thể dừng lại.

Khi Diệp Mặc nói chuyện, đã đem ngọc giản Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, còn có rất nhiều đan dược đặt vào trong nhẫn của Mục Tiểu Vận.

- Ừm.

Mục Tiểu Vận cảm thấy hối hận. Nếu hàng ngày cô không tốn thời gian chờ đợi tướng công mình, hiện tại đã có thể đạt tới luyện khí tầng năm rồi. Cũng không đến mức vướng chân tướng công mình như vậy.

Diệp Mặc gật đầu.

- Biết được là tốt rồi. Anh sẽ giúp em chế luyện một vật.

Nói xong Diệp Mặc không biết lấy ra từ chỗ nào mấy loại khoáng thạch, thậm chí còn có một viên đan dược. Trong chớp mắt mấy loại khoáng thạch và đan dược ở trong tay hắn liền biến thành một vòng tay.

Diệp Mặc đưa vòng tay ra đeo trên tay Mục Tiểu Vận, sau đó nhẹ giọng nói:

- Vòng tay này đại biểu anh ở bên cạnh em. Em không nên tháo ra.

- Ừm.

Mục Tiểu Vận rất ngoan ngoãn đáp ứng. Cho dù Diệp Mặc Không nói chuyện này, cô cũng sẽ không tháo vòng tay của Diệp Mặc đã cho cô ra.

Mọi người xung quanh thấy Diệp Mặc tùy ý dùng lửa chế luyện một vòng tay, đều kinh ngạc há hốc miệng. Ánh mắt của Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy càng không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng chợt lóe tinh quang.

Diệp Mặc nhìn theo bóng dáng Mục Tiểu Vận và Phượng Mỗ rời khỏi, lúc này mới quay đầu nhìn Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy lạnh lùng nói:

- Nếu các người muốn tìm chết, thì đừng trách tôi không khách khí. Hôm nay Diệp Mặc tôi ở trong này sẽ mở sát giới.

Nói xong Diệp Mặc lạnh lùng quét mắt nhìn xung quanh một chút, sát khí trên người lập tức tỏa ra, giống như thực chất, khiến rất nhiều người xung quanh không tự chủ được rùng mình một cái.

- Khoan đã, Đô Thiên Phái tôi lui ra ngoài. Đệ tử Đô Thiên Phái, toàn bộ rời khỏi. Chuyện này và Đô Thiên Phái chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì...

Lại một giọng nói vang lên. Một đám đệ tử Đô Thiên Phái đều rời khỏi. Trong chớp mắt, đám cao thủ đã mất đi hai gã Tiên Thiên.

- Sư phụ, Diệp Mặc vốn tên là Mạc Ảnh. Hắn là bằng hữu của con. Tuy rằng con không thể giúp hắn, nhưng con cũng không hy vọng Thục Sơn Kiếm Tông vây giết bằng hữu của con.

Lại một giọng nói truyền đến. Diệp Mặc thấy Lưu Lỗi, hắn gật đầu.

Bất kể Thục Sơn Kiếm Tông có rời khỏi hay không, hắn cũng không thèm để ý. Nhưng Lưu Lỗi là một đệ tử nội môn, dám nói ra những nói như vậy, chứng tỏ anh ta vẫn có tình người.

Rất nhiều môn phái đang lo không có lý do rời khỏi. Hiện tại Lưu Lỗi nói lời này, trưởng lão Thục Sơn Kiếm Tông lập tức liền tuyên bố Thục Sơn Kiếm Tông cũng rời khỏi cuộc vây giết Diệp Mặc.

Bởi vì Diệp Mặc vũ lực cường hãn, thậm chí có thể điều khiển kiếm giết

người, rất nhiều môn phái không có lý do cũng đều rời khỏi. Bởi vì ban đầu Diệp Mặc đã từng nói qua, nếu hắn có thể rời khỏi núi Thần Châu, hắn sẽ tới thăm hỏi từng môn phái đã tham dự bao vây tấn công hắn hôm nay.

Nhìn số người rút lui càng ngày càng nhiều, Lãnh Thuyên giận dữ, lập tức quát lớn:

- Cùng nhau động thủ, giết hắn.

Nói xong gã và Lăng Vô Thủy cùng nhau vọt lên.

Tề Khải cũng không chút do dự vọt lên. Những võ giả còn lại tại hiện trường, trong Thái Ất Môn, Côn Càn Phái, Song Tử Kiếm Tông, còn dưới sự chỉ huy của Đoán Khí Đường, giống như ong vỡ tổ xông về phía Diệp Mặc.

Gần như chỉ trong phút chốc, vô số ám khí, đao kiếm, nội khí quyền đều đánh về phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 747

Đợt Chém Giết Đầu Tiên

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm cảm thấy may mắn đã để Mục Tiểu Vận đi. Nếu Tiểu Vận ở trong này, hắn chỉ có thể lựa chọn một cách là liên tục trốn. Mà dưới sự ngăn cản của Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy, hắn căn bản không trốn được bao lâu.

Nhưng hiện tại hắn căn bản không muốn trốn. Muốn mạng của hắn, vậy phải dùng mạng để hoàn lại.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc lớn mạnh. Phi kiếm của hắn dưới khống chế của thần thức, tiến vào đám người, như vào chỗ không người. Mà trong tay hắn lại xuất hiện một thanh trường đao dài hai mét, cũng tiến vào đám người.

Diệp Mặc động thủ trong nháy mắt, rất nhiều người đều sửng sốt. Bọn họ hoàn toàn không hiểu trường đao trong tay Diệp Mặc là từ đâu ra. Bọn họ chỉ nhìn thấy Diệp Mặc hóa ra một thanh đoản kiếm. Đoản kiếm của hắn dường như có thể hóa thành ánh kiếm hồng. Nhưng hắn làm thế nào lại lấy ra được một thanh đại đao lớn như vậy?

Mặc dù thần thức của Diệp Mặc lớn mạnh, hơn nữa trường đao trong tay hắn mang theo chân nguyên cuốn lấy tất cả vũ khí đánh về phía hắn, nhưng một số lượng nhỏ vẫn đánh trúng hắn.

Nhưng lực sát thương của hắn còn lớn hơn. Diệp Mặc cũng biết nếu hắn muốn dùng phi kiếm giết chết cao thủ như Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy trong một thời gian ngắn tuyệt đối là không có khả năng. Cho nên hắn chỉ giết người còn lại, mà tránh Lăng Vô Thủy và Lãnh Thuyên. Thừa lúc đối

phương nhiều người ngây ngẩn trong chốc lát, phi kiếm và trường đao của Diệp Mặc đã quét sạch.

Trong lúc nhất thời, máu tươi bắn ra, đao khí tung hoành. Đầu mấy tên cao thủ nửa bước Tiên Thiên bị trường đao của Diệp Mặc chém bay đi rất xa, nện trên mặt đất, óc văng tung tóe.

Vô số võ giả cấp thấp còn chưa xuống tới núi Thần Châu, đều chạy trốn. Loại đẳng cấp chiến đấu này bọn họ căn bản không thể nhúng tay vào.

Hơn ba mươi võ giả nhanh chóng phơi thây tại chỗ. Mà trên người Diệp Mặc cũng tăng thêm mấy vết thương.

Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy lập tức hiểu ra, nếu tiếp tục hỗn chiến như vậy đối với một bên nhiều người như bọn họ sẽ không có bất kỳ lợi ích nào. Hai cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong lập tức ngăn cản Diệp Mặc, không cho phép trường đao của hắn tiếp tục tàn sát bừa bãi võ giả dưới Tiên Thiên.

Cục diện dưới sự khống chế của Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy nhanh chóng trở nên bình ổn hơn. Ba người Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy, Tề Khải, lại thêm mười sáu cao thủ Tiên Thiên vây quanh Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc không thể rảnh tay. Những cao thủ nửa bước Tiên Thiên còn lại ở bên cạnh thử đánh lén. Mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, những võ giả Địa Cấp này gần như đã bị Diệp Mặc tàn sát không còn một người. Những võ giả Địa Cấp còn lại căn bản cũng không có biện pháp nhúng tay vào, dứt khoát rời khỏi, chặn đường lui, đề phòng Diệp Mặc chạy trốn.

Diệp Mặc cười lạnh. Cho dù như vậy thì thế nào, hắn còn có phi kiếm.

- Giết...

Lãnh Thuyên tức giận quát một tiếng, dẫn đầu bổ một búa xuống.

Vũ khí của Lãnh Thuyên là một cây búa lớn. Diệp Mặc rất ít khi nhìn thấy loại vũ khí này, huống gì là một đạo sĩ. Một đạo sĩ dùng một cây búa lớn, thoạt nhìn hoặc là nghe ra rất buồn cười. Nhưng Diệp Mặc biết đạo sĩ

này tương đối lợi hại. Ngay cả hắn cũng không có cách nào giết Lãnh Thuyên trong thời gian ngắn được.

Không đợi trường đao của Diệp Mặc đánh tới, Lăng Vô Thủy nhân cơ hội đó đâm một kiếm. Nếu nói hoá ra tên võ giả Tiên Thiên của Côn Càn Phái đã đâm lén Diệp Mặc một kiếm còn mang theo kiếm quang sắc bén, và cuồn cuộn sát khí. Như vậy một kiếm này của Lăng Vô Thủy lại không có bất kỳ sức sống gì. Giống như linh dương treo sừng, không hề theo quỹ tích, dường như nhìn thấy nó đâm tới, lại giống như đâm tới từ vô số hướng.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, may mắn hai người này không có thần thức. Nếu bọn họ cũng có thần thức, như vậy hôm nay bất kể thế nào mình cũng không có kết quả tốt. Hắn có thể khẳng định hai người này ngoại trừ không có thần thức, không thể phóng pháp thuật ra, sức chiến đấu của bọn họ thực tế đã không kém bất kỳ tu sĩ luyện khí tầng chín nào.

Hắn có thần thức, tuy rằng trường kiếm của Lăng Vô Thủy không theo bất kỳ quỹ tích nào, nhưng Diệp Mặc vẫn tìm được vị trí trường kiếm của hắn.

Diệp Mặc cũng biết, đối phương đang loạn thành một đoàn có thể tấn công tới trình độ này, hắn sẽ phải chịu đựng áp lực lớn hơn nữa. Lúc trước tuy rằng hắn giết rất nhiều người, nhưng trong đó chỉ có một gã Tiên Thiên mà thôi. Phần lớn số còn lại đều là võ giả Địa Cấp.

Người lĩnh hội được ý của Lãnh Thuyên ngoại trừ Lăng Vô Thủy ra, chính là Tề Khải. Gã gọi một câu.

- Kỳ Chưởng môn, Kim trưởng lão, chúng ta cùng nhau tấn công.

Gã biết sau đợt tấn công đầu tiên, Diệp Mặc sẽ mệt mỏi, y sẽ tấn công đợt thứ hai. Nếu phía sau có người có thể lĩnh hội được ý của Lãnh Thuyên, như vậy khẳng định sẽ có đợt tấn công thứ ba, thậm chí là đợt thứ tư.

Lúc trước, tuy Diệp Mặc bị thương rất nhiều, nhưng đều là những vết

thương ngoài da, cũng không nghiêm trọng. Nhưng hắn biết lần này nhất định phải trả giá một chút. Đối phương có mấy chục người. Một khi bọn họ hình thành công kích loại bậc thang, chân nguyên của hắn có lớn mạnh đến mấy, phỏng đoán cũng không chịu nổi.

Nghĩ đến đây trong tay Diệp Mặc bỗng nhiên xuất hiện thêm một thanh đao. Thanh đao này mới vừa xuất hiện đã bị hắn dùng chân nguyên bắn ra ngoài. Đồng thời trường đao trong tay hắn lại lướt nhanh về phía trường kiếm của Lăng Vô Thủy. Đối với hắn mà nói, uy hiếp lớn nhất chính là thanh kiếm của Lăng Vô Thủy.

Leng keng Một tiếng động vang lên. Tia lửa văng ra khắp nơi. Thanh đao của Diệp Mặc bay ra lại đúng lúc chặn được búa của Lãnh Thuyên. Tay Lãnh Thuyên chấn động. Gã kinh hãi nhìn Diệp Mặc. Vừa rồi trong tay Diệp Mặc xuất hiện đại đao đã khiến rất khiến người ngạc nhiên. Hiện tại không ngờ hắn lại lấy ra thêm một thanh đao nữa. Ban đầu gã tính cho dù Diệp Mặc lúc này có thể đỡ được một nhát búa của mình nhưng cũng sẽ bị Lăng Vô Thủy đâm bị thương. Mà Tề Khải có thể hiểu được ý của gã, tổ chức đợt công kích thứ hai, khẳng định sẽ khiến Diệp Mặc càng khó tránh thoát được. Nhưng hiện tại có thêm một thanh đao xuất hiện, gã hoàn toàn không ngờ được.

Trong nháy mắt, khi trường đao của Diệp Mặc chém trúng trường kiếm của Lăng Vô Thủy, hắn cũng cảm giác được tay bị chấn động. Hắn lập tức hiểu được nội khí của Lăng Vô Thủy vô cùng tinh thâm. Điều càng khiến Diệp Mặc kinh ngạc là, thanh đao của hắn bắn ra tuy có thể chặn được búa lớn của đạo sĩ Thái Ất Môn, nhưng không ngờ thanh đao cũng vỡ vụn. Phải biết rằng những thanh đao này đều được hắn chế luyện vào những lúc rảnh rỗi. Tuy rằng chúng kém xa so với phi kiếm của hắn, nhưng vẫn được coi như là pháp khí. Không ngờ chỉ bị một búa đập vào đã bị vỡ nát.

Nhưng Diệp Mặc lại không kịp nghĩ nhiều. Hắn phải giết người đúng lúc này. Hắn ngăn cản trường kiếm của Lăng Vô Thủy, đồng thời thần thức cuốn phi kiếm quét qua sau lưng phần lớn những cao thủ nửa bước Tiên Thiên.

Lại cùng lúc đó, chiêu thức ngăn cản của hắn cũng không có dùng hết, liền thu hồi trường đao. Mà trường đao mang theo một ánh đao dài, bỏ Lăng Vô Thủy lại mà bổ về phía Tề Khải.

Lăng Vô Thủy còn đang âm thầm khâm phục Diệp Mặc phản ứng nhanh chóng, năng lực đối phó vô cùng kinh người. Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được trường kiếm của ông ta, đồng thời còn chặn lại được. Nhưng ông ta nhanh chóng kinh ngạc. Sau khi Diệp Mặc ngăn cản trường kiếm của ông ta, không ngờ chiêu thức chưa hết đã rút trường đao về. Có phải hắn muốn chết hay không?

Nghĩ đến đây trong lòng Lăng Vô Thủy lập tức vui vẻ, càng không đổi hướng đâm. Tuy rằng một kiếm này đã bị Diệp Mặc ngăn cản một chút, uy lực chỉ còn một phần mười so với ban đầu, nhưng nếu đâm trúng Diệp Mặc, hắn vẫn sẽ bị thương không nhẹ.

Đương nhiên Diệp Mặc không phải tự tìm cái chết. Hắn thu hồi trường đao, một khắc đánh xuống Tề Khải, chẳng những sử dụng phi kiếm, hơn nữa còn ném ra mười mấy hỏa cầu. Tuy rằng thần thức của hắn và chân nguyên bị tiêu hao lợi hại, nhưng Diệp Mặc đã bất chấp tất cả.

Răng rắc.

Trường kiếm trong tay Tề Khải trực tiếp bị chém gẫy. Tề Khải hoảng hốt, lập tức muốn lui về phía sau, nhưng ánh đao từ xa vươn tới, gần như cùng lúc gã nhìn thấy, nó đi tới mi tâm của gã.

- Thật là lợi hại. Đây chính là thực lực thật sự của hắn sao...

Sâu trong nội tâm Tề Khải bắt đầu run rẩy từng đợt. Nếu lại cho bản thân gã được lựa chọn, gã chắc chắn sẽ không lựa chọn mang Nguyên Trọng ra ngoài. Sau ý niệm cuối cùng thoáng hiện trong đầu gã, gã lập tức liền chìm vào trong bóng tối.

Nhưng một đao này Diệp Mặc lại không dừng lại, mà quay một vòng,

trực tiếp từ trong bụng Tề Khải đi ra, chém đôi Kỳ Hữu Tân còn đang tránh né hỏa cầu. Kỳ Hữu Tân bởi vì muốn tránh né hỏa cầu, giống như tự đưa mình cho Diệp Mặc chém, bị Diệp Mặc chém ngang lưng.

Phụt.

Khi Diệp Mặc chém ngang lưng Kỳ Hữu Tân, đồng thời trường kiếm của Lăng Vô Thủy đâm tới dưới xương sườn của Diệp Mặc, đồng thời mang theo một chùm mưa máu.

Mà Diệp Mặc dường như không nhận thấy mình bị thương. Trường đao trong tay vẫn không dừng lại, ngược lại rời tay bay ra ngoài.

- A...

Mấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Mấy tên võ giả Tiên Thiên và võ giả nửa bước Tiên Thiên bị phi kiếm và hỏa cầu của Diệp Mặc dồn lại một chỗ, dưới một đao này máu bị bay tung tóe. Trong chớp mắt trở thành một đống thịt. Những võ giả tránh được trường đao của hắn cũng bị phi kiếm và hỏa cầu tiêu diệt.

Diệp Mặc khẽ vẫy tay. Lúc này hắn mới cầm lấy phi kiếm trong tay, đồng thời lấy ra vài viên đan dược bỏ vào trong miệng. Tiếp đó hắn sẽ không cần dùng đồng thời cả phi kiếm và trường đao nữa. Loại sách lược này chỉ có thể dùng một lần. Dùng nữa cũng không có tác dụng.

Những người còn lại kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, dường như còn không thể tin được chuyện vừa xảy ra. Thời gian ngắn ngủi vừa rồi, mười sáu cao thủ Tiên Thiên bao vây tấn công Diệp Mặc chỉ còn lại mười một người. Mà gần hai mươi cao thủ nửa bước Tiên Thiên, không ngờ đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Thời gian này quá ngắn, gần như chỉ trong nháy mắt. Mà trong nháy mắt này, Diệp Mặc đã giết hơn hai mươi cao thủ. Bản thân hắn chỉ bị trúng một kiếm dưới xương sườn mà thôi.

- Ngươi... Ngươi...

Rốt cuộc, một gã cao thủ Tiên Thiên trong số đó không nhịn được trước cục diện máu tanh giết chóc trước mặt, gã chỉ vào Diệp Mặc nói hai chữ ngươi, rồi bất ngờ xoay người bỏ chạy.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Bỗng nhiên trong tay hắn lại có thêm một thanh đao. Thanh đao mang theo tiếng rít gào bay ra ngoài, trực tiếp đâm vào lưng võ giả Tiên Thiên đang chạy trốn. Cho tới bây giờ, hắn còn chưa dùng tới đao gió. Hiện tại, dùng đao gió không mấy hiệu quả, nhưng bỗng nhiên dùng đến, đôi khi có thể tạo được tác dụng lớn.

Tên võ giả Tiên Thiên kia ngã trên mặt đất, nhất thời còn chưa chết, vẫn cố bò lên phía trước. Gã đã bị cảnh tượng vừa rồi dọa cho vỡ mật.

Từng đợt mệt mỏi truyền đến. Diệp Mặc biết hắn đã sử dụng thần thức và chân nguyên quá độ. May mắn hắn còn có Tinh Nguyên Đan. Nếu không nhờ có Tinh Nguyên Đan và Hồi Nguyên Đan, hắn căn bản không dám làm như lúc nãy.

Sắc mặt Lãnh Thuyên xanh mét. Trong mắt gã thậm chí có một tia sợ hãi. Gã thấy Diệp Mặc bị thương không nghiêm trọng lắm, cho nên không dám động thủ trước.

- Không ngờ được anh lại lợi hại tới như vậy. Tôi biết anh tu luyện không phải là Cổ Võ.

Lời nói của Lãnh Thuyên đương nhiên Diệp Mặc hiểu được. Lãnh Thuyên đã sớm biết mình tu luyện không phải là Cổ Võ, sở dĩ bây giờ gã mới nói ra, bởi vì gã sợ lại có người nảy sinh ý nghĩ muốn rời đi. Mục đích của lời nói này, chính là trên người mình có công pháp tu luyện còn lợi hại hơn so với Cổ Võ. Điều này sẽ thu hút lòng tham của người khác.

Lãnh Thuyên vì muốn cổ vũ sĩ khí, không vội tấn công, đương nhiên Diệp Mặc vui mừng nghỉ ngơi. Hắn cần có thời gian để khôi phục chân

nguyên của hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 748

Chém Tận Giết Tuyệt

Các vị, hiện tại hắn đã bị thương. Hơn nữa hắn còn là một Dược Sư cao cấp, còn nữa trên người hắn còn có chỗ bí mật có thể không ngừng lấy ra những đồ vật đó. Thậm chí hắn có thể có phương thuốc trị nội thương. Chỉ cần giết hắn, những thứ này đều là của chúng ta. Lãnh Thuyên tôi thề, công pháp nhất định sẽ sao chép cho mỗi người một bản. Đan dược thì chia đều cho mọi người.

Lãnh Thuyên lại lớn tiếng nói.

Quả nhiên nghe Lãnh Thuyên nói xong, mấy võ giả Tiên Thiên có ý lui đều quyết tâm giết chết Diệp Mặc.

Nhưng Lăng Vô Thủy lại không lên tiếng. Ông ta nảy sinh sự sợ hãi đối với Diệp Mặc còn nghiêm trọng hơn so với Lãnh Thuyên. Vừa rồi người khác nhìn không ra, nhưng ông ta lại nhìn ra. Chỉ có ông ta biết được sự xảo quyệt của Diệp Mặc. Hắn dùng vết thương dưới xương sườn, đổi lấy tính mạng của sáu gã võ giả Tiên Thiên, và tính mạng của mười chín võ giả nửa bước Tiên Thiên.

Vừa rồi Diệp Mặc dùng phi kiếm giết mấy võ giả tên nửa bước Tiên Thiên, sau đó lại dùng phi kiếm và hỏa cầu ép người còn lại trốn về phía cùng một hướng. Lúc này hắn mới dùng trường đao một chiêu giết chết. Loại kết cục này không phải ngẫu nhiên, mà do đối phương lập mưu tính kế chuẩn xác. Còn kết hợp với nội khí thâm hậu của hắn mới có được. Có thể nói là thiếu một thứ cũng không được. Nhưng hắn lại làm được.

Hơn nữa hàng loạt những động tác của hắn đều là tính toán hành động

của đối thủ rồi mới ra tay. Hắn chẳng những phải có tâm cơ rất sâu, quan trọng hơn là cần có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Có thể nói nếu tiếp tục đánh, không nghi ngờ gì bọn họ chắc chắn sẽ thua. Tuy rằng trên người Diệp Mặc có rất nhiều bí mật, nhưng ông ta biết hiện tại vết thương của Diệp Mặc còn lâu mới nghiêm trọng như bọn họ tưởng tượng.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn mười võ giả Tiên Thiên còn sót lại, nhưng không hề sợ hãi. Trong lòng hắn cảm thấy rất kỳ lạ. Ban đầu hắn nhận được tin tức là Tiên thiên của Ẩn Môn rất ít, nhưng hiện tại đã có nhiều như vậy.

Còn có một điều nữa cũng khiến Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ là những Tiên Thiên này có tu vi cách xa một trời một vực. Cho dù cùng là Tiên Thiên sơ kỳ, tu vi cũng khác nhau. Thậm chí còn có mấy tên Tiên Thiên tu vi gần giống với Đàm Giác khi hắn gặp ở Yến Kinh lúc trước. Có thể nói là chỉ tương đương với nửa bước Tiên Thiên mà thôi, hoặc là mạnh hơn một chút so với nửa bước Tiên Thiên.

Nhớ rõ lúc trước Nhâm Bình Xuyên đã từng nói cho hắn biết, Tiên Thiên thật sự phải hình thành khí hải. Bọn họ thông qua hai mạch Nhâm Đốc, mà hình thành khí hải. Còn những võ giả Tiên Thiên gom nội khí vào hai mạch Nhâm Đốc đều là ngụy Tiên Thiên.

Căn cứ vào cách nói của Nhâm Bình Xuyên, ngụy Tiên Thiên chỉ là một biện pháp tấn cấp không trọn vẹn, chỉ nâng cao tu vi, mà không thể tăng thêm tuổi thọ. Chỉ sau khi thật sự tấn cấp Tiên Thiên mới có thể nâng cao tuổi thọ thêm sáu mươi năm.

Nếu những lời Nhâm Bình Xuyên nói là sự thật, như vậy mười sáu Tiên Thiên ở đây, kỳ thật cao thủ Tiên Thiên thật sự nhiều nhất chỉ có vài người mà thôi. Lúc trước Lạc Huyên nói Tiên Thiên ở Từ Hàng Tĩnh Trai cực kỳ hiếm thấy, thậm chí chỉ có một người. Cách nói này đã khiến Diệp Mặc rất nghi ngờ. Tuy nhiên nếu nói Tiên Thiên đỉnh phong nhìn thành Tiên Thiên, như vậy Từ Hàng Tĩnh Trai quả thật chỉ có một hai người mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc cho rằng Lạc Huyên tuyệt đối sẽ không lừa hắn. Về phương diện này khẳng định còn có nguyên nhân khác.

Nhưng bất kể là nguyên nhân gì, mười một người còn lại này mới là cao thủ trong cao thủ. Cho dù người kém nhất cũng lợi hại hơn so với Nhâm Bình Xuyên tấn cấp Tiên Thiên lúc trước.

Trải qua một ít thời gian này, chân nguyên của Diệp Mặc đã khôi phục lại không ít. Diệp Mặc biết điều này có hai nguyên nhân. Một là đối phương không biết hắn có loại nghịch thiên đan dược thế này. Hai là vừa rồi hắn đã tính kế một phen, khiến đối phương có chút sợ hãi. Chính bởi vì như vậy, hắn mới có cơ hội tạm nghỉ.

- Đợi lát nữa tôi sẽ công kích đợt đầu tiên. Hồ trưởng lão, Lưu môn chủ và tôi cùng nhau động thủ. Lăng huynh dẫn theo Vạn đường chủ, Chương trưởng lão công kích đợt thứ hai. Những người còn lại và Kim trưởng lão cùng nhau công kích đợt thứ ba. Nhớ kỹ, ba đợt công kích nhất định phải trước sau chặt chẽ, không cho phép tách rời...

Môi Lãnh Thuyên mấp máy, trực tiếp truyền âm cho những người còn lại.

Diệp Mặc cười lạnh, thần thức của hắn đã sớm biết được nội dung cuộc nói chuyện. Hắn không đợi Lãnh Thuyên động thủ, đã phóng phi kiếm ra.

Cùng lúc phóng phi kiếm ra, Diệp Mặc cho Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy mỗi người mấy hỏa cầu trước. Đối tượng chủ yếu của hắn là Kim trưởng lão. Nếu Kim trưởng lão nhận được lệnh thực hiện đợt tấn công thứ ba, như vậy Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy không tấn công trước, ông ta chắc chắn sẽ không động thủ.

Hơn nữa bọn họ cũng không ngờ được mình sẽ chủ động động thủ. Lúc này động thủ đánh lén thì không còn gì tốt hơn.

Phi kiếm của Diệp Mặc mang theo kiếm ảnh khắp bầu trời cuốn về phía

ba người còn lại trong nhóm của Kim trưởng lão, đồng thời lại tung hai hỏa cầu vào người Kim trưởng lão.

- Ngươi tự tìm cái chết.

Lãnh Thuyên thấy Diệp Mặc giống như bất ngờ biết kế hoạch của mình, chủ động đánh về phía Kim trưởng lão, gã vô cùng căm phẫn. Gã tập trung nội khí vào búa lớn trong tay đập vào hỏa cầu của Diệp Mặc, đồng thời thân thể gã trực tiếp đánh vào đầu Diệp Mặc.

Người Diệp Mặc nghiêng sang một bên, né cái búa lớn, sau đó đánh một quyền vào chỗ đất trống cách Kim trưởng lão ba mét.

Nắm tay của Diệp Mặc dường như không có bất kỳ quyền phong gì, nhưng chỉ có bản thân hắn biết, sức mạnh một quyền này của hắn đã gom hết chân nguyên lại một điểm.

Ánh mắt Lăng Vô Thủy trở nên căng thẳng. Vì sao Diệp Mặc thà mạo hiểm bị thương cũng không lùi lại phía sau một bước, mà muốn toàn lực đánh ra một quyền này? Tuy rằng ông ta có dự cảm không tốt, nhưng trong lúc nhất thời, ông ta không kịp nghĩ xem vì sao Diệp Mặc lại đánh ra một quyền vào chỗ đất trống, vội vàng né tránh hỏa cầu đồng thời mang theo kiếm quang, chém về phía Diệp Mặc.

Xoẹt xoẹt...

Một tiếng động nhỏ vang lên, trong lòng Lãnh Thuyên thầm vui mừng. Đó là tiếng búa lớn cắt qua vạt áo của Diệp Mặc. Gã đồng thời thấy búa lớn của mình chém xuống ngực Diệp Mặc. Chỉ bởi vì đối phương nghiêng người né sang một bên, một búa này chỉ làm rách quần áo hắn, tổn thương đến da thịt đối phương mà thôi. Tuy nhiên cho dù như vậy, coi như đã khiến Diệp Mặc lại bị thương. Máu tươi lập tức bắn ra, nhưng Diệp Mặc đã nhanh chóng vận chân nguyên cầm máu.

Thình thịch.

Gần như cùng lúc búa lớn chém xuống ngực Diệp Mặc, nắm đấm phía trước của Diệp Mặc bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng chật vật.

Kim trưởng lão chật vật tránh thoát hai hỏa cầu, nhưng không ngờ được chờ đợi gã lại là một nắm tay do nội khí tạo thành.

Quyền phong vô cùng mãnh liệt xuyên qua ngực Kim trưởng lão, mang theo một ít máu thịt. Kim trưởng lão còn chưa kịp hết vui mừng vì tránh được hỏa cầu, liền cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Nơi đó dường như có một cái lỗ thủng lớn.

- Thật xui xẻo...

Trước khi chết gã còn tưởng rằng bởi vì vận khí không tốt, đúng lúc đụng phải quyền phong.

Phi kiếm của Diệp Mặc lại quay lại phía sau. Bởi vì Diệp Mặc xuất kiếm trước, cho nên thời điểm phi kiếm quay lại vẫn đúng lúc chặn được trường kiếp của Lăng Vô Thủy tập kích đến.

Lăng Vô Thủy nghe thấy lời nói của Kim trưởng lão trước khi chết, trong lòng ớn lạnh. Đương nhiên, ông ta biết Kim trưởng lão chết không phải bởi vì gã xui xẻo, mà vì Diệp Mặc dùng hai hỏa cầu buộc y tránh đi. Ông ta không rõ vì sao với kiếm thuật của mình, cuối cùng đối phương có thể tìm được điểm trường kiếm của mình rơi xuống.

Lăng Vô Thủy đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi đối với Diệp Mặc. Ông ta có một cảm giác, bất kể ông ta xuất ra chiêu kiếm gì, bất kể tốc độ của ông ta nhanh cỡ nào, người thanh niên trước mắt này chung quy vẫn có thể tìm được chỗ mũi kiếm của ông ta.

Leng keng...

Sau mấy tiếng vang lên, trong tay Lăng Vô Thủy chợt nhẹ đi. Trong lòng ông ta hoảng hốt, đồng thời vội vàng lui về phía sau. Trường kiếm trong tay mình không ngờ lại bị đối phương chặt đứt. Chỉ có điều Lăng Vô

Thủy biết trường kiếm trong tay ông ta cứng tới mức nào. Nhưng loại kiếm cứng rắn thế này vẫn bị ngự kiếm thuật của đối phương chặt đứt.

Nhưng Diệp Mặc cũng không để ý đến Lăng Vô Thủy. Trong tay hắn huy động một chút. Từng đường đao gió không nhìn thấy được giống như lợi khí giết chết ba võ giả đang vây quanh phi kiếm.

Phụt, phụt...

Lại là mấy tiếng đao xuyên qua máu thịt vang lên. Không ai thấy đao ở chỗ nào, nhưng ba gã võ giả Tiên Thiên cùng tấn công với Kim trưởng lão vừa rồi, đã bị thủng bụng.

- Đao khí vô ảnh...

Lăng Vô Thủy và Lãnh Thuyên còn có kịp phản ứng, mấy người còn lại đều kinh hãi nhìn ba người bị giết chết, trong lòng ớn lạnh từng cơn. Người này còn có bao nhiêu con bài chưa lật nữa?

Lại sau một vòng tấn công, mười người bên mình lại ít đi bốn người. Hiện tại chỉ có sáu người. Mà đối phương giết từng đấy người, lại chỉ phải trả giá bằng một vết thương nhẹ do búa của mình gây ra mà thôi.

Sắc mặt Lãnh Thuyên trở nên khó coi. Lúc này gã đã hiểu được vì sao Diệp Mặc muốn chịu một búa của gã. Đó là bởi vì đối phương biết chỉ cần không đỡ một chiêu này của mình, hắn chẳng những có thể tiết kiệm thời gian đối phó với người còn lại, hơn nữa còn có thể cho mình dùng hết chiêu thức. Đợi tới thời điểm mình thu chiêu, công kích của hắn cũng kết thức. Sự thật đúng là như thế.

Sắc mặt Lăng Vô Thủy có phần trắng bệch. Lần thứ hai bị người thanh niên này tính kế. Rốt cuộc hắn đã từng trải qua bao nhiêu trận đánh, mới có được tâm cơ và kinh nghiệm phong phú như thế? Tuy rằng mọi người phe mình đều lớn tuổi hơn đối phương, nhưng Lăng Vô Thủy cảm giác, kinh nghiệm chiến đấu của tất cả bọn họ cộng lại cũng không bằng một mình hắn.

Diệp Mặc lại nuốt vào mấy viên đan dược. Hắn thoạt nhìn rất tỉnh táo, nhưng hắn biết tuy rằng đối phương càng ngày càng ít người, nhưng cán cân thắng lợi lại không nhất định ở phía hắn. Bởi vì chân nguyên của hắn tiêu hao lợi hại, cho nên trong đợt công kích tiếp theo, hắn nhất định phải giết chết một trong hai người Lăng Vô Thủy và Lãnh Thuyên. Nếu không đến đợt công kích cuối cùng, hắn rất khó kiên trì đến lúc giết sạch tất cả đối phương.

Vết thương trên người không phải là quan trọng nhất. Bởi vì kinh nghiệm của hắn phong phú, cho nên chỉ bị một vài vết thương ngoài da, căn bản cũng không tổn thương căn bản. Nhưng quan trọng nhất, chân nguyên của hắn đã có chút không thể chịu được nữa.

- Diệp Mặc, tuy rằng cậu lợi hại, nhưng cho dù cậu giết sạch chúng tôi, cũng không phải là đối thủ của Tam đại Ẩn Môn. Tu vi của tôi ở Côn Càn Môn nhiều nhất chỉ có thể xếp thứ hai mà thôi. Cho nên tôi hi vọng dừng ở đây, mọi người coi như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Lăng Vô Thủy nghĩ nếu tiếp tục, phía mình có thể bị tiêu diệt hoàn toàn, ông ta cũng không có cách nào bình tĩnh được.

Lãnh Thuyên khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Lăng Vô Thủy. Lăng Vô Thủy bình thường thoạt nhìn có vẻ đắc đạo cao nhân. Gã không ngờ được hôm nay ông ta lại là người đầu tiên muốn cầu hòa với đối phương.

Hai gã võ giả Tiên Thiên của môn phái còn lại thấy Lăng Vô Thủy bất ngờ chủ động cầu hòa, cũng không có cách nào kiên trì được nữa, xoay người lập tức rút đi.

Mà những võ giả Địa Cấp vốn lui lại phía sau ngăn cản đường đi của Diệp Mặc thấy võ giả Tiên Thiên chỉ còn lại có mấy người, còn có hai người chạy trốn, cũng xoay người rời đi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, nhảy lên trên không, không ngờ không để ý tới đám người Lãnh Thuyên, mà dùng hơn mười đường đao gió và hỏa cầu

đánh về phía bóng lưng mấy người chỉ lo chạy trốn. Nếu đã đến đây, không cần đi nữa.

Lúc này thoạt nhìn rất lâu, nhưng thực ra rất ngắn. Trong chớp mắt, hơn mười võ giả Địa Cấp và hai võ giả Tiên Thiên lại bị Diệp Mặc giết chết. Chỉ còn lại hơn mười mấy đống tro đen hoặc là các phần thi thể bị tách rời.

Đám người Lãnh Thuyên liền hít một hơi khí lạnh. Người thanh niên này quá tàn nhẫn. Chạy trốn cũng không được. Không ngờ hắn dự định chém tận giết tuyệt...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 749

Hiển Hách Một Vùng

Gió thổi nhẹ tới, trước đó không lâu núi Thần Châu còn vô cùng náo nhiệt giờ khắp nơi đều tràn ngập mùi máu tanh.

Những võ sĩ đã chết này không ai là kẻ yếu, ngay cả người tệ nhất cũng tu luyện đến hậu kỳ huyền cấp.

Một tiếng trước bọn họ còn là kẻ mạnh trên thế giới này, là sự tồn tại khiến tất các mọi người đều tôn kính, nhưng một tiếng sau, lại biến thành một thi thể lạnh lẽo.

Núi Thần Châu vô cùng ồn ào ngày trước, giờ đây đã trở nên tĩnh lặng, thậm chí còn có một cảm giác tĩnh mịch chết chóc lan tỏa trong không trung.

Diệp Mặc quay người lại, chậm rãi nhìn bốn võ sĩ Tiên Thiên còn sót lại ở đối diện, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Người hắn còn dính máu, không biết là của chính hắn hay của kẻ khác, nhìn có chút bi thảm.

Diệp Mặc không đáp lại lời của Lăng Vô Thủy, lúc này tất cả mọi người đều biết được suy nghĩ của tên thanh niên trước mặt này, hắn quả thật là muốn chém tận giết tuyệt, không còn ai có mặt ở đó lên tiếng nữa.

Vận mệnh của những kẻ trốn chạy mọi người đều thấy rõ, nên cũng không còn ai dám bỏ chạy nữa.

Thủ đoạn tàn độc của tên thanh niên trước mặt, đã khiến mọi người biết rất rõ.

- Vốn dĩ ta chỉ muốn giết tên Nguyên Trọng và tên Tề Khải kia, nhưng nếu các người đã muốn lấy mạng ta, vậy thì dùng mạng để trả đi.

Diệp Mặc nói xong, phi kiếm trong tay lại hóa thành một đường kiếm sáng, xông thẳng đến Lãnh Thuyên, lần này hắn quyết tâm phải giết chết Lãnh Thuyên.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo đó, không chỉ Diệp Mặc không ngờ tới, mà Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy cũng không nghĩ rằng đối phương lại dùng cách tương tự.

Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy gần như là cùng một lúc nắm lấy võ sĩ tiên thiên bên cạnh ném về phía Diệp Mặc, sau đó nhanh chóng lui về sau, không ngờ bọn họ lại muốn bỏ trốn, hơn nữa còn dùng cùng một cách để trốn chạy.

Hai võ sĩ tiên thiên còn lại hoàn toàn không ngờ rằng cao nhân như Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy lại làm chuyện như vậy.

Gần như bị bắt mà không hề có phản kháng gì, sau đó chủ động đón nhận phi kiếm của Diệp Mặc.

Máu bắn tung tóe, hai võ sĩ tiên thiên chỉ ngăn trở Diệp Mặc trong chốc lát mà thôi, phi kiếm liền chặt đứt người của họ.

Diệp Mặc bỏ mặc Lăng Vô Thủy, trực tiếp khống chế phi kiếm chặn Lãnh Thuyên lại.

Lãnh Thuyên thầm hận người Diệp Mặc chặn lại trước là y, nhưng đối diện với phi kiếm, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Lăng Vô Thủy bỏ đi.

Còn mình lại phải ở lại giúp gã ngăn chặn kẻ thù.

Diệp Mặc tự biết chuyện của mình, tuy thương tích của hắn không phải là chí mạng, nhưng cũng không nhẹ.

Điều quan trọng nhất không phải là thương tích, mà là chân nguyên của hắn đã cạn, tuy có "Tinh Nguyên Đan", nhưng qua trận đại chiến vừa rồi hắn đã tiêu hao quá nhiều.

Dù hắn không muốn để Lăng Vô Thủy trốn thoát đi nữa cũng đành lực bất tòng tâm.

Hơn nữa nếu Lăng Vô Thủy ở lại cùng với tên trong Thái Ất Môn này liều mạng đối phó với hắn, thì hậu quả thật sự rất khó lường.

- Thằng súc sinh, bố mày liều mạng với nhà ngươi.

Lãnh Thuyên thấy Diệp Mặc ngăn y lại, vô cùng tức giận, tập trung nội khí toàn thân, vung búa bổ vào người Diệp Mặc.

Lưỡi búa đó gần như tích tụ toàn bộ nội khí của y, giận dữ bổ xuống, ngay cả không khí xung quanh cũng rung động, như bị chặt phải vậy.

Diệp Mặc cười khẩy, tên đạo sĩ này có lẽ cũng là dân xuất thân nửa vời, không những binh khí y dùng kì lạ, mà động chút còn tự xưng "bố mày"

Phi kiếm của Diệp Mặc cũng tích tụ chân nguyên lại chạm trán với búa rìu lần nữa, nhưng không để lại dấu vết gì trên búa.

"Thịch" một tiếng, Diệp Mặc bị sức mạnh của búa đẩy lùi ra mấy mét, hộc ra ngụm máu tươi đầu tiên kể từ khi khai chiến đến giờ.

Lãnh Thuyên sững sờ nhìn Diệp Mặc, lúc nãy nhiều người như vậy tấn công hắn, hắn cũng không hộc máu, mình chỉ dùng mười phần công lực đấu với hắn một chiêu, đối phương đã hộc máu rồi, điều này là không thể nào.

Lãnh Thuyên chỉ nghĩ ngợi một lát, liền hiểu ra đạo lý bên trong, đối phương tuy lợi hại, nhưng giờ cũng đã sức cùng lực kiệt rồi.

- Ha ha…

Lãnh Thuyên cười sằng sặc, y không phải cười mình nhất định có thể

đánh bại Diệp Mặc, trên thực tế tuy Diệp Mặc đã bị thương, hắn cũng không chắc có thể đánh bại Diệp Mặc.

Điều hắn cười là cuối cùng nếu như sáu người bọn họ không chia rẽ, lựa chọn tấn công Diệp Mặc tới tấp, thì Diệp Mặc đã bị giết từ lâu rồi.

Nực cười là bọn họ chỉ lo tự mình trốn chạy, cuối cùng lại có lời cho đối phương.

Đừng nói là ban đầu khi vẫn còn sáu người, dù chỉ còn lại y và Lăng Vô Thủy, nếu dồn hết sức đối phó với Diệp Mặc, cũng chưa chắc là không đối phó nổi.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, Lăng Vô Thủy bỏ trốn, chỉ còn mỗi mình y, thì qủa là không đối phó nổi rồi.

Diệp Mặc nuốt một viên "Liên Sinh Đan", đối mặt với Lãnh Thuyên đang nhào tới lần nữa, không hề có ý rút lui.

Hắn nhìn thấy Lãnh Thuyên phát điên, biết được trong lòng Lãnh Thuyên đang nghĩ gì, nhưng nếu đối phương quả thật là sáu người liều mạng, thì hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Phi kiếm lại chạm trán với búa rìu lần nữa, khiến đất cát văng tung tóe khắp nơi.

Diệp Mặc lại lùi ra sau mấy bước, hắn biết lúc này mà so nội khí với đối phương, thì hắn nhất định sẽ ở thế hạ phong.

Nên Diệp Mặc không đợi Lãnh Thuyên liên tục công kích, trong tay đã vung lên vô số đao gió, đồng thời lại hộc máu, đánh ra mấy chục quả cầu lửa, hắn cần phải tốc chiến tốc thắng.

Bất kể là lo lắng cho Mục Tiểu Vận, hay lo cho tình trạng của chính hắn, hắn đều phải giải quyết Lãnh Thuyên trong thời gian ngắn nhất.

Tiếng "thình thịch" không ngừng vang lên, búa của Lãnh Thuyên như quạt gió, mỗi lần đều mang theo lốc xoáy nội khí mạnh mẽ, chém tan đao gió và cầu lửa của Diệp Mặc.

Diệp Mặc nuốt viên "Tinh Nguyên Đan" cuối cùng, phong đao và cầu lửa trong tay càng dày đặc.

Lãnh Thuyên tức hộc máu trước cách đánh bất đắc dĩ này của Diệp Mặc, nhưng y lại không có cách nào thoát khỏi vòng vây của đao gió và cầu lửa.

Trong lòng Lãnh Thuyên hiểu rất rõ, nếu cứ tiếp tục thế này, y chắc chắn sẽ chết.

Ánh mắt y lóe lên sự tàn nhẫn, khí hải* căng phồng lên, luồng nội khí xung quanh y bỗng trở thành cuồng phong mạnh mẽ. Khuấy động khiến cầu lửa và phong đao của Diệp Mặc hoàn toàn không có cách nào tới gần, thì đã bị đẩy ra rồi.

*Khí Hải: Huyệt Khí Hải, là một trong 36 đại huyệt trên cơ thể con người.

Diệp Mặc không ngờ rằng cầu lửa và đao gió của hắn nhiều như thế mà không giết được tên Lãnh Thuyên này, thầm mừng là Lăng Vô Thủy đã chạy trốn, và chiến lược ban đầu của hắn là chính xác.

Chiến lược ban đầu của hắn hoàn toàn né tránh Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy, tạo nên sự sợ hãi cho hai người này, cuối cùng mất đi ý chí chiến đấu, không ngờ lại chạy trốn.

Nếu hai người này thật sự không bỏ trốn, mà ở lại liều mạng với hắn như Lãnh Thuyên, hắn thật sự rơi vào nguy hiểm.

Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy mất đi ý chí chiến đấu, không phải vì bọn họ liên thủ không đánh bại được Diệp Mặc, mà là các cuộc chiến bình thường họ tham gia đa phần đều nghiêng về một phía mà thôi, nghĩ mà xem bọn họ xuất thân trong tam đại Ẩn Môn, có kẻ nào không có mắt dám đấu

với họ chứ? Đợi sau khi bọn họ thăng cấp Tiên Thiên, kẻ dám đấu với họ càng ít hơn.

Lãnh Thuyên khuấy động phong đao và cầu lửa chi chít của Diệp Mặc, không đợi phi kiếm của Diệp Mặc chủ động công kích, y liền bay lên cao mấy mét, vung búa bổ xuống người Diệp Mặc.

Y biết rằng, nếu nói nội khí của Diệp Mặc đã sắp cạn, thì y cũng đã sức cùng lực kiệt, nếu muốn chốn trạy, chỉ khiếny chết nhanh thêm mà thôi. Thay vì bị truy sát, chi bằng liều chết tấn công.

Diệp Mặc giật mình, hắn không ngờ vào lúc này mà Lãnh Thuyên vẫn có khí thế và áp lực như vậy, đã đột phá khỏi lưới đao gió của hắn, phản kích lại hắn. Nhưng Diệp Mặc từ thương tích trên khắp người y, cũng có thể nhìn ra, hắn phá vỡ lưới đao gió không phải là không có trả giá.

Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua mà thôi, Diệp Mặc lại rút phi kiếm ngăn lưỡi búa bổ xuống đầu, đồng thời tập trung chân nguyên toàn thân đánh một đấm vào tên Lãnh Thuyên đang lao xuống.

Diệp Mặc nghĩ rằng một khi Lãnh Thuyên tránh khỏi cú đấm này, hắn sẽ dùng đao gió đánh Lãnh Thuyên lần nữa, sau đó thu hồi phi kiếm lấy mạng y.

Nhưng Diệp Mặc rõ ràng đã đánh giá cao Lãnh Thuyên rồi, Lãnh Thuyên ở trên không đã tiêu hao hết toàn bộ nội khí, dù nhìn thấy một đấm của Diệp Mặc đánh tới, cũng không có cách nào né tránh. Dù y có thể di chuyển trong không trung, thì cũng cần có nội khí mới được.

Bịch…

Nắm đấm của Diệp Mặc còn chưa đánh trúng Lãnh Thuyên, thì quyền phong của hắn đã đánh thẳng vào ngực của Lãnh Thuyên rồi.

Trong không trung, máu văng tung tóe, cơ thể Lãnh Thuyên hóa thành một mảng máu đỏ, bắn ra khắp nơi.

…

Tốc độ của Vân Tử Y nhanh vô cùng, nhưng cô ta vẫn chưa đuổi tới núi Thần Châu, thì đã nhìn thấy rất nhiều người chạy trốn khắp nơi.

Sau khi Vân Tử Y chặn hỏi một kẻ trốn chạy, mới biết, hóa ra mấy môn phái lớn vây đánh Diệp Mặc, núi Thần Châu đã đánh tới trời long đất lở, ai ở lại đó không cẩn thận, sẽ bị họa lây, trở thành vật hy sinh.

Tuy Vân Tử Y biết Diệp Mặc vô cùng lợi hại, nhưng cô ta cũng biết núi Thần Châu là nơi nào, đại hội Ẩn Môn trăm năm một lần sẽ có bao nhiêu cao thủ ở đó. Nhiều cao thủ tiền bối thế này, một mình Diệp Mặc ở đó, dù có lợi hại thế nào cũng không ổn.

Nhưng Vân Tử Y cũng không lo cho Diệp Mặc, cô biết Diệp Mặc biết bay, nếu thật sự đánh không lại thì bay đi là được rồi. Nên khi người khác đều bỏ trốn, thì cô ta vẫn tăng tốc chạy tới núi Thần Châu.

Khi Vân Tử Y đuổi tới núi Thần Châu, đã ngây người ra bởi cảnh tượng trước mắt, khắp nơi đều là máu tanh và xác chết, trận đấu dường như vẫn đang được tiến hành.

Diệp Mặc không bỏ trốn sao?

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Vân Tử Y, nhưng sau khi cô ta tiến lên mấy chục mét nữa, vừa lúc nhìn thấy một quyền của Diệp Mặc đánh Lãnh Thuyên của Thái Ất Môn thành mảng máu đỏ tươi.

Vân Tử Y rùng mình một cái, cô ta biết rất rõ sự lợi hại của Lãnh Thuyên, dù cha của cô ta là đỉnh cao Tiên Thiên, cũng chưa chắc có thể đánh thắng Lãnh Thuyên, có thể nói y là nhân vật đỉnh cao ở Thần Châu.

Một người lợi hại như vậy, lại bị một quyền của Diệp Mặc đánh thành mảng máu tươi, điều này khiến cô có hơi kinh hãi.

Nhưng khi cô ta nhìn xuống mặt đất, xác chết của vô số cao thủ Tiên

Thiên khiến cô hoàn toàn chấn động.

Có rất nhiều khuôn mặt mà cô ta biết, cả Tề Khải, Kim trưởng lão, đường chủ Đoán Khí Đường, tông chủ Song Tử Kiếm Tông… đều ở đây, người chết trên mặt đất không phải là thái thượng trưởng lão của nhất phái, thì là môn chủ nhất phái.

Nhưng hiện nay cô lại nhìn thấy những người bình thường hô mưa gọi gió, toàn bộ đều trở thành xác chết, có lẽ vẫn có vài người giống như Lãnh Thuyên, cả thi thể cũng không còn nữa.

Cao thủ Tiên Thiên đó, những người này kéo đại một người lên, cũng có thể diễu võ dương oai ở bên ngoài. Bọn họ tùy tiện nói một câu, thì có thể tiêu diệt một thành phố Nhưng ở đây cô lại nhìn thấy xác của bọn họ, từng đống một, từng người một.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 750

Thông Đạo Thần Bí

Vân Tử Y không dám nhìn tiếp nữa, cô ta lại vô tình rùng mình một cái, nhìn vào ánh mắt của Diệp Mặc mà trở nên kính sợ. Trong tay Diệp Mặc đang cầm thanh bảo kiếm sau lưng hắn, đứng một mình giữa đám thi thể đầy máu, không hề nhúc nhích.

Khắp người hắn đều là máu, ngay cả tóc cũng dính máu, những giọt máu kia men theo tóc nhỏ xuống, lộ ra sát khí lẫm liệt, Vân Tử Y cũng không biết đây là máu của hắn hay của người khác.

Không ngờ hắn lại lợi hại như thế, trong tình trạng bị nhiều cao thủ Tiên Thiên bao vây tấn công như vậy, hắn không những giết sạch mọi người, mà bản thân hắn vẫn hoàn hảo vô khuyết.

Nhìn Diệp Mặc đứng trước mặt, Vân Tử Y thậm chí cảm thấy hắn chính là Sát Thần, một chiến thần, không có gì không làm được, Tiểu Linh cùng đến với cô càng sững sờ hơn.

Diệp Mặc lúc này đương nhiên không thể xem là hoàn hảo vô khuyết, ít ra thì chân khí trong người hắn đã tiêu hao sạch, thần thức cũng được vận dụng triệt để, hắn đến lúc cuối cùng vì để giết Lãnh Thuyên mà gần như liều cả mạng.

Sở dĩ hắn đứng thẳng bất động, là vì để khôi phục chân nguyên.

Vân Tử Y bước đến, hắn đã nhìn thấy ngay từ đầu, nhưng hắn không động đậy, mãi đến khi chân nguyên của hắn khôi phục được chút ít, hắn mới nhìn về phía Vân Tử Y vẫn đang ngẩn người ra mà nói:

- Cô tới đây đi.

Do Lăng Vô Thủy và Lãnh Thuyên không tổ chức tốt trong việc vây đánh Diệp Mặc, đồng thời kinh nghiệm chiến đấu cũng không phong phú bằng Diệp Mặc. Tuy sức chiến đấu của bọn họ cộng lại mạnh hơn Diệp Mặc rất nhiều, nhưng vẫn bị Diệp Mặc kích phá dần, giết chết từng người, cuối cùng chỉ có một mình Lăng Vô Thủy trốn thoát, những người còn lại trên núi Thần Châu đều bị giết sạch.

Còn Diệp Mặc tuy đã bị thương, nhưng những thương tích này không ảnh hưởng nhiều đến hắn, tổn thất lớn nhất của hắn chính là chân nguyên hao tổn quá nhiều. Hơn nữa đan dược ăn quá nhiều. Không hỗ trợ gì nhiều cho sự hồi phục của hắn, mà ngược lại càng làm chậm thêm.

- Diệp đại ca…

Vân Tử Y nghe thấy tiếng kêu của Diệp Mặc, vội chạy tới, nói với giọng kính cẩn. Cô ta chưa từng nghĩ rằng con người bình thường bị cô ta khinh khi ở Hàng Thủy Thành lúc trước, hiện nay khi cô đối mặt, còn phải cung kính gọi một tiếng Diệp đại ca. Hơn nữa còn là cô cam tâm tình nguyện.

Tao ngộ trong đời người luôn vô thường, trước đây tuy cô không nói gì, nhưng trong lòng đã nhiều lần đồng ý với quan điểm của Tiểu Linh. Mục Tiểu Vận ở bên cạnh tên Mạc Ảnh lúc trước kia, đúng là đóa hoa lài cắm bãi phân trâu.

Nhưng giờ đây Vân Tử Y mới hiểu ra, ánh mắt của Mục Tiểu Vận lợi hại như thế nào, cô ta lại có thể tìm được loại người vô cùng lợi hại như Diệp Mặc. So với Mục Tiểu Vận, Vân Tử Y phát hiện ánh mắt của mình kém rất xa.

- Bây giờ đưa tôi đến Băng Hồ, ngay lập tức.

Giọng điệu của Diệp Mặc gọn gàng dứt khoát, hắn tin rằng, chờ khi hắn đến Băng Hồ, thì chân nguyên của hắn đã khôi phục không ít rồi. Sở dĩ để

Vân Tử Y đưa đi, là vì Diệp Mặc cho rằng ở trong xe có thể vừa chạy vừa hồi phục, không cần phải ở lại đây khôi phục chân nguyên, lãng phí thời gian.

Vân Tử Y nghe xong lời nói của Diệp Mặc hơi sửng sốt, nhưng liền hiểu ra ngay, mừng rỡ trong lòng, liền gật đầu nói:

- Vâng. Diệp đại ca bây giờ em đưa anh đến Băng Hồ ngay.

Nói xong Vân Tử Y lấy ra viên đan dược mà Diệp Mặc tặng đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Diệp đại ca, viên đan dược này em không cần nữa.

Diệp Mặc nhìn Vân Tử Y một cách kì lạ, bèn nói:

- Nội thương của cô không nhẹ, nếu cô không dùng đan dược này, thì nội thương của cô sẽ càng nặng hơn. Cuối cùng cũng có khả năng hủy mất tu vi.

Vân Tử Y lại cúi đầu ảm đạm nói:

- Ngày trước Diệp đại ca hứa với em, nói nợ em một ân tình, em muốn xin Diệp đại ca giúp em một chuyện.

Diệp Mặc khoát tay, hắn đã hiểu suy nghĩ của Vân Tử Y. Tuy Vân Tử Y cũng vô cùng xinh đẹp, nhưng Diệp Mặc rất không thích sự tính toán của cô ta. Cô ta và An Ngưng là một loại người, mọi thủ đoạn đều phục vụ cho mục đích.

- Cô cứ ăn đan dược đi, chỉ cần cô đưa tôi đến Băng Hồ, tôi sẽ giúp cô một chuyện. Có điều chuyện này phải đợi sau khi tôi đi Băng Hồ đã.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

- Vâng, Diệp đại ca.

Vân Tử Y rất thông minh, không nhắc chuyện đan dược nữa.

Diệp Mặc nhặt chiếc búa của Lãnh Thuyên ở dưới đất lên, hắn cảm thấy chiếc búa này không tầm thường, phi kiếm của hắn sau khi kèm thêm chân nguyên, lại không làm gì được chiếc búa này, điều này rất không bình thường.

Lúc này Diệp Mặc không có tâm tư nhìn búa, hắn ném búa vào trong nhẫn trữ vật, đi thẳng đến xe ngựa của Vân Tử Y ở dưới núi.

Vân Tử Y tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc làm biến mất một chiếc búa, trong lòng càng kinh ngạc, nhưng lại càng trở nên kính sợ. Thậm chí vừa nãy gọi Diệp đại ca cũng cảm thấy có chút sợ hãi, cô ta có phải nên gọi hắn một tiếng tiền bối không.

Nhưng Vân Tử Y rất nhanh gạt chuyện đó sang một bên, sau khi xuống dưới núi, cô ta bảo võ sĩ bán Tiên Thiên và Tiểu Linh đến Đàn Thành chờ mình. Còn bản thân cô ta lại đích thân làm phu xe, vội một mình thúc xe ngựa đưa Diệp Mặc tiến đến Băng Hồ.

Tuy Diệp Mặc không biết tại sao Vân Tử Y phải làm phu xe, nhưng hắn cũng không để tâm. Người trên xe càng ít càng tốt, hắn khôi phục chân nguyên sẽ càng nhanh hơn. Từ điều này có thể thấy, Diệp Mặc cảm thấy cô gái Vân Tử Y này coi như là làm được việc.

…

- Bà ngoại, cám ơn bà.

Mục Tiểu Vận ngồi trên xe ngựa đang tiến đến Băng Hồ, thật sự rất biết ơn Phượng Mỗ.

Nếu không phải là Phượng Mỗ dẫn cô đi, thì lúc này cô đã trở thành gánh nặng của tướng công. Mình chết thì cũng đành rồi, nhưng chẳng may liên lụy đến tướng công, thì dù cô có chết cũng không yên lòng.

Phượng Mỗ vì để cô sớm rời khỏi, không những đối chọi với môn phái lớn như Thái Ất Môn, Côn Càn Môn, mà còn đích thân đánh xe ngựa.

Phượng Mỗ khẽ mỉm cười:

- Tiểu Vận, trong tim ta, con chính là đệ tử Băng Hồ của ta, bất luận thế nào cũng là đệ tử Băng Hồ của ta. Tuy trước đó ta nói với Thái Ất Môn, sau khi thi đấu xong, sẽ đưa con đến Thái Ất Môn, đó chỉ là mê hoặc bọn chúng mà thôi. Giờ tướng công của con đã trở về, cũng làm ta thở phào nhẹ nhõm. Trong tim ta, chỉ cần là đệ tử Băng Hồ của ta, thì ta sẽ đối xử bình đẳng.

Phí Trăn, Tề Sóc Á trong xe ngựa nghe xong lời của Phượng Mỗ, đều lộ vẻ kích động cảm kích.

Kỷ Y Lan liền nói:

- Phải đó, ngoại ở đây, thì Băng Hồ sẽ không sao đâu, em cũng sẽ không sao mà.

Xe ngựa của Phượng Mỗ chạy rất nhanh, nhưng hai tiếng sau, Mục Tiểu Vận liền cảm thấy có chút không ổn, hướng chạy của xe ngựa hình như không phải là Băng Hồ.

Trong lúc Mục Tiểu Vận muốn lên tiếng hỏi, Phượng Mỗ đã đánh xe vào một sơn cốc bí mật. Xe ngựa rẽ ngoặt, tiến vào khe núi với tốc độ nhanh hơn.

Lúc này một võ sĩ bình thường đang thu thập dược liệu nhìn thấy xe ngựa của Băng Hồ liền né qua một bên, mãi đến khi xe ngựa của Băng Hồ hoàn toàn tiến vào sơn cốc, anh ta mới đứng dậy vỗ ngực nói:

- Mình phải đi nhanh thôi, chẳng may phá vỡ chuyện của người trong Ẩn Môn, thì mình sẽ chết không chốn chung thân rồi.

- Bà ngoại, đây là một nơi trú quân khác của Băng Hồ chúng ta sao?

Mục Tiểu Vận vẫn chưa lên tiếng hỏi, thì Kỷ Y Lan đã hỏi dùm cô rồi.

Phượng Mỗ ừ một tiếng, xe ngựa càng chạy nhanh hơn.

- Dì Miêu và La trưởng lão hình như còn chưa tới.

Phí Trăn nói xen vào.

Phượng Mỗ không nói gì, nhưng Kỷ Y Lan đã chủ động giải thích:

- Bà ngoại hẳn là lo cho Tiểu Vận, nên mới đưa cô đến trước, dì Miên bọn họ có lẽ không có chuyện gì đâu. Ai biết được sau khi chúng ta trở về Băng Hồ, liệu có ai gây bất lợi với Tiểu Vận không? Lỡ bọn họ dùng Tiểu Vận sư muội uy hiếp tướng công của Tiểu Vận thì không hay rồi.

Nghe xong lời giải thích của Kỷ Y Lan, mấy người trên xe đều hiểu ra.

Phải đó, dù không uy hiếp tướng công của Tiểu Vận, lỡ Thái Ất Môn đến Băng Hồ chặn đường thì sao?

Sự lợi hại của Thái Ất Môn không phải Băng Hồ có thể đối phó được.

Lại một tiếng sau, xe ngựa băng qua khe núi chật hẹp ẩm ướt đến chỗ đất trống có chút bằng phẳng.

- Bà ngoại, sao trước giờ con chưa từng nghe qua nơi này vậy? Có điều quả thật rất bí mật.

Sau khi mấy người bọn họ xuống xe, Kỷ Y Lan nhìn ngó xung quanh, lên tiếng nói đầu tiên.

- Ừ, chờ chút là các con sẽ biết thôi, Băng Hồ chúng ta muốn phát triển lớn mạnh, thì nhất định phải có thêm vài nơi trú quân.

Phượng Mỗ nói xong, cầm năm viên đá trắng lên nhìn kỹ khắp nơi, rồi mới ném năm viên đá trong tay ra.

Năm viên đá như có mắt vậy, rơi ở năm hướng.

Mục Tiểu Vận trong lòng kinh ngạc, cô đương nhiên biết đây là đá gì, đây chính là linh thạch.

Tướng công nói đây là linh thạch, nhưng người ở đây nói là "Khí Cơ Thạch", không ngờ bà ngoại lại có nhiều như vậy.

Trong nhẫn của cô tuy có mấy viên, nhưng đều là của tướng công cho.

- Bà ngoại, thứ bà ném lúc nãy là "Khí Cơ Thạch" sao?

Kỷ Y Lan nhận ra "Khí Cơ Thạch", liền kêu lên ngạc nhiên.

Cô ta đương nhiên biết được sự quý giá của "Khí Cơ Thạch", dù đem hết toàn bộ tài sản của Băng Hồ ra cũng chưa chắc có thể mua được hai viên, mà bà ngoại trong chốc lát đã ném ra năm viên, bà ngoại điên rồi sao?

Phượng Mỗ vẫn chưa trả lời, vách núi bám đầy rong rêu vốn bình thường không có gì lạ đột nhiên nứt ra một thông đạo.

Bọn người Kỷ Y Lan há hốc mồm ra nhìn, cảnh tượng trước mắt quá kinh ngạc. Vốn là một thân núi bình thường đột nhiên lại có thêm một thông đạo, thật sự rất kì quái.

Phượng Mỗ lại khẽ nói:

- Thời gian mở ra của thông đạo này rất ngắn, mọi người mau lên xe, ta sẽ cho xe tiến nhanh vào thông đạo.

Tuy mọi người không biết tại sao bà ngoại lại phải trả giá lớn như vậy để che dấu, và cũng không biết tại sao ở đây có một thông đạo như vậy, nhưng mọi người vẫn lên xe ngựa, để Phượng Mỗ đánh xe tiến vào thông đạo.

Sau khi mấy người bọn họ tiến vào thông đạo, quả nhiên giống với lời của bà ngoại nói, cửa thông đạo đã nhanh chóng đóng lại, bọn người Mục Tiểu Vận không cần ra ngoài xem, cũng biết rằng lúc này đứng ở ngoài nhìn

nhất định là một vách núi kín, điều này quá thần kỳ rồi.

Sau khi Phượng Mỗ tiến vào, mãi không lên tiếng, chỉ dẫn bốn người đến một thạch thất.

Nếu không bước vào, không ai ngờ rằng trong sơn động này còn có một thạch thất sạch sẽ đến vậy. Hơn nữa đây còn là một thạch thất hình tròn, trong cả thạch thất ngoài năm chỗ lõm kì lạ dựa vào vách đá ra, thì không còn thứ gì khác.

Phía trên mặt đất của thạch thất có rất nhiều đường vân kì quái, nhìn như sống vậy, nhưng nhìn kĩ lại giống như chỉ là đường vân bình thường mà thôi.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 751

Minh Ý

Ngoại ơi, ngoại thường xuyên tới đây à?

Kỷ Y Lan nhìn thấy căn mật thất rất sạch sẽ, kinh ngạc hỏi.

Phượng Mỗ bước tới và ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh thạch thất, rồi lắc đầu nói:

- Không phải, đây là lần thứ hai bà tới nơi này. Vì tới đây cần phải có năm viên "Khí Cơ Thạch", mà để có được năm viên "Khí Cơ Thạch" này cũng đã tốn mất mấy chục năm của bà. Trong gian thạch thất này ẩn chứa một bí mật rất lớn. Vốn dĩ bà định sau khi giúp con giành được vị trí Ẩn môn thứ hai thì sẽ rời Băng Hồ tới đây nghiên cứu gian thạch thất này. Nhưng vì có sự xuất hiện của Tiểu Vận, bà chỉ có thể đến đây sớm hơn dự định. Thật đáng tiếc cho "Khí Thạch Cơ" của bà.

Ngày nào Mục Tiểu Vận cũng đăm chiêu suy nghĩ, cô cảm thấy lời nói của Phượng Mỗ có chút cổ quái.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Kỳ Ỷ Lan, Phượng Mỗ không hề để tâm mà quay sang nói với Mục Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, ta biết chồng con không phải người tầm thường, mà thứ cậu ta luyện cũng không phải loại võ công bình thường. Không phải là Cổ võ đấy chứ? Ta tin chồng cô đã đem loại võ công này dạy cho con rồi. Ta hi vọng con là đệ tử của Băng Hồ và cũng đã nhận được lợi từ Băng Hồ. Hay con lấy võ công của con ra để chúng ta cùng tham khảo đi. Con yên tâm, ta sẽ không bạc đãi con đâu.

Mục Tiểu Vận nghe Phượng Mỗ nói xong liền hiểu ngay. Hóa ra Phượng Mỗ muốn có được võ công của cô nên mới đưa cô đi, chứ không phải vì cô là đệ tử của Băng Hồ. Hiểu ra điều này, thiện cảm của Mục Tiểu Vân với Phượng Mỗ liền tan biến hết.

- Ngoại! Người...

Kỷ Y Lan nhìn bà với một vẻ mặt không thể tin được, cô không ngờ bà ngoại lại có thể đưa ra cái chủ ý này.

Phượng Mỗ khua tay ngắt lời của Kỷ Y Lan:

- Y Lan à, con không biết công pháp của Diệp Mặc có ý nghĩa như thế nào với Băng Hồ và với bà đâu. Tương truyền rất lâu về trước, cái mà Thần Châu tu luyện cơ bản không phải là Cổ võ gì hết, mà là một loại võ nào đó có thể hô mưa gọi gió thậm chí còn có thể trường sinh bất lão. Nhưng sau bao nhiêu năm, bây giờ chỉ còn lại Cổ võ, hơn nữa việc tu luyện Cổ võ cũng đang gặp khó khăn, thậm chí không bằng trước kia.

Nói tới đây PhượngMỗkhông nói tiếp với Kỷ Y Lan nữa mà nói với Mục Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, ta để ý con rất lâu rồi, con đã sống ở Băng Hồ bốn năm rồi nhưng thời gian con tu luyện không tới một năm. Hơn nữa con luyện cũng không phải là "Tinh Vũ Công" nhưng tiến bộ của con nhanh tới mức ta không thể tưởng tượng được. Ta vẫn không rõ vì nguyên nhân gì, cho tới hôm nay khi nhìn thấy chồng con, ta mới dám khẳng định điều ta đang nghi ngờ. Con căn bản chưa hề luyện qua "Tinh Vũ Công" mà là thông qua một môn võ khác mô phỏng theo "Tinh Vũ Công" thôi, có đúng không?

Kỷ Y Lan thêm một lần nữa kinh ngạc nhìn Mục Tiểu Vận, Tiểu Vận sư muội không tới một năm mà đã luyện tới điên phong Huyền cấp có chút không bình thường.

Mục Tiểu Vận lãnh đạm nói:

- Đúng vậy, tôi quả thực chưa hề luyện qua "Tinh Vũ Công", nhưng thứ mà tôi tu luyện là do tướng công tôi dạy cho, không có sự đồng ý của tướng công tôi thì bất cứ ai tôi cũng không thể nói được.

Tuy giọng điệu của cô bình thản nhưng sự chân thật thì bất cứ ai cũng có thể nghe ra.

Phượng Mỗ tuy đã hiểu được khẩu khí của Mục Tiểu Vận, nhưng từ trong lời nói của cô bà đoán được suy nghĩ của bà là đúng, mắt bà ngay lập tức lộ ra vẻ vui mừng, thậm chí trong cái vui mừng đó còn có chút gì đó thái quá.

- Quả nhiên không sai, ta đã nói một người trẻ khoảng 20 tuổi làm sao có thể dễ dàng chém chết được Tiên Thiên chứ? Hóa ra thật là như vậy, ha ha... Tiểu Vận, nếu không phải vì thứ mà con tu luyện thì ta sẽ không đối xử tệ với con đâu. Vì ta rất cám ơn con và tướng công con đã chữa khỏi nội thương cho ta, nhưng bây giờ công pháp đó ta nhất định phải có được.

Ánh mắt của Phượng Mỗ ngày càng kiên quyết, thậm chí còn đứng lên định ra tay với Mục Tiểu Vận.

- Ngoại à, sao người lại có thể như thế này chứ? Tiểu Vận cũng là đệ tử của Băng Hồ chúng ta, cô ấy là sư muội của cháu.

Kỷ Y Lan cứ như không quen biết Phượng Mỗ vậy, cô chưa từng nghĩ Phượng Mỗ trước nay luôn đối với cô như bà ngoại lại có làm như vậy.

- Y Lan, con tránh ra đi, sau này con sẽ biết những gì ta làm là đúng. Bất cứ ai cũng không thể ngăn cản ý chí của ta được, bởi vì con vĩnh viễn không thể ngờ công pháp đó nghĩa là gì.

Vẻ mặt của Phượng Mỗ trở lên đáng sợ hơn, bà giơ tay gạt Kỷ Y Lan sang một bên.

- Bà...

Kỷ Y Lan không thể ngờ người bà bình thường đối với cô rất nghiêm khắc nhưng hết mực yêu thương cô chỉ vì một bí kíp võ công mà trở thành thế này. Lẽ nào bà đã không còn là bà của ngày xưa nữa?

Mục Tiểu Vận lui về phía sau vài bước, bỗng lấy ra sáu viên linh thạch đặt trước mặt Phượng Mỗ nói:

- Phượng Mỗ, tôi biết bà cần "Khí Thạch Cơ", tôi có sáu viên đều đưa bà hết đây, chỉ mong bà cho tôi đi gặp tướng công tôi, tôi tin tướng công sẽ vì tôi mà sẽ đáp ứng yêu cầu của bà mà.

Mục Tiểu Vận đưa linh thạch cho Phượng Mỗ cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Cô biết Phượng Mỗ một khi đã đạt được võ công của mình chắc chắn sẽ diệt cỏ tân gốc, sẽ không tha cho cô đâu.

Cô không coi trọng tính mạng của mình, nhưng cô vừa mới gặp được tướng công mà đã phải chết thì cô không cam tâm chút nào. Đưa ra linh thạch cũng chỉ để kéo dài thêm chút thời gian thôi, Mục Tiểu Vận thoáng buồn trong lòng.

Nhưng Mục Tiểu Vận chịu đưa ra linh thạch để kéo dài thời gian đã khiến cho Phượng Mỗ kinh ngạc đến sững sờ. Bà xúc động đến mức toàn thân run lên. Lâu lắm rồi, linh thạch mới rơi vào tay mình, dù lúc đầu bà cho rằng vật báu vô giá "Khí Thạch Cơ" thất lạc đâu đó rồi, bà nhìn Mục Tiểu Vận giọng run run nói:

- Cô, cô có nhẫn không gian, nhẫn không gian như trong truyền thuyết... Thật sự có vật này, ha ha, quả nhiên là thật,...

Mục Tiểu Vận chỉ mặc trên người một bộ quần áo đơn giản, cô căn bản không thể để nhiều đá như vậy trong người được, nên Phượng Mỗ mới nghĩ như thế.

Mục Tiểu Vận ngây ra một lúc, tuy cô kéo dài thêm được chút thời gian nhưng lại khiến cho Phương Mỗ càng thêm điên cuồng hơn rồi.

Nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Phượng Mỗ, Kỷ Y Lan lại nước mắt ngắn dài đứng chắn trước mặt bà:

- Bà ơi, Tiểu Vận là đệ tử của Băng Hồ chúng ta, nếu bà muốn có thứ võ công mà cô ấy tu luyện thì bà có thể lấy từ tướng công của cô ấy mà, bà à...

- Tránh...

Phượng Mỗ đã hoàn toàn mất trí rồi, à tung một chưởng hất Kỷ Y Lan văng một đoạn dài. Chỉ có bà hiểu rõ bà không hề điên, bà kích động đến run lên thậm chí còn ngầm mừng rỡ với phán đoán của mình.

Có nhẫn không gian, có tu luyện công pháp tối cao, có lẽ một ngày nào đó bà sẽ là thiên hạ đệ nhất. Bà rất muốn cười một cách hả hê, bọn tạp nham Thái Ất Môn và Côn Càn Môn, chúng sẽ không bao giờ biết vì sao bà bắt Mục Tiểu Vận đi, mà nếu như chúng biết rồi, có lẽ nào sẽ hối hận tới mức nhảy núi mà chết?

Phí Trăn và Tề Sóc Á không ngờ Phượng Mỗ lại có thể thành ra thế này, hơn nữa còn trở mặt với cả sư tỷ Y Lan. Điều này khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Phượng Mỗ từ đang kích động bỗng tỉnh táo trở lại, Phượng Mỗ nghĩ đánh Mục Tiểu Vận một chưởng ngất đi để lấy nhẫn không gian của cô trước rồi nói, có thể bí kíp võ công của cô ở trong nhẫn không gian.

Nhưng bàn tay của Phượng Mỗ vẫn chưa đánh tới người Mục Tiểu Vận thì trên cổ tay cô bỗng nhiên phát ra một vầng sàng mờ ảo không nhìn rõ được. Răng rắc một tiếng, chiếc vòng tay của Mục Tiểu Vận liền vỡ vụn sau khi vầng sáng xuất hiện, khói xanh bốc lên mờ ảo, dù rất ít nhưng trong nháy mắt đã lượn lờ trong thạch thất.

Phượng Mỗ ngây người, chiếc vòng này chính mắt bà nhìn thấy Diệp Mặc làm cho Mục Tiểu Vận mà, sao lại có cả chức năng cản trở nữa chứ? Khói xanh kia là cái gì chứ?

Nhưng Phượng Mỗ nhanh chóng gạt chuyện này sang một bên, bà lại giơ tay bắt lấy Mục Tiểu Vận nhưng bà vừa định tập trung nội lực lại thì cảm thấy kinh mạch toàn thân từng đợt đau nhói, không còn chút nội lực nào.

Phượng Mỗ hốt hoảng, Mục Tiểu Vận là một Huyền cấp đỉnh phong, một khi bà mà không còn nội lực nữa thì không phải ngồi yên cho Mục Tiểu Vận xử hay sao?

Mục Tiểu Vận thấy Phượng Mỗ đánh vỡ chiếc vòng của mình thì vô cùng đau lòng. Đây là chiếc vòng tướng công tặng cô hôm nay khi hai người chia tay. Anh ấy nói, có chiếc vòng này bên người cũng như tướng công đang bên cạnh cô vậy. Nhưng giờ chiếc vòng lại bị Phượng Mỗ đánh vỡ khiến cô vô cùng tức giận.

Cô thậm chí không suy nghĩ gì hết liền cầm lấy thanh phi kiếm mà Diệp Mặc tặng cô từ trong nhẫn không gian ra để giết chết bà. Còn về phần có phải là đối thủ của Phượng Mỗ hay không cô cũng không quan tâm.

Lúc này Phượng Mỗ đã hiểu, bà thấy Mục Tiểu Vận trong tay cầm thanh bảo kiếm thì lại càng kinh hãi. Bà không suy nghĩ gì hết dùng lực đá một viên linh thạch về phía Mục Tiểu Vận đồng thời lùi về phía sau.

"Cạch" một tiếng, Phượng Mỗ vừa bước ra khỏi thạch thất thì viên linh thạch mà bà đá lại bắn vào một chỗ hõm của thạch thất.

Sau khi viên linh thạch đó rơi vào chỗ lõm lại có một tiếng vù. Sau đó bốn chỗ lõm còn lại đồng thời phát ra tiếng u u. Linh thạch rơi dưới đất bị những chỗ lõm còn lại hút bay lên. Trong nháy mắt năm viên linh thạch chỉ còn lại một viên, ngược lại những chỗ lõm trong căn thạch thất đều đã có linh thạch. Lúc này trong thạch thất bỗng có thêm một lớp hào quang trắng bay lượn.

Âm thanh vù vù càng thêm dữ dội, hào quang màu trắng xoáy ngày một nhanh. Bốn người trong căn thạch thất như ngây dại, họ không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa.

Mà cửa lớn của thạch thất phát ra một trận rung động mãnh liệt, căn phòng vừa nãy không có cửa đột nhiên bị đóng lại, cửa kia của thạch thất đã biến mất.

Phượng Mỗ ngơ ngác nhìn cửa thạch thất biến mất, bà ngây người ra. Nhưng chưa đợi bà tỉnh táo trở lại thì kinh mạch trong người bà lại đau như dao cắt.

Sau cùng bà đau đến mức lăn lộn trong đường hầm, bà cảm thấy nội lực trong bà đang dần mất đi, cuối cùng không còn chút nào nữa.

- "Minh Ý đan" hiểu ý của ta chứ... Thì ra là vậy, đồ súc sinh gian trá, ta hận.

Phượng Mỗ nằm trên đất không ngừng co giật, cuối cùng bà cũng đã hiểu tại sao trước khi đi Diệp Mặc lại phải luyện cho Mục Tiểu Vận một chiếc vòng, vì sao trong chiếc vòng lại phải cho thêm một viên đan dược rồi.

Đó cơ bản chính là thứ phòng bị Phượng Mỗ ám hại Mục Tiểu Vận, một khi bà ra tay thì khói thuốc trong chiếc vòng sẽ phun ra và sẽ hợp với "Minh Ý đan" mà bà đã uống, nó liền trở thành chất lấy mạng của bà. Nhưng cho dù bà có biết đi chăng nữa thì cũng đã muộn rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 752

Tiểu Vận Mất Tích

Lúc Diệp Mặc tỉnh lại lần nữa, cũng là lúc chân nguyên đã phục hồi hoàn toàn, thần thức cũng đồng thời hoàn toàn khôi phục, không chỉ thế mà còn càng tiến thêm một bước.

Tiện tay dùng vài khứ trần quyết, vết máu trên người Diệp Mặc đã tiêu tan, cả người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái.

- Anh Diệp, đã đến Băng Hồ rồi.

Giọng nói của Vân Tử Y đúng lúc này truyền đến, Diệp Mặc sau khi vào xe ngựa liền không phát ra âm thanh nào cả, tuy rằng chớp mắt đã một ngày một đêm trôi qua, nhưng Vân Tử Y cũng không dám đánh thức Diệp Mặc. Bây giờ đã đến Băng Hồ, cô mới dám đánh thức Diệp Mặc.

- Tốt.

Diệp Mặc chỉ đáp lại một tiếng, lập tức như một ngọn gió cuốn vào sơn môn của Băng Hồ, trong chớp mắt đã không thấy gì nữa.

Vân Tử Y ngơ ngác nhìn Diệp Mặc đã biến mất trong chốc lát, trong lòng căn bản là không thể bình tĩnh trở lại, cô đã biết rằng sau khi Diệp Mặc trải qua cuộc đại chiến ở núi Thần Châu đã bị thương, hắn trên xe ngựa là để trị thương mà thôi.

- Ai vậy, đứng lại.

Diệp Mặc vừa đến giữa cửa đại điện trung tâm thì lập tức đã có người chặn hắn lại.

Diệp Mặc dùng thần thức quét ra ngoài, mặt có chút biến sắc, hắn không nhìn thấy Mục Tiểu Vận đâu. Chẳng những không thấy Mục Tiểu Vận, đến cả Phượng Mỗ hắn cũng không nhìn thấy.

Ba cái bóng rất nhanh liền tiến đến trước mặt Diệp Mặc, ba người này Diệp Mặc quen hai người, người còn lại mặc dù hắn không quen, nhưng khi trước ở Băng Hồ dường như cũng đã gặp, hình như là một trưởng lão ở Băng Hồ.

- Mạc... Diệp tiên sinh...

Sau khi Miêu Lan nhìn thấy Diệp Mặc, nét mặt của cô rất phức tạp, cũng không biết nên xưng hô thế nào với Diệp Mặc, cuối cùng chỉ có thể gọi là Diệp tiên sinh.

Diệp Mặc gật gật đầu, không để ý đến xưng hô của Miêu Lan, mà trực tiếp hỏi:

- Tiểu Vận đâu? Cô ấy đi cùng với Phượng Mỗ. Sao lại không nhìn thấy ai cả?

Miêu Lan nói vội vàng:

- Bà ngoại vẫn chưa về, bốn đệ tử đi cùng bà cũng chưa trở về.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, giọng điệu lạnh như băng, nói:

- Tôi đi sau cũng đã đến rồi, Phượng Mỗ đi trước tại sao giờ này vẫn chưa trở về?

Miêu Lan còn chưa kịp trả lời, vị trưởng lão đứng sau cô đã hừ lạnh một tiếng:

- Cậu là cái thứ gì? Phượng Mỗ trở về cũng cần phải báo cáo cho cậu hay sao?

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi vợ tôi, Tiểu Vận đâu rồi? Còn người khác thì tôi không quan tâm.

- Mục Tiểu Vận sao? Chỉ là một đệ tử của Băng Hồ chúng ta, cậu cho dù là người như thế nào của cô ta, cũng có tư cách gì đến đây hỏi chuyện? Cút đi, đây không phải chỗ cho cậu đến.

Vị trưởng lão này dường như không quen nhìn Diệp Mặc, vung tay lên muốn làm gì đó.

Miêu Lan khẩn trương, cô biết vị trưởng lão này vừa mới đến, còn chưa biết chuyện ở núi Thần Châu. Nếu Diệp Mặc đã đến đây, có nghĩa là hắn đã thắng trong đại chiến ở núi Thần Châu. Cô liền vội vàng kéo tay vị trưởng lão, nói:

- Hỗ trưởng lão, có gì từ từ nói...

Giọng nói của Diệp Mặc trở nên lạnh như băng:

- Tôi hỏi một câu nữa, Mục Tiểu Vận đang ở đâu? Phượng Mỗ đang ở đâu?

Người phụ nữ trung niên bị Miêu Lan gọi là Hỗ trưởng lão kia nghe xong lời của Diệp Mặc lại hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hành tung của Phượng Mỗ là chuyện cậu có thể biết được hay sao? Cũng chỉ là một con kiến mà thôi. Cái cô Mục Tiểu Vận kia ta sớm đã không thích rồi, chiếm dụng phần lớn tài nguyên của môn phái, suốt ngày đứng trên Băng Hồ lẳng lơ. Cậu chính là cái tên súc sinh khiến cho cô ta lẳng lơ hay sao? Cậu đã kiêu ngạo như vậy, tôi đành...

Chỉ có điều đột nhiên bà ta ngừng lời, dưới cánh tay vung lên của Diệp Mặc, cổ bà phun ra một tia máu.

- Cậu...

Vị trưởng lão này hoảng sợ chỉ vào Diệp Mặc, chỉ nói được một từ, không nói thêm được gì nữa, bà không ngờ thân thủ của người thanh niên này lại lợi hại đến vậy, thuận tay một cái là có thể giết chết bà. Bà thậm chí cũng không biết đối phương ra tay như thế nào.

- A...

Miêu Lan và Phủ quản gia ở một bên đứng ngây ra nhìn cảnh tượng trước mắt. Sửng sốt một lúc lâu, một câu cũng không nói nên lời. Một người luyện võ Địa cấp, đến phản kháng để có đường sống đều không có, đã bị Diệp Mặc giết chết.

Diệp Mặc lúc này lòng nóng như lửa đốt, mà người phụ nữ này còn không ngừng nhục mạ Mục Tiểu Vận, làm sao hắn có thể nhẫn nhịn được. Dự cảm của hắn lúc ở núi Thần Châu không hề sai. Phượng Mỗ chắc chắn là có ý nghĩ gì đó, nhưng lúc đó hắn chỉ có thể giao phó Tiểu Vận cho Phượng Mỗ, ở bên hắn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Hơn nữa trước khi hắn đi cũng đã có phòng bị, một viên Giải Độc Đan chưa dùng hết ở Ngũ Uẩn Sơn đã bị hắn làm thành Minh Ý Đan đưa cho Phượng Mỗ. Hơn nữa hắn còn có một loại thuốc khác, đó là Hồi Xuân Đan đã thêm dược liệu, giúp Mục Tiểu Vận luyện thành một chiếc vòng tay.

Một khi chiếc vòng tay phòng ngự của Mục Tiểu Vận bị đập vỡ, sương mù bên trong sẽ tràn ra, người thường ngửi phải sương mù này sẽ không sao, nhưng người đã ăn Giải Độc Đan, trong ba mươi sáu giờ sau khi ngửi phải sương mù này, một loại dược liệu bên trong sương mù sẽ trung hòa với một loại dược liệu trong Giải Độc Đan.

Giải Độc Đan vốn là không có độc, nhưng nếu một loại dược liệu trong đó bị trung hòa, thì sẽ biến thành chất kịch độc ăn mòn kinh mạch.

Hơn nữa Diệp Mặc tin rằng, nếu Phượng Mỗ động thủ với Mục Tiểu Vận, hoặc là những người khác trong Băng Hồ động thủ với Mục Tiểu Vận thì Phượng Mỗ đều sẽ bị trúng độc. Chỉ cần Phượng Mỗ trúng độc thì sẽ

không dám động đến Mục Tiểu Vận, bởi vì chỉ có hắn mới có thể giải độc, một khi đã động vào Mục Tiểu Vận, chất độc kia sẽ không thể nào giải nổi.

Thế nhưng lúc đó, sau khi Diệp Mặc đi vào Băng Hồ, không những thần thức không nhìn thấy Mục Tiểu Vận, mà kí hiệu thần thức mà hắn để lại trên vòng tay của Mục Tiểu Vận cũng không thấy tung tích. Điều này làm cho Diệp Mặc cực kì hoảng sợ, mặc dù biết Miêu Lan nói rằng Phượng Mỗ chưa trở về là sự thật, nhưng hắn vẫn muốn Miêu Lan có thể nói cho hắn biết Phượng Mỗ đi đâu rồi.

- Diệp tiên sinh... Phượng Mỗ đúng là chưa trở về, xe ngựa của chúng tôi ở sau xe ngựa của bà ấy, thế nhưng chúng tôi đã về được hơn một ngày rồi, nhưng vẫn chưa thấy Phượng Mỗ đâu. Chúng tôi cũng quả thực là không biết Phượng Mỗ đi nơi nào rồi.

Lúc này Phủ quản gia chủ động nói, y biết loại người hay chém giết như Diệp Mặc, muốn giết sạch Băng Hồ, quả thực là một chuyện dễ dàng.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, hắn sợ nhất là nghe thấy câu này. Hắn không thể tưởng tượng được Phượng Mỗ lại không trở về Băng Hồ, điều này làm cho hắn hoàn toàn không có phương hướng.

Không được, phải đi tìm Phượng Mỗ mới được. Diệp Mặc nghĩ đến đây, không muốn lãng phí thêm thời gian ở Băng Hồ nữa. Hắn lập tức xoay người rời đi, chỉ có điều đi được vài bước, hắn lại xoay người lại, lạnh giọng nói:

- Tất cả những người trong Băng Hồ tính từ bây giờ phải rời khỏi nơi này, trước khi tìm được Mục Tiểu Vận, không được phép lại gần Băng Hồ một bước. Nếu không, giết không tha.

Miêu Lan và Phủ quản gia theo bản năng rùng mình một cái, bọn họ có thể cảm nhận được sát khí trong giọng nói của Diệp Mặc, nếu không đi, hắn thực sự là có thể đại khai sát giới.

Nhìn bóng lưng Diệp Mặc rời đi, Phủ quản gia lắc đầu thở dài, một lúc

lâu sau mới nói với Miêu Lan:

- Đệ tử Băng Hồ đành giải tán vậy, đi bốn phương rèn luyện là được rồi.

- Phủ quản gia, ông...

Miêu Lan nhìn Phủ quản gia không hiểu, ngoại trừ Phượng Mỗ, Phủ quản gia có quyền lực lớn nhất Băng Hồ, ông nói giải tán, vậy thực sự phải giải tán.

Phủ quản gia lại thở dài, y mơ hồ biết nguyên nhân Phượng Mỗ mất tích. Nhưng y không dám nói, y sợ một khi y nói ra, sẽ chọc giận đến tên sát thần trước mặt này, Băng Hồ căn bản là không phải giải tán, mà là hoàn toàn bị giết sạch.

Hơn nữa theo sự nhìn nhận của Phủ quản gia, nếu Phượng Mỗ đã lựa chọn bước đi này rồi, chẳng khác gì từ bỏ tất cả những người còn lại của Băng Hồ rồi. Lúc này Mục Tiểu Vận rất có thể đã bị Phượng Mỗ giết, Phượng Mỗ mang theo bốn đệ tử, hẳn là muốn hai người còn lại ở lại phụ tá Kỷ Y Lan mà thôi. Mà Diệp Mặc chưa đại khai sát giới ở Băng Hồ, đối với bọn họ đây là kết cục tốt nhất rồi.

Phủ quản gia tuy rằng đã đoán đúng 90% ý của Phượng bà, nhưng y không biết rằng sau khi Phượng Mỗ biết Mục Tiểu Vận có nhẫn trữ vật, bà thậm chí cũng từ bỏ cả Kỷ Y Lan rồi.

...

Diệp Mặc giống như sao băng rơi vào Băng Hồ, hắn nhìn thấy Vân Tử Y vẫn đứng ở đó đợi hắn, lập tức gật đầu nói:

- Cô cho tôi biết đường từ Băng Hồ tới núi Thần Châu, tôi đi tìm Tiểu Vận. Đúng rồi, nếu cô biết vị trí của Thái Ất Môn và Côn Càn Môn thì cũng nói cho tôi biết đi.

Vân Tử Y vừa nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Mặc, lập tức biết rằng hắn

không tìm được Mục Tiểu Vận, trong lòng lại thấy căng thẳng. Cô dường như nhìn ra địa vị của Mục Tiểu Vận trong lòng Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc không tìm thấy Mục Tiểu Vận, không biết sẽ phát sinh ra hậu quả thế nào.

Nhưng Vân Tử Y cũng không hỏi gì cả, mà lấy ra một tấm bản đồ đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận tấm bản đồ, phát hiện ra trên đó là vị trí tỉ mỉ của các môn phái, những rặng núi lớn đều được đánh dấu rành mạch, đường bộ từ núi Thần Châu đến Băng Hồ cũng được đánh dấu rất rõ ràng.

- Cảm ơn. Tôi phải đi rồi, cô ở Đàn Thành chờ tôi, sau khi xong chuyện của tôi, tôi sẽ đến Đàn Thành tìm cô, làm cho cô một việc.

Nói xong Diệp Mặc xoay người rời đi.

- Đợi một chút, anh Diệp.

Vân Tử Y bỗng nhiên gọi Diệp Mặc lại.

Nhìn thấy Diệp Mặc quay đầu lại nhìn cô, Vân Tử Y vọi vàng nói:

- Anh Diệp, trong mấy năm anh đi, Tiểu Vận đều đứng ở trên khối đá lớn này chờ anh...

Vân Tử Y vừa dứt lời, Diệp Mặc đã đứng ở khối đá lớn ở bên kia Băng Hồ. Trên mặt khối đá còn có hai dấu chân mờ, vừa thấy đã biết rằng đây là do đứng ở đây trong thời gian dài tạo nên.

Vuốt ve hai dấu chân mờ trên khối đá lớn, trong lòng Diệp Mặc dâng lên nỗi nhớ Mục Tiểu Vận. Bất kể như thế nào, hắn cũng phải đi tìm Mục Tiểu Vận. Hắn và Mục Tiểu Vận đã là vợ chồng, trong lòng có một loại cảm giác, đó là Mục Tiểu Vận vẫn còn sống.

Ngay sau đó, Diệp Mặc đã đạp lên Phi Kiếm, từ trên khối đá lớn xẹt qua

Băng Hồ, biến mất trong không trung.

Từ Băng Hồ đến núi Thần Châu đối với người thường mà nói thì rất xa, nhưng đối với Diệp Mặc chỉ mất có mười phút, nhưng hắn đi đi lại lại tìm vô số lần, cũng không có chút dấu vết nào. Dấu hiệu thần thức mà hắn lưu lại, cũng không có chút cảm ứng nào.

Mặt trời đã dần dần hạ xuống, trong lòng Diệp Mặc càng ngày càng thất vọng, cả một ngày, hắn không thu hoạch được gì.

- Thái Ất môn, Côn Càn phái…

Sau khi Diệp Mặc gằn từng tiếng nói ra sáu chữ này, dưới chân Phi Kiếm liền lóe lên một ánh sáng, không làm tiếp việc vô dụng này nữa, mà trực tiếp bay về phía Thái Ất môn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 753

Thái Ất Môn Bị Diệt Vong

Thái Ất môn, mặc dù cũng thuộc môn phái hạng nhất như phái Côn Càn và Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng thực lực của Thái Ất môn cao hơn hẳn phái Côn Càn. Cho dù là nội tình không bằng Từ Hàng Tĩnh Trai, nhưng cũng không thua kém Từ Hàng Tĩnh Trai là bao.

Sơn môn của Thái Ất môn hùng tráng cao lớn, từ xa nhìn lại liền có một loại khí thế hào hùng dâng lên. Nhưng mấy chữ trên lầu lại tỏ ra có chút keo kiệt, tuy rằng ba chữ "Thái Ất Môn" rất lớn, hơn nữa cũng rất uy phong. Nhưng Diệp Mặc vừa nhìn, đã biết rằng mấy chữ này về cơ bản là không xứng với sơn môn kia.

Diệp Mặc xuất ra Phi Kiếm, một kiếm bổ xuống, ba chữ "Thái Ất Môn" trên lầu lập tức bị dập nát. Nhưng cửa lầu rất lớn kia lại không bị ảnh hưởng gì, Diệp Mặc lại xuất ra Phi Kiếm, liên tục chém vài nhát, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Vài kiếm rồi mà không có tác dụng gì, Diệp Mặc cũng không thử lại nữa, hắn biết cửa lầu và dòng chữ này không phải là được dựng lên cùng một thời điểm. Hơn nữa cửa lầu này cũng không phải do người của Thái Ất môn xây dựng, chỉ là sau này người của Thái Ất môn biến nơi này thành nơi dừng chân của họ mà thôi.

Thật giống như núi Thần Châu, và cấm chế cấm bay của núi Thần Châu vậy, cũng là được lưu lại từ rất xa xưa, nếu như với thực lực của ẩn môn bây giờ, chắc chắn sẽ không có cách nào làm được như vậy.

- Ai, dám đến Thái Ất môn của ta giương oai...

Hai gã luyện võ Huyền cấp mặc trang phục Thái Ất môn, lúc Diệp Mặc làm vỡ ba chữ "Thái Ất Môn" kia liền chạy ra.

Chỉ có điều hai người này vừa nói được một nửa, đã bị Diệp Mặc dùng đao gió xé thành hai nửa, máu nhuốm trên thềm đá. Những người đi theo sau cũng theo bản năng dừng lại.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, hôm nay là hắn đến để giết người. Nếu không phải là do Thái Ất môn, Tiểu Vận làm sao có thể xảy ra chuyện thế này? Nếu không phải là do Thái Ất môn, Khinh Tuyết năm đó làm sao có thể bị thương đến mức suýt chết như vậy? Nếu không phải là do Thái Ất môn, lúc này hắn và Tiểu Vận đã cùng đi hái thuốc rồi, sau đó chuẩn bị đi Lạc Nguyệt rồi.

Nhưng tại vì Thái Ất môn, hắn đến bây giờ còn chưa tìm được Tiểu Vận. Cơn tức giận này Diệp Mặc trút hết lên Thái Ất môn, lúc này hắn sẽ không nghe bất kì lời giải thích nào của người Thái Ất môn, trừ khi Tiểu Vận đột nhiên xuất hiện.

Nếu sau khi đại chiến ở núi Thần Châu, Mục Tiểu Vận không mất tích, hắn cũng sẽ chỉ giết vài người như Nguyên Trọng và Tề Khải trong Thái Ất môn mà thôi. Nhưng bây giờ trong lòng hắn tức giận đang dâng trào, người xui xẻo không phải là một mình Thái Ất môn nữa rồi.

Nếu người trong ẩn môn đều thích dùng nắm đấm để nói chuyện, vậy hôm nay liền cứ như vậy đi.

- Hắn là Diệp Mặc, Diệp Mặc ở núi Thần Châu. Hắn đã giết sạch những cao thủ Địa cấp trở lên ở núi Thần Châu, và Thái thượng Lãnh trưởng lão của chúng ta và Lăng trưởng lão của phái Côn Càn...

Một âm thanh hoảng sợ vang lên, rất nhiều người đã nhận ra Diệp Mặc, là người trẻ tuổi nhưng điên cuồng, gần như đã giết sạch tất cả mọi người ở núi Thần Châu.

Hôm đó ở núi Thần Châu, cao thủ Tiên Thiên nhiều như vậy, còn có mấy người đỉnh cao Tiên Thiên, còn những người luyện võ nửa bước Tiên Thiên và Địa cấp thì nhiều vô số kể. Nhiều cao thủ như vậy bao vây lấy một mình Diệp Mặc, nhưng cuối cùng nghe nói không có một ai chạy trốn được, toàn bộ đã bị Diệp Mặc giết sạch.

Chuyện ở núi Thần Châu là chuyện chưa hề xảy ra trong lịch sử. Không cần nói là lịch sử ở Thần Châu chưa hề có nhiều cao thủ như vậy bao vây lấy một người, cho dù là có, người kia lợi hại đến đâu cũng bị giết. Nhưng sự thực bây giờ là, cuối cùng người rời khỏi núi Thần Châu chỉ có một mình Diệp Mặc, còn lại một người cùng không còn.

Chỉ có Diệp Mặc biết rằng, ít nhất vẫn còn Lăng Vô Thủy đã chạy trốn được.

- Tôi Diệp Mặc, hôm nay tới diệt Thái Ất môn. Tất cả những người muốn ở lại Thái Ất môn đều là người mà Diệp Mặc tôi muốn giết. Muốn giữ mạng, cởi bỏ trang phục của Thái Ất môn, nhổ ba bãi nước bọt lên mặt đất, giẫm chân ba cái, là có thể rời núi.

Giọng nói của Diệp Mặc truyền khắp Thái Ất môn.

Diệp Mặc tuy rằng quyết tâm muốn tiêu diệt Thái Ất môn, nhưng Thái Ất môn có gần một nghìn đệ tử. Đối với Diệp Mặc mà nói, hắn cũng không muốn giết toàn bộ. Nhưng nếu hắn cho chạy mà không chạy, đừng trách hắn không khách khí.

- Chạy thôi...

Vài tên đệ tử của Thái Ất môn đâu lòng nào nghe hiểu lời của Diệp Mặc, trong lòng bọn họ, bây giờ Diệp Mặc chính là ma vương giết người, khẩn trương chạy trốn là đúng, còn về chuyện bảo vệ Thái Ất môn, đúng là một trò cười.

Nhưng có sáu bảy tên đệ tử của Thái Ất môn, chưa chạy được ba bước,

đã bị một đường kiếm chém qua cổ, mấy chiếc đầu lâu rơi xuống.

Những người còn lại muốn chạy trốn Diệp Mặc đều dừng lại hít một hơi kinh ngạc, đều đã ngừng bước. Vài tên đệ tử thông minh, dường như nghĩ ra lời của Diệp Mặc vừa nói, lập tức cởi y phục trên người xuống, nhổ mấy bãi nước bọt lên mặt đất, lại giẫm chân vài cái, lúc này mới cẩn thận bỏ chạy xuống núi.

Rất nhanh những người này đều phát hiện ra, hễ cứ cởi bỏ trang phục Thái Ất môn, nhổ nước bọt, giẫm chân lên mặt đất thì đều không bị giết, mà còn có thể chạy ra ngoài.

Đã có tấm gương, những đệ tử khác của Thái Ất môn học rất nhanh, ai nấy đều cởi quần áo vứt xuống đất, có đệ tử vì muốn lấy lòng Diệp Mặc, còn kêu lên "Thái Ất môn rác rưởi", thậm chí còn đi tiểu lên trên đó. Rất nhiều nữ đệ tử đã bất chấp có đệ tử nam, đều cởi quần áo ra, nhổ mấy bãi nước bọt rồi xoay người bỏ chạy.

Có vài tên đệ tử muốn đục nước béo cò, nhưng cũng chỉ chạy được vài bước, đã bị Phi Kiếm của Diệp Mặc cho bêu đầu.

Diệp Mặc vừa giết những người chống cự, dọc đường Phi Kiếm bay bốn phía chém giết bừa bãi, một vài những kiến trúc bị Phi Kiếm làm vỡ, toàn bộ Thái Ất môn lập tức trở nên toán loạn.

Có vài tên luyện võ Địa cấp và nửa bước Tiên Thiên, vội vàng ra ngăn cản Diệp Mặc, nhưng đứng trước mặt Diệp Mặc, thậm chí còn không sống qua nổi một hiệp, đã bị Diệp Mặc giết chết.

Sau người Diệp Mặc không ngừng xuất ra cầu lửa, từng tòa nhà bị hắn hủy diệt bằng hỏa cầu trở thành cuộn khói dày đặc. Chủ lực của Thái Ất môn đã bị Diệp Mặc giết gần hết, bây giờ ngoại trừ hai cao thủ Tiên Thiên, còn lại đều là Địa cấp trở xuống. Làm sao có thể ngăn được Diệp Mặc giết chóc, chỉ cần không muốn trốn, đều bị Diệp Mặc giết sạch.

- Dừng tay, đạo hữu hơi quá đáng rồi. Làm người phải có chừng có mực, anh đã giết chết nhiều đệ tử của Thái Ất môn như vậy, cũng đã giết Lãnh Thuyên và Tề Khải. Hơn nữa Thái Ất môn hiện nay cũng gần như đã bị anh tiêu diệt, tôi nghĩ anh nên dừng tay lại. Chủ điện này không phải tài sản của Thái Ất môn, mà là từ thượng cổ để lại, chẳng lẽ anh thực sự phải hủy diệt hết hay sao?

Trong lúc Phi Kiếm của Diệp Mặc không ngừng hút máu tươi, đến lúc đốt tới chủ điện, một lão già sắc mặt đỏ hồng như âm hồn đứng trước mặt Diệp Mặc.

Thấy lão già này, ánh mắt Diệp Mặc co rút lại, tên này có lẽ mới là người lợi hại nhất của Thái Ất môn. Diệp Mặc cảm thấy trúc cơ dũng mãnh trên người ông ta, nhưng Diệp Mặc biết rằng ông già này không phải người luyện tu chân. Khí chất của ông hơn hẳn so với Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy, đây là bậc trên Tiên Thiên hay sao?

Diệp Mặc lần đầu tiên nhìn thấy người luyện võ bậc trên Tiên Thiên, khí chất trên người lão già này cũng giống như trúc cơ sơ kì, làm cho Diệp Mặc cảm thấy bị bức bách.

Nhưng Diệp Mặc không hề sợ lão già này, hắn tu luyện Tam Sinh Quyết, không những thần thức hùng mạnh, mà chân nguyên cũng hùng hậu, cho dù là bậc trên Tiên Thiên, hắn cũng không sợ hãi.

Chỉ có điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kì lạ là, lão già này hiển nhiên cũng không sợ hắn, tại sao phải đợi đến lúc hắn gần như tiêu diệt hoàn toàn Thái Ất môn mới xuất hiện? Thậm chí nếu không phải hắn muốn thiêu hủy chủ điện, lão già này cũng sẽ không đi ra.

Ầm một tiếng, Diệp Mặc giơ tay xuất Phi Kiếm ra, trên người toát lên ý chí chiến đấu hùng mạnh. Cho dù là bậc trên Tiên Thiên, hắn cũng muốn giết ông ta.

Dường như cảm nhận được ý chí chiến đấu trên người Diệp Mặc, lão già

này hừ lạnh một tiếng, dường như sự uy nghiêm của mình đã nhận được sự khiêu khích, lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ anh lại còn muốn đánh một trận với tôi hay sao?

- Haha Diệp Mặc cười ha hả, lạnh giọng nói:

- Lão già, hôm nay Diệp Mặc tôi đến là để giết người phóng hỏa, ông định làm thế nào? Nếu chắn ở trước mặt tôi, hôm nay tôi liền giết ngay.

- Được, được, vốn là tôi cũng định muốn động thủ, anh đã có lòng tin như vậy, tôi cũng muốn xem thử, anh thực sự là có bản lĩnh, hay là sát tâm quá nặng rồi.

Lão già này thấy Diệp Mặc không những không lùi về sau, hơn nữa còn muốn động thủ, trên mặt lập tức hiện lên sự giận dữ.

- Ra vẻ ta đây...

Diệp Mặc phun ra mấy chữ, cũng không muốn nói thêm gì nữa, Phi Kiếm trong tay đã biến thành một dãy sáng trắng hồng, trực tiếp chém qua đó.

- A...

Lão già này a lên một tiếng nhỏ, đưa tay lên không trung ra một chưởng.

Một chưởng kia của ông ta đánh ra phía sau, thần thức của Diệp Mặc lập tức phát hiện ra, phía trước Phi Kiếm của chính mình đột nhiên xuất hiện một đường gợn sóng, dường như là một tấm màng không thể xuyên qua, lại giống như một đường rãnh trời.

Nội khí thật hùng mạnh, Diệp Mặc thầm than, hắn lần đầu tiên nhìn thấy một người tu luyện tới mức còn hùng hậu hơn cả chân nguyên, đẹp ngang với tu sĩ trúc cơ rồi.

Không đúng, đây không phải nội khí, mà là một thứ gì đó dũng mãnh

như chân nguyên, dùng chân nguyên hùng hậu này tạo thành một bức tường khí phía trước Phi Kiếm của hắn. Diệp Mặc đã hiểu điều trước mắt này, lập tức không quan tâm đến Phi Kiếm nữa, mà đánh ra một quyền.

Hắn lúc này mới luyện khí tầng bảy, không có pháp bảo, không có kĩ năng giết chóc đặc biệt của tu chân, cũng không có thứ gì độc đáo để phụ trợ giết địch, duy nhất chỉ có thể dựa vào Phi Kiếm của hắn thôi, một khi Phi Kiếm không có cách nào khống chế được đối phương, cầu lửa và đao gió cũng không cần thử làm gì, vậy thì chắc chắn là không có cách nào không chế đối phương. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết rằng kẻ địch của hắn có quá ít thủ đoạn, đây không phải là Tu Chân Giới, nếu là ở Tu Chân Giới, thủ đoạn giết người của hắn đúng là không dùng được.

Ầm, một chưởng của Diệp Mặc đánh trúng một chưởng mà lão già đang đỡ trên không trung, phát ra một loại âm thanh như sấm rền.

Tường khí mà lão già đang khống chế như tờ giấy, bị Diệp Mặc trực tiếp đánh tan. Phi Kiếm đang bị trói buộc cũng như được tháo cũi, xoay một vòng rồi đứng lặng trong không trung.

- Chân khí thật hùng hậu...

Lão già này tán thưởng một câu, bỗng nhiên bước một bước lên phía trước, lại biến chưởng thành quyền, lại đánh ra một quyền.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Mặc giống như bị một nhà giam giam lấy, hắn nhìn thấy một thứ, lại giống như mười cái nắm tay đánh thẳng mặt, đồng thời cũng giống như là những nắm tay này không phải đánh thẳng mặt, mà là từ bốn phương tám hướng đánh đến.

- Được lắm...

Diệp Mặc sau khi nói một câu được lắm, lại tung ra một quyền.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 754

Dược Liệu Trong Truyền Thuyết

Vút… vút….

Hai nắm đấm còn chưa giao nhau mà tiếng tay vung lên đã kêu lên từng tiếng vun vút trong không khí, giữa chỗ đứng của hai người bụi đất tung bay mù trời, trong nháy mắt mặt đất chỗ đó đã bị xẻ thành một khe rãnh rất lớn.

Uỳnh… Rắc rắc….

Quả đấm của Diệp Mặc và của lão già cuối cùng cũng đã giao nhau, một cảm giác đau ghê gớm truyền lên từ bàn tay, Diệp Mặc biết xương bàn tay của hắn đã bị đánh rạn.

Nhưng Diệp Mặc biết lão già kia cũng không khá hơn hắn là mấy, mặc dù nội công của lão khá thâm hậu, nhưng dù gì cũng không phải là tu chân, khí huyết có phần suy nhược, e rằng còn bị thương nghiêm trọng hơn của hắn. Diệp Mặc cười gằn, nuốt một viên Liên Sinh Đan, dưới sự kết tụ của chân nguyên, hắn lại sắp sửa xuất quyền.

- Khoan đã…

Lão già đột nhiên khoát tay nói:

- Ta già rồi, không nhận thua không được, nếu mà đánh tiếp thì hai tay ta tàn phế mất!

Diệp Mặc dừng ra đòn, đột nhiên mỉm cười nói:

- Nói như vậy thì tôi muốn đốt đại điện này ông cũng không có ý kiến gì

chứ?

Lão gì cười khổ nói:

- Cậu diệt Thái Ất Môn tôi hầu như không có ý kiến gì, nhưng đại điện này tôi vẫn xin cậu không được đốt, đại điện này không phải của Thái Ất Môn, là di sản của Thần Châu. Nơi đây đã từng có một quá khứ huy hoàng, chỉ có điều quá khứ ấy đã quá xa xưa mà thôi.

Nói tới đây, lão già bỗng nhiên ngừng lại rồi nhìn Diệp Mặc nói:

- Loại võ mà cậu tu luyện chắc hẳn không phải là cổ võ? Nếu như tôi không nhìn lầm thì loại võ mà cậu tu luyện là một công pháp tu chân, hoặc nói cách khác là vô thượng đại đạo, so với những người luyện cổ võ ở đẳng cấp như tôi thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Diệp Mặc sửng sốt, chuyện lão già nói hắn tiêu diệt Thái Ất Môn ông ta không ý kiến đã khiến hắn rất ngạc nhiên rồi, bây giờ ông ta lại còn biết cả chuyện loại võ mà hắn tu luyện không phải là cổ cõ, như thế thì xong rồi, chỉ một lời đã chỉ ra chuyện loại võ mà hắn tu luyện là tu chân, lẽ nào thực sự lão già này biết được điều gì đó?

- Ông cũng biết về tu chân?

Diệp Mặc bất chợt hỏi.

Trong mắt của lão già lộ ra niềm vui thích, ông ta nhanh chóng đáp lời:

- Quả nhiên, quả nhiên cậu là một người luyện võ tu chân chứ không phải là một người luyện cổ võ, được, đã gần một trăm năm rồi, cuối cùng tôi cũng đã tìm được một người luyện tu chân chân chính!

Nhìn thấy dáng vẻ khó hiểu của Diệp Mặc, lão già đột nhiên nói:

- Tôi tên Ly Thành, nếu cậu không ngại thì mời đến chỗ tôi chơi!

- Được!

Diệp Mặc dường như không chút suy xét đồng ý với Ly Thành, hắn nhận ra được Ly Thành không có ý muốn giết hắn. Mặc dù không hiểu tại sao nhưng Diệp Mặc biết cảm giác của hắn từ trước tới giờ luôn rất chuẩn, hơn nữa cho dù Ly Thành có muốn động thủ với hắn thì hắn cũng không sợ. Huống hồ hắn còn có quá nhiều chuyện muốn hỏi ông ta.

Diệp Mặc không nhắc đến chuyện thiêu hủy đại điện của Thái Ất Môn nữa, Ly Thành cũng biết ý không nhắc lại. Ông ta biết Diệp Mặc muốn giữ lại cho ông một chút sĩ diện nên không muốn đốt chính điện nữa.

Nơi mà Ly Thành sống là một sơn cốc tĩnh mịch nằm trong núi phía sau Thái Ất Môn. Điều này Diệp Mặc không hề ngờ tới, thậm chí về sau hắn còn cho rằng Ly Thành không phải là người của Thái Ất Môn, bây giờ xem ra phán đoán của hắn hoàn toàn sai lầm. Nếu như không phải là người của Thái Ất Môn thì chắc không thể nào sống ở ngay ngọn núi phía sau của Thái Ất Môn.

Phía trong sơn cốc thậm chí còn có điểm giống với tiểu viện che phủ của Nông gia, không khí chẳng những trong lành mà còn đem lại cho người ta một cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Đây là linh khí, trong lòng Diệp Mặc ngạc nhiên, hắn không thể tưởng tượng được linh khí ở nơi này đậm hơn ở bên ngoài rất nhiều. Thần thức của Diệp Mặc quét một lượt, lập tức phát hiện bên ngoài sơn cốc có một Tụ Linh Trận đơn giản. Vì thời gian trôi qua đã lâu nên Tụ Linh Trận cũng bị lão hóa dần.

- Mời ngồi!

Ly Thành đưa Diệp Mặc vào trong sân, chỉ vào một phiến đá nói.

Diệp Mặc ngồi xuống, Ly Thành lại quay người đi vào trong nhà, ông ta lấy ra hai chén đựng một thứ chất lỏng màu trắng ngà đưa cho Diệp Mặc một chén.

Diệp Mặc nhận lấy cái chén, chỉ khẽ hít một hơi lập tức thấy run tay, ngạc nhiên nói:

- Đây là tủy mầm đá vạn năm sao?

Ly Thành thở dài một tiếng nói:

- Quả nhiên cậu biết đây là thứ gì.

Diệp Mặc suýt chút nữa rơi nước mắt, thứ này sao hắn có thể không biết? Ở đại lục Lạc Nguyệt, đây là thứ vô giá, thậm chí còn không thể nói đây là thứ đồ vô giá, vì tủy mầm đá vạn năm chính là thứ chỉ có trong truyền thuyết, không phải là thứ có thể nhìn thấy.

Duẩn Tủy Đan do tủy mầm đá vạn năm luyện chế thành còn có hiệu quả lớn hơn rất nhiều lần so với Liên Sinh Đan. Nhưng rất hiếm có người dùng tủy mầm đá vạn năm để trị thương, vì thứ này còn có những tác dụng khác, nó có thể được dùng để luyện chế Ngũ Nguyên Đan.

Sự quý hiếm của Ngũ Nguyên Đan không ai có thể tưởng tượng được hết, cho dù là ở đại lục Lạc Nguyệt thì đó cũng chỉ là những điều truyền tai nhau mà thôi. Vì Ngũ Nguyên Đan là một đan dược có thể dẫn xuất linh căn, ở Tu Chân Giới chỉ có bốn năm loại, mà tủy mầm đá vạn năm là một trong số đó.

Ngũ Nguyên Đan ngoài tác dụng dẫn xuất linh căn thì những người lần đầu tiên dùng Ngũ Nguyên Đan còn có thể nâng cao linh căn, ngoại trừ các dị linh căn.

Một thứ quý giá như thế này lại bị ông già đang đứng trước mặt hắn dùng như một thức uống, Diệp Mặc có cảm giác như đang khóc không ra nước mắt.

Thấy Diệp Mặc nâng chén tủy mầm đá vạn năm có chút sững sờ, Ly Thành lại lần nữa quay người bước vào trong nhà, lần này ông ta lấy ra một chiếc vò khoảng bốn năm cân, ông ta đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Tất cả trong này đều là tủy mầm đá vạn năng mà cậu nói, tôi giữ lại cũng không có tác dụng gì, cho cậu hết.

Diệp Mặc run rẩy nhận lấy cái bình, bên trong còn khoảng nửa bình tủy mầm đá vạn năm. Đối với Diệp Mặc, đây là món quà đáng giá nhất mà trong hai kiếp người hắn nhận được. Hắn rất muốn nói thứ này rất quý báu, nhưng không làm cách nào để cất lên lời.

- Thứ này thực sự quá quý giá...

Mặc dù không muốn nói ra miệng nhưng Diệp Mặc phải nói, vì thứ này thực sự là vô cùng quý hiếm.

Ly Thành khoát tay nói:

- Thứ này đối với cậu là quý, đối với tôi thì chỉ như một thứ giải khát thôi. Hoặc cũng chỉ làm cho cơ thể khỏe mạnh hơn một chút mà thôi, tôi tu luyện võ công đã hơn 120 năm rồi, mặc dù khí huyết không đủ nữa nhưng sức khỏe vẫn khá, vậy nên cũng không cần dùng đến thứ này.

Diệp Mặc nghe Ly Thành nói thế cũng không nhiều lời, hắn cẩn thận lấy ra một bình ngọc lớn để đặt tủy mầm đá vạn năm vào, thậm chí cất luôn cả chiếc chén được rót ban nãy, sau đó thu lại vào trong chiếc nhẫn trữ đồ.

- Nhẫn không gian, quả nhiên là có thứ này.

Ly Thành sau khi nhìn động tác của Diệp Mặc, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ là một chút chứ không có biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

Sau khi thu tủy mầm đá vạn năm lại, Diệp Mặc lại lấy ra một lọ Liên Sinh Đan cho Ly Thành:

- Ly tiền bối, đan dược này tuy không thể so sánh được với tủy mầm đá vạn năng, nhưng dù sao thì cũng trị được tất cả các loại vết thương, xin tặng cho tiền bối.

Vì Ly Thành đã tặng cho mình một bình tủy mầm đá vạn năng, Diệp Mặc liền bất giác đổi cách gọi từ lão già sang thành tiền bối. Hắn cũng cảm thấy hơi đỏ mặt, xem ra hắn vẫn là một người phàm tục mà thôi. Không phải không thích quà tặng mà vì bình thường hắn không để tâm lắm đến những món quà người khác tặng.

- Tốt, tốt lắm, thứ đồ này rất hữu dụng.

Ly Thành không chút do dự cầm lấy bình ngọc Diệp Mặc tặng.

Diệp Mặc thấy Ly Thành đã nhận đồ của mình rồi mới ngồi xuống hỏi:

- Ly tiền bối, tôi ở nơi này đã được một thời gian không phải ngắn, tại sao người khác đều không biết đến tu chân mà tiền bối lại biết?

Ly Thành thở dài nsoi:

- Một trăm năm trước, khi tôi còn chưa đến ba mươi tuổi đã tu luyện đến đỉnh cao địa cấp, chỉ còn một bước nữa là lên được cảnh giới Tiên Thiên mà bên ngoài người ta vẫn thường nói đến, hơn nữa tôi có thể dễ dàng vượt cấp Tiên Thiên. Vì thế khí thịnh vô cùng, lại thêm vào đó năm ấy có đại hội các cấp Ẩn Môn. Tôi đại diện Thái Ất Môn đánh bại mười mấy đệ tử của Băng Hồ và Đô Thiên, đưa Thái Ất Môn vào hạng nhất Ẩn Môn.

- Sau sự kiện đó tôi lập được công lớn nhất, trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất của Thái Ất Môn, hơn nữa còn là một trưởng lão chưa tấn cấp Tiên Thiên.

Diệp Mặc gật gật đầu, chưa đến 30 tuổi mà đã thăng đến đỉnh cao Địa Cấp thì đích thực là một kỳ tài, thảo nào có thể lãnh đạo Thái Ất Môn lên Ẩn Môn hạng nhất.

Nhưng Ly Thành lại lắc đầu, tiếp tục nói bằng giọng tang thương:

- Nơi đây vốn là chốn trú ngụ của một môn phái nhỏ, sau khi Thái Ất Môn trở thành Ẩn Môn hạng nhất thì liền chiếm đoạt nơi này. Nhưng tôi lại

không thích ức hiếp kẻ yếu nên trong lòng không thấy vui. Nhưng sau khi tôi ở Thái Ất Môn thơi gian dài thì mới biết được rằng thì ra sở dĩ tôi có thể đánh bại được đệ tử của Băng Hồ và Đô Thiên đều là vì có sự ra tay của Thái Ất Môn và Côn Càn.

- Đệ tử giỏi của hai môn phái Băng Hồ và Đô Thiên trước trận đấu đã bị ngấm ngầm làm cho tàn phế, Thái Ất Môn và Côn Càn thậm chí còn khơi mào chuyện hỗn loạn bên trong Băng Hồ và Đô Thiên. Vì khi đó Từ Hàng Tĩnh Trai rất khó gây chia rẽ, sau đó Băng Hồ do bị khích bác mà dẫn đến mâu thuẫn nội bộ lớn, cuối cùng bị giáng xuống cấp môn phái tam đẳng.

Nói tới đây Ly Thành cầm chén tủy mầm đá vạn năm trước mặt uống cạn, Diệp Mặc nhìn thấy có chút đau lòng. Hắn sợ sau khi Ly Thành uống xong sẽ muốn uống thêm, hắn vội vàng lấy từ trong nhẫn ra mấy hòm rượu Mao Đài nói:

- Tiền bối, hay ta uống chút rượu, vị của thứ này còn ngon hơn tủy mầm đá vạn năm một chút.

- Ồ, lại là Mao Đài ư, thứ này trước năm 30 tuổi tôi từng uống một lần, không tồi, không tồi,...

Ly Thành nói xong lập tức nhấc một bình rượu Mao Đài tiện tay ra đòn, miệng bình rượu đã không thấy đâu nữa.

Sau khi rót cho mình một chén đầy, Ly Thành nói:

- Vì tôi rất bất mãn về âm mưu của môn phái nên trực tiếp chỉ trích trưởng môn. Kết quả cũng không bất ngờ, tôi bị nhốt ở nơi này.

- Tiền bối bị nhốt ở đây?

Diệp Mặc chỉ tay vào nơi trăm hoa đua sắc xung quanh, trong lòng tự nhủ nơi này là để nhốt người ư? Đây chính là nơi để nghỉ dưỡng!

Ly Thành khẽ mỉm cười:

- Cảnh vật như thế này là về sau này mới có, khi tôi mới đến đây, nơi này chỉ là một sơn cốc heo hút đìu hiu, phía sau là một hang động lạnh vô cùng. Thứ tủy mầm đá vạn năm mà cậu nói là tôi phát hiện ra ở trong hang động đó, tôi tìm thấy trong đó mấy vò tủy mầm đá vạn năm, chỉ là về sau tôi uống hết chỉ còn lại ngần ấy.

Diệp Mặc nghe thấy thế, khóe miệng co giật từng hồi, trong lòng lại tự đổi cách gọi tiền bối thành "lão già"...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 755

Tai Họa Ẩn Môn

Ly Thành dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, cảm thán nói:

- Lúc trước khi tôi bị giam ở nơi này, trong lòng rất khó chịu, sau này có một lần tôi vô tình phát hiện trong hang động lạnh cóng đó có một huyệt động, trong huyệt động là mấy vò tủy mầm đá vạn năm xếp cạnh bên nhau, bên cạnh còn có một bộ xương khô thiếu mất một cánh tay.

- Trên bộ xương khô đó tôi tìm thấy một sơ đồ, vị tiền bối đó đã viết nó bằng tay. Vị này cũng là một người tu luyện cổ võ, ông ấy nói còn phát hiện ra một dạng người mới ở trên đời này, đó là người tu chân, người tu chân tu luyện đến trình độ cao nhất thậm chí có thể bay lượn như trong truyền thuyết. Vị này vì ở Thần Châu tìm kiếm những người tu chân mà mấy chục năm ròng đều bôn ba khắp chốn, cuối cùng vì bị trọng thương mà qua đời.

Nghe đến đây Diệp Mặc đã mơ hồ hiểu được ý của Ly Thành, vận mệnh của ông ta có lẽ cũng giống như bộ xương khô ấy.

Quả nhiên Ly Thành tiếp tục nói:

- Tôi biết được tin này trong lòng thấy vô cùng kích động. Sau khi hết hạn giam cầm tôi rời khỏi Thái Ất Môn, đi phiêu du khắp nơi tìm người tu chân, không còn hứng thú với cổ võ nữa. Năm tôi 50 tuổi đã đột phá Tiên Thiên, tôi cũng thực sự đã tìm ra một di tích của người tu chân, lấy được một quyển công pháp. Thái Ất Môn biết tin tôi đã tu luyện đến cấp Tiên Thiên liền mời tôi quay về. Vì tôi muốn tĩnh tâm tu luyện tu chân nên tôi lại quay về Thái Ất Môn rồi liền ở nơi nay chuyên tâm tu luyện.

Diệp Mặc trong lòng thấy kì lạ, Ly Thành tu luyện đến tận bây giờ mà tại sao không hề có một chút hiệu quả nào?

Ly Thành lại tự rót cho mình một chén rượu nói:

- Tôi tu luyện suốt hai mươi năm ròng nhưng không thu được gì, thậm chí còn không đạt được luyện khí tầng một như trong sách nói. Trong nỗi thất vọng tôi thấy thật không cam tâm, nhưng tuổi của tôi cũng đã cao rồi. Thế là tôi rời Thái Ất Môn đi tìm linh dược để thăng cấp tu vi của mình, muốn đột phá giới hạn, làm tăng tuổi thọ trước rồi tiếp tục tu luyện. Nhưng tôi không ngờ, tôi không tu luyện được tu chân nhưng cổ võ thì tiến rất nhanh, không những đột phá được đỉnh cao Tiên Thiên mà người ta thường hay nói tới mà thậm chí đã lên được cấp mà người khác vẫn thường cho là Tiên Thiên siêu cấp, biến nội khí thành chất lỏng.

- Sau khi nội khí của tôi chuyển thành thể lỏng tôi có một sức mạnh tinh thần, bằng sức mạnh tinh thần tôi đã nhìn thấy được thứ bên trong của tấm giản đồ bằng ngọc từng lấy được. Biết được bản thân mình vốn không có linh căn nên không thể nào tu luyện. Trong nỗi thất vọng tôi đã thiêu hủy hết những thứ có liên quan đến tu chân, lấp đi hang động ở sau sơn cốc rồi định cư ở chốn này, mấy chục năm tu tâm dưỡng tính, bây giờ tôi đã hiểu được một đạo lý: mệnh trung vô thì mạc cưỡng cầu (số mệnh đã an bài bản thân không thể có được thì đừng cố gắng theo đuổi)

Lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu ra tại sao Ly Thành biết về tu chân, hơn nữa gặp được hắn mà bình tĩnh như vậy. Thì ra ông ta theo đuổi gần một trăm năm rồi mới hoàn toàn từ bỏ.

Tuy Diệp Mặc biết tủy mầm đá vạn năm có thể luyện được Ngũ Nguyên Đan hơn nữa đan dược này còn có thể dẫn xuất linh thạch, nhưng Diệp Mặc không thể nói ra. Bởi vì muốn tu luyện được Ngũ Nguyên Đan thì tu vi hiện giờ của hắn vẫn chưa đủ, cho dù có muốn chế luyện thì ước chừng cũng phải đợi đến sau khi lên đến Trúc Cơ.

So với việc cho Ly Thành một sự hi vọng thì thà rằng không nói chuyện

này. Nếu sau khi hắn lên cấp Trúc Cơ mà Ly Thành vẫn chưa chết thì hắn sẽ biếu ông ta một viên Ngũ Nguyên Đan để ông ấy có thể dẫn xuất thần thức.

Nhưng Diệp Mặc đột nhiên nghĩ ra, Ly Thành tu luyện cổ võ, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy thì lẽ ra ông ta cũng phải có linh căn chứ, tại sao lại có thể không có linh căn, không thể tu luyện?

Nhưng suy nghĩ này chỉ lướt qua, Diệp Mặc lại rót cho Ly Thành một chén rượu nói:

- Ly tiền bối, tôi còn hai câu hỏi muốn được thỉnh giáo. Thứ nhất, tiền bối là người của Thái Ất Môn, tại sao không ngăn tôi tiêu diệt Thái Ất Môn? Thứ hai, tôi rất muốn biết tại sao cùng cấp Tiên Thiên mà lại có sự khác biệt quá lớn về cảnh giới?

Ly Thành khẽ mỉm cười: Trong lòng Diệp Mặc lại vô cùng ngạc nhiên, trên nhân gian này có những người như thế thật ư? Nếu những lời nói này hắn nghe nói trước đây thì nhất định sẽ cho rằng đó là những lời bậy bạ, nhưng bây giờ hắn tuyệt đối không nghĩ như thế nữa. Năm đó khi kết hôn với Tiểu Vận cô ấy đã từng nói có một thầy xem tướng nói với cha cô rằng phu quân của cô mang họ Diệp, điều này cũng khá chính xác.

Tu Chân giới cũng có những người như thế, nhưng có thể tính toán sự tình chuẩn xác như vậy thì thực sự là không có ai.

Không để ý tới sự kinh ngạc của Diệp Mặc, Ly Thành tiếp tục nói:

- Về chuyện Tiên Thiên, những người tu luyện cổ võ ở Ẩn Môn có vô số, nhưng người thực sự hiểu về Tiên Thiên thì không quá mười người.

Nhìn vẻ khó hiểu của Diệp Mặc, Ly Thành nói nhỏ:

- Nói chính xác thì, hiện giờ tôi mới miễn cưỡng lên tới cấp Tiên Thiên. Rất lâu trước đây, những người tu luyện cổ võ trong Ẩn Môn phân thành bốn cấp là Hoàng Cấp, Huyền Cấp, Địa Cấp, Thiên Cấp, chỉ những người tu luyện vượt qua Thiên Cấp mới được gọi là Tiên Thiên. Nhưng từ hàng trăm

năm trước cho đến giờ, những người có thể vượt qua Thiên Cấp thì cực kỳ hiếm, trăm năm khó có một người.

- Sau đó lòng tin của những người luyện võ bắt đầu lung lay, những người nguyện tin tưởng tu luyện võ thuật ngày càng ít. Có người bắt đầu xóa bỏ Thiên Cấp mà gọi luôn Thiên Cấp là Tiên Thiên. Cũng có nghĩa là sau khi hoàn toàn vượt qua được đỉnh cao Địa Cấp thì không phải là Thiên Cấp mà là Tiên Thiên.

Thì ra là như vậy, Diệp Mặc giật mình, xem ra những phán đoán trước đây của hắn là hoàn toàn chính xác.

Ly Thành nói tiếp:

- Cũng vào lúc tôi tìm kiếm di tích của người tu chân thì tìm thấy một ít ghi chép tương tự. Sau này tôi mới biết tôi vốn là Thiên Cấp chứ không phải Tiên Thiên, đến lúc đó tôi mới nỗ lực đột phá đến tu vi Tiên Thiên. Vì cách đột phá Thiên Cấp của các môn phái không giống nhau nên tạo ra sự cách biệt về tu vi không đồng đều, sự phân cao thấp quá lớn. Có người cho rằng thông qua được Nhâm Đốc chính là Tiên Thiên, có người thì cho rằng hình thành Khí Hải thì chính là Tiên Thiên, hoàn toàn không có một khái niệm thống nhất nào cả.

- Kỳ thực sau khi thông qua Nhậm Đốc hình thành Khí Hải thì cũng mới chỉ là thăng lên Thiên Cấp, nội khí chuyển thành thể lỏng, hình thành sức mạnh tinh thần, đó mới là ngưỡng tới của Tiên Thiên, nhưng cấp độ Tiên Thiên này ở Ẩn Môn có quá ít, đa phần Tiên Thiên đều chỉ là hình thành Khí Hải mà thôi.

Diệp Mặc gật đầu, những nghi ngờ và không hiểu trước đây đều được giải quyết dễ dàng. Xem ra lí giải của Nhậm Bình Xuyên cũng đúng, có điều người này bò sót Thiên Cấp mà thôi.

Diệp Mặc và Ly Thành nói chuyện một đêm, sáng sớm hôm sau Diệp Mặc rời khỏi Thái Ất Môn, hắn vốn còn định dạy cho Mạc Hữu Thâm một

bài học, nhưng không tìm thấy y ở Thái Ất Môn nên chỉ có cách từ bỏ thôi.

Sau khi rời khỏi Thái Ất Môn, Diệp Mặc đi thẳng đến Song Tử Kiếm Tông...

Ba ngày sau, một tin tức được lan truyền khắp nơi, trở thành đề tài chính cho tất cả các cuộc nói chuyện ở khắp các thành phố. Vì các đại môn phái đã vây lại tấn công nhân vật có sức mạnh thần bí Diệp Mặc ở núi Thần Châu, sau chuyện này Diệp Mặc đã tuyên bố sẽ đi thăm viếng lần lượt, quả nhiên là đã đi thăm viếng thật, không bỏ qua cho một môn phái nào. Điều này đã trở thành tai họa lớn nhất trong suốt một thế kỷ qua của Ẩn Môn.

Ngày 13 tháng 5 môn phái hạng nhất Thái Ất Môn đã bị tiêu diệt, những người chống cự đều bị giết, đệ tử còn lại của Thái Ất Môn đều tản đi khắp nơi không còn một ai, Thái Ất Môn trở thành lịch sử.

Ngày 14 tháng 5 môn phái hạng nhất Song Tử Kiếm Tông, Tứ Phong Cốc, Lưu Ly Môn bị tiêu diệt, 8 môn phái nhị đẳng Minh Quyền Đường, Cực Binh Môn,... bị tiêu diệt, 11 môn phái tam đẳng khác cũng bị tiêu diệt.

Ngày 15 tháng 5, môn phái nhất đẳng Ẩn Môn Đoán Khí Đường, Hà Quang Phái bị tiêu diệt, bốn môn phái nhị đẳng Hợp Quyền Phái, Đồng Kiếm Sơn,... bị tiêu diệt, bảy môn phái tam đẳng khác cũng bị tiêu diệt.

Ngày 17 tháng 5, toàn bộ đệ tử môn phái Côn Càn nghênh đón Diệp Mặc ở trước cửa Sơn Môn, tặng vàng bạc, dược liệu vô số, trục xuất Lăng Vô Thủy. Diệp Mặc cảm niệm tấm thành ý của phái Côn Càn, tiếp nhận lễ vật, tha mạng cho phái Côn Càn.

Bởi vì cách làm của phái Côn Càn đã trở thành tấm gương cho tất cả những môn phái khác tấn công Diệp Mặc, rất nhiều môn phái không đợi Diệp Mặc tìm tới chủ động mang lễ vật dâng tặng để chuộc tội. Không biết vì Diệp Mặc rộng lượng hay vì nguyên nhân nào khác mà giữ lại tất cả những môn phái đã tặng lễ vật, không tiếp tục tiêu diệt nữa.

Một đợt sóng thần cuốn qua Ẩn Môn đã dần dần lắng xuống, hoặc nói cách khác tai họa của Ẩn Môn đã đang dần qua, đệ tử Ẩn Môn kinh hồn bạt vía bắt đầu kiềm chế hành vi của mình. Thấy Diệp Mặc dừng việc báo thù, tất cả những môn phái này đều thở phào.

Tuy nhiên những môn phái may mắn còn sống sót liền xây dựng lại môn quy một lần nữa, điều một sửa thành kẻ nào dám tìm Diệp Mặc gây sự thì xử tội chết.

Kỳ thực điều một môn quy cũng hoàn toàn không cần dùng đến, trừ phi là những ông cụ già thọ quá muốn thắt cổ tự tử, không muốn sống nữa mới đi tìm cao thủ hạng nhất Ẩn Môn để gây chuyện. Hắn không đến tìm là tốt rồi, kẻ nào dám tìm hắn chứ?

Lúc này Diệp Mặc – kẻ đang được khắp nơi bàn tán nghị luận dừng chân dưới chân núi của Từ Hàng Tĩnh Trai, không phải vì những lễ vật đó mà dừng việc báo thù, chỉ là hắn đã quá chán ghét việc đó. Chuyện Tiểu Vận mất tích đã được trút hết, cho dù là hắn diệt trừ toàn bộ Ẩn Môn thì sao? Hôm nay hắn đến Từ Hàng Tĩnh Trai không phải để diệt môn. Từ Hàng Tĩnh Trai không công kích hắn. Hắn đến để giết đạo cô Giai Uấn. Diệp Mặc tin Từ Hàng Tĩnh Trai không đời nào giết một Tiên Thiên của môn phái, nhưng đạo cô Giai Uấn thì hắn chắc chắn phải giết.

- Là Diệp Mặc thiếu hiệp đây sao?

Một giọng nói già nua vang lên, một đạo cô bước nhanh đến trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc thoáng ngạc nhiên, cái cách gọi Diệp thiếu hiệp thực sự là lần đầu tiên hắn được gọi, cảm giác có chút không tự nhiên. Nhưng với đạo cô này của Từ Hàng Tĩnh Trai, Diệp Mặc không có mâu thuẫn lớn lắm, dù sao thì ba chị em Lạc Huyên cũng xuất thân từ nơi này.

- Lão thân tên Giai Nhàn, Diệp thiếu hiệp có phải là đến tìm Giai Uấn không?

Đạo cô hỏi bằng giọng rất ôn hòa.

Diệp Mặc biết rằng lúc đầu chính là bà ta yêu cầu Từ Hàng Tĩnh Trai lùi bước không tấn công hắn, bởi vậy đối với Giai Nhàn, hắn còn có một chút cảm kích. Lúc đầu nếu Từ Hàng Tĩnh Trai cũng gia nhập đội tấn công thì chỉ cần thêm một đối thủ giống như Lãnh Thuyên là hắn cũng bị nguy hiểm rồi.

- Phải, tôi đến là để giết Giai Uấn.

Diệp Mặc không hề che giấu ý định giết người của mình.

Giai Nhàn sửng sốt, bà không ngờ Diệp Mặc đến Từ Hàng Tĩnh Trai là để giết Giai Uấn, nhưng bà ta nhanh chóng kịp phản ứng lại, nói với Diệp Mặc bằng vẻ có lỗi:

- Hôm đó chúng tôi không giữ Giai Uấn lại được, bà ấy chạy mất rồi, nhưng lão thân vẫn đa tạ Diệp thiếu hiệp!

Diệp Mặc hơi ngẩn người, lập tức nói:

- Tôi đến để giết người, bà cảm ơn tôi cái gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 756

Thần Thương Hội Khủng Hoảng

Diệp Mặc ngây ra một chút rồi lập tức nói:

- Tôi tới là để giết người, bà vẫn còn cảm ơn tôi sao?

Giai Nhàn cười nhạt nói:

- Diệp thiếu hiệp đã đi qua Song Thạch Nhai để tìm đệ tử Lạc Huyên của môn hạ, bà già này cảm tạ Diệp thiếu hiệp cũng là vì điều đó.

Giờ Diệp Mặc mới hiểu ra, lúc đầu hắn để lại dấu chữ ở Song Thạch Nhai, xem ra người của Từ Hàng Tĩnh Trai cũng đã từng đi tìm Lạc Huyên - Lạc Huyên là bạn tôi, tôi tất nhiên phải đi tìm cô ấy rồi Diệp Mặc buồn bã nói Giai Nhàn gật đầu nói:

- Những việc Giai Uấn làm thật sự quá đáng quá, bà ta lại dám động thủ với đệ tử tâm đắc của bản môn, ôi...

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Lão ôn bà Giai Uấn này, chẳng những giết chết rất nhiều bạn của tôi mà còn giết cả Lạc Nguyệt, truy đuổi tới mức Lạc Huyên rơi xuống vách núi, tôi nhất định phải tự tay giết bà ta mới được.

Giai Nhàn thở dài, sau một hồi lâu mới lên tiếng:

- Tiếc là hài cốt của Lạc Nguyệt không còn, Lạc Mâu thì không rõ tung tích, Lạc Phi lành ít dữ nhiều. Sư phụ của Lạc Huyên tìm kiếm nó ở Song Thạch Nhai vẫn chưa thấy quay về, ôi...

- Giai Nhàn sư thái, hôm nay đành cáo từ, một thời gian nữa tôi lại đến.

Diệp Mặc vốn định giao thi thể Lạc Nguyệt cho Giai Nhàn sư thái, nhưng nghĩ tới hắn đã đồng ý với Lạc Nguyệt sẽ đi tới thôn Thạch Phong một chuyến, hay cứ tới thôn Thạch Phong đã, xem tình hình thế nào rồi tính.

Còn về Lạc Phi, cô đã quen với cuộc sống ở Lạc Nguyệt, cũng không cần nói cho Giai Nhàn sư thái nữa kẻo lại xảy ra sự cố. Diệp Mặc không hề nhắc gì về ba cuốn Ní La Kinh kia, dù rằng hiện nay Ní La Kinh có dùng được hay không, Lạc Huyên không ở đây, hắn cũng không muốn giao ra. Nếu gặp được Lạc Huyên hắn nhất định sẽ đưa cho Lạc Huyên, nhưng muốn hắn đưa cho Từ Hàng Tĩnh Trai thì không thể được.

…

Diệp Mặc không rõ Vân Tử Y ở chỗ nào của Đàn Thành. Hắn cũng chưa hỏi Vân Tử Y chỉ biết cô ta đang ở Đàn Thành mà thôi.

Nhưng hắn biết khả năng của Vân Tử Y, chỉ cần hắn tới Đàn Thành thì cô sẽ là người biết đầu tiên và sau đó sẽ tới tìm hắn.

Nên sau khi tới Đàn Thành, Diệp Mặc dùng thần thức tìm qua mà cũng không tìm thấy, liền vào một quán rượu. Hắn vào quán rượu để đợi Vận Tử Y và tiện thể ăn chút gì đó luôn.

Tuy Ẩn môn bị Diệp Mặc trừng phạt nặng rất khiêm tốn rồi, nhưng Đàn Thành không những không giảm bớt sự sầm uất mà ngược lại náo nhiệt lạ thường. Thậm chí đến những người bán hàng rong cũng dám bán hàng ở những con phố sầm uất này, cũng không nhìn thấy việc thu phí bán hàng nữa. Vì họ nghe đồn, lần này Diệp Mặc tiêu diệt Ẩn môn là vì mấy hàng vỉa hè bị đệ tử của Thái Ất Môn cướp, thế mới đi diệt môn.

Đương nhiên cũng có người không nghĩ như vậy, bất luận là nghĩ như thế nào đi chăng nữa thì những ý kiến bàn luận nhiều nhất ở Đàn Thành chính là vị tiền bối mang tên Diệp Mặc - Mọi người không biết đấy thôi,

ngày trước anh họ tôi cũng sống ở núi Thần Châu, vị tiền bối Diệp Mặc ấy thật sự rất lợi hại đấy. Anh ta chỉ cần tung một chưởng là đã hạ gục mười mấy cao thủ Tiên Thiên. Sau đó chỉ cần thổi một cái là đã phun ra ngọn lửa dài chừng mười trượng rồi.

- Thôi đi, điều anh nói căn bản không hề đúng, thanh đao mà Diệp tiền bối sử dụng là hàn băng đao, anh ta vung một đao ra toàn bộ đều là hàn băng lạnh buốt. Cao thủ Tiên Thiên chỉ cần gặp phải hàn băng này thì lập tức bị đông lạnh mà chết.

- Diệp tiền bối cái gì chứ? Thực ra Diệp Mặc vẫn còn rất trẻ, chỉ là tướng mạo anh ta hơi hung dữ chút thôi.

- Đúng đấy, tôi nghe nói anh ta cao gần một trượng cơ. Anh ta chỉ cần khua tay một cái là có thể bóp chết một người bình thường, hơn nữa nghe nói anh ta có quan hệ với một đạo cô của Từ Hàng Tĩnh Trai nên Từ Hàng Tĩnh Trai mới không ra tay đấy.

…

Khi Diệp Mặc vừa bước vào quán rượu, rất nhiều thực khách đang nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, sau cùng cả tin Diệp Mặc một trưởng đánh chết tất cả người của Thái Ất Môn cũng đã được đưa ra bàn luận.

Diệp Mặc nghe thấy những tin này thì không biết nói gì. Tự nhủ khoa học kỹ thuật phát triển thực sự rất quan trọng. Nếu mà có ti vi thì làm gì cần những người phán đoán như thế. Một hơi mà phun ra ngon lửa dài mười trượng á, mình là yêu thú cấp 7 à?

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều không biết mặt mũi Diệp Mặc, người thật sự biết rõ hành động của Diệp Mặc hoặc biết Diệp Mặc là người như thế nào, đều là những người đã chứng kiến tài năng của Diệp Mặc. Những việc này không liên quan gì tới họ, cũng sẽ không ra biện giải một câu. Việc này không can hệ đến bọn họ, nhưng một khi không cẩn thận đắc tội với Diệp Mặc thì rất có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Vu Vũ Yến là người biết rõ sự tình, tuy Thượng Thanh Sơn và phái Côn Càn tặng rất nhiều tiền của và dược liệu cho Diệp Mặc, nhưng nhiều đệ tử vẫn sợ Diệp Mặc giết tới tận cửa môn phái, rối rít thỉnh cầu ra ngoài rèn luyện. Mà các đại môn phái sợ Diệp Mặc không giữ chữ tín, với những thủ đoạn của Diệp Mặc, người đông cũng không uy hiếp gì được hắn, phải chấp nhận thôi. Vu Vũ Yến là một đệ tử ra ngoài rèn luyện, cô giống những đệ tử khác của Thượng Thanh Sơn, rời khỏi Thượng Thanh Sơn để rèn luyện.

Nên khi ở trong quán rượu nghe thấy mấy lời bàn tán này, Vũ Yến không khỏi thầm khinh bỉ, cô đương nhiên biết Diệp Mặc trông như thế nào. Mỗi lần nhớ tới chuyện đã từng ngủ cùng một chiếc giường với Diệp Mặc thì tim cô liền đập loạn lên, nếu như đêm đó cô thật sự theo ý Diệp Mặc thì giờ Vu Gia đã là một gia tộc rồi chăng?

Mỗi lần nghĩ tới việc này cô liền hơi hối hận, sớm biết Diệp Mặc lợi hại như thế cô cần gì đi dựa vào anh em Thượng Thanh Sơn chó chết chứ.

Nhưng trong lúc Vu Vũ Yến vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ thì chợt nhìn thấy Diệp Mặc cũng bước vào quán rượu này. Cô lập tức giật mình. Theo bản năng lập tức cúi đầu xuống, Diệp Mặc và cô có thù oán, cô không phải một lần gặp rắc rối với Diệp Mặc rồi.

Vu Vũ Yến càng nghĩ càng thấy có khả năng và lại càng không dám ngẩng đầu lên, vội vàng tìm cách chuồn.

Vừa bước vào quán rượu Diệp Mắc liền nhìn thấy ngay Vu Vũ Yến, nhưng hắn rất ghét cô gái này, nếu cùng ăn trong một quán thì hắn không thể thấy ngon miệng được Vì Vu Vũ Yến ở trong quán rượu nên Diệp Măc không tiếp tục ý định đợi Vân Tử Y tới nữa mà hắn lập tức đi ra ngoài. Diệp Mặc rất nhanh đã tìm được Vân Tử Y tại phòng họp ở tòa nhà lớn của Thần Thương Hội, cùng lúc tìm thấy Vân Tử Y hắn liền biết tại sao Vân Tử Y cần sự giúp đỡ của hắn. Ngay sau đó hắn rời khỏi quán rượu.

Vu Vũ Yến ngẫm nghĩ rất lâu, sau cùng cô quyết tâm chủ động đi tìm Diệp Mặc. Cô nghĩ kỹ rồi, người như Diệp Mặc mà muốn giết cô thì đơn

giản như giết một con gà vậy, hắn thậm chí chả cần ra tay mà hô một tiếng thì có hàng loạt người đến lấy đầu mình để đem cho hắn.

Tiếp tục trốn nữa cũng không bằng tự đưa mình ra cửa. Dù gì thì sắc đẹp của Vu Vũ Yến cũng không kém. Nói không chừng trong lúc nhất thời động lòng, hắn để cô ở cùng hắn một đêm thì chắc chắn sẽ khác.

Nghĩ đến mấy chuyện sau, Vu Vũ Yến thậm chí có chút kích động. Phú quý chỉ có từ trong gian khó mà, đàn ông không phải đều có mới nới cũ đấy ư? Mục Tiểu Vận tuy xinh đẹp nhưng giờ đâu có ở bên cạnh Diệp Mặc chứ.

Nhưng lần thứ hai cô ngẩng đầu lên, thì không khỏi ngẩn người, cô rõ ràng nhìn thấy Diệp Mặc bước vào nhưng trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

…

Trong phòng họp sang trọng nhất của tổng bộ Thần Thương Hội ở Đàn Thành, không những đèn đuốc sáng trưng mà còn có rất nhiều cao thủ. Ngoài Vân Tử Y và một lão già Tiên Thiên bên cạnh cô ra, cô gái tên Tiểu Linh cũng có mặt. Nhưng sắc mặt của họ lúc này rất khó coi, hơn nữa trong phòng họp trừ ba người này ra thì còn có sáu nam ba nữ, trong số đó người tu vi cao nhất đã đạt đến Tiên Thiên. Đương nhiên Tiên Thiên của họ với Tiên Thiên theo Ly Thành nghĩ lại khác nhau xa.

- Lệ Bái trưởng lão, ông cũng là trưởng lão Tiên Thiên của Thần Thương Hội, cha tôi ngày trước đối với ông không tệ, sao ông lại phản bội Thần Thương Hội chứ? Bức tôi như vậy?

Sắc mặt Vân Tử Y có chút khó coi nhưng giọng điệu của cô lại rất bình tĩnh.

Bị Vân Tử Y gọi là Lệ Bái trưởng lão, người đàn ông này thoạt nhìn không tới năm mươi tuổi nhưng rất đẹp trai. Không những anh tuấn mà dáng người cũng rất chuẩn. Tuy nhiên không ai biết, tuy nhìn ông ta không tới

năm mươi tuổi nhưng thực sự đã ngoài sáu mươi rồi. Nghe Vân Tử Y nói xong, ông ta liền nhíu mày.

Lệ Bái không trả lời, một người đàn ông trông cũng đẹp trai tỏ vẻ khinh thường nói:

- Tử Y, việc này có thể trách Lệ Bái đại ca sao? Cha cô đắc tội với Hải Thương Hội thì thôi đi, hà tất phải liên lụy chúng tôi? Hơn nữa, cho dù Thần Thương Hội không tới Hải Thương Hội thì kết quả cuối cùng vẫn là bị thâu tóm. Nếu biết thức thời mà đưa cho Hải Thương Hội, với mọi người đều có lợi.

Gã đàn ông đẹp mã này vừa nói xong thì lập tức có tên khác phụ họa nói:

- Đúng đấy, tuy Thần Thương Hội là do cha cô một tay gây dựng, nhưng có thể phát triển đến hôm nay cũng nhờ vào mồ hôi nước mắt của mọi người. Hải Thương Hội lực lượng mạnh, đã vượt qua cả Thần Thương Hội rồi, giờ chúng ta gia nhập Hải Thương Hội cũng là cơ hội của chúng ta. Nếu không thì giỏi lắm trong vòng một hai năm Thần Thương Hội chúng ta cũng sẽ không tồn tại nổi.

Ông lão bên cạnh Vân Tử Y đột nhiên hừ một tiếng lên nói:

- Các người muốn cái gì đây? Mọi người đều đã có tính toán, trong lòng đều rất rõ rồi. Khi Thần Thương Hội vang danh Thần Châu, khi hội trưởng vẫn còn, các người sao không nói thế này? Vì lúc đó các ngươi đều đang kiếm tiền, thân chức vị cao, có thể kiếm nhiều tiền. Giờ Thần Thương Hội xảy ra chuyện, các người đều muốn bán Thần Thương Hội, sau đó sẵn sàng góp sức cho đối thủ của chúng ta. Không sai, các người góp sức cho Hải Thương Hội rồi thì vẫn có thể làm trưởng lão, vẫn có thể kiếm tiền, thế còn Thần Thương Hội thì sao? Ta nhổ vào...

Vân Tử Y thở dài, ngăn lão nói tiếp, cô sớm đã biết bọn người này sẽ làm như vậy.

- Vân Đồng à, ông đừng có giả bộ thanh cao nữa, tôi không tin những năm ở Thần Thương Hội ông kiếm được ít tiền hơn bọn ta. Hơn nữa, kiếm được một chút tiền cũng là do chúng tôi cố gắng mà có được. Hiện chúng tôi đang giúp Thần Thương Hội còn ông đang làm gì?

Lão già bên cạnh Vân Tử Y vừa nói xong liền có một tên đàn ông xấu xí đứng lên phản bác.

Với loại người không biết xấu hổ, Vân Tử Y không kìm nổi nữa, đứng lên, tức giận nói:

- Trữ Dị Sanh, ông câm mồm, đừng cho rằng tôi không biết những âm mưu của ông, cha tôi làm sao lại bị thương? Còn nữa, thời gian trước kẻ nào đã sai người đánh lén tôi chứ? Đê tiện vô liêm sỉ... Chẳng lẽ ông dám nói ông và phái Hải Thương không câu kết với nhau.

- Ha ha, lời này thật khó nghe quá, sao có thể nói câu kết chứ? Đây gọi là hợp tác.

Theo sau tiếng nói cất lên, cửa của phòng họp tự động mở, một người đàn ông hơn 30 tuổi chậm rãi bước vào, sau lưng còn có hai người trung niên đầy mùi máu tanh, rõ ràng là hai cao thủ Tiên Thiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 757

Anh Chính Là Diệp Mặc

Phùng Chá Bình? Đây là đại sảnh hội nghị của Thần Thương hội chúng tôi, anh đến đây làm gì?

Vân Tử Y nhìn người đi từ ngoài cửa vào, lập tức giật mình. Tuy nhiên sau khi cô hỏi, thì cũng biết chuyện gì xảy ra rồi.

Phùng Chá Bình là thiếu chủ của phái Hải Thương, cũng tương đương với địa vị của cô ở Thần Thương hội. Bây giờ phái Hải Thương đã đến nơi này, có nghĩa là gã đã cùng với một vài trưởng lão của Thần Thương hội cấu kết với nhau, hơn nữa còn định công khai rồi.

- Phùng thiếu chủ...

Phùng Chá Bình vừa đi vào, lập tức đã có người đứng lên chào hỏi. Vân Tử Y rõ ràng thấy, trong số chín vị trưởng lão, ngoại trừ Phong trưởng lão và Mang trưởng lão ra, thì bảy người khác đều đứng lên chủ động chào hỏi Phùng Chá Bình. Dường như Phùng Chá Bình là khách quý, mà không phải là đột nhiên xâm nhập vào làm khách không mời trong hội nghị quan trọng của Thần Thương hội.

Đồng thời cũng có nghìa là, trưởng lão của Thần Thương hội chỉ có Phong trưởng lão và Mang trưởng lão là còn đứng về phía cô.

Phùng Chá Bình thản nhiên cười, không ngồi xuống, mà cẩn thận đánh giá Vân Tử Y, lúc này mới không vội không chậm nói:

- Vân Tử Y, Tử Hoa Tiên Tử, danh khí thật lớn. Tuy nhiên dường như Tử Hoa Tiên Tử xinh đẹp rất nhiều so với trước đây. Còn về phần tôi tới đây

làm gì, đương nhiên là nói chuyện làm ăn rồi.

Nói xong Phùng Chá Bình nhìn hai vị trưởng lão không đứng lên chào hỏi y, trong mắt hiện lên một tia sát khí, lại nói tiếp:

- Chuyện Vân lão gia xảy ra chuyện, tôi thấy rất tiếc, tuy nhiên Tử Hoa Tiên Tử nói chuyện cũng không thể nói lung tung. Phái Hải Thương chúng tôi đến là để giúp đỡ Thần Thương hội, mà không phải là đến để ném đá xuống giếng. Đương nhiên là tôi đã ngưỡng mộ Tử Hoa Tiên Tử từ lâu nên mới vậy.

- Ta nhổ vào. Đừng có mà làm ta buồn nôn như vậy, giống y như cái đức hạnh của bố mày Phùng Năng. Chẳng lẽ ta không biết mày đến đây làm cái mẹ gì hay sao? Cút, đây là địa bàn của Thần Thương hội, đừng có mà giương oai với ta ở đây.

Phùng Chá Bình vừa dứt lời, trong chín vị trưởng lão có một vị đứng lên nhổ một bãi nước bọt rồi phẫn nội quát.

- Ruồi bọ từ nơi nào đến vậy, đập chết lão cho ta.

Phùng Chá Bình nhìn thoáng qua vị trưởng lão vừa nói, hừ lạnh một tiếng.

Hai gã trung niên sặc mùi máu tanh đứng sau y đã có một người đánh về phía vị trưởng lão vừa nói, tung ra một quyền.

Vị trưởng lão dường như tính được đối phương định giở trò, cho nên đã sớm lấy ra một thanh bảo kiếm, chém một nhát về phía gã trung niên này.

Gã đàn ông đứng sau Phùng Chá Bình bay ra, nắm đấm của gã vẫn không hề thay đổi, vẫn hướng về phía trường kiếm chém tới. Mắt thấy đúng lúc sẽ đụng nhau với trường kiếm lại quỷ dị biến đổi sang một phương hướng khác.

Ầm một tiếng, quả đấm của gã và thanh trường kiếm đụng vào nhau.

Nhưng điều khiến người khác không nghĩ tới là, thanh trường kiếm của trưởng lão kia bị quả đấm này đập nát. Hơn nữa trưởng lão của Thần Thương hội bị đánh ra xa mấy thước, bị đập vào tường, phun ra một ngụm máu tươi. Vài mảnh vụn kiếm đã cắm vào người ông.

Vân Tử Y vội vàng đi đến nâng vị trưởng lão này dậy rồi gọi một câu:

- Phong trưởng lão, ông không sao chứ?

Nói xong, lập tức lấy ra một viên thuốc đưa vào miệng Phong trưởng lão.

- Ta không sao.

Sau khi trưởng lão nuốt viên thuốc, miễn cưỡng đứng lên, nhưng quyền vừa nãy đã làm ông bị thương rất nặng rồi.

Gã đàn ông trung niên kia sau khi đánh bay Phong trưởng lão, định tiến lên tiếp tục hạ sát. Tuy nhiên Phùng Chá Bình lại khoát tay nói:

- Vô Thường, như vậy thôi, bây giờ không cần phải vội vàng giết lão ta, một lát nữa rồi giết.

- Vâng.

Gã đàn ông tên Vô Thường này trả lời một tiếng, sau đó lại nhìn một chút Phong trưởng lão của Thần Thương hội, lạnh lùng nói:

- Chỉ là nửa bước Tiên Thiên, cũng dám kiêu ngạo.

- Các người thật quá đáng, Phùng Chá Bình, mày và cha mày đúng là cá mè một lứa, không biết xấu hổ. Chẳng trách sở thích của mày và ông ta giống nhau đến vậy.

Một người phụ nữ cũng không thèm nhìn Phùng Chá Bình lúc y bước vào, chỉ vào Phùng Chá Bình tức giận phát run.

Nếu đầu tiên trưởng lão của Thần Thương hội vì lợi ích mà muốn Thần Thương hội nhập vào phái Hải Thương còn có thể lí giải được, nhưng bây giờ thiếu chủ của phái Hải Thương đến Thần Thương hội tùy ý đánh giết, thực sự là khinh người quá đáng rồi.

Lời của nữ trưởng lão này đã phạm nghiêm trọng vào thứ mà Phùng Chá Bình kiêng kị. Đặc biệt là câu "không biết xấu hổ, chẳng trách sở thích của mày và ông ta giống nhau đến vậy" đã làm cho y không thể chịu đựng được. Bởi vì lúc đó một tiểu thiếp của Phùng Năng yêu đương vụng trộm, bị Phùng Năng phát hiện, đã đem người con gái này trói lại rồi thả xuống biển. Kết quả là Phùng Chá Bình đã phải lòng tiểu thiếp này, liền vụng trộm cứu cô ta lên, làm thành người của riêng mình. Sau khi chuyện này truyền ra, đã trở thành chuyện cười cho người khác.

Cho nên sau khi nữ trưởng lão này vừa nói xong, y liền lạnh giọng nói:

- Vô Bại, giết bà ta.

- Đợi đã, các người không thể giết người trong này. Tôi sở dĩ vẫn ở lại Đàn Thành, đó là muốn đợi anh Diệp, nếu các người dám giết người của Thần Thương hội ở đây, anh Diệp đến, phái Hải Thương của các người sẽ thành lịch sử.

Vân Tử Y thấy Phùng Chá Bình định giết người, lập tức đứng lên, cô không thể để hai trưởng lão cuối cùng còn lại của môn phái mình bị sát hại.

- Haha...

Phùng Chá Bình bỗng nhiên ngẩng đầu cười to - Gọi thật là thân thiết, cái tên anh Diệp kia là nhân tình của cô hay sao? Xem ra Tử Hoa Tiên Tử cô cũng chỉ là giả bộ đứng đắn, cũng chỉ là đồ lẳng lơ mà thôi. Nếu cô cũng chỉ là muốn đàn ông thôi, thì tôi sẽ thỏa mãn cho cô.

Tiếng cười của Phùng Chá Bình bỗng nhiên ngừng lại, y dường như bị lời của nữ trưởng lão kia kích thích, cũng không thể tiếp tục được bộ dạng

tinh tướng được nữa, giọng điệu của y lạnh như băng, giống như đến từ địa ngục, y lạnh giọng nói:

- Còn anh Diệp kia, kể cả là tổ tông của anh Diệp nhà cô đến, người mà tôi muốn giết tôi cũng sẽ giết. Làm cho phái Hải Thương của tôi trở thành lịch sử sao? Tôi lại muốn xem phái Hải Thương của tôi trở thành lịch sử như thế nào? Thế nhưng nếu hắn đến, tôi sẽ cho cô nhìn hắn ta thành lịch sử.

Phùng Chá Bình cũng không phải hát độc thoại, y vừa mới nói muốn giết người, thì đã có người đáp lại:

- Ồ, tôi đã tới rồi đây, tôi cũng muốn xem anh biến tôi thành lịch sử thế nào.

Lúc này Phùng Chá Bình mới phát hiện ra ở trong đại sảnh lại đột ngột xuất hiện thêm một người, chính xác mà nói thì không biết khi nào trong đại sảnh lại thừa ra một người đàn ông trẻ tuổi.

- Anh là ai? Vào đây khi nào vậy?

Phùng Chá Bình không phải đồ ngốc, Diệp Mặc xuất hiện y cơ bản là cũng không nhìn thấy, như vậy cách xuất hiện đột ngột làm y phải cẩn thận.

- Anh Diệp, anh đã đến rồi.

Vân Tử Y vui mừng nói.

Phùng Chá Bình sắc mặt trầm xuống:

- Hóa ra anh là cái tên họ Diệp kia.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Đúng vậy, vừa rồi tôi nghe thấy anh nói muốn cho tôi trở thành lịch sử, tôi liền tới ngay.

Phùng Chá Bình chưa từng đến núi Thần Châu, tuy rằng y nghe nói lần

đại hội võ của ẩn môn lần này, ở núi Thần Châu có một người tên là Diệp Mặc đại phát thần uy, giết chết hơn mười cao thủ Tiên Thiên. Hơn nữa trong mười cao thủ Tiên Thiên này còn bao gồm cả Tiên Thiên đỉnh cao Lãnh Thuyên và Lăng Vô Biên, thậm chí có cả Tề Khải. Nhưng y lại không quen biết Diệp Mặc, đương nhiên cũng không biết anh Diệp chính là Diệp Mặc.

Nếu y biết Diệp Mặc là người ở núi Thần Châu đó, muốn giết y thì y cũng sẽ không tới nơi này. Không cần nói là Diệp Mặc, cho dù là một trong ba người Lãnh Thuyên, Lăng Vô Biên, Tề Khải đều có thể tiêu diệt phái Hải Thương của y, huống chi là người đã giết ba người bọn họ, Diệp Mặc.

Phùng Chá Bình sau khi nghe lời nói của Diệp Mặc, cười lạnh một hồi, giọng lạnh như băng nói:

- Vô Thường, chặt hết tứ chi của hắn, ta muốn chiêm ngưỡng một chút anh Diệp mà cô ta nhắc tới.

- Vâng.

Người đàn ông trung niên tên Vô Thường kia, vô cùng chấp hành mệnh lệnh, Phùng Chá Bình vừa nói xong, gã cũng đã đánh về phía Diệp Mặc.

Hơn nữa gã còn dứt khoát giơ tay về phía cổ của Diệp Mặc, một tay khác cũng định trực tiếp kéo hai tay của Diệp Mặc xuống. Dưới con mắt của gã, Diệp Mặc chỉ là một tên thanh niên trẻ tuổi, cùng lắm cũng chỉ là tu vi huyền cấp mà thôi. Một người tu vi huyền cấp trẻ tuổi, trước mặt gã đúng là không bằng một con kiến.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, người kia tuy rằng là sơ kì Thiên cấp mà Ly Thành nói, nhưng đối với thái độ của gã với đối thủ mà ở tu chân giới, sống được một tháng cũng đã là may mắn lắm rồi.

Hắn không đợi Vô Thường đến trước mặt, đã tiện tay xuất ra bốn đường đao gió.

Vô Thường tu luyện đến Thiên cấp, đương nhiên không phải người bình

thường, bốn đao gió của Diệp Mặc hướng đến đúng mặt gã, mà không hao phí chút chiêu nào và cũng không có thủ đoạn bí mật gì. Cho nên đao gió vừa đến trước mặt gã, gã liền lập tức hoảng hốt, lập tức hiểu được người thanh niên này tuyệt đối không phải là huyền cấp, mà là một tên vô cùng lợi hại.

Vô Thường chưa kịp nghĩ gì, lập tức tránh khỏi bốn đao gió của Diệp Mặc, nhưng chuyện khiến gã kinh hãi đã xảy ra, thân hình của gã đã bị cái gì đó trên không trung chặn lại. Vô Thường tu luyện tới Tiên Thiên đương nhiên hiểu được đây là cái gì, đây đúng là một bức tường nội khí.

Một bức tường nội khí có thể chặn được một cao thủ Tiên Thiên như gã, có thể thấy được thâm hậu cỡ nào. Trong lòng Vô Thường hiện lên sự tuyệt vọng. Vốn là gã nghĩ sau khi gã thăng cấp lên Tiên Thiên, những người có thể giết gã ở thế giới này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Nhưng chưa được bao lâu, gã đã bị người ta giết như giết gà.

Thần Châu khi nào xuất hiện một cao thủ lợi hại đến vậy? Chẳng lẽ hắn chính là người đã giết hơn mười Tiên Thiên, diệt hơn mười ẩn môn, Diệp Mặc trong truyền thuyết đó hay sao?

Tuy nhiên ý nghĩ của gã mới được đến đây, liền cảm thấy tay chân của mình đột nhiên chợt lạnh đi.

Bùm một tiếng, lúc Vô Thường rơi xuống mặt đất, mới phát hiện tình trạng của mình và câu nói của Phùng Chá Bình vừa nãy, chém tay chân của hắn cho ta, giống nhau như đúc.

Tay chân của gã hoàn toàn đã bị chém lìa, gã ngay cả đau đớn cũng không cảm giác được.

- Anh chính là Diệp Mặc.

Sau khi Vô Thường chỉ nói được một câu, chỗ tay chân bị đứt máu liền phun ra, lập tức hôn mê.

Không khí vừa mới căng thẳng ở đại sảnh hội nghị, tức thì trở nên yên lặng một cách quỷ dị. Phùng Chá Bình thậm chí còn nghe được tiếng thở của chính mình, một cao thủ Tiên Thiên dưới tay y còn chưa động được đến một góc áo của đối thủ, đã bị đối thủ chặt hết cả tay chân một cách kì lạ. Tên họ Diệp này đúng là lợi hại? Cho dù là cha của Vân Tử Y, Vân Đông Hiệp cũng không được lợi hại đến vậy.

Phùng Chá Bình cảm thấy tay chân có chút lạnh đi, y chợt nhớ tới câu nói của Vô Thường trước khi ngất đi "Anh chính là Diệp Mặc"

Y theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh chính là Diệp Mặc?

Phùng Chá Bình chỉ là theo bản năng hỏi ra những lời này, y cũng không nhớ ra ai là Diệp Mặc, Diệp Mặc tại sao lại lợi hại như vậy. Nhưng y chưa nghĩ ra, không có nghĩa là người khác cũng chưa nghĩ ra. Những người khác trong đại sảnh đã đều nghĩ ra ai là Diệp Mặc, không khí lập tức trở nên tĩnh mịch.

Khí hậu ở Thần Châu trong tháng năm không phải là nóng bức, thậm chí còn có chút mát mẻ, nhưng vài tên trưởng lão lại cảm giác được mồ hôi lạnh sau lưng không ngừng toát ra.

Phùng Chá Bình theo bản năng nhìn theo những trưởng lão đang phát run, và Vô Bại cũng đã phát run lên, dường như đã nghĩ ra cái gì đó, mặt của y trở nên trắng bệch, lại thì thào một câu:

- Anh chính là Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 758

Bí Mật Của Thần Thương Hội

"Hải Thương Phái" vừa rồi còn kiêu ngạo ngất trời, đến lúc thiếu chủ Phùng Chá Bình rốt cuộc cũng hiểu ra được Diệp Mặc là ai, thì không thể không cảm thấy sợ hãi. Đột nhiên quỳ xuống, muốn nói vài câu xin tha thứ, nhưng không hiểu sao không thể mở mồm ra được.

Lúc này anh ta mới hiểu được cảm giác của người khác khi bị mình giết, và cảm giác mình bị người khác giết, hai cảm giác này hoàn toàn khác nhau.

Vô Bại sau lưng Phùng Chá Bình cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, mặc dù gã cũng là một Tiên Thiên, nhưng nói thật, Vô Thường còn lợi hại hơn anh ta một chút, còn bây giờ đến Vô Thường cũng không chịu nổi một chiêu, thì gã chắc chắn cũng đánh không lại đối phương.

Nhưng nếu không lên, thì gã cũng không thể nào thoát khỏi tay của Phùng Năng, lúc gã nhìn thấy Diệp Mặc quay đầu lại mà không nhìn mình và Phùng Chá Bình, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy vững vàng hơn, dù sao thì lên hay không lên cũng chỉ còn một con đường chết, chi bằng tìm cơ hội đánh lén. Lúc này Diệp Mặc đang sơ xuất, hơn nữa cũng không chú ý đến gã. Nên xông lên lúc này là tốt nhất.

Vô Bại gần như vừa đồng thời rút Loan Đao vừa xông tới phía sau lưng Diệp Mặc. Tốc độ phải nói là rất nhanh, đúng lúc Vô Bại cảm thấy mình thành công đến nơi rồi, Diệp Mặc đột nhiên đến đầu cũng không thèm quay lại nhưng vẫn đánh trúng gã một quyền.

Quyền cước của Diệp Mặc không thể nói là phát sau mà đến trước, lúc một quyền của Diệp Mặc đánh trúng vào huyệt đan điền của Vô Bại, Vô Bại mới biết gần như Diệp Mặc và gã ra đòn cùng một thời điểm. Một quyền này

không những hủy hoại hoàn toàn huyệt đan điền của gã, mà khí hải cũng bị tiêu hủy hoàn toàn.

Vô Bại giống như một quả bóng bị xì hơi, đổ nhào xuống mặt đất. Khoảnh khắc đó gã cảm thấy rất lạnh, gã biết mình đã xong đời rồi. Mặc dù vẫn chưa chết, nhưng bây giờ, không cần phải là một võ giả, bất cứ người nào cũng có thể giết được gã.

- Ta không giết ngươi, ngươi mang đầu của tên thiếu chủ này về.

Lời của Diệp Mặc vừa dứt khiến cho Vô Bại cảm thấy rùng mình, mặc dù gã đã giữ lại được mạng sống, nhưng chuyện này cũng chẳng khác chết là mấy.

- Diệp tiền bối, không ngờ ngài lại đại giá quang lâm, vãn bối là trưởng lão Trữ Dị Sanh của "Hải Thương Phái", "Hải Thương Phái" đi đâu cũng bị người ta chèn ép, vãn bối đã muốn phản kháng từ lâu. Hôm nay tiền bối đến đây, vãn bối...

Một người đàn ông xấu xí bước ra, đứng trước mặt Diệp Mặc thi lễ, sau đó nói nhăng nói cuội gì đó...

Chỉ có điều, ông ta nói chưa hết câu đã bị nữ trưởng lão vừa nãy mắng chửi Phùng Chá Bình ngắt lời - Trữ Dị Sanh mày còn biết xấu hổ không vậy, vừa rồi là kẻ nào nói muốn hủy diệt "Thần Thương Hội", là kẻ nào nói "Thần Thương Hội" không bằng "Hải Thương Phái"? Đúng là đồ hèn hạ.

- Mang trưởng lão, tôi sao có thể là người như vậy được, tôi không ưa thằng nhóc Phùng Chá Bình này từ lâu rồi.

Người đàn ông xấu xí Trữ Dị Sanh không hề xấu hổ mà phản bác lại. Nói xong còn đi đến trước mặt thiếu bang chủ của "Hải Phái Bang" đá một cước.

Phùng Chá Bình quỳ trên mặt đất, cho dù biết là Trữ Dị Sanh đá gã, nhưng cũng không dám làm gì.

Diệp Mặc cười nhạt, mặc dù hắn biết gã đàn ông xấu xí đó là người của bên kia, nhưng lúc nãy Mang trưởng lão đó không hề phản bội lại "Thần Thương Hội", nên có thể thấy Trữ Dị Sanh này là một tên tiểu nhân.

Trữ Dị Sanh đá Phùng Chá Bình, nhưng căn bản cũng không nghĩ xem nên đá như thế nào, hơn nữa gã cũng không dám làm gì Phùng Chá Bình, chứ đừng nói đến chuyện đá chết Phùng Chá Bình. Nên đá gã chỉ là để thể hiện tấm lòng trước mặt Diệp Mặc mà thôi, nhưng Diệp Mặc nào có thèm để ý đến chuyện này.

Hắn điểm trúng vào tử huyệt của Phùng Chá Bình, nên khi Trữ Dị Sanh vừa chạm vào người Phùng Chá Bình, thì Phùng Chá Bình đã mất mạng ngay trong tức khắc.

Chuyện này chẳng những khiến Trữ Dị Sanh ngây người ra, mà đến những người còn lại cũng đều cảm thấy bất ngờ, bọn họ đều nhìn thấy Trữ Dị Sanh không cố tình muốn giết Phùng Chá Bình, nhưng Phùng Chá Bình lại bị đá chết, chuyện này đúng là rất quái dị.

- Không, tôi không muốn giết anh ta...

Trữ Dị Sanh ngây người ra trong giây lát, rồi ú ớ nói, vẻ mặt vô cùng bàng hoàng.

Diệp Mặc giết Phùng Chá Bình thì có thể không sao, nhưng gã giết tên thiếu chủ này thì nhất định sẽ xong đời. Phùng Năng bang chủ của "Hải Thương Hội" dù gì thì cũng đã là Tiên Thiên Hậu Kỳ rồi, muốn giết gã thì sẽ dễ như giết một con gà mà thôi.

- Ồ, tôi còn tưởng ông không ưa "Hải Thương Hội", bởi bọn họ đã ức hiếp "Thần Thương Hội" của các ông đến mức này cơ mà? Hóa ra là không phải à. Bất luận như thế nào, thì ông cũng đã giết chết tên này rồi, chứng tỏ ông vẫn hướng về phía "Thần Thương Hội"

Diệp Mặc giả vờ kinh ngạc nói.

- Không, không, không phải tôi, không phải...

Trữ Dị Sanh hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào nữa rồi.

Diệp Mặc không để ý đến Trữ Dị Sanh, hắn quay sang nhìn Vô Bại nói:

- Mày dẫn hai tên đó đi đi, không chừng có một ngày, ta không cẩn thận lại đến tìm "Hải Thương Hội" đấy.

Vô Bại cũng không ngờ Trữ Dị Sanh lại là kẻ giết chết thiếu chủ, nhưng cho dù là Trữ Dị Sanh giết, thì lúc này anh ta cũng không dám nói bất cứ lời nào, chỉ dám mau chóng mang hai người này rời khỏi đây.

Diệp Mặc chậm rãi bước về phía một cái ghế rồi ngồi xuống, hắn biết những chuyện tiếp theo, Vân Tử Y sẽ biết xử lí như thế nào.

Quả nhiên Vân Tử Y thấy sau khi Vô Bại dẫn người rời đi, lập tức nói:

- Các vị trưởng lão đi xử lí công việc của thương hội trước, gần đây công việc của thương hội đã chất thành núi rồi, còn tôi sẽ đi nói chuyện với anh Diệp. Chú Đồng và Tiểu Linh dẫn Phong trưởng lão đi xem vết thương, dùng thuốc tốt nhất để chữa trị cho Phong trưởng lão.

Chuyện Diệp Mặc âm thầm giết Phùng Chá Bình không có người nào phát hiện ra, nhưng Vân Tử Y lại có chút hoài nghi, cú đá đó của Trữ Dị Sanh rõ ràng là không có ý lấy mạng ai cả, nhưng rõ ràng Phùng Chá Bình lại chết. Nhưng bất luận là như thế nào, thì cô cũng không bận tâm.

Hơn nữa, mặc dù cô biết trong thương hội có rất nhiều trưởng lão muốn theo phe của "Hải Thương Phái", nhưng lại không thể mượn tay Diệp Mặc tiêu diệt bọn họ được, tại có rất nhiều chuyện trong thương hội cần đến bọn họ.

- Tử Hoa Tiên Tử, chuyện mà cô nhờ tôi giúp chắc là chuyện này phải không. Bây giờ tôi đã giúp cô rồi, hơn nữa tôi tin cũng không có kẻ nào giám có ý định gì với "Thần Thương Hội" nữa đâu, có điều, tôi cũng có chuyện

muốn hỏi cô.

Diệp Mặc nhìn thấy mọi người đều rời khỏi phòng hết mới lên tiếng nói.

Hăn tin rằng với việc uy hiếp vài môn phái của ẩn môn, thì chỉ cần những trưởng lão đó không phải là những tên ngốc, thì sẽ không tiếp tục kế hoạch thôn tính "Thần Thương Hội", nếu như đến cả việc xử lí những chuyện sau đó Vân Tử Y cũng không làm được, thì "Thần Thương Hội" cũng không cần tồn tại làm gì nữa.

Vân Tử Y vội vàng nói:

- Diệp Đại ca, kỳ thực, tôi cũng định không cai quản "Thần Thương Hội" rồi, tôi mời anh đến đây không phải là vì chuyện này.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, không ngờ mình lại đoán sai. Nhưng Diệp Mặc cũng không để bụng, đối với hắn mà nói, chuyện này cũng chỉ giống như việc hắn tiện tay xử lí mà thôi, hắn đến đây vì đã đồng ý một điều kiện với Vân Tử Y mà, quan trọng hơn, hắn muốn biết làm thế nào để ra ngoài được.

Mục Tiểu Vận mất tích rồi, hắn nhất định phải đi tìm cô, nhưng hắn đã rời Lạc Nguyệt bốn năm rồi, Lạc Nguyệt, Ninh Khinh Tuyết, Lạc Ảnh ra sao rồi, cho nên một khi biết được cách ra ngoài, hắn sẽ lấy "khổ thập niên" rồi lập tức rời đi, cho dù có phải quay lại một lần nữa, thì cũng phải dẫn Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đi cùng, với thực lực hiện tại của mình, hắn cũng không phải e ngại bất cứ kẻ nào ở Thần Châu này.

- Ồ, không biết là chuyện gì, cô nói nghe xem nào.

Diệp Mặc mặc dù vẫn còn chuyện muốn hỏi Vân Tử Y, nhưng hắn cũng không phải là đồ ngốc, nếu như điều kiện của Vân Tử Y quá đáng quá, thì hắn nhất định phải suy xét đã.

Vân Tử Y ngập ngừng một lúc, lúc này mới quyết định nói:

- "Thần Thương Hội" sở dĩ có thể trở thành thương hội số một ở Thần

Châu, ngoài vì võ công của cha tôi không thua kém võ công của trưởng lão của ẩn môn hạng nhất ra, thì vẫn còn một nguyên nhân mà không người nào biết.

Cha của Vân Tử Y Vân Đông Hiệp đã luyện đến đỉnh cao của Tiên Thiên, chuyện này Diệp Mặc biết, hắn đã từng nghe Lưu Lỗi nói, nhưng Vân Tử Y nói vẫn còn một nguyên nhân mà không ai biết, thì quả thật hắn chưa từng nghe ai nói, trong lòng cảm thấy có chút tò mò, không biết là nguyên nhân gì mà lại quan trọng như vậy.

Vân Tử Y thở dài:

- Ở Thần Châu, chỉ cần là môn phái lớn, thì đều có thương hội, có thể nói, cho dù võ công của cha tôi rất cao, nhưng cùng lắm thì cũng chỉ khiến người ta cảm thấy e dè với "Thần Thương Hội" mà thôi, vĩnh viễn không thể bằng "Càn Côn Phái" "Thái Ất Môn" hay những môn phái khác. Còn việc kinh doanh của chúng tôi lớn hơn những người khác, còn do một nguyên nhân quan trọng khác là vì chúng tôi có thể đi ra đi vào thế giới này.

- Cái gì?

Diệp Mặc đứng phắt dậy, hắn đang định hỏi Vân Tử Y chuyện này, không ngờ cô ta lại chủ động nói ra, cô ta thực sự có thể đi ra đi vào thế giới này sao?

Hắn lập tức nghĩ đến chiếc máy ảnh kỹ thuật số lần trước bán ở Hàng Thủy Thành, lúc đó hắn còn tưởng đám đệ tử ra ngoài rèn luyện mang về, nhưng chắc là không phải rồi.

Nhưng Diệp Mặc lấy lại bình tĩnh rất nhanh, một khi Vân Tử Y đã nhắc tới rồi, thì hắn cũng chủ động hỏi luôn:

- Chẳng phải tôi nghe nói cứ 50 năm, thì mới có cơ hội ra ngoài một lần sao? Hơn nữa hình như nếu bắt buộc phải đi thì cũng phải 20 năm mới có một lần.

Vân Tử Y nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, nhưng cô cũng thoải mái nói:

- Thông tin mà anh nói là thông tin rất cơ mật, chỉ có những người giữ chức cao trong ẩn môn mới biết được, người bình thường không biết. Không sai đệ tử của Thần Châu quả thực 50 năm mới có một lần được ra ngoài, nhưng nhà họ Vân chúng tôi có một nơi, mỗi năm có thể ra ngoài một lần.

Thấy Diệp Mặc cảm thấy vô cùng hào hứng, Vân Tử Y lại cẩn thận nói:

- Đó là nơi ông nội tôi vô tình phát hiện ra, nhưng nhất định phải có "Khí Cơ Thạch" thì mới có thể ra được, người ra thì phải đợi một tháng sau, dùng cách tương tự mới có thể vào được.

Diệp Mặc biết "Khí Cơ Thạch" mà Vân Tử Y nói đến chính là linh thạch, không ngờ có thể dùng linh thạch để ra ngoài, lẽ nào là Truyền Tống Trận sao? Nếu như lúc Diệp Mặc vừa đến, hắn vẫn còn hoài nghi ở đây có Truyền Tống Trận, thì bây giờ hắn đã cảm thấy không còn nghi ngờ gì nữa rồi, lúc ở Ngũ Uẩn Sơn, hắn đã từng nhìn thấy Truyền Tống Trận, hơn nữa còn đã kiểm nghiệm rồi.

Quả nhiên Vân Tử Y nói tiếp:

- Sau khi ông nội tôi phát hiện ra nơi này, không tìm hiểu nguyên nhân, chỉ dẫn cha tôi và tôi đến đây thu thập một lượng lớn nguyên liệu, biết đây rất có thể là Truyền Tống Trận, nhưng cha tôi cũng không dám khẳng định, bởi nó quá phức tạp, nên cha tôi cũng không điều tra thêm nữa.

- Sau này, cha tôi phát hiện ra ở bên ngoài có rất nhiều thứ mà ở trong này không có, nên ông đã thông qua Truyền Tống Trận mang về một lượng lớn hàng hóa, "Thần Thương Hội" của nhà chúng tôi là như vậy, từng bước, từng bước trở thành thương hội lớn nhất ở Thần Châu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 759

Cách Đi Ra Ngoài

Không ngờ 'Thần thương hội' lại có con đường phát triển như vậy, Diệp Mặc thầm cảm thấy khâm phục Vân Đông Hiệp. Cách kinh doanh này, chỉ cần bảo vệ được thương hội không bị người ta chèn ép thôn tính, thì chắc chắn sẽ phát triển thành thương hội số một.

Vân Tử Y tiếp tục nói:

- Chỉ có điều không được mang quá nhiều đồ vào Truyền Tống Trận, hơn nữa mỗi lần ra vào chỉ được một người. Mặc dù tôi rất muốn ra ngoài, nhưng cha tôi không yên tâm về tôi, nên từ trước đến giờ không cho tôi ra. Mỗi lần vào Truyền Tống Trận đều là người nhà họ Vân chúng tôi, hơn nữa còn phải là người đáng tin cậy mới được. Cho dù là nơi đó thì cũng chỉ có cha tôi, tôi và mấy vị trưởng lão của nhà họ Vân mới biết được.

Nói tới đây, vẻ mặt của Vân Tử Y trở nên ảm đạm, im lặng hồi lâu rồi mới nói tiếp:

- Bốn năm trước ở Truyền Tống Trận, sau khi có một người của nhà họ Vân ra ngoài, nhưng đến kỳ hạn thì lại không thấy quay về, phải biết rằng người nhà họ Vân chúng tôi rất có kỷ cương, tuyệt đối không thể vì thế giới phồn hoa bên ngoài mà ở lại đó luôn, cha tôi lúc đó cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó rồi, nhưng cha tôi cũng tin rằng anh ta vì chuyện gì đó nên mới chậm trễ.

- Ba năm trước, nhà họ Vân của chúng tôi lại phái một người nữa đi, nhưng một tháng sau, cũng không thấy anh ta quay lại, cha tôi biết chắc chắn Truyền Tống Trận đã xảy ra vấn đề gì đó. Cho nên hai năm trước ông đã tự

mình đi, nhưng cũng gặp phải chuyện giống như vậy, ông cũng không có bất cứ tin tức gì, một tháng sau cũng không thấy quay về.

Diệp Mặc đã hiểu được phần nào, xem ra người của "Hải Thương Phái" đã biết được trưởng lão của 'Thần thương hội' mất tích, nên mới có ý định thôn tính 'Thần thương hội'.

Cho dù người ngoài có biết đến Truyền Tống Trận, rồi bắt đầu chặn đường ra của người dùng nó, thì làm sao có thể chặn được Vân Đông Hiệp? Vân Đông Hiệp lợi hại như thế nào thì Diệp Mặc không biết, nhưng Diệp Mặc biết luyện đến đỉnh cao của Tiên Thiên thì lợi hại đến mức nào. Một người luyện đến đỉnh cao Tiên Thiên, ở thế giới bên ngoài tuyệt đối không thể bị giết được, làm sao có thể bị người ta tùy tiện bắt nhốt cơ chứ?

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới chuyện bốn năm trước mình ở Tiểu Thế Giới, nói đến đây hắn vẫn cảm thấy giận đến tím mặt, lẽ nào vì lần trước hắn dùng biện pháp dị thường đến đây, nên mới phá hủy được trận pháp đó.

Vân Tử Y không biết trong lòng Diệp Mặc nghĩ gì, buồn rầu nói:

- Sau khi cha tôi đi được 3 tháng, Truyền Tống Trận đó đột nhiên nổ tung, chỉ còn lại một cái hố sâu.

Vân Tử Y nói tới đây, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, tôi biết anh là người đến từ thế giới bên ngoài, cho nên tôi cầu xin anh, sau khi rời khỏi đây, nếu có thể hãy giúp tôi tìm cha mình, tôi cũng chẳng có gì, chỉ có vài phân tư sắc, nếu như Diệp đại ca muốn Tử Y, thì tôi cũng cam tâm tình nguyện làm nô tỳ.

Nói xong, Vân Tử Y đứng lên, bước tới trước mặt Diệp Mặc, quỳ gối xuống.

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hắn không biết tại sao Vân Tử Y lại biết hắn là người đến từ thế giới bên ngoài. Nếu như là mấy năm trước, hắn nhất định sẽ cảm thấy lo lắng, nhưng bây giờ hắn không

cảm thấy gì hết, chỉ có điều hắn muốn hỏi Vân Tử Y xem phải đi ra ngoài bằng cách nào đây.

Không ngờ hắn còn chưa nói ra, Vân Tử Y đã liền nhắc đến chuyện này, hắn vội vàng đỡ Vân Tử Y dậy rồi nói:

- Tôi rất muốn biết, tại sao cô biết tôi là người đến từ thế giới bên ngoài?

Đối với chuyện Vân Tử Y muốn làm nô tỳ, Diệp Mặc không có ý niệm gì, Vân Tử Y không phải là loại phụ nữ mà hắn thích, đừng nói hắn không có bất cứ ý niệm gì với Vân Tử Y, cho dù có thì hắn cũng sẽ không làm thế này. Có Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, hắn đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, bây giờ lại thêm Tiểu Mục. Bất luận như thế nào, thì hắn cũng không muốn Vân Tử Y sống cùng bọn họ, hơn nữa Vân Tử Y là một cô gái rất biết tính toán, đúng kiểu Diệp Mặc không thích.

Vân Tử Y dường như biết Diệp Mặc muốn hỏi gì, lại ngồi xuống nói:

- Mấy năm trước, tại hội đấu giá ở Hàng Thủy Thành, có một người đàn ông râu ria rậm rạp đến mua "địa linh quả" và "khí cơ thạch". Nếu như Tử Y không đoán sai, thì người đó chính là Diệp đại ca. Trước khi Diệp đại ca đến đây, đã đến ngân hàng thương hội của chúng tôi dùng vàng đổi lấy kim phiếu, những miếng vàng đó giống nhau như đúc, hơn nữa trọng lượng cũng tương đương nhau.

Vân Tử Y nói đến đây, Diệp Mặc cũng đã hiểu sơ sơ được rồi, sơ hở luôn bại lộ ở những điểm mình không chú ý tới. Xem ra sau này làm việc càng phải cẩn thận hơn mới được.

Qủa nhiên Vân Tử Y nói tiếp:

- Tôi biết khoa học kỹ thuật ở bên ngoài phát triển hơn ở đây nhiều, máy phát điện ở đây cũng là kỹ thuật đem từ bên ngoài vào. Nhưng miếng vàng đấy, mười miếng như một, chứng tỏ là do được đúc từ máy, trên vàng còn có một số chữ cái, tại tôi biết bên ngoài có một số nước dùng kiểu chữ tiếng

Anh này, nên tôi đoán anh là người đến từ thế giới bên ngoài.

Lúc này Diệp Mặc mới biết, lúc hắn xóa chữ trên các miếng vàng, đã không xóa hết.

Thấy Vân Tử Y nhìn mình chằm chằm, Diệp Mặc cũng chỉ đành than thở nói:

- Vân tiểu thư, kỳ thực những gì cô nói đều không sai, đúng là tôi đến từ thế giới bên ngoài. Tuy nhiên có một điều cô có lẽ không ngờ tới, tôi đến tìm cô là để hỏi cô làm thế nào để rời khỏi đây. Xem ra với tình hình hiện tại, thì có lẽ cô cũng không biết.

Vân Tử Y mở to mắt nhìn Diệp Mặc, mới biết ý tưởng của mình đúng là điên rồ mất rồi. Sửng sốt một lúc lâu, cô mới chần chừ nói:

- Diệp đại ca, nhưng anh vào đây bằng cách nào?

Diệp Mặc đành đem chuyện của Giai Uấn nói cho Vân Tử Y nghe, nói trắng ra hắn nhờ Giai Uấn mà mới vào được nơi này.

Sau khi Vân Tử Y hiểu được cách Diệp Mặc bước vào thế giới này, lập tức cảm thấy thất vọng, sự thất vọng của cô đều toát lên đôi mắt.

Diệp Mặc thấy bộ dạng của Vân Tử Y thì đành phải nói:

- Vân tiểu thư, tôi nhất định sẽ đi ra ngoài, cô nói cho tôi biết nơi mà mấy người của ẩn môn đi ra, mặc dù nói mấy mươi năm trận pháp mới được phá giải một lần, nhưng cứ để tôi đi xem thử, biết đâu lại có cách. Chỉ cần tôi ra được ngoài, chắc chắn tôi sẽ đi tìm cha giúp cô.

Vân Tử Y nghe thấy lời Diệp Mặc nói, đôi mắt lại ánh lên tia hi vọng, nói:

- Kỳ thực chỗ đó chính là núi Thần Châu, núi Thần Châu có chín ngọn núi, tạo thành một cánh cung hình quạt 240 độ, ở giữa có một thung lũng cực

lớn, tại thung lũng này có nơi có thể ra vào thế giới này được, nhưng nghe nói 50 năm mới mở một lần, mỗi lần mở ra chỉ có ba canh giờ thôi. Nghe nói bên ngoài còn có một Bắc Đẩu Thất Tinh trận và một con đường, ba năm sau, thông qua Bắc Đẩu Thất Tinh trận này lại có thể vào trong được.

Có thể nói những gì Vân Tử Y nói giống với những gì Diệp Mặc biết, điều khác biệt duy nhất chỉ là địa điểm mà thôi.

Diệp Mặc đương nhiên biết Bắc Đẩu Thất Tinh trận, "Khổ Thập Niên" mà Mông Cửu Sơn nói ở gần Bắc Đẩu Thất Tinh trận này, ở Hoành Đoạn Sơn cũng có một "Bắc Đẩu Thất Tinh", hơn nữa Diệp Mặc cũng đi vào từ đó, nhưng Diệp Mặc đã tìm kiếm vùng phụ cận xung quanh, nhưng không tìm thấy "Khổ Thập Niên" cho nên hắn cho rằng "Bắc Đẩu Thất Tinh" mà Mông Cửu Sơn nói là ở Tiểu Thế Giới, trận pháp ở trong này chắc là trận pháp hô ứng với thế giới bên ngoài.

Nhưng từ những lời mà Vân Tử Y nói, thì hình như trận pháp trên đỉnh núi Thần Châu không phải là "Bắc Đẩu Thất Tinh" trận.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Vân tiểu thư, nơi mà đi ra được bên ngoài ở núi Thần Châu, có phải là một "Bắc Đẩu Thất Tinh" trận pháp không?

- Không phải, sau khi rời khỏi thì mới là "Bắc Đẩu Thất Tinh", nhưng bên trong thì không phải.

Vân Tử Y lập tức trả lời.

- Vậy ở Thần Châu có nơi nào có "Bắc Đẩu Thất Tinh" trận giống như thế không? Hay tương tự như dãy Vân Hải không?

Diệp Mặc nghe thấy không phải cùng một nơi, trong lòng lập tức cảm thấy căng thẳng, hắn nhất định phải tìm thấy "Bắc Đẩu Thất Tinh" trận pháp, nếu như không tìm thấy, thì hắn không có cách nào để tìm thấy "Khổ Thập Niên", cũng không có cách nào đạt được Trúc Cơ.

Vân Tử Y cau mày suy nghĩ một lúc, nhưng rồi lắc đầu nói:

- Không có, tôi chưa từng nghe nói đến nơi nào có "Bắc Đẩu Thất Tinh" trận pháp.

Diệp Mặc biết mặc dù Vân Tử Y vẫn còn rất trẻ nhưng trải nghiệm của cô chắc chắn hơn người khác rất nhiều. Bởi cô là người phụ trách của 'Thần thương hội". Đến cô cũng không biết đến nơi này, chứng tỏ mình càng khó có thể tìm được "Khổ Thập Niên"

Thấy Diệp Mặc im lặng không nói, Vân Tử Y lấy ra một tấm bản đồ đưa cho hắn nói:

- Đây là bản đồ của Thần Châu, tuy rằng không thể nói là đầy đủ, nhưng cũng phải có đến 90%, hi vọng có tác dụng đối với anh.

Diệp Mặc nhận tấm bản đồ, nhìn lướt qua, đến một thôn nhỏ như Hoàng Bình cũng có.

Cất tấm bản đồ đi, Diệp Mặc nói:

- Cảm ơn cô, tấm bản đồ này quả thật rất có tác dụng đối với tôi, tôi muốn đi tìm Tiểu Vận, và còn phải làm một số chuyện nữa, nếu như tôi có cách ra ngoài, nhất định tôi sẽ đến tìm cô.

Vân Tử Y thấy Diệp Mặc đứng lên, biết hắn muốn rời đi, vội vàng mở chiếc hộp gỗ, bên trong có một tấm ảnh và một chiếc túi vải, đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là ảnh của cha tôi, trong chiếc túi vải này còn có 20 viên "Khí Cơ Thạch", bây giờ nó không còn có tác dụng gì đối với tôi nữa rồi, mong Diệp đại ca nhận lấy.

Diệp Mặc biết sở dĩ Vân Tử Y đưa cho mình tấm ảnh của cha cô ấy là vì muốn mình đi tìm ông ta. Tuy nhiên 20 viên "Khí Cơ Thạch" đối với Diệp Mặc mà nói thì đúng là thứ tài sản không nhỏ rồi.

Thứ đồ này, đương nhiên là Diệp Mặc không từ chối rồi, lập tức nhận ngay, đối với hắn mà nói, linh thạch không chỉ có tác dụng tu luyện, ở đây còn có Truyền Tống Trận, nếu như hôm nào tìm được Truyền Tống Trận, mà không có linh thạch, thì đó mới là chuyện đáng buồn cười.

Diệp Mặc đương nhiên là không lấy không của Vân Tử Y, hắn lấy ra bốn chiếc bình ngọc đưa cho Vân Tử Y, nói:

- Trong bốn chiếc bình này có bốn viên đan dược, tôi đã dán nhãn rồi. "Bồi nguyên đan" có thể giúp tu vi cô thăng địa cấp chí, "đại bồi nguyên đan" có thể giúp tu vi cô thăng thiên cấp, à, không phải là tiên thiên. Vẫn còn một viên "trú nhan đan" có thể hồi phục nhan sắc, 'Liên sinh đan' có thể dùng để trị thương. Tôi tặng cô những thứ này coi như cảm ơn cô đã cho tôi "khí cơ thạch"

Vân Tử Y nhận số đan dược mà Diệp Mặc tặng, gần như ngây dại, những đan dược này, chỉ cần có một viên thôi, cũng không biết sẽ khiến bao nhiêu người phát điên, nhưng Diệp Mặc lại đưa cho cô tận 4 viên, hắn quả thật là rất hào phóng.

Nhìn bộ dạng ngây ngô của Vân Tử Y, Diệp Mặc lại nói:

- Đúng rồi, Vân tiểu thư, tôi vẫn còn một chuyện quan trọng muốn nhờ cô giúp đỡ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 760

Bang Chủ Hải Thương

Vân Tử Y bừng tỉnh sau cơn chấn động, tay của cô vẫn có chút run rẩy.

Tiên Thiên, một mục tiêu của biết bao võ giả Địa cấp đỉnh phong cả đời đều không đạt đến nhưng nay cô đã có trong tay. Còn viên Trú Nhan Đan kia gần như khiến cô khó mà tin được.

Nếu là người khác nói thì có lẽ Vân Tử Y còn có chút không dám tin, nhưng cô hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ với Diệp Mặc. Bởi vì cô biết, Diệp Mặc là một Luyện Dược Sư rất lợi hại, hơn nữa cô biết Diệp Mặc còn là một cao thủ vô cùng lợi hại, thậm chí đã vượt qua tất cả Tiên Thiên.

Thử nghĩ, nếu đan dược của Diệp Mặc không thần kỳ như vậy thì hắn làm sao có thể mới trẻ tuổi như thế đã có thể đánh bại được cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong?

Diệp Mặc biết rằng Vân Tử Y có chút kích động, hắn không đợi Vân Tử Y trả lời mà lấy tiếp ra một bình đan dược đưa cho cô, nói:

- Ở đây còn mấy viên đan dược, đến lúc đó, cô mang ra hội đấu giá của các cô bán giúp tôi.

Vân Tử Y vội vàng nhận đan dược, giọng run run nói:

- Đương nhiên có thể rồi, anh cần tôi giúp chính là việc này sao?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn đương nhiên không phải gọi cô ta đến vì việc này. Hắn trực tiếp lấy từ trong nhẫn ra một quyển sách nhỏ đưa cho Vân Tử Y nói:

- Cô giúp tôi thu gom những thứ bên trong quyển sách này. Trong đây có một vài dược liệu và các loại khoáng thạch, dù sao chỉ cần những thứ gì có thể thu gom được thì đều mua giúp tôi. Nếu như tiền không đủ thì cô tạm ứng trước, lần sau đến đây tôi sẽ trả lại cho cô.

Vân Tử Y nhận quyển sách nhỏ mà Diệp Mặc đưa cho, tùy ý lật ra vài tờ, bên trong quả nhiên có một vài dược liệu quý báu, còn có rất nhiều loại cô chưa từng nghe qua. Tuy nhiên Diệp Mặc cho cô thứ quý giá như vậy, tiền bạc có đủ hay không cô sẽ không để ý.

Mãi cho đến khi Diệp Mặc rời khỏi "Thần Thương Hội" Vân Tử Y vẫn còn ngây người, thế giới bên ngoài thần kỳ vậy sao? Thậm chí còn có một người như Diệp Mặc. Vì sao phụ thân nói bên ngoài chỉ dựa vào sự khéo léo là chính, còn những người có tu vi cao thâm thật sự cũng không bao giờ bằng trong này?

Một người có thể luyện chế ra đan dược khiến người ta thăng cấp Tiên Thiên, vậy kỹ thuật luyện dược của hắn còn lợi hại đến mức nào?

Núi Thần Châu, đây là lần thứ hai Diệp Mặc đi tới nơi này. Lần đầu tiên hắn đến đây là lúc trong mắt hắn chỉ có Mục Tiểu Vận. Khi lần đầu tiên hắn rời khỏi đây, trong lòng nhớ thương cũng chỉ có Mục Tiểu Vận. Cho nên hắn chỉ biết là núi Thần Châu bị cấm bay, chỉ biết rằng núi Thần Châu có chín ngọn núi, còn chín ngọn núi này sắp xếp thế nào, có điển tích gì hắn cũng không hề biết.

Lần này bởi vì Vân Tử Y nói ngọn núi ở giữa chín ngọn núi núi Thần Châu mới là nơi thông với bên ngoài cho nên hắn mới đến chỗ này xem xét.

Cuộc đại chiến ở núi Thần Châu đã sớm qua đi mấy ngày, những thi thể mà Diệp Mặc giết lúc đó cũng đã bị người của Ẩn Môn dọn dẹp sạch sẽ. Chỉ có đến chỗ vẫn còn lưu lại những vết máu loang lổ mới có thể biết được ở đây đã từng trải qua một cuộc đại chiến.

Chín ngọn núi Thần Châu vây quanh núi Thần Châu, bởi vì chín ngọn

núi không sắp xếp theo thứ bậc nên Diệp Mặc tìm được ngọn núi giữa kia một cách rất dễ dàng.

Giống hệt như Vân Tử Y đã nói, dưới ngọn núi giữa này quả thật có một đá tảng cực lớn. Đá tảng này người khác nhìn không ra nhưng Diệp Mặc vừa đi tới đã có thể nhìn thấy.

Đây rõ ràng là "Thất Tinh trận pháp", chính là nói Thất Tinh trận pháp này có liên quan đến bảy ngọn núi bên trong 9 ngọn núi kia. Trận phá này đương nhiên cùng hô ứng với Thất Tinh trận pháp của nơi sâu nhất của núi Hoành Đoạn, nhưng khác nhau ở chỗ, trận pháp này không hề lộ ra chút khí tức nào. Chính là nói dựa vào bản lĩnh của Diệp Mặc bây giờ, căn bản không thể mở trận pháp này để ra ngoài.

Nếu như trận pháp ở bên ngoài thì Diệp Mặc có thể dùng phương pháp bảy viên Linh Thạch để thử, bởi vì trận pháp bên ngoài dường như buông lỏng hơn nhiều. Nhưng trận pháp bên trong thì hắn đến mắt trận cũng không tìm thấy.

Hơn nữa cho dù là tìm được mắt trận rồi, dùng được linh thạch thì Diệp Mặc cũng biết linh thạch bậc thấp cũng không thể nào làm lay động được trận pháp này, ít nhất phải cần linh thạch bậc cao. Mà bây giờ hắn đến linh thạch bậc thấp bậc trung đều không có chứ đừng nói là linh thạch bậc cao.

Những người ở bên trong cứ 50 năm mới có thể đi ra ngoài một lần, Diệp Mặc nghĩ rằng, lúc đó chẳng qua là thời điểm trận pháp được buông lỏng, sau đó các cao thủ liên kết lại dùng nội khí để mở một lối trong trận Bắc Đẩu Thất Tinh mà thôi.

Sau khi xem xét một hồi lâu, Diệp Mặc thất vọng rời đi. Thứ nhất hắn không thể lợi dụng tu vi của mình để mở trận pháp, thứ hai ở đây khẳng định không phải chỗ của "khổ thập niên", tiếp tục ở lại đây đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Có lẽ một ngày nào đó hắn có thể tìm thấy một vài linh thạch bậc cao thì lúc đó hắn sẽ quay lại đây thử xem.

Nhưng bất kể là như thế nào thì Diệp Mặc cũng quyết định, bây giờ ngoài việc tu luyện và luyện đan ra, hắn cần phải nghiên cứu trận pháp, có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ nghiên cứu thông suốt được trận pháp 'Bắc Đẩu Thất Tinh" này, lúc đó hắn có thể tùy ý ra vào rồi. Cũng may "Tam Sinh Quyết" rất có lợi cho việc học những cái mới, có lẽ hắn có thể thông qua nghiên cứu trận pháp, cuối cùng hợp thành một thể với luyện đan.

Tuy rằng lúc rời đi rất thất vọng, nhưng Diệp Mặc biết ngoài việc nghiên cứu trận pháp ra, hắn còn một vài chuyện khác cần phải làm.

Ngoài việc phải đi xem Truyền Tống Trận ở Vân gia đã bị trừ bỏ hay chưa thì hắn còn phải đi khắp nơi tìm Mục Tiểu Vận, ngoài những cái này ra, hắn còn muốn nhân tiện đi xem thôn Thạch Phượng ở ngoại thành Hàm Thông một chuyến, hoàn thành di nguyện của Lạc Nguyệt. Đương nhiên, nếu hắn có thể gặp được đạo cô Giai Uấn thì nhất định sẽ giết không tha.

Thần Châu có thể nói là nơi do Ẩn Môn thống trị, sau đó là nơi cát cứ của các thế lực. Ở đây là nơi kẻ mạnh có thể nói chuyện, những kẻ yếu phải dựa vào những kẻ mạnh mới có thể tồn tại. Ở đây có rất nhiều thành trì nhưng sau lưng mỗi một thành trì đều có một Ẩn Môn nắm giữ, chủ của thành phố, người phụ trách cao nhất của những thành phố này sẽ gánh trách nhiệm với Ẩn Môn. Đối với những người dân bình thường mà nói, thành chủ mới là chức cao nhất.

Mà các thành phố lớn có thể kết nối với nhau bằng các thương hội hoặc là một vài thương nhân kinh doanh. Bọn họ mới là lực lượng chủ yếu kéo toàn bộ nền kinh tế Thần Châu phát triển.

Có thể nói ở Thần Châu chỗ tốt nhất chính là gia nhập Ẩn Môn, sau đó sẽ là kinh doanh. Cho nên các đại thương gia ở Thần Châu mọc lên như nấm, thân phận khác nhau. Mặc dù các đại Ẩn Môn trực tiếp khống chế các thành phố nhưng những Ẩn Môn này vì muốn có được càng nhiều trợ giúp nên đều có thương hội của chính mình. Thương gia nhiều, thương hội cũng nhiều, tranh chấp đồng thời cũng mãnh liệt hơn. Thương hội chẳng những cần phải có một vũ lực dũng mãnh bảo vệ, nếu không thương hội của anh sẽ bị những

thế lực khác thâu tóm hoặc là bị thị trường đào thải.

Thần Thương hội chính là như vậy! Nó là một kỳ tích, nó không phải là thương hội do Ẩn Môn khống chế, lại càng làm càng lớn, cuối cùng lại trở thành thương hội lớn nhất Thần Châu.

Sở dĩ Thần Thương hội có thể trở thành thương hội lớn nhất ở Thần Châu, kỳ thật cũng rất đơn giản, bọn họ cũng không có phương pháp kinh doanh gì độc đáo, chỉ là có hai điểm, thứ nhất hội trưởng Vân Đông Hiệp của Thần Thương hội là một cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong. Thứ hai, Thần Thương hội hay có những thứ mới lạ mà người khác không có. Là một lão đại của Thần Thương hội ở Thần Châu, nhất cử nhất động đều có người khác chú ý.

Những từ hai năm trước, hội trưởng Vân Đông Hiệp của Thần Thương hội đã bị mất tích thì Thần Thương hội càng ngày càng xuống dốc.

Thần Thương hội của Thần Châu hiện nay đã không còn là ông trùm cầm đầu nữa rồi, mà thay vào đó là Hải Thương hội.

Từ hơn một năm trước, sau khi hội Hải Thương xác định Vân Đông Hiệp đã xảy ra chuyện đã lập tức kéo quân sang. Bọn họ thật giống như đã chuẩn bị tốt từ trước rồi, rất nhanh đã chiếm được đại bộ phận địa bàn và phần lớn buôn bán của Thần Thương hội.

Lần này Phùng Chá Bình đi tới Đàn Thành là để chuẩn bị thâu tóm Thần Thương hội, hơn nữa đây đã là mưu đồ rất lâu của Hải Thương hội Thân làm bang chủ của Hải Thương hội, Phùng Năng nhất định phải xử lý việc này. Sở dĩ ông ta phái con mình Phùng Chá Bình đi chính là muốn thâu tóm lấy Thần Thương hội, sau đó để Phùng Chá Bình trực tiếp quản lí việc buôn bán của Thần Thương hội.

Không cần nói Vân Đông Hiệp hiện nay đã mất tích, cho dù là sau khi ông ta thâu tóm được Thần Thương hội xong Vân Đông Hiệp lại quay về thì ông ta cũng không sợ.

Phùng Năng dám đột nhiên thâu tóm Thần Thương hội không phải là không có chỗ dựa. Bây giờ ông ta đã là hậu kỳ Tiên Thiên, ông tin rằng, đợi đến khi ông ta thâu tóm được Thần Thương hội, sau đó dựa vào những vật liệu quý báu của Thần Thương hội cùng với của Hải Thương hội, ông ta có thể thăng cấp lên Tiên Thiên đỉnh phong trong vòng hai năm.

Chỉ cần đạt đến Tiên Thiên đỉnh phong thì Vân Đông Hiệp đối với ông mà nói chỉ là chuyện nhỏ, huống hồ ông ta đã mất tích hai năm rồi.

Phùng Năng biết độ khó của việc thăng cấp Tiên Thiên nhưng Hải Thương hội của ông ta có những ba cao thủ Tiên Thiên, ngoại trừ anh em Vô Thường Vô Bại ra vẫn còn một quản gia tâm phúc. Trong khi đó cao thủ Tiên Thiên của Thần Thương hội như ông được biết, ngoài Vân Đông Hiệp ra chỉ có một người tên là Lệ Bái, hơn nữa bây giờ Lệ Bái đã âm thầm đầu hàng Hải Thương hội.

Tuy rằng Thần Thương hội còn có mấy người bán bộ Tiên Thiên nhưng Phùng Năng cũng biết, một trăm người bán bộ Tiên Thiên thì chỉ có 5 người thăng cấp Tiên Thiên. Mà một trăm Tiên Thiên nhiều nhất cũng chỉ có 5 người có thể thăng cấp lên Tiên Thiên hậu kỳ, 10 Tiên Thiên hậu kỳ mới có 1 người trở thành cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong.

Cho nên bây giờ ông ta không những cảm thấy yên tâm với chính mình, mà đối với con trai Phùng Chá Bình cũng cảm thấy rất yên tâm. Bên cạnh y còn có hai cao thủ Tiên Thiên Vô Thường Vô Bại, có thể tung hoành ngang dọc khắp Đàn thành. Còn những Tiên Thiên của Ẩn Môn hạng nhất thông thường rất ít khi đi quản việc này.

Nghĩ đến "Hải Thương phái" sắp trở thành một thương hội lớn nhất Thần Châu, sắp nắm giữ một thế lực khổng lồ nên ông ta cũng cảm thấy thật hưng phấn. Lúc đó, những thứ tốt nhất của Thần Châu còn không phải đều bày trước mặt ông ta sao. Bất cứ đồ gì cũng đều phải để cho ông ta chọn trước sau đó mới nói.

Nghe nói đến Ẩn Môn hạng nhất cũng khó có thể lấy được "Khí Cơ

Thạch", đều phải tranh giành trong Thần Thương hội. Hơn nữa đến "Địa Linh Quả" cũng là thứ rất đáng giá, cái này cũng vừa mới đưa ra bán.

Phùng Năng vừa thấy đắc ý, bắt đầu kích động, một tay vừa kéo một nữ tỳ vào trong lòng, vừa kéo váy lên.

Nhưng đôi khi, đang vui thì đứt dây đàn, ông ta vừa mới bị kích thích thì đã bị bẩm báo của thuộc hạ làm mất hứng!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 761

Thức Thời Một Chút

Chuyện gì?

Sắc mặt Phùng Năng trầm xuống nói. Gã vừa muốn hành sự, đã bị ngắt giữa chừng. Trong lòng gã rất không thoải mái.

Thủ hạ vừa tiến vào có chút nơm nớp lo sợ nói:

- Bang chủ đại nhân. Trưởng lão Vô Bại đã dẫn theo Thiếu chủ và trưởng lão Vô Thường trở lại.

Phùng Năng nghe nói con trai trở lại, nhất định là chuyện Đàn Thành đã xong xuôi. Nhanh như vậy con trai gã đã xử lý mọi chuyện xong xuôi, gã vẫn rất vui mừng. Gã còn chưa nghe người thủ hạ này nói hết, đã gật đầu, lại kéo tỳ nữ kia sang bên cạnh nói:

- Nếu Chá Bình đã trở lại, thì để ba người bọn họ vào đi...

Nói tới đây, Phùng Năng dường như nghĩ tới điều gì. Gã đập bàn một cái nhìn chằm chằm vào tên thủ hạ kia lạnh giọng nói:

- Lần sau lúc nói chuyện nếu như lại nói lung tung, lập tức loạn côn đánh chết.

Gã đã nghĩ tới một câu nói vừa rồi của anh ta, không phải là Thiếu chủ dẫn theo Vô Thường và Vô Bại trở lại, mà là Vô Bại dẫn theo Thiếu chủ và Vô Thường trở lại.

- A, không phải. Tôi không nói lung tung, là trưởng lão Vô Bại dẫn

theo...

Người thủ hạ tiến vào bẩm báo này có chút ngu dốt. Đến bây giờ anh ta vẫn chưa hiểu được điều khiến bang chủ tức giận.

Phùng Năng hừ lạnh một tiếng, tâm tình trở nên không vui. Gã căn bản lười nghe tiếp, giơ tay cầm lấy một cái chén lên rồi ném xuống. Cái chén này đúng lúc nện trúng vào trán người thủ hạ này. Không ngờ cái chén không vỡ vụn, mà cắm sâu vào trong đầu anh ta. Máu tươi lập tức chảy dọc theo trán anh ta xuống.

Người thủ hạ này trừng mắt nhìn chằm chằm vào Phùng Năng. Dường như sắp chết cũng không biết vì sao bang chủ lại muốn giết anh ta. Chẳng lẽ chỉ bởi vì anh ta tiến đến quấy rầy chuyện tốt của bang chủ sao? Nhưng chuyện anh ta muốn báo cáo dường như rất quan trọng.

Phùng Năng còn chưa kịp nói thêm câu gì, lại có một gã đàn ông mặt ngựa vội vàng đi vào.

Phùng Năng nhíu nhíu mày. Gã biết đây là đệ nhất tướng tài, thủ hạ của gã, là quản gia của gã, tên là Phương Khoan. Địa vị của y còn trên anh em Vô Thường Vô Bại. Tuy rằng cũng là tu vi Tiên Thiên, đồng dạng là Tiên Thiên sơ kỳ, nhưng y lại là một tay ám khí mà ngay cả cao thủ Tiên Thiên trung kỳ đều khó lòng phòng bị. Hơn nữa y còn có một tuyệt kỹ. Chính là khí châm đả thương người.

Bình thường y có thể tụ khí thành châm đả thương người. Ngay cả Tiên Thiên đỉnh phong cũng không chắc có thể làm được, nhưng Phương Khoan lại có thể làm được.

Phương Khoan là tâm phúc đứng đầu của Phùng Năng, cũng là người đi theo Phùng Năng lâu nhất. Năm đó thời điểm Phương Khoan vẫn là tu vi Địa Cấp, đã to gan lớn mật đi cưỡng hiếp con gái một thành chủ. Kết quả y bị thành chủ này truy sát. Thời khắc mấu chốt Phùng Năng đã cứu y, đồng thời vẫn để y đi theo bên người. Sau đó, Phương Khoan tấn cấp Tiên Thiên, đã

giết sạch cả nhà thành chủ kia, lúc này mới dừng lại.

Địa vị của Phương Khoan ở Hải Thương Phái rất cao. Hơn nữa Phùng Năng đối với y cũng không tồi, cho nên y cũng rất trung thành và tận tâm đối với lão đại Phùng Năng này.

Tuy rằng lúc này Phương Khoan xông vào, Phùng Năng có chút không vui, nhưng gã lại không nói gì. Đối xử với Phương Khoan đương nhiên không thể giống như với một tiểu lâu la bình thường.

Sau khi Phương Khoan tiến vào, căn bản cũng không nhìn tên thủ hạ đang nằm chết trên mặt đất. Y vội vàng nói:

- Đại ca, Thiếu chủ Chá Bình bị giết ở Đàn Thành. Vô Thường bị chặt đứt hai tay hai chân hiện tại đã mất quá nhiều máu mà chết. Chỉ có một mình Vô Bại quay trở về. Nhưng Vô Bại cũng bị người ta phế bỏ đan điền, hiện tại thành một phế nhân.

Toàn bộ Hải Thương Phái chỉ có một mình Phương Khoan có thể gọi Phùng Năng là đại ca. Điều này cũng có thể thấy được địa vị của Phương Khoan ở trong lòng Phùng Năng như thế nào.

- Cái gì?

Phùng Năng nghe Phương Khoan nói xong, sắc mặt đại biến, lập tức đứng lên. Gân xanh trên trán nổi lên. Nếu như tức giận có thể biến thành lửa, hiện tại trong phòng gã toàn bộ đã là lửa.

Gã chỉ có Phùng Chá Bình này là con trai độc nhất, thật sự là nâng trong tay sợ rơi xuống, ngậm trong miệng sợ tan đi. Cho dù Phùng Chá Bình len lén cướp tiểu thiếp của gã, gã cũng có thể xem như chưa hề có chuyện gì phát sinh. Nhưng hiện tại không ngờ con trai gã bị người ta giết chết. Gã có thể không tức giận sao? Hơn nữa thủ hạ đắc lực nhất của gã là anh em Vô Thường Vô Bại cũng bị người ta hủy. Mối thù này đã là mối thù không đội trời chung.

- Là ai? Rốt cuộc là ai, a...

Phùng Năng gần như đã phát điên. Bàn trà trước mặt gã đã bị gã vỗ một cái nát vụn. Hai người tỳ nữ bên cạnh gã sợ tới mức vội vàng trốn sang một bên, sợ một khi không cẩn thận, không chừng sẽ bị chủ nhân đáng sợ này giết chết.

- Bang chủ. Vô Bại bất lực, xin bang chủ trách phạt...

Vô Bại vừa tiến vào, liền thấy bang chủ tức giận ngút trời, lập tức quỳ xuống tạ tội.

Phía sau ông ta là bốn người của Hải Thương Phái đang nâng cái hai cáng. Nằm trên cáng là hai người Phùng Chá Bình con trai gã và Vô Thường.

Sắc mặt Phùng Năng trở nên trắng bệch. Gã đi đến bên cạnh Phùng Chá Bình, lật tấm vải trên mặt con ra. Vừa nhìn, gã đã thấy một khuôn mặt hoảng sợ trắng như tờ giấy. Đó rõ ràng là Phùng Chá Bình con gã. Một người khác nằm trên cáng, gã không cần nhìn, cũng biết chắc chắn là Vô Thường.

Phùng Năng xiết chặt nắm tay. Gân xanh trên nắm tay gã nổi lên. Lúc này gã không nghĩ mình đã giết oan người thủ hạ kia, mà chỉ nghĩ làm thế nào để lóc xương lột da kẻ thù.

Người trong phòng cũng không ai dám thở mạnh. Lúc này bọn họ cũng không dám nói lời nào. Phùng Năng đang tức giận, có thể giết bất kỳ người nào.

Thật lâu sau, Phùng Năng mới chậm rãi bình tĩnh trở lại. Gã từ từ quay người trở lại chỗ ngồi. Sau khi thở ra một hơi, lúc này gã mới lạnh lùng nói:

- Vô Bại, đã xảy ra chuyện gì, anh nói lại tỉ mỉ đi.

- Vâng, bang chủ.

Vô Bại hít một hơi thật sâu. Ông ta biết Thiếu chủ chết dưới sự giám hộ của ông ta, bất kể vì lý do gì, ông ta cũng không có được kết cục tốt. Nhưng ông ta nhất định phải nói ra toàn bộ chuyện này.

- Sau khi chúng tôi tiến vào Đàn Thành, cũng đã liên lạc với mấy trưởng lão của Thần Thương Hội đã đáp ứng hợp tác với chúng ta...

Vô Bại vừa mới nói tới đây đã bị Phùng Năng ngắt lời. Gã lạnh lùng thoáng nhìn về phía Vô Bại, lạnh giọng nói:

- Nói thẳng vào trọng điểm. Những gì không quan trọng cũng đừng nhiều lời.

- Vâng.

Trong lòng Vô Bại dâng lên một nỗi chua xót. Cho dù là Tiên Thiên, ở trong mắt Phùng Năng ông ta cũng không bằng một con chó. Hiện nay tu vi của ông ta đã bị phế bỏ. Phỏng đoán ngay cả một con chó cũng không bằng. Trước đây, Phùng Năng đối với anh em bọn họ có lúc nào không khách khí. Làm sao có thái độ như bây giờ? Người đi trà lạnh. Lúc này, người còn chưa đi, đừng nói tới trà lạnh, mà căn bản cũng không có nữa rồi.

Trong lòng Vô Bại cảm thấy chán nản. Phùng Năng không bảo ông ta đứng lên, nhưng ông ta lại không muốn tiếp tục quỳ nữa. Ông ta đứng lên, giọng điệu đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Người giết chết Thiếu chủ chính là một trưởng lão của Thần Thương Hội. Tu vi của y là nửa bước Tiên Thiên, tên là Trữ Dị Sanh.

Phùng Năng không suy nghĩ gì về chuyện Vô Bại tự mình đứng lên. Gã bỗng nhiên lạnh giọng hừ một tiếng.

- Trữ Dị Sanh chỉ là một kẻ nửa bước Tiên Thiên, đã dám giết Thiếu chủ của Hải Thương Phái ta. Thật đúng là gan chó lớn. Tôi không cắt bỏ từng miếng thịt chó của y, thề không bỏ qua.

Vô Bại ngầm cười lạnh một tiếng, miệng lại vẫn bình tĩnh nói:

- Lúc ấy Trữ Dị Sanh đá một cước vào người Thiếu chủ, rõ ràng không có sát ý, nhưng Thiếu chủ lại chết. Tôi nghi ngờ người thật sự hạ sát thủ không phải là Trữ Dị Sanh, mà là Diệp Mặc.

- Diệp Mặc, ai là Diệp Mặc?

Phùng Năng không kịp phản ứng.

Vẻ mặt Vô Bại vẫn rất bình tĩnh nói:

- Diệp Mặc chính là người trợ giúp cho Thần Thương Hội. Hắn tiến vào liền giết anh trai tôi Vô Thường. Sau đó Thiếu chủ dập đầu cầu xin hắn tha thứ. Trữ Dị Sanh vốn là nội ứng của Hải Thương Phái chúng ta, nhưng y thấy Diệp Mặc vừa đến, vì muốn lấy lòng Diệp Mặc, không ngờ đã chủ động tiến lên đá Thiếu chủ một cước.

- Diệp Mặc, bất kể hắn là ai, dám khiêu khích ta, ta phải cho hắn biết chết đối với hắn mà nói là chuyện hạnh phúc tới mức nào...

Phùng Năng đã tức giận đến mức không thể khống chế được mình. Gã hận không thể lập tức chộp lấy nuốt sống kẻ đã giết con của gã.

- Tên Diệp Mặc kia nói, hắn bảo bang chủ thức thời một chút. Bởi vì hắn không muốn phải tới Hải Thương Phái đi dạo.

Vô Bại dường như không thấy dộ dạng hổn hển của Phùng Năng. Ông ta vẫn bình tĩnh thêm một câu.

- Ha ha... Bảo tôi thức thời một chút...

Phùng Năng cả giận cười, nhưng không có nửa phần vui vẻ.

Phương Khoan cảm thấy kỳ lạ thoáng nhìn về phía Vô Bại. Y biết Vô Bại không phải là một người nói nhiều, nhưng hôm nay dường như ông ta nói thật sự có hơi nhiều một chút.

Diệp Mặc? Phương Khoan bỗng nhiên nhớ tới một người, mấy ngày trước đã giết vô số cao thủ ở núi Thần Châu. Tiên Thiên ở trong tay hắn chỉ như một con gà con không thể phản kháng. Sau đó hắn lại đơn thương độc mã tiêu diệt mấy Ẩn Môn. Trong đó còn bao gồm cả Thái Ất Môn là một Ẩn Môn hạng nhất.

Điều này vẫn chưa phải là điều khiến người ta sợ hãi nhất. Điều khiến cho người khác sợ nhất chính là, trong một ngày không ngờ hắn đã tiêu diệt hơn mười Ẩn Môn. Mà những Ẩn Môn này lại khá xa nhau. Cho dù ngồi xe cũng phải mất mấy ngày. Nhưng người tên là Diệp Mặc kia lại tiêu diệt chỉ trong vòng một ngày. Không có bất cứ kẻ nào biết được, làm sao Diệp Mặc có thể trong thời gian ngắn như vậy đi tới nhiều nơi như vậy.

Tất cả mọi người đều biết những bí ẩn này, nhưng không ai dám công khai bàn luận. Hiện tại, Diệp Mặc thậm chí đã trở thành một cấm kỵ, thành một cấm kỵ của Ẩn Môn.

Tuy rằng Hải Thương Phái có thực lực không nhỏ, nhưng ở trước mặt Diệp Mặc, dường như vẫn không đủ nhìn. Nếu như Diệp Mặc mà Vô Bại nói là Diệp Mặc này, vậy Hải Thương Phái không cần phải nói tới chuyện báo thù, tốt hơn là nên suy nghĩ một chút xem làm thế nào để tiếp tục sinh tồn được.

Nghĩ đến đây, Phương Khoan rùng mình một cái. Y gần như có thể khẳng định Diệp Mặc mà Vô Bại nói chính là người này. Ngoại trừ hắn còn có ai có thể giết Vô Thường dễ dàng như vậy? Còn có ai có thể dễ dàng hủy đi tu vi của Vô Bại? Còn có ai lại coi thường Hải Thương Phái như vậy?

Phương Khoan nghĩ tới, nhưng Phùng Năng đang tức giận đến run rẩy. Gã làm sao còn có thể nghĩ ra ai là Diệp Mặc.

- Phương Khoan, cậu lập tức chuẩn bị một chút, cùng tôi đi Đàn Thành một chuyến. Tôi thật sự rất muốn xem thử người quá sức trâu bò này là ai? Bảo tôi thức thời một chút? Tốt nhất hắn còn có gan, không rời khỏi Đàn

Thành. Còn cả Tử Hoa Tiên Tử kia nữa... Tôi không bắt cô ta chết đi sống lại, tôi không xứng làm bang chủ Hải Thương Phái...

Vẻ mặt Phùng Năng dữ tợn. Những lời này gã gần như đã gằn ra từng tiếng một.

Đã hiểu được Diệp Mặc là ai, đương nhiên Phương Khoan sẽ không để Phùng Năng đi chịu chết. Y không đợi Phùng Năng nói dứt lời, liền đi ra nói:

- Đại ca, tên Diệp Mặc kia hẳn là chính là người mấy ngày trước đã giết vô số Tiên Thiên ở núi Thần Châu, lại thần tốc tiêu diệt Thái Ất Môn và người của phần lớn các môn phái khác...

Phùng Năng giống như con gà trống bị người ta bóp cổ. Âm thanh chợt im bặt. Bỗng nhiên gã cảm giác được một luồng khí lạnh từ đỉnh đầu chui xuống.

Vô Bại nhìn Phùng Năng từ vẻ mặt vô cùng phẫn nộ trở thành vô cùng kinh hãi, trong lòng bỗng nhiên cảm giác sảng khoái, giải tỏa được tức giận trong lòng...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 762

Mỹ Nhân Kế

Không gian giận dữ ban nãy dường như chỉ trong thoáng chốc đã dịu hẳn lại, Phùng Năng không ngờ chỉ là một cái tên mà khiến ông ta không dám thể hiện sự phẫn nộ trên nét mặt nữa, ông ta cũng im lặng.

Lúc này Phùng Năng đã chuyển hẳn từ vô cùng giận dữ sang bình tĩnh cực độ, hoàn toàn không phải là Phùng Năng điên cuồng giận dữ ban nãy nữa. Đối với những kẻ thù khác, ông ta có thể đứng trên nóc nhà mà bảo sẽ giết, nhưng đối với Diệp Mặc, ông ta không những không dám nói như thế mà thậm chí phải đi nhận lỗi.

Diệp Mặc là người như thế nào? Hắn đã nhẹ nhàng giết chết Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy, mà đó là còn trong cảnh Diệp Mặc đang bị vây đánh tấn công bởi vô số cao thủ Tiên Thiên. Trong khi Phùng Năng khi đối mặt với Lãnh Thuyên và Lăng Vô Thủy thì chỉ giống như một con thỏ non mà thôi.

Diệp Mặc có thể dễ dàng tiêu diệt Thái Ất Môn, tiêu diệt Song Tử Kiếm Tông. Một Hải Thương Phái kém xa Thái Ất Môn mà phải đối mặt với một nhân vật như thế này thì chẳng khác nào trứng chọi với đá.

Phùng Năng tức giận, nhưng ông ta không dám biểu lộ sự tức giận ra ngoài, cảm giác này khiến Phùng Năng thấy uất nghẹn, khiến ông ta tức muốn hộc máu. Có lẽ mệnh lệnh của ông ta phải truy sát Diệp Mặc vừa được ban bố ngày hôm nay thì ngay sau đó Hải Thương Phái của bọn họ sẽ trở thành dĩ vãng. Có lẽ không đợi ông ta ban bố mệnh lệnh thì Diệp Mặc thực sự đã tuyên bố với ông ta điều đó rồi, không cẩn thận thì đi đến Hải Thương Phái sẽ tiêu diệt cả thương hội của y.

Nhưng cho dù Diệp Mặc có lợi hại như thế nào thì hắn đã giết người con trai duy nhất của Phùng Năng, chẳng lẽ ông ta cam tâm bỏ qua như vậy ư?

Phương Khoan nhìn thấy vể mặt mờ mịt uất nghẹn của Phùng Năng, biết được tâm trạng lúc này của Phùng Năng. Y đã đuổi tất cả những người trong phòng ra cả, thậm chí cả hai tì nữ cũng đuổi hết, lúc này mới lên tiếng:

- Đại ca, anh định làm thế nào?

Phùng Năng ỉu xìu buông cánh tay ban nãy còn giơ cao kích động, giọng điệu ảm đạm nói:

- Ta phải làm thế nào đây? Tên sát thần đó, hắn không tiêu diệt Hải Thương Phái của ta đã là may mắn cho ta lắm rồi. Ta muốn đi tìm hắn, có khác nào tìm đến chỗ chết đâu. Nhưng nếu như vậy thì xong rồi, ta thực sự không cam tâm!

Lúc này Phương Khoan khẽ mỉm cười nói:

- Đại ca, anh nói thật cho tôi biết, anh có muốn báo thù nữa không?

Phùng Năng vẻ mặt u ám nói:

- Hắn đã giết đứa con trai duy nhất của ta, có thể không muốn báo thù được sao, nhưng cho dù là muốn báo thù thì cũng phải thành công. Nghe nói Kỳ Hữu Tân vì báo thì cho con trai mình mà khi đối mặt với Diệp Mặc còn không sống sót qua nổi một chiêu. Có lẽ cái ta nên suy xét bây giờ không phải là chuyện báo thù mà là chuyện phải báo thù như thế nào để vẫn bảo toàn được Hải Thương Phái. Phương Khoan, ta nghĩ chúng ta đem tặng Thần Thương Hội một món quà thật có giá trị, thế nào…

Phương Khoan gật đầu nói:

- Đại ca, chuyện tặng quà cho Thần Thương Hội là điều chắc chắn phải làm rồi, hơn nữa món quà đó càng có giá trị thì càng tốt. Nhưng nếu đại ca muốn báo thù thì cũng không phải là không có cách.

Phùng Năng nghe xong lập tức đứng dậy, vẻ mặt kích động nắm chặt lấy tay Phương Khoan nói:

- Hiền đệ, cậu có cách nào để báo thù cho Bình Nhi ư? Nói, cậu mau nói đi!

Phương Khoan vỗ vỗ tay Phùng Năng nói:

- Đại ca, anh thấy hai người Tử Hoa Tiên Tử và Cơ Mi ai đẹp hơn?

Phùng Năng lập tức nghĩ đến Cơ Mi, nghĩ đến khuôn mặt tựa như trăng sáng của cô, cả đôi lông mày cong vút như vành trăng non và làn da trắng nõn nà. Chỉ trong nháy mắt ông ta đã quên ngay chuyện báo thù cho con trai, trong đầu chỉ nghĩ đến hình ảnh của Cơ My.

Thật lâu sau ông ta mới tỉnh lại, thở ra một hơi nói:

- Tử Hoa Tiên Tử tuy là tuyệt sắc giai nhân nhưng ta thấy còn kém hơn Cơ Mi một chút. Hiền đệ, cậu nói là có cách báo thù, chuyện đó thì có liên quan gì đến Cơ Mi?

- Đại ca, nếu thực sự anh muốn báo thù thì hãy mang Cơ Mi giao cho Diệp Mặc.

Phương Khoan không đợi Phùng Năng nói hết câu đã ngắt lời.

- Cái gì?

Phùng Năng kinh ngạc, Cơ Mi là người ông ta mới chỉ có được một năm trước, lúc ấy cô ấy đang lưu lạc ở đầu phố, bị người ta bán vào câu lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc). Khi Phùng Năng nhìn thấy Cơ Mi, ông ta cảm thấy như gặp được tiên, đã yêu cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Vì ông ta hết lòng hết sức yêu thương cô nên ông ta không nỡ làm trái mong muốn của nàng, không hề cưỡng hiếp cô ấy mà đồng ý nửa năm sau khi kết hôn thì mới động phòng.

Một cô gái mà ông ta đã có chuẩn bị trước như thế, một báu vật nhân gian như thế thì làm sao có thể giao vào tay kẻ thù được? Điều này tuyệt đối không được!

- Không được, chuyện này tuyệt đối không được!

Không đợi Phương Khoan nói thêm, Phùng Năng đã cự tuyệt.

Phương Khoan thở dài, tuy có chút tính toán nhưng đó phần lớn cũng là thật lòng vì Phùng Năng. Cơ Mi, y thường thấy cô ta có chút gì đó kì lạ, với kinh nghiệm hái hoa nhiều năm của y thì Cơ Mi tuyệt đối không phải là kiểu con gái yếu đuối như cách thể hiện của cô ta, nhưng y đã từng thử nhiều lần, nhưng vẫn không có cách nào vạch trần được, nếu như có thể giết chết Diệp Mặc, lại vừa có thể đuổi được Cơ Mi đi thì đúng là đã một công đôi việc.

Nhưng Phương Khoan cũng biêt rằng nếu nói ra rằng Cơ Mi kì lạ thì Phùng Năng nhất định sẽ không nghe. Phương Khoan ho một tiếng rồi chậm rãi nói:

- Đại ca cho rằng vì sao Diệp Mặc giúp đỡ Thần Thương Hội?

Phùng Năng lắc đầu, ông ta thực sự không biết, ông ta chỉ từng nghe nói Diệp Mặc rất lợi hại, những điều khác về Diệp Mặc ông ta hoàn toàn không biết.

Phương Khoan nói:

- Tôi hiểu về con người này, tất cả mọi người đều nói rằng tu vi của hắn rất lợi hại, nhưng hắn ta có một đặc điểm, đó là hắn cực kỳ háo sắc. Đại ca có thể không biết về chuyện trước đây trên núi Thần Châu, chuyện đó sở dĩ xảy ra là vì một cô gái tên là Mục Tiểu Vận. Người con gái đó là người mà Diệp Mặc thích, vì người phụ nữ đó mà Diệp Mặc tiến hành cuộc đại sát giới trên núi Thần Châu.

Phùng Năng chưa từng nghe chuyện về Diệp Mặc, lúc này khi nghe Phùng Năng nói như vậy ông ta liền chú ý nghe.

Phương Khoan nói tiếp:

- Lúc đầu cô gái tên Mục Tiểu Vận đã từng ở cùng Diệp Mặc, nhưng Thái Ất Môn lại muốn có cô gái đó nên kết quả gặp đúng lúc Diệp Mặc quay về nên mới xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa. Còn về chuyện vì sao lúc đầu Diệp Mặc giúp Thần Thương Hội, tôi không cần điều tra cũng biết được nguyên nhân. Vân Tử Y của Thần Thương Hội cũng là một cô gái xinh đẹp, cô ta chắc chắn để Diệp Mặc giúp đỡ nên chủ động hiến thân cho Diệp Mặc, vì thế Diệp Mặc mới hướng vào Hải Thương Phái của chúng ta.

Nghe Phương Khoan nói xong, Phùng Năng thở dốc nói:

- Như thế cũng không nói lên được chắc chắn 100% hắn thích gái đẹp, hoặc hắn có thích gái đẹp thì chúng ta tìm một cô gái đẹp ở đây tặng cho hắn không phải được rồi sao?

Phương Khoan biết lúc nay Phùng Năng không nỡ dùng đến Cơ Mi nên chỉ thở dài nói:

- Tên Diệp Mặc đó là người có con mắt như thế nào chứ, phụ nữ bình thường hắn không thích đâu. Cho dù là Mục Tiểu Vận hay Vân Tử Y thì đều là những mỹ nữ tuyệt sắc cả, bởi vậy nếu như ta đã dùng mỹ nhân kế thì ngoại trừ Cơ Mi chúng ta không thể tìm được người thứ hai đâu.

Hơi dừng lại một chút rồi Phương Khoan lại nói tiếp:

- Đại ca, tôi lại kể một câu chuyện khác, lúc trước Diệp Mặc tiêu diệt vô số môn phái, tiêu diệt vô số cao thủ, ngay cả đến tam đại môn phái là Thái Ất Môn và Côn Càn cũng không thể may mắn qua khỏi kiếp nạn này, nhưng sao chỉ có duy nhất một Từ Hàng Tĩnh Trai không xảy ra chuyện? Nghe nói Giai Uấn và Diệp Mặc còn có thâm thù.

- Sau này tôi mới biết, thì ra là vì Từ Hàng Tĩnh Trai có một đạo cô đã có quan hệ với Diệp Mặc, vậy nên Diệp Mặc không gây phiền phức cho bọn họ. Diệp Mặc háo sắc, nhưng với người phụ nữ mình thích thì cực kỳ trân

trọng, đại ca, một khi Cơ Mi lấy được lòng của Diệp Mặc thì chúng ta còn sợ không có cơ hội giết được hắn ư? Hơn nữa, giết Diệp Mặc rồi thì Cơ Mi vẫn còn là của đại ca, cô ấy có muốn chạy cũng không không thoát.

Thấy thái độ của Phùng Năng có giãn ra một chút, Phương Khoan lập tức nói thêm:

- Đại ca, phụ nữ thì lúc nào cũng có thể tìm được, tắt đèn thì nhà ngói cũng như nhà tranh thôi. Nhưng chuyện báo thù thì phải làm sớm, một khi để mất tung tích của Diệp Mặc thì muốn báo thù cũng khó. Huống hồ nếu Diệp Mặc nhất quyết tiêu diệt Hải Thương Phái của chúng ta thì chúng ta chẳng còn thứ gì nữa chứ đừng nói tới là phụ nữ. Phùng Năng suy xét thật lâu rồi mới thở dài nói:

- Được, vậy cứ làm theo cách của cậu. Có điều với một cao thủ như Diệp Mặc thì muốn đánh lén hắn thì có vẻ khó đấy!

Phương Khoan thấy Phùng Năng đã thuận theo ý kiến của mình thì thở phào, nói chắc như đinh đóng cột:

- Đại ca, chuyện này cứ giao cho tôi, chỉ cần Cơ Mi lọt vào mắt xanh của Diệp Mặc thì chuyện đó chắc chắn thành công 100%. Đại ca, anh cứ yên tâm đi, với nhan sắc của Cơ Mi thì một tên háo sắc như Diệp Mặc chắc chắn cũng phải lòng thôi. Hơn nữa tôi không phải hạ độc hắn mà là hạ độc tố.

Độc tố, Phùng Năng không hiểu nhưng cũng không hỏi, nhưng Phương Khoan thì lại rất thông minh, trước khi ông ta được Phùng Năng cứu thì ông ta chính là một tên hái hoa chuyên nghiệp. Về độc tố ông ta hiểu hơn ai hết, cho dù là người có bản lĩnh lớn mà trúng độc tố thì cũng biến thành một đám thịt mềm nhũn mà thôi. Rất khó kiếm độc tố, nhưng ông ta thì lại vừa vặn có một ít.

Phùng Năng gật gật đầu, ông ta vốn là người cầm được thì cũng buông, nếu đã đồng ý rồi thì không nói thêm những lời thừa thãi nữa, ông ta nói luôn:

- Bây giờ phải đi tìm xem rốt cuộc tên Diệp Mặc đó đang ở đâu, cậu sắp xếp cho Cơ Mi.

Phùng Năng biết với sức mạnh của Hải Thương Phái thì đi truy tìm tung tích của một người là chuyện quá đỗi đơn giản.

...

Hàng Thủy Thành, Diệp Mặc đứng ở giữa thành phố náo nhiệt, tâm trạng có chút thất thần.

Mấy năm trước, hắn cũng đưa Mục Tiểu Vận đến nơi nay, hai người cùng nhau đi dạo phố, cùng đứng im lặng hồi lâu ngắm nhìn sự náo nhiệt chốn đô thành, vậy mà chỉ mấy năm sau, chỉ một mình hắn đứng nơi đây.

Suốt một tháng nay, hắn tìm kiếm vô số thành phố, vô số dãy núi của Ẩn Môn, cũng hái được vô số dược liệu, vậy mà không tìm thấy nổi một Mục Tiểu Vận.

Diệp Mặc thất vọng bay qua biển rộng, lại đến Hàng Thủy Thành một lần nữa. Hắn quyết định vừa đi tìm Tiểu Vận, vừa nghiên cứu trận pháp. Nếu như có một ngày hắn có thể thông qua Thất Tinh trận pháp ra ngoài, thì hắn sẽ đưa cả Khinh Tuyết và Lạc Ảnh đến, sau đó lại đi tìm Tiểu Vận.

Diệp Mặc đi vòng quanh Hàng Thủy Thành một ngày, đi qua quảng trường Hàng Thủy, buổi tối lại quay về khách sạn Lam Hải, năm đó hắn và Tiểu Vận đã cùng nhau sống ở nơi này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 763

Giữa Đường Gặp Chuyện Bất Bình

Cái gì, cậu nói Diệp Mặc đã ở Hàng Thủy rồi sao?

Bang chủ Hải Thương Phái có chút không dám tin nhìn Phương Khoan. Tàu đi đến giới thế tục mười ngày trước xuất phát, hiện giờ vẫn còn đang lênh đênh trên biển, Diệp Mặc làm sao có thể đến Hàng Thủy được? Lẽ nào hắn biết bay?

Phương Khoan gật đầu, biểu hiện vẻ rất kỳ quái, y nghĩ một lát rồi mới nói:

- Đại ca, lúc trước khi Diệp Mặc còn ở Ẩn Môn, một ngày tiêu diệt mấy môn phái, hắn vì sao có thể làm được như vậy? Ban đầu tôi cho rằng hắn có máy bay, những hiện giờ xem ra hắn chắc chắn không có. Không có máy bay mà đi một khoảng cách xa như vậy, cách giải thích duy nhất là hắn ta có thể tự bay.

- Hắn thực sự biết bay ư?

Trong lòng Phùng Năng còn cảm thấy ngạc nhiên hơn nhiều so với Phương Khoan. Ông ta đã tu luyện đến hậu kỳ Tiên Thiên nên đương nhiên biết bay được là chuyện khó khăn như thế nào, đừng nói là Tiên Thiên, cho dù có vượt qua được qua cả Tiên Thiên thì nghe nói có thể bay được thì cùng lắm cũng chỉ bay được đoạn ngắn trong không gian thôi, cự ly không quá mười dặm. Từ giới Ẩn Môn đến thế giới bên ngoài, không biết là bao nhiêu lần của mười dặm.

Phùng Năng nhanh chóng hiểu được ý của Phương Khoan, ông ta nhìn

Phương Khoan bằng vẻ mặt kích động, dường như đang muốn hỏi điều gì.

Phương Khoan gật gật đầu nói:

- Đại ca, sau khi chúng ta khống chế được Diệp Mặc thì đầu tiên sẽ phế võ công của hắn, nhưng chưa cần giết hắn vội. Nếu như tôi không nhìn lầm thì trên người Diệp Mặc chắc chắn có một bí mật kinh thiên động địa. Một kẻ còn chưa đến 30 tuổi như hắn mà có thể dễ dàng tiêu diệt cao thủ Tiên Thiên, hơn nữa lại còn có thể bay. Như vậy có thể thấy cái mà hắn tu luyện tuyệt đối không phải công pháp cổ võ.

Phùng Năng thở một hơi thật dài, ông ta thở dài não nề từ đầu đến giờ, khi nghe thấy câu trả lời ấy, bây giờ xem ra đúng là như vậy rồi. Nếu như trước đây rất sợ Diệp Mặc, vậy bây giờ ông ta còn sợ hãi thì làm được gì, phải liều mới giàu, một khi đạt được công pháp mà Diệp Mặc tu luyện thì ông ta sẽ như thế nào? Xưng bá toàn bộ giới Ẩn Môn hay xưng bá toàn bộ Thần Châu? Phùng Năng hầu như không dám nghĩ tiếp.

Phương Khoan lại nói tiếp:

- Tôi nói như vậy là bởi vì những kỳ tài của Thần Châu bao nhiêu năm nay nhiều như nấm, Diệp Mặc cho dù là thiên tài trong số thiên tài thì nhiều nhất cũng chỉ như Đỗ Đô Thiên mà thôi. Nhưng Đỗ Đô Thiên 45 tuổi mới thăng cấp Tiên Thiên. Tên Diệp Mặc, hắn dựa vào đâu mà trẻ như thế đã có thể vượt qua đỉnh cao Tiên Thiên?

- Hơn nữa…

Phương Khoan thoáng nhìn Phùng Năng rồi lại nói tiếp:

- Tôi dám khẳng định phát hiện ra điều này không chỉ có một mình chúng ta, Phượng Mỗ của Băng Hồ chắc hẳn cũng nhận ra điều này. Với sự nham hiểm chua ngoa ích kỷ của Phượng Mỗ thì cho dù là Mục Tiểu Vận có là đệ tử cỡ nào của Băng Hồ thì bà ta cũng không mạo hiểm đối kháng với số đông trong giới Ẩn Môn công khai đứng bên Diệp Mặc cứu Mục Tiểu Vận.

Chuyện này không thể có khả năng xảy ra, tuyệt đối không thể nào có được, vậy mà nó vẫn xảy ra.

- Phương hiền đệ, ý của cậu là sao?

Phùng Năng kích động nhìn chằm chằm Phương Khoan, chờ đợi câu trả lời của y.

Phương Khoan hừ một tiếng nói:

- Đại ca, tôi dám khẳng định Phượng Mỗ biết cái mà Diệp Mặc tu luyện không phải là cổ võ bình thường, hơn nữa, Phượng Mỗ cũng đoán ra võ công mà Mục Tiểu Vận tu luyện là do Diệp Mặc truyền dạy. Bà ta mang theo Mục Tiểu Vận là vì muốn ép Mục Tiểu Vận nói ra thứ mà cô ta tu luyện. Vì vậy, Diệp Mặc không tìm thấy Mục Tiểu Vận là bởi vì Mục Tiểu Vận bị Phượng Mỗ giam giữ hoặc đã bị giết rồi.

- Đại ca, người xưa nói phải liều mới có giàu sang, huống hồ chúng ta lại có Cơ Mi, cơ hội này đã sắp nằm trong tay của chúng ta, chúng ta càng không thể nào từ bỏ được, bởi vậy tôi xin đại ca phái Thanh Điêu đưa Cơ Mi đến Hàng Thủy.

Phương Khoan nói xong nhìn sang Phùng Năng chờ đợi biểu hiện của ông ta.

Phùng Năng lần này có chút chần chừ, rồi ông ta gật gật đầu nói:

- Chúng ta có một tháp nghỉ dưỡng trên biển để Thanh Điêu nghỉ ngơi trên đường, trong vòng một ngày là có thể sang được bờ bên kia. Nhưng chúng ta phải lập tức đi Hàng Thủy, ta nghĩ cái mà tên Diệp Mặc đó tu luyện rất có thể là loại võ từ thượng cổ truyền lại, thật sự là hắn đã gặp được vận may, có thể đạt được loại công pháp tốt như vậy.

Phương Khoan cười hì hì:

- Đại ca, cho dù hắn có đạt được công pháp tốt hơn thế cuối cùng cũng

về tay chúng ta mà thôi.

…

Diệp Mặc ở khách sạn Lam Hải ba ngày, đến ngày thứ tư Diệp Mặc quyết định rời khỏi Hàng Thủy. Còn tiếp tục ở lại đây thì càng thêm buồn bã mà thôi.

Diệp Mặc vừa xuống lầu, bước ra đến cửa khách sạn Lam Hải thì nhìn thấy một tên hung dữ đang đuổi theo một cô gái mặc đồ vải thô đang chạy đến, tên hung đồ cầm một cành trúc trong tay, vừa đuổi theo vừa quát tháo:

- Tiện nhân, bố thách mày chạy đấy!

Y vừa nói xong câu đó thì cành trúc đã quất lên người cô gái đang chạy đằng trước, cô gái hét lên một tiếng thảm thương rồi ngã nhào lên thềm cửa khách sạn.

Người xung quanh thấy cảnh tượng này, không ai dám lên tiếng nói gì. Tên đàn ông dáng vẻ hung ác vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, nếu như có ai đó xuất hiện, ngộ nhỡ chọc giận gã thì có khác nào tự tìm đến chỗ chết?

Diệp Mặc nhíu mày, ban nãy hắn đã nhìn thấy cô gái này tuy rằng tóc tai bù xù, khuôn mặt lấm lem bùn đất nhưng là một cô gái rất xinh đẹp. Một cô gái xinh đẹp bị một tên hung đồ đuổi đánh trên phố thì tên hung đồ đó rõ ràng quá độc ác!

Tên hung đồ đến trước mặt cô gái, không đợi cô kịp đứng dậy đã vung cành trúc muốn đánh tiếp.

Diệp Mặc đang muốn hỏi xem có chuyện gì nhưng không đợi hắn lên tiếng một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam bên cạnh hắn đã giơ tay giữ cành trúc của gã hung đồ lại bình tĩnh nói:

- Anh bạn, với một cô gái yếu ớt, anh thân là một người đàn ông, tại sao

lại ra tay độc ác như vậy?

Tên hung đồ rút cành trúc về, nheo mắt cẩn thận nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam cười lạnh lùng:

- Tao đánh người phụ nữ tao mua về thì liên quan gì đến mày, tránh ra, nếu không thì bị ăn đòn lây đấy!

Người đàn ông áo lam cười lạnh lùng, những người xung quanh đều không nhìn ra động tác của anh ta mà đã thấy cành trúc từ trong tay tên hung đồ chuyển sang tay anh ta từ lúc nào. Người đàn ông nhanh tay chà xát cành trúc khiến nó nhanh chóng biến thành một đám bụi bay trên mặt đất. Gió thổi tới, đám bột bụi bay tứ tán.

Người xung quanh đều thấy ngạc nhiên đến ngây người, thậm chí quên luôn cô gái đáng thương đang nằm trên mặt đất, kinh ngạc nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi xanh, có thể biến một cành trúc thành bụi thì ít nhất phải là người có tu vi Địa cấp mới làm được.

Ở thành phố Hàng Thủy, những người luyện võ có tu vi lên đến Địa cấp đã được xem là rất lợi hại rồi, thậm chí là có thể trực tiếp đối thoại với thành chủ.

Tên hung đồ dường như bị tu vi của người đàn ông mặc áo lam làm cho kinh ngạc, gã đơ người một lúc lâu rồi mới khó khăn lên tiếng:

- Lẽ nào bản lĩnh của anh lợi hại như vậy mà muốn cướp đồ của tôi hay sao?

Theo gã, người con gái này là do gã mua về thì đó chính là món đồ của gã.

Người đàn ông mặc áo màu lam cười lạnh lùng:

- Rõ ràng là một người mà anh lại coi người ta như một món đồ. Anh đã bỏ ra bao nhiêu tiền, nói đi.

- Năm mươi… Không, không mất tiền.

Tên hung đồ có chút kinh hoàng nhìn người đàn ông áo lam, không dám đề cập đến chuyện tiền bạc.

Người đàn ông áo lam lấy ra năm tiền vàng ném lên người tên hung đồ, nói bằng giọng bình tĩnh:

- Cầm lấy tiền vàng và cút đi cho ta, nếu như nhà ngươi còn dám hò hét ở đây thêm phút nào nữa thì đừng trách ta không khách khí.

Tên hung đồ bị sát khí của người đàn ông áo lam khiến rùng mình một cái, đến mấy đồng tiền vàng gã cũng không dám cầm, quay người bỏ chạy, không dám ho he thêm bất kỳ lời nào. Còn về 45 tiền vàng còn thiếu gã càng không dám nhắc đến.

Người xung quanh đều cười ha ha, nhìn thấy không còn gì náo nhiệt đáng xem, mọi người đều tản ra.

Lúc này cô gái bị ngã trên mặt đất đã bò dậy, cô đi dến trước mặt người đàn ông áo lam cúi đầu thi lễ, sau đó mới cúi đầu nói nhỏ bằng giọng hết sức kính cẩn:

- Cơ Mi cảm tạ vị đại ca đã ra tay cứu giúp…

Thanh âm trong trẻo vang lên như giọng oanh vàng, nhưng giọng điệu có phần buồn bã, người nào nghe thấy dường như đều muốn khóc theo đồng cảm.

Cơ Mi tuy rằng nói như thế nhưng điều cô không thể ngờ tới là người ra tay cứu giúp đầu tiên không phải là Diệp Mặc mà là người đàn ông mặc áo màu lam này, điều này nằm ngoài dự toán của cô. Chuyện này hình như hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng.

Hay cho một cô gái bị người ta chọc ghẹo, Diệp Mặc nhìn thấy Cơ Mi trong lòng lại nhớ đến Mục Tiểu Vận, khi ngày ấy Tiểu Vận gặp hắn dường

như cũng trong cảnh tượng này. Hắn lắc đầu, quay người bước ra khỏi khách sạn.

Cơ thể của Cơ Mi dường như rất yếu ớt, cô mới chỉ nói một câu dường như đã không còn sức để đứng vững nữa rồi, cô chới với rồi lại ngã quỵ xuống.

Diệp Mặc vừa đi đến cửa thì Cơ Mi cũng ngã ngay theo hướng đó. Một hương thơm thoang thoảng bay xung quanh Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức lùi một bước, đồng thời giơ chân đỡ lấy Cơ Mi.

Sở dĩ dùng chân để đỡ là vì hắn cảm thấy lúc Cơ Mi ngã xuống thật là quá trùng hợp. Hơn nữa ban nãy mặc dù thần thức của hắn không quan sát kỹ càng Cơ Mi nhưng dáng chạy của cô gái này lúc đó không phải yếu tới mức đến đứng cũng không đứng vững. Nhưng Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều về điều đó, dù sao sau khi chạy dài thì đứng không vững nữa cũng là điều rất bình thường.

Cơ Mi bị chân của Diệp Mặc ngáng lại, vội vàng đứng thẳng dậy, vẻ mặt sợ hãi khom người nói với Diệp Mặc:

- Vị đại ca, thật xin lỗi, vừa rồi không phải tôi cố ý, cảm ơn anh, tôi, tôi…

Trong sự hoang mang, đến cả một câu hoàn chỉnh cô cũng không có cách nào nói ra được.

Lần này Diệp Mặc nhìn cẩn thận hơn, trong lòng không khỏi kinh ngạc với sắc đẹp của Cơ mi. Thậm chí cô ấy còn đẹp hơn Mục Tiểu Vận đến mấy phần, cảm giác yếu đuối thiên bẩm ấy khiến hắn cảm thấy thương hại. Lúc này Diệp Mặc bất giác nhớ tới Lâm Đại Ngọc, khi yên lặng như hoa soi bóng nước, khi cử động như gió lay cành liễu.

Khi mắt của cô gái này cụp xuống lại có đôi lông mi cong vút tự nhiên, bộ váy áo bằng vải thô cũng không che giấu được dung nhan quá đỗi xinh

đẹp của nàng. Mái tóc bù xù càng làm tăng thêm cảm giác về vẻ đẹp yếu đuối, eo mềm thon nhỏ khiến phần dưới eo càng thêm cong vút gợi cảm, quả đúng làm một báu vật trời sinh.

Một cô gái xinh đẹp như thế mà chỉ đáng giá năm mươi tiền vàng, Diệp Mặc thấy kinh ngạc vô cùng.

Nhưng hắn lập tức bình tĩnh lại, lạnh lùng nói:

- Không sao.

Nói xong, Diệp Mặc lại định bước đi.

Ánh mắt Cơ Mi thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên, ban nãy cô cố ý để Diệp Mặc thấy rõ dung nhan của mình. Nhưng cô chỉ nhìn thấy một chút kinh ngạc trong ánh mắt của Diệp Mặc, chứ không có vẻ sửng sốt rồi tiến đến gần như kiểu của một tên háo sắc, hoàn toàn không như trong tưởng tượng của cô...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 764

Nữ Tì Cơ Mi

Người đàn ông áo lam (xanh) lại đến trước mặt Diệp Mặc chắp tay làm lễ nói:

- Bằng hữu thân thủ tốt, tại hạ Phó Vũ, nếu như bằng hữu không ngại, chúng ta cùng đi uống một chén.

Vừa rồi Diệp Mặc rút chân lại phía sau, động tác thành thục, không có chút gì là không dứt khoát cả. Với ánh mắt của người đàn ông áo xanh, tất nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra Diệp Mặc có chút bất thường. Về chuyện Diệp Mặc tại sao lại lùi chân lại phía sau, theo cách nhìn của anh ta thì Diệp Mặc là bậc chính nhân quân tử, chẳng thèm lợi dụng một cô gái yếu ớt nhỏ bé.

Đáng lẽ theo ý của Diệp Mặc, hắn chuẩn bị đến núi Bắc Tử một chuyến, sau đó đến thôn Hoàng Bình xem xét. Nhưng lời nói của Phó Vũ khiến hắn nhớ tới Lưu Lỗi.

- Được, tôi tên Diệp Mặc, nếu anh Phó rảnh, chúng ta đi uống một chén cũng được.

Diệp Mặc lập tức gật đầu đồng ý.

Sau khi Diệp Mặc và Phó Vũ rời khỏi nhà nghỉ, người con gái được Phó Vũ cứu giúp không ngờ cũng đi theo. Phó Vũ quay đầu lại có chút kỳ quái nhìn cô nói:

- Cô gái này, cô có thể đi đến nơi nào tùy ý rồi, tên kia tôi đã đưa tiền cho gã rồi, chắc là gã sẽ không làm gì cô đâu.

Trên thực tế ý của Phó Vũ chính là, tên kia sau khi thấy thân thủ của anh ta, chắc sẽ không làm phiền Cơ Mi nữa.

Mắt Cơ Mi đỏ lên, giọng yếu ớt nói:

- Cơ Mi đã không còn nhà để về nữa, cho dù tách khỏi Phó đại ca, cuối cùng cũng bị người khác bắt được mà bán đi. Nếu Phó đại ca không chê tiểu nữ phiền phức, Cơ Mi nguyện làm nô tì đi theo Phó đại ca.

- Cái này…

Phó Vũ có chút khó xử nhìn Cơ Mi, mục tiêu của anh ta chính là đi khắp cả núi sông Thần Châu này, hơn nữa vừa du lịch vừa tu luyện, mang theo một người con gái đương nhiên không được.

Thấy vẻ mặt của Phó Vũ, Diệp Mặc lại có chút khâm phục. Bất luận là nói dưới góc độ nào, Cơ Mi cũng là một cô gái tuyệt sắc, người đàn ông không thể không có chút động tâm nào cả. Hắn có Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, còn cả Tiểu Vận nữa, đương nhiên không có chút ý nghĩ nào với Cơ Mi, nhưng Phó Vũ lại không có chút động tâm nào, có thể thấy Phó Vũ là một người tính tình kiên định.

- Phó đại ca…

Cơ Mi đã nhìn ra sự do dự của Phó Vũ, ánh mắt lập tức có chút lo lắng. Đồng thời ánh nhìn hướng về hướng Diệp Mặc, hình như là muốn Diệp Mặc nói giúp cô một câu, lại như muốn Diệp Mặc thu nhận cô vậy.

Diệp Mặc không nói gì, loại chuyện này, Phó Vũ nhất định biết tự quyết định thế nào.

Quả nhiên Phó Vũ nghĩ một lúc rồi nói:

- Hay là thế này đi, cô Cơ Mi này, cô cùng đi ăn với chúng tôi chút gì trước đã, sau đó nói những chuyện kia sau.

- Vâng, Phó đại ca, Diệp đại ca.

Cơ Mi nhanh nhẹn đi theo sau hai người.

Ba người đi vào một quán ăn ngay đó, mặc dù Phó Vũ gọi ra một bàn đầy thức ăn, nhưng mặc cho Phó Vũ nói thế nào, Cơ Mi cũng chỉ sợ hãi đứng nép một bên, không dám ngồi xuống, thậm chí còn chủ động bưng bầu rượu lên rót cho hai người.

Phó Vũ thở dài, anh ta đoán Cơ Mi chắc là từ nhỏ đến lớn đều đi hầu hạ người khác, cho nên mới có hành động này.

Vì Cơ Mi, nên Diệp Mặc và Phó Vũ uống cũng không được cao hứng cho lắm. Từ miệng của Phó Vũ, Diệp Mặc biết được Phó Vũ trong mấy năm nay đều đi chu du thiên hạ. Phó Vũ làm người rất quang minh, anh ta cũng không phải là người mà lần đầu tiên gặp Diệp Mặc mà phải giấu diếm này nọ. Anh ta cũng nói anh sở dĩ chưa bốn mươi tuổi mà đã lên được cấp Địa cấp hậu kỳ, tất cả là vì trong quá trình du lịch trong mấy năm nay, gặp được một ít dược liệu quý hiếm.

Đương nhiên chuyện Diệp Mặc ở trong Ẩn môn phát thần uy, Phó Vũ cũng không biết.

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Mặc định đứng dậy cáo từ, nhưng Phó Vũ lại giữ Diệp Mặc lại nói:

- Anh Diệp, anh biết tôi phiêu bạt khắp nơi, là người ăn bữa trước mà không có bữa sau, Cơ Mi mà theo tôi thì sẽ phải chịu khổ chịu mệt. Hay là cho Cơ Mi đi theo anh nhé, Cơ Mi mặc dù xuất thân không cao, nhưng tôi thấy, cô ấy là một cô gái dịu dàng.

Nói tới đây Phó Vũ lại quay người nói với Cơ Mi:

- Cô Cơ Mi này, nếu như để cô đi với Diệp Mặc, cô đồng ý không?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn vừa định lên tiếng từ chối. Cơ Mi đúng lúc

này lại trả lời:

- Phó đại ca, mạng của tôi là do anh cứu lại, anh nói để tôi theo ai thì tôi sẽ theo người đó.

Nói xong Cơ Mi lại đi đến trước mặt Diệp Mặc khom lưng bộ dạng phục tùng nói:

- Diệp đại ca, về sau anh chính là chủ nhân của Cơ Mi, Cơ Mi phục tùng sự chỉ bảo.

Phó Vũ thấy Cơ Mi qua loa trả lời câu hỏi của mình, lập tức cười ha hả, anh ta cũng rất hài lòng với câu trả lời này.

Diệp Mặc lại giật mình, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, lẽ ra người cứu Cơ Mi là Phó Vũ, làm quái gì có quan hệ đến mình. Cơ Mi muốn đi theo ân nhân cứu mạng của mình là hoàn toàn chính đáng, nhưng cô cũng không đợi mình lên tiếng, chỉ cần một câu nói của Phó Vũ, liền đồng ý đi theo mình, cái này có vẻ nhanh quá?

Không đợi Diệp Mặc nói gì, Phó Vũ trực tiếp ngăn lời Diệp Mặc lại:

- Anh Diệp, Cơ Mi cũng coi như là một người con gái dịu dàng, anh cũng không nên từ chối. Cơ Mi nói cũng đúng, trong thói đời này, cô ấy thân gái một mình, không có ai chăm sóc, muốn sinh tồn được, thực sự là rất khó, cuối cùng cũng sẽ trở thành đồ vật chuyền tay của người khác thôi.

- Diệp đại ca, tôi chắc chắn sẽ ngoan ngoãn vâng lời anh, xin Diệp đại ca đừng bỏ lại tôi.

Giọng điệu Cơ Mi buồn bã, khiến cho người ta biến đổi vẻ mặt.

Diệp Mặc thở dài, hắn biết Cơ Mi nói là sự thật, để lại cô một mình ở lại đây, cũng không khác gì là giết cô.

Nhưng dẫn theo Cơ Mi bên người, đối với hắn mà nói cũng không được

tiện cho lắm. Diệp Mặc theo bản năng nhìn Cơ Mi, đồng thời thần thức cũng quét cô một chút.

Bỗng nhiên Diệp Mặc phát hiện ra chỗ không đúng, lúc hắn vừa mới gặp Cơ Mi, trên mặt và tóc cô toàn là tro bụi, vừa nhìn cũng biết đã lâu rồi cô không rửa mặt gội đầu. Nhưng vừa rồi thần thức của hắn quét tóc của cô, thì phát hiện lớp tro bụi trên tóc cô chỉ là bên ngoài, còn lớp tóc bên trong của cô thì rất sạch sẽ, thậm chí còn có chút sạch sẽ quá mức. Đừng nói đến bụi mà đến cả một tí gầu cũng không có.

Nhớ đến cảnh Cơ Mi đột nhiên bị ngã ở cửa nhà nghỉ, vừa lúc ngã xuống bên cạnh hắn, và còn vừa nãy Cơ Mi nhanh chóng đồng ý lời nói của Phó Vũ, muốn đi cùng mình, Diệp Mặc trong lòng có chút nghi ngờ.

Thần thức của hắn không có băn khoăn gì nữa quét vào trong thân thể của Cơ Mi, thậm chí còn quét vào bên trong quần áo cô.

Da thịt trắng nõn như tuyết, nội y bên trong mặc dù đã cũ kĩ, nhưng lại rất sạch sẽ. Bỗng nhiên tay của Diệp Mặc run run, hắn lập tức thu thần thức lại, trong lòng nổi giông gió.

Cô Cơ Mi này không ngờ là người Tu Chân, hơn nữa tu vi lại cao hơn hắn rất nhiều. Ít nhất cô cũng là tu sĩ luyện khí đại viên mãn, Diệp Mặc không biết vừa rồi thần thức của hắn có bị cô phát hiện ra hay không.

Nhưng có một điều hắn khẳng định, Cơ Mi muốn đi theo hắn nhất định là có âm mưu gì đây. Hơn nữa Diệp Mặc cũng nhìn ra, Cơ Mi hình như đã bị thương, toàn bộ tu vi đã bị mất. Mặc dù biết toàn bộ tu vi của Cơ Mi bị mất, thần thức không thể phóng ra ngoài, nhưng Diệp Mặc cũng không dám dùng thần thức quét cô nữa, người phụ nữ này hơi đáng sợ.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải hắn tu luyện "Tam sinh quyết", thần thức vượt qua luyện khí đại viên mãn rồi, nói không chừng hắn cũng không có cách nào phát hiện ra Cơ Mi lại che dấu kỹ càng như vậy.

Nói một cách chính xác, ngoại trừ những người bên cạnh hắn, đây là người Tu Chân thứ hai mà hắn gặp. Diệp Mặc trong lòng nhất thời cảnh giác, một vị Tu chân như Cơ Mi, tại sao nhất định lại muốn ở cạnh Diệp Mặc? Thậm chí còn đóng kịch giống như thật vậy.

Diệp Mặc dám chắc rằng, nếu như không phải thần thức của hắn mạnh, hắn hoàn toàn không thể phát hiện Cơ Mi lại là một người Tu chân. Người phụ nữ này nếu như làm diễn viên điện ảnh, Hepburn cũng chỉ có thể xếp sau cô được thôi.

- Anh Diệp, ý của anh thế nào?

Phó Vũ thấy Diệp Mặc cúi đầu trầm ngâm, lập tức lại hỏi.

Nghe thấy Phó Vũ nói, Diệp Mặc lập tức nghĩ ra, chẳng lẽ Phó Vũ và Cơ Mi là cùng một phe hay sao? Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng phủ định ý nghĩ của mình, giọng điệu của Phó Vũ rất thành thật, anh ta chắc là vừa may gặp dịp. Chắc chuyện này anh ta cũng vừa lúc gặp phải mà thôi, nếu như Phó Vũ không mời mình uống rượu, Cơ Mi cuối cùng vẫn có thể tìm đến hắn. Hơn nữa Phó Vũ tu luyện cổ võ, còn Cơ Mi lại là tu chân.

Nếu tu chân của Cơ Mi mất hết, hơn nữa đến bên cạnh mình còn có mục đích, Diệp Mặc cũng rất muốn biết Cơ Mi rốt cục là muốn làm gì? Chẳng lẽ cô cũng biết mình là người tu Chân hay sao?

Vả lại tu vi của Cơ Mi đã mất đi, hắn cũng không sợ cô. Cho dù tu vi của cô có hồi phục, dù là luyện khí đại viên mãn, mình cũng có thể khống chế được cô ta. Điều khiến Diệp Mặc lo lắng chính là người đứng sau Cơ Mi, có thể dạy Cơ Mi thành người Tu Chân luyện khí đại viên mãn, hẳn là một vị cao thủ như nào.

Nếu như mình không thể hỏi ra vị cao thủ này, nếu chẳng may tên kia đánh lén mình, hắn thực sự gặp nguy hiểm. Điều duy nhất khiến Diệp Mặc nghĩ không ra chính là, tại sao lại dùng một người mất tu vi như Cơ Mi tiếp cận hắn, rốt cục là mục đích gì?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Nếu anh Phó không cần một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, thì tôi đây cũng không khách khí. Cơ Mi, về sau cô hãy đi theo sau tôi.

- Vâng, đa tạ lão gia, đa tạ Phó đại ca.

Cơ Mi trong mắt tràn đầy vui mừng ngạc nhiên nói, cô đã rất tự giác xưng Diệp Mặc lên cấp lão gia.

Diệp Mặc biết thần thức của mình nếu thường xuyên tra xét Cơ Mi, cho dù tu vi của cô phế rồi, cũng rất có khả năng bị cô phát hiện. Mặc dù Diệp Mặc không quét thần thức vào sâu trong người Cơ Mi, nhưng trước sau gì vẫn phải dè chừng Cơ Mi.

Hắn vừa rồi quả nhiên trong nháy mắt khi Cơ Mi cúi đầu, nhìn thấy sự khinh thường và cười khẩy trong mắt cô. Lúc đó trong lòng lập tức hiểu ra hai chuyện, thứ nhất Cơ Mi đúng là nhằm vào hắn, thứ hai, chỉ cần thần thức không thăm dò sâu bên trong cơ thể Cơ Mi, cô bây giờ vẫn còn chưa phát hiện ra thần thức của mình.

…

Từ biệt Phó Vũ, Diệp Mặc dẫn theo Cơ Mi đi thuê một chiếc xe ngựa. Vốn dĩ Diệp Mặc muốn đến núi Bắc Tử, nhưng vì dẫn theo một người phụ nữ lòng mang điều ác như Cơ Mi, hắn quyết định đến thành Hàm Thông trước đã.

Cơ Mi nói cô vốn dĩ là một tiểu thư trong một gia đình giàu có, sau đó vì kẻ thù tan cửa nát nhà, từ đó trôi dạt bên ngoài. Ngày trước bị người thanh niên trai tráng kia bắt được, cô không muốn đi cùng người thanh niên trai tráng đó, liền trốn ra ngoài.

Cơ Mi nói Diệp Mặc nghe, nhưng những gì cô nói Diệp Mặc không tin một chữ nào, nếu như không vì tu vi của Cơ Mi quá cao, còn có người sau lưng cô, hắn thậm chí còn muốn dùng biện pháp mạnh, để cho cô nói thẳng

đáp án ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 765

Cao Thủ Đáng Sợ

Dường như biết Diệp Mặc không thích nhiều lời, Cơ Mi cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ là ngày ngày vâng lời hầu hạ Diệp Mặc. Điều khiến cô kỳ là chính là, Diệp Mặc là người thích con gái đẹp, không ngờ lại không đưa ra yêu cầu hầu hạ giường chiếu đối với cô.

Thị trấn Thạch Lâm là thị trấn gần với Hàm Thông thành nhất, xe ngựa của Diệp Mặc trải qua một tuần bôn ba, khi đến thị trấn Thạch Lâm trời vẫn còn sớm, thậm chí vừa mới qua buổi trưa.

Nhưng khiến cho Cơ Mi kỳ lạ chính là, Diệp Mặc không vội vã lên đường, mà lại dừng lại ở thị trấn Thạch Lâm, hơn nữa lại còn thuê hai phòng hảo hạng trong thị trấn, hình như muốn ở lại đây một đêm rồi mới đi.

Bất luận Diệp Mặc làm gì, Cơ Mi cũng không hỏi tại sao, dường như Diệp Mặc làm chuyện gì cũng là hoàn toàn chính đáng, cứ như cô là một nữ tì thật sự vậy.

- Cơ Mi, từ chiều đến tối tôi phải tu luyện, cô không được vào quấy rầy tôi, và cũng đừng để cho tiểu nhị đến quấy rầy tôi.

Diệp Mặc trước khi đóng cửa, đặc biệt dặn dò Cơ Mi. Dọc đường đi hắn đã để ý, bất luận là hắn dừng lại ở nơi nào, dường như cũng đều có người chú ý đến xe ngựa của họ. Từ những chuyện này Diệp Mặc có thể thấy, người thực sự muốn gây phiền phức cho hắn không phải Cơ Mi, mà là người đứng sau lưng Cơ Mi.

Tu vi của Cơ Mi bị phế, nói không chừng cũng là bị người đứng sau

lưng cô khống chế. Một người có thể phế người tu vi luyện khí đại viên mãn, tu vi ít nhất cũng phải là Trúc Cơ kỳ rồi.

- Vâng, lão gia.

Cơ Mi lập tức cúi đầu đáp.

Diệp Mặc gật gật đầu, sau khi đi vào phòng, lập tức đóng cửa phòng lại. Mặc dù hắn tin rằng tu vi của Cơ Mi đã bị phế hết, không thể dùng thần thức, nhưng vì đề phòng bất trắc, hắn vẫn bố trí một trận pháp che chắn trong phòng.

Gần đây hắn nghiên cứu trận pháp, trình độ trận pháp cũng cao hơn tu vi lúc ở Lạc Nguyệt, cho nên Diệp Mặc tin rằng cho dù là Trúc cơ kỳ cùng không thể dùng thần thức quét vào phòng hắn được. Diệp Mặc dùng thần thức chú ý đến Cơ Mi, phát hiện ra cô đang ngồi ngây người trong phòng bên cạnh phòng mình, nên cũng không để ý đến cô nữa. Hắn lấy ra một viên "Đại bồi nguyên đan" và ăn nó xong, bắt đầu luyện hóa dược. Diệp Mặc sau khi biết được Cơ Mi ít nhất cũng là luyện khí đại viên mãn, nên càng để ý hơn đến việc nâng cao sức mạnh của mình.

Mặc dù nơi này linh khí loãng, nhưng tốc độ hấp thụ linh khí "Tam sinh quyết" cũng không chậm. Linh khí loãng xung quanh nhanh chóng được tập hợp lại, đồng thời tụ tập vào phòng Diệp Mặc.

Sau khí Diệp Mặc mở mắt lần nữa, phát hiện sắc trời đã tối dần, một buổi chiều nhanh chóng trôi qua. Thần thức của hắn lại quét sang phòng bên cạnh, phát hiện ra Cơ Mi hình như đang chế biến thứ gì đó trong phòng. Thần thức của Diệp Mặc lại nhìn kĩ hơn những dược liệu bên người cô, phát hiện ra những dược liệu để chế biến ra thứ đó, để cho người khác ngửi được thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ bị mất nội khí, nhẹ trở thành một người bình thường, nặng thì trở thành người yếu ớt.

Chẳng lẽ Cơ Mi lại muốn dùng thứ này để đối phó với mình? Diệp Mặc thầm cười khẩy, thứ này chế biến thành hương, không cần nói khiến hắn mất

đi chân khí, cho dù là để cho hắn ăn phải, cũng chỉ làm chân khí của hắn yếu đi một chút mà thôi.

Tu vi của Cơ Mi xem ra không tồi, nhưng hình như là một con ngốc vậy. Dùng thứ này để đối phó với hắn, quả thực không có hiệu lực gì.

Nửa đêm, khi Diệp Mặc luyện hóa viên "Đại bồi nguyên đan" thứ hai, trong phòng Cơ Mi có thêm hai người.

Những người này hắn chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng thần thức của Diệp Mặc vừa quét ra liền biết, hai người này một người là Tiên Thiên hậu kỳ, một người là Tiên Thiên sơ kỳ. Mặc dù Diệp Mặc không nghe thấy ba người bọ nói gì, nhưng Diệp Mặc đoán rằng, hai người luyện võ Tiên Thiên kia, tuyệt đối không có cách nào có thể phế được tu vi của Cơ Mi, đừng nói đến chuyện sai khiến Cơ Mi làm chuyện gì.

Nhưng Diệp Mặc phát hiện thứ mà Cơ Mi luyện chế vừa nãy đã chế thành hương, hơn nữa cây hương này đã được đốt lên.

Diệp Mặc đứng lên, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Hắn không ngờ một người luyện khí đại viên mãn như Cơ Mi, chế biến ra loại hương này, không ngờ lại không phải là đối phó hắn, mà lại là đối phó với hai người Tiên Thiên kia. Thần thức của Diệp Mặc đồng thời phát hiện ra trên nóc nhà của nhà trọ có một con chim đại bàng xanh cực lớn, trong lòng sửng sốt, chẳng lẽ hai người Tiên Thiên này lại cưỡi đại bàng đến đây sao?

Nhưng thấy con chim chở người này, Diệp Mặc lại nhớ tới ngân tử của Khinh Tuyết, không biết bây giờ thế nào rồi, có thể chở người được hay chưa. Hắn lắc lắc đầu, thu lại những suy nghĩ này, sau đó lại thu lại trận pháp che chắn thần thức.

Sau khi thu trận pháp xong, Diệp Mặc đến gần bức tường, hắn muốn nghe xem, ba người này rốt cục là có quan hệ như nào.

- Cơ Mi, đây là hương gì?

Phùng Năng vừa bước vào đã ngửi thấy mùi hương mà Cơ Mi đốt, kỳ lạ hỏi.

Cơ Mi đỏ mặt, xoay người cúi đầu, nói với hai người Phùng Năng và Phương Khoan:

- Đây chính là nhiên tình hương, tôi mua trong thị trấn. Tên Diệp Mặc mỗi lần đến phòng tôi đều nhìn nhìn rồi đi, hắn căn bản không có ý ở lại, cho nên tôi sốt ruột, nên mua loại hương này. Nhưng đến bây giờ hắn vẫn chưa có qua đây, tôi, tôi…

Bỗng nhiên Cơ Mi như nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói:

- Phùng đại ca, Phương đại ca, tôi phải mau mau đi tắt hương.

- Khó trách cô vẫn chưa làm được việc, nhưng Diệp Mặc sao có thể chịu được?

Phùng Năng dừng đề tài lại, y nhìn vẻ mặt kiều diễm xinh tươi của Cơ Mi, trong lòng rạo rực.

Gã bỗng nhiên giơ tay ra ngăn Cơ Mi lại nói:

- Cơ Mi, nếu như đã đốt rồi, thì không cần phải dập đi nữa. Phương hiền đệ, hay là chú đi ra ngoài một lúc đi, tôi nói với Cơ Mi vài câu trước đã.

Lúc này sắc mặt Phương Khoan biến đổi, y đương nhiên biết ý tứ của Phương Khoan, trong lòng khẽ thở dài, y cảm thấy vị bang chủ này đôi khi không thể khống chế được bản thân, không phải là người có thể làm đại sự được. Nếu như đem Cơ Mi tặng cho Diệp Mặc, thì cũng đừng chiếm đoạt thân thể của cô làm gì.

Nhưng lúc này Phương Khoan cũng biết, lúc này ngăn cản Phùng Năng, có chút không thỏa đáng. Y quay người, đang định ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy Cơ Mi gọi giật lại một câu:

- Phương đại ca…

Phương Khoan quay đầu lại nghi ngờ hỏi Cơ Mi:

- Chuyện gì?

Cơ Mi cắn môi, cứ như có chuyện muốn nói nhưng không nói ra được, làm cho người ta cảm giác, Phương Khoan mới chính là người mà cô ngưỡng mộ trong lòng, còn Phùng Năng thì không phải.

Hiện trường không ngờ lại trầm xuống, qua một lúc sắc mặt Phùng Năng có chút không vui nói - Cơ Mi, cô có chuyện gì thì nói nhanh chút đi.

Bỗng nhiên lúc này Phương Khoan sắc mặt biến sắc, y vội vàng nói:

- Không đúng, đây không phải là nhiên tình hương.

Vừa rồi vì lời nói của Phùng Năng, trong lòng có chút thất vọng về Phùng Năng, y không ngờ lại không chú ý đến cây hương này.

Y làm tên đạo tặc hái hoa bao năm nay, nhiên tình hương như nào y biết rất rõ. Mùi hương của cây hương này mặc dù giống nhiên tình hương, nhưng tuyệt đối không phải nhiên tình hương.

Cơ Mi tại sao phải lừa bọn họ? Phương Khoan nói xong câu này, liền dập hương đi trước, nhưng khi y đưa tay đánh ra một chưởng, lại phát hiện ra chưởng này của y hoàn toàn không có chút nội lực nào.

Lúc này sắc mặt Phương Khoan lập tức thay đổi, đây không những không phải là nhiên tình hương, mà là làm cho người ta mất đi nội khí. Phương Khoan đồng thời hiểu được mức nghiêm trọng của sự việc, liền muốn rời khỏi phòng, nhưng y vừa mới cử động, thì một con dao găm của Cơ Mi bay ra ngoài, đâm vào lồng ngực y.

Phùng Năng gần như trong cùng lúc đó, cũng hiểu ra chuyện gì đang diễn ra, sắc mặt của gã tái xanh.

- Cơ Mi, có phải là cô muốn dùng hương này đối phó với Diệp Mặc? Cô thật thông minh, cây hương này tốt hơn rất nhiều so với độc dược, nhanh đưa thuốc giải cho tôi mau.

Sắc mặt Phùng Năng xanh mét, nhưng vẫn cười nói. Gã biết đây cũng chỉ là lời thừa, Cơ Mi nếu như đã giết Phương Khoan, thì chắc cũng sẽ không buông tha cho gã.

Cơ Mi bỗng nhiên khẽ mỉm cười nói:

- Ôi, không ngờ tôi lại đốt nhầm hương rồi, nhưng tôi lại không có thuốc giải độc. Phùng đại ca, anh xem, bây giờ phải làm sao?

Nói xong, không ngờ Cơ Mi đến trước mặt Phương Khoan, giơ tay rút con dao găm, cứ như không nhìn thấy dòng máu đang phun trào nơi ngực Phương Khoan vậy, chậm rãi tiến về hướng Phùng Năng.

- Cơ Mi, cô làm gì vậy? Ngày trước tôi đem cô từ Tinh Gia sơn về, là thật lòng thích cô…

Cho dù là giả ngốc, Phùng Năng biết cũng không thể giả được nữa, cây hương này của cô căn bản là đợi hai người bọn họ đến, sau đó giết bọn họ.

Diệp Mặc nghe đến đây giật mình, Tinh Gia sơn, không ngờ Cơ Mi lại là được mang về từ Tinh Gia sơn.

Cơ Mi xì một tiếng khinh miệt, lạnh lùng nói:

- Thật lòng thích tôi, lão già anh đúng là không biết xấu hổ, chẳng những liên tiếp muốn chiếm đoạt tôi, lại còn dùng thân thể của tôi để đổi lấy sự sinh tồn của "Hải thương phái" của anh. Nếu không phải tôi có chút nhan sắc, phỏng chừng sớm đã bị anh giết chết rồi. Anh đem tôi từ Tinh Gia sơn về? Phùng Năng, Cơ Mi tôi nói thật với anh, cái thứ ở Tinh Gia sơn kia vốn dĩ là của tôi. Nhưng anh không những lấy đồ của tôi, mà lại còn muốn chiếm đoạt tôi, đáng tiếc đến hôm nay tôi mới có cơ hội giết anh.

- Cơ Mi, nhưng cô bị thương, đúng là tôi cứu cô về mà.

Giọng nói của Phùng Năng trở nên run rẩy, gã hận mình cẩu thả quá mức.

Cơ Mi bỗng nhiên lạnh lùng cười:

- Tôi bị thương? Phùng Năng, anh hại tôi suýt chết, tôi không đền đáp anh, thề không làm người. Lúc trước tôi phải dựa vào thứ đó kết đan, nhưng tên súc sinh anh không ngờ lại để cho tôi thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma mà chết…

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, kết đan? Chẳng lẽ người con gái này lại là tu vi Trúc Cơ đại viên mãn hay sao? Nếu như cô là tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, mình nhất định phải giết chết cô ta trước khi cô khôi phục lại tu vi.

Nhưng Diệp Mặc vừa nghĩ đến đây, còn chưa đợi hắn có hành động, Cơ Mi liền rút ra một hộp từ túi áo của Phùng Năng, nhìn cũng không nhìn, liền nuốtthứ trong hộp đó vào miệng, tốc độ vô cùng nhanh chóng, quả thực có thể nói là hoa mắt chóng mặt.

"Tử tuyết ứng tử?" Diệp Mặc trong lòng phát lạnh, hắn biết mình đã bỏ lỡ cơ hội rồi. "Tử tuyết ứng tử" là linh dược chữa thương thượng đẳng, hơn nữa hiệu quả lại rất nhanh. Sau khi Cơ Mi ăn xong, bây giờ mình đi giết cô ta, phỏng chừng đã muộn rồi. Một tu sĩ Trúc Cơ đại viên mãn, đối với tu sĩ luyện khí kỳ mà nói, thật là đáng sợ, cho dù cô mới chỉ khôi phục được chút ít. Người con gái này rất quả quyết, sau khi tìm được thuốc, thậm chí không cần nhìn liền ăn luôn.

Diệp Mặc lập tức thu hồi thần thức lại, hắn biết Cơ Mi sắp khôi phục tu vi, thần thức của hắn nếu cứ nhìn chằm chằm cô, bất cứ lúc nào cũng bị cô phát hiện. Nhưng Diệp Mặc cũng không lo cô phát hiện ra mình là người tu chân, thứ hắn tu luyện là tu vi "Tam sinh quyết" và tự thân thành một thể. Cơ Mi tuyệt đối không nhìn ra được.

Nhưng Diệp Mặc vẫn cứ càng nghĩ càng không đúng, mặc dù hắn là luyện khí tầng bảy, nhưng thần thức hùng mạnh, hơn nữa lại tu luyện "Tam sinh quyết" vạn vật chuyển hóa, theo lý mà nói không thể nhìn nhầm. Sao Cơ Mi từ luyện khí đại viên mãn mà chạy đến Trúc Cơ đại viên mãn được? Điều này thật kỳ quái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 766

Quê Hương Của Lạc Nguyệt

Hơn nữa, "Tử Tuyết Ứng Tử"cũng chẳng phải là thứ mà "Kết Đan" bắt buộc phải dùng sao? Dựa vào tri thức hiện giờ của Diệp Mặc về đan dược và dược liệu, hắn đương nhiên biết tác dụng chủ yếu của "Tử Tuyết Ứng Tử".

"Tử Tuyết Ứng Tử" là dược liệu trị thương thượng đẳng, không thua gì "Thiên Niên Tuyết Liên Tử". Nhưng nó tốt hơn "Thiên Niên Tuyết Liên Tử" ở chỗ có thể ăn trực tiếp, hiệu quả tốt hơn cả "Liên Sinh Đan". "Tử Tuyết Liên Tử" ngoại trừ dùng để trị thương, còn có một tác dụng khác, đó là có thể dùng để luyện chế thành "Tử Tuyết Đan".

"Tử Tuyết Đan" là loại đan dược mà ngoại trừ "Trúc Cơ Đan" ra, có thể dùng để nâng cao tỉ lệ trúc cơ. Nhưng hiệu quả của "Tử Tuyết Đan" kém xa so với "Trúc Cơ Đan", hơn nữa độ khó trong lúc luyện chế cũng không hề thua kém "Trúc Cơ Đan", cho nên rất ít người dùng "Tử Tuyết Đan" để đến trúc cơ.

Cơ Mi nói rằng Phùng Năng đã quấy nhiễu "Kết Đan" của cô, đây là chuyện gì? Nếu thứ mà Phùng Năng cướp đi là "Tử Tuyết Ứng Tử", vậy cơ bản là không phải là thuốc mà "Kết Đan" dùng.

Tuy nhiên bất luận như thế nào, Diệp Mặc cũng biết là người tìm đến hắn làm phiền chính là phái Hải Thương, đối với một môn phái, Diệp Mặc đúng là không thèm để ý. Phùng Năng cơ may đúng dịp đã khống chế được Cơ Mi, bây giờ Cơ Mi đã hồi phục được tu vi, người đầu tiên mà cô muốn giết là Phùng Năng, hắn cũng sẽ không phải động thủ.

Nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng không dám dùng thần thức quét đến

gian phòng bên cạnh, Tam Sinh Quyết của hắn có nghịch thiên đến thế nào, đối mặt với một tu sĩ trúc cơ viên mãn, thì cũng chỉ là mây bay mà thôi.

Diệp Mặc rót một chén trà rồi ngồi xuống, hắn biết nếu Cơ Mi đúng là trúc cơ viên mãn, nếu bây giờ hắn trốn, rất có khả năng sẽ bị nghi là trúng tim đen. Nếu chẳng may bị bắt, Cơ Mi nhất định sẽ hạ độc thủ. Nếu đã như vậy, chi bằng ngồi đây để đối mặt, dù nói thế nào, mình và cô ta cũng không có thù hận gì cả.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc che giấu hết toàn bộ chân nguyên của mình. Chỉ là nếu có người dùng thần thức kiểm tra, thì đó cũng là hậu kì Tiên Thiên mà thôi.

Quả nhiên, Diệp Mặc chưa ngồi được bao lâu liền cảm thấy một luồng thần thức quét tới, rõ ràng là thần thức này đang kiểm tra tình trạng của hắn.

Diệp Mặc tuy rằng làm như không có chuyện gì, nhưng trong lòng lại có chút hoài nghi. Luồng thần thức này cũng chỉ là thần thức của luyện khí viên mãn. Cái cô Cơ Mi kia tại sao lại nói cô ta là "Kết Đan"? Hoặc là cô ta cố ý nói như vậy, làm cho mình phải kiêng dè?

Ngay sau đó, cửa phòng Diệp Mặc có tiếng gõ vang.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, điều cần đến vẫn phải đến, hắn đứng dậy mở cửa phòng, cho Cơ Mi đi vào. Tuy rằng Diệp Mặc không dùng thần thức để nhìn Cơ Mi, nhưng hắn đã biết tu vi của Cơ Mi đã hoàn toàn bình phục rồi.

Thấy Diệp Mặc nhíu nhíu mày, Cơ Mi khẽ mỉm cười nói:

- Mấy ngày nay đa tạ lão gia rồi, vốn là muộn như thế này rồi tôi không nên đến làm phiền lão gia, nhưng tôi lại phải đi. Sau này không thể hầu hạ lão gia, cho nên tôi tới đây để chào lão gia một tiếng.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, xem ra Cơ Mi không có ý trở mặt.

Đợi một hồi, thấy Diệp Mặc không có ý muốn bảo mình đợi trời sáng mới đi, cũng không phải là do mình đã đột nhiên nói lời kỳ quái phát biểu linh tinh cái gì đó. Điều này làm cho Cơ Mi có chút thiểu kiên nhẫn, cô bỗng nhiên lại nói:

- Lão gia, ngài thấy tướng mạo tôi thế nào?

Diệp Mặc hơi sửng sốt, hắn không biết lời này của Cơ Mi là có ý gì, nhưng hắn cũng vẫn nói:

- Cô rất đẹp.

- A.

Cơ Mi dường như cười có ý một chút, sau đó có chút quyến rũ nói:

- Nhưng tôi nghe nói lão gia rất háo sắc, nếu lão gia cảm thấy tôi rất đẹp, sao lại không cho tôi cùng ngài...

Diệp Mặc cười lạnh, hắn biết Cơ Mi muốn tìm lí do động thủ, trong lòng âm thầm đề phòng, nói:

- Chẳng trách anh Phó không cho cô đi theo, mới có vài ngày, cô đã lộ chân tướng. Tôi đoán chừng ngày hôm đó bị người truy đánh, cũng là do cô ngụy trang. Tuy nhiên, cho dù là tôi rất háo sắc, đối với người ti tiện như cô, cũng không có chút hứng thú nào.

Nếu như đã chuẩn bị trở mặt rồi, Diệp Mặc cũng không muốn ý tứ thỏa hiệp cùng một người con gái. Cô ta quyến rũ hắn, phỏng chừng cũng chỉ vì tìm một lí do giết người mà thôi.

Diệp Mặc không khỏi không nhớ tới Tiểu Vận, tình cảm của Tiểu Vận dành cho hắn là chân thành thật lòng, Cơ Mi này có ngụy trang thế nào cũng không thể ngụy trang được. Cho dù là mấy hôm trước cô ta vẫn chưa hồi phục tu vi, vẻ mặt của cô ta, luôn khiến cho Diệp Mặc có một cảm giác không tự nhiên. Cũng đúng thôi, trên thế giới này Tiểu Vận chỉ có một, Cơ

Mi này làm sao có thể so sánh được?

Nghe xong lời của Diệp Mặc, Cơ Mi hơi sửng sốt, trên mặt liền hiện lên sự giận dữ, tuy nhiên sự giận dữ của cô rất nhanh cũng liền mất đi.

Cơ Mi bỗng nhiên thở dài một tiếng rồi nói:

- Nghe nói ngài giận dữ vì hồng nhan, giết vô số cao thủ, là một tên háo sắc, hiện giờ xem ra lời đồn đúng là không thể tin được. Không sai, mấy ngày trước là tôi bị người bức bách, nhưng hôm đó bị người đi đuổi đánh là sự thật, người đó đúng là dùng tiền để mua tôi. Ngài và Phó Vũ đều là người không tệ, hơn nữa ngài là hậu kì Tiên Thiên, mà có thể giết nhiều cao thủ Tiên Thiên đỉnh cao như vậy, có thể thấy được rằng võ học của ngài rất cao.

Cơ Mi nói tới đây, bỗng nhiên giơ tay xuất ra một quả cầu lửa, thản nhiên nói:

- Tuy nhiên tu vi của ngài không tồi, nhưng bây giờ nếu tôi muốn giết ngài, cũng chỉ cần giơ tay lên là được. Nhưng coi như là ngài là một quân tử thành thực, tôi tạm tha cho ngài một lần.

Nói xong cầu lửa trong tay Cơ Mi bay ra ngoài, rơi trên bàn trà trước mặt Diệp Mặc, bàn trà kia lập tức bị một đám lửa vây quanh, và bắt đầu bốc cháy.

Diệp Mặc nhìn thấy quả cầu lửa này, trong lòng nhất thời biết hắn quả thực đánh giá cao người phụ nữ này rồi, hỏa cầu này kém xa so với hỏa cầu của hắn. Người phụ nữ này chắc chắn chỉ là luyện khí đỉnh cao, chứ không phải là trúc cơ đỉnh cao.

Hơn nữa cô ta nói "Kết Đan" cũng không phải là do cố ý nói vậy, mà chắc chắn là do nguyên nhân khác.

Diệp Mặc nhìn quả cầu lửa, sắc mặt không thay đổi cười lạnh nói:

- Tôi cũng không cần người khác phải tha cho, mạng của tôi tự tôi giữ.

Một người luyện khí đỉnh cao, Diệp Mặc còn không thèm để ý, nếu người phụ nữ này dám động thủ, hắn sẽ không ngại lập tức giết cô ta.

Cơ Mi bỗng nhiên mỉm cười một tiếng:

- Đàn ông có bản lĩnh một chút đều ưa sĩ diện, xem ra bây giờ đúng là như vậy. Nhưng tôi đã nói rằng tha cho ngài thì tôi sẽ tha cho ngài. Tặng cho ngài một câu, con người ta khiêm tốn một chút thì vẫn tốt hơn, nếu không, chết rồi mà vẫn không biết tại sao lại chết. Hôm nay ngài rất may mắn, gặp ta đang tâm trạng tốt.

Nói xong Cơ Mi liền lắc người ra khỏi phòng, gần như trong nháy mắt liền biến mất trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một chút, hắn khẳng định Cơ Mi này xuất thân từ một gánh hát rong, tuy nhiên tu luyện tới luyện khí đại viên mãn rồi, nhưng rất nhiều thứ của tu chân đều không hiểu.

Hắn nhớ lại lần ở Nam Cực gặp một người luyện tu chân, y nói là y từ núi Tinh Gia đến, người phụ nữ kia cũng nói là từ núi Tinh Gia đến, chẳng lẽ bọn họ cùng một chỗ? Không đúng, người đàn ông kia nói khi tìm được động phủ của tu chân là y và sư đệ của y, chứ không phải là một người phụ nữ.

Có một điều Diệp Mặc có thể khẳng định là, người phụ nữ này tuy rằng biết nhiều hơn so với người luyện tu chân ở Nam Cực kia, nhưng cũng có rất nhiều thứ không biết được.

Diệp Mặc không tiếp tục suy nghĩ nữa, nếu chuyện này đã không liên quan đến hắn, hắn cũng không cần phải ở lại cái thị trấn nhỏ này. Hắn bước lên Phi Kiếm, giống như một ngôi sao băng bay qua cửa sổ, biến mất trong bầu trời đêm.

Cơ Mi vừa tới lầu, dường như lại nghĩ ra cái gì, cô ngay sau đó lại đi đến phòng của Diệp Mặc. Chỉ có điều cô vừa đến phòng của Diệp Mặc liền ngây

ngẩn cả người, vừa nãy Diệp Mặc vẫn còn trong phòng, tại sao trong nháy mắt đã không thấy rồi?

Cơ Mi hừ lạnh một tiếng, tự nói một câu:

- Còn muốn chạy? Nếu tôi muốn tìm anh, anh tốt nhất là ngoan ngoãn trở về, vốn là tôi cũng định như vậy, nhưng anh đã muốn chạy, vậy thì cũng hầu hạ tôi vài ngày đi.

Đồng thời thần trí của cô cũng quét ra ngoài, dựa vào trình độ luyện khí đại viên mãn của cô, thần thức có thể đạt tới tám, chín dặm rồi.

Nhưng rất nhanh sắc mặt của cô liền thay đổi, trong vòng thần thức của cô hoàn toàn không thấy bóng dáng của Diệp Mặc. Cơ Mi sở dĩ biến sắc, bởi vì từ lúc cô rời khỏi phòng Diệp Mặc đến lúc cô trở lại, cùng lắm cũng chỉ là nửa phút mà thôi, hắn làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà có thể đi được xa như vậy? Cho dù là cô ngồi lên thanh điêu, cũng có chút khó khăn.

Đi Hàm Thông thành, Cơ Mi ngay sau đó không trở về núi Tinh Gia, mà lựa chọn đi Hàm Thông thành. Cô biết Diệp Mặc muốn đi Hàm Thông thành, chuyện này cô nhất định phải làm cho rõ ràng.

...

Diệp Mặc không đi Hàm Thông thành, hắn đi đến thôn Thạch Phượng thuộc Hàm Thông thành. Trước khi Lạc Nguyệt vào Từ Hàng Tĩnh Trai thì có tên là Thạch Tĩnh Cầm, trước khi cô chết đã nhờ hắn mang cô về thôn Thạch Phượng. Bất luận là coi trọng Lạc Phi và Lạc Huyên, hay là hắn căn bản cũng quen biết Lạc Nguyệt, Diệp Mặc đều cảm thấy hắn nên giúp cô hoàn thành được tâm nguyện.

Lúc này Lạc Nguyệt đã được Diệp Mặc để vào quan tài bằng ngọc, ngọc thạch này là do Vân Tử Y đưa cho hắn, hắn đã luyện ra quan tài ngọc, sau đó đặt quan tài vào trong thế giới trang giấy vàng của riêng mình.

Diệp Mặc đến bây giờ cũng chưa biết thế giới trang giấy vàng kia là một thế giới như thế nào, nhưng có một điều mà Diệp mặc biết, đó là thế giới trang giấy vàng đến bây giờ vẫn chưa dung hòa vào quy tắc của thế giới, cho nên để bất kì đồ vật nào vào trong đó đều sẽ không bị hỏng. Đương nhiên, một khi dung hòa vào quy tắc của thế giới, vậy thì sẽ giống hệt như thế giới này.

Khi Diệp Mặc đến thôn Thạch Phượng, trời cũng đã sáng.

Thôn Thạch Phượng lớn hơn rất nhiều so với thôn Hoàng Bình khi trước Mục Tiểu Vận ở, Diệp Mặc dùng thần thức quét một chút, có khoảng một trăm gia đình. Nhưng cả thôn trang lại có vẻ cũ kĩ và rách nát, ngoại trừ mấy nhà có nhà ngói ra, còn lại đều là nhà tranh.

Làn khói bếp lúc sáng sớm bay lơ lửng trên bầu trời thôn, mấy mục đồng dậy sớm đang thả bò ở ngoài ruộng, một đám thiếu nữ hoặc thiếu phụ đeo trên lưng một giỏ trúc đi ra khỏi thôn.

Diệp Mặc nhìn những thứ này, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy yên bình, hắn hít một hơi thật sâu, đi từ từ về phía cửa thôn.

Một số bài hát quen thuộc bay ra từ miệng những thiếu nữ và thiếu phụ kia đến tai Diệp Mặc:

- Em hẹn chị lên núi trà, chị đẩy chồng em lúc còn đang ngủ... cây ăn quả nhà bên đã rụng, cậu nhóc hàng xóm ngây ngô...

Đó là bài hát mà Lạc Nguyệt hát trước khi chết, hóa ra là bài hát của nơi này, hoặc là trước khi Lạc Nguyệt chưa gia nhập ẩn môn, cũng hát bài hát này khi đang đeo giỏ trúc trên lưng như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 767

Mày Diệt Thái Ất Môn Sao?

Diệp Mặc đi đến cửa thôn khách khí hỏi mấy cô gái đi hái trà:

- Mấy cô, tôi muốn hỏi một chút, nhà của Thạch Tĩnh Cầm ở đâu vậy?

Lúc Diệp Mặc định chạy ra hỏi chuyện mấy cô thiếu nữ kia, mấy cô thiếu nữ kia đã rất can đảm nhìn chằm chằm Diệp Mặc, thậm chí ánh mắt còn rất nóng bỏng. Từ đó có thể thấy, phong tục của người dân nơi này rất thoáng, những người thiếu nữ này đều dám yêu dám hận.

Nhưng sau khi Diệp Mặc hỏi ba chữ Thạch Tĩnh Cầm kia, những cô gái này đều thay đổi sắc mặt, điều đi qua Diệp Mặc, cúi người rời đi. Tốc độ của họ rất nhanh, rất nhanh liền biến mất ở cửa thôn.

Diệp Mặc có chút không hiểu, chẳng lẽ Thạch Tĩnh Cầm đều không được ai trong thôn thích hay sao? Hoặc là nói, những cô gái này cơ bản là không biết Thạch Tĩnh Cầm là ai? Nhưng từ biểu hiện của những cô gái này, Diệp Mặc có thể biết, bọn họ biết nhà của Thạch Tĩnh Cầm ở đâu.

Thần thức của Diệp Mặc lại chú ý đến những cô gái vừa rời đi, có một cô gái đã rời khỏi đội, vụng trộm đi vào thôn. Diệp Mặc khẽ mỉm cười, động tác này sao có thể lừa được hắn.

Ngay sau đó, hắn đã đi theo cô gái này tới một ngôi nhà tranh vô cùng rách nát.

Diệp Mặc dùng thần thức quét vào, phát hiện bên trong có một gã thiếu niên mày rậm mắt to, quần áo rất rách rưới, gã đang làm thảo dược.

- Thạch Thiết, những người đó dường như lại đến rồi, cũng giống như hai người lần trước đến, cũng là muốn tìm chị gái của em, em mau trốn đi.

Người thiếu nữ này đi tới cửa vội vàng nói.

Hóa ra thiếu niên này chính là em trai của Lạc Nguyệt, Diệp Mặc giật mình. Nhưng là ai muốn tới làm phiền Lạc Nguyệt vậy, thậm chí còn làm liên lụy tới em trai của cô ấy?

- Tại sao tôi đến, liền phải đi trốn?

Diệp Mặc đứng ở cửa, mỉm cười hỏi.

- A...

Người thiếu nữ báo tin này đột nhiên thấy Diệp Mặc xuất hiện, đột nhiên thét lên một tiếng chói tai, lúc cô đến rất cẩn thận, thật không ngờ lại bị người này biết, lại còn dẫn hắn đến nơi này. Sắc mặt của cô ta biến thành trắng nhợt, Diệp Mặc thậm chí có thể thấy cơ thể của cô ta đang run lên.

Thạch Thiết ngừng công việc trong tay lại, cầm một chiếc búa lạnh lùng nói với Diệp Mặc:

- Chuyện này không liên quan gì tới chị Ngu. Anh có gì cứ nhằm vào tôi.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ tôi chỉ là mang Lạc Nguyệt trở về quê hương, tại sao lại phải đánh cậu. Nhưng hắn biết trong chuyện này đã có hiểu lầm gì đó.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc khoát tay nói:

- Thạch Thiết, cậu hiểu lầm tôi rồi, tôi đến đây không có ác ý gì cả. Tôi và chị cậu là bạn bè, được chị cậu nhờ vả, chỉ đến đây xem xét mà thôi.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, vẻ mặt của Thạch Thiết càng trở nên khó hiểu, nhưng cậu vẫn cẩn thận nắm chặt chiếc búa.

Đột nhiên ánh mắt của Diệp Mặc biến đổi, hắn đột nhiên nói:

- Thạch Thiết, cậu tin tôi, những lời tôi nói đều là sự thật, không có ác ý gì cả, tôi đúng là bạn của chị cậu. Cậu đợi tôi ở đây một chút, tôi có chút việc phải đi, một lát nữa sẽ quay lại.

Diệp Mặc nói xong rất nhanh liền xoay người rời đi, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt của Thạch Thiết và chị Ngu - Thạch Thiết, hắn đi rồi, em mau trốn đi. Nếu hắn trở về thì xong rồi.

Thấy Diệp Mặc rời đi, chị Ngu sắc mặt đang trắng bệch liền nói với Thạch Thiết.

Thạch Thiết lắc lắc đầu nói:

- Em không muốn trốn, anh ta nói có quan hệ với chị em, em sẽ ở đây đợi anh ta. Em rất nhớ chị của em, nhưng vẫn không có tin tức gì của chị ấy. Nếu anh ta cùng phe với những người lần trước, em sẽ liều mạng cùng anh ta. Chị Ngu, cảm ơn chị, chị đi trước đi.

Cô gái sắc mặt đang trắng bệch kia nghĩ ngợi một chút, rồi dặn dò Thạch Thiết, sau đó rời đi.

...

Diệp Mặc sở dĩ đột nhiên rời khỏi nhà của Lạc Nguyệt là bởi vì thần thức của hắn đã nhìn thấy Cơ Mi, hơn nữa Cơ Mi này còn thất tha thất thểu chạy từ cửa thôn Thạch Phượng lại. Theo lí mà nói, cô còn có một con thanh điêu, nhưng Diệp Mặc cũng không nhìn thấy thanh điêu ở đâu.

Tuy rằng Diệp Mặc đã biết Cơ Mi là tu vi đại viên mãn, nhưng một người luyện khí đại viên mãn ở nơi này cũng dường như là vô địch rồi, có ai có thể đánh thắng được cô ta? Hơn nữa còn làm cho cô ta bị thương như vậy?

Diệp Mặc lập tức cũng đi theo, hắn rất muốn biết lúc nào tiểu thế giới đã có một tên lợi hại đến vậy rồi. Hắn không phải người lỗ mãng, người đuổi giết Cơ Mi kia mặc dù đã làm cho cô ta bị thương, nhưng chưa giết cô ta, lại làm cho Cơ Mi chạy được tới nơi này, từ đó có thể thấy, cũng không lợi hại hơn Cơ Mi nhiều lắm.

Không lợi hại hơn Cơ Mi là mấy, Diệp Mặc tự phụ không sợ đối phương.

Cơ Mi chưa chạy được bao xa, một tiếng ầm lớn vang lên, một con thanh điêu rơi xuống trước mặt cô. Trên thanh điêu là một người đàn ông có vẻ khoảng năm mươi tuổi.

Điều khiến Diệp Mặc kì lạ là, thanh điêu này là vật cưỡi của Cơ Mi, tại sao lại thành của người đàn ông này? Hơn nữa, từ thanh trường kiếm trên tay gã, Cơ Mi là bị người này đánh cho bị thương.

- Anh rốt cuộc là muốn thế nào? Thanh điêu đã bị anh chiếm lấy rồi, chẳng lẽ anh còn muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?

Ánh mắt của Cơ Mi rất linh hoạt, nhưng ngữ khí của cô rõ ràng là có một chút lo lắng.

Diệp Mặc dùng thần thức quét ra ngoài, hắn lập tức nhìn ra người đàn ông này luyện Cổ Võ, chỉ là tu vi không khác lắm so với Li Thành, thậm chí đã vượt qua Li Thành. Là Tiên Thiên chân thực, hay là trên cấp Tiên Thiên mà tiểu thế giới nói.

Khó trách Cơ Mi không phải đối thủ của gã, Cơ Mi mặc dù là người luyện tu chân, nhưng cô còn chưa hiểu được lí giải của tu chân, cũng không có pháp khí cầm tay. Cho nên cơ bản là không có cách nào phát huy thực lực, không phải đối thủ của người đàn ông này cũng là chuyện bình thường.

Ban đầu Diệp Mặc nghĩ trên cấp Tiên Thiên chỉ có một người mà thôi, hắn không ngờ lại gặp được một người ở đây.

Người đàn ông này cẩn thận đánh giá Cơ Mi, sau đó mới nói:

- Cô tuổi còn trẻ, tu vi thật không ngờ lợi hại đến vậy. Không ngờ đã ở trong tay tôi rồi lại còn chạy được đến đây, nếu không có thanh điêu chắc tôi cũng không đuổi kịp cô, thật là khó có thể tưởng tượng. Cô biết là tôi đã dùng toàn lực để ra tay, là Lãnh Thuyên cũng không thể đỡ được, nhưng cô lại làm được.

Cơ Mi lạnh giọng nói:

- Tôi và anh không thù không oán, tại sao anh lại động thủ với tôi? Thậm chí còn đoạt lấy thanh điêu của tôi?

Người đàn ông này cười nhạt nói:

- Là thanh điêu của cô? Tại sao tôi lại nghe nói thanh điêu này là của phái Hải Thương? Tuy rằng tôi vừa mới rời núi, nhưng tôi cũng biết rằng đường chủ của phái Hải Thương bị cô giết.

Cơ Mi hừ một tiếng:

- Phùng Năng của phái Hải Thương có mưu đồ với tôi, tôi vì sao không thể giết gã? Chuyện này có liên quan gì đến anh?

Người đàn ông này cười lạnh một tiếng:

- Không liên quan đến tôi, nhưng theo tôi được biết, Phùng Năng giao cho cô một nhiệm vụ, đó là bảo cô giết một người thanh niên tên là Diệp Mặc, tôi nghĩ là cô chưa hoàn thành nhiệm vụ này đúng không? Cô cho tôi biết Diệp Mặc đang ở chỗ nào, có lẽ tôi cũng có thể tha cho cô lần này.

- Diệp Mặc?

Cơ Mi hơi sửng sốt, nếu như là ngày hôm qua tìm đến, Diệp Mặc vẫn còn tại trấn Thạch Lâm, nhưng bây giờ cô không tìm thấy Diệp Mặc, làm thế nào để nói cho người này đây?

Giọng nói oán hận của người đàn ông này truyền đến:

- Đúng vậy, đúng là Diệp Mặc, hắn đã diệt Thái Ất môn của tôi, tôi và hắn không đội trời chung. Lão phu bế quan lâu ngày, lại nghe được từ hậu bối tên Mạc Hữu Thâm sự tàn ác của người này. Không ngờ ba mươi năm tôi chưa trở lại, trở lại liền biết tin dữ là Thái Ất môn đã bị diệt. Tôi không băm tên Diệp Mặc này thành thịt vụn, tuyệt không cam lòng. Nếu hôm nay cô không nói ra tung tích của Diệp Mặc, cô đành chôn cùng với Thái Ất môn đi.

Cơ Mi hơi sửng sốt, cô không tưởng tượng nổi gã Thái Ất môn này lại còn nói đạo lí đến vậy, chuyện này liên quan gì đến cô? Lúc này bắt cô đi tìm Diệp Mặc, cô đến nơi nào để tìm đây.

- Đương nhiên, cô còn có một con đường, tu vi của cô không tồi, có thể gả cho đệ tử mới thu nạp Mạc Hữu Thâm của tôi. Sau đó giúp gã đi làm rạng rỡ Thái Ất môn của tôi, nếu như vậy, tôi đương nhiên sẽ không làm khó cô. Đệ tử kia của tôi, cô cũng gặp rồi, có chút giống Diệp Mặc, nhìn không tồi, cũng sẽ không uất ức cho cô.

Người đàn ông này thấy Cơ Mi ngây người ra, liền bổ sung một câu.

Cơ Mi giật mình, cô giờ mới hiểu được, câu nói sau mới là mục đích chủ yếu của gã, thật đúng là vô sỉ.

Cô lạnh giọng nói:

- Ông đem tôi gã cho gã Mạc Hữu Thâm kia? Cái gã xấu như gấu đó sao?

Cơ Mi trong lòng thầm hận, lúc cô nhìn thấy Mạc Hữu Thâm, còn tưởng rằng đó là Diệp Mặc, nhưng đợi đến lúc cô phát hiện ra không phải Diệp Mặc, thì cũng không thể đi được rồi. Lão già này cố tình không cho cô đi, hơn nữa võ công còn lợi hại như vậy. Hóa ra lúc cô bắt được Mạc Hữu Thâm, gọi một câu Diệp Mặc đã bị y nghe được. hơn nữa sau khi gã nghe được tên của cô, còn biết là cô đã giúp phái Hải Thương đối phó với Diệp

Mặc.

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn hiểu được, hóa ra người kia là tiền bối của Thái Ất môn, bởi vì vẫn ở trong núi sâu tu luyện, lúc quay về thì Thái Ất môn đã bị hủy diệt. Lúc này mới giận dữ, tên Mạc Hữu Thâm đúng là có bản lĩnh, không ngờ lại nịnh bợ được một cao thủ thế này.

Từ lời nói của người đàn ông này Diệp Mặc cũng có thể biết được, gã hiện tại vẫn còn chưa biết được sự tồn tại của Li Thành.

Đã gặp cao thủ của Thái Ất môn, Diệp Mặc trong lòng đã nổi lên sát khí. Loại người này nhất định sẽ không để cho hắn rời đi, bởi vì Tiểu Vận cũng ở nơi này, nếu một ngày nào đó Tiểu Vận gặp tên này thì xong rồi. Còn cái tên Mạc Hữu Thâm kia, tốt nhất là đợi sau này làm cho gã thành tàn phế.

Đã quyết định động thủ rồi, Diệp Mặc liền lấy Phi Kiếm chậm rãi đi ra.

Cơ Mi bị thương không nhẹ, cô đang nghĩ làm sao để thoát khỏi gã này, lại thấy Diệp Mặc đi tới, cô ngẩn người ra một lát, trong lòng thầm vui mừng.

- Vị tiền bối, người ông muốn tìm đã tới, nơi này không còn chuyện của tôi nữa, tôi đi đây.

Nói xong, Cơ Mi xoay người đi không quay đầu lại. Về phần sống chết của Diệp Mặc cũng không liên quan đến cô, đến cả chuyện tại sao Diệp Mặc đến đây cô cũng không nghĩ.

Hơn nữa đem Diệp Mặc ra làm tấm chắn, cô cũng không thấy có gánh nặng nào, gã Thái Ất môn này muốn tìm Diệp Mặc, cô cũng chỉ là nhận nhầm Mạc Hữu Thâm thành Diệp Mặc, nên lúc này mới ở trong tay của gã mà thôi.

Người đàn ông này cũng đồng thời nhìn thấy Diệp Mặc, trong lòng cũng hiểu tại sao Cơ Mi lại nhận nhầm Mạc Hữu Thâm thành Diệp Mặc. Bởi vì vừa nhìn đúng là vô cùng giống, nhưng nếu chú ý một chút, cũng biết đây là

hai người hoàn toàn khác nhau.

- Mày là Diệp Mặc? Là người tiêu diệt Thái Ất môn?

Người đàn ông này sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, liền không quan tâm đến chuyện Cơ Mi chạy trốn nữa. Y tin rằng sau khi y giết Diệp Mặc, sẽ lại đi tìm Cơ Mi, dù sao cũng sẽ kịp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 768

Chém Giết

Diệp Mặc cười không chút để ý đến gã đàn ông đó. Sau đó mới gõ gõ thanh kiếm rồi nói:

- Thật không ngờ ta lại gặp một cao thủ Tiên Thiên thực sự thứ hai. Nói như vậy thì Tôn Càn Phái và Từ Hàng Tĩnh Trai có lẽ cũng là có cao thủ Tiên Thiên rồi.

Gã đàn ông này vốn rất coi thường, không thèm để ý tới Diệp Mặc. Nhưng sau khi y nghe thấy lời Diệp Mặc nói thì đột nhiên tay run run, có chút không dám tin tưởng Diệp Mặc. Một lúc sau mới ngạc nhiên hỏi:

- Mày còn ít tuổi sao lại biết rõ về Tiên Thiên như vậy?

Để không làm cho ngươì luyện võ của Thần Châumất đi niềm tin với những Tiên Thiên vừa mới được thăng cấp, cách đây rất lâu có ngươì luyện võ đã đem Thiên Cấp đổi sang Tiên Thiên. Đây là chuyện vô cùng cơ mật. Thông thường thì ngươì luyện võ sau khi thăng cấp thành Tiên Thiên mới chỉ mơ hồ với tới được, mà gã này sau khi lên tới đỉnh cao của Tiên Thiên rồi lại tìm cách đóng cửa bế quan. Đến khi đột phá được cấp độ này lại tìm kiếm đáp án khắp nơi cuối cùng mới biết được chuyện này. Nhưng Diệp Mặc mới chừng này tuổi đột nhiên tuỳ tiện nói ra, chẳng lẽ hắn trẻ tuổi như vậy đã là cao thủ Tiên Thiên sao?

Diệp Mặc không để ý tới gã này mà trực tiếp hỏi:

- Ông có biết Ly Thành chứ?

- Ly Thành? Có chút ấn tượng.

Gã này suy nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng nhưng gã nhanh chóng nghĩ tới mục đích của mình là tìm Diệp Mặc. Thanh kiếm trong tay lại động đậy, lạnh giọng nói:

- Cho dù mày biết rõ ràng về Tiên Thiên thì hôm nay cũng khó lòng mà thoát chết.

Nói xong, thanh trường kiếm trong tay gã biến thành vô số nhát kiếm đổ về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc biết rằng điều này có nghĩa là gã kia coi thường hắn. Hắn không chút nghĩ ngợi, nâng tay lên đánh trúng vào hướng vẩy kiếm của gã kia.

"Ầm" một tiếng nặng nề vang lên, Diệp Mặc và gã đàn ông bị đẩy lùi về phía sau một bước. Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ tuy cái gã này so với nội công của Ly Thành có thâm hậu hơn một chút nhưng chân khí không lợi hại bằng hắn Gã đàn ông này không ngờ trường kiếm của mình lại bị đối phương đánh ra, hơn nữa còn khiến gã phải lùi về phía sau một bước.

- Mày có thể tìm ra kiếm của ta trong vô số kiếm ảnh, mà hơn nữa lại đánh trúng nó. Tốt lắm, mày đáng giá để ta lấy ra tám phần công lực đấy.

Nói xong, gã đàn ông này lại vung trường kiếm trong tay ra nhưng lần này không phải là kiếm ảnh nữa. Trường kiếm trong tay gã trở thành một thanh kiếm dài nhọn hoắt hướng thẳng về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc âm thầm gật đầu, gã này nội công quả thật là không nói chơi. Thật không ngờ có thể biến trường kiếm thành nhọn và dài như vậy. Hơn nữa còn lao tới như bình thường, nếu khiến hắn phải thể hiện, đây có thể lợi hại tương đương với Lục Mạch Thần Kiếm.

Nhưng nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng Diệp Mặc sẽ tuyệt đối không chịu thua thiệt. Hắn cười cười khinh thường - Lão già kia lại nói khoác rồi, ông đây cũng chẳng cần đánh với ngươi, thì ngươi cũng tự bị gió thổi bay rồi.

Quả nhiên ý nghĩ này còn chưa nói xong thì kiếm quang ở đỉnh trường

kiếm của gã bất chợt thoát khỏi mũi kiếm, trực tiếp tiến về phía Diệp Mặc.

Mà sau khi kiếm quang thoát ra khỏi mũi kiếm thì gã lại vung ra một kiếm quang khác. Các kiếm quang này mỗi lúc một nhanh bắn về phía Diệp Mặc. Mỗi đường kiếm quang đều có ý giết người.

Diệp Mặc biết rằng chỉ cần hắn lại khiến gã này bắn ra kiếm quang không ngừng thì cuối cùng hắn nhất định sẽ bị những kiếm quang này bao vây lại. Chỉ cần không cẩn thận một chút thì sẽ bị những kiếm quang này bắn trúng mà bị thương.

Cái thằng cha này quả thật không phải là nói dối. Tuy rằng hắn không biết Ly Thành nếu như liều mạng cùng hắn, đòn sát thủ là cái gì chứ, nhưng Diệp Mặc chắc chắn những quang kiếm thoát ra từ cái thằng cha này không phải là Lục Mạch Thần Kiếm. Nó không chỉ là do nội công thâm hậu tạo thành, đây chắc chắn là một bí kíp kiếm kỹ vô cùng lợi hại.

Nếu như có thể có tuyệt kiếm kỹ như thế này, thông qua lĩnh ngộ được tam sinh quyết thì các chiêu kiếm của hắn sẽ được cải thiện nhiều lắm, lực chiến đấu của hắn cũng sẽ thăng lên gấp mấy lần. Thực ra Diệp Mặc biết rằng chân khí và thần thức của hắn tuy thâm hậu nhưng lực chiến đấu của hắn lại không cao, hơn nữa phương thức chiến đấu cũng chỉ có một. Có thể tung hoành trong này, một là vì kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú. Thứ hai là vì hắn chưa gặp cao thủ thôi.

Phi kiếm của hắn đang phải đối mặt với một hoàn cảnh rất xấu chính là ý muốn giết kẻ địch của hắn không được thuận buồn xuôi gió giống như giết gà vậy. Nhưng đối với những cao thủ tương đương với hắn, thậm chí cả với cao thủ mạnh hơn hắn thì phi kiếm khi rời khỏi tay hắn rất dễ dàng bị người khác khống chế được.

Nghĩ đến cái kiếm pháp này cùng lục mạch thần kiếm hiểm ác như nhau, trong lòng Diệp Mặc nóng như lửa đốt.

Nhưng phải lấy được kiếm quyết. Nhất định phải giết chết cái thằng cha

này, Diệp Mặc tin tưởng vào sự lợi hại của kiếm quyết. Trước mắt gã này tuyệt đối nghĩ không ra, nói không chừng gã đã nhặt được từ trong một chỗ nào đó.

Nghĩ là như vậy nhưng chỉ trong nháy mắt thì mấy đạo kiếm đã phóng tới phía hắn. Hơn nữa tốc độ của các kiếm quang ngày càng nhanh khiến hắn không kịp tránh né.

Diệp Mặc hừ một tiếng rồi pháp khí phi kiếm trong tay dưới sự khống chế của chân nguyên biến thành một tấm ván cửa rồi sau đó tấm ván cửa này mang theo chân nguyên cuốn tròn giống như lốc xoáy, khiến toàn bộ kiếm quang bị nhốt vào trong.

Chân nguyên của phi kiếm cùng với những kiếm quang tụ lại một chỗ phát ra từng đợt nổ tung trong không khí thậm chí còn kéo theo một âm hưởng sắc nhọn. Loại thanh âm này nghe chẳng thoải mái chút nào. Chân nguyên và kiếm còn lại quang văng ra khắp nơi rơi ra xung quanh, lập tức khiến cây cối xung quanh đổ rạp thành một mớ hỗn độn.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết đối phó với chiêu kiếm này nếu không tinh thông thì một khi đối phương thi triển những mũi kiếm nhọn này thì cũng sẽ linh hoạt như phi kiếm thông thường. Cách xử lý dựa vào chân nguyên của hắn tuyệt đối sẽ không trụ được.

Gã đàn ông kia dường như không ngờ, Diệp Mặc có thể phá vỡ tuyệt kỹ của gã ta. Trong lúc còn đang ngây người ra chính là thời khắc gã đã chần chừ, mũi kiếm nhọn của gã hoàn toàn bị Diệp Mặc xoắn diệt.

Kinh nghiệm chiến đấu của gã này rõ ràng không nhiều. Các mũi kiếm nhọn của gã bị Diệp Mặc thu hết vào cũng không xuống hạ phong, nhiều nhất thì cũng chỉ là bản thân gã xuất chiêu bị đối phương chặn được mà thôi, còn đối phương lại không có cách giải quyết. Nhưng hành động đầu tiên của gã không phải là tiếp tục giở chiêu khác hoặc là tiếp tục bắn ra kiếm quang mà lại nhanh chóng lùi về phía sau để tự bảo vệ mình.

Kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Mặc vào lúc này thì lại không kém hơn gã này. Sau khi hắn đã diệt hết kiếm quang, phát hiện đối phương lại không ra chiêu sau. Đâu thể bỏ qua cơ hội này, hắn không thu hồi phi kiếm mà bắn ngược về phía gã kia, đồng thời ra thêm một quyền.

Tuy rằng mọi thứ đã bị Diệp Mặc chiếm dụng rồi nhưng trong lòng Diệp Mặc lại đang thầm oán trách. Tức thật, phương thức chiến đấu của hắn lại đơn thuần quá. Ngoài phi kiếm thì ra quyền, nếu không thì đối phó bằng hoả cầu và đao gió của người luyện võ cấp thấp. Điều này sao khiến hắn chịu được. Xem ra mình nhất định phải chiếm được tuyệt kỹ kiếm quang của gã này. Đây thực sự là một thứ tốt.

Nếu gã này biết Diệp Mặc đang được lợi lớn, mà còn đang ai thán thủ đoạn của mình ít, còn muốn chiếm tuyệt kỹ của gã, thì nói không chừng gã đã phải khóc ra thành tiếng rồi.

Tuy nhiên, gã này đã tu vi được tới trình độ này thì phản ứng đương nhiên là sẽ rất nhanh chóng. Gã vừa lui về phía sau, thấy Diệp Mặc không ngừng tay giống gã, liền biết mình đã mất tiên cơ, lập tức liền dùng nội lực tạo thành một bức tường cản phá Diệp Mặc không phải là lần đầu tiên nhìn thấy loại tường khí này. Lúc trước Ly Thành đã dùng loại tường khí này ngăn cản phi kiếm của hắn. Hắn đương nhiên là sẽ không để cho ngươi ta chặn được một lần nữa.

Vì vậy mà khi phi kiếm của Diệp Mặc gặp phải bức tường khí thì đột nhiên đâm thẳng lên không trung. Gã này đang thấy lạ vì sao phi kiếm của Diệp Mặc lại đổi hướng như vậy thì nắm tay của Diệp Mặc đã đột nhiên lao tới. Gã không lo về phi kiếm nữa, mà ở sau bức tường khí dùng một quyền đánh ra. Đồng thời trường kiếm trong tay kia chợt kêu lên một tiếng "oong", gã đang chuẩn bị biến chiêu.

"Ầm" nắm tay của Diệp Mặc phá tan bức tường khí này, đang lúc nắm tay hắn tiếp xúc bức tường khí, đất đá và bụi bặm bỗng nổi lên cuồn cuộn.

Gã này còn chưa kịp so nội công với Diệp Mặc thì đã có cảm giác có

một luồng sát ý băng hàn vọt tới. Trong chớp nhoáng gã bỗng nghĩ tời thanh kiếm bay lên trời khi nãy hình như chưa rơi xuống.

Trong lòng gã bỗng run lên, một dự cảm không lành lan đến. Gần như theo bản năng né cơ thể qua một bên, đồng thời dùng trường kiếm trong tay cản lại phía sau "Teeng" một tiếng, gã này đột nhiên cảm thấy trường kiếm trong tay mình lỏng ra, vai tê rần. Phi kiếm của Diệp Mặc không ngờ xuyên trúng vai sau của gã, bắn ra một dòng máu tươi.

Không xong rồi, trúng chưởng rồi, hơn nữa trường kiếm của gã lại bị chặt đứt. Diệp Mặc không ngờ có thể khống chế phi kiếm tấn công sau lưng gã. Thật là lợi hại, hắn dường như đang ngự kiếm chiến đấu Đối với một người luyện võ ngăn chặn được tuyệt kỹ của mình, hơn nữa còn có thể ngự kiếm, trong lòng gã đàn ông này đã bắt đầu sợ hãi.

Trong lòng gã đã hiểu mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Vừa rồi nếu không phải là giác quan thứ sáu của gã mách bảo là né tránh nguy hiểm, sau đó lại dùng kiếm cản lại thì nói không chừng lúc này không phải bả vai trúng kiếm mà là hậu tâm đã bị đâm trúng rồi Lúc gã ta phát hiện mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, thì trong nháy mắt thanh trường kiếm trong tay gã đã gãy ra, rồi thì trường kiếm trong tay run lên.

Trường kiếm của gã vỡ ra thành vô số mảnh, mang theo vô số đường kiếm quang bắn tung toé khắp nơi bắn tới phía Diệp Mặc. Trong lúc gã thấy chiêu cuối cùng của mình có vẻ đã thành công, gã biết đã bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình rồi, giờ gã chỉ cần lên thanh điêu là được rồi Cho nên khi trường kiếm gãy trong tay gã, gã cũng không có ý định đi xem kết quả, xoay người xông tới chỗ thanh điêu sau đó khống chế thanh điêu phi lên trời.

- Diệp Mặc, lão phu hôm nay nhớ mối thì này. Nếu ta mà không phanh thây xẻ thịt cả nhà nhà ngươi, ta nguyện không làm người.

Gã đàn ông này bay vào không trung liền thởi phào nhẹ nhõm, nhưng âm thanh của phát ra từ không trung vô cùng phẫn uất Diệp Mặc lúc này bất chấp gã này. Phi kiếm trong tay lại cuồn cuộn lên một lực xoáy chân nguyên.

Vô số kiếm quang tổ hợp từ mảnh kiếm vỡ vụn, dưới lốc xoáy phát ra tiếng vang chói tai rất nhanh bị Diệp Mặc chặn lại toàn bộ.

Ngay sau đó Diệp Mặc đã bước trên phi kiếm bay lên không trung. Chỉ là một con thanh điêu mà tưởng rằng có thể thoát khỏi phi kiếm của hắn ư. Đúng là nằm mơ.

Gã này thực sự không nghĩ đến, mình đã bay lên trời cao rồi, mà Diệp Mặc lại có thể đuổi theo giết gã. Bởi vì vậy nên gã ngồi trên thanh điêu đang chăm chú chữa thương.

Nhưng khi có một sát ý băng lạnh dũng mãnh tràn vào tim gã, gã rùng mình một cái, theo bản năng ngẩng đầu lên thì vô cùng hoảng sợ phát hiện ra Diệp Mặc đang đứng trước mặt gã, rồi một đường phi kiếm màu hồng đã rơi vào đỉnh đầu của gã - Không…

Một tiếng kêu xé trời vang lên thảm thiết. Hai mảnh cơ thể cùng với vô số mưa máu rơi xuống. Thi thể của gã rơi xuống mặt đất khiến tro bụi đầy trời.

Con thanh điêu hí lên một tiếng rồi một mình bay vào trời xanh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 769

Kiếm Quang Tam Sinh

Diệp Mặc không thèm để ý Thanh Điêu đã bay đi, mà trực tiếp dừng ở bên người người đàn ông kia, rất nhanh liền lấy ra được một quyển sách không trọn vẹn từ trong một túi áo tinh xảo của y.

Không biết sách được làm từ thứ gì, tuy rằng đã không còn nguyên, nhưng phần còn sót lại vẫn vô cùng cứng, Diệp Mặc thử lấy tay xé một cái, hoàn toàn không có cách nào xé rách.

Bất chấp còn lại đồ vật gì, Diệp Mặc trước tiên liền mở sách ra cẩn thận xem. Đây đúng là một quyển kiếm kỹ, hơn nữa còn là kiếm kỹ không có tên, kiếm kỹ chỉ có nửa phần trước mà thôi.

Diệp Mặc tùy ý lật ra một chút, chỉ biết đây tuyệt đối là một quyển kiếm kỹ rất hay. Tuy rằng cuốn kiếm kỹ này chỉ có nửa phần trước, hơn nữa còn không nguyên vẹn, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói việc này căn bản cũng không thành vấn đề. Hắn tu luyện là 'Tam sinh quyết" chỉ cần có một phần đầu, hắn cũng có thể tự mình diễn hóa ra phần sau của kiếm kỹ, nói không chừng còn lợi hại hơn so với nguyên bản.

Bởi vì kiếm kỹ chỉ có ba tầng trước, tầng thứ nhất là tạo ra kiếm quang, kiếm quang dài ngắn tùy thuộc vào ngộ tính và tu vi của mỗi người mà định ra. Phương pháp làm kiếm quang có rất nhiều loại, chọn chân khí làm hàng đầu, hay sát khí làm hàng đầu, hay là kiếm khí làm hàng đầu.. v…v. Mà kiếm quang thoát ly trường kiếm giết địch, chỉ là công pháp cơ bản của tầng thứ nhất.

Diệp Mặc quét nhìn mặt sau của cuốn kiếm kỹ này một chút, phát hiện

tu luyện tới phía sau, kiếm quang có thể vô biên vô hạn, mọi lúc mọi nơi, căn bản cũng không bị gián đoạn, thậm chí hoàn toàn không cần trường kiếm để kích thích kiếm quang.

Nhìn đến đây, Diệp Mặc thầm than, tên Thái Ất Môn bị mình giết này cũng chỉ đang nhập môn tầng thứ nhất. Nếu quả thật để y luyện xong tầng thứ nhất, thậm chí nếu luyện đến tầng thứ hai, mình sự thật sẽ gặp nguy hiểm. Xem ra thiên hạ to lớn, người tài là vô số.

Diệp Mặc gấp cuốn sách nhỏ lại. Mặt sau hắn cũng không dám nhìn kỹ, tránh ảnh hưởng tới sự sáng tạo độc đáo của chính mình. Tu luyện qua 'Tam sinh quyết' về sau, Diệp Mặc tin tưởng kiếm kỹ này sau khi thông qua lý giải và diễn hóa của hắn, sẽ sáng tạo ra thứ càng tốt hơn nhiều so với nguyên bản.

Chỉ có điều kiếm kỹ này không có tên, Diệp Mặc suy nghĩ một chút, liền vỗ vào cuốn kiếm kỹ trong tay rồi nói:

- Về sau gọi mày là 'Kiếm quang 'Tam sinh ' nhé.

Ném kiếm kỹ trong tay vào nhẫn, Diệp Mặc tung ra một hỏa cầu thiêu hủy người đàn ông trên mặt đất. Lúc này mới đi tới thôn Thạch Phượng.

...

Cơ My một đường chạy nhanh, cũng may cô ăn qua 'Tử tuyết ứng tử", hiệu quả của thuốc vẫn còn. Cho nên bị thương không nhẹ, nhưng lại khôi phục cũng rất nhanh chóng.

Cô biết mình nhất định phải trốn càng xa càng tốt, nếu không người kia sau khi giết Diệp Mặc. Rất nhanh liền đến lượt cô gặp xui xẻo. Cô tự thấy vận khí của mình khá may mắn, không ngờ gặp một đứa ngốc như Diệp Mặc, chủ động đi chết thay cô, may mắn thay lúc ở thị trấn Thạch Lâm cô không giết hắn. Nếu lúc đó cô giết Diệp Mặc, thì hiện tại người phải chết chính là chính nàng.

Bỗng nhiên Cơ My trong lòng cả kinh, cô dừng bước lại, Diệp Mặc mặc dù nói đi Hàm Thông Thành, nhưng tại sao đột nhiên lại hiện ra ở thôn Thạch Phượng? Hắn chờ trời sáng mới đi, cho dù là ngồi xe ngựa nhanh nhất cũng không đến nhanh như vậy chứ.

Hơn nữa buổi sáng khi cô đến Hàm Thông Thành, thần thức đã cẩn thận quan sát qua. Xe ngựa Diệp Mặc cũng không bị đuổi đi. Xem ra sự suy đoán vào buổi sáng của cô là không sai, Diệp Mặc cũng là một người rất thần bí, hơn nữa hắn quả thật có một loại biện pháp chạy rất nhanh.

Cơ My lắc lắc đầu, dù sao sau này mình cũng không muốn đi điều tra hắn, hơn nữa hôm nay hắn gặp cao thủ siêu cấp. Đã chết chắc rồi, hà tất phải lo lắng việc này?

Cô vừa muốn tiếp tục chạy trốn, một tiếng chim kêu làm cho nàng sợ run cả người. Trong lòng nhất thời cả kinh, thầm kêu không ổn rồi, người kia đã giết Diệp Mặc, và đuổi theo tới đây.

Cơ My theo bản năng ngẩng đầu lên một chút. Lại kinh dị phát hiện phía trên Thanh Điêu không có bất kỳ người nào. Cô trong lòng nhất thời sửng sốt, ngược lại liền không kìm nổi vui mừng như điên, lập tức một tiếng huýt sáo vang lên.

Thanh Điêu bị người đàn ông kia dùng lực khống chế, nhưng Cơ My cô lại biết đối thoại như thế nào với Thanh Điêu.

Thanh Điêu trên đỉnh đầu nghe thấy tiếng huýt sáo của Cơ My, lập tức lại kêu một tiếng trên không trung, sau đó lại xoay một vòng tròn trên đỉnh đầu Cơ My, lao xuống bên người Cơ My.

Lúc này Cơ My đâu thèm lo lắng việc khác, cô lập tức bay lên trên người Thanh Điêu, khống chế Thanh Điêu, sau đó rất nhanh bay đi.

Khi Cơ My xác định mình đã an toàn, lúc này mới nghĩ đến Thanh Điêu không có khả năng vô duyên vô cớ bay về đây. Nếu Thanh Điêu đã tới, như

vậy tên đàn ông tu vi khủng bố kia đâu rồi? Nếu y đã giết Diệp Mặc hẳn là sẽ ngồi Thanh Điêu tới giết mình, tuyệt đối không có khả năng để Thanh Điêu mang mình chạy thoát.

Đột nhiên, trong nội tâm nàng dâng lên một ý nghĩ mà ngay cả nàng đều không thể tin được, chẳng lẽ Diệp Mặc đã giết cao thủ Thái Ất Môn kia? Điều này sao có thể chứ? Diệp Mặc cho dù lợi hại, cũng chỉ là Tiên Thiên mà thôi. Hắn tuổi trẻ mà đã tu luyện tới Tiên Thiên, có thể nói đã là nghịch thiên. Hắn làm sao có thể giết cao thủ Thái Ất Môn?

Nhưng ngoại trừ giải thích này, Cơ My phát hiện không có giải thích nào khác có thể thích hợp hơn.

Cô thậm chí rất muốn khống chế Thanh Điêu quay trở lại xem, nhưng nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, cuối cùng vẫn là khống chế Thanh Điêu bay về phía núi Tinh Gia.

...

Khi Diệp Mặc trở lại nhà Lạc Nguyệt, lại phát hiện Thạch Thiết cũng không ở nhà, thần trí của hắn lập tức quét ra ngoài, lại phát hiện Thạch Thiết đang cùng cô gái tên chị Ngu ở bên nhau, hai người dường như đang nói gì đó ở cửa thôn.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, nếu Thạch Thiết không ở nhà, hắn cũng không cần phải gọi y trở về. Lạc Nguyệt cũng không bảo hắn nhất định phải chăm sóc Thạch Thiết.

Diệp Mặc lấy ra quan tài ngọc của Lạc Nguyệt đặt ở cửa nhà nói:

- Em bảo anh mang em về nhà, giờ anh đã mang em trở lại rồi, mối thù của em anh đã giúp em trả một nửa, còn có Giai Uấn kia, chỉ cần anh gặp bà ta, anh nhất định giết không tha.

Thời điểm nói xong câu đó, Diệp Mặc lại đột nhiên phát hiện sắc mặt Lạc Nguyệt trong quan tài ngọc dường như tự nhiên hơn một tí. Chẳng lẽ là

mình ảo giác hay sao? Diệp Mặc vừa định cẩn thận nhìn lại, thần thức lại quét thấy Thạch Thiết không ngờ đã trở lại.

Hắn lắc lắc đầu, xác nhận là mình đã ảo giác, lúc này mới đem hòm quan tài ngọc thu hồi lại trong thế giới giấy vàng - Anh thật sự quen chị tôi?

Thạch Thiết đi đến trước mặt Diệp Mặc, rất bình tĩnh mà hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn không đem hòm quan tài ngọc Lạc Nguyệt lấy ra lần nữa, việc này rất kỳ quái, thứ hai hắn không muốn làm thương tổn người thiếu niên trước mắt này. Người thiếu niên này vừa nhìn là biết rất yêu thương chị, tuy rằng Diệp Mặc không biết vì sao Lạc Nguyệt trước khi chết không nhắc tới Thạch Thiết.

Hắn không đợi thiếu niên này nói thêm, chủ động nói:

- Tôi chưa có nghe qua Thạch Tĩnh Cầm nhắc về cậu, cho nên...

Không nghĩ tới Thạch Thiết nghe xong Diệp Mặc nói, ngược lại đôi mắt đỏ lên nói:

- Xem ra anh quả thật quen chị tôi, chị tôi vì sao chưa trở về, chị ấy có khỏe không?

Diệp Mặc nghe xong câu hỏi của thiếu niên này, đành phải ngậm miệng vào mà nói:

- Cô ấy bây giờ đang ở một nơi rất tốt, cậu không cần lo lắng. Chỉ là tôi muốn biết, vì sao tôi nói chị cậu không nhắc tới cậu, cậu liền khẳng định tôi quen chị cậu chứ?

Thiếu niên này dẫn Diệp Mặc vào trong phòng, sau đó mới lên tiếng:

- Lúc tôi hai tuổi, cha tôi qua đời, mẹ tôi dẫn theo tôi cùng chị đến ở thôn Thạch Phượng. Lúc tôi ba tuổi, bởi vì nạn đói, trong nhà cơm đều không có ăn. Mẹ vì muốn nuôi sống tôi, đã mang tôi rời khỏi thôn Thạch

Phượng, bỏ lại chị một mình ở nơi này, năm đó chị mới mười bốn tuổi. Nhưng vì đói khát, mười bốn tuổi chị gầy yếu thoạt nhìn giống như chưa tới 10 tuổi.

Thiếu niên này xoa xoa mắt, nghẹn ngào một tiếng nói:

- Mẹ tôi trước khi chết nói người bà thấy có lỗi nhất chính là chị tôi, khi bà bỏ lại chị một mình, chỉ biết chị đã không có biện pháp sống sót rồi, bởi vì khi đó trong thôn cách vài ngày lại có thêm người chết đói. Tôi có thể nhớ được vô cùng ít, những thứ này đều là mẹ nói cho tôi biết đấy, mẹ nói một lần khóc một lần. Tôi mới biết được giữa tôi và chị mẹ đã lựa chọn tôi, tôi cảm thấy rất có lỗi với chị. Mấy năm trước sau khi mẹ qua đời, bởi vì không có tiền đi xe, tôi một mình đi nửa năm, mới trở lại được thôn Thạch Phượng, muốn biết chị tôi còn ở đó hay không.

Diệp Mặc không khỏi thầm than, hắn thật không ngờ cuộc sống thơ ấu của Lạc Nguyệt lại bi thảm như vậy, so với Lạc Nguyệt mà nói, hắn ở Ninh Hải bị người ta ức hiếp đã xem như tốt không thể tốt hơn rồi.

Tay Thạch Thiết nắm chặt, có thể thấy được lúc này trong lòng của cậu ta cũng rất không bình tĩnh.

Nhưng cậu ta hít một hơi vẫn như cũ nói:

- Sau khi tôi trở lại thôn Thạch Phượng, mới biết ngày thứ tư sau khi mẹ và tôi rời đi, trong thôn đã có một sư thái hảo tâm đến. Bà ta bỏ tiền ra mua không ít lương thực trở về cứu người trong thôn. Sau đó bà ta sống ở nhà tôi, nuôi dưỡng chị tôi. Sư thái đó ở thôn Thạch Phượng bốn năm, bốn năm sau, chị tôi đã rất khỏe mạnh, bà ta mới mang chị tôi rời khỏi thôn Thạch Phượng, sau đó không có tin tức gì nữa. Hai năm trước, tôi về tới thôn Thạch Phượng, vẫn ở chỗ này chờ chị tôi, tôi tin có một ngày chị tôi sẽ trở lại.

Diệp Mặc nghe xong Thạch Thiết nói, thầm nghĩ, Thạch Thiết này thoạt nhìn cũng mới mười sáu mười bảy tuổi. Xem ra Lạc Nguyệt rời khỏi thôn Thạch Phượng đã hơn mười năm rồi, không biết vì sao Lạc Nguyệt vẫn

không trở lại nơi này? Có lẽ trong nội tâm, nàng chưa thể quên việc bị mẹ mình vứt bỏ, hoặc là nguyên nhân khác.

- Nhưng tôi vừa tới, vì sao cứ hỏi chị cậu, người khác đều bỏ đi?

Diệp Mặc nhớ tới chuyện hồi sáng, lập tức hỏi.

Thạch Thiết lại lần nữa nắm chặt tay nói:

- Một năm trước, có một người đi vào thôn Thạch Phượng, sau đó hỏi tung tích chị tôi. Thôn chúng tôi có một người nói chị tôi đi ra ngoài vẫn chưa trở về, y lập tức giết người đó, nói người đó là nói dối. Tôi mới biết được người kia muốn gây phiền phức cho chị tôi, bởi vì tôi đi hái thuốc, cho nên tránh được một kiếp nạn. Sau đó không biết vì sao y lại đột nhiên rời khởi thôn Thạch Phượng.

Nghe xong Thạch Thiết nói, Diệp Mặc gần như dám khẳng định, người tìm Lạc Nguyệt, chắc chắn là người Giai Uấn phái tới.

- Cậu hiện tại có dự định gì không?

Diệp Mặc nghĩ đến Lạc Nguyệt sẽ không trở về nữa, Thạch Thiết tiếp tục ở lại nơi này chờ đợi, cũng không có ý nghĩa gì.

Thạch Thiết cắn môi nói:

- Tôi phải ở chỗ này đợi chị tôi, tôi còn muốn luyện võ để giúp chị tôi. Tôi biết có người muốn gây khó dễ cho chị ấy, tôi nhất định phải giúp chị tôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 770

Đồ Đệ Đầu Tiên

Diệp Mặc đành phải bất đắc dĩ nói:

- Chị cậu hiện đang bế quan tu luyện, ở môn phái là không thể tùy ý đi ra ngoài. Đôi khi thậm chí tu luyện một hai hoặc mười năm cũng có khả năng đấy, cho nên cậu cũng không cần đợi chị cậu. Hơn nữa, cho dù cậu muốn giúp chị cậu, cậu cho rằng ở lại thôn Thạch Phượng có thể luyện thành võ công tuyệt thế ư?

Vốn thời điểm Diệp Mặc nói nửa câu đầu, Thạch Thiết còn muốn xen vào, nhưng Diệp Mặc nói ra nửa câu sau, cậu ta lập tức chỉ biết Diệp Mặc nói rất đúng.

- Tôi tên là Diệp Mặc, là bạn của chị cậu, nếu cậu muốn học võ, tôi có thể dạy cậu.

Diệp Mặc ngẫm lại một đống công pháp cổ võ trên người mình, tùy tiện lấy ra một vài cuốn đưa cho Thạch Thiết là được.

Thạch Thiết nghe xong lời Diệp Mặc thật ra hơi sửng sốt, nhưng cậu ta rất nhạy bén, lập tức kịp phản ứng, quỳ rạp xuống đất nói:

- Sư phụ, con nguyện ý học, con muốn học. Con biết học võ rất khổ, nhưng con tuyệt đối không sợ chịu khổ.

Thạch Thiết mặc dù chưa học qua cổ võ, cũng chưa có tiếp xúc qua người như thế, nhưng cậu ở ngoài nhiều năm như vậy, cũng đã được nghe nói một ít lời đồn về cổ võ, cũng biết Thiên Địa Huyền Hoàng thuyết pháp. Thấy Diệp Mặc buổi sáng không hiểu ra sao cả liền biến mất, cậu biết Diệp

Mặc nhất định là một người rất lợi hại.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Cậu đứng lên trước, rồi đưa tay đặt vào trong dụng cụ kiểm tra này của tôi.

Dụng cụ kiểm tra mà Diệp Mặc lấy ra này là Vân Tử Y giao cho hắn, hiện tại hắn lấy ra thí nghiệm tư chất của Thạch Thiết.

- Phong linh căn?

Diệp Mặc nhìn trên mặt dụng cụ hiển thị tư chất linh căn liền hoảng sợ, hắn không thể tưởng được linh căn của Thạch Thiết lại nghịch thiên như vậy.

Loại linh căn này mà học cổ võ thì thật là đáng tiếc, Diệp Mặc trầm mặc lại, có nên dạy cậu ta tu chân hay không?

Thấy Diệp Mặc sau khi kiểm tra chính mình một chút, liền không nói thêm gì. Thạch Thiết có chút bất an nhìn Diệp Mặc, cậu ta không biết người bạn này của chị có chịu nhận cậu ta làm đồ đệ hay không.

Trầm mặc thật lâu sau, Diệp Mặc mới thở dài nhìn chằm chằm Thạch Thiết nói:

- Tôi có hai loại công pháp, một loại chính là công pháp cổ võ mà mọi người thường nói. Nếu cậu nguyện ý học, tôi có thể cho cậu nguyên bộ công pháp Thiên cấp tức cấp bậc cao nhất Thần Châu. Cậu thậm chí có thể tu luyện thành đệ nhất Thần Châu. Còn một loại khác, chính là loại công pháp mà tôi hiện tại đang học, tuy nhiên không phải cổ võ, cậu muốn học loại nào?

Diệp Mặc cũng không nói đến tu chân nghịch thiên, cũng không có nói tu luyện cổ võ không bằng tu chân, hắn muốn cho Thạch Thiết lựa chọn. Nếu Thạch Thiết học cổ võ, hắn sẽ không thu nhận cậu ta làm đệ tử. Nhiều nhất thì cho cậu ta chút tài nguyên tu luyện, nhưng nếu Thạch Thiết lựa chọn

tu chân. Lập tức liền nhận cậu làm đồ đệ.

Thạch Thiết gần như không hề do dự liền quỳ rạp xuống đất nói:

- Sư phụ, con muốn học thứ mà người đã học.

Diệp Mặc cũng thầm khen Thạch Thiết rất thông minh, thứ mình tu luyện đương nhiên là tốt nhất, không tốt hắn có thể tu luyện sao? Tuy nhiên Diệp Mặc không biết Thạch Thiết trong lòng cũng nghĩ như vậy, nếu làm đồ đệ của sư phụ, như vậy muốn học thì đương nhiên phải học thứ sư phụ học được rồi.

- Được, cậu đứng lên trước đi.

Diệp Mặc sau khi bảo Thạch Thiết đứng lên. Liền nói:

- Thứ mà tôi tu luyện là nghịch thiên, so với cổ võ còn mạnh hơn hơn rất nhiều. Nhưng nguy hiểm cũng rất lớn, dưới tình huống thực lực của cậu không đạt tới, mà một khi có người biết được cậu tu luyện không phải cổ võ mà là một loại công pháp khác, như vậy thần chết của cậu đã đến. Cho nên, tu luyện thứ tôi dạy, điều kiện tiên quyết thứ nhất chính là giữ bí mật, cậu có thể làm được hay không?

- Có thể làm được.

Thạch Thiết hận không thể lập tức học được bản lĩnh lợi hại nhất, sau đó đi giúp chị mình.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Được. Thứ tôi dạy cho cậu là 'Hồng Mông tạo hóa quyết" cậu nhớ cho kĩ...

Diệp Mặc đem 'Hồng Mông tạo hóa quyết' đến công pháp Trúc Cơ kỳ đều dạy cho Thạch Thiết, sau đó cẩn thận giải thích cho cậu ta lại một lần, lúc này mới lấy ra một quyển công pháp Huyền cấp bình thường đưa cho Thạch Thiết. Sau đó dặn dò cậu ta trên cơ bản phải tu luyện bản công pháp phổ thông này mới có thể ngầm tu luyện 'Hồng Mông tạo hóa quyết'.

Sau khi dặn dò Thạch Thiết xong, Diệp Mặc mới viết một bức thư lưu lại cho Thạch Thiết, nói cho cậu ta biết trước tiên ở thôn Thạch Phượng tu luyện. Nếu tu luyện tới trình độ nhất định, mà thiếu tài nguyên có thể mang theo bức thư này tới Hàng Thủy Thành tìm người của 'Thần thương hội', bảo người của 'Thần thương hội' dẫn cậu ta đi tìm Vân Tử Y.

...

Vốn nghĩ sau khi tới thôn Thạch Phượng, Diệp Mặc là không có ý định đi Hàm Thông Thành nữa. Nhưng nghĩ đến tên Mạc Hữu Thâm kia đang còn ở Hàm Thông Thành, Diệp Mặc trong lòng đã muốn đi giáo huấn y một chút. Người này chẳng những tính kế với Mục Tiểu Vận. Còn dám tính kế đến trên đầu của hắn.

Đối với Diệp Mặc mà nói, trong lòng của hắn và Mạc Hữu Thâm không có tình anh em gì, nếu Mạc Hữu Thâm không tính kế với Mục Tiểu Vận, không làm ra nhiều sự tình như vậy, hắn còn chẳng thèm đi quản y, thậm chí ngẫu nhiên cũng có thể trợ giúp y một chút. Nhưng tên Mạc Hữu Thâm này tìm đến trên đầu của hắn, kia cũng đừng trách hắn trả đòn, thậm chí một kiếm giết chết cũng có khả năng đấy.

Hàm Thông Thành không lớn bằng Hàng Thủy Thành, nhưng người lui tới đây cũng không ít. Đường phố hai bên chẳng những có phần đông thương gia, hơn nữa còn có rất nhiều người bán hàng rong bày biện hàng vỉa hè.

Vừa đến Hàm Thông Thành, thần thức Diệp Mặc lập tức liền quét đi ra ngoài, trước tiên hắn liền phát hiện Mạc Hữu Thâm, tuy nhiên lúc này Mạc Hữu Thâm đang có chút khẩn trương nhìn chung quanh. Diệp Mặc trong lòng cười lạnh một tiếng, lập tức muốn qua đó. Chủ nhân coi bói là một lão đạo nhìn không ra tuổi, một bộ dạng tiên phong đạo cốt. Diệp Mặc khẽ mỉm cười, thật đúng là khắp nơi đều có người như thế nha.

Diệp Mặc vừa muốn rời đi, nhưng chợt nhớ tới đại sư Thiên Dịch mà Ly Thành nói tới kia, hai chữ 'Dịch thiên' này đảo lại không phải là thiên dịch sao? Chẳng lẽ thật là cái lão đạo sĩ rất lợi hại kia ư?

Sau khi biết vị đạo sĩ này có thể là đại sư Thiên Dịch, Diệp Mặc không thèm để ý tới Mạc Hữu Thâm nữa, mà trực tiếp chen đến trước sạp coi bói. Hắn muốn hỏi hai chuyện, thứ nhất chính là Tiểu Vận đã đi đâu, thứ hai là đi ra ngoài như thế nào.

Đạo sĩ xem tướng vừa mới đoán chữ cho một người xong, đã nhìn thấy Diệp Mặc. Diệp Mặc rõ ràng chú ý tới, thời điểm ánh mắt ông ta nhìn thấy hắn bỗng co rút lại một chút, tuy nhiên lập tức liền híp mắt nói:

- Cô bé họ Mục cuối cùng đã tìm được cậu rồi, tuy nhiên, ôi…

Nghe xong những lời này, Diệp Mặc trong lòng rung mạnh, hắn chen chúc đến nơi đây còn chưa nói một chữ, lão đạo này liền biết mình có quan hệ với Mục Tiểu Vận rồi, trên thế giới này chẳng lẽ thật sự có người như thế tồn tại?

Diệp Mặc trong lòng bắt đầu đập loạn thình thịch, hắn không biết lão đạo có biết mình là tái sinh hay không?

Tuy nhiên không đợi Diệp Mặc hỏi lão đạo này, lão đạo này liền khoát tay nói với Diệp Mặc:

- Cậu không cần hỏi tôi những thứ khác, cậu muốn hỏi hai chuyện kia tôi cũng không có cách nào trả lời cậu. Hôm nay sạp tôi bày ra chỉ đến đây thôi, tôi muốn dọn sạp rồi, các vị muốn xem tướng lần sau lại đến nha.

Diệp Mặc hoàn toàn phục lão đạo này, hắn đương nhiên sẽ không để lão đạo này rời đi, vội vàng ngăn lại lão đạo này - Đại sư Thiên Dịch, Ly Thành tiền bối giới thiệu tôi tới tìm ông, chẳng lẽ ông không nể mặt mũi sao?

Ly Thành căn bản cũng không nói Diệp Mặc đến tìm Thiên Dịch, nhưng hiện tại Diệp Mặc chỉ cần có một chút cơ hội liền sẽ không bỏ qua, tung tích Tiểu Vận với hắn mà nói rất quan trọng.

Lão đạo này lắc lắc đầu, nói:

- Thằng bé kia, chỉ biết gây phiền toái cho tôi, được rồi, gặp mặt là duyên phận, hôm nay tôi sẽ giúp cậu xem một chút.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng là giữ được lão đạo này lưu lại. Tuy nhiên Ly Thành đã hơn một trăm tuổi rồi, ở trước mặt lão không ngờ là thằng bé, đây cũng quá buồn cười một chút.

Sau khi Thiên Dịch bảo Diệp Mặc ngồi xuống, lấy ra một bát quái, cũng không hỏi Diệp Mặc muốn xem gì, chỉ nhìn nhìn tướng mạo Diệp Mặc, mà bắt đầu suy diễn lên.

Nhưng ông ta suy diễn chỉ trong chốc lát, liền đứng lên giống như đã gặp quỷ, ông ta ngơ ngác nhìn Diệp Mặc sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói:

- Ngoại trừ thế giới hỗn độn, trên đời này thậm chí có thứ tôi coi không ra vận mệnh, không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng...

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn đại sư Thiên Dịch hỏi một chút:

- Đại sư Thiên Dịch, rốt cuộc là cái gì không có khả năng?

Nhưng đại sư Thiên Dịch dường như không nghe được Diệp Mặc đang nói chuyện, ông ta lập tức thu hồi đồ vật đơn giản, xoay người liền trốn vào đám người, không ngờ ngay cả nhìn Diệp Mặc cũng không nhìn.

Diệp Mặc vội vàng muốn ngăn cản ông ta, nhưng lại phát hiện lão đạo này chui vào đám người, bảy vòng tám vòng liền biến mất không thấy gì nữa. Diệp Mặc dùng thần thức lập tức quét ra ngoài, nhưng hắn không ngờ kinh hãi phát hiện, ngay cả thần trí của hắn cũng không có cách nào quét đến lão đạo này.

Hắn nhíu nhíu mày, đi đến ngồi lên chỗ đại sư Thiên Dịch vừa ngồi xuống kia, đại sư Thiên Dịch nói ngoại trừ thế giới hỗn độn là có ý gì?

Diệp Mặc suy nghĩ thật lâu, trong lòng bỗng nhiên cả kinh, chẳng lẽ là bởi vì chính mình chiếm được thế giới trong trang giấy vàng? Không gian

bên trong thế giới trong trang giấy vàng đúng là giống thế giới hỗn độn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 771

Cầm Lấy Bỏ Đi

Cũng không biết mình đã ngồi bao lâu, khi Diệp Mặc tỉnh táo lại, phát hiện trời đã chập tối. Hắn lắc đầu. Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi. Nên qua thế nào, thì qua thế ấy, quản ông ta làm gì.

Diệp Mặc đứng lên. Thần thức của hắn quét ra ngoài. Quả nhiên đã không thấy Mạc Hữu Thâm. Xem ra thời gian mình ngồi đây không ngắn. Nếu Mạc Hữu Thâm chạy trốn, Diệp Mặc không cố ý đuổi theo giết. Hắn vừa định rời khỏi, lại chú ý tới chiếc ghế đá mình vừa ngồi. Hình như chiếc ghế đá này là của đại sư Thiên Dịch khi đi quên mang theo.

Người bình thường nếu muốn thì mang cái đệm ngồi, cũng sẽ không mang ghế đá đi. Sở dĩ Diệp Mặc cho rằng cái ghế đá này là của đại sư Thiên Dịch, bởi vì nếu không có ai ngồi chiếc ghế đá này, để ở trong này thật sự không hợp mắt.

Hắn ngồi xổm xuống, muốn cầm chiếc ghế đá lên. Nhưng hắn vừa cầm lên, không ngờ lại phát hiện chiếc ghế đá này vô cùng nặng. Có thể nói là chiếc ghế đá này còn nặng gấp mấy chục lần so với khối sắt có thể tích tương đương. Cho dù là mấy người bình thường cũng không nâng nó lên được. Chỉ là một chiếc ghế đá không ngờ lại nặng hơn một nghìn cân. Rốt cuộc đây là cái gì?

Diệp Mặc hoảng sợ, lập tức liền dùng thần thức quét lên. Hắn không ngờ lại phát hiện được thần thức của mình chỉ quét tới lớp đá bên ngoài, căn bản không quét được vào bên trong. Cái này căn bản không phải là ghế đá. Không ngờ đó lại là một thứ mà ngay cả hắn cũng không biết.

Trong lòng Diệp Mặc kinh hãi. Tuy rằng hắn xuất thân là luyện đan, nhưng đối với luyện khí cũng không phải hoàn toàn không biết gì. Cho nên hắn cũng hiểu biết về rất nhiều khoáng thạch. Mà hôm nay, chỉ một chiếc ghế đá hắn lại không nhìn ra được.

Đây chắc chắn là một bảo bối. Ngay sau đó, Diệp Mặc nhân lúc người khác không chú ý liền cầm lấy chiếc ghế đá ném vào trong nhẫn của mình. Tuy rằng đại sư Thiên Dịch không muốn giúp hắn tìm tung tích của Tiểu Vận, nhưng cuối cùng vẫn cho hắn một chút thù lao.

Lúc này Diệp Mặc không muốn tìm đại sư Thiên Dịch nữa, mà hắn rất sợ đại sư Thiên Dịch kia tìm đến. Hắn thật giống như kẻ trộm vội vã tìm cách ra khỏi thành.

Sau khi Diệp Mặc ra khỏi Hàm Thông Thành, lập tức bước trên phi kiếm, tạo ra một đường kiếm quang trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh. Đại sư Thiên Dịch kia là người không tử tế, nói không tính được chuyện của mình, cho nên bỏ đi. Cũng đừng trách hắn không tốt, cầm chiếc ghế đá của Thiên Dịch, cũng bỏ đi như vậy.

Diệp Mặc vừa mới đi chưa đến nửa canh giờ, đại sư Thiên Dịch đã vội vàng chạy trở về. Ông ta thoáng nhìn về chỗ ngồi đã trống không, không khỏi tức giận dậm chân nói:

- Tiểu tử này thật sự không tốt. Đồ của người khác không ngờ lại cầm bỏ chạy. Có phải hắn tức giận trả thù vì mình đã tính không được chuyện của hắn không?

...

Mặc dù có thể bị Thiên Dịch đoán ra tiểu thế giới trên người mình, nhưng tâm tình Diệp Mặc coi như không tồi. Dù sao hắn cũng chiếm được một chiếc ghế đá nhìn dường như rất thần bí.

Khi hắn đi ngang qua thôn Thạch Phượng, Diệp Mặc cố ý dùng thần

thức quan sát Thạch Thiết một chút. Quả nhiên hắn thấy anh ta đang ở nhà tu luyện. Hắn gật đầu, cảm giác về sau Thiết Thạch chắc hẳn sẽ có triển vọng. Hắn nhận Thạch Thiết làm đồ đệ, đương nhiên một phần là vì tư chất hạng nhất của Thạch Thiết, nhưng một phần cũng vì nể tình chị gái của anh ta Lạc Nguyệt.

Ở tiểu thế giới, nếu như Thạch Thiết có thể tu luyện đến Trúc Cơ, vậy đã có thể càn quét tất cả. Bởi vì khi hắn dạy cho Thạch Thiết, hắn đã cẩn thận giải thích cho anh ta một ít kiến thức cơ bản về tu chân, có sự khác nhau rất lớn so với Cơ Mi.

Diệp Mặc cũng không đi Đàn Thành. Hắn chỉ về tới địa vực Ẩn Môn, bắt đầu vừa tìm kiếm dược liệu, vừa tìm Mục Tiểu Vận.

...

Núi Tinh Gia, đây là nơi Diệp Mặc vẫn muốn đến. Bởi vì lúc trước hắn đã gặp Tu Chân giả ở Nam Cực kia. Ông ta nói đã tìm được động phủ tu chân ở trong này. Cho nên hắn cũng muốn đến thử thời vận.

Tuy rằng Núi Tinh Gia không có nhiều linh thảo dược liệu bằng Ngũ Uẩn Sơn, nhưng địa vực lại không chỉ có những dãy núi nhỏ trùng điệp giống như Ngũ Uẩn Sơn, thậm chí còn lớn hơn nữa. Diệp Mặc bỏ ra một tuần, vừa hái thuốc, vừa tìm khoáng thạch cũng không tìm được động phủ mà Tu Chân giả đã nói.

Nếu như không phải Cơ Mi nói cô cũng tu luyện trong núi Tinh Gia, nói không chừng Diệp Mặc cũng muốn từ bỏ việc tìm kiến. Vì tìm được di tích cổ tu ở núi Tinh Gia, Diệp Mặc đã đào được một động phủ tạm thời trên núi Tinh Gia.

Hôm nay, Diệp Mặc vừa mới đi thu nhặt dược liệu suốt một ngày quay trở về, lại thấy một cảnh tượng cách động phủ tạm thời của hắn không xa khiến cho hắn vô cùng buồn bực.

Hai gã thanh niên và một cô gái không ngờ lại quan hệ bên cạnh động phủ của mình. Hai gã thanh niên một người là Địa Cấp sơ kỳ, một người Huyền Cấp hậu kỳ. Cô gái kia cũng là tu vi Hoàng Cấp hậu kỳ. Xem quần áo bọn họ, dường như cô gái kia bị cưỡng hiếp. Nhưng nhìn bộ dạng cô gái kia, lại dường như không phải là thái độ của người bị cưỡng hiếp.

Thời điểm Diệp Mặc đi đến động phủ, hai gã thanh niên này mới phát hiện Diệp Mặc đi tới. Sau khi bọn họ thấy Diệp Mặc, lập tức không thèm để ý tới cô gái đang nằm trên mặt đất. Hai người trực tiếp động thủ với Diệp Mặc. Dường như cả hai căn bản là không muốn nghe Diệp Mặc nói bất kỳ lời nào, đã muốn giết Diệp Mặc trước.

Vốn thấy bọn họ làm chuyện như vậy bên cạnh động phủ của mình, Diệp Mặc đã vô cùng khó chịu. Hai người này còn muốn giết hắn. Điều này càng khiến Diệp Mặc phát sinh sát ý. Gần như cùng lúc hai người bọn họ động thủ, hắn liền phóng hai đao gió qua. Sau đó không đợi vẻ kinh hãi hoàn toàn hiện ra trên khuôn mặt hai người này, hắn lại ném qua hai hỏa cầu nữa.

Trước sau chỉ trong giây lát, hai gã thanh niên này đã biến mất không thấy nữa.

Lúc này, cô gái đã bị lột hết quần áo nằm trên mặt đất mở to mắt, lại thấy Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm vào cô ta. Cô ta lập tức lại thét lên một tiếng chói tai, không ngờ lập tức hôn mê bất tỉnh.

Diệp Mặc lắc đầu. Tu vi chỉ có Hoàng Cấp hậu kỳ, cũng dám vào sâu trong núi Tinh Gia. Cô gái này thoạt nhìn mới khoảng hai mươi tuổi. Diện mạo coi như cũng đoan chính. Tuy nhiên trước ngực cũng rất đầy đặn, ba đào mãnh liệt.

Diệp Mặc vừa định cho cô một thanh tâm quyết, để bản thân cô ta cầm quần áo mặc vào, chợt hắn nghe thấy một tiếng chim kêu lảnh lót. Thần thức của hắn lập tức quét thấy một con thanh điêu.

Ngay sau đó, Cơ Mi và thanh điêu cùng nhau dừng ở trước động phủ của

Diệp Mặc.

- Tân Lôi sư muội...

Nhìn cô gái bị cởi sạch quần áo nằm trên mặt đất, Cơ Mi lập tức liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

- Không ngờ là anh?

Cơ Mi nhìn thấy Diệp Mặc, cuối cùng đã nhận ra được người gây ra chuyện.

Diệp Mặc chắc chắn sẽ không để ý tới Cơ Mi. Hiện tại hắn đã biết Cơ Mi căn bản không phải là Trúc Cơ đại viên mãn gì, mà chỉ luyện khí viên mãn mà thôi. Lần trước hẳn là cô ta tưởng mình là Trúc Cơ, mà không phải Kết Đan. Về phần Cơ Mi lại nói với Phùng Năng cô là Kết Đan. Diệp Mặc không hỏi cũng có thể đoán ra một phần. Đó là bởi vì Cơ Mi căn bản không hiểu được sự khác nhau giữa Trúc Cơ và Kết Đan.

- Đây là chỗ tôi ở. Cô nhanh đưa người đi đi. Tôi muốn nghỉ ngơi.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Cơ Mi thản nhiên nói.

- Anh…

Cơ Mi rất muốn lập tức giết chết Diệp Mặc, nhưng cô không dám. Kỳ thật khi cô vừa nhìn thấy Diệp Mặc, trong lòng đã lập tức kinh hãi. Diệp Mặc có thể xuất hiện ở nơi này, chứng tỏ cao thủ Thái Ất Môn nhất định đã bị giết.

Diệp Mặc có thể giết cao thủ Thái Ất Môn kia, sau đó mới vài ngày thời gian đã đi tới núi Tinh Gia, hắn tuyệt đối không phải là người mà mình có thể đối địch. Nếu chẳng may trở mặt, có lẽ mình căn bản cũng không đủ nhìn.

Kỳ thật lần trước khi cô ở trên Thanh Điêu nhìn thấy vết máu, đã suy

đoán được kết quả thắng bại giữa Diệp Mặc và cao thủ Thái Ất Môn kia. Chỉ có điều cô ta không thể tin được Diệp Mặc có thể đánh thắng được người của Thái Ất Môn mà thôi. Nhưng hiện tại Diệp Mặc xuất hiện ở trước mắt cô ta, cho dù cô ta không tin cũng không được.

- Anh đường đường là một cao thủ trên Tiên Thiên, không ngờ lại làm ra chuyện xấu xa như vậy. Anh thật sự không biết xấu hổ.

Tuy rằng Cơ Mi phẫn nộ, nhưng không dám động thủ với Diệp Mặc. Theo cô ta thấy, nếu Diệp Mặc có thể giết cao thủ Thái Ất Môn như vậy, hắn tuyệt đối không phải là Tiên Thiên. Hắn nhất định là trên Tiên Thiên. Chỉ có điều cô ta không nhìn ra được mà thôi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Đưa cô gái trên mặt đất kia đi đi. Chuyện này không liên quan tới tôi. Tôi không có hứng thú với cô ta, cũng không có hứng thú đối với cô. Đây chỗ tôi ở. Cút.

Người phụ nữ này không đến sớm mà cứu lấy người quen của cô ta, không ngờ quấy rầy mình về chuyện này. Diệp Mặc đã sớm không kiên nhẫn.

- Không liên quan gì đến anh? Không có hứng thú đối với cô ấy? Tôi rời khỏi mới có một nén nhang...

Cơ Mi nói tới đây lại nhìn thấy sắc mặt Diệp Mặc không vui, theo bản năng liền rùng mình một cái. Không ngờ cô ta lại không dám nói thêm gì đi nữa. Tuy rằng cô ta tức giận tới mức run rẩy, nhưng cô ta sợ Diệp Mặc bỗng nhiên trở mặt động thủ. Một sắc ma như vậy, nếu chẳng may hắn coi trọng mình, vậy càng thảm hơn. Muốn tìm hắn báo thù, vẫn phải chờ sau khi mình đột phá mới quay lại.

Nghĩ đến đây, Cơ Mi vội vàng ôm lấy sư muội đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, ngồi lên thanh điêu. Chỉ một lát sau bọn họ liền biến mất

không thấy.

Diệp Mặc rất khó chịu trở lại động phủ tu luyện một đêm. Ngày hôm sau hắn tiếp tục tìm kiếm di tích cổ tu trong núi Tinh Gia. Nhưng lại một tuần trôi qua, Diệp Mặc cũng không tìm được gì. Hắn đã mất kiên nhẫn. Hắn đang nghĩ rất có thể Tu Chân giả kia đã lừa hắn, cho nên hắn mới không tìm thấy chỗ đó.

Sau khi rời khỏi núi Tinh Gia, Diệp Mặc bắt đầu tìm kiếm dược liệu ở xung quanh tiểu thế giới. Tất cả dược thảo có thể đào được, hắn đều ném vào trong thế giới giấy vàng.

Thời gian nửa năm vội vàng trôi qua. Trong nửa năm này, Diệp Mặc gần như đã tìm kiếm toàn bộ địa vực Thần Châu, tìm được vô số linh thảo, vô số khoáng thạch, nhưng lại không tìm được Mục Tiểu Vận. Diệp Mặc đã đi qua núi Bắc Tử và thôn Hoàng Bình mấy lần, nhưng cũng không có thu hoạch được gì. Điều cũng khiến hắn cảm thấy tiếc nuối là hắn không tìm được Khổ Thập Niên. Nơi này căn bản cũng không có Thất Tinh Trận pháp ở sâu trong biển mây giống như Mông Cửu Sơn đã nói.

Diệp Mặc lại không muốn tiếp tục tìm kiếm nữa. Hắn đã rời khỏi Lạc Nguyệt năm năm, đã sớm cảm thấy nhớ nhà như dao cắt. Hơn nữa Diệp Mặc cảm giác trình độ trận pháp của hắn đã đạt đến trình độ nhất định, là thời điểm đi thử trận pháp trong núi Thần Châu kia.

Tuy nhiên trước khi đi thử phá giải trận pháp ở núi Thần Châu kia, Diệp Mặc còn muốn đi Đàn Thành một chuyến. Hắn có nhờ Vân Tử Y thu thập các loại dược liệu và khoáng thạch, không biết cô ta làm tới đâu rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 772

Bắc Đẩu Cửu Tinh

Lúc trước, nhân vật tu luyện thần kỳ trong tất cả Ẩn Môn ở Thần Châu chính là Đỗ Đô Thiên của Đô Thiên Phái. Đỗ Đô Thiên trong tình trạng khảo nghiệm không ra tư chất, không ngờ trước khi bốn mươi lăm tuổi đã tấn cấp Tiên Thiên. Sau đó khi ông ta còn đang tấn cấp Tiên Thiên đã bắt đầu sáng lập Đô Thiên Phái. Kỳ tích tu luyện này, sau đó vẫn không có ai phá vỡ.

Nhưng hiện tại kỳ tích của Đỗ Đô Thiên không ngờ đã bị phá vỡ, hơn nữa còn bởi một cô gái trẻ tuổi hơn rất nhiều đã phá vỡ kỷ lục của ông ta.

Thời diểm Vân Tử Y của Thần Thương Hội mới hai mươi tuổi đã tấn cấp Tiên Thiên, trở thành cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi nhất ở Thần Châu. Cái này còn chưa tính. Trong tình huống Vân Đông Hiệp của Thần Thương Hội đang mất tích, vẫn dựa vào Vân Tử Y cứng rắn tổ hợp lại. Đồng thời nửa năm trước đã thôn tính Hải Thương Phái, thực lực không lùi ngược lại còn tăng thêm.

Có thể nói tu vi của Vân Tử Y chẳng những là phá vỡ kỷ luật do Đỗ Đô Thiên để lại, thậm chí Thần Thương Hội cũng có thành tựu không kém gì so với Đỗ Đô Thiên khai sáng Đô Thiên Phái. Đương nhiên, còn có một điều đáng để người ta nghị luận chính là, kỳ thật Vân Tử Y cũng là đệ tử của Đô Thiên Phái.

Thời điểm Diệp Mặc tới Đàn Thành, tùy tiện hỏi han một chút, biết được Thần Thương Hội đã trở thành một trong những thực lực lớn nhất trong Đàn Thành. Ngoại trừ mấy nhà Ẩn Môn nhất đẳng ra, Thần Thương Hội chính là lão đại.

Hơn nữa mấy nhà Ẩn Môn nhất đẳng dường như biết Vân Tử Y quật khởi Thần Thương Hội có liên quan đến Diệp Mặc, nên đều chủ động nhường một bước. Cho nên ở Đàn Thành, hiện tại kỳ thật chính là thiên hạ của Thần Thương Hội.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, lập tức phát hiện ra Vân Tử Y. Mà lúc này tu vi của Vân Tử Y rõ ràng là Thiên Cấp hậu kỳ. Diệp Mặc biết, hắn giao cho Vân Tử Y một viên Đại Bồi Nguyên Đan, Vân Tử Y đã không bán đi, mà dùng để tự mình tu luyện.

Vân Tử Y xoay chén trà trong tay. Ba viên đan dược đã khiến cô ta từ Huyền Cấp đỉnh phong lên tới Tiên Thiên hậu kỳ. Chẳng những cô ta là cao thủ Tiên Thiên trẻ tuổi nhất thành Thần Châu, đồng thời cũng thành cao thủ tấn cấp nhanh nhất từ Tiên Thiên sơ kỳ đến Tiên Thiên hậu kỳ.

Nếu như là trước kia, cô ta sẽ không thể tưởng tượng được điều này. Nhưng hiện tại không ngờ lại thành sự thật. Người khác đều tưởng rằng thiên tư của cô ta bỗng nhiên bùng phát. Chỉ có cô ta biết cao thủ trẻ tuổi nhất đầu tiên thật sự không phải là cô ta, mà là người trẻ tuổi tên là Diệp Mặc kia. Càng đáng sợ hơn chính là, ba viên đan dược hắn đưa cho cô ta đã khiến cô ta tấn cấp tới Tiên Thiên hậu kỳ. Điều này hiển nhiên rất nghịch thiên. Càng không cần phải nói đến Trú Nhan Đan kia.

- Rốt cuộc trên người hắn giấu bao nhiêu bí mật?

Vân Tử Y thở dài, thì thào tự nói một tiếng. Cô ta biết Diệp Mặc không có ý tưởng gì đối với cô ta. Nếu như Diệp Mặc có ý tưởng đối với cô ta, lần trước khi cô nói ra điều kia, khẳng định Diệp Mặc sẽ thể hiện ra. Nhưng hắn lại giống như không hề nghe thấy.

Xét về diện mạo, cô ta tự cho rằng mình cũng không thua Mục Tiểu Vận. Nhưng vì sao Diệp Mặc lại quyết một lòng với Mục Tiểu Vận như vậy? Vì sao hắn lại không có một chút cảm giác gì đối với cô ta?

Vân Tử Y lại thở dài. Trong lòng cô ta mơ hồ hiểu được một chút, chỉ có

điều cô ta không muốn thừa nhận mà thôi. Cô ta muốn tiếp cận Diệp Mặc, không phải bởi vì cô ta yêu hắn. Cô chỉ muốn mang lại những hiệu quả và lợi ích đối với mình. Nếu như Diệp Mặc không có bản lĩnh lớn như vậy, cô ta có thể tiếp cận Diệp Mặc không? Vậy tuyệt đối không có khả năng. Hơn nữa, Diệp Mặc mất tích, Mục Tiểu Vận mỗi ngày đều chờ đợi Diệp Mặc quay trở về. Nếu như đổi lại là Vân Tử Y cô ta, nhiều nhất chỉ thở dài một câu mà thôi.

- Bí mật gì?

Một giọng nói đột ngột xuất hiện ở cửa của cô ta. Trong lòng Vân Tử Y kinh ngạc. Cô ta ngẩng đầu lập tức phát hiện Diệp Mặc vừa đẩy cửa vào.

- A, là anh, anh Diệp.

Mặt Vân Tử Y lập tức trở nên ngạc nhiên mừng rỡ. Trong đó thậm chí cũng không thay đổi. - Lần trước tôi nhờ cô thu mua giúp tôi một ít dược liệu và khoáng thạch, không biết hiện tại thế nào rồi?

Diệp Mặc hỏi thẳng vào vấn đề. Hắn không có ý định dừng lại đây lâu. Có thể sớm lấy được dược liệu một chút, thì sẽ sớm rời khỏi nơi này một chút.

Vân Tử Y vội vàng nói:

- Đã chuẩn bị xong. Anh Diệp, anh đi theo tôi.

Vân Tử Y đưa Diệp Mặc đến kho dược liệu của Thần Thương Hội. Khi Diệp Mặc tới kho hàng, trong lòng hắn rất thoả mãn. Những dược liệu được bảo quản rất tốt, tuy rằng dược tính đã bị mất không ít, nhưng đối với hắn mà nói vậy đã tốt lắm rồi.

Thật sự có không ít dược liệu tốt. Thậm chí còn có các loại linh thảo đẳng cấp như Huyết Tập Tử, Tử Bối Thanh La. Ngoài ra, còn có một khối Canh Thiết Tinh lớn, cỡ như khối lần trước Diệp Mặc đã nhận được.

Diệp Mặc cất tất cả dược liệu và khoáng thạch trong kho hàng vào chiếc nhẫn của mình. Tuy rằng Vân Tử Y cảm giác rất kỳ quái khi Diệp Mặc đột nhiên lấy đi mấy thứ này. Nhưng cô ta biết Diệp Mặc không phải người bình thường, cho nên cũng không hỏi một câu nào.

...

Vân Tử Y không đòi tiền của Diệp Mặc, Diệp Mặc để lại hai viên Đại Bồi Nguyên Đan, đồng thời nói cho Vân Tử Y sau này thuận tiện thì chiếu cố Thạch Thiết một chút. Sau đó, hắn từ chối lời mời của Vân Tử Y, rồi rời đi Đàn Thành.

Đi vào tiểu thế giới, những chuyện hắn có thể làm, hắn đều đã làm. Mục Tiểu Vận mất tích khiến trong lòng hắn không được dễ chịu. So với việc không tìm được Khổ Thập Niên thật ra chỉ là chuyện thứ yếu. Nhưng Giai Uấn không chết, khiến Diệp Mặc mãi canh cánh trong lòng. Nhưng Thần Châu lớn như thế, hắn cũng biết muốn tìm đạo cô Giai Uấn là rất khó.

Hắn nhất định phải trở về. Nỗi nhớ Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, khiến Diệp Mặc một khắc cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này.

...

Núi Thần Châu, nơi này không có dược liệu gì, cũng không có chỗ nào đặc biệt. Hơn nữa còn là cấm địa của Ẩn Môn. Cho nên ngoại trừ một ít Ẩn Môn lớn hoạt động ra, hàng năm, nơi này rất ít khi xuất hiện dấu chân. Ẩn Môn hoang vắng. Không ai muốn đến một nơi đất cằn sỏi đá như vậy.

Mà lúc này Diệp Mặc lại đi tới núi Thần Châu. Lần này hắn tới đây không phải vì tìm dược liệu. Hắn đến để phá giải Thất Tinh Trận pháp, sau đó thử ra ngoài.

Vây bên ngoài núi Thần Châu có chín ngọn núi. Diệp Mặc đào một động phủ ở bên trong ngọn núi kia, đồng thời bố trí xung quanh động phủ một trận pháp ẩn nấp.

Tuy rằng Diệp Mặc biết hiểu biết của hắn đối với trận pháp đã đạt được trình độ nhất định, nhưng muốn thông qua Thất Tinh Trận pháp này ra ngoài, lại không phải là một chuyện đơn giản. Cho nên hắn đã chuẩn bị tốt cho một cuộc chiến đấu lâu dài.

Nếu việc đào một động phủ trong chín ngọn núi vây quanh núi Thần Châu bị người Ẩn Môn biết được, điều đó khẳng định là không được phép. Nhưng Diệp Mặc đào động phủ ở đây, căn bản không cần phải nói là không có người biết, cho dù có người biết, cũng không có người nào dám đến ngăn cản.

Diệp Mặc biết Bắc Đẩu Thất Tinh Trận. Trận pháp này trên ba viên Ngọc Xung Tinh, dưới ba viên Toàn Cơ Tinh tự chuyển động, lần lượt dựa theo bảy phương vị Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Diêu Quang để bố trí trận pháp. Sau đó bảy phương vị này có thể phối hợp chặt chẽ với nhau, hình thành sự qua lại, lưu chuyển không ngừng.

Nhưng Thất Tinh Trận pháp trước mặt này hiển nhiên không đơn giản như Bắc Đẩu Thất Tinh Trận. Diệp Mặc đã nghiên cứu suốt mấy tháng, cuối cùng tìm được bảy cửa trận của Thất Tinh Trận pháp này. Chúng nó nằm lần lượt ở bảy ngọn núi. Nhưng thời điểm hắn muốn phá giải, lại phát hiện không ngờ bảy ngọn núi không đơn giản chỉ là bảy phương vị như vậy.

Không ngờ bảy ngọn núi này liên kết với sao trời, dựa theo mùa khác nhau, phương vị sẽ khác nhau. Thậm chí ngay cả thời gian khác nhau cũng có sự biến hóa.

Có thể nói sở dĩ Ẩn Môn có thể năm mươi năm mới có thể rời khỏi một lần, đó là bởi vì Thất Tinh Trận pháp này đúng lúc đó sẽ mở ra. Sau khi hiểu được vấn đề này, Diệp Mặc biết hắn muốn ra ngoài, nhất định phải tìm được thời khắc trận pháp buông lỏng. Thật giống như người trong Ẩn Môn biết trận pháp này cứ qua hai mươi năm lại có một lần buông lỏng. Lúc trận pháp buông lỏng có thể miễn cưỡng ra ngoài. Diệp Mặc cho rằng trong này khẳng định còn có thời gian buông lỏng khác. Cho dù chỉ cần trong nháy mắt, đối

với hắn mà nói là được rồi.

Một mình ở trong núi Thần Châu nghiên cứu trận pháp, Diệp Mặc gần như quên thời gian. Lại một năm trôi qua. Hắn đã tu luyện tới luyện khí tầng tám trung kỳ. Nhưng hắn vẫn không hề có biện pháp nào đối với Thất Tinh Trận pháp này.

Mãi đến một ngày, thời điểm Diệp Mặc phát hiện được cửa trận ở hai ngọn núi còn lại, hắn mới biết được đây căn bản không phải là Thất Tinh Trận pháp, mà là Cửu Tinh Trận Pháp. Nói cách khác tất cả những gì hắn nghiên cứu trước kia hoàn toàn không có ý nghĩa.

Lúc này hắn đã biết, hai ngọn núi còn lại không phải để bài trí, mà vẫn có chỗ hữu dụng của nó.

Diệp Mặc rơi vào đường cùng, chỉ có thể lại tới Đàn Thành, bảo Vân Tử Y mua giúp hắn thật nhiều sách trận pháp. Sau đó hắn lại tới núi Thần Châu, tiếp tục nghiên cứu Cửu Tinh trận pháp.

Bắc Đẩu Cửu Tinh lần lượt là Thiên Xu Tinh, Thiên Tuyền Tinh, Thiên Cơ Tinh, Thiên Quyền Tinh, Ngọc Hành Tinh, Khải Dương Tinh, Diêu Quang Tinh, Động Minh Tinh, Ẩn Nguyên Tinh, nhưng cũng có thể gọi là Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, Tả Phụ, Hữu Bật. Cửu Tinh bảy hiện hai ẩn, biến mất hai sao Động Minh Tinh, Ẩn Nguyên Tinh. Muốn phá giải trận pháp này, nhất định phải nắm được cửa trận Động Minh Tinh, Ẩn Nguyên Tinh.

Thời gian như điện xẹt. Ngày tháng thoi đưa. Mỗi ngày Diệp Mặc không ngừng suy diễn trận pháp, thậm chí quên đi tất cả, chứ đừng nói tới chuyện tu luyện.

Trải qua nhiều lần không ngừng suy diễn và tính toán, Diệp Mặc tìm được hai biện pháp. Biện pháp đầu tiên chính là dùng rất nhiều linh thạch thượng phẩm, miễn cưỡng kết nối với Cửu Tinh Trận Môn. Làm như vậy chỗ tốt chính là phương tiện đơn giản. Chỗ hỏng chính là thứ nhất Diệp Mặc

không có nhiều linh thạch như vậy. Thứ hai là Diệp Mặc không có bản lĩnh lớn như vậy.

Muốn kết nối với cửa của Cửa Tinh trận, không chỉ cần có linh thạch, hơn nữa còn cần tu vi bản thân phải thông thiên. Nếu không trận pháp phản phệ, chẳng những trận pháp sẽ bị phá hủy, người phá trận còn bị hồn lìa khỏi xác. Có thể nói là tuy rằng Diệp Mặc nghĩ ra được biện pháp này, nhưng đối với hắn mà nói không có bất kỳ tác dụng nào.

Hắn chỉ có thể lựa chọn biện pháp thứ hai. Biện pháp thứ hai chính là bố trí lại một trận pháp, đơn giản kết nối với chín cửa của Đại trận. Sau đó mình ở bên trong trận pháp không ngừng dùng chân nguyên tìm tòi. Một khi tìm được một khe hở buông lỏng ngẫu nhiên của trận pháp, lập tức liền lợi dụng khe hở này xuất trận.

Biện pháp này rất ngu ngốc, hơn nữa tinh thần phải thường xuyên tập trung. Nếu không nắm được thời điểm khe hở kia chợt lóe lên, vậy chẳng khác gì là phí công. Nhưng Diệp Mặc chỉ có thể dùng biện pháp này. Ngoại trừ biện pháp này, hắn không tìm thấy bất kỳ biện pháp nào khác.

...

Lúc này, tại một hẻm núi trong dãy núi Hoành Đoạn Hoa Hạ, ba người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết còn có cả Đường Bắc Vi đang đứng ở bên cạnh một tảng đá lớn, nhìn tảng đá rất lớn trước mắt này.

- Chị Lạc Ảnh, chị nói anh trai em sẽ từ chỗ này đi ra sao?

Đường Bắc Vi nhìn tảng đá lớn này sửng sốt hồi lâu mới có chút kỳ lạ hỏi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 773

Đi Ra Ngoài Hay Là Vào Trong?

Lạc Ảnh gật gật đầu, - Đương nhiên là vậy rồi, sau khi chị luyện khí tầng chín liền nhớ tới rất nhiều thứ, sư đệ nói cho chị biết đây là một 'Thất Tinh trận pháp", nơi này là đi tiểu thế giới, hơn nữa lần trước Lạc Phi cũng nói các cô chính là vào từ nơi này.

- Chúng ta đi vào như thế nào?

Ninh Khinh Tuyết có chút lo lắng nhìn Lạc Ảnh, cô yêu hận rõ ràng, sự nhớ thương Diệp Mặc làm cho nàng có vẻ tiều tụy đi. Cô không giống Lạc Ảnh, nhớ nhung có thể để ở trong lòng, cô từng giây từng phút đều hy vọng lập tức nhìn thấy Diệp Mặc.

Lạc Ảnh lấy ra bảy viên linh thạch nói:

- 'Thất Tinh trận pháp" này cần bảy viên linh thạch, tuy nhiên chúng ta mấy năm nay tìm được linh thạch chất lượng quá thấp. Cho nên đợi lát nữa chờ chị đem linh thạch để vào các vị trí xong, ba người chúng ta ở vị trí này, cũng chính là Thiên Khu vị dùng chân khí rót vào, nói như vậy là có một tia khả năng mở nó ra đấy. Tuy nhiên về sau trận môn này có thể hoàn toàn bị hủy.

- Chị Lạc Ảnh, đây là vì sao?

Đường Bắc Vi kỳ quái nhìn Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh chỉ chỉ đống xương khô bên cạnh, trên nền còn có vết máu nói:

- Vì trận pháp này vào mấy năm trước bị người huyết tế qua, hơn nữa

chúng ta cưỡng ép mở ra, về sau trận pháp này gần như hoàn toàn đóng cửa chết rồi, không còn có biện pháp mở ra. Trừ phi có Đại Năng Giả bố trí trận pháp này một lần nữa.

Ninh Khinh Tuyết chợt nhớ tới cái gì, cô cắn cắn môi nói:

- Em lúc đi ra đã nói với cha mẹ, cho dù không trở lại cũng không sao, nhưng, nhưng...

Đường Bắc Vi kéo tay Ninh Khinh Tuyết lại, - Chị Khinh Tuyết, chị có phải lo lắng anh trai không có ở bên trong hay không, chúng ta về sau lại ra không được, không thấy được anh trai hả?

Ninh Khinh Tuyết gật gật đầu, nếu Diệp Mặc ở trong tiểu thế giới, cô ra hay không ra ngoài đều không có vấn đề gì, nhưng nếu Diệp Mặc không ở trong đó, như vậy cô nếu không ra được, chẳng phải là rốt cuộc nhìn không thấy chồng sao?

- Lạc Phisao tới đây?

Giữa ba người bọn họ chỉ có Lạc Ảnh có thói quen phóng thần thức ra ngoài. Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi tuy rằng đều là luyện khí tầng tám, nhưng lại không thói quen phóng thần thức ra ngoài. Cho nên Lạc Ảnh nhìn thấy có người lại đây.

Ngay sau đó Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi cũng nhìn thấy người tới.

Đường Bắc Vi lập tức tiếp đón hỏi:

- Chị Lạc Phi sao chị cũng tới đây?

Sắc mặt Lạc Phi vốn có chút ảm đạm, tuy nhiên thấy ba người bọn Lạc Ảnh, trong mắt lại lộ ra niềm vui bất ngờ, lập tức liền xông lại nói:

- Các cô quả nhiên ở trong này, tôi...

Tuy rằng ba người đều đoán được sự tình gì, nhưng trong lòng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết ngoại trừ Diệp Mặc ra không nghĩ tới những việc khác, chỉ có Đường Bắc Vi hỏi một câu, - Chị Phi, Hứa Nhị ca và chị Nguyệt Hoa vẫn khỏe chứ?

Lạc Phi gật gật đầu không trả lời.

Lạc Ảnh lại nói:

- Đợi chị đi đặt linh thạch vào vị trí, mọi người cùng nhau hướng Thiên Khu vị đưa chân khí vào, nhớ kỹ không nên gấp, trước tiên chúng ta có thể chậm rãi thử xem.

Nếu có người quen Diệp Mặc, khẳng định nhận không ra Diệp Mặc lúc này. Hắn hiện tại đôi mắt tối đen hai tròng mắt đỏ bừng, đầu tóc rối bời, giống như rơm rạ. Ngoại trừ ánh mắt của hắn vẫn còn khẩn trương chú ý trận pháp của hắn như cũ, những thứ khác hắn đều hoàn toàn quên.

Hắn thậm chí cũng không biết qua bao lâu, từ rất lâu tới nay hắn chỉ dựa vào ích cốc đan chống đói. Hắn nghĩ biện pháp này rất hao tổn tinh thần, cũng đã trải qua thời gian lâu như vậy rồi, hắn không muốn thất bại trong gang tấc.

Bởi vì từng giây từng phút phải chú ý trận pháp trước mặt cho nên thần thức và chân nguyên của Diệp Mặc bị tiêu hao rất lớn. Hắn sau mỗi lần thần thức tiêu hao hết, lập tức liền thay chân nguyên tiếp tục quan sát, sau đó tôi luyện thần thức.

Thời gian dài, thần trí của hắn chẳng những trở nên rất cô đọng, hơn nữa cự li ban đầu là bảy nghìn mét giờ đã tăng lên đến hơn hai mươi nghìn.

Hơn nữa chân nguyên của hắn cũng trở nên ngưng kết, tuy rằng vẫn chưa tới luyện khí tầng chín, nhưng đã không khác nhau là mấy. Đây là duyên cớ mà hắn vẫn không có tu luyện, nếu mỗi lần thần thức và chân nguyên hao hết, lập tức bắt đầu tu luyện, nói không chừng hắn hiện tại đã

luyện khí tầng chín hậu kỳ.

Đây là một tiến bộ rất lợi hại, phải biết rằng hắn tu luyện 'Tam sinh quyết", tốc độ hấp thu linh khí tuy rằng nhanh nhất, nhưng độ khó để hắn thăng cấp cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều, hơn nữa càng về sau hắn thăng cấp càng khó. Nếu người khác cần mười khối linh thạch bậc cao mới có thể thăng cấp một tầng, như vậy hắn phải cần một trăm viên, thậm chí nhiều hơn.

Nói đơn giản một chút, tốc độ hắn hấp thu linh khí mau hơn so với người khác, nhưng tốc độ tu luyện của hắn lại chậm hơn so với người khác. Nếu người khác nghe điều này sẽ cảm thấy rất mâu thuẫn, nhưng Diệp Mặc biết rằng một chút cũng không mâu thuẫn, hắn là bát linh căn, cuối cùng thậm chí có thể dẫn ra cửu linh căn ám linh căn. Loại tư chất này đã định trước hắn không có cách nào tu luyện nhanh hơn. Tu vi của các linh căn tiến bộ cũng cần cân bằng, một khi đánh vỡ cân bằng này, sẽ không có cách nào tiếp tục tu luyện 'Tam sinh quyết"

Lúc này thần thức của Diệp Mặc đang chú ý từng dấu vết dao động trong trận pháp của mình, trải qua lo lắng ban đầu, hiện tại tâm trạng Diệp Mặc đã vô cùng bình thản, hắn sẽ không vì trận pháp không có bất cứ động tĩnh gì liền lo lắng, tương phản, hắn rất bình tĩnh.

Bởi vì hắn biết sự nới lỏng trận môn của trận pháp "Bắc Đẩu Cửu Tinh", tuyệt đối sẽ không tùy ý có thể tìm được. Hơn nữa trải qua thời gian dài suy diễn và tính toán như vậy, Diệp Mặc cũng đại khái đã biết trận môn nào vào lúc nào sẽ có một chút nới lỏng, chỉ có điều sự nới lỏng đó còn chưa đủ để khiến hắn rời khỏi mà thôi.

Diệp Mặc biết rằng trong một thời gian ngắn tiếp theo hẳn là không có nới lỏng trận môn, hắn một bên dùng thần nhận thức khống chế, một bên cầm một viên ích cốc đan bỏ vào miệng.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới nuốt đan dược vào, cũng cảm giác được vị trí thiên tuyền trận môn đang nới lỏng, hơn nữa nới lỏng ra càng lúc càng lớn.

Điều đó không có khả năng, Diệp Mặc lập tức ngây dại, vị trí thiên tuyền lúc này làm sao có thể nới lỏng hay sao? Cho dù là nới lỏng cũng là nới lỏng Diêu Quang trận môn, nhưng cái loại nới lỏng này căn bản cũng không có biện pháp rời khỏi.

Nhưng sự thật đã xảy ra, thiên tuyền vị trận môn chẳng những nới lỏng, hơn nữa động tĩnh còn càng lúc càng lớn.

Đây là có chuyện gì? Diệp Mặc tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, hắn lập tức liền bắt được cơ hội, và bắt đầu hướng thiên tuyền vị rót chân nguyên vào, hắn phải bắt được cơ hội này, để thiên tuyền vị nới lỏng càng thêm lớn.

Diệp Mặc nghiên cứu trận pháp không phải ngày một hay ngà hai y, hơn nữa trình độ trận pháp của hắn đã đạt trình độ nhất định, hơn nữa tựu thành một thể, một số đại sư trận pháp Tu Chân giới cũng không nhất định lợi hại hơn so với hắn.

Hắn rất nhanh liền hiểu ra nguyên nhân thiên tuyền vị trận môn nới lỏng, nguyên nhân này chỉ có một, chính làở trận pháp bên ngoài đối ứng trận pháp 'Cửu Tinh", có người có ý đồ mở trận môn Thiên Khu vị ra. Diệp Mặc lập tức cũng nhớ tới phía ngoài 'Thất Tinh trận pháp" chẳng lẽ là có người ở phía ngoài thử theo Thiên Khu vị muốn tiến vào trong trận pháp?

Là ai? Người bên ngoài 'Thất Tinh trận pháp" Vân Hải hẳn là người trong ẩn môn.

Tuy rằng rất nghi ngờ, nhưng Diệp Mặc biết rằng cơ hội chỉ có một lần, hắn sẽ không từ bỏ cơ hội lần này.

Cùng một thời gian.

Lạc Ảnh và Đường Bắc Vi còn có Ninh Khinh Tuyết, Lạc phi bốn người đều mồ hôi rơi như mưa, các cô cảm giác sau khi chân khí của mình rót vào vị trí Thiên Khu, chân khí hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của các cô,

chân khí thật giống như không cần tiền mà trút xuống.

Lạc Ảnh biến sắc, cô lập tức biết xong đời rồi, cô chỉ biết phương pháp phá trận, lại không nghĩ cho dù chân khí bốn người các cô cộng lại cũng khống chế không nổi trận pháp này khởi động.

Nếu như là một mình cô, lúc này cô sẽ dễ trở bàn tay, cô hoàn toàn có thể liều mạng bị nội khí cắn trả, sau đó thoát khỏi trận pháp này. Nhưng bây giờ là bốn người, một khi một người trong đó thoát thân, chẳng khác nào khiến ba người còn lại lập tức bị trận pháp treo cổ.

Đường Bắc Vi sắc mặt trở nên tái nhợt, cô gian nan nói:

- Chị Lạc Ảnh, chúng ta sắp chết phải không? Cứ hút xuống như vậy, tu vi của chúng ta sẽ hoàn toàn không còn.

Lạc Phi lại không có cách nào kiên trì, một ngụm máu tươi phun ra, cô cảm giác nội khí của mình sắp tiêu hao hết, cả người đều run rẩy lên.

Ninh Khinh Tuyết nhìn thoáng qua Lạc Ảnh, ánh mắt có chút ảm đạm, cô không phải sợ chết, mà là trước khi chết không nhìn thấy Diệp Mặc một lần, cô không cam lòng.

- A, chị Lạc Ảnh, em cảm thấy giống như đã khống chế được chân khí của mình.

Đường Bắc Vy niềm vui bất ngờ phát hiện hiện tượng không khống chế được chân khí lúc nãy đã đột nhiên biến mất, cô lại nắm giữ quyền chủ động.

Bọn Lạc Ảnh cũng đều cảm thấy tình huống này, Lạc Ảnh nhẹ nhàng thở ra nói:

- Tuy rằng chị không biết đây là chuyện gì, nhưng nếu như vậy, chứng tỏ trận môn sắp mở được. Lạc Phi, cô đừng lo?

Lạc Phi sắc mặt tái nhợt lắc đầu - Đừng lo, may mắn hiện tại đã không

giống như vừa rồi, nếu cứ như cũ, tôi phỏng chừng xong đời rồi.

- Đây là chuyện gì?

Ninh Khinh Tuyết cũng cảm giác được rất kỳ quái, loại chuyện này phát sinh vô cùng đột ngột.

Lạc Ảnh trầm ngâm một lát nói:

- Có lẽ ở bên kia trận pháp này, nhất định cũng có người hỗ trợ. Tuy nhiên việc này đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt, mọi người không cần phân tâm, chủ động tăng thêm sức đi.

Bốn người lại rót chân khí vào, rất nhanh ở chỗ tảng đá thật lớn gần các cô, bốn phía tản ra từng đợt ánh sáng nhàn nhạt, và còn kèm theo từng đợt tiếng động ong ong.

- Trận pháp sắp mở, bốn người chúng ta nắm chặt tay nhau, tránh đi ra ngoài lại không ở cùng một chỗ.

Lạc Ảnh vừa dứt lời, liền bắt được tay Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi, Đường Bắc Vi đồng thời kéo Lạc Phi lại.

Trên đá lớn đột nhiên xuất hiện một cổ lực hút mạnh mẽ, giống như một cánh cửa thật lớn, trong nháy mắt liền đem bốn người quấn vào trong cửa lớn.

Vừa lúc đó, Diệp Mặc thấy trận môn Thiên Tuyền Vị hoàn toàn nới lỏng ra, chân nguyên đột nhiên bạo phát đưa vào trận môn Thiên Tuyền Vị, ngay sau đó, hắn đã hoàn toàn xông vào Thiên Tuyền Vị.

Lực hút xoắn hùng mạnh tới, Diệp Mặc trong lòng nới lỏng, cuối cùng là đi ra ngoài.

- Chị Lạc ảnh, đây là nơi nào? Chín ngọn núi thật cao nha.

Đường Bắc Vi từ trên mặt đất bò lên, nhìn chín ngọn núi bốn phía phát

ra tiếng ngạc nhiên thán phục, chín ngọn núi này cao hơn mặt nước biển mấy ngàn mét.

Lạc Ảnh lắc lắc đầu, ngay sau đó cô nói:

- Nơi này vẫn còn có cấm chế cấm bay, chẳng lẽ đây là Tu Chân giới? Không phải nơi sư đệ tới?

Lạc Phi sợ ngây người lúc này mới tỉnh ngộ lại, cô nhìn chung quanh nói:

- Nơi này chính là tiểu thế giới mà các cô nói, chính là Thần Châu. Nơi chúng ta đứng được gọi là núi Thần Châu, hơn nữa lúc trước chúng tôi cũng từ nơi này rời khỏi Thần Châu đi ra thế giới bên ngoài.

- Em giống như cảm nhận được hơi thở của Diệp Mặc.

Ninh Khinh Tuyết đột nhiên thì thào nói một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 774

Tung Tích Diệp Mặc

Đôi mắt Lạc Ảnh bỗng nhiên đỏ lên, tiếp nhận lời nói Ninh Khinh Tuyết:

- Chị cũng cảm thấy hơi thở của anh ấy...

Đường Bắc Vi xoa xoa ánh mắt, cô biết chị Lạc ảnh tuy rằng không nhắc tới, nhưng trong nội tâm nàng thương nhớ anh trai mình cũng không ít hơn so với chị Khinh Tuyết.

Lạc Phi bỗng nhiên ngắt lời nói:

- Nơi này cách Đàn Thành hơn một trăm dặm đấy, chúng ta đi Đàn Thành hỏi thăm tung tích anh Diệp đi. Đàn Thành là trung tâm ẩn môn, chỉ cần anh Diệp lộ mặt qua, khẳng định có thể nghe ngóng được tin tức đấy.

Trong bốn người, bây giờ Lạc Ảnh là người cầm đầu. Nghe xong lời Lạc Phi nói, Lạc Ảnh gật gật đầu nói:

- Ừ, chúng ta đi Đàn Thành trước.

Rời khỏi phạm vi núi Thần Châu, Lạc Ảnh dẫn theo Lạc Phi, bốn người rất nhanh liền đi tới ngoài thành Đàn Thành.

Bốn người ngoại trừ Lạc Phi ra, còn lại ba người cũng có thể đạp kiếm bay, điều này làm cho Lạc Phi thấy rất buồn.

Lạc Ảnh đã nhìn ra tâm trạng của Lạc Phi, cô đi đến trước mặt Lạc Phi nói:

- Lạc Phi, về sau cô hãy cùng tôi tu luyện, sư đệ sẽ không nói gì đâu.

Ở thế giới ẩn môn, thực lực là vua, Lạc Ảnh không muốn Lạc Phi bởi vì thực lực không đủ bị người khác ức hiếp.

- A,...

Lạc Phi trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng cô lập tức liền kịp phản ứng, lập tức nói:

- Cảm ơn chị, chị Lạc ảnh chị, tôi, về sau tôi...

Lạc Ảnh dường như hiểu được Lạc Phi muốn nói gì, cô khoát tay áo nói:

- Chúng ta vẫn là chị em, phải xưng hô sư phụ, tôi ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Cũng may Lạc Phi và mấy người Lạc Ảnh cũng rất quen thuộc rồi, nghe xong Lạc Ảnh nói, cũng không nói thêm gì.

- Chị Khinh Tuyết, chị có phát hiện thấy thành phố này thật lớn hay không, nhưng nếu như Lạc Nguyệt Thành chúng ta cũng kiến tạo tường thành, có phải sẽ lớn hơn rất nhiều so với nơi này hay không?

Đường Bắc Vi nhìn Đàn Thành hùng vĩ cao lớn, không khỏi ngạc nhiên thán phục ra tiếng.

Lạc Phi lại gật gật đầu, ngắt lời nói:

- Đúng vậy, Đàn Thành ở ẩn môn là thành thị lớn nhất, ở thế tục giới bên kia biển rộng, còn có một thành thị cũng rất lớn tên là Hàng Thủy Thành. Về sau tôi có thể dẫn mọi người đi xem, tuy nhiên, Hàng Thủy Thành tôi cũng chỉ là nghe nói qua, cũng chưa từng đi tới đó.

- Được, tuy nhiên phải tìm được anh trai mới được.

Đường Bắc Vi trong lòng lo lắng cho anh trai mình cũng không ít hơn so

với hai bà chị dâu, anh trai là người thân duy nhất của cô rồi, hơn nữa anh trai cũng đối xử tốt với cô như vậy.

Bốn người vừa mới đi vào Đàn Thành, lập tức liền hấp dẫn gần như mọi ánh mắt, bốn mỹ nữ hiện ra ở nơi phồn hoa thực lực là vua này, muốn không làm cho mọi người chú ý là rất khó. Huống chi bốn người đi cùng nhau.

Nhưng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết tuyệt đại tao nhã, khiến rất nhiều người cũng không dám tiến lên. Bởi vì ở Đàn Thành này, một khi anh đắc tội nhân vật lớn, chết như thế nào anh sẽ không biết.

Cho tới khi bốn người đi vào một khách sạn, người trên đường phố mới dần dần rời đi. Đường Bắc Vi gọi người phục vụ khách sạn tới hỏi:

- Tôi muốn hỏi thăm một người...

Lạc Phi biết Đường Bắc Vi muốn nghe ngóng chuyện gì, cô vội vàng nói:

- Bắc Vi, làm như vậy không được đâu, Đàn Thành mỗi ngày đều có rất nhiều người ra ra vào vào. Hơn nữa ở đây người ít, em hỏi như vậy cũng vô dụng thôi, trừ phi là người rất nổi tiếng. Đợi lát nữa chúng ta đi phủ thành chủ tìm thành chủ tuyên bố một thông cáo, chị nghĩ như vậy mới có thể tìm được anh Diệp.

Đường Bắc Vi gật gật đầu nói:

- Chị nói cũng đúng, tuy nhiên anh trai tới chỗ nào cũng sẽ rất nổi tiếng đấy.

- Vị tiểu thư này, tôi ở khách sạn coi như là một mật thám, cô nói một chút coi, người cô muốn hỏi tên là gì? Có lẽ tôi có thể biết cũng nên.

Tên này trời sinh thích lắm miệng, hơn nữa đến khách sạn ăn cơm là bốn cô gái xinh đẹp, cho nên chủ động dò hỏi.

Ninh Khinh Tuyết lại không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp hỏi - Anh ấy tên là Diệp Mặc, anh biết không?

Tên này nghe được hai chữ Diệp Mặc, sắc mặt lập tức thay đổi, thậm chí ngay cả nói cũng không nói gì, xoay người rời đi. Khách sạn mới vừa rồi còn vô cùng huyên náo, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm bốn mỹ nữ, nhưng sau khi nghe được Ninh Khinh Tuyết hỏi như vậy, đều tựa đầu xoay đi, mọi người đều chuyên tâm ăn cơm, mà ngay cả tiếng nói đều nhỏ hơn rất nhiều.

- Sao lại thế này?

Đường Bắc Vi kinh ngạc nhìn bốn phía thay đổi, có chút không hiểu hỏi.

Tuy nhiên cô hỏi xong, không đợi đám người Lạc Ảnh trả lời, lập tức bước tới phía trước mặt tên phục vụ vừa rồi, cản đường đi của cậu ta.

- Vì sao nghe thấy tên anh trai tôi, cậu lại bỏ đi? Mau nói đi, còn không nói thì đừng trách tôi không khách khí.

Dính đến vấn đề Diệp Mặc, Đường Bắc Vi rốt cuộc bình tĩnh không nổi.

- Cô… cô hai, tôi chưa bao giờ nói xấu Diệp tiền bối, chị bỏ qua cho tôi đi.

Tên này hận chết vừa rồi chính mình lắm mồm. Y nếu sớm biết rằng người bọn họ muốn hỏi là Diệp Mặc, y chắc chắn sẽ không hỏi nhiều.

Đường Bắc Vi lạnh lùng nói:

- Chỉ cần đem cậu nói ra chuyện về Diệp Mặc, tôi sẽ tha cho cậu. Nếu không, cũng đừng trách tôi không khách khí.

Lúc này những người còn lại trong khách sạn đều đứng lên, tựa hồ cũng muốn rời đi. Đường Bắc Vi bỗng nhiên quay đầu lại tức giận nói:

- Hôm nay tôi không hỏi được tin tức gì, ai cũng không được phép rời khỏi đây, trừ phi trong các ngươi ai có thể nói cho tôi biết tung tích của anh

trai tôi, nếu không...

Nghe xong lời Đường Bắc Vi nói, người muốn đứng lên rời đi đều ngồi xuống, bọn họ dường như sợ hãi cô gái đẹp này đột nhiên nổi bão.

- Tôi nói, tôi nói... Diệp tiền bối đã đã nhiều năm không xuất hiện ở đây rồi.

Tên phục vụ nơm nớp lo sợ nói.

Đường Bắc Vi giận dữ - Nếu anh trai tôi vài năm không tới đây, các ngươi tại sao phải biểu hiện như vậy?

Tên phục vụ này nơm nớp lo sợ, căn bản cũng không dám trả lời.

Lúc này một gã thanh niên ôm quyền ngồi cạnh cửa sổ, đi tới nói:

- Các vị tiểu thư, tôi là Lỗ Hà Khôn của phái Đô Thiên, nhờ phúc của Diệp tiền bối, phái Đô Thiên tôi hiện tại đã là ẩn môn hạng nhất. Về sự tình của Diệp tiền bối, người thường là không dám nói, nhưng tôi có thể nói cho mọi người biết.

Đường Bắc Vi đánh giá người đàn ông trẻ tuổi này một chút, buông tên phục vụ ra nói:

- Ồ, anh đã biết, vậy thì mời nói anh cho tôi biết Diệp Mặc rốt cuộc làm sao vậy?

Lỗ Hà Khôn mặt như quan ngọc, dáng người thon dài, lớn lên rất anh tuấn, hơn nữa tóc dài ở phía sau kéo thành một búi, phối hợp với một thanh trường kiếm sau lưng, không ngờ là người đàn ông ngọc thụ đón gió.

Lỗ Hà Khôn ôm quyền làm lễ với mấy người Lạc Ảnh, sau đó mới nói:

- Bốn năm trước, bởi vì vợ của Diệp Mặc là Mục Tiểu Vận bị Thái Ất Môn cướp...

Nghe được câu này Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết tay run một chút, Diệp Mặc ở trong này không ngờ lại lấy vợ? Đường Bắc Vi cúi đầu, cô có chút hổ thẹn với chị Lạc ảnh và chị Khinh Tuyết. Mặc dù đối với cô mà nói, mỹ nữ của anh càng nhiều càng tốt, nhưng không công bằng đối với Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

Tuy nhiên Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết thần thái rất nhanh liền khôi phục bình thường, dường như không có chuyện gì phát sinh cả.

Lỗ Hà Khôn lại không cảm giác được, mà tự lo nói:

- Vốn Thái Ất Môn muốn có được Mục Tiểu Vận, nhưng hoàn toàn vào lúc đó Diệp tiền bối chạy đến. Diệp tiền bối ở bên trong đại hội thi đấu cấp bậc ẩn môn ở núi Thần Châu, đại phát thần uy, giết hơn mười cao thủ Tiên Thiên và Địa cấp. Sau đó anh ta lại liên tục tiêu diệt hơn mười môn phái đối nghịch với hắn như Thái Ất, Song tử Kiếm Tông, Đoán khí đường.. v.. v Lạc Phi vốn đang nghe lại run lên, làm đổ một ly trà trước mặt mà không biết. Trong nội tâm nàng đã vô cùng kinh hãi, Diệp Mặc một người không ngờ giết nhiều cao thủ Tiên Thiên như vậy, hơn nữa còn tiêu diệt Thái Ất Môn là một loại môn phái hạng nhất, đây quả thực nghe rợn cả người.

Diệp Mặc lợi hại đến loại trình độ này, đây chẳng phải là hắn tùy tiện cũng có thể tiêu diệt môn phái Từ Hàng Tĩnh Trai của mình sao? Hơn nữa phái Đô Thiên vốn chỉ là một ẩn môn nhất đẳng, bây giờ lại biến thành ẩn môn hạng nhất rồi, không ngờ mới mấy năm, ẩn môn đã xảy ra biến hóa lớn như vậy, không biết sư tỷ và sư muội mình hiện tại như thế nào.

Đám người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết nghe đến đó, còn tưởng rằng bởi vì Diệp Mặc giết người nhiều như vậy, mới khiến người khác sợ hãi như vậy.

Nhưng Lỗ Hà Khôn lại nói tiếp:

- Với uy thế của Diệp tiền bối, người bình thường không dám bất kính. Nhưng Diệp tiền bối năm đó sau khi hoàn thành việc này, liền đi khắp nơi

tìm người vợ Mục Tiểu Vận. Mấy năm gần đây lại mai danh ẩn tích. Mà mấy năm trước đệ tử Thái Ất Môn chạy trốn đều trở về rồi, dưới sự dẫn dắt của một người tên là Mạc Hữu Thâm, một lần nữa thành lập Thái Ất Môn. Tuy rằng hiện giờ địa vị môn phái hạng nhất của Thái Ất Môn bị phái Đô Thiên chúng tôi chiếm mất, nhưng bọn họ vẫn là môn phái nhất đẳng như cũ.

- Anh nói Diệp Mặc đã vài năm không có tin tức rồi hả?

Ninh Khinh Tuyết run giọng hỏi, hiển nhiên trong lòng rất kích động.

Thấy Ninh Khinh Tuyết tuyệt sắc mỹ nữ chủ động hỏi như vậy, Lỗ Hà Khôn trong lòng lại nhiệt thiết, y lập tức gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, Diệp tiền bối nếu không phải vài năm không xuất hiện, Thái Ất Môn cũng không dám tạo dựng lên một lần nữa.

- Nếu Diệp Mặc vài năm không có tin tức rồi, vì sao vừa rồi tên phục vụ kia nghe được câu hỏi của chúng tôi lại không dám trả lời?

Ninh Khinh Tuyết lạnh giọng hỏi.

Lỗ Hà Khôn một chút cũng không cảm thấy thanh âm lạnh như băng của Ninh Khinh Tuyết, mà lại cẩn thận trả lời:

- Đó là bởi vì một tháng trước, có một tên thiếu niên đi tới Đàn Thành. Cậu ta cũng giống như các cô, đầu tiên là hỏi thăm tung tích Diệp tiền bối. Nhưng cậu ta trên đường hỏi thăm tung tích Diệp tiền bối lại bị một gã trưởng lão nửa bước Tiên Thiên Thái Ất Môn biết được. Thái Ất Môn nghe nói là hỏi thăm Diệp tiền bối, liền châm chọc Diệp tiền bối tại chỗ. Để tên thiếu niên kia sớm cút đi, lại mắng Diệp tiền bối là rùa đen rụt đầu, không dám ra đây, nếu hắn dám ra đây, Thái Ất Môn sẽ tìm hắn báo thù.

- Muốn chết, dám nói anh trai tôi như vậy.

Đường Bắc Vi giận dữ.

Quả nhiên người trong khách sạn nghe thấy Đường Bắc Vi nói vậy, lại một đám cúi đầu thấp xuống.

Lỗ Hà Khôn khẽ mỉm cười nói:

- Lúc ấy tên thiếu niên kia cũng nói như thế đấy, nhưng cậu ta gọi Diệp Mặc là sư phụ, Thái Ất Môn người nọ nghe nói vị thiếu niên kia là đệ tử của Diệp Mặc, lập tức liền muốn giết cậu ta. Kết quả hai người động thủ ở Đàn Thành, thiếu niên kia chỉ dùng hai chiêu đã giết chết cao thủ Thái Ất Môn, cái này cũng chưa tính, cậu ta còn truy giết nơi dừng chân của Thái Ất Môn ở Đàn Thành, sau đó liền giết vài tên cao thủ Địa cấp, thậm chí đuổi toàn bộ đệ tử Thái Ất Môn ra khỏi Đàn Thành.

Đám người Lạc Ảnh nghe đến đó mới hiểu được, hoá ra người khác không dám trả lời, một là sợ người Thái Ất Môn tìm bọn họ gây phiền phức, hai là sợ mấy người phía mình cũng làm khó bọn họ, không muốn liên quan gì với Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 775

Lạc Nguyệt Có Biến

Mấy vị chắc là vừa tới Đàn Thành, nếu không ngại thì để tại hạ đưa các vị đi thăm quan một chút Đàn Thành một chút.

Lỗ Hà Khôn sau khi trả lời Đường Bắc Vi xong, trên mặt thể hiện rõ sự kỳ vọng.

- Không cần đâu, rất cảm ơn anh.

Đường Bắc Vi xua xua tay, có chút thất vọng trở về chỗ ngồi.

Lỗ Hà Khôn vẫn chưa từ bỏ ý định ôm quyền đi tới nói:

- Nếu mấy vị muốn tìm Diệp tiền bối thì tại hạ có thể giúp đỡ, vì "Thần thương hội" chính là của Tử Hoa Tiên Tử của Đô Thiên Phái chúng tôi.

Câu nói lần này của Lỗ Hà khôn lại bị một giọng nữ trong trẻo cắt ngang:

- Lỗ sư đệ, cậu lui xuống đi, ở đây không có chuyện của cậu đâu.

Lỗ Hà Khôn nhìn thấy một người con gái từ cửa bước vào thì ngay lập tức ngừng lời rồi vội vàng nói:

- Vâng, Vân sư tỷ Vân Tử Y đi về phía đám người, trong lòng ngầm kinh ngạc, cô nhận được tin có mấy nữ tử tìm Diệp Mặc, cô cứ nghĩ là Mục Tiểu Vận cơ. Không ngờ không phải là Mục Tiểu Vận nhưng khí chất và dung mạo của những người này không ai thua kém cô cả.

…

Khi Diệp Mặc vừa tới nơi, liền nhìn một lượt, ngay sau đó trong lòng hắn liền kích động. Quả nhiên đã trở lại, Thất Tinh Trận pháp này có thể nói là một lối vào, nói cách khác là một cổng Truyền Tống.

Nhưng với trình độ trận pháp của Diệp Mặc hiện nay, hắn nhanh chóng nhận ra điều bất đồng. Đây chính là chỗ sâu dãy núi Hoành Đoạn của Bắc Đẩu Thất Tinh, nhưng trận pháp này dường như vừa bị mở ra hơn nữa còn bị phá hỏng rồi.

Diệp Mặc liền nhớ lại hồi mình còn ở núi Thần Châu, trong trận pháp "Bắc Đẩu Cửu Tinh" đột ngột xuất hiện cửa trận buông lỏng, xem ra thật sự có người đang cố gắng mở "Thất Tinh trận pháp" này ra, kết quả là giúp mình. Tuy nhiên cũng có thể chính mình lại là kẻ giúp đối phương.

Người có thể hiểu trận pháp này, biết ở đây có "Thất Tinh trận pháp", theo Diệp Mặc nghĩ thì phần lớn là người của ẩn môn.

Diệp Mặc lắc đầu, bỏ những suy nghĩ này đi, giờ hắn muốn làm nhất là lập tức quay về Lạc Nguyệt Diệp Mặc thần thức hiện giờ đã rất mạnh mẽ, khi hắn bước trên phi kiếm, khi thần thức của hắn phóng ra lập tức phát hiện bên ngoài khe sâu có một nơi khác, nơi đó thật có giấu trận pháp chăng?

Nếu nói về thần thức, hiện nay Diệp Mặc đã mạnh hơn gấp mười lần so với ban đầu, nói về tu vi trận pháp cũng không rõ hắn mạnh hơn lúc đầu là bao nhiêu nữa. Cho nên một trận pháp được giấu kín, hắn chỉ trong nháy mắt là có thể nhìn ra rồi.

Phát hiện trận pháp ẩn nặc tại chỗ sâu của dãy núi Hoành Đoạn. Diệp Mặc lập tức xông ngay vào trận pháp này. Mặc dù trận pháp này với hắn của trước kia thì rất khó để phát hiện ra, nhưng với Diệp Mặc hiện nay mà nói phát hiện rất đơn giản, đến tiến vào cũng không có gì khó khăn.

Trận Pháp ẩn nặc ở trên chỗ đất bằng của một vách núi. Mà trên đất bằng chỉ có một cây, trên cây có mười quả đỏ rực.

Khi nhìn thấy loại cây này, Diệp Mặc trong lòng liền kích động đến mức không nói lên lời. Trong tiểu thế giới hắn tìm đi tìm lại, gần như tìm khắp cả tiểu thế giới rồi, nhưng có được lại đơn giản như vậy.

Đây chính là một cây "Khổ Thập Niên". Diệp Mặc khẳng định đây là cây "Khổ thập niên" do tổ tiên Mông Cửu Sơn phát hiện. Nhưng cái cây như vậy lại không ngờ xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

"Khổ thập niên" hơn tám trăm năm à! Diệp Mặc nghĩ thầm, nếu hắn dời cây này tới trồng tại tiểu thế giới, sau đó chuyên môn bán "Khổ thập niên" thì hắn đại phát rồi.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, không nói có thể dời cây này đi được hay không mà quan trọng là giờ hắn vẫn chưa có nơi nào để trồng cây này vào cả. Hắn chưa có Linh Dược Viên, cho dù là ở Tu Chân Giới, có được Linh Dược Viên ít ra cũng là tu vi hậu kì Kết Đan.

Hắn tuy có một thế giới giấy vàng nghịch thiên, tiếc rắng bây giờ thế giới kia vẫn là một mảnh mờ mịt, không những không thể trồng gì mày ngay cả hắn cũng không vào được. Điều duy nhất có thể chính là bảo tồn cho đồ vật không bị hỏng mà thôi.

Nhưng bất luận nói thế nào thì lấy được "Khổ Thập Niên" thì trong lòng Diệp Mặc cũng vui mừng khác thường. Hắn lấy ra mười hộp ngọc, khắc họa một cách cẩn thận trận pháp, sau đó cho mười quả "khổ thập niên" vào trong hộp ngọc, rồi lại đem hộp ngọc để vào thế giới giấy vàng của mình Sau khi làm xong, Diệp Mặc lại bố trí vài trận pháp xung quang cây "khổ thập niên". Hiên giờ hắn không thể đào cây này đi không có nghĩa sau này hắn không đào nó đi.

…

Lạc Nguyệt thành lúc này đã không phải Lạc Nguyệt thành của mấy năm trước khi Diệp Mặc rời đi nữa. Số người ở Lạc Nguyệt thành hiện nay đã khoảng hai triệu rồi. Vì khoa học kỹ thuật ở Lạc Nguyệt thành phát triển,

quy hoạch hợp lý nên Lạc Nguyệt lúc này đã là nơi mà bất cứ ai trên thế giới đều muốn đến.

Lạc Nguyệt thành lúc này có vẻ rất yên ả, nhưng thực tế sóng lớn cuộn trào. Vì lãnh đạo tối cao của Lạc Nguyệt thành Diệp Mặc mất tích gần mười năm rồi, mà vợ của Diệp Mặc Lạc Ảnh và Linh Khinh Tuyết không hề lưu tâm tới quyền lực của Lạc Nguyệt. Vào hai năm trước cùng em gái Diệp Mặc - Đường Bắc Vi rời khỏi Lạc Nguyệt đi tìm Diệp Mặc rồi.

Cho nên quyền lực thật sự đều rơi vào tay của Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình, mà Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa đều là cuồng nhân tu luyện. Sau khi Lạc Nguyệt ổn định dường như phần lớn thời gian đều giành cho việc tu luyện. Hơn nữa, Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình cũng đều biết thành phố này là của Diệp Mặc nên nếu khi Diệp Tử Phong và Diệp Lăng làm chủ sẽ không có ai thấy không thỏa đáng cả.

Hư Nguyệt Hoa còn được, với việc xây dựng Lạc Nguyệt còn rất quan tâm, nhưng Hứa Bình gần như tất cả tinh thần đều giành hết cho việc tu luyện.

Nhưng sự việc gần đây đã chạm vào lằn ranh của Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình rồi, nên tất cả cấp cao của Lạc Nguyệt thành lại lần nữa triệu tập đại hội. Tuy đại hội là do Hư Nguyệt Hoa đề ra, nhưng cô lại có một cảm giác bất an.

Thành chủ Hư Nguyệt Hoa, phó thành chủ Đông Húc Chân, phó thành chủ Diệp Tử Phong, phó thành chủ Diệp Lăng, Tổng chỉ huy quân đội Hứa Bình, bộ trưởng thương nghiệp Thẩm Thiên Thiên, tư lệnh hải quan Thân Đức, tư lệnh lục quân Diệp Thực Hoa, bộ trưởng bộ khoa học kỹ thuật Đông Na Na, bộ trưởng ngoại giao Đông Xung...

Hư Nguyệt Hoa nhìn phòng họp đông đúc, trong lòng đột nhiên cảm thấy cô đơn. Cô nhận ra rất nhiều người lại rất xa lạ. Năm đó hợp tác Úc Điệu Đồng Tàng Gia ghiêm ở đâu? Tư lệnh hải quân năm đó Hoàng Ức Niêm đâu? Quách Khởi, Lý Tam Đao thậm chí khoa học kỹ thuật của Lạc

Nguyệt cuồng nhân Diệp Tinh đâu?

Tại thời khắc này Hư Nguyệt Hoa bỗng cảm thấy cô đã phụ sự kỳ vọng của Diệp Mặc, không ngờ vô tình khiến Lạc Nguyệt thành ra thế này. Cô chỉ lo phát triển khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt, dốc sức xây dựng các thiết bị cơ sở cho thành Lạc Nguyệt. Thời gian còn lại cô đều dùng để tu luyện, cô không ngờ cấp cao của Lạc Nguyệt lại biến thành thế này.

Nếu mình không phải là người Diệp Mặc chỉ định làm thành chủ, nếu Hứa Bình không phải nhị ca của Diệp Mặc thì hai người bọn họ có thể ở vị trí này sao? Hoặc nếu như không phải cô và Hứa Bình đều là tu vi đỉnh phong địa cấp thì liệu bọn họ có thể giữ được vị trí tới ngày hôm nay không?

Còn bên dưới cái lớp vỏ bọc kia là một Đông Húc Chân coi quyền lực lớn hơn cả bản thân mình, cô lại không biết về lai lịch của hắn. Thậm chí cô còn không biết từ lúc nào y leo lên được vị trí cao như vậy.

Hư Nguyệt Hoa vẫn đang sững sờ thì phó thành chủ Đông Húc Chân liền đứng trước cô vỗ vỗ cái microphone nói:

- Hội nghị ngày hôm nay do tôi và thành chủ Nguyệt Hoa chủ trì, vì sự rời đi của bộ trưởng Diệp Tinh, nên bộ khoa học kỹ thuật có rất nhiều tư liệu thậm chí ngay cả bộ trưởng mới nhậm chức Đông Na Na cũng không thể toàn quyền kiểm tra bất cứ lúc nào.

Hư Nguyệt Hoa trong lòng vô cùng tức giận, tên Đông Húc Chân thật quá càn rỡ rồi.

Đứng trước Lạc Nguyệt thành phồn hoa náo nhiệt, Diệp Mặc bỗng cảm thấy có chút gì đó bùi ngùi. Hắn vừa đi mà đã mấy năm rồi, mà trong mấy năm này Diệp Tinh và Hư Nguyệt Hoa rõ ràng không phụ sự kỳ vọng của hắn, xây dựng Lạc Nguyệt Thành cũng không tệ.

Hắn thậm chí còn có cảm giác gần gũi với quê hương, hắn muốn nhanh chóng gặp Lạc Ảnh và Kinh Tuyết, nhưng lại không biết sau khi gặp bọn họ

thì phải đối mặt như thế nào nữa.

Con đường trước mặt có tiếng ầm ỹ truyền lại, Diệp Mặc nhìn theo hướng có âm thanh thì nhìn thấy trong một cửa hàng phục trang có người đang đập phá.

Diệp Mặc liền cau mày, ở Lạc Nguyệt thành lại có chuyện này sao, phụ trách trị an của Lạc Nguyệt thành rốt cuộc làm cái gì chứ?

- Viên Củng, là anh à?

Sau khi chen vào hắn mới phát hiện chủ cửa tiệm là người quen của hắn. Khi hắn tới Lưu Xà thành lập "dược phẩm Lạc Nguyệt" Viên Củng vẫn còn một người chị tên là Viên Mai Hương. Lúc trước Diệp Mặc chính là trên tàu tới Lưu Xà thì quen với Viên Củng và chị của hắn, còn cả Tàng Gia Nghiêm nữa. Thật không ngờ giờ Viên Củng lại mở cửa hàng ở Lạc Nguyệt, hơn nữa với vẻ nguyên lão của anh ta mở tiệm ở Lạc Nguyệt mà vẫn bị đập phá, rốt cuộc là như thế nào đây?

Viên Củng lúc này hai má đỏ bừng tay cầm một cây thiết côn chuẩn bị chống lại vài tên tuần tra bảo vệ trị an, sau anh ta còn có một người phụ nữ, hẳn là vợ của anh ta Anh ta nghe thấy tiếng gọi của Diệp Mặc thì quay đầu lạ nhìn. Trong giây phút nhìn thấy Diệp Mặc anh ta ngay lập tức ngây ra, anh ta lặng người hồi lâu, thiết côn trong tay rơi xuống lúc nào không hay.

- Viên Củng sao lại thế này?

Diệp Mặc hỏi thêm câu nữa.

Viên Củng bỗng quỳ xuống nức nở nói:

- Diệp đại ca, là Diệp đai ca sao, đại ca đã trở về rồi sao?

Diệp Mặc kéo Viên Củng dậy rồi lạnh lùng hỏi:

- Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra? Sao lại xảy ra việc đập cửa hàng?

Tên Phương Vĩ khốn kiếp đâu rồi chứ?

Lần này không đợi Viên Củng trả lời, mấy tên bảo vệ trật tự đã bao vây lấy Diệp Mặc, đội trưởng cầm đầu bọn duy trì trật tự đến trước mặt Diệp Mặc, liếc trên nhìn hắn rồi mới hỏi:

- Mày là ai? Lại dám nhúng tay vào việc chấp pháp của Lạc Nguyệt à? Mày không muốn sống nữa sao? Cứ bắt hắn ta lại rồi tính tiếp.

Diệp Mặc hừ một tiếng, hắn căn bản chẳng muốn hỏi rõ nguyên nhân, chỉ cần tùy ý nhắc chân một cái là có thể đánh gãy rời chân của mấy tên này. Bất kể là ai đúng ai sai, nhưng kiểu chấp pháp này thì hắn không cần.

Mấy tên tuần tra không nghĩ Diệp Mặc lại lợi hại như vậy, hơn nữa còn không nói đạo lý gì hết, thậm chí một câu cũng không thèm hỏi liền đánh gãy chân của chúng luôn. Trong phút chốc, mất tên này liền nằm kêu rên trên đất Diệp Mặc nghe càng thêm bực, liền cho răng của mấy tên này đi luôn, nếu không phải nơi này đông dân thì hắn sớm đã cho mấy quả cầu lửa diệt luôn chúng rồi.

- Sao thế này? Viên Củng cậu nói đi chứ.

Diệp Mặc giọng lạnh buốt, hắn tuyệt đối không cho phép trong thành của hắn có việc ức hiếp dân chúng, ai dám trái giết không giải thích...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 776

Mày Là Ai?

Hai năm trước, sau khi Ninh Thành Chủ rời khỏi Lạc Nguyệt Thành, Trưởng phòng tài vụ mới tới nói chị tôi làm gì đó mờ ám trên sổ sách tài vụ của dược phẩm Lạc Nguyệt, nhốt chị tôi vào nhà tù. Tiệm này của tôi, đã mua khi Lạc Nguyệt Thành mới thành lập đấy. Bởi vì vấn đề của chị, tôi không thể tiếp tục ở lại dược phẩm Lạc Nguyệt làm việc, chỉ có thể tự mình mở cái tiệm này.

Giọng điệu của Viên Củng có chút buồn bã, có thể là bởi vì nghĩ tới chị mình.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, Khinh Tuyết đi rồi? Thần trí của hắn lập tức liền quét ra ngoài, quả nhiên không nhìn thấy Khinh Tuyết và Lạc Ảnh, thậm chí ngay cả Bắc Vi cũng không thấy.

Hắn chỉ nhìn thấy Hư Nguyệt Hoa đang chủ trì hội nghị, nhưng người tham dự hội nghị hắn không ngờ phần lớn cũng không nhận ra, chị Úc đâu? Còn có cái tên lão Hoàng tư lệnh hải quân đâu? Tàng Gia Nghiêm và Quách Khởi cũng không ở đây. Ngay cả Diệp Tinh hắn cũng không nhìn thấy.

Diệp Mặc càng nhìn càng không thoải mái, thần trí của hắn quét ra phạm vi hai mươi dặm nữa, vẫn không có thấy mấy người kia.

Viên Củng lại không biết Diệp Mặc đang suy nghĩ gì, vẫn tiếp tục nói:

- Vốn tôi mở cửa tiệm cũng rất im lặng, nhưng sau này không biết anh Phương Vỹ vì nguyên nhân gì, mà bị nhốt lại.

- Cái gì? Cậu nói Phương Vỹ bị nhốt lại rồi hả?

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lùng nhìn, Viên Mai Hương lúc trước làm tài vụ ở dược phẩm Lạc Nguyệt, nói sổ sách cô làm có vấn đề, việc này Diệp Mặc không có điều tra, nhưng loại khả năng này cũng có thể tồn tại. Nhưng Phương Vỹ bị bắt giam, xem ra lại bất thường rồi, Diệp Mặc rất hiểu tính cách của Phương Vỹ, cậu ta rất trung thành với Lạc Nguyệt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì phạm pháp, tại sao phải bị bắt giam?

Viên Củng gật gật đầu, - Đúng vậy, cũng bởi vì anh Phương bị bắt, những người tài giỏi này đều không có cách nào. Những tên này là Đông gia phái tới, Đông gia bây giờ là thế lực lớn nhất ở Lạc Nguyệt Thành. Một người dưới tay Đông gia nhìn trúng cửa hàng của tôi, sau đó đã muốn cướp đoạt...

Diệp Mặc sắc mặt càng ngày càng lạnh, hắn đưa chân đá văng vài tên lính tuần tra đang đứng ở cửa của cửa hàng sau đó nói với Viên Củng:

- Xảy ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ Hư thành chủ một chút cũng không biết, hoặc là cô ta đã biết nhưng không có để ý?

Viên Củng lắc đầu nói:

- Việc này tôi cũng không rõ, tôi đã viết thư cho Hư thành chủ, nói chị tôi bị oan, nhưng không có tin tức hồi đáp. Hơn nữa sự tình của tôi và chị tôi ở Lạc Nguyệt Thành coi như cũng còn đỡ, năm trước có một gia đình người châu Âu vừa mới đến, bởi vì có một cô con gái xinh đẹp bị Đông Trịch nhà Đông gia thích, muốn cưới con gái nhà người kia, kết quả nhà kia không đồng ý, nhưng ngày hôm sau tất cả mọi người trong nhà kia đã bị chết, hơn nữa cô con gái của nhà đó sau khi bị cưỡng gian xong cũng bị giết chết. Sau khi cảnh sát tới điều tra, cho kết luận là nhà này tự sát.

- Ha ha, tự sát, hay quá.

Diệp Mặc trong mắt không có nửa phần ý cười, Diệp Mặc nói xong cũng không muốn dừng lại ở chỗ này thêm một lát.

- Tôi không đồng ý lời của Đông Thành chủ, toàn bộ văn kiện cơ mật của bộ phận Khoa học Kỹ thuật ngoại trừ Hư thành chủ ra ngay cả tôi cũng không thể tùy ý xem, trưởng phòng Đông Na Na đến Lạc Nguyệt mới được bao lâu? Trừ phi cậu em trai thứ ba của tôi tự mình ký tên, nếu không bất cứ kẻ nào đều không cho phép tùy tiện ra vào.

Hứa Bình lập tức liền phản bác lời nói của Đông Húc Chân.

Đông Húc Chân lạnh lùng cười nói:

- Hứa tổng, tôi đề xuất ý kiến này chính là đã thông qua, nếu không tôi cũng không cần đề nghị. Hư thành chủ, cô có thể đề nghị biểu quyết, dùng số phiếu quyết định tất cả.

Hư Nguyệt Hoa biết, nếu không phải ra vào phòng tài liệu cơ mật nhất phải có một tấm ngọc bài, Đông Húc Chân căn bản cũng không cần quyết định ở trên hội nghị. Lúc trước khi Diệp Tinh đi rồi, ngọc bài phòng tài liệu để lại ở chỗ cô.

Tư lệnh lục quân Diệp Thực Hoa bỗng nhiên đứng lên nói:

- Tôi đồng ý đề nghị của Đông Thành chủ, hơn nữa tôi cho rằng vị trí thành chủ này không thay đổi cũng không có lợi đối với Lạc Nguyệt. Tôi đề nghị về sau bốn năm tuyển cử thành chủ một lần, giống như bầu cử Tổng Thống nước Mỹ. Lần này chúng ta vừa lúc cũng nên tuyển cử tân thành chủ một chút.

Hư Nguyệt Hoa giận dữ, tuy rằng lâu ngày ngồi trên chức vị cao, nhưng thực chất ở bên trong cô không phải là một chính khách, hỉ nộ của cô xuất hiện ở nhan sắc, chưa từng có người dám ở trước mặt nàng nói đổi thành chủ.

Vị trí thành chủ này là Diệp Mặc cho cô, cô không phải để ý vị trí thành chủ này, cái mà cô để ý chính là mình phụ kỳ vọng của Diệp Mặc.

Thấy Hư Nguyệt Hoa giận dữ, Đông Húc Chân trong lòng lại cười lạnh,

mấy thằng nhà quê cũng dám quản một thành thị lớn như vậy, ngay cả sự tức giận đều lộ ra ngoài, khó trách mấy năm qua đã đoạt lấy 70-80% chính quyền Lạc Nguyệt.

Diệp Tử Phong ho khan một tiếng, đứng lên nói:

- Vị trí Hư thành chủ là do anh tôi quyết định đấy, việc này hay là không nên động tới, nếu anh tôi trở lại, tôi...

Phương Na Na nghe xong lời Diệp Tử Phong nói lập tức liền kiều mỵ nói:

- Tử Phong, hiện tại chúng ta đang thảo luận chuyện lớn, loại chuyện này nói là chuyện quốc gia đại sự cũng không quá, anh không thể bởi vì cảm tình cá nhân nói những lời đó. Chúng ta kết hôn mấy năm rồi, anh nghĩ xem em có vì một chuyện riêng mà làm phiền tới anh không.

- Đúng vậy nha, Tử Phong thành chủ, Diệp Mặc mấy năm này đều không trở lại, nếu chẳng may ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì rồi cũng nên, chẳng lẽ Lạc Nguyệt chúng ta cứ giẫm chân tại chỗ như vậy hay sao? Hơn nữa, quân đội Lạc Nguyệt chúng ta cũng đồng ý ý kiến đổi thành chủ mới.

Đông Húc Chân cười ha hả nói.

Hứa Bình tức giận nói:

- Tôi đồng ý khi nào? Tôi đại diện quân đội kiên quyết không đồng ý.

- Anh đại diện quân đội? Vậy còn Diệp Thực Hoa và Thân Đức đại diện cho cái gì?

Đông Húc Chân châm chọc nói.

Diệp Thực Hoa và Thân Đức đứng lên lạnh giọng nói:

- Chúng tôi đại diện lục quân Lạc Nguyệt ủng hộ đề nghị của Đông Thành chủ. Ai không đồng ý, hỏi trước binh lính của chúng tôi một chút,

ngay cả Diệp Mặc lập tức quay lại không đồng ý, cũng phải hỏi binh lính của chúng tôi một chút...

- Tốt lắm, tôi chính là không đồng ý, đem binh lính của anh ra tôi hỏi một chút.

Một âm thanh lạnh như băng vang lên, tất cả mọi người ở phòng họp đều nhìn về phía cửa.

Người bảo vệ phòng họp, để cho người khác đi tới cửa, không ngờ không có bất kỳ cảnh báo nào. Tất cả mọi người trong phòng họp bị cái thanh âm này làm cho kinh sợ, cùng nhau nhìn chằm chằm người đi vào phòng họp.

- Chủ tịch hội đồng quản trị đến...

- Em ba, cậu đã trở lại...

- Anh...

- Anh Diệp…

Một đám thanh âm vui mừng bất ngờ vang lên, khiến Diệp Mặc cảm thấy ấm áp một chút, dù sao vẫn có nhiều người nhớ đến hắn.

- Diệp giáo...

Đông Húc Chân hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh y liền kịp phản ứng, đứng lên ôm quyền nói một câu, sau đó tiếp tục nói:

- Nơi này bây giờ là hội nghị cao tầng Lạc Nguyệt, nếu không phiền tôi sai người dẫn anh đi nghỉ ngơi trước, đợi chúng tôi họp xong Diệp Mặc mắt lạnh nhìn thoáng qua Đông Húc Chân, lạnh giọng nói:

- Mày là ai? Ai bảo mày ngồi ở chỗ này?

- Anh, anh Húc Chân bây giờ là Phó thành chủ thứ nhất của Lạc Nguyệt

Thành, đây là người mọi người tuyển cử đấy.

Diệp Tử Phong liền vội vàng đứng lên nói.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Diệp Tử Phong, không trả lời cậu ta, mà mắt lạnh lùng nhìn Đông Húc Chân.

Đông Húc Chân sắc mặt phát lạnh, nháy mắt ra dấu với Diệp Thực Hoa, nhưng lúc này Diệp Thực Hoa thấy Diệp Mặc thì đã phát run rồi, hơi sức đâu quan tâm đến ánh mắt Đông Húc Chân, đầu của y đã cúi thấp không thể thấp hơn.

Thấy Diệp Thực Hoa không trả lời y, Đông Húc Chân hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

- Tôi tên là Đông Húc Chân, mặc dù là thành chủ Lạc Nguyệt Thành, nhưng vì tới trễ, cho nên Diệp tiên sinh không biết cũng là bình thường. Tuy nhiên Diệp tiên sinh mặc dù là quý khách Lạc Nguyệt Thành tôi, nhưng bây giờ là hội nghị quan trọng, cũng chỉ có thể mời anh chịu tủi thân một chút, người đâu...

Đông Húc Chân vừa dứt lời, phía sau phòng họp lập tức liền đi ra ba gã đàn ông, không ngờ hai người là nửa bước Tiên Thiên, còn có một người là cao thủ dị năng, căn cứ phán đoán của Diệp Mặc, người cao thủ dị năng này, ít nhất là dị năng cấp tám trở lên.

- Trước tiên đem hắn dẫn đi và nhốt lại.

Đông Húc Chân khoát tay nói với ba gã đàn ông kia.

Diệp Tử Phong bỗng nhiên mặt đỏ lên nói:

- Đông Thành chủ, đây là anh trai tôi, cũng chính là anh cả của Lạc Nguyệt Thành đấy, anh nói cái gì vậy.

Đông Húc Chân khoát tay nói với Diệp Tử Phong:

- Tử Phong, việc công là việc công, việc tư là việc tư, vừa rồi Na Na cũng đã nói. Lạc Nguyệt Thành không phải của Diệp Mặc, là của mọi người, cậu yên tâm, tôi chỉ là ngăn cản hắn làm ảnh hưởng cuộc họp của chúng ta mà thôi, sẽ không làm thương tổn hắn đâu.

- Hiện tại mày chính là Đông gia thế lực lớn nhất Lạc Nguyệt Thành?

Diệp Mặc mắt lạnh nhìn hồi lâu, bỗng nhiên nói một câu.

- Những lời này chờ hội nghị của chúng tôi họp xong rồi nói sau, Diệp tiên sinh.

Đông Húc Chân giọng điệu rất nhạt, giống như hết thảy đều đang nằm trong khống chế của y.

Đông Húc Chân nói xong lập tức liền nhắm hai mắt lại, ba gã cao thủ kia đã đánh tới Diệp Mặc. Hứa Bình lập tức đứng lên động thủ, tuy nhiên Diệp Mặc khoát tay với cậu ta.

Sau khi bảo Hứa Bình không cần lo lắng, Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, khó trách ngông cuồng như vậy, không ngờ có thể mời đến cao thủ, những cao thủ này mời một người đã là không đơn giản. Mà Đông Húc Chân không ngờ có thể mời tới ba người, hơn nữa y không ngờ có thể ngồi ở vị trí chủ trì hội nghị, có thể thấy được lai lịch Đông Húc Chân tuyệt đối không đơn giản. Có thực lực mạnh như vậy, Hư Nguyệt Hoa bị y đá xuống cũng là bình thường.

Chỉ có điều khiến Diệp Mặc không hài lòng chính là thái độ Diệp Tử Phong, là em trai của mình, Diệp Tử Phong không ngờ lại đang giúp Đông Húc Chân. Diệp Lăng mặc dù không nói chuyện, nhưng Diệp Mặc từ trong ánh mắt của nàng cũng có thể thấy được một chút áy náy. Bởi vậy có thể thấy được, nói không chừng Diệp Lăng cũng trợ giúp họ Đông này đấy.

Nếu ở thời điểm trước khi Diệp Mặc tiến vào tiểu thế giới, ba cao thủ này còn thật sự có khả năng khiến Diệp Mặc chịu thiệt thòi lớn, nhưng hiện

tại, ba người này ở trước mặt Diệp Mặc chỉ giống như ba con kiến con mà thôi.

Diệp Mặc chân nguyên khởi lên, ba gã cao thủ này đánh về phía Diệp Mặc lập tức cảm giác mình nhào vào bên trong một vũng bùn sền sệt vô cùng lớn, cử động một chút cũng cảm thấy khó khăn cực độ.

Ba người này lập tức chỉ biết không tốt, nhưng không chờ bọn họ phản ứng, Diệp Mặc cung tay lên, ba đạo đao gió khiến ba cái đầu người ngã nhào trên mặt đất.

Đông Húc Chân ngây dại, ba người này là do y mang đến, y đương nhiên biết lợi hại như thế nào. Có thể nói ba người này đồng thời ra tay, trên đời này không có ai có thể đỡ nổi, nhưng hiện tại, ba người này ở trước mặt Diệp Mặc gần như ngay cả một chiêu đều không có tránh được, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Chẳng những là Đông Húc Chân ngây dại, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa đã là Địa cấp đỉnh cao, bọn họ mơ hồ biết sự lợi hại của ba người này, nhưng bị Diệp Mặc giết chết giống như giết gà.

Diệp Mặc không đợi Đông Húc Chân phản ứng, đi đến trước mặt Đông Húc Chân, giơ tay kéo y lên, ném lên không trung, tùy tay lại vẽ vài cái.

Không trung phun ra một trận mưa máu, thời điểm Đông Húc Chân rơi trên mặt đất, tứ chi của y đã không thấy.

Diệp Tử Phong ngơ ngác nhìn anh trai của chính cậu, vừa rồi vẫn là nhân vật thứ hai của Lạc Nguyệt, nhưng đảo mắt đã bị anh trai của mình chém đứt tứ chi, mắt thấy liền không sống được.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 777

Chó Gà Đều Không Tha

Anh trai, anh...

Diệp Tử Phong quay đầu lại ngây dại nhìn thoáng qua Diệp Mặc, thì thào nói một câu. Cậu ta được nghe nói qua anh trai mình rất lợi hại, hơn nữa em gái Diệp Lăng cũng nói. Đã được nghe nói rất nhiều về sự tình Diệp Mặc, dù là sát phạt quyết đoán, nhưng tận mắt nhìn thấy anh trai động thủ giết người, cậu ta vẫn là lần đầu tiên, chẳng những máu tanh như vậy, hơn nữa người bị giết còn là anh vợ mình.

Diệp Mặc giống như không nhìn thấy Diệp Tử Phong, đưa tay bắn ra mấy đường, không ngờ đã ngăn sự chảy máu của Đông Húc Chân lại. Một người bị chặt đứt tứ chi, máu chảy nói ngừng liền ngừng, khiến tất cả mọi người không thể tin được.

Lúc này tất cả mọi người trong phòng họp đã tỉnh táo lại, Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa là xuất thân từ người luyện võ nên tinh thần vẫn còn đỡ hơn một chút. Mà Thẩm Thiên Thiên đã ói lên ói xuống rồi, cô biết Diệp Mặc lợi hại, nhưng người bị giết máu cũng quá tanh.

Nhưng Thẩm Thiên Thiên không phải đồ ngốc, tuy rằng cô hiện tại đã là Bộ trưởng thương mại, nhưng cô biết Diệp Mặc tại sao phải giết những người này. Hơn nữa cô cũng biết mục đích hội nghị lần này là gì, đối với cô mà nói, có thể làm chỉ là bảo vệ chính mình mà thôi.

Diệp Mặc có ơn còn giúp cô khôi phục dung mạo, khiến nàng không gia nhập Đông gia, vốn trên hội nghị lần này cô sẽ chủ động đề xuất rời khỏi vị trí Bộ trưởng thương mại, nhưng không ngờ Diệp Mặc đã trở lại.

Diệp Mặc mắt lạnh nhìn thoáng qua Diệp Thực Hoa và Thân Đức đang chuẩn bị rời khỏi, liền nói:

- Nếu các anh ngồi ở chỗ này không rời đi, có lẽ tôi còn có thể cho các anh toàn thây, nếu dám rời khỏi đây, sẽ giống như tên kiêu ngạo vừa rồi đấy, chỉ có điều tên khốn đó hiện tại đã không có tứ chi.

- Anh, Thực Hoa là anh họ em. Cũng là người của Diệp gia...

Diệp Tử Phong rốt cuộc hiểu rõ Diệp Mặc mạnh mẽ như thế nào, cứng rắn và không nói đạo lý, hắn căn bản cũng không cho mình cơ hội giải thích, đã đem Diệp Thực Hoa trở thành người chết.

Diệp Mặc rốt cục mắt lạnh nhìn Diệp Tử Phong một chút nói:

- Tử Phong, chuyện thứ nhất anh muốn nói với em là, Lạc Nguyệt không mang họ Diệp, nói khó nghe một chút chính là Diệp Bắc Quang dám đứng ở chỗ này làm cái việc giống như Diệp Thực Hoa. Anh cũng sẽ giết. Chuyện thứ hai là, anh nghĩ em xuất thân cũng là đại gia tộc, không ngờ lại ngu ngốc như thế. Em làm thành chủ anh không có ý kiến. Nhưng những người đi theo anh ở nơi này thì sao? Chẳng lẽ bọn họ đều phạm cùng một sai lầm? Em không cần giải thích, nơi này có người sẽ giải thích cho anh biết.

Nói xong Diệp Mặc đi đến bên cạnh Đông Húc Chân còn đang co giật trên mặt đất, một cước đá vào trên đầu của y. Ánh mắt Đông Húc Chân lập tức tản mạn ra Loại phương pháp này của Diệp Mặc cũng chỉ có thể dùng cho những người bình thường hoặc là người luyện võ cấp thấp, đối với Tu Chân giả loại phương pháp này của hắn hoàn toàn không có tác dụng. Tu Chân giả chỉ cần đạt tới luyện khí tầng một, liền đã có thần thức. Có thần thức Tu Chân giả chẳng sợ Diệp Mặc có thể khống chế y, cũng không thể khiến y mê thần nói thật ra, bởi vì một khi làm như vậy, có khả năng đối phương lập tức sẽ hồn bay phách lạc.

- Nói đi, mày tên là gì?

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Đông Húc Chân đang co giật trên mặt đất mà hỏi.

Mấy người Hư Nguyệt Hoa nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, vừa rồi Đông Húc Chân không phải đã nói y tên là gì sao? Vì sao Diệp Mặc còn muốn hỏi?

Đông Húc Chân co quắp trả lời:

- Tôi tên là Đông Phương Húc Chân.

- Ai phái bọn mày tới đấy, và tới làm cái gì?

Diệp Mặc giọng điệu rất bình thản.

Đông Phương Húc Chân lại khàn khàn hồi đáp như cũ:

- Thiếu chủ phái chúng tôi tới đây, Thiếu chủ cho rằng Lạc Nguyệt phát triển thích hợp hơn Tây Đường. Chúng tôi muốn đoạt lấy Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc không để ý tới Đông Phương Húc Chân mà là nhìn Đông Xung và Đông Na Na đang có chút phát run nói:

- Bọn mày cũng không cần nghĩ những cái khác nữa, nếu dám đến Lạc Nguyệt Thành tôi...

Diệp Mặc lời còn chưa nói hết, liền đưa tay kẹp lấy một viên đạn, ngay sau đó viên đạn trong tay hắn đã ném ra ngoài.

"Bịch" một đoàn máu sương phun ra, tay kia của Đông Xung lấy súng ra đã bị viên đạn này của Diệp Mặc đánh nổ tung hoàn toàn, máu tóe lên. Văng tung tóe lên người Đông Na Na và Diệp Thực Hoa.

Diệp Mặc đi qua đá mấy đá, bốn người là Đông Na Na và Diệp Thực Hoa còn có Đông Xung, Thân Đức đã bị Diệp Mặc đá tới chỗ trống trong phòng họp, ngã sấp xuống cùng một chỗ.

- Thiếu chủ bọn mày có phải là Đông Phương Vượng hay không? Tao

nghĩ Đông Phương Đường hẳn là không có lá gan lớn như vậy đâu, xem ra nhà Đông Phương của bọn mày có người còn kiêu ngạo hơn. Đơn giản như vậy đã muốn cướp lấy địa bàn Lạc Nguyệt? Tôi thật sự rất muốn cho bọn mày mang cái tin này tới cho Đông Phương Vượng, dù y cướp được tất cả vị trí cao tầng của Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt Thành cũng sẽ không mang họ Đông Phương.

Diệp Mặc nhìn bốn người ngã sấp xuống cùng một chỗ lạnh như băng nói.

Diệp Tử Phong lẩm bẩm nói:

- Tại sao phải như vậy? Na Na, em cũng mang họ Đông Phương đúng hay không...

- Tử Phong, em xin lỗi, em xin lỗi anh...

Đông Phương Na Na bỗng nhiên đứng lên, đập đầu vào cột đá tự tử.

Diệp Tử Phong thấy Đông Phương Na Na muốn tự sát, không nghĩ đến cái khác mà lập tức lao tới ôm cổ Đông Phương Na Na, - Na Na, đừng, em không nên như vậy, anh trai sẽ không giết của em đâu…

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, thần trí của hắn sớm đã nhìn thấy Đông Phương Na Na trong túi áo có một khẩu súng lục, cô ta muốn tự sát đâu cần đâm đầu vào cột nhà, lấy súng lục ra là được rồi. Đáng tiếc Diệp Tử Phong lúc này không nghĩ tới những thứ khác, nhưng Diệp Mặc cũng lười đi vạch trần chút chuyện xấu đó. Hắn nhìn ra, Diệp Tử Phong rất yêu Đông Phương Na Na, mà Đông Phương Na Na lại đang lợi dụng Diệp Tử Phong.

Diệp Mặc không để ý Diệp Tử Phong, trực tiếp đi đến tìm một chỗ ngồi rồi ngồi xuống, lúc này mới dịu giọng nói:

- Anh hai, chị Nguyệt Hoa, vì sao nơi này thiếu nhiều người quen như vậy? Vì sao Phương Vỹ cũng bị nhốt?

Hứa Bình hổ thẹn cúi đầu nói:

- Rất xin lỗi, chú ba, anh không có giúp chú quản lý được cái nhà này, anh hổ thẹn lắm Hư Nguyệt Hoa lại đứng lên nói:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, trách nhiệm chủ yếu là tôi, hôm nay trước khi họp, tôi cố ý đi điều tra một ít văn kiện đã được duyệt qua, tôi mới biết một số văn kiện mệnh lệnh từ chức của Hoàng tư lệnh và Miêu Đồng đều là tôi ký tên. Lúc trước, Tử Phong đưa tới để cho tôi ký tên, tôi cũng không có để ý...

Diệp Lăng vẫn không nói gì lại đột nhiên đứng lên nói:

- Tôi biết chị Úc và Hoàng tư lệnh căn bản cũng không có ý chủ động từ chức, mệnh lệnh này đều là giả. Sau khi chị Nguyệt Hoa ký tên những văn kiện khác, bị Đông Phương Húc Chân đánh tráo, sau đó Đông Phương Húc Chân lợi dụng thủ lệnh của chị Nguyệt Hoa, hơn nữa mấy người kia dưới tay y đã cưỡng ép bắt đám người chị Úc lại.

- Anh, anh hai bởi vì si mê Đông Phương Na Na nên đã nhiều lần cãi nhau với chị Nguyệt Hoa. Chị Nguyệt Hoa bởi vì thân phận của anh Tử Phong, chị ấy luôn nghĩ đến mình mới là người ngoài, nên mới để cho bọn họ từ từ chiếm lĩnh Lạc Nguyệt. Em mặc dù biết, nhưng em không dám nói, chị Lạc ảnh và chị Khinh Tuyết đều đi ra ngoài, em nghĩ chờ hai chị ấy trở về rồi nói sau, nhưng các chị ấy vẫn chưa trở về, may mà hôm nay anh đã trở lại.

Diệp Lăng xoa xoa ánh mắt, cô nghĩ tới tình huống chịu nhục tại Yến Kinh lúc trước. Điểm không giống nhau chính là, nàng hôm nay và nàng lúc trước đã hoàn toàn khác rồi, cô đã trưởng thành. Lúc trước cô bị người của Tống gia lợi dụng, hôm nay cô chỉ có thể âm thầm thu thập những tin tức này, cô biết một khi cô để lộ ra. Chẳng những là cô, ngay cả chị Nguyệt Hoa, anh Hứa, còn có anh hai của mình sẽ bị những người này giết chết. Bọn họ sở dĩ không có giết hết một lần, đó là bởi vì sợ làm cho Lạc Nguyệt bạo động mà thôi.

Một khi bọn họ liều lĩnh động thủ, chị Nguyệt Hoa và anh hai, còn có chị Úc đều sẽ bị hại. Nhưng nếu không kinh động bọn họ, nhiều nhất là Lạc Nguyệt rơi vào trong tay những người này, cô tin rằng khi anh trai mình trở về sẽ có biện pháp đoạt lại Lạc Nguyệt, nhưng người đã chết thì không thể sống lại. Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là cô tận mắt nhìn thấy một cảnh tượng, anh Tàng là Địa cấp hậu kỳ dưới tay tên cao thủ bị anh trai giết, thậm chí ngay cả ba chiêu đều đỡ không nổi, đã bị bắt lại. Mà mấy tên vệ sĩ của anh Tàng cũng dễ dàng bị giết sạch.

Cũng may hiện tại anh trai đã trở lại, tất cả lại hồi phục như trước kia.

Diệp Mặc rốt cuộc hiểu được Diệp Lăng tại sao trên mặt lại áy náy, cô là vì năng lực của mình có hạn, biết rõ anh hai bị những người này lợi dụng, nhưng không có thực lực để đụng đến bọn họ. Nhưng cô không giống như Diệp Tử Phong, đem Lạc Nguyệt bán cho bọn khốn khiếp này.

Diệp Mặc thở dài, đứng lên đi đến trước mặt Diệp Lăng nói:

- Diệp Lăng, anh hiểu lầm em rồi, có phải thời điểm em phát hiện mấy người của Phương gia không bình thường, sự tình đã không kịp thay đổi?

- Anh...

Diệp Lăng gật gật đầu, rốt cuộc không kìm nổi ủy khuất trong lòng, nhào vào trong lòng Diệp Mặc, không ngừng khóc.

Sau một lúc lâu cô mới nức nở nói:

- Kỳ thật sự tình này cũng không trách được anh hai, anh hai chịu áp lực rất lớn, hơn nữa trước kia anh hai vẫn rất nghiêm khắc đối với chính mình, cho nên thời điểm Đông Phương Na Na vừa xuất hiện, anh hai liền, liền... Hơn nữa, Đông Phương Na Na rất gian xảo...

Diệp Mặc nhìn Diệp Tử Phong đang ôm chặt lấy Đông Phương Na Na, không nói gì lắc đầu, hắn biết loại chuyện này không có cách nào khuyên bảo.

Diệp Tử Phong tuy rằng thông minh, nhưng tính cách của y có chút nhu nhược, một khi bị người khác chui vào, rất khó giải thích rõ ràng với y.

Diệp Lăng khóc một hồi, chợt nhớ tới đến cái gì, cô lập tức nói:

- Anh, anh khẩn trương đi cứu mấy người chị Úc, chị Úc còn có Hoàng tư lệnh đều bị Đông Phương Húc Chân nhốt lại rồi, ở nhà tù quân sự Hà Tử vịnh.

- Cái gì? Bọn họ không phải đã rời khỏi Lạc Nguyệt sao?

Hư Nguyệt Hoa kinh ngạc đứng lên, run giọng hỏi, nếu vài người quan chức cao cấp của Lạc Nguyệt, bị nhốt vào nhà tù ngay dưới mắt của cô, đó chẳng phải nàng đã không làm tròn bổn phận của mình ư.

Diệp Tử Phong vẫn đang ôm Đông Phương Na Na cũng dại ra, y vẫn rất cảm kích Đông Phương Na Na đối tốt với y, vào thời điểm những người lão làng ở Lạc Nguyệt rời đi, lại giới thiệu nhiều nhân tài đến Lạc Nguyệt như vậy. Bây giờ nghĩ lại, y đúng là quá ngu ngốc.

Nhưng Diệp Tử Phong biết rõ bị một người phụ nữ lợi dụng đến mức này, y vẫn không có biện pháp đoạn tuyệt với Đông Phương Na Na.

- Tôi đi cứu bọn họ.

Hứa Bình vỗ một cái lên mặt bàn, trên mặt chẳng những lộ ra hổ thẹn cực độ, cũng lộ ra phẫn nộ cực độ.

Diệp Mặc khoát tay áo nói:

- Không cần, tự tôi sẽ đi cứu bọn họ, đây là sai lầm của tôi.

Diệp Mặc nói xong đưa tay ra hai đao gió sau khi giết chết Diệp Thực Hoa và Thân Đức, lại là hai đạo chỉ phong phế bỏ đan điền của Đông Phương Xung và Đông Phương Na Na, rồi mới hướng Hư Nguyệt Hoa nói:

- Chị Nguyệt Hoa, bây giờ không phải là thời điểm kiểm điểm, chị hiện

tại lập tức đem hai người này nhốt lại, đợi lát nữa thẩm vấn.

Nói xong Diệp Mặc hướng Hứa Bình nói:

- Anh hai, anh ngay lập tức đi khống chế quân đội, sau đó triệu tập người tiêu diệt Đông Phương gia, bất kể là ở nhà hay ở bên ngoài. Trừ những người mà bọn họ cướp đoạt ở Lạc Nguyệt Thành ra, còn lại tất cả mọi người đều giết sạch, không có lý do gì, hoặc là anh có thể nhớ kỹ bốn chữ 'Chó gà không tha'.

- Cái gì?

Mọi người ở đây nghe xong Diệp Mặc nói đều ngây dại...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 778

Át Chủ Bài Của Đông Phương Vượng

Cái gì?

Mọi người ở đây sau khi nghe xong lời của Diệp Mặc liền ngây ra.

"Đến chó gà cũng không tha", chẳng lẽ đây là xã hội phong kiến hay sao? Cách làm này nếu đến tai Liên Hợp Quốc, nói không chừng Liên Hợp Quốc sẽ dựa vào vấn đề nhân quyền, lần thứ ba công khai lên án Lạc Nguyệt thành.

Nghe xong Diệp Mặc đến chó gà cũng không tha, Đông Phương Na Na và Đông Phương Xung liền rùng mình một cái, thậm chí đến chuyện vừa rồi phẫn nộ vì đan điền bị hủy cũng đã quên sạch. Lúc này bọn họ mới hiểu được thiếu chủ Đông Phương Vượng của bọn họ đã chọc phải nhân vật như thế nào.

Mấy năm nay, Diệp Mặc vẫn không ở Lạc Nguyệt, bọn họ cũng vẫn chưa nhìn thấy Diệp Mặc, cho nên bọn họ cho rằng Diệp Mặc cũng chỉ như vậy, không có gì phải lo lắng nhiều như vậy, hắn sở dĩ có thể có được ngày hôm nay, dựng lên được Lạc Nguyệt thành, là do hắn chó ngáp phải ruồi, may mắn biết được ít Cổ Võ, lại may mắn biết được cách chế tạo đan dược, hơn nữa lại gặp được kĩ thuật cuồng nhân Diệp Tinh này.

Đối với lời của Diệp Mặc mà nói thì Hứa Bình không thấy có gì kì quái cả, diệt khẩu cũng là điều bình thường. Hư Nguyệt Hoa cũng không cảm thấy có gì kì lạ cả, cô mặc dù ngạc nhiên nhưng cũng có thể cho rằng là nghĩ đã thông.

Nhưng Diệp Tử Phong và Thẩm Thiên Thiên vẫn chưa nghĩ ra, Thẩm Thiên Thiên theo bản năng nói một câu:

- Anh Diệp, chuyện này có phải trước tiên phải nhốt lại, sau đó mở phiên tòa định tội, sau đó lại...

Diệp Mặc lạnh lùng cười, tương đối mà nói, hắn chưa được tính là ngu ngốc về chính trị, so với đám người như Hư Nguyệt Hoa thì còn tốt hơn nhiều. Loại đạo lí rõ ràng như này tại sao hắn lại không hiểu được, nhưng hắn trở về là để lập uy, loại uy này cũng không thể lập nên được, thì về sau hắn rời khỏi Lạc Nguyệt lâu ngày thì làm thế nào?

Lạc Nguyệt thành khác với các quốc gia khác, đây là một thành phố mới nổi, hắn hoàn toàn không cần phải rập khuôn theo pháp luật của các nước khác. Hắn muốn dùng máu tanh để cảnh báo những người ham muốn Lạc Nguyệt thành, nói cho họ biết, nơi này không có gì phải giằng co lải nhải ở tòa án, xúc phạm vào tôi, tôi sẽ giết anh.

Nhưng Diệp Mặc đồng thời cũng biết, Thẩm Thiên Thiên nói không phải là không có đạo lí, thế nhưng có đạo lí thế nào đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản mệnh lệnh của hắn.

Hắn quay đầu về phía Hư Nguyệt Hoa bổ sung một câu:

- Đợi sau khi anh hai giết những người kia, đem hành vi phạm tội của những người bị giết của nhà Đông Phương liệt kê hết ra.

Hư Nguyệt Hoa đương nhiên là hiểu ý của Diệp Mặc, Diệp Mặc trước tiên là giết người, sau đó mới tìm chứng cứ phạm tội. Chỉ cần là giết rồi, đều sẽ tìm được chứng cứ phạm tội. Có thể nói lời của Diệp Mặc dường như không có đạo lí gì cả. Làm gì có chuyện giết người trước, rồi tìm chứng cứ phạm tội sau. Có thể nói Diệp Mặc đã cực kì phẫn nộ rồi.

Diệp Mặc dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Pháp luật của Lạc Nguyệt thành bổ sung thêm một điều. Đối với người

phản quốc, chỉ cần thông qua sự xác nhận của tôi, là có thể giết vô điều kiện.

Đây là một điều khoản thô bạo, Diệp Mặc tin tưởng rằng hắn sẽ không đổ oan cho người khác, nhưng hắn cũng sẽ không đem quyền lực này tùy tiện giao cho người khác. Sở dĩ hắn nói ra điều khoản này, không phải là bởi vì hắn quá coi trọng quyền lực, mà là để cảnh báo những người có âm mưu. Đừng có dùng cái pháp luật trên thế giới hoặc những động tác nhỏ đến Lạc Nguyệt giương oai, Lạc Nguyệt thành có quy tắc của Lạc Nguyệt thành.

Lời cảnh cáo này có nghĩa là đừng động đến vảy ngược của Diệp Mặc, nếu động đến rồi, thì sẽ bị giết. Hoặc cũng có thể nói, chỉ cần khiến Diệp Mặc nghi ngờ, là cũng có thể giết người rồi. Đây đúng là không có đạo lí gì để nói rồi.

Người của nhà Đông Phương đã tùy ý giết cả nhà của người khác, hơn nữa còn đến nhà cưỡng gian rồi giết chết, còn trắng trợn nói là người khác tự sát, điều này đã xúc phạm đến sức chịu đựng cuối cùng của hắn rồi. Cho dù là làm cho số đông người nhà Đông Phương oan ức, hắn cũng muốn cho người của Lạc Nguyệt thành một sự công bằng.

Hắn sáng lập Lạc Nguyệt thành là để có một nơi yên tĩnh cho những người thích hòa bình, chứ không phải là cho những người đó một nơi để ức hiếp dân chúng, cho dù là Diệp Tử Phong cũng không được.

Diệp Lăng nhìn Diệp Thực Hoa đã bị giết nằm trên mặt đất, trong mắt có chút ảm đạm. Cô không thích việc này, nhưng người của Diệp gia cố tình muốn tới nơi yên tĩnh như Lạc Nguyệt này để gây rối. Cô đã sớm biết, một khi anh trai trở về, những người này đều không thể đi được, bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Nhìn anh hai Hứa Bình sắp phải rời đi của mình,, Diệp Mặc và Diệp Lăng chào hỏi một chút. Cũng chuẩn bị đi cứu đám người Úc Diệu Đồng. Hắn sở dĩ nói với đám người Hư Nguyệt Hoa rằng đây là sai lầm của hắn, đó là bởi vì hắn chưa nói rõ ràng cho Hư Nguyệt Hoa biết phạm vi quyền lực và trách nhiệm của cô. Điều này làm cho Hư Nguyệt Hoa hiểu sai về Diệp Tử

Phong, cho rằng Diệp Tử Phong là do hắn phái tới để giam chân cô.

Chính là bởi vì như vậy, nên Lạc Nguyệt mới xảy ra nhiều chuyện. Xét cho cùng chỉ có một câu, là hắn chưa nói rõ ràng về quyền lực của Hư Nguyệt Hoa.

Đương nhiên, còn một điều chính là, Hư Nguyệt Hoa thích hợp làm chủ quản cho ngành tình báo, để cô ấy đảm nhiệm thành chủ, đúng là có chút khó khăn.

- Đợi một chút, anh hai.

Diệp Mặc dường như đột nhiên nhớ đến cái gì đó, hắn mạnh mẽ gọi Hứa Bình đang muốn đi ra ngoài lại. Chuyện hắn bỗng nhiên nhớ tới đó chính là hắn cảm thấy hắn dường như cảm thấy có chỗ nào đó hắn không nghĩ tới.

- Chuyện gì, chú ba.

Hứa Bình từ trước đến nay đều không hoài nghi lời của Diệp Mặc, Diệp Mặc nói muốn giết sạch thì giết sạch.

Ngay cả đám người Hư Nguyệt Hoa cũng nhìn Diệp Mặc, không biết tại sao Diệp Mặc đột nhiên gọi Hứa Bình lại. Từ lúc sau khi Diệp Mặc tiến vào, sát phạt quyết đoán, trước nay chưa từng do dự. Cái cần lúc này chính là khí thế, tại sao hắn lại muốn để Hứa Bình đợi?

Diệp Mặc tỉnh táo lại, chuyện là Đông Phương Vượng khơi lên, với tài trí của Đông Phương Vượng, y không thể tính toán đến tình huống thất bại. Với phương thức làm việc của Đông Phương Vượng, y nhất định phải túm được một lá bài tẩy mới dám làm như vậy. Cho dù y đã nắm chắc một trăm phần trăm thắng lợi thì hắn cũng sẽ có một lá bài tẩy. Tác dụng của lá bài tẩy này chính là kế hoạch sau khi y thất bại, dùng để đàm phán với hắn.

Người của nhà Đông Phương đều là yêu nghiệt, một đám xảo trá như hồ ly, nếu như hắn xem thường bọn chúng, cuối cùng người thua thiệt nhất là hắn, là Lạc Nguyệt Thành của hắn.

Át chủ bài của Đông Phương Vượng kia là gì?

- Anh hai, tạm thời anh đừng đi kinh động bất cứ ai, đợi em suy nghĩ. Mọi người đều ngồi xuống.

Diệp Mặc cũng ngồi xuống, xoa xoa đầu.

Không đúng, sau khi hắn tiến vào đã lộ mặt ở trước cửa hàng Viên Củng, chuyện hắn trở lại có phải đã bị tiết lộ ra ngoài chưa?

Diệp Mặc biết rằng dưới sự vội vàng, hắn cũng không nghĩ ra thứ gì. Tiện tay lấy ra mấy khối nguyên liệu luyện chế bùa thông tin, đưa cho Hứa Bình và đám người Hư Nguyệt Hoa mỗi người một cái, lúc này mới nói với Hứa Bình:

- Anh hai, bây giờ anh lập tức đi tiếp nhận quân đội trước, sau đó phong tỏa Lạc Nguyệt, không cho phép một con chim của Lạc Nguyệt bay ra ngoài. Sau khi anh phong tỏa Lạc Nguyệt Thành thì đến tận diệt nhà Đông Phương. Có chuyện gì thì anh dùng bùa thông tin liên lạc với em. Còn nữa, nếu như anh đã khống chế tất cả thì có thể thay em đi cứu bọn chị Úc.

Hắn biết trong tình hình không rõ quân bài chưa lật của đối phương, điều hắn có thể làm chỉ có thể là nhanh, nhanh nữa, nhanh đến mức người khác không biết. Hắn vốn phải tự mình đi cứu người, nhưng hắn phải làm rõ bước tiếp theo của Đông Phương Vượng là gì. Bùa thông tin hắn luyện chế, nhiều nhất là truyền thông tin trong vòng một trăm dặm mà thôi, loại đồ này không có tác dụng ngoài Tu Chân giới, nhưng bây giờ lại có tác dụng lớn.

- Được rồi.

Hứa Bình đi nhanh ra ngoài, rất nhanh liền biến mất ở cửa.

Diệp Mặc lại nhìn Hư Nguyệt Hoa, nói:

- Chị Nguyệt Hoa, lập tức lấy mệnh lệnh cao nhất của phủ thành chủ truyền xuống, lập tức cho dừng tất cả các phương tiện giao thông trong Lạc

Nguyệt thành, trước khi có mệnh lệnh tiếp theo, không cho phép bất kì chuyến bay và tàu biển nào vào. Đây là thứ nhất, điều quan trọng thứ hai, lập tức chặn tất cả các cuộc gọi qua điện thoại và liên lạc qua truyenfull. vn, cũng như vậy, trước khi có mệnh lệnh tiếp theo, không được phép mở lại. Đồng thời cũng mở hệ thống làm nhiễu của Lạc Nguyệt, ngăn cấm tất cả những tín hiệu truyền ra ngoài, chúng ta sẽ liên lạc bằng cái bùa thông tin này.

- Vâng, thưa chủ tịch hội đồng quản trị.

Hư Nguyệt Hoa biết rằng Diệp Mặc đã phát hiện ra chuyện quan trọng gì, đối với chuyện Diệp Mặc lôi ra thứ kì lạ bùa thông tin này, Hư Nguyệt Hoa cũng không cảm thấy có gì kì lạ.

- Đúng rồi, chị Nguyệt Hoa, trước đây em bảo chị đi điều tra Tây Đường, chị có tin tức gì không.

Diệp Mặc nghĩ đến Đông Phương Vượng, lập tức hỏi một câu.

Hư Nguyệt Hoa lắc lắc đầu:

- Không điều tra được gì, thế nhưng ở thời kì cuối cùng của Tùy Đường, tại Kinh Bình có một thế lực lớn là Tây Đường, nhưng thế lực đó rất nhanh đã bị tan rã. Sau này những giới thiệu về Đại Tây Đường cũng rất ít, gần như là không tìm thấy được.

Diệp Mặc biết rằng nếu bị điều tra ra đơn giản như vậy, thì Tây Đường đã không tồn tại đến ngày hôm nay.

Theo mệnh lệnh của Diệp Mặc, mệnh lệnh của Hư Nguyệt Hoa và Hứa Bình cũng được truyền xuống. Lạc Nguyệt thành lại không được yên ổn một lần nữa, một số người bị bắt đi, thậm chí cả giới quản lí của một số bộ phận trong Lạc Nguyệt thành cũng đều không may mắn thoát khỏi.

Mà quan trọng hơn là, giao thông và liên lạc qua truyenfull. vn với bên ngoài bây giờ cũng vô cùng khó khăn, những người nhạy cảm đều đã biết,

Lạc Nguyệt thành dường như sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

...

Diệp Mặc trong lúc mọi người đang đi làm việc của mình đã khống chế được Đông Phương Na Na và Đông Phương Xung, kết quả thẩm tra là, hai người này đều là do Đông Phương Vượng phái tới, nhưng bọn họ cũng chỉ là quân cờ của Đông Phương Vượng mà thôi, cũng không biết bước tiếp theo của Đông Phương Vượng là gì.

Thu hoạch duy nhất chính là từ miệng của Đông Phương Na Na, Diệp Mặc đã biết được một sào huyệt của Đông Phương Vượng, đảo New Rini. Đây là một đảo nhỏ của tư nhân, Đông Phương Vượng năm năm trước chiếm được đảo này, sau đó bồi dưỡng quân đội và thế lực của mình ở đây.

Diệp Mặc trong lòng cùng thầm than, hắn không biết Đông Phương Vượng trước đây có tích lũy gì hay không, nhưng trong vài năm ngắn ngủi đã có nhiều tiền đến vậy để thu mua một cái đảo nhỏ, năng lực của người này thật đúng là không phải để trưng cho đẹp. Cái tên Đông Phương Vượng kia nếu như chỉ là khôi phục Tây Đường của y thì thôi, nhưng lại chủ ý muốn đánh tới Lạc Nguyệt, vậy thì cũng đừng trách Diệp Mặc hắn không khách khí.

Đảo New Rini gần sáu ki lô mét vuông, cũng không biết Đông Phương Vượng chiếm được như thế nào. Nhưng bất kể Đông Phương Vượng có ở trên đảo này hay không, Diệp Mặc đã quyết định hủy diệt hòn đảo này rồi.

Diệp Mặc dùng thần thức quét ra ngoài, động tác của Hứa Bình rất nhanh, y rất nhanh đã khống chết được quân đội. Diệp Mặc gật gật đầu, Hứa Bình dù sao cũng là người đứng đầu quân đội, hơn nữa lại là tu vi đỉnh cao Địa cấp. Sau khi Diệp Thực Hoa, người từ ngoài đến này bị chết, khống chế quân đội vốn dĩ là của y cơ bản là không tốn chút sức lực nào.

Vài tiếng súng và tiếng nổ vang lên, Hứa Bình vẫn gặp được những tên không sợ chết như vậy, Diệp Mặc trong lòng có chút khâm phục tên Đông

Phương Vượng này. Diệp Mặc không ngờ gã lại chọn thời điểm hắn không có mặt ở Lạc Nguyệt, lại đến tung ra một chiêu như vậy.

Một tiếng nổ mạnh làm Diệp Mặc cả kinh, một tiếng nổ, hắn tại sao lại không nghĩ ra? Nếu hắn là Đông Phương Vượng, mất cả chì lẫn chài, cách duy nhất là hủy diệt Lạc Nguyệt, nhưng Lạc Nguyệt phòng không nghiêm ngặt, muốn thông qua làn đạn để đạt được mục đích dường như là không thể được. Biện pháp duy nhất là đem bom đặt ở Lạc Nguyệt, sau đó dùng kíp nổ.

Nghĩ đến đây trên người Diệp Mặc lập tức toát ra mồ hôi lạnh, nếu bom đã đặt ở Lạc Nguyệt, mà người cầm kíp nổ lại cũng ở Lạc Nguyệt, thì tất cả những biện pháp này của hắn cũng chỉ là làm cho người mù xem mà thôi, không có ý nghĩa gì cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 779

Chuyện Quan Trọng Hơn

Diệp Mặc là người quyết đoán, sau khi hắn nghĩ đến tính nguy hiểm của sự việc, liền biết rằng vào lúc này mà gọi Hứa Bình lại chỉ phí công mà thôi, hoặc chỉ có thể phản tác dụng.

Cách duy nhất chính là điều tra thử, Đông Phương Vượng có thật là đã cài rất nhiều bom ở thành Lạc Nguyệt hay không.

Nếu quả thật có cài bom, thì cách duy nhất của hắn chính là thừa lúc Đông Phương Vượng còn chưa cho nổ, hắn sẽ giải quyết toàn bộ số bom đó trước.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, thần thức của hắn liền quét ra ngoài, ngay cả dưới lòng đất cũng không bỏ qua.

May là lúc này thần thức của hắn đã tiến đến nơi hơn hai mươi mét, dù có xuống dưới bùn đất cũng có thể xuống sâu mấy trăm mét.

Sắc mặt của Diệp Mặc nhanh chóng trở nên khó coi, hắn quả nhiên đã phát hiện ra bom, hơn nữa còn là bom hẹn giờ.

Bom hẹn giờ với hiệu ứng bức xạ hạt nhân, loại bom như thế này mỗi một quả đều có thể giết chết hàng trăm ngàn người, đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là hậu quả bức xạ, nếu có nhiều loại bom như thế này, thì cả thành Lạc Nguyệt chết chắc rồi, tên Đông Phương Vượng này đúng là đồ điên.

Diệp Mặc bình tĩnh trở lại, hắn cảm thấy biện pháp của mình cũng không phải là không có chút tác dụng gì. Nếu những quả bom này được

người trong thành làm nổ, vậy thì nhất định phải thông báo cho Đông Phương Vượng mới có thể kích nổ.

Bất kể là người bên ngoài hay trong thành cho nổ bom, đều phải báo với Đông Phương Vượng, như vậy thì, hắn cắt đứt toàn bộ đường dây liên lạc của Lạc Nguyệt cũng có ích.

Ngay sau đó, Diệp Mặc đã rời khỏi phòng hội nghị, hắn phải đào mấy quả bom này lên trong thời gian ngắn nhất.

Thần thức của Diệp Mặc mạnh mẽ, thần thức của hắn quét ra khắp nơi, những quả bom này gần như cách mười mét là có một quả, không những phân bố hợp lý đều đặn, hơn nữa ở nơi càng đông người thì loại bom này càng nhiều.

Diệp Mặc bắt đầu nổi giận, hèn gì mà Phương Vĩ lại bị khống chế. Dưới sự phối hợp của thành chủ thành Lạc Nguyệt và các nơi, muốn gài mấy quả bom này, quả thật rất đơn giản.

Lạc Nguyệt chắc chắn phải đổ máu rồi. Những người này ẩn nấp rất kĩ, nếu Diệp Mặc đã quyết định ra tay, thì hắn sẽ không mềm lòng.

Từng quả bom một bị Diệp Mặc đào lên ném vào thế giới trang vàng, Diệp Mặc biết rằng dù có thiết bị điều khiển từ xa, cũng không có cách nào điều khiển tín hiệu vào tới thế giới trang vàng của hắn, nên hắn rất yên tâm.

Vị trí đặt những quả bom này rất lạ, thậm chí rất kì cục, có quả ở trong lòng cây, có quả ở trong nước, có quả trong đất bùn, thậm chí còn có quả ở giữa đường cái của quảng trường hoặc ở trong vách tường.

Có thể nói nếu không phải là Diệp Mặc, mà đổi thành bất cứ người nào. Không có vị trí xác thực, thì những quả bom này cũng không có cách nào dời đi hoàn toàn. Không có sự ủng hộ của một chủ quản thành phố, thì những quả bom này cũng không có cách nào được gài vào.

Dựa vào vị trí lắp đặt của những quả bom này, Diệp Mặc liền biết rằng

đây tuyệt đối không phải là chuyện có thể làm xong trong một sớm một chiều. Xem ra Đông Phương Vượng đã dòm ngó Lạc Nguyệt từ lâu lắm rồi.

Những quả bom này giống như hạt nhân cỡ nhỏ vậy, mỗi một quá đều vô cùng đắt giá. Tên Đông Phương Vượng này thật đúng là có tiền mà. Nếu mấy quả bom này bị kích nổ thật, có thể nói người chịu tổn thương nhiều nhất chỉ có dân chúng Lạc Nguyệt mà thôi.

Hơn nữa có thể làm ra chất phân hạch từ hình thức bom hẹn giờ, lai lịch của quả bom này tuyệt đối không đơn giản. Diệp Mặc cho rằng, dù Đông Phương Vượng có thông minh thế nào, có bản lĩnh và có tiền đến mấy, cũng không có cách nào làm được điều này.

Trừ khi là Diệp Tinh. Nhưng Diệp Tinh không thể nào làm chuyện như vậy, tuy Diệp Mặc chưa kịp hỏi Diệp Tinh đi đâu. Nhưng hắn tin rằng Diệp Tinh sẽ không làm như thế.

Từ đó có thể thấy, Đông Phương Vượng nhất định có người hợp tác cùng, hơn nữa người hợp tác với y thật không đơn giản, ít nhất cũng có sức mạnh khoa học kĩ thuật như "Bắc Sa".

Với thần thức của Diệp Mặc và tốc độ của hắn, kiếm ra tất cả bom trong thành Lạc Nguyệt cũng mất nửa ngày.

Tổng cộng có năm mươi chín quả bom. Sau khi Diệp Mặc bỏ những quả bom này vào thế giới trang vàng, kiểm tra tới lui nhiều lần, xác nhận không còn quả bom nào nữa, mới chịu thôi.

Sau chuyện này, điều hắn phải làm đầu tiên chính là, lập vài thiết bị dò bom tự động trong thành, một khi phát hiện ra bom, lập tức báo động toàn thành.

Diệp Mặc vừa mới thở phào nhẹ nhõm, bộ đàm liền truyền đến tin của Hứa Bình.

- Chú ba, Dương Cửu vốn luôn theo sau Diệu Đồng hiện giờ đã làm

phản, hơn nữa còn giết chết mấy binh lính…

Hứa Bình biết Diệp Mặc rất niệm tình xưa, Dương Cửu là người theo Diệp Mặc từ rất sớm, bây giờ làm phản không biết Diệp Mặc sẽ đối xử với ông ta như thế nào.

Dương Cửu? Diệp Mặc liền nhớ lại chuyện thu nhận Dương Cửu và Hàn Tử ở Ninh Hải. Bọn họ đều là người của "Địa Sát", còn do hắn giúp họ rút sâu độc, không ngờ mình vừa đi khỏi, thì ông ta đã làm phản rồi. Dương Cửu đã phản bội, còn Hàn Tử thì sao?

- Tôi đến đó một chuyến.

Diệp Mặc nói xong, liền đến chỗ của Hứa Bình.

Lúc này ở ngoài trên cơ bản đã trở nên yên tĩnh, còn Dương Cửu đã bị Hứa Bình khống chế, đang trói vào một cây cột. Xung quanh có vài binh sĩ bị giết, nhưng xem ra Hứa Bình đã khống chế được cục diện.

Dương Cửu dù đã bị trói lại, trên mặt vẫn tỏ vẻ khinh thường, nhưng khi ông ta nhìn thấy Diệp Mặc đến, trong mắt liền toát lên sự sợ hãi, ông ta không ngờ rằng Diệp Mặc lại trở về. Áp lực mà Diệp Mặc gây ra cho ông ta, đã không cách nào xóa bỏ được.

Đừng nói là Dương Cửu, cả binh lính trong quảng trường, khi thấy Diệp Mặc đến, ai ai cũng nín thở, đứng thẳng người.

Gần như trên 90% trong bọn họ chưa từng gặp qua Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc đã là một truyền thuyết ở thành Lạc Nguyệt, một truyền thuyết không thể vượt qua.

Trải qua nhiều năm như vậy, chuyện Lạc Nguyệt do Diệp Mặc sáng tạo ra đã sớm được lan truyền khắp thành Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Dương Cửu, lạnh nhạt hỏi:

- Tôi nhớ ông có một biệt hiệu gọi là Cửu Thúc, tôi rất muốn hỏi ông, Diệp Mặc tôi bạc đãi ông khi nào? Hay là Lạc Nguyệt của tôi đã từng bạc đãi ông? Để ông phải phản bội Lạc Nguyệt?

- Tôi…

Dương Cửu có thể không sợ Hứa Bình, nhưng ông ta không tài nào không sợ Diệp Mặc.

Hứa Bình ở bênh cạnh cười nhạt, nói:

- Dương Cửu, không phải lúc nãy ông nói tôi không dám giết ông sao? Thành Lạc Nguyệt nằm trong sự khống chế của chủ tử của ông sao?

Dương Cửu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đã bớt sợ hãi, nghiến răng nói:

- Phải đó, tôi từng nói thế, Diệp Mặc, tôi biết cậu có bản lĩnh. Nhưng cậu không thể giết tôi, vì ta biết rằng một khi giết chết tôi, Lạc Nguyệt lập tức sẽ tiêu đời.

- Ồ, tại sao vậy, ông nói thử xem.

Hứa Bình vẻ mặt mỉa mai nhìn Dương Cửu, không hề tin lời nói của ông ta. Nếu không phải sợ Diệp Mặc không muốn giết Dương Cửu, thì Hứa Bình y đã sớm ra tay rồi.

Trong mắt Dương Cửu bỗng toát lên sự hoảng sợ, ông ta nghĩ đến người không gì là không làm được kia, tên thiếu chủ kia quả thực là ma quỷ, dường như bất cứ điều gì y cũng có thể làm được.

Y nói phải đánh bại Úc Diệu Đồng, kết quả y quả nhiên đã thành công. Y nói muốn đánh bại tư lệnh lục quân Quách Khởi, cũng đã thành công, y nói muốn để Đông Húc Chân trở thành đệ nhất phó thành chủ, kết quả là ngày thứ hai sau khi y nói xong, Đông Húc Chân thật sự chính là đệ nhất phó thành chủ của Lạc Nguyệt.

Nên y nói Diệp Mặc không dám giết mình, nhất định là thật, Diệp Mặc cũng rất đáng sợ, nhưng so với tên thiếu chủ kia, dường như Diệp Mặc an toàn hơn.

Diệp Mặc nhìn Dương Cửu, biết điều ông ta lo không phải là mình có muốn giết ông ta hay không, mà là ông ta đang nghĩ đến chuyện khác. Đột nhiên Diệp Mặc cảm thấy không còn hứng thú nói thêm gì nữa, hắn chỉ hỏi một câu:

- Hàn Tử đi đâu rồi? Chị Úc có phải là do ông ra tay bắt không?

Dương Cửu giật mình một cái, trả lời trong vô thức:

- Hàn Tử bị tôi giết rồi, Úc Diệu Đồng là do tôi bắt…

Diệp Mặc không chờ Dương Cửu nói dứt lời, liền khoát tay nói:

- Giết.

- Không, Diệp Mặc cậu không thể giết tôi. Thiếu chủ đã nói, cậu giết chết tôi, thì Lạc Nguyệt sẽ tiêu đời.

Dương Cửu đột nhiên phản ứng trở lại, nhưng Diệp Mặc quay đầu lại không thèm nhìn ông ta một cái. Mấy bước là đã biến mất ngoài quảng trường.

…

Khi Diệp Mặc trở lại phòng họp, Hư Nguyệt Hoa đã trở về rồi. Hứa Bình còn ở bên ngoài chỉ huy.

Cùng trở về còn có Úc Diệu Đồng, Tàng Gia Nghiêm, Hoàng Ức Niên, Lý Tam Đao, Quách Khởi, Lư Lâm, Phương Nam, Phương Vĩ, ngoài ra Thi Tu và Tống Tiểu Vân vợ hắn cũng có mặt, ngay cả tư lệnh không quân Thư Đức Mạn vừa nãy không tham gia hội nghị cũng cố tình đến.

Là tội phạm chính trị, những người này tuy bị nhốt lại, nhưng Đông

Phương Vượng rõ ràng không tính giết bọn họ, nên cũng coi như khỏe mạnh.

Tuy mọi người đều biết Diệp Mặc đã trở về, nhưng sau khi nhìn thấy Diệp Mặc bước vào, bọn họ mới dám tin, đây là sự thật.

Tất cả đều đứng dậy, đối với bọn họ mà nói, Lạc Nguyệt xảy ra bất kì chuyện gì, chỉ cần Diệp Mặc trở về, thì sẽ không có chuyện gì.

Tuy Diệp Tử Phong cũng đến phòng hội nghị, nhưng nhìn thấy nhiều tiền bối như thế này vì y mà bị nhốt, y mới hiểu ra bản thân mình tệ thế nào.

Diệp Mặc nhìn các lão bằng hữu trước đây cùng mình đến Lạc Nguyệt xông xáo, trong lòng không khỏi thổn thức, may là hắn đã trở về, nếu hắn không trở lại, sau cùng khi Lạc Nguyệt lọt vào tay nhà Đông Phương, thì những người này đều sẽ bị giết.

- Anh Tàng, chị Úc và Hoàng tư lệnh nữa, Diệp Mặc tôi có lỗi với mọi người, lại để cho một nơi như Lạc Nguyệt xảy ra chuyện thế này, tôi thật sự rất hổ thẹn. Đây là nhà của chúng ta, mà lại để cho người khác tiến vào gây bất lợi cho mọi người, đó là sai lầm của tôi…

Diệp Mặc chắp tay xin lỗi từng người, dù nói thế nào, những người này đều là người lập công cho Lạc Nguyệt trước đây, nhưng lại vì người khác mà bị nhốt vào tù.

Hư Nguyệt Hoa lại thổn thức nói:

- Khi Diệu Đồng đi, tôi còn đi tiễn cô ấy, nhưng thật không ngờ cô ấy lại bị nhốt. Diệu Đồng, tôi có lỗi với mọi người.

Úc Diệu Đồng vốn đã nản lòng rồi, nhưng giờ đây Diệp Mặc tự mình trở về, hơn nữa còn giáp mặt xin lỗi, cô biết chuyện này không thể trách Diệp Mặc. Điều này chỉ có thể nói bọn họ đều không phải là dân làm chính trị, hơi lý tưởng hóa chính quyền rồi.

Tàng Gia Nghiêm lại nói như không có chuyện gì:

- Chuyện đã qua thì cũng đã qua rồi, bỏ đi, tôi nghĩ hiện nay Lạc Nguyệt cần chúng ta ổn định lại với tốc độ nhanh nhất.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được, mọi người cứ làm tốt chức trách của mình trước, chờ sau khi Lạc Nguyệt hoàn toàn ổn định, chúng ta lại đến trao đổi chuyện sau này. Còn nữa, Nguyệt Hoa thành chủ, bây giờ hãy lập tức khôi phục giao thông và liên lạc của Lạc Nguyệt.

Diệp Tử Phong cúi đầu bước đến trước mặt từng người cúi người xin lỗi, y biết chuyện này chủ yếu là do y mà ra. Nếu không phải tại y, bất cứ người nào của nhà Đông Phương cũng không có cách nào càn quấy ở Lạc Nguyệt.

Sở dĩ y có thể như thế, là vì y là em trai của Diệp Mặc, chứ không phải vì y là phó thành chủ.

- Thi Tu, anh đi trợ giúp Nguyệt Hoa thành chủ trước, đợi lát nữa chúng ta bàn sau.

Diệp Mặc vẫn rất vui mừng khi Thi Tu đến, dù sao thì Thi Tu cũng là người anh em tốt nhất của hắn.

Sau khi Diệp Mặc để cho mọi người ai về chỗ nấy, hắn còn có một chuyện quan trọng hơn phải làm. Dù trong lòng hắn rất muốn biết Khinh Tuyết và Lạc Ảnh đi đâu tìm hắn rồi, nhưng hắn cũng biết rằng, bản thân hắn phải giải quyết xong chuyện ở Lạc Nguyệt mới có thể làm những chuyện khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 780

Đông Phương Vượng Điên Cuồng

Đảo New Rini nằm ở khu vực giữa Philippin và Indonesia, thuộc Bắc Thái Bình Dương.

Diệp Mặc trước giờ không phải là người bị tính kế mà không trả đũa, sau khi hắn đem việc ổn định Lạc Nguyệt giao lại cho bọn người Hư Nguyệt Hoa, thì liền đến đảo New Rini tìm Đông Phương Vượng.

Diện tích đảo New Rini không nhỏ, trong các đảo tư nhân được xem là lớn rồi, hơn nữa hòn đảo này vốn thuộc trùm Ander Châu Âu, không biết tại sao lại về tay của Đông Phương Vượng.

Diệp Mặc từ trên không của đảo New Rini đã nhìn thấy ở đây quả thật có một vài binh lính đang tập huấn, hơn nữa trang bị cũng không tệ. Xung quanh đảo New Rini canh phòng cẩn mật, nhưng với Diệp Mặc mà nói, việc này cũng giống như không canh phòng vậy.

Diệp Mặc đáp xuống vùng trung tâm của đảo New Rini, ở đây có một tòa cao ốc tráng lệ, hơn nữa xung quanh cao ốc là một dãy thiết bị quân sự, rất nhiều quân doanh.

Diệp Mặc hơi chú ý, ở hòn đảo đơn sơ này, lại có gần hơn một ngàn binh lính, hơn nữa Diệp Mặc cũng chú ý đến quân kỳ của chúng, rõ ràng là hai chữ Giáp Cốt Văn, tuy Diệp Mặc không biết Giáp Cốt Văn, nhưng cũng nhìn ra hai chữ này chính là Tây Đường.

Quả nhiên là sào huyệt của Đông Phương Vượng, hơn nữa còn là chỗ Đông Phương Vượng luyện binh.

Xem ra, tên Đông Phương Vượng này còn quyết đoán hơn anh trai hắn là Đông Phương Tê và Đông Phương Đường, y trực tiếp lôi kéo người của mình, còn hai anh của y đều dựa dẫm người khác, muốn thông qua thế lực của người khác sau đó thành lập vương triều của chính mình.

Từ việc người của nhà Đông Phương đến Lạc Nguyệt nhiều như vậy, Diệp Mặc liền biết, Đông Phương Vượng hẳn mới là thiếu chủ thật sự của nhà Đông Phương.

Đông Phương Tê và Đông Phương Đường chắc cũng muốn làm thiếu chủ, nhưng lại không có được sự giúp đỡ từ nhà Đông Phương, chỉ có thể ra làm riêng.

Thần thức của Diệp Mặc tản ra, nhìn thấy hai chiếc quân hạm mới tinh bên cạnh đảo, nhưng điều khiến Diệp Mặc tiếc nuối chính là, hắn không hề nhìn thấy Đông Phương Vượng, Đông Phương Vượng lại không ở đảo New Rini, xem ra hôm nay không có cách nào tiêu diệt tên này rồi.

Có điều Diệp Mặc cũng không quá để tâm, hắn tin rằng với thần thức hiện giờ của hắn, muốn tìm ra Đông Phương Vượng cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Diệp Mặc đem năm mươi chín quả bom đào được ở thành Lạc Nguyệt toàn bộ cài ở đảo New Rini, dù là trên hai chiếc quân hạm cũng không bỏ qua.

Tuy với hắn mà nói muốn giết những người trên đảo này, cũng rất đơn giản, nhưng Diệp Mặc muốn cho Đông Phương Vượng một bài học, càng nặng càng tốt.

Khi Diệp Mặc vừa mới bố trí xong những thứ này, thì nhận được điện thoại của Hư Nguyệt Hoa.

…

Khi Diệp Mặc đến trung tâm hội nghị lớn nhất ở Lạc Nguyệt, thì trung

tâm hội nghị đã đầy người rồi, nhìn thấy Diệp Mặc trở về, mọi người tới tấp đứng lên.

Diệp Mặc nhìn những gương mặt quen thuộc, trong lòng rất thoải mái. Nhưng hắn lập tức nhìn về màn hình lớn trước phòng hội nghị, không ngờ lại là khuôn mặt của Đông Phương Vượng.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn Úc Diệu Đồng hỏi.

- Đông Phương Vượng phát biểu trên đài truyền hình đảo Zero, nói xấu công kích Lạc Nguyệt của chúng ta, nói chúng ta vi phạm tinh thần chủ nghĩa quốc tế, bóp chết nhân quyền, là bọn đao phủ.

Úc Diệu Đồng nói với vẻ khinh thường, tuy cô ta đã làm nhà ngoại giao trong nhiều năm, nhưng bản chất bên trong vẫn có sự liều lĩnh.

Diệp Mặc gật đầu, cũng ngồi xuống. Hắn chưa từng nghe nói tới đài truyền hình đảo Zero, xem ra là một đài truyền hình mới nổi lên sau này.

Tuy Diệp Mặc không nói gì, nhưng Hư Nguyệt Hoa lại giải thích nói:

- Đài truyền hình đảo Zero thuộc nước Bắc Sa, tuy thời gian xây dựng đài rất ngắn, nhưng đã là một trong mười đài truyền hình lớn nhất trên toàn cầu.

Diệp Mặc ngạc nhiên nhìn Hư Nguyệt Hoa hỏi một câu:

- Bắc Sa đã lập quốc rồi à?

Hư Nguyệt Hoa gật đầu nói:

- Đúng vậy, sáu năm trước tiểu quốc Adams Austinở Châu Phi xảy ra nội loạn, Đảng cấp tiến trong nước lật đổ Đảng cầm quyền, thành lập lại chế độ nhà nước mới lần nữa. Hai năm sau, nhà nước diễn biến hòa bình, biến Adams Austin thành Bắc Sa.

Diệp Mặc thầm nghĩ quả nhiên, nếu nói một bạo loạn có thể lật đổ một chế độ nhà nước, thì hắn sẽ tuyệt đối không tin.

Nếu đã là do Bắc Sa tác oai tác quái, vậy thì rất bình thường, Bắc Sa có thể chịu đựng nhiều năm như vậy mới chọn Adams Austinra tay, nhất định đã suy nghĩ cặn kẽ rồi.

Diệp Mặc không hỏi tiếp nữa, mà tập trung sự chú ý vào người Đông Phương Vượng đang phát biểu trên Ti Vi.

Đông Phương Vượng bây giờ chín chắn hơn Đông Phương Vượng mà Diệp Mặc gặp được mười năm trước rất nhiều, nhưng sự u ám trên mặt, cho thấy sự quả quyết và tàn nhẫn của y càng hơn xưa.

- Nhà Đông Phương của tôi vì muốn cống hiến một phần cho Lạc Nguyệt, mà dọn nhà, dời đến Lạc Nguyệt, nhưng những kẻ độc tài ở Lạc Nguyệt đã làm gì chứ? Bọn họ lại làm ra chuyện diệt môn vô đạo, đây là xã hội cũ sao? Đây là sự thống trị hắc ám của Phát xít sao?

- Những kẻ độc tài ở Lạc Nguyệt những kẻ mất hết nhân tính, trong mắt bọn họ chỉ có giết chóc, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng cho người dân sống ở Lạc Nguyệt.

- Đồng thời tôi đại diện cho nhà Đông Phương kêu gọi toàn thế giới, chúng ta không thể để những tên đao phủ này tiếp tục nữa, chúng ta phải phản kháng, chúng ta phải tiêu diệt những kẻ độc tài ở Lạc Nguyệt.

Vẻ mặt Đông Phương Vượng dữ tợn, mỗi lần nói một chữ, liền vung tay một cái.

- Đúng vậy, tôi biết tổ chức liên hợp quốc sẽ không có phương sách gì với Lạc Nguyệt, nhưng dù những kẻ độc tài ở Lạc Nguyệt có hung hăng, tàn ác thế nào, cũng không ngăn được sự phản kháng của chúng tôi…

Nói đến đây, tiếng của Đông Phương Vượng bỗng im bặt, màn hình

chuyển sang tin tức khác.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, dù Đông Phương Vượng có kích động thế nào, nhưng sự thật vẫn hơn hùng biện, Đông Phương Vượng y vẫn phải nhờ vào đài truyền hình đảo Zero, còn Lạc Nguyệt muốn phát biểu thanh minh cái gì, lại có đài truyền hình của riêng mình.

Nhưng đối với việc Bắc Sa kiến quốc, Diệp Mặc cảm thấy không đơn giản như vậy.

Bắc Sa không giống với Đông Phương Vượng, tên Đông Phương Vượng này cùng lắm chỉ là một tên điên cuồng, còn Bắc Sa lại là một tổ chức nghiêm mật, hơn nữa bản lĩnh khoa học kĩ thuật không hề thua kém Mỹ.

Chủ yếu nhất là, mục đích của bọn họ tuyệt đối không chỉ là kiến quốc, mục đích của bọn họ là muốn xưng bá.

Vốn dĩ bọn họ vẫn không có một căn cứ địa quang minh chính đại, giờ bọn họ kiến quốc rồi, có thể nói là có thể hành sự một cách quang minh chính đại rồi, đây là mối đe dọa đối với thành Lạc Nguyệt và cả thế giới.

Bắc Sa không giống nước Mỹ, nước Mỹ xưng bá còn có lý trí, bọn họ sẽ không kêu gào tiêu diệt toàn bộ đất nước, vẫn cần có một tấm màn che.

Nhưng Bắc Sa thì không vậy, quan niệm của bọn họ chính là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Một khi bọn họ có được sức mạnh tiêu diệt thế giới, bọn họ tuyệt đối sẽ ném đầu đạn hạt nhân lung tung, sinh mạng trong mắt bọn họ chỉ là rơm rác.

Từ hành sự của Bắc Sa cho thấy, thủ đoạn của bọn họ là liều lĩnh, hơn nữa tổ chức trải rộng toàn cầu. Nhân tài nào cũng cần, hơn nữa nhân tài nào bọn họ cũng có thể tìm ra.

Diệp Mặc biết Adams Austinnằm ở vị trí nào, đó là một đảo quốc, nằm giữa Nam Đại Tây Dương và Ấn Độ Dương. Có thể nói cũng không xa Lạc

Nguyệt lắm, nhọt độc này Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không để nó tồn tại.

Diệp Mặc vừa định lên tiếng, thì phòng hội nghị đã truyền đến tin tức mới, Đông Phương Vượng lại muốn nói chuyện qua video với hắn.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, nhưng khóe miệng hắn liền nở một nụ cười khẩy, hắn đã hiểu ý của Đông Phương Vượng rồi. Diệp Mặc thừa nhận Đông Phương Vượng gian như cáo, hơn nữa nham hiểm thâm độc, nhưng bản thân hắn không sợ chút nào.

Nếu luận tâm kế bản thân hắn cũng chưa chắc thua kém người nhà Đông Phương là mấy, hơn nữa là người của hai thế giới, khiến tâm trí của hắn càng chín chắn hơn.

- Nối máy đi, đồng thời đem cuộc nói chuyện của hắn thông qua đài truyền hình Lạc Nguyệt phát sóng toàn cầu.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nói.

Hư Nguyệt Hoa ngẩn người ra:

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, chúng ta phải tuyên bố đến toàn cầu cuộc đối thoại với Đông Phương Vượng sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Phải đó, đồng bộ toàn cầu, để người trên toàn thế giới đều biết hắn nói gì. Hắn muốn theo đuổi khoái cảm này, thì cứ để hắn theo đuổi được rồi. Tôi đoán là hắn nhất định không biết trong lúc tôi nói chuyện với hắn, lại dám làm như vậy.

Diệp Mặc đương nhiên biết Đông Phương Vượng muốn nói gì, nếu không kiêng dè sự khiển trách của toàn thế giới, thì nói không chừng lúc nãy Đông Phương Vượng đã uy hiếp Diệp Mặc khi nói chuyện trên Ti Vi rồi. Có thể nhịn để sau này nói chuyện riêng lẻ, cũng coi như y có tính kiên nhẫn rồi.

Tuy Đông Phương Vượng biết sau đó Lạc Nguyệt sẽ tuyên bố đoạn video này, nhưng y đã không để tâm đến hậu quả đó. Lúc đó, Lạc Nguyệt đã chìm trong hỗn loạn, làm sao còn lo đến chuyện này liền được chứ. Chờ sau đó mới nói ra chuyện này, đối với Đông Phương Vượng mà nói đã không còn quan trọng nữa, cần báo thù thì y đã báo thù rồi.

Điện thoại video của Đông Phương Vượng được truyền vào, điện thoại video này cũng được đài truyền hình Lạc Nguyệt đồng bộ phát sóng ngay lập tức.

Điều này gần như không có khác biệt gì so với việc Đông Phương Vượng phát biểu trên Ti Vi lúc nãy, vì Đông Phương Vượng ngay cả quần áo cũng chưa thay, còn lời của phát ngôn viên đài truyền hình Lạc Nguyệt lại là:

- Sau khi Đông Phương Vượng nhà Đông Phương nói xấu Lạc Nguyệt trên đài truyền hình Zero, liền tiến hành đối thoại qua video với bên Lạc Nguyệt. Sau đây đài truyền hình Lạc Nguyệt sẽ phát sóng trực tiếp toàn cầu đối thoại bằng video của hắn ta, chúng ta xem thử tên ngụy quân tử này rốt cuộc muốn nói gì…

Phát ngôn viên vừa nói xong những lời này, màn ảnh liền chuyển sang khuôn mặt của Đông Phương Vượng.

Đông Phương Vượng đang giơ điều khiển từ xa lên cười gằn nói:

- Diệp Mặc, ta biết lúc nãy nhà ngươi có coi phát biểu của ta trên truyền hình, bây giờ ta cố tình báo riêng cho nhà ngươi biết một tin phấn khởi. Nếu nhà ngươi không giết người của nhà Đông Phương ta, có lẽ chúng ta còn có thể đàm phán. Nhưng tên điên ngươi, ngay cả đàm phán cũng không nhắc đến, thì đã giết sạch người nhà Đông Phương ta. Ta muốn để ngươi biết, Đông Phương Vượng ta là ai? Ta muốn ngươi mãi mãi ghi nhớ.

- Ngươi là tên điên, được, ta sẽ điên hơn ngươi. Điều khiển từ xa trong tay ta là nút bấm bom hẹn giờ, ngươi yên tâm, đây là điều khiển bom từ xa

có thể điều khiển trên toàn cầu, nhất định có thể kích nổ những quả bom kia. Uy lực của sáu mươi quả bom đó sẽ khiến ngươi cảm thấy rất hài lòng, ngươi cứ từ từ thưởng thức pháo hoa ở Lạc Nguyệt nhé, ha ha…

Nói xong Đông Phương Vượng không ngừng ấn điều khiển từ xa trong tay.

Tất cả người trong phòng hội nghị đều ngẩn người ra, Đông Phương Vượng lại gài nhiều bom như thế trong thành Lạc Nguyệt, nhưng những người có mặt ở đây đều không biết.

Bọn người Quách Khởi, Tàng Gia Nghiêm không biết còn đỡ chút, dù gì thì bọn họ vừa mới ra khỏi ngục, còn Hư Nguyệt Hoa lại toát cả mồ hôi lạnh, nặng trĩu cả lòng.

Sáu mươi quả bom, dù là bom thông thường, thành Lạc Nguyệt cũng chịu không nổi, bom của Đông Phương Vượng có thể bình thường sao?

Diệp Mặc cũng giật cả mình, sáu mươi quả bom, hắn chỉ tìm thấy năm mươi chín quả, còn một quả nữa ở đâu?!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 781

Gây Dựng Lại Lạc Nguyệt

Thấy mấy người Hư Nguyệt Hoa, Quách Khởi đều kinh hãi đứng dậy, Diệp Mặc khua tay, để cho người ta tắt video điện thoại đi rồi nói:

- Mọi người không cần lo lắng, tôi đã tìm được bom rồi, hơn nữa cũng đã giải quyết xong hết rồi. Về sau Lạc Nguyệt chúng ra phải thành lập hệ thống chốn bom bên trong, kiên quyết ngăn chặn chuyện như này xảy ra.

Nghe xong câu nói của Diệp Mặc, tất cả mọi người đều yên tâm, Diệp Mặc về đây đã bao nhiêu lâu, chỉ không đến một ngày, hắn đã giải quyết xong chuyện bom mìn. Mọi người trong lòng đều tự thầm may mắn, may là Diệp Mặc đã trở lại, nếu không bao năm vất vả liền bị tiêu hủy trong chốc lát. Đối với bản lĩnh của Diệp Mặc, mọi người cũng đã hình thành quán tính rồi, dường như trong tay Diệp Mặc thì không gì không có khả năng làm được.

Diệp Mặc cũng yên lòng, hắn không nghe thấy tiếng nổ của Lạc Nguyệt, chứng minh rằng không phải hắn không tìm thấy quả bom kia, mà là quả bom kia hẳn là không biết gì sao lại không có trong thành Lạc Nguyệt này, điều này ngay cả Đông Phương Vượng cũng không biết. Chỉ cần quả bom thứ sáu mươi không có ở Lạc Nguyệt là tốt rồi, về chuyện nó ở đâu, Diệp Mặc cũng không để ý.

Thấy tất cả mọi người đều bình tĩnh trở lại, Diệp Mặc nhìn Hư Nguyệt Hoa nói:

- Chị Nguyệt Hoa, Diệp Tinh đi đâu rồi? Tự anh ta đi hay sao?

Không đợi Hư Nguyệt Hoa trả lời, Diệp Lăng lại đi đến bên Diệp Mặc ngồi xuống, sau đó lấy ra một bức thư đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp Tinh ca ca tự mình đi, anh ấy để lại lá thư này cho anh, để anh không cần phải lo lắng cho anh ấy. Còn chuyện của chị Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, đợi lát nữa sẽ nói với anh.

Diệp Mặc gật gật đầu, mặc dù bây giờ hắn rất muốn biết tung tích của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, nhưng hắn cũng hiểu rằng phải giải quyết xong chuyện của Lạc Nguyệt rồi mới nói tiếp. Hơn nữa với tư chất của Lạc Ảnh, tu vi nhiều năm như vậy, tu vi nói không chừng còn cao hơn hắn. Cho dù là đi tìm hắn, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Diệp Mặc không mở thư, mà dùng thần thức quét qua một lượt, lập tức hiểu ra nguyên nhân là gì. Hai năm sau khi hắn rời đi Diệp Tinh đã khôi phục trí nhớ hoàn toàn, anh ta biết lai lịch của mình, anh ta sử dụng rất nhiều tài nguyên của Lạc Nguyệt, dùng sáu năm để thiết kế ra công cụ phi hành vũ trụ, rời khỏi nơi đây. Lúc này, mấy trước mặt Hư Nguyệt Hoa đột nhiên vang lên. Hư Nguyệt Hoa sau khi cầm lấy điện thoại nghe vài câu, lập tức đặt điện thoại xuống vui mừng nói:

- Vệ tinh chúng ta chuyển hình ảnh về, đảo New Rini vừa mới xảy ra bùng nổ kịch liệt, bùng nổ dường như lật đổ đảo New Rini. Nguyên nhân cụ thể người của chúng ta cũng đã đi điều tra rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu, trong lòng thầm kinh hãi, uy lực của quả bom này thật đúng không phải là để trưng cho đẹp. Nhưng bao nhiêu quả bom như vậy lại tập trung vào một hòn đảo nhỏ, làm cho hòn đảo này bị lật một phen cũng không phải chuyện lạ. Từ miệng của Hư Hoa Nguyệt hắn nghe được, Lạc Nguyệt cũng phóng vệ tinh của mình ra rồi, xem ra khoa học kỹ thuật của Lạc Nguyệt dưới sự dẫn dắt của Diệp Tinh cũng tiến bộ không nhỏ.

Cùng lúc đó, Đông Phương Vượng vẫn còn đang ở Bắc Sa vẫn chưa biết tin thành Lạc Nguyệt bị ném bom sau đó hỗn loạn, thì nhận được tin đảo New Rini bị ném bom, đồng thời cũng nhận được tin cuộc nói chuyện của y

bị phát sóng trực tiếp. Lúc này y tức hộc máu miệng, kêu to vài tiếng Diệp Mặc liền hôn mê bất tỉnh, đến cả Đông Phương Đường oán thù sâu đậm cũng có thể hợp tác, không ngờ lại có kết quả này.

Nhìn bộ dạng Diệp Mặc điềm tĩnh gật gật đầu, những người hiểu được con người Diệp Mặc trong lòng cũng hiểu ra chút ít, lại âm thầm kinh hãi, nhưng lúc đó cũng không thể tin được. Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại đem cuộc ném bom vào Lạc Nguyệt chuyển sang đảo New Rini, vậy gần như không thể nào.

Diệp Mặc nghe thấy tin đảo New Rini bị ném bom, trong lòng cũng rất thoải mái. Đông Phương Vượng tiêu diệt căn cứ của y, cái này rất tốt.

- Hiện tại Lạc Nguyệt cần phát triển, tôi muốn nghe ý kiến của mọi người.

Chuyện của Đông Phương Vượng trên cơ bản không có gì phải lo lắng nữa rồi, những chuyện còn lại đều do Lạc Nguyệt làm tiếp. Về phần Đông Phương Vượng, Diệp Mặc quyết định sau đó đi giết y.

Hư Nguyệt Hoa đứng lên nói:

- Chủ tịch hội đồng quản trị, trong thời gian tôi ở Lạc Nguyệt thất trách nghiêm trọng. Tôi đề nghị rút khỏi vị trí thành chủ.

Diệp Mặc âm thầm gật đầu, Hư Ngyệt Hoa quả thật không thích hợp ở vị trí thành chủ cho lắm, nhưng bây giờ để ai thay thế Hư Nguyệt Hoa, Diệp Mặc cũng suy nghĩ lâu rồi.

Người này thứ nhất nhất định phải có năng lực chính trị nhất định, thứ hai cần phải toàn tâm toàn ý vì Lạc Nguyệt. Về điểm thứ hai, Diệp Mặc thực ra không để ý lắm, những người đang ngồi đây Diệp Mặc rất yên tâm, đều là những người rất quan tâm đến Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc không có ý kiến gì về chuyện Hư Nguyệt Hoa rời khỏi ghế thành chủ, mọi người cũng hiểu được Diệp Mặc đã chấp nhận lời đề nghị của

Hư Nguyệt Hoa, cho nên cũng không có ai nói gì.

Nhưng Diệp Tử Phong lại đứng dậy nói:

- Anh cả, em cảm giác em cũng không phù hợp tiếp tục đứng trên vị trí thành chủ, em đề nghị rút khỏi vị trí phó thành chủ.

Diệp Lăng ngồi cạnh Diệp Mặc cũng muốn đứng dậy phát biểu, Diệp Mặc biết cô muốn nói gì, vỗ vỗ vai cô muốn cô ngồi xuống.

- Mọi người xem xem ai thích hợp đảm nhiệm chức thành chủ Lạc Nguyệt?

Diệp Mặc liếc nhìn mọi người hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng Diệp Mặc, muốn nói vị trí thành chủ này, Diệp Mặc đảm trách là tốt nhất, nhưng mọi người cũng biết điều này là không thực tế. Diệp Mặc phần lớn thời gian đều không ở Lạc Nguyệt, yêu cầu hắn làm thành chủ nhất định là không thích hợp.

Diệp Mặc thấy mọi người không nói lời nào, hắn chủ động nói:

- Lần này các vị trí của Lạc Nguyệt tôi nhắc tới một chút, thành chủ sau này của chúng ta sẽ thông qua phương pháp toàn dân biểu quyết để chọn ra, cái này chúng ta có thể tham khảo chế độ của nước Mỹ. Ngoại trừ thành chủ, những cán bộ ở những vị trí khác chúng ta cũng thông qua cách toàn dân biểu quyết để lựa chọn.

Diệp Mặc hiểu rõ, hắn ở Lạc Nguyệt cũng không có quan hệ gì, nếu như sau khi hắn rời khỏi Lạc Nguyệt, không hợp lý hóa quy chế quốc gia, về sau nói không chừng sẽ có chuyện tương tự phát sinh.

Thấy tất cả mọi người lắng nghe mình nói, Diệp Mặc lúc này nói tiếp:

- Nhiệm kỳ thành chủ tiếp theo tôi đề nghị do tư lệnh hải quân Hoàng Ức Niên đảm nhận.

Mặc dù Diệp Mặc đột nhiên đề nghị Hoàng Ức Niên đảm nhiệm chức thành chủ mới của Lạc Nguyệt, rất nhiều người có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng lại trở lại bình thường.

Diệp Mặc chọn Hoàng Ức Niên làm thành chủ là có suy xét qua, thứ nhất Hoàng Ức Niên đã trải qua các loại học tập, chiến đấu rất nhiều, có kinh nghiệm hải chiến phong phú, mà Lạc Nguyệt ba phía đều là biển, để một tư lệnh hải quân đảm nhiệm chức thành chủ vẫn là một lựa chọn đúng đắn. Thứ hai Hoàng Ức Niên đến tuổi này rồi, làm người điềm đạm, Lạc Nguyệt bây giờ cần kiến thiết xây dựng lại, chứ không phải là chiến tranh. Thứ ba, Hoàng Ức Niên rất am hiểu Lạc Nguyệt, hơn nữa lại có tình yêu cháy bỏng với Lạc Nguyệt. Người như vậy đương nhiên làm thành chủ không có vấn đề gì.

- Rõ, Hoàng Ức Niên nhận lệnh.

Hoàng Ức Niên đại đa số tiếp nhận nền giáo dục phương Tây, ông không thích lề mề, hơn nữa ông cũng muốn làm vì Lạc Nguyệt. Lúc trước Hư Nguyệt Hoa có rất nhiều chính sách ông cảm thấy không đúng, nhưng ông chỉ là một Thống soái hải quân, rất nhiều chuyện ông không tiện nói. Hơn nữa ông cũng biết mặc dù ông là thành chủ nhưng người chỉ huy cao nhất của Lạc Nguyệt lại là Diệp Mặc. Đồng thời ông cũng hiểu Diệp Mặc, Diệp Mặc không có hứng thú với quyền hành, thứ mà Diệp Mặc theo đuổi mặc dù ông không hiểu, nhưng tuyệt đối không phải là loại quyền lực bình thường.

Diệp Mặc lại nhìn Hứa Bình nói:

- Nhị ca bây giờ không đảm nhiệm vị trí Thống soái nữa, chuẩn bị thành lập viện võ trang thành Lạc Nguyệt. Viện võ trang ít nhất cần người học võ từ Huyền cấp trở lên mới có thể tham gia, bảo vệ sự an toàn cho tòa nhà cao tầng Lạc Nguyệt. Nhị ca đảm nhiệm viện trưởng, chị Nguyệt Hoa đảm nhiệm chức phó viện trưởng.

Sau khi xảy ra chuyện của Đông Phương Vượng, Diệp Mặc cảm thấy

hắn cần phải có trách nhiệm đối với sự an nguy của tầng quản lý Lạc Nguyệt, nếu không, lại có một hai cao thủ khác đến Lạc Nguyệt, thì thành Lạc Nguyệt lại gặp nguy hiểm. Cho dù Hoa Hạ cũng có thiên tổ mà Ẩn môn cung cấp, thực lực của Thiên tổ Diệp Mặc biết, Loan Thanh Phong và Đàm Giác đều là cao thủ Tiên Thiên trở lên, Đàm Giác lại là Ngụy Tiên thiên.

Cao thủ bán bộ tiên thiên bên ngoài như đồ quý hiếm, rất ít, mà Đông Phương Vượng cùng một lúc lại tìm được những hai người, Diệp Mặc cảm thấy hắn cần phải đi điều tra Đông Phương Vượng, rốt cục là y có bản lĩnh gì mà tìm được hai cao thủ này.

Diệp Mặc nhìn Quách Khởi nói:

- Quách Khởi bây giờ tiếp nhận vị trí của nhị ca, đảm nhiệm vị trí Thống soái quân bộ của Lạc Nguyệt. Lý Tam Đao đảm nhiệm tư lệnh lục quân, tư lệnh hải quân do Hoàng thành chủ đảm nhiệm. Tư lệnh không quân giữ nguyên như cũ, Tàng Gia Nghiêm đảm nhiệm phó thành chủ thứ nhất, Diệp Lăng đảm nhiệm phó thành chủ thứ hai. Úc Diệu Đồng đảm nhiệm bộ trưởng bộ ngoại giao Lạc Nguyệt, Phương Vĩ tiếp tục đảm nhận Cục trưởng cục cảnh sát Lạc Nguyệt, Thi Tu làm trợ lý của chị Úc, tham gia vào công tác ngoại giao. Thẩm Thiên Thiên giữ nguyên chức vị cũ, Lư Lâm cũng vậy…

Ngoại trừ Hoàng Ức Niên được Diệp Mặc bổ nhiệm làm thành chủ Lạc Nguyệt khiến mọi người có chút không ngờ tới, những người còn lại không có gì là ngạc nhiên. Để Thi Tu đảm nhiệm công tác ngoại giao, đó là Diệp Mặc chuẩn bị để Thi Tu thay thế Úc Diệu Đồng.

Sau khi Diệp Mặc bổ nhiệm xong, lại nói tiếp:

- Viện Võ trang của thành Lạc Nguyệt có tu luyện cổ võ tốt nhất, chỉ cần mọi người có hứng, tất cả mọi người ngồi đây đều có thể vào viện võ trang học tập. Nhưng đồng thời cũng có một điều kiện, đó là thứ mà được học trong viện tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Còn Tử Phong, em cũng đến viện võ trang học tập một thời gian rồi hãy trở lại làm việc.

Họp xong, mọi người đều giải tán hết. Năng suất của Lạc Nguyệt cao hơn rất nhiều lần so với những nơi khác, Diệp Mặc là người đứng đầu của Lạc Nguyệt, mặc dù sau khi Diệp Mặc nói xong cần thông qua tuyển cử, nhưng bây giờ, hắn chỉ định ai thì phải là người đó, không có bất kỳ ai dám dị nghị.

Diệp Mặc giữ lại Tàng Gia Nghiêm, Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa, Diệp Lăng và Diệp Tử Phong cũng chưa đi, đồng thời Diệp Mặc kêu người gọi Du Nhị Hổ đến.

Thấy mọi người đã ngồi xuống, Diệp Mặc lấy ra ba viên "Đại bồi nguyên đan" đưa cho ba người Tàng Gia Nghiêm, Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa nói:

- Loại đan dược này mấy người ăn xong có thể vượt qua Bán bộ Tiên Thiên, thăng cấp Tiên Thiên. Lạc Nguyệt chúng ta không có cao thủ không được, tôi vì không thường xuyên ở đây, cho nên thành Lạc Nguyệt giao phó cho mọi người rồi.

- Hả…

Mấy người Hư Nguyệt Hoa kinh ngạc đứng dậy, vẻ mặt không thể tin được nhìn Diệp Mặc, không ngờ có đan dược thăng cấp thẳng lên Tiên Thiên, cái này nếu truyền ra ngoài, thì cả Ẩn môn đều không sợ chết mà nhảy vào Lạc Nguyệt rồi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 782

Lo Lắng

Cho dù bọn họ biết Diệp Mặc bất kể làm chuyện gì, đều là bình thường, cũng không cần kinh ngạc, nhưng bọn họ vẫn bị "Đại bồi nguyên đan" làm cho kinh ngạc.

Đối với Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa mà nói, vị trí thành chủ của Lạc Nguyệt thực ra cũng không có gì, cái mà bọn họ theo đuổi chính là tinh thần tối cao của cổ võ. Nhưng bây giờ bọn họ không ngờ lại có thể thăng cấp thẳng lên Tiên Thiên, điều này thật làm cho người ta rung động.

Theo bọn họ biết, cả giới cổ võ cũng không có cao thủ Tiên Thiên nào, Đàm Giác vừa mới thăng lên cấp Ngụy Tiên thiên đã bị Diệp Mặc đánh bại, cho nên người khác cũng không biết. Còn Nhâm Bình Xuyên vừa thăng lên cấp Tiên Thiên đã bị Diệp Mặc chém chết, cũng không có người nào biết.

Nếu Diệp Mặc có thể tùy ý làm người ta thăng lên cấp Tiên Thiên, thì tu vi của hắn là gì rồi? Cho dù ba người Hư Nguyệt Hoa sau khi mơ mơ màng màng đi ra, vẫn còn đang trong dòng suy nghĩ miên man. Nhưng vừa nghĩ đến ngày trước bọn họ có thể thăng lên cấp Địa cấp cũng là do duyên cớ Diệp Mặc, cũng có thể giải thích được chút ít.

Chỉ có Hư Nguyệt Hoa trong lòng xúc động thật lâu, ngày trước Diệp Mặc nói có thể khiến cô thăng lên cấp Tiên Thiên, cô nghĩ đó chỉ là lời nói tùy ý mà thôi, hiên tại xem ra những lời hắn nói trước kia quả nhiên là thật.

Sau khi ba người Hư Nguyệt Hoa rời khỏi, Diệp Tử Phong đứng dậy định nói với Diệp Mặc chuyện gì đó, nhưng Diệp Lăng lập tức kéo Tử Phong lại. Cô biết Tử Phong muốn nói cái gì, nhưng cô cũng biết được suy nghĩ của

Diệp Mặc.

Đông Phương Xung đã bị Diệp Mặc giết, chuyện Đông Phương Na ở Lạc Nguyệt làm tuyệt đối không tránh khỏi cái chết, anh hai lúc này đang cầu tình, căn bản không hợp thời. Nếu như anh cả Diệp Mặc là một nhà chính trị vô tình, anh hai lúc này nhất định sẽ không ngồi ở đây, cầu tình cũng vô dụng.

Diệp Mặc lại nhìn về phía Diệp Tử Phong nói:

- Người của nhà Đông Phương đến Lạc Nguyệt làm chuyện gì, anh nghĩ em không thể nào không biết một chút gì. Hơn nữa Đông Phương Na có phải thích em hay không, anh nghĩ trong lòng em cũng biết. Trước khi em đến viện võ trang học, anh hi vọng em có sự chuẩn bị.

- Anh cả, xin anh buông tha cho Na Na, cô ấy vô tội, cô ấy bị người của Đông Phương gia ép buộc, Đông Phương Húc thật sự không phải anh ruột của cô ấy…

Đôi mắt Diệp Tử Phong đỏ lên. Anh biết Diệp Mặc đại ca có ý định giết Đông Phương Na.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Tử Phong, cô ấy có vô tội hay không, trong lòng em tự biết. Dưới con mắt của anh, vừa nhìn liền thấy Đông Phương Na chẳng những không phải vô tội, hơn nữa chết còn chưa hết tội. Em sắp đi viện võ trang, để Đông Phương Na lại tiếp tục bán đứng chúng ta sao?

- Anh cả, em muốn mang Na Na rời khỏi Lạc Nguyệt, xin anh buông tha cho Na Na.

Giọng điệu Diệp Tử Phong buồn bã, rõ ràng địa vị Đông Phương Na trong lòng y là rất lớn.

Diệp Mặc thầm than, mặc dù Diệp Tử Phong không phải là em ruột của

hắn, nhưng hắn không xem Diệp Tử Phong là người ngoài. Hắn không có cách nào làm đến nông nỗi liều lĩnh, những cái khác đối với hắn mà nói căn bản không quan trọng, cho nên hắn mới không muốn tiếp tục nắm quyền ở Lạc Nguyệt, đồng thời cũng không muốn Diệp Tử Phong cầm quyền ở Lạc Nguyệt.

Đông Phương Na tuyệt đối không thể ở lại Lạc Nguyệt được, nhưng Diệp Tử Phong rõ ràng rất ân nặng tình sâu với cô. Khiến Diệp Tử Phong vứt bỏ người con gái đó là không thể nào, đừng nói đến chuyện giết cô trước mặt Diệp Tử Phong.

Diệp Mặc đồng thời nghĩ đến Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, còn cả địa vị của Tiểu Vận trong lòng hắn nữa, hắn không thể vứt bỏ bất kỳ người nào cả.

Thử nghĩ nếu có một ngày các cô làm sai chuyện gì đó, tự mình có thể tự tay giết các cô ấy được không? Diệp Mặc biết, với tính cách của hắn thì không thể nào tự tay mình giết người con gái của mình được, cũng tuyệt đối không thể đứng nhìn người con gái của mình bị giết chết được. Hắn không phải là người công chính liêm minh, mà là một người trọng tình nghĩa.

Chuyện mình không làm được, sao phải trách Diệp Tử Phong không làm được?

Diệp Mặc thầm thở dài một tiếng, không nói nữa.

Ánh mắt Diệp Lăng ảm đạm, cô biết ý của anh cả chính là ngầm đồng ý Diệp Tử Phong rời Lạc Nguyệt. Nhưng trong nội tâm cô lại có chút đau xót. Trong suy nghĩ của cô, anh cả trở về rồi, sẽ tìm đến chị dâu, người một nhà đều ở cùng một chỗ thì tốt quá rồi. Nhưng cô không phải là con nít, cô cũng biết bây giờ không phải là trò chơi tập làm người lớn, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị người khác nhìn thấy.

- Anh hai, chúng ta đi ra ngoài trước đi.

Diệp Lăng kéo Diệp Tử Phong ra ngoài.

Diệp Mặc biết Diệp Lăng hiểu được ý tứ của hắn, cô chắc là khuyên bảo Diệp Tử Lăng dẫn Đông Phương Na rời khỏi Lạc Nguyệt. Diệp Mặc biết rằng, hắn không còn cách nào ra tay hạ sát Đông Phương Na được nữa, mặc dù biết người con gái đó rất dối trá. Nhưng yêu không có ai có thể giải thích rõ ràng được, người mà Diệp Tử Phong yêu chính là Đông Phương Na, trong mắt của anh chỉ có Đông Phương Na. Cho nên trong mắt anh, bất luận Đông Phương Na làm gì cũng là đúng.

Nếu không phải như vậy, với sự khôn khéo của Diệp Tử Phong, cuối cùng sẽ không bị người ta lợi dụng mà vẫn còn mơ mơ màng màng.

Để Diệp Mặc giết Diệp Tử Phong, rồi giết Đông Phương Na, hắn không làm được, thậm chí hắn còn không nghĩ đến. Thậm chí hắn còn không để ý đến suy nghĩ của Diệp Tử Phong, trực tiếp giết Đông Phương Na cũng không làm được.

Diệp Mặc chợt nhớ đến Mục Tiểu Vận, với bản tính của Mục Tiểu Vận, cho dù mình giết người phóng hỏa, phỏng chừng trong mắt cô cũng chỉ có hắn là tướng công. Cái khác nhau duy nhất chính là, hắn chỉ sợ sẽ làm chuyện Mục Tiểu Vận không thích.

Chỉ hi vọng Diệp Tử Phong dẫn Đông Phương Na đi không phải về Diệp gia, mà tự lập môn hộ. Với bản tính của Đông Phương Na, về Diệp gia ở Yến Kinh phỏng chừng cũng không phải chuyện tốt lành gì.

- Sư phụ, xe đến trước núi ắt có đường, những chuyện này không cần nghĩ có khi lại tốt.

Chỉ còn một mình Du Nhị Hổ ở lại phòng họp nhìn bộ dạng trầm tư của Diệp Mặc, chủ động an ủi.

Diệp Mặc phục hồi tinh thần lại, khẽ cười nói:

- Nhị Hổ, anh nói rất đúng, xe đến trước núi ắt có đường, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy. Đúng rồi, tôi gọi anh đến để kiểm tra linh căn của anh

một chút.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra dụng cụ kiểm tra linh căn đặt trước mặt Nhị Hổ nói:

- Cho tay anh vào đi, sau đó thử vận một ít nội khí.

- Được.

Du Nhị Hổ nắm chặt dụng cụ kiểm tra, vận một chút khí công đi vào, trên mặt dụng cụ thí nghiệm nhanh chóng có ba đường sáng hiện lên.

- Ba hệ linh căn đất, mộc, hỏa.

Diệp Mặc cau mày nhìn ba hệ linh căn, nói thật hệ ba linh căn này không được tốt lắm, hơn nữa ánh sáng của ba đường linh căn này của Nhị Hổ tương đối yếu. Nói cách khác trong ba hệ linh căn này, linh căn của anh ta coi như là kém.

Dụng cụ kiểm tra trong tay hắn là Vân Tử Y cho, dụng cụ kiểm tra này kiểm tra có linh căn hay không cũng đã rất tốt, nhưng cũng chỉ là kiểm tra ra có linh căn gì mà thôi, đối với chất lượng của linh căn thì rất khó kiểm tra ra, chỉ có thể nhìn độ sáng của tia sáng.

- Sư phụ, cái gì là ba hệ linh căn đất, mộc, hỏa?

Du Nhị Hổ hỏi một câu.

Diệp Mặc không giấu diếm gì, nói thẳng:

- Thứ mà tôi tu luyện rất phức tạp, thực ra anh theo tôi nhiều năm như vậy, tôi cũng chưa dạy anh được cái gì, nhiều nhất chỉ là một ký danh đệ tử mà thôi. Chế thuốc chỉ là một trong những cách thức của tôi, còn cổ võ càng không phải là thứ mà tôi học. Thứ mà tôi tu luyện gọi là Tu Chân, Tu Chân là một chuyện rất buồn tẻ, nhưng nếu như tu luyện đến đỉnh điểm, còn trên cả cổ võ, tôi hỏi anh có hứng thú học hay không?

Du Nhị Hổ lập tức nói:

- Sư phụ, con bằng lòng.

- Được.

Diệp Mặc gật gật đầu.

- Anh nên nhớ, thứ mà tôi tu luyện tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Ngày trước tôi cũng có nhận một đệ tử, mặc dù anh theo tôi sớm hơn anh ta, nhưng nghiêm khắc mà nói, anh ta mới là đệ tử đầu tiên học tu chân của tôi.

- Sư phụ, con không để ý thầy có bao nhiêu đệ tử, con chỉ cần đi theo sư phụ học Tu Chân. Nhưng, nếu Tiểu Trân nhìn thấy con tu luyện thì sao?

Du Nhị Hổ mặc dù học từ Diệp Mặc không được bao nhiêu thứ, nhưng anh ta biết Tu Chân của sư phụ không tầm thường, cho nên sau khi anh ta nghe đến Tu Chân, cũng không quá ngạc nhiên.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Tiểu Trân là vợ của anh, nếu như cô ấy bằng lòng, anh có thể dạy cô ấy, chỉ có điều giữ bí mật là được. Nhớ kỹ, công pháp mà tôi muốn dạy anh là "Hồng mông tạo hóa quyết"…

Nói xong Diệp Mặc bắt đầu truyền công pháp trước Trúc Cơ của "Hồng Mông tạo hóa quyết" cho Du Nhị Hổ. Tuy rằng công pháp này không phải do hắn chế tạo ra, nhưng công pháp này là công pháp cao nhất mà hắn có thể lấy ra. Nếu dạy đương nhiên là phải dạy công pháp cao nhất rồi, hơn nữa năng lực của Nhị Hổ, cũng chỉ có thể nhận công pháp trước Trúc Cơ

Đợi Diệp Mặc truyền thụ xong, khi Du Nhị Hổ lấy một ít đan dược rời khỏi, Diệp Lăng đã quay trở lại rồi.

- Diệp Lăng, em để Tử Phong ở lại đi, sau này không cần tham dự vào chuyện của Lạc Nguyệt là được rồi, làm chút chuyện buôn bán.

Diệp Mặc nhìn bộ dạng thương cảm của Diệp Lăng, vẫn không kìm nổi nói một câu.

Diệp Lăng lắc lắc đầu:

- Anh hai cảm thấy rất có lỗi với anh, em nói với anh hai rồi, nhưng anh hai nhất quyết muốn rời khỏi Lạc Nguyệt.

Nhìn bộ dạng có chút ảm đạm của Diệp Mặc, Diệp Lăng bỗng nhiên giãn cơ mặt ra nói:

- Anh à, anh không cần lo lắng cho anh hai, anh ta mang theo tiền cũng đủ để gây dựng lại sự nghiệp, dựa vào sự thông minh tài trí của anh hai, nếu như Đông Phương Na bằng lòng sống, bọn họ nhất định sẽ sống rất tốt. Hơn nữa, em cũng thấy rằng anh hai rời khỏi đây sẽ tốt hơn chút.

Diệp Mặc gật gật đầu, gạt chuyện này sang một bên, sau đó hỏi:

- Em có biết chị dâu và Bắc Vi đi đâu rồi không?

Đôi mắt Diệp Lăng đỏ lên nói:

- Chị dâu và Bắc Vi đều có thể tu chân, chỉ có em không thể tu chân, bọn họ đều có thể bay rồi, cho nên bọn họ đi tìm anh rồi, để lại một mình em ở lại Lạc Nguyệt.

- Có thể liên lạc với bọn họ không?

Diệp Mặc có chút áy náy, hắn quay về Lạc Nguyệt mới có một ngày, mới có thời gian hỏi đến mấy người Lạc Ảnh.

Diệp Lăng lắc lắc đầu:

- Lúc mới đi, em có thể liên lạc được với các chị ấy, bây giờ đã gần hai năm liên lạc không được rồi. Nếu như không phải những chuyện gần đây của Lạc Nguyệt, em không dám bất thình lình bỏ đi, em cũng đi tìm các chị ấy rồi.

- Em có biết mấy người họ ở đâu không?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Diệp Lăng lắc lắc đầu:

- Em cũng suy đoán, ngày trước khi em, Bắc vi và chị Lạc Ảnh ở cùng nhau, chị Lạc Ảnh nói anh có khả năng đi đến tiểu thế giới. Còn chị Lạc Phi biết tiểu thế giới ở chỗ nào, thời gian trước, chị Lạc Phi rất thất vọng về Lạc Nguyệt, liền một mình rời khỏi Lạc Nguyệt, đi tìm Lạc Ảnh và Khinh Tuyết. Nhưng điện thoại của Lạc Phi, hôm nay em cũng không gọi được.

- Không tốt.

Diệp Mặc nghe đến đây, hắn đột nhiên đứng dậy. Từ lúc hắn từ tiểu thế giới đi ra, trận pháp bên ngoài đột nhiên nới lỏng, lúc đó hắn liền biết có người đã phá trận. Sau đó sau khi hắn ra ngoài, trận pháp bên ngoài quả thật bị phá một lần, hơn nữa còn khóa cứng rồi.

Như vậy xem ra, trận pháp đó 100% là do Lạc Ảnh phá hỏng. Diệp Mặc cảm giác được một kiểu chế giễu, hắn vừa mới đi ra, bọn họ liền đi vào, cái này là cái gì cùng cái gì đây.

Nhưng ngay sau đó, sau lưng Diệp Mặc lập tức toát mồ hôi lạnh, hắn đương nhiên biết chỗ trận pháp hung hãn nơi dãy núi Hoành Đoạn kia. Dựa vào tu vi luyện khí trung kỳ của mấy người Lạc Ảnh, đi phá trận pháp quả thực là hành động đi tìm đến cái chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 783

Con Gái Ngoài Giá Thú

Hiện tại Diệp Mặc nghĩ tới Hấp Huyết Trận kia mà thấy sợ. Lúc trước hắn sớm nhìn thấy thời cơ, mới có thể thoát thân rời đi được. Hơn nữa lúc ấy khi hắn thử trận, Giai Uấn đã sử dụng máu mấy lần. Tương đối mà nói hắn thoát khỏi trận pháp thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng Lạc Ảnh các cô ấy thì phải làm sao bây giờ? Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức nghĩ các cô hẳn không có việc gì. Nếu như các cô ấy có chuyện, lúc mình đi ra sẽ không nhìn thấy một tảng rỗng như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy may mắn. Lạc Ảnh các cô ấy không có chuyện gì, hẳn là liên quan đến hắn. Lúc trước hắn luôn luôn điều tra thời điểm cửa trận Cửu Tinh Trận pháp buông lỏng, đúng lúc gặp đám người Lạc Ảnh phá trận, cuối cùng không ngờ đã giúp được các cô ấy.

So sánh với nhau, lúc này Diệp Mặc đã không cảm thấy hối hận vì đã đi ra. Hắn thậm chí tự cảm thấy may mắn vì mình đã đi ra. Nếu không, hắn hối hận cũng không kịp. Đồng thời Diệp Mặc cảm thấy may mắn vì trong mấy năm liên tiếp mình đã luôn tìm kiếm lúc cửa trận buông lỏng. Nếu không hắn không có khả năng may mắn vừa khéo giúp được Lạc Ảnh.

Nếu biết Lạc Ảnh các cô ấy ở trong tiểu thế giới, Diệp Mặc cũng không lo lắng. Với thực lực của mấy người Lạc Ảnh ở tiểu thế giới hẳn không có vấn đề gì. Hơn nữa hắn tin tưởng tuy rằng Thất Tinh Trận pháp bị khóa cứng, nhưng thực lực trận pháp của hắn đã đến một trình độ nhất định. Hắn hẳn vẫn có thể sửa lại trận pháp kia.

- Thế nào, anh?

Diệp Lăng lập tức lo lắng hỏi.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Hẳn là không có việc gì. Lạc Ảnh các cô ấy đã đi tới tiểu thế giới. Chờ sau khi xử lý xong chuyện bên ngoài, anh cũng sẽ đi vào đó.

- A, anh, anh cũng phải đi sao? Nhưng, nhưng em...

Vẻ mặt Diệp Lăng như sắp khóc. Tuy rằng cô đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng bộ dạng thoạt nhìn vẫn chỉ giống như thiếu nữ khoảng mười mấy, hai mươi tuổi.

Cảm giác ủy khuất này không phải là giả, mà thật sự ủy khuất. Anh hai đã đi. Anh cả cũng đi. Hai chị dâu cũng đi. Bắc Vi cũng đi. Một mình cô ở lại Lạc Nguyệt, cảm thấy thật sự rất cô đơn.

Tuy rằng Diệp Lăng đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng trong mắt Diệp Mặc vẫn là Diệp Lăng như trước kia. Diệp Mặc đưa tay xoa xoa đầu Diệp Lăng đột nhiên hỏi:

- Diệp Lăng, em đã lớn như vậy, vì sao còn không tìm được người yêu vậy?

Diệp Lăng nhếch miệng lên nói:

- Anh, nhưng em có tìm, cũng không tìm thấy người nào lợi hại hơn anh cả. Những người đó em nhìn đều thấy chướng mắt. Còn không bằng ở một mình.

Diệp Mặc cảm thấy tức cười. Tuy nhiên hắn lập tức nói:

- Em muốn ở lại đây tìm một người còn lợi hại hơn anh, vậy hẳn là có chút khó khăn.

Tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ làm thế nào sớm chế luyện ra Ngũ Nguyên Đan, sau đó để Diệp Lăng cũng diễn sinh ra linh căn. Đến lúc chính mình đi vào tiểu thế giới, cũng có thể mang cô đi xem một chút.

Bỗng nhiên Diệp Lăng khẽ nói nhỏ bên tai Diệp Mặc:

- Hay là như vậy đi. Anh, em cũng gả cho anh là được rồi. Chúng ta lại không có quan hệ huyết thống. Dù sao đi nữa anh cũng không phải chỉ cưới một vợ.

Diệp Mặc vỗ đầu Diệp Lăng một cái.

- Đừng nói nhảm nữa. Chuyện này không được thương lượng. Em không cần lo lắng về chuyện không thể tu chân. Anh có biện pháp giúp em tu chân. Em chỉ cần chờ một chút.

- Thật sao? Anh, em thật sự có thể tu chân sao?

Trong nháy mắt Diệp Lăng liền quên những lời cô vừa nói. Cô đã nhiều lần hỏi Lạc Ảnh, nhưng tin tức nhận được đều là không có linh căn thì không có cách nào tu chân. Hiện tại Diệp Mặc nói có thể tu luyện, cô làm sao có thể không hưng phấn khác thường được.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Em không cần lo lắng. Chờ sau khi tu vi của anh cao hơn một chút, anh sẽ chế luyện cho em một viên đan dược. Đến lúc đó em có thể tu luyện. Nhưng hiện tại anh vẫn không chế luyện được.

Quả thật chế luyện Ngũ Nguyên Đan có chút khó khăn. Khó khăn không kém gì với Trúc Cơ Đan. Cho nên Diệp Mặc muốn chế luyện Ngũ Nguyên Đan, cũng cần phải chờ tới khi luyện khí tầng chín mới có thể chế luyện được.

Nghe nói mình có thể tu luyện, tâm tình Diệp Lăng lập tức trở nên vui

vẻ. Khát vọng lớn nhất trong lòng cô là có thể tu luyện giống như Bắc Vi. Lúc trước Diệp Mặc nói cô không thể tu luyện được, chỉ có thể tu luyện Cổ Võ, cô còn không thèm để ý. Nhưng có một ngày Bắc Vi có thể phi hành, rốt cuộc cô đã không ngồi yên được nữa. Mỗi giờ mỗi khắc trong lòng cô đều nghĩ tới chuyện tu chân.

- Đúng rồi.

Anh em còn có một việc muốn hỏi anh.

Sau khi tâm tình Diệp Lăng trở nên tốt hơn, giọng điệu cũng trở nên hoạt bát, thậm chí còn cười khẽ.

- Chuyện gì vậy?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ nhìn Diệp Lăng hỏi.

Bỗng nhiên Diệp Lăng cười khanh khách nói:

- Anh ở bên ngoài có làm loạn với người con gái khác không? Đúng rồi, chính là loại làm xong không chịu trách nhiệm kia, ha ha.

Diệp Mặc bị Diệp Lăng nói vậy, trong nháy mắt liền nổi giận. Hắn nhìn Diệp Lăng nói:

- Diệp Lăng, em nói nhảm gì vậy? Em xem anh có phải là loại người như vậy không? Hơn nữa anh cũng sẽ không làm gì có lỗi với Tố Tố và Khinh Tuyết...

Tuy nhiên giọng điệu Diệp Mặc đang cao chợt yếu dần. Khi nói đến Khinh Tuyết, giọng nói của hắn đã rất nhỏ. Bởi vì hắn nghĩ tới Tiểu Vận. Khi hắn ở chung với Tiểu Vận, quả thật đã chưa hỏi ý của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết. Nhưng đối với Tiểu Vận, hắn cũng không phải không có trách nhiệm.

- Anh, không ngờ anh thật sự làm chuyện như vậy?

Vẻ mặt Diệp Lăng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Cô vốn chỉ hỏi đùa một

chút mà thôi, không ngờ được đó lại là sự thật.

Diệp Mặc xấu hổ ho khan một tiếng.

- Cái đó, có một người. Lần này sau khi anh quay trở về xử lý xong mọi chuyện, anh sẽ đi tìm cô ấy.

Đối với việc Tiểu Vận mất tích, Diệp Mặc vẫn canh cánh trong lòng. Hắn ở Thần Châu trong tiểu thế giới tìm gần một năm cũng không tìm được, Cuối cùng hắn không thể không về trước để thăm Lạc Ảnh các cô còn có cả tình hình của Lạc Nguyệt.

- Em nói anh, anh cũng hơi quá đáng. Người ta đã giúp anh nuôi dưỡng một cô con gái, không ngờ đến bây giờ anh mới nói muốn tìm cô ấy.

Diệp Lăng tức giận nói.

Lúc trước trong hôn lễ của Diệp Mặc, cô và Bắc Vi đã thấy cô bé kia, nhưng lúc ấy bọn họ còn không để ý. Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt, các cô tán gẫu với nhau mới cảm thấy mắt của cô bé kia rất giống Diệp Mặc. Gần như là giống nhau như đúc.

Cuối cùng các cô đã to gan lớn mật đưa ra một suy đoán, cô bé kia chính là con gái ngoài giá thú của Diệp Mặc. Mà người phụ nữ xinh đẹp kia hẳn là chính là người phụ nữ chung thủy đáng thương đã bị Diệp Mặc vứt bỏ ở bên ngoài. Bởi vì nhớ Diệp Mặc, cho nên khi Diệp Mặc kết hôn, cô ấy đã dẫn theo con gái đến hôn lễ của Diệp Mặc len lén nhìn Diệp Mặc một cái. Sau quả nhiên các cô không tìm được hai mẹ con họ ở Lạc Nguyệt nữa.

Nghĩ đến hai mẹ con kia, Diệp Lăng và Bắc Vi liền cảm giác anh mình làm chuyện không phải. Người phụ nữ kia rất đáng thương. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là suy đoán. Hiện tại anh trai cô đã chủ động thừa nhận. Đương nhiên cô càng thêm tức giận.

Diệp Mặc chẳng hiểu gì nhìn Diệp Lăng nói:

- Diệp Lăng, em nói gì vậy? Tiểu Vận cũng không mang thai, làm sao có con gái được?

- A... Vậy em và Bắc Vi đã nghĩ sai rồi sao?

Nghe Diệp Mặc nói xong, Diệp Lăng cũng cảm giác hình như các cô đã đoán nhầm. Diệp Mặc có người phụ nữ thứ ba, nhưng dường như không phải người phụ nữ mà các cô đã suy đoán.

- Đoán sai cái gì?

Diệp Mặc hỏi.

Diệp Lăng có chút xấu hổ nói:

- Năm ấy trong đám cưới của anh, em và Bắc Vi ở Lạc Nguyệt Thành đã thấy một người phụ nữ ôm một cô bé. Người phụ nữ kia rất đẹp. Hơn nữa mắt của cô bé kia giống mắt anh như đúc. Lúc ấy bởi vì có quá nhiều chuyện, bọn em đã quên. Sau đó khi em và Bắc Vi nhớ lại, còn tưởng rằng đó là con gái của anh. Em nhớ rõ em và Bắc Vi còn đưa cho cô bé một cái vòng tay.

Diệp Mặc dở khóc dở cười. Nhiều người giống nhau lắm. Chỉ dựa vào đôi mắt rất giống liền cho đó là con gái mình. Điều này cũng quá khoa trương rồi.

- Thôi đi. Anh đi tới nhà ở hồ Lạc Nguyệt. Hiện tại ai đang ở đó vậy?

Diệp Mặc khoát tay nói.

- Chị Lạc Ảnh và chị Khinh Tuyết. Về sau còn có cả Bắc Vi tới. Sau đó em và Lạc Phi đến ở đó. Hiện tại Lạc Phi cũng đi rồi. Chỉ có một mình em ở đó.

Diệp Lăng nói đến đây lại cảm thấy có chút tủi thân. Tuy nhiên cô nghĩ tới chuyện mình cũng sắp có thể tu chân, cô lại khôi phục sự vui vẻ.

Diệp Mặc còn chưa đến bên hồ Lạc Nguyệt, liền có một con chim lớn bay tới.

- Ồ, Khinh Tuyết không mang Ngân Tử theo sao?

Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ hỏi một câu.

- Không. Ban đầu chị Khinh Tuyết dự định nhanh chóng quay trở về, không ngờ được các chị ấy đi lâu như vậy vẫn chưa về. Hiện tại Ngân Tử đi theo giúp em.

Khi Diệp Lăng nói chuyện, cô đã ôm lấy Ngân Tử.

- Đúng rồi. Anh, năm năm trước chị Tĩnh Văn và một cô gái tên là Trì Uyển Thanh đến tìm anh, nhưng anh vẫn chưa quay trở về. Sau khi các cô ấy ở lại một thời gian, lại rời khỏi Lạc Nguyệt.

Diệp Lăng bỗng nhiên nhớ tới chuyện của Tô Tĩnh Văn, cô lập tức nói ra.

Đối với tâm tư của Tô Tĩnh Văn, trong lòng Diệp Lăng hiểu rất rõ. Đồng thời cô cũng không khỏi cảm thấy thương xót cho cô gái này. Thích một người đã có vợ cũng không nói làm gì, còn thích một người đàn ông có tới mấy người vợ.

Trong lòng Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút áy náy. Nhưng chuyện như vậy hắn hoàn toàn không có cách nào ngăn cản. Đối với hắn mà nói, ba người phụ nữ đã là quá nhiều rồi. Nếu như không phải trường hợp Mục Tiểu Vận đặc biệt, hắn tuyệt đối sẽ không cưới Mục Tiểu Vận. Cho nên nói, tuy rằng áy náy, hắn lại không có bất kỳ biện pháp giải quyết nào.

- Các cô ấy đi đâu? Chỉ ở lại một một thời gian rồi rời đi sao?

Bỗng nhiên Diệp Mặc cảm thấy mình nên đi thăm các cô ấy. Hiện tại đã nhiều năm trôi qua như vậy, hẳn là Tĩnh Văn cũng đã kết hôn rồi.

Diệp Lăng do dự một chút mới lên tiếng:

- Em cũng không biết chị Tĩnh Văn đi đâu. Tuy nhiên ban đầu chị ấy vẫn ở Ninh Hải. Lần trước khi đến đây, chị Lạc Ảnh đã chủ động dạy cho cô ấy cách tu chân. Hơn nữa chị Tĩnh Văn và chị Uyển Thanh đều có thể tu luyện. Các chị ấy ở đây đại khái khoảng nửa năm thì rời khỏi Lạc Nguyệt.

- Diệp Lăng, em ở lại Lạc Nguyệt Thành trợ giúp Hoàng Thành chủ xử lý một vài chuyện của Lạc Nguyệt Thành. Anh muốn ra ngoài một chuyến. Sau khi trở về, anh sẽ giúp em chế luyện Ngũ Nguyên Đan.

Tuy rằng Diệp Mặc biết hiện tại Đông Phương Vượng không thể dậy lên sóng gió, nhưng tên Đông Phương Vượng này hắn không giết trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Diệp Lăng vừa gật đầu, di động của cô liền đổ chuông.

- Là chị Nguyệt Hoa tìm anh.

Sau khi Diệp Lăng nghe điện thoại xong, cô giao điện thoại di động vào tay Diệp Mặc nói.

- Chủ tịch Hội đồng quản trị, sáng nay một chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ ở Thái Bình Dương đã bị nổ. Nửa tháng trước, chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ này đã xuất phát từ Lạc Nguyệt. Hơn nữa trên tàu biển chở khách chạy định kỳ còn có một đại sứ nước Mỹ ở tại Lạc Nguyệt. Theo điều tra, chiếc tàu biển chở khách bị nổ vì bom phóng xạ. Hiện tại, nước Mỹ đã đàm phán với chúng ra.

Tuy rằng Hư Nguyệt Hoa đã không phụ trách chuyện của phủ Thành chủ, nhưng hiện tại cô vẫn đang trợ giúp Hoàng Ức Niên chỉnh đốn Lạc Nguyệt. Cho nên chuyện như vậy xảy ra, cô liền báo cáo cho Diệp Mặc trước tiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 784

Lại Quay Về Ninh Hải

Diệp Mặc nghe được tin tức này lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Đông Phương Vượng nói gã có sáu mươi quả bom. Mà hắn lại không tìm được quả bom thứ sáu mươi. Xem ra quả bom này đã bị chiếc thuyền mang ra khỏi Lạc Nguyệt.

Mà quả bom này lại bị nhân viên đại sứ quán Mỹ ở tại Lạc Nguyệt mang đi. Điều này chứng tỏ quả bom vốn đặt trong đại sứ quán Mỹ. Chuyện để quả bom trong đại sứ quán Mỹ không phải là chuyện khó đoán ra. Hẳn là Đông Phương Vượng chuẩn bị để nước Mỹ và Lạc Nguyệt lại bất hòa, để gã mưu lợi trong đó.

Nhưng quả bom này bị người từ trong đại sứ quán mang ra ngoài, hơn nữa còn bị nổ ở trên thuyền. Đây mới là chuyện khiến Diệp Mặc cảm thấy nghi ngờ.

Giải thích duy nhất chính là thời điểm nhân viên của đại sứ quán Mỹ mang bom đi, cũng không biết mình đã mang bom đi. Có lẽ bọn họ chỉ muốn mang những vật khác đi, mà mang nhầm quả bom đi. Bọn họ muốn lén lút mang cái gì đó từ Lạc Nguyệt đi. Nhưng đó sẽ là cái gì? Ngoại trừ cơ mật về kỹ thuật khoa học ra thì không có khả năng nào khác.

Trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc đã phân tích sơ qua sự việc. Hắn lập tức nói với Hư Nguyệt Hoa:

- Lập tức khống chế tất cả cửa hải quan của Lạc Nguyệt. Còn nữa, kiểm tra một chút xem trên chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ này xem có ai đã đăng ký rời bến. Đồng thời, phải kiểm tra tất cả mọi người trong căn cứ

nghiên cứu khoa học quân sự của Lạc Nguyệt. Nếu có người tiết lộ cơ mật quân sự Lạc Nguyệt, toàn bộ xử lý theo quân pháp. Chỉ cần có quan hệ tương đối gần với nhân viên của đại sứ quan Mỹ, đều phải chú ý điều tra.

Tạm dừng một chút, Diệp Mặc còn nói thêm:

- Chuyện này có thể lập tức liên hệ với phía nước Mỹ. Đồng thời có thể liên lạc với bên Liên hợp quốc nói Bắc Sa đã làm chuyện này. Nếu như Liên hợp quốc đồng ý, chúng ta có thể chủ động tấn công Bắc Sa. Nếu như Liên hợp quốc không muốn xuất lực, chúng ta cũng có thể xem như chưa hề xảy ra chuyện gì. Mặt khác, việc này về sau các cô tự quyết định là được rồi. Chỉ cần chưa đến thời điểm Lạc Nguyệt sống chết tồn vong, không cần liên hệ với tôi.

Đối với Diệp Mặc mà nói, nếu như Liên hợp quốc không ủng hộ Lạc Nguyệt tấn công Bắc Sa, hắn cũng không cần phải phí sức cho chuyện không có kết quả tốt này. Nếu như Liên hợp quốc ủng hộ, thật ra hắn có thể tiêu diệt Bắc Sa.

Tuy nhiên Diệp Mặc vẫn nói cho Hư Nguyệt Hoa biết, về sau hắn chắc chắn sẽ không quản việc này nữa. Bất kể Hoàng Ức Niên muốn làm cái gì, chỉ cần không tổn hại đến Lạc Nguyệt, chỉ cần Lạc Nguyệt còn có thể im lặng tồn tại, hắn sẽ tuyệt đối không nhúng tay vào chính sự.

...

Sau khi Diệp Mặc kiểm tra cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp và cây Cỏ Ngân Tâm xong, lúc này hắn mới rời khỏi hồ Lạc Nguyệt. Cỏ Ngân Tâm đối với Diệp Mặc mà nói hiện tại đã không có tác dụng gì. Nhưng cỏ Ngân Tâm là bằng chứng cho tình yêu của Ninh Khinh Tuyết đối với hắn, cho nên Diệp Mặc vô cùng coi trọng.

Rời khỏi chỗ ở, Diệp Mặc lại tới thăm cha mẹ của Ninh Khinh Tuyết. Bọn họ đã thành lập công ty dược phẩm mới ở Lạc Nguyệt, hơn nữa còn làm không nhỏ. Lam Dụ chỉ biết Ninh Khinh Tuyết đi theo Diệp Mặc dường như

đang tu luyện Cổ Võ rất lợi hại, cho nên rất ít nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết cũng không cần quá lo lắng. Chỉ có điều có chút nhớ mong mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Ninh gia, hắn lại tới thăm Ân Tư và Ân Gia. Bọn họ cũng có công việc kinh doanh của mình tại Lạc Nguyệt. Thật ra bọn họ làm cũng không tệ lắm. Ân Tư và Ân Gia đều đã kết hôn và có con rồi.

Từ chỗ bọn họ, Diệp Mặc biết được bốn năm trước dì đã qua Lạc Nguyệt. Nhưng lúc đó, dì không gặp Lạc Ảnh và Khinh Tuyết. Dì chỉ đứng từ phía xa nhìn về phía hai người. Sau đó dì ở lại chỗ Ân Gia và Ân Tư vài ngày rồi rời khỏi Lạc Nguyệt.

Nghĩ tới Ân Khuynh Nhan, Diệp Mặc liền nghĩ tới quyển nhật kí kia. Diệp Mặc không trả lại quyển nhật ký, bởi vì hắn đã biết phía sau quyển nhật kí có một lá thư. Lá thư này là do Ân Khuynh Nhan viết lúc trước. Lúc trước dì út viết lá thư này xong liền rời khỏi khu phố người Hoa. Tuy rằng, Diệp Mặc chưa đọc lá thư này, nhưng sau khi hắn gặp dì út trên tàu biển chở khách chạy định kỳ, hắn đã đại khái suy đoán được một ít nội dung. Hắn cũng không muốn xem.

Diệp Mặc đi trên đường phố Lạc Nguyệt Thành phồn hoa, trong lòng có chút trống vắng. Đối với hắn mà nói, mục đích trước khi đến đây đã được hoàn thành. Có thể nói Lạc Nguyệt hiện nay cũng không kém mấy so với Lạc Nguyệt trong lòng hắn. Đối với những điều này, hắn cũng rất hài lòng. Đồng thời hắn cũng thích một nơi bình yên công bằng như vậy.

Bốn chữ "Đồ cổ An thị" xuất hiện ở phía trước Diệp Mặc. Thần thức của hắn quét vào, không ngờ lại nhìn thấy An Tái Thiện. Hắn cảm thấy bất ngờ khi An Tái Thiện chẳng những chuyển đến Lạc Nguyệt Thành này, còn mở một cửa hàng đồ cổ. Hắn lập tức nhớ tới An Chỉ Kỳ, còn có Đông Phương Vượng kẻ háo sắc muốn độc chiếm An Chỉ Kỳ.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức đi vào. Nhưng hắn không thấy An Chỉ Kỳ.

- Là cậu. Cậu là Diệp Mặc.

Tuy tuổi An Tái Thiện không ít nữa, nhưng liếc mắt một cái đã nhận ra được Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười, ôm quyền nói:

- An tiền bối, đã lâu không gặp.

- Mời ngồi, mời ngồi.

An Tái Thiện vội vàng mời Diệp Mặc tiến vào. Ông ta kêu gọi đồ đệ pha cho Diệp Mặc một ly trà. Ông ta sống ở Lạc Nguyệt nhiều năm như vậy, đương nhiên đã biết thân phận của Diệp Mặc.

Diệp Mặc quét mắt quan sát cửa hàng đồ cổ của An Tái Thiện một chút. Tất cả đều là đồ cổ. Thậm chí còn có mấy thứ pháp khí không tồi. Xem ra An Tái Thiện mở một cửa hàng nhỏ ở đây, không phải vì kiếm tiền, mà vì hứng thú.

- Vì sao không thấy An Chỉ Kỳ?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

An Tái Thiện thở dài nói:

- Lúc trước người của Đông Phương gia đến Lạc Nguyệt, khiến chướng khí mù mịt. Mỗi ngày đều có người đến tìm Chỉ Kỳ. Sau đó Chỉ Kỳ không chịu được phiền nhiễu. Một năm trước con bé đã một mình ra ngoài du lịch rồi.

Diệp Mặc lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Hẳn là Đông Phương Vượng còn chưa từ bỏ ý định, nên đã để người của Đông Phương gia qua đây.

- Nói như vậy tiền bối ở một mình trong này sao?

Diệp Mặc cũng có chút lặng lẽ. Một mình mở một cửa hàng nhỏ ở Lạc Nguyệt Thành, tuy rằng đây là sở thích của An Tái Thiện, nhưng dù sao cũng có chút cô đơn.

An Tái Thiện lại lắc đầu nói:

- Không phải chỉ có một mình. Cháu gái lớn của tôi là An Ngưng đang làm việc ở Lạc Nguyệt Thành. Bây giờ tất nhiên nó chỉ là quan nhỏ, nhưng thật ra nó vẫn thường xuyên qua đây.

An Ngưng, Diệp Mặc lập tức nghĩ tới, An Ngưng người lúc trước đã đưa hắn hai mắt cá trên bát quái đồ Âm Dương Ngư. Thật không ngờ được cô ta đã làm quan rồi.

Diệp Mặc nghĩ tới bát quái đồ Âm Dương Ngư, đương nhiên An Tái Thiện cũng nghĩ tới. Ông ta lập tức nói:

- Không biết Diệp thành chủ còn nhớ tới năm mảnh nhỏ bát quái đồ Âm Dương Ngư mà cậu đã có được? Còn có một viên ngọc tôi đã để lại cho Diệp thành chủ nữa?

- Đương nhiên nhớ rõ. Cảm ơn An tiền bối. Trên viên ngọc kia còn có tám chữ "quẻ thành bảy mảnh, cá nhảy Long Môn". Tuy nhiên An tiền bối trực tiếp gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi, không nên gọi là thành chủ. Hiện tại tôi không phải là thành chủ.

Diệp Mặc mỉm cười nói. Hắn vẫn còn thiếu hai mảnh đuôi cá của bát quái đồ Âm Dương Ngư kia.

- Tốt.

An Tái Thiện nói một câu tốt, cũng không già mồm cãi láo nói:

- Vậy tôi gọi cậu là chú em Diệp. Tôi nghĩ cậu em khẳng định còn chưa tìm được hai mảnh đuôi các của bát quái đồ Âm Dương Ngư kia phải không?

Diệp Mặc ngượng ngùng ôm quyền.

- Đúng vậy. Một là vì tôi không có thời gian đi tìm. Thứ hai là quả thật cũng không có phương hướng.

Diệp Mặc vốn còn dự định đi tới chỗ bản đồ của Quách Thái Minh cho hắn xem thử. Nhưng hắn khốn đốn trong tiểu thế giới mấy năm liền. Hơn nữa ở tiểu thế giới, hắn tìm được rất nhiều linh dược. Trúc Cơ đối với hắn mà nói chỉ là vấn đề thời gian. Cho nên rất nhiều tâm tư ban đầu đều đã phai nhạt.

An Tái Thiện lại mỉm cười nói:

- Cậu không cần tìm nữa. Mấy năm trước, hai cái đuôi cá kia đã xuất hiện trong hội đấu giá ở Yến Kinh. Nghe nói đã bị cha của cha vợ cậu Ninh Phủ Chân mua rồi. Nếu như cậu muốn thu thập đủ bảy quẻ đó, phỏng đoán phải đi tới Ninh gia một chuyến thôi.

Ninh Phủ Chân? Diệp Mặc hơi sửng sốt. Đương nhiên, hắn biết ai là Ninh Phủ Chân. Đó chính là ông nội của Ninh Khinh Tuyết. Đối với người của Ninh gia, ngoại trừ Ninh Khinh Tuyết và cha mẹ cô ra, những người còn lại, Diệp Mặc thật sự không có mấy thiện cảm. Muốn đi tới Ninh gia tìm Ninh Phủ Chân lấy hai mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư, Diệp Mặc thật sự có chút khó xử.

Nếu như trước khi hắn đi tiểu thế giới, bất kể thế nào hắn cũng sẽ đi một chuyến. Dù sao đó cũng là một cơ duyên. Nhưng hiện tại Diệp Mặc có cơ duyên khác, cho nên cũng không mấy để ý đối với điều này.

An Tái Thiện lại nói:

- Nếu như có thể, tôi đề nghị cậu nên đi một chuyến. Cái "quẻ thành bảy mảnh, cá nhảy Long Môn' tuyệt đối không đơn giản.

Diệp Mặc thở dài gật đầu nói: Nếu nói Diệp Mặc không cảm thấy hiếu kỳ chút nào đối với "quẻ thành bảy mảnh, cá nhảy Long Môn", thì đó là giả.

Hắn đã rất muốn biết "quẻ thành bảy mảnh, cá nhảy Long Môn" này rốt cuộc ẩn giấu điều gì.

...

Về đến nhà, Diệp Mặc chào Diệp Lăng, sau đó lập tức rời khỏi Lạc Nguyệt Thành. Hắn muốn mau chóng làm xong chuyện bên này, tìm cách chế luyện tốt Ngũ Nguyên Đan, để Diệp Lăng tu luyện. Sau đó hắn còn muốn đi một chuyến tới tiểu thế giới.

Cũng không phải Diệp Mặc không muốn ở lại Lạc Nguyệt. Hắn có một ý tưởng quan trọng hơn. Đó là sau khi tìm được Lạc Ảnh các cô ở trong tiểu thế giới, hắn chuẩn bị xây dựng một chỗ ở sâu trong Ngũ Uẩn Sơn.

Bởi vì ở sâu trong Ngũ Uẩn Sơn là nơi có dược liệu linh khí nhiều. Nếu xây dựng động phủ tu luyện ở trong đó chính là làm ít công to.

Sau khi rời khỏi Lạc Nguyệt, tốc độ của Diệp Mặc không nhanh lắm. Hắn chậm rãi khống chế phi kiếm bay tới Ninh Hải. Từ lúc tu luyện đến bây giờ, đây vẫn lần đầu tiên hắn rảnh rỗi như thế.

Mấy năm không đến Ninh Hải, Diệp Mặc cảm giác Ninh Hải thay đổi rất nhiều so với trước chưa. Rõ ràng nhất chính là có rất nhiều nhà hộp cao tầng. Mà những nơi có cây xanh đã giảm đi không ít. Dòng xe cộ trên đường phố càng thêm chật chội không chịu nổi. Diệp Mặc cau mày nhìn dòng xe cộ di chuyển giống như những con kiến. Hắn cảm giác chắc hẳn mình phải nhắc nhở Hoàng Ức Niên một chút. Lạc Nguyệt Thành tuyệt đối không thể biến thành như vậy.

Diệp Mặc mới hạ xuống. Cách đó không xa chính là đại học Ninh Hải. Năm đó hắn cũng đã học đại học ở trong này. Không có lý do gì để tới đây. Hắn chỉ đột nhiên rất muốn đi thăm Vân Băng. Không biết Vân Băng còn dạy học ở đây nữa hay không. Còn Đình Đình không biết đã lên đại học hay chưa.

Thần thức của Diệp Mặc trải rộng ra. Thần thức của hắn bao trùm trong phạm vi hai mươi dặm. Đáng tiếc chính là hắn lại không thấy Vân Băng, cũng không thấy Đình Đình đâu cả.

Nhưng Diệp Mặc không thu hồi thần thức lại. Thần thức của hắn dừng tại người một cô gái đang đứng ở cửa giảng đường trung học. Đó là một cô gái khá xinh. Gương mặt tinh tế giống như một thiên sứ. Tuy rằng quần áo trên người cô gái có hơi cũ, nhưng vẫn không thể che giấu được sự ưu tú giống như hạc giữa bầy gà của cô.

Mà Diệp Mặc chú ý tới cô gái, bởi vì trên cổ tay cô gái có một vòng tay do Diệp Mặc chế luyện ra. Diệp Mặc chỉ cần vừa nhìn, đã biết chiếc vòng tay kia do hắn chế luyện trước khi đến tiểu thế giới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 785

Con Gái Ức Mặc

Không phải vì trong tay cô bé đó có vòng tay do mình chế luyện ra, còn bởi vì Diệp Mặc cảm giác sau khi hắn chú ý tới cô bé này, cô bé này cho hắn một cảm giác kỳ quái. Cảm giác này không thể nói rõ được, nhưng trong lòng có cảm giác vui mừng.

Nhưng lúc này cô bé lại đang bị mấy người bạn học vây quanh. Dường như mấy tên bạn học kia đang muốn làm phiền cô.

Trong lòng Diệp Mặc có chút run rẩy. Ngay sau đó, hắn đã đến cổng trường trung học. Thậm chí hắn hoàn toàn không để ý đến việc ẩn thân trên đường đi.

- Tránh ra.

Giọng nói của cô bé xinh đẹp bị ngăn lại rất thanh thúy, hơn nữa còn có chút phẫn nộ.

- Chúng tôi đánh không lại cô. Chẳng qua cô dám làm trái lời của Phan Địch không? Hôm nay là sinh nhật của Phan Địch. Nếu như cô đi, vậy về sau cô chính là chị hai của chúng tôi. Hơn nữa trong danh sách cuộc thi toán học cả nước cũng sẽ có tên cô. Nếu như cô không đi, chúng tôi cũng không cản cô. Nhưng hậu quả thế nào cô có thể tự biết.

Trong đám sinh viên vây quanh cô bé xinh đẹp kia, có cô bé mập mạp nói một câu.

- Đúng vậy, đúng vậy. Ức Mặc, làm bạn gái của Phan Địch có gì không tốt? Chúng tôi muốn làm còn không thể làm được ấy chứ.

Lại là một giọng nữ lên tiếng phụ họa nói.

Ức Mặc? Giống tên mình sao? Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào cô bé này bỗng nhiên có chút run rẩy. Hắn thấy mắt cô bé này giống hắn như đúc. Giờ phút này hắn nghĩ tới lời Diệp Lăng đã nói lúc trước. Chẳng lẽ cô bé này chính là cô bé năm đó đã được mẹ cô dẫn theo tới Lạc Nguyệt vào hôm đám cưới mình?

Thảo nào Diệp Lăng tưởng cô bé là con gái mình. Ngay cả bản thân Diệp Mặc cũng cảm giác cô bé này có liên quan với hắn. Nhưng Diệp Mặc biết điều đó là không có khả năng. Bởi vì hắn chỉ có ba người phụ nữ. Mà ba người phụ nữ này cũng chưa từng có mang.

Bỗng nhiên trong lòng Diệp Mặc lại run rẩy một chút. Hắn nhớ tới Tống Ánh Trúc. Cô mới là người phụ nữ đầu tiên của hắn. Chẳng lẽ là Tống Ánh Trúc? Chắc chắn sẽ không khéo như thế chứ? Đó chỉ là ngẫu nhiên một lần mà thôi. Nhưng trong lòng Diệp Mặc lại không còn cách nào bình tĩnh trở lại. Hắn cảm giác chuyện dường như thật sự đúng như vậy.

Nếu như cô bé này thật sự là con gái của Tống Ánh Trúc, vậy chắc chắn cũng là con gái hắn. Hắn nhớ tới lúc trước khi mình làm đám cưới, dường như có tiếng khóc của một cô bé. Hắn nhớ rõ lúc ấy chẳng hiểu tại sao tim hắn chợt thắt lại một chút. Một bóng dáng ôm đứa trẻ vội vàng rời đi lại hiện ra trước mắt hắn? Bóng dáng kia? Lúc này hắn hoàn toàn nhớ tới, bóng dáng không phải chính là Tống Ánh Trúc sao?

Nếu quả thật là Tống Ánh Trúc, vậy tâm tình của cô lúc đó thế nào? Cô ôm con gái mình, lại nhìn mình làm đám cưới. Điều này đối với cô mà nói, thật sự là quá tàn nhẫn.

Một chiếc xe BMWs màu đen dừng lại trước cổng trường học. Một thiếu niên thoạt nhìn chỉ khoảng mười bốn mười lăm nhưng đã cao gần 1 mét 7 từ trên xe đi ra. Cậu ta thoáng nhìn về phía mấy sinh viên đang ngăn cản cô bé xinh đẹp kia, nói một câu, - Ai cho các người vô lễ với Ức Mặc. Tránh ra.

- Ức Mặc, hôm nay là sinh nhật anh. Nếu như em bằng lòng nhận lời mời tới dự, thi cùng đi. Nếu như không muốn cũng không sao.

Sau khi thiếu niên này đuổi đám bạn học đi, cậu ta tới trước mặt cô bé xinh đẹp kia rất khách khí nói.

Cô bé kia mím môi, một câu cũng không nói. Cô biết đối với cô mà nói bất kể từ chối hay đồng ý cũng không phải là chuyện tốt.

Diệp Mặc nhìn này cô bé ăn mặc rất bình thường này, trong lòng bỗng nhiên có chút chua xót, đồng thời cũng tự trách mình. Giờ phút này, bỗng nhiên hắn cảm giác mình rất rất có lỗi đối với Tống Ánh Trúc. Bất kể cô bé này có phải là con gái của Tống Ánh Trúc hay không, nhưng hắn đã lấy đi lần đầu tiên của Tống Ánh Trúc, không ngờ lại chưa từng nhớ tới cô, chứ đừng nói tới chuyện cô có con gái.

Diệp Mặc đi tới, đưa tay nắm lấy tên thiếu niên kia ném ra rất xa, đúng lúc dừng lại trong một thùng rác ở bên đường.

Lúc này hắn mới có chút kích động nhìn cô bé trước mặt này hỏi:

- Cô bé tên là gì?

Cô bé này kinh sợ liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái. Vừa rồi Diệp Mặc tùy ý một chút, đã nhấc Phan Địch lên ném ra ngoài. Hắn tuyệt đối là một cao thủ. Cô đã từng nghe mẹ cô nói qua về Cổ Võ. Nói không chừng người này đã có tu vi võ giả Hoàng Cấp. Tuy rằng cô biết Cổ Võ, nhưng cô lại chưa từng tu luyện qua. Mẹ cô nói tu luyện võ công, cần rất nhiều tiền. Mà cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, lại thiếu nhất chính là tiền.

Dưới tình hình chung, người xa lạ nói chuyện với cô, theo lý thuyết cô hẳn phải từ chối. Nhưng người xa lạ trước mắt này giống như một ông anh, không ngờ cô lại có một cảm giác thân thiết. Dường như mình đã sớm biết ông anh này vậy. Hơn nữa vừa rồi hắn còn giúp mình đuổi Phan Địch đi.

Tuy nhiên ngay sau đó, cô liền lo lắng đẩy Diệp Mặc một cái.

- Anh đi nhanh đi. Vệ sĩ của Phan Địch rất lợi hại.

- Đi? Đánh Phan thiếu gia, anh còn muốn đi sao?

Lúc này, một người đàn ông cường tráng đã từ trên xe BMWs bước xuống. Phỏng đoán đây chính là vệ sĩ mà cô bé trước mắt này đã nói. Người vệ sĩ này đồng thời cũng là lái xe của tên thiếu niên đã bị Diệp Mặc ném ra ngoài.

Nhìn người vệ sĩ bước xuống, trong mắt cô bé càng thêm lo lắng.

Một người còn chưa có tu vi võ giả, ngay cả Hoàng Cấp cũng kém xa. Diệp Mặc quét qua người vệ sĩ này một chút. Hắn không đợi người vệ sĩ này động thủ, liền đá một cước vào anh ta. Tuy nhiên một cước này hắn đã dùng chút khí lực. Người vệ sĩ này căn bản ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có, đã bị Diệp Mặc một cước đá bay, nện lên trên người của Phan thiếu gia. Phan thiếu gia vừa bò dậy lại hét lên một tiếng thảm thiết, ngã trở về vị trí cũ.

Mà người vệ sĩ này rốt cuộc không đứng dậy nổi. Hai chân anh ta đã bị Diệp Mặc đá gãy.

- A...

Cô bé này nhìn chằm chằm vào tên vệ sĩ bị Diệp Mặc đá đi. Cô bé sửng sốt một lúc lâu mới giật mình nói.

- Ông anh, anh thật là lợi hại.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Tôi lớn hơn cô bé nhiều. Gọi tôi là chú được rồi. Còn nữa cô bé tên là gì?

Diệp Mặc nghĩ thầm. Nếu như là con gái của Tống Ánh Trúc, Tống Ánh Trúc đã là tu vi Huyền Cấp. Cô bé này chắc chắn sẽ không thể không biết sự

lợi hại của Tống Ánh Trúc. Điều này khiến trong lòng Diệp Mặc lại thầm nghĩ, chẳng lẽ mình đã đoán sai?

- Cháu tên Diệp Ức Mặc...

Cô bé này nói năm chữ, Diệp Mặc đã thừ người ra. Thậm chí tay hắn run rẩy. Họ Diệp? Tên Diệp Ức Mặc?

Diệp Ức Mặc nhìn Diệp Mặc có chút run rẩy bỗng nhiên hỏi một câu.

- Chú, chú không sao chứ? Chú đi nhanh đi, cảnh sát sắp tới rồi. Đến lúc đó, chú khẳng định sẽ không đi được nữa. Người của Phan gia rất hung dữ. Nếu bọn họ bắt chú vào tù, chú sẽ...

- Có phải mẹ cháu tên là Tống Ánh Trúc không?

Diệp Mặc kịp phản ứng, ngắt lời Diệp Ức Mặc, đồng thời cầm tay Ức Mặc run giọng hỏi.

Diệp Ức Mặc dùng sức rút tay mình ra. Cô bé có chút tức giận nói:

- Chú, chú làm gì vậy? Còn nữa, sao chú biết mẹ cháu tên Tống Ánh Trúc?

Diệp Mặc nhìn trên giầy thể thao của con gái còn có miếng vá, khóe mắt bỗng nhiên có một chút chua xót. Trong lòng hắn càng tự trách mình hơn. Tống Ánh Trúc đã sinh cho hắn một cô con gái, không ngờ hắn lại chưa từng đi tìm cô ấy. Hơn nữa năm đó cô ấy còn đến Lạc Nguyệt tận mắt nhìn thấy mình làm đám cưới.

Tuy rằng Tống Ánh Trúc là một người tu luyện cổ võ, nhưng cô không có bất kỳ kỹ năng sinh tồn nào. Từ trên người Ức Mặc có thể thấy được hai mẹ con cô sống cũng không thoải mái lắm. Tu luyện cổ võ không tiến thì lui. Tống Ánh Trúc sống không tốt, khẳng định không có bao nhiêu tiền để mua dược liệu tu luyện. Nói không chừng hiện tại cô chỉ có tu vi Hoàng Cấp.

Về phần vì sao cô lại muốn đến Ninh Hải, Diệp Mặc từ tên của con gái mình có thể thấy được, cô biết mình từng sống ở Ninh Hải, cho nên cũng đến nơi này. Trong lòng cô ấy đã không còn oán hận mình. Nếu như còn oán hận, vậy cô sẽ tuyệt đối không đặt tên con gái là Ức Mặc, cũng sẽ không cố ý tới Ninh Hải.

Diệp Ức Mặc cảm giác được sự thân thiết mãnh liệt trên người Diệp Mặc. Thậm chí cô còn thấy khóe mắt Diệp Mặc có chút nước mắt. Cô vừa định hỏi, Diệp Mặc lại nắm được tay cô bé, tự trách nói:

- Rất xin lỗi, Ức Mặc. Tên của chú là Diệp Mặc. Có lẽ mẹ cháu chưa từng nói với cháu, chú...

- Diệp Mặc, chú là cha cháu?

Bỗng nhiên Diệp Ức Mặc lao vào trong lòng Diệp Mặc, khóc lớn lên.

Mẹ cô nói không sai, cha cô đi ra ngoài sẽ quay trở về. Hiện tại cha cô đã thật sự trở lại. Từ nay về sau, cô cũng là người có cha. Sẽ không còn người nào dám nói cô là là đứa trẻ không cha nữa.

Cô đã từng nghe vô số lần về cái tên Diệp Mặc này. Cho nên Diệp Mặc vừa nói ra, cô đã biết. Mỗi lần nói chuyện, mẹ cô đều nói với cô về cha cô. Nhưng mẹ cô chỉ nói là cha cô rất lợi hại. Sau đó là cha cô đã dẫn theo mẹ cô tới du ngoạn ở Mai Nội Tuyết Sơn. Ngoài ra không có gì nữa.

Có thể nói là trong trí nhớ của cô, cha cô chính là người rất lợi hại. Cha cô tên là Diệp Mặc. Cha và mẹ cô đã đi qua Mai Nội Tuyết Sơn. Còn một điều nữa mà mẹ cô đã từng nói qua. Cha cô khẳng định sẽ quay trở thăm hai người. Ngoài ra, cũng không có gì nữa. Sau đó cô đã từng hỏi mẹ cô không biết bao nhiêu lần, cha cô đã từng đi đâu với mẹ cô ngoài Mai Nội Tuyết Sơn không? Nhưng mẹ cô suy nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra được chỗ nào khác.

- Đúng, cha là cha con.

Diệp Mặc ôm Ức Mặc thì thào nói. Hắn không thể hiểu rõ được cảm nhận trong lòng lúc này. Vui mừng, tự trách, sợ hãi, kích động...

Trong lòng hắn kích động không thua gì lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Ảnh. Cảm giác dâng trào lại có vài phần mờ mịt. May mắn hắn đã đến Ninh Hải một chuyến. Nếu như hắn cứ ở lại Lạc Nguyệt, có lẽ vĩnh viễn cũng không biết mình còn có một cô con gái. Lần đầu tiên hắn cảm giác đến sinh mệnh của hắn được tiếp diễn. Ở trong này hắn đã có một cô con gái của mình.

Xe cảnh sát đã bao vây Diệp Mặc. Mà Diệp Mặc và Ức Mặc bị rất nhiều cảnh sát vây quanh, lại hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi gặp lại, căn bản không biết bọn họ đã bị bao vây.

- Em họ Địch Tử, em không sao chứ? Có bị đau ở đâu không?

Tiếng một cô gái còn trẻ vang lên.

Diệp Mặc ngẩng đầu thấy một cô gái trẻ chưa tới ba mươi tuổi bước nhanh đến bên cạnh Phan Địch, không ngừng hỏi thăm tình hình vết thương của Phan Địch, đồng thời còn không ngừng xem xét tay chân của cậu ta.

Lúc này Phan Địch đã được cảnh sát đỡ lên. Mà tên vệ sĩ bị Diệp Mặc đá gãy chân đã được nâng lên cáng. Diệp Mặc không làm thiếu niên kia bị thương. Hắn chỉ giáo huấn tên vệ sĩ kia một chút thôi.

- Chị Thái, người kia rất hung dữ. Chẳng những cướp bạn gái của em, còn dám đánh người...

Phan Địch chỉ vào Diệp Mặc hung hăng kêu lên.

- Là anh đánh người sao?

Cô gái được gọi là chị Thái quay đầu lại nhìn Diệp Mặc, lạnh lùng hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 786

Vật Duy Nhất

Diệp Mặc thản nhiên cười, hắn đã nhìn ra cô gái đó cũng không tầm thường, ít nhất thì cũng là người tu luyện cổ võ. Mặc dù tu vi của cô ta còn thấp, nhưng so với mấy tên vệ sĩ lúc nãy thì còn cao hơn một chút, ít nhất cô ta cũng đã luyện đến Hoàng Cấp sơ kỳ rồi, nói cách khác là cô đã luyện đến trung kỳ nhập môn.

Mấy tên cảnh sát muốn ra tay với Diệp Mặc, nhưng cô gái này lại khoát khoát tay, ngăn mấy tên cảnh sát đó lại, dường như đang đợi câu trả lời của Diệp Mặc.

- Không sai, là do tôi đánh, nhưng đối với tôi, như thế này không phải là đánh người, nếu như tôi thực sự đánh người, thì hai người bọn họ đã không thể thở được từ lâu rồi.

Diệp Mặc ngạo mạn nói.

Như thế này đâu có thể coi là đánh người, nếu như không phải vì niệm tình đối phương mới có mười mấy tuổi thì hắn tuyệt đối sẽ không nhẹ tay như vậy đâu.

Cô gái này chau mày lại, nhìn về phía Diệp Mặc, thần sắc trở nên càng sắc bén hơn, nói:

- Anh thật là ngạo mạn.

Diệp Mặc coi như không có chuyện gì, cười khinh khỉnh - Nếu như cô không hỏi nguyên nhân động thủ, thì tôi còn ngạo mạn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô đấy.

Là một Tu Chân Giả, Diệp Mặc đã thành lập riêng cho mình một quốc gia là Lạc Nguyệt Thành, nên làm mọi việc đều dựa theo nguyên tắc, nhưng nếu như đụng đến giới hạn chịu đựng của hắn, thì hắn sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào đâu. Dám ức hiếp con gái của hắn, đừng nói là đánh, cho dù có giết thì hắn cũng chẳng buồn chớp mắt đâu. Hơn nữa bây giờ chính là giới hạn chịu đựng của hắn.

Lúc Diệp Mặc nói xong câu này, thì đã chuẩn bị động thủ với cô gái này, bởi hắn biết những người luyện cổ võ đều có luật rừng, còn thích dùng chân tay để nói chuyện hơn. Nhưng điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kỳ quái chính là, người phụ nữ này vẫn chưa động thủ, hơn nữa còn nhìn Diệp Mặc bằng ánh mắt khiếp sợ.

Không ngờ cô ta lại quay ra hỏi tên thiếu niên Phan Địch:

- Địch Tử, cậu nói người bạn gái mà cậu muốn là nó sao?

Nói rồi chỉ vào Diệp Ức Mặc mà Diệp Mặc đang ôm trong lòng - Đúng vậy, chị Thái, em thực sự rất thích cô bé đó, em muốn đưa cô bé về nhà, cô bé thực sự rất xinh đẹp, em, em nhất định phải có được cô bé, em hứa, em chỉ có một mình cô ấy là bạn gái thôi. Những bạn gái trước em đều bỏ hết rồi...

Cậu nhóc tên Phan Địch vội vàng nói, rồi lập tức chạy đến bên cạnh chị Thái, nhìn Diệp Ức Mặc chằm chằm, thậm chí như muốn ăn tươi nuốt sống cô bé luôn, có lẽ trong mắt cậu ta, chỉ cần chị Thái đến, thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Cô gái này nhìn Diệp Ức Mặc, bỗng nhiên sắc mặt giãn ra, cô nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Anh là gì cô cô bé này thế? Mặc dù Địch Tử nhà chúng tôi mới học lớp 9, nhưng nó có thể thích một cô gái, đó cũng là duyên phận của nó. Hơn nữa Phan Địch cũng sẽ không bạc đãi cô bé này đâu, tôi thấy chi bằng...

- Cút...

Diệp Mặc lạnh lùng quát, rồi đột nhiên hắn giơ tay lên cho hai bạt tay.

Tên thiếu niên tên Phan Địch bị Diệp Mặc đánh thẳng vào người, bay ngược lên trên rồi rơi xuống mặt đất, lúc rơi xuống còn bị gẫy mất mấy cái răng. Hai bàn tay còn hằn trên người cậu ta, hằn sâu đến nỗi bắn ra cả máu. Lỗ tai của cậu ta cũng bắt đầu chảy máu.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Con lợn này mà cũng muốn làm quen với Ức Mặc nhà ta sao?

Diệp Mặc đã thực sự tức giận rồi, Ức Mặc là con gái của hắn và Tống Ánh Trúc, lúc đầu khi Tống Ánh Trúc dẫn Ức Mặc đến Lạc Nguyệt Thành cô bé mới hai tuổi, còn mình đã lưu lạc trong tiểu thế giới gần mười năm, bây giờ tính cả tuổi mụ Ức Mặc cũng mới gần 13 tuổi thôi. Thằng khốn khiếp này không ngờ lại muốn đứa con gái chưa đầy 13 tuổi của mình làm bạn gái nó. Thậm chí còn muốn dắt về nhà. Thực sự giờ phút này Diệp Mặc chỉ muốn giết chết nó mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn lại không thể giết người được, nếu như giết người bây giờ tin Diệp Mặc của Lạc Nguyệt Thành sẽ truyền ra ngoài. Cho dù người ta không chụp được hình của hắn, nhưng chuyện hắn tìm được con gái cũng sẽ bị truyền ra ngoài. Và quan trọng hơn là hắn không muốn vừa mới gặp con gái đã giết người ngay trước mặt nó.

Nếu như mình không đến Ninh Hải, thông qua chiếc vòng tay mới tìm thấy cô bé. Thì chắc chắn cô bé sẽ không thoát khỏi tay bọn khốn khiếp này, cho dù lần này không sao, nhưng cũng là đã xảy ra chuyện, thằng nhóc tên Phan Địch đó vừa nhìn là biết không phải thứ tốt lành gì rồi, hơn nữa gia đình cũng thuộc loại quyền thế, còn người tên là chị Thái đó cũng đã luyện tới Hoàng Kỳ sơ cấp, chắc chắn còn có người đứng sau cô ta, hai mẹ con Tống Ánh Trúc chắc chắn đấu không lại với bọn chúng.

- Anh...

Người con gái tên chị Thái chỉ vào Diệp Mặc, tức đến phát run lên, cô không ngờ trên đời này lại có kẻ kiêu ngạo như vậy, dám đến Ninh Hải đánh em họ cô trước mặt cô, lại còn muốn đánh chết nó nữa chứ.

- Cô mới chỉ luyện đến Hoàng cấp thì không nên đứng trước mặt tôi diễu võ dương oai là gì. Đừng có nói là tôi muốn chuốc họa vào thân này nọ, câu này nên để tôi nói mới đúng, bây giờ tôi không có tâm trạng để nói chuyện với cô, đợi khi nào tâm trạng của tôi tốt hơn, tôi sẽ đến tìm cô nói chuyện.

Cô gái tên chị Thái nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, không ngờ lại đánh mất ý định động thủ, đột nhiên cô có cảm giác rất xấu.

Diệp Mặc không có tâm trạng để đi làm những chuyện vô nghĩa ở đây, hắn dẫn Diệp Ức Mặc đi, hôm nay cha con gặp nhau, hắn làm gì còn tâm trạng để làm những chuyện vô nghĩa khác nữa.

Lúc mấy tên cảnh sát đứng ngoài có phản ứng, thì lại phát hiện ra Diệp Mặc đã rời khỏi đây từ lúc nào rồi. Bọn họ chỉ thấy Diệp Mặc bước đi rất chậm, nhưng lại cảm thấy mỗi bước đi đó dài cảm trăm mét.

Mấy tên cảnh sát nhìn cô gái tên chị Thái, không biết cô ta có hạ lệnh đi bắt Diệp Mặc lại không, bọn họ biết nhà cô gái này ở Ninh Hải rất có quyền thế, thế nên nếu không có lệnh của cô ta, thì đám cảnh sát này cũng không dám đi bắt người.

Cô gái này há miệng thở dốc, nhưng cô lấy lại tinh thần cũng rất nhanh, phát hiện ra không thấy Diệp Mặc đâu nữa rồi. Cô luyện cổ võ cũng không phải là mới ngày một ngày hai, nếu như đến lúc này cô vẫn còn chưa biết mình đã gặp phải cao nhân, thì đúng chỉ còn nước đi nhảy lầu tử tự mà thôi.

- Mấy người về trước đi.

Cô biết đám cảnh sát này không thể đối phó được, cô nhất định phải về nhà thật nhanh để tìm người thương lượng mới được, mối thù này nhất định

phải trả, nhưng không thể nào đi báo cảnh sát được.

Mặc dù người này rất lợi hại, nhưng nếu như ai cũng có thể đến ức hiếp "Bảo Xà Đường" ở Ninh Hải, thì "Bảo Xà Đường" đã không có ngày hôm nay rồi, càng không thể tranh hùng tranh bá ở Ninh Hải được rồi.

Sau khi cảnh sát rời đi, cô gái này mới vội vàng quay lại xem xét vết thương của Phan Địch, nhưng chân của cô ta lại có cảm giác nhẹ bỗng, cô cúi đầu xem xét, lập tức cả người toát mồ hôi lạnh.

Đôi giày của cô bị tháo ra từ lúc nào, thậm chí cả tất cũng bị lột sạch, nếu thêm một chút nữa, thì đến da chân của cô cũng không còn.

Lúc thấy cảnh tượng này, tim cô giật thót, đối phương đứng trước mặt cô, lột giày, lột tất của cô mà cô hoàn toàn không biết gì, nếu như đối phương có chặt đứt hai chân mình, thì chắc cô cũng sẽ không hề biết gì mất.

Không ngờ ở Ninh Hải lại có người lợi hại đến mức này! Rốt cuộc hắn là ai?

Nghĩ đến đây, cô không thể không ngây người ra được, kêu vài người đưa Phan Địch đến bệnh viện, còn cô lại vội vã lên xe. Đắc tội với loại người như này, chưa biết chừng đến "Bảo Xà Đường" cũng không còn chứ đừng nói đến những chuyện khác. Lúc này cô không dám nói Diệp Mặc lòng dạ lang sói nữa rồi, nói không chừng đối phương ra tay như vậy đã là hạ thủ lưu tình lắm rồi, mà nguyên nhân chính là đợi đến lúc nào đó sẽ đến thẳng "Bảo Xà Đường" để hủy diệt tận gốc.

...

Cô gái này nghĩ không sai, quả thật Diệp Mặc có ý định giết chết Phan Địch.

Nhưng lúc này Diệp Mặc không rảnh, Ức Mặc đang trong thời gian dậy thì, nhưng hắn lại phát hiện ra cô bé không được chăm sóc tốt, thế nên sức khỏe của con gái mới là điều quan trọng nhất.

- Mẹ con bây giờ có khỏe không?

Diệp Mặc thấy Diệp Ức Mặc như vậy nên biết Tống Ánh Trúc cũng sống không được dư dả lắm, nhưng hắn vẫn cất giọng run run hỏi.

Đối với Tống Ánh Trúc hắn rất khó có thể nói là có tình cảm gì được, nhưng khi đứa con gái mười mấy tuổi xuất hiện trước mặt hắn, hắn chỉ cảm thấy vô cùng áy náy.

- Sức khỏe của mẹ không tốt, con đang chuẩn bị về...

Ức Mặc dụi dụi mắt, cô bé vẫn không rõ tại sao mình đang ở trước cổng trường, mà bây giờ lại ở trên phố được thế này.

Hay nói cách khác, lúc này trong lòng cô đang nghĩ gặp được ba có phải là do mình đang nằm mơ hay không, nếu như trong lòng cô bé còn có một cái tên vô cùng quen thuộc, thì đó chính là Diệp Mặc.

Cô và mẹ cô có chung một đề tài để nói chuyện, đó chính là về ba cô. Mặc dù từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy ba của mình, nhưng được mẹ kể cho rất nhiều chuyện về ba, nên cô đã nhìn thấy ba mình rất nhiều lần trong mơ.

Mẹ nói, ba sẽ về tìm hai mẹ con cô, thế nên cô nằm mơ cũng luôn mơ về chuyện này. Lúc mà Diệp Mặc nói tên hắn, cô bé đã cảm thấy Diệp Mặc chính là ba của cô bé một cách rất tự nhiên, không hề cảm thấy kỳ lạ, nếu như có chút gì đó không giống, thì chính là ba cô quá trẻ, trẻ hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng.

- Ức Mặc, con nói sức khỏe của mẹ con không tốt?

Diệp Mặc lập tức hỏi, trong lòng hắn lại dấy lên cảm giác áy náy, nhà họ Tống và hắn có thù với nhau, nhưng Tống Ánh Trúc lại là người vô tội.

Nói thật, lúc đầu Tống Ánh Trúc còn cứu hắn một mạng, mặc dù hắn cũng đã từng cứu Tống Ánh Trúc, nhưng trong lúc Tống Ánh Trúc có thể

giết hắn, thì cô lại không ra tay.

- Vâng.

Ức Mặc dần dần bình tâm trở lại, nhưng bàn tay cô bé vẫn nắm rất chặt cánh tay của Diệp Mặc, cô bé chỉ sợ mình buông tay ra, thì sẽ không nhìn thấy ba nữa.

Sau khi bình tĩnh lại, cô bé mới cẩn thận nói:

- Lúc đó, sau khi mẹ dẫn con về Ninh Hải, vì muốn cho con được học ở trường tốt nhất, nên đã dùng hết tài sản mà mình có. Sau khi mẹ đổ bệnh, cũng không nỡ dùng tiền mua thuốc, vẫn cố gắng cho con đi học ở trường tốt, nên bệnh tình ngày càng nặng hơn.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, lúc đó hắn đã cho Tống Ánh Trúc một viên minh châu mà, cho dù Tống Ánh Trúc không có kỹ năng sống, không có nghề nghiệp gì, nhưng nếu bán viên minh châu đó đi, thì cũng đủ sống cả đời mà.

- Mẹ của con có từng nhắc đến thứ gì đáng giá có thể bán được không?

Diệp Mặc nghĩ đến viên dạ minh châu, liền hỏi luôn.

Ức Mặc gật gật đầu:

- Mẹ có một viên minh châu rất đẹp, mẹ nói đó là dạ minh châu, có thể bán được rất nhiều tiền, nhưng mẹ nói đó là do ba tặng. Đó là thứ duy nhất mà hai mẹ con có, nên không muốn bán nó đi, con cũng đồng ý với mẹ như vậy. Ba viên dạ minh châu đó là do ba tặng con và mẹ đúng không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 787

Tống Ánh Trúc Kiêu Ngạo

Diệp Mặc tưởng rằng Tống Ánh Trúc ở một căn phòng cách trường học không xa lắm, nhưng đến lúc tài xế lái xe đến tận vùng ngoại ô, thì Diệp Mặc mới biết hóa ra con gái mình phải đến trường xa như vậy, nhưng rồi hắn nhanh chóng hiểu ra tại sao lại như vậy, điều kiện kinh tế của Tống Ánh Trúc tuyệt đối không thể nào thuê được một căn phòng ở trong nội thành.

Hắn thậm chí còn không dám dùng thần thức để tìm Tống Ánh Trúc, hắn không biết bây giờ Tống Ánh Trúc đã ra sao rồi.

Sau khi xuống xe, lúc Ức Mặc dẫn Diệp Mặc đến cửa căn phòng, Diệp Mặc bỗng nhiên đứng ngây người ra. Một người phụ nữ đầu tóc bạc trắng đang gánh nước, hình như cô muốn gánh nước tới nhà bếp, nhưng cô không đủ sức, nước không ngừng bắn ra tung tóe.

Đây là Tống Ánh Trúc sao? Đây chính là mỹ nữ lạnh như băng trước đây sao? Diệp Mặc đột nhiên cảm thấy chua xót và áy náy vô cùng, nếu như trên khuôn mặt người phụ nữ tóc bạc trắng này vẫn còn phảng phất nét đẹp thời con gái và khí chất kiêu ngạo trước đây, thì thậm chí Diệp Mặc còn nghi ngờ người phụ nữ bệnh tật đứng trước mặt mình có phải là Tống Ánh Trúc không nữa.

Lúc đó cô đã luyện đến huyền cấp sơ kỳ, bây giờ chắc còn chẳng được đến hoàng cấp nữa rồi, hơn nữa trong người lại còn bị nội thương nữa.

Lúc trước là một cô gái xinh đẹp cao ngạo, bây giờ tóc lại bạc trắng, hai tay thô ráp, bước chân nặng nề.

Nhưng cô mới hơn ba mươi tuổi thôi mà.

Tống Ánh Trúc sở dĩ biến thành như vậy, Diệp Mặc biết hoàn toàn là vì hắn, nếu như không phải vì nuôi con gái Ức Mặc của hắn, thì sao cô có thể ra nông nỗi này được? Hơn nữa Diệp Mặc còn biết, sở dĩ cô trở nên như vậy, không chừng còn là do cảm thấy áy náy và tự trách mình.

Diệp Mặc và nhà họ Tống của cô là kẻ thù, nhưng cô lại sinh cho kẻ thù của nhà cô một đứa con gái, cho dù cô biết nhà họ Tống đã quên cô từ lâu rồi, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy vô cùng áy náy, cô lén lút trốn ở đây, tự mình chữa trị vết thương cho mình cũng không dám nói cho người khác biết cô đã từng là ai.

Có lẽ lúc cô rời khỏi Lạc Nguyệt nuôi dưỡng Ức Mặc, cô đã nung nấu suy nghĩ muốn chết rồi, chẳng qua là vẫn còn vướng bận Ức Mặc mà thôi.

- Mẹ...

Ức Mặc gọi Tống Ánh Trúc, khiến cô giật mình, cô vui mừng ngoảnh lại, khuôn mặt Diệp Mặc đập vào mắt cô.

"Rầm" một tiếng. Chiếc thùng gỗ trong tay Tống Ánh Trúc rơi xuống mặt đất. Nước bắn tung tóe khắp nơi, rồi chảy thành dòng.

Cô ngây người ra, Ức Mặc nắm tay Diệp Mặc dắt đến trước mặt cô, bóng hai người càng ngày càng mờ, không biết cô đã mơ thấy cảnh này biết bao nhiêu lần, nhưng đến lúc nó xảy ra thật rồi, thì lại khiến cho cô có cảm giác nó không thật đến choáng váng.

- Xin lỗi, Ánh Trúc, anh đã đến chậm mười ba năm...

Giọng Diệp Mặc văng vẳng bên tai Tống Ánh Trúc.

Tống Ánh Trúc bỗng nhiên cảm thấy hai mắt mình càng nhìn lại càng mờ, cô há miệng thở dốc, không nói được câu nào. Lần này không phải là mơ, lần này là thật. Diệp Mặc đã đến đây thật rồi.

Cô hít một hơi thật sâu rồi thở ra, cuối cùng cũng được nhẹ nhõm rồi, cuối cùng Ức Mặc cũng có thể tìm thấy ba của con bé rồi, cuối cùng mình cũng có thể an tâm được rồi, lần nào cô cũng không ngừng nói về Diệp Mặc với con bé, lần nào cũng kể chuyện của Diệp Mặc cho con bé nghe, lần nào cũng nói ba con bé sẽ đột nhiên xuất hiện cho mà xem. Vì ngày hôm nay. Để trong lòng Ức Mặc sớm lưu lại hình bóng của ba nó. Xem ra bây giờ, tâm huyết của cô cũng không uổng phí rồi, Ức Mặc giống như được lớn lên cùng với ba vậy, cảm giác vô cùng thân thiết.

Đôi môi Tống Ánh Trúc run run, nhưng vẫn không nói lời nào.

- Mẹ, mẹ sao vậy? Ba đã về rồi nè.

Ức Mặc thấy bộ dạng của mẹ có gì đó không ổn, nên nói thêm một câu.

Tống Ánh Trúc cuối cùng cũng nở nụ cười, nét mặt của cô đã trở lại bình thường.

- Ức Mặc, sau này con phải nghe lời ba con đấy nhé.

Nói rồi Tống Ánh Trúc mới quay sang nhìn Diệp Mặc, giọng run run nói:

- Nước bắn tung tóe ra hết cả rồi, em đi thay bộ quần áo khác.

- Ba, mẹ con...

Ức Mặc cảm thấy mẹ mình có điều gì đó rất kỳ lạ, bình thường mẹ cô bé nói không hết chuyện về ba cô cơ mà, nhưng hôm nay ba trở về rồi, sao mẹ lại không nói câu nào thế? Hơn nữa hình như cũng không kích động như trong tưởng tượng của cô.

Trong lòng cô, tình cảm của ba và mẹ cô rất tốt, nhưng tại sao lại có vè gì đó giống mà lại không giống vậy nhỉ?

Diệp Mặc áy náy nhìn Tống Ánh Trúc bước vào phòng đóng cửa, lúc cô

thay bộ quần áo khác, hắn mới thu thần thức của mình lại.

- Ba, con đi nấu cơm, để con dọn dẹp lại phòng bếp là được rồi.

Ức Mặc đã nhìn ra có cái gì đó không bình thường trong quan hệ của ba mẹ, cô bé chủ động nói những lời này, là để ba mẹ có thể ở chung với nhau.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu được ý muốn của con gái, hắn vuốt tóc cô bé, nhẹ nhàng nói:

- Ừ.

...

Tống Ánh Trúc đã thay một bộ quần áo khác, cô đứng trước gương ngắm đi ngắm lại.

Một lúc lâu sau mới thở dài nói:

- Anh vẫn giống như lúc đầu, còn em thì đã già rồi... Ức Mặc đã tìm được anh, em yên tâm rồi...

Nói xong cô lât chiếu lên lấy ra một con dao găm, sau đó nhìn vào gương dụi dụi mắt, không hề do dự mà đâm thẳng vào cổ mình.

Tống Ánh Trúc cũng là một phụ nữ rất kiêu ngạo, cô không muốn người đàn ông của mình nhìn thấy mái tóc bạc trắng của mình bây giờ, cô không muốn người đàn ông của mình nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình bây giờ.

Cô biết anh có hai người vợ đẹp như tiên, cô cũng biết người phụ nữ mà anh thích không phải là cô, cô biết anh tìm đến đây là vì Ức Mặc chứ không phải là vì cô, hơn nữa cũng chỉ là tình cờ mà thôi.

Lòng tự trọng của cô không cho phép cô xuất hiện trước mặt hai người vợ của hắn với bộ dạng như thế này, lòng tự trọng của cô không cho phép bộ dạng của mình khiến cho hắn khó xử.

Cô là Tống Ánh Trúc, Tống Ánh Trúc lúc đó là một cô gái xinh đẹp và kiêu ngạo, hôm nay cô vẫn là một người phụ nữ kiêu ngạo, những năm tháng gian khổ có thể lấy đi tuổi thanh xuân của cô, nhưng không thể lấy đi lòng tự trọng và sự thanh cao của cô.

Tình yêu của cô không cần sự thương hại và bố thí, Ức Mặc có nơi có chốn để gửi gắm rồi, thì cô cũng không còn vướng bận gì nữa.

Con dao trong tay Tống Ánh Trúc tuy rằng rất sắc, nhưng không thể cứa được vào cổ cô, vì đã có một bàn tay cướp mất con dao của cô.

Máu chảy ra, Diệp Mặc vận khí để cầm máu, hắn cảm thấy mình nợ Tống Ánh Trúc, chảy chút máu này vì cô cũng hoàn toàn chẳng có nghĩa lí gì.

- Ánh Trúc, sao em ngốc vậy, nếu chúng ta đã gặp được nhau rồi, thì đó chính là duyên phận, tại sao lại phải làm như thế này?

Giọng điệu của hắn trầm trầm, trong lòng hắn cảm thấy rất khó chịu, hắn hiểu tâm tư của Tống Ánh Trúc, nhưng hắn lại không biết phải an ủi cô như thế nào. Hắn dễ dàng có thể khôi phục lại dung mạo trước đây cho cô, nhưng vết thương mười mấy năm không phải chỉ lấy dung mạo mà có thể bù đắp lại được.

- A, tay anh sao rồi?

Tống Ánh Trúc nắm lấy bàn tay của Diệp Mặc, lúc bàn tay của Diệp Mặc chảy máu, cô đã quên mất sự kiêu ngạo của mình, lúc đó cô chỉ muốn tìm thấy thứ gì để băng vết thương cho Diệp Mặc mà thôi.

Giờ phút này, cô quên mất Diệp Mặc là ai, vết thương nhỏ này sao có thể gây khó dễ được cho hắn, dường như vết thương của Diệp Mặc còn nghiêm trọng hơn cả việc cô vừa làm. Bởi sau này Ức Mặc sẽ sống với ba nó, nên ba nó không thể bị sao được.

Diệp Mặc vận chân khí, vết thương nhỏ ở bàn tay đã liền miệng lại như

cũ, hắn giơ tay ra, ôm Tống Ánh Trúc vào lòng.

Tống Ánh Trúc ngây người ra một chút, một cảm giác rất khó tả dâng lên từ tận đáy lòng, mười mấy năm qua, ngoài Ức Mặc ra cô không có ai là người thân cả, lưu lạc khắp nơi, cô không có nhà, mười mấy năm qua đã vô số lần cô muốn được hắn ôm vào lòng, không ngờ hôm nay điều đó lại thành sự thật.

Cô khóc, lúc này cô cảm giác mình giống như một đứa trẻ. Lúc này, cô hiểu ra rằng, đứng trước mặt hắn, kiêu ngạo chỉ là một phần của đau khổ mà thôi.

Mười mấy năm trước, cô mang Ức Mặc rời khỏi hôn lễ của hắn trong cảm giác bàng hoàng, lúc này cảm giác đó cũng đã biến mất mất rồi. Dường như mọi oan ức đều được đền đáp nếu như hắn đến.

Cô chưa từng yêu, cô cũng không biết đây có phải là yêu không, nhưng kể từ khoảnh khắc hắn cứu cô khỏi ngôi mộ đó, thì trong tâm trí cô đã lưu lại bóng hình của hắn rồi, lúc đó, trong lòng cô đã không còn thù hận. Cô vẫn còn nhớ, lúc biết Diệp Mặc bình an vô sự, trong lòng cô đã cảm thấy rất sung sướng.

Lúc cô biết được mình có Ức Mặc, bóng hình của hắn trong lòng cô càng ngày càng rõ, cuối cùng không ngờ không thể xóa nhòa được, mặc dù trong chiếc lều vải dưới chân núi Tuyết Sơn, mọi chuyện diễn ra rất ngượng nghịu, mặc dù cô hoàn toàn không có cách nào khống chế, nhưng lúc cô có Ức Mặc, cô không hề cảm thấy hối hận, thậm chí còn thường xuyên nhớ tới chuyện đó.

Đáng tiếc kỷ niệm giữa cô và hắn quá ít, cô hoàn toàn không có cách nào kể cho con gái nghe về chuyện giữa hai người.

- Diệp Mặc, em không còn xứng với anh nữa rồi, em đã già rồi...

Tống Ánh Trúc thầm rên rỉ trong lòng, cô không có cách nào mở miệng

được, cô không muốn rời xa con gái, cũng không muốn rời xa Diệp Mặc.

- Em không già Diệp Mặc giống như đọc được tâm tư của cô vậy, giọng trầm ấm nói.

Giọng Diệp Mặc vang vọng bên tai, ấm áp ngọt ngào:

- Năm đó, khi anh vừa mới đến đây, vì đi tìm một loại thuốc, nên anh đã đến sa mạc Takla Makan, buổi tối hôm đó một mình anh đã đến hồ Rob trong sa mạc, nghĩ đến ở thư viện đã từng đọc một câu chuyện, câu chuyện đó là "nước mắt Milan tóc trắng", sau khi anh nghĩ đến câu chuyện này, anh đã đứng ở đó rất lâu rất lâu.

Tống Ánh Trúc tựa hồ như bị lời nói của Diệp Mặc hấp dẫn, cơ thể run rẩy của cô dần bình tĩnh trở lại, nắm tay Diệp Mặc càng chặt hơn, cô không biết những lời Diệp Mặc vừa nói có ý nghĩa gì, cũng không biết tại sao hắn lại đến hồ Rob một mình.

- Milan nhớ Rob, trong một đêm, tóc đã bạc trắng hết cả, nước mắt cuồn cuộn chảy thành sông, tóc trắng của nàng đã biến thành cát trắng, đối với Milan mà nói, ít nhất Rob cũng còn biết Milan nhớ chàng. Nhưng còn anh, anh không biết rằng trên đời này còn có một người phụ nữ đang nuôi con của anh, đang nghĩ đến anh, tóc của cô ấy có hóa thành cát trắng anh cũng không hề hay biết...

Giọng nói của Diệp Mặc trầm ấm, mang theo cảm giác áy náy, hắn là một người lụy tình, làm việc theo con tim mách bảo, hắn cảm thấy thực sự rất áy náy với Tống Ánh Trúc. Hắn nắm lấy bàn tay thô ráp của Tống Ánh Trúc, lầu đầu tiên bày tỏ tấm lòng mình với cô.

- Diệp Mặc...

Tống Ánh Trúc không thể nào khống chế tình cảm của mình được nữa, áo của Diệp Mặc đã ướt đẫm nước mắt của cô rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 788

Sát Khí Của Diệp Mặc

Từ mười mấy năm trước, mấy thiếu gia của Tống gia đều bị lật đổ ở Ninh Hải, thậm chí sau khi họ mất mạng thì Ninh Hải trở nên yên bình trở lại. Cho dù là có một vài nhân vật xã hội đen, nhưng cũng không dám làm việc quá mức kiêu ngạo. Đó là bởi vì những người ở đây đều biết, ở Ninh Hải có một người tên là Diệp Mặc.

Cái lề lối này đến tận tám năm trước mới bị phá vỡ, Phan Động Tân, một tên xã hội đen trở về từ nước Ý đã lập nên "Bảo Xà Đường", từ đó về sau, nơi này chính là thiên hạ của Bảo Xà Đường.

Bảo Xà Đường không chỉ ở Ninh Hải, đây là một tập đoàn nổi tiếng ở Âu Mĩ từ nhiều năm trước, tên đầy đủ là Tập đoàn công thương nghiệp Bảo Xà.

Kinh doanh của Bảo Xà Đường ở Ninh Hải liên quan đến nhiều lĩnh vực, chỉ cần có thể kiếm tiền, có thể kiếm được nhiều tiền là bọn họ đều làm.

Hơn nữa hôm nay lại là ngày vui của Bảo Xà Đường, là sinh nhật của con trai duy nhất của lão đại Phan Động Tân, Phan Địch, thứ hai là sư phụ của Phan Thái Phượng tối nay sẽ đến Ninh Hải.

Nếu nói đến sư phụ của Phan Thái Phượng, đó thật sự không phải là một người đơn giản. Điều khiến Phan Động Tân được lợi nhất không phải là tập đoàn công thương nghiệp Bảo Xà của y trải rộng trên toàn cầu, mà đó chính là y quen được sư phụ của Phan Thái Phượng, còn khiến cho Phan Thái Phượng về dưới tay y. Hơn nữa vị cao nhân này còn nói, lần này đến Ninh Hải không chừng còn nhận Phan Địch làm đệ tử kí danh.

Phan Động Tân rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của y, y ngồi trong vườn hoa của chính mình, thưởng thức một cách chậm rãi trà xanh đỉnh cao, y đang nghĩ sau khi sư phụ của Phan Thái Phượng đến, quà bái sư của con trai mình Phan Địch nên là cái gì?

Vào đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập đã cắt đứt suy nghĩ của y. Phan Động Tân nhíu nhíu mày, khi y vẫn còn ở Ý, đã không chỉ có một lần dặn dò thuộc hạ, làm việc phải điềm đạm, chắc chắn, không cần vội vàng. Nhưng bây giờ lại có loại thuộc hạ như thế này, điều này làm y vô cùng không hài lòng.

- Có chuyện gì? Lập Bình?

Phan Động Tân nhíu mày hỏi một câu, Lỗ Lập Bình cũng được cho là thuộc hạ mà y tâm đắc nhất tại Ninh Hải, hơn nữa đối nhân xử thế cũng nhạy bén, thân thủ không tồi, rất trung thành với y. Vì vậy y mới cho Lỗ Lập Bình ở bên cạnh mình.

Lẽ ra Lỗ Lập Bình theo y nhiều năm như vậy rồi, có lẽ không nên xúc động như thế này mới đúng chứ, tại sao càng ngày lại càng trở về như cũ vậy?

Lỗ Lập Bình sắc mặt cũng rất kích động, hơn nữa sắc mặt cũng rất vui mừng, gã nghe thấy lão đại hỏi như vậy mới biết rằng mình đắc ý quá rồi, vội vàng dằn tâm trạng đang kích động xuống, nói:

- Đại ca, lần trước không phải đại ca nói là vị cao nhân này sẽ đến hay sao, không có quà gì hay sao? Hôm nay em đã nghe ngóng được một món quà rất quý giá, tuyệt đối rất quý báu.

Thần thái và ngôn ngữ của Lỗ Lập Bình làm cho Phan Động Tân hứng lên, y thậm chí đã quên chuyện trách cứ sự lỗ mãng của thuộc hạ đi rồi, liền vội vàng hỏi:

- Là vật gì?

- Dạ Minh Châu.

Lỗ Lập Bình kích động nói.

- Cái gì? Dạ Minh Châu?

Phan Động Tân sau khi nghe Lỗ Lập Bình nói, không thể ngồi yên được, lập tức đứng lên. Dạ Minh Châu, đây là vật ở trong truyền thuyết, nhưng y chắc chắn đã được nhìn qua.

Mười mấy năm trước, ở một hội đấu giá ở Paris, y đã nhìn thấy một viên Dạ Minh Châu. Nghe nói viên Dạ Minh Châu này là từ trong nước đưa sang. Khi đó viên Dạ Minh Châu có cái giá trên trời là năm trăm triệu đô la Mĩ.

Đến tận hôm nay y vẫn nhớ khi đó viên Dạ Minh Châu trong bóng tối phát ra ánh hào quang ấm áp dịu nhẹ như thế nào, ánh hào quang đó giống như là bàn tay của một cô gái xinh đẹp đang vuốt ve ở trên người, làm cho người ta thấy kích động.

Có món quà nào quý giá hơn Dạ Minh Châu? Phan Động Tân không chỉ là kích động. Nếu quả thật là Dạ Minh Châu, y thậm chí còn hoài nghi mình có nỡ đưa cho người khác hay không, nhưng y vừa nghĩ tới lai lịch của đối phương, lập tức y biết tặng Dạ Minh Châu, lợi ích mà y có được sẽ được nhiều hơn.

- Đúng vậy, là Dạ Minh Châu.

Lỗ Lập Bình lại khẳng định nói.

- Ở nơi nào? Lập tức phái người đi mua về đây, nếu không được thì dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng phải mang về đây.

Phan Động Tân lại kích động nói.

- Đại ca, viên Dạ Minh Châu này không cần tốn tiền. Là ở trên người của một cô gái hết sức bình thường, chồng của cô ta hôm nay vừa trở về. Bởi

vì viên Dạ Minh Châu này là do chồng cô ta ngẫu nhiên có được, viên Dạ Minh Châu vẫn đều ở trên người cô gái đó, cả gia đình này cũng đều rất bình thường. Cho nên bọn em muốn lấy được viên Dạ Minh Châu đó, chỉ cần...

Lỗ Lập Bình dùng tay miêu tả động tác cắt cổ.

Phan Động Tân nhíu nhíu mày, căn cứ vào nhiều năm y làm xã hội đen, những nhân vật có trong tay Dạ Minh Châu, tuyệt đối không phải là người bình thường.

- Mày là từ chỗ nào biết được thông tin này?

Giọng điệu của Phan Động Tân đã khôi phục lại được sự bình tĩnh, đã không còn sự tham lam vội vàng nữa.

Lỗ Lập Bình lập tức để lộ ra khuôn mặt tự hào nói:

- Tin tức có được từ một tên lái taxi, gã hôm nay chở hai hành khách, hẳn là hai cha con. Người con gái đó nói mẹ cô ta có một viên Dạ Minh Châu không nỡ bán đi, hơn nữa từ lời nói của bọn họ có thể biết, viên Dạ Minh Châu đó là năm đó người đàn ông đó tặng mẹ cô ta.

Nghe xong lời của Lỗ Lập Bình, Phan Động Tân mặc dù không thể che giấu được sự kích động của mình thêm nữa, nhưng y vẫn hỏi một câu:

- Chuyện viên Dạ Minh Châu đó xác nhận là thật chưa?

Lỗ Lập Bình khẳng định gật gật đầu nói:

- Người tài xế từ lời của cô gái kia biết được rằng, mẹ cô ta nói viên châu đó có thể bán được rất nhiều tiền, khẳng định 70 đến 80% là Dạ Minh Châu thật. Hơn nữa, cô gái kia còn hỏi bố cô ta, viên Dạ Minh Châu đó có phải là do bố tặng không, người đàn ông đó nói đúng vậy.

- Tốt.

Phan Động Tân lập tức vui sướng kêu lên một câu, sau đó y nhìn thuộc

hạ lập được công lớn này, nói:

- Mày lập tức đi lấy viên Dạ Minh Châu đó về đây, nếu đối phương đã biết trong tay họ là Dạ Minh Châu rồi, thì chắc chắn sẽ không đơn giản bán đi đâu. Mày làm sạch sẽ một chút, không được gây ra sai sót gì.

- Vâng, đại ca yên tâm, không cần nói là gia đình bọn họ không có bất cứ nền tảng gì, cho dù là nhân vật của công chúng, em cũng có thể làm vô cùng sạch sẽ.

Lỗ Lập Bình lập tức nói, Dạ Minh Châu à, nếu không phải báo cáo cho lão đại, gã đã qua đó từ lâu rồi.

...

Lúc Diệp Ức Mặc thu dọn sạch sẽ phòng bếp, phát hiện ra cha mẹ vẫn chưa đi ra, cô vụng trộm đứng ở cửa, thấy mẹ đang ở trong vòng tay của cha, liền lập tức lặng lẽ đóng cửa lại, lúc này mới đi ra bếp nấu cơm.

Trong lòng cô thực sự vui vẻ, mọi người đều nói con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà. Cô mặc dù mới học đến sơ trung năm nhất, nhưng đã biết mẹ cô kì thực rất vất vả, nếu cha đã trở về rồi, bất luận là sau này sống thế nào, nhưng cả gia đình được ở cùng nhau là hạnh phúc rồi.

Diệp Mặc đã sớm biết Ức Mặc đi tới đây, hắn vỗ vỗ vai Tống Ánh Trúc nói:

- Ánh Trúc, chúng ta ra ngoài đã, Ức Mặc đang làm cơm. Anh bảo con không phải làm nữa, tối nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn, đến tối anh sẽ có bất ngờ cho em. Sau này em và Ức Mặc sẽ sống cùng anh, không cần nghĩ gì nhiều, những gì em đã mất mát trong những năm qua anh sẽ trả về cho em.

Tống Ánh Trúc mặc dù không hiểu Diệp Mặc nói đến mất mát rồi lại trả về có ý nghĩa gì, nhưng cô cũng hiểu một chút về bất ngờ tối nay, mặt của cô hơi đỏ lên. Dường như đây là lần đầu tiên, từ khi cô trở thành thiếu nữ, đây là lần đầu tiên ngượng ngùng. Lòng cô nhảy loạn lên, chẳng lẽ đây là tình

yêu lâu nay? Tống Ánh Trúc nghĩ đến hai chữ này, không ngờ lại ngây đi một lúc, quên luôn chuyện không dám đối mặt với Diệp Mặc.

- Ức Mặc, không cần nấu cơm nữa, tối nay chúng ta ra ngoài ăn.

Diệp Mặc đi cùng Tống Ánh Trúc ra ngoài, nhìn con gái đang bận rộn, trong lòng ngoại trừ có chút hổ thẹn, còn cảm thấy có chút mãn nguyện thích thú.

- Thật sao?

Ánh mắt của Ức Mặc lộ rõ sự vui vẻ, cô nhớ mỗi lần đi qua nhà hàng, nhìn thấy những món ăn khiến cô phải nhỏ nước dãi, hơn nữa bên trong còn bay ra đủ các loại mùi. Nhưng hôm nay cha lại muốn đưa cô đi nhà hàng, điều này làm cô lập tức tràn đầy chờ mong.

Tuy rằng cô sớm hiểu chuyện, tuy rằng sự trưởng thành của cô hơn rất nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng không có nghĩa là cô giống hệt một người lớn, không thể nhắm mắt làm ngơ với những thứ cô thích. Cô cũng có bí mật của riêng mình, đó chính là có một ngày nào đó có thể ngồi trong nhà hàng, nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, cùng mẹ ăn từ từ chỗ thức ăn đó. Ồ, bây giờ lại có cả cha nữa.

Diệp Mặc thương yêu kéo Ức Mặc lại, cũng ôm chặt vào trong lòng.

Lúc Tống Ánh Trúc và Ức Mặc đều ở trong lòng mình, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc đôi khi cũng rất đơn giản.

- Cha à, con cũng phải đi thay một bộ quần áo đẹp.

Ức Mặc nhìn thấy mẹ đã thay quần áo rồi, nghĩ đến chuyện đi ra ngoài ăn cơm, lập tức nói.

Diệp Mặc day day đầu của Ức Mặc, cười nói:

- Không cần, đợi cha đưa con đi mua bộ quần áo đẹp nhất...

Nói tới đây, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại một chút, thần thức của hắn quét đến một chiếc xe tải nhìn có vẻ rất bình thường, nói bình thường, bởi vì xe tải này đã nát bét rồi.

Diệp Mặc sở dĩ chú ý tới chiếc xe này, bởi vì trên xe có một người mà hắn quen biết, đó chính là người tài xế vừa nãy. Mà người tài xế này rõ ràng là chỉ đường, hướng mà y chỉ là về phía này. Đồng thời thần thức của Diệp Mặc cũng phát hiện ra ba người đàn ông còn lại trên xe, không ngờ đều mang theo súng ống.

Người tài xế kia cách đây không lâu còn đưa hắn và Ức Mặc về nhà, tại sao còn phải đến lần nữa, còn mang theo nhiều người và vũ khí như vậy? Chẳng lẽ là người mà cô gái kia bảo đến? Mình vẫn còn chưa kịp đi tìm cô ta, cô ta đã chủ động tìm đến rồi.

Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức biết rằng không phải là cô gái kia, cô gái kia đã là người luyện võ hoàng cấp rồi, mà trên xe tải này không có một người nào từ hoàng cấp trở lên. Nếu là cô gái đó, cô ta chắc chắn đã biết sự lợi hại của mình, tuyệt đối sẽ không để vài người bình thường như này đến làm phiền hắn.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu ra được là chuyện gì, vấn đề là ở cuộc đối thoại giữa hắn và con gái. Người tài xế kia nghe được mẹ của Ức Mặc có một viên Dạ Minh Châu, bọn họ chắc là đến cướp Dạ Minh Châu, nếu không thì cũng không trang bị vũ khí đầy đủ đến vậy đến cái nơi hẻo lánh này.

Sau khi biết mục đích mấy người này tới làm gì, trong lòng Diệp Mặc lập tức nổi lên sát khí. Ức Mặc may là nói trước mặt hắn, nếu trước đây chuyện về Dạ Minh Châu bị tiết lộ, thì làm sao Ức Mặc và Ánh Trúc còn giữ được mạng? Nói không chừng mẹ con họ biến mất ở thế giới này thì hắn cũng không biết được rằng mình còn có một đứa con gái, nghĩ đến đây sát khí trong lòng Diệp Mặc lại càng sâu.

- Ánh Trúc, em và Ức Mặc đi thu dọn một số đồ để đi, anh ra ngoài một

lát, đợi sau khi chúng ta rời khỏi, sẽ không ở nơi này nữa.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào người Ánh Trúc vẫn còn đang trong lòng mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 789

Con Cũng Muốn Tu Chân

Phía trước có một người ngăn ở giữa đường.

Người lái xe tải bỗng nhiên đạp phanh, quay đầu lại nhìn Lỗ Lập Bình nói.

Lỗ Lập Bình vẫn không nói gì, người tài xế taxi dẫn đường kia chen lời nói:

- Người đứng chắn ở giữa đường kia chính là người khi trước tôi nói, Dạ Minh Châu là của nhà hắn.

Sau khi Lỗ Lập Bình nghe xong lời này, trong lòng bỗng nhiên hồi hộp một chút, y thậm chí có một loại cảm giác không tốt. Người đứng chắn xe này, nhìn thế nào cũng không thấy giống một người bình thường. Hắn dường như đã biết mục đích của bọn y, chủ động đứng chắn trước xe tải, chuyện này so với y tưởng tưởng có chút khác biệt.

Không đợi Lỗ Lập Bình dặn dò kẻ dưới, Diệp Mặc đã mở cửa xe đi vào. Không ai biết hắn làm thế nào để mở cửa xe, bốn người trên xe đều nhìn Diệp Mặc sững sờ. Dường như kẻ giết người cướp của không phải bọn y, mà là người xông lên xe không cần bọn y đồng ý này.

- Các người hẳn là đến vì cái này đúng không? Dừng xe ở ven đường rồi nói tiếp Diệp Mặc cầm viên Dạ Minh Châu, nói nhỏ nhẹ.

Ánh sáng của Dạ Minh Châu trong buồng xe ảm đạm này làm người khác cảm thấy dễ chịu.

- Dạ Minh Châu?

Lỗ Lập Bình vui mừng reo lên một tiếng, tuy rằng từ trước đến giờ y chưa được nhìn thấy Dạ Minh Châu, nhưng dựa vào trực giác của y, đây chính là Dạ Minh Châu. Ánh sáng đó thật là dịu dàng, làm cho người khác không có cách nào rời mắt khỏi nó. Bất kể là như thế nào, chuyện về Dạ Minh Châu là thật.

Ngay lúc này, y đã nghĩ đến cảnh giơ tay ra cướp lấy, nhưng y lập tức liền nhịn được động tác của mình.

- Lái xe đến ven đường.

Lỗ Lập Bình lập tức chỉ một góc rẽ yên tĩnh ở bên đường, nói.

Lời nói của Lỗ Lập Bình làm vài tên còn lại đang khiếp sợ vì ánh sáng của Dạ Minh Châu tỉnh táo trở lại, bọn họ theo bản năng nắm chặt vũ khí trong tay. Bọn họ không biết tại sao Diệp Mặc lại đem Dạ Minh Châu vào trong xe, nhưng họ đều biết Dạ Minh Châu sắp về tay Bảo Xà Đường rồi.

Diệp Mặc không để ý tới những ánh mắt tham lam ở xung quanh, hắn thu Dạ Minh Châu lại.

Xe rất nhanh liền đỗ vào góc rẽ bên đường, Lỗ Lập Bình vừa nghĩ đến chuyện cầm súng lên, thì đã nhìn thấy mấy đường ánh sáng đỏ vụt qua, mấy người còn lại đến súng còn không kịp cầm lên, đã bị một quả cầu lửa vây quanh. Hoặc có thể nói bọn họ đến tư tưởng phản kháng lại đều chưa có thì đã mất mạng rồi.

Lúc Lỗ Lập Bình phản ứng trờ lại, đã là mười giây sau đó, y ngơ ngác nhìn nụ cười chế nhạo của Diệp Mặc và mấy quả cầu lửa càng ngày càng nhỏ đi đó, đã cảm thấy đừng đợt run lên.

Vài người đang sống trước mắt y bị cầu lửa vây quanh, sau đó dần dần biến mất, cuối cùng biến thành một đám tro bụi, thậm chí cũng không thể kêu lên được. Nếu không phải là y tận mắt nhìn thấy, y tuyệt đối sẽ không tin

chuyện lạ lùng này, cho dù là trong truyền thuyết, thì y cũng chưa từng được nghe đến loại truyền thuyết này.

Lỗ Lập Bình không thể ngăn chặn thân thể đang run rẩy của mình, y cũng được coi là đã từng trải qua đánh nhau hăng máu, cũng được coi là trải qua cảnh tượng đao súng, nhưng những cảnh tượng mà y đã trải qua, không có cảnh tượng nào chấn động như cảnh quả cầu lửa lẳng lặng biến mất này.

- Bọn họ đâu rồi?

Sau khi Lỗ Lập Bình theo bản năng hỏi câu này, chính y cũng cảm giác được mình rất ngu ngốc. Những người đồng nghiệp với mình từ từ biến mất trước mắt y, không khí vẫn còn lưu lại mùi khét lẹt, rõ ràng là bị đối phương giết rồi. Đối phương dường như dùng một loại lửa gì đó, dễ dàng giết được mấy thuộc hạ của y. Không, phải nói là đối phương dễ dàng thiêu chết mấy thuộc hạ của y. Vài cây súng bị lửa thiêu cháy rơi xuống, giống như đánh trúng vào tim y.

- Muốn lấy Dạ Minh Châu của tao, là chủ ý của mày, hay là sau lưng mày có người khác?

Điều Diệp Mặc muốn hỏi chỉ là một câu kia mà thôi. Nếu không phải muốn hỏi câu này, hắn đã sớm giết cả Lỗ Lập Bình rồi.

Răng của Lỗ Lập Bình đập vào nhau, y thậm chí ngay cả nói dối cũng không dám, run run trả lời:

- Là đại ca của tôi..., Phan Động Tân của Bảo Xà Đường...

Nếu thời gian quay trở lại, y thà rằng sau khi tên tài xế kia nói về chuyện Dạ Minh Châu, lập tức giết gã, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra cả, cũng không muốn tới nơi này làm phiền Diệp Mặc.

Phan Động Tân? Diệp Mặc không biết người này, hắn cũng không muốn biết. Bây giờ đối với hắn mà nói chuyện quan trọng nhất không phải là đi tìm Phan Động Tân, mà là đi ăn tối cùng Ánh Trúc và Ức Mặc. Hắn tiện tay đẩy

một quả cầu lửa về phía Lỗ Lập Bình, rời khỏi chiếc xe tải.

Không có ai biết, đám tro bụi trên chiếc xe này, vừa nãy vẫn còn là bốn người sống.

...

Đồ đạc của Tống Ánh Trúc và Ức Mặc đúng là ít đến đáng thương, ngoại trừ một ít sách vở của Ức Mặc, còn lại đều là một ít vật dụng hàng ngày bình thường.

- Cha à, đồ đạc ở đây rất nhiều, hay là con đi gọi một chiếc xe.

Tuy rằng đồ đạc không nhiều lắm, nhưng Ức Mặc lại luyến tiếc những vật hàng ngày vẫn dùng.

Cha nói ở Ninh Hải này cha có chỗ ở, hơn nữa ở rất xa, cho dù là không có mấy thứ này, cũng phải gọi một chiếc xe.

- Không cần.

Diệp Mặc tiện tay cho sách vở của Ức Mặc vào nhẫn, hắn tính đem theo Ánh Trúc và Ức Mặc đi, thì cũng không muốn tiếp tục giấu diếm chuyện hắn luyện tu chân nữa.

Không những Ức Mặc, Tống Ánh Trúc cũng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, vừa rồi nhiều sách như vậy đi đâu hết rồi?

- Cha à, cha biết dùng pháp thuật sao?

Một hồi lâu, Ức Mặc nói kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc kéo tay hai người ngồi xuống, nói cho họ biết thứ mà hắn tu luyện, không có chút nào giấu diếm.

- Cha à, cha biết bay thật sao?

Ức Mặc lại càng bất ngờ kéo tay Diệp Mặc không ngừng hỏi, nhưng ánh mắt của Tống Ánh Trúc lại lộ ra vẻ lo lắng.

Tình hình lúc Diệp Mặc ở Diệp gia, bây giờ không phải là cô không biết gì, nhưng những lời Diệp Mặc nói bây giờ dường như biểu hiện ra sự khác biệt.

- Diệp Mặc, hay là chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai rồi đi.

Tống Ánh Trúc không nói thẳng ra lo lắng của mình, mà uyển chuyển nói.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, nhưng hơi ngẫm một chút thì hiểu ra được lo lắng của Tống Ánh Trúc.

Hắn cười cười, ôm Tống Ánh Trúc và Ức Mặc, xuất ra Phi Kiếm. Phi Kiếm kéo theo một dải sáng màu tím, phóng lên cao, rất nhanh liền bay vào tầng mây.

Diệp Mặc trong lòng lại đang nghĩ tu vi của mình đúng là vẫn thấp quá, cũng không có pháp bảo nào tốt cả. Đợi sau khi tu vi của hắn nâng lên, hắn nhất định sẽ làm một cái pháp bảo xe gió, bên trong cái gì cũng có, sau đó cả gia đình ngồi trên xe gió đi ngao du thế giới.

Nếu Ức Mặc kích động đến nỗi khoa chân múa tay sung sướng, không thể biểu đạt được bằng chỉ một câu nói, thì Tống Ánh Trúc lại hoàn toàn đờ đẫn đi.

Cô biết Diệp Mặc không phải là một người tầm thường, thậm chí có chút thần bí. Dựa vào sức lực của chính mình để lập nên một Lạc Nguyệt tương đương như một quốc gia, còn khiến gần như tất cả các ẩn môn kiêng dè, đây tuyệt đối không phải là chuyện mà một người bình thường làm được. Tống gia, mặc dù cô không muốn nghĩ đến, nhưng chuyện Tống gia tiêu tan có quan hệ trực tiếp với Diệp Mặc.

Thế nhưng cô nghĩ Diệp Mặc không tầm thường tới mức nào, cũng

không thể tưởng tượng ra Diệp Mặc có thể bay được. Điều này vượt qua sự tưởng tượng của cô rồi, nếu không phải tất cả đều quá mức chân thật, cô chắc chắn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

- Cha à, đây là tu chân mà cha nói sao? Con cũng muốn tu chân.

Ức Mặc kích động ôm chầm lấy cánh tay của Diệp Mặc.

...

Tâm trạng sung sướng của Phan Động Tân một lần nữa lại bị phá vỡ, y rất căm tức đứng lên. Nếu không phải là thuộc hạ đắc lực nhất đi lấy Dạ Minh Châu rồi, y không chừng lập tức nổi giận ngay.

Bởi vì hôm nay đã là lần thứ hai, tâm trạng tốt đẹp của y lại bị một tràng bước chân dồn dập làm cho không còn chút nào. Hoặc là có liên quan tới việc y làm, hoặc là liên quan tới địa vị của y bây giờ, nội tâm của y càng ngày càng sợ những điều không mong muốn quấy rầy.

Ví dụ như tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên kêu, tiếng bước chân dồn dập đến tìm y, những điều này y đều không thích. Cho nên chỗ y nghỉ ngơi rất yên tĩnh, bất cứ ai cũng không thể làm ảnh hưởng tới tâm trạng của y.

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy người đến, Phan Động Tân lập tức mất đi lửa giận, ngồi xuống một lần nữa, và thay bằng bộ mặt ôn hòa.

Người đi vào là Phan Thái Phượng, cháu gái của y.

Tuy rằng Phan Thái Phượng là cháu gái của y, nhưng y lại có phần kính trọng Phan Thái Phượng, không chỉ là vì mối quan hệ của cháu gái y, điều quan trọng hơn đó là địa vị của Phan Thái Phượng bây giờ không hề thấp hơn y, hoặc cũng có thể nói là cao hơn y một chút, bởi vì sư phụ của cô.

- Thái Phượng, sao lại đến gấp gáp như vậy? Sư phụ của con chẳng phải là tối mới đến hay sao? Đến đây, lại đây uống chén trà.

Phan Động Tân cười nói xong, cũng đã đang giúp cháu gái rót trà rồi.

Phan Thái Phượng không khách khí, cô trực tiếp ngồi xuống, nhưng vẻ mặt lại có chút nghiêm trọng nói:

- Chú Tân, hôm nay em Phan Địch bị người đánh thành tàn phế rồi. Bây giờ đang ở trong bệnh viện, bác sĩ nói tai có thể không nghe được nữa, hơn nữa mặt cũng vàng vọt, răng nanh thì bị đánh không còn cái nào.

- Cái gì?

Phan Động Tân không còn cách nào để duy trì bình tĩnh được nữa, đột nhiên đứng dậy, trên mặt hiện rõ ác khí.

Nghĩ đến con trai duy nhất của mình bị đánh thành tàn phế, sắc mặt Phan Động Tân trở nên dữ tợn. Là ai? Rốt cuộc là ai, dám ăn tim gấu da báo, dám khiêu khích Phan Động Tân này.

- Là ai đánh? Gã bây giờ đang ở đâu?

Sắc mặt Phan Động Tân xanh mét. Xem ra, cháu gái đã đến nói chuyện này, vậy thì kẻ đánh người chắc chắn đã nằm trong tay người của y. Cho dù là chưa bắt được, cũng chỉ là chuyện thời gian mà thôi, ở Ninh Hải, y muốn bắt một người, chỉ cần nói một câu là được.

Trong lòng Phan Động Tân, y đã đem kẻ đánh con y chặt thành từng mảnh rồi.

Phan Thái Phượng vẫn nghiêm trọng như cũ, nói:

- Chú Tân, chú ngồi xuống đã, chuyện này dường như không đơn giản như vậy. Lúc đó sau khi con đi, con cảm thấy thực lực của con so với hắn ta còn kém xa, thậm chí trong lòng con còn cảm thấy hốt hoảng, con không dám động thủ. Thế nhưng, con biết, chuyện này chưa kết thúc. Con nói chưa kết thúc không phải là chúng ta phải đi tìm hắn, mà là hắn ta sẽ tìm đến Bảo Xà Đường của chúng ta.

Phan Động Tân mở to mắt trừng trừng nhìn Phan Thái Phượng, nói thật ra thì, y cơ bản là không tin lời nói vừa rồi là của Phan Thái Phượng luôn thích dùng thực lực để nói chuyện. Hơn nữa cô còn nói, đối phương còn phải tìm đến Bảo Xà Đường, chẳng lẽ Bảo Xà Đường từ trước tới giờ khiêm tốn quá mức hay sao...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 790

Mồi Nhử

Cháu nói chúng ta không tìm thấy hắn trước, hắn còn dám chủ động tìm đến Bảo Xà Đường sao?

Thật lâu sau, Phan Động Tân mới hỏi một câu.

Phan Thái Phượng gật đầu nói:

- Không phải dám, mà là khẳng định sẽ tìm đến. Lúc ấy, sở dĩ hắn không nói nhiều với cháu, hẳn là vì hắn vừa tìm được con gái. Cháu đã hỏi qua mọi người xung quanh.

Sắc mặt Phan Động Tân trở nên thâm trầm, đồng thời ông ta đang kích động cũng dần dần tỉnh táo lại. Ông ta biết rõ bản lĩnh của cháu gái. Ngay cả cháu gái mình cũng không địch lại người này, vậy thân thủ của người này không cần phải nói cũng tuyệt đối là lợi hại. Người như thế muốn cảnh sát bắt hắn, đó là một trò cười.

- Hắn bao nhiêu tuổi? Ngay cả cháu cũng không phải là đối thủ của hắn, chẳng lẽ hắn là tu vi Hoàng Cấp hậu kỳ sao?

Phan Động Tân đã khôi phục lý trí. Tuy rằng trong lòng ông ta vẫn còn phẫn nộ, nhưng ông ta nhất định phải biết rõ ràng về nội tình của đối thủ.

Phan Thái Phượng nghe Phan Động Tân nói cũng biết, chú của cô đã khôi phục lại lý trí và bình tĩnh. Lúc này cô vẫn có chút hồi hộp nói:

- Thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi đến ba mươi tuổi. Hắn lột bỏ giầy cháu mà cháu không hề phát hiện gì. Cháu dám khẳng định, lúc ấy nếu hắn chém

vào chân cháu, chân cháu khẳng định không giữ được. Tu vi của hắn tuyệt đối không phải là Hoàng Cấp. Hẳn là đã tới tu vi Huyền Cấp.

- Lợi hại như vậy sao?

Trong lòng Phan Động Tân đã bắt đầu phát lạnh. Đắc tội với một cao thủ Huyền Cấp là chuyện không thể nói đùa được.

Tuy rằng Bảo Xà Đường của ông ta không nhỏ, hơn nữa ở trong này bọn họ nói một không ai dám nói hai, nhưng bất kỳ một võ giả Huyền Cấp nào cũng có thể tiêu diệt bọn họ. Hơn nữa trong mắt người tu luyện Cổ Võ, ý thức pháp luật vô cùng mỏng. So với người lăn lộn trong giới hắc bạch như ông ta còn mỏng hơn.

Một khi người như thế muốn tới tiêu diệt Bảo Xà Đường, cho dù quốc gia phái người đến cũng không kịp. Tuy nhiên, nếu như ông ta có phòng bị, cho dù đối phương là võ giả Huyền Cấp, cũng không nhất định có thể yên ổn tiêu diệt được Bảo Xà Đường của ông ta. Nhưng cũng tương tự như vậy, nếu đối phương chủ động muốn tiêu diệt, ông ta sẽ không có thực lực này.

Phan Động Tân liền hít một hơi khí lạnh. Ông ta không thể tưởng tượng được tùy tiện liền đắc tội một người hung ác như vậy. Khó trách hôm nay chung quy ông ta có chút tâm thần bất định, là vì chuyện này, không cần nói đến chuyện muốn trả thù, chỉ nói con trai mình bị đánh tàn phế, chẳng lẽ chuyện này cứ như vậy mà thôi hay sao?

- Chú Tân, chú cũng không cần quá lo lắng. Dù sao tu vi của hắn chỉ là suy đoán của cháu. Phải biết rằng võ giả Huyền Cấp dưới ba mươi tuổi là rất ít. Hơn nữa, cho dù hắn là võ giả Huyền Cấp, Bảo Xà Đường cũng chưa đến mức phải sợ hắn.

Phan Thái Phượng nhìn ra được sự lo lắng của Phan Động Tân, chủ động nói.

Phan Động Tân gật đầu.

- Không phải chú sợ. Tuy rằng Bảo Xà Đường của chúng ta không có cao thủ Huyền Cấp, tuy nhiên cũng không phải chỉ là vật bài trí. Hiện tại chú có phòng bị. Nếu như hắn dám đến Bảo Xà Đường, chú khẳng định hắn có đi mà không có về. Nhiều nhất thì chúng ta tổn thất mấy anh em mà thôi. Chú chỉ sợ hắn không đến, chúng ta muốn bắt hắn, ngược lại sẽ khó khăn hơn nhiều.

Phan Thái Phượng trầm ngâm một lát lại nói:

- Buổi tối sư phụ cháu sẽ tới. Hơn nữa cháu đã nhận được tin tức, sư phụ đã bước vào Địa Cấp rồi...

- Thái Phượng, sư phụ cháu thật sự là Địa Cấp sao?

Phan Động Tân ngạc nhiên mừng rỡ đứng lên. Nếu để sư phụ của Thái Phượng đối phó với tên thanh niên kiêu ngạo này, Bảo Xà Đường của ông ta cần gì phải lo lắng nữa?

Phan Thái Phượng dường như biết được ý của chú, có chút lo lắng nói:

- Tuy lần này sư phụ đồng ý đến thu nhận cháu làm đệ tử chính thức, nhưng dù sao cháu vẫn chưa phải là đệ tử chính thức. Hơn nữa sư phụ là người trong Ẩn Môn. Cho dù cháu là đệ tử chính thức, cũng không thể vừa gặp mặt sư phụ đã bảo sư phụ ra tay. Nói như vậy...

Phan Động Tân bỗng nhiên cười âm hiểm. Ông ta ngắt lời cháu gái nói:

- Thái Phượng, cháu không cần lo lắng, chú đã chuẩn bị một đại lễ. Đợi lát nữa có thể lấy qua đây. Chú tin chắc món quà này khẳng định sẽ khiến sư phụ cháu động tâm. Hơn nữa món quà này còn tốt hơn vài dược liệu đã đưa cho sư phụ cháu lần trước.

- Là cái gì vậy?

Thấy chú mình nói rất chắc chắn như vậy, theo bản năng Phan Thái Phượng hỏi.

- Dạ minh châu.

Phan Động Tân đọc rõ ràng từng tiếng một nói. Sở dĩ ông ta chắc chắn như vậy, bởi vì ông ta hận người đã đả thương Phan Địch con của ông ta đến tận xương tủy.

- Cái gì? Dạ minh châu?

Cho dù biết sự đời, Phan Thái Phượng cũng cảm thấy chấn động, nói lặp lại một câu. Nếu quả thật là dạ minh châu, quả thật là đủ trọng lượng. Lúc trước trên hội đấu giá Paris, một viên dạ minh châu bán ra với giá năm trăm triệu đô la. Hiện tại không ngờ ở Ninh Hải cũng xuất hiện một viên dạ minh châu?

- Chú đã phái Lập Bình đi làm chuyện này. À, theo lý phải có tin tức của anh ta rồi chứ?

Phan Động Tân nói tới đây, mới nhớ ra Lỗ Lập Bình đã rời đi một hai giờ, vì sao còn chưa thấy có tin tức?

Phan Động Tân lập tức lấy điện thoại ra gọi điện cho Lỗ Lập Bình. Nhưng ông ta nghe thấy báo đã tắt máy. Ngay sau đó, Phan Động Tân lập tức liền cảm giác được chuyện có chút không ổn. Lỗ Lập Bình là thủ hạ đắc lực của ông ta, tuyệt đối sẽ không tắt máy hoặc đổi điện thoại mà chưa được sự đồng ý của ông ta.

Nếu như điện thoại di động của anh ta có vấn đề. Trước tiên, anh ta phải lập tức báo lại với ông ta, chứ đừng nói hiện tại anh ta đang chấp hành một chuyện đặc biệt quan trọng.

- Có chuyện gì thế ạ?

Phan Thái Phượng cũng cảm giác sắc mặt Phan Động Tân không ổn.

- Không thể liên lạc được với điện thoại của Lập Bình. Lẽ ra không thể có chuyện được. Anh ta chỉ đi lấy một vật ở chỗ của một người bình thường

thôi?

Phan Động Tân cau mày dường như đang trả lời Phan Thái Phượng, lại dường như đang lẩm bẩm một mình.

Phan Thái Phượng cũng cảm giác chuyện có chút không ổn. Cô ta lập tức hỏi:

- Làm sao Lỗ Lập Bình biết được tin tức về dạ minh châu? Dạ minh châu quý giá thế nào, anh ta sao có thể tùy tùy tiện tiện có được tin tức này?

Vẻ mặt Phan Động Tân cũng có chút nghiêm trọng. Ông ta gọi hai gã thủ hạ tới, bảo bọn họ lập tức đi tìm Lỗ Lập Bình, hỏi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lúc này ông ta mới trả lời Phan Thái Phượng nói:

- Anh ta nghe một người lái xe taxi nói. Người lái xe taxi nói hình như đó là hai cha con...

- Hai cha con?

Phan Thái Phượng cau mày hỏi một câu.

- Đúng vậy.

Phan Động Tân nói lại toàn bộ những lời Lỗ Lập Bình đã nói cho Phan Thái Phượng nghe.

Phan Thái Phượng nghe xong thở dài một tiếng. Giọng điệu cô ta càng thêm thận trọng nói:

- Chú Tân, nếu như cháu không đoán nhầm, hai cha con kia chính là hai người cháu đã nói. Lái xe kia cũng nói bọn họ vừa mới gặp lại, lại thêm chiếc xe lại từ cửa trung học Hải Sa đi ra. Hơn nữa theo lái xe miêu tả, cháu gần như có thể khẳng định người đàn ông kia chính là hung thủ đã đả thương Địch Tử. Không ngờ được chuyện lại quá khéo như vậy. Dạ minh châu cũng là của bọn họ. Tuy nhiên hiện tại cháu khẳng định, chuyện dạ minh châu là

thật. Người như vậy có được dạ minh châu hẳn cũng xem như là chuyện bình thường.

Phan Động Tân hít một hơi khí lạnh. Ông ta kinh hãi nhìn Phan Thái Phượng. Sau một lúc lâu ông ta mới chậm rãi nói:

- Nếu như dựa theo ý của cháu, mấy người Lỗ Lập Bình đã...

Phan Thái Phượng gật đầu.

- Nếu quả thật là người kia, mấy người bọn họ quả thật dữ nhiều lành ít. Chí ít cũng đã bị người kia khống chế. Tuy rằng bây giờ người kia còn chưa tìm tới cửa, nhưng cháu khẳng định buổi tối hắn nhất định sẽ tới.

Phan Động Tân bỗng nhiên cảm giác có chút rét lạnh. Cuối cùng ông ta phát hiện chuyện dường như không đơn giản như vậy. Hơn nữa cũng không thật sự nằm trong sự khống chế của ông ta.

Không chờ Phan Thái Phượng trả lời, chuông điện thoại di động của ông ta bỗng nhiên vang lên. Trong lòng Phan Động Tân không còn tâm lý không thích điện thoại di động đột nhiên vang lên nữa. Ông ta gần như không chần chừ nhận điện thoại.

- Cái gì?

Phan Động Tân không biết đây là lần thứ mấy trong ngày hôm nay ông ta đã khiếp sợ nói ra hai chữ này. Nhưng lời bẩm báo của thủ hạ quả thật khiến ông ta lại kinh ngạc.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Phan Thái Phượng thoáng nhìn về phía vẻ mặt có chút khó coi của Phan Động Tân hỏi.

Phan Động Tân suy sụp để điện thoại xuống.

- Đã phát hiện ra xe tải do bốn người Lỗ Lập Bình lái dừng ở ven đường

trong vùng ngoại thành. Bên trong chỉ có bốn đống bụi, còn có mấy khẩu súng đã cháy hỏng. Ngoài ra không có một bóng người.

Nghe Phan Động Tân nói xong, Phan Thái Phượng cũng nhíu mày. Qua một lúc lâu, cô ta mới thở dài nói:

- Chú Tân, chúng ta đã không thể giải quyết ổn thỏa chuyện này được nữa. Tuy nhiên vẫn có một điều có ích. Chính là dạ minh châu nằm trên người của hắn. Buổi tối sau khi sư phụ cháu đến đây, cháu sẽ nói cho sau sư phụ biết. Với giá trị của dạ minh châu, cho dù sư phụ không dùng được, cũng sẽ không bỏ qua.

Phan Động Tân thật giống như đã già thêm mười tuổi.

- Chỉ có thể làm như vậy. Nếu như sư phụ cháu bằng lòng động thủ thì không còn gì tốt hơn. Ô, chỉ sợ... Chú đi xem tình hình Địch Nhi thế nào đã.

Tuy rằng ông ta và cháu gái cũng không nói rõ, nhưng đã quyết định trước cứ lấy dạ minh châu làm mồi. Bọn họ chỉ sợ sư phụ của Phan Thái Phượng nhìn ra tâm tư của bọn họ, lại không muốn động thủ. Dạ minh châu ở trong tay của ông ta đưa cho người khác và người khác chủ động đi lấy, đây hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Phan Thái Phượng biết ý của chú cô ta. Ông ta chỉ sợ sư phụ của mình không muốn động thủ, hoặc là nói đối phương cũng có liên quan đến Ẩn Môn.

Tuy nhiên cô ta lại không hề lo lắng. Bởi vì cô ta biết, nếu quả thật là dạ minh châu, sư phụ khẳng định sẽ động thủ. Không nói tới chỗ quý giá của dạ minh châu quý, chỉ nói về dạ minh châu trị giá năm trăm triệu đôla, vậy cũng là một khoản tiền rất lớn.

Cho dù người trong Ẩn Môn, năm trăm triệu đôla cũng là một khoản tiền lớn. Thậm chí có thể mua được mấy thứ tốt trong hội đấu giá của Ẩn Môn.

...

Mặc dù thời gian Diệp Mặc ở lại Ninh Hải không ngắn, nhưng muốn hắn nói thức ăn ở khách sạn nào trong Ninh Hải ngon, hắn thật sự không thể nói rõ được. Ngoại trừ Tô Tĩnh Văn dẫn hắn đi Tây Hồ Nhân Gia, hắn cũng chỉ ăn cơm ở Tụ vị lầu của đại học Ninh Hải.

Tuy nhiên cấp bậc của Tụ vị lầu dường như không cao, hơn nữa cách chỗ Diệp Mặc ở cũng khá xa. Diệp Mặc lại dẫn hai người Tống Ánh Trúc và Ức Mặc tới Huy Hoàng Mỹ Thực.

Huy Hoàng Mỹ Thực gần chỗ Diệp Mặc ở. Hơn nữa hắn cũng đã tới đó một lần. Nhiều năm trước bạn học của Ninh Khinh Tuyết đến Ninh Hải, đã từng đến Huy Hoàng Mỹ Thực, ăn hết toàn bộ số tiền của Diệp Mặc. Cho nên sau lần đó Diệp Mặc đã nảy sinh ý định rời khỏi Ninh Hải.

Tuy rằng thức ăn ở đây đắt, nhưng Diệp Mặc đã từng nếm thử, mùi vị coi như không tồi. Tuy rằng Diệp Mặc không mấy thích, nhưng con gái hắn, Ức Mặc nghe nói đến khách sạn ăn cơm, cô bé đã rất cao hứng. Đương nhiên Diệp Mặc muốn dẫn cô tới một nơi tốt một chút.

Đã đặt chân lên mặt đất Tống Ánh Trúc vẫn còn khiếp sợ. Mà Ức Mặc lại hoàn toàn quên mất. Cô chỉ muốn ăn cơm, nên líu ríu lôi kéo Diệp Mặc nói không ngừng. Nếu như không phải biết chuyện bay như vậy không thể tùy tiện nói ra, cô đã sớm đứng trên đường kêu ầm lên rồi.

Tống Ánh Trúc nhìn Diệp Mặc và Ức Mặc dính cùng một chỗ, trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác thỏa mãn. Dường như khổ cực trong mấy năm nay đã biến mất không thấy nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 791

Tẩy Tủy

"Huy Hoàng mỹ thực" cũng được xem là khách sạn hạng sang ở Ninh Hải rồi, hơn nữa Ninh Hải lắm kẻ nhiều tiền nên số người tới đây ăn uống cũng không hề ít.

Bọn Diệp Mặc ba người vừa bước vào liền hấp dẫn ánh mắt của nhiều người, hấp dẫn nhất là tóc của Tống Ánh Trúc. Tuy thể chất Tống Ánh Trúc rất yếu ớt, nhưng vì sau khi gặp được Diệp Mặc, bản thân được chỉnh lý lại một chút thì liền thể hiện được chút khí chất. Ngoài việc cô ta vì làm thủ công lâu năm khiến tay thô ráp và khí sắc kém ra thì khí chât vẫn là Tống Ánh Trúc của ngày xưa. Thêm mái tóc ánh bạc của cô ta đương nhiên là thu hút ánh mắt của đông đảo mọi người rồi.

Thấy Tống Áng Trúc cúi đầu, Diệp Mặc liền kéo lấy tay cô. Tống Ánh Trúc biết ý định của Diệp Mặc là muốn cô không cần chú ý.

Nghĩ tới việc về sau không cần để ý tới ánh mắt của mọi người chỉ cần ở bên cạnh Diệp Mặc là tốt rồi, Tống Ánh Trúc liền bình tĩnh lại. Nhiều nhất chỉ là khiến cuộc sống của Ức Mặc ổn định trở lại thì mình nên chủ động rời xa Diệp Mặc.

Diệp Mặc lờ đi, sở dĩ hắn không điều trị thương thế cho Tống Ánh Trúc ngay bây giờ là vì hắn dự định buổi tối không những giúp cô ta hồi phục thanh xuân mà hắn còn muốn giúp cô ta tẩy tủy. Cho nên trước lúc đó, hắn không muốn điều trị tùy tiện.

Diệp Mặc gọi một gian phòng riêng. Hắn không muốn bị người khác nhìn mình lúc đang ăn cơm.

Trước mặt một bàn thức ăn mà bản thân rất muốn nếm thử, Ức Mặc lại quên mất cả việc tu chân, chăm chú vào đồ ăn trước mặt và không ngừng giục mẹ dùng bữa.

Tống Ánh Trúc ăn rất ít, chỉ cần nhìn thấy Ức Mặc ăn ngon lành là cô đã vui lắm rồi. Tuy những năm nay cuộc sống vất vả nhưng cô dù sao cũng xuất thân giàu sang.

- Bố ơi, đây là nơi ngày trước mà bố ở à? Hình như mẹ đã đưa con tới đây một lần rồi.

Ức Mặc vừa tới sân ngoài của Ninh Hải liền nói.

Nghe xong câu nói của Ức Mặc, Tống Ánh Trúc mắt có chút đỏ. Cô không thể tưởng được khi mới tới Ninh Hải cô đã đưa con bé năm tuổi đến nơi này mà nó lại vẫn còn nhớ.

Nếu với tính cách tại Yến Kinh mười mấy năm trước, cô không thể đưa con gái tới đây thăm nơi ở cũ của Diệp Mặc. Nhưng mười mấy năm trôi qua khiến cô nhận ra tính cách của một người là có thể thay đổi được, hơn nữa cô cũng muốn không ngừng khắc sâu hình tượng Diệp Mặc trong lòng con gái. Nhưng lúc này cô có thể cùng với Diệp Mặc và con ở bên nhau là hạnh phúc lớn nhất của cô.

Chuyện năm đó, hoàn toàn không liên quan gì tới Diệp Mặc, hoặc nếu không phải Diệp Mặc thì số phận của cô có thể còn thê thảm hơn nữa. Cô thậm chí có vô số lần nhớ lại chuyện đó, may mắn vào lều của cô ngày hôm đó là Diệp Mặc. Cho nên, khi mối hận trong cô không còn nữa, cô không hề hận Diệp Mặc chút nào mà chỉ lo lắng cho con gái.

Diệp Mặc vỗ vỗ tay Tống Ánh Trúc rồi nói với con:

- Đúng vậy, lúc trước bố ở đây.

Diệp Mặc đưa con và Tống Ánh Trúc vài tiểu viện, cỏ dại trong bồn hoa trong vườn cũng không nhiều, hơn nữa trong phòng dọn dẹp cũng sạch sẽ.

Diệp Mặc thoáng nhìn đã biết nơi này vẫn có người thường xuyên ở đây, đoán chừng không phải Tô Tĩnh Văn chính thì là Vân Băng.

Nhưng Tô Tĩnh Văn và Vân Băng đều không ở đây, Diệp Mặc thậm chí không dùng thần thức tìm họ ở Ninh Hải.

Vuốt bồn hoa Diệp Mặc thở dài, dường như tất cả những cô gái có quan hệ với hắn đều đã đến qua tiểu viện này, ngoài Tiểu Vận ở tiểu thế giới.

Diệp Mặc bước vào phòng, mấy người sau khi quét dọn bụi đất rồi nói với Ức Mặc:

- Tối con ngủ ở phòng phía tây nhé, tối bố phải giúp mẹ trị thương không có việc gì thì dừng quấy rầy bố mẹ Diệp Mặc nói trị thương là sự thật, nhưng con gái và Tống Ánh Trúc cứ hiểu lầm ý của hắn. Ức Mặc cũng đã mười ba tuổi rồi, đến tuổi này có nhiều việc cũng đã hiểu rồi. Cô vốn nghĩ tối sẽ ngủ cùng bố mẹ sau đó nói chuyện cả đêm luôn, nhưng nghe xong câu nói của bố thì liền hiểu ngay.

Cô lè lưỡi làm mặt quỷ với Diệp Mặc, sau đó nói biết rồi, liền chui vào phòng phía tây. Theo cô nghĩ, bố mẹ nhất định có rất nhiều chuyện để nói, cô mà chen ngang thì không tốt.

Tống Ánh Trúc nhìn Ức Mặc rời đi, mặt liền đỏ bừng, đương nhiên cô biết Diệp Mặc muốn gì, nhưng cô thật sự không có chút chuẩn bị gì hết.

Nói thật, tuy cô đã có con mười mấy tuổi nhưng về chuyện nam nữ vẫn không hiểu bằng con gái. Hoặc nói cách khác tâm lý trên phương diện này cô vẫn là Tống Ánh Trúc của mười mấy năm về trước Thực ra cô nghĩ là buổi tối cô sẽ cùng Diệp Mặc và con gái ở bên nhau, ba người nói chuyện cả tối cũng tốt rồi. Cô há miệng, nhưng lại không gọi con lại. Đừng nói Diệp Mặc đã nói như vậy, mà kể cả hắn không nói thì thực ra cô cũng muốn nói chuyện riêng với Diệp Mặc.

Nhưng cho dù là nghĩ vậy, trong lòng nàng không thể không lo lắng, đối

với nàng mà nói, ngoài sự việc lần trước đột ngột xảy ra, cô thật sự là lần đầu tiên.

Nhìn thấy Diệp Mặc bước vào phòng, cô lại có chút lo lắng.

- Em còn do dự gì vây? Mau vào đi.

Diệp Mặc nhìn Tống Ánh Trúc đang đứng trước cửa gọi.

Tống Ánh Trúc càng hoảng hốt, cô xoắn xoắn áo của mình, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Hay là em đi tắm trước đã.

Diệp Mặc một tay kéo lấy Tống Ánh Trúc tiến vào - Không cần, đợi lát nữa tắm cũng được Diệp Mặc là một người dứt khoát, đã tiếp nhận Tống Ánh Trúc rồi thì hắn không nói dài dòng. Nếu như chưa tiếp nhận nàng có lẽ hắn còn do dự hơn cả Tống Ánh Trúc.

- Em uống đan dược này trước đi đã, sau đó cởi quàn áo nằm lên giường.

Diệp Mặc lấy ra một viên "trú nhan đan" đưa cho nàng.

Tống Ánh Trúc chần chừ một chút không cầm lấy đan được trong tay hắn, nhưng lại cởi hết quần áo của mình ra, nhắm mắt hai tay bắt chéo trước ngực nằm lên giường.

Diệp Mặc nhìn làn da trắng như tuyết của nàng trong lòng thậm chí có chút hốt hoảng. Dường như có một loại lửa nóng từ bụng dần tràn lên. Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy Tống Ánh Trúc không mặc gì, nhưng cũng gần như lần đầu, lúc trước dưới chân Mai Nội Tuyết Sơn hắn căn bản không có ý nghĩ đó.

Tống Ánh Trúc tuy gầy ốm, nhưng ngọn núi trước ngực nàng vẫn rất chắc chắn. Thậm chí còn to hơn Tiểu Vận một chút. Nhìn thấy thân thể Tống Ánh Trúc thì Diệp Mặc hiểu ngay tóc của nàng hoàn toàn vì suy nghĩ nhiều

mà tạo thành như vậy. Thân thể nàng có thể duy trì được như thế này là vì liên quan tới việc nàng đã từng luyện cổ võ mà ra.

Nhưng hắn chỉ yêu cầu Tống Ánh Trúc cởi áo, cô ta làm gì cả cởi tất cả rồi?

Nhưng Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều gì hết, trong mắt hắn thì Tống Ánh Trúc đã là vợ hắn rồi. Cho dù trước mặt hắn cởi hết thì cũng chả có gì.

Hắn lại đem đan dược đưa tới bên miệng nàng nói:

- Há miệng ra, uống đan dược đi nào.

Tống Ánh Trúc mặt đỏ bừng mở to mắt, do dự lúc lâu mới nói:

- Thật ra em có thể không cần uống thuốc đâu, em... có lẽ có thể, anh lên đi.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Tống Ánh Trúc nói:

- Đay là "trú nhan đan" đợi chút anh giúp em chữa thương, thậm chí con phải giúp em rửa tủy. Trước khi chữa thương mà uống "trú nhan đan" thì hiệu quả có thể tăng gấp bội đấy. Anh có thể kích phát hoàn toàn công hiệu của "trú nhan đan". Hiện em đến tu vi hoàng cấp cũng chưa đạt tới, thì nàng có thể làm gì...

Nhưng Diệp Mặc chưa nói hết câu, hắn đã hiểu ý của Tống Ánh Trúc, trong lòng liền dâng lên sự thương hại. Tống Ánh Trúc hiểu lầm ý hắn rồi, cho nên tuy nàng yếu ớt nhưng cũng không hề cự tuyệt vì hắn đã cởi sạch quần áo.

Diệp Mặc cúi người xuống, nói thầm bên tai Tống Ánh Trúc:

- Cảm ơn em, Ánh Trúc, em đã thấy Lạc Ảnh và Khinh Tuyết rồi, anh nghĩ eem cũng như bọn họ đều là người bên cạnh anh... trước tiên để anh chữa thương cho em Rốt cuộc Tống Ánh Trúc cũng đã hiểu được Diệp Mặc

thật sự muốn chữa thương cho nàng. Cô nghĩ tới tới Diệp Mặc không tầm thường thì lập tức biết hắn không phải lừa cô. Tuy cô hiểu lầm ý của hắn có chút đỏ mặt, nhưng vì thái độ của Diệp Mặc mà cô không mấy xấu hổ và khó chịu. Thậm chí đến nói mặc quần áo vào cũng không mà há miệng nuốt "trú nhan dan" trong tay Diệp Mặc. Lại nhắm mắt lại Hiệu dược của "trú nhan đan" đang dần dần tản ra trong cơ thể Tống Ánh Trúc, Diệp Mặc lại lấy ra một viên "liên sinh đan" đút vào miêng Tống Ánh Trúc. Nếu chỉ đơn thuần là chữa thương thì hắn không cần phải cởi bỏ trang phục của cô, chỉ một viên "liên sinh đan" là ổn rồi.

Nhưng hắn đã quyết định tẩy tủy cho Tống Ánh Trúc, hơn nữa còn là tẩy tủy không cần tẩy tủy đan.

Khi hai viên đan dược trong người Tống Ánh Trúc phát huy tác dụng, Diệp Mặc lấy ra 360 kim châm, bắt đầu không ngừng châm vào khiếu huyệt trên người cô, chải vuốt kinh mạch trong cơ thể cô. Vì không để chân nguyên của bản thân không theo kip, hắn thậm chí lấy ra 12 viên linh thạch bố chí một trận pháp tụ linh đơn giản.

Tống Ánh Trúc đã ngủ trước chân nguyên và châm mạch của Diệp Mặc. E là Diệp Mặc đã luyện tới đỉnh cao tầng 8 trung kỳ rồi, sắp sang hậu kỳ, tẩy tủy cũng không phải là công việc đơn giản là làm xong.

Vẫn may là Tống Ánh Trúc vốn là người luyện cổ võ, kinh mạch trên người cứng cỏi dễ khơi thông hơn so với người bình thường, nếu không thì hắn phải tiêu phí mấy lần khí lực.

Bắt đầu từ thủ phái âm thế kinh tới kết thúc ở túc quyết ân can kinh, mỗi lần Diệp Mặc trừ tạp chất một đường kinh mạch cần lượng lớn chân nguyên. Khi kinh mạch trên người của Tống Ánh Trúc toàn bộ được tẩy đi, hắn đã mềm nhũn người không còn chút sực lực nào.

Linh khí bên trong mười hai viên linh thạch đã không còn, hắn thở một hơi nhìn nàng nằm ngủ, trong lòng bỗng cảm thấy thành tựu của mình. Tuy chân nguyên của hắn tiêu hao rất nhiều nhưng Tống Ánh Trúc đã khôi phục

lại dung mạo của năm đó. Tóc đã đen trở lại hơn nữa nhờ có "trú nhan đan" mà da của cô ta càng trắng nõn nà, thậm chí còn đẹp hơn năm xưa.

Tuy tu vi của cô mới chỉ phục hồi tới hoàng cấp hậu kỳ, nhưng Diệp Mặc không định cho nàng luyện cổ võ nữa. Hắn tiện tay với khứ trần quyết và thanh thủy quyết liền rửa sạch mồ hôi và tạp chất trên người hắn và Tống Ánh Trúc. Lúc bày mới thay bộ ra giường mới vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 792

Tống Ánh Trúc Nhiệt Tình Như Lửa

Khi Tống Ánh Trúc tỉnh lại, cô liền cảm thấy mình không hề mặc gì hết, trong lòng cả kinh. Là một người phụ nữ không chồng trong nhiều năm sống cùng với cô con gái Ức Mặc, khiến cô có một tính cách hết sức dè dặt.

Cô chưa quen với việc ngủ cùng với Diệp Mặc. Nhưng cô liền nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, hôm qua Diệp Mặc trở về rồi còn giúp cô trị thương nữa. Cô quay đầu nhìn Diệp Mặc đang ngủ bên cạnh mình liền thở phào nhẹ nhõm. Tối qua Diệp Mặc tiêu hao rất nhiều chân nguyên, không ngờ lần đầu tiên ngủ say như vậy.

Nhưng ngay lập tức cô cảm thấy có gì đó không đúng, thân thể cô trở nên rất thoải mái hơn nữa tu vi cũng đã tăng lên tới hậu kỳ hoàng cấp, thậm chí cô chỉ cần cố gắng một chút là có thể thăng cấp đến huyền cấp. Thương thế năm đó đã sớm biến mất hơn nữa cô còn phát hiện tay của mình biến đổi giống như mười mấy năm trước, thiên thiên thanh tú.

Trong lúc kinh hoàng, Tống Ánh Trúc nắm lấy mái tóc dài của mình, đập ngay vào mắt cô là một mái tóc đen nhánh đến nửa sợi bạc cũng không còn.

Cô nhớ lại tối qua Diệp Mặc nói giúp cô trị thương, lẽ nào hắn nói trị thương lại nghịch thiên như thế này? Cô liền nghĩ tới lời nói mà Diệp Mặc nói tối qua.

- Những gì mấy năm nay em mất đi anh sẽ lấy lại cho em Chăng lẽ hắn lại có thể lấy lại tuổi thanh xuân cho mình?

Tống Ánh Trúc không thể nào bình tĩnh được, cô biết tất cả chuyện này đều là thật, vì đến bay Diệp Mặc còn làm được thì còn có việc gì mà hắn không làm được chứ? Chẳng lẽ hắn thật sự là một vị tiên nhân chăng?

Không có một người con gái nào mà lại không để ý tới sắc đẹp của mình. Không có người con gái nào lại không muốn thể hiện vẻ đẹp của mình cho người mà mình thích. Tống Ánh Trúc cũng vậy, cũng không thể nào thờ ơ với dung mạo của mình, nhưng những gì đã mất đi này, không ngờ Diệp Mặc thật sự đã tìm lại giúp cô rồi.

Tống Ánh Trúc không thể kìm nén nổi xúc động và vui mừng, thậm chí bất chấp Diệp Mặc vẫn đang ngủ say, cô không chút do dự ôm hôn Diệp Mặc.

Diệp Mặc lần đầu tiên không dùng tới tu luyện để khôi phục chân nguyên cho mình, mà lại chọn cách ngủ say. Trong khoảnh khắc nàng ôm chặt lấy hắn thì hắn liền tỉnh lại.

Thấy vẻ mặt vui sương xúc động của Tống Ánh Trúc, trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Không có bất cứ món quà nào có thể tốt hơn việc làm cho Tống Ánh Trúc sau mười mấy năm thất vọng vui vẻ trở lại. Cô một lần nữa tìm lại được tự tin của ngày trước, một lần nữa trở về là Tống Ánh Trúc ban đầu.

- Cảm ơn anh, Diệp Mặc...

Tống Ánh Trúc hoàn toàn không thể kìm nén được xúc động. Sau khi nói xong, không đợi Diệp Mặc trả lời cô liền hôn Diệp Mặc.

Diệp Mặc và Tiểu Vân ly biệt lâu như vậy. Trở về lại không gặp Lạc Ảnh và Kinh Tuyết, nay lại được Tống Ánh Tuyết ôm hôn điên cuồng thì làm sao hắn có thể chịu được.

Tình cảm mãnh liệt của Tống Ánh Trúc đã đốt lên ngọn lửa trong hắn, nhưng Diệp Mặc không thể ngờ Tống Ánh Trúc lại sôi nổi như vậy, lại

không để cho hắn lật người lại.

Tuy Diệp Mặc có thể cưỡng ép như vậy nhưng hăn lại không làm thế Tống Ánh Trúc thậm chí hoài nghi Diệp Mặc lừa cô, viên "trú nhan đan" kia căn bản chỉ là xuân dược. Khiến trong lòng cô tràn đầy sôi nổi. Cô không để Diệp Mặc chủ động Diệp Mặc không hiểu suy nghĩ của nàng, nhưng cô hiểu được.

Khi cô bao bọc lấy sự nóng bỏng kia, cô nhíu nhíu mày dường như có chút đau đớn, nhưng rất nhanh liền không còn nữa. Cô khoan khoái rên lên, thậm chí còn xem Diệp Mặc như chiếc thuyền nhỏ của cô.

Chính hôm qua, cô cũng khẳng định chính mình không thể nóng bỏng sôi nổi như vậy. Nhưng giờ cô thực sự đang làm như vậy. Nếu được cô đồng ý sinh thêm một đứa con cho Diệp Mặc.

Trăng càng lúc càng cao, dường như sắp sáng rồi, bên ngoài thậm chí còn có tiếng xe ô tô vọng tới. Tống Ánh Trúc kiệt sức bò từ trên người Diệp Mặc xuống, cô núp trong vòng tay của Diệp Mặc, cô không dám tin người phụ nữ vừa điên cuồng kia lại là cô Tống Ánh Trúc.

Thấy Diệp Mặc không hỏi gì, cô kìm không được liền chủ động nói:

- Hôm đó là anh chủ động, hôm nay em chủ động một lần vậy.

Giờ Diệp Măc mới hiểu được hành động vừa rồi của Tống Ánh Trúc. Hắn có chút áy náy vuốt vuốt tóc cô. Hắn và cô ở cùng nhau thật sự rất ít, hoặc sự việc ngày hôm đó là sự việc duy nhất đáng nhớ giữa họ. Mấy năm nay Tống Ánh Trúc thường xuyên nhớ lại cũng là vì cô quá cô đơn mà thôi.

Nhớ tới mười mấy năm trước cô gái lạnh lùng băng giá tại ở Đoạn Đỉnh sơn, tối nay lại sôi nổi như vậy, đến Diệp Mặc cũng có cảm giác không thực.

- Thực ra hôm đó anh cũng là vô tội, cũng là em chủ động đấy.

- Anh...

Hai người không có tâm trạng ngủ tiếp nữa. Có thể là do sự sục sôi nhiệt liệt vừa rồi, Tống Ánh Trúc không còn cái cảm giác lạ lẫm như khi mới gặp Diệp Mặc. Hoặc có lẽ cho tới giờ cô mới thực sự hạ quyết tâm rời đi cùng Diệp Mặc, chứ không phải đưa con cho Diệp Mặc rồi một mình ra đi.

- Xin lỗi Diệp Mặc ôm chặt Tống Ánh Trúc vào lòng áy náy nói. Sở dĩ nói điều này là vì Tống gia là do một tay hắn tiêu diệt, tuy hắn không có giết nhiều người của Tống gia nhưng Tống gia là do hắn đuổi khỏi Yến Kinh, đó là sự thật.

Thứ hai, Tống Ánh Trúc phải một mình kiếm sống nuôi con. Với cô mà nói thì qua gian khổ rồi, huống chi tu vi của nàng lại thụt lùi tới tình trạng kia. Nói xong Diệp Mặc đột nhiên nhớ tới Tống Ánh Trúc bị thương, cổ võ thụt lùi là do chuyện gì vậy?

Tống Ánh Trúc đưa tay che miệng Diệp Mặc, cô hiểu suy nghĩ của hắn, cô không giải thích, cô biết nếu cô không phải người nhà Tống gia thì việc Tống gia bị diệt vong cũng là gieo gió gặp bão mà thôi. Lúc trước khi cô còn ở Thiên Tổ, Loan sư thúc từng nói, Tống gia nhà cô có chút lộ liễu, về sau quả nhiên chọc phải Diệp Mặc.

Sau việc đó, cô vất vả tìm Diệp Mặc báo thù, nhưng những người ở Tống gia người người lấy tài sản rồi bỏ đi, chả có một ai nhớ tới vẫn còn một người tên Tống Ánh Trúc.

Diệp Mặc đã không ít lần cứu cô, còn trở thành chồng của cô. Hắn với những ân oán của Tống gia đối với Tống Ánh Trúc mà nói sớm đã tan biến hết rồi. Với khả năng của Diệp Mặc thì giết cả nhà Tống gia dễ như trở bàn tay. Nhưng hắn lại không làm như vậy. Giờ cô và Diệp Măc có chung một đứa con là Ức Mặc, cô còn lý do gì để mà đi tìm bố Ức Mặc báo thù chứ?

- Thương thế của em do đâu mà có vậy?

Diệp Mặc không hề quên việc này. Tuy trước đây hắn không tiếp xúc nhiều vơi Tống Ánh Trúc nhưng hắn biết Ánh Trúc tuy xuất thân Tống gia

xong cô không phải người thích nhiều chuyện. Hơn nữa cô tính tình cao ngạo, ân oán phân minh, không thích nợ người khác, làm sao có thể chủ động đi gây sự với người khác?

Nếu không phải tính cách cô như vậy thì lúc đầu mình cũng bị cô ta giết rồi.

Không cần nói ban đầu cô ở Thiên tổ đã rất khiêm tốn, sau khi tới Yến Kinh càng thêm khiêm tốn thì làm sao mà kết thù oán với ai.

Tống Ánh Trúc chần chờ một chút rồi chậm rãi nói:

- Năm đó một mình thiếp ôm Ức Mặc tới thành phố Kinh, dưới tiết trời giá lạnh em ngất đi dưới chân núi Nga Mi. Chị Thiện Du trên núi Nga Mi đã cứu em, đưa em lên Nga Mi Am trên núi Nga Mi.

Diệp Mặc nghe tới lúc Tống Ánh Trúc ngất dưới trời tuyết lạnh trong lòng liền cảm thấy áy náy, càng ôm chặt hơn. Tống Ánh Tuyết hiểu tâm ý của Diệp Mặc, nhưng nhớ tới chị Thiện Du trong lòng cô có chút buồn.

- Sau khi biết tin tức của anh, em liền đưa Ức Mặc tới Yến Kịnh, nhưng em lại nghe nói chàng ở Lưu Xà, em lại đem Ức Mặc lặn lội tới Lưu Xà. Sau khi tơi Luư Xà mới biết chàng đã tới Lạc Nguyệt. Cũng may lúc mới tới Lạc Nguyệt vừa trải qua chiến tranh, các bến tàu ở Lạc Nguyệt đều mở cửa di dân. Em và Ức Mặc lại tới Lạc Nguyệt.

Tống Ánh Trúc tuy đã nằm trong vòng tay Diệp Mặc nhưng nhớ tới con đường gian khổ trước đây vẫn có chút gì đó chua xót.

Bây giờ cô không muốn giống trước kia trôi giạt khắp nơi. Cho nên cô càng chân trọng cơ hội ở bên cạnh Diệp Mặc.

- Xin Lỗi, Ánh Trúc khi ấy anh nhìn thấy bóng em rời khỏi dường như có chút quen thuộc. Anh lại không suy nghĩ xem đó là ai. Nếu anh cẩn thận hơn một chút thì em đã không phải chịu nhiều khổ sở rồi.

Diệp Mặc cảm thấy vô cùng hối hận, hắn rõ ràng đã nhìn thấy một người phụ nữ ôm con rời khỏi tầm mắt hắn lại không chủ động hỏi thăm một chút.

Tống Ánh Trúc lắc lắc đầu, đương nhiên cô biết lúc đó trong lòng Diệp Mặc cô không hề có chút ấn tượng nào cả. Cô cũng chưa hề trách móc gì Diệp Mặc, cho dù cô và Diệp Mặc có thật là vợ chồng hai người cũng không thể ở bên nhau công khai.

- Sau khi em và con rời khỏi Lạc Nguyệt, vì không thể đi đâu thiếp lại trở về Nga Mi Am. Nhưng em chỉ nhìn thấy xác của chị Thiện Du và hai vị sư thái. Em biết trong am xảy ra chuyện rồi, thiếp vội vàng chôn chị Thiện Du và hai vị sư thái rồi bế Ức Mặc rời đi.

Nói tới đây Tống Ánh Trúc có chút hồi hộp, dường như sự việc năm đó dọa người quá.

Diệp Mặc vận chuyển một ít chân khí vào thân thể Tống Ánh Trúc khiến cô bớt hồi hộp.

Tống Ánh Trúc cảm thấy mình vẫn trong vòng tay của Diệp Mặc, tâm trạng hồi hộp dần dần bình tĩnh trở lại. Nhưng giọng hơi run:

- Em vừa đi tới cổng thì có một người mặc áo đen chặn lại. Tên áo đen đó thậm chí không có mặt, mặt hắn dường như là bộ xương khô vậy, lúc đó em bị tên áo đen dọa cho không dám đọng đậy.

Diệp Mặc khẽ nhíu mày, hắn nhớ tới một tên cũng không có mặt như vậy, lúc trước tại hội đấu giá trên biển gặp tên Nghiêm Vô Lượng. Gần giống với người mà Tống Ánh Trúc miêu tả. Tên Nghiêm vô Lượng tới từ Miêu Cương, là một người nuôi trùng độc, nhưng sau khi gặp ở hội đấu giá mình đã giết y. Giờ trên người vẫn còn giữ một miếng thiết bài lấy được từ y, nên Tống Ánh Trúc gặp phải có lẽ không phải y.

- Giọng của hắn giống như âm hồn vậy, em lo cho Ức Mặc, vớ lấy cây gậy đập tới hắn. Không rõ người đó vì bị thương hay gì mà gậy của em lại

đập trúng hắn. Tên đó kêu lên một tiếng, như phóng ra vật gì đó, nhưng vòng tay của Ức Mặc dường như phát ra hào quang yếu ớt chặn vật kia lại.

- Em không dám đánh với hắn nữa, vội vàng ôm Ức Mặc bỏ chạy. Nhưng người đó đá cây côn bay tới đập ngay vào lưng em, em thổ máu nhưng vẫn không dám dừng lại, chạy nhanh rời khỏi Nga Mi Sơn. May là tên đó lại không đuổi theo, sau đó em cùng con vẫn luôn chốn ở Ninh hải. Có lẽ chàng đã ở Ninh Hải, nên em cảm thấy nơi đây an toàn hơn chút...

Cho dù Tống Ánh Trúc giờ nói lại những lời này, trong lòng vẫn sợ hãi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 793

Ức Mặc Nguy Hiểm

Diệp Mặc thấy Tống Ánh Trúc nói như vậy, thì càng ngày lại càng có cảm giác người mặc áo đen mà Tống Ánh Trúc nhắc tới và tên Nghiêm Vô Lượng mà mình đã gặp ở trên thuyền là cùng một người. Dù sao thì cấp phòng ngự của vòng tay cũng không có nhiều tác dụng mấy, nên đã khiến Tống Ánh Trúc bị thương.

Nghiêm Vô Lượng có một ngoại hiệu là "đuổi tận giết cùng". Hơn nữa còn là đệ tử truyền nhân của "Vạn Cổ Môn", kẻ nào cũng đều là cao thủ vô cùng lợi hại. Lúc trước phần lớn thành viên của "Địa Sát" một tổ chức chuyên môn bắt cóc giết người cướp của, đều là đệ tử của "Vạn cổ môn".

Bởi vì kẻ đảm nhiệm việc giết người đã đắc tội với hắn, nên bị hắn giết chết rồi, trước khi chết gã đó còn nói sẽ có người đến tìm hắn, lúc đó Diệp Mặc cũng không để ý lắm, xem ra bây giờ, kẻ mà gã nhắc đến chính là người của "Vạn cổ môn" rồi.

Bởi bây giờ đệ tử của "Vạn Cổ Môn" đều đã bị hắn giết sạch rồi, Diệp Mặc cũng không biết rằng "Vạn Cổ Môn" có tất cả bao nhiêu đệ tử, nhưng điều khiến Diệp Mặc cảm thấy kỳ lạ đó chính là nếu đối phương thực sự là đệ tử của "Vạn Cổ Môn" thì Tống Ánh Trúc không có lý do nào để có thể chạy thoát được cả.

Bởi vì đệ tử của "Vạn Cổ Môn" đều là cao thủ, cho dù không thể làm hắn bị thương, nhưng chắc chắn cũng sẽ không thể nào để Tống Ánh Trúc chạy thoát, Diệp Mặc nhíu mày suy nghĩ, hắn cứ luôn có cảm giác gì đó không đúng.

Tống Ánh Trúc chỉ bị thương nhẹ, nguyên khí hơi suy yếu đi một chút thôi, cũng không bị hạ độc, điểm này thì Diệp Mặc có thể khẳng định. Con gái Ức Mặc của hắn thì càng không thể, Ức Mặc mới 12 tuổi đầu, đối phương chắc chắn sẽ không hạ độc Ức Mặc, hơn nữa nhìn Ức Mặc rất khỏe mạnh đáng yếu, nên chắc cũng sẽ không thể xảy ra chuyện này được.

- Anh làm sao vậy?

Tống Ánh Trúc nhìn Diệp Mặc nhíu mày như đang suy nghĩ chuyện gì, liền hỏi.

Diệp Mặc áp tay vào ngực Tống Ánh Trúc, rồi truyền chân khí lên người cô, cẩn thận xem xét một lần nữa, không phát hiện ra bất cứ chỗ nào bất thường, mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Tống Ánh Trúc được Diệp Mặc truyền chân khí cho, thân thể đã ấm hơn lúc trước rất nhiều, cô chủ động ôm sát Diệp Mặc hơn.

Diệp Mặc lại vỗ vỗ lưng Tống Ánh Trúc nói:

- Em buông anh ra nào, anh đi xem Ức Mặc thế nào rồi.

Bởi đối phương là người của "Vạn Cổ Môn", nên Diệp Mặc cũng cảm thấy không yên tâm lắm, nhất định phải đích thân đi kiểm tra mới được.

- Ức Mặc làm sao cơ?

Tống Ánh Trúc kinh ngạc, trong lòng cô, Ức Mặc còn quan trọng hơn bản thân cô gấp nhiều lần.

Diệp Mặc thận trọng nói:

- Anh nghi ngờ những người mà em gặp năm đó là người của "Vạn Cổ Môn". Người của "Vạn Cổ Môn" kẻ nào cũng như lang sói, bọn chúng không hề có lý tính đâu. Hơn nữa khống chế trùng độc của bọn chúng vô cùng lợi hại, mặc dù hai mẹ con thoát ra cũng không dễ dàng gì. Nhưng anh

vẫn muốn xác nhận xem trên người Ức Mặc có bất cứ dị dạng nào không mới được.

Thấy Diệp Mặc mở cửa bước ra ngoài, Tống Ánh Trúc lập tức trở nên lo lắng, cô đã từng nghe sư phụ nói về "Vạn Cổ Môn" một lần, mặc dù là một môn phái không lớn trong ẩn môn, tọa lạc ở Miêu Cương, nhưng thủ đoạn của "Vạn Cổ Môn" khiến cho người ta khó mà đề phòng được, cho dù là lục đại ẩn môn cũng không muốn gây thù chuốc oán với bọn chúng.

Bây giờ Diệp Mặc lại nói người mà năm đó cô gặp phải có thể là người của "Vạn Cổ Môn", nên cô đương nhiên là cảm thấy căng thẳng rồi.

- Cả đêm con không ngủ sao?

Diệp Mặc vào phòng phía tây, nhìn thấy Ức Mặc tựa người vào đầu giường, hỏi.

- Ba, ba đến rồi, con vừa mới tỉnh. Ba muốn dạy con tu chân à?

Lời nói của Ức Mặc đã để bại lộ chuyện mà cô bé luôn nghĩ đến.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Chắc chắn là phải dạy con tu chân rồi, nhưng hôm nay ba phải ra ngoài có việc, lát nữa con và mẹ lên phố mua ít quần áo đồ đạc nha.

- Thế mẹ đâu rồi ạ?

Ức Mặc nhìn ra cửa hỏi.

- Lát nữa mẹ con sẽ qua đây, con đưa cổ tay ra đây cho ba xem nào, sức khỏe của con thế nào.

Diệp Mặc nhìn sắc mặt của Ức Mặc, mặc dù cũng không thể nói là hồng hào khỏe mạnh, nhưng chắc chắn là không có dấu hiệu của bệnh tật. Trong lòng cảm thấy yên tâm phần nào.

Người mà Ức Mặc tin tưởng nhất không phải là mẹ mà là ba của cô bé, bởi vì ngay từ nhỏ, mẹ đã không ngừng kể về ba cho cô bé nghe, cộng thêm ba có thể dẫn cô bay, nên cô càng tin tưởng vào sự lợi hại của ba. Cho nên mặc dù cô biết sức khỏe của mình rất tốt, nhưng vẫn không hề do dự đưa tay ra cho ba.

Diệp Mặc cẩn thận kiểm tra toàn bộ kinh mạch của Ức Mặc, thậm chí là huyệt đạo toàn thân, nhưng đã kiểm tra hai lần rồi, vẫn không phát hiện ra có điều gì bất thường. Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, chắc Ức Mặc cũng không có vấn đề gì.

Xem ra không phải việc phỏng đoán của hắn có vấn đề, mà là vì gã đó bị thương quá nặng rồi, chẳng phải Tống Ánh Trúc nói vòng tay Ức Mặc ngăn chặn vật đó sao? Có lẽ vì vòng tay đó nên Ức Mặc mới không bị lén hạ độc.

Lúc Diệp Mặc thu tay lại, hắn lại nghe thấy Ức Mặc hét lên sợ hãi:

- Mẹ, mẹ...

Ức Mặc hoàn toàn quên rằng Diệp Mặc đang cầm tay cô bé để kiểm tra, rồi cô bé đột nhiên giơ cánh tay còn lại ra bịt miệng, không thể tin được nhìn Tống Ánh Trúc. Không ngờ mẹ cô lại trở nên trẻ đẹp như vậy, người phụ nữ này là mẹ mình sao? Hình như 10 năm trước mẹ cũng không được trẻ đẹp như vậy thì phải.

Là ba, đúng rồi nhất định là ba, chính ba đã dùng tiên thuật để chữa trị cho mẹ, Ức Mặc quay lại nhìn ba mình, ánh mắt sáng như sao. Đối với cô bé mà nói, những thứ này nhất định cô phải học được từ ba.

Diệp Mặc vừa rồi hết sức chăm chú kiểm tra sức khỏe cho Ức Mặc, nên cũng không chú ý tới việc Tống Ánh Trúc tới, nhưng tiếng hét kinh ngạc của Ức Mặc lại khiến cho hắn cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Dường như trên người Ức Mặc còn có chỗ không bình thường.

- Mẹ, mẹ đẹp quá, sau này chắc ra đường người ta sẽ cho rằng hai mẹ

con mình là hai chị em mất..., không đúng là em con ý chứ...

Ức Mặc bắt đầu liến thoắng ba hoa, chứng tỏ cô bé muốn cho mẹ bớt lo lắng đi, cô bé đã nhìn ra, mặc dù mẹ cô bé đã trở nên trẻ đẹp hơn rất nhiều, nhưng ánh mắt của mẹ cô đầy lo lắng.

Tống Ánh Trúc đi đến bên giường rồi ngồi xuống, lo lắng nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Sao rồi, Ức Mặc không sao chứ?

Ức Mặc cười khanh khách, vì lúc ba cô kiểm tra, hình như bên trong cơ thể cô có một hơi ấm, ngưa ngứa rất thú vị.

Diệp Mặc đang kiểm tra cơ thể Ức Mặc lần thứ 3, hắn không trả lời câu hỏi của Tống Ánh Trúc, nhưng sắc mặt của hắn càng ngày càng khó coi, cuối cùng hắn cũng đã rút ra được kết luận, chắc chắn Ức Mặc đã bị làm gì đó, nhưng cũng không thể coi là do bọn của "Vạn Cổ Môn" làm được, vì đây chỉ là một cái bớt mà thôi.

Diệp Mặc khẳng định tên hạ độc này bản lĩnh không kém những tên giết người khác là mấy, thậm chí còn có phần lợi hại hơn. Phỏng chừng qua mười mấy năm, bản lĩnh của y còn lợi hại hơn lúc bấy giờ nhiều.

- Bị sao thế?

Nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Diệp Mặc, Tống Ánh Trúc lo lắng chộp lấy tay Diệp Mặc hỏi, cô đương nhiên là không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì với con gái cô rồi.

- Mấy năm gần đây Ức Mặc có bị bệnh gì không? Hay nói cách khác nó có biểu hiện đặc biệt gì không?

Diệp Mặc hiểu hết về trùng độc vì trước đây đã từng đọc một cuốn sách viết về trùng độc, thế nên mặc dù hắn biết trên người Ức Mặc có vấn đề, nhưng cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm.

Tống Ánh Trúc lắc lắc đầu, cô cảm thấy Ức Mặc cũng được coi như một đứa trẻ may mắn, từ nhỏ đến lớn rất ít khi ốm đau gì, ngoài những lần đi tiêm phòng ra thì chưa từng đi đến bệnh viện lần nào.

Tuy nhiên một lát sau, hình như cô nhớ ra được chuyện gì, lập tức nói:

- Hình như Ức Mặc bị đau đầu mấy lần, mỗi lần nó đau, em đều hấp cách thủy một con gà ác nấu chung với thiên ma cho nó ăn, phải mất một tuần lễ mới khỏi được. Nhưng mấy năm nay thì cũng không thấy đau nhiều nữa, chỉ hai ba lần thôi...

Diệp Mặc thấy Tống Ánh Trúc nói như vậy, thì đã biết chắc rằng, trong người Ức Mặc không phải là một con trùng độc bình thường, mà là một thứ còn lợi hại hơn trùng độc gấp nhiều lần, thế nên thứ đó mới được gọi là Đan Cổ.

Đan Cổ là một loại sâu độc sinh sống bên trong cơ thể con người, mặc dù Diệp Mặc không biết làm thế nào để hạ độc bằng Đan Cổ, nhưng hắn đã từng xem giới thiệu về việc này. Người hạ độc dấu Đan Cổ vào người bị hạ độc, tốt nhất là vào những đứa trẻ, trước khi Đan Cổ phát triển hoàn chỉnh, thì sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào. Nhưng một khi Đan Cổ đã phát triển đầy đủ, Đan Cổ sẽ cắn trả vật thể kí sinh, hút hết máu và sức sống của vật thể kí sinh, cuối cùng hóa thành một viên Đan Cổ được luyện hoàn chỉnh.

Người nuôi Đan Cổ dùng nó để luyện một loại đan dược, sau đó tu luyện thăng cấp.

Loại trùng độc này và "Thực Thi Cổ" được tên Nhâm Sát nuôi dưỡng trước đây có hiệu quả như nhau, nhưng hiệu quả trong việc thăng cấp của Đan Cổ rất ôn hòa, không giống như "thực thi cổ" phải thông qua việc giết người hút máu người khác, nên Đan Cổ không có tác dụng phụ, hơn nữa còn có hiệu quả rất cao đối với người tu luyện.

Vì Đan Cổ cần một khoảng thời gian nuôi dưỡng rất dài, hơn nữa yêu cầu đối với người nuôi dưỡng nó cũng rất cao, thế nên có rất ít người nuôi

Đan Cổ.

Thời gian trưởng thành của đan cổ là 18 năm, nói cách khác, viên đan cổ trong người cô bé đợi đến lúc cô bé 20 tuổi, thì người nuôi nó sẽ đến lấy Đan Cổ về, đó sẽ chính là lúc Ức Mặc gặp tai họa.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, chẳng những Tống Ánh Trúc mà cả Ức Mặc cũng đều ngây ngây dại dại như người mất hồn. Tống Ánh Trúc không thể ngờ rằng việc cô chạy trốn được hoàn toàn là một chuyện được tính toán từ trước. Nếu như tên áo đen đó không phải cố tình để cô nuôi nấng Ức Mặc 20 năm trời, thì có lẽ cô đã mất mạng từ lâu rồi.

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

Tống Ánh Trúc nước mắt lưng tròng, đối với cô bây giờ không có chuyện gì quan trọng bằng chuyện trong người Ức Mặc đang có một con trùng độc.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Tống Ánh Trúc và Ức Mặc nói:

- Không cần phải lo lắng, anh có thể lấy Đan Cổ ra, Ức Mặc, con dựa vào người mẹ con, quay lưng ra phía ba.

Đan Cổ rất khó xuống, hơn nữa cũng rất khó lấy ra, nhưng đối với Diệp Mặc đây cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Đừng nói với bản lĩnh hiện giờ của hắn, cho dù là trước đây, khi chưa luyện đến luyện khí trung kỳ, thì hắn vẫn có thể lấy được Đan Cổ ra.

Đan cổ ở trong người Ức Mặc nằm ở lưng, Diệp Mặc dùng chân khí phong tỏa những hướng mà Đan Cổ có khả năng lẻn vào, rồi tiếp tục dùng chân khí, tung ra một chưởng thật mạnh vào lưng Ức Mặc, gần như lúc Diệp Mặc tung chưởng vào lưng Ức Mặc thì cũng có một thứ gì đó bé bằng hạt đậu tương bắn ra, Diệp Mặc nhanh tay chộp lấy rồi bỏ vào trong bình sứ của mình.

Lúc lấy xong Đan Cổ, Diệp Mặc lại cho Ức Mặc uống một viên "liên

sinh đan", rồi cẩn thận kiểm tra giúp cô một lần nữa, chắc chắn là không có bất cứ vấn đề nào nữa thì mới yên tâm, miệng vết thương nhỏ sau khi uống "liên sinh đơn" thì cũng khỏi ngay.

Tống Ánh Trúc thấy Diệp Mặc lấy ra Đan Cổ, mới thở phào nhẹ nhõm, cô vuốt vuốt ngực, nói:

- Đúng là dọa chết em rồi, bây giờ em nhớ ra rồi, hình như Ức Mặc ba năm bị đau đầu một lần. Không ngờ, trên thế giới này lại có loại người độc ác như vậy.

Lấy ra được Đan Cổ rồi, trong đầu Diệp Mặc cũng tràn đầy sát ý, loại cặn bã như vậy, vốn dĩ sau khi bước vào tiểu thế giới Diệp Mặc đã không thèm để ý tới đám người Nghiêm Vô Lượng nữa rồi. Nhưng bây giờ hắn nhất định phải đến Miêu Cương một chuyến, tiêu diệt cho bằng sạch "Vạn Cổ Môn" mới được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 794

Khách Của Phan Động Tân

Tống Ánh Trúc nhìn chằm chằm vào chiếc bình đựng Đan Cổ trong tay Diệp Mặc căm ghét nói:

- Đốt cái bình này đi, em nhìn nó cũng cảm thấy sôi máu rồi.

Cô vừa nghĩ đến chuyện nếu như không phải vì Diệp Mặc đến đây, thì Đan Cổ này đã lấy mạng Ức Mặc yêu quý của cô rồi, trong lòng cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Ức Mặc đã đau đầu 3 lần rồi, theo như lời Diệp Mặc nói, nếu con bé đau đầu đến lần thứ 5 thì sẽ không còn mạng nữa. Tống Ánh Trúc nghĩ mà sợ.

Diệp Mặc lắc lắc đầu.

- Con sâu độc này bây giờ chưa thể giết được, nếu như giết nó, đối phương có thể sẽ phát hiện ra. Anh muốn thông qua con trùng độc này để tìm ra kẻ đã hạ độc. Dám ra tay với Ức Mặc, anh tuyệt đối sẽ không để yên đâu.

Nói rồi, Diệp Mặc lấy một chiếc thẻ ngân hàng ra đưa cho Tống Ánh Trúc nói:

- Trong thẻ này có một ít tiền, mật mã là 1, em và Ức Mặc lên phố mua sắm ít đồ, anh đi có chút việc.

Tống Ánh Trúc tuy rằng không biết Diệp Mặc muốn đi làm gì, nhưng cô biết chắc chuyện mà Diệp Mặc đi làm chắc chắn có liên quan tới hai mẹ con cô.

Đối với Diệp Mặc mà nói nếu như chỉ có chuyện hôm qua của Phan Địch thì hắn sẽ không đi tìm "Bảo Xà Đường" làm gì, nhưng không ngờ Phan Động Tân lại dám có ý với viên dạ minh châu, điều này đã khiến hắn nổi sát ý. Bảo vật biết bao người thích, với bản lĩnh hiện tại của Diệp Mặc thì cũng không để ý gì đến viên dạ minh châu đó.

Nếu như theo như lời Diệp Mặc nói thì năm đó hắn cũng không cần phải đợi nhà họ Tra cướp "huyết sắc san hô" rồi mới động thủ, mà cứ đến thẳng nhà họ Kiều cướp đi cho rồi.

- Ba, sao trong thẻ của ba nhiều tiền không? Con có thể thích gì mua nấy được không ạ?

Ức Mặc lập tức hỏi, cô bé thích một chiếc điện thoại của Lạc Nguyệt, nhưng chưa từng dám nói cho mẹ biết. Bây giờ ba đến rồi, với bản lĩnh của ba chắc chắn ba có rất rất nhiều tiền.

Diệp Mặc không trả lời, Tống Ánh Trúc xoa xoa đầu cô bé nói:

- Đương nhiên là có thể, con thích chỗ nào thì sẽ đi mua sắm ở chỗ đó.

Con gái không biết thân phận thật của ba nó, nhưng Tống Ánh Trúc thì biết. Diệp Mặc là người xây dựng nên Lạc Nguyệt Thành, nếu như anh ấy không có nhiều tiền, thì trên thế giới này cũng sẽ không có người nào có nhiều tiền hết. Nói anh ấy giàu bằng một quốc gia cũng chẳng ngoa chút nào.

...

Nơi quan trọng nhất của "Bảo Xà Đường" là "hội sở Bảo Xà" đây là nơi xa hoa nhất ở Ninh Hải.

Hôm nay ông chủ Phan Động Tân của "hội sở Bảo Xà" ra ra vào vào đứng ngồi không yên, đến sinh nhật của con trai ông ta cũng không còn tâm trạng để ý tới nữa. Vì hôm nay "Bảo Xà Đường" phải đón tiếp một vị khách vô cùng quan trọng. Một người tu luyện cổ võ, hơn nữa còn là người đến từ ẩn môn.

Nhưng Phan Động Tân càng sốt ruột, thì khách lại càng không thấy đâu, nhưng ông ta cũng không dám rời khỏi hội sở. Cũng may lúc 2 giờ sáng, vị khách mà ông ta đợi mới thong thả đến.

Mặc dù lúc khách đến đã là nửa đêm gà gáy rồi, nhưng Phan Động Tân và cháu gái Phan Thái Phượng vẫn ngồi tiếp khách như lúc ban đầu dự tính, hai mỹ nữ xinh đẹp ngồi hầu hạ hai bên trái phải.

Người khách này thoạt nhìn mới chỉ khoảng 40 tuổi thôi, nhưng Phan Động Tân biết người đàn ông có bề ngoài 40 tuổi này, ít nhất cũng phải là một ông già 60 tuổi.

Đứng trước mặt người đàn ông này, Phan Động Tân không còn giữ được thần sắc cao sang nữa rồi, mà cúi đầu, cẩn thận trong từng lời nói câu chữ. Còn Phan Thái Phượng thì lại càng ngoan ngoãn hơn, ngồi bên cạnh người khách, vừa gọt xoài vừa nói chuyện với khách.

- Không tồi, trong vòng ba tháng ngắn ngủi, đã luyện đếnmức cao nhất của hoàng kỳ sơ cấp. Sắp luyện đến hậu kỳ. Con có thiên phú đấy, xem chừng có vẻ như có thể về ẩn môn để cùng tu luyện với thầy. Nhưng đáng tiếc là, con luyện lúc đã lớn tuổi rồi, nếu như sớm hơn mười năm thì tốt quá.

Người khách nhận miếng xoài mà Phan Thái Phượng đưa cho, giọng có chút tiếc nuối nói.

- Tạ ơn sư phụ. Chỉ có thể trách vận may của con đến muộn quá, nếu như được gặp sư phụ sớm hơn, không chừng con có thể luyện đến hoàng cấp hậu kỳ rồi cũng nên.

Phan Thái Phượng phụ họa theo.

- Ha ha...

Người khách này cười ha hả, ông ta đương nhiên biết tại sao mình lại thu nhận Phan Thái Phượng làm đồ đệ. Thứ nhất quả thật tư chất của Phan Thái Phượng rất tốt, là một tài năng hiếm có khó gặp. Nhưng nguyên nhân chủ

yếu cũng là do Phan Động Tân đã đưa cho ông ta không ít thuốc quý hiếm để ông ta thăng cấp.

Ông ta tới đây một là muốn dẫn Phan Thái Phượng vào ẩn môn tu luyện, hai là muốn xem Phan Động Tân còn loại thuốc nào tốt không.

Phan Động Tân mặc dù chưa từng luyện qua cổ võ, nhưng rất giỏi suy đoán mọi chuyện qua sắc mặt. Ông ta vừa nhìn là biết đối phương đang nghĩ gì, lập tức nói:

- Bùi tiền bối, vãn bối cảm thấy loại thuốc đó chắc chắn vẫn còn, vãn bối đã phái người đi lên núi Vũ Di tìm rồi, khi nào tìm được vãn bối sẽ lập tức liên hệ với tiền bối.

- Không cần đâu.

Người khách trung niên này khoát khoát tay, dường như không để ý gì đến món đồ đó.

Mồm Phan Thái Phượng hơi há ra, nói theo bản năng:

- Nếu như lấy được viên dạ minh châu đó rồi, có thể để ở phòng ngủ của thầy...

- Thái Phượng, dạ minh châu chỉ để ngắm thôi, bây giờ một khi đã không có rồi, còn việc quan trọng hơn...

Phan Động Tân còn chưa kịp nói hết lời, đã bị người khách ngắt lời, ông ta nhìn chằm chằm vào Thái Phượng hỏi:

- Con xác nhận đó chính là dạ minh châu? Chính xác là dạ minh châu sao?

Một viên dạ minh châu tuy nhỏ bé, nhưng dù là một người luyện đến địa cấp cũng không thể bỏ qua được, huống chi là một người vừa luyện đến địa cấp. Năm đó ở Tê Hà tự một viên dạ minh châu được bán ra với giá hai tỷ.

Nên biết rằng một dược liệu rất tốt hoặc một pháp khí cực kỳ tốt cũng chỉ bán được với giá đấy mà thôi.

Người của ẩn môn mặc dù cũng có mấy trăm triệu thậm chí là mấy tỷ, nhưng đó cũng là tiền tích lũy trong vòng bao nhiêu năm, hơn nữa còn phải thông qua việc đổi tiền. Cho nên lúc nghe nói đến viên dạ minh châu, người khách này lập tức đứng ngồi không yên.

Phan Động Tân trong lòng thầm cảm thấy đắc ý, quả nhiên đây cũng không phải là loại người không thèm màng đến dạ minh châu. Ông ta lập tức nói:

- Đúng vậy, Bùi tiền bối, lúc đó quả thực là một viên dạ minh châu. Vốn dĩ đêm nay viên dạ minh châu đó đã là của tôi rồi, tôi cũng định ngày mai bảo Thái Phượng mang đến làm lễ bái sư, chỉ có điều...

- Chỉ có điều làm sao?

Người khách này hình như không kiên nhẫn được nữa, ông ta nôn nóng muốn biết tin tức về viên dạ minh châu.

Phan Động Tân lập tức nói:

- Vốn dĩ tôi đã mua viên dạ minh châu đó rồi, tiền tôi cũng đã thanh toán rồi, nhưng lại không gặp may, nhưng thằng con trai tôi lại là bạn học của con bé mà nhà có viên dạ minh châu đó. Bạn bè xảy mâu thuẫn với nhau cũng là chuyện rất bình thường, và càng không may đó chính là khi mà hai đứa bé xảy ra mâu thuẫn thì bố của con bé đó lại về. Hắn đánh thằng con tôi trở nên tàn phế, và không muốn bán viên dạ minh châu đó cho tôi nữa, ayya...

Phan Động Tân thở dài, tiếp tục nói:

- Tôi nghi ngờ hắn không muốn bán viên dạ minh châu đấy cho tôi, cũng không phải là do mâu thuẫn giữa hai đứa bé, mà nguyên nhân chủ yếu là do hắn đã biết đó chính là viên dạ minh châu.

Nghe xong Phan Động Tân nói, người khách trung niên nhíu nhíu mày, mặc dù ông ta thường dành thời gian cho việc luyện cổ võ, thời gian ở thế giới này rất ít, nhưng ông ta sống mấy chục năm trời rồi cũng không phải là một kẻ ngốc. ông ta đột nhiên nhìn chằm chằm vào Phan Động Tân hỏi:

- Không phải ông có "Bảo Xà Đường" sao? Nghe nói "Bảo Xà Đường" của ông có rất nhiều cao thủ, hơn nữa chắc giết một người ở đây cũng không phải là chuyện gì lớn lắm, sao lại sợ một người bình thường chứ? Hơn nữa với thân phận của ông bây giờ, người ta đánh con ông đến tàn phế, chẳng lẽ ông lại không đi báo thù?

Phan Động Tân trở nên lạnh lùng theo đúng như bản năng, ông ta nghe cháu gái nói sư phụ là người luyện võ, chắc chắn phải hiểu rất rõ việc đối nhân xử thế, nhưng nghe đến đây thì có vẻ như không phải như vậy. Nghe thấy người khách nói như vậy, ông ta vội vàng đáp lại:

- Người đàn ông của gia đình đó hình như cũng rất lợi hại, Thái Phượng nghi ngờ hắn ta cũng là người luyện cổ võ, nhưng mà chưa dám khẳng định chắc chắn.

Người khách trung tuổi này rời ánh mắt về phía Phan Thái Phượng.

Phan Thái Phượng vội vàng trả lời - Lúc người đó đánh em họ con, con vừa mới đuổi tới nơi, thì con liền cảm thấy mình không phải là đối thủ của hắn. Mặc dù con chưa từng tỷ thí với người luyện cổ võ, nhưng con chắc chắn rằng võ công của hắn cao hơn con gấp nhiều lần. Vốn dĩ cũng đợi hắn động thủ, rồi con sẽ động thủ, nhưng hắn không động thủ, con cũng không dám chủ động khiêu khích, con sợ nếu đối phương có lai lịch gì đó, thì con sẽ không nói tên sư phụ ra.

Người khách này hài lòng gật gật đầu sau khi nghe xong lời Phan Thái Phượng nói, Phan Thái Phượng nói chuyện rất uyển chuyển, mặc dù cô nói không đấu lại được hắn, nhưng sẽ không nói tên mình ra để dọa hắn đầu hàng. Chủ yếu vẫn là sợ đối phương có lai lịch đáng sợ, sợ làm liên lụy đến mình.

Tuy nhiên tên đồ đệ này của mình cũng cẩn thận quá rồi, mình đã luyện đến địa cấp, cũng được coi như cao thủ trong ẩn môn rồi. Một kẻ luyện cổ võ xuất hiện ở nơi thế tục này, sao có thể khiến ông ta bận tâm được chứ. Phan Thái Phượng chắc là không biết người luyện đến địa cấp thì lợi hại đến mức nào, nên mới cẩn thận như vậy.

- Hắn ta bao nhiêu tuổi?

Tuy rằng không lo lắng nhưng người khách này vẫn bột miệng hỏi một câu.

- Nhìn thì có vẻ như chưa đến ba mươi. Chắc khoảng hơn hai mươi tuổi gì đó.

Phan Thái Phượng lập tức trả lời.

Nghe thấy Phan Thái Phượng nói như vậy, người khách này cảm thấy hoàn toàn yên tâm, nếu chưa đến ba mươi tuổi, cho dù có là thiên tài, thì cũng lắm cũng chỉ có thể luyện đến hoàng cấp đỉnh cao, hoặc huyền cấp sơ kỳ mà thôi. Một đối thủ như vậy, đương nhiên là không thể khiến ông ta bận tâm rồi.

Nhưng ông ta không biết Phan Thái Phượng đã dấu chuyện người đó tên là Diệp Mặc, nếu biết, không biết ông ta sẽ nghĩ gì.

Phan Thái Phượng sở dĩ che dấu chuyện này là vì sợ sư phụ sẽ lo lắng cẩn thận quá mức, khiến cho mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Kỳ thật Phan Thái Phượng lo không phải là không có căn cứ, dạ minh châu quả thật là rất tốt, nhưng vì một viên dạ minh châu mà đắc tội với thế lực lợi hại, hoặc là người lợi hạ, thì chắc chắn không một người bình thường nào làm cả. Sư phụ của Phan Thái Phượng là người luyện đến địa cấp, một khi biết Diệp Mặc lợi hại như thế nào, nhiều khả năng cũng sẽ trở nên e dè.

Phan Thái Phượng lo lắng sư phụ cô sẽ đi điều tra lai lịch của Diệp Mặc, nói không chừng lúc sư phụ cô điều tra xong, thì Diệp Mặc cũng đã rời khỏi

Ninh Hải rồi.

Phan Động Tân lập tức nói:

- Đúng vậy, vì Thái Phượng nói tên đó rất lợi hại, tôi thì nghĩ, gây dựng "Bảo Xà Đường" cũng không dễ dàng gì. Chỉ cần hắn không tìm đến thì tôi đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, nào dám có gan đi tìm hắn.

- Ồ, ông nói đối phương có thể sẽ tìm đến sao?

Người khách này nhìn về phía Phan Đông Tân hỏi.

Phan Động Tân gật gật đầu nói:

- Vì Thái Phượng nói thân thủ của hắn rất lợi hại, tôi còn sợ đêm nay hắn sẽ đến đây, nhưng giờ trời đã sáng rồi, hắn ta vẫn chưa đến, xem ra chắc là tôi đã nghĩ nhiều rồi. Bùi tiền bối, ông đã vất vả cả đêm rồi, có muốn để Thái Phượng dắt đi nghỉ ngơi không?

Người khách này khẽ mỉm cười:

- Với tôi thì không có chuyện nghỉ ngơi hay không nghỉ ngơi, một khi tên kiêu ngạo đó không đến, thì tôi sẽ đi một chuyến, dạ minh châu mà, tôi cũng muốn nhìn thấy một lần...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 795

Mối Nguy Của Ẩn Môn

Sau khi Diệp Mặc tới câu lạc bộ Bảo Xà, hắn phát hiện lão đại của Bảo Xà Đường này thật đúng là kẻ sợ chết. Chỉ là một câu lạc bộ mà thậm chí có tới hai mươi, ba mươi người vệ sĩ. Sáng tối một đám đông.

Tuy rằng những vệ sĩ này hoàn toàn không có cách nào uy hiếp đến hắn, nhưng nếu Diệp Mặc đã đến đây sẽ không dự định bỏ qua. Ngoại trừ hai gã bảo vệ ở cửa, hắn đã khống chế toàn bộ hai mươi, ba mươi gã vệ sĩ, ném vào một góc dưới hàng hiên. Về phần nhiều người chất đống lên như vậy có thể khó chịu mà chết hay không, thì không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

- Muộn như vậy còn không ngủ? Là đang thương lượng về dạ minh châu của tôi, hay đang chờ tôi vậy?

Bỗng nhiên Diệp Mặc cắt ngang cuộc nói chuyện mấy người trong phòng.

Nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc, gần như mọi người đều đứng lên, nhìn về phía cửa. Phan Động Tân là người kinh sợ nhất. Ông ta hoàn toàn không biết Diệp Mặc đã vào bằng cách nào. Thậm chí hắn đã đến cửa phòng khách, mà ông ta còn chưa nhận được báo. Phải biết rằng ông ta đã bố trí rất nhiều vệ sĩ ở bên ngoài.

Nhưng Phan Động Tân dãi nắng dầm mưa đã bao nhiêu năm, trường hợp nào chưa từng thấy. Ông ta nhanh chóng trở nên bình tĩnh, đồng thời cũng đứng lên.

- Anh chính là người đã đánh con tôi thành tàn phế sao? Họ Phan nhà tôi có thù oán gì với anh? Không ngờ anh xuống tay ác độc như thế. Tôi còn chưa đi tìm anh, anh lại dám tìm tới cửa.

Giọng nói của Phan Động Tân đầy căm hận.

Ông ta còn có một câu chưa nói ra. Con trai của Phan Động Tân ông ta đừng nói là muốn tìm một người bạn gái, cho dù thằng bé có muốn tìm mười người bạn gái trong trường học, vậy cũng là chuyện bình thường.

- Sư phụ, chính là hắn...

Phan Thái Phượng nhìn thấy Diệp Mặc, nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, cơn tức giận lại dâng lên. Tuy rằng mình không phải là đối thủ của hắn, nhưng hôm nay sư phụ đang ở đây.

Nhưng khi Phan Thái Phượng nhìn sư phụ của cô ta, cô ta lập tức nuốt vế câu sau xuống, vẻ mặt không thể tin được nhìn sư phụ mình.

Lúc này sư phụ của cô ta đang quỳ trên mặt đất run rẩy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ban đầu Diệp Mặc thấy chỗ này có một võ giả Địa Cấp cũng cảm thấy rất kỳ quái. Theo lý thuyết Ninh Hải sao có thể xuất hiện loại cao thủ như vậy. Nhưng hiện tại không ngờ võ giả Địa Cấp này lại quỳ trước mặt hắn. Hiển nhiên người này biết hắn.

Phan Động Tân cũng thấy cảnh tượng quỷ dị này. Ông ta lập tức giống Phan Thái Phượng, đều há hốc miệng một câu cũng không nói ra được. Nhưng ông ta đã lăn lộn giữa hai giới hắc bạch đã lâu, hơn nữa còn gặp nhiều mưa gió. Ông ta lập tức kịp phản ứng. Dường như ông ta đã trêu chọc phải kẻ mình không thể động vào.

Ngay cả sư phụ của Thái Phượng, một võ giả Địa Cấp thấy hắn cũng phải dập đầu run rẩy, thậm chí không dám nói lời nào. Hắn là ai? Ông ta thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ. Ngay sau đó, ông ta không chút do dự

kéo Phan Thái Phượng cùng quỳ xuống.

Ông ta có thể sống tới ngày nay ngoại trừ đầu óc và thực lực ra, còn biết tùy thời. Nếu chuyện đã rõ ràng như thế mà ông ta cũng không nhìn ra được, vậy ông ta cũng đừng mong lăn lộn trong hội nữa.

Diệp Mặc không để ý tới Phan Thái Phượng và Phan Động Tân, mà đi đến trước mặt võ giả Địa Cấp kia lạnh giọng hỏi:

- Anh biết tôi?

Tên võ giả Địa Cấp kia vẫn có chút run rẩy. Hiện tại Diệp Mặc đã hỏi, gã nào dám không trả lời. Gã lập tức run giọng nói:

- Vâng, vâng tiền bối. Vãn bối là Bùi Ngang, là đệ tử của Kỳ Sơn Phái.

- Kỳ Sơn Phái?

Diệp Mặc cau mày suy nghĩ một hồi, thật sự không nghĩ ra được có môn phái nào tên là Kỳ Sơn Phái.

- Sao anh biết tôi? Sao tôi lại không có một chút ấn tượng nào đối với anh?

Diệp Mặc suy nghĩ một hồi không nghĩ ra Kỳ Sơn Phái, lập tức hỏi Bùi Ngang.

Bùi Ngang vội vàng đáp lại:

- Mười mấy năm trước, trên đại hội Ẩn Môn ở Đoạn Đỉnh Sơn Quế Trình, tôi đã từng thấy mặt tiền bối một lần. Tiền bối ở trên lôi đài đại triển thần uy, giết tên bọ hung người Nhật kia, dương oai cho Hoa Hạ. Vãn bối ngưỡng mộ đã lâu.

Bùi Ngang cũng không hề cảm thấy lời của mình buồn nôn tới mức nào. Đối với Diệp Mặc, gã vẫn rất sợ hãi. Năm đó trong đại hội kia, gã cũng tham gia. Tuy rằng gã không có cơ hội nói chuyện với Diệp Mặc, nhưng sự tích về

Diệp Mặc gã đã thấy không ít, cũng nghe không ít lần.

Tại hội trường với hàng vạn người, vì Trương Hoa một đệ tử của một môn phái nhỏ không có lai lịch, hắn có thể trực tiếp bảo trọng tài của Hồ Lô cốc cút. Trưởng lão của Hồ Lô cốc vì muốn che chở cho đệ tử môn hạ, muốn động thủ với Hàn Yên. Kết quả bị Diệp Mặc trực tiếp giết chết. Mà Phó môn chủ Hồ Lô cốc Hạng Danh Vương, tuy rằng tức giận tới mức run rẩy, cũng không dám nhúc nhích.

Điều này đương nhiên còn chưa phải là uy phong nhất. Tên bọ hung người Nhật kia dương oai diễu võ ở đây, đã bị Diệp Mặc dùng nửa thanh gậy sắt giết chết ở ngay cửa hội trường.

Ban đầu, mọi người đều biết thế lực của Hồ Lô cốc lớn. Diệp Mặc đắc tội Hồ Lô cốc chắc chắn phải chết. Nhưng chuyện sau đó đã chứng minh, Diệp Mặc chẳng những không chết, ngược lại danh tiếng càng lúc càng lớn. Thật ra từ đó về sau Hồ Lô cốc đã không có người xuống núi nữa. Mấy lần đại hội Ẩn Môn, không thấy có người của Hồ Lô cốc tham gia. Sau đó mới có người chứng thật Hồ Lô cốc đã bị tiêu diệt.

Chỉ cần là người có chút động não cũng có thể nghĩ ra được vì sao Hồ Lô cốc lại bị tiêu diệt. Điều đó nhất định là vì Diệp Mặc.

Mà ngay cả Hồ Lô cốc một môn phái Ẩn Môn lớn như vậy Diệp Mặc còn có thể tiêu diệt, mình ở trước mặt hắn có lẽ còn không bằng cả một con kiến.

Diệp Mặc gật đầu. Nếu như là người trong Ẩn Môn, lại tham gia đại hội Ẩn Môn mười mấy năm trước, như vậy biết hắn cũng không có gì là lạ.

- Anh đến để làm chỗ dựa cho Bảo Xà Đường sao?

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Phan Động Tân đang quỳ trên mặt đất lạnh lùng hỏi một câu.

Bùi Ngang nghe Diệp Mặc nói xong, theo bản năng run rẩy một chút. Gã

vội vàng nói:

- Không phải, vãn bối không phải tới vì chuyện này. Vãn bối chuẩn bị tham gia đại hội võ giả Địa Cấp Ẩn Môn, thương thảo về mối nguy của Ẩn Môn...

Bùi Ngang vừa mới nói tới đây, bên ngoài liền vang lên hai tiếng súng. Thần thức của Diệp Mặc đã sớm thấy một gã thanh niên cường tráng cầm theo một khẩu AK47 vọt vào. Hai gã bảo vệ cửa mà Diệp Mặc để lại, bị súng của anh ta đảo qua, lập tức ngã xuống đất.

Phan Động Tân nghe tiếng súng, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn. Ông ta lập tức đứng lên. Có thể bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa từng quỳ, đầu gối ông ta có chút đau buốt.

Khi người thanh niên cầm khẩu súng AK vọt vào phòng khách, thấy cảnh tượng trước mắt lập tức ngây ngẩn cả người. Phan Động Tân là ai, anh ta hiểu rất rõ. Chẳng qua, một người kiêu ngạo như thế không ngờ lại quỳ trước mặt người khác? Hôm nay anh ta chờ ở ngoài câu lạc bộ Bảo Xà cả đêm, chính vì muốn giết ông ta. Nhưng anh ta chờ cả đêm cũng không thấy ông ta đi ra. Hiện tại trời vừa hửng sáng, anh ta biết cơ hội tốt nhất đã qua đi. Nhưng anh ta phải lập tức rời khỏi Ninh Hải. Cho nên trước khi đi, anh vẫn xông vào. Cho dù phải chết, anh ta cũng muốn giết Phan Động Tân.

Thanh niên này cảm thấy kỳ lạ ngây ngẩn trong chốc lát. Tuy rằng anh ta không biết vì sao Phan Động Tân quỳ trước mặt người khác, nhưng nếu anh ta đã đến đây, không giết được Phan Động Tân, anh ta căn bản cũng không tính đi ra. Đồng thời anh ta cũng cảm giác mình tiến vào quá dễ dàng. Dường như điều này có liên quan tới người trẻ tuổi đang đứng. Anh ta nghĩ vậy thực sự không sai, Thời điểm Diệp Mặc vào đã không chế tất cả những trạm gác ngầm ném vào một góc dưới hàng hiên rồi.

Nhưng anh ta căn bản không để ý tới Diệp Mặc. Anh ta chỉ nhằm vào Phan Động Tân mà bắn. Anh ta càng bắn, sự điên cuồng trong mắt lại càng lợi hại.

Phan Động Tân không ngờ được người thanh niên này lại không chút để ý, cứ vậy mà bắn ông ta. Ông ta sắp chết cũng không ngờ được, mình chết quá đơn giản, hơn nữa còn bất ngờ như thế. Không ngờ là một con kiến nho nhỏ bắn chết ông ta.

Ông ta nghĩ mãi không ra câu lạc bộ của mình được canh phòng nghiêm ngặt như vậy, vì sao người khác tiến vào cũng không có một người bẩm báo. Người khiến sư phụ Thái Phượng sợ hãi còn chưa tính, vì sao ngay cả một người trẻ tuổi bình thường cũng có thể tiến vào?

- Chú...

Phan Thái Phượng kêu to một tiếng, vội vàng xông tới, muốn nâng Phan Động Tân dậy.

- Là anh?

Phan Thái Phượng phẫn nộ đứng lên nhìn chằm chằm vào người thanh niên đang cầm súng. Nếu như không phải trong tay anh ta còn có súng, nói không chừng cô ta đã xông lên rồi.

Người Thanh niên này cũng phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Phan Thái Phượng nói:

- Hôm nay tôi đến lấy lại vốn. Tôi giết tên súc sinh kia, lại giết Phan Động Tân. Còn có cô. Cô cũng là đồng bọn giết người. Em gái tôi chết cũng có liên quan đến cô, ha ha...

Nói xong người thanh niên này cầm súng bắn Phan Thái Phượng một hồi. Vừa rồi Phan Thái Phượng còn phẫn nộ. Cô ta không ngờ được người thanh niên này thật sự dám nổ súng vào cô ta.

- Vì sao anh muốn giết ông ta?

Diệp Mặc nhìn lướt qua thanh niên này lạnh nhạt hỏi. Hắn không ngăn cản người thanh niên này giết người. Tuy nhiên giết người ngay dưới mắt

hắn, nếu như không cho hắn được một lý do thích hợp, hắn không ngại khiến thanh niên này cũng đi tìm chết.

Người thanh niên này thoáng nhìn về phía Phan Thái Phượng ngã trong vũng máu, sự điên cuồng trong mắt dường như dần dần biến mất. Thậm chí còn lộ ra chút thương cảm và không nỡ.

- Nếu như cô ta tiếp cận tôi chỉ bởi vì mảnh đất và tài sản nhà tôi, cho dù bị cô ta lừa lấy hết, tôi cũng không thèm để ý. Bởi vì tôi thật sự rất thích cô ta. Nhưng người phụ nữ độc như bò cạp này sau khi giúp Bảo Xà Đường lấy đi tất cả những thứ đó của tôi, ngay cả em gái tôi cũng không buông tha.

Người thanh niên này nói tới đây, trong mắt lại trở nên điên cuồng. Có thể thấy được anh ta rất quan tâm tới em gái mình.

Diệp Mặc khoát tay với thanh niên nói:

- Được rồi, anh đã giết người báo thù rồi. Hiện tại anh hãy đi đi. Không nên làm ảnh hưởng đến chuyện của tôi ở đây.

Hắn đã hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Không cần người thanh niên này nói tiếp. Nhất định là sau khi Phan Thái Phượng chiếm được tài sản của người thanh niên này, lại lừa em gái anh ta cho Phan Địch. Cuối cùng chắc hẳn em gái anh ta đã trực tiếp hoặc là gián tiếp chết trong tay Phan Địch.

Về điểm ấy thật ra Diệp Mặc không nghi ngờ. Bởi vì ngày hôm qua khi mình thấy người phụ nữ này, cô ta đã nói Phan Địch coi trọng Ức Mặc là may mắn của Ức Mặc. Bởi vậy có thể thấy được, người phụ nữ này bao che khuyết điểm tới cực điểm.

Người thanh niên này cảm thấy kỳ lạ. Anh ta thoáng nhìn về phía Diệp Mặc. Vừa rồi khi anh ta thấy Phan Động Tân quỳ trên mặt đất, đã biết Diệp Mặc không tầm thường. Hiện tại bản thân anh ta cầm súng mà ánh mắt đối phương cũng không chút dao động. Hơn nữa đến tận bây giờ vẫn còn có một người quỳ trên mặt đất, không động đậy. Hai người phụ nữ phía sau anh ta

dường như đã hôn mê bất tỉnh khi anh ta vừa nổ súng.

- Cám ơn, tôi tên là Phong Thần, sau này còn gặp lại.

Anh ta cảm giác hôm nay mình tiến vào chỗ này thuận lợi như vậy là chuyện không thể. Khẳng định có liên quan đến người trước mắt. Hơn nữa anh ta cảm giác đối phương cũng không sợ súng của mình. Hơn nữa đối phương và anh ta không có thù hận, cũng không động thủ, cho nên sau khi anh ta ôm quyền, lập tức xoay người rời đi.

Diệp Mặc nhìn Phong Thần rời khỏi, thậm chí có một cảm giác, trên người của anh ta dường như có một loại dao động rất kỳ quái. Thậm chí hắn cảm giác có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không sao nhớ ra được.

Hắn không nghĩ tiếp, mà nhìn Bùi Ngang đang quỳ trên mặt đất hỏi.

- Vừa rồi anh nói mối nguy của Ẩn Môn là chỉ cái gì...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 796

Bạn Cũ Gặp Chuyện Không May

Mấy người bình thường đã chết rồi, đối với Bùi Ngang mà nói căn bản chẳng sao hết. Chẳng sợ Phan Động Tân cứng đầu, ở trong mắt người ẩn môn vẫn là một con kiến mà thôi. Cái y lo lắng hơn chính là Diệp Mặc có thể buông tha cho y hay không, tuy rằng đến bây giờ, y vẫn chưa làm chuyện gì khiến Diệp tiền bối không thích, nhưng tâm tư của vị tiền bối này, y làm sao có thể đoán được.

Hiện tại Diệp Mặc hỏi chuyện của ẩn môn, Bùi Ngang lập tức nói:

- Cho tới nay, ẩn môn cũng rất ít xuất hiện, từ mười mấy năm trước có người của mấy môn phái không có mắt đắc tội tiền bối về sau. Ngay cả đại hội ẩn môn từ mười mấy năm trước lần đó về sau cũng đều chuyển dời đến địa bàn ẩn môn cử hành. Nhưng những năm gần đây, rất nhiều ẩn môn không hiểu vì sao đều biến mất rồi, thậm chí một người đều không để lại.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, thực lực ẩn môn hắn biết rất rõ, trừ phi là hắn tu chân, muốn nói chuyện cùng ẩn môn, đó là nằm mơ.

Lại có người nào đó có thể làm cho ẩn môn biến mất? Hơn nữa còn là rất nhiều ẩn môn.

Bùi Ngang thấy Diệp Mặc nhíu mày, biết sự tình này không liên quan gì tới y, lập tức nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói:

- Năm đó Liên Hàng Tĩnh Trai và Quảng Hàn môn biến mất, còn không có người để ý, sau đó nghe nói bọn họ chuyển đến Lạc Nguyệt. Nhưng mấy năm gần đây, lại có rất nhiều môn phái không hiểu vì sao đều biến mất, như

Huyền Đô Tiểu Ý, Kiếm Tiểu Mông gia… qua một đêm đều bị giết, hơn nữa môn phái bị phá hư hoàn toàn, đệ tửchết rất bất thường, mà ngay cả 'Tam Thập Lục giang,..., Diệp Mặc nghe đến đó, ánh mắt ngưng tụ, lạnh giọng nói:

- Tam Thập Lục Giang làm sao vậy?

Môn chủ Tam Thập Lục Giang là Tăng Chấn Hiệp là bằng hữu của Diệp Mặc, hơn nữa Tăng Chấn Hiệp làm người quang minh lỗi lạc, nói chuyện rất tâm đầu ý hợp với Diệp Mặc. Ban đầu ở đại hội ẩn môn, Diệp Mặc còn giúp y chữa thương. Thậm chí khi Diệp Mặc và Hạng Danh Vương nảy sinh xung đột, y không chút lựa chọn đứng dậy.

Cho nên nếu Tăng Chấn Hiệp của Tam Thập Lục Giang xảy ra chuyện, hắn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Bùi Ngang biết Hồ Lô cốc bị diệt có khả năng liên quan tới Diệp Mặc, cho nên y không dám nhắc đến Hồ Lô cốc, nhưng y cũng biếtTăng Chấn Hiệp của Tam Thập Lục Giang và Diệp Mặc là bằng hữu. Hiện tại quả nhiên khi y nhắc tới Tam Thập Lục Giang, vẻ mặt Diệp Mặc liền lo lắng. Chính là bởi vì Tam Thập Lục Giang xảy ra chuyện, y mới đoán việc này không phải Diệp Mặc làm.

Bùi Ngang không dám chậm trễ, lập tức nói:

- Tam Thập Lục Giang không lâu trước đây bị đánh lén, hơn nữa chỗ của Tam Thập Lục Giang hoàn toàn bị phá huỷ. Nếu không phải Tăng môn chủ đã tu vi nửa bước Tiên Thiên, dẫn dắt đệ tử môn hạ ra sức phá vòng vây, phỏng chừng toàn quân Tam Thập Lục Giang đã bị diệt rồi...

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống, Tăng Chấn Hiệp dẫn đệ tử môn hạ phá vây, nhất định là tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Vốn Diệp Mặc nghĩ đến năm đó khi Tống Ánh Trúc trở lại núi Nga Mi sơn, Nga Mi am bị diệt, cùng người diệt những môn phái kia đều là một người hay không, hiện tại xem ra hẳn không phải rồi.

Bởi vì năm đó người áo đen kia là một cổ nhân nuôi trùng độc, từ trong miệng Bùi Ngang, Diệp Mặc có thể đoán được, có thể làm cho một môn phái như Tam Thập Lục Giang phải phá vây, khẳng định không phải một người. Những người đó tại sao phải làm khó dễ ẩn môm? Hơn nữa còn tiêu diệt tận gốc?

Lúc này bên ngoài đã vang lên tiếng xe cảnh sát, hắn không tiếp tục hỏi Bùi Ngang, mà là một cánh tay nhấc Bùi Ngang lên cùng rời khỏi hội sở.

Bùi Ngang chỉ cảm thấy một trận choáng váng, sau đó một chút gió thổi qua, y thậm chí cũng không biết mình đi ra như thế nào liền đã tới một công viên ven đường.

Không ngờ khi y không hề phát hiện, Diệp Mặc đã dẫn y tới công viên ven đường, Bùi Ngang lại kinh hãi. Y thậm chí cảm giác mình giống như đang bay lên, nhưng đây là ban ngày, chẳng lẽ Diệp Mặc đã bay ra ngoài hay sao? Nhưng bởi vì như vậy, y lại càng kính sợ Diệp Mặc, mà cũng không dám hỏi thêm.

- Tăng môn chủ hiện tại ở chỗ nào?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi.

Bùi Ngang không dám chậm trễ, trả lời ngay:

- Tăng tiền bối mang theo đệ tử Tam Thập Lục Giang suốt đêm chạy trốn tới 'Thư viện Cửu minh", bởi vì ông ta bị thương nặng, bây giờ còn không dậy nổi, sau khi ông ta tới thư viện Cửu minh, liền phái đệ tử đi tới Lạc Nguyệt. Nghe nói là muốn tìm tiền bối ngài che chở, muốn Tam Thập Lục Giang chuyển dời đến Lạc Nguyệt, nhưng đệ tử ông ta phái đi không có tin tức gì.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn nghĩ tới Đông Phương Vượng, ở thời điểm Tăng Chấn Hiệp phái người tới Lạc Nguyệt, hẳn là đúng lúc người của Đông Phương gia đang hoành hành ở Lạc Nguyệt, rất có thể đệ tử của

Tăng Chấn Hiệp cũng không nhìn thấy mặt Hư Nguyệt Hoa.

- Phó môn chủ Phong tiền bối của Thư viện Cửu minh mời cao thủ Địa cấp ẩn môn tụ tập tại Côn Luân, ứng phó sự kiện lần này, hơn nữa bởi vì sự tình lần này quan trọng với "Thiên tổ", cao thủ Địa cấp cũng sẽ tham gia. Vãn bối đến Ninh Hải, là vì Ninh Hải có chuyến bay tốc hành tới thành phố Nhạc Thanh, đến thành phố Nhạc Thanh sẽ có đệ tử của 'Thư viện Cửu minh" đón.

Bùi Ngang cẩn thận nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn đã từng tới thành phố Nhạc Thanh, lúc trước vì tìm kiếm Lạc Ảnh, hắn đi qua rất nhiều nơi. Thành phố Nhạc Thanh cách Côn Luân rất gần, hơn nữa giao thông khá thuận tiện.

Diệp Mặc lấy ra một bình sứ đưa cho Bùi Ngang nói:

- Chỗ này có một viên đan dược, sau khi cậu đến 'Thư viện Cửu minh", giúp tôi đưa viên đan dược này cho Tăng Chấn Hiệp môn chủ, nói cho ông ta biết sau khi tôi xử lý xong việc sẽ đến thăm ông ta sau.

- Vâng, tiền bối.

Nghe được Diệp Mặc nói như vậy Bùi Ngang trong lòng nhẹ nhàng hơn, nếu sai y mang đồ cho Tăng Chấn Hiệp, chứng tỏ Diệp tiền bối không có ý muốn đối phó với y.

Khi Bùi Ngang nhận đan dược, thời điểm ngẩng đầu lên, trong lòng lại hoảng sợ, bởi vì Diệp Mặc sớm đã biến mất không thấy gì nữa.

Thực lực Ẩn môn Diệp Mặc rõ nhất, cho dù là ngoại ẩn môn, cũng rất dũng mãnh. Cho dù thời điểm hắn chưa tu luyện 'Tam sinh quyết", chưa đến luyện khí tầng năm cũng sẽ không ngu gì mà đi khiêu chiến một ẩn môn lớn. Ban đầu ở Hồ Lô cốc, tu vi của hắn đã rất tốt. Nhưng đối mặt Nhâm Bình Xuyên, hắn cũng là thắng hiểm.

Huống chi ngay lúc đó Nhâm Bình Xuyên còn chưa hồi phục cực thịnh, lại mất đi hai chân. Nói cách khác lúc trước hắn đối phó nhiều nhất chỉ có một nửa Nhâm Bình Xuyên, cũng rất gian nan mới thắng được, nếu như Nhâm Bình Xuyên bình thường hoàn toàn, hơn nữa đệ tử Hồ Lô cốc cũng hỗ trợ, như vậy hươu chết về tay ai cũng chưa biết.

Thời điểm hắn đi Điểm Thương phái cũng giống như vậy, hắn gặp 'Điểm Thương Thất Sát trận", cuối cùng mặc dù là thắng, đó là vì hắn có phi kiếm có thể bay, nếu không hắn ở Điểm Thương cũng đã gặp nạn.

Một ẩn môn có thể sinh tồn đến hiện tại, cũng không phải đơn giản, đều có nội tình của chính mình.

Đây rốt cuộc là ai, đã vậy còn quá điên cuồng, cũng dám khiêu khích đến toàn bộ ẩn môn, thậm chí còn diệt một đám ẩn môn, đây cũng có chút tàn nhẫn quá.

Diệp Mặc thần thức quét thấy Tống Ánh Trúc mang theo Ức Mặc tiến vào một tòa nhà thương mại, cũng không có nghĩ tiếp. Hắn đến Ninh Hải vốn là thăm Tô Tĩnh Văn, nhưng không thấy Tô Tĩnh Văn, lại tìm được Tống Ánh Trúc và con gái của mình. Hắn định mang Tống Ánh Trúc và Ức Mặc về Lạc Nguyệt trước, sau đó lại đi tới 'Thư viện Cửu minh" thăm Tăng Chấn Hiệp.

- Mẹ ơi, thẻ ba đưa sao có nhiều tiền như vậy? Ba kinh doanh cái gì sao?

Ức Mặc đứng trước máy rút tiền nhìn lên thấy rất nhiều con số không, lập tức liền hỏi. Tuy rằng cuộc sống của cô vẫn rất nghèo, nhưng trong lớp học và trong trường học của cô người có tiền cũng rất nhiều.

Bình thường dưới cách nhìn của cô, người có tiền đại bộ phận đều là làm buôn bán, hơn nữa người kinh doanh càng lớn, trong nhà lại càng có thân phận.

Tống Ánh Trúc có chút bất ngờ, cô không biết nên giải thích như thế nào

với con gái của mình. Mấy năm nay cô không ngừng nói với Ức Mặc rằng ba của nó là người rất có bản lĩnh, nhưng một khi con gái hỏi Diệp Mặc làm cái gì, cô đều lảng tránh, để con gái khỏi yêu cầu đi tìm ba nó..

- Ức Mặc, ba của bạn trở về rồi sao?

Một cô gái tuổi xấp xỉ Ức Mặc nhìn thấy cô bé, lập tức vui vẻ bất ngờ chạy tới hỏi.

Ức Mặc quay đầu lại thấy cô gái này, cũng lập tức vui sướng đáp:

- Ninh Lan, sao bạn cũng tới? Bạn hôm nay không có đi học?

Cô bé này cũng rất vui nói:

- Đúng vậy nha, chiều hôm qua bạn không đến trường, mình còn lo lắng cho bạn đấy. Cái tên họ Phan kia không dám làm gì bạn chứ?

Ức Mặc lập tức lắc lắc đầu nói:

- Đúng vậy, ngày hôm qua ba của mình đã trở lại, hắn cũng không dám làm gì mình. Mà sao bạn cũng không đi học?

- Ba của mình hôm nay cũng đi Ninh Hải rồi, mình có lẽ phải về Yến Kinh. Đúng rồi, mình vừa rồi nghe nói ba của bạn cho bạn rất nhiều tiền, thế là bạn có thể mua cái điện thoại kia rồi.

Ninh Lan nhiệt tình hỏi thăm, quan hệ của cô và Ức Mặc rất tốt. Ức Mặc thích chiếc di động kia, cô cũng rất thích, chỉ có điều cô biết Ức Mặc không có tiền mua, cho nên cô cũng không mua.

Hiện tại bởi vì phải về Yến kinh cùng với ba, cho nên chuẩn bị mua một chiếc cho mình, cũng chuẩn bị mua một chiếc đưa cho Ức Mặc, tuy nhiên cô nghe được Ức Mặc nói như vậy, liền nghĩ Ức Mặc sẽ mua một cái cho chính cô bé.

- Đồ nhà quê chưa từng thấy qua tiền, còn rất nhiều tiền, tiền tiêu vặt của

tôi còn nhiều hơn trong thẻ ngân hàng của ba cô

Một thanh âm khinh thường ở bên cạnh vang lên.

Ức Mặc nhíu nhíu mày, lại không trả lời. Cô và mẹ cùng nhau sống mấy năm nay, học được cách chịu nhẫn nhịn, chỉ cần không khiêu khích đến điểm mấu chốt của cô, cô cũng sẽ không chủ động lên tiếng.

Ninh Lan lại không kìm nổi nói:

- Ninh Chân Vũ, cái này có quan hệ gì với bạn chứ? Tôi tự mình mua đồ cũng được, không cần bạn đi theo giúp tôi, bạn đi về trước đi. Ức Mặc, không cần để ý đến cậu ta.

Ninh Chân Vũ thoạt nhìn lớn hơn Ninh Lan hai ba tuổi mà thôi, tuy nhiên đã cao gần một mét bảy. Sau khi cậu ta nghe xong Ninh Lan nói như vậy, lại khinh thường đánh giá Diệp Ức Mặc một chút, thậm chí lắc lắc đầu, nhưng lần này không có lên tiếng, lại cũng không rời đi. Cậu ta chỉ cần nhìn quần áo trên người Ức Mặc thì nghĩ rằng ba của nàng không có khả năng có nhiều tiền.

Tống Ánh Trúc đương nhiên càng không có cách nhìn giống bọn trẻ, cô kéo tay Ức Mặc nói:

- Ức Mặc chúng ta đi mua đồ đi, nói không chừng ba con đã trở về.

- Cháu muốn cùng mọi người đi mua đồ. Cô ơi, cô thật xinh đẹp, nếu không phải Ức Mặc gọi cô là mẹ, cháu còn tưởng rằng cô là chị của Ức Mặc...

Ninh Lan lập tức chạy đến bên người Ức Mặc nói, cô là lần đầu tiên thấy mẹ Tống Ánh Trúc của Ức Mặc.

- Ánh Trúc...

Lúc này một thanh âm vui mừng ngạc nhiện đã cắt đứt cuộc đối thoại

giữa Tống Ánh Trúc và con gái.

Tống Ánh Trúc dẫn theo con gái vào khu thương mại mua quần áo, cô cũng không để ý quần áo mới, nhưng mấy năm nay cô cũng rất ít khi mua đồ cho con gái, cho nên vì Ức Mặc, cô cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu của cô bé.

Con gái gặp phải bạn học của mình đang nói chuyện, cô cũng không có xen vào. Thời điểm cô muốn dẫn con gái đi mua đồ, lại nghe thấy có người gọi nàng.

- Là anh?

Tống Ánh Trúc nhìn người đàn ông trước mắt mà ngây ngẩn cả người.!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 797

Tấm Thẻ Màu Tím Của Lạc Nguyệt

Nghiêm chỉnh mà nói, người đàn ông trước mắt này còn là sư huynh của nàng, tên là Hứa Thạch. Năm đó khi cô rời khỏi 'Thiên tổ' anh ta đã là Địa cấp sơ kỳ rồi, không nghĩ tới trải qua mười mấy năm, thoạt nhìn anh ta cũng không có gì thay đổi, làn da thậm chí còn rắn chắc hơn so với năm đó. Bởi vậy có thể thấy được, tu vi của Hứa Thạch khẳng định tăng thêm một tầng rồi.

- Tống sư muội...

Hứa Thạch lại kinh ngạc, Tống Ánh Trúc không ngờ càng thêm trẻ đẹp hơn so với mười mấy năm trước, thoạt nhìn quả thực giống như thiếu nữ hai mươi tuổi. Chẳng những là da thịt như tuyết, mái tóc như mây, khuôn mặt vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng bây giờ thanh tú động lòng người, dường như cả người cô đều tràn đầy hạnh phúc.

Người khác không biết Tống Ánh Trúc, nhưng y lại biết nàng rất rõ, Tống Ánh Trúc năm đó ở Thiên Tổ tuy mới hai mươi tuổi đầu. Nhưng vì vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, chưa từng có tươi cười, sau biến cố của Tống gia, cô thoạt nhìn lớn hơn vài tuổi so với tuổi thật của mình.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không có ảnh hưởng đến việc Hứa Thạch thích cô. Bởi vì Hứa Thạch biết y phải theo đuổi những mơ ước cao hơn, cho nên chỉ đem việc thích cô để ở trong lòng mà thôi. Tuy nhiên sự nhớ thương Tống Ánh Trúc vẫn không có thay đổi, sau khi y thăng cấp Địa cấp, lại càng yêu thích Tống Ánh Trúc hơn.

Nhưng vì ban đầu ở quân khu Tương Vân, Tống Ánh Trúc định lợi dụng

y, mà y cũng e ngại Diệp Mặc, biết Tống Ánh Trúc và Diệp Mặc có cthù oán. Sau đó y không đi tìm Tống Ánh Trúc, cứ như vậy thời gian dài nhạt dần. Hôm nay ở Ninh Hải, y không ngờ lại nhìn thấy Tống Ánh Trúc càng ngày càng trẻ đẹp, lập tức mừng rỡ.

- Mẹ, chú ấy là ai vậy?

Ức Mặc thấy Hứa Thạch, lập tức cảnh giác hỏi.

- A, em đã kết hôn rồi?

Hứa Thạch vẻ mặt không thể tin được nhìn Ức Mặc, y không thể tưởng được Tống Ánh Trúc chẳng những đã kết hôn, hơn nữa con gái cũng đã lớn như vậy.

Tống Ánh Trúc khẽ mỉm cười, không trả lời Hứa Thạch. Đối với nàng mà nói, Tống Ánh Trúc năm đó đã chết. Sau khi Tống gia bị diệt vong, sư phụ Đàm Giác không một lời liền biến mất, cô vẫn kiên trì dựa vào chính mình đi tham gia đại hội ẩn môn. Sau đó gặp Diệp Mặc. Sau đó mới có chuyện xảy ra giữa cô với Diệp Mặc.

Đối với tâm tư của Tống Ánh Trúc, Hứa Thạch cũng không phải một chút cũng không biết. Nhưng y nhìn thấy quần áo của Tống Ánh Trúc và con gái, lập tức liền biết cuộc sống của Tống Ánh Trúc cũng không khá lắm. Nói cách khác chồng của cô cũng không có thực lực, một người đàn ông có thực lực làm sao có thể để vợ con hắn thành như vậy? Hơn nữa ở phía trên giầy của Ức Mặc còn có một miếng vá.

Tống Ánh Trúc tuy rằng không ở 'Thiên tổ' nữa, nhưng mình có thể khuyên cô trở lại. Về phần Tống Ánh Trúc đã kết hôn, y sẽ hoàn toàn bỏ qua. Bất kể chồng Tống Ánh Trúc là ai, y cũng có thể dùng một đầu ngón út giết chết hắn.

- Ánh Trúc. Em có muốn trở về không? Loan sư thúc cũng đã trở lại...

Thấy Tống Ánh Trúc không nói lời nào, Hứa Thạch lại bổ sung một câu.

Tống Ánh Trúc thản nhiên nói:

- Hứa đội trưởng. Em mang con gái đi mua ít đồ, sau đó sẽ đi cùng chồng. Về phần trở lại cái chỗ kia, em đã không có hứng thú.

Nghe thấy Tống Ánh Trúc gọi y là đội trưởng, Hứa Thạch trên mặt có chút khó coi. Cho dù là trước kia, Tống Ánh Trúc cũng gọi y là sư huynh. Về phần đội trưởng, đó là thời điểm y đi bộ đội đặc chủng trong quân doanh, là đội trưởng huấn luyện viên.

Tuy rằng sắc mặc nhìn không tốt. Nhưng Hứa Thạch cũng không lập tức rời đi. Y hiện tại đã là Địa cấp đỉnh cao rồi, chỉ cần một bước ngắn, là có thể đạt tới nửa bước Tiên Thiên, sẽ giống như Loan sư thúc. Với y mà nói việc này không thể gấp, cần phải từ từ tích lũy. Những năm gần đây y tuy rằng cũng có vài người phụ nữ, nhưng chỉ là gặp dịp thì chơi. Bây giờ nhìn thấy Tống Ánh Trúc, trái tim năm đó của y lại dấy lên.

Bất kể chồng của Tống Ánh Trúc là ai, y phải lấy được Tống Ánh Trúc.

- Ánh Trúc, lần này anh đã được 'Thư viện Cửu minh' mời tới Nhạc Thanh tham gia một đại hội, nếu em nguyện ý, có thể cùng đi với anh...

Hứa Thạch không tức giận chút nào nói.

Y biết Tống Ánh Trúc cũng hiểu thực lực của 'Thư viện Cửu minh'. Cho dù là đối với tổ trưởng "Thiên tổ', 'Thư viện Cửu minh' cũng là một mong muốn không thể tồn tại. Y mời Tống Ánh Trúc đi 'Thư viện Cửu minh " vốn chính là muốn giúp Tống Ánh Trúc, đồng thời cũng hiển lộ bản lĩnh của mình.

Tống Ánh Trúc khẽ mỉm cười, đã dẫn Ức Mặc đi tới quầy di động, căn bản cũng không trả lời Hứa Thạch. Không cần nói chồng cô bây giờ là Diệp Mặc, cho dù cô không có chồng, vẫn là một người mẹ goá con côi. Cũng không muốn nói nhiều với Hứa Thạch.

Hứa Thạch là người như thế nào, cô đã sớm biết rõ, năm đó ở trong quân

doanh của Điền Du Năng. Y rõ ràng động thủ với Diệp Mặc. Nhưng sau khi nghe được thân phận của Diệp Mặc, lập tức liền biến thành rùa cụt đầu. Thậm chí một câu cũng không dám nói, người như thế, Tống Ánh Trúc cô cho tới bây giờ đều không xem trọng.

- Con muốn loại di động này.

Ức Mặc đã cùng Ninh Lan đi tới quầy di động.

- Dùng thẻ của anh đi.

Thấy Ức Mặc và Ninh Lan chọn xong điện thoại di động, không đợi Tống Ánh Trúc lấy thẻ ngân hàng của mình ra, Hứa Thạch đã đi tới lấy ra chiếc thẻ vàng của y.

- Không cần đâu.

Tống Ánh Trúc đã lấy ra thẻ của mình đưa tới. Thẻ cô lấy ra là Diệp Mặc cho, mà thẻ của Diệp Mặc là do Diệp Lăng làm trước khi rời khỏi Lạc Nguyệt.

- A, thẻ của Lạc Nguyệt?

Người phục vụ cầm lấy thẻ Tống Ánh Trúc đưa tới hơi sửng sốt, thẻ Lạc Nguyệt có một dấu hiệu độc đáo, chính là mặt trên có hai chữ 'Lạc Nguyệt" nổi lên, bất kỳ quốc gia nào hiện tại cũng không có cách nào mô phỏng theo dấu hiệu này, hơn nữa xung quanh tấm thẻ ngân hàng của Lạc Nguyệt đều có màu sắc.

Màu sắc xung quanh thẻ mặc dù nhiều, nhưng có một loại màu sắc chỉ có thành chủ thứ nhất của Lạc Nguyệt Thành mới có thể sử dụng, đó là màu tím, mà màu sắc tấm thẻ trong tay người phục vụ này lại là màu tím.

Là một người làm việc cho tập đoàn Lạc Nguyệt, Thẩm Thiên Thiên tại Bộ thương mại sớm đã có văn bản quy định rõ ràng. Nhân viên làm việc dưới cờ Lạc Nguyệt đều phải qua huấn luyện mới có thể ngồi vào vị trí. Mà

nhận biết các loại thẻ ngân hàng của các nhân vật là một điều rất cần thiết.

Hiện tại người nhân viên này đang cầm tấm thẻ trong tay chẳng những là thẻ của Lạc Nguyệt, còn là thẻ có màu tím, cô lập tức liền khẩn trương. Tuy rằng cô đã thấy qua ảnh, cô cũng biết thẻ ngân hàng của Lạc Nguyệt, nhưng thời điểm thực sự cầm lấy tấm thẻ này lại căn bản không thể tin được.

Bởi vì lúc huấn luyện, chủ quản các cô cũng đã nói, loại thẻ này các cô nhất định phải nhận biết được, nhưng loại thẻ này có thể không mang ra dùng, hôm nay loại thẻ này chẳng những lấy ra dùng, còn nằm trong tay của cô

- Ha ha... Ba của bạn sẽ không làm một tấm thẻ giả đấy chứ...

Ninh Chân Vũ thấy người phục vụ này cầm tấm thẻ mà Tống Ánh Trúc đưa ra, chần chờ không nói lời nào, không khỏi châm chọc.

Lúc này Ức Mặc và Ninh Lan đều có chút nghi ngờ nổi lên, Ức Mặc phát hiện thẻ của mẹ mình dường như không giống với thẻ của những người khác. Ngoại trừ kích thước lớn nhỏ giống nhau ra, những thứ khác đều không giống nhau.

Nhưng người bán hàng này thật giống như không nghe được lời của Ninh Chân Vũ, mà rất cung kính cúi mình chào Tống Ánh Trúc nói:

- Xin chào tiểu thư, mời chị ngồi.

Tuy rằng người bán hàng khẳng định tấm thẻ này là thật, nhưng cô cũng không dám làm chủ, cô đã thông báo cho Tổng giám đốc khu thương mại. Một người chủ thẻ màu tím đi vào khu thương mại, nếu chẳng may xảy ra sai sót gì, cô sẽ đi đời.

Tống Ánh Trúc hơi chần chờ một chút, liền kịp phản ứng, cô lập tức hỏi:

- Khu thương mại này có phải thuộc Lạc Nguyệt Thành hay không?

- Vâng.

Người bán hàng này rất kính cẩn hồi đáp:

- Đây là khu thương mại buôn bán dưới cờ Lạc Nguyệt, Tổng giám đốc chúng tôi lập tức sẽ xuống đây tự mình tiếp đón chị.

Tống Ánh Trúc gật gật đầu, cô đoán chừng là thẻ của Diệp Mặc đã khiến người phục vụ này nhận ra thân phận của mình.

Hứa Thạch cũng khẽ nhíu mày, y đã thấy qua thẻ ngân hàng của Lạc Nguyệt, Tống Ánh Trúc không ngờ cầm thẻ Lạc Nguyệt, hơn nữa bộ dạng người bán hàng kia còn rất cẩn thận, chẳng lẽ chồng Tống Ánh Trúc là người Lạc Nguyệt? Nếu quả thật chính là Lạc Nguyệt, cô chắc có lẽ không nghèo như vậy mới đúng chứ.

Hứa Thạch vừa mới nghĩ đến đây, có một cô gái vội vã chạy tới, hơn nữa xem bộ dáng của nàng giống như gặp một chuyện đại sự.

Người bán hàng này thấy cô gái đã chạy tới, vội vàng đi lên trước đem tấm thẻ đưa cho cô nói:

- Tổng giám đốc Thôi, tấm thẻ là của vị khách này.

Nói xong, người bán hàng này chỉ vào Tống Ánh Trúc.

Cô gái này thấy Tống Ánh Trúc, ánh mắt lập tức sáng ngời, cô chỉ nhìn tấm thẻ trong tay một chút liền nói:

- Xin hỏi quý danh của chị?

Tống Ánh Trúc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi là Tống Ánh Trúc, đây là con gái tôi Diệp Ức Mặc.

- Diệp Ức Mặc?

Cô gái này nhìn nhìn Ức Mặc, bỗng nhiên biến sắc, lập tức nói:

- Chị là phu nhân của ngài chủ tịch Hội đồng quản trị?

Hứa Thạch nghe xong cô gái này nói, sắc mặt lập tức liền không được tốt, y thật không ngờ chồng của Tống Ánh Trúc lại là Chủ tịch Hội đồng quản trị, hơn nữa còn là Chủ tịch Hội đồng quản trị Lạc Nguyệt.

Y cũng không biết đại bộ phận cao tầng Lạc Nguyệt cũng gọi Diệp Mặc là Chủ tịch Hội đồng quản trị.

Tống Ánh Trúc biết cô nói Chủ tịch Hội đồng quản trị chắc là Diệp Mặc, tuy nhiên cô không phải rất khẳng định, nhưng là có người giúp cô trả lời những lời này.

- Đúng đấy, cô ấy là phu nhân của Chủ tịch Hội đồng quản trị. Năng lực của Thẩm Thiên Thiên không tồi nha, không ngờ đem thương trường mở khắp nơi.

- Ba, ba đã đến rồi.

Ức Mặc vừa nghe đến thanh âm này, lập tức liền vỗ tay, ôm lấy người vừa tới.

- Chủ tịch Hội đồng quản trị ngài khỏe chứ, tôi là Thôi Diễm Tú, là Tổng giám đốc khu thương mại này.

Vị Tổng giám đốc sau khi nghe được lời nói của Diệp Mặc, lập tức tiến lên kính cẩn chào hỏi, và đem thẻ trả lại cho Tống Ánh Trúc, sau đó nói:

- Bộ trưởng Thẩm đã nói qua, Chủ tịch Hội đồng quản trị mua sắm đồ tại bất kỳ chỗ nào của khu thương mại Lạc Nguyệt đều không cần quét thẻ.

Diệp Mặc dở khóc dở cười, hắn không biết Thẩm Thiên Thiên là biết hắn rất ít đi khu thương mại mua đồ, hay là sợ hắn không thích mang tiền, không ngờ ra quy định này.

Hắn vội vàng khoát tay nói:

- Hãy dùng tấm thẻ này đi, quay về nói lại cho Bộ trưởng Thẩm, về sau Lạc Nguyệt không có bất kỳ người nào có thể không quét thẻ mà mua đồ, nói với cô ấy đây là tôi nói. Phát hiện người như thế, lập tức bảo Thẩm Thiên Thiên phạt nặng.

- Vâng.

Vị Tổng giám đốc này vội gật đầu nói. Cô biết rõ, tuy rằng Diệp Mặc là Chủ tịch Hội đồng quản trị, nhưng vị trí so với Thẩm Thiên Thiên của Bộ thương mại còn cao hơn nhiều lắm.

Hứa Thạch sắc mặt rất khó coi, y không thể tưởng được chồng Tống Ánh Trúc không ngờ là Diệp Mặc. Diệp Mặc làm sao có thể trở thành chồng của Tống Ánh Trúc, bất kể như thế nào y cũng nghĩ không thông...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 798

Quả Nhiên Không Đoán Sai

Huấn luyện viên Diệp, thật không ngờ lại có thể gặp anh ở đây.

Tuy Hứa Thạch rất muốn giết chết Diệp Mặc ngay lập tức, nhưng y biết rằng dù bây giờ y đã là bán tiên thiên rồi, cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Hơn nữa thân phận của Diệp Mặc cao hơn y nhiều, y không thể không cúi đầu chào hỏi Diệp Mặc.

Trong lòng Hứa Thạch, trên thế giới này gần như là không có người nào có thể ngăn cản y lấy một cô gái nào đó, dù là có vài người, thì đó cũng là các tiền bối trong Ẩn Môn, không thể nào ra mặt làm chuyện như vậy. Nếu nói nhất định phải có một người khiến y không dám làm càn, vậy thì nhất định là Diệp Mặc rồi.

Nhưng số của y lại xui xẻo đến vậy, gặp ngay trúng Diệp Mặc, hơn nữa người mà bản thân y thích lại là người của Diệp Mặc. Y biết rằng, nếu y không muốn chết, thì phải biết điều chút, dù là ở đây, Diệp Mặc muốn giết y thì cũng không có bất kì áp lực gì.

Diệp Mặc không biết Hứa Thạch có ý với Tống Ánh Trúc, hắn biết Hứa Thạch và Tống Ánh Trúc đều là người của "Thiên Tổ", nên Tống Ánh Trúc ở đây, Hứa Thạch đến nói chuyện cũng là chuyện bình thường. Hứa Thạch có thể xuất hiện ở đây, Diệp Mặc cũng đoán ra được đôi chút, hẳn là muốn đi máy bay từ Ninh Hải đến Nhạc Thanh, sau đó tham gia đại hội của "Cửu Minh Thư Viện" rồi.

Nhưng hắn lại không có thiện cảm gì với Hứa Thạch, thậm chí có thể nói là có ấn tượng rất tệ về Hứa Thạch. Hắn nghe xong lời của Hứa Thạch, liền

khoát tay nói:

- Anh đi đi, ở đây không có chuyện của anh.

- Vâng.

Mặt của Hứa Thạch tái mét, Diệp Mặc khoát tay như vậy, giống như đuổi một con ruồi vậy, khiến y cảm thấy đây là một sự xỉ nhục.

Nhưng y cúi đầu xuống lại không dám lên cơn, còn chỉ có thể khom người lui ra, y biết rằng một khi Diệp Mặc trở mặt, dù là Thiên Vương Lão Tử hắn cũng dám giết, đừng nói là y chỉ là một tên đội trưởng "Thiên Tổ" cỏn con. Trước đây nếu không có Loan sư thúc cầu xin, thì sư phụ y là Đàm Giác có lẽ đã sớm bị Diệp Mặc giết chết rồi.

- Ba, tại sao dì kia nói là ba không cần trả tiền nữa, ba có phải quét thẻ nữa không? Còn nữa, cửa tiệm này là sản nghiệp của ba sao? Sao mẹ trước giờ chưa từng nói tới?

Sau khi Hứa Thạch bỏ đi, Ức Mặc liền hỏi tới tấp mấy vấn đề.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cửa tiệm này tuy có liên quan đến ba, nhưng lại không phải là của ba. Còn về chuyện miễn phí, nếu ba mở đầu chuyện này, thì về sau sẽ có người khác làm theo như vậy. Lâu dài, tất cả cửa tiệm trong Lạc Nguyệt sẽ bị sâu mọt làm bại hoại hết. Kéo theo những thứ khác ở Lạc Nguyệt cũng bị tổn hại theo.

Diệp Mặc nói đến đây, liếc nhìn người giám đốc đang vô cùng lúng túng ở bên cạnh, không hề để tâm mà nói:

- Nếu Lạc Nguyệt thật sự có loại sâu mọt này. Ba không ngại mà đập chết nó.

Người giám đốc kia đương nhiên là hiểu được ý trong câu nói của Diệp

Mặc, cô ta run lên một cái rồi chớp thời cơ nói:

- Vâng, Chủ tịch Hội đồng quản trị, tôi nhất định sẽ truyền lại mệnh lệnh của ông tới bộ trưởng Thẩm. Ninh Lan liền tiếp lời nói.

Ninh Chân Vũ luôn ở bên cạnh do đánh giá sai thân phận của Diệp Mặc, nên hiện giờ vẫn không dám lên tiếng. Bây giờ nhìn thấy Ninh Lan và Ức Mặc nói chuyện rôm rả, không khỏi chú ý Ức Mặc, lúc này mới phát hiện Ức Mặc lại là một thiếu nữ đẹp mà y chưa từng nhìn thấy. Tuy cô ta ăn mặc không xuất chúng, nhưng ngũ quan xinh xắn và ánh mắt sáng ngời đặc biệt, liền khiến tim y đập thình thịch.

Y vô thức nhìn về phía mẹ của Ức Mặc là Tống Ánh Trúc, tim càng đập mạnh hơn. Tống Ánh Trúc ngoài sở hữu ngoại hình xinh đẹp ra, càng có thêm sự chín chắn của một phụ nữ.

Y không phải không có bạn gái, hoa khôi trường trung học của bọn y đã bị y chinh phục rồi, nhưng hoa khôi kia so với Ức Mặc, y cảm thấy hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Ninh Chân Vũ nghe nói y có một người cô rất xinh đẹp, từng là đệ nhất mỹ nhân Yến Kinh, tiếc là y chưa từng gặp mặt. Lúc này y tin rằng sắc đẹp của Tống Ánh Trúc, nhất định không thua kém gì người cô mà y chưa gặp mặt kia.

Tống Ánh Trúc là mẹ của Ức Mặc, bản thân y không cần tơ tưởng rồi, nhưng cô gái tên Ức Mặc kia, Ninh Chân Vũ liền bắt đầu rung động.

Ba của Ức Mặc hình như là Chủ tịch Hội đồng quản trị, hơn nữa còn có một cửa tiệm, nhưng cửa tiệm của nhà họ Ninh bọn y càng nhiều hơn.

Chỉ cần y lộ ra nội tình nhà mình, thì một thương nhân như ba của Ức Mặc, nhất định sẽ lác mắt vì y, thậm chí chủ động để con gái mình quen biết y.

Nghĩ đến đây Ninh Chân Vũ liền nói chen vào:

- Thật ra Ninh Lan này, em có biết lần này ba em đưa em về Yến Kinh có thể ở trong bao lâu không?

Ninh Lan không biết tại sao Ninh Chân Vũ lại hỏi vậy, cô nhìn Ninh Chân Vũ với vẻ kì lạ, nói:

- Đương nhiên sau này sẽ ở luôn tại Yến Kinh rồi, hơn nữa mẹ em cũng không thích dọn tới dọn lui.

Ninh Chân Vũ đắc ý nói:

- Em lầm rồi, ba em đi Yến Kinh chắc cũng không ở được lâu đâu, bởi vì bác anh không thích ba em, nên nhà họ Ninh không có phần của ba em. Anh cho em biết, nếu không có yêu cầu của ba anh, thì ba em dù là lần này cũng không có cách nào trở về Yến Kinh đâu.

Nhìn thấy Ninh Lan ngẩn người ra, Ninh Chân Vũ càng đắc ý nói:

- Nhà anh có một xưởng chế thuốc ở nước Mỹ, ở Yến Kinh cũng có hai cửa tiệm. Vì ông cố thích anh nhất, nếu anh nói với ông cố mấy câu, nói không chừng ông cố cũng sẽ cho nhà em một công ty nào đó.

Ninh Chân Vũ nói xong rất đắc ý, lời của y thứ nhất gián tiếp lộ rõ nhà y có tiền và có địa vị, thứ hai cũng thể hiện rõ tầm quan trọng của y. Đương nhiên sở dĩ hắn nói những lời này, là vì muốn được Ức Mặc coi trọng.

Diệp Mặc nãy giờ không lên tiếng, lúc này lại nhìn Ninh Chân Vũ và nói:

- Cậu là người của nhà họ Ninh ở Yến Kinh?

- Đương nhiên, ông cố tôi chính là Ninh Phủ Chân ở Yến Kinh.

Ninh Chân Vũ thấy Diệp Mặc cuối cùng đã chú ý tới mình, liền đắc ý nói. Về chuyện nói ra ông cố là ai, vẻ mặt liền tỏ ra tự hào, ở Yến Kinh, dù là người rất có danh vọng, nhìn thấy ông cố cũng đều rất kính trọng, nên y mới

nói ra ông cố của mình ngay lập tức.

Diệp Mặc gật đầu, hắn đang định đến tìm Ninh Phủ Chân, không ngờ ở Ninh Hải còn gặp người nhà họ Ninh. Đối với người nhà họ Ninh, Diệp Mặc ngoài cha con Ninh Khinh Tuyết ra, thật sự không có thiện cảm với ai. Nên hắn cũng chỉ gật đầu một cái, chẳng thèm để tâm đến tên Ninh Chân Vũ vẫn đang dương dương tự đắc kia nữa.

- Ức Mặc, chúng ta mau đi mua đồ, mua xong thì về thôi.

Tống Ánh Trúc nhìn ra Diệp Mặc không thích Ninh Chân Vũ, liền nói.

…

Mua xong đồ, Ninh Lan và Ức Mặc tách ra, Ninh Chân Vũ muốn hỏi cách liên lạc với Ức Mặc, nhưng Ức Mặc rất không thích cái tên xem thường ba mình này, thậm chí không thèm để tâm đến y, đối với cô mà nói, ba là người có bản lĩnh nhất, tên họ Ninh này ba hoa khoác lác không nói, còn xem thường ba cô, cô ta không mắng cho một trận đã là nhẫn nhịn lắm rồi.

Sau khi Diệp Mặc đưa Tống Ánh Trúc trở về tiểu viện ở Ninh Hải, điều hắn làm đầu tiên chính là kiểm tra linh căn của Tống Ánh Trúc và Ức Mặc. Tuy Diệp Mặc biết Tống Ánh Trúc hơn hai mươi tuổi đã là người luyện Huyền Cấp rồi, nhất định có linh căn, nhưng lúc kiểm tra vẫn có chút lo lắng.

May là kết quả kiểm tra không làm Diệp Mặc thất vọng, Tống Ánh Trúc có linh căn hai hệ Kim Thủy, còn Ức Mặc lại có linh căn hai hệ Kim Lôi.

Diệp Mặc biết rằng, linh căn của Ức Mặc có thể có quan hệ với hắn. Vì người bình thường rất hiếm người có Ngũ Hành linh căn và dị linh căn cùng tồn tại, chỉ có bản thân hắn là có linh căn tám hệ. Lôi linh căn của Ức Mặc rất có thể được kế thừa từ hắn.

Diệp Mặc ở Ninh Hải giảng giải tỉ mỉ cho Tống Ánh Trúc và Ức Mặc về tu chân, đồng thời truyền lại "Hồng Mông tạo hóa quyết", thậm chí giúp mỗi

người bọn họ luyện chế ra một nhẫn trữ vật. Còn về phi kiếm, Diệp Mặc tạm thời không luyện chế, hắn còn có một số lượng lớn dược liệu, hắn phải đợi sau khi thăng cấp đến Trúc Cơ, mới giúp hai người họ luyện chế phi kiếm.

Tuy Tống Ánh Trúc và Ức Mặc cùng tu luyện một lúc, nhưng tốc độ của Ức Mặc nhanh hơn gấp đôi Tống Ánh Trúc. Việc này thứ nhất là do tuy thời gian Tống Ánh Trúc ở cạnh Diệp Mặc rất ngắn, nhưng lại vì ngủ chung với Diệp Mặc, tương tư mười mấy năm một khi được thực hiện, thì sẽ không có cách vào khống chế ngọn lửa dục vọng nóng bỏng kia.

Thế nên phần lớn thời gian buổi tối Tống Ánh Trúc đều lãng phí cho việc ân ái cùng Diệp Mặc, điều thứ hai cũng là do Dị Lôi linh căn của Ức Mặc càng phù hợp để tu luyện "Hồng Mông tạo hóa quyết" không có thuộc tính.

Do Ức Mặc và Tống Ánh Trúc nắm bắt thời gian tu luyện, thủ tục thôi học của Ức Mặc cũng là do Diệp Mặc làm.

Ba ngày thấm thoát trôi qua, Diệp Mặc ở Ninh Hải vừa không tìm được Tô Tĩnh Văn, cũng không tìm thấy Vân Băng, thậm chí cả mẹ của Tô Tĩnh Văn là Mục An cũng không tìm được.

Sang ngày thứ ba, Diệp Mặc đưa Tống Ánh Trúc và Ức Mặc trở về Lạc Nguyệt.

Trước đây Tống Ánh Trúc từng tới Lạc Nguyệt một lần, tuy Lạc Nguyệt trước đây kém xa với Lạc Nguyệt bây giờ, cô cũng không ngạc nhiên mấy, nhưng Ức Mặc lại kinh ngạc đến há hốc cả mồm.

Lựa cái này chọn cái kia trên đường phố Lạc Nguyệt, cô đi qua không ít thành phố, cũng nhìn thấy không ít đô thị phồn vinh, nhưng trước giờ cũng chưa từng nhìn thấy nơi nào xinh đẹp phồn hoa như Lạc Nguyệt vậy.

- Ba, ở đây càng nên gọi là tiên thành Lạc Nguyệt, ở đây quả thật rất đẹp.

Ức Mặc nói ra lời cảm thán tận đáy lòng.

Trong lòng Diệp Mặc cũng rất vui mừng, tuy ở đây không đến mức khoa trương như Ức Mặc nói, hơn nữa còn kém xa thành Lạc Nguyệt trong tâm tưởng của Diệp Mặc, nhưng con gái thích thì tốt nhất rồi.

- Đúng vậy, sau này thành Lạc Nguyệt sẽ đổi tên tiên thành Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc trở về thành Lạc Nguyệt, Hư Nguyệt Hoa liền nhận được tin, ra nghênh đón bọn người Diệp Mặc. Cô ta nghe thấy lời của Ức Mặc, liền tán thành nói.

- Anh, cô ta chính là người mà em nói đó…

Diệp Lăng cùng theo tới liền nhìn thấy Tống Ánh Trúc, chính xác mà nói Tống Ánh Trúc còn trẻ trung hơn xưa nữa, cô ta vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Tống Ánh Trúc cũng đã nhìn thấy Diệp Lăng, cô từ phía Diệp Mặc biết được Đường Bắc Vi đã rời khỏi Lạc Nguyệt, bây giờ nhìn thấy Diệp Lăng, cô liền nhớ lại chuyện của mười mấy năm trước, lập tức bước đến chào hỏi.

Diệp Lăng cũng nhìn thấy Ức Mặc, cô nhìn Ức Mặc lại nhìn anh mình là Diệp Mặc, liền tiến lên nắm lấy cánh tay Diệp Mặc nói:

- Anh, có phải anh gạt em không, anh còn nói là mình không gây họa…

Diệp Lăng nói đến đây vội bịt miệng lại, cô nhớ tới có vài lời không nên tùy tiện nói ra, cô nhìn thấy Tống Ánh Trúc, sau đó lại nhìn thấy Ức Mặc, đã hiểu ra chuyện năm đó cô và Bắc Vi quả nhiên đoán không sai.

Diệp Lăng dứt lời kéo lấy Ức Mặc nhìn tới nhìn lui, sau đó nói với Tống Ánh Trúc:

- Chị dâu, sau đó em và Bắc Vi nghĩ rất lâu, luôn cảm thấy chị là chị dâu của em, bây giờ xem ra đúng là như vậy rồi. Đây có phải là em gái đó

không? Bây giờ đã lớn thế này rồi, thật là xinh đẹp mà.

Diệp Mặc đổ mồ hôi, em gái của mình gọi con gái mình là em gái, Diệp Lăng thật đúng là.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 799

Ninh Gia

Sau khi ở với Tống Ánh Trúc và Ức Mặc tại Lạc Nguyệt hai ngày, Diệp Mặc lại rời khỏi Lạc Nguyệt, hắn không vội đến "Cửu Minh thư viện".

Tuy Tăng Chấn Hiệp đã bị thương, nhưng có "Liên Sinh Đan" mà hắn mang theo, hẳn là có thể nhanh chóng chữa khỏi, hơn nữa Tăng Chấn Hiệp biết hắn muốn đến "Cửu Minh thư viện" nhất định sẽ đợi hắn.

Thế nên nơi mà Diệp Mặc đến đầu tiên là Yến Kinh, hắn muốn đến tìm Ninh Phủ Chân, đồng thời cũng đi xem thử Hàn Tại Tân.

Năm xưa hắn không cứu Trương Quật và Lý Hồ, trong lòng Diệp Mặc cũng rất áy náy, nhưng hắn đã tận lực rồi. Lúc đó hắn ở trên đảo Bắc Cực kia, xém chút là mất mạng rồi.

Tuy Diệp Mặc đã lấy Ninh Khinh Tuyết, nhưng đối với hắn mà nói, đây là lần đầu tiên hắn đến Ninh gia ở Yến Kinh, lần này Diệp Mặc đến để hỏi Ninh Phủ Chân đòi đồ, nên hắn trực tiếp đến đại viện Ninh gia đòi gặp Ninh Phủ Chân.

Hai tên gác cổng ngăn Diệp Mặc lại muốn hỏi Diệp Mặc là ai, từ trong viện vọng ra tiếng ồn ào huyên náo.

- Ninh Dương, không phải mày đến Lạc Nguyệt rồi sao? Sao còn đến Yến Kinh, à, người ta không cho mày vào đúng không. Ninh Gia cũng không phải nơi mày muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Một người đàn ông trung niên đẩy một người đàn ông khác vào trong viện, đồng thời chỉ vào ông ta lạnh lùng nói.

- Ông có quyền gì đẩy ba tôi chứ, ba tôi chỉ đến để thăm ông cố, có liên quan gì đến ông. Ông tưởng chúng tôi thích đến nơi quỷ quái này lắm à…

Giọng nói bực tức của một cô gái vang lên, đồng thời muốn kéo người đàn ông bị đẩy ra kia.

- Dám nói đại viện Ninh Gia ta là chỗ quỷ quái, mày muốn chết hả…

Cùng với một âm thanh chát chúa vang lên, một cô thiếu nữ giơ tay lên định tát vào cô gái vừa lên tiếng lúc nãy.

Ba của cô gái kia muốn ngăn cô gái trẻ đánh người, chỉ có điều ông ta cũng bị người ta ngăn lại. Nên chỉ có thể trơ mắt nhìn con gái của mình bị đánh.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, bước lên một bước, giơ tay nắm lấy cổ tay cô thiếu nữ này, kéo nhẹ một cái, cô gái trẻ kia sẽ bị Diệp Mặc kéo ra xa, may mà Diệp Mặc không hề dùng sức, cô gái trẻ chỉ loạng choạng mấy cái, liền miễn cưỡng đứng dậy.

Diệp Mặc đã nhận ra cô gái này chính là Ninh Lan, bạn học của Ức Mặc. Hắn đương nhiên sẽ không để cho bạn của Ức Mặc bị đánh, nên không chút do dự mà đưa tay ngăn cô gái đánh người kia lại.

- Chú Diệp Mặc, là chú à. Sao chú lại ở đây? Ức Mặc cũng đến hả chú?

Ninh Lan liền nhận ra Diệp Mặc, vui mừng kêu lên.

- Anh là ai, lại dám giở trò ở Ninh Gia tôi?

Sau khi cô gái trẻ kia miễn cưỡng đứng vững, liền tiến lại tức giận chỉ tay vào Diệp Mặc. Sau khi cô ta mắng xong, không chờ Diệp Mặc trả lời, lại chỉ vào hai gã gác cổng tức giận mắng:

- Mấy người là người chết hả? Thứ gì cũng cho vào? Còn không bắt hắn ta đi.

- Chờ đã…

Người đàn ông lúc nãy còn ngăn ba của Ninh Lan lại đột nhiên chen vào ngăn mấy tên gác cổng muốn tiến lên trước, ông ta thả Ninh Dương ra, bước đến trước mặt Diệp Mặc bỗng nhiên hỏi một cách khách sáo:

- Xin hỏi cậu có phải là Diệp Mặc không?

Diệp Mặc lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy, tôi chính là Diệp Mặc.

- Ngài, ngài đúng là Diệp Mặc, là Diệp thành chủ…

Giọng của người đàn ông trung niên có chút run rẩy. Vẻ mặt và giọng điệu của ông ta liền trở nên cung cẩn và kính nể, dường như người đứng trước mặt là một vị thần, chứ không phải là một người bình thường.

- Cậu là Diệp Mặc? Khinh Tuyết vẫn khỏe chứ? Tôi là Ninh Dương…

Ba của Ninh Lan càng kích động bước đến nói.

Ninh Dương? Diệp Mặc hình như từng nghe qua cái tên này, hắn nghe thấy Ninh Dương hỏi về Khinh Tuyết, bèn gật đầu nói:

- Khinh Tuyết đi du lịch rồi, cô ấy vẫn khỏe, ông là…

- Tôi là anh họ của Khinh Tuyết…

Ninh Dương nói tới đây, Diệp Mặc liền nhớ ra rồi, trước đây Ninh Khinh Tuyết bị người của Ninh Gia bán đứng. Chuẩn bị đưa cô ấy cho Tống gia. Sau đó chính là Ninh Dương báo tin cho cô, để Ninh Khinh Tuyết trốn khỏi Yến Kinh, đến Ninh Hải.

Nói một cách khác Ninh Dương là người duy nhất trong nhà họ Ninh giúp đỡ Ninh Khinh Tuyết, sau khi Diệp Mặc nhớ ra Ninh Dương là ai, liền giơ tay ra bắt tay với Ninh Dương, nói:

- Chào anh, chuyện trước đây cám ơn anh nhiều.

Ninh Dương nghe Diệp Mặc nói về chuyện năm đó, liền cảm thấy thoải mái. Người như Diệp Mặc có thể nhớ lại mấy chuyện nhỏ nhặt trước đây, đối với ông ta mà nói đó là sự kích động.

Người đàn ông trung niên vừa nãy còn đẩy Ninh Dương, và dùng lời lẽ cay độc, nhưng vẻ mặt bây giờ đã trở nên vô cùng cung kính, khiêm tốn. Ông ta lại cẩn thận bước đến trước mặt Diệp Mặc, nói:

- Tôi là Ninh Hi, anh họ của Ninh Dương, cũng là anh họ của Khinh Tuyết, Diệp thành chủ có thể đến Ninh Gia tôi, là sự vinh hạnh của Ninh Gia tôi…

Tuy nói như vậy, nhưng ông ta lại không dám giơ tay ra như Ninh Dương. Ông ta chỉ cần nhìn thái độ của Diệp Mặc, cũng biết Diệp Mặc không thèm đoái hoài gì tới ông ta.

Ninh Chân Vũ đã sớm chạy ra xem náo nhiệt, vẻ mặt càng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, y không ngờ ngay cả bác cả của mình cũng phải thấp người hạ giọng với người này.

Y biết rằng ông cố là gia chủ của Ninh Gia, hơn nữa bác cả sau này rất có khả năng tiếp nhận vị trí của ông cố. Y còn tính đem uy phong của Ninh Gia đè bẹp người này, bây giờ xem ra suy nghĩ của y có chút buồn cười.

Nhưng điều càng khiến y kinh ngạc lại là y nhìn thấy ông cố ra ngoài, vẻ mặt còn rất kích động.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy Ninh Phủ Chân liền nhận ra ngay, Ninh Phủ Chân tuy tuổi đã cao, nhưng có thể nhìn ra ông ta và Ninh Trung Phi vẫn có vài nét tương đồng.

- Không ngờ Diệp thành chủ lại đại giá quang lâm.

Ninh Phủ Chân còn chưa bước ra, thì đã kích động lên tiếng từ xa rồi.

Tuy Diệp Mặc không thích ông nội của Ninh Khinh Tuyết lắm, nhưng dù gì cũng là ông của Ninh Khinh Tuyết, hơn nữa hôm nay hắn đến là để nhờ vả, nên nghe xong lời của Ninh Phủ Chân, Diệp Mặc cũng tiến lên trước mấy bước chắp tay nói:

- Diệp Mặc bái kiến Ninh tiền bối.

Rõ ràng Ninh Phủ Chân càng thích cách chào hỏi này của Diệp Mặc, duy có một điều đáng tiếc là Diệp Mặc không gọi ông ta một tiếng ông nội. Nhưng ông ta cũng biết thành kiến của Ninh Khinh Tuyết đối với Ninh Gia hoàn toàn không có cách nào cứu vãn được, hiện nay Diệp Mặc có thể đến đây, đó đã là thời cơ tốt của Ninh Gia rồi.

Ông ta thậm chí không cần Diệp Mặc giúp Ninh Gia làm bất cứ điều gì, chỉ cần lan truyền việc Diệp Mặc từng đến đại viện Ninh Gia, thì thân phận của Ninh Gia ở Yến Kinh lại càng được nâng lên một bậc. Huống chi, ông ta tin Diệp Mặc sẽ không vô duyên vô cớ đến đại viện Ninh Gia.

- Diệp thành chủ, mời vào, mời vào…

Ninh Phủ Chân liền rất khách khí giơ tay ra nói với Diệp Mặc, rõ ràng ông ta định tự mình lo việc tiếp đãi Diệp Mặc.

- Ông cố ơi, đây chính là Diệp thành chủ của Lạc Nguyệt sao? Thật trẻ tuổi mà.

Cô gái trẻ định đánh Ninh Lan, nhưng lại bị Diệp Mặc kéo sang một bên, lúc này lại chạy đến đỡ lấy cánh tay của Ninh Phủ Chân, làm nũng nói.

Tuy cô ta nói vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn về Diệp Mặc, lại còn có chút nũng nịu.

Diệp Mặc nhìn lướt qua cô thiếu nữ này, luận tướng mạo mà nói, quả thật là một mỹ nữ, thậm chí còn đẹp hơn Trác Ánh Tình năm nào. Nhưng trong mắt của Diệp Mặc, sự ngây thơ của cô ta có chút giả tạo, không hề tự nhiên như Trác Ánh Tình, điều này khiến Diệp Mặc vừa nhìn đã không

thích.

Diệp Mặc lại không bước vào liền, mà nhìn về phía Ninh Dương hỏi:

- Anh Ninh Dương, sao anh lại ở đây?

Sở dĩ Diệp Mặc phải hỏi câu này, thứ nhất là do nhìn thấy lúc nãy Ninh Dương hình như không được ở đây hoan nghênh cho lắm, thứ hai là do mấy ngày trước hắn nghe được lời của Ninh Chân Vũ ở cửa tiệm, dường như cảnh ngộ của Ninh Dương ở Yến Kinh không được khá lắm.

Ninh Dương thở dài nói:

- Mấy năm trước, tôi vốn muốn đến Lạc Nguyệt nương nhờ Khinh Tuyết, nhưng hình như Khinh Tuyết ra ngoài rồi, hơn nữa Lạc Nguyệt dường như cũng có chút biến cố, nên tôi không đi được. Vì sản nghiệp của tôi ở Yến Kinh đã không còn nhiều, nên tôi trở về nhà vợ tôi ở Ninh Hải, chỉ có điều ở suốt ở Ninh Hải cũng không phải là cách, tôi…

Diệp Mặc từ ánh mắt của Ninh Dương thì có thể nhìn ra, người ở nhà vợ ông ta nhất định cũng có chút ý kiến với ông ta rồi, nên ông ta lại trở về Yến Kinh, mà ở bên Yến Kinh này ngay cả mặt của Ninh Phủ Chân ông ta cũng không gặp được, càng không cần nói là nhờ cậy Ninh Gia rồi.

Về chuyện sản nghiệp ở Yến Kinh không còn nhiều, đó hoàn toàn là vì nghĩ cho thể diện của Ninh Phủ Chân, Diệp Mặc không cần hỏi, cũng biết Ninh Dương ở Yến Kinh hoàn toàn không có sản nghiệp.

Tư duy của Ninh Phủ Chân biến đổi nhanh chóng, lời của Ninh Dương còn chưa nói xong, ông ta đã hiểu ra là chuyện gì, ông ta căm tức trừng mắt nhìn Ninh Hi ở bên cạnh, sau đó liền vui vẻ nói:

- Ninh Dương à, con đến đại viện rồi sao lại không vào trong? Nào, lại đây, vào cùng với Diệp thành chủ nhé. Đây là Lan Lan phải không, đã lớn thế này rồi à, nào, cùng vào với ba để ông cố xem xem.

Ninh Dương rất biết xem tình thế, ông ta biết thái độ này của ông cụ là vì Diệp Mặc, nếu không có Diệp Mặc, ông ta chẳng là gì cả, cùng lắm nhìn thấy cũng chỉ hỏi một câu mà thôi.

Ông ta vội kéo Ninh Lan lên trước chào hỏi nói:

- Ông nội, hôm nay con đưa Lan Lan đến để thăm ông, chỉ cần ông khỏe mạnh là tốt rồi.

- Được, được, sau này cứ sống ở đại viện. Lát nữa bảo Trung Thủ giao cho con thêm trọng trách, ôi, ta đã già rồi.

Ninh Phủ Chân miệng than thở, lòng lại như gương sáng, tuy ông ta chưa từng gặp qua Ninh Dương, nhưng vừa nhìn tình thế này, thì đã biết Ninh Dương không có được gì ở nhà họ Ninh.

Diệp Mặc lại khẽ mỉm cười nói:

- Anh Ninh Dương, nếu anh bằng lòng, tôi có thể viết một lá thư cho Nhị Hổ, anh có thể đến làm việc ở "dược phẩm Lạc Nguyệt". Còn về Lan Lan, cũng có thể đi học ở Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc nói lời này, chính là để cả nhà Ninh Dương định cư ở Lạc Nguyệt. Tuy Nhị Hổ không còn quản chuyện nữa, nhưng "dược phẩm Lạc Nguyệt" hiện nay do vợ Nhị Hổ là Lỗ Tiểu Trân và Mạc Hải phụ trách.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, những người Ninh Gia còn lại trong viện đều nhìn Ninh Dương với vẻ ngưỡng mộ.

Hiện nay đến Lạc Nguyệt không như trước đây, hiện nay đến Lạc Nguyệt định cư càng khó khăn hơn, mà Ninh Dương lại có thể cầm thư do chính Diệp Mặc viết đến Lạc Nguyệt định cư, làm cho ai cũng vô cùng ngưỡng mộ.

- Tôi đương nhiên đồng ý rồi.

Ninh Dương vội kích động trả lời, ông ta vốn định đến Lạc Nguyệt, chỉ là vì Khinh Tuyết không ở Lạc Nguyệt nên mới trì hoãn mà thôi, khiến ông ta không có chốn nương thân ở Yến Kinh.

Do quan hệ với Diệp Mặc, nên khi Ninh Dương đi, gần như tất cả mọi người trong Ninh Gia đều đến đưa tiễn, điều này càng làm cho Ninh Dương bùi ngùi. Con người chính là như thế "bần cư náo thị vô nhân vấn, phú tại sơn lâm hữu khách tầm".

Khi ông ta đến biết rằng muốn thấy ông nội không đơn giản, nên cũng không để vợ cùng đến để mất mặt. Nhưng không ngờ rằng, lúc ra đi lại phô trương đến thế, cả ông nội Ninh Phủ Chân cũng vẫy tay tiễn biệt.

Mãi đến khi cha con Ninh Dương đi xa rồi, Ninh Phủ Chân mới khách khí nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ, mời vào.

Diệp Mặc bước vào trước, Ninh Phủ Chân khoát tay với người theo sau, không cho ai vào theo, nhưng lại để cho cô thiếu nữ đang dìu ông ta cùng theo Diệp Mặc vào nội viện Ninh Gia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 800

Tung Tích Của Đuôi Cá

Ninh Phủ Chân cư nhiên lại trực tiếp đưa Diệp Mặc đến thư phòng, sau đó để cô gái kia pha hai chén trà. Lão không ngừng nói đến sự phát triển nhanh chóng và vẻ đẹp của Lạc Nguyệt, nhưng lại không hề đề cập đến hai người Ninh Trung Phi và Ninh Khinh Tuyết.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, đương nhiên hắn biết quan hệ cha con giữa hai người Ninh Phủ Chân và Ninh Trung Phi đã kém đến không thể kém hơn rồi. Cho nên, Ninh Phủ Chân rất biết điều, lão cũng không lấy Ninh Trung Phi làm điểm đột phá để kết giao với mình. Diệp Mặc biết mục đích chủ yếu mà Ninh Phủ Chân đưa hắn đến thư phòng nhất định là muốn kết giao với hắn, thậm chí là muốn đi Lạc Nguyệt định cư cũng có khả năng.

Nhưng Diệp Mặc đương nhiên cũng có điểm mấu chốt của mình, cho dù hắn không cần hai mảnh đuôi cá kia thì cũng sẽ chẳng đáp ứng cho Ninh Phủ Chân đến Lạc Nguyệt định cư. Trừ Ninh Dương từng giúp đỡ Khinh Tuyết ra, bất cứ ai trong Ninh gia cũng không được. Hắn không muốn khiến cho Khinh Tuyết có chút phiền lòng nào, nói gì đi nữa thì Lạc Nguyệt cũng được tạo nên từ đề nghị của Khinh Tuyết.

Theo Diệp Mặc nghĩ, Ninh Phủ Chân chắc chắn biết hắn tìm đến đây có việc. Nhưng một khi đã vậy, lão kia còn để cho cô gái ở lại trong thư phòng, điều này làm cho Diệp Mặc không hiểu rốt cuộc đối phương có ý gì.

Ninh Phủ Chân không muốn nói đến, Diệp Mặc đành phải chủ động:

- Ninh tiền bối, lần này vãn bối đến thật ra có một việc muốn làm phiền tiền bối...

Ninh Phủ Chân nghe xong lời Diệp Mặc thì tinh thần lập tức chấn động, vội nói:

- Diệp thành chủ có chuyện gì thì cứ việc nói, chỉ cần Ninh Phủ Chân tôi làm được thì tuyệt đối sẽ không chút chần chừ.

Diệp Mặc gật gật đầu, nói:

- Nếu vậy thì tôi xin được nói thẳng, nghe nói trong một phiên đấu giá ở Yên Kinh, Ninh tiền bối có mua hai mảnh đuôi cá cổ, không biết tiền bối có thể cho vãn bối xem chúng một chút được không?

"Mảnh đuôi cá?" Ninh Phủ Chân hơi ngẩn người, lão nghĩ một lúc mới nhớ ra rằng đúng là có chuyện như vậy. Ba năm trước, trong một phiên đấu giá ở Yên Kinh, lão thấy được hai mảnh đuôi cá đó. Lúc ấy cảm giác lịch sử của chúng rất lâu, có phần không tầm thường, mà giá cũng chẳng cao, cho nên lão liền mua lấy.

Nhưng sau khi nghiên cứu rất lâu vẫn không tìm ra điều gì, lão đã tặng cho người khác. Ninh Phủ Chân không ngờ rằng lần này DIệp Mặc tới đây lại là vì hai mảnh đuôi cá đó. Lão không biết Diệp Mặc làm sao lại có được tin tức này, cũng đã qua vài năm rồi.

Thấy vẻ sững sờ của Ninh Phủ Chân, trong lòng DIệp Mặc hơi trùng xuống, chẳng lẽ đã làm mất sao?

Nhưng Ninh Phủ Chân rất nhanh đã phản ứng lại, lão cười khổ nói:

- Không nghĩ tới cậu đến đây lại là vì hai mảnh đuôi cá đó. Chỉ có điều tôi đã dùng chúng vào việc khác, bây giờ không còn ở đây nữa.

Diệp Mặc còn chưa kịp hỏi rốt cuộc chúng ở đâu thì Ninh Phủ Chân đã tiếp tục nói:

- Hai mảnh nhỏ kia, tôi nhờ người bạn mang đi chuẩn bị làm thành một đôi khuyên tai làm của hồi môn cho Như Nhạn. Không nghĩ tới còn thật hữu

duyên, cậu lại tới đây muốn chúng.

Diệp Mặc nghe xong lời Ninh Phủ Chân thì nhất thời liền sửng sốt, lời này có ý gì? Mảnh đuôi cá làm của hồi môn, lão Ninh Phủ Chân này không phải não phẳng đấy chứ. Một thứ không trọn vẹn như vậy hiển nhiên là không thích hợp làm của hồi môn rồi.

Ninh Phủ Chân đã có toan tính của riêng lão, lão sớm đã hối hận về việc Ninh Khinh Tuyết. Đây không phải vì Diệp Mặc có tiền hay có tài, chính yếu là do hắn thành lập một quốc gia - Lạc Nguyệt.

Điều Ninh Phủ Chân nghĩ chính là nếu bây giờ có thể tạo quan hệ với Diệp Mặc một lần nữa, vậy Ninh gia lão có thể di cư đến Lạc Nguyệt, trở thành đệ nhất thế gia ở đấy, như vậy tốt hơn nhiều so với ở cái đất Yên Kinh này. Cho dù là bây giờ, tuy Ninh Khinh Tuyết không về Ninh gia nữa, nhưng rất nhiều người vẫn vì cô mà cho Ninh gia mặt mũi.

Cho nên lão phải thiết lập lại quan hệ với Diệp Mặc một lần nữa, mà thủ đoạn chủ yếu để tạo quan hệ dễ nhất đương nhiên chính là cưới hỏi. Diệp Mặc ở Lạc Nguyệt có thể lấy hai vợ, vậy tất nhiên hắn có thể lấy người thứ ba, dù sao ở Lạc Nguyệt tất cả đều do hắn quyết định. Ở Ninh gia, trừ Ninh Khinh Tuyết ra thì xinh đẹp nhất chính là Ninh Như Nhạn. Bàn về tư sắc thì Ninh Như Nhạn cũng không thua kém bao nhiêu, khuyết điểm duy nhất chính là vai vế của cô này nhỏ hơn Ninh Khinh Tuyết một bậc.

Nhưng một khi Diệp Mặc tiếp nhận Ninh Như Nhạn thì điều này căn bản không thành vấn đề. Lạc Nguyệt vốn chính là của hắn, còn ai dám nói này nói kia?

Về phần hai mảnh đuôi cá kia, đó chỉ là lấy cớ mà thôi. Lão tin chỉ cần mình nói thì vẫn có thể lấy lại được.

Ninh Phủ Chân tin tưởng, với tư sắc như Ninh Như Nhạn mà chủ động đưa cho Diệp Mặc, chắc hẳn tên kia sẽ không cự tuyệt. Cho dù là ngại ngần một chút, nhưng cuối cùng vẫn sẽ im lặng coi như đồng ý, chỉ cần chính hắn

chủ động chút là được rồi.

Nghĩ đến đây, Ninh Phủ Chân cười ha ha nói:

- Xem ra cậu và Như Nhạn thật có duyên đấy, cả hai đều thích mấy mảnh đuôi cá kia. Chính vì vậy tôi mới nghĩ dùng nó làm của hồi môn cho Như Nhạn. Diệp thành chủ, nếu cậu đồng ý, tôi có thể hứa gả Như Nhạn cho cậu, nó là đứa cháu gái tôi quý nhất đấy. Bây giờ Như Nhạn còn học ở Đại học Yến Kinh, nhưng chỉ cần cậu muốn, nó có thể đến Lạc Nguyệt cử hành hôn lễ với cậu bất cứ lúc nào...

Ninh Như Nhạn nghe xong lời của ông cố liền sửng sốt một chút, nhưng lập tức đã hiểu ra. Cô cũng không thẹn thùng chút nào, chỉ trộm nhìn thoáng qua Diệp Mặc, thậm chí còn giống như đang liếc mắt đưa tình vậy. Hiển nhiên, cô rất vui lòng với việc ông cố vừa nói ra.

Ở Lạc Nguyệt, Diệp Mặc như một hoàng đế vậy, nếu cô gả cho hắn, dù không phải hoàng hậu thì cũng là hoàng phi. Nếu được như vậy, cô sẽ chẳng để ý mình và Ninh Khinh Tuyết có quan hệ thế nào nữa.

Sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống, gần như chỉ trong chớp mắt hắn đã hiểu ra ý nghĩ của Ninh Phủ Chân. Trong lòng thầm mắng lão già này không biết xấu hổ, ngay cả việc như vậy cũng dám nghĩ, thậm chí dám nói ra.

Không nói đến việc Diệp Mặc chẳng để một cô gái bướng bỉnh đanh đá như Ninh Như Nhạn ở trong mắt, cho dù hắn có thích thật đi nữa, Ninh Như Nhạn và Ninh Khinh Tuyết có chênh lệch về vai vế, hắn cũng tuyệt đối sẽ không chấp nhận việc này.

Dụng ý thực sự của Ninh Phủ Chân chỉ là muốn trở thành đệ nhất thế gia ở Lạc Nguyệt mà thôi, loại chuyện này dù là Ninh Khinh Tuyết mở miệng hắn cũng sẽ không đồng ý. Đông Phương gia chính là vết xe đổ, hơn nữa hắn cải tổ Lạc Nguyệt chính là vì không muốn để loại chuyện như vậy phát sinh nữa. Nếu cuối cùng Lạc Nguyệt thật sự biến thành một nơi bị các gia tộc khống chế, chẳng bằng hắn không lập ra luôn cho xong.

Diệp Mặc đứng lên chắp tay nói:

- Nếu tiền bối đã không muốn lấy ra, vậy tôi cũng xin cáo từ.

Nói xong Diệp Mặc liền trực tiếp xoay người bước đi, đối với việc của Ninh Như Nhạn, thậm chí hắn còn lười chẳng thèm trả lời. Sau khi rời khỏi đại viện của Ninh gia, hắn cũng không đi xa, mà là tiếp tục ẩn thân quay lại thư phòng của Ninh phủ.

Tuy thần thức của hắn không tìm được tăm tích của đuôi cá, nhưng hắn tin rằng không chừng khi mình rời đi thì Ninh Phủ Chân có thể sẽ nói ra tin tức nào đấy, chỉ cần nghe lén là được. Nếu không phải Ninh Phủ Chân là ông nội của Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc sớm đã dùng biện pháp mạnh rồi.

Ninh Phủ Chân thấy Diệp Mặc rời khỏi thư phòng, sắc mặt cũng rất khó nhìn. Lão không ngờ rằng Diệp Mặc lại không khách khí đến như vậy.

Ninh Như Nhạn cũng có chút ảo não, theo suy nghĩ của cô, sở dĩ Diệp Mặc không thích cô cũng chẳng phải do cô nhỏ hơn Ninh Khinh Tuyết một vai vế, cũng không phải là do không đủ xinh đẹp, chủ yếu là vì Diệp Mặc vừa lúc nhìn thấy mặt điêu ngoa đanh đá của cô mà thôi.

- Ông cố, tên Diệp Mặc này thật vô lễ, cho dù hắn là thành chủ Lạc Nguyệt thành thì sao? Cháu cũng chẳng cần.

Tuy rằng ảo não, nhưng Ninh Như Nhạn sẽ không nói ra mấy điều đó.

Ninh Phủ Chân khoát tay áo, thở dài nói:

- Không cần phải nói, đối với hắn mà nói, Ninh gia ta chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi. Cho dù hắn không ra tay, chỉ cần mở miệng nói một câu thôi thì đã có rất nhiều người chịu vì hắn mà diệt Ninh gia rồi.

- Ông cố, hai mảnh đuôi cá kia rất quan trọng sao? Ngay cả Diệp Mặc cũng phải tìm kiếm?

Ninh Như Nhạn đương nhiên không phải kẻ ngốc, nếu ngốc thì cô ta đã không muốn được gả cho Diệp Mặc như vậy. Cho nên khi Diệp Mặc đề cập đến hai mảnh đuôi cá, cô lập tức liền đoán được chúng nhất định có gì đó đặc biệt.

Ninh Phủ Chân lắc lắc đầu nói:

- Cố cũng không biết, nhưng nếu Diệp Mặc đã muốn chúng thì phải lấy lại thôi. Cho dù là tặng hắn đi nữa, đó cũng là một phần nhân tình. Một ngày nào đó, nếu Ninh gia ta không còn đường để đi, có thể nhờ vào đấy để nương tựa đến Lạc Nguyệt.

- Vậy rốt cuộc ông đưa hai mảnh đuôi cá ấy cho ai vậy ông cố?

Ninh Như Nhạn hỏi ra câu mà Diệp Mặc muốn hỏi nhất. Cô nàng nói chuyện nãy giờ, chỉ có câu này là Diệp Mặc muốn nghe.

Ninh Phủ Chân cũng không giấu diếm, chỉ nói đơn giản:

- Là một người bạn ở Nhật của ta, lần trước hắn dẫn một người bạn đến đây chơi, người bạn của hắn thích hai mảnh đuôi cá này, vậy nên ta cũng không tiếc mà tặng luôn cho hắn.

- A, cháu nhớ rồi, có phải cái tên Hạng Tân đến thăm hỏi người năm ngoái không?

Ninh Như Nhạn vỗ tay kêu lên.

Ninh Phủ Chân gật gật đầu nói:

- Chính là hắn, lần trước ta nói đưa cháu đến nước Nhật, chính là tính nhờ vả hắn. Nếu cháu đến Nhật thì cũng phải giữ lễ với hắn, cha hắn là bạn cũ lâu năm của ta, năm đó cũng vì bị ép mới phải đi đến Nhật.

- Cháu chẳng muốn đến Nhật học mấy cái trò xiếc khỉ gì đó đâu. Muốn học thì chẳng bằng học cổ võ còn hay hơn.

Ninh Như Nhạn khinh thường nói.

Ninh Phủ Chân nghiêm túc nói:

- Hạng Tùng đến Nhật khai sáng ra môn Ẩn thuật cũng không phải mấy trò xiếc mà cháu nói đâu. Hiện giờ 'Hạng Ẩn quán' cũng là một trong ba võ quán truyền thống của Nhật, ngàn vạn lần không thể xem thường. Nghe nói tên Hạng Tân lần trước đến đây còn trò giỏi hơn thầy, vượt qua cả cha hắn, không hề kém cổ võ chút nào. Mà nói ngược lại, cháu cho rằng cổ võ dễ học thế sao?

Tuy nói như thế, Ninh Phủ Chân lại thở dài, Diệp Mặc từ chối đề nghị của lão, lão chỉ có thể dựa theo ý định trước đó, đem Ninh Như Nhạn đưa tới Nhật. Ninh gia nhìn như hưng thịnh, nhưng thật ra trong lòng lão hiểu bây giờ đã như mặt trời sắp lặn rồi. Ninh Như Nhạn đi Nhật, nói không chừng có thể giúp Ninh gia tìm ra một con đường mới.

Nghe Ninh Phủ Chân nói xong, Ninh Như Nhạn cũng không dám nói thêm gì nữa, một lát sau cô mới cẩn thận hỏi:

- Ông cố, tên nửa Nhật kia lần trước tới đây là bởi vì hai mảnh đuôi cá sao?

Ninh Phủ Chân rất thích đứa cháu gái này, cũng không tức giận vì sự tò mò của Ninh Như Nhạn, lại lắc lắc đầu nói:

- Đuôi cá xem như là hắn ngẫu nhiên thấy. Lần trước hắn tới là muốn nghe ngóng tin tức về Diệp Mặc. Chỉ là hắn không biết một điều, Diệp Mặc tuy xem như là con rể Ninh gia ta, nhưng như một người xa lạ vậy.

- Vì sao hắn lại muốn nghe ngóng tin tức của Diệp Mặc? Chẳng lẽ có thù oán sao?

Ninh Như Nhạn hỏi.

Ninh Phủ Chân nhíu mày, lão vẫn chưa suy nghĩ đến điều này. Vợ của

Diệp Mặc - Ninh Khinh Tuyết là người của Ninh gia, Hạng Tân hỏi thăm lão về chuyện của Diệp Mặc, lão cũng không để ý lắm. Hiện giờ Ninh Như Nhạn hỏi ra, lão mới cảm thấy hình như lần đó là Hạng Tân cố ý đến hỏi tin tức về Diệp Mặc, chứ không phải là đến thăm bạn cũ của cha...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 801

Quán Rượu Của Nhiếp Song Song

Sau khi rời khỏi tòa nhà Ninh gia, Diệp Mặc biết đồ bị một người Nhật lấy đi rồi. Mặc dù hắn chưa từng nghe nói qua "Hạng ẩn quán" gì gì đó, nhưng hai mảnh vụn đuôi cá này hắn vẫn muốn nhanh chân đến xem.

Diệp Mặc tìm một chỗ mua một cái hòm lớn, chất đầy một hòm đô la Mỹ. Đô la trong nhẫn trữ vật quả thực nhiều quá rồi, hắn định đem cái hòm này tặng cho Ninh Dương. Đối với hắn mà nói cũng chỉ giống như đống giấy vụn mà thôi, nhưng đối với Ninh Dương mà nói, rất có khả năng dựa vào cái hòm này mà phát triển việc buôn bán của mình.

Hắn giới thiệu Ninh Dương đến "Dược phẩm Lạc Nguyệt", nhưng nếu như Ninh Dương không đồng ý, cũng có chút tiền vốn cũng được.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, tu vi hiện tại của hắn đã gần đến luyện khí tầng thứ tám hậu kỳ, thần thức đã quét được gần hai mươi ba mươi dặm rồi, hắn lập tức quét đến chỗ ở của Ninh Dương.

Hắn không thể tưởng tượng được Ninh Dương là người của Ninh gia đi ra, không ngờ ở Yến Kinh đến chỗ ở cũng không có, vẫn phải ở khách sạn.

Diệp Mặc ngay sau đó đi đến chỗ ở của Ninh Dương, nhưng hắn vừa mới đến cửa phòng liền nghe thấy bên trong có người đang cãi nhau ầm ĩ.

- Em thật sự là có mắt như mù, không ngờ lại coi trọng một người như anh, tại sao chúng ta lại không ở Yến Kinh được? Anh chẳng lẽ không phải là người của Ninh gia hay sao? Anh là một người đàn ông chẳng lẽ lại muốn hai mẹ con em ở trong khách sạn, đến một căn nhà cũng không có, anh ra

ngoài, ra ngoài cho em…

Giọng nói có chút thương tâm của một người phụ nữ truyền ra ngoài.

- Kỳ Kỳ, em nghe anh nói đã, chúng ta lập tức phải rời khỏi Yến Kinh đến Lạc Nguyệt, về sau sẽ định cư ở Lạc Nguyệt, chẳng lẽ lại không tốt hơn ở Yến Kinh sao?

Giọng nói của Ninh Dương có chút yếu, dường như cảm thấy bản thân không có tác dụng gì.

Người phụ nữ tên Kỳ Kỳ hình như dừng xô đẩy Ninh Dương, nức nở nói:

- Đi Lạc Nguyệt. Anh chỉ biết đi Lạc Nguyệt, vài năm trước anh đến nhà ở của chúng ta ở Yến Kinh cũng không cần nữa, muốn đi Lạc Nguyệt. Kết quả sao? Lạc Nguyệt không đi được, lại còn khiến cả nhà chúng ta không có chỗ ở, chỉ có thể đến nhà mẹ em ở Ninh Hải. Bây giờ lại còn muốn đi Lạc Nguyệt…

- Mẹ, mẹ không cần cãi nhau với cha nữa, con vẫn còn mấy chục ngàn tiền tiêu vặt. Cha nói đi Lạc Nguyệt là thật. Chú nói chúng ta có thể đi…

Giọng nói yếu ớt của Ninh Lan truyền ra ngoài, cuộc sống của cô vẫn vô ưu vô lo, hơn nữa tiền tiêu vặt nhiều, nhưng không thể ngờ, trong nhà lại lâm vào cảnh khó khăn như này.

Người phụ nữ tên Kỳ Kỳ dường như không còn hơi sức, chỉ có thể ngồi bên giường nức nở.

Ninh Dương thở dài nói:

- Kỳ Kỳ, lần này là thật, tuyệt đối không lừa em. Mặc dù bây giờ chúng ta không có nhiều tiền tiết kiệm, nhưng chỉ cần đến Lạc Nguyệt rồi…

Diệp Mặc biết Ninh Dương lăn lộn trong Ninh gia, nhưng thật không

ngờ rằng bị xa lánh đến vậy, hắn gõ gõ cửa.

Ninh Dương mở cửa thấy Diệp Mặc mang theo một cái hòm lớn đứng ở cửa, lập tức ngạc nhiên vui mừng nói:

- Diệp thành chủ… tại sao anh lại đến đây?

Diệp Mặc khua tay khẽ mỉm cười nói:

- Anh Ninh, gọi thẳng tên tôi là được rồi, thành chủ bây giờ không phải tôi, Khinh Tuyết bảo tôi nhân tiện đến thăm mọi người.

Người phụ nữ còn đang nức nở kia thấy Diệp Mặc, lập tức lau lau mắt, có chút ngại ngùng đứng dậy.

- Chú.

Ninh Lan lập tức đứng dậy gọi một tiếng, nói với mẹ:

- Mẹ à, đây chính là chú mời chúng ta đến Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc đành phải cười cười nói:

- Khinh Tuyết bảo tôi chuyển giúp ít đồ, anh Ninh, của anh này, đến lúc đó anh đi đổi một chút. Còn chuỗi vòng tay này, tặng cho Ninh Lan. Tôi phải đi rồi, đến Lạc Nguyệt rồi, tôi lại đến thăm mọi người.

Diệp Mặc nói xong để cái hòm sang một bên, lại lấy ra chuỗi vòng tay đưa cho Ninh Lan, lúc này mới rời khỏi phòng. Nói thật, đối với chuyện vợ chồng cãi nhau, hắn thực sự không biết nên khuyên giải thế nào.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi phòng, Ninh Dương mới phản ứng lại, anh có chút không hài lòng nhìn người phụ nữ kia nói:

- Diệp Mặc thành chủ đến, em đến một chén trà cũng không rót, đúng là không có chút lễ phép gì cả.

- Anh nói Diệp Mặc thành chủ? Diệp Mặc? Chính là chồng của Khinh Tuyết đó sao?

Lúc này người phụ nữ kia mới phản ứng lại, há to miệng ngạc nhiên hỏi.

Ninh Dương tức giận nói:

- Đương nhiên là anh ta, bằng không, em cho là còn có ai có thể viết một lá thư là có thể để chúng ta đến Lạc Nguyệt định cư?

- Vậy sao anh không nói sớm?

Lúc này người phụ nữ phản ứng lại, lập tức oán trách nói.

- Anh vẫn nói, nhưng em phải nghe chứ, em vừa vào liền ầm ĩ hết cả lên, làm sao có thể nghe anh giải thích được chứ?

Ninh Dương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm nói.

Mẹ của Ninh Lan dường như biết mình đuối lý, đành phải xấu hổ nói:

- Khinh Tuyết bảo hắn mang một cái hòm đến, không biết là cái gì.

Cô hối hận muốn chết rồi, chồng của Khinh Tuyết đến, còn là thành chủ truyền kỳ của Lạc Nguyệt - Diệp Mặc, không ngờ cô lại đang khóc nhè, lại còn bị người ta nhìn thấy nữa. Đáng tiếc cô không nhìn rõ Diệp Mặc như thế nào, có đẹp trai hay không.

Ninh Lan sớm đã chạy đến bên cái hòm, mở hòm ra.

- A…

Cả nhà lập tức ngây dại, Ninh Lan không biết đây là cái gì, nhưng vợ chồng Ninh Dương thì lại biết, không ngờ lại là một hòm đô la Mỹ. Chỗ này phải đến bao nhiêu đây, phỏng chừng cũng phải đến mấy chục triệu.

…

Người quen ở Yến Kinh ít dần, đến cả Trác Ái Quốc cũng dọn đến Lạc Nguyệt, Diệp Mặc chỉ đến chỗ Hàn Tại Tân, nói chuyện với ông ta một lúc rồi rời khỏi Hàn gia. Hắn chuẩn bị đến "Thư viện Cửu minh" một chuyến, sau đó đến Nhật Bản tìm Hạng Tân.

Từ miệng Hàn Tại Tân hắn biết được năm đó Đàm Giác sau khi rời khỏi Yến Kinh, vẫn chưa có trở về, còn Loan Thanh Phong bây giờ vẫn ở Thiên Tổ. Tu vi của Loan Thanh Phong đã đạt tới đỉnh cao Bán bộ Tiên Thiên, nhưng một bước cuối cùng kia cũng không thể phá được.

Diệp Mặc mặc dù không có chút ác cảm gì với Loan Thanh Phong, nhưng cũng không thể nói có cảm tình gì. Năm đó hắn không giết Đàm Giác, là vì Loan Thanh Phong hứa chăm sóc Diệp Lăng và Diệp Tử Phong ở Yến Kinh. Nhưng sự thật là, sau đó hai người họ lại mất tích. Diệp Mặc không có chất vất tính toán gì, đồng thời cũng không có suy nghĩ giúp Loan Thanh Phong thăng lên cấp Tiên Thiên.

Đầu đường Yến Kinh phồn hoa náo nhiệt hơn so với mười năm trước, người ở đây cũng đông đúc hơn ở Lạc Nguyệt, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Khi mấy chữ "Quán rượu Túy Nhãn" xuất hiện trước mắt Diệp Mặc, trong lòng hắn lại có chút hoài niệm, Diệp Mặc thật không ngờ mười mấy năm rồi mà quán rượu này vẫn ở đây.

Vừa nhìn thấy quán rượu này, Diệp Mặc lại nhớ đến Nhiếp Song Song. Hắn và Nhiếp Song Song lần đầu tiên gặp nhau cũng tại nơi này, ngày trước hắn đến đương nhiên không phải hẹn gặp, mà hắn đến nơi này để cảnh cáo Nhiếp Song Song.

Cửu Nguyệt Quan nơi mà Nhiếp Song Song ở có thể nói gián tiếp bị Diệp Mặc tiêu diệt sạch sẽ, trai gái ở Cửu Nguyệt Quan trừ Nhiếp Song Song ra, chỉ cần bị Diệp Mặc gặp được, tất cả đều bị Diệp Mặc giết hết.

Khi Diệp Mặc lại lần nữa nhìn mấy chữ "quán rượu Túy Nhãn", không

ngờ lại theo bản năng đi vào, hắn ngạc nhiên phát hiện ra sự bố trí trong quán rượu này hoàn toàn giống với mười mấy năm trước.

Một quán rượu mười mấy năm trời không thay đổi, cái này có thể kiếm được tiền sao?

Diệp Mặc theo bản năng đi tới chiếc bàn ngày trước ngồi cùng Nhiếp Song Song, hắn còn chưa kịp ngồi xuống, thì có một gã bồi bàn đến ngăn Diệp Mặc lại.

- Rất xin lỗi tiên sinh, bàn này người ngoài không được ngồi, mời tiên sinh chọn một bàn khác.

Người bồi bàn nhìn Diệp Mặc muốn ngồi xuống bàn này, lập tức biết Diệp Mặc là lần đầu tiên đến quán rượu này, quy định của quán rượu này đã được đặt ra gần mười năm rồi, không có ai không biết.

- Vì sao?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi.

Người bồi bàn lễ phép nói:

- Đây là quy định của Chủ tịch hội đồng quản trị, chỗ này là chỗ Chủ tịch hội đồng quản trị chúng tôi thường ngồi, không để cho người ngoài ngồi.

Tự mình mở quán rượu, lại chọn riêng một chỗ để mình ngồi, Diệp Mặc có phần im lặng, đây không phải là tự gây khó dễ cho chuyện kinh doanh của chính mình sao?

- Chủ tịch hội đồng quản trị của các anh là ai?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu, hắn đã không còn ý nghĩ tiếp tục ngồi lại chỗ này, quán rượu của người ta muốn quy định thế nào là quyền tự do của họ.

- Chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi họ Nhiếp. Người bồi bàn này cười nói.

Họ Nhiếp? Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ đến Nhiếp Song Song, chẳng lẽ lại là cô? Điều đó là không thể, cô ấy có thể đến Yến Kinh mở một quán rượu sao?

Nhưng Diệp Mặc lại nghĩ đến những chuyện của hắn và Nhiếp Song Song, lại cảm thấy chuyện như này vẫn có khả năng, bởi vì lần trước hắn gặp Nhiếp Song Song ở Yến Kinh, cô ấy cũng ngồi trong quán rượu này, hơn nữa lại là cái bàn này.

Nghĩ đến đây hắn lập tức hỏi:

- Chủ tịch hội đồng quản trị của các anh có phải tên Nhiếp Song Song không?

Người bồi bàn này ngạc nhiên nhìn Diệp Mặc, lúc này mới lễ phép nói:

- Đúng vậy, chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi tên Nhiếp Song Song.

Là cô ấy thật sao? Diệp Mặc nghĩ tới lá thư đó, còn có cả một số chuyện của Cửu Nguyệt Quan. Theo lý mà nói bây giờ cô ấy hẳn là đã tu luyện thành công rồi, sao lại mở quán rượu ở đây? Nhưng xem ra, lá thư ấy của cô viết là thật, xem ra cô chẳng những thích vị trí này, mà còn mua lại quán rượu này nữa.

- Đúng rồi, tôi là người quen của chủ tịch Nhiếp các anh, cô ấy đi đâu rồi? Tôi muốn gặp cô ấy.

Thần thức của Diệp Mặc không thấy Nhiếp Song Song, hắn thật sự rất muốn hỏi Nhiếp Song Song tu luyện "Cửu nguyệt trường thanh quyết" như nào rồi, nhưng vạn lần đừng giống như người của Cửu Nguyệt Quan ngày trước, tu luyện người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Người bồi bàn này thấy Diệp Mặc nói chuyện có chút kỳ lạ nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó nói:

- Chủ tịch hội đồng quản trị chúng tôi đã lâu chưa có đến quán, nếu như anh muốn tìm Chủ tịch Hội đồng quản trị, có thể liên hệ với chủ quán chúng tôi.

- Là anh muốn tìm chị Song Song? Anh quen chị Song Song sao?

Một cô gái thoạt nhìn rất đầy đặn, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi vừa lúc nghe thấy cuộc đối thoại của Diệp Mặc và người bồi bàn, lập tức đi tới hỏi. Trong trí nhớ của cô, chị Song Song rất ít bạn bè, đừng nói đến bạn khác phái.

- Là tôi biết cô ấy, cô ấy bây giờ đang ở đâu vậy?

Diệp Mặc gật gật đầu nói.

Cô gái này quan sát Diệp Mặc một chút, rồi mới lên tiếng:

- Chị Song Song đã rời Yến Kinh được năm năm rồi, nếu như anh quen biết chị Song Song thật, mời anh đi theo tôi.

Người con giá này mặc dù tướng mạo chỉ có thể coi là trung thượng, nhưng lại rất gợi cảm, thật không biết Nhiếp Song Song sao lại tìm được. Khi cô đi, cái mông tròn lắc lư theo tiết tấu, đổi lại là người khác thì cũng muốn lấy tay sờ rồi. Đáng tiếc bên cạnh Diệp Mặc có mấy người phụ nữ rồi, mỗi người đều mạnh hơn cô nhiều. Cho nên Diệp Mặc chỉ liếc một cái, rồi dời mắt luôn.

Người con gái này dẫn Diệp Mặc vào trong phòng làm việc, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Mặc một lúc mới nói:

- Nếu như anh chỉ biết nhìn chằm chằm cái mông của tôi, tôi thực sự không hi vọng anh là người đàn ông mà chị Song Song nói đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 802

Mày Là Người Của "Vạn Cổ Môn" ?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn cảm thấy người phụ nữ này tự phụ quá rồi. Hắn không biết người phụ nữ dựa vào cái gì mà nói mình nhìn chằm chằm vào mông cô ta, không ngờ nói ra câu này. Trời đất chứng giám, hắn chỉ là liếc nhìn qua cái mông của cô ấy mà thôi, trước sau còn chưa đủ một giây.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không chế nhạo người phụ nữ này tự cảm thấy mình đẹp, mà hạ giọng hỏi:

- Nói xem Nhiếp Song Song đi đâu rồi đi.

Người phụ nữ này thấy Diệp Mặc chuyển đề tài, khinh thường liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, lúc này cũng bình thản nói:

- Anh chắc là cái người tên Diệp Mặc kia rồi, mặc dù trước giờ tôi chưa từng gặp anh, nhưng người đàn ông mà Nhiếp Song Song quen biết hình như chỉ có một mình anh.

- Đúng vậy, tôi chính là Diệp Mặc. Bây giờ cô nói Nhiếp Song Song đi đâu rồi đi?

Diệp Mặc vẫn bình tĩnh như cũ hỏi.

Người phụ nữ này khinh thường nhìn Diệp Mặc một cái, cô biết rằng bất kỳ người đàn ông nào đi sau cô đều nhìn chằm chằm vào mông cô. Nhưng người đàn ông trước mặt này nhìn cũng nhìn rồi, cô hỏi hắn, hắn lại còn giả bộ như không có chuyện gì, điều này làm cho cô rất khinh bỉ hắn, cô không hiểu sao Nhiếp Song Song lại coi trọng người đàn ông này.

Nhưng cô vẫn trả lời lại:

- Chị Song Song đi tìm anh rồi.

- Cái gì, cô nói Nhiếp Song Song đi tìm tôi?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn người phụ nữ đứng trước mặt hỏi. Hắn không ngờ khi người phụ nữ này biết được hắn là Diệp Mặc, lại nói rằng Nhiếp Song Song đi tìm hắn.

Người phụ nữ này thấy Diệp Mặc kinh ngạc như vậy, trong lòng không khỏi lại càng khinh bỉ. Đối diện với một người phụ nữ thích hắn, không ngờ hạ quyết tâm mấy năm cũng không thấy mặt, cái này không tính, người con gái mà mình thích mất tích đã năm nay, hắn không ngờ cũng không biết.

Cô lại càng không hiểu tại sao Nhiếp Song Song lại thích người đàn ông vô tình vô nghĩa như hắn, với nhan sắc của Nhiếp Song Song, cô muốn tìm người đàn ông thế nào cũng được. Cuối cùng lại vì người đàn ông này, thậm chí còn lôi cả mình vào. Về tin tức của Nhiếp Song Song trong năm năm, cô biết nếu như chị Song Song đi Miêu Cương thật, vậy thì có thể lành ít dữ nhiều rồi.

- Cô có biết cô ấy đi đâu tìm tôi không?

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn biết Nhiếp Song Song chưa từng đến Lạc Nguyệt tìm hắn, hoặc có đi rồi, cũng không làm kinh động Diệp Lăng, nếu không Diệp Lăng không thể không đề cập đến được.

- Mấy năm trước chị Song Song biết tin anh mất tích, cô ấy liền rời khỏi Yến Kinh, nói muốn đi tìm anh. Nên giao lại quán rượu này cho tôi, vì chị Song Song mở quán rượu không phải là để kiếm tiền, cho nên tôi cũng theo ý của chị Song Song, không thay đổi bất cứ cái gì. Thực ra chị Song Song đi đâu, tôi cũng không được rõ lắm. Nhưng tôi từng nghe chị Song Song đã từng nói đến Miêu Cương, không biết có phải đi đến đó hay không.

Người phụ nữ này mặc dù có mối quan hệ rất tốt với Nhiếp Song Song,

nhưng xem ra cô ta không hiểu Nhiếp Song Song lắm, Diệp Mặc đoán là cô ta chắc cũng không biết chuyện tu vi của Nhiếp Song Song.

…

Diệp Mặc vừa mới rời khỏi "Quán rượu Túy Nhãn", người phụ nữ này liền lấy cuốn băng màn hình giám sát ra, cô rất muốn thấy bộ dạng Trư Bát Giới của Diệp Mặc khi nhìn chằm chằm vào mông cô.

Nhưng một lát sau, sắc mặt của cô tím tái, cảm thấy tự mình đa tình rồi. Rõ ràng trong video, người ta chỉ liếc nhìn cái mông của cô một cái, thậm chí còn chưa đến một giây, làm gì có bộ dạng Trư Bát Giới nhìn chằm chằm vào mông cô?

Nghĩ đến những lời nói mà vừa nãy mình nói với Diệp Mặc, cô liền vô cùng xấu hổ, đây là lần đầu tiên, cô phát hiện ra giác quan thứ sáu của mình cảm nhận sai, không ngờ cảm giác lại không giống như sự thực, chẳng trách sắc mặt của hắn đến biến đổi cũng không có, thậm chí chẳng thèm giải thích với cô chuyện này.

Diệp Mặc đương nhiên không biết người phụ nữ này xem video ghi hình mình, lúc này hắn đã đi ra "Quán rượu Túy Nhãn".

Diệp Mặc ra khỏi "quán rượu Túy Nhãn" nhưng trong lòng lại cảm giác không tốt chút nào. Mặc dù hắn không có chút ý tứ nào với Nhiếp Song Song, nhưng Nhiếp Song Song vì hắn mất tích, trong lòng hắn có cái gì đó không thoải mái. Hơn nữa Hoa Hạ rộng lớn như vậy, thần thức của hắn chỉ có thể quét hơn hai mươi dặm, muốn tìm được Nhiếp Song Song chẳng khác gì mò kim đáy biển, huống chi Nhiếp Song Song chưa chắc vẫn còn ở Hoa Hạ. Về phần cha của Vân Tử Y là Vân Đông Hiệp, hắn có thể thông qua đài truyền hình làm một chuyên mục quảng cáo.

Đối với mảnh đất Miêu Cương mà người phụ nữ có cặp mông tròn trịa kia nói, Diệp Mặc phải đi một chuyến. Vì chuyện của Ức Mặc, hắn nhất định phải đến đó, nếu như có thể tìm được Nhiếp Song Song thì quả là tốt quá.

Diệp Mặc quyết định hay là đi thăm Tăng Chấn Hiệp trước rồi nói sau. Hắn vừa mới ra khỏi quán rượu không được bao xa, liền có một người phụ nữ ăn mặc hở hang đến liếc nhìn hắn một cái. Sau đó nũng nịu nói:

- Đại ca, có thể đi vào uống một chén với tôi không?

Diệp Mặc làm gì có hứng đi uống rượu với người phụ nữ này, hắn lập tức khua tay nói:

- Xin lỗi, tôi còn có chuyện.

Nói xong hắn cũng không để ý đến người phụ nữ này, lập tức đi luôn. Diệp Mặc đi đến một nơi không bóng người, đang định mang phi kiếm ra để bay đến Côn Luân, thần thức lại quét được người con gái phong trần vừa mới gọi Diệp Mặc đi uống rượu cùng.

Tuy nhiên người phụ nữ này bây giờ đã tìm được một người cũng uống rượu với cô, đó là một người đàn ông xem chừng chưa đến năm mươi tuổi, đầu hói, mắt gã xem ra cũng có chút ý tứ rồi.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn đang định thu hồi thần thức lại, đối với những chuyện như này hắn gặp mãi cũng thành quen rồi. Nhưng chỉ một lát sau, hắn liền thay đổi ý định, hơn nữa đi theo sau hai người này rời khỏi "Quán rượu Túy Nhãn".

Khi Diệp Mặc vừa mới dùng thần thức ra quét, hắn không ngờ lại phát hiện ra người đàn ông hói đầu kia lại là một cao thủ cổ võ, hơn nữa lại là Địa cấp hậu kỳ. Một cao thủ như vậy, không ngờ lại ở cùng một chỗ với người phụ nữ phong trần đứng bên đường như kia, điều này làm cho Diệp Mặc căn bản rất khó hiểu.

Theo lý mà nói, cho dù tên này xấu xí, người luyện võ Địa cấp không nói cần loại con gái như nào cũng có, nhưng cũng không nên đi tìm nhưng cô nàng ăn sương bên đường như vậy chứ.

Nếu như nói điều này chưa đủ khiến cho Diệp Mặc đi theo bọn họ, vậy

thì nội khí dao động của người luyện cổ võ này làm cho Diệp Mặc cảm giác có chút quen thuộc, cũng đủ khiến cho Diệp Mặc đến gần theo dõi.

Diệp Mặc từ thân thể người luyện cổ võ này cảm thấy được dao động nội khí của người này mang theo một ít mùi bùn đất, dường như hắn đã gặp ở đâu rồi thì phải, cho nên có chút cảm giác quen thuộc, nhưng Diệp Mặc lại khẳng định hắn chưa bao giờ gặp người này, nếu như đã gặp qua thật rồi, với trí nhớ của hắn, tuyệt đối không thể quên được.

Người đàn ông hói đầu này lái một chiếc xe tải rất bình thường, Diệp Mặc vẫn đi theo sau chiếc xe này, đồng thời thần thức không ngừng quét người đàn ông hói đầu này. Với tu vi hiện tại của hắn, căn bản không sợ một gã Địa cấp phát hiện ra.

Diệp Mặc nhanh chóng nhớ ra mùi vị quen thuộc này, đó chính là ngày đó khi hắn giúp con trai của Trác Ái Quốc là Trác Hoa Đường chữa bệnh, trong não của Trác Hoa Đường có một tia nội khí. Nội khí đó và nội khí của người đàn ông trước mặt kia hoàn toàn giống nhau, xem ra đúng là nội khí mà ngày trước tên này lưu lại.

Người đàn ông đầu hói này không ngờ lại lái xe đến một nơi gần bờ sông Yến Thủy, đây chính là khu cư trú của những người nghèo, Diệp Mặc cũng đã từng đến đây.

- Đại ca, anh đúng thật hiểu chuyện, không ngờ lại ở nơi này.

Người phụ nữ kia cười duyên tựa sát vào người đàn ông hói đầu, nhưng Diệp Mặc có thể nghe được sự sợ hãi trong giọng nói của cô ta, đoán chừng người đàn ông đầu hói này đã đem cô ấy đến một nơi hơi xa.

- Ha ha, không phải lo lắng, những thứ này là thưởng cho cô.

Người đàn ông này dừng xe lại, từ trong túi rút ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn nhét vào ngực cô này. Sau đó kéo cô gái vào một ngôi nhà nhỏ.

Diệp Mặc theo sau, thần thức của hắn quét vào trong ngôi nhà nhỏ ấy,

sắc mặt lập tức trầm xuống. Dưới ngôi nhà này không ngờ còn có tầng hầm, hơn nữa dưới tầng hầm này lại có vô số thi thể, nói chính xác là hài cốt. Diệp Mặc chỉ cần nhìn những hài cốt này, liền biết được những người này chắc chắn là có quan hệ gì đó với tên hói đầu kia.

Người phụ nữ kia mặc dù lấy được một ít tiền, nhưng cũng không phải là một con ngốc, cô vừa đến ngôi nhà nhỏ này liền cảm giác được nơi này có chút âm trầm. Người đàn ông hói đầu kia đem cô đến đây hình như không phải có ý định chơi gái, mà là làm chuyện khác.

- Tôi tên Hồng Quảng Bình, cô không cần oán hận tôi, bởi vì tôi cũng là bất đắc dĩ. Cô yên tâm, sau khi cô chết, tôi sẽ đốt cho cô ít giấy bạc.

Người đàn ông hói đầu này bỗng nhiên lấy từ trên người ra một con sâu đỏ như máu nhìn người phụ nữ này nói, giọng điệu lại vô cùng dịu dàng, thậm chí còn mang chút áy náy.

- Anh muốn làm gì? Anh cần tiền thì tôi đưa cho anh hết, đừng giết tôi…

Người phụ nữ này cho dù có ngốc, thì cũng biết người đàn ông tên Hồng Quảng Bình này muốn lấy mạng cô. Con sâu kia trong tay của gã nhìn rất khiếp, bộ dạng có chút hung ác.

Hồng Quảng Bình thấy bộ dạng sợ hãi của người phụ nữ này, giọng điệu thông cảm nói:

- Thật sự rất xin lỗi, tôi thật sự rất muốn đánh cô ngất xỉu, nhưng sau khi đánh ngất xỉu, bảo bối của tôi hút máu sẽ ít đi linh động một chút.

Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu ra chuyện gì đang xảy ra rồi, con sâu màu đỏ trong tay người này là một con sâu độc, gã nói lấy máu tươi chính là dùng con sâu độc của mình hút lấy máu tươi trên người sống.

Diệp Mặc vừa nghĩ tới chính là, tên kia cũng là người của "Vạn Cổ môn". Nếu như nói máu tươi bị ít đi một chút linh tính, chính là nói gã đã đạt đến trình độ có thể lấy tinh huyết của con sâu độc hút được ra ngoài, cái này

còn mạnh hơn cả khả năng hạ độc của Nhâm Sát.

Sâu độc của Nhâm Sát có thể cắn hút toàn bộ máu của một người, nhưng đó chỉ là khôi phục sinh mạng của sâu độc mà thôi, y không thể lấy tinh huyết của sâu độc để dùng. Y chỉ có thể dùng tinh huyết mà sâu độc không ngừng hút từ con người, cuối cùng đi luyện hóa sâu độc. Cho nên y có rất nhiều sâu độc, còn có cả một đội ngũ sát thủ.

Còn người đầu hói này, lại có thể lấy lại tất cả những tinh huyết mà con sâu độc làm ra cho mình, đúng là thật lợi hại, cho nên gã chỉ có một con sâu độc. Chỉ có điều không biết "Đan Cổ" trên người Ức Mặc có phải là do y hạ hay không, nhưng xem diện mạo của gã hình như không phải. Hồng Quảng Bình không để ý đến sự kinh hãi của người phụ nữ này, gã đem con sâu độc trong tay của mình ném ra, kêu một câu:

- Bảo bối, nhanh lên, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa rồi.

Người phụ nữ này thấy con sâu độc đỏ như máu bay lên, hét lên một tiếng, lập tức hôn mê bất tỉnh. Hồng Quảng Bình làm sao có thể để cho người phụ nữ này ngất đi được, gã đanh định đánh tỉnh người phụ nữ này dậy, bỗng nhiên cảm giác được con sâu độc của mình không thấy đâu nữa. Gã lập tức quay đầu lại nhìn, đồng thời kinh hãi kêu lên một tiếng:

- Anh là ai?

Diệp Mặc không để ý đến Hồng Quảng Bình, hắn dùng chân nguyên khống chế con sâu độc đang bay lơ lửng trên bàn tay trước mặt, nhìn con sâu độc đang giãy giụa trong chân nguyên của mình một hồi lâu, sau đó cầm lấy một cái bình nhỏ nhốt con sâu vào trong đó rồi bịt nắp bình lại, đem cái bình đút vào túi.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc mới nhìn Hồng Quảng Bình đang kinh hãi đứng một bên hỏi:

- Mày là người của "Vạn cổ môn"…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 803

Thần Cổ Hoàng Kim

Mặc dù trong mắt Hồng Quảng Bình, sinh mạng của người khác chỉ như rơm rạ, nhưng mạng sống của y lại rất quan trọng. Diệp Mặc không phát ra âm thanh nào đi vào trong gian phòng này, y đều không cảm thấy được. Bây giờ Diệp Mặc lại có thể khống chế sâu độc của y ở trên lòng bàn tay, thậm chí còn không cần dùng tay để bắt, thì y đã biết trong mắt người thanh niên này mình chỉ là một con kiến mà thôi.

Người thanh niên trước mặt này rất có thể là Tiên Thiên, cùng lắm cũng phải là cao thủ nửa bước Tiên Thiên. Đối với sự ham sống của Hồng Quảng Bình, làm sao y dám động thủ với Diệp Mặc vào lúc này.

Bây giờ nghe những lời Diệp Mặc hỏi y, trong lòng y bỗng nhiên kinh ngạc, đệ tử của Vạn Cổ Môn thật ra không phải là nhiều, người biết Vạn Cổ Môn lại càng ít. Vạn Cổ Môn bởi vì công pháp ác độc, giống như Cửu Nguyệt Quan, bị rất nhiều môn phái khinh thường, cho nên bọn họ không tham gia những hoạt động lớn trong các môn phái, hơn nữa cũng rất khiêm tốn. Cho dù là Nhâm Sát muốn thông qua sâu độc hút máu người, cũng phải khống chế Địa Sát làm chiêu bài.

Nhưng y nghĩ thì nghĩ thế này, trả lời lại rất nhanh:

- Vâng, tiền bối, tôi đúng là đệ tử của Vạn Cổ Môn.

- Mày đã là đệ tử của Vạn Cổ Môn, tại sao lại chạy đến Yến Kinh để giết người? Hồng Quảng Bình hơi chần chừ một chút, liền cảm thấy một đợt hàn khí đánh đến, y chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy tay trái chợt lạnh, trong nháy mắt cánh tay trái của y đã rơi xuống mặt đất.

Máu tươi bắn ra mạnh, Hồng Quảng Bình kinh sợ. Y không thể tưởng tượng được y chỉ hơi do dự một chút, mà đối phương lại ác độc đến thế, chém mất cánh tay của y. Trước đó, đến một câu nhắc nhở cũng không có.

Nhưng sau khi kinh sợ, y lập tức đã phản ứng lại, người thanh niên trước mặt này sát phạt quyết đoán, hơn nữa thân thủ còn lợi hại hơn so với y tưởng tượng. Y, Hồng Quảng Bình dù sao cũng là một người luyện đến Địa cấp hậu kì, nhưng y đến cả phản ứng để tránh né cũng không kịp, từ đây có thể thấy rằng trước mắt người này, y đến cả một con kiến cũng không bằng.

Chính y nhận thấy y là một con kiến cũng là đánh giá cao bản thân rồi. Nghĩ đến đây, Hồng Quảng Bình lại sợ hãi giơ tay ra bịt chặt lấy cánh tay đang đổ máu của mình, trên mặt cũng không dám có chút bất mãn nào, một chút cũng không chần chừ, nói:

- Tiền bối, tôi sở dĩ đi Yến Kinh là bởi vì trứng của thần cổ Hoàng Kim của Vạn Cổ Môn đã bị phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chuyện này liên quan gì đến chuyện mày đến Yến Kinh?

Hồng Quảng Bình tuy rằng bởi vì mất máu cho nên sắc mặt cực kì tái nhợt, nhưng lại không dám chậm trễ chút nào liền trả lời:

- Bởi vì thầncổ này chỉ có một đôi, đệ tử cùng thế hệ với tôi trong Vạn Cổ Môn lại có sáu người, cho nên chúng tôi đều mang căp sâu độc này đến khóa ở một nơi bí mật, một tháng sau cử hành đấu võ trong nội bộ môn phái, chỉ có đứng thứ nhất và thứ hai trong Vạn Cổ Môn, mới có thể có được trứng của sâu độc Hoàng Kim này.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Xem ra rác rưởi của Vạn Cổ Môn đúng là không ít, ta đã giết một Nhâm Sát, lại giết một Nghiêm Vô Lượng, vẫn còn nhiều rác rưởi đến thế

này. Sáu đệ tử cùng thế hệ, phỏng chừng còn có cả những thế hệ sau đó. Nói xem, thời hạn một tháng này còn bao lâu nữa?

Hồng Quảng Bình nghe xong lời của Diệp Mặc, lập tức sợ run lên, Nhâm Sát và Nghiêm Vô Lượng là do hắn giết. Tại sao mình lại xui xẻo đến vậy, ở trong tay người này mà tốt được sao?

Nghiêm Vô Lượng cũng xong rồi. Gã tuy rằng độc ác vô tình, nhưng tu vi thì không phải nhắc đến nữa, nhưng Nhâm Sát lại rất giỏi, năm đó là đệ tử thiên tài của Vạn Cổ Môn. Chỉ là mười mấy năm rồi không có tin tức gì, không ngờ lại bị người này giết chết.

Hồng Quảng Bình tuy rằng ác độc như vậy, nhưng y cũng tương đối sợ chết. Hàm răng của y thậm chí còn đang đập vào nhau, nhưng vẫn cẩn thận nói:

- Vẫn còn một tuần nữa... Tiền bối, tôi rất lương thiện, tôi đúng là không thích giết người. Tôi là đệ tử lương thiện nhất trong số những đệ tử của Vạn Cổ Môn, nếu không phải là vì thần cổ Hoàng Kim, tôi vì muốn nâng cao tu vi của mình mới đi Yến Kinh tu luyện, tôi cơ bản sẽ không ra ngoài. Cầu xin tiền bối tha mạng, tôi xin dẫn tiền bối đi giết sạch đệ tử của Vạn Cổ Môn.

- Ồ, nghe mày nói, Vạn Cổ Môn của mày rất hưng thịch, nhiều đệ tử vẫn còn ở ngoài đó, mày sao có thể tiêu diệt được hết?

Diệp Mặc châm chọc nói.

Hồng Quảng Bình thấy Diệp Mặc không tin y, y lại vội vàng nói:

- Tiền bối, lời tôi nói là thật. Đệ tử của Vạn Cổ Môn mặc dù không nhiều, bây giờ chỉ có sáu người. Bởi vì tài nguyên của Vạn Cổ Môn trong những năm này có hạn, cho nên đệ tử trong môn phái thông qua sâu độc cắn xé lẫn nhau, cuối cùng còn lại đều là đệ tử tinh anh.

Diệp Mặc sau khi nghe xong lời của Hồng Quảng Bình liền nhẹ nhàng thở ra, nếu đệ tử của Vạn Cổ Môn thực sự đông, vài tên đi đến Lạc Nguyệt,

vậy thì Lạc Nguyệt đã gặp họa rồi.

Chỉ có điều nghe xong lời của Hồng Quảng Bình, Diệp Mặc lại càng châm chọc, nói:

- Hóa ra môn phái của mày đúng là giống phái Tinh Tú rồi, có thể cắn xé lẫn nhau cơ đấy. Thế nhưng mày nói như vậy, tao lại không cần mày dẫn đường nữa rồi, một tuần sau, tao sẽ trực tiếp đến Vạn Cổ Môn, sau đó quăng lưới một lần bắt hết.

Diệp Mặc cũng đã xem vài quyển tiểu thuyết, nghe nói đến môn phái như vậy.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, Hồng Quảng Bình suýt nữa thì tự tát vào miệng mình, chính mình lại nói đệ tử của môn phái cắn xé lẫn nhau.

Lúc này cô gái kia cũng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên của cô là hét lớn một câu. Tuy nhiên cô lập tức đã nhìn thấy Diệp Mặc, lại nhìn thấy cánh tay đã đứt của Hồng Quảng Bình, lại hét lên một tiếng chói tai.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày nói:

- Cầm cái túi màu đen kia đi đi, chiếc xe tải kia cô cũng có thể lái đi, ở đây không có việc của cô nữa rồi.

- A...

Lúc này cô gái kia mới nhận ra người thanh niên cho cô đi kia chính là người khách hàng đầu tiên mà cô muốn lôi kéo mà không được.

- Anh này, là anh đã cứu tôi sao?

Cô cũng được coi là hàng năm đều mưu sinh phong trần, cũng không phải là ngu ngốc gì, vừa nhìn đã biết là Diệp Mặc đã cứu cô.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, nói:

- Phải, cô cầm cái túi đen kia lập tức đi đi.

Thần thức của Diệp Mặc đã sớm nhìn đến bên trong chiếc túi đó toàn là tiền, chắc là của Hồng Quảng Bình.

- À, được, được, cảm ơn anh... Cảm ơn, cảm ơn...

Cô gái này tuy rằng không muốn cầm chiếc túi đen, muốn đi ngay, nhưng Diệp Mặc lại giao cho cô như thế, cô cũng không dám cự tuyệt, cô chỉ có thể không ngừng cảm ơn, cầm chiếc túi màu đen lên kinh hoàng rời đi.

Một lát sau, thần thức của Diệp Mặc quét đến chiếc xe mà cô gái lái đi rất nhanh đã đi đến sông Yến Thủy.

Nhìn thấy Diệp Mặc một lần nữa lại nhìn vào mình, Hồng Quảng Bình lại sợ run cả người, nói:

- Tiền bối, tôi thật sự là rất lương thiện, hôm nay là lần đầu tiên...

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nói:

- Lần đầu tiên? Vậy thì những hài cốt ở căn phòng dưới đất kia không liên quan đến mày sao?

- A...

Hồng Quảng Bình lập tức ngây ngẩn cả người, y không thể tưởng tượng được Diệp Mặc lại biết căn phòng dưới mặt đất có rất nhiều hài cốt, người thanh niên này rõ ràng là đến sau mình, hắn làm sao mà biết được? Chẳng lẽ trước đây hắn đã ở đây rồi?

Thấy sát khí trong mắt Diệp Mặc, Hồng Quảng Bình cả người mồ hôi lạnh ứa ra, y run rẩy không biết nên cầu xin tha thứ như thế nào thì người thanh niên này mới tha cho y.

- Tao hỏi mày một câu, trong Vạn Cổ Môn có ai nuôi 'Đan cổ'?

Sát khí trong mắt Diệp Mặc lại tăng lên.

Hồng Quảng Bình vừa định ra giá, nhưng nhìn thấy sát khí trong mắt Diệp Mặc càng ngày càng tăng, nghĩ đến vừa rồi hơi do dự một chút liền mất một cánh tay, bây giờ làm sao dám có nửa phần do dự, lập tức nói:

- Là sư huynh Kế Lệ, Kế Lệ luôn ở ngoài... bản lĩnh nuôi sâu độc của anh ta cao hơn tôi nhiều...

- Ít nói nhảm thôi, một tuần sau, gã có đến Vạn Cổ Môn hay không?

Diệp Mặc không kiên nhẫn nói.

- Có, có, anh ta nhất định sẽ trở về...

Hồng Quảng Bình vội vàng run rẩy nói.

- Một tuần sau, các anh em của mày tụ họp ở nơi nào?

Diệp Mặc cưỡng chế ý muốn giết Kế Lệ vào trong lòng, giọng điệu chậm rãi một chút, hỏi.

- Ở chỗ sư phụ tọa hóa, chính là ở núi Vạn Quắc ở Nam Cương...

Hồng Quảng Bình không dám chần chừ một chút nào, nhưng sau khi nói xong câu đó, y lập tức còn nói thêm:

- Tiền bối, tôi có một chiếc chìa khóa, thế nhưng không có trên người tôi, nếu anh giết tôi, vậy thì không lấy được chìa khóa rồi...

Câu cầu xin tha thứ này, y nói lại rất lưu loát.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, hắn không tin có chỗ rắn chắc như vậy, có thể dùng khóa để khóa, lại còn có thể khóa Phi Kiếm của hắn lại, cho nên hắn cơ bản cũng không để ý chuyện chìa khóa.

Đã hỏi được hết những thứ cần phải hỏi, Diệp Mặc thản nhiên cười nhìn

Hồng Quảng Bình đang run rẩy. Hồng Quảng Bình nhìn thấy nụ cười của Diệp Mặc, lại cảm thấy một đợt lạnh run người, y gượng cười một nụ cười khó coi, muốn nói là y vẫn còn hữu dụng.

Chỉ có điều sau đó Diệp Mặc lại nói:

- Thực sự rất xin lỗi, tao thực sự rất muốn đánh ngất rồi giết mày, nhưng cách này quá rắc rối. Tao giết mày rồi, mày cũng không nên oán hận, bởi vì mày căn bản cũng không có kiếp sau rồi, tao sẽ diệt luôn cả sinh hồn của mày. Về chuyện đốt vàng mã, mày cũng đừng nghĩ nữa...

Diệp Mặc nói xong, liền xuất ra một đám lửa đánh đến đó. Cả đám người của Vạn Cổ Môn đều ác độc dị thường, không cần phải để lại. Trác Hóa Đường năm đó, vẫn còn là một đứa trẻ đã bị đánh lén và những hài cốt ở căn phòng dưới đất này, Diệp Mặc liền biết tên Hồng Quảng Bình này ác độc không kém gì Nhâm Sát.

Hồng Quảng Bình nghe xong lời của Diệp Mặc liền ngây ra, lời này tại sao lại quen như vậy? Đây không phải là điều mà y vừa mới nói với cô gái kia sao? Bây giờ đổi ngược lại rồi, cô gái kia không chết, mà là cái chết đến với chính y.

Thế nhưng rất nhanh y liền hiểu ra ý của câu thứ hai của Diệp Mặc, người thanh niên này thậm chí ngay cả sinh hồn của y cũng muốn tiêu diệt.

- A, đừng mà...

Sau tiếng thét chói tai của Hồng Quảng Bình, liền không thể thét được nữa rồi, cầu lửa của Diệp Mặc đã hoàn toàn biến y trở thành một đám tro bụi.

Giết Hồng Quảng Bình rồi, Diệp Mặc lập tức rời khỏi sông Yến Thủy, hắn đã cho Vạn Cổ Môn vào mục tiêu cần tiêu diệt.

Hắn không lưu lại Yến Kinh, suốt đêm ngồi trên Phi Kiếm rời khỏi Yến Kinh, đi tới thư viện Cửu Minh...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 804

Ám Sát Sau Lưng

Diệp Mặc không biết thư viện Cửu Minh nằm ở chỗ nào của Côn Luân, dãy núi Côn Luân dài mấy ngàn km, nếu dựa vào thần thức của hắn để tìm thư viện Cửu Minh, Diệp Mặc biết, coi như là tìm cả đêm, cũng không chắc có thể tìm ra.

Cho nên Diệp Mặc không đi tìm thư viện Cửu Minh mà trực tiếp đi tới chợ Nhạc Thanh, hắn dự định ở lại đây một đêm, ngày hôm sau mới đi đến nơi tiếp đón của thư viện Cửu Minh.

Sau khi Diệp Mặc đi vào Nhạc Thanh, lại có cảm giác nơi này có chút lạnh lẽo, theo lí mà nói thì chợ Nhạc Thanh cũng chính là một con đường giao thông huyết mạch, đến tối có lẽ phải phồn hoa lắm chứ.

Thần thức của Diệp Mặc hơi quét ra, đã nhìn thấy khách sạn Cửu Minh, nhìn cái tên đã có thể biết đây là sản nghiệp của thư viện Cửu Minh. Diệp Mặc muốn đến thư viện Cửu Minh, liền không cân nhắc cái gì nữa, liền trực tiếp đi đến quán rượu Cửu Minh, chuẩn bị nghe ngóng một chút ở đây.

Chỉ có điều Diệp Mặc mới đi đến nơi cách không xa khách sạn Cửu Minh, đã nhìn thấy một bóng người nghiêng ngả lảo đảo lao đến, người này sau khi đi đến khách sạn, trực tiếp xông vào Diệp Mặc đứng ở trong bóng tối nhưng lại nhìn rõ gã đàn ông tu vi địa cấp sơ kì này, sở dĩ nghiêng ngả lảo đảo như vậy là vì y bị trọng thương, khắp người đều là vết máu. Sau khi y xông vào khách sạn, lập tức có người đến đỡ y, và có hai người luyện võ địa cấp đến cửa khách sạn, xem xét bốn phía.

Ở địa bàn của thư viện Cửu Minh lại có loại chuyện này? Diệp Mặc

ngây người ra, đang định đi vào hỏi một chút, thần thức của hắn lại một lần nữa quét đến một nơi hơi dao động, dao động này lại là một bóng người thoắt ẩn thoắt hiện.

Thuật ẩn thân? Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, trừ hắn ra, ai biết dùng thuật ẩn thân? Hắn đồng thời cũng bắt đầu ẩn thân, dùng thần thức cẩn thận quan sát bóng người này.

Sau khi Diệp Mặc thấy rõ tu vi của người này, mới thở phào, cách làm của người đó không phải là thuật ẩn thân, không lợi hại như thuật ẩn thân của hắn, là một phương pháp lợi dụng nội khí. Diệp Mặc thấy bóng người này nhìn chằm chằm vào cửa khách sạn, nhìn một lúc lâu, lúc này mới không cam lòng rời đi.

Diệp Mặc lập tức đi theo, đồng thời thần thức cũng cẩn thận quan sát lai lịch của người này. Tu vi của người này nhiều nhất cũng không quá huyền cấp mà thôi, không ngờ y có thể làm cho một cao thủ địa cấp sơ kì bị thương nặng, suýt nữa thì mất mạng. Có thể thấy người này rất có nghề, thế nhưng y cũng đã bị thương không nhẹ, ở bụng còn có vết máu.

Diệp Mặc đi theo chưa bao lâu, đã hoàn toàn điều tra được lai lịch. Nội khí của y dao động rất quỷ dị, nhưng Diệp Mặc cũng đã gặp qua được loại người này.

Mười mấy năm trước ở trên Đoạn Đỉnh sơn ở Quỷ Thành, có hai người gây rối ở đại hội ẩn môn. Hai người đó là hai thầy trò, kết quả là người thầy bị Diệp Mặc dùng một cây thiết côn giết, còn đồ đệ của y bị đệ tử thân truyền của Tăng Chấn Hiệp dùng trận phù đao gió giết chết.

Không ngờ mười mấy năm sau, hắn lại gặp một người như thế ở núi Côn Luân, hơn nữa còn vì muốn giết người tu luyện của ẩn môn nên mới bị mình nhìn thấy Dựa vào tu vị hiện giờ của Diệp Mặc, muốn theo dõi một người luyện võ huyền cấp, đến địa cấp cũng chưa đạt tới, cơ bản là không có khả năng bị phát hiện.

Tốc độ của bóng đen này rất nhanh, trong thời gian không lâu, y đã rời khỏi Nhạc Thanh. Sau khi rời khỏi Nhạc Thanh, y lên một chiếc xe việt dã đã đợi ở bên đường từ lâu. Sau khi người này lên xe, chiếc xe lập tức lao đi với tốc độ cao. Thần thức của Diệp Mặc nhìn đến đó một chút, trong xe ngoài người luyện võ huyền cấp này ra, vẫn còn một người luyện võ huyền cấp và một người địa cấp, nhưng người lái xe kia lại gần như không có chút tu vi nào.

Nửa giờ sau, xe việt dã dừng ở ngoài một thôn tương đối hẻo lánh. Ngoài trừ người lái xe, ba người kia đều xuống xe, sau đó đi nhanh vào trong thôn.

Sau khi ba người rời đi, chiếc xe việt dã cũng quay đầu, lập tức đi xa.

Diệp Mặc không để ý chiếc xe này, mà theo chân ba người kia tiến vào một biệt thự nhỏ.

Loại biệt thự nhỏ này trong thôn này rất nhiều. Một khu vườn nhỏ, nhà ba tầng, thoạt nhìn đã thấy bình thường rồi.

Thần thức của Diệp Mặc đã sớm chú ý tới, trong biệt thự này có năm người, hơn nữa năm người này đang đợi ba người kia đi vào. Diệp Mặc không do dự theo chân ba người kia đi vào trong phòng, hắn cảm giác rằng một đám người tụ tập ở nơi này, lại dám giết người tu luyện Cổ Võ, chắc chắn là bất thường.

Người đầu tiên cất tiếng lại là một người Nhật, y nói một tràng tiếng chim, Diệp Mặc một câu cũng không hiểu. Nhưng rất may là người này sau khi nói xong, một người mặt trắng dùng tiếng Trung nói:

- Thất Ngư, mày không làm được sao? Hơn nữa lại còn bị thương?

Người luyện võ huyền cấp bị Diệp Mặc theo dõi kia cúi đầu tiến lên cúi chào một cái, rồi mới lên tiếng:

- Vâng, thân thủ của người đó tuyệt đối không phải địa cấp sơ kì bình

thường, y thậm chí có thể giết được cao thủ địa cấp trung kì. Sau khi tôi cướp đồ đạc của y, y đã chạy trốn.

Nói xong người đàn ông này lấy ra hai quyển sách, dùng hai tay dâng lên.

Người mặt trắng kia gật gật đầu nói:

- Mày đứng sang một bên trước.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Người luyện võ huyền cấp này lập tức đứng sang một bên.

Lúc này hai người còn lại cũng mỗi người lấy ra vài quyển sách nộp lên, những quyển sách này to nhỏ không giống nhau, hơn nữa hình thức cũng có cũ có mới.

Diệp Mặc dùng thần thức quét một chút, đều là sách công pháp tu luyện Cổ Võ. Điều này làm Diệp Mặc lập tức cũng có chút giật mình, chẳng lẽ những người này ám sát người tu luyện Cổ Võ, chỉ vì những công pháp này?

Hoặc là bọn họ biết thư viện Cửu Minh thông báo cho tất cả những người luyện Cổ Võ, những người luyện võ địa cấp đều tụ tập tại Nhạc Thanh, cho nên mới đến đây ôm cây đợi thỏ?

Thần thức của Diệp Mặc lại quét vào trong biệt thự này, lúc hắn nhìn thấy một đống lớn toàn là công pháp tu luyện Cổ Võ, lập tức liền hiểu ra, xem ra phán đoán của hắn đã đúng, những người này đều đến vì công pháp tu luyện Cổ Võ. Thế nhưng, chỗ này quá nhiều rồi, thu thập nhiều công pháp tu luyện Cổ Võ như vậy, chẳng lẽ thực sự là muốn luyện Cổ Võ?

Tên người nước Nhật nói tiếng chim kia đột nhiên dùng tiếng Trung để nói một câu:

- Chúng ta lập tức phải rời đi, nơi này không cần phải ở lại nữa rồi.

Người đàn ông mặt trắng kia cũng gật gật đầu:

- Đúng vậy, tuy rằng chúng ta không đạt được mục tiêu như dự tính, nhưng thực sự là cần đổi nơi ở rồi.

Nói xong y lạnh lùng nhìn cái tên Thất Ngư kia, người tên là Thất Ngư kia bị người mặt trắng nhìn một cái, lập tức giật mình, y biết đây là bất mãn với y. Y lỡ tay, làm cho tình cảnh bên ta không tốt, đồng thời cũng lộ ra là bọn họ nhất định là ở gần Nhạc Thanh.

Người nước Nhật kia thấy người mặt trắng đồng ý với ý kiến của mình, rất hài lòng nói:

- Chúng ta đi Yến Kinh trước, những công việc còn lại Kế Điền Quân có thể xử lí được. Sau đó chúng mày từ Yến Kinh đi vòng tới Lạc Nguyệt là được, tới Lạc Nguyệt rồi lại làm theo kế hoạch.

Người nước Nhật kia nói xong, tên mặt trắng kia lại nhìn người này, nói:

- An Thiển Khâu Quân, theo tin tức mà chúng ta có được, tên họ Diệp đã từng xuất hiện tại Yến Kinh, nói cách khác là hắn không có ở Lạc Nguyệt, tôi nghĩ chúng ta bây giờ không thể đi Yến Kinh. Tuy rằng khả năng hắn phát hiện ra chúng ta rất nhỏ, thế nhưng một khi bị hắn phát hiện, tôi dám khẳng định, tất cả chúng ta cộng lại, đều không phải là đối thủ của hắn.

- Hừ...

Ngồi ở phía đầu có ba người kia, ngoài tên người Nhật và người mặt trắng kia ra, thì còn có một người đàn ông trung niên cao gầy. Tiếng hừ này chính là do y nói ra. Thần thức của Diệp Mặc cũng quan sát người đàn ông trung niên này, phát hiện ra tu vi của y là cao nhất, thậm chí là tu vi nửa bước Tiên Thiên, chỉ cần một chút nữa là thăng cấp Tiên Thiên.

Người mặt trắng này thấy người đàn ông trung niên cao gầy này hừ một

tiếng, khẽ mỉm cười nói:

- Nếu nói đến thù hận, tôi và gã Diệp Mặc kia thù sâu như biển, ở Lạc Nguyệt, hắn đã diệt Đông Phương gia của tôi. Cho nên tôi muốn giết hắn hơn bất cứ ai, thế nhưng tôi lại biết hơn bất cứ ai, bây giờ chúng ta chưa giết nổi hắn. Anh Hạng Ngân, tuy rằng tôi biết anh là người lợi hại nhất trong chúng ta, thế nhưng thân thủ của tên Diệp Mặc kia tuyệt đối không thấp hơn so với tiền bối Hạng Tân ở Hạng ẩn quán của anh.

- Tôi có thể cho là như vậy hay không, Đông Phương Vượng thông qua chuyện giả dối để chúng tôi đến giúp các anh làm việc hay sao?

Người đàn ông cao gầy sau khi nghe xong lời này, không kìm nổi châm chọc một câu. Người này nói bản lĩnh của Diệp Mặc không kém hơn quán chủ, vậy là gián tiếp nói Diệp Mặc lợi hại hơn chính mình rồi.

Thấy người đàn ông trung niên này vẫn giữ thái độ khinh thường, người mặt trắng kia có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể nói tiếp:

- Tôi thề thiếu chủ của chúng tôi không lừa anh, lần trước có hai mảnh bát quái vỡ trên biển đều đã bị Diệp Mặc cầm đi. Tuy rằng lúc đó thuyền đã vỡ rồi, thế nhưng theo dõi cho thấy, mảnh vỡ bát quái kia chính là ở trong tay hắn.

Nói tới đây, người đàn ông mặt trắng này dừng lại một chút, rồi nói thêm:

- Hơn nữa, Thiên Tứ Khả Lang của quý môn cũng chết trong tay Diệp Mặc, chẳng lẽ quán chủ không muốn báo thù? Nếu Hạng quán chủ không muốn báo thù, anh cũng không xuất hiện ở trong này rồi.

Nói tới những lời sau, người đàn ông mặt trắng này cũng có chút không hài lòng, tuy nhiên người đàn ông cao gầy kia cũng không nói tiếp nữa.

Diệp Mặc nghe đến đó, đã hiểu được một chút, tuy rằng hắn không biết những người này cướp công pháp tu luyện Cổ Võ để làm gì, nhưng chuyện

Đông Phương Vượng và Hạng ẩn quán liên kết lại đối phó với Lạc Nguyệt thì hắn cũng đã biết. Hắn không ngờ rằng tên Thiên Tứ Khả Lang lại là người của Hạng ẩn quán, xem ra những tên sát thủ tối nay có vẻ cũng có liên quan đến Hạng ẩn quán, bởi vì thân pháp của bọn y đều quỷ dị không khác nhau là mấy.

Chỉ có điều không biết tên Nhật kia ở bên nào.

Diệp Mặc không tiếp tục nghe nữa, hắn đi ra ngoài, đưa tay ra làm thành hơn mười đường đao gió. Trong phút chốc, đao gió hoành hành trong khắp phòng, máu tươi bắn ra. Tám người trong phòng, bị hắn giết một lúc năm người, dường như không có cả năng lực phản kháng, hoặc cũng có thể nói trước khi chết bọn họ còn không biết là bị giết.

Không phải nói đến chuyện Diệp Mặc đột nhiên xuất ra đao gió, cho dù là hắn không tập kích vụng trộm, những đao gió này xuất ra, cũng không có mấy người có thể chống cự. Cho dù là thân pháp của họ có quỷ dị đến mức nào, trong thần thức của Diệp Mặc, bọn họ không là gì cả.

Diệp Mặc không giết người Nhật, tên mặt trắng và gã đàn ông cao gầy, ba người này hắn phải giữ lại để lấy khẩu cung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 805

Đông Phương Vượng Giá Họa

Không ngoài dự tính của Diệp Mặc, người đầu tiên kịp phản ứng chính là người thanh niên cao gầy Hạng Ngân trong Hạng Ẩn Quán. Gã gần như là người đầu tiên rút trường đao nhảy ra. Đồng thời gã đề phòng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Dường như vũng máu tươi kia không có bất kỳ quan hệ nào với gã. Nhưng gã cũng không chủ động công kích.

Sở dĩ Diệp Mặc giết để lại vết máu đầy trên mặt đất, chỉ vì muốn tạo cảm giác chấn động. Nhưng hiện tại hiển nhiên Hạng Ngân căn bản không quan tâm.

Đồng thời người đàn ông mặt trắng cũng đứng lên. Bởi vì Diệp Mặc đánh lén mặt y càng trở nên trắng bệch. Toàn bộ thân thể đều khẽ run rẩy, Hạng Ngân nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc nói:

- Anh là Diệp Mặc? Sao anh lại xuất hiện ở trong này?

Diệp Mặc không để ý tới lời của gã, mà trực tiếp đi đến phía trước người đàn ông mặt trắng, đạp một cước khiến y ngã vào trong vũng máu của người chết. Sau đó hắn lại một cước đá tên người Nhật kia bay ra ngoài. Lúc này hắn mới ngồi xuống nhìn chằm chằm vào Hạng Ngân.

Người đàn ông mặt trắng và tên người Nhật kia bị Diệp Mặc đá vào giữa vũng máu, lập tức không thể động đậy. Hai người liền biết, Diệp Mặc đã hoàn toàn khống chế bọn họ.

Bởi vì Hạng Ngân đã sớm nhảy ra ngoài, cho nên thật ra không cần Diệp Mặc chủ động đá một cước. Gã nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc một hồi lâu,

rồi mới lên tiếng:

- Có lẽ tôi không phải là đối thủ của anh.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Anh đương nhiên không phải là đối thủ của tôi. Điều này không cần anh nhắc nhở.

Mặt Hạng Ngân liền đỏ lên, tức giận nói:

- Cho dù không phải là đối thủ của anh, tôi cũng phải đánh với anh một trận.

Nói xong, gã cầm trường đao muốn tiến lên động thủ trước.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Hiện tại không cần tự tìm cái chết. Tôi nghe nói quán chủ của các anh đã tìm được cái này?

Nói xong Diệp Mặc lấy ra năm mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư nhỏ đặt lên bàn, sắc mặt hết sức bình thản.

Hạng Ngân thấy năm mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư này lập tức run giọng nói:

- Anh, anh thậm chí có năm mảnh. Thêm hai mảnh đuôi cá, anh sẽ thu tập đủ cá nhảy Long Môn sao? Anh thật sự thu thập đủ cá nhảy Long Môn...

Diệp Mặc nhìn Hạng Ngân kích động không thôi, hắn biết mấy mảnh nhỏ này thật sự có bí mật lớn, nhưng hắn lại không biết bí mật này. Từ miệng Hạng Ngân, hắn hiểu được quán chủ của Hạng Ẩn Quán nhất định có biết về bí mật này.

Thấy Diệp Mặc cất mấy mảnh nhỏ đi, Hạng Ngân quýnh lên. Gã muốn lập tức xông lên cướp. Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Hơn mười đường đao

gió liền bay tới. Hắn tạm thời còn chưa muốn giết Hạng Ngân, cho nên những đao gió không chém vào những chỗ trí mạng của gã.

Hàn khí đánh tới. Lúc này Hạng Ngân mới ý thức được vị trí của mình. Gã không chút do dự đưa trường đao lên. Trường đao ở trước mặt gã biến hóa thành vô số hình bán nguyệt. Những hình bán nguyệt mang theo nội khí của gã va chạm vào đao gió của Diệp Mặc.

Đao gió vô hình và đao của gã va chạm vào nhau, liền phát ra những tiếng leng keng của kim loại.

Diệp Mặc không liên tục phát ra đao gió. Nếu như hắn liên tục phát ra đao gió, hẳn là Hạng Ngân đã sớm bị chém ngã xuống đất, thậm chí cũng không cần gã rút kiếm. Hắn biết đây là sự khác nhau giữa Tu Chân giả và người tu luyện cổ võ. Nếu như đối phương cũng là Tu Chân giả, như vậy chân nguyên của gã có thể ngăn cản loại đao gió cấp thấp này mà căn bản không cần động thủ. Nếu như ngưng tụ ra đao gió cao cấp, cho dù là Diệp Mặc, hiện tại một hơi nhiều nhất cũng chỉ từ ba tới năm cái mà thôi. Hắn căn bản không có khả năng một hơi phát ra mấy chục cái như vậy.

Sau khi những tiếng va chạm leng keng vừa dứt, Hạng Ngân đã lùi lại phía sau đến giữa đại sảnh. Trên cánh tay và bụng gã đều có một vết máu. Máu vẫn đang chảy. Hiển nhiên gã bị thương không nhẹ.

Tuy rằng Hạng Ngân bị thương, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy khâm phục Hạng Ngân. Gã còn cao hơn nhiều so với nửa bước Tiên Thiên. Nhiều đao gió như vậy chỉ khiến gã bị thương ở hai chỗ.

Sắc mặt Hạng Ngân tái nhợt, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Gã chưa bao giờ từng gặp cao thủ như thế. Không ngờ chỉ tùy tiện hắn có thể ngưng tụ nội khí thành đao. Đây là công phu gì? Mình so với hắn, không phải chỉ kém một hai điểm, mà là chênh lệch một trời một vực.

- Anh là người của Hạng Ẩn Quán phải không? Có phải hai mảnh cuối cùng đang ở trên người quán chủ Hạng Tân của các anh không?

Diệp Mặc không để ý tới Hạng Ngân đang thừ người ra, trực tiếp hỏi.

- Phải.

Theo bản năng Hạng Ngân trả lời một câu. Tuy nhiên gã vừa trả lời xong lập tức kịp phản ứng. Vẻ mặt gã đã khôi phục lại bình tĩnh. Về phần trong lòng gã có bình tĩnh hay không, vậy chỉ có gã mới biết được.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Nói một chút xem tác dụng chủ yếu của mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư này là gì? Anh tới chỗ này làm gì? Mấy người tôi vừa giết có phải là đệ tử của quán các anh hay không?

Diệp Mặc liên tiếp hỏi ra mấy vấn đề.

Hạng Ngân lắc đầu nói:

- Tôi chỉ biết ghép đủ những mảnh nhỏ này có thể hình thành cá nhảy Long Môn. Cá nhảy Long Môn này có một cơ duyên lớn ở trong đó. Về phần tác dụng cụ thể thì tôi cũng không biết. Hơn nữa cho dù tôi biết, tôi cũng sẽ không nói. Tôi tới nơi này, việc thứ nhất chính là giết anh. Về phần mấy tên sát thủ vừa chết, bọn họ đều là người do quán chủ chúng tôi trợ giúp Đông Phương gia bồi dưỡng ra.

Diệp Mặc từ trong ánh mắt của Hạng Ngân liền nhìn ra được, gã không nói dối. Ngay lập tức hắn gật đầu nói:

- Nể tình anh không nói dối, tôi cho phép anh tự sát.

- Cám ơn...

Trong mắt Hạng Ngân lộ ra một chút không cam lòng. Tuy nhiên gã không tiến lên động thủ với Diệp Mặc, mà trực tiếp nâng đao lên kéo qua cổ mình. Hiện tại gã đã biết, chênh lệch giữa gã và Diệp Mặc căn bản cũng không có biện pháp nào bù lại được. Đây không phải dựa vào cố gắng tu luyện là có thể có được.

Một dòng máu tươi bắn ra. Hạng Ngân ngã xuống đất.

Diệp Mặc không để ý đến Hạng Ngân vừa tự sát, mà ánh mắt lạnh nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặt trắng. Người này là người của Đông Phương gia. Hắn biết con rắn độc Đông Phương Vượng này chắc chắn sẽ không từ bỏ ý định. Nhưng Diệp Mặc không biết vì sao người của Đông Phương gia giết người Ẩn Môn ở trong này?

Tuy rằng mặt người đàn ông mặt trắng có vẻ sợ hãi, nhưng trong ánh mắt lại đầy thù hận. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết, y tuyệt đối sẽ không nói thật.

Diệp Mặc trực tiếp đi đến trước mặt người đàn ông mặt trắng này, dùng một tay chụp lên trên trán y. Hiện tại tu vi của người này còn chưa đến Hoàng Cấp, cho nên Diệp Mặc căn bản cũng không nói những lời vô nghĩa, trực tiếp dùng mê thần thuật.

Người đàn ông mặt trắng này đã hạ quyết tâm chỉ cần Diệp Mặc buông lỏng sự khống chế đối với y, y sẽ lập tức cắn lưỡi tự sát, tuyệt đối sẽ không nói một câu thành thật. Nhưng y không thể tưởng tượng được bản lĩnh của Diệp Mặc lại nghịch thiên như thế, thậm chí có thể khiến y phải nói thật.

Sau khi Diệp Mặc chụp tay lên trán người đàn ông mặt trắng, vẻ khẩn trương trên mặt y dần dần trở nên thư giãn. Ánh mắt y lại bắt đầu mê man rời rạc.

- Anh tên là gì?

Diệp Mặc biết tên chưa đến Hoàng Cấp này dưới sự khống chế của hắn, căn bản là không có khả năng thoát ra được. Trừ phi tinh thần của y có sức chống đỡ thực sự nghịch thiên.

- Tôi tên là Đông Phương Hiệu.

Người đàn ông mặt trắng lặng lẽ trả lời, lại khiến tên người Nhật đang ở bên cạnh vô cùng kinh hãi.

- Các người muốn ám sát cao thủ Ẩn Môn làm gì? Vì sao còn muốn thu gom công pháp Cổ Võ?

...

Sau khi Diệp Mặc hỏi ra một đống vấn đề, hắn dần dần hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Người Nhật kia là do Đông Phương Đường phái tới. Mà Đông Phương Hiệu đại biểu cho thiếu chủ Đông Phương Vượng của bọn họ. Hạng Ngân đại biểu cho Hạng Ẩn Quán.

Tuy rằng chỉ là mấy người, lại đại biểu cho ba thế lực. Người của Đông Phương Đường và Đông Phương Vượng vốn là thủy hỏa bất dung. Lần này vì đối phó Diệp Mặc, không ngờ đã liên hợp lại.

Mục đích của Hạng Ngân đến đây rất đơn giản. Một là tìm Diệp Mặc báo thù. Hai là vì mảnh bát quái đồ Âm Dương Ngư. Đông Phương Đường lại đại biểu cho tổ chức Bắc Sa. Anh ta muốn tất cả công pháp Cổ Võ. Mà Đông Phương Vượng lại muốn tiêu diệt Ẩn Môn, sau đó sao chép lại tất cả công pháp của Ẩn Môn cấp thấp, lại ngầm lục tục khiến những công pháp này xuất hiện ở Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc nghe Đông Phương Hiệu nói xong, thậm chí không cần y giải thích, đã biết được mục đích của Đông Phương Vượng.

Ẩn Môn Hoa Hạ không ngừng bị diệt môn, mà công pháp của những môn phái đã bị tiêu diệt cuối cùng có một bộ phận âm thầm xuất hiện ở Lạc Nguyệt. Mặc dù những người này sẽ nghi ngờ, nhưng phần lớn mọi người đều liên hệ những môn phái Ẩn Môn bị tiêu diệt và Lạc Nguyệt với nhau.

Bởi vì Diệp Mặc đã từng làm chuyện này nhiều lần. Hồ Lô cốc, phái Hợp Lưu còn có Đoạn Quyền Đường cùng với Điểm Thương đều liên quan đến Diệp Mặc. Người biết nội tình thậm chí còn biết Địa Sát và Nam Thanh diệt vong cũng liên quan đến Diệp Mặc. Liên hệ tất cả những điều này, vậy

tiêu diệt người Ẩn Môn không phải Diệp Mặc làm thì còn có thể là ai nữa.

Sau khi Diệp Mặc hiểu được nguyên nhân này, thầm mắng Đông Phương Vượng thật sự ác độc. Loại chủ ý như vậy cũng có thể nghĩ ra được. Một khi Lạc Nguyệt mang tiếng xấu này, như vậy phần lớn các cao thủ Ẩn Môn không phục sẽ lục tục tới Lạc Nguyệt trả thù.

Một hai cao thủ, Lạc Nguyệt còn không quan tâm. Nhưng số người càng nhiều, bọn họ đặc biệt ám sát cao tầng của Lạc Nguyệt, như vậy cho dù Lạc Nguyệt có bao nhiêu cao tầng, cũng không đủ để bị giết. Dù sao không phải mỗi người quản lý đều là cao thủ Cổ Võ. Đương nhiên một khi Lạc Nguyệt hoàn toàn ổn định, loại ám sát này cũng không đáng chú ý tới. Nhưng hiện tại chính là thời điểm Lạc Nguyệt đang thiết lập lại trật tự. Khi một người quản lý vừa thích ứng đã bị giết, vậy có người nối nghiệp phía sau hay không vẫn là một chuyện khác.

Ngoại trừ ám sát ra, Lạc Nguyệt đồng thời cũng mang trên lưng danh tiếng khát máu. Mà nhân vật khát máu chủ yếu là Diệp Mặc đương nhiên sẽ chạy không thoát. Nếu như Diệp Mặc chỉ có một mình thì không sao, nhưng Diệp Mặc lại đại diện cho Lạc Nguyệt Thành, thậm chí tượng trưng cho Lạc Nguyệt Thành. Một khi thanh danh của Diệp Mặc bị vấy bẩn, như vậy sẽ là một đả kích rất lớn đối với tín ngưỡng của cư dân Lạc Nguyệt.

Trên những cơ sở này còn có điều thứ ba. Một khi Đông Phương Vượng phát động công kích đối với Lạc Nguyệt, nói không chừng phần lớn Ẩn Môn Hoa Hạ đều đứng bên phía Đông Phương Vượng.

Quả nhiên là giỏi tính kế. Thằng nhóc Đông Phương gia này không phải là người tốt. Sáng không đi thì đi tối. Tối không đi, thì đi ngầm phía sau lưng.

- Nói như vậy, tất cả các môn phái của Ẩn Môn đều do các người tiêu diệt sao?

Giọng điệu Diệp Mặc trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Giọng điệu Đông Phương Hiệu vẫn bình thường đáp lại:

- Không phải, có mấy nhà không phải do chúng tôi tiêu diệt.

- Mấy nhà Ẩn Môn không phải do các người tiêu diệt, vậy là do ai tiêu diệt?

Diệp Mặc hỏi tiếp.

- Chúng tôi đã điều tra. Bọn họ bị diệt vong hẳn là liên quan tới Vạn Cổ Môn...

Đông Phương Hiệu nói tới đây, y đã tỉnh táo lại. Y nhanh chóng hiểu được trên người mình đã xảy ra chuyện gì. Y lập tức chấn động nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, vẻ mặt không thể tin được.

Diệp Mặc lại trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho Úc Diệu Đồng:

- Chị Úc, về việc Bắc Sa xâm lược Adams Austin, hiện tại Liên hợp quốc nói thế nào?

Úc Diệu Đồng không biết vì sao lúc này Diệp Mặc lại hỏi cô về chuyện này, nhưng cô vẫn lập tức đáp lại:

- Còn trong quá trình đàm phán. Hiện tại còn chưa đưa ra được kế hoạch chính xác.

- Vậy không cần quan tâm tới bọn họ nữa. Lạc Nguyệt tìm lấy một lý do trực tiếp tuyên chiến với Bắc Sa, tiêu diệt bọn họ...

Hiện tại Diệp Mặc vô cùng tức giận.

- Hả...

Úc Diệu Đồng kinh ngạc nói một câu, sau đó liền dừng đề tài lại. Nếu như nói lần đầu tiên và lần thứ hai Lạc Nguyệt tuyên chiến còn có lý do. Nhưng lần này không có hề lý do nào. Điều này rất có thể sẽ khiến Lạc

Nguyệt rung chuyển, tạo ra ảnh hưởng không tốt trên quốc tế. Lúc này, Lạc Nguyệt tuyệt đối không thể tuyên chiến, cho dù chịu thiệt cũng không được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 806

Giải Thích

Diệp Mặc nghe Úc Diệu Đồng nói xong mới bừng tỉnh. Hiện tại Lạc Nguyệt không phải là Lạc Nguyệt mười mấy năm trước nữa. Mười mấy năm trước, Lạc Nguyệt vừa mới được hắn thành lập. Rất nhiều người vừa mới di dân đến Lạc Nguyệt. Bọn họ không một lòng trung thành với Lạc Nguyệt, tương tự Lạc Nguyệt cũng không cần chịu trách nhiệm về bọn họ.

Lúc đó, hắn có thể không hề cố kỵ muốn đánh thì đánh. Nhưng hiện tại hắn không thể nói Úc Diệu Đồng đã sai rồi. Nếu như Adams Austin thật sự bị xâm lược, Lạc Nguyệt có thể tuyên chiến đồng thời phát động chiến tranh, như vậy gót chân có thể đứng trên đại nghĩa quốc tế. Nhưng khai chiến mà không có bất kỳ lý do gì, hiển nhiên không phù hợp với lợi ích của Lạc Nguyệt. Úc Diệu Đồng hoặc là đám người Hoàng Ức Niên chuẩn bị khai chiến, nhưng bọn họ còn đang chờ một thời cơ. Thời cơ này không phải nói đến là đến.

Làm người lãnh đạo Lạc Nguyệt, đám người Úc Diệu Đồng nhất định phải chịu trách nhiệm trước tiền đồ của Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc trở nên trầm mặc. Hắn cảm giác mình có chút nóng nảy. Hắn có thể ân oán phân minh, lại không thích loại mài tới mài lui trong âm mưu này. Có thể đây cũng là lý do khiến hắn giao việc quản lý Lạc Nguyệt cho người khác. Mà thời điểm Lạc Nguyệt phát sinh phản loạn, hắn có thể nhanh chóng dẹp yên.

Với tính cách này, hắn cần phải thay đổi một chút. Bất kể ở trong thế giới nào, đều có không ít những âm mưu và đánh lén. Tuyệt đối sẽ không thiếu những người như Đông Phương Vượng. Giết Đông Phương Vượng sẽ

còn có Tây Phương Vượng.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Thật lâu sau, Diệp Mặc mới ảm đạm nói:

- Chị nói đúng. Chuyện Adams Austin chúng ta phải xem bọn họ nói thế nào đã. Về phần chuyện Bắc Sa, không cần Lạc Nguyệt ra mặt. Để tôi tự đi giải quyết.

Tuy rằng Lạc Nguyệt không thích hợp để ra mặt, nhưng Diệp Mặc tuyệt đối không buông tha cho Bắc Sa. Hắn đã quyết định đơn thương độc mã tiêu diệt hang ổ Bắc Sa này. Hắn có thực lực, không cần phải chơi trò lải nhải với Bắc Sa.

Nếu như nói trước kia hắn không có cách nào làm gì được Bắc Sa, nhưng hiện tại Bắc Sa đã có căn cứ cố định. Điều này đối Diệp Mặc mà nói, đúng lúc là một cơ hội để tiêu diệt Bắc Sa.

Nghe thấy Diệp Mặc ngang nhiên nói muốn tiêu diệt Bắc Sa, người Nhật kia lại rùng mình một cái.

Tuy rằng Diệp Mặc không hỏi Đông Phương Hiệu về chỗ ở của Đông Phương Vượng, tuy nhiên hắn lại biết chỗ của Đông Phương Đường. Đó là một bộ tộc nhỏ ở phía nam Hoa Hạ.

...

Hai giờ sau, Diệp Mặc rời khỏi thôn trang này, lại quay về tới Nhạc Thanh. Người Nhật và Đông Phương Hiệu đều bị hắn giết chết. Tuy rằng công pháp Cổ Võ đối với Diệp Mặc không có tác dụng gì, nhưng hắn vẫn sao chép tất cả lại một bản. Ai biết có thể có lúc nào đó phải dùng tới?

Sau khi chép lại xong, Diệp Mặc cất tất cả công pháp Cổ Võ này vào trong một cái túi lớn, cầm ở trong tay.

Tuy rằng người Nhật kia cũng không biết được mấy chuyện của Bắc Sa, nhưng không thể nghi ngờ, tổ chức Bắc Sa chính là tổ chức đã khống chế Adams Austin.

- Anh Diệp, anh đã đến rồi sao?

Diệp Mặc cũng không ngờ được, hắn trở lại khách sạn Cửu Minh, người đầu tiên hắn gặp không ngờ lại là Tăng Chấn Hiệp. Tăng Chấn Hiệp đang đứng ở cửa khách sạn. Thấy Diệp Mặc, anh ta lập tức ngạc nhiên mừng rỡ đi tới đón. Hiển nhiên thương thế của anh ta đã tốt hơn rồi.

- Anh không sao chứ?

Thần thức của Diệp Mặc quét qua Tăng Chấn Hiệp một chút, xác nhận thương thế của anh ta quả thật là đã tốt hơn.

- Anh Diệp, cảm ơn đan dược của anh. Nếu không đến bây giờ tôi vẫn còn nằm trên giường.

Tuy rằng Tăng Chấn Hiệp không đột phá Tiên Thiên, nhưng là nửa bước Tiên Thiên đỉnh phong. Có thể thấy được mười mấy năm qua, anh ta đã không hề lơi lỏng.

Chỉ có điều Diệp Mặc thấy được một chút tang thương và đa cảm trong mắt anh ta. Diệp Mặc biết đó là do môn phái của anh ta đã xảy ra chuyện. Ngay cả cao thủ như Tăng Chấn Hiệp cũng không thể ngăn cản được. Rất có thể chính là do Hạng Ngân tự mình ra tay.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào vai Tăng Chấn Hiệp nói:

- Anh Tăng, là ai đã cầm đầu tiêu diệt Tam Thập Lục Giang?

Trong mắt Tăng Chấn Hiệp lộ vẻ căm phẫn, gằn rõ từng tiếng một nói:

- Gã tên là Hạng Ngân. Nếu không phải gã đánh lén, tôi tuyệt đối sẽ không bị thương. Thân pháp của gã có chút cổ quái. Nhưng tôi chắc chắn sẽ

không buông tha. Tôi ở đây chờ anh qua, để nói với anh một tiếng. Tôi muốn đi giết tên Hạng Ngân kia, bất kể gã là ai.

- Anh Tăng, về phần giết Hạng Ngân thì không cần nữa. Vừa rồi tôi đã giúp anh giết chết gã rồi...

Diệp Mặc gật đầu nói. Quả nhiên là Hạng Ngân. Tuy nhiên Hạng Ngân cũng coi như quang minh, không ngờ đã báo tên của mình.

- Cái gì? Anh đã giết Hạng Ngân sao?

Những lời này không phải do Tăng Chấn Hiệp nói, mà là một người tu luyện cổ võ khác nói. Anh ta vừa từ trong khách sạn đi ra, đúng lúc nghe thấy Diệp Mặc nói những lời này.

Diệp Mặc đã sớm phát hiện có người tới. Mấy người này hắn đều biết. Người đàn ông đi đầu tên là Phong Vũ. Hình như anh ta là phó môn chủ của Thư viện Cửu Minh. Hai người phía sau anh ta, một nam một nữ, hẳn là sư đệ Trịnh Triều và sư muội Thái Cơ của anh ta. Người vừa hỏi chính là Phong Vũ.

Trịnh Triều vẫn là tu vi Địa Cấp trung kỳ. Mà Thái Cơ đã là tu vi Địa Cấp hậu kỳ. Tu vi của Phong Vũ tương đương với Tăng Chấn Hiệp. Hơn nữa nội khí cô đọng thậm chí còn thâm hậu hơn so với Tăng Chấn Hiệp một chút.

Thảo nào Thư viện Cửu Minh có thể trở thành môn phái đứng đầu ngoại Ẩn Môn, nội tình quả thật khác hẳn. Tăng Chấn Hiệp hẳn là người đứng đầu của Tam Thập Lục Giang. Mà nghe nói Phong Vũ nhiều nhất chỉ đứng thứ ba trong Thư viện Cửu Minh mà thôi.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết tên của mấy người phía sau, nhưng hắn đã từng gặp bọn họ trong đại hội giao lưu trên Đoạn Đỉnh Sơn. Tất cả đều là võ giả Địa Cấp trở lên.

- Anh Diệp, anh thật sự đã giết Hạng Ngân sao?

Tăng Chấn Hiệp kích động nắm lấy tay Diệp Mặc hỏi. Tuy rằng anh ta có lòng tin đánh bại Hạng Ngân, nhưng lại không nắm chắc có thể giết được Hạng Ngân. Nhưng Hạng Ngân đã dẫn người gần như tiêu diệt toàn bộ Tam Thập Lục Giang của anh ta. Mối thù này anh ta tuyệt đối không thể bỏ qua.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi chẳng những giết Hạng Ngân, còn giết mấy tên cao thủ ám sát Ẩn Môn khác, những kẻ đã cướp đoạt công pháp Ẩn Môn.

Sau khi đám người Phong Vũ nghe Diệp Mặc nói xong, tất cả đều sửng sốt. Trịnh Triều lập tức lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Diệp thành chủ, anh thật sự đã điều tra ra chuyện này là do ai làm sao? Người này có quan hệ gì với anh vậy?

Diệp Mặc nhíu mày. Đông Phương Vượng còn chưa bắt đầu thực hiện giá họa, những người này đã bắt đầu hoài nghi hắn. Một khi bắt đầu giá họa, hắn làm sao có thể nói rõ được.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, Tăng Chấn Hiệp lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Anh Trịnh, tôi dám lấy tính mạng của mình đảm bảo, anh Diệp tuyệt đối không phải là người như thế. Không ngờ anh còn hỏi những lời này.

Diệp Mặc nghe vậy, trong lòng liền cảm thấy ấm áp. Hắn biết Tăng Chấn Hiệp khẳng định đã nói giúp hắn rất nhiều. Nếu không không đợi cuộc giá họa bắt đầu, hắn đã trở là hung thủ rồi. Tuy rằng hắn không sợ, nhưng hiện tại Lạc Nguyệt lại không thể gánh trên lưng tiếng xấu này.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết, chiến tích trước kia của hắn quá xuất sắc. Bởi vì ngay cả Hồ Lô cốc cũng bị hắn tiêu diệt. Nhưng hắn không trách đám người Phong Vũ. Hắn gật đầu nói:

- Chuyện này quả thật không phải do Lạc Nguyệt làm. Nhưng cũng

không thể nói là chuyện này không liên quan đến Lạc Nguyệt tôi.

Nhìn ánh mắt mọi người đầy nghi hoặc, Diệp Mặc thở dài tiếp tục nói:

- Bởi vì Lạc Nguyệt tôi có một đối thủ một mất một còn tên là Đông Phương Vượng. Gã muốn tiêu diệt Ẩn Môn để giá họa cho Lạc Nguyệt tôi, khiến tôi mang tiếng xấu này. Cũng may hôm nay lúc tôi tới dây, phát hiện có kẻ giết người ngay tại cửa khách sạn. Sau đó tôi theo dõi người đó mới biết được chuyện này.

Nghe Diệp Mặc nói xong, đám người Phong Vũ cảm thấy xấu hổ. Bọn họ cũng bởi vì có người bị giết tại cửa khách sạn Cửu Minh, nên mới bị thu hút tới đây. Mà Diệp Mặc cũng đã theo dõi người đó điều tra xong chuyện này.

- Diệp thành chủ, mời vào trong nói chuyện.

Phong Vũ lập tức trở nên vô cùng khách khí. Anh ta biết với bản lĩnh của Diệp Mặc, mười mấy năm trước đã có thể tiêu diệt Hồ Lô cốc. Hiện tại đã mười mấy năm trôi qua, muốn nói tu vi của hắn một chút cũng không nâng cao là chuyện không có khả năng.

Có thể nói là tuy rằng Phong Vũ anh ta cũng có tiến bộ, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Cái đó không liên quan tới cảnh giới. Thậm chí anh ta cảm giác cảnh giới của mình còn cao hơn so với Diệp Mặc, nhưng lực chiến đấu của Diệp Mặc dường như có chút kinh người. Về phương diện này có đủ cả công pháp cao nhất của Cổ Võ. Bởi vì rất nhiều môn phái đều bị tiêu diệt, cho nên những công pháp này Diệp Mặc đều để lại cho Thư viện Cửu Minh. Bởi vì tuy rằng môn phái này đã bị tiêu diệt, nhưng phần lớn người của các môn phái không phải đã bị giết sạch. Nếu là giá họa, Đông Phương Vượng chắc chắn sẽ không tới mức chút đầu óc ấy cũng không có. Giết sạch rồi, còn có ai đi gây phiền toái cho Lạc Nguyệt?

Cuối cùng mọi người cùng thương lượng, do Thư viện Cửu Minh phát ra lệnh truy nã đối với Đông Phương gia, đồng thời xác định Đông Phương gia

là kẻ thù quan trọng nhất của Ẩn Môn. Mà những người trong môn phái đã bị tiêu diệt, có thể đến Thư viện Cửu Minh nhận lấy công pháp của môn phái mình.

Bởi vì địa vị và tu vi của Diệp Mặc, gần như tất cả đại biểu của Ẩn Môn đều tiến đến chào hỏi Diệp Mặc. Đối với những môn phái muốn thiết lập tại Lạc Nguyệt, chỉ cần không phải công pháp ác độc, bình thường Diệp Mặc cũng sẽ không từ chối. Nhưng sau khi tới Lạc Nguyệt, sẽ khác với lúc ở tại Hoa Hạ. Pháp luật Hoa Hạ rất ít khả năng quản đến Ẩn Môn. Nhưng ở Lạc Nguyệt, bất kể anh là kẻ nào, đều nhất định phải tuân thủ pháp quy của Lạc Nguyệt.

Tuy rằng rất nhiều Ẩn Môn đã vì vậy mà rút lui, nhưng Tăng Chấn Hiệp vẫn quyết định chuyển tới Lạc Nguyệt.

Sau khi hội nghị kết thúc, chuyện truy nã Đông Phương gia đã có đám người Phong Vũ đi làm. Diệp Mặc lại dẫn theo Tăng Chấn Hiệp đến sân thượng của khách sạn.

Tăng Chấn Hiệp biết Diệp Mặc tìm anh ta có chuyện, nhưng lại không biết có chuyện gì mà phải dẫn anh ta đến sân thượng. Nhưng anh ta hoàn toàn tín nhiệm Diệp Mặc, không cần có lý do gì. Anh ta hiểu Diệp Mặc là người như thế nào, cũng giống như Diệp Mặc biết anh ta là người như thế nào.

Sau khi hai người ngồi xuống, Diệp Mặc hỏi:

- Anh Tăng, tôi rất muốn biết anh theo đuổi điều gì?

Tăng Chấn Hiệp hơi sửng sốt. tuy nhiên anh ta lập tức liền nói:

- Đương nhiên là Tiên Thiên. Sau Tiên Thiên, sức mạnh tăng lên gấp bội. Hơn nữa còn có thể sống lâu thêm một giáp. Hiện tại tuy rằng tôi thoạt nhìn chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng tôi tự hiểu chuyện của mình. Tôi đã gần sáu mươi tuổi. Nếu tôi không đột phá được, sẽ không có cơ hội nữa. Cho nên

hiện tại tôi theo đuổi chính là Tiên Thiên.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Kỳ thật giới hạn cao nhất của Cổ Võ không phải là Tiên Thiên. Huống gì Tiên Thiên mà anh nói...

- Cái gì?

Tăng Chấn Hiệp chỉ giật mình nói hai chữ này, sau đó liền dừng lại không nói nữa. Anh ta biết Diệp Mặc nhất định còn có lời muốn nói. Nhưng anh ta lại không che dấu được vẻ kinh hãi trên mặt mình.

Diệp Mặc lại trầm giọng nói:

- Ban đầu, hiểu biết của tôi về Cổ Võ còn không nhiều bằng anh, nhưng hiện tại tôi lại có thể nói rõ ràng cho anh biết. Đầu tiên, sau Địa Cấp đỉnh phong không phải là nửa bước Tiên Thiên, cũng không phải là Tiên Thiên, mà là Thiên Cấp. Chỉ có sau khi vượt qua Thiên Cấp, mới là Tiên Thiên. Mà sau Tiên Thiên, còn có trình độ cao hơn. Bởi vì tôi chỉ gặp cao thủ Tiên Thiên thực sự, lại chưa gặp qua người có trình độ cao hơn, mới không thể nói ra chính xác trình độ này.

Vẻ mặt Tăng Chấn Hiệp chấn động nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, miệng há hốc. Sau một lúc lâu vẫn không nói ra được một từ nào...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 807

Tấn Cấp Sau Một Đêm

Diệp Mặc không làm gián đoạn sự chấn động của Tăng Chấn Hiệp. Hắn biết Tăng Chấn Hiệp cần có thời gian để tiêu hóa những lời mình đã nói. Bất cứ kẻ nào khi thấy chuyện mà mình suốt đời cố gắng bị khác người nói đây căn bản là chỉ là trò chơi cho trẻ con, cũng sẽ vô cùng kinh hãi và không thể tin được. Thậm chí họ còn có một loại cảm giác mất mác cực lớn.

Thật lâu sau, Tăng Chấn Hiệp mới từ chấn động tỉnh táo lại. Anh ta tin tưởng Diệp Mặc chắc chắn sẽ không lừa anh ta. Anh thở dài một tiếng, vừa than vừa nói:

- Thật buồn cười khi mọi người còn đang cố gắng vì Tiên Thiên, không ngờ được kết cục cuối cùng lại như vậy.

Sau khi nói xong, dường như anh ta nghĩ tới điều gì. Anh ta lại kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, anh nói anh từng gặp cao thủ Tiên Thiên thật sự? Theo tôi được biết, toàn bộ Ẩn Môn Hoa Hạ, người có tu vi cao nhất chính là cốc chủ Hồ Lô cốc. Ngoài ra còn có môn chủ Thư viện Cửu Minh Vương Khởi Kiếm. Hai người bọn họ nhiều nhất cũng không vượt quá Tiên Thiên, cũng chính là Thiên Cấp mà anh đã nói. Chẳng lẽ còn có người nào vượt qua bọn họ sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, bởi vì tôi đã thực sự đi qua tiểu thế giới, từng thấy nội Ẩn Môn. Đồng thời tôi đã từng đọ sức với rất nhiều cao thủ nội Ẩn Môn.

Rốt cuộc, Tăng Chấn Hiệp không nhịn được trong lòng chấn động. Anh ta đột nhiên đứng lên. Tuy nhiên anh ta lại nhanh chóng ngồi xuống, run rẩy hỏi:

- Anh Diệp, anh thật sự đã đi tới nội Ẩn Môn sao?

Sở dĩ anh ta kích động như vậy, bởi vì Tăng Chấn Hiệp biết, bao nhiêu năm qua, người nội Ẩn Môn phải cách một thời gian mới có thể đi ra được, nhưng người bên ngoài vẫn chưa có ai vào được. Hơn nữa trong truyền thuyết, thực lực của nội Ẩn Môn quả thật cao hơn nhiều so với ngoại Ẩn Môn.

Diệp Mặc lại nói:

- Đúng vậy. Nếu như nói Thiên Cấp chính là Tiên Thiên, như vậy phần lớn các môn phái của nội Ẩn Môn đều có khoảng bảy tám cao thủ Tiên Thiên. Nhưng nếu như muốn nói sau Thiên Cấp mới thật sự là Tiên Thiên, như vậy Tiên Thiên trong các đại môn phái nội Ẩn Môn cũng không quá một hai người mà thôi.

Diệp Mặc từng gặp Ly Thành và cao thủ Tiên Thiên khác truy sát Cơ Mi. Quả thật bọn họ đều rất cao. Ngay cả Cơ Mi luyện khí tầng chín cũng không phải đối thủ của gã. Đáng tiếc chính là gã gặp mình tu luyện Tam Sinh Quyết. Hơn nữa Diệp Mặc còn cướp được một bộ kiếm quyết trên người gã.

Bởi vì chuyện này, Diệp Mặc đã suy nghĩ thật lâu. Hắn cảm giác Cổ Võ không phải đơn giản như vậy. Tuy rằng tu luyện giai đoạn trước không thật sự lợi hại. Nhưng nếu như người tu luyện Cổ Võ vượt qua Tiên Thiên, thậm chí vượt qua trình độ cao hơn, như vậy kết quả sẽ thế nào?

Diệp Mặc nghĩ rất lâu về vấn đề này. Bởi vì không có ví dụ trước đó, cho nên hắn không đưa ra được kết luận nào.

- Làm thế nào để đi vào tiểu thế giới nội Ẩn Môn?

Ánh mắt Tăng Chấn Hiệp trở nên kích động. Nếu như có thể tiến vào nội Ẩn Môn, có phải anh ta sẽ tu luyện đến trình độ cao hơn không?

Vẻ mặt Diệp Mặc buồn bả nói:

- Vợ tôi đã ở trong tiểu thế giới. Nhưng hiện tại tôi cũng không có cách nào đi vào được. Tôi nghĩ phải chờ tới khi tôi tu luyện cao thêm một tầng nữa, tôi sẽ quyết định thử lại xem sao.

Diệp Mặc tính chuẩn bị sau khi đạt tới Trúc Cơ, sẽ sửa lại Thất Tinh Trận pháp ở dãy núi Hoành Đoạn một chút. Sau đó thử xem có thể đi vào tiểu thế giới hay không.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Tăng Chấn Hiệp lộ vẻ vô cùng thất vọng, thở dài nói:

- Từ khi tôi bắt đầu tu luyện đến giờ, không ngờ ngay cả một Thiên Cấp cũng không có cách nào đột phá. Ngược lại còn an ủi mình nói sắp đột phá Tiên Thiên. Thật sự là ếch ngồi đáy giếng, tự cao tự đại.

Đương nhiên Diệp Mặc biết đổi Thiên Cấp thành Tiên Thiên, là cách làm của tiền bối tu luyện Cổ Võ. Điều đó không có bất kỳ quan hệ nào với Tăng Chấn Hiệp. Bởi vì rất lâu về trước, người đột phá Thiên Cấp đã vô cùng ít ỏi. Cho nên tổ tiên đã làm chuyện không "sáng suốt" này, đã trực tiếp biến Tiên Thiên thành vạch đích, dứt khoát gọi đột phá Thiên Cấp là Tiên Thiên.

- Tôi có biện pháp khiến anh lập tức đột phá Thiên Cấp.

Diệp Mặc nhìn Tăng Chấn Hiệp có chút sa sút tinh thần bỗng nhiên hắn nói. Hắn nói như vậy, không phải bởi muốn đả kích sự tích cực tu luyện của Tăng Chấn Hiệp.

- Hả...

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Tăng Chấn Hiệp cảm giác đêm nay nói chuyện với Diệp Mặc khiến trái tim của anh ta đã vài lần gần như không chịu nổi. Diệp Mặc nói bất kỳ một câu nào đều nằm ngoài sự hiểu biết của anh ta. Bất kể Diệp Mặc nói ra lời nào, anh ta đều cảm giác nó không thực tế, nó không phải là sự thật. Nhưng anh ta lại biết, Diệp Mặc chắc chắn sẽ không lừa anh ta.

Diệp Mặc lấy ra một viên Đại Bồi Nguyên Đan đưa cho Tăng Chấn Hiệp nói:

- Đây là thứ tôi có được từ tiểu thế giới. Anh lấy mà dùng, có thể lập tức luyện hóa đả kích Thiên Cấp. Khẳng định có thể thành công.

- Tốt...

Tăng Chấn Hiệp kích động cầm lấy đan dược trong tay Diệp Mặc nuốt xuống. Đối với Diệp Mặc, anh ta hoàn toàn tin tưởng. Đan dược của Diệp Mặc lợi hại thế nào, mười mấy năm trước anh ta đã từng thấy qua. Nội tình mạnh mẽ khiến Tăng Chấn Hiệp gần như không tốn phí bất kỳ khí lực nào đã phá tan trói buộc. Ở sâu trong đan điền dần dần hình thành khí hải. Nội khí càng thêm lớn mạnh. Anh ta đã thật sự tấn cấp Thiên Cấp. So với ban đầu, sức mạnh trong cơ thể anh ta đã mạnh gấp mấy lần. Điều này khiến Tăng Chấn Hiệp cảm giác kích động gần như muốn lập tức đứng lên gào thét.

Anh ta cố kìm chế sự kích động của mình xuống, không ngừng làm vững chắc cảnh giới Thiên Cấp của mình.

Khi Tăng Chấn Hiệp tỉnh lại, trời đã hửng sáng. Anh ta kích động đứng lên cẩn thận xem xét toàn thân trên dưới một chút, ngạc nhiên mừng rỡ nói:

- Tôi đột phá, đột phá đến Tiên Thiên. Cảm giác mạnh mẽ này thật là tốt.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Anh nói Tiên Thiên chỉ là an ủi mình. Tôi cũng không có cách nào. Chính xác mà nói, anh còn chưa đột phá Tiên Thiên. Anh mới chỉ đột phá

Thiên Cấp mà thôi.

Lúc này Tăng Chấn Hiệp đã sớm đặt lời nói của Diệp Mặc sang một bên. Thiên Cấp ở trong này chính là Tiên Thiên. Có thể nói là anh ta rất có thể đã thành cao thủ Thiên Cấp đứng thứ hai trong Hoa Hạ.

Tuy rằng Diệp Mặc không muốn đả kích Tăng Chấn Hiệp, nhưng hắn sợ anh ta thỏa mãn với điều đó, sẽ không có cách nào tiến thêm. Hắn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Anh Tăng, tu vi như anh trong tiểu thế giới có rất nhiều. Hiện tại trời đã sáng, chúng ta xuống đi.

Tăng Chấn Hiệp chắp tay nhìn Diệp Mặc nói:

- Cảm ơn anh Diệp. Đương nhiên tôi hiểu ý của anh. Tôi chắc chắn sẽ không vì vậy mà mất đi khát vọng tu luyện. Ngược lại, sau khi tôi nghe anh nói, tôi sẽ càng thêm cố gắng.

Nói xong Tăng Chấn Hiệp chần chừ một hồi lâu lại hỏi:

- Anh Diệp, nếu so sánh tu vi hiện tại của tôi với anh, sẽ kém hơn bao nhiêu?

Cũng may anh ta còn tự mình hiểu được, chỉ nói kém hơn bao nhiêu, mà không nói có thể đánh thắng được anh hay không.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Lúc trước tôi ở trong tiểu thế giới, bị mấy chục cao thủ Thiên Cấp vây quanh. Trong bọn họ còn có cao thủ Thiên Cấp hậu kỳ và đỉnh phong.

Về phần Địa Cấp và nửa bước Tiên Thiên đều bị Diệp Mặc tự động không để ý đến.

- Kết quả thế nào?

Không đợi Diệp Mặc nói ra kết quả, Tăng Chấn Hiệp đã vội vàng hỏi.

- Kết quả?

Diệp Mặc hờ hững nói:

- Kết quả đều bị tôi giết... A, hẳn là còn một người chạy thoát.

-...

Tăng Chấn Hiệp không nói gì vỗ vỗ vào đầu mình. Mình đã biết anh chàng Diệp này quả thực là một kẻ biến thái. Khẳng định hắn đã là Tiên Thiên thực sự.

Mấy chục cao thủ Tiên Thiên không ngờ đều bị hắn giết chết. Nếu điều này bị truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ không có ai tin. Nhưng Tăng Chấn Hiệp biết Diệp Mặc chắc chắn sẽ không lừa anh ta. Những lời hắn khẳng định hoàn toàn là sự thật. Giờ phút này, anh ta không còn tâm tư so sánh hơn thua với Diệp Mặc nữa. Tâm tình vừa rồi còn định tỷ thí với Diệp Mặc một trận đã hoàn toàn biến mất. Thậm chí ngay cả niềm vui tấn cấp Thiên Cấp cũng đã giảm đi rất nhiều.

Khi Diệp Mặc và Tăng Chấn Hiệp tới chỗ khách sạn, đúng lúc gặp đám người Phong Vũ đi ra. Phong Vũ thấy Tăng Chấn Hiệp và Diệp Mặc, lập tức đi tới đón nói:

- Diệp thành chủ, Tăng môn chủ, tối hôm qua tôi muốn tìm hai người lại không tìm được. Sao...

Phong Vũ đang nói bỗng nhiên dừng lại. Anh ta cảm giác được Tăng Chấn Hiệp không giống trước kia. Khí thế toàn thân mạnh gấp mấy lần. Hơn nữa thậm chí anh ta có chút không khống chế được khiến nội khí tràn ra. Đó là bởi vì Tăng Chấn Hiệp vừa đột phá Thiên Cấp, hoàn toàn không có lý do để kiềm chế.

- Tăng môn chủ... Anh đã đột phá đến Tiên Thiên sao?

Giọng điệu Phong Vũ bắt đầu run rẩy. Chỉ trong một đêm Tăng Chấn Hiệp đã đột phá đến Tiên Thiên. Thật sự nghe nói cũng khiến người ta hoảng sợ.

Trước kia bất kể là lúc nào, tu vi của anh ta đều cao hơn so với Tăng Chấn Hiệp một chút. Nhưng hiện tại trong chớp mắt Tăng Chấn Hiệp đã hoàn toàn vượt qua anh ta, hơn nữa còn không chỉ cao hơn một chút. Điều này khiến anh ta giật mình chấn động. Đồng thời, anh ta cũng có cảm giác rất mất mát.

Tăng Chấn Hiệp mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy, tối hôm qua nhờ sự trợ giúp của người anh em này, tôi đã may mắn đột phá.

Tăng Chấn Hiệp không muốn xóa bỏ công lao của Diệp Mặc, cho nên không giấu diếm. Nghe Tăng Chấn Hiệp nói xong, gần như mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc. Không ai nghi ngờ lời Tăng Chấn Hiệp đã nói. Bởi vì ngày hôm qua Diệp Mặc vừa đến, hôm nay Tăng Chấn Hiệp đã đột phá.

- Nhưng Tăng môn chủ, anh đã đột phá Tiên Thiên. Đây là chuyện vui lớn. Sao trông anh lại không có vẻ hào hứng vậy.

Một võ giả Địa Cấp sau khi đã hết khiếp sợ, lập tức liền phát hiện Tăng Chấn Hiệp không mấy hưng phấn, nhiều nhất chỉ là rất hài lòng thôi.

Trong lòng Tăng Chấn Hiệp cười khổ, thầm tự nhủ nếu như các người biết được sự lợi hại khủng khiếp của Diệp Mặc, nếu như các người biết rằng tôi tu luyện đến bây giờ còn chưa tới Tiên Thiên. Nếu như các người biết rằng Tiên Thiên mới là khởi đầu tu luyện Cổ Võ, phỏng đoán các người sẽ không nói như vậy.

Nhưng những suy nghĩ này chỉ có thể giữ ở trong lòng mà thôi. Anh ta vẫn cười ha hả ôm quyền nói:

- Nếu nói trong lòng không hưng phấn đương nhiên là không có khả

năng. Chỉ có điều hưng phấn này đều giữ trong lòng mà thôi. Hôm nay tôi đặt một bàn ở Thư viện Cửu Minh, mời tất cả mọi người uống một chén.

Sau khi kinh hãi Phong Vũ lập tức liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường. Anh ta lập tức cười ha hả nói:

- Tốt, tốt, hẳn là phải vậy rồi. Đi, hiện tại chúng ta phải đi Thư viện Cửu Minh. Hiện nay rốt cuộc lại có người kế thừa Vương sư huynh, đột phá Tiên Thiên. Điều này đối với toàn bộ Ẩn Môn chúng ta mà nói đều là một chuyện thật đáng mừng.

Trong lòng Phong Vũ, công pháp của Diệp Mặc rất cổ quái, nhưng anh ta không cho rằng Diệp Mặc đã đột phá Tiên Thiên. Bởi vì với tầm tuổi của Diệp Mặc, Tiên Thiên trẻ tuổi như vậy, anh ta tuyệt đối sẽ không tin.

Lực công kích của Diệp Mặc kinh người, về điểm ấy anh ta khẳng định. Nhưng rất nhiều người đều có thể giết địch vượt cấp. Điều đó không liên quan tới tu vi.

Đứng phía sau Phong Vũ, trong mắt sư muội Thái Cơ không ngừng lóe lên sự kinh sợ. Bỗng nhiên cô ta chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Biểu tình trên mặt không ngừng biến hóa. Dường như cô ta đang cân nhắc một chuyện nào đó rất quan trọng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 808

Đệ Nhất Cao Thủ

Tuy rằng sự tình sau khi được Diệp Mặc điều tra, chân tướng đã rõ ràng, nhưng đối với việc nối nghiệp này còn cần mọi người bàn bạc, cho nên người muốn tới Nhạc Thanh thì nên tới 'Thư viện Cửu minh' một chuyến trước.

Từ Nhạc Thanh đi 'Thư viện Cửu minh' là trực tiếp ngồi máy bay trực thăng, Diệp Mặc đi qua ngoại ẩn môn cũng không ít, nhưng 'Thư viện Cửu minh' lại cho Diệp Mặc cảm giác đại khí đâu chỉ gấp trăm lần so với Hồ Lô cốc.

Có thể nói địa thế và sơn môn của Hồ Lô cốc là một sơn môn kém cỏi nhất trong số những nơi Diệp Mặc từng chứng kiến, thậm chí còn kém xa so với Điểm Thương phái. Diệp Mặc đoán lúc trước sở dĩ lựa chọn Hồ Lô cốc làm sơn môn, ngoại trừ bí mật ra, chủ yếu còn bởi vì sông ngầm dưới lòng đất kia.

'Thư viện Cửu minh' thật rầm rộ, tọa lạc tại đỉnh Côn Châu nơi tận cùng bên trong dãy núi Côn Lôn cực kỳ bí mật, so với những ngọn núi thường có tuyết đọng bên ngoài, thì đỉnh Côn Châu không ngờ là một mảnh xanh lục khó có thể có được. Khu kiến trúc nối liền cùng một chỗ, khiến Diệp Mặc có chút cảm phục, vật liệu xây dựng những kiến trúc này ban đầu chuyển vào đây như thế nào vậy.

Diệp Mặc bởi vì đã xử lý xong mọi việc ở Nhạc Thanh, bản thân hắn không có ý định đến 'Thư viện Cửu minh" nhưng hắn cũng muốn biết sơn môn đứng nhất của ngoại ẩn môn rốt cuộc ở chỗ nào, nên đã trực tiếp đến đây.

Bởi vì Diệp Mặc được coi là khách quý, cho nên hắn trực tiếp được sắp xếp vào một gian phòng rất xa hoa. Diệp Mặc tuy rằng lập tức là luyện khí tầng tám hậu kỳ, nhưng thời gian tu luyện của hắn lại không nhiều lắm. Ở núi Thần Châu, hắn nghiên cứu trận pháp vài năm, tu vi của hắn đều được nâng cao trong khi làm những việc khác nhau Hiện tại linh khí 'Thư viện Cửu minh' coi như là không tồi, Diệp Mặc sau khi vào phòng. Lập tức bắt đầu tu luyện, nếu không có chuyện gì không nên quấy rầy hắn.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Nhưng khi Diệp Mặc vừa mới tu luyện một đại chu thiên, đã có người gõ cửa phòng của hắn.

Diệp Mặc còn tưởng rằng Tăng Chấn Hiệp muốn tìm hắn nói chuyện phiếm, sau khi thần thức của hắn quét ra, lại phát hiện người đứng ở cửa chính là Thái Cơ của 'Thư viện Cửu minh'.

Người phụ nữ này tìm đến hắn làm gì? Diệp Mặc nhớ rõ giữa cô và hắn không có bất kỳ liên quan gì.

Tuy nhiên Diệp Mặc vẫn mở phòng ra, không ngờ Diệp Mặc vừa mới mở cửa, Thái Cơ lại trực tiếp chạy vào phòng. Và thuận tay đóng cửa phòng lại.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn người phụ nữ này, hắn không biết người phụ nữ này muốn làm cái gì, nhưng nếu nói một người phụ nữ như vậy muốn dụ dỗ hắn cũng quá khôi hài nha. Thái Cơ tuy rằng không xấu. Chưa thể nói là tuyệt sắc. Nhiều nhất chỉ có thể nói là thanh tú mà thôi, huống chi cô thoạt nhìn đã hơn ba mươi tuổi rồi. Nhưng Diệp Mặc biết rằng cô tuyệt đối không chỉ hơn ba mươi tuổi, người phụ nữ này ít nhất hơn bốn mươi rồi.

Thấy Diệp Mặc nghi hoặc nhìn mình. Thái Cơ bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Mặc nói:

- Xin Diệp thành chủ tác thành cho Thái Cơ.

Người phụ nữ này vừa tới đã quỳ xuống như vậy, từ cổ áo của nàng là có thể thấy được hai luồng tuyết trắng đầy đặn trước ngực cô, phía trước phấn hồng một chút, thậm chí ngay cả lót ngực cũng không có. Bởi vì khoảng cách gần Diệp Mặc, cho nên một mùi hương nhàn nhạt lập tức từ cổ áo của cô truyền ra. Diệp Mặc khẳng định, loại này mùi hương này không phải đồ trang điểm tầm thường.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn khẳng định người phụ nữ này là cố ý ăn mặc như vậy mà tới đây, hơn nữa cũng cố ý để hắn nhìn thấy, xem ra cô ta là đến để dụ dỗ hắn đây.

Nhưng chút thủ đoạn hấp dẫn này ở trong mắt Diệp Mặc quả thực không là gì. Hiển nhiên Thái Cơ cũng không hiểu nhiều về thủ đoạn quyến rũ, cho nên thầm nghĩ ra loại phương pháp đơn giản này.

Diệp Mặc dường như không có việc gì ngồi xuống, nhìn Thái Cơ, rồi mới lên tiếng - Bộ núi đôi này của cô không có bất kỳ tác dụng nào với tôi. Cô ngồi xuống nói chuyện đi, có chuyện gì hãy nói thẳng ra, không cần vòng vo như vậy.

Phỏng chừng biết mình không thể nào hấp dẫn được người đàn ông này, thấy Diệp Mặc nhìn ngực của nàng cũng không lộ ra ánh mắt thèm muốn, Thái Cơ đành phải đứng lên nói:

- Thái Cơ tuy rằng đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng là cơ thể có mùi hương trời sinh. Cuộc đời này chưa bao giờ gần gũi qua nam giới. Thái Cơ nguyện ý đem thân thể dâng hiến cho Diệp thành chủ, chỉ mong thành chủ nhận cho.

Nói xong cô gái này liền cởi áo ngoài của mình ra, và bắt đầu cởi nội y.

Cơ thể có mùi hương trời sinh? Diệp Mặc nhớ tới Tô Tĩnh Văn, trên người cô cũng có một mùi hương như có như không, giống như cũng là cơ thể có mùi hương trời sinh.

Chính mình đi tìm qua cô một lần, chỉ có điều không biết cô đi đến chỗ

nào rồi.

Tuy nhiên Diệp Mặc rất nhanh cũng nhớ tới Thái Cơ trước mắt, thấy cô còn đang cởi quần áo, liền vội khoát khoát tay nói:

- Cô quả thật rất xuất sắc, nhưng tôi không có hứng thú đối với cô. Nếu cô có chuyện gì thì hãy nói ra, không có chuyện gì xin mời trở về.

Thái Cơ nghe xong Diệp Mặc nói, trong mắt lộ ra một chút thất vọng, cô nhìn Diệp Mặc, cô thật không ngờ chính mình cơ thể có mùi hương trời sinh cũng không được Diệp Mặc xem trọng. Phải biết rằng cô tuy là không phải tuyệt mỹ, nhưng cũng là thanh tú, hơn nữa cơ thể có mùi hương trời sinh, nếu bị người ta biết, không biết có bao nhiêu đàn ông thèm thuồng, nhưng Diệp Mặc thậm chí ngay cả ánh mắt đều không dao động một chút.

Thái Cơ lắc lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia ảm đạm và thất vọng, lại vái Diệp Mặc một cái, sửa sang lại y phục của mình, không ngờ xoay người rời đi.

Diệp Mặc nhìn người phụ nữ kỳ quái này hỏi một câu:

- Tại sao không nói ra mục đích của cô? Có lẽ tôi thật sự có thể giúp cô?

Thái Cơ dừng lại, bỗng nhiên lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Thái Cơ cũng chỉ có thể đem thân thể khiến cho Diệp thành chủ cảm thấy hứng thú một chút, trừ chuyện này ra Thái Cơ không nghĩ ra được còn có cái gì có thể đánh động Diệp thành chủ. Nếu Diệp thành chủ không có hứng thú đối với thân thể của Thái Cơ, Thái Cơ tiếp tục ở lại nơi này là tự chuốc nhục mà thôi.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Nếu như vậy, vậy xin cô cứ tự nhiên đi.

Hắn đối với Thái Cơ cho tới bây giờ cũng không quen, cho nên cũng

không có nghĩa vụ phải giúp cô.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Thái Cơ hơi sửng sốt, nhưng không có tiếp tục rời đi, mà ngừng lại nói:

- Diệp thành chủ, anh có biết 'Thư viện Cửu minh' đệ nhất cao thủ là ai không?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi không phải thành chủ, cô cứ gọi tên tôi là được rồi.

- Vâng, anh Diệp.

Thái Cơ biết tuổi mình còn lớn hơn so với Diệp Mặc, nhưng vẫn là gọi Diệp Mặc là anh.

Diệp Mặc cũng không so đo với cô, nói thẳng:

- Hẳn là môn chủ Vương Kỳ Kiếm, nghe nói hắn đã là tu vi Tiên Thiên.

Về phần tại sao Diệp Mặc biết người có tu vi cao nhất ở 'Thư viện Cửu minh' là Vương Kỳ Kiếm, chính là Tăng Chấn Hiệp nói cho hắn biết.

Không ngờ Thái Cơ lại lắc lắc đầu nói:

- Anh Diệp, nếu anh cho là như vậy thì anh nhầm rồi. Toàn bộ ẩn môn, thậm chí bao gồm mọi người ở 'Thư viện Cửu minh' đều cho rằng đệ nhất cao thủ chính là Vương môn chủ 'Thư viện Cửu minh', chỉ có tôi và người kia biết không phải như vậy.

Diệp Mặc sau khi nghe xong những lời này của Thái Cơ, chân mày nhướng lên, thần thức lập tức liền quét ra ngoài. Thần trí của hắn bao trùm phạm vi hơn mười dặm, đã đem toàn bộ mọi người ở 'Thư viện Cửu minh' quét một lần. Rất nhanh hắn ngay tại một chỗ phát hiện một gã đàn ông dáng người thấp bé trong thạch thất dưới đất, thoạt nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi, mặt chữ điền, tóc không phải rất dài, nhưng ánh mắt lại rất nhỏ, gần

như híp lại thành một tuyến.

Y mặt ngoài tu vi thoạt nhìn chỉ có nửa bước Tiên Thiên, nhưng Diệp Mặc lại cẩn thận nhìn một chút, tu vi của y không ngờ gần như đã giống với Ly Thành của Thái Ất Môn, rõ ràng đã vượt qua Thiên cấp, trở thành Tiên Thiên chân chính.

Ở bên ngoài thậm chí có cao thủ Tiên Thiên? Diệp Mặc trong lòng hơi sửng sốt, hắn cũng không biết cảnh giới này, rốt cuộc là đột phá như thế nào? Hơn nữa hắn còn có thể che dấu tu vi của chính mình, đem tu vi của mình giấu ở nửa bước Tiên Thiên. Chính mình nếu không phải tu luyện 'Tam sinh quyết" chưa chắc đã nhìn ra.

Người này khi biết tu vi của mình là cao nhất, còn cẩn thận che dấu tu vi, có thể thấy được y là một người rất cẩn thận.

Thấy vẻ mặt Diệp Mặc có chút kỳ quái, Thái Cơ ngậm miệng nói:

- Anh Diệp chắc chắn sẽ không tin lời nói của tôi, chắc anh nghĩ Vương môn chủ của 'Thư viện Cửu minh' đã thăng cấp Tiên Thiên mười mấy năm rồi, làm sao có thể có người tu vi cao hơn so với anh ta nữa.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Không, tôi tin lời cô nói, chỉ có điều tại sao cô phải nói với tôi việc này?

- A, anh thật sự tin?

Thái Cơ kinh sợ hơi sửng sốt, nhưng lập tức liền kịp phản ứng, lập tức nói:

- Bởi vì tôi biết anh là một người có bản lĩnh lớn, nghị lực lớn. Lúc trước toàn bộ 'Thư viện Cửu minh' đều nói anh là người sát hại ẩn môn, nhưng tôi cũng không tin, tôi biết anh không phải làm không được, mà là sẽ không làm như vậy.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn người phụ nữ rất bình thường trước mắt này, hắn không thể tưởng được người phụ nữ này lại hiểu hắn sâu như vậy, nhưng mình tiếp xúc cũng không nhiều với cô ta. Mình quả thật sẽ không làm chuyện bị người đời coi thường như vậy, cũng không làm như vậy.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn Thái Cơ nói:

- Nếu cô hiểu tôi như vậy, vậy việc cô quyến rũ tôi cũng là giả dối, biết tôi sẽ cự tuyệt?

Hắn bỗng nhiên cảm giác người phụ nữ này cũng không đơn giản, là hạng người có tâm cơ thâm trầm.

Thái Cơ sắc mặt bỗng nhiên đỏ hồng, lại lắc lắc đầu nói:

- Tôi tới nơi này là thật tâm đấy, tôi nghĩ qua anh sẽ cự tuyệt, chẳng qua nếu như anh không cự tuyệt, tôi cũng không có hối hận, cho dù hiện tại chỉ cần anh nói đồng ý, Thái Cơ lập tức có thể cởi sạch y phục của mình. Tôi tin tưởng anh Diệp biết tôi không phải người lỗ mãng.

- Tôi vẫn là câu nói kia, đối với việc này tôi không có hứng thú. Tuy nhiên 'Thư viện Cửu minh' đệ nhất cao thủ không phải Vương Kỳ Kiếm, việc này dường như cũng không có bao nhiêu quan hệ với tôi. Hơn nữa, tại sao cô biết được đệ nhất cao thủ là ai?

Diệp Mặc đã ngừng động tác của Thái Cơ lại, nhạt nhẽo nói.

Thái Cơ trầm mặc sau một lát, mới lên tiếng:

- Năm đó Bàng Húy giết cả nhà tôi, làm nhục mẹ và hai em gái tôi, tôi thề phải tìm y báo thù. Nhưng tôi chịu khổ cực gia nhập 'Thư viện Cửu minh' về sau, phát hiện tu vi của y cao hơn tôi rất nhiều. Tám năm trước, khi tôi vụng trộm quan sát y luyện võ, không ngờ phát hiện y có thể lướt đi trên không, hơn nữa một chưởng của y liền đánh nát một vách núi ớn. Tôi biết ngay tu vi của y sớm đã vượt qua môn chủ Vương Kỳ Kiếm, tôi đồng thời biết, có lẽ tôi cả đời này đều không có cơ hội tìm y báo thù. Tôi sở dĩ còn

nhịn xuống ở lại chỗ này, chính là vì trốn tránh, tìm được một cơ hội đánh lén y.

- Cô muốn tìm tôi giúp cô báo thù?

Diệp Mặc cau mày hỏi một câu.

Thái Cơ lắc lắc đầu nói:

- Tôi biết tu vi của Địa cấp tôi nếu muốn tìm y báo thù thì rất khó, cho dù là đánh lén cũng không thể, cho nên tôi cầu xin tiền bối giúp tôi thăng cấp đến Tiên Thiên, sau đó tôi có thể đánh lén y.

Nói xong Thái Cơ không đợi Diệp Mặc nói ra câu không đồng ý, lại nói:

- Bàng Húy sở dĩ tu luyện nhanh như thế, không phải vì tư chất của y rất cao, mà là y có một quyển công pháp tu luyện cổ võ chân chính. Bộ công pháp đó là của gia đình tôi, cha tôi trong một lần ngẫu nhiên chiếm được bộ công pháp kia, chỉ có điều còn chưa kịp mở ra xem, Bàng Húy ác ma kia đã đi theo tới nhà của tôi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 809

Vu Thần Quyết

Cô nói Bàng Húy cũng là nhờ bản công pháp của gia đình cô mới thăng cấp đến Tiên Thiên chân chính? Nhưng Bàng Húy không ngờ ở bên ngoài với nguồn tài nguyên ít ỏi như thế lại có thể thăng cấp Tiên Thiên, việc này cũng không thể dùng tư chất xuất chúng để hình dung. Giải thích duy nhất, là Bàng Húy lấy được bản công pháp kia đúng là không phải bình thường, là một quyển công pháp tu luyện cổ võ rất cao cấp.

- Tiên Thiên chân chính? Cái gì là Tiên Thiên chân chính?

Thái Cơ nghi hoặc hỏi một câu.

Diệp Mặc lúc này mới ý thức được mình nói sai rồi, hắn đành phải nói - Việc này, có lẽ sau này cô sẽ hiểu, cô cho rằng Tiên Thiên của Bàng Húy lợi hại hơn so với môn chủ Vương Kỳ Kiếm các cô.

Tuy rằng Thái Cơ không tiếp tục hỏi tiếp, nhưng trong lòng đã có một chút nghi hoặc, nhưng cô không có hoài nghi lời Diệp Mặc nói, bởi vì Vương Kỳ Kiếm thăng cấp Tiên Thiên đã lâu như vậy, dựa theo cái nhìn của cô, Vương môn chủ quả thật không phải đối thủ của Bàng Húy.

Nhưng cô cũng có cái nhìn của mình, trực tiếp nói với Diệp Mặc:

- Tôi lại cho rằng, y sở dĩ có thể so sánh với Vương môn chủ, cũng không phải tư chất của y rất mạnh, đó là bởi vì y đoạt được bản công pháp kia của nhà chúng tôi.

- Cha cô từ chỗ nào lấy được bộ công pháp kia? Bộ công pháp kia có tên gọi là gì?

Diệp Mặc nghe xong Thái Cơ nói, đồng thời cảm thấy hứng thú với bộ công pháp kia.

Dưới cách nhìn của hắn thì nội khí tu luyện cổ võ và chân nguyên cũng không thấp so với người luyện khí, thậm chí còn cao hơn một bậc. Ly Thành sở dĩ chân khí không thâm hậu bằng hắn. Diệp Mặc phỏng chừng đó là bởi vì công pháp 'Tam sinh quyết'. Ly Thành tu luyện chỉ có một bộ công pháp rất bình thường, mà 'Tam sinh quyết" theo dự đoán của Diệp Mặc đã là pháp quyết tu chân cao nhất trong Tu Chân giới.

Ở trong này Diệp Mặc biết rằng công pháp cổ võ và cấp bậc tu luyện cổ võ giống nhau, đều chia làm bốn cấp bậc là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, nhưng trong đó không phân chia nhỏ, chỉ có dùng thượng trung hạ để phân chia.

Nhưng Diệp Mặc đến từ Tu Chân giới. Biết tu chân pháp quyết cũng chia cấp bậc, hơn nữa sự phân chia so với công pháp cổ võ còn tỉ mỉ hơn gấp mấy lần Sự phân chia tu chân pháp quyết và phân chia đan dược giống nhau như đúc, chia làm sáu cấp bậc là phàm, trần, linh, thiên, tiên, thần, thánh. Mỗi cấp bậc lại chia làm cửu phẩm, thấp nhất là nhất phẩm, cao nhất là cửu phẩm. Cái này Diệp Mặc cũng biết rõ. Kỳ thật ở Lạc Nguyệt, hắn biết đẳng cấp cao nhất khi tu luyện công pháp chính là Thiên cấp nhị phẩm, vẫn là một quyển công pháp không trọn vẹn.

Không cần nói đến Tiên cấp còn có thánh cấp và thần cấp, mà ngay cả công pháp Thiên cấp tam phẩm cũng không có, xác thực mà nói chính là công pháp Thiên cấp nhất phẩm đều rất khó tìm, đại bộ phận môn phái có một quyển công pháp Linh cấp cũng đã rất tốt rồi.

Diệp Mặc ban đầu ở trong môn phái tu luyện chính là Phàm cấp lục phẩm công pháp, nói thật như vậy đã tốt lắm rồi.

Về phần 'Hồng Mông tạo hóa quyết" Diệp Mặc phỏng chừng đã vượt qua Tiên cấp, cụ thể là cấp bậc gì, hắn không dám khẳng định. 'Tam sinh quyết' ở trong mắt Diệp Mặc thậm chí còn cao hơn một cấp bậc so với 'Hồng

Mông tạo hóa quyết'

Diệp Mặc tiếc nuối chính là hắn có được 'Tam sinh quyết' và 'Hồng Mông tạo hóa quyết' hơi muộn, nếu không lấy tư chất của đám người Lạc Ảnh, tu luyện 'Hồng Mông tạo hóa quyết' nói không chừng đã Trúc Cơ rồi.

Thái Cơ không biết Diệp Mặc ở trong thời gian cực ngắn đã có quá nhiều ý niệm trong đầu như vậy, cô trả lời nói:

- Lúc trước cha tôi và bằng hữu cùng đi tìm kiếm di tích núi Bất Chu. Bọn họ khảo sát qua rất lâu, bên trong "đại hoang tây kinh" có nói: Tây Bắc Hải ngoại, đất hoang chi góc, có núi mà không hợp, danh viết không chu toàn.

- Bọn họ cho rằng núi Bất Chu ngay tại một chỗ nào đó trên cao nguyên Pamirs hoặc là núi Hermon, còn có núi Helan mấy nơi này - Lúc cha tôi trở lại, trên người có vết thương, ông ấy chỉ nói cho chúng tôi biết rằng bằng hữu của ông đều thất lạc rồi. Ông chiếm được một bộ 'Vu thần quyết'. Ba chị em chúng tôi, tôi là chị cả, mẹ tôi sai tôi đi siêu thị mua chút gì về cho cha tôi ăn, thuận tiện giúp cha mua một ít thuốc. Nhưng khi tôi trở lại, lại thấy cái tên ác tặc Bàng Húy kia cả người máu tươi rời khỏi nhà tôi. Tôi vội vàng chạy về, lại thấy cha mẹ và hai em đều nằm giữa vũng máu, hơn nữa, hơn nữa...

Thái Cơ hiển nhiên khắc sâu một đoạn ký ức này, thậm chí đã khắc đến xương cốt rồi, cô bây giờ vẫn không thể đối mặt, cô xoa xoa mắt tiếp tục nói:

- Cha tôi lúc ấy còn chưa tắt thở, ông ấy nói cho tôi biết người tới giết ông ấy chính là Bàng Húy của 'Cửu minh thư viện'... Thật đáng giận là tôi ở 'Cửu minh thư viện' hơn hai mươi năm, không ngờ không có cơ hội trả thù y, tôi thật hận...

Diệp Mặc trong lòng cũng cảm thấy thông cảm cho Thái Cơ, Bàng Húy quả thật không ra gì cả, Diệp Mặc cũng không phải nói y không nên cướp đoạt 'Vu thần quyết'. Loại pháp quyết thượng cổ này bất kỳ một kẻ tu luyện

cổ võ nào đều không thể bỏ qua, cũng giống như Tu Chân giả nhìn thấy một bộ công pháp tiên cấp, cũng sẽ không có cách nào không sinh ra lòng tham lam muốn cướp đoạt. Nhưng Diệp Mặc kinh bỉ kẻ này chính là sau khi y đoạt được 'Vu thần quyết' còn giết người bịt miệng, thậm chí còn cưỡng gian rồi giết chết.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Thái Cơ tuỳ thời đứng ở một bên, không có chủ động nói thêm.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi mới lên tiếng:

- Chị Thái Cơ, cho dù tôi giúp cô thăng cấp tới Tiên Thiên rồi, cô cũng không phải là đối thủ của y. Cô có biết Bàng Húy bây giờ là tu vi gì không? Vừa rồi tôi nói Tiên Thiên chân chính, cô có chút nghi hoặc, hiện tại tôi sẽ giải thích một chút cho cô hiểu.

Diệp Mặc đem Thiên cấp và Tiên Thiên giải thích cho Thái Cơ một chút, sau một lúc lâu Thái Cơ mới không thể tin được nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, anh nói môn chủ Vương Kỳ Kiếm của chúng tôi hiện tại cũng chỉ là Thiên cấp, cũng chưa thăng cấp Tiên Thiên chân chính ư, nhưng thật ra cái tên Bàng Húy lại đã thăng cấp Tiên Thiên?

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng đấy, nếu tôi không có đoán sai hẳn là như vậy.

Hắn biết mình khẳng định không có nhìn lầm, vừa rồi thần trí của hắn đồng dạng cũng quét đến Vương KỳKiếm, đó là Thiên cấp hậu kỳ chân chính, nhưng muốn nói tu vi, khả năng còn không bằng Tề Đam của Thái Ất Môn, chớ đừng nói chi là Thiên cấp đỉnh cao Lãnh Thuyên, không có ai so sánh được.

Nếu để cho Vương Kỳ Kiếm đi đánh Bàng Húy, Diệp Mặc khẳng định Vương Kỳ Kiếm chống cự không được một giờ ba khắc cũng sẽ bị Bàng Húy giết chết.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Ánh mắt Thái Cơ dần dần tuyệt vọng, sắc mặt của cô cũng trắng dần, thậm chí đã không có sắc máu nữa rồi. Không cần nói cô bây giờ còn chưa thăng cấp Thiên cấp. Cho dù sau khi thăng cấp Thiên cấp, muốn đánh lén Bàng Húy thành công, cũng là cơ hội xa vời. Nếu Bàng Húy đúng như lời Diệp Mặc nói, chính là Tiên Thiên, như vậy cho dù Diệp Mặc đồng ý giúp cô báo thù, cũng không phải đối thủ của Bàng Húy.

Huống chi Diệp Mặc còn không muốn ra tay, Diệp Mặc có thể nói cho cô biết việc này, đã là phá lệ rồi.

Diệp Mặc thật sự là không đành lòng nhìn Thái Cơ tuyệt vọng như vậy. Thở dài chủ động nói:

- Tôi có thể giúp cô thăng cấp Tiên Thiên...

Diệp Mặc biết rằng ở cái tuổi này của Thái Cơ muốn trở thành Địa cấp hậu kỳ, tuy rằng có quan hệ đến việc cô liều mạng tu luyện, nhưng cũng liên quan đến tư chất của cô. Cho nên hắn tin tưởng mình có thể ở cả đêm giúp Thái Cơ thăng cấp Thiên cấp.

Nếu như nói những lời này của Diệp Mặc là nói lúc Thái Cơ vừa mới tiến vào, cô tuyệt đối là rất cảm kích và kích động, nhưng hiện tại cô đã biết cho dù thăng cấp Thiên cấp, ra tay với Bàng Húy cũng giống như nằm mơ.

Cô thở dài, lắc lắc đầu, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, cô xoay người vái Diệp Mặc một cái, lần này cô thật sự muốn rời khỏi đây, không có tâm tư gì nữa.

- Tôi có thể giúp cô giết Bàng Húy.

Khi Thái Cơ đi tới cửa, Diệp Mặc bỗng nhiên nói một câu.

Thái Cơ cả người run lên. Xoay người trong mắt đã lộ ra một chút thần thái, tuy nhiên ánh mắt của cô rất nhanh liền ảm đạm xuống. Bảo Diệp Mặc

đi giết một cao thủ Tiên Thiên chân chính, giống như bảo Diệp Mặc đi vào chỗ nguy hiểm. Cô rất rối rắm, cô không muốn hại Diệp Mặc, nhưng lại vẫn muốn Diệp Mặc đi giúp cô thử một lần. Cô biết. Đây có thể là cơ hội duy nhất.

Diệp Mặc đã nhìn ra tâm tư của Thái Cơ, hắn đứng lên khẽ mỉm cười nói:

- Tôi không phải mạo hiểm, tôi cho là tôi có thể giết y, bởi vì tôi từng giết qua những người có tu vi giống y.

- Ở tiểu thế giới?

Ánh mắt Thái Cơ lập tức lại sáng lên, cô vừa rồi nghe Diệp Mặc nói về tiểu thế giới.

Diệp Mặc gật gật đầu nói - Đúng. Tôi chỉ có một yêu cầu.

Thái Cơ bỗng nhiên lại quỳ rạp xuống đất nói:

- Anh Diệp, chỉ cần anh giết Bàng Húy, Thái Cơ đời này kiếp này sẽ là người hầu của anh, cho dù anh bán Thái Cơ bán cho bọn buôn người, Thái Cơ cũng cảm kích anh cả đời.

Diệp Mặc tay phất một cái, chân nguyên bắt đầu khởi động, Thái Cơ tự động đứng lên. Hắn không để ý tới bộ dạng kinh hãi của Thái Cơ, nói thẳng:

- Tôi đối với người hầu thật sự không có hứng thú, sau khi tôi giết Bàng Húy, cô vẫn là cô, tôi vẫn là tôi, chúng ta không có bất cứ quan hệ nào. Tôi chỉ có một yêu cầu, tôi muốn xem bản 'Vu thần quyết' kia một chút.

Diệp Mặc sở dĩ nói như vậy, cũng là thuận tiện, cho dù là không có sự tình Thái Cơ, hắn đã được biết đến 'Vu thần quyết' cũng nhất định muốn đi tìm Bàng Húy. Loại sách này hắn không xem sẽ ngủ không được, cho nên nếu đã quyết định làm, thuận tiện bán một ân tình thì có là gì?

Thái Cơ phục hồi tinh thần lại, trong lòng lại mừng như điên, Diệp Mặc nhẹ nhàng đã dùng nội khí đỡ cô dậy, đó là tu vi tuyệt đỉnh, cô chưa từng nghe qua. Diệp Mặc bản lĩnh lớn như vậy, cơ hội giết được Bàng Húy lại lớn hơn rất nhiều. Lo lắng duy nhất của cô chính là Bàng Húy có thể lướt đi trên không.

Sau khi cô nghe được Diệp Mặc nói như vậy, lập tức đã nói:

- 'Vu thần quyết' mặc dù là của nhà tôi, nhưng cũng do cha tôi bất ngờ đoạt được, tôi không cần bản pháp quyết này, anh Diệp cứ việc cầm đi. Tôi chỉ cần giết tên ác ma kia.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Tôi mặc dù chưa thấy qua 'Vu thần quyết', nhưng tôi có thể đoán được, đây là một quyển công pháp tu luyện tuyệt đỉnh. Tuy nhiên cho dù là tuyệt đỉnh đến mấy, tôi cũng không có dục vọng giữ lấy, tôi chỉ là xem một lần, sẽ trả lại cho cô.

Hắn có 'Tam sinh quyết' làm sao có thể đem công pháp tu luyện cổ võ bình thường để ở trong lòng? Sở dĩ muốn nhìn bản công pháp này, đó là vì Diệp Mặc rất muốn biết bản 'Vu thần quyết' này có khác với công pháp tu luyện cổ võ khác hay không, ghi chép lại công pháp thượng cổ chân chính. Hơn nữa, nhìn một lần hắn sẽ nhớ rất kỹ, lấy quyển sách này cũng không có tác dụng gì.

- Hiện tại tôi giúp cô thăng cấp Thiên cấp, cô hãy ăn đan dược này trước.

Diệp Mặc lấy ra một viên 'Đại Bồi Nguyên đan' đưa cho Thái Cơ.

- A...

Thái Cơ cho dù là đồ ngốc cũng biết Diệp Mặc lần này giúp cô là vô điều kiện, hắn hoàn toàn không cần phải giúp cô thăng cấp Thiên cấp, nhưng hắn vẫn làm như vậy. Cô biết Diệp Mặc nổi lên lòng hiệp nghĩa, không quen nhìn việc làm của Bàng Húy.

- Cảm ơn anh...

Thái Cơ nghẹn ngào nói một câu, từ sau khi cửa nát nhà tan, cô lần đầu tiên thấy được một ít hy vọng...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 810

Môn Chủ Cửu Minh

Thái Cơ nắm đại viên bồi nguyên đan mà Diệp Mặc đưa cho cô, cô không dám tin, một viên đan dược có thể lập tức tăng lên thiên cấp.

Nhưng cô vẫn không chút do dự nuốt viên đan dược, rất nhanh cô cũng cảm giác được sự tấn công mạnh mẽ của linh lực, niềm vui bất ngờ trong lòng càng làm cho cô không chút chậm trễ bắt đầu vận chuyển công pháp, đem linh khí trong cơ thể luyện hóa thành nội khí, nội khí bên trong tăng thêm, khí hải của cô dần dần hình thành.

Thái Cơ biết, khi khí hải của cô hình thành đầy đủ, điều đó chứng tỏ cô đã thật sự thăng lên Thiên cấp rồi, cũng chính là Tiên Thiên mà người khác hay nói. Cố nén sự kích động trong nội tâm, Thái Cơ không ngừng luyện hóa đan dược.

Diệp Mặc không để ý đến Thái Cơ luyện hóa đan dược, hắn cũng nuốt một đại viên bồi nguyên đan bắt đầu tu luyện. Sau mấy chu thiên, Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, hắn đã chính thức tiến vào luyện khí tầng tám hậu kỳ.

Diệp Mặc đứng lên cảm thấy rất hài lòng, lúc này mới phát hiện sắc trời bên ngoài đã sáng. Hắn nhìn Thái Cơ, Thái Cơ lúc này mới thu công, cô rít một tiếng rồi đứng lên, vẻ mặt vui mừng nhìn vào tay của mình, dường như trở nên sáng bóng hơn. Cô cảm thấy khí hải mạnh mẽ hơn trong cơ thể, dường như chỉ cần khẽ vươn tay đã là có thể đánh sập một ngôi nhà. Tu vi so với địa cấp hậu kỳ đâu chỉ tăng lên mấy lần - Tôi đột phá Thiên cấp rồi.

Thái Cơ lầm bầm nói, cô cảm ơn Diệp Mặc, cô không ngờ đan dược của Diệp Mặc thật sự có thể nghịch thiên như thế.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói một câu.

- Chúc mừng.

- Không ngờ có một viên đan dược nghịch thiên như thế.

Thái Cơ lại ngạc nhiên nói.

...

Trịnh Triều đúng lúc đến cửa phòng của Diệp Mặc, y đã nghe được tiếng rít của Thái Cơ trong phòng Diệp Mặc. Lập tức kinh ngạc, chẳng lẽ Diệp Mặc không ngờ không bằng cầm thú? Sao lại trở thành con ma háo sắc như vậy? Chỉ ở thư viện Cửu Minh một đêm, đã trắng trợn cưỡng hiếp sư muội Thái Cơ?

Trịnh Triều từ trước đến nay ngấp nghé hy vọng đoạt được Thái Cơ, tuy đoạt rằng tướng mạo Thái Cơ không có gì là nổi bật, nhưng y lại biết Thái Cơ là cơ thể có mùi hương trời sinh. Tiếc rằng tư chất của y bình thường, mười mấy năm trước cũng bởi vì thiên tài địa bảo tích tụ tới địa cấp trung kỳ. Đáng tiếc chính là hiện tại y vẫn ở địa cấp trung kỳ, ngay cả tu vi cũng không bằng Thái Cơ. Hơn nữa sau khi thổ lộ với sư muội Thái Cơ bị cô cự tuyệt. Y càng sốt ruột muốn ở trên tu vi theo đuổi Thái Cơ, tiếc rằng y càng sốt ruột, tốc độ tu luyện càng chậm.

Lúc này y nghe thấy sư muội Thái Cơ ở phòng Diệp Mặc. Y làm sao có thể nhịn được, lập tức gõ cửa. Nếu không phải Diệp Mặc là khách quý của thư viện Cửu Minh, y đánh không lại Diệp Mặc. Hiện tại thậm chí ngay cả môn chủ Vương Kỳ Kiếm cũng muốn gặp hắn, y không cần gõ cửa, mà là trực tiếp đá cửa mà vào.

Diệp Mặc vốn đã biết người đang ở bên ngoài chính là Trịnh Triều, hắn nhìn Thái Cơ nói:

- Chúng ta đi ra ngoài, cô dẫn tôi đi tìm Bàng Húy. Sau khi sự tình này chấm dứt, tôi phải rời khỏi thư viện Cửu Minh.

- Vâng, anh Diệp.

Thái Cơ lúc này đã biết, tu vi của Diệp Mặc đã chính thức là Tiên Thiên, thậm chí còn ở cấp cao hơn Tiên Thiên.

Cửa phòng vừa mở, Trịnh Triều lại thấy người mở cửa là Thái Cơ. Hơn nữa quần áo của Thái Cơ dường như cũng không mấy chỉnh tề, phải nói là hơi xốc xếch. Nhưng trên mặt Thái Cơ lại mang theo nụ cười, không có một chút gì bị cưỡng ép? Thái Cơ lúc nào cũng mỉm cười, Trịnh Triều thấy Thái Cơ mỉm cười, lại ngây ngẩn cả người.

Trịnh Triều sửng sốt lúc lâu mới cứng nhắc hỏi.

- Sư muội Thái Cơ, em sáng sớm tìm đến phòng của Diệp Mặc để làm gì?

Thái Cơ tắt lịm nụ cười, tạo vẻ lạnh lùng, lắc đầu nói:

- Không phải, em tối hôm qua đã tới đây rồi, anh có chuyện gì sao?

Cô buổi sáng đột phá tới Thiên cấp. Dưới sự kích động trong lòng, không ngờ đã quên sửa sang lại tóc và trang phục của mình.

Nghe xong lời nói của Thái Cơ, Trịnh Triều lập tức phản ứng, sư muội Thái Cơ và Diệp Mặc ở qua đêm cùng nhau trong phòng. Cô nam quả nữ cùng nhau qua đêm trong phòng có thể làm chuyện gì, Trịnh Triều chính là dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ đến.

Y há miệng thở dốc, sau một lát, bỗng nhiên hét lớn lên, rút ra cây kiếm dài đâm tới Diệp Mặc.

- Tao phải giết mày Diệp Mặc còn chưa kịp nghĩ ra chuyện gì, Thái Cơ gằn một tiếng, nhấc chân đá văng cây kiếm của Trịnh Triều ra xa mấy mét, kiếm rơi xuống bên ngoài lan can chạm trổ cạnh bồn hoa.

Trịnh Triều hét lớn và ra tay đánh nhau, làm chấn động rất nhiều người,

bọn họ nô nức kéo tới. Phong Võ là người đầu tiên đi đến, y nhìn thấy quần áo của Thái Cơ khi đứng nép bên cạnh Diệp Mặc có chút xốc xếch, lại nhìn Trịnh Triều lúc này mới nhíu mày hỏi:

- Sư đệ Trịnh, cậu tới đây làm gì?

- Tôi muốn giết Diệp Mặc, hắn dụ dỗ Thái Cơ ở trong phòng qua đêm cùng hắn.

Thái Cơ ra tay không mạnh, cho nên Trịnh Triều lập tức đứng lên, vẫn hung hãn như cũ nói.

Thái Cơ nhíu mày cười gằn nói:

- Trịnh Triều, tôi là gì của anh? Không cần nói tôi chủ động nhờ anh Diệp giúp tôi làm một chuyện, mới tới đây, cho dù anh Diệp bảo tôi tới, thì mắc mớ gì tới anh chứ?

Trịnh Triều há miệng thở dốc, đúng vậy, chuyện này mắc mớ gì đến y, chuyện Thái Cơ và Diệp Mặc ở cùng một chỗ không liên quan gì đến y.

Người xung quanh liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trong lòng Tăng Chấn Hiệp cũng cười gượng, anh Diệp làm người quang minh lỗi lạc, nhưng đứng trước sắc đẹp của phụ nữ cũng không thể kìm lòng. Hơn nữa, Thái Cơ cũng không được xem là một người phụ nữ sắc nước hương trời.

Đối với loại chuyện này, Diệp Mặc ngay cả giải thích cũng lười giải thích. Hắn tin rằng cho dù sự tình truyền đến tai Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, các cô cũng sẽ không hoài nghi hắn.

- Còn không đi đi.

Phong Võ quát lớn Trịnh Triều, không thèm nhìn y.

Sau khi quát lớn Trịnh Triều, Phong Võ hơi khách khí nói với Diệp Mặc:

- Sư huynh của tôi nghe nói Diệp thành chủ hạ cố đến chơi, đã rất vui.

Sư huynh của tôi muốn gặp Diệp thành chủ, mời Diệp thành chủ đi theo tôi.

Sư huynh của Phong Võ là Vương Kỳ Kiếm, tất cả người ở đây đều biết. Vương Kỳ Kiếm sau khi thành Tiên Thiên đệ nhất Hoa Hạ, rất ít ra ngoài, ngược lại một lòng hướng võ, chuyên tâm tu luyện. Hiện tại y lại muốn gặp Diệp Mặc, có thể thấy y rất coi trọng Diệp Mặc. Mấy câu nói tùy ý của cao thủ Tiên Thiên có uy tín lâu năm, sẽ làm cho mấy bọn hậu bối gặt hái không ít, cho nên đối với việc gặp mặt môn chủ Vương Kỳ Kiếm, bất cứ người nào cũng mong đợi.

- Tôi cùng đi với cậu.

Tăng Chấn Hiệp nói với Diệp Mặc, y biết thư viện Cửu Minh có ấn tượng không tốt với Diệp Mặc, y dù sao cũng là môn chủ của một trong sáu ẩn môn, đi cùng Diệp Mặc xem như tỏ rõ lập trường của y cho Vương Kỳ Kiếm.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, khoát tay Tăng Chấn Hiệp, sau đó nói với Phong Võ:

- Rất xin lỗi, nếu môn chủ Vương muốn gặp tôi thì tới nơi này, tôi lập tức phải đi cùng với Thái Cơ có một số việc, nên không có thời gian đi gặp Vương môn chủ của các anh.

- Hả...

Phong Võ thật không ngờ, Diệp Mặc ngay cả Vương môn chủ cũng không nể mặt, đây chính là môn chủ chủ động mời hắn. Cho nên trong lúc nhất thời, y không biết phải nói như thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Người chung quanh sau khi nghe thấy lời nói của Diệp Mặc lập tức nghị luận, tuy rằng Diệp Mặc mất thời gian cả đêm khiến cho Tăng Chấn Hiệp thăng cấp tới Tiên Thiên, nhưng dù sao cũng là mới vào Tiên Thiên, nghe nói Vương Kỳ Kiếm của thư viện Cửu minh đã là Tiên Thiên hậu kỳ rồi,

Diệp Mặc tuy rằng lợi hại, cũng không thể không nể mặt Vương môn chủ. Dù sao ở trước mặt Vương môn chủ, hắn vẫn là một hậu bối.

Đương nhiên cũng có một số người cảm thấy Diệp Mặc cũng không có gì thua kém hơn Vương Kỳ Kiếm, nếu không hắn cũng không thể tiêu diệt Hồ Lô cốc rồi. Cho nên cho rằng Diệp Mặc không cần nể mặt Vương Kỳ Kiếm, đương nhiên nơi này dù sao cũng là thư viện Cửu minh.

Diệp Mặc làm như vậy hơi quá đáng. Dưới tình thế Diệp Mặc và Thái Cơ cùng nhau qua đêm ở thư viện Cửu minh, trái lại chưa tính là gì.

Chỉ có Tăng Chấn Hiệp và Thái Cơ biết, Diệp Mặc làm như vậy không phải cố ý, mà là hoàn toàn chính đáng. Giống như một người luyện võ hoàng cấp nói chuyện với một người địa cấp - Ồ, tôi xem trọng cậu, cho nên cho cậu một cơ hội, đến gặp tôi một chút.

Thử nghĩ người luyện võ địa cấp kia sẽ để ý tới y sao? Không một kiếm giết chết người luyện võ hoàng cấp kia, đã là vận may của y Không khí của hiện trường hơi quỷ dị, Thái Cơ lại đứng dậy nói:

- Phong Sư huynh, Diệp đại ca đúng là đi với tôi có chút chuyện, cho nên anh ấy không có thời gian đi gặp môn chủ.

Cô đến thư viện Cửu minh chính là báo thù, cho nên cô thay mặt Diệp Mặc chuyển lời.

- Thái Cơ...

Phong Võ cũng thật không ngờ Thái Cơ thuộc thư viện Cửu minh lại nói ra những lời như vậy, hơn nữa còn gọi Diệp Mặc là Diệp đại ca, y nhất thời không kịp phản ứng.

Cho dù là Thái Cơ và Diệp Mặc ở cùng một chỗ, cũng không thể trong một đêm lại có thay đổi lớn như vậy? Chẳng qua là khi y đến quan sát Thái Cơ cẩn thận một chút, lập tức mới kinh ngạc.

- Sư muội Thái Cơ, em, em đã thăng cấp Tiên Thiên?

Phong Võ nói liên tiếp ba chữ em, cuối cùng là đem chuyện Thái Cơ thăng cấp Tiên Thiên nói ra - Cái gì?

Lúc này người chung quanh đều thấy rõ ràng tình huống của Thái Cơ, giống Tăng Chấn Hiệp ngày hôm qua, nội khí tràn ra ngoài, hiển nhiên là mới vừa tiến vào Tiên Thiên.

Tất cả mọi người nhanh chóng nhớ tới sự tình của Thái Cơ, tối hôm qua Thái Cơ và Diệp Mặc chỉ ở cùng nhau một đêm mà đã thăng cấp Tiên Thiên. Mà Tăng Chấn Hiệp cũng là bởi vì Diệp Mặc, trong một đêm đã thăng cấp Tiên Thiên.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc rất nóng bỏng, xem Diệp Mặc như là Đường Tăng, ăn thịt của hắn có thể trường sinh bất lão. Đặc biệt những phụ nữ tu luyện cổ võ, lại hận sao không nhanh chóng kéo Diệp Mặc đến gian phòng, mặc cho Diệp Mặc chà đạp, chỉ cần làm cho mình thăng cấp Tiên Thiên thì tốt rồi.

Tăng Chấn Hiệp lúc này mới tỉnh ngộ, y lập tức biết giữa Diệp Mặc và Thái Cơ giữa là không có quan hệ gì, bởi vì y thăng cấp Tiên Thiên cũng mất cả đêm. Tu vi của Thái Cơ thấp hơn so với y, cho dù là tư chất của Thái Cơ tốt hơn y, thăng cấp Tiên Thiên cũng cần thời gian cả đêm, căn bản không có thời gian đi làm việc khác.

Diệp Mặc nhìn nhìn ánh mắt xung quanh như sói lang, đành phải nói:

- Kỳ thật, đây là lúc trước khi tôi ở dãy núi Hoành Đoạn tìm kiếm dược liệu, tìm được ba quả Tiên Thiên, tôi ăn một quả, còn hai quả cho Thái Cơ và Tăng môn chủ ăn. Cho nên bọn họ có thể thăng cấp Tiên Thiên.

Diệp Mặc biết rằng người luôn có lòng tham vô đáy, cho nên hắn nhất định phải nói ra mọi chuyện, mặc dù hắn không sợ, nhưng hắn không muốn bởi vì chuyện này mà đại khai sát giới.

- Nói như vậy, Diệp thành chủ, anh đã là Tiên Thiên?

Phong Võ ngơ ngác hỏi.

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời, một giọng nói hùng hậu từ phía sau mọi người truyền đến:

- Hậu sinh khả uý à, tôi không mời được Diệp thành chủ tới, vậy tôi đích thân đến đây gặp mặt Diệp thành chủ.

Những người đang ở đây đều biết Vương Kỳ Kiếm của thư viện Cửu Minh đã đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 811

Trận Chiến Đỉnh Cao

Tiếng nói vừa dứt, một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi đã đứng cạnh bồn hoa mà Trịnh Triều vừa té lúc nãy. Không ai biết được sao ông ta lại ở đây, ngoại trừ Diệp Mặc.

Tối qua thần thức của Diệp Mặc chỉ thoáng quét qua, hôm nay đã xem được rất cẩn thận. Lông mày người trung niên dựng ngược, mái tóc đen thẫm, dáng người to cao hơn Diệp Mặc nhiều, xấp xỉ một mét chín. Khuôn mặt rất điển trai, không ngờ lại là một người tuấn tú thật sự.

Tuy Diệp Mặc biết tuổi tác của Vương môn chủ này nhất định còn lớn hơn Phong Vũ, nhưng nhìn dáng vẻ của ông ta, không thể không thừa nhận là ông ta bảo dưỡng rất tốt. Vì Diệp Mặc biết, ông ta nhất định không có "Trú Nhan Đan" để ăn.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Vương môn chủ…

- Viện trưởng Vương…

- Sư huynh…

Trong một lúc rất nhiều âm thanh chào hỏi vang lên tới tấp, Vương Kỳ Kiếm rõ ràng rất có phong độ, tất cả những người chào hỏi ông ta, ông ta đều chắp tay chào hỏi lại, hơn nữa không ngừng nói hoan nghênh đến "thư viện Cửu Minh". Không hề độc đoán, bất chấp tất cả như lời đồn.

Rất nhiều người đã so sánh Vương môn chủ và Diệp Mặc, vừa so sánh

thì đã thấy Diệp Mặc có chút không phóng khoáng. Còn phải để choVương môn chủ đích thân đến thăm hỏi hắn ta, nhìn khí phách của người ta mà xem.

Vương Kỳ Kiếm chào hỏi với tất cả mọi người xong mới chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Nghe nói Diệp thành chủ phong lưu phóng khoáng, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ mong Diệp thành chủ đừng phụ lòng Thái Cơ sư muội.

Thái Cơ nghe Vương Kỳ Kiếm nói mặt đỏ bừng liền bước lên nói một câu:

- Vương sư huynh, chuyện không phải như anh nghĩ đâu.

- Ha ha.

Vương Kỳ Kiếm cười lớn, đáp lại lời của Thải Cơ:

- Thái Cơ, em có thể thăng cấp lên Tiên Thiên, cũng coi như là một cơ duyên lớn, lát nữa anh sẽ nói chuyện với em. Còn bây giờ anh có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo Diệp thành chủ.

Không thể không nói phong độ của Vương Kỳ Kiếm quả thật rất tốt, dù là Diệp Mặc cũng cảm thấy được sự chân thành của ông ta, không hề có bất cứ sự giả tạo nào.

Diệp Mặc chắp tay đáp lễ, cười nhẹ nói:

- Thỉnh giáo thì không dám nhận đâu, có vấn đề gì, Vương môn chủ cứ hỏi, chỉ cần tôi biết, đồng thời muốn nói thì nhất định sẽ cho ông hay.

Vương Kỳ Kiếm dường như không hề nghe ra giọng điệu trong lời nói của Diệp Mặc, vẫn nói:

- Nghe nói ngày trước khi Hồ Lô cốc vẫn còn, Diệp thành chủ từng đến Hồ Lô cốc. Không biết có nhìn thấy Nhâm huynh Nhâm Bình Xuyên không?

Tuy Vương Kỳ Kiếm nói một cách khéo léo, nhưng tất cả mọi người ở đây đều nghe ra, ý của Vương Kỳ Kiếm chính là nói Diệp Mặc đã tiêu diệt Hồ Lô cốc.

Diệp Mặc thầm nghĩ lẽ nào tên Vương Kỳ Kiếm này còn muốn giúp Nhâm Bình Xuyên báo thù hay sao? Nhưng vẫn trả lời một cách tự nhiên:

- Đúng vậy, tôi từng gặp qua Nhâm Bình Xuyên, nhưng ông ta đã bị tôi chém chết rồi.

Biết là một chuyện, nhưng nghe Diệp Mặc chính miệng nói ra lại là một chuyện khác. Khi Diệp Mặc nói chính tay giết chết Nhâm Bình Xuyên, tất cả các tu giả Cổ Võ càng kinh ngạc.

Năm xưa Nhâm Bình Xuyên ở Hồ Lô cốc và Vương Kỳ Kiếm ở "thư viện Cửu Minh", được xưng là tuyệt đại song kiều, tu vi của hai người đều là cao thủ đỉnh cao, không phân cao thấp, không ngờ Diệp Mặc lại có thể chém chết Nhâm Bình Xuyên. Vậy chẳng khác nào nói hắn ta cũng có thể chém chết Vương Kỳ Kiếm sao?

Quả nhiên khi Vương Kỳ Kiếm nghe Nhâm Bình Xuyên bị Diệp Mặc chém chết, mắt liền tối sầm lại, nói:

- Xin hỏi Diệp thành chủ, khi cậu giết Nhâm huynh, anh ấy đã đột phá Tiên Thiên hay chưa?

Diệp Mặc gật đầu, nói mà không hề giấu diếm:

- Đúng vậy. Lúc đó ông ấy đã đột phá Tiên Thiên rồi, chỉ là vừa mới đột phá mà thôi. Nhưng hai chân ông ấy đã không còn, hơn nữa nội thương chưa khỏi. Có thể nói cuộc chiến đó đối với ông ta là không công bằng, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác, tôi không giết ông ta, ông ta nhất định sẽ giết tôi.

Vương Kỳ Kiếm nghe xong lời này của Diệp Mặc liền thở phào nhẹ

nhõm, ông ta lại hỏi:

- Vậy nếu bây giờ cậu và Nhâm Bình Xuyên gặp mặt, trong tình trạng nội thương anh ấy đã lành, anh ấy có phải là đối thủ của cậu không?

- Không phải.

Diệp Mặc thậm chí không cần suy nghĩ, nói một cách thản nhiên.

Vương Khỉ Kiếm sầm mặt lại, ông ta nhìn Diệp Mặc một lúc mới nói:

- Cậu cho rằng tôi có phải là đối thủ của cậu không?

Diệp Mặc lại mỉm cười nói:

- Ông cũng không phải.

Diệp Mặc vừa dứt lời, đệ tử "thư viện Cửu Minh" đã bắt đầu bất mãn, không ngờ lại ở "thư viện Cửu Minh" nói Vương môn chủ không phải là đối thủ của hắn, tên Diệp thành chủ này cũng quá ngông rồi.

Vương Kỳ Kiếm lại không hề ấm ức phản bác, mà chau mày trầm tư hồi lâu, mới chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Tuy tôi biết Diệp thành chủ sẽ không nói dối, nhưng cả đời Vương Kỳ Kiếm chỉ sống vì võ đạo, dù biết rõ không phải là đối thủ của Diệp thành chủ, cũng muốn thỉnh giáo Diệp thành chủ một phen.

Lời của Vương Kỳ Kiếm vừa nói ra, tất cả những người tu luyện cổ võ ở đây đều bắt đầu kích động, đây thật là cuộc so tài đỉnh cao. Vương môn chủ của "thư viện Cửu Minh" được ẩn môn Hoa Hạ công nhận là người giỏi nhất, còn Diệp thành chủ lại có chiến tích huy hoàng.

Tuy hắn ta nói lúc Nhâm Bình Xuyên đấu với hắn đã bị trọng thương, nhưng dù sao thì cuối cùng Diệp Mặc cũng đã giết chết Nhâm Bình Xuyên.

Nên cuộc so tài của hai người này nhất định là tinh cầu va chạm, sẽ xẹt

ra hoa lửa mạnh mẽ.

Không ai cho rằng Vương Kỳ Kiếm thật sự không phải là đối thủ của Diệp Mặc, bọn họ đều chỉ cho rằng Vương môn chủ chỉ là đang khiêm tốn mà thôi. Có thể nói đây là trận quyết đấu đỉnh cao, cũng không quá đáng.

- Diệp thành chủ, xin mời, chúng ta đến võ trường đi.

Phong độ của Vương Kỳ Kiếm quả thật không lời nào để nói, Diệp Mặc nói rõ ông ta không phải là đối thủ, nhưng ông ta không hề biến đổi sắc mặt hay không vui, vẫn rất khách khí với Diệp Mặc.

Diệp Mặc sắp tỷ thí với người đệ nhất ẩn môn - Vương Kỳ Kiếm, gần như tất cả mọi người đều đến hội trường luyện võ.

Cả hội trường luyện võ to lớn nhanh chóng đầy ấp người, đa số những người này đều là người của "thư viện Cửu Minh", còn có rất nhiều người là người đến "thư viện Cửu Minh" tham gia hội nghị. Không ai muốn bỏ lỡ trận quyết đấu đỉnh cao này.

Vương Kỳ Kiếm đeo một thanh trường kiếm, gần như bay lên mấy trượng, đáp xuống giữa võ trường.

Mái tóc đen thẫm của ông ta cùng với thân hình một mét chín, từ trong không trung bay xuống giữa võ trường, phóng khoáng tự nhiên như thiên ngoại lai khách, liền dẫn đến tiếng kêu hét của các nữ đệ tử cổ võ, lúc này đã không còn ai để tâm đến tuổi tác thật sự của Vương Kỳ Kiếm rốt cuộc là bao nhiêu rồi. Còn những người đàn ông kia, càng âm thầm hạ quyết tâm, phải tăng tu vi của mình lên đến Tiên Thiên.

Vừa nghĩ đến thăng cấp lên Tiên Thiên thì có thể bay lên cao mấy trượng oai phong lẫm liệt như Vương môn chủ, đây là chuyện hưng phấn biết bao.

Diệp Mặc dẫn Thái Cơ đến võ trường, hắn ta đã nhìn thấy tên Bàng Húy dáng người thấp bé kia. Có thể thấy gã ta cũng biết Diệp Mặc và Vương môn

chủ so tài, nên cũng đến đây.

Diệp Mặc âm thầm bái phục lòng dạ của Bàng Húy, hắn biết rõ Vương Kỳ Kiếm không phải là đối thủ của hắn, vẫn đến xem trận đấu, mục đích hẳn là muốn xem thử bản lĩnh của mình.

Diệp Mặc thấy Thái Cơ chỉ nhìn Bàng Húy một cái liền quay mặt đi, thậm chí trên mặt không có bất cứ biểu hiện gì.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc đã quét qua ánh mắt của Thái Cơ gần như muốn nổi lửa, có thể thấy sự phẫn nộ trong lòng cô ta. Thái Cơ biết sự căm phẫn của mình hơi quá, liền vô thức cúi đầu xuống.

Diệp Mặc thầm thở dài, phải hận đến mức nào mới có thể giả vờ như không hận đây.

Hắn không nghĩ đến chuyện của Thái Cơ nữa, mà để Thái Cơ chờ bên cạnh, một mình đến giữa võ trường nói với Vương Kỳ Kiếm:

- Vương môn chủ, mời ra tay.

Vương Kỳ Kiếm bình tĩnh nhìn Diệp Mặc nói:

- Sinh mạng của tôi toàn bộ đều dâng hiến cho võ đạo, nên sau khi động thủ, chính là quyết đấu sinh tử. Trước khi tranh tài, tôi muốn hỏi Diệp thành chủ một chuyện, tôi nghĩ Diệp thành chủ hẳn sẽ không vô duyên vô cớ đến "thư viện Cửu Minh" của tôi đâu nhỉ.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, hắn đương nhiên nghe hiểu ý của Vương Kỳ Kiếm, Vương Kỳ Kiếm là một người dâng hiến cho cổ võ, trong mắt ông ta chỉ có cổ võ, không có gì khác. Nên một khi ra tay, ông ta nhất định sẽ dốc hết tâm sức, đến lúc sinh tử.

Cũng chính là nói ông ta cho rằng trong tình trạng ông ta toàn lực xuất kiếm, Diệp Mặc rất có khả năng bị ông ta chém chết. Ông ta hỏi câu này ý muốn nói, cậu còn tâm nguyện nào chưa hòan thành, có thể nói ra. Nếu cậu

chết, tôi có thể giúp cậu thực hiện.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi đến "thư viện Cửu Minh" quả thật là có chuyện, tôi muốn giết một người. Chính xác mà nói là muốn giết một người trong "thư viện Cửu Minh" của các ông, nhưng tôi rất lấy làm tiếc để nói với ông, nếu tôi chết rồi, ông cũng không thể hoàn thành di nguyện của tôi. Không phải ông không muốn, mà là ông không làm được.

Diệp Mặc tin rằng khi Vương Kỳ Kiếm nói những lời đó với hắn, là thật lòng thật dạ, tuy hắn không muốn đả kích Vương Kỳ Kiếm, nhưng vẫn lựa chọn ăn ngay nói thật.

Ánh mắt Vương Kỳ Kiếm toát lên sự giận dữ, ông ta tưởng rằng Diệp Mặc không tin vào lời hứa của một người luyện võ như ông ta, cho rằng bản thân ông ta nhất định sẽ không giết chết đệ tử của "thư viện Cửu Minh".

Nhưng hắn đã nghĩ sai rồi, lời hứa của ông ta đáng giá ngàn vàng, sao lại không làm được chứ, dù là hắn muốn ông ta tự sát, Vương Kỳ Kiếm cũng làm mà không do dự.

Vì Diệp Mặc có thể giết chết Nhâm Bình Xuyên, thì có tư cách để quyết đấu với ông ta, đồng thời cũng có tư cách nhờ ông ta hoàn thành một di nguyện.

Nhưng ông ta không hỏi tiếp, nếu đối phương đã không tín nhiệm mình, ông ta cũng không cần phải nói nữa.

- Kiếm của cậu đâu?

Vương Kỳ Kiếm là một võ sĩ chân chính, dù Diệp Mặc không tin ông ta, ông ta cũng không muốn Diệp Mặc chịu thiệt, liền hỏi kiếm của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc đầu nhưng không lên tiếng.

Dù tu dưỡng của Vương Kỳ Kiếm có cao đến mấy, cũng không nhịn được.

Ông ta không để tâm đến cái lắc đầu của Diệp Mặc nữa, thanh kiếm trong tay vung lên mấy đường kiếm, mỗi đường kiếm đều xen lẫn kiếm quang ở trong đó, những đường kiếm này và kiếm quang đan xen vào nhau như một chùm pháo hoa rực rỡ bao trùm lên người Diệp Mặc. Những chùm pháo hoa kiếm quang phủ xuống, lại bùng nổ ngay trước mặt Diệp Mặc, bao phủ lấy Diệp Mặc trong chớp mắt.

Ông ta quyết định đem bản lĩnh thật sự của mình ra ngay từ đầu, ép cho Diệp Mặc phải rút kiếm. Nếu Diệp Mặc không rút kiếm, thì sẽ bị chém chết.

Kiếm của Vương Kỳ Kiếm không hề quét ra gió, nhưng người ở đó lại cảm thấy một luồng sát khí tràn trề.

Có thể nói đây là sát chiêu thật sự của Vương Kỳ Kiếm, không hề có bất kì thành phần thi đấu ở bên trong, đây là quyết đấu sinh tử, thua rồi chỉ có chết.

Tăng Chấn Hiệp liền đứng lên, anh ta đã là Thiên Cấp, lần đầu tiên cảm thấy sát ý từ Vương Kỳ Kiếm.

Sát ý của ông ta không phải có thù với Diệp Mặc, hoặc do nguyên nhân khác, hoàn toàn là vì giây phút này, trong mắt ông ta chỉ có kiếm, bất cứ người và vật nào chặn trước kiếm của ông ta đều sẽ bị ông ta nghiền nát.

Người bên võ trường đều kinh ngạc nhìn đường kiếm và kiếm quang của Vương Kỳ Kiếm, bọn họ không ngờ rằng lại còn có chiêu kiếm có sát ý sôi trào như thế này.

Diệp Mặc bị thứ pháo hoa kiếm quang đáng sợ kia bao vây, sao mà giữ được mạng chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 812

Tôi Muốn Giết Một Người

Đường kiếm hoa mỹ lẫn với kiếm quang nổ tung trước mặt Diệp Mặc. Nhưng Vương Kỳ Kiếm lại phát hiện, đối mặt với kiếm khí đã hoàn toàn khốc liệt của ông ta, Diệp Mặc lại một không rút kiếm, hai không tránh né. Trong lòng ông ta cả kinh, chẳng lẽ Diệp Mặc muốn chịu chết sao?

Cho dù là người biết chắc Diệp Mặc sẽ thắng như Tăng Chấn Hiệp và Thái Cơ cũng toát mồ hôi lạnh, bọn họ không hiểu vì sao Diệp Mặc lại không đỡ không né, căn bản là không hề có ý động đậy.

Đương nhiên Diệp Mặc không phải đang chịu chết, tuy rằng tu vi của Vương Kỳ Kiếm không tệ, nhưng hắn còn kém đám người Lãnh Thuyên mà Diệp Mặc gặp trong tiểu thế giới rất nhiều. Cho dù Lãnh Thuyên lúc trước gặp Diệp Mặc cũng chỉ có nước chết, càng không phải nói đến hiện giờ, khi tu vi của Diệp Mặc đã đề cao thêm hai tầng.

Mà nhiều người nhìn những đạo kiếm quang này chỉ cảm thấy hoa mắt, thậm chí còn nghĩ căn bản là không thể tránh nổi kiếm quang như vậy.

Diệp Mặc không tránh, bởi vì hắn chẳng cần tránh làm gì cho mệt. Hai tay cong lại nâng lên tạo thành hai nửa vòng tròn, theo phương hướng của tay hắn, những kiếm quang khốc liệt kia dường như bị hành động tùy ý này của Diệp Mặc hoàn toàn thu nạp lại.

Giống như thứ Diệp Mặc vừa thu vào không phải là kiếm quang, mà là một đám bọt nước đang bay tứ tán vậy. Theo hai tay hắn khép lại, những kiếm quang này đã hoàn toàn biến mất.

Những người có nhãn lực cao một chút, thậm chí có thể nhận thấy những đạo kiếm quang kiếm khí mãnh liệt kia bị Diệp Mặc nắm lại, hoàn toàn không thể trào ra nổi.

Vương Kỳ Kiếm ngơ ngác nhìn kiếm của mình, sự kinh hãi trong lòng hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả. Lúc này thân kiếm của ông ta đang bị hai tay Diệp Mặc kẹp lấy trong lòng bàn tay, bất kể ông thi triển nội khí như thế nào thì cũng không thể nhúc nhích.

Hoặc nói kiểu khác, ông ta thậm chí còn không thể làm gãy trường kiếm trong tay. Mà tất cả điều này đều vì Diệp Mặc đang dùng tay kẹp lấy kiếm của ông ta Sắc mặt Vương Kỳ Kiếm tái nhợt, ông ta đã thua, chỉ có một chiêu. Không, chính xác là ông ta xuất một chiêu. Có thể khẳng định, dưới tình huống hiện giờ, Diệp Mặc muốn giết ông ta thì chỉ dễ như trở bàn tay mà thôi.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Trước đó ông ta nghĩ, cho dù là mình có không địch lại Diệp Mặc thì cũng phải trải qua một phen long tranh hổ đấu kịch liệt. Nhưng không tưởng tượng nổi lại thua đơn giản đến như vậy, triệt để đến như vậy. Đánh bại ông ta một cách dễ dàng, vậy rốt cuộc tu vi của Diệp Mặc kinh khủng đến thế nào? Một người như vậy, trước đó ông ta lại chỉ đối đãi như với một hậu bối…

Vương Kỳ Kiếm bỗng cảm giác trên mặt mình phát nóng, và nhiều hơn nữa là sự thất vọng. Trong nửa thế kỷ, gần như ông ta đã đem tất cả tinh lực đặt hết lên cổ võ. Nhưng hiện giờ lại bị đánh bại một cách dễ dàng như vậy.

Ông ta thua, thua một cách rất khó nhìn, thua làm cho ông ta mất đi tin tưởng…

Sau khi kẹp lấy trường kiếm của Vương Kỳ Kiếm, Diệp Mặc cũng dần buông lỏng tay ra. Hắn không muốn làm cho Vương Kỳ kiếm quá mất mặt, dù sao người kia cũng là một kẻ cuồng nhiệt với võ đạo. Tuy Diệp Mặc

không như vậy, nhưng hắn cũng không có ác cảm gì với loại người này.

- Ta thua rồi…

Thậm chí Vương Kỳ Kiếm đã quên thu hồi kiếm của mình, sau một lúc lâu mới phun ra ba chữ.

Lúc này, trong lòng Vương Kỳ Kiếm chỉ có mấy chữ "ếch ngồi đáy giếng". Diệp Mặc nói mình không phải đối thủ của hắn, lúc đầu còn tưởng đối phương trẻ tuổi kiêu ngạo. Nhưng bây giờ xem ra, chẳng những không phải kiêu ngạo, mà đối phương còn đủ tôn trọng ông ta Bởi vì Vương Kỳ Kiếm ông ta không chỉ không phải là đối thủ của Diệp Mặc, mà còn chẳng xứng cho Diệp Mặc ra tay.

Thấy vẻ thất vọng và chán nản trong mắt Vương Kỳ Kiếm, Diệp Mặc thầm than một tiếng, nói:

- Vương môn chủ, ông thua tôi không phải vì tư chất không bằng, cũng không phải không đủ nghị lực, mà là ông còn chưa hiểu ý nghĩa chân chính của cổ võ. Nếu ông vẫn còn niềm tin vào võ đạo thì có thể gặp Tăng môn chủ và Thái Cơ để nói chuyện. Quan trọng hơn là, dù vứt bỏ tất cả để theo đuổi võ học thì cũng chưa chắc đã có thể đạt tới đỉnh cao của võ đạo. Cũng giống như…

Nói tới đây, Diệp Mặc dừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói:

- Cũng giống như Vương môn chủ còn không biết đệ nhất cao thủ chân chính của "thư viện Cửu Minh" cũng không phải ngài, mà là một người khác.

Nghe xong lời Diệp Mặc, nghĩ đến Thái Cơ sư muội và Tăng Chấn Hiệp trong một đêm đã đột phá Tiên Thiên, trong lòng Vương Kỳ Kiếm lại nóng lên. Đúng vậy, có thể là do ông ta còn chưa hiểu hết ý nghĩa của võ đạo, đi sai hướng. Thái Cơ và Tăng Chấn Hiệp đều có giao tình không cạn với Diệp Mặc, nói không chừng mình có thể đạt được thứ mình thực sự cần từ họ. Về

phần Diệp Mặc nói ông ta không phải đệ nhất cao thủ gì đó, ông ta cũng chẳng có gì không phục cả, bởi vì Diệp Mặc lợi hại hơn ông ta rất nhiều. Chỉ có điều lúc nãy ông ta còn chưa nghe ra là Diệp Mặc nói "thư viện Cửu Minh" mà thôi.

- Cảm ơn Diệp thành chủ!

Vương Kỳ Kiếm thu kiếm lại, cúi người thật sâu một cái với Diệp Mặc. Mặc kệ Thái Cơ có thể cho ông ta đáp án chính xác hay không, nhưng bây giờ ông ta biết cảnh giới hiện giờ của mình còn kém quá xa. So với Diệp Mặc lúc này, thật giống như đang so sánh một đứa trẻ chưa từng học võ với hắn vậy. Lúc trước chính mình cũng từ trẻ con lớn lên, nếu đã có thể đi đến bước này, vậy thì cũng có thể đi đến bước của Diệp Mặc.

Lúc này hiện trường mới òa lên như vỡ chợ, đại bộ phận người đều không ngờ tới việc Vương môn chủ thua. Tuy cũng có người nghĩ khác, nhưng họ tuyệt đối không ngờ được Vương Kỳ Kiếm lại thua đơn giản đến như vậy. Trận đấu thậm chí còn chưa bắt đầu, vậy mà đã xong.

Đây là quyết đấu đỉnh cao sao? Nếu vậy thì cũng quá khôi hài rồi.

Vương Kỳ Kiếm lui khỏi giữa võ trường, nhưng cũng không rời đi hẳn. Ông ta rất muốn biết người mà Diệp Mặc muốn giết là ai, và cũng rất muốn biết vì sao Diệp Mặc nói ông ta không giết được kẻ đó.

Bỗng nhiên trong lòng Vương Kỳ kiếm cả kinh, ông ta nhớ tới điều Diệp Mặc vừa nói. Đệ nhất cao thủ của "thư viện Cửu Minh" không phải ông ta, chẳng lẽ trong môn phái của mình còn có ai tu vi cao hơn mình sao?

Khi Bàng Húy thấy Diệp Mặc dùng hai tay kẹp lấy trường kiếm của Vương Kỳ Kiếm thì hai mắt đột nhiên co rút lại. Y từng nghe nói Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng không ngờ tới lại mạnh đến mức này. Thế này đâu chỉ nói là lợi hại hơn Vương Kỳ Kiếm được, quả thực chính là vượt xa rất nhiều.

Bàng Húy nghĩ, nếu mình động thủ với Vương Kỳ Kiếm, y cũng có thể

kẹp lấy trường kiếm như vậy, nhưng khác biệt là y biết kiếm pháp của Vương Kỳ Kiếm, còn Diệp Mặc thì không. Bởi vậy có thể thấy được, tu vi của Diệp Mặc ít nhất cũng không thấp hơn y.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Bàng Húy âm trầm xuống. Diệp Mặc còn trẻ tuổi mà tu vi đã mạnh như vậy, có thể thấy được trên người hắn tuyệt đối có bí mật. Người như vậy, Bàng Húy y tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Tuy biết tu vi của Diệp Mặc không hề kém hơn mình, nhưng y tin rằng mình có thể chính diện giết chết Diệp Mặc.

Hơn nữa, cho dù là trên người không có bí mật thì Diệp Mặc cũng phải chết. Bàng Húy y không cho phép bất kỳ mối uy hiếp nào còn tồn tại với y.

Bàng Húy xoay người, y sẽ không động thủ ngay lúc này với Diệp Mặc, phải ở tình huống chắc chắn trăm phần trăm thì mới làm.

Nhưng Bàng Húy vừa xoay người thì đã nghe được tiếng nói của Diệp Mặc truyền đến.

- Lần này tôi đến đây ngoại trừ luận bàn với Vương môn chủ thì còn có một việc rất quan trọng phải làm.

Vì một câu này của Diệp Mặc, những tiếng ồn ào liền lắng xuống. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc đang đứng giữa võ trường, thậm chí cả Bàng Húy cũng dừng lại.

Thanh âm của Diệp Mặc bình thản truyền đến:

- Tôi muốn giết một người, kẻ này chính là Bàng Húy của "thư viện Cửu Minh"!

Diệp Mặc không giải thích lý do, hắn muốn giết Bàng Húy chính là muốn giết. Về phần lý do cũng chẳng quan trọng, hơn nữa hắn đứng đây nói muốn giết Bàng Húy, không ai cho rằng hắn không có lý do gì cả. Người có tu vi mạnh nhất Ẩn môn, muốn giết một tên Bàng Húy, còn cần giải thích lý do sao?

Người của "thư viện Cửu Minh" đều ngẩn ngơ, bọn họ không ngờ rằng người Diệp Mặc muốn giết chính là Bàng Húy. Có thể nói, Bàng Húy chính là cao thủ thứ hai của "thư viện Cửu Minh", nhưng từ trước đến giờ y đều rất lặng lẽ khiêm tốn, vì sao Diệp Mặc lại tìm đến y?

Nếu nói Diệp Mặc muốn giết Phong Vũ thì sẽ chẳng ai thấy bất ngờ, bởi vì cơ hội lộ diện của Phong Vũ lớn hơn Bàng Húy rất nhiều, tỷ lệ đắc tội với Diệp Mặc cũng lớn hơn rất nhiều.

Phong Vũ cũng ngây người, gã không ngờ rằng người Diệp Mặc muốn giết lại là sư huynh Bàng Húy có tu vi còn mạnh hơn gã. Đây rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ Diệp Mặc nói nhầm?

- Diệp thành chủ?

Bàng Húy là nhân vật quan trọng ở "thư viện Cửu Minh", không thể cứ như vậy bị Diệp Mặc giết được.

Diệp Mặc khoát tay chặn lời của Phong Vũ, lạnh lùng nhìn chằm chằm Bàng Húy, nói:

- Mày có thể lên đây rồi, đương nhiên nếu mày giết được tao ở đây thì là do mày có bản lĩnh, sẽ không ai tìm mày báo thù cả.

Bàng Húy chậm rãi xoay người, ánh mắt của y híp lại, nhìn chằm chằm Diệp Mặc hồi lâu, lúc này mới chậm rãi nói:

- Tôi ở "thư viện Cửu Minh", chưa từng động chạm đến việc gì, không biết Diệp thành chủ vì sao lại muốn giết tôi?

Trong tay Diệp Mặc bỗng xuất hiện một thanh kiếm, không ai thấy hắn lấy thanh kiếm này ra từ đâu. Hắn búng một cái lên thân kiếm, lạnh nhạt nói:

- Tao ngứa mắt mày, muốn giết không được sao?

- Ha ha!

Bàng Húy cười ha ha, bỗng nhiên mở to đôi mắt đang híp ra, nhìn Diệp Mặc nói châm chọc:

- Diệp thành chủ, đây có phải là đạo lý bắt nạt người khác bắt nạt đến tận nhà không? Tốt xấu gì "thư viện Cửu Minh" cũng xem như một trong những đại Ẩn môn, cậu không phân biệt phải trái mà muốn giết người, chẳng lẽ những kẻ tu vi cao là có thể vô duyên vô cớ sát hại người vô tội sao? Khó trách cậu lại diệt Hồ Lô cốc, không phải "thư viện Cửu Minh" là mục tiêu kế tiếp đó chứ?

Lời này của Bàng Húy vừa nói ra, nhất thời lại dẫn đến một trận ồn ào. Quả nhiên rất nhiều người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, giống như lần này Diệp Mặc đến để diệt "thư viện Cửu Minh" vậy. Có người thậm chí còn đang chờ lúc con chim đầu đàn nào đó động thủ thì liền hùa lên theo.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, hắn nhìn Bàng Húy nói:

- Không nghĩ tới mày lại biết lợi dụng người khác như vậy. Đúng là giữ thể diện cho mày mà còn chẳng biết điều. Hơn hai mươi năm trước, vì muốn cướp một thứ của người khác mà mày giết sạch cả nhà họ, hơn nữa còn cưỡng gian sát hại ba người. Có phải mày đã quên không?

Thái Cơ nghe được lời nói của Diệp Mặc, trong mắt lại càng bốc hỏa nhìn chằm chằm Bàng Húy, hận không thể lập tức lao lên giết y. Cô biết Diệp Mặc sẽ giết Bàng Húy, nhưng không ngờ rằng hắn sẽ làm công khai trước mọi người như vậy.

- Mày muốn chết!

Trong mắt Bàng Húy lóe lên tinh quang, y không ngờ rằng Diệp Mặc biết cả việc này. Rốt cuộc tên kia nghe được từ đâu? Mà chuyện này lại bị công khai trước mặt nhiều người như vậy, xem ra hôm nay y phải đại khai sát giới rồi. Y không cho phép bất cứ ai biết y có được "Vu Thần quyết".

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 813

Bố Cho Mày Ương Bướng Này

Bàng Húy một khi quyết định phải giết người bịt miệng, cũng lười đi khơi mào việc người khác căm phẫn Diệp Mặc. Y muốn giết người rồi, tất cả những người nghe thấy lời này của Diệp Mặc, hôm nay một người cũng không thể thoát.

Một số người xung quanh nhìn thấy vẻ mặt của Bàng Húy sau khi nghe xong Diệp Mặc nói, lập tức liền biết sự tình dường như không đơn giản như bề ngoài, rất nhiều người cũng muốn giúp Bàng Húy lại lần nữa dập tắt suy nghĩ của mình.

Khi Vương Kỳ Kiếm thấy Diệp Mặc đánh với lão, vũ khí cũng không lấy ra, còn đối với Bàng Húy lại lấy ra binh khí của hắn trước, lập tức trong lòng sửng sốt. Chẳng lẽ nói Bàng Húy còn lợi hại hơn so với lão? Mình đã là Tiên Thiên, Bàng Húy cho dù là lợi hại, cũng chỉ là nửa bước Tiên Thiên mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, lão biết mình đã nhầm hoàn toàn rồi, sau khi Bàng Húykhom thân mình xuống nói xong một câu với Diệp Mặc, lập tức đứng thẳng lên. Thậm chí cái bộ dáng thấp bé này cũng trở nên cao lớn thêm một chút. Cả người khí thế thẳng tắp như bão táp, Vương Kỳ Kiếm nhìn mà trong lòng run lên.

Giờ khắc này, lão rốt cuộc hiểu rõ câu nói vừa rồi kia của Diệp Mặc là có ý gì, tu vi của Bàng Húy tuyệt đối cao hơn lão, hơn nữa cao hơn không phải một chút hai chút đâu.

Vương Kỳ Kiếm thật không ngờ tu vi của Bàng Húy lại cao như thế,

không ngờ nhiều năm ở 'thư viện Cửu minh' lại không lộ dạng, nếu không phải Diệp Mặc tới nơi này muốn giết y, có lẽ vĩnh viễn cũng không người nào biết y là tuyệt đỉnh cao thủ?

Mọi người có tu vi cao đều cảm nhận được áp lực khổng lồ và khí thế hùng mạnh của Bàng Húy, bọn họ đã biết hoá ra Bàng Húy mới là đệ nhất ở 'thư viện Cửu minh', khó trách Diệp Mặc đánh nhau với Vương Kỳ Kiếm không hề động kiếm, còn đối với Bàng Húy lại đem kiếm ra trước.

Diệp Mặc cư xử với cao thủ này cũng giống như với một tu chân Trúc Cơ, đương nhiên không dám chậm trễ. Hắn tuy rằng khẳng định Bàng Húy không phải là đối thủ của hắn, nhưng cũng không kiêu ngạo, ngông cuồng đến độ khinh thường đối phương.

Bàng Húy và Ly Thành đều là Tiên Thiên chân chính, nhưng Bàng Húy tu luyện là 'Vu thần quyết", bản công pháp này Diệp Mặc mặc dù chưa xem qua, nhưng khẳng định cao siêu hơn rất nhiều so với thứ mà Ly Thành tu luyện. Cho nên trước khi hắn chưa thực sự giao thủ, chắc chắn sẽ không có bất kỳ ý định xem nhẹ đối phương.

Bàng Húy và Vương Kỳ Kiếm lại không giống nhau. Đối với Vương Kỳ Kiếm, Diệp Mặc hoàn toàn biết y không có bất kỳ uy hiếp nào đối với chính mình, còn Bàng Húy một chút hắn cũng không biết.

Thái Cơ cảm nhận được khí thế hùng mạnh của Bàng Húy, thậm chí có một loại cảm giác không thể thở được, trong nội tâm cô lại vô cùng kinh hãi. Phải biết rằng hiện tại cô đã thăng cấp Thiên cấp, hơn nữa còn là ở bên cạnh võ trường, nếu trước đây khi cô chưa thăng cấp. Đi đánh lén Bàng Húy là việc nằm mơ giữa ban ngày.

Cũng may cô chưa làm chuyện này. Nếu không cô hiện tại phỏng chừng hài cốt đã lạnh rồi. Cô không làm chuyện này, không phải sợ chết, mà sợ mình chết rồi, không có ai giúp cô báo thù.

Bàng Húy chỉ vừa sải bước ra, y giống như chỉ bước một bước nhỏ,

nhưng mọi người lại phát hiện Bàng Húy đã đứng đối diện với Diệp Mặc.

Chiêu thức ấy của Bàng Húy không uy phong như chiêu lướt trên không của Vương Kỳ Kiếm. Nhưng cũng rung động lòng người.

Ánh mắt Diệp Mặc lại một trận co rút, hắn biết rõ đây tuy rằng không phải là Súc Địa Thành Thốn trong truyền thuyết, nhưng là hình thức ban đầu rồi, đây mới thực là bản lĩnh.

- Nếu Diệp thành chủ vẫn cứng đầu như thế, vậy Bàng Húy sẽ lĩnh giáo một phen, chỉ hy vọng Diệp thành chủ không giết được tôi, ngược lại bị tôi giết chết.

Bàng Húy nói xong căn bản cũng không rút loan đao sau lưng, đối diện với Diệp Mặc chính là đánh ra một quyền, không có bất kỳ sự chần chừ nào.

Bàng Húy nắm tay vừa mới đánh ra, Diệp Mặc liền cảm thấy một loại hô hấp không thoải mái bay tới. Hắn thậm chí có một loại cảm giác như vậy, toàn bộ linh khí của đỉnh Côn Châu đều bị Bàng Húy tùy ý một quyền kéo theo hết, mà một quyền này kéo theo linh khí tập trung ngưng tụ thành nội khí hùng hậu, đánh về phía chính mình. Dường như chỉ cần hắn chần chừ một chút, hắn sẽ bị một quyền này dập nát.

Diệp Mặc đương nhiên không chần chờ nữa, cũng không thèm ẩn núp, phi kiếm trong tay đã hóa ra một mảng đường kiếm chân nguyên hùng hậu bổ ra.

Chỗ bất đồng chính là Diệp Mặc dùng chân nguyên trong cơ thể mình. Còn Bàng Vĩ lại dễ dàng kéo linh khí chung quanh tụ lại thành nội khí, cao thấp nháy mắt có thể đoán ra.

"Ầm " một tiếng va chạm kịch liệt, lập tức lại phát ra mấy tiếng nổ "Oanh, oanh". Diệp Mặc cả người với kiếm lại bị một quyền này đánh văng xa tới mấy trượng, thậm chí trên không trung phun ra một ngụm máu tươi. Mà Bàng Húy lại không có bất cứ chuyện gì. Hơn nữa cũng không lui về

phía sau, ngược lại tiến thêm một bước nữa, lại đánh ra một quyền.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Mọi người đứng xem ở một bên trong khoảnh khắc này đều ngây dại, bọn họ thật không ngờ Bàng Húy quá lợi hại. Diệp Mặc một chiêu đánh bại Vương Kỳ Kiếm, mà Bàng Húy lại một quyền đánh lui Diệp Mặc, đây là chuyện gì?

Một số đệ tử thư viện Cửu minh kịp thời phản ứng lại kinh ngạc hô lên, bắt đầu hò hét cổ vũ cho Bàng Húy. Bọn họ không thể tưởng được môn phái của mình lại có loại cao thủ như Bàng Húy này. Về chuyện Bàng Húy cưỡng gian rồi giết chết một gia đình, căn bản được bỏ qua một bên.

Thái Cơ lại trong lòng kinh hoàng, cô nắm tay thật chặt, trán đầy mồ hôi lạnh, thậm chí móng tay bóp chặt đến chảy máu cũng không biết. Khi cô thấy Diệp Mặc một chiêu đánh bại Vương Kỳ Kiếm, liền cho rằng Bàng Húy chết chắc rồi, nhưng cô thật không ngờ Bàng Húy đã vậy còn quá nghịch thiên. Chẳng những một quyền đem Diệp Mặc đánh bay ra mấy trượng, hơn nữa còn khiến Diệp Mặc bị hộc máu.

Chỉ có Diệp Mặc tự mình biết, hắn sở dĩ bị đánh lui mấy trượng, không phải là bởi vì hắn kém hơn Bàng Húy, mà là hắn cho Bàng Húy ăn một cái thua ngầm. Hắn thật không ngờ Bàng Húy có thể điều động linh khí bên ngoài chuyển hóa thành nội khí, chặn nội khí được linh khí chuyển hóa, lại bị nội khí của Bàng Húy từ phía sau đánh bị thương.

May mà nơi này linh khí loãng, tu vi Bàng Húy cũng có hạn, cho nên hắn chỉ bị phun một ngụm máu. Tuy nhiên loại tình huống này chỉ có một lần mà thôi, tiếp theo hắn đã có phòng bị, tuyệt đối sẽ không bị lừa.

Nhưng Diệp Mặc trong lòng lại giật mình, phải biết rằng điều động linh khí bên ngoài nghe nói là cao thủ Nguyên Anh kỳ trở lên mới có thể làm được, mà Bàng Húy không ngờ cũng làm được, nếu nói tu vi của Bàng Húy đã vượt qua Nguyên Anh kỳ, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin.

Tuy rằng ăn một chút thiệt thòi nhỏ, nhưng Diệp Mặc không tức giận ngược lại còn vui mừng, bởi vì hắn đã biết 'Vu thần quyết' thật sự rất lợi hại. Ngay cả một Tiên Thiên cũng có thể đánh ra một quyền dữ dội như vậy, phải biết rằng hắn tu luyện 'Tam sinh quyết", nói một cách khác, tùy tiện một tu sĩ Luyện Khí kỳ tới nơi này, cũng không phải đối thủ của Bàng Húy.

Bàng Húy kinh nghiệm đối địch không ngờ vô cùng phong phú, khi Diệp Mặc chưa bị rơi xuống, quyền thứ hai lại đến, tuy nhiên quyền thứ hai này lại thật sự là nội khí của tu vi chính bản thân y. Quyền phong hùng hậu đánh úp Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc ngoại trừ đánh trả chính diện ra thì không còn con đường thứ hai.

Diệp Mặc cũng biết hắn ngoại trừ đánh bừa ra, không có lựa chọn khác. Bàng Húy cố ý xây dựng ra hình thức khiến Diệp Mặc không thể không đánh bừa, có thể thấy được y cho rằng nội khí của mình thâm hậu hơn so với Diệp Mặc.

Diệp Mặc lần này không dùng phi kiếm, mà trực tiếp dùng nắm tay. Hắn biết phi kiếm chịu lực nhỏ, lợi cho biến hóa quỷ dị, nhưng lại bất lợi đối với loại đánh bừa này, vừa rồi hắn đã chịu một thiệt thòi nhỏ, huống chi hắn không hy vọng phi kiếm của mình bị đánh nát.

"Oanh, oanh, oanh..."

Nắm tay hai người lại đụng vào nhau, một trận tiếng vỡ vụn chói tai vang lên, người chung quanh võ trường cũng có thể cảm giác được kình phong đã kích thích da trên người khiến nó rạn ra, rất nhiều người thậm chí đã bắt đầu chảy máu. Quyền phong đụng nhau, khiến đá vụn cát đất bay đầy trời.

Giữa võ trường rộng lớn, bị một quyền này kích động toạc thành một cái hố lớn.

Người chung quanh nhìn cuộc chiến hung ác mãnh liệt này đều lặng ngắt như tờ, trong lòng lại phát lạnh. Có lẽ, đây mới thực sự là quyết đấu đỉnh

cao.

Thân thể Diệp Mặc vốn đang bị rơi xuống lại bị một quyền này đánh bay lên rất cao, Bàng Húy cười lạnh, y biết chỗ cao không chịu lực, Diệp Mặc bị y đánh bay không cho rơi xuống đất chính là do y tạo nên.

Tuy rằng cho dù không dựng loại tình huống này, y tin rằng Diệp Mặc cũng không phải là đối thủ của y, nhưng y luôn là người cẩn thận, y hy vọng tuyệt đối không giết nhầm đối phương.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, Bàng Húy này quả thật rất cao thủ, 'Vu thần quyết' không biết là cái gì, mà lại kinh khủng như vậy. May mắn hắn đã tu luyện 'Tam sinh quyết", nếu hắn chưa tu luyện thành công 'Tam sinh quyết', như vậy nơi này chắc là nơi chôn xương của hắn.

Hắn đương nhiên biết tâm tư của Bàng Húy, muốn nói kinh nghiệm đối địch, Bàng Húy quả thật không tệ, nhưng so với Diệp Mặc thì còn kém xa nhiều. Nếu Diệp Mặc không muốn tránh né trong không trung, Bàng Húy cũng không thể bức hắn vào không trung.

Bàng Húy không đợi Diệp Mặc rơi xuống, hai chân trên mặt đất của y lại dùng lực, cả người không ngờ bắn đi như một đạn pháo. Làm cho người ta cảm giác như y đang bay.

- Chết cho tao.

Bàng Húy nhảy lên đồng thời nắm tay thật lớn lại thành hình, giống như một cái búa sắt cực đại tập kích vào Diệp Mặc.

Ở trong mắt tất cả những người đang đứng vây xem, Diệp Mặc chỉ còn đường chết. Diệp Mặc chắc chắn không thể đỡ được một quyền này của Bàng Húy. Nghĩ đến một quyền vừa rồi của Bàng Húy đã đánh mặt đất thành một hố sâu lớn như thế, thì giờ đây đã không còn có người xem trọng Diệp Mặc. Một số kẻ nhát gan, thậm chí nhắm hai mắt lại, cũng không muốn nhìn trường hợp máu me này.

Diệp Mặc lại cười lạnh một tiếng, hắn lúc này căn bản cũng không dùng cách đánh bừa với Bàng Húy, bước trên phi kiếm trực tiếp tránh khỏi.

Nhưng Diệp Mặc lại không muốn như vậy, hắn chỉ trong nháy mắt liền đánh ra một quyền giống vậy. Nhưng một quyền này, Diệp Mặc không để lại dư lực gì, tất cả chân nguyên của hắn đều tập trung ở trên một quyền này, hắn không tin chân nguyên của mình tu luyện 'Tam sinh quyết' không bằng nội khí hùng hậu của 'Vu thần quyết'

Bàng Húy thấy Diệp Mặc trên không trung không ngờ tùy ý đánh một quyền xuống dưới như vậy, trong lòng lo lắng một chút, vừa rồi Diệp Mặc xoay người trên không trung dường như rất đơn giản.

Chỉ có điều ý nghĩ của y vừa mới đến nơi đây, nắm tay hai người lại lần nữa đụng vào nhau.

"Ầm ầm "

"Oành...

"

Thanh âm chân khí và nội khí đụng vào nhau kịch liệt phát ra tiếng nổ toàn võ trường, sau đó một ít thanh âm vỡ nát lại vang lên.

"Phụt"

Lần này lại tới phên Bàng Húy phun ra một ngụm máu tươi, cả người y bị Diệp Mặc từ trên không trung đánh xuống dưới, dừng ở trên mặt đá cẩm thạch, khiến mặt đất nứt ra một cái hố đá thật lớn.

- Bố cho mày ương bướng này...

Hừ lạnh một tiếng, Diệp Mặc thậm chí ngay cả đan dược cũng không kịp ăn, bay xuống chỗ hố đá nơi Bàng Húy còn đang trong đó lại đánh ra một quyền...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 814

Dùng Võ Chứng Đạo

"Ầm ầm" lại là một tiếng động va chạm, một thanh loan đao cực nóng đụng vào quyền phong của Diệp Mặc.

Sau khi Bàng Húy rút ra loan đao chặn lại một quyền của Diệp Mặc trong nháy mắt, lại bị đánh bay ra mấy thước, lảo đảo vài cái, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất. Nhưng y lại phun ra một ngụm máu tươi, lúc này cả người dính đầy máu, nâng đao trong tay lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

May mắn thời điểm y bị Diệp Mặc đánh xuống mặt đất đúng lúc rút đao ra, chặn một quyền tất sát của Diệp Mặc.

Diệp Mặc xuất ra một viên 'Liên sinh đan' ném vào trong miệng, trong lòng cũng âm thầm khâm phục Bàng Húy cứng đầu. Thân thể không ngờ cứng rắn tới mức này, có thể thấy được 'Vu thần quyết' thật sự là không bình thường.

Bàng Húy biết, y đã xem thường Diệp Mặc, y chưa bao giờ nghĩ tới ở trong này còn có một người ngay mặt đánh bừa mà có thể đánh bại y đấy. Thời điểm y lấy được 'Vu thần quyết', chỉ biết đây là một quyển pháp quyết vô thượng, nhưng hiện tại, y đã tu luyện mười mấy năm, không ngờ không phải là đối thủ của Diệp Mặc, bí mật của hắn rốt cuộc là cái gì?

Y thật sự không tin công pháp cổ võ của Diệp Mặc vẫn còn lợi hại hơn so với y, điều này tuyệt đối không có khả năng.

Những người xem chung quanh đều ngây dại ra, thời gian đánh nhau tại võ trường là rất ngắn, nhưng trong thời gian rất ngắn này lại hiện ra đến mấy

phiên bản. Cho tới bây giờ, vẫn chưa ai biết người nào sẽ thắng trận đấu này.

Diệp Mặc không dùng đao gió, hắn biết Bàng Húy lợi hại, đao gió sẽ chỉ lãng phí chân nguyên của hắn mà thôi.

- Thả tao đi, tao biết mày không phải báo thù giúp người khác, mà là vì 'Vu thần quyết". Tao có thể mang 'Vu thần quyết' cho mày.

Bàng Húy trên người còn đang rỉ máu, nhưng ngữ khí của y lại rất bình tĩnh.

Diệp Mặc biết rằng Bàng Húy không phải đang giá họa, y nên biết đem loại giá họa này gán cho Diệp Mặc sẽ không có chút tác dụng nào. Ở trong này, không có ai là đối thủ của hắn.

Hắn căn bản cũng không để ý tới Bàng Húy, đi đến trước mặt Bàng Húy, phi kiếm lại bay vào trong tay của hắn, một nhát kiếm đâm xuyên người y.

Nếu như nói một kiếm kia của Vương Kỳ Kiếm là pháo hoa. Như vậy một kiếm này của Diệp Mặc lại không hề có chỗ đặc biệt, chỉ đơn giản là một kiếm đâm ra mà thôi.

Nhưng vài tên cao thủ nửa bước Tiên Thiên lại cảm thấy sát ý một kiếm này của Diệp Mặc, mặc dù chỉ đơn giản là một nhát kiếm, lại làm cho người ta có một loại cảm giác không chỗ ẩn nấp. Sự thật cũng là như thế, Diệp Mặc đâm ra một nhát kiếm này, đồng thời đã dùng chân nguyên để khống chế Bàng Húy muốn chạy trốn.

Bàng Húy hừ lạnh một tiếng, cho dù là y rơi vào hạ phong. Muốn dùng nội khí trói buộc Bàng Húy y, Diệp Mặc cũng quá coi thường mình rồi.

Nhưng Bàng Húy đảo mắt sắc mặt đã thay đổi. Diệp Mặc đâm ra một kiếm này cũng không chậm, thời điểm hắn vừa mới đâm ra vẫn là một đường, nhưng thanh kiếm khi tiến thêm một tấc lại biến thành hai đường, một lúc sau lại thành bốn đường... Tám đường, mười sáu đường...

Bàng Húy trong lòng hoảng hốt, không thể để cho Diệp Mặc tiếp tục đâm xuống, y chẳng những nhìn thấy mũi kiếm đó. Hơn nữa còn nhìn thấy phía trước mỗi một đườngkiếm lại toát ra kiếm quang. Kiếm quang của Diệp Mặc và kiếm quang của Vương Kỳ Kiếm tuyệt đối không giống nhau, mỗi một đường kiếm của hắn đều mang theo sát ý, xem ra không có cái gì hư ảo.

Bàng Húy cũng không dám chần chừ nữa, loan đao trong tay y tập trung nội khí toàn thân, gào thét hướng về phía kiếm quang ngày càng nhiều mà bổ tới. Đao khí bị nội khí kích động vẩy ra bốn phía, Bàng Húy lại biết, nội khí của y đã hao tổn quá lớn, đã không có biện pháp khống chế đao khí.

Trong lúc nhất thời kiếm quang bay lên, đao khí tung hoành.

Sau khi vang lên mấy tiếng "Răng rắc", loan đao trong tay Bàng Húy biến thành vô số mảnh vỡ. Một chiêu cuối cùng của y chính là đập vỡ mảng công kích Diệp Mặc nhưng cũng làm không được.

Y biết nếu so với đấu nội khí hoặc là liều mạng, nếu y và Diệp Mặc còn có thể kiên trì một phen, như vậy thi đấu binh khí, y đã không có cơ hội nào, ngay cả chạy trốn cũng không được.

Mà kiếm quang của Diệp Mặc lại không hoàn toàn biến mất, thời điểm phi kiếm của Diệp Mặc miễn cưỡng bị loan đao trong tay Bàng Húy ngăn trở, vô số kiếm quang ở phía trước phi kiếm không ngờ thoát kiếm bay ra.

Vô số đạo kiếm quang đâm xuyên thân thể Bàng Húy, mang đến nhiều đóa hoa máu. Những huyết hoa này rơi ở trên mặt đất bằng đá cẩm thạch, có vẻ rực rỡ quỷ dị.

Diệp Mặc giơ tay lướt qua trên người Bàng Húy lấy ra một quyển sách cực kỳ mỏng mang phong cách cổ xưa, mặt trên rõ ràng có mấy chữ cổ là 'Vu thần quyết'.

Bàng Húy cả người đều là máu tươi. Lại nhất thời không ngã xuống, y không nhìn 'Vu thần quyết' trong tay Diệp Mặc. Mà là gằn từng tiếng hỏi:

- Thứ mày vừa rồi dùng là kiếm pháp gì?

Diệp Mặc nhớ tới một cảnh tượng ở tiểu thế giới khi giết tên đàn ông kia, đoạt được kiếm quyết, thản nhiên liếc mắt nhìn Bàng Húy một cái nói:

- Tao sử dụng không phải kiếm pháp, mà là kiếm kỹ.

- Là kiếm kỹ gì?

Bàng Húy thật sự là chết không cam lòng, y không ngờ trong lúc đánh nhau chính diện lại bị giết, hơn nữa lúc đầu y còn chiếm thế thượng phong. Y nhất định phải biết y chết ở dưới kiếm quyết gì, nếu không y chết không nhắm mắt.

- Tam sinh kiếm quyết...

Diệp Mặc nói xong mấy chữ này về sau, cũng lười để ý tới Bàng Húy, trực tiếp mở 'Vu thần quyết' trong tay ra.

'Tam sinh kiếm quyết' mặc dù là Diệp Mặc giành được từ trong tay một gã cao thủ Tiên Thiên, nhưng trải qua sự lĩnh ngộ và cải tạo đã trở thành kiếm kĩ của Diệp Mặc.

- Tam sinh kiếm quyết...

Bàng Vĩ sau khi nói ra những lời này, rốt cuộc không kiên trì nổi, 'Bùm' một tiếng, té trên mặt đất.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không có người nói chuyện, thậm chí không người nào dám lớn tiếng ồn ào. Diệp Mặc và Bàng Húy đánh nhau, đã hoàn toàn vượt qua phạm vi tâm lý của bọn họ, quả thực quá mức kinh khủng.

Chỉ có Diệp Mặc một mình đứng ở trong sân rộng giở sách ra xem, tuy rằng tất cả mọi người biết quyển sách trong tay Diệp Mặc không phải là nhỏ, nhưng không ai dám tiến lên cướp đoạt, cũng không ai dám nói một câu.

Hơn 10 phút sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn nhớ hết nội dung quyển sách này, lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu cổ võ là như thế nào.

Đây là một quyển công pháp nghịch thiên, so với công pháp cổ võ, còn không bằng nói công pháp dùng võ chứng đạo. Đáng tiếc chính là, bản công pháp này vẫn chưa hoàn chỉnh.

'Vu thần quyết' đại khái phân làm bốn cấp bậc lớn, theo thứ tự là Hậu Thiên, Tiên Thiên, Vu Cảnh, Thần Cảnh.

Trong đó bốn cấp của Hậu Thiên lại phân thành Hoàng cấp, Huyền cấp, Địa cấp, Thiên cấp cũng chính là bốn cấp tu luyện công pháp cổ võ, đây cũng là bốn cấp mà Diệp Mặc hiểu rất rõ.

Mà Tiên Thiên chia làm ba tầng là Ngưng Huyết, Khai Trần, Linh Tuệ, Diệp Mặc cho rằng Ly Thành và Bàng Húy đều thuộc về tầng thứ hai trong Tiên Thiên Ngưng Huyết.

Vu Cảnh cũng chia làm ba tầng là Tế Cốt, Man Hồn, Vu Vương. Mà Thần Cảnh cũng không trọn vẹn, nói cách khác tối đa cũng chỉ có thể tu luyện 'Vu thần quyết' tới Vu Cảnh Vu Vương mà thôi.

Diệp Mặc cầm công pháp trong tay, hắn cảm giác quyển sách trong tay rất hữu dụng đối với hắn, hắn đã góp nhặt rất nhiều công pháp cổ võ, tuy rằng công pháp cổ võ trên Tiên Thiên chỉ có cuốn này, nhưng Diệp Mặc tin tưởng dựa vào 'Tam sinh quyết' hắn một lần nữa sẽ thành lập một cơ cấu tu luyện mới.

Đây là một quyển công pháp Luyện Thể, Diệp Mặc tuy rằng không có ý định Luyện Thể, nhưng hắn đã có loại công pháp này, cũng sẽ không buông tha.

Ở Tu Chân giới, công pháp Luyện Thể không ít, nhưng có rất ít người lựa chọn Luyện Thể, một là vì phải tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, thứ hai là phải tiêu hao lượng lớn thời gian. Mà Tu Chân giả ngay cả thời gian tu

luyện cũng không đủ, nên chẳng có ai sẽ đem thời gian lãng phí ở trên việc luyện thể?

Diệp Mặc cất 'Vu thần quyết' vào, sau đó đứng trên quảng trường ôm quyền nói với mọi người:

- Diệp Mặc xin cáo từ, sau này có cơ hội lại gặp mọi người.

Nói xong hắn không đợi người khác trả lời, nhấc chân vừa sải bước, rất nhiều người muốn nói chuyện, nhưng khi nhìn Diệp Mặc bước một bước này, lập tức liền kinh hãi ngậm miệng mình lại, một đám há to miệng vì không thể tin nơi Diệp Mặc đứng.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Bọn họ rõ ràng thấy bước đầu tiên Diệp Mặc bước ra còn có bóng dáng, bước thứ hai bóng lưng của hắn đã ảm đạm xuống, khi hắn bước bước thứ ba ra, cả người đã biến mất tăm mất tích.

Nếu không phải giữa ban ngày, nếu không giữa rất nhiều người ở trên quảng trường, bọn họ còn tưởng rằng đây là chuyện ma quái.

Hiện trường lập tức lại lặng ngắt như tờ, không người nào dám suy nghĩ Diệp Mặc đã tu luyện đến trình độ nào rồi, đây quả thực không phải sức người có thể tạo ra được. Một số người có chút tâm tư với 'Vu thần quyết' nhất thời đều ngậm miệng lại, có ai dám đi cướp đoạt 'Vu thần quyết' trong tay người như Diệp Mặc?

Khóe miệng Vương Kỳ Kiếm lại chua xót, y biết Diệp Mặc so với y còn cao tay hơn rất nhiều, nhưng y cũng thật không ngờ, hôm nay lại nhiều điều bất ngờ như vậy. Y càng không nghĩ đệ nhất cao thủ 'thư viện Cửu minh' cho đến nay không phải là Vương Kỳ Kiếm y, mà là Bàng Húy.

Tuy rằng y không biết Bàng Húy tới nơi này làm gì, nhưng vừa nghĩ tới Bàng Húy thủ đoạn lợi hại như thế, muốn giết Vương Kỳ Kiếm y quả thực giống như giết gà. Tuy rằng Vương Kỳ Kiếm y không sợ chết, nhưng y

không muốn đem cơ nghiệp thư viện Cửu minh hủy trong tay của mình.

Lúc này y thậm chí có chút cảm tạ Diệp Mặc, y nhìn Thái Cơ đứng cách đó không xa với vẻ mặt mất mát, bỗng nhiên nói:

- Thái Cơ, tôi muốn tìm cô có một số việc, hiện tại cô rảnh không?

Thái Cơ tỉnh táo lại, cô nhìn Vương Kỳ Kiếm nói:

- Rất xin lỗi, sư huynh, tôi biết anh muốn hỏi điều gì, nếu không anh đi hỏi anh Tăng vậy, tôi có chút không thoải mái. Tôi đi nghỉ ngơi trước.

Nói xong Thái Cơ ôm quyền trực tiếp lui xuống.

Thời điểm Diệp Mặc chém giết Bàng Húy, cô gần như muốn quỳ trên mặt đất nói cho cha mẹ, mối thù đã được báo. Giờ khắc này, cô thậm chí không có cảm giác lệ rơi đầy mặt. Nhưng khi Diệp Mặc xoay người bước đi, cô có một loại cảm giác trống rỗng, cô thậm chí không biết kế tiếp nên làm gì? Cô lập tức liền mất đi mục tiêu nhân sinh.

Trừ cái đó ra, trong lòng Thái Cơ còn có chút buồn bã, cô không phải muốn có được 'Vu thần quyết " trong tay Diệp Mặc, nếu cô đã đồng ý cho Diệp Mặc rồi, nên cũng không muốn lấy lại nó. Nhưng Diệp Mặc nói qua cho cô, thậm chí ngay cả một câu chào hỏi cũng không nói liền rời đi rồi, điều này làm cho lòng cô có chút thương cảm. Chẳng sợ Diệp Mặc hỏi cô một câu, có cần quyển sách này không, trong lòng cô có lẽ cũng dễ chịu một chút Thái Cơ trở lại căn phòng của mình, tối hôm qua một đêm không ngủ, hôm nay cô quả thật muốn nghỉ ngơi một chút. Nhưng khi cô cởi áo khoác, lại phát hiện một quyển sách nhỏ mang phong cách cổ xưa cắm ở trong túi nội y của cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 815

Diệt Bắc Sa

Nếu như không phải vì chính biến của mấy năm trước, Adams Austinchỉ là một quốc đảo ở Phi Châu. Thậm chí rất nhiều người còn chưa từng nghe nói về nó. Nhưng sau cuộc chính biến kia, Adams Austinsửa quốc hiệu thành Bắc Sa đồng thời phát triển mạnh về công nghiệp, đặc biệt là nhà máy công nghiệp quân sự. Chỉ trong thời gian mấy năm gần đây, đã trở nên có tiếng tăm.

Năm thứ hai sau khi Bắc Sa lập quốc, liền phóng ra vệ tinh của mình. Năm thứ ba liền sản xuất ra máy bay chiến đấu đứng đầu thế giới. Năm thứ tư còn bắt đầu kế hoạch chế tạo mẫu hạm. Rất nhiều người đều nói tốc độ phát triển khoa học kỹ thuật của bọn họ đã vượt qua Lạc Nguyệt.

Nếu như người không quen thuộc Adams Austin, thậm chí còn tưởng rằng nhiều năm trước Adams Austinđã bắt đầu tổ chức những dây chuyền sản xuất này, cho nên hiện tại chỉ tùy ý lấy thành quả ra mà thôi. Người quen thuộc với Adams Austinđều biết điều này tuyệt đối không có khả năng. Bởi vì Adams Austincăn bản là một quốc đảo vô cùng lạc hậu.

Cơ cấu chính phủ của Bắc Sa và Lạc Nguyệt có chút khác nhau. Chế độ quân chủ lập hiến của bọn họ hoàn toàn khác với các nước khác. Ở Bắc Sa, quân chủ chính là Bắc Sa Vương. Bắc Sa Vương lại khác với quốc vương của nước khác, gã có quyền lực tuyệt đối, cũng có thể nói là một kẻ độc tài.

Lạc Nguyệt ở trước mặt Liên Hợp Quốc đưa ra đề nghị chế tài trước đối với Bắc Sa, chính phủ Bắc Sa cũng đã biết.

Lúc này trong hội nghị tối cao của Bắc Sa, gần như tất cả lãnh đạo cao

tầng đều có mặt. Bắc Sa Vương là một người đàn ông mặt đen không nhìn ra được tuổi. Chỉ có điều hiện tại sắc mặt của gã âm trầm khiến khuôn mặt đen của gã càng thêm khó coi.

Trong phòng hội nghị yên tĩnh đến mức có phần đáng sợ. Không có bất cứ kẻ nào lên tiếng. Thậm chí mọi người có thể nghe thấy tiếng hít thở của người bên cạnh.

- Thủ tướng Đông Phương, kế sách của anh đã thất bại.

Người đàn ông sắc mặt âm trầm không nhìn ra được tuổi phá vỡ cục diện trầm mặc này. Chỉ có điều giọng điệu của gã lạnh như băng.

Trong lòng Đông Phương Đường cảm thấy có chút ớn lạnh. Tuy rằng y có kế hoạch của chính mình, nhưng trải qua mấy năm ở chung này, y cảm giác Bắc Sa Vương không phải là con người đơn giản như vậy.

Đông Phương Đường đứng lên, cúi mình vái chào Bắc Sa Vương sau đó mới lên tiếng:

- Kế sách của tôi không có bất kỳ vấn đề gì. Điều duy nhất khiến tôi không ngờ được chính là Diệp Mặc biến mất mười mấy năm, đột nhiên quay về Lạc Nguyệt. Vì thế, Đông Phương gia ở Lạc Nguyệt mới bị diệt môn.

Trong lòng Đông Phương Đường cũng vô cùng buồn bã. Dựa theo kế sách của y và Đông Phương Vượng, chỉ cần qua một năm nữa thậm chí là nửa năm, có thể bình yên không cần đổ máu mà nắm được Lạc Nguyệt, cuối cùng sẽ giống như Adams Austin. Căn cứ vào sách lược của bọn họ, Lạc Nguyệt sẽ do Đông Phương Vượng nắm trong tay. Như vậy Đông Phương Vượng sẽ cùng y liên hợp lại tiêu diệt Bắc Sa Vương, để bản thân y chiếm lấy Bắc Sa. Cứ như vậy, tuy rằng hai anh em bọn họ có mâu thuẫn, nhưng hai anh em mỗi người đều nắm trong tay một quốc gia. Cuối cùng lại chậm rãi cắn nuốt những nơi khác.

Về phần tranh chấp giữa hai anh em, hai người đã hiệp thương tốt. Chờ

xử lý xong hoạ ngoại xâm sau đó bọn họ mới thảo luận tới vấn đề sở hữu của Tây Đường Vương. Kỳ thật nếu như không bởi vì từ thượng cổ tới nay, Đông Phương gia đều do Tây Đường Vương kế thừa. Một khi có Bắc Sa, Đông Phương Đường cũng không muốn đi tranh đoạt với Đông Phương Vượng cái Tây Đường Vương kia nữa.

Lý tưởng chính là tốt đẹp, nhưng sự thật lại khiến người ta cảm thấy chán ghét như thế. Ngay khi hai anh em bọn họ cho rằng gần như sắp thành công, Diệp Mặc mất tích mười mấy năm không ngờ quay về Lạc Nguyệt. Với uy thế của Diệp Mặc và mức độ tin cậy của Lạc Nguyệt, không ngờ chỉ trong vòng nửa ngày đã hoàn toàn nắm lại Lạc Nguyệt trong tay. Lạc Nguyệt còn không chút do dự giết sạch người của Đông Phương gia.

Tâm huyết của hai anh em Đông Phương bọn họ trong vòng hai năm qua đã hoàn toàn vô ích. Cho nên y rất buồn bực. Về phần thông qua Ẩn Môn hãm hại Diệp Mặc, hiện tại đã không còn có cách nào để xử lý được nữa.

...

Diệp Mặc vừa đến Adams Austinliền quét tới trung tâm hội nghị cao tầng Bắc Sa. Thấy người trong phòng họp, hắn lập tức cao hứng. Hắn tới nơi này chủ yếu vì muốn tiêu diệt cao tầng của Bắc Sa. Hắn không ngờ được, lại gặp Đông Phương Đường ở trong này. Tuy rằng không tìm được Đông Phương Vượng, nhưng có thể giết chết Đông Phương Đường cũng là một chuyện tốt.

Diệp Mặc tiến vào tòa nhà chính phủ Bắc Sa. Trên đường đi tất cả binh lính Bắc Sa đều bị hắn giết sạch. Hắn không hề lưu tình.

Khi Diệp Mặc thật sự đại khai sát giới, mới phát hiện cao thủ ở đây quả thật không ít. Thậm chí có ba gã nửa bước Tiên Thiên, bảy tên võ giả Địa Cấp, còn có mấy tên võ giả Huyền Cấp. Hoàng Cấp thì lại càng đông. Ngoài ra, còn có hơn mười người có dị năng cấp thấp.

Có thể nói là ngoại trừ Diệp Mặc ra, gần như không có bất kỳ một người

nào có khả năng tiến công vào tòa nhà chính phủ này. Thực lực ở đây quá mạnh mẽ. Diệp Mặc thậm chí suy nghĩ, nếu đưa toàn bộ những thực lực này đến Lạc Nguyệt. Trong tình trạng Hứa Bình và Hư Nguyệt Hoa chưa tấn cấp Thiên Cấp, Lạc Nguyệt còn có khả năng ngăn cản hay không?

Diệp Mặc không biết Bắc Sa có tài nguyên gì. Không ngờ trong thời gian mười mấy năm ngắn ngủi đã bồi dưỡng ra nhiều cao thủ như vậy. Đây quả thực khiến người ta chấn động. Hoặc là những cao thủ này cũng không phải do bọn họ bồi dưỡng ra, mà là do Ẩn Môn khác gia nhập.

Từ khi Diệp Mặc tiến vào, người chết trong tòa nhà chính phủ Bắc Sa càng lúc càng nhiều. Tin tức cũng truyền ra ngoài. Trung tâm quyền lực Bắc Sa lập tức trở nên sợ hãi. Lực lượng phản chính phủ Adams Austincũng bắt đầu hoạt động. Hóa ra bọn họ bị trấn áp gắt gao. Hiện tại có người công kích chính phủ Bắc Sa mới, bọn họ làm sao lại không lợi dụng cơ hội này.

Trong lúc nhất thời, cơ cấu nhà xưởng và công nghiệp quân sự của chính phủ Bắc Sa mới đều bắt đầu tiến hành cuộc biểu tình thị uy.

Sau khi một đám lãnh đạo chính phủ Bắc Sa đang họp nhận được tin tức, lại phát hiện lối ra của phòng họp đã bị người chặn lại. Về phần vệ binh và thủ vệ đã không thấy một người nào.

Diệp Mặc đứng ở cửa phòng họp chặn đường đi của mọi người. Những tiếng nổ mạnh và tiếng kêu gào từ bên ngoài truyền đến. Diệp Mặc thờ ơ, thật giống như không nghe thấy.

- Là mày? Diệp Mặc.

Đông Phương Đường còn đang suy nghĩ Bắc Sa Vương sắp sửa tức giận với y, lại phát hiện Diệp Mặc bất ngờ im hơi lặng tiếng đến được trung tâm Bắc Sa.

Sau khi nghe Đông Phương Đường nói ra hai chữ Diệp Mặc, mọi người trong phòng hội nghị gần như đều đứng lên. Trong mắt bọn họ đều lộ vẻ sợ

hãi. Hiển nhiên bọn họ đều đã từng nghe nói về chuyện Diệp Mặc. Thực lực của tòa nhà chính phủ Bắc Sa mạnh tới mức nào, mỗi người ở đây đều biết. Mà với sự phòng thủ mạnh như vậy, không ngờ đối phương có thể đi đến cửa phòng họp. Có thể thấy được đám cao thủ hộ vệ bên ngoài đều khó có thể may mắn thoát khỏi hắn.

Diệp Mặc quét mắt một chút nhìn mọi người ở đây. Cuối cùng hắn mới nhìn về phía Bắc Sa Vương. Hắn lại phát hiện không ngờ người này là một người tu luyện dị năng. Đối với người tu luyện dị năng, Diệp Mặc không hiểu rõ lắm. Hắn chỉ được Hư Nguyệt Hoa cho biết dị năng có mười cấp. Về phần phân chia cụ thể thế nào, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng Diệp Mặc lại biết dị năng của Bắc Sa Vương chắc chắn không đơn giản. Đây chỉ là một loại cảm giác. Hắn đã gặp qua một cao thủ dị năng cấp tám, nhưng cao thủ kia tuyệt đối không phải là đối thủ của Bắc Sa Vương, hơn nữa còn kém khá xa.

Diệp Mặc chưa từng động thủ với Bắc Sa Vương, cho nên sau khi cảm giác được Bắc Sa Vương không đơn giản, hắn không động thủ trước. Hắn muốn động thủ, thì không thể để người này chạy thoát.

- Diệp Mặc, ngưỡng mộ đại danh của anh đã lâu. Nhưng anh cũng không phải nhân vật không có lai lịch. Anh giữ lấy Lạc Nguyệt với địa bàn lớn như thế, gấp mười lần đến một trăm lần so với Bắc Sa. Vì sao anh còn không bỏ qua cho Bắc Sa của tôi?

Sau khi Bắc Sa Vương mặt đen thấy Diệp Mặc, trên mặt ngược lại không có vẻ âm trầm như vừa rồi.

Diệp Mặc cười ha hả, bỗng nhiên hắn giơ tay lên tạo thành một đường đao gió. Một gã cấp cao của Bắc Sa muốn chạy qua đường cửa sổ, đã bị đao gió của Diệp Mặc chém thành hai nửa.

Mùi máu tanh lan tỏa khắp phòng họp. Hiện trường hội nghị lập tức trở nên lặng ngắt như tờ. Thậm chí, rất nhiều người còn run rẩy. Người vừa rồi

muốn chạy trốn chính là một cao thủ Địa Cấp sơ kỳ. Người như thế không ngờ Diệp Mặc chỉ thuận tay đã giết chết. Không còn ai dám động đậy nữa.

Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Bắc Sa Vương, cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu biết chúng ta không liên quan gì, vì sao anh muốn phái người tới Lạc Nguyệt cướp lấy chính quyền của Lạc Nguyệt? Vì sao còn muốn giết người Ẩn Môn, giá họa cho tôi? Lúc trước tôi bị bom nổ tại bắc cực, cũng là do tên rác rưởi là anh làm đúng không?

Lần đầu tiên Bắc Sa Vương bị người mắng thành rác rưởi. Sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi. Nhưng gã vẫn không nổi giận, mà bình tĩnh nhìn Diệp Mặc nói:

- Việc này không liên quan tới tôi. Từ khi bắt đầu tôi đã không dự định đối phó với Lạc Nguyệt, cũng không dự định đối phó với anh. Tôi đối với Diệp thành chủ là chân tâm thật ý khâm phục, không có nửa phần ác ý.

Không đợi Diệp Mặc nói ra những lời châm chọc, Bắc Sa Vương chỉ vào Đông Phương Đường nói:

- Đối phó anh và đối phó Lạc Nguyệt đều chủ ý của y. Đây là một con sói đói. Sở dĩ y gia nhập Bắc Sa tôi, mục đích chỉ vì muốn cướp lấy quyền lực của Bắc Sa tôi mà thôi. Bởi vì y muốn thành lập thế lực của mình. Bất kể anh có tin hay không, tôi có thể nói cho anh biết, kỳ thật Đông Phương Đường là hậu nhân của Tây Đường Vương, dã tâm đặc biệt lớn. Tôi đã mấy lần không tán thành ý kiến của y, nhưng bởi vì người y mang tới có thực lực cũng không thấp, tôi vẫn không nắm chắc có thể diệt trừ được y, cho nên vẫn lá mặt lá trái.

Cho dù Diệp Mặc biết rõ Bắc Sa Vương nói bậy, nhưng cũng bị những lời nói của Bắc Sa Vương làm kinh ngạc một chút. Đương nhiên, hắn biết mục đích của Đông Phương Đường khi ở lại Bắc Sa, nhưng hắn không ngờ được Bắc Sa Vương cũng biết. Xem ra người thông minh không phải chỉ có người của Đông Phương gia, xem người khác trở thành đồ ngốc, bản thân y

mới là đồ ngốc.

Mọi người trong phòng họp đều ngây người. Khiến bọn họ thừ người ra không phải vì Đông Phương Đường là hậu nhân của Tây Đường Vương. Nói thật ra, nơi này không có người nào biết ai là Tây Đường Vương. Điều khiến mọi người kinh ngạc là những điều Bắc Sa Vương vừa nói. Điều này quả thực chính là trợn tròn mắt nói dối.

Gã nói gì mà mấy lần không tán thành ý kiến của Đông Phương Đường, đây căn bản là nói bậy. Kỳ thật người Bắc Sa Vương tín nhiệm nhất chính là Đông Phương Đường. Mỗi lần Đông Phương Đường đưa ra ý kiến, gã đều nói người anh em Đông Phương nói rất đúng, tôi tán thành lời nói của người anh em Đông Phương. Đã bao giờ thấy gã không tán thành dù chỉ nửa câu?

Đông Phương Đường càng trợn mắt há hốc mồm nhìn Bắc Sa Vương. Lần đầu tiên y cảm giác được mình giống như một kẻ ngốc. Lần đầu tiên y cảm thấy trước mặt Bắc Sa Vương, y chính là một chú hề. Nguyên nhân chính là vì y cảm giác Bắc Sa Vương trăm phần trăm tín nhiệm y, y mới càng lúc càng bành trướng.

Hiện tại nghĩ đến, hoá ra ngay từ đầu người ta đã biết được mục đích của Đông Phương Đường y, hiểu được cái đuôi của Đông Phương Đường y. Chỉ bởi vì gã vẫn muốn lợi dụng Đông Phương Đường y, lúc này mới không hạ sát thủ mà thôi.

Lúc này y có thể khẳng định, cho dù hôm nay Diệp Mặc không đến, khi Lạc Nguyệt bị anh em Đông Phương tiêu diệt, như vậy Đông Phương Đường y cũng không có cách nào cướp được thành quả thắng lợi. Thậm chí Đông Phương Vượng cũng bị mắc vào bẫy của người này.

Đông Phương Đường không phải là kẻ ngốc. Ngược lại y là rất người thông minh. Y đã hiểu được nguyên nhân trong đó. Khi Đông Phương Vượng và Đông Phương Đường liên kết với nhau mưu tính xong Lạc Nguyệt, chính là thời điểm anh em Đông Phương phải chết. Với bản lĩnh và quyết đoán của Bắc Sa Vương, gã khẳng định có thể giết chết hai anh em

Đông Phương, cướp lấy Lạc Nguyệt. Hoá ra Bắc Sa Vương vẫn không buông tha cho Lạc Nguyệt, càng không dự tính đưa Lạc Nguyệt cho Đông Phương Vượng. Anh em Đông Phương nhiều nhất chỉ là hai thanh đao trong tay gã mà thôi.

Bắc Sa Vương lại không chờ Đông Phương Đường nghĩ tiếp. Trong tay gã bỗng nhiên xuất hiện một khẩu súng lục, bắn một phát vào giữa trán của Đông Phương Đường.

Một đóa hoa máu bay lên. Đông Phương Đường mang theo cảm giác không cam lòng ngã xuống chỗ ngồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 816

Truy Sát Bắc Sa Vương

Cảm ơn Diệp thành chủ đã tiêu diệt vây cánh của Đông Phương Đường, tôi mới có thể giết y.

Sau khi Bắc Sa Vương giết Đông Phương Đường xong, không ngờ đặt khẩu súng trong tay xuống, mà không nổ súng bắn Diệp Mặc.

Dường như Diệp Mặc thật sự đến trợ giúp gã vậy. Người trong phòng hội nghị nhìn thấy vậy đều hoàn toàn không hiểu được. Bắc Sa Vương luôn luôn tín nhiệm Đông Phương Đường như vậy, không ngờ hiện tại không chút nghĩ ngợi liền bắn chết Đông Phương Đường.

Nếu như đổi lại là một người khác, trong tay có súng nhất định sẽ nổ súng bắn Diệp Mặc trước, chứ không phải là bắn Đông Phương Đường. Bởi vì mọi người đang ở đây đều biết khẩu súng trong tay Bắc Sa Vương không hề tầm thường, hoàn toàn có thể bắn chết cao thủ nửa bước Tiên Thiên.

Điều càng khiến mọi người trong phòng hội nghị cảm thấy kỳ lạ chính là, kế sách của Bắc Sa Vương dễ hiểu như thế không ngờ lại có tác dụng đối với Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười gật đầu với Bắc Sa Vương nói:

- Bắc Sa Vương thật tốt. Cảm ơn thì không cần. Có thể giúp Bắc Sa Vương chút chuyện, cũng là vinh hạnh của tôi. Tuy nhiên tôi đã từng điều tra, người còn lại ở đây đều là vây cánh của Đông Phương Đường. Cho nên...

- Hóa ra là như vậy. Thiếu chút nữa thì tôi đã bị những người này lừa...

Trên mặt Bắc Sa Vương lộ vẻ thù hận. Gã lại nổ súng. Mãi đến lúc gã liên tục giết chết ba người, những người còn lại mới kịp phản ứng. Bọn họ đều muốn chạy trốn.

Mà không ngờ vào lúc này đột ngột không thấy Bắc Sa Vương nữa.

Trong lòng Diệp Mặc thầm rùng mình. Hắn vẫn chú ý tới Bắc Sa Vương. Hiện tại không ngờ thần thức của hắn không nắm được tung tích của Bắc Sa Vương. Diệp Mặc đã nghĩ Bắc Sa Vương có rất nhiều cách để chạy trốn, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ được người này có thể chạy trốn được thần thức của hắn. Sở dĩ hắn để Bắc Sa Vương giết người, mà không tự mình động thủ, chính vì sợ lúc hắn động thủ Bắc Sa Vương sẽ chạy trốn.

Nhưng không ngờ được từng giây từng phút hắn đều nhìn chằm chằm vào Bắc Sa Vương, vẫn để cho đối phương trốn thoát.

Diệp Mặc cũng không có cách nào tiếp tục ở lại chỗ này. Hắn vừa thông suốt liền phát ra đao gió và mấy hỏa cầu cho nổ tung gian phòng họp. Không lâu sau tòa nhà chính phủ xa hoa nhất Bắc Sa lập tức đã bị lửa lớn vây quanh.

Tuy rằng biết trong tòa nhà này có rất nhiều tài liệu cơ mật quan trọng, thậm chí là các phương án thiết kế khoa học kỹ thuật, nhưng Diệp Mặc đã không còn tâm tư để ý tới những điều này. Dù sao đi nữa lửa cũng sẽ đốt sạch. Lúc này toàn bộ thần thức của hắn tập trung trong phạm vi hai mươi dặm xung quanh. Cho dù một con kiến hắn cũng không muốn bỏ qua.

Mấy phút sau, Diệp Mặc bắt đầu cảm thấy thiếu kiên nhẫn. Hắn căn bản vẫn không phát hiện ra Bắc Sa Vương.

Nếu như đánh nhau, Diệp Mặc nắm chắc có thể giết Bắc Sa Vương. Nhưng hắn không ngờ được Bắc Sa Vương với thân thủ như vậy lại không muốn đánh với hắn, thậm chí cũng không hề có ý định thử một lần, ngược lại chỉ một lòng muốn chạy trốn.

Có lẽ thời điểm gã giết Đông Phương Đường, gã đã biết mình muốn gã giết hết đám người còn lại. Cho nên gã nhân lúc giết đám người còn lại khiến bọn họ hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt liền chạy trốn. Nếu như Bắc Sa Vương thật sự nghĩ đúng như vậy, người này tuyệt đối còn lợi hại hơn cả anh em Đông Phương.

Nếu để người như thế chạy trốn, về sau gã lại trả thù Lạc Nguyệt, Diệp Mặc thậm chí cũng không dám tưởng tượng.

Trong lúc nhất thời, Diệp Mặc liền bước trên phi kiếm bay vút lên bầu trời Adams Austin. Lúc này Adams Austin đã rơi vào tình cảnh hỗn loạn. Cao tầng của Bắc Sa bị Diệp Mặc giết chết không còn một người. Các tổ chức đều xuất hiện cướp chính quyền.

Nhưng Diệp Mặc không có tâm tư quản tới những việc này. Khi hắn di chuyển tới bên ngoài Adams Austin, trong lòng đã càng thêm lo lắng. Nếu càng kéo dài thời gian, nghĩa là cơ hội hắn bắt được Bắc Sa Vương càng ít.

Ngay khi Diệp Mặc tới gần mặt biển, một đường ánh sáng giống như một bóng người chợt lóe lên trong thần thức của Diệp Mặc. Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi, lập tức đi theo.

Tốc độ của Diệp Mặc đã đạt tới nhanh nhất, nhưng bóng dáng kia vẫn như có như không, chạy nước rút ở phía trước. Bóng dáng kia có chút giống tàu ngầm, nhưng so với tàu ngầm lại nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần. Nhiều nhất chỉ là là một hình thoi dài hai mét mà thôi. Nếu như không phải hai đầu tròn, đây căn bản là hình của một quan tài.

Nhưng không ngờ tốc độ của quan tài có hai đầu tròn này càng lúc càng nhanh. Với tốc độ của Diệp Mặc cũng không có cách nào tiếp cận được.

Lúc này Diệp Mặc đã xác định quan tài hình thoi lặn xuống nước này chính là thứ để Bắc Sa Vương chạy trốn. Trong lòng hắn cũng là âm thầm khâm phục Bắc Sa Vương. Không ngờ gã lại thiết kế ra loại nghịch thiên như vậy. Thứ này vượt xa so với trình độ của địa cầu hiện nay. Diệp Mặc

không cần nhìn cũng biết cái này nhất định là do Diệp Tinh thiết kế.

Điều duy nhất khiến Diệp Mặc không hiểu chính là vì sao Bắc Sa Vương ở trên tàu ngầm này lại có thể lừa được thần thức của hắn. Gã làm thế nào trốn được từ trong phòng họp ra ngoài?

Lúc này Bắc Sa Vương còn buồn bực gấp trăm lần Diệp Mặc. Thời điểm Diệp Mặc im hơi lặng tiếng giết các cao thủ nửa bước Tiên Thiên và Địa cấp bên ngoài phòng họp, gã đã quyết định chạy trốn. Gã biết, gã không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Điểm mạnh của gã không phải là chiến đấu. Điểm mạnh của gã là ẩn nấp và cơ biến, đương nhiên mạnh nhất chính là chạy trốn. Thời điểm gã chắc chắn mình phải chạy trốn, thì trên thế giới này không có bất kỳ thứ gì có thể truy sát gã. Nhưng gã không thể tưởng tượng được, với bản lĩnh chạy trốn của gã, không ngờ còn không thoát khỏi Diệp Mặc. Diệp Mặc vẫn đang đi theo phía sau.

Lúc này cuối cùng gã mới hiểu được một đạo lý, trước mặt thực lực tuyệt đối, cho dù gã thành lập quốc gia lớn nhất toàn cầu, đã khống chế quân đội của toàn cầu, cũng chỉ là vô ích. Với bản lĩnh của Diệp Mặc, muốn giết gã nhất định là dễ như trở bàn tay.

Gã không biết Diệp Mặc làm sao có thể giữ nguyên khoảng cách với gã, nhưng trong thời gian chạy trốn ngắn ngủi này, đã khiến gã hoàn toàn thay đổi nhân sinh quan của mình. Ban đầu gã cho rằng trong thế giới này căn bản không có người nào có thể giết được gã. Diệp Mặc cũng không làm được. Cho dù thế lực do gã khống chế bị thua toàn bộ, gã muốn chạy trốn vẫn có thể chạy trốn.

Nhưng hiện tại, gã mới hiểu được không ngờ thật sự có người có thể đuổi theo tàu ngầm của gã. Hơn nữa bất kể gã thay đổi phương hướng như thế nào, đối phương vẫn có thể theo sát.

Hai giờ sau, Diệp Mặc dần dần cảm thấy kiệt sức. Hiện tại hắn đã không

có Tinh Nguyên Đan. Tuy rằng hắn còn có rất nhiều dược liệu, nhưng còn chưa chế luyện thành đan dược. Một khi chân nguyên của hắn hao hết, như vậy Bắc Sa Vương thật sự có thể chạy ra khỏi phạm vi thần thức của hắn.

So với Bắc Sa Vương khống chế tàu ngầm hình thoi nhất định là dùng năng lượng gì đó để khống chế, căn bản không cần tiêu hao sức lực của chính mình. Diệp Mặc sợ là một khi chân nguyên của hắn bị cạn kiệt, Bắc Sa Vương quay đầu lại liều mạng với hắn, hắn sẽ chịu thiệt rất lớn.

Nhưng cứ để cho Bắc Sa Vương chạy như vậy, hắn tuyệt đối không cam tâm.

Lại một giờ nữa trôi qua, chắc hẳn Bắc Sa Vương không kiên nhẫn tiếp tục ở trên biển nữa, không ngờ bắt đầu cập vào bờ.

Thần thức của Diệp Mặc thấy rõ Bắc Sa Vương cho tàu ngầm tới gần một bờ cát. Người gã lao ra khỏi tàu ngầm, lập tức biến mất không thấy nữa.

Ban đầu Diệp Mặc còn không dám xông lên, bởi vì chân nguyên đã tiêu hao quá lớn. Hắn sợ tùy tiện đi lên sẽ chịu thiệt với Bắc Sa Vương. Hiện tại Bắc Sa Vương đã rời khỏi tàu ngầm, Diệp Mặc lập tức liền vọt lên. Hắn thậm chí không nhìn tình hình bên trong tàu ngầm, lập tức thu tàu ngầm vào trong nhẫn.

Lúc này hắn đã không kịp kiểm tra tàu ngầm nữa. Bóng dáng của Bắc Sa Vương chợt lóe lên. Thần thức của Diệp Mặc nhìn chăm chú theo bóng dáng của gã, không dám có chút lơ là.

Cũng may tuy rằng tốc độ của Bắc Sa Vương rất nhanh, nhưng thần thức của Diệp Mặc vẫn có thể không ngừng phát hiện được bóng dáng của gã. Tuy nhiên hiện tại Diệp Mặc không thể không khâm phục tốc độ của Bắc Sa Vương. Diệp Mặc tự biết mình. Hắn dùng chính là phi kiếm, mà Bắc Sa Vương dường như chỉ hoàn toàn dựa vào hai chân để chạy trốn. Cho dù gã có thân thể khác thường, cho dù dị năng của gã là thuật chạy trốn, nhưng chạy với tốc độ nhanh như vậy vẫn khiến Diệp Mặc phải chặc lưỡi.

Hiển nhiên Bắc Sa Vương cũng biết Diệp Mặc đang đuổi theo gã. Gã càng không quay đầu lại mà chỉ chạy. Tuy rằng chân nguyên của Diệp Mặc đã tiêu hao quá lớn, nhưng vẫn bướng bỉnh không muốn buông tha. Hiện tại Diệp Mặc có thể khẳng định, cho dù là động vật nhanh nhất trên thế giới, so với Bắc Sa Vương lúc này cũng còn kém rất xa.

Thậm chí Diệp Mặc nghi ngờ có phải Bắc Sa Vương đã mượn cái gì giúp hay không. Chỉ một dị năng giả đã có thể đạt được tốc độ thế này, khiến hắn không thể tin được.

Diệp Mặc khẳng định nếu như hắn không mượn phi kiếm, tốc độ trên mặt đất của hắn còn không bằng một phần mười so với tốc độ của Bắc Sa Vương.

Không cần phải nói hắn, cho dù là tốc độ một tu sĩ Trúc Cơ kỳ chạy trên mặt đất, cũng còn xa mới có thể bằng với Bắc Sa Vương.

Từ cảnh tượng trên đường đuổi theo, Diệp Mặc có thể thấy được, bờ biển Bắc Sa Vương vừa lên là Myanmar.

Hai người một đuổi một chạy, cũng không biết đã qua bao lâu. Diệp Mặc lại cảm giác hai người lại đuổi tới địa giới Hoa Hạ.

Sắc mặt Diệp Mặc tái nhợt. Hắn cầm trong tay một viên linh thạch, tính hạ phi kiếm xuống. Bởi vì hắn thực sự không thể tiếp tục kiên trì được nữa. Nếu còn tiếp tục đuổi theo, hắn nhất định sẽ bị trọng thương.

Nhưng Diệp Mặc lại phát hiện Bắc Sa Vương cũng ngừng lại. Không ngờ gã lại ngồi ở trên mặt đất. Có thể thấy được gã cũng bị tiêu hao rất lợi hại.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Trong lòng Diệp Mặc thầm vui mừng. Tốc độ bay của hắn lập tức chậm lại. Khi chỉ còn cách Bắc Sa Vương có mấy trăm mét, Diệp Mặc liền ngừng lại, đồng thời chậm rãi khôi phục chân nguyên.

Nhưng lúc này, Bắc Sa Vương lại đứng lên. Trong lòng Diệp Mặc kinh ngạc. Thời điểm sắp thành công, hắn sao có thể để Bắc Sa Vương lại trốn thoát?

Nhưng khi Diệp Mặc nắm phi kiếm lên, mới phát hiện chân nguyên của hắn tiêu hao quá lợi hại. Cho dù muốn tìm một chỗ im lặng khôi phục, cũng không phải chỉ một khắc nửa khắc là có thể tốt được. Nói không chừng cũng phải một, hai ngày.

Bắc Sa Vương đứng lên lại không tiếp tục chạy trốn. Gã nhìn Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Diệp Mặc, không ngờ anh có thể bay. Thật buồn cười, tôi còn tưởng rằng anh nhiều nhất chỉ gần giống tôi mà thôi. Nếu như tôi biết thế giới này thật sự có người biết bay, tôi tuyệt đối sẽ không đi thành lập Bắc Sa...

Diệp Mặc không để ý tới Bắc Sa Vương. Hắn lại tiến thêm ba trăm mét. Khi còn cách Bắc Sa Vương chỉ có hơn mười mét, hắn liền dừng lại.

- Diệp Mặc, nếu như tôi không động thủ đối với Lạc Nguyệt của anh, anh có thể không giết tôi được không?

Dường như Bắc Sa Vương không cảm giác được Diệp Mặc càng tiến gần gã lại càng nguy hiểm.

Diệp Mặc thở hắt ra một hơi nói:

- Chắc chắn sẽ không. Tôi là người, người khác không phạm ta thì ta không phạm người. Anh đã liên tiếp phạm đến tôi.

- Chuyện tôi hối hận nhất chính là đi khiêu khích anh. Tôi thật sự không ngờ được trên thế giới này thật sự có người có thể bay. Không ngờ đây lại là sự thật...

Trong mắt Bắc Sa Vương lộ vẻ tuyệt vọng. Gã nhìn Diệp Mặc nói:

- Tôi có một chuyện cuối cùng muốn nhờ anh...

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nhờ tôi làm việc, anh đừng có nằm mơ. Chịu chết đi...

Nói xong phi kiếm của hắn cũng đã bay ra ngoài.

Đối với Bắc Sa Vương, Diệp Mặc là có kiêng kỵ rất sâu. Chỉ có giết được gã trước mới là chuyện ổn thỏa nhất. Tuy rằng chân nguyên của hắn do dùng thần thức bị tiêu hao quá lợi hại, nhưng hơn mười mét, giết chết Bắc Sa Vương hẳn là không có vấn đề gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 817

Đội Thám Hiểm Kỳ Lạ

Trong nháy mắt, khi phi kiếm đến gần cổ của Bắc Sa Vương, Diệp Mặc có một cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Hắn căn bản không kịp xem xét nguyên nhân, lập tức lắc mình tránh đi.

Mấy tiếng "xuy xuy" nhỏ vang lên. Mấy đường hào quang đẹp mắt trực tiếp xuyên qua vị trí Diệp Mặc vừa đứng. Đồng thời phi kiếm của Diệp Mặc mang theo một chùm máu tươi. Đầu của Bắc Sa Vương rơi trên mặt đất, liên tiếp lăn tới mấy mét mới ngừng lại.

Diệp Mặc thở phù một cái, ngã ngồi xuống đất. Cho dù hắn dùng chân khí để chữa thương, nhưng nhờ có Liên Sinh Đan, vết thương này thoạt nhìn dọa người, kỳ thật cũng không mấy nghiêm trọng.

Ngồi dưới đất, Diệp Mặc thở dài một tiếng. Trong lòng hắn âm thầm cảm thấy may mắn. Nếu như hắn không quyết định thật nhanh dùng phi kiếm giết Bắc Sa Vương, một khi đánh nhau với loại súng laser trong tay Bắc Sa Vương, chân khí của hắn đang thiếu, cuối cùng có thể thật sự sẽ bị Bắc Sa Vương giết chết.

Đôi khi sống chết chỉ trong nháy mắt mà thôi. Nếu như không phải Bắc Sa Vương khiếp sợ, không dám nổ súng bắn Diệp Mặc trước, vậy kết quả thế nào thật sự khó có thể dự đoán được. Diệp Mặc khẳng định khi hắn vừa đến trước mặt Bắc Sa Vương, Bắc Sa Vương không nói chuyện, mà trực tiếp nổ súng, hắn không chết cũng mất lớp da.

Hoặc là nói hắn không động thủ với Bắc Sa Vương trước, chờ sau khi Bắc Sa Vương nhận ra sự mệt mỏi của hắn, lập tức nổ súng, hắn khó thoát

khỏi vận rủi. Khi Diệp Mặc chuyển ánh mắt nhìn về phía Bắc Sa Vương, cuối cùng hắn đã hiểu được nguyên nhân vì sao Bắc Sa Vương có thể chạy nhanh như vậy. Điều đó căn bản không có bất kỳ quan hệ gì với dị năng của gã.

Giờ phút này, hai đùi của Bắc Sa Vương đã hoàn toàn bị dập nát. Diệp Mặc khẳng định hắn chưa hề động tới chân của Bắc Sa Vương. Chân của Bắc Sa Vương bị dập nát, đó là bởi vì trên chân gã cột hai tấm bùa gần như đã hao hết.

Diệp Mặc cẩn thận cầm lấy hai tấm bùa còn lại, ghép lại với nhau nhìn qua một chút. Hắn lập tức liền biến sắc. Đây căn bản là tấm bùa do tu chân giả sau khi thành đan mới có thể vẽ ra được. Nói gọi là Thần Hành Phù.

Thảo nào Bắc Sa Vương có thể chạy nhanh như vậy. Không ngờ gã có Thần Hành Phù. Hơn nữa xem ra còn là hàng cao cấp. Diệp Mặc đã hiểu được nếu như đổi lại là một võ giả Cổ Võ khác, hoặc là một tu sĩ luyện khí kỳ dùng loại bùa này, hôm nay hắn khẳng định không đuổi kịp.

Đáng tiếc chính là tuy rằng đẳng cấp của Bắc Sa Vương cao, cũng là một dị năng giả, nhưng người dị năng dựa nhiều hơn vào tiềm lực của bản thân, mà không phải là tu luyện ra nội khí và chân khí. Cho nên nhiều nhất gã chỉ phát huy ra một nửa tác dụng của Thần Hành Phù mà thôi. Cuối cùng chân gã còn không chịu được đã biến thành bột phấn.

Từ đâu mà Bắc Sa Vương có được Thần Hành Phù? Diệp Mặc rất muốn biết. Nhưng hắn biết bí mật này chắc hẳn chỉ có một mình Bắc Sa Vương mới rõ được.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét một lượt trên thi thể của Bắc Sa Vương. Cuối cùng hắn lại tìm được một tấm bùa nhỏ hơn trong túi gã.

Độn Phù? Trong lòng Diệp Mặc càng kinh ngạc. Nếu như nói hắn cũng có thể chế luyện ra Thần Hành Phù cấp thấp, nhưng Độn Phù được coi như bùa đại sư. Không tới trình độ nhất định cũng không có cách nào chế luyện

ra được. Bởi vì đại sư bùa muốn chế luyện ra Độn Phù nhất định phải có được Độn Thuật.

Hơn nữa Diệp Mặc biết tấm Độn Phù trong tay hắn không tầm thường. Nó tương tự như Thần Hành Phù, đều thuộc hàng cao cấp.

Lúc này rốt cuộc Diệp Mặc đã hiểu được vì sao Bắc Sa Vương đã biến mất một lần trước mắt hắn. Đó là bởi vì gã có loại bùa này. Xem ra gã không chỉ có một cái. Đáng tiếc chính là Bắc Sa Vương không có cách nào phát huy được hiệu quả lớn nhất của Độn Phù. Hơn nữa không ngờ gã không có cách nào kích thích tấm Độn Phù thứ hai.

Nguồn truyện: Truyện FULL

Trong lòng Diệp Mặc thầm kêu may mắn. Nếu như Bắc Sa Vương kích thích được tấm Độn Phù thứ hai, hắn thật sự không chắc có thể bắt được gã. Tuy nhiên chân của Bắc Sa Vương hỏng rồi, sớm hay muộn hắn cũng có thể tìm được người này.

Bắc Sa Vương có được Độn Phù, cũng có được Thần Hành Phù. Có thể thấy được gã tuyệt đối đã phát hiện ra một di tích tu chân, hơn nữa còn là một di tích tu chân có cấp bậc không thấp. Trong lòng Diệp Mặc thầm kêu đáng tiếc. Tuy nhiên đúng là phúc họa khôn lường. Nếu như hắn biết Bắc Sa Vương có một di tích tu chân như thế, chắc chắn sẽ không giết gã trước. Như vậy chân khí của hắn cạn kiệt, cuối cùng rất có thể sẽ bị thua bởi súng laser của Bắc Sa Vương.

Diệp Mặc cẩn thận lục tìm trên người Bắc Sa Vương một chút, không phát hiện được thiết bị trữ vật. Không biết gã không tìm thấy thiết bị trữ vật trong di tích tu chân, hay không để thiết bị trữ vật trên người.

Diệp Mặc tìm trong nhẫn một Hỏa Cầu phù, thiêu hủy toàn bộ thi thể của Bắc Sa Vương. Lúc này hắn mới chậm rãi rời khỏi sơn cốc. Tuy rằng hắn đã giết Bắc Sa Vương, đồng thời cũng tiêu diệt Bắc Sa, nhưng đến bây giờ hắn vẫn hoàn toàn không biết Bắc Sa Vương tên là gì, đến từ chỗ nào, vì

sao muốn thành lập Bắc Sa.

Nhưng Diệp Mặc không mấy để ý. Hắn không muốn biết những điều này. Hiện tại hắn thầm nghĩ phải tìm một chỗ để khôi phục chân nguyên, sau đó lại đi tới Vạn Quắc Sơn ở Nam Cương.

Chỉ có điều Diệp Mặc vừa làm xong việc này, liền phát hiện có năm người trên lưng mỗi người mang một cái ba lô lớn đang đi tới. Trong đó có ba nam hai nữ. Diệp Mặc không cần nghĩ nhiều. Hắn ngồi xuống chuẩn bị chờ năm người này đi qua.

Tuy rằng chân nguyên của hắn đã tiêu hao hết, nhưng hắn còn có thần thức, còn có tấm Hỏa Cầu phù. Thậm chí hắn còn khống chế được một súng laser Tinh thạch Cực Năng. Năm người này đối với hắn mà nói căn bản là không đáng chú ý.

Mặc dù mấy người này không đủ uy hiếp đối với hắn, nhưng Diệp Mặc vẫn dùng thần thức quét qua một chút. Điều khiến Diệp Mặc giật mình chính là trong năm người này thậm chí có tới bốn người là võ giả Hoàng Cấp. Mà người còn lại không ngờ đã là Huyền Cấp đỉnh phong. Nói đúng hơn người này có thể bước vào Địa Cấp bất cứ lúc nào.

Chẳng lẽ hiện tại tu luyện Cổ Võ đơn giản như vậy sao? Mấy người mà mình tùy tiện gặp cũng đều tu luyện Cổ Võ?

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là người có tu vi cao nhất Huyền Cấp đỉnh phong kia lại là một cô gái quyến rũ. Chiếc ba lô phía sau lưng cô ta là nhỏ nhất, nhưng hai dây lưng ba lô không ngờ ép lên khiến hai bầu ngực của cô ta dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra ngoài. Quả thực là vô cùng mê hoặc. Hơn nữa khuôn mặt cô ta rất thần bí, càng khiến hai gã thanh niên Hoàng Cấp bên cạnh cô ta thỉnh thoảng dùng ánh mắt nhìn ngực của cô ta, sau đó lại nuốt nước miếng một cái.

Điều càng khiến Diệp Mặc kinh ngạc hơn chính là một người phụ nữ khác, khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, đạt tu vi Hoàng

Cấp hậu kỳ. Nhưng Diệp Mặc lại biết cô ta. Diệp Mặc từng gặp người phụ nữ này. Cô ta chính là Hoàng Mân Diệp Mặc đã từng gặp ở San Francisco lúc trước. Lúc ấy cô ta vẫn còn là quân sư của Hồng Vũ Bang. Nghe nói sau đó cô ta còn qua tìm mình. Chỉ có điều sau đó có tìm được hay không, thì không có tin tức. Không ngờ được cô ta lại bất ngờ xuất hiện ở chỗ này. Hơn nữa cô ta còn luyện Cổ Võ tới Hoàng Cấp hậu kỳ.

Ngoại trừ bốn người này ra, còn có một người đàn ông dường như là tu vi Hoàng Cấp hậu kỳ. Tuy nhiên người này thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, gương mặt thô cứng, giận dữ lại không nói được một lời, chỉ cúi đầu bước đi. Ba lô phía sau ông ta có treo hai con thỏ mập. Chắc hẳn là do ông ta đi đường thuận tiện săn được.

Diệp Mặc thấy năm người đi về hướng cửa sơn cốc hắn đang ngồi. Nếu hắn muốn rời khỏi khẳng định sẽ bị bốn người này phát hiện. Hơn nữa Hoàng Mân còn biết hắn, cho nên hắn chỉ cúi đầu, chờ mấy người này đi qua.

- Ồ, sao nơi này lại có một người? Còn bị thương nữa.

Tên thanh niên trẻ tuổi nhất đã phát hiện ra Diệp Mặc, lập tức kêu một câu.

Lúc này, năm người đều đã thấy Diệp Mặc. Bọn họ đều ngừng lại. Diệp Mặc rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là nói:

- Tôi là một người đi thám hiểm. Bởi vì bị thương cho nên nghỉ trong này một lát. Mời mọi người cứ tự nhiên.

Lúc này trời đã xế chiều. Xung quanh đều là núi. Một người ngồi ở trong sơn cốc, còn nói mình là người thám hiểm, đồng thời không cầu cứu người khác, chính bản thân nó đã là chuyện rất quỷ dị.

- A...

Hoàng Mân bỗng nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng. Trong lòng Diệp Mặc

thầm than, hẳn là cô ta nhận ra mình rồi.

- Chị Mân, có chuyện gì vậy?

Người phụ nữ xinh đẹp đẫy đà có tu vi cao nhất kinh ngạc nhìn Hoàng Mân hỏi một câu. Đồng thời trong mắt cô ta có chút nghi hoặc.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Hoàng Mân khôi phục trở lại bình thường. Cô có chút xấu hổ nói:

- Người này bị thương. Đã muộn thế này còn ở lại sơn cốc. Nếu như chúng ta mặc kệ hắn, tôi sợ dữ nhiều lành ít...

- Đúng vậy, đúng vậy. Chị Mân đúng là người tốt.

Cô gái đầy đặn chớp đôi mắt có thể nói là quyến rũ, bỗng nhiên lấy từ trong túi ra một chiếc túi vải thêu hoa tinh xảo. Cô ta lại lấy từ trong túi thêu hoa ra một viên thuốc nhỏ bằng đậu tằm đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là thuốc chữa thương. Cậu ăn đi.

Diệp Mặc nhận lấy viên thuốc. Hắn dùng thần thức quét vào trong túi của cô gái này, nhưng không lên tiếng.

Cô gái này thấy Diệp Mặc cầm lấy viên thuốc, lập tức cười khúc khích nói:

- Em trai, cậu cũng thật là may mắn. Chúng tôi cũng là những người thám hiểm. Tôi tên là Phong Yên Kỳ, tạm thời là đội trưởng. Hay là cậu đi cùng chúng tôi trước. Nơi này là bên ngoài Hoành Đoạn. Buổi tối một mình cậu ở đây rất nguy hiểm. Đừng nói cậu không sợ. Tôi biết cậu là người tu luyện Cổ Võ. Tuy rằng cậu còn chưa tấn cấp Hoàng Cấp, nhưng khẳng định cậu tự nhận thân thủ không tồi. Kỳ thật mấy người chúng tôi...

Tuy rằng cô gái này còn chưa nói hết nửa câu sau, nhưng Diệp Mặc đã nghe ra, đó là nói tùy tiện bất kỳ ai trong số năm người bọn họ đều lợi hại

hơn hắn. Chỉ có điều cô ta tới gần Diệp Mặc nói chuyện, một tiếng em trai kêu ra, trong giọng nói êm dịu quyến rũ mang theo làn gió thơm, khiến người ta gần như không thể từ chối.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, Cô gái tên là Phong Yên Kỳ lại nói:

- Anh Trần, hay là anh tới đỡ cậu ấy một chút...

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không cần, tự tôi vẫn có thể đi được.

Nói xong hắn lập tức đứng lên. Nhưng lúc này trong lòng Diệp Mặc lại hoàn toàn không bình tĩnh như ngoài mặt. Thuốc trong túi vải thêu hoa của cô gái tên Phong Yên Kỳ này đều là trùng độc, đủ loại, màu sắc rực rỡ. Thảo nào cô ta có thể thấy được mình đã từng luyện võ. Khẳng định cô ta rất hiểu về phương diện khí huyết.

Nghe Phong Yên Kỳ nói nơi này đã ở bên ngoài Hoành Đoạn, nói cách khác nơi này cũng gần Nam Cương rồi. Ở gần Nam Cương, có một cô gái mang theo một đống trùng độc, Diệp Mặc không cần nghĩ, cũng biết cô gái này là đệ tử của Vạn Cổ Môn.

Thấy Diệp Mặc đứng lên, nhưng không nuốt viên thuốc vào, Phong Yên Kỳ càng cười khúc khích nói:

- Ai da em trai, cậu còn sợ tôi hại cậu sao. Yên tâm tôi cho cậu không phải là xuân dược, là thuốc dùng để chữa thương. Hơn nữa cho dù cho cậu ăn xuân dược, cuối cùng người chịu thiệt cũng không phải là cậu. Nhiều nhất là tôi và chị Mân chịu thiệt mà thôi, hi hi...

Sắc mặt Diệp Mặc bình tĩnh. Hắn phát hiện vẻ mặt người đàn ông năm mươi tuổi kia cũng bình tĩnh. Sắc mặt Hoàng Mân thoáng ửng hồng một chút. Thật ra hai gã thanh niên hơi trẻ tuổi một chút lại lộ vẻ không thoải mái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 818

Tâm Tư Khác Nhau

Hoàng Mân thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Em Yên Kỳ, hiện tại trời đã tối. Hay là đêm nay chúng ta cắm trại luôn ở đây. Sáng mai hãy lên đường có được không?

Phong Yên Kỳ có chút ý tứ hàm xúc thoáng nhìn về phía Hoàng Mân, tự nhiên cười nói:

- Tốt, vậy đêm nay cắm trại luôn ở đây. Chị Mân cũng thật biết cách quan tâm người khác, hi hi...

Nghe Phong Yên Kỳ nói xong, mấy người cũng không có bất kỳ dị nghị gì. Mọi người đều lấy lều từ ba lô lớn phía sau ra.

Diệp Mặc lại phát hiện tuy rằng lều trại của bọn họ không lớn, nhưng mỗi người lại mang một cái. Bốn lều trại nhanh chóng được dựng xong. Ngoại trừ Diệp Mặc ra, mọi người đều có địa bàn của mình.

Phong Yên Kỳ liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, vẻ kiều diễm vừa cười vừa nói:

- Em trai, chúng tôi còn chưa biết tên cậu? Hay là đêm nay cậu ở cùng lều trại với tôi đi.

Diệp Mặc lại lắc đầu nói:

- Tôi tên là Mạc Ảnh. Chỉ có điều tôi đã quen dã ngoại. Buổi tối ngủ ở bên ngoài cũng được.

Theo Diệp Mặc thấy, nếu như Phong Yên Kỳ là người của Vạn Cổ Môn, cho dù đuổi hắn đi, hắn cũng sẽ không đi. Hắn đang muốn đi tới Vạn Cổ Môn. Hiện tại thì hay rồi, đã có một người dẫn đường.

Phong Yên Kỳ cũng chỉ tùy tiện nói một câu, thấy Diệp Mặc không đồng ý, liền cười khanh khách nói.

- Da mặt của em trai Mạc Ảnh còn rất mỏng.

Sau đó, cô ta không mời Diệp Mặc tiến vào lều trại của cô ta nữa.

Hoàng Mân lại lấy ra một cái dù đơn giản có năm mặt đưa cho Diệp Mặc, thích hợp để Diệp Mặc qua đêm bên ngoài.

Tên đàn ông không nói chuyện lại chủ động đốt lửa, nhanh chóng nướng chín hai thỏ hoang. Lúc ăn cơm, Diệp Mặc cũng được chia một miếng thịt thỏ.

Nhưng Diệp Mặc biết năm người tu luyện cổ võ không có khả năng vô duyên vô cớ đi cùng nhau. Bọn họ có thể đi đến cùng nhau chỉ có hai nguyên nhân. Một chính là những người này muốn tìm thứ gì đó cực kỳ quan trọng. Hai là những người này đều bị Phong Yên Kỳ lừa tới đây.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đều vào lều của mình. Diệp Mặc cũng mở cái dù Hoàng Mân đưa cho hắn. Hắn rất muốn biết nguyên nhân những người này tới nơi đây, nhưng lại không chủ động hỏi. Hắn biết chuyện như vậy tốt nhất không nên hỏi.

Sau khi tiến vào lều trại nghỉ ngơi, năm người rất kỳ quái, không có một chút tiếng động nào. Nhưng thần thức của Diệp Mặc lại có thể quét rõ mọi người đang làm gì. Năm người không có một người nào ngủ. Người đàn ông trung niên nướng thịt thỏ sau khi tiến vào lều liền bắt đầu tu luyện. Mà Hoàng Mân lại cau mày trầm tư suy nghĩ điều gì. Hai gã người thanh niên khác một người đang tu luyện, một người khác có chút đứng ngồi không yên.

Một giờ sau, Phong Yên Kỳ bỗng nhiên đi ra khỏi lều trại. Cô ta đi tới bên ngoài lều của người thanh niên được gọi là anh Trần kia, nhỏ giọng gọi một câu.

- Anh Trần, anh đã ngủ chưa?

Anh Trần lập tức liền vén lều trại đi ra, vẻ mặt vui mừng nói:

- Không phải tôi vẫn đây sao? Yên Kỳ, cô vào ngồi một chút. Chúng ta thảo luận về tuyến đường ngày mai.

- Tốt, tốt. Tuy nhiên tôi mốn đi tiểu tiện một chút. Chỉ có điều ở đây tối quá...

Bỗng nhiên Phong Yên Kỳ nhăn nhó nói một câu.

Anh Trần lập tức liền hiểu được ý của Phong Yên Kỳ. Trong lòng y lập tức vui mừng khôn xiết. Phong Yên Kỳ muốn đi tiểu tiện không gọi Hoàng Mân, lại chủ động gọi y. Điều này không phải có ý tứ gì với y sao?

Y hầu như không hề suy nghĩ liền nói:

- Hay thề này Yên Kỳ, để tôi đưa cô đi.

- Vậy đành phải làm phiền anh.

Phong Yên Kỳ lập tức gật đầu đồng ý.

Hai người ngay lập tức lặng lẽ rời khỏi lều trại. Bên ngoài lại trở nên yên tĩnh.

Thần thức của Diệp Mặc đi theo Phong Yên Kỳ và anh Trần kia. Hắn biết Phong Yên Kỳ với tu vi Huyền Cấp đỉnh phong tuyệt đối sẽ không bởi vì sợ hãi mà không dám đi tiểu tiện. Hơn nữa, chỉ đi tiện một chút, có cần thiết phải đi xa như vậy không?

Mà lúc này thần thức của Diệp Mặc lại phát hiện Hoàng Mân cũng ra

khỏi lều trại. Toàn thân cô mặc y phục màu đen. Nếu không chú ý thực sự không nhìn ra được.

Diệp Mặc tưởng rằng Hoàng Mân muốn theo dõi Phong Yên Kỳ, lập tức định nhắc nhở cô một chút. Với tu vi Huyền Cấp đỉnh phong của Phong Yên Kỳ, nếu Hoàng Mân theo dõi cô ta, đó là tự tìm cái chết. Sau khi suy đoán Phong Yên Kỳ là đệ tử của Vạn Cổ Môn, Diệp Mặc biết cô ta tuyệt đối không phải một người lương thiện.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc là, Hoàng Mân không theo dõi Phong Yên Kỳ, mà vào lều của Phong Yên Kỳ.

Thần thức của Diệp Mặc hơi đảo qua một chút. Hắn biết Phong Yên Kỳ đã để lại các ký hiệu trong lều trại. Tuy Hoàng Mân không phải là kẻ ngu ngốc, nhưng cô căn bản không có biện pháp nào phát hiện ra những ký hiệu này. Quả nhiên Hoàng Mân không ngừng phát hỏng những ký hiệu do Phong Yên Kỳ bố trí, cuối cùng lại thả vào một thiết bị theo dõi nhỏ bằng hạt tương trong lều của cô ta.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được, Hoàng Mân đã bắt đầu nghi ngờ Phong Yên Kỳ. Nhưng cô cũng không dám khẳng định, cho nên muốn tới thu thập những hành vi của Phong Yên Kỳ.

Nhưng cô đối mặt với Phong Yên Kỳ vẫn quá non nớt. Có thể nói là chờ sau khi Phong Yên Kỳ quay trở về, khẳng định cô ta sẽ biết được chuyện Hoàng Mân đã vào trong lều.

Quả nhiên Hoàng Mân đặt xong cameras, lập tức liền rời khỏi lều của Phong Yên Kỳ.

Diệp Mặc bất đắc dĩ đứng lên. Ấn tượng của hắn đối với Hoàng Mân không tệ. Hắn quyết định giúp cô một phen. Chân nguyên của hắn đã khôi phục lại một ít. Lúc này hắn có thể thi triển thuật ẩn thân, cũng tiến vào lều Phong Yên Kỳ. Hắn đặt các ký hiệu đã bị Hoàng Mân phá hỏng trở lại vị trí cũ. Những ký hiệu dưới thần thức của Diệp Mặc căn bản cũng không có biện

pháp nào che giấu, hoàn toàn bị Diệp Mặc đặt từng cái lại vị trí cũ.

Diệp Mặc trở lại dù gấp, mới phát hiện Hoàng Mân cũng không trở về lều của cô, mà đi đến chỗ dù gấp của hắn.

- Hoàng tiểu thư, đã lâu không gặp.

Diệp Mặc nhìn Hoàng Mân khẽ cười nói một câu, cũng không nói về chuyện vừa rồi.

Hoàng Mân lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp thành chủ, sao anh lại ở đây?

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Kỳ thật tôi cũng muốn hỏi những lời này. Sao cô lại ở đây?

Hoàng Mân thở dài nói:

- Lúc trước khi tôi chuẩn bị rời khỏi San Francisco, tôi có đi tìm anh. Tôi thích mưu lược và đối chọi hai quân. Chỉ có điều tôi tìm nhầm nơi nương tự, và tìm sai người để nương tựa. Chu Hoành Sinh không phải một người làm đại sự. Tôi rời khỏi Hồng Vũ Bang chuẩn bị tìm anh để nương tựa. Chỉ có điều anh thần long thấy đầu không thấy đuôi, tôi vẫn không tìm được. Sau đó tôi bị người của Bắc Sa mang đi, không thể không đi theo làm việc cho Bắc Sa.

- Kia sao cô lại ở đây? Hình như tôi không thấy cô ở Bắc Sa?

Diệp Mặc vừa tiêu diệt Bắc Sa qua đây. Nếu như Hoàng Mân ở trong Bắc Sa, hắn chắc chắn sẽ không thể không nhìn thấy cô.

Hoàng Mân lại không biết ý của Diệp Mặc, mà cười khổ nói:

- Bản thân tôi cũng không muốn ở lại Bắc Sa. Sau đó tôi tới khu vực gần đảo Băng Khôi ở Bắc Cực chấp hành một nhiệm vụ. Qua hình ảnh theo dõi

tôi mới biết được, hoá ra người cần hại trong nhiệm vụ kia chính là anh. Trong lòng tôi vẫn rất khâm phục anh, cho nên tôi rất muốn giúp anh một lần. Cuối cùng tôi giết mấy người kia. Chỉ có điều không ngờ được có một người lúc sắp chết đã cho nổ bom.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người. Hắn không thể tưởng tượng được phía sau vụ nổ đó còn có một người như vậy đã giúp hắn. Đây chính là hỗ trợ lúc cửu tử nhất sinh. Chỉ cần hơi nghĩ một chút, hắn đã biết tình cảnh của Hoàng Mân lúc đó. Tuy rằng hắn không biết Hoàng Mân làm sao chạy trốn được, nhưng hắn khẳng định những lời Hoàng Mân nói là thật. Lúc này, trong lòng Diệp Mặc cảm thấy có chút ấm áp. Hoàng Mân và hắn vốn không quen biết. Cô lại có thể giúp hắn như vậy. Bất kể cô nghĩ thế nào, đây cũng là một phần ân tình.

Cho dù lúc trước cô thật sự không giúp mình, mình cũng nhất định phải hoàn lại phần nhân tình này. Huống gì Diệp Mặc mơ hồ cảm thấy, Hoàng Mân đã giúp hắn.

- Ban đầu tôi muốn sau khi giúp anh, sẽ tới Lạc Nguyệt phát huy khát vọng của mình. Đáng tiếc tôi không giúp được anh. Tuy rằng vài năm sau, tôi biết được tin tức anh còn chưa chết trong lòng có cao hứng, nhưng cũng không đi tới Lạc Nguyệt quyết tâm thi triển khát vọng của mình. Sau đó lại nghe anh mất tích, tôi càng không còn ý tưởng...

Giọng điệu Hoàng Mân có chút thương cảm.

Bỗng nhiên Diệp Mặc đứng lên xoay người hành lễ với Hoàng Mân. Trong lòng Hoàng Mân thoáng kinh ngạc đang muốn nói chuyện, Diệp Mặc lại nói:

- Không, cô đã giúp tôi. Nếu như không phải lúc đó cô hỗ trợ tôi, có lẽ lúc này đã không còn người tên là Diệp Mặc nữa.

Rốt cuộc, Diệp Mặc đã hiểu được vì sao đối phương phải chờ hắn hoàn toàn rút lui khỏi chỗ nguy hiểm nhất hơn mười giây sau đó mới cho nổ bom.

Theo lý thuyết trong nháy mắt khi hắn xoay người thì lập tức nổ bom, đó mới là hợp lý nhất. Cho dù phản ứng có nhạy bén mấy, cũng không có khả năng lùi lại mười mấy giây. Hóa ra bởi vì Hoàng Mân đã giúp hắn tranh thủ được thời gian hơn mười giây này.

Nếu như không phải nhờ Hoàng Mân, lúc ấy đã bị bom bao vây. Không thể nghi ngờ, hắn chắc chắn phải chết. Bởi vì hắn đã từng chứng kiến uy lực của loại bom kia.

Thấy bộ dạng Hoàng Mân nghi hoặc, Diệp Mặc thành khẩn nhìn Hoàng Mân nói:

- Chị Mân, chị đã cứu tôi một mạng. Lúc trước nếu như không phải nhờ chị giúp tôi lùi lại hơn mười giây, tôi khẳng định sẽ trốn không thoát khỏi động thuốc nổ kia.

Không đợi Hoàng Mân nói chuyện, Diệp Mặc lại hỏi:

- Chị Mân, chị tu luyện Cổ Võ sao?

Hoàng Mân đã biết Diệp Mặc lợi hại. Tuy rằng cô không biết vì sao Diệp Mặc bị thương, nhưng bản thân cô là người thông minh tuyệt đỉnh. Hiện tại Diệp Mặc vừa hỏi, cô biết hẳn là Diệp Mặc muốn báo đáp cho cô.

Cô lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi tu luyện Cổ Võ. Bởi vì sau khi biết anh mất tích, tôi cũng không còn ý tưởng muốn mưu lược thiên hạ. Vì thế tôi đã đi du lịch khắp nơi. Sau đó gặp cơ duyên xảo hợp nhận được một quyển công pháp tu luyện Cổ Võ. Tôi đã bắt đầu tu luyện Cổ Võ.

- Trước khi giúp cô, tôi muốn kiểm tra linh căn của cô một chút.

Diệp Mặc lấy dụng cụ thí nghiệm ra. Trong lòng hắn nghĩ, nếu như Hoàng Mân có linh căn, hắn không ngại dạy Hoàng Mân tu chân. Cho dù nói như thế nào, Hoàng Mân cũng đã cứu hắn một lần.

- Linh căn là cái gì?

Hoàng Mân theo bản năng hỏi.

Diệp Mặc vừa định trả lời Hoàng Mân, thần thức của hắn đã quét thấy Phong Yên Kỳ cởi quần ngồi xổm dưới đất, dường như thật sự đang tiểu tiện. Anh Trần kia không ngờ lại đứng ở trước mặt cô ta. Mà Phong Yên Kỳ không ngờ cũng không tránh né anh Trần kia. Hiển nhiên cô ta làm vậy là cố ý dụ dỗ anh Trần.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Cặp mông lớn trắng như tuyết của Phong Yên Kỳ bỗng nhiên xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc lập tức có chút mất tự nhiên. Hắn muốn thu hồi thần thức lại, nhưng hắn biết lúc này tuyệt đối không thể thu hồi thần thức.

Nhìn cái mông trần trụi của Phong Yên Kỳ, không ngờ Diệp Mặc có một chút phản ứng. Hắn vội vàng dùng tịnh thần quyết, trong lòng thầm than đây đều là do Tống Ánh Trúc hãm hại. Mấy ngày nay sau khi quay trở về, mỗi ngày hắn đều cùng Tống Ánh Trúc lăn trên giường. Phỏng đoán Tống Ánh Trúc đè nén sự thương nhớ Diệp Mặc đã lâu, cho nên mỗi lần đều bất chấp tất cả kính dâng và đòi lấy, dường như muốn lấy lại toàn bộ thời gian đã mất.

Trong mấy người vợ của Diệp Mặc, Tống Ánh Trúc là một người to gan lớn mật nhất. Nếu như nói Lạc Ảnh điềm tĩnh, Khinh Tuyết lửa nóng, Tiểu Vận ôn thuần, vậy Tống Ánh Trúc chính là không hề cố kỵ.

Thấy sắc mặt Diệp Mặc có chút không tự nhiên, Hoàng Mân lập tức hỏi một câu.

- Anh làm sao vậy? Chỗ tôi có thuốc trị thương. Anh có cần hay không?

Diệp Mặc phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói:

- Không có gì, chỉ bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện thôi.

Vẻ mặt Hoàng Mân lại trở nên nghi hoặc. Cô cảm giác Diệp Mặc có chút nhăn nhó, dường như nghĩ đến một vài chuyện rất riêng tư.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 819

Khẩu Vị Của Phong Yên Kỳ Thật Nặng

Không ngờ là hai linh căn thổ mộc.

Diệp Mặc nhìn linh căn của Hoàng Mân, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Theo lý thuyết trên địa cầu thiếu linh khí. Người có linh căn không nhiều lắm. Nhưng hắn đã phát hiện rất nhiều linh căn. Hơn nữa còn là hai linh căn cùng lúc. Chỉ có điều không biết linh căn của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết là gì.

- Cái gì mà hai linh căn thổ mộc?

Hoàng Mân lại cảm thấy kỳ lạ hỏi một câu.

Diệp Mặc không giấu diếm Hoàng Mân, trực tiếp nhìn cô nói:

- Hoàng Mân, cảm ơn cô năm đó đã cứu tôi một mạng. Hiện tại cô tu luyện Cổ Võ. Nếu như cô vẫn muốn tu luyện Cổ Võ, tôi có một bộ công pháp tu luyện cao nhất tuyệt đối có thể khiến cô tu luyện đến trên Tiên Thiên.

Hoàng Mân tuyệt đối là một người có trí lực tuyệt đỉnh. Sau khi cô nghe Diệp Mặc nói xong, lập tức biết trong lời nói của Diệp Mặc còn có ngụ ý. Tuy rằng ở sâu trong nội tâm cô cảm thấy vui mừng khôn xiết, nhưng cô vẫn bình tĩnh hỏi.

- Vậy có phải nói nếu tôi không muốn tu luyện Cổ Võ thì vẫn còn có biện pháp khác sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu như cô không muốn tu luyện Cổ Võ, vậy thì giống tôi, tu chân.

- Tu chân?

Hoàng Mân lặp lại một câu. Cô chưa bao giờ nghe nói qua cái gì là tu chân.

Diệp Mặc chần chừ một lát mới lên tiếng:

- Cô đã từng nghe nói về tiên nhân chưa? Đó không phải là truyền thuyết. Hiện tại sở dĩ không có tiên nhân, đó là bởi vì linh khí ở địa cầu ít, không có cách nào tu luyện đến mức lên trời. Nói đơn giản, mục đích cuối cùng của tu chân chính là lên trời thành tiên. Đương nhiên, cơ hội này đã ít còn ít hơn. Cho dù là tu chân, trong một trăm trăm nghìn người cũng không chắc có được một người có thể lên trời.

Lúc Diệp Mặc nói câu này hắn nghĩ tới đại lục Lạc Nguyệt. Hắn ở Lạc Nguyệt cũng đã sống hai ba mươi năm, nhưng chưa bao giờ nghe nói có người nào tu chân lên trời. Chỉ có điều hắn không biết ở địa cầu có người có thể lên trời hay không. Theo lý thuyết, nếu như không có bất cứ kẻ nào có thể lên trời, tiên giới cũng không tồn tại. Nhưng không cần phải nói lời này với Hoàng Mân.

- Cái gì?

Hoàng Mân nghe Diệp Mặc nói liền chấn động thừ người ra. Sau một lúc lâu cô vẫn nói không nên lời.

Qua một lúc lâu, cô mới run rẩy nói:

- Tôi muốn tu chân, tôi nhất định phải tu chân...

Bản thân Hoàng Mân vốn là một ngừơi đầy nhiệt huyết. Cô căn bản không chịu ngồi yên, cho nên mới lựa chọn bày mưu tính kế cho thế lực khác. Cho dù là hắc bang cũng sẽ không tiếc. Hiện tại có tu chân càng thích

hợp với cô hơn là mưu đấu. Cô sao có thể không đồng ý được. Không cần chờ Diệp Mặc nói tới lần thứ hai, cô lập tức liền yêu cầu Diệp Mặc dạy cô tu chân.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn vừa định nói cho Hoàng Mân nghe tỉ mỉ về kiến thức tu chân, hắn lại thấy Phong Yên Kỳ làm chuyện đó với anh Trần kia.

Đúng là một người phụ nữ điên cuồng. Anh Trần kia vốn không chịu được sự khiêu khích của cô ta, ôm lấy Phong Yên Kỳ từ phía sau. Nhưng không đợi anh Trần tiến vào, Phong Yên Kỳ đã chủ động quay đầu đẩy anh Trần ngã xuống đất, đồng thời cố gắng hết sức khích thích trên người anh Trần. Cô ta hoàn toàn là một người phụ nữ điên cuồng.

Diệp Mặc nhìn anh Trần kia nằm trên tảng đá cứng, không biết lúc này y đang hưởng thụ hay là chịu tội. Tuy nhiên nhìn vẻ mặt của y, hẳn là hưởng thụ chiếm đa số.

- Sư phụ, vậy người nói đi.

Thấy Diệp Mặc cau mày dường như tâm tư đang suy nghĩ điều gì, Hoàng Mân cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Mặc hỏi.

- A. Tốt.

Diệp Mặc phục hồi lại tinh thần, có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Hoàng Mân một cái.

- Cô không cần gọi tôi là sư phụ. Cứ gọi thẳng Diệp Mặc là được rồi. Kỳ thật Tu chân và tu luyện Cổ Võ khởi đầu đều đại khái giống nhau, đều thông qua kinh mạch, hình thành khiếu huyệt, sau đó lại không ngừng khai thông khiếu huyệt. Nếu cô biết tu luyện Cổ Võ, như vậy đối với kinh mạch toàn thân cô hẳn đã hiểu rất rõ...

Diệp Mặc nói tới đây lại dừng lại. Hắn kinh ngạc nhìn thẳng về phía anh Trần kia. Hắn rõ ràng thấy thân thể của anh Trần kia ở dưới thân Phong Yên Kỳ dần dần khô quắt xuống. Dường như máu trên người y tự động biến mất.

Hoặc là nói, thân thể y thủng một lỗ, cuối cùng tất cả máu trên người đều chảy ra.

Diệp Mặc không sử dụng thần thức quét vào chỗ riêng tư của hai người, cũng biết máu toàn thân của anh Trần đều bị Phong Yên Kỳ thông qua sự giao hợp này hút vào thân thể.

Thân thể anh Trần càng ngày càng khô quắt, mà sắc mặt Phong Yên Kỳ lại càng ngày càng đỏ tươi. Hơn nữa khí thế trên người cũng càng ngày càng cao.

Diệp Mặc nhớ tới công pháp ác độc nam nữ song tu trong Tu Chân Giới. Song tu có khi là hai bên đều được lợi, cũng có khi là một bên trong đó được lợi, thông qua Song Tu hút khô máu của bên kia. Mà biện pháp của Phong Yên Kỳ và phương pháp thông qua giao hợp hút khô máu của bên kia căn bản cũng không bất kỳ khác biệt nào.

Phong Yên Kỳ không phải là Tu Chân giả, đương nhiên cô ta không có khả năng thông qua công pháp tu chân đi hút khô máu của anh Trần. Biện pháp duy nhất chính là thông qua trùng độc. Trong cơ thể của cô ta khẳng định có một con trùng độc. Thời điểm cùng người thanh niên kia giao phối, trùng độc thông qua chỗ riêng tư của cô ta hút khô máu của người thanh niên, sau đó giúp cô ta tu luyện.

Mới nghĩ tới đây, bỗng nhiên Diệp Mặc cảm giác buồn nôn. Phản ứng vừa nãy đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Đồng thời hắn nghĩ tới, khẩu vị của người phụ nữ Phong Yên Kỳ này thật sự không chỉ nặng bình thường. Thân thể của anh Trần kia hiện tại giống như xác ướp, cô ta còn có hứng thú không ngừng kích thích trên người y. Có thể thấy được cô ta không ép khô anh Trần kia tới mức không còn chút dư thừa, thì tuyệt đối không cam lòng.

Rốt cuộc lúc này Diệp Mặc đã hiểu được. Xem ra đội thám hiểm này đều là do Phong Yên Kỳ tìm tới. Mục đích chỉ để cô ta tu luyện mà thôi. Thảo

nào cô ta muốn tìm người tu luyện cổ võ.

Lúc này ngược lại Diệp Mặc đang sũy nghĩ, bên ngoài người tu luyện cổ võ ít như vậy, không ngờ cô ta lập tức tìm được bốn người. Thật không biết cô ta làm thế nào tìm được. Người phụ nữ này là một người có bản lĩnh.

Đồng thời Diệp Mặc lại nghĩ tới, Phong Yên Kỳ tìm người thanh niên này, muốn thông qua biện pháp này để hút máu huyết, vậy vì sao cô ta còn muốn tìm Hoàng Mân? Chẳng lẽ cô ta còn có thể có phương pháp tương tự với Hoàng Mân sao?

Nghĩ đến đây, theo bản năng Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Hoàng Mân.

Hoàng Mân cảm giác được ánh mắt của Diệp Mặc, theo bản năng cô cũng run rẩy một chút. Dương như cô cảm thấy ánh mắt của Diệp Mặc có chút cổ quái. Hơn nữa Diệp Mặc nói một chút lại ngừng. Dường như hắn lại đang suy nghĩ điều gì đó, hơn nữa còn thoáng nhìn về phía cô.

Diệp Mặc ý thức được mình có chút thất lễ. Hắn lập tức nói:

- Tối ngày mai tôi sẽ tới chỗ cô chính thức truyền cách tu luyện cho cô.

Hoàng Mân cảm giác được dường như buổi tối Diệp Mặc còn có một số việc khác. Sau khi cô nghe Diệp Mặc nói xong, cũng đứng lên. Cô nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh phải cẩn thận với Phong Yên Kỳ. Dù sao tôi cũng cảm giác cô ta có chút cổ quái. Chúng tôi đi một nhóm sáu người. Sau khi tiến vào ngọn núi này, một người đi cùng đã chết.

Diệp Mặc nghe Hoàng Mân nói xong thật ra có chút sửng sốt. Hắn không ngờ được Phong Yên Kỳ xuống tay nhanh như vậy. Đêm nay không ngờ anh Trần là người thứ hai rồi.

- Sao cô tìm được cô ta? Hoặc là nói sao các người lại đi với nhau? Hoặc là nói các người tới nơi này có mục đích gì?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi một câu.

Nhưng hắn vừa mới hỏi xong những lời này, liền cảm giác được khí thế trên người Phong Yên Kỳ lại dâng lên. Người phụ nữ này sau khi hút được máu của một võ giả Hoàng Cấp, không ngờ đột phá tới Địa Cấp.

Hoàng Mân vừa định nói chuyện, Diệp Mặc ngắt lời cô, lập tức nói:

- Cô về lều trại của cô trước đi. Những chuyện này để tối ngày mai nói sau. Phong Yên Kỳ sẽ lập tức trở lại?

- Sao anh biết?

Hoàng Mân theo bản năng hỏi một câu. Tuy nhiên cô không đợi Diệp Mặc trả lời, lập tức gật đầu với Diệp Mặc rồi đi ra ngoài. Cô là một người thông minh. Diệp Mặc có thể biết khẳng định liên quan đến tu chân của hắn.

Quả nhiên Hoàng Mân vừa trở lại lều trại, chợt nghe thấy một tiếng hét của Phong Yên Kỳ. Đồng thời cô ta cũng chạy trở về.

Diệp Mặc và Hoàng Mân còn có hai người đàn ông khác đều đi ra khỏi lều trại. Mọi người lại phát hiện Phong Yên Kỳ quần áo không chỉnh tề chạy trở về, vừa chạy còn vừa kêu:

- Nhanh đi cứu Ngân Trụ.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

- Xảy ra chuyện gì vậy? Yên Kỳ.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi là người đầu tiên chạy đến hỏi.

Phong Yên Kỳ lập tức nói:

- Ngân Trụ rơi xuống vách núi. Nhanh, nhanh đi cứu anh ấy...

Trong mắt cô ta lộ vẻ sợ hãi và lo lắng khiến người ta hận không thể lập

tức bay tới cứu Ngân Trụ trở về.

- Tiểu Trần bị làm sao vậy?

Người đàn ông trung niên vẫn không nói chuyện đột nhiên lại chủ động hỏi một câu. Dường như trong lòng anh ta điều này mới thật sự đáng quan tâm.

Mấy người vội vàng đi theo Phong Yên Kỳ tới khu vực gần một chỗ vách núi, lại dùng đèn pin chiếu xuống. Nơi này căn bản không nhìn thấy đáy. Đừng nói là cứu người, cho dù là ban ngày một người xuống đã rất khó.

- Vì sao Trần Ngân Trụ lại rơi từ nơi này xuống?

Giọng điệu của người đàn ông khoảng ba mươi tuổi có chút kỳ lạ hỏi. Thần thức của Diệp Mặc quét đến sắc mặt anh ta cũng có chút khó coi.

Phong Yên Kỳ lau nước mắt nói:

- Buổi tối tôi tính đi tiểu tiện một chút. Nhưng đi một mình thì có hơi sợ, nên tôi nhờ anh Trần đi cùng tôi. Sau đó ở bên kia sau khi tôi tiểu tiện xong, vừa mới đứng lên, không cẩn thận xoay người một cái. Anh Trần vẫn đứng ở bên cạnh vội vàng đi lên ôm lấy tôi...

- Cô tiểu tiện ở chỗ vách núi này sao?

Hoàng Mân cảm thấy kỳ lạ hỏi một câu.

Phong Yên Kỳ nhăn nhó nói:

- Không phải, chỗ tôi tiểu tiện cách xa nơi này. Chỉ có điều khi tôi vừa mới đứng lên. Anh Trần liền ôm lấy tôi. Bởi vì quần tôi còn chưa buộc lại, anh Trần anh ta, anh ta...

Tất cả mọi người đều trầm mặc. Tất cả mọi người biết ý của Phong Yên Kỳ. Hơn nữa quả thật sự chú ý của Trần Ngân Trụ đối với Phong Yên Kỳ hiển nhiên không tầm thường.

Phong Yên Kỳ lại dường như không để ý tới suy nghĩ của người khác, vẫn nói tiếp:

- Tôi lắc vài cái, anh Trần lại càng ngày càng ông chặt. Sau lại tôi có chút không giữ được, liền, liền... Không ngờ được chúng tôi kích động, tới bên vách núi lúc nào cũng không biết. Kết quả anh Trần một cước đạp vào khoảng không không ngờ ngã xuống dưới. Huhu, là tôi hại anh Trần...

Trong lòng Diệp Mặc thầm than. Trình độ biểu diễn của người phụ nữ này quả thật không tầm thường. Nếu như không phải thần thức của hắn thấy rõ sau khi Phong Yên Kỳ giết chết anh Trần, liền xách y đến chỗ này bỏ xuống, hắn thậm chí sẽ tin lời người phụ nữ này nói.

Tuy nhiên chí ít người phụ nữ này nói hai câu đầu là thật. Đầu tiên chính là cô ta giữ không được, đã xảy ra quan hệ bất chính với anh Trần. Thứ hai chính là cô ta hại chết Trần Ngân Trụ.

Nghe Phong Yên Kỳ nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc. Tất cả mọi người bởi vì cùng một mục đích mà tới đây. Bảo đêm hôm khuya khoắt đi xuống phía dưới vách núi này tìm một người, thật sự không có bất kỳ ai nguyện ý làm.

Sắc mặt người đàn ông khoảng ba mươi tuổi kia lại trở nên âm trầm. Anh ta không thể tưởng tượng được Trần Ngân Trụ không ngờ lại lén lút, trốn anh ta chủ động quan hệ với Phong Yên Kỳ. Đồng thời anh ta cũng cảm thấy Phong Yên Kỳ có chút trơ trẽn. Rõ ràng là một người phụ nữ xinh đẹp đầy đặn, lại thích người đàn ông như Trần Ngân Trụ. Khuya như vậy còn ra ngoài làm loạn.

- Chúng ta về trước đi. Khuya như vậy, căn bản cũng không biện pháp nào cứu Ngân Trụ. Để sáng mai rồi nói sau.

Cuối cùng người đàn ông trung niên kia phá vỡ sự trầm mặc của mọi người, chủ động nói.

Trên đường về, Hoàng Mân lại xen vào một câu:

- Tôi nghe nói trong núi lớn có một loại thần dẫn đường. Buổi tối sẽ khiến người đi trong núi vô tình đi đến chỗ mình không muốn tới. Đặc biệt là phụ nữ, dương khí không nặng, dễ dàng trúng chiêu...

- A...

Phong Yên Kỳ nghe Hoàng Mân nói xong, không ngờ kêu lên một tiếng sợ hãi, theo bản năng thoáng nhìn về phía Diệp Mặc...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 820

Giật Mình

A…

Nghe xong lời Hoàng Mân nói, Phong Yên Kỳ cư nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng nhìn về phía Diệp Mặc.

Tuy tu vi của Hoàng Mân thấp hơn Phong Yên Kỳ không ít, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ngốc hơn Phong Yên Kỳ, ngược lại, còn là một người thông minh tuyệt đỉnh.

Cô nghe Phong Yên Kỳ "a" một tiếng thì đã lập tức nhận ra đối phương đoán được mục đích của những lời kia rồi. Nhưng cô lợi dụng trước khi Phong Yên Kỳ kịp mở miệng, tiếp tục nói tiếp:

- Mạc Ảnh, không thì buổi tối cậu đến lều của tôi đi. Bằng không, buổi tối ở trong sơn cốc như vậy, tôi cũng có chút sợ. Mọi người nghe Hoàng Mân nói vậy thì đều sửng sốt. Hoàng Mân đã đồng hành cùng họ nhiều ngày, nhưng họ biết cô là một phụ nữ chính phái rất bảo thủ. Tuy dung mạo bình thường, nhưng dù sao ngũ quan cũng đoan chính, hơn nữa dáng người không tệ. Một phụ nữ thành thục như vậy mời đàn ông vào trong lều qua đêm, cho dù không muốn nghĩ nhiều thì cũng phải nghĩ nhiều…

Phong Yên Kỳ cũng ngây ngẩn cả người, sau khi nghe Hoàng Mân nói lúc nãy thì trong lòng ả cũng vui mừng, trong lòng ả vốn còn đang muốn ở cùng lều với Diệp Mặc, lời nói của Hoàng Mân quả thực là tặng lễ đến. Tuy ả sẽ không hấp thụ máu huyết trong lều trại, nhưng có một người đàn ông cao to, bộ dạng lại không đến nỗi nào ở cùng, buổi tối cũng không đến nỗi cô đơn Hơn nữa tên Mạc Ảnh này dù bị thương, nhưng khí tức trên người lại rất

dễ chịu, ả cũng không ngại cho hắn chiếm chút tiện nghi. Hơn nữa, vừa rồi cùng Trần Ngân Trụ ả còn chưa chơi đã, nhưng thật không ngờ là lời còn chưa kịp nói ra thì Hoàng Mân đã chủ động mời Mạc Ảnh đến lều của cô ta.

Diệp Mặc thầm khen Hoàng Mân thông minh. Nói như vậy là hắn có thể quanh minh chính đại đến lều của Hoàng Mân mà không phải lấy lý do gì rồi.

Người đàn ông trung niên ít nói kia nhìn Hoàng Mân một cách kỳ quái. Nói thật ra, tuy Hoàng Mân đã khoảng bốn mươi tuổi, nhưng vì tu luyện cổ võ nên thoạt nhìn chỉ có hơn ba mươi mà thôi. Mà Mạc Ảnh mà cô ta mời này còn không đến ba mươi, hai người này ở cùng trong chiếc lều nhỏ như vậy cả một đêm, mọi người không cần nghĩ cũng biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Điều y kỳ quái không phải là hành động của Hoàng Mân, mà chỉ khó hiểu vì sao một người thoạt nhìn rất chính phái lại làm như vậy.

Diệp Mặc đương nhiên biết Hoàng Mân mời hắn đến lều trại của mình làm gì. Hắn còn không tự kỷ đến mức nghĩ Hoàng Mân sẽ hiến thân cho hắn. Trước lúc đem pháp quyết tu chân dạy cho Hoàng Mân, Diệp Mặc liền hỏi mấy người họ quen biết nhau như thế nào.

Từ câu trả lời của Hoàng Mân, Diệp Mặc đã hiểu vì sao năm người tu luyện cổ võ lại tụ tập với nhau như vậy. Thì ra Phong Yên Kỳ thông qua một phiên đấu giá, liên hợp mọi người lại một chỗ. Mục đích chủ yếu là đi núi Vạn Quắc tìm một di tích cổ võ.

Diệp Mặc cũng biết mục đích của Phong Yên Kỳ chủ yếu là kiếm mấy món thức ăn để luyện công mà thôi. Cho dù Hoàng Mân thông minh hơn nữa cũng chẳng đoán ra điều này.

Hơn nữa, vừa nghe đến núi Vạn Quắc, Diệp Mặc lập tức hiểu được chẳng những Phong Yên Kỳ là đệ tử của "Vạn Cổ môn", hơn nữa còn là một trong sáu đệ tử nồng cốt còn tồn tại.

- Phong Yên Kỳ nói như thế mà mấy người cũng tin?

Diệp Mặc biết Hoàng Mân rất thông minh, chắc hẳn cô ta sẽ không tin Phong Yên Kỳ một cách dễ dàng như vậy chứ?

Hoàng Mân lắc lắc đầu nói:

- Đương nhiên tôi sẽ không tin, nhưng ả ta lấy ra một chiếc thiết bài rất cổ xưa. Trên thiết bài có khắc địa đồ, đúng thật là có một di tích cổ võ. Hơn nữa, ả còn từng đến đó, chỉ bởi vì có nơi cần bốn đến năm người cùng ra tay mới mở ra được, vậy nên mới hẹn mấy người chúng tôi. Tiêu đại ca cũng đã xác nhận tấm thiết bài kia đúng là bản đồ của di tích cổ võ.

Còn một điều mà Hoàng Mân không nói ra, cô đã sắp bốn mươi rồi. Mắt thấy công pháp của mình không thể tăng cấp được nữa, không bằng liều một lần đi mạo hiểm cùng Phong Yên Kỳ.

Diệp Mặc biết Tiêu đại ca trong lời Hoàng Mân chính là người đàn ông trung niên – Tiêu Thủy, nhưng đối với bản đồ mà Hoàng Mân nói, hắn nhớ tới tên Nghiêm Vô Lượng bị hắn giết lúc trước. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lấy ra một tấm thiết bài từ trong nhẫn, nói với Hoàng Mân:

- Thiết bài mà các người thấy là loại này sao?

Hoàng Mân cầm lấy thiết bài từ trong tay Diệp Mặc, lập tức kinh ngạc nói:

- Sao cậu lại có loại thiết bài này? Thiết bài của Phong Yên Kỳ cũng giống hệt cái này.

Nghe Hoàng Mân nói, Diệp Mặc gật gật đầu, hắn đã xác định ả Phong Yên Kỳ này trăm phần trăm là một trong số những đệ tử nồng cốt của "Vạn Cổ môn". Lần này trở về núi Vạn Quắc chính là vì tham gia tranh đoạt cái gọi là Thần Cổ Hoàng Kim kia.

- Mấy người hiểu rõ về ả Phong Yên Kỳ kia sao? Cô có biết tu vi của ả

thế nào không?

Diệp Mặc hỏi thêm một câu.

Hoàng Mân nghe vậy liền ngẩn người, nhưng rất nhanh cô đã kịp phản ứng, nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Cậu nghi ngờ Phong Yên Kỳ? Tôi cũng thế, nhưng lại không đoán ra rốt cuộc mục đích của ả là gì. Tôi nghĩ tu vi của ả cũng tương đương với tôi, ít nhất là Hoàng cấp hậu kỳ.

- Tương đương với cô?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nói:

- Tu vi của ả đã là Địa cấp sơ kỳ rồi, muốn giết mấy người quả thực là dễ như trở bàn tay.

- Cái gì?

Lần này Hoàng Mân thực sự bị những lời của Diệp Mặc dọa sợ. Phong Yên Kỳ đi cùng bọn họ bao lâu không ngờ lại có tu vi Địa cấp!

- Địa cấp?

Hoàng Mân thì thào nói một câu. Đối với cô mà nói, Huyền cấp đã là cao xa không thể với tới, Địa cấp thì quả thực chính là truyền thuyết.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là Địa cấp. Nhưng tu vi Địa cấp của ả cũng chỉ vừa tăng lên đêm nay mà thôi. Ả hẳn là người của "Vạn Cổ môn", tu luyện thông qua trùng độc. Phương pháp tu luyện như vậy nhanh hơn võ giả bình thường rất nhiều.

Thấy Hoàng Mân còn chưa tiêu hóa hết những lời của hắn, Diệp Mặc lại hỏi một câu:

- Cô có biết Trần Ngân Trụ là do ai giết không?

Vừa nghe Diệp Mặc nói, Hoàng Mân đã lập tức hiểu ý của hắn, cô tiếp tục kinh ngạc hỏi:

- Ý của cậu là Trần Ngân Trụ do Phong Yên Kỳ giết? Tại sao ả lại muốn giết người?

Mặc dù Hoàng Mân có chút nghi ngờ, nhưng cô lại nghĩ Phong Yên Kỳ không có động cơ gì để giết người Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Ả có một vạn lý do để giết người, Trần Ngân Trụ chỉ là bắt đầu mà thôi. Tôi đã nói rồi, ả là đệ tử của "Vạn Cổ môn", thông qua giao phối với nam giới mà hút máu huyết của họ để tăng lên tu vi của chính mình. Người bị ả hút khô thì tự nhiên chỉ còn có đường chết.

Nghe xong, trên mặt Hoàng Mân lúc xanh lúc hồng, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô cũng không hiểu vì sao Phong Yên Kỳ muốn nam giới mà lại lôi kéo cả cô đi, nhưng lời này cô lại không thể hỏi Diệp Mặc. Trong lòng cô đã biết, nếu không phải lần này gặp Diệp Mặc, nói không chừng mình có chết cũng chẳng biết chết thế nào.

Xinh đẹp mỹ mạo như Phong Yên Kỳ mà lại là một người phụ nữ độc địa đến như vậy, điều này làm cho cô không tự chủ được mà hơi rùng mình. Cô đã hiểu được, người cùng đội đầu tiên mất tích khẳng định có liên quan đến Phong Yên Kỳ.

Mắt thấy không khí có phần ngột ngạt, Hoàng Mân chợt nhớ tới điều gì, lập tức nói:

- Bây giờ tôi có thể quan sát được ả đang làm gì…

Nói xong, Hoàng Mân lấy ra chiếc cameras. Sau khi mở ra, bên trong quả nhiên có hình ảnh trong lều của Phong Yên Kỳ.

Thần thức của Diệp Mặc đương nhiên đã sớm nhìn thấy, nhưng hắn vẫn

nói:

- Về sau cô không cần đặt cameras trong lều của Phong Yên Kỳ nữa. Chỉ cần cô đến lều của ả thì ả sẽ biết.

- Không thể nào, mỗi lần đi tôi đều rất cẩn thận, hơn nữa cameras rất nhỏ, lại là loại không phát sóng…

Hoàng Mân phản bác theo bản năng.

Diệp Mặc lắc lắc đầu:

- Tôi cũng không nói ả phát hiện cameras của cô. Nhưng chỉ cần cô tiến vào lều của ả thì ả sẽ phát hiện ra ngay.

Dường như vì nghiệm chứng lời nói của Diệp Mặc. Trong cameras, Phong Yên Kỳ dạo một vòng quanh lều, sau đó lẩm bẩm nói:

- Con dâm phụ đó hôm nay không đến lều của mình à, thật kỳ quái…

Nghe Phong Yên Kỳ nói, Diệp Mặc biết ngay là Hoàng Mân không phải lần đầu đi đến lều của Phong Yên Kỳ. Hắn không đợi Hoàng Mân đã đỏ bừng mặt kịp nói gì, chủ động nói:

- Dấu vết đêm nay cô đi, tôi đã xóa giúp rồi.

Nhưng Hoàng Mân vẫn không đáp lại, Phong Yên Kỳ lại tiếp tục nói:

- Con dâm phụ này cũng biết hưởng thụ thật. Đem một tên mặt trắng gọi vào trong lều vui vẻ, trâu già gặm cỏ non. Chậc, rõ ràng đã đói đến mức đó, bình thường còn giả vờ cái con khỉ. Dám cướp trai của bà, bà nhất định sẽ cho mày biết tay…

Cạch một tiếng, Hoàng Mân tức giận tắt màn hình theo dõi đi, sắc mặt đỏ bừng lên.

Thấy Hoàng Mân muốn đem màn hình ném đi, Diệp Mặc duỗi tay ra

cầm lại:

- Thứ này khá cao cấp, để lại cho tôi là được, ném đi thì phí lắm.

Hoàng Mân cũng bình tĩnh lại, cô đưa thiết bị theo dõi trong tay cho Diệp Mặc, nói một cách suy sụp:

- Không ngờ rằng những thứ tôi thấy trước giờ đều là giả, ả này cũng thật biết diễn. À đúng rồi, sao cậu lại biết rõ ràng như vậy?

Diệp Mặc lắc lắc đầu, một lần nữa giải thích cho Hoàng Mân. Trong lòng hắn thầm nghĩ, nếu không phải tối hôm qua thần thức của hắn quan sát được hoạt động của Phong Yên Kỳ thì chắc cũng sẽ tin những gì ả nói. Con mụ này đúng thật là rất biết diễn.

- Bây giờ tôi sẽ dạy cô tu chân.

Lời nói của Diệp Mặc trực tiếp làm cho tinh thần Hoàng Mân rung động.

Khi Hoàng Mân tiếp xúc với tu chân, sau đó nghe nói còn có cả tiểu thế giới, tu chân giới thì đã hoàn toàn hóa đá. Mỗi điều Diệp Mặc nói ra đều vượt quá xa phạm vi hiểu biết của cô. Nếu người nói ra những điều này không phải là Diệp Mặc, nếu không phải cô tận mắt chứng kiến một hỏa cầu hiện ra từ tay hắn thì chắc chắn đã cho rằng đây là giả rồi.

Một đêm dần trôi qua trong lúc Diệp Mặc dạy Hoàng Mân.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người đều dậy thu dọn đồ đạc của mình, không có bất cứ ai đưa ra ý kiến muốn tìm Trần Ngân Trụ. Bởi vì mọi người cũng biết, rơi xuống từ vách núi cao như vậy, gần như đã trăm phần trăm không có đường sống rồi.

Cũng chỉ có Phong Yên Kỳ, khi thấy mọi người không đi tìm Trần Ngân Trụ thì liền đem đồ vật và lều trại của gã thu lại, ở bên vách núi khóc lớn

một hồi, sau đó hỏa táng hết chúng.

Nếu là bình thường, nói không chừng vẻ thống khổ của Phong Yên Kỳ sẽ làm cho Hoàng Mân có chút thương cảm, nhưng từ cuộc nói chuyện tối qua với Diệp Mặc và những hình ảnh mình thấy được, cô đã hoàn toàn hiểu được Phong Yên Kỳ là loại người gì

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 821

Hoàng Mân Rời Đi

Khoảng giữa trưa, năm người dừng lại ở một sơn cốc để nghỉ ngơi. Suốt đường đi, chỉ có Phong Yên Kỳ và người tên là Cát Lương Trung kia không ngừng nói chuyện, Tiêu Thủy vốn ít nói, Diệp Mặc còn cảm thấy được y đang không ngừng nhíu mày, chỉ có Hoàng Mân thỉnh thoảng chen vào một vài câu.

- Tôi đi tìm thức ăn, các người nghỉ ngơi đi.

Người trung niên họ Tiêu này lại tiếp tục tự nhận lấy nhiệm vụ tìm kiếm thức ăn.

Chỉ là lần này Phong Yên Kỳ lại ngăn cản Tiêu Thủy, ả nói:

- Tiêu đại ca, suốt chặng đường này đều là anh vất vả tìm thức ăn rồi, lần này để tôi đi. Kiếm vài món thôn quê đổi khẩu vị, mọi người chờ ở đây là được rồi.

Diệp Mặc nhìn Phong Yên Kỳ một cách kỳ quái, trong lòng thầm nói ả này không nên chủ động như vậy chứ? Dựa theo suy nghĩ của ả, tất cả mọi người ở đây đều là con mồi, sao ả lại có thể chủ động rời bỏ con mồi được?

Nhưng Diệp Mặc suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Phong Yên Kỳ cố ý dẫn những người này đi đường vòng vào núi, mục đích chính là vì tu luyện. Tối hôm qua ả đã đột phá Địa cấp, mấy con mồi này đã không còn quan trọng như trước rồi. Phỏng chừng chính ả cũng không ngờ là chỉ dùng hai người mà đã đột phá đến Địa cấp.

- Yên Kỳ, để tôi đi cùng cô, nơi này rừng núi rậm rạp…

Không đợi Tiêu Thủy trả lời, Cát Lương Trung đã chủ động nói.

Nghe Cát Lương Trung nói, Diệp Mặc lập tức đã hiểu ra, ả Phong Yên Kỳ này cũng thật biết tính toán. Ả biết nếu mình muốn đi tìm đồ ăn, Cát Lương Trung chắc chắn sẽ chủ động muốn đi cùng. Hoặc cho dù ả đoán sai, Cát Lương Trung có không chủ động thì cuối cùng ả cũng sẽ mở miệng.

Mục đích đương nhiên rất đơn giản, ả sẽ xuống tay với Cát Lương Trung. Hơn nữa Diệp Mặc có thể khẳng định, sau khi động thủ với tên kia thì lúc quay lại chắc chắn ả sẽ động thủ giết ba người họ. Sở dĩ Phong Yên Kỳ không muốn từ từ luyện hóa tất cả như trước nữa là do ả cũng không ngờ mình sẽ đột phá Địa cấp vào tối qua, cho nên giữ đám người Tiêu Thủy, Hoàng Mân lại thì chỉ là vướng víu mà thôi.

Hơn nữa, sau khi giết Cát Lương Trung, trăm phần trăm là mấy người còn lại sẽ nghi ngờ ả. Hoặc là nói, nếu không phải tối qua ả cần củng cố tu vi thì nói không chừng đã ra tay luôn rồi.

- Vậy cũng tốt, để tôi chuẩn bị lều trại trước…

Tiêu Thủy cười tự giễu, Diệp Mặc rõ ràng nhìn ra trong mắt y có chút vui mừng, giống như là đang cảm thấy may mắn vì có thể được nghỉ ngơi.

Phong Yên Kỳ cũng không nghĩ nhiều, lập tức tiến vào núi cùng với Cát Lương Trung.

Phong Yên Kỳ vừa đi, Tiêu Thủy lập tức khoác ba lô lên nói với Hoàng Mân và Diệp Mặc:

- Tôi không đi núi Vạn Quắc nữa, bây giờ sẽ rời khỏi đây, nếu các người cũng muốn đi thì có thể đi cùng tôi.

Ngoài dự đoán của Tiêu Thủy, Hoàng Mân cũng không ngạc nhiên vì lời nói của y, chỉ mỉm cười nói:

- Tiêu đại ca, chắc anh cũng đã bắt đầu hoài nghi Phong Yên Kỳ rồi chứ

gì? Vậy nên bây giờ mới muốn lập tức rời đi đúng không?

Trong mắt Tiêu Thủy hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn Hoàng Mân với cặp mắt khác xưa. Y cũng không phủ nhận, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đã sớm nghi ngờ rồi, chỉ là đến giờ mới xác định được rằng cô ta không có ý tốt. Tôi đoán, tiểu Trần chính là do cô ta giết. Bởi vì tôi đã đến nơi này một lần, căn bản không cần đi xa đến vậy. Chỉ cần đi theo hướng này, phía trước cách đây nửa ngày lộ trình có một sơn đạo, hoàn toàn có thể lái xe tới.

Tiêu Thủy nói xong liền chỉ chỉ về phía đông.

Hoàng Mân gật gật đầu nói:

- Tiêu đại ca, anh nói không sai, thật ra Phong Yên Kỳ chính là người của "Vạn Cổ môn". Tối hôm qua Trần Ngân Trụ chính là do ả hút khô máu huyết mà chết. Cho nên dù anh không nói, tôi cũng định nhắc nhở anh một chút rồi.

- Cô cũng biết? Nói như vậy các người đã đồng ý đi cùng tôi?

Nghe xong lời của Hoàng Mân, Tiêu Thủy lập tức vui mừng nói.

- Tiêu đại ca, nếu đã hoài nghi Phong Yên Kỳ thì vì sao trước đó lại không nói với mọi người cùng ra tay với ả?

Hoàng Mân kinh ngạc hỏi một câu, cô thông qua Diệp Mặc mới biết được Phong Yên Kỳ có tu vi Địa cấp, chẳng lẽ Tiêu Thủy cũng nhìn ra?

Tiêu Thủy lắc lắc đầu không nói gì. Tuy rằng y nghi ngờ Phong Yên Kỳ nhưng chẳng có bằng chứng gì xác đáng cả, như vậy không giết người được.

Vừa thấy biểu tình của Tiêu Thủy, Hoàng Mân lập tức đã đoán được ý nghĩ của y, cười lạnh một tiếng, nói:

- Chắc Tiêu đại ca còn chưa biết tu vi của Phong Yên Kỳ là Địa cấp

đúng không?

- Cái gì!?

Giống như lúc Hoàng Mân biết tu vi thật sự của Phong Yên Kỳ, Tiêu Thủy cũng bị dọa sợ luôn, nhưng rất nhanh y đã kịp phản ứng, lập tức nói:

- Bây giờ tôi sẽ đi ngay.

Sở dĩ t còn chưa lo lắng là do còn đinh ninh tu vi của đối phương cũng là Hoàng cấp hậu kỳ như t, nhưng hiện giờ đã biết tu vi của Phong Yên Kỳ là Địa cấp thì đó lại là một việc khác.

Diệp Mặc gật gật đầu nói với Hoàng Mân:

- Các người muốn đi thì nhanh lên, chắc lần này Phong Yên Kỳ sẽ về rất nhanh thôi.

- Mạc Ảnh, cậu không đi?

Tiêu Thủy nhìn Diệp Mặc một cách kỳ quái, kinh ngạc hỏi.

Hoàng Mân cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, tuy cô không hiểu vì sao Diệp Mặc lại không đi, nhưng cô biết, chắc chắn Diệp Mặc sẽ không thua Phong Yên Kỳ, cho nên cũng không khuyên hắn.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi còn một số việc.

Tuy không biết Diệp Mặc còn có việc gì, nhưng lúc này Tiêu Thủy đã hiểu, phỏng chừng là Phong Yên Kỳ cũng không được Diệp Mặc xem ở trong mắt. Hắn nghĩ tới tối qua Diệp Mặc ở trong lều của Hoàng Mân, hiện giờ Hoàng Mân lại biết chi tiết của Phong Yên Kỳ, vậy chắc chắn là có liên quan đến Diệp Mặc.

Nhìn Tiêu Thủy và Hoàng Mân rời đi, Thần thức của Diệp Mặc lại quét

đến Phong Yên Kỳ.

…

- Em Hoàng Mân, tên Mạc Ảnh kia rốt cuộc là ai? Ngay cả người của "Vạn Cổ môn" cũng không sợ?

Đi ra khỏi khu vực đó, Tiêu Thủy mới nghi hoặc nhìn Hoàng Mân, hỏi.

Hoàng Mân có chút ngại ngần nói với Tiêu Thủy:

- Tiêu đại ca, tuy tôi biết hắn là ai, nhưng không có sự cho phép của hắn thì tôi không thể nói cho anh biết được, nhưng chắc chắn hắn sẽ không sợ Phong Yên Kỳ. Đúng rồi, bây giờ Tiêu đại ca định đi đâu?

Nghe Hoàng Mân nói vậy, Tiêu Thủy cũng không để ý nữa, có chút chán nản nói:

- Gần nhất tôi biết được Nhị đệ của mình đang ở Lạc Nguyệt, tôi tính đến đó với hắn.

- Anh muốn đi Lạc Nguyệt?

Hoàng Mân kinh ngạc hỏi.

Tiêu Thủy gật gật đầu đáp:

- Đúng vậy, tôi cảm thấy đến Lạc Nguyệt vẫn tốt hơn.

- Tôi cũng định đi Lạc Nguyệt, nhưng ở Kinh Thủy lại còn một số việc chưa làm xong. Nếu không, tôi cũng có thể đi cùng anh đến đó rồi.

Hoàng Mân tùy ý nói một câu.

- Tôi có thể đi cùng cô đến Kinh Thủy một chuyến. Tôi chỉ nghe nói là Nhị đệ ở Lạc Nguyệt thôi, nhưng có thực hay không thì chưa xác định được. Nếu cô ở Lạc Nguyệt có người quen thì giúp tôi một chút cũng được.

Tiêu Thủy lập tức nói.

Hoàng Mân cười duyên dáng:

- Đương nhiên không có vấn đề, không biết nhị đệ của anh tên gì? Ở Lạc Nguyệt cũng phải có đến mấy triệu người, muốn tìm cũng không dễ lắm.

Tiêu Thủy xấu hổ nói:

- Nhị đệ tôi tên Hứa Bình, lúc trước tu vi của hắn cao hơn tôi một chút, phỏng chừng hiện giờ cũng là Huyền cấp rồi. Thật ra tên tôi cũng không phải Tiêu Thủy, mà là Tiêu Trưởng Đông.

Hoàng Mân cũng không để ý lắm, lập tức nói:

- Nếu tu vi của nhị đệ anh là Huyền cấp thì dễ hơn rồi. Cho dù ở Lạc Nguyệt, người có tu vi Huyền cấp cũng không nhiều lắm.

…

Thần thức của Diệp Mặc đã quét đến chỗ Phong Yên Kỳ đang ăn Cát Lương Trung đến xương cốt cũng không còn, lúc này mới thỏa mãn quay lại. Thậm chí ngay cả một con thỏ hoang cũng lười bắt, có thể thấy ả đã nổi lên sát tâm với ba người họ. Cho dù là bây giờ không thể hấp thu thêm máu huyết thì cũng chẳng đáng tiếc nữa.

- Ủa, sao có mỗi mình cậu ở đây vậy, hai người kia đâu?

Quay lại không thấy Tiêu Thủy và Hoàng Mân, Phong Yên Kỳ nhất thời giật mình hỏi Diệp Mặc.

Thấy khí huyết của ả rất dồi dào, Diệp Mặc lập tức biết bây giờ ả đang cần hoàn toàn luyện hóa máu huyết, củng cố tu vi của mình.

Hắn giả như không có việc gì, nói:

- Tiêu đại ca thấy chỗ này rất quen thuộc nên liền nói với Hoàng Mân là

hắn đã từng tới đây, sau đó bọn họ nói vài câu rồi không muốn đi núi Vạn Quắc nữa, cho nên liền rời đi. Họ nhờ tôi nói lời từ biệt với cô.

Nghe Diệp Mặc nói xong, sắc mặt Phong Yên Kỳ biến hóa không ngừng. Ả nhìn phương hướng mà Hoàng Mân và Tiêu Thủy rời đi, qua một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, bình tĩnh lại. Ả hiểu được, Tiêu Thủy và Hoàng Mân đã nghi ngờ ả, mà tên Mạc Ảnh trước mắt này bị hai người kia bán đứng, ở lại đây tính tiền thay cho họ.

- Vậy sao cậu không đi cùng họ?

Ngữ khí của Phong Yên Kỳ rất lạnh nhạt, làm cho người ta không nhận ra là vui mừng hay tức giận.

Diệp Mặc lại tùy ý nói:

- Người ta nói trong hiểm nguy có phú quý, bọn họ không để ý đến di tích trong núi Vạn Quắc kia, nhưng tôi vừa mới tu luyện cổ võ, cho nên rất quan tâm tới nó. Cho nên, tôi định mạo hiểm cùng cô đi đến di tích đó.

Trong mắt Phong Yên Kỳ hiện lên vẻ buồn cười, nhưng rất nhanh đã khôi phục sự lạnh nhạt. Ả đánh giá lại Diệp Mặc từ trên xuống dưới, lắc lắc đầu, tạm dừng một hồi mới nói:

- Được rồi, vậy cậu cứ đi theo tôi, sẽ không thiếu phần cho cậu đâu.

Tuy tu vi của Diệp Mặc thấp, máu huyết của hắn không có bao nhiêu tác dụng với ả, nhưng có một người đàn ông bộ dạng không tệ đi theo thỏa mãn ả một chút cũng được. Chỉ là hai ngày này ả không thể xuống tay với hắn, bởi vì "thần cổ Hoàng Kim" sắp xuất hiện rồi, ả phải tận dụng thời gian nhanh chóng củng cố tu vi của mình, đem tinh huyết của hai gã võ giả Hoàng cấp luyện hóa hoàn toàn đã.

Sở dĩ Diệp Mặc không trực tiếp ép hỏi Phong Yên Kỳ chẳng qua là muốn ả dẫn đường mà thôi. Nếu thật sự ả không phối hợp thì trực tiếp giết luôn cho xong chuyện. Tuy như vậy sẽ làm cho việc tìm kiếm phương hướng

cụ thể của động phủ trong núi Vạn Quắc phiền phức hơn, nhưng bỏ thêm chút thời gian là được.

Vốn Diệp Mặc nghĩ một người lẳng lơ như Phong Yên Kỳ buổi tối chắc chắn sẽ dây dưa với hắn, hắn đã chuẩn bị ép ả dẫn đường cho mình rồi. Nhưng điều làm hắn bất ngờ là qua một ngày một đêm, Phong Yên Kỳ không chỉ không dây dưa hắn, mà ngay cả nói chuyện cũng chẳng được mấy câu. Gần như ả đặt tất cả thời gian vào việc luyện hóa tinh huyết, tăng lên tu vi của mình. Một ngày sau, Phong Yên Kỳ dẫn Diệp Mặc tiến vào phạm vi chân chính của núi Vạn Quắc. Mà tinh huyết ả hút được đã luyện hóa xong xuôi, tu vi Địa cấp sơ kỳ đã được củng cố lại.

- Chú em, đến cõng chị chút được không, chị đi vài ngày đường, chân đều muốn gãy luôn rồi.

Khôi phục lại vẻ lẳng lơ, Phong Yên Kỳ chen đến bên cạnh Diệp Mặc, hơn nữa không hề để ý bộ ngực đầy đặn của mình đang cọ lên cánh tay hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 822

Người Của Vạn Cổ Môn

Ha ha, Phong sư muội, hay để sư huynh đây cõng muội một đoạn đi. Tên nhãi này liệu có chịu nổi một hút của muội không?

Một giọng nam hùng hậu truyền đến, đồng thời một gã mặt đen môi mỏng khoảng bốn mươi tuổi xuất hiện bên cạnh Diệp Mặc và Phong Yên Kỳ.

Tuy Diệp Mặc đã sớm biết y tới, nhưng cũng hơi kinh ngạc với thân pháp của y. Tu vi Địa cấp trung kỳ, còn cao hơn Phong Yên Kỳ một bậc.

Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ, trong mấy đệ tử của "Vạn Cổ môn", phỏng chừng tu vi của Phong Yên Kỳ là thấp nhất. Cho dù bây giờ tu vi của ả đã là Địa cấp sơ kỳ đi chăng nữa, nhưng ả định dựa vào điều gì mà tranh cướp "thần cổ Hoàng Kim"?

- Hì hì, Lý sư huynh, nếu sư huynh có thể cõng tiểu muội thì tốt quá rồi. Nhưng chỉ sợ chàng trai này của muội ghen ấy chứ…

Tựa hồ Phong Yên Kỳ cũng không quá để ý đến gã mặt đen môi mỏng đột nhiên xuất hiện này.

- Chàng trai của muội cơ à, hắc hắc…

Tên Lý sư huynh này hắc hắc cười một tiếng, sau đó ánh mắt mang theo ẩn ý nhìn nhìn Diệp Mặc, lúc này mới nói:

- Không nghĩ tới lần này Phong sư muội cũng thật kiên nhẫn, nhịn tới tận bây giờ mà vẫn không động thủ với tên mặt trắng này. Đừng để cho Ôn

Cô nhìn thấy nhé, không là mất đấy.

Thần thức của Diệp Mặc lại thấy được một người nữa vừa tới đây, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn tên Lý sư huynh này rất nhiều.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh truyền đến, người mà thần thức của Diệp Mặc phát hiện ra đã tới.

- Họ Lý kia, chú em nói xấu sau lưng chị đây, là ngứa đòn hay ngứa "chỗ đó"?

Nghe xong mấy lời này, Diệp Mặc thiếu chút nữa đã nôn ra. Người này thoạt nhìn phải đến sáu bảy mươi tuổi, da mặt nhăn nheo như vỏ cây vậy, trước ngực thì đã khô quắt, hàm răng đen ngòm. Nếu không phải tiếng nói của bà ta thanh thúy êm tai, Diệp Mặc căn bản không tưởng tượng nổi người này còn là một phụ nữ.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng thầm nói rốt cuộc Vạn Cổ môn là nơi ghê tởm đến thế nào đây. Bồi dưỡng ra một đám người, tất cả đều là dị hợm biến thái. Ngẫu nhiên có một ngoại lệ xinh đẹp là Phong Yên Kỳ thì lại như một con thú động dục. Cho dù tà ác như

"Cửu Nguyệt quan", trừ cái lão thái bà người không ra người, quỷ không ra quỷ kia thì cũng xem như giống con người một chút.

- Hắc hắc…

Hiển nhiên Lý sư huynh rất kiêng kị với bà già này, y cười tự giễu một tiếng rồi im lặng không nói gì.

- Hở, cũng không tệ lắm nhỉ.

Lúc này Ôn Cô đã nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng một bên. Bà ta nói xong liền lập tức nhìn Phong Yên Kỳ, ánh mắt có phần lạnh như băng.

Phong Yên Kỳ thấy vậy liền vội vàng nói:

- Người này là Mạc Ảnh, muội nhặt được trên đường, nếu Ôn tỷ thích thì cứ lấy dùng thoải mái.

- Tốt, vậy cảm ơn Yên Kỳ muội.

Ôn Cô căn bản không có ý muốn khách sáo gì, nói xong lại quay sang Diệp Mặc:

- Cưng đi theo chị nhé, về sau chắc chắn sẽ cho cưng khoái hoạt.

Tu vi của Ôn Cô này rõ ràng đã đạt đến Địa cấp hậu kỳ, bà ta đã đến thì rõ ràng là làm chủ chỗ này. Ba người Diệp Mặc đều đi theo sau bà ta, rất nhanh đã tiến vào núi Vạn Quắc.

Một giờ sau, ba người tới trước một vách núi. Thấy vách núi này, Diệp Mặc lập tức nhớ tới vách núi lúc đến tham gia phiên đấu giá ở Tê Hà tự. Cũng là một khe sâu phân cách, có một sợi xích tinh tế nối liền hai bên, chỉ khác một chỗ là vách núi này hiểm yếu và rộng lớn hơn.

Bên dưới khe sâu đều là sương trắng dày đặc, nếu không cẩn thận, rơi xuống đó một phát thì tất nhiên sẽ hài cốt không còn. Diệp Mặc không ngờ rằng Vạn Cổ môn lại được thành lập ở một nơi giống như tiên cảnh thế này. Thật đúng là con chuột ăn lúa mạch, phá hỏng lương thực.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Gần như không có gì chần chờ, Ôn Cô nhảy lên sợi xích, đi về phía trước rất nhanh. Diệp Mặc sợ Phong Yên Kỳ sẽ động thủ với hắn, không đợi ả nói gì thì đã là người thứ hai nhảy lên sợi xích, theo Ôn Cô phía trước.

- Hử?

Cùng lúc Diệp Mặc bước lên sợi xích, ba người Phong Yên Kỳ đều kinh ngạc thốt lên một tiếng. Nhưng khi thấy mỗi bước của Diệp Mặc đều rất nặng thì mới bình thường lại.

Động tác mà Diệp Mặc đi trên sợi xích hoàn toàn khác họ. Hắn đi bằng sự thuần thục và lòng can đảm, có thể thấy được rằng hắn thường xuyên đi thăng bằng trên dây. Mà theo quan sát của mấy người Phong Yên Kỳ, bọn họ đi là nhờ vào công pháp khinh thân.

Sợi xích rất dài, vớii tốc độ này của Diệp Mặc, ước chừng đi hơn mười phút mới tới đối diện.

Tuy nhiên, từ góc nhìn của người khác, Diệp Mặc có thể dựa vào lòng can đảm của mình để đi đến đây đã là rất tốt rồi. Ôn Cô nhìn Diệp Mặc đang lau lau mồ hôi sau khi đi qua được phía đối diện, nhất thời cười lên the thé một tiếng, nói:

- Thật có ngộ tính, nếu tao đạp hư cưng thì cũng đáng tiếc, có lẽ nên thu cưng làm đồ đệ nhỉ.

Thần thức của Diệp Mặc đã quét tới động phủ mà Hồng Nghiễm Bình nói, đây đích thật là một động phủ thượng cổ. Hơn nữa trong động phủ đã có hai người chờ sẵn, đầu tiên là một tên đàn ông đeo khăn che mặt màu đen. Diệp Mặc nhìn thấy liền lập tức cảm thấy ghê tởm. Bởi vì người đó rõ ràng là ác ma trong lời của Ánh Trúc. Trên mặt lồi lõm, hai mắt giống như hai lỗ thủng màu đen, mà trong hai cái lỗ đen này lại tản ra ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm.

Người còn lại là một gã trung niên nho nhã, đây là người thứ hai có dáng người của Vạn Cổ môn ở đây. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy có chút quen thuộc với gã trung niên này, giống như là đã gặp đối phương ở đâu đó rồi.

Nhưng mặc cho Diệp Mặc có dùng thần thức tìm kiếm thế nào thì cũng không thấy được thần cổ Hoàng Kim. Diệp Mặc không hề động thủ, hắn thực sự rất muốn xem thần cổ Hoàng Kim này rốt cuộc là cái gì.

Phong Yên Kỳ lại cười khúc khích nói:

- Chắc chắn Đại sư huynh đã đến, chúng ta cũng mau đi thôi. Tên Mạc

Ảnh này, Ôn sư tỷ thu làm đệ tử làm ấm giường cũng chẳng sao, có gì phải khó xử đâu.

- Điều này cũng đúng.

Ôn Cô cười cười nhìn Phong Yên Kỳ, nhưng ánh mắt lại làm cho Phong Yên Kỳ theo bản năng rùng mình một cái.

Diệp Mặc âm thầm sợ hãi than, ngay cả loại người không có nhân tính như Phong Yên Kỳ cũng sợ mụ già Ôn Cô này, có thể tưởng tượng mụ ta sẽ kinh khủng đến mức nào.

Bốn phía xung quanh đều là vách đá có sương trắng bám lên. Diệp Mặc nhìn thấy một tấm bia đá thật lớn, bên trên có ba chữ to "Vạn Cổ sơn".

Diệp Mặc giật mình, thì ra Vạn Quắc sơn cũng chính là Vạn Cổ sơn. Chỉ là vì Vạn Cổ môn ở đây nên mới đem Vạn Cổ đổi thành Vạn Quắc để che dấu mà thôi.

Đi qua sợi xích, tốc độ của đoàn người tăng lên rất nhiều, rất nhanh đã đi đến trước cửa một động phủ to lớn. Diệp Mặc dùng thần thức quan sát xung quanh động phủ, lập tức phát hiện động phủ này đã bị khai quật rồi. Dấu vết cũng không có bao nhiêu năm, đoán chừng sẽ không vượt quá hai mươi.

- Kế sư huynh…

Ngoài dự đoán của Diệp Mặc, sau khi Phong Yên Kỳ, Ôn Cô và tên Lý sư huynh kia đi đến trước động phủ này thì đều rất kính cẩn với gã che mặt. Vừa đến đã mở miệng chào hỏi rồi.

Mấy tên đệ tử Vạn Cổ môn dường như đều rất khách khí với Kế sư huynh này, điều đó lại làm Diệp Mặc có chút kinh ngạc. Tên này chắc hẳn là Kế Lệ trong lời Hồng Nghiễm Bình, nếu hắn đã có uy tín như vậy, cũng lợi hại như vậy thì còn làm cuộc thi đầu so tài ra làm gì? Trực tiếp lấy luôn thần cổ Hoàng Kim không phải là xong sao?

Thấy mấy người tiến đến chào hỏi, Kế Lệ gật gật đầu, lại nhìn về phía Diệp Mặc, hỏi:

- Nếu đã là đại hội môn phái, vì sao còn mang theo người lạ đến đây?

Phong Yên Kỳ vội vàng nói:

- Đây là Mạc Ảnh, đệ tử mà Ôn sư tỷ mới thu, cho nên cũng coi như người của Vạn Cổ môn ta.

Vừa nghe Phong Yên Kỳ nói, Diệp Mặc lập tức biết mấy người này cũng không thật sự sợ Kế Lệ. Nếu không Phong Yên Kỳ sẽ không trợn mắt nói dối như vậy, rõ ràng là chính ả đưa hắn tới đây, sau đó trực tiếp đẩy sang cho Ôn Cô.

Quả nhiên như Diệp Mặc đoán, Kế Lệ làm như nghiêm khắc, nhưng thật ra lại chỉ qua loa chút cho xong chuyện. Nghe Phong Yên Kỳ nói vậy thì cũng yên lặng, dường như đã chấp nhận thân phận của Diệp Mặc. Hắn không rõ, Kế Lệ đã đạt đến tu vi nửa bước Tiên Thiên, vì sao còn kiêng kị mấy người khác?

- Hồng Nghiễm Bình sao còn chưa tới?

Giọng nói lạnh lùng của Kế Lệ tiếp tục truyền tới.

- Kế sư huynh, tận bây giờ mà Nghiễm Bình còn chưa tới, đệ đoán hắn đã dữ nhiều lành ít rồi. Nếu không, với tính cách của hắn, tất nhiên sẽ không đến muộn.

Tên trung niên nho nhã kia lúc này hồi đáp một câu.

Kế Lệ gật gật đầu nói:

- Mấy năm nay, đệ tử Vạn Cổ môn ta nào thì mất tích, nào thì bị giết, đúng là đã không bằng được các môn phái khác. Anh hai cậu - Nhâm Sát năm đó bị người đuổi giết ở Hồng Kông, còn Nghiêm Vô Lượng thì nghe nói

mấy năm trước đã chết trên biển rồi.

Nghe Kế Lệ nói, vẻ mặt của tên nho nhã kia liền trở nên dữ tợn, căm hận nói:

- Sau việc này, nhất định em sẽ ra ngoài báo thù cho anh hai. Bất kể là ai giết đại ca, Mặc Hi Cường tôi cũng sẽ cho cả nhà hắn nợ máu phải trả bằng máu!

Nghe vậy, lúc này Diệp Mặc mới hiểu ra thì ra tên này là anh em của Nhâm Sát, khó trách hắn lại cảm thấy quen mắt. Chờ Mặc Hi Cường nói xong, Diệp Mặc đã coi y như một người chết rồi.

Tuy rằng người của Vạn Cổ môn đã đến đông đủ, hắn cũng có thể động thủ giết người, nhưng Diệp Mặc còn đang chờ thần cổ Hoàng Kim. Một khi nó xuất hiện, hắn lập tức sẽ đại khai sát giới. Chỉ là cho đến bây giờ vẫn không thấy tăm hơi thứ đó đâu.

- Nếu bây giờ Hồng sư đệ còn chưa tới thì chúng ta sẽ không đợi nữa. Còn nửa ngày nữa thần cổ Hoàng Kim mới xuất hiện, chúng ta cứ chờ ở đây đi.

Nói xong, Kế Lệ trực tiếp ngồi xuống, không mở mồm thêm nữa.

Trong lòng Diệp Mặc lại sửng sốt một chút. Không phải Hồng Nghiễm Bình nói bọn họ đã có được thần cổ Hoàng Kim, sau đó mỗi người giữ một chiếc chìa khóa sao? Nhưng theo lời nói vừa rồi của Kế Lệ, căn bản là không phải như vậy.

Diệp Mặc lập tức hiểu được, lúc đó là Hồng Nghiễm Bình đã nói dối. Không ngờ rằng dưới tình huống hắn phải chết như vậy mà tên kia còn dám nói dối. Y cho là mình cần chìa khóa nên sẽ không giết y, vậy nên mới bịa ra như thế. Y không ngờ rằng lúc đó chính mình lại chẳng nghĩ sẽ cần đến chìa khóa, trực tiếp giết y.

Chỉ là nếu theo như Kế Lệ nói, thần cổ Hoàng Kim còn chưa xuất hiện,

vậy tại sao họ lại biết nó sẽ xuất hiện đây?

- Kế sư huynh, năm người chúng ta liệu có đủ sức không?

Tên họ Lý thấy bốn người còn lại ngồi xuống liền có chút không tự tin hỏi.

Kế Lệ nhìn lướt qua Phong Yên Kỳ, thản nhiên nói:

- Phong sư muội đã đột phá Địa cấp, năm Địa cấp là đủ để phá vỡ lớp vỏ bên ngoài thần cổ Hoàng Kim rồi.

Mấy người nói xong liền tự ngồi xuống, Diệp Mặc đang đứng một bên bị họ trực tiếp xem nhẹ. Theo quan sát của họ, Diệp Mặc chỉ là một con kiến mà ngay cả Hoàng cấp cũng không đạt tới, căn bản chẳng cần để tâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 823

Mối Họa Nội Bộ

Năm tên đệ tử Vạn Cổ môn ngồi xuống giữa động phủ, Diệp Mặc cũng tìm một góc mà ngồi xuống, giống như hắn đúng thật là người của Vạn Cổ môn vậy.

Người khác không biết lai lịch của Diệp Mặc, nhưng Phong Yên Kỳ lại rất rõ ràng. Thấy mình đưa Diệp Mặc đến đây, hắn gặp Ôn Cô và Kế Lệ mà lại không chút sợ hãi, ngay cả sắc mặt cũng chẳng thay đổi chút nào. Ả nhất thời nhíu mày, trong lòng nảy sinh chút hoài nghi với Diệp Mặc.

Không những thế, ngay cả đến bây giờ hắn vẫn không hề hỏi đến chuyện về di tích kia, cũng không kinh ngạc về những sư huynh, sư tỷ của ả.

Nhưng chỉ hoài nghi một chút rồi ả cũng không quá để ý nữa, cho dù Diệp Mặc có gì đó cổ quái thì đã sao. Đầu tiên, tuổi của Diệp Mặc vẫn rành rành ra đấy, tu luyện cổ võ không giống với những thứ khác, cho dù có thiên tài đi chăng nữa thì đến Địa cấp cũng phải bốn năm mươi tuổi. Tuy rằng trường hợp hơn ba mươi tuổi Địa cấp cũng không phải không có, nhưng nghe nói là rất ít. Huống hồ, cho dù Diệp Mặc có là Địa cấp thì đã sao?

Sau khi ngồi xuống, thần thức của Diệp Mặc trước sau vẫn ở trong trạng thái phóng ra ngoài. Hắn muốn biết rốt cuộc thần cổ Hoàng Kim này xuất hiện như thế nào, và bằng cách nào.

Nhưng hắn không thấy thần cổ Hoàng Kim, thay vào đó, lại thấy được năm đệ tử của Vạn Cổ môn đều tự có động tác. Nhâm Hi Cường, mặt ngoài biểu hiện ra rất phẫn hận, nhìn người thì cũng nho nhã, nhưng lại là kẻ đầu tiên thả ra một con trùng độc tiến vào mặt đất không tiếng động, sau đó

chậm rãi đi về phía một tường đá của động phủ.

Tiếp theo, Diệp Mặc lại nhìn thấy dưới người Ôn Cô, gã họ Lý và cả Phong Yên Kỳ đều xuất hiện trùng độc, phương hướng mà những con trùng độc này di chuyển đều giống nhau, đều nhắm tới bức tường đá nhẵn nhụi kia. Điều khác nhau là số lượng trùng độc mà Ôn Cô phóng thích là hai con. Đám trùng độc này đều ẩn nấp dưới mặt đất, nếu không phải Diệp Mặc có thần thức thì căn bản không thể phát hiện ra.

Điều duy nhất làm cho Diệp Mặc kỳ quái là Kế Lệ, người có tu vi cao nhất lại không có động tác gì, giống như y không cần làm mấy trò này vậy.

Thần thức Diệp Mặc quét đến bức tường đá nhẵn nhụi kia, hắn kinh ngạc phát hiện thần thức của mình như nước chảy vào biển, căn bản không có động tĩnh gì. Hơn nữa, khi hắn cố gắng đem thần thức thâm nhập vào thì thức hải liền trở nên đau đớn. Giống như thần thức mà hắn phóng ra ngoài đều đã biến mất vô tung vô ảnh, bị bức tường kia nuốt sạch vậy.

Bức tường này có gì đó cổ quái! Diệp Mặc vội thu hồi thần thức, bắt đầu chú ý đến bức tường.

Năm con trùng độc của bốn người đều dừng tại vị trí riêng, sau đó không ai có động tác gì nữa.

Lại qua ba, bốn giờ sau, Diệp Mặc cảm thấy dưới chân hơi rung lên, chẳng lẽ là có động đất? Trong lúc kinh dị, Diệp Mặc lập tức đứng lên.

Năm tên kia của Vạn Cổ lên cũng đứng lên.

- Lối đi mở ra rồi.

Gã họ Lý kích động nói một câu, lập tức lộ ra vẻ nóng lòng.

Quả nhiên, khi y vừa dứt lời, bức tường nhẵn nhụi liền "Uỳnh" một tiếng, biến mất không thấy. Một luồng khí lạnh xộc ra từ bên trong, tiếp theo trước mắt mọi người xuất hiện một lối đi bằng đá tối tăm, thoạt nhìn giống

như không có điểm cuối vậy.

Tuy xuất hiện một con đường tối tăm lạnh lẽo, nhưng ở cửa vào con đường vẫn có những tiếng "ầm ầm" không dứt, giống như đang có một người cầm thiết chùy gõ mạnh lên cửa động vậy.

- Nhóc vào trước đi!

Ôn Cô nhìn chằm chằm Diệp Mặc, lạnh lùng nói một câu.

- Ôn sư muội quá cẩn thận rồi, cánh cửa này năm mươi năm mở ra một lần, không biết đã có bao nhiêu vị tiền bối của Vạn Cổ môn từng đi vào đó…

Kế Lệ bỗng nhiên chen vào một câu, nhưng tuy y nói vậy nhưng vẫn để cho Diệp Mặc tiến vào trước.

Vẻ mặt Diệp Mặc rất bình thản, hắn cũng không từ chối, cẩn thận bước vào cửa động. Trước khi nhìn thấy thần cổ Hoàng Kim, chắc chắn hắn sẽ không phát tác. Sở dĩ hắn cẩn thận như vậy là vì không muốn năm con trùng độc bám trên cửa động tập kích mà thôi.

Điều làm Diệp Mặc yên tâm là năm con trùng độc kia cũng không tiến hành công kích với hắn, mà vẫn bám nguyên trên cửa động. Nhưng Diệp Mặc cũng phát hiện, thần thức của hắn nhiều nhất chỉ quan sát được trong phạm vi mười thước, không thể tiến vào sâu hơn được.

Nơi này có một trận pháp khống chế thần thức, đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Mặc. Đối với những nơi có liên quan đến Tu Chân giả, đây là lần thứ hai mà Diệp Mặc gặp được. Lần đầu là ở Nam cực, hắn gặp một trận pháp ẩn giấu, chỗ này lại thấy thêm một cái. Điều này làm cho Diệp Mặc càng thêm tin tưởng, trước kia ở nơi này cũng có người tu chân.

Diệp Mặc đi cũng không nhanh, hắn phát hiện người thứ hai theo vào cư nhiên lại là Phong Yên Kỳ, tiếp theo là gã họ Lý, sau đó đến Ôn Cô, và cuối cùng là người có tu vi cao nhất – Kế Lệ.

Nhưng điều làm Diệp Mặc kinh ngạc lại là cả năm con trùng độc kia vậy mà lại tiến vào thân thể Kế Lệ. Mà Kế Lệ dường như không phát hiện chút nào, vẫn đi cuối cùng như cũ, thậm chí cả mắt cũng không chớp một cái.

Diệp Mặc hơi sửng sốt một chút, như vậy không đúng tí nào. Tu vi của Kế Lệ là cao nhất, bốn người còn lại tính kế y là có đạo lý. Nhưng y lại hoàn toàn rơi vào bẫy như vậy thì quá khác thường rồi.

Hơn nữa, theo suy nghĩ của Diệp Mặc, mấy người còn lại tính kế Kế Lệ cũng là không có đạo lý. Bởi vì lấy tu vi của bọn họ, họ cũng biết được không có hi vọng gì để tính kế y.

Nhưng ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu mà thôi. Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều, lúc này trong thông đạo đã càng lúc càng lạnh.

Khi Diệp Mặc đi được chừng ba trăm mét, ngay cả lông mi của hắn cũng đã kết sương. Đồng thời Diệp Mặc cũng phát hiện những người còn lại cũng không khác gì, cả người đều như đóng băng vậy.

Vì không để bọn họ nghi ngờ, Diệp Mặc thậm chí bắt đầu phát run, bước đi cũng càng lúc càng chậm.

Nhưng đến khi Diệp Mặc định không cần giả vờ nữa thì hắn lại phát hiện một căn phòng lớn bằng đá. Trong đại sảnh của căn phòng màu đen này chỉ có một thứ, đó chính là một chiếc bàn đá đặt ở chính giữa. Mà bên trên chiếc bàn đá này có đặt hai quả trứng lớn bằng trái banh.

Xung quanh chiếc bàn đá này có một vòng hào quang trong suốt có phần ảm đạm, bao bọc cả chiếc bàn lại. Diệp Mặc nhất thời hiểu được, bên trên chiếc bàn này hẳn chính là trứng của cổ trùng Hoàng Kim.

Mấy người của Vạn Cổ môn không hiểu về hào quang bao bọc, nhưng Diệp Mặc lại rất rõ ràng vòng hào quang này chỉ là một trận pháp phòng ngự mà thôi. Đoán chừng trận pháp này là do linh thạch duy trì, mà hiện tại linh thạch đã không còn đủ năng lượng để cung cấp nữa, hào quang hơi có vẻ ảm

đạm.

Phỏng chừng cái năm mươi năm một lần mà Kế Lệ nói chính là từ lúc Vạn Cổ môn phát hiện ra chu kỳ mở ra của nơi này, sau đó mỗi lần đều có người đến đây công kích vòng hào quang, mục đích chính là vì hai cái trứng lớn trên bàn đá.

Nhưng Diệp Mặc biết, vòng hào quang ảm đạm này căn bản không cần năm người liên thủ lại, tùy tiện bất cứ ai cũng có thể đánh vỡ. Mà cho dù không ai động vào, vòng hào quang cũng không kéo dài được bao lâu nữa.

Nếu đã tới thì không cần tiếp tục giả bộ làm gì nữa, Diệp Mặc lập tức liền nhảy vào thạch thất. Năm người kia cũng đều bị trứng của thần cổ Hoàng Kim hấp dẫn, tất cả đều lao vào trong thạch thất. Bọn họ chẳng hề để ý tới Diệp Mặc ở một bên, đều vây quanh lấy vòng hào quang mà kích động không thôi.

- Đây là trứng của thần cổ đây ư, thật lớn quá…

Phong Yên Kỳ bất ngờ nói một câu, nhưng sau khi nói xong thì ả liền bước sang một bên như một cô gái ngoan ngoãn, nhìn về phía Kế Lệ.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Thấy mọi người đều nhìn về phía mình, Kế Lệ gật gật đầu nói:

- Để ta thử xem.

Nói xong y liền lấy ra một chiếc rìu có hai lưỡi, tùy ý ném lên vòng hào quang.

Khi chiếc rìu quay trở lại trong tay Kế Lệ, mấy người kinh ngạc phát hiện, màn hào quang vốn tưởng rằng phải năm người liên thủ mới phá vỡ được lại đã xuất hiện một cái khe thật to.

Năm người của Vạn Cổ môn nhất thời ngơ ngẩn, đây là có chuyện gì?

Bọn họ còn chưa kịp bắt đầu liên hợp phá vỡ mà nó đã tự mở rồi?

Sau khi cái khe được sinh ra, hàn khí lạnh thấu xương truyền ra từ đó, nhiệt độ trong thạch thất lại tiếp tục giảm xuống.

Vừa lúc đó, Kế Lệ bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, duỗi tay đưa ra bốn con trùng độc, dùng sức bóp mạnh một cái, cả bốn đều biến thành một ít mảnh vụn.

Gã họ Lý hét lên một tiếng, nhất thời té ngã trên mặt đất quay cuồng, hiển nhiên do con trùng độc của mình phản phệ mà tạo thành. Mà Nhâm Hi Cường và Ôn Cô cũng phun ra một ngụm máu tươi, đồng dạng là do trùng độc phản phệ, nhưng hiển nhiên độ mạnh yếu rất khác nhau. Chỉ có Phong Yên Kỳ là không phản ứng gì, giống như đám trùng độc đó không phải do ả phóng ra vậy.

Diệp Mặc thầm nghĩ quả nhiên là Kế Lệ đã sớm biết bốn người còn lại thả trùng độc lên y. Nhưng thần thức của Diệp Mặc đã sớm quan sát được máu mà Nhâm Hi Cường và Ôn Cô phun ra căn bản không phải thực sự là phản phệ, bọn họ chỉ cố ý hộc máu mà thôi, thậm chí ngay cả máu cũng là giả, nếu không họ cũng có thể không chút phản ứng như Phong Yên Kỳ vậy. Chỉ có gã họ Lý kia là bị trùng độc phản phệ mà thôi, gã thật sự bị thương, còn nặng đến mức nào thì Diệp Mặc cũng lười nhìn.

Sau khi bóp nát bốn con trùng độc, Kế Lệ nhìn bốn người còn lại một cách lạnh lùng, hắn nói:

- Hoàng Kim cổ còn chưa lấy được mà chúng mày đã liên hợp ám hại tao rồi. Tốt, hỏi vì sao mấy năm nay đệ tử Vạn Cổ môn càng lúc càng ít, thì ra đều là do đám người như chúng mày cả.

Bốn người còn lại, trừ bỏ họ Lý còn đang quay cuồng trên mặt đất ra thì dường như ba người còn lại đều không có ý phản bác.

Dường như biết mình đã thành phế nhân, gã họ Lý giãy dụa chỉ vào

Phong Yên Kỳ nói:

- Phong Yên Kỳ, con điếm này, mày dám phản bội…

Vẻ mặt Phong Yên Kỳ rất bình thản, nói:

- Lý sư huynh, dựa vào cái gì mà chỉ nói tôi phản bội?

Tên kia oán hận nói:

- Ba người chúng tao đều bị phản phệ, chỉ riêng mình mày như không có chuyện gì, mày…

Phong Yên Kỳ nhìn gã một cách khinh thường:

- Nếu tao nói máu mà Ôn sư tỷ và Nhâm sư huynh phun ra không phải của bọn họ thì mày có tức hơn không?

Tiếng nói phẫn nộ của gã họ Lý bỗng im bặt, gã nhìn chằm chằm Ôn Cô và Nhâm Hi Cường, hai người họ cũng không phản bác gì cả. Một lúc sau mới lớn tiếng nói:

- Tức chết tao!

Sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi, nhất thời ngất đi luôn.

Kế Lệ bỗng cởi bỏ tấm khăn che, để lộ khuôn mặt gồ ghề, thậm chí đã không có hình dạng của một khuôn mặt nữa. Sau đó vỗ vỗ tay nói:

- Vui đấy nhỉ, bốn đứa chúng mày cấu kết hãm hại tao, cuối cùng ba người lại không dùng con trùng bổn mạng, làm cho Lý Trường Thanh hố nặng rồi.

Ba người còn lại giống như không nghe thấy lời nói châm chọc này của Kế Lệ, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, chỉ có Phong Yên Kỳ cười duyên dáng nói:

- Lý Trường Thanh không biết tự lượng sức, từ trước tới giờ tiểu muội

vẫn chưa hề nghĩ tới việc muốn hại Đại sư huynh. Muội biết Đại sư huynh thần công cái thế, muốn hại huynh thì không bằng tự sát luôn cho xong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 824

Người Thắng Cuối Cùng

Đệ cũng tuyệt đối sẽ không động thủ với sư huynh. Nếu đại sư huynh của Vạn Cổ môn chúng ta cũng xảy ra chuyện thì cái môn phái này cũng xong đời rồi. Hơn nữa, đệ cảm thấy thần cổ Hoàng Kim ở trong tay Đại sư huynh vẫn tốt hơn.

Người tỏ thái độ tiếp theo là Nhâm Hi Cường.

Nói xong, Nhậm Hi Cường liền nhìn thoáng qua Lý Bất Thanh trên mặt đất một cách khinh thường, lạnh giọng nói:

- Một tên hề mà thôi.

- Hừ!

Nghe xong lời của Phong Yên Kỳ và Nhậm Hi Cường, Ôn Cô hừ lạnh không hài lòng. Nhưng mụ ta cũng không để ý đến Phong Yên Kỳ, chỉ nhìn chằm chằm Kế Lệ nói:

- Tôi chỉ cần một quả trứng trùng là đủ. Chỉ cần giao ra một, tôi sẽ lập tức đi.

Nghe Ôn Cô nói vậy, Kế Lệ đưa ra một con trùng độc màu đỏ đến chói mắt ra, lạnh lùng nhìn Ôn Cô, nói:

- Mụ già họ Ôn, tao nhịn mày đã lâu rồi. Mày có tin tao bóp nhẹ một cái là mày mất mạng không?

Quả nhiên, thấy con trùng độc trong tay Kế Lệ, sắc mặt Ôn Cô liền đại

biến, thậm chí ngay cả người đều đang run rẩy.

Diệp Mặc giật mình, hắn biết Ôn Cô thả hai con trùng độc ra. Vừa rồi Kế Lệ chỉ bóp chết bốn con mà thôi, điều đó chứng minh trong người y vẫn còn một. Chẳng lẽ đây chính là con trùng độc còn lại đó? Thoạt nhìn cũng rất giống, nhưng Diệp Mặc không dám khẳng định.

- Mày không ngờ lại bức con đồng tâm tình cổ ra? Lúc trước mày nói thế nào? Chúng ta đều từng thề, nếu ai lợi dụng tình cổ tổn thương đối phương thì sẽ bị đại hỏa đốt chết. Vậy mà mày lại phản bội lời thề…

Toàn thân Ôn Cô bắt đầu phát run, không biết là đang sợ hay tức giận.

Dĩ nhiên là đồng tâm tình cổ, Diệp Mặc cũng đã từng nghe nói qua về nó, loại trùng này cần nam nữ yêu nhau cấy vào người đối phương, nhưng sau khi cấy thì sẽ rất khó lấy ra. Không biết tên Kế Lệ này dùng cách nào, nhưng nếu có một bên lấy đồng tâm tình cổ ra thì bên còn lại lấy ra sẽ đơn giản hơn nhiều.

Kế Lệ lạnh lùng cười:

- Đúng vậy, tao đã từng phát ra lời thề như vậy, chỉ là lúc đó tao nói ai trái với lời thề sẽ bị vô căn chi hỏa thiêu chết. Nhưng trước giờ tao chỉ nghe qua vô căn chi thủy, chứ vô căn chi hỏa thì chưa từng. Vậy nên mày cho rằng lời thề của tao có tác dụng sao?

- Mày thật đê tiện!

Ôn Cô giống như đang rất phẫn nộ.

Kế Lệ khinh thường nhìn Ôn Cô, nói:

- Tao đê tiện, vậy lúc đó mày thề thế nào nhỉ? Nghe tao nói vậy, mày lại cố tình nói ai vi phạm sẽ bị giống như ta nói. Rốt cuộc là ai đê tiện hơn hả? Họ Ôn, chúng ta giống nhau cả thôi, không cần tự làm cho mình thanh cao hơn đâu. Con đàn bà độc ác như mày, vì muốn lấy hết thuần dương của tao

mà dùng cổ trùng ăn sạch mọi thứ trên mặt tao, làm tao người không ra người, quỷ không ra quỷ. Mày nghĩ tao không biết sao? Vô sỉ đê tiện, hôm nay dù không có Hoàng Kim cổ thì tao cũng muốn giết con tiện nhân là mày!

Ôn Cô dường như đã bình tĩnh lại. Ánh mắt mụ ta nhìn Kế Lệ càng thêm lạnh lùng, giống như muốn nuốt chửng Kế Lệ vậy. Nhưng Kế Lệ lại không hề để ý, y nhìn chằm chằm Ôn Cô tiếp tục nói:

- Đám đàn ông Vạn Cổ môn bị mày dùng, có thằng nào không bị trùng độc của mày phá hủy khuôn mặt? Tiết Tứ Hồ, Nghiêm Vô Lượng, Khổng Tiểu Lại… Mày đếm ra được hết không?

- Tao giết mày!

Ôn Cô bỗng nhảy dựng lên, trực tiếp nhằm về phía Kế Lệ. Nhưng Diệp Mặc lại cảm giác được, mặt ngoài Ôn Cô có vẻ vô cùng phẫn nộ, nhưng nội tức của mụ ta lại an ổn như núi.

Mụ già này đang giả vờ phẫn nộ, đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Mặc.

Kế Lệ như không nhìn thấy Ôn Cô đang lao tới, chỉ đưa tay bóp nhẹ con trùng độc trong tay.

- A…

Một tiếng hét thảm truyền ra, nhưng điều làm cho mọi người, thậm chí cả Diệp Mặc kinh hãi chính là người hét thảm không phải Ôn Cô, mà là Kế Lệ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Ngay cả chính Kế Lệ cũng không biết là có chuyện gì, Ôn Cô lại thừa dịp này rút chiếc roi bên hông ra. Chỉ một roi là đã cắt đứt được cánh tay Kế Lệ xuống khi y đang quay cuồng dưới mặt đất.

Mà lúc Kế Lệ né tránh Ôn Cô thì cũng đã đến bên cạnh Nhâm Hi

Cường. Tên này mới vừa rồi còn nói sẽ không động thủ với Đại sư huynh, nhưng gần như vừa lúc Kế Lệ mới đến bên cạnh thì gã đã rút loan đao ra, bổ lên lưng Kế Lệ một đao.

Mặc dù biết rõ một đao của Nhâm Hi Cường đang bổ tới nhưng Kế Lệ cũng không thể né tránh hoàn toàn, chỉ có thể miễn cưỡng tránh thoát khỏi nơi yếu hại trên người. Một đao này bổ lên Kế Lệ, làm cho cả người y biến thành một huyết nhân, nhìn vô cùng đáng sợ.

Thấy một đao kia không tạo thành nguy hiểm trí mạng đối với Kế Lệ, Nhâm Hi Cường lại muốn đổi chiêu. Chỉ là chiêu vừa rồi của gã ra tay quá mạnh, lại muốn đạt được thành quả lớn nhất nên đã hơi quá đà, không thể lập tức đổi chiêu được. Kế Lệ tất nhiên sẽ không đợi cho gã làm điều này, đá ra một cước từ một góc độ khó tin.

Một cước này của Kế Lệ vừa lúc đá lên ngực Nhâm Hi Cường khiến gã bay ngược ra ngoài mấy mét, cả người đập lên vách tường đá, miệng phun ra vài ngụm máu tươi, rơi trên mặt đất không rõ sống chết.

Ban đầu Phong Yên Kỳ rục rịch muốn động thủ lại dừng lại. Điều này làm cho Kế Lệ đang trong khốn cảnh có thời gian thở dốc, dựa vào góc tường ổn định thân hình.

Thấy thời cơ tốt nhất không được Phong Yên Kỳ nắm bắt, Ôn Cô lạnh lùng nhìn ả nói:

- Mọi việc đã ước định trước, vì sao vừa rồi mày không làm gì?

- Tôi, tôi…

Phong Yên Kỳ tôi tôi mấy câu, cuối cùng không nói ra được một câu đầy đủ, giống như ả đang rất sợ hãi vậy.

Chỉ có Diệp Mặc biết Phong Yên Kỳ cũng không thật sự nói không nên lời, khí tức của ả cũng chẳng có dao động gì lớn. Mặc dù có chút kích động nhưng cũng chưa đến mức nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Nhưng Diệp Mặc lại âm thầm bội phục sự khôn khéo của Phong Yên Kỳ. Vừa rồi, nếu ả động thủ thì tuy có thể làm Kế Lệ bị thương nặng hơn, nhưng dưới sự phản kích khi ở vào đường cùng của y, kết cục sẽ chẳng khá hơn Nhâm Hi Cường bao nhiêu, cuối cùng có khi sẽ giống gã bây giờ, hôn mê trên mặt đất.

Trong căn thạch thất này, hôn mê đồng nghĩa với cái chết. Cho dù là đồng môn đi nữa thì Phong Yên Kỳ cũng biết Ôn Cô sẽ không hảo tâm đến mức tha cho ả.

- Ôn Cô, quả nhiên mày thật biết tính kế đấy, đang chờ tao đánh trọng thương Yên Kỳ rồi mới làm ngư ông đắc lợi đúng không?

Kế Lệ nuốt mấy viên thuốc, tiếp tục lạnh lùng nhìn chằm chằm Ôn Cô:

- Tao biết hôm nay mình khó thoát được, nhưng tao cũng rất muốn biết mày có thể bức đồng tâm tình cổ ra từ lúc nào?

- Không muốn hỏi tao đưa trùng độc vào cơ thể mày từ lúc nào sao?

Ôn Cô châm chọc bổ sung một câu.

Kế Lệ cười lạnh một tiếng:

- Việc đó chẳng cần, tất cả là do tao sơ sót chủ quan. Tao cũng thật không ngờ mày lại thả hai con trùng độc ra lúc ta tiến vào. Hơn nữa còn đem đồng tâm tình cổ trong người mày đưa vào cơ thể tao. Trình độ hạ trùng độc của mày, tao đúng là còn thua kém rất nhiều đấy.

Khuôn mặt sần sùi như vỏ cây của Ôn Cô đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Mụ nhìn chằm chằm Kế lệ một hồi lâu rồi mới nói:

- Kế sư huynh, lúc trước tiểu muội không có chỗ nào có lỗi với huynh. Nhưng chỉ tại anh nhiều lần phản bội mà thôi. Tôi giết hết một người rồi lại một người, tất cả đám phụ nữ đi theo anh, giết đến mỏi cả tay, nhưng phụ nữ của anh thực sự là quá nhiều. Anh thề giả còn chưa tính, nhưng ngay cả đồng

tâm tình cổ mà anh cũng bức ra…

Nói đến đây, dường như Ôn Cô lại nhớ tới trước kia. Một hồi lâu sau mụ ta mới càng thêm bình thản, nói:

- Ngày mà anh bức đồng tâm tình cổ ra là tôi đã biết rồi. Tôi ở ngoài phòng của anh, nhìn anh vui vẻ với người phụ nữ khác, nghe anh nguyền rủa những điều vô cùng ác độc về tôi trước mặt nó. Tôi rất muốn lập tức giết anh, nhưng tôi biết, chỉ cần tôi vừa xuất hiện, thậm chí anh chẳng cần động thủ, chỉ cần bóp chết đồng tâm tình cổ trong tay là đã có thể dễ dàng giết tôi rồi. Từ ngày đó trở đi, tôi đã thề phải cho anh chết dưới đồng tâm tình cổ. Họ Kế, mày chết đi cho tao!

Ôn Cô không nói thêm gì nữa mà lập tức vọt lên, đem chiếc roi dài trong tay quất về phía Kế Lệ.

Trong mắt Kế Lệ lộ ra vẻ tuyệt vọng, lúc này y đã bị trọng thương, đối mặt với một kích toàn lực tràn ngập phẫn hận của Ôn Cô thì chỉ có thể nhận lấy cái chết mà thôi. Nhưng dù biết rõ như vậy thì y vẫn muốn liều một lần, tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, một con trùng độc màu xám nâu bị y phun ra, trực tiếp đánh về phía Ôn Cô.

Ngoại trừ Diệp Mặc biết hướng đi nội khí của Ôn Cô ra thì tất cả mọi người đều không ngờ tới thân thể mụ lại vòng một vòng, chiếc roi trong tay quất về phía Phong Yên Kỳ như một con rắn độc.

Trong tay Phong Yên Kỳ lúc này đã có binh khí, ả đang chuẩn bị ám toán Ôn Cô. Một khi mụ kia đánh trọng thương Kế Lệ thì tất nhiên sẽ bị phản phệ, ả chỉ cần tính đúng đường lui của Ôn Cô là có thể đánh lén thành công.

Một khi Ôn Cô bị ả ám toán, năm người ở đây chỉ còn một mình ả có thực lực lấy đi trứng của thần cổ. Về phần Diệp Mặc sớm đã bị ả coi như không khí.

Vốn Diệp Mặc còn muốn động thủ giết người, nhưng nếu bọn họ đã tự đánh lẫn nhau thì hắn cứ đứng xem náo nhiệt đã. Nhưng thấy được động tác của Ôn Cô, hắn chỉ biết Phong Yên Kỳ lần này không hay rồi.

Quả nhiên Phong Yên Kỳ không ngờ tới việc Ôn Cô chẳng lo đến đại địch lớn nhất của mình mà lại quay sang đối phó ả, một người đối phương có thể giải quyết bất cứ lúc nào.

"Phốc" một tiếng, chiếc roi của Ôn Cô đánh lên ngực Phong Yên Kỳ.

Quần áo trước ngực Phong Yên Kỳ lập tức bị quất thành mảnh nhỏ, một vết roi sâu hoắm kéo dài từ bả vai xuống đến tận đùi, máu tươi chảy ra nhìn có vẻ cực kỳ ghê người.

Phong Yên Kỳ gần như ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, bị quất bay đến trên tường, sau đó rơi bịch xuống đất, sắc mặt ả đau đớn đến trắng bệch.

Những giọt máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương, rất nhanh sau đó miệng vết thương đã chuyển thành màu đỏ sậm, có thể thấy rằng một roi này của Ôn Cô không chỉ đơn giản như vậy.

Phong Yên Kỳ che lấy miệng vết thương của mình, nhưng ả lại biết có cố gắng nữa cũng chẳng được. Trong ánh mắt hiện lên vẻ giải thoát, dường như cũng không có hận ý quá lớn.

Khi Ôn Cô vừa rút roi về từ chỗ Phong Yên Kỳ thì trùng độc của Kế Lệ cũng đã chui vào người mụ. Ôn Cô lui về phía sau vài bước, da mặt nhăn nheo như vỏ cây cũng trở nên đỏ sậm, nhưng mụ ta lập tức liền phun ra một búng máu, đồng thời thò tay vào họng móc con trùng độc ra. Hơn nữa không chút do dự mà nhai nát nó trong miệng.

Máu tươi chảy ra từ miệng Ôn Cô, làm cho mụ ta càng trở nên âm trầm đáng sợ.

Con trùng độc của Kế Lệ bị Ôn Cô nhai nát, bản thân y cũng phun một

ngụm máu tươi, rốt cuộc không nhịn được mà gục xuống mặt đất.

- Ha ha, tao muốn cho chúng mày thấy, người thắng cuối cùng chính là ta…

Nhìn Kế Lệ gục xuống mặt đất, Ôn Cô cười ha ha như phát điên vậy. Mụ biết người thắng cuối cùng chính là mụ.

Nhưng tiếng cười của mụ ta lập tức liền im bặt, cả người nhào lên phía trước ngã ngồi trong ngực Kế Lệ, phun ra một ngụm máu tươi kèm theo nội tạng. Sau đó quay đầu lại, vẻ mặt khó tin nhìn Lý Trường Thanh mà nhẽ ra đã bị bọn họ ám toán ngay từ đầu.

Lý Trường Thanh chậm rãi đứng lên, vừa rồi chính là một quyền của gã đánh trúng lên gáy của Ôn Cô khi mụ còn đang đắc ý. Gã vẫn còn giữ bộ dáng sợ hãi hèn mọn như trước, thấp giọng nói:

- Người thắng cuối cùng hẳn là tao mới đúng chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 825

Truyền Thuyết Về Diệp Mặc

Lý Trường Thanh, không ngờ mày lại âm hiểm như vậy, không ngờ lại dùng con trùng độc khác giả mạo con trùng bổn mạng …

Ôn Cô chỉ vào Lý Trường Thanh, tức giận đến phát run, nhưng lại không thể nào đứng lên từ trên người Kế Lệ. Hai kẻ oan gia này, lúc chết không ngờ lại ở cạnh bên nhau mà ra đi.

Lý Trường Thanh lại khom người ôm quyền nở một nụ cười ôn hòa, nói:

- Ôn sư tỷ, sư tỷ nói oan cho tôi rồi. Tiểu đệ đúng là đã dùng con trùng độc bổn mạng của mình, chỉ có điều là tiểu đệ đã nghiên cứu ra cách nuôi được hai con trùng độc bổn mạng trong cơ thể mà thôi.

Tuy ngữ khí của Lý Trường Thanh rất khiêm tốn, nhưng vẻ kiêu ngạo và đắc ý trên mặt lại không thể che dấu được.

- Tốt, tốt… Tao vẫn tưởng rằng mình có thể bức đồng tâm tình cổ ra thì đã là cao thủ nuôi trùng độc đệ nhất của Vạn Cổ môn, thật không ngờ cao thủ chân chính lại là mày, nuôi được ra hai con trùng bổn mạng, tốt, tốt lắm…

Kế Lệ run rẩy chỉ vào Lý Trường Thanh liên tục kêu tốt, không biết là y thật sự cho rằng Lý Trường Thanh làm tốt hay là quá tức giận nên mới nói vậy.

Lý Trường Thanh ôm quyền cảm tạ thêm một lần nữa:

- Đa tạ sư huynh khích lệ, dưới sự trợ giúp của các sư huynh sư tỷ, tiểu

đệ nhất định sẽ lấy Hoàng Kim thần cổ đi, đem Vạn Cổ môn chúng ta phát dương quang đại.

Vẻ mặt của gã rất thành khẩn, giống như thật sự đang cảm tạ Kế Lệ vậy.

Phụt!

Lại là một búng máu phun ra, không biết là vì Lý Trường Thanh kích thích hay bị thương quá nặng mà Kế Lệ lại phun ra một ngụm máu tươi, lúc này y thậm chí chẳng có sức lực mà đẩy Ôn Cô đang ngồi trên người y ra.

Lý Trường Thanh giống như không nhìn thấy Kế Lệ hộc máu, gã nhặt lên thanh loan đao trên mặt đất, dứt khoát đi đến bên người Nhâm Hi Cường đang nằm hôn mê, một đao bổ đứt đầu.

Diệp Mặc thầm khen, tên họ Lý này thật có tâm cơ, biết rằng tuy Nhâm Hi Cường hôn mê nhưng nếu y tỉnh dậy thì rất có thể sẽ là người có sức chiến đấu mạnh nhất, cho nên lập tức liền giết Nhâm Hi Cường trước mà không hề có chút do dự nào. Tuy Diệp Mặc không có quá nhiều tiếp xúc với Vạn Cổ môn, nhưng qua thời gian ngắn ngủi này thì hắn đã nhìn ra mấy tên đệ tử còn lại của Vạn Cổ môn đều không hề dễ đối phó, tên này lại gian xảo hơn tên kia.

Chỉ là cho dù có gian xảo đến thế nào đi chăng nữa, trước mặt lực lượng tuyệt đối thì đều là mây bay mà thôi.

Giết Nhâm Hi Cường xong, Lý Trường Thanh cũng không quay sang Kế Lệ hay Ôn Cô mà đi về phía Diệp Mặc. Người thứ hai mà gã muốn giết dĩ nhiên lại là Diệp Mặc.

Không chỉ mình Diệp Mặc không hiểu đầu cua tai nheo gì, cho dù là ba người còn lại cũng chẳng biết vì sao người thứ hai mà Lý Trường Thanh muốn giết lại là Diệp Mặc.

Theo lý thuyết, Diệp Mặc mới là người không có uy hiếp nhất, Lý Trường Thanh cũng quá cẩn thận rồi.

- Mạc Ảnh, là tôi hại cậu, tôi không nên dẫn cậu tới đây mới phải, xin lỗi.

Ngoài dự đoán của Diệp Mặc, lúc này Phong Yên Kỳ không ngờ lại xin lỗi hắn.

Chỉ là máu trước ngực ả đã biến thành màu đỏ sậm, mắt thấy đã sống không được lâu nữa.

Nói xong câu đó với Diệp Mặc, ả lại chuyển hướng sang Lý Trường Thanh:

- Lý sư huynh, giết tôi trước đi, tôi đã sớm không muốn sống nữa rồi.

Lý Trường Thanh cười khiêm tốn nói:

- Phong sư muội, đừng nóng vội thế chứ, đợi lát nữa làm xong chút chuyện thì sư muội mới chết được. Tinh huyết tốt như vậy, sao sư huynh đây cam lòng phung phí cơ chứ?

Lúc này mọi người mới hiểu được, chỗ này chỉ còn Diệp Mặc có thể cử động. Gã muốn làm việc với Phong Yên Kỳ, đương nhiên là phải giết Diệp Mặc trước rồi.

Nói xong, Lý Tường Thanh lại quay sang nhìn Ôn Cô nói:

- Ôn sư tỷ, sư tỷ cũng không cần gấp. Nếu tôi thăng cấp thì tất nhiên sẽ ôn tồn một phen với sư tỷ. Tôi rất muốn biết, nếu cởi sạch quần áo của sư tỷ ra thì bên trong có giống như trên mặt không, nhưng cho dù có giống thì tôi cũng không ngại đâu.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Trong lòng Diệp Mặc vô cùng ghê tởm, tên Lý Trường Thanh này đen như than còn chưa tính, không ngờ khẩu vị lại lạ đời như vậy. Nhìn trúng Phong Yên Kỳ thì cũng không có gì là lạ, Phong Yên Kỳ vốn vô cùng xinh

đẹp, nhưng ngay cả Ôn Cô mà gã cũng thích thì quá ghê tởm rồi. Đệ tử Vạn Cổ môn, quả nhiên không thể đánh giá theo lẽ thường được.

Nhưng điều Diệp Mặc cảm thấy kỳ quái chính là lời nói của Phong Yên Kỳ. Hắn đứng thẳng dậy, trên người đã không còn vẻ rét run cầm cập nữa.

Diệp Mặc chẳng thèm ngó tới Lý Trường Thanh, chỉ nhìn Phong Yên Kỳ một cách kỳ quái, hỏi:

- Tôi nghĩ cô cũng không phải loại người lương thiện như vậy chứ? Đêm hôm đó cô hút khô Trần Ngân Trụ rồi đột phá lên Địa cấp, sau đó quẳng hắn xuống vách núi, không hề mềm lòng như vậy mà. Ngày hôm sau cô lại hút khô Cát Lương Trung trong một sơn động, cũng rất sát phạt quyết đoán, sao hôm nay lại nói xin lỗi như vậy, đây cũng không phải tính cách của cô.

Nói xong Diệp Mặc còn lắc lắc đầu, thật sự không thể hiểu nổi mục đích nói chuyện của Phong Yên Kỳ.

Sau khi Diệp Mặc nói xong, hiện trường nhất thời sửng sốt. Không chỉ nói Kế Lệ và Ôn Cô còn chưa chết đi, mà ngay cả Phong Yên Kỳ và Lý Trường Thanh đều ngơ ngác nhìn Diệp Mặc.

Một hồi lâu sau Phong Yên Kỳ mới hoảng sợ nói:

- Quả nhiên cậu không phải người bình thường. Đêm hôm đó tôi không hề phát hiện ra cậu đang quan sát. Hơn nữa lại còn biết được sau khi hấp thụ tinh huyết của Trần Ngân Trụ xong thì tôi mới đột phá Địa cấp, rốt cuộc cậu là ai?

Nói đến dây, cho dù Phong Yên Kỳ biết mình sắp chết thì vẫn cảm thấy sợ hãi. Lúc mình đang kích tình trên người đàn ông, thậm chí có một người khác đang ở cạnh quan sát, mà ả không hề phát hiện ra. Người kia thậm chí còn biết ả hấp thu tinh huyết của Trần Ngân Trụ xong thì mới đột phá.

Cái này còn chưa tính, ngay cả một số tình tiết nhỏ mà mình làm hắn cũng biết. Chẳng lẽ hắn là quỷ sao? Tuy Phong Yên Kỳ không sợ quỷ,

nhưng trong lòng vẫn cảm thấy phát lạnh. Một người như vậy thì sao sẽ sợ ả? Khó trách đến bây giờ mà hắn vẫn bình tĩnh như vậy.

- Rốt cuộc mày là ai?

Mà ngay cả Lý Trường Thanh cũng dừng bước, trong tay cầm theo loan đao, nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cách cẩn thận, lúc này gã đã không dám tùy tiện tiến lên nữa.

Lúc này, nếu gã còn không nhận ra Diệp Mặc không phải người thường thì ngay cả heo cũng chẳng bằng rồi. Huống chi gã còn cho rằng, bàn về mưu kế thì Lý Trường Thanh gã sẽ không thua bất cứ kẻ nào.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Mười mấy năm trước tao giết một thằng tên là Nhâm Sát ở Hồng Kông, ở trên biển lại giết một thằng tên là Nghiêm Vô Lượng. Mấy ngày trước, ở bờ sông Yến Thủy, lại giết một thằng tên Hồng Nghiễm Bình, nghe nói bọn nó đều là người của Vạn Cổ môn. Vì tránh sau này không gặp đám rác rưởi đó nữa nên lần này tao đến đây tất nhiên là để nhổ cỏ tận gốc. Đáng tiếc, không cần tao ra tay mà chúng mày đã tự giải quyết nhau rồi…

- Mày là Diệp Mặc?

Khi Diệp Mặc còn chưa nói xong, bốn người Kế Lệ gần như bật thốt lên tên hắn.

Sau khi kêu tên Diệp Mặc lên, loan đao trong tay Lý Trường Thanh bắt đầu run rẩy không dứt. Gã biết, ở trước mặt Diệp Mặc, thậm chí gã chẳng bằng một con kiến.

- Không sai, tao chính là Diệp mặc.

Câu trả lời của Diệp Mặc làm cho mấy người như lạc vào hầm băng. Phong Yên Kỳ tự nhận lần này chết chắc thì không nói, nhưng Kế Lệ, Ôn Cô và Lý Trường Thanh còn có hậu chiêu thì gần như đã mất hết niềm tin.

Hoa Hạ, không, là cả thế giới. Truyền thuyết về Diệp Mặc thật sự có rất nhiều.

Gần như tất cả các thế lực đốt nghịch với hắn đều đã hóa thành tro bụi. Bất kể thực lực của đối phương mạnh đến thế nào, lai lịch đáng sợ ra sao, chỉ cần đối nghịch với Diệp Mặc thì đều không có kết cục tốt. Diệp Mặc chẳng những quét ngang toàn bộ thế giới cổ võ, còn thành lập quốc gia, vài lần đánh bại kẻ địch cường đại.

Trong tất cả các gia tộc và thế lực trên thế giới, trong tất cả Ẩn môn của Hoa Hạ, lệnh cấm đầu tiên chính là không được phép đắc tội Diệp Mặc. Bởi vì chẳng những tu vi của hắn kinh khủng, mà còn ân oán rõ ràng, có thù tất báo. Có thể nói là không hề có phong độ hay lòng nhân ái nào cả.

Mấy người không cần tu luyện trong núi như Lý Trường Thanh, Kế Lệ hay Ôn Cô đều rõ ràng gần đây Diệp Mặc vừa làm điều gì.

Diệp Mặc mất tích mười mấy năm, lúc trở về chuyện đầu tiên làm chính là nhổ tận gốc Đông Phương gia vốn đang diễu võ dương oai ở Lạc Nguyệt. Sau đó, ở thư viện Cửu Minh, chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Vương Kỳ Kiếm, sau đó lại chém giết Bàng Húy có tu vi cực kỳ kinh khủng. Rồi trước mặt tất cả Ẩn môn, lấy đi bộ công pháp tu luyện cổ võ lợi hại nhất, mà cả thế giới không có bất cứ ai dám mon men đến cướp công pháp này. Có thể khiến cho người ta không dám muốn, thậm chí không dám nói đến loại bảo vật như vậy thì cũng chỉ có Diệp Mặc mà thôi.

Mà ngay tại mấy ngày hôm trước, "Bắc sa" trước giờ vẫn đối nghịch với Lạc Nguyệt đã bị nhổ tận gốc, tất cả cao tầng của "Bắc Sa" đều bị giết hết. Toàn bộ cơ sở sản xuất công nghiệp và quân sự đều lâm vào trạng thái đình trệ. Nghe nói chính biến Adams Austinđã kết thúc, hiện tại chính phủ địa phương của Adams Austinđã nắm lại chính quyền một lần nữa, tiếp nhận tất cả cơ sở mà Bắc sa để lại.

Có thể nói, ở Adams Austinhiện giờ đã không còn gì liên quan đến Bắc Sa nữa. Chuyện đầu tiên mà chính phủ Adams Austinlàm sau khi thành lập

chính là thành lập quan hệ ngoại giao tốt đẹp với Lạc Nguyệt.

Bắc Sa tung hoành thế giới cả mấy chục năm bị diệt sạch trong vòng một đêm. Người thông minh chỉ cần suy nghĩ một chút là biết nguyên nhân bởi vì Bắc Sa đắc tội Lạc Nguyệt. Có thể nói, vì đắc tội Diệp Mặc nên công sức mấy chục năm của Bắc Sa đã trở thành lót đệm cho người khác.

Không chỉ như thế, nghe nói ngay cả Bắc Sa vương đều bị Diệp Mặc giết, bởi vậy cóc thể thấy được uy thế của Diệp Mặc. Mà hiện giờ, hắn không ngờ lại đến đây, đám người Lý Trường Thanh khỏi phải nghĩ nữa, cho dù họ có nghĩ nát óc cũng chẳng có cách nào thoát khỏi tay Diệp Mặc được.

"Cụp" một tiếng, Lý Trường Tanh vứt bỏ thanh loan đoan trong tay, trực tiếp quỳ xuống với Diệp mặc, ngay cả dũng khí phản kháng gã cũng chẳng có.

Vừa rồi Lý Trường Thanh còn đắc ý nói gã là người thắng cuối cùng, nhưng giờ chỉ đảo mắt một cái gã đã phải quỳ xuống cầu xin tha thứ. Trường hợp như vậy có chút buồn cười, nhưng mấy người Kế Lệ thì lại chẳng cười nổi, bọn họ chỉ cảm thấy bi ai cho Vạn Cổ môn vì bị Diệp Mặc cho vào tầm ngắm.

- Xin Diệp tiền bối tha mạng, vãn bối nguyện làm một con chó cho ngài. Tiền bối nói đi hướng đông, tôi tuyệt đối sẽ không đi hướng tây…

Lý Trường Thanh đầy bụng kế sách, nhưng ở đây thì không có một cái nào thích hợp cả. Gã rốt cuộc cũng cảm giác được, trước thực lực tuyệt đối, kế sách chỉ là vàng trong sa mạc mênh mông mà thôi. Kỳ vọng duy nhất của gã hiện giờ là Diệp Mặc thấy gã thông minh, cho nên tha mạng cho gã làm một chân chạy việc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, căn bản không cần giải thích, đưa tay phóng ra một đường đao gió. Đầu Lý Trường Thanh rời khỏi cổ, máu tươi phun ra tung tóe, nhưng rất nhanh liền đông lại thành những vệt đỏ.

Đối với Diệp Mặc mà nói, cho dù là Lý Trường Thanh biết làm việc thì hắn cũng sẽ giết mà không chút do dự. Một kẻ như vậy chính là rắn độc, lúc nào cũng muốn cắn người.

Thì ra chính là Diệp Mặc, Phong Yên Kỳ cười tự giễu. Khó trách mình không nhìn ra được tu vi của hắn, nhưng nếu là Diệp Mặc thì mình nhìn ra được mới là lạ ấy chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 826

Biến Hóa Của Quả Trứng Khủng

Diệp Mặc vừa vung tay đã giết Lý Trường Thanh. Sự sát phạt quyết đoán của hắn làm cho thạch thất vốn đã giống như hầm băng này càng thêm rét lạnh.

Sau khi ăn mấy viên đan dược khôi phục thương thế, Kế Lệ đã có thể đẩy Ôn Cô ra. Nhưng hiện giờ y đã quên làm như vậy, sau một lúc lâu y mới nhìn Diệp Mặc, nói giọng khàn khàn:

- Diệp tiền bối, Kế Lệ tôi trước giờ cũng không đắc tội với ngài. Nếu tiền bối cần hai quả trứng này thì xin cứ lấy đi. Sau này, chỉ cần nghe thấy tên của tiền bối thì lập tức tôi sẽ tránh xa. Nếu tiền bối có gì phân phó, chỉ cần nói một câu, vãn bối nhất định sẽ lo liệu thỏa đáng cho tiền bối…

- Mày muốn tao tha cho mày một mạng?

Diệp Mặc cắt đứt lời nói của Kế Lệ, ngữ khí của hắn còn lạnh hơn lúc nói chuyện với Lý Trường Thanh rất nhiều.

- Phải, xin tiền bối tha cho vãn bối…

Kế Lệ đã sắp đột phá Tiên Thiên, đương nhiên y không muốn chết. Sau khi đột phá, y sẽ có thêm một giáp tuổi thọ, như vậy thì sao y nguyện chịu chết đây.

Chỉ là khi y thấy Diệp Mặc lấy một chiếc bình nhỏ, sau đó đổ ra một con trùng nhỏ như trứng nước, trong lòng nhất thời cảm thấy hoảng hốt, ngậm miệng mình lại theo bản năng.

Y rất rõ ràng thứ mà Diệp Mặc đổ ra. Đây là "Đan cổ", hơn nữa còn là "Đan cổ" do y thả ra.

Một khi "Đan cổ" được gieo xuống, trừ chính y thì không có bất cứ kẻ nào có thể lấy ra được, cho dù là y lấy thì cũng khá phức tạp. Nhưng vì sao "Đan cổ" này lại ở trong tay Diệp Mặc? Phải biết rằng y tổng cộng mới thả bảy "Đan cổ" ra mà thôi. Mà đây đều là chuẩn bị cho việc đột phá Tiên Thiên vào mấy năm sau của y.

- Mày biết thứ này chứ?

Diệp Mặc ném cổ trùng xuống mặt đất, lạnh giọng hỏi.

"Đan cổ" này là Kế Lệ thả ra, sao y không biết được cơ chứ. Nhưng khi thấy ánh mắt lạnh như hàn băng của Diệp Mặc, y biết, rất có thể mình sẽ toi mạng vì con "Đan cổ" này Diệp Mặc không đợi y trả lời, tiếp tục lạnh lùng nói:

- Mười mấy năm trước, trên núi Nga Mi, mày giết hết tất cả mọi người ở am Nga Mi, sau đó đả thương một phụ nữ dẫn theo trẻ con, rồi còn hạ "Đan cổ" lên người đứa trẻ đó nữa. Người phụ nữ đó là vợ tao, đứa trẻ kia là con gái tao. Kế Lệ, mày nói tao nên làm gì với mày?

- A…

Trong lòng Kế Lệ đã xám như tro tàn, y không ngờ Diệp Mặc lại là chồng của người phụ nữ mà y ám toán mười mấy năm trước. Sớm biết như vậy, y thà đi thêm mấy nơi khác chứ đã chẳng dám đến am Nga Mi thu thập tinh huyết.

Kế Lệ cố lấy lại tinh thần, dù sao hôm nay cũng chết chắc rồi, nhưng dù có chết thì y cũng muốn liều một lần.

Chỉ là, khi y còn chưa hoàn toàn điều động nội khí, một hỏa cầu đã bao phủ lấy y và Ôn Cô. Y thấy rõ ràng cái hỏa cầu kia bay ra từ trong tay Diệp Mặc, một trận bỏng rát thấu xương truyền đến, Kế Lệ hoàn toàn lâm vào

tuyệt vọng.

- Ha ha ha…

Tuy vị lửa vây quanh nhưng Ôn Cô lại bỗng nhiên cười lên ha hả. Giống như mụ ta không hề cảm giác thấy mình sắp chết vậy, cả người như phát điên chỉ vào lửa đang vây quanh mình và Kế Lệ, kinh hỉ nói:

- Vô căn chi hỏa, vô căn chi hỏa. Trong thiên hạ thật sự có vô căn chi hỏa. Báo ứng rồi, ha ha ha…

Nghe tiếng kêu của Ôn Cô, trong lòng Kế Lệ run lên, nhất thời hiểu ra ý tứ của mụ. Quả nhiên chính mình đang bị vô căn chi hỏa vây quanh. Trong ánh lửa, y cư nhiên lại cảm thấy một cơn rét lạnh đến thấu xương.

Lửa mà Diệp Mặc đánh ra không hề có gì đánh ra, không có nhiên liệu, cứ như vậy mà sinh ra. Đây không phải vô căn chi hỏa thì còn là cái gì?

Lời thề, lời thề, lúc này Kế Lệ chỉ muốn cười lên thật to. Lúc trước, khi thề y có nói nếu vi phạm sẽ bị vô căn chi hỏa thiêu chết. Nhưng hôm nay, vô căn chi hỏa mà y chưa bao giờ nghe nói tới lại thực sự xuất hiện, còn thiêu chết hai kẻ oan gia là y và Ôn Cô.

Nhìn Kế Lệ và Ôn Cô tuyệt vọng trong lửa, Phong Yên Kỳ thì thào nói:

- Báo ứng. Thật sự có báo ứng sao? Vì sao ông trời lại cố tình bỏ qua tôi? Vì sao? Lúc trước, khi bị kẻ khác cưỡng hiếp, bị coi như một con chó thì báo ứng ở đâu? Tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin là có báo ứng. Nơi đây là một cái máy xay thịt người, không giết người khác thì chúng cũng giết tôi… Anh ơi, em đến với anh đây…

Giọng nói của Phong Yên Kỳ dần nhỏ đi, cuối cùng im bặt biến mất trong thạch thất. Diệp Mặc biết, ả đã chết rồi.

Dường như Phong Yên Kỳ cũng có một đoạn ký ức bi thảm nên mới tạo ra ả hôm nay. Chỉ là Diệp Mặc không biết điều này, mà có lẽ vĩnh viễn sẽ

không ai biết cả. Hắn thở dài, tiếp tục đánh ra vài hỏa cầu đốt cháy mấy cỗ thi thể thành tro bụi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía màn hào quang đã bị vỡ.

Trứng của thần cổ Hoàng Kim? Diệp Mặc nhìn hai quả trứng to bằng trái banh này, trong lòng có chút hoài nghi. Trùng lớn vài mét hắn đã từng thấy, hơn nữa cũng rất bình thường ở Tu Chân giới, nhưng lúc đó đã không gọi là "cổ" nữa, mà là một cách gọi khác. Nhưng trùng độc có một đặc điểm, bất kể có lớn thế nào thì cũng chỉ bằng hạt gạo, Diệp Mặc chưa từng thấy trứng trùng nào lại lớn như vậy.

Diệp Mặc tiện tay vung ra vài đường đao gió, làm cho màn hào quang vốn đã vỡ hoàn toàn biến mất. Nhiệt độ trong thạch thất càng lạnh thêm, lúc này Diệp Mặc đã xác định băng giá đúng là phát ra từ hai quả trứng này. Chỉ là trứng mà có thể khiến cho thạch thất lạnh như vậy, Diệp Mặc rất muốn biết rốt cuộc bên trong nó là gì.

Đi đến bên cạnh bàn đá, duỗi tay ra cầm lấy một quả trứng, một sự lạnh giá đến thấu xương trực tiếp xâm nhập lòng bàn tay Diệp Mặc. Loại lạnh giá không thể chịu đựng này suýt chút nữa khiến cho Diệp Mặc ném nó xuống mặt đất, hắn vội vàng vận chuyển chân nguyên hóa giải cảm giác lạnh buốt kia.

Tuy đã vận chuyển chân nguyên đến giữa lòng bàn tay, nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn thầm nói, loại lạnh giá này người bình thường căn bản không thể chịu nổi. Nếu một người bình thường mà cầm nó lên thì không đóng băng mới là lạ đấy. Diệp Mặc thậm chí còn hoài nghi, đây chẳng phải trứng của cổ trùng gì, cũng chẳng phải cái gọi là thần cổ Hoàng Kim.

Hắn biết, tuy không nhìn ra thứ này là gì, nhưng nó tuyệt đối không đơn giản. Xem căn thạch thất này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, trận pháp lại vẫn còn tồn tại, có thể thấy được người bố trí trận pháp này lúc trước tuyệt đối là một vị Đại Năng trong Đại Năng.

Diệp Mặc nâng quả trứng lên, xem xét một hồi lâu vẫn không nhìn ra

điều gì. Thần thức của hắn cẩn thận quét vào bên trong, nhưng lập tức đã bị ngăn trở, căn bản là không thể tiến vào.

Diệp Mặc lại dùng tay còn lại cầm lấy quả trứng thứ hai. Đồng dạng, thần thức của hắn vẫn không tiến vào được.

- Đây rốt cuộc là gì?

Diệp Mặc thì thào tự nói một câu, cuối cùng lắc đầu đem hai quả trứng đặt vào trong nhẫn. Nếu bây giờ không biết thì để lúc về nghiên cứu vậy Nhưng điều làm Diệp Mặc kinh hãi đã xảy ra. Hắn không ngờ lại không thể đem thứ trong tay này để vào nhẫn trữ vật. Diệp Mặc lại thử đem chúng đặt lại trên bàn, nhưng cũng không được nốt. Thậm chí ngay cả thế giới trang vàng kia cũng không bỏ được vào.

Nói cách khác, hai quả trứng này đã cắm rễ trên tay Diệp Mặc. Hắn lập tức vận chuyển chân nguyên muốn ép chúng đặt lại trên bàn. Nhưng khi chân nguyên của hắn tiến vào lòng bàn tay thì lại bị quả trứng hút mất, không có chút ngừng lại nào.

Hơn nữa, sau đó cho dù Diệp Mặc không vận chuyển chân nguyên thì chúng vẫn hấp thu chân nguyên của hắn.

Không được, tuy Diệp Mặc chưa từng gặp việc này, nhưng hắn cũng biết đây chẳng phải chuyện tốt gì. Chân nguyên của mình bị trứng hút đi, như vậy sao được, chuyện như vậy hắn đã chịu đủ trong thế giới trang vàng kia rồi.

Hắn lập tức định lấy phi kiếm của mình ra, muốn dùng phi kiếm khoét bỏ chúng. Cho dù có phá hủy cũng không tiếc, so với trứng của thần cổ Hoàng Kim, Diệp Mặc cảm giác cái mạng của mình vẫn quan trọng hơn.

Nhưng điều làm Diệp Mặc kinh hãi là thần thức của hắn lại không thể lấy phi kiếm ra, dường như ngay cả thần thức cũng đã tạo thành một con đường với hai quả trứng, không thể chuyển đi.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện mình đã lâm vào tình trạng bết tắc, bất kể hắn nghĩ cách gì thì cũng chỉ có thể đứng yên đó. Mà chân nguyên và thần thức thì bắt đầu cuồn cuộn không dứt tiến vào trong hai quả trứng.

Theo chân nguyên trong đan điền dần tiêu hao, Diệp Mặc bắt đầu cảm thấy rét lạnh. Hơn nữa, chưa tính đến điều này, dường như tất cả lạnh giá trong thạch thất đều hội tụ về phía hai quả trứng.

Chỉ qua nửa ngày, Diệp Mặc liền cảm thấy mình như muốn đông cứng lại, tựa vào trên bàn đá không thể động đậy.

Tuy trong lòng Diệp Mặc thầm hận, không biết mình gặp phải chuyện gì, nhưng lúc này hắn lại chẳng có cách nào để thoát.

Một cảm giác cuồng bạo từ bàn đá truyền đến Diệp Mặc, làm hắn nhất thời thầm kêu không ổn.

Hắn nghiên cứu trận pháp mấy năm, đã không xa lạ gì với điều này. Đây là một trận pháp phòng ngự tự hủy, chính là một khi trận pháp chưa hết thời gian mà bị phá hỏng thì số năng lượng còn lại sẽ bùng nổ trong nháy mắt, đem trận pháp phá hủy.

Trận pháp này hẳn là còn chưa đến lúc kết thúc mà đã bị phá hủy, bây giờ năng lượng còn lại bên trong sẽ bùng nổ, hoàn toàn phá hủy nó. Sở dĩ đến bây giờ còn chưa bùng nổ, phỏng chừng là do linh thạch cổ xưa không đủ tạo thành.

Giờ phút này, biện pháp tốt nhất cho Diệp Mặc chính là lập tức rời khỏi chỗ này, nhưng hắn lại không thể. Hiện tại, chỉ có thể đặt hi vọng lên trường hợp năng lượng của trận pháp đã hết, cho dù bùng nổ thì cũng sẽ không nghiêm trọng.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Mặc chợt nghe thấy một tiếng nổ thật lớn vang lên. Trong cảm giác của Diệp Mặc, trừ thạch thất mà hắn đang đứng này ra thì xung quanh đều đã sụp xuống toàn bộ, giống như có một cơn động đất

vậy.

Diệp Mặc tạm thời thở nhẹ ra, thạch thất không sập, hắn còn sống. Nhưng lập tức hắn lại trở nên lo lắng, cho dù là còn sống thì hai quả trứng mang theo giá lạnh thấu xương này cứ hút chân nguyên của hắn như vậy thì cuối cùng vẫn sẽ toi mạng mà thôi. …

Một nơi cách núi Vạn Cổ hơn mười dặm, một cô gái thoạt nhìn chừng hai mươi tuổi đeo một giỏ lớn sau lưng, chính đang thu thập dược liệu trong núi.

Lúc tiếng nổ kịch liệt vang lên, cô gái này ngừng lại, nghi hoặc nhìn bụi đá bốc lên phương xa, nhíu mày lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 827

Em Chỉ Có Một Người Bạn Là Anh

Cho dù lúc này Diệp Mặc nhìn thấy cô thì cũng chưa chắc đã nhận ra cô gái thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi này chính là Nhiếp Song Song. Giờ đây, cô đã không còn loại mị hoặc và nhu nhược như lúc còn ở Yến Kinh nữa, mà là tết một bím tóc dài, ăn mặc giống như thôn cô vậy. Trên người đã không còn vẻ âm lãnh và chết chốc nữa, thay vào đó là khí chất linh hoạt giống một người tu chân.

Mấy năm trước cô đi Nam Cương, sau khi tìm mãi không thấy Diệp Mặc thì lại bất ngờ tìm được một linh tuyền*, vậy nên cô liền định cư luôn tại bên cạnh linh tuyền. Nếu Diệp Mặc ở đây, khẳng định có thể phát hiện tu vi hiện tại của Niếp Song Song đã là Luyện Khí đại viên mãn.

(*tuyền: suối)

Vài năm liên tục dùng linh tuyền tu luyện, linh khí sung túc đã khiến cho dung mạo Nhiếp Song Song không chút thay đổi, thậm chí càng thêm thanh xuân.

Chỉ là năm năm ngắn ngủi đã để cho Nhiếp Song Song từ Luyện khí tầng bốn trực tiếp đạt đến Đại viên mãn, có thể thấy được tư chất của cô nghịch thiên đến mức nào. Nếu không phải vì không có ai dạy, nói không chừng tu vi bây giờ của cô đã đạt tới Trúc Cơ đỉnh phong luôn rồi.

Thấy uy thế của vụ nổ, Nhiếp Song Song liền lập tức chạy tới. Cô sinh sống mấy năm ở nơi này, cũng biết đây là núi Vạn Quắc, ngoài núi vài chục dặm có vài thôn trại của người Miêu Cương. Nhưng cô cũng biết, cho dù là người Miêu Cương thì cũng rất ít khi tiến vào nơi thâm sơn này.

Bởi vì nơi này chẳng những nhiều dã thú mà còn có khói độc rắn rết, căn bản sẽ chẳng ai qua lại, tại sao lại có vụ nổ như vậy?

Lấy tu vi Luyện Khí đại viên mãn của Nhiếp Song Song, chỉ một chút đã đi tới chỗ của Diệp Mặc. Lúc này vụ nổ đã ngừng lại, cô thấy một tòa động phủ đã sụp đổ.

Thần thức của Nhiếp Song Song quét qua, tuy thần thức của cô không nghịch thiên như Diệp Mặc, nhưng lấy tu vi Luyện Khí đại viên mãn, thần thức cũng đã có khoảng bốn, năm ngàn mét.

Trong thần thức của cô không có nơi nào khả nghi, nhưng khi quét đến dưới mặt đất, lập tức sắc mặt liền đại biến. Cô nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng không nhúc nhích trong một thạch thất.

Tuy đã mười mấy năm không gặp Diệp Mặc, nhưng Nhiếp Song Song vừa nhìn là đã nhận ra hắn. Mục đích đến Nam Cương của cô vốn chính là vì tìm kiếm Diệp Mặc, chỉ là không tìm được mà thôi.

Lúc này Nhiếp Song Song thấy Diệp Mặc, hơn nữa dường như hắn còn đang gặp nguy hiểm, làm sao cô có chút chần chờ nào được.

Tuy Nhiếp Song Song biết Diệp Mặc vẫn không quá thích cô, thậm chí khinh thường cô, nhưng cô đối với Diệp Mặc vẫn là một khắc không quên. Thậm chí vì hắn mà liều lĩnh rời khỏi Cửu Nguyệt quan, không để ý tới sự phản phệ của công pháp.

Lúc trước, thời điểm mới biết Diệp Mặc, thứ hấp dẫn cô chính là khí tức tươi mát trên người hắn. Dường như khí tức này khác với tất cả những người cô đã gặp, điều này khiến cô sinh ra cảm giác thân thiết với Diệp Mặc. Chỉ là Nhiếp Song Song không biết, sở dĩ cô sinh ra cảm giác thân thiết với Diệp Mặc chính là do thể chất của cô, mà Diệp Mặc lại là một người tu chân. Dưới tình huống cô chưa từng gặp qua người tu chân nào, vừa gặp thì liền không thể quên đi. Tuy Diệp Mặc chỉ cho cô ăn một viên đan dược rồi không để ý tới nữa, nhưng cô lại không hề bất mãn với hắn, thậm chí còn cảm kích

hắn dùng đan dược quý để cứu cô.

Lần thứ hai được cứu ở phế tích của Cửu Nguyệt quan, tuy vẫn không thấy là ai cứu mình. Nhưng cô biết là mình đã được một người cứu, nếu không Nhiếp Phi tuyệt đối sẽ chẳng hảo tâm đem "Cửu Nguyệt Trường Thanh quyết" để lại cho cô, còn giữ lại một mạng nữa.

Mà có thể cứu cô, lại không để ý đến một công pháp nghịch thiên như

"Cửu Nguyệt Trường Thanh quyết", trừ Diệp Mặc ra thì đã chẳng còn ai nữa. Lý do vẫn như cũ, bởi vì trong lòng Nhiếp Song Song, cô không có bạn, tất nhiên là trừ Diệp Mặc ra.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Sau khi có được Cửu Nguyệt Trường Thanh quyết, Nhiếp Song Song lập tức tìm kiếm một nơi bắt đầu tu luyện. Cửu Nguyệt Trường Thanh quyết nhập môn rất khó, nhiều người thậm chí qua mấy năm mà vẫn không thể cảm giác được. Cho nên gần như tất cả những người tu luyện bộ công pháp này đều cho rằng phương pháp tu luyện của họ là sai, nên liền đổi sang đường ngang ngõ tắt để tu luyện.

Lúc ấy tư chất của Nhiếp Song Song rất nghịch thiên, cô chỉ dùng một ngày là đã có cảm giác, hơn nữa còn không ai chỉ dạy, cũng chẳng có thiên tài địa bảo. Ở nơi thiếu thốn linh khí như Địa cầu, chỉ dùng vài năm liền tu luyện đến Luyện Khí trung kỳ, đây không thể không nói là một thiên tài nghịch thiên.

Sau đó cô biết được việc Diệp Mặc mất tích nên lập tức đi xung quanh tìm kiếm hắn. Cô đã đi Lạc Nguyệt vô số lần, sau đó lại tới Nam Cương, cuối cùng phát hiện ra một linh tuyền nên vẫn ở đó tu luyện đến Luyện Khí đại viên mãn.

Vốn Nhiếp Song Song tới đây vì tìm kiếm Diệp Mặc, hiện giờ lại thấy được hắn bị nhốt dưới thạch thất thì sao có chút do dự nào được, lập tức bỏ

giỏ thảo dược ra, rút loan đao bắt đầu đào móc chỗ đá sụp xuống.

Chỗ này vốn là một cái động, hiện giờ lún xuống, rất nhiều chỗ vẫn còn trống không, cho nên đào ra cũng không khó lắm, huống chi tu vi của Nhiếp Song Song còn là Luyện Khí đại viên mãn.

Dưới sự bùng nổ của chân khí, lúc loan đao trong tay Nhiếp Song Song hóa thành mảnh nhỏ thì cô đã đi tới thạch thất mà Diệp Mặc đang đứng.

Vừa đến thạch thất, loại rét lạnh thấu xương ở đây lập tức trào đến khiên Nhiếp Song Song nhịn không được mà rùng mình một cái.

Toàn thân Diệp Mặc đều là băng sương, ngay cả tóc cũng gần như nhuộm trắng, môi thì phát tím. Nhiếp Song Song vừa đến thì đã nhận ra Diệp Mặc đang nguy hiểm, hơn nữa ngọn nguồn dường như là hai quả trứng lớn mà hắn đang nắm trong tay.

Tuy lúc này chân nguyên của Diệp Mặc đã khô kiệt, nhưng Nhiếp Song Song vừa tiến vào thì hắn lập tức đã nhìn thấy. Trong lòng nhất thời vui vẻ, chỉ là khi hắn vừa định nói chuyện, một bàn tay của Nhiếp Song Song đã cầm lấy cổ tay Diệp Mặc, bàn tay còn lại thì vỗ mạnh lên quả trứng.

Khi Nhiếp Song Song nắm lấy cổ tay Diệp Mặc, chân khí của cô cũng bắt đầu truyền vào cơ thể hắn. Diệp Mặc nhất thời cảm giác được cổ tay ấm áp, nhưng hắn biết như vậy không ổn rồi.

- Mau buông tay…

Diệp Mặc không kịp giải thích gì nhiều, hắn không chút do dự quát lớn một tiếng.

Nhiếp Song Song sửng sốt một chút, cô nghe xong còn tưởng rằng Diệp Mặc đang tu luyện công pháp nào đó, chính mình tưởng hắn lâm vào tuyệt cảnh mà mạo muội tiến vào không báo trước, chẳng lẽ lần này giúp nhầm rồi?

Nhưng ngay sau đó Nhiếp Song Song cũng biến sắc, cô phát hiện mình chẳng những không đẩy được quả trứng kia khỏi tay Diệp mặc mà còn lâm vào khốn cảnh giống hắn. Hơn nữa hai tay cô cũng bị như hắn, chân khí không ngừng truyền vào trong trứng.

Vừa thấy vẻ mặt của Nhiếp Song Song, trong lòng Diệp Mặc thầm than một tiếng "thôi xong".

- Diệp đại ca, đây là thứ gì, tại sao nó lại chủ động hấp thu nội khí của em?

Nhiếp Song Song phục hồi tinh thần lại, khiếp sợ nhìn hai tay đã bị hút vào.

- Xin lỗi, Nhiếp Song Song, là tôi liên lụy cô rồi.

Diệp Mặc biết hắn không cách nào thoát khỏi sự hấp thu của hai quả trứng, Nhiếp Song Song lại càng không được. Tuy hắn nhìn ra được tu vi của Nhiếp Song Song đã là Luyện Khí đại viên mãn, nhưng hắn cũng biết, chân nguyên của cô ta không thâm hậu bằng hắn.

Hơn nữa, đối với Nhiếp Song Song mà nói thì vẫn không thể xem như chân nguyên, nhiều nhất chỉ là chân khí mà thôi. Cô ta muốn đem chân khí chuyển hóa thành chân nguyên thì phải Trúc Cơ xong mới được. Dù sao không phải mỗi bộ công pháp tu luyện đều như

"Tam Sinh quyết".

- Diệp đại ca, sao anh lại ở đây?

Sau khi kinh hoảng lúc đầu, Nhiếp Song Song đã bình tĩnh trở lại. Cô lập tức đã biết tình cảnh hiện tại của mình.

Diệp Mặc phun chỗ băng trên miệng ra, không trực tiếp trả lời Nhiếp Song Song mà chỉ gian nan nói:

- Tôi đến quán bar ở Yên Kinh của cô để tìm mà không gặp, người ta nói cô đã đi Nam Cương, lại vừa lúc tôi phải đến đó có việc. Tôi còn tính làm xong việc thì đến xem cô một chút, không nghĩ tới lại là cô tìm được tôi. Hơn nữa cô đã là Luyện Khí đại viên mãn, ài…

- Diệp đại ca, anh thật sự đến tìm em sao?

Nghe Diệp Mặc nói vậy, trong mắt Nhiếp Song Song bỗng nhiên hiện lên vẻ vui sướng. Giống như đối với cô mà nói, Diệp Mặc đến tìm cô là niềm vui lớn nhất vậy. Dường như cô đã quên đi tình cảnh trước mắt, trở nên vui vẻ hẳn lên.

- Ừm, nhưng Nhiếp Song Song à, cô tu luyện đến Luyện Khí đại viên mãn lúc nào vậy?

Nhiếp Song Song có thể tự tu luyện đến Luyện Khí đại viên mãn trong hoàn cảnh thiếu thốn linh khí như Địa cầu, rồi lại không có ai chỉ đạo như vậy thật sự là rất giỏi. Phải biết rằng, cô ta một không biết luyện đan, hai không biết bày trận pháp. Nếu cô ta tu luyện ở Lạc Nguyệt mà nói, có trận pháp tụ linh đơn giản mà mình bố trí thì còn tốt chút, nhưng đây lại đều là tự cô ta mày mò ra.

Chân nguyên của Nhiếp Song Song không thâm hậu như Diệp Mặc, chỉ qua một lát thì môi cũng đã dần tím lại. Nhưng dường như cô lại không nhận ra nguy hiểm trước mắt, vẫn vui vẻ như cũ, nói:

- Diệp đại ca, anh gọi em là Song Song đi. Em đến Nam Cương tìm anh, lại gặp được một cái linh tuyền nên ở lại đó tu luyện luôn.

- Linh tuyền?

Diệp Mặc rung động hỏi một câu, trên Địa cầu còn có linh tuyền? Lúc trước hắn cũng gặp một cái linh tuyền khô cạn trong sa mạc, không nghĩ tới ở gần núi Vạn Cổ này cũng có một cái.

Nhưng Diệp Mặc lập tức lại nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của hai người,

nhất thời lại chán nản. Lúc này hắn không có biện pháp gì, thần thức không thể khởi động, phi kiếm, chân nguyên không thể làm việc gì khác.

Thấy ánh mắt Diệp Mặc trở nên ảm đạm, Nhiếp Song Song vội nói:

- Diệp đại ca, anh không cần áy náy. Anh đã cứu em mấy lần rồi, tuy lúc này em không thể cứu anh, nhưng giúp được một chút là em đã vui lắm rồi.

Diệp Mặc biết giúp một chút trong lời Nhiếp Song Song là có ý gì. Đó là bởi vì nếu không có cô ta, hắn lúc này ngay cả nói cũng khó. Nhưng hắn lập tức nhớ tới hai lần mình cứu Nhiếp Song Song, nhưng mình không nói cho cô ta mà, hơn nữa chuyện này cũng chỉ mình mình biết, làm sao mà Nhiếp Song Song biết được?

- Tại sao cô biết tôi đã cứu cô?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền lập tức hỏi.

Nhiếp Song Song bỗng cười cười, nói:

- Bởi vì trước đây em vẫn rất cô đơn, không hề có bạn… Em chỉ có một người bạn là anh… Trừ anh ra, sẽ không có ai cứu em.

Nhiếp Song Song rốt cuộc không chịu nổi loại giá lạnh, môi bắt đầu hơi run run, nói chuyện cũng có chút lập cập.

Bạn? Trong lòng Diệp Mặc bỗng có chút hoảng hốt. Trong lòng Nhiếp Song Song, hắn lại là người bạn duy nhất. Nhưng trước giờ mình lại không hề xem Nhiếp Song Song là bạn, lúc đó ở gần sông Yến Thủy, nếu không phải thấy cô ta liều chết cũng muốn đưa một bức thư cho hắn thì viên "Liên Sinh đan" kia chưa chắc đã được lấy ra như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 828

Biến Cố Tại Tinh Gia Sơn

Nhiếp Song Song tới cứu hắn, đi tìm hắn là vì ở trong lòng cô chỉ có hắn là người bạn duy nhất. Nhưng đối với Diệp Mặc, Nhiếp Song Song nhiều nhất chỉ là một người quen biết mà thôi. Sau khi biết được cô mở một quầy rượu ở Yến Kinh, từ đó ấn tượng về cô mới thay đổi một ít.

- Diệp đại ca, anh có thể cứu em … em rất vui … Khụ khụ … Từ khi tôi biết anh không thích tôi giết người … từ lúc đó tôi chưa từng giết thêm một ai … Khụ khụ …

Nhiếp Song Song cảm giác được hàn khí bắt đầu xâm lấn đan điền của mình, cô biết nếu tiếp tục như vậy, cô sẽ không gắng gượng được bao lâu.

Nhưng có thể chết cùng một chỗ với Diệp Mặc, cô phát hiện mình cũng không có quá nhiều tiếc nuối. Có một lần, cô gặp mấy tên côn đồ đùa giỡn mình, vài người còn chuẩn bị hủy hoại cô. Nếu là Nhiếp Song Song lúc trước, cô sẽ không do dự lựa chọn giết hết bọn chúng. Nhưng cô cuối cùng bỏ qua ý định đó, chỉ dạy dỗ mấy tên cặn bã kia một trận, chủ yếu là vì Diệp Mặc.

Nhiếp Song Song đương nhiên không biết, nếu như Diệp Mặc gặp phải tình huống đó, sớm đã động thủ giết sạch bọn chúng.

- Thật xin lỗi.

Diệp Mặc lại nói câu xin lỗi nữa, nhưng ý nghĩa của ba chữ kia chỉ có mình hắn biết.

Nhiếp Song Song bỗng nở nụ cười thản nhiên, nụ cười đơn thuần kết

hợp với trang phục cũ kỹ bình thường của cô, lộ ra vẻ thánh khiết vô cùng. Cô trợn tròn mắt nhìn Diệp Mặc, giọng run run nói:

- Diệp đại ca, em nói rồi, là em tự nguyện, anh không cần nói lời xin lỗi.

Diệp Mặc ngẩng đầu, hổ thẹn nhìn Nhiếp Song Song nói:

- Song Song, tôi sở dĩ nói xin lỗi là vì lúc trước tôi mặc dù cứu cô hai lần, đều là tiện tay, không có chủ ý đi cứu cô. Tôi … tôi khi đó cũng chưa từng xem cô là bạn bè.

Mặc dù biết Nhiếp Song Song nhất định sẽ rất thất vọng, nhưng Diệp Mặc vẫn lựa chọn nói thật, hắn muốn cho Nhiếp Song Song hiểu được, từ nay về sau, Nhiếp Song Song chính là bạn bè của Diệp Mặc.

Ngoài dự liệu của Diệp Mặc, Nhiếp Song Song vẫn điềm tĩnh nhìn Diệp Mặc, nói:

- Diệp đại ca … em biết … khi đó trong lòng anh đã coi em … là bạn bè … ở cùng với anh …em sẽ không có cảm giác cô đơn.

Thanh âm của Nhiếp Song Song ngày càng bé dần, cuối cùng hoàn toàn không nghe được nữa. Ngay cả mi mắt của cô cũng khép lại, có lẽ chính cô cũng không nghĩ tới lần này gặp Diệp Mặc chính là lần cuối cùng. Cho dù Diệp Mặc chính miệng nói ra, cô vẫn tin rằng Diệp Mặc vì coi mình là bạn bè nên mới cứu mình hai lần. Hoặc là nói, cô bắt buộc mình tin điều đó.

Bên tai Diệp Mặc dường như vẫn quanh quẩn thanh âm của cô, nhưng Diệp Mặc biết rằng, chân khí vận chuyển của Nhiếp Song Song đã hoàn toàn biến mất, hơi thở của cô đã hoàn hoàn dừng lại.

Nhìn Nhiếp Song Song yên lặng tựa vào mình, không bao giờ … tỉnh lại nữa, Diệp Mặc bỗng nhiên thấy thân mình run rẩy. Nhưng không phải vì hắn rét lạnh. Hắn không chuẩn bị mọi thứ thật tốt, khiến cho một cô gái vì hắn mà chết, hắn hoàn toàn không thể ngăn chặn sự cuồng bạo trong nội tâm.

- A …

Diệp Mặc bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên, hắn bắt đầu thiêu đốt tinh huyết của mình. Hắn biết, khi quá trình thiêu đốt tinh huyết kết thúc thì hắn sẽ kéo ngắn khoảng cách với cái chết. Nhưng cho dù hắn muốn chết, cũng phải giúp Nhiếp Song Song xây một chỗ an nghỉ đẹp, chính là muốn cho cô biết, hắn sẽ là người bạn của cô, không khiến cô phải cô đơn nữa.

Oong …

Sau khi thiêu đốt tinh huyết, quả trứng lớn trong tay Diệp Mặc nhanh chóng xoay tròn. Thời điểm Diệp Mặc phun ra một ngụm máu, hắn bỗng nhiên cảm thấy chấn động, chấm tròn màu vàng phía trên đan điền của hắn cũng bắt đầu xoay tròn.

Thế Giới từ trang giấy vàng cử động? Diệp Mặc không rõ tại sao lúc này Thế Giới trang vàng lại cử động.

Nhưng hàn băng do hắn phát ra ngày càng nghiêm trọng, thậm chí tạo thành một luồng khí lạnh làm cho người khác cho dù chỉ liếc mắt nhìn cũng cảm giác được sự lạnh lẽo trong đó. Mà luồng khí lạnh đó lại từ trong tay Diệp Mặc chạy tới Thế Giới trang vàng trong đan điền của Diệp Mặc, cuối cùng tạo thành thế cân bằng.

Diệp Mặc vẫn không thể nào khống chế được hai quả trứng khủng kia, cũng không khống chế được Thế Giới trang vàng, hắn chỉ có thể thông qua tinh thần để cảm thụ dòng khí lạnh đang không ngừng tiến vào Thế Giới trang vàng.

Oanh …

Diệp Mặc cảm giác trong đầu chấn động, khi hắn mở mắt ra, thì phát hiện hắn đã tiến vào bên trong Thế Giới trang vàng, mà quả trứng khủng trong tay vẫn duy trì trạng thái băng hàn.

Nhiếp Song Song vẫn tựa vào hắn, cùng đi vào Thế Giới trang vàng. Chỉ

là, tay của Nhiếp Song Song đã rời khỏi quả trứng.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đi vào Thế Giới trang vàngtrước khi đạt tới Trúc Cơ. Diệp Mặc biết, hắn có thể đi vào nơi này rất có khả năng liên quan tới việc bản thân muốn chết nên thiêu đốt tinh huyết. Thế Giới trang vàng này, tựa hồ thời điểm mình phải chết, sẽ ra ngoài chống đỡ cho chủ, đưa hắn vào Thế Giới trang vàng.

Vừa nghĩ tới quả trứng khiền cho Nhiếp Song Song thế này, Diệp Mặc trong lòng rất hận. Hơn nữa, vào lúc này, quả trứng vẫn duy trì liên lạc với Thế Giới trang vàng, chỉ thông qua kinh mạch của hắn mà thôi.

Ta muốn luyện hóa ngươi, khi luồng khí lạnh băng hàn thông qua cơ thể Diệp Mặc chảy vào Thế Giới trang vàng, Diệp Mặc không chút do dự rút lấy một tia trong đó, bắt đầu luyện hóa.

…

Mấy người Lạc Ảnh cùng Ninh Khinh Tuyết đã ở Tiểu Thế Giới hơn một tháng, các cô lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ nơi này. Hơn nữa cũng biết được những gì Diệp Mặc đã làm ở Tiểu Thế Giới, so với sự tích nhiệt huyết cùng sự tung hoành vô địch của Diệp Mặc ở Tiểu Thế Giới thì mấy người phụ nữ càng để ý tới Mục Tiểu Vận hơn, muốn biết cô ta rốt cuộc là người phụ nữ thế nào.

Nhưng các cô tìm kiếm đã hơn một tháng, thông qua "Thần Thương Hội" tuyên bố vô số manh mối, nhưng cũng không nghe được tin tức nào về Diệp Mặc. Hơn nữa, các cô từ trong miệng của Vân Tử Y biết được, Diệp Mặc sau khi hỏi mượn cô ấy toàn bộ sách về trận pháp thì mất tích. Đây đều là chuyện mấy năm trước, nói cách khác, Diệp Mặc mất tích đã nhiều năm.

Lúc này, các cô cũng chỉ có thể ở Đàn Thành ban bố tin tức, sau đó ở lại Đàn Thành chờ Diệp Mặc trở về. Sau khi Vân Tử Y biết mấy người phụ nữ này là người thân của Diệp Mặc, liền cố ý kết giao, không dám thất lễ chút nào. Nhưng trong lòng cô liền hiểu được, tại sao Diệp Mặc không hề động

tâm trước sắc đẹp của mình, hai người vợ của Diệp Mặc tùy tiện chọn ra một người so với cô đều ưu tú hơn nhiều.

Cho dù là Đường Bắc Vi cô em gái của Diệp Mặc, so với hai người chị dâu cũng không kém. Hơn nữa, trong lòng Vân Tử Y rõ ràng, Đường Bắc Vi họ Đường, Diệp Mặc họ Mặc, cô ấy nếu như là em gái ruột của Diệp Mặc mới là chuyện lạ. Điều duy nhất khiến cho Vân Tử Y có được sự an ủi chính là so sánh với Lạc Phi, cô tựa hồ đẹp hơn một chút.

- Chị Lạc Ảnh, chị Khinh Tuyết, hai người nói xem, liệu khi chúng ta tiến vào trong thì anh trai của em đã đi ra rồi không?

Đường Bắc Vi đã nhiều năm không gặp Diệp Mặc, trong lòng rất nhớ Diệp Mặc. Trong lòng rất vội vã muốn tìm được anh trai của mình, so với hai người chị dâu không ít hơn là bao.

Vân Tử Y lại lắc đầu, ngắt lời, nói:

- Chắc không, Diệp đại ca mất tích đã mấy năm rồi, nếu như hắn trở lại, nhất định sẽ đi tìm mọi người. Nếu hắn không tới tìm mọi người, chứng tỏ hắn chưa trở lại.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Khi mọi người đang đồng ý với lời nói của Vân Tử Y, thì lão quan gia Vân Đồng của Tử Y vội vàng đi tới nơi mọi người đang nói chuyện phiếm, lấy ra một cái lạp hoàn nhỏ đưa cho Vân Tử Y.

Vân Tử Y mở lạp hoàn ra, rút ra một tấm vải mịn, sau khi xem xong lập tức đứng lên.

- Có chuyện gì vậy chị Tử Y?

Đường Bắc Vi nhỏ tuổi nhất, thấy như vậy liền hỏi, cô hy vọng Vân Tử Y nói rằng đồ vật này có quan hệ với anh trai.

- Có người ở Tinh Gia Sơn phát hiện một thượng cổ động phủ, sau khi khai mở động phủ, bên trong lại có một Truyền Tống Trận. Hơn nữa Truyền Tống Trận cũng đã khai mở.

Vân Tử Y vội vàng nói.

Lạc Ảnh kinh ngạc nhìn Vân Tử Y, nói:

- Cô biết Truyền Tống Trận.

Truyền Tống Trận là vật của Tu Chân Giới, Vân Tử Y ở Tiểu Thế Giới, nhiều nhất chỉ là người tu luyện cổ võ mà thôi, cô ấy sao có thể biết Truyền Tống Trận.

Vân Tử Y gật đầu nói:

- Đúng vậy, ban đầu nhà tôi có một Truyền Tống Trận thông được ra ngoài, nhưng sau khi xảy ra vụ nổ, cha tôi liền thông qua Truyền Tống Trận rời khỏi đây, tới giờ vẫn chưa về.

Ninh Khinh Tuyết nghe xong lời của Vân Tử Y, liền nói:

- Tử Y, cô nói Truyền Tống Trận kia có thể thông ra ngoài?

Vân Tử Y gật đầu nói:

- Đúng vậy, có thể thông ra ngoài.

Vân Tử Y vừa nói xong, Đường Bắc Vi liền vội vàng nói:

- Vậy chúng ta mau tới xem một chút, nói không chừng anh trai thật sự đi ra ngoài từ Truyền Tống Trận kia.

Thấy bốn người Lạc Ảnh vội vã đi ra ngoài, Vân Tử Y vội vàng kêu lên:

- Chờ tôi với.

Khi Vân Tử Y bị Đường Bắc Vi kéo lên đứng trên phi kiếm bay đi, cô liền biết được, tất cả bốn người này quả nhiên đều có thể bay. Mặc dù Vân Tử Y kích động có suy nghĩ muốn học loại phi hành thuật này, nhưng cô biết như vậy thật quá mức đường đột.

Một canh giờ sau, mấy người đã tới Tinh Gia Sơn, phát hiện nơi này có rất nhiều người, nhưng chỉ có một số ít người muốn thông qua Truyền Tống Trận. Bởi vì mặc dù có một vài người đoán rằng đây có thể là một Truyền Tống Trận, nhưng đều không biết Truyền Tống Trận này thông tới nơi nào.

- Cơ Mi, cô ở đây sao, sao không thấy anh Diệp đâu?

Một người đàn ông áo lam đi tới cạnh Truyền Tống Trận, đi tới bên cạnh một cô gái xinh đẹp, ôm quyền hỏi một câu.

Lông mày Cơ Mi nhướn lên, nhưng khi nhìn rõ người tới, lập tức nhận ra người này là Phó Vũ, lúc trước cùng với Diệp Mặc đã từng cứu cô, cho nên lập tức đáp lễ, nói:

- Thì ra là Phó đại ca, Diệp đại ca có nhiều chuyện phải làm, nên đã rời đi một mình.

- Hóa ra là như vậy.

Người áo lam cau mày trả lời một câu, trong lòng lại có chút ngờ vực, Cơ Mi là nữ tỳ của Diệp Mặc, sao cô ta có thể ở Tinh Gia Sơn được?

- Vị đại ca này, xin hỏi người mà ngươi gọi là Diệp ca đó tên gọi là gì?

Đường Bắc Vi lỗ tai rất thính, lời nói của Phó Vũ, cô lập tức liền nghe được, hơn nữa còn đi tới hỏi.

Nhìn thấy người tới là một vài cô gái xinh đẹp, Phi Vũ vội vàng nho nhã ôm quyền nói:

- Là một người bạn lâu năm của tôi, tên là Diệp Mặc.

- Cái gì? Diệp Mặc ở nơi nào?

Lạc Ảnh mấy người nghe được tin tức của Diệp Mặc từ Phó Vũ, lập tức chạy tới vây quanh anh ta.

Phó Vũ có chút khó xử nhìn Cơ Mi, người cuối cùng rời khỏi Diệp Mặc là Cơ Mi chứ không phải anh ta.

Cơ Mi nhìn thấy có nhiều phụ nữ xinh đẹp như vậy lại muốn tìm Diệp Mặc, không thể làm gì khác, liền nói:

- Ban đầu Diệp đại ca dẫn tôi tới Tinh Gia Sơn, từ đó liền mất tích, mấy năm nay tôi đều ở đây tu luyện.

- Cô nói Diệp Mặc đã tới đây.

Lạc Ảnh lập tức hỏi.

Cơ Mi nhìn Lạc ảnh, bỗng nhiên cảm giác người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này tu vi tuyệt đối không dưới mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 829

Khai Mở Truyền Tống Trận

Động phủ Thượng cổ tại Tinh Gia Sơn bị người ta phá bỏ, trong nháy mắt hiện ra Truyền Tống Trận, tại một khe sâu ở Hoành Đoạn Sơn Mạch Hoa Hạ – nơi được Diệp Mặc cho rằng vì đã xảy ra huyết tế cho nên mới làm hư tổn tới "Thất tinh trận pháp" - hiện giờ ở Thiên Khu có một cự thạch, chung quanh tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, nếu như có người hiểu biết về trận pháp ở đây, sẽ nhận ra đây là trận pháp mở ra lối vào.

Mảng sáng tựa hồ có chút suy yếu, căn bản không có biện pháp khai mở "Thất tinh trận pháp". Nhưng rất nhanh, bảy ngọn núi xung quanh đồng thời tản mát ra một mảng ánh sáng yếu nhược, không được bao lâu, quang mang yếu nhược phát ra từ Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương giao thoa với nhau rồi chiếu rọi vào Thiên Khu, rất nhanh liền tạo thành một hình lập thể khổng lồ.

Ánh sáng suy yếu kia không ngừng bị cự thạch ở Thiên Khu hấp thụ, mảng sáng ở Thiên Khu ngày càng hiện rõ hơn, cuối cùng tạo thành một đồ án hình tròn rất lớn.

Nếu như Diệp Mặc ở đây, lập tức sẽ biết, nguyên bản "Thất tinh trận pháp" vì bị huyết tế nên hư hao, giờ phút này đang tự động chữa trị. Chẳng những chữa trị, hơn nữa còn khai mở hoàn toàn. Nhưng Diệp Mặc cũng không nghĩ tới, "Thất tinh trận pháp" lúc trước cần tới năm mươi năm mới có thể khai mở, không ngờ có thể tự động chữa trị, lại còn tự động khai mở.

Mặc dù Diệp Mặc khi thấy tình huống này sẽ biết rõ trận pháp thật sự tự động khai mở, nhưng với kiến thức về trận pháp của hắn, lại không nghĩ tới đây lại là cách để khai mở Truyền Tống Trận, căn bản là do kích phát

Truyền Tống Trận của Tinh Gia Sơn.

Truyền Tống Trận dựa trên "Thất tinh trận pháp" ở dãy Hoành Đoạn Sơn khai mở, rất nhanh liền bị người trong Ẩn Môn biết.

"Thư Viện Cửu Minh" thay mặt cho Ẩn Môn liên hiệp với chính phủ Hoa Hạ để khống chế nơi này, cho dù là người của Ẩn Môn cũng không biết đó là gì, nhưng từ khi một vài nhân viên khảo sát biến mất trong vòng sáng kia thì người của Ẩn Môn bắt đầu suy đoán cho rằng đây chính là Truyền Tống trập pháp để tiến vào nội Ẩn Môn. Tăng Chấn Hiệp và Thái Cơ biết được việc có tiểu thế giới từ trong miệng Diệp Mặc nên liền tiến vào đó đầu tiên. Có người đi đầu, hơn nữa họ còn có quan hệ với Diệp Mặc, rất nhiều người đều tiến vào tiểu thế giới.

Sau khi thấy được bản lãnh của Diệp Mặc, người của Ẩn Môn liền hiểu, một chút tu vi của bọn họ nhiều nhất chỉ tung hoành được ở thế tục mà thôi, muốn tới những địa phương cao hơn, chỉ có thể đi nơi khác. Tiểu thế giới chính là một cơ hội, bởi vì Diệp Mặc đã từng đi qua.

Chính phủ Hoa Hạ lập tức bắt đầu khống chế Truyền Tống Trận này, bởi vì không một ai biết được Truyền Tống Trận này có thể đưa người khác di chuyển đến chỗ khác hay không, bởi vì những người tiến vào trận pháp đều biến mất, không có một người nào tiến vào rồi lại quay trở về.

Nhưng cho dù chính phủ khống chế, thì Truyền Tống Trận vẫn không ngừng có người truyền tống ra ngoài. Bởi vì truyền tống ra ngoài đều là người của Ẩn Môn, dù là người của "Thiên Tổ", cũng không thuộc phe chính phủ. Cho nên chính phủ chân chính có thể khống chế được cũng chỉ là một vài người không muốn tiến vào Truyền Tống Trận, hoặc là những người không biết mà thôi, những người muốn tiến vào đều tiến vào được.

…

Chuyện dãy Hoành Đoạn Sơn xuất hiện Truyền Tống Trận có thể tiến vào tiểu thế giới, trong thời gian ngắn cơ hồ khiến toàn bộ Ẩn Môn đều biết.

Ở Lạc Nguyệt dĩ nhiên cũng nhận được tin tức.

- Chị Lăng, chị nói ba của em gần hai tháng rồi chưa trở về, có phải cũng tiến vào tiểu thế giới rồi không? Em nghĩ có lẽ ba đi tìm hai dì nha.

Ức Mặc tư chất vô cùng tốt, hai tháng tu luyện ở Lạc Nguyệt, đã đạt tới hậu kỳ của Luyện Khí Tầng 2.

Tống Ánh Trúc ở một bên vội vàng nói một câu.

- Ức Mặc Mặc dù Tống Ánh Trúc không nói lời trách cứ nào, nhưng Ức Mặc lại lè lưỡi, con bé dĩ nhiên biết mẹ nó muốn nó gọi Diệp Lăng là cô, nhưng nó cảm thấy gọi là chị thì thân thiết hơn. Hơn nữa chị Diệp Lăng cũng nói, khi mình còn nhỏ, chị ấy và chị Bắc Vi cũng gọi nó là em.

Nhìn Tống Ánh Trúc cùng Ức Mặc vui vẻ hạnh phúc. Tô Tĩnh Văn ở bên cạnh có chút thê lương, chính mình cùng Trì Uyển Thanh nghe nói Diệp Mặc trở lại Lạc Nguyệt, muốn lập tức chạy tới gặp Diệp Mặc, tuy nhiên khi gặp Tống Ánh Trúc cùng với Ức Mặc con gái Diệp Mặc, lại không gặpDiệp Mặc.

Nếu nói là không đau khổ thì tuyệt đối không phải, thời gian mình quen biết Diệp Mặc so với Tống Ánh Trúc sớm hơn rất nhiều, hơn nữa quan hệ với Diệp Mặc so với Tống Ánh Trúc cũng tốt hơn nhiều. Nếu như nói Lạc Ảnh cùng Khinh Tuyết có thể cùng Diệp Mặc ở chung một chỗ, mình cũng không để ý nhiều. Nhưng Tống Ánh Trúc lại khiến mình cảm thấy một tia thương cảm.

Chính là hết lần này tới lần khác cô ấy cùng Diệp Mặc không có duyên phận, mình từ trong miệng Diệp Lăng biết được, Diệp Mặc sở dĩ cùng Tống Ánh Trúc ở chung một chỗ chỉ vì một sự trùng hợp mà thôi.

Nếu như chưa từng quen biết Diệp Mặc thì không tính, nhưng sau khi cô biết Diệp Mặc, mới biết được thiên hạ tuấn kiệt mặc dù nhiều, nhưng người làm mình rung động chỉ có Diệp Mặc. Tô Tĩnh Văn thà rằng cả đời cô đơn,

cũng không muốn tùy tiện tìm một người đàn ông tạm bợ.

Nhìn Tống Ánh Trúc cùng Ức Mặc hạnh phúc, Tô Tĩnh Văn lần đầu tiên sinh ra ý niệm không muốn gặp lại Diệp Mặc trong đầu. Nhớ lại những năm gần đây của mình cùng Trì Uyển Thanh, trong lòng không khỏi thở dài, nếu như không phải mình chấp nhất lôi kéo Trì Uyển Thanh, nói không chừng hiện tại Trì Uyển Thanh đã kết hôn, sinh con rồi.

Uyển Thanh so với mình nhỏ tuổi hơn, nhưng hiện tại nhìn cô ấy còn lớn hơn mình vài tuổi, Tô Tĩnh Văn biết, nguyên nhân là do Trì Uyển Thanh không ăn "Trú Nhan Đan".

Diệp Lăng nhìn Tô Tĩnh Văn cùng Trì Uyển Thanh có chút mất tự nhiên, trong lòng cũng thầm than, cô ta lấy hai bình ngọc chia ra đưa cho Trì Uyển Thanh cùng Tô Tĩnh Văn, nói:

- Uyển Thanh, chị Tĩnh Văn, khi anh ấy rời đi đã từng lưu lại hai viên đan dược này bảo tôi đưa cho hai người. Anh bảo đi tìm hai người, hai người lại tới đây, anh khẳng định không tìm được.

- Trú Nhan Đan.

Tô Tĩnh Văn vui mừng đứng lên hỏi:

- Diệp Lăng, đây thật sự là anh ta lưu lại sao? Hắn nói muốn đi tìm bọn chị?

Mặc dù Tô Tĩnh Văn đã ăn loại đan dược này, nhưng Diệp Mặc cố ý lưu lại cho cô lại không giống với lúc trước.

Diệp Lăng kiên định gật đầu, đan dược này là hắn lưu lại cho mình, nhưng hiện tại mình không cần, chi bằng để lại cho chị Tĩnh Văn cùng Uyển Thanh.

Khuôn mặt Trì Uyển Thanh có chút mệt mỏi, nghe xong lời nói của Diệp Lăng liền vui mừng đứng dậy, cô ấy không nghĩ tới Diệp Mặc còn nhớ mình,

không biết đồ vật lúc trước mình để lại cho hắn, hắn có nhận hay không. Nhưng nghĩ tới Diệp Mặc không ngờ để lại "Trú Nhan Đan"

cho mình, những mệt mỏi kia tự hồ biến mất không còn.

Tống Ánh Trúc trong lòng thầm than, so với Trì Uyển Thanh cùng Tô Tĩnh Văn, chính mình may mắn hơn nhiều. Cô có thể khẳng định, nếu như không phải ban đầu thần xui quỷ khiến làm chuyện kia cùng Diệp Mặc, có Ức Mặc, thì mình và Diệp Mặc sẽ không có kết quả gì.

Mà chuyện lúc đó có thể trách Diệp Mặc sao? Hoặc là nói, căn bản là Diệp Mặc cứu mình. Đột nhiên, Tống Ánh Trúc cảm thấy mình rất may mắn, nếu như không phải lần đó ngẫu nhiên, chính mình cũng không tiếp xúc với người như Diệp Mặc, cũng sẽ vĩnh viễn không biết còn có giới tu chân, càng không cảm nhận được cảm giác được chồng che chở.

Lúc này Tống Ánh Trúc rốt cuộc hiểu được, tại sao mấy người Lạc Ảnh cùng Khinh Tuyết muốn tới tiểu thế giới tìm Diệp Mặc, bởi vì loại tư niệm này căn bản không cách nào chịu đựng được. Chính mình mới chỉ hai tháng không gặp Diệp Mặc, đã không cách nào chịu được. Đồng dạng, cũng có thể hiểu được Tô Tĩnh Văn cùng Trì Uyển Thanh tại sao phải kiên trì đi tìm Diệp Mặc, không chỉ vì Diệp Mặc có tiền hay có quyền, mà vì Diệp Mặc chính là độc nhất vô nhị ở thế giới này.

Hai người đó sở dĩ chấp nhất như vậy là vì hai người không phải người bình thường.

Nhưng Tống Ánh Trúc không biết rằng, Tô Tĩnh Văn sở dĩ không ngừng tìm kiếm Diệp Mặc, cũng không phải như cô ấy nghĩ, mà do Diệp Mặc chính là cái dây cung chạm tới tình cảm của cô. Trừ Diệp Mặc, cô không tìm được một cái dây cung nào khác phù hợp với mình.

Giống như Tô Tĩnh Văn, Trì Uyển Thanh sở dĩ đi cùng Tô Tĩnh Văn cũng không phải như Tống Ánh Trúc suy nghĩ. Cô không phải người bình thường, giống như Tô Tĩnh Văn không chịu ảnh hưởng của cô.

Bởi vì Diệp Mặc đã từng cứu cô ấy ở gần rừng nguyên sinh, bởi vì Thử Lang do Diệp Mặc đưa cho luôn luôn mang theo bên mình, sau khi trúng độc Diệp Mặc đã dùng máu của mình để cứu cô. Trong lòng cô, còn có một bí mật, đó chính là Diệp Mặc đã từng nhìn thấy chiếc quần lót của cô.

Những năm gần đây, cô đã đi tới nhiều nơi, gặp rất nhiều người, khi tĩnh tâm suy nghĩ lại, mới phát hiện chỉ có phong cảnh lúc trước kia là không có cách nào thay thế.

Bất luận hắn có nguyện ý hay không, những lời này cô cũng muốn chính miệng hỏi Diệp Mặc một lần.

Khi mọi người đang nói chuyện phiếm, Hư Nguyệt Hoa vội vã đi tới biệt thự ở hồ Lạc Nguyệt, cô vừa mới thăng cấp lên Tiên Thiên, lúc này mới xuất quan, nghe nói Truyền Tống Trận xuất hiện ở dãy Hoành Đoạn Sơn có thể tiến vào tiểu thế giới, lập tức chạy tới đây hỏi thăm mấy người Diệp Lăng.

- Chị Nguyệt Hoa.

Nhìn thấy Hư Nguyệt Hoa tới đây, Tống Ánh Trúc vội vàng đứng dậy, Hư Nguyệt Hoa lại vội vã nói:

- Truyền Tống Trận xuất hiện ở dãy Hoành Đoạn Sơn có thể tiến vào tiểu thế giới, mọi người có đi hay không?

Hiện tại, Hư Nguyệt Hoa đã chuyển giao toàn bộ công việc, cô một lòng tập trung tu luyện. Mỗi thù năm đó, cô cũng đã sớm báo, đối với cô mà nói, hiện tại trừ tu luyện thì là tu luyện. Cho nên khi nghe được chuyện tiểu thế giới, liền động tâm.

Mọi người trong phòng nghe xong lời của Hư Nguyệt Hoa, lập tức nhìn nhau. Hư Nguyệt Hoa cho dù không nói, mọi người trong phòng cũng biết, Hư Nguyệt Hoa muốn đi vào tiểu thế giới.

- Tôi nghĩ đợi Diệp Mặc trở lại, hỏi anh ta một chút.

Tống Ánh Trúc do dự một chút mới lên tiếng, mặc dù cô hoài nghi Diệp Mặc tiến vào tiểu thế giới, nhưng cô muốn đợi xem, vạn nhất Diệp Mặc không đi vào đó thì sao?

Diệp Lăng tiếp lời:

- Chị Ánh Trúc, em hoài nghi không biết anh ấy có đi vào trong đó hay không. Anh ấy ra ngoài hai tháng, hiện tại vẫn chưa về, lẽ ra với tốc độ của anh ấy, muốn trở về sẽ rất nhanh. Tiểu thế giới kia đột nhiên khai mở, không biết có phải do anh ấy làm hay không? Tuy nhiên, em cảm thấy nên đợi một chút, anh ấy thường xuyên đi ra ngoài, có khi là mấy tháng, thậm chí là mấy năm.

Diệp Lăng không phải cái gì cũng không biết, Diệp Mặc khi trở lại đã nói cho cô biết chuyện về tiểu thế giới, hơn nữa còn nói trận pháp kia đã bị hư hao, cần hắn đi chữa trị. Vạn nhất anh mình chưa trị trận pháp xong, chưa kịp ra ngoài lại bị truyền tống tới nơi khác thì sao?

Hư Nguyệt Hoa tâm tình kích động, sau một thời gian ngắn đã bình tĩnh lại, cô nghe Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng nói thế, biết mọi người tạm thời không muốn rời khỏi Lạc Nguyệt. Nhưng cô lại không có chuyện cần làm, truy cầu cảnh giới tu luyện tối cao là lý tưởng duy nhất của cô.

Nghĩ tới đây, Hư Nguyệt Hoa lại kiên định nói:

- Mấy cô đều không muốn đi, nhưng tôi muốn, dù sao hiện tại tôi cũng không có chuyện gì cần làm, đi tiểu thế giới dạo chơi một hồi, nếu không được sẽ trở về.

Cô không biết lúc trước Diệp Mặc trở lại phải cực khổ thế nào, cho nên mới nói nếu không được thì sẽ trở về.

- Chị Nguyệt Hoa, em cùng đi với chị.

Ngoài dự liệu của mọi người, Tô Tĩnh Văn lại đứng lên.

- Tôi cũng đi.

Trì Uyển Thanh cũng kiên định nói, sau khi xuất hiện tiểu thế giới cùng Truyền Tống Trận, cô đã nghe Diệp Lăng kể rất nhiều về chuyện tình của tiểu thế giới, cho nên cô quyết định đi tới địa phương mà Diệp Mặc từng đi qua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 830

Hàn Lưu Thành Châu

Thấy tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm mình một cách kinh ngạc, Tô Tĩnh Văn lại âm thầm hạ quyết tâm. Cho dù là Diệp Mặc không đi tiểu thế giới thì sao? Chính mình đến xem rồi sau đó lại đi sao?

Sau khi tu chân, Tô Tĩnh Văn đã không phải cô lúc trước, cô hiểu được rất nhiều chuyện về Diệp Mặc. Vì sao lúc trước hắn có thể dùng bùa cứu người, vì sao hắn lại có pháp khí phòng ngự. Đó chính là những thứ Diệp Mặc có sau khi tu chân, nếu Diệp Mặc làm được thì Tô Tĩnh Văn cô cũng có thể làm được.

Cô nghĩ đến một ngày, mình có thể bước lên độ cao giống Diệp Mặc, sau đó nói ra những lời mà bản thân mình muốn nói. Để cho hắn biết, tuy nguyên nhân cô thích hắn đến từ bản lãnh của hắn, nhưng cuối cùng nó đã không quan hệ với những thứ đó nữa rồi.

…

Khi dòng hàn lưu đầu tiên bị Diệp Mặc rút đi, hắn nhất thời cảm thấy lục phủ ngũ tạng mình như muốn đông lại thành băng. Dường như chỉ cần hắn hô hấp một chút thì đống băng này sẽ vỡ vụn. Cái này so với lúc vô ý tiếp xúc với quả trứng còn lạnh hơn vô số lần.

Loại lạnh giá này dường như lúc nào cũng có thể đóng băng hắn hoàn toàn vậy. Diệp Mặc biết, tuy hắn đã bị thế giới trang vàng hút vào, nhưng không biết vì sao lần này thế giới trang vàng lại hút được quả trứng tỏa ra băng hàn như vậy. Hơn nữa hiện giờ hắn đã thiêu đốt tinh huyết, cho nên vẫn tràn ngập nguy cơ.

Thay đổi duy nhất chính là thế giới trang vàng hình thành cân bằng với quả trứng, sẽ không tiếp tục hấp thu chân nguyên của hắn nữa. Nhưng loại cân bằng này hình thành trước khi thiêu đốt tinh huyết thì chắc hắn còn chờ xem có cách nào khác không, nhưng hiện giờ đã thiêu đốt thì chỉ đành liều mà thôi.

Hắn phải luyện hóa luồng hàn lưu này trước khi tinh huyết chuyển hóa thành chân nguyên hoàn toàn biến mất. Nếu không, cho dù có muốn luyện hóa thì cũng chẳng còn năng lực này nữa.

Cố nén loại rét lạnh này lại, trong lòng Diệp Mặc thầm cảm thấy may mắn. Hắn chỉ hấp thu một chút mà thôi, nếu hấp thụ nhiều thì chẳng cần luyện hóa nữa, lúc đó đã biến thành tượng băng rồi.

Dưới sự khống chế của chân nguyên và thần thức của Diệp Mặc, luồng băng hàn kia bị Diệp Mặc chậm rãi gắn lên dấu vết của mình.

Diệp Mặc kinh ngạc phát hiện, khi hắn chậm rãi luyện hóa những luồng băng hàn thì chân nguyên lại dần gia tăng. Mà mỗi khi luyện hóa được một chút thì lục phủ ngũ tạng trở nên ấm áp hơn, hơn nữa tinh huyết cũng tăng trở lại.

Như vậy chẳng phải là nói chỉ cần hắn không ngừng luyện hóa luồng hàn lưu này thì cuối cùng tinh huyết thiêu đốt sẽ được hồi lại sao?

Nghĩ đến đây, rốt cuộc Diệp Mặc cũng bất chấp sự thống khổ của bản thân, liều mạng luyện hóa hàn lưu. Một giờ sau, tinh thần Diệp Mặc rung lên, luồng hàn lưu kia bị hắn hoàn toàn luyện hóa.

Hàn lưu sau khi bị luyện hóa không ngờ lại biến thành một điểm trắng nhỏ. Điểm trắng này bám vào trong thế giới dấu vết, Diệp Mặc cảm giác được chỉ cần hắn tùy ý thao túng thì hàn lưu sẽ hoàn toàn nghe theo chỉ huy.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức trở nên vui mừng. Nếu biến điểm nhỏ này trở nên lớn bằng nắm tay, rồi dùng để công kích kẻ địch thì sẽ nghịch thiên

đến mức nào?

Diệp Mặc đã không nghĩ gì nữa, bắt đầu không ngừng rút hàn lưu ra bắt đầu luyện hóa.

Khi một tia hàn lưu bị Diệp Mặc luyện hóa, điểm trắng bám vào thế giới trang vàng càng lúc càng lớn. Từ màu trắng vốn có dần biến thành màu xám. Mà chính Diệp Mặc cũng cảm giác được tinh huyết bị thiêu đốt trong cơ thể hắn đang dần dần khôi phục. Dường như trong mỗi luồng hàn lưu được luyện hóa thì lại có một tia lực lượng ban đầu rót vào trong tinh huyết của hắn.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Diệp Mặc tỉnh lại thì mới phát hiện băng sương trên người mình đã biến mất hoàn toàn, không còn cảm giác lạnh lẽo nữa. Mà hàn lưu trong thế giới trang vàng và trứng hàn băng kia cũng dần bị hắn nắm trong tay.

Diệp Mặc hoàn toàn thoát ly hai quả trứng thông qua sự tuần hoàn giữa mình và thế giới trang vàng. Hắn lập tức đem hai quả trứng để vào thế giới trang vàng, đồng thời nhẹ nhàng thở phào. Trong hai quả trứng này vẫn có hàn khí bức người, nhưng lúc này hàn khí đã không phóng ra nữa nữa, nói rõ hắn vẫn còn an toàn.

Nhìn điểm trắng nhỏ bám trong thế giới trang vàng, hiện giờ đã là một quả cầu lớn bằng trái long nhãn, màu sắc chuyển sang xám đậm. Hắn tùy ý điều khiển một chút, quả cầu màu xám lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, tản ra từng đợt hàn khí lạnh thấu xương, nhưng loại hàn ý này lại bị hắn điều khiển.

Diệp Mặc giật mình, lập tức muốn thử uy lực của quả cầu này, nhưng đảo mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt yên bình của Nhiếp Song Song tựa vào một bên. Nhất thời trong lòng thương cảm, không còn tâm tình mà thử quả cầu nữa.

Băng sương trên người Nhiếp Song Song cũng đã biến mất không còn,

nhưng Diệp Mặc lại biết cô ta đã ngừng thở. Tuy biết không thể cứu được Nhiếp Song Song nữa nhưng hắn vẫn lấy một viên "Liên Sinh đan" để vào miệng cô.

"Liên Sinh đan" vào miệng là sẽ tan, nhưng thật lâu sau vẫn không thấy Nhiếp Song Song có phản ứng gì.

Diệp Mặc thở dài ảm đạm, hắn lấy nhiều ngọc thạch ra, luyện chế một chiếc giường ngọc rồi đặt Nhiếp Song Song lên đó. Đem giường ngọc để trong thế giới trang vàng, Diệp Mặc biết, bây giờ hắn chỉ có thể làm những điều này mà thôi.

Cho dù thần thức của hắn không cảm nhận được hồn phách của Nhiếp Song Song, nhưng Diệp Mặc vẫn để viên "Âm Sát châu" duy nhất của hắn đặt bên người Nhiếp Song Song. Hắn hi vọng có một ngày mình tìm được lượng lớn linh thạch, sau đó dùng thượng phẩm linh thạch làm một căn phòng cho Nhiếp Song Song ở thế giới trang vàng.

Nhìn Nhiếp Song Song, trong lòng Diệp mặc có chút buồn bực. Trong thế giới trang vàng của hắn không ngờ có hai người con gái, nhưng cả hai lại đều đã mất đi sinh mệnh.

Hai quả trứng vẫn ở trong một góc của thế giới trnag vàng. Diệp Mặc biết nếu hắn muốn luyện hóa hàn khí bên trong chúng thì không thể làm trong một sớm một chiều được. Lúc này hắn đã không còn thời gian mà luyện hóa nữa, phải nhanh chóng trở về Lạc Nguyệt.

Trì hoãn ở núi Vạn Cổ này không biết đã mất bao nhiêu thời gian, về phần chuyện luyện hóa hai quả trứng thì về sau hắn có thể từ từ luyện hóa.

Lại làm một cái hộp ngọc, đem trứng để vào đó, lúc này Diệp Mặc mới rời khỏi thế giới trang vàng. hắn biết lần sau khi vào đó, hẳn là sau khi mình đã đạt Trúc Cơ.

Sau khi rời khỏi thế giới trang vàng, Diệp Mặc tiếp tục trở lại thạch thất.

Chỉ là lúc này chân nguyên của hắn rất sung túc, chỉ mất một chút đã ra khỏi cửa động hiện giờ là một đống phế tích.

Bên ngoài cửa động có một giỏ thuốc hơi cũ kỹ. Cũng may là nó đặt bên cạnh cửa động, không bị gió mưa làm hỏng. Chỉ là trải qua một thời gian ngắn thì thảo dược bên trong đã khô quắt hết rồi.

Diệp Mặc nhặt giỏ thuốc lên, tìm ra một chiếc túi màu hồng từ trong đó. Bên trong túi trừ một ít quần áo của Nhiếp Song Song ra thì chỉ còn lại một Dương Chi Ngọc Như ý cùng với Cửu Nguyệt Trường Thanh quyết. Hai thứ này đều là do Diệp Mặc để lại cho Nhiếp Song Song trước kia, hắn không ngờ rằng hôm nay chúng lại quay về trên tay hắn.

Đồ vật còn đây, nhưng người thì đã mất. Trong lòng Diệp Mặc ảm đạm, thu hồi giỏ thuốc, hét một tiếng dài trực tiếp đạp lên phi kiếm nhắm về phía Lạc Nguyệt.

…

Mấy ngày nay Tống Ánh Trúc vẫn không thể tĩnh tâm tu luyện. Một tuần trước, Tĩnh Văn và Uyển Thanh, còn có cả chị Nguyệt Hoa cùng đi tiểu thế giới. Ức Mặc con gái cô cũng nhất định muốn đi theo chị Nguyệt Hoa tiến vào đó. Cô cùng đường cũng chỉ có thể đồng ý, dù sao tu vi của con gái cũng cao hơn cô một chút.

Điều làm cho Tống Ánh Trúc lo lắng chính là tin tức Hứa Bình mang về sau khi đưa bọn họ đi. Hào quang của Truyền Tống trận kia ngày càng yếu. Nói cách khác, qua một đoạn thời gian nữa có muốn đi tiểu thế giới thì cũng không đi được.

Cho nên trong lòng Tống Ánh Trúc liền lo lắng. Cô lo sau khi luồng ánh sáng của Truyền Tống trận đi tiểu thế giới hoàn toàn biến mất thì nói không chừng mình sẽ không thể tiến vào. Lại lo vạn nhất bên trong đó có gì nguy hiểm cho con gái mình.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

- Ánh Trúc…

Lúc Diệp Mặc trở về hồ Lạc Nguyệt, quét mắt qua liền nhìn thấy Tống Ánh Trúc, lúc này liền dừng lại bên cạnh cô. Chỉ là hắn hơi kỳ quái vì sao chỉ có một mình Diệp Lăng đang tu luyện, còn Ức Mặc thì không thấy đâu.

Nghe được giọng nói của Diệp Mặc, Tống Ánh Trúc hơi ngây người một chút. Ngay sau đó cô đã hiểu là Diệp Mặc đã trở lại, rốt cuộc bất chấp mọi thứ, lập tức ôm chặt lấy hắn.

- Sao vậy? Ức Mặc đâu rồi?

Cảm nhận được sự lo lắng của Tống Ánh Trúng, Diệp Mặc lập tức hỏi.

Tống Ánh Trúc rất nhanh đã đem việc ở dãy Hoành Đoạn nói cho Diệp Mặc. Lúc này hắn mới hiểu được Ức Mặc và mấy người Tĩnh Văn không ngờ lại đi tiểu thế giới.

Mà điều làm cho hắn càng không hiểu hơn chính là tiểu thế giới lại tự động mở ra.

- Làm sao bây giờ?

Hiện giờ Tống Ánh Trúc hoàn toàn không có chủ kiến. Ngày đầu tiên Ức Mặc đi cô còn có thể tu luyện, nhưng từ ngày thứ hai trở đi thì đã chẳng thể nào mà tập trung được nữa. Vừa nghĩ đến Diệp Mặc, vừa nghĩ đến Ức Mặc. Cũng may bây giờ Diệp Mặc đã trở lại, rốt cuộc cô đã yên tâm được một chút.

- Anh.

Diệp Lăng nghe thấy Diệp Mặc và Tống Ánh Trúc nói chuyện, lập tức liền chạy ra.

Trong lòng Diệp Mặc cũng lo lắng cho mấy người Ức Mặc. Nếu nói tu

vi của đám Lạc Ảnh đã là Luyện Khí hậu kỳ thì hắn còn không lo lắm, nhưng Ức Mặc mới tu luyện có ba tháng, lại thuần khiết như một tờ giấy trắng, đến tiểu thế giới sao được cơ chứ? Cũng may Hư nguyệt Hoa là cao thủ Thiên cấp, lúc này mới làm hắn thở phào một hơi.

- Đừng nóng vội.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai Tống Ánh Trúc, sau đó nói:

- Đêm nay anh sẽ luyện chế một chút đan dược, ngày mai sẽ đi tiểu thế giới.

- Anh, em và chị Ánh Trúc đi cùng được không?

Diệp Lăng lập tức lo lắng hỏi. Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, còn có Bắc Vi đều đi tiểu thế giới. Vạn nhất chị Ánh Trúc cũng đi, anh trai cũng đi thì Lạc Nguyệt chẳng phải chỉ còn mình cô sao?

Nhìn Tống Ánh Trúc cũng lo lắng nhưng không nói gì, Diệp Mặc chần chờ một lát rồi gật đầu nói:

- Được rồi, em và Ánh Trúc đi cùng anh vào. Đêm nay anh sẽ luyện chế "Ngũ Nguyên đan" cho em. Tranh thủ diễn sinh ra linh căn cho em để có thể tu luyện.

Diệp Mặc vốn định để Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng ở lại đây tu luyện, nhưng nhìn vẻ mặt của họ, chỉ biết điều này hoàn toàn không thực tế.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Tống Ánh Trúc nhẹ nhàng thở phào. Cô sợ nhất là Diệp Mặc sẽ để cô lại đây, đi một mình. Như vậy chỉ có một mình cô, căn bản không biết nên làm gì cho phải.

Mà Diệp Lăng nghe nói mình có thể tu luyện thì liền xông đến thơm chụt lên má Diệp Mặc. Không thể tu luyện, điều này đã trở thành một chiếc gai trong lòng cô. Mỗi lần thấy người khác tu luyện thì cô đều cảm thấy thống khổ.

Trong lòng Diệp Mặc lại cảm thấy may mắn. May mắn vì chiếm được "Thạch Duẫn tủy vạn năm", nếu không Diệp Lăng chỉ có thể buồn bực cả đời mà thôi.

Diệp Mặc biết rất rõ mức quý trọng của "Thạch Duẫn tủy vạn năm". Đừng nhìn hắn chiếm được nhiều như vậy, đó hoàn toàn là ngẫu nhiên trong ngẫu nhiên mà thôi. Thứ này đặt ở Tu Chân giới, cho dù là một giọt thôi thì cũng đủ để làm cho rất nhiều cao thủ đỉnh cấp đánh nhau ngươi chết ta sống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 831

Lại Đến Núi Thần Châu

Thứ mà Diệp Mặc cần luyện chế chính là "Ngũ nguyên đan", ban đầu Diệp Mặc định sau khi Trúc Cơ mới luyện chế, nhưng hắn biết Diệp Lăng bây giờ đã sốt ruột lắm rồi.

Cũng may hắn lấy được không ít "Vạn niên thạch duẩn tủy". Không giống như nguyên liệu "Trúc Cơ đan", chỉ cần có được năm lò.

"Cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp" đã được Diệp Lăng chăm sóc mười mấy năm, lại còn có "Tụ Linh Trận" của Diệp Mặc, lúc này đã nở được năm đóa hoa nhỏ rồi.

Một gốc cây "Thanh Hoa Thanh Diệp" này có thể luyện chế ra bốn đến năm lò "Trúc Cơ đan", nhưng "Già lam hoa" của Diệp Mặc không nhiều, chỉ có năm gốc mà thôi. Một gốc "Già Lam hoa" chỉ có thể luyện chế được một lò dược liệu, cho nên lãng phí một gốc là mất đi một gốc. Cho nên Diệp Mặc quyết định luyện chế "Ngũ Nguyên đan" trước rồi mới luyện "Trúc Cơ đan". Nhưng Diệp Mặc lại nghĩ chuyện quá đơn giản, với tu vi của hắn thực ra cố lắm cũng chỉ có thể luyện chế ra "Ngũ nguyên đan", nhưng linh khí trên trái đất thiếu thốn, hắn liên tục luyện chế ra năm lọ nhưng ở thời điểm cuối cùng lại thất bại.

"Vạn Niên thạch duẩn tủy" cực kỳ quý hiếm, năm lò đan dược đã lãng phí một phần năm dược liệu của Diệp Mặc, điều này khiến Diệp Mặc không khỏi xót xa.

Lò đan dược thứ sáu, Diệp Mặc dùng chín viên linh thạch bố trí một trận pháp Tụ Linh, lúc này mới luyện chế ra được một viên "Ngũ Nguyên đan",

hơn nữa chất lượng cũng không được cao lắm. Ngũ nguyên đan không giống như những đan dược khác, một lò chỉ có thể luyện chế ra một viên, tất nhiên có thể luyện ra được hai viên hoặc nhiều hơn, đó là thiên tài luyện đan rồi.

Diệp Mặc khẳng định cái này còn vì sau khi hắn tu luyện "Tam sinh quyết", cách thức luyện chế đan dược đã không giống với ngày trước nữa rồi, nếu không cho dù hắn có "Tụ linh trận" cũng không thể luyện chế ra được một viên đan dược.

Cách luyện Ngũ nguyên đan cũng không khó, cái khó là không làm được Vạn niên thạch duẩn tủy. Dùng "Vạn niên thạch duẩn tủy" phân lượng sáu lò, cuối cùng luyện ra được một viên Ngũ nguyên đan, những chuyện như này cũng chỉ có Diệp Mặc làm, đổi lại là người khác thì cũng không có khả năng làm chuyện như này.

Đan dược giống như công pháp tu chân, cũng chia thành mấy cấp như Phần, Linh, Thiên, Tiên, Thánh, Thần, mỗi một cấp chia làm cửu phẩm, thấp nhất là nhất phẩm, cao nhất là cửu phẩm.

Ngũ nguyên đan mặc dù cách luyện chế không khó, nhưng là đan dược Thiên cấp. Ngũ nguyên đan được phân chia thành Thiên cấp, không phải vì cách luyện chế phức tạp, mà là vì mức quý báu của "Vạn niên thạch duẩn tủy".

Cũng giống như Trú Nhan Đan, luyện chế Trú Nhan Đan lại càng dễ, nhưng Trú Nhan Đan cũng là đan dược Thiên cấp. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, là vì thành phần chủ yếu của Trú Nhan Đan là Trú Nhan Quả không dễ gì mà kiếm được.

Ngũ nguyên đan có thể nói là loại cao cấp nhất của đan dược Thiên cấp, tương đương với đan dược cửu phẩm Thiên cấp. Nếu như không phải cách luyện chế Ngũ nguyên đan quá đơn giản, Ngũ nguyên đan có thể đã được xếp ở hàng đan dược Tiên cấp rồi. Nhưng người luyện chế không ra hồn, lại đem Ngũ nguyên đan luyện chế thành đan dược dưới cấp Thiên cấp cửu phẩm cũng không phải không có khả năng. Cũng giống như vừa nãy Diệp

Mặc luyện chế viên Ngũ nguyên đan kia, Diệp Mặc tự biết viên đó căn bản không thể coi là đan dược Thiên cấp cửu phẩm, có thể đạt tới ngũ phẩm cũng coi như là không tệ rồi.

Diệp Mặc có thể luyện chế Ngũ nguyên đan và Trú Nhan đan, cũng không thể nói có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp được, trong cuộc sát hạch người luyện đan, loại đan dược Thiên cấp như Ngũ nguyên đan và Trú Nhan đan không nằm trong nội dung sát hạch. Bởi vì loại đan dược này có thể xếp vào, hoàn toàn là vì đan dược này vốn là loại quý báu hiếm tìm, không có quan hệ gì lắm với năng lực người luyện đan. Hơn nữa cũng không có khả năng có loại nguyên liệu này để anh đi sát hạch được.

Mượn Trú Nhan đan mà nói, mặc dù cũng nằm trong đan dược Thiên cấp, nhưng ngưỡng cửa luyện chế cũng rất thấp. Nhưng muốn luyện chế ra Trú Nhan đan, cần phải có Trú Nhan Quả, mà Trú Nhan Quả là loại muốn có được cũng khó, rất ít người có thể mua được Trú Nhan Quả, có rất nhiều tu sĩ lấy được Trú Nhan Quả rồi, đều sẽ chọn tự mình luyện chế. Còn Ngũ Nguyên đan thì càng không cần phải nói, bởi vì nghe nói "Vạn niên thạch duẩn tủy" chưa được buôn bán bao giờ.

Cho nên trong giới Tu Chân, đan dược Thiên cấp là thứ vô cùng quý hiếm. Diệp Mặc có thể có được nguyên liệu của hai đan dược này, đã thuộc loại nghịch thiên rồi. Nguyên nhân chủ yếu là trên Trái đất và tiểu thế giới không có ai tu chân. Cho nên cũng không ai biết được độ quý báu của loại dược liệu này, để cho Diệp Mặc dễ dàng lấy được.

Diệp Mặc lãng phí bốn lò dược liệu, mới luyện ra được một viên Ngũ Nguyên đan, hơn nữa còn phí mất chín viên linh thạch. Điều này khiến hắn loại bỏ hoàn toàn suy nghĩ luyện chế Trúc Cơ đan, mặc dù Trúc Cơ đan là loại dược liệu nhất phẩm Linh cấp, nhưng cách luyện chế cũng không kém Ngũ Nguyên đan.

Cả đêm, mấy người Diệp Mặc căn bản không ngủ được, sau khi hắn cho Diệp Lăng ăn Ngũ Nguyên đan xong, lại không ngừng luyện chế thêm những đan dược còn lại. Hắn lấy được rất nhiều dược liệu ở tiểu thế giới, chỉ

có điều không có thời gian luyện chế mà thôi.

Sau khi luyện chế được một nửa, Diệp Mặc lại giúp Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc luyện ra phi kiếm của từng người. Giúp Diệp Lăng luyện chế xong nhẫn trữ vật mới thôi.

Sau khi Diệp Lăng ăn xong Ngũ Nguyên đan, kiểm tra ra được ba hệ linh căn. Điều này khiến Diệp Mặc có chút không vừa lòng lắm. Hắn biết có thể Ngũ Nguyên đan mà hắn luyện chế ra không được thành thạo cho lắm, cho nên mặc dù sau khi hắn đem công pháp của hắn truyền cho Diệp Lăng, trong lòng vẫn quyết định về sau trình độ luyện đan của mình cao hơn rồi, sẽ lại giúp Diệp Lăng luyện ra một viên Ngũ Nguyên đan tốt hơn, chỉ có điều không biết đan dược này có phải chỉ có một lần hiệu quả hay không.

Vì lo lắng cho con gái và Tĩnh Văn, sáng sớm ngày hôm sau trời vừa mới hửng sáng, Diệp Mặc liền chào hỏi mấy người Hoàng Ức Niên và Hứa Bình, dẫn Tống Ánh Trúc, Diệp Lăng và Ngân Tử rời khỏi Lạc Nguyệt.

Vốn dĩ Diệp Mặc còn định đi Nhật Bản một chuyến, tìm "Hạng Ẩn quán" của Hạng Tân, nhưng sốt ruột cho con gái, đánh phải buông tha cho hai cái đuôi cá đó. Về phần "Cá nhảy Long Môn", Diệp Mặc quyết định lần sau trở về rồi mới đi lấy.

Ba người Diệp Mặc đi đến khe núi sâu của "Thất tinh trận pháp" ở dãy núi Hoành Đoạn, lại phát hiện ra nơi đây quả nhiên đã đề phòng nghiêm ngặt rồi. Diệp Mặc phát hiện ra ánh sáng của Truyền Tống trận kia quả thực có chút ảm đạm, nhưng Diệp Mặc biết ánh sáng này ít nhất có thể duy trì được khoảng nửa tháng đến hai mươi ngày.

Nói cách khác đợi đến khi nào những ánh sáng này biến mất, trận pháp này mới đóng hoàn toàn.

Nơi này bây giờ không những có cao thủ Ẩn môn trông chừng, hơn nữa còn có quân đội quốc gia, thậm chí còn có rất nhiều phóng viên và nhân viên khảo sát. Sở dĩ có phóng viên, đó là vì sự tham gia của Ẩn môn, những

chuyện như này không có cách nào có thể giữ bí mật được.

Nhưng Truyền Tống trận này cũng không phải muốn vào là vào được, để vào được Truyền Tống trận phải có thêm một số yêu cầu, cần phải ký tên mới được vào. Hơn nữa, cũng không phải bất cứ ai cũng có quyền được đi vào.

Nhưng Diệp Mặc lại muốn dùng Truyền Tống trận, căn bản cũng không có bất cứ ai dám ngăn cản hắn.

Tuy nhiên về chuyện của Diệp Mặc, phía chính chủ muốn bắt đầu phong tỏa, nhưng tin Diệp Mặc muốn vào Truyền Tống trận nhanh chóng bị truyền ra ngoài. Bây giờ Diệp Mặc ở Hoa Hạ thậm chí danh tiếng vang xa toàn cầu, đã hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng tượng của hắn.

Rất nhiều người vì Diệp Mặc cũng vào Truyền Tống trận, cũng như gió tiến vào, thậm chí có nhiều fan hâm mộ đến cũng tiến vào Truyền Tống trận.

…

Xung quanh "Cửu Tinh trận pháp" của núi Thần Châu, sau khi Truyền Tống trận ở đây được mở ra, mùi máu tanh ở đây vẫn còn chưa tan biến hết.

Một đám cao thủ của tiểu thế giới, đã trông chừng toàn bộ nơi này, từng người từ bên ngoài bước vào Truyền Tống trận, đều phải để lại tất cả đồ trên người lại, mới có thể rời khỏi nơi này. Nếu như không bằng lòng, hoặc không có thứ gì đáng giá đều bị những người trông chừng nơi đây giết chết.

Mà lúc này xung quanh trận pháp còn trói vài người từ dãy núi Hoành Đoạn đưa đến, những người này không phải không có đồ đáng giá, mà là vì đắc tội gì đó với cao thủ trông chừng Truyền Tống trận.

Một người đàn ông mặt đầy sẹo, lấy thanh gươm trong tay mình lên đình ra tay với một người đang bị trói, nhưng lại bị một người khác gọi lại.

- Đợi một chút, Truyền Tống trận lại sáng rồi, xem xem lần này có phải

con dê béo hay không, nếu như không phải thì cùng nhau giải quyết là được rồi.

Người gọi người đàn ông mặt đầy sẹo này lại đương nhiên không có ý tốt, mà là muốn cùng nhau giết nhiều người hơn nữa, như vậy lực uy hiếp sẽ càng lớn hơn.

- Anh, nơi này chính là tiểu thế giới sao? Sao nhìn lại không khác với bên ngoài chút nào vậy?

Ba người Diệp Mặc vừa mới đứng lại ở giữa "Cửu Tinh trận pháp" của núi Thần Châu, Diệp Lăng lập tức hỏi, có thể thấy cô vẫn nghĩ tiểu thế giới như thế nào.

Diệp Mặc không trả lời câu hỏi của Diệp Lăng, sau khi thần thức của hắn quét ra, nhìn thấy máu me đầy trên mặt đất, lập tức nhíu mày lại.

Nơi này hắn đã từng đi qua nhiều năm, mấy năm đó đều không có một bóng người, sao bây giờ lại nhiều người như vậy, dưới đất lại đẫm máu nữa?

- Nhìn cái gì vậy, thằng kia, nhanh cởi hết quần áo ra, để lại đồ rồi nói… Ồ, Báo đại ca, còn có cả hai cô nương xinh đẹp này nữa…

Một gã đàn ông béo lùn đang đứng trước mặt Diệp Mặc quát lớn, nhưng sau khi nhìn thấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, lập tức chuyển ánh nhìn sang hai cô.

Diệp Mặc liếc nhìn mấy người bị trói ở một bên, không ngờ có một người hắn quen là Hứa Thạch của "Thiên tổ". Không lâu trước đây ở Ninh Hải, Diệp Mặc cũng gặp anh ta một lần, không ngờ lại bị người khác trói lại ở đây, trở thành một con cá có thể bị người khác giết bất cứ lúc nào.

Diệp Mặc nhìn mấy người xung quanh, mới hiểu ra nguyên nhân một người Địa cấp hậu kỳ như Hứa Thạch mà cũng bị trói lại, những người này không ngờ còn có cả hai vị Bán Bộ Tiên Thiên, những người còn lại thấp nhất cũng là tu vi Huyền cấp hậu kỳ.

- Mày bị điếc hả, ông đây muốn mày phải cởi hết quần áo ra, mày xem…

Gã mập lùn thấy Diệp Mặc không nghe lời gã, lập tức tức giận rống lên một lần nữa.

Nhưng câu nói của gã chưa rống lên được một nửa, thì đột nhiên dừng lại, một đường đao gió nhanh như cắt của Diệp Mặc chém đầu y rơi xuống đất.

Một tia máu phun ra, Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc sợ hãi đứng sau lưng Diệp Mặc. Diệp Lăng còn tốt hơn một chút, dù sao ngày trước cô cũng đã từng chứng kiến anh cả giết người, còn Tống Ánh Trúc mặc dù ngày trước vẫn ở Thiên Tổ, cũng từng gặp cảnh tượng giết người, nhưng chưa bao giờ gặp cảnh máu tanh như này.

Sau khi thấy Diệp Mặc đến đây, không ngờ không nói nửa câu đã giết chết một gã Địa cấp sơ kỳ, mười người còn lại lập tức rút vũ khí ra, hai con mắt đỏ ngầu xông tới.

Nhưng điều làm cho bọn họ kỳ quái là, người vừa mới được gọi là Báo đại ca lại đứng ngây ra nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, cho đến khi Diệp Mặc giết chết gã béo lùn kia xong, y mới tỉnh lại. Và cái khác với dự liệu của mọi người chính là, y không ngờ lại quỳ phục xuống.

Đang lúc mọi người không rõ ý tứ của y, một gã Bán Bộ Tiên Thiên khác cũng lập tức quỳ xuống, hơn nữa lại run lên cầm cập. Thấy hai vị đại ca quỳ phục xuống, tất cả những người còn lại cũng lập tức dừng bước, hiện trường lập tức yên lặng, có vẻ rất quỷ dị…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 832

Thế Giới Tu Chân

Vài gã tu vi Địa cấp một lát sau, không ngờ cũng không do dự ném vũ khí trên tay mình xuống, đồng loạt quỳ xuống đất.

- Diệp tiền bối…

Báo ca giọng run run gọi một tiếng, phá vỡ bầu không khí quỷ quái nơi này.

Diệp Mặc lại không có chút hứng thú nào, mấy người này rõ ràng là ăn cướp trong này, nếu những người này vẫn chặn đường trong này, vậy thì mấy ngày trước Ức Mặc và Tĩnh Văn chẳng phải cũng bị chặn đường trong này sao?

Diệp tiền bối? Lúc này mấy người vẫn chưa nhận ra Diệp Mặc đã hiểu Diệp tiền bối này là ai rồi, ngày trước cũng tại nơi này, Diệp tiền bối đại phát thần uy, giết vô số Tiên Thiên và Bán bộ Tiên Thiên, tiêu diệt Thái Ất Môn. Bọn họ không ngờ không có mắt, đánh cướp ngay trên đầu Diệp tiền bối, cái này khác gì tìm đến chỗ chết?

Hai gã Huyền cấp phản ứng lại, theo bản năng định quay người bỏ chạy. Nhưng bọn họ còn chưa chạy được ba thước, đã bị hai đường đao gió nhanh như cắt của Diệp Mặc chém thành hai mảnh.

Hứa Thạch và mấy người Ẩn môn đang bị trói, thấy Diệp Mặc còn chưa nói năng gì, cũng đã khiến cho hai tên cường đạo hung hãn đang quỳ dưới đất sợ run rẩy, trong lòng càng chấn động.

Mặc dù Diệp Mặc không biết bọn họ, nhưng bọn họ lại biết Diệp Mặc,

những người này ở bên ngoài tung hoành ngang dọc, đi đến tiểu thế giới thực lực cường hãn này, cũng không dám trêu chọc người khác.

- Huấn luyện viên Diệp…

Thấy Tống Ánh Trúc đứng cạnh Diệp Mặc, Hứa Thạch đau khổ, mặc dù không cam lòng, nhưng anh ta biết, ít nhất thì bây giờ anh ta và Diệp Mặc cách nhau không phải một điểm hai điểm.

Diệp Mặc liếc nhìn Hứa Thạch, tiện tay chém một lưỡi đao gió cắt đứt dây trói trên người anh ta.

Không cần Diệp Mặc chỉ bảo, Hứa Thạch đã giải thoát cho mấy người còn lại. Mấy người được Diệp Mặc cứu đều tiến đến cảm tạ Diệp Mặc.

Diệp Mặc khua tay nhìn Báo ca hỏi:

- Bọn mày ở đây giết người cướp của hả?

- Không, không phải, Diệp tiền bối, tôi, tôi chỉ là lấy một ít đồ hiện đại để cầm bán mà thôi…

Giọng nói của Báo ca run rẩy, gã biết Diệp Mặc là người như thế nào, căn bản giết người không chớp mắt.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Tao không có tính nhẫn nại. Nói xem mấy ngày trước có bốn người con gái đến đây hay không, trong đó có một bé gái mới mười mấy tuổi? Bọn họ thế nào rồi?

- Có, có. Bốn người đó đều rất đẹp…

Báo ca nói ra một câu, liền bị một tiếng hừ lạnh của Diệp Mặc ngắt lời.

- Nói điểm chính đi.

- Đúng, đúng. Lúc đó Vương Khoán ở đây, gã nhắm mấy cô đó, rồi muốn ra tay cướp người.

Nói tới đây Báo ca liếc trộm sắc mặt âm trầm của Diệp Mặc, giọng nói đột nhiên lắp bắp:

- Sau đó… Sau đó có một người phụ nữ mang theo một con sóc con, lợi hại, rất lợi hại… Cắn chết Vương Khoán, rồi lại cắn chết bảy tám người…

- Nói nhanh lên.

Diệp Mặc sốt ruột cho mấy người Ức Mặc, nhưng nghe nói thử lang của Trì Uyển Thanh phát uy, lại thở phào nhẹ nhõm.

- Vâng, vâng, sau đó anh trai của Vương Khoán đến, anh ta là Bán Bộ Tiên Thiên, nhưng, không ngờ trong bốn người phụ nữ kia ngoài con sóc lợi hại kia ra còn có một cao thủ Tiên Thiên. Bọn họ giết anh trai của Vương Khoán, đi đến núi Tinh Gia…

Báo ca mặc dù ấp a ấp úng, cuối cùng cũng đem cốt lõi của mọi chuyện nói ra hết.

- Đi núi Tinh Gia làm gì?

Diệp Mặc nghe nói mấy người Ức Mặc không việc gì, giọng điệu bình tĩnh được một chút.

- Ở núi Tinh Gia nửa tháng trước có xuất hiện một Truyền Tống trận, rất nhiều người đều đến đó rồi.

Nói đến chuyện không liên quan gì đến mình, giọng điệu của Báo ca lại trở nên lưu loát.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống. Núi Tinh Gia không ngờ cũng xuất hiện Truyền Tống Trận rồi, hơn nữa xuất hiện được nửa tháng rồi. Diệp Mặc khẳng định Truyền Tống Trận này không phải là phủ sóng toàn địa cầu, bởi

vì nếu như phủ sóng toàn địa cầu, hắn nhất định đã biết trước.

- Tiền bối, nửa tháng trước, Tử Hoa Tiên Tử cũng dẫn hai phu nhân của anh đi vào Truyền Tống Trận rồi.

Lúc này một gã Bán Bộ Tiên Thiên lấy lòng Diệp Mặc nói một câu.

- Cái gì?

Diệp Mặc nghe được câu này, lập tức có một cảm giác xấu, nếu như Truyền Tống Trận kia không phủ sóng toàn cầu, vậy thì nhất định là phủ sóng toàn Tu Chân giới rồi. Người này vừa nói, hắn liền biết được người đi cùng với Vân Tử Y chính là Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

Ba người Lạc Ảnh, Khinh Tuyết và cả Bắc Vi nữa trong tiểu thế giới không ai địch nổi, nhưng trong giới Tu Chân, lại là cấp bậc thấp nhất. Hơn nữa bọn họ lại ăn Trú Nhan đan rồi, một khi bị người khác nhắm đến, vậy thì phải làm sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cũng không thèm hỏi thêm gì nữa, mà khua tay ném hơn mười đường đao gió, ngoại trừ Báo ca và một tên Bán Bộ Tiên Thiên ra, những người còn lại đều bị Diệp Mặc chém chết.

Mà Báo ca và một tên cao thủ Tiên Thiên khác, lại bị Diệp Mặc phá hủy đan điền.

Không đợi hai gã bị Diệp Mặc phế bỏ tu vi phản ứng lại, giọng nói của Diệp Mặc đã truyền đến tai họ:

- Xem ra bọn mày trả lời không có chút giấu diếm nào, tha cho bọn mày một mạng. Truyền lời của tôi ra ngoài, lần sau nếu còn có ai dám cướp bóc trong Truyền Tống trận này sẽ giết không tha.

Ngay sau đó, sau khi mấy người kịp phản ứng lại, mới phát hiện ra Diệp Mặc và hai người phụ nữ đi cùng hắn sớm đã biến mất. Trên mặt đất chỉ có mười mấy thi thể mà thôi.

…

Diệp Mặc dùng tốc độ nhanh nhất của mình chạy đến núi Tinh Gia, nhưng mặc dù hắn đến đây cái đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là Truyền Tống trận, nhưng lại không phát hiện ra bất cứ một người nào, nói cách khác những người nơi này đều bị truyền dẫn đến nơi khác rồi.

- Anh cả, bây giờ làm sao đây?

Diệp Lăng chưa từng đến giới Tu Chân, nhưng thấy trong tiểu thế giới không có chút pháp luật nào đáng nói, anh trai từng nói giới Tu Chân lại là một nơi nói chuyện bằng nắm đấm, trong lòng có chút lo lắng.

- Chúng ta nhanh chóng qua đó đi.

Sự lo lắng cho Ức Mặc trong lòng Tống Ánh Trúc không ít hơn chút nào so với Diệp Mặc, bây giờ cô biết Ức Mặc đến giới Tu Chân hiểm ác, cũng rất lo lắng.

Diệp Mặc biết hai người lo lắng, đành an ủi:

- Giới Tu Chân cũng có người tốt, không phải người nào cũng rất hung tàn, mọi người không cần gấp gáp, bây giờ chúng ta qua đó chắc là vẫn có thể tìm được bọn họ.

Nhưng khi Diệp Mặc rơi xuống bên cạnh Truyền Tống trận, sắc mặt lập tức có chút thay đổi.

- Sao thế?

Toàn bộ thể xác và tinh thần của Tống Ánh Trúc đều tập trung lên người Diệp Mặc, sự thay đổi trên khuôn mặt Diệp Mặc, cô lập tức phát hiện ra, liền vội hỏi.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Hình như có chút rắc rối rồi, Truyền Tống trận này không phải Truyền

Tống trận định hướng, mà là một Truyền Tống trận đơn độc.

Không đợi Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc hỏi, Diệp Mặc lại nói:

- Truyền Tống trận đơn hướng. Cho dù nói một khi đã bị chuyển đi thì địa điểm không cố định. Cho dù là hai người cùng một lúc bị chuyển đi, cũng có thể bị chuyển đến nơi cách nhau hàng triệu dặm thậm chí còn xa hơn.

- A…

Diệp Lăng kinh ngạc a lên một tiếng, lập tức lại hỏi:

- Anh cả, có phải anh nói nếu như chúng ta bị chuyển đi, rất có khả năng sẽ không rơi vào cùng một chỗ?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng đây không phải cái mà anh lo lắng nhất, khi chúng ta bị chuyển đi, anh ôm bọn em là được rồi. Cái mà anh lo lắng nhất chính là, Truyền Tống trận này chuyển chúng ta đi rồi, thì cũng sẽ không tìm được Ức Mặc. Đừng nói đến việc sớm đã chuyển mấy người Khinh Tuyết đi rồi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc quả thực lo lắng thật rồi, nếu chẳng may mấy người Ức Mặc bị tách ra, vậy thì bọn họ làm sao bây giờ? Ức Mặc mới chỉ là một cô bé mười ba tuổi mà thôi. Lịch tây lại mới tròn mười hai tuổi. Môt cô bé một mình trong giới Tu Chân nguy hiểm như này, thực giống như dê vào miệng cọp.

Tống Ánh Trúc nghe xong câu nói của Diệp Mặc, lập tức cũng lo lắng, cô đương nhiên hiểu được ý tứ của Diệp Mặc. Nhưng cô cũng biết, lúc này cần phải bình tĩnh.

Diệp Mặc nói với Diệp Lăng:

- Diệp Lăng, em ôm lấy Ngân Tử, chúng ta bây giờ sẽ qua đó.

Đợi Diệp Lăng ôm lấy Ngân Tử, Diệp Mặc đã ôm lấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tiến vào Truyền Tống trận.

Từng đợt choáng váng truyền đến, Diệp Mặc lập tức biết được, đây là dichuyển với khoảng cách dài. Tu vi của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng quá thấp, các cô lại càng u mê.

Cũng không biết qua bao lâu, dường như thật lâu, lại cứ như trong chốc lát vậy, ba người đã rơi vào một thung lũng dài triền miên.

Diệp Mặc thấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng không bị thất lạc, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lập tức hắn trong lòng lại chấn động, linh khí thật đậm.

Cảm nhận được luồng linh khí dày đặc này, hắn lập tức biết được đây chính là giới Tu Chân, cảm giác này hắn rất quen thuộc, ngày trước khi ở đại lục Lạc Nguyệt, độ dày đặc của linh khí chính là như thế này. Loại linh khí này so với nơi mà hắn muốn thành lập hậu hoa viên ở Ngũ Uẩn Sơn còn đậm đặc hơn.

Nhưng Diệp Mặc biết nơi có loại linh khí này, ở giới Tu Chân căn bản rất loãng. Bởi vì rất nhiều đại môn phái chẳng những có Tụ Linh trận mà còn có cả linh mạch.

- Diệp Mặc, em tôi cảm thấy hình như nơi này là Tu Chân.

Tống Ánh Trúc đã luyện khí đến tầng thứ nhất trung kì rồi, cho nên cô nhạy cảm hơn Diệp Lăng nhiều.

Diệp Mặc ừ một tiếng, nhưng không có tâm trí đi giải thích kĩ càng, trong lòng hắn đang nghĩ tới mấy người Ức Mặc và Lạc Ảnh.

Chỉ có điều hắn còn chưa kịp nói với Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đi nghe ngóng thành phố có người sống gần đây, liền nhìn thấy sáu người vừa

đánh nhau vừa chạy đến phía bên này.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc cùng lúc đó cũng nhìn thấy mấy người đó, các cô lập tức ngây dại. Các cô không phải là chưa từng gặp người đánh nhau, nhưng đánh nhau kiểu này thì là lần đầu tiên nhìn thấy. Các quả cầu lửa bay loạn xạ trong không trung, thỉnh thoảng còn có những mảnh vụn cháy bay qua, phi kiếm cũng bay tới bay lui.

Các cô cũng nhìn ra trong sáu người đánh nhau đó có hai người là một phe, bốn người còn lại là một phe.

Nhưng các cô còn chưa kịp hỏi Diệp Mặc, thì một gã đàn ông mặc quần áo màu nâu đã một kiếm đâm thủng cổ họng của người thanh niên trai tráng mặt đen kia. Nhưng không đợi gã đàn ông mặc áo nâu kia kịp vui mừng, người thanh niên mặt đen kia lại đánh một quả cầu lửa vào ngực gã đàn ông mặc áo nâu kia.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc trợn mắt há mồm, đây quả là không có pháp luật gì cả, nơi này giết người đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Hai người kia bị giết một người, một người còn lại tinh thần không thể tập trung được, chỉ trong một lát, cũng bị mấy người còn lại giết chết.

Còn lại hai nam một nữ, sau khi nhặt túi trữ vật trên đất lên trước, lúc này mới đi về hướng Diệp Mặc.

Thấy ba người hung hãn này đi đến, Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc lập tức căng thẳng, lo lắng đứng bên cạnh Diệp Mặc, ngay cả Tiểu Ngân cũng cảm giác được ba người này không có ý tốt gì, dựng hết cả tóc gáy lên.

- Một người luyện khí tầng thứ nhất, hai người kia chưa tu luyện bao giờ… hai cô bé này cũng không tệ…

Một tu sĩ người dáng cao đi trước nhìn ba người Diệp Mặc một chút, cười ha hả nói.

Tu luyện của Diệp Mặc là "Tam sinh quyết", cho nên vị tu sĩ dáng người cao này căn bản không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc.

- Hả, nhẫn trữ vật?

Một người đàn ông xấu xí đi sau vị tu sĩ dáng người cao kia nhìn thấy nhẫn trữ vật trên tay Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc, lập tức kêu lên, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Gã lập tức đưa tay ra chộp lấy tay của Tống Ánh Trúc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 833

Hóa Chân Khó Hơn Lên Trời

Đừng thấy Diệp Mặc có nhẫn trữ vật, đó là vì Diệp Mặc lấy được Không Minh Thạch. Nếu nói đến Không Minh Thạch để luyện chế nhẫn trữ vật, thì đương nhiên tu chân giới nhiều hơn trái đất rất nhiều rồi. Nhưng tu chân giới có bao nhiêu người, trái đất có bao nhiêu người.

Nếu tất cả mọi người trên trái đất đều tu chân, thì Diệp Mặc có túi trữ vật đã là không tệ rồi, càng không cần nói đến việc có Không Minh Thạch.

Nên sau khi nhìn thấy nhẫn trữ vật, không những người đàn ông xấu xí muốn đoạt lấy ngay lập tức, mà ngay cả cô gái kia cũng bắt ngay lấy Diệp Lăng.

Thứ đồ tốt thế này, bình thường bọn họ chỉ có thể nhìn thấy trong tay của tu sĩ cao cấp, trước giờ chưa từng được cầm trong tay.

Lúc này gặp được mấy món mồi béo bở, không ra tay cướp đoạt mới là không được bình thường.

Với tốc độ ra tay của hai tu sĩ này, Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc hoàn toàn không trở tay kịp. Nhưng bọn họ không kịp phản ứng, còn Diệp Mặc lại trả đòn ngay khi hai người này ra tay. Diệp Mặc càng hiểu rõ nơi đây không phải là nơi để giảng đạo lý, gần như cùng một lúc, Diệp Mặc vung ra hai đường đao gió.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Loại đao gió tích tụ chân nguyên này không giống với loại đao gió bình thường mà Diệp Mặc dùng ở tiểu thế giới, tu sĩ ở tu chân giới đều có thần thức, chân khí

có thể tự động hộ thể, nếu không tăng thêm sức mạnh cho đao gió, thì hoàn toàn không thể gây ra thương tổn gì nhiều.

Tên đàn ông xấu xí và cô gái trước mặt kia đều tu luyện đến luyện khí tầng sáu, trong mắt Diệp Mặc vẫn chưa là gì cả.

"Phụt" hai tiếng đao khí chém trúng thịt vang lên, hai dòng máu tươi phun ra. Hai tên tu sĩ đánh lén Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đã bị đao gió của Diệp Mặc chém văng ra xa mấy mét, ngã bịch xuống đất.

- Tu sĩ Trúc Cơ…

Người con gái kia chỉ kêu lên một tiếng, liền ngã xuống bỏ mạng, còn tên đàn ông xấu xí kia càng không nói một lời, chỉ lộ ra vẻ mặt kinh hãi và hối hận rồi ngã xuống chết ngay.

- Tiền bối Trúc Cơ…

Tên đàn ông cao to không ra tay kia lẩm bẩm một câu, đứng đó mà không biết làm gì cho phải.

Diệp Mặc đương nhiên biết mình không phải là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng hắn tu luyện "Tam Sinh Quyết", vào hậu kỳ luyện khí, chân khí đã chuyển hóa thành chất lỏng biến thành chân nguyên rồi. Mà chân nguyên là tiêu chí của tu sĩ Trúc Cơ, nên người khác tưởng hắn là tu sĩ Trúc Cơ cũng là chuyện bình thường.

- Xin tiền bối tha mạng…

Tên tu sĩ cao to kia một hồi sau, mới tỉnh ngộ ra, không ngừng cầu xin.

Y chỉ là luyện khí tầng bảy mà thôi. Y không ra tay không phải là không muốn ra tay, mà do tính y tốt hơn hai người kia, trong tay ba người ở đây đều có nhẫn trữ vật, dù y không ra tay, cũng có một cái thuộc về y.

- Đây là nơi nào?

Diệp Mặc giữ lại tên cao to này không giết, chính là vì để hỏi rõ đây là chỗ nào. Nếu không, thì y cũng như một con ruồi không đầu vậy, lỡ không cẩn thận va phải vào tay của kẻ tàn nhẫn này, thì không cần phải nói đạo lý gì rồi.

Người đàn ông cao to nghe thấy Diệp Mặc hỏi, có chút an ủi, vội run rẩy nói:

- Đây là một vùng ở Tuy Sơn, bốn người chúng tôi đến từ thành Bình Nghiêu, chuẩn bị đến tham gia hội thi tuyển đệ tử của Chính Nguyên Kiếm Phái. Ở đây gặp được một gốc "Thiên đồng hoa"…

Người đàn ông cao to còn chưa dứt lời, Diệp Mặc liền biết rằng sáu người này nhất định đều đến Chính Nguyên Kiếm Phái, có lẽ là do một cây "Thiên Đồng Hoa" mà xảy ra tranh đoạt. Kết quả là giết người cướp của. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thầm than trong lòng hắn ở Ngũ Uẩn Sơn cũng thu thập được không ít "Thiên Đồng Hoa". Thật không ngờ ở một nơi linh khí dồi dào như thế giới tu chân lại vì một cây hoa thế này mà tranh đấu.

Diệp Mặc cũng biết, tuy ở đây linh khí dồi dào, nhưng người tu luyện cũng quá nhiều, gần như mỗi một người đều đang tìm linh thảo và linh dược, đừng nói là "Thiên Đồng Hoa" loại linh thảo chữa thương và luyện chế "Bồi Nguyên Đan", dù là linh thảo cấp thấp hơn, nói không chừng cũng có người sẽ cướp đoạt.

Nhưng những cảm thán này cũng liền biến mất trong phút chốc mà thôi, Diệp Mặc lại quát hỏi:

- Nói rõ chút đi, Tuy Sơn là ở đâu chứ? Chính Nguyên Kiếm Phái lại ở đâu? Sao lại phải thu nhận đệ tử?

Tu sĩ cao to này hơi ngẩn người, một tiền bối Trúc Cơ sao có thể không biết Chính Nguyên Kiếm Phái và Tuy Sơn? Nhưng lời này y lại không dám hỏi ra miệng, chỉ đành trả lời lần nữa:

- Tuy Sơn là dãy núi bao quanh Chính Nguyên Kiếm Phái, rất nhiều tán tu đều ở đây tìm kiếm một vài cơ hội.

Nói đến đây, tên tu sĩ cao to này nhìn thấy sắc mặt Diệp Mặc không vui, còn hừ lạnh một tiếng, liền vội vàng nói nhanh hơn:

- Chính Nguyên Kiếm Phái là một trong tứ tinh đại phái ở Bắc Vọng Châu, lần này bọn họ thu nhận đệ tử từ tán tu và gia tộc tu chân trong bán kính hàng chục ngàn dặm ở Bắc Vọng Châu.

Sau khi Diệp Mặc nghe thấy ba chữ Bắc Vọng Châu, trong đầu vang lên một tiếng, lẩm bẩm nói một câu:

- Quả nhiên là thật…

Trước đây khi hắn còn ở "Thần Dược Môn", trong một quyển ngọc giản rất cũ của môn phái nhìn thấy một trang nhật kí, trên đó ghi rằng đại lục Lạc Nguyệt phân thành bốn châu lớn là Đông Huyền Châu, Tây Tích Châu, Bắc Vọng Châu, Nam An Châu.

Lúc đó Diệp Mặc nhớ rất rõ ràng, trên ngọc giản đó miêu tả thế này:

"Bốn châu của Lạc Nguyệt là Đông Huyền, Tây Tích, Bắc Vọng, Nam An, nhưng Đông Huyền Châu rộng lớn vô cùng, không biết ngàn tỷ dặm, … Tây Tích châu rộng lớn vô cùng, không biết ngàn tỷ dặm, …"

Tóm lại trên sách viết bốn châu đều rộng lớn vô cùng, không biết ngàn tỷ dặm. Mà miêu tả sau đó càng không rõ đầu đuôi:

"…Bốn châu cách nhau Vô Tâm Hải, đâu chỉ có ngàn tỷ dặm chứ? Cả đời của ta, lại không thể chạm đến phía Đông Huyền, tiếc thay!

Đoạn cuối của nhật ký còn miêu tả qua loa về tình cảnh của tu sĩ bốn châu:

"Bốn châu Lạc Nguyệt, Bắc Vọng Châu là nơi cằn cỗi, ít có hư thần tu

sĩ, Đông Huyền xếp thứ hai, nhưng hiếm có người nổi trội. Nam An châu là thắng địa Lạc Nguyệt, tương truyền là nơi phi thiên, nhưng uổng phí cả đời, cũng chưa nhìn thấy, tiếc thay! Tây Tích châu là nơi quỷ thần không thể lại gần, huống hồ đời ta là đời tu sĩ?"

Ý của phía trên chính là nói Đông Huyền Châu, Tây Tích Châu, Bắc Vọng Châu, Nam An Châu đều vô biên vô hạn, mà ở giữa bốn châu vô biên vô hạn này lại cách một biển Vô Tâm còn vô biên vô hạn hơn bốn châu. Người viết trang nhật kí này cảm thán cả đời ông ta ngay cả Đông Huyền Châu cũng chưa đi hết, cuối cùng uổng phí thời gian.

Ý của câu cuối là chỉ, bốn châu Lạc Nguyệt, nơi có linh khí kém nhất cũng không thích hợp tu luyện nhất chính là Bắc Vọng Châu, nghe nói ở đây ngay cả hư thần tu sĩ cũng rất ít. Còn Đông Huyền Châu tuy tốt hơn Bắc Vọng Châu đôi chút, nhưng cũng có hạn, rất ít có người có thể tu luyện đến đỉnh điểm.

Nơi tu luyện tốt nhất lại là Nam An Châu, nghe nói ở đó có người có thể tu luyện đến bay lên tiên giới, nhưng người để lại nhật kí uổng phí cả đời, cũng chưa từng nhìn thấy, có hơi đáng tiếc. Còn Tây Tích châu nghe nói là một nơi rất nguy hiểm, hoàn toàn không phải là tu sĩ tầm thường nào có thể vào được.

Trang nhật ký này tuy miêu tả sơ lược đất của bốn châu, nhưng lại miêu tả rất mơ hồ Tây Tích Châu, còn về Vô Tâm Hải ngoài diện tích rất rộng ra, những thứ khác ngay cả miêu tả cũng không có. Nhưng dù gì thì người viết nhật kí này cũng chưa từng đến đó, tác giả cũng có thể chỉ nghe người khác nói, không thể đòi hỏi gì hơn.

Lúc đó khi Diệp Mặc nhìn thấy trang viết này còn cố ý cầm đi hỏi Lạc Ảnh, bởi vì tuy hắn biết rằng tông môn "Thần Dược Môn" mà hắn ở dù là ở Đông Huyền Châu cũng là một môn phái nhỏ không nhập môn. Nhưng hắn cũng từng đi qua rất nhiều nơi, vẫn có thái độ hoài nghi với ba châu còn lại và Vô Tâm Hải mà trên nhật kí này nói đến.

Nhưng sau khi Lạc Ảnh xem qua trang nhật kí, cũng không biết rằng đại lục Lạc Nguyệt lại lớn đến vậy, ngoài Đông Huyền Châu ra còn có ba châu khác.

Diệp Mặc cầm nhật kí đi hỏi Lạc Ảnh là vì nhắm trúng vùng Nam An Châu, nhưng Lạc Ảnh cũng không biết, thì hắn cũng đành từ bỏ suy nghĩ này thôi. Hôm nay tu sĩ cao to này nói ra đây là Bắc Vọng Châu, liền khiến Diệp Mặc nhớ lại trang nhật kí năm xưa.

Từ đây có thể thấy, trang nhật kí do vị tiền bối kia viết không những là thật, hơn nữa hiện nay hắn còn đang ở Bắc Vọng Châu. Đáng tiếc là, Bắc Vọng Châu lại là nơi linh khí kém nhất, điều này khiến Diệp Mặc vô cùng thất vọng.

Người đàn ông cao to kia nhìn thấy Diệp Mặc ngẩn người ra, liền quay người bỏ trốn, chỉ là y vừa chạy được vài mét, đã bị Diệp Mặc một kiếm chém chết.

- Anh, bây giờ chúng ta làm sao đây?

Diệp Lăng nhìn thấy Diệp Mặc giết chết tu sĩ cao to, lo lắng hỏi.

Còn Tống Ánh Trúc càng chau mày lại, cô ta càng lo cho Ức Mặc, nơi này, thật sự là một nơi không nói đến đạo lý, Ức Mặc ở đây làm sao cô ta có thể yên tâm được chứ?

Diệp Mặc thở dài, thu lại mấy túi trữ vật, mới nói:

- Hai em cứ đeo nhẫn trữ vật trong ngực trước, tu chân giới không có ai dám dùng thần thức để kiểm tra y phục của người khác, đợi sau khi chúng ta tìm thấy một thành thị, anh sẽ giúp hai em mua vài bộ quần áo ngăn cản thần thức sau.

Ở tu chân giới, nếu có ai dám dùng thần thức kiểm tra quần áo của người khác, thì đó chính là kẻ thù chung. Hơn nữa ở tu chân giới, quần áo của mỗi người đều là loại ngăn cản được thần thức, không ai có thể quét vào trong.

- Anh, vừa nãy em nghe mấy người họ nói anh là tiền bối Trúc Cơ, có phải ở đây Trúc Cơ chính là tu vi cao nhất rồi không?

Diệp Lăng sắp bắt đầu tu chân, cô cũng rất muốn biết về những thứ này.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tổng thể tu chân giới chia thành chín cấp bậc, theo thứ tự là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hư Thần, Ngưng Thể, Thừa Đỉnh, Kiếp Biến, Hóa Chân. Mỗi cấp bậc lại chia thành chín cấp nhỏ, nếu muốn tu luyện đến đỉnh cao Hóa Chân, đó chính là tám mươi mốt cấp, khó vô cùng, cao thủ mạnh nhất mà anh được biết cũng chẳng qua là Thừa Đỉnh tầng bảy mà thôi…

- A…

Diệp Lăng ngạc nhiên thán phục, liền vui vẻ nói:

- Anh, nếu chúng ta đều tu luyện đến đỉnh cao Hóa Chân, vậy không phải là chúng ta đều sẽ trở thành thần tiên hay sao?

Diệp Mặc cười khổ lắc đầu nói:

- Em vẫn chưa tu luyện, nên em không biết được khó khăn của tu luyện. Em nhìn thấy mấy người lúc nãy rồi chứ? Bọn họ chỉ vì một cây "Thiên Đồng Hoa" mà không tiếc tàn sát lẫn nhau. Nhưng "Thiên Đồng Hoa" chỉ là một loại linh thảo dùng trong thời kì luyện khí mà thôi. Nhưng có người dù đã đầy đủ mọi dược liệu, tu luyện đến khi sắp chết, cũng không có cách nào từ Luyện Khí thăng cấp lên Trúc Cơ. Càng không cần nói giai đoạn phía sau mỗi một tầng đều khó khăn hơn tầng trước gấp mấy lần…

Lời của Diệp Mặc khiến Diệp Lăng trầm tư, một hồi sau cô mới nói một cách kiên định:

- Anh, nếu người khác có thể tu luyện đến Hóa Chân, thì em cũng có thể tu luyện được, em nhất định có thể…

Vốn dĩ cô không thể tu luyện, nên ngưỡng mộ Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, bây giờ có thể tu luyện rồi, cô nhất định phải nỗ lực gấp bội.

Diệp Mặc âm thầm thở dài, không đả kích Diệp Lăng nữa, có nhiều chuyện không phải chỉ dựa vào nỗ lực là có thể đạt được, huống chi tư chất của Diệp Lăng còn không được.

Ngược lại Tống Ánh Trúc không có suy nghĩ gì nhiều, cô chỉ cần ở cạnh Diệp Mặc là được rồi, điều duy nhất khiến cô lo lắng chính là cô con gái Ức Mặc mà thôi!!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 834

Đừng Đi Vội

Chúng ta đến Chính Nguyên Kiếm Phái xem thử.

Diệp Mặc liền lập ra mục tiêu, ở thế giới này, là một tán tu sẽ không có bất kì tiền đồ gì.

Đời sống tán tu thiếu thốn, mà còn rất nguy hiểm, tuy cũng có tán tu cuối cùng cũng có thể tu luyện đến mức mà người khác phải ngưỡng mộ. Nhưng Diệp Mặc biết rằng, loại người này dù sao cũng là thiểu số, đa phần các tán tu bỏ mình trong quá trình kiếm tìm cơ hội.

Bất luận là ở thế giới nào, có chỗ dựa vững chắc vẫn là điều rất quan trọng.

Diệp Mặc chỉ bảo Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng thu nhẫn trữ vật lại, không để hai người cải trang. Tuy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cũng được coi là mỹ nhân, nhưng ở tu chân giới có rất nhiều mỹ nữ, bọn họ không thể nói là đặc biệt xuất chúng, dù sao cũng không phải là mỹ nữ tuyệt sắc như Lạc Ảnh và Khinh Tuyết thậm chí Bắc Vi, Tiểu Vận.

Thấy Diệp Mặc không hề đạp kiếm bay lên không, Diệp Lăng cảm thấy hơi lạ, bèn hỏi:

- Anh, nếu chúng ta bay, không phải càng nhanh hơn sao?

Diệp Mặc cười khổ lắc đầu nói:

- Chúng ta chỉ là những người tu sĩ luyện khí mà thôi, ở đây không phải thành thị, cũng không phải chỗ gần tông môn, nếu bay thì có hơi khoa

trương. Một vài tu sĩ cao cấp rỗi hơi, sẽ không hỏi trắng đen thị phi mà chém chết em ngay, không có bất cứ đạo lý gì.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng thở hắt ra, bọn họ không ngờ rằng ở đây ngay cả đi đường cũng sẽ bị giết chết, đây rốt cuộc là chỗ gì vậy.

Diệp Mặc cũng không giải thích, dù hiện thực chưa chắc đã nguy hiểm như hắn nói vậy, nhưng Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc vừa đến tu chân giới, vẫn nên để bọn họ thận trọng thì tốt hơn.

Ba người bọn Diệp Mặc vừa ra khỏi Tuy Sơn, liền nhìn thấy có một vài người trên đường đang vội vã chạy tới một hướng, thần thức của Diệp Mặc quét một cái. Những người này đa phần đều là tu sĩ, còn có một phần ít là nhân sĩ võ lâm tu luyện nội khí. Nhưng lại không có một tu sĩ Trúc Cơ, trên cơ bản đều là người ở kì luyện khí, có một số ít đã đến hậu kỳ luyện khí.

Theo cách nói của người tu sĩ cao to kia, Diệp Mặc nhìn ra hướng mà những người này đến cũng là Chính Nguyên Kiếm phái. Hắn dẫn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng gia nhập vào đội ngũ của những người này, đồng thời thể hiện ra tu vi của mình.

Ở đây nếu quá khiêm tốn, nhất định sẽ có người đến gây chuyện.

Quả nhiên sau khi ba người bọn Diệp Mặc gia nhập, liền có người chú ý tới, nhưng khi nhìn thấy tu vi của Diệp Mặc rõ ràng cao hơn bọn họ, rất nhiều người đều lựa chọn cách xa ba người Diệp Mặc một chút, để tránh chọc tức vị tiền bối này.

Diệp Mặc vừa định tìm một người để hỏi chuyện, một người đàn ông rắn chắc dẫn theo một cô gái chưa tới hai mươi tuổi đến bên Diệp Mặc, không đợi Diệp Mặc mở lời, y liền chắp tay nói:

- Chào anh bạn, tôi là Hạ Trọng Phỉ, đây là em gái tôi Hạ Bình Nhi, không biết mọi người có phải cũng đến Thượng Nguyên Kiếm Phái hay không?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy Đồng thời hắn cũng quan sát hai người Hạ Trọng Phỉ, không biết vì sao ở đây đông người như vậy, tên Hạ Trọng Phỉ này lại cố tình muốn tìm hắn nói chuyện.

Hạ Trọng Phỉ thấp hơn hắn một chút, nhưng cũng có 1m75 trở lên, thân hình rắn chắc, hơn nữa đã là hậu kỳ luyện khí tầng chín rồi. Chỉ thiếu chút nữa sẽ là Trúc Cơ. Đương nhiên đây chỉ là cách nghĩ của Diệp Mặc, có người đã hoàn thành luyện khí tầng chín rồi nhưng cả đời cũng không có cách nào thăng cấp lên Trúc Cơ.

Trái lại em gái của y Hạ Bình Nhi, dáng người không thấp hơn anh mình là bao, cũng có tu vi luyện khí tầng năm rồi. Chỉ là Hạ Bình Nhi trông rất bình thường, trên mặt còn có tàn nhang, nhưng xem ra rất thẹn thùng, luôn theo sau anh cô ta, không dám nói lời nào, Diệp Mặc chỉ thoáng quan sát cô ta, thì mặt cô ta đã đỏ bừng lên rồi.

Hạ Trọng Phỉ nghe xong lời nói của Diệp Mặc, liền vui mừng nói:

- Này anh, đường đến Thượng Nguyên Kiếm Phái còn tới gần ba bốn ngày. Do người trên đường quá nhiều, cũng khó tránh khỏi có vài người có tâm đồ bất chính, nếu anh không ngại, năm người chúng ta có thể hợp thành một nhóm.

Diệp Mặc nghe đến đây liền bừng tỉnh, hóa ra Hạ Trọng Phỉ để ý đến tu vi của hắn, tu vi luyện khí tầng tám của hắn, người ở đây không phải không có, nhưng cũng không nhiều. Đa số các tu sĩ hậu kỳ luyện khí, đều đã kết nhóm với người khác rồi.

- Được.

Diệp Mặc liền đồng ý, dù gì thì có một người hiểu rõ nơi này, đối với Diệp Mặc mà nói cũng có thể thăm dò thêm một vài tin tức.

- Tôi tên Diệp Mặc, đây là vợ tôi Tống Ánh Trúc, đây là em gái tôi Diệp

Lăng.

Diệp Mặc liền giới thiệu hai người bên mình cho Hạ Trọng Phỉ.

Tuy Hạ Bình Nhi rất nhát, nhưng lại không phải là người hướng nội, đã nhanh chóng chuyện trò vui vẻ với Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, tuy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng không hiểu ngôn ngữ ở đây, nhưng dưới sự chỉ dạy của Hạ Bình Nhi, thêm vào ngôn ngữ ở đây có chút tương đồng với tiếng Trung, nên cũng tiến bộ nhanh chóng.

Diệp Mặc thông qua cuộc trò chuyện với Hạ Trọng Phỉ, cũng hiểu được thực lực của Thượng Nguyên Kiếm Phái, nghe nói có một Nguyên Anh lão tổ, hơn nữa còn có bốn mươi vị cao nhân Kim Đan, tu sĩ Trúc Cơ nghe nói có gần trăm người, tu sĩ ở kỳ luyện khí càng nhiều không kể xiết. Là một đại môn phái chính tông.

Hơn nữa Diệp Mặc còn từ miệng của Hạ Trọng Phỉ biết được, sự phân hóa đẳng cấp tông môn ở Bắc Vọng Châu giống với Đông Huyền Châu nơi hắn ở, đều phân thành chín sao.

Sở dĩ Thượng Nguyên Kiếm Phái có thể xưng là tông môn lớn, là bởi vì Thượng Nguyên Kiếm Phái thuộc vào tông môn bốn sao ở Bắc Vọng Châu. Tuy chỉ là tông môn kế cuối trong tông môn bốn sao, nhưng dù sao cũng được coi là tông môn bốn sao rồi.

Năm người vừa nói, vừa đi, cũng không cô đơn. Chỉ là Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng trải qua một ngày tìm hiểu ngắn ngủi, cuối cùng đã hiểu rõ Diệp Mặc không nói dối, cũng coi như hiểu được nơi đây là một nơi thế nào rồi.

Vì dọc đường bọn họ không chỉ một lần nhìn thấy cảnh ỷ mạnh hiếp yếu, những tu sĩ luyện khí tầng cao sau khi kết thành nhóm không ngừng đòi tiền trà nước của các tu sĩ cấp thấp, nếu không đưa, nhẹ thì đả thương, nặng thì giết người.

Một vài tu sĩ cấp thấp không có cách nào, chỉ có thể giao linh thạch hoặc của cải khác ra, theo sau đội ngũ của các tu sĩ cấp cao để được bảo vệ.

- Những người này đúng là không biết xấu hổ mà…

Tống Ánh Trúc nhìn thấy một tên thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi vì không có linh thạch để nộp phí bảo vệ, bị người ta giết ngay tại chỗ, cô ta liền cảm thấy không thoải mái mà nói một câu.

- Chị Ánh Trúc, anh em nói chuyện này không thể nói nhiều…

Hạ Bình Nhi vội ngăn Tống Ánh Trúc nổi giận.

- Này hai cô em xinh đẹp, thế nào, không phục đại gia ta giết người à?

Tên tu sĩ vừa giết người thiếu niên kia đã nghe thấy lời nói của Tống Ánh Trúc, và bước tới.

Bốn người phía sau y thấy vậy liền nhao nhao đi về phía Diệp Mặc, năm người này đều là tu sĩ luyện khí tầng tám trở lên, thậm chí còn có hai tu sĩ hậu kì luyện khí tầng chín.

- Ông đây ta vốn thấy bên mấy người có một tu sĩ luyện khí tầng chín, không muốn gây chuyện, không ngờ đại gia còn chưa kiếm chuyện, thì cô em đã kiếm chuyện trước rồi. Lấy nhẫn trữ vật của mấy người ra trước đi, cô em nhiều chuyện kia đi với ta một chuyến, lát nữa sẽ thả về, chuyện này coi như là xong.

Tên tu sĩ hậu kỳ luyện khí tầng chín vừa giết người kia rất kiêu ngạo liếc mắt nhìn Tống Ánh Trúc một cái, sau đó nhìn chằm chằm vào Hạ Trọng Phỉ.

Tên tu sĩ này nói xong, liền cùng với bốn tu sĩ còn lại chặn đường của năm người Diệp Mặc, tỏ vẻ ăn chắc năm người Diệp Mặc. Trên thực tế bọn họ quả thật có năng lực này, vì bên phía Diệp Mặc, ngoài Diệp Mặc là luyện khí tầng tám, còn có Hạ Trọng Phỉ là luyện khí tầng chín ra, ba cô gái còn lại gần như có thể bỏ qua không tính.

Những người chung quanh thấy năm người này nhắm vào năm người Diệp Mặc, liền nhao nhao tránh đường. Năm người này trên đường đi, không biết đã đánh cướp bao nhiêu người rồi, không ai muốn có liên can gì tới bọn họ, càng không muốn do không cẩn thận mà bị bọn họ nhắm vào.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Sắc mặt của Hạ Trọng Phỉ thay đổi, liền tiến lên trước chắp tay nói:

- Các vị sư huynh, vừa nãy chỉ là lời nói vô ý, xin đừng chấp nhất, ở đây tôi còn có mười miếng linh thạch hạ phẩm, bằng lòng…

- Dừng lại, mười miếng linh thạch hạ phẩm mà muốn chuộc mạng hả? Mày tưởng ông đây là ăn mày à.

Tên tu sĩ luyện khí tầng chín cầm đầu nói một cách khinh thường.

- Xin lỗi, em…

Tống Ánh Trúc có chút lo lắng nhỏ giọng nói một câu bên cạnh Diệp Mặc, cô không ngờ rằng, chỉ một câu nói không phục lúc nãy, lại gây ra chuyện lớn thế này.

Diệp Mặc mỉm cười, lắc tay với Tống Ánh Trúc, sau đó cắt ngang lời của Hạ Trọng Phỉ, bước lên phía trước lạnh nhạt nói:

- Tao không đến tìm mày, mày lại dám đến gây chuyện với tao…

Không chờ nói hết, phi kiếm trong tay Diệp Mặc đã vung lên một đường kiếm nhắm chém vào cổ của tên tu sĩ này.

- Phi kiếm?

Tên tu sĩ này liền kinh hãi, y không ngờ rằng đối phương chỉ là một tên luyện khí tầng tám, lại dám chủ động ra tay, hơn nữa hắn còn có phi kiếm, hắn không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu tránh phi kiếm của Diệp Mặc.

Tuy y đã là luyện khí tầng chín rồi, nhưng là một tán tu, lại không có phi kiếm, đừng nói là y, dù là vài người trong gia tộc tu chân, cũng không thể nói là muốn có phi kiến thì có phi kiếm được. Chỉ có một vài đệ tử nhập môn của môn phái lớn mới có thể có phi kiếm của riêng mình, dù là đệ tự không nhập môn, muốn có được một thanh phi kiếm cũng phải thực hiện nhiều nhiệm vụ của tông môn mới có thể có được.

Nhóm năm người tu sĩ hậu kì luyện khí bọn họ, cũng chỉ có hai người có phi kiếm mà thôi, mà hai người có phi kiếm này đều xuất thân từ gia tộc tu chân.

Nên vừa trông thấy phi kiếm, y liền biết rằng, người mà y kiếm chuyện không đơn giản.

Làm sao Diệp Mặc có thể để y tránh được, phi kiếm càng như đĩa bám riết lấy tên tu sĩ luyện khí tầng chín này, đồng thời lại vung ra hai đường đao gió.

Tuy Diệp Mặc chỉ là luyện khí tầng tám, nhưng tu vi của hắn lại cao hơn những tu sĩ ở kỳ luyện khí rất nhiều, toàn tâm toàn ý giết chết một tu sĩ luyện khí tầng chín, hoàn toàn không có bất kì áp lực gì. Nếu không phải không muốn lộ ra quá nhiều, Diệp Mặc thậm chí có thể giết chết tên này trong nháy mắt.

Nhưng bây giờ cũng giống như giết trong nháy mắt rồi, tên tu sĩ này hoàn toàn không có cách nào tránh khỏi phi kiếm của Diệp Mặc, càng không cần nói là đao gió do Diệp Mặc thông qua chân nguyên tạo ra.

Hai tiếng "bặc, bặc", tên tu sĩ luyện khí tầng chín này bị đao gió của Diệp Mặc chém thành ba khúc, Diệp Mặc thu lại phi kiếm, đồng thời giơ tay lấy túi trữ vật của tên tu sĩ này từ xa, và phóng ra một cầu hỏa thiêu rụi ba khúc thi thể này.

Các động tác vô cùng thành thục, vừa nhìn đã biết là thường làm chuyện này rồi.

Bốn tên tu sĩ còn lại liền im bặt, tu sĩ vây xem ở xung quanh cũng yên lặng như tờ, giết chết một tu sĩ luyện khí tầng chín trong tích tắc, người này có tu vi gì vậy? Đây rõ ràng chính là thân thủ của một tiền bối Trúc Cơ.

Đụng phải thứ dữ rồi, bốn tên tu sĩ kia lập tức rút đi, năm người bọn họ chỉ mới kết nhóm trên đường, sẽ không liều mạng với Diệp Mặc làm gì.

- Đã đến rồi, thì đừng đi vội chứ.

Diệp Mặc vừa kiểm tra túi trữ vật trong tay, vừa uể oải nói…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 835

Phường Thị Tuy Sơn

Chúng ta cùng lên, tao không tin...

Tu sĩ luyện khí tầng chín còn sót lại nghe Diệp Mặc nói, là biết chuyện không thể bỏ qua, ngay lập tức rút phi kiếm ra, liều mạng với Diệp Mặc.

Chỉ có điều y mới nói được nửa câu đã bị phi kiếm của Diệp Mặc chặn họng, y vừa mới tránh được phi kiếm của Diệp Mặc, lại bị đường kiếm quang của phi kiếm âm thầm bắn trúng.

Đây là sau khi Diệp Mặc sửa đổi thuật dùng kiếm "tam sinh kiếm quang", sở dĩ bây giờ đem ra sử dụng, một là thử xem uy lực của kiếm quang thế nào, hai là vừa nãy góc độ mà hắn dùng kiếm kỹ kiếm mang để tàn sát tên tu sĩ kia rất bí mật, đối với người thường thì nó không khác gì so với trảm sát thông thường.

Thấy tên tu sĩ này hoàn toàn không thể chống đỡ nổi kiếm quang của mình, trong lòng Diệp Mặc mừng thầm. Vật này quả là đại sát khí, một ngày nào đó kiếm quang của hắn trở thành mạng lưới thì cho dù đối thủ có nhanh hơn nữa cũng bị chính mình tàn sát.

Lại một tên tu sĩ luyện khí tầng chín bị giết trong nháy mắt, những tu sĩ đứng bên cạnh xem đều không dám đứng quá gần.

Diệp Mặc vẫn thu túi trữ vật, sau đó nhìn ba tên tu sĩ luyện khí tầng 8.

- Tiền bối đây là túi trữ vật của tôi...

Một tên tu sĩ thông minh đã nhanh tay dâng túi trữ vật của mình lên cho

Diệp Mặc, thấy tên tu sĩ đã dâng túi trữ vật của mình lên, hai tên còn lại không nói câu nào, cùng dâng túi trữ vật của mình lên.

Diệp mặc cầm ba túi trữ vật, ném vào chiếc nhẫn của mình, lúc đó mới lạnh lùng nói:

- Cút - Vâng, vâng, đa tạ tiền bối tha mạng...

Ba tên này chạy còn nhanh hơn cả thỏ, đảo mắt liền biến mất mất tăm mất tích, thậm chí còn là hướng về phía phương hướng ngược với Chính Nguyên Kiếm Phái Sở dĩ Diệp Mặc không giết ba tên đó, không phải là vì lương tâm hắn tốt, mà bởi vì hắn biết loại người này không thể giết hết. Ở đây muốn bảo vệ mình không thể dựa vào việc giết người, biện pháp duy nhất chính là tu vi bản thân mình, tu vi bản thân mình khiến kẻ khác khiếp sợ, đó mới chính là vương đạo.

Hạ Trọng Phỉ và những tu sĩ bên cạnh đều kinh hãi nhìn Diệp mặc chằm chằm. Y thực sự là bị Diệp Mặc làm rung động, y chưa từng gặp một tu sĩ luyện khí nào nghịch thiên như Diệp Mặc, đây dường như là Luyện Khi kỳ vô địch.

Y và cô em gái Hạ Bình Nhi ngẩn người hồi lâu không nói câu gì. Vừa nãy y còn đang nghĩ làm thế nào để trả nợ máu cho mấy người này, sau đó y hóa giải ân oán của lời nói này. Nhưng trong nháy mắt tên tu sĩ vô danh đã uy hiếp bọn họ, đã hai chết ba chạy trốn. Năm túi trữ vật đã ở trong tay Diệp Mặc.

Tống Ánh Trúc vui mừng chạy lên ôm lấy cánh tay Diệp Mặc, cô nghe Diệp Mặc nói ở đây những người lợi hại hơn hắn rất nhiều, nhưng khi nhìn thấy Diệp Mặc dễ dàng hạ gục kẻ địch mạnh như vậy, cảm giác xúc động và kiêu ngạo như vậy khó mà che dấu nổi.

- Anh, những người này chẳng qua cũng tầm thường, tại sao mọi người lại chịu để bọn họ bóc lột?

Diệp Lăng cũng không hiểu tiến lên phía trước hỏi.

Chẳng qua cũng tầm thường? Hạ Trọng Phỉ thực sự là bị câu nói của Diệp Lăng đánh bại rồi. Tầm thường là đối với anh Diệp Mặc của các cô thôi, đối với những người ở đây thì là những người võ thuật cao cường nhất rồi.

- Anh Diệp, không ngờ võ công của anh lại lợi hại như vậy, tôi đoán tôi không thể đấu với anh quá ba chiêu. Điều nực cười là trước đây không lâu tôi còn tưởng là võ công của tôi cao cường hơn anh một bậc chứ.

Hạ Trọng Phỉ hổ thẹn nói.

Diệp Mặc vỗ vai Hạ Trọng Phỉ nói:

- Đó là do tôi đánh nhau nhiều, có chút kinh nghiệm, sau này anh đánh nhau nhiều kinh nghiệm của anh cũng sẽ khá lên thôi.

Hạ Trọng Phỉ có chút không đồng tình, nếu nói về chuyện đánh nhau. Kinh nghệm chiến đấu của y không ít hơn người khác, lại còn phải mang theo một cô em gái vướng tay vướng chân, đánh nhau là chuyện cơm bữa.

- Không nói chuyện này nữa, Trọng Phỉ, trời tối rồi, ở đây có chỗ nghỉ không?

Diệp Mặc thì không vấn đề gì, nhưng Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc thì có chút mệt mỏi rồi.

- Có, cách đây khoảng ba dặm về phía trước có một thị trấn, ở đó có khách sạn và quán trọ. Chúng ta nghỉ ở đó một đêm, sáng mai lên đường. Chỉ có điều ở đó thu phí hơi đắt.

Hạ Trọng Phỉ tỏ ra không phải là lần đầu đến nơi này, ngay lập tức nói.

Diệp Mặc ném hai túi trữ vật cho Hạ Trọng Phỉ nói:

- Hai cái này cho anh, còn hai thanh phi kiếm này cũng cho các người.

Loại phi kiếm cấp thấp này thực sự là Diệp Mặc không thèm để ý đến.

Có điều Hạ Trọng Phỉ vội xua tay nói:

- Vật quý như thế này tôi không giám nhận đâu.

Diệp Mặc vỗ vai Hạ Trọng Phỉ nói:

- Chúng tôi đều đã có phi kiếm rồi, nếu hai người không có thì cầm lấy đi, mọi người đều là bằng hữu, không cần phải khách sáo như vậy. Hơn nữa loại phi kiếm này tôi cũng không thích lắm.

Hạ Trọng Phỉ mới hiểu Diệp Mặc không hề để tâm tới loại phi kiếm cấp thấp này, y không từ chối nữa, đón lấy túi trữ vật và phi kiếm mà Diệp Mặc đưa cho y, cảm tạ không ngớt.

...

Phường thị Tuy Sơn là một phường thị tương đối nổi tiếng của Chính Nguyên Kiếm Phái. Không những vì phường thị này đối mặt với tất cả Tu Chân giả dưới Kết Đan, mà còn thường xuyên có những sảm phẩm rất tốt. Ngay cả một số buổi đấu giá lớn đôi khi cũng chọn địa điểm tổ chức tại Phường Thị Tuy Sơn.

Sở dĩ Phường Thị Tuy Sơn náo nhiệt như vậy, nguyên nhân chủ yếu là vì ở đây rất an toàn. Bởi vì phường thị này là phường thị của Chính Nguyên Kiếm phái, vì thế rất ít người giám dở trò ở phường thị. Rất nhiều tán tu, còn có một số tu sĩ luyện đan, luyện khí thậm chí là luyện chế bùa ở đây mưu sinh.

Diệp Mặc và Hạ Trọng Phỉ mấy người lúc này đi vào Phường Thị Tuy Sơn, nếu không phải lúc nãy Diệp Mặc cướp mấy cái túi trữ vật, thì ngay cả phí vào cửa cũng không đủ, vào Phường Thị Tuy Sơn mỗi người cần một viên Linh thạch hạ phẩm.

Diệp Mặc đã cướp 11 túi trữ vật, sau khi cho Hạ Trọng Phỉ hai cái vẫn còn lại chín túi trữ vật, chín túi trữ vật này tổng cộng Diệp Mặc thu được 172 viên linh thạch, cộng với ba viên có từ trước đó, hiện tại Diệp mặc cũng có 175 viên linh thạch.

Mấy túi trữ vật này quả là cấp thấp, Diệp Mặc ngoại trừ gặt hái chỗ linh thạch này ra, các thứ đồ còn lại Diệp mặc căn bản không thèm để mắt tới.

- Phồn hoa quá.

Đây là cảm nhận đầu tiên sau khi Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tới phường thị.

Diệp Mặc đã từng đi qua một số phường thị, nhưng cũng cảm thấy tạm được. Nhưng Phường thị Tuy Sơn thực sự là rất phồn hoa, quả thực là giống như một thành phố trung bình vậy, ở đó các ngành nghề đều có, đương nhiên là đều có liên quan tới tu chân.

Năm người vào một khách sạn hạng sang, cũng cần mỗi người tối ba viên linh thạch hạ phẩm. Sau khi Diệp Mặc mua cho Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng mỗi người một chiếc áo lót phòng ngự loại rẻ nhất thì số linh thạch đã xài hết sạch.

Dưới "Thông Minh Thạch" dày đặc và Thông Minh Trận Pháp chiếu rọi xuống, khiến ban đêm ở phường thị giống như ban ngày, không khiến người ta cảm thấy chút tối đen nào.

Vì thế cứ cho là buổi tối, buổi tối Phường thị Tuy Sơn vẫn náo nhiệt như thường, lượng người không hề ít hơn ban ngày.

Diệp Lăng chưa từng tu luyện qua, tu vi của Tống Ánh Trúc cũng rất kém, họ theo Diệp Mặc từ Lạc Nguyệt tới Phường thị Tuy Sơn, ngoại trừ khoảng thời gian chênh lệch ở đây, không biết chừng đã qua hai ngày trời, nếu nói là không mệt là điều không thể.

Vì thế sau khi họ vào khách sạn đều nghe theo sự dặn dò của Diệp Mặc

bắt đầu đi nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc lại rời khỏi khách sạn, hắn hiểu rõ hơn Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc rằng trong này không có linh thạch, giống như là cuộc sống không có tiền, tiến nửa bước cũng khó.

Diệp Mặc rời khỏi khách sạn là muốn đi xem có thể bán chút đan dược của mình không, kiếm chút linh thạch để tiêu. Đương nhiên "Vạn Năm Thạch Duẩn Tủy" và "Trú Nhan Đan" của hắn chỉ đem ra một giọt hoặc một viên cũng sẽ có được cả đống thạch linh tiêu không hết rồi. Nhưng Diệp Mặc biết nếu hắn làm như vậy thì giống như người đã chết.

Hiện giờ trên người Diệp mặc khoác một cái túi trữ vật bình thường, nhưng trong túi trữ vật có mấy chục viên "Bồi Nguyên Đan" và một ít "Đại Bồi Nguyên Đan" đây là những thứ mà tối hôm nay hắn muốn bán.

Ở trong một con hẻm của phường thị, Diệp Mặc bày sạp hàng của mình. Có thể coi là phường thị này là của Chính Nguyên Kiếm Phái, có cao thủ Kim Đan chấn giữ, nhưng Diệp Mặc biết khi đối mặt với sự tranh cãi về lợi ích, tính mạng cũng bị coi như con kiến.

Sạp hàng ở Phường thị Tu chân và thế tục không giống nhau, cứ cho là sạp hàng của Diệp Mặc bày ở góc khuất nhất nhưng không lâu sau đó đã có người qua lại.

- Bồi Nguyên Đan, Đại Bồi Nguyên Đan... đan được này bán thế nào?

Vị khách đầu tiên là một tên tu sĩ tầng 6, y vừa nhìn thấy đan dược trên sạp hàng của Diệp Mặc liền bước nhanh đến.

Hai loại đan dược này đều là những loại đan dược cần thiết cho tu sĩ trong thời luyện khí kỳ, hơn nữa Đại Bồi Nguyên đan là loại đan dược chủ yếu phổ biến sau kỳ luyện khí. Tuy ở một số cửa hiệu đan dược cũng có thể mua được loại đan dược này, nhưng là một tán tu đương nhiên y biết những

đồ bày bán trên vỉa hè sẽ rẻ hơn trong cửa hàng rất nhiều.

-

"Bồi Nguyên Đan" - một viên hai mươi linh thạch hạ phẩm, "Đại Bồi Nguyên đan" - một viên ba mươi linh thạch hạ phẩm Diệp Mặc đã từng xem qua ở cửa hiệu đan dược, ở đó "Bồi Nguyên Đan" bán hai mươi lăm viên linh thạch hạ phẩm còn "Đại Bồi Nguyên Đan" bán ba mươi tám viên linh thạch hạ phẩm. Hắn biết giá mình đưa ra không phải là cao.

Quả nhiên là rẻ hơn đan được ở trong của hiệu đan dược từ năm tới tám viên linh thạch, tên tu sĩ luyên khí tầng 6 này nghe nói vậy bỗng nhiên có chút kích động, nên nhớ rằng thông thường đan dược của các sạp bán rong nhiều nhất cũng chỉ có thể giảm được hai viên thạch linh mà thôi. Nếu như chỗ thạch linh này là thật thì quả là vớ bở rồi.

- Vị sư huynh có thể cho ta xem đan được được không?

Tên tu sĩ luyện khí tầng 6 khống chế sự kích động của bản thân, hạ giọng hỏi một câu.

- Đương nhiên là được.

Diệp Mặc không hề lưỡng lự cầm một viên "Bồi Nguyên Đan" và một viên "Đại Bồi Nguyên Đan" đưa cho tên tu sĩ.

Tên tu sĩ này cầm lấy đan được ngửi ngửi, khi y cảm nhận được mùi vị của đan được, nhất thời xúc động thốt lên một tiếng, - Bồi Nguyên Đan thượng đẳng…

Nhưng y biết không nên thốt lên như vậy, vội nói:

- Tôi mua ba viên Bồi nguyên Đan, còn Đại Nguyên Đan tôi lấy một viên...

Có điều không đợi y nói hết, lập tức xuất hiện mấy tên tu sĩ luyện khí

hậu kỳ, đường như bọn họ đều nghe thấy câu nói cuối cùng của tên tu sĩ kia "Bồi Nguyên Đan thượng đẳng..."

Tu chân phường thị và thế tục phường thị giống nhau, con người đều thích những nơi vui vẻ và náo nhiệt, khi biết đan được mà Diệp Mặc tung ra là đan dược thượng đẳng, thì mười viên "Bồi Nguyên Đan" và mười viên "Đại Bồi Nguyên Đan" bán hết rất nhanh.

Trong nháy mắt đã có trong tay năm trăm viên linh thạch, Diệp Mặc thầm than cuộc sống luyện đan sư quả thực là tốt.

Một số tu sĩ không mua được đan dược không bằng lòng ra đi, Diệp Mặc cũng không quan tâm tới chuyện đó, hắn dọn dẹp sạp hàng đơn giản của mình, đang định ra đi thì bị hai người ngăn lại...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 836

Rắn Địa Phương

Thằng kia từ nơi khác tới hả, dám bày hàng kiếm tiền ở chỗ của tao mà không nộp phí đã đòi đi à, cũng khinh thường người khác quá rồi đấy.

Hai tên chặn đường Diệp Mặc đều là luyện khí tầng chín, thậm chí còn có một tên là luyện khí đại viên mãn tầng chín.

Dễ nhận thấy bọn chúng thấy Diệp Mặc trong thời gian ngắn kiếm được mấy trăm linh thạch thì trong lòng liền nảy sinh ý kiến. Huống hồ chúng sớm đã nhận ra Diệp Mặc là người địa phương khác mà lại vẫn chưa đưa ra giấy cho phép bán hàng lâu dài ở phường này.

Phải biết rằng một người tu sĩ luyện khí sở hữu mấy trăm linh thạch đã được xem là giàu có rồi. Phần lớn những tu sĩ luyện sĩ đến mấy chục linh thạch cũng không có, vì sau khi tìm được linh thạch thì lập tức đổi đan dược tu luyện rồi.

Nếu ở bên ngoài thì hắn sớm đã động thủ với hai tên côn đồ tìm hắn đòi tiền trà nước này rồi.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết đây là phường thị Tuy Sơn, là địa bàn của người khác, cho dù hắn có khỏe tới đâu thì trong địa bàn cuả tu sĩ Kim Đan cũng chỉ có thể khiêm tốn.

Tuy biết rõ nơi này và hai tên này chả có quan hệ gì nhưng Diệp Mặc vẫn đưa hai mươi viên linh thạch cho chúng, - Đã vậy thì hai mươi viên linh thạch này xem như là tiền phí vậy.

- Hừ Một tên tu sĩ thấy Diệp Mặc chỉ đưa ra có hai mươi viên linh thạch

thì lập tức hừ lạnh một tiếng, đưa tay gạt tay cầm linh thạch của Diệp Mặc, thực cảm thấy khó chiu với việc chỉ đưa ra có chút linh thạch.

Thấy hai tên này còn muốn nhiều linh thạch hơn, Diệp Mặc không chút suy nghĩ liên thu hai mươi viên linh thạch lại.

Tên tu sĩ đánh về phía Diệp Mặc thấy cú đánh của mình là vô ích, mà thậm chí ngay cả hai mươi viên linh thạch Diệp Mặc cũng thu lại luôn, thì lập tức giận giữ muốn động thủ. Nhưng tên tu sĩ luyện khí tầng chín đứng bên cạnh y liền ngăn lại, - Đợi đã Mẫn sư huynh.

Tên tu sĩ gọi tên Mẫn sư huynh lại với ánh mắt sắc lạnh nhìn Diệp Mặc nói:

- Tôi là Thái Kinh, đây là sư huynh của tôi Mẫn Pháp Vũ. Vị bằng hữu này vừa tới phường thị Tuy Sơn có lẽ vẫn chưa biết về những quy tắc ở đây. Phường thị Tuy Sơn là phường thị chịu sự quản lý của Chính Nguyên Kiếm Phái chúng tôi, mỗi người buôn bán ở đây đều phải nộp một khoản phí quầy hàng nhất định, nếu bằng hữu không muốn lấy ra thì chúng tôi có quyền động thủ.

Diệp Mặc cười nhạt, với kinh nghiệm của hắn thì làm sao mà không nhận ra những lời nói của Thái Kinh là cố làm ra vẻ. Phường thị thu phí quầy hàng là sự thật, Diệp Mặc cũng biết điều đó, nhưng quầy hàng của hắn mới mở ra chưa được một giờ, cứ cho là phải thu phí thì cũng không tới mức quá cao. Huống hồ hắn dám khẳng định hai tên này không phải nhân viên quản lý của phường thị, hai tên này cũng chỉ muốn lừa chút tiền của mình mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc không muốn rách việc, hắn vốn chỉ định tới Chính Nguyên Kiếm Phái thôi, trước khi vào Chính Nguyên Kiếm Phái mà đắc tội với người thì chả phải việc gì tốt lành cả.

- Nói xem phí quầy là bao nhiêu tiền.

Nếu đối phương là người của Chính Nguyên Kiếm phái thì Diệp Mặc

đưa ra chút linh thạch coi như xong.

- Nghe nói anh vừa bán được năm trăm viên linh thạch, tất nhiên chúng tôi cũng chỉ muốn một phần nhỏ thôi. Hay anh đưa ra hai trăm bốn mươi viên linh thạch chúng ta kết bằng hữu, lần sau anh bán hàng tôi có thể bảo kê cho anh.

Thái Kinh thấy sau khi nói ra Chính Nguyên Kiếm phái thì đối phương có vẻ yếu thế liền ngạo nghễ nói Mẫn Pháp Vũ nghe Thái Kinh chỉ lấy có 240 viên linh thạch thì trong lòng không đồng ý. Từ trang phục trên người có thể nhận ra Diệp Mặc là người nơi khác tới, nhưng Tháisư đệ lại chỉ đòi có 240 viên linh thạch. Nếu để y nói thì ít nhất y cũng đòi 400 viên mới cho qua. Tin là tên tán tu ngoại địa này cho dù có lừa hắn một phen thì hắn cũng không dám nói năng gì.

Người xung quanh nghe thấy câu nói của Thái Kinh và Mẫn Nguyên Pháp thì đều biết hai tên này đang lừa tên tán tu ngoại địa này.

- Ngần này thôi à?

Khi nghe thấy đòi 240 viên linh thạch Diệp Mặc ngược lại lại rất bình tĩnh. Đã để cho thể diện mà không cần, thì hắn không cần phải cho hai tên này thể diện nữa. Hắn không tin ngoài Chính Nguyên Kiếm Phái lại không có nơi nào nhận đệ tử nữa.

Thấy câu nói của Diệp Mặc, Thái Kinh biết có thể y lấy quá ít rồi, nếu y đòi nhiều thêm nói không chừng Diệp Mặc cũng đồng ý. Nhưng lời đã nói ra rồi y cũng ngại nói lại, chỉ nói:

- Đúng thế, đúng ngần ấy, xem như là chiếu cố những tán tu ngoại lai các anh vậy.

- Cút Diệp Mặc quát lạnh một tiếng. Đã trở mặt rồi thì hắn chẳng giữ thể diện cho ai hết.

Mẫn Pháp Vũ nghe lời nói của Diệp Mặc xong thì sửng sốt, ngược lại

còn lập tức hiểu ý của Diệp Mặc, gã mặt đỏ tía chỉ Diệp Mặc phẫn nộ quát:

- Mày cái đồ rác rưởi, mày nói cái gì? Mẹ nó...

Mẫn Pháp Vũ không đợi nói xong đã kìm không nổi xông về phía Diệp Mặc. Tuy phường thị không cho phép đánh nhau. Xong là một đệ tử ngoại môn của Chính Nguyên Kiếm Phái lại bị một tên nhãi danh chửi cút thì gã không thể nào nhịn được lỗi nhục này.

Dưới sự phẫn nộ, tay của Mẫn Pháp Vũ vẫn chưa đánh tới được người Diệp Mặc, Diệp Mặc đưa tay lên là hai bạt tay Bốp bốp Hai tiếng giòn vang, chân nguyên hộ thân của Mẫn Pháp Vũ không thể chống đỡ nổi bị hai tát của Diệp Mặc đánh bay ra xa mấy trượng, đập vào vòng bảo vệ của một quầy hàng khác rồi bắn trở lại.

Những người xung quanh trông thấy cảnh tượng này trong nháy mắt liền yên lặng. Tên ngoại lai này lại dám đánh đệ tử của Chính Nguyên Kiếm phái ở ngay tại phường thị Tuy Sơn này, quả thực là chống đối với trời rồi.

- Mày muốn chết à...

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Mẫn Pháo Vũ lau qua khóe miêng. Mặt gã không những bị Diệp Mặc đánh cho hộc máu mà còn gãy mấy cái răng. Làm gã trở lên điên cuồng. Ở trong phường thị Tuy Sơn lại bị một tên ngoại lai ăn hiếp thì làm sao mà được chứ.

Thái Kinh cũng kịp phản ứng, trong lúc Mẫn Pháp Vũ đứng dậy thì y rút phi kiếm đâm về phía Diệp Mặc.

- Chuyện gì thế này?

Bên này huyên náo như vậy rất nhanh đã có người chú ý tới, hai tên tu sĩ mặc trang phục chấp pháp của phường thị đi tới.

Thấy hai tu sĩ này đi tới, Thái Kinh liền dừng bước, còn Mẫn Pháp Vũ thì xông tới bên Diệp Mặc.

Mẫn Pháp Vũ khinh tu vi của Diệp Mặc không cao bằng gã, nên càng tập trung chân khí toàn lực xuất chiêu. Diệp Mặc cười nhạt, chân nguyên của hắn trong thời gian ngắn đã phong bế chân khí của Mẫn Pháp Vũ, đồng thời tung một cước đá vào ngực Mẫn Pháp Vũ.

Giống kiểu tồn tại luyện khí cuối tầng chín này của Mẫn Pháp Vũ, thì trong mắt Diệp Mặc chả có chút áp lực nào cả.

Mẫn Pháp Vũ bị Diệp Mặc đá văng ra một lần nữa, ngã ngay giữa ngã tư đường, một lúc lâu sau cũng không đứng lên được. Lúc này gã mới nhận ra chân khí của mình kém hơn đối phương rất nhiều, thậm chí không thâm hậu bằng 1 phần 3 của đối phương.

- Hừ Sau khi hai tên cháp pháp tới nơi thấy Diệp Mặc vẫn dám hành hung liền hừ lạnh một tiếng, trong lòng Diệp Mặc chấn động, hắn cảm thấy chân nguyên của đối phương thâm hậu hơn mình, lập tức biết đây là tu sĩ Trúc Cơ.

Diệp Mặc nhìn quét qua một lượt, hai người mới tới quả nhiên là một người tu vi sơ kỳ Trúc Cơ và một người là tu vi trung kỳ Trúc Sơ.

- Bành tiền bối, tên này dám gây rối ở phường thị chúng ta, hơn nữa còn đánh con và Mẫn sư huynh...

Thái Kinh không đợi Diệp Mặc nói mà tranh nói trước.

- Là ai sai anh tới gây rối ở phường thị này?

Tên tu sĩ trung kỳ Trúc Sơ kia lập tức nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi. Với y thì chỉ cần Thái Kinh nói nguyên nhân là được rồi, còn về tên tu sĩ ngoại lai Diệp Mặc nói hay không nói cũng không quan trọng. Tuy Thái Kinh và Mẫn Pháp Vũ là bóc lột tu sĩ bên ngoài, nhưng y cũng không thể nói giúp Diệp Mặc. Vì sau sự việc Thái Kinh đều sẽ hiếu kính bọn họ Diệp Mặc

biết bọn này đều là một phe, nếu ở bên ngoài đồng hoang thì tên tu vi sơ cấp Trúc Cơ hắn có thể xử lý được, nhưng cộng thêm tên tu vi trung kỳ Trúc Cơ thì hắn chắc chắn không có cơ hội nào.

Biết rõ đối phương là cường quyền, nhưng Diệp Mặc không thể không giải thích, chỉ là Diệp Mặc vừa giải thích được một nửa thì bị tên tu vi trung kỳ Trúc Sơ kia cắt ngang.

- Không cần nhiều lời, chúng ta vừa nhìn thấy anh động thủ, giờ anh đi một chuyến với bọn ta.

Diệp Mặc thầm nói không tốt, nếu lần này mà đi thì hắn làm gì còn mạng này nữa chứ? Nếu chỉ có nột mình thì hắn đã chuẩn bị trốn rồi, nhưng còn cả Tống Ánh Túc và Diệp Lăng.

Lúc này người vây quanh xem càng ngày càng đông, sau khi nghe được tin Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc cùng anh em Hạ thị cũng chạy tới, khi Hạ Trọng Phỉ thấy Diệp Mặc đang đối đầu với hai tên quản sự Trúc Sơ, thì trong lòng lập tức chìm xuống.

- Anh, chuyện gì vậy?

Diệp Lăng khẩn trương nắm lấy áo của Diệp Mặc, cô đã nghe được những nghị luận của những người xung quanh, nói hai người quản sự này là tiền bối Trúc Sơ.

Diệp Mặc thuận tay kéo Tống Ánh Trúc, cho dù chạy trốn không được thì hắn cũng đang chuẩn bị trốn rồi. Cùng đi tới địa bàn của tu sĩ Trúc Sơ cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không sống được.

- Ánh Trúc, chúng ta đi...

Diệp Mặc kéo Tống Ánh Trúc muốn rời đi.

- Ha ha! Nếu mày một tên tu sĩ luyện khí tầng chín mà có thể chạy thoát trước mặt tao, thì Cung Bân này không phải sống uổng những năm qua sao.

Tên tu sĩ sơ kỳ Trúc cơ nhìn thấy việc làm của Diệp Mặc cười lớn, khí thế khắp người lập tức nổi lên.

Tu sĩ luyện khí ở xung quanh bị khí thế Trúc Cơ của Cung Bân đè nén nhào nhào lùi về sau.

Diệp Mặc chỉ là bảo vệ ccho Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, hắn biết hắn là tu sĩ luyện khí kỳ, tuy có thể điều ra khí thế để không thua đối phương nhưng trong thời khắc này không thể nào làm như vậy được. Tu sĩ Luyện khí mà chân khí chuyển đổi thành chân nguyên, một khi mà bị kẻ khác phát hiện, chắc chắn có người sẽ đi điều tra.

Có thể do nơi này quá đông người, lại một luồng thần thức khí thế hùng mạnh quét qua, Diệp Mặc rùng mình, hắn lại thu lại thần thức của mình. Thần thức của hắn đã không thuộc về tu sĩ sơ kỳ Trúc cơ, luồng thần thức quét qua này hắn liền biết đối phương ít nhất cũng là một tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

Tên tu sĩ Trúc cơ vừa nãy đang cười rồi phóng ra khí thế, sau khi cảm nhận được luồng khí thế này, thì lập tức thu hồi khí thế của mình lại, lại càng cúi đầu thận trọng đứng sang một bên, dường như nhường cho vị tiền bối qua đường này qua trước.

- Ơ...

Cùng với một tiếng kinh ngạc, có hai tu sĩ một nam một nữ đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

người nữ đó xem ra cũng đã ngoài bốn mươi, cô vừa tới đã nắm lấy cổ tay Diệp Lăng, Diệp Mặc thậm chí cơ hội để ngăn lại cũng không có.

Một lát sau, cô ta thể hiện vẻ kinh ngạc - Tam hệ mãn linh căn? Làm sao có thể chứ...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 837

Chia Tay

Đối với 90% người mà nói, hoặc không có linh căn hoặc linh căn nào đó gần với mãn linh căn. Nhưng nếu người nhiều linh căn nhiều nhất chỉ là một loại linh căn gần với mãn linh căn mà thôi, tuyệt đối không thể tất cả đều là mãn linh căn được. Hơn nữa phần lớn có linh căn gần với mãn linh căn đều là đơn linh căn, người có nhiều linh căn rất ít gần với mãn linh căn.

Cho nên bình thường linh căn càng nhiều thì tư chất càng kém, nhưng nếu đa linh căn đều đầy thì lại là một chuyện khác. Có rất nhiều linh căn tam hệ, nhưng mãn linh căn tam hệ lại cực kì ít, hoặc ít hơn cả so với đơn linh căn.

- Thế cũng không phải là không thể được, lúc trước tôi nghe nói Thượng Vân Tông đã từng xuất hiện tu sĩ mãn linh căn tứ hệ. Lúc đầu hắn tu luyện là mộc hệ, sau cùng tốc độ tu luyện của hắn lại nhanh hơn so với mộc linh căn đơn thuần. Nếu cô bé này thật sự là mãn linh căn tam hệ thì đích thực là đệ tử thiên tài rồi.

Tên đàn ông đứng bên cạnh nói chen một câu vào.

Người nữ này vừa nghe xong tên kia nói thì lập tức lấy ra một dụng cụ thử nghiệm linh căn nói với Diệp Lăng:

- Đưa tay của cô vào đi.

Lúc này Diệp Mặc cũng không cản lại, hắn biết dù có ngăn lại thì cũng không có cách nào mà ngăn được. Tu vi của hắn trong mắt của tu sĩ Kim Đan chỉ là tùy tay là có thể giết được. Tuy Diệp Mặc biết người nữ này

không có ác ý gì, nhưng trong lòng hắn vẫn không thoải mái. Thực lực, nếu thực lực của hắn mạnh tới một trình độ nhất định thì bất kể đối phương có ý định gì đi nữa hắn cũng có thể đưa Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc rời đi.

Diệp Lăng cho tay vào dụng cụ thử linh căn, quả nhiên trên nó cho thấy tam hệ linh căn thủy, hỏa, mộc; hơn nữa đều là mãn linh căn.

Dụng cụ thử linh căn này tốt hơn nhiều so với cái mà Vân Tử Y tặng Diệp Mặc.

- Quả nhiên là mãn linh căn tam hệ.

Người nữ kia vui mừng nói, nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn thấy Tống Ánh Trúc thì ngây người ra. Lại lấy dụng cụ thử linh căn nói với Tống Ánh Trúc:

- Cô cũng thử đi.

- Không ngờ lại là một song linh căn kim thủy, hơn nữa kim linh căn gần đầy...

Người nữ này lại càng trở lên hưng phấn. Cô không ngờ vừa ra đã phát hiện hai đệ tử tu chân ưu tú này, điều này khiến cô khó mà tin được.

- Hai ngươi có bằng lòng làm đệ tử của ta không?

Người nữ này xúc động đến giọng nói cũng có chút không bình thường. Tuy cô là trưởng lão Kim Đan của Chính Nguyên Kiếm Phái, nhưng vì hiện nay những đệ tử có tư chất tốt một chút đều bị các môn phái khác chọn trước rồi.

Mà tu sĩ Kim Đan phải bế quan nhiều năm, nên khó để mà gặp được đệ tử giỏi. Đừng nói đệ tử thuần linh căn ngay cả đệ tử song linh căn cũng rất khó gặp. Huống hồ trong song linh căn có một loại linh căn gần với mãn linh căn, còn một là mãn linh căn tam hệ. Nếu hai đệ tử này được cô thu nhận thì xem như cô có được hai đệ tử tương đương với đơn linh căn rồi.

Tuy người nữ này quá đỗi kích động, nhưng cô vẫn biết mình một tu sĩ Kim Đan thu nhận tu sĩ luyện khí làm đệ tử, họ có mơ cũng không được.

Nghe xong câu nói của người này, mọi người xung quanh đêu nhao nhao thể hiện sự ngưỡng mộ. Chỉ cần không phải là đồ ngốc thì biết ngay một nam một nữ này đều là tu sĩ Kim Đan.

Nhưng vượt quá với dự liệu của cô và mọi người xung quanh là Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cùng lúc lắc đầu.

- Ta là trưởng lão của Chính Nguyên Kiếm phái, Ngu Vũ Thiên, làm đệ tử của ta thì có thể cùng ta chuyển tới Yến Viên Phong tu luyện, vì sao hai người lại không đồng ý chứ?

Thấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cùng lúc lắc đầu thì Ngu Vũ Lăng liền nóng nảy.

Tên đàn ông kia thấy hai người Tống Ánh Trúc lắc đầu vội nói:

- Tu vi của ta còn cao hơn so với Ngu trưởng lão, là phong chủ của Điệp Chướng Phong, hay hai người làm đệ tử của ta, cùng ta Tới Điệp Chướng Phong đi.

- Hàn trưởng lão, sao ông có thể nói như vậy chứ?

Nghe thấy sư huynh đi cùng mình không những không nói giúp mình thì thôi ngược lại lại có ý đinh với Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, thì lập tức cảm thấy không thoải mái.

Tống Ánh Trúc kịp thời phản ứng, cô nhận ra người nữ này vô cùng lợi hại, chồng mình tuyệt đối không đánh thắng được, cô lập thức bước lên hành lễ nói:

- Xĩn lỗi trưởng bối, tôi muốn ở cùng với chồng tôi. Diệp Lăng cũng muốn ở bên cạnh anh trai cô ấy, chúng tôi không muốn xa nhau.

- Chồng của cô?

Ngu Vũ Thiên liền nhìm chằm chằm Diệp Mặc, lập tức nắm lấy cổ tay của Diệp Mặc, nhưng cô thất vọng buông tay ra, - Tạp linh căn, hơn nữa không tinh khiết.

Diệp Mặc nghe xong lời này thật ra hơi sửng sốt, trong lòng tự nhủ mình là tạp linh căn không sai, nhưng linh căn của mình không phải là không tinh khiết. Hơn nữa khiến Diệp Mặc kỳ quái là, Diệp Lăng ăn 'Ngũ nguyên đan" nên, tam hệ mãn linh căn là có khả năng, nhưng về Tống Ánh Trúc mình đã khảo nghiệm qua, song linh căn không giả, nhưng cũng đâu phải mãn linh căn đâu ta - Tên này mặc dù không có tư cách vào nội môn Chính Nguyên Kiếm Phái, nhưng ta có thể nể mặt hai người để hắn vào Chính Nguyên Kiếm Phái làm một đệ tử ngoại môn. Linh căn của hắn rất kém cỏi, dù muốn đạt Trúc Cơ cũng đã rất khó, không cần nói đến Kim Đan, hai người…

Nói tới đây Ngu Vũ Thiên bỏ qua câu nói ba người không phù hợp bên nhau, mà vòng vo nói:

- Chân tu nếu ngày ngày cứ tình tình ái ái sẽ làm đứt con đường của chính mình. Cô còn trẻ sao có nhiều tạp niệm như vậy? Ta tu luyện hơn một giáp rồi mà chưa từng có tạp niệm này.

Diệp Mặc thấy Tống Ánh Trúc còn muốn nói thêm thì ngăn lại nói:

- Ánh Trúc, dù sao anh cũng muốn vào Chính Nguyên Kiếm Phái mà, em và Diệp Lăng có thể làm đệ tử của Ngu tiền bối cũng là may mắn, anh có thời gian còn phải đi tìm Mặc nhi, các em chuyên tâm tu luyện là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc suy nghĩ một chút, Diệp Lặng và Tống Ánh Trúc bái một sư phụ cũng tốt, mình ở Chính Nguyên Kiếm phái cũng chỉ là một nơi đặt chân tạm thời mà thôi, hắn vẫn còn phải đi tìm con gái và mấy người Khinh Tuyết. Nếu cứ mỗi lần ra ngoài đều mang theo Ánh Trúc và Diệp Lăng thì

thật bất tiện.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng sau khi nghe Diệp Mặc nói thì hiểu ngay. Ý của Diệp Mặc là hắn phải không ngừng ra ngoài tìm người cứ phải mang theo bọn họ bên người thì không tiện, dù sao tu vi của các nàng cũng quá thấp mà ở nơi hiểm ác này chỉ cần không cẩn thận là mất mạng ngay.

Hơn nữa cho dù không nói thế này, với tình hình trước mắt nếu không có vị sư phụ Kim Đan này thì hai tên quản sự Trúc Cơ kia cũng không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Nghĩ tới đây Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng vội bước tới trước Ngu Vũ Thiên cúi bái nói:

- Vãn bối Tống Ánh Trúc, Diệp Lăng đồng ý bái tiền bối làm thầy.

Thấy chỉ với một câu nói của Diệp Mặc mà khiến hai cô gái này cùng bái mình làm thầy, Ngu Vũ Cơ liền cảm thấy kỳ quái. Tên này xem ra tu vi cũng rất bình thường, mới là luyện khí tầng 8 nhưng cách xử lý với phụ nữ thật không tồi, lại có thể khiến hai người một mực đi theo hắn, thậm chí đến một sư phụ Kim Đan cũng có thể từ chối.

Tuy cô ta đối với tư cách của Diệp Mặc rất coi thường cũng không thể không thán phục khả năng đối xử với phụ nữ của hắn. Không ngờ lại khiến hai người phụ nữ vừa đẹp người lại đẹp nết một mực đi theo.

Nhưng những ý niệm này Ngu Vũ Thiên rất nhanh đã dẹp sang một bên, cô rất vui vẻ nhìn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng nói:

- Tốt lắm, đã vậy thì giờ hai con đi theo ta.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cùng nhìn về phía Diệp Mặc, Ngu Vũ Thiên nhíu mày. Cô thấy Diệp Mặc thật đáng ghét, tư chất đã kém thì không nói làm gì lại còn khiến hai cô gái tư chất ưu tú do dự lấy hắn làm chủ. Nhưng vì không muốn gây phản cảm cho Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, cô không cần miễn cưỡng. Trong tâm cô đã coi Diệp Mặc là một loại đệ tử rác

rưởi, đợi sau khi đưa Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đi rồi thì tuyệt đối không cho phép họ gặp mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết Ngu Vũ Thiên đã không kiên nhẫn được nữa, nhưng dù cô ta có không kiên nhẫn đi nữa, có những điều Diệp Mặc nhất định phải dặn dò rõ ràng Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng.

- Tiền bối, ba người vãn bối ở tại một quán rượu phía trước cách đây không xa, đợi ba người vãn bối sau khi trả phòng thì sẽ cùng tiền bối tới Chính Nguyên Kiếm Phái.

Diệp Mặc chủ động bước lên nói.

Ngu Vũ Thiên đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Diệp Mặc, ba người bọn họ đến quán rượu đơn giản chỉ là muốn nói những lời thân mật mà thôi. Nếu như về sau không cho Tống Ánh Trú và Diệp Lăng gặp lại Diệp Mặc nữa thì chút thời gian và kiên nhẫn này cô có. Diệp Mặc vừa nói xong cô liền phất tay nói:

- Các con đi đi, ta ở đây đợi các con.

Ngu Vũ Thiên nói xong lạnh giọng quát hai tên quản sự Trúc cơ kia:

- Bọn mày cút ngay, lần nay bọn mày may mắn đấy, nếu ta còn phát hiện bọn mày bất kính với đệ tử của ta thì đừng trách ta không khách khí.

- Vâng, vâng.

Hai tên tu sĩ Trúc cơ cúi đầu rút đi. Tuy trong lòng chửi hai đứa con gái vừa nãy vẫn chưa phải là đệ tử của bà cơ mà, nhưng không dám nói ra.

Hạ Trọng Phỉ giống như đang nằm mơ vậy, bọn họ đến tham gia tuyển đệ tử của Chính Nguyên Kiếm Phái, không ngờ trong phường thị lại gặp được tiền bối Kim Đan, đây vẫn không thấm gì, sau cùng còn có một tiền bối Kim Đan thu nhận Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng làm đồ đệ.

Thấy Diệp Mặc ba người rời khỏi, y cũng lập tức bám theo sau. Y nếu như muốn ở lại Chính Nguyên Kiếm Phái thì lần này nhất định phải kết giao bằng hữu với bọn Diệp Mặc. Hơn nữa hắn cảm thấy Diệp Mặc là người đáng để kết giao bằng hữu, bất luận là vì bản thân hay vì em gái Hạ Bình Nhi y đều không cảm thấy đây là việc mất mặt.

- Cậu chờ chút...

Hạ Trọng Phỉ vừa định đi thì bị Hàn trưởng lão gọi lại, đồng thời ông ta cũng lấy ra một vật thử linh căn đưa cho Hạ Trọng Phỉ nói:

- Còn trẻ mà đã luyện tới hậu kỳ luyện khí tầng 9, để ta xem cậu là linh căn gì?

…

Diệp Mặc đưa Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng về quán rượu, hắn thật sự có đôi lời phải nói với hai người họ.

Sau khi về tới phòng, Diệp Mặc bố trí một trận pháp cách âm xong mới nói với hai người:

- Hai em lần này vào Yến Viên Phong của Chính Nguyên Kiếm phái trong một thời gian ngắn rất khó gặp lại anh, nên hai người phải cố gắng luyện tập.

- Hả? Anh, anh không phải cũng đi Chính Nguyên Kiếm Phái sao? Nếu anh không đi thì em cũng không đi đâu.

Diệp Lăng liền nói.

- Phải đấy, Diệp Mặc nếu anh không đi thì em và Diệp Lăng ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa chứ?

Tống Ánh Trúc hiển nhiên cũng không muốn xa Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Ngu Vũ Thiên kia vì không muốn anh làm chậm trễ việc tu luyện của các em nhất định sẽ không cho các em ra ngoài đâu, nhất định sẽ bắt các em cố gắng tu luyện, một khi phát hiện anh làm lỡ việc tu luyện của cácem về sau chúng ta gặp nhau càng khó hơn. Biện pháp duy nhất là chúng ta phải cố găng tu luyện sớm trở thành Kim Đan là được rồi. Ở đây linh khí nhiều hơn so với Lạc Nguyệt thành, anh nghĩ với tốc độ tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của hai em, nhất định sẽ rất nhanh lên được Trúc cơ.

Thấy bộ dạng không hài lòng của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, Diệp Mặc đành nói:

- Anh không ở Chính Nguyên Kiếm Phái lâu được, anh còn phải đi tìm Ức Mặc và mấy người Khinh Tuyết nữa. Hai em chỉ cần chú tâm tu luyện là được rồi, hai người yên tâm đi, sẽ có một ngày tại mảnh đất này chúng ta sẽ có địa bàn của riêng mình, giống như Lạc Nguyệt thành vậy. Nên, hai em không cần tìm anh, anh sẽ tới đưa hai em đi. Hai em chỉ cần cố găng tu luyện là tốt rồi, chỉ có tu luyện tới trình độ cao hơn mới có thể không cần nhìn sắc mặt người khác...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 838

Vòng Xoáy Tu Luyện Khủng Bố

Đợi lát anh sẽ đem Hồng Mông tạo hóa quyết khắc thành một ngọc giản đưa cho các em, sau này các em tu luyện thì tu luyện Hồng Mông tạo hóa quyết, không cần đi tu luyện pháp quyết Ngu Vũ Thiên dạy. Nhưng một số tu chân pháp thuật, các em có thể tu luyện theo Chính Nguyên kiếm phái đấy. Nhớ kỹ, Hồng Mông tạo hóa quyết không nên để bại lộ, loại pháp quyết này cho dù là ở đại lục Lạc Nguyệt anh phỏng chừng cũng không có.

Diệp Mặc rất là dè dặt trong lời nói.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đương nhiên là người mà Diệp Mặc tin tưởng nhất, cho dù tu vi của Ngu Vũ Thiên cao hơn so với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc mới là người thân của các cô.

Sau khi Diệp Mặc đem pháp quyết tu chân của Hồng Mông tạo hóa quyết khắc thành ngọc giản đưa cho hai người, lại đem linh thạch trong nhẫn của hắn lấy ra hai trăm, sau lại lấy một ít đan dược cho hai người, rồi mới nói:

- Phải luôn nhớ kỹ, ở tu chân không thể tùy tiện tin người khác, người ở đây vì muốn thăng cấp cho mình, đều trở thành kẻ điên.

- Diệp Mặc, anh nói anh có thể đi tìm Ức Mặc họ, anh sẽ đi chỗ nào?

Trong mắt Tống Ánh Trúc lộ ra sự không nỡ, rõ ràng là cô không muốn xa cách Diệp Mặc. Nhưng cô biết Diệp Mặc cần phải làm một số việc, các cô không thể cứ đi cùng Diệp Mặc trầm ngâm một lát mới lên tiếng:

- Hiện tại thực lực của anh còn rất thấp, anh nghĩ sau khi thực lực của

anh cao hơn một chút, anh sẽ tìm kiếm khắp toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt. Anh hy vọng về sau có thể đi Nam An Châu tu luyện, nghe nói linh khí nơi đó mạnh hơn ở đây rất nhiều.

- Anh, anh đi Nam An Châu tu luyện phải mang em và chị dâu đi cùng.

Diệp Lăng nghĩ đến sau này chắc là phải trải qua thời gian dài không gặp anh trai, trong lòng hơi buồn. Nếu không phải Tống Ánh Trúc ở cùng cô, cô một mình sống ở nơi xa lạ. Nói không chừng đã khóc sưng cả mắt.

Diệp Mặc thấy trong mắt Diệp Lăng phảng phất nỗi buồn, trong lòng của hắn thầm quyết định, nhất định phải dày công tu luyện, nơi này không thể so với trái đất, hắn đã có kinh nghiệm tu luyện. Một ngày nào đó, hắn sẽ mang theo Ánh Trúc và Diệp Lăng cùng nhau đi đến nơi nào thì đi.

- Đi thôi, sư phụ của các em khá được, tu chân của bà là pháp quyếtđạo gia chính thống, anh nhìn ra được, đừng để bà đợi lâu.

Diệp Mặc đứng lên. Hắn biết càng nán lại, Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc lại càng không muốn đi.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

...

- Anh Diệp, tôi là thổ và phong hệ song linh căn. Hàn trưởng lão đã nhận em làm đệ tử rồi.

Diệp Mặc vừa mới đi ra bên ngoài, Hạ Trọng Phỉ rất vui vẻ sang đây nói.

Diệp Mặc ngược lại không ngờ tới trí lực của Hạ Trọng Phỉ tốt như vậy, còn có dị phong linh căn. Cứ như vậy, song linh căn cho dù là chưa mãn linh căn cũng xem như là có trí lực tốt rồi.

Hoá ra năm người tạo thành một tổ nhỏ, thoáng cái có ba người bị Kim

Đan trưởng lão nhận làm đệ tử, chỉ có trí lực của Diệp Mặc và Hạ Bình Nhi hơi kém một chút, Hạ Bình Nhi còn tốt, tam hệ linh căn, thuộc loại tư chất rất bình thường, mà Diệp Mặc càng kém.

Hai trưởng lão Kim Đan mang theo năm người rất nhanh tiến vào Chính Nguyên kiếm phái, trong thời gian ngắn, trong hai ngày đã đi hết con đường mà năm người vạch ra.

Ngu Vũ Thiên đem Diệp Mặc và Hạ Bình Nhi cho người quản lý sự vụ ngoại môn tiếp đãi bình thường, bà trực tiếp dẫn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đi đến Yến Viên Phong. Cũng may Diệp Mặc đã đem sự tình nói qua với Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, hai người tuy rằng không muốn rời xa Diệp Mặc. Nhưng biết rằng hiện tại các cô đều phải cố gắng tu luyện.

Hạ Bình Nhi và Diệp Mặc bởi vì là do Trưởng lão Kim Đan dẫn tới, tên quản gia tiếp đãi đệ tử ngoại môn cũng có chút khách sáo.

Diệp Mặc cũng được dẫn tới một gian phòng tu luyện, mặc dù chỉ là một gian có phòng ngự trận pháp đơn giản, nhưng như vậy là quá đủ đối với Diệp Mặc.

Mặc dù nơi mà Diệp Mặc tu luyện nằm tít bên ngoài Chính Nguyên kiếm phái, nhưng linh khí ở đó rất mạnh làm cho Diệp Mặc rất hài lòng hít vào một hơi thật sâu. Linh khí nơi này còn mạnh hơn so với bên ngoài, Diệp Mặc biết nguyên nhân đó là bởi vì nơi này có Tụ Linh trận.

Tuy nhiên đây cũng là đối với Diệp Mặc thôi. Nếu như tu sĩ hàng năm ở trong này tu luyện, thì chỉ thấy linh khí nơi này rất bình thường. Còn Diệp Mặc là từ Địa Cầu đến, nơi đó là nơi rất thiếu linh khí Với hắn mà nói một chỗ tu luyện như vậy, khiến hắn rất mãn nguyện.

Sau khi Diệp Mặc nhận được thẻ bài và trang phục, lập tức liền trở về chỗ tu luyện của hắn, hiện tại hắn ngay cả một phút cũng không muốn bỏ lỡ.

Nhưng khi chân nguyên hắn tiến hành chuyển động chu thiên ở giữa

kinh mạch, lại lập tức hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi liền dừng tu luyện.

Vừa rồi hắn mới chỉ tu luyện trong thời gian ngắn, linh khí bên ngoài phòng rất mạnh đã tạo thành lốc xoáy linh khí ùn ùn kéo tới. Cái loại tiếng động này khiến Diệp Mặc nhớ tới tiếng động Kết Đan khi tu sĩ Kết Đan tu luyện, tiếng động rất lớn.

Khi thần thức của Diệp Mặc cảm nhận được lốc xoáy linh khí này, hắn vừa vui vừa sợ. Hắn vui mừng chính là Tam sinh quyết của hắn đã hấp thu linh khí khủng bố đến như vậy, phải biết rằng hắn vẫn đang Luyện Khí kỳ. Ban đầu ở Thần Châu hay là Địa Cầu thiếu linh khí, hắn còn không có cảm giác gì, nhưng hiện tại linh khí nhiều hơn, lại thể hiện ra rồi.

Diệp Mặc lúc này đại khái có thể phán đoán, pháp quyết mà hắn tu luyện hẳn là nơi có nhiều linh khí, hấp thu nhiều linh khí hiệu quả lại càng mạnh.

Nhưng hắn kinh hãi là, loại tu luyện hình thành lốc xoáy linh khí, chỉ cần trong phút chốt sẽ bị người phát hiện, nếu bị người phát hiện đây là do hắn một tu sĩ Luyện Khí kỳ làm ra, không chừng xương cốt của hắn cũng bị người khác phá tan.

Thực lực, thực lực. Trong lòng Diệp Mặc thầm than, không có thực lực, ngay cả tu luyện cũng không dám rồi.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới dừng lại tu luyện, ngay sau đó, mấy dòng thần thức dũng mãnh liền quét về phía bên này. Diệp Mặc cũng không dám hành động lung tung, thần thức này thậm chí có một dòng mạnh hơn Hàn trưởng lão kia, Diệp Mặc cứ xem như không dùng thần thức đi dò xét, cũng biết đây nhất định là thần thức của tu sĩ Nguyên Anh.

Cũng may một số thần thức sau khi điều tra, đã không phát hiện chỗ nào đặc biệt, nhanh chóng thu hồi thần thức. Diệp Mặc sợ đến nỗi toàn thân toát ra mồ hôi, hắn ngầm vui mừng vì hắn đã sớm dừng tu luyện, nếu chỉ cần hắn chậm trễ một chút, nói không chừng đã bị phát hiện rồi.

Sau khi suy nghĩ, Diệp Mặc nằm xuống, hắn quyết định sáng mai sẽ rời khỏi Chính Nguyên kiếm phái đi tu luyện.

...

Một đêm qua đi, sau khi Diệp Mặc đã nghỉ ngơi, là một đệ tử vừa nhập môn, Diệp Mặc muốn đi ra ngoài nhất định phải nhận được sự đồng ý của cấp trên.

Cũng may Diệp Mặc là do Kim Đan trưởng lão dẫn tới, người quản lý nghe nói Diệp Mặc muốn đi ra ngoài cũng không quá để ý, dù sao Diệp Mặc đã là luyện khí tầng tám, chỉ có điều đối với Diệp Mặc một đệ tử mới muốn đi ra ngoài cần phải đến Nhiệm Vụ Đường nhận nhiệm vụ.

Ở bất kỳ môn phái nào, đệ tử ngoại môn đều là vật hi sinh, loại vật hi sinh này chẳng những thể hiện sự sống mái với nhau giữa hai môn phái lớn, hơn nữa rất nhiều nhiệm vụ cũng là do đệ tử ngoại môn hoàn thành. Đệ tử ngoại môn muốn lấy được tư liệu tu luyện, nhất định phải đi đến Nhiệm Vụ Đường nhận các loại nhiệm vụ mới. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể gia tăng điểm tích lũy, mà tư liệu tu luyện cần dùng điểm tích lũy đến đổi với môn phái.

Đệ tử ngoại môn ở ngoài cực khổ đào dược liệu đem về, còn phải săn bắt được yêu đan, đều bị môn phái thu hồi, ngoại trừ có một phần đổi điểm cho các đệ tử ngoại môn, còn lại đều thưởng cho đệ tử nội môn và đệ tử nồng cốt Có thể nói đệ tử ngoại môn chính là vì đệ tử nội môn và đệ tử nồng cốt mà tuyển nhận, đương nhiên đệ tử nội môn và đệ tử nồng cốt cũng trải qua rèn luyện, nhưng khi bọn họ ra ngoài rèn luyện phần lớn đều được trang bị đầy đủ, tỷ lệ sống sót cao hơn nhiều so với đệ tử ngoại môn.

Như Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng hai người này được Kim Đan trưởng lão nhận làm đệ tử, vậy thuộc loại đệ tử thân truyền, quyền lợi của đệ tử thân truyền và đệ tử nồng cốt không khác biệt lắm, nhưng có khi chế độ đãi ngộ của họ còn tốt hơn so với đệ tử nồng cốt. Rất nhiều đệ tử nồng cốt, sau khi được Kim Đan trưởng lão xem trọng, đều trở thành đệ tử thân truyền.

Nhưng có thể trở thành đệ tử thân truyền đều là những người có trí lực rất nghịch thiên, như Hạ Trọng Phỉ với song linh căn trở thành đệ tử thân truyền, vậy đã là vận may. Y khác với và Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, vì hai người bọn họ đều có mãn linh căn.

Đương nhiên nếu muốn nói còn thấp hơn so với đệ tử ngoại môn, thì phải nhắc tới đệ tử tạp tịch, nhưng đệ tử tạp tịch bình thường cũng không tu luyện, cho nên không có nhiều áp lực bằng đệ tử ngoại môn.

Diệp Mặc sáng sớm đã đi đến Nhiệm Vụ Đường, Nhiệm Vụ Đường đã chật kín người. Chính Nguyên kiếm phái ở Bắc Vọng Châu cũng thuộc môn phái bốn sao, đệ tử ngoại môn gần ngàn người, nhưng nhiệm vụ của môn phái có hạn, nói đúng nếu tới sớm hơn một chút, có lẽ còn nhận được một nhiệm vụ nguy hiểm thấp hơn nhưng có điểm tích lũy lại cao hơn, nếu tới chậm, như vậy thật xin lỗi, chỉ có nhận nhiệm vụ nguy hiểm cao, nhưng có điểm tích lũy lại thấp.

Đương nhiên, đây chỉ là điều tương đối, thông thường nhiệm vụ nguy hiểm càng cao thì có điểm tích lũy cao, nhiệm vụ ít nguy hiểm sẽ có điểm tích lũy thấp. Nhưng hầu như đệ tử ngoại môn bình thường đều là tu vi luyện khí, khi nhận nhiệm vụ, đều xem xét đến tu vi của mình, không ai ngốc đem cái mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa.

Nhiệm Vụ Đường có hai mặt bảng lớn, đều có trận pháp khống chế, trong đó một viết tên top 10 cao thủ Trúc Cơ Kỳ của Chính Nguyên kiếm phái, top 30 cao thủ Luyện Khí kỳ, cái danh sách này được gọi là danh nhân đường của Chính Nguyên. Một cái khác viết địa điểm, thù lao còn có thời gian của một số nhiệm vụ.

Sở dĩ viết tên cao thủ tại Nhiệm Vụ Đường, chính là để đệ tử ngoại môn cố gắng tu luyện, không ngừng tiến bộ. Bởi vì Nhiệm Vụ Đường là nơi mà các đệ tử đến thường xuyên, dường như mỗi đệ tử của Chính Nguyên kiếm phái đều đến Nhiệm Vụ Đường nhận nhiệm vụ.

- Các cậu biết không? Lý Bạch Sâm là xếp hàng thứ nhất trong các tiền

bối môn Trúc Cơ đã bế quan, nghe nói ông ta đã đột phá Kim Đan rồi...

- Lý Tiền bối thật sự là thiên tài mà môn phái chúng ta trăm năm khó gặp, lúc này mới bao nhiêu năm, ông ta đã Kết Đan rồi hả? Lúc trước khi tôi mới đến Chính Nguyên kiếm phái, Lý tiền bối mới chỉ Luyện Khí kỳ, hiện tại tôi vẫn là Luyện Khí kỳ, ông đã Kết Đan rồi...

- Thôi đi anh, cậu giống như gấu, dám so sánh với Lý tiền bối. Biết Lý Bạch Lâm sư huynh không, em của Lý tiền bối, đến đây chưa được nửa năm, hiện tại đã là danh nhân đứng thứ hai trong luyện khí kỳ của Chính Nguyên.

Diệp Mặc nghe những lời nghị luận của mọi người, hắn ngẩng đầu nhìn bảng danh sách kia, quả nhiên phát hiện Lý Bạch Lâm xếp hạng thứ hai, mà người xếp hàng thứ nhất có tên giống một cô gái. Mà trong hàng danh nhân của Trúc Cơ xếp hàng thứ nhất lại là Lý Bạch Sâm.

Nhưng Diệp Mặc không có hứng thú với việc này, hắn quay đầu lại nhìn nơi phát hành nhiệm vụ, hắn tới nơi này là muốn nhận một nhiệm vụ, sau đó đi ra ngoài tu luyện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 839

Ra Ngoài Tìm Đất

Diệp Mặc đứng ở dưới bảng nhiệm vụ xem, phát hiện những nhiệm vụ này đa phần đều thuộc dãy núi Vạn Dược. Diệp Mặc nhớ tới tối hôm qua người quản lý đưa cho hắn một quyển sách giới thiệu, bên trong dường như có giới thiệu dãy núi Vạn Dược, vội vàng lấy cuốn sách nhỏ từ trong túi đựng đồ ra.

Dãy núi Vạn Dược, là một trong mười dãy núi lớn nhất của Bắc Vọng Châu, nơi này không đơn thuần là chỗ cho đệ tử có kinh nghiệm của Chính Nguyên kiếm phái tu luyện, chính là đệ tử của Luyện Cầm Tông, Lưu Vân Tông, Ma Linh Môn, Bắc Lôi Điện và Tông Môn đều trải qua tu luyện ở đây. Bắc Lôi Điện lại là Tông Môn năm sao, nghe nói có cao thủ Hư Thần trấn thủ.

Tuy rằng có nhiều tông môn đều trải qua tu luyện ở dãy núi Vạn Dược, nhưng dãy núi Vạn Dược lại chưa từng được kiểm soát hết. Bởi vì dãy núi Vạn Dược quá lớn, cho dù là trải qua nhiều năm như vậy, nhiều đệ tử cũng trải qua tu luyện ở đây, nhưng cũng chỉ tu luyện ở phạm vi bên ngoài mà thôi, chí ít có hơn phân nửa phạm vi không có cách nào đi vào.

Không có nguyên nhân nào khác, bởi vì dãy núi Vạn Dược tuy rằng linh dược rất nhiều, hơn nữa cơ duyên rất nhiều, nhưng hơn nữa cũng nhiều nguy hiểm, chẳng những có rất nhiều yêu thú, còn có rất nhiều tuyệt cảnh. Những đệ tử hàng năm trải qua tu luyện ở dãy núi Vạn Dược, đều có rất nhiều người bị mất tích không biết rõ nguyên nhân.

- Một nơi tốt đây.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ, nơi này lớn như vậy, nếu như mình đến bên trong tìm một chỗ hẻo lánh tu luyện, chẳng phải sẽ rất ít người phát hiện?

Chính là chỗ này.

Diệp Mặc đóng quyển sổ, xem lại nhiệm vụ trên bảng. Lại phát hiện nhiệm vụ của một người rất ít, phần lớn nhiệm vụ không thuộc dãy núi Vạn Dược.

Lúc Diệp Mặc đang do dự có nên kết hợp với người khác đi làm cùng một nhiệm vụ, chỉ nghe thấy một giọng nói trong trẻo từ bên cạnh truyền đến:

- Vị sư huynh này cũng muốn đi dãy núi Vạn Dược làm nhiệm vụ sao?

Diệp Mặc nghe thấy giọng nói này. Còn tưởng rằng là một Lolita, nhưng khi hắn quay đầu lại nhìn, lại phát hiện ra một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi, làn da hơi đen, dáng vẻ bình thường.

Diệp Mặc vội vàng gật đầu nói:

- Vâng, tôi đang muốn tìm người nhận chung một nhiệm vụ.

Thiếu phụ da hơi đen nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, lập tức khẩn thiết nói:

- Tôi là Liễu Chân Nguyệt. Tôi cùng một vị sư muội còn có hai vị sư huynh nhận lấy một nhiệm vụ là đi dãy núi Vạn Dược thu thập Thái kim liên hoa, đúng lúc thiếu một người, anh có muốn gia nhập không?

- Thái kim liên hoa?

Diệp Mặc đương nhiên nghe nói qua thứ này. Tuy rằng gọi là hoa sen, cũng không phải dược liệu luyện đan, mà là một loại phụ trợ cho luyện khí. Đặc biệt thích hợp luyện chế trang phục phòng ngự cho phụ nữ. Thái kim

liên hoa bình thường sinh trưởng ở nơi âm hàn bên cạnh hồ nước, được xem là một loại đồ khá tốt.

Nếu là Thái kim liên hoa thì không thể nằm ở phạm vi bên ngoài, Diệp Mặc lập tức gật đầu nói:

- Được, tôi sẽ gia nhập đội của các cô, đi thu thập Thái kim liên hoa. Tôi là Diệp Mặc, vừa đến Chính Nguyên kiếm phái.

Liễu Chân Nguyệt thấy Diệp Mặc đồng ý gia nhập hội của các cô, cô rất vui, vội vàng vẫy tay với ba người phía sau. Diệp Mặc tu vi luyện khí tầng tám, đối với đội này mà nói xem như là một trợ lực không nhỏ.

Ba người còn lại đã đến. Dưới sự giới thiệu của Liễu Chân Nguyệt, Diệp Mặc biết rằng trong ba người, người có dáng vẻ trung bình, nhưng làn da trắng hơn Liễu Chân Nguyệt gọi là Tưởng Dị, còn có một người diện mạo khôi ngô tuấn tú gọi là Đồng Tranh Húc. Hai người này đều là tu vi luyện khí tầng chín, còn một người nữ trẻ tuổi thanh tú gọi là Hoàng Phinh.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Hoàng Phinh chỉ mới tu vi luyện khí tầng bảy. Thấp hơn một tầng so với Liễu Chân Nguyệt. Tuy nhiên Hoàng Phinh rất là thích Đồng Tranh Húc anh tuấn, tinh thần của cô gần như dành cho Đồng Tranh Húc.

Sau khi năm người ghi danh, rất nhiều người đến nhận nhiệm vụ và rời khỏi đại sảnh nhiệm vụ. Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc là Đồng Tranh Húc không ngờ lấy ra một loại pháp khí phi hành hạ phẩm, là một chiếc thuyền nhỏ.

Là một đệ tử Luyện Khí kỳ, có thể có một loại phái khí phi hành hạ phẩm, là chuyện khó tưởng. Diệp Mặc ngược lại có cái nhìn khác xưa với Đồng Tranh Húc.

Dường như y thấy sự kinh ngạc của Diệp Mặc, Đồng Tranh Húc lại cười nói:

- Pháp khí phi hành này là của gia tộc tôi đấy, sau khi tôi thành đệ tử nội môn của Chính Nguyên kiếm phái, gia tộc thưởng cho tôi.

- Anh không phải là đệ tử ngoại môn sao?

Diệp Mặc rất là kinh ngạc, hắn biết, đến Nhiệm Vụ Đường nhận nhiệm vụ đa phần là đệ tử ngoại môn, thật không ngờ Đồng Tranh Húc lại là đệ tử nội môn.

Đồng Tranh Húc chỉ cười mà không nói lời nào, y biết y là một đệ tử nội môn lại đi nhận nhiệm vụ cùng với đệ tử ngoại môn sẽ bị mọi người bàn tán, nhưng với y, sự tình này không đơn thuần là đi tiếp nhận nhiệm vụ, tu luyện và kinh nghiệm phải đi cùng nhau, mới có thể tiến bộ. Huống chi, mục đích của y cũng không phải là tìm kiếm Thái kim liên hoa.

- Mọi người lên thuyền đi, chúng ta phải mất hai ngày đường mới vào được dãy núi Vạn Dược.

Sau khi lên thuyền, Đồng Tranh Húc mới nói với mọi người.

Đệ tử ngoại môn của Chính Nguyên kiếm phái rất nhiều người có phi kiếm riêng, dù gì là đệ tử của phái môn phái, dù là đệ tử ngoại môn cũng có rất nhiều tiền. Huống chi một môn phái Kiếm Tu, đương nhiên sẽ lấy kiếm làm chủ.

Ba người còn lại và Đồng Tranh Húc cùng nhau lên phi thuyền, Diệp Mặc lại lắc đầu nói:

- Tôi có phi kiếm, tôi dùng phi kiếm là được rồi.

Mấy người còn lại thấy Diệp Mặc lấy ra phi kiếm, cũng không nói nhiều, dù sao Diệp Mặc và bọn họ đều là lần đầu tiên gặp mặt, có chút e dè và cẩn thận cũng là đều bình thường.

Diệp Mặc lại không nghĩ như vậy, với hắn mà nói có thể dùng phi kiếm của hắn, tuyệt đối sẽ không lên thuyền của người khác.

Hai ngày sau, ba người đã đến dãy núi Vạn Dược, đập vào mắt họ là hàng loạt dãy núi trải dài. Ngoại trừ dãy núi chạy dài ngang dọc ra, còn có rất nhiều rừng rậm và hồ nước, có thể nói nơi này quả thực chính là một địa bàn nguyên thủy.

Sau khi phi thuyền của Đồng Tranh Húc tiến vào dãy núi Vạn Dược, tốc độ chậm lại, Đồng Tranh Húc nhắc nhở:

- Nơi này chẳng những có nhiều yêu thú, hơn nữa còn có một số người núp trong bóng tối chuyên môn đánh lén người khác, cho nên mọi người phải cẩn thận.

Diệp Mặc cùng đi tới, quả nhiên phát hiện rất nhiều yêu thú cấp thấp, tuy nhiên một số yêu thú này bậc cao nhất cũng chỉ là cấp hai mà thôi, thậm chí ngay cả yêu đan đều chưa xuất hiện. Đồng thời cũng nhìn thấy rất nhiều linh thảo cần tìm, thậm chí một số tu sĩ đã vật lộn với yêu thú.

Cũng may Diệp Mặc và năm người cùng một tổ có mục tiêu rõ ràng, đi một mạch không có nán lại. Ngoại trừ dọc theo đường đi gặp một số yêu thú đơn giản cấp thấp ra, cũng không gặp trở ngại gì lớn. Diệp Mặc thậm chí không có ra tay, ngày thứ năm bọn họ đã đến gần một cái hồ lớn đầy sương mù.

Nơi này có lẽ là nơi Thái kim liên hoa sinh trưởng, trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ, hơn nữa thần thức cũng thả đi ra ngoài.

Thần thức của Diệp Mặc hùng mạnh, nhưng hồ này quá lớn khiến cho thần thức của hắn cũng không có cách nào quét đến cuối cùng.

Đồng Tranh Húc để thuyền đậu lại một nơi cách mấy ngàn mét gần hồ, sau đó nói với Diệp Mặc và mấy người:

- Thái kim liên hoa ở phía đối diện hồ này, hơn nữa nơi này còn có một đàn lưng sắt. Tuy cá sấu có nhiều, nhưng con đầu đàng lợi hại nhất cũng chỉ ở cấp hai mà thôi. Chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn là có thể thành

công.

Nói xong Đồng Tranh Húc suy nghĩ một chút:

- Chút nữa khi thu thập Thái kim liên hoa, nhất định phải có người giữ chân cá sấu lưng sắt.

Đồng Tranh Húc còn chưa nói hết lời, Liễu Chân Nguyệt đã nói tiếp:

- Hay tôi cùng Diệp sư đệ hai người kiềm chân cá sấu lưng sắt, dù sao cá sấu lưng sắt nơi này không phải một con hai con, dù là kềm giữ một phần, còn có một số cá sấu còn lại.

- Được, cứ như vậy đi, tôi cùng Tưởng Dị còn có Hoàng Phinh ba người đi hái Thái kim liên hoa, cô và Diệp Mặc sư đệ phải làm chệch hướng cá sấu lưng sắt.

Đồng Tranh Húc nói xong, lập tức phất tay dẫn đầu đoàn đi nhanh về phía hồ đối diện.

Quả nhiên ba người đi được nửa đường, Diệp Mặc đã nhìn thấy Thái kim liên hoa. Năm sáu con cá sấu lưng sắt lười biếng nằm xung quanh Thái kim liên hoa, thoạt nhìn quả thật đều là yêu thú cấp hai, còn có hai con yêu thú cấp một.

Yêu thú chỉ cần không đạt đến cấp ba cũng tương đương với tu sĩ Luyện Khí mà thôi, chỉ cần yêu thú đạt đến cấp ba mới tương đương với tu sĩ Trúc Cơ.

Khi năm người còn cách cá sấu lưng sắt khoảng 2000~3000m, Đồng Tranh Úc liền lạnh lùng nói.

- Liễu sư muội, Diệp sư đệ khẩn trương ra tay thu hút cá sấu lưng sắt đi.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ muốn ra tay cũng phải đến gần nó một chút, hơn nữa Thái kim liên hoa ở nơi này rất nhiều, nếu chỉ cần

hái một ít Thái kim liên hoa, thậm chí không cần kinh động đến cá sấu lưng sắt cũng có thể hái trộm được.

Trong lòng Diệp Mặc bỗng nghĩ tới điều này, chẳng những không có động thủ, ngược lại ngừng lại. Nhưng Liễu Chân Nguyệt lại hăng hái xông tới, Liễu Chân Nguyệt đã gây sự chú ý cho ba con cá sấu lưng sắt cấp hai. Một tu sĩ Luyện Khí xâm chiếm địa bàn bên mình, mấy con cá sấu lưng sắt không do dự vội tấn công vào Liễu Chân Nguyệt.

Diệp Mặc thầm than, tuy rằng hắn không hiểu Đồng Tranh Húc là có ý gì, nhưng hắn khẳng định người họ Đồng này không có lòng tốt.

Liễu Chân Nguyệt bị ba con cá sấu lưng sắt bao vây, chỉ trong chốc lát, tràn ngập nguy hiểm, cô đã bị mũi tên nước của cá sấu lưng sắt đánh trúng hai lần, áo bị rách toạt. Lúc này Liễu Chân Nguyệt cũng cảm thấy lạ, tại sao chỉ có một mình cô chiến đấu?

Diệp Mặc thấy Đồng Tranh Húc nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng thầm nghĩ lẽ nào mình trách nhầm y, tuy nhiên nếu Liễu Chân Nguyệt gặp nguy cơ, Diệp Mặc cũng không thể bàng quan, hắn xuất phi kiếm chặn hai con cá sấu lưng sắt.

Tổng cộng chỉ có ba con cá sấu lưng sắt, trong đó hai con bị Diệp Mặc ngăn chặn, Liễu Chân Nguyệt nhẹ nhỏm thở phào, cảm kích cười với Diệp Mặc, lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Hai con cá sấu lưng sắt cấp hai đối với Diệp Mặc mà nói không tạo ra áp lực gì nhiều, nhưng khi phi kiếm của Diệp Mặc làm một con cá sấu lưng sắt bị thương, một tiếng gào rú nặng nề truyền đến.

Một bóng đen từ dưới đáy nước lao tới với tốc độ cực nhanh, và xông tới Diệp Mặc và Liễu Chân Nguyệt.

Không xong rồi, cái loại uy thế hùng mạnh này, Diệp Mặc lập tức biết cái loại yêu thú đang xông tới này chí ít cũng là yêu thú cấp ba, nói cách

khác tương đương với yêu thú Trúc Cơ kỳ. Tu sĩ Luyện Khí đối phó với yêu thú Trúc Cơ, quả thực là tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Sắc mặt của Liễu Chân Nguyệt cũng biến sắc, cô lập tức biết rõ yêu thú xông tới là yêu thú cấp ba.

Khi yêu thú cấp ba xông tới, thần thức của Diệp Mặc trong nháy mắt đã quét tới Đồng Tranh Húc, cùng lúc vọt vào giữa Thái kim liên hoa, thời cơ bị y nắm bắt đúng lúc.

Diệp Mặc thấy phương hướng Đồng Tranh Húc xông đến lập tức biết hắn bị lừa. Đồng Tranh Húc tiến đến chỗ xuất hiện một hoa sen màu tím, Diệp Mặc vừa nhìn đã biết đây là một gốc Tử đề liên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 840

Đi Ngang Qua Mà Thôi

'Tử đề liên' còn có thể được gọi là vua 'Thái kim liên hoa', ẩn nấp ở bên trong 'Thái kim liên hoa', không có khác biệt mấy với 'Thái kim liên hoa', cho nên rất khó phân biệt được. Nhưng bên trong đài sen 'Tử đề liên' đã có năm hạt sen, hạt sen 'Tử đề liên' chẳng những có ích cho việc Luyện Khí kỳ thăng cấp Trúc Cơ, hơn nữa tác dụng lớn nhất của 'Tử đề liên' là có thể khiến Trúc Cơ kỳ nâng cao hai cấp nhỏ.

Nhưng tối đa cũng chỉ có thể tăng hai cấp nhỏ, nếu đã tăng lên hai cấp nhỏ, ăn thêm cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Đừng xem thường một chút tác dụng của 'Tử đề liên' đối với luyện khí thăng cấp Trúc Cơ, phải biết rằng người luyện đan bình thường cũng có thể luyện chế được 'Trúc Cơ Đan', nhưng 'khổ mười năm' một trong ba loại dược liệu luyện chế của 'Trúc Cơ Đan' đều rất khó có được đấy. Cho nên 'Trúc Cơ Đan' rất quý, ở Lạc Nguyệt cũng là làm cực khó.

Diệp Mặc đã nhìn ra, Liễu Chân Nguyệt đương nhiên cũng không phải đồ ngốc. 'Tử đề liên' cho dù được che dấu thì Đồng Tranh Húc cũng đã nhằm phía vào 'Tử đề liên" thì cô làm sao còn nhìn không ra. Sắc mặt của cô lập tức cũng trở nên rất khó coi, Đồng Tranh Húc không phải là lần đầu tiên hợp tác với cô, cô thật không ngờ đệ tử nội môn này thoạt nhìn đầy nghĩa khí, đã vậy còn không biết xấu hổ, lấy đồng môn của mình đi làm mồi dụ.

Đối mặt yêu thú cấp ba, Diệp Mặc cũng không dám lưu tình, phi kiếm trong tay hắn lập tức dẫn ra một đạo chân nguyên chặn yêu thú cấp ba đang bổ nhào về phía trước, đồng thời ba luồng đao gió cũng chém tới, thậm chí căn bản cũng không nhìn đến ba con yêu thú cấp hai "Đinh" một tiếng giòn

vang, phi kiếm Diệp Mặc chém lên đầu yêu thú cấp ba, chỉ mang theo một vết cắt, liền lập tức bị bắn ra. Mà ba luồng đao gió ngay cả một vết cắt cũng không có. Tuy rằng Diệp Mặc cũng cố ý không dùng lực, nhưng lại có thể nhìn ra da thịt của yêu thú này rất dày.

Diệp Mặc thấy Liễu Chân Nguyệt rất nhanh liền kịp phản ứng, lấy ra phi kiếm muốn cùng với Diệp Mặc đối phó yêu thú cấp ba, lại bị Diệp Mặc ngăn cản.

- Còn không trốn nhanh, cô có thể đánh thắng được yêu thú cấp ba sao?

Sau khi Diệp Mặc nói những lời này đồng thời lại liên tục chặn lại mấy mũi tên nước của yêu thú. Hắn muốn để Liễu Chân Nguyệt có thời gian trốn chạy, đương nhiên không phải có lòng muốn cứu Liễu Chân Nguyệt, mà là không muốn giúp Đồng Tranh Húc ngăn cản yêu thú mà thôi.

- Không được. Chúng ta cùng đi, tôi đi rồi anh làm sao hả?

Liễu Chân Nguyệt lập tức nói.

Diệp Mặc không nói gì, nhưng hắn thật không ngờ Liễu Chân Nguyệt đã vậy còn đầy nghĩa khí. Nhưng hắn sẽ không tiếp tục giằng co với con yêu thú cấp ba. Mà kéo Liễu Chân Nguyệt xoay người bỏ chạy.

Vừa trốn, vừa quát lớn với con cá sấu đang đuổi tới:

- Mày là đầu óc heo sao? 'Tử đề liên' của mày đã bị người ta lấy đi, còn không mau đuổi theo.

Nói xong Diệp Mặc liền thấy đau đầu. Tuy rằng cá sấu lưng sắt không phải óc heo, cũng là óc cá sấu, cái đó và óc heo dường như không khác nhau là mấy. ^_^

Cá sấu lưng sắt vốn đang không ngừng phóng mũi tên nước về phía Diệp Mặc và Liễu Chân Nguyệt, dường như đã nghe hiểu lời Diệp Mặc nói, nó xoay người quả nhiên phát hiện Đồng Tranh Húc đã đào 'Tử đề liên' lên và

đang chạy trốn, và hai con cá sấu lưng sắt bậc một đều bị Đồng Tranh Húc giết.

Con cá sấu này thấy 'Tử đề liên' của mình bị đào đi, lập tức gào rú một tiếng, bỏ lại Diệp Mặc và Liễu Chân Nguyệt, rất nhanh đuổi về phía Đồng Tranh Húc.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, Đồng Tranh Húc tính toán thật đúng lúc, con súc sinh này bất kể như thế nào cũng cản không nổi y. Nhưng y không ngờ dám lợi dụng mình. Cục tức này bất kể như thế nào cũng phải trả lại. Cá sấu này đã buông tha mình, đợi lát nữa phải đuổi theo lấy chút lợi tức.

Ba con yêu thú cấp hai thấy cá sấu lưng sắt cấp ba đã truy đuổi về phía Đồng Tranh Húc, cũng buông tha cho bọn Diệp Mặc.

Thấy cá sấu lưng sắt đã rời khỏi, Liễu Chân Nguyệt nhẹ nhàng thở ra xoa xoa mồ hôi đầy trán, có chút xấu hổ nói với Diệp Mặc:

- Rất xin lỗi. Tôi thật không ngờ Đồng Tranh Húc là người như thế. Hôm nay nếu không phải nhờ anh tôi đã chết.

Diệp Mặc khoát tay lại lạnh lùng nhìn Đồng Tranh Húc, hắn mới vừa rồi còn nghĩ Đồng Tranh Húc tuy rằng thâm tâm có chút tàn nhẫn, nhưng còn biết mang người con gái mình thích chạy trốn. Nhưng hiện tại Diệp Mặc hoàn toàn không nghĩ như vậy, cá sấu lưng sắt rõ ràng không nhất định có thể đuổi theo phi thuyền của y, nhưng Đồng Tranh Húc lại nắm Hoàng Phinh bên người ném về phía cá sấu lưng sắt. Mục đích chỉ vì muốn kéo dài thời gian mà thôi.

- Đồ súc sinh.

Liễu Chân Nguyệt thấy cảnh tượng này lập tức mắng Hoàng Phinh đang núp ở bên cạnh Đồng Tranh Húc, cô thậm chí còn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đã bị Đồng Tranh Húc mang theo trốn.

Nhưng cô vừa mới làm rõ một ít tình hình, đã bị người mình yêu mến

ném ra ngoài, hơn nữa còn là ném hướng về phía mồm của cá sấu lưng sắt.

Hoàng Phinh nháy mắt liền hiểu được, cô lập tức tâm như tro tàn, chỉ vì một viên dược liệu, thậm chí còn là dưới tình huống có thể trốn thoát, vì để bảo đảm hơn, đã đem cô ném cho cá sấu lưng sắt. Mà Hoàng Phinh cô, không ngờ trong từng giây từng phút lòng lại ái mộ người như thế, trái tim một lòng đặt trên người của y.

Nhưng ngay tại thời điểm Hoàng Phinh tuyệt vọng khôn nguôi, Tưởng Dị ở một bên không ngờ lao đến, đồng thời duỗi tay đẩy Hoàng Phinh ra, mà cá sấu lưng sắt lại một ngụm cắn đứt một cánh tay của Tưởng Dị.

Cắn rơi Tưởng Dị một cánh tay cá sấu, nhưng lại không tiếp tục quản Tưởng Dị, mà vẫn hướng Đồng Tranh Húc đuổi tới.

Hoàng Phinh bị Tưởng Dị đẩy ra, tìm được đường sống trong chỗ chết thậm chí còn không kịp phản ứng, đã nhìn thấy một cánh tay của Tưởng Dị bị cá sấu lưng sắt cắn đứt, lập tức ngây ngẩn cả người tại chỗ.

Tưởng Dị thích cô, cô không phải không biết, nhưng người cô thích là Đồng Tranh Húc. Đồng Tranh Húc chẳng những là sư huynh nội môn, hơn nữa còn vô cùng anh tuấn, hơn nữa cách đối nhân xử thế đều tự nhiên hào phóng, làm cho người ta một loại cảm giác có thể dựa vào.

Mà Tưởng Dị có làn da trắng nõn, lại không thích nói chuyện, thậm chí khiến cho người ta có chút yên lặng, hoàn toàn không như Đồng Tranh Húc cái loại hương vị ánh mặt trời. Nhưng cô thật không ngờ Đồng Tranh Húc vì thoát khỏi cái chết có thể ném cô cho cá sấu lưng sắt, mà Tưởng Dị vì cứu cô, có thể dâng mình cho cá sấu lưng sắt.

Giờ khắc này Hoàng Phinh lại cảm giác mình thật ngu, cô không chút nghĩ ngợi liền xông về Tưởng Dị, nâng Tưởng Dị trên mặt đất dậy, nghẹn ngào nửa ngày mới nói một câu, - Rất xin lỗi.

Tưởng Dị lấy ra một viên đan dược ném vào trong miệng, sắc mặt trở

nên càng thêm tái nhợt nói:

- Em không sao thì anh an tâm.

Diệp Mặc âm thầm gật đầu, trong lòng thư thái chút, nếu như là bốn người liên hợp lại hại một mình hắn, hắn nói không chừng lập tức sẽ giết hết. Nhưng khi nhìn bộ dáng chỉ có Đồng Tranh Húc một người xảy ra vấn đề, là y muốn hại bốn người cạnh mình.

Diệp Mặc nhìn Liễu Chân Nguyệt còn đang ngẩn người nói:

- Nếu tôi là cô, hiện tại tôi liền thu thập 'thái kim liên hoa' rồi xoay người rời đi, mà không phải ở trong này xem náo nhiệt, nếu đợi con yêu thú cấp ba kia trở lại, vậy thì không dễ chơi rồi.

Diệp Mặc thần thức đã quét đến hai mươi dặm đằng trước, Đồng Tranh Húc bị ba người khác ngăn cản. Hơn nữa bởi vì một người khác ngăn cản Đồng Tranh Húc, yêu thú cấp ba kia đã đuổi theo kịp. Nhưng không biết Đồng Tranh Húc nói gì đó, y không ngờ cùng ba người khác kết phường bắt đầu đối đầu với con cá sấu kia.

- A, vậy còn anh?

Liễu Chân Nguyệt theo bản năng hỏi Diệp Mặc, ý tứ lời này của Diệp Mặc hiển nhiên là định cùng các cô cùng đi Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi còn có một số việc, cho nên không đi nữa.

Liễu Chân Nguyệt kỳ quái liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, cô cảm giác Diệp Mặc không phải một người bình thường. Mới vừa rồi bị khi yêu thú cấp ba đuổi giết, hắn cũng không có kinh hoảng gì nhiều.

Tuy nhiên cô biết Diệp Mặc nói rất đúng, một khi cá sấu lưng sắt trở về, thì cô cái gì cũng không lấy được rồi.

Nghĩ đến đây Liễu Chân Nguyệt và Tưởng Dị còn có Hoàng Phinh chào

hỏi một câu, lập tức bắt đầu đi thu thập 'thái kim liên hoa'.

'Thái kim liên hoa' có thể luyện chế pháp khí trung cao cấp, một khi cho 'thái kim liên hoa' vào pháp khí, nhìn phía ngoài rất là xinh đẹp, thích hợp nữ tu sử dụng. Hơn nữa 'thái kim liên hoa' thích hợp cho vào trong nội y phòng ngự pháp của nữ giới.

- Hoàng sư muội, chúng ta cũng đi thu thập một ít, khẩn trương rồi đi.

Tưởng Dị nhìn Hoàng Phinh còn đang lo lắng cẩn thận nói một câu.

Hoàng Phinh cảm kích ân cứu mạng của Tưởng Dị, cũng không chối từ.

Đợi sau khi Liễu Chân Nguyệt ba người thu thập một số 'Thái kim liên hoa' và cùng Diệp Mặc cáo từ, Diệp Mặc cũng đi thu thập một số 'thái kim liên hoa" lúc này mới từ từ đi đến chỗ bốn người Đồng Tranh Húc đang chiến đấu với cá sấu lưng sắt Thời điểm Diệp Mặc tới, trong bốn người đã có một người bị thương, nhưng ba con cá sấu lưng sắtcấp hai cũng đã bị giết rồi.

Vốn sau khi ba người đang đánh với con cá sấu lưng sắt cấp ba kia thấy Diệp Mặc từ từ đi đến, không ngờ đều giảm tốc độ công kích, rồi xuất ra một phần lực chú ý nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Đồng Tranh Húc lại không ngừng khẩn trương, y không thể tưởng được Diệp Mặc chỉ là một luyện khí tu sĩ tầng 8, cũng dám đuổi theo y đến nơi đây.

Diệp Mặc cũng đã nhìn ra, trong mấy người đánh nhau này, có một gã tu sĩ luyện khí Đại viên mãn cũng là tương đối lợi hại. Tuy rằng bọn họ đối mặt với một con cá sấu lưng sắt cấp ba, trên mặt mấy người khác đều có khẩn trương thần sắc, mà gã lại không có chút khẩn trương nào.

Không chỉ như thế, khi gã thấy Diệp Mặc cứ thế ngồi ở một bên quan sát, thậm chí còn nói với Diệp Mặc:

- Vị sư đệ này, con yêu thú cấp ba này rất lợi hại, chúng ta mấy người nhất thời không có cách nào đánh nó được, xin trợ giúp một phần, đến lúc đó thi thể yêu thú cũng có thể chia một ít cho cậu Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, không cần nói thịt cá sấu lưng sắt không có hương vị, cho dù là chia tất cả nguyên liệu của cá sấu lưng sắt cho hắn, hắn cũng lười ra tay. Tên nói câu này tưởng hắn là ai vậy hả, chia một ít thi thể yêu thú cho hắn, đã muốn bảo hắn ra tay, đây quả thực là nực cười.

Diệp Mặc căn bản mặc kệ người này, mà không nhanh không chậm đứng ở một bên quan sát trận đánh - Vị sư đệ này, xem y phục của cậu, cậu cũng là người bên Chính Nguyên Kiếm Phái... Tên tu sĩ luyện khí viên mãn kia thấy Diệp Mặc không có để ý hắn, giọng điệu nói chuyện liền có chút không thoải mái Không đợi người này nói xong, Diệp Mặc liền đã cắt đứt lời của gã nói:

- Ông đánh của ông, tôi xem của tôi, tôi chỉ là đi ngang qua mà thôi. Tôi cùng tên này có một có chút khuất mắt, nếu không phải đợi các người đánh con cá sấu lưng sắt này, tôi đã sớm giải quyết khuất mắt rồi đi rồi, ai mà rảnh ở lại chỗ này.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, tu sĩ luyện khí viên mãn này liền sắc mặt lạnh lùng, gã không thể tưởng được Diệp Mặc chỉ là một đệ tử ngoại môn, cũng dám nói chuyện với gã như vậy.

Ngay sau đó, gã không tiếp tục không nhanh không chậm đánh nhau với cá sấu lưng sắt nữa, mà là lấy ra một tấm bùa có linh khí lưu chuyển ném tới con cá sấu lưng sắt, đồng thời phi kiếm trong tay cũng dựng nên bức tường kiếm ngăn cản đường lui của cá sấu lưng sắt, hiển nhiên, vừa rồi gã vẫn không dùng toàn lực...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 841

Đứng Thứ Hai Trong Danh Nhân Đường

Ầm, ầm...

Mấy tiếng nổ phát ra. Diệp Mặc lại thấy tu sĩ luyện khí viên mãn kia ném bùa ra hóa thành một tảng đá rất lớn. Tảng đá còn lớn hơn cả một tòa biệt thự nhỏ đập vào đỉnh đầu con cá sấu lưng sắt. Cá sấu lưng sắt hét thảm một tiếng, bị văng ra mấy trăm mét lúc này mới ngã xuống đất không ngừng run rẩy. Mà một bên đầu của nó đã bị đập nát.

Sau khi người tu sĩ kia ném bùa ra, thở dốc một cái phi kiếm lập tức bay ra, trực tiếp bổ xuống đầu cá sấu lưng sắt.

Chính Diệp Mặc cũng rất khâm phục phi kiếm lợi hại của người tu sĩ luyện khí này. Diệp Mặc biết cá sấu lưng sắt này có lớp da rất dày. Tuy rằng sau khi cá sấu lưng sắt bị thương lực phòng ngự giảm tới mức thấp nhất, nhưng một kiếm chém bay đầu cá sấu lưng sắt, vẫn là một chuyện rất khó khăn.

Diệp Mặc biết bùa tu sĩ này dùng chí ít là Cự Thạch Phù cấp năm. Người này lấy ra bùa cấp năm đối phó với một con cá sấu lưng sắt, có thể thấy được coi như là lỗ vốn.

Sau khi người tu sĩ luyện khí viên mãn này giết chết cá sấu lưng sắt, cũng không lya61 nguyên liệu và yêu đan của cá sấu lưng sắt, mà đi đến trước mặt Diệp Mặc, quan sát Diệp Mặc trên dưới vài lần, sau đó mới lạnh giọng nói:

- Có phải bởi vì thấy tôi đang đối phó với cá sấu lưng sắt, cho nên cậu

kiêu ngạo ở trước mặt tôi không?

Nói xong gã không đợi Diệp Mặc trả lời, lại lạnh nhạt nói:

- Xem như nể tình cùng một môn phái, tôi cho cậu một cái mạng, để lại túi trữ vật của cậu, sau đó cậu tự hủy đan điền, tự chặt một cánh tay rồi cút cho tôi.

Bảo mình phế bỏ đan điền, bỏ một cánh tay? Nơi này là dãy núi Vạn Dược. Làm vậy và bị giết chết không có gì khác nhau, chỉ có điều không tự tay làm mà thôi. Nhưng Diệp Mặc lại không phẫn nộ. Ở nơi này, nắm đấm của ai lớn lời người đó có trọng lượng. Nếu như trong môn phái, những người này còn có chút e dè. Nhưng ở dãy núi Vạn Dược Sơn này, chết chẳng khác nào chết vô ích.

- Đúng rồi, tôi tên là Lý Bách Lâm. Cậu nhớ kiếp sau báo thù không nên tìm nhầm đối tượng.

Sau khi tu sĩ luyện khí viên mãn này báo tên của mình ra, hai đệ tử luyện khí phía sau gã đang thu xác của cá sấu lưng sắt liền cười ha ha.

- Lý sư huynh, hôm nay anh thật đúng là khách khí.

Một tu sĩ luyện khí trong đó đang thu da của cá sấu lưng sắt lập tức phụ họa nói.

Hoá ra người này chính là Lý Bách Lâm, người luyện khí cảnh đứng thứ hai trong Danh Nhân Đường của Chính Nguyên Kiếm Phái. Trong lòng Diệp Mặc thầm tính toán. Thân thủ của người này quả nhiên mạnh hơn nhiều so với đệ tử luyện khí kỳ bình thường. Tuy nhiên mình muốn giết gã ngược lại cũng không có gì khó khăn. Chỉ có điều gã còn có một người anh tên là Lý Bách Sâm. Nghe nói người này đã là Trúc Cơ đỉnh phong. Thật ra phải cẩn thận một phần.

Diệp Mặc không để ý tới Lý Bách Lâm, mà nhìn Đồng Tranh Húc vừa rồi không nói được một lời, cũng không có ý rời khỏi, lạnh lùng nói:

- Họ Đồng, anh muốn cướp Tử Đề Liên thì cứ cướp được rồi. Tuy rằng Tử Đề Liên quý giá, nhưng ngược lại không đáng để tôi xem trọng...

Diệp Mặc còn chưa nói xong, đã bị Lý Bách Lâm ngắt lời. Chỉ có điều lần này đối mặt với Lý Bách Lâm không phải là Diệp Mặc, mà gã nhìn Đồng Tranh Húc lạnh giọng nói:

- Đồng sư đệ, vừa rồi sư đệ nói với tôi bởi vì Thái Kim Liên Hoa mà đắc tội với cá sấu lưng sắt. Hoá ra không phải vì Thái Kim Liên Hoa sao? Không ngờ lại là Tử Đề Liên. Được, được lắm...

Sau khi nghe thấy ba chữ Tử Đề Liên, người đệ tử đang thu thập yêu thú cá sấu lưng sắt cũng lập tức đứng lên, chắn đường đi của Đồng Tranh Húc.

Diệp Mặc thấy mục đích đã đạt được, lập tức im lặng không nói nữa. Tuy rằng mấy người này cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng ở Tu Chân Giới, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Có thể nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Có thể khiến Lý Bách Lâm và Đồng Tranh Húc đánh nhau, mình việc gì phải động thủ?

Huống gì vừa rồi Lý Bách Lâm còn ném ra bùa cấp năm. Cho dù là Diệp Mặc cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm có thể tránh thoát.

- Tôi thật sự đã xem thường anh.

Đồng Tranh Húc lạnh lùng thoáng nhìn về phía Diệp Mặc, lại nhìn Lý Bách Lâm nói:

- Tôi lấy được năm viên Tử Đề Liên. Nhưng đây là do tôi liều mạng lấy được. Nếu gặp Lý sư huynh, tôi bằng lòng đưa ra hai viên cho Lý sư huynh.

Lý Bách Lâm thật ra hơi sửng sốt. Tử Đề Liên là cái gì. Có thể nói đối với tu sĩ dưới Trúc Cơ thì đó là linh dược tốt nhất. Mình còn chưa động thủ, không ngờ Đồng Tranh Húc đã bằng lòng lấy ra hai viên cho gã.

Tuy nhiên nghĩ lại một chút, Lý Bách Lâm liền hiểu được ý của Đồng

Tranh Húc. Bên mình có ba người. Mặc dù có một người bị thương, nhưng còn có hai người. Một mình y tuyệt đối không phải là đối của của hai người bên mình.

Hơn nữa, cho dù chỉ có một mình mình, y có hai người, mình cũng có thể dễ dàng giết chết Đồng Tranh Húc. Nếu bàn về sức chiến đấu, Lý Bách Lâm cho rằng mình tuyệt đối không thua bất kỳ tu sĩ luyện khí kỳ nào. Quan trọng hơn một chút, chính là đại ca mình đã là Trúc Cơ viên mãn. Bất cứ lúc nào đều có thể đặt chân tới Kim Đan, còn là người đứng đầu Trúc Cơ trong Danh Nhân Đường. Ở Chính Nguyên Kiếm Phái, có người nào dám đối địch với anh em bọn họ?

Loại Tử Đề Liên này, mình đã gặp sao có thể buông tay? Khóe miệng Lý Bách Lâm lộ ra một nụ cười lạnh, lắc đầu lạnh lùng nói:

- Lý sư đệ, nể tình đều là đồng môn tôi không nên lấy những thứ đó của sư đệ. Hơn nữa người đối đầu với sư đệ, tôi cũng sẽ giết giúp sư đệ. Nhưng sự cậu nhất định phải để Tử Đề Liên lại.

Dường như lời nói của Lý Bách Lâm nằm trong dự liệu của y. Sau khi nghe Lý Bách Lâm nói xong, Đồng Tranh Húc cũng không quá kinh ngạc, chỉ có điều trong mắt lại lộ ra chút thất vọng. Y gật đầu, đưa tay lấy một túi vải ra.

Đang lúc Lý Bách Lâm tưởng rằng ý muốn giao túi vải cho mình, Đồng Tranh Húc bỗng nhiên ném cái túi cho Diệp Mặc, đồng thời nói:

- Thứ này là do tôi cướp được từ trong tay Diệp Mặc. Bây giờ vẫn là vật về chủ cũ.

Diệp Mặc không đợi túi rơi vào trong tay, lập tức liền phi thân rời khỏi nói:

- Thứ này không là của tôi, ai thích người đó cứ lấy.

Đồng Tranh Húc thấy động tác của Diệp Mặc như vậy liền biến sắc. Y

tính Diệp Mặc cầm lấy thứ đó sẽ bỏ chạy. Sau đó Lý Bách Lâm đuổi theo Diệp Mặc, như vậy y có thể chạy thoát.

Nhưng ai biết được Diệp Mặc lại gian giống như quỷ. Không ngờ ngay cả thứ đó cũng không tiếp liền tránh ra, mặc cho cái túi rơi trên mặt đất. Nhưng sự thật đúng là như vậy, Đồng Tranh Húc không kịp nghĩ nhiều, liền xoay người bỏ chạy.

Chỉ là y vừa mới cất bước, phi kiếm của Lý Bách Lâm đã bổ về phía sau lưng y. Hiển nhiên, Lý Bách Lâm cũng hiểu được ý của Đồng Tranh Húc.

Diệp Mặc nhìn thấy Lý Bách Lâm đang đấu với Đồng Tranh Húc, trong lòng cười lạnh. Hắn dám khẳng định trong cái túi kia không phải là Tử Đề Liên.

Phi kiếm của Lý Bách Lâm mang theo ánh kim khí sắc bén. Mỗi lần xẹt qua trên không trung, sẽ mang theo những tiếng vèo vèo. Diệp Mặc đã nhìn ra, phi kiếm của Lý Bách Lâm khác với phi kiếm của hắn. Phi kiếm của hắn hoàn toàn dựa vào chân nguyên lợi hại phong tỏa kẻ địch. Mà phi kiếm của Lý Bách Lâm lại là một bộ kiếm kỹ hoàn chỉnh.

Phi kiếm dưới sự khống chế của Lý Bách Lâm, tung bay lên xuống, giống như tuyết bay đầy trời, khiến người ta không có chỗ nào có thể ẩn nấp. Ngay cả Diệp Mặc đứng xa hơn một trăm mét, cũng cảm nhận được hơi lạnh của sát khí.

Ánh mắt Diệp Mặc dần dần nghiêm trọng. Vừa rồi khi đánh nhau với cá sấu lưng sắt, Lý Bách Lâm căn bản cũng không xuất toàn lực. Người này là có ý gì? Gã có năng lực giết cá sấu lưng sắt, vì sao còn phải dùng bùa?

- Lý Bách Lâm, vừa rồi không ngờ anh không dùng toàn lực...

Đồng Tranh Húc cũng đã nhìn ra kiếm chiêu của Lý Bách Lâm mạnh mẽ hơn vừa rồi gấp mấy lần. Trên người y đã bị kiếm khí của Lý Bách Lâm rạch mấy dường. Vết thương sâu nhất đã khiến da thịt lòi ra. Trông thật là đáng

sợ.

Lý Bách Lâm lạnh giọng nói:

- Đồng Tranh Húc, người khác không biết anh, tôi còn không biết Đồng Tranh Húc anh sao? Anh có thể chỉ vì một cây Thái Kim Liên Hoa mà đắc tội với cá sấu lưng sắt. Anh cho rằng Lý Bách Lâm tôi là kẻ ngu ngốc sao? Đừng nói vừa rồi Lý Bách Lâm tôi không cố gắng. Chẳng lẽ bản thân anh đã cố gắng sao? Tôi sợ anh giữ lại khí lực để chuẩn bị chạy trốn thôi.

Đồng Tranh Húc oán hận nhìn lướt qua Lý Bách Lâm và Diệp Mặc. Y biết hôm nay y gặp phải nguy hiểm. Chỉ có điều ánh mắt y vừa đảo qua một lát, trên người lại có thêm mấy vết thương.

Đúng lúc này, Đồng Tranh Húc bỗng nhiên đến gần Diệp Mặc. Y vừa đánh vừa lớn tiếng nói:

- Diệp Mặc, anh cho là sau khi Lý Bách Lâm giết tôi sẽ bỏ qua cho anh sao? Cho dù hôm nay anh chạy trốn, một khi hắn đạt Trúc Cơ xong bái làm môn hạ của trưởng lão. Sau đó anh trai gã Lý Bách Sâm cũng làm trưởng lão. Anh cho là anh chạy thoát sao?

Diệp Mặc nghe Đồng Tranh Húc nói xong, dường như đã nhẹ dạ tin theo lời của Đồng Tranh Húc, bỗng nhiên phóng phi kiếm ra.

Thấy Diệp Mặc phóng phi kiếm ra, trong mắt Đồng Tranh Húc chợt hiện lên vẻ vui sướng. Chỉ cần Diệp Mặc kiềm chế Lý Bách Lâm một chút, y có thể chạy thoát đi. Cho dù Diệp Mặc không khống chế được của Lý Bách Lâm, chỉ cần hắn đánh lạc hướng người đang chắn đường đi của y, y vẫn có thể chạy trốn.

Tên tu sĩ đang chắn đường Đồng Tranh Húc thấy Diệp Mặc phóng phi kiếm ra, lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc.

Đồng Tranh Húc lặng lẽ lấy ra một lá bùa. Y biết muốn chạy trốn chính là lúc này. Y vừa định phóng Độn Phù ra, liền cảm giác được đan điền chợt

lạnh. Sau đó y không thể tin được nhìn Diệp Mặc, còn có cả phi kiếm vừa xuyên qua đan điền của y.

Y sắp chết cũng nghĩ mãi không ra, vì sao Diệp Mặc lại động thủ với y, mà không phải cùng y ngăn cản Lý Bách Lâm. Chẳng lẽ hắn thật sự không sợ chết, hay là hắn tưởng rằng Lý Bách Lâm sẽ không giết hắn?

Ngay cả Lý Bách Lâm và đồng bọn của gã cũng cảm thấy sửng sốt. Bọn họ nghĩ mãi không ra vì sao Diệp Mặc lại muốn trợ giúp bọn họ. Phải biết rằng cho dù Diệp Mặc trợ giúp gã, cuối cùng gã vẫn muốn giết Diệp Mặc.

Chỉ có điều trong nháy mắt khi gã sửng sốt, Diệp Mặc đã xẹt qua thi thể của Đồng Tranh Húc, lấy túi trữ vật của Đồng Tranh Húc xuống, ném vào chiếc nhẫn của mình.

Khi Lý Bách Lâm kịp phản ứng nhìn động tác của Diệp Mặc, bỗng nhiên cười ha hả. Gã nhìn Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Lá gan của anh rất lớn. Tôi không biết phải nói anh là người không biết không sợ, hay nói thần kinh của anh không ổn định. Anh cũng dám cướp đồ ngay trước mặt tôi sao?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Lý Bách Lâm chế giễu.

- Anh nói tôi đưa túi trữ vật này cho anh, anh sẽ không động thủ với tôi, để cho tôi rời khỏi đây sao?

- Mày nằm mơ đi.

Lý Bách Lâm nói xong liền ra hiệu với một tu sĩ luyện khí khác. Gã sợ Diệp Mặc có Độn Phù, đột nhiên chạy trốn.

- Anh có phải là kẻ ngu ngốc không? Nếu tôi đưa túi trữ vật cho anh cũng không tránh khỏi phải đánh một trận, còn bảo tôi lấy túi trữ vật cho anh. Anh không phải ngu ngốc thì là gì?

Diệp Mặc cười lạnh nói xong, phi kiếm trong tay bỗng nhiên mang theo mấy đường kiếm quang, trực tiếp tiến tới gần người tu sĩ đang chặn đường đi của hắn.

Người tu sĩ kia căn bản cũng không coi trọng một người luyện khí tầng tám như Diệp Mặc. Anh ta thấy Diệp Mặc còn dám phản kháng, lập tức hừ lạnh một tiếng, liền muốn đoạt lấy phi kiếm của Diệp Mặc.

Nhưng ngay sau đó, không ngờ anh ta cảm giác được toàn thân giống như bị trói buộc. Một chân nguyên mạnh mẽ khiến anh ta căn bản cũng không cách nào nhúc nhích. Mà vô số đạo kiếm quang đã xuyên qua cơ thể anh ta. - Trúc Cơ...

Tu sĩ này chỉ là phun ra hai chữ, thân thể đã bị kiếm quang của Diệp Mặc đánh giống như cái sàng...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 842

Tích Dầy Phát Mỏng

Trúc Cơ? Lý Bách Lâm hơi sửng sốt, lập tức đã kêu lên.

- Không có khả năng. Mày tuyệt đối không phải là Trúc Cơ...

Lúc này Diệp Mặc sao có thể nói những lời vô nghĩa với gã. Phi kiếm trong tay đã mang theo một đường kiếm quang trực tiếp chém về phía Lý Bách Lâm. Kiếm quang này nhanh chóng biến thành hai đường, bốn đường, tám đường...

Diệp Mặc biết thân thủ của Lý Bách Lâm không tồi. Hơn nữa gã còn một bộ kiếm kỹ lợi hại. Hắn căn bản không muốn nói những lời vô nghĩa, vừa ra tay chính là sát chiêu Tam Sinh Kiếm Quang.

Sau khi khiếp sợ qua đi, trong nháy mắt Lý Bách Lâm đã kịp phản ứng, và khôi phục lại sự bình tĩnh. Phi kiếm dưới sự khống chế của gã giống như thác nước từ trên trời đổ xuống chặn lấy kiếm quang của Diệp Mặc.

Tuy rằng tu vi của Lý Bách Lâm không được tốt lắm, nhưng Diệp Mặc cảm giác kiếm kỹ của gã quả thật không tồi. Chính Nguyên Kiếm Phái là một phái dùng kiếm là chính, quả nhiên vẫn có vài phần nội tình.

Hình thành màn kiếm phòng ngự hiển nhiên mạnh hơn nhiều so với dùng tường chân khí làm phòng ngự. Sau khi Lý Bách Lâm hình thành màn kiếm, chẳng những chặn được thế tấn công mạnh mẽ của Diệp Mặc, hơn nữa còn có xu thế đánh trả.

Thấy Lý Bách Lâm lại lấy ra một tấm bùa, Diệp Mặc biết người này tuyệt đối không ít những thứ tốt. Hắn căn bản không đợi Lý Bách Lâm kích

phát lá bùa, chân nguyên của hắn càng biến ảo kịch liệt trở thành kiếm quang.

Ba mươi hai đường, sáu mươi bốn đường... 256 đường...

Khi kiếm quang của Diệp Mặc chậm rãi hình thành một lưới kiếm quang thô sơ, màn kiếm của Lý Bách Lâm giống như bọt khí kêu lên răng rắc rồi hoàn toàn vỡ vụn rơi xuống.

Vô số kiếm quang giống như mũi kim bao vây lấy Lý Bách Lâm. Điều duy nhất mà Lý Bách Lâm có thể làm là dùng phi kiếm bảo vệ đầu mình.

Gã bỗng nhiên phát hiện mình là một cao thủ luyện khí có tiếng đứng thứ hai trong Chính Nguyên kiếm phái, ở trước mặt một kẻ tu sĩ luyện khí tầng tám không ngờ ngay cả lực đánh trả cũng không có.

Phụt...

Mấy đường kiếm quang xuyên qua thân thể của Lý Bách Lâm khiến Lý Bách Lâm bay đi vài trăm mét, lúc này mới ngã trên mặt đất.

Trong lòng Lý Bách Lâm hoảng sợ không thôi. Đây là kiếm kỹ gì vậy, không ngờ lại kinh khủng như thế? Gã vội vàng lấy ra mấy viên đan dược ném vào miệng, sau đó hoảng sợ nhìn Diệp Mặc nói:

- Vị sư huynh này, vừa rồi là tôi không đúng. Tôi bằng lòng bồi thường. Đại ca của tôi là Lý Bách Sâm. anh không thể...

Gã đã nhìn ra Diệp Mặc không phải là Trúc Cơ, mà là người luyện khí chân chính. Sở dĩ mình không phải là đối thủ của hắn, chẳng những bởi vì chân khí của hắn đã hóa thành chân nguyên, chủ yếu hơn chính là kiếm kỹ vừa rồi của hắn quả thực quá mức dọa người.

Trong lòng Diệp Mặc lại thầm nghĩ. Tam Sinh Kiếm Quang của mình quả thật có sát khí lớn. Đáng tiếc chính là tu vi của hắn còn quá thấp. Hơn nữa Tam Sinh Kiếm Quyết còn chưa hoàn thiện. Nếu không, chỉ màn kiếm

vừa rồi của Lý Bách Lâm cũng không thể ngăn cản được kiếm quyết của hắn.

Hơn nữa vừa rồi, sau khi hắn dùng toàn lực thi triển ra Tam Sinh Kiếm Quang, chân nguyên đã tiêu hao kịch liệt. Đây là do chân khí của hắn đã chuyển hóa thành chân nguyên. Nếu không lúc này nói không chừng hắn cũng không có cách nào cử động được. Tuy môn kiếm kỹ này lợi hại, nhưng tiêu hao cũng quá khủng khiếp.

Đối với lời cầu xin khoan dung của Lý Bách Lâm, Diệp Mặc cũng không để ý đến, trực tiếp khống chế phi kiếm lấy đầu của Lý Bách Lâm.

Chỉ còn tên tu sĩ luyện khí bị thương đang hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, một chữ cũng không dám nói ra. Lý Bách Lâm là ai? Anh ta hiểu rất rõ. Trong Chính Nguyên Kiếm phái ngoại trừ người phụ nữ chỉ thiếu nửa bước là vào Trúc Cơ, có thể nói gã là người đứng đầu luyện khí kỳ.

Nhưng không ngờ một người có danh tiếng trong Chính Nguyên Kiếm Phái rơi vào trong tay một người không rõ lai lịch lại chỉ chống đỡ được hơn mười lần hô hấp đã bị giết chết. Nếu như không phải anh ta tận mắt nhìn thấy, khẳng định anh ta còn tưởng rằng người khác nói dối. Khi nào thì Chính Nguyên Kiếm Phái mới có được cao thủ lợi hại như vậy? Người như thế nếu như tới Danh Nhân Đường tỷ thí, vậy không phải khẳng định sẽ xếp hàng đầu trong Danh Nhân Đường sao?

Nhưng ngay sau đó, trong lòng anh ta lại trở nên run sợ. Người này lợi hại như thế. Hắn đã giết Lý Bách Lâm, sao có thể bỏ qua cho mình? Chỉ có điều anh ta còn chưa nói ra được lời cầu xin tha thứ, phi kiếm của Diệp Mặc đã lấy đầu của anh ta. Đúng như bản thân anh ta đã suy đoán, Diệp Mặc tuyệt đối không bỏ qua cho anh ta.

Diệp Mặc với tốc độ nhanh nhất thu lấy mấy túi trữ vật, còn có cả nguyên liệu của cá sấu lưng sắt. Sau đó, hắn lại đốt cháy mấy thi thể, rồi nhanh chóng rời nơi này. Chỉ có điều hắn chẳng những không đi về phía phạm vi an toàn, ngược lại bay sâu về hướng dãy núi Vạn Dược Sơn.

Sau khi Diệp Mặc đi không lâu, lại có một đội mạo hiểm đến đây. Những người này xem xét bên trong một chút, sau đó một người thanh nhiên dẫn đầu nói:

- Nơi này vừa rồi hình như đã có một trận đấu kịch liệt. Hơn nữa còn có dấu vết chiến đấu với yêu thú cá sấu lưng sắt cấp ba...

- Có thể chiến đấu với cá sấu lưng sắt cấp ba, nhất định là tiền bối Trúc Cơ, chúng ta đi nhanh thôi.

Một người khác biến sắc, lập tức xoay người rời đi. Những người còn lại thấy người này xoay người rời đi, đều đi theo phía sau anh ta.

...

Diệp Mặc không biết chính là, trong nháy mắt khi Lý Bách Lâm bị hắn giết chết, tại một nơi linh khí nồng đậm trong Chính Nguyên Kiếm Phái bỗng nhiên phát ra một tiếng thét dài. Một gã đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi đứng trên không trung, phẫn nộ rống lớn:

- Bất kể mày là ai, giết chết em trai Lý Bách Lâm của tao, tao cũng phải băm mày thành vạn đoạn, lấy hồn ra luyện phách.

Người đàn ông trung niên này nói xong, toàn thân tản mát ra ánh sáng màu đỏ. Trong chớp mắt y liền biến mất khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái. Mà ánh sáng kia lại mang theo tàn ảnh thẳng đến dãy núi Vạn Dược Sơn.

Người đàn ông trung niên này vừa mới rời khỏi, lại có hai trưởng lão Kim Đan đến bên ngoài động phủ của người đàn ông trung niên kia.

Một trưởng lão hơi gầy trong số đó, nhìn theo phương hướng mà người đàn ông trung niên rời đi, thở dài một tiếng nói:

- Lý sư điệt đã có thể không dùng pháp bảo ngự không mà đi, xem ra Lý sư điệt đã đến trình độ Giả Đan. Ôi, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa, khẳng định có thể tấn cấp Kim Đan. Vì sao lúc này lại xuất quan?

- Nghe lời Lý sự điệt nói, hẳn là có người đã giết Lý Bách Lâm em trai Lý sư điệt. Lý Bách Lâm cũng là đệ tử thiên tài của Chính Nguyên Kiếm Phái, sắp tấn cấp trở thành đệ tử nòng cốt, không ngờ lại gặp nạn ở Vạn Dược Sơn. Khó trách Lý Bách Sâm phẫn nộ. Thật đáng tiếc.

Một trưởng lão khác cũng thở dài nói một câu.

- Chỉ hy vọng Lý sư điệt báo thù cho em trai xong, khi quay trở về vẫn có thể duy trì được tâm tình, sau đó thành công thăng đan.

Hai trưởng lão nói xong, không tiếp tục ở lại nơi này, ngược lại xoay người rời khỏi động phủ của Lý Bách Sâm.

Lý Bách Sâm vì nóng lòng muốn báo thù cho em trai, chỉ trong thời gian rất ngắn, đã tới được chỗ em trai Lý Bách Lâm của y bị giết. Y cẩn thận kiểm tra khắp nơi một chút, sau đó lựa chọn một hướng, không ngờ lại nhanh chóng đuổi theo.

May mắn Diệp Mặc đã rời khỏi. Bởi vì phương hướng mà Lý Bách Sâm lựa chọn đúng lúc lại chính là phương hướng mà nhóm người kia rời đi.

... Diệp Mặc bước lên phi kiếm phát triển kỹ năng ẩn nấp của Tam Sinh Quyết Kỹ tới cực hạn. Dọc đường đi hắn tránh né vô số yêu thú. Hắn cứ bay liên tục như vậy hết hai ngày. Mãi đến khi Diệp Mặc gặp được một con yêu thú cấp bốn, lúc này hắn mới tìm một nơi hẻo lánh trong này, rồi dừng lại.

Sở dĩ hắn cẩn thận như vậy, bởi vì Diệp Mặc biết, Lý Bách Lâm có một người anh trai tên là Lý Bách Sâm. Mà Lý Bách Sâm cũng là một cao thủ Trúc Cơ đỉnh phong. Nói không chừng đã có thể Kết Đan. Một khi cao thủ này đã làm ký hiệu trên người em trai y, đuổi theo, hắn sẽ đánh không lại.

Diệp Mặc tìm được một chỗ bí mật trong hẻm núi, sau đó đào một động phủ trong hẻm núi. Động phủ này được đào sâu vào trong hẻm núi khoảng trăm thước, lúc này Diệp Mặc mới dừng lại.

Biết mình tu luyện sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, Diệp Mặc lại bịt kín động

phủ trong hẻm núi lại. Bên ngoài hắn bố trí hơn mười trận pháp. Lúc này hắn mới yên tâm bắt đầu tu luyện.

Sở dĩ Diệp Mặc lựa chọn địa bàn của con yêu thú cấp bốn để tu luyện, bởi vì con yêu thú này là một con Độn Hùng. Lực chiến đấu của Độn Hùng vô cùng cao, nhưng trí lực của nó lại rất thấp. Cho dù xuất ra lốc xoáy linh khí, nó cũng không chắc có thể lý giải.

Hơn nữa nơi này đã là trung tâm của dãy núi Vạn Dược Sơn. Diệp Mặc tin tưởng ngoại trừ con yêu thú cấp bốn, hẳn là không có yêu thú nào dám tới đây. Cho nên hắn lựa chọn địa bàn của Độn Hùng để tu luyện, là muốn tìm một tay chân miễn phí mà thôi.

Ban đêm trong dãy núi Vạn Dược Sơn sẽ tuyệt đối không có tu sĩ nào còn đi dạo ở bên ngoài. Tuy rằng đối với tu sĩ mà nói, ban đêm và ban ngày không khác nhau là mấy, nhưng trong dãy núi Vạn Dược Sơn, sự nguy hiểm giữa ban đêm và ban ngày căn bản không thể so sánh nổi.

Mà bên trong dãy núi Vạn Dược Sơn, lại càng không có tu sĩ hoạt động. Lúc này ở sâu trong một sơn cốc, trên không trung hình thành một lốc xoáy linh khí không nhỏ. Lốc xoáy này giống như bị lực hút rất lớn hút đến, dần dần trở nên lớn hơn. Mà không lâu sau, xung quanh lốc xoáy này lại hình thành một lốc xoáy nhỏ. Lốc xoáy nhỏ này cũng không ngừng lớn thêm. Đến khi nó hoàn toàn ổn định, không ngờ gió phía trên sơn cốc này hình thành tám lốc xoáy linh khí. Mà những lốc xoáy thậm chí có xu hướng hợp nhất.

Trên mặt Diệp Mặc không kinh hãi không vui mừng. Hắn không phải tâm tình bình tĩnh, không có tạp niệm, mà hắn bắt buộc mình phải bình tĩnh không có tạp niệm. Hắn biết mình tu luyện sẽ gây ra động tĩnh rất lớn. Nhưng tốc độ tiếp nhận linh khí này vẫn khiến hắn trở tay không kịp.

Dường như chỉ cần sau khi chân nguyên của hắn vận hành ở khiếu huyệt và trong kinh mạch, sau đó có thể thông qua Tam Sinh Quyết tự động vận hành. Diệp Mặc thậm chí cảm giác mình có thể vừa tu luyện, vừa làm việc khác. Tuy rằng ý tưởng này thoạt nhìn rất không có đầu óc, nhưng hắn lại có

loại cảm giác này.

Ầm một tiếng. Lúc trước hàng rào luyện khí tầng chín vốn chậm chạp không thấy động tĩnh gần như không có bất kỳ trở ngại nào, đã bị đột phá. Luyện khí tầng chín sơ kỳ. Luyện khí tầng chín trung kỳ. Luyện khí tầng chín hậu kỳ...

Nhưng linh khí này vẫn giống như nước biển vọt vào kinh mạch của Diệp Mặc, sau đó hóa thành chân nguyên củng cố chân nguyên của hắn, mở rộng tử phủ của hắn.

Khi hắn tới luyện khí tầng chín đỉnh phong, chân nguyên trong đan điền của hắn không hề gặp phải trở ngại nào vận hành trong kinh mạch theo ý hắn. Mà dường như mỗi một khiếu huyệt có thể phát ra một loại năng lượng.

Sau khi luyện khí tầng chín đại viên mãn, Diệp Mặc liền hít một hơi lạnh. Đây là tạp linh căn? Tạp linh căn có loại tốc độ tu luyện này?

Tam Sinh Quyết rất nghịch thiên. Diệp Mặc khẳng định đây không phải là do tư chất của hắn nghịch thiên, mà là công pháp hắn tu luyện thật sự quá mức nghịch thiên.

Diệp Mặc dừng tu luyện, mở to mắt, dùng thần thức quét ra ngoài. Hắn lập tức hoảng sợ. Bên ngoài trời đã hửng sáng. Diệp Mặc dám khẳng định, hắn từ luyện khí tầng tám hậu kỳ đến luyện khí tầng chín đại viên mãn, không ngờ chỉ tốn một buổi tối mà thôi.

Có loại tốc độ tu luyện này? Trong lòng Diệp Mặc cố gắng kìm chế sự vui mừng khôn xiết. Hắn không tiếp tục tiến tới Trúc Cơ, mà là bắt đầu chậm rãi củng cố tu vi chân nguyên của mình...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 843

Ngộ Đạo Trúc Cơ

Ngày hôm sau, Diệp Mặc cảm giác chân nguyên trong thân thể mình đã hoàn toàn được củng cố. Lúc này hắn mới lấy dược liệu ra, chuẩn bị chế luyện Trúc Cơ Đan.

Tuy rằng theo Diệp Mặc thấy, cho dù hắn không có Trúc Cơ Đan vẫn có khả năng đả kích Trúc Cơ. Nhưng để ngừa chuyện chẳng may, hắn vẫn chuẩn bị chế luyện trước một lò Trúc Cơ Đan. Trong lòng Diệp Mặc hiểu rất rõ, tuy hắn thoải mái tấn cấp luyện khí tầng chín tốt đẹp, nhưng điều này là nhờ tích dày phát mỏng.

Bao nhiêu năm rồi, hắn đều tu luyện ở nơi hiếm linh khí, cơ sở kiên cố. Khi cơ sở của hắn đạt được trình độ nhất định, bỗng nhiên tới chỗ có linh khí dồi dào, coi như là một sự bật lên chạy nước rút.

Ngoài hẻm núi, lốc xoáy linh khí rất mạnh, khiến phần lớn yêu thú chú ý. Ngay cả con Độn Hùng cấp bốn cũng đã dạo qua sơn cốc của Diệp Mặc một vòng. Nhưng Diệp Mặc dùng trận pháp phòng hộ che chắn khiến Độn Hùng không phát hiện ra bất kỳ điều gì.

Mà những yêu thú còn lại, chỉ cần xuất hiện trong địa bàn của Độn Hùng, lập tức bị uy thế hùng mạnh của Độn Hùng dọa lui, căn bản không dám tới gần. Nhờ có con Độn Hùng này, Diệp Mặc tránh khỏi bị quấy nhiễu.

Sau khi Diệp Mặc biết được mình tu luyện Tam Sinh Quyết không sợ bị quấy rầy, càng không hề cố kỵ.

Xuất thân của Diệp Mặc vốn là Thần Dược Môn. Kỹ thuật luyện đan đều

do một tay Lạc Ảnh dạy. Bất kể là thủ pháp chiết xuất dược liệu, hay khống chế lửa, thành đan và thu đan đều có được từ Lạc Ảnh.

Nhưng sau khi Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh Quyết, thủ pháp luyện đan của hắn đã dần dần hình thành một thủ pháp độc đáo của riêng mình. Tuy rằng đã rời khỏi thủ pháp của Thần Dược Môn, nhưng Diệp Mặc đã có dấu ấn riêng của mình. Một khi thủ pháp luyện đan của Diệp Mặc trở nên thành thục, hắn hoàn toàn có thể hình thành hệ thống của riêng mình.

Thông qua tu luyện Tam Sinh Quyết, Diệp Mặc cảm giác luyện đan quan trọng nhất chính là chiết xuất dược liệu, và giai đoạn cuối cùng là thu đan. Nếu như có thể làm tốt cả hai bước này, như vậy cho dù kỹ thuật luyện đan kém mấy, đan dược cũng sẽ không kém.

Dược liệu của Trúc Cơ Đan chính là Khổ Thập Niên, cỏ Thanh Hoa Thanh Diệp, Già Lam Hoa. Tất cả Diệp Mặc đều có. Hơn nữa hắn còn có mười quả Khổ Thập Niên. Có thể nói là một khoản tài phú không nhỏ. Đồng thời chế luyện Trúc Cơ Đan cũng cần một ít vật liệu phụ trợ. Diệp Mặc đã sớm chuẩn bị tốt từ trước.

Cho nên hiện tại hắn chế luyện Trúc Cơ Đan cũng không cần lo lắng không có đủ dược liệu.

Diệp Mặc đã dùng Thần Nông Đỉnh rất nhiều năm. Sớm không phải như lúc trước khi Diệp Mặc vừa lấy được thứ đầy bụi bẩn hôi hám này từ chỗ Thần Nông Giá, mà giờ nó mang theo một loại linh khí hàm súc lưu chuyển. Sau khi sắp xếp chuẩn bị xong tất cả, Diệp Mặc ngưng thần định khí, bắt đầu chế luyện Trúc Cơ Đan.

Từng dược liệu được Diệp Mặc ném vào Thần Nông Đỉnh để luyện hóa, sau đó lại chiết xuất. Dưới sự chiết suất Tam Sinh Quyết của Diệp Mặc, dược liệu biến thành nước thuốc nguyên chất.

Sau ba giờ, dược liệu chế luyện Trúc Cơ Đan trong tay Diệp Mặc đều biến thành nước thuốc nguyên chất. Gần như không hề dừng lại, những nước

thuốc này lại được Diệp Mặc dựa theo trình tự trước sau dung hợp lại cùng một chỗ.

Linh khí nồng hậu khiến thời điểm Diệp Mặc luyện đan cảm giác rất vui sướng, không còn cảm giác bất lực như khi chế luyện Ngũ Nguyên Đan ở Lạc Nguyệt.

Không có bất kỳ điều gì không thuận lợi. Nước thuốc trong Thần Nông Đỉnh, dưới sự khống chế thần thức của Diệp Mặc, dựa theo phương vị nhất định cuồn cuộn chuyển động. Lại sau một giờ nữa, mùi thuốc dần thoang thoảng tỏa ra. Diệp Mặc biết đan dược đã bắt ngưng tụ.

Lần đầu tiên Diệp Mặc cảm giác luyện đan lại thoải mái như thế, thậm chí còn là loại phức tạp hơn chế luyện Bồi Khí Đan lúc trước một chút.

Gần như trong tình trạng không có bất kỳ áp lực gì, thần thức của Diệp Mặc đã khống chế được dược liệu bên trong Thần Nông Đỉnh hình thành đan dược.

Sáu viên Trúc Cơ Đan màu xanh biếc dưới thủ pháp thu đan của Diệp Mặc được Diệp Mặc cất vào bình ngọc, phát ra tiếng leng keng giòn giã.

Sáu viên, một lò Trúc Cơ Đan ra sáu viên. Diệp Mặc rất hài lòng. Tuy rằng chế luyện Trúc Cơ Đan không phải rất gian nan, nhưng cũng thuộc về linh đan nhất phẩm. Một lò thu hoạch được sáu viên linh đan, lại là nhất phẩm, đối với Diệp Mặc mà nói đã là niềm vui bất ngờ rồi.

Diệp Mặc nhìn sáu viên Trúc Cơ Đan trong tay, trong lòng thầm than. Nếu như hắn có một lò luyện đan tốt, nói không chừng một lò Trúc Cơ Đan này có thể lấy ra được nhiều đan dược hơn. Hơn nữa phẩm chất đan dược cũng sẽ cao hơn rất nhiều. Hơn nữa có một lò luyện đan tốt, như vậy thời gian luyện đan của hắn cũng sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mặc thầm hạ quyết tâm. Nếu như phải làm một luyện đan sư, vậy việc đi tìm một một lò luyện đan tốt đối với hắn

mà nói có là rất quan trọng.

Diệp Mặc thu hồi Trúc Cơ Đan xong vẫn không hề dừng lại. Hắn không ngừng cố gắng, lại luyện thành hai lò Trúc Cơ Đan nữa.

Tổng cộng ba lò Trúc Cơ Đan, Diệp Mặc đã chế luyện ra mười tám viên. Diệp Mặc cất tám viên Trúc Cơ Đan vào trong hai bình ngọc. Đây là chuẩn bị cho Ánh Trúc và Diệp Lăng.

Sau khi chế luyện xong ba lò đan dược thì đã tới nửa đêm. Diệp Mặc hoàn toàn ổn định tâm thần, chuẩn bị bắt đầu đả kích Trúc Cơ.

Khi trong sơn cốc lại hình thành lốc xoáy linh khí lớn hơn nữa, Độn Hùng yêu thú cấp bốn chỉ thoáng nhìn về phía sơn cốc, thậm chí cũng lười tới xem xét một chút.

Thời điểm Diệp Mặc luyện khí tầng chín, chân khí cũng đã chuyển hóa 90% thành chân nguyên. Điều này đã khiến việc hắn đả kích Trúc Cơ đơn giản hơn nhiều so với người khác.

Quả nhiên, khi chân nguyên của Diệp Mặc bắt đầu đả kích bức tường Trúc Cơ, khi bức tường này còn chưa được khai thông kinh mạch tự động xuyên qua. Rất nhiều linh khí bị Diệp Mặc hấp thu vào, lại chuyển hóa thành chân nguyên.

Diệp Mặc cảm giác kinh mạch trong cơ thể lại mở rộng. Mà chân nguyên trong đan điền càng thêm nồng hậu. Nhưng cho dù như vậy, mỗi lần khi hắn tập hợp chân nguyên thần khí phá một hàng rào cản quan trọng cuối cùng kia, chung quy vẫn có chút cảm giác không đủ lực.

Quả nhiên Trúc Cơ không đơn giản như vậy. Diệp Mặc khẳng định đây vẫn là do hắn tích dày phát mỏng. Nếu như không phải bởi vì nhiều năm tích dày phát mỏng, nói không chừng ngay cả cảm giác về hàng rào cuối cùng này cũng không có. Chí ít vẫn phải một năm nữa, mới có thể cảm giác được Trúc Cơ.

Lúc này Diệp Mặc cảm giác tuy rằng mình hấp thu lượng linh khí lớn, hơn nữa tốc độ đã rất nhanh, nhưng vẫn khiến hắn cảm giác không đủ. Diệp Mặc không tiếp tục như vậy nữa, mà trực tiếp lấy ra một viên Trúc Cơ Đan ném vào trong miệng.

Trúc Cơ Đan vừa vào trong miệng, liền biến thành linh dược. Ầm một tiếng. Gần như chỉ trong nháy mắt, kinh mạch toàn thân của Diệp Mặc đã được mở rộng gấp mấy lần. Mà kinh mạch liên kết khiếu huyệt lại không cần Diệp Mặc chủ động chỉ huy, dưới sự vận chuyển của Tam Sinh Quyết, liền tự động mở rộng.

Sự lưu chuyển chân nguyên này có chút không thông suốt. Cuối cùng có vài kinh mạch trực tiếp phá tan lớp hàng rào cuối cùng. Diệp Mặc chỉ cảm thấy trong cơ thể mình phát ra những tiếng bịch bịch rất nhỏ. Một loại cực kỳ thoải mái và vô cùng mạnh mẽ dâng lên trong lòng. Đồng thời truyền đến cảm giác thần khí và chân nguyên trong cơ thể hoàn toàn giao hợp. Trong lòng Diệp Mặc chấn động. Hắn biết mình đã Trúc Cơ thành công.

Hắn từng có cảm giác này một lần. Lúc trước thời điểm Trúc Cơ thành công hắn không có cảm giác thể xác và tinh thần nhẹ nhàng như vậy. Trúc Cơ chính là thành tựu cơ nghiệp tiên đạo, tẩy đi cặn bã và dấu vết lưu lại trong cơ thể.

Một vài mùi khó ngửi từ trong cơ thể chảy ra. Diệp Mặc biết, hắn lại bắt đầu tẩy tủy.

Diệp Mặc ổn định tâm tình của mình, vừa tẩy tủy, vừa bắt đầu củng cố tu vi của mình sau Trúc Cơ. Không biết đã qua bao lâu, Diệp Mặc cảm giác được lực lượng chân nguyên trong cơ thể mình đã tăng gấp mấy lần. Mà thần thức của hắn quét ra ngoài, vừa xem có thể thấy được phạm vi ngoài trăm dặm. Điều này khiến Diệp Mặc cực kỳ hoảng sợ. Hắn biết sau khi mình Trúc Cơ, sức mạnh của thần thức đã lớn hơn người khác. Từ sau khi tu luyện Tam Sinh Quyết, Diệp Mặc biết lực tinh thần của hắn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường, nhưng cũng không ngờ được lại mạnh tới như vậy.

Bình thường sau khi Trúc Cơ, sức mạnh của thần thức có thể đạt được bốn mươi dặm đã vô cùng xa rồi. Nhưng không ngờ hắn đã vượt qua phạm vi một trăm dặm. Điều này thực sự kinh người.

Thu hồi thần thức, Diệp Mặc cảm thụ một chút về mức độ mạnh mẽ của chân nguyên trong cơ thể mình, đã là Trúc Cơ tầng một trung kỳ.

Hắn không dừng lại, mà trực tiếp nuốt vào một viên Tử Đề Liên, sau đó vận chuyển Tam Sinh Quyết. Diệp Mặc lại tiến vào mức độ chu chuyển sâu hơn. Đây là lần đầu tiên hắn tiền vào quá trình tu luyện quên chính mình sau khi Trúc Cơ, Trước khi luyện khí, thậm chí là Trúc Cơ, hắn đều dùng một chút thần thức đặt ở bên ngoài.

Mà lúc này sau khi mượn Tử Đề Liên, không ngờ hắn tiến vào nhập định.

Chân nguyên trong kinh mạch của Diệp Mặc lưu chuyển càng ngày càng lưu loát, cuối cùng gần như là tùy theo ý niệm mà đi. Tam Sinh Kiếm quang lúc trước còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ được, dần trở nên rõ ràng hơn trong ý thức của Diệp Mặc.

Diệp Mặc dần dần hiểu được, hoá ra lúc trước thời điểm hắn tu luyện Tam Sinh Kiếm quang đã đi sai lối. Lúc trước hắn dùng chân nguyên kích phát kiếm quang, dùng chân nguyên khống chế kiếm quang để công kích kẻ địch.

Tuy rằng làm như vậy rất lợi hại, nhưng hiện tại Diệp Mặc đã phát hiện ra, Tam Sinh Kiếm quang thật sự lợi hại không phải dùng chân nguyên khống chế kiếm quang. Bởi vì làm như vậy chẳng những khiến tốc độ kiếm quang chậm đi, hơn nữa lực công kích cũng có hạn. Một khi số lượng kiếm quang nhiều lên, sẽ càng tiêu hao chân nguyên của hắn nhiều hơn. Xem ra lúc trước bản kiếm quyết kia đã khiến hắn đi nhầm đường, lúc này mới có thể như vậy.

Tam Sinh Kiếm quang thật sự hẳn là dùng thần thức khống chế, dùng ý

niệm để khống chế. Chỉ có như vậy mới có thể trong nháy mắt liền kích phát ra vô số đường kiếm quang. Hơn nữa trong nháy mắt kiếm quang còn có thể rời thể. Nếu như tu luyện đến chỗ cao thâm, kiếm quang rời thể thậm chí có thể hình thành các loại hình dạng, thật giống như biến hóa thành một lưới kích quang. Không có bất cứ kẻ nào có thể trốn thoát. Đương nhiên, với tu vi của hắn bây giờ vẫn khó có thể làm được như vậy.

Trong lòng Diệp Mặc vui mừng khôn xiết, càng chuyên tâm lĩnh ngộ. Hắn cảm giác nếu như mình dùng thần thức khống chế diễn sinh Tam Sinh Kiếm quang chỉ cần kiếm quang đại thành, sẽ là vô địch trong cùng cấp. Nếu như hắn có thể dùng thần thức khống chế kiếm quang, đồng thời chân nguyên sẽ giúp trợ giúp một chút, như vậy sẽ càng sắc bén hơn.

- Hoá ra đây mới là Tam Sinh Kiếm quang chân chính.

Diệp Mặc kích động kêu lớn một tiếng. Cảm ngộ này lập tức tan thành mây khói. Tuy nhiên Diệp Mặc không hề chán nản. Hắn mới lĩnh ngộ được Tam Sinh Kiếm quang. Đối với hắn mà nói, sức chiến đấu đâu chỉ tăng lên gấp đôi?

Diệp Mặc cảm nhận được chân nguyên trong cơ thể dao động mạnh. Hắn lại phát hiện sau khi mình ăn một viên Tử Đề Liên, không ngờ đã là Trúc Cơ tầng hai hậu kỳ.

Thật nhanh, Diệp Mặc cảm thán một tiếng, nhưng không vội nuốt viên Tử Đề Liên thứ hai vào. Hắn biết Tử Đề Liên có thể nâng cao hai cảnh giới nhỏ của Trúc Cơ kỳ, nên hắn không vội dùng viên thứ hai này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 844

Vô Ảnh

Diệp Mặc muốn thử xem mình có thể vào thế giới giấy vàng hay không.

Diệp Mặc chỉ mới nghĩ như vậy, ý niệm của hắn hơi động một chút, ngay sau đó, hắn đã xuất hiện trong thế giới giấy vàng.

Trong lòng Diệp Mặc mừng rỡ. Quả nhiên sau Trúc Cơ có thể tiến vào thế giới giấy vàng. Hắn lại phát hiện thế giới giấy vàng của mình đã mở rộng gấp mấy chục lần so với ban đầu. Hắn dùng thần thức quét một chút. Phạm vi chí ít phải tới vài chục dặm. Điều càng khiến hắn ngạc nhiên mừng rỡ hơn là hắn phát hiện linh khí bên trong thế giới giấy vàng đã hoàn toàn giống với bên ngoài. Nói cách khác về sau hắn thậm chí có thể tu luyện bên trong thế giới giấy vàng.

Trong lòng Diệp Mặc mừng thầm. Hắn vẫn đang suy nghĩ, không biết đến cuối cùng, có thể khiến mật độ linh khí trong thế giới giấy vàng này còn nồng đậm hơn bên ngoài hay không?

Không biết có thể đưa người vào hay không? Cũng không biết có thể gieo trồng dược liệu bên trong này được không? Diệp Mặc vừa mới nghĩ tới hai điều này, trong thế giới giấy vàng liền có tin tức đáp lại. Thế giới giấy vàng này thuộc về hắn, nhưng muốn đưa người tiến vào thế giới giấy vàng, chí ít hắn cần đạt được tu vi Hóa Chân. Nhưng hắn lại có thể mang yêu thú với tu vi thấp hơn hắn vào đây. Dược liệu cũng có thể gieo trồng trong thế giới giấy vàng này. Tuy rằng Diệp Mặc rất thất vọng khi không thể đưa người tiến vào được. Nhưng hắn cũng rất hài lòng khi nơi này có thể gieo trồng dược liệu.

Quay đầu lại, Diệp Mặc thấy hai quả trứng lớn vẫn đặt trong thế giới giấy vàng. Mặt ngoài nhìn qua dường như không có bất kỳ động tĩnh gì.

Diệp Mặc ngồi xuống. Hắn quyết định trước hết phải luyện hóa viên Tử Đề Liên thứ hai, sau đó mới bắt đầu luyện hóa quả trứng lớn kia.

Hắn lại ném một viên Tử Đề Liên vào trong miệng. Diệp Mặc bắt đầu vận chuyển Tam Sinh Quyết. So với Luyện Khí kỳ trong sơn cốc, linh khí ở đây bị Diệp Mặc hút còn lớn hơn rất nhiều. Và khác với trước kia là, những linh khí này cũng không còn hình thành lốc xoáy nữa, mà giống như đập lớn vỡ đê vọt tới nơi này.

Cảm giác duy nhất của Diệp Mặc chính là chân nguyên của hắn lại cô đọng hơn, ngưng tụ hơn.

Hàng rào Trúc Cơ tầng hai gần như không có bất kỳ sự cản trở nào đã bị phá vỡ. Diệp Mặc tấn cấp tới Trúc Cơ tầng ba.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy kinh hãi. Hắn kiểm tra tu vi chân nguyên trong cơ thể mình một chút. Rõ ràng đã là Trúc Cơ tầng ba trung kỳ.

Chỉ kém một bước chính là Trúc Cơ trung kỳ. Diệp Mặc không tiếp tục đả kích Trúc Cơ trung kỳ. Hắn biết tấn cấp Trúc Cơ tầng ba nhìn như đơn giản, kỳ thật chủ yếu vẫn nhờ sự hỗ trợ của hai viên Tử Đề Liên. Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa. Bởi vì hắn luôn luôn tu luyện ở nơi linh khí loãng. Bỗng nhiên tới tu luyện ở nơi có linh khí nồng hậu, lúc này mới tạo thành hiệu quả này. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất, Diệp Mặc biết đó là hắn từng đạt tới Trúc Cơ kỳ, cho nên hiện tại làm ít công to.

Sau khi tới Trúc Cơ tầng ba, Diệp Mặc rõ ràng cảm giác được tuy rằng tốc độ hấp thu linh khí không mấy thay đổi, nhưng tốc độ tu luyện đã chậm lại. Nhưng Diệp Mặc lại không hề có chút lo lắng. Với tốc độ tu luyện của Tam Sinh Quyết hiện tại, Diệp Mặc hiểu rõ biết rằng, ở chỗ linh khí càng thêm nồng hậu, tốc độ tu luyện của mình sẽ càng nhanh. Ở nơi linh khí càng

loãng, tốc độ tu luyện lại càng chậm.

Tam Sinh Quyết căn bản là một nhà giàu ăn linh khí. Về sau chỉ cần tìm được nơi linh khí nồng hậu, sau đó bố trí lại một Tụ Linh Trận pháp, hắn căn bản sẽ không cần lo lắng về tu luyện nữa. Hơn nữa Diệp Mặc biết, hắn có ưu thế hơn so với người khác không chỉ vì có Tam Sinh Quyết, mà còn bởi vì hắn là một luyện đan sư, hơn nữa còn có một hệ thống luyện đan sư của riêng mình. Chỉ cần cho thời gian hắn, là hắn có thể chế luyện ra đan dược mà bản thân mình cần đến.

Chân nguyên Trúc Cơ tầng ba cô đọng, đã hoàn toàn vượt qua thời điểm mới là Trúc Cơ. Diệp Mặc phóng phi kiếm ra tùy ý quét một cái. Trong nháy mắt hơn mười đường kiếm quang đã được tạo ra, trực tiếp dừng trong thế giới giấy vàng, phát ra từng tiếng động xé rách không khí.

Thật là lợi hại. Trong lòng Diệp Mặc mừng thầm. Hắn thu hồi phi kiếm, không tiếp tục luyện tập Tam Sinh Kiếm quang mà cầm lấy quả trứng lớn bên cạnh. Hắn lại bắt đầu luyện hóa dòng hàn lưu bên trong.

Sau khi tới Trúc Cơ kỳ, Diệp Mặc cảm giác luyện hóa dòng hàn lưu này đã nhanh hơn gấp mấy lần so với ban đầu.

Ban đầu khi đang luyện khí tầng tám, hắn chỉ dám luyện hóa một tia, hơn nữa còn không dám quá nhanh. Nhưng hiện tại tốc độ luyện hóa của hắn là từng bó một.

Dòng hàn lưu khổng lồ trực tiếp bị Diệp Mặc luyện hóa, phát ra những quả cầu màu xám lạnh thấu xương từ trong thế giới giấy vàng trực tiếp xuất hiện ở trong thức hải của hắn. Hơn nữa quả cầu lạnh còn càng lúc càng lớn. Từ kích thước của một quả nhãn, dần dần biến thành kích thước của một quả trứng gà. Màu sắc cũng từ xám biến thành nâu.

Tuy rằng Diệp Mặc không dùng quả cầu lạnh thấu xương này công kích kẻ địch, nhưng hắn lại cảm giác được thứ này không hề thua kém so với Tam Sinh Kiếm quang của hắn. Cũng là một đại sát khí thật sự.

Thậm chí hắn chỉ cần hơi động ý niệm, cảm giác lạnh thấu xương vào cuối thu này tản mát ra không giới hạn có thể đông lạnh kẻ địch.

- Về sau cứ gọi mày là Đông Chí là được rồi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc lẩm bẩm một mình một câu. Quả cầu lạnh thấu xương này chỉ xuất một chiêu thì đã khiến người ta lập tức cảm nhận được sự giá lạnh đến. Gọi là Đông Chí cũng là chuẩn xác.

Diệp Mặc cảm nhận được bên trong quả trứng lớn còn có rất nhiều dòng hàn lưu. Hắn thậm chí nghĩ rằng chỉ cần mình luyện hóa được tất cả những dòng hàn lưu lạnh thấu xương này, cuối cùng thậm chí có thể hình thành một quả cầu lạnh "Đông Chí" với kích thước bằng nắm tay.

Nhưng khi Diệp Mặc chuẩn bị tiếp tục hấp thu, lại cảm giác được dòng hàn lưu bỗng nhiên gián đoạn. Hắn không còn biện pháp hấp thu được nữa. Diệp Mặc đang muốn xem xét xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại phát hiện quả trứng lớn trong lòng bàn tay kia bắt đầu chậm rãi nứt ra.

Quả trứng lớn vỡ?

Trong lòng Diệp Mặc kinh ngạc. Hắn vội vàng đặt quả trứng lớn trên mặt đất. Quả trứng lớn vừa mới chạm xuống đất, liền vỡ ra hoàn toàn. Đang lúc Diệp Mặc tưởng rằng trong quả trứng lớn sẽ xuất hiện một sinh vật, hắn lại ngây người một chút.

Sau khi quả trứng lớn hoàn toàn rạn nứt, không ngờ bên trong là một con côn trùng nhỏ màu trắng. Con côn trùng nhỏ này nhiều nhất chỉ bằng hạt đậu. Nếu như không phải con côn trùng này còn đang ngọ nguậy, Diệp Mặc thậm chí tưởng rằng đây là một vật chết khó hiểu.

Quả trứng giống như quả bóng, khi nở ra không ngờ chỉ là một con vật nhỏ bằng hạt đậu. Ngay cả Diệp Mặc cũng không thể nói được gì.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc càng giật mình chính là, không ngờ con côn trùng này không ngờ bắt đầu ăn vỏ của quả trứng lớn kia. Nhìn con côn trùng nhỏ chỉ bằng hạt đậu bắt đầu ăn vỏ trứng của nó, Diệp Mặc càng không thể nói được gì. Cái này cũng có thể ăn được sao?

Nhưng ý niệm này chỉ tồn tại trong lòng Diệp Mặc một lát, liền hoàn toàn bị lật đổ. Nó chẳng những đã ăn vỏ trứng, hơn nữa còn ăn với tốc độ nhanh một cách lạ lùng. Nó gần như đã ăn hết vỏ trứng lớn với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Thật là lợi hại. Trong lòng Diệp Mặc âm thầm kinh ngạc. Tuy nhiên ngay sau đó, hắn liền phát hiện con côn trùng nhỏ bằng hạt đậu xanh này ăn hết quả trứng lớn, không ngờ cũng không hề lớn lên. Chỉ có điều trong thân thể màu trắng xám của nó xuất hiện một tia màu vàng nhạt.

Chẳng lẽ đây thật sự một cổ trùng? Tuy rằng Diệp Mặc đã xem qua một quyển sách về cổ trùng, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nuôi một con cổ trùng nào. Hắn cũng không biết rốt cuộc đây là cổ trùng gì. Hoặc là theo như mấy đệ tử của Vạn Cổ Môn đã nói, đây là Thần Cổ Hoàng Kim.

Hắn thử dùng thần thức kết nối một chút với con côn trùng nhỏ này. Con côn trùng nhỏ này cảm nhận được thần thức của Diệp Mặc, lập tức với tốc độ cực nhanh rơi vào trong lòng bàn tay của Diệp Mặc. Ngay cả Diệp Mặc cũng không kịp phản ứng.

Tốc độ thật nhanh. Đây là cảm giác thứ hai của Diệp Mặc. Thần thức của hắn liên kết với con côn trùng này, lập tức liền cảm nhận được sự liên hệ.

Không ngờ con vật bé nhỏ này đã nhận hắn là chủ. Rất nhanh hắn liền hiểu được đây căn bản không phải là cổ trùng, mà là một loại tằm. Nó có tên đầy đủ là Vô ảnh Thao Tằm.

Vô Ảnh Thao Tằm cũng chính là thứ mà Diệp Mặc chưa từng nghe nói tới. Nhưng Diệp Mặc có một loại linh cảm. Đây là một thứ cực kỳ quan

trọng. Hơn nữa Diệp Mặc cũng có thể hiểu được cái tên này. Tốc độ của nó nhanh tới mức ngay cả thần thức của mình cũng rất khó nắm bắt được. Hơn nữa nó có năng lực ăn, gọi nó bằng cái tên này thật ra hoàn toàn thích hợp. Chí ít hình thể của nó thật sự quá nhỏ.

- Về sau cứ gọi mày là Vô ảnh.

Diệp Mặc lại nghĩ ra một cái tên cho con Vô Ảnh Thao Tằm này.

Vô Ảnh nghe Diệp Mặc nói, lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, đừng nhìn thân thể nó dường như chỉ bé bằng hạt đậu, nhưng tiếng kêu của nó lại vô cùng vang dội.

Diệp Mặc lấy ra một viên Bồi Nguyên Đan, một viên Tử Đề Liên một khối linh thạch để trước mặt Vô Ảnh. Đúng như Diệp Mặc dự đoán, Vô Ảnh gần như không cần nghĩ đã tiến về Tử Đề Liên. Một lát sau, Tử Đề Liên đã tiến vào bụng của nó.

Diệp Mặc âm thầm không nói được gì. Hắn thật sự nghĩ mãi không ra một vật nhỏ như vậy vì sao lại là sành ăn như vậy.

Cảm nhận được Vô Ẳnh không đơn giản, Diệp Mặc lại chuyển ánh mắt nhìn về phía một quả trứng lớn khác. Nếu như đây là Vô Ảnh Thao Tằm, vậy không phải đó cũng là Vô Ảnh Thao Tằm sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không còn do dự nữa, cầm lấy quả trứng lớn, đồng thời bắt đầu luyện hóa. Hắn cho rằng nếu hai quả trứng băng hàn lớn này đều bị hắn ngưng tụ thành quả cầu có dòng hàn lưu thấu xương, như vậy lực công kích Đông Chí của hắn sẽ được nâng cao hơn rất nhiều.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc nhanh chóng thất vọng là, không ngờ hắn không có bất kỳ biện pháp nào để luyện hóa dòng hàn lưu bên trong quả trứng lớn thứ hai Đây là có chuyện gì? Diệp Mặc thử lại mấy lần, căn bản cũng không biện pháp gì để luyện hóa. Cảm giác này thật giống như quả trứng lớn này đã bị người luyện hóa, căn bản không thuộc về hắn.

Chẳng lẽ cái này có liên quan đến Nhiếp Song Song? Theo bản năng, Diệp Mặc thoáng nhìn về phía Nhiếp Song Song giống như đang ngủ. Lúc trước, khi mình bị hai quả trứng hút lấy, chỉ có Nhiếp Song Song vào cùng hắn. Hơn nữa cũng từng có kết nối với một trong hai quả trứng lớn đó.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc không rõ chính là, Nhiếp Song Song đã chết. Cho dù nó có quan hệ với Nhiếp Song Song, nhưng sau khi Nhiếp Song Song chết, hắn vẫn có thể luyện hóa được.

Sau khi thử lại vài lần không hề có phản ứng, Diệp Mặc dứt khoát đặt quả trứng lớn này tới bên cạnh Nhiếp Song Song. Đối với hắn mà nói, có một Đông Chí có kích thước của một quả trứng gà và một Vô Ảnh Thao Tằm, hắn đã rất hài lòng rồi.

Hiện tại, Diệp Mặc còn chưa biết lực công kích của Vô Ảnh mạnh tới mức nào. Nhưng từ tốc độ của nó và năng lực cái gì cũng ăn, Diệp Mặc có thể thấy được, nó hẳn không phải là một cái đèn cạn dầu.

Sau khi Vô Ảnh ăn Tử Đề Liên xong liền dứt khoát bay tới một góc của thế giới giấy vàng, không nhúc nhích. Nhưng Diệp Mặc lại có thể cảm giác được linh khí không ngừng tuôn về phía nó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 845

Trong Cơn Giận Dữ

Dừng tu luyện, Diệp Mặc lúc này mới lấy ra túi trữ vật vừa thu được sắp xếp lại một chút.

Túi trữ vật khác cũng thế mà thôi, nhưng túi trữ vật của Lý Bạch Lâm, Diệp Mặc lại thu thập được mười ngàn linh thạch bậc thấp, hơn nữa còn có ba trăm linh thạch bậc trung, hơn nữa mấy tấm bùa cấp năm còn có một chút dược liệu và tài liệu yêu thú, khiến cho Diệp Mặc cảm thấy đan dược Luyện Khí kỳ cũng không phải là vật đáng giá nhất.

Ngoại trừ túi trữ vật của Lý Bạch Lâm tìm được một số đồ vật ra, chỉ có túi trữ vật của Đồng Tranh Húc còn có một chút linh thạch, về phần những người khác đồ rất ít, chỉ là mấy trăm linh thạch mà thôi.

Diệp Mặc đem những tài liệu kia và túi trữ vật còn có một một số pháp khí thu thập được bỏ vào một chỗ, hắn chuẩn bị đem đi bán, về phần linh thạch tổng cộng đã có hơn một ngàn ba trăm linh thạch hạ phẩm bậc thấp còn có hơn ba trăm linh thạch bậc trung, đối với Diệp Mặc mà nói đã xem như một tài sản nhỏ.

Sau khi sắp xếp lại một số đồ vật, Diệp Mặc mới rời khỏi thế giới trang vàng, hắn chuẩn bị trở về Chính Nguyên kiếm phái đi thăm Ánh Trúc và em gái Diệp Lăng Diệp Mặc đi đến sơn cốc lúc đầu, thần thức quét ra ngoài, lại phát hiện thần thức của hắn đã đạt đến trình độ một trăm năm mươi dặm, quả là tiến bộ đến kinh ngạc.

Lúc này vừa mới rạng sáng, Diệp Mặc không biết hắn ở nơi này tu luyện mất bao lâu rồi, nhưng dựa theo hắn ăn ích cốc đan mà nói, thời gian hắn là

không ngắn.

Diệp Mặc lấy ra phi kiếm, mang theo một ánh sáng tím, trước khi Độn Hùng phản ứng, đã rời xa chỗ khe sâu này.

Độn Hùng nhìn thấy một ánh sáng tím bay ra từ địa bàn của nó, nhưng nó vốn lười biếng, nếu không xâm phạm đến nó, nó thậm chí không thèm đuổi theo.

Lúc trước hai ngày mới bay hết chặng đường, Diệp Mặc hiện tại chỉ cần hai canh giờ đã đi hết chặng đường.

Cách chỗ mà hắn chém giết Lý Bạch Lâm không xa. Bốn gã tu sĩ Luyện Khí vây quanh đang đại chiến ác liệt với một Độc Giác Hổ cấp ba. Mặc dù là bốn người kết bè đối phó với một Độc Giác Hổ, hơn nữa Độc Giác Hổnày dường như không lợi hại bằng cá sấu lưng sắt, nhưng bốn người này không lợi hại bằng Lý Bạch Lâm, rõ ràng đang ở hạ phong.

Độc Giác Hổlà yêu thú hỏa hệ, phun ra một quả cầu lửa, trong đó một tên luyện khí tầng tám trốn không kịp, bị lửa rơi trúng trên người sống chết còn chưa biết. Thấy ba người còn lại càng không phải là đối thủ của Độc Giác Hổ, nhưng ba người cũng không dám bỏ trốn, bởi vì người trốn chắc chắn sẽ không thoát khỏi hỏa cầu của Độc Giác Hổ.

Độc Giác Hổcó một đặc tính. Chính là một khi đối phương chạy trốn, nó sẽ không tha cho đối phương, và nó sẽ chạy đuổi giết người bỏ trốn.

Diệp Mặc thấy ba người còn lại gặp nguy hiểm. Trong ba người có một người là của Chính Nguyên kiếm phái, lập tức động tâm có ý ra tay giúp đỡ.

Độc Giác Hổnày vừa mới thăng tiến cấp ba, nhiều nhất cũng tương đương với Trúc Cơ tầng một mà thôi. Nghĩ đến muốn giúp đỡ, Diệp Mặc liền không do dự, phi kiếm đã vẽ ra một đạo kiếm khí trực tiếp bổ về phía Độc Giác Hổ.

Độc Giác Hổ lập tức cảm nhận được sự uy hiếp, đồng thời phun ra mấy

hỏa cầu phong bế phi kiếm của Diệp Mặc, Diệp Mặc trên không trung chỉ đứng im lặng trong chốc lát, phi kiếm của hắn đã dập tắt hỏa cầu của Độc Giác Hổ, không đợi Độc Giác Hổthổi ra đợt sóng hỏa cầu thứ hai, Diệp Mặc đã khống chế phi kiếm bắn ra mấy đạo kiếm quang.

Phi kiếm còn chưa chém trúng Độc Giác Hổ. Kiếm quang đã đâm xuyên qua một số bộ phận quan trọng của Độc Giác Hổ. Diệp Mặc không muốn quá phô trương, không muốn tiếp tục phóng ra kiếm quang, mà là trực tiếp khống chế phi kiếm, mang theo một đạo kiếm khí gần cả trượng, chém đầu Độc Giác Hổrơi xuống Ba gã tu sĩ Luyện Khí đứng ngây người hồi lâu chưa kịp phản ứng. Đơn giản giết chết đầu yêu thú cấp ba, cho dù đây là yêu thú cấp ba sơ kỳ, một tu sĩ Trúc Cơ bình thường chưa chắc có thể giết chết dễ dàng.

Cũng may mấy tên tu sĩ Luyện Khí phản ứng nhanh, bọn họ được cứu, vội vàng đi đến cảm ơn cứu mạng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc sở dĩ giúp đỡ, thứ nhất hắn không tốn nhiều khí lực chém giết con yêu thú cấp ba này. Đương nhiên còn có một nguyên nhân cũng vì trong đó còn có một tu sĩ của Chính Nguyên kiếm phái, hắn muốn hỏi bản thân hắn ra ngoài tu luyện đã mất bao lâu.

- Tiền bối cũng là Chính Nguyên kiếm phái của tôi hay sao?

Diệp Mặc còn chưa có hỏi, nhưng tu sĩ Luyện Khí của Chính Nguyên kiếm phái kia có chút xúc động tiến đến hành lễ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vâng, tôi đã lâu chưa trở về, tôi thật ra muốn hỏi một chút, ngày mà Chính Nguyên kiếm phái thu nhận đệ tử có phải đã qua rồi không?

Diệp Mặc chỉ biết là hắn và Hạ Trọng Phỉ cùng nhau đến Chính Nguyên kiếm phái là muốn tham gia ngày thu nhận đệ tử, sau lại bởi vì nguyên nhân của Ngu Vũ Thiên, hắn sớm đến Chính Nguyên kiếm phái. Mà vài ngày sau

khi Chính Nguyên kiếm phái tuyển nhận đệ tử, hắn đã tới dãy núi Vạn Dược rèn luyện rồi.

Đệ tử luyện khí tầng chín kia nghe xong câu hỏi của Diệp Mặc cẩn thận đáp:

- Xin trả lời tiền bối, môn phái chúng ta tuyển nhận đệ tử đã là sự tình của ba tháng trước rồi.

Ba tháng rồi à? Diệp Mặc sửng sốt, hắn thật không ngờ hắn ở dãy núi Vạn Dược tu luyện ba tháng, ngược lại hắn lại càng nhớ Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng.

- Tiền bối có phải đã nghe chuyện vui của Lý tiền bối rồi hay sao, cho nên trở về dâng lễ phải không? Mấy ngày nay rất nhiều Trúc Cơ tiền bối của Chính Nguyên kiếm phái đều về môn phái dâng lễ rồi.

Đệ tử luyện khí của chính nguyên kiếm phái cũng nhiều lời, y thấy Diệp Mặc sững sờ, vội vàng hỏi một câu.

- Chuyện vui của Lý tiền bối à? Lý tiền bối nào? Chuyện gì xảy ra?

Diệp Mặc kỳ quái hỏi liên tiếp mấy vấn đề. Trong lòng tự hỏi Lý tiền bối nào mà có thể diện như vậy, việc vui gì mà khiến tất cả người của Chính nguyên kiếm phái trở về dâng lễ?

Thấy Diệp Mặc không biết rõ chuyện này, tu sĩ Luyện Khí cũng hơi ngạc nhiên, tuy nhiên vội nói:

- Vâng, ba tháng trước, em trai của Lý Bạch Sâm tiền bối - Lý Bạch Lâm bị người ám hại ở dãy núi Vạn Dược. Tiền bối Lý Bạch Sâm lúc đó đi đến dãy núi Vạn Dược. Sau khi Lý tiền bối điều tra, phát hiện việc này có liên quan đến mấy tên đệ tử của Lam Phong môn tông môn ba sao. Lý tiền bối lúc này nhanh chóng đuổi theo, đã chém giết mấy tên đệ tử này. Nhưng Lý tiền bối không có bỏ qua như vậy, ngược lại lại giết lên Lam Phong môn.

Diệp Mặc nhíu mày, Lý Bạch Lâm là do hắn giết, nhưng bây giờ khiến Lý Bạch Sâm giận chó đánh mèo đánh nhầm người khác, điều này làm cho trong lòng của hắn không thoải mái. Tuy rằng loại chuyện này ở Tu Chân giới hoàn toàn chính đáng, nhưng với tâm tính của Diệp Mặc, sự tình như vậy lại để người khác thay mình nhận tai họa quả là không hay.

Tên đệ tử Luyện Khí kỳ kia dường như không có phát hiện ra vẻ mặt của Diệp Mặc, vẫn tiếp tục nói:

- Khi Lý tiền bối đến Lam Phong môn, cũng cảm thấy đối với việc này dường như y đã trách nhầm Lam Phong môn, nhưng Lý tiền bối lại nói với Lam Phong môn, cho dù sai lầm rồi, chỉ cần hơi hoài nghi, cũng muốn giết sạch Lam Phong môn.

- Hừ, hay đấy, đồ ngang ngược.

Diệp Mặc nghe đến đó, hừ lạnh một tiếng, tuy rằng Lý Bạch Sâm đã đạt Trúc Cơ đỉnh cao, nhưng hắn lại đối với nhân vật thiên tài của Chính nguyên kiếm phái nổi lên sát tâm.

Tên đệ tử luyện khí kia hăm hở nói, tiền bối của Chính nguyên kiếm phái ở nơi khác muốn giết cứ giết, đây là sự uy phong, nhưng sau khi nghe Diệp Mặc hừ lạnh, cũng không biết y nói sai chỗ nào, lập tức hạ giọng. Y nhìn lén Diệp Mặc, hạ giọng nói:

- Lúc ấy môn chủ của Lam Phong môn giải thích cái chết của Lý Bạch Lâm không có liên quan gì đến bọn họ, và nguyện ý kết thân với Lý tiền bối, đem đệ tử thiên tài của Lam Phong môn hứa gả làm thiếp cho Lý tiền bối. Lý tiền bối đồng ý lời đề nghị của Lam Phong môn, lúc này mới từ bỏ suy nghĩ tiêu diệt Lam Phong môn.

Sắc mặt của Diệp Mặc hơi âm trầm, hắn lạnh lùng hỏi:

- Nếu Lý Bạch Sâm biết người của Lam Phong môn không giết em trai của y, như vậy y hiện tại có còn muốn điều tra ai ra tay chyện này không?

Tên tu sĩ Luyện Khí kia gật đầu nói:

- Nghe nói là một đệ tử của bổn môn ra tay, người đệ tử kia đã mất tích, nhưng hắn còn có một người vợ và một em gái ở môn phái. Lý tiền bối đã quyết định trước tiên giữ lại vợ và em gái của người đệ tử kia, sau đó đợi người đệ tử kia trở về mới tính sổ.

- Khốn khiếp.

Diệp Mặc rất tức giận, ngay sau đó, hắn đã biến mất ngay tại chỗ, khiến cho ba tên đệ tử luyện khí ngơ ngác nhìn nhau.

- Tài nghệ của vị tiền bối này của môn phái các anh thật là lợi hại.

Mãi cho đến khi Diệp Mặc đi rồi, một trong hai gã luyện khí mới giật mình khen ngợi.

Gã tu sĩ còn lại kia nghi hoặc bổ sung một câu.

- Tôi cảm thấy câu nói cuối cùng của hắn dường như là mắng Lý tiền bối thì phải?

Nhưng tên đệ tử kia của Chính Nguyên kiếm phái mà lúc đầu có nói chuyện với Diệp Mặc lại đứng hồi lâu cũng không nói gì, y hiển nhiên là cảm nhận được Diệp Mặc đang rất bất mãn với thái độ của Lý Bạch Sâm, mà hiện tại Diệp Mặc tức giận bỏ đi, y thậm chí cảm thấy Diệp Mặc đi tìm Lý Bạch Sâm giải quyết phiền toái.

- Tôi biết hắn là ai rồi?

Tên tu sĩ Luyện Khí của Chính nguyên kiếm phái đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ..

- Là ai?

Hai người cùng lúc hỏi.

Người tu sĩ luyện khí của Chính nguyên kiếm phái bình tĩnh nói:

- Hắn khẳng định người vừa gia nhập vào Chính nguyên kiếm phái của chúng tôi, chính là Diệp Mặc, thật không ngờ hắn là Trúc Cơ tiền bối.

...

Diệp Mặc lúc này trong cơn giận dữ, hắn cảm thấy bản thân hắn quá ngây thơ, nghĩ đến Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đã bái một sư phụ Kim Đan trung kỳ thì không có chuyện gì rồi. Nhưng hiện tại hắn mới biết hắn khờ dại cỡ nào, đối mặt lợi ích và lực lượng, dựa vào người khác đều là hư ảo.

Vốn hắn dự định đi tìm Ức Mạc, nhưng sau khi nghe nói chuyện này, hắn hạ quyết tâm bất kể đi đến chỗ nào, đều phải đem các cô đi theo. Ở Tu Chân giới, vì lợi ích trước mắt cái gì cũng có thể vứt bỏ, lại càng không cần phải nói đến chỉ là một đệ tử Diệp Mặc lúc này càng thêm khao khát thực lực của hắn trở nên mạnh mẽ, nếu hiện tại hắn đã là Hóa Chân kỳ, thế giới trang vàng của hắn có thể dẫn người đi khỏi. Nhưng mà, nếu hắn là tu sĩ hóa chân, hắn còn cần đi sao? Có lẽ hắn chỉ cần phất tay, tên Lý Bạch Sâm kia sẽ biến thành cặn.

Tốc độ của Diệp Mặc lúc này đã đạt tới lớn nhất, phi kiếm dưới chân của hắn gần như biến thành một cái bóng, không bao lâu hắn có thể xuyên qua gần ngàn dặm Hai tiếng, Diệp Mặc đã đi tới địa bàn của Chính nguyên kiếm phái đồng thời thần thức của hắn đã quét đến chỗ ở của hắn. Diệp Mặc vốn là không có ý định quay về chỗ ở của hắn, hắn chỉ quét một chút theo bản năng, đã chuẩn bị đi Yến Viên Phong.

Cho dù Ngu Vũ Thiên là Kim Đan trưởng lão, hắn cũng nhất định phải dẫn hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 846

Bị Chặn Cửa

Nhưng Diệp Mặc quét thấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tại chỗ ở của hắn, trong lòng nhất thời mừng rỡ. Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu vì sao Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng lại ở chỗ của hắn, hoá ra xung quanh chỗ ở của hắn có mấy gã tu sĩ Luyện Khí, thậm chí còn có một gã là tu sĩ Trúc Cơ vây quanh. Hiển nhiên, mục đích của bọn họ là đợi hắn trở về tự chui đầu vô lưới, Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng chỉ bị giam lỏng mà thôi.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng hơi lo sợ, các cô hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, chỉ biết ngồi trong phòng ngơ ngác nhìn nhau, dường như đang chờ đợi vận mạng phủ xuống.

- Đứng lại, không cho phép kẻ khác đến gần nơi này.

Diệp Mặc vừa mới tới cửa, đã bị hai gã tu sĩ luyện khí tầng tám ngăn lại.

- Cút đi.

Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi, nhấc chân lên, hai gã tu sĩ đứng chặn ở cửa bị Diệp Mặc đá bay ra mấy chục thước. Đây là Diệp Mặc còn chút lưu tình, bằng không hai gã tu sĩ Luyện Khí này đã bị hắn đá một cước chết ngắt. Diệp Mặc không phải có lòng tốt không giết người, mà hắn biết hiện tại hắn không thể giết người bên trong đây - Diệp Mặc...

- Anh trai Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đang bị giam lỏng ở trong phòng bỗng nghe động tĩnh bên ngoài, sau đó thấy Diệp Mặc trở về, không kìm nỗi sự lo sợ trong lòng, cùng nhau nhào đến Diệp Mặc.

Diệp Mặc ôm Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng vào lòng, nội tâm của hắn

đã được thả lỏng. Đồng thời hắn cũng bình tĩnh lại, hắn biết rõ, kẻ thù kế tiếp mà hắn phải đối mặt là ai, là cao thủ của Trúc Cơ đỉnh cao, nói không chừng cũng đã Kết Đan rồi.

Diệp Mặc tuy rằng hơi tự kiêu, nhưng hắn chưa tự kiêu đến mức có thể chống đỡ nỗi với Kim Đan. Kim Đan và Trúc Cơ căn bản chính là hai khái niệm. Chỉ sợ Tam sinh quyết của hắn có mạnh hay là khủng bố đi chăng nữa, ở Trúc Cơ tầng ba cũng tuyệt đối không thể đối kháng với một tu sĩ Kim Đan.

Nếu hiện tại hắn đã là Trúc Cơ hậu kỳ tầng bảy trở lên, có lẽ hắn còn có một tia hy vọng, nhưng Trúc Cơ tầng ba căn bản hoàn toàn không có bất cứ hy vọng gì, cho nên Diệp Mặc chỉ có thể hy vọng Lý Bạch Sâm chưa tới Kết Đan.

- Đúng rồi, anh trai. Anh đi nhanh lên, Bạch Sâm giam lỏng bọn em ở nơi này, chính là muốn dụ anh trở về. Y nói anh đã giết Lý Bạch Lâm.

Sau khi Diệp Lăng và Diệp Mặc gặp mặt, nỗi sợ hãi trong cô dường như biến mất không thấy gì nữa, ngược lại giờ đây cô chỉ nghĩ tới anh trai Diệp Mặc sẽ đối mặt với tình cảnh nguy hiểm này như thế nào.

Tống Ánh Trúc ngược lại không nói gì. Cô hiểu tính cách của Diệp Mặc, có nói gì, Diệp Mặc cũng sẽ không vứt bỏ hai người. Huống chi cô thà rằng chết chung với Diệp Mặc, cũng không muốn Diệp Mặc rời khỏi cô.

Diệp Mặc vỗ lưng Diệp Lăng, không nói gì, hắn tin tưởng Diệp Lăng sẽ hiểu ý của hắn. Quả nhiên thấy anh trai không nói gì, Diệp Lăng cũng không nói thêm gì nữa.

Diệp Mặc thần thức quét đến hai gã tu sĩ Luyện Khí bên ngoài, biết bọn họ đã đi báo cáo cho Lý Bạch Sâm. Diệp Mặc cũng không để ý đến, hắn cũng không có ý dẫn Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc chạy trốn, hắn biết lúc này hắn không có cách nào chạy trốn.

Lý Bạch Sâm nếu đã biết rõ hắn giết Lý Bạch Lâm. Thì ắt hẳn biết lực chiến đấu của hắn không kém so với tu sĩ luyện khí viên mãn, cho nên khẳng định có cao thủ ở phía xa cannh giữ. Trên thực tế, thần thức của Diệp Mặc cũng cảm nhận được một thần thức không rõ ràng của một cường nhân, tuy rằng người kia cũng không gây sự với hắn, nhưng Diệp Mặc biết rằng. Đây chí ít cũng là một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Một gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, nếu như một mình hắn đấu quả cũng không có gì là sợ hãi, nhưng hiện tại có Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng hai người, hắn căn bản cũng không có cách nào chạy trốn.

Diệp Mặc nhìn tu vi của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, Tống Ánh Trúc đã là luyện khí tầng ba, còn Diệp Lăng bị Diệp Mặc cho rằng tư chất không giỏi không ngờ là luyện khí tầng bốn rồi. Thậm chí cao hơn một chút so với Tống Ánh Trúc, điều này khiến cho Diệp Mặc bất ngờ.

Nhưng Diệp Mặc không hỏi hai người về vấn đề tu luyện, mà nhìn Tống Ánh Trúc nói:

- Các em làm sao ra ngoài được? Sư phụ Ngu Vũ Thiên của các em đâu rồi? Chẳng lẽ bà ấy không để ý tới các em?

Tống Ánh Trúc lắc đầu nói:

- Em cùng Diệp Lăng tu luyện ở Yến Viên Phong, vốn là tiến độ rất nhanh, nhưng mười ngày trước, môn phái có hai gã Kim Đan trưởng lão mời sư phụ của em đi tìm kiếm một di tích cổ, cho nên sau khi sư phụ dặn dò chúng em xong, đã vội rời khỏi Yến Viên Phong.

Diệp Mặc trong lòng giật mình, hóa ra là như vậy, nếu không có Ngu Vũ Thiên nhúng tay, cũng là dễ làm hơn một chút. Xem ra đây là kế sách điệu hổ ly sơn rồi, Diệp Mặc tuy rằng không biết Ngu Vũ Thiên, nhưng hắn cho rằng Ngu Vũ Thiên không đến mức bán đứng đệ tử của mình.

Diệp Lăng lại nói:

- Sư phụ đi mấy ngày, em và chị dâu nhận được tin tức, nói luyện khí cảnh danh nhân đường có một đệ tử ngoại môn muốn khiêu chiến với danh nhân bậc nhất Phó Y Sương. Em và chị dâu chủ yếu là muốn tới thăm anh, thuận tiện xem danh nhân bậc nhất Phó Y Sương. Vốn tụi em nghĩ rất khó ra khỏi Yến Viên Phong, nhưng không ngờ sau khi sư phụ đi khỏi, tụi em đã dễ dàng ra khỏi đây.

Tống Ánh Trúc gật đầu nói:

- Đúng đấy, sau khi em cùng Diệp Lăng ra ngoài, đã đến chỗ ở của anh, nhưng lập tức bị giam lỏng ở đây. Nếu không phải tên Lý Bạch Sâm kia đợi anh trở về, tụi em, tụi em…

Tống Ánh Trúc nghĩ đến số kiếp tiếp theo, thật sự là không có cách nào nói tiếp.

Diệp Mặc trong lòng càng tức giận, đầu óc hắn lúc này tỉnh táo hơn, hắn biết Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng nếu được Ngu Vũ Thiên quản lý chặt chẽ chỉ cho ở Yến Viên Phong tu luyện, thì không thể dễ dàng rời khỏi Yến Viên Phong như vậy.

Hiện tại Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng rất dễ dàng có thể rời Yến Viên Phong, chỉ có hai nguyên nhân, một là bên trong Yến Viên Phong có phản đồ, người này bị Lý Bạch Sâm mua chuộc, bán rẻ Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng. Còn có một nguyên nhân nữa là chuyện này vốn do Ngu Vũ Thiên làm.

Bất kể là loại nào, Diệp Mặc đã quyết định không để cho Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc ở lại chỗ này, hắn nhất định phải mang hai người đi.

Diệp Mặc sau khi biết tốc độ tu luyện của hắn, hạ quyết tâm ở Lạc Nguyệt thành lập một thế lực của hắn, như Lạc Nguyệt Thành trên trái đất.

Diệp Mặc hiểu rất rõ, ở nơi này, không có vũ lực hùng mạnh làm hậu trường, người bên cạnh của hắn sẽ không có cách nào an tâm tu luyện.

Dựa theo ý nghĩ của Diệp Mặc, nơi mà có thể thiết lập thế lực tốt nhất là Nam An Châu, nhưng có thể đi đến Nam An Châu không còn chưa tính, cho dù có thể đi đến đó, hiện tại thực lực của hắn ở Nam An Châu cũng chưa tồn tại.

Bắc Vọng Châu tuy rằng trình độ tu chân thấp nhất ở đại lục Lạc Nguyệt, nhưng cũng là nơi phù hợp cho Diệp Mặc từ từ thành lập căn cơ.

- Có lẽ có một ngày, anh có thể thành lập một môn phái hùng mạnh quét ngang toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc thì thào nói.

Hắn ở Lạc Nguyệt thành lập thế lực không giống như thành lập thế lực ở Địa Cầu, Địa Cầu là một tinh cầu phàm nhân, Diệp Mặc đối với việc thống trị toàn cầu không có bất kỳ dục vọng nào. Nếu không phải muốn một nơi có thể sống yên tĩnh và bình an, nếu không phải là vì Ninh Khinh Tuyết, hắn sẽ không thành lập Lạc Nguyệt Thành. Nhưng đại lục Lạc Nguyệt lại khác, muốn lấy được tài nguyên tu chân tốt nhất, nhất định phải có một hậu trường hùng mạnh làm căn cơ.

Ở nơi này, muốn ôm lấy đùi của người khác, không có thực lực người khác chắc sẽ không để ý tới. Nếu mình dám lấy ưu thế của mình đi lấy lòng người khác, thậm chí mình chưa ôm đùi của người khác, người khác đã nuốt da lẫn xương của mình.

Biện pháp duy nhất, chính là thành lập một thế lực của mình, không cần nhìn sắc mặt của người khác làm việc.

- Anh, anh muốn thành lập một Lạc Nguyệt Thành ở chỗ này sao?

Diệp Lăng nhỏ giọng hỏi một câu.

Diệp Mặc gật đầu.

- Tuy rằng anh chưa thể nghĩ lấy phương thức thành trì thành lập địa bàn

của mình, tuy nhiên suy nghĩ của em cũng không tệ, hoặc là anh cứ như vậy mà làm.

- Anh, anh trước đây đã từng đi qua nơi này? Vì sao tên Lạc Nguyệt Thành của chúng ta và tên của đại lục này giống nhau?

Diệp Lăng cuối cùng hỏi những lời này.

Diệp Mặc xấu hổ sờ mũi, kéo tay Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc nói:

- Việc này để sau hãy nói, anh trước tiên phải dẫn các em đến Nhiệm Vụ Đường Diệp Mặc đi đến Nhiệm Vụ Đườngkhông phải đi làm nhiệm vụ, mà là muốn đổi đồ. Hắn có một viên yêu đan của yêu thú cấp ba, còn có rất nhiều linh dược, hắn chuẩn bị đổi một viên Mính nguyên đan. Dược liệu Mính nguyên đan rất quý báu. Loại đan dược này có thể khiến cho tu sĩ Trúc cơ của Trúc Cơ từ tầng sáu trở xuống thăng lên một tầng. Trà nguyên đan không giống 'Tử đề liên' chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa sau khi tăng lên có chút di chứng.

Nhưng Diệp Mặc lại không quan tâm, hắn bây giờ là Trúc Cơ tầng ba, nâng cao một tầng chính là Trúc Cơ tầng bốn, tuy rằng Trúc Cơ tầng ba và tầng bốn chỉ kém một tầng, nhưng tu vi cũng là một trời một vực, một cái là Trúc Cơ sơ kỳ, một cái là Trúc Cơ trung kỳ.

Với Trúc Cơ sơ kỳ Diệp Mặc cho rằng nếu hắn đối kháng với Lý Bạch Sâm quả là không đảm bảo, nhưng nếu thăng cấp tới Trúc Cơ trung kỳ, hắn nắm chắc mạnh hơn nhiều. Về phần tác dụng phụ của Mính nguyên đan, Diệp Mặc không có để ý, hắn có Vạn niên thạch duẩn tủy cho dù là đan dược có tác dụng phụ, dùng Vạn niên thạch duẩn tủy luyện chế thành Duẩn ích đan cũng có thể hóa giải được Tuy rằng Mính nguyên đan rất quý báu, nhưng Diệp Mặc vẫn tin rằng hắn có thể đổi được, bởi vì hắn còn có 'Khổ thập niên'. Hiện tại 'Khổ thập niên' đối với hắn mà nói rất ít dùng, thật sự không có ích, cứ lấy một viên 'Khổ thập niên' đổi.

Mặc dù Trúc Cơ Đan cũng có thể đổi, nhưng Diệp Mặc lại biết, chỉ cần

không phải não tàn, cũng sẽ không tùy tiện đưa ra Trúc Cơ Đan. Hơn nữa Diệp Mặc cho rằng lấy 'Khổ thập niên' đổi Mính nguyên đan đối với tu vi hiện tại của hắn mà nói cực kỳ là nguy hiểm.

Diệp Mặc dẫn theo Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng hai người vừa đi đến cửa, một gã tu sĩ chừng ba mươi tuổi chặn đường ba người. Phía sau tu sĩ này còn có bốn năm gã tu sĩ Luyện Khí, cách nơi mấy gã tu sĩ này đứng không xa, có mấy trăm tên đệ tử đứng ngoài quan sát.

Chỗ ở của Diệp Mặc là chỗ của đệ tử ngoại môn, hơn nữa Diệp Mặc trở về đã nói chuyện rất lâu với Tống Ánh Trúc, Diệp Lăng, rất nhiều người đều nhận được tin tức, đều chạy đến xem rất náo nhiệt.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc vừa thấy gã tu sĩ kia ngăn lại, sắc mặt đại biến, Diệp Lăng lặng lẽ nói bên tai Diệp Mặc:

- Anh, người kia là tu sĩ Trúc Cơ, y phục của y là tu sĩ Trúc Cơ mới có thể mặc đấy.

Diệp Mặc an ủi nắm lấy tay Diệp Lăng, sau đó nhỏ nhẹ nói với gã tu sĩ Trúc Cơ kia:

- Nơi này là chỗ ở của tôi, không biết mấy vị đứng chặn trước cổng của tôi là có ý gì?

Gã tu sĩ Trúc Cơ kia hơi khinh thường nhìn Diệp Mặc nói:

- Có ý gì, đương nhiên là muốn mày cút trở vào, đừng có đi ra, bằng không, đừng trách ta phải ra tay giáo huấn mấy tiểu bối các người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 847

Nháy Mắt Đánh Bại Trúc Cơ Tầng Thứ Nhất

Diệp Mặc cười ha hả, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Các vị đồng môn Chính Nguyên kiếm phái, quy định trong kiếm phái Chính Nguyên tôi nghĩ mọi người đều biết. Trong đó có một điều là bất kỳ đệ tử nào cũng không cho phép vô duyên vô cớ phong bế động phủ của đồng môn, mà bây giờ lại có người phong bế động phủ của tôi, mọi người nói xem theo như quy định của môn phái thì phải thế nào?

Xung quanh lặng ngắt như tờ, thậm chí có chút âm thanh rì rầm thảo luận chế giễu. Vô duyên vô cớ ác ý phong bế động phủ của đồng môn, dựa theo quy định của môn phải là giết không tha, nhưng quy định này chỉ áp dụng đối với đệ tử bình thường mà thôi. Đừng nói một Trúc Cơ tiền bối chặn cửa chỗ ở của một tu sĩ luyện khí, cho dù đệ tử Trúc Cơ này giết đệ tử ngoại môn, nhưng cũng chỉ bị xử phạt những hình phạt không nặng không nhẹ mà thôi. Nếu như tu sĩ Trúc Cơ này có năng lực, nói không chừng những chuyện như này đến cả Chấp Pháp đường cũng không qua hỏi.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, lại lớn tiếng nói:

- Vốn dĩ tôi muốn giết tên đã phong bế động phủ của tôi lại, nhưng nhớ lại đồng môn, tôi chỉ phế gã đi là được, tôi nghĩ vừa nãy mọi người nhất định có người đã dùng thủy tinh cầu ghi lại lời của tôi rồi.

Diệp Mặc vừa dứt lời, hiện trường không ngờ trở nên yên tĩnh, nhưng chỉ sau một lát, lại bộc phát lên một trận cười vang.

Lời nói của Diệp Mặc vừa dứt, phi kiếm liền bị hắn rút ra, nhưng tốc độ

phi kiếm của hắn không nhanh, không ngờ thực lực biểu hiện bên ngoài của hắn mới chỉ là luyện khí tầng thứ tám mà thôi.

Phi kiếm dưới sự khống chế của thần thức của Diệp Mặc, không một tiếng động hướng về đan điền của vị tu sĩ Trúc Cơ, giống như những gì Diệp Mặc nói, hắn chỉ phế bỏ công phu của gã mà thôi.

Lúc này vị tu sĩ Trúc Cơ cười nhạt, chỉ là một tu sĩ luyện khí tầng thứ tám thôi mà dám động kiếm trước mặt gã, hơn nữa lại còn muốn dứt khoát đâm rách đan điền của gã. Gã giơ tay lên liền chộp lấy phi kiếm, một tên tu sĩ luyện khí tầng thứ tám tế ra một phi kiếm, trong mắt gã chỉ là một đống sắt mà thôi.

"Vù" một tiếng, phi kiếm của Diệp Mặc không có chút trở ngại nào đâm thủng bàn tay của tu sĩ Trúc Cơ này, cắt đứt nửa bàn tay, sau đó vẫn tốc độ cũ đâm xuyên thủng đan điền của tu sĩ Trúc Cơ này.

Hay cho phi kiếm của Diệp Mặc cũng như những gì hắn đã nói, sau khi đâm thủng đan điền của tu sĩ Trúc Cơ này, lập tức bay trở về, lại rơi vào tay của hắn.

Vị tu sĩ Trúc Cơ kia ngơ ngác nhìn đan điền của mình đã bị đâm thủng, còn cả nửa bàn tay kia nữa, một hồi lâu sau không nói thành lời.

Những lời châm chọc xung quanh hoàn toàn biến mất. Diệp Mặc đã thu hồi phi kiếm lại.

- Mày là Trúc Cơ…

Người tu sĩ Trúc Cơ bị Diệp Mặc phế bỏ đan điền ước chừng vài giây sau mới phun ra được một câu như vậy.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Chỉ là tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ nhất cũng dám ngăn động phủ của ta, ta nói rồi không giết anh là không giết, cút.

Diệp Mặc nói xong thần thức của hắn liền quét ra ngoài, đồng thời khí thế trên người bay lên, rõ ràng là tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ ba. Những tu sĩ đang xem náo nhiệt xung quanh vội vàng lùi bước, nếu như để cho Diệp Mặc biết được bọn họ đến xem cảnh tượng náo nhiệt của một tu sĩ Trúc Cơ, vậy thì sẽ không ổn đâu.

Mấy tu sĩ luyện khí đi theo tên tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ nhất kia đến cản đường Diệp Mặc cũng vội vã lùi về sau tránh đường, bọn họ dám chặn Diệp Mặc, đó là vì Diệp Mặc chỉ là một đệ tử ngoại môn luyện khí mà thôi, nhưng một khi đệ tử này sau Trúc Cơ, vậy thì không còn giống nhau nữa.

Chặn cửa ra vào của một tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa lại là một tu sĩ Trúc Cơ trong tích tắc giết một tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ nhất, bọn họ trừ phi là chán sống rồi.

Diệp Mặc thấy đám người lùi bước về tứ phía, kéo kéo tay Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc nói:

- Chúng ta đi thôi.

- A, anh. Anh đã Trúc Cơ rồi sao?

Diệp Lăng ở lại giới Tu Chân vài tháng rồi, đương nhiên không phải là con gà mờ cái gì cũng không hiểu. Ngẫm nghĩ Chính Nguyên kiếm phái cũng là Tông môn bốn sao, nhưng tu sĩ Trúc Cơ cùng lắm là hơn trăm người mà thôi. Đừng tưởng con số hơn trăm này là nhiều, Chính Nguyên kiếm phái đã kế thừa bao nhiêu năm rồi? Mấy nghìn năm rồi, cũng chỉ có chút ít tu sĩ Trúc Cơ này. Có thể thấy trở thành một tu sĩ Trúc Cơ cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, anh đã thành Trúc Cơ rồi, nhưng các em cũng không cần phải lo lắng, về sau tu luyện cùng với anh, Trúc Cơ cũng không phải là việc khó gì.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc thực ra không khoác lác, đối với người khác mà nói Trúc Cơ là rất khó, nhưng đối với hắn mà nói, Trúc Cơ quả thực không phải là chuyện khó gì. Không nói hắn là một người luyện đan, hơn nữa hắn còn có "Trúc Cơ đan".

- Đúng rồi, các em ở đây, thế Ngân Tử đâu?

Diệp Mặc nhớ ra Ngân Tử, bởi vì đó là Ninh Khinh Tuyết nuôi dưỡng, hắn không muốn Ngân Tử xảy ra chuyện.

Tống Ánh Trúc vội vàng nói:

- Ngân Tử ở Yến Viên Phong, chúng ta bây giờ phải rời khỏi Chính Nguyên kiếm phái sao? Em đi đón Ngân Tử về.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Không vội, chúng ta cũng không phải là phản đồ. Bây giờ chúng ta đi nhận nhiệm vụ, sau đó đi làm nhiệm vụ, Ngân Tử đợi lát nữa sau khi nhận nhiệm vụ rồi, thì đến Yến Viên Phong dẫn đi cũng được.

- Anh, về sau chúng ra cứ lưu lạc giang hồ như vậy sao? Như vậy thì em thích quá.

Diệp Lăng rõ ràng là chưa tỉnh khỏi suy nghĩ có trong phim ảnh trên Trái đất. Cô đã nghĩ đến chuyện lưu lạc giang hồ rồi.

Cho đến khi ba người Diệp Mặc rời khỏi chỗ ở, đi đến Nhiệm Vụ Đường, những tu sĩ đứng xem náo nhiệt vẫn đang líu ríu bình luận. Bọn họ không ngờ rằng, lần này Lý tiền bối muốn đối phó không ngờ là một tu sĩ Trúc Cơ.

Mặc dù Lý Bách Sâm trong Chính Nguyên kiếm phái chỉ đứng sau Kim Đan, nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể tùy ý đối phó với một tu sĩ

Trúc Cơ được.

…

Sau khi Diệp Mặc dẫn hai người Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đến Nhiệm Vụ Đường, phát hiện Lý Bách Sâm vẫn chưa đến, liền ngạc nhiên hỏi Diệp Lăng một câu:

- Diệp Lăng, em biết người họ Lý cặn bã kia đi đâu rồi không?

Diệp Lăng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hôm qua em nghe những người bên ngoài nói gã họ Lý kia đã đi tham gia hội đấu giá gì đó, em nghĩ bây giờ gã vẫn chưa về.

Đi tham gia hội đấu giá ư? Diệp Mặc giật mình, nếu như gã họ Lý đi tham gia hội đấu giá thật, hắn có thể thừa cơ dẫn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng rời khỏi đây.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, cho dù muốn rời đi, cũng cần phải đến Nhiệm Vụ Đường nhận nhiệm vụ đã, để tránh bị cho là tự mình trốn thoát.

Nhiệm Vụ Đường trước sau chật kín người, khi Diệp Mặc dẫn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đến nơi, ở đây vẫn còn rất nhiều người đến nhận nhiệm vụ, đương nhiên cũng có một số người đến giao nhiệm vụ.

Diệp Mặc nhìn cột nhiệm vụ, sau đó nói với Tống Ánh Trúc:

- Em và Diệp Lăng đi nhận nhiệm vụ đi, nhớ kỹ địa điểm của nhiệm vụ càng xa càng tốt, nếu như không có chỗ thích hợp, thì hãy nhận ở dãy núi Vạn Dược ấy. Nhiệm vụ không quản khó khăn, cũng không quản cống hiến.

Tống Ánh Trúc gật gật đầu, cô biết, Diệp Mặc như này là chuẩn bị dẫn các cô ấy rời khỏi Chính Nguyên kiếm phái rồi.

Diệp Mặc nhìn hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng rời khỏi, một mình hắn đi sang bên kia đổi điểm cống hiến, hắn định đổi lấy một viên

"Mính nguyên đan".

Địa điểm đổi lúc đó cũng có một vài người, nhưng so với bên nhận nhiệm vụ và giao nhiệm vụ, số người cũng đã ít hơn rất nhiều, chỉ có mấy chục người ít ỏi.

Tiếp đón Diệp Mặc là một tu sĩ hơn năm mươi tuổi tóc hoa râm, khi y phát hiện ra Diệp Mặc là một tu sĩ Trúc Cơ, lập tức rất khách khí tiếp đón Diệp Mặc. Mặc dù y không hiểu tại sao một tu sĩ Trúc Cơ như Diệp Mặc, lại mặc quần áo của đệ tử luyện khí ngoại môn, nhưng những cái này không phải là thứ mà y nên hỏi.

- Vị sư thúc này, xin hỏi anh cần gì vậy?

Vị tu sĩ này tu vi luyện khí tầng thứ chín, hỏi thẳng Diệp Mặc cần cái gì, nhưng không dám hỏi Diệp Mặc về thẻ tích điểm. Đối với y mà nói, Trúc Cơ tiền bối đến đây đổi đồ, làm sao có thể không có thẻ bài tích điểm được.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Xin hỏi chỗ này có đổi "Mính nguyên đan" không?

"Mính nguyên đan"? Vị tu sĩ này hơi sửng sốt một chút, nhưng lập tức phản ứng lại ngay, y vội vàng nói:

- Rất xin lỗi, sư thúc, "Mính nguyên đan" thuộc loại đan dược quý hiếm, loại đan dược này bình thường ở đây không đổi được. Chỉ có phần thường của nhiệm vụ lớn, hoặc là phần thưởng của môn phái mới có thể lấy được loại đan dược này, hoặc là đến Đan dược lâu của phường thị mới mua được.

"Mính nguyên đan" thuộc loại đan dược quý hiếm? Hơn nữa lại không đổi được? Diệp Mặc thật không ngờ, chỉ là "Mính nguyên đan" nếu như hắn không phải vì muốn đối phó với Lý Bách Sâm, thật đúng là không coi đan dược này ra cái gì.

Không có "Mính nguyên đan" nghĩa là kế hoạch của hắn phải thay đổi

rồi, nếu không cũng chỉ có thể lấy Trúc Cơ tầng thứ ba đi đối kháng với Lý Bách Sâm mà thôi. Lấy Trúc Cơ tầng thứ ba đi đối kháng với thiên tài đỉnh cao Trúc Cơ, Diệp Mặc không khỏi có chút im lặng, mặc dù bây giờ thủ đoạn của hắn cũng không ít, nhưng hắn biết rằng cho dù hắn có thể giết được Lý Bách Sâm, thì bản thân mình cũng sẽ không sống tốt được.

- Vậy có bùa cấp sáu trở lên không?

Diệp Mặc lại hỏi, nếu như không có "Mính nguyên đan", thì bùa cấp cao phải có nhiều nhiều chút, cũng là bảo vệ mình.

Vị tu sĩ luyện khí kia lại sợ hãi nói:

- Vị sư thúc này, bùa cấp thứ sáu trở nên có thì có đấy, nhưng một lá bùa cấp thứ sáu cần phải có năm nghìn điểm cống hiến mới đổi được.

Năm nghìn điểm cống hiến? Diệp Mặc có phần im lặng chỉ lặp lại câu này, hắn ra ngoài làm nhiệm vụ "Thái kim liên hoa", cũng chỉ có ba trăm điểm cống hiến mà thôi, cái này lại còn là chia đều năm người, cho dù hắn hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ có mấy chục điểm cống hiến mà thôi. Năm nghìn điểm cống hiến, hắn phải làm bao nhiêu nhiệm vụ mới được đây?

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Điểm cống hiến của tôi còn thiếu một chút, có thể dùng linh thạch hoặc vật gì đó đổi được không?

Vị tu sĩ đổi đồ kia khó xử nói:

- Xin lỗi sư thúc, ở đây chỉ nhận điểm cống hiến, nếu như muốn đổi cũng được, anh cần phải đi đổi linh thạch hoặc thứ gì đó thành điểm cống hiến trước, sau đó đến đổi bùa. Hai viên linh thạch bậc thấp đổi một điểm cống hiến…

Vị tu sĩ này vẫn chưa nói xong, Diệp Mặc trong lòng liền mắng to, hắn tổng cộng mới có hơn mười nghìn linh thạch bậc thấp, đổi như vậy, cũng chỉ

có thể mua một lá bùa cấp sáu mà thôi, trừ phi hắn là kẻ điên mới làm như vậy.

Lá bùa cấp sáu trên chợ cũng chỉ có sáu nghìn linh thạch mà thôi, như này thì lỗ vốn à, rõ ràng không thể dùng linh thạch để đổi lấy điểm cống hiến được rồi.

- Diệp sư huynh…

Ngay khi Diệp Mặc còn đang do dự, có một giọng nói khàn khàn kinh ngạc vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc quay đầu lại thấy người gọi mình chính là Liễu Chân Nguyệt - người mà ngày trước đi cùng mình đến dãy núi Vạn Dược.

- Là cô, Liễu Chân Nguyệt, cô khỏe chứ Diệp Mặc thấy Liễu Chân Nguyệt không có vấn đề gì quay về đến môn phái cũng vui mừng thay cô. Chỉ có điều ngày trước giọng nói của Liễu Chân Nguyệt trong trẻo êm tai, mặc dù làn da có đen một chút, nhưng cũng không coi là khó nhìn. Nhưng bây giờ chỉ có hai tháng không gặp, giọng nói của Liễu Chân Nguyệt lại trở lên khàn khàn, hơn nữa vừa gầy vừa đen…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 848

Bạo Nguyên Đan

Thấy Diệp Mặc như không có chuyện gì chào hỏi với cô, Liễu Chân Nguyệt kéo Diệp Mặc, kéo hắn đến một ngõ ngách nhỏ, nhìn xung quanh không có ai, lúc này mới áy náy nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, ngày trước tôi gọi anh đi dãy núi Vạn Dược, là tôi đã làm liên lụy đến anh, xin lỗi.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Chuyện cũng đã qua rồi, không cần nhắc đến nữa.

Liễu Chân Nguyệt lại càng áy náy nói:

- Cái mà tôi nói không phải chuyện Đồng Tranh Húc, mà là anh trai của Lý Bách Sâm là Lý Bách Lâm. Ngày trước sau khi anh ta đi điều tra hiện trường Lý Bách Lâm bị giết, điều tra ra vết tích cuả Đồng Tranh Húc. Sau khi anh ta hỏi tôi và Tương Dị, liền biết được anh có thể là đi tìm Đồng Tranh Húc rồi, cho nên anh ta bắt đầu nghi ngờ anh, sau đó còn liên lụy đến vợ và em gái của anh. Cho nên, anh nên đi nhanh đi…

Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu ra, hắn nói Lý Bách Sâm sao lại biết được là hắn giết người, hóa ra vấn đề là ở đây.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng biết, chuyện này căn bản cũng không trách ba người Liễu Chân Nguyệt được, dựa vào tu vi của Lý Bách Sâm, mấy người Liễu Chân Nguyệt chỉ là tu sĩ luyện khí thì không dám giấu diếm gì với gã.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Được rồi, tôi cũng không trách chị được, không ngờ Lý Bách Sâm lại là một tu sĩ Trúc Cơ. Hơn nữa tôi cũng phải đi rồi, sau này có duyên thì sẽ gặp lại.

Liễu Chân Nguyệt nghe xong câu nói của Diệp Mặc lại có chút sửng sốt, Diệp Mặc phải đi cô không ngạc nhiên. Cái mà cô ngạc nhiên chính là Diệp Mặc không hỏi cô về vợ và em gái hắn, cô còn đang định nói cho Diệp Mặc biết vợ và em gái của hắn đang bị Lý Bách Sâm giam lỏng. Sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói phải đi, cô cũng không hỏi thêm gì. Nếu như Diệp Mặc không muốn quản bọn họ, chính mình hỏi đến chẳng phải là khiến Diệp Mặc mất mặt hay sao?

Tuy nhiên cái khiến Liễu Chân Nguyệt kỳ quái chính là, Diệp Mặc tại sao còn có thể điềm tĩnh đứng trong Nhiệm Vụ Đường này được. Theo lý mà nói hắn chỉ cần vừa về đến nơi sẽ bị rơi vào tay của Lý Bách Sâm.

- Diệp sư huynh, anh phải bảo trọng đấy, tôi tìm thấy một gốc "Bạo linh thảo" muốn đi đổi lấy điểm tích lũy, không nhiều lời với anh nữa, sau này có duyên sẽ gặp lại.

Bất luận người của Lý Bách Sâm tại sao lại chưa tìm đến, Liễu Chân Nguyệt cũng không dám nói quá nhiều với Diệp Mặc, chỉ vội vàng nói mấy câu rồi nhanh chóng rời khỏi.

Cô sở dĩ kéo Diệp Mặc sang một bên, là để yên tâm một chút, dù sao Diệp Mặc cũng đã từng cứu cô. Nếu như không gặp Diệp Mặc thì thôi, nhưng gặp rồi, nếu cô không đem chuyện của Lý Bách Sâm nói cho Diệp Mặc biết, cô sẽ không yên tâm.

Diệp Mặc vừa định gật đầu lại nghe thấy Liễu Chân Nguyệt nói đến "Bạo linh thảo" lại vội vàng thêm một câu:

- Liễu sư tỷ, vừa nãy chị nói vừa tìm được một gốc "Bạo linh thảo" sao?

- Đúng vậy? Sao thế Diệp sư huynh?

Liễu Chân Nguyệt ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Sư tỷ, "Bạo linh thảo" bây giờ đối với tôi rất quan trọng, có thể đưa cho tôi được không, bao nhiêu linh thạch tôi sẽ trả cho chị.

- Anh muốn "Bạo linh thảo"?

Liễu Chân Nguyệt hơi sửng sốt, nhưng lập tức lại lấy ra một gốc "Bạo linh thảo" trong túi trữ vật của mình ra đưa cho Diệp Mặc nói:

- Nếu như Diệp sư huynh đang cần, vậy thì cho anh đấy. Về chuyện linh thạch, không cần phải tính đến. Ngày trước Diệp sư huynh đã từng cứu tôi một mạng, tôi vẫn còn áy náy trong lòng, gốc linh thảo này cũng chẳng là vật quý giá gì, tặng cho anh là được rồi.

Liễu Chân Nguyệt đương nhiên biết Diệp Mặc không phải là một tu sĩ có nhiều tiền, một là vì Diệp Mặc vừa mới vào Chính Nguyên kiếm phái, còn cái nữa đương nhiên là Diệp Mặc đến cả nhiệm vụ "Thái kim liên hoa" cũng có thể đi làm, nếu như hắn là tu sĩ có tiền, nhiệm vụ như này chắc sẽ không nhận. Loại nhiệm vụ này thù lao thấp, hơn nữa tính nguy hiểm lại rất cao.

Mặc dù biết Diệp Mặc không có tiền, nhưng Liễu Thực Nguyệt vẫn đưa "Bạo linh thảo" cho Diệp Mặc, cô không cần linh thạch của Diệp Mặc. Diệp Mặc đã từng cứu cô một mạng, mặc dù "Bạo linh thảo" đổi cũng được không ít điểm, nhưng cho Diệp Mặc để báo đáp ơn cứu mạng cũng là nên.

Diệp Mặc nhận lấy "Bạo linh thảo" từ Liễu Chân Nguyệt, trong lòng vô cùng sung sướng. Mặc dù không lấy được "Mính nguyên đan", nhưng lại lấy được một gốc "Bạo linh thảo".

"Bạo linh thảo" thuộc linh thảo cấp ba, đối với một tu sĩ luyện khí kỳ mà nói, loại này đã thuộc loại dược liệu cao cấp rồi. Tác dụng lớn nhất của "Bạo linh thảo" là chế luyện ra "Bạo nguyên đan", "Bạo nguyên đan" là một loại

đan dược có tác dụng phụ rất lớn, thuộc vào hàng linh dược tam phẩm. Sau khi ăn xong "Bạo nguyên đan", sức mạnh trong vòng một canh giờ có thể tăng vọt vài cấp nhỏ.

Nhưng di chứng sau khi ăn xong "Bạo nguyên đan", chân nguyên trong cơ thể sẽ trở nên không tinh khiết, cần luyện hóa tạp chất trong đó, hơn nữa còn có kỳ suy yếu đến mấy canh giờ, thậm chí còn khiến cho người ra xảy ra kích động.

"Bạo linh thảo" lại chỉ giới hạn trong tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa luyện chế còn khó khăn hơn nhiều so với "Trúc Cơ đan". Diệp Mặc không lấy được "Mính nguyên đan", nhưng lấy được một gốc "Bạo linh thảo" cũng không tệ, bởi vì hắn có thể luyện chế ra "Bạo nguyên đan".

Về phần tác dụng phụ, Diệp Mặc cũng không lo lắng. Cho dù là tính kích động, hắn có Tống Ánh Trúc ở bên cạnh, có thể nói hắn không thèm để ý chút nào.

- Tôi đi đây, Diệp sư huynh bảo trọng.

Liễu Chân Nguyên nói xong câu này, cúi đầu nhanh chân rời khỏi.

Diệp Mặc giơ tay ra kéo Liễu Chân Nguyệt lại:

- Đợi một chút, cái này cho chị.

Diệp Mặc lấy ra một lọ sứ đưa cho Liễu Chân Nguyệt:

- Đan dược này rất quý báu, chị đến chỗ nào không có người thì hãy mở ra xem. Được rồi, hôm nay cảm ơn chị, tạm biệt.

Nói xong Diệp Mặc chủ động rời khỏi Liễu Chân Nguyệt, hắn hiểu được tâm tình của Liễu Chân Nguyệt. Liễu Chân Nguyệt có thể kéo hắn ra một chỗ nói với hắn những chuyện này, điều này chứng minh cô ta là một người lương thiên, chỉ là một viên "Trúc Cơ đan" Diệp Mặc cũng không để ý.

Liều Chân Nguyệt nhìn bóng dáng Diệp Mặc rời khỏi, thầm thở dài một hơi, cô không giúp được Diệp Mặc gì cả. Cô cũng biết Diệp Mặc muốn "Bạo linh thảo" là để làm gìnhưng cô hiểu, Diệp Mặc như vậy là lãng phí. Trước tiên không nói đến chuyện hắn có thể mời được người luyện chế "Bạo nguyên đan" được hay không, cho dù hắn mời được người luyện chế ra "Bạo nguyên đan", đối mặt với Lý Bách Sâm giả đan cảnh giới, cũng là bị giết chết trong nháy mắt.

Cô chỉ hi vọng Diệp Mặc sớm có thể rời khỏi Chính Nguyên kiếm phái, đừng bị Lý Bách Sâm ngăn lại.

Về phần Diệp Mặc cho cô đan dược, cô thực cũng không để ý. Một tu sĩ luyện khí tầng thứ tám, lại là một tu sĩ nghèo, hắn có thể cho mình đan dược gì? Liễu Chân Nguyệt thậm chí đến mở cũng không mở ra, đã ném cái lọ sứ của Diệp Mặc cho vào túi trữ vật.

…

- Hai vị sư muội, chúng tôi đúng lúc cùng đường đến Tích Thành, các cô nhận nhiệm vụ đúng vào nhiệm vụ của Tích Thành, hay là chúng ta cùng nhau đi làm nhiệm vụ này đi. Hai người các cô dù sao cũng không đủ, hai bị sư muội thấy thế nào?

Khi Diệp Mặc đi đến đại sảnh của Nhiệm Vụ Đường, một gã luyện khí tầng thứ tám mắt sâu hoắm ngăn Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc lại yêu cầu cùng đi làm nhiệm vụ, mà bên cạnh gã còn một tên tu sĩ mặt trắng nữa.

- Xin lỗi, chúng tôi đã đủ người rồi.

Diệp Lăng lập tức trả lời, và bắt đầu nhìn đông nhìn tây. Anh trai Diệp Mặc không có ở đây, cô quả thực không tự tin chút nào - Cút ngay.

Diệp Mặc bước lên trước, tức giận quát lớn, hắn cảm thấy chuyện mang Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đi cùng thật sáng suốt. Đồng thời trong lòng hắn cũng nhớ đến mấy người Lạc Ảnh, không biết bọn họ bây giờ thế nào

rồi.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc thấy Diệp Mặc bước đến, lập tức vui sướng chạy đến bên cạnh Diệp Mặc.

Gã tu sĩ mắt sâu hoắm kia nghe thấy có người quát gã cút đi, lập tức tức giận, nhưng khi gã quay đầu lại nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức nuốt những lời định nói xuống cổ họng. Gã hoàn toàn không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc, mặc dù Diệp Mặc không phát ra khí thế của mình, nhưng gã cảm giác được tu vi của Diệp Mặc cao hơn gã. Gã đã là luyện khí tầng thứ tám rồi, tu vi của Diệp Mặc còn cao hơn gã, vậy thì trừ luyện khí viên mãn ra, cũng chỉ có Trúc Cơ mà thôi.

Một tên tu sĩ mặt trắng khác tu vi mới chỉ luyện khí tầng thứ bảy, đồng bọn của mình nhìn không ra tu vi của Diệp Mặc, y lại càng nhìn không ra. Y cũng thấy Diệp Mặc không phải đơn giản, y tiện tay kéo đồng bọn của mình ra, hai người không nói một câu gì, quay người đi mất.

- Anh, em nhất định phải đẩy nhanh tu luyện, em phát hiện ra ở đây, tu vi thấp làm gì cũng không xong.

Diệp Lăng nhìn hai tên tu sĩ không nói năng gì, mặt mày xám xịt bỏ đi, càng kiên quyết tu luyện.

Diệp Mặc gật gật đầu, kéo Diệp Lăng nói:

- Tu luyện đương nhiên phải khẩn trương, nhưng dục tốc bất đạt, cơm cũng phải ăn từng miếng từng miếng một, muốn trong một đêm đã thành tu sĩ Hóa Chân là vọng tưởng, chuyện của anh đã làm xong rồi, chúng ta đi thôi. Đúng rồi, nhiệm vụ thế nào rồi.

Tống Ánh Trúc đưa tấm bài nhiệm vụ cho Diệp Mặc nói:

- Nhận được nhiệm vụ Tích Thành, ba đến bốn người, chúng ta vừa đủ ba người.

Khi ba người trở về chỗ ở của Diệp Mặc, phát hiện ra nơi này đến một người giám sát cũng không có.

Diệp Mặc dẫn hai người vào phòng rồi nói:

- Anh muốn luyện chế ra một đan dược, đợi sau khi anh luyện chế xong, sẽ cùng các em đến Yến Viên một chuyến để đón Ngân Tử.

Tống Ánh Trúc do dự một lát rồi nói:

- Hay là em và Diệp Lăng đi đón Ngân Tử về trước, như này sẽ tiết kiệm được chút thời gian.

Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Ngày trước khi sư phụ của các em là Ngu Vũ Thiên nhận các em làm đệ tử đã nói, không được để các em tùy ý ra ngoài, nhưng sao các em lại tùy tiện ra ngoài được thế? Nếu như anh không nghĩ nhầm, chắc là một người nào đó ở Yến Viên đã mở cửa cho các em rồi Tống Ánh Trúc hơi sửng sốt, liền gật đầu nói:

- Đúng vậy, sau khi sư phụ đi rồi, đại sư tỷ tiếp quản Yến Viên Phong, đại sư tỷ rất tốt với bọn em. Hơn nữa em và Diệp Lăng rất nhớ anh, cho nên muốn ra ngoài thăm anh, đại sư tỷ căn bản cũng không từ chối, nên cho chúng em ra ngoài, chuyện này sao anh lại biết được?

Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Nếu anh cũng khờ khạo như em, sớm đã bị người khác ăn cả da lẫn xương rồi. Nếu như anh đoán không nhầm, đại sư tỷ kia của các em đã cấu kết với Lý Bách Sâm rồi. Nếu như em và Diệp Lăng cứ ở trong Yến Viên Phong mà không ra ngoài, cho dù Lý Bách Sâm muốn giết các em, cũng không thể làm được, anh nghĩ gã vẫn không dám xông vào Yến Viên bắt người. Nhưng vào lúc này thì bọn em lại ra ngoài.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng nghe xong Diệp Mặc nói, một lúc lâu sau

không nói gì, các cô không nghĩ đến bình thường đại sư tỷ hòa nhã dễ gần như vậy, không ngờ lại nham hiểm như thế.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Khó trách?

Diệp Lăng dường như nghĩ ra cái gì đó, nhưng cô chỉ lắc lắc đầu mà không nói gì, hiển nhiên là có chút thất vọng.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Không nên suy nghĩ nhiều, anh muốn luyện đan, đợi lát nữa chúng ta cùng đi đón Ngân Tử.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng thấy Diệp Mặc bắt đầu luyện đan, hai người không dám quấy rầy Diệp Mặc, cũng bắt đầu vừa tu luyện, vừa hộ pháp Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 849

Huyễn Vân Đệ Nhất Đao

Đây không phải là lần đầu Diệp Mặc luyện chế "Bạo Nguyên Đan", nhưng đó đều là chuyện trong kiếp trước của hắn. Hiện giờ Diệp Mặc đã có cách luyện đan mới, đối với việc luyện chế "Bạo Nguyên Đan", cũng có cách nhìn mới.

Thêm vào đó trước đây hắn đã luyện chế qua "Trúc Cơ Đan", hơn nữa tu vi lại tăng lên rất nhiều, thế nên Diệp Mặc không quá lo lắng về việc luyện chế "Bạo Nguyên Đan".

Dược liệu phụ trợ cho Một tiếng sau, Diệp Mặc đã thành công luyện được một lò "Bạo Nguyên Đan", chỉ là đan dược có được rất ít, chỉ có hai viên. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói là đã đủ rồi, loại đan dược này hắn không cần nhiều lắm, thậm chí chỉ cần một viên, là hắn đã rất hài lòng rồi.

- Chúng ta đi thôi.

Có "Bạo Nguyên Đan" Diệp Mặc cảm thấy lại có thêm một sự đảm bảo trong việc đối phó với Lý Bách Sâm.

…

Sau khi ba người đến Yến Viên Phong, mới phát hiện đại sư tỷ của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng lại không có ở Yến Viên Phong, điều này khiến Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng có thể mang Ngân Tử đi mà không gặp trở ngại gì, Ngân Tử lại được Diệp Mặc thu vào thế giới trang vàng.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng nhớ ân tình Ngu Vũ Thiên thu làm đệ tử, vẫn để lại một phong thư, viết rõ nguyên nhân bỏ đi cùng Diệp Mặc.

Diệp Mặc cho rằng hắn đưa Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đi, nhất định sẽ bị người của Lý Bách Sâm ngăn lại, nhưng vượt ngoài dự đoán của hắn, mãi đến lúc ba người bọn họ rời khỏi Chính Nguyên Kiếm phái, cũng không có ai đến ngăn cản.

- Diệp Mặc, tên họ Lý kia hình như không ngăn chúng ta lại thì phải?

Mãi đến sau khi ra khỏi Chính Nguyên Kiếm phái, Tống Ánh Trúc mới lấy làm lạ lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc chau mày, trong lòng cảm thấy chuyện này có gì không ổn. Không nói chuyện Lý Bách Sâm không thể điều người giám sát bọn họ về. Dù là Diệp Mặc cũng không tin Lý Bách Sâm sẽ tha cho hắn. Chỉ cần nhìn những việc Lý Bách Sâm đã làm ở Lam Phong Môn là biết, đây là người kiêu ngạo như thế nào rồi.

- Có lẽ mấy tên giám sát chúng ta biết anh hai đã là tu sĩ Trúc Cơ rồi, nên mới không dám ngăn cản chúng ta.

Diệp Lăng nói xen vào một câu.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Anh trở về Chính Nguyên Kiếm phái đã lâu rồi, dù là Lý Bách Sâm đang tham gia đấu giá cũng sẽ biết được tình hình ở đây, ông ta nhất định đã sắp đặt hết cả rồi. Lùi một bước mà nói, dù ông ta không thể chuẩn bị trước, với mạng lưới quan hệ và tiền đồ của ông ta ở Chính Nguyên Kiếm phái, muốn thông qua môn phái để giữ chúng ta lại cũng là chuyện rất đơn giản.

Diệp Mặc không tin Lý Bách Sâm không có cách đối phó hắn, nếu hắn tin điều này, thì sau khi hắn đến Chính Nguyên Kiếm phái, sẽ không đến Nhiệm Vụ Đường trước tiên, mà đã đưa Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc chạy trốn rồi.

Chính vì hắn biết Lý Bách Sâm tuyệt đối sẽ không để hắn đi, nên mới đến Nhiệm Vụ Đường tìm "Minh Nguyên Đan". Còn thong thả luyện chế

"Bạo Nguyên Đan".

- Nhưng chúng ta đã rời khỏi Chính Nguyên Kiếm phái mấy vạn dặm rồi…

Diệp Lăng vẫn chưa dứt lời, thì Diệp Mặc liền dừng lại.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc được Diệp Mặc dẫn theo trên phi kiếm, nên Diệp Mặc ngừng lại, hai người đều nhìn về Diệp Mặc, không biết tại sao hắn phải đột ngột dừng lại mà không không lên đường tiếp.

Diệp Mặc đáp xuống đất, sau đó nói với Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc:

- Hai em ở phía sau chờ anh, anh muốn xem thử tên họ Lý này có bản lĩnh gì.

- Ha ha…

Không đợi Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc lên tiếng, một tiếng cười không hề có ý cười cợt liền vang lên. Ngay sau đó một người đàn ông mặt lạnh như tiền đáp xuống trước mặt ba người Diệp Mặc:

- Mày quả nhiên che đậy rất tốt. Không ngờ lại có thể phát hiện ra ta đã đến, hèn gì mà em trai ta lại chết trong tay mày.

Diệp Mặc vẻ mặt bình thản nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên đang ở trước mặt này, hắn đã hiểu tại sao ba người bọn hắn có thể rời khỏi Chính Nguyên Kiếm phái không chút trở ngại gì, thì ra tên họ Lý kia hoàn toàn không định giải quyết hắn ở Chính Nguyên Kiếm phái.

Nói cách khác sau khi biết hắn là tu sĩ Trúc Cơ, tên họ Lý này chỉ mong sao hắn rời khỏi Chính Nguyên Kiếm phái. Dù sao đi nữa, dù là đệ tử thiên tài, cũng không có quyền lực tùy tiện xử trí một đệ tử Trúc Cơ không phạm lỗi. Dù ông ta xác định Diệp Mặc giết chết em trai ông ta, nhưng chuyện không có chứng cứ thì môn phái cũng sẽ không ủng hộ, làm sao sảng khoái bằng việc một mình ông ta giết chết Diệp Mặc chứ?

- Mày rất thông minh, không sai, ta muốn giữ mấy người bọn mày ở lại Chính Nguyên Kiếm phái rất đơn giản. Nhưng ta muốn bọn mày nếm đủ mùi vị tốt đẹp, rồi mới chết dần dần. Em gái và vợ của mày, rất đẹp, sau khi ta hưởng thụ xong, cũng sẽ cho mày thưởng thức thử mùi vị của em gái mình ngay trước mặt ta.

Oán hận trên mặt Lý Bách Sâm đã không có cách nào che dấu, hung hăng dữ tợn, từ đó có thể thấy, sát ý của ông ta đối với Diệp Mặc mãnh liệt đến thế nào.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Em trai của ông Lý Bách Lâm cũng có kiếm pháp tốt, tiếc là sau khi tôi giết hắn xong, biến thi thể của hắn thành tro cũng không tìm được kiếm pháp của hắn. Điều này khiến tôi rất thất vọng, hy vọng túi trữ vật của ông sẽ không khiến tôi thất vọng lần nữa. Ồ, tôi nói sai rồi, cái của ông không phải là túi trữ vật, không ngờ ông lại có nhẫn trữ vật, ghê gớm nhỉ.

- Em trai ta quả nhiên là do mày giết, ta phải nuốt sống mày…

Dù nghi ngờ em trai mình là do Diệp Mặc giết, nhưng khi Diệp Mặc chính miệng nói ra, Lý Bách Sâm không thể kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng nữa, cả người bừng bừng sát khí.

Vang lên một tiếng "vụt", gần như khi Lý Bách Sâm vừa dứt lời, thì một đường đao chứa đầy sát khí đã bổ lên đầu của Diệp Mặc.

Gần như trong giây phút đao của Lý Bách Sâm bổ tới, Diệp Mặc cảm thấy không khí xung quanh ngưng tụ lại, thân pháp của hắn cũng đơ cứng, dường như đang chờ đợi ánh đao bổ xuống đầu mình.

Một đao lợi hại như thế của Lý Bách Sâm, giữa chừng lại biến hóa lần nữa, hóa thành hàng trăm đường đao bổ xuống. Dường như mỗi đường đao đều kèm theo sát khí thực sự, phát ra tiếng "xoẹt xoẹt" trong không khí.

Thân hình của Diệp Mặc bị chân nguyên của Lý Bách Sâm làm chậm

lại, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ rằng Lý Bách Sâm lại không dùng kiếm, mà dùng đao. Không những dùng đao, hơn nữa ông ta cũng không dùng thần thức điều khiển đao, mà trực tiếp vung đao đánh giáp lá cà như những nhân sĩ võ lâm vậy.

Đối với tu chân giả mà nói, đấu nhau đương nhiên là đấu pháp bảo, chân nguyên, thủ đoạn… Nhưng Lý Bách Sâm là nhân vật thiên tài của Chính Nguyên Kiếm phái, không dùng kiếm mà dùng đao cũng đành rồi, lại còn áp dụng cách đánh giáp lá cà, điều này thật không thể tưởng.

Diệp Mặc không kịp nghĩ ngợi nhiều, hắn kêu lên một tiếng, máu huyết sục sôi, liền thoát khỏi trói buộc của chân nguyên của Lý Bách Sâm trong nháy mắt. Đồng thời phi kiếm trong tay hắn dưới sự khống chế của thần thức, cũng hóa thành mấy trăm đường kiếm quang. Mấy đường kiếm quang này chặn đao của Lý Bách Sâm lại, không đợi cho đao của Lý Bách Sâm biến hóa lần nữa, Diệp Mặc đã tích tụ chân nguyên toàn thân, vung một kiếm bổ vào thân đao của Lý Bách Sâm.

"Ầm" một tiếng, đao kiếm giao nhau, Diệp Mặc bị đánh văng ra mấy chục mét, được Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đỡ lấy, mở miệng là phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ có một chiêu, Diệp Mặc đã bị thương, hơn nữa đây còn chỉ là chiêu đầu tiên, hắn đã phải đốt cháy hết máu huyết, Lý Bách Sâm không phải là người mà hắn có thể đánh nổi, đây là suy nghĩ đầu tiên của Diệp Mặc.

Hơn nữa một chiêu này, hắn thậm chí cả thủ đoạn của sát thủ cũng không có cơ hội dùng đến.

- Anh, anh không sao chứ.

Diệp Lăng hoảng hốt đỡ lấy Diệp Mặc, giọng nói run rẩy, Tống Ánh Trúc càng hoảng sợ hơn, một chiêu lúc nãy Diệp Mặc đấu với Lý Bách Sâm bọn họ không biết lợi hại cỡ nào, nhưng hai người bọn họ cách đó mấy chục mét cũng bị đao khí chém trúng mấy nhác, mà còn là sau khi Diệp Mặc đã

đỡ lấy chín phần đao khí.

- Không sao.

Diệp Mặc lắc tay, nuốt một viên "Liên Sinh Đan", đồng thời cũng nuốt luôn "Bạo Nguyên Đan". Hắn nhìn phi kiếm trên tay mình, đã bị nứt một lỗ to. Nhưng khi Diệp Mặc bỏ phi kiếm xuống, cũng đã phóng ra Vô Ảnh từ dưới chân, hắn tin rằng dù là Lý Bách Sâm cũng sẽ không dùng thần thức để kiểm tra chân mình trong lúc này.

Điều khiến Diệp Mặc yên tâm là, trong lúc hắn làm những động tác này, Lý Bách Sâm không hề đuổi theo công kích hắn, có thể thấy một kiếm lúc nãy của hắn cũng khiến ông ta khổ sở.

Lý Bách Sâm chỉ lùi ra sau hai ba mét thì dừng lại, ông ta lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc:

- Tao đã xem thường mày rồi, chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng ba, mà lại có thể ngăn "Huyễn Vân đệ nhất đao" của ta lại. Cái giá phải trả chỉ là một ngụm máu mà thôi, hèn gì mà mày ngạo mạn đến thế. Có điều Huyễn Vân Đao của ta tổng cộng có sáu đao, ta muốn xem thử mày rốt cuộc có thể ngăn được mấy đao.

Diệp Mặc nói với Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng:

- Hai em lui về sau thêm trăm mét, đừng lên phía trước.

Hắn biết đao thứ nhất này đã lợi hại như vậy, thì mấy đao sau này sẽ còn lợi hại hơn, để em gái và Tống Ánh Trúc lùi ra sau cũng là để được an toàn hơn.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng biết rằng lúc này không phải là lúc bọn họ có thể nhúng tay vào, bọn họ chỉ có thể để Diệp Mặc không phải lo lắng, bận tâm gì, thì mới có tia hy vọng. Tống Ánh Trúc càng hạ quyết tâm, một khi Diệp Mặc chết, cô sẽ tự vẫn ngay, cũng không để cho tên trước mắt kia làm nhục.

Diệp Mặc nhìn thấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng lùi ra sau, hắn gõ vào phi kiếm trong tay, thản nhiên nói:

- Tên họ Lý kia, không ngờ ông che dấu thân thủ rất tốt. Ở kiếm phái mà lại tu luyện đao pháp, nếu tôi không nhìn lầm, thì đao pháp của ông mới là tuyệt chiêu của ông đúng không, có giỏi thì lại đây, ông mày không sợ thằng nào đâu.

Khóe miệng Lý Bách Sâm lộ ra nụ cười mỉa mai:

- Người biết đao pháp của ta mới là sát chiêu của ta đều đã trở thành người thiên cổ rồi, nhà ngươi cũng không ngoại lệ đâu. Mấy ngày trước đao pháp của ta có chút thành tựu, rất muốn tìm người thử đao, không ngờ nhà ngươi quả là không khiến ta thất vọng. May là ta dùng đao pháp, không thì chiêu đầu tiên nói không chừng nhà ngươi cả một ngụm máu cũng không phun ra được.

Diệp Mặc cảm thấy "Bạo Nguyên Đan" trong người bắt đầu bộc phát, hắn cảm thấy một cách rõ ràng cảnh giới của mình đang được nâng cao, Trúc Cơ tầng bốn, Trúc Cơ tầng năm, Trúc Cơ tầng sáu…

Mãi đến sau khi tu vi của hắn thăng cấp đến đỉnh cao Trúc Cơ tầng sáu, mới ngừng lại. Một viên "Bạo Nguyên Đan" này lại làm cho chân nguyên của hắn tăng lên gấp mấy lần, Diệp Mặc hoảng sợ trong lòng. Đan dược này lợi hại như vậy, đến lúc hiệu quả của đan dược qua đi, cảnh giới của hắn có khi nào sẽ trực tiếp rơi xuống Trúc Cơ tầng hai không?

Lý Bách Sâm hiển nhiên cảm thấy khí thế trên người Diệp Mặc đang tăng vọt, hơi sững người ra, nhưng ông ta nhanh chóng phản ứng trở lại, cười lạnh ha hả nói:

- Không ngờ mày dùng "Bạo Nguyên Đan", cũng phải thôi, mày đã không sống nổi rồi, dùng đan dược này cũng là danh xứng với thực.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Ngụ ý là ông ta không hề để tâm việc Diệp Mặc dùng "Bạo Nguyên Đan".

Diệp Mặc làm sao lại để tâm câu nói nhảm của Lý Bách Sâm, phi kiếm của hắn đã vung ra vô số hoa kiếm, bao vây lấy Lý Bách Sâm đang tiến lại gần. Những hoa kiếm đẹp mắt này lại nhanh chóng tách ra, gần như đã tách thành gần trăm đường kiếm trong chớp mắt.

Lý Bách Sâm cười nhạt một tiếng:

- Kiếm hoa chỉ nhìn đẹp mắt mà không thực dụng cũng dám dùng trước mặt ta…

- Huyễn Vân đệ nhị đao…

Cùng với lời nói của Lý Bách Sâm, ông ta lại nhanh chóng vung đao trong tay. Huyễn Vân Đao pháp của ông ta mới là sát chiêu thật sự, tuyệt đối không phải là những kiếm hoa đẹp mắt lúc nãy của Diệp Mặc có thể so sánh được…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 850

Mày Độc

Đao của Lý Bách Sâm vừa bổ xuống, sắc mặt Diệp Mặc liền thay đổi, hắn không ngờ rằng đao thứ hai và đao thứ nhất của Lý Bách Sâm lại khác xa nhau vậy. Khi đao thứ hai của ông ta được bổ xuống đã tạo nên vô số lốc xoáy xung quanh hai người, hơn nữa những lốc xoáy này ngưng tụ lại theo sự kích phát của đao Lý Bách Sâm, biến thành từng đao khí sắc bén xoay tròn như cánh quạt.

Diệp Mặc thầm mừng trong lòng may mà hắn sớm xem tình thế, khi những lưỡi đao cánh quạt của Lý Bách Sâm vừa mới biến hóa, còn chưa ngưng tụ thành thực thể, kiếm hoa của Diệp Mặc đã lột xác lần nữa, gần như trong nháy mắt, mấy trăm đường kiếm hoa kia đã hóa thành kiếm quang lạnh lẽo đáng sợ.

Khi kiếm quang mà Diệp Mặc vung ra và lưỡi đao cánh quạt do huyễn hóa đệ nhị đao của Lý Bách Sâm hóa thành va vào nhau, trong không khí phát ra một tiếng vang đùng đùng, chói tai.

Lý Bách Sâm biến sắc, ông ta cảm thấy rõ ràng sau khi Diệp Mặc nuốt "Bạo Nguyên Đan", thì chân nguyên thâm hậu không thua gì ông ta, còn kiếm hoa của hắn thậm chí có thể ngăn cản lốc xoáy đao khí của mình, điều này khiến ông ta không dám tin.

Dù hiện giờ tu vi của Diệp Mặc đã là Trúc Cơ tầng sáu, nhưng dù sao cũng vẫn là Trúc Cơ trung kì, Lý Bách Sâm lại là cảnh giới giả đan, coi như là người đã bước một chân vào Kim Đan rồi. Chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, còn là nhất thời dựa vào "Bạo Nguyên Đan" để nâng cao tu vi, nhưng mức độ thâm hậu của chân nguyên lại có thể ngang ngửa với cảnh giới giả đan, nếu không

phải là tự bản thân ông ta gặp phải, ông ta tuyệt đối sẽ không tin đâu.

Sở dĩ Lý Bách Sâm không dám tin, là vì tuy ông ta là cảnh giới giả đan, nhưng chân nguyên của ông ta lại mạnh hơn nhiều so với các tu sĩ giả đan bình thường, cũng tức là nói Diệp Mặc chỉ cần ở Trúc Cơ trung kì, đã có thể quét sạch tu sĩ Trúc Cơ.

Người này hôm nay nhất định phải tiêu diệt, nếu không hậu họa khó lường. Sau khi Lý Bách Sâm hạ quyết tâm xong, thậm chí cả bị thương cũng không thèm để tâm đến, đao khí trong tay lại biến hóa thành đao thứ ba, hơn nữa vừa giơ tay là đã xuất hiện mấy lá bùa.

Trong tay ông ta toàn là bùa cấp năm thậm chí còn có cấp sáu, Lý Bách Sâm biết rõ Diệp Mặc ăn "Bạo Nguyên Đan" sẽ không duy trì được lâu, nhưng ông ta không dám mạo hiểm, lỡ như để Diệp Mặc trốn thoát, thì dù ông ta có đoạt được vợ và em gái của Diệp Mặc, ông ta cũng sẽ ăn ngủ không yên.

Nhưng Lý Bách Sâm lại không hiểu Diệp Mặc, ông ta suy bụng ta ra bụng người, bởi vì nếu là bản thân ông ta gặp phải tình cảnh này, nhất định sẽ bỏ lại người khác bỏ chạy một mình, nhưng ông ta lại không biết cách đối nhân xử thế của Diệp Mặc, dù là bây giờ ông ta không công kích Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng sẽ liều mạng với ông ta, bởi vì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ lại Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng mà trốn chạy một mình.

"Tam sinh kiếm quang" của Diệp Mặc ngăn cản lốc xoáy đao khí của Lý Bách Sâm, trong lúc tiêu diệt đao khí của Lý Bách Sâm, kiếm quang của hắn cũng hoàn toàn biến mất, không có cách nào tiếp tục khai triển. Trừ khi là hắn lại thúc giục thần thức, tạo ra kiếm quang lần nữa.

Nhưng Diệp Mặc biết rằng dù kiếm quang của hắn có tạo ra nhanh cỡ nào, cũng không kịp với sự biến hóa của đao Lý Bách Sâm, đôi khi chỉ có chân nguyên theo kịp vẫn chưa được, còn có rất nhiều nhân tố khác.

Khi biết Lý Bách Sâm sẽ tung ra đao thứ ba, Diệp Mặc cũng đành bất

chấp hậu quả. Ra sức thúc giục "Đông Chí" trong thức hải. Băng hàn ùn ùn kéo đến bao trùm lấy Lý Bách Sâm, cả không khí dường như đông cứng lại trong khoảnh khắc đó.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đã cách xa nơi Diệp Mặc đánh nhau hơn ba trăm mét vẫn có thể cảm thấy hơi lạnh thấu xương, không kìm được mà ôm lấy nhau sưởi ấm.

Còn Lý Bách Sâm trong giây phút muốn dùng bùa chú lại bị băng hàn thấu xương này trì hoãn động tác, nhưng là một người trong cảnh giới giả đan như Lý Bách Sâm đã lập tức hiểu ra đây là sát chiêu của Diệp Mặc. Ông ta không chút nghĩ ngợi, kích phát chân nguyên, băng hàn kia bắt đầu hòa tan ra như gặp phải mặt trời chói chang.

Thật là lợi hại, Diệp Mặc run sợ trong lòng, tuy đây là lần đầu tiên hắn dùng "Đông Chí" để đối phó với kẻ địch, nhưng chỉ chưa tới ba giây đã bị Lý Bách Sâm phá vỡ. Dù hắn vẫn chưa quen thuộc với "Đông Chí" và tu vi của hắn còn quá thấp, nhưng cũng có thể nhìn ra sự lợi hại của Lý Bách Sâm.

Nhưng Diệp Mặc chỉ cần tạm dừng vài giây là được rồi. Trường kiếm trong tay hắn lại tích tụ tất cả chân nguyên bổ về phía Lý Bách Sâm vẫn chưa kịp tung ra đao thứ ba.

- Muốn chết hả con…

Lý Bách Sâm hét lên một tiếng, đao trong tay lại chạm trán với phi kiếm của Diệp Mặc lần nữa.

"Ầm" một tiếng, Diệp Mặc bị đánh văng lên cao, nhưng Diệp Mặc xoay người một cái trên không, phi kiếm đã rời khỏi tay, đồng thời đâm thẳng về Lý Bách Sâm lần nữa.

Khi phi kiếm vẫn còn cách Lý Bách Sâm vài mét, vô số đường kiếm hoa đã bắn ra từ phi kiếm, Diệp Mặc phun ra một ngụm máu, kiếm quang thoát

khỏi phi kiếm càng lúc càng nhiều.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc cùng một lúc dùng thần thức và chân nguyên để thúc phát "Tam sinh kiếm quang".

Lý Bách Sâm trầm mặt lại, tuy những kiếm quang này của Diệp Mặc ông ta đã nhìn thấy hai lần rồi, nhưng ông ta cảm thấy uy lực lớn nhất của những kiếm quang này của Diệp Mặc vẫn chưa được phát huy hết. Tuy ông ta không sợ, nhưng cũng phải cẩn thận. Ông ta tin rằng tuy Diệp Mặc vượt ngoài suy đoán của ông ta, cũng thoát không khỏi "Huyễn Vân đệ tam đao".

Bởi vì "Huyễn Vân đệ tam đao" của ông ta mới là sát chiêu thật sự, đó là một phép điều khiển đao, hoàn toàn không giống với hai đao trước đó. Nếu nói hai đao trước đó là đao pháp mà người luyện võ bình thường sử dụng, vậy thì đao thứ ba của ông ta lại là đao pháp tiên gia thật sự, dù là Lý Bách Sâm cũng không ngờ rằng, chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ tầng ba tép riu như Diệp Mặc lại có thể ép ông ta xuất ra đao thứ ba.

Vốn dĩ Lý Bách Sâm cho rằng, Diệp Mặc có thể thoát khỏi đao thứ nhất của ông ta đã là khá lắm rồi, nhưng ông ta tuyệt đối không ngờ rằng Diệp Mặc lại dùng kiếm hoa biến hóa thành kiếm quang phá lốc xoáy đao khí của ông ta. Hơn nữa sau đó còn tung ra khí hàn băng khiến ông ta phải chậm lại mấy giây, nếu không phải do hàn băng đó, thì bùa của ông ta đã được kích phát rồi.

Tên này thật sự quá nguy hiểm, nhất định phải giết càng sớm càng tốt, nghĩ đến đây, Lý Bách Sâm đang định tung ra "Huyễn Vân đệ tam đao" liền cảm thấy cả người run lên, dường như có một thứ gì đó chui vào trong người ông ta.

Không ổn rồi, Lý Bách Sâm thân kinh bách chiến, có chuyện gì chưa từng gặp qua, ông ta liền biết rằng hẳn đã bị Diệp Mặc đánh lén.

Lý Bách Sâm không hề nghĩ ngợi, lấy ra một tấm khiên, quay người muốn rời khỏi. Dù ông ta không sợ Diệp Mặc, ông ta cũng phải ép thứ trong

người ra trước, dù hôm nay không giết được Diệp Mặc, ông ta cũng không lo được nhiều thứ đến vậy.

Hàng trăm đường kiếm quang của Diệp Mặc đánh vào tấm khiên, phát ra tiếng ầm ầm, tấm khiên dường như bị kiếm quang của Diệp Mặc đánh nứt ra hàng trăm vết xước trong nháy mắt.

Diệp Mặc vừa thấy vẻ mặt của Lý Bách Sâm, liền biết Vô Ảnh đã thành công rồi. Làm sao còn khách khí nữa, càng thúc đẩy chân nguyên một kiếm chém vào tấm khiên của Lý Bách Sâm.

"Rắc" một tiếng, phần lớn chân nguyên của Lý Bách Sâm đã dùng để đẩy Vô Ảnh ra, tấm khiên của ông ta không còn cách nào để chống đỡ nữa, liền bị một kiếm của Diệp Mặc chém vỡ. Mấy đường kiếm quang xuyên qua vết nứt, đâm thẳng vào người của Lý Bách Sâm, bắn ra vô số vết máu.

- Tao giết chết mày tên vô sỉ kia…

Lý Bách Sâm bị kiếm quang làm trọng thương. Tóc tai bù xù quay người lại lớn tiếng nói, hơn nữa cũng không để tâm đến Vô Ảnh trong người nữa, mà cầm mấy lá bùa trong tay lên định kích phát hoàn toàn.

Nhưng ông ta vừa quay người. Chỉ nói nửa câu, thì đã sững cả người, chỉ chốc lát vẻ mặt ông ta toát lên sự hoảng sợ, ngay cả bùa chú trong tay cũng quên kích phát. Nói cách khác cũng đã không còn năng lực để kích phát rồi.

Chỉ sau mấy lần hít thở, Lý Bách Sâm đột nhiên té quỵ xuống đất, ông ta dại người ra nhìn Diệp Mặc, trong mắt lóe lên sự tuyệt vọng và không cam lòng. Ông ta mấp máy miệng, dường như muốn nói điều gì, nhưng cả một chữ cũng không nói ra được. Ngay sau đó, ông ta ngã rạp xuống đất, mấy lá bùa trong tay văng ra khắp nơi.

Diệp Mặc chùi vết máu ở khóe miệng, cẩn thận bước tới chỗ Lý Bách Sâm, hắn còn sợ Lý Bách Sâm giả chết. Nhưng khi hắn nhìn thấy thân thể của Lý Bách Sâm nhanh chóng khô quắt lại. Liền cảm thấy tê tái Trong nháy

mắt, một con côn trùng nhỏ bằng hạt đậu bay vào lòng bàn tay của Diệp Mặc, khác lạ ở chỗ màu sắc trên người con côn trùng này lại đậm hơn một chút, hơn nữa chấm vàng nhạt trên lưng của nó cũng to ra gấp đôi. Diệp Mặc ngơ ngác nhìn con côn trùng trong tay, ngẩn ngơ một lúc lâu cũng không nói được lời nào.

Sự lợi hại của Lý Bách Sâm, trong lòng hắn ta biết rất rõ, bản thân hắn ăn "Bạo Nguyên Đan" rồi, còn chưa chắc là đối thủ của ông ta, hắn không ngờ rằng một người đáng gờm như vậy, lại bị Vô Ảnh chỉ lớn bằng hạt đậu đánh bại, hơn nữa máu huyết cả người đều bị thứ Vô Ảnh ham ăn này ăn hết, chuyện này cũng quá không tưởng rồi.

Vô Ảnh trong tay Diệp Mặc nhìn thấy Diệp Mặc chỉ ngẩn người nhìn nó, liền kêu lên một tiếng giành công. Rõ ràng là muốn Diệp Mặc khen ngợi nó.

- Mày độc…

Diệp Mặc nói ra hai chữ, tiện tay ném Vô Ảnh vào thế giới trang vàng, tên này không phải độc, mà quả thật là quá tàn bạo rồi. Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì thế, lại có thể khủng khiếp đến vậy, đây còn là thời kì sơ sinh của nó, một khi nó lớn lên, vậy không phải còn đáng gờm hơn sao?

Đương nhiên đây cũng là do Lý Bách Sâm bị Diệp Mặc kiềm chế, không hiểu được sự lợi hại của Vô Ảnh, nếu không tu vi của ông ta có thể đẩy Vô Ảnh ra, nhưng dù là như vậy, cũng đã rất khủng khiếp rồi.

- Anh, có thật là anh đã tiêu diệt Lý Bách Sâm rồi không?

Diệp Lăng nhìn thấy Lý Bách Sâm bị Diệp Mặc chém chết, phấn khởi kêu lên một câu, liền kéo Tống Ánh Trúc chạy tới.

- Ông, ông ta…

Tống Ánh Trúc nhìn thấy Lý Bách Sâm chỉ còn da bọc xương nằm ở trên đất, giọng nói có chút sợ hãi.

Diệp Mặc không biết giải thích thế nào với hai người, hắn chỉ lấy nhẫn trữ vật của Lý Bách Sâm, sau đó thu lại thanh đao nằm trên đất kia, phóng lửa thiêu Lý Bách Sâm, rồi mới nói:

- Chúng ta mau đi thôi, nơi đây không tiện ở lâu.

Chỉ là Diệp Mặc không ngờ rằng, ba người bọn họ vừa rời khỏi đây, nơi đây liền xuất hiện một cô gái che mặt, cô ta sững sờ nhìn chằm chằm nơi Lý Bách Sâm chết, lát sau mới quay người bỏ đi.

Sau khi ba người bay ra xa vạn dặm, Diệp Mặc bỗng nói:

- Dược tính của "Bạo Nguyên Đan" đã qua, chúng ta nghỉ ngơi một lát. Để anh tìm xem tên họ Lý này có pháp bảo bay không, nếu không chúng ta phải trì hoãn một thời gian lâu.

Sau khi ba người tìm một nơi vắng vẻ dừng chân, Diệp Mặc mở nhẫn trữ vật của Lý Bách Sâm ra, đồ trong nhẫn trữ vật của Lý Bách Sâm rất đơn giản, linh thạch cũng rất ít, nhưng lại có gần ba ngàn linh thạch bậc cao. Ngoài ra, còn có một vài đan dược, với vài cây dược liệu, một vài vật liệu luyện khí, mấy miếng ngọc giản. Nhưng lại có hai miếng ngọc bài, một cái là của Chính Nguyên Kiếm phái, còn có một cái viết một chữ Lý, nhưng không biết là thứ gì.

- Ồ, Phi Vân Trùy.

Diệp Mặc lấy trong nhẫn trữ vật của Lý Bách Sâm ra một pháp bảo bay hình nón.

- Anh, đây là pháp bảo bay trên không sao?

Diệp Lăng nhìn thấy một thứ giống hỏa tiễn, liền hiếu kì hỏi một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây còn là một pháp bảo bay linh khí cấp thấp, không ngờ là

vẫn chưa được luyện hóa. Anh hiểu rồi, tên họ Lý này đến tham dự hội bán đấu giá, nhất định là vì mua thứ này, nên mới không còn linh thạch.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 851

Không Nhịn Được

Hiện tại anh bắt đầu luyện hóa Phi Vân Trùy. Ánh Trúc và cả Diệp Lăng nữa, hiện tại hai người cởi toàn bộ quần áo trên người mình ra đốt. Tốt nhất là tắm rửa, gội cả đầu đi.

Diệp Mặc cầm lấy Phi Vân Trùy xem một lát, không ngờ lại nói những điều khiến Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cảm thấy khó hiểu như vậy.

Tống Ánh Trúc hơi sửng sốt, nhưng không hỏi nhiều. Chỉ có Diệp Lăng là đỏ bừng mặt nói:

- Anh, anh nói gì vậy.

Nơi này chỉ có một thạch động nho nhỏ. Tống Ánh Trúc là vợ của Diệp Mặc, cởi quần áo đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng mình sao có thể?

Diệp Mặc nghe Diệp Lăng nói xong dường như cũng cảm giác mình nói vậy có chút vấn đề. Hắn lập tức bổ sung nói:

- Lý Bách Sâm có thể theo dõi được chúng ta, nhất định gã đã hạ dấu hiệu thần thức lên người của hai người. Nhưng vừa rồi anh kiểm tra qua, lại không tìm ra được. Mặc kệ gã đã dùng dấu hiệu thần thức gì, hẳn là chỉ ở trên quần áo của hai người. Cho nên, sau khi hai người tắm rửa thay quần áo xong, hẳn sẽ không có việc gì nữa. Làm vậy cũng để phòng ngừa nếu chẳng may thôi.

Tống Ánh Trúc lại ngắt lời nói:

- Ông xã, thật ra em có thể thay quần áo ở trong này, nhưng Diệp Lăng

thì không có chỗ thay.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Lần đầu tiên Tống Ánh Trúc gọi mình là ông xã, đương nhiên Diệp Mặc hiểu được ý của cô. Hắn lập tức nói:

- Hiện tại không còn nhiều thời gian nữa. Không thể để ý nhiều chuyện như vậy. Hai người nhanh chóng thay đi. Thay xong rồi, em và Diệp Lăng điều khiển Phi Vân Trùy chạy trốn. Anh cần phục hồi. Hiện tại anh quay lưng lại phía hai người là được rồi. Làm nhanh một chút đi.

Diệp Mặc nói xong không còn để ý tới hai người nữa, vội vàng luyện hóa Phi Vân Trùy. Hắn biết Lý Bách Sâm là đệ tử thiên tài của Chính Nguyên Kiếm Phái. Bất kể y bị giết vì nguyên nhân gì, Chính Nguyên Kiếm Phái cũng sẽ không từ bỏ ý định. Hiện tại điều hắn có thể làm chính là đi càng xa càng tốt.

Dường như Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đã biết tình hình đang nguy cấp. Hai người càng không dám do dự, vội vàng thay hết quần áo sau lưng Diệp Mặc, sau đó lại tắm gội sạch sẽ, rồi thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Lúc này Diệp Mặc đã luyện hóa xong Phi Vân Trùy. Sau khi Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cầm quần áo đi đốt xong, Diệp Mặc đã đứng lên cũng có chút khó khăn.

Tuy rằng Bạo Nguyên Đan rất lợi hại, nhưng di chứng của nó quả thật rất lớn. Diệp Mặc giao Phi Vân Trùy vừa được luyện hóa cho Diệp Lăng khống chế. Hắn chỉ có thể để Tống Ánh Trúc cõng.

Tống Ánh Trúc cõng Diệp Mặc trên lưng đi lên Phi Vân Trùy. Diệp Lăng vội vàng khống chế Phi Vân Trùy chậm rãi biến lớn, sau đó bay lên không trung.

Diệp Mặc lại dặn dò nói:

- Chúng ta vẫn bay về phía nam, không cần sợ lãng phí linh thạch. Phi

Vân Trùy cần linh thạch thượng phẩm mới có thể khởi động được. Chỗ này có ba nghìn linh thạch thượng phẩm. Hai người có thể thoải mái dùng. Dùng hết rồi nói sau.

Phi Vân Trùy ngoại trừ phòng điều khiển ra, bên trong còn có một phòng nhỏ, diện tích gần tám mét vuông. Đối với tu sĩ Trúc Cơ thậm chí tu sĩ Kim Đan bình thường mà nói, đây là một pháp bảo phi hành không tồi.

Sở dĩ Diệp Mặc dám để cho Diệp Lăng khống chế Phi Vân Trùy không ngừng bay về phía nam, chính bởi vì với tốc độ của Phi Vân Trùy, tu sĩ Trúc Cơ bình thường căn bản không thể đuổi theo. Tuy rằng linh khí phi hành hạ phẩm không tồi, nhưng tu sĩ Kim Đan bình thường còn chưa tới mức đến đánh cướp một linh khí hạ phẩm. Nếu như thực sự không may mắn gặp phải một tu sĩ Kim Đan tới đánh cướp, hắn chỉ có thể tự nhận không may.

Sau sáu giờ, Diệp Mặc gọi Tống Ánh Trúc vào phòng, để một mình Diệp Lăng ở bên ngoài khống chế Phi Vân Trùy.

Đang lúc Diệp Lăng nghĩ không biết anh mình gọi chị dâu Ánh Trúc vào làm gì chợt cô lại nghe thấy tiếng rên rỉ của Tống Ánh Trúc truyền ra. Tuy rằng Diệp Lăng còn chưa kết hôn, nhưng cô vừa nghe thấy những âm thanh này liền hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Mặt cô không khỏi đỏ lên. Tuy rằng cô không rõ vì sao anh mình lại vội vàng đến mức không thể chờ được như thế. Nhưng cô lại biết anh mình không phải là loại người háo sắc. Nếu anh mình muốn làm như vậy, khẳng định phải có lý do của hắn.

Diệp Lăng chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy. Nhưng một lát sau, cô lại cẩn thận lắng nghe, thật sự không phát hiện một âm thanh nào nữa. Diệp Lăng nghĩ một chút, lập tức hiểu được hẳn là anh mình đã bố trí một trận pháp cách âm.

Đương nhiên Diệp Mặc biết rõ về di chứng của Bạo Nguyên Đan. Nếu như không có Tống Ánh Trúc ở bên cạnh còn chưa tính làm gì. Nếu Tống Ánh Trúc đã ở đây, hơn nữa còn là vợ của hắn, hắn không thể không lợi dụng.

Huống gì tuy rằng hắn và Tống Ánh Trúc luôn luôn ở cùng nhau, nhưng đã cách hai người thân thiết lần trước hơn nửa năm rồi. Hai vợ chồng đều có chút hoài niệm.

Tống Ánh Trúc là một người phụ nữ bề ngoài lạnh băng, nhưng trong lòng lại nóng như lửa. Thậm chí khi Diệp Mặc còn chưa nói ra hắn cần Tống Ánh Trúc vì Bạo Nguyên Đan, Tống Ánh Trúc đã không kìm chế được tình cảm mãnh liệt trong lòng mà ôm lấy Diệp Mặc.

Cô đã sớm muốn Diệp Mặc, tiếc rằng vẫn không có thời gian. Lúc trước khi còn ở Lạc Nguyệt, Diệp Mặc quay trở về liền giúp Diệp Lăng luyện đan. Ngày hôm sau liền rời khỏi Lạc Nguyệt, sau đó đi vào tiểu thế giới. Rồi lại từ tiểu thế giới đến Bắc Vọng Châu.

Tiếp sau đó, cô càng không có cơ hội thân thiết với Diệp Mặc. Hiện tại cô và Diệp Mặc có thể ở một mình với nhau, cô sao có thể kìm chế được ngọn lửa trong lòng mình.

Từng mảnh quần áo của hai người đều bị xé ra. Tống Ánh Trúc căn bản không chịu nổi khiêu khích. Thậm chí Diệp Mặc cũng không khiêu khích cô, cô cũng đã không chịu nổi nữa.

Chỉ một lát sau, cô hoàn toàn không chịu nổi cảm giác sung sướng này, mà rên rỉ thành tiếng. Diệp Mặc nghe thấy tiếng Tống Ánh Trúc rên rỉ lập tức nhớ tới Diệp Lăng đang ở ở bên ngoài lái Phi Vân Trùy. Mặt hắn liền đỏ lên. Hắn vội vàng bố trí một trận pháp cách âm.

Mãi đến mấy giờ sau, Diệp Lăng mới nhìn thấy Tống Ánh Trúc với mái tóc có chút rối loạn, trên mặt có vài vết son hồng. Trên mặt cô còn lộ ra một chút thỏa mãn sau xuân tình. Diệp Lăng không khỏi trợn mắt nhìn Tống Ánh Trúc một cái nhưng không nói gì. Trong lòng cô tự nhủ chẳng lẽ phụ nữ có chồng đều to gan như thế sao?

Tống Ánh Trúc thấy Diệp Lăng trợn mắt nhìn mình, mặt cô lập tức càng đỏ thêm. Nếu như Diệp Lăng giả vờ không có chuyện gì xảy ra, có lẽ cô đã

nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

Chỉ có điều Diệp Lăng liếc mắt nhìn một cái như vậy, lập tức khiến cô có chút không được tự nhiên, có chút xấu hổ giải thích một câu.

- Anh trai em dùng Bạo Nguyên Đan sau đó có chút di chứng. Bọn chị liền, liền...

Diệp Lăng phì cười.

- Chị dâu, hiện tại chị tới lái đi. Em muốn vào nghỉ ngơi, thuận tiện chuẩn bị chút thức ăn. Đừng nói là anh em dùng Bạo Nguyên Đan. Chẳng lẽ anh em không dùng Bạo Nguyên Đan thì chị nhịn được sao?

Tống Ánh Trúc nghe Diệp Lăng nói xong, ngược lại không còn thẹn thùng như lúc đầu. Bỗng nhiên cô mỉm cười, dứt khoát nói:

- Không nhịn được.

Diệp Lăng vốn muốn trêu Tống Ánh Trúc một chút, nhưng cô không ngờ được Tống Ánh Trúc còn nói như vậy. Cô lập tức bị đánh bại.

- Về sau em sẽ tuyệt đối không thảo luận chuyện như vậy với người phụ nữ đã kết hôn. Em tháo chạy đây.

Tống Ánh Trúc vốn xấu hổ và thẹn thùng, sau khi nghe Diệp Lăng nói xong, không ngờ tâm tình cô lại trở nên vui vẻ.

...

Chính Nguyên Kiếm Phái. Liễu Chân Nguyệt vừa trở lại chỗ ở của mình. Cô ta có chút lo lắng Diệp Mặc sẽ lại tìm đến cô ta. Bởi vì một khi Diệp Mặc có biểu hiện quá tha thiết với cô, rất có thể sẽ bị người của Lý Bách Sâm nhìn thấy.

Cô ta định đi nhận một nhiệm vụ, nhưng suy nghĩ đến việc mình sắp đột phá luyện khí tầng chín, nên lại không có tâm tư ra ngoài nữa.

Ngay khi trong lòng cô ta còn đang do dự, Hoàng Phinh lại đột nhiên tới thăm hỏi. Liễu Chân Nguyệt thấy Hoàng Phinh qua đây, trong lòng nhất thời nhảy dựng.

Hoàng Phinh thấy Liễu Chân Nguyệt có vẻ lo lắng, vội vàng nói:

- Chị Chân Nguyệt, chị có biết Diệp Mặc đã trở lại không?

Liễu Chân Nguyệt gật đầu, trong lòng tự nhủ, tôi chẳng những biết Diệp Mặc đã trở lại, hơn nữa còn cho hắn một gốc Bạo Linh Thảo. Mình đã tốn rất nhiều tâm tư và sức lực mới nhận được. Nhưng để báo đáp ơn cứu mạng của Diệp Mặc, mình đã cho hắn.

Hoàng Phinh thấy Liễu Chân Nguyệt gật đầu, lập tức nói thêm:

- Chị Chân Nguyệt, chị biết tu vi bây giờ của Diệp Mặc là gì không?

- Không phải hắn luyện khí tầng tám sao? Chẳng lẽ đã là tầng chín?

Khi Liễu Chân Nguyệt vừa mới nhìn thấy Diệp Mặc, trong lòng có chút hỗn loạn. Hơn nữa cô đang quá lo lắng, thật ra không chú ý tới tu vi của Diệp Mặc.

Hoàng Phinh lại thấp giọng nói:

- Diệp Mặc đã là tu sĩ Trúc Cơ. Trong môn phái chúng ta có một tiền bối vừa tấn cấp Trúc Cơ ngăn Diệp Mặc ở cửa, đã bị Diệp Mặc trực tiếp phế bỏ đan điền.

- Cái gì? Lúc này mới chỉ mấy tháng, Diệp Mặc đã từ luyện khí tầng tám đến Trúc Cơ tầng một sao?

Trong lòng Liễu Chân Nguyệt thầm kinh hãi. Tiến bộ như thế cũng quá nhanh đi. Hơn ba tháng, từ luyện khí tầng tám hậu kỳ tấn cấp Trúc Cơ tầng một. Đây chính là cứng rắn bay lên hai cấp, hơn nữa còn là Trúc Cơ mà rất nhiều người cả đời cũng không bước qua được.

Cô còn không biết Diệp Mặc đã là Trúc Cơ tầng ba. Nếu không, không biết cô còn kinh ngạc đến mức nào.

Hoàng Phinh lại nói:

- Nghe nói mấy mấy giờ trước Diệp Mặc đã rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái. Hắn còn dẫn theo vợ và em gái hắn.

- Cái gì?

Liễu Chân Nguyệt lại kinh ngạc thốt ra tiếng. Cô biết Diệp Mặc phải đi, nhưng cô không ngờ được Diệp Mặc cũng dám mang vợ và em gái mình rời khỏi. Chẳng lẽ Lý Bách Sâm có thể thả hắn sao?

Chỉ có điều Liễu Chân Nguyệt còn chưa hỏi, Hoàng Phinh lại chủ động nói ra.

- Kỳ lạ là Lý Bách Sâm không phái người ngăn cản Diệp Mặc, ngược lại còn để Diệp Mặc rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái, thậm chí cũng không phái người theo dõi.

Liễu Chân Nguyệt tỉnh táo lại. Cô nhìn Hoàng Phinh nói:

- Nếu như tôi đoán không sai, hẳn là anh Lý Bách Lâm lại tự mình chặn Diệp Mặc trên đường rồi. Ôi...

Tuy rằng biết chuyện là như vậy, nhưng cô lại chỉ có thể thở dài.

- Em và Tương Dị chuẩn bị tiếp nhận một nhiệm vụ. Chị có muốn đi không?

Đương nhiên Liễu Chân Nguyệt hiểu được ý của Hoàng Phinh. Cô sợ sau khi Lý Bách Sâm giết Diệp Mặc, sẽ quay trở về gây phiền phức cho các cô.

Liễu Chân Nguyệt lắc đầu. Cô ta quá mệt mỏi. Cô ta cần nghỉ ngơi. Cô

ta tin tưởng cho dù ở trong môn phái, chỉ cần mình không phạm sai lầm, Lý Bách Sâm cũng sẽ không thể tính sổ với một đệ tử ngoại môn không có danh tiếng như cô ta.

Nhìn bóng dáng Hoàng Phinh rời khỏi, Liễu Chân Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới viên đan dược mà Diệp Mặc đã cho cô ta. Lúc ấy Diệp Mặc nói đan dược rất quý, bảo cô ta nhất định chỉ mở ra xem ở chỗ không có người. Diệp Mặc là một tu sĩ Trúc Cơ, chắc chắn sẽ không cho mình một viên đan dược bình thường.

Tuy nhiên ngay lập tức cô lại nhớ tới Diệp Mặc vừa lên Trúc Cơ, tuy rằng tin tưởng Diệp Mặc không có thứ gì tốt, nhưng cô ta vẫn lấy cái lọ kia, mở ra thoáng nhìn vào trong một chút.

- Trúc Cơ Đan?

Khi Liễu Chân Nguyệt thấy viên đan dược này liền kêu lên một tiếng sợ hãi. Tay cô ta liền run lên, thiếu chút nữa thì làm rơi đan dược xuống đất.

Cái này đối với tu sĩ luyện khí mà nói, căn bản là vật báu vô giá. Không cần phải nói một gốc cây Bạo Linh Thảo, cho dù là một trăm cây cũng không đổi được một viên Trúc Cơ Đan đâu…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 852

Ngành Dược Hoa Hạ

Thành Hà Châu ở Bắc Vọng Châu được coi là một thành thị tu chân lớn, là số ít các thành thị không thuộc sự quản lý của các đại môn phái, mà có thế lực mấy phương cùng tạo thành. Bởi vì thành chủ Thành Hà Châu là người Trương gia. Mà nghe nói Trương gia có một gã tu sĩ Hư Thần đỉnh phong, chỉ kém một bước là bước vào Ngưng Thể. Loại tu sĩ này cho dù là tông môn năm sao cũng sẽ không dễ dàng đi trêu chọc. Huống gì tông môn năm sao ở Bắc Vọng Châu đã được xem như là đại tông môn.

Lúc này Diệp Mặc dẫn theo Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tiến vào Thành Hà Châu. Lúc này đã là nửa tháng từ lúc bọn họ rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái.

- Anh, về sau chúng ta sống ở đây sao?

Diệp Lăng thoáng nhìn về phía cổng thành nguy nga, có chút lo lắng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu.

- Đúng vậy, chúng ta nhất định phải tìm một chỗ an toàn để ở lại. Nếu như vẫn chạy tới chạy lui như vậy, tu vi của chúng ta sẽ không hề tiến bộ. Huống gì, trên đường đi qua đây, đã có toán người muốn chặn chúng ta. Chỉ có điều tốc độ của bọn họ không nhanh bằng chúng ta mà thôi.

- Vậy chúng ta thuê động phủ hay mua một động phủ? Về sau kinh doanh cái gì để có tài nguyên tu luyện?

Diệp Lăng biết, muốn ở một chỗ an ổn để tu luyện, nhất định phải có tài nguyên. Không có tài nguyên, căn bản không có biện pháp tiến thêm. Nếu

không còn không bằng tìm một nơi hẻo lánh mà ở lại.

Diệp Mặc đã sớm có kế hoạch, Hắn nghe thấy Diệp Lăng có chút lo lắng, lập tức nói:

- Hai người không cần lo lắng về tài nguyên tu luyện. Thành Hà Châu khẳng định có một linh mạch đẳng cấp không thấp. Hơn nữa còn có Tụ Linh Trận pháp. Linh khí ở đây còn nồng đậm hơn so với Chính Nguyên Kiếm Phái rất nhiều. Cho nên anh mới có kế hoạch lựa chọn ở lại nơi này để tu luyện.

Nói xong hắn lại trầm ngâm một hồi, mới nói tiếp:

- Chúng ta vừa mới tới nơi này. Linh thạch trên người có hạn, nhất định không mua nổi động phủ. Cho nên trước chúng ta cứ thuê một chỗ ở. Hai người chỉ cần tu luyện là được. Anh đi kiếm chút linh thạch, sau đó mua lại cửa hàng cho mình. Chúng ta bắt đầu lại từ Thành Hà Châu.

- Anh...

Diệp Lăng có chút lo lắng thoáng nhìn về phía Diệp Mặc. Tuy rằng cô biết anh trai mình rất có bản lĩnh. Nhưng nơi này là đại lục Lạc Nguyệt, thế giới tu chân hoàn toàn khác với địa cầu. Ở địa cầu chỉ có một mình anh trai tu chân, cho nên hắn có thể đứng trên đầu mọi người, làm ít công to. Thực lực của hắn không có bất cứ kẻ nào có thể động tới, cho nên có thể dễ dàng thành lập Lạc Nguyệt Thành.

Nhưng nơi này, tất cả mọi người đều tu chân. Hơn nữa so ra còn lợi hại hơn anh mình rất nhiều. Muốn xây dựng thế lực của chính mình ở một chỗ như vậy, Diệp Lăng cảm giác kế hoạch của anh trai mình có chút khó khăn.

Tống Ánh Trúc lại mỉm cười nói:

- Diệp Lăng, em không cần lo lắng cho anh trai em. Anh ấy khẳng định có thể làm được. Lúc trước khi anh ấy ở Ninh Hải, cũng là khốn cùng thất vọng, tương đối mà nói bước khởi điểm còn thấp hơn so với bây giờ. Thậm

chí một người tu luyện cổ võ bình thường có thể đánh bại anh ấy, nhưng anh ấy vẫn bắt đầu thành lập Lạc Nguyệt Thành.

- Chị dâu Ánh Trúc, nhưng sao chị biết?

Đối với Diệp Lăng mà nói, sau này Tống Ánh Trúc mới biết anh mình. Sự tình trước kia của anh mình hẳn là cô không biết mới phải.

Tống Ánh Trúc lại không nói gì nữa. Lúc trước sau khi thất thân cho Diệp Mặc, cô đã từng điều tra tất cả mọi chuyện Diệp Mặc đã trải qua, bao gồm cả tin tức khi hắn ở Ninh Hải.

Diệp Lăng cũng chỉ thuận miệng hỏi, cũng không ép Tống Ánh Trúc trả lời. Suy nghĩ của nàng đã chuyển đến việc anh trai mình cần phải làm gì.

- Anh, vậy anh tính làm gì để kiếm linh thạch?

Diệp Mặc sớm nghĩ tới chuyện này. Hiện tại Diệp Lăng hỏi đến, hắn lập tức nói:

- Anh dự định kinh doanh đan dược. Tuy rằng tay trắng khởi nghiệp, nhưng anh tin anh có thể làm lên.

Diệp Lăng nghe Diệp Mặc nói xong, bỗng nhiên buộc miệng thốt lên:

- Anh, hay là gọi ngành dược Hoa Hạ đi. Nói như vậy, mọi người biết Hoa Hạ sẽ đến chỗ chúng ta. Nếu chị Lạc Ảnh và chị Khinh Tuyết nghe thấy được, cũng tới nơi này.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Kỳ thật anh cũng đang nghĩ như vậy.

- A...

Diệp Lăng không ngờ được mình và anh trai cùng nghĩ ra được. Cô chần chừ một hồi mới hỏi.

- Anh, anh đã mở một Dược phẩm Lạc Nguyệt ở địa cầu. Chắc không phải ban đầu anh từ Lạc Nguyệt đến địa cầu chứ?

Những lời này vừa mới nói ra, Diệp Lăng liền vỗ vỗ đầu mình.

- Em thật sự đã nghĩ quá nhiều.

Trong lòng Diệp Mặc lại kinh ngạc. Hắn không thể tưởng tượng được Diệp Lăng thật sự lại nói đúng. Hắn không phải từ Lạc Nguyệt đến địa cầu sao?

Sau khi lo xong hộ tịch ở Hà Châu Thành, ba người đi thuê một cửa hàng nho nhỏ. Lần này phải tốn hai mươi nghìn linh thạch hạ phẩm. Mà đây chỉ là tiền thuê cửa hàng trong nửa năm mà thôi. Tuy rằng cửa hàng rất nhỏ, nhưng ở phía sau còn có hai gian phòng và một phòng bếp. Điều duy nhất khiến ba người không thấy hài lòng cho lắm chính là, vị trí cửa hàng có chút hẻo lánh.

Bất kể có hài lòng hay không, cửa hàng cũng đã được thuê. Sau khi ba người bố trí ổn thỏa, linh thạch trên người Diệp Mặc đã không còn. Tuy rằng hắn có một đống lớn những thứ đáng giá, nhưng Diệp Mặc cũng không dám lấy ra bán.

...

So với Hà Châu Thành náo nhiệt khác thường mà nói, cửa hàng Ngành dược Hoa Hạ nhỏ này khai trương rất bình thường, có vẻ không có tiếng tăm gì.

Ngành dược Hoa Hạ chỉ có ba người, một ông chủ và hai cô nhân viên cửa hàng xinh đẹp. Tuy rằng Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đều là những người phụ nữ xinh đẹp, nhưng phụ nữ xinh đẹp ở Tu Chân Giới nhiều như mây này, các cô cũng không phải là những người đặc biệt bắt mắt.

Ba ngày sau, rốt cuộc Diệp Lăng ngồi không yên. Cô thấy Diệp Mặc không chút vội vã thì có phần lo lắng hỏi:

- Anh, cửa hàng này của chúng ta mở đã ba ngày, không ngờ ngay cả một viên đan dược cũng không bán được. Có lẽ người ở đây cũng không rõ Ngành dược Hoa Hạ là gì. Em thấy chúng ta có nên sửa lại tên cửa hàng một chút hay không? Đổi thành Hoa Hạ đan các? Nếu tiếp tục như vậy, sau ba tháng nữa, ngay cả tiền thuê nhà chúng ta cũng không có.

Tống Ánh Trúc phì cười nói:

- Chúng ta chỉ có một cửa hàng nhỏ. Gọi là Đan Các người khác vừa nhìn đã biết là khoe khoang khoác lác.

Diệp Lăng không cho là đúng nói:

- Em cảm giác gọi là Ngành dược mới là từ khoe khoang khoác lác. Một một cửa hàng nho nhỏ cũng gọi là ngành dược. Nếu truyền trở về..

Diệp Lăng nói tới đây, tự mình cũng không nhịn được mà bật cười.

Diệp Mặc cũng biết Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc muốn an ủi mình. Hắn cũng biết nếu tiếp tục như vậy có thể thật sự không có khả năng kinh doanh gì nữa. Bởi vì cửa hàng của hắn chẳng những hẻo lánh, hơn nữa người khác đều chưa từng nghe nói về nó.

Có lẽ thật sự muốn suy nghĩ một vài biện pháp. Nếu không tiếp tục như vậy, còn không bằng bán rong ở ngoài vỉa hè.

... Ngày thứ tư sau khi ngành dược Hoa Hạ khai trương, một tin tức đáng sợ được truyền ra đã chấn động toàn bộ Hà Châu Thành.

Ngành dược Hoa Hạ khai trương bán hạ giá Bồi Khí Đan, Bồi Nguyên Đan, Đại Bồi Nguyên Đan, Hồi Xuân Đan, Hồi Nguyên Đan, Ích Nguyên Đan và nhiều loại đan dược khác.

Vài loại đan dược trước thì cũng được. Nhưng loại cuối cùng là Hồi Nguyên Đan và Ích Nguyên Đan là loại đan dược mà chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới sử dụng. Hồi Nguyên Đan dùng để khôi phục chân khí nguyên chữa

thương. So với "Hồi Xuân Đan' chỉ khôi phục chân khí thì nó mạnh hơn rất nhiều. Mà Ích Nguyên Đan cũng là một loại đan được dùng cho tu sĩ trước Trúc Cơ tầng sáu sử dụng. Nó lại càng quý giá hơn. Hai loại đan dược này đều là đan dược linh phẩm cấp ba. Cho dù một ít đan các bình thường cũng không nhất định có được.

Tuy nhiên những thứ này cũng không phải là chuyện đáng kinh hãi nhất. Chuyện đáng nhất kinh hãi chính là Ngành dược Hoa Hạ còn bán giảm giá hai loại đan dược chỉ có ở riêng cửa hàng. Đó là một viên đan dược Trú Nhan Đan, và một viên Trúc Cơ Đan.

Tuy rằng chế luyện hai loại đan dược này cũng không mấy khó khăn, nhưng Trú nhan quả căn bản chỉ mới nghe nói, mà chưa từng ai có. Cho nên Trú Nhan Đan căn bản là có tiền cũng không mua được. Nhưng đối với phần đông người đến nói Trúc Cơ Đan ngược lại càng thêm quý giá.

Tuy rằng dược liệu của Trúc Cơ Đan không hiếm thấy bằng Trú Nhan Quả, nhưng là rất khó gặp. Hơn nữa đối với phần đông tu sĩ mà nói, tu luyện còn quan trọng hơn nhiều so với nhan sắc.

Loại Trúc Cơ Đan này, cho dù ở Đại Đan Các cũng chỉ có số lượng cực kỳ có hạn. Cho dù có, bình thường cũng lấy ra bán đấu giá. Nào có thể tùy tùy tiện tiện lấy ra bán như đan dược bình thường được?

Trong lúc nhất thời, phần lớn mọi người đều vọt hướng Ngành dược Hoa Hạ. Bọn họ đều muốn biết Ngành dược Hoa Hạ sẽ bán hai viên đan dược này thế nào.

Sở dĩ Diệp Mặc lấy hai loại đan dược này ra, cũng là được ăn cả ngã về không. Hắn biết bất kể ở nơi nào, đều là người nhát gan chết đói, người to gan chết trong no đủ.

Không người nào có tiền của phi nghĩa mà không phát, ngựa không ăn cỏ dại không béo. Nếu như hắn muốn tấm biển Ngành dược Hoa Hạ được thành công, nhất định phải phô trương mà khai trương.

Lấy ra một viên Trúc Cơ Đan, Diệp Mặc biết tính nguy hiểm đối với hắn khẳng định sẽ lớn lắm, nhưng hắn cũng biết được lợi ích cũng tăng thêm vô số. Hắn sẽ hoàn thành tích lũy ban đầu trong một thời gian ngắn. Nói như vậy, hắn sẽ có nhiều thời gian để tu luyện hơn.

Sở dĩ Diệp Mặc lấy ra hai viên đan dược này, hẳn cũng đã cẩn thận nghĩ tới, Trúc Cơ Đan sẽ khiến Ngành dược Hoa Hạ có tiếng tăm. Mà Trú Nhan Đan lại có chỗ hữu dụng khác.

Chỉ cần hắn có danh tiếng, người tìm hắn luyện đan sẽ dần dần tăng lên. Mà hắn kết thân càng nhiều người, sẽ nhận được càng nhiều lợi ích. Nói tóm lại, bên trong Hà Châu Thành vẫn an toàn hơn. Chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn hắn không ra khỏi thành, như vậy cho dù có vài người có ý tưởng đối với hắn, cũng không có cách nào làm gì được hắn.

Một khi hắn có tài chính, Ngành dược Hoa Hạ dần dần lớn mạnh, thực lực của hắn cũng càng lúc càng lớn.

Nếu như vẫn cẩn thận, quả thật là an toàn hơn rất nhiều. Nhưng dù sao hắn không phải chỉ có một người tu luyện. Hắn chẳng những muốn tìm con gái, còn muốn cung cấp tài nguyên cho người bên cạnh tu luyện. Không có một hậu trường lớn mạnh bảo đảm, đó là việc tuyệt đối không có cách nào làm được.

Diệp Mặc bán giảm giá hai loại đan dược này, nhiều nhất cũng không quá một canh giờ, cửa hàng Ngành dược Hoa Hạ cũng đã chật ních đủ loại tu sĩ. Rất rõ ràng, trừ một ít người đến xem náo nhiệt ra, phần lớn đều đến vì Trúc Cơ Đan.

- Không ngờ Ngành dược Hoa Hạ bán đan dược. Cái tên này quá kỳ lạ...

- Đúng vậy, ba ngày trước tôi đã thấy nơi này mở một Ngành dược Hoa Hạ. Không ngờ được là bán đan dược.

- Trúc Cơ Đan, thật hay giả vậy?

- Trừ phi Ngành dược Hoa Hạ không muốn mở tiếp, nếu không sẽ không phải là giả. Bọn họ còn có Trú Nhan Đan nữa sao?

- Chờ một chút. Tôi đến xem Trúc Cơ Đan này bán thế nào.

...

Trong lúc nhất thời, cửa hàng Ngành dược Hoa Hạ rộn ràng. Các loại âm thanh đều có...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 853

Tuyển Người

Giá đan dược trong Ngành dược Hoa Hạ khác với các Đan Các khác. Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn bán rẻ một chút, nhưng hiện tại hắn còn chưa có thực lực giảm giá. Thành Hà Châu còn có mấy nhà Đan Dược Các. Hơn nữa còn có một nhà thậm chí đã có đại lý ở toàn bộ Bắc Vọng Châu.

Không có thực lực, một mình giảm giá thì không phải là một chuyện nhỏ. Tuy rằng giảm giá là chuyện của anh, nhưng một khi đắc tội Đan Dược Các lớn, vậy đã có thể không còn là chuyện nhỏ nữa.

Tuy rằng mặt tiền của ngành dược Hoa Hạ không lớn, nhưng chiêu bài lại không nhỏ. Lần khai trương giảm giá này đã viết rõ ràng, sẽ bán Trúc Cơ Đan cho vị khách thứ ba trăm với giá một trăm nghìn linh thạch. Nếu như vị khách thứ ba trăm không cần, sẽ bán cho vị khách tiếp theo. Trú Nhan Đan là trấn điếm chi bảo của Ngành dược Hoa Hạ, không bán ra ngoài.

Một viên Trúc Cơ Đan với giá một trăm nghìn linh thạch. Cái giá này không phải quá đắt, phải nói là rất rẻ. Nhưng Diệp Mặc muốn kiếm không phải này viên Trúc Cơ Đan. Hắn muốn khiến thanh danh của Ngành dược Hoa Hạ được lớn mạnh. Không cần phải nói một trăm nghìn linh thạch, cho dù chỉ có một nghìn linh thạch, hắn cũng bán.

Trúc Cơ Đan với giá một trăm nghìn linh thạch, khiến gần như tất cả những người có tiền đều xắn tay áo lên. Rất nhiều tu sĩ luyện khí viên mãn, rất nhiều năm đều không có cách nào đột phá. Mà bọn họ đã tích góp linh thạch từng tí một chuẩn bị mua Trúc Cơ Đan. Hiện tại lại phát hiện Ngành dược Hoa Hạ có Trúc Cơ Đan. Cho dù táng gia bại sản, bọn họ cũng sẽ không tiếc.

- Khai trương…

Theo một tiếng quát to, cửa Ngành dược Hoa Hạ liền mở ra. Phần đông những tu sĩ đang đứng chen chúc ở trước cửa Ngành dược Hoa Hạ đều xúm lại. Dường như chỉ cần hơi muộn một chút, Trúc Cơ Đan sẽ không có phần của anh ta nữa.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đứng ở cửa trợn mắt há hốc mồm ngơ ngác nhìn các tu sĩ chen lấn vào cửa. Các cô cũng biết Trúc Cơ Đan quý giá, nhưng lại không có khái niệm thực tế nào. Một là bởi vì các cô mới tới nơi này không lâu. Thứ hai là tu vi của các cô còn rất thấp.

Nhưng hiện tại nhìn đám người chen chúc ở cửa, cuối cùng các cô đã hiểu ra cái gì gọi là điên cuồng. Chỉ một viên Trúc Cơ Đan mà thôi, không ngờ gây ra chấn động lớn như vậy. Cửa hàng vốn vô cùng vắng vẻ đã trở nên đông nghịt người.

- Đây...

Sau một lúc lâu Tống Ánh Trúc mới nói ra một chữ, Rất nhanh cô liền thở dài một tiếng. Bất kể ở chỗ nào, Diệp Mặc đều có thể tạo ra chấn động. Ở địa cầu Mỹ Nhan Hoàn của hắn là như vậy, hiện tại Trúc Cơ Đan của hắn cũng như vậy. Tuy rằng chỉ có một viên mà thôi.

Diệp Mặc ra cửa đứng. Khí thế Trúc Cơ tầng ba phát ra. Chân nguyên của hắn dồi dào, thần thức cường đại. Khí thế Trúc Cơ tầng ba này quả thực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Diệp Mặc hiểu rất rõ về tình huống này. Cho dù Trúc Cơ Đan ở Đông Huyền Châu cũng quý giá. Hắn là đệ tử của Thần Dược Môn, chẳng qua cũng chỉ được chia một viên mà thôi, càng không cần phải nói so với Đông Huyền Châu, tài nguyên tu chân ở Bắc Vọng Châu lại càng thêm nghèo nàn. Thần Dược Môn vẫn có thể gieo trồng dược liệu Trúc Cơ Đan của tông môn.

Đám người chen chúc ở cửa, cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của Diệp Mặc, lập tức trở nên bình tĩnh hơn. Đắc tội một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, người ta chỉ cần đưa tay là có thể tiêu diệt anh. Cho dù không có cách nào giết anh trong Hà Châu Thành, nhưng chung quy anh cũng không thể cả đời ở ở lại Hà Châu Thành. Huống gì, người ta có thể mở được đan các, đã chứng tỏ sau lưng có một luyện đan sư. Năng lực của một luyện đan sư lại không đơn giản. Cho dù tu sĩ Kim Đan cũng không muốn đắc tội một luyện đan sư linh cấp thấp nhất.

- Các vị.

Diệp Mặc thấy mọi người đang chen chúc ở cửa yên tĩnh hơn một chút, hắn liền ôm quyền nói:

- Hôm nay là ngày khai trương tiếp khách của Ngành dược Hoa Hạ tôi. Năm đó sư phụ tôi để lại cho tôi hai viên Trúc Cơ Đan. Tôi đã dùng một viên để lên Trúc Cơ. Bây giờ còn có một viên. Ngày hôm nay sẽ bán cho người hữu duyên. Bất kể anh là ai, chỉ cần anh là vị khách thứ ba trăm linh một đến cửa hàng của tôi mua đan dược trong hôm nay, anh được quyền mua viên Trúc Cơ Đan này. Đương nhiên, anh cũng có thể từ bỏ quyền lợi của mình.

- Tiền bối. Không biết về sau sư phụ của tiền bối có thể làm ra được Trúc Cơ Đan nữa không?

Trong đám người đã có người lên tiếng hỏi. Dù sao hiện tại chỉ có một viên Trúc Cơ Đan. Không ai có thể biết được, viên đan dược này sẽ rơi vào nhà nào.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Vấn đề này hỏi thật hay. Tuy rằng nội tình Ngành dược Hoa Hạ của tôi không sâu dày, nhưng sư phụ tôi cũng là người rất có địa vị. Trúc Cơ Đan vô cùng quý giá. Tôi không dám khẳng định sư phụ tôi còn có thể cho tôi đan dược này hay không, nhưng tôi có thể khẳng định với mọi người. Một năm sau sư phụ tôi sẽ đến Thành Hà Châu. Nếu như có Trúc Cơ Đan, tôi nhất

định vẫn sẽ lấy ra bán.

Diệp Mặc nghĩ thầm. Một năm sau, chí ít hắn đã có tu vi Trúc Cơ trung kỳ. Nói không chừng đã là Trúc Cơ hậu kỳ. Với năng lực của hắn, Trúc Cơ hậu kỳ đối phó với tu sĩ Kim Đan bình thường có lẽ vẫn có khả năng. Muốn cho nhân khí của Ngành dược Hoa Hạ không giảm xuống, đương nhiên, hắn sẽ không thể nói không có Trúc Cơ Đan.

- Tốt, hiện tại Ngành dược Hoa Hạ bắt đầu bán đan dược ra. Mọi người dựa theo thứ tự đến. Những người cố tình chen ngang sẽ mất đi tư cách mua Trúc Cơ Đan.

Diệp Mặc vung tay lên nói.

Dù sao Trúc Cơ Đan chỉ có một viên. Rất nhiều người vẫn muốn xem thử Ngành dược Hoa Hạ còn có loại đan dược nào nữa. Dù sao đối với tu sĩ Trúc Cơ mà nói, Ích Nguyên Đan cũng rất quý giá.

Có thể bởi vì khí thế Diệp Mặc, hoặc là hy vọng một năm sau mà Diệp Mặc đã nói, một đám người đến mua đan dược đều trật tự xếp hàng tiến vào.

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc bận tối mặt tối mày. Có người mua một lọ, có người mua mấy viên. Đan dược mà Diệp Mặc dùng dược liệu lấy được từ Ngũ Uẩn Sơn chế luyện ra đã nhanh chóng cạn kiệt.

Mỗi một bình đan dược được bán ra, một vài tiếng bàn tán đầy ngạc nhiên mừng rỡ cũng được truyền ra. Bọn họ phát hiện đan dược do Ngành dược Hoa Hạ bán ra tốt hơn nhiều so với các Đan Các khác. Chẳng những ít tạp chất, hơn nữa hiệu quả cũng mạnh lớn. Nhưng giá đan dược của bọn họ vẫn như nhau.

Phát hiện ngạc nhiên mừng rỡ này khiến Diệp Mặc bán đan dược nhanh hơn.

Nhanh chóng tới vị khách hàng thứ ba trăm. Khách hàng thứ ba trăm là một tu sĩ luyện khí tầng bảy. Anh ta đến mua Đại Bồi Nguyên Đan, lại

không ngờ được từ trên trời rơi xuống một cái bánh nhân thịt lớn, khiến anh ta gặp được Trúc Cơ Đan.

Diệp Mặc thấy khi tên tu sĩ luyện khí kia biết được mình có thể mua Trúc Cơ Đan, đã choáng váng một hồi lâu cũng không nói gì, hắn đã biết tu sĩ này không có khả năng mua viên đan dược này, cũng không dự định đến mua Trúc Cơ Đan.

Diệp Mặc đã nhìn ra, người xếp phía sau tu sĩ luyện khí tầng bảy kia cũng đã nhìn ra. Phía sau tu sĩ luyện khí tầng bảy là một nam tu hơn sáu mươi tuổi, thoạt nhìn có hơi già một chút. Ông ta đến xếp hàng hi vọng may mắn có thể là vị khách thứ ba trăm hay không? Nhưng ông ta không ngờ được ông ta lại bị đẩy tới vị trí ba trăm linh một.

Người tu sĩ luyện khí lớn tuổi này kéo tu sĩ trẻ tuổi phía trước, run giọng nói:

- Chỗ này là một lọ Đại Bồi Nguyên Đan. Tặng cho cậu. Cậu tránh ra đi.

Người tu sĩ trẻ tuổi cũng không phải là kẻ ngốc. Trong nháy mắt anh ta đã biết được mục đích của lão tu sĩ luyện khí này. Anh ta không cần nghĩ liền nhận lấy lọ Đại Bồi Nguyên Đan, lập tức tránh sang một bên. Anh ta vốn không mua nổi Trúc Cơ Đan. Mà sau khi anh ta tránh sang một bên, người tu sĩ luyện khí lớn tuổi này sẽ mua được. Hiện tại anh ta tự nhiên nhận được một lọ Đại Bồi Nguyên Đan. Anh ta cũng không phải là đồ ngốc.

Diệp Mặc thấy người tu sĩ lớn tuổi này tới mua Trúc Cơ Đan, lập tức đứng lên nói:

- Các vị, người may mắn mua được Trúc Cơ Đan đã xuất hiện. Chính là tu sĩ này. Ông ấy đã mua được Trúc Cơ Đan. Chúng ta hãy chúc mừng ông ấy đạt Trúc Cơ thành công.

Nghe nói Trúc Cơ Đan đã bị mua, rất nhiều người lập tức trở nên thất vọng. Một hàng dài người đang đứng chờ chỉ một lát đã rời đi hơn phân nửa.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại không hề lo lắng. Hắn đã đạt được mục đích của mình.

- Là Tôn Chí Sài. Bản thân ông ta không phải là một luyện đan sư sao? Vì sao cũng tới nơi này mua đan dược vậy?

Trong đám đông những người nhìn thấy tu sĩ lớn tuổi, lập tức có người nhận ra nói.

- Thôi đi, hắn chỉ là một luyện đan sư phàm cấp. Đừng nói là ông ta còn chưa lấy được linh dược Trúc Cơ Đan. Cho dù ông ta có thể lấy được, ông ta dám chế luyện không? Đó là đan dược linh cấp.

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng cũng hơi chấn động. Hắn thấy Tôn Chí Sài đang kích động cầm Trúc Cơ Đan, không ngờ nước mắt liền tuôn rơi đầy mặt. Hắn lập tức đi tới.

- Vị bằng hữu này, tôi tên là Diệp Mặc, là ông chủ của Ngành dược Hoa Hạ. Chúc mừng anh nhận được "Trúc Cơ Đan', chúc anh sớm ngày Trúc Cơ thành công.

Diệp Mặc đi qua nhìn Tôn Chí Sài, ôm quyền nói.

Tôn Chí Sài vừa cất Trúc Cơ Đan, thấy Diệp Mặc qua đây, vội vàng cúi đầu làm một đại lễ nói:

- Diệp tiền bối, cám ơn, cám ơn đã để Tôn Chí Sài tôi có thể mua được một viên Trúc Cơ Đan.

Diệp Mặc mỉm cười.

- Anh có thể mua được Trúc Cơ Đan hoàn toàn là may mắn của anh. Tuy nhiên tôi nghe nói anh là một luyện đan sư?

Tôn Chí Sài vội vàng gật đầu nói:

- Đúng vậy, vãn bối xuất thân từ luyện đan. Chỉ có điều gia tộc đã suy

sụp. Hiện tại vãn bối đã thành một kẻ tán tu. Nhiều nhất cũng chỉ là có thể chế luyện một ít đan dược tầm thường mà thôi. Đã để tiền bối chê cười.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không phải vậy, ý của tôi là hiện tại Ngành dược Hoa Hạ của tôi đang thiếu người. Nếu như sau khi anh đạt được Trúc Cơ, vẫn bằng lòng luyện đan, có thể đến ngành dược Hoa Hạ của tôi. Đương nhiên, Ngành dược Hoa Hạ của tôi vừa mới khai trương, cũng sẽ không bạc đãi anh. Chỗ tôi cũng có đan dược sau Trúc Cơ.

Tôn Chí Sài ngây người ra một lát, sau đó lập tức kích động nói:

- Tiền bối, nhưng vãn bối chỉ có thể chế luyện một vài đan dược phàm cấp.

Sở dĩ ông ta kích động, đó là vì Diệp Mặc có thể cung cấp đan dược cho ông ta tu luyện. Mặc dù có một phần đan dược Trúc Cơ Đan thuộc về đan dược phàm cấp, nhưng còn có phần lại thuộc về về đan dược linh cấp. Ví dụ như Hồi Nguyên Đan, Ích Nguyên Đan, cho dù ông ta có được linh dược, cũng không có cách nào chế luyện ra được.

Diệp Mặc thản nhiên cười.

- Nếu như anh là luyện đan sư của Ngành dược Hoa Hạ, đương nhiên tôi sẽ không thể để anh chế luyện ra đan dược phàm cấp. Dù nói thế nào, tôi cũng là một đan sư linh cấp, thật ra có thể truyền thụ một phần cho anh.

- A...

Tôn Chí Sài ngây người. Không ngờ một cái bánh nhân thịt lớn như vậy lại rơi xuống đầu ông ta. Phải biết rằng bái một đan sư linh cấp khó khăn không kém gì lên Trúc Cơ. Mình chẳng những nhận được một viên Trúc Cơ Đan, còn được một đan sư linh cấp hứa hẹn chỉ điểm.

- Sư phụ, tôi bằng lòng...

Cộp một tiếng. Tôn Chí Sài liền quỳ rạp xuống đất.

Diệp Mặc nhìn một người lớn tuổi như thế quỳ rạp xuống trước mặt mình, hắn không khỏi có chút không thể nói gì. Hắn kéo Tôn Chí Sài lên nói:

- Không phải nhận anh làm đồ đệ. Tôi chỉ chỉ điểm cho anh luyện đan mà thôi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 854

Thế Lực Các Nơi

Ông chủ Diệp làm ăn tốt quá!

Diệp Mặc vẫn đang nói chuyện với Tôn Chí Sài thì ngoài cửa có giọng nói bình thản vang lên, giọng nói đó tuy nhẹ nhàng và rất đỗi bình thản nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy chấn động bên tai. Tu vi của người này tuyệt đối không thấp hơn Lý Bách Sâm, hẳn cũng là một tu sĩ Giả Đan.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn, xem ra người này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, gương mặt sáng sủa, có vẻ tài giỏi, hơn nữa trên người phảng phất sát khí. Có thể thấy gã này là một kẻ ra tay quyết đoán, không dễ đối phó chút nào.

Việc làm ăn mới bắt đầu đã có người đến. Diệp Mặc biết ở thành Hà Châu hắn không quen ai cho lắm. Muốn đứng vững ở đây, ngoài việc không ngừng nâng cao tu vi của mình, hắn còn bắt buộc phải phân bố thế lực rõ ràng ở thành Hà Châu.

Diệp Mặc nói với Tôn Chí Sài:

- Anh Tôn, anh về luyện đến Trúc Cơ trước đi, đạt tới Trúc Cơ có thể quay lại chỗ tôi làm việc.

Tôn Chí Sài biết người đến là ai và cũng biết gã đến làm gì, lúc này Diệp Mặc bảo anh ta rời khỏi, anh ta liền chào rồi đi luôn. Khi đi đến bên cạnh gã tu sĩ trung niên, anh ta lại chắp tay chào nói:

- Tôi là Tôn Chí Sài, xin chào Bành quản gia - Vạn Đơn Các.

Gã quản gia hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không hề để ý đến Tôn Chí Sài.

Diệp Mặc thầm gật đầu, càng có thêm cảm tình với Tôn Chí Sài. Tôn Chí Sài này biết hành động của mình sẽ khiến gã Bành quản gia không hài lòng, nhưng vì để mình biết đối phương là ai nên vẫn báo trước lai lịch của gã.

Đối với đàm phán song phương, nếu biết rõ tận gốc, có lợi hơn nhiều so với đàm phán cùng đối thủ thần bí.

Vạn Đan Các thì Diệp Mặc biết, thành Hà Châu có ba đại Đan Các, Vạn Đan Các đứng thứ hai. Hơn nữa Vạn Đan Các còn là một chuỗi các Đan Các, ở nhiều thành phố của Bắc Vọng Châu đều có phân bộ. Tuy không trải rộng khắp cả Bắc Vọng Châu nhưng thực lực của Vạn Đan Các đã đủ hùng hậu rồi.

Diệp Mặc thấy Tôn Chí Sài đi rồi mới chắp tay chào gã quản gia nói:

- Không biết anh bạn đến cửa hàng có việc gì chăng?

Đáng nhẽ mới đầu Diệp Mặc không chào, gã Bành quản gia này rất không hài lòng, bây giờ không ngờ Diệp Mặc lại mời gã ngồi xuống, rõ ràng biết gã là ai rồi, còn giả bộ không biết, trực tiếp hỏi gã có việc gì, điều này khiến gã không vui lắm.

Tuy Bành quản gia bực tức trong lòng, nhưng vẻ mặt lại bình thản như nước nói:

- Tôi là quản gia của Vạn Đan Các, Bành Thì Bình. Có việc quan trọng muốn bàn bạc với ông chủ Diệp một chút.

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, rõ ràng là đến tống tiền, lại còn ra vẻ tinh tướng trước mặt ông đây. Cứ như là gã có thể đến cửa hàng nhỏ này đã là nể mặt lắm rồi.

- Hóa ra là Bành quản gia của Vạn Đan Các, chỉ là quán nhỏ vừa mới

mở, chỗ lại hẹp, Bành quản gia có việc gì xin cứ trực tiếp nói.

Diệp Mặc không hề nịnh hót gã Bành quản gia này, tuy hắn dự định lập thân ở thành Hà Châu, nhưng cũng không ti tiện đi lấy lòng hạng người này đâu.

Không cần nói đến gã Bành quản gia bé nhỏ kia, dù các chủ của Vạn Đan Các đến, ra vẻ tinh tướng trước mặt hắn thì hắn cũng sẽ không quan tâm.

- Anh, đan dược hôm nay đã bán hết rồi.

Diệp Lăng lặng lẽ đến bên Diệp Mặc nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Diệp Mặc khẽ gật đầu, không hề để ý đến Bành Thì Bình ở bên cạnh, mà đi đến trước cửa nói lớn:

- Thưa các bạn, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người. Hôm nay đan dược của ngành dược Hoa Hạ tôi đã bán hết rồi, mời mọi người ngày mai lại đến. Bây giờ tôi xin tuyên bố một tin, chính là bắt đầu từ hôm nay, cửa hàng tôi sẽ luyện đan theo yêu cầu.

Tin luyện đan theo yêu cầu như hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, gợn lên vô số đợt sóng. Luyện đan không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa, luyện đan theo yêu cầu đều là việc của Đan Các lớn làm. Cửa hàng nhỏ này của ngành dược Hoa Hạ lại dám luyện đan theo yêu cầu sao?

Lúc Diệp Mặc bỏ rơi gã đi tuyên bố đan dược bán hết rồi, Bành Thì Bình vốn đã muốn ra tay, nhưng sau khi gã nghe chuyện luyện đan theo yêu cầu mà Diệp Mặc nói, sắc mặt liền bình tĩnh trở lại, chỉ là ánh mắt cứ láo liên, không biết gã đang nghĩ gì.

- Không ngờ ông chủ Diệp còn là luyện đan sư, bái phục, bái phục. Chỉ là cái mà ông chủ Diệp nói là luyện đan theo yêu cầu tại sao không điểm rõ

ràng loại đan dược được yêu cầu luyện chế? Nhỡ may người ta yêu cầu đan dược Linh cấp hoặc Thiên cấp, chẳng lẽ ông chủ Diệp cũng có thể luyện chế được?

Không ngờ giọng điệu hùng hổ dọa người của Bành Thì Bình ban nãy đã trở nên điềm đạm.

Diệp Mặc cười khẩy trong lòng, thầm nghĩ, mưu kế của anh, sao hạng châu chấu như mày lại có thể hiểu được. Hắn cười ha hả nói:

- Vừa nãy tôi quên mất không nói, nhưng nghĩ lại thành Hà Phong dù có người đặt luyện đan, nhiều nhất cũng chỉ là đan dược Linh cấp hạng một mà thôi.

- Không ngờ ông chủ Diệp có thể luyện đan dược Linh phẩm?

Bành Thì Bình lúc này mới thay đổi sắc mặt, gã không thể tưởng tượng được ông chủ bình thường ở trước mặt này, tuy tu vi không tốt lắm nhưng lại là một bậc thầy luyện đan Linh cấp.

Diệp Mặc chưa trả lời thì ngoài cửa có hai người tới, một người đàn ông trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi rất phong độ. Còn có một người đàn ông để râu, nhưng lại trẻ tuổi hơn, thoạt nhìn chỉ khoảng chừng ba mươi.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là người đàn ông phong độ hơn năm mươi tuổi kia lại là một tu vi Kim Đan hậu kỳ. Người đàn ông Kim Đan kia hiển nhiên không biết Diệp Mặc có thể nhìn ra tu vi của y, y vừa bước vào đã chắp tay chào nói:

- Ông chủ Diệp trẻ thế này, không ngờ đã là bậc thầy luyện đan Linh cấp, thật sự không thể ngờ tới. Tôi là thành chủ thành Hà Châu, Trương Thừa Phong có lòng đến thăm đây, mong Diệp đan sư bỏ quá cho.

Diệp Mặc vô cùng ngạc nhiên, hắn không ngờ thành chủ thành Hà Châu lại đích thân đến đây. Thành Hà Châu không giống như những nơi khác, tuy cũng là mấy thế lực lớn cùng tồn tại nhưng thành chủ thành Hà Châu rõ ràng

là một thế lực lớn trong đó. Một nhân vật tầm cỡ này lại chủ động đến thăm Diệp Mặc hắn, hơn nữa còn hạ cố như vậy, dù Diệp Mặc biết Trương Thừa Phong đến vì Trú Nhan Đan, nhưng hắn cũng rất khâm phục phong độ của người này.

Dù sao một thành chủ cũng có thể phái thuộc hạ đến mua Trú Nhan Đan, không cần phải tự mình đến. Nhưng y đến vừa đúng lúc, kế hoạch của mình vừa hay được thực hiện.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, vị thành chủ họ Trương chỉ tên để râu dê nói:

- Vị này là quản gia của Tiên Bảo Lâu, Nhan Tranh, tôi gặp Nhan quản gia trên đường nên cùng nhau tới.

Nhan Tranh vội vàng chắp tay chào nói:

- Tôi là Nhan Tranh, người của Tiên Bảo Lâu xin chào Diệp đan sư.

Giọng nói không biết khiêm tốn hơn Bành Thì Bình lúc nãy bao nhiêu lần.

Dễ nhận thấy trong lòng bọn họ, thân phận đan sư của Diệp Mặc lớn hơn thân phận ông chủ và thân phận Trúc Cơ của hắn nhiều.

Vì chuyện của Đông Phương Tê, Diệp Mặc không thích mấy kẻ để râu dê cho lắm, nhưng phong độ của Nhan Tranh này quả thực không tồi. Hơn nữa Tiên Bảo Lâu thì Diệp Mặc biết, ở thành Hà Châu, Tiên Bảo Lâu mới là Đan Các lớn nhất, lớn hơn nhiều so với Vạn Đan Các. Nhưng Tiên Bảo Lâu và Vạn Đan Các khác nhau ở chỗ, người ta không những bán đan dược mà còn bán cả pháp bảo linh khí các loại.

Diệp Mặc không hề thờ ơ, chắp tay chào nói:

- Không ngờ Trương thành chủ và Nhan quản gia lại đích thân đến chỗ hèn này, Diệp Mặc vô cùng ngạc nhiên, mời hai vị ngồi. Diệp Lăng, mau pha

trà đi em…

Sắc mặt cảu Bành Thì Bình xanh đỏ lẫn lộn cả lên, khi gã bước vào Diệp Mặc không hề để ý đến gã. Bây giờ Trương Thừa Phong và Nhan Tranh đến rồi, xem người ta khách sáo thế kia, lại còn mời ngồi, pha trà.

Tuy nhiên, dù trong lòng gã có ngùn ngụt lửa giận cũng không thể không chắp tay chào Trương Thừa Phong:

- Bành Thì Bình xin chào Trương thành chủ, chào anh Nhan…

Trương Thừa Phong cười nhạt một tiếng, chỉ gật đầu, không nói gì. Nhưng Nhan Tranh lại cười ha ha nói:

- Không ngờ Bành quản gia nhanh như vậy, không ngờ đã đến sớm rồi, ha ha.

Nhan Tranh vừa nhìn sắc mặt của Bành Thì Bình thì biết ngay ở đây gã không chiếm được cảm tình của Diệp Mặc, lúc này sao không hả hê cười trên nỗi đau khổ của người khác một chút.

Bành Thì Bình đương nhiên hiểu ý của Nhan Tranh, chính là chọc tức gã đến lâu rồi nhưng vẫn chưa được ngồi cùng với bọn họ.

Sau khi Diệp Mặc ngồi xuống cùng mấy người họ, Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc cũng ngồi bên cạnh Diệp Mặc, trong lòng các cô có chút lo sợ bất an. Lai lịch của mấy người này rõ ràng không hề nhỏ, đặc biệt là Trương Thừa Phong, còn tự mình nói là thành chủ. Cái này tương đương với chức thị trưởng rồi, bạn nghĩ xem, một thị trưởng đến nhà người dân bình thường, đương nhiên người dân bình thường ấy lo lắng là phải.

Diệp Mặc đương nhiên biết mấy người này đều vì Trú Nhan Đan mà đến, hắn không đợi mấy người họ mở lời, liền trực tiếp nói luôn:

- Tôi nghĩ Trương thành chủ và hai vị quản gia nhất định đều đến vì Trú Nhan Đan mà gia sư để lại…

- Đúng, đúng, Diệp đan sư đúng là thẳng thắn, vợ tôi không ở thành Hà Châu, sau khi cô ấy biết Hà Châu xuất hiện Trú Nhan Đan, ngay phút đầu tiên đã bảo tôi đi mua. Mong anh Diệp bán Trú Nhan Đan cho tôi, không thì tôi khó ăn nói…

Trương Thừa Phong tuy rất phong độ nhưng lời nói lại ngắn gọn, linh hoạt, hơn nữa không hề vòng vo.

Diêp Mặc nghe lời Trương Thừa Phong nói, lập tức hiểu ra, vì sao y lại tự mình đến đây, hóa ra là cô vợ quản nghiêm. Y đến đây vì cô vợ muốn có Trú Nhan Đan, nhưng Diệp Mặc lại rất thích cách nói chuyện của y.

Trương Thừa Phong vừa dứt lời, Bành Thì Bình đã vội vàng lên tiếng:

- Ông chủ Diệp, Vạn Đan Các chúng tôi nghe nói quý cửa hàng có một viên Trú Nhan Đan, cho nên Các chủ chúng tôi dặn dò nhất định phải mua cho được viên đan dược này. Còn về giá tiền, ông chủ Diệp cứ việc ra giá, dù là mấy triệu hay trên chục triệu viên linh thạch, Vạn Đan các chúng tôi cũng sẽ không nhíu mày chần chừ.

Lúc này Bành Thì Bình đã không còn vẻ phách lối của ban nãy, hai người khác ở đây không có người nào lai lịch nhỏ hơn gã, thậm chí lai lịch của gã coi như là nhỏ nhất.

Diệp Mặc nghe Bành quản gia nói thì biết ngay, thực lực của Vạn Đan Các không hề thua kém Trương Thừa Phong, không thì gã sẽ không nói như vậy.

Nhan Tranh lạnh lùng cười nói:

- Bành quản gia quả là tính toán tốt, Vạn Đan Các mấy người sắp tổ chức hội đấu giá đan dược thì phải. Mấy triệu viên linh thạch? E rằng anh ở đây mua với giá mấy triệu viên linh thạch, thì bên kia sẽ bán được giá mấy triệu viên linh thạch hạng trung rồi.

Diệp Mặc ngạc nhiên, hắn không ngờ Trú Nhan Đan lại có giá như vậy.

Một viên linh thạch hạng trung bằng mười viên linh thạch bậc thấp rồi, mấy triệu linh thạch hạng trung, vậy thì đáng bao nhiêu linh thạch bậc thấp đây.

Nhưng hắn vẫn đứng dậy chắp tay nói:

- Cảm ơn các vị đã ủng hộ ngành dược Hoa Hạ của tôi, chỉ là Trú Nhan Đan là vật báu của cửa hàng tôi, tôi không có ý bán…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 855

Tặng Đan Dược

Diệp Mặc vừa nói xong, mấy người ngồi đó ngây cả người. Phải biết rằng, mấy người đến thăm Diệp Mặc hôm nay đều có vai vế lớn.

Không cần nói đến thành chủ thành Hà Châu, dù hai người Nhan Tranh của Tiên Bảo Lâu và Bành Thì Bình của Vạn Đan Các cũng đã là người có lai lịch ghê ghớm rồi. Hai người này đến từ đại diện của hai thế lực lớn, bất cứ ai cũng có thể đối phó được với ngành dược Hoa Hạ nhỏ bé, thậm chí một sợi tóc nhỏ của người ta cũng có thể ép chết ngành dược Hoa Hạ rồi.

Ba người này đến đây đương nhiên không phải vì nể mặt ngành dược Hoa Hạ, cũng không phải vì nể mặt luyện đan sư Linh cấp hạng nhất nhỏ bé Diệp Mặc, mà là vì Trú Nhan Đan. Tình huống này, dù Trú Nhan Đan là bảo vật của cửa hàng đi chăng nữa, cũng bắt buộc phải đem ra bán. Không thì bất cứ ai cũng không phải là người Diệp Mặc có thể đắc tội.

Tuy Diệp Mặc lấy Trú Nhan Đan ra là vì đợi ngày này, hắn cũng chưa từng nghĩ giữ Trú Nhan Đan không bán. Nhưng ép cung tới cửa như thế này, khiến trong lòng Diệp Mặc khó chịu, đây chính là lý do không có thực lực, nếu có thực lực, không cần nói hắn chỉ lấy ra Trú Nhan Đan, dù lấy ra Tiên Nhan Đan cũng không có ai dám nhiều lời nửa chữ.

Thấy sắc mặt của ba người khó coi, Diệp Mặc chắp tay nói:

- Các vị hiểu nhầm rồi, tuy tôi không có ý định bán Trú Nhan Đan, nhưng nhìn thấy tấm lòng Trương thành chủ yêu vợ như vậy, tôi vô cùng đồng cảm. Hôm nay tôi xin mượn hoa hiến Phật, xin tặng cho Trương thành chủ để làm tròn tấm lòng của Trương thành chủ.

Diệp Mặc đương nhiên biết tầm quan trọng của việc đứng theo phe, lúc này hắn đứng theo phe, phải tránh do dự, cuối cùng đắc tội cả ba người. Thế lực của Trương Thừa Phong lớn nhất ở thành Hà Châu, tuy Diệp mặc cũng chưa biết con người Trương Thừa Phong và lời ổng nói có thẳng thắn giống nhau không, nhưng bây giờ đã đắc tội với Bạch Thì Bình, mối quan hệ giữa Nhan Tranh và Trương Thừa phong tương đối tốt, ít nhất vẻ bề ngoài xem ra là như thế. Hắn không phải tên ngốc, chỉ có thể chọn Trương Thừa Phong.

Sở dĩ Diệp Mặc lo Trương Thừa Phong nhận đồ rồi không giúp không phải không có lý. Trương Thừa Phong này xem ra nói năng dứt khoát, hơn nữa cũng không có ý coi thường hắn. nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy Trương thành chủ sở dĩ như vậy, căn bản là không để ý đến Diệp Mặc hắn và ngành dược Hoa Hạ của hắn, hoặc nói sở dĩ y đến đây không phải vì tôn trọng ngành dược Hoa Hạ, mà là tôn trọng vợ của y.

Diệp Mặc khẳng định Trương Thừa Phong nhận đồ rồi tuyệt đối sẽ không giúp, bởi vì y cho rằng ngành dược Hoa Hạ không đáng để y giúp. Điểm khác biệt giữa y là Bành Thì Bình chính là, diễn biến tâm lý của y một chút cũng không biểu hiện ra ngoài. Loại người này cũng có thể cho là khi cần người khác giúp thì rất chân thành, hơn nữa chân thành như thật, nhưng một khi đạt được mục đích rồi thì sẽ không quen biết người vừa giúp y cách đó ba phút nữa. Đáng tiếc là thời gian Diệp Mặc và Trương Thừa Phong quen nhau qua ngắn, một chốc cũng không nhìn ra được con người của y, đành phải tìm vận may rồi.

Cũng may hắn không để ý đến Trú Nhan Đan, nếu là thứ khác, Diệp Mặc chẳng thà rời khỏi thành Hà Châu, cũng sẽ không làm như vậy.

Ba người đều sửng sốt, bọn họ không ngờ Diệp Mặc lại hào phóng như vậy, tặng luôn cả Trú Nhan Đan. Phải biết rằng Trú Nhan Đan không phải chút tiền mọn cỏn con, những mấy chục triệu linh thạch. Mà Diệp Mặc rõ ràng không đủ tiền, nếu ngành dược Hoa Hạ đủ tiền, hắn sẽ không thuê cửa hàng nhỏ ở trong xó như thế này.

Trong hoàn cảnh này, Diệp Mặc còn có thể đem tặng Trú Nhan Đan, có

thể thấy con người Diệp Mặc này tuyệt đối không phải loại người có cái nhìn thiển cận.

Trương Thừa Phong hơi sửng sốt, định thần trở lại, y vội vàng khoát tay nói:

- Ông chủ Diệp, sao có thể thế này được. Đan dược quý nhường ấy, Trương mỗ tôi nhận không nổi, linh thạch nhất định phải trả. Ông chủ Diệp bán Trú Nhan Đan cho tôi đã cho tôi ân tình nhiều lắm rồi.

Nhưng vẻ mặt của y thì đã nhận rồi, trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, hắn cảm thấy mình lần này có thể nhìn lầm rồi. Con người Trương Thừa Phong rất phong độ, hơn nữa nói chuyện thẳng thắn, nhưng có khả năng y đạt được mục đích rồi thì sẽ không đếm xỉa đến người đó sống chết nữa.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mặc vẫn vội vàng làm bộ nói:

- Trương thành chủ nói vậy là khách sáo rồi, Diệp mỗ tôi khâm phục nhất chính là người trọng tình, Trương thành chủ có thể vì phu nhân tự mình đến tìm mua Trú Nhan Đan, Diệp mỗ có tâm kết giao, nếu Trương thành chủ không xem trọng tôi thì trả linh thạch cũng được.

- Ha ha.

Trương Thừa Phong cười ha hả, cũng đứng dậy nói:

- Anh Diệp, Trương mỗ rất thích tính cách thẳng thắn của anh. Được, hôm nay Trương Thừa Phong tôi nhận ân tình này của anh, sau này anh đừng gọi tôi là Trương thành chủ, tôi cũng không gọi anh là ông chủ Diệp nữa. Chúng ta cứ gọi nhau anh em đi.

Diệp Mặc cười hưởng ứng:

- Đã như vậy, tôi không khác sáo với anh Trương nữa nhé.

Tuy Diệp Mặc nói rất hào sảng, nhưng trong lòng hắn rõ. Tuy tính cách

của Trương Thừa Phong thẳng thắn, nhưng rất có khả năng là kẻ qua cầu rút ván, tu vi Trúc Cơ tầng ba nhỏ bé như mình vẫn chưa được y để vào tầm mắt. Sở dĩ y nói những lời này, đoán là vì Trú Nhan Đan của mình, thứ hai là có khả năng tính cách của Trương Thừa Phong là như vậy, bất kỳ ai y cũng có thể moi tâm gan nói chuyện, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi, qua rồi cũng coi như xong.

Nếu như Vạn Đan Các thực sự toàn lực ra tay độc ác với ngành dược Hoa Hạ, Trường Thừa Phong tuyệt đối sẽ không vì Diệp Mặc mà chống lại Vạn Đan Các. Nhưng Diệp Mặc ngẫm nghĩ rồi bình tâm trở lại, mình tặng đi một viên Trú Nhan Đan, coi như là thiện duyên, chỉ cần Vạn Đan Các có chút e dè là được rồi, bây giờ cái hắn cần là thời gian.

- Chúc mừng Trương thành chủ được như ý nguyện.

Nhan Tranh là người đầu tiên đứng lên chắp tay chúc mừng. Bành Thì Bình dù có chút bất đắc dĩ đứng lên chúc mừng, nhưng gã ẩn chứa âm u trong sâu đôi mắt, Diệp Mặc sớm đã hiểu. nói thực lòng, hắn quả thực không sợ Bành Thì Bình này, đương nhiên hắn cũng biết năng lượng của Bành Thì Bình, là Vạn Đan Các của thành Hà Châu.

- Ánh Trúc, em đi lấy Trú Nhan Đan đến.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Tống Ánh Trúc nói một câu, bất kể đan dược này thực sự có hiệu quả hay là giả có hiệu quả, Diệp Mặc cũng là người rõ ràng.

Tống Ánh Trúc đứng dậy đi lấy Trú Nhan Đan, nhưng trong lòng cô lại không ngừng sợ hãi. Trú Nhan Đan cô đương nhiên biết, cô và Diệp Lăng đều từng ăn rồi, nhưng cô không ngờ giá của Trú Nhan Đan lại lớn như vậy.

- Bành quản gia, Trú Nhan đan tới tay chưa?

Một giọng nói tỏ vẻ khinh thường vang lên từ phía cửa, theo sau là một người thanh niên trẻ tuổi ngật ngưỡng đi vào cửa hàng của Diệp Mặc, sắc

mặt đầy vẻ huyênh hoang.

Bành Thì Bình sắc mặt có đôi chút khó coi đứng dậy, lịch sự nói với người đàn ông trẻ tuổi:

- Thiếu các chủ, Trú Nhan Đan đã là đồ của Trương thành chủ rồi, không có duyên với chúng ta nữa rồi.

- Cái gì?

Người đàn ông trẻ tuổi nhíu mày nói được hai chữ xong liền nhìn thấy Trương Thừa Phong và Nhan Tranh ngồi bên cạnh.

Tuy trong lòng anh ta vẫn có chút không cam tâm, nhưng chỉ có thể chắp tay chào Trương Thừa Phong nói:

- Thì ra là chú Trương đích thân đến, chúc mừng chú Trương.

Nói xong, anh ta chỉ quay sang Nhan Tranh khẽ gật đầu, ánh mắt cũng không để ý đến Nhan Tranh. Có thể thấy, thiếu các chủ này hống hách quen rồi.

- Anh chính là ông chủ của ngành dược Hoa Hạ? Trúc Cơ tầng ba rồi, quả nhiên không tồi, nhưng Trúc Cơ tầng ba nhỏ nhoi lại dám đến mở cửa hàng ở thành Hà Châu, gan cũng không nhỏ nhỉ.

Không có được Trú Nhan Đan, Thiếu các chủ này rõ ràng khó chịu với Diệp Mặc.

Trương Thừa Phong nhíu nhíu mày, không trả lời.

Bành Thì Bình ho khan một tiếng, gã muốn Thiếu các chủ bây giờ đừng gây khó dễ cho Diệp Mặc nữa. Nhưng Thiếu các chủ đâu biết Diệp Mặc vừa mới tặng Trú Nhan Đan cho Trương Thừa Phong, anh ta tin mình muốn trừng trị Diệp Mặc, Trương Thừa Phong tuyệt đối sẽ không vì ông chủ cửa hàng ngoại lai nhỏ bé mà chống lại anh ta. Mà Nhan Tranh là một quản gia,

càng không thể gây chuyện được với Vạn Đan Các.

Vị thiếu các chủ vừa mới dứt lời thì nhìn thấy Tống Ánh Trúc cầm đan dược đi tới, mắt liền sáng lên. Tống Ánh Trúc vừa mới ở cùng Diệp Mặc lại càng đẹp lên, hơn nữa dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, mềm mại như nước, dáng kiều uyển chuyển không ai sánh bằng. Hơn nữa dung nhan xinh đẹp của Tống Ánh Trúc còn mang đôi vẻ ưu sầu, khiến cho người phải tương tư.

- A, không ngờ hôm nay tuy không mua được Trú Nhan Đan nhưng lại có được người đẹp, được lắm.

Vị thiếu các chủ mắt sáng lên, bước đến Tống Ánh Trúc.

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, hắn ước gì có thể động thủ với tên thiếu các chủ này. Lúc này vẫn chưa tặng Trú Nhan Đan, hắn tin dù Trương Thừa Phong không muốn mâu thuẫn với Vạn Đan Các, nhưng lúc này cũng không thể không đứng ra.

Nhưng khi Diệp Mặc thấy Trương Thừa Phong sắp mở miệng nói thì hắn đã giơ chân đá tên thiếu các chủ, đồng thời đánh hai quyền trúng đầu gối tên thiếu các chủ.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Tên thiếu các chủ này không để Diệp Mặc vào mắt, đó là bởi vì anh ta đã là tu vi Trúc Cơ tầng năm, mà Diệp Mặc mới Trúc Cơ sơ kỳ. Thêm nữa, Bành Thì Bình đã đạt đến cảnh giới Giả Đan, anh ta đâu để một kẻ Trúc Cơ tầng ba nhỏ bé như Diệp Mặc vào mắt.

Chính vì thiếu các chủ này không coi Diệp Mặc ra gì, mà tu vi chân nguyên của Diệp Mặc lại thâm hậu hơn anh ta gấp đôi, hơn nữa, anh ta căn bản không ngờ tới Diệp Mặc lại dám ra tay đối phó với anh ta. Cú đá và hai quả đánh của Diệp Mặc không hề trượt, tất cả đều trúng trên người tên thiếu các chủ.

Trong nháy mắt Diệp Mặc động thủ, tên thiếu các chủ này có chút phản

ứng, nhưng chân nguyên của Diệp Mặc quả thực thâm hậu hơn anh ta nhiều, tình huống bất ngờ này hoàn toàn trói buộc lấy y. Hơn nữa, thứ Diệp Mặc dùng không phải là pháp thuật và pháp bảo, mà là trực tiếp dùng quyền cước đấm đá của giang hồ nhân sĩ.

Sau tiếng "thịch" là hai tiếng "bịch bịch", tên thiếu các chủ bị Diệp Mặc đá ra ngoài cửa, bay ra đường, nằm thẳng cẳng dưới đất. Hai người đàn ông đi theo tên thiếu các chủ này vội vàng đến đỡ anh ta dậy…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 856

Anh Rốt Cục Là Luyện Đan Sư Mấy Phẩm?

Khuôn mặt Trương Thuận Phong mỉm cười, cứ như là không có chuyện gì xảy ra ngồi yên không nhúc nhích. Trong nháy mắt Diệp Mặc động thủ, gã liền biết được những gì mà Diệp Mặc đang nghĩ. Mặc dù gã hoàn toàn có thể ngăn cản, nhưng gã lại không ngăn lại. Mặc dù bây giờ gã không muốn tạo mâu thuẫn với "Vạn đan các", nhưng cũng không cần đi giúp đỡ "Vạn đan các". Đối với gã mà nói, miễn phí lấy được "Trú Nhan đan" chuyện nhỏ này cũng không sao cả, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Diệp Mặc đương nhiên biết Trương Thuận Phong có cơ hội ngăn cản, nếu như gã ngăn cản thật, hắn cũng không cần phải tiếp tục nịnh bợ Trương Thuận Phong nữa. Hắn lập tức sẽ lấy cớ thiếu tiền, để Trương Thuận Phong lấy linh thạch ra. Sau khi hắn lấy được linh thạch rồi, lập tức rời khỏi thành Hà Châu, cũng may Trương Thuận Phong cũng không giúp đỡ thiếu các chủ này.

- Anh thật to gan, không ngờ dám đánh lén thiếu các chủ "Vạn Đan Các" chúng tôi. Trương thành chủ, tên Diệp Mặc này dám ngang nhiên đả thương người ở thành Hà Châu chúng ta…

Bành Thì Bình lại không có bản lĩnh như Trương Thuận Phong, khi y nhìn thấy thiếu các chủ bị đánh lén, lại không có năng lực đến cứu giúp.

Y rất muốn lập tức ra tay đối phó với Diệp Mặc, nhưng y biết Trương Thuận Phong vừa mới nhận hối lộ của Diệp Mặc. Y chỉ có thể bình tĩnh trở lại, chỉ cần Trương Thuận Phong không ra tay, thì y muốn bóp Diệp Mặc như nào thì bóp như vậy.

Diệp Mặc lại thản nhiên nói:

- Bành quản sự, chuyện vừa rồi Trương thành chủ cũng nhìn thấy rồi, tôi tin rằng Trương thành chủ sẽ minh giám. Diệp Mặc tôi bất tài, nhưng cũng giống như Trương thành chủ, là người trọng tình vợ chồng.

"Vạn Đan Các" của các anh đúng là một đống rác rưởi, không ngờ lại giở trò với vợ tôi, tôi không giết anh ta là may cho anh ta lắm rồi.

Trương Thuận Phong lại gật đầu nói:

- Chuyện vừa rồi, tôi cũng nhìn thấy rất rõ ràng, đúng là thiếu các chủ của các anh không đúng, tôi cũng ủng hộ cách làm của chú em Diệp - Trương thành chủ, Diệp Mặc cũng chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ bên ngoài mà thôi, chẳng lẽ Trương thành chủ lại bảo vệ cho người ngoài sao?

Bành Thì Bình biết rõ Trương Thuận Phong đã nhận tiền hối lộ, nhưng vẫn không cam lòng nói.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi thực ra lại có cách giải quyết chuyện của Bành quản sự, Thiếu các chủ của các anh không phải là thích đùa giỡn sao, anh có thể tiễn Các thủ lĩnh của các anh trở về, để anh ta đùa giỡn với vợ các anh là được rồi.

- To gan…

Bành Thì Bình lập tức phát điên lên.

Trương Thuận Phong hừ lạnh một tiếng, nhưng không có lên tiếng, rõ ràng là trong lòng có chút bất mãn rồi. Biết rõ là mình đã nhận "Trú Nhan đan" của Diệp Mặc rồi ít nhất chuyện này không thể thờ ơ được, Bành Thì Bình còn dám động thủ, vậy thì cũng kiêu ngạo quá rồi.

Bành Thì Bình nghe được tiếng "hừ" của Trương Thuận Phong, làm sao không biết gã đã bất mãn lắm rồi. Mặc dù rất muốn đi dạy dỗ cho Diệp Mặc

một trận, nhưng cũng biết như vậy là không thực tế. Ngẫm nghĩ một chút đành phải đứng dậy chắp tay chào Trương Thuận Phong và Nhan Tranh, quay người dẫn thiếu các chủ nhanh chóng rời khỏi.

- Ha ha.

Nhan Tranh thấy Bành Thì Bình rời khỏi, bỗng nhiên cười ha hả, sau đó nhìn Diệp Mặc dựng thẳng ngón tay cái lên nói:

- Anh Diệp quả nhiên là hào khí ngất trời, đến cả thiếu các chủ của "Vạn Đan Các" muốn đánh thì đánh, sảng khoái. Chỉ có điều cha của thiếu các chủ Lỗ Cửu Thành lại là các chủ của "Vạn Đan Các", tin rằng ông ta thăng cấp Nguyên Anh kỳ chỉ còn là vấn đề thời gian…

Diệp Mặc nghe nói Lỗ Cửu Thành không ngờ đã là Kim Đan viên mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng cấp tu vi Nguyên Anh, trong lòng nhất thời có chút căng thẳng. Hắn cho rằng một các chủ của phân các nhiều nhất cũng chỉ là Kim Đan trung kỳ mà thôi, không ngờ lại sắp trở thành Nguyên Anh, nói thực, cái này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nếu như nói một tu sĩ Kim Đan hắn còn có thể đọ sức một hai, đối mặt với một tu sĩ Nguyên Anh, hắn chỉ sợ đến nói cũng không thể nói được một câu nào.

Dường như đã nhìn thấu nỗi lo lắng của Diệp Mặc, Trương Thuận Phong lại cười ha hả nói:

- Chú em Diệp không cần phải quá lo lắng, chỉ cần quan tâm phát triển "Dược phẩm Hoa Hạ" ở thành Hà Châu chúng ta là được, tôi tin rằng "Vạn Đan Các" cũng không dám làm loạn gì ở thành Hà Châu đâu.

Diệp Mặc dẹp bỏ sự lo lắng, chắp tay cảm tạ nói:

- Vậy thì phải đa tạ anh Trương rồi, tôi xin ở lại thành Hà Châu này.

"Trú Nhan đan" này mong anh Trương đừng từ chối.

Nói xong Diệp Mặc nhét "Trú Nhan đan" vào tay Trương Thuận Phong, bộ dạng cam tâm tình nguyện.

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng thầm mắng, bọn người kia không có ai là người lương thiện. Trương Thuận Phong này lấy được một viên Trú Nhan đan của hắn chỉ cần nói ra vài câu không nặng không nhẹ mà thôi, thậm chí dùng hắn để đỡ đạn, áp chế "Vạn Đan Các".

Trương Thuận Phong có lợi, lập tức đứng dậy rời khỏi cửa hàng nhỏ của Diệp Mặc, cứ như vừa nảy xưng hô anh anh em em với Diệp Mặc căn bản không phải lời của gã nói vậy. Diệp Mặc có chút im lặng nhìn Trương Thuận Phong rời khỏi, hắn biết lần này mình thực sự nhìn nhầm rồi.

Vốn dĩ Diệp Mặc lấy Trú Nhan Đan để tặng một người, hắn thấy Trương Thuận Phong khôi ngô tuấn tú, vì giúp vợ mua một viên Trú Nhan đan còn lấy thân phận thành chủ cố ý chạy đến, điều này khiến hắn rất có thiện cảm. Nhưng bây giờ Diệp Mặc hoàn toàn hiểu ra, Trương Thuận Phong có chút thiện cảm với hắn, nhưng chút thiện cảm này còn chưa đủ để khiến gã kết giao với Diệp Mặc, trả ra đồ có tính thực chất gì đó.

Nói trắng ra là, cho dù ngoại trừ viên Trú Nhan Đan của Diệp Mặc ra, tiền đồ của Diệp Mặc và thân phân luyện đan sư của hắn, căn bản không được người ta để ý tới.

Trương thành chủ là một người rất thực tế, không bỏ tiền ra báo đáp, gã tuyệt đối không làm. Gã là một tu sĩ Kim Đan, cũng không thể hạ thấp thân phận của mình để đi kết giao với tu sĩ Trúc Cơ như Diệp Mặc. Gã lấy không Trú Nhan đan của Diệp Mặc thậm chí gã còn cho rằng những lời vừa nãy của gã đối với Bành Thì Bình đã là đủ trả giá cho Trú Nhan đan của Diệp Mặc rồi. Người này quả nhiên giống như những gì mình nghĩ, lúc nhờ vả người khác thì rất nhiệt tình, một khi đạt được mục đích của mình rồi, người vừa giúp mình cũng không nhận ra nữa rồi.

Diệp Mặc thầm thở dài, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, hay là rời khỏi thành Hà Châu.

Nhưng khi suy nghĩ này được cân nhắc một lượt, lại phát hiện ra Nhan Tranh vẫn ngồi trước mặt, vẫn chưa đi.

Nhan Tranh thấy sắc mặt Diệp Mặc biến ảo một lúc lâu mới nghĩ đến y, lại không ngần ngại, ngược lại lại chắp tay nói:

- Bây giờ hai người kia đã đi rồi, chúng ta làm quen lại một chút, tại hạ là Nhan Tranh, quản sự "Tiên bảo lầu" chi nhánh Hà Châu.

Diệp Mặc có chút nghi hoặc thái độ của Nhan Tranh, nhưng vẫn trả lời:

- Tôi là Diệp Mặc của "Dược phẩm Hoa Hạ", không biết Nhan quản sự ngồi lại đây, có phải có chuyện gì giáo hay không?

Nhan Tranh lại khẽ mỉm cười nói:

- Anh Diệp xin thứ lỗi cho tôi thân thiết với người quen sơ, tôi thấy rằng anh Diệp là người dám làm dám chịu, hơn nữa tôi cũng biết tại sao anh phải tặng Trú Nhan đan cho Trương thành chủ…

Nói tới đây giọng điệu của Nhan Tranh dừng lại một chút, chuyển đề tài nói:

- Chỉ có điều, anh Diệp sợ là không hiểu hết Trương thành chủ, tấm lòng lần này chỉ sợ khó mà thành công.

Sau khi Trương Thuận Phong lấy Trú Nhan đan đi rồi, Diệp Mặc mới biết là mình lấy giỏ trúc múc nước rồi, bây giờ Nhan Tranh nói ra, hắn sao lại không biết Nhan Tranh đã nhìn ra tâm tư của hắn. Nhưng Trú Nhan đan đối với người khác thì quý báu, đối với hắn cũng chẳng là cái gì cả.

Thấy Diệp Mặc không trả lời mình, Nhan Tranh không chút để tâm lại hỏi tiếp:

- Anh Diệp biết tại sao Trương thành chủ lại xưng anh gọi em với anh không? Giống như không coi Bành Thì Bình ra gì, nhưng gã lại rất khách

sáo với tôi. Không có gì khác, chỉ là "Tiên bảo lâu" chúng tôi đứng sau không chỉ có mình tôi mà thôi. Hơn nữa, anh Diệp có thể không biết, Trương thành chủ làm người thường xuyên nhiệt tình đấy, hơn nữa sư phụ của anh Diệp lại là người rất phi thường.

Diệp Mặc trong lòng cười khổ, hắn đương nhiên hiểu ra ý tứ của Nhan Tranh, thường xuyên nhiệt tình, ý tứ khác của câu nói ấy là Trương thành chủ nhiệt tình là có giới hạn về thời gian, địa điểm và nhân vật, căn bản cũng không là nhiệt tình thật.

Diệp Mặc không phải thằng ngu, chỉ có điều người trong cuộc thường mê muội. Nhưng nghe xong mấy lời của Nhan Tranh, hắn liền biết rằng, Trương Thuận Phong quả nhiên là vì Trú Nhan đan mà xưng anh gọi em với hắn, nhưng lí do quan trọng hơn chính là sau lưng gã có sư phụ.

Khá lắm, tên họ Trương này thoạt nhìn khôi ngô tuấn tú, không ngờ lại bợ đỡ như vậy. Rõ ràng chuyện này ngoài người trong cuộc mê muội như hắn, Bành Thì Bình cũng nhìn ra, Trương Thuận Phong cũng không coi hắn ra cái gì, nên mới như vậy. Mà hắn sở dĩ không nhìn ra, nguyên nhân chủ yếu cũng chỉ có hắn biết, bản thân hắn cũng không có cái gọi là sư phụ lợi hại - Ha ha, đáng tiếc cho Trú Nhan đan của anh Diệp rồi.

Nhan Tranh ha hả cười, thản nhiên nói.

Diệp Mặc nghĩ thông suốt nguyên do này, nhưng cũng không để ý, hắn cũng ha hả cười:

- Anh Nhan quả nhiên hiểu biết chính xác, hẳn là anh Nhan nói với tôi những chuyện này, là muốn tôi hỏi Trương thành chủ trả lại Trú Nhan đan đúng không?

- Đương nhiên không phải.

Nhan Tranh nói:

- Sở dĩ tôi ở lại, là thật tâm muốn trở thành bạn với anh Diệp đây, nếu

như anh Diệp không để tâm, tranh chấp lần này của "Ngành Dược Hoa Hạ" và "Vạn Đan các", Nhan Tranh tôi bằng lòng chịu trách nhiệm. Chỉ có điều không biết anh Diệp có nể mặt hay không?

Thực ra sau khi biết được lòng dạ của Trương Thuận Phong, Diệp Mặc đã có ý định rời khỏi Hà Châu, nhưng bây giờ những lời này của Nhan Tranh khiến hắn có chút không hiểu. Đây là lần đầu tiên Nhan Tranh gặp hắn, dựa vào cái gì mà coi trọng hắn vậy? Hơn nữa còn bằng lòng vì chuyện của hắn đi tranh chấp với "Vạn Đan Các"?

Dường như đã nhìn ra sự nghi hoặc của Diệp Mặc, Nhan Tranh lại cười nói:

- Anh Diệp, thực ra "Tiên bảo lâu" của chúng tôi vẫn có mâu thuẫn với "Vạn đan các", cho dù không vì chuyện của anh Diệp thì cũng không thể trở thành bạn bè được. Tôi sở dĩ tán thưởng anh Diệp, ngoại trừ việc anh Diệp là luyện đan sư ra, còn một nguyên nhân nữa là anh Diệp là người vừa nhìn cũng biết là có thể trở thành bạn được, tôi tin rằng con mắt của tôi không nhìn nhầm.

Lời nói của Nhan Tranh có chút nói quá rồi, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không tiếp tục giả vờ như không biết nữa, hơn nữa kết giao với "Tiên bảo lâu" đối với hắn mà nói chỉ có lợi, mà không có hại chút nào. Hắn dứt khoát nói:

- Cám ơn anh Nhan coi trọng họ Diệp tôi, vậy thì về sau tôi lại làm phiền anh Nhan nhiều rồi.

- Được, nếu như vậy, tôi cũng không cần nhiều lời nữa. Anh Diệp, thực ra chỗ này anh thuê cũng là sản nghiệp của "Tiên bảo lâu" tôi, hơn nữa gian phòng này cũng như các phòng khác xung quanh đây trong địa bàn khoảng gần mười nghìn mét vuông cũng là đất của "Tiên bảo lâu". Nếu như anh Diệp không ngại, tôi làm chủ sẽ tặng cho anh Diệp chỗ này, làm nơi khởi điểm của "Ngành Dược Hoa Hạ"

Nhan Tranh nói không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Hả.

Diệp Mặc thực sự ngây ngẩn cả người, thành Hà Châu tấc đất tấc vàng, Nhan Tranh là một quản gia, không ngờ lại có khí phách như vậy?

- Anh Diệp, Nhan Tranh tôi thành tâm đến kết bạn với anh, tôi nghĩ anh Diệp hẳn không chỉ là một luyện đan sư nhất phẩm nhỉ? Tôi đoán "Ích nguyên đan" của quý tiệm cũng từ tay anh làm ra đúng không? Vậy đơn giản có thể nói là bút tích của đại sư. Hôm nay mục đích chủ yếu tôi đến đây không phải là vì Trú Nhan đan mà là muốn biết, anh Diệp anh rốt cục là luyện đan sư mấy phẩm?

Nhan Tranh thấy Diệp Mặc có chút chần chừ lại nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 857

Tuyển Dụng Đan Sư

Diệp Mặc gật gật đầu, sự tình đã đến nước này, nếu như hắn không thể hiểu rõ ý tứ của Nhan Tranh, hắn căn bản cũng không nhận được thứ này. Diệp Mặc không phải là gà mờ, hắn tin rằng không có bánh từ trên trời rơi xuống, bất cứ chuyện gì cũng có cái giá của nó.

- Đúng vậy, tôi quả thực không phải là luyện đan sư nhất phẩm.

Diệp Mặc lời ngay nói thật, từ trong mắt của Nhan Tranh hắn nhìn thấy chút chân thành, hơn nữa hắn tin rằng kết giao với "Tiên bảo lâu" cũng không có lợi ích tranh chấp gì, Nhan Tranh cũng không có lý gì mà vô duyên vô cớ hại hắn.

- Quả nhiên như vậy.

Nhan Tranh kích động đứng dậy nói:

- Không biết anh Diệp cao nhất có thể luyện được đan dược gì?

Giọng điệu hiển nhiên không chỉ có kích động không thôi, hơn nữa còn mang theo ý chờ đợi.

Diệp Mặc tuy rằng không biết rốt cục ý tứ của Nhan Tranh là gì, nhưng nếu hắn đã nói ra, thì cũng không cần phải chùn lại. Hơn nữa Nhan Tranh dù sao cũng là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hắn còn không coi ra gì.

- Bây giờ mà nói, chỉ cần có phương thuốc, trên 90 % tôi có thể luyện chế được đan dược linh cấp lục phẩm trở xuống.

Diệp Mặc tuy rằng tự tin chỉ cần có phương thuốc, hắn thậm chí có thể luyện ra tất cả các đan dược linh cấp, nhưng vì nắm chắc, hắn vẫn khiêm tốn một chút.

- Cái gì? Không ngờ anh lại là luyện đan sư linh cấp lục phẩm?

Nhan Tranh kích động có chút run rẩy, luyện đan sư linh cấp lục phẩm, cho dù ở toàn bộ Bắc Vọng Châu cũng không có là bao. Luyện đan sư linh cấp lục phẩm của "Vạn Đan các" ở thành Hà Châu cũng chỉ có một người mà thôi, cho dù toàn bộ luyện đan sư linh cấp lục phẩm ở "Vạn đan các" cũng không vượt qua con số một người.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn không khoác lác chút nào, nếu không phải là bảo lưu lại một chút, cho dù là đan dược linh cấp cửu phẩm hắn cũng có thể luyện ra được. Hơn nữa Diệp Mặc tin rằng chỉ cần cho hắn thời gian, cho dù là đan dược Thiên cấp với hắn cũng không thành vấn đề.

Nhưng Diệp Mặc xuất thân từ "Thần dược môn" đương nhiên biết một người luyện đan linh cấp cửu phẩm là một người hoành tráng cỡ nào, cho nên hắn cũng khiêm tốn một chút. Hơn nữa nếu như hắn nói thật bây giờ hắn có thể luyện chế ra đan dược linh cấp cửu phẩm, phỏng chừng cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Chuyện cây mọc thành rừng, thực ra cũng không tốt lắm.

Nhan Tranh bỗng nhiên đưa tay ra nắm chặt lấy tay Diệp Mặc khẩn trương nói:

- Anh Diệp, không biết xác suất anh luyện chế ra được đan dược linh cấp lục phẩm là bao nhiêu?

- 70%.

Diệp Mặc thản nhiên nói, "Tam sinh quyết" dẫn sinh ra hệ thống đan dược mới, tỉ lệ luyện đan cao đến 99%. Nói cách khác chỉ cần không phải là người của hắn vì sơ sẩy, thì đan dược kia nhất định đã thành công rồi. Diệp

Mặc nói ra tỷ lệ 70%, cũng đã là không nhỏ rồi.

- Không ngờ là 70%? Tốt, tốt, tốt, tốt.

Nhan Tranh nói liên tiếp mấy chữ tốt xong, liền nhớ ra những lời mà vốn dĩ mình cần phải nói, liền vội nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, tôi quả nhiên không nhìn nhầm anh. Tôi thành thực mời anh gia nhập liên minh "Tiên bảo lâu". Anh Diệp yên tâm, không phải bảo anh vứt bỏ "Ngành DượcHoa Hạ", mà là muốn anh trong thời gian rảnh rỗi danh nghĩa cá nhân luyện đan cho "Tiên bảo lâu" chúng tôi, cũng tức là tuyển anh làm luyện đan sư cho "Tiên bảo lâu".

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Nhan Tranh nói:

- Anh Nhan, "Ngành Dược Hoa Hạ" chúng tôi cũng bán đan dược đấy, như vậy, chẳng phải là muốn xung đột với bên anh hay sao?

Nhan Tranh cười ha hả nói:

- Anh Diệp, những chi nhánh của "Tiên bảo lâu" chúng tôi trả khắp Bắc Vọng Châu, sao có thể để ý đến thành Hà Châu nhỏ bé này? Hơn nữa "Tiên bảo lâu" chúng tôi cũng không chỉ kinh doanh đan dược, còn có các loại pháp bảo nữa.

Diệp Mặc gật gật đầu, hiểu được ý của Nhan Tranh, cho dù nói cái cửa hàng nhỏ "Ngành Dược Hoa Hạ" này, người ta căn bản cũng không coi trọng. Thậm chí vì lôi kéo hắn, còn tặng mất gần mười nghìn mét vuông đất.

- Anh Diệp huynh có thể xây dựng lại "Ngành Dược Hoa Hạ", anh có thể dẫn vợ và em gái của anh tạm thời ở trong "Tiên bảo lâu" của tôi.

Nhan Tranh thấy Diệp Mặc có chút dao động, sốt sắng nói.

Diệp Mặc thực ra trong lòng đã đồng ý, nhưng lại rất muốn hỏi một chút về chuyện thù lao, nhưng người ta vừa mới tặng cho anh gần mười nghìn

mét vuông đất, nếu như hắn lại còn muốn thù lao, có phải là có chút không biết điều hay không? Hơn nữa, chuyện của "Vạn Đan các" vẫn cần Nhan Tranh đi giải quyết.

Nhan Tranh lại rất biết tùy cơ ứng biến, y không đợi Diệp Mặc nói ra, lại nói thêm:

- Anh Diệp, về chuyện thù lao luyện đan, tôi biết mời người ngoài vào luyện đan đều là phân chia 5: 5, "Tiên bảo lâu" tôi sẵn lòng lấy ra một phần đan dược, nói cách khác mỗi lò đan của anh Diệp chỉ cần lấy ra 6 phần cho "Tiên bảo lâu" là được rồi.

Diệp Mặc lại biết đề nghị này của Nhan Tranh cũng tương đối hậu hĩnh rồi, vì bên ngoài mời người về luyện đan mặc dù người luyện đan sư và người cần đan là phân chia 5: 5, nhưng nếu như tỉ lệ đan thành phẩm của luyện đan sư là sáu phần, cũng không phải là mỗi người ba phần, mà là cấp cho khách hàng năm phần, người luyện đan chỉ có được một phần. Nếu như đan thành phẩm của luyện đan sư chỉ có năm phần hoặc ít hơn, vậy thì tất cả phải đưa cho khách hàng. Đương nhiên, một số đan dược đặc biệt là ngoại trừ rồi.

Hơn nữa đan dược "Tiên bảo lâu" phải luyện chế có bao nhiêu, cho dù Diệp Mặc thực sự tỉ lệ đan dược chỉ có sáu phần, vậy trích ra một phần cũng tương đối hậu hĩnh rồi.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Anh Nhan, phân chia như này tôi không thể đồng ý được.

Nhan Tranh hơi sửng sốt, thực lòng mà nói, phân chi như này cũng đã rất hậu hĩnh rồi, phải biết rằng gã cũng rất coi trọng bản lĩnh luyện đan của Diệp Mặc, hơn nữa "Tiên bảo lâu" mời một người đương nhiên không thể chia 5: 5 như ở ngoài được. Dù sao nguyên liệu cũng là của "Tiên bảo lâu", nếu như phân chia 5: 5, "Tiên bảo lâu" cũng không có lợi gì rồi.

Vượt qua dự liệu của Nhan Tranh chính là, Diệp Mặc lại nói:

- Tỉ lệ đan thành phẩm của tôi là bảy phần, tôi sẽ cấp cho "Tiên bảo lầu" bảy phần, tuyệt đối sẽ không giữ lại một phần. Nếu như anh Nhan coi trọng tôi, tôi cũng không làm kiêu, lời mời này tôi đồng ý.

Diệp Mặc trong lòng đã có tính toán, hắn luyện chế đan dược linh cấp lục phẩm nhất định có thể thành công 100%, tức là hắn có thể lấy được ba phần. Ba phần đan dược này hoàn toàn đủ cho "Ngành Dược Hoa Hạ" bán ra rồi, điều này đối với hắn mà nói đã rất hài lòng rồi.

Nhan Tranh bây giờ mới hiểu được ý tứ của Diệp Mặc, lập tức cách nhìn với Diệp Mặc lại nâng cao hơn, phải biết rằng, một phần đan dược này cũng không phải ít.

- Được, tôi cũng không làm kiêu nữa, huy chương luyện đan sư của anh Diệp tôi sẽ giúp anh làm.

Nhan Tranh lập tức xác định Diệp Mặc đương nhiên biết cái gì gọi là huy chương luyện đan sư, về điểm này Bắc Vọng Châu cũng giống như Đông Huyền Châu, có một đan hội. Hễ như khiến đan hội chấp nhận là có thể luyện chế ra phàm đan dược thì được gọi là phàm đan sư, ví dụ như phàm đan sư nhất phẩm. Có thể luyện chế ra đan dược linh cấp thì gọi là Linh đan sư, ví dụ linh đan sư nhị phẩm. Nhưng nếu như có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp thì gọi là đan vương rồi, ví dụ đan vương nhất phẩm. Nhưng tên gọi luyện chế trên cấp Thiên cấp ở đại lục Lạc Nguyệt lại không có, bởi vì đại lục Lạc Nguyệt cao nhất cũng không hơn đan vương thất phẩm.

Đối với việc xưng hô này, Diệp Mặc cũng không để ý lắm, nhưng nếu như Nhan Tranh muốn giúp đỡ, hắn đương nhiên sẽ không từ chối. Hắn cũng biết cho dù năng lực "Tiên bảo lâu" có lớn, Nhan Tranh giúp hắn nhiều nhất cũng có thể là linh đan sư lục phẩm mà thôi, vượt qua lục phẩm, hắn nhất định phải đích thân đi tham gia khảo hạch của đan hội.

Có tên gọi linh đan sư, về sau đi lại trong đan hội cũng tiện hơn rất nhiều. Chẳng những có thể mua được một ít dược liệu mà người khác không mua được, hơn nữa giá cả cũng rẻ hơn rất nhiều.

"Ngành Dược Hoa Hạ" sau khi tiết lộ ra "Trú Nhan đan" và "Trúc Cơ đan", "Ngành Dược Hoa Hạ" lại tuôn ra một tin tức kinh thiên, "Ngành Dược Hoa Hạ" muốn xây dựng lại, sẽ xây dựng một tòa nhà "Ngành Dược Hoa Hạ". Hơn nữa chủ tọa luyện đan của "Ngành Dược Hoa Hạ" là Diệp Mặc đồng thời trở thành luyện đan sư của "Tiên bảo lâu", luyện chế đan dược cho "Tiên bảo lâu".

Khi tòa nhà "Ngành Dược Hoa Hạ" được xây dựng, Diệp Mặc dẫn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đến tổng bộ "Tiên bảo lâu", hắn vừa đốc thúc Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cố gắng tu luyện, vừa không ngừng luyện chế đan dược cho "Tiên bảo lâu".

Ngày trước khi Diệp Mặc tu luyện cũng cảm thấy hắn vừa có thể tu luyện, vừa có thể làm chuyện khác, trên thực tế sau khi hắn giúp "Tiên bảo lâu" luyện đan xong, quả thực là có thể vừa tu luyện vừa luyện đan được. Điều này làm cho hắn cực kỳ thấy nhẹ nhàng thoải mái, hắn thực không muốn thời gian luyện đan quá dài mà làm trễ nải thời gian tu luyện. Mặc dù hiệu quả vừa tu luyện vừa luyện đan không bằng chỉ tu luyện không, nhưng so với không thể tu luyện cũng tốt hơn nhiều.

Bành Thì Bình của "Vạn các lầu" khi nghe thấy Diệp Mặc trở thành luyện đan sư của "Tiên bảo lâu", chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Diệp Mặc lớn mạnh. Không cần nói các chủ Lỗ Cửu Thành của "Vạn đan các" bây giờ vẫn chưa thăng cấp Nguyên Anh, cho dù đã thăng cấp Nguyên Anh rồi, cũng không thể ngang nhiên đến "Tiên bảo lâu" đối phó với Diệp Mặc.

Còn Trương Thuận Phong của thành Hà Châu khi nghe được tin này thực ra có chút sửng sốt, nhưng lập tức nghĩ đến Diệp Mặc dùng "Trú Nhan đan" mua chuộc mình, lập tức cười nhạt một tiếng.

Nhan Tranh mặc dù thoạt nhìn rất khôn khéo, nhưng rốt cục vẫn còn hơi

non một chút, tên Diệp Mặc kia mới là một người tài, không biết hắn dùng cách nào, không ngờ lại khiến Nhan Tranh mời hắn làm linh đan sư nhất phẩm.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Tốc độ người Tu Chân xây dựng cao ốc hoàn toàn không giống trên Trái đất, chỉ trong một tuần, Diệp Mặc lại dẫn Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng về tòa nhà "Ngành Dược Hoa Hạ". Cái khác chính là, tu vi Tống Ánh Trúc đã là luyện khí tầng thứ tư rồi, còn tu vi của Diệp Lăng thì đã là luyện khí tầng thứ năm.

Mà khiến cho Nhan Tranh càng vui mừng chính là, tốc độ luyện chế đan của Diệp Mặc nhanh hơn rất nhiều người luyện đan bình thường, giải quyết được nhu cầu dùng đan vô cùng lớn của "Tiên bảo lâu". Phải biết rằng, luyện đan sư mặc dù nhiều, nhưng người có thể luyện chế ra linh đan cao cấp thì không nhiều. Bởi vì đan dược mà tu sĩ Kim Đan cần ít nhất đều là linh cấp tứ phẩm trở lên.

Diệp Mặc giúp "Tiên bảo lâu" luyện chế đan dược, "Ngành Dược Hoa Hạ" cũng nước lên thì thuyền lên, đan dược không cần huy động tiền vốn. Dưới sự bảo đảm tài nguyên phong phú và linh khí đầy đủ, Diệp Mặc đã thành công bước vào Trúc Cơ tầng thứ ba hậu kỳ.

"Ngành Dược Hoa Hạ" kiếm được lượng lớn linh thạch đều bị Diệp Mặc mua nguyên liệu luyện khí ở "Tiên bảo lầu" rồi, mặc dù những nguyên liệu này ở ngoài đều xem là một số nguyên liệu luyện khí, nhưng chỉ có Diệp Mặc biết, cái mà hắn mua chính là nguyên liệu trận pháp.

Nếu như quả thực phải nói ra, Diệp Mặc cho rằng cái mà hắn giỏi nhất không phải luyện đan, mà là bày trận. Bởi vì bao nhiêu năm bị nhốt trong tiểu thế giới, hắn liền nghiên cứu các loại trận pháp. Lại thêm vào việc tu luyện "Tam sinh quyết" của Diệp Mặc, khiến cho Diệp Mặc rất có cái nhìn và quan niệm về bày bố trận pháp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 858

Cố Nhân

Đúng là Diệp Mặc định bố trí vài trận pháp xung quanh "Ngành dược Hoa Hạ", trận đầu tiên chính là Tụ Linh Trận. Trình độ trận pháp của hắn đã vượt xa trình độ của các đại sư trận pháp ở đây. Ở trái đất là vì không có linh thạch và không có vật liệu, còn bây giờ linh thạch của hắn dư dả, vật liệu ngoài hai loại rất hiếm ra, còn lại đều rất đầy đủ, bày các loại trận pháp càng dễ như trở bàn tay.

Ngoài "Tụ Linh Trận", cái thứ hai mà Diệp Mặc muốn bố trí chính là một trận pháp phòng ngự rất mạnh thêm vào một trận pháp công kích.

Nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài, thứ mà Diệp Mặc thật sự muốn bố trí lại là một Truyền Tống Trận.

Nếu Diệp Mặc nói ra chuyện hắn có thể bày Truyền Tống Trận, chắc cả Bắc Vọng Châu cũng bị chấn động. Người bày trận pháp rất nhiều, nhưng người có thể bày Truyền Tống Trận lại không nhiều. Tu sĩ có thể bày Truyền Tống Trận, không có người nào là không nghiên cứu mấy trăm năm, còn Diệp Mặc mới nhiêu tuổi? Nhưng điểm mạnh của Diệp Mặc lại là bày Truyền Tống Trận, hắn ở tiểu thế giới nghiên cứu được vài năm, thứ hắn nghiên cứu chính là Truyền Tống Trận.

Mặc dù với trình độ hiện giờ của Diệp Mặc, cùng lắm chỉ có thể bày Truyền Tống Trận trong cự ly ngắn mười vạn dặm, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì đã đủ rồi, sở dĩ hắn bày Truyền Tống Trận cự ly ngắn này, mục đích chính là để chạy trốn.

Dù Nhan Tranh đối xử chân thành với hắn, nhưng bảo hắn giao phó tính

mạng của mình cho người khác, đó không phải là tính cách của hắn. Điều tiếc nuối duy nhất là, hai vật liệu mà Diệp Mặc thiếu, đều là thứ cần để bày Truyền Tống Trận.

Một tháng sau, Tôn Chí Sài thành công thăng cấp Trúc Cơ, chủ động đến "ngành dược Hoa Hạ" của Diệp Mặc giúp đỡ, tuy có sự tham gia của Tôn Chí Sài, nhưng Diệp Mặc lại muốn tuyển thêm người.

Vì hắn cảm thấy tuy tư chất của Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc rất tốt, tốc độ tu luyện cũng nhanh. Nhưng kiêm thêm việc bán đan dược, lại ảnh hưởng lớn đến việc tu luyện.

Hôm nay Diệp Mặc vừa bảo Tôn Chí Sài dán cáo thị, thì hai bóng người lảo đảo đã lao về phía "ngành dược Hoa Hạ". Phía sau hai người này, lại còn có hai tu sĩ đang đuổi theo truy đánh. Diệp Mặc vừa thấy trang phục của người tu sĩ truy đánh kia, liền biết đó là người của "Vạn Đan Các".

Diệp Mặc không biết nói sao, tên của "Vạn Đan Các" này cũng quá kiêu căng rồi. Nhưng hắn cũng biết ở thành Hà Châu, chỉ cần không phải là giết người. Hoặc là nói chỉ cần không giết người một cách rõ ràng, thì chuyện "Vạn Đan Các" đuổi theo đánh người là vô cùng bình thường.

Hai người bỏ chạy này là một nam một nữ, người đàn ông xem ra hơn bốn mươi tuổi. Còn người con gái kia xem ra mới có ba mươi tuổi. Nhưng nước da của người con gái này hơi đen, mặt tròn mắt to, Diệp Mặc lại cảm thấy có chút quen quen.

Chỉ là lúc này hai người thương tích đầy người, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

Diệp Mặc lại phát hiện hai người này lại là người tu luyện cổ võ, người đàn ông kia rõ ràng đã là Huyền Cấp trung kì, còn cô gái mặt tròn kia đã là Hoàng Cấp hậu kì.

- Tô Việt, cô xem đây là "ngành dược Hoa Hạ", chúng ta đã đến nơi rồi.

Sau khi người đàn ông đó nhìn thấy bốn chữ "Ngành dược Hoa Hạ", liền vui mừng kêu lên một tiếng.

Người con gái mặt tròn bên cạnh ông ta nghe lời ông ta nói, cũng ngẩng đầu nhìn bốn chữ kia, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng, liền lao đến.

Tô Việt? Diệp Mặc lại nhìn người con gái kia, hắn đã nhớ ra người con gái bỏ chạy này là ai rồi, còn là người hắn quen biết. Trước đây khi hắn ở Ninh Hải, lần đầu tiên bày sạp bán bùa. Sau đó bán một lá cho Tô Tĩnh Văn, lúc đó người con gái bên cạnh Tô Tĩnh Văn chính là cô gái mặt tròn này, chỉ là Diệp Mặc nhớ rằng Tô Tĩnh Văn gọi cô ta là Tiểu Việt.

Không ngờ rằng cô ta cũng lại đến đây, có thể thấy người thông qua dãy núi Hoành Đoạn tiến vào đây quả thật không ít. Nếu đã là vệ sĩ của Tô Tĩnh Văn, thì hắn không có lý do gì mà bỏ mặc không lo.

- Đến rồi thì thế nào chứ? Mày có tin ông mày muốn bắt hai đứa tép riu chúng mày, thì dù mày có chạy đằng trời, ông mày muốn đánh muốn giết cũng được như thường.

Hai người truy bắt cười nhạt nói một câu. - Ồ, vậy sao. Thật sự là ta không tin đấy, hôm nay phải xem thử ông đây làm thế nào đánh người ở "ngành dược Hoa Hạ" của ta.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, đứng ở cửa "ngành dược Hoa Hạ", lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai tên tu sĩ của "Vạn Đan Các".

Hai tên tu sĩ của "Vạn Đan Các" khi Diệp Mặc vừa bước ra thì đã nhìn thấy rồi, bây giờ nghe xong lời của Diệp Mặc liền lập tức đứng lại. Diệp Mặc là người thế nào, bọn họ hiểu rất rõ, dù chỉ là một tu sĩ nhỏ ở ngoài tới, nhưng hắn lại chó ngáp phải ruồi, được "Tiên Bảo Lâu" mướn làm đan sư. Hơn nữa tên tiểu đan sư từ bên ngoài đến này lại còn rất kiêu căng, ỷ thế "Tiên Bảo Lâu", ngay cả thiếu các chủ của "Vạn Đan Các" cũng dám đánh, còn về hai chân chạy việc như bọn họ lại càng không cần nói rồi.

- Diệp tiền bối, hai tên tán tu ở ngoài đến này có chút ân oán với "Vạn Đan Các" của chúng tôi, xin Diệp tiền bối đừng xen vào chuyện của "Vạn Đan Các" chúng tôi.

Tuy đã dừng lại, nhưng một tên tu sĩ luyện khí tầng bảy trong đó hơi mệt mỏi nói.

- Nhảm nhí, hai người này đều là người quen của ta, hai người bọn mi ức hiếp người quen của ta còn ức hiếp đến tận "ngành dược Hoa Hạ" của ta, hay là hai ngươi cho rằng ta không dám giết hai ngươi?

Diệp Mặc nói xong, cả người không hề động đậy, thuận tay vung mấy cái tát.

Mấy tiếng "bốp bốp" vang lên, hai tên tu sĩ luyện khí của "Vạn Đan Các" bị Diệp Mặc từ xa đánh mấy bạt tai văng ra ngoài xa, mỗi người phun ra mấy cái răng, che lấy miệng lại không dám nói nửa lời, ân oán của thiếu các chủ bọn họ đến nay còn chưa báo được, bọn họ có muốn cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện báo thù.

Lúc này cô gái mặt tròn thương tích đầy mình đã nhận ra Diệp Mặc, liền mừng rỡ kêu lên:

- Diệp Mặc, anh là Diệp Mặc đúng không?

Diệp Mặc mỉm cười, nói với Tiểu Việt:

- Chào cô, không ngờ cô cũng đến đây, thật không dễ dàng, cứ vào đi rồi nói sau.

Diệp Mặc nói xong, lại lạnh lùng liếc nhìn hai tên tu sĩ của "Vạn Đan Các" nói:

- Còn không mau cút đi, không lẽ muốn ta đánh gãy chân của bọn bây sao?

Tuy Diệp Mặc biết thương tích của hai người Tô Việt là do hai tên tu sĩ "Vạn Đan Các" gây ra, nhưng hắn vẫn không thể làm gì hai tên tu sĩ này. Nói cho cùng, vẫn là hắn không có thực lực, cũng chỉ dựa vào "Tiên Bảo Lâu" mà thôi.

Hai tên tu sĩ này thấy Diệp Mặc quả nhiên quen biết với hai người kia, liền tái cả mặt, thậm chí không đợi Diệp Mặc nói chữ cút thứ hai, đã vội vàng chuồn mất.

Nhìn thấy hai người lợi hại như vậy, bị Diệp Mặc đánh hai bạt tai cả nửa câu cũng không dám nói, Tô Việt và người đàn ông bên cạnh cô ta càng kinh ngạc vô cùng. Bọn họ đến Bắc Vọng Châu đã lâu, đã biết cổ võ Hoàng Cấp thậm chí Huyền Cấp ở nơi này hoàn toàn chỉ là cóc ké.

…

Diệp Mặc dẫn hai người vào tiệm, hỏi ra mới biết, người đàn ông kia tên Thịnh Dực Trung, đến từ tiểu thế giới. Ông ta quen Tô Việt ở Bắc Vọng Châu, nguyên nhân quen nhau lại chính là vì Diệp Mặc. Diệp Mặc ngày trước tung hoành vô địch ở tiểu thế giới, chỉ cần là người tu luyện cổ võ, gần như không ai là không biết.

Lúc trước bước vào Truyền Tống Trận không chỉ có mỗi hai người bọn họ, cụ thể là bao nhiêu người thì Tô Việt cũng không rõ. Chỉ là sau khi hai người đến đây, mới biết cái gì là tu chân, bọn họ lớn tuổi rồi, hơn nữa tư chất cũng chỉ bình thường, muốn vào một môn phái thì khó khăn vô cùng, cuối cùng chỉ có thể phiêu bạc khắp nơi. Hai người nghe nói thành Hà Châu có một "ngành dược Hoa Hạ", liền vội đến đây.

- Tiểu Việt, cô là vệ sĩ của Tĩnh Văn, tại sao phải vào Truyền Tống Trận? Hơn nữa còn gây chuyện với người của "Vạn Đan Các"?

Sau khi Diệp Mặc nghe xong cảnh ngộ của hai người bọn họ ở đây, thầm than trong lòng, từ cảnh ngộ của hai người này có thể thấy, nhiều người tu luyện cổ võ vào Lạc Nguyệt hẳn sống không được tốt.

Tô Việt thở dài nói:

- Diệp đại ca, em vốn là người của Tô gia, vì có chút tư chất nên được sư phụ em chấm phải, theo sư phụ học cổ võ, sau này làm vệ sĩ của chị Tĩnh Văn, chỉ là thời gian trước, em nghe nói chị Tĩnh Văn đã rời khỏi Truyền Tống Trận ở dãy núi Hoành Đoạn, em không yên tâm nên cũng theo đến. Còn về mâu thuẫn với "Vạn Đan Các", lại là vì tụi em ở "Vạn Đan Các" hỏi thăm địa chỉ "ngành dược Hoa Hạ", bị hai người kia cố tình kiếm chuyện.

Cuối cùng Diệp Mặc đã hiểu tại sao hai tên tu sĩ "Vạn Đan Các" kia phải gây chuyện với hai người rồi, hóa ra nguyên nhân vẫn là do chính bản thân hắn.

Nghe đến đây, Diệp Mặc cũng biết hai người hiện giờ không có nơi để đi, vừa lúc hắn đang cần tìm người, liền nói thẳng:

- Nếu hai người không còn nơi nào để đi, thì chi bằng ở lại "ngành dược Hoa Hạ" cho rồi, đúng lúc tôi cũng cần tuyển người, còn về tư chất và công pháp tu luyện của hai người, để tôi giúp hai người giải quyết là được rồi.

Tô Việt và Thịnh Dực Trung vốn không có nơi để đi, hơn nữa hoàn toàn không có công pháp tu luyện, bây giờ Diệp Mặc giúp hai người tu luyện còn cho chỗ ở, đương nhiên là đồng ý liền mà không cần nghĩ ngợi gì rồi.

Tiếp đó, Diệp Mặc lại tuyển thêm hai nữ tu giúp đỡ, để hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tiết kiệm toàn bộ thời gian vào việc tu luyện, sau khi hắn dạy Tôn Chí Sài một vài thủ pháp luyện đan cơ bản, liền giao cho Tôn Chí Sài nhiệm vụ luyện chế đan dược bình thường.

Còn hắn chỉ một lòng lo cho việc bày Truyền Tống Trận, hắn biết dù có sự chống lưng của "Tiên Bảo Lâu", thì chuyện giữa "Vạn Đan Các" và hắn cũng không chấm dứt.

Đa số vật liệu của Truyền Tống Trận Diệp Mặc đã chuẩn bị khá đầy đủ, nhưng hai vật liệu chủ yếu lại không có cái nào. Cái thứ nhất là Tinh Thần

Sa, cái thứ hai là Tiệt Thổ. Hai loại vật liệu này đều là vật liệu để bố trí Truyền Tống Trận, nếu là Tinh Thần Sa hoặc Tiệt Thổ cực phẩm, thì có tiền cũng khó mua được. Có điều Diệp Mặc chỉ cần Tinh Thần Sa và Tiệt Thổ bình thường nhất là được rồi, còn về cấp bậc của vật liệu thì hắn không để tâm.

Thế nên sau tháng thứ hai khi "ngành dược Hoa Hạ" đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo, Diệp Mặc đã có ý định ra ngoài tìm hai loại vật liệu này.

Thêm vào đó lúc này Tống Ánh Trúc đã là luyện khí tầng năm, còn Diệp Lăng luyện khí tầng sáu rồi, ngay cả Tô Việt và Thịnh Dực Trung cũng là luyện khí tầng một rồi. Xem ra tất cả đều không có vấn đề gì, khiến Diệp Mặc cũng được yên tâm.

Diệp Mặc từ miệng của Nhan Tranh biết được, hội đấu giá của "phường thị Nam Sơn" trong một tuần lễ sau rất có khả năng sẽ bán Tinh Thần Sa, nên Diệp Mặc gửi gắm "ngành dược Hoa Hạ" cho Nhan Tranh lo, còn hắn lại âm thầm đi đến "phường thị Nam Sơn".

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 859

Lý Gia Ở Bình Nghiêu

"Phường thị Nam Sơn" không gần thành Hà Châu, nhưng lại có thể thông qua Truyền Tống Trận đến thành Hàm Nguyên trước, sau đó từ thành Hàm Nguyên đến "phường thị Nam Sơn" thì không xa lắm rồi.

Nhưng Diệp Mặc là âm thầm bỏ đi, hắn biết nếu phải đi qua Truyền Tống Trận nhất định sẽ bị "Vạn Đan Các" biết. Tuy biết Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc ở "ngành dược Hoa Hạ" tu luyện sẽ không có chuyện gì, nhưng Diệp Mặc vẫn không muốn để "Vạn Đan Các" biết chuyện hắn đã rời khỏi thành Hà Châu.

Thứ Diệp Mặc dùng là Phi Hành Trùy mà lúc trước hắn lấy được của Lý Bách Sâm, nếu như vậy thì hắn sẽ mất thêm mấy ngày, nhưng điều này cũng không sao cả.

Lúc này Diệp Mặc đã có tu vi đỉnh cao Trúc Cơ tầng ba, khống chế Phi Hành Trùy so với Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc khống chế lúc trước không biết nhanh hơn gấp mấy lần. Hai ngày sau, Diệp Mặc đã đi được nửa đường.

Chiều ngày thứ ba, Diệp Mặc phát hiện ra một con hồ ly nhỏ màu trắng ở nơi cách thành Hàm Nguyên không xa.

Con hồ ly nhỏ này chạy thoắt qua, nhưng lại làm Diệp Mặc nhớ lại con cáo tuyết nhung mà hắn thấy trước đây ở Mai Nội Tuyết Sơn, cũng chính là con thú có thể tìm kiếm linh vật. Chỉ là con hồ ly này tuy giống hệt cáo tuyết nhung, nhưng tốc độ của nó không biết nhanh hơn gấp mấy lần so với con cáo tuyết nhung mà Diệp Mặc thấy lúc trước.

Nếu ở đây vẫn là Mai Nội Tuyết Sơn, Diệp Mặc nhất định sẽ cho rằng

con hồ ly này chính là con lúc trước hắn nhìn thấy, nhưng Diệp Mặc biết rằng đây là chuyện không thể nào, đừng nói nơi này và Mai Nội Tuyết Sơn không giáp với nhau, tốc độ của con cáo tuyết nhung cũng không bằng một phần mười con tiểu hồ ly vừa chạy trốn trước mắt kia.

Vì cáo tuyết nhung là con vật có thể tìm kiếm linh vật, nên Diệp Mặc không nghĩ ngợi nhiều, liền đuổi theo, nếu con hồ ly trước mắt này cũng cùng loại với cáo tuyết nhung, cũng có thể kiếm linh vật, thì hắn phát đạt rồi.

Chỉ là tốc độ của con hồ ly màu trắng trước mắt này quá nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã biến mất tăm. May là nó vẫn chưa thoát khỏi thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc vẫn có thể theo kịp.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng đuổi kịp con hồ ly này cũng chỉ trong thời gian ngắn mà thôi, nhưng sau hai tiếng đồng hồ, khi Diệp Mặc phát hiện con hồ ly này cách hắn càng lúc càng xa, hắn biết rằng bản thân mình hết hy vọng rồi. Không phải tốc độ của hắn không bằng con hồ ly, mà vì con hồ ly này không chỉ tốc độ không chậm hơn hắn, mà còn chạy vòng vo, nhanh chóng làm cho Diệp Mặc choáng váng đầu óc.

Trong lúc Diệp Mặc định buông tha cho con hồ ly này, thì một luồng sóng pháp lực cực mạnh khiến hắn lập tức cảnh giác, hắn liền thu hồi thần thức, thậm chí cả "Phi Hành Chùy" cũng thu vào. Hắn cảm thấy rõ ràng, hai luồng sóng pháp lực này đều không phải là thứ mà hắn có thể đối phó, vì loại sóng pháp lực này rõ ràng là do tu sĩ có tu vi Kim Đan phát ra.

Diệp Mặc tập trung suy nghĩ vận chuyển công pháp ẩn nấp của "Tam Sinh Quyết" chuẩn bị lặng lẽ rút lui, hắn không muốn bị hai tu sĩ Kim Đan chặn lại.

Nhưng Diệp Mặc còn chưa rời khỏi, thì hai tu sĩ Kim Đan đang đánh nhau đã xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì, liền cúi người xuống, ra sức thu hồi tâm thần, thậm chí cả thần thức cũng không dám phóng ra. Chỉ âm thầm trốn ở một góc không nhúc nhích. Tuy Diệp Mặc rất tự tin vào công pháp ẩn nấp của mình, nhưng người mà hắn phải đối

mặt lại là tu sĩ Kim Đan.

- Quý Trường Sinh, ta và ông đều là tu sĩ của Chính Nguyên Kiếm phái, đồ đã đưa ông rồi, sao ông còn phải truy cùng giết tận?

Truyền đến tai của Diệp Mặc lại là giọng của một người con gái. Hơn nữa Diệp Mặc còn cảm thấy rất quen, hắn không dám dùng thần thức kiểm tra, lén lút giương mắt nhìn thử, không ngờ phát hiện hắn quen người con gái này thật.

Không ngờ lại là Ngu Vũ Thiên sư phụ của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, Diệp Mặc nghe thấy lời của bà ta trong lòng lại rất ngạc nhiên, nghe ý của Ngu Vũ Thiên, tên Quý Trường Sinh kia dường như cũng là người của Chính Nguyên Kiếm phái, chỉ là tại sao ông ta lại muốn giết Ngu Vũ Thiên?

Có điều nhìn bộ dạng của hai người này, đều đã bị trọng thương. Ngu Vũ Thiên thì không cần nói rồi, Diệp Mặc không dùng thần thức quan sát, cũng cảm thấy được thương tích của bà ta, còn tên Quý Trường Sinh kia dường như cũng bị thương không nhẹ, chỉ là tình trạng của ông ta đỡ hơn Ngu Vũ Thiên rất nhiều.

Quý Trường Sinh hừ lạnh một tiếng nói:

- Đồ đưa ta rồi, nhưng bà đã ăn một viên, bà biết một viên "Thảo Hoàn Quả" có ý nghĩa gì với Lý gia ta không? Là một tu sĩ Nguyên Anh. Đương nhiên, muốn ta tha cho bà cũng được, đem máu huyết bản mạng của bà để lại một giọt cho ta là được rồi.

"Thảo Hoàn Quả" Diệp Mặc đương nhiên biết, đó là linh thảo cấp sáu, hơn nữa còn là dược liệu quý báu trong số các linh thảo cấp sáu, rất hiếm có, thậm chí còn quý giá hơn cả "Trú Nhan Quả". Vì "Thảo Hoàn Quả" có thể luyện chế "Thảo Hoàn Đan", đây là đan dược cần cho Kết Anh.

Diệp Mặc nghĩ đến chuyện tên Quý Trường Sinh này lại tìm được loại dược liệu quý giá này, khi "Thảo Hoàn Quả" chín thường là chín viên, không

biết tên Quý Trường Sinh này có được mấy viên. Tuy Diệp Mặc rất muốn có loại dược liệu này, nhưng hắn cũng biết, thứ đồ này không phải là thứ hắn có thể rớ vào. - Ông nằm mơ giữa ban ngày hả? Ông rõ ràng là họ Quý, sao lại thành Lý gia rồi.

Ngu Vũ Thiên dứt khoát từ chối yêu cầu giao máu huyết bản mạng của Quý Trường Sinh, dù bảo toàn được tính mạng, nhưng sau này cũng là con rối của kẻ khác, bà ta đường đường là tu sĩ Kim Đan sao có thể làm chuyện như vậy được?

Quý Trường Sinh cười lạnh, bỏ phi kiếm trong tay xuống, nhìn chằm chằm vào Ngu Vũ Thiên nói:

- Ta vẫn luôn là người của Lý gia.

Nói xong Quý Trường Sinh thuận tay cầm lên một ngọc bài, phía trên rõ ràng có một chữ Lý. Diệp Mặc giật mình, trước đây khi hắn giết chết Lý Bách Sâm cũng lấy được một ngọc bài chữ Lý trong túi trữ vật của ông ta, chỉ là trong túi trữ vật của Lý Bách Lâm không có ngọc bài, nên hắn cũng không để tâm. Bây giờ xem ra, tên Lý Bách Sâm mà hắn giết và Quý Trường Sinh ở trước mắt chính là người một nhà, ít nhất là cùng một gia tộc mà ra.

Biết được Lý Bách Sâm còn có một người cùng tộc mạnh mẽ đến vậy, sau lưng Diệp Mặc toát cả mồ hôi, nếu Quý Trường Sinh trước mắt, nên nói là Lý Trường Sinh muốn truy sát hắn, dù hắn có trốn ở thành Hà Châu cũng không cách nào chạy thoát.

Tên Lý Trường Sinh này hẳn ít nhất cũng có tu vi hậu kỳ Kim Đan, tuy Diệp Mặc không biết rằng tại sao đến bây giờ đã hai tháng trôi qua, hắn vẫn không có chuyện gì, nhưng cảm giác nguy hiểm này lại mơ hồ dấy lên trong lòng hắn.

Giờ phút này, Diệp Mặc không còn nghĩ đến chuyện đi "phường thị Nam Sơn", mà là nghĩ lập tức trở về dẫn theo Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc trốn được bao xa thì trốn.

Dù Hà Châu cách xa Chính Nguyên Kiếm phái, nhưng chút khoảng cách này với Diệp Mặc mà nói thì không hề an toàn chút nào.

- Hẳn là ta nên gọi ông là Lý Trường Sinh rồi, Lý Trường Sinh, dù ông là người của Lý gia, nhưng ông có cần phải giết chết Hàn trưởng lão không? Có cần phải giết chết Vu trưởng lão không? Đoạt "Thảo Hoàn Quả" cũng đành rồi, hà tất không niệm tình nghĩa đồng môn mà truy cùng giết tận?

Ngu Vũ Thiên tức giận quát lớn.

- Ha ha Lý Trường Sinh bỗng cười to, ông ta cười xong, lại thu hồi phi kiếm trong tay, lấy ra một thanh kim đao.

Lý Trường Sinh giơ kim đao trong tay nói:

- Năm xưa ta rời nhà đến ở thành Bình Nghiêu, nhưng một môn phái tu kiếm của Chính Nguyên Kiếm phái, lại dòm ngó "Huyễn Vân lục đao" của Lý gia ta. Tổ tiên của hai tên thất phu Vu Chân Phi và Hàn Mưu Giá dẫn dắt Chính Nguyên Kiếm phái, tàn sát đẫm máu Lý gia ta đoạt mất "Huyễn Vân lục đao", con cháu Lý gia ta đã thề độc. Cuối cùng có một ngày, Lý gia ta sẽ trở về thành Bình Nghiêu, dùng máu rửa Chính Nguyên Kiếm phái. Ta giết hai tên Vu Chân Phi và Hàn Mưu Giá, chỉ là màn mở đầu mà thôi.

- Ông là người của Lý gia ở thành Bình Nghiêu? Nói như vậy thì Lý Bách Sâm đệ tử thiên tài của Chính Nguyên Kiếm phái cũng là người của Lý gia ở Bình Nghiêu sao?

Giọng của Ngu Vũ Thiên hơi run, rõ ràng là bà ta biết rõ điển cố này.

Lý Trường Sinh nói giọng căm hận:

- Đương nhiên, thế nên nếu bà giao ra máu huyết bản mạng, ta có thể tha cho bà, dù sao thì sau này Chính Nguyên Kiếm phái cũng sẽ không tồn tại được, sau này chỉ có Lý gia tồn tại. Bà ăn của ta một viên "Thảo Hoàn Quả", hiện nay đã là tu vi hậu kỳ Kim Đan, chỉ cần gia nhập liên minh Lý gia ta, ta nghĩ bà lên Kết Anh cũng là chuyện sớm muộn mà thôi…

Nhìn thấy Ngu Vũ Thiên mặt mày trắng bệch, Lý Trường Sinh càng ăn chắc Ngu Vũ Thiên, ngạo nghễ nói:

- Lần này ta có được năm viên "Thảo Hoàn Quả", Lý gia ta ngoài Lý Bách Sâm và ta ra, còn có ba tu sĩ Kim Đan, hơn nữa đều là hậu kỳ Kim Đan. Nên lần này Lý gia ta ít nhất có hai người sẽ thăng cấp Nguyên Anh, có thể tưởng tượng, một khi Lý gia ta có hai người thăng cấp Nguyên Anh, đừng nói là Chính Nguyên Kiếm phái, dù là môn phái bốn sao có nội tình thâm hậu, thì thế nào chứ? Ta nghĩ nếu bà thức thời thì…

- Ông cứ nằm mơ đi, Ngu Vũ Thiên ta có chết cũng sẽ không giao máu huyết bản mạng của mình ra đâu…

Ngu Vũ Thiên dứt khoát cắt ngang lời của Lý Trường Sinh, phi kiếm trong tay đã vung lên nhắm thẳng vào Lý Trường Sinh.

- Không biết thức thời.

Lý Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, cầm kim đao lên đồng thời lạnh lùng nói:

- Huyễn Vân lục đao của ta đã là ngũ đao, ta muốn xem thử bà rốt cuộc có thể đỡ được mấy đao của ta.

Diệp Mặc giật mình, hắn không ngờ rằng Ngu Vũ Thiên đã là hậu kỳ Kim Đan rồi, "Thảo Hoàn Quả" kia quả là tốt thật. Tên Lý Trường Sinh kia ăn chắc một người có hậu kỳ Kim Đan như Ngu Vũ Thiên, cho thấy ông ta ít ra đã Kim Đan viên mãn rồi. Ông ta nói "Huyễn Vân lục đao" của mình đã đạt ngũ đao, xem ra trước đây khi hắn đánh nhau với Lý Bách Sâm, Lý Bách Sâm nói ông ta đã luyện thành lục đao là gạt hắn, tên Lý Bách Sâm kia nhiều nhất chỉ vung được ba đao thôi.

Diệp Mặc suy nghĩ tỉ mỉ, nhanh chóng nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Tu vi của Ngu Vũ Thiên và Lý Bách Sâm kém nhau không nhiều, Diệp Mặc đã không còn suy nghĩ phải bỏ trốn, phú quý chỉ có thể có từ trong gian

khó. Hắn trốn vào một góc, một khi Lý Trường Sinh và Ngu Vũ Thiên đấu nhau bị thương rồi, thì cơ hội của hắn sẽ đến.

Diệp Mặc vừa nghĩ tới đây, thì vang lên một tiếng "ầm" lớn, "Huyễn Vân đệ nhất đao" của Lý Trường Sinh đã vung ra vô số đao khí chạm trán với phi kiếm của Ngu Vũ Thiên. Ngu Vũ Thiên bị một đao này chém thổ huyết, thương tích đầy người.

Cả Diệp Mặc cách xa như vậy, cũng cảm thấy một luồng sát ý của đao khí lạnh lẽo làm đau nhức khắp cả người.

Chỉ là một đao này, Diệp Mặc đã biết rằng, tên Lý Trường Sinh này lợi hại gấp mấy chục lần tên Lý Bách Sâm kia…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 860

Ám Toán Kim Đan

Diệp Mặc cảm thấy Lý Trường Sinh còn lợi hại hơn Lý Bách Sâm nhiều, y không chỉ có chân nguyên cường hãn, mà nguyên nhân là Lý Bách Sâm khi sử dụng "Huyễn Vân Đệ Nhất Đao" chỉ tụ hội đao khí, sau đó dùng đao khí cùng chân nguyên trói buộc đối phương. Nhưng Lý Trường Sinh sau khi tụ hội đao khí lại có thể tập trung lại một lần nữa, chém ra một đao khiến cho Ngu Vũ Thiên hộc máu mồm.

Ngu Vũ Thiên mặt không thay đổi, lấy ra một lá bùa, không hề để ý tới cấp bậc của lá bùa, trong nháy mắt đem lá bùa kích phát. Đồng thời lấy ra một chiếc lông vũ màu hồng vô cùng chói mắt, sau khi tiến hành một vài pháp quyết liền bay ra ngoài, lông vũ kia trong nháy mắt bị kích phát thành một đám mây lửa cao vài trượng. Đám mây lửa này rất nhanh chóng hình thành nên một vòng tròn, lấy tốc độ cực nhanh bao phủ Lý Trường Sinh.

Thật bản lãnh, Diệp Mặc thầm than một tiếng, hắn biết đây là chiêu sống còn của Ngu Vũ Thiên, nếu như muốn nhúng tay vào thì thời điểm này là tốt nhất.

Diệp Mặc là một người dứt khoát, hắn biết những thủ đoạn này của Ngu Vũ Thiên mặc dù sẽ mang đến một chút phiền toái cho Lý Trường Sinh, e rằng cũng không làm gì được tên họ Lý này, nếu như lúc này hắn không ra tay, vậy hắn sẽ không có cơ hội xuất thủ.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc cơ hồ trong nháy mắt khi Ngu Vũ Thiên động thủ liền lén thả Vô Ảnh ra.

Lý Trường Sinh hừ lạnh một tiếng, Kim Đao trong tay nhanh chóng bổ

ra đao thứ hai. Đều là "Huyễn Vân Đao Pháp", nhưng Diệp Mặc có cảm giác đao pháp mà Lý Trường Sinh đánh ra hoàn toàn khác hẳn với Lý Bách Sâm.

Lá bùa của Ngu Vũ Thiên vừa kích phát liền biến thành biển lửa, là một biển lửa vô cùng nóng, Diệp Mặc vừa nhìn liền biết, đây ít nhất cũng là lá bùa cấp năm trở lên, mới có thể kích phát được ngọn lửa như vậy. Nhưng chỉ một đao của Lý Trường Sinh, biển lửa do lá bùa tạo thành liền biến mất. Mà Lý Trường Sinh ngay cả một sợi tóc cũng không bị thiêu hủy.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm rét run, Lý Trường Sinh này thật lợi hại.

Thanh âm "Xuy xuy" vang lên, Diệp Mặc biết đây là thanh âm của ngọn lửa khi Ngu Vũ Thiên kích phát lông vũ màu đỏ kia, nếu như không có cách nào khiến Lý Trường Sinh bị thương thì Diệp Mặc quyết định không cho Vô Ảnh động thủ.

Một đao của Lý Trường Sinh đánh bay lá bùa, nhìn ngọn lửa đang ùn ùn kéo tới, nở nụ cười khinh miệt. Hiển nhiên, y không hề để ngọn lửa này vào trong mắt.

Ngay sau đó, Kim Đao trong tay y mang theo vô số đao khí màu vàng đánh về phía biển lửa.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Thanh âm "Xuy xuy" chói tai vang lên liên miên không dứt. Kim Đao của Lý Trường Sinh sau khi chạm vào ngọn lửa, y lập tức biến sắc. Tựa hồ thanh âm "xuy xuy" đó tạo cho y uy hiếp cực lớn.

- Ly Hỏa Chi Vũ?

Sau khi Lý Trường Sinh kêu lên bốn chữ này, màu sắc phía trên Kim Đao của y nhanh chóng tiêu tán. Hơn nữa y phục của y thậm chí ngay cả tóc cũng dần dần hóa thành tro bụi. Cuối cùng ngoại trừ bộ linh khí hộ giáp mặc trên người thì trên thân thể y cuối cùng chỉ còn lưu lại một tấm vải rách.

- Ly Hỏa Chi Vũ Diệp Mặc mặc dù chưa từng nghe nói qua, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của Lý Trường Sinh, cũng biết ngọn lửa này tạo thành uy hiếp đối với y, hơn nữa y sắp sửa phải chịu thiệt thòi lớn.

Diệp Mặc biết rõ lúc này động thủ là thích hợp nhất, hắn gần như không hề nghĩ ngợi, liền phát động Vô Ảnh tấn công Lý Trường Sinh, đồng thời tập hợp chân nguyên toàn thân kích phát 'Tam Sinh Kiếm Quang'.

Nếu như không phải hắn sợ 'Đông Chí' có thể ảnh hưởng đến lực sát thương của 'Ly Hỏa Chi Vũ', thì hắn cũng sử dụng "Đông Chí" để tấn công rồi.

Lúc này Ngu Vũ Thiên bởi vì vừa rồi kích phát 'Ly Hỏa Chi Vũ' hiện tại đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ có như vậy. Bà lại lần nữa thiêu đốt tinh huyết của mình, sử dụng phi kiếm trực tiếp đánh về phía Lý Trường Sinh đang toàn lực chống cự 'Ly Hỏa Chi Vũ'. Lý Trường Sinh bởi vì phải sử dụng toàn lực để chống cự 'Ly Hỏa Chi Vũ', nên chỉ có thể tránh khỏi những chỗ yếu hại, nhưng thân thể vẫn bị phi kiếm đục vài lỗ, trọng thương ngay tức thì.

Nếu là lúc bình thường. Chút thương thế này đối với y không có có ảnh hưởng gì, nhưng hiện tại y đang toàn lực chống đỡ 'Ly Hỏa Chi Vũ', ngay cả chữa thương cũng không thực hiện được.

Thời điểm Ngu Vũ Thiên ngã ngồi trên mặt đất, bà nhìn thấy Diệp Mặc đột nhiên xông ra, khi y nhìn thấy Diệp Mặc sử dụng phi kiếm công kích, Lý Trường Sinh nhất thời trở nên ngây dại. Bà không hiểu Diệp Mặc là một tên ngu ngốc can đảm, hay là người có thực lực để dựa vào.

Nhưng bà hiện tại ngay cả nói chuyện cũng khó khăn. Chỉ có thể nhìn Diệp Mặc đánh về phía Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh thấy Diệp Mặc chỉ là một tên tu sĩ Trúc Cơ cũng dám xuất thủ với mình, nhất thời giận dữ, nhưng chân nguyên trong cơ thể y đã bị 'Ly Hỏa Chi Vũ' hoàn toàn khống chế, căn bản không có cách nào xuất thủ, nếu không y cũng sẽ không bị phi kiếm của Ngu Vũ Thiên đánh trúng.

Khi y thấy phi kiếm của Diệp Mặc từ đơn giản biến thành phức tạp tạo ra vô số kiếm quang, sắc mặt của y rốt cục thay đổi, y tin tưởng chỉ cần qua một ít thời gian là y có thể hoàn toàn khống chế được 'Ly Hỏa Chi Vũ'. Nhưng tên tu sĩ Trúc Cơ nhỏ bé trước mắt này, lại nắm bắt thời cơ chính xác như vậy.

- A.

Quát to một tiếng, Lý Trường Sinh lần đầu tiên thiêu đốt tinh huyết, y chẳng những muốn chống đỡ 'Tam Sinh Kiếm Quang' của Diệp Mặc mà còn muốn chống đỡ 'Ly Hỏa Chi Vũ'.

Nhưng chính vì vậy, từng đạo chân nguyên trên người Lý Trường Sinh liền bị 'Ly Hỏa Chi Vũ' bao quanh dễ dàng thiêu hủy.

- Mày rốt cuộc là ai? Lại dám đánh lén tao, chẳng lẽ mày cho rằng có thể giết tao sao? Tao khuyên mày nên nhanh chóng rời đi, nếu không mày hôm nay chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Lý Trường Sinh oán hận uy hiếp nói.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, hắn cũng không phải người dễ bị uy hiếp, ngón tay tạo thành chỉ lệnh, Vô Ảnh không chút do dự xông vào trong thân thể Lý Trường Sinh, khi Lý Trường Sinh đang thiêu đốt tinh huyết là trong thời kỳ suy yếu nhất.

Vô Ảnh một đường xông vào, Diệp Mặc liền thở phào nhẹ nhỏm. Đối phó với tu sĩ Kim Đan, hắn biết Vô Ảnh còn thiếu một mồi lửa, hiện tại phải dựa vào hắn và 'Ly Hỏa Chi Vũ' toàn lực kiềm hãm chân nguyên của Lý Trường Sinh khiến cho y không có cơ hội phản kháng, như vậy Vô Ảnh mới có thể đắc thủ.

- Cái gì vậy?

Vô Ảnh vừa tiến vào thân thể Lý Trường Sinh, Lý Trường Sinh cũng cảm giác được, y lập tức vận dụng chân nguyên bức Vô Ảnh ra ngoài.

Mà Diệp Mặc không ngờ Lý Trường Sinh lại khủng bố như vậy, chân nguyên của y chỉ hơi vận chuyển một chút, đã bức được Vô Ảnh ra ngoài.

Vô Ảnh chính là át chủ bài của Diệp Mặc, Vô Ảnh bị bức ra ngoài, Diệp Mặc cho rằng mình đối phó ép Lý Trường Sinh chết không có phần thắng nào rồi. Hắn không muốn như vậy, 'Tam Sinh Kiếm Quang' thức thứ hai được hắn kích phát, vô số kiếm quang thừa dịp Lý Trường Sinh đang bức Vô Ảnh ra ngoài trong nháy mắt biến ảo phóng tới, hơn nữa trực tiếp uy hiếp đan điền cùng toàn bộ những chỗ yếu hại của Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh không kịp coi chừng Vô Ảnh nữa, lại tiếp tục chăm chú đối phó 'Ly Hỏa Chi Vũ' cùng 'Tam Sinh Kiếm Quang' của Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẳng định nếu như không có 'Tam Sinh Kiếm Quang" của hắn, hiện tại Lý Trường Sinh cho dù bị thương nặng vẫn có thể đối phó với 'Ly Hỏa Chi Vũ'

Lý Trường Sinh phải đối phó 'Tam Sinh Kiếm Quang' của mình, Diệp Mặc lần nữa khống chế Vô Ảnh xông vào thân thể Lý Trường Sinh. Mặc dù Lý Trường Sinh có một trăm biện pháp giết Vô Ảnh, đáng tiếc cho dù là một biện pháp y cũng không cách nào sử dụng được.

Mắt thấy uy lực của 'Ly Hỏa Chi Vũ' ngày càng giảm, Diệp Mặc lại liều mạng thiêu đốt tinh huyết để tăng cường 'Tam Sinh Kiếm Quang' của mình, hắn tuyệt đối không thể để Lý Trường Sinh có thời gian thoải mái.

Lý Trường Sinh bị phương pháp vô lại này của Diệp Mặc làm cho tức hộc máu, mặc dù y hiểu ý tứ của Diệp Mặc, nhưng hiện tại y bị trọng thương, hơn nữa đã thiêu đốt tinh huyết một lần, cộng thêm 'Ly Hỏa Chi Vũ' còn đang uy hiếp y, y không kịp coi chừng Vô Ảnh.

Nhưng vừa rồi trong nháy mắt khi y bức Vô Ảnh ra khỏi cơ thể, thân thể sẽ bị 'Ly Hỏa Chi Vũ' cùng tên tu sĩ Trúc Cơ nhỏ bé liên thủ gây thương tích, đã bị thương lại bị đả thương nặng hơn.

Lý Trường Sinh quyết định trước tiên mặc kệ con vật nhỏ bé kia trong cơ thể mình, y tin rằng con vật do một tên tu sĩ Trúc Cơ phóng ra không thể uy hiếp được một tu sĩ Kim Đan viên mãn như y. Y chỉ cần tiêu diệt 'Ly Hỏa Chi Vũ', muốn giết tên tu sĩ Trúc Cơ trước mắt này chính là dễ như trở bàn tay.

Quyết định xong, Lý Trường Sinh đem toàn bộ tinh lực tập trung đối phó với 'Ly Hỏa Chi Vũ', nhưng lại phân ra một phần nhỏ để đối phó với 'Tam Sinh Kiếm Quang' của Diệp Mặc, đối với Vô Ảnh đang ở bên trong cơ thể chỉ dùng một chút chân nguyên để giam cầm.

Diệp Mặc trong nháy mắt liền hiểu được chủ ý của Lý Trường Sinh, nhất thời trong lòng mừng rỡ, hắn khống chế Vô Ảnh không đi ăn tinh huyết của Lý Trường Sinh, mà cho Vô Ảnh đi gặm nhấm ngũ tạng của Lý Trường Sinh, nhưng tốc độ cũng rất chậm.

Lý Trường Sinh biết được Vô Ảnh chỉ là một con vật đi phá ngũ tạng, nhất thời yên lòng, mặc dù vẫn đang giam cầm Vô Ảnh, nhưng không dè chừng như lúc nãy. Y dĩ nhiên biết, cho dù y không động thủ, con vật này cũng không có cách nào ăn ngũ tạng của y. Hoặc là lui một vạn bước mà nói, coi như là ăn được một phần ngũ tạng của y, y cũng có thể trong thời gian cực ngắn khôi phục lại như cũ.

Vốn 'Ly Hỏa Chi Vũ' đang uy hiếp Lý Trường Sinh bị Lý Trường Sinh dùng toàn lực đối phó ngày càng mờ dần, Lý Trường Sinh trong lòng cười lạnh, y biết y đã thắng.

Ngu Vũ Thiên nhìn 'Ly Hỏa Chi Vũ' đang mờ dần, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, mặc dù bà biết 'Ly Hỏa Chi Vũ' không giết được Lý Trường Sinh, tuy nhiên không nghĩ tới Lý Trường Sinh nhanh như vậy đã tiêu diệt được 'Ly Hỏa Chi Vũ'. Mà Diệp Mặc đang tấn công, chẳng qua là nhận lấy cái chết mà thôi.

Diệp Mặc nhìn thấy 'Ly Hỏa Chi Vũ' ngày càng mờ dần, biết thời gian đã đến. Hắn khống chế Vô Ảnh lấy tốc độ nhanh nhất cắn nuốt đan điền

cùng tinh huyết của đối phương, Vô Ảnh nhận được mệnh lệnh của Diệp Mặc, cơ hồ trong nháy mắt, liền cắn nuốt đan điền Lý Trường Sinh.

Đan điền bị cắn nuốt trong nháy mắt, Lý Trường Sinh cũng biết, nhưng tốc độ của Vô Ảnh quá nhanh, Lý Trường Sinh thậm chí không kịp phản ứng thì đan điền của y đã bị Vô Ảnh cắn nuốt.

Bị lừa rồi, Lý Trường Sinh trong lòng hoảng hốt, vội vàng muốn bức Vô Ảnh ra ngoài, thậm chí ngay cả 'Tam Sinh Kiếm Quang' của Diệp Mặc cùng 'Ly Hỏa Chi Vũ' vẫn đang tàn sát bừa bãi cũng không quan tâm.

Nhưng tốc độ của Vô Ảnh quá nhanh, sau khi nó cắn nuốt đan điền của Lý Trường Sinh, đã nhanh chóng cắn nuốt kinh mạch cùng tinh huyết của Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh trở nên hoảng loạn, nhưng lại quên mất uy lực của 'Ly Hỏa Chi Vũ', khi y đang chống cự, thì không xảy ra chuyện gì, nhưng một khi y quên mất 'Ly Hỏa Chi Vũ', cho dù là 'Ly Hỏa Chi Vũ' đang dần dần mờ đi nhưng muốn thiêu hủy thân thể của một tu sĩ Kim Đan là điều cực kỳ đơn giản.

"Xuy xuy" một mùi cháy khét truyền đến, Lý Trường Sinh dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khô héo, lần này dĩ nhiên là trong ngoài cùng công kích. Mà một đường 'Tam Sinh Kiếm Quang' cuối cùng của Diệp Mặc hoàn toàn xuyên qua toàn thân Lý Trường Sinh.

- Tức chết ta. . .

Lý Trường Sinh chỉ nói được ba chữ, liền không còn cách nào giãy giụa một chút. Bị một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ bé ám toán trí mạng, khiến cho Lý Trường Sinh chết không nhắm mắt.

Ngu Vũ Thiên muốn động cũng không thể động nhìn một màn kinh người trước mắt, hồi lâu cũng không nói tiếng nào. Chỉ trong nháy mắt, sự biến hóa này cũng quá lớn. Bà tâm thần buông lỏng, nhất thời hôn mê bất

tỉnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 861

Lý Do Này Hẳn Cũng Đủ Rồi Chứ

Diệp Mặc mắt thấy Lý Trường Sinh đã bị giết mà "Ly Hỏa Chi Vũ" mặc dù đã như nỏ mạnh hết đà nhưng vẫn chưa dập tắt hoàn toàn. Mà Vô Ảnh của hắn đang hưởng thụ bữa tiệc lớn, hắn cũng không muốn Vô Ảnh bị thương, tâm niệm vừa động, liền phát ra "Đông Chí".

Một đạo băng hàn lạnh thấu xương trong nháy mắt đem "Ly Hỏa Chi Vũ" không còn uy lực gì hoàn toàn dập tắt, thậm chí bên ngoài thân thể đã cháy đen của Lý Trường Sinh còn tạo thành một đạo băng hàn mỏng như cánh tằm.

Lát sau, Vô Ảnh từ trong thân thể Lý Trường Sinh lao ra ngoài, dao động rồi rơi vào lòng bàn tay Diệp Mặc. Khi Vô Ảnh vừa rơi xuống lòng bàn tay của Diệp Mặc, lập tức lại bất động, Diệp Mặc cảm nhận được Vô Ảnh đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Diệp Mặc đưa Vô Ảnh vào Thế Giới trang vàng, lại phát hiện ra một thân tinh huyết của Lý Trường sinh lại thiếu mất một phần ba, có thể thấy Vô Ảnh cũng không thể cắn nuốt hết toàn bộ tinh huyết của Lý Trường Sinh. Không khỏi than, đối với Vô Ảnh hiện tại còn chưa thể đối phó với tu sĩ Kim Đan, ngay cả tinh huyết cũng không thể cắn nuốt toàn bộ.

Sở dĩ có khả năng giết chết Lý Trường Sinh, ngoại trừ việc đánh lén bất ngờ, nhưng quan trọng nhất là có sự kiềm chế của "Ly Hỏa Chi Vũ". Nếu so sánh thì "Tam Sinh Kiếm Quang" của mình cũng trợ giúp một phần trọng yếu.

Thần thức của Diệp Mặc quét qua Ngu Vũ Thiên đã ngất đi, không để ý

tới. Hắn trước tiên lấy đi nhẫn trữ vật của Lý Trường Sinh.

Lý Trường Sinh đã chết, mặc dù nhẫn trữ vật của y có một vài trận pháp mã hóa, nhưng đối với một chuyên gia về trận pháp như Diệp Mặc, thì đó không phải là vấn đề.

Diệp Mặc không tốn nhiều thời gian đã phá giải hoàn toàn nhẫn trữ vật của Lý Trường Sinh. Khi Diệp Mặc thấy được những đồ vật bên trong nhẫn của Lý Trường Sinh, thật sự không thể bình tĩnh được.

Khiến cho hắn kích động chính là năm viên "Thảo Hoàn Quả", cho dù là đặt ở trong hộp ngọc trong suốt vẫn lộ ra ánh sáng chói mắt.

Linh thạch càng nhiều không kể xiết, Diệp Mặc sau khi mở "Ngành Dược Hoa Hạ" thì số linh thạch kiếm được cũng rất nhiều, nhưng so với Lý Trường Sinh, thì hắn chính xác là một người nghèo.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Trong nhẫn của Lý Trường Sinh, linh thạch hạ phẩm có tới mấy chục triệu, mà linh thạch bậc trung cũng có tới gần một triệu. Khiến cho Diệp Mặc vui vẻ chính là trong nhẫn Lý Trường Sinh còn có một ngàn linh thạch thượng phẩm.

Mà ngoại trừ những thứ này thì Tu Chân Ngọc Giản cũng có tới mười mấy miếng. Diệp Mặc tùy ý nhìn một chút, sau đó ghi nhớ một vài ngọc giản về công pháp và kiếm kỹ. Về phần đan dược, Diệp Mặc phát hiện, "Minh Nguyên Đan" là đan dược cấp thấp nhất. Diệp Mặc hiện tại có thể luyện chế "Duẫn Ích Đan". Nói cách khác, chỉ cần hắn nguyện ý thì lúc nào cũng có thể thăng cấp lên Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa còn không có bất kỳ di chứng nào.

Ngoại trừ những thứ này, còn có ít nhất là năm sáu cái linh khí, cộng thêm một đống tài liệu.

Diệp Mặc mặt mày hớn hở cất nhẫn của Lý Trường Sinh đi, trong lòng

cực kỳ đắc ý, cuộc trao đổi này thật sự là quá lời rồi.

Phóng ra một hỏa cầu tiêu diệt sạch Lý Trường Sinh, Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Ngu Vũ Thiên, trong lòng lại có chút khó xử. Hắn thật sự không biết nên xử lý Ngu Vũ Thiên như thế nào.

Nếu như hắn là loại người xấu xa, hiểm ác, nói không chừng liền trực tiếp giết chết Ngu Vũ Thiên, sau đó lấy nhẫn của bà đi. Nhưng Diệp Mặc thật sự không làm được, chủ yếu là vì Ngu Vũ Thiên đối xử với Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng không tệ, mặc dù cũng có chút khinh thường hắn. Nhưng là một tu sĩ Kim Đan, bà làm như vậy cũng có thể hiểu được.

Nghĩ tới chuyện Ngu Vũ Thiên là sư phụ của hai người Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng, Diệp Mặc liền lấy "Liên Sinh Đan" đưa vào trong miệng Ngu Vũ Thiên.

"Liên Sinh Đan" mặc dù là thánh đan chữa thương, nhưng dù sao "Liên Sinh Đan" do Diệp Mặc luyện chế có phẩm chất quá thấp, đối với thương thế của tu sĩ Luyện Khí kỳ thì không thành vấn đề, nhưng đối với tu sĩ Kim Đan thì "Liên Sinh Đan" cũng là loại kém. Đây không phải vấn đề ở "Tuyết Liên Tử" mà là nguyên nhân do bản lãnh chế thuốc cùng luyện đan của Diệp Mặc quá thấp.

Thế nhưng, tuy "Liên Sinh Đan" có cấp bậc rất thấp, nhưng để cứu tỉnh Ngu Vũ Thiên thì không thành vấn đề.

Huống chi Diệp Mặc cũng không có nhiều "Liên Sinh Đan", ngoại trừ viên vừa rồi cho Ngu Vũ Thiên, thì "Liên Sinh Đan" trong bình của hắn chỉ còn lại ba viên cuối cùng.

Diệp Mặc ăn một viên Hồi Nguyên Đan để khôi phục chân nguyên của mình, hắn muốn đợi Ngu Vũ Thiên tỉnh lại rồi mới đi, dù sao nơi này hoang tàn vắng vẻ, hơn nữa hắn cũng muốn nghe một chút xem thực lực của Lý gia rốt cuộc như thế nào. Hiện tại Lý gia đã bị giết ba người, từ Luyện Khí đến Kim Đan đều có, nếu như Lý gia biết được, tuyệt đối sẽ không dễ dàng

buông tha cho hắn.

Sau khi ăn Liên Sinh Đan, Ngu Vũ Thiên nhanh chóng tỉnh lại, bà mở mắt nhìn Diệp Mặc cách đó không xa, lập tức nghĩ tới chuyện vừa rồi. Bà vội vàng ngồi xuống, sau đó lấy ra mấy viên đan dược nuốt xuống, bắt đầu tự trị thương.

Sau thời gian một nén nhang, Diệp Mặc cùng Ngu Vũ Thiên đồng thời luyện hóa xong dược lực.

Ngu Vũ Thiên không đứng lên, ngược lại bình tĩnh nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Ta là tu sĩ Kim Đan, trong nhẫn sẽ có rất nhiều thứ tốt, vì sao cậu không giết ta để đoạt lấy?

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, nói:

- Đừng nói là tôi nhìn không vừa mắt đồ vật của bà, cho dù bà có nhiều đồ vật khiến tôi đỏ mắt, tôi cũng sẽ không giết bà Ngu Vũ Thiên không nghĩ Diệp Mặc sẽ nói như vậy, bà theo bản năng sững sờ một chút, nhưng lập tức lại mở miệng hỏi:

- Tại sao?

Diệp Mặc đứng lên, khẽ mỉm cười nói:

- Bởi vì bà là sư phụ của Ánh Trúc và Diệp Lăng.

Ngu Vũ Thiên ngây ngốc hồi lâu, bà thật không ngờ lại là một lý do đơn giản như vậy.

Bà nhớ rõ lúc trước ở Phường Thị Tuy Sơn, bà coi thường Diệp Mặc, thậm chí là cơ hội để Diệp Mặc gặp được Ánh Trúc còn có Diệp Lăng sau này cũng không có, bởi vì với tư chất của Diệp Mặc, hắn và Diệp Lăng còn có Tống Ánh Trúc vốn dĩ không phải là người của một thế giới.

Nhưng buồn cười chính là, bà chẳng những nhanh chóng gặp được Diệp

Mặc, hơn nữa còn được người mà bà xem là con kiến hôi cứu mạng. Hơn nữa Diệp Mặc trong mắt bà không có bất kỳ tiền đồ nào, hiện tại đã đạt tới tu vi Trúc Cơ tầng ba đỉnh phong, tùy lúc có thể bước vào Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa trước đó không lâu còn giết chết một gã tu sĩ Kim Đan đỉnh phong.

Cho dù là Ngu Vũ Thiên không thừa nhận sự nghịch thiên của Diệp Mặc cũng không được. Sự lợi hại của Lý Trường Sinh, bà rất rõ ràng. Mặc dù có Ly Hỏa Chi Vũ của mình hỗ trợ, nhưng Diệp Mặc có thể giết y, đúng là một sự tình không hề đơn giản. Nếu giết Lý Trường Sinh đơn giản như vậy, thì chính mình có thể phóng xuất Ly Hỏa Chi Vũ rồi sau đó giết Lý Trường Sinh là được, nhưng trên thực tế mình không có cách nào làm được.

Chuyện tình mà bà làm không được, Diệp Mặc chỉ là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ lại làm được, hơn nữa còn là thủ đoạn mà bà không nhìn ra.

Thấy Ngu Vũ Thiên nhìn chăm chăm vào mình thật lâu cũng không nói gì, Diệp Mặc mở lời:

- Mặc dù hiện tại Ánh Trúc cùng Diệp Lăng đã rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái, nhưng bà đối với hai cô ấy không tệ lắm, tôi nghĩ lý do này hẳn cũng đủ rồi chứ?

- Diệp Lăng cùng Ánh Trúc đã rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái sao? Đã có chuyện gì xảy ra?

Ngu Vũ Thiên kinh ngạc hỏi.

Vừa nghe lời này của Ngu Vũ Thiên, Diệp Mặc cũng biết từ sau khi Ngu Vũ Thiên rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái, căn bản chưa trở về. Khó trách bà không biết gì, xem ra Lý Trường Sinh cũng không biết anh em Lý Bách Sâm đã bị giết.

Diệp Mặc không khỏi băn khoăn, dứt khoát nói thẳng:

- Bởi vì tôi giết Lý Bách Lâm, đắc tội với Lý Bách Sâm, sau đó lại giết Lý Bách Sâm, cho nên tôi chỉ có thể mang theo hai người đó đi.

- Cái gì? Cậu giết Lý Bách Sâm?

Ngu Vũ Thiên vừa rồi thấy Diệp Mặc giết Lý Trường sinh, hiện giờ lại biết được Diệp Mặc đã giết chết ba tinh anh của Lý gia.

Diệp Mặc không giấu diếm, đem mọi chuyện đã xảy ra kể lại.

Ngu Vũ Thiên sau khi nghe xong, trầm mặc hồi lâu, rồi mới lên tiếng:

- Cậu chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, mang theo Ánh Trúc cùng Diệp Lăng ra ngoài có nhiều bất tiện, nếu như cậu tin ta, thì cậu hãy dẫn theo hai người họ theo ta trở lại Chính Nguyên Kiếm Phái, ta đảm bảo sự an toàn cho ba người.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, đảm bảo an toàn cho tôi, e rằng ngay cả sự an toàn của bản thân, bà cũng không thể đảm bảo. Vừa rồi Lý Trường Sinh đã nói rõ, Chính Nguyên Kiếm Phải không lâu nữa e rằng sẽ mang họ Lý rồi.

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Mặc, Ngu Vũ Thiên cười nhạt nói:

- Cậu sợ Lý gia động thủ với Chính Nguyên Kiếm Phái? Chính Nguyên Kiếm Phái dù gì cũng là truyền thừa nhiều năm, hiện tại ta đã biết được âm mưu của Lý gia, nếu như chỉ một Lý gia cũng không đối phó được thì Chính Nguyên Kiếm Phái cũng không cần thiết phải tồn tại làm gì.

Diệp Mặc cười cười, không đáp lại lời của Ngu Vũ Thiên, bảo hắn trở lại Chính Nguyên Kiếm Phái là điều không thể. Hắn đang muốn hỏi Ngu Vũ Thiên một vài tình huống của Lý gia, thì một ánh lửa nhàn nhạt nhanh như chớp phóng tới trước mắt Diệp Mặc và Ngu Vũ Thiên, Ngu Vũ Thiên đưa tay ra liền bắt được ánh lửa đó.

Phi Kiếm Truyền Thư, Diệp Mặc vừa thấy ánh lửa kia liền biết hắn là có chuyện khẩn cấp, không nói gì, ở bên cạnh chờ.

Ngu Vũ Thiên xem phi thư xong, sắc mặt đại biến, một lúc sau, bà mới suy yếu nói:

- Thì ra là như vậy, buồn cười, thật sự là buồn cười.

- Ngu tiền bối, không biết chuyện gì buồn cười?

Diệp Mặc tuy rằng không phải là một người bát nháo, nhưng hắn cũng rất muốn biết có phải phi thư kia nói về chuyện hắn mang theo Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái không.

Ngu Vũ Thiên không trả lời câu hỏi của Diệp Mặc, mà tràn đầy thương cảm nói:

- Diệp Mặc, cậu mang theo Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng ẩn náu ở nơi nào?

Diệp Mặc không biết Ngu Vũ Thiên hỏi câu này là có ý gì, nhưng hắn vẫn trả lời:

- Tôi mở cửa hàng đan dược ở Thành Hà Châu, nhưng có thể sẽ phải rời khỏi Thành Hà Châu. Tôi muốn hỏi tiền bối một chút, tiền bối đối với Lý gia hiểu được bao nhiêu?

Ngu Vũ Thiên tựa hồ biết được tâm tư của Diệp Mặc, bà lắc đầu nói:

- Cậu không cần lo lắng Lý gia, Lý gia đã là quá khứ, hôm qua Lý gia đã bị Chính Nguyên Kiếm Phái tiêu diệt hoàn toàn.

Diệp Mặc nghe thấy Lý gia đã bị tiêu diệt, trong lòng vui mừng, xem ra tạm thời không cần lo lắng bị đuổi giết, Sớm biết như vậy, hắn sẽ không nói chuyện mình sống ở Thành Hà Châu cho Ngu Vũ Thiên biết. Thảo Hoàn Quả là thiên tài địa bảo, cho dù Ngu Vũ Thiên là sư phụ của Ánh Trúc cùng Diệp Lăng, nhưng cũng khó có thể nói bà sẽ không nổi lên ý định đen tối. Thế nhưngvừa rồi khi Ngu Vũ Thiên nói tới chuyện Lý gia bị diệt, tại sao một chút biểu tình cũng không có? Thật giống như chuyện này không hề liên quan tới bà, không giống như trước đó, bà đối với âm mưu của Lý gia lại tỏ ra rất lo lắng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 862

Ngu Vũ Thiên Bị Tính Kế

Diệp Mặc nghĩ tới chuyện Ngu Vũ Thiên rời khỏi Chính Nguyên Kiếm Phái đã mấy tháng, bà sao biết được chuyện Lý gia bị tiêu diệt, hơn nữa trước đó không lâu, bà tựa hồ còn đang lo lắng chuyện Chính Nguyên Kiếm Phái bị Lý gia uy hiếp.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc nhìn phi kiếm truyền thư trong tay Ngu Vũ Thiên, trong lòng hiểu được, tin tức mà Ngu Vũ Thiên có được hẳn là từ trong phi kiếm truyền thư này, nhưng bà nghe được tin tức kia hẳn phải cao hứng mới đúng, tại sao thoạt nhìn bà không hề có bộ dạng cao hứng? Thậm chí còn có chút chán nản?

- Cậu có phải nghĩ rằng ta biết được tin này hẳn là phải cao hứng mới đúng?

Ngu Vũ Thiên bỗng nhiên cắt đứt suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy Ngu Vũ Thiên đoán được suy nghĩ của mình, không giấu diếm, ngay sau đó gật đầu nói:

- Đúng vậy, vừa rồi bà cũng nói Chính Nguyên Kiếm Phái có thực lực cường đại, sẽ không e ngại Lý gia, hiện tại tại sao lại giống như không hy vọng Lý gia bị tiêu diệt vậy?

Ngu Vũ Thiên không nói gì, bà đưa phi kiếm truyền thư trong tay đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Cậu xem nội dung bên trong thì sẽ biết, phi kiếm này là do một người bạn tốt ở Chính Nguyên Kiếm Phái lén truyền tới cho ta.

Diệp Mặc nghi hoặc nhận lấy phi kiếm truyền thư, nội dung trong thư rất ít, chỉ có ít ỏi mấy câu mà thôi:

- Lý gia hôm qua đã diệt, Bạo Anh Đan của Lý gia ở trên người Lý Trường sinh, nhận được tin nếu như không bị vây, lập tức rời đi, ta đã đi, nếu như bị vây sẽ báo lại.

Phi kiếm truyền thư vì thời gian quá dài nên dần dần trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, Diệp Mặc khó hiểu nhìn Ngu Vũ Thiên, không biết tin tức này rốt cuộc có ý tứ gì?

Ngu Vũ Thiên thở dài nói:

- Cậu mở một cửa hàng bán đan, cho dù cậu không phải là đan sư, nhưng đối với Bạo Anh Đan hẳn cũng biết rõ chứ?

Diệp Mặc gật đầu, Diệp Mặc dĩ nhiên biết Bạo Anh Đan, đây là một loại đan dược đối với tất cả Kim Đan hậu kỳ đều có hiệu quả. Sau khi ăn Bạo Anh Đan, từ hai đến bốn canh giờ sau thực lực sẽ điên cuồng bộc phát. Tu sĩ có tu vi Kim Đan viên mãn thậm chí có thể đạt tới trình độ Nguyên Anh trung kỳ. Cho dù là không đạt tới Nguyên Anh trung kỳ thì cũng sẽ đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ đỉnh phong.

Loại đan dược này tương tự như Bạo Nguyên Đan, cũng là đan dược khiến thực lực bộc phát điên cuồng. Nhưng lại khác so với Bạo Nguyên Đan ở chỗ, tài liệu chế tạo Bạo Anh Đan cực kỳ chân quý, so với Thảo Hoàn Quả còn hiếm hơn. Hơn nữa tác dụng phụ so với Bạo Nguyên Đan lớn hơn nhiều, bởi vì Bạo Anh Đan bốn giờ sau mới có tác dụng phụ. Người sử dụng tu vi sẽ giảm đi ba cấp, tu sĩ có tu vi Kim Đan viên mãn nếu vận khí tốt có thể trở lại Kim Đan sơ kỳ, nếu vận khí xấu thì sẽ trực tiếp trở về Trúc Cơ kỳ.

Hơn nữa tài liệu luyện chế Bạo Anh Đan có thể luyện chế ra đan dược mà tu sĩ Hư Thần kỳ có thể sử dụng, từ những điều này, căn bản sẽ không có người nào lại luyện chế Bạo Anh Đan vô ích như vậy, mà trong phi kiếm truyền thư lại nói, Lý gia có một viên Bạo Anh Đan, hình như là do truyền

thừa mà có.

Ngu Vũ Thiên thấy Diệp Mặc gật đầu, vẻ mặt ảm đạm nói:

- Thật ra người nói cho ta biết nơi này có di tích, hơn nữa còn hẹn mấy người chúng ta tới đây, chính là đại trưởng lão của Chính Nguyên Kiếm Phái chúng tôi, Trịnh Tuy Thủy. Y vốn dĩ cũng sẽ tới, nhưng lại có chuyện nên không tới.

Diệp Mặc nghe tới đó đã hiểu được chút ít, hắn có chút sáng tỏ hỏi:

- Bà nói Trịnh Tuy Thủy để ba người các bà tới đây chịu chết? Mục đích là vì cầm chân Lý Trường Sinh, khiến cho Lý Trường Sinh phải ăn Bạo Anh Đan? Sau đó Chính Nguyên Kiếm Phái có thể không kiêng kỵ chút nào tiêu diệt Lý gia?

Ngu Vũ Thiên gật đầu nói:

- Hẳn là như thế.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh. Sử dụng Thảo Hoàn Quả làm mồi dụ, thật sự là đại thủ bút. Nhưng ngay sau đó lại im lặng nói:

- Nếu như là tôi, tôi sẽ không nỡ bỏ qua những thứ tốt như vậy.

Ngu Vũ Thiên tựa hồ biết Diệp Mặc nói gì, nhưng lắc đầu nói:

- Cậu đoán sai rồi, cậu cho rằng Trịnh Tuy Thủy biết nơi này có một gốc Thảo Hoàn Quả, còn dùng Thảo Hoàn Quả làm mồi dụ sao? Y căn bản không biết Thảo Hoàn Quả, nếu như y biết, ta tin tưởng y chắc chắn sẽ không bỏ qua Thảo Hoàn Quả. Chúng tôi thật ra cũng không chưa tới nơi cần đến, liền bị một cái khốn trận giam giữ, khốn trận kia giam giữ mấy người chúng tôi hàng tháng trời. Cho đến ngày hôm qua chúng tôi mới phá được khốn trận, sau đó lại gặp một cái Ẩn Nặc trận pháp, mới phát hiện ra Thảo Hoàn Quả. Nói cho cùng thì chúng tôi không tìm được chỗ mà Tiền Tuy Thủy nói, nhưng lại cơ duyên xảo ngộ tìm được gốc Thảo Hoàn Quả

này, mới khiến Lý Trường Sinh động thủ.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn cảm giác chuyện này dường như có gì đó không đúng, suy nghĩ một chút liền hỏi:

- Tôi còn hai vấn đề muốn thỉnh giáo tiền bối. Thứ nhất, Lý Trường Sinh có Bạo Anh Đan, y sao có thể bị thương? Y sau khi ăn Bạo Anh Đan có thể lập tức giết chết mấy tên tu sĩ Kim Đan. Thứ hai, Trịnh Tuy Thủy tại sao có thể khẳng định chỉ cần mấy người tìm được chỗ kia, Lý Trường Sinh sẽ nổi sát tâm với mấy người?

Ngu Vũ Thiên lại nói:

- Thế sự há có thể đoán trúng được? Xem ra Trịnh Tuy Thủy cho rằng, đối với hai người Vu Chân Phi cùng Hàn Kiếm, một người có tu vi Kim Đan viên mãn, một người có tu vi Kim Đan hậu kỳ, cộng thêm ta có tu vi Kim Đan trung kỳ đỉnh phong, Lý Trường Sinh không ăn Bạo Anh Đan tuyệt đối không thể thành công. Nhưng hắn lại đoán sai, chúng ta không tìm được di tích thượng cổ mà y cung cấp, ngược lại tìm được một gốc Thảo Hoàn Quả. Càng không nghĩ được Lý Trường Sinh chẳng những âm hiểm, hơn nữa quyết đoán, trên thực tế nếu như không gặp cậu, Lý Trường Sinh đã thành công, - Không phải sau khi bốn người phá được Ẩn Nặc trận pháp liền phát hiện được Thảo Hoàn Quả, Lý Trường Sinh yêu cầu mỗi người trước tiên luyện hóa một viên Thảo Hoàn Quả chứ.

Diệp Mặc hỏi.

Ngu Vũ Thiên nhìn Diệp Mặc tán thưởng, nói:

- Không sai, lúc phát hiện Thảo Hoàn Quả, ngay cả ta cũng thấy vô cùng cao hứng. Đối với đề nghị của Lý Trường Sinh không một ai phản đối, cho nên bốn người chúng tôi liền ăn Thảo Hoàn Quả, nhưng khi ba người chúng tôi đang luyện hóa Thảo Hoàn Quả, Lý Trường Sinh chỉ nuốt vào nhưng lại không luyện hóa. Hắn thừa dịp Vu Chân Phi cùng Hàn Kiếm hai người đang hành công giết chết Hàn Kiếm, còn Vu Chân Phi thì bị thương nặng. Nhưng

khi Vu Chân Phi đánh tới, y đã trọng thương. Mà ta trong lúc bọn họ đánh nhau, ngoài ý muốn luyện hóa xong Thảo Hoàn Quả, tăng cấp lên Kim Đan hậu kỳ.

Diệp Mặc gật đầu, khó trách Lý Trường Sinh lại không ăn Bạo Anh Đan, y đã đánh lén đắc thủ.

Ngu Vũ Thiên nói tiếp:

- Ta biết ta không phải đối thủ của y, cho nên ta lựa chọn chạy trốn, chuyện sau đó cậu cũng biết. Về phần di tích thượng cổ do Trịnh Tuy Thủy bày ra, mặc dù ta không đi vào, nhưng bây giờ nghĩ lại thì di tích kia hẳn là thật, chẳng qua đã sớm bị y chiếm được. Y sở dĩ phải sắp đặt chuyện về di tích kia, chính là để vây khốn chúng tôi. Nếu như ta không đoán sai, thì khi chúng ta tiến vào di tích kia, cuối cùng phá được trận pháp, nhất định là có vật đáng giá để Lý Trường Sinh động thủ, hoặc là vật đáng giá để mọi người tranh đoạt.

Nghe Ngu Vũ Thiên nói một lượt. Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu được mọi chuyện xảy ra, nói ngắn gọn thì ba người Ngu Vũ Thiên chính là mồi nhử mà Trịnh Tuy Thủy quăng ra, để hy sinh. Mà mục đích chính là tiêu diệt Lý Trường Sinh. Hoặc có thể nói là tiêu diệt viên Bạo Anh Đan của Lý Trường Sinh.

Chẳng qua là dưới cơ duyên xảo ngộ, ba người Ngu Vũ Thiên không tiến vào di tích mà Tiền Tuy Thủy bố trí, nhưng vì Thảo Hoàn Quả nên mấy người bọn họ bị nhốt mấy tháng, sau lại xung đột với nhau. Lý Trường Sinh không sử dụng Bạo Anh Đan, thiếu chút nữa đã tiêu diệt được những người khác.

Mà cuối cùng Lý Trường Sinh do khinh thường nên chết trong tay Diệp Mặc mới chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, sau khi Diệp Mặc hiểu được chuyện này, trong lòng thầm kêu may mắn. Nhìn thấy trong nhẫn của Lý Trường Sinh còn một viên Bạo Anh Đan mà mình vẫn chưa phát hiện, đợt lát nữa phải dọn dẹp một chút. Cho dù mình không dùng tới, nhưng cũng có thể bán đi lấy tiền.

Diệp Mặc nhìn Ngu Vũ Thiệt mệt mỏi không chịu nổi, hỏi một câu:

- Trong Chính Nguyên Kiếm Phái không phải cũng có một tu sĩ Nguyên Anh sao? Tại sao phải sợ Bạo Anh Đan Ngu Vũ Thiên cười khổ, lắc đầu nói:

- Thái thượng Vương trưởng lão thời điểm ba mươi năm trước khi đột phá Hư Thần đã thất bại, hiện tại đã hóa vũ. Nếu như Vương trưởng lão còn ở đây, đừng nói là Lý gia, cho dù là Tông Môn bốn sao, cũng không dám xung đột với Chính Nguyên Kiếm Phái. Về phần Trịnh Tuy Thủy, thì sao dám để chúng ta đi chết thay.

Còn có một câu Ngu Vũ Thiên không nói đó là Trịnh Tuy Thủy sở dĩ để cho ba người bọn họ đi chết thay là vì Chính Nguyên Kiếm Phái phản đối việc cùng Ẩn Kiếm Môn hợp lại, mà nhân vật đại biểu cho sự phản đối chính là Vu Chân Phi cùng Hàn Kiếm, còn có Ngu Vũ Thiên. - Không biết Ngu tiền bối hiện tại có tính toán gì không?

Diệp Mặc suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Ngu Vũ Thiên chần chờ một chút rồi nói:

- Ta sinh ra và lớn lên ở Chính Nguyên Kiếm Phái, hiện tại ta không trở về thì thật sự trong nhất thời không có chỗ nào để đi. Nếu như cậu không ngại, bản thân ta cùng đại đệ tử của ta ra ngoài, sau đó sẽ tới cửa hàng ở Thành Hà Châu của cậu.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Cái này tôi cũng không để ý, chẳng qua nếu bà muốn ở cùng đại đệ tử của bà, thì cũng không cần tới chỗ của tôi. Nếu như tôi không đoán sai, đại đệ tử của bà hẳn có quan hệ với Lý Bách Sâm. Lần trước Ánh Trúc cùng Diệp Lăng xảy ra chuyện, hẳn là tay chân của ả ta.

Diệp Mặc lập tức đem chuyện tình xảy ra ở Yến Viên Phong của Tống

Ánh Trúc cùng Diệp Lăng nói ra, Ngu Vũ Thiên nghe xong, sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng tựa hồ nhớ ra điều gì, cuối cùng thở dài nói:

- Nếu như vậy, ta chỉ có thể tới Hà Châu một mình. Ánh Trúc cùng Diệp Lăng hai người là môn hạ của ta, ta cũng chưa dạy cho họ điều gì. Ta tới Hà Châu dưỡng thương, vừa vặn dạy cho hai người họ một chút.

Ngu Vũ Thiên đã nói tới mức này, Diệp Mặc cũng không có lý do gì để ngăn cản. Hắn lấy ba viên Thảo Hoàn Quả đưa cho Ngu Vũ Thiên, nói:

- Tiền bối, đây là ba viên Thảo Hoàn Quả, tôi đưa cho tiền bối, tôi tổng cộng có được năm viên.

Ngu Vũ Thiên biến sắc, lập tức trầm mặt nói:

- Diệp Mặc, ta luôn luôn sống ở Chính Nguyên Kiếm Phái, rất ít khi ra ngoài. Cho nên rất nhiều đạo lí đối nhân xử thế sẽ không nghĩ tới, nếu cậu cho rằng ta tới Hà Châu là vì Thảo Hoàn Quả, ta sẽ không đi nữa. Thảo Hoàn Quả tuy trân quý, nhưng ta không hiểu về luyện đan, thứ hai cũng không quen biết đan sư cao minh nào, vật này ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì.

Diệp Mặc lập tức hiểu được tại sao Ngu Vũ Thiên lại nói muốn đi Hà Châu, háo ra bà căn bản chưa từng cùng người khác kết giao, so với mình, đạo lý đối nhân xử thế bà căn bản không thông, khó trách khi biết mình có Thảo Hoàn Quả, y vẫn thỉnh cầu tới Hà Châu.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức thu hồi Thảo Hoàn Quả, nói:

- Thật xin lỗi tiền bối, tôi đã hiểu lầm bài. Đã như vậy Thảo Hoàn Quả này tôi sẽ giữ, tôi có quen biết một vị đan sư có thể luyện chế được đan dược Thiên cấp nhất phẩm, đến lúc đó sẽ chobà một viên Thảo Hoàn Đan.

- Cái gì? Cậu lại quen một Đan Vương Nhất phẩm?

Ngu Vũ Thiên không cách nào bình tĩnh được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 863

Phường Thị Nam Sơn

Đan Vương Nhất phẩm là một loại tồn tại cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải cung kính đối đãi, đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, đan dược sử dụng chủ yếu là linh cấp bát phẩm cùng cửu phẩm, ngoài ra còn có một ít đan dược trân quý là đan dược Thiên cấp nhất phẩm. Mà đan dược Thiên cấp nhất phẩm ngoại trừ Đan Vương Nhất phẩm thì Linh Đan Sư bất luận là phẩm cấp nào cũng không thể luyện chế. Cho nên khi Ngu Vũ Thiên nghe Diệp Mặc nói có quen biết Đan Vương Thiên cấp Nhất phẩm mới kích động như vậy.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm đắc ý, mặc dù hắn bây giờ còn chưa thể luyện chế Thảo Hoàn Đan thiên cấp nhất phẩm, nhưng hắn tin tưởng, bằng sự tiến bộ của hắn, nhiều nhất là vài tháng, hắn có thể luyện chế Thảo Hoàn Đan.

Hiện tại Ngu Vũ Thiên kinh ngạc, Diệp Mặc cũng không chần chừ, thận trọng gật đầu nói:

- Đúng vậy, sư phụ tôi là một Đan Vương, ông hẳn là có thể luyện chế Thảo Hoàn Đan.

Cảm thấy chiêu bài sư phụ của mình là Đan Vương cũng không tệ, Diệp Mặc lại sử dụng lần nữa.

Sư phụ của Diệp Mặc là một Đan Vương? Hơn nữa còn chưa biết là Đan Vương phẩm cấp nào, điều này làm cho Ngu Vũ Thiên nhất thời sửng sốt hồi lâu. Bà không nghĩ tới lai lịch của Diệp Mặc lại lớn như vậy, chắc là sau này Diệp Mặc mới bái người này là sư phụ, nếu như lúc trước đã bái, thì một vị

Đan Vương muốn giúp Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng tìm được một vị sư phụ là Nguyên Anh là rất đơn giản, nào còn phải chờ mình tới thu nhận hai người họ làm đồ đệ chứ?

Nghĩ tới đây, Ngu Vũ Thiên lập tức cảm tạ nói:

- Vậy thì phải đa tạ sư phụ cậu rồi.

Ngu Vũ Thiên nói lời thật lòng, đối với một tu sĩ Kim Đan không có chỗ dựa như bà thì cho dù có tới chín viên Thảo Hoàn Quả cũng rất khó có thể luyện chế ra một viên Thảo Hoàn Đan. Mời người luyện chế Thảo Hoàn Đan sao, cái giá phải trả cũng không ít đâu, Diệp Mặc có thể đưa bà một viên Thảo Hoàn Đan, bà sao có thể không cảm kích đây?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

-Tiền bối, người là sư phụ của Ánh Trúc cùng Diệp Lăng, hơn nữa nếu không có tiền bối tôi cũng không thể lấy được Thảo Hoàn Quả, so với một viên Thảo Hoàn Đan, thật sự không tính là gì. Bất quá nếu tiền bối đã quyết định đi Hà Châu, tôi nghĩ chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Mặc dù Trịnh Tuy Thủy không biết chuyện về Thảo Hoàn Quả, nhưng chúng ta cũng không nên ở chỗ này quá lâu.

-Vậy chúng ta bây giờ đi Thành Hà Châu sao?

Ngu Vũ Thiên từ khi Diệp Mặc xuất hiện, tới khi hắn ra tay giết chết Lý Trường Sinh cũng đã nhìn ra được ở phương diện lãnh đạo thì Diệp Mặc hơn bà nhiều lắm, cho nên bà trước tiên liền hỏi ý kiến của Diệp Mặc.

- Không phải, tôi muốn tới Phường thị Nam Sơn một chuyến, bất quá trước khi đi tìm một chỗ giúp tiền bối hộ pháp, tiền bối chữa thương trước rồi nói tiếp.

Diệp Mặc đáp.

Ngu Vũ Thiên suy nghĩ chốc lát, nói:

- Nếu như vậy, thương thế của ta sau khi tốt hơn sẽ đi theo cậu tới Phường thị Nam Sơn một chuyến sao.

Diệp Mặc lập tức khoát tay nói: Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Kỳ thật dựa theo ý nghĩ của Diệp Mặc, hắn muốn tới di tích mà Trịnh Tuy Thủy bố trí phá hư một lượt mới bỏ qua, ít nhất có thể khiến cho Trịnh Tuy Thủy nhìn ra được cục diện bốn người đã chết ba, Lý Trường Sinh thì chạy trốn. Nhưng Diệp Mặc biết, với tu vi của hắn rất khó làm được, cho dù hắn nắm chắc có thể phá vỡ khốn trận của Trịnh Tuy Thủy, hắn cũng không dám đi. Một khi đụng đầu với Trịnh Tuy Thủy, như vậy hắn và Ngu Vũ Thiên hai người tuyệt đối chạy không thoát.

Ngu Vũ Thiên gật đầu đồng ý, hai người thu dọn một chút, nhanh chóng rời khỏi mảnh đất thị phi này.

Nửa ngày sau, khoảng cách của hai người với nơi xảy ra đánh nhau đã tới mười mấy vạn dăm. Ngu Vũ Thiên thương thế quá nặng, Diệp Mặc chỉ có thể dừng lại chờ bà chữa thương. Cũng may buổi đấu giá ở Phường thị Nam Sơn ba ngày nữa mới bắt đầu, Diệp Mặc cũng không gấp.

Một ngày sau, thương thế của Ngu Vũ Thiên đã khôi phục hơn phân nửa, bà lấy ra một chiếc mặt nạ đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Cái này tặng cho cậu Thấy Diệp Mặc có bộ dạng ngờ vực, y lập tức bổ sung, nói:

- Cậu có thể ẩn nấp bên người của ta và Lý Trường Sinh mà không bị phát hiện, có thể thấy rằng cậu có một loại công pháp ẩn nấp tương đối lợi hại. Ta không có đồ gì tốt, cái mặt nạ này gọi là Cửu Biến, chỉ cần cậu luyện hóa, nó có thể biến ảo thành chín loại dung nhan khác nhau. Tu vi dưới Hư Thần không ai có thể nhận ra cậu, tặng cho cậu đó.

Tu vi dưới Hư Thần cũng rất khó nhận ra, Diệp Mặc vừa nghe liền biết đây không phải là một pháp bảo bình thường, vật này đối với Ngu Vũ Thiên dường như rất trân quý, hắn vội vàng từ chối nói:

- Tiền bối, kẻ thù của tôi không nhiều lắm, vật này tiền bối lưu lại đi Ngu Vũ Thiên lắc đầu:

- Ta tới Hà Châu sẽ dịch dung, hơn nữa sau này không có chuyện gì đặc biệt, ta sẽ luôn luôn ở trong Ngành Dược Hoa Hạ, không đạt tới Nguyên Anh sẽ không ra. Cho nên ta giữ lại cũng không có chỗ hữu dụng, cậu ở buổi đấu giá nói không chừng sẽ dùng tới.

Nghe Ngu Vũ Thiên nói như vậy, Diệp Mặc nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, liền nhận lấy Cửu Biến, hơn nữa đem viên Bạo Anh Đan trong nhẫn trữ vật của Lý Trường Sinh đưa cho Ngu Vũ Thiên. Bạo Anh Đan đối với người khác có tác dụng phụ nhưng đối với Diệp Mặc lại không đáng kể, bởi vì hắn có thể luyện chế Duẩn Đạm Đan để hóa giải đan độc.

Ngu Vũ Thiên biết Bạo Anh Đan đối với Diệp Mặc cũng không có tác dụng, liền nhận lấy.

Hai người chia tay tại đó, bà trực tiếp đi tới Ngành Dược Hoa Hạ ở Thành Hà Châu, còn Diệp Mặc một mình đi tới Phường thị Nam Sơn.

Phường thị Nam Sơn ở gần Thành Hàm Nguyên, Diệp Mặc chỉ cần một ngày đã tới Phường thị Nam Sơn So với Phường thị Tuy Sơn thì Phường thị Nam Sơn lớn hơn nhiều, hơn nữa Phường thị Nam Sơn cũng không phải toàn bộ đều là một môn phái nào đó. Nơi này là một tu chân phường khổng lồ tự hình thành, nghe nói có một cường giả Nguyên Anh Đại viên mãn trấn giữ. Cho nên giao dịch ở Phường thị Nam Sơn khiến cho tất cả các tu sĩ đều yên tâm, không người nào dám đụng vào lửa giận của tu sĩ Nguyên Anh Đại viên mãn.

Diệp Mặc chuẩn bị tìm một khách sạn bất kỳ để nghỉ ngơi cả đêm, để chuẩn bị tinh thần đối phó với buổi đấu giá năm ngày năm đêm sắp cử hành.

Vì Diệp Mặc tới quá muộn, hắn tìm vài khách sạn cũng đều kín hết chỗ. Động phủ cũng cho thuê, nhưng Diệp Mặc cho dù có tiền, cũng sẽ không vì một đêm nghỉ ngơi mà đi thuê một cái động phủ, như vậy rất là tốn kém. Mặc dù hiện tại một viên linh thạch hạ phẩm Diệp Mặc không coi vào đâu, nhưng nghĩ tới lúc trước chính mình ở địa cầu muốn có được một viên linh thạch quả thực so với lên trời còn khó hơn, Diệp Mặc thật sự không muốn lãng phí bất kỳ một viên linh thạch nào.

Mãi cho tới khi Diệp Mặc tìm tới khách sạn thứ bảy, mới từ trong miệng tiểu nhị biết được nơi này còn phòng trống.

Nhưng khiến Diệp Mặc ngoài ý muốn chính là, phòng nơi này so với phòng ở Phường thị Tuy Sơn đắt gấp đôi. Năm mươi linh thạch một đêm, lại còn không cho trả giá. Mặc dù Diệp Mặc biết có thể vì buổi đấu giá sắp tới nên giá phòng mới đắt như vậy, nhưng giá tiền này vẫn khiến hắn do dự.

Chỉ là một đêm, mà phải mất năm mươi linh thạch, phải biết rằng hắn thậm chí có thể đi dạo ở phường thị cả buổi tối. Bất quá Diệp Mặc nghĩ tới tối người ở phường thị tu chân rất nhiều, hơn nữa bởi vì buổi đấu giá có thể sẽ có nhân tố không an toàn, nên hắn quyết định mất năm mươi linh thạch để ở một đêm.

- Vậy được, gian phòng này tôi lấy…

Diệp Mặc giọng điệu cứng rắn, nói được nửa câu, liền nghe thấy có người nói:

- Nơi này còn phòng thượng hạng trống hay không?

Giọng nói thanh thúy mang theo một chút ngạo khí.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn thấy một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, thân mặc một bộ quần áo màu phấn hồng.

Làn da trắng nón, thậm chí còn lộ ra một tia ửng đỏ khỏe mạnh, mái tóc dài phía sau tết lại đồng thời búi lên trông rất xinh, bên trên cài một chiếc

trâm ngọc hình hồ điệp. Nếu chỉ nói về dung mạo, cô so với Tống Ánh Trúc có phần hơn hẳn, có thể nói đây thật sự là một mỹ nữ.

Mà khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc chính là nữ nhân này chỉ chừng hai mươi tuổi nhưng đã có tu vi Trúc Cơ tầng bảy. Có thể thấy cô chẳng những có tư chất tốt, hơn nữa còn có tài liệu tu luyện rất cường đại.

Phía sau cô gái xinh đẹp có một tên thanh niên cũng không tính là anh tuấn, bộ dạng hơn hai mươi tuổi, da đen, nhưng lại có khuôn mặt chữ điền, lộ ra vả thật thà đàng hoàng. Thanh niên này đi theo phía sau cô gái kia, không nói lời nào. Nhưng thanh niên này cũng có tu vi Trúc Cơ tầng bảy, điều này khiến cho Diệp Mặc hết chỗ nói Tiểu nhị bị dung mạo của cô gái này kinh động, sửng sốt hồi lâu mới phản ứng, vội vàng trả lời:

- Thành thật xin lỗi, chúng tôi chỉ còn một gian phòng hảo hạng, vừa rồi vị bằng hữu này đã thuê. Nhưng thật ra ở nhà dưới còn có một phòng, chẳng qua điều kiện kém hơn một chút, nhưng giá cả rẻ chút, chỉ cần tám viên linh thạch một đêm.

Diệp Mặc nghe lời nói của tiểu nhị, trong lòng nhất thời buồn bực, tại sao khi mình hỏi phòng, tên tiểu nhị này không nói có nhà dưới? Hắn chẳng qua là ở một đêm mà thôi, có thể tiết kiệm được bốn mươi hai viên linh thạch cũng tốt. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết, tiểu nhị này nói nhà dưới không phải là điều kiện không tốt, chỉ là linh khí kém một chút mà thôi. Đối với hắn mà nói căn bản cũng không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nói cách khác, hắn thà mướn nhà dưới với tám viên linh thạch còn hơn Cô gái này nghe thấy chỉ còn một gian phòng, lập tức đem ánh mắt nhìn thẳng vào Diệp Mặc, nói:

- Đem phòng hảo hạng của anh cho tôi, nhà dưới kia cho anh.

Vốn cô gái này nếu như tử tế trao đổi với Diệp Mặc, Diệp Mặc khẳng định đáp ứng, hắn vốn không muốn phòng hảo hạng gì. Nhưng ngườI này khẩu khí giống như mình chắc chắn sẽ lấy căn phòng đó, còn Diệp Mặc ở nơi khác, điều này khiến cho Diệp Mặc rất khó chịu. Hắn cơ hồ nghĩ cũng

khôngnghĩ, lấy ra năm mươi viên linh thạch đặt lên quầy, nói:

- Tiểu nhị, tôi phải nghỉ ngơi, làm việc nhanh lên một chút.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc không hề để ý tới mình, nhất thời lông mày nhướn lên, liền muốn phát tác.

Nhưng lúc này, tên thanh niên da đen kia vội vàng tiến lên phía trước, y trước tiên hành lễ với Diệp Mặc, sau đó lấy ra mười viên linh thạch trung phẩm, khách khí nói:

- Thật xin lỗi, vị đại ca này, xin giúp chúng tôi, thù lao này mặc dù ít …

Diệp Mặc dĩ nhiên biết thanh niên kia muốn nói gì, hắn khẽ mỉm cười, đem mười viên linh thạch trung phẩm trong tay thanh niên nhận lấy, sau đó thu hồi linh thạch của mình, ném tám viên linh thạch hạ phẩm cho tiểu nhị, nói:

- Nể mặt vị này, tôi sẽ ở căn phòng kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 864

Có Được Tinh Thần Sa

Khi cô gái áo hồng thấy Diệp Mặc nhận lấy linh thạch, khóe miệng lộ ra tia khinh thường, vừa định đùa cợt một câu, tên thanh niên mặt đen kia liền cản trước, nói:

- Tiểu nhị, nếu vị đại ca này đã không cần phòng hảo hạng, vậy phòng hảo hạng nhường cho tôi đi.

Diệp Mặc cũng đã nói không cần phòng đó, tiểu nhị dĩ nhiên không có bất kỳ dị nghị gì, vội vàng đưa phòng hảo hạng nhường cho một nam một nữ này.

Nhìn Diệp Mặc rời đi, cô gái kia nhịn không được, cười lạnh một tiếng, nói:

- Quỷ nghèo, còn muốn phòng cao cấp.

Diệp Mặc tuy nghe thấy, nhưng lại coi như gió thoảng bên tai, căn bản không muốn quay đầu lại nói nhiều. Nhưng tên mặt đen kia lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Thấy tên mặt đen lắc đầu, cô gái kia lập tức tức giận mắng:

- Dư Như Ngọc, anh lắc đầu làm gì? Không muốn đi theo tôi thì nhanh biến đi chỗ khác.

Người được kêu là Dư Như Ngọc vội vàng cẩn thận đáp:

- Hải Đồng, bác trai nói Tu Chân Giới cao thủ như mây, chúng ta ở bên

ngoài cố gắng không nên đắc tội với người khác - Hừ Cô gái tên là Hải Đồng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về phòng mình, mặc kệ không hỏi tới người thanh niên bên cạnh.

Diệp Mặc không khỏi có chút buồn cười, người thanh niên mặt đen kia có khuôn mặt chữ điền, thoạt nhìn đôn hậu thành thật, lại có tên là Dư Như Ngọc, thật sự chưa nhìn ra y rốt cuộc nơi nào giống như ngọc đây, điều này thật sự có chút tức cười.

Mặc dù nói là nhà dưới, nhưng Diệp Mặc cũng rất hài lòng, ngoại trừ không có Tụ Linh Trận thì những thứ khác cũng tương đối đủ. Hơn nữa có thể do chung quanh khách sạn này có Tụ Linh Trận Pháp cho nên gian phòng của Diệp Mặc ở mặc dù không có Tụ Linh Trận, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy linh khí nơi này thật sự dư thừa.

Tiêu tốn tám viên linh thạch cũng đáng giá. Vốn dĩ Diệp Mặc không có ý định tu luyện, nhưng khi cảm thấy linh khí cũng không tệ, nên nhất thời nổi lên tâm tư tu luyện.

Hắn lập tức bố trí mấy trận pháp phòng ngự, lấy ra mấy viên Ích Nguyên Đan nuốt xuống, bắt đầu luyện hóa.

Diệp Mặc đã đạt tới tu vi Trúc Cơ tầng ba đỉnh phong, cho nên hắn không sử dụng Minh Nguyên Đan, bởi vì Minh Nguyên Đan chỉ có thể dùng một lần, Diệp Mặc quyết định ở Trúc Cơ trung kỳ mới sử dụng, như vậy sau khi hắn tăng cấp lên Trúc Cơ tầng bốn liền trong thời gian rất ngắn là có thể tăng lên Trúc Cơ tầng năm.

Động tĩnh tu luyện của Diệp Mặc rất lớn, cơ hồ linh khí có thể tạo thành lốc xoáy. Nhưng ở các khách sạn gần đây trong phường thị đều tụ tập rất nhiều tu sĩ cao cấp, hơn nữa họ cũng không muốn lãng phí thời gian tranh thủ tập trung tu luyện. Cho nên phía trên các khách sạn đều có linh khí tụ tập, Diệp Mặc ở trong đó mặc dù động tĩnh hơi lớn, nhưng cũng sẽ không khiến cho người khác đặc biệt chú ý.

Ba canh giờ sau, Diệp Mặc cảm giác kinh mạch huyệt đạo lần nữa mở rộng, tăng thêm một cấp bậc, sau khi một tiếng răng rắc rất nhỏ khó có thể nghe được vang lên, chân nguyên trong cơ thể hắn giống như các tế bào tách rời, nhanh chóng bành trướng.

Chân nguyên so với lúc trước cường đại hơn gấp đôi, khuếch tán đến các kinh mạch huyệt đạo của Diệp Mặc, rồi chậm rãi tụ tập trong đan điền.

Diệp Mặc trong lòng vui mừng, Trúc Cơ trung kỳ. Hắn không cần suy nghĩ liền lấy ra mấy chục viên linh thạch thượng phẩm đặt ở bên người, bắt đầu củng cố tu vi Trúc Cơ trung kỳ.

Đối với tu luyện, cho dù là lấy ra toàn bộ linh thạch, hắn cũng sẽ không đau lòng chút nào Thăng cấp lên Trúc Cơ trung kỳ, Diệp Mặc chẳng những cảm thấy tinh huyết bị thiêu đốt đã được bổ sung, hơn nữa thần thức còn có thể khuếch tán ra phạm vi hơn mười dặm.

Diệp Mặc đứng lên, quyết định đi tẩy rửa những thứ dơ bẩn trên người. Cũng không có nửa điểm buồn ngủ, thừa dịp rảnh rỗi, hắn lấy Cửu Biến ra, luyện hóa đơn giản một chút, sau đó ra khỏi phòng. Diệp Mặc vừa đi không xa thì nhìn thấy Dư Như Ngọc đang ngồi ở cửa phía xa kia, tựa hồ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Dường như không cần nghĩ, Diệp Mặc cũng đoán được Dư Như Ngọc vì cái gì lại ngồi ở cửa, nhất định là cô gái ngang ngược kia không cho anh ta vào.

Đối với Dư Như Ngọc, Diệp Mặc vẫn có chút hảo cảm, hắn lắc đầu, cảm giác mặc dù Hải Đồng người kia rất đẹp nhưng không nhất định có thể xứng với thanh niên mặt đen này.

- Anh Dư, nếu như anh không chê, có thể tới chỗ tôi nghỉ ngơi một đêm.

Diệp Mặc tới trước mặt Dư Như Ngọc, ôm quyền nói một câu, dù sao buổi tối hắn cũng tu luyện xong, cũng không có chuyện gì. Hơn nữa ấn

tượng của hắn về Dư Như Ngọc cũng không tệ. Liền lên tiếng mời.

Dư Như Ngọc thấy Diệp Mặc cố ý tới đây nói chuyện với y, không cách nào giả bộ không biết, không thể làm gì khác hơn là lúng túng đứng lên nói:

- Xin chào anh, hảo ý của anh, tôi cảm ơn, nhưng tôi bây giờ không thể đi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng không khuyên nữa, người khác thích hay không không phải chuyện của hắn. Chẳng qua khi hắn vừa muốn xoay người rời đi, chỉ thấy Dư Như Ngọc nói:

- Anh trai cũng tới tham dự buổi đấu giá sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi muốn tới đây một chút xem có Tinh Thần Sa, Tiệt Thổhay không. Còn nữa, tôia tên là Diệp Mặc, sau này trực tiếp gọi tôi là Diệp Mặc đi.

Diệp Mặc nhìn ra lai lịch của Dư Như Ngọc tựa hồ không tầm thường, hơn nữa hắn cũng không có ý định nói sai tên của mình, nơi này không phải là Tiểu Thế Giới, không phải bất luận kẻ nào cũng biết hắn. Dư Như Ngọc nghe Diệp Mặc nói xong, có chút giật mình nói:

- Tinh Thần Sa cùng Tiệt Thổ thượng đẳng, đều là đồ vật ngàn vàng khó cầu Dư Như Ngọc nói được phân nửa liền dừng lại, y cảm giác mình mới chỉ gặp Diệp Mặc hai lần, một vài lời không thể nói thẳng ra.

Diệp Mặc lại biết, Dư Như Ngọc đối với mình kình cẩn tất nhiên có quan hệ tới phẩm hạnh của y, nhưng trọng yếu hơn, đoán chừng là vì y nhìn không thấu tu vi của mình.

Diệp Mặc cười ha ha, nói:

- Tôi không cần Tinh Thần Sa thượng đẳng, tôi chỉ cần Tinh Thần Sa là

được, không quan tâm tới cấp bậc.

Tinh Thần Sa thượng đẳng dĩ nhiên giá trị liên thành, nhưng Diệp Mặc biết nếu là Tinh Thần Sa hạ đẳng thì giá tiền của nó căn bản là cách biệt giữa trời với đất so với thượng đẳng.

Thì ra là không hạn chế cấp bậc, Dư Như Ngọc chợt hiểu ra. Đều là Tinh Thần Sa, hạ đẳng tuy rằng cũng rất đáng giá, nhưng không phải là vật khó cầu.

Trong chốc lát, Dư Như Ngọc bỗng nhiên lấy ra một khối khoáng thạch to bằng nắm tay, đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Cái này là một khối Tinh Thần Sa hạ đẳngtôi trong khi tình cờ lấy được, không biết có hữu dụng với anh Diệp hay không?

Diệp Mặc chỉ vì thấy Dư Như Ngọc người này không tệ, nên hắn mới tới nói vài lời, nhưng hắn không nghĩ tới Dư Như Ngọc còn có Tinh Thần Sa. Cho dù là Tinh Thần Sa hạ đẳng cũng không phải là có thể dễ dàng lấy đươc, nếu không Diệp Mặc cũng không cần tới buổi đấu giá ở Phường thị Nam Sơn.

Nhận lấy Tinh Thần Sa từ trong tay Dư Như Ngọc, Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ. Hắn cẩn thận nhìn qua, quả nhiên là một khối Tinh Thần Sa hạ đẳng. Khối Tinh Thần Sa này tuy không lớn, nhưng đối với Diệp Mặc như vậy cũng đủ rồi.

Xác định khoáng thạch trong tay chính là Tinh Thần Sa, Diệp Mặc vội vàng cảm tạ nói:

- Đa tạ anh Dư, đây chính là món đồ mà tôi muốn có, xin anh ra giá.

Dư Ngọc thấy Tinh Thần Sa của mình vừa vặn Diệp Mặc cần tới, lập tức vui vẻ nói:

- Anh diệp, Tinh Thần Sa này là tôi vô tình có được. Vật này đối với tôi

mà nói không có bất kỳ tác dụng nào, nếu như anh Diệp cần tới, thì lấy đi, không nên nói tới chuyện tiền nong.

Diệp Mặc sững sờ một chút, hắn và Dư Như Ngọc bất quá đây mới là lần thứ hai gặp mặt mà thôi, nói là người xa lạ cũng không sai. Nhưng nếu như vậy, Dư Như Ngọc tại sao lại đưa Tinh Thần Sa cho mình. Đây thật sự là quá hào phóng Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Diệp Mặc, Dư Như Ngọc vội vàng mở miệng nói:

- Tôi vừa thấy anh Diệp liền có hảo cảm, hơn nữa anh Diệp tu vi sâu không lường được, bạn của tôi mạo phạm anh Diệp, anh Diệp không so đo, cho nên viên Tinh Thần Sa này đưa cho anh, hy vọng anh Diệp không nên từ chối.

Diệp Mặc nhất thời hiểu được, vốn là y nhìn không thấu tu vi của mình, sợ mình là tu sĩ Kim Đan. Lúc trước khi Hải Đồng nói mình là quỷ nghèo, y khẳng định mình nghe thấy, nhưng mình không so đo với Hải Đồng, điều này khiến cho Dư Như Ngọc cực kỳ cảm kích. Từ trong giọng điệu của Dư Như Ngọc, y tựa hồ có ý muốn kết giao với mình.

Diệp Mặc nghe Dư Như Ngọc nói vậy, vội vàng khoát tay nói:

- Anh Dư chỉ sợ nhìn lầm rồi, thật ra tu vi của tôi còn không bằng anh. Tinh Thần Sa này mặc dù là hạ đẳng nhưng nó có giá trị quá lớn, nếu như không trả tiền, tôi không thể nhận được.

Dư Như Ngọc lại càng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng chỉ lát sau, y lại càng khâm phục nói:

- Anh Diệp đừng nói tới chuyện tiền nữa, coi như là tôi kết giao người bạn như anh Diệp Trong lòng Dư Như Ngọc âm thầm giật mình, y mặc dù chỉ là Trúc Cơ tầng bảy nhưng có thể coi là người đã bước vào tu vi Kim Đan sơ kỳ, y có thể thấy được y không nhìn ra được bất kỳ dấu vết gì về tu vi của Diệp Mặc, có thể thấy biểu hiện của hắn tuyệt đối là phi thường giỏi, rất có thể là người tới từ một đại môn phái.

Thấy Dư Như Ngọc sống chết không chịu nhận lấy linh thạch, Diệp Mặc cũng không nói thêm nữa, trực tiếp thu lấy Tinh Thần Sa, dứt khoát lấy ra hai chiếc đẩu để ngồi, cùng Dư Như Ngọc ngồi trước cửa hàn huyên.

Trải qua một lần giới thiệu, Diệp Mặc mới biết được địa vị của Dư Như Ngọc thật sự không nhỏ. Y là đệ tử ngòng cốt của Thần Kiếm Môn một trong Tông Môn hàng năm sao, hơn nữa cha của y chính là tông chủ một thời của Thần Kiếm Tông, bây giờ là Thái Thượng Trưởng Lão của Thần Kiếm Tông.

Diệp Mặc không hỏi tới tu vi của cha y nhưng nếu là Thái Thượng Trưởng Lão của Tông Môn năm sao, tu vi ít nhất cũng phải là Nguyên Anh Đại viên mãn, thậm chí có thể là tu vi Hư Thần.

Mà cô gái Hải Đồng kia đến từ Song Tâm Cốc, cũng là Tông Môn năm sao. Lần này tại buổi đấu giá ở Phường thị Nam Sơn, hai vị trưởng bối đều đồng ý để cho Hải Đồng cùng Dư Như Ngọc ra ngoài rèn luyện, tới Phường thị Nam Sơn trước. Dĩ nhiên hàm nghĩa bên trong mặc dù Dư Như Ngọc không nói gì, nhưng Diệp Mặc hiểu được chính là trưởng bối hai bên có ý tứ thúc đẩy hai người.

Dư Như Ngọc này tới từ môn phái năm sao, là một người biết hạn chế hơn nữa lại không có nửa điểm kiêu ngạo. Điều này khiến cho Diệp Mặc nhớ lại thiếu chủ Thẩm Kiến Thanh của Tây Lưu Môn, cũng tới từ Tông Môn năm sao, tên đó thật sự rất kiêu ngạo. Nếu như không phải vì trọng sinh, mình và Lạc Ảnh sớm đã chết trong tay y, hơn nữa Thần Dược Môn cũng là do y tiêu diệt.

Vừa nghĩ tới Thẩm Kiến Thanh, trong lòng Diệp Mặc liền dâng lên sát ý vô tận.

- Dư Như Ngọc, anh có biết xấu hổ hay không? Lại dám kết giao với đồ bỏ đi như vậy, mặt mũi của tôi bị anh làm mất hết rồi.

Một thanh âm thanh thúy đầy vẻ bất mãn vang lên, Hải Đồng mang vẻ

mặt khinh thường đứng ở cửa, mà cửa phòng cô cũng đã mở ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 865

Mua Tố Đan Thảo

Diệp Mặc nói chuyện với Dư Nhu Ngọc mặc dù đã bố trí cách âm trận pháp, nhưng hai người nói chuyện với nhau, bất tri bất giác đã trôi qua nửa đêm, lúc này trời cũng đã sáng.

Dư Như Ngọc nghe lời nói của Hải Đồng, mặt liền biến sắc, y lập tức nói với Diệp Mặc:

- Thật xin lỗi, anh Diệp.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, nể mặt Dư Như Ngọc, nên hắn sẽ không nhiều lời với loại đàn bà điêu ngoa này. Hắn khoát tay nói - Anh Dư, là một người bạn, tôi tặng anh một câu, trong cuộc đời không thiếu cỏ thơm.

Nói xong, Diệp Mặc xoay người rời đi.

Những lời này của Diệp Mặc thông tục dễ hiểu, Dư Như Ngọc dĩ nhiên nghe hiểu, mà Hải Đồng lại càng nghe rõ, chẳng qua khi cô kịp phản ứng thì Diệp Mặc sớm đã đi mất.

Hải Đồng khuôn mặt đỏ bừng, nở nụ cười tức giận, cô mặc dù xem thường Dư Như Ngọc, nhưng bị người khác ngay trước mặt nói mình không đáng để được theo đuổi, với sự kiêu ngạo của cô, trong lòng dĩ nhiên vô cùng tức giận. Cô không tìm được Diệp Mặc để xả giận, nhấc chân tung một cước vào Dư Như Ngọc, đá thẳng vào ngực Dư Như Ngọc.

Dư Như Ngọc không dám tránh né, bị đạp văng ra xa mấy thước, rơi xuống bậc thang. Thần thức của Diệp Mặc nhìn thấy một màn này, âm thầm lắc đầu, tính nhẫn nại của Dư Như Ngọc này thật sự quá tốt.

Diệp Mặc lặng lẽ đeo Cửu Biến vào, hóa thành một bộ dáng trung niên, lúc này mới tới buổi đấu giá.

Buổi đấu giá ở Phường thị Nam Sơn thật sự không nhỏ, lúc Diệp Mặc tới buổi đấu giá đã thấy người ra người vào, vào tới bên trong lại càng chật chội không chịu nổi.

Lượng người vào buổi đấu giá không hạn chế, chỉ cần anh có linh thạch là được. Một ngàn linh thạch hạ phẩm là có thể vào. Tùy tiện chọn vị trí để ngồi. Nhưng mười ngàn linh thạch hạ phẩm liền có một chỗ ngồi bình thường. Trăm ngàn linh thạch hạ phẩm liền có một chỗ ngồi cao cấp, mà ba trăm ngàn linh thạch hạ phẩm liền có một chỗ ngồi xa hoa nhất.

Diệp Mặc bởi vì đồ vật ở trên thân không ít, hơn nữa cũng không có ý định khiến cho người khác chú ý, cho nên hắn dùng mười ngàn linh thạch hạ phẩm lấy một chỗ ngồi bình thường.

Chỗ ngồi tuy rằng bình thường, nhưng sau khi Diệp Mặc tiến vào cũng rất hài lòng. Bên trong chẳng những không gian không nhỏ, hơn nữa còn có thể thông qua trận pháp để thấy rõ sân đấu giá. Nhưng lại không có người phục vụ riêng, nếu như muốn một nữ tu phục vụ riêng, cũng phải là chỗ ngồi có giá thấp nhất là một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm.

Diệp Mặc dùng thần thức cẩn thận quét ra ngoài, phát hiện thần thức của hắn chỉ có thể nhìn thấy người ngồi trong đại sảnh, người bên trong chỗ ngồi riêng tư một người cũng không nhìn được. Hơn nữa Diệp Mặc còn phát hiện trận pháp ngăn chặn thần thức ở bình phong của chỗ ngồi một trăm ngàn linh thạch so với chỗ mình cao cấp hơn nhiều. Chỗ ngồi ba trăm ngàn linh thạch so với chỗ ngồi trăm ngàn linh thạch càng cao cấp hơn nhiều.

Phát hiện được vấn đề này, Diệp Mặc lập tức nghĩ tới, có phải ở bên trong đã bố trí thêm một trận pháp phòng ngự thần thức hay không. Tài nghệ về trận pháp của hắn tuyệt đối đã là trình độ đại sư, hơn nữa trên người hắn có đầy đủ tài liệu về trận pháp.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, một đạo thần thức cường hãn trực tiếp xuyên qua quét vào phòng của hắn. Đạo thần thức này quét qua hắn sau đó không ngừng lại, lập tức quét về phía khác.

Thần thức của người này thật lợi hại, ít nhất cũng là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng Diệp Mặc từ việc người này không chút cố kỵ quét qua phòng của người khác cũng biết được người này rất có thể đã là tu sĩ Hư Thần.

Vốn Diệp Mặc đang dodự, lập tức bắt tay vào bố trí trận pháp ngăn chặn thần thức. Hắn cũng không muốn động một chút lại bị người ta dùng thần thức quét một lần, nếu nói như vậy. Hắn không bằng mất một ngàn linh thạch lấy một chỗ ngồi ở đại sảnh.

Phần lớn trận kỳ Diệp Mặc đều có sẵn, chỉ cần thời gian một nén nhang, hắn đã bố trí xong một trận pháp phòng ngự thần thức đơn giản.

Trận pháp này mặc dù không có biện pháp che đậy thần thức của tu sĩ Hư Thần, nhưng Diệp Mặc tin tưởng, trận pháp phòng ngự thần thức này cộng thêm trận pháp vốn có, thần thức của tu sĩ Nguyên Anh không có biện pháp để tiến vào.

Mặc dù không có biện pháp để ngăn chặn thần thức của mọi người, bất quá Diệp Mặc biết tu sĩ Hư Thần mặc dù có cũng không quá nhiều. Diệp Mặc khẳng định nếu như cho hắn đủ thời gian, trận pháp này nói không chừng ngay cả thần thức của tu sĩ Hư Thần cũng có thể ngăn chặn.

Nhưng hiện tại buổi đấu giá đã bắt đầu, Diệp Mặc chỉ có thể tạm ngừng việc bố trí trận pháp. Hắn quyết định, lúc rảnh rỗi nhất định phải luyện chế thêm nhiều trận bàn. Nếu có trận bàn, hắn có thể trực tiếp lấy ra dùng, không cần phải bố trí trận pháp nữa.

Quả nhiên, Diệp Mặc vừa ngồi xuống, lại có mấy đạo thần thức quét tới, nhưng mấy đạo thần thức này đều không ngoại lệ bị trận pháp của hắn ngăn cản, không có một đạo nào có thể quét vào phòng của hắn. Nói cách khác, phòng của hắn mặc dù là mười ngàn linh thạch nhưng nói về trình độ an toàn

thì có thể sánh ngang với gian phòng ba trăm ngàn linh thạch, điều này khiến cho Diệp Mặc cực kỳ hài lòng.

Một thiếu phụ xinh đẹp chừng ba mươi chậm rãi đi tới đài đấu giá. Hướng về mọi người dưới đài cười, ôm quyền nói:

- Buổi đấu giá lần này là Phường thị Nam Sơn chúng ta cử hành, do hai vị tiền bối Vũ - Mẫn cùng ta chủ trì, ta tên là Lưu Đạm, hy vọng mọi người có thể thấy được vật phẩm mình vừa lòng trong buổi đấu giá. Đồng thời, buổi đấu giá lần này chỉ được sử dụng linh thạch trung phẩm, xin mọi người khi báo giá hãy dùng linh thạch trung phẩm để báo giá. Tốt lắm, không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, buổi đấu giá của Phường thị Nam Sơn hiện tại bắt đầu.

Diệp Mặc lại chú ý tới thiếu phụ này, thoạt nhìn mặc dù chỉ chừng ba mươi tuổi, nhưng tu vi của cô ta ít nhất cũng là Kim Đan hậu kỳ. Trang phục yêu mị của cô ta khiến cho Diệp Mặc nhớ tới Mộng Lam đã từng gặp ở Tiểu Thế Giới, hai người phụ nữ đều là chủ trì đấu giá, đều yêu mị như nhau. Mà ở phía sau cách cô ta không xa là hai ông lão, hẳn là hai vị tiền bối Vũ - Mẫn mà cô ta đã nói, Diệp Mặc không dám sử dụng thần thức để quan sát, nhưng bằng vào khí thế cũng biết hai vị này tu vi ít nhất cũng là tu sĩ Nguyên Anh.

Phường thị Nam Sơn quả nhiên thực lực vô cùng cường hãn, tùy tiện lấy ra một người có thể ngay tức khắc giết hắn tại chỗ.

Diệp Mặc không sử dụng được thần thức quét qua các phòng khác, hắn biết những tu sĩ trong này không cần nhìn, sẽ không có người kém hơn hắn.

Lưu Đạm nhẹ nhàng gõ chiếc chùy pháp khí trong tay, nói:

- Các vị, phía dưới muốn đấu giá một món là một khối Canh Thiết Tinh, giá khởi điểm là mười ngàn linh thạch trung phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn linh thạch.

Nói xong Lưu Đạm chỉ về phía đặt Canh Thiết Tinh, to khoảng tầm hai

nắm tay. Diệp Mặc nhìn, trong lòng thầm than, mình từ Tiểu Thế Giới mua được Canh Thiết Tinh to bằng chậu rửa mặt, mà chỉ cần dùng một chút vàng, nhưng khi tới nơi này lại cần nhiều linh thạch như vậy.

Canh Thiết Tinh được sử dụng khắp nơi, chẳng những có thể luyện chế pháp khí, hơn nữa rất nhiều linh khí cùng pháp bảo đều sử dụng Canh Thiết Tinh, một khối Canh Thiết Tinh này rất nhanh đã bị người ta mua với giá mười lăm ngàn linh thạch.

Vật đấu giá kế tiếp chính là hai món linh khí, giá khởi điểm đều là năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm, cuối cùng được mua với giá một trăm ngàn linh thạch. Diệp Mặc âm thầm cảm thấy may mắn khi cướp được giới chỉ của Lý Trường Sinh, nếu không một chút của cải của hắn căn bản không có tư cách tham gia buổi đấu giá này.

Sau khi một quyển tu chân công pháp linh cấp nhị phẩm được bán ra với giá năm trăm ngàn linh thạch trung phẩm, không khí của toàn trường ngày càng tăng cao. Diệp Mặc lúc này mới hiểu được hắn thấy may mắn quá sớm. Linh thạch trên người hắn tổng cộng chỉ có hơn hai triệu linh thạch trung phẩm. Trong đó, linh thạch hạ phẩm nhiều nhất, có hơn mười triệu, mà linh thạch trung phẩm có một triệu, cộng lại còn không tới ba triệu linh thạch trung phẩm.

Lúc này Diệp Mặc chỉ có thể mong đợi vạn nhất có Tiệt Thổ, giá tiền không nên quá cao, nếu không hắn căn bản không mua nổi.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Hiện tại, đồ vật được đấu giá chính là một trong bốn đồ vật nóng nhất đêm nay của chúng ta, có bằng hữu có thể đoán được, đúng rồi, chính là một gốc Tố Đan Thảo, giá khởi điểm là một triệu linh thạch trung phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười ngàn linh thạch, Thanh âm Lưu Đạm vừa hạ xuống, hiện trường chấn động, không khí dâng cao. Diệp Mặc chỉ có thể âm thầm thở dài, tài sản của hắn căn bản không có tư cách tham gia tranh đấu. Tố Đan Thảo là dược liệu chủ yếu để luyện chế Bồi Chân Đan, trân quý

dị thường, căn bản là tinh phẩm linh thảo cấp năm.

Bồi Nguyên Đan là đan dược sử dụng cho tu sĩ Trúc Cơ viên mãn thăng cấp lên Kim Đan, dĩ nhiên còn có vài loại đan dược cho Kim Đan, nhưng Bồi Chân Đan không thể nghi ngờ là đứng đầu danh sách, khó khăn duy nhất chính là để luyện chế ra Bồi Chân Đan cần phải là linh đan sư cấp bảy, nói cách khác, cho dù là người bình thường có được Tố Đan Thảo, cũng không nhất định có thể có được Bồi Chân Đan.

Tuy linh đan sư cấp bảy và linh đan sư cấp sáu chỉ kém nhau một cấp, nhưng một cấp này có người cả đời không cách nào vượt qua. Cho nên linh đan sư cấp sáu mặc dù ít nhưng các đại môn phái căn bản đều có. Nhưng linh đan sư cấp bảy, tương đối mà nói thì rất hiếm.

Diệp Mặc là một linh đan sư cấp sáu, nhưng Nhan Tranh đã đối xử với hắn vô cùng khách khí cùng lưu tâm, nếu như y biết Diệp Mặc hiện tại đã có thể luyện chế linh đan cấp tám thậm chí là cấp chín, vậy y tuyệt đối sẽ đầu tư toàn bộ cho Diệp Mặc.

Luyện Đan Sư cấp sáu ở Tiên Bảo Lâu thật sự không thiếu, nhưng Luyện Đan Sư cấp bảy lại không nhiều lắm. Nhan Tranh đầu tư cho Diệp Mặc, một phần đương nhiên vì Diệp Mặc là một linh đan sư cấp sáu, có thể giảm bớt áp lực về đan dược ở Tiên Bảo Lâu. Nhưng trọng yếu hơn là do Diệp Mặc chừng ba mươi đã là linh đan sư cấp sáu, sau này hắn rất có thể tiến tới trình độ cao hơn, cho dù là Đan Vương cũng không nhất định có được thành tựu như vậy Chính là trong chốc lát, giá của Tố Đan Thảo đã lên tới một triệu rưỡi linh thạch. Diệp Mặc căn bản không báo giá, hắn biết tài lực của hắn căn bản không thể cạnh tranh mua gốc Tố Đan Thảo này được.

Tham gia buổi đấu giá có rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ, nhưng những người tăng giá đều là một vài tu sĩ Kim Đan, thậm chí là tu sĩ Nguyên Anh. Bọn họ dĩ nhiên không mua cho mình, mà cho người bên cạnh, hoặc mua về cho môn phái.

Phải biết rằng một môn phái nếu như có nhiều hơn một tu sĩ Kim Đan,

như vậy có thể nói thực lực của môn phái này tăng lên một cấp bậc nhỏ.

Mà một gốc Tố Đan Thảo nếu như vô tình gặp Luyện Đan Sư cao minh, thậm chí có thể luyện chế ra sáu viên Bồi Chân Đan, sáu viên Bồi Chân Đan đấy, nói cách khác ít nhất cũng có thể sinh ra hai đến ba tu sĩ Kim Đan, thậm chí sinh ra sáu tu sĩ Kim Đan cũng không phải không thể.

- Hai triệu.

Một thanh âm báo giá khàn khàn vang lên, khiến cho toàn hội trường yên lặng.

Buổi đấu giá tới hiện tại, lần đầu tiên vang lên thanh âm đột phá hai triệu linh thạch, có thể thấy được trình độ trân quý của gốc Tố Đan Thảo kia.

Diệp Mặc men theo thanh âm khàn khàn đó, cẩn thận sử dụng thần thức quét tới, hắn phát hiện ra người ra giá hai triệu kia lại là người giống như hắn, cũng ngồi ở chỗ ngồi có giá thấp nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 866

Không Đủ Linh Thạch

Hơn nữa, từ thanh âm khàn khàn này, Diệp Mặc có thể nghe ra, người này ít nhất cũng là một cô gái có tuổi không nhỏ, mặc dù chỗ ngồi của cô gái này chỉ là mười ngàn linh thạch, nhưng dù sao vẫn có thể phòng ngừa được đa số thần thức của tu sĩ Kim Đan, với tu vi hiện tại của Diệp Mặc trước mắt vẫn không thể quét vào trong.

Tố Đan Thảo giá cả từ triệu rưỡi linh thạch liền tăng lên hai triệu linh thạch, biên độ này rất lớn đấy, hơn nữa cái giá này đã tới giá cực hạn của Tố Đan Thảo. Trong nhất thời không ai báo giá nữa, cuối cùng để cho cô gái báo giá hai triệu linh thạch lấy được một gốc Tố Đan Thảo này.

Diệp Mặc trong lòng có chút tiếc nuối, hắn tiếc không phải là không mua được Tố Đan Thảo, mà là không biết được người mua Tố Đan Thảo là ai. Nếu như hắn biết người này, nói không chừng có thể thương lượng với người đó, chính mình giúp nga đó luyện chế Bồi Chân Đan, thu về một nửa thù lao.

Sau khi trải qua một hồi đấu giá Tố Đan Thảo sôi động, đồ vật đấu giá kế tiếp cũng rất bình thường, hội trường dần dần lắng xuống.

- Vật đấu giá tiếp theo là một chiếc ghề ngồi không có tên, cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào biết được chiếc ghế này là nguyên liệu gì. Ta cũng chỉ có thể nói cái này rất có thể là một dị vật, hy vọng người mua có vận may. Nếu là rời khỏi tay, chúng tôi sẽ không phụ trách. Chiếc ghế này giá khởi điểm là một trăm ngàn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười ngàn Lưu Đạm đem một chiếc ghế đặt trên bàn đấu giá, chiếc ghế này vừa dày vừa cồng kềnh.

Nhưng Diệp Mặc lại thiếu chút nữa kích động đứng lên, khi Lưu Đạm lấy chiếc ghế kia ra, ụ đá trong giới chỉ của hắn rung động không dứt, hiển nhiên là cảm ứng được chiếc ghế ở trên bàn đấu giá kia. Một đồ vật không biết tên lại có giá khởi điểm là một trăm ngàn linh thạch. Hiện trường trở nên yên tĩnh. Cho dù là linh thạch của tu sĩ Nguyên Anh cũng không có nhiều như vậy, không ai vô duyên vô cớ lấy ra một trăm ngàn linh thạch để mua một thứ đồ vật không biết tên này.

Bọn họ cũng sẽ không cho rằng người khác nhìn lầm, phải biết rằng Phường thị Nam Sơn có thực lực cường hãn thế nào. Tu sĩ Hư Thần không chỉ một vị. Thực lực mạnh mẽ như vậy sao có thể nhìn nhầm được?

- Một trăm mười ngàn linh thạch.

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc có người báo giá. Y tăng thêm mười ngàn linh thạch.

Lưu Đạm mặc dù nói rất rõ ràng, nhưng nghe thấy chỉ có một người ra giá một trăm mười ngàn linh thạch, trong lòng vẫn có chút thất vọng. Tuy rằng biết rõ vật này rất khó bán được với giá cao, nhưng chuyện này cũng không nhất định, vạn nhất có người nhận ra đây là vật gì, cho dù là bán ra với cái giá trên trời cũng không phải là không thể.

- Một trăm ba mươi ngàn.

Thật giống như bởi vì có người mở đầu, nên người thứ hai báo giá trực tiếp tăng lên một trăm ba mươi ngàn.

Hai người này vừa báo giá, hiện trường giống như mặt hồ bị ném đá, tất cả bắt đầu đấu giá.

- Một trăm năm mươi ngànlinh thạch.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

- Một trăm bảy mươi ngànlinh thạch.

…

Chỉ một lát sau, giá tiền đã tăng tới hai trăm ngàn. Diệp Mặc trong lòng âm thầm sốt ruột. Hắn chỉ sợ người khác đoạt mất vật này, mắt thấy giá tiền đã ngày càng cao, Diệp Mặc biết hắn nhất định phải báo giá rồi.

Những người báo giá kia tựa hồ có ý muốn có được thứ đồ vật mà người khác nhìn không ra, đem về nhìn xem một chút. Giống như vật này nếu tới tay mình, nhất định sẽ được nhận ra.

- Năm trăm ngàn linh thạch.

Diệp Mặc trực tiếp từ hai trăm hai mươi ngàn linh thạch lên tới năm trăm ngàn. Hắn muốn lặp lại giống như người vừa mua Tố Đan Thảo.

Nhưng Diệp Mặc vì quá nóng lòng nên đã quên rằng, hắn càng khẩn cấp như vậy, người khác lại càng cho rằng vật này rất tốt.

- Sáu trăm ngàn linh thạch.

Sau khi Diệp Mặc báo giá xong, chỉ lát sau đã có người ra một cái giá mới sau Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, hắn biết mình nóng lòng rồi, buổi đấu giá này toàn là những người có tiền tới, hắn mặc dù không tính là một người không có tiền, nhưng linh thạch của hắn so với người khác thật sự không tính là nhiều.

Sáu trăm ngàn linh thạch để mua một ụ đá không biết tên, hiện trường trở nên yên tĩnh. Nhưng Diệp Mặc lại ngừng báo giá, hắn biết lúc này không phải lúc ra giá, hắn nhất định phải khiến cho mọi người ở đây tỉnh táo lại.

Lưu Đạm không nghĩ tới cái ụ đá này lại được người ta ra giá tới sáu trăm ngàn linh thạch, nhất thời có chút kích động, cô ta nâng ụ đá lên một chút, sau đó nở nụ cười xinh, nói:

- Chiếc ghế không biết tên này đã có người ra giá tới sáu trăm ngàn, có thể thấy được người ra giá đã nhận ra đây là một bảo bối. Mặc dù tôi cũng muốn người đó xuất hiện để nói ra đây là vật gì nhưng tôi cũng biết điều này không thực tế.

Khi Diệp Mặc đang căm tức những lời nói của cô ta, thì lời nói của cô ta lại thay đổi:

- Tốt lắm, nếu có một người nhận ra đây là bảo bối gì, rất có thể có người thứ hai nhận ra. Giá hiện tại là sáu trăm ngàn, có ai ra giá cao hơn không? Phải biết rằng bảo bối chỉ có một, nếu để người khác mua, cơ hội sẽ mất đi Mặc dù Diệp Mặc rất tức giận đối với sự mê hoặc của Lưu Đạm, nhưng vẫn dừng lại một hồi lâu, Lưu Đạm mới kêu lên:

- Sáu trăm ngàn lần thứ nhất, có ai tăng giá hay không? Sáu trăm ngàn lần …

Chưa đợi Lưu Đạm nói hết câu, lại có người kêu lên:

- Bảy trăm ngàn.

Một lần tăng giá một trăm, hiển nhiên rất có thể do lời nói vừa rồi của Lưu Đạm đã có tác dụng, đã có người cho rằng vật này là một thứ đồ tốt.

- Bảy trăm năm mươi ngàn.

- Tám trăm ngàn Một vòng đấu giá mới rất nhanh đã tăng giá tiền lên một triệu, cái giá này khiến cho tâm của Diệp Mặc trở nên lạnh như băng.

Nếu như nói Diệp Mặc không quá để ý tới Tố Đan Thảo thì ụ đá này, Diệp mặc thật sự vô cùng lưu tâm. Bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được, cái ụ đá của mình rất không tầm thường, nếu như hắn không thể mua được ụ đá trong tay Lưu Đạm, hắn nhất định sẽ vô cùng tiếc nuối.

Sau khi giá tiền tăng lên một triệu, lại dừng lại, phải biết rằng cho dù là lấy về nghiên cứu thì một triệu tuyệt đối không phải là một cái giá thấp.

Lưu Đạm đối với những lời nói mê hoặc của mình rất hài lòng, cô không nghĩ tới chiếc ghế một trăm ngàn này lại bị lời nói miễn cưỡng của mình tăng lên thành một triệu, điều này khiến cho cô càng muốn biết chiếc ghế này rốt cuộc bán được với giá bao nhiêu tiền.

- Đã có người ra giá một triệu, có thể thấy được đây thật sự là một đồ vật không tệ, đáng tiếc, tôi lại không biết. Tốt, một triệu lần thứ nhất, có ai ra giá cao hơn không? Nếu như không có ai, vậy chiếc ghế này sẽ không còn liên quan tới bạn nữa…

Lưu Đạm không hổ là một người chủ trì của buổi đấu giá, cố gắng tận lực mê hoặc người khác tăng giá.

- Một triệu lẻ mười ngàn.

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn còn hơn hai triệu linh thạch, bất luận thế nào, không tới cuối cùng hắn sẽ không buông tay.

- Một triệu hai trăm ngànNgười vừa ra giá một triệu linh thạch tựa hồ có chút không vừa ý, một lần liền tăng lên hai trăm ngàn.

Diệp Mặc phóng xuất thần thức, nhưng người ra giá một triệu hai trăm ngàn kia lại ở trong chỗ ngồi một trăm ngàn linh thạch, thần thức của hắn căn bản không xuyên qua được.

Khi thần thức của Diệp Mặc phóng ra ngoài, đồng thời hơn mười luồng thần thức từ bốn phương tám hướng bắn về phía Diệp Mặc, tựa hộ cũng muốn nhìn xem người ra giá hơn một triệu để mua ụ đá này rốt cuộc như thế nào. Nhưng khiến cho những tu sĩ kia giật mìnhcùng rung động chính là người tu sĩ này mặc dù ngồi ở chỗ ngồi cấp thấp nhất, nhưng thần thức của bọn họ đều không thể quét vào trong.

- Một triệu hai trăm mười ngàn Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi, liền tăng thêm mười ngàn - Một triệu ba trăm ngàn.

Người nọ hiển nhiên là tức giận, lại đem giá tiền tăng lên một trăm ngàn

- Một triệu ba trăm ngàn mười ngànDiệp Mặc lại tăng thêm mười ngàn -Một triệu năm trăm ngàn - Một triệu năm trăm mười ngàn …

Toàn trường trở nên yên tĩnh quỷ dị, vì một chiêc ghế không biết tên, hai tu sĩ tựa hồ đã tức giận. Mà Diệp Mặc mỗi lần đều tăng lên mười ngàn, tựa hồ giống như muốn khiêu khích lửa giận của đối phương.

Thậm chí người chủ trì Lưu Đạm càng không cần thêm mắm thêm muối, điều mà cô ta phải làm chính là ngồi nghe Diệp Mặc cùng một gã tu sĩ khác đấu giá mà thôi.

Khi Diệp Mặc kêu lên hai triệu năm trăm mười ngàn, rốt cuộc tên tu sĩ kia đã hoàn toàn cuồng bạo, y tức giận hừ một tiếng nói:

- Ba triệu, nếu như mày lại tăng giá, vậy cái ụ đá này ngươi lấy đi. Phí Tứ Giang của Ẩn Kiếm Môn sẽ rất vui mừng nhường cho mày ụ đá này.

Diệp Mặc trở nên trầm mặc, hắn dĩ nhiên không phải bị tên Phí Tứ Giang kia uy hiếp, mà linh thạch mà hắn có không tới ba triệu. Nếu có ba triệu linh thạch, hắn nhất định không chút do dự tăng thêm mười ngàn linh thạch, lấy ụ đá này về. Mà hiện tại hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn đồ vật mình muốn tiến vào túi của tên Phí Tứ Giang kia, trong lòng càng buồn bực hơn.

Thời điểm cần tăng tu vi lên, Diệp Mặc đồng dạng cảm thấy tầm quan trọng của linh thạch. Mặc dù hắn so với những tu sĩ đồng cấp cũng coi là một người tương đối có tiền, một chút linh thạch này đối với hắn cũng không có tác dụng gì.

Liên tiếp hai đồ vật hắn muốn đều bị người khác mua đi, trong lòng hắn cực kỳ không thoải mái.

Thấy Diệp Mặc không ra giá tiếp, rất nhiều người cho rằng Diệp Mặc sợ Phí Tứ Giang, bởi vì thực lực của Ẩn Kiếm Môn của Tông Môn bốn sao rất cường hãn, mơ hồ có thể sánh ngang với Tông Môn năm sao.

Mặc dù mua được chiếc ghế này, nhưng Phí Tứ Giang vẫn rất khó chịu,

y vì chiếc ghế này dùng hơn gần hai triệu linh thạch, nhưng điều này đều là do Diệp Mặc ban tặng. Y quyết định một khi buổi đấu giá kết thúc nhất định phải dạy dỗ cái tên không biết trời cao đất rộng này một chút.

Diệp Mặc mặc dù không có được chiếc ghế, nhưng hắn đã biết được Phí Tứ Giang người mua chiếc ghế là người của Ẩn Kiếm Môn, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, một khi có thực lực, nơi phải tới đầu tiên chính là Ẩn Kiếm Môn, cái ụ đá này hắn nhất định phải lấy được.

Một chiếc ghế không biết tên cư nhiên lại bán được với giá ba triệu linh thạch trung phẩm, điều này Lưu Đạm cũng không nghĩ tới. Đây là giá tiền cao nhất cho tới hiện tại của buổi đấu giá.

Diệp Mặc cũng rất căm tức, buổi đấu giá đã tiến hành một ngày, hắn thứ gì cũng không có được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 867

Thanh Hậu Bối Đao Loang Lổ Vết Gỉ

Hiển nhiên Lưu Đạm không để ý tới suy nghĩ của Diệp Mặc, liền lấy ra một quyển công pháp không trọn vẹn, nói:

- Đây là một quyển đao kỹ, tên là Huyễn Vân, nhưng lại không trọn vẹn, chỉ còn lại một phần ba, trước mắt cấp bậc không rõ.

- Huyễn Vân?

Diệp Mặc vừa nghe tới hai chữ này liền nhớ tới Huyễn Vân Đao Pháp của Lý gia. Hắn từ trong miệng Lý Bách Sâm cùng Lý Trường Sinh biết được Huyễn Vân Đao Pháp của Lý gia gồm sáu chiêu, chẳng lẽ Huyễn Vân này chính là Huyễn Vân Đao Pháp của Lý gia.

Nếu như là Huyễn Vân Đao Pháp của Lý gia, hắn có lấy được cũng không có chỗ dùng. Ban đầu sau khi giết Lý Trường Sinh, còn lấy được một cái ngọc giản, phía trên ghi là Huyễn Vân Đao Pháp của Lý gia. Lúc ấy hắn ngay cả nhìn cũng không có tâm tình nhìn, liền ném vào nhẫn trữ vật, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được Huyễn Vân đao kỹ.

Lưu Đạm lại nói tiếp:

- Nhưng tiếc là bản đao kỹ này chỉ còn lại một phần ba cuối cùng, trước mắt không cách nào tu luyện. Giá khởi điểm là hai mươi ngàn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn.

Diệp Mặc nghe xong lại giật mình, chẳng lẽ Huyễn Vân Đao Pháp của Lý giá vốn dĩ không phải xuất phát từ Lý gia? Mà tới từ chỗ khác? Hơn nữa Huyễn Vân Lục Đao của Lý gia cũng không hoàn hảo, cộng thêm bản thiếu

trong tay Lưu Đạm mới thật sự là Huyễn Vân Đao Pháp sao?

Sự lợi hại của Huyễn Vân Đao Pháp Diệp Mặc là người hiểu rất rõ, không kém Tam Sinh Kiếm Quang của hắn chút nào. Đặc biệt là khi Lý Bách Sâm thi triển ra chiêu thức khiến cho đao khí bay lên thành lốc xoáy kia, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, nếu như không phải Diệp Mặc có Tam Sinh Kiếm Quang, hắn thật sự không nhất định sẽ đỡ nổi. Chỉ bởi vì không phải là kiếm kỹ mà là đao kỹ nên mới khiến cho Diệp Mặc có hứng thú.

- Hai mươi mốt ngàn linh thạch.

Diệp Mặc trực tiếp báo giá, hắn rất muốn biết Huyễn Vân đao kỹ này có phải có quan hệ với Huyễn Vân Lục Đao mà hắn lấy được hay không, nếu quả thật là một bản đao kỹ, tổ hợp lại một chỗ, uy lực có thể tăng lên trên diện rộng hay không.

Phần lớn tu sĩ ở đây đều là tu kiếm. Mặc dù cũng có người chuyên về đao pháp nhưng so với tu luyện về kiếm thì đã ít lại càng ít. Hơn nữa bản đao kỹ này không trọn vẹn, không thể tu luyện phần phía sau, cho nên sau khi Diệp Mặc báo giá không còn ai báo giá nữa. Hoặc là có người biết được thói quen của Diệp Mặc. Hắn khi báo giá đều chỉ thêm một chút, cho dù là người thêm một triệu, nói không chừng hắn sẽ lập tức báo ra một triệu lẻ một ngàn Sau khi thông báo ba lần, bản Huyễn Vân đao kỹ rơi vào trong tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc lấy được Huyễn Vân đao kỹ trước tiên xem xét nội dung bên trong, khi Diệp Mặc nhìn thấy Huyễn Vân Tam Đao cuối cùng trong lòng nhất thời mừng rỡ. Bỏ ra hơn hai mươi ngàn linh thạch thật sự quá đáng giá, bản đao kỹ không trọn vẹn này cùng với Huyễn Vân Lục Đao hắn lấy được căn bản là cùng một đao kỹ.

Tên gọi thật sự hẳn là Huyễn Vân Cửu Đao, mà Diệp Mặc mơ hồ cảm giác được, một khi hắn dung hợp toàn bộ Huyễn Vân Cửu Đao, lực chiến đấu sẽ tăng lên một trình độ tương đối kinh khủng. Sự lợi hại của Huyễn Vân

Cửu Đao không phải là Huyễn Vân Lục Đao có thể so sánh, Huyễn Vân Lục Đao của Lý gia thậm chí không bằng một phần mười cũng.

Lấy được Huyễn Vân Cửu Đao, nỗi buồn bực vừa rồi của Diệp Mặc trở thành hư không. Hắn cảm giác Huyễn Vân Cửu Đao này sẽ cho hắn một sự kinh hỉ cực lớn.

Phi kiếm của hắn cấp bậc quá thấp, sau khi Diệp Mặc có được Huyễn Vân Cửu Đao, đã có ý nghĩ muốn một thanh Kim Đao thượng hạng.

Vật phẩm kế tiếp đối với Diệp Mặc cũng không có lực hấp dẫn nào. Ngay cả linh thảo cùng khoáng thạch mà tu sĩ Nguyên Anh cần cũng xuất hiện. Nhưng Diệp Mặc biết những thứ đó vốn không phải là đồ vật mà hắn có thể mua được. Hơn nữa càng về sau đồ vật càng quý, nếu như không phải vì Tiệt Thổ thì Diệp Mặc đã sớm ra ngoài.

Trong thời gian này Diệp Mặc xuất thủ hai lần, lại mua mười gốc cây linh thảo cấp bốn Dẫn Lan Hoa. Sở dĩ mua Dẫn Lan Hoa là bởi vì Diệp Mặc muốn luyện chế Duẫn Ích Đan, mà Dẫn Lan Hoa là một dược liệu phụ trợ của Duẫn Ích Đan. Linh thảo cấp bốn cùng linh thảo cấp năm giá tiền xê xích quá lớn, Diệp Mặc mua Dẫn Lan Hoa cũng chỉ xài mấy chục ngàn linh thạch mà thôi.

Khi Diệp Mặc nghĩ rằng còn phải đợi thêm một hai ngày nữa thì Lưu Đạm lại lấy ra Tiệt Thổ, nói:

- Các vị, hiện tại vật phẩm tiến hành đấu giá là một khối Tiệt Thổ. Mọi người đều biết Tiệt Thổ là đồ tốt khi bố trí trận pháp, hơn nữa rất nhiều người đều dùng Tiệt Thổ để luyện khí, dĩ nhiên tác dụng cụ thể tôi nghĩ những người đang ngồi ở đây còn hiểu rõ hơn tôi. Đây là một khối Tiết Thổ cấp thấp, nhưng cũng là một tài liệu tương đối khan hiếm, cho dù là cấp thấp, độ trân quý của nó không cần tôi nhiều lời. Hiện tại giá khởi điểm của khối Tiệt Thổ này là ba trăm ngàn linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười ngàn, bằng hữu nào muốn xin mau chóng xuất thủ - Năm trăm ngàn.

Cơ hồ Lưu Đạm vừa dứt lời, Diệp Mặc đã nghe thấy Phí Tứ Giang của Ẩn Kiếm Môn báo giá.

- Năm trăm mười ngàn.

Diệp Mặc không cần suy nghĩ lập tức báo ra giá tiền năm trăm mười ngàn, tên Phí Tứ Giang của Ẩn Kiếm Môn kia đã mua mấy thứ đồ, Diệp Mặc đoán rằng y đã tiêu tốn gần năm sáu triệu linh thạch trung phẩm. Mình mặc dù mua hai thứ đồ nhưng tổng cộng tiêu phí chưa tới một trăm ngàn, hắn hiện tại còn có hai triệu chín trăm ngàn linh thạch Khi thanh âm báo giá của Diệp Mặc vang lên, rất nhiều người ở đây đều ngây ngẩn cả người, vừa rồi bọn họ đã nghe thấy Diệp Mặc cùng Phí Tứ Giang vì ụ đá mà cạnh tranh một phen. Cuối cùng khi Phí Tứ Giang nói ra gia môn, khiến cho Diệp Mặc sợ, lúc đó mới rời khỏi cuộc cạnh tranh.

Nhưng hiện tại xem ra thật sự mọi việc cũng không phải như vậy, người báo giá năm trăm mười ngàn biết rõ là Phí Tứ Giang báo giá, nhưng hắn vẫn tăng thêm mười ngàn, bởi vậy có thể thấy được chỉ cần là Phí Tứ Giang tăng giá, hắn nhất định sẽ tăng giá.

Lúc này tất cả mọi người đều hiểu được, Diệp Mặc vốn dĩ không sợ thân phận của Phí Tứ Giang mà vì khiến cho Phí Tứ Giang tiêu tốn nhiều tiền, nói không chừng hai người bọn họ từng có quan hệ. Diệp Mặc cùng Phí Tứ Giang vừa ra tay liền trên con số triệu linh thạch, hai người bọn họ bắt đầu cạnh tranh, rất nhiều người đều rút lui. Thậm chí một vài người muốn báo giá cũng không báo nữa, Tiệt Thổ mặc dù trân quý đấy dù sao cũng là một khối Tiệt Thổ cấp thấp, hơn nữa Tiệt Thổ chỉ có thể dùng trên phương diện bày trận, cho dù là luyện khí cũng rất ít người dùng. Nói cách khác, nếu như không bố trí trận pháp, có được vật này căn bản cũng không có chỗ dùng.

Diệp Mặc báo giá khiến cho sắc mặt của Phí Tứ Giang tức giận tới xanh mét, y không lâu trước đó còn tưởng rằng Diệp Mặc sợ y, mặc dù mua một ụ đá tốn không ít linh thạch, nhưng dù sao thể diện vẫn có. Nhưng hiện tại xem ra, chính mình thực sự là một chú hề, người kia nhiều lần ra giá thêm mười ngàn căn bản đang đùa bỡn y, khiến cho y coi tiền như rác xuất ra nhiều linh

thạch mà thôi. Nói không chừng lúc này người kia đang châm chọc y là người ngu ngốc - Rất tốt, sáu trăm ngàn.

Thanh âm của Phí Tứ Giang lạnh như băng, chỉ cần không phải thằng ngốc cũng có thể thấy y đã nổi giận lần nữa.

- Sáu trăm mười ngàn Thanh âm của Diệp Mặc vẫn bình thản vô cùng, Phí Tứ Giang tức giận hắn, hắn sao có thể không căm tức giống Phí Tứ Giang. Đồ vật chính mình cần, y mỗi lần đều tranh với mình.

Mọi người ở đây nghe Diệp Mặc tăng giá lần nữa, cũng đột nhiên nghĩ tới, quả nhiên là vậy, hai người này nhất định từng có quan hệ nếu không tên tu sĩ kia không thể mỗi lần tăng giá đều là mười ngàn linh thạch - Bảy trăm ngàn -Bảy trăm ngàn mười ngàn.

-Tám trăm ngàn trăm ngàn mười ngàn -Tám trăm ngàn mười ngàn Toàn bộ buổi đấu giá đều là thanh âm đấu giá của Diệp Mặc cùng Phí Tứ Giang, chỉ cần Phí Tứ Giang tăng giá, Diệp Mặc cũng đều từ giá tiền mà y báo ra tăng thêm mười ngàn. Những người khác đều là xem trò vui, bọn họ hiểu được đây không phải là tranh nhau Tiệt Thổ, điều này hiển nhiên là hai tu sĩ đã bị chọc giận.

Nhưng Diệp Mặc biết, hắn không phải là tranh hơn thua, hắn không có thời gian rảnh rỗi, nếu như không phải bởi vì Tiệt Thổ, hắn cũng sẽ không cùng Phí Tứ Giang này dong dài hồi lâu.

- Tốt, tốt, rất tốt.

Khi Diệp Mặc đem giá tiền tăng lên một triệu lẻ mười ngàn, Phí Tứ Giang nghiến răng nghiến lợi nói mấy chữ, sau đó cũng không tăng giá nữa.

Cho tới khi Lưu Đạm nói ba lần một triệu lẻ mười ngàn, Tiệt Thổ trở thành đồ của Diệp Mặc, mọi người mới phản ứng lại, đây là đấu giá chứ không phải là tranh hơn thua.

Giá cả của Tiệt Thổ dao động rất lớn, thời điểm cần tới anh bỏ ra mấy

triệu cũng rất bình thường, nếu không chính là vài trăm ngàn linh thạch, nói không chừng anh sẽ lỗ. Diệp Mặc có thể tốn một triệu lẻ mười ngàn linh thạch để mua Tiệt Thổ, không thể nói là vận rủi. Phần lớn đều phụ thuộc vào giá thầu của Phí Tứ Giang, nếu không buổi đấu giá lớn như vậy, nhất định sẽ có đông đảo tu sĩ bố trí trận pháp, Tiệt Thổ cho dù là bán đi cũng có thể được tới hai triệu linh thạch.

Sau khi có được Tiệt Thổ, Diệp Mặc mặc dù còn hơn một triệu linh thạch, nhưng mục đích của hắn đã đạt được, hắn liền chuẩn bị rời khỏi buổi đấu giá này.

- Phía dưới là một viên yêu đan của yêu thú cấp sáu…

Yêu đan của yêu thú cấp sáu mặc dù trân quý, nhưng Diệp Mặc biết hắn mua không nổi, hơn nữa hắn đã ra khỏi chỗ ngồi, đi dọc theo lối đi rời khỏi buổi đấu giá. Đồng thời Diệp Mặc cũng cảm nhận được Vô Ảnh đã tỉnh lại, mặc dù thân thể nó không lớn lên, nhưng màu vàng kim sau lưng nó có diện tích ngày càng lớn.

Trong lòng Diệp Mặc mừng rỡ, từ góc độ nào đó mà nói thì Vô Ảnh đã không thể thiếu đối với hắn. Lực chiến đấu của Vô Ảnh mặc dù là ẩn hình, nhưng trình độ cường hãn của nó chỉ có Diệp Mặc mới biết.

Diệp Mặc ra khỏi buổi đấu giá, lập tức tìm một nơi hẻo lánh ngừng lại hồi lâu, khi hắn xác nhận không có ai theo dõi, lúc này mới thay một bộ quần áo khác, sau đó thay đổi cả khuôn mặt.

Buổi đấu giá mới tiến hành hai ngày, cho nên khi Diệp Mặc ra ngoài, Phường thị Nam Sơn mặc dù vẫn rất náo nhiệt nhưng vẫn kém hơn so với mấy ngày trước, bởi vì phần lớn người đều đang đấu giá trong hội trường.

Diệp Mặc dạo qua một vòng phường thị, hắn chuẩn bị trở về Ngành Dược Hoa Hạ. Mặc dù Ngu Vũ Thiên tới Hà Châu, nhưng để Ánh Trúc cùng Diệp Lăng hai người ở lại Hà Châu hắn vẫn không yên tâm lắm. Thế giới này cùng Lạc Nguyệt thành khác nhau, nếu có việc không phải chỉ đơn giản

là gọi điện thoại tìm cảnh sát.

- Cây đao hỏng này của ông mà tới năm trăm linh thạch? Chỗ này của tơi có chín mươi viên linh thạch hạ phẩm, nếu như ông muốn bán thì tôi sẽ mua.

Ở một góc của phường thị vang lên thanh âm khiến cho Diệp Mặc chú ý.

Hai nam tu đang cầm lấy một thanh Hậu Bối Đại Đao loang lổ vết gỉ trả giá, mà chủ nhân của sạp đó lại là một lão già hơn sáu mươi tuổi, lão già này tu vi chỉ có Luyện Khí tầng chín, hơn nữa lưng lại khom xuống, vừa nhìn liền biết đây chính là loại tu sĩ cực kỳ nghèo.

Diệp Mặc lắc đầu, thanh đao loang lổ vết gỉ kia đừng nói là năm trăm linh thạch, cho dù là chín mươi linh thạch cũng không đáng.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng không chú ý nữa. Nhưng khi hắn vừa cất bước muốn rời đi, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, hai gã tu sĩ mua đao kia đều là tu sĩ Trúc Cơ, bọn họ chẳng lẽ không nhìn ra cây đao này không đáng giá tiền? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Diệp Mặc lại sử dụng thần thức quét tới thanh Hậu Bối Đao loang lổ đầy vết gỉ kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 868

Cướp Lại

Rất nhanh Diệp Mặc liền phát hiện cây đao này thật sự là một thanh Hậu Bối Đao vô cùng bình thường, nhưng bên trong đao có chút bất đồng, ở giữa thân đao thậm chí có một không gian ngăn cách thần thức, thần thức căn bản không thể tiến vào. Không chỉ như thế, xung quanh trận pháp ngăn cản thần thức này lại khắc thêm mười trận pháp khác, Diệp Mặc cảm giác mình đối với trận pháp đã rất hiểu, nhưng trận pháp này hắn một chút cũng không nhìn ra.

Lão già Luyện Khí kia nghe xong lời của hai gã tu sĩ Trúc Cơ, đưa tay cầm lấy thanh Hậu Bối Đao loang lổ vết gỉ kia, nói:

- Thật xin lỗi, hai vị tiền bối, cây đao này là của tổ tiên lão truyền xuống. Nếu như không phải là lão không có hậu nhân, hơn nữa không có cách nào tiến vào Trúc Cơ thì đao này lão sẽ không bán đi như vậy.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc nghe hai gã tu sĩ Trúc Cơ nói chuyện, liền đi tới phía trước quầy hàng của lão già, đưa tay nhận lấy thanh đao trong tay lão già, nói:

- Để tôi xem một chút.

Đao trong tay Diệp Mặc, Diệp Mặc căn bản không cần nhìn, trực tiếp lấy ra năm trăm linh thạch đưa cho lão già nói:

- Đao này của lão không tệ, tôi lấy, đây là năm trăm linh thạch lão cần Khi lão già Luyện Khí mơ mơ màng màng nhận lấy linh thạch từ tay Diệp Mặc, hai gã tu sĩ Trúc Cơ lúc trước mới hiểu được, đồ vật bọn họ cần đã rơi

vào tay người khác.

Thấy Diệp Mặc lấy đao cất vào túi đựng đồ của hắn rồi chuẩn bị rời đi, một gã tu sĩ Trúc Cơ trong đó ngăn cản Diệp Mặc, nói:

- Vị bằng hữu kia, cây đao này là chúng tôi thấy trước, anh dựa vào cái gì mà lấy đi?

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nói:

- Điều này thật sự kì quái, tôi rõ ràng thấy mấy người ra giá chín mươi linh thạch, vị chủ quán kia không bán, chẳng lẽ tôi ra cái giá vừa ý với chủ quán lại không được mua hay sao?

Hai gã tu sĩ Trúc Cơ này một người là Trúc Cơ tầng ba một người là Trúc Cơ tầng năm, Diệp Mặc căn bản không thèm để ý, hắn biểu hiện tu vi của mình ra bên ngoài chỉ là Trúc Cơ tầng ba, vừa vặn là Trúc Cơ sơ kỳ. Hắn chính là sợ hai gã tu sĩ Trúc Cơ này không tìm tới hắn, một khi hai người tìm tới hắn, hắn sẽ dễ nói chuyện. Bởi vì Diệp Mặc biết cường độ thần thức của hắn đã không thua gì tu sĩ Giả Đan. Thứ hắn có thể miễn cưỡng nhìn ra được, hai gã tu sĩ Trúc Cơ này không nhất định có thể thấy được.

Nếu hai gã tu sĩ Trúc Cơ này chưa nhìn ra trận pháp ngăn chặn thần thức trong thân đao kia, như vậy bọn họ muốn mua thanh Hậu Bối Đao này nhất định là có nguyên nhân khác. Nguyên nhân đó mới là thứ Diệp Mặc muốn biết. Nếu không hắn cầm Hậu Bối Đao đi, cho dù là hai gã tu sĩ Trúc Cơ cũng không cách nào cản hắn lại được.

Tên tu sĩ Trúc Cơ tầng năm cười lạnh một tiếng nói:

- Theo như anh nói, mọi người cũng đừng nói chuyện làm ăn. Khi anh đang nói chuyện làm ăn cùng với người khác, chỉ cần người có tiền thì có thể lấy đồ, cần gì đi việc làm ăn của người khác.

Nói xong tên tu sĩ Trúc Cơ này hướng về phía các tu sĩ đang xem náo nhiệt xung quanh, ôm quyền nói:

- Các vị bằng hữu nói đạo lý này có đúng hay không, tôi cùng vị chủ quán này còn đang nói chuyện làm ăn, nhưng vị này lại ném ra năm trăm viên linh thạch rồi cầm đao đi. Hắn làm sao biết được tôi sẽ không ra giá năm trăm linh thạch, tôi đang chuẩn bị cầm năm trăm linh thạch tới đây. Bất kỳ cuộc làm ăn nào, chung quy cũng phải chú ý tới thứ tự trước sau chứ?

Người chung quanh rì rầm nghị luận, đương nhiên sẽ không có người đi ra ngoài nói lý, loại chuyện này căn bản không có đạo lý "Người nào có tiền thì người đó nhận được đồ". Hơn nữa chín mươi linh thạch cùng năm trăm linh thạch khoảng cách quá xa, tên tu sĩ Trúc Cơ này nói sẽ cầm năm trăm linh thạch ra, ai cũng biết y nói vớ vẩn.

Diệp Mặc bỗng nhiên ha ha cười nói:

- Nếu điều anh nói là đúng. Vừa đến buổi đấu giá tôi liền phát tài rồi, khi một vật đấu giá, tôi báo giá thứ nhất. Dựa theo những gì các hạ nói, tôi báo giá trước, người khác cũng không được báo giá, bởi vì người báo giá đầu tiên thì đồ vật đó là của hắn, các hạ có phải nói đạo lý là như vậy không?

Người chung quanh nghe Diệp Mặc nói nhất thời nở nụ cười, mặc dù Diệp Mặc có chút quỷ biện, nhưng cũng là đạo lý. Không có ai nói người ra giá đầu tiên là người nhận được đồ vật đấu giá.

Mặt mũi tên tu sĩ Trúc Cơ kia trướng lên có chút hồng, y hừ lạnh một tiếng, nói:

- Buổi đấu giá là cạnh tranh công bằng, bằng hữu đâu có linh động trong lúc đấu giá cho ta sao? Anh giỏi thì cầm đi đi.

Biểu tình của Diệp Mặc trở nên nghiêm túc, hắn gật đầu nói:

- Đạo lý các hạ nói ra rất đúng. Rất tốt, anh hiện tại có thể đấu giá, tôi ra giá năm trăm linh thạch, anh bắt đầu đấu giá đi, nếu như giá tiền cao hơn thì đồ vật này sẽ là của anh.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia nhất thời không biết suy nghĩ của Diệp Mặc, ngây

ngẩn cả người, y không nghĩ tới Diệp Mặc dễ nói chuyện như vậy, vật tới tay rồi vẫn nguyện ý để cho y đấu giá.

Bất quá chỉ chần chờ trong chốc lát, y nói:

- Tôi ra giá năm trăm năm mươi linh thạch.

Mặc kệ chủ ý của Diệp Mặc là gì, cây đao này bọn họ nhất định phải có được.

Diệp Mặc há mồm nói:

- Một ngàn linh thạch.

Hai gã tu sĩ Trúc Cơ này không nghĩ tới Diệp Mặc mở miệng ra liền thêm năm trăm linh thạch, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ cũng không giàu có như vậy. Nhưng do dự một hồi, tên tu sĩ Trúc Cơ kia vẫn cắn răng nói:

- Một ngàn một trăm linh thạch.

- Hai nghìn linh thạch.

Khi Diệp Mặc ra giá hai nghìn linh thạch, hắn biết mục đích của mình đã đạt được, cây Hậu Bối Đao này tuyệt đối không phải đồ vật tầm thường. Nếu không tu sĩ Trúc Cơ bình thường sẽ không bỏ ra hơn ngàn linh thạch để mua một thanh đao loang lổ vết gỉ như vậy.

Hai gã tu sĩ Trúc Cơ kia thấy Diệp Mặc mở miệng một cái liền tăng thêm một ngàn linh thạch, đã biết cho dù là bọn họ tăng thêm linh thạch cũng không có tác dụng. Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ tầng ba, nhưng lại có được nhiều của cải như vậy, hơn nữa thanh Hậu Bối Đao kia…

Hai gã tu sĩ Trúc cơ nhìn nhau, không tăng thêm linh thạch.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy ánh mắt của hai gã tu sĩ Trúc Cơ cũng biết việc hắn để lộ ra tiền tài đã thành công. Mình để lộ ra tài phú, hai gã tu sĩ Trúc Cơ này lát nữa nhất định sẽ theo dõi hắn. Diệp Mặc cũng biết hắn đã làm việc

thừa rồi, nói không chừng dù hắn không tỏ vẻ giàu có, hai gã tu sĩ Trúc Cơ kia cũng sẽ theo dõi hắn, tuy nhiên để phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn để lộ ra sự giàu có của mình.

Nhìn Diệp Mặc lấy ra một ngàn năm trăm linh thạch đưa cho vị chủ quán kia, hai gã tu sĩ Trúc Cơ không nói nhiều nữa, ngược lại xoay người rời đi.

Diệp Mặc không đi theo phương hướng của hai gã tu sĩ Trúc Cơ mà đi về hướng ngược lại. Bởi vì buổi đấu giá còn đang tiến hành, rất nhiều tu sĩ cao cấp đều ở trong buổi đấu giá. Vừa rồi những tu sĩ vây quanh bọn họ, chỉ có hai gã tu sĩ Trúc Cơ cùng tranh đoạt Hậu Bối Đao với Diệp Mặc là có tu vi cao nhất. Cho nên Diệp Mặc khẳng định cho dù không phải Hậu Bối Đao, hai gã tu sĩ Trúc Cơ kia cũng sẽ vì linh thạch trên người hắn mà theo dõi hắn. Nhưng thật ra tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba có chút lo lắng nói:

- Cổ sư huynh, người trẻ tuổi kia cũng đã là tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa trong tay có rất nhiều linh thạch, không phải là có địa vị lớn chứ?

Tên Cổ sư huynh kia lại cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói:

- Cậu cho đây là đâu? Một tu sĩ Trúc Cơ như hắn nếu như địa vị lớn làm sao còn có thể dùng túi trữ vật? Đoán chừng tiểu tử này không may gặp được một cơ duyên, phát tài thôi. Huống chi thanh Hậu Bối Đao kia quan hệ tới tiền đồ sau này của chúng ta, bất luận thế nào chúng ta cũng không thể bỏ qua cho hắn. Hơn nữa hắn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, không cần phải cẩn thận, ta có thể dễ dàng giết chết hắn.

Diệp Mặc không chút hoang mang rời khỏi Phường thị Nam Sơn, lấy ra phi kiếm chậm rãi rời đi, thậm chí ngay cả Phi Vân Trùy cũng không dùng.

Quả nhiên, Diệp Mặc vừa rời khỏi Phường thị Nam Sơn hơn mười dặm, liền phát hiện bị hai gã tu sĩ Trúc Cơ kia theo dõi. Chỉ là bọn họ đã dịch dung, không còn là khuôn mặt lúc trước. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì chỉ là lừa mình dối người mà thôi, tu sĩ nếu như không có pháp bảo đặc biệt,

ví dụ như Cửu Biến ngay cả khí tức linh khí cũng có thể che giấu thì loại dịch dung này chỉ để lừa gạt thị giác mà thôi, căn bản không có biện pháp thay đổi bản chất, chỉ cần dùng thần thức quét qua, có thể dễ dàng nhận ra.

Dĩ nhiên còn có một biện pháp đó chính là hai gã tu sĩ này căn bản không sợ Diệp Mặc phát hiện bị theo dõi, vì bọn họ nghĩ có thể ăn chắc được Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc đi không nhanh, hai gã tu sĩ Trúc Cơ kia cũng có kiên nhẫn, tới tận khi ra khỏi Phường thị Nam Sơn mấy ngàn dặm, hai người mới đi nhanh hơn, tới ngăn chặn Diệp Mặc.

- Hai vị có ý gì?

Diệp Mặc thần sắc không đổi đối mặt với hai gã tu sĩ ngăn cản đường đi của hắn.

Tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba kia cười lạnh một tiếng nói:

- Không có ý gì, chẳng qua là anh đã cầm một đồ vật không nên cầm, thanh Hậu Bối Đao kia không phải là đồ mà anh có thể lấy. Thằng nhóc, giao ra những đồ vật trên người của mày, có lẽ chúng tao còn có thể tha cho mày một mạng.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ thanh Hậu Bối Đao kia quả nhiên có chút lai lịch, hắc hắc cười một tiếng, khí thế trên người bỗng nhiên tăng lên, đảo mắt liền tăng lên Trúc Cơ tầng bốn. Bằng vào chân nguyên hùng hậu cùng thần thức cường đại của hắn, mặc dù chỉ là Trúc Cơ tầng bốn nhưng hoàn toàn có thể bắt chước được tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Vốn hai gã tu sĩ Trúc Cơ cho rằng Diệp Mặc chẳng qua là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi, căn bản không để ý liền vây quanh Diệp Mặc. Nhưng khi khí thế của Diệp Mặc dâng lên, hai gã tu sĩ Trúc Cơ kia thậm chí không phòng bị liền bị khí thế của Diệp Mặc cưỡng bức lui về phía sau mấy bước mới dừng lại.

- Mày là tu sĩ Giả Đan?

Tên tu sĩ Trúc Cơ tầng năm cả kinh kêu lên. Đồng thời y đã hiểu mình và đồng bạn căn bản là bị tên tu sĩ Giả Đan trước mắt dụ tới đây, căn bản là giả heo ăn thịt hổ. Một tu sĩ Giả Đan muốn giết hai người bọn họ căn bản là cực kỳ đơn giản, y hiện tại rất muốn tìm cách bảo vệ mạng nhỏ của hai người mình.

Diệp Mặc không nói lời vô nghĩa, phi kiếm trong tay xuất ra, hơn mười đạo kiếm quang bắn ra, Vô Ảnh cũng được hắn thả ra.

Vô Ảnh đối phó với một tu sĩ Trúc Cơ tầng năm căn bản không cần Diệp Mặc tốn nhiều tâm tư, cho dù là không có Diệp Mặc xuất thủ, một gã tu sĩ Trúc Cơ tầng năm không nhất định có thể thoát khỏi Vô Ảnh đã tiến hóa một lần.

Ầm ầm Mấy tiếng vang vang lên, kiếm quang của Diệp Mặc đánh nát tấm kiêng đang chuẩn bị phóng xuất của tên tu sĩ Trúc Cơ tầng năm kia, sau một khắc, Vô Ảnh đã bắt đầu nhanh chóng cắn nuốt tinh huyết của tên tu sĩ Trúc Cơ tầng năm kia.

Diệp Mặc cùng tên tu sĩ Trúc Cơ tầng năm chiến đấu trong nháy mắt, mà khi tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba kịp phản ứng thì tên tu sĩ Trúc Cơ tầng năm đã bị Diệp Mặc đánh nát tấm kiêng. Phản ứng đầu tiên của tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba kia không phải là tiến lên hỗ trợ mà là xoay người rời đi.

Nhưng khi y vừa bước chân, Diệp Mặc đã ở trước mặt y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 869

Tao Thích Xem Đấy Liên Quan Gì Tới Mày

Tiền bối, vãn bối là bị Cổ Dụ Hỏa mê hoặc nên mới tới chặn đường tiền bối, vãn bối nguyện ý lấy ra toàn bộ đồ của mình, chỉ xin tiền bối tha cho vãn bối một mạng.

Tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba kia thấy Diệp Mặc giết chết người đồng hành của mình trong tức khắc liền biết tu vi của y cùng Diệp Mặc cách nhau quá xa, đối phương muốn giết y quả thực đơn giản như việc hô hấp vậy.

Diệp Mặc từ chối cho ý kiến, nói:

- Nói xem tại sao bọn mày muốn thanh Hậu Bối Đao kia? Có phải cây đao kia có cái gì đặc thù không?

Nói xong Diệp Mặc lại phóng xuất phi kiếm trong tay mình ra, vô số kiếm quang tràn ngập trời, những kiếm quang này trôi lơ lửng ở xung quanh tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba kia, giống như từng thanh kiếm sắc bén, tụ thế không phát.

Vốn tên tu sĩ còn muốn ra giá với Diệp Mặc, bị sát ý trong kiếm quang kia kích thích, rùng mình một cái, y nghĩ cũng không dám nghĩ, trình độ khống chế kiếm quang của Diệp Mặc sao lại đạt tới trình độ này. Nhưng y rất nhanh liền phản ứng lại, lập tức nói:

- Tiền bối, tôi cùng Cổ Dụ Hỏa hai người nhận được một bản đồ cổ tích, chúng tôi đã từng đi qua cổ tích kia, nhưng không cách nào vào được, chìa khóa để mở bản đồ cổ tích kia lại là một thanh Hậu Bối Đao.

Diệp Mặc giật mình, ngắt lời hỏi:

- Ý của mày là thanh Hậu Bối Đao vừa rồi tao mua chính là chìa khóa mà bọn bây cần? Hậu Bối Đao trong thiên hạ có tới hàng vạn, hàng nghìn cái, tại sao bọn bây biết chính là thanh Hậu Bối Đao này?

- Không dám giấu diếm tiền bối, thanh Hậu Bối Đao kia từ đầu đao đến thân đao có chín đường kẻ, Hậu Bối Đao bình thường không thể nào có những đường kẻ vô nghĩa như vậy, mà thanh đao tiền bối mua vừa vặn có chín đường kẻ, cho nên, cho nên …

Tên tu sĩ Trúc Cơ tầng ba nói tới phần sau, giọng nói đã trở nên run rẩy, y không biết mình nói xong, Diệp Mặc có thể tha mạng cho mình hay không?

Diệp Mặc vừa rồi chỉ sử dụng thần thức để quét bên trong Hậu Bối Đao, về phần trên thân đao có chín đường kẻ, hắn mặc dù nhìn thấy nhưng không chú ý. Bây giờ nghĩ lại quả nhiên là như vậy, Hậu Bối Đao bình thường không cần phải có đường kẻ trên thân đao.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lấy Hậu Bối Đao ra, quả nhiên phía trên có chín đường kẻ nho nhỏ, hơn nữa sau khi Diệp Mặc cẩn thận quan sát, mới phát hiện chín đường kẻ này không đơn giản, chẳng những từng đường kẻ có hình dáng khác nhau, hơn nữa bên trong từng đường kẻ còn khắc trận pháp giấu bên trong.

- Bản đồ ở đâu?

Diệp Mặc thu Hậu Bối Đao lại, dứt khoát hỏi.

- Ở trong túi trữ vật của Cổ Dụ Hỏa.

Tên tu sĩ này không dám nói láo, vội vàng trả lời câu hỏi của Diệp Mặc.

Diệp Mặc thu lấy túi trữ vật của Cổ Dụ Hỏa, quả nhiên tìm được một tờ bản đồ cổ xưa bên trong, bản đồ này không biết chế tác từ tài liệu gì lại không có chút hư tổn nào.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Nhìn bản đồ trong tay hồi lâu, Diệp Mặc mới phát hiện nơi này hắn đã từng đi qua, chính là sâu trong dãy núi Vạn Dược.

- Là dãy núi Vạn Dược?

Diệp Mặc lẩm bẩm tự nói một câu.

- Đúng, đúng.

Tên tu sĩ Trúc Cơ vội vàng đáp, trong lòng y đang lo sợ bất an, hiện tại giá trị lợi dụng của y đã không còn, không biết Diệp Mặc sẽ đối xử với y thế nào.

Diệp Mặc sẽ không có lòng từ bi, nếu như hắn không phải là đối thủ của hai gã tu sĩ Trúc Cơ này, đối phương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn. Hắn dĩ nhiên không có bất kỳ lý do gì để bỏ qua cho hai người này, huống chi bản đồ cùng Hậu Bối Đao là chuyện cơ mật, hắn sẽ không bỏ qua một quả bom hẹn giờ Lúc này Diệp Mặc liền thúc dục kiếm quang chém chết tên tu sĩ Trúc Cơ này, sau khi thu lấy túi trữ vật của y, liền phóng xuất Phi Vân Trùy, hắn có ý đi tới Thành Hàm Nguyên trước, sau đó mới từ Thành Hàm Nguyên ngồi Truyền Tống Trận trở về Hà Châu.

Nhưng Diệp Mặc vừa ngồi lên Phi Vân Trùy, liền nghĩ tới mình không nên về Hà Châu, hắn trước tiên nên bố trí Truyền Tống Trận ở chỗ khác, sau đó mới trở về Hà Châu bố trí một Truyền Tống Trận khác.

Hai ngày sau, Diệp Mặc đi tới một dãy núi không tên cách Hà Châu khoảng mười vạn dặm. Hắn tính bố trí một Truyền Tống Trận ở đây, vì Diệp Mặc căn cứ vào việc hắn lấy được Tinh Thần Sa cùng Tiệt Thổ, Truyền Tống Trận mà mình bố trí tối đa chỉ là mười vạn dặm, xa hơn nữa là không thể.

Diệp Mặc ở sâu trong vùng núi này tìm một sơn cốc vắng vẻ, hắn tính toán bắt chước vị trí lúc trước ở dãy núi Vạn Dược. Chuẩn bị tạo ra một cái

hố ở trong lòng sơn cốc, sau đó ở trong động phủ bố trí một cái Truyền Tống Trận.

Linh khí ở dãy núi này không hẳn là sung túc, hơn nữa cũng không có linh thảo gì, cho dù là yêu thú cấp thấp cũng không có bao nhiêu. Diệp Mặc không mất nhiều công phu, đã ở một chỗ bí mật trong sơn cốc tìm được chỗ như ý muốn.

Sau khi tìm được chỗ, Diệp Mặc mất nửa ngày đả thông sơn cốc này, sau đó ở trong sơn cốc bắt đầu luyện chế trận kỳ để bố trí Truyền Tống Trận.

Khi phần lớn trận kỳ được Diệp Mặc luyện chế xong, tài liệu mà hắn phải xử lý chủ yếu là Tinh Thần Sa cùng Tiệt Thổ. Ba ngày sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn bố trí xong Truyền Tống Trận. Hơn nữa, để lại một chút đan dược cùng linh thạch để khôi phục chân nguyên trong thạch thất của Truyền Tống Trận, lúc này mới bỏ qua.

Diệp Mặc sau khi bố trí tốt trận pháp, đi ra sơn cốc này, đem toàn bộ sơn cốc khôi phục lại bộ dáng trước kia. Sau khi hoàn thành tốt những điều này, Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo hắn chỉ cần đem một nửa Truyền Tống Trận kia bố trí ở Ngành Dược Hoa Hạ là được. Có Truyền Tống Trận này, cho dù là đắc tội với người lợi hại thế nào, cũng có thể mang theo Tống Ánh Trúc cùng Diệp Lăng thong thả rời đi.

Diệp Mặc rời khỏi sơn cốc, sau khi lên Phi Vân Trùy, nhanh chóng hướng về phía thành Hà Châu bay tới. Hắn rời khỏi Hà Châu đã trên dưới mười ngày, trong lòng có chút không yên.

Nhưng Diệp Mặc vừa đi không xa, mấy đạo thần thức liền quét tới, bốn thân ảnh một trước ba sau xông về phía núi hoang hắn vừa rời đi Mặc dù nơi đó Diệp Mặc bố trí một Truyền Tống Trận, nhưng Diệp Mặc tin tưởng, người bình thường tuyệt đối không tìm được Truyền Tống Trận mà hắn bố trí. Truyền Tống Trận của hắn chẳng những có phần lớn trận pháp che dấu cùng trận pháp ngăn chặn, còn là một sơn cốc thiếu thốn linh khí. Cho nên mấy người này xông về phương hướng nơi hắn vừa rời khỏi, Diệp Mặc cũng

không thèm để ý chút nào.

Hiện ra trong thần thức của Diệp Mặc có bốn người hai nam hai nữ, đi phía trước là một nữ tu, xem ra là tu vi Trúc Cơ đỉnh phong. Ở phía sau nữ tu có ba tên tu sĩ, đều là tu vi Trúc Cơ đỉnh phong, có một người thậm chí đã tiến tới gần cảnh giới Giả Đan.

- Tôi mà chết, đồ vật này mấy người đừng mong lấy được.

Nữ tu đi phía trước tức giận kêu lên, thanh âm khàn khàn mệt mỏi không chịu nổi, có thể thấy cô ta bị thương rất nặng.

Diệp Mặc nghe được thanh âm này trong lòng liền động, thanh âm này trước đó không lâu hắn đã nghe qua, chính là vị nữ tu mua Tố Đan Thảo ở buổi đấu giá.

Biết được nữ tu này là nữ tu đã dùng hai triệu linh thạch để mua Tố Đan Thảo ở buổi đấu giá, Diệp Mặc lập tức hiểu được ba tên hai nam một nữ tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong phía sau tại sao lại đuổi theo cô ta. Tố Đan Thảo là vật để luyện chế Bồi Chân Đan, đối với tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong mà nói đó chính là dược liệu bọn họ theo đuổi từ lúc sinh ra, loại vật này phát hiện được, không đuổi theo cô ta mới là chuyện lạ.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, nữ tu này thật sự không cẩn thận, lại để cho người ta nhận ra mình là người nào. Dưới tình huống như buổi đấu giá, kiêng kị nhất là bị người khác nhận ra. Đừng cho là Phí Tứ Giang lớn lối tự giới thiệu, đó là vì y có tiền vốn để lớn lối, hơn nữa sau khi y báo ra sư môn, người đánh chủ ý lên y ngược lại càng ít.

Giống như Diệp Mặc không có nền tảng để dựa vào, mặc dù hắn không do dự đắc tội với Phí Tứ Giang, nhưng muốn hắn tiết lộ lai lịch của mình, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Tố Đan Thảo là vật ngàn vàng khó cầu, thậm chí so với Khổ Thập Niên còn trân quý hơn, Diệp Mặc không gặp thì không nói, nếu là ở nơi hoang sơ

này gặp được Tố Đan Thảo hắn không có lý do gì không tới xem.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc điều khiển Phi Vân Trùy đuổi theo.

Diệp Mặc vừa theo kịp, bốn gã tu sĩ một trốn ba đuổi đã phát hiện, nữ tu phía trước chạy trốn lại càng chạy chối chết. Mà ba tên tu sĩ phía sau lại cười lạnh một tiếng, Diệp Mặc chỉ là một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng bốn nhỏ bé cũng dám tới truy đuổi, quả thực là muốn chết mà.

Năm người, một người trốn ba người đuổi theo, cộng thêm Diệp Mặc theo ở phía sau, nửa ngày sau, đã xuyên qua sơn cốc mà Diệp Mặc bố trí trận pháp, tiến vào giải rừng hoang vắng hoang tàn.

Mặc dù Diệp Mặc hoàn toàn có thể đuổi theo mấy người này, nhưng hắn vẫn cẩn thận theo phía sau. Diệp Mặc cho dù không sợ bất kỳ ai trong đó, nhưng một khi mấy tên tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong liên hợp lại, hắn cũng chỉ đành trốn đi.

Chỉ sợ nếu Diệp Mặc tin tưởng nơi này không có loại biến thái như Lý Bách Sâm, thân thủ của cảnh giới Giả Đan đã hoàn toàn vượt qua lẽ thường, nhưng Tu Chân Giới bất cứ chuyện gì cũng có thể phát sinh, cẩn thận một chút cũng không sai.

Mắt thấy phía trước không còn đường để trốn, vị nữ tu có được Tố Đan Thảo kia dứt khoát ngừng lại, cô quay đầu lại, vuốt vuốt mái tóc đã xốc xếch, lạnh lùng nhìn chằm chằm ba tên tu sĩ đuổi theo mình, về phần Diệp Mặc chỉ có Trúc Cơ tầng bốn liền bị cô ta dứt khoát bỏ qua.

Thấy nữ tu kia đã dừng lại, ba người đuổi theo cũng ngừng lại, vây xung quanh nữ tu, tạo thành một nửa vòng tròn bao vây Diệp Mặc giống như trước dừng ở bên ngoài vòng vây khá xa, bất quá hắn chính là ngó chừng bốn người này, hắn muốn Tố Đan Thảo, cho nên những người này đánh nhau, hắn có ý muốn xem náo nhiệt. Lúc này Diệp Mặc mới cẩn thận chú ý nữ tu nhận được Tố Đan Thảo kia, bộ dạng bốn mươi mấy tuổi, khuôn mặt phong trần, vừa nhìn cũng biết con đường tu luyện của cô ta rất gian khổ. Mặc dù

dung mạo của cô ta rất bình thường nhưng vóc người lại rất tốt.

Về phần ba tên tu sĩ đuổi theo cô ta, trong đó có một tên nam thân hình cao lớn, Diệp Mặc nhìn qua y đã cao gần hai thước, hơn nữa tu vi đã đạt tới cảnh giới Giả Đan. Nhưng Diệp Mặc từ khí tức của y biết được y so với Lý Bách Sâm còn kém xa.

Một tên nam khác ánh mắt híp lại thành một khe hở nhỏ, vóc người ục ịch, tu vi Trúc Cơ đỉnh phong. Người nữ kia chừng ba mươi tuổi, trên mặt mang theo nụ cười, bất quá cô ta lớn lên so với nữ tu chạy trốn phía trước kia đẹp hơn nhiều.

Nhìn thấy nữ tu kia dừng lại, tên hình cao lớn không lên tiếng nói với nữ tu, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nói:

- Biến, nếu không chết.

Diệp Mặc châm chọc nhìn tên có tu vi Giả Đan kia, khinh thường nói:

- Mày đánh rắm gì, ông đây muốn ở đây xem đánh đấm, liên quan gì tới mày.

Thấy Diệp Mặc chẳng qua là một tu sĩ Trúc Cơ tầng bốn nhỏ bé lại dám khinh thường chửi rủa tu sĩ Giả Đan, chẳng những một nam một nữ đi theo phía sau tên cao lớn kia ngây ngẩn cả người, ngay cả nữ tu chạy trốn phía trước cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, bọn họ không hiểu Diệp Mặc tu vi thấp như vậy, dựa vào cái gì mà kiêu ngạo thế chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 870

Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết

Muốn chết!

Tên tu sĩ Giả Đan thân hình cao lớn kia tức giận quát lên một tiếng, khí thế trên người bỗng tăng vọt, đưa tay ném một chiếc thạch cổ* về phía Diệp Mặc. Lúc được tu sĩ Giả Đan lấy ra, thạch cổ chỉ lớn bằng chiếc chậu nhỏ, nhưng khi đến trên đầu Diệp Mặc thì đã biến thành lớn hơn ba mét.

(*thạch cổ: cổ = trống, chiếc trống làm bằng đá)

Gần như chỉ trong nháy mắt, thạch cổ đã bay tới trên đầu Diệp Mặc, bởi vì tốc độ quá nhanh nên làm không khí xung quanh ầm ầm rung động. Mà phạm vi vị trí mà Diệp Mặc đang đứng bị thạch cổ bao phủ dường như đã ngưng tụ lại, hiển nhiên là do ảnh hưởng từ chân nguyên của tên tu sĩ Giả Đan kia.

Thạch cổ này có thể mang theo chân nguyên của tu sĩ Giả Đan kia, trói buộc hành động của Diệp Mặc, hiển nhiên không phải vật phàm, ít nhất cũng là một món linh khí hạ phẩm.

Tuy tu sĩ Giả Đan không thể hình thành khí tràng giống với tu sĩ Kết Đan, nhưng cũng đã có chút hình dạng. Nếu tu sĩ Trúc Cơ bình thường gặp phải tình huống này, chưa cần nói đến việc ngăn cản thạch cổ kia, cho dù là thoát khỏi chân nguyên trói buộc đã không phải việc đơn giản rồi.

Tu sĩ cao to này phẫn nộ ra tay, vừa lên đã đánh ra một đòn như sấm sét, hiển nhiên y muốn đánh chết Diệp Mặc – tên tiểu tu sĩ Trúc Cơ không biết trời cao đất rộng này trong thời gian ngắn nhất. Nhưng còn muốn dùng

phương pháp máu me nhất để biểu hiện ra thủ đoạn của y.

Tên tu sĩ cao to này vừa ra tay, sắc mặt nữ tu sĩ thu được "Tố Đan thảo" kia lập tức thay đổi. Lúc này cô ta mới biết tên kia không dùng toàn lực khi đối chiến với mình.

Chẳng những nữ tu này biến sắc, mà ngay cả hai tu sĩ một nam một nữ đi theo tên cao to cũng vậy. Hiển nhiên hai người đã nhìn ra tên đồng bạn này của mình không dùng hết toàn lực trên đường đi. Tuy không biết mục đích của y là gì, nhưng hiển nhiên đây không phải việc gì tốt.

Mà hiện giờ, tên tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ kia chọc giận y, một đòn này tất nhiên là để giết người, nhưng trong đó không phải không có ý thị uy.

"Tố Đan thảo" chỉ có một, tất cả mọi người đều hiểu y thị uy để làm gì, đó chính là muốn "Tố Đan thảo", tuy rằng thứ này là do tất cả mọi người cùng cướp được, chỉ thuộc về y thôi Ý nghĩ của tu sĩ cao to cũng không tệ, giết Diệp Mặc đương nhiên có thể dẫn đến tác dụng là lập uy, hơn nữa một nam một nữ đi theo y cũng không dám tranh cướp "Tố Đan thảo" với y nữa, nhiều nhất là để y cầm rồi mọi người cùng nhau đi tìm Luyện Đan sư mà thôi.

Đáng tiếc, đối tượng mà y tìm đến lại sai rồi. Diệp Mặc cũng chẳng phải một tu sĩ Trúc Cơ tầng bốn bình thường, hắn một mình giết chết Lý Bách Sâm - tu sĩ Giả Đan lợi hại hơn mình không biết bao nhiêu lần. Mặc dù là có "Bạo Nguyên đan" trợ giúp, nhưng hiện giờ tu vi của Diệp Mặc cũng đã tăng thêm.

Tu vi tăng thêm, đương nhiên tốt hơn nhiều so với việc sử dụng đan dược. Có thể nói, tu vi hiện giờ của Diệp Mặc căn bản là không thua lúc dùng "Bạo Nguyên đan" để tăng lên.

Lấy chân nguyên hùng hậu như Diệp Mặc, hắn đâu cần sợ tên tu sĩ kém hơn Lý Bách Sâm rất nhiều này.

Gần như cùng lúc hắn bị linh khí từ thạch cổ trói buộc, chân nguyên trên người Diệp Mặc vận chuyển, khí thế vừa bùng nổ ra đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự trói buộc của thạch cổ. Muốn giết hắn bằng một chiêu, tên tu sĩ Giả Đan này đúng là không biết khiêm tốn.

Ngay sau đó, phi kiếm trong tay Diệp Mặc đã được tung ra, kiếm quang hơn mười trượng được gia tăng thêm nhiều lần. Vô số kiếm quang chồng chất lên nhau va chạm với thạch cổ.

Những tiếng "rầm rầm" rung trời vang lên, thạch cổ kia bị vô số kiếm quang của Diệp Mặc ngăn trở, cư nhiên không thể ép xuống tí nào nữa. Lúc mới đầu, thạch cổ còn có thể áp chế kiếm quang không ngừng tới gần Diệp Mặc, nhưng kiếm quang của hắn càng ngày càng nhiều, thế xuống của thạch cổ đã hoàn toàn đình trệ. Mặc cho tên tu sĩ cao tu kia dùng chân nguyên thần thức thúc đẩy thế nào đi nữa thì thạch cổ của y cũng không thể tiến thêm mảy may. Chỉ ở trên không trung va chạm với kiếm quang của Diệp Mặc, phát ra những tiếng động chói tai mà thôi.

Kiếm quang của Diệp Mặc vẫn còn đang gia tăng, thậm chí còn diễn sinh ra vô số kiếm quang hoàn toàn bao vây thạch cổ lại. Có thể tưởng tượng, chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, thạch cổ kia sẽ bị kiếm quang của Diệp Mặc áp chế hoàn toàn.

Sắc mặt của tu sĩ cao to nhất thời đại biến, y không ngờ rằng một tiểu tu sĩ Trúc Cơ tầng bốn lại không hề thua kém y. Bất kể là mức độ thâm hậu của chân nguyên hay thần thức, dường như y cũng chẳng cao hơn đối phương được bao nhiêu.

Thậm chí y còn không nghĩ tới Diệp Mặc còn đang thầm than trong lòng, hắn cảm thấy cấp bậc phi kiếm của mình quá thấp, căn bản chỉ có thể phát huy hơn một nửa thực lực. Nếu có một thanh phi kiếm cấp bậc cực cao thì hắn đã sớm đánh bay thạch cổ, khiến cho tên tu sĩ Giả Đan kia bị thương.

Diệp Mặc biết, nếu lúc này hắn thả Vô Ảnh ra thì hắn có thể ám toán thành công. Nhưng khi không chắc chắn sẽ diệt khẩu thành công, đòn sát thủ

này của hắn vẫn nên che dấu thì hơn, dù không cần Vô Ảnh thì hắn cũng chẳng ngại tên tu sĩ Giả Đan này.

Diệp Mặc đấu ngang sức với tên tu sĩ cao to này, hoặc nói ít nhất ở mặt ngoài cũng là như vậy. Ba tu sĩ đang xem ở ngoài nhất thời đều kinh ngạc, bọn họ không ngờ được rằng một tu sĩ Trúc Cơ tầng bốn lại có thể đánh ngang với tu sĩ Giả Đan. Khó trách vừa rồi hắn kiêu ngạo như vậy, hóa ra là thật sự có vốn liếng để mà kiêu ngạo.

Trong lòng tu sĩ cao to kia rất khẩn trương, y không ngờ được muốn lập uy mà tạo thành hiệu quả như vậy. Sớm biết thế thì y tuyệt đối sẽ không trêu vào Diệp Mặc.

Nhìn hai đồng bạn còn đang đứng sững kia, y lập tức hét lớn một tiếng, nói:

- Các người mau tiến lên vây công nó với ta, sớm giết tên nhãi này, chúng ta làm việc cho dễ.

Y không nói lời này còn tốt, vừa nói ra thì hai người kia nhìn thoáng qua nhau, lại không hề tiến lên. Lúc trước, tên này đuổi giết nữ tu sĩ có được "Tố Đan thảo" cũng không dùng hết sức, có thể thấy được y có tư tâm, hiện tại bọn họ tiến lên hỗ trợ giết Diệp Mặc, cuối cùng người được lợi sẽ không phải họ, mà là tên tu sĩ Giả Đan kia.

Thấy hai người đồng bạn còn do dự, trong lòng tên này giận dữ. Y biết việc mình làm đã khiến hai người nghi kỵ, vậy nên không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức liền lấy ra một lá bùa có linh khí lưu chuyển từ trong nhẫn trữ vật giới, há mồm phun một ngụm máu lên đó.

Sau khi bị máu của tu sĩ kia dính vào, lá bùa đột nhiên bành trướng lên sau mấy pháp quyết cuả y. Chỉ sau một lát, bầu trời bắt đầu thoáng hiện sấm sét.

Những sấm sét này bị tấm bùa kích phát ra liền lập tức tụ tập lại, hình

thành một cái võng điện khổng lồ vây quanh Diệp Mặc.

- Lôi điện phù cấp sáu…

Ba tu sĩ vây xem đồng thời bật thốt lên những lời này. Trong bùa cấp sáu, lợi hại nhất đương nhiên là "Lôi điện phù", nhưng thứ này rất khó chế tác, tất cả mọi người đều không ngờ rằng sẽ có kẻ sở hữu thứ bùa này.

Nữ tu sĩ có "Tố Đan thảo" thấy "Lôi điện phù" được lấy ra liền lập tức xoay người rời đi, cô ta biết bây giờ là thời cơ tốt nhất để đào tẩu. Một khi hai người kia phân ra thắng bại, chắc chắn cô sẽ lại lâm vào cảnh bị bao vây.

Hai người đồng bạn của tu sĩ cao to cũng bị "Lôi điện phù" làm kinh hãi, bọn họ lập tức biết, thứ này xuất ra thì tu sĩ Trúc Cơ như Diệp Mặc có lợi hại hơn nữa thì cũng xong đời.

Hai người biết vị đồng bạn này của mình phẫn nộ rồi, bằng không sẽ không lấy thứ trân quý như

"Lôi điện phù" ra. Vừa lúc đó, hai người phát hiện ra nữ tu sĩ muốn chạy trốn, lập tức không nghĩ ngợi tiến lên ngăn cản cô ta, ba người đánh thành một đoàn.

Thấy "Lôi điện phù" đã được kích phát, hai người đồng bạn của mình đã ngăn cản nữ tu kia đào tẩu, tu sĩ cao to nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng lãng phí một "Lôi điện phù" cực kỳ trân quý, nhưng so với "Tố Đan thảo" thì "Lôi điện phù" cũng chẳng coi vào đâu.

Trong tích tắc bị lôi điện của "Lôi điện phù" vây quanh, trong lòng Diệp Mặc hơi kinh hãi. Hắn phát hiện dù mình thi triển đủ mọi cách cũng không thể thoát ra sự trói buộc của "Lôi điện phù".

Bởi vì tinh huyết của tu sĩ Giả Đan kia, chỉ qua vài lần hô hấp thì "Lôi điện phù" đã hoàn thành việc kích phát, "xoẹt xoẹt" đánh lên người Diệp Mặc.

Vẻn vẹn chỉ là vài đạo lôi điện nhỏ lúc đầu đã làm cho cả người Diệp Mặc cháy đen, chân nguyên kịch liệt biến mất. Vốn kiếm quang đang chiếm thượng phong giờ lại bị đẩy xuống hạ phong. Trong lòng Diệp Mặc hoảng hốt, thầm hối hận mình quá khinh địch, dù không gọi "Vô Ảnh" ra thì "Đông Chí" cũng có thể công kích đối phương mà Diệp Mặc cố gắng phân một phần kiếm quang ra ngăn trở công kích của "Lôi điện phù". Nhưng rất nhanh hắn đã phải thất vọng, hắn phát hiện kiếm quang của mình không thể ngăn cản "Lôi điện phù" phát ra lôi điện, ngược lại làm như vậy sẽ càng thêm phần kích phát cường độ lôi điện.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Kiếm quang va chạm với lôi điện của "Lôi điện phù" phát ra từng đợt tia lửa, giống như từng trận pháo hoa vậy. Nhưng trong đám pháo hoa này, Diệp Mặc lại sống không bằng chết.

Thấy "Lôi điện phù" của mình đã áp chế Diệp Mặc, mà thạch cổ lại sắp thoát khỏi kiếm quang đánh ép Diệp Mặc thành thịt vụn, khóe miệng tu sĩ cao to kia lộ ra một nụ cười châm chọc, chỉ là Trúc Cơ tầng bốn cũng dám kiêu ngạo trước mặt mình?

"Lẹt xẹt!".

Lại là hai đạo lôi điện đánh lên ngực Diệp Mặc, nhất thời làm nội giáp của hắn hoàn toàn vỡ nát, đồng thời để lại hai vết thương sâu hoắm trên ngực. Diệp Mặc biết, nếu cứ tiếp tục như vậy thì trừ khi mình tiến vào thế giới trang vàng, nếu không thì chắc chắn sẽ phải chết.

Đem ba viên "Liên Sinh đan" cuối cùng nuốt vào, Diệp Mặc vội vận chuyển "Tam Sinh quyết" chữa thương, đồng thời phóng "Vô Ảnh" và "Đông Chí" ra. Tuy biết đã muộn, nhưng giờ đã là tình huống sống chết, hắn sao nghĩ đến việc gì được nữa.

"Lẹt xẹt!".

Lại là ba đạo lôi điện đánh lên người Diệp Mặc, khi hắn nghĩ thương thế

của mình sẽ nặng thêm thì lại kinh hỉ phát hiện, lúc mình vận chuyển "Tam Sinh quyết", ba đạo lôi điện kia cư nhiên lại bị hắn hấp thu.

Thậm chí có cả chuyện này? Diệp Mặc biết hắn có linh căn dị lôi, hơn nữa lại tu luyện "Tam Sinh quyết", nhưng điều làm Diệp Mặc tiếc nuối là hắn tu luyện các loại tiểu pháp thuật đều rất dễ dàng, ví như Ngự Phong, Độn Thổ, Luyện Kim, Hỏa Cầu… Nhưng duy chỉ tu luyện pháp thuật lôi hệ thì lại không được.

Hiện tại hắn vận chuyển "Tam Sinh quyết" trong lúc chiến đấu thì cư nhiên lại có thể hấp thu lực lượng của lôi điện. Chẳng lẽ khi tu luyện pháp thuật lôi hệ thì phải ở trong lôi điện sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn lại khống chế "Vô Ảnh" tạm thời không đi đánh lén, mà để mặc cho lôi điện đánh vào người.

"Xẹt xẹt".

Lôi điện không ngừng giã vào người Diệp Mặc, người bên cạnh không nhìn ra được bộ dáng của Diệp Mặc, thậm chí nghĩ hắn đã chết. Nhưng chỉ có mình hắn biết, hắn lời to rồi! Dưới sự vận chuyển của "Tam Sinh quyết", Diệp Mặc cảm thấy lực lượng lôi hệ của mình càng lúc càng mạnh, có lẽ bước tiếp theo là hắn cần tìm một bộ lôi hệ pháp quyết, như vậy sẽ lại thêm một thủ đoạn để đối địch.

Tên tu sĩ Giả Đan kia tuyệt đối không ngờ được trừ mấy vết thương làm cháy đen lúc đầu ra thì thương thế của hắn lại dần dần thuyên giảm, hơn nữa tu vi còn có xu thế tăng thêm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 871

Giao Dịch

Diệp Mặc cảm thấy tu vi của hắn đang dần dần tăng lên, sau khi hắn luyện "Tam Sinh Quyết", bản thân hắn tinh thần trong sáng. Vì hắn là linh căn tám hệ, nên khi luyện tập hút linh khí của trời đất, mà trong linh khí có đủ ngũ hành, thậm chí có cả linh nguyên của phong hệ, chỉ có điều không có băng hệ và lôi hệ. Nhưng bởi vì hai quả trứng lớn kỳ lạ, khiến hắn có thể luyện được pháp quyết của băng hệ.

Cứ thế, cái hắn còn thiếu là năng lượng linh nguyên của lôi hệ. Bây giờ hắn có thể hấp thụ được năng lượng điện từ trong "Lôi điện phù", dần dần tạo nên sự cân bằng. Vì thế trong một thời gian ngắn, tu vi của hắn liên tục tăng lên, đến khi nào tu vi lôi hệ của hắn có thể kết hợp cân bằng cùng với các loại khác, thì hiện tượng này mới kết thúc.

Diệp Mặc bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn hiểu ra tu luyện "Tam Linh Quyết" kỳ thực tốc độ có thể trở nên nhanh hơn, trong linh khí trời đất tuy rằng có chứa linh nguyên của phong hệ băng hệ và còn cả lôi hệ nữa, nhưng đối với kim mộc thủy hỏa thổ mà nói thì thực sự là quá ít, dường như có thể lược bỏ.

Sau này hắn chỉ cần tìm thấy nơi tu luyên linh khí của ba dị hệ: phong, lôi, băng, tiến độ của hắn sẽ tăng thêm một bậc.

Diệp Mặc mới nghĩ tới đây, hắn cảm thấy chân nguyên trong người hắn lại "oanh" lên một lúc, đạt được sự bão hòa. Một lớp màng mỏng vô hình bị rạn nứt, chân nguyên và kinh mạch lại tăng lên và phát triển mạnh hơn nữa.

Trúc cơ tầng năm rồi, Diệp Mặc vô cùng vui mừng, hắn không ngờ trong lúc chiến đấu, hắn có thể nâng Trúc cơ lên tầng năm. Nhưng thu hoạch lớn

nhất không phải là ở đó mà là hắn hiểu được thứ mà mình cần trong việc luyện tập sau này.

Nhưng khí hắn chuẩn bị tiếp tục nhận lôi điện xung kích thì phát hiện xung quanh đã trở nên yên tĩnh. Năng lượng của "Lôi điện phù" đã bị hắn hút hết từ lâu rồi. Mà tên tu sĩ cao lớn như một tên ngốc đang nhìn Diệp Mặc chằm chằm, giường như là nhìn thấy chuyện kỳ lạ chưa từng có.

Diệp Mặc không quan tâm tới sự ngạc nhiên của y, trực tiếp xuất chiêu "Đông chí", tên tu sĩ cao lớn đang đắm chìm trong chấn động của việc Diệp Mặc trong vòng vây lôi điện có thể nâng cao tu vi, làm sao mà nghĩ tới chuyện mình bị đánh lén được.

"Đông chí" phát ra khí vô cùng lạnh, trong nháy mắt đã trói chặt tên tu sĩ Giả Đan. Tu sĩ Giả Đan bị bao trùm bởi khí lạnh đầy trời, bỗng nhiên rùng mình một cái. Y lấy lại tinh thần, lập tức biết là chuyện không hay, y giãy giụa thoát ra khỏi sự trói buộc của "Đông chí" nhưng còn chậm hơn so với Lý Bạch Sâm nhiều.

Diệp Mặc làm gì dành thời gian cho y giãy giụa thoát khỏi sự trói buộc của "Đông chí". Phi kiêm lại một lần nữa xuất ra vô số kiếm quang, trong nháy mắt đã đâm cho tu sĩ Giả Đan hàng ngàn nhát.

Hàn khí từ tứ phía lan tới, cứ cho là nữ tu sĩ đang chiến đấu và hai tên tu sĩ Trúc cơ đang bao vây cô ta cũng không tránh được rùng mình một cái, bọn họ dường như đồng thời dừng lại. Nhưng sự việc đập vào mắt bọn họ là phi kiếm của Diệp Mặc đã xé tên tu sĩ Giả Đan thành những mảnh nhỏ.

Hiện trường bỗng nhiên trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mặc bị giết, hắn lại nghịch thiên xoay chuyển, với tu vi Trúc cơ bốn tầng đánh chết một tên tu sĩ Giả Đan, bọn họ không hề nhận ra Diệp Mặc lúc đó đã là Trúc cơ tầng năm.

Diệp Mặc chậm rãi lấy ra một bộ quần áo mới mặc lên người, rồi mới thu hồi "Đông chí". Thu túi trữ vật của y lại.

Mặc dù là "Đông chí" đã được Diệp Mặc thu lại, nhưng khắp tứ phía vẫn lạnh giá, dường như ở đây mùa đông đã đến sớm hơn. - Tiền bối. Vãn bối xin cáo từ.

Tên tu sĩ mắt híp béo lùn không còn thong thả và điềm tĩnh như trước đó nữa, thần sắc hoang mang chắp tay rồi khom người hành lễ. Xong việc y không cần nghĩ ngợi gì, xoay người đi, rất nhanh sau đó đã không thấy bóng dáng đâu.

Nữ tu sĩ kia mặt biến sắc. Cô cũng bắt trước theo, đồng thời sau khi hành lễ với Diệp Mặc dẫm lên phi kiếm rồi đi. Dường như bọn họ đến đây chỉ để hành lễ với Diệp Mặc chứ không hề liên quan gì tới "Tố đan thảo"

Diệp Mặc không đuổi theo giết hai tu sĩ Trúc Cơ đang bỏ chạy, tuy hắn có thể giết hai người này, nhưng mục tiêu chủ yếu của hắn không phải là hai người này. Mà là nữ tu sĩ có "Tố đan thảo".

Nữ tu sĩ thấy Diệp Mặc không đuổi theo hai tu sĩ chạy trốn mà hướng ánh mắt về phía mình, sắc mặt có chút khó coi, cô đã biết mục đích của Diệp Mặc.

Với tu vi của Diệp Mặc, nếu đánh nhau với cô, thì cô chỉ có con đường chết. Đừng nói là lúc nãy vì hai tên tu sĩ Trúc Cơ bao vây tấn công cô, cô lại bị thương nặng, bây giờ là vết thương thêm vết thương. Cứ cho là cô không bị thương cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Thiết nghĩ bản thân vì cây "Tố Đan thảo" này mà chịu bao nhiêu khổ cực, hơn nữa tích cóp mấy năm nay đều dồn vào cây "Tố Đan thảo" này, không ngờ cuối cùng lại làm lợi cho người khác.

Cô thở dài một tiếng, từ sự sát phạt vừa rồi của Diệp Mặc cô biết, nếu cô không đưa "Tố Đan thảo" ra thì kết cục đang đợi cô là con đường chết. Hoặc là cả đời này cô chỉ là một Trúc Cơ, không có cách nào trở thành Kim Đan.

Nữ tu sĩ này chỉ do dự trong chốc lát rồi lấy "Tố Đan thảo" ra đưa cho

Diệp Mặc nói:

-

"Tố Đan thảo" ở đây, cho anh nè.

Diệp Mặc mỉm cười, hắn cướp đồ của người khác cũng phải xem đối phương, nếu kẻ nào dám có y đánh hắn, thì hắn sẽ không suy nghĩ gì mà cướp đồ thậm chí là giết người. Nhưng vô duyên vô cớ cướp đồ của người khác, chuyện này với bản tính của Diệp Mặc thực sự hắn không làm nổi. Hắn có nguyên tắc đạo đức của minh, nguyên tắc này hắn không có cách nào phá vỡ.

Nếu hắn thật sự là người bất chấp thủ đoạn, thì năm đó khi ở Kiều gia, cây "Huyết sắc san hô" đó, hắn sẽ không đoạt lại từ tay người khác mà trực tiếp đoạt lấy rồi đi.

Huống hồ nữ tu sĩ trước mắt hắn xem ra có vẻ rất mệt mỏi, hơn nữa vừa mới giao đấu, trang bị cũng không lợi hại, chỉ có mỗi một pháp khí thượng phẩm, ngay cả pháp khí cực phẩm cũng không có, chứ đừng nói là linh khí. Có thể thấy 2. 000. 000 linh thạch cô mua "Tố đan thảo" là do tích cóp nhiều năm mới có. Lúc đầu hắn cũng như vậy. Cho dù là Lạc Nguyệt hay trái đất đều là từ không đến có, hắn có thể nếm trải những khó khăn trong đó.

Diệp Mặc chỉ cười một cái, chứ không đến lấy "Tố đan thảo" trong tay nữ tu sĩ, hắn nói:

- Cô nghĩ không sai, tôi vì "Tố đan thảo" mà đến nhưng không phải là đến cướp. Tôi có một vụ làm ăn muốn làm với cô, nếu cô đồng ý, tôi sẽ không để cô chịu thiệt.

Nũ tu sĩ đó nghe Diệp Mặc nói có chút ngạc nhiên cất "Tố đan thảo" đi, bất luận là cho ai đây cũng là một tài sản không nhỏ, cứ cho là người này đến đây không phải vì "Tố đan thảo", cũng không thể bỏ lỡ cơ hộ này chứ? Lẽ nào trong giới tu sĩ vẫn có loại người ngốc nghếch, hoặc là loại người

hành vi cổ quái như thế này?

Cô đã trà trộn trong đám tu sĩ tầng thấp nhất nhiều năm, đương nhiên biết lòng người hiểm ác, cô có chút hoài nghi trước lời nói của Diệp Mặc. Nếu như cô xinh đẹp, có lẽ cô sẽ cho rằng Diệp Mặc đến đây là vì nhan sắc của cô. Nhưng cô cũng biết, cho dù là cô đẹp hơn nữa cũng không thể sánh được với cây "Tố đan thảo" này, huống hồ cô căn bản không xinh đẹp, thậm chí còn xấu đến mức không thể xấu hơn được nữa.

Diệp Mặc thấy nữ tu sĩ này nghi ngờ, liền nói thẳng:

- Tôi là Luyện Đan Sư, chính xác mà nói tôi là Linh Đan Sư cấp 9

Lần này nữ tu sĩ phản ứng rất nhanh, khi cô nghe thấy Diệp Mặc là Linh Đan Sư cấp 9, bỗng dưng phản ứng ngay, lập tức vui mừng nói:

- Anh có thể luyện được "Bồi chân đan"?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, tôi có thể luyện được "Bồi chân đan", hơn nữa hiểu biết không ít.

Diệp Mặc không nói là nắm rõ mấy phần, nhưng hắn tin rằng nữ tu sĩ này sẽ đồng ý. Bởi vì nếu như hắn không xuất hiện, nữ tu sĩ này muốn tìm người có thể giúp cô luyện "Bồi chân đan" là điều cực kỳ khó khăn.

Diệp Mặc nói đến đây, nữ tu sĩ này đã hoàn toàn hiểu được. Cô đã nhận ra Diệp Mặc là một trong số rất ít tu sĩ không thích cậy mạnh ức hiếp kẻ yếu, cô biết, Diệp Mặc không có lý do lừa cô, cô căn bản không đáng để Luyện Đan Sư này lừa gạt. Muốn nói là "Tố đan thảo", vừa nãy cô nói tặng cho hắn, nhưng hắn không lấy, lại đề nghị trao đổi.

Cứ cho là Diệp Mặc chỉ nắm rõ một thành, cô cũng phải thử. Tuy rằng cô có được "Tố đan thảo", nhưng cô cũng không có tự tin sẽ tìm được Linh Đan Sư giúp cô luyện "Bồi chân đan."

Nữ tu sĩ này không nghĩ ngợi gì liền lấy "Tố đan thảo" đưa cho Diệp Mặc, - Không ngờ anh lại là một Luyện Đan Sư, ta tên là Chân Tiểu San. Nếu anh luyện được "Bồi chân đan" chi cần cho tôi một viên là được.

Diệp Mặc nhận lấy "Tố đan thảo" gật đầu nói:

- Cô yên tâm tôi nhất định sẽ cho cô một viên "Bồi chân đan". Tôi tên là Diệp Mặc, là chủ "Ngành dược Hoa Hạ" ở thành Hà Châu, nếu cô không có nơi nào để đi thì có thể tới "Linh Đan Sư Hoa Hạ" của tôi, đợi sau khi tôi luyện xong "Bồi chân đan", cô có thể ở chỗ tôi đột phá vào Kim Đan.

- Hả.

Lời nói của Diệp Mặc làm cô vừa ngạc nhiên vừa vui đến ngây cả người, cô đang nghĩ sau khi Diệp Mặc lấy "Tố đan thảo" đi sẽ báo cho cô cách liên lạc, để cô đợi.

Nhưng điều cô không ngờ tới là Diệp Mặc là chủ một cửa hiệu đan được, thảo nào hắn có thể luyện đan. Nói thật là có một nơi an toàn để đột phá Kim Đan, đối với Chân Tiểu San mà nói điều này quan trọng hơn cả. Cô dường như trong lúc phản ứng, lập tức khom lưng nói với Diệp Mặc:

- Đa tạ Diệp đại ca, vừa may tôi đang không có nơi nào để đi.

Diệp Mặc xua tay nói:

- Tôi nhỏ hơn cô sau này gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi.

Nói xong Diệp Mặc gỡ mặt nạ nói:

- Đây mới là dung mạo thật của tôi... Ồ

Chân Tiểu San đang ngạc nhiên vì Diệp Mặc trẻ tuổi, lại nghe Diệp Mặc "ồ" một tiếng, vội hỏi:

- Chuyện gì thế?

Diệp Mặc lấy một hạt giống ở trên cây "Tố đan thảo" ở hộp ngọc trong tay ra nói:

- Những người này thật là rộng lượng, ngay cả một hạt giống "Tố đan thảo" cũng không lấy xuống.

Chân Tiểu San cười lắc đầu nói:

- Hạt của "Tố đan thảo" chỉ được thu hoạch trước khi đào lên, sau khi đào lên hạt đó coi như bỏ đi, không thể sống được nữa. Hơn nữa nếu có thể sống sót thì ngoài đại môn phái ra thì không có ai có thể dùng ba đến năm trăm năm để trồng một cây "Tố đan thảo" được.

Diệp Mặc cười không nói gì, nhưng hắn lại lấy hộp ngọc ra, lấy hạt "Tố đan thảo" bỏ vào trong hộp. Thế giới giấy vàng của hắn đã rất lớn rồi, hắn muốn xem trong thế giới giấy vàng có thể trồng được "Tố đan thảo" không.

Thấy Diệp Mặc cất "Tố đan thảo", Chân Tiểu San không nói gì, nhưng cô có chút hoài nghi về thân phận Luyện Đan Sư của Diệp Mặc, nếu là một Luyện Đan Sư thì không thể nào ngay cả việc thu hoạch hạt "Tố đan thảo" như thế nào cũng không biết. Nhưng đó chỉ là một ý nghĩ chợt thoáng qua, bởi vì cô có nghĩ thế nào đi chăng nữa thì cũng không nghĩ được lý do để Diệp Mặc lừa cô...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 872

Lục Đại Danh Nhân Đường

Sau khi Chân Tiểu San thấy diệp Mặc lấy ra "Phi vân trùy", thì lập tức hiểu ra tại sao Diệp Mặc không quá coi trọng "Tố đan thảo", linh khí phi hành của hắn không dưới 1. 000. 000 linh thạch bậc trung...

Diệp Mặc dẫn theo Chân Tiểu San khi chưa tới thành Hà Châu, hắn đã phóng thần thức vào đó. Khi phát hiện trận pháp mà hắn sắp xếp ở "ngành dược Hoa Hạ" vẫn rất tốt, hơn nữa việc kinh doanh của hiệu thuốc vẫn bình thường, thì hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Bên trong hắn còn bài trí trận pháp phòng ngừa thần thức, cho du là thần thức của hắn cũng không thể vào được.

Sau khi vào thành, Chân Tiểu San nhìn thấy "ngành dược Hoa Hạ" trong lòng vô cùng ngạc nhiên. Diệp mặc tuổi còn trẻ, vậy mà không những là một Luyện Đan Sư mà ở thành Hà Châu còn có một đan các cao cấp như vậy.

Khi Diệp Mặc bước vào "ngành dược Hoa Hạ", Thịnh Dực Trung và mấy tên người làm đang bận rộn, thấy Diệp Mặc trở về mọi người rốt rít đến chào hỏi.

- Anh Diệp Mặc anh quả nhiên đi phường thị Nam Sơn rồi, không ngờ tôi vẫn rất may mắn, đang định đi thì gặp anh trở về.

Điều nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc là Nhan Tranh từ trong nhà đi ra, đi cùng y là Tô Việt.

- Anh Nhan, cảm ơn anh trong thời gian qua đã giúp đỡ.

Diệp Mặc thấy Nhan Tranh, vội chắp tay chào, bất luận là thế nào, khi mình không có ở "ngành dược Hoa Hạ", may nhờ có Nhan Tranh giúp đỡ,

nếu như không phải là Nhan Tranh, thì hắn sẽ không giám để Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng ở lại Hà Châu.

Nhan Tranh xua tay cười nói:

- Anh Diệp, giữa anh với tôi khách sáo làm gì, gần đây "Tiên Bảo lâu" cũng may nhờ có anh giúp đỡ. Lần này tôi đến tìm anh là có chuyện nhưng anh vừa mới về chắc là bận, mai tôi tới tìm anh vậy.

Diệp Mặc tuy không nhìn thấy Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng. Nhưng cảm giác là họ đang tu luyện, nên cũng chưa vội đi thăm họ, nên nói:

- Không sao, anh có chuyện gì cứ nói đi.

Nói xong Diệp Mặc nói với Tô Việt, - Tiểu Việt, cô đưa Chân Tiểu San vào nghỉ ngơi, sau này chị Chân cũng sẽ là người của "Ngành dược Hoa Hạ".

Ít nhất Chân Tiểu San sẽ ở lại "Ngành dược Hoa Hạ" khoảng nửa năm, vì thế Diệp Mặc nói trước mặt Nhan Tranh rằng cô ấy là người mình mới mướn vào.

Tuy Chân Tiểu San đã là Trúc Cơ đỉnh cao. Nhưng Nhan Tranh cũng không thèm để ý. Nếu Diệp Mặc không phải là Luyện Đan Sư, y cũng không thèm để ý nữa là.

Thấy Chân Tiểu San và Tô Việt đã đi, lúc đó Nhan Tranh mới nói:

- Diệp Mặc tôi muốn biết anh cần bao nhiều thời gian mới luyện được linh đan thất phẩm? Nếu anh đảm bảo trong vòng nửa năm có thể luyện được linh đan thất phẩm, "Tiên Bảo lâu" của Hà Châu chúng tôi sẽ giúp đỡ anh thêm, nếu anh có quen biết Linh đan sư thấp phẩm, thì không còn gì tốt hơn nữa.

- Linh đan sư thấp phẩm?

Diệp Mặc nhắc lại, trong lòng nghĩ mình đến linh đan cửu phẩm còn có thể luyện được, chứ đừng nói là thất phẩm. Nhưng câu này hắn không nói ra, hắn đương nhiên là hiểu ý của Nhanh Tranh, tuy y nói là sẽ giúp đỡ nhưng không có nghĩa là muốn mình thật sự lên đan sư thất phẩm trong vòng nửa năm Tuy rằng Linh đan sư thấp phẩm và Linh đan sư lục phẩm chỉ cách nhau có một bậc, nhưng Diệp Mặc biết đó là khoảng cách một trời một vực, nếu như dựa vào sự giúp đỡ trong vòng nửa năm mà có thể tăng cấp lên linh đan sư thất phẩm, thì Linh đan sư thất phẩm nhiều vô kể. Diệp mặc biết mục đích chủ yếu trong câu nói của Nhan Tranh là ở nửa sau của câu nói, đó chính là muốn biết mình có quen biết linh đan sư thất phẩm hay không.

Chỉ trong nháy mắt Diệp Mặc đã kịp phản ứng, Nhan Tranh đã hỏi như vậy là vì y nghĩ tới sư phụ hờ không hề có thật của mình, có thể dạy mình thành linh đan sư lục phẩm, không biết chừng mình có sư huynh là đan sư thất phẩm, dù gì sư phụ của mình cũng là đan sư thất phẩm trở lên. Nếu không không thể dạy được đồ đệ là đan sư lục phẩm.

Diệp Mặc biết hắn không hề có sư phụ, hơn nữa thành tích của hắn không có cách nào có thể phục chế được. Nên nhớ rằng hắn có thể luyện đan giỏi như vậy hoàn toàn là nhờ vào lĩnh ngộ sức mạnh và khả năng dẫn xuất của "Tam Sinh Quyết", không có liên quan tới người khác, vì thế làm được việc cũng là làm chơi ăn thật.

Thấy Diệp Mặc chỉ nói đan sư thất phẩm rồi không nói nữa, Nhan Tranh cũng biết Diệp Mặc hiểu ý của mình. Hơi ngượng ngùng nói:

- Anh đã từng nghe nói đến mười đại bí cảnh chưa?

Diệp Mặc lắc đầu, hắn chưa hề nghe nói qua mười đại bí cảnh, lẽ nào Bắc Vọng Châu còn có mười đại bí cảnh? Cũng có chút hứng thú đây.

Thấy Diệp Mặc không biết mười đại bí cảnh, rút cục Nhan Tranh cũng có chuyện để nói, - Tôi cũng chỉ biết Vẫn Chân Điện và Sa Nguyên Dược Cốc, còn về bí cảnh tôi cũng chưa từng nghe qua, nhưng cũng biết sơ sơ...

- Vẫn Chân Điện?

Diệp mặc kinh ngạc nói một câu, sở dĩ kinh ngạc như vậy là vì Vẫn Chân Điện hắn đã từng nghe nói.

Lúc đầu "Thần Dược Môn" của hắn ở Đông Huyền Châu có nghe qua về Vẫn Chân Điện, trong Vẫn Chân Điện có vô số cơ duyên, hơn nữa còn có rất nhiều bảo vật quý, không có vật anh không nhìn thấy, chỉ có vật anh không thể nghĩ tới. Hơn nữa Vẫn Chân Điện ba mươi năm mở một lần, tu sĩ chưa đến một trăm tuổi có thể vào, bất luận là tu vi của anh có cao hay không đều không thành vấn đề.

Bởi vì tu vi của các tu sĩ vào Vẫn Chân Điện chênh lệch quá lớn, có tu sĩ mặc dù đã một trăm tuổi đã trở thành Nguyên Anh, vì thế sự nguy hiểm của Vẫn Chân Điện là vô cùng lớn. Thông thường số người đi vào đều dừng lại ở tu sĩ Kim Đan, rất ít tu sĩ Trúc cơ và luyện khí đi vào, bởi vì đi vào rồi, tính mạng cũng không giữ được Bởi vì số người vào Vẫn Chân Điện có hạn, vì thế yêu cầu rất nghiêm ngặt, Diệp Mặc chỉ biết chỉ có những môn phái năm sao trở lên mới có người đi vào. Lúc đó Diệp Mặc ở "Thần Dược môn" chỉ là bốn sao, không có tư cách vào Vẫn Chân Điện.

Bây giờ thầấy Nhan Tranh nhắc đến Vẫn Chân Điện, lẽ nào Vẫn Chân Điện này với Vẫn Chân Điện mà hắn nghe là một?

- Anh cũng đã nghe nói về Vẫn Chân Điện?

Nhan Tranh thấy Diệp Mặc nhắc lại Vẫn Chân Điện, lập tức hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Trước đây nghe nói qua, nhưng nghe nói quy đinh vào đó rất ngặt nghèo.

Nhan Tranh không nghĩ ngợi nhiều, cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Vẫn Chân Điện bây giờ vẫn chưa mở lại, cũng không đến

lượt chúng ta vào. Những người vào trong đó đều là đệ tử thiên tài, và một số tu sĩ tu vi cao cường, tôi muốn nói đến chính là bí cảnh khác - Sa Nguyên Dược Cốc.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, Nhan Tranh nói tiếp:

- Số người vào Sa Nguyên Dược Cốc cũng có hạn, mỗi lần tổ chức số người vào không đủ chia.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Nhan Tranh hỏi, - Điều này có liên quan gì tới Luyện Đan Sư?

Nhan Tranh trả lời:

- Bởi vì trong Sa Nguyên Dược Cốc có rất nhiều linh được, thậm chí "Thảo Hoàn Quả" trong đó đều có thể tìm thấy. Tài nguyên của Bắc Vọng Châu thiếu thốn, vì thế linh dược là thứ hấp dẫn nhất đối với các môn phái. Đúng rồi, anh biết Lạc Nguyệt có bốn Châu lớn không?

Diệp Mặc gật đầu, hắn đã biết điều này khi ở "Thần Dược Môn", Nhan Tranh là quản gia của một thương gia lớn, biết chuyện này cũng là chuyện thường tình.

Nghe Diệp Mặc nói cũng biết bốn Châu lớn của Đại Lục Lạc Nguyệt, Nhan Tranh gật đầu, Diệp Mặc là Linh đan sư lục phẩm, quả nhiên là hiểu biết rộng, không biết chừng tất cả những chuyện này đều là do sư phụ của hắn nói cho hắn biết.

Thấy Diệp Mặc biết bốn Châu lớn, Nhan Tranh cũng không nói nhiều, mà nói luôn:

- Sa Nguyệt Dược Cốc có rất nhiều dược liệu, điều này có nghĩa là tài nguyên tu luyện. Mà mỗi lần số người đi vào Sa Nguyên Dược Cốc chỉ giới hạn dưới năm trăm người, nếu vượt quá lập tức sẽ bị đẩy ra. Sau này các bậc tiền bối của các đại môn phái nghĩ ra một cách ngoài số người mà các môn

phái được phân chia, số người thừa sẽ do Lục Đại Danh Nhân Đường sắp xếp số người. Phàm là môn phái của Lục Đại Danh Nhân Đường đều có thể căn cứ theo điều kiện số người gia tăng ba đến mười người. Nhan Tranh chỉ mãi nói:

- Lục đại danh nhân chính là Luyện khí danh nhân đường, Trúc cơ danh nhân đường, Kim đan danh nhân đường, Luyện khí danh nhân đường, Luyện đan danh nhân đường, Chế phù danh nhân đường.

Diệp Mặc thấy kỳ lạ hỏi, - Vì sao không có Nguyên Anh thậm chí Hư Thần Danh Nhân Đường?

Nhan Tranh cười nói - Anh Diệp chỉ chuyên tâm luyện đan, đương nhiên là không biết nguyên nhân của những chuyện này. Bắc Vọng Châu không phải là không có Nguyên Anh Danh Nhân Đường, mà gọi là Nguyên Anh năm mươi vương, Nguyên Anh đệ nhất vương lại là một tán tu tên là Hứa Thịnh Cát. Nhưng tu sĩ Hư Thần không có cấp bậc cụ thể nào, nhưng trong lòng mọi người đều nể trọng, về phần bày trận, loại người đó rất ít.

Diệp Mặc đã hiểu thêm một số điều mà trước đây chưa biết, liền hỏi:

- Vậy có phải là tu sĩ của Lục Đại Danh Nhân Đường đều là top 50 người xuất sắc không? Lẽ nào mỗi người ở Danh Nhân Đường đều có thể vì môn phái mà tăng lượng người được vào?

Nhan Tranh lắc đầu nói:

- Không phải như vậy, nếu như vậy thì lượng người quá nhiều. Hơn nữa trong Lục Đại Danh Nhân Đường, mỗi một danh nhân đường đều có một trăm người, làm gì mà được vào nhiều người như vậy, nếu muốn vào cũng phải có điều kiện nhất định. Chỉ có ba người đứng đầu danh nhân đường mới được tăng thêm số lượng, nhưng có một trường hợp ngoại lệ là Luyện đan danh nhân đường, mười người đứng đầu của Luyện đan danh nhân đường, mỗi người đều có thể dẫn theo ba người.

- Tại sao?

Diệp Mặc thấy khó hiểu hỏi.

Nhan Tranh nói:

- Bởi vì trong Sa Nguyên Dược Cốc thứ nhiều nhất chính là dược liệu, chỉ có đan sư mới có thể phát huy hết được tác dụng của nó, vì thế mà chỉ tiêu dành cho Luyện đan danh nhân đường tương đối nhiều. Hơn nữa sau nửa năm nữa tổng đan hội thành Toái Diệp ở Bắc Vọng Châu sẽ tổ chức một cuộc thi, sau khi cuộc thi kết thúc chính là lúc Sa Nguyên Dược Cốc được mở...

Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu ý của Nhan Tranh, y không chỉ mong mình thành đan sư thất phẩm, mà còn mong sư phụ của mình có thể đại diện "Tiên Bảo lâu" tham gia cuộc thi. Chỉ cần sự phụ lọt vào top 10 người xuất sắc nhất của Luyện đan danh nhân đường là có thể dẫn thêm ba người của "Tiên Bảo lâu"

Diệp Mặc cũng suy đi tính lại Sa Nguyên Dược Cốc đó chắc chắn là không bình thường, những dược liệu quý hiếm ở trong đó là không thể kể hết, nếu không Nhan Tranh sẽ không vì được đi kèm ba người mà đến cầu cạnh mình...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 873

Không Có Thiên Tài Không Thể Thấy

Suy nghĩ đến việc dược liệu bên trong Sa Nguyên Dược Cốc không phải là ít, Diệp Mặc lập tức động tâm. Hắn ôm quyền nhìn Nhan Tranh nói:

- Anh Nhan, tôi đã hiểu được ý của anh. Anh yên tâm đi. Tôi khẳng định sẽ giúp anh chuyện này. Chỉ có điều tôi có một yêu cầu nho nhỏ.

Nhan Tranh thấy Diệp Mặc đã đồng ý, lập tức cao hứng nói:

- Mời anh Diệp cứ nói. Chỉ cần Nhan Tranh tôi có thể làm được, tôi chắc chắn sẽ không từ chối.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Ba người tăng thêm này, hẳn là tôi có thể giúp anh Nhan làm được. Chỉ có điều tôi cũng muốn có tên trong danh sách vào Sa Nguyên Dược Cốc. Không biết anh Nhan...

Thời điểm Nhan Tranh nhờ Diệp Mặc trợ giúp, cũng đã nghĩ tới điểm này. Diệp Mặc và sư phụ anh ta đều là luyện đan sư. Khi Sa Nguyên Dược Cốc được mở ra, nếu như một luyện đan sư không muốn có tên trong danh sách kia mới là chuyện lạ. Nghĩ đến đây, anh ta vội vàng nói:

- Không có vấn đề, yêu cầu của Dược Cốc Sa Nguyên chính là tu sĩ dưới Kim Đan có thể đi vào. Anh Diệp đúng lúc cũng có thể đi vào.

Đương nhiên Diệp Mặc chắc chắn sẽ không lo lắng. Hắn đã là Linh đan sư cửu phẩm. Nửa năm sau, nói không chừng hắn cũng có thể trở thành một Đan Vương nhất phẩm. Với thực lực của một Đan Vương nhất phẩm, Diệp

Mặc tin rằng hắn có thể giành được một vị trí trong Top 10 luyện đan của Danh Nhân Đường.

...

Sau khi tiễn chân Nhan Tranh, Diệp Mặc trực tiếp tới thăm Ngu Vũ Thiên.

Sau khi Ngu Vũ Thiên, Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng biết được Diệp Mặc quay trở về, đã chờ hắn một lúc rồi. Hơn nữa nội thương của Ngu Vũ Thiên đã hết. Bởi vì Diệp Mặc đã bố trí tập hợp linh trận cho nên linh khí ở ngành dược Hoa Hạ rất dồi dào. Ngu Vũ Thiên rất hài lòng về chỗ này. Ngoài tu luyện ra, lại càng toàn tâm toàn ý dạy cho hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng.

Tuy rằng Diệp Mặc để lại cho Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng công pháp tu luyện tốt nhất, nhưng dù sao tu vi của hắn không cao bằng Ngu Vũ Thiên. Rất nhiều chỗ, Ngu Vũ Thiên chỉ cần nói một chút, Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cũng đã có thể hiểu được.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng biết ở trong này sẽ nguy hiểm, cho nên sau khi các cô đi ra gặp mặt Diệp Mặc xong, liền lập tức đi vào tu luyện. Thật ra Ngu Vũ Thiên lại ở lại, dường như có điều gì muốn nói với Diệp Mặc - Ngu tiền bối, tôi tin tưởng ba tháng sau, bên tôi có thể chế luyện ra Thảo Hoàn Đan. Nếu như ba tháng sau tiền bối có thể đạt đến Kim Đan viên mãn, thì không còn gì tốt hơn.

Diệp Mặc sợ Ngu Vũ Thiên hỏi hắn về chuyện Thảo Hoàn Đan, hắn không đợi Ngu Vũ Thiên hỏi đã nói ra trước.

Diệp Mặc muốn ba tháng sau Ngu Vũ Thiên đột phá Nguyên Anh cũng vì một chút tư lợi. Nửa năm sau hắn phải đi Sa Nguyên Dược Cốc. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết khoảng cách giữa Toái Diệp và Hà Châu quá xa. Cho dù ngồi Truyền Tống Trận cũng phải truyền đến truyền đi. Nếu chẳng may phát sinh chuyện gì, có một tu sĩ Nguyên Anh ở bên cạnh Diệp Lăng và Tống

Ánh Trúc, hắn cũng yên tâm hơn rất nhiều. Ban đầu Ngu Vũ Thiên ở lại vốn không phải vì chuyện Thảo Hoàn Đan. Nhưng Diệp Mặc nói cho cô biết ba tháng sau có thể chế luyện ra Thảo Hoàn Đan, tin tức này vẫn khiến cô kinh ngạc một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần. Tuy rằng cô biết là sư phụ Diệp Mặc chế luyện, nhưng vẫn cảm thấy giật mình.

Tuy nhiên ngay lập tức Ngu Vũ Thiên liền lắc đầu nói:

- Trong vòng ba tháng tôi căn bản không có bất kỳ biện pháp nào tấn cấp Kim Đan viên mãn, trừ phi tôi có Thanh Uẩn Đan. Tuy rằng tôi có linh thảo chế luyện Thanh Uẩn Đan, nhưng lại không quen biết linh đan sư nào cao hơn thất phẩm, cũng không có cách nào chế luyện ra Thanh Uẩn Đan. Nếu như sư phụ anh tới thì tốt rồi. Thật ra tôi muốn nhờ sư phụ anh giúp một việc...

Ngu Vũ Thiên còn chưa nói xong, Diệp Mặc cũng đã hiểu được ý của Ngu Vũ Thiên. Hắn suy nghĩ một hồi, quả quyết nói:

- Ngu tiền bối, xin thứ lỗi vừa rồi tôi cũng không nói nói thật. Kỳ thật tôi chính là một Đan Vương nhất phẩm. Tôi nói muốn chế luyện Thảo hoàn đan, không phải là cầu sư phụ tôi chế luyện, mà tự tôi chế luyện. Cho nên, tôi có thể giúp tiền bối chế luyện ra Thanh Uẩn Đan.

- Cái gì? Cậu nói cậu là Đan Vương nhất phẩm sao?

Ngu Vũ Thiên đứng phắt dậy. Cô thật sự không thể tin được lời Diệp Mặc vừa nói. Diệp Mặc mới bao nhiêu tuổi, cũng dám nói mình là một Đan Vương nhất phẩm. Hắn điên rồi sao?

Diệp Mặc biết Ngu Vũ Thiên kinh ngạc và khiếp sợ. Nếu như không phải hắn tu luyện Tam Sinh Quyết, hắn cũng không thể tin được ở tầm tuổi này hắn đã trở thành Đan Vương. Hắn càng không thể tưởng tượng được trên thế giới thậm chí có công pháp nghịch thiên như vậy. Công phát này quả thực là ngọn nguồn khai thiên lập địa. Trong lòng Diệp Mặc hiểu được, sau khi tu luyện Tam Sinh Quyết, thành tựu cuối cùng của hắn tuyệt đối không

chỉ là một Đan Vương mà thôi.

Tuy rằng hiện tại hắn còn chưa thật sự chế luyện đan dược Thiên Cấp nhất phẩm, nhưng Diệp Mặc tin tưởng hắn có thể làm được, hơn nữa cũng không mất bao nhiêu thời gian. Sở dĩ hiện tại hắn không thể xác định mình có thể chế luyện đan dược Thiên Cấp, chủ yếu không phải không tin vào năng lực luyện đan của mình, mà là không có đan dược Thiên Cấp chế luyện. Hiện tại hắn nói quá về mức độ luyện đan của mình, là vì muốn Ngu Vũ Thiên yên tâm.

Về phần các loại Trú Nhan Đan, Ngũ Nguyên Đan không phải bởi vì khó chế luyện nên được xếp vào hàng Thiên Cấp, mà bởi vì dược liệu quý giá được định nghĩa là Thiên Cấp, loại đan dược này đương nhiên số lượng có hạn.

- Đúng, tôi không điên. Tôi quả thật là một Đan Vương nhất phẩm. Bất kể cô có tin hay không.

Diệp Mặc đọc rõ ràng từng tiếng một.

Tuy rằng Ngu Vũ Thiên rất muốn tin Diệp Mặc, nhưng lời Diệp Mặc nói thật sự quá mức thái quá. Sắc mặt cô trở nên nghiêm túc, nhưng không hỏi lại. Cô lấy ra hơn mười loại dược liệu vứt trên mặt đất nói:

- Hiện tại anh chế luyện Thanh Uẩn Đan đi. Tôi đứng ở đây xem.

Diệp Mặc biết ý của Ngu Vũ Thiên. Hắn căn bản cũng không từ chối, trực tiếp lấy Thần Nông Đỉnh ra.

Diệp Mặc đã dùng Thần Nông Đỉnh nhiều năm, sớm thuận tay. Tuy rằng hắn cảm giác mình còn chưa hoàn toàn luyện hóa được Dược Đỉnh này, nhưng dùng Thần Nông Đỉnh luyện đan cũng làm ít công to.

Thấy Diệp Mặc dùng thần thức khống chế Dược Đỉnh một cách thuần thục, hơn nữa chân nguyên đánh ra một nhóm chân hỏa, Ngu Vũ Thiên lại thật sự có chút tin.

Trên mặt đất có vài chục loại dược liệu, nhưng không phải hoàn toàn đều là dược liệu mà Thanh Uẩn Đan cần. Diệp Mặc biết đây là do Ngu Vũ Thiên cố ý. Hắn cũng không cần nghĩ, phất tay lấy ra hơn mười loại linh được trong đó, trực tiếp ném vào trong Dược Đỉnh.

Ngu Vũ Thiên thấy Diệp Mặc lấy ra chuẩn xác những được liệu cần thiết của Thanh Uẩn Đan, lại gật đầu, cảm giác Diệp Mặc quả thật có chút bản lĩnh. Nhưng thấy Diệp Mặc cầm hơn mười loại dược liệu chẳng phân biệt trước sau ném vào trong đỉnh, lập tức sắc mặt có chút khó coi.

Cho dù cô không phải là luyện đan sư, nhưng cô cũng có thể chế luyện ra đan dược bình thường. Cô biết bất kể chế luyện đan dược gì, khi bỏ dược liệu vào trong đỉnh đều phải theo trình tự. Nếu như làm nhầm, ngoại trừ chế luyện ra một lò tro bụi, thậm chí còn bị nổ. Nhưng không ngờ Diệp Mặc lại một lần ném hơn mười loại dược liệu vào. Điều này khiến sắc mặt của cô rất khó coi.

Đương nhiên Diệp Mặc cố ý làm vậy. Nếu lựa chọn phải bộc lộ tài năng, đương nhiên, hắn chắc chắn sẽ không dựa theo phương pháp thông thường.

Sắc mặt Ngu Vũ Thiên rất nhanh lại trở nên kinh ngạc. Cô nhìn thấy tuy Diệp Mặc ném hơn mười cây dược liệu cùng một lúc vào trong đỉnh luyện đan, nhưng lại không có bất kỳ mùi vị khó ngửi nào tản ra. Ngược lại cặn của những dược vật kia không ngừng phun ra khỏi miệng đan đỉnh.

Chừng mười phút trôi qua, Ngu Vũ Thiên không thấy động tác của Diệp Mặc có chút chậm chạp. Thậm chí càng ngày càng thuận lợi, càng ngày càng lưu loát. Trong lòng cô thậm chí đã âm thầm khiếp sợ. Tuy rằng Diệp Mặc chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng năm, nhưng thần thức của hắn không hề thua kém tu sĩ Giả đan, thậm chí còn có phần hơn.

Ngu Vũ Thiên cẩn thận dùng thần thức của mình thăm dò bên trong dược đỉnh của Diệp Mặc. Cô lại phát hiện hơn mười cây linh dược bên trong dược đỉnh đã nhanh chóng được phân giải chiết xuất. Hơn nữa cô thấy trình tự chiết xuất của Diệp Mặc cũng rõ ràng. Tuy rằng Ngu Vũ Thiên không thể

chế luyện linh đan cao cấp, nhưng không có nghĩa là cô không thật sự tinh mắt. Cô chỉ cần vừa nhìn, đã biết tiêu chuẩn luyện đan của Diệp Mặc tuyệt đối là cấp bậc đại sư.

Một giờ sau, Ngu Vũ Thiên đã phát hiện dược liệu bên trong dược đỉnh dần dần được chiết xuất xong, trở thành nước thuốc tinh khiết. Mà thần thức của Diệp Mặc lại khống chế được những nước thuốc này không ngừng trộn lẫn, sau đó kéo duỗi.

Thủ pháp luyện đan rất nhanh. Tuy rằng Diệp Mặc chưa chế luyện Thanh Uẩn Đan xong, nhưng Ngu Vũ Thiên đã biết Diệp Mặc tuyệt đối có thực lực chế luyện ra Thanh Uẩn Đan. Luyện đan sư bình thường chiết xuất những dược liệu này chí ít cũng cần tới hai canh giờ. Nhưng Diệp Mặc chỉ cần hơn nửa canh giờ cũng đã chiết xuất xong.

Diệp Mặc vẫn dùng chân nguyên đan hỏa bình thường. Nếu chẳng may hắn dùng loại lửa khác, vậy luyện đan chẳng phải càng thêm lợi hại sao?

Ngay khi Ngu Vũ Thiên còn đang ngạc nhiên, Diệp Mặc lại đánh ra mấy đan quyết. Nước thuốc trong Thần Nông Đỉnh dưới sự khống chế của đan quyết và thần thức dần dần ngưng tụ lại. Lại thêm nửa canh giờ, Thanh Uẩn Đan dần dần thành hình, tỏa ra mùi đan dược thoang thoảng.

Ngu Vũ Thiên còn đang đắm chìm trong thủ pháp luyện đan lưu loát của Diệp Mặc, chợt có mấy tiếng leng keng vang lên. Mười hai viên Thanh Uẩn Đan màu xanh đậm đã được Diệp Mặc kéo ra, bỏ vào trong bình ngọc đã được hắn chuẩn bị từ trước.

- Tiền bối, đan dược đã chế luyện xong rồi. Cô xem Thanh Uẩn Đan này thế nào?

Diệp Mặc đưa bình ngọc tới trước mặt Ngu Vũ Thiên, cắt ngang sự chấn động trong lòng Ngu Vũ Thiên.

Ngu Vũ Thiên theo bản năng nhận bình ngọc, nhưng lập tức có phản

ứng, Diệp Mặc thật sự chế luyện được linh đan thất phẩm Thanh Uẩn Đan. Hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy.

Cô phục hồi lại tinh thần, đổ một viên Thanh Uẩn Đan vào trong lòng bàn tay. Cô lập tức ngạc nhiên nói:

- Đan tốt, Thanh Uẩn Đan thượng đẳng. Còn là một lò chín viên. Cậu quả nhiên là một Đan Vương nhất phẩm. Tôi đã hiểu lầm cậu.

Nhưng trong lòng Ngu Vũ Thiên lại dâng lên sóng to gió lớn, chứ không phải chỉ có sự ngạc nhiên như vẻ ngoài của cô. Cô biết một Đan Vương nhất phẩm có ý nghĩa thế nào. Đan Vương ở Bắc Vọng Châu, có người nào không phải là tiền hô hậu ủng, vô số người săn đón? Mà trước mắt mình lại có một vị như thế, hơn nữa tốc độ luyện đan còn nhanh như vậy, tuổi còn trẻ như vậy.

Thiên tài, quả nhiên thế giới này chỉ có thiên tài mình không nghĩ tới, không có thiên tài không thể thấy.

Diệp Mặc thấy Ngu Vũ Thiên cầm Thanh Uẩn Đan xuất thần như vậy, liền cắt ngang nói:

- Ngu tiền bối, có Thanh Uẩn Đan này, có phải tiền bối có thể tấn cấp Kim Đan viên mãn trong vòng ba tháng hay không?

Ngu Vũ Thiên phục hồi lại tinh thần. Cô vội vàng nói:

- Diệp Mặc, tuy rằng tôi lớn tuổi hơn cậu, hơn nữa còn là sư phụ của em gái và vợ cậu. Tuy nhiên cậu là một Đan Vương nhất phẩm. Về sau vẫn gọi tôi chị Ngu là được rồi. Hai chữ tiền bối thật sự không dám nhận. Về phần tấn cấp Kim Đan viên mãn, tôi tin tưởng có Thanh Uẩn Đan, trong vòng ba tháng, hẳn là tôi có thể làm được...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 874

Thiếu Hụt Của Đan Vương

Giờ phút này, Ngu Vũ Thiên đã đặt Diệp Mặc lên địa vị ngang hàng với cô. Thậm chí còn cao hơn cô một chút. Trên thực tế, địa vị của một Đan Vương trong Tu Chân Giới cao hơn tu sĩ Kim Đan không biết bao nhiêu lần.

Diệp Mặc nghe vậy mừng rỡ.

- Vậy là tốt rồi. Nửa năm sau, tôi còn có chỗ cần nhờ chị Ngu.

Nếu như Ngu Vũ Thiên bảo mình gọi cô là chị Ngu, Diệp Mặc không già mồm cãi láo. Nói thật ra trong Tu Chân Giới không phải cứ tuổi lớn thì là tiền bối. Người có tu vi cao mới là tiền bối chân chính.

Sau khi Ngu Vũ Thiên bớt kinh hãi lại vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ. Tuy rằng cô có tư chất không tồi, mới khoảng sáu mươi tuổi cũng đã đạt Kim Đan hậu kỳ. Loại tư chất này tuyệt đối là vô cùng ưu tú. Nhưng muốn nói kết thành Nguyên Anh, Ngu Vũ Thiên cho rằng chưa tới một trăm năm mươi đến hai trăm tuổi, cô rất khó có thể kết thành Nguyên Anh.

Nhưng loại cơ duyên này vĩnh viễn cũng nói không rõ ràng được. Trước đây không ngờ cô không cẩn thận ăn một viên Thảo Hoàn Quả, tấn cấp tới Kim Đan hậu kỳ. Hơn nữa điều này còn chưa chấm dứt. Không ngờ cô lại quen biết với một Đan Vương như Diệp Mặc, để cô có được Thanh Uẩn Đan. Phải biết rằng Kim Đan hậu kỳ nhận được Thanh Uẩn Đan, cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian ngắn có thể tấn cấp Kim Đan viên mãn.

Tuy rằng Thanh Uẩn Đan là linh đan thất phẩm, nhưng trong đó có một loại linh dược Thanh Uẩn Thảo lại cực kỳ hiếm có. Cô cũng là nhờ có cơ

duyên xảo hợp mới nhận được loại linh thảo này. Cô tốn rất nhiều tiền mới mua một trận pháp hộp ngọc có thể đảm bảo được dược tính của nó, chính là vì muốn tìm được Linh đan sư cao cấp, chế luyện Thanh Uẩn Đan. Ban đầu cô cũng không dự định để Diệp Mặc chế luyện Thanh Uẩn Đan. Nhưng bởi vì Diệp Mặc nói hắn là Đan Vương. Chuyện này khiến cô cực kỳ tức giận. Lúc này cô mới lấy ra đưa cho Diệp Mặc làm thí nghiệm ngay tại chỗ.

Nhưng không ngờ kết quả thí nghiệm lại khiến cô ngạc nhiên mừng rỡ như thế. Đan sư bình thường một lò chỉ có thể chế luyện ra sáu đến chín viên Thanh Uẩn Đan. Không ngờ để Diệp Mặc chế luyện lại có được mười hai viên. Có mười hai viên Thanh Uẩn Đan này, cô tin tưởng mình khẳng định có thể tấn cấp Kim Đan viên mãn.

Một người liên tục nhận được hai cơ duyên đã cực kỳ nghịch thiên. Nhưng không ngờ Ngu Vũ Thiên còn nhận được cơ duyên thứ ba. Đó là Diệp Mặc còn có thể chế luyện Thảo Hoàn Đan. Hơn nữa hắn còn có năm viên Thảo Hoàn Đan. Diệp Mặc có thể chế luyện Thảo Hoàn Đan vẫn không phải là điều quan trọng nhất. Quan trọng nhất. Diệp Mặc bằng lòng sẽ để cho cô một viên.

Trong thời gian ngắn như thế, nhận được ba cơ duyên này, khiến Ngu Vũ Thiên cũng không dám tưởng tượng. Nếu suông sẻ, chí ít còn cần mấy chục đến mấy trăm năm mới có thể kết thành Nguyên Anh. Hiện tại cô không ngờ mình có hy vọng đạt được sau nửa năm. Cô nghĩ tới đã cảm thấy không kìm chế được sự kích động trong lòng.

Đương nhiên theo Ngu Vũ Thiên thấy, bởi vì cô thất vọng đối với Chính Nguyên Kiếm Phái tới Thành Hà Châu thu hoạch lớn nhất không phải này liên tục gặp được ba cơ duyên này, mà là cô đã quen biết với một Đan Vương. Thử nghĩ Diệp Mặc trẻ tuổi như thế đã là một Đan Vương nhất phẩm. Theo thời gian qua, hắn tuyệt đối có thể tấn cấp tới trình độ cao hơn.

Tu luyện quan trọng nhất cái gì? Đương nhiên là tài nguyên. Mà đan dược cũng là một trong những tài nguyên quan trọng nhất. Làm sao có được đan dược, đương nhiên là do luyện đan sư chế luyện ra. Nếu như anh có một

đống linh thảo, nhưng không có một luyện đan sư luyện đan cho anh, số linh thảo mà anh nhận được cũng không có tác dụng.

Quen biết một Đan Vương, đồng thời để hắn có thể luyện đan cho anh cũng không phải là một chuyện đơn giản. Đan Vương ra tay sao có thể chuyện nhỏ. Hơn nữa chính là cô cũng không có khả năng chi trả được chi phí luyện đan. Bởi vì đối với những thứ bình thường, Đan Vương căn bản sẽ thấy chướng mắt, tuyệt đối sẽ không bởi vì luyện đan mà làm chậm trễ việc tu luyện của mình.

Cho nên Ngu Vũ Thiên mới cho rằng cơ duyên lớn nhất của cô chính là quen biết với một Đan Vương như Diệp Mặc. Nghĩ ra lúc trước khi nhìn thấy Diệp Mặc cô đã tỏ ra khinh thường hắn, lần thứ hai Ngu Vũ Thiên lại cảm thán không thôi.

Bây giờ Diệp Mặc nói nửa năm sẽ có chuyện cần nhờ cô, đương nhiên cô hiểu được điều đó có ý gì. Kỳ thật Diệp Mặc bảo cô ở lại ngành dược Hoa Hạ ở Hà Châu thì cô liền hiểu được là ý gì. Đó là bởi vì Diệp Mặc muốn mượn tu vi của mình để bảo vệ ngành dược Hoa Hạ, đương nhiên còn có cả hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng.

Ban đầu bởi vì Ngu Vũ Thiên rất thích hai đồ đệ có tư chất rất không tầm thường, hơn nữa cũng đã cảm thấy thất vọng đối với Chính Nguyên Kiếm Phái, nhất thời không có chỗ nào để đi, đương nhiên một nguyên nhân quan trọng cũng chính là Diệp Mặc đã cứu mạng cô. Tất cả những nguyên nhân này cộng lại khiến cô lựa chọn tới Hà châu.

Hiện tại xem ra lựa chọn của cô rất chính xác. Lúc này cho dù bảo cô đi, cô cũng sẽ không rời khỏi Diệp Mặc. Rời khỏi một Đan Vương quen thuộc có thể giúp cô luyện đan, trừ phi cô căn bản không muốn tấn cấp tới cảnh giới cao hơn.

- Cậu yên tâm đi. Ánh Trúc và Diệp Lăng đều là đệ tử của tôi. Hơn nữa tôi đã quen ở đây. Nếu cậu có chuyện gì cần ra ngoài xử lý, thì cứ đi. Ngành dược Hoa Hạ cứ giao cho tôi là được rồi. Ngu Vũ Thiên không hề chần chừ

liền tỏ rõ thái độ của mình.

Diệp Mặc rất hài lòng khi thấy Ngu Vũ Thiên bày tỏ thái độ như vậy. Hắn gật đầu nói:

- Nếu như vậy, tôi không đã quấy rầy chị Ngu tu luyện. Bản thân tôi cũng phải đi tu luyện. Ba tháng sau tôi sẽ giao Thảo Hoàn Đan tới tay chị Ngu.

Bây giờ, Ngu Vũ Thiên thật sự không còn nghi ngờ về việc Diệp Mặc nói lấy ra Thảo Hoàn Đan nữa. Cô gật đầu nói:

- Bất kể tôi có thể tấn cấp Nguyên Anh hay không, tôi đều coi Ngành dược Hoa Hạ là chỗ của mình. Tuy nhiên hôm nay tôi quả thật có chuyện muốn hỏi cậu.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình, Ngu Vũ Thiên tạm dừng một chút nói:

- Công pháp tu luyện mà cậu dạy cho Ánh Trúc và Diệp Lăng không phải là công pháp bình thường. Nếu như tôi nghĩ không nhầm, công pháp kia chí ít phải là linh cấp thất phẩm trở lên. Nếu quả thật là công pháp linh cấp thất phẩm trở lên, vậy...

Nói xong trong mắt Ngu Vũ Thiên lộ vẻ lo lắng. Hiển nhiên cô không cao hứng bởi vì Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng có công pháp tu luyện cao.

Diệp Mặc nghe Ngu Vũ Thiên nói xong, lập tức hiểu ra công pháp tu luyện của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đã bị Ngu Vũ Thiên phát hiện. Ngẫm lại cũng đúng. Hiện tại Ngu Vũ Thiên bắt tay vào dạy hai người tu luyện. Khẳng định đường dẫn chân khí vận chuyển trong cơ thể và cách thức tu luyện của các cô ấy sẽ lọt vào mắt cô. Hiện tại bị phát hiện là bình thường. Nếu như Ngu Vũ Thiên vẫn giống như trước đây chỉ dạy bảo bình thường cho hai người, có lẽ sẽ còn chưa phát hiện được.

Hiện tại Ngu Vũ Thiên đã phát hiện Diệp Mặc cũng không định giấu diếm nữa. Hắn nói thẳng:

- Không sai, bản thân tôi vốn tính sau khi chị Ngu kết thành Nguyên Anh mới nói. Hiện tại nếu chị Ngu đã biết, vậy tôi sẽ nói thẳng. Công pháp tu luyện của các cô ấy chẳng những không phải là linh cấp, thậm chí cũng không phải Thiên Cấp. Về phần đến trình độ gì, tôi cũng không hiểu rõ cho lắm.

Ngu Vũ Thiên lại bị lời nói của Diệp Mặc làm chấn động. Thậm chí không phải Thiên Cấp? Đây là khái niệm gì? Mghe nói ở toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, công pháp tu luyện có đẳng cấp cao nhất cũng không vượt quá Thiên Cấp sao? Hơn nữa còn là Thiên Cấp hạ phẩm.

Thấy Ngu Vũ Thiên chấn động như vậy, Diệp Mặc nói:

- Chị Ngu, nếu như chị không phải sư phụ của các cô ấy, các cô ấy sẽ không nói chuyện tu luyện với chị, chị chắc chắn sẽ không phát hiện ra đẳng cấp của công pháp các cô ấy đã tu luyện.

Đương nhiên Diệp Mặc biết Ngu Vũ Thiên lo lắng cái gì. Một khi bị người ngoài biết được công pháp cao hơn Thiên Cấp, vậy thì Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng nhất định phải chết. Nhưng Diệp Mặc nói không sai. Không phải là người thân cận nhất, có ai lại đi nói chuyện tu luyện với anh? Hơn nữa cho dù tu luyện có ai sẽ cho anh xem phương hướng vận chuyển chân nguyên?

Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc nhất định là bởi vì có chỗ nào đó nghi hoặc chỗ nào đó muốn thỉnh giáo Ngu Vũ Thiên, lúc này mới nói cho qua cho cô biết phương hướng vận chuyển của chân nguyên, để Ngu Vũ Thiên đoán được công pháp các cô tu luyện không phải là công pháp của Chính Nguyên Kiếm Phái. Cho dù như thế, cô cũng không có cách nào suy đoán ra được công pháp mà hai người tu luyện lại là công pháp cao hơn Thiên Cấp. Ngay cả Ngu Vũ Thiên cũng đoán không được, vậy người ngoài lại càng không có khả năng đoán được.

Nhưng Diệp Mặc vẫn giữ ý định phải nhắc nhở Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng một chút. Về sau bất kể ở chỗ nào, cũng phải cẩn thận, không thể cứ

tùy tiện để lộ ra như vậy.

- Chị Ngu, tôi định sau khi chị tới đẳng cấp kết thành Nguyên Anh, mới đưa công pháp này cho chị tu luyện.

Diệp Mặc cắt đứt sự chấn động của Ngu Vũ Thiên nói. Hắn thật sự đã quyết định như vậy. Nhưng hiện tại Ngu Vũ Thiên đã là tu vi Kim Đan hậu kỳ, hiển nhiên không thích hợp lập tức tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết. Nếu không cô sẽ cần lãng phí rất nhiều thời gian để chuyển đổi chân nguyên. Nhưng một khi Ngu Vũ Thiên tấn cấp Nguyên Anh, có nguyên thần, cô có thể lựa chọn lại công pháp tu luyện.

Ngu Vũ Thiên ngơ ngác nhìn Diệp Mặc. Sau một lúc lâu mới choáng váng nói:

- Cậu, cậu tính đưa loại công pháp này cho tôi tu luyện sao?

Cô thật sự rất chấn động. Trong suy nghĩ của cô, nếu đẳng cấp của công pháp cao như thế, khẳng định Diệp Mặc cũng tu luyện loại công pháp này. Nhưng loại công pháp cao cấp này, cho dù cha con truyền cho nhau cũng rất cẩn thận. Cô không ngờ được Diệp Mặc lại nói bằng lòng lấy công pháp này ra. Điều này thực sự khiến cô không thể tin được.

Nói thật ra, lúc trước cô còn nghĩ sau khi mình tấn cấp Nguyên Anh, nhân thể cũng phải lựa chọn lại pháp quyết tu luyện. Bởi vì cô biết, với công pháp tu luyện hiện tại cô, muốn leo lên Đại Đạo, là căn bản không có khả năng. Mà hiện tại cô còn chưa có pháp quyết tu luyện tốt, đang lúc buồn rầu, Diệp Mặc lại đưa đến đại lễ như thế.

Diệp Mặc lại mỉm cười nói:

- Chị Ngu, nếu chị có thể đem sở học của mình truyền thụ cho Diệp Lăng và Ánh Trúc, vậy tôi tặng pháp quyết tu luyện cũng không có vấn đề gì.

Tuy rằng biết rõ Diệp Mặc muốn lôi kéo mình, nhưng Ngu Vũ Thiên

vẫn bị đại khí của Diệp Mặc thuyết phục. Tuy rằng tuổi Diệp Mặc không lớn, nhưng cách thức làm việc của hắn đều lộ ra đại khí.

Diệp Mặc lại biết chuyện của mình. Tuy rằng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết thật sự không tồi, hơn nữa Diệp Mặc tin tưởng bộ pháp quyết nói không chừng được xem là tồn tại tốt nhất trong toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt. Nhưng hắn tu luyện Tam Sinh Quyết tuyệt đối mạnh mẽ hơn nhiều so với Hồng Mông Tạo Hóa Quyết. Hơn nữa hắn tin tưởng, một khi tu vi của mình đạt đến trình độ nhất định, hắn hoàn toàn có thể căn cứ vào các loại linh căn suy diễn ra công pháp tu luyện phát triển mới.

Không để ý tới sự kích động, Ngu Vũ Thiên cố gắng trấn tĩnh một chút rồi mới lên tiếng:

- Diệp Mặc, trình độ luyện đan của cậu quả thật là cả đời tôi ít thấy. Có thể tới Ngành dược Hoa Hạ coi như là cơ duyên của tôi. Tuy nhiên tôi thấy trình độ luyện đan của cậu lại bị đan hỏa của cậu hạn chế nghiêm trọng. Cậu chỉ dùng chân hỏa tu vi Trúc Cơ, căn bản cũng không có biện pháp phát huy được tiêu chuẩn luyện đan của cậu. Tôi nghĩ, nếu như cậu có một loại đan hỏa tốt, nói không chừng trình độ luyện đan của cậu sẽ vượt xa chứ không chỉ dừng ở Đan Vương nhất phẩm.

Diệp Mặc nghe Ngu Vũ Thiên nói xong lập tức hiểu ra. Hắn đang ở trong cuộc ngược lại không biết. Tuy rằng hắn cũng muốn tìm kiếm một đan hỏa, nhưng dù sao không gấp lắm. Hiện tại nghĩ đến, hiện tại cái mình thiếu không phải là tiêu chuẩn lĩnh ngộ đối với luyện đan, mà là thiếu một đan hỏa. Thử nghĩ, nếu như hắn có một đan hỏa mạnh, trình độ luyện đan của hắn sẽ như thế nào...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 875

Mồi Lửa Thiên Địa

Ngu Vũ Thiên thấy vẻ mặt Diệp Mặc, lập tức biết Diệp Mặc đã hiểu được đạo lý này. Cô trầm ngâm một lát nói:

- Thật ra tôi biết một chỗ có một mồi lửa. Chính là ở bên trong Trường Phần Khâu. Nơi đó có một Ly Chập Hỏa. Tuy rằng xếp hạng hơi thấp, nhưng đối với tu sĩ hệ hỏa mà nói đã là kỳ trân dị bảo. Ly Hỏa Chi Vũ của tôi cũng lấy được từ chỗ đó. Bởi vì tôi không phải tu sĩ hệ hỏa, cho nên lúc ấy tôi đã không hề động đến nó.

Ly Hỏa Chi Vũ kia lợi hại thế nào Diệp Mặc đã tận mắt nhìn thấy. Cho dù Lý Trường Sinh là Kim Đan đại viên mãn cũng bị Ly Hỏa Chi Vũ trói chặt, chỉ có thể nuốt hận trước Vô Ảnh. Diệp Mặc không ngờ được Ly Hỏa Chi Vũ của Ngu Vũ Thiên lại đến từ Trường Phần Khâu.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Đối với mồi lửa, Diệp Mặc là một luyện đan sư, đương nhiên chắc chắn sẽ không xa lạ. Mồi lửa chẳng những có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với luyện đan sư, hơn nữa đối với tu sĩ hệ hỏa mà nói, có một mồi lửa thiên địa kỳ dị, lực công kích và tu vi của hắn sẽ khác biệt một trời một vực.

Nhưng mồi lửa thiên địa kỳ lạ cực kỳ khó có được. Theo Diệp Mặc biết, trong thiên địa có một trăm lẻ tám loại mồi lửa kỳ quái. Nhưng ở Tu Chân Giới nghe nói chỉ tồn tại có ba mươi sáu loại trong đó. Ly Chập Hỏa xếp hạng thứ hai mươi chín trong ba mươi sáu loại mồi lửa ở Tu Chân Giới. Có thể nói là trong một trăm lẻ tám mồi lửa đã là đứng ở thứ hạng gần chót.

Nhưng cho dù một thiên địa kỳ hỏa xếp hạng cuối cùng, cũng là vật vô giá. Bởi vì mồi lửa kỳ thiên dị địa so với mồi lửa khác, chúng đều có một tính chung, chính là có thể lớn lên. Tốc độ mhững mồi lửa lớn lên liên quan đến công pháp tu luyện của chủ nhân nó, còn có quan hệ tới linh vật hệ hỏa mà chủ nhân có cơ hội cùng cắn nuốt.

Cho nên nói cách khác, nếu như mồi lửa xếp hạng cuối cùng lớn đến trình độ nhất định, uy lực của nó thậm chí còn khủng khiếp hơn những mồi lửa xếp hạng trước nó.

Mồi lửa này ngoại trừ là thứ tu sĩ hệ hỏa thích nhất, thì chính là luyện đan sư. Một luyện đan sư tốt nhất định phải có một mồi lửa tốt. Luyện đan sư không có thiên địa kỳ hỏa, tuyệt đối sẽ không trở thành một luyện đan sư cao nhất.

Diệp Mặc đã từng nghe nói về Trường Phần Khâu. Sau khi ổn định chỗ ở tại Hà Châu, hắn đã xem qua rất nhiều sổ ghi chép địa lý của Bắc Vọng Châu, nên đã biết được về Trường Phần Khâu. Nơi này từng là một thành phố do người phàm ở. Nhưng sau đó, bởi vì hai đại thế lực tu chân đã xảy ra tranh chấp ở đây. Kết quả hai đại thế lực này đại chiến tại đây.

Bởi vì thế lực của hai thế lực tu chân này đều cực kỳ khổng lồ, cho nên người tới trợ giúp cũng rất nhiều. Cuối cùng bởi vì người chết càng ngày càng nhiều, người tham gia trận đại chiến này cũng càng ngày càng nhiều. Đánh tới cuối cùng, mọi người đã quên lý do vì sao lại diễn ra trận đại chiến này.

Mãi cho đến khi nơi này hoàn toàn bị phá hủy. Người trong thành phố này không ai có thể chạy trốn. Tu sĩ đã chết ở đây thì càng nhiều vô số kể. Khi nơi này biến thành núi xác biển máu, trận đại chiến này mới dần dần ổn định trở lại.

Mấy ngàn năm sau, rất nhiều tu sĩ quyết đấu đều thích đến nơi này giải quyết ân oán. Thời gian lâu dần, nơi này cũng giống như mộ phần. Cái tên Trường Phần Khâu cũng vậy mà được truyền xuống.

Diệp Mặc không ngờ được Trường Phần Khâu còn có một mồi lửa. Không cần phải nói hắn không thể tưởng tượng được, mà cho dù là bất cứ kẻ nào cũng không chắc có thể nghĩ ra.

Dường như Ngu Vũ Thiên biết Diệp Mặc sẽ kinh ngạc. Cô lấy ra một ngọc giản, nhanh chóng vẽ một bản đồ trên ngọc giản sau đó giao cho Diệp Mặc nói:

- Lúc trước tôi cũng ngẫu nhiên mới phát hiện được chỗ đó. Cậu cứ đi sẽ biết. Lúc trước Ly Chập Hỏa kia cũng do một Đan tu để lại. Sau khi người đó cướp được Ly Chập Hỏa, còn chưa kịp luyện hóa, liền chết trong Trường Phần Khâu.

Diệp Mặc rất cảm kích, nhận lấy ngọc giản. Diệp Mặc hiểu rõ những mồi lửa kỳ quái trong thiên địa này rất quý giá. Ngu Vũ Thiên biết chỗ của Ly Chập Hỏa, cho dù cô không nói cho mình, bán lấy tiền, cũng có thể bán được vô số linh thạch.

Ngu Vũ Thiên thấy Diệp Mặc cất ngọc giản, cuối cùng liền nhẹ nhàng thở ra. Thứ nhất, cũng là cô nợ Diệp Mặc. Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng giúp được hắn việc gì. Hơn nữa về sau khẳng định cô còn nợ Diệp Mặc nhiều hơn. Là một tu sĩ Kim Đan, lại thường xuyên cần một tu sĩ Trúc Cơ hỗ trợ, trong lòng Ngu Vũ Thiên đã thực sự cảm thấy bất lực. Hiện tại cuối cùng cô đã có thể trợ giúp Diệp Mặc một chút. Đối với cô mà nói, đây là sự hồi báo tốt nhất.

. . .

Ba ngày sau, khi Diệp Mặc đưa một viên Bồi Chân Đan đến tay Chân Tiểu San, Chân Tiểu San đã kích động thiếu chút nữa thì khóc. Cho dù là khi cô mua được Tố Đan Thảo, cũng không kích động như vậy. Bởi vì cô biết, biến một gốc cây Tố Đan Thảo thành một viên Bồi Chân Đan không phải là chuyện dễ dàng. Thậm chí rất có thể cây Tố Đan Thảo này cũng không đổi lại được một viên Bồi Chân Đan. Nhưng hiện nay đã thay đổi. Không ngờ cô lại nhận được một viên Bồi Chân Đan.

Thấy Chân Tiểu San kích động khó kìm chế được như vậy, Diệp Mặc cũng hiểu được tâm tình của cô. Nói cách khác nếu như đổi lại là mình năm đó, không có Tam Sinh Quyết, không có bản lĩnh của luyện đan sư, tâm tình hắn kích động chắc chắn sẽ không kém hơn Chân Tiểu San là mấy. Huống gì năm đó hắn còn có một tông môn ủng hộ, mà Chân Tiểu San lại chỉ là một tán tu không có nơi nương tựa.

- Chị Chân, chị ở lại Ngành dược Hoa Hạ đột phá Kết đan đi. Linh khí chỗ này coi như không tồi. Chờ sau khi chị kết thành Kim Đan, nếu như chị bằng lòng, tôi hi vọng chị có thể ở lại giúp tôi. Chị yên tâm, tôi sẽ không để chị thất vọng.

Diệp Mặc thấy Chân Tiểu San thật sự kích động không thôi, không thể làm gì khác hơn là chủ động nói.

Một khi Ngành dược Hoa Hạ của mình có một tu sĩ Kim Đan, có một tu sĩ Nguyên Anh, như vậy ở Hà Châu coi như có một nơi sống yên ổn.

Chân Tiểu San cố gắng trấn tĩnh trở lại. Cô đọc rõ ràng từng tiếng một nói:

- Anh Diệp, Ngành dược Hoa Hạ bằng lòng thu nhận và giúp đỡ tôi, đó là may mắn của tôi. Tôi thề, chỉ cần anh còn ở Ngành dược Hoa Hạ một ngày, ngày đó tôi chính là người của Ngành dược Hoa Hạ.

Chân Tiểu San không phải là kẻ ngốc. Cô vốn là tán tu, đương nhiên biết được khó khăn của tán tu. Hiện nay đi theo phía sau Diệp Mặc một linh đan sư trên thất phẩm, tiền đồ của mình so với lúc trước mà nói, đó là khác biệt một trời một vực.

Thấy Chân Tiểu San đã đồng ý ở lại Ngành dược Hoa Hạ, trong lòng Diệp Mặc rất vui mừng. Hắn lập tức lấy ra một lọ Ích Nguyên Đan đưa cho cô nói:

- Chị cầm lấy bình đan dược này để chuẩn bị Kết đan. Về phần linh khí

chị cần còn có trang bị, nửa năm sau tôi sẽ cầm qua đây cho chị.

Mãi đến khi Chân Tiểu San bế quan Kết Đan, lúc này Diệp Mặc mới lấy ra một bình ngọc thoáng nhìn vào trong, sau đó rất thoả mãn cất bình ngọc đi.

Một lò Bồi Chân Đan hắn luyện ra được sáu viên. Cho Chân Tiểu San một viên, hắn còn còn lại năm viên. Nói cách khác hắn và đám người Diệp Lăng khi tu luyện đến Kim Đan đều không cần lo lắng.

Thời gian còn lại, Diệp Mặc vừa giúp Tiên Bảo Lâu luyện đan, vừa chế luyện ra đan dược mình cần, đồng thời chế luyện ra Duẩn Ích Đan Mục đích Diệp Mặc chế luyện Duẩn Ích Đan là để phục vụ cho Mính Nguyên Đan. Tuy rằng Trường Phần Khâu hẳn không có nguy hiểm gì quá lớn, nhưng Diệp Mặc vẫn cẩn thận quyết định sau khi tấn cấp đến Trúc Cơ tầng sáu mới qua đó. Mà Mính Nguyên Đan lại đúng lúc có thể giúp cho hắn tấn cấp đến Trúc Cơ tầng sáu. Hơn nữa Duẩn Ích Đan cũng không có tác dụng phụ.

Một tháng sau, Diệp Mặc dưới sự trợ giúp của hai loại đan dược này, đã thành công tấn cấp tới Trúc Cơ tầng sáu, chân nguyên lại mạnh thêm một tầng. Diệp Mặc biết, mỗi lần nâng cao, tư cách để hắn sinh tồn được ở đây lại tăng thêm một chút.

Tuy rằng rất muốn nghiên cứu thêm một chút về Huyễn Vân Đao Pháp, nhưng Diệp Mặc cũng biết thời gian của hắn không phải rất nhiều. Hắn quyết định đi tới Trường Phần Khâu lấy Ly Chập Hỏa trước rồi nói sau. Một khi nhận được Ly Chập Hỏa, hắn có thể lập tức chế luyện ra Thảo Hoàn Đan.

Đối với Diệp Mặc mà nói, Ngu Vũ Thiên càng sớm tấn cấp càng tốt. Từ lần trước, sau khi đánh gãy chân của con trai chủ chi nhánh Vạn Đan Các Hà Châu, cho đến giờ Vạn Đan Các còn chưa tìm đến gây phiền toái. Tuy rằng Diệp Mặc biết đây là nhờ Nhan Tranh giúp đỡ, nhưng có một số việc hắn không thể không đề phòng trước.

Một khi chủ phân các Vạn Đan Các - Lỗ Cửu Thành tấn cấp Nguyên Anh, mà Ngu Vũ Thiên còn chưa tấn cấp, như vậy hắn và Ngành dược Hoa Hạ của hắn liền bị vây trong thế đối địch. Diệp Mặc cũng sẽ không cho rằng mình đánh gãy chân con trai người khác, một tu sĩ Nguyên Anh còn có thể bỏ qua cho hắn.

Mặc dù đang ở Tu Chân Giới, đánh gãy bắp đùi căn bản không tính là vết thương gì nghiêm trọng, nhưng một khi người khác muốn tìm anh gây phiền toái, không cần phải nói là đánh gãy chân, chính là tổn thất một sợi tóc cũng có thể lấy làm cái cớ.

Trước khi rời khỏi Ngành dược Hoa Hạ, Diệp Mặc còn phải bố trí một Truyền Tống Trận. Lúc trước hắn bố trí Truyền Tống Trận kia ở trong một hẻm núi cách xa đây mười vạn dặm. Hiện tại hắn muốn bố trí một nửa Truyền Tống Trận đương nhiên là bên trong Ngành dược Hoa Hạ.

Diệp Mặc không bố trí Truyền Tống Trận ngầm. Hắn biết Truyền Tống Trận của hắn dùng vào thời điểm khẩn cấp phải chạy trốn. Đôi khi càng bí mật ngược lại càng nguy hiểm. Dù sao Ngành dược Hoa Hạ chỉ lớn như vậy mà thôi.

Cho nên Diệp Mặc dự định bố trí một nửa Truyền Tống Trận này ở chỗ Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng bế quan tu luyện. Lúc này Ngu Vũ Thiên và Chân Tiểu San đều đang bế quan. Diệp Mặc không tìm các cô ấy. Hắn trực tiếp đi tìm Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng.

Hiện tại Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đều tới tu vi luyện khí tầng bảy. Tư chất linh căn của hai người rất tốt. Hơn nữa Ngành dược Hoa Hạ có linh khí dồi dào lại có đủ đan dược, hai người tu luyện tiến triển cực nhanh.

Hơn nữa hai người cũng biết tu vi của hai cô rất thấp, nên cố gắng dành tất cả thời gian để tu luyện. Diệp Mặc từ Phường thị Nam Sơn trở về đã hơn một tháng, vậy mà ngay cả một chút thời gian Tống Ánh Trúc và Diệp Mặc thân thiết cũng không có.

- Anh, anh lại muốn ra ngoài sao?

Diệp Lăng thấy Diệp Mặc tới chỗ cô và Tống Ánh Trúc tu luyện, đã biết anh trai lại muốn đi ra ngoài.

Tống Ánh Trúc cũng lộ vẻ lo lắng. Tuy rằng Thành Hà Châu có mấy thế lực lớn, nhưng bọn họ ở lại Ngành dược Hoa Hạ nói tóm lại được coi như là một nơi an toàn. Một khi rời khỏi Ngành dược Hoa Hạ, vậy sẽ rất khó nói. Hơn nữa hai người cũng biết chuyện của sư phụ Ngu Vũ Thiên. Lúc trước nếu như không phải Diệp Mặc cứu giúp, cho dù là Ngu Vũ Thiên một tu sĩ Kim Đan cũng khó có thể trốn khỏi vận hạn.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta nhất định phải tăng tốc độ tu luyện, mới có thể đứng vững ở Hà Châu. Lần này anh ra ngoài để tìm một mồi lửa. Khi quay trở về sẽ giúp sư phụ hai em luyện đan. Nửa năm sau, anh còn phải xa nhà một chuyến. Cho nên hai người càng cần phải cố gắng tu luyện hơn. Hôm nay anh đến, một là mang đan dược tới cho hai người. Hai là bố trí ở trong này một Truyền Tống Trận.

- Bố trí Truyền Tống Trận trong phòng của bọn em sao?

Diệp Lăng ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc lại nghiêm túc gật đầu nói:

- Đúng, nếu chẳng may gặp phải tu sĩ lợi hại, chúng ta đánh không lại liền thông qua Truyền Tống Trận chạy trốn. Cho nên anh sẽ sử dụng thần thức ngọc bài của chúng ta để đánh dấu Truyền Tống Trận này. Trừ những người chúng ta có thể dẫn qua, người khác là không thể kích hoạt được Truyền Tống Trận này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 876

Trường Phần Khâu

Sau khi Diệp Mặc bố trí Truyền Tống trận xong, lại đưa ngọc bài cho hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, rồi lập tức ra khỏi thành Hà Châu. Sau khi ngồi Truyền Tống trận rời khỏi thành Hà Châu, Diệp Mặc lại dùng Phi Vân Trùy chạy một ngày đường, lúc chạng vạng tối đã đến bên ngoài Trường Phần Khâu rồi.

Trường Phần Khâu, phạm vi mấy trăm dặm cũng không có ai, là một nơi hoang dã. Nơi gần với Trường Phần Khâu chỉ có một trạm nghỉ cho người phàm mà thôi, nói là trạm nghỉ chân, nhưng chủ yếu là nhắc nhở những người đi qua không nên đi qua Trường Phần Khâu mà thôi.

Bởi vì Trường Phần Khâu đối với tu chân cao cấp không có gì là nguy hiểm lắm, nhưng đối với những người bình thường đi qua Trường Phần Khâu thì lành ít dữ nhiều. Chẳng những vì nơi này âm khí rất nặng, mà còn có những chuyện quái lạ tồn tại nữa, một khi không cẩn thận thì mất mạng lúc nào không biết.

Diệp Mặc vừa đến Trường Phần Khâu, liền cảm thấy được một luồng khí âm hàn. Nơi này mờ mịt u ám, dường như không có một sự sống nào, đến cả thảm thực vật dưới mặt đất cũng có vẻ vô cùng lạnh lẽo âm u. Hơn nữa linh khí nơi này so với những nơi khác cũng rất loãng, nếu như không phải ngẫu nhiên có một con đại bàng ăn xác chết kêu lên một tiếng thê lương bi ai chói tai, Diệp Mặc còn tưởng rằng nơi này căn bản không phải là trần gian. Trong lòng hắn thầm nghĩ, thảo nào nơi này tên là Trường Phần Khâu, không ngờ lại là một chỗ như này.

Nói là Trường Phần Khâu, nhưng Diệp Mặc sớm đã chú ý đến một phần

mộ căn bản không phải là do con người đắp lên, vô số những phần mộ đều là những bộ xương trắng và những binh khí vứt đi tạo thành. Cho dù như vậy, trên mặt Trường Phần Khâu, xung quanh cũng có thể nhìn thấy xương trắng và ma trơi thấp thoáng.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn không hiểu Ngu Vũ Thiên sao lại phải đến nơi này, thứ nhất chỗ này không phải là nơi đắc địa để tu luyện. Thứ hai nơi này cũng không phải là thiên tài địa bảo gì. Nhưng hắn lại lập tức gạt bỏ suy nghĩ ấy, Ngu Thiên Vũ đến đây chẳng có can hệ gì đến hắn, hắn xác nhận điểm đánh dấu mà Ngu Vũ Thiên để lại cho hắn trên bản đồ, đang nghĩ đến, bỗng nhiên cảm giác có chút gì đó không đúng. Sau khi hắn tu luyện "Tam Sinh Quyết", đôi khi loại dự cảm này rất mãnh liệt.

Hơn nữa Trường Phần Khâu lại là một nơi hiếm người qua lại, Diệp Mặc không biết điều gì khiến cho hắn có loại dự cảm không tốt này. Nhưng Diệp Mặc lại đoán rằng chủ yếu hẳn là lại có người đến đây. Hắn theo bản năng ẩn nấp thân hình của mình, bất kể là ai đến, Diệp Mặc cũng không muốn cho người khác biết hắn đến đây lấy Ly Chập Hỏa.

Diệp Mặc vừa mới ẩn nấp, một pháp khí hạ cánh xuống bên cạnh Trường Phần Khâu, không có một chút tiếng động nào, nếu như không phải vừa nãy Diệp Mặc có dự cảm, hắn tuyệt đối sẽ không biết có cái máy này bay đến. Diệp Mặc để ý pháp khí này vô cùng tinh xảo, hình như là một pháp khí cực phẩm.

Diệp Mặc đang định dùng thần thức quét pháp khí cực phẩm này, nhưng lại lập tức có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Từ khi hắn xuất đạo đến nay, gặp vô số những nguy hiểm, nhưng trước giờ chưa từng có như này hôm nay, khiến từ sâu trong nội tâm cảm nhận được, đó chính là sự nguy hiểm mà hắn không thể nào chống cự lại được. Dường như bất luận là cách gì, chết là cái chắc.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu hắn, Diệp Mặc căn bản không cần suy

nghĩ, lập tức tiến vào thế giới giấy vàng, hơn nữa cũng không dám động.

Sau khi tiến vào thế giới giấy vàng, Diệp Mặc lập tức phản ứng lại, chiếc máy bay vừa nãy hắn gặp căn bản không phải là pháp khí, càng không phải là pháp khí cực phẩm gì, mà là một món chân khí.

Sau khi đoán ra thứ vừa hạ cánh xuống bên cạnh Trường Phần Khâu là một món chân khí, Diệp Mặc lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh. Người có thể ngồi trên chân khí, chí ít cũng là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí đã là tu sĩ trên cấp Hư Thần rồi. Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định mặc dù vừa nãy hắn không có nhìn thấy người tu sĩ trên chân khí đó, nhưng cũng cảm giác được tu vi của vị tu sĩ đó tuyệt đối không dừng lại ở mức Nguyên Anh.

Pháp bảo của giới Tu Chân căn cứ vào cấp bậc để phân cấp pháp khí, linh khí, chân khí, tiên khí, mỗi cấp lại được phân làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm. Tương đối mà nói, tu sĩ trên mức Kim Đan, sử dụng nhiều nhất là linh khí, chân khí thì tương đối ít, sử dụng chân khí không có một ai không phải là tu sĩ Đại Năng. Còn về tiên khí, cho dù là có một hai món, đó cũng là bảo vật trấn phái của đại môn phái.

Mà hôm nay Diệp Mặc không ngờ lại gặp một tu sĩ sử dụng chân khí, hơn nữa còn là chân khí phi hành. Hắn thầm than vận khí không tốt, cũng thầm may mắn vào thế giới Trang vàng đúng lúc, nếu không bị cao thủ kia biết được, chỉ cần một đầu ngón tay, hắn cũng sẽ tan thành tro bụi.

Những vị tu sĩ đại năng này giết người không cần kiêng kị, gã thậm chí còn không thèm hỏi tên của đối phương là gì Trong thế giới Trang vàng, Diệp Mặc lại có một loại dự cảm, tu sĩ bay trên chân khí kia có phát hiện ra hắn, thậm chí còn dùng thần thức quét về phía hắn, nhưng đáng tiếc tu vi hiện tại của gã, vẫn không thể quét trong thế giới Trang vàng này được.

Diệp Mặc đoán không sai, chiếc máy bay kia chính là một món chân khí, từ trên máy bay bước xuống là một tu sĩ khuôn mặt đen khoảng năm mươi tuổi, tóc ngắn, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị. Gã vừa bước xuống, lại nhíu mày dùng thần thức cẩn thận quét về phía Diệp Mặc

đang đứng, dường như cảm giác được sự xuất hiện của Diệp Mặc.

Cũng may trong thế giới Trang vàng rơi vào giữa một khoảng đầy bùn đất xương khô của Trường Phần Khâu, nếu như không cẩn thận xem xét, thì thật không thể nhìn ra. Gã tu sĩ mặt đen dùng thần thức quét một hồi lâu, nhưng không phát hiện ra gì.

Sau khi xác định Trường Phần Khâu không có tu sĩ nào khác, gã tu sĩ mặt đen này mới thu thần thức của mình lại.

Đối mặt với tu sĩ cực kỳ cao thâm như này, Diệp Mặc cũng không dám có chút sơ suất nào, hắn ở lại trong thế giới Trang vàng ước chừng khoảng hai mươi tư tiếng đồng hồ, lúc này mới thu lại hơi thở của toàn thân thể, cẩn thận bước ra khỏi thế giới Trang vàng.

Sau khi Diệp Mặc đi ra, lập tức phát hiện ra chân khí bay cạnh Trường Phần Khâu kia sớm đã biến mất, bốn phía lại trở lại vẻ âm u lạnh lẽo vốn có của nó.

Phát hiện ra cao thủ đã đi rồi, Diệp Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ lúc mình bước ra, lại bị gã kia bắt tại trận. Lúc đó cho dù hắn có lại trốn vào thế giới Trang vàng thì cũng không còn cơ hội ra ngoài nữa.

Nhưng Diệp Mặc lại phát hiện ra không phải, chỗ này so với chỗ mà hôm qua hắn đến dường như có chút khác biệt. Nhưng cụ thể là khác ở chỗ nào, hắn lại nhìn không ra. Nghĩ đến đây Diệp Mặc lại cẩn thận phóng thần thức ra, cẩn thận xem xét tình hình xung quanh.

Sau nửa tiếng đồng hồ, Diệp Mặc thu thần thức lại, hắn đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. Gã tu sĩ hôm qua đến đây là bố trí trận pháp, chẳng những bao gồm Khốn Trận mà còn cả mấy Sát Trận nữa. Nhưng những trận pháp này rất bí mật, hơn nữa lại nối liền nhau, có thể thấy được trình độ bố trí trận pháp của người này không tầm thường.

Nếu không phải trình độ bố trí trận pháp của hắn lợi hại, thậm chí có thể

bố trí Truyền Tống trận, người bình thường cũng nhìn không ra.

Người này không hiểu tại sao đến bố trí những trận pháp này làm gì? Diệp Mặc đương nhiên sẽ không cho là gã này đến là để đối phó với hắn, tu vi này của hắn, đối với gã cũng chẳng coi là cái gì cả.

Tuy nhiên Diệp Mặc lập tức nghĩ đến, người này nếu như bố trí những trận pháp này ở đây, chứng tỏ người này nhất định sẽ quay lại đây, hoặc là vì đối phó với người nào đó. Nếu như người này vẫn còn đến nữa, vậy thì Ly Chập Hỏa của hắn có cần nên lấy hay không?

Nếu chẳng may đang lấy thì bị người kia biết thì làm sao? Diệp Mặc đang rối rắm không biết có nên thu Ly Chập Hỏa hay không, thời gian của hắn có hạn, nếu như hôm nay không thu Ly Chập Hỏa, hắn cũng không biết khi nào mới có cơ hội nữa.

Hơn nữa hắn tin rằng mình thu thập Ly Chập Hỏa cũng chỉ mất thời gian ngắn, chỉ cần lấy được rồi, hắn lập tức sẽ chạy xa, những Khốn Trận này bất kể tên kia là vì cái gì mà bố trí nó, cũng chẳng quan hệ gì đến hắn.

Sau khi quyết định, Diệp Mặc không đi thu thập Ly Chập Hỏa ngay, mà lại tiến vào thế giới Trang vàng lần nữa, hắn ở trong thế giới Trang vàng luyện chế mấy Trận Kỳ xong, lúc này mới ra ngoài.

Diệp Mặc luyện chế ra Trận Kỳ đương nhiên có tác dụng của nó, tu vi của hắn vẫn còn quá thấp, một khi đã vào thế giới Trang vàng rồi, thì không có cách nào quan sát tình hình bên ngoài. Hắn chuẩn bị bố trí một trận pháp khác ngay trong trận pháp của gã kia, nhưng trận pháp này lại là một trận pháp theo dõi. Mục đích chính là một khi hắn tiến vào thế giới Trang vàng rồi, vẫn có thể thông qua trận pháp này mà theo dõi tình hình bên ngoài, đối với hắn mà nói có tác dụng rất lớn.

Mặc dù Diệp Mặc rất muốn thay đổi một chút mấy trận pháp trước mặt, đem những trận pháp công kích này khống chế trong tay. Nhưng Diệp Mặc biết mặc dù trình độ trận pháp của hắn mạnh hơn gã kia, nhưng tu vi của hắn

lại kém xa gã. Một trận pháp dũng mãnh không những cần nghiên cứu trình độ trận pháp của người bố trận, mà tu vi cũng là một nhân tố quan trọng. Cho nên hắn chỉ có thể vụng trộm đặt trận pháp của mình, ngoài ra không dám làm gì hơn.

Nhưng vì đề phòng không may, Diệp Mặc còn luyện chế ra vô số Trận Kỳ, chỉ có điều hắn không bố trí những trận kỳ này xuống. Hắn nghĩ rằng làm bất cứ một chuyện gì cũng phải xem xét đến tình huống xấu nhất, mặc dù hắn không dám động gì đến trận pháp trước mắt, nhưng hắn có thể thông qua Trận Kỳ trong nháy mắt thay đổi được Khốn Trận và Sát Trận này.

Một khi hắn bị gã kia phát hiện ra hắn dám liều lĩnh thay đổi trận pháp, ít nhất phải cản chân gã đó trong ba khắc, sau đó mới có cơ hội trốn thoát.

Sau khi bố trí xong tất cả những thứ đó, Diệp Mặc mới tiến đến nơi có Ly Chập Hỏa theo những gì Ngu Vũ Thiên ghi trên bản đồ. Nửa tiếng sau, Diệp Mặc đi đến một thâm cốc ngay bên cạnh phía đông nam Trường Phần Khâu.

Dựa theo những gì mà Ngu Vũ Thiên nói, trong thâm cốc này có một tu sĩ đã chết trong đó, lúc ấy người tu sĩ này lấy được Ly Chập Hỏa, nhưng chưa kịp chuyển hóa thì đã bị chết. Ngu Vũ Thiên lấy nhẫn trữ vật của tu sĩ này đi, nhưng không động đến Ly Chập Hỏa, nó vẫn còn ở trong này.

Thần thức của Diệp Mặc quét một chút, lại phát hiện ra dưới này không có gì, trong lòng hắn có chút nghi hoặc, lẽ ra cho dù có trận pháp che chắn thần thức, trước mặt một trận pháp sư như hắn cũng có thể phát hiện ra một chút dấu vết gì chứ, chẳng lẽ Ngu Vũ Thiên lại nhớ nhầm chỗ rồi sao?

Phạm vi của Trường Phần Khâu rất rộng, hơn nữa bây giờ lại có một tu sĩ sức mạnh cường hãn bố trí Khốn Trận, mặc dù Diệp Mặc không sợ Khốn Trận này, nhưng hắn vẫn không muốn vì sự tìm tòi xung quanh của mình mà dẫn đến sự cảnh giác của gã tu sĩ kia. Cho nên mặc dù là hoài nghi, Diệp Mặc vẫn độn thổ tiến xuống lòng đất.

Khi Diệp Mặc độn thổ xuống đất khoảng 200m, thân hình dừng lại, cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao thần thức của hắn không thể nào quét vào nơi này được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 877

Phá Trận

Nơi này không ngờ lại là một trận pháp che chắn tự nhiên, không cần nói hắn ít nhiều cũng là thần thức của tu sĩ Giả Đan, cho dù là thần thức tu sĩ Ngưng Thể cũng không thể quét thần thức vào được. Mà sẽ bị trận pháp che chắn tự nhiên này dời đi khỏi, thậm chí người bị dời đi cũng không biết.

Chỉ có điều làm cho Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, nơi này bí mật như vậy, cũng không có dấu hiệu đặc biệt nào, Ngu Vũ Thiên sao lại tìm được? Vị tu sĩ đến trước Ngu Vũ Thiên tại sao lại tìm được?

Nhưng những vấn đề này chỉ xuất hiện trong nháy mắt trong đầu Diệp Mặc, sau đó lập tức bị hắn gác qua một bên. Về phần Ngu Vũ Thiên tại sao lại tìm được đến đây, quay về có thể hỏi cô ấy là được, nếu như cô ấy không muốn nói thì thôi, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn.

Diệp Mặc xuyên qua trận pháp che chắn tự nhiên, tiến vào một căn phòng đá rộng lớn.

Căn phòng đá này thoạt nhìn không đến mười mét vuông, nhưng căn phòng này hoàn toàn bị vây bởi trận pháp che chắn thiên nhiên kia. Làm cho người ta thoạt nhìn giống như có thạch thất này trước, sau đó mới có trận pháp che chắn kia vậy, nhưng Diệp Mặc biết rằng đó là không thể nào. Hắn đoán rằng hẳn là có người phát hiện ra trận pháp tự nhiên che chắn thần thức này trước, sau đó người đó mới làm ra thạch thất này.

Trong thạch thất chỉ có một cỗ xương khô, Diệp Mặc đoán đây chính là tu sĩ mà Ngu Vũ Thiên nói đến. Còn trong thạch thất thì không có Ly Chập Hỏa nào cả, nhưng trong vách đá ở mặt sau của thạch thất, Diệp Mặc lại phát

hiện ra một ngọn lửa màu cam ảm đạm.

Đây là Ly Chập Hỏa sao? Diệp Mặc nhìn chằm chằm ngọn lửa ảm đạm đó trong lòng khó hiểu. Ngọn lửa kỳ quái này hắn không phải là chưa gặp qua, năm đó đại trưởng lão của "Thần dược môn" cũng có một ngọn lửa kỳ lạ như này, nó được xếp vào "Khảm thanh hỏa" thứ hai mươi sáu, nhưng ngọn lửa của "Khảm thanh hỏa" mạnh hơn nhiều so với Ly Chập Hỏa ảm đạm trước mặt này.

Theo suy nghĩ của Diệp Mặc, cho dù Ly Chập Hỏa thứ hai mươi chín có kém hơn so với "Khảm thanh hỏa", nhưng sao lại kém hơn nhiều như này. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết sự trưởng thành của ngọn lửa kỳ lạ này cũng tương đối gian nan, cho dù anh lấy được mồi lửa rồi, qua mấy trăm năm cũng chưa chắc có thể thăng cấp được.

Nhưng trong mồi lửa vàng nhạt trước mắt lại mang một tia sương mù màu trắng trong đó, quả nhiên chính là dấu hiệu của Ly Chập Hỏa. Nhưng điều khiến cho Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, mồi lửa ảm đạm này không phát sáng, không ngờ lại biến thành màu cam rồi.

Đẳng cấp của mồi lửa kỳ lạ này Diệp Mặc đương nhiên biết. Từ thấp đến cao phân thành vàng, cam, đỏ, xanh lá cây, xanh da trời, lam, tím. Mồi lửa cấp thấp nhất chính là màu vàng nhạt, chỉ sau khi mồi lửa thăng cấp đến màu vàng đậm, mới có thể thăng cấp lên màu cam. Còn mối lửa trước mặt này ngoại trừ chút màu vàng nhạt, rõ ràng đã là màu cam rồi. Điều này khiến cho Diệp Mặc có chút nghi ngờ, nhưng Diệp Mặc lập tức liền nghĩ đến, đây hẳn là ngọn lửa quá mức ảm đạm rồi. Tạo nên sự thay đổi màu sắc của nó, hẳn không phải là nó đã thăng cấp lên màu cam thực sự.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lắc lắc đầu, tuy rằng thất vọng, nhưng dù gì cũng là một mồi lửa kỳ lạ. Khi thần thức của Diệp Mặc đang tập trung vào Ly Chập Hỏa, chuẩn bị thu Ly Chập Hỏa, bỗng nhiên cảm giác không ổn. Khối Ly Chập Hỏa này căn bản không thể tùy ý nằm ở đây được, mà là bị cấm chế giam cầm nơi đây.

Nếu muốn lấy Ly Chập Hỏa nhất định phải phá cấm chế này.

Cấm chế và trận pháp có một chỗ chung, nhưng đơn giản hơn nhiều so với trận pháp. Những tu sĩ bình thường có thể bố trí cấm chế đơn giản này. Nhưng cấm chế cao cấp cũng phức tạp không kém trận pháp, thậm chí còn mạnh hơn nhiều.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng cấm chế này đối với hắn mà nói cũng không là vấn đề gì, nhưng khi thần thức của hắn đang cẩn thận quét cấm chế này, lập tức biết hắn đã sai hoàn toàn. Cấm chế trước mặt không những mạnh mẽ, hơn nữa còn mạnh hơn những gì hắn đã dự liệu, ít nhất là hắn không thể bố trí ra được cấm chế này.

Càng khiến Diệp Mặc chấn động chính là, cấm chế này không ngờ lại là một cấm chế công kích. Nói cách khác nếu như không phá giải được, cấm chế này sẽ công kích chính người phá giải nó.

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn cảm thấy tình hình không đơn giản như vẻ bề ngoài. Thần thức của hắn lại cẩn thận quét tứ phía, khi thần thức của hắn quét đến bốn góc của thạch thất, hắn kinh sợ thiếu chút nữa hét lên tiếng.

Hắn cảm giác da đầu của mình có chút run lên. Bởi vì hắn phát hiện ra thạch thất này không ngờ lại hình thành trước khi trận pháp che chắn tự nhiên kia hình thành lên. Bởi vì thạch thất này hoàn toàn dính vào trận pháp che chắn tự nhiên kia, nếu như có người phát hiện ra trận pháp tự nhiên này sau đó mới xây dựng thạch thất, vậy thì tuyệt đối không thể nào đem thạch thất này dính vào trận pháp che chắn kia được. Sự giải thích duy nhất, chính là thạch thất này đã được hình thành trước khi trận pháp che chắn tự nhiên kia hình thành.

Cho dù Diệp Mặc có ngốc, hắn cũng biết giữa đất trời không thể vô duyên vô cớ hình thành lên một thạch thất được, hơn nữa sau khi thạch thất được hình thành, ngay sau đó lại hình thành một trận pháp tự nhiên. Cái này thật nực cười giống như một quả trứng chưa được ấp nói với gà rằng, thực chất nhà người chính là hậu duệ của ta.

Cách giải thích duy nhất chính là trận pháp này căn bản không phải là trận pháp tự nhiên, mà là do con người bố trí nên. Một người không ngờ lại có thể bố trí ra một trận pháp tự nhiên như này, cho dù là Diệp Mặc cũng không thể tin nổi.

Đặc điểm trận pháp tự nhiên chính là không hề có dấu hiệu nào, còn trận pháp do con người bố trí thì lại có vết tích. Một khi một người có thể bố trí ra trận pháp mà không có chút vết tích nào, thì trình độ bày trận của người này lợi hại như nào? Diệp Mặc thậm chí cũng không dám tưởng tượng đến.

Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn cỗ xương trắng đang đứng giữa thạch thất, trong lòng cũng có chút sáng tỏ. Những gì mà Ngu Vũ Thiên đoán hẳn là có chút vấn đề, Ly Chập Hỏa này nhất định không phải là tu sĩ này mang đến, nói không chừng người tu sĩ này biết nơi này có Ly Chập Hỏa, sau đó ông ta lấy Ly Chập Hỏa, kết quả lại bị cấm chế của Ly Chập Hỏa giết chết. Còn Ngu Vũ Thiên sau khi phát hiện ra tu sĩ này và Ly Chập Hỏa lại lấy nhẫn trữ vật cuả tu sĩ này, nhưng lại không lấy Ly Chập Hỏa cho nên cấm chế cũng không động đến cô.

Nếu Ly Chập Hỏa không phải do tu sĩ này mang đến, vậy thì Ly Chập Hỏa là do người khác mang đến, người này không những dùng cấm chế giam cầm Ly Chập Hỏa, còn tạo ra một thạch thất, sau đó lại cực kỳ cao minh bố trí một trận pháp che chắn thần thức xung quanh thạch thất này.

Chỉ có điều không biết vì nguyên nhân gì, ngày trước sau khi người này đem Ly Chập Hỏa giam cầm ở đây xong, thì cũng không quay lại nữa. Diệp Mặc trong lòng giật mình, chẳng lẽ người kia giam cầm Ly Chập Hỏa ở đây, chính là muốn nó thăng cấp sao? Nếu là như vậy, vậy thì mình chỉ cần phá cái cấm chế này, chẳng khác nào chiếm được một mồi lửa màu cam kỳ lạ…

Nghĩ đến đây là một mồi lửa màu cam, trong lòng Diệp Mặc lập tức hứng khởi. Năm đó sau khi đại trưởng lão của "Thần dược môn" lấy được "Khảm thanh hỏa", nuôi dưỡng mấy chục năm, nhưng cũng chỉ có thể làm cho "Khảm thanh hỏa" trở thành màu vàng đậm mà thôi.

Diệp Mặc tuy rằng trong lòng nôn nóng, nhưng cũng không váng đầu, hắn biết rằng cấm chế này không phải cấm chế đơn giản. Trước khi giải cấm chế này, hắn nhất định muốn biết rõ ràng trận pháp che chắn thần thức rốt cục được bố trí như thế nào. Nếu như làm rõ được chuyện này, không những có tác dụng với việc giải cấm chế, hơn nữa cũng có tác dụng lớn để hắn nghiên cứu trận pháp về sau. Nói không chừng vì những gì trải qua ngày hôm nay, về sau hắn cũng có thể bố trí ra trận pháp tự nhiên tương tự.

Diệp Mặc tu luyện "Tam sinh quyết", đối với năng lực phát hiện và quan sát những sự vật là mạnh hơn những người bình thường rất nhiều. Hơn nữa bản thân hắn chính là một Trận pháp sư, cho nên cũng không tốn nhiều thời gian, Diệp Mặc đã nhận ra trận pháp này có chỗ không bình thường.

Hắn phát hiện ra vách đá phía sau thạch thất hình như có thể hấp thu linh khí nhàn nhạt, vách đá làm sao có thể hấp thụ linh khí được? Diệp Mặc trong nháy mắt liền khẳng định vách đá này chính là tâm trận, đem tâm trận luyện chế thành một vách đá, Diệp Mặc không có gì để nói.

Giữa vách đá này có Ly Chập Hỏa, nếu muốn phá vách đá mà lấy Ly Chập Hỏa, vậy thì cấm chế giam cầm Ly Chập Hỏa cũng bị kích phát. Nếu như không phá vỡ vách đá, mà chỉ lấy Ly Chập Hỏa thôi, thì cấm chế của Ly Chập Hỏa cũng bùng nổ theo.

Có thể nói bất luận làm thế nào, cấm chế giam cầm Ly Chập Hỏa cũng bị bùng nổ. Nếu như nhận ra trận pháp này, mà phá vỡ tâm trận, nói không chừng cấm chế Ly Chập Hỏa sau khi cắn chết người cố gắng phá trận, vẫn có thể chạy trốn. Có thể nói cấm chế Ly Chập Hỏa với trận pháp bên ngoài kia căn bản chính là một, muốn tránh cấm chế bị kích phát, lấy được Ly Chập Hỏa, trước tiên nhất định phải phá trận, vẫn không thể ngang tàng bạo ngược phá trận.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Ép buộc phá vỡ vách đá và cưỡng ép luyện hóa Ly Chập Hỏa, đều có thể kích phát cấm chế, bị cấm chế công kích.

Nhưng những thứ này đều là đối với người khác mà nói, Diệp Mặc nếu đã nhìn ra tâm trận rồi, thì cũng không sợ không phá được trận. Hơn nữa đây cũng không phải là một trận pháp lợi hại, chỉ là một trận pháp che chắn thần thức mà thôi. Muốn nói lợi hại, thì chỉ có thể nói trình độ bày trận rất cao minh, còn nữa chính là cấm chế giam cầm Ly Chập Hỏa kia có chút lợi hại.

Diệp Mặc lấy nguyên liệu ra, tiện tay bắt đầu luyện chế Trận Kỳ, sau vài tiếng đồng hồ, Diệp Mặc đã luyện được ba mươi lá Trận Kỳ. Sau đó hắn lấy Trận Kỳ đặt vào những chỗ hẻo lánh, để kích phát Trận Kỳ, Diệp Mặc không tiếc dùng linh thạch bậc cao.

Sau một giờ nữa, vách đá phía sau thạch thất đã phát ra những tiếng răng rắc, Diệp Mặc trong lòng vui mừng, hắn biết mình đã phá được mối liên hệ giữa vách đá trong thạch thất này và cấm chế, cứ như vậy, thì có thể tránh khỏi việc kích phát cấm chế rồi.

Khiến Diệp Mặc vui mừng hơn chính là, khi hắn phá pháp trận đồng thời phát hiện ra, cấm chế giam cầm Ly Chập Hỏa đồng thời cũng được phá giải, hắn thậm chí không cần một mình đi phá giải cấm chế này. Thấy Ly Chập Hỏa ánh sáng mờ nhạt thoát ra từ giữa cấm chế, Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ.

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức liền kinh hãi, trong lòng lại thầm mắng, đồng thời không chút nghĩ ngợi tập hợp tất cả chân nguyên lại để ngăn cản Ly Chập Hỏa, đồng thời cưỡng ép dùng thần thức bắt đầu luyện hóa.

Diệp Mặc sở dĩ mắng to, đó là vì hắn phát hiện phá pháp trận này cũng như không phá, Ly Chập Hỏa vừa thoát ra khỏi sự giam cầm của cấm chế, không ngờ lập tức chạy mất. Diệp Mặc lúc này trong lòng hiểu ra, bất kể là ai vào đây, bất luận dùng cách nào, người bố trí trận pháp và cấm chế kia cũng không muốn người khác lấy được Ly Chập Hỏa Có lẽ gã biết một khi có người có thể phá được trận pháp này, thì cấm chế như vậy cũng không có tác dụng gì, khi gã bố trí trận pháp ở đây, rõ ràng khiến cho trận pháp khi bị phá giải, đồng thời giải trừ được sự trói buộc của cấm chế, khiến Ly Chập Hỏa chạy mất.

Diệp Mặc trăm cay nghìn đắng đến nơi này chính là vì Ly Chập Hỏa, đương nhiên sẽ không để cho nó chạy mất. Nhưng Diệp Mặc lập tức phát hiện ra hắn đã quá sai lầm, hắn cho rằng lấy được mồi lửa ảm đạm này dễ như trở bàn tay. Nhưng khi chân khí và thần thức của hắn bắt đầu ngăn Ly Chập Hỏa lại, Ly Chập Hỏa không ngờ trong nháy mắt lại tỏa ra sức nóng khủng bổ, thậm chí linh thạch vừa rồi Diệp Mặc lấy ra cũng thành chất dinh dưỡng của nó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 878

Vụ Liên Tâm Hỏa

Chỉ dựa vào tu vi Trúc Cơ tầng sáu, trong chốc lát Diệp Mặc đã bị ngọn lửa khủng khiếp thiêu rụi quần áo, đầu tóc, thậm chí bắt đầu cháy xém da thịt.

Trong lòng Diệp Mặc thấy hoảng hốt, cứ nghĩ theo chiều hướng như thế này, chỉ cần chân nguyên của hắn cạn kiệt, dường như không cần nhiều thời gian hắn cũng sẽ biến thành tro bụi. Trong tình thế cấp bách, Diệp Mặc không lo đến chuyện luyện hóa ngọn lửa này, dùng ngay Đông Chí.

"Đông Chí" vừa xuất hiện, cả thạch thất liền đóng băng, đây là lần đầu tiên Diệp Mặc để " Đông Chí " lên người. Hơi lạnh thấu xương đi giữa cực nóng thấm sâu vào trong cơ thể Diệp Mặc, khiến hắn hỗn loạn giữa lửa nóng, cảm giác khó chịu này thật sự không thể dùng lời nói nào diễn đạt được.

Cũng may Đông Chí là đồ của Diệp Mặc, đã được luyện hóa, sẽ không làm tổn hại đến căn bản của hắn. Nếu giống như Ly Chập Hỏa vừa đến đã muốn lấy mạng, thì lúc này Diệp Mặc đã không trụ được nữa rồi.

Một lát sau, Diệp Mặc cảm nhận được ngoài thân bị bao phủ bởi một lớp hàn băng mỏng, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Hàn băng chặn sự càn quét kinh khủng của Ly Chập Hỏa, khiến hắn định thần trở lại.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì đã cảm thấy có gì đó không ổn, lớp băng mỏng tan ra nhanh chóng, ngọn lửa khủng khiếp của Ly Chập Hỏa lại trùm đến. Diệp Mặc vội vàng thúc đẩy Đông Chí kết băng bên ngoài thân mình, nhưng hàn băng nhanh chóng bị lửa làm tan chảy. Sau mấy

lần lặp lại như thế, Diệp Mặc thấy ngay tình thế khó khăn của mình.

Uy lực của Đông Chí càng ngày càng kém, mà uy lực của Ly Chập Hỏa càng ngày càng mạnh, cũng chính là thời gian lớp băng mỏng bên ngoài của hắn có thể ngăn cản được Ly Chập Hỏa càng ngày càng ngắn. Có thể tưởng tượng được, nếu cứ thế này, không được bao lâu nữa, Đông Chí sẽ bị đánh bại, mà hắn cũng sẽ tan thành tro bụi.

Thay đổi suy nghĩ, Diệp Mặc hiểu ra đã có chuyện gì xảy ra. Mới đầu Ly Chập Hỏa vùng vẫy thoát khỏi trói buộc, uy lực có hạn, nhưng theo thời gian càng lâu thì uy lực của Ly Chập Hỏa càng lớn, trong khi Đông Chí của hắn càng ngày càng yếu đi. Ngoài điều này ra, chân nguyên của hắn cũng sẽ theo đó hao mòn. Dưới sự tiêu hao lớn dần này, cuối cùng hắn cũng sẽ phải nuốt hận dưới ngọn lửa.

Hiểu đạo lý này, Diệp Mặc không cần nghĩ mà nuốt luôn viên Bạo Nguyên Đan cuối cùng, đồng thời đẩy toàn bộ thần thức bắt đầu luyện hóa Ly Chập Hỏa. Hắn không phải đồ ngốc, Ly Chập Hỏa bây giờ vẫn trong thời kỳ yếu. Một khi đợi đến lúc Ly Chập Hỏa khôi phục sức mạnh to lớn thì dù hắn đang ở Kim Đan kỳ cũng không nhất định có thể luyện hóa được Ly Chập Hỏa.

Bạo Nguyên Đan hiệu quả rõ rệt, nhờ có công dụng của Bạo Nguyên Đan, tu vi của Diệp Mặc lại lên cao, Trúc Cơ tầng bảy, Trúc Cơ tầng tám… lên đến Trúc Cơ tầng tám hậu kỳ mới dừng lại.

Diệp Mặc biết Bạo Nguyên Đan hạn chế thời gian, chân nguyên vừa lên cao, hắn một giây cũng không dám trì hoãn, dùng toàn lực bao lấy Ly Chập Hỏa, đẩy hết thần thức lên bắt đầu luyện hóa. Nếu không, một khi dược hiệu của Bạo Nguyên Đan qua đi, điều hắn có thể làm, ngoài đợi chết ra thì chỉ có đường đi vào thế giới trang vàng. Huống hồ lúc chân nguyên và thần thức của hắn cạn kiệt hoàn toàn, có thể vào thế giới trang vàng hay không là hai chuyện khác nhau.

Cảm nhận được thần thức và chân nguyên của Diệp Mặc đột nhiên tăng

cao, Ly Chập Hỏa dường như nhận thấy được nguy cơ, không ngờ nó không gây khó dễ với Đông Chí của Diệp Mặc nữa mà muốn thoát khỏi sự trói buộc của thần thức Diệp Mặc, muốn rời khỏi thạch thất này.

Cảm nhận được động tĩnh của Ly Chập Hỏa, Diệp Mặc giật mình, chẳng lẽ ngọn lửa này lại sinh ra linh tính hay sao?

Vừa nghĩ tới Ly Chập Hỏa có thể sinh ra linh tính, trong lòng Diệp Mặc bỗng thấy nóng. Hắn chịu bao nhiêu khổ cực, thậm chí chưa lật hết quân bài sao có thể để Ly Chập Hỏa chạy trốn?

Sự chạy trốn của Ly Chập Hỏa cho Đông Chí cơ hội phản kích, hơn nữa chân nguyên và thần thức của Diệp Mạc tăng cao dĩ nhiên khống chế được Ly Chập Hỏa.

Tuy Ly Chập Hỏa đã phát huy được một chút linh trí, nhưng lại quá thấp, từ lúc tháo chạy, nó đã lộ rõ cầm chắc yếu thế bị phản kích. Tuy ngọn lửa này luôn mạnh lên, nhưng cùng với việc Diệp Mặc không ngừng luyện hóa, ngọn lửa vẫn giãy dụa, kiểu mạnh lên này cũng dần dần yếu đi.

Một tiếng sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn khống chế được Ly Chập Hỏa, tuy vẫn chưa luyện hóa được hết, nhưng Diệp Mặc biết, vấn đề không còn quá lớn. Hắn nhìn Đông Chí đã bị thu nhỏ một vòng mà vô cùng đau lòng. Thời gian dài sau này, không thể trông cậy vào Đông Chí giúp sức nữa rồi.

Sau khi thu Đông Chí về, Diệp Mặc bắt đầu toàn tâm toàn ý luyện hóa Ly Chập Hỏa Diệp Mặc càng luyện hóa lại càng ngạc nhiên, hắn hoàn toàn hiểu ra, ngọn lửa mà mình luyện hóa căn bản không phải là Ly Chập Hỏa, mà là Vụ LiênTâm Hỏa. Ly Chập Hỏa là địa hỏa, còn Vụ Liên Tâm Hỏa là thiên hỏa, giữa chúng có sự khác biệt về bản chất.

Mồi lửa kỳ lạ Vụ Liên Tâm Hỏa đứng thứ ba trong ba mươi sáu loại của giới tu chân, có thể nói nó chính là mồi lửa trong truyền thuyết, rất khó nhìn thấy, càng không cần nói đến có được.

Khi phát hiện ra mình có được Vụ Liên Tâm Hỏa, Diệp Mặc kích động đến mức muốn hét lớn. Trong một trăm linh tám mồi lửa kỳ dị, giới Tu Chân có ba mươi sáu loại, trong đó có mười loại là lửa Bắc Đẩu, còn lại đều là lửa Địa Sát. Bảy mươi hai ngọn lửa khác, có bốn mươi sáu là lửa Địa Sát và còn có hai mươi sáu loại là lửa Bắc Đẩu.

Trong truyền thuyết vũ trụ, giới Tu Chân có vô số, mồi lửa kỳ dị có thể tồn tại trong giới Tu Chân chỉ có ba mươi sáu loại.

Mà Vụ Liên Tâm Hỏa đứng thứ ba trong ba mươi sáu mồi lửa, điều này tương đối kinh ngạc. Theo những gì Diệp Mặc biết, ở lục địa Lạc Nguyệt từng có một tu sĩ hệ hỏa có được Cực Canh Hỏa đứng thứ tư, nhờ có Cực Canh Hỏa mà y vô địch trong những người cùng bậc. Sau này không biết vì nguyên nhân gì, tu sĩ này mất tích, Cực Canh Hỏa cũng theo đó mà mất tích không thấy.

Nhưng rất nhiều người đoán ra, ngoài sát khí của tu sĩ này quá nặng và có thể gây thu oán với người khác ra, còn có một nguyên nhân được đoán là có liên quan đến Cực Canh Hỏa. Những mồi lửa đứng ở top mười trong giới Tu Chân, dù là loại nào cũng đều là thứ chỉ có thể mong mà khó có được. Chiếm được ngọn lửa đứng trong top mười thu hút ham muốn của người khác cũng là chuyện bình thường.

Vì mồi lửa đứng trong tốp mười đều là lửa Bắc Đẩu nên lửa Địa Sát mãi mãi không thể so bì uy lực được. Mười loại lửa Bắc Đẩu này còn được gọi là Thiên hỏa, bất kỳ loại nào cũng là thứ quý khó tìm. Ta so sánh, địa hỏa tuy cũng quý giá, nhưng vẫn kém thiên hỏa nhiều.

Đối với Diệp Mặc mà nói, tuy Lý Chập Hỏa là địa hỏa, mãi mãi không quý giá bằng thiên hỏa, nhưng cũng vô cùng khó có. Cho nên Ngu Vũ Thiên nói cho Diệp Mặc biết Ly Chập Hỏa đứng thứ hai mươi chín, Diệp Mặc vẫn vô cùng cảm kích.

Bây giờ khi Diệp Mặc biết mình đã có được thiên hỏa Vụ Liên Tâm Hỏa, niềm vui mừng của Diệp Mặc đương nhiên không cần nói cũng rõ.

Đồng thời hắn cũng biết, dù hắn có được Vụ Liên Tâm Hỏa, cũng không được để lộ, nếu không hắn chỉ có con đường chết. Nếu hắn có được Ly Chập Hỏa đứng thứ hai mươi chín, hắn còn có thể lấy ra luyện đan, một Luyện đan sư có được Ly Chập Hỏa, thông thường vẫn không có ai dám động tới.

Không cần nói một Luyện đan sư cao cấp như hắn có được Ly Chập Hỏa đứng thứ hai mươi chín, dù thứ hắn có được là Minh Nhưỡng Hỏa đứng thứ mười một, chỉ cần trở thành Đan vương, an toàn cũng được bảo đảm. Vì tuy Minh Nhưỡng Hỏa đứng thứ mười một, chỉ kém thứ mười có một bậc, nhưng dẫu sao vẫn là địa hỏa, độ quý giá còn kém xa thiên hỏa.

Nhưng nếu có được thiên hỏa trong top mười của giới Tu Chân, với một người bình thường mà nói, tiết lộ ra ngoài chính là tai họa. Mà Vụ Liên Tâm Hỏa không những là thiên hỏa mà còn đứng thứ ba, người mong muốn có được loại lửa này có quá nhiều.

Diệp Mặc càng thầm quyết tâm, trước khi chưa có thực lực, hắn kiên quyết không để lộ Vụ Liên Tâm Hỏa.

Sau khi biết là Vụ Liên Tâm Hỏa, Diệp Mặc cũng đã hiểu vì sao Ngu Vũ Thiên tưởng loại lửa này là Ly Chập Hỏa. Vì Vụ Liên Tâm Hỏa có một số điểm giống Ly Chập Hỏa, trong ngọn lửa có một lớp sương mỏng. Nhưng khác với Vụ Liên Tâm Hỏa là sương của Ly Chập Hỏa chỉ ở bên ngoài ngọn lửa, hơn nữa một khi mồi lửa lên cấp màu cam xong, sương dần dần biến mất.

Vụ Liên Tâm Hỏa ngược lại, mới đầu nó không có sương, sau khi ngọn lửa lên cấp màu cam mới có lớp sương nhạt, hơn nữa lớp sương vẫn ở giữa ngọn lửa. Một khi lửa lên đến tầng cao hơn, lớp sương sẽ càng ngày càng ngưng lại, cuối cùng thậm chí biến thành thực chất.

Vụ Liên Tâm Hỏa bây giờ Diệp Mặc có được đã có lớp sương, rõ ràng là dấu hiệu của lên cấp màu cam. Cho nên khi nhìn thấy mồi lửa có một ít sương, không những Ngu Vũ Thiên mà chính Diệp Mặc cũng tưởng ngọn lửa này là Ly Chập Hỏa.

Diệp Mặc nén vui sướng trong lòng, đẩy nhanh tốc độ luyện hóa Vụ Liên Tâm Hỏa.

Thời gian dược hiệu hắn uống Bạo Nguyên Đan đã đến, một khi dược hiệu hết mà hắn vẫn chưa luyện hóa được Vụ Liên Viêm Hỏa, vậy với Diệp Mặc không phải là cơ hội, mà chính là tai họa. Lúc Diệp Mặc sắp luyện hóa xong Vụ Liên Tâm Hỏa, hắn bỗng cảm thấy trận pháp theo dõi mà mình bố trí có chút dao động.

Lúc này Diệp Mặc chưa dám xem rốt cuộc là ai tới, hắn phun ra máu, dồn lực ép luyện hóa Vụ Liên Viêm Hỏa cho xong, không cần suy nghĩ mà ra khỏi thạch thất luôn.

Rời khỏi thạch thất, Diệp Mặc đến bên cạnh trận pháp che chắn, sau đó vội vàng mang Vụ Liên Tâm Hỏa vào thế giới trang vàng.

Sau khi vào thế giới trang vàng, Diệp Mặc nuốt luôn một viên Duẩn Ích Đan. Bạo Nguyên Đan có di chứng, Tống Ánh Trúc lại không có ở đây, thứ hắn có thể nhờ cậy chỉ có Duẩn Ích Đan.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Còn về muốn rời khỏi căn thạch thất này, đó là bởi vì Diệp Mặc không biết sau khi hắn phá vỡ trận pháp che chắn thần thức, có làm cho trận pháp tự nhiên này lộ ra sơ hở hay không. Một khi trận pháp này lộ sơ hở bị người khác nhìn ra, hắn còn lưu lại trong thạch thất này, vậy thì xong rồi.

Người từ bên ngoài tới có khả năng là cao thủ Hư Thần, loại người này một khi nghi ngờ nơi nào đó, chỉ cần đảo qua thần thức thì không có nơi nào có thể che giấu được. Đối mặt với loại cao thủ này, Diệp Mặc thấy bất luận như thế nào, hắn cũng phải cẩn thận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 879

Bí Mật Trong Trận Pháp

Uống Duẩn Ích Đan xong, Diệp Mặc không kịp xem tình hình bên ngoài mà tập trung ngay vào Vụ Liên Tâm Hỏa vừa mới luyện hóa. Lúc này, Vụ Liên Tâm Hỏa đã hoàn toàn bị Diệp Mặc luyện hóa bé chỉ bằng hạt đậu, bay lơ lửng ngang người Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngạc nhiên, mồi lửa màu cam mang theo sương trắng xuất hiện trên ngón tay hắn. Mồi lửa lúc này có vẻ dịu dàng, trầm tĩnh, không hề có vẻ hung bạo như lúc nãy muốn thiêu chết Diệp Mặc, thậm chí giống như cây bông gòn nhảy múa trong tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc hài lòng thu Vụ Liên Tâm Hỏa về, lúc này mới bắt đầu kiểm tra trên người mình. Ban nãy, trong cuộc giao tranh giữa Vụ Liên Tâm Hỏa và Đông Chí, hắn thương tích đầy mình, không chỉ cháy đen cả người mà ngay cả tóc cũng biến thành tro.

Liên Sinh Đan đã hết, nhưng Diệp Mặc không hề lo lắng, bây giờ hắn là Luyện đan sư, đan dược chữa trị vết thương rất nhiều. Sau khi nuốt mấy viên Phục Chân Đan, lại dùng Thanh thủy quyết tắm rửa sạch sẽ rồi thay một bộ quần áo mới. Cuối cùng hắn xoa xoa đám tóc cháy, cạo trọc luôn.

Làm xong mấy việc này, Diệp Mặc mới có tinh thần đi kiểm tra quan sát trận pháp theo dõi kia.

"Ầm" một tiếng, khi Diệp Mặc đang dùng thần thức quan sát trận pháp theo dõi thì một tiếng nổ chấn động cả trận pháp của hắn vang lên.

Qua trận pháp theo dõi, hắn phát hiện ra không phải chỉ có mỗi một tu sĩ

mặt đen đứng giữa Trường Phần Khâu. Tóc của tu sĩ mặt đen này rất ngắn, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, Diệp Mặc vừa nhìn đã có cảm giác khó chịu xộc thẳng lên đầu.

Diệp Mặc cố gắng đuổi cảm giác không thoải mái này đi, trong lòng nhận ra ngay tên tu sĩ mặt đen này chính là gã ngồi chân khí bay kia. Hơn nữa Diệp Mặc còn khẳng định tu vi của gã này không chỉ dừng ở Nguyên Anh kỳ. Rất có khả năng đây chính là một tu sĩ Hư Thần.

Qua trận pháp theo dõi, hắn chẳng thấy dễ chịu chút nào, một khi đối mặt với gã tu sĩ này, thậm chí Diệp Mặc còn nghĩ, gã này chỉ dựa vào khí thế đã có thể khiến hắn không có cách nào chống cự lại được.

Đối diện với gã tu sĩ mặt đen là một lão già nhỏ gầy, mặt trắng, không có râu, tóc bạc phơ. Lão già này nheo mắt, bộ dạng ra vẻ hiền lành nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy lão già này và gã mặt đen kia giống nhau, đều làm cho người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Hai người này cách nhau mấy chục thước, ở giữa có một khe sâu hơn mười mét, Diệp Mặc đoán cái khe này là do bọn họ vừa nãy tạo ra.

- Lão già Tư Mã Trú, mấy chục năm không gặp, không ngờ ông đã là Hư Thần trung kỳ rồi, không hề ngoài dự liệu của tôi.

Mặt gã tu sĩ mặt đen không biểu lộ một chút cảm xúc, ngay cả nói chuyện cũng khiến người ta cảm thấy không phải là giọng nói phát ra từ miệng gã.

Lão già không râu gầy gò kia cười nói:

- Không dám, không dám, Đồng Vũ Sinh ông không phải cũng là Hư Thần trung kỳ rồi đó sao.

- Tư Mã Trú, đừng phí lời nữa, đồ đâu?

Gã Đồng Vũ Sinh mặt đen lạnh lùng nói, không có tí cảm xúc nào.

Lão già không râu gầy gò hừ lạnh một tiếng, lấy ra một quyển sách còn một nửa đặt trên lòng bàn tay nói:

- Đương nhiên mang đến rồi, hiện giờ nó đang trong tay tôi, đồ của ông ở đâu?

Đồng Vũ Sinh nhìn thấy một nửa quyển sách mà Tư Mã Trú lấy ra, hai con mắt sáng rực lên. Cùng lúc đó, động một cái, trên tay gã cũng xuất hiện nửa quyển sách.

Hai người đều nôn nóng nhìn nửa quyển sách trên tay đối phương, cười ha ha rồi lấy ra một cái hộp ngọc đặt nửa quyển sách vào trong. Cho sách vào trong hộp ngọc xong, hai người đều không nói gì. Ngược lại, họ đi ra cách đó cả nghìn mét, bố trí cấm chế phòng ngự rồi đặt hộp ngọc vào giữa.

Diệp Mặc tỉ mỉ chú ý tới hai hộp ngọc đều được bố trí đầy cấm chế, cũng có thể nói cho dù đối phương cướp được hộp ngọc, người bố trí cấm chế chỉ cần nghĩ đến cũng có thể làm cho hộp ngọc và đồ đựng trong hộp ngọc biến thành hư vô. Mà bên ngoài hộp ngọc cũng có cấm chế phòng ngự, Diệp Mặc đoán hai người này sắp bắt đầu khai chiến rồi, đề phòng hộp ngọc bị đánh vỡ.

Nghe hai người nói, và thấy hành động của họ, đại khái Diệp Mặc đã đoán ra chút ít nguyên nhân, có lẽ là hai tu sĩ Hư Thần này có được cùng một quyển sách cổ. Cuối cùng sau cuộc giao tranh, quyển sách cổ bị xé làm hai, vì để hợp nhất hai quyển sách làm một, hai người này đã dùng cách thi đấu quyết định xem ai là người sở hữu.

Chỉ có điều không biết hai người này đánh nhau bao lâu rồi, nhưng hai tu sĩ Hư Thần vì một quyển sách mà tranh đoạt, Diệp Mạc tùy tiện cũng có thể đoán ra quyển sách này không hề đơn giản.

Lúc này Diệp Mặc cũng đã hiểu tại sao lúc trước gã tu sĩ mặt đen lại bố trí Khốn trận và mấy cái trận pháp tấn công bí mật, có lẽ gã Đồng Vũ Sinh mặt đen sợ mình không phải là đối thủ của Tư Mã Trú nên đã bố trí nhờ đến

trận pháp, quả nhiên là có chuẩn bị.

- Tên họ Đồng kia, hi vọng lần này ông không làm tôi thất vọng.

Cười khẩy xong, lão già tóc bạc Tư Mã Trú không đợi đối phương trả lời, vung tay một cái đã xuất hiện một đám khói màu đen. Không ngờ đám khói này trong nháy mắt đã lan rộng ra xung quanh mấy trượng, bao lấy Đồng Vũ Sinh.

Hơn nữa đám khói này rất nhiều linh tính, không chỉ tốc độ vô cùng nhanh mà còn có thể tự động mở rộng và di chuyển theo vị trí của Đồng Vũ Sinh.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Qua trận pháp theo dõi, Diệp Mặc tỉ mỉ quan sát mới nhận ra đám khói này lại là pháp bảo hình lưới, không ngờ là một chân khí. Diệp Mặc chưa hề gặp địch thủ là cao thủ Hư Thần, nhưng không có nghĩa là hắn không biết. Uy lực của pháp bảo hình lưới này chắc chắn vượt ra khỏi phạm vi linh khí, chân khí nhất định là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuy thông qua trận pháp theo dõi, Diệp Mặc không cảm nhận được dao động chân khí mạnh mẽ, nhưng từ trận đấu hắn có thể nhìn thấy cái lưới đen của Tư Mã Trú này không hề đơn giản. Bởi vì Diệp Mặc cảm thấy cái lưới đen kia hơi kỳ lạ, thậm chí có chút u ám giống như sắc mặt của Đồng Vũ Sinh.

Khiến Diệp Mặc có ảo giác, thậm chí hắn cảm thấy uy lực của cái lưới đen tối của Tư Mã Trú ở Trường Phần Khâu có vẻ càng lớn hơn, nếu quả thực như vậy, vì sao Đồng Vũ Sinh kia còn đồng ý quyết đấu ở đây?

Diệp Mặc tự nhủ nếu hắn gặp phải cái lưới đen này, ngoài việc tháo chạy, hắn căn bản không nghĩ ra cách tốt nào.

Đương lúc Diệp Mặc tính xem Đồng Vũ Sinh đối phó với cái lưới đen như thế nào thì áo ngoài của Đồng Vũ Sinh bỗng buông rộng. Mắt gã đỏ như

máu, hai tay gã liên tục đưa ra những đường quyền, dường như trong chớp mắt, bên trong áo của gã bay ra hơn mười phi kiếm, những phi kiếm này nhanh chóng biến thành kiếm trận, hướng thẳng đến chân khí hình lưới đen của Tư Mã Trú.

Cái này chưa bõ gì, ngoài hơn mười phi kiếm ra, bên trong áo của Đồng Vũ Sinh còn không ngừng phóng ra phi kiếm, dường như phi kiếm trong áo gã không bao giờ hết vậy.

"Ầm, ầm…" sau mấy tiếng nổ, phi kiếm của Đồng Vũ Sinh và lưới đen của Tư Mã Trú quấn lại với nhau làm cho vô số xương khô bay lên ào ào, nhưng những xương khô này nhanh chóng tan thành tro bụi dưới tác động chân nguyên của hai người bọn họ.

Uy lực lớn quá, trong lòng Diệp Mặc thầm thán phục.

- Tư Mã Trú, tâm kế của ông quả thật rất sâu, không ngờ bị ông có được chân khí Minh Âm Võng, chẳng trách ông muốn chọn Trường Phần Khâu nơi này để phân thắng bại.

Đồng Vũ Sinh nhìn kiếm trận của mình không làm gì được Tư Mã Trú liền nói mỉa mai.

Tư Mã Trú người nhỏ gầy gò khinh thường cười nói một cách lạnh lùng:

- Đồng Vũ Sinh, ông cũng không phải hạng cao sang gì, Khốn trận và Sát trận ở bên cạnh Trường Phần Khâu là do ông bố trí đúng không. Đáng tiếc, trình độ trận pháp của ông không nâng cao được tí nào cả, điều này khiến tôi thật sự thất vọng.

Diệp Mặc nghe hai người này nói, tạm thời im lặng, hai người này không hề dễ đối phó. Trận pháp mà Đồng Vũ Sinh bố trí đã bị Tư Mã Trú nhìn ra rồi thì còn gì là tác dụng.

Chẳng qua điều Diệp Mặc nghi ngờ là, theo hiểu biết của Đồng Vũ Sinh đối với Tư Mã Trú, gã sẽ không lấy trận pháp Tư Mã Trú có thể nhìn ra làm

trợ lực. Chắc chắn hai người này đánh nhau không phải là lần đầu tiên, mấy trận pháp mà Đồng Vũ Sinh bố trí tuy bí mật nhưng dựa vào cái gì cho rằng Tư Mã Trú sẽ không nhìn ra trận pháp của gã?

Diệp Mặc chăm chú quan sát Đồng Vũ Sinh, quả nhiên sau khi Đồng Vũ Sinh nghe lời Tư Mã Trú nói xong, mặt liền biến sắc. Dường như gã cũng không ngờ trận pháp của mình lại bị Tư Mã Trú nhìn ra, thế này thì đâu còn tác dụng đánh lén.

Có lẽ bởi vì trận pháp của mình đã bị Tư Mã Trú nhìn thấu nên sắc mặt của Đồng Vũ Sinh rất khó coi, đồng thời gã càng liều mạng thôi thúc kiếm trận bao vây tấn công Minh Âm Võng của Tư Mã Trú. Dường như thủ đoạn đen tối của mình bị phát hiện nên gã cũng thôi không dùng đến Khốn trận và Sát trận. Diệp Mặc thấy, Minh Âm Võng ở Trường Phần Khâu quả nhiên như cá gặp nước, càng chiếm thế thượng phong hơn.

Không đúng, Diệp Mặc cảm thấy suy nghĩ của hắn thiếu cái gì đó, Đồng Vũ Sinh không thể nào ngây thơ như vậy, ai lại dùng Khốn trận và Trận pháp công kích để đối phó với một cao thủ Hư Thần hiểu rõ trận pháp như Tư Mã Trú. Có lẽ trước khi bố trí trận pháp gã đã biết trận pháp này chắc chắn không thể gạt được Tư Mã Trú.

Nhưng đã không gạt được Tư Mã Trú, vì sao gã còn bố trí trận pháp như thế này? Diệp Mặc ở giữa những nghi hoặc thấy nơi giao đấu của Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh đã trở nên u tối mù mịt, dù hắn có trận pháp theo dõi cũng không nhìn ra hai người họ đánh thế nào.

Diệp Mặc kiểm soát trận pháp theo dõi, một lần nữa quan sát thấy mấy trận pháp mà Đồng Vũ Sinh bố trí. Hắn nghi ngờ, mấy trận pháp Đồng Vũ Sinh bố trí căn bản không phải để đối phó với Tư Mã Trú.

Quả nhiên, không cần bao lâu, Diệp Mặc đã thấy có chỗ không đúng. Mấy trận pháp này lợi hại hơn hắn tưởng tượng nhiều, một Khốn trận và ba Sát trận.

Sát trận ở tít ngoài cùng không ngờ được bí mật giấu ở trong, một khi Đồng Vũ Sinh mở Sát trận ngoài cùng kia và tấn công Tư Mã Trú, ba trận pháp còn lại sẽ lập tức thay đổi thế trận, biến thành Sát trận có thể chồng lên và một khốn trận di chuyển được.

Sát trận chồng lên có thể đối phó Tư Mã Trú, nhưng Khốn trận di chuyển được không ngờ có thể di chuyển đưa hai hộp ngọc ở một bên vào tay gã trong nháy mắt.

Diệp Mặc bỗng bừng tỉnh, Đồng Vũ Sinh bố trí bốn trận pháp này, không ngờ không phải để đối phó với Tư Mã Trú mà mục đích cuối cùng là để cướp được nửa quyển sách kia của Tư Mã Trú. Gã dám làm như vậy, có lẽ đã có cách ngăn cản Tư Mã Trú hủy sách.

Chỉ có điều không biết lão già tóc bạc Tư Mã Trú có nhìn ra điểm này không, thậm chí Diệp Mặc có chút mong đợi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 880

Sao Không Cướp Xong Rồi Rời Đi?

Diệp Mặc lại dùng trận pháp nhìn Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh đánh nhau, chỉ có điều hai người đánh nhau giữa màn sương đen lại càng thêm đen hơn. Tuy rằng Diệp Mặc không ở hiện trường, nhưng cũng có thể thấy giữa màn sương đen, kiếm trận của Đồng Vũ Sinh mang theo vô số ánh sáng trắng, mà màn sương đen dường như muốn tiêu diệt chuỗi ánh sáng đó, chỉ có điều sự giằng co dường như đã lâm vào cục diện bế tắc.

Không gian xung quanh hai người bị chân nguyên kích động tựa hồ cũng có chút biến hình, mà không khí bị chân nguyên của hai người đè ép cũng phát ra thanh âm chói tai, ngay cả Diệp Mặc cũng có thể nghe được thông qua trận pháp.

Diệp Mặc nhìn một hồi, lại phát hiện ánh mắt của hắn căn bản là nhìn không thấy quỹ tích hai người đánh nhau, lập tức đưa trận pháp theo dõi của mình chuyển dời đến phía hai quyển sách kia.

Cái khiến cho hai tu sĩ Hư Thần tranh đoạt chắc hẳn là thứ tốt, nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền thất vọng, hắn phát hiện hắn chỉ có thể nhìn thấy hai hộp ngọc, mà nhìn không thấy đồ vật bên trong hộp ngọc. Nếu như muốn thấy rõ đồ vật bên trong cái hộp nhất định phải phải thông qua thần thức, nếu thông qua thần thức, hắn nhất định phải ra thế giới trang vàng.

Hiện tại hắn chỉ có thể thông qua trận pháp đem tình hình bên ngoài dời vào thế giới trang vàng, nhưng từ trong thế giới trang vàng để xem xét tình hình bên ngoài thì hắn vẫn chưa có bản lĩnh để làm được việc này. Lúc này hai gã tu sĩ Hư Thần kia hẳn là không có tinh lực để ý tới hắn, hắn chỉ cần thần thức không đụng tới phạm vi hai người đánh nhau là được, nhìn hai

quyển sách kia một chút hẳn là không thành vấn đề.

Sau khi Diệp Mặc ra khỏi thế giới trang vàng, đợi một hồi lâu. Không có phát hiện động tĩnh, lúc này mới cẩn thận đem toàn bộ hơi thở của mình kiềm chế, lại dùng thần thức để quan sát cuốn sách đó.

Diệp Mặc biết rằng cho dù hắn đã dịch dung rồi, lại dùng 'Cửu Biến " nhưng để giấu được tu sĩ Hư Thần vẫn là rất khó, mong đợi duy nhất chỉ có thể là dẫn xuất thuật 'Tam sinh quyết' để kiềm chế hơi thở.

Thần thức Diệp Mặc vừa mới tiếp xúc với hai cuốn sách, chỉ mới quét qua một chút. Lập tức một chấn động. Ngay sau đó, hắn khẩn trương thu hồi thần trí của mình, hắn biết mình đã làm một việc ngu xuẩn.

Thời điểm thần thức của hắn đụng đến một cái hộp ngọc. Liền biết đã bị hai người kia phát hiện. Sau khi hắn thu hồi thần thức lập tức trốn vào trận pháp che chắn thần thức bên cạnh, không dám động đậy. Quả nhiên rất nhanh hắn cũng cảm giác được hai đạo thần thức dũng mãnh quét tới quét lui tại trận pháp che chắn thần thức kia.

Thật là lợi hại, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ. Đồng thời cũng biết ít nhất hiện tại trận pháp che chắn thần thức của hắn còn chưa bị phá hỏng.

...

- Họ Đồng kia, nơi này vẫn còn có người thứ ba, ông cũng thật kém cỏi nha...

Lão mặt trắng Tư Mã Trú bỗng nhiên châm chọc nói một câu, nhưng dưới tay ông ta không hề chậm lại.

Đồng Vũ Sinh lạnh lùng nói:

- Lão Tư Mã, ông cũng đâu có phát hiện ra? Một tên tu sĩ Trúc Cơ không ngờ cũng dám mò tới nơi này để chuôm chỉa cuốn sách, đúng là không biết sống chết.

Hiển nhiên hai người mặc dù biết Diệp Mặc xuất hiện ở chỗ này rồi, nhưng cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc.

Tư Mã Trú bỗng nhiên nhạt nhẽo nói một câu:

- Một tu sĩ Trúc Cơ trốn ở bên trong trận pháp mà thần thức chúng ta đều quét không đến, nói không chừng đây là một trận pháp thiên nhiên, một trận pháp thiên nhiên bình thường đều được tạo ra cùng với thiên tài địa bảo...

Nói tới đây, Tư Mã Trú dừng một chút tiếp tục nói:

- Họ Đồng kia. Nếu không thì trận pháp thiên nhiên và tên Trúc Cơ kia nhường lại cho ông, quyển sách này sẽ để lại cho tôi, bất kể trong trận pháp thiên nhiên kia là vật gì, tôi cũng không cần. Đồng thời ông yên tâm, tôi nhất định sẽ khắc một ngọc giản đưa cho ông.

Tên tu sĩ mặt đen cười ha hả. Dường như có một chút hành động khác thường, ít nhất kiếm trận của gã đã dịu xuống.

Diệp Mặc tuy rằng biết mình bị phát hiện rồi, nhưng lại không dám tiến vào thế giới trang vàng. Hắn biết một khi đối phương phát hiện hắn biến mất, sẽ biết hắn có một pháp bảo động thiên. Một pháp bảo động thiên cũng là một thứ cực kỳ quý báu đối với một tu sĩ hóa chân, một khi tiết lộ, hắn chỉ biết đợi bị người khác tới giết.

Nhưng đây không phải nguyên nhân chủ yếu để Diệp Mặc không tiến vào thế giới trang vàng. Diệp Mặc không tiến vào thế giới trang vàng chủ yếu là vì bất kể đối phương có biết hắn có thế giới trang vàng hay không, hắn đều chỉ còn đường chết. Thấy hai gã tu sĩ Hư Thần đối chiến, hơn nữa còn vì một quyển sách, hắn muốn sống cũng sống không được.

Mặc dù Diệp Mặc chỉ là quét qua quyển sách kia một chút, nhưng đã biết là một quyển như thế nào rồi, hơn nữa cũng biết vì sao hai gã tu sĩ Hư Thần này vì một quyển sách mà đối chiến rồi.

Cuốn sách đó căn bản chính là cuốn sách cổ mà tu sĩ Tu Chân giới tha thiết muốn có được, tên sách là 'Vật'. Diệp Mặc chỉ lướt qua, chỉ nhìn thấy viết về linh thảo. Từ trên xuống dưới đều giới thiệu rất tỉ mỉ, chẳng những tên gọi và hình vẽ của dược liệu, thậm chí đặc tính, cách trồng trọt chăm sóc, cùng với cách luyện chế đan dược đều nằm ở trong đấy.

Diệp Mặc là một Tu sĩ Luyện Đan, hơn nữa xuất thân là 'Thần dược môn" nên đối với linh thảo đương nhiên rất quen thuộc, nhưng sau khi hắn nhìn thấy cuốn sách 'Vật' kia lập tức biết được quyển sách này có ý nghĩa với hắn như thế nào. Năm loại linh dược đập vào mắt hắn có hai loại hắn không biết.

Là một người Luyện Đan, không biết linh thảo, đó là một điều đáng bị khinh thường. Sau khi tu luyện 'Tam sinh quyết', năng lực lĩnh ngộ của hắn tuy rằng rất kinh người, nhưng dù kinh người đến mấy, cũng không thể tự nhiên mà biết được những thứ trước kia chưa từng gặp qua.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng, một khi hắn chiếm được quyển sách này, sau khi hiểu được vô số linh thảo và dược tính, trình độ luyện đan của hắn sẽ tăng lên như thế nào.

Nhưng đây chưa phải là điều để cho Diệp Mặc động lòng, thứ khiến hắn không thể kiềm chế được chính là, trong quyển sách 'Vật' ở phía dưới mỗi một linh thảo còn nhìn thấy mấy phương thuốc.

Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết' tuy rằng nghịch thiên, nhưng phải tự nghĩ ra phương thuốc cũng không phải chuyện đơn giản, cho dù là hắn có thể làm được, đó cũng là sau vô số lần thí nghiệm mới có thể cho ra kết luận, đã lãng phí bao nhiêu linh thảo và thời gian. Hắn cũng là thông qua lý giải của chính mình đối với luyện đan và linh thảo, cải tiến một phương thuốc mà thôi.

Nghĩ đến việc mình bị phát hiện, hơn nữa vận mệnh sắp tàn, còn có cuốn sách 'Vật" cực kỳ hấp dẫn hắn. Diệp Mặc bỗng nhiên dâng lên một ý niệm điên cuồng trong đầu, quyển sách này đối với hắn có tác dụng lớn như thế,

sao không đoạt xong rồi rời đi?

Tiến lên cũng là một đao, lui về phía sau cũng là một đao, cùng với việc nghển cổ chịu giết, không bằng liều chết đánh cược một lần.

Ý nghĩ này hiện ra, Diệp Mặc không thể khống chế cái loại ý niệm điên cuồng này, hắn bắt buộc mình tỉnh táo lại, tiếp tục thông qua trận pháp theo dõi xem xét hai gã tu sĩ Hư Thần còn đang đánh nhau Lúc này màn sương đen đã tản bớt khá nhiều, Diệp Mặc lúc này đã mơ hồ có thể thấy lưới đen của Tư Mã Trú rồi, mà Đồng Vũ Sinh cũng đã khống chế kiếm trận điên cuồng, hai người dường như có xu thế dừng tay.

Diệp Mặc nhìn đến đây, trong lòng hoảng hốt, một khi hai người này dừng tay, hắn sẽ chết không có chỗ chôn. Làm sao bây giờ? Diệp Mặc vội vàng muốn tìm một đáp án.

Vừa lúc đó, hắn bỗng nhiên thấy Đồng Vũ Sinh rất nhanh lấy ra mấy trận kỳ ném ra ngoài, và nhanh chóng đánh ra mấy pháp quyết. Diệp Mặc biết rằng, Đồng Vũ Sinh muốn phát động trận pháp cướp đoạt 'Vật' rồi. Trong lòng của hắn dâng lên một trận thất vọng, xem ra hắn chỉ có thể chạy trốn ở thời điểm hai người này cướp đoạt sách, nếu không hắn ngay cả đường sống cũng không có.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Đang lúc Diệp Mặc đang muốn đi ra từ chỗ ẩn nấp, bỗng nhiên lại dừng lại, trong mắt lộ ra hưng phấn. Tư Mã Trú quả nhiên không để cho hắn thất vọng, y không ngờ sau khi Đồng Vũ Sinh ném ra trận kỳ, lập tức cũng lấy ra mấy trận kỳ ném ra.

Vốn trận pháp công kích dưới sự khống chế của Đồng Vũ Sinh muốn công kích Tư Mã Trú lập tức liền trì hoãn, hơn nữa trận pháp di chuyển cũng không hướng về trước mặt Đồng Vũ Sinh, mà là có xu thế di chuyển tới trước mặt Tư Mã Trú.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm khâm phục, lão Tư Mã Trú quả nhiên giảo hoạt. Y khẳng định thời điểm mình tránh né Đồng Vũ Sinh đã bỏ lỡ cái gì, hẳn là sau khi Đồng Vũ Sinh bố trí xong trận pháp rời khỏi, Tư Mã Trú lập tức tới đây xem xét trận pháp của Đồng Vũ Sinh.

Sau khi Tư Mã Trú biết được phương pháp của Đồng Vũ Sinh, liền tương kế tựu kế, ở trên trận pháp của Đồng Vũ Sinh lại luyện chế ra mấy trận kỳ. Xem ray vẫn đang chờ đợi Đồng Vũ Sinh ném ra Trận kỳ. Đồng Vũ Sinh vì tính kế Tư Mã Trú, thậm chí ngay cả chỗ thi đấu cũng đề Tư Mã Trú chọn, gã cũng biết sau khi mình bố trí trận pháp, Tư Mã Trú sẽ đi qua kiểm tra một chút. Gã cho là sau khi Tư Mã Trú thấy trận pháp gã bố trí, hẳn là sẽ luyện chế vài trận kỳ, để trận pháp công kích phản công chính mình.

Không nghĩ tới Tư Mã Trú so với tưởng tượng của gã còn giảo hoạt hơn nhiều, hơn nữa tu vi trận pháp cũng ngoài dự liệu của gã. Y chẳng những không luyện chế mấy trận kỳ phản công trận pháp, ngược lại luyện chế ra mấy trận kỳ di chuyển trận pháp. Cái này chứng tỏ từ đầu đến cuối Tư Mã Trú đều biết mục đích của gã, cũng muốn thông qua trận kỳ di chuyển để cướp đoạt 'Vật'.

Diệp Mặc đã hiểu được Tư Mã Trú thoạt nhìn là một lão già khá lương thiện, kỳ thật lão dường như còn nham hiểm hơn so với Đồng Vũ Sinh. Ý nghĩ của lão và ý nghĩ của mình giống nhau, chỉ có điểm khác chính là, mình luyện chế mấy trận kỳ chỉ để khống chế trận pháp công kích. Mục đích chỉ có thể kéo dài thời gian bị người đuổi giết, chạy trốn đúng lúc mà thôi. Mà Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh tranh đấu nhiều năm, y lại trực tiếp dùng phương pháp của Đồng Vũ Sinh để cướp đoạt 'Vật'.

Chỉ có điều khiến Đồng Vũ Sinh nghi hoặc chính là, gã sở dĩ muốn cướp đoạt 'Vật " đó là bởi vì y có biện pháp bảo vệ hộp ngọc của Tư Mã Trú, không bị Tư Mã Trú phá hủy. Nhưng nếu Tư Mã Trú đoạt được hộp ngọc, thì có biện pháp gì bảo vệ hộp ngọc không bị chính mình phá hủy?

- Tư Mã Trú, lão già này quả nhiên thích chơi ngầm đấy.

Tuy rằng hiểu được đạo lý này, nhưng Đồng Vũ Sinh vẫn phẫn nộ không ngừng, Tư Mã Trú này quá nham hiểm, gã không chút lựa chọn toàn lực ra tay, kiếm trận vốn bị lưới đen quấn lại mãnh liệt dựng lên. Vô số kiếm khí từ trên người Đồng Vũ Sinh bay ra, liên tục không ngừng gia nhập kiếm trận.

Tư Mã Trú ha hả cười lạnh một tiếng - Ông cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nói như thế, nhưng tay của ông ta không thấy thả lỏng chút nào, sương mù mà lưới đen hình thành lại tăng vọt, thật giống như toàn bộ không trung sắp phải rơi xuống.

Chỗ hai người đánh nhau lại kích động chân nguyên, giống như Địa ngục, xương khô bị chân nguyên của hai người kích động trong nháy mắt vỡ nát, toàn bộ biến thành sương mù mờ mịt.

Khi Đồng Vũ Sinh thấy hai hộp ngọc không ngừng chuyển dời đến phía Tư Mã Trú, cũng là không muốn sống kích phát ngọc kiếm trận. Đồng thời quát lớn, - Tư Mã Trú, nếu lão còn dám cướp đoạt, tôi lập tức biến một nửa kia thành tro bụi.

Diệp Mặc lấy ra mấy trận kỳ, thầm nghĩ, lúc này không động thủ còn phải đợi tới khi nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 881

Con Kiến Trúc Cơ Chạy Trốn

Diệp Mặc cho tới bây giờ đều là một người rất quyết đoán, một khi hắn nhận định được sự việc, sẽ kiên quyết làm, tuyệt đối sẽ không lề mà lề mề.

Lúc này hắn liền không chút do dự nào, trực tiếp lao ra từ trận pháp che chắn dưới nền đất.

Diệp Mặc vừa đến phía trên Trường Phần Khâu, liền cảm nhận được cái loại sát khí thấu xương và chân nguyên bạo ngược dao động, khung cảnh hai người Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh đang giao đấu, hắn căn bản cũng không dám nhìn. Trực tiếp ném ra hơn mười miếng trận kỳ, những trận kỳ này hắn đã sớm luyện chế xong, lúc ném ra, trận pháp bị Tư Mã Trú sửa chữa qua tuy rằng mặt ngoài không có biến hóa, nhưng Diệp Mặc biết rằng, chỉ cần hắn kích phát trận kỳ, trận pháp này lập tức sẽ thay đổi.

Sau khi thay đổi trận pháp, Diệp Mặc căn bản cũng không nhìn kết quả, trực tiếp xông về chỗ hai hộp ngọc bị cấm chế bảo hộ.

Tuy rằng tốc độ của Diệp Mặc nhanh như điện xẹt, động tác trước sau liền mạch lưu loát, nhưng khi hắn từ dưới nền đất lao tới, trong nháy mắt ý đồ của hắn đã bị hai gã tu sĩ Hư Thần đang đánh nhau biết được.

Thấy Diệp Mặc nhằm về phía hộp ngọc, Tư Mã Trú không ngờ cười ha ha, ông ta thậm chí nhìn đều không nhìn liền châm chọc Diệp Mặc nói:

- Tên tiểu bối này cũng hay đấy, không ngờ bịt tai trộm chuông.

Đồng Vũ Sinh cũng không nhìn Diệp Mặc, lại hừ lạnh một tiếng, pháp quyết trong tay thay đổi, kiếm trận của y lại biến hóa.

- Lão Tư Mã, có lẽ nên giết con kiến Trúc Cơ này trước, sau đó chúng ta lại giao đấu.

Tuy rằng kiếm trận trên tay Đồng Vũ Sinh không ngừng tăng mạnh, nhưng ngoài miệng lại nói tạm thời ngừng đấu.

Tư Mã Trú cười lạnh một tiếng, căn bản cũng không trả lời Đồng Vũ Sinh, chỉ có điều bắt đầu khởi động chân nguyên, lưới đen không ngừng tăng mạnh. Lúc này ông ta chiếm thế thượng phong, hơn nữa ở dưới thế trận pháp di chuyển, hai hộp ngọc đều dời về phía chính mình, lúc này sao có thể bỏ cuộc giao đấu? Một tên tu sĩ Trúc Cơ không cần nói là muốn trộm hộp ngọc, phỏng chừng hắn còn chưa đụng tới hộp ngọc cũng đã bị cấm chế bên ngoài hộp ngọc giết chết rồi.

Hơn nữa đối với hai người mà nói, hành động của Diệp Mặc đúng là bịt tai trộm chuông. Không cần nói tới cấm chế là hai tu sĩ Hư Thần bố trí, ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ muốn mở ra, cũng là nằm mơ. Cho dù không có cấm chế, hai hộp ngọc kia đưa cho tên tu sĩ Trúc Cơ, hắn cũng không có cách nào chạy ra khỏi trận pháp này. Cho dù là trận pháp này hiện tại đã biến thành một trận pháp di chuyển, nhưng công năng của nó vẫn còn, cũng không phải một Tu sĩ Trúc Cơ có thể phá vỡ.

Cho dù là hắn có thể mở được, trong thời gian chờ hắn mở ra cấm chế và phá trận. Sớm đã bị hai người chém giết vô số lần.

Lui một bước mà nói, dù Diệp Mặc ở trong nháy mắt có thể phá cấm chế lấy đi hộp ngọc, đồng thời hắn có thể mở ra Khốn trận, chạy ra ngoài. Nhưng hai hộp ngọc kia đều có thể bị cấm chế hai người bố trí hủy diệt. Cho dù là bọn họ không dùng ý niệm trong đầu đi hủy diệt hộp ngọc. Chỉ cần cái hộp ngọc kia nằm trên người tên Tu sĩ Trúc Cơ, cho hắn trốn mấy ngày, cũng không có cách nào chạy thoát khỏi sự đuổi giết của hai gã tu sĩ Hư Thần.

Tuy rằng hai gã tu sĩ Hư Thần này căn bản cũng không để ý tới Diệp Mặc. Nhưng Diệp Mặc dám động tâm đối với một tu sĩ Hư Thần, cũng làm cho hai người giết Diệp Mặc trong nháy mắt.

Diệp Mặc còn chưa tới bên cạnh cấm chế, cấm chế ở dưới thần thức của hai gã tu sĩ Hư Thần đã làm xong công tác chuẩn bị đánh chết Diệp Mặc, chỉ cần Diệp Mặc đụng đến cấm chế này một cái, lập tức cũng sẽ bị đuổi giết.

Tu vi của Diệp Mặc đối với trận pháp tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với hai người đang đánh nhau, mà cấm chế thoát thai ở trận pháp. Hắn tự nhiên từ đó có thể thấy được cấm chế này không phải cưỡng ép công kích mới có thể. Một khi cưỡng ép công kích, hắn chẳng những không lấy được thứ mình cần. Nói không chừng cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Đối với cấm chế này, Diệp Mặc căn bản cũng không để ý, thời điểm hắn vứt ra một trận kỳ cuối cùng, liền biết mình quá nóng vội. Hai gã tu sĩ Hư Thần kia căn bản cũng không thèm để ý tới hắn, lúc này hắn không nên phát động công kích trước. Nếu không hắn vừa ra tới, đã bị người ta oanh tạc thành bã vụn rồi.

Vốn mình bị người ta xem thường, một khi hắn phát động trận pháp công kích, hai gã tu sĩ Hư Thần xem thường hắn nói không chừng sẽ bỏ cuộc giao đấu để giết hắn trước.

Vừa hiểu được chỗ sơ hở này, Diệp Mặc lập tức không ném ra trận kỳ kích phát, đây không phải là thời điểm kích phát Sát trận và Khốn trận. Ngay sau đó, Diệp Mặc đã nhanh chóng đi tới khu cấm chế trước mắt, gần như không ảnh hưởng chút nào vươn tay vào trong khu cấm chế lấy ra hai hộp ngọc, đồng thời bắn nhanh ra khỏi Trường Phần Khâu. Dường như cấm chế kia và Khốn trận phía ngoài Trường Phần Khâu không có nửa phần ảnh hưởng đến hắn.

Trong nháy mắt ở Trường Phần Khâu, Diệp Mặc vẫn không quên đem miếng trận kỳ kích phát nhét vào bên cạnh Khốn trận. Chỉ cần có người từ bên trong Khốn trận đi ra, trận kỳ kích phát bên trong sẽ kích phát Sát trận và Khốn trận.

Từ lúc Diệp Mặc lấy ra hai hộp ngọc trong cấm chế, đến lúc hắn lao ra Trường Phần Khâu, trong thời gian quá ngắn. Cho dù hai gã tu sĩ Hư Thần

cũng không ngờ sẽ có loại tình huống này, đây chính là cấm chế mà tu sĩ Hư Thần bố trí, hơn nữa còn là Khốn trận tu sĩ Hư Thần bố trí.

Cho dù cấm chế kia là một khu cấm chế phòng ngự thô ráp, nhưng Đồng Vũ Sinh bố trí chính là một Khốn trận không tầm thường. Nhưng Khốn trận tu sĩ Hư Thần bố trí, không ngờ trong nháy mắt đã bị người ta xông ra ngoài.

Hai người đều không biết Diệp Mặc đã sớm nghiên cứu qua Khốn trận này rồi, cho nên chỉ có thể không thể tin nổi mà giương mắt nhìn. Tuy nhiên hai người cũng không vì cái này mà nổi trận lôi đình, bởi vì bọn họ biết, cho dù là Diệp Mặc trốn đi xa đến mấy, chỉ cần trong tay hắn còn có hộp ngọc, thì hắn sẽ không có cách nào chạy khỏi lòng bàn tay hai người.

Diệp Mặc vừa chạy ra Trường Phần Khâu, lập tức liền bước lên phi kiếm, hắn không dùng 'Phi vân trùy'. Thứ nhất là 'Phi vân trùy' hắn đã dùng qua, rất dễ dàng điều tra ra là hắn, cái thứ hai chính là hắn biết cho dù hắn trốn mau đi nữa, trong phạm vi tám trăm đến một ngàn năm trăm dặm vẫn còn nằm trong thần thức của hai tu sĩ Hư Thần.

Ở trên phi kiếm, Diệp Mặc thông qua trận pháp theo dõi thấy hai người còn đang đánh nhau. Trong lòng hắn mừng thầm, chỉ cần hắn chạy ra khỏi phạm vi thần thức của hai người, sau đó hắn sẽ có biện pháp hoàn toàn biến mất…

- Lão Tư Mã kia, đồ vật đã bị cướp mất, ông còn cùng tôi ở trong này đánh rắm.

Biết rõ Diệp Mặc không thể độc chiếm thứ đó, nhưng Đồng Vũ Sinh vẫn khó chịu.

Tư Mã Trú nghe vậy gật đầu nói:

- Cũng đúng, tuy rằng đồ sẽ không bị mất, nhưng bị một con kiến lấy đi cũng tức thật. Cũng tốt, chúng ta hiện tại hủy bỏ cuộc giao đấu, ai đuổi tới trước, đồ vật sẽ thuộc về người đó.

Đồng Vũ Sinh đương nhiên hiểu được ý tứ của Tư Mã Trú, y có một chân khí bay, liền đồng ý với đề nghị của Tư Mã Trú.

Diệp Mặc phát hiện hai người đã bỏ cuộc giao đấu, biết hai người lập tức sẽ đình chỉ đánh nhau, hơn nữa phạm vi trận pháp theo dõi cũng tới cực hạn.

Sau khi hiểu rõ việc này, Diệp Mặc lại dốc toàn lực bay đi.

Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh đồng ý ai đuổi kịp Diệp Mặc trước, ssẽ có được đồ vật, liền lao ra khỏi Trường Phần Khâu ngay lập tức.

Tư Mã Trú tốc độ nhanh, Đồng Vũ Sinh cũng không chậm, chỉ có điều hai người vừa mới vọt tới Khốn trận bên cạnh Trường Phần Khâu, Khốn trận kia bỗng nhiên bị kích phát. Chẳng những Khốn trận bị kích phát, hơn nữa ba cái Sát trận cũng bị kích phát.

Ba cái Sát trận và Khốn trận đồng thời bị kích phát, cho dù Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh là tu sĩ Hư Thần, cũng bị chậm trễ hơn mười hơi thở. Nhưng hai người rất nhanh liền phá được Sát trận và Khốn trận, đi ra bên ngoài.

Sau khi đi ra, Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh đồng thời nhìn chằm chằm đối phương, thời điểm vừa định chất vấn nhau, lập tức biết tình thế không ổn, Khốn trận này không phải do đối phương kích phát, hơn nữa Sát trận cũng không phải đối phương kích phát.

Đồng Vũ Sinh từ bên cạnh Khốn trận lấy một Trận kỳ, sắc mặt âm u lạnh lẽo nói:

- Tên nhóc này được đấy, cũng dám động thủ vào Khốn trận của tao, chẳng những kích phát Trận kỳ, còn có trận pháp theo dõi, mẹ nó...

Tư Mã Trú cười ha ha, ông ta cảm giác Đồng Vũ Sinh là gậy ông đập lưng ông. Y bố trí mấy trận pháp, chẳng những bị mình lợi dụng, còn bị một tên Tu sĩ Trúc Cơ lợi dụng.

Diệp Mặc xem chừng đã ra khỏi phạm vi thần thức của hai người, đổi dùng 'Phi vân trùy' đem tốc độ điều chỉnh mức lớn nhất bay ra ngoài, đồng thời đem hai hộp ngọc ném vào thế giới trang vàng.

Diệp Mặc tuy rằng tu vi thấp, nhưng không có nghĩa là kiến thức của hắn thấp, hắn đương nhiên biết hai hộp ngọc này đều có dấu hiệu thần thức của hai người. Ban đầu hắn không dám đem đồ vật này ném vào thế giới trang vàng, đó là bởi vì hắn còn đang trong phạm vi thần thức của hai người. Hiện tại một khi ra khỏi thần thức của hai người này, hắn trước tiên chính là đem hai hộp ngọc ném vào thế giới trang vàng. Nếu mang theo dấu hiệu thần thức của hai tu sĩ Hư Thần, chẳng phải là muốn chết sao?

Hơn nữa hắn tin tưởng, bất kể là vật gì, sau khi vào thế giới trang vàng của hắn, người ở phía ngoài khẳng định không có cách nào dùng thần thức nhìn thấy, ngay cả tu sĩ Hóa Chân cũng làm không được.

Tốc độ của 'Phi vân trùy' cực kỳ mau, Diệp Mặc vài lần đổi mới phương hướng, thời gian không lâu hắn đã bay ra xa mấy ngàn dặm.

Tuy rằng Diệp Mặc khẳng định hắn hiện tại đã trốn thoát khỏi thần thức của hai người, đồng thời cũng không cần lo lắng dấu hiệu thần thức trên hộp ngọc, nhưng Diệp Mặc cũng không sơ suất. Hắn không tiếp tục trốn chạy, mà tiến vào trong một sơn cốc, lại dùng thuật độn thổ tiến xuống dưới đất vài trăm thước, lúc này mới lại tiến vào thế giới trang vàng.

Diệp Mặc tin tưởng trải qua lần chạy trốn này, cho dù hai tu sĩ Ngưng Thể muốn tìm được hắn cũng không thể nào. Lo lắng duy nhất của hắn chính là bị hai gã tu sĩ Hư Thần này nhìn ra tướng mạo sẵn có, tuy rằng khả năng này rất nhỏ, nhưng Diệp Mặc không dám có chút sơ suất.

Diệp Mặc đánh cuộc chính mình ở trong mắt hai gã tu sĩ Hư Thần chính là con kiến nhỏ, hai người này căn bản cũng không sẽ dùng thần thức để chú ý tới một tên tiểu tu sĩ Trúc Cơ như hắn. Đây không phải là không muốn, mà là khinh thường.

...

Trường Phần Khâu, Khốn trận và Sát trận Diệp Mặc bố trí, mặc dù chỉ là làm nhỡ thời gian của Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh mười mấy giây hô hấp, nhưng chút thời gian này đối với Diệp Mặc mà nói lại quá đủ.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Châm chọc của Tư Mã Trú đối với Đồng Vũ Sinh bỗng nhiên đã ngừng lại, ông ta không thể tin được nên dùng thần trí của mình kết nối dấu hiệu thần thức trên hộp ngọc, nhưng một hồi lâu cũng không có phản ứng nào.

Tư Mã Trú trước tiên liền đem ánh mắt nhìn chăm chú Đồng Vũ Sinh, Đồng Vũ Sinh đương nhiên cũng phát hiện thần thức của y không thể kết nối với dấu hiệu. Sắc mặt của y rất khó coi, y cho tới bây giờ đều chưa từng nghĩ qua, một gã Tu sĩ Trúc Cơ, không ngờ dám cướp đồ của mình ở trước mắt mình, mà y không có chút manh mối nào.

- Hừ, ngay cả Trúc Cơ cũng dám kiêu ngạo, ngông cuồng như thế…

Đồng Vũ Sinh vừa thấy ánh mắt Tư Mã Trú, lập tức liền biết Tư Mã Trú và y đã mất manh mối con kiến Trúc Cơ kia rồi.

- Ông vẽ hình dạng của hắn cho tôi, dám chiếm đồ của Tư Mã Trú tôi, ha hả, lá gan không nhỏ.

Tư Mã Trú liếm liếm môi, chỉ có điều lời của y và ánh mắt của y nằm trên gương mặt gầy nhỏ hiền lành kia có vẻ cực kỳ không xứng đôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 882

Lùng Bắt

Đồng Vũ Sinh sau khi nghe xong lời Tư Mã Trú nói lập tức biết Tư Mã Trú và y căn bản đã không nhìn kỹ con kiến Trúc Cơ này, trong lòng không khỏi trầm xuống. Nếu biết diện mạo Diệp Mặc, có lẽ y còn có thể dựa vào năng lực của mình tìm ra người này, nhưng đến hình dạng cũng không biết, y đi tìm như thế nào? Hơn nữa vừa rồi thần thức và chân nguyên của tu sĩ Trúc Cơ kia dường như không dao động, vô cùng mịt mờ, bây giờ nghĩ lại hẳn là người tu sĩ kia cố ý.

- Quá thủ đoạn...

Đồng Vũ Sinh nghĩ đến đây, cười lạnh một tiếng nói. Nói xong y lạnh lùng nham hiểm nhìn Tư Mã Trú - Tôi chỉ biết là trên mặt của hắn đeo một pháp bảo biến ảo dung mạo, còn diện mạo như thế nào, tôi không chú ý nhìn.

Đối mặt với một người phải chết, còn là một Tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhoi, y đường đường là cao thủ Hư Thần đâu có hứng thú xem hình dáng hắn như thế nào? Huống chi lúc ấy y vẫn cùng Tư Mã Trú này đánh nhau.

Sau khi nghe xong lời Đồng Vũ Sinh nói, sắc mặt Tư Mã Trú cũng rất khó coi, lão già này bình thường mặt trắng liền thành một mảnh u ám. Chính lão là một cao thủ Hư Thần trung kỳ, không ngờ lại có thể để con kiến Trúc Cơ trộm đồ ngay trước mặt, đây quả thực là bẽ mặt.

Sau khi hừ lạnh một tiếng Tư Mã Trú không ngờ không hề nói câu gì, tùy tay lấy ra một pháp bảo hình thuyền, một luồng ánh sáng đen liền biến mất tăm mất tích.

- Chân khí?

Đồng Vũ Sinh nhìn Tư Mã Trú biến mất dọc theo hướng tên Tu sĩ Trúc Cơ kia chạy trốn, sắc mặt lại khó coi hơn. Y không thể tưởng tượng được Tư Mã Trú không ngờ cũng có chân khí phi hành, tuy rằng không phải hàng thượng đẳng, nhưng phẩm chất dường như cao hơn so với cái của chính mình một chút.

Khó trách lão giá này lại đồng ý ai đuổi kịp con kiến Trúc Cơ kia trước sẽ được quyển 'Vật', hóa ra là có cái như vậy. Liên tục hai lần bị Tư Mã Trú tính kế. Đồng Vũ Sinh trong lòng cực kỳ khó chịu. Lúc này nghĩ đến, may mắn tên tiểu tu sĩ Trúc Cơ kia có thủ đoạn, đã tránh được thần thức của hai người. Bằng không mà nói, món đồ này đã nằm trong tay Tư Mã Trú rồi. Hiện tại món đồ này chỉ cần không ở trong tay Tư Mã Trú, y sẽ có cơ hội cướp được nó. Cuộc đấu này bây giờ chính là ai sẽ bắt được tên Tu sĩ Trúc Cơ kia trước Tuy nhiên Đồng Vũ Sinh lập tức liền nghĩ đến một vấn đề khác, y có được chân khí bay. Đó là y đã bỏ ra một đống tiền mới mua được nó tại một hội đấu giá. Tư Mã Trú làm sao lại có một chân khí lưới đen, lại có được một chân khí phi thuyền? Chẳng lẽ lão ta tìm được một di tích thượng cổ hay sao?

Nhưng lập tức y đuổi theo Tư Mã Trú, dường như nếu đi muộn hơi một chút thì tên Tu sĩ Trúc Cơ kia vốn không có phần của y nữa rồi.

Chỉ có điều khiến Đồng Vũ Sinh thật không ngờ chính là, không bao lâu sau khi y rời đi, Tư Mã Trú không ngờ lại quay về Trường Phần Khâu.

Lão nhìn hướng Đồng Vũ Sinh truy đuổi mà châm chọc. Khinh thường nói:

- Đồ mặt đen ngu ngốc, không ngờ muốn giật đồ cùng tao, không biết tự lượng sức mình. Nếu không phải con kiến Trúc Cơ kia, thì cuốn sách 'Vật' đâu có phần của mày? Con kiến Trúc Cơ kia cho dù là lấy sách của mày, hơn nữa tạm thời tránh né được thần thức của tao, thì sao chứ? Nếu như ngay một con kiến Trúc Cơ tao cũng chỉnh đốn không được, Tư Mã Trú này sống

mấy trăm năm cũng vô dụng rồi.

Sau khi châm chọc Đồng Vũ Sinh và Diệp Mặc một phen, Tư Mã Trú không ngờ hướng vào bên trong Trường Phần Khâu mà đi, một lát sau, y hiện ra ở nơi Diệp Mặc phát hiện trận pháp che chắn ngầm kia.

- Thật hay nha. Thậm chí có một trận pháp tự nhiên ở trong này, còn có một cái thạch thất ở trong trận pháp tự nhiên...

Mới nói được phân nửa, Tư Mã Trú bỗng nhiên dừng lại, y cau mày nhìn chung quanh một chút, bỗng nhiên lại ngạc nhiên thán phục một tiếng.

- A, không ngờ không phải trận pháp tự nhiên, mà là do con người bố trí đấy, là ai? Vì nguyên nhân gì mà bố trí một trận pháp như vậy trong lòng đất?

Tư Mã Trú ở trong thạch thất kiểm tra một hồi lâu, bỗng nhiên vọt tới tường sau thạch thất, giơ tay đào ra một hòn đá ở phía sau tường. Mà càng ngạc nhiên chính là, y không ngờ đem hòn đá này bỏ vào miệng.

Sau một lát, y phun hòn đá ra, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vách đá này, sau một lúc lâu mới từng chữ từng câu nói:

- Không ngờ là mồi lửa thiên địa kỳ dị? Là ai dùng loại trận pháp để mồi lửa kỳ dị ở chỗ này?

- Chẳng lẽ là 'Minh nhưỡng hỏa'?

Tư Mã Trú bỗng nhiên chấn động, y xác định chỗ này chính là 'Minh nhưỡng hỏa", bởi vì ở nơi âm khí thịnh thuận lợi nhất cho 'Minh nhưỡng hỏa' trưởng thành, người đem 'Minh nhưỡng hỏa' thả ở chỗ này, mục đích nhất định là để cho 'Minh nhưỡng hỏa' trưởng thành.

Tư Mã Trú bỗng nhiên đưa tay đánh ra một ngọn lửa màu cam, trong lòng lại âm thầm hưng phấn lên, 'Ly chập hỏa' của y xếp hạng thứ hai mươi chín ở Tu Chân giới, nếu y chiếm được 'Minh nhưỡng hỏa" xếp hạng thứ

mười một, đây chẳng phải là nói y có thực lực tấn công Đan Vương?

Đan Vương, Tư Mã Trú tưởng tượng ra khó có thể không kích động. Đồng thời trong lòng lại nóng ruột hơn đối với con kiến Trúc Cơ kia, một con kiến Trúc Cơ không ngờ có thể có được 'Minh nhưỡng hỏa " xếp hạng thứ mười một, nếu quả thật để hắn chiếm được 'Vật" thì tiền đồ về sau của tên tiểu tu sĩ kia là không thể lường được nha.

- Ha hả.

Tư Mã Trú nham hiểm cười một tiếng, tuy nhiên nếu để cho Tư Mã Trú mình biết chuyện này, vận may của con kiến Trúc Cơ kia đến đây là kết thúc rồi.

Tư Mã Trú vừa định rời khỏi nơi này, bỗng nhiên lại nghĩ tới một mồi lửa kỳ dị khác, xác thực mà nói chính là một loại thiên hỏa ' Vụ Liên Tâm hỏa'.

'Vụ Liên Tâm hỏa' cũng có thể thăng cấp ở nơi âm khí thịnh, bởi vì ở giữa "Vụ Liên Tâm hỏa' có một viên sương tâm, viên sương tâm này thích hấp thụ âm khí. Nhưng nó không giống với 'Minh nhưỡng hỏa' chính là, "Vụ Liên Tâm hỏa' chẳng những cần hấp thụ âm khí để thăng cấp, mà nó còn cần hấp thu linh vật Viêm Dương.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Hoặc là "Vụ Liên Tâm hỏa'...

Tư Mã Trú bỗng nhiên phun ra mấy chữ này, cả người đều ngây ngẩn, nếu quả thật là Vụ Liên Tâm hỏa, y không dám tưởng tượng tiếp.

Nếu phải lựa chọn, cho dù đổi một vài cuốn 'Vật", y cũng chọn Vụ Liên Tâm hỏa, bởi đây là thiên hỏa, là mồi lửa được xếp hạng thứ ba ở Tu Chân giới. Nếu y chiếm được Vụ Liên Tâm hỏa cho dù là thăng cấp Hóa Chân đều có khả năng đấy.

Vừa nghĩ tới thứ con kiến Trúc Cơ lấy đi ngoại trừ có thể là 'Minh nhưỡng hỏa' còn có thể là "Vụ Liên Tâm hỏa', Tư Mã Trú cũng không thể bình tĩnh được nữa. Y thậm chí có thể cảm giác được tim mình đang đập loạn thình thịch, y lại nhớ về mấy trăm năm trước, những chuyện lúc y tuổi còn trẻ.

Lúc đó y thích một tiểu sư muội cùng môn phái, lần đầu tiên y tặng quà cho tiểu sư muội kia, tim cũng đập loạn thình thịch như vậy. Hôm nay là lần thứ hai, tim y lại đập loạn thình thịch như vậy.

Chẳng qua là khi đó tư chất của y bình thường, tu vi thấp, tiểu sư muội lại có tư chất tốt hơn, sau lại cùng một đệ tử nòng cốt kết duyên. Y quá đau lòng nên đã rời khỏi môn phái, thành một tán tu. Thật không ngờ, cơ duyên của y đã đến, một lần trong lúc vô ý y đã chiếm được di tích kế thừa của một Đan Tu tiền bối, trở thành một Luyện Đan Sư, hơn nữa tu vi cũng dựa theo trình độ luyện đan của y mà tăng lên.

Sau khi y trở thành Nguyên Anh, chuyện thứ nhất cần phải làm sau khi trở về chính là trả thù tiểu sư muội kia và chồng của cô. Lúc ấy tiểu sư muội của y đã là tu sĩ Kim Đan, y cưỡng gian tiểu sư muội của y ngay trước mặt người chồng của tiểu sư muội. Lúc ấy người chồng của tiểu sư muội vì tức giận mà khí tuyệt bỏ mình. Nhưng y lại cảm giác được vui sướng từ dưới đáy lòng, y cảm giác được sự sung sướng mà cuộc đời y chưa từng có qua.

Hôm nay y bởi vì Vụ Liên Tâm hỏa có khả năng xuất hiện lại có cảm giác trái tim đập loạn thình thịch, có lẽ không lâu sau y có thể cướp được Vụ liên Tâm hỏa từ trên người con kiến Trúc Cơ kia, sau đó dùng Vụ Liên Tâm hỏa để thiêu đốt con kiến Trúc Cơ đó.

Tư Mã Trú vì kích động liếm liếm môi có chút màu tím, trong mắt lộ vẻ tham lam.

Y nhìn trận pháp che chắn và thạch thất này, không chút lựa chọn tùy tay chém ra mấy quyền, trong tiếng 'Ầm vang', vách đá xung quanh và trận pháp che chắn phòng này đều bị y phá hỏng không còn một mảnh.

Y cũng không muốn người khác phát hiện ra nơi này đã xuất hiện thiên hỏa, món đồ tốt chỉ có thể là của y, người khác nghĩ cũng đừng nghĩ đến.

Không bao lâu sau khi Tư Mã Trú rời khỏi, Đồng Vũ Sinh liền quay trở về nơi này, y nhìn trận pháp che chắn đã biến thành đống hoang tàn, sắc mặt xanh mét, y lại bị Tư Mã Trú tính kế.

Nhưng nghĩ đến việc ngay cả Tư Mã Trú cũng bị cái con kiến Trúc Cơ kia cướp mất món đồ đó, trong lòng y nhất thời thư thái một chút. Đồ này rơi vào trong tay con kiến Trúc Cơ còn tốt hơn rất nhiều so với nằm ở trong tay Tư Mã Trú.

...

Trong con mắt của Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh, thời gian ngắn ngủi như vậy tên tu sĩ Trúc Cơ kia tuyệt đối sẽ không chạy ra khỏi năm mươi ngàn dặm, hơn nữa cho dù là hắn có thể chạy ra khỏi khoảng cách này, cũng sẽ bị bọn họ quơ được trong nháy mắt.

Cho nên hai người trong khoảng thời gian ngắn không tìm được Diệp Mặc, lập tức khẳng định Diệp Mặc vẫn ẩn núp ở gần Trường Phần Khâu, thậm chí không vượt quá phạm vi năm mươi dặm, bởi vì chỉ có lẩn trốn mới không bị hai người đuổi theo, hai người lập tức tìm kiếm trong phạm vi khoảng năm mươi dặm.

Trường Phần Khâu trong vòng phạm vi năm mươi dặm, bóng dáng Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh qua lại không ngớt, bọn họ đang không ngừng tìm kiếm tung tích Diệp Mặc. Ngẫu nhiên phát hiện tu sĩ khác, hai người hỏi không ra đáp án, nhẹ thì chém tay chân, nặng thì động thủ liền giết, căn bản cũng không cho người khác đường sống.

Rất nhanh, khu vực gần Trường Phần Khâu trở thành khu cấm địa tu sĩ, người bình thường căn bản cũng không dám tiếp cận nơi đó, tất cả mọi người đều biết nơi đó có hai cao thủ hung ác đang tìm kiếm thứ gì đó.

Hai người cũng có vài lần gặp nhau, tuy nhiên hai người đều không nói bất kỳ điều gì với nhau, hai người đều biết bất kể là ai trong bọn họ tìm được tên tu sĩ Trúc Cơ kia, cũng sẽ không báo cho đối phương.

Không thể không nói hai người kia đều rất khôn khéo, bọn họ không hề đoán có sai, Diệp Mặc vừa vặn núp ở trong phạm vi bọn họ khoanh vùng. Điều duy nhất khiến hai người đánh giá cao chính là, Diệp Mặc không cần nói đến năm mươi dặm, ngay cả mười dặm hắn cũng không ở trong đó, mà đang trốn ở một chỗ cách Trường Phần Khâu tám nghìn dặm.

Diệp Mặc biết rằng 'Vật' quý báu như vậy, Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh chắc chắn sẽ không buông tha hắn, hắn căn bản trong thời gian ngắn cũng không định đi ra bên ngoài. Thậm chí ngay cả một trận pháp theo dõi cũng không dẫn vào trong thế giới trang vàng, đối mặt tu sĩ Hư Thần, hắn cũng không dám có chút sơ suất.

Hiện tại đối mặt với sự lùng bắt và đuổi giết của hai gã tu sĩ Hư Thần, hơn nữa tình cảnh không giống với lúc trước, lúc trước hắn chỉ lợi dụng lúc hai người đánh nhau, không có thời gian rảnh chú ý tới hắn mới thoát ra đây, nếu rơi vào trong tay hai người kia, hắn chỉ có một con đường chết...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 883

Quăng Kiếm Dùng Đao

Ở lại trong thế giới trang vàng, Diệp Mặc cũng không lo lắng hai người này sẽ tìm được hắn, thế giới trang vàng của hắn được che giấu giữa bùn lầy, trừ phi có người chuyên dùng thần thức xem xét chỗ này, nếu không muốn tìm ra thế giới trang vàng thật sự không thể nào.

Hành trình Trường Phần Khâu lần này tuy rằng có chút mạo hiểm, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng là rất đáng giá. Phú quý chỉ có thể có được từ trong gian khó, những lời này quả là không sai. Hắn chẳng những nhận được thiên hỏa 'Vụ Liên Tâm hỏa" mà còn chiếm được 'Vật'.

'Vụ Liên Tâm hỏa' đã bị hắn thu phục, hiện tại hắn muốn phá giải cấm chế của hai hộp ngọc, sau đó nghiên cứu 'Vật'.

Lấy hai hộp ngọc ra, Diệp Mặc phát hiện mặt trên của hộp ngọc được bố trí rất nhiều dấu hiệu thần thức và các loại cấm chế, thậm chí chỉ cần một ý niệm trong đầu của người bố trí cấm chế, hai hộp ngọc này sẽ tan thành tro bụi.

Quả nhiên là hai tên ăn không được thì đạp đổ, Diệp Mặc cười thầm hai người này trong lòng. Nếu hai người đó không đánh nhau, mà thương lượng một chút, đều tự lấy ra hai nửa cuốn sách này, kia không phải mọi chuyện đều thuận lợi ư. Tuy nhiên hiện tại, người có lợi chính là mình rồi.

Cấm chế phía trên hai hộp ngọc mặc dù nhiều, nhưng ở trong mắt Diệp Mặc vẫn chưa là gì, hắn chỉ cần nửa giờ đã có thể phá vỡ toàn bộ cấm chế phía trên hai hộp ngọc này. Sau khi hắn lấy ra hai nửa cuốn sách không còn trọn vẹn, tùy tay ném ra một đoàn 'Vụ Liên Tâm hỏa' hoàn toàn phá hủy hai

hộp ngọc.

Lấy được sách, Diệp Mặc mới phát hiện hai nửa cuốn sách này căn bản cũng không phải là bị xé rách, chỗ bị rách cực kỳ bóng loáng, chắc chắn là bị vật gì sắc bén cắt đứt.

Vốn Diệp Mặc còn tưởng rằng quyển sách này là do Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh vì cướp đoạt mà xé rách, hiện tại xem ra không phải là như vậy. Bởi vì cuốn sách này không biết được làm từ vật liệu gì, tuy rằng mềm mại, nhưng tính rất dai, Diệp Mặc thử lấy tay xé một chút nhưng không tài nào xé được.

Đem hai nửa cuốn sách hợp làm một, Diệp Mặc lập tức liền bị nội dung mênh mông bên trong cuốn sách hấp dẫn. Nào là chương viết về linh thảo, khoáng vật, yêu thú, linh trùng, mồi lửa...

Diệp Mặc tùy ý nhìn một chút, ngay cả mục lục cũng có vài chục chương, Diệp Mặc tùy tay lật đến chương viết về mồi lửa. Xem xét 'Vụ Liên Tâm hỏa' một chút.

'Vụ Liên Tâm hỏa' được xếp hạng thứ mười bảy trong toàn bộ một trăm lẻ tám loại mồi lửa, được xếp hạng thứ ba trong các mồi lửa ở Tu Chân giới, thuộc loại thiên hỏa. Có thể nói 'Vụ Liên Tâm hỏa' ở giữa thiên hỏa được coi là một mồi lửa tốt. Diệp Mặc là càng xem càng vui mừng.

Diệp Mặc hiểu rất rõ 'Vụ Liên Tâm hỏa', hắn rất nhanh liền hiểu được vì sao 'Vụ Liên Tâm hỏa' lại xuất hiện ở Trường Phần Khâu rồi. Hoá ra 'Vụ Liên Tâm hỏa' còn có thể hấp thu âm khí để thăng cấp, xem ra hẳn là có người cố ý đem 'Vụ Liên Tâm hỏa' nhốt ở Trường Phần Khâu. Mục đích là muốn 'Vụ Liên Tâm hỏa' thăng cấp.

Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc lập tức có chút nghi ngờ nổi lên. Nếu 'Vụ Liên Tâm hỏa' bị người khác cố ý đặt ở Trường Phần Khâu, vì sao 'Vụ Liên Tâm hỏa' đã thăng cấp màu cam rồi mà vẫn chưa có người nào tới lấy? Đây chỉ có hai khả năng, một là người đem 'Vụ Liên Tâm hỏa' để vào

Trường Phần Khâu lúc trước đã xảy ra chuyện, hai là người đó chưa kịp đi lấy 'Vụ Liên Tâm hỏa' thì đã bị Diệp Mặc giành lấy trước rồi.

Bất kể là loại khả năng nào, mồi lửa đã bị Diệp Mặc luyện hóa được, hắn sẽ không có ý định đưa ra ngoài. Hơn nữa thời điểm hắn có được 'Vụ Liên Tâm hỏa', 'Vụ Liên Tâm hỏa' là vật vô chủ, căn bản cũng chưa bị luyện hóa qua.

Sau khi xem qua 'Vụ Liên Tâm hỏa' Diệp Mặc lại lật đến chương linh thảo, hắn là một kẻ luyện đan, đối với linh thảo đương nhiên là rất thích thú.

Thời gian ở trong này trôi qua rất nhanh, Diệp Mặc lại không cảm giác được.

...

Ở chỗ cách Diệp Mặc hai vạn dặm, sau khi Diệp Mặc đem hai hộp ngọc toàn bộ hóa thành tro bụi. Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh đồng thời chấn động. Bọn họ rõ ràng cảm giác được toàn bộ cấm chế và dấu hiệu thần thức mà mình bố trí đã bị người ta phá huỷ rồi, hơn nữa bọn họ còn tìm không ra manh mối.

Tư Mã Trú sắc mặt lập tức rất khó coi, trong con mắt của y bất kể tên tu sĩ Trúc Cơ kia lợi hại như thế nào đi nữa, nếu dùng cấm chế che lại dấu hiệu thần thức của y, một khi dấu hiệu thần thức và cấm chế bị hủy. Y khẳng định có thể tìm ra được chỗ ở của tên Tu sĩ Trúc Cơ kia. Nhưng trên thực tế, y biết cấm chế mà mình bố trí đã bị hủy rồi, mà chỗ ở của con kiến Trúc Cơ kia lại không có biện pháp tìm được.

...

Ba ngày sau, Diệp Mặc mới xem hết quyển sách này một lần. Ngoại trừ chương linh thảo hắn đọc rất cẩn thận ra, còn lại đều là đọc qua và nhớ kỹ.

Sau khi xem xong chương linh thảo của cuốn sách 'Vật', Diệp Mặc mới biết được hắn tuy rằng đã có thể luyện chế linh đan thất phẩm, nhưng nhận

thức căn bản lại không đáng nhắc tới, thậm chí có thể nói là ếch ngồi đáy giếng. Trừ phi là hắn gặp 'Tam sinh quyết", còn không hắn cả đời này cũng không có khả năng luyện chế linh đan thất phẩm.

Diệp Mặc cũng hiểu được vì sao người luyện linh đan thất phẩm trở lên lại ít như vậy rồi. Không phải ai cũng có thể có được 'Tam sinh quyết ", thông qua việc tiếp xúc với vạn vật để lý giải vạn vật. Hắn lấy được cuốn sách 'Vật' này đúng là một quyển sách cổ cực kỳ hiếm có, cho dù hắn không có 'Tam sinh quyết", chiếm được cuốn 'Vật " này thì trình độ luyện đan của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu được vì sao Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh muốn cướp đoạt cuốn sách này rồi, cuốn sách này căn bản là bách khoa toàn thư của Tu Chân giới. Bất kể là người tu luyện, hay là người luyện đan luyện khí, quyển sách này đều có tác dụng rất lớn.

Cất cuốn sách 'Vật' xong Diệp Mặc cũng không rời khỏi thế giới trang vàng, thậm chí quyển sách 'Vật' này, Diệp Mặc cũng không bỏ vào nhẫn. Hắn cho dù đã phá giải cấm chế và dấu hiệu thần thức trên hộp ngọc, nhưng dù sao cũng giành được từ chỗ tu sĩ Hư Thần, hắn không thể không cẩn thận. Nếu chẳng may trong sách này còn có cấm chế và các loại dấu hiệu thần thức gì đó mà hắn nhìn không ra, một khi hắn lấy ra chắc chắn sẽ gặp nạn lớn.

Tuy rằng đã qua ba ngày, nhưng Diệp Mặc biết rằng Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh tuyệt đối sẽ không rời đi như vậy. Hắn lấy ra 'Huyễn vân cửu đao" bắt đầu nghiên cứu đao pháp Huyễn vân.

Sở dĩ chuẩn bị luyện tập đao pháp, thứ nhất là vì Diệp Mặc chiếm được một quyển đao kỹ tốt, thứ hai chính là hắn hiện tại cũng không có pháp bảo riêng. Thanh phi kiếm kia là hắn luyện chế ở trên địa cầu, hiện tại đã không xứng với tu vi của hắn rồi, mà cho dù xứng đôi với tu vi của hắn, hắn cũng không dám lấy ra dùng nữa. Lúc trước khi đánh nhau với Lý Bách Sâm, phi kiếm còn bị tổn thương, hiện tại lại bị hai gã tu sĩ Hư Thần nhìn thấy, hắn đương nhiên không dám lấy ra dùng lại nữa.

Diệp Mặc nghiên cứu đao pháp Huyễn vân là chuẩn bị đưa pháp bảo chủ công của hắn đổi thành đao.

'Tam sinh kiếm quang' của hắn mặc dù là dùng kiếm mà suy diễn ra, nhưng Diệp Mặc tin tưởng hắn hoàn toàn có thể đem 'Tam sinh kiếm quang' lại đổi thành 'Tam sinh đao quang'. Tuy nhiên Diệp Mặc trong lòng cũng muốn 'Tam sinh kiếm quang' và 'Huyễn vân cửu đao' hợp lại rồi sáng tạo ra một tân đao kỹ.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Diệp Mặc thấy qua 'Huyễn vân lục đao' của Lý Bách Sâm, cũng đã thấy qua Huyễn vân đao pháp của Lý Trường Thiên, cộng thêm Huyễn vân đao pháp đã được hoàn thiện nằm trong tay hắn biến thành 'Huyễn vân cửu đao", cho nên Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết' đối với Huyễn vân đao pháp cũng lý giải rất khắc sâu.

Bởi vì hắn cảm giác 'Tam sinh kiếm quang' và 'Huyễn vân cửu đao' có điểm chung, cho nên Diệp Mặc quyết định dùng đao mới phải nghĩ ra biện pháp dung hợp 'Tam sinh kiếm quang' vào bên trong 'Huyễn vân cửu đao'.

Huyễn vân đệ nhất đao một lần nữa được Diệp Mặc đặt cho một cái tên mới, Huyễn vân thúc nguyên đao, tinh hoa chủ yếu của đao vẫn là Huyễn vân đao pháp. Diệp Mặc cảm giác đao khí ban đầu của Huyễn vân đệ nhất đao là trói chặt kẻ thù, một chiêu này rất là lợi hại, cho nên cũng không có thay đổi nhiều.

Huyễn vân đao pháp sản sinh ra đao khí rất không bình thường, có thể thông qua đao khí kích phát chân nguyên trói chặt kẻ thù, loại đao kỹ này cho dù Diệp Mặc có 'tam sinh quyết' cũng biết không giống bình thường. Hơn nữa Diệp Mặc tinh thông trận pháp, hắn thậm chí có thể cảm nhận được đao khí mà Huyễn vân đệ nhất đao bổ ra cũng đều có quy luật, quy luật đó thật giống như trận pháp trói buộc, thông qua trận pháp đao khí này có thể trói chặt đối phương.

Lúc trước Lý Bách Sâm sở dĩ không trói chặt hắn, một là vì Lý Bách Sâm không lĩnh hội được một chiêu này của 'Huyễn vân cửu đao". Hai là sau khi hắn ăn 'Bạo nguyên đan', thần thức chân nguyên đều tăng lên nhiều vô cùng, hơn nữa hắn còn có 'Tam sinh kiếm quang' chặn đao khí của Lý Bách Sâm. Không phải ai cũng có được 'Tam sinh kiếm quang', cho nên Diệp Mặc rất coi trọng một chiêu này.

Cho dù Diệp Mặc biết rằng 'Tam sinh quyết' có thể thay đổi công pháp, hơn nữa có thể khắc sâu lý giải các loại pháp quyết, cũng biết loại đao khí này có thể bổ ra trận pháp căn bản cũng không phải hắn hiện tại có thể chế tạo ra.

Hơn nữa cái lợi của Huyễn vân đao pháp từ đây có thể nhìn ra, chiêu thứ nhất không tấn công địch, nhưng lại cắt đứt đường lui của địch, có thể nói là hung ác trong hung ác, loại đao pháp này Diệp Mặc rất ưa thích.

Huyễn vân đệ nhị đao được Diệp Mặc mệnh danh là Huyễn vân phân liệt đao. Đao này là Diệp Mặc kết hợp được kiếm quang của hắn, không những bổ ra đao khí của đệ nhất đao, sau đó dùng đao khí chuyển đổi tấn công địch. Mà là sau khi đệ nhất đao trói chặt kẻ thù thì đem đao khí của đao thứ hai kích phát trở thành đao quang, quy luật kích phát cũng là đao quang tự tách ra, một sinh ra hai, hai sinh ra bốn...

Đối với đao này, Diệp Mặc liền cảm thấy lợi hại hơn rất nhiều so với Huyễn vân đao pháp ban đầu. Diệp Mặc biết rằng đây không phải hắn lợi hại, mà là sau khi 'Tam sinh kiếm quang' kết hợp Huyễn vân đao sinh ra sự thay đổi chiêu thức.

Huyễn vân đệ tam đao, được Diệp Mặc mệnh danh là Huyễn vân Phi toàn đao. Đao này cũng giống như Huyễn vân đao pháp lúc ban đầu, sau khi bổ ra sẽ hình thành vô số lốc xoáy đao khí, về phần lốc xoáy ít hay nhiều, hoàn toàn được quyết định bởi chân nguyên và thần thức của người ra tay. Một khi lốc xoáy được bổ ra, lập tức càng chuyển càng nhiều, cuối cùng xuất hiện dưới sự khống chế của người dùng đao, hình thành vô số đao khí sắc bén xoay tròn.

Mà uy lực Huyễn vân đệ tam đao, lớn nhỏ như thế nào, trước khi bổ ra hoàn toàn được quyết định bởi trình độ chân nguyên thâm hậu của người xuất đao. Nhưng một khi bổ ra, mức độ lợi hại trong đó hoàn toàn lại được quyết định bởi trình độ lĩnh ngộ của kẻ xuất đao, một khi lĩnh ngộ đao ý càng nhiều, uy lực một đao kia lại càng lớn.

Hơn một tháng sau, Diệp Mặc đã luyện thành ba đao Huyễn vân, hơn nữa còn đem ba đao này biến thành đồ của mình. Diệp Mặc tin tưởng, ba đao này là do hắn kết hợp được 'Tam sinh kiếm quang", nên mức độ lợi hại đã vượt rất xa ba đao lúc trước của Lý Bách Sâm rồi.

Thậm chí Diệp Mặc mơ hồ có thể cảm giác được, một khi hắn thông hiểu đạo lí của ba đao này, uy lực của đao pháp này lại có thể tăng lên mấy lần. Hắn hoàn toàn có thể đem đao khí của đao thứ nhất trực tiếp chuyển đổi thành đao quang của đao thứ hai, sau đó đem đao quang còn sót lại của đao thứ hai chuyển đổi thành đao khí xoay tròn của đao thứ ba. Cứ như vậy, hiệu quả tấn công địch sẽ tăng gấp bội.

Chỉ có điều Diệp Mặc cũng biết, tuy rằng ý nghĩ của hắn như vậy là tốt, nhưng đao thứ ba hắn vẫn không thể phát huy ra trăm phần trăm uy lực. Bởi vì, hắn còn chưa lĩnh ngộ được đao ý.

Diệp Mặc hiểu đao ý là không thể nóng vội mà lĩnh ngộ được, cho nên hắn chỉ luyện tập ba đao Huyễn vân, mặt sau của đao pháp cũng không nghiên cứu. Về phần huyễn vân đệ tứ đao, hắn quyết định đợi sau khi hoàn toàn dung hợp được ba đao, sẽ luyện tập tiếp...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 884

Trở Về Hà Châu

Diệp Mặc tính toán hắn rời khỏi thành Hà Châu ít nhất đã tháng rưỡi rồi, khoảng cách thời gian hắn đáp ứng Ngu Vũ Thiên về việc 'Thảo Hoàn đan' đã đến. Tuy nhiên Diệp Mặc vẫn không đi ra ngoài, hắn không dám khẳng định hai lão kia có phải đã đi rồi hay không.

Cướp đoạt quyển sách 'Vật' này ngay trước mặt hai gã tu sĩ Hư Thần đúng là quá mạo hiểm, nhưng Diệp Mặc không hối hận. Kẻ gan lớn sẽ sống kẻ nhát gan sẽ chết, nếu hắn không xem cuốn sách 'Vật" thì làm sao hắn có thể biết đến thế giới tu chân có nhiều kỳ vật như vậy? Hắn làm sao có thể mở rộng tầm mắt như bây giờ?

Rồi làm sao có thể biết 'Vạn niên thạch duẩn tủy' ngoại trừ luyện chế 'Ngũ nguyên đan' và 'Duẩn ích đan' còn có thể luyện chế 'Phục thần đan'?

'Phục thần đan' đáng giá như thế nào Diệp Mặc đương nhiên biết rõ, nó thuộc loại đan dược Thiên cấp. Đây thật sự là đan dược Thiên cấp, bởi vì luyện chế 'Phục thần đan' khá khó khăn, ít nhất người luyện đan cũng phải là Đan Vương trở lên mới có thể luyện chế. Chỉ có điều Diệp Mặc vẫn không biết nguyên liệu chính của 'Phục thần đan' là cái gì, cho tới bây giờ hắn mới biết được phương thuốc 'Phục thần đan', đồng thời cũng biết 'Vạn niên thạch duẩn tủy' mới là linh dược chủ yếu để luyện chế 'Phục thần đan'. Tuy nhiên trên thị trường gần như tất cả nguyên liệu luyện chế 'Phục thần đan' cũng không phải "Vạn niên thạch duẩn tủy" mà là dùng dược liệu khác thay thế. Cho dù là như vậy, thứ quý giá đó không phải người thường cũng có thể mua được.

'Phục thần đan' sở dĩ quý báu, đó là bởi vì nó dùng để chữa trị thần thức,

chữa trị thần hồn, loại đan dược này cho dù là môn phái năm sao cũng không nhất định có được. Đan dược quý nhất ở Tu Chân giới không phải đan dược thăng cấp, cũng không phải đan dược chữa thương, mà là đan dược chữa trị thần hồn và thần thức. Hơn nữa loại đan dược này cực kì ít, mà 'Phục thần đan' lại chính là một trong số đó. Hơn nữa còn là một loại đan dược rất lợi hại.

Có 'Vu LiênTâm hỏa" Diệp Mặc chỉ cần một ngày là đã có thể luyện chế ra bốn lò 'Thảo Hoàn đan'. Ngoại trừ lò thứ nhất chỉ có thể luyện chế ra một viên, ba lò còn lại hắn có thể luyện chế ra ba viên. Sở dĩ còn giữ lại một gốc 'Thảo hoàn quả' đó là bởi vì Diệp Mặc ở bên trong cuốn sách 'Vật' phát hiện ra một tác dụng khác của 'Thảo hoàn quả'.

"Thảo hoàn quả" chẳng những có thể luyện chế ra 'Thảo Hoàn đan' mà còn có thể luyện chế 'Giáp đan ", một viên 'Giáp đan' có thể kéo dài tuổi thọ đến một giáp. Hơn nữa còn không giới hạn tu sĩ. Rất nhiều linh dược kéo dài tuổi thọ đều không hữu dụng đối với tu sĩ, nhưng 'Giáp đan' lại không có hạn chế này.

Mặc dù mức độ quý báu của 'Giáp đan' ở Tu Chân giới không bằng 'Thảo Hoàn đan", thậm chí không bằng số lẻ của 'Thảo Hoàn đan'. Nhưng Diệp Mặc biết rằng loại đan dược gia tăng tuổi thọ này đôi khi có tiền cũng kiếm không ra.

Tuổi thọ của tu sĩ Kim Đan cũng chỉ khoảng bốn trăm năm mà thôi, một khi tới thọ nguyên, giá trị một viên 'Giáp đan' nói không chừng còn quý hơn rất nhiều so với 'Thảo Hoàn đan'.

Tuổi thọ của tu sĩ Tu Chân giới ở dưới Nguyên Anh là căn cứ vào tu vi mà gia tăng gấp đôi. Ở thời kỳ luyện khí tuổi thọ không tăng, bình quân mới khoảng một trăm tuổi mà thôi. Nhưng đến Trúc Cơ về sau, tuổi thọ có thể tăng lên đến hai trăm tuổi. Nhưng một khi kết thành Kim Đan thì tuổi thọ liền trực tiếp tăng lên bốn trăm tuổi, mà tu sĩ Nguyên Anh đã có người tới tám trăm tuổi.

Nhưng một khi đột phá Nguyên Anh, tuổi thọ tăng lại tương đối giảm bớt, tuổi thọ của tu sĩ Hư Thần bình thường khoảng một ngàn hai trăm tuổi, mà Tu sĩ Ngưng Thể khoảng một nghìn sáu trăm tuổi, cho dù là một tu sĩ thừa đỉnh tuổi thọ cũng chỉ có thể duy trì khoảng hai ngàn năm.

Diệp Mặc luyện chế bốn lò 'Thảo Hoàn đan' tổng cộng được mười viên 'Thảo Hoàn đan" đã khiến Diệp Mặc rất vui. Hắn lần đầu tiên luyện chế ra được đan dược hạng nhất. Mặc dù chỉ được năm viên, nhưng Diệp Mặc tin tưởng sau này hắn sẽ luyện chế được ngày càng nhiều đan dược hạng nhất.

Hắn đã hiểu được vì sao trước kia hắn luyện chế đan dược nhiều nhất chỉ được thượng đẳng và bậc trung mà thôi, đó là bởi vì mồi lửa của hắn chưa được, hiện giờ có 'Vụ Liên Tâm hỏa' hỗ trợ, phẩm chất đan dược hắn luyện chế được nâng cao rất nhiều.

Luyện chế được 'Thảo Hoàn đan' chứng tỏ Diệp Mặc chính thức đã trở thành một Đan Vương nhất phẩm. Nhưng Diệp Mặc biết rằng hiện tại cho dù là thiên đan tam phẩm, hắn cũng có thể luyện chế được.

Luyện chế xong 'Thảo Hoàn đan" Diệp Mặc lại luyện chế ra một lò 'Ngũ nguyên đan' và năm lò 'Phục thần đan ", lúc này mới thu hồi lò luyện đan chuẩn bị đi ra ngoài.

Một lò 'Ngũ nguyên đan' mà Diệp Mặc luyện chế được sáu viên, mà đối với 'Phục thần đan", Diệp Mặc mỗi lò đều luyện chế ra được sáu viên. Năm lò 'Phục thần đan' Diệp Mặc tổng cộng luyện chế ra được ba mươi viên. Nghĩ lại ngày đó hắn lãng phí mấy lò dược liệu, mới luyện chế ra được một viên 'Ngũ nguyên đan " Diệp Mặc lúc này mới cảm nhận được hắn thực sự đã tiến bộ.

Thiêu hủy toàn bộ y phục trên người, đổi một bộ quần áo mới, lại lấy 'Cửu Biến" xuống, đem tất cả thứ đáng giá để vàog thế giới trang vàng, Diệp Mặc mới dự định đi ra từ trong thế giới trang vàng.

Nhưng sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, một ý nghĩ lại đột nhiên xuất hiện

trong đầu Diệp Mặc, hắn cảm giác ý nghĩ này của mình dường như có chút may mắn. Nếu chẳng may chính mình lúc đi ra, vừa vặn gặp hai tu sĩ Hư Thần còn đang đứng chờ hắn thì phải làm sao bây giờ? Tuyệt đối không thể đem tiền đặt cược đặt ở trên mặt may mắn.

Sức kiên nhẫn của tu sĩ Hư Thần tuyệt đối sẽ không kém, không cần nói liên tục tìm kiếm ở chỗ này hơn một tháng, ngay cả tìm kiếm mấy năm cũng có khả năng đấy.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức thay đổi ý định, hắn thả 'Vô ảnh" ra sau đó để 'Vô ảnh' mang theo 'thế giới trang vàng' chạy đi.

'Vô ảnh' đã là linh trùng của hắn, hắn hoàn toàn có thể thông qua 'Vô ảnh' xem xét tình huống bên ngoài. Tuy rằng như vậy vẫn chưa phải là kế sách vẹn toàn, nhưng Diệp Mặc cho rằng như vậy còn an toàn hơn nhiều so với ban đầu.

Dù sao bộ dạng như vậy của 'Vô ảnh' ở bên trong thế giới hoang dã có rất nhiều. Chỉ cần không bị thần thức của hai gã tu sĩ Hư Thần quét tới, thì sẽ không có vấn đề gì.

Khi 'Vô ảnh' mang theo 'thế giới trang vàng' đi ra, Diệp Mặc lập tức liền cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm nhè nhẹ. Hắn bỗng nhiên hiểu được, mình để 'Vô ảnh' chạy ra tuyệt đối là một lựa chọn sáng suốt. Tuy rằng hắn còn chưa phát hiện nguy hiểm này phát ra từ chỗ nào, nhưng hắn cũng có thể biết một khi thân hình của hắn bị bại lộ, vậy là xong đời.

Sau khi cảm nhận được nguy hiểm, dọc theo đường đi Diệp Mặc cực kỳ cẩn thận, hắn cũng không yêu cầu 'Vô ảnh' phải đi thật nhanh, mà là vừa đi vừa xem xét.

Gần mười ngày, 'Vô ảnh' mang theo Diệp Mặc đi được gần bốn ngàn dặm.

Cảm giác nguy hiểm dường như dần dần biến mất, đang lúc Diệp Mặc

nghĩ đến nơi này khá an toàn, đang định tăng tốc trở về, trong lòng của hắn lại dâng lên một ít cảnh giác.

Hắn không dám bỏ qua cảnh giác của chính mình, sau khi tu luyện 'Tam sinh quyết', độ mẫn cảm của hắn đối với thiên địa vạn vật, còn có khứu giác cảm nhận nguy hiểm đối với mình đã mạnh hơn trước kia.

Diệp Mặc để 'Vô ảnh' dừng lại, đối mặt Hư Thần, hắn không dám có chút sơ suất. Hắn thông qua tầm mắt 'Vô ảnh' cẩn thận xem xét bốn phía, sau hai giờ Diệp Mặc đứng dưới một gốc cây dài khoảng hai ba trượng. Hắn đã biết chuyện gì đã xảy ra, ở phía trước có một luồng cấm chế bí mật, hơn nữa còn là cấm chế ghi lại hình ảnh xảy ra.

Một khi hắn đi qua luồng cấm chế này, động tác của hắn cũng sẽ bị ghi chép lại.

Diệp Mặc nhìn thấy luồng cấm chế vô biên này, trong lòng cũng âm thầm ngạc nhiên và thán phục, thủ đoạn của tu sĩ Hư Thần thật sự là khí phách nha. Một đoạn cấm chế dài như vậy, cho dù là dùng chất liệu kém nhất cũng cần vô số linh thạch. Mình chỉ đoạt một quyển sách mà thôi, hà tất phải như vậy sao?

Tuy rằng Diệp Mặc khẳng định cho dù là cấm chế của hai tu sĩ Hư Thần này bố trí, cũng không có khả năng đem toàn bộ phạm vi năm mươi ngàn dặm làm thành một vòng tròn, nhưng hắn vẫn chưa tới chỗ khác để thử nghiệm Chẳng sợ tu vi trận pháp cấm chế của hắn lợi hại hơn so với hai tu sĩ Hư Thần này, nhưng Diệp Mặc lại biết tu vi thực tế của hắn kém quá xa so với người khác.

Cấm chế nơi này bị hắn phát hiện, nếu hắn tìm một chỗ không có cách nào phát hiện ra cấm chế để đi qua, nếu chẳng may cái chỗ cấm chế kia bí mật hơn thế, hắn còn không bằng đi qua từ nơi này.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mặc vẫn để cho 'Vô ảnh' đi vòng một vòng lớn, một vòng này chẳng những khiến hắn hiểu được hai tu sĩ Hư

Thần này quyết tâm bắt bằng được hắn, đồng thời cũng hiểu được cảm giác nguy hiểm khi hắn mới đi ra là cái gì. Kề bên này mấy chục ngàn dặm đều bị hai tu sĩ Hư Thần kia bố trí vô số cấm chế hình ảnh. Một khi phát hiện hình ảnh của hắn, hai tu sĩ Hư Thần kia bất cứ lúc nào cũng có thể hiện ra trước mặt hắn.

Diệp Mặc một thân mồ hôi lạnh toát ra, thật sự là nguy hiểm, nếu không phải hắn lúc đó thông minh dùng 'Vô ảnh' thay mình đi, lúc này nói không chừng hắn đã bị hai tên tu sĩ Hư Thần quỷ quyệt kia bắt được.

...

Một ngày sau, Diệp Mặc khống chế được 'Vô ảnh' trực tiếp xuyên qua cấm chế. Sau khi 'Vô ảnh' rất nhanh bay ra khoảng hai mươi ngàn dặm, Diệp Mặc xác định nơi này đã ra khỏi phạm vi theo dõi của hai gã tu sĩ Hư Thần kia, nên mới đi ra từ trong thế giới trang vàng, sau đó bước lên 'Phi vân trùy' rời đi với tốc độ nhanh nhất.

Tu vi của Diệp Mặc tuy rằng không cao, nhưng tình huống hắn trải qua cũng không ít, tâm lý và cách xử sự sẽ không kém so với tu sĩ Hư Thần bình thường. Khi hắn nhìn thấy cấm chế theo dõi kia, còn có vô số cấm chế hình ảnh liền đã biết được kết quả xấu nhất.

Nhiều cấm chế theo dõi như vậy, Vô ảnh cho dù là nhỏ, cũng sẽ dừng ở trong cấm chế theo dõi. Hơn nữa chỗ 'Vô ảnh' xuất hiện và đường lối đi lại kia sẽ khiến ánh mắt hai tu sĩ Hư Thần chăm chú nhìn vào trên người 'Vô ảnh'.

Bọn họ sở dĩ không chú ý tới 'Vô ảnh" là bởi vì tu vi của chính mình mới tới Trúc Cơ mà thôi, vốn không có bất kỳ biện pháp nào dán thân lên trên người 'Vô ảnh', bởi vì bọn họ không biết mình có 'thế giới trang vàng'. Nhưng Diệp Mặc biết rằng, bọn họ sẽ tra ra sự quỷ dị của 'Vô ảnh', đó chỉ là vấn đề thời gian.

Cũng may Diệp Mặc cũng không sợ, bởi vì 'Vô ảnh' của hắn cho tới bây

giờ chưa bị người khác thấy qua, người thấy qua 'Vô ảnh' đều đã chết hết. Về sau chỉ cần hắn không lộ ra 'Vô ảnh" ở trước mặt người khác, hai tu sĩ Hư Thần này sẽ không tra ra được chuyện này là do hắn làm.

Lại vài ngày sau, Diệp Mặc vòng vo mấy Truyền Tống Trận, lúc này mới về tới thành Hà Châu. Đến hiện tại Diệp Mặc đi ra ngoài đã hơn hai tháng, mà ngay cả Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cũng không có lòng dạ nào mà tu luyện, đều lo lắng chờ Diệp Mặc trở về.

Thấy Diệp Mặc trở về, tất cả mọi người đều vui mừng chạy tới. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng trở nên vui vẻ, Diệp Mặc lúc này mới cảm nhận được những chuyện trước kia hắn làm là mạo hiểm đến cỡ nào, một khi hắn xảy ra chuyện, dựa vào tu vi của Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc thì có thể tưởng tượng ra được hậu quả thế nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 885

Ý Định Rời Đi

Diệp Mặc kéo Diệp Lăng đang định nói chuyện với Tiểu San, lại vui vẻ nói:

- Chị Chân, chị đã kết thành Kim Đan rồi à?

Không đợi Tiểu San trả lời, Tống Ánh Trúc đã nói:

- Chị Chân kết thành Kim Đan đã nửa tháng rồi, Nhan quả gia cũng có lòng sang đây chúc mừng, đến cả thành chủ của thành Hà Châu cũng cho người qua chúc mừng.

Chân Tiểu San mắt đỏ lên kích động nói:

- Diệp đại ca, cảm ơn anh, nếu như không có anh, có lẽ cả đời này tôi cũng không thể kết thành Kim Đan được, Chân Tiểu San tôi thật không thể tưởng tượng được có một ngày sẽ được kết thành Kim Đan.

Chân Tiểu San trong lòng kích động không có cách nào có thể nói ra tâm trạng của mình, cô xuất thân từ một gia tộc tu chân quy mô bậc trung, chỉ là từ ông nội của cô trở đi, tư chất tu luyện rất bình thường. Tư chất của cha cô lại càng bình thường, không có cách nào để hưởng thụ tài nguyên của gia tộc. Cuối cùng cha của cô bị phái ra ngoài làm kinh doanh, rồi sau khi trải qua một trận tai nạn, cha mẹ cô đều bỏ mạng, chỉ để lại một mình cô.

Cô sở dĩ có hai triệu linh thạch, đó là số linh thạch ba đời nhà cô tích lũy được, để sau này có một ngày chi nhà họ có một tu sĩ Kim Đan. Nhưng ông nội và cha cô không thể tưởng tượng được, Chân gia đến chi của Chân Tiểu San thì chỉ còn một mình cô, lại là một người con gái. Để hoàn thành di

nguyện của ông nội và cha, Chân Tiểu San trước giờ vẫn mang số linh thạch này theo, mục đích chính là tìm cơ duyên Kim Đan.

Khiến Chân Tiểu San cảm giác được sực cự kỳ may mắn chính là, cô không những gặp "Tố đan thảo", mà còn quen biết được đan sư linh phẩm cao cấp như Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng vui mừng thay Chân Tiểu Đan, hắn gật đầu nói:

- Chị Chân, chị có thể kết thành Kim Đan, thứ nhất là cơ duyên của chị, thứ hai là sự cố gắng của chị. Tôi chỉ là giúp chút chuyện nhỏ mà thôi.

Chân Tiểu San lại lắc lắc đầu nói:

- Tôi tự biết thân biết phận, lời cảm ơn tôi cũng không dám nói nhiều nữa, sau này "Ngành Dược Hoa Hạ" chính là nhà của tôi.

- Được.

Diệp Mặc đợi chính là câu nói này của Chân Tiểu San, hắn lập tức trả lời:

- Chị Chân, chị nhất định sẽ không hối hận sự lựa chọn này, yên tâm đi, nửa năm sau tôi sẽ ra ngoài một chuyến, khi quay về nhất định sẽ mang về cho chị pháp bảo tốt nhất, hay là bây giờ chị đến "Tiên bảo lâu" chọn trước đi.

Chân Tiểu San khẽ mỉm cười nói:

- Cảm ơn, nhưng Nhan quản gia khi đến đây cũng tặng tôi một linh khí hạ phẩm rồi. Tạm thời tôi cũng không cần pháp bảo khác nữa. Diệp Mặc cũng không trả lời lại, linh khí hạ phẩm mặc dù không tồi, nhưng hắn cảm thấy nếu đã là người của "Ngành Dược Hoa Hạ", thì nên dùng pháp bảo tốt nhất. Nhưng chi nhánh "Tiên bảo lâu" ở Hà Châu, Diệp Mặc cũng đi xem qua, thứ tốt nhất trong đó lại là đan dược, về phần linh khí, dường như không có cái nào có cấp bậc đặc biệt cao.

Ngẫm nghĩ một chút, Diệp Mặc vẫn quyết định tự mình luyện chế ra một cây đao để dùng trước, đợi sau khi đến thành Toái Diệp, hắn lại đến cửa hàng pháp bảo lớn xem thế nào.

Nhìn Tô Việt và Thịnh Dực Trung một bên không ngừng hâm mộ, Diệp Mặc nói:

- Hai người cố gắng tu luyện, không cần lo lắng vấn đề "Trúc Cơ đan", còn Tôn Chí Sài và chị Ngu đâu?

Ngoài Diệp Mặc ra, Tôn Chí Sài bây giờ là người luyện đan thứ hai của "Ngành Dược Hoa Hạ", mặc dù chỉ là một luyện đan sư bình thường, nhưng tu sĩ luyện khí ở thành Hà Châu không ít, tiêu hao những đan dược bình thường cũng tương đối lớn.

- Nhà Tôn sư huynh có chút chuyện, tạm thời về nhà một chuyến rồi. Sư phụ còn đang bế quan.

Diệp Lăng vội nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn vừa định để Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đi tu luyện trước, Diệp Lăng lại nói tiếp:

- Anh, trước khi Tôn Chí Sài về nhà có nói trước khi Nhan quản gia đến chúc mừng chị Chân có cãi nhau với ai đó, hình như còn nhắc tới tên của anh, hình như vì chuyện của anh mà cãi nhau với người khác thì phải.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, vì mình là một Linh đan sư, mới chiếm được sự coi trọng của Nhan Tranh, hơn nữa hắn tính toán cũng không để Nhan Tranh thiệt hại gì. Tỉ lệ đan dược bảy phần, cho dù là linh đan sư cao minh cũng không chắc có thể đạt được, ngoại trừ mảnh đất của "Ngành Dược Hoa Hạ", hắn căn bản cũng không thiếu Nhan Tranh gì cả. Nếu như vậy, Nhan Tranh lại vì chuyện gì của hắn mà đi cãi nhau với người khác?

Thấy Diệp Mặc không trả lời, Tống Ánh Trúc nói:

- Ông xã, cha của Nhan Tranh nghe nói là trưởng lão của "Tiên bảo lâu", cho nên quyền lực của Nhan Tranh ở "Tiên bảo lâu" chi nhánh Hà Châu không hề nhỏ. Gã đem mảnh đất tư hữu của "Ngành Dược Hoa Hạ" giao cho chúng ta, khiến cho một quản gia khác của "Tiên bảo lâu" không hài lòng, nghe nói hai người họ vì chuyện này mà cãi nhau vài lần rồi. Lần này Nhan Tranh muốn thay mặt "Tiên bảo lâu" đến chúc mừng chị Chân, phỏng chừng người quản gia kia không muốn. Vì chuyện này, nghe nói linh khí tặng cho chị Chân là Nhan Tranh tự bỏ linh thạch ra mua…

Diệp Mặc nhíu nhíu mày trầm giọng nói:

- Tôn Chí Sài làm sao mà biết được?

Tống Ánh Trúc nói thẳng:

- Tôn Chí Sài nói anh ta có một người bạn làm tiểu nhị bên "Tiên bảo lâu", những gì mà Nhan Tranh và người quản sự kia cãi vã, bạn của anh ta đều nghe thấy hết.

Diệp Mặc trở nên trầm mặc, hắn sở dĩ có thể yên ổn ở thành Hà Châu, nguyên nhân lớn nhất là sự ủng hộ của Nhan Tranh, còn sau lưng Nhan Tranh lại có "Tiên bảo lâu". Một khi không có sự ủng hộ của "Tiên bảo lâu", hắn tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

Bạn của Tôn Chí Sài chỉ là một tiểu nhị, có thể nghe được nhiều như vậy, có thể khẳng định nội dung tranh cãi nhiều hơn nữa tên tiểu nhị này phỏng chừng cũng không nghe thấy.

Diệp Mặc lần đầu tiên cảm nhận được sự khổ sở của ăn nhờ ở đậu, ngày trước khi mình ở Lạc Nguyệt, lúc đó tự nhiên thoải mái bao nhiêu, trừ việc không thể tu luyện ra, đâu phải cần nhìn sắc mặt của người khác mà sống qua ngày cơ chứ.

Thực lực ơi, thực lực, không có thực lực, thì không có địa bàn của chính mình, không có địa bàn của chính mình, mãi mãi chỉ có thể ăn nhờ ở đậu

người khác.

Diệp Mặc lần đầu tiên có suy nghĩ rời khỏi thành Hà Châu, không có sự ủng hộ của "Tiên bảo lâu", cho dù "Ngành Dược Hoa Hạ" có hai Kim Đan, hắn cũng không thể nào đối đầu với "Vạn đan các" được.

- Mọi người đi tu luyện trước đi, cố đạt tới Trúc Cơ sớm một chút, anh đi thăm chị Ngu một lát.

Diệp Mặc muốn biết tu vi của Ngu Vũ Thiên có phải đã đạt đến Kim Đan viên mãn rồi hay chưa.

Hai người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tu luyện khắc khổ, hơn nữa tư chất nghịch thiên, lúc này mới hai ba tháng, đã là luyện khí tầng thứ tám rồi. Chắc là không cần đến thời gian một năm, hai người bọn họ có thể Trúc Cơ thành công rồi.

Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng biết Diệp Mặc có chuyện muốn tìm sư phụ của các cô, hai người cũng không nói thêm gì, bọn họ hiểu, chỉ có tu luyện nhanh lên thì mới giúp được Diệp Mặc, nếu không ở lại đây cũng chỉ vướng bận Diệp Mặc thêm.

Sau khi hai người đi khỏi, Diệp Mặc một mình trong phòng suy nghĩ một hồi lâu, quyết định hay là đi xem tu vi của Ngu Vũ Thiên trước rồi tính tiếp.

Nếu như hai tháng sau, Ngu Vũ Thiên có thể thăng cấp lên Nguyên Anh, hắn sẽ một mình đến thành Toái Diệp tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường. Có một Nguyên Anh ở bên cạnh Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, hai người chắc sẽ không có chuyện gì.

Nhưng nếu Ngu Vũ Thiên không thể thăng cấp lên Nguyên Anh, hắn sẽ dẫn tất cả mọi người theo, cùng nhau đến thành Toái Diệp.

- Chị Ngu, chị xuất quan rồi sao?

Diệp Mặc không ngờ hắn còn chưa đến tìm Ngu Vũ Thiên, thì Ngu Vũ Thiên đã đến.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét tới Ngu Vũ Thiên, lập tức bất ngờ vui mừng nói:

- Chị Ngu, chị đã là Kim Đan viên mãn rồi sao?

Ngu Vũ Thiên lúc đầu thăng cấp Kim Đan viên mãn cũng rất vui mừng, nhưng khi Diệp Mặc nói ra, cô lập tức rung động nhìn Diệp Mặc. Diệp Mặc đường đường là một tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ sáu, không ngờ có thể nhìn ra cô đã là tu vi Kim Đan viên mãn rồi, chuyện này quả thực rất nghịch thiên.

Nhưng cô nghĩ Diệp Mặc đến tuổi này rồi, cũng đã là Đan vương, lập tức không nói gì, chuyện nghịch thiên nhiều quá rồi, cũng thành thói quen rồi.

Diệp Mặc thấy vẻ mặt của Ngu Vũ Thiên, lập tức hiểu ra cô đang nghĩ gì. Bản thân mình vì "Tam sinh quyết", những chuyện nằm ngoài dự liệu của người khác quá nhiều rồi. Hắn cũng không giải thích gì, nhưng lại vội vàng nói:

- Chị Ngu, đây là "Thảo hoàn đan", khi nào chị kết Anh? Tôi giúp chị đi hộ pháp.

- Anh luyện chế được "Thảo hoàn đan" rồi sao?

Ngu Vũ Thiên mặc dù tin chuyện Diệp Mặc nói hắn là Đan vương, nhưng khi "Thảo hoàn đan" thực sự đã đặt trước mặt cô rồi, cô vẫn không thể ngăn cản được sự sung sướng trong lòng.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Đúng vậy, những chuyện mà tôi đã đồng ý, cũng sẽ không lừa cô.

Ngu Vũ Thiên run rẩy đón lấy "Thảo hoàn đan", mặc dù tu luyện chính

là theo đuổi cảnh giới cao hơn, nhưng khi Nguyên Anh kỳ ở ngay trước mắt, cô vẫn không thể khống chế được kích động.

Sau một lúc lâu, Ngu Vũ Thiên mới bình tĩnh lại, cô nhận "Thảo hoàn đan" rồi nói:

- Cảm ơn, chỉ có điều tâm trạng lúc này của tôi không nên kết Anh. Tôi định dùng nửa tháng để chuẩn bị, cuối tháng này kết Anh.

Diệp Mặc biết rằng kết Anh không phải chuyện đơn giản, hắn cũng biết cái mà Ngu Vũ Thiên đang lo lắng là cái gì. Dù sao so với tu sĩ Kim Đan nhãn hiệu lâu đời, thời gian Ngu Vũ Thiên từ Kim Đan hậu kỳ đến Kim Đan viên mãn cũng quá ngắn, không có tích lũy nhất định, hơn nữa cũng không có chuẩn bị được nhiều để kết thành Nguyên Anh.

Kết Anh sẽ gặp phải lôi kiếp Nguyên Anh, nếu như không được chuẩn bị kỹ, kẻ nhẹ bị trọng thương tu vi thụt lùi, kẻ nặng thì thiệt mạng, cái mà Ngu Vũ Thiên lo lắng hẳn là lôi kiếp Nguyên Anh.

Sau khi hiểu được thứ mà Ngu Vũ Thiên lo lắng, Diệp Mặc nói thẳng:

- Chị Ngu, nếu như chị tin tôi, khi chị kết Anh, tôi sẽ giúp chị hộ pháp, tôi tin rằng như vậy lôi kiếp Nguyên Anh chắc không phải là vấn đề lớn.

Tu sĩ chỉ sau khi tu luyện đến Nguyên Anh, mới có thể nghênh đón lôi kiếp thứ nhất, lôi kiếp này chính là lôi kiếp Nguyên Anh. Đồng thời lôi kiếp này cũng được gọi là lôi kiếp Tứ Cửu, tổng cộng có ba mươi sáu đường lôi kiếp.

Diệp Mặc sở dĩ dám nói điều này, đó là vì sau khi trải qua "Lôi điện phù" lần đó, thì biết lôi điện đối với hắn là nói thực ra là vật đại bổ, là thứ tốt để hắn tu luyện lôi hệ. Suy nghĩ của hắn là làm suy yếu lôi kiếp cuả Ngu Vũ Thiên, biến lôi kiếp thành lương thực của hắn.

Ngu Vũ Thiên nghe Diệp Mặc nói xong, ngạc nhiên nhìn Diệp Mặc một hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Anh chắc không phải là muốn giúp tôi ngăn cản lôi kiếp lại chứ? Lôi kiếp nhất định phải chính bản thân đối mặt, người ngoài không thể nhúng tay vào, chẳng lẽ anh lại không biết?

Còn có một câu nữa Ngu Vũ Thiên vẫn chưa nói ra, cho dù lôi kiếp có thể để người khác can thiệp vào, nhưng hắn chỉ là tu vi Trúc Cơ, đối mặt với lôi kiếp, phỏng chừng chỉ một lát là thua thôi.

Diệp Mặc xấu hổ sờ sờ đầu, hắn quả thực không biết lôi kiếp người khác không thể giúp được. Nhưng hắn lập tức nghĩ ra cách của mình không tính là trực tiếp đi giúp đỡ, được hay không vẫn phải hỏi Ngu Vũ Thiên rồi nói tiếp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 886

Kết Anh

Nửa tháng sau, trên một cánh đồng hoang vu cách thành Hà Châu khoảng hai nghìn dặm, Diệp Mặc đang gắng sức giúp Ngu Vũ Thiên bố trí trận pháp độ kiếp.

Mặc dù Ngu Vũ Thiên không tin Diệp Mặc có thể giúp cô, nhưng Diệp Mặc nhiều lần khuyên bảo, cô cũng đồng ý ở ngoài Tụ Linh trận để Diệp Mặc bố trí hộ trận. Đối với việc Diệp Mặc đến cả hộ trận độ kiếp lôi cũng có thể bố trí được, Ngu Vũ Thiên hoàn toàn không muốn suy nghĩ nhiều.

Cô cho rằng, Diệp Mặc chính là một tên quái thai, những chuyện hắn làm hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự liệu của cô, bây giờ cô rõ ràng chết lặng. Ngu Vũ Thiên mặc dù cũng hiểu chút ít về trận pháp, nhưng tu vi trận pháp so với Diệp Mặc thì còn kém xa. Diệp Mặc bố trí đương nhiên không chỉ có một trận pháp phòng hộ, hắn bố trí chủ yếu là một trận pháp dẫn lôi và một trận pháp trữ lôi. Từ một tấm "Lôi điện phù" của tu sĩ Trúc Cơ lần trước khiến hắn thăng lên một tầng, Diệp Mặc vẫn nghĩ nơi phát ra lôi điện. Cho nên cơ hội Ngu Vũ Thiên độ lôi kiếp Nguyên Anh lần này, hắn đương nhiên không thể bỏ qua.

Sở dĩ còn bố trí một trận pháp trữ lôi, đó là vì Diệp Mặc sợ chẳng may lôi nguyên dẫn tới mức quá lớn, hắn vẫn chưa kịp hấp thụ thì bị bùng nổ vậy thì xong đời rồi. Cho nên vì đề phòng chẳng may, Diệp Mặc còn bố trí một trận pháp trữ lôi nữa.

- Tôi phải bắt đầu rồi.

Ngu Vũ Thiên thấy Diệp Mặc đã bố tri xong trận pháp mới nói, những gì

có thể chuẩn bị cô đã chuẩn bị hết rồi, nếu như vẫn không thể vượt qua lôi kiếp, vậy thì vận mệnh của cô đã như vậy rồi, cho nên Ngu Vũ Thiên trong lòng rất bình tĩnh.

Diệp Mặc đã bố trí trận pháp xong, thấy Ngu Vũ Thiên chuẩn bị độ lôi kiếp, hắn vội vàng quay trở lại mắt trận của trận pháp dẫn lôi. Hắn đã tính toán xong phạm vi của lôi kiếp, đồng thời cũng biết mắt trận mà hắn bố trí vừa đúng bên cạnh lôi kiếp. Sở dĩ làm như vậy, đó là vì hắn tin tưởng với tu vi Trúc Cơ tầng thứ tám của hắn, hẳn là không dẫn nổi phản ứng của lôi kiếp.

Chân Tiểu San thấy Diệp Mặc đã ngồi yên, còn chị Ngu thì đã nuốt đan dược, càng hồi hộp đứng xa đợi lôi kiếp đến. Cô là tu sĩ Kim Đan cao nhất ngoài Ngu Vũ Thiên trong "Ngành Dược Hoa Hạ", chị Ngu độ kiếp, cô nhất định phải tới hộ pháp.

Mặc dù không biết tại sao Diệp Mặc lại ở gần cô như vậy, nói không chừng cũng có thể bị lôi kiếp lan đến gần. Nhưng Ngu Vũ Thiên đã không còn tinh lực để quan tâm đến chuyện của Diệp Mặc nữa rồi. Sau khi cô ăn "Thảo hoàn đan", dưới sự tấn công của linh khí khổng lồ, Kim Đan đã hoàn toàn khởi động. Đan điền lại càng giống như cái máy thổi quét linh khí thật lớn vậy.

Toàn bộ linh khí của trời đất dường như đều dã bị cô hấp thụ hết, trên trời cuốn thành một lốc xoáy thật lớn. Ngu Vũ Thiên trước giờ chưa có kinh nghiệm Kết Anh, cũng chẳng có ai truyền cho cô kinh nghiệm này. Cô chỉ có thể không ngừng vận chuyển công pháp. Dựa theo các bước của công pháp chầm chậm khống chế Kim Đan hấp thụ linh khí.

Hai người Diệp Mặc và Chân Tiểu San ngồi bên cạnh, nhìn thấy đây vẫn chưa kết anh được, đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, không khỏi thầm chấn động.

Hai người chỉ cảm thấy linh khí xung quanh thậm chí giống như thực chất, sức mạnh linh khí này căn bản không phải là hiệu quả mà Tụ Linh trận

có thể mang đến. Mặc dù biết rõ trong tình huống tu luyện này, chắc chắn có thể làm chơi ăn thật, nhưng Diệp Mặc và Chân Tiểu San cũng không dám tu luyện.

Thứ nhất là bọn họ sợ mình tu luyện sẽ ảnh hưởng đến Ngu Vũ Thiên kết anh, thứ hai hai người bây giờ còn là hộ pháp của Ngu Vũ Thiên, không thể chỉ chăm chăm lo mình tu luyện được.

Mà Ngu Vũ Thiên lại thần vô ngoại vật, chỉ có thể liều mạng khống chế sự xoay tròn của Kim Đan. Cô thậm chí có cảm giác, một khi Kim Đan của cô hấp thụ linh khí bành trướng đến trình độ nhất định, cô sẽ nổ tung mà chết.

Lốc xoáy linh khí càng lúc càng lớn, linh khí xung quanh hàng nghìn dặm đều tự động bị cuốn tới, Tụ Linh trận Diệp Mặc bố trí lại càng giống như cá gặp nước.

Lốc xoáy linh khí khổng lồ lập tức bị vô số người chú ý đến. Phần đông tu sĩ đều nhảy lên phi kiếm chạy đến chỗ Ngu Vũ Thiên kết anh.

…

Phủ thành chủ thành Hà Châu, Trương Thừa Phong vừa mới bưng một chén trà lên vẻ mặt liền biến sắc, gã lập tức bay lên trên không thành Hà Châu. Linh khí liên tục bị hấp thụ đi, cái này tuyệt đối không phải tu luyện có thể dẫn đi được, cho dù Trương Thừa Phong ở thành Hà Châu có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

- Có người kết anh sao? Chẳng lẽ lại là Lỗ Cửu Thành? Gã không ngờ lại kết anh thật rồi sao?

Trương Thừa Phong theo bản năng nói ra, lập tức bước lên linh khí phi hành trực tiếp xông thẳng về hướng lốc xoáy.

Bên trong "Tiên bảo lâu", Nhan Tranh và mấy vị quản gia khác lập tức nhận được tin, ngay tức khắc chạy tới khu vực lốc xoáy linh khí.

Bành Thì Bình của "Vạn đan các" sau khi nhận được tin, lập tức khiếp sợ đứng dậy, không ngờ lại có người kết anh ở thành Hà Châu, rốt cục là ai? Chẳng lẽ lại là Lỗ các chủ? Nhưng cái này là không thể nào, trước đây không lâu y còn nhận được tin, Lỗ các chủ còn đang bế quan, hình như kết anh vẫn còn thời gian vài tháng nữa. Nhưng ngay sau đó, y không thể ngồi xuống được, y lập tức phóng phi kiếm đi ra khỏi thành.

Không lâu sau, xung quanh trận pháp của Diệp Mặc đã có rất nhiều tu sĩ đến xem kết anh.

Chân Tiểu San thấy càng ngày càng có nhiều người đến, lập tức có chút căng thẳng. Diệp Mặc lại thầm hối hận, hắn nên chọn chỗ xa hơn chút, nơi này thật sự quá gần thành Hà Châu.

Nhưng hắn lại nhanh chóng bình tĩnh lại, những tu sĩ cao thâm gần thành Hà Châu cũng không nhiều, thậm chí cao nhất cũng chỉ có Kim Đan, nếu như đến chỗ xa hơn, chẳng may gặp phải cao thủ, nói không chừng sẽ gay go to.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc đứng lên chắp tay nói với những tu sĩ xung quanh:

- Hôm nay là ngày đại hỷ Kết Anh của trưởng lão "Ngành Dược Hoa Hạ" chúng tôi, các vị đạo hữu, mời đứng cách xa trận pháp khoảng một nghìn mét, nếu không sẽ bị cho là khiêu khích "Ngành Dược Hoa Hạ".

Những tu sĩ đến đây phần đông là từ thành Hà Châu, vừa nghe thấy Diệp Mặc nói "Ngành Dược Hoa Hạ", mọi người đều biết, chỉ có điều bọn họ không ngờ "Ngành Dược Hoa Hạ" lại có tu sĩ kết anh. Phải biết rằng thế lực có Nguyên Anh trong tay, cũng không phải là chỗ nhỏ.

Tuy rằng Ngu Vũ Thiên chưa Kết Anh, nhưng không có ai muốn đắc tội với cao thủ tương lai trở thành Nguyên Anh, cho nên cũng không có ai dám tới gần trận pháp, mọi người đều đứng bên ngoài trận pháp quan sát.

- Thật không ngờ, "Ngành Dược Hoa Hạ" lại sắp có Nguyên Anh tiền bối rồi. Tôi nghe nói "Ngành Dược Hoa Hạ" mới thành lập được có nửa năm mà thôi.

- Anh chưa thấy qua chuyện đời rồi, một tháng trước, "Ngành Dược Hoa Hạ" còn có một tiền bối kết đan rồi.

- Không thể nào, "Ngành Dược Hoa Hạ" không thể lợi hại như vậy được?

- Bọn họ bán đan dươc, đương nhiên có rất nhiều đan dược.

- Thôi đi anh, anh cho rằng kết đan và đan dược kết anh là rau cải hay sao, cho dù là "Vạn đan các" cũng chưa chắc đã có.

…

Phần đông tu sĩ đều bàn tán, nhưng không ai dám bước đến hỏi Diệp Mặc và Chân Tiểu San. Những tu sĩ này chủ yếu đều là tu sĩ luyện khí, đương nhiên cũng có một số là tu sĩ Trúc Cơ, còn tu sĩ Kim Đan, vốn dĩ rất ít rồi.

- Ha ha, chúc mừng Diệp đan sư, không ngờ người của "Ngành Dược Hoa Hạ" lại kết anh.

Trương Thừa Phong vừa mới đến, liền nghe thấy lời nói của Diệp Mặc. Mặc dù trong lòng tràn đầy kinh hãi, nhưng y lập tức cười ha ha chúc mừng Diệp Mặc, dường như y cố ý đến đây chúc mừng thì phải, trong giọng nói có nửa phần coi thường tu vi Diệp Mặc.

Diệp Mặc bây giờ đương nhiên biết Trương Thừa Phong là người như nào, lần trước y lấy "Trú Nhan Đan" đi, sau đó chuyện vốn phải làm cũng không làm. Không cần nói giúp "Ngành Dược Hoa Hạ", cho dù đến câu nói cũng không nói. Có thể thấy người này thực sự vô tình, còn y thì lại có thể khiến cho mọi người không nhìn ra nội tâm của mình, thậm chí vẻ mặt của y lại trước sau như một rất nhiệt tình.

Nhan Tranh lại rất vui mừng chân thành bước đến chúc mừng, gã mặc dù nhìn trúng bản lĩnh luyện đan của Diệp Mặc, thỉnh cầu Diệp Mặc giúp đỡ "Tiên bảo lâu" luyện đan, nhưng gã thật tâm muốn thực lực của "Ngành Dược Hoa Hạ" mạnh lên một chút. Nếu "Ngành Dược Hoa Hạ" có một tu sĩ Nguyên Anh thật, thì đến cả "Vạn đan các" cũng không dám động đến "Ngành Dược Hoa Hạ". Dù sao sức mạnh của tu sĩ Nguyên Anh những tu sĩ bình thường căn bản cũng không địch lại được, huống chi là ở thành Hà Châu này, tu sĩ Kim Đan là tu vi cao nhất rồi.

Bành Thì Bình lại lạnh lùng nhìn Ngu Vũ Thiên kết anh, sắc mặt âm trầm, gã vốn định đợi Lỗ các chủ sau khi bế quan xong, đem "Ngành Dược Hoa Hạ" nuốt cả da lẫn xương, nhưng lại không ngờ một tháng trước đây "Ngành Dược Hoa Hạ" lại có một Kim Đan, còn bây giờ thì lại sắp có một Nguyên Anh.

Nếu như cứ tiếp tục như này, "Vạn đan các" làm sao có thể đối địch với "Ngành Dược Hoa Hạ" được?

…

Ngu Vũ Thiên mặc dù biết xung quanh có rất nhiều người đến, nhưng lúc này cô căn bản cũng không có tâm trí đi quan sát những người xung quanh, Kim Đan trong cơ thể cô dường như đã bành trướng đến mức cực đại, khi Ngũ Vũ Thiên không biết thế nào cho phải, Kim Đan của cô dưới sự vận chuyển pháp quyết, không ngờ chầm chậm rạn nứt.

Ngu Vũ Thiên trong lòng mừng rỡ, cô biết, Toái đan là một bước thành quả nhất định của Nguyên Anh, Ngu Vũ Thiên có hi vọng rồi càng cố gắng hấp thụ linh khí, sau đó khống chế Kim Đan vỡ vụn.

Lốc xoáy linh khí mà Diệp Mặc bố trí Tụ Linh trận càng ngày càng lớn, những linh khí này tất cả đều bị Ngu Vũ Thiên hấp thụ hết, nhưng cô dường như vẫn còn liều mạng hấp thụ tiếp.

Sắc mặt Diệp Mặc đại biến, hắn thậm chí cảm giác linh khí xung quanh

không đủ, hắn thật không ngờ kết anh lại cần nhiều linh khí như vậy.

Ngu Vũ Thiên cũng cảm thấy linh khí không đủ, cô cũng không ngờ sau khi toái đan xong lại cần lượng linh khí khủng bố đến vậy. Nhưng cô biết lúc này cũng chưa phải là lúc cần đến linh khí, một khi Toái đan chậm rãi thành Anh, lượng linh khí cần đến mới thực sự nhiều.

Nhưng lúc này cô đã bất chấp nhiều như vậy, tùy tay ném hết linh thạch trong nhẫn trữ vật vào Tụ Linh trận. Trong lòng cô cũng cảm kích Diệp Mặc, may là Diệp Mặc bố trí Tụ Linh trận này, Tụ Linh trận này tốt hơn rất nhiều so với cô bố trí. Nếu không có Tụ Linh trận này, cô căn bản đã thất bại rồi, lúc đó còn chưa đến lôi kiếp.

Diệp Mặc nhìn thấy, Trương Thừa Phong đương nhiên cũng nhìn thấy, ánh mắt của Nhan Tranh và Bành Thì Bình cũng không tầm thường, cũng đã nhìn ra.

Bành Thì Bình khóe miệng cười lạnh, đến linh thạch cũng không chuẩn bị tốt, đã đi kết anh, đúng là con nghé mới sinh không sợ hổ. Nhưng trong lòng y lại vui mừng, y ước gì Ngu Vũ Thiên kết anh bị thất bại.

Diệp Mặc ngược lại lại rất bình tĩnh, trong nhẫn trữ vật của hắn vẫn còn bảy tám trăm nghìn linh thạch trung phẩm, còn có hơn nghìn linh thạch thượng phẩm, số linh thạch này đến lúc đó hắn sẽ ném tất cả vào Tụ Linh trận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 887

Lôi Kiếp

Mặc dù biết trên người Trương Thừa Phong nhất định có một lượng lớn linh thạch, nhưng Diệp Mặc căn bản không có ý mượn linh thạch của gã, nếu như gã muốn giúp đỡ, gã nhất định sẽ lấy linh thạch ra, nếu như gã không chủ động giúp, hắn lại hỏi mượn, vậy thì lại đắc tội với tên tiểu nhân này.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết, suy nghĩ và diện mạo của con người này hoàn toàn trái ngược. Gã tuyệt đối không muốn Ngu Vũ Thiên kết anh thành công.

Nhan Tranh trái lại sẽ mượn, nhưng Diệp Mặc cũng không hỏi mượn Nhan Tranh. Nhan Tranh chỉ là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù anh ta có linh thạch, cũng sẽ chẳng có là bao. Nhưng Nhan Tranh lại bước đến trước mặt Diệp Mặc lấy túi trữ vật đưa cho Diệp Mặc nói:

- Chỗ linh thạch này anh lấy dùng trước đi, nếu không đủ tôi sẽ lập tức quay về lấy một ít nữa mang đến.

Diệp Mặc nhận lấy túi trữ vật kiểm tra một chút, phát hiện bên trong thậm chí có năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm. Diệp Mặc trong lòng cực kỳ kinh ngạc, Nhan Tranh chỉ là một quản gia, sao anh ta lại có nhiều linh thạch như vậy? Phải biết rằng năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm giúp được Ngu Vũ Thiên rất nhiều so với năm trăm nghìn linh thạch trung phẩm.

- Anh Nhan, cám ơn anh, Diệp Mặc sau này tất hậu tạ.

Diệp Mặc biết lúc này không phải là lúc khách sáo, hắn trực tiếp nhận lấy linh thạch. Có linh thạch rồi trong lòng Diệp Mặc rất yên tâm, hắn liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy Trương Thừa Phong đang nói chuyện cùng với mấy tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như không có chuyện gì xảy ra, cứ như căn bản không biết Ngu Vũ Thiên đang gặp khó khăn vậy.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy một cái, gã họ Trương này lấy không một viên Trú Nhan Đan của hắn, không ngờ lại vô tình như vậy.

Nhan Tranh khẽ mỉm cười đang định nói chuyện, lại nghe thấy bên cạnh có một tiếng hừ lạnh rồi nói:

- Nhan Quản sự, không ngờ anh lại lấy linh thạch của "Tiên bảo lâu" cho người khác. Ha ha, anh giỏi đấy…

Nhan Tranh nhìn thấy người vừa nói, cau mày lạnh giọng nói:

- Phỉ quản gia, anh có chính mắt mình nhìn thấy tôi lấy linh thạch của "Tiên bảo lâu" không? Đó đều là đồ của tôi, tôi tặng cho Diệp Mặc chẳng lẽ lại không được?

Diệp Mặc nhìn người đàn ông đứng bên cạnh nói chuyện, mặt mũi bóng loáng, người giống như một con lợn béo vậy. Cái bụng béo to, hai con mắt tam giác khiến cho người khác nhìn đã không ưa. Nếu như nói Trương Thừa Phong là một anh chàng đẹp trai, thì Phỉ quản sự tuyệt đối lại là một tên xấu nhất mà Diệp Mặc đã từng gặp.

Phỉ quản gia thấy Diệp Mặc nhìn về hướng gã. Khinh thường cười khẩy một tiếng nói:

- Vậy sao, sao tôi lại nghe nói địa bàn của "Ngành Dược Hoa Hạ" là do Nhan quản sự tự mình tặng cho nhỉ? Chẳng lẽ tôi lại nghe nhầm hay sao, chẳng phải miếng đất đó mà miếng đất tư nhân của Nhan quản sự hay sao?

Nhan Tranh không còn mặt mũi gì trước mặt Diệp Mặc. Thẳng thắn lạnh lùng nói:

- Là tôi tặng thì anh làm sao? Phỉ Du, anh có tư cách gì mà hỏi đến quyết định của tôi? Đừng để cho mình không còn mặt mũi nào như thế.

Phỉ Du điềm nhiên như không có chuyện gì cười một tiếng nói:

- Tôi chỉ sợ có người ăn lương ở một nơi lại làm cho người khác, nói không chừng ngày nào đó kẻ đứng sau ngã rồi, tôi xem mấy người có còn tư cách gì để kiêu ngạo không.

Phì Du*? Diệp Mặc nhìn quản sự dầu mỡ bóng loáng, trong lòng cảm thấy chán ghét, người này tên Phì Du quả thực đặt không sai tên chút nào.

*

"Phì Du" tức dầu mỡ, đồng âm với "Phỉ Du"

Nhan Tranh cũng không để ý đến gã nữa, mà chắp tay xin lỗi Diệp Mặc:

- Anh Diệp, thật ngại quá.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nói:

- Anh Nhan yên tâm, tôi cũng không so đo với một con chó sủa bậy làm gì.

Phỉ Du nghe xong câu nói của Diệp Mặc sắc mặt tối sầm lại. Há miệng ra định nói gì đó, nhưng lại bị Diệp Mặc ngắt lời. Diệp Mặc không thèm nhìn gã, mà nói với Chân Tiểu San:

- Chị Chân, chị phụ trách bên ngoài trận pháp, chỉ cần có người tiến vào khoảng một km, lập tức giết không tha, tôi đi xem chị Ngu thế nào.

Thấy Diệp Mặc lại tiến vào trận pháp, Phỉ Du sắc mặt thay đổi vài lần, dường như lại nghĩ đến chuyện gì đó, khóe miệng lại hiện lên nụ cười khẩy, không nói gì thêm nữa.

Đến khi Diệp Mặc tiến vào trận pháp. Trương Thừa Phong mới để ý đến

Diệp Mặc, mặt mày vẫn hớn hở, dường như vì Ngu Vũ Thiên mà cảm thấy vui mừng.

…

Sau khi Ngu Vũ Thiên ném linh thạch của mình vào Tụ Linh trận, cảm giác được linh khí tràn trề, Kim Đan vỡ vụn lại chậm rãi kết lại, tạo thành hình dáng Nguyên Anh, trong lòng cô không có bất kì dao động nào, toàn tâm toàn ý vận chuyển pháp quyết ngưng tụ Nguyên Anh.

Diệp Mặc phát hiện ra trên đỉnh đầu Ngu Vũ Thiên có lốc xoáy linh khí khổng lồ, lập tức biết đây chính là thời điểm mấu chốt của Ngu Vũ Thiên ngưng anh, lúc này chắc chắn cần một lượng lớn linh khí. Hắn không nghĩ ngợi gì, lấy tất cả linh thạch trên người mình và cả linh thạch mà Nhan Tranh đưa cho hắn ném toàn bộ vào Tụ Linh trận.

Thấy Diệp Mặc trong chốc lát lấy ra gần triệu linh thạch trung phẩm, năm mươi nghìn linh thạch thượng phẩm, những người xung quanh ngạc nhiên thán phục. Nếu như số linh thạch này là Ngu Vũ Thiên lấy ra thì không phải nói, số linh thạch này đối với tu sĩ Kim Đan thì cũng không là gì, nhưng đối với tu sĩ Trúc Cơ mà nói, đây tuyệt đối là một tài sản khổng lồ.

Sắc mặt Trương Thừa Phong vẫn bình thường khi thấy Diệp Mặc lấy ra nhiều linh thạch như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, gã biết Nhan Tranh lấy linh thạch ra đưa cho Diệp Mặc, nhưng không ngờ trên người Diệp Mặc lại có nhiều linh thạch đến vậy. Chẳng lẽ "Ngành Dược Hoa Hạ" lại kiếm được như vậy sao? Trương Thừa Phong cảm thấy gã hình như phải đi tìm hiểu "Ngành Dược Hoa Hạ" một chút rồi.

Cảm nhận được linh khí bỗng chốc nhiều lên hẳn, Ngu Vũ Thiên nhìn Diệp Mặc gật gật đầu, trong lòng lại càng cảm kích. Không phải cô không chuẩn bị linh thạch, mà là vì tài lực của cô thực có hạn.

Ầm.

Lốc xoáy linh khí trên bầu trời trở nên kích động, dường như có tia chớp trên không trung.

Tất cả mọi người biết lôi kiếp sắp tới rồi, Diệp Mặc khẩn trương về cửa trận dẫn lôi ngồi xuống. Những tu sĩ xung quanh thấy Diệp Mặc không ngờ lại ở dưới lôi kiếp của tu sĩ Nguyên Anh không lui ra ngoài, lập tức đều kinh hãi nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Sắc mặt Ngu Vũ Thiên không chút thay đổi, giơ tay một thanh lam quang kiếm hiện trên đỉnh đầu, thân người vừa động, trên người hiện lên một bộ linh giáp màu lam nhạt.

Diệp Mặc nhìn thấy mừng rỡ, hắn cho rằng Ngu Vũ Thiên nhiều nhất chỉ là một thanh linh khí mà thôi, nhưng không tưởng tượng được Ngu Vũ Thiên không ngờ còn chuẩn bị một bộ hộ giáp linh khí hạ phẩm, đây tuyệt đối là một tin tốt. Còn thanh phi kiếm kia của cô, không ngờ lại là linh khí thượng phẩm rồi.

Diệp Mặc thầm gật đầu, tu sĩ Kim Đan cho dù có nghèo đi nữa, cũng có chút nội tình.

Xẹt xẹt…Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, chín tia sét đánh xuống, không lệch tí nào đánh vào người và phi kiếm của cô.

Diệp Mặc không khởi động trận pháp dẫn lôi, hắn biết ba tia sét đầu tiên này cần phải để cho Ngu Vũ Thiên tự mình chống đỡ, nếu như đến ba đường sét này mà cô cũng không đỡ được, thì trận pháp dẫn lôi của mình cũng không có tác dụng gì mấy. Trận pháp dẫn lôi của hắn đối mặt với lôi kiếp của tu sĩ Nguyên Anh, nhiều lắm cũng chỉ dẫn động một lần mà thôi.

Sau khi chín tia sét đánh xuống, tóc tai của Ngu Vũ Thiên trở nên bù xù, nhưng Diệp Mặc lại chú ý đến hộ giáp của cô chỉ có chút rạn nứt mà thôi. Diệp Mặc trong lòng mừng thầm, xem ra chị Ngu chống đỡ lôi kiếp thứ nhất cũng nhẹ nhàng.

Lôi kiếp thứ nhất qua đi, Ngu Vũ Thiên cũng rất hài lòng, cô cũng đã có chút lòng tin để vượt qua Tứ Cửu lôi kiếp.

Lôi kiếp lần thứ hai dường như còn chậm hơn so với lôi kiếp thứ nhất, trên không trung hiện lên tia sét to khoảng bằng nén nhang, đang lúc Diệp Mặc cho rằng lôi kiếp này còn muốn nổi lên một lúc nữa, chín tia sét lớn chừng ngón cái đánh xuống.

Ầm, ầm…

Lôi kiếp dường như muốn đánh cho Ngu Vũ Thiên rơi xuống dưới nền đất, toàn bộ tập trung đánh vào người cô. Trong lòng Diệp Mặc chợt nhói lên, hắn không ngờ lần lôi kiếp thứ hai lại mạnh hơn lần thứ nhất nhiều đến vậy.

Giữa ánh sáng xanh, Diệp Mặc ngửi thấy có mùi khét, lập tức Diệp Mặc thấy tóc của Ngu Vũ Thiên cháy thành màu đen, còn hộ giáp trên người cô đã nứt thành hình mạng nhện. Diệp Mặc có thể khẳng định, tấm hộ giáp này của cô không thể chống nổi lôi kiếp lần thứ ba.

Mà Diệp Mặc vừa nghĩ đến đây, tia sét lần thứ ba mang theo ánh sáng màu lam giáng xuống, đồng thời đường sét to bằng ngón tay cái đánh thẳng vào người Ngu Vũ Thiên. Cái nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc chính là, lôi kiếp lần thứ ba này không ngờ không phải một lần chín đường sét, mà mới có một tia xuống trước.

Răng rắc một tiếng, hộ giáp linh khí của Ngu Vũ Thiên kêu răng rắc rồi vỡ, tám tia sét còn lại liền đánh xuống ngay sau đó, Ngu Vũ Thiên biến sắc, lập tức phóng phi kiếm trong tay ra.

Ầm… răng rắc…

Ngu Vũ Thiên phun ra một ngụm máu tươi, hộ giáp và thanh phi kiếm trong tay cô cùng lúc vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, mặc dù Ngu Vũ Thiên đã trải qua ba lần lôi kiếp, nhưng hộ giáp và phi kiếm của cô không còn, lần lôi kiếp thứ tư mạnh nhất này cô có thể vượt qua không?

Tất cả mọi người đều nhìn thấy sức mạnh khủng khiếp của lôi kiếp lần thứ ba, một số người tâm trí không vững, lòng tin lại càng bị đả kích lớn.

Vượt ngoài dự đoán của mọi người chính là, đường sét lần thứ tư này lại chậm chạp không có chút động tĩnh nào. Ngu Vũ Thiên lại nuốt thêm mấy viên đan dược, đồng thời vận chuyển pháp quyết, rút ngắn quá trình hình thành Nguyên Anh.

Nhưng những người xung quanh lại nhìn thấy sắc mặt Ngu Vũ Thiên rất cổ quái, Diệp Mặc giật mình, chẳng lẽ lôi kiếp lần thứ tư này lại là tâm lôi kiếp?

Sau ba nén nhan, Ngu Vũ Thiên bỗng nhiên lại phát ra tiếng huýt gió thanh thúy, đồng thời tế ra một tấm khiên tròn màu xám. Trong tay lại xuất hiện một phi kiếm linh khí, nhưng chất lượng của thanh phi kiếm lần này không giống thanh lần trước, biến thành linh khí trung phẩm.

Khi Diệp Mặc thấy khiên tròn, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, xem ra Ngu Vũ Thiên chuẩn bị ngoài sức hắn tưởng tượng.

Còn Trương Thừa Phong vừa nãy cười khẩy thấy Ngu Vũ Thiên xuất ra khiên tròn, sắc mặt lập tức biến đổi, gã đã từng chứng kiến lôi kiếp Nguyên Anh, sau khi lôi kiếp lần thứ ba phá hủy tất cả những gì Ngu Vũ Thiên có, gã đã nhận định Ngu Vũ Thiên độ kiếp đã thất bại rồi. Nhưng không ngờ, cô vẫn còn tấm chắn linh khí và phi kiếm.

Không trung vốn đang yên tĩnh, ba tia sét không hề có chút điềm báo bỗng đánh xuống, khiến Trương Thừa Phong không có cách nào suy nghĩ tiếp được nữa.

Ầm đùng đùng…

Ba tia sét đầu tiên của lôi kiếp lần thứ tư đã lợi hại hơn lôi kiếp lần thứ ba, ba tia sét này vừa mới đánh xuống, khiên tròn của Ngu Vũ Thiên đã bị rạn nứt. Còn phi kiếm của cô thì cũng đầy vết rạn.

Sắc mặt Ngu Vũ Thiên biến đổi, cô thật không ngờ lôi kiếp lần thứ tư lại lợi hại như vậy, chỉ cần ba tia sét đầu đánh xuống đã khiến những thứ cuối cùng mà cô chuẩn bị không còn tác dụng nữa rồi.

Không đợi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, lại thêm ba tia sét tiếp tục đánh xuống.

Răng rắc…bặt…

Khi Trương Thừa Phong thấy khiên tròn và phi kiếm của Ngu Vũ Thiên lại lần nữa vỡ tung, lại thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô vẫn không thể vượt qua được trận lôi kiếp cuối cùng.

Ầm.

Diệp Mặc thấy Ngu Vũ Thiên bị ba tia sét đánh xuống đất, trong lòng kinh hãi, càng không cần suy nghĩ gì khởi động trận pháp dẫn lôi. Hắn biết rằng lôi kiếp cuối cùng tổng cộng có chín tia sét, đây mới là tia thứ sáu, nếu như hắn không giúp, ba tia sét cuối cùng Ngu Vũ Thiên tuyệt đối không chống đỡ nổi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 888

Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương

Chín tia sét cuối cùng còn chưa kết thúc, Ngu Vũ Thiên đã bị rơi xuống đất, hơn nữa linh giáp và phi kiếm trên người cô đều vỡ vụn, Ngu Vũ Thiên trong lòng dâng lên nỗi tuyệt vọng, cô biết ít nhất vẫn còn ba tia sét còn chưa đánh xuống, mà cô lại trở thành bộ dạng này.

Cô cũng khẳng định ba tia sét cuối cùng, cô cũng không có cách nào chống đỡ được. Mặc dù cô có thể cảm nhận được cơ thể mình đang biến đổi với tốc độ cực nhanh, nhưng hứng chịu ba tia sét cuối cùng này, cô vẫn không có chút tin tưởng nào.

Ầm, ầm, ầm…

Ba tia sét cuối cùng cũng không vì tình trạng bị thương của Ngu Vũ Thiên mà dừng lại, liền giáng xuống.

Ngu Vũ Thiên vận chuyển chân nguyên toàn thân, muốn chống lại lôi kiếp. Cô biết một khi không đỡ lôi kiếp, mặc dù cô không bị chết đi, nhưng Nguyên Anh vỡ vụn, tu vi thậm chí có thể xuống đến Trúc Cơ.

Nhưng cô lại ngạc nhiên, ba tia sét cuối cùng này thoạt nhìn rất hung ác, nhưng uy lực của nó lại không bằng tia thứ nhất. Sau khi đánh trúng người, chỉ khiến cô bị thương nhẹ, rồi biến mất ngay.

Ngu Vũ Thiên không kịp nghĩ gì, liền ngồi dậy, vận chuyển pháp quyết hấp thụ linh khí ngưng tụ Nguyên Anh của cô.

Trong nháy mắt ba tia sét cuối cùng rơi xuống, Diệp Mặc liền phun ra ba ngụm máu tươi, trận pháp dẫn lôi của hắn thành công rồi, nhưng hắn đã đánh

giá quá cao sức chịu đựng của mình.

Nhưng Diệp Mặc cũng không kịp suy nghĩ nữa rồi, hắn đã cảm nhận được thân thể của mình trong lôi quang dường như đang tan rã, trong lòng hoảng hốt, lại điên cuồng vận chuyển Dưới sự vận chuyển "Tam sinh quyết", linh khí điên cuồng hướng về phía Diệp Mặc. Nhưng Diệp Mặc lúc này không kịp nghĩ nhiều, hắn chỉ biết thời gian tu luyện của hắn càng dài, thì ảnh hưởng của tia sét đối với hắn càng thấp.

Dưới sự tiêu hao của "Tam sinh quyết", lôi quang quanh quẩn bên ngoài Diệp Mặc không ngờ càng ngày càng mờ nhạt, theo hắn không ngừng điên cuồng vận chuyển "Tam sinh quyết", Diệp Mặc cảm thấy cảm giác lôi quang muốn xé tan thân thể của hắn ra càng ngày càng mờ nhạt.

Diệp Mặc yên tâm trở lại, sau khi hắn hấp thụ hết toàn bộ lôi quang bên ngoài hắn, lại cảm thấy có một nguồn lôi điện linh nguyên không ngừng bị hắn hấp thụ truyền đến.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu được, trận pháp trữ lôi của hắn không thất bại, chỉ là vì nguồn sét mà lôi kiếp ẩn chứa quá mạnh, trận pháp trữ lôi nhất thời không chứa đựng nổi, Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ, nếu không phải hắn dùng "Tam sinh quyết" không ngừng hấp thụ, trận pháp trữ lôi của mình có thể bị nổ rồi hay không.

Lần chơi này dường như có chút hơn lớn rồi. Còn Diệp Mặc càng may mắn hơn chính là sự cẩn thận của hắn lại giúp lại hắn. Nếu như hắn không bố trí trận pháp trữ lôi, mấy tia sét này có thể trực tiếp xé rách hắn.

Ngu Vũ Thiên thu hút được linh khí hùng mạnh, khiến xung quanh hình thành một màn linh khí, còn Diệp Mặc thì trong màn linh khí đó, có tác dụng rất lớn với bản thân hắn, hơn nữa vô số sấm chớp không ngừng bị Diệp Mặc hấp thụ, Diệp Mặc cảm thấy chân nguyên trong cơ thể hắn không ngừng tăng trưởng.

Những tu sĩ đứng quanh xem kinh ngạc nhìn hai lốc xoáy linh khí bên

trong trận pháp, dường như ở phía bên Diệp Mặc cũng có một lốc xoáy linh khí lớn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Diệp Mặc cảm giác kinh mạch trong cơ thể "Ầm" một tiếng, tu vi của hắn lại bị đánh phá. Phần lớn chân nguyên từ đan điền tràn vào, sau đó tán nhập vào các kinh mạch. Diệp Mặc mở to mắt, lập tức trong lòng vui mừng hớn hở.

Trúc Cơ tầng thứ bảy rồi, chính thức bước vào Trúc Cơ hậu kỳ. Hắn không ngờ mình lại thăng cấp nhanh đến vậy, ba tháng trước hắn mới thăng lên cấp Trúc Cơ tầng thứ sáu, mà bây giờ không ngờ đã thăng lên cấp Trúc Cơ tầng thứ bảy rồi.

Trúc Cơ tầng thứ sáu và tầng thứ bảy mặc dù chỉ cách nhau một tầng, nhưng cường độ chân nguyên và cường độ tu vi một trời một vực, một là trung kỳ, một là hậu kỳ.

Sau khi Diệp Mặc đạt đến Trúc Cơ tầng thứ bảy, không kịp xem xét tình trạng của mình, lập tức đã kiểm tra tình trạng của Ngu Vũ Thiên.

Nhưng giọng nói của Ngu Vũ Thiên lập tức lại truyền đến:

- Chúc mừng anh đã thăng cấp lên Trúc Cơ tầng thứ bảy, tôi đã ngưng anh thành công rồi, cảm ơn anh.

- Chị đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi hả?

Diệp Mặc vận chuyển thần thức kiểm tra Ngu Vũ Thiên, quả nhiên phát hiện chân nguyên của đối phương dao động giống như có sinh mạng vậy, rõ ràng đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi.

Ngu Vũ Thiên gật gật đầu, tuy rằng cô muốn cố gắng khống chế cảm xúc vui sướng của mình, nhưng sự vui sướng khi thăng cấp Nguyên Anh, vẫn hiện lên trong mắt cô.

Cô không thể tưởng tượng được Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, lại

có thể khiến cô trong nửa năm có thể thay đổi ngoạn mục như này, điều này cô ngày trước cũng không dám nghĩ đến.

- A, những người đó thì sao?

Diệp Mặc lúc này mới phát hiện ra không còn tu sĩ nào đứng xem nữa, lập tức theo bản năng hỏi.

Ngu Vũ Thiên khẽ mỉm cười nói:

- Những người đó tôi đều yêu cầu họ đi hết rồi, Tiểu San tôi cũng bảo cô ấy về trước. Tôi ở đây hộ giáp giúp anh, anh không phải lo.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, tu sĩ Nguyên Anh quả nhiên hống hách. Hắn không được nhìn cảnh tượng Ngu Vũ Thiên nổi bão, nhưng nghĩ đến chắc là rất khí phách. Nhớ đến tên chó chết Trương Thừa Phong, cũng không thể không rời khỏi, Diệp Mặc trong lòng liền có một cảm giác thoải mái.

Trên thực tế, khi Diệp Mặc rơi vào thế luyện hóa lôi nguyên, Trương Thừa Phong cũng cảm thấy chuyện này dường như không đi theo chiều hướng mà gã định trước. Quả nhiên không lâu sau, khí thế Nguyên Anh hùng mạnh của Ngu Vũ Thiên tăng lên, cô chỉ nói một câu:

- Tất cả những người không có phận sự gì rời khỏi đây ngay lập tức, nếu không tôi sẽ giết không tha.

Mặc dù phẫn uất, nhưng Trương Thừa Phong vẫn không thể không rời khỏi, gã biết lúc này gã phải quay về, nhất định phải mượn dùng tiền bối của gia tộc. Tu sĩ Nguyên Anh căn bản không phải là đối tượng mà gã có thể đối phó được.

Người vui mừng chỉ có Nhan Tranh và Tiểu San, "Ngành Dược Hoa Hạ" có một tu sĩ Nguyên Anh, Chân Tiểu San thậm chí không dám tưởng tượng đến. Nhưng nghĩ đến những khả năng này có quan hệ với Diệp Mặc, cô liền kích động không thôi, chị Ngu có thể, có lẽ về sau cô cũng có thể.

…

Khi Ngu Vũ Thiên và Diệp Mặc trở về "Ngành Dược Hoa Hạ" ở thành Hà Châu, chẳng những "Ngành Dược Hoa Hạ" vô cùng náo nhiệt, mà ngay cả thành Hà Châu cũng trở nên náo nhiệt.

"Ngành Dược Hoa Hạ" ở Hà Châu có một tu sĩ Nguyên Anh, tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài, các thế lực ở Hà Châu đều đến chúc mừng. Đến cả Trương Thừa Phong cũng không thể không đến chúc mừng, tu sĩ Nguyên Anh ở thành Hà Châu, tính đến thời điểm hiện tại là tu vi cao nhất.

Mà "Ngành Dược Hoa Hạ" lại liên tiếp có một tu sĩ Kim Đan và tu sĩ Nguyên Anh, đến cả việc buôn bán cũng náo nhiệt hẳn lên. Diệp Mặc không thể không tiếp tục luyện đan trong nửa tháng, lại vui lòng đem một ít lĩnh ngộ truyền thụ cho Tôn Chí Sài.

"Ngành Dược Hoa Hạ" có một tu sĩ Nguyên Anh, Diệp Mặc cuối cùng cũng yên tâm. Hắn quyết định một khi có tên trong danh sách đến Sa Nguyên Dược Cốc, thì toàn lực chuẩn bị để tiến vào Sa Nguyên Dược Cốc.

Diệp Mặc sở dĩ muốn vào Sa Nguyên Dược Cốc, thứ nhất là vì đền đáp công giúp đỡ của Nhan Tranh, thứ hai hắn tìm đọc phần lớn tài liệu Bắc Vọng Châu, phát hiện Sa Nguyên dược cốc là nơi sản xuất ra nhiều linh thảo quý báu nhất của Bắc Vọng Châu, muốn tìm được linh dược quý báu, Sa Nguyên dược cốc là nơi nên đến.

Là một Đan vương, không ai có thể hiểu về tầm quan trọng của tài nguyên tu luyện bằng Diệp Mặc. Sở dĩ Tu sĩ Trúc Cơ rất ít, sở dĩ kết đan và kết anh càng ít hơn, không hoàn toàn là vấn đề tư chất.

Nói một cách khác, nếu không phải gặp được hắn, Chân Tiểu San phỏng chừng cả đời này cũng không thể kết đan, Ngu Vũ Thiên cho dù có thể kết anh, cũng không thể trong một thời gian ngắn mà có thể làm được. Không có bí quyết khác, chính là tài nguyên.

Ví dụ như lấy Ngu Vũ Thiên ra mà nói, linh thạch cần để ngăn cản lôi kiếp, với tu sĩ bình thường căn bản không thể gánh vác nổi, cái này là chưa tính đến cô tiêu hao bao nhiêu món linh khí. Đương nhiên, những cái này không quan trọng, quan trọng chính là cô không có "Thảo hoàn đan", nếu như không có "Thảo hoàn đan", cho dù cô có linh thạch thì sao? Cũng không thể nào kết anh được.

Lỗ Cửu Thành là các chủ phân nhánh của "Vạn đan các", cho dù tư chất của y không tốt bằng Ngu Vũ Thiên, y chẳng lẽ lại không có linh thạch hay sao? Diệp Mặc phỏng chừng sở dĩ thời gian bế quan của y dài như vậy mà chưa thể kết anh được, nguyên nhân chủ yếu hẳn là không có "Thảo hoàn đan".

…

Nửa tháng sau, Diệp Mặc giao phó "Ngành Dược Hoa Hạ" cho Ngu Vũ Thiên, đồng thời sau khi bàn giao lại "Hồng mông tạo hóa quyết" cho Ngu Vũ Thiên, rồi cũng Nhan Tranh rời khỏi thành Hà Châu.

Thành Toái Diệp gần Vô Tâm Hải, cách Hà Châu hàng triệu dặm, Nhan Tranh và Diệp Mặc thông qua linh khí phi hành bay đến Tiêm Thành trước, sau đó lại ngồi Truyền Tống trận đến thành Tháp Sơn. Sau khi đến thành Tháp Sơn, hai người lại bay mấy ngày nữa, lúc này mới ngồi Truyền Tống trận đến thành Toái Diệp, tất cả tốn đến gần nửa tháng mới tới nơi.

Diệp Mặc không đề cập đến chuyện nợ Nhan Tranh linh thạch, có chuyện gì trong lòng nhớ kỹ là được, không cần phải nói ra. Mặc dù dọc đường thái độ của Nhan Tranh không có thay đổi gì, nhưng hai người đi cùng nhau nửa tháng, Diệp Mặc cũng cảm giác được hình như Nhan Tranh có chút lo lắng gì đó.

Nhưng Nhan Tranh cũng không nói ra, Diệp Mặc cũng không tiện hỏi. Quan hệ giữa hắn và Nhan Tranh bây giờ mặc dù rất tốt, nhưng dù sao cũng là trên vấn đề lợi ích mà thôi.

Hà Châu cũng coi là một thành lớn rồi, nhưng còn kém xa thành Toái Diệp, thành Toái Diệp không biết rộng hơn thành Hà Châu bao nhiêu lần nữa.

Hơn nữa Diệp Mặc vừa đến thành Toái Diệp cũng cảm thấy linh khí nơi này dày đặc hơn nơi khác rất nhiều, điều khiến cho Diệp Mặc càng chú ý đến là, tu sĩ Kim Đan nơi này thực sự rất nhiều.

Ở thành Hà Châu, chỉ thỉnh thoảng mới nhìn thấy tu sĩ Kim Đan mà thôi, còn ở thành Toái Diệp này, tu sĩ Kim Đan đâu đâu cũng nhìn thấy. Cái này không tính, đến cả tu sĩ Nguyên Anh cũng rất nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy tu sĩ Hư Thần.

Khi một tu sĩ mặt đen xuất hiện trong tầm mắt Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng căng thẳng, hắn thậm chí theo bản năng định quay người bỏ chạy.

Nguồn truyện: Truyện FULL

Gã tu sĩ kia rõ ràng là Đồng Vũ Sinh – Hư Thần trung kỳ, Diệp Mặc không ngờ tên này cũng đến thành Toái Diệp rồi. Không biết ông lão mặt trắng Tư Mã Trú đã đến đây hay chưa, nếu như bây giờ bị gã kia phát hiện ra, Diệp Mặc khẳng định chết là cái chắc.

Phát hiện Diệp Mặc có chút khác thường, Nhan Tranh nhỏ giọng bên tai Diệp Mặc nói:

- Thành Toái Diệp sắp phải tổ chức đại hội luyện đan danh nhân đường, cho nên nơi này có rất nhiều danh nhân đến. Vừa rồi Đổng tiền bối là một trong những Hắc Bạch Chuẩn đan vương, là người mạnh nhất Bắc Vọng Châu.

- Hắc Bạch Chuẩn Đan vương?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu.

Nhan Tranh gật đầu nói:

- Đổng tiền bối và Tư Mã tiền bối đều là linh đan sư cửu phẩm, bọn họ chỉ thiếu chút nữa là Đan vương rồi, cho nên được người đời tôn xưng là Chuẩn Đan vương. Đổng tiền bối xuất hiện ở thành Toái Diệp, chắc chắn là vì đại hội luyện đan danh nhân đường mới đến…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 889

Khó Khăn

Bọn họ cũng muốn tới tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi, trong lòng cũng là kinh ngạc, nếu mấy lão già kia đều tới tham gia đại hội, người bình thường muốn lấy được đồ tốt thật sự là có chút khó khăn.

Nhan Tranh lại lắc đầu nói:

- Đồng tiền bối đến Toái Diệp đương nhiên không phải tới tham gia so tài luyện đan, ông ta là người của Đan hội, chắc là đến làm giám khảo đấy. Những tu sĩ tham gia đại hội Luyện đan danh nhân đường nhất định phải dưới ba trăm tuổi, Đồng tiền bối đã hơn tám trăm tuổi rồi, đương nhiên không có khả năng tham gia đại hội danh nhân này. Cho nên cậu không cần lo lắng, bình thường Linh đan sư thất phẩm không nhiều người đâu, nếu không đạt được Linh đan sư thất phẩm, thành đan cao một chút cũng có hi vọng.

Khoảng cách giữa Linh đan sư thất phẩm và Linh đan sư lục phẩm còn rất lớn, ở trong lòng Nhan Tranh, Diệp Mặc là Linh đan sư lục phẩm, sư phụ của Diệp Mặc hẳn là Linh đan sư thất phẩm. Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu vì sao lúc trước Nhan Tranh muốn biết tuổi của sư phụ hắn rồi.

- Đúng rồi, sư phụ anh đã đến thành Toái Diệp chưa? Nếu tiện, tôi muốn cùng anh đi chào hỏi ông ấy một chút.

Diệp Mặc vẫn không đề cập tới sư phụ của mình, mà hắn lại cam đoan có thể lấy được thứ bậc, ở trong lòng Nhan Tranh, sư phụ Diệp Mặc khẳng

định đã sớm tới thành Toái Diệp rồi.

Diệp Mặc cười xấu hổ nói:

- Kỳ thật anh Nhan, tôi bây giờ vẫn chưa liên lạc với sư phụ tôi, tôi nói tham gia đại hội, đó là tự tôi tham gia.

- Cái gì?

Nhan Tranh giật mình nhìn Diệp Mặc, một hồi lâu mới nói:

- Anh Diệp, cái kia, tuy rằng tôi nói có hi vọng giật được giải Linh đan sư lục phẩm, nhưng, nhưng...

Nhan Tranh nói như vậy chỉ là an ủi Diệp Mặc thôi. Linh đan sư Lục phẩm nếu tỉ lệ thành đan cao một chút, vẫn có khả năng tiến vào luyện đan danh nhân đường. Nhưng muốn cướp được vị trí mười người dẫn đầu, hy vọng này căn bản cũng không tồn tại. Nếu quả thật như lời Diệp Mặc nói, sư phụ của hắn cũng không đến, chỉ là bản thân hắn đến đại diện cho 'Tiên bảo lâu' tham gia trận đấu, vậy là xong rồi.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu được ý tứ của Nhan Tranh, tuy rằng ban đầu hắn cũng không nói sư phụ sẽ tham gia. Hơn nữa Nhan Tranh cũng không hỏi. Nhưng trong lòng hai người đều hiểu được, người so tài là sư phụ Diệp Mặc, chứ không phải Diệp Mặc. Nhưng hiện tại Diệp Mặc đột nhiên nói người so tài chính là bản thân hắn. Điều này làm cho Nhan Tranh không thể chấp nhận nổi. Ở trong mắt Nhan Tranh, Linh đan sư lục phẩm tuy rằng không nhiều lắm, nhưng 'Tiên bảo lâu' muốn tìm một Linh đan sư lục phẩm vẫn là có thể.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai Nhan Tranh nói:

- Anh Nhan. Anh không cần lo lắng, tôi đã có thể luyện chế linh đan thất phẩm rồi, yên tâm đi.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Nhan Tranh không có chút bất ngờ nào.

Linh đan sư Lục phẩm đều có thể luyện chế ra được Linh đan thất phẩm, nhưng đây chẳng qua là tìm vận may, căn bản cũng không có tỉ lệ thành đan đáng tin.

Nhan Tranh thở dài, vừa mới muốn nói chuyện, liền bỗng nhiên giơ tay lấy ra một viên ngọc thông tin nhìn nhìn, sau khi xem xong, y lập tức vội vàng nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp. Trước tiên anh hãy tìm một khách sạn để nghỉ ngơi, tôi chút nữa sẽ tới tìm anh Nói xong y đưa cho Diệp Mặc một viên ngọc thông tin, rồi vội vàng xoay người rời đi, rất nhanh liền biến mất ở giữa đám người. Thành Toái Diệp có cấm chế thần thức, căn bản cũng không có cách nào có thể sử dụng được thần thức. Cho nên cách liên hệ với tất cả mọi người ở trong thành phố này đều dùng viên ngọc thông tin. Nhưng loại viên ngọc thông tin này có khoảng cách giới hạn, sau khi đạt tới khoảng cách nhất định về sau, liền sẽ mất đi hiệu lực.

Diệp Mặc lắc đầu, nhìn viên ngọc thông tin trong tay, tùy tay thu vào, nhưng trong lòng hắn lại có một dự cảm không tốt. Thành Hà Châu không thể so sánh được với Toái Diệp về phồn hoa và hàng hóa phong phú, Diệp Mặc tin tưởng nơi này khẳng định có vật mình cần, nói không chừng hắn có thể mua được đao khí mình cần ở nơi này. Hắn tuy rằng luyện đan rất lợi hại, hơn nữa trình độ trận pháp cũng không tệ, nhưng trình độ luyện khí lại chưa được.

Nhưng Diệp Mặc lập tức liền nghĩ đến linh thạch trên người mình rất ít, cộng lại cũng chỉ khoảng một trăm nghìn viên linh thạch bậc trung mà thôi, cái này cũng chưa tính, hắn còn nợ Nhan Tranh năm mươi nghìn viên linh thạch bậc cao. Hơn nữa vừa mới nhìn thấy loại người hung ác Đồng Vũ Sinh này ở trên đường cái, Diệp Mặc lập tức đã không có hứng thú đi dạo phố nữa rồi.

Tuy rằng thành Toái Diệp đang trong thời gian đại hội Đan hội, nhưng cũng may thành Toái Diệp cũng đủ lớn, nhà trọ chỗ ở cũng rất nhiều. Diệp Mặc ở một góc rất hẻo lánh, tìm được một nhà trọ khá rẻ.

Sở dĩ tìm một chỗ ở vừa rẻ vừa hẻo lánh, cũng không phải Diệp Mặc không có linh thạch, mà là Diệp Mặc sợ tên mặt đồng đen kia. Ở trong mắt Diệp Mặc, cái tên họ Đồng kia vừa có thân phận lại có địa vị, chỗ ở tuyệt đối là nơi xa hoa nhất của trung tâm thành Toái Diệp, hắn ở chỗ hẻo lánh, cách lão ta càng xa càng tốt.

Nếu không phải là vì muốn đi Sa Nguyên dược cốc, Diệp Mặc nói không chừng cũng đã âm thầm chạy trốn.

...

Tổng bộ 'Tiên bảo lâu' cũng không ở thành Toái Diệp, nhưng 'Tiên bảo lâu' ở tại thành Toái Diệp cũng không nhỏ, ít nhất so với chi nhánh 'Tiên bảo lâu' ở thành Hà Châu cũng lớn hơn nhiều.

Các loại thế lực thương gia ở Thành Toái Diệp rất nhiều, 'Tiên bảo lâu' tuy rằng không nhỏ, tuy nhiên ở Thành Toái Diệp lại cũng không to tát gì.

Khi Nhan Tranh vội vã tiến vào 'Tiên bảo lâu' ở Thành Toái Diệp, rõ ràng cảm giác được không khí có chút không bình thường, dường như có chút áp lực khó chịu.

- Nhan Tranh, sao bây giờ anh mới đến? hội Trưởng lão đang mời dự họp, bảo anh lập tức vào.

Nhan Tranh vừa mới tiến đến, lập tức có một gã đàn ông đi đến bên cạnh y vội vàng nói.

Nhan Tranh gật gật đầu nói:

- Tôi đã biết...

Y do dự một chút, còn muốn hỏi ông chú của mình có ở nhà hay không, nhưng tên quản lý kia sau khi thông báo xong cho Nhan Tranh đã lập tức xoay người rời đi, dường như một giây đồng hồ cũng không muốn ở lâu.

Nhan Tranh không dám đuổi theo để hỏi, mà vội vàng đi tới đại sảnh bên trong hội nghị.

Y vừa đi vào đại sảnh hội nghị của chi nhánh 'Tiên bảo lâu' tại Toái Diệp, cũng cảm giác được loại áp lực này càng tăng thêm. Nhan Tranh kinh dị nhìn tám gã trưởng lão và người đàn ông trung niên bên trong phòng hội nghị, trong lòng chấn động hơn, thậm chí ngay cả đại quản gia 'Tiên bảo lâu' cũng tới.

Đại quản gia 'Tiên bảo lâu' có quyền lực rất lớn, có thể nói là người duy nhất dưới Các chủ. Tuy rằng y biết lần này sẽ có mấy vị trưởng lão 'Tiên bảo lâu' đến Đan hội, nhưng không nghĩ tới cấp trên lại coi trọng việc này như vậy, không ngờ ngoài tám vị trưởng lão, thậm chí ngay cả đại quản gia cũng tới. Phải biết rằng, 'Tiên bảo lâu' tổng cộng cũng chỉ có mười hai vị trưởng lão.

Tuy nhiên điều khiến y yên tâm chính là chú của y cũng tới, nhìn chú mình khiến y nhẹ nhõm hơn, Nhan Tranh cuối cùng cũng vững dạ một chút.

Nhan Tranh không dám chậm trễ, liền vội khom người nói:

- Nhan Tranh chi nhánh 'Tiên bảo lâu' Hà Châu xin chào đại quản gia, chào tám vị trưởng lão.

Nói xong, Nhan Tranh cẩn thận đi đến đứng phía sau lưng chú mình. Chú y là Nhan Quận, là trưởng lão 'Tiên bảo lâu', Nhan Tranh sở dĩ có thể vào làm người quản lý 'Tiên bảo lâu "ở chi nhánh Hà Châu, chủ yếu vẫn là nhờ sự giúp đỡ của Nhan Quận.

Tuy nhiên Nhan Quận mặc dù là chú của Nhan Tranh, nhưng Nhan Tranh lại gọi ông ta là cha, bởi vì Nhan Tranh chính là đứa con mà cha mẹ y cho Nhan Quận làm con thừa tự.

Nhìn Nhan Tranh cẩn thận đứng ở phía sau mình, Nhan Quận gật gật đầu, nhưng cũng không nói gì.

- Nhan trưởng lão, hiện tại Nhan Tranh đã tới, tôi nghĩ cao thủ luyện đan mà nó nói chắc hẳn cũng đã dẫn đến rồi chứ? Sao không dẫn người vào?

Nhan Tranh vừa mới đứng vững, một thanh âm sắc nhọn liền vang lên.

Nhan Quận không để ý tên cao thủ luyện đan kia, mà là nhìn Nhan Tranh không nói gì.

Nhan Tranh sau lưng lập tức toát ra mồ hôi lạnh, y thậm chí có thể cảm giác được người trưởng lão này là cố ý nhằm vào chú của mình. Trong lúc nhất thời, y không biết nên trả lời như thế nào.

- Tiểu Tranh, nếu Phong trưởng lão đã hỏi như vậy, con hãy nói cho ông ta biết. Sư phụ của một Linh đan sư lục phẩm, được gọi là cao thủ luyện đan cũng là điều bình thường.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Nhan Quận giọng điệu bình tĩnh, căn bản không đem lời nói của người trưởng lão kia để vào mắt.

- Đúng là rất lợi hại, tuy nhiên cho dù là lợi hại cũng để chúng ta gặp mặt chứ. Nếu không, chúng ta làm sao biết đây không phải có người cố tình tung tin hù dọa chứ? Ta còn nghe nói, quản sự Nhan Tranh cũng làm không ít việc ở Hà Châu đấy, diện tích trên vạn mét vuông đất ở Hà Châu, có thể tùy tiện đưa cho người khác. Tuy rằng 'Tiên bảo lâu' không để ý đến miếng đất nhỏ này, nhưng cuối cùng cũng phải có một lý do rõ ràng chứ. Nếu mỗi người đều làm như vậy, 'Tiên bảo lâu' tương lai thật sự là đi xuống đấy.

Người trưởng lão kia không thèm để ý lời của Nhan Quận, vẫn nói châm chọc như cũ.

- Phong Tích Dục, ông là có ý gì? Ở chỗ như Hà Châu, chẳng lẽ bỏ ra mười ngàn mét vuông đất để mời một Linh đan sư lục phẩm còn không đáng sao?

Nhan Quận lập tức sắc mặt trầm xuống.

Nhan Tranh lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, hẳn là tên trưởng lão 'Tiên bảo lâu' này muốn gây phiền phức cho chú của mình, cho nên đem những chuyện nhỏ nhặt mình làm để lấy cớ gây sự. Hơn vạn mét vuông đất Hà Châu tuy rằng không nhỏ, nhưng đối với 'Tiên bảo lâu' mà nói, thậm chí ngay cả lông gà vỏ tỏi cũng không đáng.

Chú y bảo y dùng nhiều thời gian vào việc tu luyện, chẳng lẽ là có quan hệ tới chuyện này?

- Mọi người thôi đi, cãi nhau còn ra thể thống gì nữa. Nhan Tranh, cậu hãy nói xem, vị sư phụ luyện đan kia có nắm chắc vài phần không? Nếu như có thể thì bảo hắn luyện chế một viên linh đan thất phẩm để 'Tiên bảo lâu' thử nhìn một chút.

Lúc này đại quản gia ngồi ở phía trên nhất lên tiếng cắt đứt cuộc cãi vã giữa Nhan Quận và Phong Tích Dục.

Nhan Tranh lòng trầm xuống, lập tức chỉ biết chuyện vốn rất bình thường, thậm chí một việc rất nhỏ lại bị đối thủ của chú mình nắm thóp muốn làm cho ra nhẽ. Tuy rằng nghe Diệp Mặc nói hắn nắm chắc mười phần, nhưng Nhan Tranh cũng chỉ cho rằng Diệp Mặc lúc ấy vội vàng muốn y giúp đỡ nên mới nói như vậy. Y nghĩ, Diệp Mặc chỉ cần nắm chắc ba phần là đã khá lắm rồi. Nhưng hiện tại sư phụ hắn chưa tới, mắt thấy nửa phần cũng không chắc chắn.

Hơn nữa điều càng làm cho Nhan Tranh lo lắng chính là, đại hội luyện đan danh nhân đường và danh sách tham gia của 'Tiên bảo lâu' đều do chú y quản lý, nhưng bây giờ ngay cả đại quản gia cũng nhúng tay vào là sao?

Đại quản gia hỏi, y không dám giấu diếm, y vội vàng đi ra xoay người thi lễ với đại quản gia nói:

- Vốn đã hẹn được người kia, nhưng sư phụ của Diệp đan sư đột nhiên

có việc, người có thể thay nhóm chúng ta dự thi chỉ có Diệp đan sư mà thôi.

Nhan Tranh không dám nói Diệp Mặc đã là Linh đan sư thất phẩm, y căn bản không tin lời Diệp Mặc nói...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 890

Quanh Co

Nhan Tranh vừa dứt lời, hiện trường lập tức trở nên yên tĩnh, sau một lát Phong Tích Dục liền bật cười ha hả - Không cần nói đến một người tuổi còn trẻ không thể nào là Linh đan sư lục phẩm, cho dù hắn đúng là như vậy, để một tên Linh đan sư lục phẩm đại diện cho 'Tiên bảo lâu' chúng ta đi dự thi... Nhan trưởng lão, ông quả nhiên dám nghĩ dám làm nha. Có lẽ ông nghĩ không sai, không cần chờ trận đấu kết thúc thì 'Tiên bảo lâu' cũng đã nổi tiếng rồi.

Phong Tích Dục lúc này trong lòng mừng rỡ, ông ta sở dĩ đem chuyện này ra nói, chính là vì nếu người mà Nhan Tranh đề cử không lọt vào Top 10 danh nhân, ông ta có thể dùng việc này để chèn ép Nhan Quận. Nhưng thật không ngờ, sự tình phát triển còn thuận lợi hơn nhiều so với dự đoán của ông ta, người đến tham gia trận đấu không ngờ là một đứa phẩm linh đan sư gà mờ.

Nhan Quận sắc mặt âm trầm, không nói gì. Ông ta đương nhiên hiểu được ý tứ của Phong Tích Dục, trong đám người tham gia trận đấu có một Linh đan sư lục phẩm của 'Tiên bảo lâu', người ngoài vừa thấy đã biết 'Tiên bảo lâu' không nắm chắc thế thắng, chẳng những sẽ cười nhạo 'Tiên bảo lâu" thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến việc kinh doanh về sau của 'Tiên bảo lâu'. Đây đúng là một đả kích lớn đối với 'Tiên bảo lâu'.

Nhan Tranh ở thành Hà Châu nhiều năm như vậy, cũng không phải đồ ngốc, 'Tiên bảo lâu' vốn rất xem trọng cuộc thi đấu này, nhưng cũng không xem trọng đến mức độ như thế này? Nhưng căn cứ vào tình hình ngày hôm nay, những trưởng lão này, thậm chí đại quản gia cũng tới nơi này, tất cả đều tới vì trận đấu luyện đan danh nhân đường này.

Hơn nữa 'Tiên bảo lâu' tham gia tranh tài luyện đan danh nhân đường cũng không phải chỉ có một mình y đề cử một người, tổng cộng là năm người tham gia, không tính người mà y đề cử, cũng có bốn người.

Nghe xong lời Nhan Tranh nói, chẳng những sắc mặt Nhan Quận khó coi. Ngay cả sắc mặt đại quản gia cũng rất khó coi. Ông ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Nhan Quận một cái rồi nói - Nhan trưởng lão, về phần công việc liên quan tới 'Tiên bảo lâu' dự thi luyện đan danh nhân đường ở thành Toái Diệp, hiện tại ông giao lại cho Phong trưởng lão. Tích Dục, luyện đan danh nhân đường lần này tạm thời tăng giải thưởng cho Top 10 rồi, bất kể ông tiêu tốn bao nhiêu tiền bạc cũng phải làm cho 'Tiên bảo lâu' chúng ta chiếm một vị trí trong top 10 đó.

Nói xong ông ta lại nhìn Nhan Tranh nói:

- Cậu tạm thời rời khỏi vị trí chi nhánh tại thành Hà Châu. Nơi đó đợi lát nữa sẽ do tổng bộ cử người khác tới quản lý.

Nhan Tranh trong lòng trầm xuống, biết rằng chính mình đã liên lụy đến chú y rồi. Không chỉ có y bị đuổi ra khỏi chi nhánh tại Hà Châu, ngay cả chú của y cũng chịu ảnh hưởng. Y vốn thầm nghĩ nếu người y đề cử có thể giành được vị trí trong Top 10. Chú y khẳng định cũng có lợi, không ngờ hiện tại sự tình lại như thế này.

Nhan Quận không phản bác, mà đứng lên nói:

- Vâng. Đại quản gia.

Nhan Tranh cũng đành nói theo:

- Vâng, tôi lập tức đi bàn giao công việc ngay.

Đại quản gia khoát tay chặn lại nói:

- Không cần bàn giao đâu, bên kia sẽ có người sắp xếp quản lý công việc. Cậu lui xuống trước đi.

...

Diệp Mặc trên người không có linh thạch, hơn nữa rất ngại đối mặt với Đồng Vũ Sinh, một mình hắn ở lại trong khách sạn không khỏi có chút lo lắng. Tuy rằng thành Toái Diệp linh khí sung túc, nhưng Diệp Mặc lại không có lòng dạ nào để tu luyện. Hắn đã là Trúc Cơ tầng bảy, cho dù tu luyện không bị gián đoạn, mấy ngày nay cũng không tiến bộ nhiều.

Đại hội thi đấu luyện đan danh nhân đường ở thành Toái Diệp chỉ còn ba ngày nữa là tới rồi, nhưng hắn bây giờ còn không có được tin tức xác thật từ Nhan Tranh. Hắn cảm giác sự tình dường như có chút biến hóa, chỉ có điều đối với cuộc thi đấu này hắn một chút cũng không biết. Không có Nhan Tranh, hắn căn bản cũng không có biện pháp tham gia.

Đang lúc Diệp Mặc đứng ngồi không yên, Nhan Tranh phát tin tức tới, không bao lâu sau, Nhan Tranh đã đi tới chỗ ở của Diệp Mặc.

Diệp Mặc không đợi Nhan Tranh nói chuyện. Cũng cảm giác được sắc mặt của y rất khó nhìn, hiển nhiên là gặp chuyện gì không vui.

- Anh Diệp, sao anh lại ở chỗ hẻo lánh như thế này?

Nhan Tranh mặc dù biết linh thạch của Diệp Mặc không nhiều lắm, nhưng đối với một tu sĩ bình thường mà nói, hắn tuyệt đối có năng lực ở chỗ tốt hơn một chút.

Diệp Mặc khoát tay không trả lời Nhan Tranh, mà là nói thẳng:

- Anh Nhan, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi thấy vẻ mặt anh rất lo lắng, hiện tại dường như chuyện đã nghiêm trọng hơn?

Nhan Tranh biết tâm tình của mình đều viết ở trên sắc mặt, y cũng không muốn giấu diếm Diệp Mặc, thở dài nói:

- Xin lỗi anh Diệp, chuyện dự thi….

Y không giải thích nguyên nhân cho Diệp Mặc biết, bởi vì cho dù y giải thích, cũng không có cách nào thay đổi tình thế, hơn nữa Diệp Mặc cũng không thể giúp được gì cho y.

Diệp Mặc vừa nghe quả nhiên là như vậy, tuy rằng trong lòng rất thất vọng, tuy nhiên lúc trước hắn cũng đoán được một tí. Hắn cũng không hỏi Nhan Tranh vì nguyên nhân gì, mà là vỗ bả vai Nhan Tranh nói:

- Anh Nhan, tôi biết nguyên nhân nhất định không phải do anh, tôi cũng vô cùng cảm kích anh.

Thấy Nhan Tranh bộ dạng vẫn có chút hổ thẹn như cũ, Diệp Mặc ha hả cười nói:

- Anh Nhan, nếu tôi tham gia trận đấu luyện đan danh nhân đường với tư cách cá nhân thì có được không?

Nhan Tranh hiểu được tâm tư của Diệp Mặc, y lắc lắc đầu nói:

- Không phải không thể tham gia với tư cách cá nhân, dựa vào thân phận Linh đan sư lục phẩm của anh Diệp, muốn tham gia luyện đan danh nhân đường đương nhiên là được. Chỉ có điều người tham gia cuộc thi đấu này cần phải đăng ký trước một tháng, mà hiện tại thời gian cách đại hội luyện đan danh nhân đường chỉ còn ba ngày nữa, đã không kịp nữa rồi.

...

Mãi cho đến khi tiễn Nhan Tranh về một lúc sau, Diệp Mặc còn đang suy nghĩ làm thế nào để tham gia trận đấu luyện đan danh nhân đường. Tuy rằng hắn đã tới thành Toái Diệp, nhưng lại không có đại diện cho 'Tiên bảo lâu' dự thi.

Diệp Mặc tâm tình trở nên bực bội, hắn muốn vào được luyện đan danh nhân đường. Bởi vì nếu không thể tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường, hắn không thể đi Sa Nguyên dược cốc. Không đi Sa Nguyên dược cốc thì không có cách nào lấy được một số linh thảo quý báu. Cho dù trình

độ luyện đan của hắn lợi hại, không có linh thảo cũng là công cốc.

Nghĩ một hồi lâu, Diệp Mặc cảm giác hắn không thể ngồi chờ chết, hắn đi ra khỏi nhà trọ để hỏi địa điểm đăng ký tham gia đại hội của thành Toái Diệp, hắn muốn tới chỗ đăng ký hỏi một chút xem, dù chỉ có một tia hy vọng hắn cũng không muốn bỏ qua. Nếu thật sự không có hi vọng nữa, hắn sẽ nghĩ biện pháp trả lại linh thạch cho Nhan Tranh, lập tức về thành Hà Châu, sau đó mang theo người của mình rời khỏi Hà Châu.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Chỗ ghi danh đại hội luyện đan danh nhân đường ở tòa nhà Đan hội thành Toái Diệp, Diệp Mặc không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được nơi này. Tuy rằng khoảng cách trận đấu chỉ còn ba ngày nữa, nhưng sau khi Diệp Mặc đến đây mới biết được thời hạn đăng ký chỉ còn lại ngày cuối cùng.

Diệp Mặc sờ sờ huân chương Linh đan sư lục phẩm trên người, trong lòng vẫn là rất biết ơn Nhan Tranh. Nếu như không có Nhan Tranh, hắn sẽ không có cái huân chương này, sẽ không có tư cách tham gia.

Chỗ ghi danh là một cô gái rất yêu kiều, khuôn mặt thanh tú, làm cho người ta vừa thấy đã thích. Diệp Mặc chen lấn đi vào, đưa cái huân chương của mình ra và nói:

- Em gái ơi, anh muốn đăng ký tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường. Xin hỏi hiện tại vẫn có thể đăng ký chứ?

Cô bé kia dường như cho tới bây giờ đều chưa nghe qua có người gọi cô như vậy, lập tức hơi sửng sốt, trên mặt rất nhanh liền đỏ ửng. Tuy nhiên cô lập tức nói:

- Anh chờ một lát, Thôi sư huynh lập tức sẽ tới, anh hãy hỏi Thôi sư huynh.

Diệp Mặc vừa nghe thấy mình không bị cự tuyệt. Trong lòng nhất thời

vui vẻ, nói không chừng vẫn còn cơ hội. Nhưng bây giờ hắn đã biết cô bé này chỉ là một người trợ thủ, cho nên mới không thể quyết định.

- Chào anh bạn, xin hỏi anh muốn đăng ký tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường ư?

Thời điểm Diệp Mặc trong lòng còn đang nghĩ hắn còn cơ hội tham gia thì một người đàn ông trung niên đã cắt đứt suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc quay đầu lại nghi hoặc nhìn người đàn ông trung niên này, người này dáng người trung bình, trên mặt góc cạnh rõ ràng, cằm có một vết sẹo, có vẻ có chút tang thương. Chỉ có điều tu vi của y dường như cũng không được tốt lắm, chắc là Trúc Cơ tầng chín. Thậm chí cách Trúc Cơ viên mãn còn một đoạn. Ở phía sau người đàn ông trung niên này còn có bốn người, một thiếu nữ chưa đầy hai mươi sắc mặt hơi đen, còn có một người thanh niên dáng người trung bình. Ngoài ra còn có một lão già.

Người khiến Diệp Mặc nhìn hai lần chính là lão già kia, không ngờ là tu vi Kim Đan sơ kỳ. Chỉ có điều khí huyết đã suy yếu, Diệp Mặc không cần sử dụng thần thức để xem xét, cũng biết tuổi thọ của lão già này đã sắp đến rồi.

- Anh đang gọi tôi?

Sau khi Diệp Mặc đánh giá người đàn ông trung niên này và mấy người về sau, phát hiện hắn chưa từng gặp qua một người nào.

Người đàn ông trung niên này ôm quyền nói: Diệp Mặc chần chờ một chút nói:

- Đúng vậy, tôi đến tham gia trận đấu với tư cách cá nhân đấy, không đại diện cho môn phái nào...

Bởi vì Diệp Mặc kêu mình một tiếng em gái, cho nên cô gái kia sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, dường như mới giật mình bừng tỉnh. Cô vội vàng ngắt lời nói:

- Rất xin lỗi, Mộc tiền bối nói rất đúng, đăng ký với tư cách cá nhân đã hết hạn rồi.

Nói xong câu đó, mặt của nàng lại đỏ lên, dường như cảm thấy ngượng ngùng vì vừa rồi không hỏi Diệp Mặc những lời này.

Trong mắt Diệp Mặc lóe lên một tia thất vọng, mặc dù biết lời Nhan Tranh nói lúc trước chắc là không lừa hắn, nhưng hắn vẫn rất thất vọng như cũ.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc ôm quyền nói với Mộc Dịch Thanh:

- Đa tạ anh Mộc nhắc nhở, tôi tên là Diệp Mặc, vận khí thật sự là không tốt.

Mộc Dịch Thanh lại cười nói:

- Luyện đan Danh nhân đường mười năm mới có một lần đại hội, anh Diệp cũng không cần buồn, thời gian mười năm đối với tu sĩ chúng ta mà nói sẽ trôi qua trong nháy mắt mà thôi.

Diệp Mặc nhìn vẻ mặt Mộc Dịch Thanh, trong lòng đã có chút hiểu rõ. Hắn lập tức nói:

- Anh Mộc có điều không biết, kỳ thật tôi không phải vì muốn vào danh nhân đường mới đến báo danh đâu, mà vì tôi muốn được đi Sa Nguyên dược cốc nên mới đến đấy.

Trong mắt Mộc Dịch Thanh hiện lên vẻ vui mừng, quả nhiên là như thế. Ông ta lập tức nói:

- Anh Diệp nếu không ngại, chúng ta có thể đổi một chỗ khác nói chuyện.

...

Một giờ sau, Diệp Mặc đã đến nhà trọ của nhóm người Mộc Dịch

Thanh, trong lòng cũng rất hưng phấn.

Hắn thật không ngờ vào thời điểm cuối cùng hắn đã tìm được một tư cách dự thi rồi, Mộc Dịch Thanh là chưởng môn của một môn phái ba sao nho nhỏ tên 'Đan thảo môn'. 'Đan thảo môn' tuy rằng lấy việc luyện đan làm trọng, lại bởi vì không có đan sư nổi tiếng, cũng không có đan dược đặc sắc, nên hiện tại đã xuống dốc rất nhanh.

Tuy rằng "Đan thảo môn " cũng ghi danh tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường, nhưng Mộc Dịch Thanh biết, bọn họ là cùng Thái Tử đọc sách mà thôi. Trình độ luyện đan của toàn bộ "Đan thảo môn " cao lắm cũng chỉ đạt tới Linh đan sư Tứ phẩm mà thôi, không cần nói đến giật giải trong Top 10, cho dù muốn tiến vào danh nhân đường cũng là không thể nào.

Lần này Mộc Dịch Thanh sở dĩ tới đây, là muốn mang con gái và đại đệ tử mở mang kiến thức một chút, cho nên "Đan thảo môn " đã ghi danh hai người.

Luyện đan Danh nhân đường báo danh vốn không khó, nhưng ông ta đã gặp Diệp Mặc, người không thể báo danh tham gia, khi ông ta đồng ý xuất ra một danh ngạch, Diệp Mặc không chút lựa chọn đã đồng ý đại diện cho "Đan thảo môn" dự thi, hơn nữa còn chỉ cần lọt vào danh sách đi Sa Nguyên dược cốc, cho nên hai bên mới hợp tác với nhau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 891

Đại Hội Luyện Đan Danh Nhân Đường

"Đan Thảo Môn", không biết ông ta tên là gì, chỉ biết mọi người đều gọi ông ta là chú Tảo.

Mọi người làm quen với nhau rất nhanh, hơn nữa Diệp Mặc cũng nhìn ra, ngoài Mộc Dịch Thanh, Mộc Hà và Lư Minh là những con người đơn giản thuần khiết, tâm địa không phức tạp gian xảo. Mộc Hà tuy có làn da ngăm đen, nhưng khuôn mặt và vóc dáng rất thanh tú, rõ ràng là Lư Minh có tình cảm rất tốt với tiểu sư muội này, thậm chí là thầm thương trộm nhớ cũng nên.

"Đan Thảo Môn" có hai tên dự thi, vốn dĩ là do hai người Mộc Dịch Thanh và Lư Minh tham gia, nhưng vì Diệp Mặc gia nhập vào, nên Lư Minh đã rút lui, nhường vị trí đó cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên là không chối từ rồi, hắn đến đây là vì chuyện này mà. Hơn nữa Lư Minh nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện ra linh đan nhất phẩm mà thôi, mà chất lượng cũng không ổn định lắm, thế nên việc cậu ta tham gia đại hội chỉ là để cọ sát mà thôi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết, mặc dù điều kiện đăng ký tham gia cuộc thi vô cùng đơn giản, nhưng các môn phái phái lại giới hạn người tham gia. Môn phái năm sao cũng không được phái quá năm người đi tham gia. Nhưng rất nhiều môn phái không có đến một người luyện đan, nên đến một hai người cũng không thể tham gia được.

Bây giờ vẫn còn cách ngày tổ chức cuộc thi ba ngày, Mộc Hà và Lư Minh chắc chưa bao giờ được đến chốn phồn hoa nhộn nhịp như thành Toái Diệp, nên hai người không chịu ở lỳ trong khách sạn, Diệp Mặc lại không

dám đi ra ngoài, thứ nhất là ngại cái ví tiền rỗng tuếch của mình, thứ hai là sợ Đồng mặt đen.

Từ sau khi Nhan Tranh nói Diệp Mặc không thể đại diện cho "Tiên Bảo Lâu" tham gia thi đấu, thì vẫn chưa lần nào tới tìm hắn.

Còn Diệp Mặc và chú Tảo đã tới phiên đấu giá rồi, vì lần nào tổ chức thi đấu cũng đều có các phiên đấu giá, mặc dù Diệp Mặc có rất nhiều đồ tốt nhưng không dám đem ra bán, hắn chỉ có thể một mình ở trong khách sạn tu luyện mà thôi.

...

Khoảng thời gian ba ngày trôi qua trong chớp mắt, đại hội thi đấu Luyện đan danh nhân đường đã chính thức khai mạc, Mộc Dịch Thanh đã dẫn đám người Diệp Mặc đến quảng trường thi đấu của đại hội từ rất sớm, mặc dù ông ta đến rất sớm, nhưng quảng trường đã chật kín người từ lâu rồi.

- Nhiều người quá.

Mộc Hà ngơ ngác nhìn khắp quảng trường toàn người là người. Không khỏi ngạc nhiên thốt lên một câu.

Đừng nói đến Mộc Hà, ngay cả chính bản thân Diệp Mặc cũng thầm ngạc nhiên thán phục, quả thật là nhiều người quá. Ở nơi cao nhất của quảng trường lúc này, là khu vực cấm đã được vây lại thành khu vực thi đấu. Trên khu vực ghế giám khảo đã có hơn mười người ngồi rồi.

Diệp Mặc liếc nhìn, nhìn thấy Đồng mặt đen, ông ta ngồi ở vị trí trung tâm của hàng ghế ban giám khảo, khuôn mặt không hề có chút cảm xúc nào hết. Diệp Mặc vội vàng cúi đầu xuống, hắn không nhìn thấy Tư Mã Trú, trong lòng hắn cảm thấy yên tâm đôi chút, Tư Mã Trú còn thâm hiểm hơn nhiều so với Đồng mặt đen Nhưng lúc Diệp Mặc đã nhìn thấy tận mắt khu vực thi đấu của các tuyển thủ thì lại thầm than, người tham gia cuộc thi này nhiều như vậy, biết phải thi đấu đến bao giờ đây? Diệp Mặc tính sơ sơ, ít

nhất cũng phải có đến 6000 người tham gia cuộc thi này.

Mộc Dịch Thanh đã dặn chú Tảo dẫn Mộc Hà và Lư Minh ra ngoài xem, ông ta dẫn Diệp Mặc cầm theo ngọc bài vào trong đăng ký.

- Mộc sư huynh, nhiều người tham gia thi đấu như vậy, thì phải thi đấu mất bao lâu đây?

Diệp Mặc không nhịn được, bèn cất giọng hỏi, đối với hắn, thời gian tham gia thi đấu càng ngắn càng tốt. Sở dĩ gọi là Mộc sư huynh vì bây giờ Diệp Mặc chính là đại diện của "Thảo Đan Môn".

Mộc Dịch Thanh đương nhiên không phải là lần đầu tiên tham gia thi đấu rồi, ông ta khẽ mỉm cười nói:

- Diệp sư đệ, không cần phải lo lắng, cậu thấy có nhiều người như vậy thôi, nhưng sau khi thi đấu vòng đầu tiên 90% trong số này sẽ bị loại.

Diệp Mặc ngơ ngác nói:

- Tỷ lệ bị loại cao như vậy sao?

Hắn là một Đan vương, nên cho dù không dùng đến "Vụ liên tâm hỏa", để chế ra linh đan cửu phẩm thì cũng không phải là chuyện khó khăn gì, thế nên hắn không hề nghĩ đến chuyện mình sẽ bị loại.

Nhưng bây giờ nghe Mộc Dịch Thanh nói tỷ lệ bị loại cao như vậy, nhất thời hắn cũng cảm thấy có chút chột dạ. Tỷ lệ bị loại cao như vậy. Vậy thì chắc chắn đề thi của vòng một không phải là luyện đan, hắn đang không biết phải làm thế nào bây giờ?

Mộc Dịch Thanh dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, ông ta vỗ vỗ bả vai Diệp Mặc nói:

- Lần này số người tham gia thi đấu nhiều hơn gấp hai ba lần những lần trước, tôi nghĩ tốc độ đào thải chắc còn nhanh hơn nhiều.

Diệp Mặc cũng đồng ý với lời của Mộc Dịch Thanh nói, nếu quả thật chỉ là một đám người luyện đan đến thi đấu với nhau, thì 6000 người phải thi đấu đến bao giờ mới xong?

Lúc này một người đàn ông trung tuổi bước lên chiếc bục lớn ở giữa quảng trường, đối mặt với cảnh ồn ào như vỡ chợ trong quảng trường nói:

- Mong các vị yên lặng một chút, đại hội của Luyện đan danh nhân đường được tổ chức 10 năm một lần sắp chính thức bắt đầu rồi, đại hội lần này được tổ chức bởi Đan Hội Bắc Vọng Châu, vinh hạnh hơn nữa là do đan vương đúng đầu Bắc Vọng Châu ta, Đan Vương ngũ phẩm Lỗ Diệp tiền bối của chúng ta chủ trì.

Nói tới đây người đàn ông trung tuổi này hơi ngừng lại một chút, mặc dù ông ta nói không quá lớn, nhưng từng âm thanh vang vọng đến khắp mọi ngõ ngách của quảng trường, những người có mặt ở quảng trường lúc này nghe thấy tên của Diệp tiền bối, lập tức vỗ tay như sấm.

Người đàn ông này sau khi vỗ tay, lại nói tiếp:

- Là thành chủ của thành Toái Diệp, Kiếm Hồng tôi xin được làm đại diện cho thành Toái Diệp, chào mừng các vị bằng hữu đến từ Tu Chân giới, hoan nghênh Lỗ Diệp tiền bối và mười vị giám khảo. Mười vị giám khảo lần lượt là Kiều chưởng môn của Đan Đỉnh Sơn, Cốc chủ Minh Tâm của Tiên Dược Cốc...

Lúc Hồng Kiếm giới thiệu, phía bên dưới đồng thanh vỗ tay như sấm, đám người tham gia thi đấu cũng không ngớt lời bàn tán.

- Đại hội lần này quả nhiên rất được coi trọng, đến cả Lỗ Diệp lão tiền bối cũng đến rồi.

- Chuyện này còn phải nói sao? Anh xem mấy vị trọng tài ngồi ở trên kia đi, thấp nhất cũng là đan vương đấy, nghe nói Tâm Minh tiền bối của Tiên Dược Cốc cũng đã trở thành Đan vương nhất phẩm rồi đấy.

...

Diệp Mặc nghe thấy nhưng cũng không hiểu ra làm sao cả, những người trong ban giám khảo, ngoại trừng Đồng mặt đen ra thì hắn không nhận ra một ai khác cả.

Mộc Dịch Thanh thấy thần sắc của Diệp Mặc như vậy, lập tức đoán ra ngay được rằng Diệp Mặc không hề biết đến những người ngồi trên đó, ông ta ghé vào tai Diệp Mặc, thấp giọng nói:

- Lỗ Diệp lão tiền bối là Đan vương ngũ phẩm, luyện đan rất lợi hại, nhưng bình thường ông ấy thường không màng đến chuyện thế sự, lần này ông ấy đến đây, có thể thấy cuộc thi lần này quan trọng đến mức nào rồi. Còn cả Minh Tâm tiền bối nữa, là người đến từ Tiên Dược Cốc, bình thường Tiên Dược Cốc cũng không tham gia vào những chuyện kiểu như thế này, không ngờ hôm nay lại xuất hiện, có thể là vì Bắc Vọng Châu có quá ít Tông Môn năm sao của.

- Tiên Dược Cốc là nơi nào vậy?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Mộc Dịch Thanh hỏi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Mộc Dịch Thanh ngẩn người ra, nhưng nghĩ đến chuyện Diệp Mặc còn không hiểu rõ cả về cách thức tham gia đăng ký thi đấu, nên cũng không quá ngạc nhiên, ông ta nhìn những vị giám khảo ở trên cao với ánh mắt ngưỡng mộ, nói:

- Tiên Dược Cốc là một trong những đan cốc nổi tiếng nhất của Bắc Vọng Châu, đan dược mà họ luyện ra nổi tiếng khắp Bắc Vọng Châu, rất nhiều người muốn gia nhập Tiên Dược Cốc, tiếc rằng ở đó chỉ nhận đệ tử là nữ, hơn nữa nữ đệ tử của Minh Tâm tiền bối là Cầm Mộ Tâm không chỉ là một mỹ nữ tuyệt sắc mà còn là người đã luyện đến Trúc Cơ tầng thứ 5, là người đứng thứ 22 trong giới luyện đan đấy.

- Lợi hại như vậy sao?

Diệp Mặc không biết người luyện đến Trúc Cơ tầng thứ 5 của Bắc Vọng Châu lợi hại đến mức nào, nhưng hắn nghĩ đến Lý Bách Lâm của Chính nguyên kiếm phái là biết rồi, Lý Bách Lâm này mới là người luyện đến Trúc Cơ tầng thứ nhất của Tông Môn bốn sao, mà đã lợi hại đến như vậy rồi, Bắc Vọng Châu rộng lớn đến mức nào? Người luyện đến Trúc Cơ tầng thứ năm thì sẽ ra sao?

- Đương nhiên là lợi hại rồi.

Mộc Dịch Thanh không hề do dự nói - Nghe nói gần đây Cầm Mộ Tâm đã luyện đến Linh đan sư thất phẩm rồi, chính thức trở thành Linh đan sư thất phẩm, nhưng cô ta còn chưa đến 30 tuổi.

Một gã tu sĩ tham gia thi đấu đứng bên cạnh nghe thấy những lời của Mộc Dịch Thanh, lập tức ngắt lời nói:

- Tin tức của ông bạn đã trở nên cũ rích rồi, ba tháng trước Cầm Mộ Tâm đã được thăng cấp Kim Đan rồi, bây giờ đã không còn ở Trúc Cơ danh nhân đường nữa rồi, có lẽ chẳng mấy chốc cô ấy sẽ xuất hiện trong hàng ngũ Kim Đan thôi.

Diệp Mặc im lặng không nói gì, từ trước đến giờ hắn không bao giờ nhận mình là thiên tài, sở dĩ hắn có được thành tích như ngày hôm nay vì hắn chiếm được ktờ giấy vàng im hiệt, chiếm dược "Tam sinh quyết" nhưng hắn không ngờ được rằng Cầm Mộ Tâm chưa đầy 30 tuổi mà đã luyện tới Kim Đan rồi.

Nhưng hắn biết muốn trở thành một Linh đan sư thất phẩm thì cần mất bao nhiêu thời gian, khoảng thời gian đó không chừng còn dài hơn cả thời gian Kết Đan. Cũng có thể nói, nếu như Cầm Mộ Tâm một lòng tu luyện, thì không chừng cô ta đã trở thành Nguyên Anh rồi, lẽ nào trên đời này thực sự có loại nhân tài như thế này sao? Lần đầu tiên Diệp Mặc cảm thấy thiếu tự tin đến như vậy!

- Cầm Mộ Tâm tuy rằng rất lợi hại, nhưng trước khi thăng cấp lên Kim Đan thì cô ấy cũng vẫn chỉ là người luyện đến Trúc Cơ tầng thứ 5 thôi. Tôi cho rằng điều quan trọng nhất là phải dựa vào tu luyện, về phần còn lại chỉ là thứ yếu thôi, Lý Chiêu Hóa người đứng đầu Trúc Cơ danh nhân đường mới đáng để tôi sùng bái, người ta mới có 23 tuổi thôi.

Bên cạnh lập tức lại có người nói chen vào.

Tên đạo sĩ lên tiếng lúc đầu cũng không phản bác lại lời của anh ta, gật đầu nói: Diệp Mặc chẳng có lòng dạ nào mà nghe bọn họ bàn luận, hắn cảm thấy lúc mình 30 tuổi mới luyện đến Trúc Cơ tầng thứ 7, mà đấy còn có sự trợ giúp của thế giới trang vàng, nếu không đến tư cách để nói chuyện hắn cũng không có. Với tốc độ như này mà đem so với những thiên tài đó, thì đúng là thua kém quá xa rồi.

Lúc này chất giọng trầm ấm của Hồng Kiếm lại truyền đến:

- Mọi người đều biết, cuộc thi lần này không chỉ là vì lựa chọn thành viên mới cho Luyện đan danh nhân Đường, mà quan trọng hơn, mười người được chọn mỗi người sẽ có được ba chỗ để vào Sa Nguyên Dược Cốc. Ngoài ra...

Nói tới đây, Hồng Kiếm cố ý dừng lại một chút, sau đó liếc nhìn những khuôn mặt đầy lo lắng của những tu sĩ, rồi mới nói tiếp:

- Ngoài ra, mười người được chọn còn được tiền bối Lỗ Diệp chỉ bảo cách luyện một loại đan dược tùy ý...

Sau khi Hồng Kiếm nói xong, cả quảng trường nổ bùng lên như một cái chợ vỡ, Lỗ Diệp tiền bối ra tay luyện đan, đây là chuyện có nằm mơ cũng không thể mơ thấy được Có rất nhiều tu sĩ có mặt ở đây sở dĩ không thể thăng cấp được là vì không có đan dược thăng cấp, bọn họ không phải là không có linh thảo, mà là vì nhiều năm liền thu thập được linh thảo nhưng không thể tìm được người luyện đan. Hơn nữa còn được đi đến Sa Nguyên Dược Cốc, còn sợ không có linh thảo để luyện đan sao?

Có thể nói tin tức mà Hồng Kiếm công bố khiến cho mọi người vui sướng điên cuồng, có loại đan dược nào mà Đan vương ngũ phẩm không luyện được ra chứ? Còn lo không thể thăng cấp được sao? cho dù để Lỗ Diệp tiền bối luyện bừa một viên đan dược thiên phẩm, đem bán ra ngoài cũng đủ phát tài rồi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 892

Đề Thi Thâm Hiểm

Không giống với sự sung sướng của những người khác, Diệp Mặc cảm thấy không hề có chút hứng thú nào, hắn không cần thứ đan dược mà Lỗ Diệp lão tiền bối luyện cho, hắn không tin khả năng luyện đan của mình thấp hơn Lỗ Diệp lão tiền bối đó, về chuyện bây giờ hắn không thể luyện được đan dược Thiên phẩm ngũ cấp, hắn cảm thấy cũng không cần thiết, với tu vi hiện tại của mình, hắn cảm thấy chỉ cần là linh đan thất phẩm trở xuống cũng được, hắn chỉ muốn được vào bên trong Sa Nguyên Dược Cốc thôi, chứ không muốn gì thêm nữa. - Mộc sư huynh, thực tế một chút đi, nằm trong top mười người giỏi nhất không phải là chuyện dễ dàng gì đâu.

Hắn biết Cầm Mộ Tâm giỏi như vậy, mà mới chỉ đứng thứ 22 trong giới luyện đan, trong lòng Diệp Mặc cũng cảm thấy có đôi chút lo lắng, nếu như hắn lấy "Vụ liên tâm hỏa" ra thì chắc chắn việc nằm trong top 10 người giỏi nhất không phải là việc khó khăn gì, thậm chí đứng thứ nhất cũng không phải là không thể.

Nhưng chỉ là hắn muốn sống thêm vài năm nữa, nên cũng không muốn lấy mồi lửa này ra.

...

Nhan Tranh ngồi ở trên khán đài xa xa cũng đã hiểu rõ rồi, hóa ra nếu nằm trong top 10 người giỏi nhất, thì còn có thể khiến cho Lỗ Diệp lão tiền bối đích thân ra tay một lần, chẳng trách đã có người lấy "Tiên Bảo lâu" ra làm lớn chuyện "Tiên Bảo lâu" có Kim Đan và Nguyên Anh, đối với đám người này, việc khó nhất không phải là việc đi tìm linh thảo, mà là sau khi tìm được linh thảo rồi, không tìm được người luyện đan, một khi được Lỗ

Diệp lão tiền bối ra tay giúp đỡ. thì mấy thứ đan dược thăng cấp như Kim Đan, Nguyên Anh, thậm chí là Ngưng thần đan cũng chẳng đáng gì.

Y ngẩng đầu lên, nhìn một lượt những vị giám khảo đang ngồi ở phía cao cao, khóe miệng nở nụ cười chua xót, nếu như sư phụ của Diệp Mặc đại diện cho "Tiên Bảo lâu" tham gia cuộc thi lần này, thì nhất định sẽ có cơ hội khiến cho Lỗ Diệp lão tiền bối phải ra tay, cơ hội này cũng là của chú, chú cũng đã Kim đan viên mãn rồi, chắc chắn sẽ không xuất hiện. Hóa ra bọn họ tranh giành nhau kinh khủng như thế này là để đoạt được cơ hội được Lỗ Diệp lão tiền bối luyện đan cho.

Đương nhiên có lẽ đây cũng chỉ là một nguyên nhân mà thôi, nguyên nhân chủ yếu có lẽ là tên Phong Tích Dục đó đối đầu với chú. Lùi một bước mà nói, cho dù sư phụ của Diệp Mặc có đại diện cho "Tiên Bảo lâu" đi tham gia cuộc thi lần này, nếu như không lọt được vào top 10, thì chắc chắn sau này Phong Tích Dục sẽ lấy chuyện này ra châm chọc, đay nghiến.

Nhan Tranh vừa nghĩ tới đây, ngẩng đầu lên bất chợt nhìn thấy Diệp Mặc. Trong lòng vô cùng kinh ngạc, sao anh ta lại tới đây? Lại còn là người tham gia thi đấu nữa chứ? Lẽ nào anh ta đã tìm môn phái khác để được làm đại diện tham gia thi đấu? Mặc dù Nhan Tranh rất muốn bước vào để hỏi Diệp Mặc. Nhưng cũng biết cuộc thi sắp bắt đầu rồi, nên anh ta không thể vào được.

...

- Được rồi, tôi đã nói xong về phần giải thưởng, hi vọng mọi người có thể phát huy thành tích tốt nhất của mình trong cuộc thi đấu lần này. Bây giờ tôi xin tuyên bố cuộc thi luyện đan danh nhân đường lần thứ 213 của Bắc Vọng Châu chính thứ bắt đầu...

Cùng với lời tuyên bố của Hồng Kiếm thành chủ của Toái Diệp Thành là một tràng pháo tay như sầm rền vang lên.

Các tu sĩ tham gia dự thi bắt đầu lũ lượt cầm thẻ bài bằng ngọc tiến vào

sân khấu.

Diệp Mặc và Mộc Dịch Thanh đã nộp thẻ bài lên, rồi cùng với những người luyện đan khác bước vào căn phòng của vòng thi đấu thứ nhất.

Diệp Mặc vừa bước vào đã biết đây là một căn phòng pháp bảo, nhìn từ bên ngoài, căn phòng này không lớn lắm, nhưng sau khi bước vào, lại cảm thấy rộng lớn vô cùng, có thể chứa được năm sáu nghìn người một lúc, người nào cũng có chỗ ngồi cho riêng mình, không hề có vẻ gì là chật chội hết.

Diệp Mặc lại phát hiện ra chỗ ngồi của mỗi người đều có cấm chế vây quanh, người khác chắc chắn sẽ không thể nhìn trộm được gì.

Mọi người vừa ngồi xuống xong, trước mặt mọi người bỗng trồi lên một phiến ngọc. Diệp Mặc quét một chút, trong phiến ngọc này có hình ảnh của 12 loại dược liệu. Một tên giám khảo bước vào nói với tất cả những người tham gia thi đấu:

- Thời gian thi đấu của vòng thứ nhất là 1 nén hương, 1 nén hương này có thể loại đến 90% người tham gia dự thi.

Diệp Mặc nghe xong câu này, hơi giật mình, thời gian 1 nén hương mà có thể loại tới 90% người tham gia dự thi? Chỗ này cũng phải đến năm sáu nghìn người mà sẽ bị loại hết trong vòng hai tiếng đồng hồ sao. Hóa ra người nhiều cũng chỉ là để hù dọa người ta mà thôi. Hóa ra cái cuộc thi này cũng sợ người ta nói ra nói vào, thế nên không cần biết là người như thế nào đều có thể tham gia được hết, cuối cùng chỉ là nhận được kết quả bị đào thải ra mà thôi. Hơn nữa còn là bị loại ở ngay vòng thứ nhất nữa chứ.

Diệp Mặc kinh ngạc, hình như những người luyện đan khác đều đã quen với việc này rồi, nên không có bất cứ người nào nêu kiến nghị gì, Diệp Mặc nghĩ nghĩ, rồi cũng cảm thấy đây là chuyện bình thường, nếu như mà loại dần dần, thì điều kiện để tham gia cuộc thi đã chẳng dễ dàng như vậy.

Tên giám khảo đó lại nói:

- Các vị, trong tay các vị hiện có hình ảnh của 12 loại linh thảo, mời đánh dấu tên và dược tính của 12 loại linh thảo này, sau đó dùng những loại linh thảo này chế được ít nhất một phương thuốc, còn về phần thuốc thì có thể lựa chọn bao nhiêu tùy ý, nhưng phải là những loại linh thảo có trong phiến ngọc của các vị.

Đơn giản như vậy sao? Diệp Mặc tự nhủ vòng thứ nhất đã loại nhiều người như vậy, làm sao có thể chỉ đưa ra một yêu cầu đơn giản như vậy? Nhưng rất nhanh Diệp Mặc đã nghĩ ra, yêu cầu này dường như không hề đơn giản như vậy, ít nhất thì viết một đơn thuốc cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Hắn cảm thấy đơn giản bởi vì hắn là một Đan vương, hơn nữa còn là một đan vương tu luyện "Tam Sinh Quyết".

Diệp Mặc lại dùng thần thức quét một lượt về phía phiến ngọc, phát hiện hắn biết về 12 loại linh dược này. Có 3 loại hắn vốn không biết, nhưng sau khi có được "vật" thì ba loại này hắn cũng đã biết rồi.

Nghĩ đến đây trong lòng Diệp Mặc thầm cảm thấy đắc ý, yêu cầu này cứ như là ra cho một mình hắn vậy. Nếu như không có cuốn sách "vật" đó thì nhiều nhất hắn cũng chỉ biết đến có 9 loại mà thôi, hơn nữa Diệp Mặc cũng tin rằng cho dù người khác có lợi hại đến đâu thì cũng không thể có kiến thức rộng hơn hắn được. Nếu như hắn không có "Vật", không nhận biết được 3 loại còn lại. Thì có thể khẳng định chắc chắn rằng những người khác chắc cũng không thể nhận ra được.

Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi gì hết, liền khắc luôn tên của những loại linh dược này lên tấm ngọc bài, nhưng thần thức của hắn vừa mới chuyển động, thì lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, cả người đột nhiên đổ mồ hôi lạnh, thầm thốt lên một tiếng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Thiếu chút nữa thì đã trúng kế của Đồng mặt đen rồi, may mà vẫn chưa bắt đầu viết, cuốn sách "Vật" này ngoài hắn được xem ra còn có Đồng mặt đen và Tư Mã Bạch Kiểm, ba loại dược liệu xuất hiện ở đây chắc chắn là do hai thằng cha đó nghĩ ra.

Nói không chừng hai tên này còn lấy những dược liệu trong "vật" ra để làm đề thi cũng nên, một khi đã có người nhận ra ba loại dược liệu này, thì ai sẽ là kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất. Đúng là một đề thi thâm hiểm, đây gần như là đề thi ra cho hắn. Nhưng không phải vì muốn tốt cho hắn mà vì muốn hắn phải ra mặt.

Móa nó, đúng là khó đề phòng, Diệp Mặc chửi thầm, hắn đã chắc chắn rằng Đồng mặt đen làm chuyện này, đối với hai thằng cha này mình phải cực kỳ cẩn thận, không thể không đề phòng cảnh giác với bọn chúng được.

Ngẫm nghĩ một chút Diệp Mặc vẫn viết tên của 9 loại dược liệu kia lên. Chỉ có điều nếu chỉ viết tên 9 loại dược liệu này thì rất có khả năng sẽ bị loại khỏi cuộc thi, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, cái mạng nhỏ này quan trọng hơn nhiều so với việc vào Sa Nguyên Dược Cốc.

Hơn nữa Diệp Mặc cho rằng hắn viết được tên của 9 loại dược liệu này cũng chưa chắc sẽ bị loại, bởi vì có hai loại dược liệu hắn đã từng đọc được trong cuốn "Thần Dược Môn".

Cuốn sách đó ghi chép lại bốn châu một biển của đại lục Lạc Nguyệt, Diệp Mặc rất hiểu về đại lục Lạc Nguyệt, và phần lớn kiến thức đó có được là nhờ cuốn nhật ký đó, cuốn nhật ký đó là của một tu sĩ Trúc Cơ, cả đời ông ta chưa từng đi qua Đông Huyền Châu. Cuối cùng thì chết già ở "Thần Dược Môn".

Còn mặt sau của cuốn nhật ký đó ghi chép về 10 loại dược liệu hiếm gặp, có hai loại trong 12 loại ngày hôm nay. Thế nên mới nói, Diệp Mặc cho rằng cho dù hắn có viết thiếu 3 loại đó, thì cũng chưa chắc đã thua. Bởi những tu sĩ chưa từng đọc "Vật" nói không chừng còn nhận biết được ít hơn hắn.

Diệp Mặc đối với việc luyện đan cũng có sự tự tin nhất định, có thể nói được xếp vào hàng đầu những người luyện đan. Cho dù chỉ có 9 loại dược liệu, nhưng căn cứ vào dược tính của từng loại thuốc, hắn cũng có thể tạo ra được một phương thuốc.

Phương thuốc cần phải được kiểm chứng, Diệp Mặc không có cách nào để kiểm chứng, nhưng Diệp Mặc cũng biết người khác cũng không có cách nào để kiểm chứng cả, tính thành công của phương thuốc của hắn không lớn, nhưng cách hắn xây dựng nên đơn thuốc của mình rất có căn cứ, hơn nữa tại sao lại dùng thuốc như vậy hắn cũng viết rất rõ ràng.

Đồng thời thông qua yêu cầu này, Diệp Mặc cũng có thể nhìn ra người ra đề cũng không yêu cầu phương thuốc của người tham gia thi đấu phải chính xác 100%, bọn họ chỉ lấy đơn thuốc làm lí do mà thôi, chỉ cần ai có đủ lý do, thì người đó sẽ được điểm cao.

Diệp Mặc đưa ra phương thuốc có tên gọi là "Chức thần đan" là một phương thuốc thuộc linh đan tứ phẩm, hắn căn cứ vào loại "dẫn thần thảo" một loại linh thảo tứ phẩm để viết ra phương thuốc này.

"Dẫn thần thảo" thuộc linh thảo tứ phẩm, có một tính năng quan trọng đó là làm gia tăng sức mạnh cho thần thức, nhưng có một điều đáng tiếc cho dược sư đó chính là loại thuốc này không thể cho thêm vào đan dược. Thế nên "Dẫn thần thảo" chỉ có thể được dùng trực tiếp mà thôi. Nói như vậy, hiệu suất của nó chỉ đạt được 1, 2 phần, gây ra lãng phí rất lớn.

Diệp Mặc dùng việc lĩnh ngộ "Huyễn vân đao pháp" dựa vào đao pháp để khống chế linh khí, trong thời gian luyện đan đã chia tính năng của "Dẫn thần thảo" ra làm nhiều phần, mỗi phần lại dùng thần thức khống chế linh khí của chúng, cứ thế khiến cho dược tính của "Dẫn thần thảo" không bị mất đi chút nào, tận dụng đến 8 phần công dụng của nó.

Tuy nhiên "Chức thần đan" là phương thuốc dựa vào "Huyễn vân đao pháp" nếu như phương thuốc này thực sự có hiệu quả, thì ngoài hắn ra không có người nào có thể luyện được phương thuốc này cả.

Nếu muốn luyện được "Chức thần đan" thì trước tiên phải là một Linh đan sư tứ phẩm, sau đó còn phải biết pháp quyết của "Huyễn vân phi toàn đao", nếu không lúc luyện đan sẽ không biết làm cách nào để khống chế linh khí. Và điều quan trọng nhất là thần thức của người luyện đan phải mạnh, nếu không thì căn bản là không thể làm nổi.

Sau khi nghĩ ra phương thuốc này, Diệp Mặc cảm thấy rất có hứng thú, và muốn thử một chút.

Điều quan trọng là "Chức thần đan" là đan dược tứ phẩm, hơn nữa lại còn là loại đan dược có liên quan đến thần thức. Trong giới Tu Chân, bình thường chỉ cần là thứ liên quan đến thần thức, thì vô cùng khó kiếm, bởi vì đan dược liên quan đến thần thức rất khó kiếm, thế nên lúc đầu Diệp Mặc chế ra "Phục thần đan" loại đan dược đó mới trở nên quý giá khác thường.

Sở dĩ "Phục thần đan" quý giá như vậy bởi vì dược liệu để chế ra nó không những quý hơn "Chức thần đan" rất nhiều lần, mà còn có chức năng phục hồi thần thức. Nó là thuộc loại đan dược tam phẩm. Còn "Chức thần đan" chỉ có tác dụng tăng thêm sức mạnh cho thần thức và chữa bệnh mà thôi.

Diệp Mặc viết ra phương thuốc "Chức thần đan", chủ khảo tuyên bố:

- Thời gian một nén nhang đã hết, mời các vị Đan sư đến quảng trường thi đấu chờ kết quả.

Diệp Mặc đi theo những người khác ra ngoài, nghe họ bàn bạc, thì biết rằng có quá nhiều người ra về mà không có đáp án. Không ngờ việc viết nên một phương thuốc từ những dược liệu có sẵn lại khó khăn đến như vậy, cho dù không yêu cầu phương thuốc đấy có thể dùng được, thì cũng đã là rất khó rồi. Huống hồ, trong phiến ngọc đó còn có rất nhiều loại dược liệu chưa từng nhìn thấy bao giờ...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 893

Cao Thủ Đầy Rẫy

Diệp Mặc đã phát hiện mười mấy vị giám khảo kia đã xem xét miếng ngọc rồi, mặc dù có những mấy ngàn miếng ngọc, nhưng đối với những vị giám này mà nói thì lượng công việc này cũng không phải là lớn.

Phần lớn những người tham gia dự thi giống Diệp Mặc đều ở lại khu vực dự thi chờ kết quả, rất nhiều người đang cùng nhau thảo luận về đáp án đề thi. - Diệp sư đệ, cậu nhận ra mấy cây dược liệu? Tôi chỉ nhận ra 5 loại.

Diệp Mặc vừa nghe thấy những lời nói của Mộc Dịch Thanh liền biết anh ta nhất định sẽ bị loại rồi, 5 loại dược liệu đến 1 phương thuốc cũng không làm được, nếu có thể vào vòng trong thì mới là lạ.

- Anh nhận ra 5 loại, còn tôi chỉ nhận ra 3 loại thôi.

Diệp Mặc không trả lời, một người dự thi bên cạnh vẻ mặt uể oải chen vào nói.

- Đúng vậy, những dược liệu này rất hiếm, căn bản bình thường rất khó nhìn thấy, tôi cũng chỉ nhận ra 6 loại.

Lại một danh sĩ dự thi chen vào nói, tuy vậy vẻ mặt của anh ta vẫn tỏ ra đắc ý khi bản thân nhận ra sáu loại dược liệu này.

Diệp Mặc gật gật đầu, sáu loại dược liệu hẳn là có thể tạo thành một phương thuốc đơn giản rồi. Nhưng hắn rất nhanh bị cuộc đối thoại của mấy người khác hấp dẫn, lập tức quay sang.

- Thái sư huynh, mấy loại dược liệu kia rốt cuộc là cái gì vậy? Thật sự

rất ít gặp.

Một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi nũng nịu hỏi một gã thoạt nhìn cũng không lớn tuổi, vẻ mặt tỏ ra rất sùng bái.

Sở dĩ Diệp Mặc chú ý là vì hắn phát hiện lúc thiếu phụ xinh đẹp này hỏi, phần lớn thí sinh dự thi xung quanh đều ngừng nghị luận, xúm lại trước mặt vị Thái sư huynh kia, chờ nghe đáp án của anh ta.

Diệp Mặc cẩn thận đánh giá một chút vị Thái sư huynh này. Tuổi của anh ta thoạt nhìn dường như cũng không lớn, tầm ba mươi tuổi nhưng đã là cảnh giới Giả Đan rồi. Tuy nhiên Diệp Mặc biết đây chỉ là biểu hiện bề ngoài, người giới Tu Chân thoạt nhìn hai ba mươi tuổi, nếu như không có dùng Trú Đan đan thì tuổi thật có lẽ tầm bốn mươi năm mươi rồi.

Thấy những người xung quanh vây quanh anh ta, muốn nghe anh ta trả lời thì Diệp Mặc liền biết Thái sư huynh này hẳn là có lai lịch gì.

Thấy Diệp Mặc đánh giá Thái sư huynh, Mộc Dịch Thanh nhỏ giọng nói:

- Anh ta là Thái Thinh, là đệ tử nòng cốt của Thiên Đan phái, mới 49 tuổi. Là thiên tài luyện đan nổi tiếng Bắc Vọng Châu, trên giới luyện đan rất nổi tiếng, xếp vào hàng thứ mười. Có thể nói đây là 1 người rất giỏi.

Hóa ra là nhân vật xếp thứ 10 trong luyện đan danh nhân đường, khó trách được hoan nghênh như vậy, chính Diệp Mặc cũng muốn nghe xem nhân vật nổi tiếng này nhận ra mấy loại dược liệu.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Phong độ của Thái sư huynh kia rất không tệ, anh ta khẽ mỉm cười, khoanh tay nói:

- Đề tài lần này có chút hơi khó, bởi vì 12 loại dược liệu trên kia đều là những loại dược liệu khó gặp, mọi người không nhận ra hết cũng là điều bình thường. Nếu nói một câu công bằng, tôi cho rằng đề tài này cũng không nhất định có thể hoàn toàn nhìn ra được tiêu chuẩn của một người luyện đan.

Có vài ngươi luyện đan rất giỏi nhưng anh ta chưa từng nhìn qua những loại dược liệu lạ đó, dẫn đến...

Lời nói của Thái Thịnh lập tức được sự đồng ý của mọi người. Đúng vậy. Có người luyện đan rất giỏi nhưng không mấy khi gặp dược liệu lạ nên nếu dùng trong cuộc thi này thì thật không thỏa đáng. Diệp Mặc thầm nói người này rất lợi hại, một câu nói mà có thể thu hút được sự hưởng ứng của tất cả mọi người, trở thành một người tốt không cần tiền.

Thanh âm xung quanh thoáng bình ổn một chút. Thái Thịnh lại tiếp tục nói:

- Nhưng chúng ta cũng nên thông cảm cho Đan hội, có quá nhiều người tham gia trận đấu lần này, ra đề mục như vậy để cho giảm bớt công việc, có thể trong thời gian ngắn nhất đi đến đích. Cho nên những bằng hữu trình độ luyện đan không tồi cũng không cần để ý, chỉ cần mình tự biết bản lĩnh của chính mình là được.

Những người dự thi xung quanh lại đồng thanh hưởng ứng, hiển nhiên là vẫn đồng ý với lời nói của Thái Thịnh.

Diệp Mặc thầm nhủ, người này vừa đứng trên cương vị người dự thi lên tiếng cho mọi người, trong nháy mắt đã đứng trên lập trường của Đan hội để giải thích nguyên nhân. Mặc dù Diệp Mặc không hiểu hết Thái Thịnh nhưng cũng biết đây là một nhân vật rất tài giỏi.

- Thái Thinh, đừng chỉ nói lời hay, những lời hay của cả hai bên anh đều nói rồi, bây giờ chúng tôi muốn nghe đáp án của anh, không phải muốn anh an ủi chúng tôi xong lại đi an ủi Đan hội...

Một người đàn ông giọng ồm ồm không hề khách khí cắt đứt lời nói của Thái Thịnh.

Thái Thịnh lại không hề căm tức, ngược lại cười cười nói:

- Vị bằng hữu kia nói rất đúng, đề mục này cũng coi như tôi có vận khí

tốt, vừa mới nhìn qua một quyển sách thuốc mà tiền bối để lại, may mắn nhận ra 10 loại dược liệu trong đó...

Diệp Mặc nghe xong trong lòng trầm xuống, tên Thái Thịnh này không ngờ nhận ra mười loại, thật là lợi hại. Một người lợi hại như vậy mới xếp vị trí thứ 10 trong Luyện đan danh nhân đường, xem ra bản thân muốn gia nhập vào vị trí top 10 thực sự có chút khó khăn. Diệp Mặc chỉ có thể hy vọng đề mục sau, ngàn vạn lần đừng có chọn những vật hiếm có như vậy.

Tên Thái Thịnh này hiển nhiên chưa xem qua quyển sách "Vật" này, anh ta lại có thể nhận ra10 loại dược liệu, có thể thấy người tài giỏi ở giới Tu Chân rất nhiều. Đương nhiên, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin lời nói của tên Thái Thịnh này, cái gì mà không cẩn thận đọc được một quyển sách của một vị tiền bối đã để lại mà lợi hại như vậy. Mặc dù hắn không hiểu rõ Thiên Đan phái nhưng có lẽ đây cũng không phải là một môn phái đơn giản.

Quả nhiên lời nói của Thái Thịnh vừa dứt, những người xung quanh đều tỏ ra ngạc nhiên, không ngừng thán phục, hiển nhiên rất nhiều thí sinh dự thi đều ghen tị trước thành tích nhận ra 10 loại dược liệu.

- Thái sư huynh thật là lợi hại, không ngờ có thể nhận ra đến 10 loại, tôi nghĩ không cần viết phương thuốc có lẽ cũng có thể qua vòng kiểm tra rồi.

- Tôi đoán lần này Thái sư huynh chắc chắn có thể tiến vào vòng trong, nói không chừng có thể thăng cấp lên top 3 đều có thể.

- Thái sư huynh, mười loại dược liệu kia là gì, có tác dụng gì...

Những người hâm mộ ở đó đều đang nghị luận, rất muốn biết rốt cuộc có những loại dược liệu nào.

Đang lúc Thái Thinh định mở miệng nói thì một giọng nói lạnh lùng đã cắt đứt lời nói của anh ta, tất cả mọi người đều nhìn dang tiếng hừ lạnh này, muốn biết ai lại dám cắt đứt lời nói của Thái sư huynh.

Một cô gái mặc váy màu hồng phấn khinh thường nói:

- Nhận ra 10 loại dược liệu thì có gì đáng khoe chứ? Nhìn dáng vẻ của anh tôi còn tưởng anh nhận ra cả 12 loại dược liệu cơ đấy, hoặc là bản thân anh tự chế ra một phương thuốc Thiên cấp cơ.

Hiễn nhiên cô gái mặc váy hồng này đang nói Thái Thịnh, mấy tu sĩ xung quanh vừa muốn trợ giúp Thái Thịnh thì nhìn thấy kí hiệu môn phái thêu trên váy của cô gái mặc váy hồng, lập tức im miệng. Tiên Dược cốc không phải nơi tu sĩ bình thường có thể chọc được, mà cô gái mặc váy hồng này lại có kí hiệu của Tiên Dược cốc.

Không ngờ Thái Thịnh lại không hề tức giận, chắp tay nói với cô gái này:

- Hóa ra là Quảng sư tỷ của Tiên dược cốc, Thái Thịnh kiến thức ít ỏi khiến Quảng sư tỷ chê cười rồi, có lẽ Quảng sư tỷ cũng đều nhận ra 12 loại dược liệu nay.

Cô gái váy đỏ kia thản nhiên nói:

- Thái Thịnh, anh không cần phải châm biếm tôi. Tuy tôi chỉ nhận ra 10 loại dược liệu thôi nhưng sư muội của tôi lại nhận ra nhiều hơn anh.

Người khác nghe xong những lời này cũng không hề thấy kinh ngạc, bởi vì tất cả mọi người đều biết sư muội của cô gái váy đỏ là ai, hơn nữa địa vị của Tiên Dược cốc còn cao hơn Thiên Đan phái một chút.

- Cô gái này tên là Quảng Vi, là người của "Tiên Dược cốc", đúng thứ 17 trong luyện đan danh nhân đường, nhưng sư muội của cô ta lại là một người nổi tiếng, chính là Cầm Mộ Tâm. Mặc dù xếp thứ 12 trong nhóm luyện đan nhưng đó đã là chuyện của 10 năm trước rồi.

Mộc Dịch Thanh nhỏ giọng giải thích bên tai Diệp Mặc - Cầm sư muội, tới đây một chút...

Sau khi cô gái váy đỏ nói xong, không đợi Thái thịnh trả lời, liền đúng xa xa vẫy vẫy tay.

Phía xa xa một cô gái mặc váy xanh nhìn thấy cô gái váy đỏ lập tức đi tới, nói:

- Quảng sư tỷ, chị tìm em..

- Mộ Tâm sư muội, cô nói một chút tên gọi của 12 loại dược liệu kia đi, nếu không có vài người nhận ra 10 loại dược liệu đã cho mình là đệ nhất thiên hạ rồi.

Cô gái váy đỏ nói xong, lạnh lùng liếc nhìn Thái Thịnh.

Thái Thịnh cười khổ một tiếng, không nói gì.

- Diệp sư đệ, cô gái váy xanh này chính là Cầm Mộ Tâm của "Tiên dược cốc", là một nhân vật thiên tài tuyệt đối.

Mộc Dịch Thanh nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc đánh giá một chút Cầm Mộ Tâm, tầm hai mươi tuổi, đôi lông mày kẻ đen phối hợp với hai má hồng hồng trông rất tự nhiên, lại giống một cây U Lan bình thường. Mái tóc đen như mực bao phủ sau lưng, có mấy cọng tóc phấp phới bay bên tai tạo ra sự sống động.

Cảm giác đầu tiên mà Cầm Mộ Tâm cho Diệp Mặc chính là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa còn là một cô gái không thích nói chuyện, cho người ta cảm giác không lạnh lùng lắm. Hắn quả thực không có cách nào liên hệ cô gái này với người đứng thứ 5 trong Trúc Cơ danh nhân đường.

Người lên được bảng Trúc Cơ danh nhân đường thì có mấy người tốt? Làm gì có người nào không có bản lĩnh kinh người? Cầm Mộ Tâm này thoạt nhìn có vẻ rất nhu mì, chẳng lẽ đánh nhau lại rất lợi hại?

Cầm Mộ Tâm im lặng đi tới nói:

- Quảng sư tỷ, em chỉ có thể nhận ra 11 gốc dược liệu, cũng không hòan toàn nhận ra hết.

- Mười một gốc thì mười một gốc, ít ra cũng nhiều hơn cái thùng rỗng kêu to chỉ nhận ra có 10 gốc.

Cái cô váy đỏ vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Thái thịnh, chỉ cần không phải đồ ngốc, đều biết rằng lời này là nhằm vào Thái Thịnh.

Phong độ của Thái Thịnh rất tốt, anh ta đi đến trước mặt Cầm Mộ Tâm chắp tay nói:

- Cầm sư tỉ... Mời sư tỉ chỉ giáo một chút, Thái Thịnh vô cùng cảm kích.

Cầm Mộ Tâm gật gật đầu, cũng không hề vì thái độ khiêm nhường của Thái Thịnh mà khiêm tốn, cô trầm ngâm một lát nói:

- Tôi nhận ra 11 gốc dược liệu, theo thứ tự là Hỏa hồ hoa, Địa long căn, Dẫn thần thảo, Dẫn nguyệt băng lam, Hoàng tường vĩ, Cữu mộc bì...

Cầm Mộ Tâm còn chưa dứt lời nhưng trong lòng Diệp Mặc càng ngày càng cảm thấy không dám coi thường những người này. Vừa rồi trong lòng tự nhủ 11 loại dược liệu mà Cầm Mộ Tâm nói, quả nhiên có hai loại là hắn biết được từ trong "Vật", xem ra rất nhiều người có kiến thức rộng lớn.

- Một loại cuối cùng tôi không nhận ra.

Sau khi Cầm Mộ Tâm nói xong liền đứng ở bên cạnh cô gái váy đỏ.

- Cuối cùng là "Hải nê vô hoa tảo".

Một giọng nói tiếp lời Cầm Mộ Tâm vang lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 894

Phương Thuốc Gây Tranh Luận

Không ngờ thật sự có người nhận ra 12 loại linh thảo, trong lòng Diệp Mặc càng ngày càng thiếu tự tin rồi, tuy hắn biết mình sẽ không bị loại trong vòng 1, nhưng đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, thành tích hắn đạt được đương nhiên sẽ không quá cao.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng nhận ra 11 loại dược liệu đã là cao nhất rồi, nhưng thật không ngờ vẫn có người nhận ra cả 12 loại dược liệu.

Diệp Mặc biết số điểm ở vòng 1 nếu tính đến trận chung kết, cho dù thiếu một điểm cũng đều có thể ảnh hưởng đến việc hắn tiến vào Top10.

Ánh mắt của Diệp Mặc và những người còn lại đều tập trung trên người nói ra tên loại dược liệu cuối cùng kia, đến Cầm Mộ Tâm yên tĩnh trong lòng cũng chấn động, hiển nhiên cô cũng nghĩ không ra thật sự có người nhận ra loại dược liệu thứ 12.

Người nói chuyện là một lão già, tu vi Kim Đan hậu kỳ, Diệp Mặc lại cảm nhận trên người lão già này sức nóng hầm hập. Hắn lập tức hiểu lão già này có một mồi lửa kỳ dị, đây tuyệt đối là một cao thủ luyện đan.

Mặc dù có người nhận ra 11 loại, thậm chí có người nhận ra 12 loại, nhưng Diệp Mặc lại không hề hối hận vì quyết định của mình. Theo như Cầm Mộ Tâm nói, cho dù cô ta nhận ra 11 loại nhưng Diệp Mặc tin Đồng mặt đen cũng không dám đi điều tra cô. Hơn nữa là một đệ tử thiên tài của "Tiên dược cốc", cho dù là không xem "Vật" nhận ra 11 loại dược liệu thì cũng không phải việc gì quá li kỳ.

- Hóa ra là Thành tiền bối, Mộ Tâm thụ giáo.

Cầm Mộ Tâm lại hành lễ với lão già kia, hiển nhiên rất là khâm phục người này.

Diệp Mặc phát hiện chẳng những Cầm Mộ Tâm mà cho dù những người còn lại xung quanh cũng tỏ ra rất tôn kính, rõ rằng vị tiền bối này có chút uy danh. - Ông ta tên là Thành Dạ Quần. Là người đúng đầu luyện đan danh nhân đường, hơn nữa còn 3 năm liên tiếp giữ vị trí Đan Vương, người không biết ông ta cũng thật ít.

Rõ ràng câu nói cuối cùng là nói cho danh nhân đường nghe, thậm chí anh ta còn nghi ngờ danh nhân đường là vừa đến Bắc Vọng Châu.

Diệp Mặc giật mình, khó trách nhiều người tôn kính với ông ta như vậy, không ngờ là một Đan Vương nhất phẩm. Tuy nhiên danh nhân đường cũng hiểu được. Đã là một Đan Vương nhất phẩm thì cho dù ông ta nhận ra hết toàn bộ dược liệu thì hiển nhiên cũng sẽ không khiến cho Đồng mặt đen hoài nghi.

Nghĩ đến Đồng mặt đen, Diệp Mặc theo bản năng nhìn lên trên đài, hắn lại hết hồn phát hiện, những vị giám khảo còn lại trên khán đài đều còn, mà cái tên Đồng mặt đen kia lại không thấy.

Đồng mặt đen không thấy, trong lòng Diệp Mặc lại thấy thoải mái, tốt nhất người này đừng quay lại trước khi kết thúc cuộc thi.

Mặc dù Thành Dạ Quần tuổi đã lớn, hơn nữa cũng là Đan Vương nhất phẩm, nhưng tính tính không kiêu căng, câu hỏi của mọi người ông ta đều sẽ giải đáp bình đẳng.

- Thành tiền bối, ông dự đóan một chút, nếu như lần này không muốn bị loại thì phải nhận ra mấy loại dược liệu?

Có người không chờ được nữa, đem tất cả những thắc mắc của mọi người ra hỏi luôn.

Thành Dạ Quần trầm ngâm một lát nói:

- Đề mục lần này có chút quái dị. Tôi nói nó có chút quái dị là ở chỗ, trong đề mục xuất hiện gốc cây "Dẫn Thần thảo". Tuy nhiên nếu anh có thể trả lời đúng 8 đáp án hơn nữa không dùng "Dẫn Thần thảo" hình thành phương thuốc thì bình thường có lẽ không có vấn đề gì.

- A, Thành tiền bối, vì sao chứ? Tôi cũng dùng "Dẫn Thần thảo"...

Thành tiến bối vừa nói xong đã có người giật mình hỏi.

Thành Dạ Quần không trả lời, mà cô gái váy đỏ lại nói:

- Vấn đề này không phải rất đơn giản sao? Ai cũng biết "Dẫn Thần thảo" không thể nhập đan, nếu anh dùng "Dẫn Thần thảo" nhập đan thì nhất định bị đào thải, cái này còn gì phải nói?

Thành Dạ Quần gật gật đầu, không nói gì, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của cô gái váy đỏ.

- Vì sao? Dược liệu không thể nhập đan còn đưa vào trong đề mục làm gì?

Lại có người nói, từ trong giọng điệu lo lắng của anh ta thì có thể biết, anh ta cũng dùng "Dẫn Thần thảo" rồi.

Chính là Diệp Mặc cũng ngây dại, hắn cũng không hiểu lời nói của Thành Dạ Quần và cô gái váy đỏ có ý nghĩa gì, hắn cũng dùng "Dẫn Thần thảo" để nhập đan, nói như vậy, hắn cũng bị loại rồi?

Tuy rằng Diệp Mặc không muốn tin phán đoán của Thành Dạ Quần, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy ông ta nói đúng. Nhưng cho dù hắn cảm thấy ông lão Thành nói đúng nhưng Diệp Mặc vẫn không thể nghĩ ra vì sao dùng "Dẫn Thần thảo" nhập đan lại bị loại bỏ.

Thành Dạ Quần nhìn mấy người dự thi vẻ mặt không cam lòng nói:

- Nếu tôi đoán không sai thì sở dĩ đan hội cho "Dẫn Thần thảo" vào trong phương thuốc, mục đích là để tốc độ chấm bài của giám khảo nhanh hơn.

Thành Dạ Quần còn chưa dứt lời thì Diệp Mặc đã hiểu, lập tức sắc mặt đã khó coi. Sở dĩ đến bây giờ hắn mới nghĩ thông suốt là bởi vì hắn đã giải quyết xong vấn đề "Dẫn Thần thảo" không thể nhập đan, cho nên mới thật không thể ngờ.

Bây giờ Thành Dạ Quần nhắc tới thì hắn đã hiểu. Những vị giám khảo này vừa nhìn thấy "Dẫn Thần thảo" lập tức vất qua một bên, căn bản không cần xem nguyên lý phương thuốc, như vậy tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Tuy rằng Diệp Mặc cũng hy vọng Thành Dạ Quần đoán sai nhưng trong lòng hắn cũng biết, dự đoán của Thành Dạ Quần và cô gái váy đỏ không hề sai lầm, bọn họ đoán rất đúng.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Hóa ra là như vậy...

- Khi tôi cầm lấy đề thi là đã biết, đây không phải là sự việc hiển nhiên sao?

- Tôi cũng đoán được, hẳn là không thể dùng "Dẫn Thần thảo" nhập đan.

Xung quanh bắt đầu nghị luận khiến tâm tình của Diệp Mặc càng ngày càng chán, hắn cười khổ một lát, bản thân thông minh hóa ra lại bị thông mình hại. Tùy tiện lấy một phương thuốc thì tốt rồi, còn thêm "Dẫn Thần thảo" làm gì? Bây giờ thì tốt rồi, đúng là tự lấy đá đập chân mình.

- Diệp sư đệ, cậu không sao chứ?

Mộc Dịch Thanh cùng đứng một chỗ với Diệp Mặc, tâm trạng của Diệp Mặc vẫn rất tốt nhưng khi mọi người bắt đầu thảo luận đến "Dẫn Thần thảo", tâm trạng của hắn dường như bắt đầu thay đổi, lập tiếng mở lời dò hỏi.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Không có việc gì, ôi, phương thuốc của tôi cũng dùng "Dẫn Thần thảo", tôi nghĩ chúng ta có thể mau chóng rời sân rồi.

Mộc Dịch Thanh lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, chính anh ta cũng biết không thể dùng "Dẫn Thần thảo", mà Diệp Mặc là một linh đan sư lục phẩm lại dùng "Dẫn Thần thảo", đây là chuyện gì?

- Mình đã bị hai lão rùa đen hại.

Trong lòng Diệp Mặc thầm mắng, nếu không vì chú ý cẩn thận đề phòng Đồng mặt đen thì hắn sẽ viết ra 12 loại dược liệu, tùy tiện lấy trong "Vật" ra một phương thuốc, thậm chí không cần bản thân phải suy nghĩ.

Nhưng chỉ là một đề thi mà thôi, không ngờ lại ẩn chứa nhiều cơ quan như vậy. Đối với người khác mà nói, có lẽ chỉ có "Dẫn Thần thảo", nhưng đối với hắn mà nói lại khó lòng phòng bị.

…

Tâm trạng Diệp Mặc không tốt, trong khi những Luyện Đan Sư đang ở bên ngoài chờ kết quả thì mười mấy vị giám khảo bên trong lại bắt đầu tranh luận phương thuốc của hắn.

- Thiên tài ý tưởng, không ngờ có thể nghĩ đến dùng linh khí lốc xoáy bao bọc lấy dược tính, vừa vặn lợi dụng "Dẫn Thần thảo" luyện chế ra "Chức Thần đan". Nếu biện pháp này thật sự khả thi thì "Chức Thần đan" này đủ để có thể chấn động toàn đại lục Lạc Nguyệt.

Một vị giám khảo cầm một miếng ngọc nhìn chằm chằm phương thuốc trong đó, không ngừng tán thưởng.

- Anh Vương, anh nói thật sự có người dùng "Dẫn Thần thảo" nhập đan? Phương thuốc dùng "Dẫn Thần thảo" anh cũng xem chi tiết sao?

Một lão già bên cạnh dừng việc xem miếng ngọc lại. Ngược lại tỏ ra khiếp sợ nhìn vị giám khảo vừa nói.

Cuộc đối thoại của hai người này đã thu hút sự ngạc nhiên của những vị giám khảo còn lại, phần đồng giám khảo đều chen chúc lại muốn nhìn phương thuốc trên miếng ngọc.

"Dẫn Thần thảo" là không thể nhập đan. Sở dĩ cho nó vào trong đề thi chủ yếu là muốn tốc độ chấm bài nhanh hơn. Năm sáu ngàn người dự thi, khẳng định có rất nhiều gà mờ, mà những phương thuốc gà mờ này cũng đi nhìn thì sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Cho nên trong đề thi cho "Dẫn Thần thảo" vào mục đích là để các vị giám khảo bớt thời gian chấm thi đi, một khi có người dùng "Dẫn Thần thảo" nhập đan thì căn bản không cần nhìn, trực tiếp loại bỏ. Bởi vì "Dẫn Thần thảo" so với những dược liệu khác mà nói, đây là một lọai dược liệu quá bình thường, rất nhiều gà mờ không biết nhất định sẽ lấy "Dẫn Thần thảo" cho vào phương thuốc.

Nhưng bây giờ chẳng những có người dùng "Dẫn Thần thảo" cho vào phương thuốc, hơn nữa còn có giám khảo nói hay, đây không phải là sự việc kỳ quái sao? Hơn nữa lớn tiếng tán thưởng còn là Phó hội trưởng đan hội Vương Tàng Kiếm, là một Đan Vương nhất phẩm.

- Đây không phải là chuyện vớ vẩn sao? Nếu "Dẫn Thần thảo" có thể nhập đan thì tôi sẽ ăn miếng ngọc này luôn. Phó hội trưởng Vương, ông lại còn nói phương thuốc này có sáng ý?

Sau khi nhìn phương thuốc "Chức Thần đan", lập tức có người khinh thường nói, hiển nhiên cho rằng "Chức Thần đan" chỉ là bậy bạ.

- Vu trưởng lão nói không sai, rất nhiều người vì ứng phó đề thi, tùy tiện nghĩ lung tung. Khống chế linh khí ở trong lò đan hình thành lốc xoáy đều rất khó, chớ đừng nói chi là khống chế linh khí ở trong đan dược hình thành lốc xoáy. Còn muốn vây quanh dược tính của "Dẫn Thần thảo" ở giữa lốc

xoáy, ít nhất đây là điều ta không làm được, có lẽ vị thí sinh kia còn lợi hại hơn cả ta.

Lại 1 vị giám khảo khác ngắt lời.

Vu trưởng lão lúc trước tỏ vẻ phản đối lập tức cười lạnh một tiếng:

- Kiều chưởng môn, chúng ta chỉ là Đan Vương nhất phẩm mà thôi, nói không chừng thí sinh kia căn bản cũng không dừng ở Đan Vương nhất phẩm đâu? Hơn nữa tu vi có lẽ còn cao hơn chúng ta, có lẽ việc chúng ta không làm được nhưng hắn lại làm được.

Giọng điệu đầy tính châm chọc, hiển nhiên là nhằm vào phó hội trưởng Vương tán thưởng "Chức Thần đan" của dm kia.

Lúc này một cô gái trung niên lại cùng lạnh giọng nói:

- Vu trưởng lão, việc ông không làm được, người khác chưa chắc đã không làm được. Ông cũng đã nói, ông chỉ là một Đan Vương nhất phẩm thôi, có lẽ đợi ông lên cao hơn có lẽ sẽ làm được.

- Minh Tâm chưởng môn, tôi chỉ nói thực tế mà thôi.

Vị trưởng lão kia nhìn thấy người đang nói chuyện là Minh Tâm trưởng môn của "Tiên Dược cốc", giọng điệu liền lập tức dịu xuống. Ông ta và Vương Tàng Kiếm, một người là trưởng lão của Đan hội, một người là phó hội trưởng của Đan hội, bình thường có chút mâu thuẫn, ông ta đương nhiên không thể đồng ý với cách nói của Vương Tàng Kiếm. Nhưng Minh Tâm chưởng môn của "Tiên Dược cốc" đã là Đan Vương nhị phẩm rồi, trình độ luyện đan lợi hại hơn y rất nhiều, y căn bản không có cơ hội để phản bác.

Cô gái xinh đẹp kia nhẹ giọng nói:

- Bất luận phương thuốc "Chức Thần đan" này có khả thi hay không nhưng nguyên lí phân tích ở trên đó thì không hề sai chút nào. Vu trưởng lão vừa nhìn thấy "Dẫn Thần thảo" liền loại bỏ phương thuốc này có phải đã quá

nóng vội?

- Đúng rồi, Đồng Vũ Sinh đâu? Nghe nói ông ta có được một quyển đan thư rất có giá trị, để anh ta đến xem đi.

Thấy mọi người bắt đầu tranh luận phương thuốc này, lập tức có vị giám khảo nói.

- Anh Đồng chỉ nhìn qua mấy người nhận ra 10 loại dược liệu trở lên liền đi, dường như có việc gấp.

Quan chủ khảo lập tức nói.

Kiêu trưởng môn ban đầu đồng ý với Vu trưởng lão lại lớn tiếng nói:

- Nếu mọi người đều có dị nghị với phương thuốc này thì tôi nghĩ hãy gọi Lỗ Diệp tiền bối đến xem đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 895

Chú Ngựa Ô "Thảo Đan Môn"

Ồ, không ngờ lại nghĩ ra cách này, dùng lốc xoáy linh thạch thêm vào đan, sau đó…

Ông Lão Lỗ Diệp cầm phương thuốc "Chức thần đan" của Diệp Mặc lên xem một lúc lâu, mới giật mình không ngừng than thở nói.

Nhưng sau khi lão nói xong liền lắc đầu nói:

- Cách này rất được, nhưng muốn luyện được "Chức thần đan", dường như là không thể nào. Khống chế linh khí trong đan dược như này, quả thực là chưa nghe đến bao giờ.

- Đúng vậy, tôi cũng thấy cách này không được cho lắm.

Vu trưởng lão nghe thấy ông lão Lỗ Diệp nói vậy, cũng phụ họa nói theo.

- Vậy thì bỏ qua đi, người luyện đan có những suy nghĩ kỳ lạ kiểu này sau này cũng không thể có thành tích gì được.

Kiều chưởng môn lập tức ủng hộ bỏ qua người viết ra phương thuốc này.

Ai biết được Lỗ Diệp lắc lắc đầu nói:

- Mặc dù tôi thấy người tham gia dự thi đưa ra "Chức thần đan" là không thể luyện chế ra được, nhưng suy nghĩ của hắn lại mở ra một lối tắt trong việc luyện đan, hơn nữa hắn phân tích dược lí hoàn toàn đúng đắn, đan sư này không nên bỏ qua, hắn có thể nhận biết được chín loại dược liệu, hơn

nữa lại tận dụng chín loại dược liệu này viết ra "Chức thần đan", người này đúng là một thiên tài rất giỏi.

- Đúng vậy, Lỗ Diệp tiền bối nói rất đúng, tôi cũng là vì hắn nhận ra được chín loại dược liệu mới chú ý đến phương thuốc của hắn, xem xong tôi mới thấy phương thuốc này rất được.

Vương Tàng Kiếm lại rất tán thưởng người viết ra phương thuốc này, gã căn bản không để ý đến những lời của Vu trưởng lão và Kiều chưởng môn.

Ông Lão Lỗ Diệp liền gật đầu nói:

- Vậy thì cho tám điểm đi.

- Lỗ Diệp tiền bối, tám điểm có phải quá cao rồi không?

Vu trưởng lão cũng không phải là để ý đến số điểm tám điểm kia, cái mà lão để ý chính là người này là do Vương Tiềm Kiếm phát hiện ra, nếu như cho hắn điểm cao, vậy thì lão cũng rất khó chịu.

Hơn nữa đề thi thứ nhất tổng điểm mới có mười điểm, lần này lại cho tám điểm, cho dù không cân nhắc đến Vương Tàng Kiếm, thì điểm này cũng là quá cao.

Ông Lão Lỗ Diệp lắc đầu nói:

- Người có thể có những tư tưởng như này chính là thiên tài, nếu như

"Chức thần đan" có thể luyện chế ra, đừng nói là tám điểm, cho dù là điểm tối đa cũng nên.

- Nhưng hắn vẫn không nhận ra ba loại dược liệu còn lại.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Một giám khảo nhỏ giọng nói một câu, rõ ràng ý của anh ta chính là, cho dù phương thuốc tham gia dự thi của người này hoàn mĩ, nhưng không hoàn

thành 100% đề bài, điểm tuyệt đối cũng không được.

Ông Lão Lỗ Diệp lắc lắc đầu, thở dài không nói gì thêm, chỉ liếc nhìn phương thuốc một cái, lúc này mới quay người bỏ đi.

…

Trong khi những người chờ dự thi có chút sốt ruột, quan chủ khảo lại bước lên đài, cầm một ngọc bài nói:

- Cuộc tranh tài luyện đan danh nhân đường vòng thứ nhất đã kết thúc, tất cả có năm trăm người dự thi được đi vào vòng thứ hai. Sau đây tôi đọc tên, đọc đến tên ai thì ở lại tiếp tục thi vòng thứ hai, người nào không có tên trong danh sách thì mới rời khỏi khu vực thi, tiến vào khu vực xem dự thi.

Sau những âm thanh líu ríu của những người dự thi nghe thấy quan chủ khảo nói vậy thì lập tức yên lặng, rồi nín thở nghe ngóng sợ bỏ lỡ mất tên của mình.

Diệp Mặc mặc dù cũng không hi vọng mình tiến vào vòng thứ hai, nhưng nghe thấy trong hơn năm nghìn nhân tài có năm trăm người được giữ lại thì không nói gì, tỉ lệ đào thải này thực vượt qua 90%.

- Tán Tu Tần Cửu Tháp 6 điểm, Diệp Chí Long của Ma Linh môn 6 điểm… Vương Hoa Nhất của Song Tâm cốc 6. 2 điểm, Mạnh Vũ của Vạn đan các 6. 2 điểm…

Mỗi cái tên được quan chủ khảo xướng lên, tâm trạng sốt ruột của người dự thi lại tăng thêm một phần. Những tu sĩ đã được xướng tên trong lòng vui mừng hí hửng, những người chưa có tên lại càng vểnh tai lên nghe cho kĩ.

Diệp Mặc trong lòng có chút giật mình, hắn biết đề thi này thang điểm mười, nhưng không ngờ lại chính xác chuẩn như vậy, vẫn còn chấm đến 0. 1. Nhưng trong lòng hắn có chút ảo não, nếu như hắn không dùng "Dẫn thần thảo", thi được 6. 5 điểm hẳn là cũng không có vấn đề gì.

- Trịnh Lang của Hải Điện 7. 7 điểm, Tán Tu Ngô Vĩnh Lâm 7. 7 điểm, Hà Lương của Thiên Đan phái được 7. 8 điểm, Quảng Vi của Sơn dược cốc…

Diệp Mặc trong lòng lại càng trầm xuống, không chỉ có hắn, mà đến cả những tu sĩ tham gia đứng quanh đó đều cho rằng mình bị loại rồi, đã hơn 480 người rồi, vẫn chưa có tên của hắn, rõ ràng là cơ hội không còn nhiều nữa rồi. - Đừng nhụt chí, Sa Nguyên dược cốc mặc dù năm mươi năm mới mở một lần, nhưng luyện đan danh nhân đường thì cứ mười năm lại tổ chức một lần. Có kinh nghiệm này rồi, lần sau nói không chừng anh sẽ có cơ hội đấy.

Mặc dù đang an ủi Diệp Mặc, nhưng trong lòng Mộc Dịch Thanh cũng đang thất vọng. Anh ta muốn Diệp Mặc đại biểu "Thảo đan môn" dự thi, đương nhiên hi vọng Diệp Mặc có thể đứng trong Top 10, cho dù không được đứng trong Top 10, nằm trong số danh nhân cũng được. Lùi thêm một chút nữa mà nói, cho dù không đứng trong số danh nhân, có thể thăng cấp vòng thứ nhất, để cho quan chủ khảo đọc tên môn phái một chút cũng được.

Nếu như

"Thảo môn đan" có người lọt vào vòng hai, nói không chừng đan dược của "Thảo môn đan" sẽ đắt hàng hơn một chút, những tháng ngày của môn phái cũng sống tốt hơn. Nhưng đáng tiếc là, Diệp Mặc cũng như anh ta đến vòng một còn không qua được.

Vị quan chủ khảo kia nhìn đám người bên người bên dưới có chút xôn xao, lại cao giọng hơn nữa nói:

- Bây giờ tôi sẽ đọc tên mười người cuối cùng, cũng là mười người đứng đầu trong vòng một này.

- Diệp Mặc của Thảo Đan môn 8 điểm, Thái Thịnh của Thiên Đan phái 8. 1 điểm, Vạn Quả Bình của Đan Đỉnh Sơn 8. 2 điểm…

Diệp Mặc nghe thấy tên mình không ngờ lọt vào Top 10, nhất thời ngơ ngẩn người, trong phút chốc vui mừng hí hửng. Hắn không ngờ sau khi dùng "Dẫn thần thảo", hắn lại còn lên cấp, hơn nữa lại lọt vào Top 10 thành tích thăng cấp, điều này khiến hắn không thể không vui mừng. Hắn có thể không đợi được năm mươi năm nữa, đừng nói đến năm mươi năm, cho dù là năm năm thôi Diệp Mặc cũng không đợi được.

Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, Tiểu Vận còn có cả Ức Mặc, bọn họ chắc hẳn đang ở đại lục Lạc Nguyệt, nhưng bây giờ căn bản hắn không có thực lực đi tìm họ. Trong lòng hắn mỗi ngày đều dằn vặt, nhưng hắn lại bất lực. Đại lục Lạc Nguyệt không phải là Trái đất, ném Trái đất vào Vô Tâm Hải nói không chừng còn không nổi lên bọt nước nào, nơi này tìm một người đâu có dễ?

Chỉ còn cách sau khi hắn có được thực lực nhất định rồi, hắn mới có đi tìm mấy người Lạc Ảnh. Nhưng bây giờ Diệp Mặc chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù hắn có nhớ các cô thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể kiềm chế lại suy nghĩ của mình mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể mở một "Ngành Dược Hoa Hạ", hi vọng các cô có thể nhận được tin tức của mình.

Mà hi vọng thăng cấp tu luyện nhanh chóng ở nơi nào? Ngoài tài nguyên ra vẫn là tài nguyên. Tài nguyên ở đâu? Chính là nơi cằn cỗi ở Bắc Vọng Châu, những nơi có tài nguyên tốt đều bị các môn phái chiếm cứ rồi, hi vọng duy nhất còn lại chính là những nơi bí ẩn.

Sa Nguyên dược cốc chính là một nơi như vậy, nghe đâu bên trong có rất nhiều thiên tài địa bảo, Diệp Mặc có thể không dao động sao? Bây giờ dường như là lúc hắn tuyệt vọng nhất, thấy mình không ngờ lại qua được, trong lòng sao có thể kìm chế được.

Vài cái tên ở giữa, Diệp Mặc thậm chí không nghe thấy, hắn mơ hồ nghe thấy Cầm Mộ Tâm hình như là 8. 7 điểm, còn Thành Dạ Quần hình như là xếp thứ nhất với 9 điểm. Nhưng những cái này đối với hắn không quan trọng, đừng nói là 8 điểm, cho dù là 7 điểm mà hắn có thể thăng cấp, là hắn cũng hài lòng rồi.

Mộc Dịch Thanh cũng ngớ người một lúc lâu, sau đó anh ta mới giật mình vui mừng lớn tiếng nói:

- Diệp sư đệ, tôi không nghe nhầm đấy chứ, Diệp Mặc của "Thảo đan môn" được 8 điểm, xếp vào Top 10 của vòng thứ nhất.

Diệp Mặc đã bình thường trở lại, nén vui sướng xuống đáy lòng, vỗ vỗ Mộc Dịch Thanh nói:

- Xem ra vận khí của tôi cũng không tệ, anh quả thực không nghe lầm đâu, tôi đã lên cấp thật rồi. Top 10 luyện đan danh nhân đường, tôi đã lấy được một nửa rồi.

- Kiêu ngạo, lấy được điểm 8, liền không biết mình họ gì rồi…

Nghe thấy Diệp Mặc nói, một người đàn ông hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là không hài lòng một chút nào với câu nói của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, Mộc Thanh Dịch kéo hắn qua một bên nhỏ giọng nói:

- Không cần để ý đến tên kia, gã là Vạn Quả Bình của Đan Đỉnh Sơn, là một nhân vật trong Top 10 luyện đan danh nhân đường, lần này hình như cũng được 8. 2 điểm, chúng ta không chọc nổi gã đâu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn căn bản cũng không chấp nhặt Vạn Quả Bình, hắn không phải là vì danh nhân đường mà đến, hắn vì Sa Nguyên dược cốc mới đến thôi. Ở nơi này, hắn đương nhiên sẽ không chấp nhặt với mấy tên kiêu ngạo đó. Hắn cũng không cho rằng mình lọt vào vòng thứ hai là mọi chuyện sẽ thuận lợi, mình là một người vô căn vô bình, những người đó muốn bắt nạt hắn, thực sự là quá dễ dàng. Bất luận nói thế nào, bất luận nghĩ ra sao, trước tiên cứ lấy được chỗ đi vào Sa Nguyên dược cốc rồi nói tiếp.

Cái bất đồng của phần đông những tu sĩ không qua được vòng một mà bỏ đi chính là, Mộc Hà và Tu Minh Đô của "Thảo đan môn" đều hưng phấn không thôi, đến cả chú Tảo thường ngày rất ít khi nói chuyện cũng vô cùng

kích động.

Diệp Mặc tuy rằng không phải người của "Thảo đan môn" nhưng dù sao cũng là đại diện cho "Thảo đan môn" tham gia thi đấu. Hơn nữa còn với danh nghĩa Top 10 mà bước vào vòng thứ hai, "Thảo đan môn" đại xuất danh tiếng, bọn họ không muốn vui mừng cũng không được.

Bởi vì bọn họ đã nhge thấy rất nhiều người xem thi đấu hỏi về "Thảo đan môn", đang nghị luận trước giờ chưa bao giờ nghe thấy danh tiếng của "Thảo đan môn", mặc dù Mộc Hà và Lư Minh rất muốn đứng dậy nói, chúng tôi chính là người của "Thảo đan môn", nhưng chú Tảo đã ngăn cản sự kích động của họ.

"Thảo đan môn" thực lực thấp kém, để cho người khác thấy được thực lực của "Thảo đan môn", cũng không bằng không cho người khác nhìn thấy mà để cho họ đoán.

Nhan Tranh ngồi ở hàng ghế theo dõi không thể tin nổi nhìn Diệp Mặc, trong lòng cũng vô cùng kích động. Anh ta tuyệt đối không thể tưởng tượng được Diệp Mặc chẳng những vượt qua được vòng thứ nhất, mà còn lọt vào Top 10. Lúc này Nhan Tranh đã tin vào những gì mà Diệp Mặc nói, hắn quả thực là một linh đan sư thất phẩm.

Nghĩ đến trong năm người của "Tiên bảo lâu" đến tham gia chỉ có một người được thăng cấp, hơn nữa còn là 7. 3 điểm, Nhan Tranh trong lòng có chút chua xót. Nếu như đại quản gia đồng ý để Diệp Mặc tham gia dự thi, vậy thì "Tiên bảo lâu" lần này tuyệt đối danh khí đại chấn. Hai người tham gia dự thi lọt vào vòng hai không nói, còn một người nữa cũng lọt vào Top 10.

Đáng tiếc, không ai biết Diệp Mặc còn trẻ tuổi như vậy mà lại có thiên phú luyện đan, bao gồm tất cả những người ở đây đều nhìn lầm hắn. Lần này lại không để cho Diệp Mặc đại diện cho "Tiên bảo lâu" trách nhiệm không phải của anh ta.

Nhan Tranh vừa mới nghĩ đến đây, quả cầu truyền tin lại truyền tin tức của chú đến, sau khi xem tin tức, anh nhanh chóng chạy ra khán đài của "Tiên bảo lâu".

- Tiểu Nhan, cái tên Diệp Mặc của "Thảo đan dược" được 8 điểm mà lọt vào Top 10, có phải là cái tên Diệp Mặc mà con đề cử đấy hay không?

Nhan Tranh vừa đến, chú của anh liền hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 896

Liên Quan Quái Gì Tới Anh

Nhan Tranh thấy đại quản gia sắc mặt âm trầm ngồi ở một bên không nói lời nào, đành phải gật đầu nói:

- Vâng, Luyện Đan Sư Diệp Mặc chính là tôi đề cử. Chỉ là không nghĩ đến anh ta bị chúng ta cự tuyệt, sau đó lại đại diện cho 'Thảo đan môn' tham gia so tài.

Nhan Quận không nói gì, hiển nhiên ông ta chỉ hỏi Nhan Tranh tình hình một chút mà thôi, theo Nhan Tranh thấy, chú y sở dĩ hỏi y như vậy, nói không chừng vẫn là yêu cầu của đại quản gia.

Nhìn chằm chằm Diệp Mặc một hồi lâu, đại quản gia bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Nhan trưởng lão, làm trưởng lão 'Tiên bảo lâu', ngay cả thực lực của đan sư mà mình đề cử cụ thể như thế nào đều không nắm rõ ràng? Ông có biết ông không làm tròn bổn phận tới mức nào không? Hừ...

Nhan Quận không dám nói lời nào, lão hiểu được ý tứ của đại quản gia, Diệp Mặc mặc dù là lão đề cử, nhưng lão không biết thực lực của Diệp Mặc như thế nào, nếu lão biết thực lực Diệp Mặc mạnh như thế, lão nhất định sẽ cố gắng tranh giành một chút. Trên thực tế, lão căn bản cũng không có bất kỳ nhận biết cái gì. Cái này chứng tỏ lão không biết Diệp Mặc này đến từ phương nào, thực lực ra sao. Sự thật cũng là như thế.

Tuy rằng trong lòng của lão rất bất mãn đối với lời đại quản gia nói, bởi vì nếu không phải đại quản gia nhúng tay vào, Diệp Mặc đã đại diện cho

'Tiên bảo lâu", vì đại quản gia nhúng tay vào làm hỏng chuyện của mình, hiện tại lại giận lây sang lão, điều này làm cho lão không nhịn nổi cơn tức trong bụng.

Nhan Tranh ngơ ngác nhìn đại quản gia, y không thể tưởng được còn có người không biết điều như vậy, Diệp Mặc là y đề cử, nếu không phải đại quản gia nhúng tay vào, chuyện này sao có thể xảy ra? Lúc này lão ta không đi trách Phong trưởng lão, ngược lại lại trách chú của mình, thật sự là buồn cười.

Đại quản gia sau khi nhìn Nhan Quận hừ lạnh một tiếng, những người còn lại ở 'Tiên bảo lâu' đều biết rằng lão ta rất không hài lòng đối với Nhan Quận.

Không nghĩ tới đại quản gia vừa cho Nhan Quận một trận. Ngược lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Phong Tích Dục nói:

- Phong trưởng lão, 'Tiên bảo lâu' là nơi tranh quyền đoạt lợi sao? Ông vì lợi ích của mình, không ngờ gạch tên người có thể lọt vào Top 10 luyện đan danh nhân đường. Người ông đề cử lại ở nơi nào? Tên đan sư 'Tiên bảo lâu' kia thông qua vòng thứ nhất vẫn là đệ tử của ' Tiên bảo lâu' mình chứ?

Phong Tích Dục trong lòng sợ hãi, đồng thời thầm hận. Trước kia lão ta căn bản cũng không chú ý tới tên đan sư mà Nhan Tranh đề cử, khi lão ta nghĩ loại địa phương nhỏ như thành Hà Châu này, sao có thể có đan sư giỏi chứ? Thậm chí ngay cả điều tra một chút lão cũng không điều tra, nhưng thật không ngờ. Cái tên Diệp Mặc kia lại rất lợi hại, chẳng những thăng cấp đợt thứ hai rồi, còn đứng trong top 10 của đợt thăng cấp thứ hai.

Nếu trước đây lão biết Diệp Mặc lợi hại như vậy. Lão đã sớm giết chết tên đan sư Diệp Mặc này rồi.

Mặc dù đại quản gia quát lớn, lão cũng không dám phản bác, nhưng trong lòng của lão đã xem Diệp Mặc thành một người chết rồi. Diệp Mặc này bất kể lợi hại đến cỡ nào. Cho dù là hắn đoạt được vị trí trong Top 10 luyện

đan danh nhân đường, mình cũng nhất định phải giết hắn.

Nhan Tranh nhìn đại quản gia vui giận thất thường, trong lòng bỗng nhiên rùng mình một cái. Các chủ 'Tiên bảo lâu' rất ít khi quan tâm tới mấy chuyện này, sự việc bình thường đều do đại quản gia làm chủ, làm những loại việc này nếu không cẩn thận là tan xương nát thịt.

Y nhìn chú của mình, trong lòng thầm thở dài một hơi, nếu như không có chú, y chắc chắn sẽ không tiếp tục ở lại 'Tiên bảo lâu' nữa. Ở lại chỗ này nhìn thì rất tốt, kỳ thật một khi phạm lỗi hoặc là nói một khi để đại quản gia nhìn chằm chằm vào. Những ngày sau đều khó sống rồi.

'Tiên bảo lâu' thành Hà Châu gần như là do một mình y quản lý xây dựng nên, nhưng đại quản gia người ta nói một câu, y liền trực tiếp chạy lấy người, chẳng những không có một chút công lao, còn bị quát mắng.

...

Lúc này ngoại trừ người xem thi đấu bên ngoài đều bàn luận. Người bị đào thải khỏi khu dự thi cũng đã rời đi, chỉ còn lại có năm trăm đan sư thông qua vòng thứ nhất. Khu thi đấu ban đầu vốn có chút chật chội, bỗng chốc liền trở nên thưa thớt.

Người dự thi xếp hạng Top 10 trở thành đối tượng được mọi người hâm mộ, bọn họ bị đám đông bao vây lại, xung quanh đều là lời khen ngợi và lấy lòng hoặc là muốn kết giao.

Những người dự thi đó thăng cấp Top 10, dường như mỗi người đều là danh nhân. Tất cả mọi người đều thấy quen, đều là nhân vật của danh nhân đường.

Diệp Mặc hiểu tâm trạng của những người này, quen biết với một nhân vật Top 10 của luyện đan danh nhân đường, bất kể đối với môn phái của mình hay là tiền đồ sau này của mình đều có lợi lớn.

Thử nghĩ những vị giám khảo ngồi trên ghế giám khảo, còn có những

trưởng lão của Đan hội, có mấy người không phải từ luyện đan danh nhân đường đi ra chứ? Nếu bây giờ kết giao với những người sau này có thể trở thành Đan Vương, chỗ tốt về sau đương nhiên không cần nói cũng biết. Càng không cần nói ở nơi này đã có người là Đan Vương rồi, liên tục ba năm là đệ nhất luyện đan danh nhân đường, đó chính là Thành Dạ Quân một gã Đan Vương nhất phẩm, trình độ luyện đan thậm chí so với các giám khảo kia còn mạnh hơn.

Nếu y nguyện ý, bất cứ lúc nào y cũng có thể trở thành trưởng lão Đan hội.

Diệp Mặc làm ngựa ô tuy rằng đã lọt vào được Top 10, nhưng không ai quen hắn, tuy rằng Vạn Quả Bình của Đan Đỉnh Sơn biết Diệp Mặc, nhưng y căn bản cũng không xem trọng Diệp Mặc. Y là đệ tử nòng cốt của một môn phái lớn như vậy, sao có thể nói chuyện với Diệp Mặc. Cho nên hắn ngược lại bị cho ra rìa.

- Xin chào anh bạn, tôi là Diệp Chí Long ở Ma linh môn, may mắn thăng cấp, không biết anh bạn được bao nhiêu điểm?

Diệp Mặc vừa mới bị đám người xuyên qua, bên cạnh bỗng có một gã dự thi vẻ mặt vui sướng chạy tới chào hỏi. Hiển nhiên anh ta bởi vì thăng cấp, nhưng không ai chia xẻ niềm vui với anh ta, nên đã tìm đến Diệp Mặc.

Diệp Chí Long ở Ma linh môn, Diệp Mặc vừa nghe cái tên này đã biết, anh ta được sáu điểm, vừa mức đạt tiêu chuẩn, nói là may mắn thăng cấp cũng không đủ, bởi vì anh ta đúng là may mắn thăng cấp.

Nhìn bộ dạng vui sướng của Diệp Chí Long, Diệp Mặc cũng ôm quyền nói:

- Tôi là Diệp Mặc ở 'Thảo đan môn', cũng là may mắn thăng cấp.

- Anh Diệp, hoá ra anh cũng họ Diệp à, xem ra chúng ta thật đúng là có duyên. Thật sự là xấu hổ, 'Thảo đan môn' tôi còn chưa nghe nói qua.

Diệp Chí Long vẻ mặt xin lỗi, hiển nhiên anh ta nói rất đúng. Tuy nhiên có lẽ bởi vì mình thăng cấp nên quá vui sướng, nên cũng không có chú ý tới Diệp Mặc thay mặt 'Thảo đan môn' tham gia so tài.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, cũng không tức giận, hắn biết Diệp Chí Long là thuận miệng nói thật. Chỉ có điều trong lòng của hắn lại có chút buồn cười, cái tên 'Ma linh môn' hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

- Hóa ra là Diệp Mặc, mới vừa nói chính mình một chân đã bước vào luyện đan danh nhân đường à, Vạn Quả Bình tôi muốn xem cậu rốt cuộc là tiến vào Top 10 luyện đan danh nhân đường như thế nào đấy. Tuy nhiên cậu lọt vào Top 10 luyện đan danh nhân đường xem ra cũng không thế nào nhỉ, không ngờ làm bạn với ranh con Ma Môn.

Một thanh âm khinh thường đã cắt ngang cuộc nói chuyện của Diệp Chí Long và Diệp Mặc.

- Cậu là Diệp Mặc ở 'Thảo đan môn', đứng thứ mười ở vòng thứ nhất ư...

Diệp Chí Long lúc này mới nghĩ tới ngựa ô 'Thảo đan môn " lập tức khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một câu còn chưa nói hết. Tuy rằng Vạn Quả Bình giọng điệu rất là khinh thường cậu ta, thậm chí có chút châm chọc, nhưng cậu ta không ngờ không cảm thấy có chút chói tai nào, ngược lại cảm thấy Diệp Mặc là người của Top 10 vòng thứ nhất, mới khiến cho cậu ta khiếp sợ.

Diệp Mặc thấy Vạn Quả Bình ở Đan đỉnh sơn này không chỉ tìm hắn gây phiền phức một lần, trong lòng căm tức, hắn lạnh lùng nhìn Vạn Quả Bình nói:

- Tôi lọt vào Top 10 có liên quan quái gì tới anh, tôi muốn làm bạn với người của Ma môn cũng can hệ quái gì tới anh...

- Đúng vậy, liên quan quái gì tới Vạn Quả Bình anh, ha ha, Trang Man tôi rất thích nói như vậy...

Một thanh âm hào sảng từ trong đám đông vang lên, nối tiếp tiếng cười

của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại phát hiện bộ dạng người thanh niên đang nói chuyện này cực kỳ hùng tráng, cao gần hai mét, cơ bắp cuồn cuộn. Diệp Mặc thật sự rất khó tưởng tượng một người như vậy lại là một Luyện Đan Sư, hơn nữa còn là Luyện Đan Sư qua được vòng thứ nhất.

Không đúng, Trang Man, hắn hình như đã nghe qua cái tên này, cái tên này còn nằm sau tên của hắn, hình như là Vạn Thú Sơn, hình như là 8. 6 điểm. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc trong lòng thầm than, người này thật sự là không thể nhìn người mà bắt hình dong, Trang Man này chẳng những là một Luyện Đan Sư, hơn nữa còn là một đan sư rất lợi hại. Vòng thứ nhất có thể đạt được 8. 6 điểm, hiển nhiên đây là một điểm cao tuyệt đối, số điểm này dường như gần với Cầm Mộ Tâm.

Vạn Quả Bình thấy người đàn ông này, sắc mặt bỗng có chút khó coi, y lạnh giọng nói:

- Họ Trang kia, anh nhất định phải đối nghịch với tôi ư?

- Đối nghịch với anh, anh xứng sao? Bảo đại sư huynh Đan Đỉnh Sơn nhà anh tới nói lời này đi.

Nói xong Trang Man không ngờ lười nhìn Vạn Quả Bình, ngược lại đi đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tôi là Trang Man ở Vạn Thú Sơn, rất khâm phục anh Diệp. Tôi và anh không giống nhau, tôi mỗi ngày đều có tông môn cung cấp linh thảo và dược liệu để cho tôi luyện đan, hơn nữa còn có danh sư hướng dẫn chỉ bảo, mới đạt được hơn tám điểm, nhưng anh Diệp không ngờ dựa vào cố gắng của mình lại đạt được tám điểm, tôi xem trọng anh Diệp Vạn Quả Bình sắc mặt âm trầm khó coi, dường như có chút kiêng kị Trang Man, mặc dù biết Trang Man đang châm chọc y, nhưng y dường như không muốn gây sự.

Diệp Mặc hiểu ý tứ của Trang Man, 'Thảo đan môn' là một môn phái ba

sao kém nhất, thậm chí có thể nói là môn phái hai sao, đương nhiên không thể có người hướng dẫn cho hắn, hơn nữa cũng không có khả năng bỏ ra lượng lớn linh thảo để hắn luyện tập. Hắn có thể đạt được tám điểm, hẳn là hoàn toàn dựa vào cố gắng của mình.

Trang Man tuy rằng vóc người rất thô ráp, nhưng tâm tư lại nhẵn nhụi. Diệp Mặc thấy anh ta một chút cũng không nể mặt mà đả kích Vạn Quả Bình, thản nhiên đến kết giao với hắn, hơn nữa lời nói giống như tắm gió xuân, chỉ biết Trang Man này không đơn giản. Nói không chừng là lợi dụng mình để đả kích Vạn Quả Bình.

Tuy nhiên cho dù là lợi dụng hắn để đả kích Vạn Quả Bình, Diệp Mặc cũng không so đo, hắn đắc tội không nổi Đan Đỉnh Sơn, không có nghĩa là người khác cũng đắc tội không nổi.

Biết được Diệp Mặc chính là người xếp hạng Top 10, sau đó người xung quanh đều muốn đến chào hỏi, dù sao làm quen với một đan sư Top 10, nói không chừng chẳng khác nào về sau quen thêm một Đan Vương.

Lúc này giám khảo chính lại lần nữa đứng ở trên đài thi đấu đã cắt ngang cuộc bàn luận của mọi người - Các vị đan sư dự thi, vòng thứ nhất của trận đấu đã qua, cuộc tranh tài vòng thứ hai lập tức bắt đầu. Mời đan sư thăng cấp đợt thứ hai đều ngồi xuống chỗ của mình, cẩn thận nghe đề thi thứ hai...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 897

Luyện Chế 'Chức Thần Đan'

Không cần giám khảo chính nhắc nhở, tất cả người dự thi cũng đã tự tìm vị trí của mình ngồi xuống, và đều chuẩn bị kỹ càng.

Toàn bộ khu thi đấu chỉ có thanh âm của một mình giám khảo chính - Đề thi thứ hai thành lập trên cơ sở ở đề thi thứ nhất, các đan sư đang ngồi dự thi ít nhất đều nhận ra sáu loại dược liệu trở lên. Đề thi thứ hai chính là căn cứ vào việc anh nhận ra được dược liệu, sau đó luyện chế ra phương thuốc mà mình đã tổ hợp ở đề thi thứ nhất...

Thanh âm của vị giám khảo này còn chưa nói xong hết, phía dưới những người dự thi cũng đã dấy lên ồn ào. Diệp Mặc trong lòng cũng trầm xuống, chẳng lẽ mình ban đầu nghĩ không đúng? Mỗi người tu sĩ tổ hợp ra phương thuốc đều dựa trên khả năng lý luận, giống như 'Chức thần đan' của hắn. Phải dựa trên lý luận này để luyện chế thành đan dược, điều này thật sự là quá khó, hoặc là nói khả năng thành công rất thấp.

Diệp Mặc có thể nghĩ ra vấn đề này, thì các tu sĩ khác đương nhiên cũng có thể nghĩ ra, cho nên phía dưới đang dấy lên sự ồn ào. Diệp Mặc cau mày không lên tiếng, đề thi thứ hai đạt được chẳng những liên quan trực tiếp đến đề thi thứ nhất, hơn nữa còn là kết quả trực tiếp của đề thi thứ nhất. Hắn không tin giám khảo chính và những thành viên giám khảo khác không nghĩ ra vấn đề này.

Quả nhiên tiếng ồn ào phía dưới hơi trầm xuống, giám khảo chính lại lớn tiếng nói:

- Mời mọi người im lặng nghe đề, nếu có sai sót tự mình chịu trách

nhiệm.

Thanh âm phía dưới đột nhiên dừng lại, hiển nhiên các đan sư dự thi mặc dù không hài lòng đối với này đề này, nhưng cũng không dám bỏ lỡ đề thi tiếp theo.

Giám khảo chính hài lòng gật gật đầu tiếp tục nói:

- Đề thi thứ hai chủ yếu đạt được không phải ở việc luyện đan, đương nhiên nếu các bạn thật sự luyện chế ra được đan dược theo phương thuốc của mình. Vậy bạn có thể thăng cấp vòng thứ ba là điều không thể nghi ngờ.

Thấy tất cả mọi người đang lắng nghe lời mình nói, vị giám khảo chính lúc này mới nói tiếp:

- Điểm chấm cho đề thi thứ hai chủ yếu dựa vào việc chiết xuất dược liệu và các bước luyện đan, mỗi người sẽ nhận được dược liệu của mình như ở vòng thứ nhất, sau đó bắt đầu luyện đan. Tuy nhiên lò luyện đan các bạn sử dụng là lò luyện đan đặc thù do Đan hội cung cấp, loại lò luyện đan này có thể ghi chép được độ tinh khiết dược liệu mà các bạn chiết xuất và các bước luyện đan. Cuối cùng căn cứ vào độ tinh khiết dược liệu mà các bạn chiết xuất được và các bước luyện đan để xác định ai được thăng cấp.

Bất luận là ai luyện đan, trước khi luyện đan đều thông qua đan hỏa đem dược liệu chiết xuất ra. Diệp Mặc đã hiểu được. Kỳ thật điểm quan trọng nhất của đợt thi thứ hai này là phán đoán một đan sư có chiết xuất được đúng dược liệu trước khi luyện đan hay không. Nói cách khác năng lực chiết xuất càng mạnh, lại càng có khả năng thăng cấp. Về phần cuối luyện đan, đoán chừng là chuẩn bị cho những người lọt vào Top 10. Không có khả năng mỗi người đều có thể luyện chế ra đan dược dựa theo phương thuốc mình tổ hợp.

Đương nhiên, nếu có người tổ hợp phàm đan hoặc là linh đan cấp thấp, cũng là có khả năng luyện chế ra được đan dược. Diệp Mặc tổ hợp chính là linh đan Tứ phẩm, khả năng luyện chế ra được cực kỳ nhỏ. Tuy nhiên giám khảo chính đã nhấn mạnh đến bước luyện đan, chứng tỏ họ sẽ chấm điểm

cho các bước luyện đan.

Giám khảo chính vừa dứt lời, đã có người hỏi - Nếu như vậy chẳng phải người nhận biết được càng nhiều dược liệu càng có lợi sao? Như vậy có công bằng hay không?

Giám khảo chính thản nhiên nói:

- Có công bằng hay không trong lòng mình tự biết, người khác có thể nhận biết nhiều dược liệu, tại sao bạn không nhận biết ra? Nếu bạn chỉ có thể chiết xuất được một loại dược liệu, hơn nữa chiết xuất được trăm phần trăm, người khác chiết xuất mười hai loại dược liệu thì điểm cũng không cao bằng bạn. Nếu bạn chỉ nhận biết được sáu loại dược liệu trong đó, trình độ chiết xuất cũng không đạt. Nhưng cuối cùng bạn có thể luyện chế ra được phương thuốc tổ hợp của mình, điểm của người khác cũng không cao bằng bạn, cho nên cơ hội đều có cho mỗi người.

- Nếu luyện chế không ra phương thuốc của mình, sẽ được không điểm sao?

Lại có tu sĩ hỏi.

Giám khảo chính lại nhìn y một cái nói:

- Vừa nghe đã biết bạn vừa rồi không cẩn thận nghe kỹ lời của tôi, các bước luyện đan cũng được chấm điểm. Các bước luyện đan đều được ghi chép lại, giám khảo sẽ căn cứ bước luyện đan mà cho điểm. Cho nên nói nếu bước luyện đan của các bạn hoàn mỹ, cuối cùng cho dù là không luyện thành đan, điểm cũng sẽ không quá thấp.

Diệp Mặc đã bình tĩnh trở lại, hắn nhận ra chín loại dược liệu, cho dù là không thể luyện chế ra được ‘Chức thần đan’. Nhưng trình độ chiết xuất dược liệu của hắn hẳn là không thua người khác. Chẳng sợ không dùng 'Vụ Liên Tâm hỏa" trình độ chiết xuất cũng có thể đạt tới chín mươi phần trăm trở lên. Tiêu chuẩn điểm cho các bước luyện đan đối với Diệp Mặc mà nói là

một tin tức tốt, hắn tin tưởng cho dù hắn luyện chế không ra 'Chứcthần đan", kết quả cuối cùng đạt được hẳn cũng sẽ không thấp.

Lúc này Diệp Mặc cũng hiểu được, vì sao Đan hội chọn dược liệu đều khá bình thường, trong đó những dược liệu không tầm thường đều là những thứ rất khó nhận ra được. Cứ như vậy, thứ mọi người nhận dạng ra được đều là dược liệu bình thường, giảm bớt chi phí. Cái loại dược liệu cực kỳ khó gặp này phỏng chừng cũng không có bao nhiêu người có thể nhận ra, cho nên cũng không cần chuẩn bị nhiều lắm, trên thực tế là như vậy.

Sau khi ra đề xong, chẳng những là người dự thi, ngay cả những người xem thi đấu bên ngoài khu cũng đang rộn rang bình luận. Tuy rằng giám khảo chính nói không sai, cơ hội đối với mỗi người đều có, nhưng hiển nhiên người nhận ra dược liệu càng nhiều thì cơ hội càng lớn.

Những người dự thi nhận dạng ra được sáu bảy loại dược liệu, trình độ chiết xuất cao hơn so với người khác, kia căn bản cũng không là sự thật, để bọn họ dùng phương thuốc của chính mình tổ hợp luyện chế ra đan dược giống như nằm mơ.

...

Diệp Mặc và phần đông đan sư cũng không cần đợi lâu, đều nhận được lò luyện đan và dược liệu. Hắn vòng thứ nhất xếp hạng thứ mười, cho nên vị trí dự thi cũng là số mười. Hắn cẩn thận dùng thần thức kiểm tra lò luyện đan này một chút, quả nhiên mặt trên có một trận pháp ghi chép. Vị giám khảo chính kia nói không sai, trận pháp này có thể ghi chép người luyện đan chiết xuất được độ tinh khiết của dược liệu và bước luyện đan.

Nhưng người dự thi không nhìn thấy bản ghi chép độ chiết xuất, chỉ số kia sẽ thông qua trận pháp không gian trực tiếp phản ứng đến trên ghế giám khảo.

Diệp Mặc cũng không trực tiếp bắt đầu chiết xuất, hắn nắm trong tay chỉ có chín loại dược liệu, cơ hội chỉ có một lần. Hắn muốn nhìn năng lực người

dự thi còn lại một chút.

Khi Diệp Mặc quét nhìn những người dự thi này một chút, trong lòng nhất thời cực kỳ giật mình, năm trăm người dự thi, hắn không ngờ nhìn thấy mười hai loại đan hỏa, còn có sáu mồi lửa kỳ dị.

Đan hỏa tuy rằng cũng là một loại mồi lửa bên ngoài, tuy nhiên lại không thể sinh trưởng, hòa khí như lửa, bị rất nhiều tu sĩ thu thập luyện hóa trở thành mồi lửa luyện đan hoặc là luyện khí của chính mình. Tuy rằng loại mồi lửa này so với mồi lửa thiên địa kỳ dị mà nói còn kém xa, nhưng so với ngọn lửa tự thân lại mạnh hơn không ít.

Mà trừ số đó ra, Thái Thịnh của Thiên đan phái sử dụng 'Thạch bì hỏa' cũng là mồi lửa kỳ dị xếp hạng thứ ba mươi ở Tu Chân giới. Còn có một người mà Diệp Mặc không biết, nhưng hiển nhiên cũng là tu sĩ Top 10, y sử dụng không ngờ là 'Hắc càn cốt viêm' xếp hạng thứ mười chín, mà Cầm Mộ Tâm sử dụng cũng là mồi lửa kỳ dị 'Lam hoàng diệm' xếp hạng thứ hai mươi mốt.

Diệp Mặc đưa mắt nhìn sang Trang Man, lại phát hiện y sử dụng là mồi lửa kỳ dị 'Thú tâm hỏa " xếp hạng thứ hai mươi bảy, mà lão già họ Thành đệ nhất luyện đan danh nhân đường sử dụng rõ ràng là 'Khảm thanh hỏa' thứ lúc trước Diệp Mặc đã từng chứng kiến ở 'Thần dược môn'.

Những luyện đan sư này có thể thăng cấp Top 10 quả nhiên cả đám đều không phải hạng người dễ đối phó, Diệp Mặc thu hồi tâm thần, lấy ra chân hỏa Trúc Cơ của mình. Tuy rằng hắn có 'Vụ Liên Tâm hỏa" nhưng lúc này, hắn căn bản không dám lấy ra dùng nữa.

Diệp Mặc vừa lấy ra ngọn lửa, lập tức liền khiến rất nhiều người thất vọng. Diệp Mặc sớm đã bị người ta điều tra rõ ràng, chỉ đại diện cho 'Thảo đan môn' tham gia thi đấu mà thôi, nói đúng ra hắn không phải là người của 'Thảo đan môn', thậm chí là một kẻ tán tu.

Nếu người tán tu này thật sự lợi hại, rất nhiều môn phái liền hy vọng có

thể đem một đan sư lợi hại như Diệp Mặc tuyển về môn hạ của mình.

Nhưng Diệp Mặc lấy ra chỉ là một ngọn lửa bình thường, thậm chí ngay cả một loại đan hỏa bên ngoài đều không có, lập tức khiến mọi người thất vọng rồi. Thành tựu của một luyện đan sư phụ thuộc rất lớn vào việc dùng đan hỏa, nếu như không có mồi lửa kỳ dị, căn bản cũng không có biện pháp trở thành một đan sư lợi hại, chớ đừng nói chi là Đan Vương.

Mà mồi lửa thiên nhiên kỳ dị quý báu căn bản cũng không phải là người thường có thể lấy được, rất nhiều đại môn phái cũng không nhất định có một mồi lửa kỳ dị. Đừng nhìn tu sĩ dự thi nơi này có sáu bảy loại mồi lửa kỳ dị, kia đều là kế thừa từ sư phụ hoặc là môn phái mới có được, dựa vào năng lực chính mình để có được một mồi lửa kỳ dị gần như là không có.

Diệp Mặc nếu không có mồi lửa kỳ dị, cũng sẽ không có người khờ dại cho rằng hắn về sau sẽ nhận được một mồi lửa kỳ dị. Cho nên sự chú ý của mọi người đối với hắn lập tức liền giảm xuống rất nhiều.

Chẳng những là người không liên quan, ngay cả những người dự thi, một số tu sĩ cầm cờ đi trước cũng chú ý đến ngọn lửa của Diệp Mặc một chút, bọn họ thấy Diệp Mặc chỉ có lấy ra Trúc Cơ chân hỏa bình thường nên đều yên tâm.

Dùng chân hỏa luyện đan, Diệp Mặc không có cơ hội được giữ lại. Hắn hiện tại dùng không phải Thần Nông đỉnh, hơn nữa cũng không dùng 'Vụ Liên Tâm hỏa" thậm chí dược liệu cũng chỉ có chín loại, nếu như vậy còn muốn được giữ lại, hắn thậm chí hoài nghi mình không thể tiến vào hàng ngũ Top 10.

Không giống người khác ở chỗ, dược liệu Diệp Mặc luyện đan là một lần ba gốc, chín loại dược liệu được Diệp Mặc phân làm ba lượt ném vào lò luyện đan, sau đó ở dưới sự khống chế của chân hỏa dần dần bị luyện hóa.

Tốc độ của chân hỏa không bằng mồi lửa kỳ dị, tốc độ luyện hóa dược liệu của Diệp Mặc so với phần đông đan sư dự thi chỉ có thể coi là bình

thường. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng có điểm mạnh của hắn, đó chính là tốc độ thành đan. Nếu dược liệu đã luyện hóa được, thì tốc độ hình thành đan dược của Diệp Mặc dám khẳng định không ai nhanh hơn so với hắn.

Sau khi chín loại dược liệu được chiết xuất, Diệp Mặc không quan sát các tu sĩ khác, hắn cũng không quan tâm độ thuần khiết của dược liệu mình chiết xuất. Mà trực tiếp tách cặn dược liệu từ trong lò đan ra, sau đó bắt đầu dùng thần thức khống chế chín loại nước thuốc trong lò đan.

Tuy rằng Diệp Mặc tự tin độ tinh khiết của nước thuốc và bước luyện đan hắn luyện hóa đạt được hẳn là không thấp, nhưng khi nhìn các đan sư khác sử dụng mồi lửa kỳ dị, hắn cũng cẩn thận hơn. Chỉ có luyện chế thành công 'chức thần đan", đó mới là chuyện không sai sót.

Cái khó khi luyện chế ‘Chức thần đan’ Diệp Mặc đương nhiên hiểu rõ. Phương thuốc này chính là do hắn thiết kế ra, hơn nữa khi trong đan dược hình thành lốc xoáy linh khí, sau đó khống chế dược tính của 'Dẫn thần thảo' tiến vào lốc xoáy linh khí cũng là hắn nghĩ ra được, đây là do hắn căn cứ vào 'Huyễn vân phi toàn đao' trong 'Huyễn vân đao pháp'.

Cho nên hình thành ‘Chức thần đan’ cần yêu cầu rất cao đối với thần thức, Diệp Mặc gần như lấy ra bảy phần thần thức để khống chế lốc xoáy linh khí vây quanh phân giải dược tính của 'Dẫn thần thảo', còn lại ba phần thần thức dùng để khống chế tám loại dược liệu còn lại. Việc này thậm chí còn vất vả hơn so với việc Diệp Mặc luyện chế 'Thảo Hoàn đan'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 898

Chấn Động

Cũng không phải tất cả giám khảo đều không chú ý tới Diệp Mặc, từ sau khi nhìn thấy 'Chức thần đan' của Diệp Mặc, còn có việc Diệp Mặc nhận ra được chín loại dược liệu, chưởng môn Minh Tâm 'Tiên dược cốc' liền chú ý tới người dự thi này.

Lần này mười hai loại dược liệu dự thi có ba loại được Đồng Vũ Sinh cấp cho, thực thể ba loại dược liệu này cũng là Đồng Vũ Sinh cung cấp đấy, bởi vì Đồng Vũ Sinh cung cấp ba loại dược liệu này, Đan hội mới đưa ba loại dược liệu này vào cuộc thi.

Mà ba loại dược liệu này ngay cả Minh Tâm cũng chỉ nhận ra được hai loại trong số đó, cô sở dĩ nhận ra hai loại trong đó là bởi vì trong một lần ngẫu nhiên, cô nhìn thấy qua hai loại dược liệu kia, có thể nói hai loại dược liệu kia rất lạ.

Đồng Vũ Sinh cung cấp ba loại dược liệu này trên thực tế rất ít khi dùng đến, Diệp Mặc có thể nhận ra chín loại trong đó, mà chín loại dược liệu này vừa hay lại không có ba loại dược liệu lạ mà Đồng Vũ Sinh cung cấp. Trong con mắt của Minh Tâm, tri thức về dược liệu của Diệp Mặc trên thực tế đã rất phong phú.

Chủ yếu nhất là, Minh Tâm cảm thấy rất hứng thú đối với phương thuốc 'Chức thần đan' kia của Diệp Mặc, cô cho rằng người có thể viết ra loại phương thuốc này, tuyệt đối là một thiên tài, hơn nữa còn là một thiên tài rất thông minh.

Cho nên sau cuộc tranh tài, cô vẫn chú ý tới Diệp Mặc. Khi cô thấy

Trang Man của 'Vạn thú sơn' chủ động kết giao với Diệp Mặc, ở trong lòng thầm than, 'Tiên dược cốc' cũng có hai đệ tử qua được vào vòng thứ nhất, đáng tiếc chính là Cầm Mộ Tâm và Quảng Vy Đô đều đang nói chuyện với Thành Dạ Quân, không để ý tới Diệp Mặc.

Theo cô Thành Dạ Quân mặc dù là đệ nhất luyện đan danh nhân đường, hơn nữa cũng là một Đan Vương nhất phẩm, nhưng đối với 'Tiên dược cốc' mà nói lại cũng không quan trọng. Một là Thành Dạ Quân thọ nguyên sắp hết, vẫn không thể đột phá. Có lẽ Đan Vương nhất phẩm là thành cao nhất cả đời này của ông ta, hai là 'Tiên dược cốc' không thiếu hụt Đan Vương, chính cô cũng là một Đan Vương nhị phẩm.

Nhưng cái người đan sư tên là Diệp Mặc lại không giống thế, có thể trong thời gian ngắn như vậy viết ra phương thuốc 'Chức thần đan', hơn nữa còn có được đạo lý nhất định, hơn nữa hắn lại trẻ tuổi như vậy, tương lai tiền đồ của đan sư này tuyệt đối là không thể lường được.

Chính bởi vì xem trọng Diệp Mặc. Cô từ đầu đến cuối đều chú ý Diệp Mặc, khi cô thấy Diệp Mặc sử dụng chân hỏa bình thường, tuy rằng trong lòng có chút thất vọng. Nhưng vẫn không ngừng chú ý hắn.

Trên thực tế Diệp Mặc cũng không làm cho cô thất vọng, khi cô thấy Diệp Mặc dùng chân hỏa Trúc Cơ chiết xuất ra chín loại dược liệu, cô trước tiên chính là xem xét độ tinh khiết dược liệu mà Diệp Mặc tinh luyện.

Khi Minh Tâm phát hiện độ tinh khiết của chín loại dược liệu mà Diệp Mặc tinh luyện đều đạt 93% trở lên. Lập tức hít một ngụm không khí, không ngờ không kìm nổi lòng nói ra - Thật là lợi hại, sử dụng chân hỏa Trúc Cơ bình thường, nhưng độ tinh khiết dược liệu tinh luyện không ngờ đạt đến 93%, hơn nữa cũng rất đều nhau.

Khi cô thấy Diệp Mặc sau khi lấy được dược liệu, không ngờ một khắc đều không lãng phí mà bắt đầu luyện đan, kinh ngạc đứng lên - Hắn không ngờ thật sự bắt đầu luyện chế 'Chức thần đan' rồi...

Diệp Mặc lúc này đã dùng thần thức khống chế được nước thuốc ở trong lò đan xoay tròn, lần lượt đem từng đan quyết lẻn vào trong. Đối với những thứ đan quyết này. Diệp Mặccăn bản không sợ bị ghi chép, hắn biết đan quyết của mình trừ phi mình chủ động nói cho đối phương biết, bằng không đối phương tuyệt đối sẽ không biết đến. Cho dù là dùng trận pháp ghi chép cũng chỉ có thể ghi chép thủ thế của mình, mà không thể ghi chép đan quyết của hắn.

Lúc này Diệp Mặc đã không còn xem trọng 'Chức thần đan' có thể luyện chế thành công hay không, ý tưởng tràn đầy lòng hắn là tận lực căn cứ năng lực của mình. Đem lò đan dược này luyện được tốt nhất, cho dù là thất bại, cũng có một bản ghi chép điểm.

Nước thuốc ở lò luyện đan từ đan quyết của Diệp Mặc không ngừng hình thành, sau đó lại phân giải, lại hình thành...

Thời điểm Diệp Mặc ở thành Hà Châu đã luyện vô số đan cho 'Tiên bảo lâu', hơn nữa đan dược hắn luyện chế phần lớn đều là linh đan Tứ phẩm đến lục phẩm. Bởi vì linh đan Tứ phẩm trở xuống ở trong 'Tiên bảo lâu' cũng có quá nhiều đan sư có thể luyện chế.

Một nén nhang qua đi, lò luyện đan giữa nước thuốc dần dần có linh tính, mà Diệp Mặc lúc này lại sử dụng kỹ xảo linh khí 'Huyễn Vân Phi toàn đao' trong ‘Huyễn vân đao pháp’ cho đan dược. Diệp Mặc biết rằng, 'Chức thần đan' có thể thành công hay không, quan trọng nhất là một bước này. Một bước này nếu đã thất bại, khả năng hắn thăng cấp Top 10 cũng không phải rất lớn.

Tuy rằng Diệp Mặc cũng biết, biện pháp này chỉ cần cho hắn một đống dược liệu và để hắn dần dần thí nghiệm, hắn khẳng định cuối cùng 'Chức thần đan' có thể luyện chế thành công. Nhưng hắn cũng biết việc này là không thể nào, tại nơi thi đấu đan dược này, hắn chỉ có một cơ hội, đã thất bại thì tất cả đều kết thúc.

Nếu nhìn thấy đám người Thành Dạ Quân trước, Diệp Mặc còn cho

rằng, cho dù hắn luyện đan thất bại, thăng cấp Top 10 cũng là có khả năng đấy. Nhưng khi nhìn hắn thấy Thành Dạ Quân, Cầm Mộ Tâm, còn có tên tu sĩ dùng 'Hắc càn cốt viêm' kia, hắn đã không cho là như vậy rồi.

Top 10 luyện đan danh nhân đường này, không ai là nhân vật đơn giản, từng người một đều có chỗ độc đáo của chính mình.

Khi chưởng môn Minh Tâm 'Tiên dược cốc' thấy Diệp Mặc thật sự khống chế linh khí ở giữa đan dược tạo thành lốc xoáy, hơn nữa còn khống chế được dược tính của 'Dẫn thần thảo' tiến vào lốc xoáy linh khí, Minh Tâm vẻ mặt rung động nhìn chăm chú lên trận pháp theo dõi trước mặt, cô căn bản không thể tin được đây là thật đấy, nhưng cô biết chuyện này thật sự không thể thật hơn được nữa.

Cô ngơ ngác nhìn trận pháp theo dõi xem xét động tác của Diệp Mặc, trong lòng đang không ngừng hỏi mình, tu sĩ này là làm sao làm được như thế? Hắn tại sao có thể khống chế loại lốc xoáy linh khí này, thậm chí ở giữa đan dược còn hình thành mấy lốc xoáy? Đây thật sự giống như lời hắn nói, hắn chẳng những đã khống chế được lốc xoáy linh khí, còn dùng thần thức khống chế dược tính 'Dẫn thần thảo' tiến vào lốc xoáy linh khí.

Chẳng lẽ hắn trước kia luyện đan chính là như vậy hay sao? Nếu không hắn tuyệt đối không có cách nào khống chế loại lốc xoáy linh khí này. Cô không biết Diệp Mặc trước kia lại không phải luyện đan như vậy, Diệp Mặc sở dĩ có thể làm như vậy, đó là bởi vì hắn có thể triển khai 'Huyễn Vân Phi xoáy đao'. Hơn nữa khi luyện đan còn sử dụng đao quyết 'Huyễn Vân Phi toàn đao', luyện đan dùng đao quyết, phỏng chừng hắn là người đầu tiên Nhưng Diệp Mặc lại không biết Minh Tâm đang quan sát hắn, hắn trán đầy mồ hôi, không phải chân nguyên của hắn không đủ, mà thần trí của hắn tiêu hao quá lớn.

Diệp Mặc vốn định khống chế chín lốc xoáy linh khí hình thành ở giữa đan dược, nhưng khi hắn khống chế đến cái thứ năm, thức hải của hắn rất đau, thật giống như kim đâm. Ở đan dược giữa một bên sử dụng đan quyết, một bên sử dụng đao quyết. Thật sự là quá khó khăn.

Diệp Mặc thầm kêu không ổn rồi, nếu như là thí nghiệm bình thường, hắn lúc này đã bỏ đi rồi, bởi vì hắn ở thời điểm luyện đan, thần thức tiêu hao quá lớn, đã xúc phạm tới thức hải rồi, nhưng hiện tại hắn biết mình tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Diệp Mặc không chút nghĩ ngợi. Khẩn trương lấy ra một viên 'Phục thần đan' nuốt xuống. Hắn tin tưởng mình là người khai sáng, chưa từng có người nào bởi vì luyện chế linh đan Tứ phẩm 'Chức thần đan" mà nuốt đan dược 'Phục thần đan' Thiên cấp để chữa trị thần thức đấy. Cái này rất giống như trong đêm tối đã đánh mất một cây diêm. Sau đó lại tìm lấy một hộp diêm, thật sự là chuyện buồn cười.

Ở dưới sự trợ giúp của 'Phục thần đan', chín lốc xoáy linh khí bên trong 'Chức thần đan' không ngờ đã dần hình thành, Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ. Chỉ cần hắn ổn định lại chín lốc xoáy linh khí này, sau đó kéo đan thì tốt rồi. Hơn nữa Diệp Mặc trong lòng còn có một ý tưởng, chờ thủ pháp luyện đan của hắn thành thục, một lò 'Chức thần đan" với chín lốc xoáy linh khí, hắn có thể kéo thành chín viên đan dược. Mỗi một viên đan dược chỉ cần có một lốc xoáy linh khí thì được rồi.

Kéo đan, nếu như là kéo đan đối với đan dược bình thường căn bản cũng không có áp lực gì lớn, nhưng Diệp Mặc biết rằng kéo đan 'Chức thần đan' cũng khó giống như hình thành lốc xoáy linh khí. Bởi vì một khi không có nắm bắt đúng mức, dược hiệu 'Chức thần đan' liền hoàn toàn biến mất, luyện chế ra 'Chức thần đan' chỉ là phế đan.

Thời điểm phần nước thuốc thứ nhất bị Diệp Mặc kéo ra. Diệp Mặc cảm giác được tâm thần run lên một cái, một tiếng 'Răng rắc', Diệp Mặc trong lòng thầm kêu không ổn rồi, quả nhiên vừa rồi chia ba phần nước thuốc đã có một phần bị phá nát biến thành tro bụi.

Diệp Mặc không dám có do dự chút nào nữa, bỏ thêm mấy đan quyết, sau đó hai tay chia ra. Hai viên 'Chức thần đan' bay ra khỏi lò luyện đan, được Diệp Mặc cất vào trong bình ngọc đã được chuẩn bị từ trước.

Cầm hai viên 'Chức thần đan", Diệp Mặc xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, nghiêm khắc mà nói lò đan dược này của hắn đã thất bại. Nhưng bởi vì hắn có 'Phục thần đan" nghịch thiên, có thủ pháp và đan quyết kéo đan vô cùng dũng mãnh, cuối cùng một lò đan dược này coi như thành công được hai viên.

Diệp Mặc xem hai viên 'Chức thần đan" trong tay tâm tình cũng không có bao nhiêu khoái trá, 'Dẫn thần thảo' khi hắn tinh luyện thành nước thuốc lúc sau đã bị tổn thất một phần dược tính, sau đó khi hắn rót dược tính vào trong lốc xoáy linh khí, lại tổn thất một phần nữa.

Hơn nữa Diệp Mặc còn chú ý tới, bất kể trong một viên đan dược hình thành bao nhiêu lốc xoáy linh khí, bên trong mỗi một viên 'Chức thần đan' có thể cất chứa dược tính 'Dẫn thần thảo' là giống nhau đấy. Tuy rằng hắn hiện tại luyện chế bên trong mỗi viên 'Chức thần đan' có ba luồng lốc xoáy linh khí, nhưng cũng không tốt hơn so với trong dự đoán của hắn là mỗi viên đan dược 'Chức thần đan' chỉ có một lốc xoáy linh khí.

Vốn một lò 'Chức thần đan' Diệp Mặc có thể luyện chế ra đến chín viên, nhưng hiện tại hắn chỉ luyện chế ra được hai viên, hơn nữa dược tính giống với luyện chế ra chín viên đan dược. Hơn nữa lò đan dược này hắn đã lãng phí một viên 'Phục thần đan", thật sự không thể xem là thành công.

Diệp Mặc cầm 'Chức thần đan' còn đang suy nghĩ cái được mất khi mình luyện đan, cùng với vấn đề sau khi luyện chế 'Chức thần đan' cần phải chú ý tới. Hắn lại không biết Minh Tâm đã hiện lên vẻ mặt kinh hãi, cô tuyệt đối không thể tưởng được Diệp Mặc không ngờ thật sự luyện chế ra được 'Chức thần đan'.

Hắn chẳng những luyện chế ra 'Chức thần đan", còn dùng lò luyện đan bình thường, chân hỏa bình thường để luyện chế ra. Nói cách khác nếu hắn có một đan hỏa tốt, có một lò luyện đan tốt, qua vài lần luyện tập, hắn luyện chế 'Chức thần đan' sẽ dễ như trở bàn tay.

- Thiên tài.

Minh Tâm thì thào nói một câu, sau đó lại tự nói:

- Chẳng lẽ thật sự có loại thiên tài này?

Lúc này cô muốn làm một chuyện, chính là lập tức chạy đến trước mặt Diệp Mặc, nhìn xem 'Chức thần đan' kia có phải là 'Chức thần đan' có thể chữa trị thần thức hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 899

Sự Kích Động Của Khổng Diệp

Thiên tài cái gì...

Một gã giám khảo bên cạnh thấy Minh Tâm lẩm bẩm, đi tới hỏi một câu. Tuy nhiên ngay sau đó y liền ngây ngẩn cả người, y thấy trận pháp theo dõi trước mặt Minh Tâm ghi chép 'Chức thần đan' của thí sinh số 10 trên đài luyện chế thành công, lập tức kinh sợ la lên.

- Hắn thật sự chế ra Chức thần đan ư?

Y sỡ dĩ giật mình như vậy, đó là bởi vì Chức thần đan là đan dược khôi phục thần thức, chủ yếu hơn chính là ngay cả Khổng Diệp trưởng lão đều chưa có cách nào luyện chế ra đan dược này. Nhưng trước mắt tên số 10 trên đài thi đấu thật sự luyện chế ra Chức thần đan, khiến y bị chấn động.

Đan dược khôi phục thần thức vốn là rất hiếm, ngay cả có cũng đều là đan dược Thiên cấp, người thường căn bản muốn thấy cũng không thấy được, đừng nói chi là sử dụng. Thần thức người bình thường bị thương, trên cơ bản đều là dùng Dẫn thần thảo, còn có một số dược liệu có tác dụng đối với thần thức, nhưng khi dùng trực tiếp, hiệu quả rất kém. Cho nên điều này cũng tạo cho rất nhiều tu sĩ sau khi bị thương thần thức, không có cách nào chữa trị, cuối cùng đi đời nhà ma.

Nếu quả thật có người sáng tạo ra phương thuốc Chức thần đan, thì phải là đắp vào chỗ trống của linh đan chữa trị thần thức, tất cả mọi người đều có thể sử dụng, đây quả thực là chuyện lớn chấn động toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt.

Mà chuyện này nghĩ cũng không dám nghĩ, lại được một đan sư đang tham thi đấu đan dược luyện chế ra, sao có thể không chấn động?

...

Diệp Mặc sau khi tổng kết cái được và mất của đợt luyện đan lần này, lúc này mới đặt Chức thần đan trong tay xuống, mở ra cấm chế của chỗ mình thi đấu, sau đó kiểm tra một chút tình huống của người dự thi xung quanh.

Diệp Mặc vừa mới mở cấm chế ra, chỉ nghe thấy mấy tiếng nổ tung truyền đến. Hắn nhìn sang, một gã dự thi đầu mặt đầy bụi nhảy ra ngoài, rõ ràng trong quá trình y luyện đan đã xảy ra nổ lò luyện đan. Cấm chế của đài thi đấu chỉ là một cái cấm chế cách âm mà thôi, cũng không có công năng phòng ngự. Cho nên nói loại bùng nổ này cũng trực tiếp phá vỡ cấm chế, sau đó khiến người dự thi ngưng hẳn trận đấu.

Nhưng khi ánh mắt của Diệp Mặc quét đến chỗ khác, lập tức chỉ biết không chỉ người tham gia dự thi phát sinh nổ tung lò luyện đan không chỉ có một, Diệp Mặc tùy tiện nhìn qua liền thấy có mười mấy người.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết. Tình huống này căn bản khó mà tránh khỏi. Một phương thuốc mới, lần đầu tiên muốn luyện chế ra đan dược, khó khăn thế nào có thể nghĩ ra. Dưới tình huống bình thường. Người luyện đan nếu biết không được, sẽ lập tức ngưng hẳn luyện đan, thật giống như Diệp Mặc luyện chế Chức thần đan. Nếu như không có Phục thần đan, hắn chỉ có thể ngưng hẳn luyện đan.

Nhưng dù sao đây cũng là trận đấu, một khi ngưng hẳn, vậy điểm chắc chắn sẽ không cao, những người dự thi này đều không cam lòng ngưng hẳn như vậy, cuối cùng chỉ có thể gượng chống, khiến lò luyện đan nổ tung cũng chẳng có gì lạ.

Không tiếp tục nhìn lại số Đan sư luyện đan thất bại, ánh mắt của Diệp Mặc chăm chú nhìn về phía Thành Dạ Quần, phát hiện y vừa lúc lôi ra ba viên đan dược, hơn nữa đem ba viên đan dược cất vào bình ngọc.

Diệp Mặc trong lòng thầm than. Lão gia này quá lợi hại, không hổ danh là ba năm liên tục xếp đứng đầu trong danh nhân đường, y chẳng những thiết kế ra phương thuốc đan dược rồi, hơn nữa còn luyện chế ra, thậm chí còn hơn hắn một viên đan dược. Tạm thời cho dù cấp độ đan dược của y không cao bằng Chức thần đan. Nhưng bản lĩnh của y không phải người bình thường có thể so sánh. Thậm chí sử dụng từ toàn mỹ để thuyết minh cũng không đủ, nhận ra mười hai loại dược liệu, sau đó thiết kế ra chính xác phương thuốc, cuối cùng còn luyện chế thành công.

Diệp Mặc không đi xem người luyện đan khác, hắn biết người có thể cùng Thành Dạ Quần luyện chế ra loại đan dược này chắc chắn sẽ không nhiều. Trong năm trăm người tham gia dự thi có mười người cũng không tệ rồi, nói cách khác nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra. Hắn hẳn là có thể thăng cấp Top 10 đấy.

...

- Người đầu tiên hoàn thành bài thi là Diệp Mặc số 10, đây là điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người...

Diệp Mặc xóa bỏ cấm chế chỗ mình thi đấu, lập tức có giám khảo chú ý tới, và nói ra. Giám khảo xung quanh cũng đều phát hiện chuyện này, lập tức nhao nhao xem video theo dõi quá trình thi đấu của Diệp Mặc.

- Hả... Thật sự luyện chế được rồi?

- Điều này sao có thể?

- Lợi hại, lợi hại quá, nếu quả thật chính là Chức thần đan, Diệp Mặc cống hiến không nhỏ cho tu sĩ đại lục Lạc Nguyệt.

- Diệp Mặc này rốt cuộc có lai lịch gì?

- Thảo đan môn? Đây là môn phái nào, tôi tại sao chưa từng nghe nói qua?

- Khổng Diệp tiền bối đã tới.

Ban gíam khảo đang nhao nhao nghị luận nhìn thấy Khổng Diệp vội vã đi tới, đều đứng lên. Ông lão Khổng Diệp tinh thần kích động, thậm chí khi bước đi, đều có chút run rẩy, hiển nhiên ông đang cố gắng khống chế tâm tình của mình.

... - Cấm chế của Diệp sư thúc được xóa bỏ rồi? Dường như là người đầu tiên xóa đấy, không ngờ là người đầu tiên làm xong đề thi, sư thúc quả nhiên lợi hại.

Trong lòng của chú Tảo và Mộc Dịch Thanh trầm xuống, bọn họ đương nhiên cũng nhìn thấy cấm chế của Diệp Mặc được xóa bỏ đầu tiên, tuy nhiên bọn họ không có lạc quan như Mộc Hà, người đầu tiên xóa bỏ cấm chế chưa hẳn đã là người đầu tiên hoàn thành đề thi Không nói Đan Vương Thành Dạ Quần, cứ cho là Top 10 của vòng thứ nhất, có người nào không nổi danh hơn Diệp Mặc? Bọn họ vẫn chưa hoàn thành, Diệp Mặc không ngờ là người đầu tiên hoàn thành, điều này khiến cho hai bọn họ nghĩ nhiều hơn. Bọn họ chỉ hy vọng Diệp Mặc khi tinh luyện cố gắng đừng để xảy ra vấn đề, nói như vậy, hơn nữa hắn đạt điểm của vòng thứ nhất, không giỏi nhất thì cũng xếp vào danh sách của danh nhân.

- Ồ, Đan sư dự thi tên là Diệp Mặc không ngờ đã xóa bỏ cấm chế, chẳng lẽ hắn đã làm xong đề thi? Người đầu tiên phải không?

Trên khán đài Tiên bảo lâu, Đại quản gia cũng luôn luôn chú ý đến Diệp Mặc, tuy rằng Diệp Mặc sau lại dùng Trúc Cơ chân hỏa, nhưng điều này cũng không khiến cho y chú ý bao nhiêu. Cho nên khi y vừa nhìn thấy Diệp Mặc trên đài xóa bỏ cấm chế, rất kinh ngạc.

Phong Tích Dục thấy Diệp Mặc là người đầu tiên xóa bỏ cấm chế, lập tức thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng y cho rằng Diệp Mặc đã thất bại. Cứ cho Diệp Mặc có lợi hại, cũng không thể lợi hại bằng Thành Dạ Quần. Hiện tại Đại quản gia hỏi tới, y lập tức nói:

- Gã Diệp Mặc kia hẳn là đã thất bại, trời, thật là đáng tiếc, dù sao cũng là một tân thủ, chưa từng tham gia qua cuộc thi đấu này. Hơn nữa dùng Trúc Cơ chân hỏa, thất bại cũng là lẽ thường.

Nhan Quận lạnh lùng nói:

- Phong trưởng lão, anh sao dám khẳng định người ta đã thất bại? Tôi thấy hắn ngồi ở chỗ kia dường như khí định thần nhàn, vẻ mặt không biểu lộ ra sự thất bại.

Đại quản gia hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không hài lòng với hai người. Nhan Quận Và Phong Tích Dục ngậm miệng không nói, bọn họ biết trong lòng Đại quản gia hôm nay rất khó chịu, lúc này đi xúi giục mới là đồ ngốc.

...

Một nén nhang qua đi, quan chủ khảo đứng trước đài thi đấu dõng dạc nói:

- Các vị đan sư dự thi, mời dừng các công việc trong tay lại, thời gian cho đợt so tài lần thứ hai đã đến. Bất kể ai chưa luyện chế được đan dược, hiện tại mời tất cả đan sư đem bình ngọc trước mặt mình đặt trên Truyền tống trận trước đài đưa ra ngoài, sau đó quay về chỗ ngồi của mình không nên cử động, chờ giám khảo cho điểm. Đợt này sẽ chọn ra top 100 người Diệp Mặc nghe xong lời này, giật mình, trận thi đấu vòng thứ hai đưa ra top 100, chẳng phải là không cần trận đấu vòng thứ ba này, một trăm người của luyện đan danh nhân đường thế là đã đủ rồi hử?

Quan chủ khảo dường như biết suy nghĩ của hắn liền tiếp tục nói:

- Hai mươi người đứng đầu của đợt so tài vòng thứ hai sẽ bước vào trận quyết đấu của vòng thứ ba, từ người thứ hai mươi mốt đến người thứ một trăm sẽ dừng tại đây, bọn họ sẽ là thành viên mới trong danh nhân đường kỳ này Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc đã hiểu, vòng thứ hai này đưa ra tên một trăm người của danh nhân đường, hiệu suất này quả là cao. Năm sáu ngàn

người tham gia đại hội thi đấu, không ngờ chỉ cần hai vòng thi là có thể loại ra được, nếu lần này là cuộc thi đấu trên địa cầu, phỏng chừng ít nhất cũng phải trải qua bảy tám chục vòng thi đấu.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại thích như vậy, càng đơn giản càng tốt. Hắn cũng biết sở dĩ để cho 20 người đứng đầu tham gia một vòng thi đấu cuối cùng, đó là bởi vì còn muốn tìm ra Top10. Kỳ thật trong lòng Diệp Mặc muốn dừng toàn bộ trận đấu ở đây, hắn cũng không cần đi tham gia vòng thứ ba.

...

Ban Giám khảo ngồi trên ghế, tất cả mọi người đều chen chúc xung quang ông lão Khổng Diệp, đều nhìn chằm chằm vào tay của Khổng Diệp, mà trong tay của Khổng Diệp đang cầm Chức thần đan của Diệp Mặc.

- Khổng Diệp tiền bối, thử đan sư đã đến, hiện tại thử được không?

Một gã chủ trì của đan hội vội vã đi tới, khom người nói với Khổng Diệp lão nhân.

Ông lão Khổng Diệp nhíu mày nhìn chủ trì này, rồi mới lên tiếng:

- Tôi khi nào nói để cho Thí đan sư thử nghiệm Chức thần đan hả?

Gã chủ trì này hơi sửng sốt, y chỉ nói theo bản năng:

- Đây là do sự đặn dò của trưởng lão...

Hơn nữa trong lòng của y có chút không hiểu Khổng Diệp trưởng lão tại sao nói như vậy, mỗi lần thi đấu đan dược đều cần đan sư đi thử đan dược. Chẳng những là trận đấu, cho dù là đan các còn có đại môn phái, một khi đan dược mới ra lò, đều nhờ Thí đan sư đi ăn sau mới đưa ra kết luận.

Ông lão Khổng Diệp lại khoát tay áo nói:

- Không cần, Chức thần đan này là do đích thân tôi thử nghiệm. Nếu đây quả thật là Chức thần đan có thể khôi phục đan dược linh phẩm của thần

thức, điều này đối với tất cả tu sĩ mà nói là một sáng kiến chưa từng có.

Dừng một chút, ông lão Khổng Diệp nhìn phía Nam nói:

- Bắc Vọng Châu ta hàng năm có một tu sĩ thăng cấp Hư thần cũng rất tốt, nhưng cùng tồn tại ở đại lục Lạc Nguyệt, Nam An Châu lại thường có tu sĩ thăng thiên. Nguyên nhân thứ nhất cố nhiên là do Bắc Vọng Châu của ta thiếu linh khí, nhưng nguyên nhân chủ yếu hơn là Bắc Vọng Châu của ta không có nhân tài kiệt xuất, cũng không giữ được nhân tài kiệt xuất.

Nói xong ông nhìn nhìn tu sĩ xung quanh, tiếp tục trầm giọng nói:

- Người đan sư này có thể tổ hợp ra phương thuốc Chức thần đan, chẳng những đối với Bắc Vọng Châu ta, hơn nữa đối với toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt cũng có ý nghĩa sâu xa. Đây là nhân tài...

Mặc dù còn muốn tiếp tục nói cái gì đó, tuy nhiên ông lão Khổng Diệp nhìn đám tu sĩ dùng ánh mắt rực lửa chăm chú vào Chức thần đan trong tay lão, lập tức thở dài, ông biết cho dù nói gì đi chăng nữa, có thể cũng không có mấy người nghe lọt lỗ tai. Những người này không phải xem trọng thị trường khủng bố của Chức thần đan, mà là xem trọng phương pháp luyện chế Chức thần đan.

- Diệp Mặc, ôi...

Ông lão Khổng Diệp lại thầm than một tiếng, nuốt một viên Chức thần đan trong tay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 900

Người Dự Thi Khai Sáng

Đan sư dự thi cũng không cần chờ lâu, quan chủ khảo lần nữa đi tới trước đài thi đấu. Một số đan sư dự thi thấy quan chủ khảo tiến đến, người nào cũng đều hồi hợp căng thẳng, mọi người đều biết quan chủ khảo đến tuyên bố thành tích. Có thể tiến vào luyện đan danh nhân đường hay không, là chính vào lúc này.

Quan chủ khảo nhìn sang khu thi đấu rất an tĩnh, sau đó gật đầu nói:

- Mọi người nghĩ không sai, kết quả so tài của vòng thứ hai đã có, đồng thời danh sách thứ 100 đến thứ 21 của luyện đan danh nhân đường kỳ mới đã có. Bây giờ tôi bắt đầu đọc tên, mời mọi người im lặng chú ý lắng nghe.

Kỳ thật căn bản cũng không cần quan chủ khảo yêu cầu, phía dưới đã rất yên tĩnh.

Quan chủ khảo hắng giọng của mình sau đó bắt đầu lớn tiếng:

- Uông Ai Chi của Thanh Hải phái 6. 4 điểm, tổng điểm 13. 4 xếp thứ 100 trong luyện đan danh nhân đường, Tĩnh Kỳ của Tuyết Sơn Am 6. 4 điểm, tổng điểm 13. 5, xếp thứ 99 của luyện đan danh nhân đường... Tán tu Ngô Vĩnh Lâm 6. 8 điểm, tổng điểm 14. 5, xếp thứ 53 luyện đan danh nhân đường. Lộ Thiên Hữu của Tiên Bảo Lâu 7. 29 điểm, tổng điểm 14. 5, xếp thứ 52 luyện đan danh nhân đường...

Mỗi một cái tên được quan chủ khảo đọc ra, những người dự thi nghe được tên của mình liền mừng như điên, còn một số người ngồi xem trên khu thi đấu vừa nghe người của môn phái mình lọt vào luyện đan danh nhân

đường vô cùng hào hứng.

Diệp Mặc chú ý, coi như điểm số gần như nhau, nhưng thứ tự cao thấp thì không như nhau, có thể là ban tổ chức căn thức theo số điểm rất nhỏ của mỗi người để phân cấp bậc.

- Trịnh Lang của Hải Điện 7. 8 điểm, tổng điểm 15. 5, xếp thứ 23 luyện đan danh nhân đường. Lưu Hỏa Lương của Quỷ Tiên phái 7. 8 điểm, tổng điểm 15. 6, xếp thứ 22 luyện đan danh nhân đường. Hà Lương của Thiên đan phái 7. 9 điểm, tổng điểm 15. 7, xếp thứ 21 luyện đan danh nhân đường Giọng nói của quan chủ khảo dừng lại ở đây, lúc này mới tiếp tục nói:

- Quảng Vi của Tiên dược cốc 7. 9 điểm, tổng điểm 15. 8, tạm thời đứng thứ hai mươi… Thái Thịnh của Thiên đan phái 8. 1 điểm, tổng điểm 16. 1, tạm thời xếp hạng thứ mười bốn...

Diệp Mặc phát hiện quan chủ khảo đọc tiếp hai mươi người ở phía sau, chỉ nói là tạm thời xếp hạng, xem ra thành tích cuối cùng của hai mươi người này phải đợi xem kết quả của vòng thi đấu thứ ba.

- Vạn Quả Bình của Đan Đỉnh Sơn 8. 2 điểm, tổng điểm 16. 3, tạm thời xếp hạng thứ mười… Văn Nhân Phủ của Quỷ Tiên phái 8. 5 điểm, tổng điểm 17, tạm thời xếp hạng thứ sáu. Trang Man của Vạn thú sơn 8. 5 điểm, tổng điểm 17. 1, tạm thời xếp hạng thứ năm. Cầm Mộ Tâm của Tiên dược cốc 8. 6 điểm, tổng điểm 17. 3, tạm thời xếp hạng thứ tư. Hi Ngật của Thần kiếm Tông 8. 5 điểm, tổng điểm 17. 4, tạm thời xếp hạng thứ ba. Tán tu Thành Dạ Quần 9 điểm, tổng điểm 18, tạm thời xếp thứ hai…

Sau khi quan chủ khảo đọc tên Thành Dạ Quần, toàn bộ sân đấu bao gồm người xem ở khu thi đấu bỗng ầm ĩ huyên náo. Tất cả mọi người không thể tin được. Đan Vương Thành Dạ Quần này ba năm liên tiếp là người xếp hạng nhất của luyện đan danh nhân đường, lần này cũng chỉ là xếp thứ hai.

- Không thể nào, đây tuyệt đối không thể nào...

Đã có tu sĩ la lớn.

- Đây là có nội tình, tuyệt đối là có nội tình. Đọc tên người xếp hạng nhất ra đi, chúng tôi muốn xem rốt cuộc là ai có hậu đài lớn như vậy…

- Nội tình là hiển nhiên rồi, Đan Vương Thành Dạ Quần ba năm liên tục xếp thứ nhất trong luyện đan danh nhân đường, lần này đạt được 18 điểm, tại sao có thể xếp thứ hai? Tôi phỏng chừng chính là thân phận tán tu của y, không có hậu đài phía sau…

- Không sai, tôi đã suy tính, ngoại trừ những tu sĩ đã được nêu tên, trong đám người dự thi mà chưa được báo tên cho dù là được 10 điểm của vòng thứ hai cũng không thể vượt qua người 18 điểm.

Tu sĩ có trí nhớ tốt sớm đã ghi lại toàn bộ người đạt bao nhiêu điểm.

- Anh biết trong đám đan sư mà chưa báo tên ai là người đạt điểm số cao nhất vòng thứ nhất không?

- Là một tu sĩ tên là Diệp Mặc, của Thảo đan môn, coi như là một con ngựa đen. Nhưng vòng thứ nhất hắn cũng chỉ có 8 điểm, cho dù là vòng thứ hai 10 điểm, cũng không thể xếp hạng thứ nhất.

- 10 điểm? Anh nằm mơ đi, đại hội thi đấu luyện đan danh nhân đường được tổ chức mấy ngàn năm rồi, anh có bao giờ gặp qua người giành được điểm 10 không?

Thành Dạ Quần cũng hết sức sửng sốt, y không phải là vì chuyện không đạt được hạng nhất, mà là rất kỳ quái muốn biết ai có số điểm còn cao hơn y.

...

Quan chủ khảo rõ ràng cũng không ngờ xảy ra tình huống này, y dùng tay ấn xuống nói.

- Mọi người hãy im lặng một chút, người xếp thứ nhất của vòng thứ hai

danh nhân đường do Khổng Diệp tiền bối tuyên bố, tôi nghĩ Khổng Diệp tiền bối sẽ cho mọi người một lời giải thích vừa ý.

Lời nói của quan chủ khảo quả nhiên có tác dụng rất lớn, một số tu sĩ đang la lối bỗng im lặng. Khổng Diệp tiền bối đức cao vọng trọng, hơn nữa công bằng liêm chính, lại là Đan Vương có thành tựu lớn nhất của Bắc Vọng Châu, lời của ông không người nào dám hoài nghi.

Giống với sự hoài nghi của những người khác, trong lòng Diệp Mặc cũng có chút hoài nghi. Hắn cũng không cho rằng hắn có thể đạt điểm 10 ở vòng thi thứ hai, Diệp Mặc biết sự quý báu của Chức thần đan, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Dù sao hắn không giống những tu sĩ khác, hắn còn có Phục thần đan càng lợi hại hơn. Chính vì hắn có Phục thần đan cho nên mới không xem trọng sự ra đời của Chức thần đan.

Hắn sở dĩ hoài nghi là vì cứ coi như hắn toàn bộ quá trình luyện đan của hắn đạt được điểm tối đa, mà thuốc nước mà hắn chiết xuất tuyệt đối không thể đạt điểm tối đa, bởi vì hắn tin tưởng mình cho dù là dùng Vụ Liên Tâm hỏa cũng rất khó chiết xuất ra thuốc nước chính cống. Nếu không thể chiết xuất ra thuốc nước chính cống, như vậy không thể đạt điểm tối đa, không thể nào là điểm tối đa, sẽ không đạt được 18 điểm, không đạt được 18 điểm, cũng không thể vượt qua Thành Dạ Quần.

Cho nên trong hai mươi người cuối cùng, khi tên của hắn không được xướng lên, trong lòng của hắn trầm xuống, theo bản năng hắn nhìn Vạn Quả Bình. Bởi vì nếu có người giở trò, như vậy chỉ có Vạn Quả Bình mới là người cực kỳ đáng hiềm nghi. Tuy nhiên hiện tại hắn vẫn ôm một chút hy vọng, bởi vì dù sao còn có tên một người cuối cùng trong danh sách chưa được nêu ra. Điểm số mà hắn đạt được vòng thứ nhất chưa được nêu trong danh sách những người có số điểm cao, có lẽ hắn quả là có vận may xếp hạng nhất lần này. Diệp Mặc không biết tuổi của vị này, nhưng lại nhìn ra tu vi của lão già này tuyệt đối lợi hại hơn so với Tư Mã trú và Đồng Vũ Sinh. Dáng người của lão Khổng Diệp cũng không cao, thân gầy yếu. Thậm chí bước đi chênh vênh yếu ớt. Hắn thử tra xem tu vi của ông lão Khổng Diệp,

không ngờ phát hiện hắn căn bản không thấy rõ, đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện loại tình huống này.

Phải biết rằng, trong mắt của Diệp Mặc, cho dù là Đồng mặt đen Hư thần trung kỳ, hắn cũng có cảm ứng nhất định. Nhưng ông lão Khổng Diệp lại cho hắn một cảm giác giống như biển rộng, Diệp Mặc kết luận ông lão Khổng Diệp chí ít cũng là Hư thần đỉnh cao. Thậm chí đã vượt qua Hư thần.

Đang lúc Diệp Mặc nghĩ đến đây, ánh mắt của ông lão Khổng Diệp dường như nhìn về phía hắn, tuy rằng cảm nhận được ánh mắt của Khổng Diệp mang theo thiện ý. Nhưng Diệp Mặc vẫn khẩn trương thu hồi thần thức của mình. Đối mặt với loại cao thủ này, hắn căn bản ngay cả muốn phản kháng tìm đường sống cũng không có.

Ông lão Khổng Diệp đứng ở trước đài thi đấu, trong mắt dường như có chút kích động. Ông lại nhìn Diệp Mặc, rồi mới lên tiếng:

- Mọi người ngạc nhiên lắm phải không, vì sao người xếp hạng nhất trong cuộc so tài lần này tôi nhất định phải đích thân tuyên bố. Nhưng tôi tin sau khi mọi người nghe xong lời nói của tôi, sẽ hiểu rõ.

Giọng nói của Khổng Diệp không lớn, nhưng khiến cho người trong ngoài sân đều nghe được rõ ràng, thật giống như ông đang đứng kề bên tai nói vậy - Diệp Mặc của Thảo đan môn 10 điểm, tổng điểm 18, xếp thứ nhất.

Lời nói của ông lão Khổng Diệp rất ngắn gọn, thậm chí không dùng mấy chữ tạm thời xếp thứ nhất.

Xôn xao chấn động Cho dù là Khổng Diệp đang ở trên đài, cũng không thể ngăn chặn lời bàn tán dưới đài. Không ai ngờ con ngựa ô của Thảo đan môn này, chẳng những xếp thứ nhất, hơn nữa còn đạt được điểm tối đa của vòng thứ hai, hắn rốt cuộc làm sao làm được?

Đại hôi thi đấu luyện đan danh nhân đường không phải lần đầu tiên tổ chức, nhưng tranh tài đơn độc đạt được điểm 10 từ trước đến giờ là chưa

từng thấy qua.

Đã có người hiểu ra nói:

- Tôi rốt cuộc hiểu vì sao Diệp Mặc xếp thứ nhất rồi, hắn tuy rằng đồng điểm với Đan Vương Thành Dạ Quần. Nhưng hắn có được một điểm 10, cho nên hắn xếp thứ nhất.

- Hẳn là như vậy, điểm 10, tôi tin lời nói của Khổng Diệp tiền bối không phải là lời nói dối, xem ra hắn thật là một thiên tài, không ngờ có thể trong trận đấu đơn đạt được điểm 10.

Trong lòng Thành Dạ Quần tràn đầy chua xót. Tuy rằng trong lòng của y nghĩ nếu không đạt được hạng nhất cũng không sao, nhưng thực tế, y vẫn khó chấp nhận sự thật này.

Đương nhiên còn có một cảm giác dồn nén trong lòng, chính là Diệp Mặc cũng là 18 điểm, y cũng là 18 điểm, nhưng hạng thứ nhất ngược lại rơi vào tay một nhân vật vô danh như Diệp Mặc, chẳng lẽ là bởi vì y liên tục ba năm liền đạt hạng nhất của luyện đan danh nhân đường sao?

Trong lòng Diệp Mặc cũng sửng sốt không thôi, hắn chưa từng nghĩ hắn có thể đạt được 10 điểm trong vòng thi thứ hai, hơn nữa còn do ông lão Khổng Diệp đích thân tuyên bố, điều này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Ông lão Khổng Diệp đợi tiếng ồn ào bên dưới nhỏ lại, rồi mới lên tiếng:

- Các vị im lặng, nếu mọi người nghĩ tôi là vì Diệp Mặc đạt điểm tối đa trong vòng thi thứ hai, cho nên mới cho hắn xếp thứ nhất, như vậy mọi người đều nghĩ sai rồi.

Nghe xong lời nói của ông lão Khổng Diệp, mọi người lại chăm chú lắng nghe, không ngờ không giống như bọn họ đoán, không phải là bởi vì Diệp Mặc chiếm được điểm tối đa trong trận đấu đơn của luyện đan danh nhân đường mấy ngàn năm qua, chẳng lẽ là do nguyên nhân khác?

Ông lão Khổng Diệp tiếp tục nói:

- Đúng đấy, là vì nguyên nhân khác. Tất cả mọi người đều biết Dẫn thần thảo không thể nhập đan, hơn nữa lần này đề thi thứ nhất có Dẫn thần thảo cũng là muốn tốc độ chấm bài thi nhanh hơn. Nhưng có người cố tình đem Dẫn thần thảo nhập đan, hơn nữa còn tạo thành một phương thuốc Chức thần đan. Nói câu thật lòng, khi tôi nhìn thấy phương thuốc này, rất khâm phục ý nghĩ và sự thông minh của thí sinh này, cho tới bây giờ cũng chưa dám tưởng tượng phương thuốc này sẽ thành công...

Lấy tay áp chế âm thanh huyên náo bên dưới, ông lão Khổng Diệp nói tiếp:

- Cho nên tôi cảm ơn giám khảo - phó hội trưởng Vương Tàng Kiếm Kiếm, là ông không tùy ý bỏ qua đáp án của thí sinh, cẩn thận xem xét phương thuốc của thí sinh này, và đưa ra ý kiến rất hài lòng.

- Cho nên...

Ông lão Khổng Diệp nhìn mọi người chậm rãi nói:

- Thí sinh này ở vòng thứ nhất kỳ thực phải đạt 9 điểm, nếu suy xét đến phương thuốc của hắn, tôi nghĩ cho dù là cho hắn 10 điểm cũng đáng, mà tôi chỉ cho hắn 8 điểm, tức la nói bản thân tôi không công bằng đối với hắn…

- Hóa ra là có chuyện như vậy, đây chẳng phải là nói cả hai vòng Diệp Mặc đều đạt 20 điểm, điều này có quá đáng không…

Cứ cho lời nói của Khổng Diệp, cũng có người đưa ra nghi vấn.

Ông lão Khổng Diệp dường như đoán được suy nghĩ của người khác, lại nói:

- Không quá đáng, kỳ thật cho dù là hắn đạt 20 điểm, cũng không phải là lý do tôi để cho hắn xếp hạng nhất. Sở dĩ Diệp Mặc có thể xếp hạng nhất, đó là bởi vì hắn luyện chế ra Chức thần đan, một loại đan dược linh phẩm chữa

trị và khôi phục thần thức, khai sáng khơi dòng cho đại lục Lạc Nguyệt ta…

Sau khi lời nói này của Khổng Diệp được thốt ra, tiếng ồn áo phía dưới càng thêm huyên náo hơn…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 901

Đệ Nhất Luyện Đan Danh Nhân Đường

Nghe nói vậy, Thành Dạ Quân cũng cả kinh trong lòng, chấn động nhìn Diệp Mặc, rốt cục thì y cũng hiểu tại sao Diệp Mặc lại đạt được danh đệ nhất. Đối phương cho Dẫn thần thảo vào đan, hơn nữa còn luyện chế ra Chức Thần đan, nếu như đây là sự thực, Khổng Diệp bảo Diệp Mặc khai sáng khơi dòng hoàn toàn không khoa trương chút nào, mà Khổng Diệp tiền bối sao có thể nói láo.

Hiện giờ Thành Dạ Quân thua tâm phục khẩu phục, mặc dù bản thân y luyện chế ra đan dược, hơn nữa còn là ba viên nhưng so sánh với Chức Thần đan thì đan dược của y chỉ sửa chữa chút dược liệu so với phương thuốc cơ sở mà thôi, có thể nói chỉ dùng để tranh tài, ngoài ra không còn công dụng nào khác.

Đan dược chữa trị thần thức có ý nghĩa như thế nào tất cả mọi người ngồi đây đều hiểu rõ, chẳng những là tài phú vô tận, còn mang ý nghĩa tu sĩ sẽ càng thêm an toàn!

Chẳng những Thành Dạ Quân hiểu được, chính những người khác cũng hiểu ngay lập tức, luyện chế ra đan dược chữa trị thần thức như Chức Thần đan, coi như là không tham gia vòng thứ ba, lập tức cho đối phương đứng nhất cũng không có ai nghi ngờ.

Ánh mắt mọi người nhìn Diệp Mặc trở nên nóng bỏng, không ai không muốn đi giao hảo với hắn!

… Nhưng sau đó y nghĩ tới chấn động do Chức Thần đan mang lại, da đầu liền tê dại. Coi như Diệp Mặc tùy tiện đưa một chút Chức Thần đan cho

Thảo Đan môn, Thảo Đan môn cũng lập tức nhất phi trùng thiên, những đan dược khác tiêu thụ khẳng định cũng cháy hàng.

Chú Tảo mặc dù rất kích động, lại giống như biết suy nghĩa của Mộc Dịch Thanh, ho khan một tiếng nói:

- Chưởng môn, cây cao gió cả, đây cũng không phải việc tốt, ta nghĩ…

Mộc Dịch Thanh liền tỉnh táo, y đương nhiên hiểu được ý của chú Tảo, trầm ngâm suy nghĩ rồi nói:

- Tôi biết, thế nhưng Thảo Đan môn đã cận kề bị giải thể, nếu như lúc này không có đột biến gì, tôi nghĩ tiếp tục cũng không còn ý nghĩa. Nếu như kỳ ngộ tới, tôi tuyệt không thể bỏ qua, cho dù là đầu rơi máu chảy ta cũng phải thử.

Chú Tảo gật đầu, không nói gì thêm, lão biết Mộc Dịch Thanh nói rất đúng. Có lúc nhát gan sợ phiền phức sẽ chỉ khiến môn phái dần đi tới bờ vực diệt vong, thay vì như vậy còn không bằng tranh đấu một phen.

Đại quản gia Tiên Bảo lâu sắc mặt âm trầm muốn chảy nước, lão lạnh lùng nhìn Phong Tích Dục nói:

- Đây chính là tu sĩ luyện đan nhà ngươi nói? Đan sư đứng hạng thứ nhất, luyện chế ra Chức Thần đan, nào giống lời ngươi nói?

Phong Tích Dục không dám trả lời, trong lòng gã cũng hoảng sợ không thôi. Gã không ngờ tới Diệp Mặc đem Dẫn thần thảo nhập đan, luyện chế ra Chức Thần đan, đây quả thực là nghịch thiên. Gã đương nhiên hiểu cơn tức giận của Đại quản gia hiện giờ.

Coi như Diệp Mặc không thể tiến vào top mười, chỉ bằng Chức Thần đan cũng đủ khiến Tiên Bảo lâu vang danh khắp Bắc Vọng Châu, thậm chí là chiếm một chỗ ngồi trên đại lục Lạc Nguyệt.

Bởi vì nếu như Diệp Mặc đại biểu cho Tiên Bảo lâu dự thi, vậy Tiên Bảo

lâu sẽ là phe đạt được lợi ích lớn nhất. Đáng tiếc một cơ hội như vậy bị gã đạp đi, Đại quản gia không tức giận mới là chuyện lạ.

- Đại quản gia, tôi nghĩ không phải là không còn chút cơ hội nào. Nhan Tranh quen biết với Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc từng trợ giúp Tiên Bảo lâu ở Hà châu luyện đan, ta nghĩ không bằng đợi sau khi cuộc thi kết thúc, bảo Nhan Tranh đi tiếp xúc với Diệp Mặc, để hắn trở lại Tiên Bảo lâu. Nội tình Tiên bảo lâu thâm hậu, ban đầu Nhan Tranh chỉ dùng mảnh đất mười ngàn mét vuông đã có thể khiến Diệp Mặc hỗ trợ, giờ chúng ta lấy ra thứ tốt hơn, không sợ hắn không đồng ý!

Hiện giờ Phong Tích Dục nào còn dám nói xấu Diệp Mặc.

Đại quản gia sắc mặt âm trầm, lại nhìn về phía Nhan Tranh cạnh đó.

Nhan Tranh biết anh ta nhất định phải trả lời, mặc dù trong lòng cười lạnh, nhưng vẫn khom người đáp:

- Đại quản gia, người này tính cách kiên nghị, mặc dù nhân tình rất nặng, nhưng ân oán rõ ràng. Nếu như Tiên bảo lâu đối tốt với hắn, lần dự thi này để hắn đại biểu cho Tiên bảo lâu tham gia, tôi nghĩ hắn nhất định sẽ không từ chối lời mời, thậm chí ủy thác Tiên bảo lâu làm đại lí độc quyền bán Chức Thần đan cũng rất có thể. Nhưng mà hiện tại, chúng ta đã cự tuyệt hắn, giờ chúng ta lại tới tìm, đoán chừng là khó mà thành công.

Đại quản gia hừ lạnh một tiếng, nhìn Nhan Tranh nói:

- Bất luận như thế nào nhà ngươi cũng phải thành công. Diệp Mặc tuyệt đối không thể hợp tác với Đan các khác, nhất định phải trở thành người của Tiên bảo lâu chúng ta.

Nói xong, lão lạnh lùng nhìn thoáng qua Nhan Quận một cái.

Nhan Quận dĩ nhiên hiểu ý của Đại quản gia, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu Tranh, con chịu khó tốn chút công phu, chẳng phải Diệp Mặc có

quan hệ không tồi với con sao, con cứ tận lực thỏa mãn yêu cầu của hắn là được.

- Nếu như nhà ngươi thành công, Tiên bảo lâu tuyệt sẽ không khiến nhà ngươi thất vọng.

Đại quản gia bổ sung một câu.

Nhan Tranh dù khinh thường trong lòng, nhưng không dám để lộ ra ngoài, chỉ có thể khúm núm gật đầu đáp ứng.

…

Cuồng nhiệt qua đi, cuối cùng mọi người cũng tỉnh táo trở lại, suy nghĩ bằng cách nào thiết lập mối quan hệ với Diệp Mặc, đạt được tư cách tiêu thụ Chức Thần đan. Một vài người rối rít tìm cách đạt được mấy viên Chức Thần đan, cho dù thần thức không bị thương nhưng dù sao loại đan dược này cũng có chút hiệu quả khôi phục thần thức.

Ông lão Khổng Diệp thấy mọi người đã tỉnh táo, lúc này mới nói tiếp:

- Ta đã thử qua Chức Thần đan, hiệu quả khôi phục thần thức quả thực không gì sánh được, thậm chí hiệu quả khôi phục thần thức cực tốt. Bởi vì Chức Thần đan xuất hiện, cho nên ta mới quyết đoán để Diệp Mặc đạt được vị trí đầu tiên!

Lần này lời Khổng Diệp được đông đảo tu sĩ đồng ý, hơn nữa còn có tu sĩ lớn tiếng nói:

- Diệp đan sư có thể luyện chế ra Chức Thần đan, ta cho là vòng thứ ba không cần so đấu, có thể trực tiếp tặng danh hiệu đệ nhất luyện đan danh nhân đường cho Diệp đan sư!

- Đúng vậy, nên để Diệp Mặc trở thành đệ nhất luyện đan danh nhân đường!

Tu sĩ này vừa dứt lời lập tức có nhiều tu sĩ khác phụ họa.

Khổng Diệp nhìn phản ứng của đông đảo tu sĩ, hài lòng gật đầu, mọi người có thể biết được tầm quan trong của Chức Thần đan khiến lão rất vui mừng.

- Nếu như vậy, ta tuyên bố về việc vòng thi đấu thứ ba. Như vừa rồi có người đã nói, vòng thi đấu thứ ba hoàn toàn không cần thiết. Một là bởi vì thành tích thi đấu vòng hai đã quá thuyết phục, thứ hạng luyện đan danh nhân đường dựa theo tổng điểm sau hai vòng để tính. Thứ hai là Sa nguyên dược cốc vốn một tháng sau mới mở ra sẽ mở ra trước…

Lời của Khổng Diệp lại một lần nữa khiến mọi người sinh nghi, bởi vì tin tức này trước đây không có ai biết.

Cuộc thi luyện đan danh nhân đường dù sao cũng chỉ mang tính chất tranh tài, đông đảo tu sĩ chỉ có thể quan sát thi đấu cùng kết giao với đan sư. Dù sao đối với một tu sĩ, có thể kết giao với một đan sư có thể nói là tiền lời vô tận, huống chi mỗi lần luyện đan danh nhân đường diễn ra cơ hồ đều tập trung toàn bộ đan sư nổi tiếng trên Bắc Vọng châu, cho nên muốn làm quen đan sư nổi tiếng tới đây là sự lựa chọn rất đúng đắn.

Nhưng Sa nguyên dược cốc thì khác, nơi này rất nhiều người đều có thể tiến vào, Sa nguyên dược cốc liên quan tới vấn đề con đường tu đạo của họ có thể đi được bao xa. Nếu như bởi vì xem luyện đan mà bỏ lỡ Sa nguyên dược cốc thì đúng là được không bằng mất. Dù sao Sa nguyên dược cốc năm mươi năm mới mở ra một lần, cơ hội rất khó kiếm.

Khổng Diệp tựa hồ biết mọi người tâm tình xao động, lập tức khoát tay nói:

- Mọi người không cần gấp gáp, mặc dù Sa nguyên dược cốc mở ra sớm hơn, nhưng cũng còn thời gian bốn ngày, hiện giờ vẫn không thể tiến vào. Ba ngày sau, thành Toái Diệp sẽ mở truyền tống trận tới Sa nguyên dược cốc, ta ở đây chúc mọi người may mắn. Hiện giờ xin mời thành chủ thành

Toái Diệp ban bố huy chương cho đan sư tham gia luyện đan danh nhân đường, danh sách ngọc bài tiến vào Sa nguyên dược cốc cùng với ngọc bài mời ta xuất thủ luyện đan.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, trừ một bộ phận hâm mộ Thành Dạ Quân cảm thấy không công bình, tất cả mọi người đều cảm thấy rất hài lòng, nhưng những người không tin cũng không ai dám đứng ra lên tiếng. Dù sao hiện tại Diệp Mặc là người duy nhất có thể luyện chế Chức Thần đan, mà những người khác chỉ có thể mua, vì vậy không ai dám đắc tội, vạn nhất có ngày thần thức của họ bị thương, vậy thì xong đời rồi!

Thành Dạ Quân mặc dù biết nếu như tiến vào vòng thứ ba tranh tài chính mình nhất định sẽ đạt được vị trí đệ nhất, nhưng Khổng Diệp đã nói vậy, hơn nữa y đã liên tục đứng nhất ba năm, có thêm lần nữa cũng không có ý nghĩa gì. Dưới ánh mắt của y, Diệp Mặc có thể luyện chế Chức Thần đan, cầm chức đệ nhất cũng không có vấn đề gì.

Y cũng không biết, nếu như Diệp Mặc lấy ra Thần Nông đỉnh và Vụ Liên tâm hỏa thì đừng nói là đan dược Thiên cấp nhất phẩm, cho dù là đan dược Thiên cấp tam phẩm hắn cũng từng luyện chế qua.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Dĩ nhiên Diệp Mặc hài lòng với kết quả này, hắn ước gì thời gian tranh tài càng ngắn càng tốt. Vừa rồi luyện đan Diệp Mặc chỉ dùng chân hỏa bình thường, đan dược luyện chế ra khẳng định không đạt tới Thiên cấp, cho nên nếu như thi đấu vòng ba vậy đứng đầu khẳng định vẫn là Thành Dạ Quân.

- Khổng Diệp tiền bối…

Một trong những trưởng lão giám khảo sau khi nghe lời của Khổng Diệp lập tức kinh hãi, muốn nói điều gì. Lúc trước điều này chưa được quyết định, Sa nguyên dược cốc mở ra sớm hơn lão cũng biết, nhưng điều này không xung đột với thi đấu luyện đan. Thời gian thi đấu vòng ba nhiều nhất chỉ tốn thời gian nửa ngày, tại sao Khổng Diệp đột nhiên lại cho dừng thi đấu?

Không đợi vị trưởng lão kia nói xong, Khổng Diệp đã khoát tay nói:

- Cứ như vậy đi.

Sau khi nói xong, lão lại nhìn về phía Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, ta ở tổng bộ đan hội, nếu như cậu có thời gian thì có thể tới tìm ta.

Nghe Khổng Diệp nói vậy, vô số người hâm mộ nhìn Diệp Mặc, hiển nhiên Khổng Diệp đối với Diệp Mặc rất không bình thường.

Diệp Mặc vội vàng cung kính đáp:

- Đa tạ Khổng Diệp tiền bối, vãn bối nhất định sẽ đến.

Hắn mơ hồ cảm thấy lão Khổng Diệp có hảo cảm với hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 902

Tranh Nhau Kết Giao

Thi đấu luyện đan danh nhân đường ít hơn một trận đấu so với trước kia, nhưng Diệp Mặc thu hoạch phong phú, thậm chí hắn còn nhận định cuộc thi lần này sở dĩ thiếu một vòng là bởi vì Khổng Diệp muốn hắn đạt được đệ nhất. Mặc dù không hiểu sao đối phương phải làm vậy, Diệp Mặc vẫn cảm thấy cảm giác suy đoán của mình không sai Đạt được đệ nhất, Diệp Mặc ngoại trừ nhận được huy chương đệ nhất luyện đan danh nhân đường cùng với ba ngọc bài tiến vào Sa nguyên dược cốc, đồng thời đạt được một ngọc bài có thể mời Khổng Diệp tiền bối xuất thủ luyện đan. Điều này cũng không tính, Khổng Diệp thậm chí phát lời mời với hắn, điều này khiến cho những người còn lại vô cùng hâm mộ.

Cho nên sau khi lễ trao giải kết thúc, lập tức có rất nhiều người vây quanh Diệp Mặc.

- Anh Diệp, ta là Thu Đồng của Thiên khí các, tôi muốn mời anh…

- Diêp đan sư, tôi là Lý Ngọc Phác thuộc thương hội Bắc Vọng, không biết liệu có thể may mắn mời được…

- Diệp tiền bối…

Những người vây quanh Diệp Mặc đều không có chút ngoại lệ, tất cả đều muốn mời hoặc tạo quan hệ với Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc hiểu rõ sở dĩ hắn được hoan nghênh như vậy ngoài lý do hắn trở thành đệ nhất luyện đan danh nhân đường ra thì còn một nguyên nhân quan trọng hơn chính là hắn có thể luyện chế được Chức Thần

đan.

- Các vị, do liên tục thi đấu nên hiện giờ tôi có phần mệt mỏi, hiện tại muốn đi nghỉ ngơi, xin lỗi…

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền nói với những tu sĩ nhiệt tình đang vây xung quanh.

- Ha ha, anh Diệp, tôi biết anh không phải nhân vật tầm thường, há phải đám nhân vật tầm thường kia có thể sánh được.

Trang Man đi tới, nhiệt tình vỗ vai Diệp Mặc, sau khi nói xong, ánh mắt không mang ý tốt nhìn Vạn Quả Bình.

Vạn Quả Bình hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, hiển nhiên trong lòng đã khó chịu cực độ.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, Trang Man nhìn bề ngoài thô lỗ, hơn nữa còn vì hắn ra mặt, thậm chí không phải một lần, nhìn về ngoài rất thẳng tính. Nhưng Diệp Mặc lòng như gương sáng, người này này chính là lợi dụng hắn để đả kích Vạn Quả Bình.

Hiển nhiên mục đích của y đã đạt được, chẳng những đả kích được Vạn Quả Bình, đồng thời còn khiến Vạn Quả Bình có thêm một kẻ địch, đó chính là mình. Nếu nói lần đầu tiên đả kích Vạn Quả Bình, Trang Man vẫn không tính lôi mình vào, thậm chí không đặt mình vào mắt. Nhưng lần này y đã tính toán tới sức ảnh hưởng của mình.

Có lẽ trong lòng Trang Man đang nghĩ mình sẽ cảm tạ vì y đã ra mặt. Y nghĩ kế này đúng thực không tệ, một mũi tên trúng mấy đích, lợi dụng được mình, còn muốn mình cảm kích y!

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói:

- Anh Trang cũng khá lắm, thứ năm luyện đan danh nhân đường, nếu như không phải tôi có phần may mắn, thứ hạng nhất định sẽ không bằng anh

Trang Trang Man lợi dùng hắn để đả kích Vạn Quả Bình, Diệp Mặc không có ý kiến. Khi trước Vạn Quả Bình đã chọc hắn, vậy giờ chớ trách hắn không khách khí. Nhưng nếu Trang Man muốn hắn cảm kích, vậy thì nằm mơ đi!

Vạn Quả Bình vừa mới xoay người đã trông thấy Thành Dạ Quân, ánh mắt chuyển động, lập tức ôm quyền nói:

- Anh Thành, ai… vận khí của anh đúng thật không tốt. Nếu không phải Khổng Diệp tiền bối hủy vòng tranh tài thứ ba, tôi nghĩ lần này đệ nhất khẳng định là anh - Theo lệ cũ, vòng thứ ba ai có thể luyện chế ra đan dược đẳng cấp cao nhất là chiến thắng, tôi chưa từng nghe nói có người sử dụng chân hỏa mà có thể luyện chế ra Đan dược thiên cấp, nhưng anh Thành là Đan vương có thể luyện chế ra đan dược Thiệp cấp.

Đáp lời Vạn Quả Bình không phải Thành Dạ Quân mà là một tên tu sĩ khác.

Diệp Mặc chú ý một chút lập tức nhận ra tu sĩ này, người này gọi là Hi Ngật, đan sư Thần Kiếm Tông, sau hai đợt tranh tài tổng điểm được 17. 4 điểm, xếp thứ thứ ba luyện đan danh nhân đường. Trong lòng Diệp Mặc nghi ngờ, hình như bản thân mình không hề có mâu thuẫn với đối phương, tại sao phải phụ họa Vạn Quả Bình châm chọc mình.

- Hà hà, anh chưa từng thấy qua liền cho là không thể sao? Tôi chỉ có thể nói ánh mắt anh thiểm cận, chân hỏa luyện chế đan dược Thiên cấp tôi đã được thấy.

Hi Ngật giọng điệu cứng rắn vừa dứt, lập tức có người phản kích, hiển nhiên là trợ giúp Diệp Mặc.

Diệp Mặc quay đầy nhìn, phát hiện đối phương chính là Văn Nhân Phủ của Quỷ Tiên pháp, xếp hạng thứ sáu luyện đan Danh Nhân đường, trong lòng hắn lập tức hiểu ra, top 10 danh nhân đường e là đều có mâu thuẫn, chỉ là bọn họ lợi dụng người khác để chĩa mũi mâu vào đối phương mà thôi. Suy

nghĩ cẩn thận những lời này, Diệp Mặc âm thầm cười lạnh, không trả lời.

Thành Dạ Quân đi tới trước mặt Diệp Mặc, ôm quyền nhiệt tình nói:

- Diệp đan sư có thể luyện chế ra Chức Thần đan, chỉ riêng điểm này muốn chiếm vị trí đệ nhất cũng không có ai nghi ngờ rồi. Tôi tâm phục khẩu phục việc Diệp đan sư đứng nhất danh nhân đường, tôi tên Thành Dạ Quân, nếu như buổi tối Diệp đan sư có rảnh rỗi, tôi muốn tới thăm hỏi một chút…

Diệp Mặc có ấn tượng không tệ với Thành Dạ Quân, người này tuổi cũng không nhỏ, thoạt nhìn giống như một lão đầu. Chỉ có điều y nói chuyện chân thành, ánh mắt không chút khinh thị, hiển nhiên đó là suy nghĩ từ tận đáy lòng.

Diệp Mặc lập tức ôm quyền nói:

- Đươc, nếu như vậy Diệp mỗ xin chờ anh Thành tới, các vị, sau này gặp lại.

Nói xong, Diệp Mặc nhìn Vạn Quả Bình nói:

- Thật ngại quá, hiện tại ta đã bước cả hai chân vào danh nhân đường, thật xin lỗi!

Sau đó không chú ý tới Vạn Quả Bình nữa, lập tức xoay người rời đi, hắn không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu của những thế lực này, cho nên hắn không muốn ở lại đây nói thêm điều gì.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Đông đảo đại biểu cho các thế lực muốn mời Diệp Mặc, nhưng chỉ có một mình Thành Dạ Quân thành công, yêu cầu tới thăm được Diệp Mặc đáp lại.

Rất nhiều người nghĩ tới Thành Dạ Quân là một Đan vương, hơn nữa là đệ nhị luyện đan danh nhân đường, ba lần đoạt được đệ nhất, vội vàng chen

nhau vây quanh người Thành Dạ Quân.

Thành Dạ Quân bất đắc dĩ cười khổ, chỉ có thể thuận miệng nói vài câu, rời khỏi đám đông.

… Mộc Dịch Thanh ở khách sạn Tứ Phương, có thể coi là một nhà khách nhỏ bậc trung, chỉ có điều nếu so với nơi hẻo lánh kia của Diệp Mặc thì tốt hơn rất nhiều.

- Diệp sư đệ, cậu đã trở lại.

Mộc Dịch Thanh thấy Diệp Mặc trở về khách sạn, lập tức ra đón, vẻ mặt rạng rỡ.

Mộc Hà và Lô Minh càng sùng bái nhìn Diệp Mặc, ánh mắt sáng rực. Bọn họ đều tới từ những môn phái nhỏ bé, cuộc thi luyện đan như này cũng rất ít khi nhìn thấy, đừng nói là một đệ nhất luyện đan danh nhân đường. Hơn nữa chẳng những bọn họ thấy, người đạt đệ nhất còn đại biểu cho môn phái bọn họ để tranh tài.

- Chúng ta vào rồi nói.

Diệp Mặc nhận được ba chỗ tiến vào Sa nguyên dược cốc, bản thân hắn chỉ cần một là đủ, hai vị trí còn lại hắn chuẩn bị đưa cho Mộc Dịch Thanh. Về phần ngọc bài mời KHổng Diệp luyện đan, Diệp Mặc biết với tu vi của Mộc Dịch Thanh thì cũng không dùng được gì, đan dược y cần còn không bằng nhờ mình luyện chế giúp. Ngọc Bài đó hắn định đưa cho Nhan Tranh, coi như hồi báo vì Nhan Tranh đã giúp hắn từ trước tới nay.

Mộc Dịch Thanh cười khổ nói:

- Anh Diệp, hiện giờ không được, bởi có mấy người tới tìm, hiện giờ đang trong phòng khách chờ anh.

Diệp Mặc sửng sốt một chút, hắn hiện giờ mới về nhưng những người này lại tới trước một bước. Nhưng hắn liền hiểu tình cảnh của Mộc Dịch

Thanh, bất kỳ ai trong những người tới tìm hắn này đều không phải là người Mộc Dịch Thanh có thể đắc tội, cho nên Mộc Dịch Thanh lo lắng cũng là chuyện bình thường.

Hắn vỗ vỗ bả vai Mộc Dịch Thanh:

- Anh Mộc, anh đi nghỉ ngơi trước, tôi tới phòng khách tiếp những người này, sau đó lại tới nói chuyện với anh Không cần Diệp Mặc tự mình đi tới phòng tiếp khách, chủ khách sạn đã tự mình tới đón. tên chủ này vì cười quá lố, ngũ quan cũng bị che lấp, hiển nhiên đông đảo đại nhân vật tới khách sạn nhỏ của y khiến thanh danh khách sạn đại chấn. Y thấy Diệp Mặc, vội vàng khom người nói:

- Diệp đan sư tiền bối, tiểu nhân dẫn ngài tới phòng khách.

Diệp Mặc đi theo tên chủ đi tới phòng khách, phát hiện bên trong đã ngồi bốn người. Trong đó hắn biết Nhan Tranh, trừ Nhan Tranh, hai nam một nữ còn lại hắn không biết.

Bốn người thấy Diệp Mặc đi vào liền đứng lên, Nhan Tranh đi tới trước mặt Diệp Mặc giới thiệu:

- Anh Diệp, tôi giới thiệu cho anh một chút.

Nói xong, anh ta chỉ vào gã đầu trọc, mặt mày hồng hào nói:

- Vị này là Vu quản sự của đan hội, Vu Vô Tài.

Thấy Diệp Mặc ôm quyền chào hỏi, gã kia cũng ôm quyền nói:

- Diệp đan sư tuổi trẻ tài cao, đúng là rồng phượng trong loài người!

Nhan Tranh chỉ vào thiếu phụ xinh đẹp mặc áo xanh, cùng với gã trung niên cạnh đó:

- Vị này là phó đường chủ của Ma đan đường, Khúc Mỹ Yến tiền bối, vị còn lại là Hồng Điệt trưởng lão của Vạn Đan các.

Hai người này lập tức ôm quyền, bắt chuyện với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe được ba chữ Vạn Đan các, kinh ngạc nhìn Nhan Tranh một chút, nghĩ trong lòng. Bản thân hắn có mâu thuẫn rất lớn với phân các Vạn Đan các ở Hà châu, chẳng lẽ Nhan Tranh không biết việc này?

Nhan Tranh thấy Diệp Mặc nhìn anh ta, lập tức hiểu ý, liền nói:

- Hồng Điệt quản sự chỉ phụ trách tổng bộ Vạn đan các ở thành Toái Diệp, những chuyện khác ông sẽ không hỏi tới.

Thấy Hồng Điệt kinh ngạc nhìn Nhan Tranh, Diệp Mặc lập tức hiểu ý, đó chính là việc hắn có mâu thuẫn với Vạn Đan các Hà Châu, Hồng Điệt căn bản không biết, hoặc là không để trong lòng. Nhưng Diệp Mặc cho rằng khả năng không biết là lớn nhất.

- Cảm ơn các vị đã tới đây, mời ngồi.

Diệp Mặc là đệ nhất luyện đan danh nhân đường, mặc dù tu vi hơi thấp, nhưng cũng không cần thiết gọi những người này là tiền bối.

Đợi tất cả mọi người ngồi xuống, Diệp Mặc đuổi tiểu nhị dâng trà đi, lúc này mới cười hỏi:

- Tôi nghĩ các vị đều là người bận rộn, nhưng vẫn có thể tới thăm Diệp mỗ, tôi quả thực vô cùng cao hứng, hơn nữa cũng cảm thấy rất vinh hạnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 903

Nói Hươu Nói Vượn

Ý của Diệp Mặc chính là dao sắc chặt đay rối, trực tiếp hỏi mấy người tới đây làm gì? Nếu như muốn Chức Thần đan thì xin mời trở về đi.

Nhưng Diệp Mặc không thể trực tiếp nói vậy, bất kỳ thế lực nào ở đây tùy tiện vung tay đều có thể giết chết hắn. Mặc dù hắn cảm giác được ủy khuất do nhỏ yếu, nhưng hắn cũng chỉ đành hạ giọng trả lời những vị khách không mời mà tới này.

Vu Vô Tài nghe Diệp Mặc nói vậy, lập tức hài lòng gật đầu:

- Diệp đan sư quả nhiên tiền đồ vô lượng!

Diệp Mặc im lặng, không khách khí nữa, đối phương muốn khích lệ thì mặc đối phương.

Quả nhiên thấy Diệp Mặc không khiêm nhường, Vu Vô Tài trực tiếp đi vào vấn đề:

- Thật ra lần này tôi đại biểu Đan hội tới đây là vì có một việc thương lượng với Diệp đan sư, chỉ là không biết Diệp đan sư có đồng ý hay không?

- Mời Vu quản gia nói.

Diệp Mặc chỉ hận không thể nói thẳng, mong đối phương nói nhanh một chút, dây dưa dài dòng, hắn sợ không đè nén nổi.

Hồng Điệt của Vạn Đan các và Khúc Mỹ Yến của Ma Đan đường hiển nhiên đều có chút cố kỵ Vu Vô Tài, hoặc là có quan hệ với thân phận của Vu

Vô Tài, khi Vu Vô Tài nói chuyện cũng chỉ ở một bên mỉm cười lắng nghe, không nói xen vào.

Thấy Diệp Mặc không nói những câu đại loại "nếu giúp được gì tại hạ sẽ cố hết sức", Vu Vô Tài ho khan một tiếng nói:

- Diệp đan sư luyện chế Chức Thần đan đúng là một tin vui lớn đối với tu sĩ chúng ta, ngay cả Khổng Diệp tiền bối cũng than thở không thôi!

Diệp Mặc cười lạnh trong lòng, quả nhiên là vì Chức Thần đan mà tới, hắn vẫn chỉ mỉm cười nhìn Vu Vô Tài, tựa hồ muốn nghe tiếp.

Vu Vô Tài thấy thái độ của Diệp Mặc như vậy, rất hài lòng, khẽ gật đầu rồi nói:

- Lần này tôi đại biểu cho Đan hội tới đây, Chức thần đan có chỗ tốt không lường được với tu sĩ, không biết Diệp đan sư có thể tặng phương thuốc cho Đan hội? Tạo phúc cho tu sĩ!

Trên đại lục Lạc Nguyệt, bất luận là Bắc Vọng châu hay những nơi khác, phương thuốc nếu như do cá nhân nghĩ ra thì phương thuốc này thuộc về tư nhân, nếu thế lực khác muốn dùng phương thuốc này thì phải được đồng ý, nếu không sẽ bị mọi người cho rằng đó là hành vi trộm cắp.

Dĩ nhiên chuyện này rất ít thấy, bởi vì trong dòng sông lịch sử tu chân giới, phương thuốc cá nhân hiếm như lông phượng sừng lân, cơ hồ 99% phương thuốc đã trở thành sở hữu chung của mọi người. Bất kỳ ai chiếm được đều có thể luyện chế, không tồn tại việc xâm quyền hay trộm cắp.

Thế nhưng Chức Thần đan của Diệp Mặc không giống vậy, hắn viết ra ngay trên cuộc thi luyện đan, hơn nữa mọi người đều biết Chức Thần đan là của hắn. Cho nên Chức Thần đan thuộc trường hợp hiếm thấy nêu trên, biết rõ là thuộc sở hữu của ai, Đan hội hay bất kỳ thế lực nào khác muốn sử dụng phương thuốc này phải thông qua sự đồng ý của Diệp Mặc.

Thật ra thì bình thường người sáng tạo ra phương thuốc cá nhân, nếu

không có sự đồng ý của người đó, thì phương thuốc tuyệt đối không được ai biết đến, bởi vì họ sẽ không cho người khác xem phương thuốc của mình. Chỉ có điều tình huống của Diệp Mặc lại khác, phương thuốc của hắn dường như giám khảo đều trông thấy, không phải là bí mật gì nữa.

Vu Vô Tài của Đan hội tới cũng chỉ muốn có được một câu đồng ý từ chính miệng Diệp Mặc nói ra, dù sao tổ chức lớn như Đan hội cũng cần chút thể diện này.

Trừ Diệp Mặc ra, mấy người còn lại đều cảm thấy việc này rất bình thường, không ai nói gì cả. Diệp Mặc đồng ý hay không cũng như vậy, dù sao phương thuốc cũng đã bị tiết lộ.

Điểm khác nhau trong đó chẳng qua nếu đồng ý, Đan hội sẽ bồi thường cho Diệp Mặc một chút, hiện giờ cần xem Diệp Mặc muốn bao nhiêu.

Diệp Mặc mặc dù khinh thường trong lòng, Đan hội chỉ phái một tên quản gia Kim Đan tới thuận miệng nói một câu, chỗ tốt đã bị lấy đi, mình muốn bồi thường tối đa cũng chỉ là chút linh thạch. Diệp Mặc chỉ cần nhìn người đại biểu do Đan hội phái tới cũng biết địa vị của đối phương trong đan hội không cao.

Hiển nhiên cho dù hắn đạt được đệ nhất luyện đan danh nhân đường, hơn nữa còn sáng tạo ra Chức Thần đan cũng không đủ để khiến cho Đan hội quá chú ý.

Dù sao phương thuốc Chức Thần đan đã bị lộ ra ngoài.

Diệp Mặc trào phúng trong lòng, nhưng trên mặt vui vẻ cười nói:

- Vu quản sự quá lời rồi, Diệp Mặc may mắn nghĩ ra phương thuốc Chức Thần đan tuyệt đối không phải là vì lợi ích. Cho nên phương thuốc này tôi sẽ không chỉ cho Đan hội…

Nghe Diệp Mặc nói vậy, tất cả mọi người, bao gồm cả Vu Vô Tài đều sửng sốt, tưởng Diệp Mặc đang không tỉnh táo? Bọn ta tới hỏi chỉ là để cho

cậu chút mặt mũi mà thôi, chẳng lẽ cậu cho rằng cậu không đồng ý thì người khác không thể luyện chế sao?

Nhan Tranh vội vàng nháy mắt với Diệp Mặc, anh ta lo cho Diệp Mặc, chỉ e vì một phương thuốc mà Diệp Mặc đắc tội với Đan hội, đây là một việc rất không sáng suốt. So với Đan hội, mặc dù Diệp Mặc chiếm được đệ nhất luyện đan danh nhân đường nhưng thực sự vẫn kém quá xa, số người đạt được danh hiệu này trong Đan hội rất nhiều!

Quả Nhiên Vu Vô Tài sắc mặt có phần âm trầm nói:

- Nếu như Diệp đan sư có thể cung cấp Chức Thần đan, ta nghĩ Diệp đan sư trở thành trưởng lão Đan hội cũng là việc đương nhiên. Dĩ nhiên, nếu anh Diệp không muốn thì Đan hội cũng không miễn cưỡng.

Diệp Mặc cười lạnh, hắn căn bản là không thèm để ý tới chức trưởng lão Đan hội. Câu nói phía sau của Vu Vô Tài tuy bảo không miễn cưỡng, nhưng cũng đã mang theo mùi vị uy hiếp.

Khúc Mỹ Yến lại cười một tiếng, phá vỡ không khí xấu hổ:

- Tôi nghĩ là Vu quản gia đã hiểu lầm ý của Diệp đan sư. Vừa rồi Diệp dan sư chỉ nói "không chỉ cho Đan hội…", tôi nghĩ Diệp đan sư hẳn là còn có lời chưa nói.

Được Khúc Mỹ Yến nhắc nhở, mọi người mới sáng tỏ, vừa rồi quả thực là Diệp Mặc nói vậy.

Thấy mọi người nghi hoặc nhìn mình, Diệp Mặc đứng lên ôm quyền nói:

- Tôi là một tu sĩ, có thể vì mọi người ra chút sức lực là vinh hạnh của tôi. Mặc dù tôi sáng tạo ra Chức Thần đan, nhưng nếu để tôi luyện chế ra lò thứ hai cũng không nhất định sẽ thành công. Đúng như lời Vu quản gia nói, Chức Thần đan là tin vui của tu sĩ, cho nên tôi quyết định…

Thấy bộ dạng khẩn trương của Vu Vô Tài, Diệp Mặc dừng lại một chút

rồi bình thản nói:

- Tôi quyết định tặng Chức Thần đan cho mọi người, bất kỳ ai cũng có thể luyện chế.

Nói xong, Diệp Mặc lại nhìn Vu Vô Tài một chút, nói:

- Vu quản gia, nếu bất kỳ ai cũng có thể sử dụng phương thuốc Chức Thần đan, Đan hội đương nhiên cũng có thể. Cho nên, sau này Vu quản gia không cần vì phương thuốc Chức Thần đan mà buồn rầu. Đây là cống hiến cho mọi người, là việc tôi phải làm.

Diệp Mặc thầm nghĩ trong lòng, mình ở mấy nơi chỉ biết nói hươu nói vượn không biết làm đã nhiều năm, điều này không cần học cũng biết, Vu quản sự muốn thi tài nói hươu nói vượn với mình còn kém xa lắm.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc nói ra những lời này, chẳng những Vu Vô Tài ngẩn người, những người khác cũng ngây dại.

Vu Vô Tài đại biểu cho Đan hội tới đương nhiên đã chuẩn bị bồi thường cho Diệp Mặc một chút, nhưng bọn họ không ngờ Diệp Mặc không cần bồi thường, ngược lại tùy ý tặng phương thuốc cho tất cả các tu sĩ.

Hiểu được ý của Diệp Mặc, Khúc Mỹ Yến và Hồng Điệt lập tức mừng rỡ. Mặc dù khi trước Diệp Mặc không trao quyền có thể luyện chế Chức Thần đan cho bọn họ, họ vẫn có thể lén lút luyện chế, nhưng giờ thì có thể công khai dùng Chức Thần đan để kiếm tiền.

Vu Vô Tài sửng sốt một hồi mới có phản ứng, nếu làm như vậy thì… Đan hội không có chút ưu thế, tất cả mọi người đều có thể bán ra Chức Thần đan, Đan hội không thể dùng nó mà phát tài.

Hiểu được đạo lý này, Vu Vô Tài vội vàng nói:

- Diệp đan sư, Chức Thần đan do anh nghiên cứu khổ cực mới sáng tạo ra, há có thể tùy tiện tặng cho mọi người tùy ý có thể luyện chế.

Diệp Mặc mờ mịt nhìn Vu Vô Tài, hồi lâu mới lên tiếng:

- Vu quản ra vừa rồi nói Chức Thần đan ra đời là tin vui của chúng tu sĩ, hơn nữa tôn chỉ của Đan hội là vì đông đảo tu sĩ mà. Hiện giờ tôi đã thấu hiểu, trong lòng tôi vô cùng vui vẻ, bởi vì tôi là một luyện đan sư hữu dụng với người khác, tôi…

Diệp Mặc đột nhiên dừng lại, nói thêm thì đã đi quá xa rồi.

Vu Vô Tài há miệng, một chữ cũng không nói nổi, mà giờ phải nói gì? Chẳng lẽ nói anh phải bán cho Đan hội, sau đó thu linh thạch, không nên tùy tiện cho mọi người đều có thể luyện chế. Nếu y thực sự làm vậy, Đan hội sẽ mất hết mặt mũi.

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải người ngốc, hắn đương nhiên không cao cao tại thượng như thế, Đan hội muốn xé rách da mặt, vậy hắn xé thêm một chút có là gì? Hắn hiểu rõ Chức Thần đan chỉ có mình hắn có thể luyện chế ra, người khác chiếm được phương thuốc thì sao?

Nếu như hắn thực sự bán cho Đan hội, Đan hội luyện chế không ra, vậy cuối cùng cũng phải tìm hắn. Thay vì vậy, còn không bằng hắn hào phóng hơn, để cho Vu Vô Tài ăn một con ruồi. Dù sao coi như hắn không nói lời này, phương thuốc Chức Thần đan cũng nhanh chóng bị truyền đi.

Chức Thần đan hiện giờ Diệp Mặc vẫn chưa coi là hoàn thiện, hắn đang chờ khi nào rảnh rỗi sẽ thử thay đổi một hai loại dược liệu. Về phần phương thuốc đã tiết lộ ra ngoài, người nào muốn luyện chế thì luyện chế.

Qua một hồi lâu, Khúc Mỹ Yến ôm quyền với Diệp Mặc nói:

- Diệp đan sư đúng là chí lớn, một phương thuốc như cây hái ra tiền cũng có thể công bố ra ngoài.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Ha ha, thật ra thì phương thuốc này cũng chưa tính là hoàn thiện, hiện tại bảo tôi luyện chế lò thứ hai chưa chắc đã có thể thành công. Công bố cho mọi người, biết đâu lại có người có thể hoàn thiện nó.

Nghe Diệp Mặc nói vậy, Khúc Mỹ Yến tươi cười như trước nói:

- Tôi tới nơi này thứ nhất là giống với Vu quản gia, nhưng nếu Diệp đan sư đã rộng lượng như thế, vậy tôi cũng xin hưởng thơm lây. Còn có một việc là tôi muốn bàn với Diệp đan sư vấn đề tiêu thụ Chức Thần đan, nếu Diệp đan sư đã nói vậy thì sau này tôi tới thăm hỏi sau vậy.

- Thật ra thì mục đích của tôi giống với Khúc đường chủ, Chức Thần đan của Diệp đan sư nếu như được hoàn chỉnh, vậy nhất định phải nhớ tới Vạn Đan các tôi rồi.

Thấy Khúc Mỹ Yến đứng lên, Hồng Điệt cũng đứng dậy theo.

Vu Vô Tài đạt được mục đích, tuy nhiên khó chịu như không đạt được mục đích. Y thấy hai người kia rời đi, cũng chỉ đành đứng dậy cáo từ.

- Anh Diệp Thấy ba người rời khỏi, Nhan Tranh ôm quyền với Diệp Mặc, mặt mang vẻ thẹn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 904

Diệp Mặc Lo Lắng

Diệp Mặc biết suy nghĩ trong lòng Nhan Tranh, hắn khoát tay nói:

- Nếu như anh Nhan còn coi tôi là bằng hữu thì cũng biết tôi sẽ không gia nhập Tiên Bảo lâu. Nhưng bất luận thế nào, tôi vẫn phải cảm tạ anh Nhan đã hỗ trợ, ngọc bài mời Khổng Diệp tiền bối xuất thủ xin tặng cho anh Nhan.

Nhan Tranh ngơ ngác nhìn ngọc bài trong tay Diệp Mặc, Diệp Mặc đoán ra mục đích anh ta tới đây cũng không khiến anh ta kinh ngạc, điều kinh ngạc nhất chính là việc Diệp Mặc lại tặng một thứ trân quý như vậy cho anh ta, nên biết rằng khối ngọc bài này quả thực là bảo vật vô giá!

Đồng thời anh ta không ngờ mình còn chưa nói Diệp Mặc đã chặn lời. Nhưng anh ta quen biết Diệp Mặc đã lâu, có phần hiểu rõ tính tình của Diệp Mặc. Lần này anh ta vốn không tính khuyên Diệp Mặc tiến vào Tiên Bảo lâu. Đứng nói việc khuyên Diệp Mặc vào Tiên Bảo lâu, nếu như không phải chú không cách nào rời khỏi Tiên Bảo lâu, thậm chí anh ta đã khuyên chú mình rời khỏi.

Diệp Mặc thấy Nhan Tranh có phần sửng sốt, chỉ đành nói:

- Anh Nhan, nếu như không còn việc gì… vậy tôi xin đi nghỉ một chút. Lát nữa tôi định đi thăm hỏi Khổng Diệp tiền bối.

Nhanh Tranh vội vàng phản ứng, khom người cảm tạ Diệp Mặc:

- Đã vậy tôi cũng không làm kiêu, ngọc bài này tôi xin nhận. Anh Diệp, nói thực lần này tôi tới đây đúng là vì do Đại quản gia muốn tôi đi khuyên anh gia nhập Tiên bảo lâu, nhưng đó không phải lời tôi muốn nói. Tiên Bảo

lâu không phải là nơi tốt để anh Diệp tới, anh cự tuyệt cũng là việc bình thường. Đại quản gia Tiên Bảo lâu nhìn bình thường, nhưng lòng dạ thâm sâu, nguy hiểm. Nếu không phải bởi vì có Đại quản gia, tôi cũng sẽ khuyên chú rời khỏi Tiên Bảo lâu.

- Lần này trở về, tôi sẽ nói với Đại quản ra rằng anh đã cự tuyết. Nhưng anh Diệp nhất định phải cẩn thận, anh dùng Chức Thần đan đoạt được đệ nhất luyện đan danh nhân đường, Đại quản gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh. Cho nên anh phải chuẩn bị cho tốt, có lẽ… Khổng Diệp tiền bối có thể giúp huynh. Nhan Tranh tôi không giúp được anh Diệp điều gì, lại nhận ân huệ của anh, tôi sẽ không nói cảm tạ, Nhan mỗ xin cáo từ, xin anh Diệp bảo trọng.

Diệp Mặc nghe Nhan Tranh nói những lời này cũng có phần xúc động. Mặc dù hắn biết Nhan Tranh làm người không tệ, nhưng hắn không ngờ Nhan Tranh vì hắn mà mạo hiểm đắc tội với Đại quản gia, nói thẳng ra, mặc dù Diệp Mặc biết hắn cự tuyệt lời mới của Tiên Bảo lâu, Nhan Tranh cũng không hay ho gì, nhưng Nhan Tranh chỉ nói vậy liền rời khỏi khiến hắn càng thêm cảnh giác. Thực lực kém, cái gì cũng phải đề phòng, Diệp Mặc một lần nữa cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn vỗ vỗ bả vai Nhan Tranh nói:

- Lời anh Nhan nhắc nhở, Diệp Mặc xin ghi nhớ trong lòng. Đa tạ!

- Đúng rồi!

Nhan Tranh đi tới cửa, xoay người nói với Diệp Mặc:

- Anh phải cẩn thận Khúc Mỹ Yến của Ma Đan Đường, cô ta là người trong Ma môn, Ma* Đan đường kỳ thực chính là Ma* Đan đường, Khúc Mỹ Yến không hề đơn giản. Anh chớ nên bị vẻ bề ngoài của cô ta lừa gạt.

*Chú thích: Đây là hai từ đồng âm, "ma" đầu tiên là ma trong ma luyện, ma sát…

"ma" thứ hai là ma trong ma quỷ.

Diệp Mặc gật đầu, hắn từ khẩu khí nói chuyện của Vạn Quả Bình và Diệp Chí Long cũng biết địa vị Ma môn hiện giờ rất thấp, thậm chí là bị coi rẻ. Nhưng Diệp Mặc cũng không chú ý việc này, hắn không muốn kết giao với thế lực tu chân nào, cũng không muốn ở chung một chỗ với Ma môn, cho nên khi nghe Nhan Tranh nói vậy, hắn chỉ tỏ vẻ đã biết.

Sau khi Nhan Tranh đi, Diệp Mặc ngồi trong phòng khách hồi lâu. Có lúc hắn muốn lập tức mang mấy người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng rời khỏi Hà châu, tìm một nơi an toàn tu luyện, đợi khi đầy đủ thực lực sẽ đi ra. Nhưng hắn cũng biết nếu chỉ dựa vào bế quan có lẽ trăm năm sau hắn cũng chưa có nhiều thành tựu.

Sa nguyên dược cốc nhất định phải đi, Diệp Mặc thầm hạ quyết tâm. Sau khi đi Sa nguyên dược cốc, tận lực thu thập tài nguyên, sau đó dẫn mọi người rời khỏi Hà Châu.

Sau khi đã có quyết định, Diệp Mặc liền đứng dậy, hắn định đi thăm hỏi ông lão Khổng Diệp một chút. Khổng Diệp đức cao vọng trọng, Diệp Mặc biết nếu như muốn những thế lực vụng trộm kia kiêng kị, nhất định phải đạt được sự ủng hộ của lão Khổng Diệp. - Anh Diệp, đây là thiếp mời Minh Tâm chưởng môn của Tiên Dược cốc đưa tới.

Tiên Dược cốc đưa thiếp mời? Diệp Mặc đoán chừng hẳn là vì việc hắn luyện chế ra Chức Thần đan. Nhận lấy thiếp mời, Diệp Mặc thấy Mộc Dịch Thanh có phần do dự liền hỏi:

- Anh Mộc, mời anh nói ra suy nghĩ của mình?

Mộc Dịch Thanh gật đầu nói:

- Đúng vậy, anh Diệp, chúng tôi phải đi rồi. Vốn tôi định đề nghị anh Diệp chuẩn bị chút Chức Thần đan mang bán, nhưng tôi đã quá coi thường sức ảnh hưởng của nó. Nếu chúng tôi bán Chức Thần đan, Thảo Đan môn rất

nhanh sẽ bị tiêu diệt.

Những lời này của Mộc Dịch Thanh đều đã suy nghĩ kỹ mới nói ra, hiện giờ người tới chào hỏi Diệp Mặc đều thuộc thế lực lớn, không một ai là nhân vật đơn giản. Nếu Thảo Đan môn đứng giữa những thế lực lớn này, vậy chết lúc nào cũng không biết.

Diệp Mặc trầm một một chút, hắn hiểu ý của Mộc Dịch Thanh, trong lòng ngầm đồng ý. Mộc Dịch Thanh không phải kẻ ngốc, suy nghĩ của y rất chính xác. Chức Thần đan không phải thứ mà Thảo Đan môn có thể tiêu thụ, đưa cho Mộc Dịch Thanh vậy chính là làm hại y. Đừng nói là Mộc Dịch Thanh, cho dù bản thân hắn hiện giờ cũng không phải là quá an toàn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc nói:

- Hiện giờ Chức Thần đan vẫn chưa hoàn thiện, chưa thể tiêu thụ, nhưng tôi đồng ý với suy nghĩ của anh Mộc Nói xong, hắn lấy ra hai ngọc bài vào Sa nguyên dược cốc cho Mộc Dịch Thanh, nói:

- Tôi đạt được ba miếng ngọc bài, tôi cần một miếng là đủ, hai miếng còn lại xin tặng cho anh Mộc Mộc Dịch Thanh tới tham gia cuộc thi, mặc dù biết vô vọng nhưng trong lòng vẫn khát khao một ngọc bài. Hiện giờ Diệp Mặc lấy ra hai miếng ngọc bài, y có thể không kích động trong lòng sao? Y nhận lấy một miếng, nói:

- Anh Diệp, tôi chỉ cần một miếng là đủ.

Diệp Mặc nghĩ tới tu vi hai người Lô Minh và Mộc Hà quả thực không cao, hai miếng ngọc bài không có nhiều tác dụng, huống chi Sa nguyên dược cốc cũng không phải nơi an toàn, vì vậy thu hồi một miếng, nói:

- Nếu đã vậy, ba ngày sau anh Mộc hãy cùng tôi tới truyền tống trận vào Sa nguyên dược cốc.

Mộc Dịch Thanh lắc đầu nói:

- Tôi chỉ cần có ngọc bài là đủ, về phần tiến vào Sa nguyên dược cốc tôi sẽ đi từ nơi khác. Anh Diệp, hiện giờ anh cũng đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, cần chú ý cẩn thận.

Diệp Mặc gật đầu, tiện tay lấy một lọ Ích Nguyên đan và một viên Bồi Nguyên đan đưa cho Mộc Dịch Thanh:

- Anh đã sắp đạt tới Trúc Cơ tầng chín đỉnh phong, những đan dược này tặng cho anh, sau nay nếu có thời gian tôi sẽ tới thăm Thảo Đan môn.

Mộc Dịch Thanh biết Diệp Mặc là linh đan sư cấp cao, cũng không để ý nhiều, nhận lấy bình ngọc, mở ra nhìn một chút, vừa định cảm tạ liền ngây dại, lầm bẩm:

- Đây là… là Bồi Chân đan?!!

- Đúng là Bồi Chân đan!

Diệp Mặc khẳng định một câu.

- Hả…

Mộc Dịch Thanh bị sự hào phòng của Diệp Mặc khiến cho chấn động, y không nghĩ tới chỉ là một người bạn bình thường nhưng Diệp Mặc lại có thể lấy ra Bồi Chân đan quý giá nhất đối với tu sĩ Trúc Cơ, nên biết đây là loại đan dược dù có linh thạch cũng không mua nổi!

- Thứ này quá quý trọng, tôi…

Mặc dù không muốn đưa đan dược trả lại nhưng Mộc Dịch Thanh vẫn cảm thấy đan dược này quá quý.

Diệp Mặc mỉm cười, đẩy lại nói:

- Tôi là luyện đan sư, đan dược như vậy tôi vẫn còn, Anh không cần lo lắng. Hãy tập trung việc kết Đan, sau đó phát dương quang đại Thảo Đan môn, tương lai có lẽ tôi sẽ tới thăm hỏi …

Diệp Mặc tiễn bốn người Mộc Dịch Thanh rời khỏi khách sạn Tứ Phương, hắn biết Mộc Dịch Thanh đã chọn đúng, môn phái nhỏ như Thảo Đan môn nếu như ở cùng mình cũng không phải việc tốt.

Một lần nữa trở lại khách sạn, thiếu đi giọng nói líu ríu của Mộc Hà, Diệp Mặc đột nhiên có chút không quen, hắn lấy ra thiếp mời của Minh Tâm xem, trên thiếp mời chỉ viết là muốn mời hắn tới chỗ Tiên Dược cốc, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng Minh Tâm là chưởng môn Tiên Dược cốc, hơn nữa tu vi tuyệt đối không kém tên mặt đen. Mặc dù Diệp Mặc không rõ tài nghệ của bà, nhưng bà có thể làm giám khảo, như vậy ít nhất cũng là Đan Vương. Người như thế muốn gặp mình đương nhiên sẽ không chủ động tới, bảo mình tới gặp mới thích hợp.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Suy nghĩ một chút, Diệp Mặc vẫn quyết định trước đi bái kiến lão Khổng Diệp đã, sau đó mới gặp Minh Tâm chưởng môn.

…

Đan hội chính là thế lực lớn nhất thành Toái Diệp, cho dù là Phủ thành chủ cũng không sánh kịp. Diệp Mặc vừa tới cửa Đan hội, bên tai đã vang lên tiếng ông lão Khổng Diệp:

- Đã tới thì vào đi, ta ở lầu mười một chờ cậu.

Đi tới lầu mười một, ông lão Khổng Diệp đã ngồi ở đó, tựa hồ chờ hắn đã lâu.

- Khổng Diệp tiền bối!

Đối với ông lão Khổng Diệp, Diệp Mặc tôn kính trong lòng, trừ tu vi và bản lĩnh luyện đan của đối phương, thứ Diệp Mặc khâm phục nhất chính là thái độ của ông lão Khổng Diệp.

Để Diệp Mặc ngồi xuống, ông lão Khổng Diệp đột nhiên hỏi:

- Thi đấu luyện đan nếu như ta muốn đấu vòng thứ ba, cậu nắm chắc bao nhiêu phần trăm đoạt được đầu bảng?

Diệp Mặc trầm ngâm trong chốc lát:

- Không nắm chắc.

Ông lão Khổng Diệp mỉm cười, lại hỏi:

- Nếu như cậu lấy toàn bộ thực lực tranh tài, cậu nắm chắc mất phần?

Diệp Mặc cả kinh trong lòng, việc mình có Vụ Liên Tâm hỏa không có bất kỳ ai biết, ông lão Khổng Diệp nói vậy là có ý gì?

Hắn nhìn vẻ mặt bình tĩnh của đối phương, biết ông lão Khổng Diệp đã nhìn ra thứ gì đó, vì vậy liền nói:

- Tôi nắm chặt trăm phần trăm!

Ông lão Khổng Diệp không chút cảm thấy ngoài ý muốn, gật đầu hỏi:

- Người khác đều cho rằng ta vì thích Chức Thần đan, cho nên mới hủy bỏ vòng thi đấu thứ ba. Kỳ thực bọn họ nghĩ không sai, đúng là ta rất thích, nhưng cũng không hề sợ cậu không chiếm được đầu bảng mà hủy bỏ trận thứ ba. Hoàn toàn ngược lại, điều ta sợ chính là cậu tranh tài vòng ba mới đạt được đệ nhất. Rất tốt, quả nhiên cậu không khiến ta thất vọng, cậu biết tiến biết lùi, từ câu trả lời đầu tiên ta cũng có thể thấy điều này. Nếu như ta vẫn cho thi đấu vòng ba, cậu hẳn là sẽ lấy ra mồi lửa kỳ dị kia.

Diệp Mặc cả kinh nhìn ông lão Khổng Diệp, trong lòng vô cùng kinh hãi. Mặc dù biết rõ ông lão Khổng Diệp có thể nhìn ra hắn mang mồi lửa kỳ dị, nhưng khi đối phương chính miệng nói ra, trong lòng hắn vẫn kinh hoảng không thôi. Hắn đột nhiên phát hiện, Khổng Diệp đúng là một người đáng sợ.

Hắn không biết tu vi của Khổng Diệp như thế nào, nếu đối phương thấy được, chẳng phải là bất kỳ ai có tu vi tương đương Khổng Diệp đều thấy được mình mang mồi lửa kỳ dị sao? Nếu thật vậy, coi như hắn không dùng Vụ Liên Tâm hỏa cũng vẫn không thể đảm bảo không bị lộ?!!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 905

Sư Huynh, Mời Dùng Trà

Ông lão Khổng Diệp thấy sắc mặt Diệp Mặc có phần cứng nhắc, mỉm cười nói:

- Cậu không cần khẩn trương, sở dĩ ta thấy trên người cậu mang mồi lửa, hơn nữa còn là thiên hỏa không phải do tu vi mà còn có nguyên nhân khác.

Ông lão Khổng Diệp nói vậy vẫn không khiến Diệp Mặc có thể bình tĩnh trở lại, mà khiến hắn càng thêm chấn động. Chẳng lẽ Khổng Diệp là Chân tiên? Chẳng những có thể nhìn ra hắn mang mồi lửa kỳ dị, lại còn biết được đó là thiên hỏa, đây quả thực quá nghịch thiên. Thấy Diệp Mặc không nói gì, ông lão Khổng Diệp lấy ra một viên khoáng thạch đỏ sậm, nói:

- Đây là Viên Liên Bồng tâm.

Diệp Mặc sau khi thấy ông lão Khổng Diệp lấy ra khoáng thạch màu đỏ, nhất thời đan điền khẽ giật giật, tựa hồ là do Vụ Liên Tâm hỏa. Chỉ có điều chấn động rất nhỏ, trong nháy mắt đã khôi phục bình thường. Diệp Mặc cẩn thận chú ý Vụ Liên Tâm hỏa, phát hiện dù đã bình thường trở lại nhưng vẫn còn dao động rất nhẹ, nếu như không chăm chú thì không thể phát hiện ra.

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy tựa hồ đã hiểu được tại sao Khổng Diệp biết hắn có mồi lửa, hơn nữa còn biết hắn mang chính là Vụ Liên Tâm hỏa.

Sau khi hiểu được, Diệp Mặc bình tĩnh trở lại. Ông lão Khổng Diệp đã biết, nếu đối phương muốn chiếm lấy vậy cho dù mình liều mạng thì cũng chỉ tìm chết mà thôi. Mặc dù Khổng Diệp là người hắn tôn kính nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy khó chịu, dù vậy Diệp Mặc biết mình cũng chỉ có thể nghe theo ý trời!

Thở dài trong lòng, Diệp Mặc càng muốn đi Sa nguyên dược cốc hơn. Hắn tới đây chưa đầy một năm, tu vi đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, điều này đương nhiên là có quan hệ với Tam Sinh Quyết và sự nỗ lực của hắn, nhưng Diệp Mặc hiểu kết quả này có quan hệ lớn tới kỳ ngộ lần trước.

Không có kỳ ngộ, không có thiên tài địa bảo, cho dù tư chất của hắn nghịch thiên hơn nữa, coi như Tam Sinh Quyết lợi hại hơn nhưng cũng sẽ không thể có được thành quả này nhanh như vậy.

Thấy Diệp Mặc rất nhanh ổn định lại, ông lão Khổng Diệp gật đầu nói:

- Lần cuối cùng lên đài nói chuyện ta mới phát hiện cậu có Vụ Liên Tâm hỏa…

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, quả nhiên là như vậy, ông lão Khổng Diệp chẳng những biết hắn có mồi lửa kỳ dị, còn biết mồi lửa đó là Vụ Liên Tâm hỏa.

- Viêm Liên Bồng Tâm có thể khiến Vụ Liên Tâm hỏa thăng một cấp, cho nên khi khoảng cách giữa ta và cậu đạt tới một giới hạn nhất định, ta từ Viêm Liên Bồng Tâm có thể cảm ứng được một chút. Chỉ có điều chấn động này rất nhỏ, ta nghĩ với tu vi của cậu hẳn là không cảm ứng nổi.

Ông lão Khổng Diệp nói tới đây, lập tức nghiêm túc:

- Ta sợ cậu trẻ tuổi, tranh cường háo thắng, không biết nặng nhẹ, ở vòng ba sẽ lấy Vụ Liên Tâm hỏa ra. Cậu cũng biết nếu như cậu lấy ra, vậy e là không ai có thể bảo vệ được cậu!

Khi Diệp Mặc hiểu lúc đó ông lão Khổng Diệp là vì bảo vệ hắn mới làm vậy, lập tức cảm kích, khom người nói:

- Đa tạ Khổng Diệp tiền bối, vãn bối cảm kích trong lòng.

Mặc dù vòng ba không chiếm được đệ nhất, Diệp Mặc cũng sẽ không lấy Vụ Liên Tâm hỏa ra, nhưng hành động bảo vệ của Khổng Diệp khiến hắn

vô cùng cảm kích.

Khổng Diệp gật đầu nói:

- Vụ Liên Tâm hỏa xếp hạng thứ ba trong các mồi lửa ở Tu Chân giới, lại là một trong mười loại Thiên hỏa. Nhất định trước khi đủ thực lực, cậu không thể tiết lộ Vụ Liên Tâm hỏa ra. Ta không biết cậu làm sao chiếm được Thiên hỏa, nhưng nếu cậu đã sở hữu chứng tỏ đó là cơ duyên của cậu, miếng Viêm Liên Bồng tâm này năm xưa ta vô tình nhận được, hiện giờ cũng tặng cho cậu!

Diệp Mặc nghe thấy câu nói sau cùng của ông lão Khổng Diệp liền ngây dại, Viêm Liên Bồng Tâm có thể khiến Vụ Liên Tâm hỏa tăng lên một tầng, hiển nhiên là dị bảo cực phẩm hiếm thấy trong thiên địa. Nên biết mồi lửa kỳ dị thăng cấp khó khăn, chẳng khác nào lên trời, chớ đừng nói chi là Vụ Liên Tâm hỏa xếp hạng rất cao. Nhưng thứ đồ vật nghịch thiên như vậy ông lão Khổng Diệp lại tặng cho mình, đây đúng là có phần khó mà tin được. - Khổng Diệp tiền bối, Viêm Liên Bồng Tâm thực sự quá quý giá, e là vãn bối không dám nhận.

Khổng Diệp cười nhạt nói:

- Cậu là một người rất tốt, sau khi biết ta biết cậu có Vụ Liên Tâm Hỏa, trong lòng khẩn trương, Nhưng khi ta lấy ra Viêm Liên Bồng Tâm liền biết vật này quý giá. Thật ra Viêm Liên Bồng Tâm sở dĩ quý giá là vì Vụ Liên Tâm Hỏa, đối với ta mà nói thì không quý giá đến vậy. Lúc trước trên đài ta tuyên bố cậu đạt đệ nhất, ta vốn tính cho cậu một mồi lửa, nhưng cậu đã có Vụ Liêm Tâm Hỏa vậy Viêm Liên Bồng Tâm này rất thích hợp với cậu Nghe Khổng Diệp nói vậy, Diệp Mặc mới hiểu được sự giàu có của đối phương, một mồi lửa có thể tùy tiện cho! Hắn cũng không nhiều lời nữa, thu lấy Viêm Liên Bồng Tâm, lại một lần nữa nói cảm tạ.

Diệp Mặc nhận lấy Viêm Liên Bồng Tâm, lúc này ông lão Khổng Diệp mới lên tiếng:

- Nếu như mồi lửa của cậu đã màu cam, như vậy hiện giờ chưa thể để Vụ Liên Tâm Hỏa hấp thu Viêm Liên Bồng Tâm, nhất định phải đạt tới cấp bậc Kim Đan mới có thể.

Nói xong, ông lão Khổng Diệp không đợi Diệp Mặc trả lời, tiếp tục nói:

- Ta nghĩ cậu tới tham gia tranh tài luyện đan phần lớn là vì danh sách vào Sa nguyên dược cốc. Trong Sa nguyên dược cốc mặc dù không có tu sĩ Nguyên Anh, nhưng lại có đông đảo tu sĩ Kim Đan, hơn nữa số người tuyệt không chỉ năm trăm. Mặc dù Bắc Vọng châu chỉ có năm trăm người tiến vào, nhưng nhắm vào Sa Nguyên Dược Cốc không chỉ là Bắc Vọng châu, cho nên cậu cần phải cẩn thận.

Sa Nguyên Dược Cốc không chỉ có tu sĩ Bắc Vọng châu, trong lòng Diệp Mặc càng thêm chờ mong, số lượng tu sĩ tiến vào càng nhiều, vậy nói lên bảo bối bên trong càng nhiều.

- Cậu chắc biết đại lục Lạc Nguyệt có bốn châu một biển chứ?

Ông lão Khổng Diệp đột nhiên hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, ông lão Khổng Diệp thấy vậy cũng không kinh ngạc, dù sao đan sư cũng biết nhiều hơn các tu sĩ khác không ít.

- Sa Nguyên Dược Cốc mở ra với bất cứ châu nào, nhưng đều hạn chế người vào. Chỉ có điều Sa Nguyên Dược Cốc rất lớn, cho dù tới khi bí cảnh đóng cửa thì 90% người các châu sẽ không gặp nhau. Nếu như cậu gặp phải tu sĩ Nam An Châu thì nhất định phải cẩn thận, bọn họ sát phạt quyết đoán, mỗi tu sĩ có thể tiến vào đều có một thân tu vi cao thâm.

Ông lão Khổng Diệp nói khiến Diệp Mặc không khỏi giật mình, chẳng lẽ Đông Huyền châu cũng có người tiến vào Sa Nguyên Dược Cốc? Chính mình trước kia chưa từng nghe nói qua, nhưng hiện giờ nghĩ lại thì Sa Nguyên Dược Cốc giống với Vẫn Chân Điện, mở ra đối với toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt.

Sở dĩ trước kia mình không nghe về Sa Nguyên Dược Cốc là khi đó mình còn quá nhỏ, Sa Nguyên Dược Cốc năm mươi năm mới mở một lần, thứ hai là ở Đông Huyền châu quả thực là toàn những môn phái không thể nhỏ hơn.

Ông lão Khổng Diệp thấy Diệp Mặc hiểu ý mình, khẽ gật đầu nói:

- Vốn ta định truyền thừa thuật luyện đan của ta cho cậu, nhưng khi thấy cậu luyện chế Chức Thần đan ta đã biết chắc chắn cậu sẽ trở thành đại sư một đời, thành tựu vượt xa ta, nếu như ta truyền thụ cho cậu ngược lại sẽ ảnh hưởng tới cậu. Chức Thần đan mang cho cậu vinh dự, nhưng nó cũng đưa cậu tới nơi đầu sóng ngọn gió, xử lí thế nào, cậu tự mình giải quyết đi!

Diệp Mặc đã hiểu ông lão Khổng Diệp bảo hắn tới, chẳng những là muốn tặng Viêm Liên Bồng Tâm cho hắn, hơn nữa còn có ý muốn bảo vệ. Dù sao hắn là người ông lão Khổng Diệp yêu cầu gặp mặt, người khác muốn gây bất lợi đầu tiên cũng sẽ suy nghĩ tới ông lão Khổng Diệp Diệp Mặc càng thêm cảm kích, hắn thấy hai mắt ông lão Khổng Diệp nhắm lại, liền biết đối phương đã nói xong tất cả.

Bởi vì cảm kích, Diệp Mặc khom người nói:

- Vãn bối nhớ công ơn dạy bảo của tiền bối, vãn bối xin cáo từ!

Đợi khi Diệp Mặc ra tới cửa, Khổng Diệp đột nhiên mở mắt nói:

- Nếu như trăm năm sau cậu không có việc gì có thể tới Đương Lăng tìm ta.

Diệp Mặc dù không biết Đương Lăng ở đâu, nhưng nếu Khổng Diệp đã không nói thì hắn cũng không hỏi nhiều.

…

Dịch trạm Tiên Dược cốc xa hoa hơn chỗ ở của ông lão Khổng Diệp nhiều lắm, thảm trải tỏa ra linh khí khiến người đi phía trên vô cùng thoải

mái. Diệp Mặc vừa tới thì có hai thiếu nữ thanh lệ dẫn Diệp Mặc tới gian phòng Minh Tâm chưởng môn.

Sau khi tới, Diệp Mặc có phần kinh ngạc. Lẽ ra với địa vị một đại môn phái như Tiên Dược cốc, Minh Tâm chưởng môn muốn gặp cũng không cần gọi mình tới phòng riêng, nhiều nhất chỉ là gặp ở phòng tiếp khách mà thôi.

Diệp Mặc phát hiện trong gian phòng ngoại trừ Minh Tâm còn có một thiếu nữ xinh đẹp đang an tĩnh đứng cạnh Minh Tâm chưởng môn. Diệp Mặc biết thiếu nữ này, đó chính là Cầm Mộ Tâm cùng hắn tham gia tranh tài, hơn nữa còn đạt được thành tích thứ tư, còn nghe nói thăng cấp từ Trúc Cơ danh nhân đường thứ năm, là một cô gái rất lợi hại.

Minh Tâm thấy Diệp Mặc tiến vào vô cùng cao hứng, vẻ mặt tươi cười mời Diệp Mặc ngồi xuống, sau đó nói với Mộ Tâm:

- Mộ Tâm, đi pha trà cho Diệp công tử.

Sau khi tới Tu Chân Giới, Diệp Mặc bị gọi là Diệp đan sư, anh Diệp, Diệp đạo hữu, ông chủ, thậm chí là tiền bối nhưng thú thực đây là lần đầu tiên hắn được gọi là Diệp công tử.

Cầm Mộ Tâm đỏ mặt bưng một chén trà đưa tới trước mặt Diệp Mặc, nhỏ giọng nói:

- Diệp sư huynh, mời dùng trà…

Diệp Mặc ngẩn ngơ, đây là có chuyện gì? Tu vi của mình không cao bằng Cầm Mộ Tâm, hắn chỉ mới đạt tới Trúc Cơ Hậu Kỳ, còn Cầm Mộ Tâm đã là Kim Đan sơ kỳ, nàng gọi mình là Diệp sư huynh, liệu có nhầm lẫn gì hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 906

Đến Nhà Làm Rể

Không biết Minh Tâm tiền bối tìm vãn bối đến đây có gì dặn dò?

Đối mặt với Minh Tâm chưởng môn đã đạt đến Hư Thần, trong lòng Diệp Mặc không có chút chắc chắn nào.

Minh Tâm uống một ngụm trà, lúc này mới không vội không vàng nói:

- Diệp công tử hẳn còn chưa gia nhập bất kỳ môn phái nào đúng không? Không biết cậu cảm thấy "Tiên Dược cốc" chúng tôi thế nào?

Nghe Minh Tâm nói, trong lòng Diệp Mặc sửng sốt. Không phải "Tiên Dược cốc" chỉ thu nữ đệ tử thôi sao? Nhưng sao lời này của Minh Tâm lại như muốn mình gia nhập "Tiên Dược cốc" vậy?

- Cái này, Minh Tâm tiền bối, Diệp Mặc còn chưa hiểu ý của tiền bối lắm. Vãn bối nghe nói chẳng phải "Tiên Dược cốc" chỉ thu nữ đệ tử hay sao.

Diệp Mặc không hề giấu diếm, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Minh Tâm khẽ mỉm cười nói:

- Diệp công tử không phải lo, đúng là "Tiên Dược cốc" chỉ thu nữ đệ tử, nhưng nếu Diệp công tử kết hôn với "Tiên Dược cốc" thì tất nhiên là có thể gia nhập rồi. Đệ tử nòng cốt của "Tiên Dược cốc" chúng tôi có thể lựa chọn bạn đời ở ngoài, sau đó về cốc định cư.

- Để tôi đến đây làm rể?

Diệp Mặc bật thốt lên, nhưng nói xong thì hắn liền hiểu. Cầm Mộ Tâm ở

đây, Minh Tâm chưởng môn nói lời này rõ ràng là muốn hắn cưới cô ta làm vợ. À, nói thực tế hơn một chút, chính là bảo hắn gả cho Cầm Mộ Tâm, làm một tên ở rể.

Minh Tâm cười thản nhiên:

- Diệp công tử nói thẳng thắn vậy cũng không sai. Thật ra thì cũng không tính là đến nhà làm rể, mà chỉ là định cư ở "Tiên Dược cốc" thôi.

Không đợi Diệp Mặc nói gì, Minh Tâm tiếp tục nói:

- Mộ Tâm là đệ tử ưu tú nhất của "Tiên Dược cốc" ta. Lúc còn ở Trúc Cơ kỳ thì cũng đã đứng thứ năm Trúc Cơ danh nhân đường rồi, hiện giờ lại đã đột phá Kim Đan, thậm chí còn đứng thứ tư Luyện Đan danh nhân đường. Khó được hơn nữa nó còn là đệ nhất mỹ nữ của "Tiên Dược cốc", nếu Diệp công tử đồng ý…

Nghe đến đây, khuôn mặt Cầm Mộ Tâm đỏ bừng lên, cúi đầu không nói một câu.

Mặc dù không biết vì sao Minh Tâm chưởng môn coi trọng mình đến như vậy, nhưng lúc này hắn đã xác định bà ta muốn gả Cầm Mộ Tâm cho mình. Đối với Diệp Mặc, chưa cần nói đến việc Lạc Ảnh, Khinh Tuyết và Tiểu Vận còn chưa tìm thấy, coi như là tìm thấy thì hắn cũng không có ý định lấy thêm vợ.

Cho nên không đợi Minh Tâm nói hết lời, Diệp Mặc liền vội vàng đứng lên khom người nói:

- Cảm tạ của Minh Tâm tiền bối, chẳng qua là Diệp Mặc đã có vợ, cho nên đành phụ ý tốt của người rồi.

Minh Tâm sửng sốt một chút, dường như bà không nghĩ tới việc Diệp Mặc sẽ từ chối, hơn nữa là từ chối một cách dứt khoát như vậy. Ở Bắc Vọng châu, Cầm Mộ Tâm có thể nói là một cô gái cả triệu vạn dặm mới tìm ra được một, lại thêm danh tiếng của "Tiên Dược cốc", lẽ ra bất cứ kẻ nào cũng

không thể từ chối. Nhưng Diệp Mặc cư nhiên lại làm như vậy, thậm chí còn không đợi bà nói xong thì hắn đã từ chối.

Nghe Diệp Mặc nói, màu đỏ trên khuôn mặt Cầm Mộ Tâm liền biến mất, thậm chí trở nên có chút tái nhợt. Sư phụ muốn gả cô cho một người trước giờ chưa từng quen biết, dù cô không muốn nhưng cũng sẽ không trái ý sư phụ. Chẳng ngờ rằng cô còn chưa kịp nói gì thì đối phương đã lập từ chối mà không chút nghĩ ngợi. Đối với một cô gái mà nói, không có gì đả kích hơn được điều này.

Khi Minh Tâm hiểu Diệp Mặc đã thật sự cự tuyệt, giọng nói cũng trở nên lạnh đi:

- Diệp công tử, tôi biết cậu có vợ, nhưng tôi cũng không định bảo cậu phải bỏ bọn họ, thậm chí cậu có thể mang theo vợ và em gái tiến vào "Tiên Dược cốc". Hơn nữa, với người tu luyện như chúng ta thì không nhất định chỉ có một người bạn đời.

Nghe đến đó, Diệp Mặc biết lai lịch của mình đã bị Minh Tâm điều tra rõ ràng.

Minh Tâm dừng một chút rồi tiếp tục nói:

- Cậu phải biết, sở dĩ tôi nhìn trúng cậu cũng không phải "Chức Thần đan" mà cậu luyện chế ra, mà là một nguyên nhân khác… Tôi nghĩ cậu không phải người ngốc, "Chức Thần đan" sẽ bị bao nhiêu người chú ý, nếu không có sự ủng hộ của "Tiên Dược cốc", chắc cậu cũng sẽ hiểu.

Nghe vậy, trong lòng Diệp Mặc nhảy dựng lên, kinh hãi không dứt. Không phải vì "Chức Thần đan"? Không phải Minh Tâm đã nhìn ra hắn có "Vụ Liên Tâm Hỏa" đó chứ? Nếu quả thật như vậy, hắn thà đem "Vụ Liên Tâm Hỏa" bỏ vào thế giới trang vàng. Nếu bất cứ ai cũng có thể nhận ra Thiên hỏa của hắn, thì hắn tự sát luôn đi cho nhanh.

Nhưng rất nhanh Diệp Mặc đã trấn định lại, hắn cảm giác hẳn là Minh

Tâm đã nhìn trúng thứ gì khác nữa của hắn chứ không phải "Vụ Liên Tâm Hỏa", điều này làm hắn hơi yên tâm một chút.

Đang lúc Diệp Mặc muốn giải thích, Cầm Mộ Tâm lại bỗng lên tiếng nói:

- Sư phụ, con không đồng ý hôn sự này.

Minh Tâm sửng sốt một chút, rõ ràng bà đã nói nguyên nhân mình chọn Diệp Mặc cho đệ tử, vì sao nó còn muốn từ chối? Nhưng ngay sau đó bà đã hiểu, không phải đệ tử mình muốn từ chối, mà là do Diệp Mặc đã từ chối trước, nếu Mộ Tâm không đứng ra nói chuyện thì bà sẽ rất mất mặt.

Nghĩ tới đây, Minh Tâm khẽ thở dài, xem ra là không có duyên phận rồi. Bà nhớ tới điều lúc trước sư phụ nói với mình:

- Minh Tâm, nếu có một ngày con thấy một người sử dụng Thần Thức đan quyết dưới chân hỏa bình thường, vậy thì người này đã khai sáng ra một phái luyện đan mới, hơn nữa tương lai nhất định sẽ trở thành một vị Đan Tiên. Nếu không xảy ra điều gì bất ngờ, tiền đồ sau này của y chắc chắn sẽ không thể tính hết…

Sau Đan Vương đúng là Đan Tiên, chỉ là cho tới bây giờ trên đại lục Lạc Nguyệt còn chưa từng xuất hiện Đan Tiên. Mà trong lúc tranh tài, từ đầu tới cuối Minh Tâm đều chú ý Diệp Mặc, bà chẳng những biết Diệp Mặc sử dụng Thần Thức đan quyết, hơn nữa còn tận mắt trông thấy Diệp Mặc luyện chế ra "Chức Thần Đan".

Cho nên Minh Tâm biết trong tương lai Diệp Mặc tuyệt đối không phải nhân vật bình thường, lúc này mới nảy ra ý định kéo Diệp Mặc đến "Tiên Dược cốc". Nếu không, lấy địa vị của "Tiên Dược cốc", lấy điều kiện của Cầm Mộ Tâm, há có thể cùng phụ nữ khác hầu hạ một chồng?

Hơn nữa bà cũng biết, hiện giờ không lôi kéo Diệp Mặc thì cơ hội sau này sẽ càng lúc càng ít. Nhưng bà không nghĩ tới, chính mình dẫn theo Cầm

Mộ Tâm đến trước mặt Diệp Mặc nói chuyện này mà lại bị hắn từ chối. Mà lúc này Diệp Mặc cũng chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà thôi, điều này làm cho Minh Tâm buồn bực vô cùng.

- Nếu Mộ Tâm cũng không đồng ý chuyện này thì thôi vậy.

Minh Tâm bưng chén trà lên, bà biết người như Diệp Mặc là không thể cưỡng cầu, trừ khi giết hắn. Không nói đến việc giờ đây hắn được Khổng Diệp ưu ái, coi như không được thì lấy danh tiếng hiện giờ của hắn, bà cũng chẳng thể làm gì với hắn được.

Huống chi bà cũng không muốn làm gì với Diệp Mặc, dù sao thành tựu sau này của hắn tuyệt đối bất phàm, một người như vậy nếu không muốn giết hắn thì giữ vững quan hệ là điều không gì tốt hơn. "Tiên Dược cốc", cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh. Hắn không ngờ tới Minh Tâm gọi mình đến lại là vì chuyện này. Vạn nhất chọc giận một cao thủ Hư Thần thì đã không đi ra khỏi đây được rồi.

Vừa nghĩ tới gần đây cũng bị một số người tu vi kinh khủng uy hiếp, trong lòng Diệp Mặc buồn bực vô cùng. Nhưng hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, quyết định phải mau chóng tăng thực lực của mình lên. Cho đến một ngày, hắn đạp lên kim đao bay một vòng quanh đại lục Lạc Nguyệt thì chẳng kẻ nào nói nhảm được nữa.

Thở dài, Diệp mặc lắc lắc đầu, đây chỉ là hắn tự sướng một chút thôi.

Mặc dù Diệp Mặc đã đứng thứ nhất Luyện Đan danh nhân đường, làm ra phương thuốc của "Chức Thần đan", nhưng người biết hắn lại không nhiều. Diệp Mặc đi trên đường lớn của thành Toái Diệp, cũng chẳng có bao nhiêu người tiến đến chào hỏi.

Nhưng khi hắn đến trước cửa "khách sạn Tứ Phương" thì lại bị một người đàn ông ngăn cản.

- Xin hỏi ngài có phải đan sư Diệp Mặc không?

Thấy Diệp Mặc, tên này lập tức tiến lên ôm quyền hỏi.

- Không sai, tôi chính là Diệp Mặc, anh là ai?

Diệp Mặc gật đầu, hắn không biết người này. Người này khoảng bốn mấy tuổi, tóc đen, khuôn mặt gầy gò. Để cho Diệp Mặc có chút cố kỵ là tu vi của y đã là Kim Đan sơ kỳ.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Nghe câu trả lời của Diệp Mặc, trong mắt tên này lập tức lộ ra vẻ kích động, nói:

- Tại hạ Hồ Hải Tân, đến đây có chuyện muốn nhờ.

- Có chuyện gì, anh nói đi.

Mặc dù tu vi của người này là Kim Đan sơ kỳ, nhưng Diệp Mặc tin rằng ở thành Toái Diệp này, y cũng không dám làm gì mình.

- Tại hạ nghe nói Diệp đan sư trong tay có thừa ngọc bài đi "Sa Nguyên dược cốc" nên cố ý đến để xin một chiếc. Dĩ nhiên, giá cả Diệp đan sư cứ nói, tại hạ dốc hết tất cả cũng sẽ không tiếc Hồ Hải Tân hiển nhiên rất để ý đến ngọc bài vào "Sa Nguyên dược cốc", thậm chí nói ra cả câu cứ tùy ý ra giá.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, tôi có ngọc bài tiến vào "Sa Nguyên dược cốc", nhưng giá cả của nó cũng không rẻ.

Diệp Mặc đương nhiên biết một chiếc ngọc bài như vậy bán giá mấy trăm vạn linh thạch cũng có thể, cả Bắc Vọng châu cũng chỉ có năm trăm vị trí mà thôi, có thể thấy được mức quý trọng của nó. Ba ngọc bài của hắn, một cho Mộc Dịch Thanh, một để lại cho mình, còn thừa ra một miếng.

Hồ Hải Tân lại không chút do dự nói:

- Tôi biết giá ngọc bài sẽ không rẻ, mời Diệp đan sư ra giá, nếu quả thật tôi không trả nổi thì thôi vậy.

Nghe Hồ Hải Tân nói, Diệp Mặc biết y thật sự muốn một miếng ngọc bài, nghĩ tới đây hắn nói:

- Tôi không quá để ý đến linh thạch…

Không đợi Diệp Mặc nói xong, Hồ Hải Tân trực tiếp cầm ra nhẫn trữ vật của mình đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Diệp đan sư, ngài cứ xem đi, nếu bên trong có thứ ngài muốn thì trực tiếp lấy là được.

Diệp Mặc nhận lấy nhẫn trữ vật của Hồ Hải Tân, vẻ mặt hơi biến đổi. Đối với tu sĩ mà nói, nhẫn trữ vật chính là tính mạng thứ hai. Hồ Hải Tân này lại không chút do dự đưa nhẫn trữ vật của y cho mình, hiển nhiên y rất muốn có được ngọc bài.

Cho dù Hồ Hải Tân có nhẫn trữ vật thứ hai hay không, Diệp Mặc cũng quyết định, coi như không có thứ hắn muốn thì tùy tiện cầm chút linh thạch cũng được, cho Hồ Hải Tân miếng ngọc bài còn lại. Hắn rất thưởng thức loại tính cách này của Hồ Hải Tân, mặc dù hơi bốc đồng, nhưng những người như vậy không phải tiểu nhân.

Cấm chế thần thức trong nhẫn hiển nhiên đã được Hồ Hải Tân xóa đi, thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong. Khi hắn thấy trong nhẫn trữ vật có khá nhiều linh thạch, dược liệu và một chút linh khí thì lập tức biết chiếc nhẫn mà Hồ Hải Tân đưa này đúng là thứ y thường dùng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 907

Tử Đao

Trong nhẫn trữ vật của Hồ Hải Tân, linh thạch trung phẩm ít cũng phải trên con số triệu, linh thạch thượng phẩm thậm chí có mấy chục ngàn viên. Hiển nhiên, đây là một tu sĩ vô cùng giàu có, hơn nữa đan dược dùng cho việc tu luyện của Kim Đan tu sĩ cũng không ít.

Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, những đan dược và linh khí này cũng không đáng vào đâu. Hắn quét qua một vòng, không phát hiện thứ gì mà mình muốn, đang định tùy tiện cầm chút linh thạch thì bỗng thấy một thanh đao lớn màu tím ở một góc của nhẫn trữ vật. Hơi giật mình một chút, hắn liền lấy thanh đao kia ra.

Cầm đao trong tay, Diệp Mặc cảm thấy tay hơi trầm xuống, hắn vội vận chuyển chân nguyên, lúc này mới cầm vững được. Một thanh đao thật nặng, đây là lần đầu tiên hắn thấy loại đao kiểu này. Chẳng những nặng mà còn xấu vô cùng, nói thẳng ra là đây giống một thanh thái đao* chỉ tăng thêm chiều dài chiều rộng.

(*thái đao: dao bầu, dùng để làm bếp)

Thấy Diệp Mặc cầm "Tử Đao", Hồ Hải Tân vội vàng nói:

- Cây đao này tôi tìm được ở một di tích cổ, tên là "Tử Đao", tiếc nuối duy nhất là không thể luyện hóa nó, vậy nên chỉ có thể để cho người có khí lực lớn sử dụng. Diệp đan sư đã nhìn trúng "Tử Đao" thì xin cứ việc cầm đi, nếu còn chưa đủ thì có thể cầm thêm chút linh thạch.

Không thể luyện hóa? Diệp Mặc cũng chẳng nghĩ nhiều như vậy, hắn

cảm thấy nhân phẩm Hồ Hải Tân không tệ, là một người đáng để kết giao. Ném lại nhẫn trong tay cho Hồ Hải Tân, Diệp Mặc nói:

-

"Tử Đao" không tệ, tôi lấy nó vậy. Về phần linh thạch thì khỏi cần, đây là ngọc bài.

Nói xong, Diệp Mặc liền lấy một miếng ngọc bài từ nhẫn trữ vật của mình ra, ném cho Hồ Hải Tân, sau đó đem "Tử Đao" thu lại.

Hồ Hải Tân không ngờ Diệp Mặc lại dễ nói chuyện đến vậy, y vội vàng thu hồi ngọc bài rồi ôm quyền nói:

- Đa tạ Diệp đan sư, nếu sau này có gì cần Hồ Hải Tân tôi giúp đỡ, Diệp đan sư cứ việc phân phó.

Diệp Mặc khách khí nói:

- Anh Hồ là người thẳng thắn, có thể quen biết anh là một việc rất vui, không bằng xin mời vào ngồi một chút?

Dường như Hồ Hải Tân có phần vội vàng, từ chối lời mời của Diệp Mặc, nhanh chóng rời đi.

…

Trở về chỗ ở, Diệp Mặc bố trí cấm chế trong phòng, đầu tiên lấy ra "Tử Đao". Hắn cảm thấy cây đao này tuyệt đối không đơn giản như vậy, Hồ Hải Tân nói không thể luyện hóa nó làm cho hắn rất kinh ngạc.

Thần thức của Diệp Mặc tiến vào trong "Tử Đao", bắt đầu thử luyện hóa nó. Nhưng khi thần thức tiến vào thì lại như bùn vào biển rộng, đúng như lời Hồ Hải Tân nói, không thể luyện hóa.

Nhưng thấy vậy Diệp Mặc lại cảm thấy vui mừng. Hắn đúng là một đại sư về trận pháp, thần thức vừa tiến vào "Tử Đao" thì hắn đã nhận ra, không

phải không thể luyện hóa "Tử Đao" mà là nó bị người dùng cấm chế cao minh ngăn cản. Nếu muốn luyện hóa thì nhất định phải phá giải cấm chế.

Cấm chế vô cùng cao mình, nếu không phải vì thời gian bố trí đã từ rất lâu thì cho dù Diệp Mặc cũng chẳng thể phá giải, nhưng vì đã qua thời gian dài, nên cấm chế của Tử Đao đã có chút buông lỏng, mặc dù những thứ này đối với Diệp Mặc mà nói có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không có biện pháp Hai ngày sau, "Tử Đao" trong tay Diệp Mặc phát ra một tiếng "rắc", một tầng khí tức cổ xưa bị lột xuống.

"Tử Đao" phát ra một lớp ánh sáng tím nhàn nhạt, tựa như lại trở nên nặng hơn rất nhiều.

Nhìn "Tử Đao" linh khí mười phần, hơn nữa còn mang theo ánh sáng tím, trong lòng Diệp Mặc mừng rỡ. Hắn hiểu thanh đao trong tay này tuyệt đối không phải vật phàm.

Đồng thời trong lòng Diệp Mặc cũng biết, hắn nhất định phải mau chóng luyện hóa "Tử Đao", nếu không một khi lấy ra, lớp ánh sáng tím này chắc chắn sẽ khiến người khác biết đây không phải vật phàm.

Diệp Mặc chưa mở cấm chế, bắt đầu luyện hóa "Tử Đao". Theo suy nghĩ của hắn, "Tử Đao" là thứ từ thượng cổ truyền xuống, luyện hóa sẽ rất khó. Hắn tính, nếu ngày thứ ba vẫn chưa luyện hóa xong thì trước hết cứ đi "Sa Nguyên dược cốc" đã, đợi sau khi trở về thì luyện hóa thêm.

Nhưng Diệp Mặc không nghĩ tới, hắn chỉ mất một lúc thì "Tử Đao" đã thu lại lớp ánh sáng tím này, đồng thời Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu thứ trong tay mình rốt cuộc là gì.

Có thể nói nó là một cây đao, cũng có thể nói là một pháp bảo. Bởi vì "Tử Đao" căn bản chỉ là một khí phôi, một cái khí phôi đã thành hình nhưng còn chưa bị luyện hóa.

Mà nói khí phôi cũng chưa hẳn đã thích hợp, bởi vì Diệp Mặc phát hiện

sau khi "Tử Đao" bị hắn luyện hóa thì đã có thể hóa ra một thanh đao đeo vừa lưng.

Hắn không khỏi cảm thấy khâm phục người luyện chế ra khí phôi này, bởi vì hắn biết "Tử Đao" sở dĩ là khí phôi không phải vì nó chưa được luyện chế thành, mà đó là do người luyện chế ra nó chỉ cần "Tử Đao" đạt đến bộ dạng trước mắt mà thôi.

Nói cách khác, sau khi "Tử Đao" được luyện hóa, nó tùy thời có thể căn cứ theo nhu cầu của người sử dụng mà biến hóa thành pháp bảo phù hợp nhất. Càng làm cho Diệp Mặc kinh hãi là sau khi luyện hóa "Tử Đao", hắn lại phát hiện "Tử Đao" có thể thăng cấp. Nói cách khác, chủ nhân của "Tử Đao" có thể căn cứ theo những lúc khác nhau mà bỏ vào các loại tài liệu, để cho "Tử Đao" trở thành pháp bảo phù hợp với chủ nhân hơn.

Nhưng một khi "Tử Đao" hoàn thành lần thăng cấp đầu tiên ở trạng thái pháp bảo đầu tiên, thì sau này trạng thái pháp bảo của nó sẽ không thay đổi nữa.

Diệp Mặc càng hiểu những thứ này thì trong lòng lại càng rungđộng. Chẳng lẽ những tu sĩ thời xa xưa đều luyện chế pháp bảo như

"Tử Đao" sao? Chỉ luyện chế ra khí phôi, sau đó để cho chính tu sĩ luyện hóa nó, tạo thành pháp bảo có thể thăng cấp?

Nhưng Diệp Mặc lập tức đã phủ nhận ý nghĩ của mình. Tạm thời không kể đến tài liệu của "Tử Đao" là gì, nhưng hắn khẳng định không thể bất cứ khí phôi nào cũng có tài liệu như vậy. Nếu mỗi pháp bảo đều có thể thăng cấp thì Chân khí đã không đáng giá như vậy rồi.

Bất kể thế nào, Diệp Mặc cảm giác thủ pháp luyện chế "Tử Đao" vẫn khiến cho hắn giật mình. Loại thủ pháp này hắn không biết ở nơi khác có hay không, nhưng Tu Chân giới thì khẳng định đã thất truyền. Nếu không phải vì thời gian không cho phép, hắn thật sự muốn tiến vào thế giới trang vàng thử một chút phương pháp luyện chế "Tử Đao"

Cuối cùng Diệp Mặc vẫn tiến vào thế giới trang vàng, nhưng hắn không phải muốn học phương pháp chế tạo "Tử Đao" mà là muốn thử độ lợi hại của nó. Hắn vẫn rất muốn một cây đao, vốn định trước khi đi Sa Nguyên dược cốc thì mua một thanh, nhưng không nghĩ tới trong lúc vô tình lại có được "Tử Đao".

Sau khi tiến vào thế giới trang vàng, Diệp Mặc đi tới một nơi trống trải, tụ tập chân nguyên tùy tiện bổ một đao.

Một tia sáng tím hiện lên, tạo thành một cái khe lớn màu tím dài chừng mười trượng. Diệp Mặc chỉ cảm thấy không gian trước mặt tựa như bị hắn bổ ra có chút bất ổn, thậm chí cả bầu trời bao la cũng phát ra tiếng ong ong, tựa như không hài lòng với việc hắn thử đao trong thế giới trang vàng vậy. Diệp Mặc cũng biết thời gian hình thành thế giới trang vàng của hắn vẫn chưa lâu, còn chưa phải quá ổn định.

Ngân tử vẫn luôn nằm ngủ cũng rất không hài lòng với hành động này của Diệp Mặc, lập tức kêu một tiếng kháng nghị.

Diệp Mặc ném mấy viên đan dược cho Ngân tử, lúc này nó mới vui vẻ chạy qua một bên.

Diệp Mặc yêu thích không buông tay vuốt ve "Tử Đao", trong lòng càng thêm mừng rỡ. Đây chính là pháp bảo hắn muốn, mặc dù hiện giờ "Tử Đao" chỉ là một thanh Linh khí hạ phẩm, nhưng Diệp Mặc có lòng tin làm cho nó trưởng thành đến cấp bậc cao hơn.

Nơi này là thành Toái Diệp, cao thủ đầy đất, Diệp Mặc không dám ở trong thế giới trang vàng lâu, thu hồi "Tử Đao" rồi rời khỏi. Hắn biết hôm nay đã là ngày thứ ba, ngày mai phải đi Sa Nguyên dược cốc.

Diệp Mặc hài lòng đi ra khỏi phòng, hắn cảm giác rất vừa ý, bởi vì đổi một miếng ngọc bài, mà hắn lại có được "Tử Đao".

- Diệp đan sư…

Diệp Mặc không nghĩ tới, hắn vừa ra khỏi thì lại gặp phải Thành Dạ Quân, nhất thời nhớ tới việc mình hẹn với Thành Dạ Quân.

- Anh Thành, thật ngại quá, tôi bế quan làm trễ mất thời gian. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Diệp Mặc ôm quyền xin lỗi Thành Dạ Quân, không phải hắn bế quan quên thời gian, mà là bởi vì muốn luyện hóa "Tử Đao" nên mới như vậy. Vừa nhìn đã biết Thành Dạ Quân chờ ở đây đã lâu, thậm chí không chỉ đến một lần.

- Không sao, là tôi đường đột.

Thành Dạ Quân lại không chút bất mãn, vẫn rất khách khí nói.

Phong độ của Thành Dạ Quân rất tốt, y tìm đến Diệp Mặc không ngờ lại là vì đưa một quyển sách về các loại linh thảo kỳ dị. Thì ra là y thấy Diệp Mặc không nhận ra ba loại dược liệu trong vòng thứ nhất, cảm thấy rất đáng tiếc nên mới cố ý đưa tới một phần tư liệu về chúng.

Nếu như trước khi nhận được "vật", phần tư liệu này sẽ rất quan trọng với Diệp Mặc. Nhưng bây giờ Diệp Mặc cũng chỉ có thể nhận phần ân tình này của Thành Dạ Quân mà thôi.

Cách làm của Thành Dạ Quân khiến cho Diệp Mặc cảm thấy y và ông lão Khổng Diệp có phần tương tự, đúng là kiểu tu sĩ quang minh lỗi lạc. Diệp Mặc đem một chút tâm đắc về luyện đan của mình trao đổi với y một chút. Mặc dù hắn rất muốn đưa một viên "Thảo Hoàn đan" cho Thành Dạ Quân, nhưng hắn biết hiện giờ còn chưa được.

Không phải là hắn không nỡ, mà là Thành Dạ Quân quá quân tử đi. Hắn có "Thảo Hoàn đan", Thành Dạ Quân biết thì cũng không sao. Nhưng Diệp Mặc tin, Thành Dạ Quân nhất định sẽ tiết lộ việc "Thảo Hoàn đan" đến từ tay hắn.

Lần trao đổi này với Thành Dạ Quân làm cho Diệp Mặc thu được không

ít lợi ích, mặc dù hắn khai sáng ra một lưu phái, nhưng biết được rất nhiều kỹ xảo và đánh giá về luyện đan từ Thành Dạ Quân. Điều này giúp cho hắn sau này sẽ bớt phải đi đường vòng.

Hai người hàn huyên mãi đến tận đêm khuya, lúc này Thành Dạ Quân mới cáo từ rời đi.

…

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Mặc và những tu sĩ khác đi tới Truyền Tống trận đi thông Sa Nguyên dược cốc của thành Toái Diệp. Có rất nhiều Truyền Tống trận đi đến Sa Nguyên dược cốc, cái ở thành Toái Diệp này chỉ là một trong số đó mà thôi.

Mặc dù danh sách đi Sa Nguyên dược cốc có hạn, nhưng người ở Truyền Tống trận cũng không ít. Diệp Mặc biết phần lớn những người này đều đến bên cạnh Sa Nguyên dược cốc để làm ăn. Bất kỳ tu sĩ nào đi ra từ đó đều có thể mang theo rất nhiều linh thảo quý hiếm, cơ hội như thế cũng không nhiều, cho nên không ai trong số những đại thương gia kia muốn bỏ qua cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 908

Cầm Mộ Tâm Ra Tay Trợ Giúp

Lúc Diệp Mặc theo mọi người đi tới Sa Nguyên dược cốc, nơi này đã trở thành một cái chợ nhỏ rồi. Đông đảo tu sĩ chen chúc tại đây, hai bên lại bầy rất nhiều quầy hàng thu thập dược liệu, còn có bán ra một số đan dược chữa thương, khôi phục chân nguyên và bùa linh khí. Hiển nhiên những người này cũng muốn nhân cơ hội mà kiếm một khoản kha khá.

Trên người Diệp Mặc không có bao nhiêu linh thạch, mặc dù hắn rất muốn mua một bộ giáp phòng ngự và một vài lá bùa lợi hại, nhưng chút linh thạch của hắn đoán chừng ngay cả một cái cũng không đủ, vậy nên chỉ đành bỏ ý nghĩ này.

Tuy nói là Sa Nguyên dược cốc, nhưng Diệp Mặc không nhìn thấy bất kỳ cát đá nào ở đây, cũng không thấy cửa vào nào có thể đi được. Trừ cái chợ tạm ồn ào kia ra, nơi này chỉ là một ngọn núi nhỏ và đồng cỏ bát ngát. Không có núi cao, cũng không có những rừng cây dày đặc.

Mặc dù nghi ngờ nhưng Diệp Mặc cũng không hỏi, đồng thời hắn cũng biết nơi này tuyệt đối không phải là Sa Nguyên dược cốc. Về phần tại sao lại muốn chuyển dời tới đây thì hắn không rõ lắm, nhưng người tới nơi này cũng không chỉ có hắn, nếu người khác không gấp thì hắn cũng chẳng cần sốt sắng làm gì. Nếu mở miệng hỏi thì lại giống như mình chỉ là một tay mơ. Rất nhiều người đi Sa Nguyên dược cốc đều có người của sư môn bên cạnh, giống như chỉ mình hắn không có đồng bạn. Thấy Cầm Mộ Tâm, Quảng Vi và mấy vị nữ đệ tử của Tiên Dược cốc cùng tiến về phía này, Minh Tâm chưởng môn và hai vị tu sĩ Nguyên Anh đi cùng bọn họ, hiển nhiên là để bảo vệ.

Minh Tâm chưởng môn đi tới gần một nhóm người môn phái khác thì dừng lại, tựa như đang nói gì đó với người dẫn đội của môn phái kia.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm buồn bực, đệ tử của những môn phái lớn này đi ra ngoài đều có tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí là Hư Thần bảo vệ, chỉ có mình hắn giống như cô hồn dã quỷ mà thôi.

Cầm Mộ Tâm vừa quay đầu lại thì đã thấy ánh mắt của Diệp Mặc, lập tức cô liền quay sang hướng khác, giống như không nhận ra hắn vậy.

Diệp Mặc cảm thấy có chút mất hứng, hắn tìm một chỗ không người ngồi xuống. Chẳng qua vừa ngồi không được bao lâu thì có một nam một nữ đi tới bên cạnh. Hai người thoạt nhìn cũng là tu vi Giả Đan, khi họ cách Diệp Mặc một khoảng xa thì hắn đã cảm thấy một trận sát khí lành lạnh. Hiển nhiên hai người này cũng bò ra từ núi xác người biển máu tanh, trong tay không biết đã có bao nhiêu mạng người.

- Anh bạn, có phải muốn đi Sa Nguyên dược cốc không?

Tên nam này đi đến trước mặt Diệp Mặc, trực tiếp hỏi. Ngũ quan của gã cũng coi như đoan chính, chẳng qua mũi hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn người khác cũng chếch từ trên xuống, làm cho người ta cảm giác cực kỳ không phù hợp. Chỉ nói một câu thôi mà làm cho người khác cảm nhận được sát khí càng thêm nồng đậm hơn Diệp Mặc đứng lên, gật đầu nói:

- Đúng thế.

tên kia vừa nghe Diệp Mặc nói vậy, trong mắt lập tức toát ra vẻ vui mừng. Y lấy ra một túi linh thạch ném cho Diệp Mặc, nói:

- Đưa ngọc bài của mày cho tao, cầm chỗ linh thạch này đi.

Ánh mắt Diệp Mặc phát lạnh, hắn không nghĩ tới có người lại dám đòi ngọc bài của hắn. Đây quả thực là nằm mơ!

Hắn vất vả nghĩ hết cách tham gia cuộc thi luyện đan danh nhân đường,

không phải bởi vì để được vào đó, mà là vì miếng ngọc bài này.

Tên này cũng thật khôi hài, cầm một chút linh thạch đến đã trực tiếp muốn ngọc bài của hắn.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, tên tu sĩ Giả Đan kia bỗng nhiên lại thấy nhẫn trên tay Diệp Mặc, lập tức lại vui mừng nói:

- Đem nhẫn của mày đưa ra đây.

Diệp Mặc giận quá hóa cười:

- Đồ của tao sao phải cho mày?

- Tao đã đưa linh thạch rồi.

Tên tu sĩ Giả Đan nghe Diệp Mặc nói vậy, thanh âm chợt trở nên lạnh lùng.

Sa Nguyên dược cốc lập tức sẽ mở ra, lúc này tất cả đệ tử của các môn phái đều có trưởng bối bảo vệ. Diệp Mặc ngồi một mình ở đây, không có bất cứ ai bảo vệ, hiển nhiên là một tán tu, vậy nên tên này không hề kiêng kị, trực tiếp bắt Diệp Mặc giao ngọc bài ra.

- Cút!

Diệp Mặc không biết nơi này có thể giết người hay không, mà hắn cũng chẳng muốn động thủ tại đây. Ở chỗ này hắn là bên yếu thế.

- Mẹ kiếp, gan chó lớn thật!

Tu sĩ Giả Đan kia thu hồi linh thạch trong tay, lấy ra một chiếc rìu màu đen muốn động thủ.

Người xung quanh thấy nơi này có náo nhiệt để xem, rốt rít vây quanh lại.

- Hạ lão đại, tên nào không có mắt dám trêu ông anh vậy?

Một giọng nói âm dương quái khí truyền ra từ trong đám người, cùng với đó là một gã tu vi Trúc Cơ đỉnh phong đi ra. Gã này cạo trọc đầu, lúc nói chuyện thì thịt thừa trên khuôn mặt hơi rung rung, giống như một con lợn đang ăn cám vậy.

Gã được gọi là Hạ lão đại thản nhiên nói:

- Hết lần này tới lần khác lại có một tên không có mắt. Tao muốn mua đồ của nó, linh thạch cũng đã lấy ra mà còn dám nói không bán. Mẹ kiếp, tao dễ chọc đến thế à?

Gã có giọng nói âm dương quái khí kia cười hắc hắc lần nữa, nói:

- Vậy còn nói gì nữa, giết luôn đi cho xong.

Xung quanh có rất nhiều tu sĩ, nhưng không có ai đứng ra cả. Ở nơi này, tán tu và những thế lực nhỏ được ví như thịt cá cho người khác đánh chén vậy. Đám người này không nhận ra Diệp Mặc, cũng không biết hắn là đệ nhất Luyện Đan danh nhân đường.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Ngoài dự đoán của mọi người, tên tu sĩ chắc chắn sẽ bị Hạ lão đại giết này lại hỏi:

- Nơi này có thể tùy tiện giết người sao?

Diệp Mặc vừa hỏi ra lời này, xung quanh lập tức cười to. Hiển nhiên là bọn họ cho rằng Diệp Mặc quá u mê. Chỉ cần không liên lụy đến môn phái lớn, nơi này tùy tiện giết ai cũng được, bình thường sẽ không có ai đứng ra xen vào.

- Dĩ nhiên có thể giết người, chỉ cần mày có bản lĩnh thì có thể giết Hạ lão đại, bảo đảm không có ai tìm mày gây chuyện đâu. Ha ha ha…

Tên đầu trọc nói nghiêm trang một hồi rồi bỗng cười ha ha, giống như

nhìn thấy việc buồn cười nhất trên đời vậy.

Diệp Mặc lại vẫn nghiêm trang như trước, gật đầu nói:

- Vậy tao yên tâm.

Diệp Mặc biết, lấy tu vi Trúc Cơ hậu kỳ hiện giờ của hắn, nếu như dùng "Huyễn Vân đao pháp" thì hắn có lòng tin một chiêu giết chết Hạ lão đại này.

Dường như biết Diệp Mặc muốn phản kháng, Hạ lão đại lại vẫn không nhúc nhích, ngược lại nghiêm trang nhìn Diệp Mặc nói:

- Tao cho mày một cơ hội, lấy pháp khí của mày ra, nếu không ngay cả cơ hội xuất thủ cũng chẳng có đâu.

Diệp Mặc lại gật đầu, lấy "Tử Đao" ra.

"Tử Đao" không lấy ra thì thôi, vừa lấy thì tiếng cười xung quanh lại càng lớn. Rất nhiều tu sĩ xung quanh vô cùng đồng tình với Diệp Mặc, nhưng "Tử Đao" mà hắn lấy ra thì cũng quá khôi hài một chút. Thoạt nhìn thứ này căn bản là một thanh thái đao được tăng thêm chiều dài. Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ dùng một thanh thái đao đối kháng với tu sĩ Giả Đan cầm linh khí hạ phẩm, kết quả chẳng cần phải nghĩ.

- Mộ Tâm sư muội, tên không biết phân biệt phải trái kia dường như gặp phiền toái rồi. Tu sĩ gọi là Hạ lão đại kia có tu vi Giả Đan, có chút thế lực trong các bang hội nhỏ ở thành Toái Diệp, nhìn giống như hai người muốn đánh nhau thì phải. Buồn cười tên kia là đệ nhất Luyện đan danh nhân đường, vậy mà lại bị một đám rác rưởi đè lên đầu. Lúc đầu còn dám cự tuyệt ý tốt của "Tiên Dược cốc" chúng ta, thật đáng đời.

Quảng Vi bên cạnh Cầm Mộ Tâm một mực chú ý tới Diệp Mặc, hiện giờ thấy hắn bị Hạ lão đại ngăn cản, cô ta lập tức nhìn thấy.

Cầm Mộ Tâm đã sớm chú ý đến một màn này. Cô nhíu mày, thân thể

bỗng chuyển động, sau một khắc cô đã xuất hiện trước mặt Hạ lão đại và Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn đang muốn động thủ, nhưng nhìn thấy Cầm Mộ Tâm tới đây thì liền dừng lại, đem "Tử Đao" cắm xuống mặt đất, tay nắm lấy chuôi đao.

- Cút, nếu còn dám xuất hiện trước mặt tao, tao lập tức giết mày.

Cầm Mộ Tâm lạnh giọng nói với tên Hạ lão đại kia.

Thấy có người dám bảo mình cút, Hạ lão đại lập tức nổi giận. Nhưng khi y phát hiện ra người tới lại là một tu sĩ Kim Đan thì lập tức ngậm miệng lại. Y biết người này, đệ tử của "Tiên Dược cốc", tên là Cầm Mộ Tâm, ban đầu khi còn chưa đột phá Kim Đan thì đã đứng thứ năm Trúc Cơ danh nhân đường. Hôm nay đã đột phá Kim Đan, muốn giết y quả thực giống như giết một con gà vậy.

Tu sĩ của "Tiên Dược cốc", dù cho y mười lá gan cũng chẳng dám đắc tội. Mặc dù không biết tại sao Cầm Mộ Tâm của "Tiên Dược cốc" lại quản mấy cái chuyện nhỏ nhặt như thế này, ra mặt vì Diệp Mặc, nhưng y vẫn lập tức khom người cung kính nói:

- Dạ, vãn bối lập tức đi…

Thấy Cầm Mộ Tâm tới đây, tên tu sĩ đầu trọc vội vàng xoay người rời đi, hiển nhiên bọn họ biết, đối mặt với môn phái năm sao như

"Tiên Dược cốc", bọn họ chẳng là cái thá gì.

Diệp Mặc có chút sững sờ nhìn Cầm Mộ Tâm, hắn không nghĩ tới một người yên tĩnh, dễ xấu hổ như Cầm Mộ Tâm mà khi nổi giận lại lợi hại như vậy. Nhưng hắn không biết vì sao Cầm Mộ Tâm lại tới đây giúp mình, vài ngày trước mình còn từ chối đề nghị của Minh Tâm mà.

Nhưng bất kể thế nào, nếu người khác đã tới hỗ trợ thì Diệp Mặc vẫn rất

cảm kích, ôm quyền nói:

- Đa tạ Cầm cô nương giúp đỡ.

Cầm Mộ Tâm lạnh nhạt nhìn Diệp Mặc, bỗng nhiên nói:

- Thật ra đối với anh mà nói, đi Sa Nguyên dược cốc cũng không phải một chuyện tốt. Nếu tôi là anh, tôi thà rằng ở nhà luyện đan còn hơn.

Nói xong, sắc mặt Cầm Mộ Tâm khôi phục vẻ bình thản điềm nhiên như bình thường, sau đó đột ngột xoay người rời đi, giống như người nói chuyện vừa rồi không phải là cô vậy.

Quảng Vi đi theo Cầm Mộ Tâm tới bỗng nhiên nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh thật đúng là vận cứt chó, gặp được người tốt bụng như Mộ Tâm sư muội. Mà tôi cũng đồng ý với lời nói của em ấy, đối với anh thì ở nhà luyện đan là thích hợp hơn. Mấy nơi như Sa Nguyên dược cốc, tôi đề nghị anh không nên đi. Ài, đó không phải là nơi anh đến được. Diệp đan sư, sau này anh có thể hối hận, nhưng có lẽ sau khi đi Sa Nguyên dược cốc thì không có cơ hội hối hận nữa rồi.

Nói xong, cô ta lắc đầu rời đi cùng Cầm Mộ Tâm.

Đương nhiên Diệp Mặc hiểu hối hận trong lời của Quảng Vi là có ý gì. Đó chính là nói hắn từ chối hôn sự với Cầm Mộ Tâm mà thôi. Trong suy nghĩ của Quảng Vi, hắn đi Sa Nguyên dược cốc tất nhiên là dữ nhiều lành ít.

Trong lòng Diệp Mặc cũng không biết nói gì, nếu không phải Cầm Mộ Tâm đến đây thì hắn đã sớm cho tên Hạ lão đại kia một đao rồi. Nhưng hắn cũng hiểu, sở dĩ Cầm Mộ Tâm giúp hắn cũng không phải là do cô ta có tình cảm với hắn, mà là không muốn một Luyện đan sư lợi hại lại vô duyên vô cớ bị một kẻ vô lại giết chết.

Diệp Mặc mới nghĩ tới đây, chợt nghe thấy một tiếng "Uỳnh" thật lớn, hắn vội vàng quay sang nhìn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 909

Sa Nguyên Dược Cốc

Trên gò núi vốn vô cùng trống trải bỗng xuất hiện một Truyền Tống trận lớn. ÁNh sáng trắng lóe lên xung quanh truyền tống trận, hiển nhiên khoảng cách truyền tống sẽ không hề ngắn.

Sau khi Truyền Tống trận xuất hiện, gần như tất cả mọi người đều vây đến. Một gã tu sĩ thân hình cao lớn lướt trên không bay lên, sau đó đứng trước Truyền Tống trận nói:

- Sa Nguyên dược cốc năm mươi năm mở ra một lần, mỗi lần nó mở lại là một bữa tiệc lớn cho chúng ta. Đáng tiếc là danh sách tiến vào của Bắc Vọng châu chúng ta có hạn chế, chỉ được năm trăm người…

- Là Lăng tiền bối, nghe đồn tu vi của Lăng tiền bối đã là Hóa Chân rồi…

- Đó không phải là lập tức sẽ phi thăng sao?

- Không thể nào, tôi nghe nói Bắc Vọng châu nghèo nàn tài nguyên, tu sĩ Hóa Chân có rất ít mà.

Nghe tu sĩ xung quanh nghị luận rối rít, Diệp mặc cũng biết vị tu sĩ cao lớn này không đơn giản. Trên thực tế thì hắn đã cảm thấy y không đơn giản rồi, thậm chí Diệp Mặc còn không dám dùng thần thức quan sát. Nhưng bằng vào giác quan của hắn, tu vi của người này tuyệt đối không thua Khổng Diệp tiền bối, thậm chí còn cao hơn.

- Trong Sa Nguyên dược cốc nguy cơ trùng trùng, nhưng tài nguyên lại vô cùng phong phú. Ý kiến của ta là nếu mọi người gặp kẻ địch không thể

chống lại nổi thì nên tránh đối phương đi, bởi vì trong đó tài nguyên rất nhiều. Mặc dù tán tu tiến vào Sa Nguyên dược cốc không nhiều lắm, nhưng cũng có một bộ phận. Nếu sau khi ra ngoài các vị tán tu có dược liệu tốt thì có thể bán cho Đan hội, ta nghĩ đan hội sẽ cho các người một cái giá vừa ý.

- Tốt lắm, ta không nói nhiều nữa, Truyền Tống trận này chỉ có thể duy trì nửa ngày, sau đó sẽ mất đi hiệu lực. Thời gian Sa Nguyên dược cốc mở cửa là ba tháng, ba tháng sau sẽ tự động Truyền Tống người bên trong ra. Hiện giờ mời những người có ngọc bài tiến vào Truyền Tống trận, thông qua đó đi vào Sa Nguyên dược cốc.

Lăng tiền bối này vừa nói xong đã lập tức đứng sang một bên, hiển nhiên đang chờ mọi người tiến vào Truyền Tống trận.

Diệp Mặc không nghĩ tới vị tu sĩ có tu vi vô cùng cao này lại nói những lời vừa rồi vì Đan hội. Chỉ bằng vài câu nói của y, một số tán tu không có tông môn, hay thậm chí một số tu sĩ trong các tông môn nhỏ cũng sẽ đem rất nhiều dược liệu bán cho Đan hội.

Có thể thấy được thực lực của Đan hội này quả thực vô cùng lớn, trong lòng Diệp Mặc thầm nói.

Lúc này các tu sĩ có ngọc bài đã xếp hàng tiến vào Truyền Tống trận trong những ánh mắt hâm mộ của mọi người. Diệp Mặc nắm ngọc bài chen chúc trong đó. Truyền Tống trận lên một lúc hai ba trăm người, không ngờ vẫn còn rất trống trải.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn phía sau, là một tu sĩ Kim Đan mặt như mướp đắng. Hắn không muốn đứng gần với người kia, hơi đi về phía trước hai bước. Lúc vừa đứng vững thì liền phát hiện một tu sĩ bị ánh sáng trắng của Truyền Tống trận ném ra ngoài. Tên tu sĩ này bị ném ra gần một trăm mét, đang lúc Diệp Mặc còn kinh ngạc thì chợt nghe tên kia lớn tiếng kêu khóc:

- Thằng khốn Vương Hữu Tài kia không ngờ lại bán cho tao ngọc bài

giả…

Diệp Mặc đã không nghe được câu nói tiếp theo của y, bởi vì Truyền Tống trận đã được khởi động. Diệp Mặc cảm giác một quầng sáng trắng bao bọc lấy mình, sau một giây, một cảm giác cực kỳ choáng váng truyền đến. Trong lòng Diệp Mặc lập tức biết khoảng cách truyền tống của truyền tống trận tuyệt đối không ngắn, nếu không hắn sẽ chẳng cảm thấy choáng váng đến như vậy.

Khi Diệp Mặc cảm thấy đầu càng thêm choáng váng thì dưới chân bỗng truyền đến cảm giác đáp trúng đất. Diệp Mặc biết, hẳn là đã đến Sa Nguyên dược cốc rồi.

Đầu tiên hắn lập tức lấy "Tử Đao" ra, dù sao đây cũng là lần đầu hắn đến nơi này, cũng không biết có gặp phải nguy hiểm hay không.

"Tử Đao" vừa được Diệp Mặc nắm trong tay, hắn cũng cảm giác được một cỗ sát khí thổ tinh ập mặt mà tới. Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, không chút do dự bổ một đao về phía sát khí thổ tinh này.

Một đạo tử mang lóe lên, ngay sau đó là một tiếng kêu trầm thấp thê lương.

"Ầm" một tiếng, Diệp Mặc hoàn toàn đứng tại mặt đất, một con Thổ Hạt thú (bò cạp đất) cấp ba bị hắn chém thành hai nửa. Trước mắt hắn lúc này là một sa mạc vô tận, một cái khe dài vài trượng kéo dài từ nơi hắn đang đứng, hiển nhiên cái khe này là do một đao vừa rồi của hắn bổ ra.

- Thật lợi hại!

Diệp Mặc bật thốt theo bản năng, cầm "Tử Đao" trong tay nhìn nhìn, càng thêm vui mừng hơn.

Một con yêu thú cấp ba, hắn chỉ dùng một đao là xong, mà đó còn là trong tình huống gấp gáp không chuẩn bị gì nhiều. Nếu hắn dùng "Tử Đao" thi triển "Huyễn Vân đao pháp" thì kết quả sẽ ra sao? Nghĩ đến đây, trong

lòng Diệp Mặc đã rất mong đợi.

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc liền ý thức được, nơi này hẳn là nguy cơ trùng trùng, vừa rồi hắn đáp xuống còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Thổ Hạt thú đánh lén. Nếu hắn phản ứng chậm một chút thì chắc lúc này đã thành bữa ăn của Thổ Hạt thú rồi.

Thu lấy đuôi và yêu đan của Thổ Hạt thú, về phần tài liệu còn lại, hắn cũng không quá để mắt đến.

Sau khi thu thập tài liệu, lúc này Diệp Mặc mới chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Sa mạc rộng mênh mang, ở phía xa, mấy con Thổ Hạt thú còn chui ra chui vào dưới cát. Đừng nói là linh thảo, cho dù là một cây cỏ bình thường Diệp Mặc cũng không nhìn thấy.

Nơi này chính là "Sa Nguyên dược cốc"? Nơi được xưng là có vô số linh dược? Thậm chí Diệp Mặc còn đang hoài nghi mình chuyển nhầm đến nơi khác.

Chỉ là trong lúc hắn nghĩ ngợi, một trận những tiếng "loạt xoạt" liền truyền đến. Thần thức của Diệp Mặc lập tức chú ý đến hơn mười dặm phía người, vô số Thổ Hạt thú đã hợp thành một đội ngũ tràn về phía này.

Diệp Mặc nhìn mà da đầu phát tê, nhiều yêu thú như vậy, đừng bảo là không có linh thảo, cho dù là có thì cũng bị lũ súc sinh này ăn sạch rồi.

Hắn không suy nghĩ nhiều, lập tức lấy "Phi Vân trùy" ra, vội vàng rời đi.

Vô số Thổ Hạt thú làm cho Diệp Mặc nhớ tới tình cảnh tại sa mạc Taklamakan năm đó, trùng ăn thịt người cũng chi chít như vậy. Người sống bị chúng tràn qua, lập tức ngay cả vụn xương cũng chẳng còn. Hôm nay, đám Thổ Hạt thú này lợi hại hơn bọn trùng kia rất nhiều, Diệp Mặc biết một khi bị chúng vây quanh thì muốn chạy trốn cũng rất khó khăn.

Vừa nghĩ tới sa mạc, Diệp Mặc cũng lập tức nhớ đến Lạc Ảnh. Trong lòng không khỏi dâng lên lòng nhung nhớ vô tận, không biết bây giờ Lạc Ảnh thế nào.

Diệp Mặc bay gần nửa ngày, cư nhiên lại không thấy một bóng người nào, đồng thời cũng chẳng tìm ra được một cây dược liệu nào có tác dụng. Mặc dù còn chưa đến mức thất vọng về "Sa Nguyên dược cốc", nhưng hiển nhiên Diệp Mặc đã không có ý nghĩ như lúc ban đầu.

Đang lúc Diệp Mặc muốn đáp xuống sa mạc một lần nữa rồi kiểm tra cát đá bên dưới thì lại phát hiện chân trời phía xa xuất hiện một bóng đen. Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét tới, phát hiện đó dĩ nhiên lại là một ngọn núi màu xanh, nhất thời trong lòng mừng rỡ, lại càng thúc dục "Phi Vân trùy" tăng thêm tốc độ vọt tới.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Chỉ qua mười mấy phút, Diệp Mặc đã thoát khỏi sa mạc, sau đó lại xuyên qua một con sông lớn gần chục ngàn mét, cuối cùng cũng tới ngọn núi màu xanh biếc kia.

Linh khí nồng nặc ập tới làm cho Diệp Mặc suýt chút nữa rên rỉ ra thành tiếng. Ý nghĩ đầu tiên của hắn không phải là đi tìm linh thảo, mà là đào một động phủ ở đây để tu luyện, bởi vì linh khí nơi này thật sự quá dày đặc rồi.

Nhưng Diệp Mặc lại biết, đem ba tháng dùng cho tu luyện thì quả thực quá lãng phí. Ngọn núi màu xanh này diện tích không lớn lắm. Nói là núi non, bởi vì nó hơi nhô lên cao chút. Thật ra thì nơi như thế này nên gọi nó là đồi, hoặc là ốc đảo trên sa mạc thì tốt hơn.

Diệp Mặc đang muốn cẩn thận tìm kiếm trong vùng núi này một lần thì đập vào mắt là một mảnh "Chu Hoàn hoa" dày đặc. Đây cũng là linh thảo cấp bốn, tài liệu luyện chế "Thanh Nguyên đan".

"Thanh Nguyên đan" giống với "Ích Nguyên đan", đều là đan dược dùng

cho tu sĩ Trúc Cơ. Chỗ khác nhau chính là dược hiệu của "Thanh Nguyên đan" mạnh hơn "Ích Nguyên đan". Tu sĩ Trúc Cơ bình thường chỉ có lúc đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ thì mới thỉnh thoảng nỡ dùng một viên "Thanh Nguyên đan".

Sở dĩ "Thanh Nguyên đan" quý trọng hơn "Ích Nguyên đan" rất nhiều là do "Chu Hoàn hoa" – linh thảo chủ yếu để luyện chế "Thanh Nguyên đan" rất ít. Nhưng hôm nay ở đây Diệp Mặc lại thấy một mảng lớn, ít nhất cũng phải một hai trăm cây, hơn nữa độ tuổi đều không thấp.

Diệp Mặc không chút do dự đào hết chỗ "Chu Hoàn hoa" này lên, ném vào trong thế giới trang vàng. Mặc dù bây giờ thế giới trang vàng của hắn vẫn chưa thể khiến cho linh thảo tự động sinh trưởng, nhưng cũng sẽ không khiến cho linh thảo chết đi. Cho nên để dược liệu trong thế giới trang vàng mới là lựa chọn tốt nhất.

Đào được một hai trăm cây "Chu Hoàn hoa" làm tâm tình Diệp Mặc rất tốt. Rất nhanh hắn liền tìm được rất nhiều linh thảo cấp ba cấp bốn ở xung quanh đó như Thủy Địa Lam, Kiếm Tham, Liệt Dương thảo, Ngưng Quang thảo… Không ngoại lệ, tất cả linh thảo đều bị hắn đào lên, đưa vào trong thế giới trang vàng.

Tốc độ của Diệp Mặc cực kỳ nhanh, chỉ chưa đến hai giờ mà hắn đã tìm khắp một nửa gò núi rồi.

Khi Diệp Mặc vừa đào một cây "Liệt Dương thảo" lên thì một mùi thơm nhàn nhạt bỗng truyền vào mũi hắn, tựa như hơi giống với mùi trầm hương. Diệp Mặc hít mạnh một hơi theo bản năng, nhưng hắn lập tức đã hiểu là có chuyện gì xảy ra. Ở gần đó có dược liệu cực phẩm đã chín! Trong lòng Diệp Mặc nhất thời mừng rỡ, đem dược liệu trong tay ném vào thế giới trang vàng, lập tức phi tới mà không hề nghĩ ngợi.

Diệp Mặc chỉ bay hơn trăm mét là đã ngừng lại. Bên ngoài mấy trăm mét có một gốc cây nhỏ màu xanh cao chừng ba trượng, trên cành đang treo lủng lẳng ba trái màu lam nhạt.

"Kềnh Linh lam quả", Diệp Mặc chỉ cần vừa nhìn thì đã lập tức nhận ra đây chính là "Kềnh Linh lam quả". Hắn nhất thời kích động lên, đây là một loại linh quả không thuộc tính, có tác dụng với bất kỳ tu sĩ nào dưới cảnh giới Nguyên Anh. Công hiệu của nó không phải khiến cho tu sĩ tăng thêm tu vi, cũng chẳng phải luyện chế loại đan dược nào.

Chức năng chủ yếu của "Kềnh Linh lam quả" chỉ có một, đó là nếu như phối hợp với với đan dược khác thì hiệu quả sẽ tăng thêm mấy lần. Nói như vậy chính là nếu anh muốn kết Đan, đầu tiên ăn "Bồi Chân đan", sau đó lại ăn một viên "Kềnh Linh lam quả", như vậy thì năm phần chắc chắn vốn có, lập tức sẽ biến thành tám phần, thậm chí chín phần.

Hơn nữa "Kềnh Linh lam quả" còn có một đặc tính cực kỳ quan trọng, đó là có thể hóa giải Đan độc, cái này có chút tương tự với "Duẫn Ích đan" của Diệp Mặc.

Mà ba quả "Kềnh Linh lam quả" trước mắt đã có màu lam nhạt, hiển nhiên là sắp chín. Nhưng khi nhìn thấy một con rắn khổng lồ màu xanh dưới tán cây "Kềnh Linh lam quả" thì Diệp Mặc nhất thời nhíu mày.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 910

Gặp Phải Kim Đan

Diệp Mặc đoán chừng con rắn này cũng đã gần đạt đến cấp năm, coi như không đến thì cũng là yêu thú cấp bốn đỉnh phong. Đây cũng là yêu thú tương đương với nửa bước Kim Đan, vượt qua cảnh giới Giả Đan.

Mặc dù Diệp Mặc không nhận ra đây là yêu thú gì, nhưng nhìn màu lam nhạt trên người nó thì đã biết đây là vì ăn "Kềnh Linh lam quả" lâu dài mà tạo thành.

Lúc này mùi thơm của "Kềnh Linh lam quả" càng thêm nồng nặc, đồng thời khi con rắn nhìn thấy Diệp Mặc thì nhất thời dựng thẳng người lên, mở miệng phát ra những tiếng kêu khè khè, hiển nhiên là đang cảnh cáo Diệp Mặc.

Diệp Mặc đâu thể bỏ qua "Kềnh Linh lam quả", căn bản không để ý đến sự cảnh cáo của con rắn màu xanh. Hắn lấy ra "Tử Đao", đồng thời rót chân nguyên vào đó.

"Tử Đao" mang theo một đường đao quang màu tím cực nhạt, đạo đao mang này vừa bị chém ra thì tựa như đã bị tách khỏi "Tử Đao", sau đó lại phân ra thành hai đạo.

Trong chớp mắt, đao quang đã phân thành bốn đường.

Con rắn màu xanh tựa như trước giờ chưa từng nhìn thấy đao quang màu tím vậy, nhưng chắc nó cũng biết sự lợi hại của đao quang nên lập tức cuộn cái đuôi khổng lồ lên, quét về phía đao quang màu tím mà "Tử Đao" phát ra.

Sau khi Diệp Mặc có được "Tử Đao", đây là lần đầu tiên Diệp Mặc dùng

nó thi triển ra "Huyễn Vân đao pháp". Hơn nữa, vừa ra tay chính là "Huyễn Vân Phân Liệt đao" - đao thứ hai trong "Huyễn Vân đao pháp".

Bành, bành, bành!

Đao quang mà "Tử Đao" phát ra chỉ trong chớp mắt đã va chạm với đuôi rắn. Diệp Mặc cũng cảm giác được một lực lượng vô cùng khổng lồ đụng vào lồng ngực hắn, để cho hắn gần như không thở nổi, tựa như một giây sau hắn sẽ bị đánh bay xa cả ngàn mét vậy.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, vội vàng vận chuyển chân nguyên mốn ổn định thân hình, sau đó đem lực lượng đè ép lên mình đẩy ra.

Nhưng dù như vậy thì hắn vẫn bị đánh bay. Còn tốt là chân nguyên của hắn cô đọng hơn tu sĩ Trúc Cơ bình thường rất nhiều, chỉ bị đánh bay ra xa hơn mười mét thì đã ổn định thân hình, đáp xuống mặt đất.

Trong lòng Diệp Mặc hoảng sợ, hắn vừa lên đã dùng ra sát chiêu "Huyễn Vân Phân Liệt đao", thế nhưng lại vẫn bị đánh bay ra ngoài, có thể thấy được lực lượng của con rắn màu xanh này kinh người đến mức nào.

Hắn cũng không dám giữ lại nữa, lập tức rót chân nguyên vào "Tử Đao", đao thứ ba "Huyễn Vân Phi Toàn đao" đã muốn chém ra.

Nhưng khi hắn chú ý đến con rắn thì lại phát hiện một cái bóng màu xanh lóe lên trước mắt, nó không ngờ lại chạy mất rồi. Diệp Mặc nhất thời ngẩn người tại chỗ, hắn không hiểu vì sao nó lại phải trốn. Vừa rồi trong lúc đánh nhau, hắn thậm chí còn ở hạ phong mà.

Nhưng khi nhìn thấy vài vết máu dưới mặt đất thì hắn đã hiểu ra. Con rắn này sợ "Huyễn Vân Phân Liệt đao" của hắn, một đao đầu tiên đã làm nó bị thương, cho nên nó lựa chọn chạy trốn. Có lẽ ở trong mắt nó, mức quý trọng của "Kềnh Linh lam quả" chưa đủ để nó liều mạng.

Nghĩ đến cũng đúng, nó đã ăn rất nhiều "Kềnh Linh lam quả" rồi, nói không chừng sẽ chẳng có bao nhiêu hiệu quả nữa, cho nên mới không vì ba

quả "Kềnh Linh lam quả" mà liều mạng với Diệp Mặc.

Diệp Mặc thu hồi "Tử Đao" âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự chém giết với con rắn này một phen thì cho dù hắn thắng đi nữa, khẳng định cũng sẽ phải tổn hao rất nhiều khí lực. Hiện giờ nó đã chủ động rút lui thì không gì tốt hơn.

Nhưng Diệp Mặc cũng hiểu, "Huyễn Vân Phân Liệt đao" của hắn không phải không lợi hại, sở dĩ đao đầu tiên đó không làm gì được con rắn kia là bởi vì "Huyễn Vân Phân Liệt đao" của hắn còn chưa đến nơi đến chốn. Nếu hắn có thể làm được đao thứ hai vừa ra, đao quang phân ra thành ngàn vạn, vô cùng vô tận thì nó muốn đi cũng không đi nổi.

Diệp Mặc lắc đầu, nếu muốn làm được một bước này, không phải chỉ luyện tập là đạt được, còn cần thần thức và chân nguyên phải cường hãn nữa. Đến một bước đó, căn bản là nhờ vào tu vi.

Nhưng cho dù như vậy thì trong lòng Diệp Mặc vẫn mừng thầm. Hắn cảm giác "Tử Đao" thi triển kết hợp "Tam Sinh Kiếm Quang" và "Huyễn Vân đao pháp", uy lực rõ ràng tăng nhiều so với trước kia. Có thể khẳng định, nếu một chiêu này hắn phát ra ở cảnh giới Kim Đan thì con rắn kia đã bị giết trăm ngàn lần rồi. Đừng nói là chạy, cho dù cử động cũng đừng mong.

Ngửi mùi thơm ngày càng đậm của "Kềnh Linh lam quả", Diệp Mặc biết nó đã sắp chín rồi, hắn lấy ba chiếc hộp ngọc ra, ngồi dưới tán cây chờ đợi.

Không được bao lâu, một tiếng "bộp" vang lên. Một quả "Kềnh Linh lam quả" rơi xuống, được Diệp Mặc cất vào hộp ngọc. Theo sát phía sau là một quả nữa rơi xuống, cũng bị Diệp Mặc thu vào giống như trước.

Mắt thấy quả cuối cùng cũng sẽ rơi xuống thì hai tiếng xé gió của kiếm bỗng truyền tới, thần thức của Diệp Mặc đã phát hiện ra hai gã tu sĩ tới gần.

Vốn Diệp Mặc còn không quá để ý, nhưng khi phát hiện mặc dù có một

người là Trúc Cơ hậu kỳ, nhưng một người khác lại là tu vi Kim Đan, nhất thời trong lòng cả kinh. Hắn còn định mang "Kềnh Linh lam quả" đi, nhưng đối phương lại là tu sĩ Kim Đan, hắn căn bản ngay cả nửa điểm cơ hội cũng không có.

Diệp Mặc không chút do dự, lập tức lấy ra "Phi Vân trùy", xoay người muốn đi.

Nhưng không đợi Diệp Mặc rời đi, tên tu sĩ Kim Đan kia đã xuất hiện trước mặt hắn. Diệp Mặc thu hồi "Phi Vân trùy", ngừng lại, hắn biết phải đối mặt với tu sĩ Kim Đan thì cho dù muốn trốn cũng trốn không thoát. Huống chi người trước mặt còn không phải là Kim Đan sơ kỳ, mà đã là Kim đan tầng bốn rồi. Nói cách khác, tên tu sĩ này đã tiến vào trung kỳ.

Lúc trước tuy hắn từng giết Lý Trường Sinh có tu vi Kim Đan viên mãn, nhưng đó là tình huống nào? Lúc ấy Lý Trường Sinh đã bị "Ly Hỏa Chi Vũ" của Ngu Vũ Thiên vây khốn, hơn nữa còn bị thương rất nặng, lúc đó hắn mới có cơ hội. Hôm nay lại để cho mình hắn đối phó với một Kim Đan trung kỳ, trừ khi hắn muốn tìm chết.

- Để nhẫn trữ vật lại, cả thanh thái đao trong tay mày nữa, sau đó cút!

Sau khi ngăn cản Diệp Mặc, tu sĩ Kim Đan này lạnh giọng nói.

Nếu như tên này muốn hắn để hai quả "Kềnh Linh lam quả" lại, nói không chừng Diệp Mặc sẽ đồng ý. Thế nhưng y lại muốn hắn giao cả nhẫn trữ vật, thậm chí cả đao nữa, đây rõ ràng là muốn biến tướng giết hắn.

Thậm chí Diệp Mặc còn nhìn thấy một luồng sát cơ trong mắt tên tu sĩ Kim Đan này. Hiển nhiên y rất cẩn thận, tuy là Kim Đan trung kỳ nhưng vẫn muốn để mình giao đồ ra rồi mới hạ sát thủ.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh xuống, hắn biết chuyện này căn bản không thể giải quyết nhẹ nhàng được, liền dứt khoát nắm chặt "Tử Đao", cố gắng tỉnh táo nói:

- Mày muốn giết người cướp của sao?

Lời nói của Diệp Mặc khiến tên tu sĩ Trúc Cơ bên cạnh bật cười, gã nhìn tu sĩ Kim Đan nói:

- Sư phụ, thằng này ngu thật, lại vẫn còn hỏi như vậy.

Tu sĩ Kim Đan cũng sửng sốt một chút, y không ngờ rằng một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đối mặt mình mà còn bình tĩnh được như vậy, thậm chí còn hỏi lại y. Nhưng nhìn thoáng qua thì y đã biết Diệp Mặc đang cố tỏ ra bình tĩnh mà thôi, nhất thời cười ha ha, dứt khoát nói thẳng:

- Không sai, chẳng những tao muốn cướp, mà còn muốn giết nữa…

Trong mắt dần hiện ra một tia sáng xẹt qua, vừa dứt lời đã ra tay luôn.

Diệp Mặc biết không tránh được một trận này, lại càng không nói nhảm nữa, "Tử Đao" trong tay vung ra.

"Huyễn Vân Thúc Nguyên đao" bổ ra, ánh sáng tím theo đao khí bao phủ quanh người tên tu sĩ Kim Đan kia, tạo thành một trường chân nguyên.

Tu sĩ Kim Đan không ngờ rằng Diệp Mặc lại dám chủ động ra tay, chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà lại dám chủ động tấn công y – một tu sĩ Kim Đan. Nhất thời liền giận tím mặt, hừ lạnh một tiếng, khí lưu của chân nguyên cường đại theo đó tản ra.

Diệp Mặc cảm thấy đao đầu tiên của mình hơi chậm lại, có loại cảm giác như không phát ra được. Hắn không dám chậm trễ, lại càng liều mạng vận chuyển chân nguyên. Nhất định phải đem đao đầu tiên này phát huy hoàn toàn thì mới có thể đánh ra đao thứ hai –

"Huyễn Vân Phân Liệt đao".

Khi chân nguyên của Diệp Mặc hoàn toàn kích phát ra, tác động lên "Huyễn Vân Thúc Nguyên đao" thì tên tu sĩ Kim Đan kia liền cảm giác chân

nguyên trên người mình có chút không thoải mái, mà dường như cảm giác không thoải mái này lại càng lúc càng nghiêm trọng. Nhất thời y nhướng mày, kinh ngạc bật thốt một tiếng, đồng thời điểm ra một ngón tay.

Một đạo chân nguyên như thực chất trực tiếp đánh lên màn đao của Diệp Mặc.

"Rắc" một tiếng, xương sườn của Diệp Mặc lập tức đã gãy hai cái.

Ý nghĩ của Diệp Mặc rất hay, nhưng tu vi hơn kém quá xa. Đao đầu tiên của hắn chẳng qua chỉ có thể trói buộc chân nguyên của tên tu sĩ Kim Đan kia một chút. Bị y phã vỡ, đồng thời chính mình còn bị thương, căn bản không thể tiếp tục làm như vậy. Diệp Mặc cắn môi một lần nữa, không lùi một bước, "Huyễn Vân Phân Liệt đao" đã được bổ ra.

Lúc này chân nguyên của Diệp Mặc đã vận chuyển đến cực hạn, đao quang mà "Tử Đao" phát ra chi chít như những tia điện, che thiên phủ đất cuốn về phía tu sĩ Kim Đan. Gần như chỉ trong chớp mắt đã biến thành mấy chục, sau đó là hơn một trăm đạo đao quang Tu sĩ Kim Đan kia bị vô số đao quang bao vây, thậm chí đao quang còn có khuynh hướng gia tăng, nhất thời ánh mắt ngưng tụ lại. Y không ngờ một tu sĩ Trúc Cơ lại có loại đao pháp lợi hại này, trong mắt toát ra một tia nóng rực. Sau một giây, nhẫn của y lóe lên một ánh sáng trắng, một thanh kiếm mảnh như cành liễu đã xuất hiện trong tay.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Tay y hơi rung nhẹ, cũng đánh ra kiếm quang đầy trời. Những đạo kiếm quang này dường như muốn hoàn toàn nuốt chửng Diệp Mặc.

Những tiếng "keng keng" chói tai vang lên, tia lửa văng khắp nơi như pháo hoa. Mà đao quang của Diệp Mặc không thể sinh sôi tiếp được nữa, bị kiếm quang đầy trời ngăn chặn lại.

"Ầm" một tiếng, Diệp Mặc lại bị đánh bay ra xa máy chục thước, hộc

một ngụm máu tươi trên không trung. Tên tu sĩ Kim Đan kia cũng lui về sau mấy bước, trên người xuất hiện vài vết máu.

Nhưng khi chân nguyên của y lưu chuyển, những miệng vết thương trên cơ thể không ngờ hoàn toàn biến mất. Sắc mặt y lạnh lẽo nhìn chằm chằm Diệp Mặc, sát cơ trong lòng càng lớn, y không ngờ rằng một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy lại có thể khiến y bị thương. Đây quả thực là chuyện trước giờ chưa từng nghe nói, cho dù thương thế của y chẳng coi là gì, nhưng vẫn là bị thương.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, trong khoảnh khắc bị đánh bay hắn đã không muốn tiếp tục chiến đấu. Hắn biết mình và tên tu sĩ Kim Đan kia căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Cho nên khi bị đánh bay, hắn đã đạp lên "Tử Đao" xoay người bỏ chạy. Tiếp tục đánh tiếp, hắn chắc chắn sẽ toi mạng.

"Vô Ảnh" tuy lợi hại, nhưng đối mặt với một tu sĩ Kim Đan toàn thịnh, Diệp Mặc cũng biết "Vô Ảnh" không hề có cơ hội nào.

- Muốn chạy?

Tên kia hừ lạnh một tiếng, bước lên phi kiếm lập tức đuổi theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 911

Liên Thủ Để Ám Toán

Diệp Mặc biết tên tu sĩ Kim Đan này sẽ không bỏ qua hắn, hiện tại tu sĩ Kim Đan đuổi tới, hắn lại càng liều mạng xông về phía trước, đồng thời trong lòng lo lắng nghĩ đối sách.

Một cái huyệt động lớn hiện ra trước mắt Diệp Mặc, thần thức của Diệp Mặc đảo qua liền nhìn thấy con rắn xanh đối chiến cùng hắn trước đó không lâu, lập tức không nghĩ ngợi liền xông vào huyệt động.

Hắn biết một khi vào huyệt động sẽ tương đương với việc tự tuyệt đường sống, nhưng hắn đồng thời cũng biết, nếu như không vào huyệt động, hắn không sống được.

Tu sĩ Kim Đan kia nhìn thấy Diệp Mặc tiến vào huyệt động, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, y không vội giết Diệp Mặc. Đao pháp mà Diệp Mặc thi triển ra cực tốt, y muốn lấy được đao pháp rồi nói sau. Diệp Mặc có thể phát hiện ra con rắn xanh kia, y dĩ nhiên đã sớm nhìn thấy, một con rắn xanh cấp bốn đỉnh phong y còn không để vào mắt.

Diệp Mặc vừa xông vào huyệt động của rắn xanh, rắn xanh đã nhìn thấy, nó nhất thời ngẩng đầu lên, trong miệng phát ra từng tiếng kêu tê tê, hiển nhiên nó đang không ngừng cảnh cáo. Đồng thời trong mắt nó lộ ra một chút sợ hãi, nó thật sự không nghĩ ra mình đã chạy, hơn nữa ngay cả Kềnh Linh Lam Quả cũng bỏ qua, vậy mà tại sao tên người này còn đuổi theo tới đây.

Nhưng khi nó đang tính đem người này đuổi khỏi huyệt động của nó, tên người này nhìn cũng không nhìn nó, liền trực tiếp chui vào trong động của nó.

Không đợi nó kịp phản ứng, lại một tên người nữa vọt vào, hơn nữa tên người này còn lớn lối hơn, chưa tới trước mặt nó đã đâm ra một kiếm.

Con rắn xanh căn bản không có biện pháp tránh né, bị một kiếm của tu sĩ Kim Đan vừa vặn đâm trúng bụng, nhất thời kêu lên một tiếng, lập tức căm phẫn tức giận. Nó căn bản không thèm để ý tới thanh kiếm trên cơ thể, thân thể khổng lồ nện tới tu sĩ Kim Đan kia.

Vốn động phủ phi thường to lớn, dưới lực lượng vô cùng khổng lồ của rắn xanh, trở thành đá vụn bay khắp nơi.

Tu sĩ Kim Đan kia cười lạnh một tiếng. Một con súc sinh cũng dám lớn lối. Phi kiếm trong tay cuồn cuộn nổi lên một đạo chân nguyên cường hãn, trực tiếp đánh vào đỉnh đầu của con rắn xanh. Y tin tưởng lấy thực lực yêu thú cấp bốn của con rắn xanh, muốn tránh thoát một kiếm này của y căn bản là không thể.

Nhưng y vừa xuất ra một kiếm này, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, tên tu sĩ Trúc Cơ bị y đuổi giết tựa hồ không còn trong thần thức cảm ứng nữa rồi. Chẳng qua là y vừa nghĩ tới đây liền cảm giác được cả người lạnh lẽo, tu sĩ Kim Đan này lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Dĩ nhiên là tên tu sĩ Trúc Cơ vừa rồi đánh lén, y trừng mắt, lập tức tránh né.

Nhưng khi y tránh lại chậm một chút, vô số đao khí lượn vòng xông vào trong cơ thể y, tàn bạo phá hủy kinh mạch y. Tu sĩ Kim Đan này liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, trong nháy mắt trọng thương.

- Không tốt.

Tu sĩ Kim Đan này không cần suy nghĩ, lập tức liền lao ra ngoài huyệt động của con rắn xanh, nhưng con rắn xanh đã tức giận, cái đuôi vung lên đánh bay tu sĩ Kim Đan này, trực tiếp đập vào trên đỉnh huyệt động.

Bộp một tiếng.

Tu sĩ Kim Đan vừa rơi xuống mặt đất đã thấy Tử Đao của Diệp Mặc lần

nữa phóng tới. Nhất thời sợ đến vỡ mật, y thật sự nghĩ không ra, tên tu sĩ trước mắt chỉ là Trúc Cơ tầng bảy, sao có thể đánh lén được y.

Cho dù là y không chú ý, nhưng tên tu sĩ này không có cách nào ẩn hình vượt qua thần thức cùng giác quan của y được. Nếu như y biết Diệp Mặc ngay cả là tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí là tu sĩ Hư Thần cũng có thể lừa gạt, y sẽ không nghĩ như vậy. Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh Quyết, công pháp ẩn hình được phát huy tới tận cùng, giống như vạn vật nguyên sinh bình thường, vô thanh vô tức. Chỉ là một gã tu sĩ Kim Đan sao có thể nhìn ra.

Khoảnh khắc Diệp Mặc tiến vào huyệt động kia, cũng đã có tâm tư đánh lén, tu sĩ Kim Đan kia muốn một kiếm giết chết con rắn xanh, ngược lại không để mắt tới hắn. Cơ hội như thế hắn làm sao có thể bỏ qua?

Diệp Mặc toàn lực đánh ra Huyễn Vân Phi Toàn Đao, nhất thời khiến cho tu sĩ Kim Đan kia bị trọng thương.

Oanh một tiếng, Tử Đao của Diệp Mặc cùng với phi kiếm của tu sĩ Kim Đan kia đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang thật lớn. Tu sĩ Kim Đan kia bị Diệp Mặc đánh bay ra xa mấy chục thước, vừa vặn rơi ra ngoài động.

Tu sĩ Kim Đan kia trong lòng buông lỏng, chỉ cần đi ra, y cho dù là thương thế nghiêm trọng, cũng có thể giết chết tên tu sĩ Trúc Cơ trước mắt.

Tu sĩ Kim Đan vừa định lấy ra mấy viên đan dược để nuốt, liền cảm giác được trong cơ thể tựa hồ có thứ gì đó tiến vào. Không đợi y kịp nghĩ tới là vật gì, Tử Đao của Diệp Mặc lại lần nữa mang theo một luồng ánh sáng tím đánh tới, thậm chí một chút thời gian cũng không cho y.

- Không ổn, lại bị ám toán.

Tu sĩ Kim Đan kia vô cùng phẫn nộ, nhưng trước mắt thái đao của con kiến hôi Trúc Cơ kia lại mang theo vô số đao quang giết tới. Dưới tình huống y bị trọng thương như thế, muốn bức Vô Ảnh ra, như vậy nhất định sẽ phải đối mặt với đao quang vô cùng vô tận kia.

Không cần nghĩ, một khi bị đao quang vô cùng vô tận kia càn quét, cho dù là tu sĩ Kim Đan, cũng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Tu sĩ Kim Đan kia không còn lựa chọn nào khác, lập tức phóng ra phi kiếm lần nữa, y nghĩ trước tiên giải quyết Diệp Mặc, sau đó sẽ đối phó với Vô Ảnh trong đan điền.

Đa phần tu sĩ bình thường không có kinh nghiệm đối phó với Vô Ảnh, máu huyết cùng kinh mạch của tu sĩ Kim Đan kia trong nháy mắt đã bị Vô Ảnh cắn nuốt. Nếu như không phải Diệp Mặc ngăn cản Vô Ảnh cắn nuốt Kim Đan, thì Kim Đan của tu sĩ Kim Đan này đã trở thành bữa ăn trong mâm của Vô Ảnh rồi.

Máu huyết của tu sĩ Kim Đan trong thời gian cực ngắn bị Vô Ảnh cắn nuốt, nhất thời phát ra tiếng hét thảm thiết, phi kiếm của y căn bản không có biện pháp ngăn trở đao quang Tử Đao của Diệp Mặc, trong nháy mắt liền bị vô số đao quang xé thành màn máu tanh.

Diệp Mặc vẫy vẫy tay một cái, một viên Kim Đan xám xịt rơi vào trong tay hắn. Đồng thời nhẫn trữ vật cũng rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Vô Ảnh bay trở lại bên người Diệp Mặc, đối với Kim Đan trong tay Diệp Mặc có chút không vừa ý kêu lên một tiếng.

Diệp Mặc thở phào một cái, trong lòng đối với tu vi thấp kém của mình càng thêm buồn bực. Vừa rồi thiếu chút nữa đã bị tên Kim Đan kia giết chết, nếu như không phải có con rắn xanh hỗ trợ, hắn thật sự bị nguy hiểm.

Ánh mắt của con rắn xanh có vẻ kỳ lạ nhìn Diệp Mặc, trên người loang lổ vết máu, nó không nghĩ tới Diệp Mặc lại trợ giúp nó. Về phần tu sĩ Kim Đan kia có phải do Diệp Mặc đưa tới hay không, nó tạm thời không nghĩ nhiều như vậy.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn nhìn con rắn xanh, nói:

- Vừa rồi đa tạ ngươi đã cứu ta một mạng, viên Kim Đan này tặng cho

ngươi.

Nói xong Diệp Mặc ném Kim Đan cho con rắn xanh, ánh mắt con rắn xanh vui mừng, một ngụm tiếp lấy Kim Đan, thứ tốt này, tên tu sĩ người này lại đưa cho nó ăn, quả thực chính là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống Diệp Mặc nuốt mấy viên đan dược chữa thương, lại lấy ra một viên đan dược chữa thương ném cho con rắn xanh, nói:

- Cái này tặng cho ngươi, cám ơn nhiều.

Nói xong Diệp Mặc xoay người rời đi, giết chết tên Kim Đan kia, còn có một tên tu sĩ Trúc Cơ, hắn cũng muốn giết.

Con rắn xanh nhìn thân ảnh của Diệp Mặc biến mất ở cửa động, vẫn như cũ không thể tin được chính mình vô duyên vô cớ nhận được một viên Kim Đan. Trong nháy mắt, con rắn xanh vốn dĩ có chút sợ hãi Diệp Mặc, trong lòng đã có chút cảm kích Diệp Mặc. Mặc dù trí lực của nó còn chưa khai hóa hoàn toàn, tuy nhiên nó nhớ được tu sĩ người kia chẳng những giúp nó giết kẻ địch, lại còn đưa cho nó một viên Kim Đan.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia vẫn ở dưới gốc cây Kềnh Linh Lam Quả chờ đợi, xem ra y cho rằng sư phụ y đã là tu vi Kim Đan trung kỳ, muốn giết một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ quả thực là dễ như trở bàn tay, căn bản không mất bao nhiều thời gian.

- Để mày đợi lâu rồi.

Thanh âm của Diệp Mặc truyền tới, tu sĩ Trúc Cơ kia nhất thời quay đầu lại, khi y nhìn thấy Diệp Mặc, hai mắt trợn tròn, há hốc mồm giống như nhìn thấy một màn khó tin nhất vậy.

Tại sao người trở lại lại là tên tu sĩ Trúc Cơ này, sư phụ của mình đâu?

- Sư phụ mày đang đợi mày, bảo mày nhanh lên một chút.

Thanh âm của Diệp Mặc vừa hạ xuống, Tử Đao của hắn đã quét ra

ngoài, mang theo một chùm ánh sáng tím.

Phốc một tiếng, máu tanh văng khắp nơi, tên tu sĩ Trúc Cơ này còn chưa kịp phản ứng chuyện sư phụ mình sao không trở lại, đã bị Diệp Mặc một đao chém chết.

Diệp Mặc thu hồi túi trữ vật của tên tu sĩ này, sau đó mới hoàn toàn thanh tĩnh lại, hắn không biết địa vị của tên tu sĩ Kim Đan kia, vạn nhất địa vị của y lớn, mình giết y, tin tức này bị truyền ra ngoài, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Tốt nhất là hiện tại hắn giết luôn tên tu sĩ Trúc Cơ này đi, cuối cùng có thể yên lòng.

…

Diệp Mặc nghỉ ngơi một hồi, đang chuẩn bị đào gốc Kềnh Linh Lam Quả đi, lại có ba luồng kiếm quang bay tới, ba tên tu sĩ lấy tốc độ cực nhanh đáp xuống gần Diệp Mặc.

Lần này Diệp Mặc không lo lắng quá mức, ba người này còn chưa đến hắn đã thông qua sự dao động chân nguyên của ba người biết được trong ba người không có tu sĩ Kim Đan.

- Ối, không ngờ là cây Kềnh Linh Lam Quả.

Hiển nhiên một người tu sĩ đã nhận ra cây trước mắt Diệp Mặc, kêu lên đầu tiên, trong giọng nói mang theo sự mừng rỡ cùng hưng phấn. Nhưng ngay sau đó y liền nhìn về phía Diệp Mặc, kích động nói:

- Kềnh Linh Lam Quả khẳng định ở trên người của người này, vận khí của hắn thật tốt, chẳng những có được ngọc bài tiến nhập Sa Nguyên Dược Cốc, vừa vào đã thấy gốc cây Kềnh Linh Lam Quả này.

- Không, vận khí của hắn không tốt, bởi vì chúng ta đã tìm được hắn, ha ha.

Lại có một người tu sĩ tiếp lời, hơn nữa còn cười lớn.

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn luyện hóa đan dược chữa thương, thương thế khôi phục rất nhanh, lúc này mới đánh giá ba người này. Khiến cho hắn ngạc nhiên chính là ba người này hắn lại biết hai người. Chính là Hạ lão đại khi hắn ở bên ngoài Sa Nguyên Dược Cốc đã thấy, còn có tên đầu trọc kia. Người còn lại hắn không biết, nhưng tựa hồ thoạt nhìn có chút quen mặt.

Chính mình khi tiến vào một mảnh sa mạc hoang vu, căn bản không có một người, ba người bọn họ sao có thể cùng nhau tới ta? Thế nhưng Diệp Mặc lập tức hiểu được đã có chuyện gì, ba người này hẳn là có bùa truyền tin để truyền tin cho nhau, bọn họ sau khi tiến vào Sa Nguyên Dược Cốc liền liên lạc với nhau, sau đó hợp thành tiểu đội.

Nhìn trên người ba người này vết thương chồng chất, hơn nữa trên y phục còn có vết máu, Diệp Mặc chỉ biết mấy tên này trong sa mặc không chiếm được cái gì tốt, hẳn là đã đại chiến với lũ Thổ Hạt Thú (bọ cạp đất) kia một phen. Chẳng qua là mấy tên này có thể lấy được ngọc bài để tiến vào Sa Nguyên Dược Cốc, khiến cho Diệp Mặc không thể không bội phục bọn họ.

Nhưng từ khẩu khí của ba người này, Diệp Mặc nghe được ba người này tựa hồ đặc biệt tìm kiếm hắn. Nghĩ tới đây Diệp Mặc nhíu mày, Sa Nguyên Dược Cốc lớn như vậy, bọn họ làm sao tìm được mình?

Nghĩ tới vấn đề này, Diệp Mặc lập tức sử dụng thần thức kiểm tra y phục trên người mình, rất nhanh sắc mặt của hắn trở nên khó coi, hắn trong lúc vô tình đã bị người ta sử dụng thần thức đánh dấu trên y phục.

Diệp Mặc lập tức nghĩ tới Truyền Tống Trận, tên tu sĩ Kim Đan đứng phía sau hắn sắc mặt giống như quả mướp đắng, hắn căn bản không cần hỏi liền biết người sử dụng thần thức đánh dấu trên người hắn nhất định là tên mặt khổ qua kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 912

Giận Mà Không Dám Nói Gì

Quả nhiên là màyHạ lão đại nói xong câu đó, ánh mắt lập tức nhìn về nhẫn của Diệp Mặc, trong lòng nhất thời mừng rỡ.

- Hay lắm, ở bên ngoài cô nàng kia xen vào việc của người khác, tránh cho mày một kiếp, lần này lão tử xem mày chạy đi đâu?

Hạ lão đại nói xong, rìu trong tay đã bổ ra, hiển nhiên y một khắc cũng không muốn đợi.

Diệp Mặc không đáp lời, Tử Đao cuồn cuộn nổi lên đao quang màu tím, cùng lúc phóng xuất Huyễn Vân Phân Liệt Đao.

Hạ lão đại tu vi mặc dù là Giả Đan, nhưng so với tu sĩ Kim Đan thì còn kém xa. Đừng nói là tu sĩ Kim Đan, cho dù là con ran71 xanh cũng lợi hại hơn Hạ lão đại nhiều. Huyễn Vân Phân Liệt Đao của Diệp Mặc phóng ra đao quang, y chỉ có thể ngăn cản ba bốn thành, mà phần lớn đao quang lại phá vỡ vòng bảo hộ bằng chân nguyên của y.

- A…

Hét thảm một tiếng, chiếc rìu màu đen của Hạ lão đại bị đao quang của Diệp Mặc đánh bay, mà đao quang dư thừa xuyên qua chân nguyên hộ thể của Hạ lão đại, mang theo màn sương mù bằng máu.

Diệp Mặc có chút ngây người, một chiêu Huyễn Vân Phân Liệt Đao này hắn vừa rồi thi triển ba lần, nhưng ba lần đều không khiến hắn vừa ý, có thể nói ba lần chưa lần nào phát huy toàn bộ uy lực của Huyễn Vân Phân Liệt Đao.

Lần đầu tiên hắn gặp con rắn xanh, lực lượng cường đại của con rắn ngăn cản sự phân chia của Huyễn Vân Phân Liệt Đao, cuối cùng lại chệch hướng, khiến cho Diệp Mặc cảm nhận được uy hiếp. Lần thứ hai hắn đánh ra Huyễn Vân Phân Liệt Đao chỉ khiến cho y phục của tên tu sĩ Kim Đan kia bị rách mà thôi, nếu như nhất định phải nói tới kết quả, thì một đao kia đã cắt ra mấy vết thương trên người tên tu sĩ Kim Đan kia.

Còn lần này, hắn không nghĩ tới Huyễn Vân Phân Liệt Đao của mình vẫn không cách nào thi triển toàn bộ. Chỉ thi triển được một nửa, Hạ lão đại đã bị một đao kia xé rách. Mà hắn dưới tình huống vẫn đang trong trạng thái bị thương mà đối phó với Hạ lão đại, bởi vậy có thể thấy được Hạ lão đại so với hai vị kia, căn bản kém quá xa.

Phải biết rằng, Hạ lão đại mặc dù giống Diệp Mặc đều có tu vi trong phạm vi Trúc Cơ hậu kỳ. Nhưng người đã tới gần cảnh giới Giả Đan thì tu vi còn cao hơn Diệp Mặc một tầng.

Diệp Mặc không nghĩ tới tên này thậm chí ngay cả một đao của hắn cũng không đỡ được, quả thực chính là một tên yếu ớt tự cao tự đại. Hắn lắc đầu, thu hồi Tử Đao. Tuy rằng không liên quan tới tu vi của Hạ lão đại, còn chưa thể khiến Diệp Mặc để vào trong mắt, nhưng cái chính là Diệp Mặc cảm giác Huyễn Vân Phân Liệt Đao của hắn thật sự lợi hại. Ban đầu sở dĩ bị tên tu sĩ Kim Đan kia chèn ép nguyên nhân vì cảnh giới cách nhau quá lớn.

Nhìn Hạ lão đại té trên mặt đất, hai con mắt còn chưa nhắm lại. Diệp Mặc đưa tay lấy túi trữ vật của hắn, lạnh giọng nói - Thật ra thì vừa rồi mày nói đúng, đó cũng là điều ta muốn nói.

Cho tới khi Diệp Mặc cầm lấy túi trữ vật của Hạ lão đại rồi nói câu kia, hai gã tu sĩ cùng Hạ lão đại tới đây mới phản ứng lại. Hai người bọn họ so với Hạ lão đại kém hơn một chút, mà Hạ lão đại ngay cả một chiêu của tên tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy trước mặt này cũng không thể chống trả, hiển nhiên, bọn họ cho dù liên thủ cũng không phải đối thủ của tên tu sĩ trước mặt này.

Tên tu sĩ đầu trọc kia hiện tại đã hiểu lúc trước khi tiến vào, người tu sĩ

trước mắt này tại sao lại hỏi một câu "nơi này có thể tùy tiện giết người sao?", hóa ra hắn thật sự có thể giết mình cùng Hạ lão đại.

Lúc ấy mình và những người xung quanh đều cho rằng người này chính là một tên ngốc, thật sự buồn cười, hiện tại xem ra một chút cũng không buồn cười, thật sự buồn cười chính là bản thân y. Y há hốc mồm muốn nói điều gì đó, nhưng Diệp Mặc không có tâm tình cùng bọn họ tiếp tục dài dòng. Huyễn Vân Phân Liệt Đao lại lần nữa nổi lên.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Vô số ánh sáng tím hiện lên, tên đầu trọc cùng một gã tu sĩ khác ngay cả phản kháng để tìm đường sống cũng không có, đã bị đao quang của Diệp Mặc đánh thành từng mảnh nhỏ.

Thu lấy mấy túi trữ vật của mấy người kia, Diệp Mặc đào cây Kềnh Linh Lam Quả lên, đưa vào Thế Giới Trang vàng.

Đem mọi dấu vết ở nơi này thu dọn sạch sẽ, Diệp Mặc không rời khỏi gò núi này mà đi tìm một chỗ yên lặng, đào một cái động phủ, bắt đầu chữa thương.

Một ngày sau, thương thế của Diệp Mặc đã khỏi hẳn. Lúc này mới tắm rửa sạch sẽ, thay đổi toàn bộ y phục trên người. Chuyện mấy người Hạ lão đại bị giết, tên mặt khổ qua nhất định sẽ biết. Diệp Mặc biết bằng vào tu vi hiện tại của hắn còn chưa đánh được tên mặt khổ qua kia Bỏ đi những chuyện phiền lòng, hắn sắp xếp lại thiết bị trữ vật của mấy người kia, mấy tên tu sĩ Trúc Cơ căn bản không có đồ gì tốt, chỉ có một chút đan dược cấp thấp cùng một ít linh thạch trung phẩm.

Nhưng tên tu sĩ Kim Đan kia, Diệp Mặc từ thiết bị trữ vật của tên tu sĩ Kim Đan đó tìm được mười mấy chục ngàn linh thạch thượng phẩm, đồng thời có hơn hai triệu linh thạch trung phẩm. Đan dược cấp cao không ít, khiến cho Diệp Mặc cao hứng chính là hắn tìm thấy trong nhẫn của tên tu sĩ Kim Đan đó một khối linh thạch cực phẩm.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy linh thạch cực phẩm, đúng là cực đẹp, toàn bộ khối linh thạch tản mát ra linh khí cực mạnh.

Diệp Mặc thu hồi linh thạch, cuối cùng lấy ra một tấm ngọc bài bên trên có khắc Quỷ Linh Môn, mặt trên còn có chữ Tô, nhìn dáng dấp tên tu sĩ Kim Đan này đúng là Quỷ Linh Môn. Diệp Mặc cũng không thèm để ý, đem những đồ vật này toàn bộ ném vào Thế Giới trang vàng.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc lấy các loại dược liệu Chu Hoàn Hoa ra, luyện chế mấy bình Thanh Nguyên Đan rồi mới ra khỏi động phủ. Hắn cảm giác thực lực của mình quá thấp, một tu sĩ Kim Đan có thể lấy tính mạng của hắn, mà bên trong Sa Nguyên Dược Cốc thì tu sĩ Kim Đan nhiều vô số kể.

Diệp Mặc quyết định tìm một địa phương linh khí cực kỳ sung túc, trước tiên tu luyện một tháng rồi tính tiếp. Ở Sa Nguyên Dược Cốc tìm kiếm dược liệu tất nhiên là quan trọng, nhưng so với cái mạng nhỏ mà nói những thứ kia chỉ là thứ yếu.

Diệp Mặc đem toàn bộ dược liệu ở nơi này góp nhặt lại một phen, sau đó mới nhảy lên Tử Đao rời khỏi gò núi.

…

Oành.

Diệp Mặc vừa rời khỏi chừng trăm dặm, đã nghe thấy một tiếng nổ nặng nề truyền tới, hắn theo bản năng chạy về phía có tiếng nổ.

Lại tiếp tục có tiếng nổ "Oành, oành…" truyền tới, giống như có người đang công kích trận pháp vậy, Diệp Mặc vừa nhìn vô số kiếm quang dọc theo vụ nổ bay ra, hắn lập tức chuyển hướng, đạp lên Tử Đao bay đi.

Không mất nhiều thời gian, Diệp Mặc liền đi tới trước mặt một kiến trúc cổ đại hình tròn cực lớn. Diệp Mặc phát hiện kiến trúc cổ xưa trước mặt này tụ tập rất đông tu sĩ, có ít nhất hai ba mươi người, trong đó tu sĩ Kim Đan cũng có tầm mười tên.

Kiến trúc hình tròn cổ xưa này được một cái cấm chế phòng ngự cường hãn bảo vệ, muốn đi vào trong kiến trúc hình tròn này, nhất định phải phá vỡ cấm chế phòng ngự cường hãn kia.

Diệp Mặc không hiểu tại sao những người này lại muốn phá vỡ cấm chế phòng ngự kia, chẳng lẽ đây là một cái di tích của tu sĩ thượng cổ sao?

- Không ngờ nơi này lại là Linh Tủy Trì.

Lại có một gã tu sĩ Kim Đan bay tới, sau khi y nhìn thấy kiến trúc hình tròn này, lập tức vui mừng kêu lên.

Diệp Mặc sau khi nghe lời này tim trong lồng ngực chợt đập thình thịch loạn lên, Diệp Mặc hiểu rất rõ về Linh Tủy. Rất có lợi cho tu sĩ hấp thu linh vật, nếu có Linh Tủy, thậm chí không cần tu luyện, chỉ cần đặt Linh Tủy trên tay, nó sẽ lập tức tự động bị hấp thu. Mà trong đó lại là Linh Tủy Trì, nếu như hắn có thể đi vào để tu luyện, thậm chí không cần nửa tháng, hắn có thể thăng cấp Trúc Cơ đại viên mãn.

Tới Trúc Cơ đại viên mãn, hắn lúc nào cũng có thể kết thành Kim Đan. Nếu như hắn là tu sĩ Kim Đan thì ở Sa Nguyên Dược Cốc cần gì phải nhìn sắc mặt người khác mà làm việc.

Ánh mắt Diệp Mặc trở nên hưng phấn, bất luận như thế nào, Linh Thủy trì này nhất định phải nghĩ biện pháp tiến vào.

Lúc này chẳng những ánh mắt của Diệp Mặc nóng rực, mà toàn bộ tu sĩ xung quanh đều có ánh mắt nóng rực đó. Có ai lại không muốn tới Linh Tủy Trì tu luyện chứ? Chuyện tốt như hôm nay, nếu như bỏ lỡ, cả đời này cũng không nhất định có thể gặp.

Một gã tu sĩ Kim Đan bảo mọi người đang công kích cấm chế dừng lại, sau đó đứng ở trên cao nói:

- Các vị, Linh Tủy Trì này là bảo vật của thiên địa, bất cứ kẻ nào cũng muốn tiến vào tu luyện, nhưng ở đây nhiều người như vậy, nếu như tất cả

mọi người cùng đi vào ngược lại không công bằng. Cho nên ta đề nghị, mọi người ở đây ai cũng phải công kích cấm chế này, nhưng sau khi phá bỏ cấm chế, tu sĩ Trúc Cơ chỉ có thể tu luyện trong một ngày.

Tuy rằng số lượng tu sĩ Trúc Cơ cùng tu sĩ Kim Đan ở nơi này không sai biệt lắm, nhưng sau khi tên tu sĩ Kim Đan kia nói ra, không có một ai, không có một tu sĩ Trúc Cơ nào dám đứng ra phản bác.

Diệp Mặc trong lòng thầm giận, nhưng hắn cũng không có cách nào, đừng nói là để cho tu sĩ Trúc Cơ tu luyện một ngày cho dù là tên tu sĩ Kim Đan kia nói tu sĩ Trúc Cơ lập rức rời đi, hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Tu sĩ Kim Đan kia đã là Kim Đan tầng bảy, hiển nhiên là Kim Đan hậu kỳ, muốn giết Diệp Mặc hắn, quả thực là chuyện dễ dàng.

Đây là một cấm chế chỉ có thể dựa vào sức mạnh để công kích, toàn bộ tu sĩ đồng loạt tiến tới công kích cấm chế, Diệp Mặc cũng không ngoại lệ. Mặc dù tu sĩ Trúc Cơ chỉ có thể tu luyện một ngày, nhưng so với một ngày bình thường cũng tốt hơn nhiều.

Hơn ba mươi tu sĩ không ngừng công kích cấm chế này, chỉ trong thời gian một nén hương, cấm chế chấn động run rẩy, lại phát ra tiếng vang lớn "Oành".

Kiến trúc cổ xưa hình tròn trước mắt nhất thời rõ ràng, tất cả mọi người đều biết, cấm chế đã bị đánh vỡ.

Toàn bộ tu sĩ đều nhảy vào bên trong kiến trúc hình tròn, Diệp Mặc cũng chen chúc trong đám người.

Khi Diệp Mặc cùng đông đảo tu sĩ tiến vào bên trong, nhìn thấy một cái ao vô cùng lớn, nhất thời trong lòng kích động, đồng thời cũng buồn bực.

Đây là một Linh Tủy Trì khổng lồ, không cần tiến vào ao, linh khí nồng đậm xung quanh đã khiến cho người ta thoải mái khắp người.

Cái ao này đừng nói là ba mươi người, cho dù là ba trăm người cũng có thể chứa được, hơn nữa xung quanh ao đã kết thành rất nhiều Linh Tinh, vô số viên lập lòe sáng lên, vừa nhìn cũng biết là đồ tốt.

Linh Tinh đương nhiên là đồ tốt, chẳng những Diệp Mặc biết, mà tất cả mọi người đều biết. Một gã tu sĩ Trúc Cơ nhìn thấy Linh Tinh lập tức không nhịn được sự hoan hỉ cuồng nhiệt, lập tức vọt tới.

Nhưng khi y vừa tới bên cạnh Linh Tủy Trì, một ánh sáng trắng xuất hiện, tên tu sĩ Trúc Cơ kia lập tức bổ nhào xuống đất, đầu bay ra xa mấy thước. Một gã tu sĩ Kim Đan thu hồi phi kiếm của mình nói:

- Linh Tinh tu sĩ Trúc Cơ không có phần, tu sĩ Kim Đan căn cứ theo tu vi mà phần phối, tầng một một viên, tầng hai hai viên, …

Tu sĩ Kim Đan này đã có tu vi Kim Đan tầng chín viên mãn, hiển nhiên lời nói của y không có bất kỳ người nào dám phản bác, hoặc là có giận cũng không dám nói gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 913

Người Nào Lấy Linh Tủy Đi

Tốt lắm, hiện tại toàn bộ tu sĩ đều xuống tu luyện đi, tu sĩ Trúc Cơ sau khi tu luyện một ngày thì rời đi, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy nói chuyện lúc đầu lạnh lùng nói.

Diệp Mặc biết với tu vi của hắn muốn cướp được Linh Tinh căn bản là không thể, hắn không nói lời nào cùng với phần đông tu sĩ Trúc Cơ tiến vào Linh Tủy Trì, ngồi xuống.

Diệp Mặc không vận chuyển Tam Sinh Quyết để tu luyện, hắn biết một khi hắn vận chuyển Tam Sinh Quyết để tu luyện, hắn lập tức sẽ bị tên tu sĩ Kim Đan kia giết. Động tĩnh tu luyện của hắn quá lớn, một khi Linh Tủy Trì bị hắn hấp thu quá nhiều, hắn lập tức sẽ trở thành người đứng mũi chịu sào.

Hắn chỉ vận chuyển một công pháp bình thường, chậm rãi hấp thu Linh Tủy. Tu vi của hắn đang là Trúc Cơ tầng bảy, trong số ba mươi tên tu sĩ ở đây xem như là đứng cuối, sẽ không có ai chú ý tới hắn.

Khi Diệp Mặc thấy phần lớn tu sĩ đã bắt đầu tiến vào Linh Tủy Trì để tu luyện, hắn lập tức có chủ ý đối với Linh Tủy Trì. Ý nghĩ của Diệp Mặc rất đơn giản, chính là muốn đưa Linh Tủy ở Linh Tủy Trì này vào Thế Giới tràng vàng của hắn, sao đó tìm một chỗ an toàn từ từ tu luyện.

Diệp Mặc ngồi trong Linh Tủy Trì, cẩn thần bắt đầu đem Linh Tủy ở trong Linh Tủy Trì hút vào Thế Giới trang vàng. Tốc độ của hắn rất chậm, bởi vì hắn không dám hút quá nhanh, một khi làm quá nhanh bị người khác phát hiện chính là một tai nạn.

Sau hai canh giờ, khi Diệp Mặc phát hiện Linh Tủy trong Thế Giới trang vàng của hắn đã tạo thành một cái ao nhỏ, trong lòng càng vui mừng, chuyện này nhanh hơn nhiều so với lúc hấp thụ khi tu luyện.

Trong Linh Tủy Trì không ngừng có tu sĩ bắt đầu đột phá, đã có ba tên tu sĩ Kim Đan thăng lên một cấp, bốn gã tu sĩ Trúc Cơ cũng tăng lên một cấp. Có một tên tu sĩ Kim Đan thậm chí từ Kim Đan tầng sáu trực tiếp tăng lên Kim Đan tầng bảy. Điều này có thể nói là từ Kim Đan trung kỳ tăng lên hậu kỳ.

Mới qua nửa ngày, đã có nhiều người đột phá như vậy, nguyên nhân đầu tiên dĩ nhiên là liên quan tới những tu sĩ có tư chất tốt đều tiến vào Sa Nguyên Dược Cốc, nhưng nguyên nhân chủ yếu là vì hiệu quả của Linh Tủy đối với người Tu Luyện mà nói thật sự quá tốt.

Những tu sĩ này không ngừng lên cấp kích thích những người vẫn đang tu luyện, những người chưa thăng cấp lại càng điên cuồng hấp thu Linh Tủy, muốn lên cấp. Toan tính của Diệp Mặc căn bản là thừa thãi. Lúc này nào có ai đi quản hắn?

Diệp Mặc giả bộ vô tình mở to mắt nhìn một chút, xác thực gần như tất cả mọi người ở trong Linh Tủy Trì toàn lực tu luyện, không ai chú ý tới tình huống của hắn.

Nếu không có ai chú ý, Diệp Mặc cũng không khách khí nữa, lại đẩy nhanh tốc độ, nửa ngày trôi qua, Diệp Mặc đột nhiên phát hiện Linh Tủy trong Linh Tủy Trì đã bị hắn hấp thu hơn phân nửa, nhất thời trong lòng cả kinh, lập tức ngừng lại.

Đồng thời Diệp Mặc cảm giác lòng tham của mình tựa hồ hơi quá mức, hấp thu quá nhanh. Lúc này Diệp Mặc chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào những người đang chuyên tâm tu luyện kia, hy vọng họ không phát hiện ra hành động dị thường của hắn.

Nhưng nguyện vọng tốt đẹp của Diệp Mặc hiển nhiên không thể thực

hiện được, tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia đã cảm thấy. Y là người đầu tiên trong Linh Tủy Trì đứng lên, tức giận nói:

- Là ai, đứng lên cho ta.

Ngoại trừ Diệp Mặc thì không có ai hiểu được ý tứ của y. Diệp Mặc trong lòng âm thầm kêu khổ, chính mình không cẩn thận lại lâm vào nguy cơ.

Lúc này toàn bộ tu sĩ trong Linh Tủy Trì đã ngừng tu luyện. Khi bọn họ nhìn thấy Linh Tủy bên trong thiếu đi hơn phân nửa, lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Diệp Mặc đã có ý định tùy thời chạy trốn, nhưng đúng lúc đó, lại có bốn gã tu sĩ Kim Đan tiến vào kiến trúc hình tròn cổ xưa. Tên tu sĩ Kim Đan cầm đầu nhìn thấy đông đảo tu sĩ ở trong một cái hồ, có chút nghi hoặc. Nhưng khi y nhìn thấy Linh Tủy ở trong hồ, nhất thời nhịn không được kêu lên:

- Linh Tủy Trì.

- Thật sự là Linh Tủy Trì.

Ngay sau đó y không một chút do dự xông về phía Linh Tủy Trì.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia nhìn thấy bốn người này tiến vào, lập tức sắc mặt trầm xuống, có chút không hài lòng, Diệp Mặc đang nghĩ tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia có chất vấn bốn kẻ tới sau kia không, sau đó hắn có thể đục nước béo cò. Nhưng hắn đợi hồi lâu, lại phát hiện tu sĩ Kim Đan kia tựa hồ không có ý chất vấn, nhất thời trong lòng âm thầm kêu khổ.

Khi Diệp Mặc nhìn thấy tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia nhìn lướt qua những tu sĩ còn lại trong Linh Tủy Trì một lần nữa, lập tức hiểu được, có chút lo lắng đứng lên ấp úng nói với bốn gã tu sĩ Kim Đan kia:

- Bốn vị tiền bối, việc phân chia sử dụng Linh Tủy Trì đã được vị tiền bối ở bên trong kia phân chia rồi, các vị tới sau có phải nên hỏi vị tiền bối

kia một chút hay không?

- Thế nào? Mày chỉ là một tên tu sĩ Trúc Cơ mà cũng dám ngăn cản ta vào Linh Tủy Trì?

Tu sĩ Kim Đan kia ánh mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Mặc nói. Nhưng cũng không động thủ, hiển nhiên y không biết Diệp Mặc có tu sĩ Kim Đan là đồng bạn hay không, dù sao tu sĩ Kim Đan trong Linh Tủy Trì cũng có gần hai mươi vị.

- Không phải, không phải, tôi không dám ngăn cản tiền bối, tôi nói là, nói là …

Diệp Mặc cẩn thận nhìn tu sĩ Kim Đan trong hồ một chút, làm bộ dạng nói không nên lời, hiển nhiên hắn hy vọng tu sĩ Kim Đan kia sẽ ra ngoài giúp hắn nói chuyện.

Linh Tủy ở trong Linh Tủy Trì mặc dù ít đi không ít, nhưng cũng không thiếu, cho nên không có một ai nguyện ý đứng ra nói chuyện vì một tu sĩ Trúc Cơ như Diệp Mặc.

Tên tu sĩ Kim Đan này lập tức nhìn ra Diệp Mặc không có hậu thuẫn, ánh mắt lại càng lạnh như băng, nói:

- Biến, ta muốn vị trí của mày.

- Dạ, dạ …

Diệp Mặc vội vàng chuyển sang bên cạnh. Hắn đã lựa chọn gây nên ngọn lửa chiến tranh, nếu như tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia vẫn không ra mặt, thì cho là hắn xui xẻo đi.

Cơ hồ tất cả mọi người từ trong lời nói của Diệp Mặc cũng hiểu được, tên tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy này đang lấy lòng vị tu sĩ Kim Đan có tu vi cao nhất ở trong Linh Tủy Trì, mục đính nhất định là muốn tu luyện nhiều hơn một ngày. Người xung quanh đều khinh thường nhìn Diệp Mặc một cái, hiển

nhiên đối với hành động của Diệp Mặc rất xem thường.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa chuyển đi, tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia tạm thời đem chuyện Linh Tủy trong Linh Tủy Trì bị vơi bớt đi đặt sang một bên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn bốn gã tu sĩ Kim Đan kia, lãnh đạm nói:

- Mấy vị bằng hữu, Linh Tủy Trì này là chúng tôi cực khổ tìm được, hơn nữa phá vỡ cấm chế, mấy vị cứ như vậy tiến vào, không cần làm gì cũng được sử dụng Linh Tủy Trì sao?

Trong bốn gã tu sĩ Kim Đan nay có hai gã Kim Đan hậu kỳ, hai gã Kim Đan trung kỳ, khi bọn họ nghe thấy tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn nói ra lời đó, nhất thời đứng lại gần nhau, hiền nhiên nếu như muốn động thủ, bốn người này sẽ cùng tiến lên.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia nhìn thấy không có một người nào, không có một tu sĩ nào nguyện ý ra mặt giúp y, trong lòng rất không thoải mái, y nhìn tu sĩ Trúc Cơ trong Linh Tủy Trì, lạnh giọng nói:

- Thời gian tu luyện của tu sĩ Trúc Cơ đến đây chấm dứt, tất cả đứng lên đi ra bên ngoài Linh Tủy Trì.

Diệp Mặc thấy có một người tu sĩ Trúc Cơ nhát gan đi ra khỏi Linh Tủy Trì, lập tức người thứ hai đi theo. Nhìn thấy hai tu sĩ Trúc Cơ cũng ra rồi, tu sĩ Trúc Cơ còn lại cũng không dám nói nhảm, rối rít ra khỏi Linh Tủy Trì. Bất quá những tu sĩ Trúc Cơ này sau khi ra ngoài cũng không rời đi, mà đứng bên cạnh Linh Tủy Trì, hy vọng mình còn có cơ hội đi vào.

Diệp Mặc hỗn loạn trong đám người, cũng không rời đi, hắn biết lúc này hắn không thể rời đi.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia thấy toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ đều đi ra ngoài, hơn nữa không có người nào rời đi, cũng yên lòng. Thật ra hiện tại đối với y mà nói quan trọng không phải bốn gã tu sĩ Kim Đan ngoại lai này, mà là chuyện Linh Tủy trong Linh Tủy Trì bị ai trộm đi.

Nhưng bốn gã tu sĩ Kim Đan kia một câu cũng không nói là muốn có chỗ tốt, hơn nữa cũng chưa cho y công đạo gì, điều này khiến trong lòng của y rất không thoải mái. Y quyết định giải quyết vấn đề bốn người trước mắt trước, sau đó sẽ tìm Linh Tủy mất tích.

- Nếu như việc Linh Tủy mất tích không có quan hệ với các vị, thì đứng về phía bên này của ta.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn ôm quyền nói, một mình y đối phó với bốn gã tu sĩ Kim Đan hiển nhiên là thừa sức.

Quả nhiên sau khi tu sĩ kim Đan đại viên mãn kia nói xong câu đó, tu sĩ Kim Đan còn lại trong Linh Tủy Trì vội vàng đứng bên cạnh tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn, giằng co cùng bốn gã tu sĩ ngoại lai kia.

Bốn gã tu sĩ ngoại lai thấy bốn người bọn họ phải đối mặt với hơn mười tu sĩ Kim Đan, nhất thời trợn tròn mắt. Trong bốn người tu sĩ Kim Đan có tu vi cao nhất rất thức thời, y đứng dậy ôm quyền nói:

- Bốn người chúng tôi thật sự là tới sau, cho nên chúng tôi nguyện ý chỉ tu luyện trong ba ngày, hết thời gian, chúng ta liền lập tức rời đi.

Tên tu sĩ này mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng y lại nghĩ, ba ngày sau, y nhất định phải đem chuyện về Linh Tủy Trì tiết lộ ra ngoài, khiến cho tất cả mọi người tới đây.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn thấy bốn gã tu sĩ nói như vậy, liền gật đầu không nói gì nữa. Trước mắt chuyện trọng yếu nhất không phải là gây chuyện với bốn người này, mà là hỏi thăm xem ai là người lấy Linh Tủy.

Thật ra đó là chuyện trọng yếu nhất trong lòng y, thậm chí có người có thể lấy trộm Linh Tủy trong Linh Tủy Trì. Hơn nữa một lần trộm đi nhiều như vậy, hiển nhiên tên tu sĩ trộm Linh Tủy trên người tuyệt đối có pháp bảo lợi hại, thậm chí là cấp bậc chân khí. Nếu không căn bản không có biện pháp trong thời gian ngắn lấy đi nhiều Linh Tủy như vậy.

- Linh Tủy bị ai lấy đi, ta không biết, nhưng ta khẳng định người lấy Linh Tủy là người trong số chúng ta.

Tu sĩ Kim Đan kia lạnh giọng nói, trong lòng y người có thể lấy đi hơn phân nửa Linh Tủy Trì tuyệt đối là tu sĩ Kim Đan, không thể nào là một tu sĩ Trúc Cơ được.

- Nhưng làm sao để biết được ai là người lấy đi?

Một gã dường như là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ buột miệng hỏi.

Cho dù là biết Linh Tủy thật sự do người ở đây lấy đi, cũng không thể tra được, bởi vì không ai ngu ngốc lại chủ động nói là mình lấy trộm, hơn nữa cũng không ai ngu ngốc cho người khác tra xét nhẫn trữ vật của mình.

Tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia cười lạnh một tiếng nói:

- Rất đơn giản, ta có một tờ Trắc Linh Phù cấp tám, vừa vặn mấy cái phù này ta cũng không dùng. Nếu như người nào nguyện ý khảo nghiệm, mời đứng ra. Đồng thời lấy hai khối Linh Tinh dư ra sau khi được phân chia bồi thường lại cho ta, dù sao phù cấp tám cũng có giá trị liên thành.

Người chung quanh không nói gì, cũng chấp nhận lời nói của tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn này, phù cấp tám có giá trị liên thành là không sai, nhưng Trắc Linh Phù cấp tám có thể nói là thứ vô dụng nhất trong số những phù cấp tám, không có lực chiến đấu, cũng không bán được bao nhiêu tiền. Chỉ có thể trong hoàn cảnh riêng sử dụng, hơn nữa chỉ có thể khảo nghiệm tu sĩ từ Kim Đan trở xuống có nói dối không, đồng thời xác suất chính xác cũng không phải là trăm phần trăm.

Phù lục như vậy quả thật không đáng giá hai khối Linh Tinh, đừng nói là hai khối cho dù là một khối cũng không đáng. Nhưng dù sao vừa rồi có thêm hai khối Linh Tinh, không có cách nào phân chia. Còn một điểm chính là, đối với mấy tu sĩ Kim Đan này mà nói, tung tích của Linh Tủy thật sự vô cùng trọng yếu.

- Ta trước tiên bắt đầu từ tu sĩ Trúc Cơ.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn nói được phân nửa, đột nhiên ngừng lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 914

Thăng Cấp Điên Cuồng

Y sở dĩ đột nhiên dừng lại lời nói của mình, đó là bởi vì y phát hiện tu sĩ Trúc Cơ ở đây tựa hồ thiếu một người, y vừa cẩn thận nhìn lại một chút, không sai, đúng là thiếu một người. Người bị thiếu chính là tên tên tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy thoạt nhìn rất nhát gan kia, nhưng lại vì muốn lấy lòng mình, lại ấp úng đưa ra lời dị nghị đối với bốn gã Kim Đan kia.

Bị gạt rồi, tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia cơ hồ trong phút chốc liền hiểu được nguyên do trong đó, chỉ một con kiến hôi, một gã Trúc Cơ tầng bảy nhỏ nhoi, cũng dám lừa gạt y, sắc mặt y nhất thời trở nên xanh mét.

…

Diệp Mặc thừa dịp tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn nói chuyện với bốn gã Kim Đan kia, không do dự cẩn thận ra khỏi kiến trúc hình tròn cổ xưa này.

Tam Sinh Quyết của hắn lại một lần nữa phát huy tác dụng, cơ hồ không ai chú ý tới việc hắn rời đi. Dĩ nhiên điều này không những là do công pháp ẩn hình Tam Sinh Quyết của hắn lợi hại, còn có một nguyên nhân chủ yếu là cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Linh Tủy Trì, nào còn ai chú ý tới một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ bé như hắn.

Diệp Mặc một hơi bay ra ngoài phạm vi ngàn dặm, đi tới một mảnh núi hoang, lúc này mới dùng thuật độn thổ chui xuống đất. Tiến vào lòng đất, Diệp Mặc trước tiên tiến vào Thế Giới trang vàng, khi Diệp Mặc nhìn Linh Tủy Trì trong Thế Giới trang vàng, nhất thời vui như mở cờ trong bụng.

Phát tài, lần này phát tài rồi.

Ngay sau đó, Diệp Mặc trực tiếp vọt vào Linh Tủy Trì trong Thế Giới trang vàng, vận chuyển Tam Sinh Quyết, bắt đầu toàn tâm tu luyện.

Khi linh lực cuồn cuộn cơ hồ không cần chuyển hóa liền biến thành chân nguyên của mình, kinh mạch thậm chí không cần hắn chủ động xung kích, liền tự động mở rộng. Sau đó bắt đầu phá tan tường vách, Diệp Mặc biết sự mạo hiểm của hắn đã có hồi báo.

Cho dù là tu vi tăng lên nhanh chóng, nhưng lúc này Diệp Mặc cũng không có ý dừng lại xem tu vi có vững chắc hay không. Thực lực yếu kém khiến hắn quá mức ủy khuất, thậm chí hắn còn chưa đã nghiền, nuốt vào một viên Thanh Nguyên Đan, sau đó nuốt một Kềnh Linh Lam Quả.

Thanh Nguyên Đan, Kềnh Linh Lam Quả, còn có Linh Tủy Trì, Tam Sinh Quyết lúc này mới chân chính thể hiện uy lực. Diệp Mặc thậm chí có thể cảm giác được tu vi của mình đang tăng lên một cách rõ rệt, tu vi tăng lên với tốc độ mắt thường không nhìn được. Điểm này cũng không khoa trương.

Nửa ngày sau, Diệp Mặc chỉ cảm thấy đau nhói ở sâu trong kinh mạch, sau đó răng rắc kêu một tiếng. Chân nguyên trong đan điền của hắn trong khoảnh khắc đó trở nên dày cộm, nặng nề. Sự cường đại của chân nguyên hùng hậu khiến cho Diệp Mặc cảm giác ngày một rõ. Diệp Mặc biết, hắn lại đột phá, đã là Trúc Cơ tầng tám.

Linh Tủy Trì cộng thêm Kềnh Linh Lam Quả quả nhiên là đồ tốt. Diệp Mặc biết, cho dù hắn không ăn Thanh Nguyên Đan, hắn cũng sẽ trong thời gian rất ngắn thăng lên Trúc Cơ tầng tám, nhưng hắn không chịu nổi, mặc dù hắn biết tu luyện không phải một lần là xong, nhưng dưới nhiều thứ tốt trước mặt như vậy, hắn không có biện pháp để nhẫn nhịn.

Thăng cấp Trúc Cơ tầng tám, Diệp Mặc cũng không đi ra ngoài, mà lại nuốt thêm một viên Thanh Nguyên Đan, tiếp tục ở lại Linh Tủy Trì tu luyện.

Khi sự vui sướng ban đầu đi qua, Diệp Mặc dần dần tiến vào trạng thái tu luyện không quan tâm tới ngoại vật, không biết qua bao lâu, hắn không ngừng hấp thu Linh Tủy trong Linh Tủy Trì, không ngừng tăng tu vi của mình lên.

Khi kinh mạch ở khiếu huyệt cuối cùng được hắn đả thông, kinh mạch trong thân thể hoàn toàn lưu thông, Diệp Mặc cảm giác cả người tựa hồ dễ chịu hơn.

Hắn nhịn không được muốn đứng lên gào to một tiếng, hắn biết hắn đã tới Trúc Cơ tầng chín. Cố gắng áp chế tâm tình hưng phấn cùng kích động, Diệp Mặc vẫn không đứng dậy, vẫn tu luyện trong Linh Tủy Trì.

Trúc Cơ tầng chín hậu kỳ, Trúc Cơ tầng chín đỉnh phong, Trúc Cơ tầng chín viên mãn.

Khi tu vi của Diệp Mặc đạt tới Trúc Cơ tầng chín đại viên mãn, hắn vẫn không dừng lại. Mặc dù Diệp Mặc biết việc này hắn đã có thể đột kích vào Kim Đan nhưng hắn vẫn muốn củng cố tu vi của mình.

Trong lòng Diệp Mặc hiểu rõ, tu vi của hắn gần đây tăng lên hơi nhanh. Nếu như không phải là Linh Tủy Trì, lại có sự hỗ trợ của Kềnh Linh Lam Quả, hắn tuyệt đối không thăng lên ba cấp được.

Cho nên trong lòng Diệp Mặc rất rõ, nếu hắn không đem tu vi củng cố hoàn toàn, hắn tuyệt đối không thể đột kích vào Kim Đan. Cho dù là mất nhiều thời gian, hắn cũng không tiếc.

Diệp Mặc vừa củng cố tu vi của mình, vừa nuốt mấy viên Duẩn Ích Đan. Gần đây hắn ăn đan dược hơi nhiều, cho nên hắn nhất định phải ở trước lúc đột kích vào Kim Đan, đem toàn bộ dược lực của đan dược trong cơ thể toàn bộ hóa giải.

Khác với người khác, hắn chẳng những có Duẩn Ích Đan còn có Kềnh Linh Lam Quả, người khác không có cách nào hóa giải dược lực của đan

dược, nhưng hắn có thể hóa giải.

Khi dược lực của đan dược trong cơ thể Diệp Mặc hoàn toàn bị bài xuất ra ngoài, khi tu vi của hắn đã được củng cố hoàn toàn ở Trúc Cơ tầng chín đại viên mãn, Diệp Mặc biết, mặc dù tu vi của hắn đã là Trúc Cơ đại viên mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể đột kích vào Kim Đan nhưng vẫn quá nhanh.

Diệp Mặc tâm tư trầm xuống, nghĩ lại rất nhiều chuyện, thậm chí từ sau khi hắn sống lại, bất quá mới mười mấy năm mà thôi, càng không nghĩ tới, thậm chí có một ngày hắn có thể đột kích vào Kim Đan.

Giờ khắc này Diệp Mặc nghĩ tới Lạc Ảnh, nghĩ tới Khinh Tuyết cùng Tiểu Vận, nghĩ tới Ức Mặc, còn có Ánh Trúc cùng Diệp Lăng, thậm chí cả Diệp Tử Phong cùng thành Lạc Nguyệt cũng nghĩ tới.

Khi những ý niệm này hiện lên trong đầu hắn, hắn càng quyết tâm, nhất định phải mau chóng đi lên đỉnh cao nhất, mau chóng tìm được mấy người Lạc Ảnh.

Chính vì Diệp Mặc có khát vọng tăng tu vi cao hơn, cho nên hắn kiên quyết áp chế ý nghĩ lập tức đột kích vào Kim Đan Nếu như hiện tại hắn đột kích vào Kim Đan, không phải không thể thành công, mà vì thời gian tích lũy quá ngắn. Không đơn thuần là thời gian quá ngắn khi hắn từ Trúc Cơ tầng bảy tăng lên Trúc Cơ tầng chín, hơn nữa khi chân nguyên Trúc Cơ của hắn vừa vững chắc, lại phải đột kích vào một tầng cao hơn, hiển nhiên không phải một lựa chọn tốt.

Diệp Mặc cũng không có ý định để chuyện đột kích vào Kim Đan đến sau khi rời khỏi đây mới làm, hắn đoán mình tiến vào Thế Giới trang vàng tu luyện ít nhất cũng đã nửa tháng. Còn hai tháng nữa, hắn có thể dùng hai tháng này chiến đấu không ngừng, không ngừng củng cố tu vi của mình, ít nhất phải đợi khi minh hoàn toàn thích ứng với tu vi Trúc Cơ viên mãn mới đột kích vào Kim Đan.

Nếu không chính là một cái máy tu luyện, chỉ sợ tăng lên cấp cao bao nhiêu cũng sẽ không có nhiều thành tựu. Diệp Mặc cho rằng, nếu có một hai năm lắng đọng, hắn sẽ đột kích vào Kim Đan, căn cơ sẽ vững chắc. Nhưng hắn cũng biết, hắn không có nhiều thời gian như vậy.

Sa Nguyên Dược Cốc linh khí dư thừa, hơn nữa hắn còn có Linh Tủy Trì, cộng thêm hiện tại hắn đã là Trúc Cơ viên mãn. Đối với hắn hiện tại, hai tháng sau trùng kích vào Kim Đan là chuyện thích hợp nhất. Nhưng hai tháng này, hắn nhất định phải không ngừng chiến đấu. Nhất định phải trong thời gian ngắn thông qua việc tiêu hóa Linh Tủy Trì cùng Kềnh Linh Lam Quả để tăng tu vi lên.

Còn một điều chính là, Thế Giới trang vàng của hắn hiện tại còn chưa hoàn thiện. Mặc dù có thể đột kích vào Kim Đan, nhưng Diệp Mặc biết đột kích Kim Đan ở thế giới bên ngoài có nhiều chỗ tốt hơn so với ở trong Thế Giới trang vàng.

Diệp Mặc ra khỏi Thế Giới trang vàng, lao lên mặt đất. Phía ngoài vẫn là mảnh núi hoang, không có bất kỳ dấu vết của tu sĩ nào.

Diệp Mặc lấy Cửu Biến ra đeo lên mặt, hắn tin tưởng Đồng mặc đen cùng Tư Mã mặt trắng lúc này chắc chắn không thể ở Sa Nguyên Dược Cốc, cho nên hắn không lo lắng.

Sở dĩ mang mặt nạ vì Diệp Mặc biết, mặc dù hắn lấy được Linh Tủy rồi chạy trốn, nhưng tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia khẳng định có thể đoán được là hắn. Cho nên có thể không lộ diện thì không nên lộ diện là tốt nhất.

Diệp Mặc xác định một phương hướng, hắn muốn trở về xem Linh Tủy Trì kia thế nào. Dù biết rõ trở về cũng không thể có được Linh Tinh, nhưng hắn nghĩ tới những Linh Tinh kia, trong lòng vẫn còn chút lửa nóng. Đồng thời thầm mắng tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia, chỉ trách thực lực của hắn quá thấp.

Diệp Mặc hiện tại đã có tu vi Trúc Cơ đại viên mãn, chân nguyên tu vi

trong cơ thể so với Trúc cơ tầng bảy ban đầu có thể nói là mạnh gấp đôi. Nếu như lúc này để hắn chống lại tên Kim Đan tầng bốn kia, Diệp Mặc tin tưởng, hắn không phải không có lực chống trả. Cho dù không có sự hỗ trợ của con rắn xanh, nói không chừng cũng có thể chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Về phần Kim Đan tầng ba trở xuống, Diệp Mặc tin tưởng chỉ cần không phải quá biến thái, hắn dùng toàn lực, hẳn có thể chống lại một hai phần Lại đi tới trước kiến trúc hình tròn cổ xưa kia, Diệp Mặc tỏ ra cẩn thận, hắn sợ những tên kia còn chưa hấp thu hết Linh Tủy trong Linh Tủy Trì.

Diệp Mặc lo lắng hiển nhiên là dư thừa, lúc hắn đến Linh Tủy Trì, phát hiện nơi này một mảng hỗn độn, hơn nữa còn ngổn ngang thi thể của một vài tu sĩ. Về phần Linh Tủy Trì, đừng nói là Linh Tủy cùng Linh Tinh, cho dù là ngọc thạch ở bên cạnh hồ cũng bị lấy đi Thần thức của Diệp Mặc không quét được bất kỳ vật hữu dụng nào, hắn biết nơi này khẳng định đã trải qua trận chiến thảm khốc. Hắn không tiếp tục lưu lại nơi này, xoay người lấy tốc độ cực nhanh lập tức rời đi.

Mặc dù sau khi vào Sa Nguyên Dược Cốc, Diệp Mặc chưa đi tới nhiều nơi, nhưng hắn đại khái hiểu được bốn phía Sa Nguyên Dược Cốc đều là cát đá, mà dược liệu trân quý phải đi vào sâu bên trong.

Thế nhưng Diệp Mặc không đi vào trong, hắn ngược lại đi về hướng sa mạc.

Hắn cần chiến đấu, nhưng hắn không biết yêu thú bên trong Sa Nguyên Dược cốc có nhiều hay không, nhưng hắn biết bên ngoài sa mạc có rất nhiều Thổ Hạt Thú. Cho nên sa mạc mới là sân chiến đấu tốt nhất cho hắn.

Diệp Mặc nghĩ không sai, hắn vừa tới sa mạc, lập tức có mấy con Thổ Hạt Thú cấp ba vây quanh. Mất con cấp ba này đối với Diệp Mặc hiện tại thật sự không có bất kỳ tính khiêu chiến nào. Ánh sáng tím của Tử Đao chợt lóe lên, những con Thổ Hạt Thú này chỉ tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ đã

bị hắn dùng một đao giải quyết.

Thổ Hạt Thú trong sa mạc nhiều vô kể, Diệp Mặc cũng không vì thực lực của đối thủ quá thấp mà bỏ đi việc lấy mấy con Thổ Hạt Thú làm mục tiêu luyện tập.

Tử Đao trong tay Diệp Mặc thỉnh thoảng tản mát ra đao quang, lúc bắt đầu, Diệp Mặc còn dùng Tử Đao trực tiếp chém giết, hoặc là dùng đao quang chém giết Thổ Hạt Thú, nhưng về sau, Diệp Mặc phát hiện đao quang của hắn không ngờ có linh tính nhất định.

Diệp Mặc hoàn toàn chìm đắm trong đao quang của Tử Đao của hắn, hắn có một loại cảm giác mơ hồ, một khi linh tính đao quang hoàn toàn bị hắn khống chế, Huyễn Vân Đao Pháp của hắn sẽ xuất hiện Huyễn Vân đệ tứ đao..

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 915

Huyễn Vân Hành Ý Đao

Giữa giết choc vô tận, Diệp Mặc căn bản không biết hắn đã bị hàng ngàn hàng vạn Thổ Hạt Thú vây quanh. Hắn thậm chí đã hoàn toàn dựa vào cảm giác để chém giết Thổ Hạt Thú xung quanh, một đám Thổ Hạt Thú vừa bị hắn giết, lại một đám khác vây tới.

Nếu như lúc này có người ở đây, sẽ nhìn thấy Thổ Hạt Thú vô cùng vô tận không ngừng bao phủ một người, những đợt sóng Thổ Hạt Thú tựa hồ bị một lực lượng ở giữa ngăn cản, trước sau không thể bao phủ người kia.

Về sau, Diệp Mặc hoàn toàn nhắm mắt lại, cuối cùng căn cứ vào nguy cơ cùng giác quan để khống chế đao quang. Cái loại linh tính cùng với ý vị của đao quang này tựa hồ càng thêm rõ ràng, hắn không quản không hỏi, không ngừng phát ra đao quang, sau đó tìm kiếm một tia linh tính bên trong đao quang. Mỗi một lần Thổ Hạt Thú tiến công, sẽ bị đao quang của hắn ngăn cản, sau đó mang theo một mảng máu. Nhưng cho dù là vậy, Thổ Hạt Thú vây công hắn vẫn rất nhiều, những Thổ Hạt Thú không bị ngăn cản xuyên qua đao quang, làm cho hắn bị thương.

Nhưng Thổ Hạt Thú có thể công kích lên người hắn cũng chỉ là thương tổn nhỏ nhất, một số công kích uy hiếp, đều bị hắn cảm giác được rồi bắt lấy, sau đó liền bị đao quang ngăn cản. Tới cuối cùng, quanh thân hắn thậm chí tạo thành một vòng bảo hộ bằng đao quang, một mảnh trắng xóa.

Mỗi khi chân nguyên của hắn khô kiệt, liền nuốt mấy viên Hồi Nguyên Đan, thậm chí là Uẩn Linh Đan. Hắn vì Sa Nguyên Dược Cốc đã chuẩn bị vô số đan dược khôi phục chân nguyên, lại không ngừng tiêu hao trong cuộc chiến với Thổ Hạt Thú Về phần dược lực của đan dược, đã bị hắn tiếp tục bỏ

qua, trong lòng cùng với trên tay hắn hiện tại chỉ có một động tác, khống chế đao quang, sau đó giết Thổ Hạt Thú Trước đây, Huyễn Vân Phân Liệt Đao của hắn mặc dù có thể phân chia ra vô số đao quang, nhưng hắn không thể khống chế những đao quang đó, mà chỉ có thể để đao quang tùy ý công kích kẻ địch Nhưng hiện tại Diệp Mặc trong lúc giết Thổ Hạt Thú, lại tìm được cảm giác khống chế linh tính đao quang, cảm giác như vậy khiến cho hắn vui vẻ, hắn sao có thể bỏ qua. Hắn sợ chính mình một khi ngừng lại, cái thứ kia, cái cảm giác vừa mới có được sẽ biến mất không thấy.

Vài tên Tu Chân đứng trên phi kiếm bay trong sa mạc, thậm chí có một gã tu sĩ Kim Đan, khi bọn họ thấy một đám Thổ Hạt Thú vô cùng vô tận không ngừng phóng về phía một tu sĩ thì kinh hãi trốn đi thật xa.

Đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là tu sĩ Kim Đan bị Thổ Hạt Thú vô cùng vô tận vây quanh, cũng chỉ có một con đường chết. Huống chi nơi này không chỉ có Thổ Hạt Thú cấp ba, ở bên ngoài còn có Thổ Hạt Thú cấp bốn đang tới.

Diệp Mặc cảm thấy uy lực của Thổ Hạt Thú ngày càng lớn, nhưng hắn vẫn không mở mắt. Tử Đao trong tay không ngừng phát ra đao quang, hắn thậm chí có thể cảm giác được đao quang mà mình khống chế được dường như ngày càng nhiều.

"Đinh" một tiếng giòn vang, Tử Đao trong tay Diệp Mặc bỗng nhiên chấn động. Những đao quang mà hắn khống chế hình như bay ra xa một chút, trở nên hỗn độn vô cùng. Sau một khắc Diệp Mặc cảm thấy lồng ngực đau xót, một cảm giác nguy hiểm cực độ truyền tới.

Loại cảm giác nguy cơ lớn này khiến cho Diệp Mặc có cảm giác sợ hãi rằng mình lập tức sẽ chết, hắn theo bản năng triệu tập tất cả đao quang hướng tới chỗ khiến hắn cảm thấy nguy cơ, đồng thời mở mắt.

Diệp Mặc căn bản không nghĩ tới, trong lúc gấp gáp, đao quang mà hắn phát ra ngoài phần lớn đều bị hắn khống chế.

Nhưng hắn chưa kịp cao hứng thì "Oanh" một tiếng động lớn vang lên, đao quang đụng vào những thứ khác. Diệp Mặc bị văng ra ngoài, một con Thổ Hạt Thú cấp ba trực tiếp bị Diệp Mặc đánh bay đi. Đồng thời Diệp Mặc lại tiếp tục cảm giác được sự đau đớn cực độ truyền tới, hắn phun ra vài búng máu. Tập trung chân nguyên toàn thân bảo vệ thân thể.

Lúc này hắn mới có thời gian xem xét cẩn thận tình hìnhxung quanh, Diệp Mặc luôn đắm chìm trong việc ngộ ra linh tính đao quang nên không cảm thấy gì, nhưng khi mở mắt nhìn thấy mọi chuyện, hắn mới chấn động.

Bốn phía xung quanh, trong phạm vi mười trượng tất cả đều là thi thể của Thổ Hạt Thú, mà trong phạm vi mấy dặm còn có chi chit vô số Thổ Hạt Thú đang chạy tới. Thổ Hạt Thú dưới chân hắn đã chồng chất lên thành một gò núi nhỏ. Không những có nhiều Thổ Hạt Thú cấp ba, ngay cả Thổ Hạt Thú cấp bốn cũng không thiếu.

Diệp Mặc hít vào một hơi, hắn nhìn tình trạng của mình, trên người toàn bộ đều là vết máu, vết thương chồng chất, trừ máu của Thổ Hạt Thú còn có máu của hắn. Mà lồng ngực của hắn có một vết thương rất sâu, sâu thấy xương, hiển nhiên chính là vết thương do nguy cơ lúc nãy hắn cảm nhận được gây nên.

Nghĩ tới vừa nãy khiến cho hắn cảm giác được nguy cơ, Diệp Mặc lập tức chú ý tới con Thổ Hạt Thú khổng lồ trước mặt. Con Thổ Hạt Thú này so với Thổ Hạt Thú còn lại xung quanh lớn hơn nhiều, lúc này nó đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, hiển nhiên thương tổn vừa rồi của mình là do nó làm.

Đây là một con Thổ Hạt Thú cấp năm, hơn nữa còn là Thổ Hạt Thú cấp năm trung kỳ trở lên. Trong lòng Diệp Mặc bỗng dâng lên cảm giác hưng phấn, hắn lại có thể giữ được mạng mình trước một kích tức giận của Thổ Hạt Thú cấp năm. Phải biết rằng Thổ Hạt Thú cấp năm trung kỳ tương đương với tu vi Kim Đan trung kỳ, Diệp Mặc không biết hắn đã giết chóc bao nhiêu ngày, nhưng hắn biết lần giết chóc này khiến cho tu vi của hắn tăng lên một cấp nữa.

Diệp Mặc chợt nhớ tới khi nãy, khiến cho đao quang sinh ra linh tính, sau đó khống chế đao quang kia, khiến cho hắn chặn lại được một kích trí mạng của Thổ Hạt Thú cấp năm, cứu hắn một mạng, nếu không…

Diệp Mặc theo bản năng nhìn vết thương hằn sâu trên ngực mình, trong lòng run lên.

Hắn theo bản năng giơ Tử Đao lên, thân đao run lên thật nhẹ, một đường đao quang dưới ý niệm của hắn chợt quay cuồng, giống như phi đao có linh tính, một lúc sau, đường quang mang này mới biến mất.

Rốt cuộc cũng nắm được chiêu này, Diệp Mặc kích động tới phát run, hắn biết đao quang sở dĩ biến mất là vì chân nguyên của hắn còn chưa hùng hậu. Nếu một ngày tu vi của hắn đủ, chân nguyên của hắn hùng hậu, có lẽ hắn có thể khống chế vô số đao quang, tùy ý có thể sử dụng.

Lấy ý điều khiển đao? Đây chính là đao ý sao? Chính mình sử dụng ý niệm để khống chế đao quang, có phải cũng là một loại đao ý hay không?

Diệp Mặc không hiểu đao ý, đao pháp của hắn hoàn toàn là ngộ ra từ một quyển đao kỹ cùng với kiếm kỹ của hắn, cho nên hắn cũng không biết cái đó có phải đao ý hay không.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, cho dù hắn không hiểu về đao ý, lấy ý ngự đao cũng không cao cấp hơn so với việc lấy ý ngự đao quang của hắn.

Nghĩ tới đây, Tử Đao trong tay Diệp Mặc lại rung lên, phóng ra mấy đường đao quang, mà những đao quang này dưới ý niệm của Diệp Mặc, tùy ý quay cuồng.

Trong lòng Diệp Mặc chấn động, hắn biết, hắn rốt cuộc có thể ngộ ra đao thứ tư của Huyễn Vân đao pháp rồi.

- Sau này gọi là Huyễn Vân Hành Ý Đao Diệp Mặc nói xong câu đó, nắm chặt Tử Đao trong tay, nhìn con Thổ Hạt Thú cấp năm đối diện, chiến ý trong lòng đột nhiên dâng lên. Lúc này hắn chỉ muốn đánh một trận với con

Thổ Hạt Thú cấp năm trước mắt, về việc cả người hắn chồng chất vết thương, còn có vô số Thổ Hạt Thú xung quanh nhìn chằm chằm vào hắn, hoàn toàn bị hắn bỏ qua.

Sau khi lãnh ngộ Huyễn Vân Hành Ý Đao, lúc này hắn không còn hứng thú chiến đấu với những yêu thú cấp ba cấp bốn nữa, hắn chỉ muốn cùng con Thổ Hạt Thú cấp năm trước mắt đánh một trận.

Con Thổ Hạt Thú nhìn chằm chằm Diệp Mặc vừa rồi tiện tay phóng ra mấy đao quang, trong mắt lộ ra một tia kiêng kỵ. Yêu thú tới cấp năm đã có linh trí rồi, nó dĩ nhiên thấy được chiến ý mênh mông của Diệp Mặc lúc này.

Khi chiến ý của Diệp Mặc lên tới cực hạn, con Thổ Hạt Thú cấp năm kia kêu lên một tiếng trầm thấp. Sau khi nghe được thanh âm kia, vô số Thổ Hạt Thú giống như thủy triều thối lui.

Trong nháy mắt, Thổ Hạt Thú ở nơi này hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Diệp Mặc ngơ ngác nhìn thi thể của Thổ Hạt Thú trên mặt đất, một hồi lâu mới thở ra. Trong lòng có chút buồn bực, giống như hắn đã chuẩn bị kỹ càng, sau đó nén đủ sức lực, đánh ra một quyền, cuối cùng phát hiện mình lại đánh vào không khí.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh điều chỉnh tâm tình lại, hắn biết, cho dù là muốn luyện tập nhưng không cần tiếp tục tìm Thổ Hạt Thú.

Diệp Mặc kiểm tra đan dược trong nhẫn một chút, phát hiện Hồi Nguyên Đan gần như bị hắn dùng hết rồi, đây đều là đan dược hắn chuẩn bị đã lâu. Hắn đoán mình tới sa mạc đánh với Thổ Hạt Thú đã gần nửa tháng, hiện tại hẳn là đã có thể đi thu thập dược liệu.

Lấy ra mấy viên Duẩn Ích Đan rồi nuốt vào, sau đó nuốt thêm mấy viên Giải Độc Đan. Đuôi của Thổ Hạt Thú (bò cạp đất) có nọc độc, mặc dù Diệp Mặc có thể vận chuyển chân khí để bức độc, nhưng những thứ còn lưu lại,

phải dùng Giải Độc Đan giải quyết.

Cuối cùng hắn lấy Cửu Biến trên mặt xuống, không xử lý y phục loang lổ vết máu cùng vết thương, lại bắt đầu đào lấy đuôi cùng yêu đan của Thổ Hạt Thú trên mặt đất.

Diệp Mặc tin, cho dù hiện tại hắn gặp tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia, đánh không lại cũng có thể trốn, Cửu Biến có thể không cần dùng, thì không nên dùng.

Thi thể Thổ Hạt Thú trên mặt đất nhiều lắm, nhưng Diệp Mặc chỉ tìm kiếm Thổ Hạt Thú cấp bốn để đào, về phần Thổ Hạt Thú cấp hai cùng cấp ba đều bị hắn bỏ qua.

Hai canh giờ sau, Diệp Mặc đứng lên, hắn tính rời đi, lần này chẳng những lĩnh ngộ được Huyễn Vân Hành Ý Đao, hơn nữa còn củng cố tu vi Trúc Cơ đại viên mãn của mình, đồng thời thu hoạch được mấy trăm viên yêu đan cùng đuôi của Thổ Hạt Thú (bọ cạp đất) cấp bốn, đối với hắn mà nói, đây cũng là một khoản tài phú.

Khi Diệp Mặc vừa đứng dậy, một thanh âm của phi kiếm truyền tới, Diệp Mặc biết đây là thanh âm khi ngự kiếm phi hành, khống chế tốc độ lớn nhất xé rách không khí. Trong tình huống bình thường, tu sĩ có thể thông qua việc khống chế tốc độ phi hành của phi kiếm hoặc thông qua biện pháp khác để loại bỏ thanh âm này.

Nhưng thanh âm này không hề được che đậy chút nào, cứ như vậy mang theo thanh âm "Ong ong" bay tới, hiển nhiên có tu sĩ đang toàn lực vận chuyển chân nguyên đạp kiếm phi hành. Tu sĩ mà làm như vậy chỉ có một lời giải thích duy nhất, chính là người đó đang lẩn trốn. Quả nhiên Diệp Mặc lập tức nhìn thấy ba tên tu sĩ gấp gáp lao đến, một người chạy phía trước, hai người đuổi theo phía sau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 916

Tái Chiến Kim Đan

Ngự kiếm chạy ở trước nhất không ngờ là một nữ tu, Diệp Mặc quét thần thức đến là đã nhận ra nữ tu này là ai.

Cô ta tên Quảng Vi, đệ tử nòng cốt của "Tiên Dược cốc", hơn nữa còn là nhân vật đứng trong top hai mươi của Luyện đan danh nhân đường, tu vi Kim Đan tầng một. Khi hắn tiến vào "Sa Nguyên dược cốc", Quảng Vi còn cố ý chế nhạo hắn, lúc ấy mặc dù lời cô ta nói giống với Cầm Mộ Tâm. Nhưng lời lẽ Cầm Mộ Tâm chỉ là nói suy nghĩ của mình, không có thành phần gì khác, nhưng hàm ý trong lời của Quảng Vi là nói Diệp Mặc không biết lượng sức mình, không nên tiến vào "Sa Nguyên dược cốc".

Nhưng lúc này, Quảng Vi lại tóc tai bù xù, y phục trên người cũng rách rưới đến mức không thể che hết cơ thể, nhiều mảng da thịt trắng nõn lộ ra ngoài, chẳng qua trên đó còn xen lẫn rất nhiều vết máu, hiển nhiên cô ta bị thương không chỉ một chỗ.

Thậm chí ở đây có người dám đuổi giết đệ tử nồng cốt của "Tiên Dược cốc"…

Trong lòng Diệp Mặc lại có chút khó hiểu, hắn biết địa vị của "Tiên Dược cốc" ở Bắc Vọng châu không thấp, cho dù có người muốn gây bất lợi cho đệ tử của họ thì cũng không dám đuổi giết công khai như vậy.

Lúc này hiển nhiên Quảng Vi đã nhìn thấy tu sĩ đứng trên Thổ Hạt thú, cô lập tức lộ ra vẻ vui mừng lao về phía Diệp Mặc, hơn nữa liên tục nói:

- Vị đạo hữu này, tôi là Quảng Vi của "Tiên Dược cốc", bị…

Nhưng khi cô vọt tới trước người Diệp Mặc thì lời nói bỗng nghẹn lại, sắc mặt lập tức trở nên khó nhìn. Hiển nhiên cô đã nhận ra người trước mặt là Diệp Mặc, một tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy.

Mặc dù không biết vì sao Diệp Mặc lại ở đây, nhưng cô vẫn biết, đừng nói hiện giờ Diệp Mặc bị thương nặng, cho dù là hắn không bị thương thì cũng chẳng có cách nào mà cứu mình.

Quảng Vi cũng biết, cô có muốn ngự kiếm trốn tiếp cũng không thể rồi, hai gã tu sĩ đuổi giết đã ngăn cản đường đi.

- Anh ở đây làm gì?

Quảng Vi rất tức giận, nếu không phải Diệp Mặc ở đây, cô cũng sẽ không cầu cứu. Nếu không cầu cứu thì ít nhất hiện giờ đã không bị bắt kịp, mặc dù cô biết ý nghĩ của mình có chút không thực tế, cô bị đuổi kịp cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

- Tại sao tôi không thể ở đây?

Diệp Mặc bình tĩnh hỏi một câu, sau đó đưa mắt đánh giá hai gã tu sĩ đang cản đường lui của Quảng Vi.

Đây là hai tu sĩ Kim Đan, một là tầng bốn, một là tầng ba. Đối mặt với hai tu sĩ như vậy, đúng là Quảng Vi chỉ có nước chạy trốn.

Thấy Diệp Mặc đánh giá hai gã tu sĩ đuổi theo, Quảng Vi tỉnh táo lại, cô có chút áy náy nói:

- Hai người bọn chúng không phải tu sĩ của Bắc Vọng châu, lần này tôi liên lụy anh rồi.

Nói xong, Quảng Vi thở dài một tiếng, cô biết nếu mình không vọt tới đây thì hai tu sĩ này căn bản sẽ không để ý tới Diệp Mặc.

Không phải Bắc Vọng châu? Diệp Mặc nhất thời hiểu ra, hắn còn đang

kỳ quái tại sao có tu sĩ dám đuổi giết đệ tử "Tiên Dược cốc", thì ra hai người này không ở Bắc Vọng châu.

- Trúc Cơ tiểu bối? Ha ha…

Thấy tu vi của Diệp Mặc chỉ có Trúc Cơ, tên tu sĩ Kim Đan tầng ba kia nhất thời cười ha ha. Hiển nhiên họ đang châm chọc Quảng Vi lại đi tìm một tu sĩ Trúc Cơ hỗ trợ.

Sắc mặt Quảng Vi đỏ lên lấy ra một gốc dược liệu, ném qua rồi nói:

- Đồ vật cho mày, chuyện này không liên quan đến anh ta…

Tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn bắt lấy cây dược liệu màu vàng sẫm, nhìn thoáng qua Diệp Mặc một cách khinh miệt, lạnh giọng nói:

- Cô em nói muốn anh bỏ qua cho con kiến hôi này?

Y dừng một chút, rồi lại không nhanh không chậm nói:

- Muốn anh thả nó cũng được, nhưng lát nữa anh muốn "lần đầu" của cô em.

Sắc mặt Quảng Vi xanh mét, nắm chặt phi kiếm muốn động thủ, nhưng một câu nói của Diệp Mặc lại cắt đứt hành động của cô.

- Lạc Hoàng Tam Diệp thảo?

Nhìn cây dược liệu màu vàng kia, Diệp Mặc lập tức hưng phấn lên. Dược liệu chủ chốt của "Ngưng Bích đan" chính là "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo". Mà "Ngưng bích đan" cũng chính là loại đan dược quan trọng nhất trong việc tu luyện của tu sĩ Kim Đan.

Đối với tu sĩ Kim Đan mà nói, tác dụng của "Ngưng bích đan" giống như

"Thanh Nguyên đan" với tu sĩ Trúc Cơ vậy.

Mặc dù chỉ có một cây "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo", nhưng Diệp Mặc đã quyết định đoạt được nó. Hắn bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Kim Đan, mà đến bây giờ vẫn chưa có đan dược để tu luyện cho cảnh giới Kim Đan. Đối với hắn mà nói, "Ngưng Bích đan" chính là lựa chọn tuyệt vời nhất.

- Tao muốn Lạc Hoàng Tam Diệp thảo!

Nhìn tu sĩ Kim Đan tầng bốn kia cất cây dược liệu màu vàng vào nhẫn trữ vật, Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Lời này của Diệp Mặc vừa nói ra, bao gồm cả Quảng Vi và hai tên tu sĩ Kim Đan đều ngây ngẩn cả người. Phải qua đến hai nhịp thở, hai tên kia mới cười lên ha hả. Nếu không phải Quảng Vi đang trong tình thế nguy hiểm thì chính cô cũng muốn bật cười, cười thật to.

Chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà lại dám nói muốn thứ trong tay của tu sĩ Kim Đan.

- Vốn định để sau mới giết mày, nhưng mày lại chủ động muốn chết. Con kiến hôi, để ông đây xem mày định lấy "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo" thế nào.

Nói xong, tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn này cũng không tụ thế gì cả, phi kiếm trong tay đã mang theo kiếm quang bao vây Diệp Mặc.

Y cũng không định giết Diệp Mặc luôn, mà là muốn chặt đứt tay chân hắn, sau đó cho hắn thưởng thức y song tu với nữ tu kia rồi mới giết.

Thấy tên tu sĩ này muốn giết Diệp Mặc, Quảng Vi lập tức phóng ra phi kiếm định ngăn cản y. Nhưng tên tu sĩ Kim Đan tầng ba kia đã chặn cô lại.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Nhưng điều khiến cho tu sĩ Kim Đan tầng bốn không ngờ được chính là khi phi kiếm của y vừa phát ra kiếm quang, tên tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhoi này

lại cầm thanh thái đao cỡ lớn trong tay chém đến.

Trong lòng y lập tức giận dữ, chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà cũng dám động thủ trước mặt y? Khi y vừa định ngưng tụ chân nguyên, trói buộc con kiến hôi trước mặt này thì lại thất kinh phát hiện, chân nguyên của mình đã bị trói buộc chỉ trong chớp mắt.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc thi triển ra "Huyễn Vân Thúc Nguyên đao" với tu si Kim Đan. Lần đầu thì một đao kia căn bản không tạo được tác dụng gì, thậm chí cả nửa giây cũng không tới thì tên kia đã thoát được, hơn nữa làm hắn trọng thương.

Lần này tu vi của hắn đã cực kỳ gần với Kim Đan, hơn nữa lại rèn luyện trong sa mạc vài ngày. Hắn cũng rất muốn biết, hiệu quả của một đao này sẽ là như thế nào?

"Huyễn Vân Thúc Nguyên đao" được Diệp mặc thi triển ra, đao khí màu tím mang theo chân nguyên của Diệp mặc, chỉ trong nháy mắt đã trói buộc tu sĩ Kim Đan trước mắt. Nhưng rất nhanh Diệp Mặc đã cảm giác được một đao kia không thể duy trì bao lâu, chỉ hai lần hô hấp mà thôi, nhưng thời gian đó đã đủ với Diệp Mặc rồi.

Hắn không đợi đao đầu tiên này hoàn toàn dùng xong, "Huyễn Vân Phân Liệt đao" đã chém thẳng ra.

Trong phút chốc, đao quang màu tím bay đầy trời, tu sĩ Kim Đan vừa tránh thoát sự trói buộc của Diệp Mặc thì đao quang đã biến thành mấy trăm đường.

Tên tu sĩ Kim Đan này nhất thời bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, y không chút do dự phóng ra một tấm chắn màu xanh đậm như màu mực Bùm bùm bùm!

Vô số tiếng va chạm vang lên, tấm chắn này của y gần như ngăn chặn chín phần đao quang, nhưng vẫn có những đường lọt lưới đánh lên thân thể

y, khiến y lập tức bị thương.

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ này nhất thời giận dữ, vì nhất thời khinh địch mà y lại bị một con kiến hôi Trúc Cơ kỳ làm bị thương. Lúc này y cũng bất chấp giữ lại thực lực, hai tay giương lên, bốn thanh trường kiếm màu sắc khác nhau được y phóng ra, tạo thành một chữ "Vương" trên không trung. Chữ "Vương" này lại căn cứ theo màu sắc của bốn thanh kiếm mà bắn ra những đường kiếm khí khác nhau, bao phủ lấy Diệp Mặc.

Mặc dù bị tu sĩ Kim Đan tầng ba ngăn cản, nhưng Quảng Vi vẫn thấy được Diệp Mặc làm cho tên tu sĩ Kim Đang tầng bốn bị thương, nhất thời trong lòng cực kỳ giật mình. Cô không thể tưởng tượng được rằng, một tu sĩ Trúc Cơ tầng bảy lại có thể làm một tu sĩ Kim Đan bị thương, mà đó còn là Kim Đan trung kỳ nữa chứ.

Cô vừa mới từ Trúc Cơ đột phá lên Kim Đan, dĩ nhiên biết chênh lệch giữa hai cảnh giới lớn đến thế nào. Tu sĩ đứng đầu trong Trúc Cơ danh nhân đường, dưới tình huống bình thường cũng không phải đối thủ của một tu sĩ Kim Đan tầng một, bởi vậy có thể thấy cách biệt lớn đến thế nào.

Diệp Mặc dùng tu vi Trúc Cơ làm bị thương một Kim Đan trung kỳ, điều này thật sự vượt quá khỏi nhận thức của cô. Nhưng khi thấy tên kia thi triển ra "Vương Tự tứ kiếm" thì trong lòng liền quýnh lên. Cô biết sự lợi hại của bốn kiếm này, một ngày trước, sư huynh Lý Toàn Ngọ của Thần Kiếm tông chính là thua vào một chiêu này, có thể nói đây là tuyệt kỹ của tên tu sĩ kia.

Sư huynh Lý Toàn Ngọ là tu sĩ Kim Đan tầng bốn, xuất thân Thần Kiếm tông, lợi hại hơn tu sĩ bình thường rất nhiều. Ngay cả anh ta cũng không phải đối thủ của một chiêu này, Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, cô không dám nghĩ đến kết quả.

Tên tu sĩ đang đối địch với Quảng Vi thấy bốn thanh phi kiếm này xuất hiện thì bỗng ngây ngẩn cả người. Đương nhiên y biết "Vương Tự tứ kiếm", đây đúng là tuyệt kỹ của La sư huynh, chẳng qua y không ngờ rằng tuyệt kỹ

này lại bị La sư huynh dùng để đối phó một gã tu sĩ Trúc Cơ.

"Vương Tự tứ kiếm" vừa ra, trong lòng Diệp Mặc liền xuất hiện cảm giác nguy hiểm cực độ. Hắn lập tức biết bốn thanh kiếm này tuyệt không tầm thường.

Bốn loại kiếm quang màu sắc khác nhau được tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn kích phát ra từ bốn thanh kiếm, chói lóa giống như pháo hoa. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy chúng cực kỳ nguy hiểm, giống như chỉ cần hắn hơi mất cảnh giác, chúng sẽ hoàn toàn xé rách hắn vậy. Có lẽ một hai đường chỉ làm hắn bị thương, nhưng sau khi đám kiếm quang này liên kết lại, thì hắn nhất định sẽ bị xé nát.

Cái này khá giống với "Tam Sinh kiếm quang" của hắn, thi triển kiếm quang công kích kẻ địch. Diệp Mặc không dám do dự, hắn không ngờ nhắm mắt lại, "Tử Đao" trong tay ong ong rung lên, vô số đao quang màu tím bị "Tử Đao" kích phát ra như hoa tươi đua nở. Mà đao quang này dường như có mắt vậy, hoàn toàn ngăn cản những đường kiếm quang đẹp đẽ kia.

Thân ở trong đao quang và kiếm quang, Diệp Mặc tay cầm "Tử Đao", giống như một con thuyền nhỏ, bất kể kiếm quang mãnh liệt cỡ nào, mênh mông cỡ nào, hắn đều có thể chèo chống không ngã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 917

Chiến Lược Của Diệp Mặc

Quảng Vi và tên tu sĩ Kim Đan tầng ba cũng ngẩn người, cả hai nhìn Diệp Mặc lấy tu vi Trúc Cơ mà có thể chống cự nổi một tu sĩ Kim Đan công kích toàn lực, mà trong miệng như bị nhét vào một quả trứng gà. Cuối cùng hai người thậm chí đã quên đánh nhau, chỉ ngơ ngác nhìn Diệp Mặc và tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn.

Kinh hãi nhất vẫn là tên tu sĩ Kim Đan bốn tầng kia. Mặc dù y có thể cảm giác Diệp Mặc đã không kiên trì được bao lâu nữa, nhưng vẫn không thể nào kiếm chế nổi sự kinh hãi trong lòng y.

"Vương Tự tứ kiếm" là kiếm kỹ y tìm được trong một di tích thượng cổ. Có thể nói, bằng vào bộ kiếm kỹ này, không biết y đã đánh bại biết bao nhiêu người. Nhưng hiện giờ, "Vương Tự tứ kiếm" lại bị một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhoi cầm cự được.

Nếu không phải vừa bắt đầu đã bị Diệp Mặc cho hố một phát, trong lòng phẫn nộ dùng ra bộ kiếm kỹ này thì có lẽ người rơi vào hạ phong bây giờ chính là y.

Không biết tên tu sĩ Trúc Cơ này lai lịch thế nào, thanh thái đao màu tím trong tay hắn quả thật lợi hại vô cùng. Mỗi lần bổ ra cũng sẽ tạo thành vô số đao quang, mà những đao quang này của hắn lại như có linh tính, mỗi lần đều ngăn cản chính xác kiếm quang mà "Vương Tự tứ kiếm" của y phát ra.

Nếu không phải chân nguyên của tu sĩ Trúc Cơ này không bằng y thì "Vương Tự tứ kiếm" tuyệt đối không thể áp chế nổi đối phương. Gặp một tu sĩ Trúc Cơ vô cùng nghịch thiên như vậy, muốn nói trong lòng không giật

mình thì tuyệt đối là không thể. Nếu như vừa rồi là đồng bạn của mình đối phó với kẻ này, có lẽ hắn đã sớm thắng rồi.

Y chưa từng thấy một tu sĩ Trúc Cơ nào lợi hại như vậy. So sánh với hắn, người đứng đầu Trúc Cơ danh nhân đường quả thật không đáng nhắc đến. Diệp Mặc lợi hại càng làm cho sát ý trong lòng y bành trướng, loại tu sĩ nghịch thiên này, nhất định phải bóp chết hắn từ trong trứng nước, nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng.

Nghĩ tới đây, tên tu sĩ Kim Đan này lại càng thúc dục chân nguyên, kiếm quang lần nữa đại thịnh.

Diệp Mặc vốn đã ngăn cản có phần miễn cưỡng, hiện giờ tên kia lại toàn lực áp chế, hắn lại càng khó chịu hơn. Rốt cuộc không nhịn nổi, lại phun ra một ngụm máu tươi. Đồng thời trong lòng hắn thầm than mình cũng quá tự đại rồi.

Vốn hắn cho rằng mình đột phá lên Trúc Cơ đại viên mãn, hơn nữa còn lĩnh ngộ "Huyễn Vân Hành Ý đao", thực lực tăng lên gấp mấy lần so với Trúc Cơ tầng bảy. Lý ra có thể đối kháng với tu sĩ Kim Đan trung kỳ, nhưng hiện giờ nhìn lại, hắn và Kim Đan tầng bốn vẫn còn có một cái khe khổng lồ.

Diệp Mặc không biết, tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn mà hắn gặp cũng chẳng phải tu sĩ bình thường, mà là kẻ đánh bại cao thủ Kim Đan tầng bốn của Thần Kiếm tông.

Khi Diệp Mặc thấy tên tu sĩ kia lại định lấy ra thứ gì, trong lòng càng vội vàng hơn. Mặc dù muốn lấy ra vài tấm bùa công kích, tuy nhiên lại không có cách nào động thủ.

Nhìn Quảng Vi đang sững sờ nhìn chằm chằm mình, trong lòng Diệp Mặc giận dữ, hắn lớn tiếng mắng:

- Đồ ngốc, còn không mau giết tên kia, tới đây hỗ trợ!

Quảng Vi bị Diệp Mặc mắng càng sửng sốt hơn, cô không nghĩ tới Diệp

Mặc lại dám mắng mình. Nếu có thể giết tên tu sĩ Kim Đan tầng ba này thì cô đã giết từ lâu rồi.

Nhưng khi thấy vẻ lảo đảo muốn ngã của Diệp Mặc, cô cũng biết hi vọng duy nhất là nằm ở chỗ mình. Nếu không giết được tên tu sĩ Kim Đan tầng ba này, chẳng những Diệp Mặc sẽ chết, mà cô cũng chẳng thoát nổi.

Nghĩ tới đây, Quảng Vi lập tức phóng ra phi kiếm một lần nữa, mãnh liệt tấn công về phía tên tu sĩ Kim Đan tầng ba kia.

Kẻ này vốn lợi hại hơn Quảng Vi một chút, tự nhiên sẽ không e ngại Quảng Vi. Hai người lại đánh tiếp, khó phân cao thấp, không để ý nổi đến Diệp Mặc và tu sĩ Kim Đan tầng bốn nữa.

Bởi vì Quảng Vi liều mạng công kích nên tạm thời chiếm một chút thượng phong. Dù sao Kim Đan tầng ba thì vẫn là Kim Đan sơ kỳ, còn cách trung kỳ một ranh giới. Mặc dù như vậy, Quảng Vi và tên tu sĩ Kim Đan tầng ba đều biết, Quảng Vi cũng chỉ có thể chiếm thượng phong tạm thời mà thôi, một khi cô tiêu hao quá nhiều chân nguyên thì tất nhiên sẽ thua.

Nghĩ tới đây, tên tu sĩ Kim Đan tầng ba lại càng cố gắng cầm chân Quảng Vi.

Trong lòng Quảng Vi thầm than, cô không phải kẻ ngốc, nhưng đến nước này thì đã chẳng còn đường lui nào nữa. Phi kiếm toàn lực công kích, thậm chí bỏ qua cả phòng ngự.

Khóe miệng tu sĩ Kim Đan tầng ba hơi nhếch lên một nụ cười lạnh. Y biết cơ hội sắp đến, mặc dù kém hơn cô gái đi cùng cô ta một chút, nhưng vẫn là một mỹ nữ. Ở trong "Sa Nguyên dược cốc" này cũng có thể tiêu khiển một chút.

Nhìn ánh mắt tên kia không ngừng quét tới quét lui trên người mình, trong lòng Quảng Vi lại càng nổi giận. Cô thầm quyết định, cho dù là mình chết cũng không thể để hai kẻ này như nguyện.

Nhưng khi Quảng Vi như phát điên khống chế phi kiếm đâm về phía mắt tu sĩ Kim Đan tầng ba này thì dường như tên kia lại ngây người, trong nháy mắt đã lộ ra vẻ kinh hoảng không thể tin nổi, không hề phát hiện phi kiếm của Quảng Vi đã xuyên qua mắt y.

Khi Quảng Vi phát hiện phi kiếm của mình thật sự thương tổn đối phương thì cũng ngây ngẩn cả người. Cô không nghĩ ra, gần như lúc mình đã tuyệt vọng, một kiếm tùy ý đó lại thật sự thành công.

Lúc đó cô căm tức ánh mắt của tên này nên mới đâm vào mắt y, mà y không ngờ lại không chút tránh né, làm cho cô đâm vừa chuẩn.

Quảng Vi chỉ ngây người trong chớp mắt, sau một giây, cô đã biết đây là một cơ hội cực tốt. Bất kể tên tu sĩ Kim Đan này bị làm sao thì cô cũng chẳng thể bỏ qua.

Gần như cùng lúc đó, phi kiếm của cô đã xuyên qua đầu đối phương. Điều cuối cùng cô nhìn thấy trong mắt y chính là vẻ tuyệt vọng, không cam lòng và sợ hãi, thậm chí còn có phần không thể tin.

Nhìn tên tu sĩ Kim Đan tầng ba này thực sự bị mình giết, chính Quảng Vi cũng có chút không dám tin.

Lúc tên kia ngã xuống, Diệp Mặc lại phun mạnh ra hai ngụm máu tươi. Đao quang màu tím của hắn giống như đã loạn. Sau một giây, mấy đường kiếm quang xuyên qua vai hắn, làm cho thương thế càng trở nên nặng hơn.

Nhưng Diệp Mặc nuốt thêm một hơi vài viên đan dược chữa thương, hắn biết mình đã thành công một nửa. Tu sĩ Kim Đan tầng bốn sử dụng "Vương Tự tứ kiếm" đấu với mình này quá lợi hại, hắn không phải là đối thủ. Cho dù lấy "Vô Ảnh" ra thì vẫn không phải đối thủ, chỉ có thể hỗ trợ cho Quảng Vi mà thôi.

Cho nên Diệp Mặc liền khống chế "Vô Ảnh" giúp Quảng Vi giết tên tu sĩ Kim Đan tầng ba kia. Mặc dù vì hắn phân thần thức ra mà bị thương thêm,

nhưng dù sao kế hoạch đã thành công một nửa rồi.

Quảng Vi chỉ ngây người một lát liền đã kịp phản ứng lại, quả thực cô đã giết tên tu sĩ Kim Đan tầng ba này. Cô chẳng kịp suy nghĩ nguyên nhân, cũng chẳng kịp xem tình huống của y, vừa nhìn thấy Diệp Mặc phun máu tươi thì lập tức mang phi kiếm xông về phía tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn mà không chút nghĩ ngợi.

Đúng vào lúc này, tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn lấy một tấm bùa ra, y đã rất không hài lòng với việc giằng co với Diệp Mặc. Tuy nhiên một tu sĩ Kim Đan tầng bốn như y sử dụng tuyệt kỹ "Vương Tự tứ kiếm" áp chế Diệp Mặc, nếu lại sử dụng cả bùa thì quá mất mặt rồi. Nhưng y lại chẳng có loại suy nghĩ này, trong mắt y, chỉ có biến tên tu sĩ Trúc Cơ trước mắt này thành người chết thì mới yên tâm một chút.

Nhưng y vừa lấy bùa ra thì đã thấy Quảng Vi giết đồng bạn của mình, nhất thời tâm thần trở nên căng thẳng. Không đợi y xem xét nguyên nhân thì Quảng Vi đã tập kích về phía này rồi.

Y không kịp nghĩ ngợi, tấm bùa trong tay đánh về phía Quảng Vi. Vốn y định dùng nó để đối phó với Diệp Mặc, không ngờ rằng Quảng Vi lại vừa lúc lao tới.

Đồng thời trong lòng y cũng càng thêm cẩn thận. Quảng Vi bị bọn họ truy sát một ngày, chẳng lẽ vẫn còn thủ đoạn gì chưa thi triển ra? Không ngờ giết chết một tu sĩ cao hơn cô ta hai tầng trong thời gian ngắn như vậy?

Cho dù y có nghĩ nát óc thì cũng chẳng ngờ tới việc là Diệp Mặc đã ra tay. Một con kiến hôi bị y đè ép lại vẫn có năng lực trợ giúp Quảng Vi giết đồng bạn mình.

"Oành" một tiếng, bùa của tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn này nổ tung trước mặt Quảng Vi. Quảng Vi chỉ kịp tạo một vòng bảo hộ mỏng bằng chân nguyên. Vì chỉ có vậy nên chỉ trong nháy mắt, cô đã bị tấm bùa này nổ cho cả người nám đen, y phục càng không có một chỗ nào đầy đủ.

Diệp Mặc thừa dịp tu sĩ Kim Đan tầng bốn kích phát tấm bùa, hắn cũng lấy ra vài lá bùa. Không kịp nhìn nhiều, ném hết về phía tên kia. Những là bùa này đều là chiến lợi phẩm của hắn, không có gì đáng tiếc cả. Đồng thời mở miệng lớn tiếng nói với Quảng Vi:

- Mau chóng động thủ!

"Oành, oành, oành!"

Trong số bùa Diệp Mặc ném ra, chẳng những có Hỏa Cầu phù, còn có Cự Thạch phù, thậm chí là cả một tờ Băng Trùy phù. Tất cả đều là bùa tầm cấp bốn, cấp năm, tuy không thể tạo thành bao nhiêu sát thương với tu sĩ Kim Đan, nhưng thắng ở chỗ số lượng nhiều.

Tên tu sĩ Kim Đan này nhất thời bị đám bùa chú làm cho luống cuống tay chân, Diệp Mặc lại lập tức khống chế "Vô Ảnh" đến dưới chân y.

Quảng Vi bị lá bùa của tu sĩ Kim Đan này nổ bị thương, cô vừa định thay một bộ y phục khác thì đã bị Diệp Mặc thúc giục. Cô biết lúc này là thời khắc quan trọng, không thể trì hoãn dù chỉ một giây. Tên tu sĩ Kim Đan này đã bị bùa của Diệp Mặc oanh tạc cho luống cuống tay chân, Quảng Vi lập tức bắt lấy thời cơ, phóng phi kiếm ra toàn lực tấn công.

Quảng Vi vừa tới, áp lực từ kiếm quang lên Diệp Mặc nhất thời giảm nhiều. Chỉ trong nháy mắt, "Tử Đao" đã đột phá sự phong tỏa của kiếm quang. Cùng một thời gian, tu sĩ Kim Đan lại bị đao quang đánh trúng thêm mấy cái, lại lần nữa bị thương.

Diệp Mặc không đợi cho tên này kịp phản ứng lại, tiếp tục phát ra mấy trăm đường đao quang.

"Huyễn Vân Phi Toàn đao" đã được hắn toàn lực bổ ra. Hắn chỉ thiếu một cơ hội mà thôi, có Quảng Vi hỗ trợ, cơ hội này đã tới với hắn. Kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Mặc vô cùng phong phú, nắm bắt thời cơ rất chuẩn xác, hắn biết lúc này không bỏ đá xuống giếng thì sẽ chẳng còn cơ hội

nữa.

Vốn tên tu sĩ Kim Đan này cho rằng đao quang màu tím đã là chiêu lợi hại nhất của Diệp Mặc, nhưng y lại không nghĩ tới tên tu sĩ Trúc Cơ trước mắt lại thi triển ra một đường đao quang lượn vòng, hơn nữa còn có thể khống chế.

Đây là đao kỹ gì?

Lúc này tên tu sĩ Kim đan biết mình nhất định phải chạy trốn, nếu không một khi bị hai người này liên hợp lại, y chắc chắn phải chết.

Nhưng khi y vừa sinh ra ý nghĩ này thì đã cảm giác kinh mạch mình đau nhói, giống như có thứ gì đó chui vào cơ thể mình vậy. Không đợi y dùng chân nguyên bức ra thứ khác thường trong kinh mạch, đao quang của tu sĩ Trúc Cơ trước mắt đã che trời phủ đất mà tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 918

Đồng Ý Ra Tay

Tên tu sĩ Kim Đan này khác với những tu sĩ khác, khi y phát hiện mình bị ám toán thì ý nghĩ đầu tiên không phải là muốn phong tỏa thứ chui vào cơ thể ám toán y, mà là trực tiếp muốn bức "Vô Ảnh" ra. Nhưng y đã xem thường "Huyễn Vân Phi Toàn đao" của Diệp Mặc, hơn nữa còn là Phi Toàn đao có linh tính.

Trong suy nghĩ của y, tên tu sĩ Trúc Cơ này rất mạnh, nhưng y còn mạnh hơn. Nếu có thể áp chế đối phương trong thời gian dài như vậy thì hiện giờ kéo dài thêm một chút vẫn được.

Nhưng khi y vừa bức "Vô Ảnh" ra, máu tươi bị đao quang màu tím cuốn cho bay đầy trời. Trong mắt y hiện lên vẻ tuyệt vọng, y không ngờ lại bị giết, hơn nữa còn là bị con kiến nhỏ nhoi trong mắt y giết nữa.

Quảng Vi ngơ ngác nhìn thanh thái đao trong tay Diệp Mặc cuốn lên đao quang đầy trời, đem một tu sĩ Kim Đan tầng bốn chém thành mảnh nhỏ. Giờ phút này, cô đã hoàn toàn quên việc mình nên làm nhất bây giờ là thay một bộ quần áo.

Cô còn đang ngẩn người nghĩ tới vừa rồi tại sao khi đao quang của Diệp Mặc cuồn cuộn nổi lên thì tên tu sĩ Kim Đan kia lại khựng lại nửa giây? Quảng Vi lập tức nhớ tới tên tu sĩ Kim Đan vừa đối địch với mình, y cũng vì ngây người trong chốc lát nên mới bị cô giết.

- Vừa rồi tôi giết tên tu sĩ Kim Đan kia cũng là anh hỗ trợ?

Quảng Vi kịp phản ứng lại, lập tức lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Quảng Vi, thản nhiên nói: Nói xong, Diệp Mặc thu hồi nhẫn của tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn này, ngồi xuống nuốt vài viên đan dược bắt đầu chữa thương.

Lúc này Quảng Vi mới phát hiện tình trạng của mình, quần áo trên người căn bản không đủ che thân. Khuôn mặt nhất thời vừa thẹn vừa vội, khi cô định nói Diệp Mặc không được nhìn thì lại phát hiện hắn đã sớm quay lưng lại phía mình chữa thương rồi.

Cô không biết tâm tư hiện giờ của Diệp Mặc căn bản không đặt trên người mình, vừa rồi hắn cắt đứt câu hỏi của Quảng Vi là vì sợ đối phương biết đòn sát thủ của hắn. Quả nhiên Quảng Vi đã bị tình trạng hiện giờ của mình làm phân tâm, quên mất việc tiếp tục hỏi Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc bắt đầu chữa thương, Quảng Vi lại càng không cần suy nghĩ, lấy ra một vòng bảo hộ đơn giản, tiến vào đó nhanh chóng dùng nước sạch tắm một lượt rồi thay quần áo.

Lúc Quảng Vi đi ra thì Diệp Mặc đã đứng lên, nhưng trên người hắn lại đầy vết máu. Điều này làm cho Quảng Vi không thể thấy rõ rốt cuộc hắn bị thương đến mức nào, làm cho cô quên luôn việc hỏi tiếp chuyện vừa rồi.

- Tôi phải đi rồi, chúng ta từ biệt tại đây thôi.

Diệp Mặc nói xong liền xoay người rời đi, hắn muốn tìm linh dược, cũng muốn rèn luyện một mình. Trải qua những ngày chiến đấu không ngừng, hắn cảm giác thời cơ để mình kết đan đã dần chín muồi.

Hắn cũng không muốn ở cạnh Quảng Vi khi mình kết đan.

- A…

Nghe Diệp Mặc nói, Quảng Vi mới phản ứng lại, cô lập tức nghĩ tới nguyên nhân mình bị đuổi giết, vội vàng nói:

- Diệp Mặc, anh mau tới cứu sư muội Mộ Tâm đi. Em ấy và vài tu sĩ Bắc

Vọng châu ta bị tu sĩ của NamAn châu vây khốn.

Diệp Mặc kinh ngạc đánh giá Quảng Vi, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Cô bảo một tu sĩ Trúc Cơ như tôi đi cứu sư muội cô khỏi tu sĩ Kim Đan vây khốn?

Quảng Vi không kịp nghĩ nhiều, vội vàng nói lần nữa:

- Diệp Mặc, chắc chắn anh có thể, anh giết được tên họ La kia, bản lãnh của anh chắc chắn sẽ không kém hơn tu sĩ Kim Đan. Cộng thêm tôi, hai người chúng ta có thể giúp được rồi. Anh nhất định phải hỗ trợ, lúc trước khi vào Mộ Tâm cũng giúp anh mà.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Giúp tôi? Cô cảm thấy tôi cần giúp sao? Thật ra…

Diệp Mặc hơi dừng một chút, sau đó đánh giá Quảng Vi, chậm rãi nói:

- Thật ra thì, đối với các cô, đến Sa Nguyên dược cốc cũng không phải chuyện gì tốt. Nếu là tôi, tôi thà ở nhà luyện đan.

Nghe Diệp Mặc nói, sắc mặt Quảng Vi nhất thời lúc xanh lúc hồng. Lời Diệp Mặc nói giống hệt những lời cô và sư muội nói lúc trước, không nghĩ tới bây giờ Diệp Mặc lại trả đủ. Hắn nói vậy không sai, cho dù là Mộ Tâm không giúp thì một người có thể giết cả tu sĩ Kim Đan tầng bốn như hắn há lại sợ Hạ lão đại?

Diệp Mặc cũng không định không giúp, dù sao trước khi tiến vào thì Cầm Mộ Tâm đã giúp hắn. Nhưng sau khi đánh nhau với tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn kia, Diệp Mặc biết chút thực lực này của hắn đối mặt với tu sĩ Kim Đan cường hãn thì căn bản chẳng đủ xem. Mà đã trì hoãn bao lâu như vậy, Cầm Mộ Tâm còn sống hay đã chết, vạn nhất cô ta đã chết thì chẳng phải hắn đi chịu chết hay sao?

Cho nên hắn định đi tìm một chỗ chữa thương, sau đó đột phá Kim Đan. Có chuyện gì thì cũng chờ hắn đạt đến Kim Đan đã.

Thấy Diệp Mặc xoay người muốn đi, sắc mặt Quảng Vi càng thêm xám trắng, nhưng cô đột nhiên nhớ tới điều Diệp Mặc nói lúc nhìn thấy "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo", vội vàng thêm lời:

- Tôi và Mộ Tâm sư muội cũng bởi vì phát hiện một mảnh lớn "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo" nên mới bị đám tu sĩ Nam An châu kia vây giết. Những người kia cố ý đi tới bên này, nhất định là có việc quan trọng muốn làm. Huống chi bốn tên tu sĩ Kim Đan đã bị chúng tôi giết mất hai, nếu như chúng ta trở về hội hợp với Mộ Tâm…

"Lạc Hoàng Tam Diệp thảo", Diệp Mặc nghe cái tên này liền lập tức xoay người lại nói:

- Vậy còn chờ cái gì, mau đi thôi.

Nói xong hắn lập tức lấy ra "Phi Vân trùy" của mình.

"Lạc Hoàng Tam Diệp thảo" đúng là thứ khiến cho Diệp Mặc động tâm, hắn lập tức sẽ kết thành Kim Đan, nhưng lại không có đan dược hay dược liệu để tu luyện. Nếu muốn nhanh chóng tăng lên tầng cao hơn, hắn nhất định phải tìm được lượng tài nguyên lớn, huống chi mục đích hắn đến "Sa Nguyên dược cốc" chính là vì vậy.

Ngay cả thứ trong tay tu sĩ Hư Thần hắn cũng dám cướp, huống chi là hai gã tu sĩ Kim Đan trong lời Quảng Vi. Cho nên đối với "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo", Diệp Mặc chắc chắn phải lấy được, chỉ một cây trên người là không đủ. Ở Bắc Vọng châu, dược liệu tu luyện tở Kim Đan kỳ là vô cùng quý trọng, Diệp Mặc cũng rất rõ điểm này.

Một lượng lớn "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo", cộng thêm hai tu sĩ Kim Đan không mấy lợi hại, Diệp Mặc cảm giác điều này đáng để hắn đi mạo hiểm.

Quảng Vi lăm lăm nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ rằng chỉ vì một câu này của mình mà Diệp Mặc lại đồng ý. Trong lòng cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý cho việc Diệp Mặc từ chối trước khi nói. Hắn cũng quá trực tiếp một chút, mới vừa rồi nói đánh không lại Kim Đan, hiện giờ vừa nghe thấy "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo" thì đã đồng ý, nào có ai như vậy?

Nhưng Quảng Vi cũng không dám lộ vẻ khinh thường, cô sợ mình chọc giận Diệp Mặc, làm hắn không đi nữa. Thấy Diệp Mặc lấy ra pháp bảo phi hành Linh khí, Quảng Vi cũng đã quen rồi. Loại tu sĩ nghịch thiên như Diệp Mặc, ở Trúc Cơ kỳ có pháp bảo phi hành Linh khí hạ phẩm cũng rất bình thường.

Quảng Vi đi nhặt l nhẫn trữ vật của tu sĩ Kim Đan tầng ba, đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là công lao của anh, thứ này hẳn phải thuộc về anh.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tôi đã lấy nhẫn của tên Kim Đan tầng bốn mình giết rồi, về phần tên kia là do cô giết, tôi sẽ không giành chiến lợi phẩm của phụ nữ.

Hắn sẽ kiên quyết không thừa nhận vừa rồi là mình ra tay, mặc dù Quảng Vi biết việc mình giết tên tu sĩ Kim Đan tầng ba có liên quan đến Diệp Mặc, nhưng hắn cứ không nhận thì cô ta cũng chẳng thể làm gì.

- Cô điều khiển "Phi Vân trùy", tôi cần trị thương.

Diệp Mặc đợi Quảng Vi lên "Phi Vân trùy" rồi lập tức bắt đầu trị thương.

Thương thế của hắn thoạt nhìn mặc dù rất nghiêm trọng, nhưng Diệp Mặc biết đây chẳng qua chỉ là chân nguyên của hắn tiêu hao quá lớn mà thôi. Bốn giờ sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn khôi phục, hắn không tiếp quản "Phi Vân trùy" mà lấy ra nhẫn trữ vật của tu sĩ Kim Đan tầng bốn, xem trong đó có thứ gì đáng giá không.

Thậm chí có mấy chục ngàn linh thạch thượng phẩm, linh thạch trung phẩm cũng xấp xỉ chỗ đó. Ngoài ra còn có lượng lớn đan dược tu luyện của tu sĩ Kim Đan, cùng với phi kiếm bốn màu. Diệp Mặc tìm được từ trong nhẫn một chiếc ngọc giản không trọn vẹn, trên nó quả nhiên là "Vương Tự tứ kiếm".

Mặc dù "Vương Tự tứ kiếm" rất tốt, nhưng Diệp Mặc đã có "Huyễn Vân đao pháp" nên cũng không nhìn trúng nó, thuận tay bỏ qua một bên.

Trừ những thứ đó ra, Diệp Mặc tìm được một ngọc bài có khắc mấy chữ "Lưu Vân kiếm phái", đoán chừng đó là biểu tượng thân phận của tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn kia. Lại có vài chục cái hộp ngọc, hẳn là dược liệu mà y tìm được ở nơi này.

Diệp Mặc thu hồi mọi thứ, sau đó tắm một cái, thay quần áo rồi đi ra.

- Còn lâu không?

Diệp Mặc nhìn Quảng Vi đang có chút khẩn trương, hỏi một câu.

Thấy Diệp Mặc sửa soạn sạch sẽ đi ra, Quảng Vi thở nhẹ một hơi, nói:

- Đã sắp tới rồi.

Diệp Mặc đã bắt đầu dùng chân nguyên trên "Phi Vân trùy". Dưới sự tổ hợp của linh thạch và chân nguyên, tốc độ của "Phi Vân trùy" lại càng tăng thêm, xuyên qua trên không trung cực nhanh.

Chỉ qua thời gian hai nén hương, "Phi Vân trùy" đã đến phía ngoài một sơn cốc khổng lồ.

- Mộ Tâm sư muội, em không sao chứ? Thật tốt quá, mấy tên kia đâu?

Quảng Vi không đợi "Phi Vân trùy" dừng hẳn đã vọt ra ngoài, đi tới bên người Cầm Mộ Tâm. Cô cho rằng dù Cầm Mộ Tâm có dựa vào trận pháp phòng ngự để kiên trì thì cũng không nhất định có thể kéo dài đến hiện giờ.

Nhưng không ngờ rằng, trừ vài vết máu trên người thì dường như Cầm Mộ Tâm không hề bị thương nặng.

Nhìn thấy Quảng Vi, Cầm Mộ Tâm lập tức mừng rỡ, vội vàng nói:

- Sư tỷ, em rất lo cho chị, nhưng không biết chị chạy trốn về phía nào, bây giờ chị không sao thì tốt quá rồi.

- Đây là có chuyện gì?

Quảng Vi đoán là chắc hẳn đã có chuyện gì đó xảy ra, nhưng khi cô quay đầu thì lại nhìn thấy hai gã tu sĩ Kim Đan lúc đó còn vây công sư muội. Hiện giờ sư muội không sao, vậy tại sao hai tên kia còn ở đây? Hơn nữa bên cạnh họ còn có thêm vài người, lập tức không hiểu hỏi.

- Là sư huynh của Thần Kiếm tông và Song Tâm cốc ra tay giúp đỡ.

Nói xong, Cầm Mộ Tâm chỉ vào mấy tên tu sĩ Kim Đan, giới thiệu với Quảng Vi:

- Vị này là sư huynh Tây Môn Siêu của Thần Kiếm tông, vị này là Chiết Thu Thủy sư huynh của Song Tâm cốc.

Quảng Vi bước lên lần lượt cảm tạ, nếu như không có những người này hỗ trợ thì tổn thất lần này của "Tiên Dược cốc" sẽ là quá lớn.

Cầm Mộ Tâm chẳng những đứng thứ hai Luyện Đan danh nhân đường, hơn nữa tư chất tu luyện lại mạnh nhất. Nếu cô ta chết đi thì sẽ là một đả kích rất lớn đối với "Tiên Dược cốc". Đáng tiếc bọn họ chỉ tiến vào có bốn người, một là Đại sư tỷ tu vi Kim Đan viên mãn, và người còn lại là sư muội tu vi Trúc Cơ viên mãn. Nếu như hội hợp với Đại sự tỷ, bọn họ cũng chẳng ngại mấy tên Kim Đan trung kỳ này.

Diệp Mặc đã sớm thấy Cầm Mộ Tâm và mấy người bên cạnh cô ta, hắn lập tức biết Cầm Mộ Tâm đã được người khác cứu.

Thu hồi "Phi Vân trùy", lúc này hắn mới cảm giác không khí ở nơi này không đúng lắm. Bên Cầm Mộ Tâm và bên còn lại giống như đang giằng co, hiển nhiên vì một việc gì đó mà hai bên chưa đàm phán thỏa đáng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 919

Chỉ Cần Một Chiêu

Diệp Mặc lại nhìn phía ngoài sơn cốc đã đổ nát không chịu nổi, suy đoán trước đó ở nơi này khẳng định đã có một cuộc chiến. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà hai bên lại ngừng lại. Bên còn lại này, dựa theo suy đoán của Diệp Mặc thì chắc hẳn là tu sĩ Nam An châu.

Từ lúc tiến vào thì Diệp Mặc đã biết không chỉ có tu sĩ Bắc Vọng châu tiến vào "Sa Nguyên dược cốc", bây giờ nhìn lại quả nhiên là vậy. Nhưng điều này lại không giống với tin tức hắn có được lắm, có khi ba tháng kết thúc mà hắn chưa chắc đã gặp được một tu sĩ ở châu khác, nhưng hiện giờ còn chưa đến một tháng mà đã gặp vài tên tu sĩ Nam An châu này rồi.

Đoán chừng cũng không sai biệt lắm với suy đoán của Quảng Vi, những người này hẳn là cố ý đến đây.

Tiêu chuẩn chung của tu sĩ Nam An châu cao hơn những nơi khác, lại càng không phải nói tới Bắc Vọng châu xếp kế cuối rồi. Chỉ bởi vì tu sĩ dưới Kim Đan mới có thể tiến vào "Sa Nguyên dược cốc", hơn nữa vị trí còn hạn chế, cộng thêm nơi đây là địa bàn hái thuốc của Bắc Vọng châu nên thế lực hai bên mới tương đương nhau mà thôi.

- Là cô? La sư đệ và Hình sư đệ đâu?

Lúc này có một tu sĩ Kim Đan tầng năm nhận ra Quảng Vi, lập tức quát hỏi.

Khi y nhìn một tu sĩ Kim Đan tầng bốn, một tầng ba đuổi giết Kim Đan tầng một thì hẳn là không có bất cứ khó khăn gì. Nhưng cuối cùng tu sĩ Kim

Đan tầng một này lại bình yên vô sự, còn hai người kia thì chưa trở về.

Quảng Vi khinh thường cười lạnh nói:

- Sư đệ của ông không thấy thì có liên quan gì tới tôi? Chẳng lẽ tôi còn có nghĩa vụ trông coi sư đệ ông?

Lời nói của Quảng Vi lập tức tạo nên một trận cười to từ phía tu sĩ Bắc Vọng châu.

Thấy Diệp Mặc, Cầm Mộ Tâm có chút nghi ngờ hỏi Quảng Vi:

- Sư tỷ, sao chị lại đi cùng anh ta? Dẫn anh ta tới đây, không phải là…

Cầm Mộ Tâm không nói hết ra, nhưng Quảng Vi đã hiểu. Đem Diệp Mặc dẫn tới đây, đối với hắn cũng không phải việc tốt.

Quảng Vi nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư đệ, cậu đến đây.

Nói xong cô quay sang Cầm Mộ Tâm:

- Vốn chị định tìm Diệp sư đệ đến giúp em, nhưng không ngờ đã có mấy vị sư huynh đến hỗ trợ.

- Ha ha…

Một tu sĩ nghe được lời nói của Quảng Vi, tựa hồ có chút nhịn không được mà bật cười.

Tên tu sĩ này đứng cạnh Chiết Thu Thủy có tu vi Kim Đan tầng năm, hiển nhiên cũng là người của Song Tâm cốc. Tên này cười xong lại nói:

- Cư nhiên tìm một tu sĩ Trúc Cơ đến hỗ trợ?

- Cười người khác, còn không nhìn lại mình cũng là Trúc Cơ?

Quảng Vi lạnh lùng trả lời một câu, nếu không phải là Chiết Thu Thủy đến giúp, với tính cách của cô sớm đã dạy dỗ tên kia. Mặc dù cô biết y có trong Trúc Cơ danh nhân đường, nhưng tất nhiên vẫn không xem trong mắt.

Mặc dù Cầm Mộ Tâm cảm giác Quảng Vi làm như vậy có chút không hợp lý, nhưng tiếng cười to này vẫn làm cô rất khó chịu. Chỉ là tu sĩ của Song Tâm cốc vừa cứu mình nên cô chỉ lạnh lùng nhìn tên kia, không nói gì thêm.

- Hải Tân, không được vô lễ, hiện giờ Quảng Vi sư muội coi như tiền bối của cậu, sao lại vô lễ như vậy.

Chiết Thu Thủy lập tức quát mắng.

Tên tu sĩ kia dừng lại, hơi khom người với Quảng Vi, cũng không nói gì nữa.

Chiết Thu Thủy cũng ôm quyền nói với Quảng Vi:

- Hai tên tu sĩ Kim Đan kia rất không đơn giản, cho dù là tôi cũng không thể nói chắc thắng một trong hai người. Tu vi của Hải Tân hiện giờ là Trúc Cơ đại viên mãn, hơn nữa còn đứng thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường, nhưng đứng trước mặt tu sĩ Kim Đan ở đây vẫn không hề có tư cách nói chuyện. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Lời của Chiết Thu Thủy, Quảng Vi dĩ nhiên hiểu được. Đối phương chẳng qua là uyển chuyển nói cho cô biết, tìm một tu sĩ Trúc Cơ đến giải vây căn bản là làm loạn. Nhưng Quảng Vi cũng không giải thích, cô chẳng có nghĩa vụ phải giải thích. Cô dám khẳng định, cho dù tên Hải Tân kia có đứng thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường đi chăng nữa, ở trước mặt Diệp Mặc chỉ có nước bị giết.

Đừng nói là Hải Tân, cho dù là Lý Chiêu Hóa đứng đầu Trúc Cơ danh nhân đường, hay thậm chí là chính Chiết Thu Thủy đánh với Diệp Mặc thì sao? Chính cô đã được chứng kiến sự yêu nghiệt của Diệp Mặc, gần như không thể dùng tu sĩ Trúc Cơ để cân nhắc về hắn.

Thấy Quảng Vi mặc dù không phản bác, nhưng sự khinh thường trong mắt lại rất rõ ràng, Hải Tân có chút không cam lòng. Y đi tới trước mặt Diệp Mặc. nói:

- Nghe nói anh bạn rất lợi hại, Hải Tân tôi muốn biết một chút. Yên tâm, chỉ cần ba chiêu là đủ rồi.

Diệp Mặc tới đây liền phát hiện hai nhóm người đang giằng co, tựa như đang đợi ai đó vậy. Hơn nữa hắn cũng không thấy "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo", trong lòng vốn đã có chút khó chịu, hiện tại Hải Tân tới khiêu chiến, làm hắn lại càng khó chịu hơn.

Mình có lợi hại không liên quan quái gì tới y? Đứng thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường rất kinh sao? Hắn căn bản không xem trong mắt.

Thấy Diệp Mặc căn bản không định lấy pháp khí ra, người đứng thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường của Bắc Vọng châu như Hải Tân tự nhiên cũng sẽ không sử dụng pháp khí. Y giơ một cánh tay lên lắc lắc nói:

- Tôi chỉ sử dụng nắm tay tấn công ba chiêu. Yên tâm, chỉ ba chiêu thôi.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn hắn nói:

- Hải Đồng là gì của mày?

Hải Tân nghe Diệp Mặc hỏi vậy cũng sửng sốt một chút, nhưng ngay sau đó y đã nói:

- Hải Đồng là em gái tôi, sao vậy?

Nói xong, sắc mặt của y có chút khó nhìn, tên này hỏi muội muội y làm gì? Chẳng lẽ muội muội bị thua thiệt trong tay hắn? Nếu như vậy thì không phải vấn đề ba quyền nữa.

Diệp Mặc gật đầu, thản nhiên nói:

- Muốn động thủ thì nhanh chút, tao không có thời gian chơi với mày.

Mà mày cũng yên tâm, chỉ một chiêu thôi.

Sắc mặt Hải Tân lập tức lúc xanh lúc hồng, y trèo lên vị trí thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường, cho dù là Lý Chiêu Hóa đứng thứ nhất cũng không dám nói chuyện kiêu ngạo như vậy với y. Tên tu sĩ Trúc Cơ trước mặt thật quá kiêu ngạo.

Nghĩ tới đây, Hải Tân lại càng không nói nhảm nhiều với Diệp Mặc nữa, ngưng tụ chân nguyên toàn lực đánh ra một quyền về phía Diệp Mặc. Y muốn cho Diêp Mặc một bài học, theo tính toán của y thì một quyền này đã đủ làm đối phương gãy vài cái xương sườn rồi.

Thấy Hải Tân ngưng tụ toàn lực đánh ra một quyền, Cầm Mộ Tâm nhất thời nhíu mày lại. Cô biết sự lợi hại của Hải Tân, ở mấy tháng trước, cô cũng không phải đối thủ của y.

Chiết Thu Thủy thở dài, y lấy một viên đan dược chữa thương ra, chuẩn bị đưa cho Diệp Mặc sau khi hắn bị thương, nếu không sẽ gây sự bất hòa với Quảng Vi. Dù sao người tu sĩ Trúc Cơ này cũng là do Quảng Vi dẫn đến, người bên mình lại đánh hắn bị thương, chắc chắn Quảng Vi cũng sẽ mất mặt.

Nhưng điều khiến cho Cầm Mộ Tâm và Chiết Thu Thủy kỳ quái là Quảng Vi lại cúi đầu, giống như căn bản không thèm để ý.

Diệp Mặc cảm nhận được quyền phong mạnh mẽ cuốn tới, chân nguyên kia khiến không gian xung quanh hắn hoàn toàn ngưng đọng lại. Hắn biết tên Hải Tân này muốn đánh trọng thương mình, ánh mắt nhất thời lạnh xuống, cũng đánh ra một quyền như đối phương.

Người xung quanh dĩ nhiên có thể thấy được chỗ tinh hoa trong một quyền của Hải Tân, đầu tiên là dùng chân nguyên khóa chặt không gian xung quanh đối thủ, sau đó một quyền đánh vào. Có thể nói, lấy chân nguyên thâm hậu của Hải Tân, tu sĩ Trúc Cơ bình thường căn bản muốn tránh cũng không tránh nổi.

Mà hiện tại, Diệp Mặc chẳng những tránh thoát, mà còn đánh ra một quyền, hiển nhiên Diệp Mặc cũng không đơn giản.

Nhưng ánh mắt của người xung quanh có lợi hại thế nào cũng không thấy kinh ngạc bằng chính Hải Tân. Y cảm giác mặc dù mình toàn lực đánh ra một quyền này, nhưng đối thủ không ngờ lại như không hề có cảnh giác mà đã tránh thoát chân nguyên trói buộc của mình, có thể thấy được Diệp Mặc tuyệt đối không đơn giản.

Sự thật đã không cho y cơ hội nghĩ tiếp, nắm đấm của Diệp Mặc và Hải Tân va chạm với nhau. Sau một tiếng "rắc" chói tai, Hải Tân ngã nhào ra ngoài.

Chiết Thu Thủy vội lao lên đón lấy Hải Tân, khi y phát hiện cánh tay Hải Tân đã gãy nát thì liền lập tức bỏ đan dược trong tay vào miệng Hải Tân.

Lúc này, tất cả mọi người xung quanh đều rung động nhìn Diệp Mặc. Đừng nói là một tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là tu sĩ Kim Đan tầng một mà không dùng pháp khí, chỉ dùng nắm đấm đã đánh bay Hải Tân – người đứng thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường cũng không phải chuyện đơn giản.

Nhưng hiện giờ sự thực đã rành rành trước mắt, Hải Tân so quyền với đối phương, chỉ một chiêu đã bị đánh bay, hơn nữa còn bị thương nặng.

Diệp Mặc vỗ vỗ tay thản nhiên nói:

- Mày và con em mày quả nhiên là một loại, nhưng hôm nay coi như tao nể mặt Dư Như Ngọc, chỉ đánh gãy một tay mày.

Không ai biết Diệp Mặc nói những lời này là có ý gì, tuy nhiên có thể nghe ra, nếu không phải vì nể mặt người gọi là Dư Như Ngọc kia thì Hải Tân không chỉ gãy một cánh tay như vậy.

Khuôn mặt của Hải Tân bây giờ đã trắng bệch không còn chút máu, y hiểu được ý của Diệp Mặc. Hiển nhiên người đánh bị thương y biết Dư Như Ngọc, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm. Dư Như Ngọc là ai thì đương

nhiên y biết, đó chính là vị đệ tử của Thần Kiếm tông sắp cưới em gái Hải Đồng của mình.

Một lúc lâu sau người xung quanh mới hoàn toàn hiểu được, tên tu sĩ Trúc Cơ trước mặt quả thực quá nghịch thiên, chỉ một quyền đã đánh bay tu sĩ đứng thứ hai Trúc Cơ danh nhân đường. Hơn nữa hắn còn nói mình chưa dùng toàn lực, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì sẽ không có bất cứ ai tin.

- Hắn lợi hại như vậy ư?

Cầm Mộ Tâm có chút không dám tin tưởng lặp lại một câu.

Quảng Vi gật đầu nói:

- Hắn chẳng những lợi hại, hơn nữa còn rất hẹp hòi. Em biết câu đầu tiên người này nói sau khi cứu chị là gì không? Hắn không ngờ đem câu chúng ta nói với hắn lúc ở ngoài lặp lại một lần. Cái gì mà nếu như tôi là các cô thì thà về nhà luyện đan.

- Là hắn cứu chị?

Cầm Mộ Tâm lại càng kinh ngạc hỏi.

Nhưng không đợi Quảng Vi nói chuyện, tên tu sĩ lúc đầu chặn Cầm Mộ Tâm bỗng đi ra, lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- La sư đệ còn chưa trở về, có phải có liên quan đến mày không?

Biểu hiện của Diệp Mặc đã không kém một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa hắn lại về cùng Quảng Vi, điều này khiến y nảy sinh nghi ngờ.

Diệp Mặc khinh thường nhìn thoáng qua tên tu sĩ Kim Đan này, căn bản chẳng thèm hồi đáp. Người hắn muốn hỏi nhất chính là Quảng Vi, tại sao đến giờ còn chưa thấy "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo".

Vừa lúc đó, lại thêm vài đường kiếm quang bay tới. Đảo mắt hai bên đã có thêm vài tu sĩ Kim Đan.

- Tốt lắm, nhân số đã đủ rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

Một gã tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An châu nhìn thấy mấy người này đến, liền bước ra nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 920

Không Biết Trời Cao Đất Rộng

Diệp Mặc phát hiện, tu sĩ hai bên đều ở khoảng hai mươi người, tên tu sĩ chuẩn bị định hỏi tội hắn kia cũng lùi về.

Đang lúc Diệp Mặc muốn đến hỏi Quảng Vi xem có chuyện gì thì lại thấy cô ta và Cầm Mộ Tâm đi về phía một phụ nữ xinh đẹp chừng ba mươi tuổi. Bên cạnh người này là một thiếu nữ thoạt nhìn mới mười mấy tuổi, trong lòng Diệp Mặc tự nhủ, một cô nhóc thế này thì thật sự nên để ở nhà.

- Đại sư tỷ.

Nghiễm Vi và Cầm Mộ Tâm hưng phấn hô lên, khiến cho Diệp Mặc biết cô gái này cũng là người của "Tiên Dược cốc".

Đợi cho bốn người của "Tiên Dược cốc" tụ họp lại một chỗ, lúc này Diệp Mặc mới đi đến hỏi Quảng Vi:

- Cô biết thế này là sao không?

Quảng Vi mê mang lắc đầu nói:

- Tôi cũng không rõ nữa.

Vị Đại sự tỷ kia cũng nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, cô ta không xem cuộc so tài Luyện Đan danh nhân đường, cho nên không nhận ra hắn. Hiện giờ lại thấy một tu sĩ Trúc Cơ như Diệp Mặc mà nói chuyện trống không với Quảng Vi như vậy, mà Quảng Vi lại không tức giận. Cô cũng biết tính tình sư muội mình thế nào, tuyệt đối không dễ nói chuyện như vậy.

Cầm Mộ Tâm lại nhìn Diệp Mặc một cái rồi mới lên tiếng:

- Trong Sa Nguyên dược cốc còn có một di tích rất lớn, nghe nói trong đó linh thảo nhiều không kể xiết, hơn nữa một số dược liệu trân quý cấp năm trở lên cũng có, thậm chí còn có cả "Hoàn Hồn quả" – linh dược cấp tám nữa.

"Hoàn Hồn quả", thứ này Diệp Mặc đương nhiên bất, đây là một loại linh dược nghịch thiên. Nghe nói sau khi tu sĩ chết đi, chỉ cần bảo vệ tốt thân thể thì có thể dùng "Hoàn Hồn quả" luyện chế "Dưỡng Hồn đan". Thứ này thậm chí có thể từ từ chữa trị thần hồn của tu sĩ đã chết, ngàn vàng khó cầu.

- Di tích mà cô nói ở đây?

Diệp Mặc lập tức lên tiếng hỏi, lúc này hắn nhớ tới Nhiếp Song Song, dung mạo của cô ấy không hề thay đổi, chỉ là không có khí tức của thần hồn mà thôi. Có lẽ một viên "Dưỡng Hồn đan" thật sự có thể đánh thức cô ấy cũng không chừng.

Cầm Mộ Tâm lắc đầu:

- Không phải, là trong sơn cốc này, ở đây chỉ có Truyền Tống trận. Người của Nam An châu không biết có được bí đồ của Sa Nguyên dược cốc từ đâu, tìm đến nơi này. Chiết sư huynh và Tây Môn sư huynh nghe nói chuyện này nên cũng tới đây.

Diệp Mặc đã hiểu được, xem ra là Cầm Mộ Tâm và Quảng Vi phát hiện "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo" ở đây, sau đó bị tu sĩ Nam An châu đến tìm kiếm di tích bắt gặp, kết quả là hai bên động thủ vì "Lạc Hoàng Tam Diệp thảo". Hai người Cầm Mộ Tâm và Quảng Vi tất nhiên đánh không lại, sau đó sư huynh của Thần Kiếm tông cũng đến, nhưng vẫn thua trong tay tu sĩ họ La bị Diệp Mặc giết trước đó.

Cho đến khi mấy người Tây Môn Siêu và Chiết Thu Thủy tới thì cục diện mới cầm cự được. Cuối cùng những người tu sĩ Kim Đan tầng bảy này

tới, hắn là hai bên cố ý gọi đến.

Hiện tại tu sĩ Kim Đan của hai bên cũng khá cân bằng, tổng cộng lại cũng có hơn bốn mươi người. Diệp Mặc nhìn một chút, mỗi bên có hai Kim Đan viên mãn, mà Kim Đan hậu kỳ thì Nam An châu có ba, Bắc Vọng châu có hai. Còn lại đều là Kim Đan trung kỳ hoặc Kim Đan sơ kỳ.

Không ai phản đối đề nghị của tu sĩ Kim Đan viên mãn bên Nam An châu, tu sĩ hai bên bắt đầu lục tục ngự kiếm tiến vào sơn cốc.

Diệp Mặc phát hiện, mặc dù hắn ở bên Bắc Vọng châu, tuy nhiên lại không quen biết ai, cũng không ai nói gì với hắn. Hơn nữa đám đệ tử các môn phái kia đều tạo thành tiểu đội, chỉ mình hắn là tán tu mà thôi.

Quảng Vi thấy không ai nói gì với Diệp Mặc, mặc dù biết Diệp Mặc đánh bại Hải Tân, nhưng tu vi Trúc Cơ vẫn không bị thường. Cô vừa muốn mở miệng gọi Diệp Mặc thì Cầm Mộ Tâm đã nói:

- Diệp Mặc, cảm ơn anh đã cứu Quảng Vi sư tỷ, nhưng…

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Nhưng cái gì, có phải cô muốn nói tốt nhất tôi không nên vào? Tiến vào đối với tôi cũng không có bao nhiêu chỗ tốt?

Cầm Mộ Tâm có chút lúng túng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Truyền Tống trận kia cũng có giới hạn, một mình anh…

Không đợi Diệp Mặc trả lời, Đại sư tỷ của Tiên Dược cốc đã kêu:

- Quảng Vi, Mộ Tâm, nhanh lên một chút.

Hai người cười xin lỗi Diệp Mặc, sau đó đuổi theo đoàn người tiến vào sơn cốc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, mặc dù tu vi của hắn rất thấp, nhưng đối

mặt với cơ duyên tốt như vậy thì sao có thể không tranh thủ đây?

Giống như hơn nửa tháng trước, nếu hắn không tranh thủ Linh Tủy trong Linh Tủy trì thì bây giờ có thể đạt tới Trúc Cơ đại viên mãn sao? Tuyệt đối không thể nào! Gặp được thứ tốt là phải chủ động, mặc dù có nguy hiểm đi nữa.

Ngồi ở nhà sẽ không nguy hiểm, nhưng ngồi ở nhà có thể khiến hắn kết Kim Đan, thành Nguyên Anh, có thể ngưng Hư Thần sao?

Diệp Mặc đi theo không chút do dự, bí cảnh trong Sa Nguyên dược cốc, hắn chẳng cần nghĩ cũng biết thứ này tuyệt đối sẽ không kém hơn Linh Tủy trì. Nếu thứ tốt như vậy mà hắn không đi tranh thủ thì quả thực chính là kẻ ngốc. Nếu thực sự không được thì coi như thôi, điều đó nói rõ hắn không đủ cơ duyên. Huống chi bên trong còn có thể có linh dược cấp tám "Hoàn Hồn quả". Cho dù Nhiếp Song Song không chết thì "Hoàn Hồn quả" cũng là thứ tất cả tu sĩ đều muốn có.

Thấy Diệp Mặc theo vào, Cầm Mộ Tâm thở dài không nói gì.

Lại qua thời gian một nén nhang, Diệp Mặc đi theo đoàn người, cuối cùng tới một cái đài hiến tế khổng lồ của các thầy tu hay sử dụng vậy. Tất cả mọi người dừng lại, Diệp Mặc cũng dừng lại ở phía sau.

Diệp Mặc là một đại sư trận pháp, hắn vừa nhìn qua đã biết nơi này từng bị một trận pháp lớn vây quanh, thậm chí phía ngoài còn có Trận Pháp ẩn nặc. Chẳng qua những trận pháp này đều có dấu vết bị phá hỏng, hẳn là từ rất lâu trước kia rồi, tuyệt đối không phải mới bị phá vỡ.

Lúc này tên tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An châu đứng trên bình đài khổng lồ, nói:

- Nơi này là do các vị tiền bối của Nam An châu chúng tôi phát hiện từ năm mươi năm trước. Chẳng qua khi đó nhân số của họ quá ít, không thể thông qua Truyền Tống trận tiến vào dược viên. Cộng thêm lúc đó thời gian

đã đến, chỉ có thể tiếc nuối rời đi. Nơi này có bảy Truyền Tống trận, trên mỗi Truyền Tống trận phải có ít nhất một tu sĩ rót chân nguyên vào thì mới có thể phát động.

Nghe tên tu sĩ này nói, Diệp Mặc quan sát cẩn thận một chút, quả nhiên phát hiện trên bình đài phân bố tổng cộng bảy truyền tống trận hơi mờ mờ.

Thì ra là một Thất Tinh truyền tống trận, vừa nhìn thì Diệp Mặc đã nhận ra Truyền Tống trận này. Ban đầu ở núi Thần Châu, hắn nghiên cứu "Cửu Tinh trận pháp" và "Thất Tinh trận pháp" mấy năm, rất hiểu rõ loại Truyền Tống trận này. Nhưng Thất Tinh Truyền Tống trận cần rót chân nguyên vào cả bảy truyền tống trận mới có thể phát động cũng không sai, nhưng nó cũng có hạn chế là mỗi Truyền Tống trận chỉ có thể mang ba người đi.

Quả nhiên khi Diệp Mặc vừa nghĩ tới đây, tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia đã tiếp tục nói:

- Chẳng qua mỗi truyền tống trận chỉ có thể phát động một lần, hơn nữa chỉ mang theo được ba người. Cứ như vậy, bảy truyền tống trận cuối cùng chỉ có thể mang đi hai mươi mốt người. Ý của tôi là mọi người tự dựa vào bản lãnh, cho dù là tu sĩ Bắc Vọng châu hay Nam An châu đều có thể tranh đoạt Truyền Tống trận, nhưng không thể vì Truyền Tống trận mà dùng số đông cưỡng ép. Cho dù có mâu thuẫn gì cũng phải đợi đến lúc ra khỏi bí cảnh rồi tính…

Hiển nhiên bảy Truyền Tống trận chỉ có thể mang đi hai mốt người, mà hiện trường thì có khoảng bốn mươi người, rõ ràng là sẽ có một nửa không vào được.

- Tôi đồng ý.

Tên tu sĩ Kim Đan của Bắc Vọng châu nói, sau đó y lập tức chiếm lĩnh một Truyền Tống trận, nói:

- Tôi muốn Truyền Tống trận này. Cát Phách, Văn Nhân Thiên, hai

người đứng cạnh tôi.

Người này vừa chiếm một Truyền Tống trận, tu sĩ Kim Đan viên mãn vừa nói chuyện của Nam An châu cũng không chút do dự chiếm cứ một cái, đồng thời cũng gọi hai người đi lên.

Hai người này cũng là Kim Đan viên mãn, không ai dám tiến lên tranh đoạt Truyền Tống trận của họ. Đại sư tỷ của Tiên Dược cốc cũng lập tức chiếm cứ một cái, sau đó nói:

- Mộ Tâm hoặc Quảng Vi đi lên, Kỳ Kỳ cũng đi lên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Hiển nhiên cô không yên lòng để Kỳ Kỳ một mình lại bên ngoài, dù sao Kỳ Kỳ cũng là người có tu vi kém nhất trong các tu sĩ của Tiên Dược cốc tiến vào đây, chỉ có tu vi Trúc Cơ.

Quảng Vi nói với Cầm Mộ Tâm:

- Mộ Tâm sư muội, kỹ thuật luyện đan của em cao hơn, em vào đi thôi. Chị và Diệp Mặc ở lại đây là được rồi.

Trong suy nghĩ của cô, khẳng định Diệp Mặc sẽ không vào được.

Vốn Cầm Mộ Tâm muốn để cho Quảng Vi tiến vào, nhưng nghĩ đến Diệp Mặc cũng ở đây, thay vì chính mình ở bên ngoài khó xử, còn không bằng để Quảng Vi sư tỷ ở lại bên ngoài.

Tiếp theo lại có một tu sĩ Kim Đan viên mãn và hai Kim Đan tầng tám lần lượt chiếm cứ những Truyền Tống trận khác. Mà những tu sĩ này đều dẫn theo người của môn phái mình.

Chỉ trong chốc lát, bảy Truyền Tống trận chỉ còn lại một cái. Mà sáu cái kia đều bị những người tu vi cao nhất ở đây chiếm giữ. Trước khi Truyền Tống trận bị chiếm hết, sẽ không có ai đến khiêu chiến bọn họ.

Thấy chỉ còn lại một truyền tống trận duy nhất, Diệp Mặc căn bản không cần suy nghĩ. Bất kể là ai chiếm cứ Truyền Tống trận này cũng sẽ không kêu hắn lên cùng.

Hắn không đợi người khác đứng ra, lấy tốc độ nhanh nhất bay lên Truyền Tống trận thứ bảy.

- Truyền tống trận này là của ta.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, không biết tên này có vấn đề về trí não không nữa, còn có mấy tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy chưa đứng ra, Kim Đan trung kỳ thì lại càng nhiều. Một con kiến hôi Trúc Cơ kỳ cũng dám nói Truyền Tống trận là của hắn, chẳng lẽ là không biết trời cao đất rộng sao?

Hải Tân bị Diệp Mặc một quyền đánh bại lần này cũng không cười nhạo hắn, mà chỉ vịn cánh tay bị gãy lẩm bẩm:

- Thì ra hắn căn bản là một thằng điên, mình cư nhiên lại so đo với một thằng điên.

Nói xong y lắc lắc đầu, hiển nhiên việc Diệp Mặc đánh bại y vừa xong đã bị y quẳng sang một bên.

Bởi vì hành động của Diệp Mặc quá buồn cười, trong lúc nhất thời thế nhưng lại không có ai tiến lên khiêu chiến. Đại sư tỷ của Tiên Dược cốc kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, sau đó quay sang Cầm Mộ Tâm hỏi:

- Mộ Tâm, người này là ai? Em và Quảng Vi có quen không? Thấy thế nào cũng có chút dở dở ương ương vậy?

Cầm Mộ Tâm lúng túng cúi đầu, trong lòng thầm nhủ chẳng lẽ phải trả lời là tên hâm này luyện đan khá tốt, còn xém chút đã trở thành chồng mình? Nhưng cô cũng không nói ra mấy lời này.

- Diệp Mặc, anh mau xuống đây.

Quảng Vi lo lắng gọi Diệp Mặc, mặc dù hắn nghịch thiên, nhưng cô biết Diệp Mặc nhiều nhất chỉ có thể đối chiến với một tu sĩ Kim Đan tầng ba, tầng bốn gì đó. Nơi này có nhiều Kim Đan hậu kỳ, trung kỳ như vậy, hắn đánh lại thế nào được?

Diệp Mặc đương nhiên biết ý nghĩ của những người này, trong lòng hắn cười lạnh. Nơi này, những người còn lại nhiều nhất chỉ là Kim Đan tầng bảy, mặc dù hắn không phải là đối thủ của Kim Đan tầng bảy, nhưng hắn biết "Tam Sinh quyết" của mình, ban đầu lúc hắn Trúc Cơ thì vừa có thể tu luyện, vừa có thể làm việc khác. Vạn nhất có một Kim Đan tầng bảy tới, thì hắn sẽ nuốt "Bồi Chân đan" và "Kềnh Linh lam quả" vào.

Cầu phú quý trong hiểm nguy, hắn vừa kết đan vừa lợi dụng uy lực lúc kết thành Kim Đan, cũng không nhất định phải e ngại những người kia.

- Cút xuống đi, chỉ là một con kiến Trúc Cơ cũng dám chiếm Truyền Tống trận.

Tên tu sĩ Nam An châu vừa rồi nghi ngờ Diệp Mặc đứng ra lần nữa. Mặc dù y biết với tu vi Kim Đan tầng năm của mình không thể chiếm được Truyền Tống trận, nhưng y quyết định cứ giết Diệp Mặc trước đã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 921

Điên Cuồng

Diệp Mặc vừa đứng trên Truyền Tống Trận đã chuẩn bị xong ý định ác chiến một phen. Cho nên khi hắn nhìn thấy có người tới khiêu chiến hắn, lại là khiêu chiến của một gã Kim Đan tầng năm, hắn thậm chí không do dự nuốt một viên Bồi Chân Đan, đồng thời lấy ra Kềnh Linh Lam Quả ăn vào.

Sau khi Quảng Vi thấy Diệp Mặc lên Truyền Tống Trận, nhưng lại không xuống dưới, hơn nữa còn ăn một viên đan dược gì đó. Huống chi, tên tu sĩ khiêu chiến Diệp Mặc đã là Kim Đan tầng năm, thậm chí còn lợi hại hơn tên Kim Đan tầng bốn mà cô vừa cùng Diệp Mặc hợp sức giết. Vội vàng nói lớn với đại sư tỷ ở trên Truyền Tống Trận:

- Đại sư tỷ, chị mau giúp Diệp Mặc đi, hắn…

Đại sư tỷ của Tiên Dược Cốc nhìn hai gã tu sĩ Kim Đan viên mãn Nam An Châu ở bên cạnh, còn có mấy tên Kim Đan hậu kỳ, lại nhìn Quảng Vi một cái, chậm rãi lắc đầu, cô căn bản không thể ra tay, một khi ra tay thì chính là phá hư quy củ. Phá hư quy củ rồi thì người khác sẽ cùng xông lên Quảng Vi trong lòng quýnh lên, khởi động phi kiếm muốn đi hỗ trợ. Đại sư tỷ của Tiên Dược Cốc vội vàng quát lớn:

- Quảng Vi, em đứng lại, em tới đó có thể giải quyết được vấn đề sao?

Quảng Vi nghe thấy Đại sư tỷ quát lớn, liền tỉnh táo lại, cô hiểu được nếu mình tới đó chỉ làm mọi chuyện càng tồi tệ hơn thôi. Cô thở dài, chỉ có thể hi vọng Diệp Mặc nếu không địch lại có thể xuống đây. Thế nhưng nhìn bản mặt tràn ngập sát ý của tên tu sĩ Kim Đan tầng năm kia cũng biết được cơ hội như vậy là vô cùng xa vời.

- Kềnh Linh Lam Quả?

Đã có vài tên tu sĩ nhận ra trái cây vừa rồi Diệp Mặc ăn là Kềnh Linh Lam Quả, vội vàng kêu lên, đồng thời trong mắt lộ ra một tia nóng bỏng. Kềnh Linh Lam Quả là một vật rất khó có được, mặc dù không phải là linh dược cấp bảy, nhưng giá trị của nó không khác so với linh dược cấp bảy là bao. Tên tu sĩ Trúc Cơ trước mắt này lại có Kềnh Linh Lam Quả, hơn nữa không hề do dự ăn mất một quả.

Bọn họ mặc dù không biết đan dược mà Diệp Mặc dùng lúc trước là gì, nhưng đều đoán rằng trên người Diệp Mặc đã có một trái Kềnh Linh Lam Quả thì nhất định sẽ có quả thứ hai.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng năm dữ tợn cười một tiếng, nói:

- Tên nhóc, nhớ kỹ tên của ông nội, Kim Tỏa Chấn của Lưu Vân Kiếm Phái - Nam An Châu. Nể tình Kềnh Linh Lam Quả mà cậu có, ông nội sẽ cho toàn thây.

Khi tất cả mọi người biết được thứ vừa rồi Diệp Mặc ăn là Kềnh Linh Lam Quả, đều hối hận không lên sớm một chút. Bởi vì nếu tới sớm, chỉ cần giết Diệp Mặc, Kềnh Linh Lam Quả sẽ là của mình.

Kim Tỏa Chấn tựa hồ cũng biết suy nghĩ của những người khác, sau khi nói xong, giương tay lên. Một cái vòng bằng thép khổng lồ màu xám tro đập về phía Diệp Mặc, chiếc vòng kia khi còn trong tay Kim Tỏa Chấn chỉ to bằng hai lòng bàn tay, khi vòng tròn tới đỉnh đầu Diệp Mặc liền biến to ra phạm vi nửa trượng. Mà bốn phía quanh vòng tròn lại bắn ra hơn mười đường ánh sáng đen nhánh. Những thứ ánh sáng đen nhánh này mang theo một luồng sát cơ lạnh lùng thấm vào người, hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc.

Cầm Mộ Tâm nhìn thấy một chiêu này mặt liền biến sắc, cô không nghĩ tới Kim Tỏa Chấn vừa ra tay lại xuất ra một chiêu ngoan độc như vậy. Cô chính là bị bại dưới vòng sáng này, nếu như không phải cô có một linh khí

hộ giáp, nói không chừng cô đã mất mạng dưới vòng tròn kia. Ánh sáng đen nhánh của vòng tròn này vô cùng lợi hại, chẳng những giết người trong vô hình, lại mang theo một hiệu quả có tác dụng ăn mòn cùng cắt nuốt thần thức.

Vòng tròn kia vừa tiến tới, Diệp Mặc liền cảm giác thần thức của mình đau nhói, lại còn vô thanh vô tức bị ăn mòn, nhất thời trong lòng cả kinh. Hắn không nghĩ tới còn có loại pháp bảo này. Pháp bảo ăn mòn thần thức, hắn mặc dù có nghe nói qua nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hiện tại linh lực cường đại của Bồi Chân Đan phối hợp với Kềnh Linh Lam Quả hoàn toàn khuếch tán ra, Diệp Mặc cảm giác cả người giống như bị lửa thiêu, rất khó chịu. Hắn biết hắn đang đánh cược, đánh cược vào Tam Sinh Quyết.

Tam Sinh Quyết đồng thời vận chuyển, linh khí vô tận ở xung quanh tạo thành một cơn lốc linh khí quay quanh Diệp Mặc, mà Diệp Mặc đồng thời xuất Tử Đao ra, đánh chiêu đầu tiên, Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao.

Hắn biết mình đang kết đan, lúc này phải phòng thủ, Kim Tỏa Chấn muốn công kích thì tùy y công kích, công kích của y sẽ kích thích tiềm lực trên người mình, nhưng hắn nhất định phải ngăn chặn được ánh sáng đen từ vòng tròn kia của Kim Tỏa Chấn.

Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao giống như trước cuồn cuồn nổi lên vô số ánh sáng tím, không nhằm vào Kim Tỏa Chấn, mà là mười đường ánh sáng đen bắn ra từ pháp bảo của y.

Tử Đao của Diệp Mặc phát ra ánh sáng tím cùng với mười đường ánh sáng đen bắn ra từ vòng tròn của Kim Tỏa Chấn cuốn lại chung một chỗ, phát ra tiếng "xuy xuy", thứ tiếng động này khiến cho người nghe rất không thoải mái, người tu vi thấp thậm chí có cảm giác muốn nôn mửa.

Cùng một thời gian, Diệp Mặc lại giơ tay lên, vô số linh thạch thượng phẩm bị hắn lấy ra, rơi ra xung quanh hắn, tự động tạo thành một Tụ Linh

Trận Pháp đơn giản.

Tu Linh Trận này mặc dù đơn giản, nhưng toàn bộ đều bố trí từ linh thạch, cho nên một khi Tụ Linh Trận được bố trí xong, linh khí quanh người Diệp Mặc sẽ càng nhanh chóng tạo thành cơn lốc linh khí khổng lồ.

Diệp Mặc biết, nếu có hai năm tu luyện, hắn sẽ đột kích vào Kim Đan, căn cơ sẽ càng vững chắc hơn. Nhưng hắn vẫn biết, hắn căn bản không có nhiều thời gian như vậy, lúc này kích thích bản thân kết Đan, ngoại trừ vạn bất đắc dĩ, trong đó còn có nhân tố kích thích tiềm lực của bản thân.

Mọi người xung quanh thấy Diệp Mặc chặn lại công kích từ vòng tròn của Kim Tỏa Chấn, rất là kinh ngạc, nhưng bây giờ nhìn thấy xung quanh Diệp Mặc hình thành cơn lốc linh khí khổng lồ, lại càng kinh ngạc.

Khi mọi người thấy Diệp Mặc lấy ra vô số linh thạch thượng phẩm, trong nháy mắt tạo thành Tụ Tinh Trận, mọi người ở đây đều hiểu, hắn đang kết Đan ở đây.

Điên rồi, không người nào cho rằng Diệp Mặc lúc này hoàn toàn tỉnh táo, không ai cho rằng lúc này Diệp Mặc là người bình thường.

Một tu sĩ Trúc Cơ đối mặt với sự chém giết toàn lực của tu sĩ Kim Đan, còn dám trong lúc đó kết Đan, ý nghĩ của hắn thật sự quá ngây thơ rồi. Đây quả thực không khác gì đi tìm cái chết, cho dù cuối cùng không bị người ta giết chết, kết quả cũng là tẩu hỏa nhập ma.

Đại sư tỷ của Tiên Dược Cốc ngơ ngác nhìn Diệp Mặc đang điên cuồng hấp thu linh khí, một hồi lâu sau mới nhìn Cầm Mộ Tâm nói:

- Xem ra chị nói sai rồi, hắn không phải là một người hồ đồ, mà là một kẻ điên.

Quảng Vi cũng ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, cô không nghĩ tới Diệp Mặc lại điên cuồng như vậy, tu vi Trúc Cơ của hắn quá thấp để đối phó với tu vi Kim Đan nhưng lại dám thực hiện kết Đan ở nơi này. Đã không thể dùng kẻ

điên để hình dung hắn, hắn quả thực không thể nói lý.

Kim Tỏa Chấn trong nháy mắt liền hiểu được ý tưởng của Diệp Mặc, nhất thời giận tới mặt xanh mét, đây quả thực là tát vào mặt y, trắng trợn tát vào mặt y. Đối mặt với một tu sĩ Trúc Cơ, tuyệt chiêu của y không cách nào công kích tới, con kiến hôi Trúc Cơ này còn dám kết Đan khi đang chiến đấu cùng y, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Kim Tỏa Chấn vô cùng phẫn nộ, giương một tay lên, một quả cầu màu đỏ sậm bay về phía Diệp Mặc. Đồng thời y lấy ra một thanh trường đao, tựa hồ chờ đợi Diệp Mặc chạy khỏi nơi bị nổ, một đao chém chết Diệp Mặc.

Người xung quanh nhìn một màn này đều vội vàng lắc đầu, Kim Tỏa Chấn là một tu sĩ Kim Đan tầng năm lại đánh với một tu sĩ Trúc Cơ vốn là một chuyện rất mất mặt, nhưng y còn vận dụng Xích Hồng Lôi.

Xích Hồng Lôi là lôi quang do tu sĩ lôi hệ khi luyện khí đặc biệt thu thập, sau đó luyện chế một pháp bảo linh cấp bạo phát một lần, chẳng những có thể trong thời gian ngắn bộc phát ra lôi quang mạnh mẽ, hơn nữa một mảnh nhỏ của Xích Hồng Lôi cũng có thể đả thương địch thủ trong vô hình.

Tình huống bình thường, cho dù là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bị Xích Hồng Lôi linh cấp trung phẩm đánh trúng, cũng khó mà chạy trốn, đừng nói là một tu sĩ Trúc Cơ. Mà hiện tại Xích Hồng Lôi mà Kim Tỏa Chấn ném ra chính là Xích Hồng Lôi linh cấp trung phẩm.

Dưới sự vận chuyển của Tam Sinh Quyết, cộng thêm linh khí khổng lồ, chân nguyên của Diệp Mặc dưới tác dụng của Bồi Chân Đan cùng Kềnh Linh Lam Quả đồng thời tổ hợp lại rất nhanh. Hắn có thể cảm nhận được tu vi của mình dưới áp lực của ánh sáng đen kia cùng với sự kích thích của đan dược đang tăng trưởng một cách điên cuồng, tùy thời đều có xu thế đột phá.

Ban đầu vòng sáng màu đen có áp lực vô cùng lớn, cùng với sự ngưng tụ chân nguyên của Diệp Mặc, hắn dần dần cảm giác dễ dàng hơn. Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị phản kích thì hắn nhìn thấy Kim Tỏa Chấn lấy ra Xích

Hồng Lôi.

Diệp Mặc biết Xích Hồng Lôi, hắn biết đây là pháp bảo duy nhất của lôi hệ, nếu như Diệp Mặc không biết bản thân có thể hấp thu lôi nguyên thì hắn tuyệt đối sẽ ngăn cản Kim Tỏa Chấn động thủ, thậm chí có thể trốn đi rất xa, nhưng hiện tại hắn lại ngừng phản kích.

Oành, oành.

Trong tiếng nổ kinh thiên, Diệp Mặc bị Xích Hồng Lôi bao phủ hoàn toàn, ở nơi Diệp Mặc đứng, chỉ có thể nhìn thấy vô số lôi quang cùng với lốc xoáy cuộn lại với nhau, cùng nổ tung, những lốc xoáy đó dồn nén những linh khí kia, làm cho chúng trở nên hỗn độn. Mà Diệp Mặc lúc này đang nhắm hai mắt lại, thi triển Huyễn Vân Hành Ý Đao. Tu vi của hắn trực tiếp bước một bước vào ngưỡng cửa của Kim Đan, vô số đao quang được kích phát ra từ Tử Đao của Diệp Mặc, hơn mười đường đao quang dưới ý niệm của Diệp Mặc phóng ra ngoài, chặn lại ánh sáng đen mà vòng tròn kia phát ra. Còn phần lớn đao quang còn chưa kích phát ra, dưới sự khống chế của Diệp Mặc ngăn cản những mảnh nhỏ mà Xích Hồng Lôi bắn ra khắp tứ phía.

Mà Xích Hồng Lôi là lôi quang có uy lực lớn nhất, không một tia nào đánh chệch khỏi người Diệp Mặc, thậm chí những bộ phận bỏ sót còn bị dẫn dắt tới.

Diệp Mặc lúc này đã quên rằng hắn đang đối địch với Kim Tỏa Chấn, cả người đắm chìm trong Tam Sinh Quyết để luyện hóa lôi quang. Lôi nguyên không ngừng được hắn hấp thu, tu vi của hắn không ngừng tăng lên, lốc xoáy linh khí trên đỉnh đầu ngày càng khổng lồ, ngày càng chân thực.

Người xung quanh nhìn thấy Diệp Mặc bị lôi quang đánh trúng, vội vàng thở dài, bọn họ biết Diệp Mặc xong đời rồi, đừng nói Diệp Mặc là một Trúc Cơ viên mãn, cho dù là Kim Đan viên mãn, bị Xích Hồng Lôi đánh trúng cũng sẽ mất đi nửa mạng.

Quảng Vi khổ sở nhắm hai mắt lại, cô cũng biết Diệp Mặc xong đời rồi.

Cầm Mộ Tâm cúi đầu, trong lòng thở dài, bản thân cô rất yêu thích Diệp Mặc. Danh tiếng đệ nhất luyện đan danh nhân đường không phải dễ dàng đoạt được, hơn nữa sư phụ cho rằng hắn thật sự là một thiên tài, thậm chí thời điểm đem mình đính hôn với hắn, cô cũng không có bao nhiêu mâu thuẫn. Chính là khi Diệp Mặc cự tuyệt, cô mới có chút tức giận cùng lửa giận. Lúc này Diệp Mặc bị lôi quang bao phủ, trong lòng cô lại dâng lên một cỗ đau thương nhàn nhạt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 922

Gào To Một Tiếng Phát Tiết Buồn Bực

Nhưng mọi người xung quanh, thậm chí cả Kim Tỏa Chấn lập tức cảm giác được tình huống có chút không đúng. Bởi vì bên trong tiếng nổ mạnh, lốc xoáy linh khí kia không có khuynh hướng giảm đi, thậm chí lốc xoáy linh khí càng lúc càng lớn.

Kim Tỏa Chấn có thể tu luyện tới Kim Đan tầng năm dĩ nhiên không phải là hạng người có kiến thức nông cạn, y nhìn thấy trên bầu trời thậm chí dần dần hiện ra một đóa hoa linh khí lớn với màu sắc rực rỡ, lập tức biết được con kiến hôi Trúc Cơ trước mắt chẳng những không bị nổ chết, ngược lại sắp kết Đan thành công. Hơn nữa còn xuất hiện Kim Đan - Thái Hoa Linh Vân, loại Kim Đan này không tầm thường.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Kim Tỏa Chấn đại biến, bất chấp việc chờ đợi Diệp Mặc bị nổ tung chạy ra ngoài, toàn lực thúc dục pháp bảo vòng tròn của mình, đồng thời phóng ra trường đao trong tay, phóng ra đao chiêu hướng tới Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhắm mắt lại, cũng biết Kim Tỏa Chấn chủ động tiến vào, lại cười lạnh một tiếng, Tử Đao rung lên, vô số đao quang lượn vòng bao phủ quanh Kim Tỏa Chấn. Nếu như không phải lúc này hắn sắp đột phá thì chân nguyên lúc này của hắn hoàn toàn có thể một đao chém chết Kim Tỏa Chấn.

- Thái Hoa Linh Vân.

Chẳng những vị Đại sư tỷ Tiên Dược Cốc kia kinh ngạc kêu lên, ngay cả toàn bộ tu sĩ Kim Đan xung quanh cũng kinh ngạc kêu lên.

Tất cả mọi người kinh hãi nhìn vào lốc xoáy nơi Diệp Mặc chiến đấu với Kim Tỏa Chấn, hoặc nên nói là lốc xoáy linh khí mà Diệp Mặc kết Đan đang xoay tròn ở đó.

Tu sĩ Kim Đan dĩ nhiên biết Linh Vân được tạo thành là do kết thành Kim Đan, Linh Vân sẽ khiến cho tu vi của người kết đan trực tiếp đề thăng, thể chất cũng tăng lên nhanh chóng.

Nhưng nơi này nhiều tu sĩ Kim Đan như vậy, bọn họ chẳng qua chỉ từng nghe nói khi phẩm chất của người kết Đan đạt tới trình độ nhất định mới có thể tạo thành Thái Hoa Linh Vân. Nhưng đây cũng chỉ là nghe nói mà thôi, bởi vì tu sĩ Kim Đan tại nơi này, chưa một ai từng thấy Thải Hoa Linh Vân.

Nhưng hôm nay cả bọn chẳng những thấy được Thái Hoa Linh Vân, hơn nữa còn là một đóa Thái Hoa Linh Vân khổng lồ. Đây là một đóa Thái Hoa Linh Vân được tạo thành bởi một kẻ điên muốn kết Đan khi đang trong quá trình chiến đấu với Kim Đan khác.

Trong nhất thời, tất cả mọi người đều trầm mặc trong tâm tư của chính mình. Mà tên tu sĩ Kim Đan viên mãn Nam An Châu kia khi nhìn thấy Diệp Mặc kết Đan tạo thành Thái Hoa Linh Vân thì hung quang trong mắt lại càng nồng đậm. Y thậm chí nghĩ tới hiện tại liền động thủ giết chết Diệp Mặc.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Nhưng khi y nhìn mấy người Bắc Vọng Châu một chút, cuối cùng lại không xuất thủ. Y không dám khẳng định khi mình động thủ, tu sĩ Bắc Vọng Châu có cùng động thủ hay không, dù sao quy củ là y định ra, một khi y phạm quy sẽ rất khó nói.

- Đại sư tỷ, cái gì là Thái Hoa Linh Vân?

Kỳ Kỳ tiểu sư muội của Tiên Dược Cốc nhìn thấy Thái Hoa Linh Vân trên đỉnh đầu Diệp Mặc, kinh ngạc hỏi.

Vị Đại sư tỷ kia vẫn không thu hồi ánh mắt, trên mặt vẫn còn vẻ rung

động, cho tới khi tiểu sư muội đặt câu hỏi, cô mới thở ra một hơi, nói:

- Tu sĩ nếu muốn đạt tới một trình độ cao hơn, nhất định phải có căn cơ tốt, mà Kim Đan mới là căn cơ để một tu sĩ chân chính bước vào tu luyện ở tầng cao hơn. Bình thường Kim Đan chia thành chín loại, gọi là chín phẩm. Chỉ có Kim Đan từ phẩm thứ ba trở lên mới có hy vọng tu luyện được tới tầng cao hơn. Mộ Tâm sư tỷ của em kết thành Kim Đan nhị phẩm, mà của ta là Kim Đan tam phẩm.

- Vậy Kim Đan ba phẩm trở xuống có phải là không có cơ hội phi thăng không?

Kỳ Kỳ nghi hoặc hỏi.

Đại sư tỷ lắc đầu, nói:

- Không phải, cho dù là Kim Đan chín phẩm, cũng có một hy vọng được phi thăng, thiên đạo không tuyệt, vốn khiến cho người ta có một cơ hội sống, nhưng một chút hy vọng này cùng với không có hy vọng khác biệt không lớn.

Kỳ Kỳ gật đầu hỏi:

- Đại sư tỷ, vậy Diệp Mặc có phải đã kết thành Kim Đan nhất phẩm hay không?

Đại sư tỷ lại lắc đầu nói:

- Không phải, Kim Đan từ nhất phẩm tới cửu phẩm khi kết thành cũng không xuất hiện Thái Hoa Linh Vân. Trong truyền thuyết có ba loại Kim Đan sẽ xuất hiện Thái Hoa Linh Vân. Ba loại Kim Đan này đều ở trên Kim Đan chín phẩm trong Tu Chân Giới, nhưng ta chỉ biết là có ba loại Kim Đan, cụ thể là ba loại gì ta lại không biết. Hiển nhiên, Kim Đan mà Diệp Mặc sắp kết thành chính là một trong ba loại Kim Đan đó.

Cầm Mộ Tâm thở dài, cô biết ba loại Kim Đan sẽ tạo thành Thái Hoa

Linh Vân, nhưng cô lại không nói ra.

Khi Kim Tỏa Chấn cùng Diệp Mặc dây dưa, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được kinh mạch trong cơ thể run rẩy từng đợt, vô số chân nguyên tựa hồ ngưng tụ. Vô số linh khí điên cuồng tràn vào thân thể hắn, tung hoành trong kinh mạch cùng đan điền, mà lúc này hắn lại cảm thấy không có đủ linh khí để dùng.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị liều lĩnh lấy ra Linh Tủy thì Thái hoa Linh Vân to lớn rơi vào đỉnh đầu hắn, một cảm giác thoải mái tới cực điểm dâng lên trong lòng Diệp Mặc, tu vi của hắn giống như hỏa tiễn phi thăng nhanh chóng tăng lên, lốc xoáy linh khí giữa không trung càng thêm khổng lồ.

Răng rắc Mấy tiếng vang nhỏ không thể nghe thấy vang lên, Diệp Mặc cảm giác chẳng những tu vi của hắn tăng vọt, hơn nữa khí thế cũng đồng dạng tăng vọt.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc liền cảm thấy tu vi của hắn đã đạt tới cực hạn, ngay sau đó, dưới sự vận chuyển của Tam Sinh Quyết, Thái hoa Linh Vân kia cùng chân nguyên trong cơ thể hắn chậm rãi ngưng tụ thành một viên Kim Đan to bằng trái nhãn.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, hắn biết mình đã ngưng tụ Kim Đan thành công, lại càng liều mạng hấp thu linh khí.

Kim Tỏa Chấn vừa thoát khỏi đao quang lượn vòng của Diệp Mặc, liền cảm giác được khí thế cường đại mà Diệp Mặc phát ra. Trong lòng nhất thời run lên. Y biết, Diệp Mặc đã kết Đan thành công, mà tên tu sĩ Kim Đan tầng một vừa kết Đan thành công lại phát ra khí thế khiến cho y cảm thấy e ngại.

Nghĩ tới Diệp Mặc kết Đan không coi y ra gì, Kim Tỏa Chấn lúc này không còn nửa phần chiến ý. Thời điểm người trước mắt là tu sĩ Trúc Cơ, mình không phải là đối thủ của hắn, hiện tại hắn kết Đan, chính mình lại càng không phải đối thủ của hắn.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Kim Tỏa Chấn nhất thời trở nên sợ hãi. Y muốn rút lui, vòng tròn màu xám của y tuy không phải là vô địch trong những thứ cùng cấp, nhưng cũng rất ít người có thể dễ dàng ngăn cản. Càng không có khả năng xuất hiện tình huống như hôm nay, bị một đao trói chặt. Lúc này, y không chạy, có lẽ y sẽ không thể chạy nữa.

Diệp Mặc cảm nhận được sự cường hãn của Kim Đan tầng một cùng với chân nguyên hùng hậu, không khỏi nghĩ lại việc mình là Trúc Cơ kỳ lại dám cứng rắn đối đầu với Kim Đan mà cảm thấy sợ. Tu vi Kim Đan sao có thể đem so với tu sĩ Trúc Cơ?

Trong nháy mắt Kim Tỏa Chấn muốn chạy, Diệp Mặc liền cảm nhận được, hắn cười lạnh một tiếng:

- Muốn chạy sao? Nếu tới rồi, thì đừng chạy Nói xong, Tử Đao trong tay Diệp Mặc lại quét ra, đây là lần đầu tiên hắn thi triển Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao sau khi hắn thăng cấp lên Kim Đan kỳ.

Khi Kim Tỏa Chấn cảm thấy mình bị đối phương trói buộc, nhất thời hoảng hốt, lại phun ra một ngụm máu, muốn thoát khỏi sự chói buộc của chân nguyên do Diệp Mặc phát ra. Trong lòng y nghĩ không ra, tại sao người trước mắt chỉ vừa mới kết Đan, lại có lực chiến đấu mạnh mẽ, hung hãn như thế.

Nhưng không đợi y tránh thoát khỏi Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao của Diệp Mặc, thì đao thứ hai Huyễn Vân Phân Liệt Đao của Diệp Mặc đã bổ ra.

Vô số đao quang màu tím cơ hồ không có bất kỳ trở ngại nào xuyên qua thân thể Kim Tỏa Chấn, mang theo vô số máu tanh. Đao trong tay Diệp Mặc vừa chuyển, đầu của Kim Tỏa Chấn liền bay ra xa tới mấy thước, trên đất đầy máu tươi.

Diệp Mặc cảm thấy một loại vui sướng, khi hắn thi triển Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao với tu sĩ Kim Đan, chưa từng có cảm giác vui sướng như hiện tại. Thì ra cái cảm giác buồn bực không trói buộc được đối phương đã

biến mất, đây là lần đầu tiên hắn không mượn tay Vô Ảnh để giết một gã tu sĩ Kim Đan tầng năm.

Diệp Mặc đưa tay lấy nhẫn cùng chiếc vòng tròn màu xám của Kim Tỏa Chấn, một tay nắm chặt Tử Đao bỗng nhiên gào to một tiếng. Tuy rằng cho tới nay, hắn cũng không chịu quá nhiều thiệt thòi, nhưng hắn cảm giác mình rất buồn bực.

Đối mặt với Linh Tủy Trì, vì mạng sống, lại phải lấy lòng người khác, đối mặt với Linh Tinh hắn vô cùng muốn có, hắn chỉ có thể nhìn mà thôi. Cuối cùng vì trở về nhìn Linh Tủy Trì một chút, cũng phải đeo Cửu Biến, chỉ chiếm cứ một Truyền Tống Trận cũng bị vô số người nhạo báng.

Lúc này hắn dễ dàng chém chết một gã tu sĩ Kim Đan tầng năm, loại cảm giác buồn bực cùng không thoải mái bị kìm nén trong lòng thông qua tiếng gào này đã hoàn toàn tiêu tán hầu như không còn.

Toàn bộ tu sĩ xung quanh đều ngơ ngác nhìn thi thể không đầu của Kim Tỏa Chấn trên mặt đất, nhìn thấy Diệp Mặc cầm một thanh đao màu tím trong tay, gào to, lại lặng ngắt như tờ.

Lúc này Diệp Mặc giống như một pho tượng một vị thần, qua một lúc lâu, cũng không có một tu sĩ nào tới khiêu chiến. Mặc dù còn hai gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy, nhưng tất cả mọi người đều biết, Diệp Mặc thời điểm là Trúc Cơ đã có thể đối kháng với một gã tu sĩ Kim Đan tầng năm, hắn vừa mới kết Đan, liền giết Kim Tỏa Chấn.

Hơn nữa khi hắn kết Đan còn có Thái Hoa Linh Vân tương trợ, một người như vậy, Kim Đan tầng bảy thật sự là rất khó có thể ăn chắc hắn.

- Hắn thật sự thành công.

Đại sư tỷ nhìn thấy Diệp Mặc giết chết Kim Tỏa Chấn, lẩm bẩm nói một câu, tựa hồ vẫn không dám tin.

Một người như vậy, cô lại cho là một người hồ đồ, thậm chí còn coi hắn

là kẻ điên.

Cầm Mộ Tâm vẫn không thể tin nhìn Diệp Mặc, khi cô cho rằng Diệp Mặc phải chết không thể nghi ngờ, thì Diệp Mặc lại thành công. Cô nghĩ tới biểu hiện của Diệp Mặc trong cuộc thi luyện đan, bỗng nhiên hiểu được dụng tâm khổ ý của sư phụ. Lúc này Diệp Mặc căn bản không thể dùng hai từ thiên tài để hình dung, bởi vì hắn hoàn toàn vượt qua phạm vi của thiên tài.

- Hắn trong cuộc so tài luyện đan Danh Nhân Đường tại Thành Toái Điệp đã đoạt được danh hiệu đệ nhất luyện đan Danh Nhân Đường, hơn nữa hắn lại sáng tạo ra phương thuốc Chức Thần Đan, Chức Thần Đan là dùng Dẫn Hồn Thảo để dẫn nhập, là đan dược linh cấp có thể chữa trị thần thức.

Cầm Mộ Tâm nhìn thấy Đại sư tỷ vẫn đang rung động ngắm Diệp Mặc, chậm rãi nói.

- Cái gì?

Đại sư tỷ nghe xong cả người run lên, cô nhìn Diệp Mặc, nuốt từng ngụm nước bọt. Một lúc lâu mới thở dài nói:

- Ta đã nhìn lầm rồi.

- Hắn thật là uy phong.

Kỳ Kỳ sư muộn nhìn Diệp Mặc gào to, bỗng nhiên hâm mộ nói một câu.

Không chỉ tu sĩ Nam An Châu đều ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, không người nào dám tiến lên khiêu chiến, cho dù là tu sĩ của Bắc Vọng Châu cũng có vẻ mặt hâm mộ cùng không thể nói gì nhìn Diệp Mặc. Người này quá nghịch thiên, việc hắn làm quả thực không phải việc mà sức người có thể làm. Việc này nếu truyền ra ngoài, khẳng định không ai tin được.

Hải Tân nhìn Diệp Mặc cầm Tử Đao ngạo nghễ đứng trên Truyện Tống trận, lại lần nữa tự lẩm bẩm nói:

- Hóa ra mình mới là tên hồ đồ…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 923

Cường Thế Chiếm Trận

Sự trầm mặc chỉ kéo dài một lúc, liền có người đứng dậy, là một gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy, Kim Đan hậu kỳ, là tu sĩ của Nam An Châu.

Diệp Mặc tuy rằng vừa mới thăng cấp lên Kim Đan liền giết chết Kim Tỏa Chấn là Kim Đan tầng năm, nhưng tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ này lại có cảm giác, Kim Đan tầng năm cùng Kim Đan tầng bảy là hai khái niệm khác nhau. Một người là Kim Đan hậu kỳ, một người là Kim Đan sơ kỳ, giữa hai giai đoạn đó là cả một khoảng cách lớn, cho nên y cho rằng mình có thể thắng được Diệp Mặc.

Thế nhưng y đứng ra nhưng lại không có ý nghĩ muốn liều mạng với Diệp Mặc.

Nhìn thấy lại có một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ tới khiêu chiến Diệp Mặc, tất cả mọi người đem ánh mắt nhìn chăm chú vào hai người. Những người này đều muốn biết, Diệp Mặc vừa thăng cấp lên Kim Đan so với tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ này, rốt cuộc người nào lợi hại hơn.

Diệp Mặc vung Tử Đao trong tay lên, bình tĩnh nhìn tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ này. Hắn không nắm chắc mình có thể thắng Kim Đan hậu kỳ, nhưng hắn khẳng định nếu như sử dụng Vô Ảnh, hắn tuyệt đối có thể giết chết tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ này.

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia đi tới phía trước Truyền Tống Trận, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Ta là Hàn Thiên Diệp của Chân Huyền Phái Tông Môn năm sao của

trong An Nam Châu, sở dĩ tới đây không phải muốn cùng cậu đánh một trận, chỉ muốn cùng cậu thương lượng một chút. Nếu như cậu có thể lấy ra một viên Kềnh Linh Lam Quả, sau đó để ta tiến vào Truyền Tống Trận, ta chẳng những không động thủ, còn có thể cùng cậu bảo vệ Truyền Tống Trận. Dĩ nhiên, ta sẽ không để cậu chịu lỗ, ta sẽ lấy ra một ít linh thạch bù lại cho cậu Người xung quanh nghe thấy lời nói của Hàn Thiên Diệp liền hiểu được ý tứ của y, vội vàng thầm mắng Hàn Thiên Diệp giảo hoạt. Với một lời này y chẳng những không cần đánh, còn chiếm được Kềnh Linh Lam Quả. Không biết tên tu sĩ vừa lên cấp Kim Đan kia có đồng ý hay không, nhưng có lẽ người tu sĩ kia sẽ đồng ý, nhưng không biết hắn có cự tuyệt chuyện bỏ ra Kềnh Linh Lam Quả hay không?

Hàn Thiên Diệp đã suy tính hết. Nếu như Diệp Mặc không lấy Kềnh Linh Lam Quả ra, y quyết định sẽ thể hiện năng lực của mình một chút. Khiến cho Diệp Mặc phải lấy Kềnh Linh Lam Quả ra. Y tin tưởng chỉ cần Diệp Mặc không phải tên ngốc thì nhất định sẽ xem xét đề nghị của y.

- Cút.

Diệp Mặc nhìn Hàn Thiên Diệp, chỉ nói ra một chữ. Diệp Mặc dĩ nhiên biết Hàn Thiên Diệp sở dĩ nói rằng sẽ lấy một ít linh thạch ra căn bản là cho Diệp Mặc chút thể diện, nói trắng ra là, y có ý định muốn lấy không Kềnh Linh Lam Quả.

Hàn Thiên Diệp nghe được chữ kia, gương mặt tức giận tới đỏ bừng, y vốn nghĩ rằng lấy uy thế Kim Đan hậu kỳ để uy hiếp khiến cho Diệp Mặc kiêng kỵ. Nhưng không nghĩ tới lại đổi lại một chữ như vậy, ở đây có nhiều tu sĩ nhìn y như vậy, khiến cho y rất mất mặt, lúc này sự tức giận trong lòng y như thế nào cũng có thể đoán được.

Hàn Thiên Diệp xanh mặt, một câu cũng không nói, hai tay vung lên, vô số điểm sáng màu hồng từ trong tay y bay ra. Những điểm sáng kia thoạt nhìn giống như những con sâu róm ghê rợn, hơn nữa lại dầy đặc giống như nhét chung một chỗ. Nhiều sâu róm ghê rợn như vậy để chung một chỗ, khiến cho người khác vừa nhìn liền cảm thấy da đầu tê dại, trong lòng dâng

lên một cảm giác vô cùng không thoải mái.

Mà vô số điểm sáng sâu róm dầy đặc như vậy cuối cùng nhanh chóng tập hợp lại tạo thành một Huyết nhận cực lớn, mà Huyết nhận đó lại mang theo vô số tay chân giống như sâu róm vậy, những tay chân này đều có sát ý sắc bén càn quét về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng hắn vô cùng chán ghét loại chiêu thức này. Hắn chán ghét loại chiêu thức thoạt nhìn ghê rợn tới vô cùng này. Huyết nhận kia lại giống như sâu róm màu máu thật, mang theo một mùi tanh hôi.

Cho nên hắn vừa nhìn thấy Huyết nhận đó, Tử Đao trong tay lập tức xuất chiêu, Diệp Mặc vừa ra tay chính là Huyễn Vân đệ tam đao – Huyễn Vân Phi Toàn Đao.

Tử Đao bổ vào Huyết nhận ghê rợn của Hàn Thiên Diệp, tóe lên vô số huyết quang, mà đao quang lượn vòng do Tử Đao kích phát ra đem toàn bộ huyết nhận đã bị phá nát đánh thành phấn vụn.

Bành Một tiếng vang thật lớn, huyết nhận của Hàn Thiên Diệp lướt qua y phục của Diệp Mặc cắt một vết máu. Mà y cũng không chiếm được tiện nghi, đao quang lượn vòng của Diệp Mặc hoàn toàn tiêu diệt huyết nhận của y, còn lưu lại mấy vết máu trên người y.

Trong không khí lưu lại một mùi máu tanh hôi, giống như Huyết nhận của Hàn Thiên Diệp thật sự là những con sâu róm có tính mạng vậy.

Sắc mặt Hàn Thiên Diệp hơi trắng bệch lui về phía sau mấy bước, y không nghĩ tới Diệp Mặc chỉ vừa thăng cấp lên Kim Đan, nhưng chân nguyên so với y dường như không kém bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, tay của hắn vung lên, Tử Đao lại bay về trong tay hắn. Đồng thời khí thế trên người tăng vọt, hắn nhất định phải cho tên họ Hàn này biết tay, nếu không người này vừa đi lại có người khác tới

khiêu chiến thì bao giờ mới hết đây Hàn Thiên Diệp thấy khí thế trên người Diệp Mặc lại tăng lên, sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng cũng không tiến lên nữa. Y biết tên tu sĩ Kim Đan tầng một này còn có chiêu thức lợi hại hơn, mặc dù y cũng có tuyệt chiêu, nhưng nơi này không phải là một nơi để liều mạng, cho nên y lựa chọn lui về sau.

Diệp Mặc thấy Hàn Thiên Diệp lui về sau, sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới Hàn Thiên Diệp lại rút lui. Người xung quanh cũng không nghĩ tới, Hàn Thiên Diệp khí thế hùng hổ tiến lên chỉ cùng Diệp Mặc đánh một chiêu liền lui xuống.

Lúc này không ai cho rằng Hàn Thiên Diệp quá mức cẩn thận, mà đều hiểu được tu sĩ trẻ tuổi vừa thăng cấp lên kim Đan kia tuyệt đối không đơn giản.

Toàn hội trường lại một lần nữa yên tĩnh lại, vài tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn cũng có một chút kiêng kỵ đối với Diệp Mặc. Người tu sĩ trước mắt này mới chỉ là Kim Đan tầng một, một khi hắn thăng cấp lên Kim Đan hậu kỳ, thậm chí tới Kim Đan trung kỳ thôi, bọn họ sao có thể là đối thủ?

Diệp Mặc nhìn một chút, xác nhận không có ai tiến lên khiêu chiến hắn nữa, hắn lúc này mới nhìn về phía Quảng Vi, nói:

- Quảng Vi sư tỷ, vì hảo ý vừa rồi của chị, chị lên đây đi.

Quảng Vi lúc này mới giật mình tỉnh lại, cô còn đang mơ mơ màng màng, Diệp Mặc lại thăng cấp lên Kim Đan thành công, hơn nữa còn giết chết Kim Tỏa Chấn. Thậm chí còn đánh một chiêu với tu sĩ Kim Đan tầng bảy Hàn Thiên Diệp, Hàn Thiên Diệp kiêng kỵ Diệp Mặc, kết quả không động thủ tiếp.

Hiện tại Diệp Mặc gọi cô, cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại, thở dài một hơi, đi tới. Cô hiểu, lúc này Diệp Mặc không còn là đan sư tán tu kia nữa, cho dù ở nơi này cao thủ nhiều như mây, cũng không ai dám làm gì với hắn cả - Cám ơn cậu, Diệp Mặc, cậu chẳng những cứu tôi một mạng, hơn nữa còn để

tôi tiến vào bí cảnh.

Quảng Vi khom người cảm tạ Diệp Mặc. Cô dĩ nhiên hiểu Diệp Mặc sở dĩ cho cô lên Truyền Tống Trận không phải vì nhìn trúng cô, hắn ngay cả Mộ Tâm sư muội còn có thể cự tuyệt thì sao có thể nhìn trúng nàng? Hắn hẳn là cảm tạ chính mình dẫn hắn tới đây, gặp được cơ duyên này, còn vì vừa rồi mình lo lắng cho hắn nữa.

Đại sư tỷ của Tiên Dược Cốc nhìn thấy Diệp Mặc để Quảng Vi lên Truyền Tống Trận, vội vàng vui sướng cảm tạ Diệp Mặc:

- Đa tạ Diệp sư đệ mang theo Quảng Vi, Tiên Dược Cốc Liễu Nguyệt Đường tại đây đa tạ cậu.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua vị Đại sư tỷ Liễu Nguyệt Đường của Tiên Dược Cốc, lạnh nhạt nói:

- Tôi để cho Quảng sư tỷ đi lên, không có quan hệ tới cô, cũng không có bất cứ quan hệ nào với Tiên Dược Cốc, cho nên cô không cần đa tạ.

- …

Liễu Nguyệt Đường nghe lời nói của Diệp Mặc nhất thời trên mặt lộ ra vẻ lung túng, mở miệng thở dốc, cuối cùng không nói lời nào. Cô vốn muốn tạo quan hệ với Diệp Mặc, không nghĩ tới cuối cùng lại đụng nhằm cây đinh.

Diệp Mặc tới nơi này không phải mới một lúc, vị Đại sư tỷ của Tiên Dược Cốc này là ai, hắn cũng biết rõ. Liễu Nguyệt Đường mặc dù có tu vi Kim Đan đại viên mãn, nhưng thái độ làm người vô cùng thực tế, không hề nói tới tình nghĩa. Đối với cô, có lợi thì sẽ vui mừng làm, nếu vô dụng liền không cần để vào mắt. Cho nên Diệp Mặc đối với vị Đại sư tỷ kia không có chút hảo cảm nào, cũng không muốn kết giao như ý định của cô ta.

Hắn hiện giờ có tu vi Kim Đan, ở trong Sa Nguyên Dược Cốc đã có năng lực tự vệ.

Một gã có tu vi Kim Đan tầng bảy nhìn thấy Truyền Tống Trận của Diệp Mặc đã có hai người, chỉ còn một vị trí cuối cùng, y suy nghĩ một chút, bỗng bước nhanh tới trước.

Thấy lại có một gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy đi về phía Diệp Mặc, những người xung quanh lại bắt đầu hưng phấn. Chẳng lẽ tên Kim Đan này muốn khiêu chiến Diệp Mặc sao? Vừa rồi Hàn Thiên Diệp mới chỉ đánh một chiêu với Diệp Mặc, rất nhiều người đều chưa mãng nhãn, hiện tại lại có người đi ra, đây tuyệt đối là một trận chiến vô cùng đặc sắc Quảng Vi thấy lại một tên Kim Đan hậu kỳ đi tới, nhất thời trở nên khẩn trương, mà sắc mặt của Diệp Mặc lại bình tĩnh, không có động tác nào. Giác quan thứ sáu của hắn rất mạnh, tên tu sĩ này vừa đi tới, hắn liền biết tên tu sĩ này không phải tìm hắn để tỷ thí, bởi vì y không có sát cơ, cũng không có tập trung khí thế của mình.

Quả nhiên tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy này vừa đi tới trước mặt Diệp Mặc liền lấy ra một viên Linh Tinh đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Ta là Khâu Huyền Vũ của phái Thanh Hải, cũng là tu sĩ của Bắc Vọng Châu giống cậu. Đây là một viên Linh Tinh trước đó không lâu ta có được, ta chỉ muốn có một cơ hội đi tới bí cảnh.

Linh Tinh? Diệp Mặc nhìn viên Linh Tinh kia, sau đó lại nhìn Khâu Huyền Vũ một chút, rồi lãnh đạm nói:

- Một viên Linh Tinh không đủ.

Diệp Mặc khẳng định hắn là lần đầu tiên nhìn thấy Khâu Huyền Vũ là ở đây, lúc trước ở Linh Tủy Trì không nhìn thấy người này. Khâu Huyền Vũ này có Linh Tinh, Diệp Mặc gần như không cần suy nghĩ cũng biết y đoạt được từ trên người của tu sĩ đã tới Linh Tủy Trì Cho nên người thoạt nhìn có bộ dáng tốt bụng này, khẳng định là một người lòng dạ độc ác.

Những tu sĩ xung quanh không nghĩ tới cách làm của Khâu Huyền Vũ lại trái ngược với Hàn Thiên Diệp, một người muốn Kềnh Linh Lam Quả trên người Diệp Mặc, một người lại chủ động bỏ một viên Linh Tinh ra.

Nhưng khiến cho mọi người kinh ngạc chính là, tên tu sĩ Kim Đan tầng một này lại nói rằng một viên Linh Tinh không đủ, quả thực quá vô sỉ Linh Tinh vô cùng trân quý, giá trị của một viên Linh Tinh mặc dù không thể so sánh với một viên linh thạch cực phẩm quý hiếm, nhưng tuyệt đối là đồ tốt không mua được. Nhưng tên tu sĩ Kim Đan tầng một kia lại nói là không đủ, khẩu vị của hắn thật sự là không nhỏ đâu.

Khâu Huyền Vũ cắn chặt răng, lại lấy một viên Linh Tinh nữa ra, nói:

- Ta chỉ có hai viên, nếu như vẫn không đủ, thì thôi vậy.

Diệp Mặc biết ở Linh Tủy Trì tuy có không ít Linh Tinh nhưng vẫn không đủ để phân chia cho hơn mười mấy tu sĩ Kim Đan, hơn nữa, phần lớn đều phân cho tên Kim Đan tầng chín kia. Cho nên, tu sĩ bình thường được lấy không nhiều, Khâu Huyền Vũ cho dù là đoạt Linh Tinh của tu sĩ khác, cũng sẽ không được nhiều. Cho dù y có nhiều hơn hai viên thì trên người y tối đa cũng chỉ còn một viên mà thôi.

Diệp Mặc gật đầu, nhận lấy hai viên Linh Tinh, nói:

- Đã như vậy, ông lên đây đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 924

Không Có Phần Của Diệp Mặc

Khi trên Truyền Tống Trận của Diệp Mặc đã có ba người thì cả bảy Truyền Tống Trận đã đủ hai mươi mốt người.

Tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ của Nam An Châu nhìn hơn hai mươi người xung quanh không lên Truyền Tống Trận, biết chắc chắn sẽ không có người nào tiến lên khiêu chiến Diệp Mặc nữa, trong lòng mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng cũng chỉ đành nói:

- Nếu nhân số đủ rồi, hiện tại chúng ta khống chế chân nguyên của mình, kích phát Truyền Tống Trận.

Bảy Truyền Tống Trận đồng thời bị kích phát, xung quanh mỗi Truyền Tống Trận đều có một mảng ánh sáng phát ra, hình dáng giống như Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, một tiếng "Oành" lớn vang lên, Truyền Tống Trận được phát động, lúc ánh sáng biến mất thì những người trên Truyền Tống Trận đều biến mất không thấy đâu.

Những người bên ngoài đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Truyền Tống Trận, biết rằng bọn họ đã không còn cơ hội. Rất nhiều tu sĩ biết rằng ở chỗ này chờ đã không có tác dụng gì, vội vàng mất hứng rời đi, ngoại trừ những người đang đợi ở ngoài thì phần lớn tu sĩ cũng rời đi rất nhanh.

Khuôn mặt âm trầm của Hàn Thiên Diệp nhìn vào Truyền Tống Trận trống trơn kia, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh, lúc này mới bước lên Linh khí phi hành để rời đi. Chân Huyền Phái của bọn họ một người cũng không vào được, y tuyệt đối sẽ không để cho những người đi vào kia vô duyên vô cớ nhận được lợi ích, y nhất định sẽ cho những người đó một trận

kinh hãi sau khi ra ngoài. Nhưng nếu như y biết cửa ra của bí cảnh không phải là Truyền Tống Trận này có lẽ y sẽ không làm như vậy.

…

Diệp Mặc đã từng phỏng đoán rất nhiều lần tình cảnh trong bí cảnh, hoặc là một cung điện lớn, hoặc là một bình nguyên toàn bộ là dược liệu, thậm chí là một Linh Dược Viên khổng lồ.

Nhưng khi hắn và những tu sĩ khác được chuyển tới đây, nhìn thấy lại là một sơn cốc. Ngoài sơn cốc sương mù lượn lờ, căn bản không thấy rõ bất kỳ vật gì, thần thức cũng không quét vào được. Mà trong sơn cốc chỉ có một căn nhà gỗ rất nhỏ, ở phía trước nhà gỗ này dường như có bảy trận pháp cấm chế. Nhưng có thể do đã qua nhiều năm nên chức năng ẩn hình của những trận pháp cấm chế này mơ hồ đã hiện ra.

Những thứ bên trong trận pháp lại không thấy được rõ, Diệp Mặc phát hiện xung quanh không có linh thảo gì, cũng không có thiên tài địa bảo gì. Lập tức đoán rằng nếu ở đây có thứ tốt thì nhất định là ở bên trong trận pháp cấm chế kia, đây rất có thể là bảy Linh Dược Viên.

Mấy tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cùng Kim Đan đại viên mãn trước tiên tiến tới nhà gỗ kia. Bởi vì ngoại trừ căn nhà gỗ kia cùng những trận pháp cấm chế ở bên ngoài thì nơi này không còn vật gì khác.

Một gã tu sĩ Kim Đan tầng năm nhìn thấy nơi này chỉ đơn sơ như vậy, nhất thời thất vọng nói:

- Nơi này lại không có thứ gì hết. Xem ra nơi này cũng không phải là bí cảnh.

Một tu sĩ bên cạnh lại nói:

- Có lẽ đồ tốt ở bên trong trận pháp cấm chế, mình thử đánh vỡ trận pháp cấm chế này xem sao.

- Tất cả mọi người không nên lộn xộn.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Lúc này mấy tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn tiến vào căn nhà gỗ cũng đã đi ra, sắc mặt không được tốt, hiển nhiên bọn họ không tìm được cái gì ở trong căn nhà gỗ kia.

Bởi vì không có được thứ gì nên gần như tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía bảy trận pháp cấm chế bên ngoài căn nhà gỗ kia. Tất cả mọi người đoán rằng, nếu như nơi này có đồ tốt, khẳng định là ở trong những trận pháp cấm chế này.

Diệp Mặc lại cau mày, hắn nghĩ rằng nơi này không có Truyền Tống Trận. Nếu quả thật là như vậy thì hắn làm cách nào để ra ngoài đây?

- Nơi này không có Truyền Tống Trận...

Phát hiện ra vấn đề này không phải chỉ có một mình Diệp Mặc, Chiết Thu Thủy của Song Tâm Cốc cũng phát hiện ra vấn đề này.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều chú ý tới vấn đề này. Không có Truyền Tống Trận, làm sao đi ra ngoài được?

Một tu sĩ Kim Đan tầng ba của Nam An Châu bỗng nhiên chỉ ra bên ngoài sơn cốc chỗ có sương khói lượn lờ, nói:

- Có lẽ nơi này cũng là một nơi trong Sa Nguyên Dược Cốc. Chúng ta chỉ cần xuyên qua màn sương mù kia, nói không chừng có thể ra được, tôi đi trước thử nhìn một chút.

- Cẩn thận sương mù có độc Nhìn thấy tên tu sĩ này muốn đi vào màn sương mù kia, lập tức có người nhắc nhở một câu.

Tên tu sĩ Kim Đan kia cười nói:

- Tôi đương nhiên biết.

Nói xong y vận chuyển chân nguyên tạo thành một vòng bảo vệ, rồi kiểm tra linh giáp trên người, lúc này mới cẩn thận đi tới gần chỗ có sương mù kia.

Y cũng không lo lắng màn sương mù kia, y nghĩ rằng y chẳng qua là đi tới gần màn sương mù đó nhìn một chút, một khi có vấn đề lập tức lui về, thời gian ngắn ngủi như vậy không thể nào có gì nguy hiểm Lúc này tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào tên tu sĩ Kim Đan kia, khi y tới gần màn sương mù, tựa hồ không có chuyện gì, tất cả mọi người đều yên tâm. Xem ra, đó chẳng qua là một màn sương mù bình thường, đến lúc đó, nói không chừng chỉ cần xuyên qua màn sương mù này là có thể đi ra ngoài.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt không thể tin nhìn vào nơi tên tu sĩ Kim Đan kia đứng, bởi vì tên tu sĩ Kim Đan kia đã lặng lẽ biến mất. Qua mấy hơi thở, trong màn sương mù đột nhiên truyền tới tiếng hét thảm thiết, sau đó lại khôi phục sự yên tĩnh của lúc đầu Chẳng qua là vài lần hô hấp, một gã tu sĩ Kim Đan đã xong đời, tu sĩ ở đây sắc mặt đều trở nên âm trầm. Xem ra nơi bọn họ tiến vào không phải là một bí cảnh, mà là một nơi đòi mạng a - Có lẽ chúng ta có thể bay ra ngoài.

Một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ lên tiếng, phá vỡ sự trầm mặc.

Diệp Mặc khinh thường cười lạnh một tiếng, không trả lời, hắn khi tiến vào nơi này đã biết ở đây có cấm chế cấm bay, căn bản không có biện pháp bay lên.

- Anh thử xem.

Một người tu sĩ đã thử qua lập tức châm trọc trả lời một câu, hiển nhiên y đã từng thử bay qua, biết được nơi này không thể bay ra ngoài.

- Chúng ta trước tiên phá vỡ bảy trận pháp cấm chế này rồi nói, dù sao nơi này phần lớn không bị sương mù bao phủ. Cho dù chúng ta không ra được thì ba tháng sau chúng ta cũng được chuyển ra ngoài.

Liễu Nguyệt Đường lên tiếng, nói.

- Nếu như ba tháng sau, không được chuyển ra thì sao?

Liễu Nguyệt Đường vừa dứt lời, lập tức có tu sĩ đứng ra hỏi ngược lại.

Một gã tu sĩ Kim Đan tầng tám của Thần Kiếm Tống hiển nhiên đồng ý lời nói của Liễu Nguyệt Đường, nhưng ngay sau đó liền phản bác:

- Nếu thật sự vẫn ở bên trong Sa Nguyên Dược Cốc thì ba tháng sau, nhất định sẽ được chuyển ra ngoài.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn của Nam An Châu chậm rãi lắc đầu nói:

- Ba tháng sau, tu sĩ ở trong Sa Nguyên Dược Cốc sẽ được chuyển ra ngoài, nhưng nơi này lại không được.

Y không hề có tinh thần châm chọc tên tu sĩ Thần Kiếm Tống kia, lúc này y không có tâm tình đó.

- Tại sao?

Lập tức có tu sĩ dò hỏi.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia lạnh lùng nói:

- Bởi vì ta lấy được bản đồ của bí cảnh, trong đó có nói như vậy, trước khi Sa Nguyên Dược Cốc mở cửa, nhất định phải ra khỏi nơi này, nếu không…

Vị tu sĩ này còn chưa nói hết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý tứ của y.

Những tu sĩ đã tiến vào trong này thì nhiều nhất là người của Tiên Dược Cốc ở Bắc Vọng Châu, bao gồm cả Liễu Nguyệt Đường là bốn người. Thần Kiếm Tông hai người, một người là Nguyễn Đình là Kim Đan tầng tám, còn một người là Tây Môn Cát là Kim Đan tầng năm, Chiết Thu Thủy là do

Nguyễn Đình mang theo từ Truyền Tống Trận.

Ngoại trừ Truyền Tống Trận của Diệp Mặc, thì bên phía Truyền Tống Trận của Bắc Vọng Châu có ba người Diệp Mặc không biết một ai. Nhưng lại biết trong đó có một tu sĩ có tu vi Kim Đan đại viên mãn giống như Liễu Nguyệt Đường.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia, Quảng Vi nhỏ giọng nói vào tai Diệp Mặc:

- Người kia tên là Kế Trí Nguyên, là người của Quỷ Tiên Phái, đi cùng y cũng là người của Quỷ Tiên Phái, tên là Cát Phách cùng Văn Nhân Thiên.

Thanh âm của Quảng Vi mặc dù rất nhỏ nhưng Kế Trí Nguyên vẫn nghe thấy liền nhìn Quảng Vi một cái. Quảng Vi vội vàng cúi đầu nói với Diệp Mặc:

- Tôi tới cạnh sư tỷ của tôi đây.

Diệp Mặc gật đầu, không để ý Quảng Vi rời đi, nhưng lại để ý tới tên Kế Trí Nguyên của Quỷ Tiên Phái kia, hắn cảm giác người này tạo cho hắn uy hiếp rất lớn. Hắn trước đó không lâu đã từng nghe về Quỷ Tiên Phái, có một người tên Văn Nhân Phủ là đan sư, cũng tham gia vào cuộc so tài của luyện đan Danh Nhân Đường như hắn, cuối cùng lại thăng cấp top mười. Không biết tên Văn Nhân Thiên ở bên cạnh Kế Trí Nguyên kia có quan hệ gì với tên Văn Nhân Phủ kia không.

- Bất luận như thế nào, chúng ta phá vỡ bảy trận pháp cấm chế ở đây rồi nói sau.

Kế Trí Nguyên bỗng nhiên lại nói tới bảy trận pháp cấm chế kia.

Tất cả mọi người giật mình phản ứng lại, bọn họ vào nơi này chính là vì tìm kiếm linh dược, bên trong bảy trận pháp này nói không chừng chính là Linh Dược Viên mà bọn họ tìm kiếm.

Một gã tu sĩ Kim Đan đại viên mãn khác của Nam An Châu gật đầu phụ họa, nói:

- Ta đồng ý với ý kiến của Kế huynh, bất luận làm thế nào để đi ra ngoài, cũng phải phá vỡ bảy trận pháp ở nơi này. Nhưng hiện tại ở đây có hai mươi người, nếu như có Linh Dược Viên ở trong bảy trận pháp này thì chúng ta phân chia thế nào?

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn là đầu lĩnh của Nam An Châu ngạo nghễ đi ra, chiếm cứ một cái trận pháp cấm chế, nói:

- Hai người chúng tôi một cái.

Bên phía bọn họ vốn là ba người, nhưng vừa rồi đã chết một, hiện tại chỉ còn hai người.

Vừa nói vừa vẫy tay gọi tên tu sĩ đi cùng y, hiển nhiên y cho rằng phía y mặc dù có hai người, nhưng trên thực tế nếu như trong trận pháp cấm chế này thật sự là Linh Dược Viên thì một mình y nhất định phải chiếm được phần lớn linh dược.

Cách làm của tên tu sĩ này toàn bộ đều rơi vào mắt của mấy tên tu sĩ có thực lực cường hãn nhất nơi này, vội vàng chiếm cứ một trận pháp cấm chế.

Đại sư tỷ Liễu Nguyệt Đường của Tiên Dược Cốc mang theo ba người của Tiên Dược Cốc chiếm lấy một trận pháp cấm chế, mà hai người Kế Trí Nguyên cùng Nguyễn Đình đồng thời chiếm cứ một trận pháp cấm chế.

Vốn là thời điểm Bắc Vọng Châu tiến vào nơi này chiếm cứ bốn Truyền Tống Trận, nhưng bây giờ bởi vì Diệp Mặc có thực lực thấp nhất không chủ động chiếm cứ trận pháp cấm chế nên bị một gã tu sĩ Kim Đan tầng tám của Nam An Châu chiếm lĩnh, kết quả Nam An Châu chỉ có tám người nhưng lại chiếm chứ bốn trận pháp cấm chế.

Chiếm cứ bảy trận pháp cấm chế ngoại trừ bốn gã tu sĩ Kim Đan đại viên mãn, ba người còn lại cũng là Kim Đan tầng tám. Nhưng chỉ trong chốc

lát, ngoại trừ Diệp Mặc không chiếm cứ được trận pháp nào, thì còn có Khâu Huyền Vũ, tên Kim Đan tầng bảy đi tới đây cùng hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 925

Dược Viên Điên Cuồng

Hai gã Kim Đan tầng tám của Nam An Châu sở dĩ không mỗi người nào đoạt lấy một Truyền Tống Trận để đi vào, mà là dùng cùng một Truyền Tống Trận để đi vào, bởi vị hai người bọn họ nếu chiếm cứ một Truyền Tống Trận còn an toàn một chút, vì hai người bọn họ cùng một môn phái, hơn nữa môn phái của bọn họ chỉ có hai người bọn họ, không cần thiết phải chiếm hai cái Truyền Tống Trận.

Nhưng hiện tại không giống lúc trước, nếu như trong bảy trận pháp cấm chế này là Linh Dược Viên, bọn họ nhất định phải mỗi người chiếm một cái, Linh Dược Viên mà, không ai ngại có được nhiều đúng không?

Khâu Huyền Vũ của Thanh Hải Phái nhìn tình huống như vậy lập tức trợn tròn mắt, y vất vả lắm mới tiến vào bí cảnh, cuối cùng ngay cả miếng súp cũng không có, nói không chừng cuối cùng còn không có cách nào để ra ngoài.

Khi y nhìn thấy có một tên tu sĩ Kim Đan tầng tám của Nam An Châu một mình một người chiếm cứ một trận pháp dược viên, lập tức nhìn về phía Diệp Mặc.

Nhưng y phát hiện dường như Diệp Mặc cũng không có ý định ra mặt, nhất thời không chịu nổi, y không hề do dự đi tới trước mặt tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia lấy ra một viên Linh Tinh, nói:

- Bằng hữu, anh hiện tại chỉ có một người, viên Linh Tinh này anh cầm đi, ta không cần nhiều, chỉ cần ba phần dược liệu trong đó là được.

Linh Tinh mặc dù trân quý, nhưng dù sao cũng chỉ có một viên, hơn nữa y đã lãng phí hai viên cho Diệp Mặc lúc trước, nếu như đi vào không thu hoạch được gì, y chính là công dã tràng.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia mặc dù một mình một người chiếm cứ một trận pháp cấm chế, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng. Mặc dù y khẳng định chính mình không e ngại Diệp Mặc, nhưng một khi có Khâu Huyền Vũ có tu vi Kim Đan tầng bảy ở bên cạnh hỗ trợ, cũng không phải không tốt. Nhưng khiến cho y không nghĩ tới đó là tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy của Bắc Vọng Châu này lại lấy ra một viên Linh Tinh, lại chỉ cần ba phần dược liệu trong trận pháp cấm chế, điều này khiến cho y nhất thời yên lòng.

Cho nên tên tu sĩ Kim Đan tầng tám này gần như không hề do dự liền đồng ý với yêu cầu của Khâu Huyền Vũ. Trừ phi y là tên ngốc mới để cho Khâu Huyền Vũ liên thủ với Diệp Mặc đối phó y.

Ngay cả mấy tên tu sĩ Kim Đan viên mãn không khỏi cảm thán tên tu sĩ Kim Đan tầng tám này vận khí tốt, y chỉ là một tên tu sĩ Kim Đan tầng tám lại có thể chiếm bảy phần Linh Dược Viên.

Diệp Mặc chỉ là Kim Đan tầng một, cho dù lợi hại hơn nữa thì đối mặt với một gã Kim Đan tầng bảy cùng một gã Kim Đan tầng tám, hắn không có cách nào cướp được Linh Dược Viên.

Chính là trong chốc lát, mười chín tu sĩ ở đây chia ra đứng ở bảy trận pháp cấm chế. Nếu như bên trong trận pháp cấm chế này thật sự là Dược Viên, như vậy Diệp Mặc cuối cùng sẽ không chiếm được gì.

Quảng Vi vừa định gọi Diệp Mặc, liền nhìn thấy Đại sư tỷ nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc, lập tức biết được, nếu như gọi Diệp Mặc tới bên phía mình, đó chính là thể hiện việc đưa dược liệu Tiên Dược Viên cho Diệp Mặc. Nghĩ tới đây, cô không thể làm gì khác hơn là nhịn lại xúc động muốn gọi Diệp Mặc.

Diệp Mặc dường như đột nhiên bừng tỉnh, hắn nhìn lướt qua bảy trận pháp cấm chế đã bị chiếm cứ, tựa hồ sửng sốt một chút, nhưng hắn lại cười cười, nhìn về phía Khâu Huyền Vũ.

Thấy Diệp Mặc nhìn về phía mình, tên tu sĩ Kim Đan tầng tám cùng Khâu Huyền Vũ nhất thời cảnh giác. Y chiếm cứ cấm chế Dược Viên này, dựa theo đạo lý thì Diệp Mặc không nên tới gây phiền toái với y.

Bởi vì Dược Viên cuối cùng còn chưa khẳng định là thuộc về ai, cho nên cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc, bọn họ cho rằng với biểu hiện bên ngoài của Diệp Mặc, hắn nhất định sẽ đấu một trận với tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia, sau đó mới nói.

Nhưng lại không có ai coi trọng Diệp Mặc. Đừng nói là Diệp Mặc không thể đánh thắng tu sĩ Kim Đan tầng tám, cho dù hắn đánh thắng được tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia, thì Khâu Huyền Vũ nhất định sẽ giúp tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia, dù sao bọn họ bây giờ cũng đang đứng cùng một con thuyền.

Ngoài dự liệu của mọi người, Diệp Mặc chỉ mỉm cười nhìn tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia, không tiến lên. Thậm chí những trận pháp cấm chế khác hắn cũng không có ý muốn động thủ. Hắn ngược lại đi về phía căn nhà gỗ nhỏ kia.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia thấy Diệp Mặc không tới tìm mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng còn khinh bỉ Diệp Mặc, bắt nạt kẻ yếu.

Bên trong căn nhà gỗ nhỏ không có gì, mấy tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn cùng Kim Đan hậu kỳ đã xác nhận, cho nên sau khi Diệp Mặc tiến vào căn nhà gỗ nhỏ kia, không ai để ý nữa.

Vị tiểu sư muội Kỳ Kỳ của Tiên Dược Cốc thấy Diệp Mặc tiến vào căn nhà gỗ nhỏ kia, có chút kỳ quái hỏi một câu:

- Đại sư tỷ, chị không phải vừa nói hắn nhất định sẽ tìm người kia đoạt lấy Dược Viên sao? Tại sao hắn lại đi vào nhà gỗ, dường như không có ý định tranh đấu với người khác thế?

Khuôn mặt của Liễu Nguyệt Đường hơi đỏ lên, cô cũng đang rất kỳ quái, dựa theo cá tính của Diệp Mặc, đồ của hắn mà bị người khác cướp đi, hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng hắn cũng chỉ nhìn tên đoạt đi Dược Viên của mình rồi cười, lại không động thủ, đây không phải tính cách của hắn à? Hắn từ lúc nào trở nên tốt như vậy?

Cầm Mộ Tâm thở dài, cô biết không phải Diệp Mặc không muốn đi tranh giành, mà là bảy Dược Viên này bất luận hắn lựa chọn người nào, Diệp Mặc cũng là người yếu nhất. Cô thấy đại sư tỷ chưa trả lời, vội vàng nói:

- Người khác đều công kích trận pháp cấm chế rồi, chúng ta cũng bắt đầu đi.

Theo mấy người Tiên Dược Cốc công kích trận pháp cấm chế kia, tất cả mọi người đều động thủ bắt đầu công kích cấm chế. Mấy tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ phát hiện sau khi Diệp Mặc tới căn nhà gỗ nhỏ kia tựa hồ không có hành động gì, cũng không ai để ý tới hắn nữa, bắt đầu công kích trận pháp cấm chế.

Dù sao cho dù Diệp Mặc muốn làm gì, cũng không thể một người tới khiêu chiến mười chín người đúng không.

Mười chín người đồng thời công kích bảy trận pháp cấm chế của Dược Viên, trong nháy mắt trong sơn cốc tràn ngập tiếng nổ lớn Diệp Mặc ở trong nhà gỗ nhỏ kia bắt đầu luyện chế một vài trận kỳ, thậm chí còn luyện chế ra một vài miếng ngọc bài.

Theo Diệp Mặc bắt đầu luyện chế trận kỳ, thì mười chín người kia cũng bắt đầu công kích trận pháp, mọi người tiến vào sơn cốc tựa hồ đều có công việc của mình. Không ai tiến vào căn nhà gỗ quấy rầy Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng không ra ngoài can thiệp mấy người đang công kích trận pháp cấm chế.

…

Không thể không nói bảy trận pháp cấm chế này tương đối cường hãn, trải qua nửa ngày công kích, bảy trận pháp này dường như không buông lỏng được bao nhiêu.

Mặc dù nếu mười chín người đồng thời công kích một trận pháp cấm chế, nói không chừng đã sớm phá vỡ được, nhưng mọi người giống như đã hẹn ước với nhau, không một ai nói ra cách này.

Sau khi công kích cả nửa ngày, rất nhiều tu sĩ đã bắt đầu nghỉ ngơi. Nhưng cũng không có ai tiến vào căn nhà gỗ để nghỉ ngơi. Tựa hồ mọi người trong sơn cốc đều chấp nhận căn nhà gỗ nhỏ đó là của Diệp Mặc, trận pháp bên ngoài là của bọn họ.

Vạn nhất bọn họ có người tiến vào nhà gỗ đó, tạo thành nhược điểm cho Diệp Mặc, Diệp Mặc có thể quang minh chính đại tham dự cuộc tranh đoạt Dược Viên ở bên ngoài. Mặc dù bọn họ không sợ Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc thật sự là một kẻ điên, hiện tại tất cả mọi người đều biết. Nếu như hắn không phải kẻ điên, thì sao có thể đột kích vào Kim Đan khi đang đánh nhau với người khác? Ở thời điểm mấu chốt khi tranh đoạt Dược Viên ở nơi này, không người nào nguyện ý trêu chọc một kẻ điên, cho dù muốn chọc cũng phải sau khi có được linh dược trong tay rồi mới nói.

Ba ngày sau, khi rất nhiều người phát hiện Diệp Mặc ở bên trong nhà gỗ không ngừng bố trí trận pháp, tựa hồ chuẩn bị tu luyện lại càng im lặng. Tên tu sĩ này quả nhiên là điên cuồng, chẳng lẽ hắn nghĩ hết mọi biện pháp tiến vào bí cảnh, chỉ để tu luyện ở đây sao?

Người khác nghĩ không sai, Diệp Mặc thật sự bắt đầu tu luyện trong nhà gỗ. Hắn cũng biết, với tu vi hiện tại của hắn, bất luận hắn chọn trận pháp cấm chế nào, cũng sẽ không chiếm được tiện nghi gì.

Trong sơn cốc này linh khí vô cùng đầy đủ, công thêm Linh Tủy mà Diệp Mặc có, vừa luyện chế một lò Ngưng Bích Đan, tiến độ tu luyện tiến

triển cực nhanh, cảnh giới Kim Đan nhanh chóng được củng cố, hơn nữa bắt đầu có xu hướng thăng lên Kim Đan tầng hai. Mặc dù Diệp Mặc biết, cho dù có Ngưng Bích Đan thì ở trong thời gian ngắn hắn cũng không thể thăng lên Kim Đan tầng hai. Nhưng hắn cũng biết, chân nguyên của hắn càng ngưng tụ càng đầy, sơn cốc này đối với hắn có rất nhiều chỗ tốt.

Tới ngày thứ năm, một tiếng chấn động kịch liệt vang lên, một luồng linh khí nồng nặc tới cực điểm khuếch tán ra ngoài, ngay cả Diệp Măc đang tu luyện bên trong cũng nhịn không được đứng lên. Hắn suy đoán, hẳn là có một trận pháp cấm chế đã bị phá vỡ Thần thức của hắn phóng ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy một trận pháp cấm chế bên ngoài đã bị phá vỡ, người phá vỡ trận pháp chính là một tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An Châu.

Linh khí nồng nặc kia phát ra từ trận pháp cấm chế bị phá vỡ. Người còn lại cũng dừng công kích, vội vàng nhìn về phía trận pháp cấm chế bị phá vỡ này.

Đồ vật bên trong trận pháp cấm chế khiến cho ánh mắt của mọi người đều đỏ lên, trong trận pháp cấm chế này quả nhiên là linh dược, hơn nữa không phải là linh dược bình thường.

Cấm chế mà tên tu sĩ kia đánh vỡ bên trong thấp nhất cũng là linh dược cấp năm Lạc Hoàng Tam Diệp Thảo, Yên Vụ Chi Lan, linh thảo cấp năm, Sinh Nguyên Quả, linh thảo cấp sáu. Nếu như những thứ này mà không coi vào đâu, như vậy ba gốc Ngũ Thải Liên là linh thảo cấp năm cũng đủ khiến mọi người điên cuồng.

Lạc Hoàng Tam Diệp Thảo là dược liệu chủ yếu dùng để luyện chế Ngưng Bích Đan, chỉ cần là tu sĩ Kim Đan, cũng có ý muốn có được dược liệu này. Yêu Vụ Chi Lan là dược liệu chủ yếu để luyện chế Vụ Linh Đan, Vụ Linh Đan cũng là đan dược tốt nhất để tu sĩ Kim Đan đột phá bình cảnh, thậm chí đối với việc thăng cấp từ Kim Đan tầng sáu lên Kim Đan tầng bảy có hiệu quả vô cùng tốt. Nhưng bởi vì Yên Vụ Chi Lan quá mức trân quý, nên Vụ Linh Đan rất ít xuất hiện ở đan các.

Mà Sinh Nguyên Quả là linh thảo cấp sáu, là dược liệu để luyện chế Sinh Nguyên Đan, Sinh Nguyên Đan được xưng là đan dược tốt nhất để khôi phục chân nguyên đối với tu vi Hư Thần Kỳ. Chẳng những có thể khôi phục chân nguyên, hơn nữa còn có thể chữa trị thương thế. Khi chiến đấu với địch nhân, là loại đan dược không thể thiếu. Nhưng do Sinh Nguyên Quả quá ít, cho nên Sinh Nguyên Đan cũng trở nên vô cùng hiếm có. Đây cũng là dược liệu hữu dụng đối với tu sĩ Hư Thần Kỳ.

Ngũ Thải Liên mặc dù là linh thảo cấp năm, nhưng lại có thể khiến cho người ta điên cuồng bởi vì đây là một loại linh thảo có thể thăng cấp, bình thường đừng nói là nhìn, cho dù nghe nói cũng rất khó. Một khi loại Thải Liên này tăng lên sáu màu sắc, liền biến thành Lục Thải Liên linh dược cấp sáu. Cửu Thải Liên trong truyền thuyết của Tu Chân Giới là đẳng cấp cao nhất, bởi vì một khi tăng lên chín loại màu sắc, loại linh thảo này lập tức sẽ thoái hóa trở thành Tiên Liên, biến thành Thập Thải Tiên Liên.

Cửu Thải Liên trân quý là vì nó có thể luyện chế Cửu Uẩn Đan. Cửu Uẩn Đan là một loại đan dược có thể tinh lọc linh căn, ở Tu Chân Giới chính là một đan dược trong truyền thuyết. Có thể tưởng tượng khi linh căn của tu sĩ được tinh lọc, thì tốc độ tu luyện cũng như tư chất lập tức được đề cao, loại thiên tài địa bảo này không khiến cho người ta điên cuồng mới là chuyện lạ. Nhưng mọi người đều rõ ràng, tạm thời bất luận Ngũ Thải Liên có thể được nuôi trồng hay không, cho dù nuôi trồng được, muốn tăng lên Lục Thải Liên cũng cần mấy trăm năm, chứ đừng nói tới Cửu Thải Liên, bởi vì loại linh dược này càng về sau thăng cấp càng khó khăn.

Nhưng dù là vậy thì Ngũ Thải Liên cũng đủ khiến mọi người điên cuồng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 926

Nộp Lộ Phí

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn đánh vỡ cấm chế kia nhìn thấy ánh mắt tham lam của mọi người xung quanh, lạnh lùng nói:

- Nơi này có bảy Dược Viên, ta chỉ mới phá vỡ một cái mà thôi, ta nghĩ các vị nên chú ý tới Dược Viên của mình đi.

Quả nhiên sau khi được tên tu sĩ Kim đan viên mãn này nhắc nhở, rất nhiều người đang đỏ mắt cũng tỉnh táo lại, càng liều mạng khống chế công kích về phía cấm chế Dược Viên. Nếu bên trong Dược Viên thứ nhất có vô số linh thảo thì Dược Viên của bọn họ sẽ không ít hơn so với Dược Viên thứ nhất kia.

Diệp Mặc đối với những linh dược kia cũng đỏ mắt, những thứ đó hắn cũng muốn, nhưng hiện tại không phải của hắn.

Không ai chú ý tới Diệp Mặc, tất cả mọi người đều chú ý Dược Viên của mình.

Cầm Mộ Tâm vẫn đang quan sát Diệp Mặc, cô thấy ánh mắt cực nóng của Diệp Mặc, lập tức biết được Diệp Mặc rất khát vọng có được những linh dược này. Nhưng trong lòng cô lại lo lắng, một khi hắn và những tu sĩ Kim Đan đại viên mãn kia đánh nhau, Diệp Mặc chỉ có tu vi Kim Đan tầng một, tuyệt đối không chống lại được.

Nhưng cô phát hiện Diệp Mặc không ra khỏi nhà gỗ nhỏ kia, mà lấy ra một vài trận kỳ, bố trí xung quanh căn nhà gỗ nhỏ. Hắn dường như không muốn đi ra ngoài, mà đang tính toán để cho người khác không thể tiến vào

căn nhà gỗ nhỏ của hắn.

Oành, oành.

Tiếng nổ không ngừng vang lên, lần lượt mấy trận pháp cấm chế bị phá vỡ. Từng tảng linh thảo cao cấp hiển lộ ra ngoài từ những trận pháp cấm chế bị phá vỡ. Diệp Mặc ngồi ở cửa căn nhà gỗ nhỏ, thần thức càng quét, ánh mắt càng nóng rực.

Xích Quang Quả, Tử Bối Thanh La, Tố Đan Thảo, Thanh Uẩn Thảo, Ngưng Thúy Đằng, Hổ Huyết Chi, …

Diệp Mặc phát hiện những linh thảo trong Dược Viên không phải là cấp năm thì là cấp sáu, thậm chí còn có linh dược cấp bảy. Không có thứ nào hắn không muốn, nhưng trước mắt lại không có được.

Những người này sau khi phá vỡ trận pháp cấm chế trước mặt mình, chỉ trong nháy mắt liền phân chia dược liệu trong Dược Viên.

Khiến cho Diệp Mặc thất vọng chính là, sau khi bảy Dược Viên toàn bộ bị phá vỡ, linh thảo có cấp độ cao nhất là cấp bảy, trân quý nhất chính là Ngũ Thải Liên. Hoàn Hồn Quả linh thảo cấp tám mà hắn rất muốn có lại không thấy, hiển nhiên nơi này không có Hoàn Hồn Quả.

Bảy Dược Viên được phân chia rất nhanh, cho nên không có nảy sinh tranh chấp. Về phần sau khi rời khỏi đây có người động thủ cướp đoạt hay không thì hiện tại không ai biết được.

- Thật xin lỗi, Diệp Mặc, chỗ này của tôi có hai gốc Tử Bối Thanh La cấp sáu, tặng cho cậu.

Quảng Vi đi tới căn nhà gỗ nhỏ, nhìn Diệp Mặc không có được gì, trong lòng có chút khổ sở. Diệp Mặc dùng toàn sức lực tiến vào, không phải muốn có một ít linh thảo sao, nhưng hiện tại hắn không nhận được gì.

Tử Bối Thanh La là linh thảo cấp sáu, là dược liệu để luyện chế Thanh

La Đan, Thanh La Đan là đan dược giúp tu sĩ Nguyên Anh đột phá bình cảnh, trân quý vô cùng. Cho nên Quảng Vi lấy ra hai gốc Tử Bối Thanh La đã là vô cùng hào phóng rồi.

- Ủa, cậu ở đây bố trí trận pháp phòng ngự sao?

Quảng Vi lập tức phát hiện cô căn bản không có biện pháp tiến vào căn nhà gỗ.

Diệp Mặc gật đầu cười nói:

- Đúng vật, nhưng tôi không cần dược liệu của chị, hai gốc dược liệu này đối với tôi căn bản không có bao nhiêu tác dụng.

- Nhưng tôi chỉ có hai gốc cấp sáu…

Quảng Vi còn muốn nói tiếp, Diệp Mặc đã khoát tay cắt đứt lời của cô, bỗng nhiên cao giọng nói:

- Các vị, tôi nghĩ mọi người sau khi đi vào liền chiếm được phần lớn dược liệu trân quý rồi. Hiện tại nhất định là rất muốn đi ra ngoài phải không Lời nói của Diệp Mặc liền hấp dẫn toàn bộ tu sĩ, hiển nhiên hiện tại việc cấp bách là làm cách nào để ra ngoài.

- Cậu có biện pháp đi ra ngoài?

Một gã tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An Châu bỗng nhiên lạnh giọng hỏi Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc thấy thái độ của y không tốt, căn bản không trả lời y, mà là nhìn tu sĩ còn lại, đợi có người đặt câu hỏi.

Tên tu sĩ Kim đan viên mãn kia thấy Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng một cũng dám không để ý tới y. Nhất thời tức giận, nhưng gã tu sĩ Kim Đan viên mãn ở bên cạnh y kéo y lại, nói nhỏ:

- Trước tiên xem hắn nói gì, nếu như hắn không nói được lý do, chúng ta

động thủ cũng không muộn.

Lúc này dược liệu đã tới tay bọn họ, sao còn phải kiêng kỵ một gã tu sĩ Kim Đan tầng một như Diệp Mặc chứ.

Kế Trí Nguyên của Quỷ Tiên Phái chậm rãi nói:

- Diệp đạo hữu, nếu như cậu thật sự có biện pháp để ta rời khỏi đây, bản thân ta có thể đưa vài gốc dược liệu cho cậu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn muốn chính là những lời này.

Hắn nhìn lướt qua đông đảo tu sĩ vây quanh bên ngoài căn nhà gỗ, lạnh nhạt nói:

- Căn nhà gỗ này là một Truyền Tống Trận, chỉ là đây không phải một Truyền Tống Trận đầy đủ, nhất định phải có cao thủ tinh thông trận pháp đem trận pháp này bổ sung đủ. Mà tôi đây, vừa vặn là cao thủ về trận pháp. Khi các người phát tài, ta lại dốc hết tâm huyết, qua năm ngày đêm phấn đấu, cuối cùng đã bố trí xong Truyền Tống Trận này.

Diệp Mặc còn chưa nói hết, phía bên ngoài mọi người đã trở nên ồn ào, mấy tên tu sĩ vội vàng chen lấn vào căn nhà gỗ. Nhưng khi bọn họ vừa chen lấn tới cửa, liền bị trận pháp phòng ngự mà Diệp Mặc bố trí ngăn cản bên ngoài.

Thấy mấy tên tu sĩ vội vàng muốn chui vào, sắc mặt của Diệp Mặc trầm xuống, lạnh giọng nói:

- Trận pháp này là do ta dốc hết tâm huyết hoàn thiện, các người cứ như vậy ăn không chỗ tốt sao? Hiện tại Truyền Tống Trận là do ta bổ sung hoàn thiện, cho nên nếu muốn đi vào Truyền Tống Trận này, nhất định phải bỏ ra thứ đồ gì khiến ta hài lòng.

Diệp Mặc đây là công khai muốn thu phí đây mà, chỉ còn thiếu một câu "Trận này là của ta" thôi.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An Châu bởi vì ban đầu Diệp Mặc không để ý tới y, sắc mặc có chút khó coi, mà hiện tại nghe Diệp Mặc nói vậy, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng khi y nghe thấy câu kế tiếp của Diệp Mặc, sắc mặt liền trầm xuống:

- Cậu chỉ là một gã tu sĩ Kim Đan tầng một, chẳng lẽ muốn tất cả chúng ta phải đưa đồ cho cậu ư? Thế cậu có nghĩ rằng nếu chúng ta hợp lực công kích, trận pháp phòng ngự của cậu có thể ngăn cản được bao lâu?

Diệp Mặc lạnh lùng cười một tiếng, lấy ra một tấm ngọc bài, không nhanh không chậm nói:

- Muốn sử dụng Truyền Tống Trận mà ta khôi phục, phải dùng thân phận ngọc bài mà ta luyện chế, nếu như không có ngọc bài, thì không người nào có thể thông qua Truyền Tống Trận, trừ phi người đó cũng là đại sư về trận pháp giống ta. Cho dù là các người đồng thời công kích thì trận pháp phòng ngự của ta cũng có thể kiên trì trong mười mấy hơi thở, trong mười mấy hơi thở này ta có thể sử dụng ngọc bài để khởi động Truyền Tống Trận năm sáu lần, ngươi nói ta có thể ngăn cản được các ngươi bao lâu.

Diệp Mặc sở dĩ không sợ hãi là vì hắn biết nơi này khẳng định không có đại sự về trận pháp. Nếu có đại sư về trận pháp thì đã sớm nhìn ra căn nhà gỗ nhỏ này là một Truyền Tống Trận, căn bản không cần chờ hắn tới đây.

Tên tu sĩ kia nghe Diệp Mặc nói vậy, nhất thời giận tím mặt, liền muốn động thủ công kích trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc, Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, hắn lấy ngọc bài ra, lập tức đứng vào Truyền Tống Trận bên trong căn nhà, lãnh đạm nói:

- Nếu ông đã tin tưởng ôngcó thể tự đi ra ngoài. Vậy ta đi trước đây, tạm biệt các vị, hẹn gặp lại sau.

- Chờ một chút.

Kế Trí Nguyên ngăn cản tên tu sĩ Kim Đan viên mãn đang tức giận, vội

vàng ngăn Diệp Mặc lại. Diệp Mặc tinh thông trận pháp, bọn họ thật sự không biết, nếu quả thật như lời Diệp Mặc nói, một khi hắn rời đi, vậy không có bất kỳ ai ở đây có thể đi ra ngoài rồi.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An Châu biết mình lúc này không thể động thủ, mặc dù tức giận cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Diệp Mặc dĩ nhiên là không thật sự muốn đi, nếu thật sự muốn đi, hắn sẽ không đợi tới bây giờ. Cho nên khi Kế Trí Nguyên vừa nói, hắn liền rời khỏi Truyền Tống Trận, thanh âm lãnh đạm hỏi:

- Ông còn gì muốn nói?

- Chúng ta làm sao biết được lời cậu nói là thật hay giả?

Trong lòng Kế Trí Nguyên đã tin tưởng lời nói của Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc nói dối thì rất dễ bị vạch trần, điều này đối với hắn không có chỗ nào tốt.

Diệp Mặc đương nhiên biết ý tứ của Kế Trí Nguyên. Y không phải không tin lời hắn, mà là muốn cò kè mặc cả. Hắn cười lạnh một tiếng nói: Cầm Mộ Tâm nghe xong liền buồn cười, cô mấy ngày qua luôn luôn chú ý tới Diệp Mặc, Diệp Mặc chỉ là lúc bắt đầu thì luyện chế một vài trận kỳ, căn bản không tốn bao nhiêu thời gian cùng tài liệu. Căn nhà gỗ nhỏ đúng là Truyền Tống Trận không sai, khẳng định vốn dĩ là có, hơn nữa còn rất đầy đủ, không quan hệ gì tới Diệp Mặc. Thế nhưng cô không nói ra, bởi vì nếu nói ra thì Diệp Mặc lập tức sẽ khiến mọi người tức giận.

Ý nghĩ của Cầm Mộ Tâm không sai, thật ra căn nhà gỗ nhỏ này vốn chính là một Truyền Tống Trận hoàn hảo, chẳng qua trận pháp này giống với trận pháp cấm chế Dược Viên bên ngoài, đều có một cấm chế ẩn hình. Người khác không nhìn ra nhưng Diệp Mặc lại nhìn ra. Đồng dạng, Diệp Mặc đúng là thay đổi trận pháp này. Cái hắn thay đổi chính là Truyền Tống Trận này nhất định phải thông qua ngọc bài của hắn mới có thể truyền tống ra ngoài, nếu không sẽ không có cách nào truyền tống được.

Nói cách khác, nếu như không có Diệp Mặc, những người này cuối cùng vẫn có thể phát hiện căn nhà gỗ nhỏ này là Truyền Tống Trận, thậm chí không cần ngọc bài cũng có thể chuyển ra ngoài được.

- Căn nhà gỗ nhỏ này cũng không phải của cậu, cậu tại sao lại chiếm lấy?

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám của Nam An Châu nhìn Diệp Mặc khinh thường, gào lớn một câu.

Trước đó không lâu chính là y chiếm cứ Dược Viên vốn thuộc về Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc cũng không dám nói gì, khiến cho y có chút khinh thường Diệp Mặc, theo y Diệp Mặc chính là một kẻ bắt nạt người yếu. Nhìn thấy mình là Kim Đan tầng tám liền không dám đi lên tranh đoạt, cho nên y phát tài.

- Dược Viên ở bên ngoài kia cũng không phải của ông, sao ông lại cướp đi?

Diệp Mặc châm chọc y một câu.

Nói xong hắn nhìn về phía Quảng Vi nói:

- Quảng Vi sư tỷ, nếu như chị tin tôi, chị đi vào, tôi cho chuyển chị ra ngoài trước - Được Quảng Vi không hề do dự đồng ý với Diệp Mặc, tiến vào căn nhà gỗ nhỏ.

Nhìn thấy Quảng Vi muốn đưa linh thảo cho mình, Diệp Mặc mỉm cười, chặn tay của Quảng Vi lại, nói:

- Không cần, vì những lời của chị, tôi miễn phí cho chị.

Quảng Vi mặt đỏ lên, nhận lấy ngọc bài trong tay Diệp Mặc, đứng vào Truyền Tống Trận.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Quảng Vi, sau khi nhìn thấy cô nhận

lấy ngọc bài trong tay Diệp Mặc, đi lên Truyền Tống Trận. Truyền Tống Trận kia tựa hồ dưới sự khống chế của Diệp Mặc, trong nháy mắt hiện lên một màn ánh sáng trắng nhàn nhạt. Sau khi ánh sáng trắng thoáng hiện lên, Quảng Vi đã không còn trong căn nhà gỗ, hiển nhiên là được truyền tống ra ngoài.

Mặc dù biết Diệp Mặc sẽ không nói dối, nhưng khi nhìn thấy Truyền Tống Trận này thật sự có thể truyền tống được, tất cả mọi người đều phấn chấn. Dù sao cho Diệp Mặc một chút linh dược, so với việc ở lại sơn cốc này thì tốt hơn nhiều.

Một số người biết được nơi này khẳng định có thể đi ra, ngược lại không vội, xem xét xung quanh, xem xem có đường ra nào khác hay không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 927

Tôi Đối Với Cô Tốt Thế Nào

Diệp Mặc không hề nóng vội, vuốt vuốt ngọc bài trong tay chờ thu được chỗ tốt, mặc dù mấy tên tu sĩ Kim Đan viên mãn ở ngoài đang nghiến răng nhìn hắn, nhưng vẫn không dám có bất kỳ cử động nào mạo phạm tới Diệp Mặc. Vạn nhất Truyền Tống Trận này thật sự giống như Diệp Mặc nói, sau khi hắn truyền tống ra ngoài, không có ai biết cách khởi động, vậy thì xong rồi.

Diệp Mặc sở dĩ không nóng nảy bởi vì hắn biết nơi này khẳng định không có đường khác để ra ngoài, nếu như nói nhất định phải có thì chính là đi qua màn sương mù kia. Hắn đồng thời tin tưởng, cho dù biết được con đường ra ngoài là đi qua màn sương mù kia thì cũng không có ai dám làm như vậy.

Trên thực tế, Diệp Mặc nghĩ không sai, mấy tên tu sĩ này đều tìm tòi rất kỹ xung quanh sơn cốc, không có bất kỳ đường ra nào khác.

Cầm Mộ Tâm đi tới phía trước nhà gỗ, nói:

- Diệp sư huynh, tôi nguyện ý đưa ra linh thảo.

Diệp Mặc cho Cầm Mộ Tâm tiến vào, sau đó nhỏ giọng nói:

- Nể tình cô không vạch trần tôi, tôi sẽ cho cô hưởng thụ đặc quyền, cho cô đi qua miễn phí.

Cầm Mộ Tâm nghe vậy mặt nhất thời đỏ lên, trong lòng cô nghĩ Diệp Mặc không phải vì chính mình không vạch trần hắn nên hắn miễn phí cho mình, mà vì có ý muốn bù đắp lại sự việc lần trước hắn cự tuyệt hôn sự trước

mặt mình. Thế nhưng cô cũng không tiện nói ra, chỉ có thể nhận ngọc bài của Diệp Mặc, tiến vào Truyền Tống Trận.

Ý nghĩ của Cầm Mộ Tâm đương nhiên không sai, Diệp Mặc đúng là có chút áy náy, dù sao trước mặt người ta trực tiếp cự tuyệt, khiến cho một cô bé không xuống đài được. Nhưng đây không phải nguyên nhân chủ yếu, chủ yếu nhất là Diệp Mặc biết phần lớn linh thảo của Tiên Dược Cốc đều nằm trên người Liễu Nguyệt Đường. Hắn chỉ cần bắt được Liễu Nguyệt Đường là có được đồ tốt rồi. Lại có thể nhận được một phần ân tình miễn phí, loại chuyện này Diệp Mặc tuyệt đối không cần người khác phải dạy.

Nhìn thấy Cầm Mộ Tâm cùng Quảng Vi liên tục được truyền tống ra ngoài, Liễu Nguyệt Đường để Kỳ Kỳ tiểu sư muội lên Truyền Tống Trận. Khiến cho mọi người không giải thích được chính là, Diệp Mặc ngay cả lộ phí qua đường của cô bé này cũng không thu.

Cách làm của Diệp Mặc khiến cho người bên ngoài nhìn thấy âm thầm khinh bỉ, người này chỉ cần là mỹ nữ thì hắn liền miễn phí, hiển nhiên là một tên háo sắc từ trong trứng. Bởi vì cách làm của Diệp Mặc, khiến cho hai vị nữ tu sĩ của Nam An Châu cao hứng trở lại. Lại càng quyết định chủ ý. Đợi hai người tiến vào Truyền Tống Trận, liền cho Diệp Mặc một chút tiện nghi, dù sao hắn cũng không thể thật sự làm gì, nếu ra ngoài được mà không cần bỏ ra linh dược, đó mới là lời lớn.

Liễu Nguyệt Đường nhìn vậy trong lòng âm thầm cao hứng, mặc dù Diệp Mặc có thiên phú kinh người. Nhưng hắn vẫn khó qua ải mỹ nhân. Xem ra Tiên Dược cốc lần này gặp may rồi, cho nên khi Quảng Vi, Cầm Mộ Tâm, Kỳ Kỳ ba người được truyền tống ra ngoài, Liễu Nguyệt Đường không chút do dự tiến vào Truyền Tống Trận.

- Diệp sư đệ, xin chào, vừa rồi đa tạ cậu giúp mấy vị sư muội của ta, đây là quả cầu truyền tin của ta, nếu sư đệ ra ngoài có thời gian rảnh có thể tới Tiên Dược Cốc của ta làm khách.

Liễu Nguyệt Đường đầu tiên lấy ra quả cầu truyền tin, không hề đề cập

tới chuyện linh dược.

Diệp Mặc nhận lấy quả cầu truyền tin, nhìn cũng không nhìn liền thu lấy, sau đó lãnh đạm nói:

- Vậy thì đa tạ Liễu sư tỷ.

Nhưng lời này vừa nói xong, Diệp Mặc liền thay đổi lời nói:

- Liễu sư tỷ ở trong Dược Viên lấy được mười hai gốc Tố Đan Thảo, tám mươi bốn gốc Yên Vụ Chi Lan, ba mươi mốt gốc Tử Bối Thanh La, mười sáu gốc Ngưng Thúy Đằng…

Diệp Mặc càng nói sắc mặt Liễu Nguyệt Đường càng trầm xuống, cô không nghĩ tới Diệp Mặc chỉ ở trong căn nhà gỗ nhỏ nhưng luôn luôn chú ý tới động tĩnh của mình, thậm chí ngay cả việc phân phối dược liệu của Tiên Dược Cốc cũng rõ ràng, nhưng hắn nói những lời này là có ý gì?

Không đợi Liễu Nguyệt Đường suy nghĩ cẩn thận là có chuyện gì xảy ra, thanh âm của Diệp Mặc lại truyền tới. Ngữ khí của hắn vẫn không nhanh không chậm:

- Tôi không cần nhiều, những dược liệu của Liễu sư tỷ mỗi loại đều đưa một nửa cho tôi là được, dĩ nhiên nếu có số lẻ, Liễu sư tỷ được nhiều hơn một gốc là được - Cậu điên rồi hả?

Liễu Nguyệt Đường không đợi Diệp Mặc nói hết, lập tức king ngạc nói.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi không điên. Đợi sau khi sư tỷ rời khỏi đây, sư tỷ sẽ biết được chuyện cô cùng môn phái với Quảng Vi là chuyện may mắn cỡ nào.

Sắc mặt của Liễu Nguyệt Đường trầm xuống, giọng nói chợt trở nên lạnh lẽo, nói:

- Nếu như tôi không đồng ý?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Vậy mời sư tỷ đi ra ngoài, tôi bỏ ra nhiều công sức như vậy, cũng không phải miễn phí để làm người tốt.

Nghe lời nói của Diệp Mặc, chẳng những Liễu Nguyệt Đường không chịu được, ngay cả những người khác bên ngoài trận pháp cũng không chịu được. Liễu Nguyệt Đường nói thế nào cũng có chút quen biết với Diệp Mặc, có một chút quan hệ như vậy, nhưng tu sĩ họ Diệp này quả thực là vô sỉ tới cực điểm, quan hệ như vậy hắn còn muốn một nửa dược liệu. Nếu đổi lại là những người không quen biết như bọn họ, hắn còn muốn bao nhiêu dược liệu?

Liễu Nguyệt Đường hận không thể lập tức động thủ, nhưng cô suy nghĩ một chút liền nhịn được, sau khi mình động thủ người chịu lỗ không phải cô mà là tên tu sĩ họ Diệp này. Cô tin Diệp Mặc cho dù lợi hại nhưng mình cũng có thể bắt hắn trong nháy mắt, nhưng một khi mình làm như vậy, mạng của Diệp Mặc khẳng định không còn. Cho dù cô tha cho Diệp Mặc, người khác sẽ tha cho hắn sao?

Nghĩ tới việc Diệp Mặc đã cứu Quảng Vi sư muội, Liễu Nguyệt Đường cuối cùng thở dài, lấy ra một túi trữ vật đưa một nửa dược liệu cho Diệp Mặc, lạnh giọng nói:

- Cho cậu dược liệu không phải vì lộ phí mà là cảm tạ cậu đã cứu Quảng Vi sư muội.

Diệp Mặc từ chối cho ý kiến nhận lấy túi trữ vật, cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện dược liệu mình cần không thiếu, lúc này mới lấy một ngọc bài đưa cho Liễu Nguyệt Đường, làm như không có gì xảy ra nói:

- May mắn là cô không động thủ, nếu như cô động thủ, tính tình của tôi sẽ không tốt như vậy. Cho dù là nể mặt Quảng Vi không giết cô, thì nhẫn trữ vật của cô nhất định phải giao cho tôi.

- Cậu…

Liễu Nguyệt Đường chán nản, cầm lấy ngọc bài đi lên Truyền Tống Trận, khinh thường nhìn Diệp Mặc một cái, nói:

- Ta sẽ không cùng cậu tranh giành loại chuyện nhàm chán này, cậu rất nhanh sẽ biết ta đối với cậu tốt cỡ nào. Cậu mặc dù không tệ, nhưng cậu rất nhanh sẽ phát hiện khoảng cách của cậu với Kim Đan viên mãn có chênh lệch rất xa đấy.

Liễu Nguyệt Đường trong lòng thầm hận, sớm biết vậy cô đã đưa phần lớn dược liệu cho Quảng Vi hoặc Cầm Mộ Tâm. Không nghĩ tới Diệp Mặc lại lòng dạ hiểm độc như vậy, muốn một nửa của mình. Diệp Mặc đáng chết, nhưng cô không thể động thủ.

Diệp Mặc có được vật mình muốn, lười nói nhảm, trực tiếp kích phát Truyền Tống Trận, trước khi Liễu Nguyệt Đường được truyền tống ra ngoài liền tặng cô ta một câu:

- Cô cũng rất nhanh sẽ biết tôi đối với cô tốt thế nào.

Bốn người của Tiên Dược Cốc đều được truyền tống ra ngoài, hơn nữa cuối cùng Diệp Mặc còn muốn năm phần dược liệu của Liễu Nguyệt Đường, tuy rằng Diệp Mặc miễn phí cho ba người còn lại của Tiên Dược Cốc, nhưng người tinh ý đều biết phần lớn dược liệu đều ở trên người Liễu Nguyệt Đường.

Chiết Thu Thủy là người thứ năm tiến vào Truyền Tống Trận, y không đợi Diệp Mặc mở miệng, trực tiếp lấy ra một nửa dược liệu, nói:

- Diệp sư đệ, đây là dược liệu của ta.

Diệp Mặc đã sớm biết Chiết Thu Thủy được chia bao nhiêu dược liệu, biết y nói thật, sau khi đưa một ngọc bài cho y, liền nói:

- Vốn là tôi có ý định lấy sáu phần của ông, nhưng ông chủ động như

vậy, vậy thì năm phần là được.

Chiết Thu Thủy âm thầm cười khổ, y dĩ nhiên biết Diệp Mặc nói lời này không phải chỉ cho mình y nghe, mà là nói cho những người bên ngoài nghe. Ý tứ của Diệp Mặc là muốn đưa dược liệu thì chủ động, nếu để tôi đề cập tới vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

Nhìn thấy năm người đã đi, tên tu sĩ Kim Đan tầng tám chiếm cứ Truyền Tống Trận của Diệp Mặc bỗng nhiên chủ động yêu cầu tiến vào nhà gỗ.

Diệp Mặc thấy trong mắt y lóe lên hung quang, lập tức biết người này không có hảo ý. Thế nhưng hắn cũng để cho người này tiến vào Truyền Tống Trận.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám này vừa tiến vào đã nói:

- Ta là Phan Dị, mày nhớ cho kỹ…

Phan Dị còn chưa nói hết lời, một thanh phi kiếm trong tay y đã phóng ra, đồng thời phi kiếm của y nổi lên kiếm quang cuồn cuộn bao vây lấy Diệp Mặc.

Tu sĩ bên ngoài thấy Phan Dị tiến vào nhà gỗ, lập tức biết được ý đồ của y, y muốn trong thời gian ngắn nhất chế ngự được Diệp Mặc. Nhìn thấy Phan Dị lấy phi kiếm ra chế ngự Diệp Mặc, mấy người kia vội vàng động thủ. Cũng muốn thừa dịp Diệp Mặc chưa rời khỏi Truyền Tống Trận, chế ngự được Diệp Mặc.

Nhưng những tu sĩ ở bên ngoài còn chưa kịp lấy pháp bảo ra, chỉ nghe thấy một tiếng "Bành" lớn, liền thấy Phan Dị vừa lấy ra phi kiếm đã bị bắn ra khỏi căn nhà gỗ tới mấy thước, ngã vào bên cạnh một trận pháp cấm chế bị phá vỡ lúc nãy.

Diệp Mặc cười lạnh nhìn Phan Dị, cũng không nói gì. Nhưng lúc này hắn không nói lời nào, so với bất kỳ lời nói nào càng thêm dao động nhân tâm.

Đến lúc này, không có bất kỳ ai dám hoài nghi khả năng bày trận của Diệp Mặc. Hắn không động thủ, chỉ là phát động trận pháp mà Phan Dị đã bị bắn ra ngoài, nếu như không phải cố kỵ các tu sĩ bên ngoài, nói không chừng hắn có thể vây khốn Phan Dị, tùy thời có thể giết y.

Những người này nghĩ không sai, Diệp Mặc đúng là cố kỵ những tu sĩ bên ngoài, nếu như không phải cố kỵ những tu sĩ kia hợp lực công phá trận pháp phòng ngự của hắn, thì Phan Dị dám diễu võ dương oai trong trận pháp của hắn, hắn đã sớm vây khốn người này, sớm đã giết y. Nhưng hiện tại hắn không thể giết người, bởi vì cho dù hắn muốn giết Phan Dị thì cũng không thể khiến người khác biết.

- Hắn thật sự là một đại sư về trận pháp, Nam An Châu ta thiên tài xuất hiện vô số, cho tới bây giờ chưa từng thấy một đại sư về trận pháp còn trẻ như vậy. Trời ạ, hắn rốt cuộc là làm thế nào được thế chứ?

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam An Châu nhìn thấy Diệp Mặc đẩy văng Phan Dị trong nháy mắt, liền rung động, lầm bẩm tự nói một câu.

- Người này trong lúc vội vã liền bố trí trận pháp này, nói không chừng hắn đã là đại sư trận pháp cấp bốn, thật là đáng sợ.

Một gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy khác của Nam An Châu bất giác bổ sung một câu.

Không một ai phản bác lời của y, Diệp Mặc chỉ trong một thời gian ngắn, có thể tùy ý bố trí được trận pháp hất văng được tu sĩ Kim Đan tầng tám, cho dù không phải là đại sư về trận pháp, thì cũng không kém là bao.

Ở Tu Chân Giới, Trận Pháp Sư chia thành chín cấp, có thể bố trí trận pháp từ cấp một tới cấp ba được xưng là Trận Pháp Sư. Vượt qua cấp ba, tài nghệ bố trí trận pháp đạt tới cấp bốn cho đến cấp sáu, chính là Đại Sư Trận Pháp. Mà nếu có thể bố trí trận pháp từ cấp bảy tới cấp chín, thì chính là Trận Pháp Tông Sư. Trận pháp ngoài cấp chín, thì ở Tu Chân Giới vẫn chưa có người nào có thể bố trí được, bởi vì đó là tiên trận, có thể bố trí trận pháp

này được gọi là Tiên Trận Sư. Tu sĩ bên ngoài sở dĩ sợ hãi cảm thán cùng rung động như vậy là vì cho dù là một Trận Pháp Sư cấp ba thì cũng là nhân tài vô cùng hiếm có ở Tu Chân Giới, huống chi là đại sư trận pháp cấp bốn như Diệp Mặc. Còn nữa, cho dù là những Đại sư Trận pháp kia, không người nào không phải là những lão yêu sống tới mấy trăm năm, nào có tu sĩ trẻ tuổi như Diệp Mặc đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 928

Tặng Mày Hai Chữ

Một tu sĩ Kim Đan tầng tám như Phan Dị, bị Diệp Mặc Kim Đan tầng một ném ra như ném một con chó chết. Mặc dù Diệp Mặc thông qua trận pháp mới làm được, nhưng trong lòng y vẫn cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Cho nên điều đầu tiên Phan Dị làm khi bò dậy chính là rút phi kiếm muốn công kích trận pháp phòng ngự trong căn nhà nhỏ của Diệp Mặc.

Chẳng qua khi y vừa phóng phi kiếm ra thì đã bị Kế Trí Nguyên bên Quỷ Tiên phái ngăn cản. Liễu Nguyệt Đường đã ra rồi, bên phía Bắc Vọng châu chỉ còn mình Kế Trí Nguyên là Kim Đan đại viên mãn. Nhưng Kế Trí Nguyên lại không hề để Phan Dị vào trong mắt.

Y ngăn cản phi kiếm của Phan Dị, sau đó lạnh giọng nói:

- Nếu cậu dám công kích trận pháp một lần nữa thì tanh sẽ giết cậu Phan Dị theo bản năng rùng mình một cái, Kim Đan tầng tám và Kim Đan đại viên mãn có chênh lệch rất lớn, huống chi cả người Kế Trí Nguyên tản ra khí tức âm lãnh cường đại, thậm chí không chừng đã tiến vào cảnh giới Giả Anh. Hơn nữa Phan Dị quay đầu lại, phát hiện bên Nam An châu dường như không có ai muốn ra mặt vì y, trong đó bao gồm cả sư huynh đồng môn của y.

Mấy tên tu sĩ có cùng ý tưởng với Phan Dị, thấy y bị bắn ra thì nhất thời liền bỏ ý định vào căn phòng bắt Diệp Mặc. Muốn đi vào trận pháp do Đại sư trận pháp bố trí để bắt hắn thì quả thực không khác gì nói đùa.

Sau đó mấy tên tu sĩ Nam An châu rối rít tiến vào truyền tống trận, cũng

không đợi Diệp Mặc nói chuyện đã chủ động lấy ra một nửa dược liệu cho hắn. Dược liệu trên người Diệp Mặc nhanh chóng tăng lên, hơn nữa đây đều là những loại dược liệu trân quý. Trong lòng Diệp Mặc càng cảm thấy một chiêu này mình làm quá chuẩn, cho dù đắc tội người khác thì sau việc này hắn trở lại Hà châu, mang theo mấy người Ánh Trúc cao chạy xa bay. Đại lục Lạc Nguyệt lớn như vậy, có ai tìm được hắn đây? Huống chi con đường tu luyện không thể cứ mãi sợ hãi được.

Thấy liên tục mấy tên tu sĩ NamAn châu được truyền tống đi, tên tu sĩ Kim Đan viên mãn của Nam Anh châu cũng tiến vào căn nhà.

- Lão phu là Hoàng Ngọc Sơn, thuộc Lôi Khí tông - tông môn sáu sao của Nam An châu. Diệp đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã là Đại sư trận pháp, lão phu bội phục, đây là dược liệu của ta.

Diệp Mặc nhận lấy túi trữ vật kiểm tra một chút, không tiếng động ném trả lại cho Hoàng Ngọc Sơn, nói:

- Ông thiếu mười gốc "Sinh Nguyên quả", bốn cây "Quỷ Diện cô", một cây "Ngũ Thải Liên"…

Nghe Diệp Mặc nói, Hoàng Ngọc Sơn nhất thời tức giận. Lão không ngờ Diệp Mặc lại biết rõ mình thu được bao nhiêu cây dược liệu. Lúc này lại dám đem dược liệu - lộ phí mà mình đưa ném trở lại, quả thực quá kiêu ngạo.

Diệp Mặc vốn đã không hài lòng với việc Hoàng Ngọc Sơn tự xưng lão phu rồi, tông môn sáu sao thì sao? Hắn chẳng để ý mấy. Mà người này lại dám ăn bớt dược liệu, phải biết rằng mỗi người được chia bao nhiêu dược liệu hắn đều nhìn rất rõ ràng. Muốn ăn bớt à, không có cửa đâu.

Thấy sắc mặt Hoàng Ngọc Sơn khó coi, muốn phát giận, Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Ông nhanh lên một chút, nếu không dùng truyền tống trận thì tôi sẽ tống ông ra ngoài, nơi này còn nhiều người đang xếp hàng.

Hoàng Ngọc Sơn đang muốn phát tác, nhưng lại nghĩ Diệp mặc là Đại sư một trận pháp, mà đây là địa bàn của hắn. Bị một con kiến hôi Kim Đan tầng một bức đến nước này, mặc dù trong lòng lão rất khó chịu, nhưng cũng biết hiện tại mình chỉ có thể cho người này làm thịt.

Hoàng Ngọc Sơn đưa tay đặt lên nhẫn trữ vật lần nữa, hiển nhiên lão chỉ có thể khuất phục dưới cái uy của Diệp Mặc. Lão đã quyết tâm, một khi mình rời khỏi đây thì sẽ chờ con kiến hôi này vác xác ra ngoài, sau đó lột da hắn.

Thấy Hoàng Ngọc Sơn chuẩn bị bổ sung dược liệu, Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Bởi vì lần đầu ông ăn bớt, cho nên nhất định phải lấy ra sáu phần dược liệu mới được. Ông cần thêm mười ba gốc "Nguyên Sinh quả", hai gốc "Ngũ Thải liên"…

- Cậu…

Lúc này Hoàng Ngọc Sơn mới biết hàm ý trong những lời Diệp Mặc nói với Liễu Nguyệt Đường, hắn tốt với cô ta thế nào.

Lão vô cùng phẫn nộ ngó chừng Diệp Mặc, gằn từng chữ nói:

- "Ngũ Thải liên" của ta tổng cộng mới có ba cây, nhưng cậu lại muốn lấy đi hai… Diệp Mặc, cậu đúng là Đại sư trận pháp, nhưng nếu ép ta cá chết lưới rách thì cậu nghĩ có thể áp chế được ta sao? Người trẻ tuổi không nên kiêu ngạo như vậy, trừ phi cả đời cậu đều ở lại đây không ra…

Diệp Mặc căn bản không thèm để ý đến mấy lời của Hoàng Ngọc Sơn, chỉ lạnh lùng nói:

- Ông còn ba lần hô hấp, sau ba lần thì mời biến đi.

Diệp Mặc không có kiên nhẫn, nếu tên họ Hoàng này vẫn lì như vậy thì cứ đưa những người khác ra trước đã. Đợi đi hết rồi dạy cho lão một bài học

cũng không muộn.

Dù sao hắn vơ vét dược liệu thế này cũng đã hoàn toàn đắc tội với đám tu sĩ ở đây, hiện tại không cần thiết phải lấy lòng bọn họ. Đắc tội một lần vẫn là đắc tội, một trăm lần cũng vẫn là đắc tội.

- Một, hai…

Diệp Mặc cầm ngọc bài bắt đầu đếm, lúc hắn quyết định đếm tới ba mà người này vẫn còn chưa chịu đồng ý, liền trực tiếp quăng lão ra.

Tu sĩ phía ngoài đều ngẩn người nhìn Diệp Mặc và Hoàng Ngọc Sơn. Cả đám đều mở to mắt, ngay cả tu sĩ Kim Đan viên mãn như Hoàng Ngọc Sơn hắn cũng dám làm như vậy, chớ nói chi vừa rồi là Phan Dị chỉ là Kim Đan tầng tám.

- Ta nộp!

Hoàng Ngọc Sơn gần như nghiến răng nghiến lợi cầm dược liệu ném cho Diệp Mặc. Lão quyết định dù hai tháng sau không đi tìm kiếm dược liệu thì cũng phải đợi tên nhãi họ Diệp này ra ngoài.

Diệp Mặc thu hồi túi trữ vật, kiểm tra đồ vật bên trong một chút rồi lạnh lùng nói:

- Coi như ông thông minh, nếu không sẽ chẳng phải sáu phần như vậy đâu.

Sắc mặt Hoàng Ngọc Sơn âm trầm đến mức muốn chảy nước, nhưng lão chỉ có thể cầm ngọc bài của Diệp Mặc tiến vào Truyền Tống trận, chỉ trong chớp mắt đã bị truyền tống ra.

Có ví dụ minh họa là Hoàng Ngọc Sơn và Phan Dị, những người còn lại căn bản không cần Diệp Mặc nhắc nhở, đều chủ động lấy ra năm phần dược liệu của mình. Ngay cả hai nữ tu vốn định dùng sắc đẹp dụ dỗ Diệp Mặc cũng biết tên này cực kỳ tham lam, dụ dỗ căn bản không có tác dụng. Diệp

Mặc cũng không làm khó những người này, thu dược liệu xong liền khởi động Truyền Tống trận.

Người đứng ngoài căn nhà gỗ đi rất nhanh, ngay cả tên tu sĩ Kim Đan viên mãn còn lại của Nam An châu cũng trực tiếp lấy ra một nửa dược liệu, được truyền tống đi.

Cuối cùng chỉ còn lại có ba người, một là Phan Dị vừa rồi bị Diệp Mặc quẳng ra, một là Khâu Huyền Vũ, cuối cùng là tu sĩ Kim Đan viên mãn của Quỷ Tiên phái – Kế Trí Nguyên.

Sau khi tiến vào truyền tống trận, Kế Trí Nguyên nhìn Diệp Mặc một cách rất có thâm ý, nhưng cũng không ăn bớt, lấy ra đúng một nửa dược liệu của mình.

Khi Diệp Mặc đưa ngọc bài cho Kế Trí Nguyên, tên này bỗng đưa tay chộp về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, cũng không ngăn cản công kích của Kế Trí Nguyên, chỉ tùy ý ném ra một chiếc trận kỳ. Ánh sáng lóe lên trong căn nhà nhỏ, sau đó Kế Trí Nguyên lập tức bị đẩy ra khỏi căn nhà gỗ.

Kế Trí Nguyên lại không hề nóng nảy, tựa như y đã biết sẽ bị Diệp Mặc đẩy ra vậy, cười lạnh nói:

- Hiện giờ tao đã có ngọc bài, cho dù mày có đẩy tao ra đi nữa thì nếu bây giờ tao công kích trận pháp phòng ngự bên ngoài căn nhà, mày nghĩ mày có thể phá hỏng cái trận pháp này, thậm chí là có ra được nữa không? Tao cũng không làm khó mày, trả lại dược liệu vừa cầm của tao, sau đó đem một nửa dược liệu mày vừa lấy được cho tao, chuyện này chấm dứt tại đây.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, Kế Trí Nguyên lại lấy ra hai hạt châu màu ngâm đen mà tung hứng trong tay, nói:

- Tao chỉ cần ném một hạt châu này vào, mày có tin trong một lần hô hấp là trận pháp của mày sẽ bị phá không?

Phan Dị và Khâu Huyền Vũ nghe Kế Trí Nguyên nói vậy thì nhất thời ngây dại. Nếu quả thật như Kế Trí Nguyên nói, bọn họ căn bản không có năng lực ngăn cản. Nói cách khác, một khi chọc giận Diệp Mặc, Kế Trí Nguyên thì có thể đi, nhưng hai người bọn họ nhất định không ra được.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Huống chi bọn họ đã nhìn thấy hạt châu trong tay Kế Trí Nguyên, đó chính là "Bạo Âm châu" do tu sĩ Nguyên Anh luyện chế. Loại hạt châu này uy lực cực lớn, Kế Trí Nguyên nói trong một lần hô hấp là có thể phá vỡ trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc cũng không ngoa. Rất nhanh bọn họ đã dâng lên một niềm hi vọng, nếu như Kế Trí Nguyên ngăn cản được Diệp Mặc trước khi hắn đi, thì bọn họ vẫn có thể rời khỏi.

Mặc dù uy lực của "Bạo Âm châu" khổng lồ, nhưng cũng chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới luyện chế được. Nhưng bình thường thì tu sĩ Nguyên Anh sẽ không luyện chế thứ này, bởi vì Bạo Âm châu là pháp bảo kiểu dùng một lần luyện chế từ chân nguyên không sạch sẽ khi củng cố tu vi sau lúc kết thành Nguyên Anh.

Hơn nữa dưới tình huống bình thường, tu sĩ Nguyên Anh sẽ không ngưng tụ Bạo Âm châu lúc củng cố Nguyên Anh. Bởi vì thứ này sẽ làm phân tán tinh lực, cho nên số lượng Bạo Âm châu rất ít.

Cho nên sau khi Kế Trí Nguyên lấy Bạo Âm châu ra, Diệp Mặc lập tức đã hiểu ý nghĩ của y. Người này có Bạo Âm châu mà lúc trước không lấy ra, rõ ràng là muốn để mình thay y thu thập dược liệu.

Nhưng tuy vậy, y vẫn rất cẩn thận, thậm chí trước đó còn lấy ngọc bài của mình rồi mới lộ ra. Hơn nữa, Diệp Mặc khẳng định Kế Trí Nguyên muốn không chỉ là một nửa dược liệu, mà là cái mạng của mình, sau đó cộng thêm cả nhẫn trữ vật của mình Kế Trí Nguyên chăm chú nhìn Diệp Mặc, chỉ cần hắn dám lên Truyền Tống trận thì y sẽ lập tức ném Bạo Âm châu ra.

Y đã tính rất tốt, Truyền Tống trận cũng phải bốn năm lần hô hấp thì

mới truyền tống đi được. Dưới sự trợ giúp của Bạo Âm châu, y có lòng tin sẽ phá vỡ trận pháp của Diệp Mặc trước.

Nhưng Diệp Mặc lại không vào Truyền Tống trận, mà lấy thêm một chiếc trận kỳ, cười lạnh nhìn Kế Trí Nguyên nói:

- Muốn nhẫn trữ vật và dược liệu của tao thì không có cửa đâu, nhưng tao có hai chữ tặng cho mày đấy.

Nghe Diệp Mặc nói, Kế Trí Nguyên lại giơ Bạo Âm châu trong tay lên, lạnh giọng hăm dọa:

- Mày thật sự rất có gan đấy, thử nhìn xem Bạo Âm châu trong tay tao có thể phá vỡ trận pháp của mày trong thời gian một lần hô hấp không nhé. Người trẻ tuổi, linh dược mặc dù tốt, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng thụ được. Dù thế, bất kể mày nói hai chữ gì thì tao cũng cho mày một cơ hội nữa.

- Ngu ngốc!

Diệp Mặc nói xong lại lắc lắc đầu, mặc dù tu vi của Kế Trí Nguyên lợi hại hơn hắn rất nhiều, nhưng đúng là quá ngu ngốc. Nếu ngay cả điều này Diệp Mặc cũng không nghĩ tới thì hắn sao có thể ngồi đây thu phí qua đường được.

- Mày muốn chết!

Kế Trí Nguyên quát lên một tiếng lớn, muốn ném Bạo Âm châu trong tay ra. Nhưng sau một giây, y cư nhiên sửng sốt một chút, ngọc bài trong tay y bỗng hóa thành bụi phấn.

Kế Trí Nguyên lập tức biết đây là Diệp Mặc đang giở trò. Một khi Diệp Mặc thật sự truyền tống đi, y có lẽ sẽ bị kẹt lại đây. Nghĩ tới điều này, y không chút do dự ném một viên Bạo Âm châu ra. Y chắc chắn dù Diệp Mặc muốn truyền tống thì cũng phải mất thời gian bằng với bốn năm lần hô hấp mới được. Trong khoảng thời gian đó, Bạo Âm châu của y đã sớm phá trận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 929

Đã Thành Kẻ Địch Chung

Diệp Mặc biết sự lợi hại của Bạo Âm châu, nhưng hắn không ngờ Kế Trí Nguyên lại có thứ này. Hắn nghĩ đến thứ tương tự như

"Xích Hồng lôi", nếu là loại vật này thì còn có thể ngăn cản một chút, nhưng Bạo Âm châu nếu muốn xé rách trận pháp của hắn thì đúng như Kế Trí Nguyên nói, một lần hô hấp cũng không quá khoa trương.

Mặc dù không đến mức một lần hô hấp thì trận pháp phòng ngự đã bị xé rách, nhưng Diệp Mặc biết, nếu cứ tùy ý cho Bạo Âm châu oanh tạc lên thì trận pháp của hắn chắc chắn không kiên trì được quá ba lần hô hấp. Trên lý luận, sau ba lần hô hấp thì thậm chí hắn còn chưa được truyền tống ra, rất có khả năng sẽ rơi vào tay kẻ khác.

Nếu từ đầu Kế Trí Nguyên đã lấy ra Bạo Âm châu, mặc dù Diệp Mặc còn không đến nỗi rơi vào tay kẻ khác, nhưng hắn cũng biết mình tuyệt đối không thể tiếp tục thu thập dược liệu. Hắn nhất định phải truyền tống đi luôn, nếu không chỉ còn một con đường chết.

Nhưng Kế Trí Nguyên lại tham lam, muốn linh dược trong tay Diệp Mặc, ở lại đến tận cuối cùng, cho nên mặc dù y có Bạo Âm châu thì Diệp Mặc cũng chẳng sợ. Hắn không thể ngồi chờ nhìn Bạo Âm châu phá vỡ trận pháp của mình.

Kế Trí Nguyên vừa ném Bạo Âm châu ra thì Diệp Mặc cũng đem trận kỳ đã sớm chuẩn bị trước ném hết ra ngoài, đồng thời cười lạnh một tiếng nói:

- Nếu từ đầu mày ném Bạo Âm châu ra, thì tao cũng chỉ có nước đào

tẩu, cho nên hai chữ tao tặng mày cũng chẳng sai đâu.

Những trận kỳ này sắp xếp có quy tắc trên không trung, gần như chỉ trong nháy mắt mà Diệp Mặc tung ra thì chúng đã bao bọc lấy Bạo Âm châu.

Những tiếng nổ ầm ầm vang phía trước căn nhà nhỏ, bởi vì bị những vách đá trong sơn cốc vọng lại, làm cho tiếng nổ ngày càng vang dội hơn.

Sau khi bị Diệp Mặc ném ra, những chiếc trận kỳ kia rất nhanh đã tự động tạo thành một trận pháp phòng ngự đơn giản. Nhưng trận pháp phòng ngự này ngay lập tức đã bị uy lực của Bạo Âm châu làm cho nổ tung. Gần như chỉ trong chớp mắt, trận kỳ mà Diệp Mặc ném ra đã bị Bạo Âm châu làm nổ hết.

Nhưng Diệp Mặc cũng không đợi cho uy lực của Bạo Âm châu ảnh hưởng đến trận pháp phòng ngự mà hắn bố trí ở căn nhà nhỏ. Một lần nữa ném ra vài chục chiếc trận kỳ, chúng rất nhanh đã bao bọc lấy Bạo Âm châu giống vừa rồi.

Cứ thế lặp lại, Diệp Mặc không ngừng ném trận kỳ ra, giống như trận kỳ trên người hắn là vô hạn vậy.

Theo mấy tiếng nổ cuối cùng vang lên, uy lực của Bạo Âm châu đã bị vô số trận kỳ của Diệp Mặc tiêu hao hầu như không còn, mà trận pháp bên ngoài căn nhà của Diệp Mặc chỉ hơi hư hao một chút mà thôi. Diệp Mặc lại tiện tay ném vài trận kỳ ra, chỗ hư hao lập tức đã được sửa chữa Kế Trí Nguyên ngơ ngác nhìn, Bạo Âm châu của y cư nhiên bị Diệp Mặc lấy ra vô số trận kỳ tiêu hao sạch, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì. Y từng nói chỉ cần một lần hô hấp là có thể phá vỡ trận pháp của Diệp Mặc, nhưng sự thật trước mắt lại chẳng phải một lần hô hấp, mà là đến tận vài chục lần có thừa. Mà sau tất cả, Bạo Âm châu của y biến mất, nhưng trận pháp của Diệp Mặc thì vẫn còn đây.

Lúc này cuối cùng y cũng hiểu ý nghĩa của những điều Diệp Mặc vừa nói. Chính là vừa bắt đầu y lấy Bạo Âm châu ra, mấy người khác đồng loạt

công kích trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc thì tất nhiên hắn sẽ không có sức mà đối phó với Bạo Âm châu nữa.

Một khi Diệp Mặc không thể đối phó Bạo Âm châu thì chỉ còn nước ném trận kỳ ra tạm thời ngăn cản để chạy trốn. Nhưng bất kể thế nào, Kế Trí Nguyên cũng có thể thấy được, tên tu sĩ Kim Đan tầng một này vô cùng xảo trá, dường như đối phương đã sớm có chuẩn bị, luyện chế sẵn vô số trận kỳ.

Hơn nữa trận kỳ của hắn có thể tạo thành một trận pháp phòng ngự tạm thời trên không trung, hiển nhiên hắn đã sớm bố trí một số trận cơ dưới mặt đất. Từ trước tới giờ, Kế Trí Nguyên vẫn cảm thấy mình làm việc đã đủ cẩn thận, nhưng y lại phát hiện tên tu sĩ Kim Đan tầng một này còn ghê gớm hơn thế, cẩn thận đến mức một giọt nước cũng không lọt.

Sau lưng Diệp Mặc cũng thấm ướt mồ hôi lạnh, quả nhiên là cẩn tắc vô áy náy. Bởi vì Xích Hồng lôi làm cho hắn nhớ đến loại pháp bảo dùng một lần, cho nên mới cẩn thận bố trí thêm vài trận cơ phòng ngự trên không trung. Những trận cơ này lại thông qua trận kỳ phòng ngự trên không trung kích phát, mục đích chính là phòng ngừa những thứ như vậy, để cho hắn có thời gian truyền tống chạy trốn.

Mà hắn không nghĩ tới, thứ mà mình vô tình nghĩ đến lại thực sự thành công, cứu hắn một mạng. Nếu không, hắn có thể chạy trốn được hay không cũng là cả một vấn đề. Tên Kế Trí Nguyên này quả là một kẻ tâm cơ thâm trầm.

Diệp Mặc cũng không nghĩ tới, ở trong mắt người khác hắn cũng là loại người xảo trá thâm trầm như thế Phan Dị và Khâu Huyền Vũ ngơ ngác nhìn trận kỳ của Diệp Mặc đại chiến với Bạo Âm châu, một hồi lâu sau vẫn không nói ra lời. Khóe miệng Phan Dị lại càng phát đắng, y biết kết cục của mình chắc chắn sẽ không quá tốt. Tên tu sĩ Kim Đan tầng một này quả thực quá nghịch thiên, ngay cả Kim Đan đại viên mãn như Kế Trí Nguyên cũng bị hắn đùa trong lòng bàn tay, huống chi một tên tu sĩ Kim Đan tầng tám như y?

Diệp Mặc nhìn Kế Trí Nguyên vẫn đang không tin nổi, lại lấy ra một

chiếc trận kỳ nói:

- Họ Kế, không phải trong tay mày còn một viên Bạo Âm đan sao, ném nốt ra đi chứ?

Nếu không phải là mình bây giờ không dám truyền tống ra ngoài, rồi ở đây còn một chút việc thì Diệp Mặc đã sớm ra ngoài rồi. Ba người này chết sống ra sao mắc mớ gì tới hắn cơ chứ.

Theo cái nhìn của Diệp Mặc, sau khi trận pháp dược viên trong sơn cốc này bị phá vỡ, linh khí ở đây nồng nặc như vậy nhất định là có cổ quái, cho nên hắn phải để tất cả mọi người đi ra rồi ở lại xem xét một phen.

Thật ra, điều mà Diệp Mặc không biết lại là, chẳng phải mình hắn nghĩ tới vấn đề này. Có bảy, tám người đều đã để ý đến, chỉ là bọn họ suy nghĩ sâu hơn Diệp Mặc, là bởi vì họ biết vì sao linh khí nơi này lại nồng đậm đến vậy, hơn nữa cho dù họ không đi thì cũng sẽ chẳng chiếm được chỗ tốt nào.

Khóe môi Kế Trí Nguyên có chút đắng chát nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp đạo hữu, mới vừa rồi là ta không đúng, ta nguyện giao thêm một phần linh thảo. Hi vọng Diệp đạo hữu có thể nể tình việc chúng ta cùng là tu sĩ Bắc Vọng châu mà bỏ qua lần này.

Diệp Mặc không mặn không nhạt nói:

- Tôi rất dễ thương lượng, mà cũng rất rộng rãi. Ông chỉ cần đưa một nửa dược liệu là được rồi, nhưng phải thêm một trăm ngàn linh thạch nữa. Còn nữa, viên Bạo Âm châu của ông làm tôi kinh sợ, cho nên nó cũng phải để lại xem như bồi thường cho tôi.

Nghe Diệp Mặc nói, Kế Trí Nguyên rất đau lòng. Y không nghĩ cuối cùng lại chẳng được gì mà còn mất thêm một trăm ngàn linh thạch và một viên Bạo Âm châu.

Nhưng vì vừa rồi còn gây sự với Diệp Mặc, cho nên mấy thứ này vẫn

nằm trong phạm vi tiếp nhận của y. Mặc dù Bạo Âm châu quý trọng, nhưng đâu thể quan trọng hơn cái mạng nhỏ này được. Ai biết kẹt lại đây vài chục năm có nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Từ một mức độ nào đấy mà nói, y cảm thấy Diệp Mặc đúng là rất dễ nói chuyện. So sánh với những dược liệu kia, một trăm ngàn thượng phẩm linh thạch quả thực chẳng là bào. Thứ quý trọng duy nhất đúng là viên Bạo Âm châu này mà thôi.

Không phải Diệp Mặc không muốn bắt Kế Trí Nguyên để nhẫn trữ vật lại, nhưng làm như vậy đúng là ép đối phương vào đường cùng. Có thể khẳng định là dù Kế Trí Nguyên không ra ngoài được thì y cũng sẽ không giao nhẫn trữ vật ra. Mà cho dù Diệp Mặc có trận pháp, nhưng vẫn không dám khẳng định có thể bắt lấy tên Kế Trí Nguyên có chút quái dị này, cho nên hắn vẫn để cho đối phương một con đường.

Huống chi Kế Trí Nguyên còn là người của Quỷ Tiên phái, hắn có thể giết Kế Trí Nguyên nhưng lại tuyệt đối không thể để cho Quỷ Tiên phái biết. Người có thể tiến vào Sa Nguyên dược cốc thì chắc chắn là tinh anh trong môn phái, cướp linh dược còn chưa đến mức quá đắc tội môn phái, nhưng để cho họ biết mình giết đệ tử tinh anh của họ thì dù sau này có trốn cũng sẽ kinh hồn bạt vía.

Kế Trí Nguyên đi vào căn nhà lần thứ hai, lại lấy ra một túi trữ vật chứa một trăm ngàn linh thạch đưa cho Diệp Mặc. Diệp Mặc nhận linh thạch, nhìn một chút rồi lại quẳng lại cho Kế Trí Nguyên, lạnh giọng nói:

- Tại sao tôi không thấy một nửa dược liệu?

Nghe Diệp Mặc nói, Kế Trí Nguyên nhất thời ngây dại. Y đã hiểu một nửa dược liệu mà Diệp Mặc nói căn bản không phải là một nửa y đã giao cho Diệp Mặc, mà là một nửa số dược liệu còn lại của mình. Cứ như vậy, chẳng khác nào y đã phải lấy ra bảy phần rưỡi dược liệu sao?

Lúc này Kế Trí Nguyên sẽ không cho rằng Diệp Mặc dễ nói chuyện nữa,

y cảm thấy trong miệng mình như đang đầy vị Hoàng Liên. Nhưng y biết, hiện giờ từ bất cứ góc độ nào đi chăng nữa, y đã không còn quyền lợi đàm phán.

Kế Trí Nguyên cũng không kì kèo nhiều với Diệp Mặc, y lấy ra một nửa dược liệu nữa đưa cho hắn. Trong lòng lại quyết định, chỉ cần Diệp Mặc ra ngoài, bất kể chân trời góc biển nào, y cũng phải bắt được Diệp Mặc mà nuốt sống.

Thấy Kế Trí Nguyên rời đi, Khâu Huyền Vũ căn bản không cò kè mặc cả gì, trực tiếp lấy một nửa dược liệu, thông qua Truyền Tống trận đi ra. Y thề, sau này thà gặp cao nhân Nguyên Anh cũng không đụng muốn đụng phải Diệp Mặc.

Cao nhân Nguyên Anh có thể tự phụ thân phận của mình mà không so đo với y, nhưng gặp Diệp Mặc quả thật còn khó chịu hơn cả bị hắn giết.

Khi trong sơn cốc chỉ còn lại một mình Phan Dị, Diệp Mặc không còn chút lo lắng nào. Mặc dù hắn không nhất định là đối thủ của Phan Dị, nhưng dựa vào trận pháp này thì căn bản chẳng cần e sợ đối phương.

Phan Dị thấy Diệp Mặc nhìn về phía mình liền trực tiếp hỏi:

- Mày muốn bao nhiêu dược liệu?

Y biết, ngay cả Kế Trí Nguyên mà Diệp Mặc cũng cướp đi bảy phần rưỡi dược liệu, đối với y chắc chắn sẽ không ít. Y thậm chí đã tính qua, có thể lấy hết dược liệu trên người ra, sau đó rời khỏi đây rồi chờ Diệp Mặc ở bên ngoài.

- Giao ra tám phần dược liệu, còn cả viên Linh Tinh kia nữa, mày có thể đi rồi.

Diệp Mặc lạnh giọng nói. Phan Dị cũng không nghĩ tới Diệp Mặc chỉ lấy tám phần dược liệu, về phần Linh Tinh thì y đã sớm biết sẽ không giữ được.

Diệp Mặc cũng có ý nghĩ của mình, nếu như lấy hết dược liệu của Phan Dị thì cũng coi như chặt đứt hi vọng của y, còn không bằng trực tiếp giết chết, cướp nhẫn trữ vật. Một người ở trong cơn tuyệt vọng mà phát điên thì tuyệt đối sẽ không để ý tới hậu quả.

Hiện giờ Diệp Mặc cũng không định giết y, lấy tám phần dược liệu cũng vừa lúc thích hợp.

Diệp Mặc chỉ lấy tám phần dược liệu, Phan Dị không có bất cứ ý kiến nào. Y biết, ở đây mà đối nghịch với Diệp Mặc thì chính là muốn chết. Y không chút do dự lấy tám phần dược liệu và viên Linh Tinh ra Nhìn Phan Dị bị truyền tống đi, Diệp Mặc thầm thở phào một hơi. Hắn không cần nghĩ cũng biết bây giờ mình đã thành kẻ địch chung của mọi người, những người được truyền tống ra chắc chắn cũng đang trực chờ bên ngoài. Nhưng hiện giờ hắn không hề có ý rời khỏi nơi này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 930

Chờ Đợi Diệp Mặc

Trên một rìa sa mạc rất bình thường ở Sa Nguyên dược cốc, một Truyền Tống trận được ẩn hình đã hiển lộ ra. Nơi này đã tụ tập hơn hai mươi tu sĩ, trong đó có mười tám tu sĩ được Diệp Mặc truyền tống ra ngoài. Trừ Khâu Huyền Vũ vừa đi ra đã bỏ chạy, những người còn lại đều ở đây. Mấy người khác hẳn là được bằng hữu gọi đến giúp.

Lúc này tất cả tu sĩ đều đang ngó chừng Truyền Tống trận. Bọn họ đều đang đợi một người, đó chính là Diệp Mặc - kẻ dùng thủ đoạn vô sỉ "cướp" dược liệu của mọi người. Mục đích họ chờ Diệp Mặc ở đây đương nhiên là muốn đòi lại đồ của mình.

Rất nhiều người nhìn thấy Khâu Huyền Vũ vừa ra ngoài là đã đi, nhất thời cũng có chút xem thường y, nhưng cũng không ai nói thêm gì. Khâu Huyền Vũ đã hoàn toàn sợ Diệp Mặc, y thà rời đi cách Diệp Mặc thật xa, thà bỏ những dược liệu kia, cũng không muốn gặp lại hắn một lần.

Truyền Tống trận sáng lên lần nữa, không ngoài dự đoán của mọi người, lần này ra chính là tu sĩ Kim Đan tầng tám – Phan Dị.

Phan Dị vừa đi ra, tên tu sĩ Kim Đan tầng tám đi cùng y vội vàng tới hỏi:

- Phan sư đệ, tên kia lấy của đệ bao nhiêu?

Sắc mặt Phan Dị xanh mét, hừ một tiếng rồi mới lạnh lùng nói:

- Tám phần dược liệu, còn cả viên Linh Tinh nữa.

Hoàng Ngọc Sơn của Nam An châu thấy tất cả mọi người trừ Diệp Mặc

đã ra ngoài, lập tức đứng dậy ôm quyền nói:

- Thằng nhãi họ Diệp kia cư nhiên lại dám lớn lối như vậy, dược liệu của những người có mặt tại đây cũng bị hắn lấy đi phần lớn. Hiện giờ chúng ta ở đây chỉ có một mục đích, đó chính là nghiền nát thằng nhãi đó thành mảnh nhỏ. Nhưng trước đó, ta hi vọng mọi người báo ra dược liệu mà mình tổn thất, tránh lúc phân chia dược liệu lại dẫn đến nội chiến.

Lời nói của Hoàng Ngọc Sơn lập tức nhận được sự ủng hộ của vài tên tu sĩ, bọn họ rốt rít tỏ vẻ đồng ý.

Thấy vậy, Hoàng Ngọc Sơn liền hài lòng gật đầu nói:

- Đã như vậy thì ta sẽ báo trước. Tôi bị lấy đi sáu phần dược liệu, trong đó có hai cây "Ngũ Thải liên", "Sinh Nguyên quả"…

Người ra sau Hoàng Ngọc Sơn thì không nói, nhưng người ra trước như Liễu Nguyệt Đường lại hơi kinh hãi. Cô không ngờ Diệp Mặc lại lấy của Hoàng Ngọc Sơn nhiều hơn mình.

Hoàng Ngọc Sơn nói xong, Kế Trí Nguyên lập tức đứng ra, lạnh như băng nói:

- Tôi bị lấy bảy phần rưỡi dược liệu, trong đó có một hạt Bạo Âm châu, những dược liệu này theo thứ tự là…

Liễu Nguyệt Đường đã hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Cô nghĩ tới vừa rồi Phan Dị nói bị đối phương vơ vét tám phần dược liệu, rốt cuộc cũng hiểu ra hàm ý trong câu nói của Diệp Mặc lúc cô sắp đi ra.

"Cô sẽ rất nhanh biết tôi tốt với cô thế nào".

Thì ra hắn cũng không tệ với mình lắm, chỉ cầm đi năm phần dược liệu, thậm chí số lẻ cũng chừa lại cho mình.

Nghe một đám tu sĩ báo ra dược liệu mình tổn thất, bỗng nhiên Liễu

Nguyệt Đường không còn cảm thấy oán hận Diệp Mặc nữa, cô mỉm cười nói với mấy sư muội bên cạnh:

- Chúng ta đi thôi.

Nhìn Liễu Nguyệt Đường dẫn theo người của Tiên Dược cốc rời đi, mặc dù rất nhiều tu sĩ ở hiện trường không rõ ràng lắm, nhưng cũng chẳng có ai chủ động yêu cầu bọn họ ở lại. Dù sao đợi lát nữa Diệp Mặc đi ra, bọn họ không cần dược liệu, vậy những người khác sẽ được nhiều thêm một ít. Đối với việc ngăn cản một tên tu sĩ Kim Đan tầng một, có thêm hay ít đi một Kim Đan viên mãn cũng không phải vấn đề gì lớn.

Liễu Nguyệt Đường và ba người đi rất xa thì Kỳ Kỳ mới không nhịn được hỏi:

- Đại sư tỷ, tại sao chị không đợi lấy lại năm phần dược liệu kia?

Liễu Nguyệt Đường cười khổ lắc đầu nói:

- Em cảm thấy có thể lấy lại được sao? Nếu ngay cả điểm này mà Diệp Mặc cũng không nghĩ tới thì hắn đã sớm bị mấy tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ kia túm đầu rồi, đâu thể lớn lối đến bây giờ được. Nếu chị đoán không sai thì mấy người này ở đây chỉ phí thời gian mà thôi, chắc hẳn sau ba ngày thì phần lớn sẽ rời đi.

- Nhưng đây là lối ra của Truyền Tống Trận mà, nhất định hắn phải đi qua nơi này nếu rời khỏi đó, chẳng lẽ hắn có thể đi ra từ chỗ khác sao?

Kỳ Kỳ vẫn khó hiểu hỏi.

Liễu Nguyệt Đường lắc lắc đầu.

- Cái đó chị cũng không rõ lắm, nhưng chị nghĩ, nếu hắn dám làm thế thì sớm đã suy tính tốt lối ra rồi. Người này tâm tư rất tỉ mỉ, lại cực kỳ xảo trá, chị tin mình sẽ không nhìn lầm hắn. Sau này nếu không phải việc gì quá quan trọng thì tận lực không nên đối địch với hắn.

Cầm Mộ Tâm không nói một lời, ban đầu sư phụ cô cũng nói như vậy với cô.

…

Khác với Liễu Nguyệt Đường nghĩ, Diệp Mặc cũng không có đường ra nào khác. Truyền Tống trận trong căn nhà này đã được xác định địa điểm, bản lãnh của người bày trận cao hơn hắn rất nhiều. Lấy tu vi và bản lãnh hiện giờ của hắn, căn bản không có khả năng bố trí trận pháp truyền tống ngẫu nhiên. Loại trận pháp này, nếu trong lúc bố trí có chút sai sót thì rất dễ sẽ bỏ mạng trong không gian.

Hơn nữa, bố trí trận pháp truyền tống ngẫu nhiên cần có tài liệu cấp cao, hơn nữa tu vi cũng phải cực mạnh, thành tựu trong lĩnh vực trận pháp thâm hậu. Diệp Mặc tự nhận ít nhất bây giờ hắn không bày nổi loại trận pháp này.

Nhưng Diệp Mặc cũng không quan tâm đến vấn đề truyền tống trận này lắm, linh dược hắn lấy được đã đủ nhiều rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì cũng đủ cho hắn tu luyện tới Nguyên Anh. Coi như đám người đó dùng biện pháp ngu ngốc nhất là phục sẵn ở bên ngoài thì chờ tới ba tháng sau, hắn vừa truyền tống ra ngoài thì liền bị Sa Nguyên dược cốc đưa đi.

Diệp Mặc biết mấy tên tu sĩ Nam An châu không thể bị đưa đến Bắc Vọng châu, cho nên hắn chỉ cần lo lắng về gã Kế Trí Nguyên mà thôi.

Diệp Mặc đem những chuyện này tạm gác sang một bên, đi đến dược viên đã bị phá tan tành. Quả nhiên khi Diệp Mặc vừa tiến vào thì đã cảm nhận được linh khí cực kỳ nồng hậu. Hiện giờ chỗ này đã không có linh thảo mà linh khí vẫn nồng đậm như vậy, tuyệt đối là có vấn đề.

Thần thức của Diệp Mặc đi dọc theo dược viên, mặc dù hắn chỉ là Kim Đan tầng một nhưng thần thức đã tương đương với tu sĩ Kim Đan trung kỳ. Nhưng cho dù là vậy, thần thức của hắn tiến vào dưới đất được khoảng hơn mười dặm thì đã không thể đi tiếp nữa.

Thần thức không thể đi tiếp xuống, Diệp Mặc liền dứt khoát độn thổ. Khi Diệp Mặc càng xuống sâu thì lại càng cảm thấy sự nồng đậm của linh khí. Thì ra là vậy, trong lòng Diệp Mặc trở nên kích động, đồng thời cũng nghĩ mình làm sao mang đi một linh mạch lớn như vậy?

Gần như cùng lúc với việc phát hiện ra linh mạch, Diệp Mặc cũng hiểu tuyệt đối không phải chỉ mình hắn phát hiện ra nơi đây có linh mạch. Sau khi nhìn thấy linh mạch hắn mới biết, tu sĩ tiến vào trong bí cảnh tuyệt đối đã sớm biết nơi đây có linh mạch. Chỉ là bọn họ không có cách nào mang nó đi nên cho dù trong lòng kích động nhưng cũng làm bộ như không có gì.

Diệp Mặc hơi suy nghĩ một chút thì đã thông suốt, sở dĩ bọn họ giả như không phát hiện ra nơi này có linh mạch, không phải là vì không muốn nó, mà là chờ sau khi Sa Nguyên dược cốc đóng cửa thì sẽ hồi báo lên việc nơi này có linh mạch. Sau đó, đợi lần sau tiến vào nơi này sẽ nghĩ cách mang nó đi.

Bất cứ kẻ nào cũng biết giá trị của một linh mạch, tuyệt đối không thể dùng linh thạch để cân nhắc nó được. Cho dù là Tông môn năm sao thì cũng chưa chắc đã có một linh mạch tốt. Chỉ có những tông môn nội tình thâm hậu kia mới có linh mạch. Mặc dù Diệp Mặc nghe nói Tông môn sáu sao đã có linh mạch trung phẩm, nhưng dù sao đó cũng chỉ là nghe nói mà thôi, hắn chưa từng nhìn thấy linh mạch. Xác thực mà nói, đây là lần đầu Diệp Mặc nhìn thấy linh mạch.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Nhất định phải đem linh mạch này mang đi, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Diệp Mặc. Có linh mạch này, cho dù hắn tùy ý tìm một chỗ thì cũng có thể tu luyện.

Mặc dù hắn còn một ít linh tủy, nhưng Diệp Mặc biết hắn tu luyện tiêu hao quá lớn. Ban đầu chẳng qua là từ Trúc Cơ tầng bảy tu luyện tới Trúc Cơ đại viên mãn mà đã tiêu hao mất một phần năm. Hiện giờ hắn đã kết Đan, nếu sử dụng linh tủy tu luyện thì nói không chừng chỉ có thể giúp hắn tăng

lên Kim Đan tầng ba mà thôi, thậm chí ngay cả Kim Đan trung kỳ cũng không thể đạt tới.

Mà hiệu quả tu luyện ở linh mạch dù không bằng được linh tủy, nhưng hơn ở chỗ linh khí ẩn chứa bên trong rất nhiều.

Diệp Mặc lập tức tiến vào Thế giới trang vàng, hắn biết nếu muốn mang linh mạch này đi thì chỉ có thể dựa vào Thế giới trang vàng mà thôi.

Khi Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng thì liền kinh ngạc phát hiện, Thế giới trang vàng của hắn cư nhiên lại lớn thêm mấy lần. Mặc dù Diệp Mặc biết hắn đột phá Kim Đan thì Thế giới trang vàng nhất định sẽ lớn thêm, nhưng lúc hắn đột phá Trúc Cơ thì tăng thêm cũng không rõ ràng như vậy. Nếu như Thế giới trang vàng không phải của hắn, Diệp Mặc thậm chí còn hoài nghi thần thức của mình không thể quét được hết nơi đây.

Mặc dù bên trong vẫn là một mảnh u ám, nhưng Diệp Mặc biết đây là do Thế giới trang vàng còn chưa hoàn thiện.

Hắn tùy ý quét một chút, lại phát hiện Ngân tử đang ngồi trong Linh Tủy trì, lớp lông trên người dường như lại thêm trắng.

- Mày là yêu thú?

Diệp Mặc ngơ ngắc nhìn con chim to lớn ngồi trong Linh Tủy trì, bất giác hỏi ra một câu. Hắn không ngờ rằng một con chim mình mang từ địa cầu tới lại vì Linh Tủy trì mà biến thành yêu thú cấp một? Hoặc là nói chính bản thân nó vốn là yêu thú?

Ban đầu, khi Ninh Khinh Tuyết mới vừa có được Ngân tử thì Diệp Mặc còn tưởng đây là Thanh Loan. Bây giờ nhìn lại thì hẳn là không phải, lông của Thanh Loan cuối cùng sẽ biến thành màu xanh, mà Ngân tử thì lại ngày càng trắng, hiển nhiên nó không phải là Thanh Loan.

Nghe Diệp Mặc nói, Ngân Tử tựa như có chút khinh thường nhìn Diệp Mặc một cái, vẫn ở nguyên trong Linh Tủy trì.

Diệp Mặc không để ý tới Ngân Tử nữa, hắn nhìn Thế giới trang vàng đã trở nên lớn như vậy, đừng bảo để một linh mạch, cho dù có để một ngàn hay mười ngàn linh mạch cũng đủ. Hiện giờ điều hắn cần làm là đưa linh mạch kia vào Thế giới trang vàng như thế nào mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 931

Đã Không Còn Đường Ra Nữa Rồi

Diệp Mặc lại một lần nữa ra khỏi Thế giới trang vàng, thử đem Linh mạch vào thế giới trang vàng của hắn, nhưng sự thật đã chứng minh nhưng gì mà Diệp Mặc làm là hoàn toàn phí công vô ích, Linh mạch thậm chí còn không thèm nhúc nhích.

Diệp Mặc thầm than thở, nếu muốn tùy tiện đem linh mạch này vào trong thế giới trang vàng, thì tu vi của hắn ít nhất phải đạt đến Hư Thần mới được, nếu không tất cả chỉ phí công Đúng lúc Diệp Mặc đang vắt óc suy nghĩ xem còn cách nào khác không, thì đột nhiên hắn cảm thấy hình như Linh mạch có hơi di động. Sau khi hắn cẩn thận xem xét lại, thì quả nhiên là Linh mạch có hơi động đậy.

Linh mạch này biết đi? Diệp Mặc vô cùng ngạc nhiên, lập tức dùng thần thức quan sát Linh mạch, quả nhiên hắn phát hiện ra Linh mạch có hơi chuyển động một chút, mặc dù rất khẽ, nhưng chắc chắn là có chuyển động. Diệp Mặc nghĩ ngợi, hiểu ra đã xảy ra chuyện gì. Đoạn Linh mạch này chắc được khống chế bởi một nguồn sức mạnh cổ xưa rất lớn, sau đó chuẩn bị cung cấp linh khí cho bảy Linh Dược Viên phía trên.

Bảy Linh Dược Viên kia chắc chắn cũng đã được bố trí một trận pháp, buộc chặt Linh mạch ở phía dưới. Kết quả là mấy tên từ bên ngoài vào, không có kẻ nào là người tinh thông trận pháp, cứ ra đòn bừa, khiến cho trận pháp phát nổ, nên Linh Dược Viên mới được mở, đồng thời cũng khiến cho trói buộc của Linh mạch bị vỡ vụn. Chỉ có điều, đừng nói là đám người từ bên ngoài này không nhìn ra bảy Linh Dược Viên được tổ hợp thành một trận pháp, cho dù là hắn cũng không thể nào phát hiện ra trận pháp này.

Linh mạch không bị trận pháp khống chế, đương nhiên là có thể tự động bỏ chạy rồi, sau đó tìm một nơi thích hợp hơn để tấn cấp.

Trận pháp, nghĩ đến đây Diệp Mặc bỗng nhiên nhận ra rằng nếu như mình lợi dụng được sức mạnh của trận pháp, cộng với phương hướng mà Linh mạch di chuyển, thì có phải đưa được Linh mạch đến thế giới trang vàng không?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không còn do dự gì nữa, lập tức bố trí trận pháp dời núi xung quanh. Mặc dù tu vi của hắn không tốt lắm, nhưng khả năng bố trí trận pháp cũng không tệ chút nào.

Một tuần sau, trận pháp của Diệp Mặc đã bao vây toàn bộ Linh mạch, để cho Linh mạch di chuyển tốt hơn, Diệp Mặc thậm chí còn lấy ra cả thế giới trang vàng Trận pháp của Diệp Mặc không ngừng được mở rộng, Linh mạch cũng bắt đầu chuyển động, thậm chí mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển. Diệp Mặc thậm chí còn cảm thấy lo lắng, một khi Linh mạch mà rời đi, nói không chừng thung lũng này cũng bị sụp đổ cũng nên.

Cho dù là có lo lắng, nhưng khi đối mặt với Linh mạch, Diệp Mặc vẫn không hề nương tay, dùng toàn bộ công lực của mình truyền vào trận pháp.

Dưới sự nỗ lực của Diệp Mặc, Linh mạch cuối cùng cũng đã phát ra một tiếng vang lớn, rồi bị Diệp Mặc ném vào thế giới trang vàng.

"Ầm ầm", một tiếng nổ cực lớn vang lên, cảm giác như thổi bay cả linh hồn của người ta luôn, Diệp Mặc căn bản không kịp nghĩ ngợi gì hết, lao thẳng vào Thế giới trang vàng, mặc dù hắn cũng là kẻ có bản lĩnh, nhưng đối mặt với sức công phá long trời lở đất như thế này, hắn đoán là mình cũng chạy không thoát, nói không chừng còn bị một lượng lớn đất đá đè lên cũng nên.

Diệp Mặc vừa tiến vào Thế giới trang vàng đã nhìn thấy một đoạn Linh mạch màu trắng tỏa ra làn sương mờ, nằm vắt ngang Thế giới trang vàng, còn Ngân Tử thì căng thẳng nhìn chằm chằm vào Linh mạch.

Cảm nhận được Thế giới trang vànglinh khí rất đậm, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, tu vi Kim đan của hắn tự dưng thu hoạch được một dòng Linh mạch, chuyện này nói ra chưa chắc đã có người tin.

Diệp Mặc đoán rằng sự đổ sụp ở bên ngoài còn chưa kết thúc, hắn dứt khoát ngồi xuống Linh Tủy trì bắt đầu quá trình tu luyện.

Linh lực điên cuồng trong Linh Tủy Trì đã bị Diệp Mặc hấp thụ hết, hơn nữa tu vi của hắn vì thế mà không ngừng mạnh thêm, lúc Diệp Mặc mở mắt ra lần nữa, bất giác bỗng giật mình, bây giờ linh tủy trong Linh Tủy Trì đã mất đi 1/5 rồi, mà tu vi của hắn mới chỉ được củng cố ở Kim đan tầng một trung kỳ thôi.

Diệp Mặc nhìn số linh tủy còn lại trong hồ, lẩm bẩm:

- Nếu như muốn luyện đến tầng thứ 9 thì mình cần ba nhiêu linh thạch? Cần bao nhiêu linh dược?

Lúc này hắn thậm chí còn không dám tưởng tượng, khả năng tiêu hao là quá kinh khủng.

Tuy rằng hắn có Linh mạch, hơn nữa lại là một đoạn Linh mạch rất lớn. Nhưng chính bản thân Diệp Mặc cũng hiểu rất rõ, khả năng hỗ trợ của Linh mạch còn thấp hơn nhiều so với của Linh Tủy Trì.

Diệp Mặc không tu luyện nữa, mặc dù tốc độ tu luyện của Linh Tùy Trì có nhanh, nhưng cũng gây ra tổn thất khá lớn cho hắn, nếu như đem thứ này về cho Ánh Trúc và Diệp Lăng tu luyện thì hiệu quả sẽ lớn hơn nhiều so với hắn.

Diệp Mặc thu xếp lại đống dược liệu thu gom được. Đống dược liệu này, hắn đều cho trồng xung quanh Linh mạch, đặc biệt là hai gốc "Ngũ thái liên", đã được Diệp Mặc dùng một trận pháp để bảo vệ riêng, nhìn thấy xung quanh Linh mạch toàn là linh dược cấp 5 đổ lên, trong lòng Diệp Mặc cảm thấy vô cùng hài lòng. Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng không phải là

không được gì.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc lại lắc mình, ra khỏi Thế giới trang vàng, sau đó đi đến vườn dược liệu, cảnh tượng trước mắt khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, cả sơn cốc chỉ còn là một đống hỗn độn, giống như là vừa trải qua một cuộc đại chiến vậy, đã không còn nhìn thấy bảy Linh Dược Viên nữa rồi, chỉ còn một cái khe rất lớn mà thôi.

Đến căn nhà nhỏ đó cũng đã biến mất rồi, chứ đừng nói đến Truyền Tống Trận, Diệp Mặc thầm than, cho dù là bên kia Truyền Tống Trận trong căn nhà nhỏ đó không có người đợi hắn, thì hắn cũng không có cách nào thông qua Truyền Tống Trận để đi rồi.

Vấn đề lớn nhất của Diệp Mặc bây giờ là làm thế nào để đi ra ngoài?

Diệp Mặc giống như những tên tu sĩ trước đây, mặc dù đã dạo qua một vòng cả sơn cốc bị phá hủy, nhưng vẫn không tìm ra được đường ra, ban đầu hắn áp chế Truyền Tống Trận của người ta, nhưng bây giờ chính tay hắn đã phá hủy hết mọi thứ rồi.

Bên ngoài sương mù càng ngày càng dày hơn, Diệp Mặc cũng không dám động vào làn sương mù đó, hắn tận mắt chứng kiến một người dần dần biết mất vào trong làn sương mù, sau đó còn vọng ra những tiếng kêu la thảm thiết, điều đó chứng tỏ đám sương mù này rất đáng sợ, hơn nữa còn không thể lại gần.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, có thể thứ mà làn sương đó che dấu lại chính là lối thoát duy nhất của hắn.

Diệp Mặc gọi "Vô ảnh" ra, sau đó khống chế "Vô ảnh" để tiếp cận đám sương mù, hắn muốn xem xem "Vô ảnh" có sợ đám sương mù này không.

Chưa cần Diệp Mặc dặn dò gì, "Vô ảnh" tiến tới nơi cách đám sương mù vài thước, liền quay trở về bám trên vai Diệp Mặc, sau đó bất luận là Diệp

Mặc có thúc giục như thế nào, thì nó vẫn không chịu nhúc nhích. Chứng tỏ, đám sương mù này khiến "Vô ảnh" rất kiêng kị, thậm chí là không dám tới gần.

Đến "Vô Ảnh" cũng không dám tới gần đám sương mù, Diệp Mặc quả thật là không nghĩ ra cách nào nữa rồi, lúc đầu hắn còn định dùng cách như hồi ra khỏi Trường Phần Khâu, nếu "Vô Ảnh" không sợ đám sương này, thì hắn để "Vô Ảnh" mang thế giới trang vàng rồi xuyên qua đám sương mù Không còn cách nào để đi ra ngoài, trong lòng Diệp Mặc cảm thấy lo lắng, hắn không muốn đợi ở đây, huống hồ cho dù là ở đây đợi 50 năm sau cũng sẽ không có người tới đây, bởi Truyền Tống Trận đã bị hắn phá mất rồi còn đâu.

Đúng lúc Diệp Mặc đang nóng lòng chưa biết tính thế nào, thì trong lòng bỗng dâng lên cảm giác cảnh giác cực độ, hắn lập tức quay đầu lại nhìn bốn phía xung quanh, thứ này không nhìn thấy còn đỡ, nhìn thấy rồi chính Diệp Mặc cũng phải cảm thấy ớn lạnh.

Đám sương lúc này còn bay lờ lờ ở ngoài sơn cốc, bây giờ như đã được loại trừ trói buộc, dần dần tiến vào sơn cốc, làn sương gần nhất thậm chí chỉ cách hắn có vài thước.

Diệp Mặc vô cùng kinh hãi, căn bản là không kịp nghĩ gì, vội vàng chui vào Thế giới trang vàng. Sau khi chui vào Thế giới trang vàng, việc đầu tiên mà Diệp Mặc làm là chế ra một Trận bàn theo dõi, rồi ném ra ngoài.

Thông qua Trận bàn theo dõi này, Diệp Mặc đã thấy rõ được mấy vườn dược liệu của sơn cốc, dần dần bị đám sương mù này phủ lên. Tốc độ mặc dù rất chậm, nhưng không hề có dấu hiệu ngừng lại, trong một khoảng thời gian ngắn, cả sơn cốc đã bị đám sương đáng sợ bao phủ lấy.

Diệp Mặc than thở, hắn biết là không còn con đường nào để ra ngoài nữa rồi.

Còn nguyên nhân mà đám sương mù có thể tiến được vào sơn cốc, Diệp

Mặc cũng đoán được ít nhiều, nói không chừng đám sương mù này bị trận pháp ẩn dưới bảy vườn dược liệu khống chế, bây giờ trận pháp đã bị phá bỏ rồi, Linh mạch ngầm cũng bị mình lấy đi rồi, nên đám sương đã không bị khống chế nữa.

Không trông cậy được vào bất cứ thứ gì nữa, Diệp Mặc quyết định xây dựng một chỗ ở tạm ngay trên Linh mạch, sau đó ngay Linh mạch bắt đầu luyện đan.

Hắn muốn thử xem, đám sương đó có thể vì mất đi khống chế, sau đó tản ra bốn phía, tốt nhất là tiêu tan trong thiên nhiên rộng lớn không, nếu như đám sương độc này có thể dần dần biến mất, thì hắn có thể đi ra ngoài được rồi.

Nếu chẳng may mà không được, thì hắn chỉ có thể hi vọng khi tới thời hạn ba tháng, có thể bị truyền tống ra ngoài. Mặc dù hi vọng này không lớn, nhưng không phải là không có hi vọng.

Phía trên Linh mạch dùng thiên hỏa "Vụ Liên Tâm Hỏa" luyện đan, Diệp Mặc cảm nhận được niềm vui sướng cực độ, cộng với việc bây giờ Diệp Mặc có rất nhiều linh thảo cấp bậc cực cao, "Thanh uẩn đan", "Ngưng bích đan", "Sinh nguyên đan"... từng lò đan dược cứ thế đều được Diệp Mặc luyện xong.

Diệp Mặc luyện đan được khoảng một tuần, lúc này mới dùng trận bàn theo dõi, xem xét tình hình bên ngoài.

Diệp Mặc thấy bên ngoài vẫn nhiều sương giống như lúc trước, lập tức cảm thấy bắt đầu thất vọng. Đã một tuần trôi qua rồi, mà sương mù này dường như không hề tiêu tan chút nào A, không đúng, Diệp Mặc thấy hai con kiến đang từ từ di chuyển trên mặt đất ngổn ngang các thứ, lúc này lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu như theo lý mà nói, đám sương mù này đến cả "Vô ảnh" của mình cũng sợ, sao bọn kiến lại không sao được chứ?

Hơn nữa Diệp Mặc có cảm giác đám sương mù này tuy không giống với đám sương mù của một tuần trước, nhưng dường như có thêm thứ gì đó, hình như đó là linh tính Chẳng lẽ đám sương mù này đã có thay đổi, và thay đổi này liên quan đến việc mình rút Linh thạch đi? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền gọi "Vô ảnh" ra, hắn mặc kệ "Vô ảnh" có đồng ý hay không, đã ném thẳng "Vô ảnh" ra ngoài, nếu như

"Vô ảnh" gặp nguy hiểm, hắn sẽ lập tức thu nó vào.

"Vô ảnh" không hiểu chuyện gì xảy ra, vô duyên vô cớ bị Diệp Mặc ném ra ngoài, sau khi nó nhìn thấy xung quanh đều là sương mù mờ mịt, phản ứng đầu tiên là quay người bỏ chạy. Nhưng rồi rất nhanh nó đã ngừng lại, sau đó chạy tới chạy lui, dường như đám sương mù đó không hề có ảnh hưởng gì tới nó.

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ đám sương mù này thực sự không còn nguy hiểm nữa? Nghĩ đến đây hắn cũng khẽ lắc mình, rời khỏi Thế giới trang vàng, đứng ra giữa đám sương mù.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 932

Âm Hồn Cắn Nuốt Không Gian

Sau khi Diệp Mặc đứng giữa đám sương mù, thì không vào thế giới trang vàng nữa. Bởi hắn biết đám sương mù này không giống với đám sương mù lúc trước nữa. Bây giờ chúng chỉ là sương mù bình thường có màu xám mà thôi, không hề có bất cứ nguy hại gì đối với hắn. Thậm chí khi hắn đền gần cửa ra mà đám sương bao phủ lúc trước không thể tiến vào, cũng không hề gặp bất cứ chuyện gì hết.

Diệp Mặc cẩn thận dùng thần thức quét một lượt, rất nhanh hắn đã phát hiện ra, thần thức của hắn bây giờ hoàn toàn có thể quan sát được những nơi lúc đầu không thể quan sát, cũng chính là những nơi ngoài sương mù trong sơn cốc mà trước đây thần thức không thể xâm nhập vào được, thì bây giờ mọi thứ đều trở nên rõ ràng rồi.

Gần như không tốn chút sức lực nào, Diệp Mặc đã có thể nhìn thấy tên tu sĩ bị mất tích lúc đầu, chỉ có điều bây giờ anh ta chỉ còn là đống xương trắng mà thôi, đừng nói là máu thịt, ngay cả quần áo cũng đã không còn mảnh nào nữa rồi.

Diệp Mặc cũng đã từng nghĩ, đám sương mù ở đây mất đi hiệu quả che lấp thần thức ban đầu, rồi không còn công năng ăn mòn nữa, chắc chắn có liên quan đến việc hắn rút Linh mạch đi. Theo lý mà nói thì hắn đã không còn nguy hiểm nữa rồi, nhưng trong thâm tâm hắn vẫn cảm thấy một nguy cơ thật sâu Chiếc nhẫn của tên tu sĩ đã chết rơi bên cạnh hắn. Nhưng Diệp Mặc không ngờ không hề nghĩ đến việc nhặt nó lên. Cho dù cái thung lũng này bây giờ không còn đáng sợ như lúc đầu. Nhưng lúc này cũng không thể nào lơi là cảnh giác được, hắn vẫn đánh hơi được mùi nguy hiểm, thậm chí còn cảm thấy rùng mình, cảm giác này không thể nào dỡ bỏ được.

Phải nhanh chóng rời khỏi thung lũng này, đây là suy nghĩ duy nhất có trong đầu Diệp Mặc lúc này.

Còn về chuyện tên tu sĩ đột nhiên bị mất tích trong đám sương mù, đến bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa rõ nguyên nhân là tại sao.

Lúc đầu hắn nghĩ là trong đám sương độc này chắc hẳn phải có trận pháp mê cung, nhưng bây giờ dùng thần thức nhìn xuyên qua đám sương mù này, hắn không thấy bất cứ dấu vết nào liên quan đến trận pháp mê cung cả.

Chẳng lẽ, đám sương độc này trong lúc hắn chưa lấy Linh mạch, có một vật có thần trí? Là Ác linh hay là cái gì đây?

Diệp Mặc vừa mới nghĩ tới đây, lại cảm thấy rùng mình một lần nữa, cảm giác đáng sợ đó càng ngày càng kinh khủng. Hắn thậm chí còn không dám quay đầu lại nhìn, cứ thế dùng "Phi vân trùy" xông thẳng ra ngoài.

Lúc "Phi vân trùy" của Diệp Mặc lọt vào trong đám sương mù, hắn bỗng nhớ tới cấm chế cấm bay, nhưng bây giờ nào có cấm chế gì, căn bản là đã biến mất không còn hình bóng Linh mạch, Ác linh, sương mù ăn mòn… mấy thứ này vô duyên vô cớ khiến cho Diệp Mặc cảm thấy vô cùng sợ hãi, hắn chỉ muốn bay càng nhanh càng tốt.

Một lực hút cực mạnh truyền đến, Diệp Mặc theo bản năng dùng thần thức quét một lượt nơi hắn vừa rời đi, hắn nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn phải rùng mình, thần thức của hắn không nhìn thấy bất cứ một vật gì, nhưng mảnh đất nhỏ mà hắn vừa đứng thì đã biến mất vào hư không không để lại bất cứ dấu vết gì.

Giống như là một sân vận động cực lớn, đột nhiên bị đào một miếng ở giữa, hơn nữa sau khi đào xong thì sân vận động vẫn là sân vận động, nhưng diện tích thiếu đi một chút mà thôi.

Mà miếng đất bị mất đi, dường như hoàn toàn biến mất trong hư vô rồi. Diệp Mặc thậm chí có thể tưởng tượng được, nếu như hắn chậm hơn một

chút, còn chần chừ đứng ở đó, thì hắn cũng sẽ giống như khoảng không gian đó biến mất vào hư không Một nơi thật đáng sợ, Diệp Mặc càng nghĩ càng thấy rùng mình, dù gì thì hắn cũng là tu sĩ Kim Đan, không ngờ lại gặp phải chuyện khó lí giải như thế này, khiến hắn không biết nên xử lí chuyện này như thế nào.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, lực hút đó lại truyền đến, khiến Diệp Mặc cảm thấy như mình đã hoàn toàn không còn trọng lượng nữa. Ngay sau đó, hắn lại phát hiện ra một khoảng không gian ngay sau lưng mình lại biến mất.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Bất luận cảm giác này là thật hay là ảo giác, thì Diệp Mặc chỉ biết rằng hắn phải rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nếu không, cho dù hắn có vào được Thế giới trang vàng, nói không chừng đến Thế giới trang vàngcũng sẽ hoàn toàn biến mất cũng nên.

Lực hút ở sau lưng càng ngày càng mạnh, thậm chí Diệp Mặc còn cảm thấy nếu hắn chỉ chậm một chút nữa thôi, thì cũng sẽ bị nó hút đi mất, sau đó biến mất trên thế giới này, đến một hạt bụi cũng sẽ không để lại.

Lúc này Diệp Mặc không dám quay đầu lại nhìn, trên mặt đất có rất nhiều xương cốt người chết, còn có rất nhiều nhẫn trên đống hài cốt, nhưng hắn không dám dừng lại nhặt.

Hắn không hề do dự, lấy ra một viên linh thạch cực phẩm duy nhất, cho lắp vào "Phi Vân Trùy", tốc độ của " Phi Vân Trùy" dưới sự thúc dục của linh thạch cực phẩm nhanh như điện giật, lao đi vun vút.

Diệp Mặc đã cảm thấy lực hút đó đã không còn mạnh như trước nữa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn không biết thứ hút hắn phía sau là cái gì, may là tốc độ của nó cũng không nhanh lắm.

Linh thạch cực phẩm mà cho lắp vào linh khí hạ phẩm, cũng chỉ có một

mình Diệp Mặc mới làm ra thứ này. Chỉ trong vòng hai ngày, Diệp Mặc đã nghe thấy tiếng kêu răng rắc phát ra từ "Phi Vân Trùy".

Lúc này Diệp Mặc hiểu ra rằng "Phi Vân Trùy" của hắn đã bay với tốc độ quá nhanh, thế nên "Phi Vân Trùy" của hắn hoàn toàn bị hỏng rồi.

Diệp Mặc một lòng muốn chạy trốn bây giờ cũng không kịp lo cho "Phi Vân Trì" nữa, thậm chí đến "Phi Vân Trì" cũ nát cũng không cần nữa, lập tức thu hồi linh thạch cực phẩm chưa dùng hết, bước lên "Tử Đao" nhanh chóng phóng ra ngoài.

Tộc độ của Diệp Mặc chậm lại, nửa ngày sau, lại mơ hồ cảm thấy lực hút này, hắn phát hiện mình sắp phải lao ra khỏi vòng vây của đám sương mù này.

Diệp Mặc căn bản cũng không dám dừng lại để xem đây là nơi nào, lại bắt đầu vận chân nguyên của mình, phát huy tới tốc độ tối đa, hít một hơi rồi xông thẳng ra.

Cuối cùng, khi những vạt sương cuối cùng rớt lại phía sau, Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn liều mình thúc giục "Tử Đao" phóng về phía trước, hắn đã bị cái thứ mà thần thức không quét tới được làm cho sợ rồi, cái thứ đó không phải là thứ mà sức người có thể địch lại được, hắn cũng chưa từng nghe nói đến thứ có thể cắn nuốt được không gian như vậy. Thật đáng sợ!

Lúc này Diệp Mặc cảm thấy vườn dược liệu đầy bí hiểm này, còn cả Linh mạch ngầm bị hắn lấy mất, cùng với âm hồn đáng sợ cắn nuốt không gian được Linh mạch nuôi dưỡng trong đám sương mù, những thứ này tạo thành một vòng tuần hoàn. Đây hình như là được ngườita thiết kế sẵn vậy, Diệp Mặc còn mơ hồ nghĩ, việc mình lấy đi Linh mạch giống như là đã phá hủy bố trí của người đó, nghĩ đến đây hắn có cảm giác vô cùng không thoải mái.

Không đúng, nêu như trong vườn dược liệu đó có một Truyền Tống

Trận, thì tại sao trong đám sương mù đó lại có nhiều xương khô đến vậy? Mặc dù Diệp Mặc không hề nhặt chiếc nhẫn nào, nhưng trên đường bay của hắn, lại nhìn thấy rõ trong sương mù có rất nhiều tu sĩ đã bỏ mạng ở nơi này, đám tu sĩ đó sao lại đến đây? Chắc chắn bọn họ cũng đến từ bên ngoài truyền tống vào, nếu như những tu sĩ đó sau khi truyền tống vào đây, tại sao bọn họ lại không thông qua căn nhà đó để chuyển ra ngoài?

Những vấn đề này được Diệp Mặc liên kết lại với nhau, khiến cho tim hắn bỗng đập nhanh hơn, dường như hắn đã hiểu được phần nào rồi, sở dĩ hắn có thể phát hiện ra được căn nhà là Truyền Tống Trận, là vì hắn tinh thông trận pháp. Hơn nữa...

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện, hắn là người trong cuộc nên thường mê muội, trong căn nhà gỗ là một Truyền Tống Trận hoàn chỉnh không sai, nhưng Truyền Tống Trận đó không phải chuẩn bị cho bọn họ. Lúc bọn họ bước vào, cũng không thông qua Truyền Tống Trận của căn nhà gỗ.

Bởi vì Truyền Tống Trận đó cũng đã được ẩn hình, hơn nữa, Diệp Mặc cũng đã nghĩ ra, hắn vì muốn khống chế Truyền Tống Trận, nên đã đổi trận pháp ẩn hình của Truyền Tống Trận đi, đổi thành trận kỳ của mình, cứ như vậy, Truyền Tống Trận đợi đến khi hắn đổi thành trận kỳ, thì có thể bị kích phát.

Nói cách khác, nếu như hắn không đổi trận kỳ, đừng nói người khác không phát hiện ra Truyền Tống Trận, cho dù phát hiện ra rồi, cũng không có cách nào có thể kích phát nó. Trừ phi người đó cũng là một đại sư trận pháp, nhưng những người được bước vào "Sa Nguyên dược cốc" đều là những đệ tử tinh anh, sao có thể để cho một đại sư trận pháp vào được cơ chứ? Còn nữa một đại sư trận pháp bình thường sao có thể chỉ ở tu vi Kim Đan? Tuổi thọ của Kim Đan là 400 năm, rất khó có thể bồi dưỡng được một đại sư trận pháp.

Mà hắn lại là một đại sư trận pháp, Truyền Tống Trận đó sau khi được hắn thay đổi thành trận kỳ, dùng ngọc bài tự chế của mình kích phát.

Nếu như Truyền Tống Trận không bị phát hiện, hoặc không bị kích phát, thì hậu quả cuối cùng sẽ ra sao? Diệp Mặc thậm chí không cần nghĩ, đám người đó cuối cùng chỉ có thể nghĩ ra được cách thông qua lớp sương mù tìm đường ra, sau đó thì chết trong cái mê cung này. Trên đường hắn bay ngang qua phát hiện ra rất nhiều xương cốt, xem xét từ góc độ này, chính là mình đã cứu được tất cả mọi người.

Người thiết kế ra bí cảnh này chỉ có một mục đích duy nhất, chắc chắc là không ngừng thu hút người vào bí cảnh, sau đó sẽ để đám người đó tiến vào đám sương mù, rồi sau đó để cái thứ không biết tên trong đám sương mù đó ăn mòn xác thịt của họ.

"Sa Nguyên dược cốc" không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, không ngờ ở đây có một Bí cảnh chuyên thu hút người đến, tức là nói trong này đã chết biết bao nhiêu người Hơn nữa, Diệp Mặc cũng coi như đã hiểu ra tại sao lúc hắn vừa mới bị Truyền Tống Trận đẩy đến nơi này, nhìn thấy bảy vườn dược liệu, đều là mờ mờ ảo ảo, còn bị Trận pháp ẩn hình bao trùm. Bởi theo lý mà nói, nếu nơi này có mấy vườn dược liệu, thì nhiều nhất cũng chỉ là bố trí trận pháp phòng ngự, không cần phải bố trí trận pháp ẩn hình.

Nếu là vậy thì, trận pháp ẩn hình bố trí cho vườn dược liệu là sợ người vào đây phát hiện ra mà thôi.

Sau bao nhiêu năm như vậy, những vườn dược liệu này vẫn còn nguyên xi. Là vì trình độ của người bố trí trận pháp của Bí Cảnh vô cùng cao siêu, không có người nào có thể phát hiện ra trận pháp ẩn hình. Thế nên những người được đưa vào đây, ngoài nhìn thấy một sơn cốc trống rỗng, còn lại chỉ toàn là sương mù mà thôi.

Những tu sĩ này vì tìm đường ra, cuối cùng chỉ có thề xông vào đám sương mù đó, kết quả là từng người từng người ngã xuống, Diệp Mặc nghi ngờ thậm chí căn nhà gỗ nhỏ lúc đầu cũng là có một trận pháp ẩn hình, chỉ có người nào tiến vào lần này mới phát hiện ra nó mà thôi.

Về phần tại sao bí cảnh của "Sa Nguyên dược cốc" lại mở ra, bọn họ vừa

hay có thể nhìn thấy vườn dược liệu, Diệp Mặc cho rằng lí do việc trận pháp ẩn hình đã tồn tại nhiều năm và bây giờ đã mất đi hiệu lực là không đúng. Bởi vì ở đây có một Linh mạch, chỉ cần Linh mạch không biến mất thì trận pháp ẩn hình này cũng tuyệt nhiên sẽ không thể mất đi hiệu lực được.

Khả năng duy nhất chính là vườn dược liệu này bây giờ đã không còn dùng được nữa, rồi đợt tu sĩ sau cùng tiến vào này, nói không chừng hoàn toàn có thể đã đủ nuôi lớn cái thứ đáng sợ ẩn nấp trong đám sương mù đó Diệp Mặc không biết là hắn đoán có đúng hay không, nếu như hắn đoán đúng, thì sự tồn tại của bảy vườn dược liệu cũng chính là để đảm bảo nuôi dưỡng cho sự tồn tại của cái thứ đáng sợ ẩn nấp trong đám sương mù đó mà thôi. Nói không chừng bảy vườn dược liệu đó chính là nhà ăn thứ hai của cái thứ kinh khủng ẩn nấp trong đám sương mù, còn nhà ăn thứ nhất đương nhiên chính là tinh huyết của những tên tu sĩ được đưa vào đây.

Diệp Mặc đột nhiên nghĩ, muốn biết được hắn đoán có đúng hay không cũng rất đơn giản, chỉ cần xem số linh dược mà mình đã thu được có bao nhiêu năm tuổi là được rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc vừa khống chế tốc độ của "Tử Đao", vừa mở Thế giới trang vàng ra kiểm tra năm tuổi của dược liệu trong đó...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 933

Thập Đại Mỹ Nhân Nam An

Sau khi xem xong số tuổi của số dược liệu, toàn thân Diệp Mặc lạnh run, hắn nhận ra việc mình lấy Linh mạch hẳn đã phá hủy kế hoạch của người khác.

Những dược liệu hắn có được, số tuổi cao nhất cũng không quá năm trăm năm, sở dĩ thoạt nhìn những dược liệu này còn rất tốt, đó là vì trước nay chúng vẫn được sinh trưởng trên Linh mạch.

Diệp Mặc ngạc nhiên, đồng thời hắn đã hiểu vì sao Linh mạch lại chủ động rời đi, đó căn bản là do người bố trí trận pháp lúc trước cố ý làm.

Khi người đó không cần máu huyết tu sĩ nữa, thì cho nhóm người cuối cùng vào sơn cốc phá vỡ trận pháp trong dược viên, sau đó phá trận pháp cấm chế của Dược Viên. Thế này Linh mạch sẽ dần dần di chuyển đến giữa màn sương và bị cái thứ khủng khiếp trong màn sương kia hấp thụ.

Người đó làm như vậy có thể vì cái thứ kinh khủng trong màn sương kia không thể tự mình đưa Linh mạch vào trong màn sương, lúc này mới mượn dùng lực bên ngoài hỗ trợ.

Đây quả thực là một chuỗi các thiết kế tốt, chính vì mình rút linh mạch đi, khiến cho người thiết kế tất cả những thứ này thất bại trong gang tấc. Bởi vì Linh mạch này sớm đã có người chon vùi, nó là đồ của cá nhân.

Mà cái thứ khủng khiếp trong màn sương kia, vì mình cưỡng ép rút linh mạch đi nên không thể nào từng bước tiến hóa. Giống như lúc có người đang thăng cấp thì bỗng bị người khác làm gián đoạn. Dù sao nó cũng độc nhất vô

nhị như loại công pháp Tam Sinh Quyết.

Có thể bỏ ra nhiều tâm sức thiết kế một công trình lớn như thế này trong Sa Nguyên dược cốc, ngay cả lòng người và sự việc bao nhiêu năm sau cũng tính toán được một cách chuẩn xác, người này tuyệt đối không phải là người mình có thể động tới.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết, dù hắn không muốn động tới thì cũng đã rước họa. Thậm chí hắn còn muốn quay lại xem bên ngoài màn sương kia có trận pháp trói buộc không, trói buộc hết Linh mạch trong màn sương, để cho cái thứ trong màn sương được thăng cấp thông qua Linh mạch.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mặc cũng không dám quay lại nhìn, giờ hắn đã cao chạy xa bay. Bất kể điều hắn nghĩ đúng hay không thì vườn thuốc trong sơn cốc không hề đơn giản, đám sương mù kia cũng không hề đơn giản. Nếu để người bố trí Linh mạch biết là hắn làm, tu vi Kim Đan tầng một của hắn còn không đáng để người ta trút giận.

Diệp Mặc bay không ngừng nghỉ trên Tử Đao, thỉnh thoảng uống một viên Sinh Nguyên Đan, thậm chí hắn cũng không biết mình bay bao lâu rồi. Cho đến khi gặp cuộc chiến của ba vị tu sĩ, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, dù chỗ này là nơi nào thì cũng coi như hắn đã trốn thoát được rồi.

Cuộc chiến của ba tu sĩ trong đó có hai người tu vi Kim Đan tầng ba và một người tu vi Kim Đan tầng hai dường như là người có tu vi Kim Đan tầng hai và tầng ba tấn công tu sĩ tu vi Kim Đan tầng ba kia. Diệp Mặc chỉ nhìn lướt qua mà không dám xen vào, mấy người này không uy hiếp hắn.

Hắn tìm chỗ nào đó ngồi xuống, mấy ngày mấy đêm trốn chạy không nghỉ ngơi gì, hắn mệt đến mức không trụ được nữa rồi.

Thấy Diệp Mặc tới, ba tu sĩ hơi sửng sốt. Nhưng Diệp Mặc chỉ là Kim Đan tầng một nhỏ nhoi, hơn nữa vừa tới đã uống đan dược rồi ngồi nghỉ nên biết ngay hắn vừa trốn chạy đến. Tuy bọn họ không hiểu cách làm của Diệp Mặc nhưng cũng không để ý tới hắn mà tiếp tục đánh.

Sau khi uống một viên Duẩn Ích Đan luyện hóa đan độc, Diệp Mặc mới bắt đầu chú ý đến ba người đang đánh nhau. Tu sĩ bị bao vây tấn công nhìn rất anh tuấn, đường nét khuôn mặt rõ ràng, nhưng lúc này anh ta đang bị hai người kia công kích, hiển nhiên là sắp không trụ được nữa.

Hai người kia, một người có sắc mặt hơi tái, mũi cong còn người kia có khuôn mặt dài chẳng tương xứng với kiểu tóc.

- Hoàng Trác, Thái Sĩ Chương, tôi đã đưa đồ cho hai người rồi, các người còn muốn thế nào?

Tu sĩ dáng vóc anh tuấn thuộc Kim Đan tầng ba bị dồn ép vừa thở hổn hển, vừa hỏi không ngừng.

- Thì Hoành Trụ, không phải chúng tao làm khó dễ mày mà vì hai chúng tao đã đồng ý với người khác. Ai bảo thằng nhãi mày không biết điều, muốn tiếp cận Đỗ Tú Dĩnh. Đương nhiên nếu mày đồng ý hủy dung nhan, rồi thề với trời vĩnh viễn không đến gần Đỗ Tú Dĩnh nữa thì chúng tao tha cho mày một lần cũng không sao.

Gã tu sĩ sắc mặt tái nhợt bình thản nói.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Diệp Mặc lắc đầu. Hóa ra là chuyện ghen tuông tranh giành người yêu. Nhưng nếu đồng ý lời gã, Thì Hoành Trụ kia mới là lợn. Tuy gã tu sĩ sắc mặt tái nhợt kia nói vậy thôi nhưng Diệp Mặc có thể nhìn thấy sát khí trong mắt gã. Nếu Thì Hoành Trụ không nhìn ra thì người này quá kém.

Thì Hoành Trụ nói lớn:

- Hoàng Trác, anh điên à? Đỗ Tú Dĩnh là một trong thập đại mỹ nhân Nam An, cô ấy sao có thể yêu tôi? Các người có phải sai rồi?

- Nhìn lầm ư? Thế sao tao lại nghe nói không chỉ một lần cô ấy gặp riêng mày? Lần trước tại hội đấu giá được tổ chức ở Đằng Đan Các, các người đã

nói chuyện rất lâu với nhau. Chẳng nhẽ chỉ là bạn bình thường?

Tên tu sĩ mặt ngựa từ nãy vẫn không nói gì bỗng nhiên cười một cánh nham hiểm, sau đó nói rất quái gở:

- Ha ha, cái mặt công tử bột của Thì Hoành Trụ mày quả thực cũng đáng chút tiền đấy, không cần nói đến Đỗ Tú Dĩnh đứng thứ chín trong thập đại mỹ nhân, nếu cho mày cơ hội, dù là Văn Thái Y và Lạc Tố Tố đứng đầu không chừng cũng sẽ bị mày làm cho mê muội.

Nghe tên mặt ngựa nói, Thì Hoành Trụ hơi sửng sốt, lúc này anh ta bỗng nhớ tới người đẹp như tiên nữ Văn Thái Y. Hôm ấy anh ta có nhìn thấy Văn Thái Y từ xa, vẻ đẹp thanh tao tuyệt thế của cô vẫn còn in đậm trong lòng.

Nếu nói động lòng, hắn thực sự không hề có ý với Đỗ Tú Dĩnh mà động lòng với Văn Thái Y. Nhưng anh ta cũng biết, dựa vào địa vị thân phận của anh ta, muốn nói một câu với Văn Thái Y đã khó, càng không cần nói đến tiếp cận cô. Sở dĩ anh ta có thể nói chuyện với Đỗ Tú Dĩnh là vì Đỗ Tú Dĩnh mến anh ta, nếu không ngay cả Đỗ Tú Dĩnh anh ta cũng không có cách nào đến gần được, huống hồ là Văn Thái Y.

Chỉ trong nháy mắt phân tâm, phi kiếm của tên tu sĩ mặt ngựa đã xuyên qua cánh tay Thì Hoàng Trụ, Thì Hoành Trụ vội vàng lùi xuống, sau đó lấy đan dược ra uống, không dám phân tâm nữa.

Thì Hoành Trụ đã bị thương, Hoàng Trác và Thái Sĩ Chương sao có thể bỏ qua cơ hội này, bọn họ càng dùng toàn lực pháp bảo, muốn nhân cơ hội này chém chết Thì Hoành Trụ.

Chỉ có điều linh khí của hai người này không đánh trúng Thì Hoành Trụ, mà bị ánh sáng tím cuồn cuộn nổi lên đánh cho tan tác.

Diệp Mặc vừa vung một đao, đao khí màu tím của Tử Đao đã cuốn bay linh khí trong tay Hoàng Trác và Thái Sĩ Chương, thậm chí đánh lùi hai người này xa tận mấy thước. Họ vừa đánh nhau một hồi lâu nên chân nguyên

đã hao tổn rất nhiều.

Hai người Hoàng Trác và Thái Sĩ Chương sững sờ nhìn Diệp Mặc đang cầm Tử Đao trong tay, một lúc lâu sau cũng chưa định thần lại. Dù chân nguyên bọn họ đã hao tổn nhiều, nhưng khi đã liên kết sức mạnh, không phải một tu sĩ Kim Đan tầng một tùy tiện vung một đao là có thể đánh bay?

- Có chuyện gì vậy?

Hoàng Trác nhìn Thái Sĩ Chương ở bên cạnh nói.

Thái Sĩ Chương lắc đầu, nói khẽ:

- Thằng thanh niên này cứng phết đấy, hắn chỉ mới tùy ý vung một đao mà tôi đã có cảm giác khó chống đỡ nổi. Tôi nghĩ ngay cả khi chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn, chắc chắn hắn đã che giấu tu vi.

Lúc này, Thì Hoành Trụ vẫn đứng bên cạnh chưa lấy lại được tinh thần, thứ nhất anh ta nghi ngờ vì sao Diệp Mặc lại cứu anh ta, thứ hai, nghi ngờ tên tu sĩ Kim Đan trước mặt mới chỉ là Kim Đan tầng một mà thôi, một đao kia của hắn sao lại lợi hại như vậy. Chỉ tùy ý vung một đao mà đã tách được một tu sĩ Kim Đan tầng ba và một tu sĩ Kim Đan tầng hai. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì anh ta thậm chí không dám tin.

Hành động của tu sĩ Kim Đan tầng một còn lợi hại hơn cả một số đệ tử nòng cốt của môn phái chín sao. Anh ta đã từng nhìn thấy đệ tử nòng cốt Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông, môn phái chín sao ra tay một lần, lần ấy là ở quảng trường thành Nam An để đấu võ xưng danh. Tuy Điền Ngạo Phong chỉ là tu vi Kim Đan tầng bốn, nhưng một kích của anh ta đã đưa thứ hạng trong bảng đề danh Kim Đan đạt đến cao độ của tu sĩ Kim Đan Danh Nhân Đường Cần phải biết rằng Kim Đan Danh Nhân Đường yêu cầu tu vi ít nhất phải là Kim Đan hậu kỳ mà anh ta mới Kim Đan tầng bốn. Ngoài Điền Ngạo Thiên, hôm nay, Thì Hoành Trụ lại được gặp một tu sĩ khiến anh ta kinh ngạc lần nữa, tu sĩ này mới đạt Kim Đan tầng một, không ngờ chỉ tùy ý vung một đao đã đẩy lùi được Thái Sĩ Chương và Hoàng Trác, biểu hiện này

thậm chí còn hơn cả Điền Ngạo Phong.

- Anh bạn, đây là ân oán giữa chúng tôi, đâu liên quan gì đến anh, không biết vì sao anh lại muốn nhúng tay vào chuyện này?

Thái Sĩ Chương hiểu rõ Diệp Mặc không phải là người mà hai bọn họ có thể địch nổi nên lập tức thay đổi kế sách.

Gã đã quyết định, nếu Diệp Mặc cứ chen ngang vào cứu Thì Hoành Trụ thì gã có thể tha cho Thì Hoành Trụ và cũng không động vào người này. Hơn nữa, gã cũng phát hiện ra hình như Diệp Mặc không có ý định động thủ với bọn họ, ngay cả trong mắt còn ánh lên vẻ kích động khó nói rõ.

Diệp Mặc vốn không định ra tay với hai gã tu sĩ này, bây giờ Thái Sĩ Chương hỏi tới, hắn đành phải nén kích động trong lòng, nói:

- Anh vừa mới nói đến cái tên là Lạc Tố Tố? Cô ấy hiện giờ ở đâu?

Tuy Diệp Mặc đã cố nén xúc động nhưng giọng nói vẫn hơi run, thậm chí còn không có cách nào khống chế được bản thân mình.

Bất chợt nghe đến cái tên Lạc Tố Tố, hắn cảm giác như đầu mình nổ tung, ngay sau đó hắn phải không chút do dự mà ngăn cản mình muốn giết Thái Sĩ Chương và Hoàng Trác. Hắn không muốn vì chết đi một người mà gây nên tin tức mình nhận được không đủ. Bất kể cô Tố Tố này có phải Lạc Ảnh hay không, hắn cũng phải hỏi cho ra lẽ.

Lạc Tố Tố? Thái Sĩ Chương nghe Diệp Mặc hỏi đến cái tên này, trong lòng liền hiểu, hóa ra tên tu sĩ trước mặt này là người mến mộ Lạc Tố Tố. Cũng không biết hắn nghe nói đến Lạc Tố Tố ở đâu, hoặc là đã từng nhìn thấy cô. Nhưng hình như tên tu sĩ trước mặt này có rất ít tin tức của Lạc Tố Tố, nên mới hỏi thăm mấy người bọn họ.

Miệng không nói, nhưng trong lòng Thái Sĩ Chương và Hoàng Trác đều khinh thường Diệp Mặc. Tuy Diệp Mặc vừa mới đưa một đường đao lợi hại nhưng muốn nói chuyện với Lạc Tố Tố, e rằng là vọng tưởng. Hoặc có thể

nói, đây chẳng qua là hắn nằm mơ thôi.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng miệng Thái Sĩ Chương không dám tùy tiện, mà rất kính cẩn nói:

- Lạc Tố Tố là đệ tử nòng cốt phái Huyền Băng của tông môn chín sao, đồng thời cũng đứng đầu trong thập đại mỹ nhân Nam An Châu cùng với Văn Thái Y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 934

Tung Tích Của Tố Tố

Lúc này Diệp Mặc đâu còn tâm trạng quản chuyện thập đại mỹ nhân gì đó, điều hắn muốn biết nhất là Lạc Tố Tố ấy có phải là Lạc Ảnh, có phải là vợ của hắn.

Cho nên không đợi Thái Sĩ Chương nói xong, hắn đã hỏi dồn dập:

- Lạc Tố Tố gia nhập phái Huyền Băng từ lúc nào? Tu vi của cô ấy hiện giờ như thế nào?

Từ nét mặt khẩn thiết của Diệp Mặc, Thái Sĩ Chương cũng nhìn ra, dường như Diệp Mặc không mến mộ Lạc Tố Tố đơn giản như vậy.

Tuy nhìn ra Diệp Mặc có vẻ không đơn giản chỉ mến mộ Tố Tố, nhưng Thái Sĩ Chương đã bị Diệp Mặc hỏi khó rồi, gã căn bản không biết mấy tin tức này. Địa vị của thập đại mỹ nhân Nam An cao nhường nào? Huống hồ Lạc Tố Tố lại là đệ tử nòng cốt phái Huyền Băng của tông môn chín sao, trái ngược với mấy người bọn họ, quả thật quá xa vời.

Sớm đã định thần, rồi nghe mọi người nói một hồi, Thì Hoành Trụ bước đến, khom người hành lễ cúi chào Diệp Mặc nói:

- Đa tạ sư huynh đã có ơn cứu mạng, tin tức của Lạc Tố Tố tôi có biết một chút.

Nói xong mặt anh ta đỏ ửng, có vẻ sợ Diệp Mặc trách tội anh ta đã điều tra tin tức của Lạc Tố Tố rồi tiếp lời:

- Một người bạn của tôi đã nói cho tôi biết tin tức của Văn Thái Y, vì

Lạc Tố Tố và Văn Thái Y đều là thập đại mỹ nhân Nam An nên đại khái tôi cũng biết chút ít.

Diệp Mặc khoát tay, thúc giục anh ta nói:

- Anh mau nói, những cái khác không cần nhắc đến.

- Vâng.

Thì Hoành Trụ vội vàng nói:

- Thời gian Lạc Tố Tố gia nhập phái Huyền Băng chưa đến một năm, phát hiện ra Lạc Tố Tố là một vị tiền bối của phái Huyền Băng, khi vị tiền bối Thừa Đỉnh kỳ kia cùng với mấy người bạn đi ra ngoài du ngoạn thì thấy Lạc Tố Tố. Lúc đó, vì tố chất linh căn vượt trội của cô nên họ đã đưa Lạc Tố Tố về núi Huyền Băng. Kết quả chứng minh vị tiền bối ấy chính xác, chưa cần đến một năm, Lạc Tố Tố đã luyện xong Trúc Cơ, nói không chừng bây giờ đã kết thành Kim Đan.

- Các người ai có thể vẽ được chân dung của cô ấy?

Diệp Mặc đảo mắt nhìn ba người. Lúc này hắn khẳng định Lạc Tố Tố chính là Lạc Ảnh, chính là vợ của hắn. Vì thời gian rất trùng hợp, vừa lúc Tố Tố đến đây.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, Lạc Tố Tố rất ít khi lộ diện, bọn họ chỉ biết đến người này, còn nói đến nhìn thì một người trong ba bọn họ cũng chưa từng được gặp Lạc Tố Tố.

Chợt nhớ lại khi xưa ở cùng Tố Tố còn có Ninh Khinh Tuyết, Đường Bắc Vi mấy người bọn họ, Diệp Mặc liền hỏi tiếp:

- Khi vị tiền bối ấy đưa Lạc Tố Tố đi, bên cạnh Lạc Tố Tố có phải còn có mấy người nữa?

Ba người họ đều ngỡ ngàng lắc đầu, không ai biết cả.

Không có thêm tin tức về Lạc Ảnh, Diệp Mặc rất thất vọng, hắn khoát tay nói:

- Các người đi đi.

Thái Sĩ Chương và Hoàng Trác thấy Thì Hoành Trụ không rời đi, cũng không có cách nào ra tay trước mặt Diệp Mặc nên đành phẫn nộ rời đi.

Lúc này Thì Hoành Trụ đương nhiên sẽ không rời đi, anh ta đợi hai kẻ họ Thái và Hoàng kia bỏ đi xa rồi mới cúi chào cảm tạ Diệp Mặc lần nữa. Chỉ là anh ta thấy Diệp Mặc không để ý, đành thay đổi hướng, mau chóng chạy đi.

Diệp Mặc bỗng nhớ tới một chuyện, nhưng khi hắn đứng lên thì thấy Thái Sĩ Chương, Thì Hoành Trụ và Hoàng Trác ba người bọn họ đã sớm chuồn rồi.

Chuyện hắn nhớ ra là câu lúc nãy Thì Hoành Trụ nói, chính là vị tu sĩ Thành Đỉnh đưa Lạc Ảnh tới phái Huyền Băng có đi cùng với mấy người bạn, có lẽ nào Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi họ đã bị người khác đưa tới môn phái khác rồi?

Tư chất của Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi đều rất tốt. Điểm này Diệp Mặc rất rõ. Dựa vào sắc đẹp của Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi, nếu thực sự có thập đại mỹ nhân Nam An, họ sẽ có tên trong bảng, mình nên hỏi xem tên của thập đại mỹ nhân Nam An, không chừng còn có thể nghe ngóng thêm tin tức.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Diệp Mặc phiền muộn vô cùng.

Nhưng hắn lập tức xuất Tử Đao ra, nhanh chóng đuổi theo hướng Thái Sĩ Chương biến mất, hỏi xem tên của thập đại mỹ nhân Nam An rất đơn giản, chỉ cần tìm thấy tu sĩ của Nam An là được.

Trên đường, Diệp Mặc không còn tâm trạng thu thập linh dược nữa, không ngừng tìm kiếm khắp nơi. Hắn muốn tìm một tu sĩ Nam An, nhưng

hai ngày đã qua mà một người hắn cũng không gặp.

Diệp Mặc thấy bồn chồn lo lắng, tuy hắn biết Lạc Nguyệt có bốn châu, nhưng hắn cũng biết, dựa vào tu vi hiện giờ của hắn, muốn đi từ Bắc Vọng đến Nam An là điều tuyệt đối không thể.

Nhưng dù không thể thì hắn cũng nhất định phải tìm cho được một tu sĩ Nam An hỏi rõ ràng.

Đến ngày thứ ba, Diệp Mặc vốn đã rất nôn nóng, thần thức của hắn bỗng quét thấy hai tu sĩ liến thoáng đi qua. Diệp Mặc tức tốc thôi thúc Tử Đao đuổi theo.

Diệp Mặc dùng toàn lực truy đuổi, chân nguyên thậm chí đã vây quanh người một màn sương trắng, tốc độ lúc này của hắn không hề thấp hơn tốc độ khi chạy trốn khỏi sơn cốc. Tử Đao mang theo cả những tiếng chát chúa trong không trung, nhưng Diệp Mặc đã không màng đến gì nữa, hắn chỉ biết không ngừng thúc giục Tử Đao mau chóng tăng tốc, nhanh hơn nữa.

Vì Diệp Mặc có mục đích đuổi theo hai bóng người phía trước nên sau nửa ngày, hắn đã nhìn thấy bóng dáng của hai tu sĩ ấy, hình như là hai nữ tu.

Hai nữ tu cũng nhìn thấy Diệp Mặc truy đuổi tới, dưới chân Diệp Mặc lại có cả tiếng rít ghê người của Tử Đao nên dường như khiến hai người họ cảm thấy khó chịu. Họ liền dừng lại, đồng thời lấy pháp bảo ra, chờ Diệp Mặc đến.

- Anh muốn làm gì?

Không đợi Diệp Mặc trên người vẫn còn bao phủ bởi lớp sương trắng lên tiếng, người con gái dáng người thanh mảnh đã lạnh lùng nói.

Dù sao thì cũng gặp được người, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn mới quan sát hai cô gái trước mặt. Một người thanh mảnh nhưng rất xinh đẹp. Cùng với làn da trắng nõn nà là khuôn mặt trái xoan. Cô mang thanh kiếm phớt màu vàng sáng, thêm mái tóc dài buông quanh lại càng hiện lên

vẻ cao quý, sang trọng.

Chỉ là thái độ và lời nói lạnh như băng của cô làm cho người ta có cảm giác khó tiếp cận. Nhưng tu vi của cô cao hơn Diệp Mặc nhiều, không ngờ cô đã là Kim Đan tầng bảy rồi.

Mà người con gái đứng bên cạnh cô gái thanh mảnh kia cũng rất xinh đẹp, khuôn mặt tròn xinh xắn đáng yêu, đôi mắt to biết nói không ngừng chớp, nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Nhưng thần sắc trong mắt cô tựa hồ cho thấy, cô biết vì sao Diệp Mặc lại ngăn các cô lại. Chỉ là tu vi của cô thấp hơn một chút, mới là Kim Đan tầng ba.

Diệp Mặc đến nhờ giúp, thấy thế đành phải chào nói:

- Chào các cô, tôi tên Diệp Mặc, xin cho tôi hỏi…

- Anh không cần phải hỏi nữa, đây là sư tỉ của tôi tên Khâu Tuyết, anh đã tìm thấy rồi, có việc gì cứ nói, có lễ vật gì thì tặng luôn đi. Tôi và sư tỉ còn có việc phải lên đường, không có thời gian nói chuyện nhiều với anh.

Ngoài những dự liệu của Diệp Mặc, hắn còn chưa nói xong thì đã bị cô gái đáng yêu này ngắt lời.

Thoạt nhìn cô gái rất đáng yêu, dễ thương, đôi mắt như biết nói, nhưng những lời cô nói ra thì không đáng yêu chút nào, dường như cô biết ý định mà Diệp Mặc đến tìm các cô, không hề nể mặt Diệp Mặc.

Cô gái đẹp có dánh người thanh mảnh hình như cũng hiểu ý tứ của Diệp Mặc, trong mắt ánh lên vẻ chán ghét.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn còn chưa nói, cô gái này sao biết được hắn đã tìm được rồi? Hơn nữa còn bảo mình tặng quà?

Thấy bộ dạng ngỡ ngàng của Diệp Mặc, cô gái có đôi mắt to không kiên nhẫn nữa, nói:

- Anh có muốn nói nữa không? Nếu không tặng quà, không tặng chúng tôi đi đấy. Ngày nào cũng gặp mấy người như anh, làm cho người ta không nói được lời nào.

Diệp Mặc liền hiểu hai cô gái này đã hiểu nhầm hắn cố ý đến tìm hai người họ.

Thấy bộ dạng của hai cô gái dường như không kiên nhẫn được nữa, Diệp Mặc không dám đắc tội, hắn tìm ba ngày mới tìm thấy hai cô gái này, chẳng may hai cô không trả lời mà bỏ đi, muốn tìm người khác để hỏi lại càng khó. Hơn nữa, việc hỏi thập đại mỹ nhân, nữ tu hiểu rõ hơn nam tu.

Hiểu được vấn đề này, Diệp Mặc liền cung kính hỏi:

- Tôi muốn hỏi hai cô một chút, hai cô đến từ Nam An đúng không?

Cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp có đôi mắt to nhìn Diệp Mặc không nói gì, có phần không kiên nhẫn nói:

- Đương nhiên là từ Nam An tới, chẳng lẽ anh còn thấy tu sĩ của châu khác đến ư? Tôi bảo anh tìm lời để nói cũng không cần tìm câu nói thế này chứ, chị Tuyết, chúng ta đi thôi.

Nghe cô gái này nói muốn đi, Diệp Mặc tiến lên ngăn lại, lấy ra hai chiếc bình ngọc đưa cho hai cô gái rồi nói:

- Đây là chút tâm ý, xin hai cô đừng chối từ.

Thấy Diệp Mặc tặng quà, cô gái có đôi mắt to mới nhẹ giọng, nhận lấy hai chiếc bình ngọc nói: Cô gái tên Khâu Tuyết thấy cô gái kia nhận bình ngọc, trong mắt hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, sau đó bình tĩnh nhìn Diệp Mặc có đôi chút khinh thường.

Diệp Mặc vội vàng đáp:

- Tôi muốn hỏi hai cô một chuyện, thập đại mỹ nhân Nam An có những

ai? Hai cô có thể nói tên mười người họ từ vị trí thứ nhất đến mười cho tôi biết được không?

Sau khi nghe Diệp Mặc nói, Khâu Tuyết biến sắc, cô hừ lạnh một tiếng nói:

- Sư muội, chúng ta đi.

Không đợi Diệp Mặc định thần trở lại, hai người này đã đạp kiếm bay lên.

Diệp Mặc nhìn hai cô gái chỉ vì một câu nói của mình mà rời đi, trong lòng không hiểu mà còn thấy tức giận, quà của mình đã tặng, chỉ là hỏi một câu mà thôi, có cần phải như vậy không?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền bước lên Tử Đao muốn đuổi theo, nhưng cô Khâu Tuyết ấy lại lạnh lùng lấy ra linh khí bàn tròn, còn nắm chặt thanh kiếm chỉ thẳng Diệp Mặc nói:

- Nếu anh còn dám đuổi theo nói linh tinh, đừng trách tôi giết anh.

Nói xong không đợi Diệp Mặc trả lời, hai cô gái đã bước lên phi kiếm, chớp mắt đã biến mất.

Diệp Mặc sững sờ nhìn theo hai cô gái đã biến mất, trong lòng rất buồn bực, hắn đã tặng quà rồi, chỉ là hỏi một danh sách mấy người thôi, điều này đâu có liên quan gì đến mấy câu nói linh tinh? Quả thực chẳng ra làm sao cả.

Tuy không hiểu thế nào, nhưng Diệp Mặc vẫn bước lên Tử Đao đuổi theo, dù không hỏi hai cô gái này thì hắn cũng muốn đi theo hướng của họ. Hắn không tin, quả thực không gặp được người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 935

Top Thập Đại Mỹ Nữ

Lần này Diệp Mặc cũng không cần bay lâu, lại lần nữa gặp ba gã tu sĩ, hai nam một nữ, phương hướng bọn họ đi tới dường như cũng cùng phương hướng của hai cô gái kia.

Với Diệp Mặc, chỉ cần gặp người là tốt rồi, còn gặp ai, hắn cũng không để ý.

Diệp Mặc nhìn thấy ba tu sĩ này, lập tức liền bỏ qua hai cô gái đằng trước, lập tức điều khiển Tử Đao ngăn cản ba tu sĩ này.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Thấy Diệp Mặc chủ động ngăn cản đường đi của bọn họ, ba tu sĩ đều ngừng lại cảnh giác, và lấy pháp bảo ra đề phòng Diệp Mặc.

Ba người này trừ cô gái kia là tu sĩ Trúc Cơ viên mãn ra, hai gã đàn ông còn lại, một gã Kim Đan tầng năm, còn có một gã Kim Đan tầng hai.

Diệp Mặc thấy đối phương đề phòng, vội khách khí nói:

- Tôi là Diệp Mặc, bởi vì bế quan tu luyện, cho nên đối với tình hình của Nam An Châu không được quen thuộc lắm. Lần này ở Sa nguyên dược cốc nghe người ta nói đến thập đại mỹ nữ Nam An, trong lòng thấy ngưỡng mộ, vừa lúc gặp mọi người, muốn hỏi một chút, thập đại mỹ nữ Nam An là những người nào?

Bởi vì nơi này là địa bàn Sa nguyên dược cốc của Nam An Châu, hắn không dám tùy tiện nói ra hắn đến từ Bắc Vọng Châu. Đừng thấy đám người

Hoàng Ngọc Sơn lúc trước nói thẳng bọn họ là Nam An Châu, đó là bởi vì lúc ấy thực lực của bọn họ căn bản là mạnh hơn một chút so với Bắc Vọng Châu. Mà hiện tại hắn chỉ có một mình, nếu chẳng may gặp phải phần tử cấp tiến, có thể sẽ rất khó nói rõ.

Nghe xong lời nói của Diệp Mặc, ba tu sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là một người tu sĩ phong lưu. Hơn nữa Diệp Mặc chỉ có Kim Đan tầng một, cũng không uy hiếp gì bọn họ.

Tên tu sĩ cao to sắc mặt hơi đen kia thu hồi pháp bảo trong tay, cười ha hả nói:

- Hoá ra cậu cũng giống tôi. Cũng là ngưỡng mộ thập đại mỹ nữ Nam Châu. Tuy nhiên loại người như chúng ta, chỉ cần ngưỡng mộ thì được, không nên tơ tưởng, nếu không cuối cùng chính mình bị thương tâm.

Một một gã tu sĩ nhỏ tuổi hơn cũng thu hồi pháp bảo, bật cười, rõ ràng y cũng biết Diệp Mặc là thật tâm hỏi chuyện, cũng không phải muốn gây sự Diệp Mặc thấy hai người này tính tình thẳng thắn, cũng sinh ra thiện cảm.

- Tôi là Quách Kỳ Phàm, đây là sư đệ Yến Thất của tôi, còn có sư muội Đinh Linh. Anh Diệp. Cậu hẳn là vừa mới biết được tin tức, đi tới hồ Tử Quỳ phải không. Vậy chúng ta cùng đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Quách Kỳ Phàm Kim Đan tầng năm rất có thiện cảm với Diệp Mặc. Chỉ nói mấy câu, đã mời Diệp Mặc cùng nhau đi tới hồ Tử Quỳ.

Diệp Mặc vừa định nói không phải, hắn căn bản cũng không biết hồ Tử Quỳ là gì. Nhưng Yến Thất đứng bên cạnh lại ngắt lời nói:

- Sư huynh, điều này còn phải hỏi sao, lúc này đi về hướng bên này, có ai mà không đi hồ Tử Quỳ. Tuy rằng Tử Quỳ Hỏa chỉ có một đóa, chúng ta ngay cả không đoạt được Tử Quỳ Hỏa nhưng có thể lấy được một số hạt giống Tử Quỳ đem trồng, nói không chừng chưa trồng được mấy năm, lại thành một đóa Tử Quỳ Hỏa.

Tử Quỳ Hỏa? Diệp Mặc nghe đến đó, nhưng lại không nói tiếp. Tử Quỳ Hỏa hắn đương nhiên biết, là loại mồi lửa kỳ dị xếp thứ 12 ở Tu chân giới, có thể nói bậc hạng này đã là tương đối cao. Dù sao Top 10 đều là thiên hỏa, có mấy người có thể gặp được thiên hỏa?

Hơn nữa khi Tử Quỳ Hỏa ra đời sẽ vẩy ra ba mươi sáu viên hạt giống Tử Quỳ. Những hạt giống Tử Quỳ này cũng là một đồ vật cực kỳ quý báu, bản thân thuộc linh vật cấp năm. Chẳng những có trợ giúp cho tu sĩ ngũ hành, hơn nữa còn có thể cho vào đan dược luyện đan. Quan trọng nhất là, nếu lấy được hạt giống Tử Quỳ phẩm chất cao, nhiều năm sau, thật đúng là có thể nuôi dưỡng thành Tử Quỳ Hỏa mới.

Dù thế nào cũng đừng tưởng rằng linh thảo hoặc linh vật cấp năm là rất nhiều. Diệp Mặc cũng chỉ là lấy được từ trong vườn thuốc Bí Cảnh kia mà thôi. Thật sự ở bên ngoài, linh thảo và linh vật cấp năm trở lên cũng không có nhiều.

Diệp Mặc nghe đến đó, cũng không phản đối, chỉ gật đầu tiếp tục hỏi:

- Đúng đấy, tôi cũng đi hồ Tử Quỳ, nhưng tôi cũng muốn tìm hiểu một chút…

Đối với sự tình của thập đại mỹ nữ Nam An, Diệp Mặc luôn luôn không quên.

- Ha ha, tôi biết ngay, anh bạn Diệp, cậu yên tâm đi, tuy rằng tôi không phải biết rõ sự tình thập đại mỹ nữ Nam An, nhưng sư muội của tôi lại biết rõ. Linh sư muội, em nói cho anh bạn Diệp biết một chút đi, để cậu ta bớt lo lắng.

Quách Kỳ Phàm cười ha hả, tỏ vẻ hiểu suy nghĩ của Diệp Mặc.

Dáng mạo Đinh Linh tuy rằng thua kém hơn hai cô gái mà Diệp Mặc gặp vừa rồi, tuy nhiên lại tươi mát tự nhiên, làm cho người ta có cảm giác dễ dàng tiếp cận. Diệp Mặc ngược lại có ấn tượng tốt với Đinh Linh hơn là với

người có tên là Khâu Tuyết ban nãy.

Đinh Linh nghe xong lời nói của sư huynh, lại điềm nhiên cười, cũng không vì chuyện Diệp Mặc đột ngột hỏi thăm thập đại mỹ nữ Nam An mà tỏ ra không vui, ngược lại trả lời rất cẩn thận:

- Mọi người đều nói thập đại mỹ nữ Nam An, kỳ thật thập đại mỹ nữ Nam An có đến mười một người.

Không đợi Diệp Mặc tiếp tục hỏi, cô liền nói tiếp:

- Xếp thứ nhất chính là Lạc Tố Tố của môn phái chín sao Huyền Băng Phái và Văn Thái Y của môn phái chín sao Vô Cực Tông, thứ nhì là Lăng Hiểu Sương của môn phái chín sao Thanh Mộng Trai, thứ ba là Ninh Khinh Tuyết của môn phái tám sao Phiêu Miểu Tiên Trì…

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng run lên, trên mặt lại lộ ra kích động. Khinh Tuyết quả nhiên là một trong thập đại mỹ nữ Nam An, ý của hắn không phải là Ninh Khinh Tuyết xếp hạng bao nhiêu, mà ý của hắn là muốn biết tin tức về Ninh Khinh Tuyết.

Đinh Linh ngược lại không chú ý tới sự thay đổi của Diệp Mặc, vẫn tiếp tục nói như cũ:

- Xếp hạng thứ tư chính là Cảnh Anh Mộng của tông môn chín sao Huyền Âm Các, thứ năm là Tiêu Thi Nhân của tông môn tám sao Kim Kiếm Môn, thứ sáu là Đường Bắc Vi của tông môn chín sao Huyền Băng Phái…

Diệp Mặc lại kích động, hắn liên tục nghe được tin tức của Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi, nội tâm kích động khó có thể kiềm chế. Lạc Ảnh các cô mấy người sống cùng một chỗ không biết vì sao lại ở hai môn phái, Diệp Mặc biết rằng, chuyện này chỉ có thể gặp các cô mới có thể hỏi. Tuy nhiên Đường Bắc Vi và Lạc Ảnh ở cùng một môn phái, hắn có phần yên tâm.

Lần này Đinh Linh lại chú ý tới vẻ mặt kích động của Diệp Mặc, cô

dừng lại hơi kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, nhưng không có hỏi, mà là nói tiếp:

- Xếp hạng thứ bảy chính là Doãn Phán Điệp của tông môn tám sao Thiên Tinh Phái, thứ tám chính là Nam Cung Tiểu Đại của tông môn tám sao Nam Cung sơn trang, thứ chín là Đỗ Tú Dỉnh của tông môn bảy sao Hợp Hoan phái, xếp hạng thứ mười chính là Khâu Tuyết của tông môn bảy sao Bích Đan Tông.

- Huyền Băng Tông vẫn là lợi hại, một môn phái có hai mỹ nữ cùng xuất hiện trong thập đại mỹ nữ Nam An.

Yến Thất sau khi nghe xong, ngẫu nhiên tán thưởng một câu.

Đinh Linh lườm y một cái nói:

- Cái đó quan hệ gì tới sự lợi hại của môn phái? Tuy nhiên Huyền Băng Tông là môn phái chín sao, lợi hại đương nhiên là lợi hại rồi.

Sau khi Diệp Mặc biết được tin tức của Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi mấy người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng âm thầm ngạc nhiên thán phục nội tình thâm hậu của Nam An Châu. Khâu Tuyết người có xuất thân kém nhất của thập đại mỹ nữ Nam An cũng là tông môn bảy sao, còn lại không phải tông môn tám sao, thì là tông môn chín sao. Ngẫm lại một tông môn năm sao, thậm chí sáu sao của Bắc Vọng Châu đều là rất rất giỏi rồi, sự khác biệt này thật sự là quá lớn.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu được vì sao ban đầu Khâu Tuyết tức giận bỏ đi, hoá ra cô vốn là mỹ nhân đứng cuối cùng của thập đại mỹ nữ Nam An. Cô cho rằng hắn biết cô ta, khi hắn đứng trước cô yêu cầu cô báo tên thứ tự từ một đến mười, Khâu Tuyết nói không chừng cho là hắn đang sỉ nhục cô.

Tuy nhiên những chuyện nhỏ nhặt này, Diệp Mặc căn bản cũng không để ở trong lòng, lập tức liền quăng sang một bên. Hắn có thể biết được nhiều tin tốt như vậy, với hắn đã là quá đủ. Muốn nói mỹ nữ, xinh đẹp hơn Khâu Tuyết rất nhiều, chính là Tử Hoa tiên tử Vân Tử Y cũng không thua kém gì

Khâu Tuyết. Còn có Cơ Mi, Diệp Mặc thấy cô ấy so ra còn xinh đẹp hơn Khâu Tuyết.

Lần này sau khi trở về, hắn đầu tiên phải làm một việc, chính là dẫn theo Ánh Trúc bọn họ nghĩ biện pháp đi tới Nam An Châu.

Diệp Mặc lại hỏi thăm Đinh Linh một chút về tình trạng hiện nay của mấy người Lạc Ảnh, nhưng Đinh Linh lại không biết. Dù sao vị trí của cô kém xa so với vị trí của thập đại mỹ nữ Nam An, tin tức mà cô có thể lấy được là từ tin phổ biến, tin tức về bọn họ căn bản cũng không biết.

Bốn người cùng nhau lên đường, tu sĩ trên đường dần dần rất nhiều, rất nhiều người biết Quách Kỳ Phàm đều đến nói chuyện. Khi Diệp Mặc theo sau mọi người đi tới một chỗ thật lớn bên hồ, cuối cùng mới hiểu vì sao hắn mấy ngày nay đều không nhìn thấy người. Hoá ra phần lớn tu sĩ đều đi tới nơi này, Diệp Mặc ngẫu hứng đếm một chút bên hồ này, có hơn trăm người.

Người của Nam An châu tiến vào Sa nguyên dược cốc nhiều hơn so với Bắc Vọng Châu, người ở đây nhất định không phải là tất cả, khoảng vài trăm người. Nếu tất cả đều tới, nói không chừng có mấy ngàn thậm chí trên vạn người.

Diệp Mặc vừa tới nơi này, liền nhìn thấy Khâu Tuyết và cô gái có đôi mắt to kia, các cô cũng đứng một bên khác của hồ, đều đang chờ Tử Quỳ Hỏa ra đời. Diệp Mặc chỉ nhìn lướt qua, liền di chuyển ánh mắt chỗ khác, nhận lễ vật không làm việc, hắn không có thiện cảm với hai cô gái này.

...

Khâu Tuyết và cô gái mắt to kia hiển nhiên không chú ý tới Diệp Mặc, hai người giống như những người khác hồi hộp nhìn chằm chằm mặt hồ. Bên cạnh của các cô, đã có mười mấy tên tu sĩ trẻ tuổi tụ tập, từ ánh mắt của những gã tu sĩ trẻ tuổi nhìn Khâu Tuyết, là có thể biết, những người này đều rất ngưỡng mộ Khâu Tuyết.

Chỉ là sắc mặt của Khâu Tuyết bình tĩnh, vẻ mặt rất lạnh, cũng không có người nào dám đến gần cô ngõ lời.

Mặt hồ yên lặng, hiển nhiên Tử Quỳ Hỏa sẽ không sớm nảy ra. Cô gái mắt to hơi nhàm chán nói với Khâu Tuyết người có dáng cao gầy:

- Chị Tuyết, chị nói người kia tại sao phải cố ý nói như vậy? Thật sự là bệnh thần kinh, cố ý liều mạng đuổi theo, chính là vì phải thông qua phương thức đáng cười này khiến cho chị chú ý.

Nói xong cô lại lấy ra hai bình ngọc.

- Em còn thật muốn biết y tặng hai bình đan dược gì đây?

- Ném đi.

Khâu Tuyết thản nhiên nói.

Thiếu nữ mắt to kia cười khanh khách.

- Ném thì nhất định ném, nhưng em muốn biết gã này tặng đan dược gì, hai bình ngọc rất tinh xảo đấy.

Nói xong cô gái mắt to tùy tiện mở hai bình ngọc, sau khi cô đổ ra hai viên đan dược màu xanh nhạt trong lòng bàn tay, lập tức há to miệng, sau một lúc cũng không thể nói được gì. Cô đang định nói gì, bỗng đột nhiên dừng lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 936

Tử Quỳ Hỏa

Khâu Tuyết nghe thấy lời nói của sư muội đột nhiên im bặt, lập tức quay đầu xem chuyện gì đang xảy ra, lại thấy trong lòng bàn tay của sư muội có hai viên đan dược màu xanh nhạt.

Sau khi cô nhận ra hai viên đan dược mà linh khí lưu chuyển không ngờ kêu thất thanh:

- Thanh uẩn đan? Hạng nhất...

Khâu Tuyết lập tức dừng lại lời nói của mình, Thanh uẩn đan rất quý báu đối với tu sĩ Kim Đan ai cũng biết, chớ đừng nói chi là Thanh uẩn đan hạng nhất. Đồ vật này căn bản là mua không được, Thanh uẩn đan hạng nhất chỉ có Đan Vương mới có thể luyện chế được.

Nếu nói đan được mà tu sĩ Kim Đan tu luyện tốt nhất chính là Ngưng bích đan, như vậy đan dược mà quý báu nhất đối với tu sĩ Kim Đan ngoại trừ đan dược thăng cấp Nguyên Anh ra, chính là Thanh uẩn đan. Muốn thông qua Ngưng bích đan thăng cấp Kim Đan đại viên mãn rất khó. Mà Thanh uẩn đan ngược lại thì khác, loại đan dược này có thể được xưng đan dược quý báu nhất Kim Đan kỳ, là vì dùng Thanh uẩn đan có thể nhẹ nhàng thăng cấp Kim Đan viên mãn.

Thanh uẩn đan dùng cho tu sĩ Kim Đan hậu kỳ thăng cấp Đại viên mãn, nói cách khác nếu anh đã là Kim Đan hậu kỳ rồi, chỉ cần anh có đầy đủ Thanh uẩn đan, như vậy anh nhất định chỉ trong thời gian ngắn có thể thăng cấp Kim Đan viên mãn, thậm chí không để lại bất kỳ di chứng.

Nhưng Thanh uẩn thảo là linh thảo chủ yếu của Thanh uẩn đan, lại cực kỳ khó cầu, hơn nữa luyện chế giống Thanh uẩn đan rất khó, ít nhất cần linh đan sư bậc 9. Khâu Tuyết mặc dù là đệ tử nồng cốt của tông môn bảy sao, cũng không phải dễ đạt được Thanh uẩn đan hạng nhất. Cho dù cô ở Kim Đan tầng 9, có thể được Thanh uẩn đan tấn công viên mãn, tối đa cũng chỉ là Thanh uẩn đan thượng đẳng mà thôi.

Nhưng lúc này cô lại thấy trong tay sư muội có hai viên Thanh uẩn đan hạng nhất với linh khí vờn quanh, sao có thể không kinh ngạc.

Cô gái mắt to cũng hiểu được, trước tiên đã đem hai viên Thanh uẩn đan thu vào bình ngọc. Trong mắt kích động không thôi, cô không thể tưởng được tu sĩ Kim Đan tầng một có thể đưa ra bốn viên Thanh uẩn đan hạng nhất.

Cô thấy ánh mắt sư tỷ rực lửa, lập tức biết suy nghĩ của sư tỷ. Lấy ra hai bình Thanh uẩn đan, đưa cho Khâu Tuyết nói:

- Sư tỷ, đan dược này hiện tại em chưa dùng tới. Dùng cũng quá lãng phí em đưa cho chị.

Khâu Tuyết tuy rằng rất tha thiết Thanh uẩn đan hạng nhất, nhưng ngược lại cũng biết sự quý báu của đan dược này, cho dù có thể mua được, cũng cần không ít linh thạch. Huống chi mua được tối đa cũng là Thanh uẩn đan thượng đẳng mà thôi, đừng nghĩ có thể mua được hạng nhất.

Cô nhận lấy một lọ Thanh uẩn đan nói:

- Người kia đưa hai bình, chúng ta mỗi người một bình, thật không nghĩ tới...

Cô gái mắt to kia bỗng nhiên mở to hai mắt nói:

- Sư tỷ, em vừa rồi thiếu chút nữa nghe chị, định không mở ra xem mà đem đi vứt bỏ, may quá.

Nghe xong lời nói của sư muội, sắc mặt Khâu Tuyết vẫn rất lạnh lùng, hơi ngượng ngùng hạ giọng nói:

- Chị nghĩ chị em chúng ta hiều lầm hắn, hắn có thể thật sự muốn đến làm quen.

Sư muội lại không đồng ý nói:

- Nếu như hắn không biết thập đại mỹ nữ Nam An, em không tin. Hắn có thể tùy tiện lấy ra loại đan dược quý báu này. Không phải là đệ tử nòng cốt của tông môn tám sao, thì là tông môn chín sao đấy. Hắn dùng phương thức mới để gây sự chú ý cho sư tỷ, ai biết hắn lấy giỏ trúc mà múc nước xem như công dã tràng.

Khâu Tuyết lắc đầu nói:

- Cũng không nhất định. Em nhớ lại lúc đầu hắn dùng pháp bảo phi hành, là một thanh trường thái đao bề ngoài cực kém, nếu như là tông môn tám sao...

Theo Khâu Tuyết thấy, Diệp Mặc cũng không hẳn xuất thân từ đại môn phái. Hai bình Thanh uẩn đan có lẽ là hắn tình cờ lấy được, về phần tại sao muốn tặng cho cô, rõ ràng là muốn lấy lòng cô mà thôi. Loại tu sĩ này Khâu Tuyết không phải là chưa từng gặp qua. Cô nhìn thấy qua rất nhiều loại tu sĩ này, vì lấy lòng cô, thậm chí ngay cả nhẫn trữ vật trữ tất cả đồ vật đều sẵn sàng đưa cho cô.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Tuy nhiên đồ vật mà tên tu sĩ có trường thái đao tặng tuy rằng rất quý báu, nhưng cách mà hắn lấy lòng cô quả là quá kém.

Nghe sư tỷ vừa nói như vậy, sư muội mắt to kia cũng gật đầu đồng ý, pháp bảo mà Diệp Mặc sử dụng, đúng là quá kém. Cô lập tức liền bổ sung nói:

- Đúng rồi, tên kia không biết có đến nơi này hay không.

Nói xong, ánh mắt của cô bắt đầu rà soát trong đám người, khi cô thấy Diệp Mặc và mấy tên tu sĩ vừa nói vừa cười bên phía hồ đối diện, lập tức kéo áo của Khâu Tuyết nói:

- Sư tỷ, hắn thật sự đến đây, chị xem, ngay đối diện, không ngờ cũng không sang chào hỏi, này mà gọi là ái mộ gì? Hừ.

Cô gái mắt to hừ một tiếng, đã quên tâm tình vui sướng khi lúc nãy nhận được Thanh uẩn đan.

Một lát sau, sư muội mắt to còn nói thêm:

- Sư tỷ, xem ra chị đã đoán đúng, hắn chỉ nói chuyện cùng những đệ tử môn phái cấp thấp, hiển nhiên không phải là đệ tử của đại môn phái gì. Thật không biết bốn viên đan dược hắn may mắn nhặt được ở đâu.

Tu sĩ Tu chân đều biết rằng, bình thường đệ tử của đại môn phái không nói chuyện với đệ tử của môn phái nhỏ. Theo cô gái mắt to thấy, một đệ tử của tông môn bảy sao thậm chí tám sao đi nói chuyện thân thiết với đệ tử Tông môn năm sao, hiển nhiên không thể.

Khâu Tuyết giương mắt quả nhiên thấy Diệp Mặc, chỉ có điều lúc này hắn căn bản cũng không có nhìn về phía bên này, chớ nói chi là qua đây hỏi thăm.

- Khâu Tuyết tiên tử, Dương Nhu sư muội, đã lâu không gặp.

Giọng nói ôn hòa của một người đàn ông đi tới đã cắt đứt lời nói của Khâu Tuyết.

Khâu Tuyết nhướng mày, tuy nhiên khi cô thấy người đi tới, lại chỉ gật đầu đáp lại một câu:

- Hóa ra là Vương Phổ sư huynh của Thiên Diễn tông, không biết Vương

sư huynh có gì chỉ bảo?

Cô không muốn nói nhiều với Vương Phổ, trực tiếp hỏi như vậy Thiên Diễn tông là tông môn bảy sao, Vương Phổ lại là đệ tử nồng cốt của Thiên Diễn tông, địa vị không thấp so với cô, cô chỉ hơn cái gã kia về danh tiếng thập đại mỹ nữ Nam An mà thôi. Hơn nữa Vương Phổ này đã là tu vi Kim Đan tầng tám, thậm chí cao hơn một tầng so với cô.

Vương Phổ cũng không vì Khâu Tuyết có giọng điệu không chào đón mà tỏ ra lúng túng, y rất khách khí nói:

- Vừa rồi tôi nhìn thấy trong tay của Dương Nhu sư muội có hai viên đan dược dường như là Thanh uẩn đan hạng nhất, sau lại nghe được lời nói của tiên tử tôi mới biết được tôi cũng không nhìn lầm.

Vương Phổ chưa nói hết, Khâu Tuyết đã nhíu mày, cô đã có chút hối hận vì vừa nãy đã nói ra tên của Thanh uẩn đan. Vương Phổ bây giờ là Kim Đan tầng tám, hiển nhiên đang khao khát có được Thanh uẩn đan hạng nhất giống cô. Mục đích mà y đến nói chuyện với cô, rõ ràng là vì Thanh uẩn đan.

- Tôi vừa mới nhìn thấy trong tay Dương Nhu sư muội còn có một bình, nếu Dương nhu sư muội bằng lòng bán, tôi...

Lần này Vương Phổ cũng chưa kịp nói hết, đã bị Khâu Tuyết ngắt lời, cô không chút khách khí nói:

- Xin lỗi, Vương sư huynh, Thanh uẩn đan rất quan trọng đối với chúng tôi, căn bản không bán.

Dường như biết Khâu Tuyết nói như vậy, Vương Phổ cũng không vì vậy mà tức giận, y vẫn giữ tác phong như cũ nói:

- Đương nhiên nếu không muốn bán, tại hạ cũng sẽ không ép buột. Duy chỉ muốn biết, Thanh uẩn đan của Khâu Tuyết tiên tử mua từ đâu, tôi cũng muốn đi thử vận may xem sao.

Nghe Vương Phổ nói vậy, trong lòng Khâu Tuyết tuy rằng có chút thoải mái, nhưng cũng có chút làm khó. Cô hiện tại còn không biết lai lịch của Diệp Mặc, nếu chẳng may lai lịch của Diệp Mặc rất lớn cũng không sao cả. Nếu hắn không có lai lịch gì, gặp Vương Phổ loại người này, chỉ có một con đường chết.

Hơn nữa từ thanh trường thái đao mà Diệp Mặc dùng, Diệp Mặc dường như cũng không có lai lịch gì.

Nghĩ đến đây, Khâu Tuyết tùy ý nói:

- Hai bình thuốc đan dược này chỉ là tôi và Dương Nhu tình cờ giúp người khác một chuyện, người kia vì cảm ơn chúng tôi, đã tặng cho chúng tôi. Kỳ thật người đó như thế nào chúng tôi cũng không quen, thật sự là xin lỗi.

Khâu Tuyết vừa nói ra, cả mặt cô đều đỏ. Các cô là nhận đồ của Diệp Mặc, mà trên thực tế chẳng những không hỗ trợ, thậm chí ngay cả một câu dễ nghe cũng không Trên mặt Vương Phổ cười khẩy, y thản nhiên nói:

- Người kia quả là hào phóng, một người xa lạ tùy ý giúp một chuyện, đã tặng cho loại đan dược quý báu Thanh uẩn đan hạng nhất ha hả...

Biết Vương Phổ không tin, Khâu Tuyết cũng không giải thích. Kỳ thật nếu đổi là cô, cô nhất định cũng không tin. Huống chi lúc ấy các cô tiếp nhận lễ vật của Diệp Mặc, ngay cả giúp cũng không. Nghĩ đến đây, cô lại thoáng nhìn Diệp Mặc ở bờ bên kia.

Nhưng Khâu Tuyết lại không biết, cái liếc mắt của cô, lại bị Vương Phổ thấy được. Vương Phổ lập tức ghi nhớ Diệp Mặc trong tâm, tuy rằng y không tin Diệp Mặc người mà đang nói chuyện với mấy môn phái nhỏ lại có loại đan dược này, nhưng nếu Khâu Tuyết vào lúc này nhìn về phía Diệp Mặc, nhất định bên trong có vấn đề.

Y cũng không tin Khâu Tuyết động lòng đối với Diệp Mặc một gã tu sĩ

Kim Đan tầng một bình thường như vậy, chỉ có điều bây giờ Tử Quỳ Hỏa sẽ ra đời, y không có thời gian nói nhảm với một tu sĩ như Diệp Mặc.

Vừa lúc đó, một gã tu sĩ Kim Đan Đại viên mãn đứng lên, ôm quyền nói với bốn phía:

- Các vị đạo hữu, lúc này mọi người tụ tập ở chỗ này đều có một mục đích, chính là vì Tử Quỳ Hỏa. Tuy nhiên Tử Quỳ Hỏa chỉ có một đóa, nhưng cũng may Tử Quỳ Hỏa còn kèm theo rất nhiều hạt giống Tử Quỳ. Cho nên cho dù là không chiếm được Tử Quỳ Hỏa, chỉ cần lấy được một hạt giống Tử Quỳ cũng có thể nhân giống.

Gã tu sĩ này tuy rằng cũng không nói lớn tiếng, nhưng đám người Diệp Mặc tuy đứng cách xa chỗ của y cũng có thể nghe được rõ ràng, có thể thấy được chân nguyên của người này thật mạnh mẽ Tu sĩ Kim Đan này hiển nhiên có địa vị không nhỏ, y vừa đứng lên nói chuyện, tiếng ồn ào xung quanh lập tức nhỏ đi, không bao lâu đã trở nên yên tĩnh.

Tu sĩ Kim Đan viên mãn hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục nói:

- Tuy rằng hạt giống Tử Quỳ có ba mươi sáu viên, nhưng tu sĩ nơi này có hơn trăm người, không thể mỗi người được một viên. Mục đích lời nói của tôi là nhắc nhở mọi người một câu, chúng ta đều là tu sĩ tinh anh của Nam An Châu. Cứ xem như ai cũng cố gắng tranh đoạt Tử Quỳ Hỏa và hạt giống của Tử Quỳ, nhưng không nên tùy tiện giết người…

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng cười lạnh, cho dù là hiện tại cuộc tranh đoạt chưa bắt đầu, hắn cũng biết lời nói của người kia cũng là vô nghĩa. Đến lúc đó không cần nói tùy tiện giết người, vì tranh đoạt Tử Quỳ Hỏa không làm cho hồ Tử Quỳ nhuộm đỏ đã là chuyện tốt rồi

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 937

Con Ếch Tím Ba Mắt

Thấy Diệp Mặc nhìn người tu sĩ Kim Đan viên mãn này dường như có chút cười lạnh, Quách Kỳ Phàm vội vàng nói:

- Anh bạn Diệp, người đang nói chuyện kia không đơn giản đâu, là đệ tử nồng cốt của tông môn chín sao Vô Cực Tông tên là Đổng Thiên Nhai, xếp hạng thứ tư Kim Đan danh nhân đường, là một cao thủ tuyệt đối.

- Cùng một môn phái với Văn Thái Y?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi.

Quách Kỳ Phàm nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh bạn Diệp, đừng trách tôi nói thẳng. Mười đại mỹ nhân ở Nam An chỉ cần biết là được rồi, nếu thường xuyên chú ý tới các cô ấy, cuối cùng người bị thương tổn là mình thôi. Các cô ấy không phải dành cho chúng ta ngắm đâu.

Đây đã là lần thứ hai Quách Kỳ Phàm nói như vậy với Diệp Mặc, hiển nhiên y rất có thiện cảm đối với Diệp Mặc.

Dường như cảm giác được thuyết pháp của mình không có sức thuyết phục, Quách Kỳ Phàm dừng một chút lại nói - Nói về Đổng Thiên Nhai, y tuổi còn trẻ mà đã là Kim Đan viên mãn, lại là đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao. Y chính là người mến mộ Văn Thái Y, nếu nói về địa vị của y, thậm chí so với Văn Thái Y còn cao hơn một chút, Văn Thái Y cũng không nhận lời y, chỉ nói là tu vi của nàng còn thấp nên cự tuyệt.

Thấy Diệp Mặc đang nghe lời mình nói, Quách Kỳ Phàm lại nhìn Đổng Thiên Nhai khinh thường nói:

- Kỳ thật trong lòng cái tên họ Đổng đó cũng biết, Văn Thái Y chỉ là lấy cớ thôi. Văn Thái Y chưa tới ba mươi tuổi, tu vi đã là Kim Đan đại viên mãn, hơn nữa còn xếp hạng thứ mười hai tại Kim Đan danh nhân đường, tu vi của nàng sao có thể xem là thấp? Cho nên có thể nói, khối người yêu mến thập đại mỹ nữ Nam An, nhưng có thể được các cô ấy ưu ái thì lại rất ít, giống như lông phượng và sừng lân vậy.

Nói xong y lại nhắc nhở Diệp Mặc nhìn về Khâu Tuyết đang đứng phía đối diện nói:

- Anh xem, Khâu Tuyết kia cũng xếp hạng thứ mười trong thập đại mỹ nữ đệ Nam An...

Thấy Diệp Mặc nhìn sang, Quách Kỳ Phàm mới tiếp tục nói:

- Nhìn thấy rồi chứ, Khâu Tuyết chỉ xếp hạng thứ mười. Có rất nhiều tu sĩ muốn tiếp cận với cô ta? Những tu sĩ xung quanh cô đều muốn gây sự chú ý với nàng mà thôi. Buồn cười chính là bọn họ lại không biết mình buồn cười, đều cho là bộ dáng bây giờ của mình mới có thể để người khác chú ý tới. Kỳ thật tôi dám khẳng định Khâu Tuyết không coi trọng bất cứ một ai.

Những tu sĩ kia muốn tiếp cận Khâu Tuyết, Diệp Mặc vừa tới đã nhìn thấy. Cũng hiểu được có chút buồn cười, hiện tại Quách Kỳ Phàm lại nói như vậy, cẩn thận quan sát thì đúng là như vậy thật.

Khâu Tuyết thấy Diệp Mặc nhìn cô, trong lòng dường như hiểu được, không khỏi cười lạnh một tiếng, hoá ra đổi tới đổi lui như vậy, cuối cùng vẫn là muốn thu hút cô chú ý. Xem ra vừa rồi chính mình không nhìn lầm hắn.

- Đúng rồi, anh Quách, Nam An Châu mỗi lần tiến vào 'Sa Nguyên dược cốc' có bao nhiêu tu sĩ vậy?

Diệp Mặc nghĩ đến Bắc Vọng châu mới chỉ năm trăm người, bỗng nhiên

muốn hỏi một chút xem Nam An châu có bao nhiêu người.

Quách Kỳ Phàm có chút kỳ quái nhìn Diệp Mặc nói.

- Chẳng lẽ đến việc này anh cũng không biết? Người vào 'Sa Nguyên dược cốc' căn bản đều căn cứ vào cấp bậc môn phái. Giống như Chân Đỉnh phái chúng tôi là tông môn năm sao. Cho nên có năm đệ tử có thể tiến vào. Nếu như là tông môn chín sao thì có chín người có thể tiến vào. Ngoài ra còn có một 'liên minh Tán tu", nếu tán tu muốn vào 'Sa Nguyên dược cốc' thì tới 'liên minh Tán tu' đăng ký. Sau đó thông qua 'liên minh Tán tu' kiểm tra, nếu phát hiện anh có tư cách này, vậy thì được đi vào. Nói tóm lại, mỗi lần vào chỗ này ít nhất cũng có một hai vạn người.

Diệp Mặc âm thầm tắc luỡi, hắn tuy rằng đoán người của Nam An châu nhiều hơn so với Bắc Vọng châu rất nhiều, nhưng thật không ngờ lại nhiều đến như vậy. Quả thực gấp Bắc Vọng châu gấp mấy chục lần. Mà nhiều người tiến vào như vậy, nhưng mấy ngày nay hắn đều không thấy. Bởi vậy có thể tưởng tượng 'Sa Nguyên dược cốc' rốt cuộc lớn như thế nào rồi.

Hai người vừa mới nói những chuyện này, bỗng trong mặt hồ Tử Quỳ nổi lên một ít gợn sóng. Thấy những động tĩnh này, tất cả mọi người trong nháy mắt đều im lặng, ngay cả Đổng Thiên Nhai cũng hết sức chăm chú nhìn chằm chằm gợn sóng kia.

Lúc này không ai nói chuyện, thậm chí có người âm thầm lấy ra pháp bảo, gần như tất cả mọi người không tự giác đi về phía trước vài bước, dường như càng đến gần bên hồ, hy vọng lại càng lớn.

Giữa hồ gợn sóng càng lúc càng lớn, cuối cùng sôi sùng sục lên giống như nước sôi. Tất cả mọi người đều biết, 'Tử Quỳ Hỏa' sắp xuất thế.

Lại sau nửa nén hương, luồng nước sôi sùng sục giữa hồ kia bỗng nhiên tách ra bốn phía, "ầm" một tiếng, một đóa hoa hướng dương màu tím cực lớn chu vi khoảng chừng một thước từ dưới nước trồi lên, đảo mắt liền vượt ra khỏi mặt nước cao gần nửa mét. Và đóa hoa hướng dương này càng lúc càng

nở lớn hơn, không bao lâu sau, cách mặt hồ cũng đã hơn nửa thước rồi.

Diệp Mặc cũng giống như phần đông các tu sĩ khác, đều có chút khẩn trương không ngừng nhìn chằm chằm lên phía trên đóa hoa hướng dương màu tím. Hắn cũng là lần đầu tiên thấy 'Tử Quỳ Hỏa' xuất thế, tuy rằng hắn từ trong quyển sách 'Vật' này biết được 'Tử Quỳ Hỏa' là mồi lửa thuộc tính thủy, cũng sinh ra tứ trong nước, nhưng tận mắt nhìn thấy nó thì vẫn là lần đầu tiên.

Mặc dù từ trong nước đi ra, nhưng khi 'Tử Quỳ Hỏa' vừa vươn ra khỏi mặt nước cao một thước, tu sĩ bên hồ đều cảm nhận được một loại cảm giác cực nóng.

'Tử Quỳ Hỏa' đương nhiên rất quý, nhưng Diệp Mặc đã có 'Vụ Liên Tâm hỏa", cho nên cũng không có cảm thấy đặc biệt cho lắm. Khi hắn chuẩn bị cùng Quách Kỳ Phàm nói chuyện tiếp, lại phát hiện hai mắt Quách Kỳ Phàm đang đăm đăm nhìn đóa Tử Quỳ trên mặt hồ, không ngừng nuốt nước miếng, hận không thể nuốt trọn gốc cây Tử Quỳ này vào bụng.

Diệp Mặc lại nhìn những người còn lại một chút, phát hiện gần như mỗi người đều tham lam nhìn chằm chằm đóa Tử Quỳ giữa hồ, không ai có thể che dấu ý tưởng trong lòng mình.

Diệp Mặc thở dài một hơi, nếu không phải hắn đã có 'Vụ Liên Tâm hỏa", có phải hắn cũng giống những người này hay không? Trạng thái như vậy, khi những người này cướp đoạt 'Tử Quỳ Hỏa' nếu không muốn giết người? Đây không phải là việc buồn cười sao?

Lúc này Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất khâm phục lão Khổng Diệp, ông ta biết mình có 'Vụ Liên Tâm hỏa' nhưng lại không động lòng tham, thậm chí còn định đưa một đóa địa hỏa cho mình. Có lẽ chỉ có người như thế mới đúng là bậc tiền bối đức cao vọng trọng.

'Tử Quỳ Hỏa' vừa được gần hai thước liền dừng phát triển, nhưng cái nhụy cực đại thì càng thêm nở rộ, giống như một đóa hải đường kiều diễm,

xinh đẹp đến loá mắt. Mà bản thân nó phát ra nhiệt độ cực nóng lại càng thêm nóng, một số tu sĩ tu vi thấp theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Có một gã tu sĩ Kim Đan tầng bốn quá mức kích động, thậm chí không đợi 'Tử Quỳ Hỏa" hoàn toàn trưởng thành, liền xông tới, y muốn đoạt trước một bước.

Thấy người tu sĩ này xông lên, những tên tu sĩ khác cũng xông lên, dường như sợ bị người này đoạt mất Tử Quỳ Hỏa - Mấy người đứng lại, bây giờ không phải lúc có thể động đến 'Tử Quỳ Hỏa'...

Đổng Thiên Nhai thấy vài tên tu sĩ không ngờ vào lúc này đã vọt ra giữa hồ, lập tức không ngừng tức giận.

Nhưng không chờ y nói xong, dưới hồ nước 'Oành' một tiếng, bỗng nhiên phun lên mấy mũi tên nước, tiếp theo một cái miệng há to đỏ lòm, cái miệng há to kia chỉ tùy ý quấy đầu lưỡi, một gã tu sĩ Kim Đan tầng bốn, hai gã Kim Đan tầng ba đã bị đầu lưỡi này cuốn đi.

Sau khi đầu lưỡi này cuốn đi ba gã tu sĩ Kim Đan, lượn vài vòng trên mặt hồ rồi lặn xuống đáy hồ.

Người chung quanh đều hít một ngụm khí lạnh, vài tên tu sĩ vừa định xông lên âm thầm nghĩ mà sợ, nếu bọn họ xông lên thì hiện tại chắc cũng đã bị đầu lưỡi kia cuốn đi rồi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Thật là một con yêu thú khủng khiếp, không ngờ tùy ý một cuốn một cái liền cuốn đi ba gã tu sĩ Kim Đan. Phần đông tu sĩ còn lại bên hồ đều hoàn toàn tỉnh táo lại, tuy rằng rất nhiều người nhìn về phía Tử Quỳ với ánh mắt thèm muốn, tuy nhiên lại không dám tiến lên.

Con ếch tím ba mắt là một con yêu thú cấp sáu sơ kỳ, Diệp Mặc liếc mắt một cái liền nhận ra con yêu thú vừa lao ra từ dưới đáy hồ. Con ếch tím ba mắt cấp sáu tương đương với tu vi Nguyên Anh, lực phòng ngự của yêu thú

còn mạnh hơn nhiều so với tu sĩ, có thể nói từ một góc độ nào đó thì con ếch tím ba mắt cấp sáu sơ kỳ cũng không kém so với tu sĩ tu vi Nguyên Anh sơ kỳ.

- Đúng là con ếch tím ba mắt cấp sáu.

Đã có người thốt lên như vậy, hiển nhiên người nhận ra con yêu thú này không phải một mình Diệp Mặc.

- Con ếch tím ba mắt là yêu thú canh giữ 'Tử Quỳ Hỏa', tôi làm sao lại quên mất điều đó nhỉ...

Có người lập tức phụ họa nói.

Diệp Mặc lúc này trong lòng lại vô cùng kích động, tuy rằng nơi này rất nhiều tu sĩ nhận ra con ếch tím ba mắt. Nhưng con yêu thú ếch tím ba mắt này lại không như bình thường, bởi vì trên người nó có một thứ mà trong mắt Diệp Mặc tuyệt đối quý hơn rất nhiều so với 'Tử Quỳ Hỏa'.

Sự tình đã không giống như lúc ban đầu, yêu thú cấp sáu đã cao hơn tu vi của những tu sĩ này.

Tu vi của tu sĩ Kim Đan cao tới đâu, về bản chất cũng khác với tu sĩ Nguyên Anh. Tu sĩ Kim Đan nhiều nhất chỉ có chân nguyên vững chắc mà thôi, mà tu sĩ Nguyên Anh lại có thể hình thành Nguyên Thần, thực lực đối lập căn bản là không thể so sánh nổi.

Muốn cướp đoạt 'Tử Quỳ Hỏa" ở trước miệng một yêu thú cấp sáu đúng là khó khăn rất nhiều.

Mà lúc này Tử Quỳ lại hoàn toàn nở rộ, một ngọn lửa màu tím nhạt nổi lên ở giữa đóa Tử Quỳ lớn, thật giống như một đóa hoa kiều diễm nở vào buổi ban mai.

Diệp Mặc biết rằng, thời điểm 'Tử Quỳ Hỏa' vừa mới sinh ra là màu tím nhạt, một khi đợi cho nó ổn định lại, sẽ trở thành màu vàng nhạt, nếu muốn

nó trở về màu tím nhạt, lại cần vô số năm tích lũy để thăng cấp.

'Tử Quỳ Hỏa' đã gần trưởng thành, nhưng phần đông tu sĩ nhìn về phía 'Tử Quỳ Hỏa', đều không dám tiến lên trước. 'Tử Quỳ Hỏa' thật là quý, nhưng được yêu thú cấp sáu bảo vệ, bọn họ ở dưới miệng yêu thú cấp sáu gần như không có năng lực chống cự, còn sức đâu mà cướp đoạt 'Tử Quỳ Hỏa'?

Đổng Thiên Nhai nhìn 'Tử Quỳ Hỏa" sắp trưởng thànhtrong lòng cũng lo lắng hơn, y bỗng nhiên bay lên nói:

- Các vị, hiện tại 'Tử Quỳ Hỏa' được con ếch tím ba mắt bảo vệ, mọi người cũng biết, nếu không tiêu diệt con yêu thú này, chúng ta không thể lấy được 'Tử Quỳ Hỏa' và quả Tử Quỳ, tất cả đều bị con ếch tím ba mắt nuốt mất. Đợi lát nữa tôi đi dụ con ếch tím ba mắt, sau đó mọi người cùng nhau tấn công con ếch tím ba mắt.

- Hay, tôi đồng ý, Đổng sư huynh đi đi, tôi hưởng ứng đầu tiên.

- Còn có tôi nữa.

...

Không biết là Đổng Thiên Nhai địa vị cao, hay là bởi vì tất cả mọi người muốn diệt con ếch tím ba mắt, đề nghị của Đổng Thiên Nhai lập tức có rất nhiều người đồng tình.

Đổng Thiên Nhai cũng không dài dòng, lấy ra một con dấu lớn bằng bàn tay, trực tiếp hướng 'Tử Quỳ Hỏa' vọt tới.

Quả nhiên không có chờ y vọt tới bên cạnh Tử Quỳ, mặt hồ lại là một mũi tên nước bắn lên, con ếch tím ba mắt dường như sớm đã chuẩn bị xong, đầu lưỡi thật lớn liền cuốn lên.

Đổng Thiên Nhai không đợi đầu lưỡi thật lớn kia thổi sang y, con dấu trong tay liền đập tới. Con dấu trong tay y chỉ bằng một lòng bàn tay, chờ

bay đến trên đỉnh đầu con ếch tím ba mắt kia, đã biến thành bán kính mấy trượng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 938

Buổi Tiệc Tranh Đoạt

"Ùynh" một tiếng, con dấu của Đổng Thiên Nhai bị đầu lưỡi cực lớn của con ếch tím ba mắt bắn bay ra ngoài, bản nhân Đổng Thiên Nhai cũng bởi vì bị chân nguyên cắn trả, phun ra một ngụm máu trong không trung.

Đầu lưỡi con ếch chỉ khiến Đổng Thiên Nhai bị thương một chút, nhưng khi chiếc lưỡi lớn của con ếch tím ba mắt hướng về phía Đổng Thiên Nhai, thì có pháp bảo của mấy tên tu sĩ đánh về phía con ếch tím ba mắt.

- Máu của con ếch tím ba mắt có thể tinh lọc tạp chất trong cơ thể tu sĩ, có thể luyện hóa đan độc, tu sĩ nào chỉ cần tham gia tấn công con ếch tím ba mắt, mỗi người đều được chia một lọ.

Sau khi Đổng Thiên Nhai ở trên không trung ổn định thân hình, câu nói đầu tiên là cổ động người khác tấn công con ếch tím ba mắt.

Y vừa rồi chỉ xuất một chiêu đánh con ếch tím ba mắt, nhưng một chiêu này đã khiến Đổng Thiên Nhai hiểu được, nếu chỉ có vài người tuyệt đối không phải là đối thủ của con ếch tím ba mắt này.

Kỳ thật không đợi Đổng Thiên Nhai nói lời này, đã có rất nhiều tu sĩ vọt lên. Những người này cũng không phải đồ ngốc, đều biết rằng máu của con ếch tím ba mắt rất quý báu. Hơn nữa 'Tử Quỳ Hỏa' lập tức sẽ trưởng thành, đánh nhau với con ếch tím ba mắt, chẳng khác nào tới gần được với 'Tử Quỳ Hỏa", cơ hội đương nhiên sẽ nhiều hơn.

Trong lúc nhất thời mười mấy tên tu sĩ đều xúm lại, đầu lưỡi của con ếch tím ba mắt mỗi một lần cuồn cuộn nổi lên, sẽ mang đi vài tên tu sĩ, nhưng vẫn không thể ngăn cản những tên tu sĩ kia đang điên cuồng công kích nó.

Con ếch tím ba mắt mặc dù là yêu thú cấp sáu sơ kỳ, nhưng cũng không chịu nổi nhiều người, khi nó cuốn đi thêm hai gã tu sĩ Kim Đan, phóng mũi tên nước bắn chết bốn gã tu sĩ Kim Đan, đầu lưỡi của nó lại bị pháp bảo của một gã tu sĩ Kim Đan cắt đứt một đoạn.

Pháp bảo của tên tu sĩ Kim Đan kia dường như rất lợi hại, sau khi anh ta chặt đứt nửa đầu lưỡi của con ếch tím ba mắt, dường như chân nguyên tiêu hao quá lớn. Nhưng cho dù là như vậy, anh ta vẫn lấy đi một ít máu đang chảy ra trên đầu lưỡi con ếch tím ba mắt.

Thấy có tu sĩ thành công, các tu sĩ khác lại điên cuồng tấn công con ếch tím ba mắt.

Khoảng cách với 'Tử Quỳ Hỏa' trưởng thành còn một khoảng thời gian. Diệp Mặc không hề động thủ. Hắn đương nhiên biết máu của con ếch tím ba mắt rất quý, nhưng hắn cũng biết, thứ quý nhất trên người con ếch tím ba mắt không phải máu của nó, mà là con mắt thứ ba trên đỉnh đầu của nó.

Cái con mắt trên đỉnh đầu của con ếch tím ba mắt có một công năng rất độc đáo, chính là thần thức công kích, còn gọi là thần hồn công kích.

Kỳ thật Diệp Mặc còn biết, thủ đoạn công kích lợi hại nhất của con ếch tím ba mắt không phải đầu lưỡi của nó, mà là dùng thần hồn công kích. Con ếch tím ba mắt này sở dĩ đến bây giờ còn chưa thể dùng thần hồn công kích, đó là bởi vì tu vi của nó còn thấp, dùng thần hồn công kích sẽ tổn thương đến thần hồn của bản thân.

Tuy nhiên hiện tại nó đã bị chặt mất nửa đầu lưỡi, tin rằng tiếp theo nó sẽ không tiếp tục dùng mũi tên nước và đầu lưỡi nữa.

Con mắt trên đỉnh đầu của con ếch tím ba mắt kia còn gọi là 'Thần hồn chi nhãn'. Nếu tu sĩ nào chiếm được 'Thần hồn chi nhãn" có thể thông qua luyện hóa Thần hồn chi nhãn để đạt được phương pháp tu luyện thần hồn công kích.

Có một số tu sĩ thậm chí đem con mắt thứ ba của con ếch tím ba mắt luyện thành con mắt thứ ba của chính mình. Tuy nhiên Diệp Mặc lại không muốn làm như vậy. Hắn chỉ muốn thông qua luyện hóa 'Thần hồn chi nhãn' để có được công pháp thần hồn công kích. Nếu hắn biết Thần hồn công kích, với thần thức hùng mạnh của hắn, đòn sát thủ liền thêm một chiêu Chẳng những là đối với Diệp Mặc. Ngay cả đối với phần lớn tu sĩ mà nói, con mắt trên đỉnh đầu của con ếch tím ba mắt kia so với 'Tử Quỳ Hỏa' còn quý báu hơn nhiều. Nhưng người biết được điều này cũng rất ít, bởi vì rất ít khi nhìn thấy thân hình của con ếch tím ba mắt. Có thể nhận ra con ếch tím ba mắt đã rất giỏi rồi, đừng nói chi là biết 'Thần hồn chi nhãn'. Diệp Mặc sở dĩ biết, cũng là sau khi nhìn quyển sách 'Vật' này mới hiểu.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, liền nghe thấy hai gã tu sĩ hét lên một tiếng. Sau đó dùng sức lấy tay lôi tóc của mình, ngay sau đó, hai gã tu sĩ này không ngờ từ trên không trung rơi tõm xuống trong lòng hồ.

Mà con ếch tím ba mắt không ngờ mặc kệ hai người này, vẫn không ngừng dùng thần hồn công kích những người còn lại, không ngừng có người rơi xuống giữa hồ. Những tu sĩ còn lại thấy rất nhiều rơi vào trong hồ bị ngâm nước mà chết, không khỏi kinh hoảng lui về phía sau.

- Đây là thần hồn công kích...

Một tu sĩ đã kịp phản ứng, hét lên một tiếng, lập tức liền muốn lui về phía sau, nhưng y chỉ mới kịp lui về phía sau nửa bước, đã phát ra một tiếng thét chói tai, rồi rơi vào giữa hồ.

Con ếch tím ba mắt dường như cũng biết chính mình lúc này đã hết sức rồi, tạo ra một xoáy nước thật lớn trên mặt hồ, đến 'Tử Quỳ Hỏa' cũng mặc kệ, trực tiếp chui xuống đáy hồ.

Diệp Mặc lại biết lúc này công kích con ếch tím ba mắt là thời cơ tốt nhất, bởi vì lúc này mới là thời điểm con ếch tím ba mắt yếu thế nhất.

Diệp Mặc vừa định quay đầu lại gọi Quách Kỳ Phàm, đã nhìn thấy giữa

hồ có một đóa Tử Quỳ thật lớn phát ra một trận âm thanh trong trẻo, một đóa hoa màu tím hoàn toàn nở rộ trên Tử Quỳ, lơ lửng ở giữa Tử Quỳ. Đồng thời lại mấy tiếng 'Ong ong' vang lên, mấy chục luồng ánh sáng màu tím bắn lên bầu trời, giống như tiên nữ rắc hoa, cực kỳ chậm rãi vẩy xuống dưới. Tất cả mọi người biết 'Tử Quỳ Hỏa' đã trưởng thành, hào quang màu tím đầy trời kia chính là hạt của Tử Quỳ, trong lòng Quách Kỳ Phàm và Yến Thất không thể kìm nén nổi vui sướng liền xông tới. Thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không, cuối cùng ngay cả Đinh Linh cũng xông tới, muốn nhặt một hạt Tử Quỳ.

Giờ khắc này, mấy trăm người vây ở bên hồ, ngoại trừ một số rất ít tu sĩ thì gần như tất cả mọi người đều xông tới, đều muốn lấy được một hạt Tử Quỳ.

Trong lúc nhất thời, trên không trung có vô số pháp khí linh khí nhảy múa, máu tươi bắn tung tóe đầy trời, Diệp Mặc đã đoán trước được như vậy, máu loãng rất nhanh đã nhuộm mặt hồ thành một mảng màu hồng.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn biết với thực lực của mình để cướp đoạt 'Tử Quỳ Hỏa' thì đúng là hy vọng hão huyền. Nhưng hắn cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này, hắn đi theo đám người xông tới. Nhưng hắn chỉ mới vọt tới một nửa, liền rơi xuống trong hồ.

Người còn lại nghĩ rằng hắn là bị người khác đánh rơi xuống hồ mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc lại cố ý rơi xuống, hắn biết mình không đoạt được 'Tử Quỳ Hỏa', nhưng so với hạt Tử Quỳ, Diệp Mặc càng muốn có được con mắt trên đỉnh đầu con ếch tím ba mắt kia.

Trong mắt Diệp Mặc, con mắt trên đỉnh đầu của con ếch tím ba mắt kia còn quý hơn rất nhiều so với 'Tử Quỳ Hỏa'.

Khi Diệp Mặc ẩn vào đáy hồ, lại phát hiện con ếch tím ba mắt đang co rúc ở bên cạnh một hang động nham thạch thật lớn, uể oải không nhúc nhích. Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc vừa tiến đến, con ếch tím ba mắt liền

phát hiện ra, lập tức vươn chiếc lưỡi lớn về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết rằng cho dù là con ếch tím ba mắt đã bị kiệt sức, nhưng vẫn lợi hại hơn rất nhiều so với Kim Đan tầng một như hắn, chỉ cần hắn hơi chút không cẩn thận, nói không chừng người ngã xuống chính là hắn.

Cho nên Diệp Mặc căn bản cũng không dám có một chút xem thường đối với con ếch tím ba mắt, hắn lấy "Tử Đao" ra, đồng thời thả 'Vô ảnh' ra bên ngoài.

'Tử Đao' vừa mới bị Diệp Mặc lấy ra, liền kích phát ra vô số đao khí màu tím, những đao khí đó tạo thành một đám lốc xoáy xoay tròn, ngăn cản cái lưỡi lớn của con ếch tím ba mắt.

Diệp Mặc vừa tiến lên liền sử dụng 'Huyễn Vân Phi toàn đao', vô số ánh sáng màu tím đập vào trên đầu lưỡi con ếch tím ba mắt, bắn ra một vết máu.

Con ếch tím ba mắt tức giận hét lên một tiếng, lại phun ra hai mũi tên nước bắn về phía Diệp Mặc, đồng thời chiếc lưỡi lớn lại cuốn lên.

Lần này Diệp Mặc không sử dụng đao quang, mà trực tiếp tụ kết chân nguyên toàn thân, một đao bổ vào trên lưỡi lớn của con ếch tím ba mắt.

Một luồng máu tươi lập tức hòa vào trong hồ nước, lần này 'Tử Đao' đã đem chiếc lưỡi lớn của con ếch tím ba mắt vốn đã bị chặt đứt một ít lại chém thêm một vết thương.

Con ếch tím ba mắt tức giận gầm hét lên, Diệp Mặc cảm giác được cả người lạnh buốt, hắn biết đây là thần hồn công kích. Diệp Mặc cho rằng thần trí của mình đã tới Kim Đan hậu kỳ rồi, nhưng hắn cũng không có cách chống cự thần hồn công kích của con ếch tím ba mắt.

Loại thần hồn công kích này, cái không tốt chính là làm cho người ta trở nên ngu ngốc. Hơn nữa còn rất khó chữa trị, đây cũng là nguyên nhân vì sao đan dược chữa trị thần thức và thần hồn ở Tu Chân giới lại quý như thế. Tuy rằng con ếch tím ba mắt trước mắt bởi vì liên tục không ngừng Thần hồn

công kích, bây giờ hiệu quả công kích nhất định là đã suy yếu hơn. Nhưng Diệp Mặc cũng không dám mạo hiểm, hắn không ngăn cản liền tiến vào thế giới trang vàng.

Thần hồn công kích của con ếch tím ba mắt rơi xuống một khoảng không, yêu thú cấp sáu đã có rất nhiều trí lực. Diệp Mặc đột nhiên biến mất, khiến nó có một loại rất cảm giác nguy hiểm. Khi nó kịp phản ứng, lại phát hiện cái người vừa rồi biến mất lại đang hiện ra trước mắt của nó. Lúc này, con ếch tím ba mắt hơi sợ, thần hồn công kích của nó tuy rằng lợi hại, nhưng chưa hoàn thiện, mỗi lần đều làm thương tổn đến bản thân.

Hiện tại tu sĩ trước mắt này không sợ thần hồn công kích, chẳng khác nào đã đứng ở thế bất bại rồi.

Không đợi thần hồn đang bị thương của con ếch tím ba mắt phục hồi tinh thần lại, Diệp Mặc lại bổ ra 'Tử Đao'. Lần này hắn không muốn một đao chém chết con ếch tím ba mắt. Diệp Mặc trong lòng biết rất rõ, con ếch tím ba mắt mặc dù bị trọng thương, thậm chí thần hồn cũng bị tổn thương nặng, nhưng hắn muốn chém chết nó cũng khá khó khăn.

Con ếch tím ba mắt quyết định chạy trốn, lại không thèm nhìn Diệp Mặc, xoay người bỏ trốn.

Diệp Mặc vốn chính là vì 'Thần hồn chi nhãn' mà tới đây, hiện tại cơ hội đang ở trước mắt, hắn làm sao có thể để con ếch tím ba mắt chạy trốn chứ. Trong lòng của hắn biết rất rõ, một khi mình có 'Thần hồn chi nhãn", lực công kích đâu chỉ mạnh gấp đôi?

Diệp Mặc và con ếch tím ba mắt đánh nhau ở dưới đáy hồ khiến toàn bộ mặt hồ trở nên sôi trào. Phần đông tu sĩ lại chỉ chú ý cướp đoạt 'Tử Quỳ Hỏa' và hạt Tử Quỳ, căn bản không có người chú ý tới hồ nước đang cuộn sóng. Cho dù biết, cũng cho là có tu sĩ Kim Đan và con ếch tím ba mắt đang đánh nhau ở đáy hồ.

So với việc đi đánh nhau với con ếch tím ba mắt, lấy được một chút máu

của con ếch, thì hạt Tử Quỳ cũng đã rất quý giá rồi.

Diệp Mặc cũng biết hắn gây ra động tĩnh hơi lớn, cho nên hắn căn bản cũng không dám lãng phí quá nhiều thời gian, dùng toàn bộ thực lực sống mái với con ếch tím ba mắt.

Hiện tại con ếch tím ba mắt xoay người muốn chạy trốn, Diệp Mặc lập tức biết cơ hội đã tới, hắn trước tiên liền ra lệnh cho 'Vô ảnh'. Bảo 'Vô ảnh' chui vào trong cơ thể con ếch tím ba mắt đánh lén nó, Diệp Mặc không chút lựa chọn lấy 'Tử Đao' ra bổ tới 'Thần hồn chi nhãn' trên đỉnh đầu con ếch tím ba mắt...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 939

Vô Tâm Cắm Liễu

Con ếch tím ba mắt bị 'Vô ảnh' đánh lén, nháy mắt bỗng đứng bất động một chút, nhưng bộ dạng cứng đờ này chỉ một lát mà thôi. Sau một lát, nó đã đem 'Vô ảnh " bức ra ngoài.

Nhưng thời gian một lát này đối với Diệp Mặc mà nói cũng đủ rồi, 'Tử Đao' của hắn đã bổ trúng con mắt trên đỉnh đầu con ếch tím ba mắt.

"Phụt " một tiếng, máu tươi văng khắp nơi, con ếch tím ba mắt nháy mắt liền kịp phản ứng, đỉnh đầu phình to, 'Tử đao" của Diệp Mặc bị con ếch tím ba mắt đánh bay ra ngoài. Diệp Mặc bị cắn trả, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không lo lắng, mà trong lòng mừng rỡ, một đao kia của hắn mặc dù không đánh rơi con mắt thứ ba của con ếch tím ba mắt. Tuy nhiên lại đánh rơi một phần ba của con mắt thứ ba.

Đây đối với Diệp Mặc mà nói đã quá đủ rồi, thứ hắn cần cũng không nhất thiết phải là công pháp đầy đủ, chỉ cần một chút là hắn có thể dùng 'Tam sinh quyết " sáng tạo ra công pháp phù hợp nhất cho mình.

Cho nên Diệp Mặc sau khi phun ra một ngụm máu, lập tức lấy ra một hộp ngọc phi thân vào nơi một phần ba 'Thần hồn chi nhãn" rơi xuống kia, đem phần 'Thần hồn chi nhãn " không trọn vẹn này cất vào đấy.

Con ếch tím ba mắt mất đi một phần ba 'Thần hồn chi nhãn" tuy rằng vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không dám tiếp tục tìm Diệp Mặc gây sự, lại gia tăng tốc độ khiến trong hồ hiện lên một ánh sáng màu tím rồi biến mất tăm mất tích.

Đối với con ếch tím ba mắt mà nói, mất đi một phần ba 'Thần hồn chi nhãn ", tuy rằng tổn thất rất lớn, nhưng lại cũng không nguy hiểm đến tính mạng 'Thần hồn chi nhãn" của nó, có thể thông qua tu luyện phục hồi lại toàn bộ, bây giờ đối với nó mà nói, điều quan trọng nhất không phải là một phần ba 'Thần hồn chi nhãn " bị chặt kia, cũng không phải là không có 'Tử Quỳ Hỏa", mà chạy trốn cái chết là quan trọng hơn cả.

Diệp Mặc chiếm được 'Thần hồn chi nhãn" trong lòng mừng rỡ. Lập tức muốn bò dậy từ dưới đáy hồ, nhưng khi hắn vừa mới chuẩn bị ngoi lên thì thấy một mồi lửa màu tím đánh tới đáy hồ, đồng thời trong thần thức của Diệp Mặc xuất hiện vài tên tu sĩ Kim Đan, những tu sĩ Kim Đan không chút lựa chọn cùng lao xuống dưới.

Tử Quỳ Hỏa?

Diệp Mặc lập tức liền biết 'Tử Quỳ Hỏa" bị những tu sĩ kia bức chạy xuống đáy hồ, Diệp Mặc vốn không muốn đi cướp đoạt 'Tử Quỳ Hỏa ", hắn cũng biết mình có cướp cũng không được, nhưng nếu hiện tại con mồi đã tới cửa, hắn không có lý do gì không chụp lấy.

Diệp Mặc đã có kinh nghiệm chinh phục "Vụ Liên Tâm hỏa ", tuy rằng lúc ấy là mượn trận pháp "Vụ Liên Tâm hỏa ", cũng không có khôi phục, nhưng ánh sáng 'Tử Quỳ Hỏa" là vừa mới ra đời, thuộc loại cấp bậc thấp nhất.

Cho nên thời điểm Diệp Mặc thấy 'Tử Quỳ Hỏa " đến, căn bản là không kịp luyện hóa chỉ cuộn lên từng đường ánh sáng tím, quấn lấy 'Tử Quỳ Hỏa", đồng thời mang theo 'Tử Quỳ Hỏa ", lắc mình tiến vào thế giới trang vàng.

Một động tác này chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi, thậm chí chưa tới nửa giây hô hấp. Diệp Mặc biết rằng chỉ cần hắn chậm trễ một chút thôi, những tu sĩ Kim Đan kia cũng sẽ đi đến.

Sự thật đúng là như vậy, Diệp Mặc chỉ vừa mới ôm 'Tử Quỳ Hỏa" tiến vào Thế giới trang vàng, vài tên tu sĩ Kim Đan đã hiện ra chỗ Diệp Mặc vừa

đứng.

- Sao lại thế này? Vừa rồi nơi này còn có chân nguyên 'Tử Quỳ Hỏa" dao động, biến đâu mất rồi?

Một gã tu sĩ Kim Đan tầng chín lạnh giọng hỏi một câu.

Những kẻ cùng y dừng ở đáy hồ không phải Kim Đan viên mãn thì cũng là Kim Đan tầng tám tầng chín, Đổng Thiên Nhai đương nhiên cũng có mặt trong nhóm này. Chỉ có điều sắc mặt của y rất âm trầm, sắp có được 'Tử Quỳ Hỏa" trong tay, không ngờ lại biến mất ngay trước mắt.

- Có lẽ nào bị con ếch tím ba mắt đang bị thương kia cầm đi hay không?

Lại có một người tu sĩ hỏi.

Đổng Thiên Nhai hừ lạnh một tiếng nói:

- Tuyệt đối không có khả năng, tốc độ của con ếch tím ba mắt kia dù nhanh tới mấy, cũng không có khả năng nhanh đến độ này, còn chưa tới nửa giây, hơn nữa nơi này còn có chân nguyên dao động.

- Chẳng lẽ có tu sĩ Kim Đan thuấn di, khả năng này không lớn, Kim Đan thuấn di cũng quá thái quá một chút.

Một tên tu sĩ trong đó vừa mới đưa ra phán đoán, liền phản bác lại phán đoán của chính bản thân y - Tôi hình như có thấy một thân ảnh, nhưng hồ này có nhiều tu sĩ chết như vậy, cũng không dám khẳng định...

Tu sĩ này vẫn chưa nói xong, lập tức bắt đầu tìm nhặt nhẫn trữ vật ở dưới đáy hồ, rất nhanh càng nhiều người nữa bắt đầu thu thập nhẫn trữ vật. Không lâu sau, mấy thứ này liền bị thu nhặt hết không còn gì nữa.

Còn có vài tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ sau khi phát hiện 'Tử Quỳ Hỏa" biến mất liền lập tức lao ra mặt hồ, muốn cướp đoạt một hạt Tử Quỳ. Nếu ngay cả hạt giống Tử Quỳ cuối cùng cũng không có thì rất hối hận.

Thấy có tu sĩ lao ra mặt hồ, những tu sĩ còn lại cũng hiểu chuyện, đều lao ra mặt hồ. Chỉ có Đổng Thiên Nhai và hai gã tu sĩ Kim Đan còn đang cẩn thận kiểm tra chung quanh. Nhưng đáy hồ có nhiều tu sĩ Kim Đan vẫn không có phát hiện dấu vết gì.

Diệp Mặc đem 'Tử Quỳ Hỏa " mang vào thế giới trang vàng, lập tức liền cảm nhận được 'Tử Quỳ Hỏa" bạo động. Hắn tuy rằng dùng chân nguyên mang 'Tử Quỳ Hỏa " tiến vào đây, nhưng cái loại lửa nóng này khiến tay của hắn thiếu chút nữa bị nướng chín.

Diệp Mặc căn bản không đợi 'Tử Quỳ Hỏa" tiếp tục phản kháng, lập tức lấy ra "Vụ Liên Tâm hỏa", đem 'Tử Quỳ Hỏa" bao vây lại.

Tử Quỳ Hỏa vốn rất bạo động, nhưng sau khi cảm nhận "Vụ Liên Tâm hỏa", lập tức liền phục tùng, tuy rằng vẫn không muốn bị Diệp Mặc trói chặt, tuy nhiên cũng không dám lao ra khỏi phòng tuyến "Vụ Liên Tâm hỏa".

Thấy 'Tử Quỳ Hỏa" dường như yên tĩnh trở lại, Diệp Mặc căn bản cũng không dám trì hoãn, liền phun ra một ngụm máu lên trên 'Tử Quỳ Hỏa ", gia tăng tốc độ luyện hóa 'Tử Quỳ Hỏa "

'Tử Quỳ Hỏa " dường như biết mình sắp bị luyện hóa, ban đầu khi còn nằm trong lòng bàn tay của Diệp Mặc thì nhốn nháo không yên. Nhưng sau khi "Tử Quỳ Hỏa " bị Diệp Mặc luyện hóa đến trình độ nhất định, hoàn toàn ổn định lại, cuối cùng trở nên bình tĩnh.

Diệp Mặc căn bản cũng không mất nhiều thời gian, bước đầu đã luyện hóa được 'Tử Quỳ Hỏa", màu tím ở mặt ngoài cũng biến thành màu vàng nhạt, trở lại màu sắc của ngọn lửa như lúc ban đầu.

Diệp Mặc khẽ vươn tay liền xuất hiện một ngọn lửa màu vàng nhạt ở đầu ngón tay, cùng với màu vàng cam của "Vụ Liên Tâm hỏa", giao hòa cùng nhau, trông rất đẹp.

Hắn rất hài lòng đem 'Tử Quỳ Hỏa" thu vào trong đan điền, Diệp Mặc

biết rằng, hắn nhất định phải đi ra ngoài sớm một chút. Một khi mọi người đã cướp đoạt xong mọi thứ, hắn mới đi ra ngoài, vậy hắn chính là người bị nghi ngờ nhất.

Diệp Mặc ra khỏi thế giới trang vàng, quả nhiên phát hiện phía ngoài mọi người còn đang tranh giành lẫn nhau, rất nhiều tu sĩ không ngừng bị đánh rớt vào hồ, sau đó lại xông lên tiếp tục cướp đoạt. Còn có một số tu sĩ biết thực lực của mình dường như không thể cướp được quả Tử Quỳ liền lui về bên hồ.

Lợi dụng phần đông tu sĩ bị rơi xuống nước, Diệp Mặc liền thoát ra khỏi mặt hồ. Trên bầu trời còn có hơn mười ánh hào quang màu tím chớp động, Diệp Mặc biết rằng đó là những hạt Tử Quỳ chưa bị cướp đi.

Đối với mấy hạt Tử Quỳ này, Diệp Mặc đã không còn ý muốn tiếp tục cướp đoạt nữa rồi. Con mồi lớn nhất đã rơi vào tay hắn, sau khi đợi Quách Kỳ Phàm trở về, chào hỏi bọn họ xong liền chuẩn bị rời đi.

Quách Kỳ Phàm và Yến Thất ở cùng một chỗ, dường như cũng không cướp được hạt Tử Quỳ, dù như thế hai người bọn họ vẫn bị hai gã khác tu sĩ ngăn lại trên không trung rồi đánh nhau. Không biết có phải vì đắc tội với người ta trong quá trình cướp đoạt hạt Tử Quỳ hay không, Diệp Mặc đang muốn chạy tới giúp một tay, lại đột nhiên thấy Đinh Linh sắp bị người ta chém giết.

Lúc này Diệp Mặc không nghĩ tới việc khác, lấy ra 'Tử Đao" trong tay, dùng tốc độ nhanh nhất xông lên đâm về phía phi kiếm hướng vào Đinh Linh.

Lúc đầu Đinh Linh thấy hạt Tử Quỳ đầy trời, mơ mơ màng màng liền xông tới, cô cũng muốn lấy một hạt nên lúc này mới xông tới. Chỉ có điều cô vọt vào giữa các tu sĩ, thấy pháp bảo bay múa đầy trời, lập tức liền biết mình quá liều lĩnh. Trước mặt các tu sĩ bị pháp bảo đánh trúng, sau đó rơi vào trong hồ, khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, cô đã hiểu được, chuyện trước mắt này, không phải cô có thể nhúng tay vào.

Nhưng Đinh Linh vừa mới lui ra, đã nhìn thấy Yến Thất bởi vì tranh đoạt hạt Tử Quỳ mà đắc tội với người khác nên bị hai gã tu sĩ Kim Đan ngăn cản lại.

Khi Đinh Linh đang lo lắng chưa biết phải làm sao, lập tức vứt ra hai cái bùa vào người hai gã tu sĩ Kim Đan kia, tạm thời cứu được Yến Thất.

Nhưng cũng bởi vì cái bùa này của cô bùng nổ làm bị thương một tên tu sĩ Kim Đan tầng một trong đó, chính xác thì chỉ làm hỏng quần áo của tên tu sĩ này mà thôi, tên tu sĩ kia thấy người làm y bị thương không ngờ là một cô gái Trúc Cơ viên mãn, lập tức giận tím mặt.

Tu sĩ Kim Đan liền trực tiếp lấy ra phi kiếm muốn chém chết Đinh Linh.

Một gã tu sĩ Kim Đan, cho dù là tu sĩ Kim Đan tầng một, dưới sự phẫn nộ như vậy đương nhiên Đinh Linh không thể ngăn cản nổi, cô căn bản cũng không ngăn cản, thậm chí ngay cả trốn chạy cũng trốn không thoát. Chân nguyên của tên tu sĩ Kim Đan hợp thành tường chân nguyên, làm cho nàng không có cách nào chạy trốn.

Đinh Linh dưới cơn tuyệt vọng chỉ có thể nhắm mắt lại, cô biết chắc chắn mình sẽ chết. Nhưng đúng lúc này, Diệp Mặc vừa mới từ đáy hồ đi ra đã nhìn thấy tình trạng của Đinh Linh. Hắn thậm chí nghĩ cũng không nghĩ, liền lấy ra Tử Đao bổ về phía phi kiếm.

Đây là một chiêu toàn lực của Diệp Mặc, căn bản cũng không có kiềm chế gì.

Tử Đao bổ trúng phi kiếm khi nó đang chuẩn bị đâm trúng vào Đinh Linh, trong nháy mắt một tiếng răng rắc vang lên, một đao kia của Diệp Mặc không ngờ trực tiếp chém phi kiếm của tên tu sĩ Kim Đan tầng một thành hai đoạn.

Diệp Mặc cũng lập tức liền xông tới, đem Đinh Linh còn đang mơ mơ màng màng kéo ra phía sau.

- Mày cũng dám làm tổn thương phi kiếm của tao à? Mày muốn chết…

Tên tu sĩ Kim Đan tầng một kia thấy phi kiếm của mình lại bị người khác chém đứt, hơn nữa cũng là một gã tu sĩ Kim Đan tầng một, điều này làm cho y giận tím mặt.

Đinh Linh lúc này mới phản ứng, cô mở to mắt, nhìn thấy Diệp Mặc đang ngăn cản ở phía trước cô, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra - Cảm ơn anh, Diệp đại ca, người này rất hung dữ, tôi thiếu chút nữa bị y giết.

Đinh Linh lòng còn đang sợ hãi nói.

- Cô đi tới bên hồ chờ tôi trước, đợi tôi thu thập người này xong rồi nói sau.

Diệp Mặc còn chưa nói xong với Đinh Linh, tên tu sĩ Kim Đan tầng một đối diện lập tức lấy ra một thanh kéo khổng lồ Kéo của y giống như một con cá sấu đang há miệng, thậm chí khi chưa tới gần Diệp Mặc, liền mang theo một cỗ sát ý âm u lạnh lẽo.

Đúng là một cây kéo dữ tợn, Diệp Mặc phát hiện thứ này là một linh khí trung phẩm. Chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng một lại có thể sử dụng linh khí trung phẩm, lai lịch tuyệt đối không nhỏ, hơn nữa tu sĩ sử dụng cây kéo này mang theo một cỗ sát ý, hiển nhiên cái kéo này không biết đã giết bao nhiêu người rồi.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Người tu sĩ Kim Đan tầng một này, không ngờ muốn một chiêu giết chết Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 940

Lưới Đen Lợi Hại

Kéo mặc dù lợi hại, nhưng là đối với đối thủ quá kém, chỉ có Kim Đan tầng thứ nhất.

"Tử Đao" trong tay Diệp Mặc mang ánh sáng màu tím, "Huyền vân thúc nguyên đao" đã bổ đến.

Diệp Mặc cũng không tấn công tu sĩ Kim Đan này, đao này của hắn bổ thẳng về phía cây kéo cực lớn đang đến gần. Gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất kia mặc dù cảnh giới tương đương với Diệp Mặc, nhưng chân nguyên và thần thức của gã đem so với Diệp Mặc, thực kém quá xa.

Nhưng chiêu này, cây kéo vốn mang theo sát ý dày đặc bị Diệp Mặc khống chế trên không trung, dường như trong lúc Diệp Mặc khống chế cây kéo này, Diệp Mặc đã đưa tay ra tóm chặt lấy cây kéo, đồng thời trước tiên tiêu hủy dấu hiệu thần thức trong cây kéo này, sau đó ném cây kéo vào trong nhẫn trữ vật.

Cây kéo của tu sĩ Kim Đan kia bị Diệp Mặc xóa bỏ dấu ấn thần thức, tinh thần bị hao tổn, lập tức phun ra một ngụm máu. Đồng thời trên mặt gã hiện ra vẻ mặt khó có thể tin được, đối phương cũng chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất mà thôi, sao lại tùy ý một chiêu đã có thể thu "Ngạc hồn tiễn" của mình được? Thậm chí còn dễ dàng xóa bỏ dấu ấn thần thức của mình trên đó nữa?

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến gã, "Tử Đao" trong tay lại bổ ra lần nữa, dễ như trở bàn tay chém tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất ra thành hai nửa.

- Mày dám giết tao…

Gã tu sĩ Kim Đan này khi bị chém thành hai nửa vẫn kịp phản ứng lại, thốt ra bốn chữ cuối cùng.

Diệp Mặc lấy nhẫn trữ vật của gã tu sĩ này, mặc cho gã tu sĩ này rơi vào hồ, trong lòng cũng cười khẩy một cái, tính ưu việt của tên này thật đúng không tệ, lúc nào gã cũng muốn giết mình, bây giờ bị mình giết rồi, lại còn uy hiếp mình, là dám giết gã ư.

Cho dù là Thiên Vương lão tử, muốn giết Diệp Mặc. Hắn cũng sẽ không bó tay chịu trói, đừng nói đến chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất.

Gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu vốn dĩ cản Quách Kỳ Phàm để đánh nhau, thấy Diệp Mặc chém giết tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất, lập tức tức giận hét lớn một tiếng, không ngờ lại bỏ lại Quách Kỳ Phàm, lao thẳng về phía Diệp Mặc.

Người của gã còn chưa đến trước người Diệp Mặc, nhưng pháp bảo hình côn trong tay đã được phóng ra. Trực tiếp mang theo chân nguyên xoắn ốc đâm đến trước ngực Diệp Mặc. Sau đó gã không ngừng tới gần Diệp Mặc, khí thế chân nguyên xoắn ốc của pháp bảo hình côn vô cùng hùng hậu. Diệp Mặc mặc dù không có cảm giác gì, nhưng Đinh Linh đã bị khí thế này không ngừng đè ép mà lùi bước. Cuối cùng chỉ có thể rơi xuống bên hồ, vội vàng nhìn chằm chằm Diệp Mặc và gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu.

Từ lúc Diệp Mặc cứu cô đến lúc Diệp Mặc giết gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất kia cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, cho đến khi cô buộc đến bên cạnh mới tỉnh ngộ lại, Diệp Mặc không ngờ lại phải đối đầu với một tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu, trong lòng lập tức lo lắng. Diệp Mặc cũng không nhúc nhích gì, cho đến khi pháp bảo hình côn đến trước mặt, "Tử đao" trong tay hắn mới lại bổ ra lần nữa, chỉ trong nháy mắt liền phá tan áp lực hình xoắn ốc mà pháp bảo mang đến.

Gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu kia sau khi thấy pháp bảo của mình

không làm gì được Diệp Mặc, dường như rất kinh ngạc, nhưng gã nhanh chóng hiểu ra Diệp Mặc không phải là một tu sĩ bình thường. Mặc dù gã đã hiểu ra điều này, nhưng sắc mặt của gã cũng không có chút dao động nào, vẫn lạnh như băng, vài pháp quyết trong tay đánh ra, sau đó hét lớn một tiếng chém đến.

Pháp bảo hình côn trên không trung không ngờ nứt ra, vô số đường ánh sáng màu đen từ trong vết nứt của pháp bảo lộ ra, ùn ùn kéo đến phía Diệp Mặc mà thổi quét.

Sắc mặt Diệp Mặc nghiêm nghị, hắn thậm chí cảm giác được bất luận mình tránh né về hướng nào, những ánh sáng đen dũng mãnh này cũng đều cuốn hắn vào. Những ánh sáng đen này thậm chí còn có tác dụng khóa chân nguyên của mình.

Vừa nãy gã tu sĩ này đánh nhau với Quách Kỳ Phàm cũng không dùng chiêu này, bây giờ chiêu thứ hai gã liền dùng chiêu này, chắc chắn tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất vừa nãy mình giết và tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu này có mối quan hệ không bình thường.

Diệp Mặc chưa bao giờ gặp ánh sáng đen này, nhưng hắn ra tay cũng không chậm, "Tử Đao" cũng đã lại cuốn ra, "Huyền vân hành ý đao" cũng được bổ ra.

"Tử Đao" mang theo đao quang không chút sai lệch nào bổ trúng vào vô số ánh sáng đen, Diệp Mặc còn chưa kịp thở, lại phát hiện ánh sáng đen sau khi bị đao quang bổ, không ngờ không bị tiêu tan, ngược lại lại tách ra, tiếp tục hướng về phía hắn.

Bản thân bổ một đao, những ánh sáng đen này lại trở nên nhiều hơn rồi sao?

Nhưng Diệp Mặc lập tức cảm thấy, ánh sáng đen mặc dù có nhiều hơn, nhưng sức uy hiếp của chúng cũng được giảm xuống.

Lúc này Diệp Mặc không kịp nghĩ nhiều, lập tức khởi động một vòng bảo hộ chân nguyên, ánh sáng đen đánh trúng vào vòng bảo hộ chân nguyên phát ra âm thanh "Xuy xuy", vòng bảo hộ chân nguyên của Diệp Mặc nhanh chóng bị ánh sáng đen phá vỡ. Những đường ánh sáng đen này không hề lùi lại, toàn bộ đều bao vây lấy người Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, liền muốn bỏ chạy, hắn căn bản không biết những đường ánh sáng đen này rốt cục là thứ gì. Nhưng những đường ánh sáng đen này sau khi vây hắn lại, lập tức ngưng tụ lại, cuối cùng tạo thành một tấm lưới đen mỏng manh.

Lúc này Diệp Mặc liền cảm thấy một trận đau đớn truyền đến, tấm lưới màu đen này dường như càng ngày càng thắt chặt lại, trong nháy mắt làm hắn trở thành một đống bã vụn vậy.

Thật là đồ lợi hại, Diệp Mặc lấy "Tử Đao" chém lên lưới đen một đao, nhưng Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện ra, mặc dù "Tử Đao" cắt được lưới đen rồi, nhưng tấm lưới đen lại tụ hợp với tốc độ nhanh chóng, rồi lại bao quanh trói hắn lại.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc liền cảm giác quần áo của mình đã bị tấm lưới đen cắt rách, có thể tưởng tượng, tấm lưới đen này không ngừng co lại, không lâu sau hắn cũng bị co bóp lại thành đống thịt vụn rồi. Còn gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu kia thấy Diệp Mặc bị trói lại, khóe miệng lộ ra nụ cười độc ác phẫn hận, đồng thời cũng lấy ra thanh phi kiếm, không ngờ không tế ra, mà lại hướng thẳng về phía hai cánh tay Diệp Mặc mà chém. Rõ ràng gã không muốn giết Diệp Mặc một cách đơn giản như vậy.

Lúc này Diệp Mặc cũng không cần che dấu đồ của mình nữa, hắn nhanh chóng ném ra mất trận kỳ ẩn hình, đồng thời nhanh chóng phóng ra "Vụ liên tâm hỏa".

"Vụ liên tâm hỏa" thuộc loại thiên hỏa, nhưng chỉ vòng vo bên ngoài thân thể Diệp Mặc một chút, tấm lưới đen được hình thành bởi ánh sáng đen bị mồi lửa của Diệp Mặc đốt sạch sẽ, sau đó trên không trung còn lưu lại một

chút mùi tanh hôi.

Thấy "Vụ liên tâm hỏa" đốt lưới đen một cách dễ dàng, Diệp Mặc trong lòng nhẹ nhõm, trong tu sĩ luôn xuất hiện dị sĩ tài ba. Những đường ánh sáng đen này có thể hình thành lên lưới đen, đừng nói đến việc hắn nhìn thấy, thậm chí còn chưa từng nghe qua. Nếu như hắn không có thiên hỏa, hắn thực sự không biết phải làm sao.

Nhưng Diệp Mặc cũng vì như vậy mà biết được "Huyền vân đao pháp" của mình vẫn còn non, nếu như đao pháp của hắn lợi hại, thì sẽ không chỉ làm cho ánh sáng đen suy yếu mà thôi, mà là có thể đem toàn bộ ánh sáng đen chém thành hư vô, căn bản không đợi đến khi những đường ánh sáng đen này biến thành lưới đen.

Diệp Mặc biết "Vụ liên tâm hỏa" không thể đem ra khoe, cho nên sau khi mồi lửa đốt lưới đen xong, hắn lập tức thu thiên hảo và trận kỳ ẩn hình. Tính toán là như vậy, "Vụ liên tâm hỏa" trong nháy mắt xuất hiện vẫn thu hút sự chú ý của người khác, đã có vài tên tu sĩ Kim Đan nhìn về phía Diệp Mặc. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy chỉ là hai tên tu sĩ Kim Đan đánh nhau, lập tức mất hứng. Lúc này trên mặt hồ thực có rất nhiều tu sĩ đánh nhau rồi.

Khi lưới đen bị "Vụ liên tâm hỏa" của Diệp Mặc thiêu hủy, gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ tám liền phản ứng lại, gã thậm chí còn chưa kịp thu pháp bảo Trường Côn lại, liền kinh hãi chỉ vào mặt Diệp Mặc nói:

- Mày có ngày…

Diệp Mặc sao có thể để gã nói ra được, khi gã dùng tay chỉ chỉ vào Diệp Mặc, Diệp Mặc đã thi triển "Huyền vân phi toàn đao" ra rồi.

Gã tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu này mới chỉ nói có ba từ, đã bị phi toàn đao khí của Diệp Mặc phá nát, rơi vào trong hồ.

Diệp Mặc nhìn thanh pháp bảo hình côn vừa nãy bị nứt lại trở về hình dáng Trường Côn bình thường, sau lưng toát ra chút mồ hôi, vừa rồi thiếu

chút nữa là hắn toi rồi.

Thần thức của hắn quét vào trong pháp bảo hình côn, lại phát hiện ra bên trong trống rỗng, phỏng chừng ánh sáng đen kia cũng chỉ có một lần công kích mà thôi. Dùng hết rồi, cũng không có tác dụng gì lắm.

Diệp Mặc lấy một bộ quần áo mặc lên người, lại phát hiện ra Quách Kỳ Phàm và Yến Thất đứng một bên khiếp sợ, mà tên tu sĩ khác đánh nhau với Yến Thất đã không thấy tung tích đâu nữa.

Lúc này những tu sĩ đánh nhau trên mặt hồ không còn nhiều nữa, sau khi hạt giống Tử Quỳ cuối cùng bị lấy đi, mấy người kia nhanh chóng dừng trận chiến lại, Diệp Mặc chỉ biết lần cướp đoạt này đã kết thúc.

Diệp Mặc rơi xuống bên hồ, Quách Kỳ Phàm và Yến Thất cũng đã tới.

Quách Kỳ Phàm thận trọng bước đến trước mặt Diệp Mặc chắp tay hành lễ nói:

- Đa tạ anh Diệp vừa rồi đã cứu giúp tính mạng Đinh sư muội, nếu anh Diệp có gì chỉ bảo, tôi…

Diệp Mặc khua tay cắt đứt câu nói của Quách Kỳ Phàm, khẽ mỉm cười nói:

- Chẳng qua là tiện thể mà thôi, anh Quách không cần để trong lòng.

Hắn nghe thấy Quách Kỳ Phàm xưng hô từ anh bạn Diệp trở thành anh Diệp, hiển nhiên cho rằng bản lĩnh của Diệp Mặc cao hơn anh ta một chút.

Sự thật đúng là như vậy, Quách Kỳ Phàm cho rằng, Diệp Mặc nhất định thông qua công pháp gì đó mà giấu kín tu vi.

Quách Kỳ Phàm cũng không phải vì lời nói của Diệp Mặc mà không đề cập đến chuyện này, mà có chút lo lắng nói:

- Anh Diệp, anh giết hai tu sĩ Kim Đan có lai lịch không bình thường, là

Tông môn sáu sao Địa Ma Tông. Tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu tên Cố Nhất Thành, tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất kia là đệ tử của trưởng lão Hư Thần Địa Ma Tông, tên Sài Không. Từ nay về sau anh phải cẩn thận chút…

Diệp Mặc căn bản không để ý đến, hắn vốn dĩ không phải là người Nam An châu, hơn nữa cho dù về sau phải đến Nam An Châu, Nam An Châu rộng lớn, hắn cũng không tin có thể gặp được người của Địa Ma Tông.

Thấy Diệp Mặc không để ý, Quách Kỳ Phàm đành phải nhắc nhở:

- Thật không ngờ anh Diệp lại không sợ "Ma quang tỏa hồn võng", nhưng anh Diệp cũng phải cẩn thận chút. Cố Nhất Thành chỉ là vừa mới tu luyện ra "Ma quang tỏa hồn võng" trong Địa Ma Tông mà thôi, "Ma quang tỏa hồn võng" của gã cũng không lợi hại lắm, thậm chí chỉ có thể dùng một lần. Một khi anh gặp được tu sĩ cao cấp của Địa Ma Tông, anh phải cẩn thận, "Ma quang tỏa hồn võng" kia căn bản dùng không hết, thậm chí những vật bình thường không thể làm hại gì đến nó.

Nghe đến đây, Diệp Mặc lại khẽ nhíu mày, nếu như

"Ma quang tỏa hồn võng" thật sự có thể dùng không hết, thì hắn thực sự phải để ý rồi.

Thật không ngờ chiêu ánh sáng đen kết thành lưới kia lại là tuyệt kỹ "Ma quang tỏa hồn võng" của Địa Ma Tông, xem ra "Huyễn vân đao pháp" của mình vẫn phải mạnh hơn nữa. Trước kia khi tu vi của hắn chưa được thăng cấp, cần phải làm một đao bổ ra, có thể đánh tan "Ma quang tỏa hồn võng". Cũng không thể mỗi lần đều lôi "Vụ liên tâm hỏa" ra dùng được, dù sao dùng thiên hỏa cũng có chút mạo hiểm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 941

Chia Tay

Lúc này Đinh Linh lại đến trước mặt Diệp Mặc cảm tạ ân cứu mạng, Diệp Mặc cũng biết Sa Nguyên dược cốc nhiều lắm thì cũng chỉ nửa tháng nữa là sẽ phải đóng cửa, hắn cũng chuẩn bị cáo từ mấy người Quách Kỳ Phàm. Thấy Đinh Linh đến cảm ơn mình, cũng muốn tặng chút đan dược cho mấy người.

Đối với ba người Quách Kỳ Phàm, Diệp Mặc rất có cảm tình. Diệp Mặc lấy ra bốn bình ngọc, tặng mỗi người một bình, hắn cũng tặng cho Đinh Linh hai bình. Nói là hai bình, nhưng thực chất bên trong mỗi bình cũng chỉ có một viên "Bồi chân đan".

Đinh Linh sắp kết đan rồi, không cần phải nói mục đích cô đến nơi này là tìm cơ duyên. Bây giờ trên người hắn cũng không thiếu "Bồi chân đan", tặng cho cô ấy một viên cũng không có vấn đề gì. Cho dù là tông môn năm sao, một viên "Bồi chân đan" cũng không phải dễ dàng lấy được Yến Thất vừa muốn mở ra, Diệp Mặc lại ngăn lại nói:

- Cái này quay về rồi mở sau, tôi phải đi rồi, sau này gặp lại.

- Hả, Diệp đại ca phải đi rồi sao?

Đinh Linh rất có cảm tình với Diệp Mặc đã từng cứu mạng cô, bây giờ Diệp Mặc phải đi, đương nhiên có chút không muốn sau khi nói một câu, lại nói thêm:

- Hay là, Diệp đại ca cùng tôi đi tìm dược liệu đi, Sa Nguyên dược cốc nửa tháng nữa mới đóng cửa.

Diệp Mặc lắc đầu, vừa định nói chuyện, lại nghe thấy một giọng nói bên cạnh vang lên:

- Vị bằng hữu, tại hạ tên Vương Phổ, là đệ tử của tông môn bảy sao Thiên Diễn tông.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, cái người tên Vương Phổ này căn bản hắn không quen, hơn nữa Diệp Mặc lại biết tác phong của đệ tử mấy môn phái này. Nói trắng ra, căn bản là khinh thường tông môn dưới sáu sao, làm sao có thể chủ động đến chào hỏi được? Thậm chí còn báo môn phái của mình là bảy sao Đừng nói là Diệp Mặc, đến cả Quách Kỳ Phàm và Yến Thất cũng có chút không hiểu nhìn Vương Phổ, không hiểu tại sao Vương Phổ lại đến chỗ Diệp Mặc tiếp lời.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Vương Phổ rất phong độ chắp tay nói:

- Vừa nãy tôi thấy anh Diệp đến "Ma quang tỏa hồn võng" cũng có thể xé rách một cách dễ dàng, trong lòng có ý kết giao, hi vọng anh Diệp chớ trách tôi đường đột.

Diệp Mặc có chút cảnh giác, hắn cảm giác có chút không bình thường ở đây. Không nói Vương Phổ là một tu sĩ Kim Đan tần thứ tám đến xung anh gọi em với Diệp Mặc, điều khiến hắn để ý nhất chính là hắn và Cố Nhất Thành đánh nhau không ngờ lại lọt vào tầm ngắm của người này. Thậm chí còn biết mình đã tiêu diệt "Ma quang tỏa hồn võng", nhưng không biết gã có nhìn thấy mình dùng thiên hỏa hay không?

Mặc dù Diệp Mặc không phải là lão yêu quái trăm nghìn năm, nhưng những chuyện hắn trải qua lại rất nhiều, Vương Phổ cho dù thoạt nhìn rất chân thành, nhưnggiác quan thứ sáu của Diệp Mặc lại biết những lời nói của con người này căn bản chính là muốn tiếp cận hắn mà thôi. Nói cách khác, người kia tìm đến hắn là có mục đích.

Diệp Mặc cũng thản nhiên chắp tay nói:

- Chút ý vui đùa, khiến người ta chê cười rồi.

Vương Phổ lại lắc đầu nói:

- Tôi thấy anh Diệp khiêm tốn quá rồi, mặc dù lúc đó anh Diệp bỗng nhiên thi triển một thủ pháp ẩn hình, nhưng tôi vẫn cảm giác thấy cái đó dường như có gì đó rất nóng…

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn đã biết chắc Vương Phổ tìm hắn là có mục đích. Nhưng Vương Phổ hình như lại cố ý nói như vậy, chỉ có điều sau khi nói ra hai chữ cực nóng, liền đột nhiên chuyển sang chuyện khác nói:

- Tôi chỉ biết anh Diệp họ Diệp, còn không biết danh tính thế nào.

- Vương Phổ, ý của anh là gì?

Không chờ Diệp Mặc trả lời, một giọng nữ lạnh lùng bên cạnh vang lên.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Khâu Tuyết và Vương Phổ, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét. Làm sao lại không biết Vương Phổ sở dĩ chú ý đến hắn chắc chắn là có quan hệ gì đó với người phụ nữ kia.

Diệp Mặc căn bản không để ý đến hai người Vương Phổ và Khâu Tuyết, nhưng lại chắp tay nói với mấy người Quách Kỳ Phàm:

- Anh Quách, Yến Thất, Đinh sư muội, sau này gặp lại.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một thanh đao mà trong mắt mọi người chỉ dài hơn con dao làm bếp. Trực tiếp đạp đao mà đi.

Vương Phổ thấy Diệp Mặc bỏ đi, sắc mặt xanh mét, gã không tưởng tượng được chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất, không ngờ lại không dám nể mặt gã.

Nhưng gã cũng không vội đuổi theo, gã sớm đã khắc dấu hiệu thần thức lên người Diệp Mặc rồi. Hắn không cần phải ngay lúc này trước mặt mọi người mà phải đuổi theo Diệp Mặc.

Khâu Tuyết thấy Diệp Mặc đối với mình chỉ có chán ghét, mặc dù biết rõ Diệp Mặc muốn thông qua thủ đoạn này mà tiếp cận cô, Khâu Tuyết trong lòng vẫn rất không thoải mái. Cô ngẫm nghĩ một lát, không chào hỏi Dương Nhu đang đứng bên, không ngờ lại bước lên phi kiếm đuổi theo.

Diệp Mặc tin rằng nếu như hắn dốc hết tốc lực mà bay, cho dù là Khâu Tuyết cũng không đuổi kịp, nhưng ở đây có rất nhiều người nhìn, hắn thực sự không biết Khâu Tuyết còn đuổi theo hắn làm gì.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc dứt khoát dừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khâu Tuyết.

Khâu Tuyết cứ như biết Diệp Mặc sẽ dừng lại vậy, trong mắt mang theo vẻ thản nhiên nói:

- Anh tặng cho tôi đan dược quý báu như vậy, hoặc là anh biết tôi không có cách nào từ chối…

Dừng một chút, Khâu Tuyết phát hiện ra Diệp Mặc không có ý muốn đáp lại lời nói của cô, đành tiếp tục nói:

- Đúng vậy, đan dược đó rất quan trọng đối với tôi, cho nên tôi đồng ý một yêu cầu của anh, chỉ cần không vượt quá sức của tôi là được, anh nói đi.

- Đồng ý yêu cầu của tôi?

Diệp Mặc trong chốc lát liền phản ứng lại, hóa ra người phụ nữ này đến bây giờ vẫn cho mình là tốt, cho rằng mình đang thu hút sự chú ý của cô ta.

Chính mình tặng cho cô ta đan dược quý báu như vậy? Diệp Mặc có chút tức cười, đan dược trên cấp Kim Đan kỳ trên người hắn ngoài "Ngưng bích đan" ra, thì "Thanh uẩn đan" là kém nhất rồi. Mà "Ngưng bích đan" mặc dù quý báu nhưng dù sao còn có thể mua được.

Trong lòng hắn lo lắng tung tích mấy người Khinh Tuyết, cũng không

thể tặng đi "Ngưng bích đan" – loại đan dược kém nhất trong những đan dược Kim Đan trở lên trên người hắn đi được, trong tình huống cấp bách thì sẽ tặng bốn viên "Thanh uẩn đan". Hơn nữa "Thanh uẩn đan" trên người hắn bây giờ không có một trăm thì cũng có bảy tám chục viên, lại không nghĩ rằng bị người phụ nữa này cho rằng tặng cho đan dược cao cấp như vậy.

Khâu Tuyết chẳng phải người của tông sao bảy sao?

"Thanh uẩn đan" như nào cũng thành đan dược quý báu rồi?

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Mặc cũng hiểu, tông môn bảy sao mặc dù tài nguyên phong phú, nhưng linh thảo cấp năm cũng không phải có từng bó lớn, nói không chừng muốn đổi lấy "Thanh uẩn đan" còn cần lượng lớn tích lũy của tông môn. Huống chi hắn tặng đi "Thanh uẩn đan" còn là hạng nhất, "Thanh uẩn đan" hạng nhất là thứ tốt chỉ đan vương mới có thể luyện chế ra được.

Ngày trước hắn vì trong sơn cốc kia lấy được quá nhiều đan dược cao cấp, hơn nữa hắn chính là đan vương, cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Nhưng bây giờ Khâu Tuyết vừa nhắc đến, hắn liền hoàn toàn hiểu được.

Bốn viên "Thanh uẩn đan" đối với Diệp Mặc mà nói thật không là gì, cho nên Diệp Mặc cũng sẽ không có phẩm vị gì mà đòi lại bốn viên đan dược này. Nhưng bây giờ Khâu Tuyết nói đến chuyện này rôi, trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái, mình cũng xem như đã trả phí rồi, hỏi chút đường cũng khó khăn.

- Chuyện tôi muốn hỏi cũng hỏi rồi, cũng không cần cô đến giúp đỡ nữa. Bây giờ tôi phải đi rồi, chỉ hi vọng cô không theo tôi nữa là được rồi.

Nói xong, Diệp Mặc lại bước lên "Tử Đao", chỉ trong chốc lát, trước mặt Khâu Tuyết đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Diệp Mặc đâu nữa.

Cô gái mắt to Dương Nhu kia cũng đến, cô thấy Khâu Tuyết có chút run rẩy lập tức hỏi - Chị Tuyết, sao rồi? Tên kia sao lại chạy đi rồi? Chị có phải

là đã giải thích cho hắn hiểu cách làm của hắn là mơ mộng hão huyền rồi không?

Khâu Tuyết lắc lắc đầu, cô lúc này cũng không biết Diệp Mặc có chủ ý gì, muốn nói lạt mềm buộc chặt đi, bây giờ mục đích của hắn đạt được rồi, không cần phải tiếp tục như vậy nữa. Nếu nói hắn thực sự hào phóng đến mức tặng bốn viên "Thanh uẩn đan" cũng chẳng coi là gì, Khâu Tuyết cũng tuyệt đối không tin nổi.

…

Diệp Mặc vừa đi, ba người Quách Kỳ Phàm cũng rời khỏi hồ Tử Quỳ.

- Sư huynh, anh nói Khâu Tuyết đi tìm anh Diệp, có gây phiền toái cho anh ấy hay không?

Khi ba người đã đi được rất xa, Yến Thất cuối cùng không chịu được hỏi một câu.

Quách Kỳ Phàm lắc lắc đầu nói:

- Tính khí của Thập đại mỹ nữ anh mặc dù không rõ lắm, nhưng Khâu Tuyết thì anh có nghe qua, không phải là người thích tùy đâu giết đó. Cô ta đuổi theo anh Diệp chắc hẳn là có việc khác, hơn nữa, cho dù là cô ấy có ý nghĩ đó, với tu vi anh Diệp dễ dàng giết Cố Nhất Thành, cũng không sợ gì cô ấy.

Đinh Linh trong lòng vẫn còn sợ hãi nói:

- Nếu không phải là Diệp đại ca cứu em, thì em đã chết từ lâu rồi…

Nói xong cô lại lấy hai bình ngọc ra, vừa mở ra vừa nói:

- Để em xem Diệp đại ca tặng đan dược gì cho em, hả…

- Làm sao vậy?

Đinh Linh vừa mới kêu lên, Quách Kỳ Phàm và Yến Thất liền đi tới bên người cô.

- Là, là "Bồi chân đan" thượng đẳng, còn có một bình "Ngưng bích đan" hạng nhất, cái này, cái này…

Đối với tông môn năm sao như phái Chân Đỉnh mà nói, hai loại đan dược này đã là nghịch thiên rồi.

Quách Kỳ Phàm và Yến Thất hơi ngạc nhiên, lập tức mở bình ngọc mà Diệp Mặc tặng bọn họ ra, cũng kêu lên nói:

- Của anh cũng là một lọ mười hai viên "Ngưng bích đan".

- Ân tình này thật lớn…

Yến Thất lẩm bẩm một mình.

Quách Kỳ Phàm thu bình ngọc lại rồi nói:

- Thu hết những thứ này lại, không phải nói nhiều. Lai lịch của anh Diệp nhất định không đơn giản, nói đến ân tình, còn lớn hơn ân tình cứu giúp sư muội sao? Chúng ta ghi nhớ trong lòng là được rồi.

- Vâng…

Yến Thất và Đinh Linh cũng đáp lại.

Ba người thu hồi đan dược lại, lại tăng thêm tốc độ, nhanh chóng rời xa.

…

Diệp Mặc cũng bay chưa xa, lại dừng lại, hắn cởi bỏ tất cả quần áo trên người xuống, sau đó dùng Thanh Thủy quyết tắm rửa, cuối cùng mới thay một bộ quần áo sạch sẽ, bộ quần áo vừa mới cởi ra thì đem đốt sạch.

Hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, không phải là một lần bị người khác

khắc dấu hiệu thần thức, nếu như đã trải qua bao nhiêu lần mà vẫn bị Vương Phổ khắc dấu hiệu thần thức lại, vậy thì hắn ngu không khác gì con heo. Nếu là người có tu vi cao hơn hắn nhiều thì không tính, nhưng Vương Phổ là Kim Đan tầng thứ tám, đối với Diệp Mặc bây giờ mà nói, cũng chỉ có vậy mà thôi.

Vương Phổ vừa mới động thủ, Diệp Mặc đã chú ý đến. Hắn sở dĩ đi xa như vậy, mới thiêu hủy quần áo, là không muốn chạm trán với Vương Phổ.

Thực ra với bản tính của hắn, nếu không phải lo lắng mấy người Quách Kỳ Phàm bị gặp rắc rối, hắn nhất định sẽ không phải ở đây mà bố trí khốn trận, sau đó dụ dỗ Vương Phổ đến đây chém giết. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, khi Vương Phổ nói chuyện cùng hắn, mấy người Quách Kỳ Phàm đều có mặt, Vương Phổ chết, ba người Quách Kỳ Phàm nhất định sẽ bị nghi ngờ.

Quả nhiên khi Diệp Mặc đi chưa được bao lâu, Vương Phổ liền xuất hiện ở chỗ Diệp Mặc đứng lại, sắc mặt xanh mét nói:

- Tên này gian trá thật…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 942

Kẻ Vô Tri Vô Vị

Sa Nguyên dược cốc quả thực rộng lớn, Diệp Mặc đến phương hướng cũng không xác định rõ ràng được rồi, hắn chỉ biết một đường về hướng bắc, đồng thời dọc đường thu thập các loại dược liệu.

Không thể không nói Sa Nguyên dược cốc là một vườn thuốc thiên nhiên, cho dù Diệp Mặc chưa đi đến nơi nào đặc biệt, chỉ cần con đường này, linh thảo cấp ba cấp bốn cũng lấy được một đống lớn, thậm chí còn hái được vài gốc dược liệu cấp năm.

Mặc dù trên đường hướng về phía bắc, nhưng Diệp Mặc vẫn theo bản năng tránh hướng khi đến, hắn thật sự sợ đám sương mù kia rồi, đó là thứ quá khủng bố. Nếu như thực lực của hắn cao hơn chút nữa, nói không chừng hắn sẽ tìm hiểu một chút về nguyên nhân hút không gian của nó, nhưng bây giờ, hắn chỉ muốn đi càng xa càng tốt.

Đến ngày thứ bảy, Diệp Mặc đang bay thì thần thức cảm giác được một trận chân nguyên hùng mạnh, Diệp Mặc không muốn để ý đến chuyện không đâu, nhưng về chuyện ai đang đánh nhau, hắn lại muốn biết. Nghĩ đến đây, thần thức của hắn lập tức quét đến.

Nếu như Diệp Mặc không thấy ai đánh nhau, hắn cũng sẽ không xen vào chuyện của người khác, nhưng khi Diệp Mặc nhìn thấy một tu sĩ Kim Đan viên mãn đang đánh nhau với một người phụ nữ che mặt, hắn lập tức quay đầu, hướng về phía họ đang đánh nhau.

Đồng thời tim hắn đập loạn xạ, hắn biết tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia, chính là tên tu sĩ có tu vi cao nhất ở hồ Linh Tủy trì. Chính Diệp Mặc tận

mắt nhìn thấy, gã ít nhất lấy được một trăm viên linh tinh, bây giờ hắn nhìn thấy gã, gã lại còn đang đánh nhau với người khác, cơ hội này hắn sao có thể bỏ qua được. Hơn nữa lần đó suýt nữa hắn chết dưới tay gã này, Diệp Mặc trong lòng lại càng không có bất kỳ áp lực nào.

Diệp Mặc đồng thời lại đem tu vi của mình biểu hiện là Trúc Cơ tầng thứ bảy, hắn biết gã Kim Đan viên mãn này biết hắn là Trúc Cơ tầng thứ bảy. Cho nên bây giờ nhìn thấy mình là Trúc Cơ tầng thứ bảy thì chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì.

Hai tên tu sĩ đánh nhau đều nhìn thấy Diệp Mặc đến, tuy nhiên hai tên này dường như cũng có hứng thú với tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ bảy này.

Diệp Mặc thấy ánh mắt kinh ngạc của tu sĩ Kim Đan viên mãn kia có thể lý giải được, gã tu sĩ Kim Đan viên mãn này biết hắn đã lấy đi khá nhiều linh tủy, khi phát hiện ra hắn lại vui mừng kinh ngạc là điều có thể lý giải được. Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ, tu sĩ Kim Đan viên mãn này có bỏ qua người phụ nữ che mặt kia mà đến bắt lấy hắn hay không.

Nhưng người phụ nữ che mặt kia sau khi thấy Diệp Mặc lại rất kinh ngạc khiến cho Diệp Mặc không hiểu nổi. Người phụ nữ này rõ ràng là hắn chưa từng gặp qua, tại sao khi nhìn thấy mình rồi lại có ánh mắt quen biết như vậy?

Thấy Diệp Mặc không có ý muốn đi, hai người lại tiếp tục đánh nhau. Trong lúc nhất thời chân nguyên nơi này kích động, trên không trung thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nổ lớn. Hai người vì sự xuất hiện của Diệp Mặc, đánh nhau càng thêm kịch liệt, dường như muốn kết liễu đối thủ sớm một chút.

Diệp Mặc nhìn một chút tu vi của người phụ nữ kia, Kim Đan tầng thứ bảy, vừa mới thăng lên cấp hậu kỳ, có thể đánh nhau kịch liệt với tu sĩ Kim Đan viên mãn, rõ ràng thủ đoạn của cô rất nhiều. Nhưng ánh mắt Diệp Mặc rất sắc bén, hắn cũng biết, nếu như hắn không nhúng tay vào, tu sĩ Kim Đan viên mãn không lâu sau có thể thắng rồi.

Diệp Mặc không nhúng tay vào, đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là hơn trăm viên linh tinh trên người tu sĩ Kim Đan viên mãn kia. Những thứ này rất quan trọng với hắn, hơn trăm viên linh tinh, tuyệt đối là một đống của cải lớn, cho nên hắn không thể để đống của cải này xuất hiện ngay trước mắt mình rồi lại chạy mất.

Đối với Diệp Mặc mà nói, cái mà bây giờ hắn cần nhất chính là linh tinh, có đủ linh tinh rồi, hắn có thể trong thời gian cực ngắn thăng lên cấp Kim Đan trung kỳ, là đã hài lòng rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng rất lý trí, hắn biết mình bây giờ vẫn chưa là đối thủ của tu sĩ Kim Đan viên mãn, thấy hai tu sĩ đánh nhau càng ngày càng quyết liệt, Diệp Mặc bắt đầu bố trí trận pháp xung quanh hai người này.

Thấy một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ bảy không ngừng đặt trận kỳ xung quanh hai người, lại không ngừng đặt linh thạch bậc cao, hai tu sĩ Kim Đan đang đánh nhau cảm thấy có chút buồn cười.

Cho dù tên tu sĩ này bố trí xong trận pháp, thì cũng có tác dụng gì? Chỉ là một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ bảy bố trí trận pháp, còn không chịu nổi một chưởng của Kim Đan hậu kỳ ấy chứ.

Lúc này Diệp Mặc trong mắt họ chỉ là một kẻ vô tri vô vị "Ầm" một tiếng, trận pháp của Diệp Mặc vừa mới bố trí xong, người đàn bà che khăn đen bị tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia đánh bay, nhưng cô bị đánh bay không xa mấy, liền đụng vào trận pháp phòng ngự mà Diệp Mặc vừa bố trí xong, khiến trận pháp của Diệp Mặc lay động một trận.

Trận pháp phòng ngự được Diệp Mặc kích phát, sáng lên một vùng sáng màu vàng. Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, trận pháp phòng ngự cũng không bị đánh vỡ, vẫn lóe lên những ánh sáng màu vàng nhạt che hai người lại.

Người phụ nữ che mặt kia đã bị làm cho ngây ngẩn cả người, cô thậm chí quên việc lau đi một vết máu nơi khóe miệng, mà lại lẳng lặng nhìn Diệp Mặc. Một lúc lâu sau mới nói:

- Không ngờ anh lại bố trí ra một trận pháp cấp ba? Anh là trận pháp sư cấp ba phải không?

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, trận pháp sư cấp ba là cái gì, nếu như hắn có thời gian và nguyên liệu, cho dù là trận pháp cấp bốn hắn cũng có thể bố trí được. Huống chi lúc này hắn bố trí không chỉ là trận pháp cấp ba, mà còn có cả một trận pháp công kích ẩn hình.

Tên tu sĩ Kim Đan kia vẻ mặt nghiêm trọng, Diệp Mặc chỉ là một Trúc Cơ gã cũng không thèm để ý, nhưng Diệp Mặc lại bố trí ra trận pháp cấp ba thì gã phải cẩn thận.

Mặc dù gã tin rằng với tu vi của Diệp Mặc và cả trận pháp cấp ba của hắn cũng không ngăn nổi gã, nhưng gã có thể tu luyện đến Kim Đan viên mãn, không phải dựa vào giả thiết mà thành công được.

- Anh muốn thế nào?

Người phụ nữ che mặt kia đã không còn tâm trí nào mà tiếp tục đánh nhau với tên Kim Đan viên mãn kia nữa, mà lạnh giọng hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nói:

- Cái đó không liên quan gì đến cô, tôi mở trận pháp, cô có thể đi rồi. Chỉ có điều gã và tôi có chút đụng chạm, tôi muốn lấy chút đồ trên người gã.

Mặc dù lời nói của Diệp Mặc rất buồn cười, nhưng người phụ nữ kia lại không có cảm giác buồn cười. Một người có thể bố trí trận pháp cấp ba không phải hạng người bình thường, ngày trước khi cô ra ngoài, sư phụ đã từng nói với cô, không nên đắc tội với một trận pháp sư.

Mà tên Trúc Cơ tầng thứ bảy này trong một thời gian cực ngắn lại có thể bố trí trận pháp cấp ba, rõ ràng là một trận pháp sư không nghi ngờ gì, loại người này tốt nhất là không đắc tội. Cô nhớ đến hành động giết người năm đó của Diệp Mặc khi hắn lên cấp, lập tức lại không có chút khinh thị nào với Diệp Mặc.

Cô gật đầu với Diệp Mặc, đi về hướng trận pháp phòng ngự. Quả nhiên khi cô đi ra lần này, trận pháp phòng ngự lại không có chút động tĩnh nào, nói cách khác trận pháp này hoàn toàn dưới sự khống chế của tên Trúc Cơ kia.

Diệp Mặc thấy sau khi người phụ nữ che mặt kia rời khỏi, cũng không đi, cũng không để ý đến cô. Cho dù không dùng trận pháp, bây giờ một tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ bảy cũng sẽ không sợ hãi gì, cho dù đánh không lại, hắn cũng có thể chạy trốn.

- Anh gan to đấy, tôi vẫn chưa tìm đến anh, không ngờ anh lại có chủ ý đến tìm tôi.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia nhìn Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Anh không tìm tôi? Tôi thấy anh không tìm được tôi thì có.

Hắn căn bản không cần hỏi, cũng biết tên tu sĩ Kim Đan viên mãn này cũng đi khắp nơi tìm hắn. Nửa hồ Linh Tủy Trì đó, người này nếu như không tìm mình mới là lạ.

- Giao thứ trên người anh ra đây, chính là pháp bảo chứa linh tủy đấy. Tôi bảo đảm thả anh đi, tuyệt đối không nuốt lời. Ngoài ra, những thứ khác tôi cũng không động vào.

Ngoài dự đoán của Diệp Mặc, tên tu sĩ Kim Đan viên mãn này cũng không động đến hắn, mà chỉ trực tiếp yêu cầu Diệp Mặc giao đồ ra thôi.

- Cũng được, anh đưa nhẫn trữ vật của anh cho tôi là được rồi, tôi cũng bảo đảm chỉ cần tôi kiểm tra không có sai sót gì, tôi thả anh đi.

Giọng điệu Diệp Mặc có chút bình thản.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Mặc dù giọng điệu của Diệp Mặc bình thản, nhưng tay hắn lại không để yên, nói xong lại ném một trận kỳ ra, lập tức trong trận pháp phòng ngự liền biến thành một khoảng mông lung, tên tu sĩ Kim Đan viên mãn này thậm chí còn không nhìn rõ mặt của Diệp Mặc, hơn nữa thần thức của gã dường như cũng trở nên chậm chạp.

Tên tu sĩ Kim Đan kia thấy cảnh tượng này trong lòng liền kinh hãi, gã cũng không dám khinh thường Diệp Mặc, giơ tay lên, một tấm vải màu sắc sặc sỡ liền hiện lên trên tay gã. Dường như khi tấm phiên nhỏ hiện lên trên tay gã, đã bị gã tùy ý ném ra ngoài.

Tấm vải nhỏ sặc sỡ liền biến lớn với chu vi vài trượng trong trận pháp của Diệp Mặc, toàn bộ bầu trời dường như trở nên âm u, Diệp Mặc đứng dưới tấm vải lớn theo bản năng rùng mình một cái.

Diệp Mặc vừa rồi rõ ràng thấy tu sĩ Kim Đan và người đàn bà che mặt kia đánh nhau là một pháp bảo hình cây chày, bây giờ không ngờ lại là một tấm vải ngũ sắc.

Tấm vải này tuyệt đối còn lợi hại hơn so với pháp bảo vừa nãy, Diệp Mặc trong lòng không khỏi buồn bực, bất luận là Cố Nhất Thành hay là tên này, khi đánh nhau với người khác đều xuất những chiêu thức bình thường, tại sao đến lượt hắn, lại đổi thành vật này?

Phải biết rằng hắn chỉ biểu hiện là Trúc Cơ tầng thứ bảy mà thôi.

Diệp Mặc tuy rằng trong lòng buồn bực, nhưng trong tay cũng không dám buông lỏng, hắn liên tiếp xuất ra ngoài hơn mười trận kỳ, đồng thời "Tử Đao" cũng được hắn phóng ra.

Hắn biết, so đấu với một tu sĩ Kim Đan viên mãn không khác gì tìm đến cái chết, nếu như bây giờ hắn đã có trận pháp trợ giúp, hắn bất lợi mới là đồ ngốc.

Nếu hắn muốn thắng tu sĩ Kim Đan viên mãn trước mắt này, nhất định

phải nhờ đến trận pháp ngăn chặn gã, sau đó cùng Vô Ảnh từ từ đến tra tấn gã.

Ngày trước Vô Ảnh có chiến tích giết chết Kim Đan viên mãn, cho nên lúc này Diệp Mặc cũng không lo lắng. Huống chi tình huống hiện tại của hắn còn tốt hơn rất nhiều với ngày trước khi hắn giết chết Lý Trường Sinh, ngày trước hắn vẫn còn là Trúc Cơ, bây giờ hắn đã là Kim Đan, còn có trận pháp tương trợ, hắn sợ cái gì chứ.

Sau khi Diệp Mặc xuất trận kỳ ra, những âm thanh "vù vù" trên không trung, hơn mười tia sáng màu vàng từ trong trận pháp lóe ra, trực tiếp xông thẳng đến tấm vải lớn sặc sỡ, còn không khí âm u lạnh lẽo bên trong trận pháp thì vì trận pháp công kích phát động, biến thành mòng hơn Nhưng mức độ mờ mịt trong trận pháp càng ngày càng tăng, tu sĩ Kim Đan viên mãn thấy ánh sáng màu vàng trong trận pháp vọt lên, thậm chí còn chặn tấm vải ngũ sắc của gã, làm suy yếu tác dụng của tấm vài, nhất thời trong lòng kinh hãi. Tấm vải ngũ sắc của gã dùng linh hồn sống mà luyện chế thành, mặc dù vừa mới có chút tác dụng, nhưng lại có thể đoạt được tâm phách người khác. Không ngờ chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, lại có thể dùng trận pháp áp chế tấm vải của gã.

Gã vừa nghĩ đến đây, vô số đường đao quang màu tím đã bổ đến.

Còn người phụ nữ đứng ngoài trận pháp ngơ ngác nhìn trận pháp mờ mịt, tiếng nổ lớn bên trong không ngừng vang lên, nhưng không nhìn thấy bất kỳ vật gì. Trong lòng cô đã vô cùng chấn động, từ khi nào, tu sĩ Trúc Cơ này đã lợi hại như vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 943

Sư Tỷ

Đường đao màu tím quét tới, tu sĩ Kim Đan lập tức biết Diệp Mặc tuyệt đối không phải Trúc Cơ tầng thứ bảy, cho dù là Trúc Cơ tầng thứ bảy nghịch thiên cũng không thể thi triển ra đường đao lợi hại như vậy.

Nhưng bây giờ không phải là lúc gã suy nghĩ những thứ này, tên Kim Đan này phun ra một ngụm máu, thông qua cách thiêu huyết tinh đem tấm vải ngũ sắc quay trở về. Tấm vải ngũ sắc vốn dĩ bị trận công kích của Diệp Mặc ngăn cản lại, nhưng vì tên tu sĩ Kim Đan này đốt huyết tinh, dường như trong nháy mắt thoát khỏi sự vây khốn của trận pháp.

Không đợi tấm vải ngũ sắc này rơi vào tay tu sĩ Kim Đan, tấm vải ngũ sắc lại biến thành lớn hơn ngăn cản đường đao màu tím của Diệp Mặc đang cuốn tới.

"Tử Đao" phát ra đao quang màu tím hòa với tấm vải ngũ sắc, lập tức phát ra âm thanh "Xoẹt xoẹt" chói tai. Âm thanh này hoàn tòa không giống với âm thanh ăn mòn kim loại, thậm chí có chút gắt gao, cực kỳ khó nghe.

Đao quang của "Tử Đao" bị tấm vải ngũ sắc ngăn lại, Diệp Mặc liền cảm giác một trận kích động của chân nguyên, suýt nữa thì phun ra một ngụm máu, trong lòng thầm kêu thật lợi hại.

Nhưng đây không phải là hiệu quả cuối cùng của tấm vải ngũ sắc, sau khi tấm vải ngũ sắc và đao quang giao nhau, âm thanh "Xoẹt xoẹt" liền biến thành tiếng động chiêu hồn từ dưới nền đất vậy, Diệp Mặc cảm thấy đầu óc từng trận u mê.

Thần chí Diệp Mặc nhanh nhẹn, chỉ trong nháy mắt liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hoặc là vừa nãy chính là tác dụng chủ yếu của tấm vải ngũ sắc. Nhưng muốn chiêu hồn của hắn từ trong trận pháp của hắn, gã tu sĩ Kim Đan cũng quá coi thường trận pháp của hắn rồi.

Dường như cùng lúc Diệp Mặc hiểu được điều này, một số trận kỳ lại được ném ra, sau đó "Tử Đao" trong tay hắn lại phát ra những tia sáng càng chói mắt.

Vô số ánh sáng màu vàng phát ra từ trận pháp, lại lần nữa thổi quét đến tấm vải ngũ sắc.

"Tử Đao" của Diệp Mặc không ngờ trong thời khắc quan trọng này, thi triển ra chiêu "Huyền vân thúc nguyên đao", nói một cách chính xác, chiêu này là một chiêu không thể đánh thương kẻ địch nhất trong Huyễn vân đao pháp của Diệp Mặc, tác dụng của chiêu này chỉ là trói buộc sự điều động chân nguyên của đối thủ mà thôi.

Với tu vi của Diệp Mặc lúc này thi triển ra chiêu trói buộc chân nguyên của gã tu vi Kim Đan kia cũng chỉ trong chốc lát. Nhưng thời gian đó cũng đủ cho Diệp Mặc rồi, Vô Ảnh trong khoảng thời gian này cũng đã phát động.

Vô Ảnh và Diệp Mặc đã phối hợp với nhau bao lần rồi, sớm đã thành thục, chuyện này đối với nó mà nói đã rất quen thuộc rồi. Huống chi Diệp Mặc vì nó mà tạo ra một cơ hội tốt như vậy?

Diệp Mặc khẳng định nếu không phải trận pháp vây khốn chỉ dựa vào "Huyễn vân đao pháp" của mình, lúc này không cần nói đến trói buộc tu sĩ Kim Đan kia rồi, cho dù là ngăn cản tấm vải ngũ sắc của gã cũng không dễ dàng gì. Nhưng có sự giúp sức của trận pháp, nó hoàn toàn không giống với "Huyễn vân thúc nguyên đao", thật sự đã trói chặt được tu sĩ Kim Đan rồi, dù chỉ có một hai lần hô hấp Từ khi Vô Ảnh xuất hiện đến nay, ngoại trừ lần bị yêu thú cấp sáu trốn thoát, còn lại không ngoại trừ đều nằm trên mâm cơm của nó.

Tu sĩ Kim Đan này cảm giác được chân nguyên trong cơ thể bị kìm hãm, lập tức biết không ổn rồi, gã thân mình trải qua bao trận chiến, chuyện gì cũng đã gặp qua, đây là lần đầu tiên có ý sợ hãi Diệp Mặc, tên tu sĩ này hình như thủ đoạn nào cũng có, hơn nữa những thủ đoạn của hắn còn khiến người khác khó lòng mà đề phòng kịp.

Nảy ra ý sợ hãi rồi, gã tu sĩ Kim Đan này lập tức có ý định muốn chạy, gã vừa mới muốn thu hồi tấm vải lại, liền cảm giác được kinh mạch đau đớn, dường như bao nhiêu tinh huyết trong cơ thể mình đều bị hút hết.

Gã tu sĩ Kim Đan này trong lòng hoảng hốt, gã đã biết đòn sát thủ của Diệp Mặc rồi, lúc này nếu như tiếp tục kéo dài, thì chỉ có đường chết.

Gã tu sĩ Kim Đan viên mãn này thậm chí không màng đến tấm vải ngũ sắc nữa, mà dùng hết chân nguyên toàn thân bao lấy Vô Ảnh, sau đó nhanh chóng xông ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Vô Ảnh chưa hút hết tinh huyết của kẻ địch đã bị chân nguyên bao lấy, nếu như đối phương muốn thoát khỏi nó, nó vẫn còn cách khác, nhưng bị chân nguyên bao lại, trong nháy mắt không ngờ nó lại không có cách nào giãy ra được.

Gã tu sĩ Kim Đan này lấy tốc độ nhanh nhất rút lui, nhưng trong khi gã kinh hoảng lại quên mất Diệp Mặc đã bố trí trận pháp phòng ngự.

"Ầm" một tiếng thật lớn, gã tu sĩ Kim Đan này đụng phải trận pháp phòng ngự, trận pháp rung động từng đợt, dường như không thể tiếp tục được nữa.

Lúc này gã tu sĩ Kim Đan bắt mình phải tỉnh táo lại, gã rốt cục đã hiểu Diệp Mặc vì sao lại có lòng tin lớn như vậy rồi. Tên tu sĩ giả mạo Trúc Cơ, không những chân nguyên mạnh mẽ không kém gã bao nhiêu, hơn nữa lại có các loại thủ đoạn trợ giúp.

Gã tu sĩ Kim Đan bình tĩnh lại lại bất chấp tính mạng tìm đến Diệp Mặc

liều mạng, gã biết rằng chỉ cần chạy thoát trận pháp này là quan trọng nhất. Gã không ngờ, trận pháp mới bắt đầu bị gã khinh thường, không ngờ lại thành Diêm vương đòi mạng gã.

Gã tu sĩ Kim Đan này vừa mới xuất phi kiếm ra, còn chưa kịp công kích trận pháp, lại nhìn thấy vô số đao quang màu tìm che kín bầu trời quét đến chỗ gã.

Gã tu sĩ Kim Đan này dưới sự phẫn hận, không ngờ không hề đi đánh mở trận pháp, mà lại quay đầu lại ngăn cản đao quang màu tím của Diệp Mặc đang quét đến.

Nhưng chân nguyên của gã vốn dĩ vì muốn chạy thoát, có chút không trói được Vô Ảnh, nếu như vậy mà lại lấy ra một phần chân nguyên nữa để đối phó với đao quang màu tím của Diệp Mặc, Vô Ảnh trong nháy mắt liền phá tan sự trói buộc bởi chân nguyên của gã, bắt đầu cắn hút đan điền của gã.

Phi kiếm trong tay gã tu sĩ Kim Đan viên mãn lại phóng lên không trung, thậm chí còn không kịp phản ứng lại đòn của Diệp Mặc, đã bị đao quang màu tím của Diệp Mặc bao phủ hoàn toàn rồi. Trong mắt gã ngoài sự kinh hãi ra, chính là sự hối hận vô cùng.

Có lẽ gã hối hận không nên đối địch với Diệp Mặc, có lẽ gã hối hận khi vừa mới nhìn thấy Diệp Mặc, không nên để hắn bố trí trận pháp.

Những tất cả những thứ này đều đã muộn rồi.

Đao quang màu tím cuốn sương máu đầy trời, ngay sau đó, gã tu sĩ Kim Đan này liền khô quắt lại Diệp Mặc thu hồi tấm vải ngũ sắc và nhẫn trữ vật của tên tu sĩ Kim Đan, chậm rãi thở phào một hơi, hắn không đi xem xem nhẫn trữ vật của tu sĩ Kim Đan có những gì, hắn biết bên ngoài vẫn còn một người đàn bà che mặt không rõ lai lịch nữa.

Người phụ nữ che mặt kia thấy bên trong trận pháp của Diệp Mặc không

ngừng vang lên những tiếng nổ lớn, đến trận pháp cuối cùng cũng bị rung động, đang lúc cô muốn lên trên cẩn thận kiểm tra xem thế nào, trận pháp trước mắt đột nhiên biến mất, tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ bảy xuất hiện trước mặt cô, còn tu sĩ Kim Đan viên mãn kia thì đã biến mất.

Người phụ nữ che mặt này kinh hãi nhìn Diệp Mặc một mình đi ra, còn đang thu thập trận kỳ lại, sau một lúc lâu mới do dự hỏi:

- Anh giết gã rồi? Không ngờ anh lại giết gã rồi.

Hai câu nói, hai giọng điệu khác nhau, rõ ràng sự kinh hãi của người phụ nữ này hai câu nói không thể biểu đạt hết được. Một tu sĩ Trúc Cơ tầng thứ bảy, thông qua trận pháp có thể chém giết một tu sĩ Kim Đan viên mãn, cái này bất kể là ai nói ra, cô cũng rất khó tin, nhưng điều này lại là chính mắt cô nhìn thấy.

- Đúng vậy, là tôi giết gã.

Diệp Mặc thu trận kỳ xong quay đầu nhìn người phụ nữ che mặt này, hắn dường như chưa từng gặp người này bao giờ, nhưng lại giống như đã gặp ở đâu đó.

Thấy người phụ nữ này vẫn đang chấn động, Diệp Mặc tùy ý hỏi một câu:

- Cô quen tôi sao? Hay là cô đã từng gặp tôi?

Người phụ nữ che mặt này dường như đã kịp phản ứng lại, cô thở dài thật dài, lúc này mới gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi gặp anh một lần rồi, hơn nữa tôi còn biết anh là tu sĩ của Chính Nguyên kiếm phái, lúc đó anh ở ngoài giết Lý Bách Sâm của Chính Nguyên kiếm phái. Anh thực sự không tầm thường, chỉ cần một viên "Bạo nguyên đan", không ngờ lại có thể vượt cấp giết Lý Bách Sâm – một Trúc Cơ hạng nhất của Chính Nguyên kiếm Phái.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, chuyện này bây giờ đương nhiên hắn không cần quan tâm, điều hắn ngạc nhiên chính là lúc đó sau khi hắn giết Lý Bách Sâm cũng đã là thế suy sức yếu. Còn người phụ nữ che mặt này lại ở một bên nhìn, chuyện này không ngờ hắn lại không biết.

Nếu lúc đó cô ta nổi lên ý ác, muốn giết hắn thì quả thực dễ như trở bàn tay. Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng không cần nói là đối thủ của cô ta, phỏng chừng đến nửa chiêu cũng không chịu được.

Người phụ nữ che mặt này dường như nhìn ra sự lo lắng của Diệp Mặc, giọng điệu bắt đầu bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói:

- Đương nhiên nếu như tôi muốn giết anh, cũng là dễ như trở bàn tay, nhưng tôi không giết anh.

- Cô là ai? Mà lại còn biết Lý Bách Sâm.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Người phụ nữ che mặt này giọng điệu trở nên thản nhiên nói:

- Tôi có biết Lý Bách Sâm, bởi vì tôi cũng là đệ tử của Chính Nguyên kiếm phái. Anh nói xem tôi là một đệ tử của Chính Nguyên kiếm phái, đối mặt với kẻ giết đệ tử nòng cốt Trúc Cơ danh nhân đường của Chính Nguyên kiếm phái, tôi sẽ phải làm thế nào?

Diệp Mặc bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Tin tức của cô cũng chẳng linh hoạt gì, tôi ngoại trừ giết Lý Bách Sâm ra, còn chém chết Lý Trường Sinh nữa.

Nói xong Diệp Mặc vẫy tay một cái, "Tử Đao" lại xuất hiện trong tay hắn, sau đó thản nhiên nói:

- Muốn lên thì nhanh một chút, tôi chờ cô.

Người phụ nữ che mặt này nghe Diệp Mặc nói vậy, lại giật mình, nhưng

lại không có chút ý động thủ với Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói:

- Không ngờ anh có thể giết được Kim Đan viên mãn như Lý Trường Sinh? Không đúng, vừa nãy anh mới giết một Kim Đan viên mãn mà.

- Cô biết gã họ Lý?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi một câu, lẽ ra chuyện Lý Trường Sinh họ Lý, ngoại trừ hắn và Ngu Vũ Thiên ra thì không ai biết cả, hắn không ngờ người phụ nữ che mặt này lại biết.

Người phụ nữ này không trả lời Diệp Mặc, mà lại lòng vòng với Diệp Mặc một lúc, rồi mới nói:

- Cám ơn anh đã giúp tôi giết Lý Trường Sinh, tôi tên là Phó Y Sương, hẳn là anh đã nghe qua tên tôi.

Phó Y Sương? Diệp Mặc quả thực đã nghe qua tên này rồi, hắn vừa mới đến Chân Nguyên kiếm phái liền nghe đến cái tên này. Hắn lại cẩn thận đánh giá cao thấp Phó Y Sương, lúc này mới nghi ngờ hỏi:

- Cái tên Phó Y Sương này tôi có nghe qua rồi, nhưng cô có phải là người đứng nhất ở luyện khí danh nhân đường không? Sao lại trở thành tu sĩ Kim đan rồi? Hơn nữa lại là Kim Đan tầng thứ bảy rồi nữa. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Phó Y Sương thản nhiên cười nói:

- Hai năm trước khi tôi rời khỏi Chính Nguyên kiếm phái ra ngoài luyện đã là Trúc Cơ tầng thứ bảy rồi, đã hai năm tôi không trở về rồi.

Khi tôi thăng cấp Kim Đan tầng thứ nhất, vốn dĩ tôi muốn đuổi theo Lý Bách Sâm giết gã, nhưng không ngờ, lại nhìn thấy anh và gã đang đánh nhau.

Diệp Mặc đã hiểu ra, hóa ra Phó Y Sương này cũng có thù hằn với Lý Bách Sâm, nên mới không dám quay về Chính Nguyên kiếm phái. Cô định thăng cấp lên Kim Đan xong rồi đi xử lý Lý Bách Sâm, không ngờ lại gặp Lý Bách Sâm muốn giết mình, cuối cùng ngược lại lại bị mình giết.

Nếu nói như vậy, người phụ nữ này nghiêm khắc mà nói là sư tỷ của hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 944

Trao Đổi

Nhưng bản thân Diệp Mặc không có mấy thiện cảm đối với Chính Nguyên Kiếm phái, càng đừng nói tới việc này căn bản không có bất cứ quan hệ nào đến sư tỷ. Lúc trước khi hắn đánh nhau với Lý Bách Sâm, người phụ nữ này cũng không đi ra, đã nói lên cái mạng nhỏ của hắn ở trong mắt người phụ nữ này căn bản cũng không là cái gì.

Nói cách khác, trong mắt người phụ nữ này chỉ có chính cô ta.

Diệp Mặc lập tức không thấy hứng thú, hắn không muốn tiếp tục nói với người phụ nữ này nữa, một chút ý tứ hỏi han hắn đều không có.

Thấy Diệp Mặc dường như có ý muốn rời đi, Phó Y Sương lại đột nhiên nói:

- Nếu anh giết Lý Trường Sinh rồi, chắc là đã chiếm được 'Huyễn vân lục đao'? Tôi biết 'Huyễn vân lục đao' của Lý gia ở trên người Lý Trường Sinh, người khác đều không có tư cách.

- Cô có ý gì?

Diệp Mặc giọng điệu trở nên lãnh đạm, tuy rằng hắn căn bản không xem trọng 'Huyễn vân lục đao', nhưng người phụ nữ này hỏi chuyện này, nói không chừng cô có ý định đối với 'Huyễn vân lục đao'.

Phó Y Sương dường như nhìn thấy Diệp Mặc đề phòng, lập tức nói:

- Anh không cần lo lắng, tôi sở dĩ quan tâm 'Huyễn vân lục đao' như vậy, đó là bởi vì 'Huyễn vân đao pháp' này vốn là của Phó gia chúng tôi đấy.

Nghe xong lời Phó Y Sương nói, Diệp Mặc đương nhiên đã biết Phó Y Sương tại sao muốn giết Lý Bách Sâm rồi. Lúc trước khi hắn có được ba đao cuối cùng của 'Huyễn vân cửu đao', liền đoán 'Huyễn vân lục đao' này không phải đao pháp của Lý gia, hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy, chỉ là không nghĩ đến, Huyễn vân đao pháp không ngờ là của Phó gia. Tuy nhiên xem ra, 'Huyễn vân đao pháp' này cũng không hoàn toàn là của Phó gia. Nói cách khác 'Huyễn vân đao pháp' không phải của Lý gia, nhưng cũng không phải của Phó gia.

- Mấy trăm năm trước. Huyễn vân đao pháp là một quyển đao kỹ mà Phó gia chúng tôi có được, sau đó bị Lý gia giết cả nhà Phó gia và cướp nó đi. Việc duy nhất mà những hậu bối Phó gia như chúng tôi cần phải làm, chính là đoạt lại Huyễn vân đao pháp và báo thù.

Phó Y Sương giọng điệu bình tĩnh, không có chút hận ý nào, dường như đây là hai việc mà cô nhất định phải.

Diệp Mặc không muốn quan tâm tới chuyện của hai nhà Phó Lý. Mà nói:

- Cô đã hai năm chưa trở về Chính Nguyên Kiếm phái rồi, phỏng chừng rất nhiều chuyện cô cũng không biết, nghe nói Chính Nguyên Kiếm phái muốn xác nhập Ẩn Kiếm môn. Hơn nữa tôi còn nghe nói nhà Lý gia tại Bình Nghiêu đã bị Chính Nguyên Kiếm phái giết, cho nên có lẽ cô chỉ cần tìm được 'Huyễn vân lục đao' trở về là tốt rồi. Về phần báo thù, Chính Nguyên Kiếm phái đã giúp cô làm rồi.

- A...

Phó Y Sương hơi sửng sốt. Một lát sau mới kịp phản ứng, mới lẩm bẩm nói - Hoá ra có một số việc căn bản cũng không cần mình làm rồi.

Diệp Mặc không nói gì, chỉ có điều bình tĩnh nhìn Phó Y Sương.

Quả nhiên Phó Y Sương rất nhanh liền kịp phản ứng, lập tức có chút nhiệt tình nhìn Diệp Mặc nói: Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Cô nói không sai, 'Huyễn vân lục đao' đúng là đang nằm trên người của tôi, nhưng tôi và cô không có bất kỳ quan hệ gì hết, tại sao vô duyên vô cớ tôi phải đem 'Huyễn vân đao pháp' giao cho cô?

-...

Phó Y Sương có chút nghẹn lời, dừng một hồi lâu mới do dự mà nói:

- Nhưng lúc trước sau khi anh chém chết Lý Bách Sâm. Tôi cũng không có nhân cơ hội đó mà động thủ với anh.

- Cô không có động thủ là bởi vì cô biết trên người Lý Bách Sâm không có 'Huyễn vân lục đao", thứ hai cô còn có chút kiêng nể tôi, tôi có thể giết Lý Bách Sâm cảnh giới Giả Đan, chưa chắc không thể không làm cô bị thương nặng. Mà cô lúc ấy lại vừa vặn thăng cấp Kim Đan, tuyệt đối không thể bị thương. Cho nên tôi cũng không nợ cô cái gì.

Diệp Mặc nói xong dừng một chút, tiếp tục nói:

- Hoặc là nói, lúc ấy Lý Bách Sâm muốn giết tôi, cho dù tôi không có sức đánh trả, cô cũng sẽ không chủ động chạy tới giúp tôi, cô chỉ biết nhân cơ hội giết Lý Bách Sâm. Về phần tôi sống chết thế nào, cô căn bản cũng không thèm quan tâm. Tôi không nói sai chứ?

Phó Y Sương cười khanh khách, cô không có phản bác, sự thật đúng là như thế, cho dù Diệp Mặc bị giết tại chỗ, cô cũng sẽ không chạy tới giúp, nhiều nhất chỉ là nhân cơ hội đó mà giết Lý Bách Sâm. Tuy rằng cô cũng là đệ tử Chính Nguyên Kiếm phái, nhưng cô vào Chính Nguyên Kiếm phái hoàn toàn là vì báo thù, căn bản cũng không xem mình là người của Chính Nguyên Kiếm phái.

Thấy Phó Y Sương không nói gì, Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Muốn nói nợ, đây chẳng qua là cô nợ tôi, đừng nói đến việc tôi giúp cô giết Lý Bách Sâm, trước đó không lâu, cô đánh thắng được tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia sao? Nếu tôi không đến, cho dù cô không chết, cũng bị lột

da. Nhưng thật đáng tiếc tôi muốn nói cho cô biết rằng, nếu tôi không tới, cô sẽ rất khó mà sống sót, về phần nguyên nhân cụ thể tôi không muốn nhắc tới nữa. Từ góc độ này mà nói, cái cô nợ tôi là một cái mạng.

Phó Y Sương cúi đầu thấp xuống, cô tuy rằng không tin lời Diệp Mặc nói, hắn không tới chẳng lẽ mình không trốn thoát được, nhưng Diệp Mặc dù sao cũng xem như đã giúp cô.

Diệp Mặc vừa thấy vẻ mặt Phó Y Sương, chỉ biết cô có chút không tin lời mình nói, cũng không thèm để ý, vẫn nói như cũ:

- Cô đã nợ tôi, còn muốn tôi đem 'Huyễn vân lục đao' miễn phí tặng cho cô, cô không cảm giác được mình buồn cười lắm hay sao? Nếu cô cho là cô có thể cướp được 'Huyễn vân lục đao" từ trong tay của tôi, vậy cứ việc tiến lên, tôi sẽ cho cô hài lòng.

Diệp Mặc có thể giết chết tên tu sĩ Kim Đan viên mãn, Phó Y Sương lúc này đâu ngu gì mạo hiểm liều mạng với Diệp Mặc, nếu không phải 'Huyễn vân lục đao' ở trên người Diệp Mặc, cô sớm đã rời đi.

- Nếu không muốn giữ tôi lại, thì tôi đi đây, tạm biệt.

Nói xong Diệp Mặc lấy 'Tử Đao' trong tay ra.

- Đợi một chút...

Phó Y Sương vội vàng gọi Diệp Mặc lại, từ trong miệng Diệp Mặc cô chỉ biết Diệp Mặc đã rời khỏi Chính Nguyên Kiếm phái, một khi Diệp Mặc đi rồi, cô sẽ đi đâu tìm 'Huyễn vân lục đao'.

Thấy Diệp Mặc dừng lại, Phó Y Sương lại gọi hắn lại, sau đó kéo khăn che mặt xuống cắn môi một cái nói:

- Tôi tự tin mình khá xinh đẹp, nếu anh đem 'Huyễn vân lục đao' trả lại cho tôi...

Diệp Mặc nhìn Phó Y Sương ngây ngẩn cả người, nói thật hắn không xem trọng 'Huyễn vân lục đao', bởi vì hắn hiện tại đã có đầy đủ 'Huyễn vân cửu đao', nên không thèm để ý đến 'Huyễn vân lục đao' kia? Cho dù là 'Huyễn vân cửu đao" Diệp Mặc cũng không để ý đến nữa rồi, hắn đã lĩnh ngộ Huyễn vân đao pháp, uy lực đã vượt hơn hẳn đao pháp Huyễn vân, làm sao có thể để ý đến 'Huyễn vân cửu đao' cũ kỹ kia? Huống chi là một 'Huyễn vân lục đao' chưa hoàn thiện?

Hắn sở dĩ nói những lời này, là vì Phó Y Sương ở bên trong 'Sa Nguyên dược cốc' thời gian lâu như vậy, khẳng định đã lấy được không ít dược liệu quý, hắn muốn Phó Y Sương lấy ra một ít dược liệu để đổi mà thôi. Hắn sở dĩ không chủ động nói thẳng, là muốn cho Phó Y Sương lấy ra những dược liệu và những món đồ tốt nhất để trao đổi với hắn, đây là việc buôn bán cơ bản nhất. Chỉ có chính mình không muốn trao đổi, đối phương mới có thể lấy ra những món đồ tốt nhất.

Nhưng Diệp Mặc lại không biết ý tưởng của Phó Y Sương, ở trong mắt của nàng, cô lấy được lấy chút dược liệu tuy rằng quý báu, nhưng Diệp Mặc ở trong này cũng lấy được rất nhiều dược liệu, dùng dược liệu quý để đổi 'Huyễn vân lục đao' hẳn là cô cũng nghĩ không ra.

Huống chi 'Huyễn vân lục đao' đối với nàng mà nói không chỉ là một đao kỹ, tất cả mọi người Phó gia đều có huyết thề trong người. Nếu không thể vì Phó gia lấy lại "Huyễn vân đao pháp" mãi mãi cũng không thể phi thăng. Hiện tại người của Lý gia đã bị Chính Nguyên Kiếm tiêu diệt phái, đối với Phó Y Sương mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là tu luyện, sau đó phi thăng. Nhưng có lời thề độc trong người, cô nhất định phải lấy về 'Huyễn vân đao pháp'. Huống chi, 'Huyễn vân đao pháp' vẫn là một môn đao kỹ cực kỳ lợi hại, đối với nàng mà nói cũng là một sự trợ giúp cực lớn.

Nếu không phải Diệp Mặc biểu hiện sức chiến đấu rất dũng mãnh, cô đúng là muốn giết Diệp Mặc, sau đó cướp đoạt 'Huyễn vân lục đao'.

Chỉ có điều cô hiện tại đánh cũng đánh không lại Diệp Mặc, cướp đồ trên người Diệp Mặc lại càng không thể, trên người cũng không có bảo bối

gì đặc biệt, huống chi cô còn giống như Diệp Mặc nói, nợ hắn không ít. Phó Y Sương nghĩ rằng trừ thân thể thuần âm của mình ra, cô không có bất kỳ cái gì có thể làm cho đối phương động lòng.

Còn nữa, cô sở dĩ làm như vậy là vì biết Diệp Mặc rất háo sắc, lúc trước hắn giết chết Lý Bạch Sâm, bên người đã dẫn theo hai cô gái xinh đẹp. Có lẽ chỉ có như vậy, cô mới có thể lấy được 'Huyễn vân đao pháp' từ trên người Diệp Mặc.

Phó Y Sương sắc mặt có một chút tái nhợt, đoán chừng là do hàng năm đều dùng mạng che mặt. Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc không thể không thừa nhận nàng là một mỹ nữ. Đôi mắt của nàng rất lớn, khiến Diệp Mặc nhớ tới vài ngày trước đã gặp một cô gái có ánh mắt to như vậy. Tuy nhiên so với cô gái mắt to kia, Phó Y Sương hiển nhiên càng xinh đẹp hơn, cho dù là Khâu Tuyết, Diệp Mặc cũng cho rằng không nhất định có thể so được với Phó Y Sương.

Cho dù như vậy, Diệp Mặc đối với Phó Y Sương cũng không có bất kỳ ý tưởng gì, trong lòng của hắn thầm than, hắn cảm giác vì một 'Huyễn vân đao pháp' sáu đao mà Phó Y Sương làm như vậy thật sự không đáng.

Diệp Mặc bỗng nhiên rã rời đứng lên, hắn đã không có ý muốn phải hung hăng giết người phụ nữ này. Người phụ nữ này vì mối thù của Phó gia mà sống, vì 'Huyễn vân đao pháp' mà sống, loại chuyện lặt vặt này đối với Diệp Mặc mà nói, quả là quá mệt mỏi.

Diệp Mặc lấy ra ngọc giản đựng 'Huyễn vân lục đao' ném về phía Phó Y Sương nói:

- 'Huyễn vân đao pháp' ở bên trong này, tuy nhiên đao pháp này không hoàn thiện, còn thiếu ba đao, cho dù là tu luyện, cũng chỉ có thể làm đao kỹ trước Hư Thần, sau khi thăng cấp Hư Thần, 'Huyễn vân lục đao' hiển nhiên là không đủ rồi.

Nói xong, Diệp Mặc không hề để ý tới Phó Y Sương, lấy ra 'Tử Đao'

mang theo một đường ánh sáng tím, biến mất tăm mất tích.

Tuy rằng hắn thông cảm với Phó Y Sương, nhưng cũng không muốn đem 'Huyễn vân cửu đao' của mình đưa cho nàng. 'Huyễn vân cửu đao' là hắn may mắn mà có được, hơn nữa cũng không phải đồ của Phó gia. Nếu lúc trước lúc hắn và Lý Bách Sâm động thủ, Phó Y Sương trợ giúp hắn một chút, nói không chừng hắn sẽ đem ba đao còn thiếu đó cho cô.

Nhưng khi đó Phó Y Sương chỉ đứng ở một bên nhìn, cũng không có động thủ, mình bây giờ đem 'Huyễn vân lục đao' trả lại cho cô, cũng đã không làm nàng thất vọng rồi.

Phó Y Sương cầm đao pháp 'Huyễn vân lục đao', ngây ngẩn cả người. Cô không thể tưởng được khi cô bỏ cái khăn che mặt xuống, đối phương không ngờ trực tiếp đem 'Huyễn vân lục đao' cho nàng, thậm chí không đề cập đến một điều kiện nào.

Đây là vì sao? Chẳng lẽ hắn cảm thấy mình xấu?

Đối với diện mạo của chính mình, Phó Y Sương vẫn khá tự tin, cô biết mình không xấu, chẳng những không xấu, hơn nữa còn là một mỹ nữ. Nhưng cô thật sự không nghĩ ra Diệp Mặc tại sao phải như vậy?

Lắc lắc đầu, Phó Y Sương không muốn nghĩ thêm nữa, trước tiên cô dùng thần thức kiểm tra ngọc giản đựng 'Huyễn vân lục đao' một chút. Bên trong quả nhiên là ghi chép lại 'Huyễn vân đao pháp'.

Phó Y Sương trong lòng mừng rỡ, cô lao lực trăm cay nghìn đắng, cuối cùng đã giúp Phó gia tìm lại được 'Huyễn vân lục đao", hơn nữa còn rất dễ dàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 945

Dám Rời Đi Thật Sao

Diệp Mặc tìm một chỗ yên tĩnh, bố trí một trận pháp, bắt đầu xem xét chiến lợi phẩm của mình. Lấy được mấy món đồ trong nhẫn Kim Đan đều là dược liệu, toàn bộ được Diệp Mặc phân loại cất vào nhẫn, chỉ cần là dược liệu hơi quý báu một chút, đều được Diệp Mặc cất vào thế giới trang vàng.

Một đống lớn linh thạch và đan dược, còn có pháp bảo linh khí đều được Diệp Mặc tập trung lại xếp thành một đống. Ngoại trừ cái kéo đầu cá sấu kia và vải ngũ sắc ra, thì những đồ vật còn lại Diệp Mặc đều thả cùng một chỗ chuẩn bị bán ra.

Về phần khoáng thạch, cái quý nhất chính là chiếm được một khối Huyễn Dương chân kim và một khối Tinh Thần Sa cao cấp. Trừ số đó ra, thu hoạch lớn nhất chính là giết chết tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia.

Không nói tới tấm vải ngũ sắc kia của gã rất lợi hại, linh thạch bậc cao trong nhẫn của gã còn có bốn trăm ngàn, đây không phải thứ chủ yếu nhất, cái khiến Diệp Mặc khiếp sợ chính là các loại linh thảo trong nhẫn của gã đã chất thành đống, gần như còn nhiều hơn so với chính mình, chỉ có điều số lượng linh thảo quý hơi ít mà thôi. Diệp Mặc biết rằng, nếu hắn không đi tới sơn cốc sương mù kia, hắn cũng không có khả năng có nhiều linh thảo quý như vậy.

Khi Diệp Mặc thấy có hơn một trăm bảy mươi viên linh tinh, lập tức hiểu vì sao người kia lại giàu như vậy rồi, y tuyệt đối là cướp được từ rất nhiều tu sĩ trong Linh Tủy Trì. Diệp Mặc ước chừng trên người y có khoảng một trăm khối linh tinh, nhưng bây giờ lại có hơn một trăm bảy mươi, chứng tỏ y không phải chỉ giết một hai người.

Tuy nhiên đây đối với Diệp Mặc mà nói không có chút áp lực nào, lúc này hắn đem toàn bộ mấy thứ này phân loại ra, linh thạch bậc cao có tới một triệu năm trăm viên, linh thạch bậc trung khoảng hai triệu, linh thạch bậc thấp có nhiều nhất, gần tới ba triệu.

Diệp Mặc gần như có thể khẳng định, ở trong tu sĩ Kim Đan, hắn tuyệt đối là một kẻ có tiền.

Sau khi thu dọn xong mấy thứ này, Diệp Mặc chỉ tùy ý tìm một ít linh dược, hắn biết 'Sa Nguyên dược cốc" sắp kết thúc.

Còn có mấy ngày nữa, Diệp Mặc cố ý luyện chế ra mấy trận bàn cấp hai, bao gồm trận bàn phòng ngự, và bốn trận bàn công kích. Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn luyện chế ra trận bàn cao cấp hơn, nhưng nguyên liệu của hắn có hạn, luyện chế trận bàn cao cấp thứ hai, so với bố trí trận pháp còn khó khăn hơn.

Hắn biết đối với hắn mà nói, nguy hiểm nhất không phải ở 'Sa Nguyên dược cốc", mà là thời điểm đi ra ngoài mới là nguy hiểm nhất.

Không nói tới Kế Trí Nguyên 'Quỷ Tiên phái"đại diện cho đám tu sĩ bị hắn thu phí qua đường, chính là cái tên mặt mướp đắng khẳng định sẽ chờ hắn, cái tên mặt mướp đắng kia, Diệp Mặc cũng không sợ, chỉ có điều hắn sợ chính là sau tên mặt mướp đắng kia còn có người chống lưng.

Lúc này cách Diệp Mặc mấy ngàn dặm, một gã tu sĩ Kim Đan khuôn mặt mướp đắng sắc mặt vô cùng âm trầm, bởi vì mặt âm trầm, nên khuôn mặt của y giống như một quả mướp đắng.

Y sau khi đi vào ngoại trừ thu thập được một ít dược liệu ra, còn phải làm một việc quan trọng, chính là giết chết Diệp Mặc, sau đó lấy hết toàn bộ những thứ trên người Diệp Mặc, đây là lời nhắn nhủ của Phong trưởng lão ở 'Tiên bảo lâu".

Ý của Phong trưởng lão là, Diệp Mặc chừng ấy tuổi, tu vi như thế mà lại

đoạt được vị trí đệ nhất luyện đan danh nhân đường, hiển nhiên trên người có dấu bí mật.

Vốn y nghĩ đến đây là một việc rất đơn giản, bởi vì y đã làm ký hiệu thần thức trên người Diệp Mặc. Nhưng sau khi tiến vào 'Sa Nguyên dược cốc", y chẳng những không tìm được Diệp Mặc, mà ngay cả tay sai của y, tên Hạ lão đại kia cũng biến mất không thấy.

Sự tình nắm chắc chưa hoàn thành, khiến sắc mặt tên tu sĩ Kim Đan mặt mướp đắng này vô cùng khó coi, y biết mình không hoàn thành được nhiệm vụ, vị trí của y ở trong mắt Phong trưởng lão sẽ bị giảm bớt.

Tuy rằng y không cam lòng, nhưng y cũng biết thời gian đã đến.

Thời gian đúng là đã đến, ánh sáng trắng hiện lên trên cơ thể mỗi người, tất cả tu sĩ bên trong Sa Nguyên dược cốc đều bị đưa ra ngoài.

Diệp Mặc từ 'Sa Nguyên dược cốc" vừa mới bước ra, đã nhìn thấy một đống người chen chúc ở cửa thung lũng, lúc này quầy hàng ở ngoài thung lũng nhiều hơn so với lúc trước, gần như ở phía trước mỗi quầy hàng đều treo một tấm biển lớn, thu thập linh thảo, thu thập các loại nguyên liệu, Diệp Mặc không dám dùng 'Cửu Biến", so với Kế Trí Nguyên, hắn càng sợ gặp hai lão hắc bạch kia, đó chính là tu sĩ Hư Thần.

Thấy nhiều người như vậy, Diệp Mặc căn bản cũng không định dừng lại, lập tức muốn trốn xa, chỉ có điều hắn vừa mới đi ra, liền bị một đám tiểu thương vô cùng nhiệt tình vây lấy.

- Tôi là người làm của 'Vạn linh đường"…

- Tôi là 'Dược Đỉnh môn", linh thảo của anh, chúng tôi sẽ thu mua với giá cao nhất...

Sau khi Diệp Mặc chen ra khỏi đám người đó, một cô gái xinh đẹp chừng ba mươi tuổi lại hiện ra ở trước mặt hắn - Diệp Mặc, tôi biết ngay những người đó không làm gì được anh, anh quả nhiên đã không để cho tôi

thất vọng. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc nhìn Liễu Nguyệt Đường đang đứng trước mặt, còn có ba sư muội ở phía sau cô ta, trong lòng âm thầm đề phòng, miệng lại nói:

- Tôi chỉ là dựa vào chính mình vất vả kiếm tiền mà thôi, nếu tôi nói không phải nhờ tôi, các cô cũng đã chết ở cái dược cốc ngập tràn sương mù đó rồi, tôi nghĩ chắc chắn cô sẽ không tin.

Diệp Mặc có chút buồn bực rồi, nói thực lòng hắn đã thật sự giúp những người kia, kết quả những người kia không tin hắn, đều muốn giết hắn, cướp đồ đạc của hắn.

Nếu ngay từ đầu Diệp Mặc biết như vậy, hắn thà rằng không cần lộ phí linh dược. Mặc dù là trong lúc vô ý làm chuyện tốt, cũng không mong được báo đáp, nhưng bản thân mình sau đó thập tử nhất sinh, còn bị người ta đuổi giết, quả thực không thể không tức giận. Nếu biết rằng hắn chỉ vì một chút linh thảo mà mạo hiểm tính mạng của mình thì những linh thảo kia lại chẳng là cái thá gì?

Liễu Nguyệt Đường khẽ mỉm cười, nhưng không trực tiếp trả lời Diệp Mặc, hiển nhiên cô cho rằng Diệp Mặc nếu có thể đi ra, cho dù là hắn không chữa trị Truyền Tống Trận, các cô cũng có thể đi ra. Diệp Mặc nói cứu cô, đương nhiên cô sẽ không tin.

Diệp Mặc không chút cảm xúc nói:

- Linh thảo thì không có, muốn động thủ thì nhanh lên, không động thủ tôi phải đi.

Cô gái có tên Kỳ Kỳ nghe Diệp Mặc nói như vậy, bỗng nhiên ngắt lời nói:

- Diệp sư huynh, tôi tin lời anh nói đấy.

- Kỳ Kỳ? Em...

Cầm Mộ Tâm có chút kinh dị nhìn sư muội Kỳ Kỳ, các cô đều biết rằng sư muội Kỳ Kỳ có một loại bản lĩnh, người khác nói thật hay nói dối, cô đều cảm nhận được. Chẳng lẽ Diệp Mặc là nói thật, chẳng lẽ không có hắn, mấy người bọn họ đều không ra được?

Kỳ Kỳ lại tiếp tục nói:

- Diệp sư huynh, anh đã hiểu lầm ý của sư tỷ rồi, 'Sa Nguyên dược cốc" sau khi mở cốc, bất cứ kẻ nào cũng không được phép động thủ ở trong này. Cho dù muốn động thủ, cũng phải chờ ra khỏi nơi này rồi nói. Sư tỷ của tôi chỉ muốn mời anh đi với chúng tôi tới 'Tiên dược cốc" làm khách mà thôi, tuy rằng chúng tôi sẽ không động thủ, nhưng một khi anh rời khỏi đây, người khác sẽ động thủ đấy.

Diệp Mặc thần thức sớm đã nhìn thấy Kế Trí Nguyên, y lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, mặc dù không bước tới đây nhưng một khi mình rời đi, y tuyệt đối sẽ truy sát mình. Ngoài ra, bên cạnh y còn có vài tên tu sĩ như hổ rình mồi đối với hắn.

Diệp Mặc thần thức lại quét ra ngoài, không lâu sau hắn đã nhìn thấy tên tu sĩ mặt mướp đắng kia. Chỉ có điều lúc này tên mặt mướp đắng kia cũng không nhìn hắn, dường như ký hiệu nhận thức trên người hắn căn bản cũng không phải là người đó làm.

Nhưng Diệp Mặc đã xác nhận người này sẽ gây bất lợi đối với hắn, làm sao có thể tin tưởng thần thái bên ngoài của tên này. Huống chi hắn không phải một lần cảm nhận được, người này đã dùng thần thức quét hắn.

Trừ lần đó ra, còn có một tu sĩ bị hắn đoạt đồ cũng đang chú ý hắn, chính là Nguyễn Đình - Kim Đan tầng tám của Thần Kiếm tông.

Vượt ra ngoài dự liệu của Diệp Mặc chính là, khi Diệp Mặc quan sát người khác, Chiết Thu Thủy - Kim Đan tầng năm của Song Tâm cốc không ngờ cố ý đi tới, ôm quyền ân cần thăm hỏi Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, xin chào, tôi biết rất nhanh là có thể nhìn thấy anh Diệp, quả nhiên là như vậy. Nếu anh Diệp có thời gian rỗi, có thể tới Song Tâm cốc làm khách, tôi thật tâm khâm phục anh Diệp, đồng thời cũng cảm tạ ơn cứu mạng của anh Diệp.

- Anh không có ý kiến đối với tôi ư?

Diệp Mặc kỳ quái nhìn Chiết Thu Thủy hỏi, chính mình đã lấy đi một nửa dược liệu của y, mà y ngược lại dường như một chút ý kiến đối với hắn đều không có.

Chiết Thu Thủy cười ha hả nói:

- Không cần nói anh Diệp là vì cứu tôi một mạng, thì anh Diệp kinh giỏi như thế, cũng là đối tượng mà tôi khâm phục, một chút dược liệu có sao chứ? Nói gì đến ý kiến?

Diệp Mặc xác nhận Chiết Thu Thủy nói rất thật lòng, cũng gật đầu nói:

- Được, nếu tôi có thời gian rảnh, Diệp mỗ tôi nhất định sẽ đi tới Song Tâm cốc một chuyến.

Thấy Chiết Thu Thủy rời đi, Liễu Nguyệt Đường lại đi lên nói:

- Diệp sư đệ, cậu quả thật không tầm thường, Chiết Thu Thủy cũng là một người cao ngạo. Cậu lấy dược liệu của y, y lại vẫn tôn sùng cậu như thế.

Thấy Diệp Mặc dường như có chút mất kiên nhẫn, Liễu Nguyệt Đường lại khẽ mỉm cười tiếp tục nói:

- Diệp sư đệ, 'Tiên dược cốc" chúng tôi là thật lòng muốn mời cậu tới làm khách, tuyệt đối không có ý khác. Hơn nữa, cậu hiện tại rời đi, Kế Trí Nguyên tuyệt đối sẽ không bỏ qua cậu. Tuy nhiên, tôi tin tưởng anh ta không dám tìm tới 'Tiên dược cốc" chúng tôi đâu, cho dù cậu đắc tội 'Quỷ Tiên phái", 'Tiên dược cốc" cũng sẽ không e ngại gì.

Vốn Diệp Mặc còn đang suy nghĩ có nên cùng Liễu Nguyệt Đường đi một chuyến đến 'Tiên dược cốc" hay không, cho dù hắn lợi dụng trận bàn nên có chút không sợ Kế Trí Nguyên, nhưng Kế Trí Nguyên dù sao cũng là người của tông môn năm sao. Bất kể chính mình giết y hay không, đối với chính mình đều không có lợi. Huống chi, một khi y đuổi giết mình, tuyệt đối sẽ không phải là một người.

Nhưng lời của Liễu Nguyệt đường nói hiển nhiên là phải bán một ân tình cho hắn, ý tứ kia gần như thừa nhận Diệp Mặc sẽ đi cùng cô. Nếu Diệp Mặc không đi, chỉ còn một con đường chết. Hơn nữa ngụ ý, "Tiên dược cốc " còn vì Diệp Mặc mà không tiếc đắc tội với 'Quỷ Tiên phái", nếu như mình đi, nhất định phải thừa nhận phần ân tình này của 'tiên dược cốc".

Cầm Mộ Tâm nghe xong lời của đại sư tỷ nói, trong lòng cũng là than thầm, xem ra cô vẫn tương đối hiểu Diệp Mặc đấy. Đại sư tỷ còn chưa làm gì đã muốn người ta báo đáp ân tình rồi. Lấy tính cách của Diệp Mặc ngay cả sư phụ hắn cũng có thể cự tuyệt, tuyệt đối sẽ không đi vào khuôn khổ đâu.

Quả nhiên, Cầm Mộ Tâm chỉ nghe thấy Diệp Mặc lạnh lùng cười nói:

- Vậy tôi xin cảm ơn ý tốt cuả Liễu sư tỷ rồi, nhưng tôi còn chưa cần một đám phụ nữ đến bảo hộ mình, tạm biệt.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra 'Tử Đao" trực tiếp xông lên trời, nháy mắt bị đám ánh sáng tím mang đi xa.

Diệp Mặc nói những lời đó cũng không phải khinh thường 'Tiên dược cốc", chỉ có điều ý nghĩ áp chế hắn của Liễu Nguyệt Đường cũng quá rõ ràng, thật giống như hắn căn bản không chịu nổi một kích, giống như thể không có cô bảo vệ, hắn sống không nổi vậy.

Liễu Nguyệt Đường nhìn bóng lưng Diệp Mặc biến mất, thì thào tự nói một câu - Hắn dám rời đi thật sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 946

Truy Sát Diệp Mặc

A...

Quảng Vi bỗng nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó kéo tay Liễu Nguyệt Đường giọng thảm thiết nói:

- Đại sư tỷ, chị đi giúp hắn một chút đi. Vừa rồi Kế Trí Nguyên của Quỷ Tiên Phái cũng đi rồi. Hơn nữa còn không phải chỉ có một mình gã, khẳng định những người đó đều truy sát Diệp Mặc.

Vẻ mặt Cầm Mộ Tâm cũng đầy vẻ mong chờ nhìn Liễu Nguyệt Đường. Tuy rằng Diệp Mặc đã ở trước mặt cô từ chối hôn sự, nhưng hiện tại không ngờ trong lòng cô cũng hi vọng Đại sư tỷ đi giúp Diệp Mặc một chút.

Liễu Nguyệt Đường thở dài nói:

- Sư phụ mấy em đã tới rồi. Chúng ta đi gặp sư phụ đi.

Quảng Vi và Cầm Mộ Tâm quay đầu lại quả nhiên thấy sư phụ và mấy vị trưởng lão trong môn phái qua đây. Bọn họ lập tức hiểu chuyện đi giúp trợ Diệp Mặc không thể thực hiện được nữa.

...

Diệp Mặc vừa bay ra khỏi nơi này, liền cảm nhận được Kế Trí Nguyên cũng đi lên. Ngoại trừ Kế Trí Nguyên ra, còn có hai người khác. Chắc hẳn là do Kế Trí Nguyên gọi tới hỗ trợ, đề phòng hắn chạy trốn.

Kế Trí Nguyên tu vi Kim Đan viên mãn. Mà hai người còn lại đều là

Kim Đan hậu kỳ. Diệp Mặc tự biết cho dù mình dùng trận bàn, cũng không giết được ba gã Kim Đan.

Huống gì trận bàn của hắn vẫn còn là trận bàn cấp hai bình thường. Diệp Mặc tin tưởng nếu như hắn có một trận pháp cấp bốn, muốn chém giết ba gã Kim Đan đó thật dễ như trở bàn tay. Hoặc là nói cho dù hắn không có trận pháp cấp bốn, chỉ cần có một trận pháp cấp ba, cũng có thể giết chết Kế Trí Nguyên.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là, hiện tại hắn không có thời gian bố trí trận pháp cấp ba. Vấn đề thứ hai là cho dù có trận pháp cấp ba, đối phương cũng không phải chỉ có một người, mà là ba người.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Cảm nhận được Kế Trí Nguyên đang càng ngày càng tới gần, Diệp Mặc biết hắn nhất định phải quyết định. Nếu không có chủ ý, vậy sẽ muộn mất.

Bỗng nhiên Diệp Mặc thúc dục Tử Đao, tốc độ lại tăng vọt. Kế Trí Nguyên vẫn đuổi theo phía sau Diệp Mặc thấy tốc độ của Diệp Mặc nhanh hơn, trong lòng liền cười lạnh. Cho dù tốc độ của Diệp Mặc nhanh hơn nữa, cchỉ là một gã tu sĩ Kim Đan tầng một cũng không có cách nào trốn thoát khỏi mắt gã.

Diệp Mặc muốn tăng tốc độ, sau đó lại ẩn nấp. Chờ tới khi Kế Trí Nguyên đuổi qua, sẽ đánh lén một người của gã. Cho dù không đánh lén được gã, cũng phải đánh lén hai người khác. Chỉ cần giết được hai người trong ba người đó, cho dù còn lại Kế Trí Nguyên là Kim Đan viên mãn, Diệp Mặc tin tưởng cũng có thể lợi dụng trận pháp đọ sức với gã một trận.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc không ngờ được là, hắn vừa tăng tốc, một chân nguyên cực kỳ mạnh mẽ dao động từ khu vực gần đó phi tới, nhanh chóng chạy song song với hắn.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống. Hắn biết tiếp tục trốn nữa cũng không

chạy được bao xa. Hắn ngừng lại.

Một gã đàn ông hơn năm mươi tuổi xuất hiện ở trước mặt Diệp Mặc. Diệp Mặc cầm Tử Đao trầm mặc. Người này có tu vi Kim Đan viên mãn, thậm chí sắp là Kết Anh. So với Kế Trí Nguyên kia thật sự không kém chút nào. Thậm chí chân nguyên của ông ta còn hùng hậu hơn một chút. Nếu như phía sau còn có Kế Trí Nguyên, và hai Kim Đan hậu kỳ, hôm nay hắn có chạy đằng trời.

- Cậu chính là Diệp Mặc, người đứng đầu luyện đan Danh Nhân Đường sao?

Người đàn ông này không có ý động thủ với Diệp Mặc, ngược lại thuận miệng hỏi một câu.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn còn chưa trả lời, Kế Trí Nguyên và hai gã đồng bọn phía sau đã tới nơi này.

Tuy nhiên khi bọn họ thấy ở đây còn có một người khác, bọn họ đều không nói gì, chỉ theo bản năng vây quanh Diệp Mặc và người đàn ông hơn năm mươi tuổi kia.

Nhưng điều này chỉ diễn ra trong một lát mà thôi. Kế Trí Nguyên dường như đã nhận ra người đàn ông trước mặt kia là ai. Sắc mặt gã lập tức có chút biến hóa, lập tức chủ động đi lên ôm quyền nói:

- Hóa ra Nhan trưởng lão của Tiên Bảo Lâu. Không biết vì sao Nhan trưởng lão lại có thời gian rảnh đến chỗ này vậy?

Diệp Mặc nghe xong liền giật mình. Hắn biết Nhan Tranh có một người đứng sau ở Tiên Bảo Lâu. Không biết có phải người này hay không.

Nghĩ đến đây, hắn không chần chừ nữa, trực tiếp ôm quyền hỏi.

- Tiền bối, xin hỏi có phải tiền bối quen với Nhan Tranh hay không.

Lúc này, hắn nhất định phải hiểu rõ quan hệ đối địch. Bởi vì tình huống hiện tại bất lợi đối với hắn. Hắn muốn biết rõ mục đích của đối phương.

Người đàn ông kia nhìn Diệp Mặc mỉm cười.

- Không sai. Tôi tên là Nhan Quận. Tôi đã từng nghe Tranh nhi nói về cậu. Không ngờ được cậu đã là Kim Đan sơ kỳ. Có thể thấy được ánh mắt của Tranh nhi không tệ. Cậu và tôi đều là Kim Đan. Không cần gọi tôi là tiền bối. Cứ trực tiếp gọi tôi là Nhan trưởng lão là được rồi.

Trong lòng Diệp Mặc mừng rỡ. Nếu là người đứng sau Nhan Tranh, hẳn là người còn nợ hắn một chút ân tình. Lúc trước hắn nhận được cơ hội ra tay luyện đan cho ông lão Khổng Diệp. Nhưng hắn đã không cần, để cho Nhan Tranh. Hắn tin tưởng Nhan Tranh tuyệt đối sẽ đem cho Nhan Quận này. Chỉ cần suy đoán của hắn là sự thật, tên Nhan Quận này đã thiếu bản thân hắn một ân tình.

- Vâng, cảm ơn Nhan trưởng lão.

Diệp Mặc tức khắc tiến lên lại ôm quyền nói.

Ban đầu hắn dự định đánh lén một trong hai người phía sau. Mặc dù có chút nắm chắc, nhưng dù sao cũng không nắm chắc bằng việc có một tu sĩ Kim Đan viên mãn đến hỗ trợ. Nếu như Nhan Quận giúp hắn, chỉ cần Nhan Quận đánh lạc hướng Kế Trí Nguyên, hắn có thể chắc chắn lợi dụng trận pháp giết hai gã Kim Đan tầng bảy đó, sau đó lại quay lại giúp Nhan Quận.

Sắc mặt của Kế Trí Nguyên liền trở nên khó coi. Hiển nhiên gã đã nhận ra Diệp Mặc và Nhan Quận có chút quan hệ. Hơn nữa Nhan Quận xuất hiện ở chỗ này, phỏng đoán cũng muốn làm chỗ dựa cho Diệp Mặc.

Sau khi Nhan Quận trả lời Diệp Mặc, lại ôm quyền vừa cười vừa nói với Kế Trí Nguyên:

- Kế đạo hữu, tuy rằng tôi không biết Diệp Mặc vì nguyên nhân mà lại có hiểu lầm với cậu. Nhưng kính mong Kế đạo hữu nể tình chút mặt mũi của

Nhan Quận tôi, mà bỏ qua...

- Ha ha...

Kế Trí Nguyên cười lên một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo.

- Nhan trưởng lão, đây là chuyện của Quỷ Tiên Phái tôi. Tôi đại biểu cho Quỷ Tiên Phái. Anh đại biểu cho Tiên Bảo Lâu mà dám đối nghịch với tôi sao? Nếu như anh thật sự muốn như vậy, thì đừng trách tôi không khách khí.

Nghe Kế Trí Nguyên nói xong, sắc mặt Nhan Quận càng trở nên khó coi. Hiện tại địa vị của ông ta ở Tiên Bảo Lâu còn khó có thể đảm bảo, nói gì tới chuyện đại biểu cho Tiên Bảo Lâu?

Nhan Quận biết, dựa vào tu vi Kim Đan viên mãn của ông ta mà đối kháng với Quỷ Tiên Phái, đó là chết không có chỗ chôn. Kế Trí Nguyên nói lời này, chẳng khác nào gã sẽ ra tay đại biểu cho Quỷ Tiên Phái. Nếu như ông ta lại ngăn cản, không phải chỉ gây khó dễ cho Kế Trí Nguyên, mà còn muốn đối nghịch với Quỷ Tiên Phái. Ngăn cản Kế Trí Nguyên, thì ông ta còn có thể. Nhưng đối nghịch với Quỷ Tiên Phái, vậy quả thật chính là tự tìm cái chết.

Nhưng vô duyên vô cớ lại nhận được lợi ích từ Diệp Mặc, ông ta tuyệt đối không thể không bảo vệ hắn. Nhan Quận cảm giác được khuôn mặt già nua của ông ta nóng lên một cách khó chịu. Nghĩ một hồi lâu, ông ta cũng biết, chuyện hôm nay ông ta không có cách nào nhúng tay vào.

Chỉ cần nhìn sát khí của Kế Trí Nguyên, ông ta đã biết, cho dù Diệp Mặc nhận lỗi, gã cũng sẽ không bỏ qua cho Diệp Mặc. Hơn nữa ông ta đã được Nhan Tranh cho biết, người như Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không chịu nhận lỗi với Kế Trí Nguyên. Trong nháy mắt này, ông ta thậm chí có chút hối hận vì đã dính vào chuyện này. Sớm biết thế này, ông ta đã giả vờ hồ đồ rồi.

Thấy sắc mặt Nhan Quận có chút khó coi, rõ ràng đang rất khó xử, Diệp Mặc cũng biết suy nghĩ của ông ta, chủ động đứng ra nói:

- Nhan trưởng lão, chuyện này không liên quan gì đến ông. Tôi không tin họ Kế kia có thể làm gì được tôi?

Tuy rằng biết không có cách nào tiếp tục trợ giúp Diệp Mặc, nhưng Nhan Quận vẫn trầm giọng nói:

- Tôi là chỉ đại biểu cho cá nhân tôi. Tuy nhiên vừa rồi tôi đã chủ động ngăn cản Diệp Mặc, khiến các người đuổi kịp hắn. Cho dù tôi không giúp hắn, chung quy tôi cũng không thể chặn hắn lại giúp các người?

Ngoài dự liệu của Nhan Quận, Kế Trí Nguyên không ngờ ôm quyền vừa cười vừa nói:

- Cảm ơn Nhan trưởng lão hiểu rõ đại nghĩa. Đương nhiên tôi sẽ không cho rằng Nhan trưởng lão là người như thế. Hiện tại tôi cho hắn thời gian ba mươi lần hít thở. Tôi nghĩ vừa rồi ông ngăn hắn lại cũng không quá mười lần hít thở đi. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Tốt.

Nhan Quận nhẹ nhàng thở ra. Ông ta chỉ sợ Kế Trí Nguyên không chịu nhường, khiến ông ta không xuống đài được. Tuy rằng ông ta biết ba mươi lần hít thở căn bản cũng giống như không cho, nhưng cuối cùng đã để cho ông ta có chút mặt mũi.

- Diệp Mặc, thật xấu hổ. Tôi chỉ có thể giúp cậu như vậy thôi. Rất xin lỗi.

Nói xong, Nhan Quận xấu hổ quay lưng lại.

Kế Trí Nguyên cười lạnh, không nói gì.

Đương nhiên Diệp Mặc biết vì sao Kế Trí Nguyên cười lạnh. Bởi vì vừa rồi khi gã vừa tới nơi này, cũng đã hạ dấu hiệu thần thức lên người mình.

Diệp Mặc không chế giễu Nhan Quận. Hắn biết Nhan Quận quả thật

không có năng lực đối kháng với Quỷ Tiên Phái. Ông ta có thể đứng ra hỗ trợ đã xem như không tệ rồi. Hắn nhìn Nhan Quận nói:

- Diệp Mặc vẫn cảm ơn Nhan trưởng lão. Cáo từ.

Nói xong, Diệp Mặc lại bước lên cây đao của hắn, mang theo một luồng gió tím bay đi.

Tuy rằng Diệp Mặc biết Kế Trí Nguyên đã hạ dấu hiệu thần thức trên người hắn, nhưng hắn không muốn loại bỏ dấu hiệu thần thức này. Ba mươi lần hít thở. Hiện tại hắn không có biện pháp nào tốt để trốn thoát. Cho dù Kế Trí Nguyên không hạ dấu hiệu thần thức trên người hắn, có thêm ba mươi lần hít thở, hắn cũng trốn không thoát được sự theo dõi của Kế Trí Nguyên.

Thấy Diệp Mặc đi rồi, Nhan Quận chỉ chờ hai mươi mấy lần hô hấp, đã xoay người rời đi, thậm chí không thèm chào Kế Trí Nguyên một tiếng.

Nhan Quận đi rồi, Kế Trí Nguyên căn bản là mặc kệ có phải đã tới ba mươi lần hô hấp hay không, trực tiếp đuổi theo. Gã thậm chí không chờ thêm một giây nào nữa, muốn nhanh chóng giết chết Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không đi bao xa. Hắn chỉ dùng hơn mười lần hít thở để chạy nhanh, sau đó lại dùng mười lần hô hấp để bố trí một cơ trận đơn giản. Ban đầu hắn còn muốn bố trí đầy đủ thêm một chút, nhưng lại cảm giác được Kế Trí Nguyên đã đuổi tới nơi.

Trong lòng Diệp Mặc giận dữ. Người này nói chuyện thật quá thối. Nói ba mươi lần hít thở, hiện tại ngay cả hai mươi lăm lần hít thở cũng chưa tới, gã đã đuổi tới.

Nhưng Diệp Mặc biết hiện tại trong tình thế người khác mạnh hơn hắn. Hắn chỉ có thể đối mặt. Hắn không ở lại bố trí nốt cơ trận còn chưa bố trí xong, mà rút lui mấy trăm mét, sau đó cắt phần quần áo có dấu hiệu thần thức trên người, ném sang một bên. Lúc này hắn mới ẩn nấp.

Diệp Mặc vừa ẩn nấp xong, bóng dáng của Kế Trí Nguyên đã đến nơi.

Gã thậm chí cũng không nhìn, phi kiếm trong tay đã phát ra một ánh sáng lớn màu trắng, bao phủ hoàn toàn dấu hiệu thần thức mà Diệp Mặc vừa bỏ lại. Hiển nhiên gã căn bản cũng không tính để Diệp Mặc sống sót. Thậm chí ngay cả một câu nói vô nghĩa cũng không muốn nói với Diệp Mặc.

Mà gần như cùng lúc Kế Trí Nguyên phóng phi kiếm ra, Diệp Mặc cũng bắt đầu hành động. Chỉ có điều người hắn muốn đánh lén không phải là Kế Trí Nguyên, mà là hai gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy đi theo phía sau Kế Trí Nguyên...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 947

Kiếm Ảnh Quỷ Dị

Sở dĩ Diệp Mặc không đánh lén Kế Trí Nguyên, bởi vì hắn hiểu rất rõ. Với tu vi Kim Đan viên mãn của Kế Trí Nguyên, cho dù hắn đánh lén cũng chỉ có thể khiến gã bị thương mà thôi. Hơn nữa đây chỉ là có thể. Bởi vì nếu như chỉ có một mình Kế Trí Nguyên, hắn nhất định đánh lén thành công. Nhưng phía sau Kế Trí Nguyên còn có hai người nữa. Một khi hắn đánh lén Kế Trí Nguyên, nhất định sẽ bị hai gã tu sĩ phía sau phát hiện. Xác xuất thành công giảm đi rất nhiều.

Nhưng hắn đánh lén hai gã tu sĩ phía sau thì lại khác. Kế Trí Nguyên đang công kích dấu hiệu thần thức của gã. Trong nháy mắt này hiển nhiên không có cách nào cứu hai gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy phía sau. Đây là điều thứ nhất. Điều thứ hai là chân nguyên của hai gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy này nhiều nhất cũng chỉ gần bằng Diệp Mặc mà thôi. Hơn nữa Diệp Mặc đánh lén, xác xuất thành công gần như đạt tới 90% trở lên.

Cho nên sau khi Diệp Mặc cân nhắc, đã nhanh chóng có phản ứng. Khi trường đao của hắn dâng lên đao khí cuồn cuộn, phát ra khắp trời, Kế Trí Nguyên cũng cảm thấy kinh hãi. Kế Trí Nguyên có tu vi Kim Đan viên mãn, tâm tư đồng thời cũng vô cùng cẩn thận. Nhưng gã lại không ngờ được Diệp Mặc chỉ là một Kim Đan tầng một có thể phát hiện dấu hiệu thần thức của gã, đồng thời còn lợi dụng điều này để đánh lén bọn họ.

Tuy rằng biết được điểm này, nhưng gã cũng không kịp quay về cứu hai người kia. Gã tương tự không thể tưởng tượng được, rốt cuộc Diệp Mặc là một yêu nghiệt như thế. Không ngờ hắn lại trốn ở chỗ này để đánh lén bọn họ. Hơn nữa còn khiến một tu sĩ Kim Đan viên mãn như gã cũng không cảm thấy được. Đây là công pháp ẩn nấp sao? Nguyên nhân chính vì không thể

tưởng tượng được Diệp Mặc chỉ là một gã tu Kim Đan tầng một có thể tránh thoát được thần thức của gã, cho nên lúc này mới vừa vặn bị Diệp Mặc đánh lén.

"Phụt" một tiếng. Vô số ánh đao màu tím bao vây lấy hai gã tu vi Kim Đan tầng bảy phía sau Kế Trí Nguyên, Tử Đao trực tiếp chém ngang lưng gã tu sĩ Kim Đan. Một gã tu sĩ Kim Đan khác toàn thân bị ánh đao màu tím xuyên qua, cũng bắn ra một trận mưa máu.

Chỉ là một đao, hai gã Kim Đan tầng bảy dưới đòn đánh lén của Diệp Mặc, một chết một trọng thương.

Kế Trí Nguyên thấy cảnh tượng trước mắt máu chảy đầm đìa lập tức trừng mắt. Gã liền quát lớn một tiếng. Phi kiếm trong tay giống nước biển dâng trào đánh về phía Diệp Mặc.

Lúc này đương nhiên Diệp Mặc chắc chắn sẽ không liều mạng với Kế Trí Nguyên. Sau khi hắn đánh lén xong, lập tức liền lui về phía sau nơi trận pháp hắn còn chưa bố trí xong, đồng thời ném ra mấy trận bàn.

Kế Trí Nguyên thấy Diệp Mặc lui lại phía sau, lập tức tiến lên. Gã nhìn thấy Diệp Mặc ném ra mấy trận bàn cấp hai, phẫn nộ vừa rồi đã biến mất. Gã cũng hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh. Sau đó gã chỉ lạnh lùng nói:

- Mày rất can đảm. Mày cho là dựa vào mấy trận bàn cấp hai là có thể ngăn cản tao giết mày sao? Thật đáng tiếc. Tao vốn chỉ định giết một mình mày. Nhưng mày đã chọc giận tao. Tao sẽ giết sạch đàn ông trong Diệp gia. Về phần phụ nữ, tao sẽ đem mấy ả tới thành Toái Diệp để từ từ an ủi.

Dừng một chút, gã nhìn Diệp Mặc đầy dữ tợn, giọng nói âm u lạnh lẽo nói.

- Mày đó, thật ra tao không có ý định giết mày. Đúng lúc tao có một loại công pháp Thiêu Sinh Hồn. Tao sẽ đốt mày trăm năm, sau đó lại cho thần hồn mày chết hoàn toàn...

Lúc này ánh mắt Diệp Mặc lạnh như băng. Sát khí trong lòng đại thịnh. Hắn đã quyết tâm, cho dù mất một cái mạng này, hôm nay cũng muốn phải giết chết Kế Trí Nguyên.

Sát khí trong lòng Diệp Mặc càng thịnh, tay lại càng vững vàng, ánh mắt càng trở nên bình tĩnh. Hắn lại lấy ra mấy trận kỳ, vừa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Kế Trí Nguyên, vừa lạnh lùng nói:

- Thật đáng tiếc, mày đã không còn cơ hội nữa. Tao thề, nếu như Quỷ Tiên Phái mày dám tiếp tục truy sát tao, tao nhất định sẽ tiêu diệt môn phái này.

Kế Trí Nguyên cảm thấy sợ hãi trước ánh mắt lạnh như băng của Diệp Mặc. Đương nhiên, gã biết Diệp Mặc cũng có động cơ giết gã. Nhưng Diệp Mặc nói lại khiến trong lòng gã càng muốn nhanh chóng giết chết Diệp Mặc. Gã biết tuy rằng tu vi của Diệp Mặc chỉ là Kim Đan tầng một, nhưng tuyệt đối sẽ không kém hơn Kim Đan tầng bảy là mấy. Cho nên gã không xem nhẹ Diệp Mặc.

Tay Kế Trí Nguyên khẽ vẫy. Thanh phi kiêm đang quay xung quanh đỉnh đầu gã lại rơi vào tay gã. Khi phi kiếm vừa rơi xuống tay Kế Trí Nguyên, toàn thân gã lập tức trở nên lạnh như băng thậm chí có chút dọa người.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm không chớp mắt vào phi kiếm trong tay Kế Trí Nguyên. Hắn cảm giác thanh phi kiếm này có chút vấn đề. Không ngờ hắn không nhìn ra được đẳng cấp của phi kiếm này. Hơn nữa dường như phi kiếm này dài đến một thước, lại dường như có thể dài gấp năm sáu lần. Nếu như không chú ý, thậm chí chỉ có thể mơ hồ cảm giác được trong tay Kế Trí Nguyên cầm không phải là phi kiếm, mà là một đường sát ý hư vô không nhìn thấy được.

Phi kiếm này thật sự quá mỏng. Mỏng tới mức khiến người ta không nhìn thấy. Nhưng trong thần thức, thanh phi kiếm này dường như lại thật sự đang tồn tại. Nhưng dùng thần thức cẩn thận quan sát, lại không có cách nào

thấy rõ ràng. Cái loại cảm giác dọa người, thậm chí đều có thể rót vào trong xương tủy Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc cảm giác có chút lạnh thấu xương.

Phi kiếm của Kế Trí Nguyên và khí tức dọa người trên người gã khiến Diệp Mặc trở nên cẩn thận hơn. Hắn biết Kế Trí Nguyên tuyệt đối không tầm thường. Công pháp tu luyện của gã cũng không phải bình thường.

Kế Trí Nguyên không hề cử động, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác được không khí xung quanh mình dường như càng ngày càng u ám. Hơn nữa còn tản mát ra một mùi mốc meo tĩnh mịch, giống như trong địa ngục vậy.

Đây là loại công pháp gì? Quỷ Tiên Phái tu luyện thứ đó, quả nhiên có chút quỷ khí. Diệp Mặc nghĩ đến đây, không định chờ đợi nữa, Tử Đao trong tay liền một đao bổ xuống.

Huyễn Vân Phân Liệt Đao. Chân nguyên của Diệp Mặc đã vượt xa so với Trúc Cơ kỳ. Sau khi một đao này bổ ra, vô số ánh đao gần như trong nháy mắt đã bị kích phát ra. Đúng như Tam Sinh Quyết mà hắn tu luyện. Một sinh hai, hai sinh bốn, bốn sinh vô số...

Trong phút chốc, ở mấy trượng xung quanh đã bị ánh đao màu tím của Diệp Mặc bao trùm lên tất cả. Mà Kế Trí Nguyên thì bị Tử Đao mang theo ánh đao hoàn toàn bao vây bên trong. Loại khí tức âm u lạnh lẽo dọa người cũng bị ánh đao màu tím hòa tan ra.

Sau khi bổ ra một đao, Diệp Mặc căn bản cũng không nhìn xem trình trạng của Kế Trí Nguyên. Hắn cũng biết dựa vào một đao này mà muốn giết được Kế Trí Nguyên, đó là mơ mộng hão huyền. Cho nên sau khi hắn bổ ra một đao, trực tiếp lấy ra hơn mười chiếc trận kỳ ném ra ngoài.

Hắn đã bố trí xong trận pháp trận cơ cấp ba. Hiện tại hắn chỉ cần hoàn thiện trận pháp này là được. Cho nên hắn nhất định phải lợi dụng tất cả thời gian, để bố trí trận pháp này.

Bặt bặt bặt Diệp Mặc chợt nghe trong không trung vang lên từng đợt

tiếng động. Không ngờ trong nháy mắt ánh đao màu tím của hắn đã bị kích động tan rã, sau đó tan biến trong không trung.

Đây là kiếm kỹ gì vậy? Thậm chí nó còn có biện pháp phá vỡ Huyễn Vân Phân Liệt Đao của hắn. Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, đã cảm nhận được một sát ý lạnh lùng nghiêm nghị tới trước mặt, gần như khiến hắn không thể thở nổi.

Trong lòng Diệp Mặc hoảng hốt. Không ngờ sau khi hắn bổ ra một đao lại đi bố trí trận pháp. Đây quả thực chính là tự tìm cái chết.

Cái loại sát ý âm u lạnh lẽo hít thở không thông này khiến Diệp Mặc rốt cuộc bất chấp những cái khác, đồng thời kích phát bốn trận bàn phòng ngự, và hai trận bàn công kích.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch...

Sau vài tiếng động ngắn ngủi vang lên, Diệp Mặc rút lui lại phía sau thêm mấy thước. Gần như trong nháy mắt, sáu trận bàn đã bị Kế Trí Nguyên đánh tan, không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với gã.

Nhắc tới một chút tác dụng khi ném sáu trận bàn ra, đó là đã cứu hắn một mạng. Nếu không vừa rồi một kiếm của Kế Trí Nguyên cũng đã giết chết hắn.

Diệp Mặc không tiếp tục ném ra trận kỳ nữa, tuy rằng hắn biết nếu như không bố trí được trận pháp, hôm nay hắn khẳng định thua chắc rồi. Nhưng hiện tại hắn còn không có thời gian để bố trí trận pháp.

Kiếm kỹ của Kế Trí Nguyên quá lợi hại. Sự lợi hại của gã ở chỗ mình căn bản cũng không có biện pháp nào nắm được quỹ tích kiếm pháp của gã. Người này tuyệt đối lợi hại hơn rất nhiều so với tên Kim Đan viên mãn mà hắn đã giết chết trong Sa Nguyên Dược Cốc.

Chuyện có thể khiến Diệp Mặc kinh hãi đã xảy ra. Lúc này cho dù hắn không tiếp tục bố trí trận pháp, không ngờ hắn cũng không có cách nào cảm

nhận được vị trí của Kế Trí Nguyên, càng không cần phải nói tới việc công kích của gã nữa. Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống thế này. Sau lưng hắn đổ mồ hôi lạnh, đồng thời thần thức quét ra ngoài.

Điều khiến Diệp Mặc chấn động hơn chính là, không ngờ Kế Trí Nguyên không ở trong thần thức của hắn. Sau khi hắn và Kế Trí Nguyên đánh một chiêu, liền hoàn toàn không thấy bóng dáng của Kế Trí Nguyên nữa.

Sau khi "Quét" một hồi, mồ hôi lạnh từ sau lưng Diệp Mặc lưng liền ngưng tụ đi ra. Họ Kế này thật sự quá lợi hại. Lúc trước mình ở trong nhà gỗ nhỏ so một chiêu với gã, hoá ra đó căn bản không phải là thực lực thật sự của gã.

Bỗng nhiên làn gió nhẹ thổi qua, Diệp Mặc lập tức tỉnh táo lại. Một đường sát ý lạnh lùng nghiêm nghị đã rót vào trong tâm hồn hắn.

Diệp Mặc rùng mình một cái. Không ngờ hắn lại chiến đấu trong mơ hồ. Kế Trí Nguyên này thật sự có chút đáng sợ. Không ngờ có thể khiến mình mơ mơ màng màng mất đi ý chí chiến đấu.

Sát ý đã kề sát người, Diệp Mặc căn bản là không kịp nghĩ nhiều. Hắn trực tiếp rút lui ra mấy chục thước, thiếu chút nữa đã ra khỏi trận cơ của hắn.

"Phụt" một tiếng. Diệp Mặc cảm giác được dưới xương sườn tê rần. Một vết đâm sâu có thể thấy được xương mang theo máu bắn ra đầy trời.

Thật là lợi hại. Diệp Mặc không kịp nghĩ nhiều. Lấy mấy viên đan dược chữa thương nuốt xuống, đồng thời nhắm hai mắt lại. Vừa rồi nếu như không phải giác quan thứ sáu của hắn cảm giác được sát ý, lúc này hắn đã bị Kế Trí Nguyên chém ngang lưng rồi.

Ánh mắt hắn không nhìn thấy Kế Trí Nguyên, thần thức cũng không tìm thấy gã. Hiện tại thứ duy nhất hắn có thể lợi dụng chính là giác quan thứ sáu

mạnh mẽ của hắn. Đó là trực giác nhạy bén mà hắn có được sau khi tu luyện Tam Sinh Quyết.

Đây là hắn đập nồi dìm thuyền thử một phen. Nếu như thất bại đó chính là cái chết. Nhưng hắn không có lựa chọn nào khác. Kế Trí Nguyên này thật sự là rất quỷ dị.

"Phụt" một tiếng. Lại là một đường kiếm ảnh im hơi lặng tiếng xẹt qua trước ngực Diệp Mặc. Cho dù Diệp Mặc đã dùng đan dược, loại vết thương này lại giống như quỷ trảo, từ đầu đến cuối không thể khép lại, còn có một cảm giác lạnh lẽo thâm nhập vào trong cơ thể.

Diệp Mặc càng thêm bình tĩnh. Hắn cảm nhận được trong trận pháp vẫn chưa hoàn thành không ngờ đã xuất hiện vô số kiếm ảnh. Hắn không nhìn thấy những kiếm ảnh này, đồng thời thần thức chỉ có thể mơ hồ quét được. Chỉ có điều sau khi hắn nhắm mắt lại, những kiếm ảnh dày đặc này ngược lại hiện lên rõ ràng hơn.

Diệp Mặc không còn đi để ý tới miệng vết thương của mình mữa. Giờ phút này hắn bình tĩnh giống như một cơn gió, không ngừng xuyên qua vô số kiếm ảnh. Ban đầu hắn còn bị kiếm ảnh cắt, nhưng càng về sau hắn bị thương càng ít.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được vị trí của Kế Trí Nguyên. Trong lòng hắn càng bình tĩnh như nước. Hắn biết hiện tại hắn chỉ tìm được biện pháp tránh né kiếm ảnh công kích. Nếu muốn giết Kế Trí Nguyên, nhất định phải dùng thêm biện pháp khác.

Diệp Mặc không còn tập trung tránh né kiếm ảnh nữa. Bắn bắt đầu lợi dụng khe hở tiếp tục bố trí trận cơ bên trong của mình. Từng trận kỳ được Diệp Mặc ném ra ngoài. Trận pháp của Diệp Mặc càng thêm hoàn thiện hơn.

- A.

Một tiếng kêu khe khẽ của Kế Trí Nguyên truyền đến. Gã không thể

tưởng tượng được Diệp Mặc không ngờ có thể tránh né được lâu như vậy mà chỉ bị trúng mấy kiếm mà thôi...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 948

Dùng Ý Điều Khiển Đao

Diệp Mặc ném ra ba trận kỳ cuối cùng, thậm chí còn lấy viên linh thạch cực phẩm ra, lúc này mới hét lớn một tiếng:

- Đóng lại cho tôi.

Trong nháy mắt, trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc đã được bố trí xong. Vô số ánh sáng màu trắng chớp động. Chỗ Diệp Mặc và Kế Trí Nguyên chiến đấu không còn là nơi trống trải nữa.

Trận pháp là tôi bố trí. Đây địa bàn là của tôi.

Diệp Mặc lại dùng thần thức đảo qua. Kế Trí Nguyên đang ẩn mình trong kiếm ảnh của gã, ngơ ngác nhìn trận pháp Diệp Mặc đã bố trí. Sau một lúc lâu gã mới thì thào tự nói một câu.

- Trận pháp cấp ba đỉnh phong?

Thần thức của Diệp Mặc vừa động. Vô số kiếm ảnh trong trận pháp lập tức bị ánh sáng màu trắng trong trận pháp của Diệp Mặc quét sạch, biến mất không thấy nữa.

Hắn thở ra một hơi thật dài. Vẫn bị động chịu đòn, mãi đến khi trận pháp của mình được bố trí ra, hắn mới có thể nói chuyện đường sống. Trận pháp này là của hắn. Mỗi một chiếc trận kỳ đều có dấu hiệu thần thức của hắn. Muốn tạo ra vô ảnh kiếm gì đó trong địa bàn của hắn, vậy đừng có nằm mơ.

Điều khiến Diệp Mặc không ngờ được là hắn dùng linh thạch cực phẩm để bố trí lên trận pháp, vốn rõ ràng là trận pháp cấp ba sơ đẳng, hiện tại gần

như đã tiếp cận đỉnh phong.

Lại nuốt vào hai viên đan dược, Diệp Mặc vẫn không có cách nào khép lại miệng vết thương do kiếm ảnh của Kế Trí Nguyên tạo ra. Thậm chí miệng vết thương còn mơ hồ truyền đến từng trận khí tức lạnh lẽo. Trong lòng Diệp Mặc thầm kêu lợi hại đồng thời cũng thầm kêu may mắn. Nếu như hắn không bố trí trận pháp, trông cậy vào mấy trận bàn cấp hai mà mong có thể chạy thoát khỏi tay Kế Trí Nguyên, đó là si tâm vọng tưởng. Người này thật sự quá lợi hại, Diệp Mặc đã từng gặp không ít Kim Đan viên mãn, nhưng nói thật ra, chưa từng gặp kẻ nào lợi hại như Kế Trí Nguyên này.

Tên này tuyệt đối là có danh tiếng trong Kim Đan Danh Nhân Đường, thậm chí xếp hạng còn không phải thấp.

- Mày quả nhiên là một đại sư trận pháp, hơn nữa tu vi trận pháp còn không đơn giản.

Kế Trí Nguyên lại hiện thân. Tuy rằng giọng điệu âm u lạnh lẽo, lại lộ vẻ xúc động. Phi kiếm của gã mỏng như cánh ve trôi nổi ở trước mặt gã, vẫn tản ra khí tức âm u lạnh lẽo dọa người.

Diệp Mặc phóng ra Tử Đao, căn bản cũng không dự định nói những lời vô nghĩ với người này. Tử Đao lại mang theo vô số ánh đao màu tím. Nhưng khác với lúc trước, lúc này tất cả những ánh đao màu tím đều tập kết ở quanh người Diệp Mặc, càng tụ càng nhiều, cuối cùng hình thành một mảng biển màu tím. Đồng thời đỉnh đầu Diệp Mặc cũng cũng đổ mồ hôi.

Diệp Mặc biết ánh sáng màu tím của hắn nhất thời không làm gì được Kế Trí Nguyên. Hiện tại hắn đã bố trí được trận pháp, dứt khoát liền áp dụng dương mưu. Khi đao khí ánh sáng màu tím của hắn tập trung đến trình độ nhất định, chỉ công kích duy nhất Kế Trí Nguyên. Đến lúc đó, lại phối hợp với sự công kích của trận pháp và Vô Ảnh, hắn không tin Kế Trí Nguyên này có ba đầu sáu tay.

- Chờ một chút.

Nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc, Kế Trí Nguyên không ngờ không muốn động thủ với Diệp Mặc.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, Kế Trí Nguyên lại nói:

- Tuy rằng trận pháp của mày lợi hại. Nhưng tao dám khẳng định cuối cùng mày vẫn không có cách nào làm gì được tôi. Chỉ cần mày xóa bỏ trận pháp, tao tự nguyện rời đi. Còn xóa bỏ ân oán. Ngay cả hai đệ tử Kim Đan của chúng tao, mày vừa giết, taocũng không truy cứu. Mày phải biết rằng, cho dù cuối cùng tao không chạy thoát, Quỷ Tiên Môn cũng biết là do mày làm. Mày vĩnh viễn cũng không có cách nào trốn thoát khỏi sự truy sát của Quỷ Tiên Môn... - Đi chết đi...

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, căn bản cũng không để ý tới những lời nói của Kế Trí Nguyên. Dưới sự kích động của chân nguyên, vô số ánh đao màu tím ùn ùn kéo về phía Kế Trí Nguyên. Đồng thời Vô Ảnh và trận pháp công kích cũng được phát động.

Không cần phải nói Quỷ Tiên Phái chỉ là một tông môn năm sao. Cho dù tông môn sáu sao bảy sao thậm chí chín sao, dám uy hiếp Diệp Mặc hắn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không hạ thủ dung tình.

Kế Trí Nguyên biến sắc. Gã không thể tưởng tượng được Diệp Mặc vẫn không hề sợ hãi đối với Quỷ Tiên Phái, dám động thủ với gã. Nhưng lúc này gã cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Phi kiếm mỏng như cánh ve trên đỉnh đầu gã giống như vậy mang theo vô số ánh sáng bạc dâng lên.

Nhưng nơi này là trận pháp của Diệp Mặc. Bên trong trận pháp này đều là trận kỳ của Diệp Mặc. Mỗi một góc khuất đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Kiếm ảnh của Kế Trí Nguyên im hơi lặng tiếng cuồn cuộn dâng lên khắp bầu trời lại không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào đối với Diệp Mặc nữa. Gần như đồng thời với lúc gã kích động kiếm ảnh, hào quang màu trắng trong trận pháp của Diệp Mặc cũng được kích phát ra, giống như có mắt mà

ngăn kiếm ảnh của gã lại.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra. Đối với kiếm kỹ khủng khiếp của Kế Trí Nguyên hắn thật sự có chút kiêng kỵ. Loại kiếm kỹ này giống như quỷ khí, âm u lạnh lẽo, không nhìn thấy không nắm bắt được, lại không chỗ nào không xuất hiện. Thậm chí lực sát thương còn vô cùng kinh người. Nếu như không phải hắn đã bố trí trước một trận cơ trong này, hắn thật sự không tìm thấy biện pháp nào tốt có thể phản công được loại kiếm kỹ này.

Rầm rầm rầm rầm ầm Khi kiếm ảnh quỷ khí âm u của Kế Trí Nguyên bị trận pháp Diệp Mặc ngăn cản, Kế Trí Nguyên càng thúc dục phi kiếm của gã. Kiếm ảnh quỷ khí kia bỗng nhiên biến đổi. Loại cảm giác ban đầu như có như không, không thể chạm đến biến mất không thấy nữa. Trong nháy mắt nó lại trở nên sắc bén đầy áp lực, còn vang dội như sấm chớp. Kiếm kỹ va chạm rầm rầm vào trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc khiến nó rung động, dường như bất cứ lúc nào đều có thể làm trận pháp này nổ tung.

Trong lòng Diệp Mặc chấn động. Hắn lập tức chỉ biết bộ kiếm kỹ của đối phương lợi hại hơn nhiều so với những gì vừa rồi đã thể hiện. Nếu như trận pháp của mình không dùng linh thạch cực phẩm, nói không chừng đã bị phá vỡ.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc làm sao dám chậm trễ nữa. Sau khi Tử Đao cuốn lên vô số đao khí với ánh sáng màu tím, hắn lại nắm chặt Tử Đao ', cứ như vậy một đao chém qua. Hắn tuyệt đối không thể để Kế Trí Nguyên tiếp tục kích phát chân nguyên của gã, tấn công trận pháp của mình.

Bành bành...

Lại là vô số tiếng động nặng nề vang lên. Tất cả ánh đao màu tím của Diệp Mặc va chạm với tấm chắn do Kế Trí Nguyên vung lên chống đỡ.

Diệp Mặc thấy Kế Trí Nguyên va chạm với đao khí của hắn, miệng điên cuồng phun ra máu tươi, nhưng cuối cũng ánh đao lại bị gã ngăn cản.

Tuy rằng ánh đao màu tím lợi hại, nhưng đối mặt với tấm lá chắn do Kế Trí Nguyên vung lên, dường như cũng không có bao nhiêu lực sát thương. Diệp Mặc không dám do dự, chém Huyễn Vân Hành Ý Đao ra.

Ban đầu Diệp Mặc thi triển Huyễn Vân Hành Ý Đao luôn kích thích ra vô số ánh đao. Sau đó hắn dùng ý niệm của mình khống chế ánh đao. Nhưng lúc này Diệp Mặc không kích phát bất kỳ ánh đao nào. Hắn nhắm mắt lại bổ ra một đao.

Hắn lựa chọn một nơi mình có cảm giác nhất bổ ra một đao. Nếu như người khác thấy một đao này, nhất định sẽ cảm thấy khó hiểu. Bởi vì chỗ Diệp Mặc bổ ra một đao này đúng lúc nằm giữa tấm khiên tròn trong tay Kế Trí Nguyên. Nói cách khác đây chính là chỗ phòng hộ lợi hại nhất của tấm khiên tròn. Nếu như nhất định phải nói tới chỗ khác biệt, đó là một đao này của Diệp Mặc có hơi nghiêng một chút.

Kế Trí Nguyên cũng không hiểu. Gã không rõ vì sao Diệp Mặc muốn xuất ra một đao như vậy. Tuy nhiên gã lập tức lạnh lùng cười rộ lên. Diệp Mặc đây là đang so đấu chân nguyên với gã, hoặc là hắn rất tín nhiệm đao làm bếp trong tay mình. Nhưng chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng một lại dám so đấu chân nguyên với gã, thậm chí còn trong tình trạng đối mặt với tấm khiên linh khí trung phẩm của gã, vậy thật sự là quá coi thường Kế Trí Nguyên gã rồi.

Ngay sau đó, Tử Đao của Diệp Mặc đã bổ vào phía trên tấm chắn linh khí của gã.

Răng rắc Âm thanh này giống như một cây châm đâm vào màng tai của Kế Trí Nguyên. Sao gã có thể nghe thấy loại âm thanh này? Tử Đao của Diệp Mặc giống như cắt xuống một miếng đậu hủ, chém vỡ tấm chắn linh khí của gã, sau đó trực tiếp bổ vào trước ngực gã.

"Phụt" một tiếng, sau mấy lần kiếm ảnh của gã đả thương Diệp Mặc, lần đầu tiên Tử Đao của Diệp Mặc chém trúng Kế Trí Nguyên. Kế Trí Nguyên bị trọng thương.

Không ngờ được trong nháy mắt này hắn tìm được chỗ yếu ớt nhất trong linh khí của mình, đồng thời còn có thể thông qua đó phá hỏng kết cấu bên trong linh khí chém vỡ tấm chắn linh khí? Kế Trí Nguyên không thể tin được nhìn tấm khiên linh khí bị gãy trên tay. Trong đầu gã chỉ có một âm thanh. Sao có thể xảy ra chuyện này? Cho dù trước ngực gã đã tổn thương tới tận xương cốt. Vết thương dài cả thước gã cũng không chú ý tới.

Bất kỳ pháp bảo linh khí nào đều có một chỗ yếu nhất. Đó chẳng khác gì là điểm yếu của pháp bảo. Pháp bảo có đẳng cấp càng tốt, điểm yếu càng nhỏ. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, điểm yếu của pháp bảo căn bản không tính là gì, bởi vì pháp bảo của mình đều được mình luyện hóa. Trừ mình ra căn bản cũng không có người nào biết được. Cho dù có người khác biết, nếu như chân nguyên bổ vào trên pháp bảo không thể phối hợp chặt chẽ với kết cấu của bản thân pháp bảo cũng không có cách nào tổn thương pháp bảo.

Nhưng không ngờ sau khi Diệp Mặc tìm được nhược điểm trên tấm khiên linh khí của gã, còn có thể nắm được kết cấu của linh khí này, một đao chém tấm chắn của gã thành hai nửa. Điều này khiến g4 sao có thể không sợ hãi được.

Thấy Kế Trí Nguyên vô cùng kinh hãi như thế, Diệp Mặc làm sao có thể bỏ qua cơ hội này. Tử Đao trong tay lại bổ ra một đao Huyễn Vân Phi Toàn Đao. Đồng thời, Vô Ảnh ẩn núp ở một bên cũng vọt lên.

Máu huyết trong cơ thể Kế Trí Nguyên bị Vô Ảnh cắn nuốt. Trong nháy mắt, gã lại thấy đao màu tím của Diệp Mặc lập tức tâm hồn tất cả nứt ra.

Phụt phụt phụt phụt Vô số mưa máu văng ra. Kế Trí Nguyên bị Huyễn Vân Phi Toàn Đao của Diệp Mặc hoàn toàn bao lấy.

Lúc này Kế Trí Nguyên thậm chí còn không bằng cả tu sĩ Kim Đan viên mãn mà lúc trước Diệp Mặc gặp trong Sa Nguyên Dược Cốc, bị Vô Ảnh trực tiếp cắn nuốt sạch Kim Đan.

Diệp Mặc không để Vô Ảnh tiếp tục cắn nuốt kinh mạch của Kế Trí

Nguyên, mà trực tiếp gọi Vô Ảnh trở về, đồng thời thu hồi trận kỳ của mình.

Về phần phi kiếm mỏng như cánh ve của Kế Trí Nguyên đã bị Diệp Mặc cất vào thế giới trang vàng. Hắn không dám để vào trong nhẫn của mình, để phòng ngừa nếu xảy ra chuyện chẳng may.

Lúc này trong lòng Diệp Mặc rất vui mừng. Vui mừng của hắn đương nhiên là vì đánh bại Kế Trí Nguyên, nhưng quan trọng hơn hắn thật sự đã nắm trong tay cảm giác lấy ý điều khiển đao.

Kế Trí Nguyên không có Kim Đan, hai mắt vô thần nhìn Diệp Mặc, miệng thì thào không biết đang nói cái gì.

Sau khi Diệp Mặc thu hồi trận kỳ, lúc này mới nhìn Kế Trí Nguyên lạnh giọng nói:

- Làm thế nào mới khép lại vết thương do phi kiếm của mày gây ra? Nói đi, nói ra ta cho mày thoải mái một chút. Nếu như không nói, ta sẽ giống như mày đã nói vậy, dùng mồi lửa đốt thần hồn của mày Kế Trí Nguyên rùng mình một cái, ánh mắt của gã bỗng nhiên lại u ám lạnh lẽo.

- Họ Diệp, mày xong rồi. Cho dù mày trốn khắp Bắc Vọng Châu, mày cũng không chạy thoát khỏi sự truy sát của Quỷ Tiên Phái...

Diệp Mặc liền bạt tay gã một cái.

- Đừng nói nhảm. Nói hay là không.

- Mày nằm mơ đi.

Kế Trí Nguyên cười lạnh nói. Gã tin tưởng Diệp Mặc với tu vi Kim Đan sơ kỳ, cho dù giết gã, cũng không có cách nào ngăn cản bí pháp chạy trốn sinh hồn của gã. Gã còn có thể lại trở thành một quỷ tu.

Thời gian đối Diệp Mặc mà nói vô cùng quý giá. Hắn không có thời gian dông dài với Kế Trí Nguyên. Hắn lấy ra một tấm vải ngũ sắc nhìn Kế Trí

Nguyên nói.

- Nếu mày không nói, vậy không cần phải nói nữa.

- Ngũ Thái Phệ Hồn Phiên?

Sắc mặt Kế Trí Nguyên bỗng nhiên đại biến, chấn động kêu lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 949

Biến Cố Hà Châu

Kế Trí Nguyên biết cho dù bí pháp của gã lợi hại, cũng giống như có cách thoát chết khỏi "Ngũ thái phệ hồn phiên", nhưng gã vừa mới xin tha chết, "Ngũ thái phệ hồn phiên" của Diệp Mặc lại quét lại, ánh sáng sặc sỡ vừa quét qua, Kế Trí Nguyên không còn chút hơi thở nào, sinh hồn đều bị tấm vải ngũ sắc mang đi.

Diệp Mặc thầm nghĩ tấm vải này thật lợi hại, hóa ra tấm vải này tên là "Ngũ thái phệ hồn phiên". Nhưng Diệp Mặc lại không thích thứ sặc sỡ này lắm, hắn có ác cảm với tấm vải dày đặc quỷ khí này. Mặc dù phản cảm, nhưng đối phó với loại người như Kế Trí Nguyên, thì đây lại là cách tốt nhất.

Diệp Mặc sở dĩ không dám dông dài với Kế Trí Nguyên nữa, là bởi vì hắn biết lúc này hắn đã bị rơi vào bước cực kỳ nguy hiểm rồi, hắn lập tức phải đi, sau đó nhanh chóng quay về Hà Châu, dẫn mấy người Tống Ánh Trúc rời khỏi.

Sau khi Diệp Mặc lấy nhẫn trữ vật của Kế Trí Nguyên, mới phát hiện ra trong hai gã Kim Đan vừa nãy mới bị hắn đánh một chết một bị thương kia, tên bị thương nặng đã không thấy đâu nữa.

Lo lắng, Diệp Mặc căn bản cũng không lo được gì, dùng lửa thiêu cháy hai người, phóng Tử Đao ra với tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

Dọc đường đi, Diệp Mặc dùng chân nguyên chế ngự miệng vết thương, nhưng cũng không có ý dừng lại chút nào. Hắn không có thời gian trị thương, lúc này, hắn càng nhanh chóng về đến Hà Châu càng tốt.

Nếu như một mình hắn, hắn có thể tìm một nơi an toàn để vào thế giới Trang vàng, sau đó dần dần khôi phục lại. Nhưng bây giờ Quỷ Tiên phái muốn điều tra lai lịch của hắn thật quá đơn giản, cho nên hắn phải nhanh chóng đi trước khi Quỷ Tiên phái phát lệnh truy nã, trước tiên tới Hà Châu, dẫn người của mình đi đã.

Diệp Mặc rời đi khoảng hai nén hương, nơi hắn và Kế Trí Nguyên đánh nhau, liền xuất hiện hai tên tu sĩ. Hai người này sắc mặt rất âm trầm, một người rất thấp, còn một người thì lại cao lênh khênh. Tên thấp thoạt nhìn thì chỉ quá ba thước mà thôi, còn người cao còn lại thì ước chừng trên sáu thước.

Nếu như Diệp Mặc biết, nhất định sẽ thầm nhủ mình may mắn rời khỏi đó sớm, bởi vì hai người này không ngờ là tu vi Nguyên Anh, thậm chí một người đã là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ rồi.

- Chính là chỗ này, không sai, Trí Nguyên bị người ta giết ở đây, sinh hồn cũng bị lấy đi rồi.

Tu sĩ Nguyên Anh dáng người cao giọng điệu bình tình, những trong mắt lại hiện lên ánh lửa thù hận.

Tên tu sĩ Nguyên Anh lùn kia khè khè cười nói:

- Đúng là một tên thật độc ác, không ngờ lại có pháp bảo thu sinh hồn, lấy sinh hồn đi, không ngờ lại dám thu sinh hồn của Quỷ Tiên phái, được đấy…

- Người này có lẽ đi cũng không được bao xa, tôi tập trung xem khí tức của hắn thế nào…

Tu sĩ Nguyên Anh lùn kia nói xong, lấy ra một pháp bảo bàn tròn, bắt đầu dò xét xung quanh.

Một lúc lâu sau, chân mày của gã càng ngày càng nhăn lại.

- Chuyện gì vậy?

Người tu sĩ Nguyên Anh cao kều kia thấy tu sĩ lùn không nói một câu nào, lên tiếng hỏi.

Người tu sĩ lùn lắc đầu, một lát sau mới trầm giọng nói:

- Nơi này có dấu vết bố trí trận pháp, tên này dùng trận pháp mới có thể giết ba người Trí Nguyên, rõ ràng không phải tu sĩ Nguyên Anh, nhưng chỉ là một tu sĩ Kim Đan dùng công pháp ẩn nấp không ngờ lại lợi hại như vậy, một chút tin tức hữu dụng tôi cũng không tìm được.

Nếu Diệp Mặc ở đây nhất định sẽ kêu oan uổng, hắn rõ ràng chỉ giết có hai người.

Diệp Mặc thu thập xong tất cả các dấu vết, đương nhiên là chuyên tâm trốn chạy. Hắn thậm chí còn không xem nhẫn trữ vật của Kế Trí Nguyên, trực tiếp bỏ vào thế giới Trang vàng.

Vốn dĩ Diệp Mặc cần tới thành Toái Diệp trước, lại ngồi Truyền Tống trận, Nhưng Diệp Mặc không dám đến thẳng thành Toái Diệp, mà trên đường lại hỏi thăm đến thành Tháp Sơn. Sau đó Diệp Mặc không có thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp ở thành Tháp Sơn ngồi Truyền Tống trận đến Tiêm thành.

Mặc dù tốc độ của Diệp Mặc nhanh hơn lúc trước rất nhiều, nhưng cũng phải tốn mất bảy ngày hắn mới đến được thành Hà Châu, thời gian chậm trễ chủ yếu là trên đường ra khỏi Sa Nguyên dược cốc. Nếu không, hắn thậm chí không đến hai ngày, là có thể đến Hà Châu rồi.

Nhưng Diệp Mặc biết rằng, nếu hắn về đến thành Toái Diệp rồi lại lòng vòng, phỏng chừng hắn đi mãi cũng không hết.

Bên ngoài Hà Châu, Diệp Mặc trái lại lại rất bình tĩnh, hắn lại lấy "Cửu biến" đeo lên mặt. Đan vương Hắc Bạch Chuẩn mặc dù lợi hại, nhưng Quỷ Tiên phái lại càng kinh khủng hơn, Diệp Mặc biết sức mạnh của hắn hiện giờ

đối kháng với những thế lực đó, quả thực không bằng lấy trứng trọi đá. "Ngành Dược Hoa Hạ".

Khi Diệp Mặc phát hiện ra "Ngành Dược Hoa Hạ" chỉ là một đống hoang tàn, lập tức tay chân lạnh như băng, thậm chí hắn còn tự cảm thấy được thân thể mình đang run rẩy. Hơi khí âm hàn trong vết thương chưa lành miệng kia lập tức trói buộc chân nguyên của hắn lại, khiến hắn không tự chủ được rùng mình một cái, mồ hôi lạnh túa ra.

Chuyện mà hắn lo lắng đã xảy ra rồi, "Ngành Dược Hoa Hạ" không ngờ lại bị kẻ khác tiêu diệt.

Diệp Lăng và cả Tống Ánh Trúc nữa thế nào rồi? Diệp Mặc trong lòng nóng như lửa đốt.

Chuyện này rốt cục là ai làm? Quỷ Tiên Phái hay là Vạn Đan các? Nhưng tu vi của Vạn Đan các tại Hà Châu cao nhất cũng không đến Nguyên Anh, sao có thể động thủ với "Ngành Dược Hoa Hạ" được? Huống chi "Ngành Dược Hoa Hạ" còn có Ngu Vũ Thiên.

Diệp Mặc cũng không bước đến đống hoang tàn của "Ngành Dược Hoa Hạ", thần thức của hắn chỉ quét một chút, liền biết được trước đây ở đây có một trận đại chiến, bây giờ ở đó đã bị người khác dùng trận pháp bao vây lại rồi, chỉ cần có người đi vào, sẽ kích động trận pháp.

- Vị bằng hữu kia, anh không sao chứ?

Diệp Mặc lau lau mồ hôi trên trán, đã có người đứng bên cạnh hỏi hắn một câu.

Diệp Mặc thật không ngờ, ở giới Tu Chân vẫn còn có người nhiệt tình như vậy, hắn lắc lắc đầu nói:

- Không sao, chỉ là vết thương cũ mà thôi.

Diệp Mặc biết lúc này sắc mặt của hắn rất tái nhợt, mặc dù hắn đeo "Cửu

biến" rồi nhưng sắc mặt và mồ hôi lạnh của hắn vẫn sẽ bị hiện ra bên ngoài. Nhưng lúc này hắn không có tâm trí đi để ý đến vết thương mà thanh đao của Kế Trí Nguyên đã tặng cho hắn nữa rồi, cái mà hắn lo lắng nhất chính là mấy người Tống Ánh Trúc có phải thông qua Truyền Tống trận mà đi trốn rồi hay không.

Người hỏi Diệp Mặc là một tu sĩ luyện khí khoảng chừng ba mươi tuổi, y thấy Diệp Mặc nói không sao, cũng không tiếp tục hỏi gì nhiều.

Nhưng Diệp Mặc lại kéo y lại hỏi:

- Vị đạo hữu này, tôi nghe nói đan dược của "Ngành Dược Hoa Hạ" rất tốt, tôi cố ý muốn đến đó mua một ít thuốc trị thương, nhưng sao lại không thấy "Ngành Dược Hoa Hạ" đâu nhỉ?

Tên tu sĩ luyện khí kia hiển nhiên rất nhiệt tình, sau khi y nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức căng thẳng nhìn tứ phía, sau đó kéo Diệp Mặc sang một bên nhỏ giọng hỏi:

- Anh bạn này, anh là người ngoài đến đây đúng không, ngàn vạn lần đừng nhắc đến "Ngành Dược Hoa Hạ".

- Vì sao?

Diệp Mặc toàn thân run rẩy, máu trong tay hắn dường như tắc nghẽn lại, nhưng hắn vẫn kìm chế được tâm tình của mình mà hỏi.

- Nghe nói "Ngành Dược Hoa Hạ" đắc tội với Vạn Đan các, vốn dĩ họ phải dựa vào sự ủng hộ Tiên Bảo lầu. Nhưng không biết vì sao, hơn hai tháng trước, Tiên Bảo lâu vẫn ủng hộ "Ngành Dược Hoa Hạ" bỗng nhiên phái người đến gây sự với "Ngành Dược Hoa Hạ". Mà đúng lúc này, các chủ Lỗ Cửu Thành của phân các Hà Châu của Vạn Đan các thăng cấp Nguyên Anh thành công, bắt tay với Tiên Bảo lâu tiêu diệt "Ngành Dược Hoa Hạ".

Người tu sĩ luyện khí này rõ ràng tương đối biết đầu đuôi chuyện này.

- Sau đó thế nào?

Giọng điệu Diệp Mặc run rẩy, hắn cũng không thể kìm nén được cảm xúc của mình nữa rồi.

Cũng may tên tu sĩ luyện khí này cũng không để ý đến sự căng thẳng của Diệp Mặc, vẫn với giọng điệu cũ nói:

- Nhưng "Ngành Dược Hoa Hạ" cũng có một tu sĩ Nguyên Anh, còn có một tu sĩ Kim Đan nữa, không biết dùng cách gì mà lại thăng lên cấp Kim Đan viên mãn, cuối cùng hai bên xảy ra trận đại chiến. Tiên Bảo lâu và Vạn Đan các chết không biết bao nhiêu người.

Diệp Mặc cố nén sự sốt ruột và phẫn nộ điên cuồng trong lòng lại, vội vàng hỏi:

- Người "Ngành Dược Hoa Hạ" đi rồi sao?

Tên tu sĩ luyện khí kia lắc lắc đầu nói:

- Cái này thì tôi cũng không biết, nhưng Ngành Dược Hoa Hạ hình như cũng bị chết mấy người. Haizzz…

Khi người tu sĩ luyện khí này muốn hỏi cái gì đó, thì phát hiện ra người vừa nãy đứng nói chuyện với mình đã biến mất. Trong lòng y kinh hãi, lập tức biết mình đã gặp phải cao nhân rồi, người này lo lắng cho Ngành Dược Hoa Hạ như vậy, nói không chừng là người của Ngành Dược Hoa Hạ. Nghĩ đến đây, y cũng không dám ở lại đây nữa, vội vàng rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc sau khi ra khỏi thành Hà Châu, việc đầu tiên là nhanh chóng hướng về phía Truyền Tống trận. Ngày trước khi Diệp Mặc bố trí Truyền Tống trận, hắn vẫn là tu vi Trúc Cơ, bây giờ đã là Kim Đan rồi, chỉ cần một tiếng đồng hồ đã đến được nơi bố trí Truyền Tống trận rồi.

Chỗ này là một thung lũng hoang vắng, vì linh khí thiếu thốn, cho nên rất ít người qua lại nơi này. Sau khi một mình Diệp Mặc bước vào Truyền Tống trận mà do hắn tự bố trí trong thung lũng, khi thấy trận pháp ẩn nấp và Truyền Tống trận của hắn hoàn hảo, lập tức trong lòng trầm xuống.

Chẳng lẽ các cô ấy chưa dùng Truyền Tống trận này sao?

Diệp Mặc gần như hướng về phía Truyền Tống trận, khi hắn thấy Truyền Tống trận đã kích phát, trong lòng cuối cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra cuối cùng mấy người Tống Ánh Trúc cũng khởi động Truyền Tống trận.

Chỉ cần các cô đã từng khởi động Truyền Tống trận, Diệp Mặc cũng không quá lo lắng, bởi vì Truyền Tống trận cách Hà Châu hơn mười nghìn dặm, cho dù là tu sĩ Hư Thần, cũng không thể dùng thần thức quét với khoảng cách xa như vậy.

Mặt trên Truyền Tống trận có lưu lại một mảnh ngọc bài, chữ viết trên đó rất láu, Diệp Mặc nhìn ra đây là chữ viết của Tống Ánh Trúc.

- Ông xã à, em không sao, Diệp Lăng và chị Chân bị thương, còn sư phụ cũng bị thương một chút, anh không cần lo lắng. Tô Việt và Thịnh Dực Trung cũng không sao, chỉ có Tôn Chí Sài và vài người khác của Ngành Dược Hoa Hạ là không đi cùng được. Nếu như không phải Truyền Tống trận của anh, bọn em một người cũng không đi được. Đan dược mà anh để lại bọn em đều mang đi hết rồi, anh không cần lo lắng, sư phụ nói nơi này không ở lâu được, bọn em đến thành Phỉ Hải. Anh nhanh chóng hội hợp cùng bọn em nhé, Ánh Trúc.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hắn biết Tống Ánh Trúc nói Diệp Lăng và Ngu Vũ Thiên, còn cả Tiểu San nữa bị thương một chút, nhất định không phải là vết thương nhẹ, nhưng chỉ cần bảo toàn được tính mạng là tốt rồi. Nếu như là bất cứ chuyện gì, để lại một đường rút lui là được rồi. Nếu như ngày trước hắn không để lại Truyền Tống trận này, bây giờ có hối hận cũng không kịp.

Thành Phỉ Hải Diệp Mặc biết, hắn có nghe Ngu Vũ Thiên nói qua, là một thành phố gần Vô Tâm Hải. Ở đó vì gần Vô Tâm Hải, cho nên có rất nhiều tài nguyên tu luyện. Có rất nhiều Tán Tu và cả một số đệ tử các môn phái cũng đến đó vừa luyện tập vừa tìm nguyên liệu.

Nhưng đồng thời ở đó cũng có rất nhiều nguy hiểm, không cẩn thận là mất mạng như chơi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 950

Lại Tiến Thêm Bước Nữa

Mặc dù Diệp Mặc muốn đi tìm mấy người Tống Ánh Trúc ngay lập tức, nhưng hắn không kích động lập tức đi tìm mấy người họ, lúc này vết thương trên người hắn vẫn chưa lành, hắn cần phải trị thương trước đã, sau khi làm xong một chuyện khác nữa, lúc này mới có thể đến thành Phỉ Hải.

Thành Phỉ Hải đã muốn tách ra khỏi Bắc Vọng Châu rồi, cách Hà Châu mấy ngàn dặm, xa hơn rất nhiều so với thành Toái Diệp, nếu như hắn tùy tiện tiến đến, chẳng những không thể nhanh chóng đạt được, nói không chừng còn bị Quỷ Tiên phái truy lùng.

Diệp Mặc biết lúc này hắn nhất định phải tỉnh táo. Mặc dù sự diệt vong của Ngành Dược Hoa Hạ không liên quan gì đến Quỷ Tiên phái, đó là vì Quỷ Tiên phái chưa đến kịp thành Hà Châu, một khi người của Quỷ Tiên phái đến thành Hà Châu rồi, như vậy cho dù mấy người Ngu Vũ Thiên có Truyền Tống trận cũng không thể đi được.

Còn Tiên Bảo lâu thì hắn chưa từng đắc tội, thậm chí còn giúp họ nhiều, tại sao lại gây sự với hắn, đến bây giờ hắn vẫn nghĩ chưa thông. Còn một cái nữa, Diệp Mặc chắc chắn rằng, người gây rắc rối cho Ngành Dược Hoa Hạ mặc dù là Vạn Đan các và Tiên Bảo lâu nhưng tuyệt đối không phải là quyết sách của hệ thống quản lý, chắc chắn là người bên dưới làm.

Cho nên bọn họ có thể xuất ra nhiều nhất cũng chỉ là tu sĩ Nguyên Anh mà thôi. Cái này cũng có thể giải thích vì sao trong thời gian dài như vậy, đối phương vẫn chưa tìm được vị trí của Truyền Tống trận.

Nhưng Quỷ Tiên phái thì lại không như vậy, bọn họ là môn phái năm

sao, tuyệt đối có thể thông qua đống hoang tàn Truyền Tống trận của Ngành Dược Hoa Hạ tìm đến nơi này.

Mặc dù bọn họ không biết chữ Hán, nhưng ai có thể bảo đảm rằng bọn họ không thể tìm được một người biết chữ Hán chứ? Ngày trước Truyền Tống trận ở tiểu thế giới bước vào nhiều người như vậy, muốn tìm một người biết chữ Hán quả thực không phải chuyện khó.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc liền cảm thấy một phen sợ hãi, về sau những chuyện kiểu này nhất định phải nhắc nhở Tống Ánh Trúc mới được. May là mình tới trước, nếu không phải là mình tới trước, mà là người của Quỷ Tiên phái đến trước, lúc này tung tích của mấy người Ngu Vũ Thiên sẽ bị bại lộ.

Diệp Mặc tìm ra một tấm bản đồ của Bắc Vọng Châu, hắn tìm thấy vị trí của thành Phỉ Hải trên bản đồ, chỗ này đã là cực nam cuối cùng của Bắc Vọng Châu. Đồng thời Diệp Mặc lại tìm được thành phố sát phía tây nhất của Bắc Vọng Châu, thành Hạp Sán.

Thành Hạp Sán cũng giáp với Vô Tâm Hải, cũng là một thành lớn.

Diệp Mặc lấy ra một ngọc bài, bắt chước bút tích của Tống Ánh Trúc giống không khác một chữ nào, nhưng phần thành Phí Hải cuối cùng đổi thành thành Hạp San. Sau đó để lại miếng ngọc bài này vào chỗ của nó, cuối cùng lại đến bên cạnh Truyền Tống trận luyện chế ra một trận pháp theo dõi bí mật.

Mục đích Diệp Mặc bố trí trận pháp theo dõi, chính là vì muốn xem ai là người cuối cùng ở chỗ này. Nhưng Diệp Mặc bố trí trận pháp theo dõi xong, bỗng nhiên có cảm giác bất ổn.

Đối phương nếu như có thể phát hiện ra Truyền Tống trận này, chứng minh nhất định là một cao thủ trận pháp. Trước mặt một cao thủ trận pháp bố trí một trận pháp theo dõi, chẳng phải là cho người khác biết hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thu trận pháp theo dõi lại, lấy ra một hai chiếc

camera và máy ảnh.

Chiếc máy ảnh này là ngày trước khi hắn truy giết Bắc Sa Vương, gặp Hoàng Mân, Hoàng Mân tặng cho hắn. Hoàng Mân chính là dùng cái này để theo dõi Phong Yên Kỳ, sau đó khi hắn nói cho Hoàng Mân Phong Yên Kỳ biết cô theo dõi anh ta, Hoàng Mân đã trực tiếp tặng chiếc máy ảnh này cho hắn.

Diệp Mặc đem chiếc camera lắp đặt ở một góc, sau đó rời khỏi nơi này, rồi lại lắp đặt cẩn thận chiếc còn lại ở một góc khác, rồi lại bố trí một trận pháp theo dõi bên cạnh chiếc camera, lúc này mới dừng tay.

Diệp Mặc tin rằng, cho dù đối phương lợi hại thế nào, cũng không thể nào nghĩ mình dùng camera, cũng tuyệt đối không thể dùng thần thức tìm camera của hắn được. Hơn nữa, cho dù có quét thấy camera của hắn, cũng không thể cho là pháp bảo gì cả.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Rời khỏi vị trí camera, Diệp Mặc chưa đi được bao xa, hắn tìm được một thung lũng, trốn xuống đất, sau đó tiến vào thế giới Trang vàng.

Biết được mấy người Tống Ánh Trúc không việc gì, hắn cần phải chữa thương, bây giờ đối với hắn mà nói chuyện quan trọng nhất chính là chữa khỏi vết thương, sau đó đến dãy núi Vạn Dược tìm Bí Cảnh, sau đó đến thành Phỉ Hải.

Ngày trước toàn bộ tinh lực của Diệp Mặc đều dồn vào việc chạy đến đây, không có thời gian, cũng không có lòng dạ hạ quyết tâm chữa thương. Bây giờ hắn hạ quyết tâm, mới cảm giác được vết thương do kiếm của Kế Trí Nguyên quỷ dị đến mức nào.

Diệp Mặc vốn vẫn dùng chân nguyên bao lấy vết thương, nhưng bây giờ khí tức âm hàn không ngờ lại ngấm vào kinh mạch. Mà hắn vẫn không có cảm giác, lúc này tĩnh tâm lại, mới phát hiện ra trong kinh mạch từng tia âm

khí, Diệp Mặc chỉ cảm thấy sợ hãi.

Nếu hắn tiếp tục tới thành Phỉ Hải, mà không dừng lại chữa thương, cuối cùng khí tức âm khí này thậm chí sẽ hoàn toàn thay đổi thân thể hắn, có lẽ biến hắn thành một con rối lạnh như băng không chút cảm giác nào cũng không chừng.

Một khi ý thức được chỗ đáng sợ của vết thương này, Diệp Mặc cũng không thèm tiết kiệm nữa. Hắn trực tiếp vào Linh Tủy Trì, còn cầm cả hai viên linh tinh, liều lĩnh đem tất cả những thứ đó ra trị thương.

Trong thế giới Trang vàng, bên cạnh Diệp Mặc hình thành lên một lốc xoáy linh khí lớn, linh tủy của Linh Tủy Trì bị Diệp Mặc không ngừng hấp thụ, còn những khí tức âm hàn trong cơ thể hắn dần dần bị hắn luyện hóa. Khi Diệp Mặc cảm giác được bản thân mình hoàn toàn luyện hóa hàn khí thành một màn sương mù màu trắng, Đông Chí vốn dĩ vẫn ở lại trong thức hải, bỗng nhiên sinh ra một lực hút, hoàn toàn hút tất cả màn sương mù màu trắng lại.

Diệp Mặc cảm giác được sau khi "Đông chí" hấp thụ hàn khí đã bị Diệp Mặc luyện hóa, càng trở nên lạnh, lập tức trong lòng mừng rỡ.

Ngày trước sau khi thu phụ được "Vụ liên tâm hỏa", hiệu quả của "Đông chí" đã yếu đi rất nhiều, Diệp Mặc thật không ngờ "Đông chí" còn có thể hấp thu khí tức âm hàn, bổ sung những gì mình đã tiêu hao đi mất.

Diệp Mặc đoán chừng một lúc, lần luyện hóa này của hắn cũng đến mấy ngày, khí tức âm hàn này cuối cùng cũng bị hắn luyện hóa hết, còn tu vi của hắn vì hấp thụ được một lượng lớn linh tủy và linh khí linh tinh, bây giờ đã đạt đến đỉnh cao Kim Đan tầng thứ nhất.

Cảm nhận được khả năng đột phá, Diệp Mặc không hề tiết kiệm linh tinh, lại xuất ra hai viên linh tinh.

Lúc này vết thương trong cơ thể Diệp Mặc đã được chữa xong, cho nên

linh khí đều chuyển hóa thành chân nguyên của hắn, sau dó trong kinh mạch phát ra càng ngày càng dày đặc. Kim Đan của hắn càng xoay tròn không ngừng, so với ngày trước lại càng giống như màu của đám mây ngũ sắc. Kim Đan tầng thứ hai rồi, trong lòng Diệp Mặc vui sướng, hắn không thể tưởng tượng được từ Kim Đan tầng thứ nhất đột phá lên Kim Đan tầng thứ hai chỉ dùng đến thời gian hai tháng, hơn nữa hắn cũng không ngờ chân nguyên của Kim Đan tầng thứ hai lại thâm hậu như vậy. Linh tủy nhiều như vậy, còn có cả bốn viên linh tinh, cũng chỉ có thể cho hắn từ Kim Đan tầng thứ nhất trung kỳ thăng lến Kim Đan tầng thứ hai sơ kỳ, tiêu hao thật quá nhiều.

Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ, một khi linh tủy và linh tinh của hắn dùng hết rồi, dùng cách hấp thụ linh khí bình thường, hắn có đến một trăm năm cũng không có cách nào từ Kim Đan tầng thứ ba thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ tư.

Mặc dù Diệp Mặc nhìn ngang nhìn dọc linh mạch cực lớn kia trong thế giới Trang vàng, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm một chút. Mặc dù linh mạch tu luyện không bằng Linh Tủy trì nhưng ai bảo hắn có một dãy cơ chứ? Hơn nữa chỉ có một mình hắn dùng, nghĩ đến đây Diệp Mặc thoáng chút yên tâm. Cái mà hắn sợ nhất chính là tốc độ tu luyện bị đình trệ.

Một khi tiến độ tu luyện bị đình trệ, đây là một đòn đả kích rất lớn với hắn. Đừng nói là bảo vệ Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc, cho dù là hai người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, hắn thậm chí gặp cũng không gặp được.

Tuy rằng hắn biết hai người họ ở đâu, nhưng là một tu sĩ Kim Đan muốn đến môn phái chín sao tìm nữ đệ tử nòng cốt, thật đúng là nói chuyện hoang đường. Cho dù mặc kệ những chuyện này, một tu sĩ Kim Đan như hắn muốn đến Nam An Châu, lại khó càng thêmkhó.

Cho nên nói, thực lực, thực lực đối với hắn mà nói là rất quan trọng.

Huống chi hắn ngoại trừ việc đắc tội với đan vương Hắc Bạch Chuẩn, còn đắc tội với Quỷ Tiên phái. Nếu như những môn phái này hắn không để ý, thì trong Sa Nguyên dược cốc gặp được cảnh kia, khiến trong lòng hắn

cảm thấy khó chịu. Tạm thời bất luận thứ mà có thể hút không gian là đồ chơi gì đi nữa, thì với dãy linh mạch mà hắn cầm đi, cũng là kết thù với người khác đến chết.

Người đó có thể bố trí được một cục diện lớn như vậy ở Sa Nguyên dược cốc, muốn giết Diệp Mặc hắn, phỏng chừng cũng không khác gì bóp chết một con kiến.

Diệp Mặc không tiếp tục tu luyện trong Linh Tủy trì nữa, hắn trực tiếp tăng cường thêm một ít Tụ Linh trận ngay trong động phủ giữa linh mạch, sau đó chuẩn bị rời khỏi nơi này. Hắn quyết định lần sau tu luyện, thì chính là tu luyện ngay trong linh mạch này.

Tu luyện trong Linh Tủy trì mặc dù tốt, nhưng hắn phải vượt qua được cảm giác không có Linh Tủy trì.

Diệp Mặc đã tính kỹ rồi, sau khi hắn đến thành Phỉ Hải, cũng không có ý định quay lại, hắn chuẩn bị dẫn mấy người Tống Ánh Trúc tìm đường đến Nam An Châu. Nếu như không có ý định trở về rồi, di tích dãy núi Vạn Dược kia, hắn lại muốn bây giờ đi qua đó xem. Ngày trước sau khi hắn lấy được cây đao rỉ sét kia, vẫn chưa có cơ hội đến dãy núi Vạn Dược. Cho nên trước khi đi, hắn nhất định phải xem xem, bên trong di tích đó rốt cục là có cái gì.

Diệp Mặc còn chưa kịp từ thế giới Trang vàng đi ra, từ trong trận pháp theo dõi hắn phát hiện ra hai tên tu sĩ, một cao một thấp. Tên tu sĩ lùn thậm chí chỉ bằng nửa tên cao kia, hai người đứng với nhau, có vẻ hơi buồn cười.

Nhưng Diệp Mặc cũng không có chút buồn cười nào cả, hai tên tu sĩ này không ngờ là tu vi Nguyên Anh, mặc dù Diệp Mặc không chắc chắn được bọn họ có phải là Nguyên Anh hậu kỳ hay không, nhưng từ cử chỉ của bọn họ, tu vi tuyệt đối không thấp. Hơn nữa Diệp Mặc chỉ cần nhìn trang phục trên người hai người, liền biết được hai người này là người của Quỷ Tiên phái.

Nguy hiểm thật, Diệp Mặc không khỏi thầm than một câu. Nếu hắn ra ngoài sớm hơn chút nữa, nói không chừng đã bị hai người này phát hiện ra rồi.

Tên tu sĩ cao kều kia nhìn xung quanh, lấy ra một miếng ngọc bài, nhìn một chút nói:

- Xem ra Diệp Mặc chưa đến nơi này, chúng ta lại phải tiếp tục đợi, hay là đến thẳng thành Hạp San?

Tu sĩ lùn kia nhận lấy miếng ngọc bài, sau đó nói:

- Không cần tiếp tục chờ đợi nữa, hắn chỉ là tu sĩ Kim Đan tầng thứ nhất, không cần Truyền Tống trận, muốn đến được đây chí ít cần phải nửa tháng. Nghe Trị Hoành nói người này thẳng tính, làm người không những giảo hoạt mà còn cẩn thận. Nếu như chúng ta ở đây đợi hắn, nói không chừng hắn sẽ không đến đây, chúng ta đến thẳng thành Hạp San, miếng ngọc bài này cứ để chỗ cũ đi là được.

Tên tu sĩ cao kều nữa lập tức vỗ tay tán thành nói:

- Ý hay đấy, chỉ cần chúng ta đến thành Hạp San ôm cây đợi thỏ, sao phải sợ hắn không đến, cho dù hắn không đến, chúng ta chỉ cần bắt được Tống Ánh Trúc, hắn nhất định sẽ xuất hiện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 951

Oan Gia Ngõ Hẹp

Diệp Mặc sau khi nhìn hai người này rời đi, lại đợi một ngày sau mới cẩn thận thu dọn đồ đạc của mình, sau đó mang theo tấm ngọc bài kia, rất nhanh liền rời khỏi nơi này.

Cho đến lúc này trong lòng của hắn mới nhẹ nhàng thở ra, hắn đã dụ người của 'Quỷ Tiên phái' nhân tới thành Hạp Sán rồi. Tương đối mà nói, đám người Ngu Vũ Thiên bớt đi một kẻ thù cực lớn Mặc dù đối với Diệp Mặc mà nói, lúc này hắn cần phải khẩn trương đi tới thành Phỉ Hải, nhưng hắn cũng biết, hắn nhất định phải cố gắng hết mình tăng thực lực lên.

Tuy hắn đã là Kim Đan tầng hai, nếu cần chiến đấu thực sự, cho dù là Kim Đan tầng tám hắn cũng không sợ. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, hiện tại kẻ thù của hắn rất nhiều, hơn nữa gần như thực lực của mỗi một kẻ thù đều dũng mãnh hơn nhiều so với hắn.

Cho nên hắn không lập tức đi thành Phỉ Hải, mà là đi tới 'Dãy núi Vạn Dược'.

...

'Dãy núi Vạn Dược' vô cùng rộng lớn, cũng là một trong mười dãy núi lớn ở Bắc Vọng châu, cho tới nay đều là sân bóng luyện tập của phần đông đệ tử các môn phái cấp thấp. Diệp Mặc lúc trước chính là ở trong này lấy được hạt 'Thái kim liên hoa', sau đó ở trong này đạt thành Trúc Cơ, cũng giết chết Lý Bách Lâm và kết thúc thù hận với Lý Bách Sâm ở nơi này.

Hiện giờ Diệp Mặc là lần thứ hai đi vào 'Dãy núi Vạn Dược ", mà lần

này hắn tới tu vi đã là Kim Đan tầng hai.

Đã không có 'Phi vân trùy" đối với Diệp Mặc mà nói rất không thuận tiện. Tuy rằng đạp trên 'Tử đao' tốc độ cũng rất nhanh, nhưng Diệp Mặc cảm giác ngồi trên 'Phi vân trùy' có thể tiết kiệm được sức lực hơn. Hắn quyết định, chờ đến thành phố lớn, nhất định phải mua một pháp bảo phi hành thật tốt.

Mấy ngày sau, Diệp Mặc lại tiến vào 'Dãy núi Vạn Dược'.

Đệ tử luyện tập tại 'Dãy núi Vạn Dược' vẫn rất nhiều, nhưng từ trước tới nay, cho tới bây giờ đều không có đệ tử cấp thấp nào có thể đi hết toàn bộ 'Dãy núi Vạn Dược' một lần. Nơi này có nhiều chỗ đến nay vẫn chưa được biết đến Diệp Mặc lấy được bản đồ chính là ở chỗ sâu trong 'Dãy núi Vạn Dược', sau khi tiến vào 'Dãy núi Vạn Dược', Diệp Mặc dùng ba ngày, dọc trên đường đi đã tránh được vài con yêu thú cấp năm, mới tìm được vị trí bản đồ.

Diệp Mặc cho rằng hiện tại cho dù là yêu thú cấp năm bình thường, hắn cũng sẽ không e ngại, nhưng một khi đánh nhau sẽ gây động tĩnh quá lớn. Hắn đến 'Dãy núi Vạn Dược' không phải là rèn luyện, mà là tới tìm vật báu đấy. Lúc trước hai tên tu sĩ Trúc Cơ có thể tìm tới nơi này đã rất tốt rồi.

Linh khí ở 'Dãy núi Vạn Dược' cũng rất dày, ở Diệp Mặc xem ra, nếu là di tích, linh khí chung quanh phải rất nồng đậm mới đúng.

Nhưng trên thực tế Diệp Mặc phát hiện mặt đất trên bản đồ đều là sa mạc, khắp nơi đều là đá măng và một số đỉnh núi trụi lủi.

Lối vào trên bản đồ chính là một chỗ bên cạnh đá măng thật lớn. Diệp Mặc đang muốn cẩn thận kiểm tra một chút, bỗng nhiên cảm giác được một trận chân nguyên dao động giữa thần thức.

Có người đến, Diệp Mặc trước tiên liền phát giác ra bốn gã Tu Chân giả, hơn nữa tu vi đều cao hơn hắn.

Diệp Mặc nghĩ cũng không nghĩ, lập tức liền ẩn mình lại, bốn gã Tu Chân giả đều là tu sĩ Kim Đan, rất nhanh liền đi tới bãi sa mạc này, xem bộ dáng của bọn họ dường như cũng đang tìm kiếm cái gì.

Bốn gã tu sĩ này gồm một nữ ba nam, người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt lạnh như băng, nhưng lại rất xinh đẹp. Tóc dài được cột trên đầu làm thành một búi tóc xinh đẹp, làm cho người ta một loại cảm giác người đẹp băng tuyết mà không mất đi khí chất tao nhã. Tu vi của nàng cũng không thấp, ít nhất là tu vi Kim Đan tầng bảy.

Đi trước cô gái này là hai gã đàn ông, một người trong đó vô cùng anh tuấn, Diệp Mặc kinh ngạc phát hiện hắn không ngờ lại quen người này, người này chính là Trương Thừa Phong thành chủ của thành Hà Châu.

Diệp Mặc không có thiện cảm đối với Trương Thừa Phong. Lúc trước y nhận 'Trú Nhan Đan' nhưng lại không làm việc, cực kỳ lợi thế, khi muốn người khác giúp mình thì lại rất dối trá, thậm chí vẻ mặt khiêm tốn. Nhưng một khi đạt được mục đích, người này cũng có khả năng lập tức trở mặt đấy, là loại người phụ tình nghĩa điển hình. Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của y thì dường như tu vi gần đây của y tăng lên vô cùng mau, lúc trước khi Diệp Mặc vừa mới nhìn thấy y, chỉ mới Kim Đan tầng sáu mà thôi. Bây giờ đã là Kim Đan hậu kỳ, tu vi đạt đến Kim Đan tầng bảy.

Người đàn ông đi trước tiên vẻ mặt lại trung hậu thật thà, tu vi Kim Đan tầng tám, nhưng Diệp Mặc không ngờ ở trên người anh ta nhìn không ra bất luận đặc điểm gì. Nhưng Diệp Mặc lại cảm giác anh ta dường như rất kiêu ngạo, giống như trong mắt anh ta, anh ta là thủ lĩnh của nhóm người này. Tuy rằng loại cảm giác này rất quái dị, nhưng Diệp Mặc không để ý, bởi vì hắn cảm giác người kia còn chưa phải người nguy hiểm nhất.

Người đi cuối cùng thoạt nhìn đã sáu bảy mươi tuổi, lưng đã còng, tuy rằng tu vi cũng là Kim Đan tầng tám, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác người kia mới là người đáng sợ nhất.

Bốn người này đều là Kim Đan hậu kỳ, tu vi của bọn họ gần bằng nhau,

hơn nữa không có Kim Đan viên mãn, cũng không có Kim Đan trung kỳ, hiển nhiên loại tu vi này là bọn họ cố ý tạo thành.

Hơn nữa bốn người đang tìm kiếm cái gì ở trong này, dường như thật sự đang tìm đồ vật gì đó.

Diệp Mặc đang còn nghi hoặc thì Trương Thừa Phong chợt nói:

- Anh Phí, chúng ta đã tìm bốn năm ngày rồi, bãi sa mạc này cũng tìm bảy tám thậm chí mười lần rồi, có phải là anh nhớ lộn hay không?

Diệp Mặc còn đang suy nghĩ người mà Trương Thừa Phong gọi là anh Phí rốt cuộc là ai, lại nghe thấy tên đàn ông trung hậu thành thật kia nói:

- Tôi chắc chắn không nhầm đâu, tôi có thể biết tới nơi này nhưng lại không lấy được nó, làm sao có thể tính sai? Tên tu sĩ đối nghịch với tôi sau khi chạy trốn ở phường thị còn giết một tu sĩ Trúc Cơ tên là Cổ Dụ Hỏa, cướp đi một thanh đao và một tấm bản đồ cổ từ trong tay của bọn họ. Tấm bản đồ cổ kia chính là di tích 'Dãy núi Vạn Dược', tôi phỏng chừng người đó bây giờ còn chưa tới, chúng ta nhất định phải đoạt được trước hắn ta.

- Nhưng chúng ta đã tìm năm ngày rồi, có thể tên tu sĩ nói cho anh biết kia nhớ lộn cũng nên?

Người phụ nữ vẻ mặt lạnh như băng bỗng nhiên ngắt lời nói.

- Không đâu, anh ta là anh trai của Cổ Dụ Hỏa, chỉ có tu vi luyện khí, tôi hỏi xong còn lục soát qua hồn phách của anh ta, tin tưởng anh ta không có nói sai. Chính là một bãi sa mạc ở 'Dãy núi Vạn Dược', hẳn là ở chỗ gần nơi này thôi.

Người đàn ông họ Phí trầm giọng nói.

Tên đàn ông trung hậu thành thật họ Phí chỉ nói mấy câu, Diệp Mặc cũng đã nghe ra được người này là ai rồi.

Chính là người cùng hắn cướp đoạt ụ đá kia ở 'phường thị Nam Sơn', là Phí Tứ Giang của Ẩn Kiếm môn. Sau khi biết được người này là Phí Tứ Giang, Diệp Mặc bỗng mỉm cười. Nếu không phải nghe được thanh âm của y, mình dù đoán một vạn lần, cũng không nghĩ ra người này chính là Phí Tứ Giang.

Lúc trước y ở trên hội đấu giá kiêu ngạo như thế, hơn nữa trực tiếp nói ra tên tông môn, chỉ thiếu chút nữa viết hai chữ "Ba tao là XXX" ở trên trán rồi.

Nhưng thoạt nhìn không ngờ y là một người trung hậu thật thà như thế, người này thật đúng là không thể nhìn tướng mạo nha, thật sự rất cổ quái. Khó trách thời điểm mình vừa mới thấy người này, luôn có cảm giác y có chút quái dị.

Nếu là Phí Tứ Giang, Diệp Mặc cũng hiểu được vì sao y có thể tra ra được chính mình lấy đi tấm bản đồ và cái chìa khóa rồi. Xem ra may mắn lúc trước mình đeo 'Cửu Biến' bằng không tới hội đấu giá đã bị Phí Tứ Giang bắt được. Người này đúng là thù dai, lại còn điều tra hai tu sĩ Trúc Cơ bị hắn giết kia nữa chứ.

Sau khi nghe xong Phí Tứ Giang nói như vậy, người phụ nữ kia không nói gì nữa, Trương Thừa Phong cũng không nói gì, mấy người tiếp tục tìm kiếm, rất nhanh liền rời khỏi nơi này, xem ra bốn người bọn họ không phát hiện ra cái kia bên cạnh măng đá.

Nếu như không có Phí Tứ Giang, bốn người này rời đi hắn cũng mặc kệ, nhưng Diệp Mặc lại rất muốn giết Phí Tứ Giang. Cũng là bởi vì cái ụ đá lúc trước kia, hơn nữa Diệp Mặc cũng biết Phí Tứ Giang rất muốn giết hắn.

...

Đang lúc Diệp Mặc còn đang bối rối chưa biết nên làm thế nào, lão già đi ở cuối cùng kia bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cái măng đá thật lớn mà Diệp Mặc tìm được kia nói:

- Dưới chân măng đá này có một trận pháp ẩn nấp, chờ tôi mở ra xem thử.

Bị phát hiện rồi, Diệp Mặc giật mình, nhưng cũng không lo lắng lắm. Tuy rằng bốn người này tìm đến nơi này, nhưng bọn họ không có cái cái chìa khóa kia, cuối cùng vẫn không vào được.

Diệp Mặc không tin một di tích cổ chỉ cần dựa vào bốn gã tu sĩ Kim Đan là có thể đánh vỡ nó.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Ha ha, quả nhiên là một trận pháp ẩn nấp, xem ra tìm được anh La là tìm đúng người. Nhất định là nơi này, bằng không ai lại bố trí một cái trận pháp ở chỗ này chứ...

Trương Thừa Phong cười ha hả, tiến lên cũng không nói gì, chính là bổ ra một kiếm.

Trận pháp ẩn nấp này lúc trước đã bị hai gã tu sĩ Trúc Cơ động vào, hiện tại một kiếm của Trương Thừa Phong, toàn bộ trận pháp ẩn nấp lập tức liền tiêu tan không còn gì nữa, không ngờ xuất hiện một cửa đá trống rỗng.

- Trận môn không gian?

Thời điểm lão già kia thấy cửa đá này, trong lòng rất kích động, kiềm chế không được kêu lên.

- Không ngờ là trận môn không gian, chúng ta lần này phát tài rồi, ha ha...

Phí Tứ Giang cười như điên, một chút cũng không hợp với gương mặt thật thà của y.

Không cần nói đến lão già và Phí Tứ Giang, ngay cả người phụ nữ và Trương Thừa Phong cũng không thể không kích động. Có Trận môn không

gian, hiển nhiên nơi này chính là di tích thượng cổ. Đồ vật bên trong một di tích thượng cổ, thậm chí không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng được.

- Chúng ta nên làm sao bây giờ?

Trương Thừa Phong tỉnh táo lại, nhìn ba người còn lại nói.

Phí Tứ Giang cũng đã ngừng cười, y quay đầu hướng tên lão già kia nói:

- Anh La, anh bố trí lại một trận pháp ẩn nấp ở bên ngoài Trận môn không gian, đem 'Trận môn không gian' dấu đi. Bốn người chúng ta đi vào trước rồi nói sau.

Lão già họ La kia gật gật đầu, bắt đầu không ngừng vẩy xuất trận kỳ, sau một nén nhang, một trận pháp ẩn nấp mới xuất hiện, toàn bộ 'Trận môn không gian' và bốn người biến mất trước mắt Diệp Mặc không thấy gì nữa.

Diệp Mặc cho rằng bốn người này đã tiến vào 'Trận môn không gian " nên lúc này mới đứng dậy. Hắn cũng thật không ngờ nơi này có một 'Trận môn không gian'. Để bố trí được "Trận môn không gian' thường rất khó khăn. Vì sao trận môn này lại bị một trận pháp ẩn nấp đơn giản như vậy bao trùm? Thậm chí hai gã tu sĩ Trúc Cơ cũng có thể tiến vào?

Tuy rằng nghi hoặc rất nhiều, nhưng Diệp Mặc lại không muốn tiếp tục trì hoãn, lão già họ La này bố trí trận pháp ẩn nấp đã đạt đến trận pháp cấp ba, tuy nói là khá tốt rồi. Nhưng loại trận pháp này muốn ngăn cản Diệp Mặc thì còn lâu.

Sau khi Diệp Mặc tiến vào trận pháp ẩn nấp này, lại lấy ra trận kỳ bố trí một khốn trận ở bên ngoài trận pháp ẩn nấp này, rồi mới bước vào 'Trận môn không gian'. ! ! !

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 952

Di Tích Khiến Người Đỏ Mắt

Sau khi tiến vào 'Trận môn không gian", hiện ra trước mắt Diệp Mặc chính là một thềm đá thật dài, Diệp Mặc dùng thần thức cẩn thận dò xét đi xuống, lại phát hiện bốn người phía trước đã biến mất không thấy đâu nữa, hiển nhiên bên trong này có công năng che thần thức.

Diệp Mặc dọc theo thềm đá đi xuống khoảng hơn một nghìn mét, thần thức lại quét đến bốn người trước đó, bốn người kia đang đứng tại một đại sảnh hình lục giác trống trải. Chỉ có điều bốn phía đại sảnh này đều là trận pháp chiếu sáng, tuy rằng qua rất nhiều năm, nhưng trận pháp chiếu sáng này vẫn có thể hấp thu linh khí nơi này, trong đại sảnh mơ hồ hiện ra một số ngọn đèn mờ nhạt.

Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu ra vì sao linh khí nơi này bị che giấu như thế, nơi này có nhiều trận pháp, hơn nữa mỗi một trận pháp đều hấp thu linh khí ở khu vực xung quanh. Cho dù linh khí nhiều hơn nữa, trải qua vô số năm hấp thu cũng thay đổi ít hơn.

Xung quanh khu vực này không có linh thảo gì cũng có nguyên nhân của nó.

Bốn người kia sở dĩ đứng tại căn phòng thật lớn này, đó là bởi vì ngoại trừ một cái lỗ khảm thật lớn hình đao ở phía sau đại sảnh ra thì không có bất kỳ thứ gì khác.

Diệp Mặc lại sờ vào cây đao mang vết tích rỉ sét loang lổ của hắn một chút, dường như rất ăn khớp với lỗ khảm này. Xem ra hai tên tu sĩ Trúc Cơ kia không nói sai, y lấy được cây đại đao kia chính là cái chìa khóa trong chỗ

này.

- Không có cửa, cũng không có bất kỳ cái lỗ nào có thể chui vào, làm sao bây giờ?

Trương Thừa Phong sau khi nhìn đại sảnh đầy ánh sáng này, hỏi một câu, đồng thời tâm tình cũng không vui vẻ như lúc ban đầu.

Phí Tứ Giang nhìn nhìn đại sảnh, còn có lỗ khảm hình cây đao kia nói:

- Quả nhiên cây đao tên kia cướp đi chính là chìa khóa, hiện tại chúng ta tuy rằng tìm đến nơi này, nhưng không có chìa khóa thì không có cách nào vào được.

Trương Thừa Phong bỗng nhiên lấy ra một thanh phi kiếm, đánh vào vách tường phía sau đại sảnh một chút.

Chỉ có một âm thanh buồn vọng lại mà thôi, phi kiếm của Trương Thừa Phong không thể làm tổn thương đến vách tường sau đại sảnh, thậm chí ngay cả một đốm lửa cũng không tóe lên.

- Nơi này tuyệt đối không thể dùng lực để phá vỡ, nếu dùng sức mạnh, không cần nói đến bốn người chúng ta, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, cũng chưa chắc đã có cách phá vỡ nơi này.

Lão già họ La kia bỗng nhiên nói một câu.

Phí Tứ Giang co quắp gương mặt trung hậu thật thà lại vài cái, đối mặt với cả một núi bảo bối mà lại không vào được, y thật sự thấy khó chịu. Bây giờ nghe lão già họ La nói như vậy, cơn tức trong lòng lại thiêu đốt, y cố nén cơn tức nói:

- Anh La, anh không phải nói anh có thể thông qua trận pháp tiến vào sao?

Miệng đang oán giận lão già họ La, trong lòng lại tức giận tên tu sĩ Trúc

Cơ kia, một gã tu sĩ Trúc Cơ dám đoạt đồ đấu giá trong tay y đã không nói làm gì, vận may còn tốt như chó ngáp táp phải ruồi nữa chứ, thậm chí ngay cả cái chìa khóa cổ cũng có thể lấy được.

- Anh có tin tức gì của tên tu sĩ cướp đi cây đao kia không?

Người phụ nữ lạnh băng kia bỗng nhiên hỏi một câu, tuy rằng cô cũng không nói tên, nhưng tất cả mọi người đều biết người cô hỏi hẳn là Phí Tứ Giang.

Phí Tứ Giang lắc lắc đầu, - Không có, lúc trước sau khi tôi biết di tích cổ này, đã tìm được La đạo hữu. Tôi cũng cùng mọi người nói qua, y có một cái trận pháp cần bốn gã tu sĩ Kim Đan mới có thể tạo thành. Anh La, bất kể là thành hay không thành, chúng ta trước tiên hãy dùng biện pháp đã thương lượng từ trước bố trí một trận, thử một chút xem sao, thật sự không được thì nói sau.

Cô gái kia lắc lắc đầu nói:

- Tôi nghĩ trận pháp bình thường sẽ không có bất kỳ tác dụng nào đối với đại sảnh này. Anh La tối đa cũng chỉ có thể bố trí trận pháp cấp ba, mà tôi nghĩ đại sảnh này không có trận pháp cấp bốn trở lên thì rất khó lay động.

- Bất luận như thế nào, nếu đã đến đây, chúng ta cũng phải thử xem một chút, cuối cùng thật sự không được, chúng ta lại đi điều tra tung tích tên nhãi kia.

Trương Thừa Phong ngắt lời nói.

Phí Tứ Giang nghe xong lời cô kia nói, bỗng nhiên có một chút hối hận, y nên tìm được tên tu sĩ cầm cây đao kia trước, sau đó tự mình tới đây. Nếu cuối cùng chẳng may giống như lời người phụ nữ này nói, trận pháp của họ La cũng phá không xong đại sảnh này, vậy y sẽ chịu lỗ. Chẳng những không có lấy được bất kỳ vật gì, còn làm lộ di tích cổ này.

Nghe xong Trương Thừa Phong nói, lão già họ La gật gật đầu, không

ngừng lấy ra trận kỳ bắt đầu bố trí trận pháp ở phía trước lỗ khảm hình đao kia.

Diệp Mặc tinh thông trận pháp, hắn bắt đầu nhìn ra, lão già này bố trí chính là một 'Tứ Tượng phá vị trận". Hiển nhiên bố trí trận pháp này mục đích là muốn mượn bốn gã tu sĩ Kim Đan đồng thời phát lực, sau đó thông qua 'Tứ Tượng phá vị trận ", phá hủy đại sảnh này.

Nhưng khi Diệp Mặc phát hiện lão già này bố trí xong 'Tứ Tượng phá vị trận", không ngờ lại bỏ thêm một trận pháp tế huyết ẩn nấp ở bên ngoài trận pháp này, lập tức biết tên họ La này không đơn giản.

Quả nhiên lão già họ La này bố trí xong trận pháp liền nói:

- 'Tứ Tượng phá vị trận", cần tinh huyết để làm, bốn người chúng ta mỗi người bức ra một giọt máu, sau đó đem máu nhỏ giọt vào trung tâm của trận pháp.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, quả nhiên là như vậy, trận pháp tế huyết cần máu huyết làm dẫn, một khi tu sĩ giọt ra máu tươi của mình, thời điểm đại trận phát động là có thể hấp thu máu của tu sĩ để bổ sung năng lượng, có chút giống như 'Vô ảnh " của hắn, nhưng 'Vô ảnh" hấp thu máu lại không cần dùng máu làm dẫn.

Lão già họ La nói xong, nhỏ ra một giọt máu đặt ở phía trên tâm trận pháp. Thấy lão già họ La cũng nhỏ giọt máu ra, ba người còn lại đều không có nghĩ nhiều, đều nhỏ máu vào tâm trận pháp.

Lão già họ La thấy vài tên tu sĩ cũng đã nhỏ máu vào, khóe mắt của lão không thèm để ý hiện lên vẻ vui sướng, nhưng tia vui sướng này rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

- Tốt lắm, hiện tại bốn người chúng ta mỗi người ngồi vào một góc của 'Tứ Tượng phá vị trận" này.

Nói xong này lão già họ La ngồi vào chấn vị.

Trương Thừa Phong vốn cách động vị gần nhất, sau khi y thấy lão già họ La chiếm chấn vị, đành phải chủ động đứng ở khảm vị. Mà cô gái kia sau khi thấy thế, lại không chút do dự chiếm đoái vị. Ba người đều đã đứng vững vào vị trí rồi, còn lại Phí Tứ Giang chỉ có thể đứng vào ly vị.

Ly vị gần vách tường sau đại sảnh nhất, Phí Tứ Giang luôn cảm giác trong lòng là lạ. Dường như có chỗ nào không đúng, nhưng y lại không nói ra được.

Ngay tại thời điểm y còn đang suy nghĩ, lão già họ La kia bỗng nhiên nói:

- Tôi hiện tại phải phát động công kích trận pháp, mọi người đều tự vận chuyển chân nguyên rót vào giữa trận pháp, đừng có dừng lại, chân nguyên càng nhiều "Tứ Tượng phá vị trận" càng lợi hại.

Nói xong lão già họ La ném ra một trận kỳ, sau đó rót vào chân nguyên vào giữa trận pháp.

'Tứ Tượng phá vị trận " lóe ra một tia ánh sáng màu vàng tự nhiên, còn lại ba người kia thấy trận pháp đã phát động, lập tức cũng bắt đầu rót chân nguyên vào giữa 'Tứ Tượng phá vị trận".

"ầm" một tiếng, "Tứ Tượng phá vị trận, giống như bóng cao su bị căng lên, lập tức tràn đầy năng lượng tính bạo phát.

"Rầm rầm rầm...

"

Khi 'Tứ Tượng phá vị trận" được bốn tu sĩ Kim Đan cùng rót chân nguyên vào, lập tức liền kích phát. Năng lượng mãnh liệt cuồng bạo từ trong trận pháp vọt ra, trực tiếp đụng vào mặt trên lỗ khảm hình đao kia, toàn bộ đại sảnh lập tức xảy ra một trận lay động.

Diệp Mặc giật mình, trận pháp này đã có tác dụng? Tuy nhiên lập tức

liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, di tích cổ này không biết đã qua bao nhiêu năm, rất nhiều trận pháp phòng ngự đều đã bị nới lỏng, 'Tứ Tượng phá vị trận" cũng không đủ lay động đại sảnh.

Trận pháp bị kích động lên, lão già họ La kia không ngừng ném trận kỳ ra, từng luồng năng lượng mang tính chất bạo phát trực tiếp tấn công tới vách tường sau đại sảnh, chấn động càng ngày càng lợi hại.

Phí Tứ Giang đứng ở ly vị, chỗ gần trận pháp tấn công nhất, trên người đã bị oanh tạc hỗn độn không chịu nổi, nếu cứ tiếp tục như vậy, y không chết cũng sẽ bị trọng thương. Nghĩ đến đây, y vội vàng nói:

- Anh La, không được rồi, mau dừng lại một chút, vị trí này tôi không chịu nổi nữa, phải nghỉ ngơi một chút.

Lão già họ La lại khẽ mỉm cười nói:

- Phí Đạo Hữu, không nên gấp gáp, rất nhanh sẽ qua thôi, anh kiên trì một chút nữa, không lâu nữa đâu.

Ngoại trừ lão già họ La ra, vị trí tấn công của cô gái kia và Trương Thừa Phong mặc dù không lớn như Phí Tứ Giang, nhưng cũng có một chút kích động. - La Do Bình, anh làm cái gì vậy? Vì sao trận pháp này không ngừng hấp thu của chân nguyên của tôi, sao không có cách nào dừng lại được?

Phí Tứ Giang cuối cùng phát hiện không ổn, chân nguyên của y đang không ngừng rót vào giữa, cũng bị trận pháp hấp thu vào.

Lão già được gọi là La Do Bình giả vờ như không nghe thấy lời y nói, không ngừng ném ra trận kỳ, sau đó phát động trận pháp.

- La Do Bình khốn khiếp này đang muốn độc chiếm.

Phí Tứ Giang bỗng kêu lên.

Không cần Phí Tứ Giang nhắc nhở, người phụ nữ kia và Trương Thừa

Phong sớm đã phát hiện ra không ổn, hai người đồng thời biết, bọn họ đã bị La Do Bình lừa, đều là vẻ mặt phẫn nộ.

Trương Thừa Phong càng kêu lên - Họ La kia, chẳng lẽ ông muốn đồng thời cùng ba người chúng tôi đối nghịch sao? Nhanh dừng lại đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Người phụ nữ kia lại không lên tiếng, dường như đang phát động công pháp gì đó.

Diệp Mặc lại cười lạnh một tiếng, hấp thu chân nguyên? Đám người Phí Tứ Giang còn không biết uy lực của trận pháp tế huyết.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Trận pháp tế huyết này hấp thu chân nguyên chỉ là uy lực lúc ban đầu mà thôi, một khi trận pháp này tích lũy tới trình độ nhất định, cũng không phải hấp thu chân nguyên nữa, mà là hấp thu máu huyết.

Tuy nhiên Diệp Mặc không có ý muốn động thủ, cho dù là không cần chìa khóa, La Do Bình dùng trận pháp đánh nát đại sảnh này, tiến vào di tích cổ, Diệp Mặc cũng không cần lo lắng.

"Rầm rầm rầm "

Lại là mấy tiếng nổ mạnh từ giữa trận pháp lao ra công kích vách tường sau đại sảnh, Diệp Mặc thậm chí có thể cảm giác được dưới chân hắn đều đang lay động, lúc này trên mặt lão già họ La cũng tràn đầy khẩn trương và chú ý.

Phí Tứ Giang lại điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, lớn tiếng kêu lên:

- La Do Bình, đồ vong ân phụ nghĩa, Ẩn Kiếm môn tuyệt đối sẽ không buông tha cho ông, a...

Chỉ có điều lời của y mới nói được một nửa thì bỗng hét thảm một tiếng

- La Do Bình, ông cũng dám hút máu tươi của tôi...

Trương Thừa Phong và người phụ nữ kia sắc mặt cũng trắng bệch, bọn họ cũng cảm nhận được máu huyết bị hấp thu.

Người phụ nữ kia bỗng nhiên lấy ra một tấm bùa, phun ra một ngụm máu tươi vào tấm bùa.

La Do Bình thấy cô lấy ra tấm bùa, sắc mặt lập tức biến đổi, lão càng ném ra một nắm trận kỳ.

Nhưng tấm bùa của cô gái đã hóa thành một cái lốc xoáy thật lớn, đảo mắt đã cuốn đi người con gái kia, biến mất ở giữa đại sảnh.

Độn không phù cấp tám Diệp Mặc trong lòng thất kinh, loại bùa này là vô giá, không nghĩ đến trên người cô gái tu vi Kim Đan này lại có loại bùa này, chứng tỏ cô gái này thật không đơn giản.

Một cô gái với lai lịch không đơn giản đã bỏ trốn, phỏng chừng nơi này rất nhanh cũng không phải là bí mật nữa, ý nghĩ đầu tiên của Diệp Mặc chính là, hắn nhất định phải mau chóng lục soát hết di tích cổ này một lần, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 953

Dùng Khốn Trận Đối Phó Diệp Mặc

Sau khi cô gái kia dùng độn không phù cấp tám chạy trốn, La Do Bình lập tức phun ra một ngụm máu tươi, Trương Thừa Phong cũng chạy ra khỏi 'Tứ Tượng phá vị trận", chỉ có điều y đã không còn sức mà đấu với La Do Bình nữa rồi. Mà Phí Tứ Giang đã tê liệt trên mặt đất, ngay cả lực phản kháng cũng không có.

La Do Bình nhìn cái lỗ khảm hình đao kia còn chưa được mở ra, trong mắt lộ ra một tia ảo não.

Lão ta lấy ra một thanh trường kiếm lớn, nhìn Trương Thừa Phong mà đánh thẳng tới.

Trương Thừa Phong thấy La Do Bình đi tới, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, y run giọng nói:

- Anh La, đừng động thủ, tôi đồng ý lui ra ngoài, những thứ bên trong nhẫn của tôi, anh La cứ việc lấy đi.

La Do Bình lắc đầu nói:

- Mày là đồ con lợn, nếu không phải ngay từ đầu mày giữ lại thực lực, không muốn toàn lực rót chân nguyên vào thì đại sảnh này tao vốn đã sớm mở ra. Loại người rác rưởi như mày giữ lại chỉ là tai họa, chết đi cho xong.

- Đừng, Chu Ngữ Sương đã đi rồi, nếu anh giết tôi, Trương gia tôi khẳng định sẽ biết chuyện….

Trương Thừa Phong lúc này đã bất chấp mọi thứ, chỉ mong được tha

mạng.

- Là ai?

La Do Bình không để ý lời Trương Thừa Phong nói, trực tiếp nhìn về phía Diệp Mặc đang đi ra.

Khi lão ta nhìn thấy Diệp Mặc chỉ là Kim Đan tầng hai, lập tức vẻ mặt lộ ra sự sợ hãi, không tự chủ được nói:

- Mày chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng hai, làm sao có thể tránh được thần thức của tao?

La Do Bình thấy tu sĩ đi ra chỉ là Kim Đan tầng hai, nhưng trên mặt của đối phương không có chút khẩn trương nào, nên không dám động thủ trước. Lão ta không phải là người không có kiến thức, Diệp Mặc có thể tránh được thần thức của bốn người này, cùng đến nơi đây, chứng tỏ hắn tuyệt đối không phải một người tu sĩ bình thường. Huống chi, chân nguyên của lão cũng bị tiêu hao rất lớn.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, Trương Thừa Phong lại vui vẻ bất ngờ kêu lên - Anh Diệp, thật không ngờ anh cũng tới đây, không ngờ anh đã thăng cấp Kim Đan rồi, anh Diệp, tôi là Trương Thừa Phong, nhờ anh ra tay giúp đỡ...

Diệp Mặc nhìn Trương Thừa Phong liếc mắt một cái, thản nhiên nói:

- Hóa ra là Trương thành chủ, thật sự là vinh hạnh.

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đều ở thành Hà Châu, nên mong anh Diệp cứu tôi một mạng.

Trương Thừa Phong lộ ra nụ cười lấy lòng, vội vàng nói. Hiện tại máu của y bị mất quá nhiều, thực lực thậm chí không bằng một gã tu sĩ luyện khí viên mãn.

La Do Bình bỗng nhiên đảo mắt nói:

- Hóa ra là Diệp đạo hữu, nếu Diệp đạo hữu là bạn của anh Trương, tôi cũng có thể không động thủ.

- Đúng đúng đúng, tôi là bạn của Diệp Mặc, là bạn rất thân, lúc trước anh Diệp ở Hà Châu mở tiệm bán thuốc, tôi đã đi qua đấy xem…

Trương Thừa Phong khẩn cấp kêu lên.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Anh đúng là có làn da thật đẹp nha, chỉ có điều da mặt hơi dầy một chút. Lúc trước cửa hàng của tôi vừa mới mở, anh đã vô duyên vô cớ lấy đi 'Trú Nhan Đan" của tôi, ha ha, không cần nói đến trả ơn, chỉ cần không động thủ với tôi là tôi đã rất biết ơn anh rồi. Sau đó, chị Ngu kết Anh, mượn anh một ít linh thạch, anh cũng không cho mượn. Cuối cùng, có người muốn tiêu diệt 'ngành dược Hoa Hạ" của tôi, tại sao tôi không thấy anh tới giúp đỡ? Trương thành chủ, tôi rất muốn giúp anh, nhưng tôi thật sự không tìm thấy lý do gì để mà giúp anh.

Trương Thừa Phong nghe xong Diệp Mặc nói, sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên y lớn tiếng mắng:

- Họ Diệp, cho dù tao chết đi, Trương gia tao ở Hà Châu cũng sẽ không bỏ qua cho mày đâu. Nhất định sẽ giết mày, nhất định phải tiêu diệt cả nhà mày...

Diệp Mặc lắc đầu không nói gì, Trương Thừa Phong này không đi uy hiếp người muốn giết y là La Do Bình, lại đi ghi thù tạc hận trên đầu của hắn, hắn thật sự không nghĩ ra đây là lý luận gì nữa. Hơn nữa, hắn sẽ sợ Trương gia ở Hà Châu sao?

"Xoẹt xoẹt." Thanh kiếm trong tay La Do Bình vung lên, đầu Trương Thừa Phong đã bị gọt sạch.

Diệp Mặc lại giơ tay ra cướp lấy chiếc nhẫn trữ vật, La Do Bình thấy người là do mình giết, nhưng cái tên tu sĩ Kim Đan tầng hai kia lại dám cướp đoạt chiến lợi phẩm, sắc mặt lão ta lập tức liền khó coi.

Nhưng lão cũng không dám động thủ với Diệp Mặc, thậm chí hỏi cũng không hỏi, lại nhìn về phía Phí Tứ Giang lần nữa. Phí Tứ Giang thấy Trương Thừa Phong bị kiếm của La Do Bình chém chết, trong lòng nhất thời lạnh ngắt. Cho dù y hối hận đã mang La Do Bình đến thì lúc này cũng không phải lúc y có thể làm chủ.

Y không ngừng nhìn về phía Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, tôi là Phí Tứ Giang ở Ẩn Kiếm môn, xin anh Diệp cứu tôi một mạng, tôi nhất định sẽ báo đáp.

Diệp Mặc mang theo nụ cười lạnh nhìn Phí Tứ Giang nói:

- Người quen ở chỗ này cũng thật nhiều nha, nói thật tôi vốn định sau này tới tìm anh, không ngờ bây giờ anh lại ở trước mặt của tôi rồi. Lúc trước tôi đến hội đấu giá tại phường thị Nam Sơn nhìn trúng một ụ đá, kết quả đã bị người nhiều tiền lớn thế như Phí Đại công tử đây mua đi mất. Ha ha, còn uy hiếp tôi nữa chứ, bằng không tôi làm sao có thể biết anh là Phí Tứ Giang? Phí công tử, anh thử nói xem?

- Mày. . . Là mày. . .

Phí Tứ Giang tay chỉ vào Diệp Mặc bắt đầu run lên, sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói:

- Cái cây đao chìa khóa kia ở trên người của mày...

Diệp Mặc bỗng nhiên giơ tay lấy ra một đại đao, sau bảng đao đầy vết loang lổ nói:

- Anh nói đúng, đáng tiếc tôi không có giải thưởng.

- Đúng rồi, tôi mượn chiếc nhẫn của anh dùng một chút.

Nói xong tay Diệp Mặc vẽ một cái, một chiếc nhẫn đeo tay rớt xuống từ trên tay Phí Tứ Giang, sau đó Diệp Mặc từ trong không trung lấy được một chiếc nhẫn. Tuy nhiên Diệp Mặc nhìn cũng không nhìn, đã đem nhẫn của Phí Tứ Giang và nhẫn của Trương Thừa Phong bỏ vào trong thế giới trang vàng của mình.

La Do Bình ngơ ngác nhìn cảnh tượng đầy kịch tính trước mắt, chằm chằm nhìn Diệp Mặc, sau một lúc lâu mới giật mình vui mừng nói:

- Hoá ra cậu chính là người lấy được cái chìa khóa đó, nói như vậy, chúng ta hiện tại có thể tiến vào di tích cổ rồi hả?

Sau khi nói xong, La Do Bình cố nén nội tâm vui sướng, cự kiếm trong tay chỉ hơi chút run lên một chút, cự kiếm bay ra ngoài mang theo đầu Phí Tứ Giang, mà lão giống như đã làm một chuyện nhỏ không đáng kể.

Lão già họ La này quả nhiên đã quen làm loại chuyện này, giết đồng lõa của mình căn bản cũng không lo sợ gì.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại nhìn La Do Bình bình tĩnh nói:

- Ông nói sai rồi, là tôi có thể tiến vào di tích cổ, chứ không phải là chúng ta.

Nghe xong Diệp Mặc nói, La Do Bình lập tức liền kịp phản ứng, sau đó ánh mắt trở nên lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Cậu muốn đánh một hiệp với tôi? Cậu chỉ là Kim Đan tầng hai, cho dù tôi đã tiêu hao một chút chân nguyên, nhưng muốn giết một Kim Đan tầng hai như cậu vẫn không tốn mấy sức lực đâu.

Nói xong, La Do Bình không ngờ lấy ra một trận kỳ, bắt đầu vứt ra bên ngoài. Lão trời sinh tính cẩn thận, cho dù thắng Diệp Mặc, cũng muốn không có sai sót nhầm lẫn. Lão chuẩn bị vừa đánh nhau với Diệp Mặc, vừa bố trí

một khốn trận.

Nhưng vượt ra ngoài dự tính của lão chính là, Diệp Mặc không ngờ đứng ở một bên nhìn lão bố trí trận pháp, dường như căn bản cũng không biết lão đang làm cái gì. Lão không thể tưởng được Diệp Mặc trong lòng đang cười lạnh, đây là thủ đoạn hắn thường dùng, lại bị họ La này lấy ra dùng.

La Do Bình tâm lý mừng rỡ, một bên không ngừng ném trận kỳ ra, một bên nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, kỳ thật đối với di tích cổ này, nếu hai người chúng ta cùng hợp lực, khẳng định sẽ tốt hơn rất nhiều so với một người. Hơn nữa chỉ cần anh Diệp đồng ý, tôi sẽ để anh Diệp lựa chọn ba món đồ tốt trước.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, La Do Bình con người này lòng dạ hiểm độc, nếu không phải vừa rồi lão ta đã bị tiêu hao một nửa chân nguyên, thì lão đã sớm động thủ với mình rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc nắm chắc có thể giết chết La Do Bình, nhưng cũng không dám cam đoan mình không bị thương, lúc trước bị kiếm của Kế Trí Nguyên đâm bị thương, qua rất lâu hắn mới bình phục, ai biết lão La Do Bình nham hiểm này có sát chiêu giống như vậy hay không? Hiện tại nếu lão đã bắt đầu bố trí trận pháp, vậy thì cứ để lão làm đi.

Chỉ hơn mười phút sau, trên mặt La Do Bình liền lộ ra vẻ vui sướng, lão ta lấy trận kỳ khống chế cuối cùng ném ra ngoài, sau đó nói:

- Nhãi ranh, muốn đấu cùng tao à, nhóc còn quá non đấy, cảm ơn nhóc đã đưa cây đao tới...

Chỉ có điều miếng trận kỳ kia của lão còn chưa dừng ở phía trên trận pháp, đã bị một bàn tay Diệp Mặc bắt được. Đang lúc lão còn đang nghĩ đối phương tại sao lại tùy tiện đi vào trong trận pháp mà lão bố trí, thì đã thấy Diệp Mặc cũng lấy ra mấy miếng trận kỳ, ném vào giữa trận pháp mà lão

vừa mới bố trí.

Chỉ trong nháy mắt, khốn trận mà lão bố trí liền thay đổi, biến thành một trận pháp phản vây.

La Do Bình lúc này đã hoàn toàn hiểu được, trình độ trận pháp của tên tu sĩ Kim Đan tầng hai trước mắt này giỏi hơn lão nhiều, nhưng điều này sao có thể? Nội tâm của lão đang quát điên cuồng, đối phương thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể có loại tu vi trận pháp này? Cho dù là vừa ra đời đã tu luyện trận pháp cũng không có loại tu vi này nha.

La Do Bình đã nghiên cứu trận pháp hơn hai trăm năm rồi, mới chỉ là Trận Pháp Sư cấp ba mà thôi. Nhưng đối phương này đơn giản chỉ vứt ra vài cái trận kỳ đã đem khốn trận của lão đổi thành một khốn trận mà lão không biết, bao vây lấy lão, hiển nhiên là đại sư trận pháp cấp ba trở lên, rất có thể là đại sư trận pháp cấp bốn thậm chí cấp năm.

La Do Bình rất nhanh liền thanh tỉnh lại, lão ta bây giờ mới hiểu được vì sao đối phương căn bản cũng không động thủ khi thấy lão bố trí trận pháp, hoá ra đối phương căn bản là không sợ hãi.

Lão không ngờ mình ở trước mặt một đại sư trận pháp lại bố trí trận pháp vây khốn đối phương, La Do Bình sắc mặt tái xanh, lão biết hôm nay lão rất khó mà thoát khỏi đây rồi.

- Thả tôi đi, tôi đồng ý giao ra tất cả đồ vật cho cậu.

La Do Bình mặc dù giết người khác không chớp mắt, nhưng đến lượt lão, lại muốn Diệp Mặc tha cho lão một mạng.

Tuy rằng nói như thế, nhưng trên tay của lão lại không chút chậm chạp, chẳng những đã lấy ra cự kiếm, hơn nữa còn lấy ra một pháp bảo hình ô màu vàng đậm.

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý tới lời cầu xin tha mạng của La Do Bình, tùy tay lấy trận kỳ ném ra bên ngoài, lập tức đã phát động trận pháp.

Một luồng ánh sáng màu vàng chớp động, trực tiếp ngăn cản lại pháp bảo hình ô của La Do Bình.

La Do Bình dường như biết mình cầu xin tha mạng cũng là phí sức, lại không hề trả lời, cự kiếm trong tay bị đẩy ra, cuồn cuộn nổi lên một bức tường kiếm cao vài trượng trực tiếp bổ vào phía trên trận pháp của Diệp Mặc.

Chỉ một kiếm này đã khiến cho ánh sáng màu vàng trong trận pháp của Diệp Mặc bị tiêu tan.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, La Do Bình này quả nhiên rất tinh thông trận pháp, chân nguyên của lão ta có thể nói đã tiêu hao hết một nửa, nhưng uy lực công kích của một kiếm này không ngờ còn lợi hại hơn so với lúc trước hắn ở 'Sa Nguyên dược cốc" vây khốn tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia.

Hiển nhiên nếu để cho lão tiếp tục công kích trận pháp này vài cái, nó khẳng định sẽ bị phá.

Tuy rằng trận pháp này vốn là do La Do Bình bố trí, Diệp Mặc chỉ lấy ra lợi dụng mà thôi, nhưng La Do Bình đối với việc lý giải trận pháp lại rất tốt.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không do dự lấy ra "Tử Đao", ra chiêu "Huyễn vân phân liệt đao", đao quang với màu tím đầy trời hướng về phía La Do Bình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 954

Đại Sảnh Lục Giác Kỳ Lạ

La Do Bình lúc này mặc dù cũng rất lo lắng, nhưng không có cảm giác kinh hoảng không ngừng hồi trước, bởi vì lão phát hiện trận pháp này cũng không lợi hại như những gì lão tưởng tượng. Khi mới bắt đầu, lão phát hiện Diệp Mặc có thể xoay ngược tình thế lợi dụng trận pháp của y, đúng là vô cùng kinh hãi. Sở dĩ kinh hãi như vậy, đó là vì Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, trình độ trận pháp không ngờ lại lợi hại như vậy.

Lão thậm chí có một lúc còn cho rằng hôm nay khó có thể thoát được, nhưng không ngờ đòn của lão giáng xuống, trận pháp này không ngờ có thể phá được một phần rồi, chỉ cần cho lão một chút thời gian, lão có thể phá tan trận pháp này.

Một khi phá tan được khốn trận này rồi, thì lão không cần phải lo lắng nữa. Tu vi trận pháp của tu sĩ này lợi hại cũng chỉ là Kim Đan tầng thứ hai, quá kém so với lão. Kim Đan tầng thứ hai lại còn là sơ kỳ, mà lão đã là Kim Đan hậu kỳ rồi, cho dù chân nguyên có bị hao tổn, nhưng muốn đối phó với một Kim Đan tầng thứ hai như vậy là cũng đủ rồi.

Khi đao quang màu tím kia càng ngày càng cuốn tới che phủ cả bầu trời, lão mới cảm giác được đao kỹ của Diệp Mặc dường như cũng không tầm thường. Điều này làm cho lão lại lo lắng, lão thúc dục lá chắn hình ô màu vàng trong tay lão, muốn ngăn đường đao màu tím đang dần đến kia lại.

Nhưng khi đường đao màu tím kia hoàn toàn va đập vào pháp bảo hình ô màu vàng trong tay lão, lão mới biết mình đã quá lầm rồi. Đừng nói đến bây giờ lão đã bị hao tổn một nửa chân nguyên, cho dù lão không bị hao tổn chút nào, cũng không nhất định là đối thủ của tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này.

Còn chưa đợi lão nói ra, ánh đao màu tím kia đã nằm dưới ánh sáng màu vàng của khốn trận kia, hoàn toàn che lấp màu vàng chói của lá chắn hình ô màu vàng trong tay La Do Bình.

Rắc rắc rắc…

Sau khi một âm thanh hỗn độn vang lên, pháp bảo hình ô trong tay La Do Bình đã bị rạn nứt, trở nên sứt mẻ. Còn lão thì lại bị ánh đao màu tím nâng lên, đụng lên trên khốn trận, nôn ra máu, ngã trên mặt đất, kinh hãi nhìn Diệp Mặc.

Lão đã quên cầu xin Diệp Mặc tha mạng, lão có thể thăng lên tu vi Kim Đan này, đương nhiên không phải là một thằng ngu, đương nhiên cũng đã từng gặp qua chuyện đời. Nhưng bao năm nay, lão chưa từng gặp tên Kim Đan tầng thứ hai nào lại lợi hại như Diệp Mặc.

Mặc dù có trận pháp trợ giúp mình và chân nguyên của mình đã bị tổn hao từ trước, nhưng một tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai trong chiêu thứ nhất đã xé rách Hoàng Tán Thuẫn của lão, như vậy là cũng quá lắm rồi.

Diệp Mặc không đợi La Do Bình nói lời xin tha mạng, "Tử Đao" trong tay lại lần nữa bổ đến, La Do Bình trước khi chết còn không thể tin được, lão chết lại đơn giản như vậy, thậm chí còn không lời báo trước Lấy được nhẫn trữ vật của La Do Thăng, Diệp Mặc dùng một mồi lửa thiêu sạch hai người họ, lúc này mới quan sát đại sảnh này, đại sảnh này quả thực vô cùng trống trải, không có đồ vật gì, ngoài bức vách phía sau không biết là làm từ chất liệu nào ra, thì cũng chỉ có một cửa lớn ra vào.

Diệp Mặc quay người lại, muốn ở chỗ vào bố trí một khốn trận, chẳng may có người đi vào thì cũng cảnh báo cho hắn biết. Hắn cho rằng, bất luận làm một việc gì, cẩn thận một chút cũng không sai. Ngày trước nếu như hắn không cẩn thận, bố trí một Truyền Tống trận ở Ngành Dược Hoa Hạ, vậy thì mấy người Tống Ánh Trúc cũng không có đường chạy thoát khỏi thành Hà Châu.

Nhưng khi Diệp Mặc quay đầu lại, lập tức ngây người, hắn phát hiện ra cửa ra vào của đại sảnh kia không còn nữa. Mà đại sảnh mà hắn đang đứng chỉ có sáu bức tường.

Sáu vách tường này lại không thể nhìn ra được bên nào là bên mà hắn vừa mới vào, làm cho Diệp Mặc càng ngạc nhiên chính là, sau vách tường của đại sảnh chỗ mà có lỗ khảm hình đao dường như cũng được đổi một mặt.

Chuyện gì thế này?

Diệp Mặc có chút ảm đạm.

Hắn vẫn luôn ở trong đại sảnh này, nếu như có thay đổi gì, nhất định là hắn sẽ biết trước tiên. Nhưng thực tế bây giờ đại sảnh chỉ có một mình hắn mà thôi, mà lỗ khảm hình đao mà bốn người công kích lúc trước, đã từ li vị lúc trước đổi thành khảm vị rồi.

Diệp Mặc tỉnh táo lại, cho dù là không còn cửa ra vào, hay là lỗ khảm hình đao biến thành một bức tường, đều là có chút quỷ dị.

Hắn nhắm mắt lại, dùng thần thức cảm thụ một chút. Hắn cho rằng, cửa vào biến mất, chắc hẳn chỉ là một dụng cụ tự động mà thôi. Mà lỗ khảm hình đao này giờ lại đổi thành một bức tường, nói không chừng là cả đại sảnh này đang xoay tròn.

Nhưng điều khiến cho Diệp Mặc thất vọng chính là, khi hắn cẩn thận quan sát lại vài lần, nhưng lại không phát hiện ra dấu vết đại sảnh này đang xoay tròn.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn bỗng nhiên có chút không thích nơi này rồi, chỗ này rõ ràng là quá quỷ dị rồi. Nghĩ đến đây, hắn không tiếp tục chần chừ nữa, mà lấy chìa khóa đao đi thẳng đến lỗ khảm hình đao kia.

Lúc này đã không còn đường lui, hắn ngoại trừ việc dùng lỗ khảm này ra, muốn phá vỡ vách đá hình lục giác này quả thực là không thể. Huống chi hắn muốn lấy được đồ sớm một chút, rồi sớm lên đường.

Khi Diệp Mặc tra chìa khóa vào lỗ khảm, bỗng nhiên cảm giác không được thoải mái, cảm giác này khiến hắn rất quái dị.

Đối với giác quan thứ sáu của mình, Diệp Mặc lại rất tin tưởng. Chẳng lẽ nơi này lại có nguy hiểm gì khác hay sao? Diệp Mặc chần chừ. Hắn theo bản năng muốn lấy cây đao ra, cho dù như nào, hắn không thể khi cảm giác bất an vẫn còn làm chuyện như này.

Nhưng Diệp Mặc vẫn chưa thu được cây đao, cái lỗ khảm hình đao kia đã truyền đến một lực hút. Lực hút đó căn bản không phải là hướng về phía hắn, mà là hướng về Cây Đao trong tay hắn.

Két một tiếng, Cây Đao trong tay Diệp Mặc rời khỏi tay, lại bị hút chặt vào trên lỗ khảm kia.

Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc liền muốn rút lui, lại phát hiện ra đại sảnh lục giác lại bắt đầu xoay tròn. Lúc mới bắt đầu, vận tốc xoay tròn của đại sảnh này rất chậm, nhưng chưa được bao lâu, tốc độ lại càng ngày càng nhanh, nếu như tốc độ xoay tròn này lại cứ tiếp tục tăng lên, Diệp Mặc thậm chí không thể tưởng tượng được, cuối cùng hắn sẽ bị quay vòng thành bã vụn.

Lúc này Diệp Mặc đã biết chỗ này không đơn giản là một di tích, cho dù là di tích, thì cũng rất quái dị. Không ai có thể biến di tích thành hình dạng như này, di tích là để cho người ta đến khai quật, nhưng đây lại là tìm cách khiến cho người khác chết. Không đúng, Diệp Mặc nghiên cứu trận pháp đã bao năm, trình độ am hiểu về trận pháp thậm chí còn thâm sâu hơn nhiều so với đại sư trận pháp sơ cấp, hắn thậm chí còn phát hiện ra đại sảnh này giống như một trận pháp vậy.

Là trận pháp gì mà lại có hình dạng này, hơn nữa còn không dùng đến trận kỳ, chỉ có một đại sảnh hình lục giác?

Phong ấn? Diệp Mặc trong đầu hiện lên một ý nghĩ, hắn đột nhiên tỉnh táo lại, đây căn bản là một phong ấn. Khi hắn đến, đại sảnh lục giác này

không xoay tròn, hắn không ngờ lại không phát hiện ra đây không phải là đại sảnh lục giác, thêm vào hai mặt trên và dưới, đây căn bản là một đại sảnh tám mặt.

Nếu là phong ấn, vậy phong ấn cái gì? Diệp Mặc không tiếp tục nghĩ nữa, cho dù là phong ấn cái gì, giải khai phong ấn, đối với hắn đều không có lợi gì.

Nếu biết đây là một phong ấn, Diệp Mặc cũng hiểu được cây đao kia hẳn là chìa khóa để giải phong ấn, đây không phải là chìa khóa di tích thượng cổ, mà là chìa khóa giải khai phong ấn.

Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc suýt nữa thì chửi ầm lên, đây quả thực là lừa người mà Diệp Mặc cũng biết đây không phải là lúc chửi người khác, hắn dường như không cần suy nghĩ gì, cố nén sự choáng váng càng lúc càng tăng này lại, liền vọt tới chỗ lỗ khảm hình đao, dùng tay giữ chặt cây đao lại.

Phong ấn này bây giờ vẫn chưa hoàn toàn được cởi bỏ, hắn chỉ cần đem chìa khóa giải khai phong ấn này đi là được rồi.

Nhưng khi Diệp Mặc vận chuyển chân nguyên trên lỗ khảm hình đao, lại phát hiện cây đao hình như nằm luôn trên đó, không chút di chuyển. Mặc cho hắn vận chuyển tất cả chân nguyên, cũng không có cách này lay chuyển được cây đao này.

Diệp Mặc mơ hồ nghe thấy vài tiếng cười khằng khặc, dường như là giọng cười châm biếm hắn không biết tự lượng sức mình. Nhưng lúc này hắn cũng không thèm để ý đến những thứ xung quanh nữa, đối với hắn mà nói cho dù không có cách nào ra khỏi đại sảnh lục giác này, hắn cũng cần phải lấy được cây đao, tuyệt đốôi không thể giải phong ấn này được.

Khi tất cả chân nguyên được vận chuyển, cây đao vẫn không chút nhúc nhích, Diệp Mặc mồ hôi lạnh túa ra như mưa, lấm tấm lấm tấm.

Hắn thậm chí cũng không kịp nghĩ gì nhiều, lấy ra viên "Bạo âm châu", viên "Bạo âm châu" này là hắn cướp được của Kế Trí Nguyên, lúc đó khi đối phó với Kế Trí Nguyên, hắn cũng không dùng, nhưng bây giờ hắn lại không thể không dùng được.

"Bạo âm châu" bị Diệp Mặc vứt thẳng vào lỗ khảm hình đao, cùng lúc này, hắn bước vào thế giới Trang vàng, lúc này cái gì hắn cũng không để ý nữa.

- Đi…

Một tiếng nổ lớn, cả đại sảnh lục giác lúc đó lập tức rung chuyển, tiếng nổ khủng bố này còn mạnh hơn nhiều so với Tứ tượng phá vi trận của mấy người trong tổ của La Do Bình lúc trước, "Bạo âm châu" tương đương với một đòn của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, uy lực vô cùng lớn.

Đại sảnh lục giác chìm trong tiếng nổ lớn, dường như dừng lại một chút, nhưng chỉ dừng lại một chút mà thôi, ngay sau đó lại bắt đầu xoay tròn.

Khi tiếng nổ thậm chí còn chưa dứt, Diệp Mặc bước từ thế giới Trang vàng ra, dòng khí cuồng bạo còn chưa chấm dứt, đã xé rách quần áo của Diệp Mặc, nhưng hắn căn bản không để ý đến. Hắn chỉ có một viên "Bạo âm châu" tuyệt đói không thể đợi hiệu quả này qua mới bước ra ngoài được.

Sau khi Diệp Mặc bước ra, trước tiên chính là phun ra một ngụm máu, hắn trực tiếp thiêu đốt máu tươi của mình, sau đó lại giơ tay lên nắm chặt lấy cây đao, vận chuyển mười phần chân nguyên của mình toàn lực kéo.

Cây đao dưới sức nổ cực mạnh, căn bản có chút lỏng ra, không đợi cây đao lại khớp vào lỗ khảm, Diệp Mặc liền thiêu đốt máu tươi của mình nắm chặt lấy đao.

Lại thiêu đốt một ngụm máu nữa, cây đao không ngờ bị Diệp Mặc nắm lấy, một lực hút cực mạnh lại bắt đầu hút lại, Diệp Mặc trong lòng không kịp vui sướng, hắn nắm chặt lấy cây đao, việc đầu tiên là lấy Hậu Bối đao ném

vào thế giới Trang vàng, hắn biết rằng, cho dù hắn đem chìa khóa đao ném vào nhẫn trữ vật, cuối cùng cũng bị đại sảnh lục giác này hút ra.

Sau khi Diệp Mặc ném đao vào thế giới Trang vàng, toàn bộ đại sảnh lục giác bỗng nhiên chấn động, chuyển động không ngờ lại chậm lại, cuối cùng thì dừng hoàn toàn.

Diệp Mặc thở phào một cái, ngồi nghỉ một chút trên mặt đất, chỉ cảm thấy thân thể không còn chút sức lực nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 955

Lừa Lẫn Nhau

Diệp Mặc vừa mới ngồi xuống, cũng cảm giác được một luồng không khí cực kỳ phẫn nộ, tràn đầy toàn bộ đại sảnh hình lục giác.

- Tên nhãi kia, mày đem 'Cửu xoa đao' chìa khóa mở cửa di tích cổ này giấu đi chỗ nào rồi, nhanh lấy ra đây.

Diệp Mặc vừa mới cảm giác được sự phẫn nộ này, thì nghe thấy một thanh âm cực kỳ tức giận.

Cái thanh âm này chói tai khó nghe giống như tiếng cưa thép dùng để cưa kim loại, làm cho người ta không thoải mái. Điều này khiến Diệp Mặc biết được, hoá ra cây đao kia được gọi là 'Cửu xoa đao'.

Nghe được cái thanh âm này, Diệp Mặc lại nhẹ nhàng thở ra, nơi này quả nhiên là một phong ấn. Cái người nói chuyện kia, tuy rằng Diệp Mặc nhìn không ra tu vi và vị trí bị vây của y, nhưng Diệp Mặc dựa vào hơi thở phẫn nộ của y cũng cảm giác được, chính mình ở trước mặt y cũng chỉ là một con kiến có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào mà thôi.

Hắn sở dĩ còn nhẹ nhàng thở ra, đó là bởi vì đối phương khẳng định chưa được gỡ bỏ phong ấn, nếu gỡ bỏ phong ấn rồi, cũng không chỉ là thanh âm tức giận nữa, mà là trực tiếp đi ra giết hắn.

Diệp Mặc nuốt một viên 'Sinh nguyên đan" sau đó đứng lên nói:

- Nếu là di tích, vì sao tôi ở trong này nhìn không thấy bất kỳ vật gì? Bình thường không phải nói bên trong di tích đều có rất nhiều thứ tốt sao? Nhưng tôi chỉ nhìn thấy một đại sảnh trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Thanh âm như tiếng cưa thép kia hừ lạnh một tiếng - Tên nhãi vô học, nếu đem 'Cửu xoa đao' đặt lên lỗ khảm, di tích sẽ mở ra, mày có thể thấy bảo vật. Hiện tại ngay cả di tích mày cũng không mở được, nói gì tới bảo vật?

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, rõ ràng là một phong ấn, người này còn cố tình nói là một di tích, nếu không phải hắn tinh thông trận pháp, còn có một viên 'Bạo âm châu'. Tạm thời khống chế được gỡ bỏ phong ấn, nói không chừng hắn lúc này đã hóa thành tro bụi.

Tuy nhiên Diệp Mặc không cần phải nói ra, hiện tại việc hắn cần làm nhất chính là tìm được một cửa ra, mà không phải thông qua biện giải để làm cho đối phương á khẩu không trả lời được.

- Chỉ cần là tôi không thấy bảo vật, tôi sẽ cho rằng không phải di tích.

Diệp Mặc thuận miệng nói một câu, sau đó đứng lên, bắt đầu di chuyển ở trong đại sảnh lục giác này.

Thanh âm kia thấy Diệp Mặc không trả lời y. Trầm mặc một hồi, giọng điệu đã không phẫn nộ như lúc ban đầu, mà hòa hoãn một chút nói:

- Mày muốn bảo vật gì?

Tuy rằng giọng điệu người này đã hòa hoãn. Nhưng thanh âm của y vẫn có chút chói tai như cũ.

Diệp Mặc nghe xong trong lòng cũng rất hứng thú, muốn bảo vật gì? Cũng không biết 'Cửu xoa đao' này là ai làm ra, lừa hắn đến nơi đây. Thiếu chút nữa giải khai phong ấn, đem cái mạng nhỏ của mình tặng cho nó. Hiện tại nghe giọng nói người này, nói không chừng mình có thể tìm được một chút lợi ích Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Nếu có phương pháp tu luyện nhanh hơn thì tốt rồi, đúng rồi, nếu có một công pháp chạy trốn cũng không tệ. Ít nhất tôi đánh không thắng cũng

có thể chạy trốn bất cứ lúc nào.

Thanh âm kia cười lạnh một tiếng - Loại đồ này ở bên trong di tích nhiều như rác rưởi, chỉ cần nhóc mở được di tích ra, muốn cái gì đều có.

Diệp Mặc rõ ràng lười trả lời. Tiếp tục tìm kiếm đường ra trong đại sảnh hình lục giác.

Sau một lúc lâu, Diệp Mặc chợt nghe 'cạch cạch' một tiếng, hai đồ vật đã rơi vào một góc đại sảnh. Diệp Mặc đứng lên nhìn một chút, không ngờ là một quyển độn pháp ngũ hành, mà cấp bậc thậm chí cao tới Thiên cấp ngũ phẩm.

Bình đan dược kia cũng bị Diệp Mặc mở ra. Một mùi thơm tự nhiên bay ra, hiển nhiên là đan dược cực kỳ cao minh. Một Đan Vương như Diệp Mặc không ngờ không có cách nào nhận ra đây rốt cuộc là loại đan dược gì.

Diệp Mặc vừa mới xem xong, thanh âm kia lại lần nữa truyền đến - Đây là một quyển độn pháp Thiên cấp ngũ phẩm, ở bên trong di tích cũng chỉ là món đồ bình thường mà thôi. Còn bình đan dược tên là 'Thiên hoa đan", một viên có thể cho nhóc thăng một cấp. Một lọ đan dược này đủ để cho nhóc trong vòng nửa năm tu luyện tới Kim Đan viên mãn.

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ khiếp sợ, hắn không thể tưởng được còn có loại đan dược nghịch thiên này. Cho dù hắn mỗi ngày gặm 'Thanh uẩn đan", ngồi ở trong Linh Tủy trì, cũng không có khả năng nửa năm liền thăng cấp Kim Đan viên mãn nha, mà 'Thiên hoa đan' này còn lợi hại như vậy.

Đối với công hiệu của 'Thiên hoa đan', Diệp Mặc không có hoài nghi, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ ăn loại đan dược này. Cho dù muốn dùng loại đan dược này, cũng nhất định phải chờ hắn biết rõ phương thuốc của loại đan dược này, sau đó tự mình luyện chế.

Đối với người cho đan dược kia, ai biết có mưu đồ gì hay không? Nhưng đối với Ngũ Hành Độn Pháp, Diệp Mặc lại vô cùng thích.

Diệp Mặc đem đan dược và bản công pháp kia thu lại, cuối cùng cũng cân bằng một chút, dù sao không phải không thu hoạch được gì.

Thấy Diệp Mặc vẫn không có ý định lấy ra 'Cửu xoa đao', một lát sau, thanh âm kia có chút không kiên nhẫn nói:

- Nhóc sao còn không mở di tích ra?

Diệp Mặc lại đi lòng vòng chung quanh nói:

- Nếu có một chân khí phi hành thì tốt rồi, bên trong di tích này có loại chân khí phi hành không?

Có lợi, Diệp Mặc còn không sư tử há miệng ư. Tuy rằng khát vọng nhất của hắn chính là được một cái linh khí bay trung phẩm, nhưng nếu có chân khí, ai nguyện ý lấy linh khí chứ.

Thanh âm kia khinh thường nói:

- Chân khí phi hành tính cái gì, bên trong di tích còn nhiều mà. Nhóc đừng cho là tôi dụ dỗ cậu mở ra di tích, tôi cho cậu mở di tích ra mục đích là vì tôi cũng muốn lấy một vật trong đó, đó chẳng qua là một gốc cây linh thảo cấp chín mà thôi, cái loại linh thảo này tên là 'Tiên khuyên hoa'.

Không đợi Diệp Mặc nghi ngờ nữa, thanh âm kia liền tiếp tục nói:

- Bên trong có rất nhiều 'Tiên khuyên hoa', tôi chỉ lấy một cây là đủ rồi. Tuy rằng tôi bây giờ đang ở bên trong di tích, nhưng vì tôi chỉ có hồn thể, không có cách nào tới gần 'Tiên khuyên hoa'. Cho nên cần cậu hỗ trợ, chỉ cần cậu lấy được 'Tiên khuyên hoa' rồi đưa lại cho tôi một cây là được rồi.

Sau khi Diệp Mặc nghe xong lời người này nói, trong lòng cười lạnh, lời người này nói thật thật giả giả, bên trong bao hàm quá nhiều tin tức, chính là vì muốn hắn mắc mưu.

Nhưng Diệp Mặc khẳng định được người này đã nhìn ra trong cơ thể hắn

có mồi lửa kỳ dị, hơn nữa đoán được hắn là một Luyện Đan Sư cấp bậc không thấp. Hiểu rất rõ linh dược, lúc này mới nói những lời này đấy.

'Tiên khuyên hoa' là linh dược cấp chín, kỳ thật sớm đã vượt qua phạm trù linh dược cấp chín, gọi nó là tiên linh dược cũng không ngoa. Cái này căn bản là vật báu vô giá, là bảo vật thiên địa ở Tu Chân giới mà ai cũng đều mơ tưởng. Bởi vì tác dụng lớn nhất của nó chính là đắp nặn thân thể, nếu một quỷ tu, hoặc là một linh hồn thể, cũng có thể dùng 'Tiên khuyên hoa' để nặn ra một thân thể hoàn hảo.

Cho dù không phải linh hồn thể, không phải quỷ tu, tu sĩ bình thường nếu có 'Tiên khuyên hoa" thì đều có một lần tái sinh cơ thể. Loại đồ vật nghịch thiên này, kỳ thật chỉ là truyền thuyết, Diệp Mặc mặc dù biết loại linh thảo này, nhưng cũng biết, ở Tu Chân giới chưa từng có người có được loại linh thảo này.

Loại linh thảo 'Tiên khuyên hoa' này còn có một đặc tính, nếu linh hồn thể tu vi quá thấp, không tu luyện ra Hồn Châu thì căn bản không thể tới gần 'Tiên khuyên hoa' đang sinh trưởng, một khi tới gần, lập tức sẽ bị 'Tiên khuyên hoa' nuốt sạch. Chỉ có lấy cây 'Tiên khuyên hoa" đã bị nhổ lên bọn họ mới có thể dùng.

Ở Diệp Mặc xem ra, tên tự xưng linh hồn thể này sở dĩ nói như vậy, là làm cho Diệp Mặc liên tưởng đến y không thể tới gần 'Tiên khuyên hoa'. Ngụ ý chính là y còn chưa ngưng kết thành Hồn Châu, nói cách khác căn bản cũng không phải là đối thủ của tu sĩ Kim Đan, để Diệp Mặc không cần sợ hãi y.

Bất kể người này nói thật hay giả, Diệp Mặc đều sẽ không tin, cũng sẽ không làm theo phương pháp của y.

- Nói như vậy, ông còn chưa kết thành Hồn Châu hả?

Diệp Mặc cố ý hỏi, tỏ vẻ hắn biết loại 'Tiên khuyên hoa' này.

Thanh âm kia do dự một chút, rồi mới lên tiếng:

- Nhưng tôi tin thêm mười mấy năm nữa, tôi khẳng định có thể kết thành Hồn Châu rồi.

Có quỷ mới tin, Diệp Mặc lắc lắc đầu nói:

- Kỳ thật tôi không có hứng thú đối với 'Tiên khuyên hoa', hứng thú lớn nhất của tôi chính là chân khí bay...

Đến lúc này, thanh âm kia hiển nhiên cũng biết Diệp Mặc đang nói dối, thậm chí phần lớn lời nói trước đó là lừa y. Y thậm chí hoài nghi Diệp Mặc đã nhìn ra đây là một cái phong ấn, bằng không vì sao hắn đã bỏ ra một cái giá như vậy để lấy đi 'Cửu xoa đao' ra?

Nhưng lúc này y chỉ còn có thể hy vọng vào Diệp Mặc, cho nên cho dù biết rõ Diệp Mặc đang lừa y lấy đồ, cũng đành để hắn tùy ý nói:

- Cậu xem đây là thứ tôi ở bên trong di tích tìm được, một chiếc lông đuôi của 'Cửu vũ kim bằng' cấp mười, loại lông đuôi này không cần nói đến luyện chế chân khí bình thường, cho dù là chân khí cực phẩm cũng không thành vấn đề. Thực lực của tôi có hạn, chân khí này tôi cũng không có cách nào động vào...

Diệp Mặc lúc này làm sao còn nghe lọt những lời khác, hắn đã một phát bắt được này cái lông đuôi 'Cửu vũ kim bằng' cấp mười này, nhìn cái lông đuôi xanh như da trời, trong lòng của hắn là cực kỳ vui sướng.

Lông đuôi 'Cửu vũ kim bằng' cấp mười này căn bản cũng không thua kém bất cứ một chân khí cấp cao nào, loại vật này lại lọt vào tay hắn. Cho dù chỉ có một sợi lông đuôi, nhưng mặt trên phát ra khí thế hùng mạnh, khiến Diệp Mặc có chút kinh hãi.

Diệp Mặc không thèm để ý tới thanh âm khó nghe kia nữa, trực tiếp đem lông đuôi này để vào một cái hộp ngọc, cẩn thận thu vào thế giới trang vàng.

Thấy Diệp Mặc căn bản không để ý tới ý tứ của mình, cái thanh âm kia đè nén căm tức lạnh giọng nói:

- Hiện tại cậu có thể mở di tích ra được rồi chứ.

- Nếu lại được một ít linh thạch cực phẩm, tôi sẽ xem lại ý kiến này, không biết trong lúc này có hay không nhỉ.

Diệp Mặc bỗng nhiên hưng phấn nói.

- Tên chuột nhắt kia, mày đang dùng tao làm trò tiêu khiển hả?

Thanh âm kia rốt cục không kìm nổi tức giận kêu lên.

Diệp Mặc thấy thanh âm kia đã bắt đầu phẫn nộ, biết rằng đã không có ưu đãi có thể lấy được nữa, cũng lạnh lùng nói:

- Ông là một hồn thể? Một hồn thể mà có thể nhìn ra trong cơ thể tôi có mồi lửa kỳ dị ư?

- Tôi khi nào nhìn ra trong cơ thể cậu có mồi lửa kỳ dị hả?

Thanh âm kia trả lời theo bản năng - Thế làm sao ông biết tôi là Luyện Đan Sư?

Diệp Mặc rất nhanh hỏi ngược lại.

- …

Cái thanh âm kia dường như không nhớ rõ mình khi nào thì nói qua Diệp Mặc là luyện đan sư, y dừng một chút, thế mới biết đối phương là cố ý lừa y, hiển nhiên đối phương thông qua chính mình nói ra 'Tiên khuyên hoa' về sau, liền phán đoán ra chính mình nhìn ra hắn có mồi lửa kỳ dị Tính cách đúng là quá cẩn thận, cái thanh âm kia bất đắc dĩ nói:

- Đúng vậy, tôi không nên nói ra 'Tiên khuyên hoa'.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng - Ông không nói 'Tiên khuyên hoa" tôi cũng sẽ không phá vỡ phong ấn thả ông ra. Di tích? Ông lừa người khác còn có thể, nhưng muốn lừa tôi thì đừng có nằm mơ.

Diệp Mặc còn có một câu không nói ra, tốt xấu cũng là một đại sư trận pháp, không có năng lực bố trí phong ấn, nhưng vẫn là có thể nhận ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 956

Chạy Thoát

Sau khi Diệp Mặc nói ra những lời này, cái thanh âm kia lập tức trở nên lạnh như băng - Nói như vậy, cậu đang lừa tôi? Cậu có phải đã lừa lấy được đồ của tôi rồi cho nên không có ý định mở di tích ra đúng không?

Chỉ có một câu mà thôi, Diệp Mặc thậm chí đều cảm giác được chính hắn vừa rùng mình một cái, một khí thế thật mạnh. Nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền khôi phục điềm tĩnh - Lừa ông? Đừng nói như thể mình là cô gái phải chịu nhiều ủy khuất, tôi thấy ghê tởm. Ông cứ mở miệng là nói với tôi đây là một di tích, cho tới bây giờ cũng không nói ra nó là phong ấn. Từ đầu tới đuôi đều là ông muốn lừa tôi dùng 'Cửu xoa đao' để mở phong ấn, về phần mấy thứ kia, tôi đều là nhặt được ở trong này đấy, tôi hỏi xin ông khi nào? Tôi ngay cả hỏi xin ông đều không có, nói gì tới lừa?

Thanh âm kia bị lời nói của Diệp Mặc làm cho nghẹn họng, hình như từ đầu tới đuôi hắn đều không có hỏi xin qua, chỉ nói cái gì là tốt nhất. Là tại mình muốn đi ra ngoài, mà cơ hội này lại ở trên tay hắn, không ngờ không nghe ra được.

Thanh âm kia cũng không có lời giải thích nào về vấn đề này với Diệp Mặc, chỉ ha hả cười lạnh một tiếng nói:

- Cậu mở ra phong ấn của tôi, tôi thề không làm hại cậu, cho cậu đi ra ngoài. Hơn nữa tôi ở đây còn nhiều thứ tốt, quả thật cũng có nhiều bảo vật, tôi cũng có thể không cần, toàn bộ đều cho cậu.

- Nếu cậu không muốn mở ra, mấy năm sau, phong ấn của tôi cũng có thể tự giải, đến lúc đó người thứ nhất tôi muốn giết chính là cậu. Huống chi,

cậu cho rằng cậu không mở ra phong ấn, cậu cũng có thể thoát ra khỏi chỗ này sao? Đây là một cái 'Bát môn tỏa linh trận" trận môn tám cửa, trừ phi cậu giống như người kia, cũng có một tấm độn không phù cấp tám. Nếu không, cậu và tôi đều giống nhau. Cũng bị vây ở chỗ này.

Diệp Mặc vốn còn muốn hỏi cái người bị phong ấn là ai, vì sao 'Cửu xoa đao' lại xuất hiện ở bên ngoài. Nhưng sau khi nghe thấy tên này nói câu cuối cùng, lập tức không còn hứng thú, việc quan trọng nhất bây giờ không phải là hỏi thăm sự tình, mà là tìm đường thoát ra. Hắn không có độn không phù cấp tám, nhưng hắn cũng biết đại sảnh này là tám mặt, mà không phải sáu mặt.

Nhưng Diệp Mặc không tin câu nói cuối cùng kia. Hắn nhiều nhất chỉ bị nhốt ở bên ngoài phong ấn mà thôi, không giống với tình cảnh của ông ta. Nếu nơi này là bên trong phong ấn, hắn tin tưởng cho dù là người phụ nữ kia. Cũng không có cách nào dùng Độn không phù để trốn thoát.

Chỉ cần không ở trong phong ấn, hắn có thể tìm được cách đi ra ngoài, hắn cũng không tin mười mấy năm sau người này ra khỏi đây còn có thể tìm tới mình.

Thấy Diệp Mặc không thèm nhìn mình, cái thanh âm kia lại lải nhải nói một hồi lâu, nhưng Diệp Mặc hoàn toàn coi như gió bên tai. Cảm thấy đối phương không thèm để ý tới mình, cái thanh âm kia cuối cùng cũng chỉ có thể im lặng. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, vì sao không cảm nhận được 'Cửu xoa đao'.

Hai ngày sau, Diệp Mặc vẫn đi tới đi lui trong đại sảnh, không có chút tiến triển nào, lúc này hắn đã có chút lo lắng rồi. Cuối cùng hắn ngồi xuống, hắn biết, nếu như mình còn đi tới đi lui như vậy, cuối cùng cũng sẽ không có cách gì.

Diệp Mặc chăm chú nhìn chằm chằm cái lỗ khảm hình 'Cửu xoa đao' kia. Hắn tin tưởng lúc trước lỗ khảm này sở dĩ thay đổi phương hướng, không phải là bởi vì bản thân lỗ khảm này đổi một mặt tường, mà là vì đại

sảnh xoay tròn. Lúc trước khi hắn đi vào, cửa vào vừa vặn đối mặt với một vách tường, vậy hắn hiện tại phải tìm được vách tường đối diện lỗ khảm, sẽ biết lối vào lúc đầu của hắn. Tuy rằng không nhìn thấy cửa vào. Nhưng khẳng định có quy luật.

Sau khi tìm được vách tường đối diện lỗ khảm 'Cửu xoa đao' kia, Diệp Mặc ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu cửa chính vách tường vì sao đột nhiên biến mất.

Diệp Mặc vốn nghĩ có thể là một trận pháp ẩn nấp đã che đi cửa đá chỗ này rồi, nhưng Diệp Mặc dùng cả sức người và thế võ, đều phát hiện mặt vách tường này không có bất kỳ một trận pháp ẩn nấp nào.

Trận môn không gian? Vào thời điểm Diệp Mặc bó tay không tìm ra được biện pháp gì, đột nhiên trong đầu của hắn hiện ra mấy chữ này. Lúc trước khi hắn đi vào là thông qua 'Trận môn không gian'. Có thể cửa vào đại sảnh cũng là một 'Trận môn không gian' hay không? Bởi vì chỉ có 'Trận môn không gian' mới làm cho mình cảm giác được giống như ở trên vách đá mà thôi.

Nghĩ đến vấn đề này, Diệp Mặc trong lòng trầm xuống. 'Trận môn không gian' có rất nhiều loại, tuy rằng Diệp Mặc đều không bố trí ra được một loại nào, nhưng cũng biết nó có điều kiện cố định. Nếu quả thật chính là 'Trận môn không gian", vậy hắn sẽ không ra được.

Trừ phi có một ngày hắn đạt tới trình độ có thể bố trí 'Trận môn không gian', bằng không hắn tuyệt đối không có cách nào giải được 'Trận môn không gian' của đại sảnh bát giác này.

Lại liên tục mấy ngày trôi qua, Diệp Mặc không có cách giải thoát nào, tuy rằng trong lòng của hắn đang lo lắng vì bị nhốt trong đại sảnh này. Cái thanh âm kia dường như biết Diệp Mặc không muốn nói chuyện với y, mấy ngày qua cho tới bây giờ cũng không có nói một câu, y dường như đang đợi Diệp Mặc sau khi thất bại, sẽ lại tìm tới y.

Ngày thứ chín, Diệp Mặc trong lòng đang rất lo lắng, đành phải lấy ra nửa con mắt trên đỉnh đầu của con ếch tím ba mắt kia bắt đầu luyện công.

Nửa ngày sau, con mắt của con ếch tím trong tay Diệp Mặc đã biến thành hư vô, mà trong đầu của hắn lại xuất hiện một số thần thức đơn giản và phương pháp công kích cơ bản nhất.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, không ngờ đã quên việc muốn đi ra ngoài, một lòng nghiên cứu thần thức công kích vừa nảy sinh.

- A, thần hồn công kích?

Sau khi Diệp Mặc hoàn toàn đắm chìm xuống, cái âm thanh kia vẫn không nói gì không ngờ ồ lên một tiếng.

Sau khi Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết', bất luận là công pháp gì, chỉ cần có một chút gợi ý, hắn cũng có thể thông qua 'Tam sinh quyết' của mình lĩnh ngộ lại một lần nữa, sau đó dần dần hình thành công pháp mới thuộc về mình.

Thần hồn công kích cũng không ngoại lệ, khi Diệp Mặc tỉnh lại, hắn cảm giác được thần trí của mình mặc dù không trở nên hùng mạnh hơn, nhưng lại cô đọng rất nhiều, hơn nữa hắn còn có thể phát ra thần thức công kích đơn giản nhất, làm cho đối phương choáng váng trong thời gian ngắn ngủi.

Khi Diệp Mặc dùng thần thức thử triển khai thần hồn công kích đối với một mặt vách tường, vách tường không ngờ xuất hiện một cửa chính.

Diệp Mặc bất ngờ vui sướng, đồng thời cũng ngẩn ngơ, lòng còn đang nghĩ không phải chứ? Thần thức công kích của mình lợi hại như vậy ư? Nhưng rõ ràng mới vừa nhập môn mà.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, không phải thần thức công kích của hắn lợi hại, mà là có người khác lại tới nơi này.

Đại sảnh tám mặt này chỉ nhằm vào người ở bên trong mà thôi, một khi

có người từ bên ngoài tiến vào, cái cửa chính của 'Trận môn không gian' hư hư thực thực kia dường như lại xuất hiện.

Người ở phía ngoài còn chưa tiến vào, nhưng cái loại khí thế hùng mạnh này đã khiến Diệp Mặc hiểu, người tới ít nhất cũng có ba gã tu sĩ Nguyên Anh. Diệp Mặc biết rằng, bất kể cái người trong đại sảnh nhìn không thấy kia, hay người bên ngoài đang tới cũng không phải người hắn có thể chống lại được.

Cửa chính tiến vào đại sảnh lục giác đã mở ra, người ở phía ngoài còn chưa tiến vào đại sảnh, lúc này Diệp Mặc gần như không có bất kỳ suy nghĩ gì, dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn ra ngoài từ cửa chính, sau đó liền đứng ẩn nấp cạnh cửa, không dám động đậy.

Cho dù liều chết, hắn cũng muốn thử một lần, bởi vì ở chỗ này cũng khá kín đáo rồi, hơn nữa cho dù hắn không đi ra, cuối cùng cũng bị người tiến vào giết chết.

Diệp Mặc vừa mới thoát ra khỏi đại sảnh, giống như nghe được thanh âm trong đại sảnh kia tức giận gầm thét một câu, nhưng sau khi hắn đi ra liền hoàn toàn ngăn cách với thanh âm kia. Hắn đương nhiên biết cái thanh âm kia vì sao gào hét, bởi vì hắn mang đi 'Cửu xoa đao", mà đại sảnh 'Bát môn tỏa linh trận' này tuyệt đối không thể dựa vào sức mạnh để đánh vỡ.

Tuy rằng Diệp Mặc rất tự tin đối với công pháp ẩn nấp của hắn, nhưng đối mặt với vài tên tu sĩ Nguyên Anh, hắn cũng có chút lo sợ bất an. Hắn lúc này giống như đang đứng bên cạnh thềm đá, đã không có hơi thở nữa, Diệp Mặc đã phát huy công pháp ẩn nấp tới mức cao nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc biết rằng, nếu tu sĩ Nguyên Anh muốn dùng thần thức không ngừng quét hắn, cho dù hắn ẩn nấp giỏi tới mấy cũng bị phát hiện. Cho nên hắn chỉ dám tránh ở nơi cách không xa cửa chính đại sảnh lục giác là mấy, mục đích là vì để cho tu sĩ Nguyên Anh sau khi nhìn thấy cửa chính của đại

sảnh lục giác sẽ không để ý đến hắn.

Lúc này hắn cũng không dám trốn vào thế giới trang vàng, hiện tại hắn vẫn không thể thay đổi màu sắc bên ngoài của thế giới trang vàng, nếu một luồng ánh sáng màu vàng xuất hiện trên không trung, cho dù ánh sáng đó nhỏ tới mấy cũng sẽ bị phát hiện.

- Nơi này có một cửa chính, xem ra Tứ Giang đi vào từ nơi này.

Một gã thanh âm trầm thấp vang lên cách chỗ Diệp Mặc không xa, Diệp Mặc lại vẫn duy trì tinh thần của mình, không dám có một chút dao động.

Nhưng trong lòng hắn đã hiểu được, bọn họ là tìm Phí Tứ Giang. Xem ra có môn phái che chở cũng không tệ, mất tích, còn có người môn phái đi tìm.

Có bốn người tới, trong đó ba người đã tiến vào cái cửa lớn sau đại sảnh lục giác, người cuối cùng một chân cũng bước vào rồi, nhưng Diệp Mặc lại rõ ràng cảm giác được y đang chần chừ một chút, dường như muốn đi ra, nhưng cuối cùng vẫn không đi ra.

Diệp Mặc lúc này bất chấp mồ hôi lạnh trên người, lập tức giống như một luồng gió xoáy xông lên thềm đá, phóng ra bên ngoài.

...

- Chuyện gì vậy?

Ba gã tu sĩ tiến vào trong đại sảnh có một người đã chú ý tới sự bất thường sau khi người tu sĩ cuối cùng tiến vào, lên tiếng hỏi.

Tên kia tu sĩ cuối cùng nhíu nhíu mày nói:

- Nơi này hơi cổ quái, chúng ta đi ra ngoài trước. Vừa rồi trước khi tôi vào, dường như cảm giác được cạnh cửa có một người ẩn núp, khi tôi muốn xem xét lại, thì không tự chủ được mà bước vào.

- Người có thể ẩn núp khiến bốn người chúng ta đều không chú ý tới?

Chẳng lẽ cũng là tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí tu vi cao hơn so với chúng ta ư?

Tu sĩ Nguyên Anh vừa mới nói chuyện với người kia khẽ nhíu mày nói.

Tên tu sĩ cuối cùng kia lắc lắc đầu nói:

- Tu vi không nhất định cao hơn chúng ta, nhưng chắc chắn là tu sĩ Nguyên Anh, nếu không sẽ không có khả năng ẩn nấp cạnh cửa, thiếu chút nữa đã lừa chúng ta. Tôi đi ra trước xem một chút, a...

Một tiếng "a" thốt lên, ba người vào trước đều cùng nhau nhìn về phía cái cửa chính kia, cái cửa chính kia vừa mới rồi còn mở ra, giờ đã biến mất trong hư không rồi.

- Không ổn, chỗ này rất không ổn Tên kia tu sĩ cuối cùng phát hiện Diệp Mặc đã hiểu được bọn họ có thể đã đi vào một chỗ không tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 957

Núi Huyền Băng Ở Nam An

Diệp Mặc sau khi lên thềm đá, với tốc độ nhanh nhất xông ra bên ngoài "Trận môn không gian" và trận pháp ẩn nấp, sau đó cưỡi "Tử Đao", không dám quay đầu lại, trên không mang theo một đường sáng màu tím, gào thét từ trên không trung của dãy núi Vạn Dược, lúc này hắn cũng không để ý đến cái gì khiêm tốn và không chú ý đến yêu thú, đối với hắn, chỉ cần ra ngoài dãy núi Vạn Dược là thành công rồi.

…

Đại lục Lạc Nguyệt có bốn châu, diện tích mỗi một châu đều vô cùng rộng lớn, mà bốn đại châu kết hợp lại cũng không thể nào sánh được với diện tích của Vô Tâm Hải.

Phải nói thắng cảnh tu chân tốt nhất ở đại lục Lạc Nguyệt, chắc chắn là Nam An châu chứ còn ở đâu nữa. Nam An châu mảnh đất địa linh, linh khí trời đất nồng đậm hơn mấy châu còn lại. Ở những châu khác khó có thể gặp được môn phái tám sao đến chín sao, còn ở Nam An châu thì cũng không hiếm thấy.

Ở Nam An châu, môn phái chín sao còn có tám môn phái, môn phái tám sao lại càng nhiều, khoảng ba mươi hai môn phái, những môn phái bảy sao còn lại lại càng nhiều hơn.

Huyền Băng phái chính là một trong những môn phái chín sao ở Nam An châu, Huyền Băng phái tọa lạc trên núi Huyền Băng nổi tiếng của Nam An châu, lập phái nghe nói đã gần một trăm nghìn năm rồi, từ trước đến nay Huyền Băng phái ở Nam An châu đều là môn phái đứng thứ ba trong các

môn phái ở đây.

Nhưng nghìn năm gần đây, Huyền Băng phái không còn quang cảnh như ngày xưa nữa, sớm đã thành một trong những môn phái chín sao đứng hạng chót. Đừng nói đến chuyện duy trì được Top 3, cho dù là duy trì môn phái chín sao hàng đầu cũng khó. Nhưng mấy năm gần đây Huyền Băng phái lại xuất hiện mấy đệ tử thiên tài, đủ loại thành tích, Huyền Băng phái dường như lại có thể leo lên Top 3 lần nữa.

Phạm vi núi Huyền Băng gần nghìn dặm, toàn môn phái có một đỉnh núi chính, tám đỉnh phụ và một trăm linh tám đỉnh nhỏ khác tạo thành. Đỉnh núi chính chính là Huyền Băng đỉnh, là trung tâm của môn phái này, còn đỉnh phụ thì chỉ có tu sĩ Hóa Chân mới có thể định cư. Nhưng cái này đã từ lâu lắm rồi. Bây giờ tu sĩ Hóa Chân trong môn phái thêm vào cũng không phải là một người mà thôi, cho nên tu sĩ trong môn phái chỉ cần đạt được Thừa Đỉnh trở lên là có thể đến đỉnh phụ ở. Tu sĩ có thể đạt được Thừa Đỉnh trở lên, đều thuộc về Thái Thượng trưởng lão tiền bối của môn phái.

Về các đỉnh phụ nhỏ khác, đều là nơi ở của các trưởng lão và một số tu sĩ chấp sự hoặc là một số tu sĩ có cống hiến lớn cho môn phái.

Ngoại trừ những đỉnh núi này ra, toàn bộ núi Huyền Băng còn có vô số kể những ngọn núi nhỏ, hang động, những nơi này đều là thưởng cho một số đệ tử ưu tú trong môn phái để ở.

Đối với những tu sĩ trong núi Huyền Băng mà nói, có thể bái sư dưới cửa mười tám đỉnhchủ kia, làm một đệ tử nòng cốt, sau đó ở lại mười tám đỉnh phụ mới là khát vọng lớn nhất. Nhưng đại đa số đệ tử cũng biết rằng, đừng nói đến chuyện ở trong mười tám đỉnh núi đó, chỉ cần có thể bái lạy được dưới cửa trưởng môn ở một trăm linh tám đỉnh nhỏ kia, cũng đã là may mắn lớn lắm rồi.

Đỉnh Huyền Vân cũng là một trong mười tám đỉnh phụ của núi Huyền Băng, đỉnh chủ của đỉnh Huyền Vân là Thừa Đỉnh thái thượng trưởng lão Phồn Y Trúc của phái Huyền Băng. Là một trong mười tám đỉnh phụ, linh

khí nơi đây đương nhiên vô cùng nồng đậm. Thậm chí còn có một linh mạch đơn độc bên ngoài Tụ Linh Trận.

Lúc này trong một căn nhà ở Huyền Vân đỉnh. Một người con gái tuyệt mĩ vô sóng bước ra ngoài, trong ánh mắt cô đơn hiện lên chút vui mừng.

- Chị Tố Tố, chị đã kết thành Kim Đan rồi sao?

Một người con gái xinh đẹp từ căn nhà bên cạnh bước ra, cô ấy vẫn chưa đến gần, liền hưng phấn nói một câu.

- Ừ, Bắc Vi, em cũng sắp kết Đan rồi, cuối cũng cũng có một ngày chúng ra có thể vượt qua Vô Tâm Hải, đến Đông Huyền châu xem anh của em có ở đó không.

Người con gái tên Tố Tố trả lời, ánh mắt vô cùng kiên định.

Người con gái tên Bắc Vi gật đầu nói:

- Vâng, em cũng nhớ anh trai lắm rồi, haizzz… Ngày trước năm người chúng ta lúc nào cũng đi cùng nhau, bây giờ thì lại chia thành ba ngã rẽ, không biết chị Khinh Tuyết và Tử Y còn cả Lạc Phi nữa có khỏe hay không.

Rõ ràng hai người con gái này là hai người mà Diệp Mặc vẫn đang vướng bận, chính là Lạc Ảnh và Đường Bắc Vi, nhưng bọn họ không biết Diệp Mặc bây giờ đã biết hai người bọn họ đang ở phái Huyền Băng rồi. Đồng thời bọn họ cũng không biết được, Diệp Mặc cũng không ở Đông Huyền châu, mà đang ở Bắc Vọng châu.

Bởi vì hai người không biết, cho nên Lạc Ảnh khi đã khôi phục trí nhớ rồi, điều đầu tiên là đoán Diệp Mặc đã đến Đông Huyền châu rồi. Mặc dù bọn họ cũng muốn đến Đông Huyền châu tìm Diệp Mặc, nhưng vượt qua được Vô Tâm Hải, không có sức mạnh trên cấp Ngưng Thể, thì không thể nào làm được.

Nghe thấy Bắc Vi nói như vậy, tia vui mừng của Lạc Ảnh khi vừa mới

thăng lên cấp Kim Đan liền biến mất. Lúc trước khi mỗi ngày tu luyện không nghĩ ngợi gì còn tốt, một khi dừng lại rồi, suy nghĩ kia liền như vết dao cắt đau đớn khắp cơ thể. Lạc Ảnh còn một chuyện nữa vẫn chưa nói với Bắc Vi, tố chất Diệp Mặc bình thường, đợi đến vài chục vài trăm năm sau, cho dù bọn họ tu luyện đến Thừa Đỉnh, cũng không thể gặp được Diệp Mặc.

Huống chi điều mà Lạc Ảnh càng lo lắng hơn chính là, cô sợ Diệp Mặc căn bản không đến đại lục Lạc Nguyệt. Nếu nói như vậy, thì cả đời còn lại của cô cũng không thể gặp được Diệp Mặc nữa rồi. Bởi vì Lạc Ảnh biết rằng, các cô đến đây hoàn toàn là trùng hợp, nếu như muốn trở về, nếu như không có bản lĩnh thông thiên, vậy thì đừng nghĩ làm gì. Bản lĩnh thông thiên, chí ít cũng phải là tu sĩ giới Tu Chân mới có thể làm được.

Diệp Mặc trong tiểu thế giới có một người vợ tên Mục Tiểu Vận, Lạc Ảnh có nghe thấy Cơ Mi nói qua. Sau đó Mục Tiểu Vận mất tích, cũng không biết hắn có đi tìm cô ấy hay không. Nhưng nếu Diệp Mặc đi tìm Mục Tiểu Vận thật, vậy thì hắn thật sự không đến đại lục Lạc Nguyệt.

Nếu có thể lựa chọn, Lạc Ảnh thà rằng ở lại trái đất, trở về Lạc Nguyệt thành ở cùng với Diệp Mặc. Trong mắt của cô, không có Diệp Mặc, cho dù là sống được mấy chục nghìn năm, thì cũng chỉ thế mà thôi. Nếu so sánh, cô thà rằng sống cùng với Diệp Mặc vài chục năm thôi cũng được.

Đường Bắc Vi trong lòng cũng lo lắng anh Diệp Mặc không đến được đây, nhưng cô cũng giống như Lạc Ảnh, sự lo lắng này chỉ để trong lòng, không nói ra ngoài. Nếu như không nói ra, bọn họ còn một tia hi vọng, nếu như nói ra rồi, thì không còn chút hi vọng nào, làm sao có thể yên tâm mà tu luyện được?

- Chị Tố Tố, lần này Sa Nguyên dược cốc thí luyện chúng ta bởi vì thực lực quá thấp đều không thể tham gia được, vậy hội giao lưu tu sĩ Nam An thành vào tháng tư năm sau chúng ta có đi không?

Đường Bắc Vi thấy Lạc Ảnh vẫn với cảm xúc cũ, chuyển đề tài một chút.

Lạc Ảnh phục hồi tinh thần lại, gật đầu nói:

- Đệ tử nòng cốt giống như chúng ta, trước khi chưa đạt được thực lực nhất định đều không cho phép tùy tiện ra khỏi tông môn. Hội giao lưu tu sĩ Nam An thành vào tháng tư tới Khinh Tuyết chắc là tham gia, chúng ta đi gặp mặt chút cũng được.

- Chị Tố Tố, lần trước em đến Tàng Kim Các có nghe thấy một chuyện, đó là Văn Thái Y - đệ tử thiên tài của Vô Cực tông của môn phái chín sao nói đợi sau khi chị kết thành Kim Đan rồi muốn khiêu chiến với chị. Năm sau chúng ta đến Nam An thành, có gặp cô ta hay không? Cô ta lại là một người đứng đầu Kim Đan Danh Nhân đường đấy.

Đường Bắc Vi có chút lo lắng hỏi.

Lạc Ảnh nghi ngờ nhìn Đường Bắc Vi:

- Chị cũng không quen Văn Thái Y, cô ta sao lại khiêu chiến chị? Chị thực không có hứng với đánh đánh giết giết. Cô ta cảm thấy cô ta lợi hại chị cũng không phản đối, cái đó có quan hệ gì đến chị đâu?

Đường Bắc Vi lại lắc đầu nói:

- Không phải cái này, cái cô Văn Thái Y kia cũng xếp vào hàng đệ nhất mĩ nữ ở Nam An như chị, cái này còn chưa tính, vốn dĩ người mà cô ta thích nhất chính là Viên Quan Nam ở Vô Cực tông, nhưng bây giờ người mà trong lòng Viên Quan Nam thích lại không phải là cô ấy, Viên Quan Nam nói đợi sau khi anh ta kết Anh thành công, sau đó sẽ đến phái Vân Băng của chúng ta cầu hôn chị. Trước khi chúng ta đến Nam An châu, Viên Quan Nam yêu Vân Thái Y, nhưng từ khi Viên Quan Nam thích chị, thì Văn Thái Y lại rất hận chị.

Lạc Ảnh thản nhiên nói:

- Chị sẽ không đấu với cô ta, chị có chồng rồi, cô ta thích ai thì cứ đi mà thích, chẳng liên quan gì đến chị.

Đường Bắc Vi cũng gật đầu, đồng ý nói:

- Đúng vậy, cô ta là một trong mười mĩ nhân ở Nam An châu, không ngờ lại nhàm chán như vậy. Nghe nói trong môn phái của cô ta có một người tên Đổng Thiên Nhai cũng rất thích cô ta, nhưng cô lại không thuận mắt. Thật không biết Viên Quan Nam là người như thế nào, không ngờ lại khiến cho Văn Thái Y si tình đến vậy, còn dám nói lời khiêu khích này nữa. Em cũng nghi ngờ cô ta cố ý nhằm vào chị, tại sao trước đây chừa từng nghe đến chuyện Văn Thái Y từng thích Viên Quan Nam cơ chứ?

- Bắc Vi, về sau đừng để ý đến những chuyện này nữa, cái mà chúng ta phải làm là chuyên tâm vào tu luyện, nhà của chúng ta không ở đây.

Lạc Ảnh không để ý đến chuyện như này nữa, mà lại dặn dò Đường Bắc Vi vài câu.

- Em biết rồi, chị dâu.

Đường Bắc Vi làm mặt hề, cười hì hì. Cô đương nhiên biết Viên Quan Nam đang nằm mơ, không cần nói sư phụ không để ý đến anh ta, chị Tố Tố lại càng không thèm nhìn anh ta nữa. Sở dĩ cô nói ra chuyện này, là khiến cho Lạc Ảnh vui vẻ lên một chút, đừng vì chuyện của anh trai mà buồn lòng.

…

Thành Giang Xuyên ở Bắc Vọng châu, náo nhiệt không khác gì thành Toái Diệp. Bởi vì tu sĩ nơi này và nhóm người thường ở cùng chung một chỗ, cho nên có đủ loại náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Thành Giang Xuyên linh khí thiếu thốn, xung quanh cũng không có tài nguyên tu luyện gì, nơi này cách Vô Tâm Hải cũng không xa. Cho nên ở đây mặc dù tu sĩ và dân thường ở lẫn lộn, nhưng tu sĩ cũng tương đối ít, lại càng không có tu sĩ có tu vi cao, tu vi cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ mà thôi. Thỉnh thoảng có một hai tu sĩ Kim Đan, cũng chỉ là qua đường rồi đi. Cho dù thành

chủ của nơi này, cũng chỉ là một người thường tu luyện võ công mà thôi.

Bình thường những tu sĩ có tu vi cao hơn chút cũng không ở lại thành Giang Xuyên này, bọn họ đều đã đến nơi có linh khí dồi dào, cho dù không tu luyện, nhưng đối với bản thân bọn họ cũng có lợi.

Khi Diệp Mặc đến thành Giang Xuyên, cũng đã là chuyện ba tháng sau khi hắn rời khỏi dãy núi Vạn Dược rồi.

Trong ba tháng này, Diệp Mặc đi qua mười lăm thành, bốn quốc gia nhỏ. Những thành này có thành thị tu chân, cũng có những thành thị là nơi ở của những người dân thường, thành thị có những tu sĩ tu vi tương đối thấp như thành Giang Xuyên này hắn cũng đi qua mấy nơi rồi.

Diệp Mặc vì tránh gặp phải tu sĩ Quỷ Tiên phái, còn cả an vương Hắc Bạch Chuẩn đ nữa, cho nên cố gắng đến những nơi hẻo lánh, linh khí thiếu thốn. Mặc dù hắn đi qua nhiều thành thị như vậy rồi, thành thị tu chân quả thực cũng không nhiều lắm.

Mặc dù rất lo bị đan vương Hắc Bạch Chuẩn phát hiện ra, nhưng Diệp Mặc để phòng ngừa chẳng may, vẫn đeo "Cửu biến", dù sao Bắc Vọng châu rộng lớn như vậy, hắn cũng không tin mình lại đen đủi như vậy, đi tới nơi hẻo lánh, cũng có thể gặp hai lão Hắc Bạch Chuẩn…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 958

Sốt Ruột

Cả đoạn đường đã làm chậm bao nhiêu thời gian dài như vậy rồi, mặc dù có nguyên nhân vòng vo, nhưng hơn nữa Diệp Mặc vừa tu luyện vừa nghiên cứu "Thiên Hoa đan". Hắn có một bình "Thiên Hoa đan" nhưng lại không dám ăn. Tên trong đại sảnh hình lục giác kia nói, loại đan dược này có thể khiến hắn trong nửa năm có thể thăng cấp lên Kim Đan viên mãn, tốc đột thăng cấp khủng bố như này cho dù là Diệp Mặc cũng không dám tin.

Cho nên hắn không tiếc một lượng lớn thời gian đi nghiên cứu "Thiên Hoa đan", nếu như có thể nghiên cứu ra Thiên Hoa đan, hắn tu luyện Kim Đan kỳ cũng không cần phải lo lắng gì.

Cho dù hắn tốn một năm để nghiên cứu Thiên Hoa đan, cuối cùng cũng tốn nửa năm nữa mới thăng cấp được, hắn cảm thấy vậy là đáng rồi. Bởi vì nếu như không có Thiên Hoa đan, cho dù hắn có linh mạch và các loại đan dược, muốn đạt được đến Kim Đan viên mãn, ít nhất cũng phải tốn mất vài năm.

Nếu như không có đan dược cũng như không có linh mạch, cho dù hắn tu luyện năm sáu mươi năm, cũng không thể đạt tới Kim Đan viên mãn được.

Cũng may thời gian ba tháng Diệp Mặc cũng không lãng phí, Thiên Hoa đan mặc dù vẫn chưa bị hắn giải ra, nhưng cũng có một chút manh mối, chí ít cũng biết được hai loại linh dược.

Mà càng làm cho Diệp Mặc cao hứng chính là, thần thức công kích của hắn đã hình thành lên một nếp nhăn cực lớn, hắn tự phong công pháp thần

thức công kích này là "Tử Nhãn thần hồn thiết cát". Dù sao công pháp này cũng xuất phát từ con ếch tím ba mắt, dùng "Tử nhãn thần hồn thiết cát" cũng coi như là không làm mai một đi công trạng của con ếch tím ba mắt "Tử nhãn thần hồn thiết cát" bị Diệp Mặc phân làm bảy tầng, tu luyện thành tầng thứ nhất có thể khiến thần thức công kích thần thức của người khác, sinh ra Thần Hồn Thứ, trong nháy mắt công kích có thể khiến thần thức của đối phương đau đớn, đầu óc trong chốc lát có chút choáng váng. Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là người đó nhất định phải lộ ra thần thức.

"Tử nhãn thần hồn cát" tu luyện tới tầng thứ hai có thể chặt đứt bộ phận thần thức của đối phương lộ ra, khiến thần hồn của người đó bị thương, thần thức khó có thể khôi phục lại được. Tầng thứ ba có thể sinh ra thần thức đao, thần thức đao lại không thể khiến đầu óc đối phương tạm thời choáng váng, mà là công kích thức hải của đối phương, nếu như thức hải của đối phương không mạnh, rất dễ bị thần thức đao công phá.. Nói cách khác nếu tu luyện được tới tầng thứ ba, cho dù thần thức của người khác không lộ ra, cũng có thể chủ động công kích được.

Nếu như có thể tu luyện được đến tầng thứ bảy, càng có thể thông qua thần hồn công kích trực tiếp phá vỡ thức hải của đối phương, đối phương không cần động thủ, cũng trực tiếp trở thành một người ngu ngốc.

Thần hồn công kích của "Tử nhãn thần hồn thiết cắt" có thể nói là khó lòng phòng bị được. Trừ phi đối phương có pháp bảo phòng ngự thần thức cực kỳ hiếm có, nếu không loại công pháp này chính là một loại sát khí lớn.

Nhưng "Tử nhãn thần hồn thiết cát" cũng có nhược điểm chí mạng, chính là có tính sát thương rất lớn đối với thần thức của người thi triển, hơn nữa cũng có yêu cầu lớn đối với thần thức của người dùng.

Cho dù là Diệp Mặc, bây giờ cũng chỉ có thể liên tiếp thi triển hai lần "Tử nhãn thần hồn thiết cát" tầng thứ nhất mà thôi, nếu tiếp tục thi triển, đừng nói đến chuyện công kích người khác, đến chính mình còn là người ngất xỉu đầu tiên.

Có thể nói sát thương càng lớn, di chứng càng lớn. Nhưng Diệp Mặc tin rằng, với thần thức của hắn không ngừng tăng mạnh, sẽ có một ngày, "Tử nhãn thần hồn thiết cát" của hắn có thể hoàn toàn không thể làm hại cơ thể mình.

Ngoại trừ "Tử nhãn thần hồn thiết cát" có sức thi triển rất lớn ra, tu vi của Diệp Mặc còn có thể từ Kim Đan tầng thứ hai sơ kỳ tăng lên Kim Đan tầng thứ hai trung kỳ. Trong đó tiêu hao mất một lọ "Ngưng bích đan" cũng không thể nói là không lớn.

Sau khi đến thành Giang Xuyên, Diệp Mặc không vội đi tu luyện, hắn tìm được một chỗ trọ lại, chuẩn bị ở lại một ngày rồi đi tiếp. Đây cũng là tác phong của Diệp Mặc từ trước đến giờ, mỗi lần đến một nơi nào đó, hắn đều cẩn thận nghe ngóng ở đó gần đây có lệnh truy nã nào hay không, có lệnh truy sát hắn hay không.

Mỗi khi phát hiện ra bất cứ vết tích nào nhằm vào hắn, hắn cũng không chút do dự mà đổi phương hướng. Hắn không sợ lãng phí thời gian, chỉ sợ người đang truy đuổi hắn tới thành Phỉ Hải mà hắn không biết.

Mặc dù trên đường đi đến, hắn không phát hiện ra bất cứ lệnh nào truy nã hắn, nhưng hắn vẫn rất cẩn thận.

Diệp Mặc vừa đến thành Giang Xuyên, liền biết được nơi này không có tu sĩ cao minh, tu vi cao nhất cũng chỉ là Trúc Cơ mà thôi. Cho nên sau khi hắn bước vào nhà trọ, việc đầu tiên là hắn dùng thần thức của mình cẩn thận thăm dò phủ kín toàn bộ thành Giang Xuyên.

Cho dù hắn biết nơi này không có tu sĩ Kim Đan, hắn cũng không kiêu ngạo mà đem thần thức của mình che kín trời đất. Hắn không muốn cho bất cứ người nào biết được vị trí của hắn.

So với trái đất, Diệp Mặc cảm thấy với sức mạnh của hắn, ở đại lục Lạc Nguyệt này, cẩn thận cũng không sai bao giờ.

Thần thức của Diệp Mặc chậm rãi khuếch tán ra ngoài, bỗng nhiên có một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng hắn. Sức chú ý của Diệp Mặc lập tức bị thu hút, một người con gái trẻ tuổi tay đeo vòng, người con gái ấy thoạt nhìn có chút đáng yêu, nhưng cũng không xấu. Nhưng điều khiến cho hắn khiếp sợ không phải là người con gái này, mà chính là chiếc vòng tay của cô.

Chiếc vòng tay này chính là do hắn làm ra, hơn nữa là chiếc vòng đầu tiên mà hắn làm ra nữa, là một chiếc vòng tay pháp khí chủ động công kích sơ đẳng nhất.

Diệp Mặc không phải là luyện khí sư, nhưng hắn luyện chế pháp khí có một thói quen, đó là thường lưu lại dấu hiệu thần thức của mình trên đó. Mà sau khi hắn đến đại lục Lạc Nguyệt, vẫn chưa luyện chế pháp khí, mà ở đây lại xuất hiện ra pháp khí mà hắn luyện chế ra, rõ ràng là của một trong những người của hắn quen làm mất.

Diệp Mặc biết rằng hắn luyện chế ra vòng tay đều là tặng những người thân của mình, người ngoài tuyệt đối không thể có.

Sau khi thấy chiếc vòng tay này, Diệp Mặc căn bản cũng không có tâm trạng cẩn thận dò xét nữa, mà rời khỏi nhà trọ, đến phòng của người con gái kia, một tay nắm chặt lấy tay của người con gái đó, tháo vòng tay của cô ra.

Người con gái này vốn dĩ một mình trong phòng đọc sách, tự mình vui cười, nhưng đột nhiên lại có một người đàn ông từ trên trời rơi xuống, mà người đàn ông này không ngờ lại hung hãn cướp vòng tay của cô đi, khiến cô không ngừng kinh hoảng, lập tức liền lớn tiếng kêu vang.

Gia cảnh người con gái này rõ ràng là không tệ, thậm chí còn có chút thế lực. Chẳng những nơi ở là một phủ đệ tư nhân cực kỳ lớn, hơn nữa sau khi cô thét ầm ĩ lên, bên ngoài lập tức có hai tỳ nữ chạy đến, trong hai người thậm chí có một người thân thủ không tệ.

Diệp Mặc không để ý đến những thứ này, trong tích tắc hắn lấy được

chiếc vòng tay, liền biết được chiếc vòng này là của ai. Lúc trước khi hắn ở Thần Nông Giá luyện chế, là bảo Ninh Khinh Tuyết đưa cho Tô Tĩnh Văn.

Chiếc vòng này của Tô Tĩnh Văn lại xuất hiện ở đây, rõ ràng Tô Tĩnh Văn cũng đã đến Bắc Vọng châu, hơn nữa còn lành ít dữ nhiều. Mà Diệp Mặc cũng biết, Ức Mặc cũng đi cùng Tô Tĩnh Văn.

- Anh là ai? Tại sao lại xông vào phòng của tôi, cướp đi đồ của tôi nữa?

Người con gái này lập tức từ sự kinh hoảng bình tĩnh lại. Cô đã nhìn ra, đối phương đến đây dường như là chỉ nhắm tới chiếc vòng kia. Sức chú ý của hắn chỉ tập trung vào chiếc vòng, thậm chí đến tiếng thét hãi của cô hắn cũng không ngăn cản lại.

- Tiểu thư, cô làm sao vậy?

Hai người tì nữ vừa bước vào liền nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức đứng bên cạnh người con gái kia, sau đó bảo hộ cho người con gái đó.

Diệp Mặc không có tâm trạng để ý đến những chuyện này, hắn lạnh lùng nhìn người con gái này hỏi:

- Chiếc vòng tay này từ đâu mà cô có được, nói.

- Tại sao tôi phải nói cho anh biết?

Người con gái này thấy Diệp Mặc quả nhiên là hỏi về chiếc vòng tay, hơn nữa giọng điệu không tốt. Hơn nữa cô lại nghe thấy ngoài sân có tiếng bước chân không ngừng, biết được võ sĩ trong viện cũng đã đến rồi, tự nhiên tự tin hẳn lên.

Quả nhiên người con gái này vừa dứt lời, vài tên võ sĩ cường tráng đã đứng bên ngoài phòng.

Một gã dường như là cường tráng nhất bọn thấy tiểu thư không việc gì, thở phào nhẹ nhõm, liền vội nói:

- Tiểu thư, có chuyện gì vậy? Có phải là người này mạo phạm đến cô rồi phải không? Có muốn bắt lại hay không.

Diệp Mặc căn bản cũng không đợi người con gái kia lên tiếng, giơ tay đưa về phía sau vẫy vẫy, mấy tên võ sĩ cường tráng kia cứ như lá cây rơi xuống vậy, liền bị chân nguyên của Diệp mặc vẫy đi, toàn bộ ngã ra ngoài sân viện, âm thanh bịch bịch không ngừng.

Người con gái kia há hốc mồm, còn chưa kịp thét lên, Diệp Mặc khua tay, bàn trang điểm trước mặt cô đã bị đập nát.

Sao đó cô lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Diệp Mặc:

- Tôi cho cô ba lần hít thở, nếu như không trả lời câu hỏi của tôi, cô mãi mãi không cần trả lời nữa.

Dính đến sự sống chết của Tô Vĩnh Văn, Diệp Mặc không còn sự kiên nhẫn nữa.

Người nữ tỳ kia lại là người phản ứng lại đầu tiên, lập tức biết người trước mặt căn bản chính là tiên sư trong truyền thuyết, lập tức cả người run lẩy bẩy. Số tiên sư này giết người trước giờ chưa từng cần lí do, hơn nữa tùy tay liền giết, bây giờ vị tiên sư trước mặt này phẫn nộ như vậy, hiển nhiên tính nhẫn nại có hạn.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Cô cố nén lại sự run rẩy trong lòng, vội vàng lắc lắc người con gái kia.

Cô gái kia cũng kịp phản ứng lại, không ngờ lại phấn khích kêu lên một câu:

- Anh là tiên sư đại nhân?

- Một, hai…

Giọng điệu Diệp Mặc lạnh như băng bắt đầu đếm, không có chút suy

nghĩ thay đổi giọng điệu nào.

Lúc này cô gái kia biết được bây giờ không phải là thời điểm sùng bái đối phương, vội vàng nói:

- Cái vòng tay này là tôi thấy ở "Trân sức các", sau khi tôi thấy chiếc vòng này, liền thấy nó rất đẹp, nên đã mua lại…

Khi cô vẫn muốn tiếp tục nói tiếp, ngẩng đầu lên thì lại thấy người đàn ông kia đã biến mất.

- Tôi thấy tiên sư rồi, mà lại là một tiên sư rất lợi hại nữa…

Cô gái kia vẫn đắm chìm trong khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Mặc.

- Tiểu thư, nhỏ giọng một chút, vị tiên sư này tính tình cổ quái, không cẩn thận là bị hắn giết đấy…

Một nữ tỳ thấy tiểu thư của mình vẫn chưa tỉnh lại, liền vội vàng nhắc nhở một câu.

…

Diệp Mặc lúc này đã phát hiện ra cửa lớn của "Trân sức các", thần thức của hắn vừa mới quét vào nơi này, cho nên sau khi nghe đến nơi này, lập tức tìm đến.

Vòng tay mà hắn luyện chế mặc dù là loại kém không thể so sánh được với cấp bậc pháp khí, nhưng cũng là pháp khí. Sở dĩ bị đặt ở một nơi buôn bán trang sức bình thường như

"Trân sức các" này mà bán, đó là vì loại pháp khí chủ động công kích này, nếu như không công kích nó, người bình thường cũng không nhìn ra.

- Vị khách quan kia, anh muốn mua trang sức sao? Mời lên lầu…

Thấy Diệp Mặc đến, một gã tiểu nhị nhanh nhẹn chạy ra đón chào.

Diệp Mặc bây giờ làm gì có tâm trạng đi nói những lời thừa với ông ta, nói thẳng:

- Gọi trưởng quầy của các anh đến đây, tôi tìm ông ta có chuyện.

Vị tiểu nhị kia cũng rất khéo léo, vừa nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, nhìn nhìn vẻ mặt của Diệp Mặc, liền biết được người này chỉ sợ là không phải đến mua trang sức, nói không chừng là đến bới móc gì đây.

Ngữ khí của ông ta lập tức không khách khí như vừa nãy nữa, mà lại nhạt nhẽo nói:

- Trưởng quầy không có ở đây, e là anh phải thất vọng rồi. Nếu như anh không mua trang sức gì, thì cứ tự nhiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 959

Tìm Kiếm

Nói xong y nhìn hai người luyện sĩ đứng cạnh cổng, rõ ràng hai người này là hai hộ vệ của "Trân sức các". Hai tên vệ sĩ đó thấy tên tiểu nhị này nhìn qua, lập tức bước đến nói với Diệp Mặc:

- Không mua gì thì đi đi…

Chỉ có điều hai tên hộ vệ này còn chưa nói dứt lời, đã cảm giác hai người bọn họ bị người khác nhấc lên, ngay sau đó, hai người lần lượt bị đụng vào bảng hiệu của "Trân sức các", làm cho bảng hiểu xa hoa bị chia năm xẻ bảy, sau đó rơi xuống đường, ôm chân của mình tru tréo.

Diệp Mặc sau khi ném hai tên hộ vệ xong, lúc này mới lạnh lùng nói:

- Gọi trưởng quầy của các anh ra đây, nếu nhưng còn nói nhảm nữa, tôi sẽ hủy "Trân sức các" đấy.

Diệp Mặc lúc này nóng lòng như lửa đốt, làm gì có cách ôn hòa mềm mỏng, hắn cần phải trong thời gian ngắn nhất biết được tung tích của Tô Tĩnh Văn. Đừng nói đến Tô Tĩnh Văn là người con gái mà hắn quen biết đầu tiên, thì Ức Mặc cũng cùng một chỗ với Tô Tĩnh Văn, hắn sao có thể không sốt ruột?

Không cần tiểu nhị đi gọi, một người đàn ông mặc trang phục tiền tài rất to béo đã vội vàng bước đến, người của gã còn chưa đến, đã kính cẩn chắp tay hành lễ nói:

- Không biết tiên sư đại nhân quang lâm, có chậm trễ chút, mời tiên sư đại nhân lên lầu ngồi.

Rõ ràng trưởng quầy đã sớm biết tầng dưới xảy ra chuyện, hơn nữa vẫn quan sát xem xét, khi gã phát hiện Diệp Mặc dễ dàng ném hai tên hộ vệ thân thủ lợi hại ra ngoài, lập tức biết người thanh niên này chỉ có thể là người Tu Chân.

Diệp Mặc không để ý đến lời nói của trưởng quầy, trực tiếp lấy ra một chiếc vòng tay nói:

- Chiếc vòng tay này có phải là anh bán ra hay không?

Trưởng quầy vừa mới nghe Diệp Mặc nói vậy, liền biết được tên này vì chiếc vòng tay mà đến. Lúc này làm gì còn dám nói những lời vô nghĩa nữa, vội vàng trả lời:

- Đúng, đúng, chiếc vòng tay này là do cửa hàng của chúng tôi bán ra từ năm ngoái, ngày trước tiểu thư của Tần phủ Tần Bách Hà đến mua.

- Tôi không hỏi người mua là ai, tôi hỏi chiếc vòng tay này từ đâu đến?

Diệp Mặc thấy sự hợp tác của trưởng quầy, giọng điệu có chút hòa hoãn nói.

Gã trưởng quầy này hiển nhiên là người từng trải. Gã vốn biết lai lịch của chiếc vòng tay này không phải là chính đạo, bây giờ người ta hỏi đến rồi, nếu là người bình thường hỏi, gã nhất định sẽ không nói thật, dù sao người bán chiếc vòng này cho "Trân sức các" cũng là khách hàng của bọn họ. Nhưng vị tiên sư trước mắt này lại hỏi đến, gã làm sao còn dám giấu diếm, đắc tội với một tiên sư, đừng nói là danh dự, cho dù là cả "Trân sức các" cũng lập tức tan thành tro bụi.

Mặc dù sau lưng "Trân sức các" cũng có chỗ dựa là một tiên sư, nhưng ai biết được vị tiên sư đó có lợi hại như vị tiên sư này hay không? Huống chí vì một người bình thường mà đi giấu diếm những chuyện này thì càng không đáng.

Căn bản cũng không cần suy nghĩ gì, gã trưởng quầy này liền vội vàng

nói:

- Là bốn anh em Bùi thị, bọn họ hoành hành ngang dọc ở thành Giang Xuyên, cứ sau một thời gian, bọn họ sẽ lại đến đây bán một vật gì đó, phỏng chừng chiếc vòng tay này cũng không rõ lai lịch…

- Bọn họ bây giờ ở đâu?

Diệp Mặc đâu còn chú ý đến nhân phẩm của mấy anh em Bùi thị, đừng nói bọn họ hoành hành ngang ngược, cho dù bọn họ là vạn gia sinh phật, lai lịch bất chính của vòng tay kia hắn cũng phải tìm hiểu cho ra.

Trưởng quầy hiểu được ý tứ của Diệp Mặc, lập tức trả lời nói:

- Bốn anh em Bùi thị không ở thành Giang Xuyên, bọn họ ở Bùi thị sơn trang ở bên ngoài thành Giang Xuyên, Bùi thị sơn trang cách thành Giang Xuyên năm mươi dặm về hướng đông.

Trưởng quầy dường như biết Diệp Mặc muốn đi tìm anh em nhà Bùi thị, không đợi Diệp Mặc hỏi đến, gã đã nói rất rõ ràng. Khi gã thấy Diệp Mặc vẫn chưa đợi gã nói xong, lại đột nhiên biến mất ngay trước mặt, lập tức trong lòng không ngừng sợ hãi. Gã thầm nhủ may là mình không đắc tội với vị tiên sư này, xem ra hắn không những là tiên sư, mà còn không phải là một tiên sư bình thường.

Tới gần tháng Chạp, bên ngoài thành Giang Xuyên đã có rất ít người rồi, sự hoang dã xung quanh lại càng vắng tanh vắng ngắt, đại đa số người ở đây đều đã tụ tập trong thành. Dù sao trong đó còn có tường thành ngăn cản, người cũng đông, cho dù là trên đường cũng không vắng lạnh như vậy, thậm chí còn có chút náo nhiệt. Mà khi Diệp Mặc đến Bùi thị sơn trang, nơi này cũng giống như thành Giang Xuyên, vô cùng náo nhiệt.

Bốn người đàn ông đang trong một phòng có mở điều hòa ngồi uống rượu, có vài cô gái xinh đẹp bên cạnh hầu rượu.

- Tên Mã Diên Ôn đúng là có phúc mà không biết hưởng, lại đi làm cái

gì mà tu chân, ăn no rỗi việc đây. Làm sao có được vui vẻ, ăn uống thoải mái như chúng ta đây.

Người đàn ông mặc bộ quần áo màu bã trầu ngồi bên trái uống xong chén rượu, nói với giọng say.

Người đàn ông gầy gò ngồi đối diện lại cười nói tiếp:

- Lão Tam, anh cũng đừng vì bốn người chúng ta không có linh căn, cho nên lúc này mới ăn không được rồi đi ghen với người ta đấy chứ?

Quả nhiên người đàn ông gầy gò này sau khi nói xong, tên vừa nói Mã Diên Ôn có phúc không biết hưởng kia vừa đã ném một cái chén xuống, rõ ràng trong lòng y quả thực có ý ghen tức.

Người đàn ông ngồi trên đầu nói:

- Lão Nhị cũng không cần nói lão Tam, chúng ta mặc dù bây giờ vui vẻ cỡ nào, nhưng không tốt như tiên sư, có thể sống lâu trăm tuổi. Tôi nghe đầu xuân năm tới, Trường Hà phái có thu nhận đệ tử, đến lúc đó bốn anh em chúng ta đi xem xem.

Mấy người còn lại đang muốn phụ họa theo lời của lão Đại, lại nghe thấy một giọng nói cất lên:

- Vậy thì cũng phải có mạng mới đi được.

Bốn người giật mình, lại phát hiện ra một tên thanh niên đột nhiên xuất hiện trong phòng uống rượu của bọn họ, lại lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ nữa.

Ánh mắt kia hoàn toàn tương phản với sự ấm áp trong phòng, lại có chút ăn ý với sự lạnh lẽo ghê người bên ngoài kia.

- Anh là ai?

Lão Đại vừa mới nói chuyện ngăn lại sự động thủ của những người

khác, trầm giọng hỏi, trong lòng gã rất rõ, đối phương có thể khi bọn họ vô tình không để ý mà đến phòng bọn họ, hiển nhiên không phải là người tầm thường, thậm chí rất có thể là một tiên sư.

Diệp Mặc không để ý đến lời nói của lão Đại, mà lại lấy ra một chiếc vòng tay nói:

- Chiếc vòng tay này các anh lấy được từ đâu?

Lúc này không cần nói đến lão Đại, các anh em còn lại cũng nhìn ra Diệp Mặc đến đây không có ý tốt, lão Tứ một mực không nói chuyện bây giờ lên tiếng:

- Chiếc vòng tay này là lần đầu tiên nhìn thấy, căn bản không phải do chúng tôi lấy được.

Diệp Mặc mặc dù không nhìn y, nhưng thần thức của hắn thì đã sớm chú ý đến người nói chuyện này, ánh mắt lóe ra, rõ ràng là nói dối.

Diệp Mặc không có thời gian đi nói dông dài nới y, tùy tay chém ra một đường đao, lão Tứ vừa nãy vẫn còn nói không biết thậm chí còn không kịp thét lên, đã bị đường đao của Diệp Mặc chém thành hai nửa.

Máu tươi phun ra, bắn đầy đất.

Vài cô gái hầu rượu này vừa nãy vẫn còn nghe thấy mấy người này nói chuyện, đột nhiên lại chứng kiến cảnh máu me be bét này, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Bốn anh em bị giết chết một người, ba người còn lại không có cách nào ổn định lại, căn bản không quản đối phương có phải là tiên sư hay không, rút ra loan đao xông về hướng Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết, bốn anh em này rất thân thiết, muốn thông qua cách hỏi thăm để biết được kết quả, thì tuyệt đối không thể được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không còn tâm trạng hỏi tiếp nữa, trong nháy mắt giết chết một người, sau đó thông qua không chế thần hồn để hỏi hai người còn lại.

Hai người này chưa từng tu chân bao giờ, muốn làm cho bọn họ ngây dại ra để nói sự thật, Diệp Mặc ngày trước cũng hay làm cách này. Nhưng một khi đối phương đã từng tu chân, hình thành lên thần thức rồi, thì cách này khó mà làm được.

Sưu hồn thì lại càng khó làm, Sưu hồn không những ít ra cần đến tu vi Hóa Chân, mà còn một môn công pháp Sưu hồn, những thứ này thì Diệp Mặc tương đối kém.

…

Sau một tuần nhan, Diệp Mặc giết hai người rồi rời khỏi Bùi thị sơn trang, hắn đã hiểu lai lịch của chiếc vòng tay này, hai tháng trước, thành Vu Ma rất gần với thành Giang Xuyên xảy ra nhân họa. Nói là nhân họa, tuy nhiên cũng chỉ là hai gã Tu Chân cao cấp trong thành đánh nhau mà thôi. Người trong thành chết vô số, những người sống còn lại đều chạy khỏi thành Vu Ma, trong số đó có một gia đình có chút tiền của.

Nhưng rất nhiều gia đình giàu có mặc dù đã nhà tan rồi, nhưng vẫn còn một số hộ vệ, nhưng hơn nữa là rất nháo nhác. Bốn anh em Bùi thị nhân cơ hội cướp của, cướp đoạt gia sản của những người sống trốn thoát được, những người không có tiền thì bị giết hết. Căn cứ tin tức lấy được từ họn họ, chiếc vòng tay này cũng là cướp được của nạn nhân chạy nạn trên đường, hình như là một người con gái rất xấu xí. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Biết được những người dân chạy nạn này, và cả người con gái bị cướp mất vòng tay đều tiến vào thành Giang Xuyên, Diệp Mặc lại quay trở về thành Giang Xuyên, hơn nữa căn cứ theo những gì mà anh em Bùi thị miêu tả, dùng thần thức cẩn thận dò xét. Để tránh cho Tô Tĩnh Văn gặp hắn mà giật mình, hắn lấy "Cửu biến" trên mặt xuống. Diệp Mặc tin rằng, chỉ cần Tô

Tĩnh Văn ở thành Giang Xuyên, thì hắn có thể tìm được.

Bầu trời dần âm u lại, có chút bông tuyết bắt đầu rơi xuống, bông tuyết càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã hình thành một lớp tuyết trắng trên mặt đất.

Diệp Mặc đứng trên không của thành Giang Xuyên, tường thành Giang Xuyên mặc dù cao lớn, nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản được gió lạnh, những bông tuyết đang bay xuống thì lại không thể nào ngăn cản được.

Nếu như Tô Tĩnh Văn ở trong thành, không có tuyết còn tốt hơn một chút, một khi có tuyết rơi, chẳng khác nào không có chỗ mà đi rồi. Diệp Mặc chỉ có thể hi vọng tốt nhất là tìm được một chỗ ở, ổn định lại.

Diệp Mặc trong lòng lại càng sốt ruột, lại càng không có cách nào mà tìm ra Tô Tĩnh Văn đã dịch dung.

Cuối cùng hắn dần dần bình tĩnh trở lại, hắn biết từ trong hơn một triệu dân tìm ra một người dịch dung, đây là một việc phải hết sức bình tĩnh. Sau đó hắn đứng trên một con đường ở giữa thành, lại một lần nữa dùng thần thức cẩn thận quét từng tí từng tí một. Thần thức của hắn lần này không quét từ trong ra ngoài mà lại là từ ngoài vào trong. Diệp Mặc cho rằng, những người ở đây dưới cơn tuyết lạnh giá như này không thể ra ngoài được, hăn dò xét từ ngoài vào trong rất cẩn thận, chỉ cần Tô Tĩnh Văn có ở Giang Xuyên, thì hắn có thể tìm ra được.

Tuyết càng ngày càng nhiều, con đường này trước đó không lâu vô cùng náo nhiệt, bây giờ thì người đi đường dần dần ít đi, cuối cùng chỉ còn vài người ít ỏi đi trên đường.

Dần dần, trên đường chỉ còn một mình Diệp Mặc, Diệp Mặc dò xét cẩn thận, rất dụng tâm, thậm chí trên người tích tụ một lớp tuyết cũng không để ý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 960

Khi Gặp Anh

Phạm vi thần thức của Diệp Mặc điều tra càng ngày càng nhỏ, nhưng hắn ngược lại càng dày vò hơn, hắn đến hiện tại đã điều tra chín phần mười cái nơi này, điều tra hơn một triệu người, nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Tô Tĩnh Văn.

Một người phụ nữ mặc chiếc áo bông rách lảo đảo từ chỗ lòng đường đi đến chỗ mà Diệp Mặc đứng, cô thấy Diệp Mặc vẫn đứng bất động ở giữa đường bão tuyết, trong lòng bỗng nhiên có chút đồng cảm.

Người này chẳng lẽ giống cô sao, bởi vì trong nội tâm có đau buồn, cho nên mới đứng một mình giữa bão tuyết? Cô biết khi tuyết lớn, chính là lúc cái giá rét thật sự đã đến, những ngày lưu lạc bên ngoài của cô đã dần biến mất.

Đây không phải là cô đã tìm được chỗ đi cho mình, đó chính là cô đã sẵn sàng đến với cái chết. Cô muốn dạo quanh trên đường phố có tuyết lớn này, để hồi ức lại những ngày đầu ở Ninh Hải, hồi tưởng lại lúc trước vì hắn từ Ninh Hải đến Lạc Nguyệt Thành, từ Lạc Nguyệt Thành đến thế giới nhỏ, lại từ thế giới nhỏ đi tới nơi xa lạ giống như một chốn của địa ngục Sau khi hồi ức hết mọi thứ, cô sẽ rời khỏi thành Giang Xuyên, đi ra ngoài tìm một nơi yên tĩnh, lặng lẽ rời xa thế giới này. Có lẽ khi đến kiếp sau, cô sẽ có một cuộc sống tốt hơn. Cũng đến kiếp sau, cô sẽ gặp phải một người mà cô thích, và người đó rất yêu cô.

Cô chỉ tiếc nuối một điều, chuỗi vòng tay đó bị người ta đoạt đi rồi, nếu như lúc cô rời khỏi thế giới này, chiếc vòng tay đó vẫn còn ở trên tay thì tốt rồi. Cô sẽ không hối hận nhiều như vậy, con người cả đời này đôi khi cuối

cùng cũng phải theo đuổi một số thứ mà mình muốn, cô không phải là người phụ nữ cừ khôi.

Chỉ là không biết cuộc sống của mẹ cô ở Ninh Hải có tốt không, cuộc sống của Ức Mặc và Uyển Thanh còn có chị Nguyệt Hoa có tốt không. Hơn nữa không biết cuộc sống của hắn có tốt hay không.

Có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không có người biết, nơi mà cô cuối cùng quay về, không ngờ là một chỗ như vậy, một cái thế giới như vậy.

Cô đi ngang qua Diệp Mặc, hắn vẫn bất động, sau khi đi qua mấy mét, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác là lạ, đột nhiên quay đầu nhìn lại người đàn ông đang đứng bất động giữa đường.

Hắn cầm vòng tay trong tay? Mặc cho tuyết rơi xuống. Hắn vẫn đứng bất động như vậy.

Cô bỗng nhiên ngớ người ra, sau một lúc lâu, cô lúc này mới rời ánh mắt khỏi chiếc vòng tay. Ánh mắt bắt đầu chuyển đến mặt của Diệp Mặc.

Tuy rằng Diệp Mặc lúc này nhắm mắt lại, chân mày của hắn phủ đầy bông tuyết, nhưng cả người cô lại run rẩy. Run rẩy từng đợt. Từ sâu trong nội tâm của cô dấy lên một cảm giác mơ hồ không thể giải thích bằng lời.

Mình đã chết rồi sao? Hay là mình đang ảo giác, vì sao mình cảm giác người trước mắt là hắn? Vì sao chân thực gần gũi như thế?

Cô không dám lấy tay dụi hai mắt của mình, cô không dám cử động, cô sợ vừa động bóng người này sẽ biến mất, sau đó cô dần tỉnh lại từ trong ảo giác, cuối cùng vẫn là chỉ mình cô tại nơi xa lạ vô biên vô hạn không quen biết ai. Cuối cùng cô còn muốn trong ngày tuyết bay tán loạn, ra khỏi thành đi tìm nơi yên nghĩ cho mình.

Nước mắt của cô chảy dọc theo khóe mắt, đã từng trải qua rất nhiều nỗi đau khổ, dày vò. Cô chưa hề rơi một giọt nước mắt nào, nhưng lúc này cô lại không có cách nào kiềm chế nước mắt của mình.

Lúc cô cô đơn nhất, hiu quạnh nhất, bất lực nhất, băn khoăn nhất. Dù cho cô phải đối mặt với cái chết trong thế giới cô đơn bao la này, là nơi không có bất kỳ người nào biết đến, cô cũng chưa từng rơi lệ. Nhưng khi cô gặp người đang đứng trước mặt, cô không ngờ lại không thể chịu đựng được cái cảm giác bàng hoàng từ sâu trong nội tâm, cái cảm giác cô đơn và bất lực, cũng không thể nào chịu đựng được nỗi khát vọng dâng trào trong lòng.

Cô muốn khóc.

Nhưng cô không dám dịch chuyển. Cô thà chết từ từ như vậy, cũng không muốn để cho ảo giác trước mắt biến mất, cô lại không dám nói một chữ, cô sợ khi nói ra chữ này, nơi hoang vắng này chỉ còn một mình cô, cô rất sợ.

Khi em lần đầu gặp anh Em đang đi trên một con đường phồn hoa, biển người tấp nập Anh đứng cô độc nép vào một góc phố

Khi đó anh không phải là cảnh vật của em.

Nhưng anh đã cứu mẹ của em.

...

Khi em gặp anh lần cuối.

Em đi trên một con đường lặng lẽ mênh mông.

Bông tuyết rơi tới tấp Anh cô đơn đứng một mình giữa lòng đường đợi tuyết rơi.

Lúc này, anh là ảo giác trong nội tâm của em Anh để cho em đi không một chút vướng bận.

...

Bông tuyết bao phủ lên cả người cô, nhưng cô cũng bất động, thậm chí không hề nháy mắt, cho dù là vĩnh viễn, cô cũng không muốn để cho người

trước mắt biến mất, dù đó là ảo giác. Vì hắn, cô thậm chí có thể đuổi theo đâu chỉ mấy vạn dặm Trong lòng Diệp Mặc càng trầm lắng, thần trí của hắn chuyên chú, không buông tha bất cứ người nào, lúc này hắn đã đem toàn bộ tinh lực đặt trong phạm vi mà thần thức đang điều tra. Cho dù có người lấy dao chém hắn một nhát, hắn thậm chí cũng sẽ không phát hiện. Dường như trước kia, hắn chưa bao giờ chuyên tâm làm một chuyện như thế.

Nhưng hắn lục soát trong phạm vi mười mét, đều không có phát hiện ra Tô Tĩnh Văn. Diệp Mặc thất vọng thở dài, hắn thu hồi thần thức, khi chuẩn bị rời đi, lại phát hiện nơi cách trước mặt hắn mấy thước, một người đứng bất động giống hắn.

Khoảng cách xa nhất là gì? Xa nhất chính là hắn cất công tìm kiếm khắp nơi, nhưng lại không biết người hắn muốn tìm lại đứng ngay trước mặt. Diệp Mặc lập tức nhận ra người đứng trước mắt hắn là Tô Tĩnh Văn, hắn đang tìm cô, không ngờ cô đã tìm đến hắn trước. Nhưng cô đã tìm được rồi vì sao lại không nói, cứ đứng ở đấy làm gì?

Trên mặt Tô Tĩnh Văn mang theo nụ cười thản nhiên, hai hàng nước mắt giống như băng lơ lửng trên mặt. Cô không có chân nguyên tu vi giống Diệp Mặc, thể chất của cô vốn yếu, nếu không phải có niềm tin kiên định chống đỡ làm cho cô không dám nhúc nhích, nói không chừng cô đã sớm ngã xuống rồi.

Trong lòng của cô tưởng là đang ảo giác, cho nên cũng không dám nhúc nhích, cô sợ vừa động, ước mơ nhiều năm tìm kiếm lần nữa biến mất.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức cảm nhận được tình cảnh của Tô Tĩnh Văn sao lại đến nỗi đèn cạn dầu như thế này, trong lòng của hắn hoảng hốt, vội vàng xông tới, ôm lấy Tô Tĩnh Văn, dẫn cô tới nhà trọ của hắn.

...

Diệp Mặc làm tan mấy bông tuyết trên mặt của Tô Tĩnh Văn, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc.

Vốn Diệp Mặc cho là hắn tu vi Kim Đan, lại là Đan Vương, muốn cho Tô Tĩnh Văn khôi phục sức khỏe ban đầu cũng không thành vấn đề. Nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, bất kể hắn dùng cách gì, trên mặt Tô Tĩnh Văn vẫn chỉ là nụ cười chúm chím, trợn tròn mắt nhìn hắn, một khi hắn biến mất trước mặt cô, cô lập tức chảy nước mắt. Hắn thậm chí không dám mang Cửu Biến bởi vì khuôn mặt của hắn một khi biến hóa, Tô Tĩnh Văn sẽ lại rơi nước mắt.

Trong lòng Diệp Mặc ảm đạm, hắn không ngờ Tô Tĩnh Văn đối với hắn như vậy, trong lòng hắn thậm chí có một sự xấu hổ sâu sắc. Hắn nghĩ tới rất nhiều người, nhưng hắn sốt ruột tìm Tô Tĩnh Văn thậm chí có một phần nguyên nhân của Ức Mặc.

Hắn nhớ tới lần đầu tiên Tô Tĩnh Văn mời hắn ăn cơm, hắn thậm chí nhớ tới lần lần đầu tiên khiêu vũ trong đời chính là cùng khiêu vũ với Tô Tĩnh Văn.

Bất kể Tĩnh Văn thế nào, hắn nhất định phải chữa trị cho cô, trong lòng Diệp Mặc âm thầm hạ quyết tâm. Hắn không hề e dè, thậm chí bắt đầu giúp cô tắm rửa thay quần áo, săn sóc cuộc sống của cô.

Vốn Diệp Mặc chỉ ở thành Giang Xuyên một ngày, nhưng vì Tô Tĩnh Văn, hắn phải lưu lại ba ngày. Ngày thứ tư, Diệp Mặc mang theo Tô Tĩnh Văn đi tới nơi có nhiều thầy thuốc nổi tiếng ở thành Giang Xuyên.

Hắn là một người Tu Chân, thậm chí là Tu Chân Kim Đan, lại không thể ngờ được có một ngày phải tìm một thầy thuốc bình thường xem bệnh, nếu như đổi thành trước kia, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin Nhưng cho dù chính hắn cũng đã từng là một cao thủ, bây giờ còn là Đan Vương, lại cũng không biết Tô Tĩnh Văn bị bệnh gì, tại sao ra nông nỗi như thế. Hơn nữa hắn cũng đã từng giúp Tô Tĩnh Văn tẩy tủy, thậm chí ngay cả sự sầu muộn trong lòng của cô đã tạo thành bệnh trầm cảm đều được chữa khỏi, nhưng bộ dạng cô vẫn như thế Diệp Mặc liên tục đi tìm mấy cơ sở y tế, nhưng không có ai hiểu bệnh của Tô Tĩnh Văn, thậm chí ngay cả một nguyên nhân cũng nói không ra.

Nhưng hắn cũng không phải không thu hoạch được gì, ít nhất hắn biết bệnh của Tô Tĩnh Văn chỉ có một người có thể biết, đó chính là y vương Tôn Hậu Thường.

Tôn Hậu Thường chẳng những là Y Vương, nghe nói còn là một tiên sư, sống tại núi Dân Hạc cách Giang Xuyên hơn mấy ngàn dặm.

Diệp Mặc nghe tin tức này từ miệng của một thầy lang mới biết, thầy lang kia không biết từ đâu nghe được tiếng của người này, y khẳng định cũng chưa bao giờ thấy qua Tôn Hậu Thường. Y sở dĩ nói như vậy, cũng chỉ là vì lợi ích của y mà thôi. Hơn nữa từ trong ánh mắt của y, Diệp Mặc chỉ biết, y nhất định là không tin hắn có thể tìm được Tôn Hậu Thường.

Diệp Mặc chắc là sẽ không tranh cãi với một gã thầy thuốc bình thường, hắn ngay ngày hôm đó đi đến núi Dân Hạc.

Điều khiến cho Diệp Mặc khó khăn chính là, hắn chỉ có thể ôm Tô Tĩnh Văn đi bộ, lại không thể cõng cô, bởi vì một khi Tô Tĩnh Văn không nhìn thấy hắn, lập tức sẽ không ngừng rơi lệ.

Sau khi Diệp Mặc tới núi Dân Hạc, lập tức biết Tôn Hậu Thường là một tán tu, hơn nữa vẫn là một tán tu xoàng xĩnh. Bởi vì nơi này thiếu linh khí, chỉ là bởi vì có một Tụ Linh trận mà thôi.

Sau khi chứng kiến điểm này, trong lòng Diệp Mặc rất thất vọng. Có lẽ Tôn Hậu Thường không bằng hắn, chỉ bởi vì gã là Tu Chân, tiếng tăm của gã mới to lớn như thế.

Tuy nhiên cho dù như thế nào, hắn cũng đã đến đây, vậy phải xem xem, ít nhất phải biết y có bản lĩnh thật sự hay không, hay chỉ là bản lĩnh giả.

Tôn Hậu Thường có bản lĩnh hay không Diệp Mặc không biết, nhưng dáng điệu của y rất là phách lối. Diệp Mặc bị chắn tại bên ngoài trận pháp, hai nữ đệ tử Luyện Khí kỳ nói thẳng, sư phụ Tôn Hậu Thường của các cô đi du ngoạn chưa về.

Khi hai nữ đệ tử này nói xong, bên trong lại xuất hiện hai gã đàn ông. Trong đó có một người râu dài đến ngực, có vẻ tiên phong đạo cốt. Một người khác tướng mạo bình thường, không có gì đặc sắc riêng biệt khiến người chú ý, Diệp Mặc lại phát hiện hai người này đều là tu vi Kim Đan tầng bảy.

- Anh Tôn, việc này nhờ anh đấy…

Tên đàn ông có tướng mạo bình thường chắp tay nói một câu.

Diệp Mặc lập tức biết gã đàn ông có râu dài là Tôn Hậu Thường, không nghĩ tới gã này thậm chí có thể giả dạng hay như vậy.

Tôn Hậu Thường cười ha hả, nói:

- Lê đạo hữu yên tâm, Tôn mỗ tôi nhất định sẽ tận tâm tận lực, không phụ lòng ủy thác của anh. Một tháng sau, Lê đạo hữu sẽ có tin tức tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 961

Nỗi Ám Ảnh

Ồ, không ngờ là chứng bệnh cưỡng ép ý niệm, một người phụ nữ có nỗi ám ảnh quá lớn.

Nói những lời này không ngờ là gã đàn ông có tướng mạo bình thường được Tôn Hậu Thường đưa ra.

Diệp Mặc nghe thấy giọng nói này lại như đang nghe tiên âm, vội vàng tiến lên kính cẩn chắp tay nói:

- Vị đạo hữu này, anh biết nguyên nhân bệnh của cô ấy phải không?

Người đàn ông tướng mạo bình thường tuy rằng tu vi cao hơn nhiều so với Diệp Mặc, nhưng tính tình rất hòa thuận. Ông ta gật đầu nói:

- Tôi biết nguyên nhân bệnh của cô ấy, bởi vì tôi đã gặp qua rồi. Cậu hẳn cũng là tìm đến Tôn đan sư xin thuốc phải không? Nhưng tôi đoán cậu phải thất vọng rồi.

Tôn Hậu Thường lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đang nằm trong lòng của hắn, ánh mắt lạnh lùng, không nói gì.

Diệp Mặc rất khó chịu đối với cách đối xử của Tôn Hậu Thường, y chỉ là một đan sư luyện đan mà thôi, có cái gì mà làm dáng chứ? Hắn là Đan Vương nè. Tuy nhiên người đàn ông có tướng mạo bình thường lại nhận ra bệnh tình của Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc cũng không dám xem thường Tôn Hậu Thường.

Hơn nữa hắn cũng biết bây giờ là đến cầu người khác giúp đỡ, đành phải

chấp tay nói:

- Tôn Đan sư, xin hỏi...

Không đợi Diệp Mặc nói hết lời, Tôn Hậu Thường liền khoát tay áo nói:

- Không cần xin hỏi, tôi không có cách nào trị bệnh này, đến mấy chữ "chứng bệnh cưỡng ép ý niệm" này tôi cũng là lần đầu tiên nghe được.

Nói xong y không hề để ý tới Diệp Mặc, mà chỉ chắp tay nói với người đàn ông có tướng mạo bình thường:

- Anh Lê, Tôn mỗ không tiễn.

Sau khi nói xong câu này liền xoay người đi vào bên trong, đóng cửa lại.

Người đàn ông mà được gọi là anh Lê xòe tay nói với Diệp Mặt:

- Y chính là người có tính tình cổ quái như vậy, nhưng y vẫn là linh đan sư lục phẩm. Tôi cũng tìm đến y luyện đan đấy. Tuy nhiên loại bệnh này, tôi phỏng chừng y thật sự không biết, tôi cũng tình cờ nghe nói qua một lần. Cho dù là cậu có tranh cãi với y, cũng là không có tác dụng gì.

Diệp Mặc làm gì có thời gian đi tranh cãi với Tôn Hậu Thường, hắn ngoại trừ phải cứu Tô Tĩnh Văn, còn khẩn cấp muốn biết Ức Mạc mấy người đi nơi nào, những điều này hắn đều phải hỏi Tô Tĩnh Văn. Nếu người này nói Tôn Hậu Thường không có cách nào chữa trị. Hắn làm sao còn có thể đi thỉnh cầu Tôn Hậu Thường?

Nhưng tin tức này Diệp Mặc sẽ không bỏ qua, hắn lại chắp tay hỏi:

- Vị đạo hữu cho hỏi, anh có biết chứng bệnh cưỡng ép ý niệm trị liệu như thế nào không?

Tu sĩ họ Lê lắc đầu nói:

- Tôi sở dĩ biết chứng bệnh cưỡng ép ý niệm, là vì bảy mươi năm trước

tôi cùng một vị trưởng bối đi thăm hỏi một vị cao nhân tiền bối, đã thấy qua bệnh tình này. Lúc ấy vị cao nhân tiền bối kia nói bệnh này là vì nỗi ám ảnh trong lòng quá sâu, loại ám ảnh này đã vượt qua sự quyến luyến và sinh tử của người bệnh. Nếu như không có biện pháp làm thức tỉnh nỗi ám ảnh sâu trong nội tâm của cô ấy. Căn bản không có thuốc nào chữa trị khỏi.

- Vị tiền bối kia cuối cùng nói như thế nào?

Diệp Mặc vội vàng hỏi.

Thấy dáng vẻ Diệp Mặc vội vàng như thế, tu sĩ họ Lê có chút thông cảm nói:

- Vị tiền bối kia lúc ấy cũng không có cách nào chữa khỏi, y chỉ nói là, đối với loại bệnh này người chữa trị cần phải hiểu được nỗi ám ảnh của cô ấy, sau đó phối hợp đan dược mà đánh thức thần trí mới có thể cứu được. Nhưng hiện tại đan dược đánh thức thần trí rất quý báu, chỉ sợ...

Dường như không đành lòng nhìn thấy sự thất vọng của Diệp Mặc, tu sĩ họ Lê lại nói:

- Đừng nói đan dược đánh thức thần trí, ngay cả đan dược khôi phục tinh thần cũng rất quý hiếm. Lần trước tôi nghe nói qua cuộc thi Đan Vương của Thành Toái Diệp, có một gã đan sư thông qua Dẫn thần thảo đã tổ hợp ra Chức thần đan, hay là cậu đi tìm kiếm y xem sao.

Diệp Mặc trong lòng ngẩn ngơ. Người kia chẳng phải là hắn sao? Nếu tôi có cách tôi cần gì cầu cạnh linh đan sư lục phẩm?

Thấy Diệp Mặc có chút sững sờ, tu sĩ họ Lê tiếp tục nói:

- Lúc ấy vị cao nhân tiền bối kia nói có một loại dược liệu gọi là Tiếp Lan Xuân Hiểu, nếu dùng loại dược liệu này nhập đan, có lẽ có thể đánh thức nỗi ám ảnh tinh thần của người bệnh. Nếu đan sư hạng nhất luyện đan danh nhân đường của cuộc thi luyện đan lần trước đồng ý ra tay, nói không chừng có thể đem loại đan dược này tổ hợp thành.

Diệp Mặc bỗng nhiên có chút sáng tỏ. Hắn là người trong cuộc thường mê muội, hắn chính là một Đan Vương, chỉ có điều trong lúc nhất thời gấp gáp, không thể nghĩ ra nhiều vấn đề. Cũng không hiểu rõ nguyên nhân mà Tô Tĩnh Văn tại sao có nỗi ám ảnh tinh thần quá sâu.

Tiếp Lan Xuân Hiểu hắn đương nhiên biết, đây chỉ là một loại linh thảo cấp ba mà thôi, quả đúng như người này nói. Có tác dụng lớn đối với chữa trị bệnh tâm thần. Có lẽ hắn sẽ dùng loại dược liệu này luyện chế đan dược, sau đó thử qua một chút. Hơn nữa hắn hiện tại đã biết Tô Tĩnh Văn có nỗi ám ảnh tinh thần quá sâu, rất có thể có liên quan đến nỗi ám ảnh về hắn.

Khó khăn duy nhất là đi nơi nào kiếm Tiếp Lan Xuân Hiểu, Diệp Mặc bỗng chốc lo lắng. Tiếp Lan Xuân Hiểu mặc dù là linh dược cấp ba, tuy nhiên lại cực kỳ hiếm thấy, cũng quý báu như linh thảo cấp năm.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng hiểu được ý của đối phương, bởi vì Tiếp Lan Xuân Hiểu mặc dù không như Dẫn Thần Thảo khó nhập đan, nhưng cũng là một loại dược liệu rất khó nhập đan. Hắn đã từng đem Dẫn thần thảo nhập đan, giờ lại đem Tiếp Lan Xuân Hiểu nhập đan cũng không phải là không được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đã có phần thông suốt, cho dù là không thể đem Tiếp Lan Xuân Hiểu nhập đan, hắn còn có Phục thần đan. Đây chính là đan dược Thiên cấp tam phẩm, là đan dược tốt nhất chữa trị thần trí, cho dù là không thể chữa hết bệnh cho Tô Tĩnh Văn, cũng có thể làm cho bệnh tình của cô thuyên giảm.

Hơn nữa loại đan dược Phục thần đan này không chứa linh lực bạo phát, đối với người chưa từng tu luyện qua như Tô Tĩnh Văn cũng không có bất kỳ thương tổn nào.

Sau khi Diệp Mặc hiểu đạo lý này, lập tức lấy ra một viên Phục thần đan bỏ vào miệng Tô Tĩnh Văn. Phục thần đan vừa vào miệng đã tan chảy, sau khi Tô Tĩnh Văn ăn Phục thần đan, con mắt bỗng nhiên khép lại, một lát sau, cô không ngờ đã ngủ say.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, Tô Tĩnh Văn mấy ngày nay không ngủ được, đây mới là lý do làm cho hắn lo lắng, nếu không phải hắn giúp cô tẩy tủy, nói không chừng rất khó kiên trì. Lúc này cô đã ngủ, nói đúng là, cứ cho là như vậy không tốt cho cô, nhưng cũng có thể có đủ thời gian để cho hắn đi tìm Tiếp Lan Xuân Hiểu. Hoặc cho dù là không có Tiếp Lan Xuân Hiểu dùng Phục thần đan thời gian dài, cô cũng có thể bình phục.

Tìm được nguyên nhân bệnh của Tô Tĩnh Văn, còn có thể đưa ra biện pháp khả thi chữa trị bệnh cho cô, trong lòng Diệp Mặc rất vui sướng, hắn rất biết ơn người tu sĩ trước mặt. Hiện tại Tô Tĩnh Văn đang ngủ, hắn lúc này mới có thể nói lời cảm ơn.

- Cảm ơn anh Lê, thật sự là nghe anh nói một hồi lâu, tôi mới hiểu ra.

Tu sĩ họ Lê lúc này mới phản ứng, y sửng sốt nhìn Tô Tĩnh Văn ngủ say nói:

- Tôi nghe vị tiền bối kia nói chứng bệnh cưỡng ép ý niệm chắc là sẽ không rơi vào ngủ say, cậu dùng biện pháp gì vậy? Không ngờ mới ăn một viên đan dược đã làm cho cô ấy ngủ say?

Tu sĩ họ Lê này đã giúp đỡ Diệp Mặc quá nhiều, Diệp Mặc cũng không muốn giấu diếm y, lập tức nói:

- Vâng, tôi tình cờ có một viên Phục thần đan…

- Cái gì?

Diệp Mặc chưa dứt lời, tu sĩ họ Lê thất kinh.

- Cậu nói là Phục thần đan - đan dược Thiên cấp tam phẩm?

Cho dù là hỏi, y cũng không thể tin được, tuy rằng y không biết Phục thần đan được luyện chế từ dược liệu gì, nhưng đan dược Thiên cấp tam phẩm, là một viên đan dược vô giá, mà người tu sĩ trước mắt này không ngờ tùy tiện cho người phụ nữ mà hắn đang ôm trong lòng ăn, người này chắc là

giàu có đây?

Diệp Mặc không muốn bàn nhiều về chuyện này, hắn đành phải nói:

- Anh Lê, tôi phải đi tìm tìm Tiếp Lan Xuân Hiểu, cáo từ anh nhé.

Vốn Diệp Mặc được người này ưu đãi, hắn rất muốn nói tên cho y nghe, nhưng vừa nghĩ tới hắn hiện tại đắc tội với nhiều người như vậy, còn phải suy nghĩ lại.

Diệp Mặc vừa nói ra lời này, tu sĩ họ Lê chỉ biết Diệp Mặc hẳn là không muốn nói về chủ đề Phục thần đan, y cũng không có hỏi, chỉ nói:

- Nếu cậu muốn tìm Tiếp Lan Xuân Hiểu, tôi biết có một nơi sau bốn ngày có thể tìm được loại dược liệu này.

- Nơi nào?

Diệp Mặc thốt ra.

- Bốn ngày sau ở thành Sóc Hàm có một hội giao lưu Kim Đan quy mô nhỏ, tôi nghe nói có người sẽ đem Tiếp Lan Xuân Hiểu tới đó. Tôi đúng lúc cũng đi tham gia, nếu cậu đi, hay là chúng ta cùng đi vậy.

Tu sĩ họ Lê nói.

Thậm chí có sự tình trùng hợp như vậy? Diệp Mặc nhìn tu sĩ họ Lê, phát hiện giọng nói của y rất chân thành, hơn nữa quả thật cũng không có gì bất ổn, trong lòng biết người này thật sự chính là một tu sĩ nhiệt tình.

Hắn gật đầu nói:

- Như vậy phải cảm ơn anh Lê thật nhiều, tôi gọi là Mạc Ảnh, một tán tu. Không biết anh Lê tìm đến Tôn Hậu Thường để luyện chế đan dược gì, mà cần đến một tháng trời?

Tu sĩ họ Lê cười ha hả:

- Tôi tên là Lê Kinh Mân, cũng giống cậu, cũng là tán tu. Tôi trong một lần ngẫu nhiên tìm được hai gốc cây Thanh uẩn thảo, tôi muốn mời Tôn đan sư luyện chế một lò Thanh uẩn đan.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, hắn cảm thấy tên của Lê Kinh Mân này và Tôn Hậu Thường nên đổi cho nhau, gã Kinh Mân quá thật thà, còn gã Hậu Thường kia không có một chút phúc hậu.

Tuy nhiên gã Lê Kinh Mân đã giúp hắn, hắn cũng không thể làm cho Lê Kinh Mân bị hố. Hơn nữa gã Tôn Hậu Thường này, Diệp Mặc không có thiện cảm đối với y.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói thẳng:

- Anh Lê, không phải tôi nói anh làm không đúng, anh phải biết rằng Thanh uẩn đan cũng không phải là linh đan sư lục phẩm có thể luyện chế ra, cho dù là muốn luyện chế ra Thanh uẩn đan, ít nhất cần linh đan sư thất phẩm. Nếu như muốn luyện chế ra Thanh uẩn đan hạng nhất, thậm chí cần Đan Vương mới có thể.

Lê Kinh Mân cười khổ một tiếng nói:

- Tôi đương nhiên biết, nhưng đan sư mà tôi quen, chỉ có Tôn đan sư là có cấp bậc cao nhất. Muốn đi tìm đan sư thất phẩm trở lên, nói không chừng chỗ đan dược này của tôi còn không đủ trả thù lao, ái chà…

Diệp Mặc trong chốc lát đã hiểu sự khó khăn của Lê Kinh Mân, trên thực tế chính hắn là Đan Vương, cho nên không hiểu được nỗi khổ của một tu sĩ bình thường đi cầu lấy đan dược.

Diệp Mặc có ý giúp đỡ nhưng lại suy nghĩ một lúc mới nói:

- Anh Lê, nếu tôi không nhìn lầm, Tôn Hậu Thường không thể luyện chế ra được Thanh uẩn đan, hơn nữa y nói phải cần một tháng luyện chế ra lò Thanh uẩn đan là gạt anh đấy. Tôi đã luyện chế qua Thanh uẩn đan, cho dù còn chút nữa là đan sư thất phẩm, cũng không đến một ngày.

- Cậu đúng, đúng linh đan sư thất phẩm à?

Lê Kinh Mân ngạc nhiên với lời nói của Diệp Mặc

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 962

Hội Giao Lưu Kim Đan

Đúng vậy, tôi là linh đan sư thất phẩm, nếu anh bằng lòng tin tôi, thì tôi có thể giúp anh luyện chế "Thanh Uẩn Đan". Hơn nữa tôi dám chắc tên Tôn Hậu Thường đã gạt anh, tạm không bàn đến chuyện hắn có thể luyện chế được "Thanh Uẩn Đan" hay không, hắn nói một tháng sau có đan, là không đáng tin.

Diệp Mặc không ưa tên Tôn Hậu Thường này, hắn có thiện cảm với Lê Kinh Mân, nên trực tiếp vạch mặt Tôn Hậu Thường.

Diệp Mặc vốn nghĩ rằng Lê Kinh Mân hẳn sẽ không cẩn thận đến mức bảo hắn luyện chế một lò đan dược xem sao, dù sao thì "Thanh Uẩn Thảo" rất quý báu. Dù Diệp Mặc đã lấy được rất nhiều "Thanh Uẩn Thảo" ở "Sa Nguyên Dược Cốc", nhưng bên ngoài lại không có nhiều như vậy, dù là ngẫu nhiên xuất hiện vài cây, cũng đã sớm bị người ta hái mất rồi.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc không ngờ là, sau khi Lê Kinh Mân nghe xong lời của hắn, chỉ hơi chần chờ liền nói một cách kiên định:

- Anh Mạc, tôi tin lời anh, tôi tin anh nhất định là linh đan sư thất phẩm.

Diệp Mặc ngẩn người ra, hắn không ngờ là Lê Kinh Mân lại tin tưởng như vậy, y quả thật quá thật thà rồi, trong tên có "tinh minh", hai chữ này thật là không tương xứng. Nhưng may là bản thân hắn cũng không định lừa y.

* Tên Lê Kinh Mân trong tiếng Hoa là Li Jing Min, từ Jing Ming cùng âm đọc với hai chữ "tinh minh" (khôn ngoan, sáng suốt).

Lê Kinh Mân lại không để tâm Diệp Mặc nghĩ thế nào, chỉ nói:

- Anh có thể lấy "Phục Thần Đan" là thiên cấp tam phẩm ra cho một cô gái ăn, cho thấy anh là một người trọng tình nghĩa, tôi tin một người trọng tình nghĩa không thể là kẻ lừa đảo.

Diệp Mặc nghe xong lời của y, ra chiều suy nghĩ, sở dĩ Lê Kinh Mân nói như vậy, là vì đan dược thiên cấp tam phẩm, ở tu chân giới, dù là có quan hệ vợ chồng cũng chưa chắc sẽ lấy ra cho đối phương, mà bản thân hắn lại lấy ra một cách tùy tiện, rõ ràng là nằm ngoài dự đoán của y.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng rất đồng ý với một câu nói khác của Lê Kinh Mân. Những kẻ thích lừa gạt người khác, đa số đều là những kẻ bạc tình phụ nghĩa. Thường thì người trọng tình nghĩa, đúng thật là rất khó để cố ý lừa gạt người quen hoặc người yếu thế.

…

Hôm nay tâm trạng Tôn Hậu Thường không tệ, vừa mới có được hai cây "Thanh Uẩn Thảo". Tuy hiện giờ y vẫn chưa thể luyện chế "Thanh Uẩn Đan", nhưng chờ đến sau khi y trở thành linh đan sư thất phẩm, thì y có thể luyện chế rồi.

"Thanh Uẩn Đan" được luyện chế từ hai cây "Thanh Uẩn Thảo", đủ để chống đỡ cho y tu luyện đến Kim Đan viên mãn rồi.

Về phần Lê Kinh Mân, một tháng sau tìm đại cớ gì sau đó bồi thường ít linh thạch là xong rồi.

Chỉ là y chưa đắc ý xong, thì hai nữ đệ tử liền đến báo Lê Kinh Mân lại cầu kiến ở bên ngoài.

Tuy y rất ngạc nhiên, tại sao Lê Kinh Mân vừa đi khỏi, lại muốn gặp y, nhưng hôm nay y mới lấy được hai gốc "Thanh Uẩn Thảo" của Lê Kinh Mân, không gặp y thì hơi kì.

Nghĩ đến đây Tôn Hậu Thường ra khỏi động phủ. Nghiêm mặt ôm quyền nói với Lê Kinh Mân đứng ngoài cửa:

- Phải chăng anh Lê còn bỏ sót chuyện gì?

Lê Kinh Mân hơi lúng túng nói với Tôn Hậu Thường:

- Tôn đan sư, hai cây "Thanh Uẩn Thảo" của tôi hiện giờ vẫn chưa thể giao cho anh được, cần bốn ngày sau mới có thể lại đến tìm anh giúp đỡ.

Tôn Hậu Thường giật mình, vội hỏi:

- Tại sao vậy? Phải biết rằng hiện nay tôi đang nghiên cứu đặc tính của "Thanh Uẩn Thảo", nếu bốn ngày sau lại mang tới, thì thời gian anh lấy được đan dược lại bị trì hoãn.

Lê Kinh Mân lắc đầu nói:

- Tôi biết chứ, nhưng tôi cũng là bất đắc dĩ, bốn ngày sau ở hội giao lưu Kim Đan tại Thành Sóc Hàm, tôi muốn thử xem có thể dùng "Thanh Uẩn Thảo" để đổi lấy mấy viên "Thanh Uẩn Đan" hay không, nếu thật sự không được, thì tôi lại đến tìm anh Tôn giúp đỡ. Mong anh Tôn hiểu cho.

Tôn Hậu Thường nghe xong lời của Lê Kinh Mân, ngạc nhiên nhìn y nói:

- Anh muốn dùng "Thanh Uẩn Thảo" đổi lấy "Thanh Uẩn Đan"? Anh phải biết đây là chuyện không thể nào mà. Lê Kinh Mân thở dài nói:

- Tôi biết chuyện này rất khó, nhưng không thử thì làm sao biết là không thể chứ? Nếu không thử, tôi thật khó lòng an tâm.

Tôn Hậu Thường nhìn Diệp Mặc bên cạnh, Lê Kinh Mân vốn là người rất dễ nói chuyện. Tại sao trong thời gian ngắn như vậy lại trở quẻ, rõ ràng là có liên quan tới Diệp Mặc. Tuy y biết rằng dù ở hội giao lưu có người có "Thanh Uẩn Đan", cũng sẽ không đem ra để đổi "Thanh Uẩn Thảo", dù là

một cây đổi một viên cũng không ai đổi.

Nhưng "Thanh Uẩn Thảo" ở trên người y là của Lê Kinh Mân, Lê Kinh Mân vừa đưa cho y, giờ lấy lại không đưa nữa, thì y có muốn tìm cớ cũng không tìm được. Nếu tên họ Lê kia thêm một ngày nữa mới đến, thì y cũng có thể viện cớ nói đã bắt đầu bào chế rồi, nhưng đối phương cả thời gian nửa nén nhan cũng không tới thì đã đòi lại rồi.

Huống chi, tu vi của Lê Kinh Mân không thấp hơn y, nếu đánh nhau thật, bản thân y cũng chưa chắc là đối thủ của Lê Kinh Mân. Nghĩ đến đây, trong lòng Tôn Hậu Thường vô cùng buồn bực. Dù bốn ngày sau Lê Kinh Mân chắc chắn không đổi được "Thanh Uẩn Đan", nhưng "Thanh Uẩn Thảo" ở trên người y và trên người của người khác, cảm giác đó là không giống nhau.

- Tôn đan sư…

Thấy Tôn Hậu Thường do dự không nói, Lê Kinh Mân lại nhắc nhở một câu.

- À, được, nếu anh Lê đã muốn đi thử xem, thì tôi đương nhiên tán thành rồi.

Tôn Hậu Thường nói xong tuy không nỡ, nhưng vẫn lấy ra hai cái hộp ngọc đưa cho Lê Kinh Mân.

Sau khi Lê Kinh Mân xác nhận là "Thanh Uẩn Thảo" xong, liền gật đầu nhận lấy nói với Tôn Hậu Thường:

- Đa tạ Tôn đan sư, Lê mỗ xin cáo từ, anh Mạc, chúng ta cùng về đi.

Tôn Hậu Thường lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh bạn này, nếu không ngại, thì mời anh đến động phủ của tôi ngồi chơi, tôi có thể giúp anh xem bệnh người này.

Sao Diệp Mặc lại không biết ý của Tôn Hậu Thường chứ, rõ ràng là y không nỡ hai cây "Thanh Uẩn Thảo" vừa tới tay lại phải trả lại, đồng thời cũng oán hận hắn. Y gọi hắn vào thì Lê Kinh Mân nói không chừng cũng sẽ vào theo, như vậy thì thứ nhất là y có thể báo thù hắn, thứ hai là muốn lấy lại "Thanh Uẩn Thảo" trong tay Lê Kinh Mân.

Nhưng Diệp Mặc làm gì có tâm tình để nói nhảm với loại vô danh tiểu tốt như Tôn Hậu Thường, đừng nói là y không thể cứu Tĩnh Văn, dù là y có thể cứu được, thì bây giờ hắn biết cách rồi, cũng sẽ không đi cầu xin y.

Nên Diệp Mặc hoàn toàn không đoái hoài tới Tôn Hậu Thường, chỉ nói với Lê Kinh Mân:

- Được, nếu đã như vậy, thì chúng ta đi thôi.

Nói xong vung ra một thanh phi kiếm rất đơn giản cùng với Lê Kinh Mân nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhìn thấy hai người bỏ đi, Tôn Hậu Thường giận tái mặt:

- Đồ chuột nhắt vô tri, lại dám phá hoại việc lớn của ta, còn dám hống hách như vậy, bốn ngày sau ở Thành Sóc Hàm chính là ngày chết của mi.

Sau khi Lê Kinh Mân rời khỏi núi Dân Hạc, liền dừng lại, giao hai cây "Thanh Uẩn Thảo" cho Diệp Mặc, thậm chí không cần bất kì vật thế chấp gì, cũng không yêu cầu Diệp Mặc phải luyện đan tại chỗ. Chỉ hẹn với Diệp Mặc bốn ngày sau gặp mặt ở Thành Sóc Hàm, liền một mình rời khỏi.

Thấy Lê Kinh Mân bỏ đi, Diệp Mặc thầm than trong lòng, tuy Lê Kinh Mân phóng khoáng và dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng cũng không thật sự là nhân vật đơn giản, nếu y là nhân vật đơn giản, thì sẽ không lấy hội giao lưu ở Thành Sóc Hàm vào bốn ngày sau làm cớ, sau đó dễ dàng lấy lại "Thanh Uẩn Thảo" rồi.

Quả nhiên người có thể tu luyện đến Kim Đan hậu kì, không có ai là nhân vật đơn giản, tên Lê Kinh Mân này chỉ là phẩm hạnh tốt hơn nhiều so

với những tu sĩ bình thường mà thôi, nhưng một khi liên quan đến lợi ích của y, Diệp Mặc tin rằng y tuyệt đối có cách phản kích lại.

Đừng thấy Tôn Hậu Thường lấy hai cây "Thanh Uẩn Thảo" của y, nhưng một khi một tháng sau Tôn Hậu Thường không đem ra "Thanh Uẩn Đan", chắc là y cũng sẽ không có kết cục tốt. Còn sở dĩ y tin tưởng hắn, chắc một là do nhìn thấy hắn tùy tiện lấy "Phục Thần Đan" cho Tô Tĩnh Văn dùng, nguyên nhân chủ yếu hơn hẳn là vì y cho rằng giá trị của "Thanh Uẩn Đan" kém xa "Phục Thần Đan". Hắn ngay cả "Phục Thần Đan" còn không để tâm, thì sao có thể để ý đến "Thanh Uẩn Thảo" của y chứ.

…

Ngay tối hôm đó, Diệp Mặc liền đến Thành Sóc Hàm.

Tuy Thành Sóc Hàm chỉ cách Giang Xuyên mấy vạn dặm, nhưng sau khi Diệp Mặc đến đây, liền biết tại sao những thành phố khác gần đây đều thiếu linh khí rồi.

Thành Sóc Hàm lại có một Tụ Linh Trận Pháp cấp sáu, loại Tụ Linh Trận này không những cần một thủ đoạn bày trận cao cấp, còn cần rất nhiều vật liệu thượng hạng, một Tụ Linh Trận lợi hại như vậy, biết bao năm nay, linh khí xunh quanh đương nhiên đều bị hút đến đây rồi.

Nên linh khí ở Thành Sóc Hàm rất dày đặc, thậm chí có thể sánh ngang với Thành Toái Diệp. Nhưng ở nơi không có linh mạch này, dựa vào Tụ Linh Trận để tích tụ linh khí, rồi có một ngày Thành Sóc Hàm sẽ trở thành một nơi như thành Giang Xuyên, thiếu hụt linh khí.

Sau khi Diệp Mặc đến Thành Sóc Hàm, đầu tiên là tìm quán trọ thu xếp ổn thỏa cho Tô Tĩnh Văn, rồi mới bắt đầu luyện chế "Thanh Uẩn Đan".

Lê Kinh Mân chỉ giao cho Diệp Mặc hai cây "Thanh Uẩn Thảo" mà thôi, còn những dược liệu phụ trợ còn lại thì không có cái nào, những dược liệu này đều là Diệp Mặc lấy ra, đối với dược liệu phụ trợ, Diệp Mặc cũng không

để tâm gì.

Lê Kinh Mân từng giúp hắn, hơn nữa đừng nói là những dược liệu phụ trợ này, dù là "Thanh Uẩn Thảo", Diệp Mặc cũng không để tâm.

"Thanh Uẩn Thảo" của hắn quá nhiều rồi, dù là "Thanh Uẩn Đan" hắn cũng có hơn một trăm viên.

Tuy hai cây "Thanh Uẩn Thảo" mà Lê Kinh Mân đưa cho không nhiều năm lắm, nhưng hai lò "Thanh Uẩn Đan", Diệp Mặc vẫn luyện chế tổng cộng ra mười hai viên, hơn nữa toàn bộ đều là đan dược hạng nhất.

Cất mười hai viên "Thanh Uẩn Đan" đi, Diệp Mặc bắt đầu chỉnh lý những thứ mà hắn vừa đạt được gần đây.

Ngày trước ở "Dảy núi Vạn Dược", hắn có được vài chiếc nhẫn của tu sĩ Kim Đan kì, chỉ là trong những chiếc nhẫn này ngoài một vài dược liệu và linh thạch, cùng với chút ít đan dược mà tu sĩ Kim Đan dùng để tu luyện ra, Diệp Mặc hoàn toàn không bắt gặp thứ tốt thật sự.

Muốn nói thứ tốt mà hắn thích, thì vẫn là chiếc nhẫn của Phí Tứ Giang mà hắn biết, không những có một tấm bùa độn thủy cấp bảy, còn có cái ụ đá kia nữa. Diệp Mặc không biết tại sao Phí Tứ Giang nhất định phải có ụ đá này, nhưng hắn biết ụ đá này tuyệt đối không tầm thường, hơn nữa ông lão Thiên Dịch kia cũng không phải là người thường.

Để hai ụ đá vào thế giới trang vàng, lúc này Diệp Mặc mới kiểm lại linh thạch của mình. Linh thạch bậc cao đã có một triệu bảy rồi, linh thạch trung cấp càng là đạt đến năm triệu, linh thạch bậc thấp cũng có hơn bốn triệu.

Ba ngày còn lại thấm thoát trôi qua, Diệp Mặc không đi đâu cả, đều nghiên cứu "Thiên Hoa Đan". Về phần Tô Tĩnh Văn, sau khi dùng "Phục Thần Đan", phần lớn thời gian đều là đang ngủ.

Ngày thứ tư khi Diệp Mặc cõng Tô Tĩnh Văn đến "Miêu Hương Lâu", nơi diễn ra hội giao lưu Kim Đan ở Thành Sóc Hàm, Lê Kinh Mân đã sớm

chờ ở cửa từ lâu…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 963

Tôi Lấy

Lê Kinh Mân thấy Diệp Mặc đến, liền tỏ vẻ vui mừng, nhưng Diệp Mặc vẫn nhìn thấy trong mắt y thoáng qua sự nhẹ nhõm, rõ ràng là tuy y rất hào phóng đưa hai cây "Thanh Uẩn Thảo" cho Diệp Mặc, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Dù sao thì y và Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên gặp mặt, Diệp Mặc không biết Lê Kinh Mân có phải vì mình tùy tiện lấy "Phục Thần Đan" ra dùng, mới cược một phen không, nhưng hắn đoán hẳn là có nguyên nhân đó.

Dù sau khi gặp mặt, Lê Kinh Mân không hỏi han gì, Diệp Mặc vẫn chủ động lấy một bình ngọc ra đưa cho y:

- Đan dược đã xong rồi, anh xem đi.

Lê Kinh Mân nghe xong lời của Diệp Mặc, tay run run, y thật sự không tìm được linh đan sư thất phẩm, mới liều một lần được ăn cả ngã về không, không ngờ lại thật sự có được một bình "Thanh Uẩn Đan".

Dù y đã tu luyện đến Kim Đan tầng bảy, vẫn khó kềm nén kích động, y cẩn thận đón lấy bình ngọc mà Diệp Mặc đưa cho, mở ra xem, bên trong rõ ràng có mười hai viên "Thanh Uẩn Đan".

- Cái này…

Lê Kinh Mân ngẩn người ra một lúc, liền phản ứng lại, vội nói:

- Tôi không cần nhiều vậy đâu, trong này còn có rất nhiều dược liệu phụ trợ là của anh, anh chỉ cần đưa tôi bốn năm viên là được rồi.

Thật ra dù Lê Kinh Mân biết Diệp Mặc có thể là linh đan sư thất phẩm, nhưng trong lòng y vẫn không hoài nghi gì nhiều, có điều y tin rằng Diệp Mặc đáng tin cậy hơn Tôn Hậu Thường, nhưng y chỉ cần có hai viên là đã rất hài lòng rồi, không ngờ là thoáng cái đã có được mười hai viên, điều này khiến y không kích động cũng không được.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh Lê bảo tôi giúp anh luyện đan, là xem trọng tôi, hơn nữa tôi nợ ân tình của anh Lê. Huống chi anh Lê cũng biết "Thanh Uẩn Đan" tuy quý giá, nhưng tôi cũng không để tâm.

Diệp Mặc biết Lê Kinh Mân có lẽ đã đoán ra hắn có nội tình rất sâu, nên cũng không cần giả nghèo.

Lê Kinh Mân trầm ngâm một lát, dường như biết lời của Diệp Mặc nói là thật, hắn ngay cả đan dược thiên cấp tam phẩm còn không bận tâm, thì làm sao lại để ý đến mấy viên "Thanh Uẩn Đan".

Nghĩ đến đây, y rất cảm kích nói:

- Nếu đã như vậy thì tôi đành nhận ân tình của anh Mạc, nếu anh Mạc có gì sai khiến, Lê mỗ nhất định dốc hết sức mình. Tuyệt đối không nói nửa chữ không…

Ấn tượng của Diệp Mặc về Lê Kinh Mân càng lúc càng tốt, lúc nãy hắn cố ý nói những lời như vậy, nhưng lại phát hiện Lê Kinh Mân hoàn toàn không có ý cướp giật. Thường thì ở tu chân giới, rất nhiều người một khi phát hiện người có tu vi thấp hơn mình có đồ tốt, có nghĩ đủ mọi cách cũng phải giựt về, nhưng Lê Kinh Mân sau khi biết Diệp Mặc giàu có, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi, có thể thấy người này đúng là người quang minh lỗi lạc.

- Ủa, không đúng, đây là đan dược hạng nhất…

Lê Kinh Mân dường như lại nghĩ ra điều gì, y lại mở cái bình ngọc kia ra

xem, bỗng nhiên nhìn Diệp Mặc một cách kinh ngạc, nói:

- Anh là, là đan…

Diệp Mặc đương nhiên biết Lê Kinh Mân muốn nói gì. Y nhìn ra "Thanh Uẩn Đan" mà bản thân hắn đưa cho y là đan dược hạng nhất, nên y cũng biết rằng hắn chí ít là một đan vương nhất phẩm. Hắn biết Lê Kinh Mân muốn nói hai chữ "Đan Vương", nhưng hắn khoát tay cắt ngang lời của Lê Kinh Mân:

- Anh Lê tự biết trong lòng là được rồi, sau này cần tôi giúp đỡ, xin cứ việc nói ra.

Lê Kinh Mân trong lòng vô cùng kinh ngạc, y không ngờ rằng người mà y tình cờ gặp phải lại là một Đan Vương, hơn nữa còn là một Đan Vương trẻ tuổi như vậy. Nếu không phải là bản thân y gặp phải, mà là người khác nói Diệp Mặc là Đan Vương, y tuyệt đối sẽ không tin đâu. Đan Vương trẻ tuổi như vậy, sao không đi tham gia đại hội luyện đan danh nhân đường?

Hơn nữa hắn có thể luyện chế "Phục Thần Đan", chẳng phải là nói hắn ít nhất là một Đan Vương tam phẩm hay sao? Một Đan Vương tam phẩm trẻ tuổi như vậy sao?

Trong lòng Lê Kinh Mân bỗng hiểu ra. Con người trước mắt này hoàn toàn không phải là Mạc Ảnh gì, hắn chính là Diệp Mặc, là đệ nhất luyện đan danh nhân đường. Trẻ tuổi như vậy, lại là Đan Vương, không phải là hắn ta thì còn là ai chứ?

- Anh là luyện đan danh nhân …

Sau khi Lê Kinh Mân nghĩ ra, liền nói.

Diệp Mặc sao có thể để Lê Kinh Mân nói ra, vội ngắt lời y lần nữa, nói:

- Đúng vậy, anh Lê chỉ cần biết vậy là được rồi, xin anh Lê đừng trách tội che giấu trước đó, tôi bất đắc dĩ thôi.

Lê Kinh Mân nghe lời của Diệp Mặc, liền biết rằng suy đoán của y là không sai, trong mắt càng lộ vẻ kinh ngạc, mừng rỡ. Quen biết một Đan Vương, đối với y mà nói quả thật giống như một món quà trên trời rơi xuống. Hơn nữa y biết rằng Diệp Mặc đã muốn che giấu tên họ của mình, rõ ràng là để tránh bị kẻ thù, y đương nhiên sẽ không vạch trần những chuyện này.

Trong lúc hai người trò chuyện, lại có thêm mấy tu sĩ Kim Đan kéo đến, trong đó có một người còn quen biết với Lê Kinh Mân, lên tiếng chào hỏi.

Vốn dĩ Lê Kinh Mân còn định bất luận thế nào cũng phải giúp Diệp Mặc có được "Tiếp Lan Xuân Hiểu", nhưng sau khi đã biết Diệp Mặc là đệ nhất luyện đan danh nhân đường, liền biết rằng tại sao hắn lại giàu có như thế rồi. Người của luyện đan danh nhân đường, có ai là không giàu có đâu? Trao đổi mỗi một "Tiếp Lan Xuân Hiểu" sao có thể cần đến y giúp đỡ chứ.

"Miêu Hương Lâu" vốn chính là nơi trăng hoa mà các tu sĩ thường lui tới, các nữ tu ở đây đều giỏi song tu, nên phí vào cửa rất cao.

Nhưng tu sĩ Kim Đan tới đây hôm nay đều không phải là đến để trăng hoa, mà là đến tham gia hội giao lưu. Thế nên ngoài các tu sĩ cá biệt thích có nữ tu bầu bạn ra, đa phần các tu sĩ đều không cần nữ tu làm bạn. Trên người Diệp Mặc đang cõng một cô gái, càng không có nữ tu nào tiến đến quấy rầy.

- Anh Lê, anh còn đến sớm hơn tôi nữa.

Tiếng của Tôn Hậu Thường truyền đến.

Lúc này Lê Kinh Mân đã có được "Thanh Uẩn Đan", nếu không tại phải đi cùng Diệp Mặc, thì y đã sớm rời khỏi rồi. Nên với lời nói của Tôn Hậu Thường cũng chỉ là ứng phó đại một câu.

Sắc mặt của Tôn Hậu Thường không được tốt lắm, y lạnh lùng lướt nhìn Diệp Mặc, trong lòng đã hạ quyết tâm, bất kể người này muốn gì, y cũng sẽ cố mua cho bằng được. Hơn nữa sau vụ này nếu có cơ hội, y không ngại xử

lý tên tu sĩ không biết điều này.

Về phần cô gái xinh đẹp đang được Diệp Mặc cõng trên lưng, nếu có thể hồi phục, thì có thể làm một nữ đệ tử hầu hạ y, nếu không thể, thì giết quách cho xong.

Hội giao lưu được cử hành ở một đại sảnh sạch sẽ sáng sủa, khi Diệp Mặc và Lê Kinh Mân bước vào, bên trong đã có ba bốn mươi người rồi.

Diệp Mặc đặt Tô Tĩnh Văn ngồi ở một góc, Lê Kinh Mân chọn ngồi ở một chỗ không xa Diệp Mặc, Tôn Hậu Thường cố tình ngồi ở đối diện Diệp Mặc. Với Tôn Hậu Thường mà nói, nếu đã muốn đả kích tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ trước mắt này, thì nhất định phải để hắn nhìn thấy có một vài người là không thể đắc tội được Lại sau một nén nhang, trong đại sảnh ngồi tổng cộng năm mươi ba tu sĩ Kim Đan, lúc này cửa của đại sảnh mới đóng lại. Diệp Mặc phát hiện, ngoài những nữ tu bưng trà rót nước ra, trong số các tu sĩ Kim Đan ở đây thì tu vi của hắn là thấp nhất. Nên ngoài hắn ra, tu vi của những người khác thấp nhất cũng là Kim Đan tầng bốn, cũng chính là Kim Đan trung kỳ.

Nhưng Diệp Mặc lại không hề để tâm, đừng nói là gần đây tu vi của hắn gia tăng, còn tu luyện thành công "Tử nhãn thần hồn thiết cát" tầng thứ nhất. Dù là trước khi hắn vẫn chưa tu luyện thành "Tử nhãn thần hồn thiết cát", cũng sẽ không e ngại bất kì ai. Bây giờ đã tu luyện thành công "Tử nhãn thần hồn thiết cát". Ngay cả tu sĩ Kim Đan viên mãn hắn cũng dám chém chết.

Thấy Diệp Mặc chỉ là một tên tu sĩ Kim Đan tầng hai, cũng dám đến tham gia một hội giao lưu Kim Đan cao cấp thế này, rất nhiều người đều cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng nhìn thấy Lê Kinh Mân nói chuyện với Diệp Mặc, thì đều bình thường trở lại. Tên tu sĩ cấp thấp Kim Đan tầng hai này rõ ràng là đến cùng với Lê Kinh Mân, là Lê Kinh Mân che chở hắn. Chỉ là bản thân Lê Kinh Mân cũng mới là Kim Đan tầng bảy, có thể bảo vệ được hay không còn là chuyện khác.

Thấy tất cả tu sĩ đều tề tụ đông đủ, một tu sĩ Kim Đan đại viên mãn đứng

lên nói:

- Lần này là hội giao lưu trong phạm vi nhỏ của chúng tôi, đa số những người có mặt ở đây đều là tán tu. Mục đích của hội giao lưu thì mọi người cũng đã biết, chính là để chúng ta có được thứ mà chúng ta cần nhất. Được rồi, mọi người cũng không phải là lần đầu tiên tham gia rồi, tôi cũng không nói nhiều, bây giờ bắt đầu từ tôi.

Nói xong, vị tu sĩ này lấy ra một pháp bảo hình thuyền to bằng lòng bàn tay, nói:

- Đây là một linh khí bay thượng phẩm. Giá trị của nó không cần tôi nhiều lời rồi. Đặc tính của chiếc phi thuyền này là "tiêu hao ít linh thạch, tốc độ nhanh". Hơn nữa còn có một đặc tính rất quan trọng chính là có chức năng ẩn nấp.

Diệp Mặc nhìn thấy linh khí phi thuyền này, trong lòng dao động. Từ sau khi "Phi Vân Trùy" bị hư, hắn vẫn chưa có pháp bảo bay, pháp bảo bay lấy được từ chỗ mấy tu sĩ Kim Đan kia đều là cấp thấp. Còn không bằng "Tử đao" của hắn. Nơi này xuất hiện một phi thuyền linh khí, còn là linh khí thượng phẩm, Diệp Mặc có chút động lòng rồi.

Tuy hắn cũng biết chức năng ẩn nấp mà vị tu sĩ này nói hoàn toàn là thứ yếu, chỉ là một trận pháp ẩn nấp mà thôi, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc phi thuyền này là linh khí thượng phẩm.

Sau khi vị tu sĩ này nói xong đặc điểm của chiếc phi thuyền linh khí, nhìn lướt qua một lượt rất nhiều tu sĩ vô cùng kích động bèn nói tiếp:

- Chiếc phi thuyền này vốn tôi cũng không nỡ bán đâu. Nhưng do bị kẹt ở Kim Đan kì đã quá lâu. Nên thứ tôi muốn đổi là một viên "Thảo Hoàn Đan", hoặc là những đan dược tương tự.

Vị tu sĩ này vừa dứt lời, trong phòng chỉ nghe thấy những tiếng than thở, "Thảo Hoàn Đan" quý giá biết bao, tuy linh khí thượng phẩm này cũng quý

giá như vậy, nhưng còn chưa đổi được một viên "Thảo Hoàn Đan". Đan dược mà tu sĩ Kim Đan chú trọng nhất chính là gì chứ? Không phải là "Thảo Hoàn Đan" và những thứ tương tự "Thảo Hoàn Đan" hay sao? Đừng nói là linh khí này không đổi được một viên "Thảo Hoàn Đan", dù có thể đổi được, thì cũng không có ai ngốc đến mức cầm "Thảo Hoàn Đan" đổi lấy thứ này.

- Cổ đồng đạo, linh khí phi thuyền này của anh tuy quý giá, nhưng cũng không đáng tới một viên "Thảo Hoàn Đan" đâu. Huống chi chức năng phòng ngự của linh khí phi thuyền của anh gần như không có, điều này khiến cho giá trị của nó bị giảm sút.

Một tu sĩ Kim Đan tầng chín không chút khách khí chỉ ra khuyết điểm của linh khí phi thuyền của vị tu sĩ này, đồng thời cũng cho rằng nó không đáng giá một viên "Thảo Hoàn Đan".

Vị tu sĩ Kim Đan viên mãn họ Cổ này tỏ ra lúng túng, sao y lại không biết pháp bảo phi thuyền của mình không đáng giá đó chứ, nhưng suy nghĩ của y giống với cái cớ của Lê Kinh Mân trước đó, phải thử vận may xem sao.

- Tôi ra hai trăm ngàn linh thạch thượng phẩm, thêm một linh khí bay hạ phẩm.

Bỗng vang lên một tiếng nói.

Vị tu sĩ họ Cổ kia lắc đầu nói:

- Tôi lấy linh thạch để làm gì, phải cần dược liệu hoặc đan dược có ích cho tôi mới được. Hơn nữa, cái giá đó của anh kém xa so với dự tính trong lòng tôi.

Lại chờ đợi hồi lâu, vẫn không có ai ra giá, tuy phi thuyền thượng phẩm ai nấy đều muốn có, nhưng cái giá này cũng hơi thái quá rồi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Diệp Mặc lại thầm suy tính, tuy bản thân hắn có "Thảo Hoàn Đan", tuy cũng không tiếc

lấy ra, nhưng với tình hình này lại không thể lấy ra, trừ khi là hắn không muốn sống nữa.

Nhưng đồ tốt của hắn thì nhiều vô số, dù không có "Thảo Hoàn Đan", hắn vẫn còn thứ khác.

- Các vị bằng hữu có thứ gì có thể trao đổi không? Nếu không có thì đổi qua món khác vậy.

Tu sĩ họ Cổ lại hỏi một câu.

- Linh khí phi thuyền này tôi lấy.

Một giọng nói bỗng vang lên, thu hút mọi ánh nhìn của người khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 964

Toàn Bộ Đỏ Mắt

Tất cả mọi người nhìn về phía tu sĩ chào giá, đồ vật đầu tiên này là một linh khí phi hành thượng phẩm quý giá thì cũng thế mà thôi, quan trọng là tu sĩ họ Cổ đề xuất muốn trao đổi đan dược "Thảo hoàn đan" thăng cấp Nguyên Anh. Loại đan dược này không cần nói một tu sĩ Kim Đan bình thường khó có thể làm ra, cho dù là làm ra rồi, cũng sẽ không tại nơi này đổi lấy một linh khí phi hành thượng phẩm.

Chính vì như vậy, Diệp Mặc nói hắn lấy nên mới thu hút được sức chú ý của mọi người. Sau khi mọi người thấy tu sĩ nói lấy nó chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai, lập tức đều ngây ngẩn cả người.

Đây quả thực là một chuyện cười, toàn hội trường có năm mươi ba tu sĩ Kim Đan, chỉ có tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai là thấp nhất. Mà khi linh khí phi hành thượng phẩm này người khác trả không nổi giá cả, thì một tu sĩ tu vi thấp nhất lại nói hắn lấy.

- Anh Mạc …Ra giá có thể, nhưng cái giá của anh đưa ra ít nhất cũng phải xứng tầm mới đồ của người ta, nếu như anh gọi giá quá thấp, vậy là gọi giá lung tung. Mà tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai làm sao có cái gì xứng với linh khí phi hành thượng phẩm chứ? Nếu như không có, còn nói anh lấy, vậy chính là quấy rối rồi.

Tôn Hậu Thường ngây ra một lúc mới tỉnh lại, trong lòng vui sướng. Tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này không hiểu quy tắc của hội giao dịch, thấy đồ mà mình thích là nói muốn lấy, đợi lát nữa có người khóc rồi, lúc này trong lòng gã vô cùng sảng khoái, thậm chí cảm kích Lê Kinh Mân đã dẫn Diệp Mặc đến.

Tu sĩ họ Cố kia đưa ra linh khí phi hành thượng phẩm vốn dĩ nghe thấy có người lấy, trong lòng vui mừng, nhưng khi gã phát hiện ra người nói lấy là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai, lập tức sắc mặt trầm xuống. Tên tu sĩ kia trẻ như vậy, hơn nữa lại là một khuôn mặt xa lạ, rõ ràng là lần đầu đến đây.

- Vị đạo hữu này, anh có biết nếu như anh không đưa ra được đồ mà tôi ưng ý, hậu quả sẽ thế nào chưa?

Tu sĩ họ Cổ trầm giọng nói.

Diệp Mặc mặc dù không biết hậu quả sẽ thế nào, nhưng hắn cũng không phải là đồ ngốc, hội giao dịch quy mô nhỏ như này quan trọng nhất là danh dự, nếu như nói khoác lác, đối với hắn căn bản cũng không tốt đẹp gì.

Mặc dù mọi người vẫn nhìn hắn, hắn vẫn bình tĩnh nói:

- Cái mà tôi đưa ra lại không phải là "Thảo hoàn đan"…

- Nói như vậy, anh trêu đùa tôi hả?

Giọng điệu của tu sĩ họ Cố kia lập tức lạnh lùng, chỉ cần một lời không hợp, gã sẽ động thủ với Diệp Mặc. Nếu như không lấy ra được "Thảo hoàn đa", dựa vào cái gì mà hắn lại nói muốn lấy thứ này chứ?

- Anh Cổ yên tâm đừng nóng vội, anh xem chào giá của hắn một chút đã rồi nói, nếu như anh không vừa lòng, đương nhiên có thể nói lại.

Một nữ tu tướng mạo bình thường bên cạnh mở miệng giảng hòa, rõ ràng câu nói này là nói giúp cho Diệp Mặc.

Người phụ nữ này nhìn bộ dạng khoảng bốn mươi tuổi, Kim Đan tầng thứ chín hậu kỳ, Diệp Mặc gật gật đầu với cô ta, tỏ vẻ cảm ơn.

- Ha ha, Liên đại tỷ có phải là lâu rồi không được thưởng thức hậu sinh trẻ tuổi rồi không, nhưng người ta lại mang theo cô gái càng trẻ tuổi hơn đây này…

Một tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín cười ha hả, nói có chút vô lễ.

Sắc mặt Liên đại tỷ lạnh lùng:

- Quan Sâm Bình, lão nương đây thích hậu sinh thế nào thì liên quan đếch gì đến anh. Anh chỉ là một que diêm quèn, khiến lão nương thượng lão nương cũng không có hứng thú.

Có thể là những lời này nói đến nỗi đau của tu sĩ họ Quan kia, y hừ lạnh một tiếng rồi sắc mặt trở nên khó coi, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Diệp Mặc cũng không đợi người khác tiếp tục nói chuyện, trực tiếp lấy ra một gốc "Ngưng thúy đằng".

"Ngưng thúy đằng" là dược liệu cấp sáu, là chiến lợi phẩm của Diệp Mặc trong sơn cốc sương mù.

"Ngưng thúy đằng" có hai tác dụng chính, thứ nhất nó là nguyên liệu để luyện chế ra "Ngưng Anh đan".

"Ngưng Anh đan" có thể nâng cao xác suất tu sĩ Kim Đan viên mãn thăng cấp lên Nguyên Anh, mặc dù tỉ lệ thăng cấp không lớn như

"Thảo hoàn đan", nhưng cũng thuộc vào đan dược Thiên cấp nhất phẩm. Hơn nữa "Ngưng thúy đằng" còn có một tác dụng quan trọng khác nữa, chính là có thể luyện chế thành "Nguyên Anh đan", là đan dược cung cấp cho tất cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ các cấp bậc tu luyện Nhưng bình thường rất ít người dùng "Ngưng thúy đằng" để luyện chế "Nguyên Anh đan", cái này quả thực quá lãng phí.

-

"Ngưng thúy đằng"?

Tu sĩ họ Cổ kia khi nhìn rõ trong tay Diệp Mặc chính là "Ngưng thúy đằng", lập tức liền đứng dậy. Thứ này đúng là thứ mà gã đang cần, nếu như

không có "Thảo hoàn đan", "Ngưng thúy đằng" đối với gã là lựa chọn tốt nhất.

-

"Ngưng thúy đằng"?

Lúc này chẳng những tu sĩ họ Cổ này giật mình, mà ngay cả tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng đều mở to mắt nhìn chằm chằm "Ngưng thúy đằng" trong tay Diệp Mặc. Thứ này đối với bọn họ mà nói thực tế hơn linh khí phi hành thưởng phẩm kia nhiều, một gốc "Ngưng thúy đằng", nếu như tìm được một đan vương giúp luyện chế, ít nhất có thể chế ra được một đến hai viên "Ngưng Anh đan".

"Ngưng Anh đan" đối với tu sĩ Kim Đan viên mãn mà nói thực sự có sức hấp dẫn chết người.

Tu sĩ họ Cổ kia cực kỳ muốn có được "Ngưng thúy đằng" trong tay Diệp Mặc, nhưng gã lại cảm giác một gốc "Ngưng thúy đằng" đổi lấy linh khí phi hành thượng phẩm, gã có chút thiệt. Dù sao "Ngưng thúy đằng" vẫn cần luyện chế thành đan dược mới được, một khi luyện chế thất bại, thì y đúng là công dã tràng rồi.

-

"Ngưng thúy đằng" quả thực là tôi rất cần, nhưng anh dù sao cũng chỉ có một gốc dược liệu, nếu như có hai gốc "Ngưng thúy đằng" thì…

Tu sĩ họ Cổ do dự một lúc, còn đem mâu thuẫn trong lòng của mình nói ra nữa.

- Cổ Cửu Nhân, anh nếu như không cần, gốc "Ngưng thúy đằng" tôi nhắm rồi nhé, vị bằng hữu này, tôi cũng có một linh khí thượng phẩm, tuy rằng không phải là linh khí phi hành, nhưng cũng là một linh khí công kích cực kỳ hiếm thấy…

Tu sĩ họ Cổ kia có chút do dự, lập tức có một tu sĩ Kim Đan viên mãn đứng ra nói.

Sự xuất hiện của "Ngưng thúy đằng", đã khiến cho y chẳng còn quan tâm đến quy tắc hay không quy tắc gì nữa. Cái này dính đến chuyện thăng cấp Nguyên Anh, rất có thể cả đời còn lại cũng không thể tìm được gốc "Ngưng thùy đằng" thứ hai.

- Kim Thủy, anh còn không tuân theo quy tắc sao? Bây giờ là tôi lấy đồ ra chào giá, vẫn chưa đến lượt anh mà, anh sao lại nhúng tay vào?

Tu sĩ họ Cổ giận dữ nói.

Tên tu sĩ viên mãn họ Kim kia cười ha hả, nhưng cũng không nhiều lời với tu sĩ họ Cổ kia nữa. Mục đích của y đã đạt được rồi, nếu như Diệp Mặc vẫn muốn linh khí công kích thượng phẩm, thì sẽ không trao đổi với tu sĩ họ Cổ kia, mà đợi lát nữa sẽ trao đổi với y.

Diệp Mặc có "Tử đao" rồi, đương nhiên không có hứng vởi linh khí công kích của người khác, cái hắn muốn chỉ là một linh khí phi hành mà thôi. Hắn biết tu sĩ họ Cổ do dự, có lẽ hắn kiên trì một lúc nữa thì gã họ Cổ kia sẽ đổi ý, nhưng Diệp Mặc không có ý tiết kiệm thứ này, hắn lại lấy ra một viên linh tinh nói:

- Tôi chỉ lấy được một gốc "Ngưng thùy đằng", không còn gốc thứ hai nào cả, bây giờ tôi lại thêm một viên linh tinh, tôi nghĩ hẳn là cũng không kém so với yêu cầu của anh rồi nhỉ.

Với hắn mà nói, lấy được "Tiếp Lan Xuân Hiểu" hắn sẽ lập tức rời đi, căn bản không ở hội giao dịch này lãng phí thời gian cũng như võ mồm nữa.

Nhưng thấy những tu sĩ này có chút ham mê

"Ngưng thúy đằng", liền biết rằng may mà hắn không lấy "Thảo hoàn đan" ra. Cho dù là "Ngưng thúy đằng" thì hắn cũng chỉ lấy một gốc ra mà thôi, mặc dù hắn có hai mươi mấy gốc "Ngưng thúy đằng", nhưng cũng

không dám lấy ra nhiều.

- Linh tinh? Được, tôi đổi.

Không đợi cho Diệp Mặc nói hết lời, Cổ Cửu Nhân liền vứt linh khí phi hành thượng phẩm sang phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cầm lấy linh khí xác nhận lại không sai, thì cũng đem linh tinh và "Ngưng thúy đằng" ném về phía Cổ Cửu Nhân.

Lần giao dịch đầu tiên đã kết thúc như vậy, tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng, lần giao dịch đầu tiên lại xuất hiện nhiều thứ tốt như vậy, không nói "Ngưng thúy đằng", cho dù là phi thuyền linh khí thượng phẩm và linh tinh đã là những thứ bình thường ước mà không được. Khi Ngưng Anh, có một viên linh tinh đối với Ngưng Anh mà nói thì tốt không thể nói hết được.

Khó trách tu sĩ họ Cổ kia lại vội vã đem đổi phi thuyền cho Diệp Mặc như vậy, bởi vì thứ này của Diệp Mặc đối với y mà nói quả thực rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Sau khi lần giao dịch đầu tiên kết thúc, dường như tất cả các tu sĩ đều chằm chằm nhìn vào Diệp Mặc, một tu sĩ lấy ra linh tinh và "Ngưng thúy đằng", trên người không biết còn bao nhiêu thứ tốt nữa.

Tôn Hậu Thường trong lòng âm thầm hối hận, y hối hận vài ngày trước không bắt thóp được Diệp Mặc. Nếu là vài ngày trước, y đã bắt Diệp Mặc lại, những thứ này còn không phải là của y sao. Bây giờ tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai vô cùng ngu xuẩn này lại lấy ra nhiều thứ tốt như vậy, phỏng chừng mạng của hắn đã bị nhiều người nhắm đến rồi. - Tiếp theo là đến lượt tôi, đồ của tôi là một công pháp linh cấp lục phẩm, hơn nữa là lại bí thuật môn độn pháp, một khi khởi động, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không chắc đuổi được. Khuyết điểm là có chút hao tổn máu huyết, nhưng lại là

đường cứu mạng có một không hai.

Cổ Cửu Nhân sau khi thỏa lòng ngồi xuống, tu sĩ thứ hai liền đứng dậy, bắt đầu giới thiệu đồ của mình.

Vẻ mặt tu sĩ này hiền lành, nhưng Diệp Mặc biết loại người này không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Phí Tứ Giang thoạt nhìn còn thành thật hơn những người khác, nhưng anh ta lại là một tên cực kỳ kiêu ngạo.

Mọi người vừa nghe thấy đây là bí thuật huyết độn, một độn thuật linh cấp lục phẩm có thể nói cũng quý không kém gì so với pháp bảo phi hành thượng cấp vừa rồi. Rất nhiều người không có công pháp chạy trốn, liền rất có hứng với độn thuật này.

Vị tu sĩ này nói đến đây, sau đó nhìn Diệp Mặc nói tiếp:

- Tôi muốn đổi lấy một pháp bảo công kích bán cực phẩm, loại hình không giới hạn. Đương nhiên nếu như có "Ngưng thúy đằng", tôi cũng bằng lòng đổi.

Nếu như trước khi chưa lấy được Ngũ hành độn pháp, Diệp Mặc nói không chừng sẽ có hứng với huyết độn này, nhưng sau khi có được Ngũ hành độn pháp này, hắn thật sự không có hứng với độn pháp linh cấp này. Phải biết rằng hắn mặc dù không nghiên cứu Ngũ hành độn pháp, nhưng sự am hiểu về nó không phải là ít, dù sao cũng là một công pháp thiên cấp ngũ phẩm.

Thấy Diệp Mặc không trả lời, người tu sĩ này lại thất vọng đưa mắt nhìn sang những người còn lại nói tiếp:

- Nếu như đưa ra được đồ mà tôi thấy động lòng, tôi cũng có thể đổi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 965

Tôi Xem Xem Ông Giết Thế Nào

Mặc dù Bí thuật huyết độn của tu sĩ này rất nhiều người muốn có được, nhưng giá của gã lại quá cao. Linh khí bán cực phẩm, tu sĩ Nguyên Anh cũng chưa chắc đã lấy ra được, không cần nói đến tu sĩ Kim Đan. Theo khoảng thời gian xoay chuyển trong hội giao dịch, các loại công pháp linh khí, pháp khí thượng phẩm, linh thảo, khoáng thạch, khôi lỗi đều được lấy ra trao đổi, nhưng trong đó đan dược thì lại rất ít. Bởi vì đối với tu sĩ Kim Đan mà nói đan dược là vật rất quý báu, bình thường rất ít người lại lấy ra đổi.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Mặc cũng không ra tay lần nào, mặc dù hắn cũng gặp được vài dược liệu và khoáng thạch mà hắn rất thích, nhưng hắn cũng không xuống tay. Hắn đến đây không phải là làm náo động, mà là vì "Tiếp Lan Xuân Hiểu" mới đến. Nhưng khi giao dịch được một nửa thời gian rồi, vẫn chưa thấy "Tiếp Lan Xuân Hiểu" xuất hiện.

Diệp Mặc trong lòng thầm lo lắng, đang định hỏi Lê Kinh Mân một chút, lại phát hiện ra Tôn Hậu Thường đứng dậy thay đổi vị trí, anh ta bước đến bên cạnh một lão già hơn sáu mươi tuổi, nói nhỏ cái gì đó bên tai lão già.

Lão già Kim Đan tầng thứ tám, sau khi nghe xong Tôn Hậu Thường nói, sắc mặt liền lộ ra vẻ vui mừng hoan hỉ, nhưng vẻ mặt này lập tức lại bị lão kiềm chế lại.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn có chút cảm giác không ổn.

Vừa lúc đó, lại có hai người kết thúc giao dịch, mà người kế tiếp chính là lão già Kim Đan tầng thứ tám đó.

Lão già đó đứng lên chắp tay nói:

- Tôi là Mẫn Vu Giang, hôm nay có hai thứ đồ muốn đổi, thứ nhất là một viên "Lam nguyệt khoáng thạch", thứ hai là mười gốc "Tiếp Lan Xuân Hiểu"…

Diệp Mặc thậm chí không nghe rõ lão già này sau đó yêu cầu trao đổi cái gì. Bên tai của hắn chỉ vang lên bốn chữ "Tiếp Lan Xuân Hiểu".

Cho đến khi Lê Kinh Mân đẩy đẩy hắn, hắn mới tỉnh lại. Thứ này không thể để cho người khác lấy đi được.

Lúc này hắn vừa lúc nghe thấy Mẫn Vu Giang nói:

- Tôi cũng muốn đổi một gốc "Ngưng thúy đằng" và một viên linh tinh…

Lão già này giọng điệu cứng rắn nói ra, dường như tất cả mọi người lại ồ lên.

"Lam nguyệt khoáng thạch" chỉ là một loại khoáng thạch để chiêm ngưỡng mà thôi, có chút giống với kim cương trên trái đất, có thể làm ra các loại trang sức vô cùng tuyệt mỹ, có ánh sáng màu lam nhàn nhạt, dịu dàng an ủi lòng người. Nhưng cái này lại không giúp tu luyện được nhiều, mục đích của những người đến đây đều là muốn tăng tu vi của mình, hoặc là tăng võ công của mình lên, ai mà cần đến loại khoáng thạch trang sức này chứ?

Còn về "Tiếp Lan Xuân Hiểu" lại càng kém hơn, không nói đến việc không thể nhập đan, còn chỉ là một linh thảo cấp ba. Nói về quý báu, chỉ có điều loại linh thảo này rất hiếm, có tác dụng nhất định với việc chữa bệnh tâm thần. Nhưng không thể nhập đan, cũng trợ giúp tương đối ít.

Một viên "Lam Nguyệt khoáng thạch" và mười gốc "Tiếp Lan Xuân Hiểu" mà cũng dám nói trao đổi với "Ngưng thùy đằng"? Chẳng lẽ không sợ gió lớn rát đầu lưỡi sao?

Nhưng người ta muốn giá thế nào là chuyện của người ta, anh bằng lòng đổi là chuyện của anh. Cho dù người ta muốn "Tạo hóa đan" cũng là quyền của người ta.

Những người ở đây đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Mặc, rõ ràng biết rằng lão già này nói là nhằm vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng tỉnh táo lại, hiển nhiên hắn cũng hiểu được nguyên nhân của chuyện này. Tôn Hậu Thường đoán ra được mục đích mà hắn đến hội giao dịch ngày hôm nay, chính là vì "Tiếp Lan Xuân Hiểu" mà đến. Dù sao "Tiếp Lan Xuân Hiểu" cũng tốt cho việc trị bệnh về tinh thần. Mà lão vừa lúc biết lão già này có "Tiếp Lan Xuân Hiểu".

Cho nên lão xui Mẫn Vu Giang hỏi thẳng "Ngưng thúy đằng" của mình, dường như nhìn trúng mình vì Tô Tĩnh Văn, thứ gì cũng có thể bằng lòng lấy ra đổi.

Diệp Mặc không gọi giá, "Tiếp Lan Xuân Hiểu" hắn nhất định phải lấy được, nhưng hắn không phải người lỗ mãng, mặc dù đối với hắn mà nói không cần nói dùng một gốc "Ngưng thúy đằng" đổi lấy "Tiếp Lan Xuân Hiểu", cho dù là dùng mười gốc, hoặc dùng tất cả "Ngưng thúy đằng" trên người hắn đem đổi lấy "Tiếp Lan Xuân Hiểu", hắn cũng sẽ không chần chừ.

Nhưng quan trọng là, nếu hắn lấy ra thêm một gốc "Ngưng thúy đằng", có nghĩa là hắn sắp phải đối mặt với một trận đuổi giết mới. Hắn có thể lấy ra hai gốc, chứng tỏ rất có khả năng còn gốc thứ ba.

Mẫn Vu Giang có chút đồ mà báo giá đắt như vậy, hiển nhiên không có ai gọi giá, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc, trông ngóng Diệp Mặc lại lấy ra thêm một gốc "Ngưng thúy đằng" nữa.

Diệp Mặc lại lạnh giọng nói:

-

"Ngưng thúy đằng" tôi không còn nữa, tôi nghĩ ông cũng biết tôi đang

cần gấp "Tiếp Lan Xuân Hiểu" nên nới nói như vậy. Nếu như ông bằng lòng, tôi có hai phương án. Thứ nhất là tôi đổi linh khí phi hành thượng phẩm mà tôi vừa đổi được đổi cho ông, thứ hai là tôi còn năm viên "Thanh uẩn đan" và một viên linh tinh cuối cùng. Có hai phương án như vậy tùy ông chọn.

Mặc dù Diệp Mặc không nói ra "Ngưng thúy đằng", những tu sĩ đang ngồi bên dưới đều thất vọng, nhưng khi Diệp Mặc nói bằng lòng đổi năm viên "Thanh uẩn đan" và thêm linh tinh nữa, thậm chí cùng linh khí phi hành vừa mới đổi được để đổi lấy "Tiếp Lan Xuân Hiểu", lập tức khiến những người ở đây hiểu được Mẫn Vu Giang báo giá như vậy cũng không thái quá. Nhưng có một chút có thể tin tưởng, tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này quả thực là không còn "Ngưng thúy đằng" nữa, nếu như có, hắn sẽ không bằng lòng lấy "Ngưng thúy đằng" để đổi lấy linh khí phi hành.

Mẫn Vu Giang kích động toàn thân run rẩy, lão không nghĩ rằng một chút đồ này của mình lại có thể đổi được đan dược tốt như vậy, khi lão đang định đồng ý, lại bị Tôn Hậu Thường đứng bên cạnh đẩy đẩy.

Mẫn Vu Giang đang trong kích động hồi tỉnh lại, biết cho dù lão chào giá có thái quá đi nữa, cuối cùng đối phương cũng đồng ý. Bởi vì vừa nãy Diệp Mặc gọi giá là thật, mà Tôn Hậu Thường cũng không lừa lão. Cho nên lão nghe lời Tôn Hậu Thường, cố nén kích động lại nói:

- Tôi chỉ cần "Ngưng thúy đằng", nhưng nếu như anh không còn "Ngưng thúy đằng" thật, lấy hai điều kiện của anh cộng lại cũng được.

Không cần nói đến Diệp Mặc, cho dù là những tu sĩ còn lại trong hội trường trong lòng cũng thầm mắng Mẫn Vu Giang lòng tham không đáy. Chỉ là mười gốc linh thảo cấp ba, không ngờ lại dám đổi lấy một linh khí thượng phẩm và năm viên "Thanh uẩn đan", thậm chí còn thêm một viên linh tinh nữa, lão bị điên rồi sao?

Phải biết rằng mười gốc "Tiếp Lan Xuân Hiểu" cấp ba, cho dù là đổi với một viên "Thanh uẩn đan" cũng không đến, nhưng lão thật không ngờ lại tham như gấu vậy.

Diệp Mặc cố nén lửa giận trong lòng, nếu không phải là trong chỗ này, hắn cũng đã có dã tâm giết chết Mẫn Vu Giang rồi. Nhưng hắn biết, cho dù lửa giận có bùng lên thì hắn cũng phải kìm nén nó lại.

Vì cứu Tô Tĩnh Văn, hắn đành phải đồng ý. Đừng nói đến những đồ này, cho dù Tô Tĩnh Văn ăn "Phục thần đan" cũng không chỉ với cái giá như này.

Diệp Mặc đang định đồng ý thì bên tai lại có một giọng nói truyền đến:

- Chú em này, chị cũng có "Tiếp Lan Xuân Hiểu" nhưng chỉ có tám gốc, không biết có đủ hay không. Nhưng "Lam nguyệt khoáng thạch" thì lại không có, nếu như cậu đồng ý, chị chỉ cần ba viên "Thanh uẩn đan".

Diệp Mặc vừa nghe thấy giọng nói này liền biết chính là người phụ nữ vừa mới nói giúp hắn, lập tức mừng rỡ, liền đáp lại:

- Được, tôi đổi, tám gốc đối với tôi mà nói thì cũng đủ rồi.

Diệp Mặc lúc này có chút tự tin, ngày trước hắn ở đại hội thi đấu luyện đan, chỉ là một gốc "Dẫn thần thảo" hắn cũng có thể nhập đan, nếu như là tám gốc "Tiếp Lan Xuân Hiểu" hắn vẫn chưa thể nhập đan, vậy thì hắn cũng quá phụ lòng trình độ một đan vương như hắn rồi.

- Được, nếu như vậy, sau khi hội giao dịch kết thúc, chị đợi cậu ở Trường Đình cách phía đông thành ba trăm dặm.

Giọng nói của Liên đại tỷ vui sướng, lập tức trả lời lại. Ba viên "Thanh uẩn đan" cũng đủ để cô thăng cấp lên Kim Đan viên mãn rồi.

Diệp Mặc biết Trường Đình, một thành phố bình thường, bất kể là thành phố tu chân, hay là thành phố bình thường thì đều có Trường Đình ở ngoài thành, mục đích của những Trường Đình này chính là đưa tiễn bạn bè.

- Anh Mạc, cái giá này hơi quá rồi, hơn nữa "Tiếp Lan Xuân Hiểu" cũng chỉ là một cách trên lí thuyết, về chuyện được hay không còn không biết.

Lê Kinh Mân thấy Diệp Mặc trầm tư thật lâu, không khỏi nhắc nhở một câu. Anh ta sợ Diệp Mặc quá nóng vội, lại gật đầu đồng ý luôn.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Anh Lê nói rất đúng, tôi để ý quá rồi.

Nói xong Diệp Mặc hướng về phía Mẫn Vu Giang nói:

- Đồ của Mẫn đạo hữu hơi đắt rồi, tôi không mua được, anh tìm một cao nhân khác mua được với giá đấy đi. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, mọi người trong hội trường thở dài, lúc này mới bình thường. Nếu như một viên "Lam Nguyệt khoáng thạch" và mười gốc "Tiếp Lan Xuân Hiểu" có thể đổi lấy một linh khí phi hành thượng phẩm và năm viên "Thanh uẩn đan", lại còn thêm một viên linh tinh nữa, cái này hơi thái quá rồi. Cho dù là những người xung quanh, trong tiềm thức cũng không hi vọng phiên giao dịch không cân giá này lại có thể thành công.

- Như vậy sao được? Vừa nãy chẳng phải anh nói đồ này rất quan trọng đối với anh hay sao, sao đột nhiên lại đổi ý vậy?

Mẫn Vu Giang không chịu nổi chênh lệch như vậy, lập tức liều lĩnh nói to. Lão bởi vì thấy Diệp Mặc nói không cần nữa rồi, lúc này mới vội vã quên mất những lí do này không phải là do Diệp Mặc nói cho lão nghe, mà là Tôn Hậu Thường ngồi bên cạnh nói cho lão biết.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Sao lại không được? Chẳng lẽ ông lại không muốn trao đổi, ông lại còn muốn đắt hơn nữa hay sao?

Mẫn Vu Giang lúc này mới biết Diệp Mặc thực sự không muốn trao đổi nữa, lão lập tức căng thẳng.

Mọi người xung quanh thấy bộ dạng của Mẫn Vu Giang, đều cười thầm,

cười con người này đúng là lòng tham vô đáy, kết quả đã bị người mua từ chối thẳng thừng.

- Cứ theo yêu cầu lúc trước của anh, năm viên "Thanh uẩn đan" và một viên linh tinh là được rồi.

Mẫn Vu Giang bất chấp người khác đang cười nhạo mình và lời nhắc nhở của Tôn Hậu Thường, vội vàng nói tiếp.

Diệp Mặc nhắm mắt lại, căn bản không muốn quan tâm đến Mẫn Vu Giang nữa. Những người xung quanh từ thần thái của hắn nhìn ra, rõ ràng tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này bị lòng tham vô đáy của Mẫn Vu Giang làm cho chán rồi, nên cũng không cần đồ của lão nữa.

Mẫn Vu Giang lại càng khẩn trương, không ngờ đứng lên hét lớn với Diệp Mặc:

- Chẳng lẽ anh muốn phá quy tắc của hội giao dịch sao? Chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai không ngờ sau khi gọi giá xong lại nói không cần nữa, hay là anh cho rằng tôi không giết được anh?

- Được lắm, để tôi xem ông giết tôi như thế nào?

Diệp Mặc đột nhiên đứng dậy, cả người sát khí lạnh như băng lập tức thổi quét toàn bộ hội trường. Đến cả một tu sĩ Kim Đan viên mãn cũng cảm giác cả người rùng mình vì lạnh, âm thầm phỏng đoán, tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này không ngờ lại có sát ý dày như vậy, cái sát khí giết người này chỉ có yêu thú mới có được. So sánh sức mạnh của Mẫn Vu Giang với hắn, thì chỉ là cặn bã mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 966

Theo Đuôi

Cổ Cửu Nhân không thuận mắt nhìn Mẫn Vu Giang tham như gấu, hơn nữa y còn lấy được lợi ích từ Diệp Mặc. Y mặc dù đã có được một gốc "Ngưng thúy đằng" rồi, nhưng dù sao cũng lấy ra linh khí phi hành thượng phẩm, mà Mẫn Vu Giang này không ngờ lại dám uy hiếp người khác giao dịch.

Mẫn Vu Giang thấy Cổ Cửu Nhân đứng ra uy hiếp lão, lập tức cúi đầu, mặc dù trong lòng không cam tâm một chút nào, nhưng cũng đành phải ngồi xuống.

Tôn Hậu Thường cũng không nghĩ đến Diệp Mặc không ngờ lại không cần đến "Tiếp Lan Xuân Hiểu", điều này đúng nằm ngoài dự liệu của gã, gã đoán chừng mục đích của Diệp Mặc vẫn chưa đạt được.

Nhưng sau khi gã nghe nói Diệp Mặc có "Thanh uẩn đan", trong lòng lại càng oán hận Diệp Mặc, gã đã hoàn toàn hiểu ra tại sao Lê Kinh Mân lại muốn lấy "Thanh uẩn thảo" về, căn bản là vì muốn trao đổi "Thanh uẩn đan" với tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai trước mặt kia. Uổng công gã còn định sau khi hội giao dịch kết thúc, hỏi Lê Kinh Mân có cần "Thanh uẩn đan" hay không, bây giờ nghĩ lại chắc chắn là không làm được rồi.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này gã nhất định phải giết chết, bằng không trong lòng gã sẽ không yên. Đến lúc đó sẽ tìm đến sự giúp đỡ của Mẫn Vu Giang, cho dù là Lê Kinh Mân có đứng cạnh tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai kia, cũng không có khả năng thắng được.

Mặc dù định bụng sau đó giết Diệp Mặc, nhưng lúc này buông tha cho

Diệp Mặc, gã thực không cam tâm, nghĩ đến đây gã lại đứng dậy nói:

- Cổ đạo hữu, vẫn còn bao nhiêu các vị đạo hữu đang ngồi đây. Vừa nãy vị tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai kia rõ ràng đã nói hai điều kiện cho Mẫn Vu Giang chọn một, bây giờ lại nói không đổi nữa, chẳng lẽ đây không phải là khiêu khích quy tắc hội giao dịch hay sao?

Nói xong gã nhìn về phía Diệp Mặc nói:

- Anh chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai, không ngờ lại dám khiêu khích quy tắc hội giao dịch. Cho dù là người khác bỏ qua cho anh, thì tôi cũng không bỏ qua cho anh. Chẳng lẽ tôi là một linh đan sư, không giỏi đánh nhau, cũng cần công bằng.

Tôn Hậu Thường mở miệng ra là nói Kim Đan tầng thứ hai, rõ ràng là muốn nói cho mọi người biết Diệp Mặc chỉ là tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai mà thôi, mà gã đã là Kim Đan tầng thứ bảy rồi, huống chi gã còn cố ý nhắc nhở người khác, gã là một linh đan sư.

Là đắc tội với một tán tu Kim Đan tầng thứ hai, hay là đắc tội với một linh đan sư Kim Đan tầng thứ bảy, chỉ cần không phải là đồ ngốc, thì sẽ biết lựa chọn thế nào.

Có thể tu luyện tới Kim Đan, không có ai là đồ ngốc, đương nhiên nghe thấy Tôn Hậu Thường nói như vậy, mặc dù có người tự nhận sẽ không tìm đến sự trợ giúp của Tôn Hậu Thường, nhưng cũng không ai bằng lòng vì chuyện không đâu mà đi đắc tội với một linh đan sư.

Cho dù là Cổ Cửu Nhân cũng không đứng ra nói chuyện.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua Tôn Hậu Thường, lạnh lùng nói:

- Đồ cặn bã, có chiêu gì thì cứ lấy ra đây, thiếu gia đây tiếp hết.

Nói xong, căn bản cũng không có một câu giải thích nào.

Tôn Hậu Thường trước đây bị Diệp Mặc hắn khinh thường, bây giờ lại bị tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai này trước mặt mọi người mắng gã là đồ cặn bã, làm sao có thể nhịn được, lại muốn đứng dậy nói tiếp.

Nhưng người phụ nữ tên Liên đại tỉ kia lại lạnh giọng nói với Tôn Hậu Thường:

- Tên họ Tôn kia, anh là một linh đan sư lục phẩm thì có gì mà đắc chí chứ? Hơn nữa, chuyện này cũng liên quan gì đến anh? Vừa nãy Mẫn Vu Giang báo giá không vừa lòng người khác, rõ ràng là từ chối rồi. Một mình anh là tên điếc, chẳng lẽ mọi người ở đây đều điếc hết hay sao? Đối diện với một người nói anh là đồ cặn bã, tôi thấy đồ cặn bã vẫn còn hơn anh. Ha ha, mọi người thường nói "Ngựa tốt không ăn cỏ sau lưng". Tôi vừa thấy, anh đúng chẳng có gì là tốt đẹp cả.

Sắc mặt Tôn Hậu Thường tái mét, nhưng lại không dám nổi giận với Liên đại tỷ, tu vi của người ta cao hơn gã quá nhiều. Hơn nữa, một linh đan sư cấp sáu quả thực không có gì là đặc biệt hơn người. Mặc dù vì gã biết luyện đan, có rất nhiều bạn bè, nhưng bạn bè của linh đan sư cấp sáu cấp bậc cũng không cao. Nếu như gã là linh đan sư cấp bảy, thì người phụ nữ họ Liên này cũng sẽ không nói như vậy.

Càng làm cho gã khó chịu chính là, người ta nói gã chẳng tốt đẹp gì, chỉ có thể nói tóm tắt trong một chữ "ngựa" mà thôi, rõ ràng so sánh gã với súc sinh, gã vẫn không thể phản bác lại được.

Lời nói của Liên đại tỷ, lập tức dấy lên một trận cười châm biếm, một hồi trò hề vừa kết thúc. Mặc dù tất cả mọi người đều biết, sau khi chuyện này kết thúc, Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường sẽ không bỏ qua cho tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai kia, nhưng cũng không có ai đi để ý những chuyện này.

Tôn Hậu Thường ngồi xuống, trong lòng bây giờ cũng giống như Mẫn Vu Giang, giống như đang bị lửa đốt. Gã hận không thể lập tức đi giết chết tên Diệp Mặc kia, nhưng gã nhất định phải đợi đến khi nào hội giao dịch này

kết thúc.

Tiếp đó hội giao dịch rõ ràng không chút sợ hãi nào, trong đó lại xuất hiện vài món đồ khiến Diệp Mặc động lòng, nhưng hắn không ra tay đến một lần. Hắn biết mặc dù hôm nay hắn mới ra tay hai lần, một lần vẫn chưa thành công, nhưng biểu hiện của hắn đã hơi quá một chút, tuyệt đối không thể tiếp tục ra tay được nữa.

Hội giao dịch hơn năm mươi người, vì một lần giao dịch chất lượng mặc cả quá cao, khiến sau đó rất nhiều người không có cách nào đổi được món đồ mà mình vừa ý. Vốn dĩ cần đến trưa ngày hôm sau mới kết thúc hội giao dịch, khi bầu trời vừa hửng sáng thì đã kết thúc rồi.

Mà Tôn Hậu Thường quả nhiên không thấy Lê Kinh Mân lấy ra "Thanh uẩnthảo", suy nghĩ muốn giết Diệp Mặc càng ngày càng bức thiết rồi.

Khi trời vừa mới sáng, tu sĩ Kim Đan kết thúc hội giao dịch đều lần lượt rời khỏi "Miêu Kim lầu". Diệp Mặc mặc dù không đổi được "Tiếp Lan Xuân Hiểu", nhưng dù sao cũng có được chút tung tích, cũng không nóng vội.

Hắn dẫn theo Tô Tĩnh Văn đang định tạm biệt Lê Kinh Mân, Lê Kinh Mân liền chủ động nói:

- Anh Diệp, tôi tạm thời cũng không có chỗ nào có thể đi được, nếu như anh tiện, thì tôi đi theo anh.

Diệp Mặc nghe thấy Lê Kinh Mân nói vậy, lập tức hiểu được ý của anh ta. Lê Kinh Mân lo lắng mình bị Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường âm thầm xử lý, còn cả một chuyện nữa là muốn theo đuôi mình. Dù sao mình cũng là một đan vương, anh ta theo đuôi một đan vương, tiền đồ có thể tưởng tượng được.

Diệp Mặc cũng tin tưởng vào nhân phẩm của Lê Kinh Mân, hắn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Anh Lê, anh biết là tôi đang trốn tránh sự đuổi giết của người khác, lực

lượng truy sát tôi lớn đến mức anh không thể tưởng tượng được. Nếu như anh đi cùng tôi, như vậy thì sẽ liên lụy đến anh đấy.

Lê Kinh Mân cười ha hả nói:

- Anh Diệp, nếu Lê Kinh Mân tôi đến chút dũng khí này cũng không có, thì cũng không đáng để đi theo một Đan vương rồi. Với tư chất và nguyên liệu của tôi, cho dù là tu luyện Kim Đan viên mãn, cũng khó có thể thăng lên cấp Nguyên Anh. Cùng với đó, thà rằng đi theo anh Diệp còn thoải mái hơn.

- Được.

Diệp Mặc gật đầu nói.

Nếu Lê Kinh Mân đã nói như vậy, hắn đến việc từ chối cũng không có ý nghĩa gì rồi, chỉ có điều bây giờ hắn cần phải đi giao dịch "Tiếp Lan Xuân Hiểu", hơn nữa hắn dẫn theo Tô Tĩnh Văn gặp tu sĩ lợi hại mà phải chạy trốn, so với đi với Lê Kinh Mân còn có lợi hơn một chút.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói thẳng:

- Anh Lê, tôi cũng không giấu anh, tôi định đến thành Phỉ Hải. Vừa nãy Liên đại tỉ truyền âm đến cho tôi, yêu cầu tôi đến Trường Đình trao đổi "Tiếp Lan Xuân Hiểu". Nếu như anh Lê quyết định dốc sức cùng tôi, vậy thì chúng ta chia nhau đi thành Phỉ Hải. Kẻ thù của tôi hơi nhiều, cho nên nhất định phải cẩn thận.

Nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, Lê Kinh Mân cũng đáp lại:

- Được, nếu như vậy, tôi với anh đi giao dịch "Tiếp Lan Xuân Hiểu" trước đã, tôi nghi ngờ Tôn Hậu Thường và Mẫn Vu Giang sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua. Đợi sau khi anh giao dịch "Tiếp Lan Xuân Hiểu" xong, chúng ta lại chia tay, sau đó gặp nhau ở thành Phỉ Hải.

Diệp Mặc cũng đồng ý với ý kiến của Lê Kinh Mân, mặc dù hắn không sợ Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường, nhưng có thêm Lê Kinh Mân, phần

thắng nghiêng về phía hắn nhiều hơn.

…

Hai người vòng vo một lúc ở thành Sóc Hàm, một tiếng sau, Diệp Mặc và Lê Kinh Mân mới đến một đình nhỏ cách phía đông thành Sóc Hàm khoảng ba trăm dặm.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Liên đại tỉ đã chờ ở đó từ lâu, cô thấy Diệp Mặc và Lê Kinh Mân đến rồi, lập tức vui vẻ lấy ra một hộp ngọc lớn đưa cho Diệp Mặc, căn bản cũng không nói một lời thừa nào.

Diệp Mặc rất thích tác phong thẳng thắn này, sau khi hắn kiểm tra, phát hiện trong hộp ngọc đúng là tám gốc "Tiếp Lan Xuân Hiểu", lập tức thu lại, sau đó không chút do dự lấy ra một bình ngọc và một viên linh tinh đưa cho Liên đại tỉ.

Liên đại tỉ kia nhận đồ của Diệp Mặc đưa cho có chút sửng sốt, lập tức nói:

- Tôi chỉ lấy ba viên "Thanh uẩn đan" là được rồi, sao anh lại thêm vào một viên linh tinh?

Linh tinh là loại thấy được mà không cầu được, vô cùng quý báu, cho dù là Liên đại tỉ cũng chỉ là nói mồm, cũng không có ý trả lại cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Cám ơn Liên đại tỉ đã giúp đỡ, đây vốn là cái giá mà tôi đã đưa ra, tôi không thích bắt nạt khách. Cho nên, đại tỉ cũng không cần để ý.

Liên đại tỉ nghe xong vẻ mặt nịnh hót nói:

- Chú em này, chú có thể nói thật, chị đây nghe trong lòng hơi chua sót rồi đấy.

Diệp Mặc lập tức biết được Liên đại tỉ phỏng chừng cũng không phải người lương thiện gì, sắc đẹp cũng bình thường, nhìn kỹ một chút thì có chút lả lơi. Nhưng cái này cũng chẳng có quan hệ gì đến hắn.

Liên đại tỷ lại mở bình ngọc ra, phát hiện bên trong là năm viên "Thanh uẩn đan", lập tức vui mừng, nhưng sau khi cô thấy "Thanh uẩn đan" hạng nhất, lại không thể trấn tĩnh lại, kinh ngạc nói:

- Không ngờ cậu lại trao đổi "Thanh uẩn đan" hạng nhất?

Lê Kinh Mân nhìn Diệp Mặc, trong lòng nghĩ quả nhiên, trong lòng anh ta thầm cười khổ, nhớ ngày trước bản thân vì một viên "Thanh uẩn đan" cầu thần bái phật, người ta tùy tay lấy ra lại là một bình.

Lấy năm viên "Thanh uẩn đan" hạng nhất để giao dịch, người này hẳn là giàu có.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, lại không thèm để ý, cho dù người phụ nữ này trong lòng nảy ra tâm tư xấu, hắn cũng lập tức phải đi ngay rồi. Một tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín muốn gây rắc rối với hắn, đó là mộng tưởng hão huyền. Hắn cảm ơn Liên đại tỷ, là vì người phụ nữ này đã khiến hắn không phải khó xử trong phiên giao dịch ngày hôm nay, khiến trong lòng hắn vô cùng thoải mái. Đương nhiên sở dĩ lấy thêm ra hai viên "Thanh uẩn đan" và một viên linh tinh, hắn còn tính toán khác nữa.

Thấy Diệp Mặc khẽ mỉm cười không nói gì thêm, Liên đại tỷ lập tức biết chút đồ này bản thân mình coi là quý báu, nhưng đối với người khác quả thực không là cái gì cả, cô lập tức trở nên rất có hứng với tu sĩ Kim Đan tầng thứ hai Diệp Mặc này.

Cô lại lả lơi cười nói:

- Xem ra cậu đã quá hậu hĩnh cho chị rồi, thì chị đây cũng phải giúp cậu một phen.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu ý tứ của Liên đại tỷ, thần thức của hắn hùng mạnh, đã gần đến thần thức Kim Đan tầng thứ tám thứ chín, hơn nữa hắn cảm ứng cũng rất nhanh nhạy. Khi Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường vừa mới theo dõi, hắn đã biết rồi.

Vốn dĩ hắn không có ý định ra tay với Liên đại tỷ, cũng không có ý định lấy thêm hai viên "Thanh uẩn đan" và một viên linh tinh, nhưng người thứ ba theo dõi đã khiến hắn thay đổi ý định. Quyết định cho Liên đại tỷ chút ưu đãi, để cô ta ra tay một lần. Bây giờ xem ra, mục đích của hắn đã đạt được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 967

Tu Sĩ Này Thật Đáng Sợ

Diệp Mặc trong lòng phỏng đoán, cho dù là Liên đại tỷ e rằng cũng chỉ phát hiện ra hai người đang theo dõi là Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường, đối với người theo dõi thứ ba cũng không phát hiện ra. Nếu cô phát hiện ra, nói không chừng đã thu dọn đồ đạc chạy trốn rồi, căn bản cũng sẽ không đồng ý ra tay giúp đỡ.

Kỳ thật nếu chỉ có hai người Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường, Diệp Mặc sao có thể để cho người khác giúp mình? Chính hắn cũng có thể tự làm xong.

Bởi vì người thứ ba là Kim Thủy, chính là tên tu sĩ Kim Đan viên mãn dám cướp đoạt đồ vật với Cổ Cửu Nhân. Cho nên hắn vừa tới, Diệp Mặc lập tức liền thay đổi ý định, kéo Liên đại tỷ xuống nước.

Cho nên hắn không đợi Liên đại tỷ nói nữa, lập tức ôm quyền cảm tạ nói:

- Cảm ơn Liên đại tỷ đã ra tay giúp đỡ, Mạc Ảnh vô cùng cảm kích.

Chị Liên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút - Cậu biết cái tên họ Mẫn và họ Tôn kia theo dõi cậu? Nghe xong lời Liên đại tỷ nói, Diệp Mặc trong lòng âm thầm buồn cười, trong lòng tự nhủ tôi chẳng những biết cái tên họ Mẫn và họ Tôn kia theo dõi tôi, tôi còn biết có một tu sĩ Kim Đan viên mãn cũng theo dõi nữa cơ.

Liên đại tỷ chỉ cảm thấy kì quái một chút, cũng không muốn Diệp Mặc trả lời, cô lập tức liền hướng tới một chỗ trống trải cách đó vài trăm thước

kêu lên:

- Bọn mày xuất hiện đi, đừng lén lút nữa, chị đây ghét nhất gặp loại người tiểu nhân lén lút này. Hai tên Kim Đan tầng bảy và tầng tám mà cũng dám học người ta đi cướp, đụng tới chị đây, coi như bọn mày gặp xui xẻo rồi.

Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường sắc mặt rất khó coi, bọn họ không thể tưởng được người phụ nữ họ Liên này lại nhúng tay vào chuyện này. Hơn nữa khi người phụ nữ họ Liên này can thiệp vào thì bọn họ không thể dành được phần thắng, hoặc là nói bọn họ nhất định sẽ thua.

Mà Lê Kinh Mân cũng rất hổ thẹn, bị người ta theo dõi. Diệp Mặc và Liên đại tỷ đều biết, nhưng y lại không biết.

Bởi vì có người phụ nữ họ Liên tham gia. Nên hai người họ Mẫn - Tôn đều muốn lui lại. Đang lúc hai người muốn rút lui, bỗng nhiên có một thanh âm mang chút quê mùa truyền đến - Nếu thêm lão già này nữa thì sao?

Ngoại trừ Diệp Mặc, mấy người còn lại lập tức đều bị cái thanh âm này hấp dẫn, đều quay sang nhìn.

- Là ông, Kim Thủy? Ông tới nơi này làm gì?

Liên đại tỷ trong lòng bỗng nhiên có một loại dự cảm không tốt, cô tựa hồ bị tên tu sĩ Kim Đan tầng hai kia lợi dụng. Tuy rằng cô hiện tại cũng có thể không để ý đến thể diện mà chạy trốn, nhưng Liên Ngọc Chi cô ở thành Sóc Hàm cũng là nhân vật có máu mặt, bị Kim Thủy dọa một chút liền lui lại. Thật sự là mất thể diện.

Kim Thủy không để ý lời chị Liên nói, mà bình tĩnh nói:

- Tôi rất thích 'Ngưng thúy đằng' của anh bạn trẻ này, nhưng hắn không ngờ không để ý tới tôi, cho nên tôi rất khó chịu. Đương nhiên nếu anh bạn trẻ này đồng ý chịu nhận lỗi. Đưa nhẫn trữ vật cho tôi kiểm tra một chút. Tôi lập tức liền rời đi, tuyệt không nói hai lời.

Liên đại tỷ có chút khó xử nhìn Diệp Mặc, bảo người ta đem nhẫn trữ vật cho ông ta kiểm tra. Cái đó và việc giết người có khác gì đâu? Cho dù một Kim Đan viên mãn yêu cầu một Kim Đan tầng hai, cũng không đúng cho lắm.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, dường như căn bản không nghe thấy lời nói này của Kim Thủy. Lê Kinh Mân biết khó mà tránh khỏi một hồi đại chiến, y trực tiếp lấy pháp bảo của mình ra, đứng ở bên cạnh Diệp Mặc, hiển nhiên biểu lộ y và Diệp Mặc sống chết có nhau.

Liên đại tỷ trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng. Không phải cô không muốn giúp Diệp Mặc, mà quả thật cô đánh không lại với Kim Thủy. Kim Thủy tuy rằng cũng là một gã tán tu. Tuy nhiên lại là có tiếng hung hãn, ngay cả Cổ Cửu Nhân cũng không muốn trêu chọc ông ta. Công pháp tu luyện của ông ta cũng giống như họ của ông ta, là công pháp hệ kim, một lúc có mười tám loại khoáng thạch luyện chế ra một linh khí trường mâu thượng phẩm, rất lợi hại.

Kim Thủy nói xong rồi xoay về phía hai người Mẫn Vu Giang và Tôn Hậu Thường nói:

- Các cậu đến lúc đó giúp tôi một chút, đồ vật trong nhẫn của tên nhóc kia tôi sẽ chia làm ba ai cũng có phần.

- Anh Kim nói gì vậy, tôi vốn có thù oán với anh ta, giúp anh Kim căn bản không thành vấn đề.

Tôn Hậu Thường lập tức liền tỏ rõ lập trường, y vốn chính là muốn tới giết Diệp Mặc, tuy rằng hiện tại không thể đoạt được toàn bộ đồ đạc của Diệp Mặc, nhưng có được một phần cũng tốt lắm rồi. Y nhìn ra, trên người tên tu sĩ Kim Đan tầng hai này giàu đến độ người thường khó có thể so sánh được.

Diệp Mặc nhìn bộ dạng Liên đại tỷ khó xử, bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Liên đại tỷ, nếu chị có thể giúp tôi ngăn cản tên họ Kim cặn bã này nửa nén hương, tôi sẽ rất biết ơn chị, chuyện sau đó không cần chị động thủ.

Liên đại tỷ đang rất khó xử, nghe Diệp Mặc nói như vậy, tinh thần bỗng rung lên, lập tức nói:

- Được, quyết định vậy nha, tuy rằng tôi không phải đối thủ của Kim Thủy, nhưng ngăn cản ông ta nửa nén hương vẫn có thể làm được đấy.

Kim Thủy nghe được Diệp Mặc chính là một tu sĩ Kim Đan tầng hai, cũng dám nói người khác là cặn bã, gã lập tức cảm nhận được sự tức giận của Tôn Hậu Thường, giơ tay lên một linh khí trường thương màu đỏ nhạt xuất hiện liền hiện ra ở trên tay gã, tiếp theo màu đỏ nhạt kia liền mang theo một luồng sát khí lợi hại, sắc bén trực tiếp cuốn về phía Diệp Mặc.

Liên đại tỷ cũng rất giữ chữ tín, cô không đợi trường thương công kích đến Diệp Mặc, trong tay cũng xuất hiện một tấm chắn linh khí, chặn sát khí của Kim Thủy.

Kim Thủy cũng không trả lời, lại thúc dục chân nguyên, muốn giết Liên đại tỷ ở trong thời gian nhanh nhất.

Diệp Mặc lập tức nói với Lê Kinh Mân:

- Anh Lê, ngăn Mẫn Vu Giang lại, tôi chém chết tên cặn bã Tôn Hậu Thường này trước rồi nói sau.

Người Diệp Mặc muốn giết nhất chính là Tôn Hậu Thường, nếu không phải do gã, hắn khẳng định có thể dùng giá cả hợp lý nhất để lấy được 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' từ Mẫn Vu Giang, nếu là như vậy, làm sao còn có những việc rắc rối này?

- Anh Mạc, anh chỉ là Kim Đan tầng hai...

Nghe Diệp Mặc nói muốn một mình đối phó Tôn Hậu Thường, Lê Kinh Mân lập tức lo lắng muốn ngăn cản hắn. Diệp Mặc chỉ là Kim Đan tầng hai,

còn đang cõng một người, muốn chiến đấu cùng Tôn Hậu Thường, dường như đang nằm mơ.

Nhưng Tôn Hậu Thường và Mẫn Vu Giang đã vọt lên, hai người đều chạy về phía Diệp Mặc, hiển nhiên hai người đều muốn chém chết Diệp Mặc để giải tỏa cơn tức giận trong lòng.

Lê Kinh Mân không kịp nói thêm gì, y chỉ có thể ngăn cản Mẫn Vu Giang người mà tu vi cao hơn một chút. Trơ mắt nhìn Tôn Hậu Thường tấn công về phía Diệp Mặc.

Không cần nói Tôn Hậu Thường chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng bảy cực kỳ bình thường, cho dù là một tu sĩ Kim Đan tầng bảy giỏi đánh nhau, bây giờ Diệp Mặc cũng không sợ chút nào.

Diệp Mặc khẽ vẫy tay, 'Tử Đao' đã hiện ra ở trên tay hắn, đồng thời chiêu thứ nhất 'Huyễn vân thúc nguyên đao' đã được hắn bổ ra ngoài.

Thấy Diệp Mặc không ngờ lấy ra một linh khí hình dáng như cây dao làm bếp, Tôn Hậu Thường trong lòng sửng sốt, không phải chứ, người này có tiền như vậy. Làm sao có thể dùng loại pháp bảo rác rưởi này?

Nhưng gã còn chưa kịp nghĩ nhiều, cũng cảm nhận được chân nguyên cả người bị trói buộc. Trong lòng của y cả kinh, lập tức chỉ biết không tốt. Người này giả heo ăn thịt hổ, căn bản cũng không phải là Kim Đan tầng hai gì, hắn có thể trói chặt chân nguyên của mình, hiển nhiên tu vi của hắn chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, bị lừa rồi.

Nghĩ đến đây Tôn Hậu Thường trên người ứa ra mồ hôi lạnh, ý tưởng duy nhất chính là lập tức thoát khỏi sự trói buộc của Diệp Mặc, sau đó xoay người rời đi, cho dù Kim Thủy ở đây y cũng không muốn nghĩ nhiều. Tên Kim Đan tầng hai trước mặt này thật là đáng sợ. Hắn không ngờ che giấu tu vi, thậm chí không có người nào có thể thấy được, còn dễ dàng buộc chặt y như thế.

Khi Tôn Hậu Thường lần đầu tiên không thoát ra khỏi sự trói buộc của Diệp Mặc, lập tức không cần suy nghĩ nhiều liền thiêu đốt một ngụm máu. Đồng thời tránh thoát khỏi chân nguyên của Diệp Mặc. Lúc này máu huyết quý báu đến mấy đối với y chỉ là mây khói, máu huyết mất đi, y có thể khôi phục lại. Nhưng mất mạng thì hết.

Nhưng y vừa mới giãy thoát khỏi đao thứ nhất, đao thứ hai của Diệp Mặc đã tới, chính là 'Huyễn vân phân liệt đao'.

Vô số đao quang, che trời phủ đất mà đến, thậm chí đao quang này còn không ngừng gia tăng. Tôn Hậu Thường trong mắt lộ ra một tia tuyệt vọng, người này rốt cuộc là ai? Sao có loại đao kỹ khủng bố này? Như sao lại có loại chân nguyên hùng hậu như vậy?

Nếu lại cho y một cơ hội. Y thà rằng ra vẻ đáng thương, cũng không muốn chọc tới Diệp Mặc. Đây đâu phải là Kim Đan tầng hai? Đây quả thực là giống như muốn tìm cái chết? Không, đây quả thật là đi tìm cái chết.

Tôn Hậu Thường chỉ kịp lấy ra một lá chắn tròn, còn chưa kịp rót chân nguyên vào vòng tròn, đã bị đao quang màu tím của Diệp Mặc cuốn trôi.

Máu thịt bay tứ tung đầy trời, lần này Diệp Mặc không có chút khoan dung nào.

Nhìn Tôn Hậu Thường đã bị tan ra thành từng mảnh nhỏ, Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, thật sự là đã đánh giá y quá cao. Chính mình chỉ dùng hai chiêu đã kết liễu đời y, 'Vô ảnh' hay là 'Tử nhãn thần hồn thiết cát' căn bản cũng không có đất dụng võ.

Người này so với Kim Đan tầng bảy Hàn Thiên Diệp mà lúc trước mình gặp ở 'Sa Nguyên dược cốc' còn kém quá xa, tuy nhiên sau khi mình thăng cấp Kim Đan tầng hai, tu vi đúng là cũng nâng cao rất nhiều.

Diệp Mặc không dừng lại, 'Tử Đao ' trong tay lại hiện ra một luồng ánh sáng tím, lại bổ ra một chiêu 'Huyễn vân phân liệt đao'.

Lúc này Diệp Mặc không bị bất kỳ thứ gì quấy nhiễu, đao quang 'Huyễn vân phân liệt đao' hoàn toàn bị kích phát, che trời phủ đất cuốn về phía Mẫn Vu Giang, và ở trong quá trình này, cái loại đao quang này càng ngày càng nhiều.

Mẫn Vu Giang vốn không lợi hại hơn so với Lê Kinh Mân bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ là một đường mà thôi. Cho dù y muốn thắng Lê Kinh Mân, cũng không phải chuyện trong chốc lát. Lúc này lại đã quấn lấy Lê Kinh Mân.

Nhưng y cũng không cần lo lắng, y tin tưởng Tôn Hậu Thường giết chết cái tên tu sĩ Kim Đan tầng hai kia xong sẽ đến giúp y.

Y nghĩ không sai, y đúng là đang chờ người đến, tuy nhiên cũng không phải đến giúp đỡ, mà là đao quang màu tím đầy trời xoắn tới. Khi đao quang hoàn toàn bao phủ y, làm y hiểu được đao quang đó là cuốn về phía y, lòng của y đã rơi vào hố băng.

Bị lừa rồi, tên tu sĩ Kim Đan tầng hainày căn bản cũng không phải là Kim Đan tầng hai. Nếu như là Kim Đan tầng hai, hắn cũng sẽ không dễ dàng giết Tôn Hậu Thường như vậy, cũng sẽ không phát ra đao quang lợi hại như vậy. Huống chi, người tu sĩ này còn cõng theo một người Mẫn Vu Giang bỗng nhiên nghĩ đến lời uy hiếp của mình khi muốn giết chết đối phương, lúc này thật nực cười, lúc trước y cảm nhận được sát ý cả người của người tu sĩ này nên cảnh giác, nhưng y đã bị lòng tham làm cho lu mờ trí óc.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Tuy rằng y rất muốn ngăn cản đao quang đó, nhưng y lại đang bị Lê Kinh Mân ngăn lại, căn bản không thể phân thân. Thậm chí ngay cả hối hận cũng chưa kịp hiện lên trong đầu, thì đầu của y đã bị đao quang của Diệp Mặc cuốn đi, rơi vào một chỗ cách đó mấy chục thước, vẫn trợn tròn mắt như thể không tin mình lại chết như vậy.

Không cần nói đến nửa nén hương, thậm chí cũng chưa đến mười giây

hô hấp, Diệp Mặc đã giết chết Tôn Hậu Thường và Mẫn Vu Giang.

Lê Kinh Mân không thể tin được nhìn Diệp Mặc, anh ta không nghĩ đến sức chiến đấu của Diệp Mặc lại khủng khiếp như vậy.

Liên đại tỷ đang đấu với Kim Thủy cũng tự giác dừng lại, hai người đều khiếp sợ nhìn Diệp Mặc. Chính là bọn họ cũng không có cách nào trong một thời gian ngắn như vậy có thể giết chết một tu sĩ Kim Đan tầng bảy, huống chi lại là hai người? Tên tu sĩ Kim Đan tầng hai này thật là đáng sợ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 968

Đi Tới Phỉ Hải

Cậu không phải Tu sĩ Kim Đan tầng hai?

Sau khi Kim Thủy bị chấn động, kiêng nể nhìn Diệp Mặc chằm chằm, lại nắm chặt trường thương trong tay.

Diệp Mặc cầm 'Tử Đao" lên lạnh lùng nói - Tôi cũng giết qua mấy người Kim Đan viên mãn rồi, thêm một người như ông cũng không sao. Ông đã dám tìm đến tôi, cần gì phải hỏi tu vi của tôi là gì? Cái đó cũng không có quan hệ tới ông. Liên đại tỷ, chị tránh ra đi, vừa rồi đã làm phiền chị rồi. Chuyện còn lại để tôi làm.

Liên đại tỷ bỗng tỉnh táo lại, khóe miệng lộ ra một tia cười quyến rũ - Chú em Mặc, cậu cũng biết ngụy trang đấy nhỉ, ngay cả tôi cũng bị cậu lừa rồi. Vừa rồi khi tôi nói muốn giúp cậu, cậu sớm biết Kim Thủy đã đến đây. Cũng may động tác của cậu cũng mau, bằng không cậu nghĩ xem tôi có bỏ qua cho cậu không.

Diệp Mặc bị thanh âm nũng nịu của cô làm cho nổi da gà, vội vàng nói:

- Là hai tên này muốn đánh tôi, tôi còn chưa xuất toàn lực, không ngờ bọn họ đã xong đời, tôi chỉ hy vọng họ Kim này đừng để cho tôi thất vọng.

Nói xong, Diệp Mặc chuyển quay về phía Kim Thủy chậm rãi nói:

- Tôi hôm nay sẽ làm cho ông hài lòng, về phần 'Ngưng thúy đằng" không phải tôi không để nó cho ông, nhưng vì đưa nó cho ông, ông cũng không dùng được.

Vượt ra ngoài dự đoán của Diệp Mặc chính là, sau khi Kim Thủy nghe xong lời Diệp Mặc nói, không ngờ ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Mạc đạo hữu, Kim mỗ không biết Mạc đạo hữu không ngờ đã là Kim Đan viên mãn, đã mạo phạm tới cậu xin hãy tha lỗi. Để bồi thường, Kim mỗ đồng ý lấy ra một linh khí trung phẩm để bồi thường cho Mạc đạo hữu.

Nói xong, tay của gã duỗi ra, một pháp bảo hình thước toàn thân đều đen thùi hiện ra ở trên tay gã, không ngờ là một Càn Khôn thước của Sơn Trại, là một cái linh khí trung phẩm.

Sau khi gã thấy Diệp Mặc trong nháy mắt đã giết Tôn Hậu Thường, trong lòng nổi lên sự kiêng nể mãnh liệt. Tuy rằng gã cũng không nhất định sợ Diệp Mặc, nhưng hiển nhiên tu vi của Diệp Mặc còn cao hơn nhiều so với gã. Hơn nữa còn có Liên Ngọc Chi, kẻ thích ném đá xuống giếng. Nếu gã tiếp tục như vậy, dù không chết cũng bị thương. Mà gã sắp đạt tới Ngưng Anh. Đương nhiên không muốn bị thương?

Diệp Mặc thấy Càn Khôn Thước này, trầm ngâm một hồi không nói gì. Nói thật lòng, sau khi hắn thăng cấp Kim Đan tầng hai, rất muốn tìm một tu sĩ Kim Đan viên mãn chiến đấu thử một chút. Hắn muốn xem thử nếu mình không dùng trận pháp, không dùng 'Vô ảnh', so với một tu sĩ Kim Đan viên mãn rốt cuộc kém nhau bao xa.

Nhưng hắn biết hôm nay ngay lúc này quả thật không phải lúc chiến đấu tốt nhất, không tính đến hắn còn cõng theo Tô Tĩnh Văn, một khi đánh nhau, đối mặt với một tu sĩ Kim Đan viên mãn. Hắn không thể cam đoan Tô Tĩnh Văn không bị thương.

Dường như biết Diệp Mặc đang chần chừ, Kim Thủy bỗng nhiên nói:

- Mạc đạo hữu, tuy rằng tôi lần này là mạo phạm cậu. Nhưng nếu đánh nhau tôi cũng không chắc mình sẽ thua cậu. Hơn nữa bây giờ đối với Mạc đạo hữu mà nói, cũng không thích hợp đánh nhau, vậy sao không bắt tay giảng hòa?

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Kim Thủy, hắn biết nếu giữ lại tên Kim Thủy này. Khẳng định sẽ nguy hiểm tới tính mạng của hắn. Nhưng hắn cũng không nói gì thêm, không cần phải nhiều lời, nếu không giữ lại Kim Thủy liền trực tiếp động thủ, những lời vô nghĩa này Diệp Mặc không thích nói.

Kim Thủy dường như biết Diệp Mặc đang do dự, gã không chút lựa chọn đưa Càn Khôn thước trong tay ném cho Diệp Mặc nói:

- Kim mỗ cáo từ.

Nói xong Kim Thủy xoay người lấy ra trường thương, lập tức rời đi.

Diệp Mặc không đuổi theo Kim Thủy. Nếu không muốn đánh thì phải dứt khoát một chút, không cần lề mề.

- Anh Lê. Cái này cho anh.

Diệp Mặc ném linh khí trung phẩm ' Càn Khôn Thước ' cho Lê Kinh Mân, lại kiểm tra nhẫn của Mẫn Vu Giang, lấy đi 'Lam Nguyệt khoáng thạch' và 'Tiếp Lan Xuân Hiểu", những thứ còn lại bên trong nhẫn đều cho Lê Kinh Mân.

Lê Kinh Mân biết Diệp Mặc giàu có, hơn nữa pháp bảo của anh vẫn là một linh khí trung phẩm rất bình thường, nên không từ chối, liền nhận lấy.

Thấy Lê Kinh Mân nhận được một nhẫn trữ vật, Liên đại tỷ có chút ủy khuất nói:

- Chú em Mạc à, tôi cũng ra sức giúp cậu, lần này sau khi trở về cái tên Kim Thủy kia chắc chắn sẽ không tha cho tôi…

Diệp Mặc làm sao không biết ý tứ này của Liên đại tỷ, hắn tự tay lấy ra nhẫn trữ vật của Tôn Hậu Thường, kiểm tra đồ vật bên trong một chút, sau đó lấy đi một viên linh thạch cực phẩm, đem nhẫn ném cho chị Liên nói:

- Đồ vật trong này cũng đủ bồi thường cho chị rồi, trốn ở một bên mà

cười đi.

Nói xong Diệp Mặc và Lê Kinh Mân chào hỏi nhau vài câu, hai người bước trên pháp bảo linh khí, đảo mắt đã biến mất.

Liên Ngọc Chi thấy Diệp Mặc lấy đi linh thạch cực phẩm, đồ thừa còn lại mới vứt cho mình, trong mắt lập tức lộ tia tiếc nuối. Ở trong mắt cô, đồ vật trong nhẫn của Tôn Hậu Thường chỉ có một viên linh thạch cực phẩm là đáng giá nhất, nhưng thứ quý nhất này đã bị lấy đi, còn có thứ gì tốt.

Tuy nhiên cô vẫn là dùng thần thức thăm dò đồ vật trong nhẫn một chút, rất nhanh cô liền lấy ra một bình ngọc, khi cô mở bình ngọc ra phát hiện bên trong là một viên 'Ngưng Anh đan', lập tức tim đập thình thịch. Cô thật không ngờ, thậm chí ngay cả loại đan dược này Tôn Hậu Thường cũng có, thật là làm cho người ta bất ngờ rồi.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Không lẽ tên tu sĩ họ Mạc kia không phát hiện ra thứ này? Tại sao ngay cả 'Ngưng Anh đan' cũng không lấy đi? Tuy nhiên cô rất nhanh liền loại bỏ khả năng này, tên tu sĩ kia hiển nhiên biết bên trong có một viên 'Ngưng Anh đan" nên lúc nãy mới nói mình trốn ở một bên mà cười đấy.

Một tu sĩ Kim Đan tầng hai mà ngay cả 'Ngưng Anh đan' cũng không cần quan tâm, vậy hắn giàu có đến mức nào? Nghĩ đến trước đây, Diệp Mặc ngay cả 'Ngưng thúy đằng' và những thứ linh tinh đều tùy tiện trao đổi ra ngoài, Liên Ngọc Chi lập tức chỉ biết lai lịch của Diệp Mặc tuyệt đối không tầm thường. Hơn nữa trên người hắn còn có thứ đan dược quý hơn so với 'Ngưng Anh đan', nhưng những thứ này cô cũng không muốn nghĩ thêm nữa.

Bởi vì cô hiện tại đã có 'Thanh uẩn đan' và 'Ngưng Anh đan", việc cấp bách bây giờ là cô nhất định phải tìm được một chỗ yên tĩnh để Kết Anh, đối với cô mà nói những thứ phục vụ cho việc Kết Anh đều đã có, thành công được hay không chỉ còn xem may mắn của cô mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng của cô lập tức tràn đầy nhiệt huyết, vội vàng lấy ra phi kiếm, đảo mắt liền biến mất không thấy nữa.

...

Vốn Diệp Mặc và Lê Kinh Mân dự định tách ra rồi đi tới thành Phỉ Hải, nhưng vì chuyện của Kim Thủy và Liên đại tỷ, Diệp Mặc đã thay đổi ý định. Bởi vì Kim Thủy và Liên đại tỷ kia đã biết Lê Kinh Mân và hắn đi cùng nhau, những người đó tìm không thấy mình, nói không chừng sẽ tìm Lê Kinh Mân, như vậy tách ra, lại càng dễ bị người khác phát hiện. Dù sao Lê Kinh Mân hiện tại cũng biết mình muốn đi tới Phỉ Hải rồi, đương nhiên còn có một nguyên nhân, hắn quyết định dùng phi thuyền đã mua được để nghiên cứu bệnh tình của Tô Tĩnh Văn.

Phi thuyền muốn một đường bay về phía Phỉ Hải, phải có một người điều khiển phi thuyền, Lê Kinh Mân là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Mặc đem ý nghĩ của mình nói cho Lê Kinh Mân biết, Lê Kinh Mân lập tức đồng ý. Anh ta không hỏi tu vi của Diệp Mặc, cũng biết tu vi của Diệp Mặc cao hơn anh ta nhiều, bất kể là nhân phẩm của Diệp Mặc hay là tu vi anh ta đều rất khâm phục. Hơn nữa ở cùng Diệp Mặc một chỗ, chỗ nào không hiểu anh ta còn có thể hỏi Diệp Mặc. Nhưng anh ta lại không biết, tu vi của Diệp Mặc đúng là Kim Đan tầng hai.

Diệp Mặc mua được phi thuyền này từ trong tay Cổ Cửu Nhân, mạnh hơn gấp nhiều lần so với 'Phi vân trùy' mà lúc trước hắn vẫn thường dùng.

Diện tích cũng lớn hơn so với 'Phi vân trùy', bên trong có ba gian phòng, còn có trang thiết bị sinh hoạt. Tốc độ lại không thể so sánh nổi, hơn nữa tính thoải mái cũng hơn hẳn 'Phi vân trùy'. Diệp Mặc sau khi luyện hóa phi thuyền, đặt tên gọi là 'Phi Vân thuyền'.

Khuyết điểm duy nhất đã được nêu trên đại hội tu sĩ, chính là năng lực phòng ngự của 'Phi Vân thuyền' quá thấp. Diệp Mặc luyện khí không được xem là lợi hại, nhưng lại tinh thông trận pháp, hắn ở trên 'Phi Vân thuyền' có

bố trí mấy trận pháp, năng lực phòng ngự của 'Phi Vân thuyền' lập tức tăng lên không ít.

Sau khi lấy ra 'Phi Vân thuyền' giao cho Lê Kinh Mân điều khiển, Diệp Mặc lại đem Tô Tĩnh Văn vào một phòng ngủ bên trong 'Phi Vân thuyền', sau khi sắp xếp xong cho Tô Tĩnh Văn, hắn lấy 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' ra bắt đầu nghiên cứu chuyện nhập đan.

Lê Kinh Mân dưới sự chỉ dẫn của Diệp Mặc, tận lực đem 'Phi Vân thuyền' dọc theo chỗ hẻo lánh mà đi, không gặp bất kỳ khó khăn nào. Lê Kinh Mân thậm chí có thể lợi dụng thời gian rảnh để tu luyện, nhưng anh ta cũng không đi quấy rầy Diệp Mặc, anh ta biết Diệp Mặc đang nghiên cứu việc 'Tiếp Lan Xuân Hiểu" nhập đan.

Diệp Mặc vốn cho rằng 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' nhập đan phải đơn giản hơn rất nhiều so với 'Dẫn thần thảo', nhưng hai ngày sau, hắn mới phát hiện ý nghĩ của mình căn bản chỉ là phiến diện mà thôi.

'Tiếp Lan Xuân Hiểu' có thể nhập đan, nhưng sau khi nhập đan, hiệu quả chữa bệnh tâm thần lập tức liền yếu đi, Diệp Mặc dùng hết sáu gốc 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' mà vẫn không thành công.

Lúc này Diệp Mặc đang rất cảm kích Mẫn Vu Giang, nếu không phải Mẫn Vu Giang đưa tới mười gốc 'Tiếp Lan Xuân Hiểu" thì lúc này Diệp Mặc thật sự đã có chút sốt ruột rồi.

'Tiếp Lan Xuân Hiểu' có thể nhập đan, vẫn là dựa vào lốc xoáy tụ kết nước thuốc mà hắn phát minh ra ở luyện đan danh nhân đường mới có thể. Nhưng sau khi nhập đan, dược hiệu bị giảm xuống, đây là việc Diệp Mặc nghĩ mãi vẫn không ra Lúc trước hắn dùng 'Dẫn thần thảo" luyện chế 'Chức thần đan' vốn không phát sinh tình huống này, vì sao 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' lại không được?

Dược hiệu bị giảm, nguyên nhân là bởi vì 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' sau khi thành đan không thể duy trì được dược tính, lập tức sẽ tiêu tan. Ngày thứ ba,

bởi vì liên tục dùng thần thức khống chế lốc xoáy nước thuốc trong nội đan, thần thức của Diệp Mặc bị tiêu hao rất lớn, khi hắn dùng 'Phục thần đan' khôi phục thần thức, bỗng nhiên nghĩ tới 'Vạn niên thạch duẩn tủy'. 'Vạn niên thạch duẩn tủy' có thể luyện chế thành 'Phục thần đan" là bởi vì loại thạch duẩn tủy này có thể hấp thu dược liệu nước thuốc còn lại, hình thành đan dược mới.

Kỳ thật 'Phục thần đan' và 'Vạn niên thạch duẩn tủy' đã không có nhiều quan hệ tới nhau nữa, mà 'Phục thần đan' sở dĩ có thể thành công, là vì tác dụng của 'Vạn niên thạch duẩn tủy', đem nhiều loại dược liệu dung hợp lại với nhau, và không cho dược tính bị tiêu tan.

Diệp Mặc càng nghĩ lại càng thấy, có lẽ trước đây là vì cấp bậc 'Vạn niên thạch duẩn tủy' rất cao, cho nên nhất thời không thể nghĩ ra nên thả nó cùng một chỗ với 'Tiếp Lan Xuân Hiểu' cấp ba mà thôi.

Đang lúc Diệp Mặc muốn lấy 'Vạn niên thạch duẩn tủy' ra kết hợp với phương pháp đan tuyền của mình để luyện chế lại đan dược một lần nữa, đèn cảnh báo trong phòng bỗng nhiên phát sáng.

Đèn cảnh báo này là Diệp Mặc và Lê Kinh Mân dùng để liên lạc cho nhau, bởi vì hắn phải nghiên cứu phương thuốc, cho nên dưới tình huống bình thường, Lê Kinh Mân sẽ không quấy rầy hắn.

Hiện tại đèn cảnh báo sáng lên, hiển nhiên là Lê Kinh Mân gặp rắc rối. Diệp Mặc lập tức thả đan dược trong tay xuống, đóng cửa phòng lại, chợt chớp động đã ra hiện ra ở mũi 'Phi Vân thuyền'…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 969

Cướp Đường

Anh Diệp, chúng ta bị cướp đường chặn lại rồi.

Lê Kinh Mân thấy Diệp Mặc đi ra lập tức nói, nhưng trong tay vẫn cầm thanh Càn Khôn thước kia Diệp Mặc đã nhìn thấy Phi Vân thuyền của bọn họ bị chặn lại, ngăn bọn họ lại cũng là một chiếc phi thuyền, nhưng chỉ là một linh khí bay trung phẩm. Mặc dù là linh khí bay trung phẩm, nhưng thể tích của nó lớn hơn nhiều so với Phi Vân thuyền của Diệp Mặc, hơn nữa quan sát bên ngoài cũng khá rắn chắc, tuy nhiên lại có vẻ xấu xí không chịu nổi, không được tinh xảo như Phi Vân thuyền của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đang nghi ngờ loại phi thuyền này làm sao có thể ngăn Phi Vân thuyền của bọn họ lại thì Lê Kinh Mân liền giải thích:

- Rất xin lỗi, anh Diệp, tôi vừa nãy chỉ chú ý tới Càn Khôn thước này, không nghĩ tới lại bị bọn cướp đường này cản lại. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc đoán chừng là bọn cướp đường đã nhìn trúng Phi Vân thuyền của hắn rồi, cho dù Lê Kinh Mân không mất cảnh giác, bọn người kia nói không chừng cũng có biện pháp cản Phi Vân thuyền bọn họ lại. Hắn nhìn chiếc thuyền lớn của đối phương một chút, phía trên có hơn mười tên đạo tặc.

Tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có hai người, một người trong đó đã là Kim Đan tầng chín, còn một người là Kim Đan tầng bảy. Ngoài ra còn có ba người là Kim Đan trung kỳ, năm người Kim Đan sơ kỳ, bốn người tu sĩ Trúc Cơ. Trong khoang thuyền kia dường như có một trận pháp che chắn, đã ngăn

cách thần thức của Diệp Mặc.

Tên tu sĩ Kim Đan cầm đầu kia trên mặt có chòm râu, tóc tai rối bời, gã thấy Lê Kinh Mân chỉ kêu một tu sĩ Kim Đan tầng hai đi ra, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, sau đó lạnh lùng nói:

- Đem phi thuyền của bọn mày để lại đây, cả nhẫn trữ vật của hai người cũng để lại, tao có thể tha cho bọn mày đi.

Khi tên tu sĩ Kim Đan này đang nói chuyện thì vài tên tu sĩ còn lại trên thuyền của bọn họ đã phân công nhau bao vây Phi Vân thuyền của Diệp Mặc, hiển nhiên là bọn họ không muốn để phi thuyền của Diệp Mặc đột nhiên chạy trốn.

Diệp Mặc nghĩ một chút, nếu những người này đồng thời ra tay, hai người hắn và Lê Kinh Mân căn bản cũng không phải là đối thủ. Nhưng cũng may tính linh hoạt và tốc độ Phi Vân thuyền của bọn hắn hơn hẳn phi thuyền của đối phương, điều này làm cho Diệp Mặc nghĩ tới một phương pháp khá hay.

- Điều khiển Phi Vân thuyền, chạy trốn theo hướng nam.

Sau khi Diệp Mặc thấy số người của đối phương, vội vàng nói với Lê Kinh Mân một câu.

Kinh Mân không có nghĩ nhiều, canh giữ phía nam là hai gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ, và hai gã Kim Đan sơ kỳ. Phi Vân thuyền hẳn là có thể trốn ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Lê Kinh Mân đã điều khiển Phi Vân thuyền, rất nhanh bay về phía nam.

Chẳng những Lê Kinh Mân nghe được lời nói của Diệp Mặc, ngay cả người trên phi thuyền của đối phương cũng nghe được, tu sĩ Kim Đan tầng chín kia vội vàng nói:

- Ngăn hắn lại, đừng cho hắn thoát.

Kỳ thật, không đợi tu sĩ Kim Đan tầng chín này chỉ bảo, vài tên tu sĩ Kim Đan cũng phản ứng nhanh, liền xông về phía nam trợ giúp, chuẩn bị ngăn Phi Vân thuyền của Diệp Mặc lại. Tuy rằng bọn họ không thể hoàn toàn ngăn phi thuyền lại, nhưng chỉ cần thông qua công kích của bọn họ, khiến Phi Vân thuyền của Diệp Mặc bay chậm lại một chút là được rồi.

Mà bốn gã tu sĩ Kim Đan vốn chặn ở phía nam muốn lấy ra pháp bảo ngăn cản Phi Vân thuyền, đối với bọn họ mà nói, bọn họ phải e dè Kim Đan tầng bảy Lê Kinh Mân mới đúng, đằng này gã Kim Đan tầng bảy đó lại đi khống chế phi thuyền, chỉ để lại một tên tu sĩ Kim Đan tầng hai mở đường, thật sự là rất có lợi.

Diệp Mặc đứng ở đầu phi thuyền, không đợi Phi Vân thuyền tiếp cận vài tên tu sĩ Kim Đan, hắn đã lấy ra Tử Đao. Đối mặt với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ và Kim Đan tầng bốn tầng năm trung kỳ, Diệp Mặc không có chút lo lắng nào.

Huyễn vân phân liệt đao, ở dưới sự khởi động của Tử Đao đã bắn ra vô số đao quang, những đao quang này một khi vẩy ra liền tạo thành một mảnh vải màu tím.

Hai gã tu sĩ Kim Đan tầng một trở tay không kịp, bị Tử Đao cuốn đi, hai gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ kia cũng khó khăn lắm mới bảo vệ được toàn thân, nhưng lại chật vật không chịu nổi.

Một gã tu sĩ Kim Đan muốn xông lên chặn Diệp Mặc bỗng cảm thấy thân mình bị cứng lại, mà Diệp Mặc lại không dừng động tác, đệ nhất đao sau khi kết thúc, đao thứ hai của hắn lại bổ ra.

Diệp Mặc phát hiện chân nguyên và thần thức của hắn đã cao hơn Kim Đan trung kỳ bình thường rồi, không cần phải dùng Huyễn vân đao pháp, cho nên đao thứ hai này, hắn hoàn toàn là dùng đặc tính của Huyễn vân thúc nguyên đao, bổ ra ngoài.

Tu sĩ Kim Đan tầng bốn vừa mới ngăn cản đao quang của Diệp Mặc còn chưa kịp phản ứng, Tử Đao của Diệp Mặc liền bổ tới. Ý niệm duy nhất trong đầu gã chính là, đao này thật nhanh.

Bốn gã tu sĩ phía nam mới chỉ đánh hai hiệp, đã bị Diệp Mặc chém chết ba gã, chỉ còn lại một gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ, bất kể như thế nào cũng ngăn không được Phi Vân thuyền của Diệp Mặc.

Đang lúc Lê Kinh Mân muốn thoát khỏi vòng vây, Diệp Mặc lại đột nhiên nói:

- Quay về phía đông.

Lê Kinh Mân nháy mắt liền hiểu ý tứ của Diệp Mặc, hoá ra Diệp Mặc căn bản cũng không định chạy trốn, hắn muốn giải quyết mấy tên tu sĩ tu vi thấp xong, rồi tiến đến là tên tu sĩ Kim Đan tầng chín kia.

Nghĩ đến đây, còn có quá trình Diệp Mặc trong nháy mắt đã giết chết ba gã tu sĩ Kim Đan, ý chí chiến đấu của Lê Kinh Mân cũng tăng lên, phía đông có một gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ và hai gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, còn có ba gã tu sĩ Trúc Cơ, nói thật ra, loại thực lực này muốn ngăn cản Kim Đan tầng bảy Lê Kinh Mân và Kim Đan tầng hai Diệp Mặc cũng đủ rồi, ít nhất cũng có thể làm cho bọn họ không thể chạy thoát trong thời gian ngắn.

Nhưng Diệp Mặc căn bản cũng không có ý định chạy trốn, sau khi hắn giết hai gã Kim Đan sơ kỳ và một gã Kim Đan trung kỳ, lại lấy ra Tử Đao, lại một chiêu "Huyễn vân phân liệt đao" đồng thời dùng thêm "Tử nhãn thần hồn thiết cát", "Thần hồn thứ" của tầng lĩnh ngộ thứ nhất đâm vào tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ kia.

Diệp Mặc muốn xem thử "Tử nhãn thần hồn thiết cát" của mình một chút, uy lực tầng thứ nhất ở trong chiến đấu rốt cuộc là như thế nào.

Ánh sáng tím thổi quét qua, tu sĩ Trúc Cơ này căn bản cũng không có chút năng lực phản kháng nào, ngay cả hai gã Kim Đan sơ kỳ, cũng có một

người bị chặt đứt một cánh tay, trọng thương lui về phía sau. Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ kia, dưới sự công kích của "Tử nhãn thần hồn thiết cát", lại ngẩn người một chút, đã bị ánh sáng tím của Diệp Mặc giết chết trong nháy mắt.

Đến lúc này tên tu sĩ Kim Đan tầng chín mặt mọc râu kia mới hiểu được, hoá ra người ta căn bản cũng không có ý định trốn thoát, nếu thật sự muốn đi, hắn đã có thể trốn chạy từ phía nam rồi. Bốn gã tu sĩ Kim Đan phía nam chưa cần nói đến ngăn cản Phi Vân thuyền lại, trong chốc lát, ngay cả công kích bọn họ cũng chưa kịp tiến hành liền đã bị đối phương giết chết ba người.

Gã vốn nghĩ, chỉ cần thủ hạ của mình có thể ngăn cản hai người kia, gã sẽ ra tay, nhưng thực tế thì căn bản gã cũng không có cơ hội ra tay.

Khi Diệp Mặc lại chém chết mấy người nữa, tên tu sĩ mặt mọc đầy râu kia thực sự đã rất phẫn nộ, gã còn chưa ra tay đã bị thiệt hại lớn như vậy, gã sao có thể cam lòng. Lúc này gã cũng biết Diệp Mặc ít nhất là một tu sĩ có cấp bậc giống như gã, nếu không sẽ không có khả năng giết chết tu sĩ Kim Đan sơ kỳ nhanh như vậy.

Thời điểm Diệp Mặc đang muốn tiếp tục đuổi giết, hắn đã bị tên tu sĩ kia Kim Đan tầng chín và tu sĩ Kim Đan tầng bảy ngăn cản.

Diệp Mặc lại không nóng vội, hắn thông qua phương pháp tấn công chớp nhoáng, ở dưới tình huống đối phương trở tay không kịp sẽ chém giết vài tên tu sĩ Kim Đan. Bây giờ đối phương ngoại trừ tên Kim Đan tầng chín và Kim Đan tầng bảy ra, chỉ còn một gã Kim Đan trung kỳ, hai gã tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, thậm chí tên tu sĩ Trúc Cơ đã bị Diệp Mặc bỏ qua. Hai người Kim Đan sơ kỳ, còn có một người khác đã bị Diệp Mặc đánh trọng thương.

Diệp Mặc tin tưởng, mình đối phó hai gã Kim Đan hậu kỳ, Lê Kinh Mân hoàn toàn có thể tự mình đối phó mấy người còn lại.

Bởi vì Diệp Mặc ở trong khoảng thời gian ngắn đã giết mấy người bọn

họ, tên tu sĩ Kim Đan tầng chín kia đã đem Diệp Mặc liệt vào danh sách người phải chết. Đám người kia đã đi theo gã nhiều năm, nghề này đã làm cho bọn họ giàu lên nhanh chóng, tốc độ tu luyện cũng nhanh, vốn trong đám người này chỉ có gã và tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia là Kim Đan kỳ, còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ. Nhưng trải qua nhiều năm cướp bóc và tích lũy tài nguyên, đám người bọn họ đã có mười tên tu sĩ Kim Đan, nhưng lần này đã bị Diệp Mặc giết hơn phân nửa.

Nói cách khác đội ngũ của bọn họ đã bị đánh tàn, việc này sao có thể khiến gã không tức giận và đau lòng. Đồng thời trong lòng cũng có một chút hối hận, thực lực của bọn họ chưa thể được xem là rất cao, dưới tình huống bình thường đều là nhìn đúng mục tiêu mới hạ thủ. Mà Lê Kinh Mân này chỉ có tu vi Kim Đan tầng bảy, sau khi bọn họ quan sát Phi Vân thuyền, bên trong cũng không có nhân vật gì khó giải quyết.

Loại phi thuyền này đúng là con dê béo đứng trước miệng bọn họ, nhưng thật không ngờ dê béo biến thành hổ dữ, chỉ trong giây lát đã đánh cho đoàn người của gã tàn phế.

Cho nên người tu sĩ Kim Đan tầng chín này lại không nói nhiều nữa, vừa xông lên đã ném ra bốn tấm bùa cấp năm, đồng thời lấy ra bảy thanh phi kiếm.

Bùa cấp năm đối với Diệp Mặc mà nói, vẫn không thể làm hắn bị thương, nhiều nhất chỉ khiến hắn lãng phí một ít chân nguyên mà thôi. Diệp Mặc cũng biết tên tu sĩ Kim Đan tầng chín mặt mọc đầy râu này sẽ không dựa vào bùa để đả thương hắn, mà là kiểu lớn tiếng doạ người, sau đó nhân cơ hội lấy ra bảy thanh phi kiếm của gã mà thôi.

Không ngờ là kiếm trận? Diệp Mặc nhìn bảy thanh phi kiếm lơ lửng ở bên người tên tu sĩ Kim Đan tầng chín này, lập tức biết rằng người tu sĩ trước mắt này là một kình địch.

Việc đồng thời sử dụng mấy thanh phi kiếm Diệp Mặc đã gặp qua, lúc ở "Sa Nguyên dược cốc", hắn đã gặp một người tu sĩ sử dụng bốn thanh phi

kiếm có màu sắc khác nhau. Tuy nhiên cái tu sĩ kia dùng chưa được tính là kiếm trận, mà là một loại kiếm kỹ "Vương tự tứ kiếm". Nhưng người tu sĩ Kim Đan tầng chín trước mặt này sử dụng thật sự là kiếm trận.

Trình độ kiếm trận của y hẳn là vẫn chưa đến nơi đến chốn, trước khi bày kiếm trận còn phải dùng mấy tấm bùa để tiết kiệm chút thời gian. Diệp Mặc là lần đầu tiên gặp tu sĩ này, nếu như là lần thứ hai, hắn thậm chí có thể khiến kiếm trận của tên tu sĩ này không có thời gian vận chuyển.

Kiếm trận của tên tu sĩ Kim Đan kia sau khi thành hình, trong tay đánh ra mấy pháp quyết, bảy thanh phi kiếm bỗng nhiên thoát ly khỏi thân thể của gã, hóa thành mấy đường kiếm ảnh bao vây lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc bỗng nhiên có một loại cảm giác, hắn cảm thấy mình giống như rớt vào vũng bùn, hành động có một chút khó khăn, hơn nữa xung quanh vũng bùn này đều tràn đầy kiếm khí sắc bén, khiến hắn không dám nhúc nhích một chút nào.

Kiếm trận thật là lợi hại, Diệp Mặc trong lòng bỗng run sợ, động tác trong tay lại không chậm trễ lấy ra Tử Đao, "Huyễn vân Hành ý đao", mang theo ánh sáng tím bổ ra.

Ngoại trừ một đao kia ra, hắn căn bản tìm không thấy phương pháp phá giải kiếm trận này, tuy rằng Diệp Mặc tin tưởng, chỉ cần cho hắn một giờ ba khắc, dựa vào trình độ đại sư trận pháp của hắn, nhìn thấu kiếm trận này căn bản cũng không thành vấn đề. Nhưng vấn đề là, hiện tại hắn nhất định phải giải quyết xong khốn cảnh trước mắt, bằng không mà nói, hắn thật sự có khả năng bị kiếm trận này băm nát xương thịt...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 970

Kiếm Trận Lợi Hại

Thấy Diệp Mặc ở giữa kiếm trận của mình, chỉ lấy đao của hắn ra bổ một đao, tu sĩ Kim Đan tầng chín kia nhếch miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Nếu kiếm trận của gã dễ dàng bị phá giải như vậy, gã không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Cho dù Diệp Mặc là Kim Đan tầng chín viên mãn, gã cũng tự tin một chiêu của đối phương cũng không thể phá giải được kiếm trận của gã.

Bởi vì kiếm trận của gã chẳng những là tổ hợp kiếm quang ở mặt ngoài, hơn nữa còn có một số tổ hợp ám quang căn bản không thể nắm lấy. Trừ phi thần thức hùng mạnh đến trình độ nhất định, nếu không những ám quang này liền hoàn toàn có thể chém chết người tu sĩ trước mắt này.

Một chiêu này của gã không biết giết qua bao nhiêu tu sĩ có thực lực mạnh hơn so với gã, gã không lần nào thua cuộc.

Chít chít...

Mấy tiếng kêu giống như như con chuột tốn hơi thừa lời vang lên, đao quang 'Tử Đao' và kiếm quang kiếm trận đụng vào nhau. Chân nguyên xung quanh hai người đều bị đụng vào nhau, sau đó đao quang kiếm quang rải rác ra va chạm không ngừng run rẩy.

Tu sĩ Kim Đan tầng chín kia thấy một đao của Diệp Mặc không ngờ có thể kích phát ra đao quang dày đặc như thế, hơn nữa đao quang đó còn có thể chuẩn xác đánh bay kiếm quang trong kiếm trận của gã, lập tức càng thêm kiêng nể Diệp Mặc. Nhưng gã cũng không lo lắng, kiếm trận của gã chỉ vừa

mới bắt đầu.

Điểm chủ chốt của 'Huyễn Vân Hành ý đao' chính là sự kết hợp của đao ý và tâm ý, bởi vì thần trí của hắn hùng mạnh, đao quang hắn bổ ra thậm chí có thần trí của hắn ở trong đó, cho nên có được linh tính nhất định, có thể tìm được chính xác vị trí kiếm quang trong kiếm trận cũng là điều không bất ngờ.

Lúc trước Vô ảnh kiếm của Kế Trí Nguyên lợi hại như vậy cũng bị hắn phá vỡ, đừng nói đến kiếm trận còn chưa thành thục này.

Nhưng Diệp Mặc sau khi bổ ra một đao kia. Luôn cảm giác có nhiều chỗ không ổn.

Hắn không kịp ngẫm nghĩ nữa, bởi vì hắn tin tưởng trực giác của mình. Cho nên hắn không đợi 'Tử Đao' thu về, liền vận chuyển chân nguyên, lại bố trí một bức tường chân nguyên bảo vệ ở xung quanh người. Bức tường chân nguyên bảo vệ của Diệp Mặc vừa mới bố trí xong, cũng cảm giác được cả người một trận phát lạnh. Diệp Mặc biết rằng phản ứng của hắn đã xem như nhanh lắm rồi, nhưng mấy đạo kiếm quang hắn không phát hiện ra vẫn dễ dàng phá rách tường chân nguyên bảo vệ của hắn, trực tiếp đánh vào trên người của hắn.

Tuy rằng sau khi bị thương. Diệp Mặc đã kịp thời nuốt 'Phục chân đan' và 'Sinh nguyên đan" để chữa thương, nhưng vẫn phun ra một ngụm máu, có thể thấy được giữa kiếm trận này có rất nhiều kiếm quang lợi hại mà hắn mơ hồ nhìn không thấy.

Thấy Diệp Mặc sau khi trọng thương. Chỉ phun ra một ngụm máu, miệng vết thương đổ máu liền dịu xuống, người tu sĩ Kim Đan tầng chín này cực kỳ kinh ngạc. Và gã lập tức biết được trên người tu sĩ kia có không ít đan dược tốt.

Nghĩ đến đây, trong lòng của gã lại nhiệt thiết. Trong mắt gã, Diệp Mặc nhất định là tu sĩ Kim Đan Đại viên mãn, hắn đã có những đan dược tốt đó,

còn có phi thuyền loại linh khí thượng phẩm đắt tiền này, đã nói lên hắn rất có thể có đan dược thăng cấp Nguyên Anh.

Nếu có thể có đan dược thăng cấp Nguyên Anh, cho dù bị mất những huynh đệ này gã cũng thấy xứng đáng. Gã vừa định tiếp tục phát động kiếm trận tiến hành công kích Diệp Mặc, thì thấy đối phương trong chớp nhoáng đã thoát khỏi kiếm trận của gã.

Gã lập tức ngây ngẩn cả người, kiếm trận của mình mới chỉ công kích một lần đã bị người ta phá vây thoát ra. Tuy rằng tu vi của gã quá thấp, không có cách nào lĩnh ngộ việc kiếm trận liên tục công kích, nhưng gã lại biết, tu sĩ trước mắt này nhất định tinh thông trận pháp, thậm chí đối với kiếm trận cũng có được hiểu biết nhất định. Nếu không hắn sẽ không có khả năng thoát khỏi kiếm trận nhanh như vậy.

Diệp Mặc vào lúc bị thương đã tìm được chỗ thoát ra khỏi kiếm trận. Lập tức liền trốn ra. Nếu hắn không bị thương, hắn còn có thể tiếp tục ở lại bên trong kiếm trận tìm hiểu một chút, nhưng sau khi bị thương, hắn sẽ không mạo hiểm như vậy.

Sau khi thoát ra, Diệp Mặc vừa định kiểm tra một chút xem thử bên trong kiếm trận là vật gì, lần đầu tiên đã lừa gạt thần trí của hắn khiến hắn bị thương. Không ngờ tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia liền ra tay, không cho Diệp Mặc chút thời gian để thở nữa. Gã này sử dụng một thanh trường kiếm linh khí trung phẩm, không phải phi kiếm.

Diệp Mặc bị kiếm trận đả thương, trong lòng đang khó chịu, người tu sĩ Kim Đan tầng bảy này lại đánh lén hắn, hắn cũng bất chấp thần thức đang bị thương, một đạo 'Thần hồn thứ' đâm qua gã kia.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy chỉ ngây người một lát, 'Tử Đao' trong tay Diệp Mặc đã kéo theo một đường ánh sáng màu tím, đánh vào trên đầu tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy. Diệp Mặc không đợi gã rơi xuống, đã lấy đi nhẫn trữ vật và linh khí trường kiếm của gã, đồng thời nuốt xuống một viên 'Phục thần đan'.

Hiệu quả giết địch của 'Thần hồn thứ' thật không tệ, nhưng cũng tổn thương khá lớn đối với thần thức của mình, huống chi Diệp Mặc chỉ vừa mới nhập môn 'Tử nhãn thần hồn thiết cát'. Cho nên, hắn căn bản cũng không thấy tiếc 'Phục thần đan'.

Tên tu sĩ sử dụng kiếm trận vừa mới đả thương Diệp Mặc kia, đang muốn tiếp tục triển khai kiếm trận vây khốn Diệp Mặc, lại phát hiện đồng bọn của gã đã bị Diệp Mặc giết chết, lập tức trong lòng càng phẫn nộ hơn.

Bảy thanh phi kiếm vờn quanh ở bên cạnh gã lại một lần quét tới phía Diệp Mặc, gã thấy sắc mặt Diệp Mặc tái nhợt, biết Diệp Mặc vừa rồi tuy rằng trong thời gian ngắn giết đồng bọn của gã, nhưng cũng đã bị thương.

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn tuy rằng mất máu rất nhiều, hơn nữa thần thức vừa rồi cũng bị hao tổn quá lớn, nhưng tu sĩ Kim Đan tầng chín này dường như cũng không được tốt như vậy. Chỉ cần nhìn sắc mặt gã tái nhợt, đã biết kiếm trận này đã tiêu hao rất nhiều chân nguyên và thần thức của gã.

Diệp Mặc ở nháy mắt liền phóng ra 'Vô ảnh", đồng thời không đợi bảy thanh phi kiếm kia lại vây khốn hắn, 'Tử Đao' cũng đã bổ ra.

Rất muốn đánh nhau với tên tu sĩ luyện khí tầng chín này một phen, thử nhìn kiếm trận của gã một chút, nhưng Diệp Mặc cũng biết lúc này hắn đang bị thương, không thích hợp, hơn nữa ai biết còn có những người nào sẽ tới đây hay không? Mà người kia tuyệt đối sẽ không kém Kế Trí Nguyên, thậm chí còn lợi hại hơn một chút. Đối với Diệp Mặc mà nói, giải quyết càng sớm càng tốt.

Bành bành bành…

'Tử Đao' của Diệp Mặc và kiếm trận lại đụng vào nhau, nhưng lần này, Diệp Mặc lại thông qua đao ý cảm nhận được cái loại kiếm quang cất dấu bên trong kiếm trận kia, kiếm quang đó rất khó dùng thần thức để quét đến, lại tồn tại ở giữa kiếm trận, ẩn nấp rất kỹ, một khi mình bị kiếm trận vây, cho dù có thể ngăn cản kiếm quang mà kiếm trận kích phát, nhưng cũng sẽ bị cái

loại kiếm quang ẩn núp trong bóng tối này đả thương.

Lần đầu tiên, hắn bị thương chính là như vậy.

Tuy rằng Diệp Mặc còn chưa có phương pháp ngăn cản loại kiếm quang ẩn nấp thay đổi thất thường, nhưng muốn Diệp Mặc bị thương hai lần ở cùng một chỗ, thì tuyệt đối không thể nào. Hắn không đợi kiếm quang kiếm trận hoàn toàn kích phát, đã triển khai một chiêu 'Thần hồn thứ' ra Hắn muốn trước khi tu sĩ Kim Đan tầng chín này phát động trận pháp công kích, hắn nên khống chế gã trước.

Tu sĩ Kim Đan tầng chín kia thật không ngờ còn có loại phương pháp công kích thần thức 'Thần hồn thứ' thần kỳ này. Nhưng thời gian quá ngắn, gã không có cách nào đánh lén Diệp Mặc. Tuy rằng thời gian ngắn, nhưng kiếm trận của tên tu sĩ Kim Đan này lại lâm vào hỗn độn, kiếm quang ẩn nấp kia đột nhiên biến mất không thấy nữa.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, lập tức chỉ biết kiếm trận này yêu cầu rất cao đối với thần thức của tu sĩ, không thể để thần thức bị quấy nhiễu Gần như đồng thời, 'Tử Đao' trong tay Diệp Mặc lại bổ ra một lần nữa, lần này 'Huyễn Vân Phi toàn đao" và 'Vô ảnh' căn bản cũng không cần Diệp Mặc chỉ huy, trực tiếp đã tập trung vào mọi nơi trên kinh mạch của người tu sĩ này.

Kinh nghiệm chiến đấu của tên tu sĩ Kim Đan tầng chín này cực kỳ phong phú, thần trí của gã tê rần, kiếm trận hơi loạn một chút, là gã đã biết sự việc không tốt rồi.

Nếu như là tu sĩ bình thường khi phát hiện mình gặp nguy hiểm, có lẽ phản ứng đầu tiên là muốn cao chạy xa bay. Nhưng gã lại biết hiện tại tuyệt đối không thể trốn, phản ứng đầu tiên của gã không ngờ là lấy ra một tấm bùa, kích phát ra Diệp Mặc thấy tấm bùa này, ánh mắt ngưng tụ, một loại cảm giác bị uy hiếp xông lên đầu. Đây không ngờ là một tấm 'Anh đan phù". 'Anh đan phù' thực tế mà nói chưa được tính là bùa, mà là pháp bảo công kích được tu sĩ Nguyên Anh luyện chế ra, chỉ có hiệu quả một lần. Tu sĩ Nguyên Anh luyện chế ra bùa này rất lợi hại. Chỉ có điều có một khuyết

điểm, chính là tu sĩ cấp thấp dùng nó, cần có thời gian nhất định để kích phát nó.

Kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Mặc cũng rất phong phú, 'Anh đan phù' vừa xuất hiện là hắn biết lúc này căn bản cũng không thể trốn, biện pháp tốt nhất chính là lập tức ngăn cản đối phương kích phát bùa.

Lúc này 'Tử Đao' mang theo một vòng đao quang bao vây tu sĩ Kim Đan tầng chín này, nhưng tu sĩ Kim Đan tầng chín này không ngờ không chú ý tới vòng xoáy đao quang của 'Tử Đao', gã vẫn muốn kích phát bùa như cũ.

Nếu như không có 'Vô ảnh', hoặc là tên tu sĩ này sớm kích phát tấm bùa một chút, Diệp Mặc căn bản cũng không có biện pháp tốt. Nhưng tên tu sĩ Kim Đan vẫn không nỡ lấy ra tấm bùa này, hiện tại kích phát có chút hơi chậm.

Không đợi 'Tử Đao' dừng ở đỉnh đầu của gã, gã cũng cảm giác được kinh mạch của mình đau buốt, gã lập tức chỉ biết không ổn, bị đánh lén rồi.

Lúc này gã cũng không dám tiếp tục kích phát bùa, khẩn trương dùng chân nguyên bao vây 'Vô ảnh ", không cho 'Vô ảnh' tiếp tục tàn sát bừa bãi.

Nhưng 'Tử Đao' với vô số đao quang đã bao vây lấy gã.

"Răng rắc, răng rắc "

Mấy tiếng vang phát ra, Diệp Mặc phát hiện 'Huyễn Vân Phi toàn đao' không ngờ không làm gã bị thương, mà chỉ làm rách áo giáp linh khí trên người gã, sau đó chỉ có xuất hiện thêm mấy vết thương nhỏ mà thôi.

Diệp Mặc trong lòng giật mình, khó trách người này không để ý đến việc 'Tử Đao' công kích, vẫn còn muốn kích phát 'Anh đan phù" như cũ, hóa ra là ỷ vào chính mình có một bộ áo giáp linh khí thật tốt.

Tu sĩ Kim Đan tầng chín này thấy áo giáp linh khí trên người mình bị một đao của Diệp Mặc chém nát, liền biết mình đã không có bảo bối gì nữa,

gã bất chấp tất cả xoay người bỏ chạy.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không để gã chạy trốn, lại một đao bổ ra. Tu sĩ này rơi vào đường cùng, đành phải khống chế kiếm trận để ngăn cản một đao kia của Diệp Mặc. Nhưng gã vẫn là được cái này mất cái khác, 'Vô ảnh' ở trong nháy mắt liền thoát được chân nguyên trói buộc của gã, lấy tốc độ nhanh nhất cắn nuốt hết Kim Đan của gã.

Kim Đan cũng bị mất, tu sĩ này chỉ có thể trơ mắt nhìn 'Tử Đao' xẹt qua cơ thể gã, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 971

Tĩnh Văn Thức Tỉnh

Cắn nuốt xong Kim Đan, Vô Ảnh cũng không tiếp tục Cắn nuốt máu huyết mà lập tức chui ra rơi vào tay Diệp Mặc, không ngờ đã ngủ say.

Diệp Mặc ném Vô Ảnh vào Thế giới trang vàng, lúc này mới thu chiến lợi phẩm vào. Hắn sớm chú ý tới Lê Kinh Mân đã giết tên tu sĩ Trúc Cơ, hiện giờ đang giằng co với hai tên Kim Đan sơ kỳ và một Kim Đan trung kỳ, nhưng vẫn còn chiếm được thượng phong.

Thời gian Diệp Mặc giết chết tên tu sĩ Kim Đan tầng chín kia quá ngắn, hay nói cách khác là đám người đánh nhau với Lê Kinh Mân đều không tin tưởng lão đại của mình sẽ thất bại. Cho nên sau khi Diệp Mặc giết chết tu sĩ Kim Đan tầng chín, mấy tên kia muốn chạy trốn thì đã không kịp rồi.

Ba gã tu sĩ Kim Đan vốn đang ở hạ phong, hiện giờ vì Diệp Mặc giết lão đại của chúng nên trong lòng cực kỳ kinh hoảng. Muốn rút lui, lại bị Lê Kinh Mân nắm lấy cơ hội giết hai gã Kim Đan sơ kỳ, còn dư lại tên Kim Đan trung kỳ kia, vừa chạy được không xa thì đã bị Diệp Mặc một đao bổ chết. Thấy Diệp Mặc đã đáp xuống thuyền, Lê Kinh Mân cũng có chút xấu hổ:

- Năng lực chiến đấu của tôi quá kém, nếu lợi hại hơn một chút thì cũng không bị bọn chúng giằng co đến bây giờ.

Diệp Mặc lắc lắc đầu:

- Đám người kia sống trong đánh nhau chém giết, kinh nghiệm rất phong phú. Nếu không phải cảnh giới của anh cao hơn nhiều thì cũng rất khó nói. Đương nhiên đó là bởi vì công pháp tu luyện của anh quá thấp, nhưng anh

cũng không cần lo lắng, chờ lúc anh đột phá Nguyên Anh, tôi sẽ giúp anh tìm một bộ công pháp cao cấp.

- Tôi có thể đột phá Nguyên Anh?

Lê Kinh Mân kích động hỏi lại một câu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, gật đầu đáp:

- Đương nhiên.

Lê Kinh Mân lựa chọn đi theo hắn, nếu ngay cả tu sĩ có tư chất như vậy mà cũng không thể bồi dưỡng đến Nguyên Anh thì một Đan Vương như hắn không khỏi quá kém rồi.

Lê Kinh Mân cố nén sự kích động trong lòng, không tiếp tục hỏi nữa. Mục đích y đi theo Diệp Mặc không phải là vì tiến thêm một bước sao? Hiện giờ Diệp Mặc đã chính mồm đồng ý rồi, y còn có gì e ngại nữa?

- Anh ở đây chờ tôi, tôi đi xem chiếc phi thuyền linh khí trung phẩm kia.

Diệp Mặc nói xong liền trực tiếp tiến vào chiếc phi thuyền linh khí mà bọn đạo tặc khống chế.

Một phi thuyền linh khí trung phẩm, hiển nhiên là thứ vô cùng đáng giá. Tuy Diệp mặc có được phi thuyền linh khí thượng phẩm, nhưng cũng không phải tu sĩ nào cũng có vận may như vậy. Nếu không thì Cổ Cửu Nhân cũng đã không vì một chiếc phi thuyền linh khí thượng phẩm mà muốn đổi Thảo Hoàn đan rồi.

Sau khi tiến vào, Diệp Mặc mới phát hiện không gian bên trong phi thuyền của đối phương thật đúng là lớn. Ngoài gần hai mươi phòng ở ra thì còn có một kho hàng lớn. Trong kho hàng chứa đầy linh thạch, pháp khí, khoáng thạch và dược liệu. Mấy thứ này, Diệp Mặc không chút do dự thu vào nhẫn của mình.

Đối với việc bọn đạo tặc để những thứ này ở đây mà không phải trong nhẫn, Diệp Mặc đoán chừng là vì để thưởng cho những tên có công được chọn lựa tùy ý ở đây.

Mà trong căn phòng duy nhất có người, Diệp Mặc tìm được một tu sĩ bị giam. Tu sĩ này chỉ có tu vi Trúc Cơ, Diệp Mặc không biết vì sao lũ đạo tặc lại phải giam y lại.

Trong mắt tu sĩ Trúc Cơ này tràn đầy tuyệt vọng, khi Diệp Mặc tiến vào, y chỉ hơi ngẩng đầu lên một chút.

Nhưng khi y thấy khuôn mặt của Diệp Mặc liền lập tức khiếp sợ kêu lên:

- Ngài là Diệp tiền bối? Diệp Mặc tiền bối?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn tu sĩ Trúc Cơ này, hắn căn bản không biết đối phương, tại sao y lại biết hắn?

Dường như thấy được sự nghi hoặc của Diệp Mặc, tu sĩ Trúc cơ này vội vàng nói:

- Tuy Diệp tiền bối không biết tôi, nhưng tôi lại biết ngài. Tôi đến đây bằng truyền tống trận ở Tinh Gia sơn, là người Thần Châu, cũng chính là Tiểu Thế Giới mà người bên ngoài nói. Năm đó Diệp tiền bối đại phát thần uy ở núi Thần Châu, chém giết vô số hào kiệt, tôi sớm đã ngưỡng mộ không thôi.

Diệp Mặc giật mình.

- Thì ra cậu là người của Nội Ẩn môn?

- Đúng, đúng vậy. Người bên ngoài đều gọi chúng tôi là Nội Ẩn môn, tôi là Dư Kỳ Dương, vốn là người của Lưu Ly môn. Về sau truyền tống trận ở Tinh Gia sơn mở ra, tôi cùng người khác tiến vào. Tôi cũng khá may mắn, vừa tới đây liền gặp được một vị sư phụ tu vi Kim Đan. Sư phụ rất tốt với tôi, dạy tôi tu chân, nhưng hai tháng trước người lại bị đám đạo tặc này

giết…

Nói được một nửa, Dư Kỳ Dương như nghĩ tới điều gì, có chút kinh dị nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi:

- Diệp tiền bối, phi thuyền này là của đạo tặc, sao ngài lại…

Diệp Mặc hiểu ý của y, đối phương hẳn là đang sợ mình cũng là đạo tặc. Hắn lắc lắc đầu nói:

- Tôi không phải đạo tặc, bọn chúng chặn phi thuyền của tôi, bị tôi giết hết rồi. Lúc tiến vào vừa lúc gặp anh, nhưng tôi nghe anh nói sư phụ anh đã bị giết, sao anh lại còn sống được?

Nghe Diệp Mặc nói hắn đã giết tất cả đạo tặc, Dư Kỳ Dương khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, thậm chí đã quên trả lời câu hỏi, thật lâu sau mới ngơ ngác nói:

- Diệp tiền bối, ngài đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi sao?

Nhưng khi hỏi xong điều này, y lập tức phản ứng lại. Một tu sĩ Nguyên Anh không phải loại người mà y có thể tùy tiện hỏi như vậy, vội vàng nói thêm:

- Đa tạ Diệp tiền bối báo thù giết sư cho tôi.

Diệp Mặc ngăn cản y quỳ xuống, lại chờ câu trả lời của y. Tuổi của Dư Kỳ Dương nhìn còn lớn hơn hắn, hắn cũng không thích người khác quỳ xuống như vậy.

Lúc này Dư Kỳ Dương mới nói:

- Bởi vì lúc ở Lưu Ly môn tôi thích nghiên cứu trận pháp, mà tên lão đại râu rậm của bọn đạo tặc nghe nói như vậy nên liền không giết tôi. Mỗi ngày đều dùng mấy thanh phi kiếm thảo luận trận pháp với tôi, cho nên tôi mới còn sống.

Bấy giờ Diệp Mặc mới hiểu được, hóa ra tên lão đại kia muốn tu luyện kiếm trận, lúc này mới để lại mạng của Dư Kỳ Dương. Tuy nhiên tên Dư Kỳ Dương này mới chỉ hơn một năm mà đã đạt đến Trúc Cơ, không nói sư phụ y thế nào, chỉ riêng loại tư chất này thôi đã rất nghịch thiên rồi.

- Tư chất của anh rất tốt sao?

Nghĩ đến vấn đề này, Diệp Mặc lập tức hỏi ra. Hắn có thể tấn cấp đến Kim Đan như bây giờ, những lần kỳ ngộ đều là cửu tử nhất sinh. Người khác có thể đến Trúc Cơ trong thời gian ngắn như vậy, đương nhiên hắn cũng có chút tò mò.

Phải biết rằng gần đây hắn cũng không có biện pháp nào tốt, tu vi lập tức liền đình trệ, vẫn là Kim Đan tầng hai.

Dư Kỳ Dương lắc lắc đầu:

- Tuy tư chất của tôi không tồi, nhưng có thể Trúc Cơ thành công trong thời gian ngắn như vậy đều là nhờ vào công lao của sư phụ. Sư phụ dạy cho tôi một loại công pháp, có thể đem nội khí tu luyện trước kia chuyển hóa thành chân khí, cái này giúp tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Diệp Mặc gật gật đầu, xem ra sư phụ của Dư Kỳ Dương này cũng là một nhân vật khá lợi hại, không ngờ có thể nghĩ đến việc chuyển hóa nội khí thành chân khí, giảm bớt thời gian tu luyện.

- Tôi muốn lấy chiếc phi thuyền này, hiện giờ anh định làm gì?

Diệp Mặc hỏi.

- Tôi muốn đi theo Diệp tiền bối, nơi này tôi không quen biết bất cứ ai, cũng rất xa lạ. Diệp tiền bối là người quen duy nhất của tôi rồi.

Dư Kỳ Dương không chút do dự nói.

- Được.

Diệp Mặc nghĩ thầm, mình cũng đã tiếp nhận Lê Kinh Mân, nếu hắn muốn mở rộng "Ngành dược Hoa Hạ" thêm một lần nữa thì rất cần nhân sự, thêm một Dư Kỳ Dương cũng chẳng có vấn đề gì. Hơn nữa, Dư Kỳ Dương còn am hiểu một ít trận pháp, nhân tài như vậy là rất khó được.

…

Diệp Mặc đem phi thuyền linh khí trung phẩm của bọn đạo tặc luyện hóa xong thu vào, lúc này mới dẫn theo Dư Kỳ Dương trở lại thuyền của mình, giới thiệu qua một chút cho Lê Kinh Mân và Dư Kỳ Dương.

Dư Kỳ Dương biết một ít trận pháp, hơn nữa lại thích nghịch phi thuyền, cho nên Lê Kinh Mân trực tiếp giao quyền khống chế phi thuyền cho y, một bên chỉ điểm Dư Kỳ Dương, một bên tự mình tu luyện.

Trước đó, Diệp Mặc vừa nghĩ đến việc đem "Tiếp Lan Xuân Hiểu" và "Thạch Duẫn Tủy vạn năm" dung hợp để luyện đan thì đã bị bọn đạo tặc cắt đứt. Cho nên sau khi trở lại phòng, chuyện đầu tiên Diệp Mặc làm là bắt đầu luyện chế đan dược.

Bởi vì lúc trước đã từng thử vài lần, đều đã luyện chế thành công, lần này chỉ bỏ thêm "Thạch Duẫn Tủy vạn năm" vào mà thôi. Tương đối mà nói, thêm thứ này vào thì quá trình luyện đan càng thêm thuận buồm xuôi gió. Bởi vì "Thạch Duẫn Tủy vạn năm" chính là thứ cực kỳ thích hợp với luyện đan, nếu không Diệp Mặc cũng chẳng thể luyện chế thành công "Ngũ Nguyên đan" khi còn ở Luyện Khí kỳ.

"Tiếp Lan Xuân Hiểu" và vài loại dược liệu còn lại được Diệp Mặc dung hợp lại một chỗ, sau đó thông qua Tuyền Đan pháp của mình và sự trợ giúp của "Thạch Duẫn Tủy vạn năm", Diệp Mặc rất nhanh đã luyện chế được một loại đan dược mới. Hơn nữa lò đan dược đầu tiên đã luyện chế được sáu viên.

Mùi hương của đan dược mới thơm ngát mê người, Diệp Mặc chỉ cảm giác một chút đã biết dược tính của "Tiếp Lan Xuân Hiểu" không mất đi chút

nào. Mặc dù trong lòng mừng rỡ, nhưng hắn vẫn cầm một viên đan dược cho vào miệng.

Đan dược vừa vào miệng thì lập tức đã hóa thành một sợi tơ linh khí. Sợi tơ này như có linh tính, dũng mãnh tiến vào trong thần hồn của hắn, giúp thần hồn lớn mạnh hơn.

- Quả nhiên là có hiệu quả, hơn nữa còn là đan dược Thiên cấp nhất phẩm.

Diệp Mặc kinh hỉ cầm năm viên đan dược còn lại nói:

- Loại đan dược này gọi là "Tiếp Duẩn đan" đi.

Dược liệu chủ chốt của "Tiếp Duẩn đan" là "Tiếp Lan Xuân Hiểu" và "Thạch Duẩn Tủy vạn năm", tên này thật ra cũng rất hợp. Sở dĩ loại đan dược này có thể đạt đến Thiên cấp nhất phẩm, Diệp Mặc đoán chừng là có liên quan với "Thạch Duẩn Tủy vạn năm".

"Tiếp Duẩn đan" đã luyện chế xong, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại trở nên căng thẳng. Hắn không biết rốt cuộc "Tiếp Duẩn đan" có thể trị liệu được cho Tô Tĩnh Văn hay không. Nếu ngay cả thứ này cũng không được thì hắn phải làm thế nào đây?

Diệp Mặc có chút thấp thỏm không yên đem "Tiếp Duẩn đan" đưa đến bên miệng Tô Tĩnh Văn. Không cần hắn làm gì, Qua mười lần hô hấp, Tô Tĩnh Văn vẫn không có chút động tĩnh nào.

Qua một phút đồng hồ, kết quả vẫn là như vậy.

Mười lăm phút, rồi thậm chí là một nén nhang cũng đã trôi qua.

Lúc này Tô Tĩnh Văn vẫn không có chút động tĩnh nào, Diệp Mặc không cảm giác được cô có bất cứ sóng dao động tinh thần nào, lúc này hắn bắt đầu có chút lo lắng.

Đang lúc Diệp Mặc định kiểm tra Tô Tĩnh Văn một chút thì lại phát hiện cô đã tỉnh lại, mở hai mắt ra.

Trong lòng Diệp Mặc nhất thời mừng rỡ, nhưng hắn không lên tiếng. Hắn biết lúc này cần cho cô thời gian…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 972

Tuyết Ở Nơi Này Thật Lớn

Thấy Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên nhắm mắt lại, nhưng sau đó cô lại mở mắt ngồi bật dậy, thì thào nói:

- Chẳng lẽ đây không phải ảo giác?

- Tĩnh Văn, anh không ngờ lại gặp được em ở đây, không phải ảo giác đâu, là thật đấy.

Nhìn Tô Tĩnh Văn, trong lòng Diệp Mặc bỗng có chút chua xót. Hắn không biết Tô Tĩnh Văn đã nếm trải bao nhiêu cay đắng, nhưng hắn có thể tưởng tượng được ra.

Lúc trước, khi còn ở Ninh Hải, Tô Tĩnh Văn đâu phải chịu khổ như vậy, cô vẫn là một thiên chi kiều nữ được mọi người ngưỡng mộ. Trong lòng Diệp Mặc càng áy náy hơn, không phải hắn không biết vì sao Tô Tĩnh Văn muốn đến đây, chỉ có điều hắn không biết nên đối mặt thế nào mà thôi. Bởi vì hắn căn bản không biết nên xử lý tình cảm giữa nam và nữ như thế nào, cách tốt nhất chính là giả vờ không biết.

- Thật sự không phải ảo giác sao?

Tô Tĩnh Văn lại hỏi một câu, bỗng nhiên cô như có chút tỉnh ngộ, vọt mạnh vào trong lòng Diệp Mặc, ôm hắn khóc lớn.

Diệp Mặc yên lặng ôm Tô Tĩnh Văn, không nói gì, có lẽ lúc này cần để cô ấy giải tỏa một chút.

Sau khi khóc xong, Tô Tĩnh Văn bỗng ngẩng đầu, có chút hoảng hốt hỏi:

- Sao anh lại ở đây, tuyết nơi này thật lớn, lạnh quá…

Diệp Mặc lau nhẹ nước mắt còn vương trên má Tô Tĩnh Văn, dịu dàng nói:

- Nơi này không có tuyết, về sau em cũng sẽ không phải lưu lạc trong tuyết nữa. Đây là phi thuyền của anh, mà căn phòng cũng không lạnh.

Nghe Diệp Mặc nói xong, Tô Tĩnh Văn bỗng nhìn bốn phía xung quanh mình, sau đó cô lại kinh ngạc quay sang Diệp Mặc, thật lâu sau mới lại khóc òa lên, ôm chặt lấy hắn không muốn buông tay.

- Diệp Măc, rốt cuộc em cũng tìm được anh rồi.

Diệp Mặc thở phào một hơi, hắn biết lúc này Tô Tĩnh Văn mới chính thức khôi phục lại. Nhìn vẻ kích động của cô, lại thêm bàn tay đang nắm chặt không buông, nơi sâu nhất trong lòng hắn như nhói lên một cái.

Lúc này, hắn tùy ý để cho Tô Tĩnh Văn nằm trong lòng mình giải tỏa, không hỏi đến việc của Ức Mặc.

Thật lâu sau Tô Tĩnh Văn mới hoàn toàn yên tĩnh lại, cô có chút đỏ mặt chui ra khỏi lòng Diệp Mặc. Ngồi bên cạnh hắn, sau đó nhỏ giọng hỏi:

- Anh tìm được em bằng cách nào vậy?

Tuy cô không biết vì sao ngày đó ở trong tuyết rơi Diệp Mặc lại không nói gì, hơn nữa giống như linh hồn đã thả lên chín tầng mây. Nhưng cô hiểu, không phải cô tìm được Diệp Mặc, mà là Diệp Mặc tìm được cô.

- Sau khi đến thành Giang Xuyên, anh tình cờ phát hiện chiếc vòng tay này, sau đó mới thông qua nó mà tìm tới.

Nói xong, Diệp Mặc lấy chiếc vòng tay kia ra.

Tô Tĩnh Văn lập tức cầm lấy chiếc vòng, vuốt ve nó một lúc rồi đeo lại lên tay, sau đó cúi đầu thấp xuống, dường như không muốn nói gì nữa.

Mà Diệp Mặc thì nhất thời cũng không biết nên nói gì cho thích hợp. Lâu ngày mới gặp lại, không khí giữa hai người vậy mà lại trùng xuống.

Tô Tĩnh Văn có chút thương cảm, mình và hắn gặp nhau còn sớm hơn cả Tống Ánh Trúc và Ninh Khinh Tuyết, nhưng vì sao hắn lại không hề biểu lộ chút nào?

Bỗng nhiên Tô Tĩnh Văn nhớ tới việc mình không thể tu luyện, cô bất ngờ yên lặng. Bây giờ cô đã không phải một người hoàn toàn không biết gì nữa, cô biết có một số người có thể tu chân, chỉ cần tiến độ tu luyện của họ không dừng lại thì sinh mạng gần như sẽ không có gì hạn chế. Mà cô nhiều nhất chỉ có trăm năm mà thôi, hiện giờ đã qua hơn một phần ba rồi, vậy sau trăm tuổi thì sao?

Sau trăm tuổi, Diệp Mặc vẫn là Diệp Mặc, mà cô thì đã trở thành một đống đất vàng, như vậy thì còn yêu đương chung sống cái gì? Sự mất mát, thương cảm tràn ngập trong trái tim Tô Tĩnh Văn.

Dường như cảm thấy sự u buồn của Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc bỗng kéo tay cô nói:

- Tĩnh Văn, đây là phi thuyền linh khí của anh, anh dẫn em đến đầu thuyền xem nhé.

Tô Tĩnh Văn có chút hoảng hốt, nhưng cũng không phản đối.

Thấy Tô Tĩnh Văn và Diệp Mặc đi lên đầu thuyền, Lê Kinh Mân bỗng kinh hỉ hô:

- Anh Diệp, anh thành công rồi? Anh thật sự đã đem "Tiếp Lan Xuân Hiểu" nhập đan sao? Hơn nữa còn có thể chữa trị nỗi ám ảnh về tinh thần?

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Cám ơn anh, nếu không phải anh nhắc nhở tôi dùng "Tiếp Lan Xuân

Hiểu", bảo tôi đi tìm tôi, thì chắc tôi đã bó tay rồi.

Lúc này Lê Kinh Mân mới phát hiện Tô Tĩnh Văn lúc tỉnh táo còn xinh đẹp hơn khi ngủ say rất nhiều. Trong mắt mang theo vẻ u buồn, nhưng điều này lại làm cô có một vẻ đẹp độc đáo, khiến người khác không kìm lòng nổi mà nhìn thêm mấy lần. Trong lòng không khỏi âm thầm khâm phục ánh mắt của Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn không biết Diệp Mặc nói bảo tôi đi tìm tôi là có ý gì, nhưng cô cũng hiểu, sở dĩ Diệp Mặc có thể cứu được cô là do người này trợ giúp, cho nên liền vội vàng tiến lên cảm ơn. Cô biết người ở đây đều không đơn giản, tuyệt đối khác với người ở nơi cô đến.

Lê Kinh Mân không dám để Tô Tĩnh Văn thi lễ, vội vàng xua tay tránh ra.

…

- Thật đẹp…

Tô Tĩnh Văn đứng trên đầu thuyền, nhìn không trung không chút ô nhiễm, mây trắng bay lượn phía dưới chân, trong lòng không khỏi thoải mái hơn. Sự u buồn và bàng hoàng biến mất, cô không muốn nói điều gì, chỉ yên lặng đứng ngắm nhìn bầu trời trong xanh.

Có lẽ ở một bầu trời khác là cố hương của cô, có lẽ ở đó, mẹ cô cũng đang nhìn cô.

Diệp Mặc đứng bên cạnh Tô Tĩnh Văn, cũng không quấy rầy cô, hắn chỉ đứng bên cạnh ngắm nhìn trời xanh mây trắng phía xa.

Lê Kinh Mân kéo Dư Kỳ Dương rời khỏi đầu thuyền, nhường không gian nơi này lại cho Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn.

Qua rất lâu, Tô Tĩnh Văn thở dài một tiếng, trong lòng đã không có sự lo lắng ban đầu nữa. Cô lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, bỗng nhiên nói:

- Diệp Mặc, em muốn về nhà rồi.

Diệp Mặc hiểu ý muốn về nhà của Tô Tĩnh Văn, cô ấy mệt mỏi rồi, muốn trở về Ninh Hải. Nếu hắn có thể làm được thì sẽ không chút do dự mà dẫn Tô Tĩnh Văn về nhà, nhưng hắn lại không thể làm được.

Hắn kéo Tô Tĩnh Văn vào lòng mình, nhẹ giọng nói:

- Rất xin lỗi, Tĩnh Văn, hiện giờ anh không có cách nào đưa em về nhà, nhưng anh cam đoan một ngày nào đó sẽ làm được việc này. Về sau, em và Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, còn có Ánh Trúc ở cùng một chỗ đi…

Còn cả Tiểu Vận nữa… Trong lòng Diệp Mặc than thở, hắn bỗng cảm thấy mình rất thái quá, nhất định không thể có lần sau nữa. Tiểu Vận bây giờ còn chưa có tin tức gì, không biết bây giờ cô ấy có ổn không.

Cả người Tô Tĩnh Văn run rẩy một chút, cô ngẩng đầu, trong lòng bỗng có chút chua xót, hắn chấp nhận mình sao?

Diệp Mặc từ từ hôn xuống, đôi môi Tô Tĩnh Văn rất mềm mại, nhưng lại lạnh lẽo. Nhưng rất nhanh, môi của cô đã trở nên nhiệt liệt, dần dần có chút nhiệt độ.

Cũng không biết qua bao lâu, Tô Tĩnh Văn bỗng giật mình tỉnh táo lại, cô nghĩ đến việc trên thuyền còn đang có hai người khác. Nhưng khi quay đầu lại nhìn, Lê Kinh Mân và Dư Kỳ Dương đã sớm rời khỏi. Mà cô còn phát hiện bây giờ mình đã hoàn toàn rúc vào trong lòng Diệp Mặc. Dường như nếu không làm như thế thì sẽ không có cảm giác an toàn vậy.

- Tĩnh Văn, từ hôm nay trở đi hãy tu luyện cùng anh.

Cảm nhận được trong cơ thể Tô Tĩnh Văn không hề có chút chân khí, biết cô bây giờ còn chưa tu luyện, tuy không rõ nguyên nhân nhưng Diệp Mặc sẽ không để tình huống này tiếp tục.

- A…

Tô Tĩnh Văn bỗng run rẩy một chút, thân thể vừa hơi nóng lên bây giờ lại trở nên cứng ngắc. Giống như lời nói của Diệp Mặc làm cô nghĩ đến một kết quả đáng sợ vậy.

- Sao vậy?

Diệp Mặc vận dụng một chút chân nguyên giúp Tô Tĩnh văn bình tĩnh lại.

Tô Tĩnh Văn trầm mặc một hồi, lúc này mới chậm rãi than nhẹ nói:

- Xin lỗi, Diệp Mặc, em không có linh căn, không thể tu luyện.

Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc. Cô muốn biết rốt cuộc Diệp Mặc sẽ có bao nhiêu thất vọng. Nhưng mọi chuyện lại không giống như cô tưởng tượng, Diệp Mặc chỉ tỏ ra hơi bất ngờ một chút, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi.

Trong lòng Tô Tĩnh Văn hơi trầm xuống, cô chậm rãi đẩy Diệp Mặc ra:

- Em không thể tu chân…

Giọng điệu rất thất vọng và chán nản, đây là ranh giới mà cô không thể bước qua.

Diệp Mặc kéo Tô Tĩnh Văn lại, khẽ cười nói:

- Anh biết em không thể tu chân, lúc trước Diệp Lăng em gái anh cũng vậy, nhưng hiện giờ có lẽ nó đã Trúc Cơ rồi. Cho nên em không cần lo lắng, có anh ở đây, cho dù không có linh căn cũng không phải việc gì lớn. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

- Anh có thể giúp em tu chân?

Tô Tĩnh Văn không thể bình tĩnh nổi nữa.

Cô từng nghe nói, nếu không có linh căn thì căn bản không có bất cứ

cách nào để tu luyện, nhưng Diệp Mặc lại có biện pháp? Giờ phút này cô đã không thể ngăn cản sự kích động và vui mừng trong lòng. Cô kích động không phải vì mình có thể tu luyện, mà là bởi vì thông qua tu luyện thì sẽ có thể ở bên cạnh Diệp Mặc.

Hắn không biết, hắn là người đàn ông duy nhất từng khiêu vũ với cô, người đàn ông duy nhất lên xe của cô. Hắn càng không biết, hắn là người đàn ông cô yêu nhất.

Lúc cô cảm thấy mệt mỏi nhất, bàng hoàng nhất thì ông trời đã đưa hắn đến trước mặt cô, ông trời lại cho cô thêm một cơ hội. Mọi người nói phụ nữ theo đuổi đàn ông rất dễ, nhưng cô tin rằng, ở trên mảnh đất Hoa Hạ kia, không có bất cứ người phụ nữ nào theo đuổi một người đàn ông mà vất vả như cô.

Diệp Mặc gật đầu một cách khẳng định.

- Đúng vậy, anh có thể luyện một loại đan dược tên là "Ngũ Nguyên đan". Nó có thể giúp cho em sinh ra linh căn, hơn nữa còn là linh căn không tệ lắm. Cho nên, em không cần lo lắng.

Cuối cùng Diệp Mặc đã hiểu vì sao trước đó Tô Tĩnh Văn lại u buồn như vậy. Trước đó, khi thấy mình, cô ấy vui vẻ một chút rồi đột nhiên lại trở nên chán nản, hóa ra là Tô Tĩnh Văn không thể tu luyện, không có linh căn.

- Đúng rồi, sao em lại biết mình không có linh căn?

Diệp Mặc bỗng kỳ quái hỏi.

Tô Tĩnh Văn vừa định trả lời, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, cô túm mạnh lấy tay Diệp Mặc, nói:

- Ức Mặc bị người ta bắt đi, anh mau cứu cô bé về.

- Ức Mặc bị làm sao?

Diệp Mặc đã không thể bình tĩnh nổi nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 973

Ẩn Linh Căn

Tô Tĩnh Văn thấy bộ dạng khẩn trương lo lắng của Diệp Mặc, vội vàng nói:

- Anh không cần lo lắng, Ức Mặc hẳn là không có chuyện gì đâu. Lúc trước em cùng Ức Mặc còn có chị Nguyệt Hoa, Uyển Thanh bốn người sau khi tới Tiểu Thế Giới, liền hỏi những người xung quanh về anh. Có rất nhiều người biết anh, bởi vì anh nên không ai dám vô lễ với chúng em. Tuy nhiên rất nhiều người đều đoán anh đã tới Truyền Tống Trận ở Tinh Gia Sơn, cho nên bốn người chúng em đã lên Truyền Tống Trận, cùng tới nơi này.

Thấy Diệp Mặc tỉnh táo lại, Tô Tĩnh Văn mới thở phào một cái tiếp tục nói:

- Lúc lên Truyền Tống Trận, em có chút sợ hãi, em cũng lo lắng Ức Mặc sợ hãi, lúc ấy em liền nắm lấy tay Ức Mặc. Nhưng sau khi Truyền Tống Trận ngừng hẳn, em cùng Ức Mặc mới phát hiện chị Nguyệt Hoa, Uyển Thanh lại không chuyển tới cùng nơi với bọn em, bốn người bọn em cứ thế bị chia rẽ Diệp Mặc gật đầu, hắn biết Truyền Tống Trận kia là Truyền Tống Trận ngẫu nhiên, lúc trước hắn vì biết như vậy nên mới mới giữ tay Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng lại, ba người không tách nhau ra. Mà Tô Tĩnh Văn chỉ giữ chặt tay của Ức Mặc, hiển nhiên đã tách khỏi hai người còn lại rồi.

- Ức Mặc thế nào?

Diệp Mặc lo lắng hỏi - Em cùng Ức Mặc bị truyền tống tới một trấn nhỏ bên ngoài, trấn đó cách thành Giang Xuyên chừng năm sáu trăm dặm. Em cùng Ức Mặc hai người đi vào trấn nhỏ kia, lúc ấy trong nhẫn của Ức Mặc

mang theo rất nhiều thứ, cuộc sống của chúng em cũng không phải lo lắng gì.

Tô Tĩnh Văn dường như đang nhớ lại tình cảnh lúc đó:

- Vốn em cùng Ức Mặc tính qua một thời gian, chờ sau khi em đạt tới Luyện Khí trung kỳ sẽ đi tìm anh và chị Nguyệt Hoa, nhưng em vẫn luôn luôn dừng lại ở Luyện Khí tầng hai. Có một ngày, em cùng Ức Mặc đang tu luyện ngoài trấn nhỏ, Ức Mặc tu luyện được Lôi Hồ, khi chúng em đang cao hứng thì có một gã tu sĩ đi ngang qua phát hiện hai người chúng em - Khi đó thế nào?

Diệp Mặc trở nên khẩn trương hơn, Ức Mặc chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, mà Tô Tĩnh Văn nói cô đang dừng lại ở Luyện Khí tầng hai nhưng cô rõ ràng không có chút chân khí nào. Nói cách khác ngay cả Luyện Khí Kỳ cũng chưa tới, nếu như vô tình gặp được tên tu sĩ nào có ý không tốt, như vậy sẽ có kết quả không tốt.

Tô Tĩnh Văn nắm chặt tay Diệp Mặc, nói:

- Lúc ấy tên tu sĩ kia dừng lại và nói một câu là "không ngờ là Lôi Linh Căn, tốt, tốt …" Sau đó y liền hỏi Ức Mặc có nguyện ý làm đệ tử của y không. Ức Mặc đương nhiên không muốn, con bé nói phải đi tìm ba, ba là lợi hại nhất. Người nọ thấy Ức Mặc không muốn, y cũng không ép buộc, mà đưa tay đánh ra một chưởng vào ngọn núi ở phía xa, ngọn núi đó cách chúng em tới mấy ngàn mét nhưng lại bị một chưởng của y đập nát. Sau đó người nọ liền hỏi Ức Mặc rằng "Ba của con có lợi hại được như ta không?"

- Vậy Ức Mặc trả lời thế nào?

Diệp Mặc biết rằng đối phương có thể đập nát được ngọn núi cách đó vài ngàn mét hẳn là phải có tu vi thấp nhất là trên Ngưng Thể. Không phải mình có thể so sánh được, nếu người này muốn giết Tô Tĩnh Văn và Ức Mặc căn bản không hề khó, cho nên Diệp Mặc mới dứt khoát hỏi Ức Mặc đã trả lời thế nào.

Tô Tĩnh Văn dường như hiểu được tâm tư của Diệp Mặc, cô tới gần Diệp Mặc hơn, dùng giọng điệu hòa hoãn nói:

- Lúc ấy em cùng Ức Mặc đều vô cùng khiếp sợ, bởi vì người như vậy giống như tiên nhân vậy. Ức Mặc tuy rằng trong lòng đã thừa nhận sự lợi hại của người kia, nhưng ngoài miệng vẫn nói rằng ba của nó lợi hại. Người nọ khẽ mỉm cười, không hề giải thích, nói thẳng "Con hiện tại không tìm thấy ba của mình, mặc dù con có được Lôi Linh Căn, nhưng lại không có pháp thuật lôi hệ, cho dù tu luyện mấy trăm năm cũng không có cách nào để thành chính quả. Trong lòng của Diệp Mặc dù biết rằng Ức Mặc khẳng định đã đồng ý, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Ức Mặc đồng ý chứ?

Tô Tĩnh Văn gật đầu, nói:

- Ức Mặc nghe rằng chỉ cần làm đệ tử của y liền tìm được anh, nghĩ ngợi một lát liền đồng ý, nhưng Ức Mặc nói nhất định cũng phải thu nhận em làm đệ tử. Trong lòng em lúc ấy cũng vô cùng cao hứng, đi theo một vị sư phụ, em có thể tu luyện. Nhưng người nọ sau khi khảo nghiệm Linh Căn của em cùng Ức Mặc, càng thêm vừa lòng với Ức Mặc.

- Nhưng sau khi nhìn em hồi lâu, liền thở dài, rồi nói cho em biết, em không có Linh Căn, vĩnh viễn không có cách nào tu luyện. Y cũng nói, em vĩnh viễn đừng để người khác khảo nghiệm Linh Căn, nếu không sẽ gặp họa sát thân.

Thanh âm của Tô Tĩnh Văn hạ xuống:

- Tuy rằng Ức Mặc yêu cầu em đi cùng con bé, nhưng người kia đã khuyên can, người đó nói ít nhất phải đi cùng y tu luyện mười năm mới có thể ra ngoài, Ức Mặc vừa nghe vậy liền không đồng ý, nhưng người nọ còn nói, nếu không làm đệ tử của y, cho dù tu luyện một trăm năm cũng không thể tìm được anh. Nên Ức Mặc đành phải đồng ý, nhưng em lại không muốn cô đơn một mình trong mười năm, Ức Mặc có thể tu luyện, còn em ở nơi

nào? Nên em đã thử vận may, xem có thể tìm được anh hay không...

Nói tới đây, Diệp Mặc cảm giác lòng bàn tay của Tô Tĩnh Văn hơi nóng lên, trong lòng càng thêm áy náy.

Tô Tĩnh Văn lại run giọng nói: Nói tới chuyện thương cảm, Tô Tĩnh Văn lại không không ngừng khóc.

Diệp Mặc nắm chặt tay cô, biết cô cần phải phát tiết chút ủy khuất đó ra ngoài.

Tô Tĩnh Văn khóc lóc một hồi, lại tiếp tục nói:

- Sau đó em biết được rằng, hóa ra tu sĩ sống lâu hơn người bình thường nhiều, nên trong lòng em trở nên mê mang hơn. Sau khi tới thành Giang Xuyên, em không dám đi làm thuê trong nhà người khác, sợ bị người ta nhận ra là mình dịch dung nên đành phải lang thang bên ngoài. Ngày đó khí trời ở thành Giang Xuyên chợt trở lạnh, tuyết bay tán loạn, em đã cho rằng em không có sau này, em đã nghĩ rằng đi lòng vòng trong thành một chút sau đó ra khỏi thành tìm một chỗ an tĩnh cứ như vậy rời khỏi thế giới này, nhưng ông trời đã tội nghiệp em, để em gặp được anh.

Diệp Mặc nghĩ tới bộ dáng lúc đó của Tô Tĩnh Văn, liền biết được Ức Mặc không để lại nhẫn trữ vật cho Tô Tĩnh Văn. Phỏng chừng Ức Mặc không nghĩ tới chuyện đó, dù sao nó vẫn là một đứa bé.

Tuy nhiên nếu như Ức Mặc được một vị tiền bối nhìn trúng tư chất mang đi, Diệp Mặc tuy rằng vẫn hơi bận tâm nhưng cuối cùng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Dù sao một cô bé như Ức Mặc ở cái nơi như Bắc Vọng Châu, chính là nguy cơ trùng trùng.

- Em… sau này thật sự có thể tu luyện sao?

Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc trầm ngâm liền hỏi một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Khẳng định có thể tu luyện. Em yên tâm đi.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ ra cái gì, liền nhìn Tô Tĩnh Văn nói:

- Đúng rồi, em vừa nói em luôn luôn dừng lại ở Luyện Khí tầng hai, nhưng tại sao anh lại không phát hiện ra chân khí ở trên người em?

Tô Tĩnh Văn buồn bã nói:

- Em ngay từ khi bắt đầu tu luyện tốc độ cũng rất nhanh, thậm chí so với Uyển Thanh còn nhanh hơn. Nhưng sau khi tới Luyện Khí tầng hai liền không cách nào thăng cấp. Sau khi gặp được sư phụ của Ức Mặc, y nói em không có Linh Căn, cho dù có cố gắng thế nào cũng không thể tu luyện. Em liền nản lòng thoái chí, không muốn lãng phí thời gian để tu luyện nữa, mà lựa chọn đi tìm kiếm anh cùng chị Nguyệt Hoa. Sau khi em không tu luyện nữa thì chân khí vốn có cũng tự động tiêu tan.

Nghĩ tới sư phụ của Ức Mặc nói rằng không để Tô Tĩnh Văn khảo nghiệm Linh Căn, Diệp Mặc có chút nghi hoặc, lấy ra dụng cụ khảo nghiệm Linh Căn, nói với Tô Tĩnh Văn:

- Đặt tay em vào đây. Anh kiểm tra một chút.

Diệp Mặc đợi Tô Tĩnh Văn đặt tay lên vật khảo nghiệm, sau đó rót chân nguyên vào, lại phát hiện viên châu khảo nghiệm Linh Căn không hề sáng lên. Thật sự là không có Linh Căn, Diệp Mặc có điều không hiểu, hắn vừa định cất vật khảo nghiệm đi, lại thấy Tô Tĩnh Văn nói:

- Lần trước sư phụ của Ức Mặc cũng đã giúp em khảo nghiệm, thế nhưng khi y khảo nghiệm có một hạt châu màu trắng ngà sáng lên, chỉ có điều sáng lên một lúc lại thôi, lát sau lại sáng lên một lần.

- Chẳng lẽ em là Ẩn Linh Căn?

Diệp Mặc thốt lên. Cấp bậc dụng cụ khảo nghiệm của hắn quá thấp, không phát hiện được Ẩn Linh Căn cũng là chuyện thường.

Nhưng biểu hiện của Ẩn Linh Căn khi khảo nghiệm chính là sáng một hồi, sau đó lại tắt, sau đó lại sáng lên. Người có Ẩn Linh Căn khi tu luyện giống với việc khảo nghiệm Linh Căn của cô, nếu một thời gian ngắn không tu luyện, chân khí trong cơ thể sẽ tự tiêu tan.

Đây căn bản là một thân thể bị rò rỉ, cho nên Ẩn Linh Căn cũng được gọi là Lậu Linh Căn. Tô Tĩnh Văn nếu như có Ẩn Linh Căn, cô có thể tu luyện tới Luyện Khí tầng hai cũng đã là lợi hại rồi, Luyện Khí tầng ba cần nhiều linh khí, linh khí tích lũy để cô tu luyện còn chưa đủ đã bị tiêu hao hết. Nếu như vậy, chân khí của cô tiêu tán cũng là chuyện thường.

Nhưng nếu như có thể kích phát Ẩn Linh Căn, thì sẽ là tư chất Linh Căn của tu vi nhanh nhất. Sư phụ của Ức Mặc nói rằng Tô Tĩnh Văn không có Linh Căn là vì y biết Ẩn Linh Căn căn bản không có biện pháp kích phát.

Bởi vì để kích phát Ẩn Linh Căn cần có Cửu Thải Liên, mà Cửu Thải Liên căn bản là đồ vật trong truyền thuyết, ai có được Cửu Thải Liên chứ? Nếu có Cửu Thải Liên cũng sẽ không dùng để kích phát Ẩn Linh Căn mà dùng để tinh lọc Linh Căn của bản thân rồi Đương nhiên y khẳng định biết còn một biện pháp có thể kích phát Ẩn Linh Căn đó chính là Đoạt Xá, nếu không y cũng sẽ không nhắc nhở Tô Tĩnh Văn đừng để người khác khảo nghiệm Linh Căn.

Lúc này Diệp Mặc hoàn toàn yên tâm về Ức Mặc, Ẩn Linh Căn là Linh Căn Đoạt Xá tốt nhất, một khi bị người khác Đoạt Xá, Ẩn Linh Căn lập tức được kích phát. Sư phụ Ức Mặc chỉ nói Tô Tĩnh Văn không có Linh Căn, cũng không nói rằng cô có Ẩn Linh Căn, hơn nữa lại nhắc nhở cô đừng cho người khác khảo nghiệm Linh Căn, đã nói lên được y chính là một tiền bối cao nhân.

Diệp Mặc cũng không có Cửu Thải Liên để kích phát Ẩn Linh Căn nhưng Diệp Mặc thông qua quyển sách Vật này lại biết được một biện pháp kích phát Ẩn Linh Căn chính là sử dụng Thải Liên ngũ sắc trở lên và Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy để luyện chế Thái Linh Đan.

Hắn vừa có được Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy, thậm chí còn có hai gốc Ngũ Thải Liên. Tuy rằng sử dụng Ngũ Thải Liên để luyện chế Thái Linh Đan có chút lãng phí, nhưng Diệp Mặc cũng không để ý.

Nếu Tô Tĩnh Văn thật sự có Ẩn Linh Căn, hạt châu kia lại có màu trắng ngà, đã nói lên việc sau khi cô kích phát Linh Căn rất có thể là Dị Băng Linh Căn, hơn nữa còn là tinh thuần. Một Linh Căn là băng tinh thuần lại được kích phát từ Ẩn Linh Căn là Linh Căn tốt nhất mà Diệp Mặc từng thấy. Đương nhiên là không tính tới Linh Căn của hắn, nếu như hắn không có Thế Giới trang vàng, thì Bát Hệ Linh Căn căn bản chỉ là rác rưởi. Cho dù có Thế Giới trang vàng, sử dụng nhiều linh vật như vậy, tốc độ tu luyện của hắn so với người khác cũng không tính là gì.

- Tĩnh Văn, em cùng anh vào phòng, anh giúp em luyện chế Thái Linh Đan, em có thể là người có được tư chất tốt nhất trong số chúng ta.

Diệp Mặc dưới sự hưng phấn lôi kéo Tô Tĩnh Văn đi, giúp cô luyện đan. Hắn thậm chí rất muốn biết một khi Tô Tĩnh Văn kích phát Ẩn Băng Linh Căn, tốc độ tu luyện sẽ nhanh tới mức nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 974

Ý Tưởng Nảy Sinh

Sau khi Tô Tĩnh Văn theo Diệp Mặc đi về phòng, mới nhớ tới toàn bộ quần áo trên người mình đều không giống như ban đầu rồi, cô nhìn nhìn Diệp Mặc, lập tức biết được chuyện gì xảy ra. Tuy rằng Diệp Mặc là người mà cô thích, nhưng nghĩ tới việc mình bị hắn nhìn thấy hết, trong lòng vẫn có chút mất tự nhiên.

Tuy nhiên cô lập tức nghĩ tới chuyện mình đã rất hy vọng được ở cùng một chỗ với Diệp Mặc, cần gì để ý tới việc đó? Giữ gìn không phải để cho hắn hay sao?

Diệp Mặc đương nhiên không biết trong khoảng thời gian này, trong đầu Tô Tĩnh Văn lại xuất hiện nhiều ý nghĩ như vậy, hắn và Lê Kinh Mân hai người sau khi chào hỏi, liền bắt đầu luyện đan.

Thái Linh Đan là đan dược Thiên Cấp nhất phẩm, đối với Diệp Mặc cũng không có bất kỳ áp lực gì.

- Hoa sen thật đẹp.

Khi Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc lấy ra Ngũ Thải Liên, lập tức quên đi sự xấu hổ vừa rồi, vô ý thức kêu lên.

Diệp Mặc cũng cười cười, nói:

- Đây là Ngũ Thải Liên, hiện tại còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nghe nói sau khi trưởng thành sẽ có chín loại màu sắc, được gọi là Cửu Thải Liên. Cửu Thải Liên chính là một trong những vật trân quý nhất Tu Chân Giới, bất cứ ai cũng mơ ước, cho dù là trả bất cứ giá nào cũng muốn có được Cửu

Thải Liên, nhưng cho tới nay vẫn chưa có người nào phát hiện ra Cửu Thải Liên chân chính.

- Vậy hiện tại anh sử dụng Ngũ Thải Liên để luyện đan chẳng phải đáng tiếc sao?

Tô Tĩnh Văn có chút lo lắng hỏi, cô không có ý nghĩ đặc biệt gì, chỉ cảm thấy đóa hoa sen đẹp như vậy nếu dùng để luyện đan thì thật đáng tiếc. Hơn nữa Diệp Mặc còn nói Cửu Thải Liên vô cùng quý báu, cô cũng có chút tiếc nuối.

Tô Tĩnh Văn không biết rằng Ngũ Thải Liên tuy chỉ có năm màu như cũng là một vật quý trong Tu Chân Giới.

Diệp Mặc lại dịu dàng nói:

- Không cần nói Ngũ Thải Liên cho dù là Cửu Thải Liên, anh cũng sẽ không do dự đưa cho em dùng.

- Diệp Mặc…

Tô Tĩnh Văn nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, có chút động tâm. Cô bỗng nhiên có lại cảm giác khi cùng Diệp Mặc trở lại Ninh Hải, cô nhớ tới tình cảnh cùng Diệp Mặc tới Tây Hồ Nhân Gia ăn cơm. Nếu có thể cho cô trở về đó một lần, cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn kiêu ngạo, cô nhất định sẽ giống Ninh Khinh Tuyết, dũng cảm biểu đạt ra ngoài.

Trải qua mấy năm phiêu bạt, trải qua mấy năm mưa gió, hiện tại cô mới hiểu được đôi khi những gì đã qua, muốn quay trở lại là rất khó. Cô đã chờ đợi mười mấy năm, đi qua vô số con đường, thậm chí đi tới thế giới xa lạ này, lúc này mới gặp lại hắn. Vẫn là ngẫu nhiên trong ngẫu nhiên.

Sẽ có nhiều sự ngẫu nhiên sao? Hiển nhiên là không. Khi Tô Tĩnh Văn hiểu được đạo lý này, cô rốt cuộc cũng tìm được Diệp Mặc. Nếu không phải Diệp Mặc hiện đang luyện đan, cô đã không thể khắc chế xúc động trong nội tâm kia, sẽ ôm lấy hắn để biểu đạt tâm ý của mình. Cho dù hắn đã biết, cô

cũng muốn biểu đạt tâm ý của mình một lần.

…

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong quá trình luyện chế Thái Linh Đan, đây là một lò đan dược đặc thù, Diệp Mặc không thêm bất kỳ dược liệu nào, chỉ sử dụng Ngũ Thải Liên cùng Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy.

Lúc này, Diệp Mặc vô cùng cảm kích Ly Thành của Thái Ất Môn, nếu không phải Ly Thành đưa cho hắn Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy hắn sẽ vô cùng tiếc nuối. Nếu ở Lạc Nguyệt gặp được Ly Thành, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ dùng năng lực lớn nhất để giúp y.

Ngũ Thải Liên chậm rãi hòa tan trong lò luyện đan, một chút tạp chất bị Diệp Mặc loại bỏ ra bên ngoài, mà Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy đang bao bọc lấy Ngũ Thải Liên sau đó dần dần dung hợp lại với nhau. Sau hai nén nhang, Lê Kinh Mân cùng Dư Kỳ Dương ở bên ngoài đều ngửi được một hương thơm mát dịu. Tô Tĩnh Văn lại càng ngất ngây trong mùi thơm của đan dược.

Sau ba nén nhang, Diệp Mặc thu lại đan quyết, tay vung ra, một viên đan dược nhiều màu đang nằm trong tay hắn.

Viên đan dược này dường như có linh tính, nhảy nhót trong lòng bàn tay của Diệp Mặc tựa hồ đang nói tới những gì mình đã trải qua.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc chưa bao giờ luyện chế loại đan dược nào xinh đẹp tuyệt vời như vậy, nhìn Thái Linh Đan vô cùng có linh tính trong tay mình, thình lình chợt hiểu ra. Một lát sau, hắn đứng lên, lúc này trong lòng hắn đã hiểu được, trình độ luyện đan của hắn lại tăng lên một cấp bậc.

Lúc trước hắn tối đa chỉ có thể luyện chế đan dược Thiên Cấp tam phẩm, nhưng hiện tại Diệp Mặc tin tưởng cho dù là đan dược Thiên Cấp tứ phẩm hắn cũng có thể luyện chế được.

Trong Đan Vương Thiên Cấp, Đan Vương cấp ba và Đan Vương cấp bốn chênh lệch vô cùng lớn, Diệp Mặc có thể trong lúc vô tình tăng lên Đan Vương cấp bốn, đối với hắn mà nói chính là một niềm vui bất ngờ.

Thu hồi lò luyện đan và Thiên Hỏa, Diệp Mặc cầm theo đan dược đi tới trước mặt Tô Tĩnh Văn, nói:

- Tĩnh Văn, em há miệng ra.

Ngũ Thải Đan tản mát ra sắc thái xinh đẹp động lòng người, khiến cho Tô Tĩnh Văn thậm chí không muốn ăn. Nhưng cô nghe thấy Diệp Mặc nói vậy liền yên lặng há miệng ra.

Ngũ Thải Đan sau khi tiến vào trong miệng Tô Tĩnh Văn liền trực tiếp hóa thành hư vô. Mà Tô Tĩnh Văn hiện tại lại cảm giác được lỗ chân lông khắp người đều tràn ngập cảm giác nhẹ nhàng và sảng khoái, cô thậm chí muốn bay lên.

Tuy Diệp Mặc vẫn không nói gì nhưng Tô Tĩnh Văn cũng hiểu được, cô thật sự có thể tu luyện được. Loại cảm giác này khiến cô không nói được nên lời, là một loại vui sướng xuất phát từ đáy lòng.

Chẳng lẽ mình đã có Linh Căn? Tô Tĩnh Văn vừa định hỏi, đã thấy Diệp Mặc lấy ra dụng cụ khảo nghiệm Linh Căn, nói:

- Em khảo nghiệm lại lần nữa xem sao.

Kích phát Ẩn Linh Căn cũng không tốn nhiều thời gian, chỉ cần ăn đan dược vào, thậm chí vài lần hô hấp là có thể kích phát, cho nên Diệp Mặc lập tức kiểm tra Tô Tĩnh Văn.

Tay của Tô Tĩnh Văn đặt lên không lâu sau, Diệp Mặc liền sử dụng chân nguyên để kích phát dụng cụ khảo nghiệm, ngay lập tức dụng cụ phát ra một ánh sáng màu trắng ngà giống như minh châu. Hạt châu màu trắng ngà kia chẳng những tỏa sáng, hơn nữa còn sáng một cách dịu dàng, vô cùng xinh đẹp.

- Tĩnh Văn, Linh Căn của em kích phát rồi, thật sự là Thuần Băng Linh Căn.

Ngay cả Diệp Mặc cũng nhịn không được sự kinh hỉ trong lòng, hắn đã luyện chế thành công Thái Linh Đan để kích phát Ẩn Linh Căn của Tô Tĩnh Văn. Hắn thậm chí vội vã muốn biết tốc độ tu luyện của Tô Tĩnh Văn hiện giờ.

Đôi mắt của Tô Tĩnh Văn đỏ lên, cô chẳng những tìm được Diệp Mặc, hơn nữa còn có thể tu luyện. Lúc này cô không thể khắc chế được sự kích động và tình yêu trong lòng, cũng không có sự kiêu ngạo, liền ôm lấy Diệp Mặc, thấp giọng nói vào tai Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, lấy em đi Diệp Mặc bị Tô Tĩnh Văn ôm lấy, còn nói những lời đó, lập tức toàn thân trở nên nồng nhiệt. Lúc trước, thời điểm hắn trợ giúp Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn bị vây trong nỗi ám ảnh về tinh thần, hắn không có ý kiến gì, nhưng hiện tại nếu nói không muốn, thì chính là tự lừa gạt mình.

Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn làm theo những gì Tô Tĩnh Văn nói nhưng hắn vẫn khắc chế bản thân, lúc này Tô Tĩnh Văn không thích hợp làm chuyện đó. Tuy rằng Ẩn Linh Căn rất nghịch thiên, nhưng tuổi của cô cũng đã lớn. Nếu lúc này chung chăn gối thì Băng Linh Căn vừa được kích phát sẽ bị phá vỡ. Như vậy đối với tu luyện của cô sau này có ảnh hưởng rất lớn, Diệp Mặc không muốn như vậy, hắn không phải loại người lấy thân dưới làm chủ.

- Đợi sau khi em tu luyện ổn định, lúc Băng Linh Căn đã trưởng thành, thì chúng ta sẽ làm thế Diệp Mặc hôn Tô Tĩnh Văn một cái, một lát sau tiếp tục nói:

- Hiện tại anh có thể dạy em tu luyện, em muốn công pháp tu luyện hay tự mình lĩnh ngộ. Em trước tiên thử một chút, nếu như có thể, anh sẽ đem phần sau của công pháp cho em.

Diệp Mặc không giao Hồng Mông Tạo Hóa Quyết cho Tô Tĩnh Văn, hắn lúc này đã không còn là người lúc trước vừa mới tu luyện Tam Sinh Quyết nữa, hắn đã là tu sĩ Kim Đan tầng hai. Chi tiết của Tam Sinh Quyết thâm hậu, hắn cũng có Băng Linh Căn, hắn quyết định đem công pháp tu luyện Băng Linh Căn của mình tách ra, sau đó cho Tô Tĩnh Văn tu luyện, xem xem hiệu quả thế nào.

Tô Tĩnh Văn hiện tại vừa bắt đầu tu luyện, Diệp Mặc dùng bút viết lại công pháp tu luyện Luyện Khí Kỳ, sau đó đem công pháp tu luyện sau Trúc Cơ Kỳ khắc vào Ngọc Giản rồi giao cho Tô Tĩnh Văn.

- Môn công pháp này là do anh sáng tạo ra, không ai biết, anh gọi là Tam Sinh Băng Tuyết Quyết, tên mặt dù có chút phổ thông, nhưng nếu em có thể tu luyện, tuyệt đối sẽ không kém.

Diệp Mặc vừa giao công pháp cho Tô Tĩnh Văn vừa nói.

Tô Tĩnh Văn vì động tình nên sắc mặt có chút ửng đỏ, vội vàng ừ một tiếng. Cô căn bản không cần Diệp Mặc nói những lời này, qua những gì cô thấy, những gì Diệp Mặc làm cho mình sẽ không phải là lừa dối.

Hai người ở trong phòng nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau, Tô Tĩnh Văn mới chìm vào giấc ngủ. Diệp Mặc biết tâm tư của Tô Tĩnh Văn, cô sở dĩ cả đêm đều ở cạnh mình, đó là vì cô quyết tâm cố gắng tu luyện gấp đôi.

Một khi cô bắt đầu tu luyện, phỏng chừng sẽ rất khó cùng mình có thời gian bên nhau.

Chạng vạng ngày hôm sau, khi Tô Tĩnh Văn tỉnh lại, Diệp Mặc đã chuẩn bị đầy đủ những vật cần thiết để Tô Tĩnh Văn tu luyện, gồm cả nhẫn và đan dược.

Tuy rằng rất muốn làm một bữa ăn ngon cho Tô Tĩnh Văn nhưng Diệp Mặc chỉ để lại một ít Ích Cốc Đan. Tô Tĩnh Văn khi tu luyện ăn Ích Cốc Đan so với bất cứ thứ gì đều hiệu quả hơn nhiều, hắn muốn cho Linh Căn của Tô

Tĩnh Văn phát triển tới cấp độ lớn nhất.

Lúc Tô Tĩnh Văn tu luyện, Diệp Mặc cũng chỉ sử dụng linh thạch cấp thấp để bố trí một Tụ Linh Trận. Dù sao Tô Tĩnh Văn vừa bắt đầu tu luyện, không cần phải bố trí Tụ Tinh Trận cấp cao, thậm chí hiện tại ngay cả Linh Tủy cô cũng không dùng được.

…

Không quấy rầy Tô Tĩnh Văn tu luyện, Diệp Mặc đi tới đầu thuyền, Lê Kinh Mân đang chỉ điểm Dư Kỳ Dương tu luyện, thấy Diệp Mặc tới, hai người đều đứng lên.

Dư Kỳ Dương đã là Trúc Cơ Kỳ, hiển nhiên không thích hợp tu luyện công pháp mới nữa, Diệp Mặc lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Dư Kỳ Dương, nói:

- Đây là tài nguyên để tu sĩ Trúc Cơ Kỳ tu luyện, thời điểm anh kết Đan, tôia cho anh thêm Bồi Chân Đan. Bên trong còn có một chút lý giải cùng quan điểm của tôi về trận pháp, anh có thể xem qua.

Dư kỳ Dương vô cùng kích động tiếp lấy chiếc nhẫn, vốn dĩ là y phải chết, không nghĩ tới lại có kỳ ngộ lớn như vậy. Y bỗng nhiên quỳ xuống, nói:

- Diệp tiền bối, xin người cho phép tôi bái người làm thầy, người đã giúp sư phụ tôi báo thù, vậy người là sư phụ của tôi.

Lê Kinh Mân ngơ ngác nhìn hành động của Dư Kỳ Dương, bỗng nhiên nói:

- Anh Diệp, tôi cũng có thể bái anh làm thầy không?

- Bái sư?

Diệp Mặc khẽ nhíu mày, trầm ngâm hồi lâu bỗng nhiên nói - Có lẽ tôi

cũng có thể thành lập một môn phái rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 975

Mặc Nguyệt Chi Thành

Đúng, anh Diệp, anh thành lập một môn phái, về sau chúng tôi chính là đệ tử đầu tiên của môn phái.

Lê Kinh Mân bất chấp mình lớn tuổi hơn Diệp Mặc, vội vàng nói.

Y đi theo Diệp Mặc cũng được một thời gian rồi, sự giàu có và bản lĩnh của Diệp Mặc so với bất cứ kẻ nào đều rõ ràng. Bất kể Diệp Mặc có thành lập môn phái hay không, thành tựu về sau là không lường được. Một khi Diệp Mặc thành lập môn phái, y cũng có địa vị, mà không phải mang tính chất là người hầu.

- Hay gọi là Mặc Môn đi.

Dư Kỳ Dương cũng hy vọng Diệp Mặc có thể thành lập một môn phái, ngay cả tên cũng nghĩ xong.

Diệp Mặc gật đầu, đại lục Lạc Nguyệt to lớn như vậy cho dù hắn có bản lĩnh thông thiên, cũng không có cách nào đối kháng với Môn Phái chín sao, thậm chí hiện tại môn phái bốn sao, năm sao cũng không cách nào đối kháng.

Ngành dược Hoa Hạ ở thành Hà Châu bị phá hủy đó là ví dụ sống, muốn sống yên ở thế giới này, nhất định phải có thế lực của mình, nếu không muốn động một cái lại bị người khác tiêu diệt, thành lập môn phái hiển nhiên là chuyện vô cùng quan trọng - Được, từ hôm nay trở đi chúng ta có một môn phái mới, tạm thời gọi là Mặc Môn…

Diệp Mặc chần chờ một chút, sau đó nói:

- Cái tên Mặc Môn này không đủ khí thế, cứ gọi là Mặc Môn, ừm, đem thành Lạc Nguyệt thêm vào đi…

Trầm ngâm một lát, Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Môn phái này gọi là Mặc Nguyệt Chi Thành đi.

Trong tư tưởng của Diệp Mặc, hắn không chỉ muốn thành lập một môn phái, hắn càng muốn thành lập một tòa thành thị. Hắn không muốn giống như những môn phái bình thường, là đại vương của một ngọn núi. Hắn càng hy vọng Mặc Nguyệt Chi Thành giống với cách nghĩ của Ninh Khinh Tuyết, giống với thành Lạc Nguyệt. Yên tĩnh, hòa bình, dân chủ, tự do. Tuy Diệp Mặc biết ý nghĩ của mình hơi bị lý tưởng hóa, ở Lạc Nguyệt cái nơi này không có khả năng hoàn toàn là như vậy, nhưng hắn vẫn hy vọng địa bàn của mình có thể như vậy.

Hắn không muốn người của Mặc Nguyệt Chi Thành ngoại trừ tu luyện thì là tu luyện, hắn hy vọng người trong thành trì của mình có cuộc sống cùng lý tưởng để theo đuổi. Tên này có cả tên của Ức Mặc, biểu đạt sự vướng bận về Ức Mặc của Diệp Mặc, trong tên còn có thành Lạc Nguyệt, biểu đạt sự nhớ nhung thành Lạc Nguyệt của Diệp Mặc.

- Mặc Nguyệt Chi Thành. Tên rất hay.

Lê Kinh Mân cùng Dư Kỳ Dương trầm trồ khen ngợi, tuy bọn họ không biết là hay ở chỗ nào, nhưng cũng có cảm giác rất thoải mái khi nghe tên này.

Mặc Nguyệt Chi Thành thế là được thành lập đơn giản như vậy. Thậm chí ngay cả một căn cứ cũng không có, Lê Kinh Mân cùng Dư Kỳ Dương là thành viên đầu tiên của Mặc Nguyệt Chi Thành. Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không thu hai người làm đệ tử, nhưng bọn họ vẫn nhận được sự truyền thụ của Diệp Mặc.

…

Những ngày còn lại, Diệp Mặc đi xem Tô Tĩnh Văn vài lần, mỗi lần Tô Tĩnh Văn đều đang tu luyện, Diệp Mặc cũng không có ý quấy rầy, chính mình tìm một căn phòng yên tâm nghiên cứu Thiên Hoa Đan. Hoặc là tu luyện Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát cùng Ngũ Hành Độn Pháp.

Thời gian cứ như vậy trôi đi, nửa tháng sau, Dư Kỳ Dương dưới những tài liệu của diệp Mặc, từ Trúc Cơ tầng ba thăng lên Trúc Cơ tầng bốn, ngay cả Lê Kinh Mâ cũng tiến vào Kim Đan tầng tám. Diệp Mặc tuy sử dụng Linh Tinh và đan dược nhiều nhất, nhưng hắn vẫn chỉ dừng lại ở Kim Đan tầng hai.

Lại qua nửa tháng nữa, khi Lê Kinh Mân nói cho Diệp Mặc biết còn hai ngày nữa bọn họ sẽ tới gần thành Phỉ Hải, Diệp Mặc không tu luyện nữa, hắn muốn tới xem Tô Tĩnh Văn.

Khi Lê Kinh Mân vừa rời khỏi, Tô Tĩnh Văn đã tới.

Khi Diệp Mặc thấy được tu vi của Tô Tĩnh Văn, thiếu chút nữa không dám tin vào hai mắt của mình, chỉ có một tháng, Tô Tĩnh Văn không ngờ đã đạt tới Luyện Khí tầng năm rồi.

- Em đã là Luyện Khí tầng năm rồi?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu, sau khi Ẩn Linh Căn bị kích phát, tốc độ tu luyện không ngờ lại khủng bố như vậy. Ngắn ngủi một tháng, không ngờ đã là Luyện Khí tầng năm Tô Tĩnh Văn gật đầu, cười nói:

- Em cảm giác tốc độ hấp thu linh khí của mình so với trước kia nhanh hơn một chút, có thể là tiến độ của em so với trước kia nhanh hơn không ít. Em đi tắm trước, sau đó cùng anh tới đầu thuyền.

Mãi cho tới khi Tô Tĩnh Văn rời khỏi, Diệp Mặc mới phục hồi tinh thần, sau đó lắc đầu, sau này tốc độ tu luyện của Tô Tĩnh Văn sẽ vô cùng nhanh. Xem ra hắn phải nhanh chóng nghiên cứu Thiên Hoa Đan rồi, bằng không khi Tô Tĩnh Văn kết Anh, hắn vẫn chưa Đó không phải là chuyện xấu hổ, mà

là thực lực của hắn thấp, căn bản không có biện pháp để đối mặt với kẻ thù. Hắn ở Bắc Vọng Châu đắc tội những người đó, không một ai là nhân vật đơn giản. Cho dù hắn tới Phỉ Hải, cách Hà Châu rất xa, nhưng thời gian lâu dài đối phương vẫn có thể tìm tới nơi này.

Khiến cho Diệp Mặc thoải mái chính là Tô Tĩnh Văn có thể tu luyện công pháp mà hắn đưa, nói cách khác Tam sinh Quyết của hắn hoàn toàn có thể tách ra, sau đó để cho tu sĩ thuần Linh Căn tu luyện.

Tô Tĩnh Văn thân thể nhẹ nhàng khoan khoái đi bên cạnh Diệp Mặc, lúc này cô lại bắt đầu tu luyện, hơn nữa tốc độ nhanh như vậy, còn gặp được Diệp Mặc nữa nên tâm tình của cô sinh ra biến hóa cực lớn.

Đôi khi chính là như vậy, thời điểm bạn theo đuổi, bạn phát hiện khoảng cách với bạn rất xa, khi bạn buông tay, lại vô tình phát hiện mình đã đạt được.

- Anh có tâm sự gì sao?

Tô Tĩnh Văn tỉ mỉ vô cùng, tuy Diệp Mặc không nói gì, nhưng Tô Tĩnh Văn vẫn nhạy cảm phát hiện ra.

Diệp Mặc thở dài, nắm chặt lấy tay Tô Tĩnh Văn đi tới đầu thuyền, nói:

- Kỳ thật cũng không có gì, lúc trước một người đối với anh không có ý tốt đã đưa anh một loại đan dược, đan dược tốt lắm, nhưng anh không dám dùng. Cho nên anh liền tự mình phân giải loại đan dược này, nhưng hiện tại bình đan dược kia bị anh lãng phí hơn phân nửa rồi, còn chưa tìm được thành phần chủ yếu của đan dược đó.

Thiên Hoa Đan ngoại trừ một ít dược liệu phụ trợ bên ngoài, còn có năm loại vật liệu chủ yếu. Dược liệu phụ trợ thì rất dễ phân giải, chỉ là vật liệu chủ yếu của đan dược, Diệp Mặc mới chỉ tìm ra bốn loại trong đó, đó là Yên Vụ Chi Lan, Lạc Hoàng Tam Diệp Thảo, Xích Quang Quả, ba loại này Diệp Mặc đều có, chỉ có Thủy Ma Hải Đài loại thứ tư là hắn không có. Nhưng đây

không khiến Diệp Mặc lo lắng, hắn tin chỉ cần có loại linh thảo như Thủy Ma Hải Đài, hắn có thể tìm được.

Khiến cho Diệp Mặc thất vọng chính là, loại dược liệu thứ năm hắn không cách nào phân giải được. Không phân giải được loại dược liệu thứ năm thì cho dù hắn tìm được Thủy Ma Hải Đài cũng không thể luyện chế Thiên Hoa Đan.

Diệp Mặc chỉ tùy ý nói ra cho Tô Tĩnh Văn nghe mà thôi, không nghĩ tới Tô Tĩnh Văn nghe xong lời của Diệp Mặc lại cười nói:

- Thiên Hoa Đan mà anh vừa nói là một người không có ý tốt đưa cho, cho nên anh không dám ăn vì không xác định được trong đan dược có vấn đề gì hay không? Đúng chứ?

Diệp Mặc gật đầu, nói:

- Đúng vậy, hơn nữa anh khẳng định người kia không có lòng tốt như vậy.

Nghĩ tới thanh âm bị phong ấn trong đại sảnh lục giác kia, Diệp Mặc cho tới giờ vẫn có chút kiêng kỵ.

Tô Tĩnh Văn xiết chặt tay của Diệp Mặc, cười nói:

- Vậy dược liệu anh phân giải trong đó, có gì bất thường không?

- Không có.

Diệp Mặc không hề do dự nói -Vậy chẳng phải được rồi sao, anh phân giải không được loại dược liệu kia, nói không chừng chính là cá nhân dùng, nói cách khác đối với dược liệu gây nguy hiểm cho anh, anh căn bản có thể không chú ý tới loại dược liệu này.

Tô Tĩnh Văn giải thích.

Cô tuy rằng những chuyện khác không bằng Diệp Mặc, nhưng trình độ

kinh doanh lại không tệ, những thứ này thường xuyên sử dụng khi kinh doanh. Nếu như xí nghiệp y dược, muốn để đối thủ không biết phương thuốc của mình, đôi khi để một ít dược liệu không quan trọng cũng là cần thiết.

Diệp Mặc bỗng nhiên tỉnh ngộ, vì sao mình lại không nghĩ ra chứ? Nói như vậy, phương thuốc của Thiên Hoa Đan nếu như các loại dược liệu khác không có vấn đề gì, thì hắn đã phân giải hoàn toàn rồi. Ít nhất hắn đã có 50% khả năng có thể luyện chế ra Thiên Hoa Đan, chỉ còn thiếu Thủy Ma Hải Đài mà thôi.

Luyện chế ra Thiên Hoa Đan, nói cách khác trong khoảng thời gian ngắn hắn có thể tăng cấp lên Kim Đan đại viên mãn. Diệp Mặc có chút kích động ôm lấy Tô Tĩnh Văn nói:

- Cảm ơn em, Tĩnh Văn, em thật sự rất thông minh Mặt Tô tĩnh Văn đỏ lên, nhìn thấy hai người Lê Kinh Mân ở bên cạnh, vội vàng tránh ra nói:

- Bên cạnh còn có người.

Diệp Mặc cười ha ha, tâm tình bỗng nhiên chuyển biến tốt đẹp, hắn chỉ vào Lê Kinh Mân cùng Dư Kỳ Dương nói:

- Tĩnh Văn, về sau chúng ta đã có môn phái của riêng của mình, tên là Mặc Nguyệt Chi Thành, hai người bọn họ là những người đầu tiên của Mặc Nguyệt Chi Thành.

Tô Tĩnh Văn hoàn toàn quên đi sự xấu hổ vừa rồi, vui mừng nói:

- Mặc Nguyệt Chi Thành, cái tên thật đẹp, em nghĩ thành phố này tương lai khẳng định rất mỹ lệ.

…

Hai ngày sau, Diệp Mặc thu hồi Phi Vân Thuyền, bốn người tiến vào thành Phỉ Hải.

Thành Toái Diệp rất phồn hoa, nhưng sự phồn hoa của thành Phỉ Hải không hề kém thành Toái Diệp, trên đường phố người đến người đi, trên cơ bản đều là tu sĩ. Những tu sĩ này mang theo khí tức tự nhiên của biển cả giống như cả thành trì này, có một chút mùi vị của biển, hiển nhiên bọn họ đều từng ra biển.

Thành Phỉ Hải có cấm chế thần thức cùng cấm chế bay, không cần nói, thần thức của Diệp Mặc không thể quét hết toàn bộ tòa thành, cho dù có thể, hắn cũng không dám tùy ý quét. Trên đường ở đây tùy ý là có thể thấy tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh, về phần tu sĩ Luyện Khí Kỳ cùng Trúc Cơ Kỳ thì vô cùng nhiều. Ngẫu nhiên còn có một vài tu sĩ Hư Thần Kỳ đi ngang qua, hiển nhiên thành Phỉ Hải mới là thành trì chân chính của Tu Chân.

Hai người Lê Kinh Mân cùng Dư Kỳ Dương đi theo phía sau Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, bọn họ hiển nhiên là lấy hành động của Diệp Mặc làm chủ.
- Chúng ta hiện tại đi đâu? Ánh Trúc và Diệp Lăng bọn họ thật sự ở trong này sao?

Tô Tĩnh Văn có chút bận tâm, kéo Diệp Mặc lại, nhỏ giọng hỏi. Cô muốn tìm một chỗ để định cư, không muốn phải chạy loạn khắp nơi, mấy năm nay cô đã đi tới rất nhiều nơi rồi. Nếu như Ánh Trúc và Diệp Lăng đều ở đây, hiển nhiên là vô cùng tốt.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Anh cũng không dám khẳng định, người để lại ngọc bài khi đó là Ánh Trúc, theo lý mà nói chị Ngu nói tới nơi này, khẳng định có suy nghĩ của cô ấy. Nếu các cô ấy phải thông qua Truyền Tống Trận để tới đây, hẳn là đã sớm tới. Chúng ta hiện tại đi tới các Đan Dược Các của thành Phỉ Hải tìm xem, có lẽ mấy cô ấy có thể sẽ mở một Đan Dược Các.

Diệp Mặc cho rằng, mấy người Tống Ánh Trúc nếu ở lại thành Phỉ Hải, nhất định phải thông qua một vài phương pháp để kiếm tài nguyên tu luyện. Mà khi hắn rời đi đã để lại phần lớn đan dược, việc mà các cô ấy có khả năng làm nhất chính là mở một Đan Dược Các.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 976

Đan Dược Ninh Hải

Bốn người Diệp Mặc đi khắp đan các tìm kiếm đám người Tống Ánh Trúc, vừa tìm kiếm Thủy Ma Hải Đài.

Làm cho Diệp Mặc kinh ngạc vui mừng là Thủy Ma Hải Đài, có rất nhiều người đều biết, nói cách khác Thủy Ma Hải Đài, cũng không phải là đồ vật gì quý hiếm, nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là Thủy Ma Hải Đài rất ít chỗ bán. Không phải Thủy Ma Hải Đài quá quý giá, mà loại dược liệu này không đáng giá. Không đáng giá còn là chuyện nhỏ, thu thập loại dược liệu này còn rất nguy hiểm.

Thủy Ma Hải Đài, bình thường sinh sôi ở một số vùng đảo nhỏ xa ngoài biển, đa số Thủy Ma Hải Đài, đều có yêu thú cấp năm thậm chí yêu thú cấp sáu bảo vệ, rất nhiều hải yêu đều thích ăn Thủy ma hải đài.

Cho nên muốn thu thập Thủy Ma Hải Đài, nhất định phải giết sạch yêu thú canh giữ, sau đó mới có thể thu thập Thủy Ma Hải Đài linh thảo cấp bốn Thủy Ma Hải Đài, chỉ là linh thảo cấp bốn thì thôi, quan trọng là Thủy Ma Hải Đài ở Tu Chân giới chỉ có một tác dụng, chính là luyện chế Thủy Đài đan, tác dụng của Thủy đài đan, là để cho tu sĩ Trúc cơ thuộc tính thủy dùng để tu luyện, nhưng hiệu quả lâu dài không bằng Thanh Nguyên đan, thậm chí không bằng Ích Nguyên đan.

Chính là bởi vì như vậy, mạo hiểm đi ra biển khơi để thu thập Thủy Ma Hải Đài, vốn dĩ không ai chịu đi làm. Cho dù có người đi ra biển khơi, cũng không phải là vì thu thập Thủy Ma Hải Đài mà là vì đi tìm yêu đan của yêu thú, hoặc là đi tìm linh dược khác.

Sau khi Diệp Mặc nghe mấy tin tức này, hắn đã quyết tâm, trước tiên dạo một vòng ở thành Phỉ Hải, nếu tìm không thấy Ánh Trúc các cô, hắn trước tiên sẽ mở một cửa hàng đan dược ở Phỉ Hải.

- Diệp Mặc, đan dược Ninh Hải.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên chỉ vào một góc vắng vẻ cách đó không xa bất ngờ kêu lên một câu.

Diệp Mặc khi nói chuyện với Tô Tĩnh Văn, cũng đã nhìn thấy mấy chữ đan dược Ninh Hải, đồng thời nhìn thấy Tống Ánh Trúc và Chân Tiểu San ở phía trước.

Nghĩ cũng không nghĩ, hắn vội kéo Tô Tĩnh Văn đuổi theo. Dường như tảng đá trong lòng lúc này mới rơi xuống, rõ ràng Ánh Trúc bọn họ không có việc gì.

- Trả đan dược? Cô có biết đan dược này đã gây cho tôi bao nhiêu phiền toái không? Chỉ có một câu Trả đan dược là xong việc hả?

Hai gã tu sĩ Kim Đan lạnh lùng nhìn trên khuôn mặt đỏ bừng của Tống Ánh Trúc và Chân Tiểu San, trong mắt lộ vẻ chọc tức.

Diệp Mặc chỉ cần vừa thấy nét mặt của Tống Ánh Trúc và Chân Tiểu San, liền biết các cô không phải là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, tuy không biết trước kia các cô giải quyết như thế nào, nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng hiểu được cuộc sống của các cô ở Phỉ Hải cũng không tốt. Chỉ có điều không biết Ngu Vũ Thiên vì sao không xuất hiện? Để cho Tống Ánh Trúc và Chân Tiểu San ra mặt xử lý việc này.

Tống Ánh Trúc đã là Trúc Cơ tầng hai, mà Chân Tiểu San rõ ràng đã dưới Kim Đan, chỉ có Trúc Cơ tầng tám.

- Ánh Trúc, anh đã trở về, chuyện gì xảy ra vậy?

Diệp Mặc bước vào cửa hàng đan dược nhỏ, mở miệng hỏi.

Tống Ánh Trúc ngẩn người, ngay khi nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt cô hiện lên sự vui mừng, mang theo tiếng khóc nức nở kêu một tiếng ông xã, liền nhào vào lòng Diệp Mặc. Dường như giờ khắc này mọi nỗi tủi nhục của cô được trút hết.

- Ha ha, chính chủ đã đến thì tốt, thành Phỉ Hải không phải là nơi cho phép tụi mày làm lũng đoạn thị trường.

Một người trong hai gã tu sĩ Kim Đan thấy Tống Ánh Trúc ôm lấy Diệp Mặc, khóe mắt lộ ra một tia khinh thường, lạnh lùng nói.

Diệp Mặc vỗ lưng Tống Ánh Trúc.

- Đừng lo lắng, chuyện gì có anh đến là ổn cả, Tĩnh Văn cũng tới.

- Tĩnh Văn.

Tống Ánh Trúc lúc này mới nhìn thấy Tô Tĩnh Văn, vội vàng lại chào hỏi. Tô Tĩnh Văn thấy gương mặt của Tống Ánh Trúc hơi tiều tụy, trong lòng đột nhiên nghĩ chính cô hạnh phúc hơn cô ấy.

Thấy mấy người chỉ nói chuyện riêng, gã tu sĩ Kim Đan kia vỗ lên cạnh quầy, đã vỗ nát bấy cái quầy, sau đó lạnh lùng nói.

- Chẳng lẽ không muốn giao phó? Muốn giả chết phải không?

Lê Kinh Mân đã sớm phẫn nộ không dứt, chỉ có điều Diệp Mặc không nói gì, y chỉ có thể đứng phía sau Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại vỗ tay của Tống Ánh Trúc lúc này mới hỏi:

- Ánh Trúc, là chuyện gì xảy ra, em nói cho anh nghe một chút.

Tống Ánh Trúc sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, trong lòng kích động hơn nữa lại tủi nhục, thế nhưng không có cách nào nói ra hết sự tình. Chân Tiểu San thấy thế vội vàng nói:

- Những người này sau khi mua đan dược trong tiệm của chúng ta, sau đó đem những đan dược kia đổi thành đan dược hư đến đây, nói đan dược mà tiệm chúng ta bán có vấn đề, đòi bắt đền. Đây không phải là một lần, trước kia tụi em đành ngậm bồ hòn làm ngọt bấm bụng bồi thường tiền cho bọn chúng, nhưng những người này càng ngày càng quá đáng.

- Bà cô kia, cô nói chuyện phải cẩn thận một chút, bọn tôi khi nào dùng đan dược giả gạt cô hả? Nếu trong cửa hàng các cô bán ra đan dược thật, các cô làm gì phải đền tiền như mấy lần trước?

Gã tu sĩ Kim Đan kia lập tức giận dữ, chỉ vào Chân Tiểu San chửi ầm lên.

Chân Tiểu San sợ tới mức lui về phía sau mấy bước, Diệp Mặc đứng dậy, sau đó nói:

- Đem đan dược mà anh mua đưa lại cho tôi xem một chút.

Gã tu sĩ Kim Đan kia nghe thấy Diệp Mặc nói như vậy, cười khinh thường, chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng hai, ngoại trừ thỏa hiệp, còn có gì dám nói. Gã tu sĩ đứng đằng sau y mặc dù là Kim Đan tầng tám, tuy nhiên nơi này là địa bàn của bọn chúng, y là Kim Đan tầng năm, đồng bọn là Kim Đan tầng bảy, thách bọn chúng cũng không dám ra tay.

Gã tu sĩ Kim Đan kia lấy ra một viên Ích nguyên đan, ném vào tay Diệp Mặc, lạnh lùng nói:

- Viên Ích nguyên đan này, nó đó.

Diệp Mặc cầm viên Ích nguyên đan, lập tức biết đan dược này không phải do hắn luyện chế, hơn nữa viên này căn bản là phế đan. Tống Ánh Trúc có thể ở trong này bán ra Ích nguyên đan. Rõ ràng là trước kia do hắn chế ra còn xót lại, chứ cô ấy không có khả năng luyện chế đan dược.

Diệp Mặc đưa Ích nguyên đan trong tay, bóp vụn, vứt trên mặt đất - Tôi cũng tò mò, anh là một tu sĩ Kim Đan muốn mua Ích nguyên đan mà Trúc

Cơ tu sĩ dùng để làm gì?

- Cứ cho cậu bóp nát đan dược, cũng phải bồi thường. Tôi mua Ích nguyên đan để làm gì? Không cần cậu phải quản? Ông đây thích ăn Ích nguyên đan, không được sao?

Tu sĩ Kim Đan tầng năm này thấy Diệp Mặc bóp nát Ích nguyên đan, lập tức hiện ra vẻ mặt dữ tợn.

Diệp Mặc gật đầu, nói một cách nhạt nhẽo:

- Có thể.

Không đợi gã tu sĩ Kim Đan tầng năm kia kịp phản ứng, Diệp Mặc lại đột nhiên đánh ra một quyền, gã tu sĩ Kim Đan tầng năm kia trong nháy mắt không thể thoát khỏi cú ra quyền chính xác của Diệp Mặc, bị Diệp Mặc chế ngự hoàn toàn.

Hay là y căn bản không ngờ Diệp Mặc lại dám ra tay đột ngột, đừng bảo là y không nghĩ tới, cho dù là y nghĩ tới, một quyền này của Diệp Mặc khiến y không thể giãy giụa thoát khỏi.

Một quyền này tung ra với Huyễn vân thúc nguyên đao đã buộc chặt chân nguyên của đối phương, không còn lực phản kháng.

Khi gã tu sĩ Kim Đan này còn muốn giãy dụa, Diệp Mặc lại đá một cú vào đan điền của y, y phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời Kim Đan lại bị một cú đá của Diệp Mặc đá vỡ.

Lúc này gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia mới phản ứng, y sững sờ nhìn Diệp Mặc, xoay người định đi.

- Đã đến đây, còn muốn đi?

Không cần Diệp Mặc chỉ bảo, Lê Kinh Mân đã lấy ra Càn Khôn thước đen sì chặn cửa lại.

- Con mẹ mày dám phế kim mệnh của tao.

Vẻ mặt gã tu sĩ Kim Đan tầng năm hoảng sợ, nhưng chưa nghĩ đến tình cảnh của mình, y hoảng sợ là vì Kim Đan của y bị Diệp Mặc phế đi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, đi đến giáng xuống mấy cái tát, trực tiếp làm cho miệng của y dập nát, sau đó vung tay lên, viên đan dược vừa nãy bị hắn bóp nát quăng dưới đất giờ lại được Diệp Mặc lấy lên, một số bột của phế đan nát hoàn toàn rớt vào trong miệng của gã tu sĩ Kim Đan tầng năm. Sau đó Diệp Mặc lúc này mới đá một cái khiến y văng ra tới cửa, lạnh lùng nói:

- Anh đã thích ăn Ích nguyên đan, vậy cũng đừng có lãng phí.

Diệp Mặc cũng không giết gã tu sĩ Kim Đan này.

Gã tu sĩ Kim Đan tầng năm cuối cùng hiểu rõ tình cảnh của y, nỗi hoảng sợ càng tăng lên. Đừng nói Diệp Mặc không giết hắn, cho dù hiện tại để cho y đi, ở thành Phỉ Hải, y cũng chỉ là một gã rác rưởi bị phế Kim Đan và đan điền, cũng chỉ còn đường chết.

- Vị tiền bối này, chuyện không liên quan đến tôi.

Gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy với vẻ mặt khinh thường ban đầu bị Lê Kinh Mân ngăn chặn đường đi, lập tức quay người lại rất sợ hãi nói với Diệp Mặc Y không ngờ Diệp Mặc kiêu ngạo như thế, ở thành Phỉ Hải cũng dám đánh một gã Kim Đan đến nông nỗi này, hơn nữa y cũng biết Diệp Mặc mới tung ra có hai chiêu đã phá hủy Kim Đan của một gã tu sĩ Kim Đan tầng năm, hiển nhiên đã là tu vi Kim Đan viên mãn, y cho dù thế nào cũng không phải là đối thủ của hắn. Hơn nữa y còn có một đồng bọn là Kim Đan tầng tám, nghĩ đến đây, y thậm chí có chút hối hận.

Y cũng là nghe người khác nói đan dược Ninh Hải dễ bắt nạt, chỉ cần đi lừa bịp tống tiền, nhất định sẽ có lợi, không ngờ đến lượt bọn họ lại gặp phiền toái.

- Ồ, chuyện không liên quan đến anh, vậy anh tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? Còn lấy ra Ích nguyên đan đem tới đây?

Giọng điệu của Diệp Mặc lạnh như băng, căn bản cũng không tính buông tha cho y.

- Tiền bối, tiền….

Gã tu sĩ Kim đan tầng bảy nghĩ đến đồng bọn gặp phải cảnh thê thảm, lập tức nói không liên quan đến y. Hắn tu luyện tới Kim Đan hậu kỳ nếm qua không ít khổ, mấy lần xém chết, hiện tại tự dưng bị người phá hủy, y thật sự là không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

- Anh là muốn tôi tha cho anh?

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy lúc này làm sao dám giữ thể diện, vội gật đầu nói:

- Đúng, đúng, cầu xin tiền bối tha, tha...

Diệp Mặc cười nhạt:

- Muốn tha cho anh cũng không phải không được, nhưng nếu có trường hợp như này xảy ra, Đan Dược Các của tôi làm sao có thể tiếp tục kinh doanh?

Tuy rằng trong lòng y khinh bỉ Diệp Mặc chỉ có một cửa hàng, còn gọi Đan Dược Các, nhưng tu sĩ Kim Đan này lại không dám nói ra. Y chỉ có thể run run cầu xin tha thứ, lúc này ngoài cửa có rất nhiều tu sĩ tụ tập xem náo nhiệt, y thậm chí mong mỏi có người đến đòi lại công bằng, nhưng hiển nhiên ý nghĩ của y rơi vào khoảng không.

- Tha anh cũng không phải là không được...

Diệp Mặc vừa nói những lời này ra, gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy này quả thực nghe như tiên âm, y lập tức liền quỳ xuống.

Nhưng lời nói của Diệp Mặc lại thay đổi.

- Tuy nhiên có hai con đường cho anh lựa chọn, thứ nhất chính là tự hủy Kim Đan và đan điền, sau đó cút đi.

Gã tu sĩ Kim Đan này ngẩn ngơ, muốn y tự phế Kim Đan và đan điền, xem như giết y? Y lập tức luôn miệng cầu xin tha thứ và hỏi con đường thứ hai.

Diệp Mặc đã sớm biết y chọn con đường thứ hai, lập tức nói:

- Con đường thứ hai này cũng rất đơn giản, Đan Dược Các của tôi trước đây cũng có người đến lừa bịp tống tiền. Anh hiện tại để cho tôi ở trên thân anh hạ một cấm chế, sau đó anh đem những người mà đã từng đến Đan Dược Các của tôi lừa bịp đến đây, nếu xác nhận không bỏ xót người nào, tôi sẽ tha cho anh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 977

Vết Thương Của Chị Ngu

Gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia ngẩn ngơ, tự nhủ lòng việc này cũng khó có thể hoàn thành.

Diệp Mặc cười lạnh.

- Anh đã không muốn phiền toái, vậy tôi đây sẽ đích thân ra tay, phế đi Kim Đan và đan điền của anh.

- Không, không, tôi đồng ý chọn con đường thứ hai.

Gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy này luôn miệng nói, con đường thứ hai tuy rằng khó khăn, nhưng còn có một tia hy vọng, con đường thứ nhất hiện tại chính là con đường chết. Hơn nữa nếu có người giúp y giải trừ cấm chế, y có thể cao chạy xa bay, cho dù chết y cũng không dám bước vào thành Phỉ Hải.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, lập tức nhanh chóng hạ một cấm chế trên thân gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy này. Sau đó điềm nhiên như không có việc gì nói:

- Cấm chế của tôi trừ tôi ra, không ai có thể giải, nếu miễn cưỡng giải trừ, thì sẽ như con đường thứ nhất mà tôi đã đưa ra.

Sau khi nghe xong lời này, trong lòng gã tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia bỗng phát lạnh, một tia hy vọng duy nhất cũng biến mất. Nhưng điều này còn chưa phải là điều thất vọng nhất của y, điều mà khiến cho y thất vọng nhất chính là sau đó Diệp Mặc còn nói thêm:

- Đương nhiên, tôi không quan tâm thời gian nhiều ít, nhưng cấm chế của tôi một tháng sẽ tái phát, anh lo mà xử lý, cút đi.

Nhìn gã tu sĩ Kim Kim Đan tầng bảy nghiêng ngả lảo đảo cút ra khỏi cửa hàng đan dược, những tu sĩ đang nhốn nháo bên ngoài đã run sợ. Vốn Đan dược Ninh Hải là một nhà thuốc thật thà, rất nhiều người muốn đến lừa bịp tống tiền, nhưng thật không ngờ cửa hàng đan dược này còn có sự tồn tại khủng bố như vậy. Một số tu sĩ có chủ ý lập tức toát mồ hôi lạnh, may mắn còn chưa lừa bịp tống tiền.

Diệp Mặc nhìn gã tu sĩ Kim Đan tầng năm nằm ở cửa rên rỉ, nói với Lê Kinh Mân:

- Anh dẫn gã này đến phòng giữ trật tự đô thị của Thành Phỉ Hải, và đem oan ức của đan dược Ninh Hải báo lên.

- Vâng.

Lê Kinh Mân sau khi nghe xong lời nói của Diệp Mặc, lập tức xốc gã tu sĩ Kim Đan tầng năm như một con chó chết biến mất.

Người chung quanh đứng xem tim lại đập nhanh, người này chẳng những đánh người khác tàn phế, còn muốn đi cáo trạng trước, quả thực chu đáo.

Diệp Mặc đương nhiên không phải vừa đến Thành Phỉ Hải đã ra tay giết người, cho dù đánh bọn người lừa bịp tống tiền thành tàn phế. Cũng muốn thông báo một chút cho quản sự của thành Phỉ Hải. Dù sao, hiện tại thành Phỉ Hải không phải của hắn, hắn cũng chỉ sống ở đây. Hắn làm như vậy biểu lộ thái độ tin tưởng của hắn đối với thành Phỉ Hải, người quản sự của thành Phỉ Hải sẽ không bởi vì chuyện này mà làm gì hắn cả Hơn nữa vừa rồi khi Diệp Mặc phế đi Kim Đan của gã tu sĩ Kim Đan tầng năm kia, liền cảm nhận được một luồng thần thức mịt mờ lướt qua bên cạnh hắn. Tuy rằng hắn không biết người này là ai, nhưng sau khi thần thức kia lướt qua, cũng không có ai xuất hiện. Diệp Mặc liền đoán hắn là nhân vật lớn của thành Phỉ Hải.

...

- Thật là thú vị, đây hẳn là một nhân vật.

Ở một nơi xa hoa rực rỡ của thành Phỉ Hải, một người đàn ông trung niên đang thu hồi thần thức lầm bầm lầu bầu nói một câu.

- Anh Tử Ngư nói ai là một nhân vật?

Một lão già đối diện người đàn ông trung niên cười mở miệng hỏi Gã đàn ông trung niên kia cười ha hả:

- Một gã tu sĩ Kim Đan rất thú vị đến thành Phỉ Hải, còn là Kim Đan sơ kỳ. Không tồi Lão già kia cũng cười ha hả.

- Có thể làm cho anh Tử Ngu nói tốt hiển nhiên là không tệ rồi.

Gã đàn ông trung niên kia gật đầu.

- Vâng, tu vi của hắn chỉ có Kim Đan tầng hai. Không ngờ có thể trong nháy mắt đã sát thương Kim Đan tầng năm, hơn nữa làm việc cũng rất bài bảng khéo đưa đẩy, rất thú vị.

Câu nói này là lần thứ hai y nói ra có chút thú vị.

...

Sau khi đợi toàn bộ người của cửa hàng đi hết, Diệp Mặc lúc này mới kịp hỏi Tống Ánh Trúc, Hà Châu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngu Vũ Thiên rốt cuộc như thế nào, sao không thấy bà ấy?

Qua lời kể của Tống Ánh Trúc và Chân Tiểu San, Diệp Mặc mới biết được. Hơn nửa năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ban đầu ở Hà Châu, ngành dược Hoa Hạ bị Lỗ Cửu Thành thăng cấp Nguyên Anh và một gã quản sự của Tiên Bảo Lâu kết hợp đánh phá.

Một mình Ngu Vũ Thiên không địch lại hai gã Nguyên Anh. Hơn nữa lúc trước không phải chỉ có hai gã Nguyên Anh đến ngành dược Hoa Hạ,

còn có rất nhiều tu sĩ Kim Đan.

Bởi vì tình hình khẩn cấp, Chân Tiểu San đã ăn Anh Bạo đan, nếu như không có Duẩn Ích đan cô lúc ấy thiếu chút nữa nguy hiểm tính mạng rồi. Cho dù là như vậy, sau chuyện này tu vi của cô trực tiếp hạ xuống Trúc Cơ tầng bốn. Hiện tại Trúc Cơ tầng tám của cô, là do sau này cố gắng tu luyện, hơn nữa có chút đan dược mới đạt tới đấy.

Mà Ngu Vũ Thiên bị thương tại chỗ, tuy nhiên cho dù là như vậy, bà vẫn đem theo theo mấy người từ Truyền Tống Trận được Diệp Mặc lưu lại trốn thoát. Nhưng về sau Ngu Vũ Thiên thì Nguyên Anh suy nhược, hoàn toàn không có cách nào tụ kết chân nguyên.

- Diệp Lăng thế nào? Diệp Mặc cũng lo lắng cho Diệp Lăng.

- Diệp Lăng lúc ấy cũng bị thương, song tu vi của em ấy thấp không bị lây lan, hiện tại em ấy đã bình phục, bây giờ đang ở bên trong chăm sóc sư phụ.

Tống Ánh Trúc lo lắng nói.

Diệp Mặc đã hiểu được, thảo nào một số tu sĩ Kim Đan tới lừa bịp tống tiền, hoá ra Ngu Vũ Thiên bị trọng thương đến giờ còn chưa khỏi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đứng lên nói:

- Anh đi xem chị Ngu, mọi người thu xếp nơi này một chút, cửa hàng đan dược Ninh Hải tạm thời ngừng kinh doanh, chúng ta cần phải mở lại một đan các lớn hơn.

...

Bên ngoài gian phòng của Ngu Vũ Thiên có trận pháp che giấu thần thức, sau khi Diệp Mặc vào phòng, Ngu Vũ Thiên đang ngồi trên một cái nệm, dường như đang chữa thương, Diệp Lăng đang ở bên cạnh cẩn thận sửa sang lại một số dược liệu.

Diệp Mặc vừa tiến đến liền cảm nhận được một loại băng hàn, dường như loại băng hàn này đến từ cơ thể của Ngu Vũ Thiên. Mà tu vi của Diệp Lăng quá thấp, nhất thời không cảm giác được.

- Anh.

Diệp Lăng thấy Diệp Mặc bước vào, lập tức vui mừng bất ngờ lao đến, cũng nghẹn ngào giống Tống Ánh Trúc. Chỉ cần Diệp Mặc đã trở về, cô đã cảm thấy mọi thứ bình yên, dường như mọi chuyện trước kia đều trở nên nhỏ bé không có ý nghĩa nữa rồi.

- Diệp Mặc, cậu đến rồi.

Ngu Vũ Thiên cũng tỉnh dậy, trong mắt dường như hơi buông lỏng, tuy nhiên bà lập tức kinh ngạc hỏi.

- Cậu đã là Kim Đan rồi hả?

Tống Ánh Trúc các cô nhìn không ra tu vi của Diệp Mặc, nhưng Ngu Vũ Thiên vừa nhìn đã biết Diệp Mặc là Kim Đan tầng hai.

- Hả, anh, anh đã kết Đan rồi hả?

Diệp Lăng phấn khởi kéo tay Diệp Mặc, - Anh Kết Đan rồi, như vậy mấy bọn lừa bịp tống tiền đan dược Ninh Hải sẽ không dám đến đây nữa.

Bởi vì trong phòng của Ngu Vũ Thiên có trận pháp cách âm và ngăn cách thần thức, cho nên chuyện xảy ra bên ngoài Diệp Lăng căn bản cũng không biết.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng đấy, anh đã là Kim Đan rồi.

Trong lòng Diệp Mặc nghĩ, nếu hắn tìm được Thủy Ma Hải Đài, cho dù là kết thành Nguyên Anh, cũng là chuyện không xa vời.

Nói xong hắn nhìn Diệp Lăng:

- Em, chị Tĩnh Văn đã đến, em mau ra thăm cô ấy một chút.

- A, chị Tĩnh Văn cũng tới nơi này.

Diệp Lăng vui mừng lặp lại một câu, tuy nhiên lập tức cô liền liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái.

- Anh, anh lại muốn có thêm một vợ nữa, đúng không.

Mặt của Diệp Mặc đỏ bừng:

- Đây là một lần cuối cùng, nhất định là một lần cuối cùng.

- Thôi đi anh ơi..., anh nghĩ rằng em sẽ tin anh? Lúc trước đối với chị dâu Ánh Trúc anh cũng nói là một lần cuối cùng, nhưng thế nào, nghe nói còn có một chị dâu Tiểu Vận.

Diệp Lăng dường như cũng cảm thấy nói hơi quá lời, vội vàng thay đổi đề tài:

- Được, em đi thăm chị Tĩnh Văn, anh nhất định phải giúp sư phụ trị liệu thật tốt.

Thấy Diệp Lăng đi ra ngoài, Diệp Mặc mới nhẹ nhàng thở ra, hắn thật sự không biết làm thế nào để kể sự tình về Tịnh Văn, Tiểu Vận cho Lạc Ảnh và Khinh Tuyết nghe, nhưng đối với Ánh Trúc, hắn ngược lại cảm thấy rất dễ giải bày.

- Chị Ngu, chị bị tổn thương làm sao, làm thế nào đến hiện tại còn chưa hoàn toàn bình phục?

Diệp Mặc lấy lại tinh thần, lúc này mới lo lắng hỏi Ngu Vũ Thiên.

Ngu Vũ Thiên mỉm cười, sau đó nói.

- Chỉ bị thương nho nhỏ, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm lắm. Tôi chỉ cần tu dưỡng một hai tháng, sẽ bình phục.

Diệp Mặc lại cảm thụ một chút, đột nhiên hỏi:

- Chị Ngu, chị có phải bị một loại băng hàn làm đông cứng Nguyên Anh?

Ngu Vũ Thiên sửng sốt nhìn Diệp Mặc một cái.

- Cậu không ngờ có thể cảm nhận được băng hàn trong cơ thể của tôi? Cậu mới là Kim Đan tầng hai.

Diệp Mặc cười nói:

- Đó là bởi vì tôi có chút mẫn cảm đặc thù đối với băng hàn hoặc là mồi lửa, chị Ngu có cần tôi giúp chị xem qua không.

Ngu Vũ Thiên có chút ngại ngùng, tuy rằng bà lớn hơn nhiều so với Diệp Mặc, dù sao cũng là sư phụ của Diệp Lăng, nếu Diệp Mặc giúp bà xem, ắt phải vận chuyển chân nguyên xem qua kinh mạch của bà, điều này làm cho bà nhất thời khó có thể đồng ý.

Diệp Mặc đoán được sự do dự của Ngu Vũ Thiên, bỗng nhiên hắn nghĩ đến nếu dùng Vô ảnh đi thăm dò, dường như cũng có thể. Tuy nhiên dùng Vô ảnh xem, thì cũng có khác gì hắn xem?

- Được, cậu xem đi.

Ngu Vũ Thiên nói xong vươn cổ tay ra.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Một người tu sĩ theo đuổi trời đất rộng lớn, loại chuyện nhỏ nhặt này hà tất để trong lòng. Diệp Mặc gật đầu, hắn cũng cho rằng việc này căn bản không là gì cả.

Chân nguyên của Diệp Mặc cẩn thận thăm dò vào đan điền của Ngu Vũ Thiên, quả nhiên phát hiện Nguyên Anh của bà bị giam cầm trong một tầng băng sương.

Thật là công pháp lợi hại, Diệp Mặc trong lòng thầm than. Đông chí của hắn cũng rất hiệu quả cho việc công kích tầng băng, nhưng lớp băng bao bọc Nguyên Anh bên trong cơ thể của Ngu Vũ Thiên rất lớn, quả thực cũng không phải là một tầng băng ở phía ngoài - Chị Ngu, đợi lát nữa chị phối hợp với tôi một chút, tôi hấp thu tầng băng bên trên Nguyên Anh của chị.

Diệp Mặc nói xong không đợi Ngu Vũ Thiên phản đối, cũng đã bắt đầu vận chuyển Đông chí hấp thu.

Ngu Vũ Thiên kinh hãi, đây là lớp băng có thể giam cầm Nguyên Anh, xem bản lĩnh xuất chúng của Lỗ Cửu Thành, ngay cả là tu sĩ Nguyên Anh cũng không dám làm như thế. Diệp Mặc chỉ là một người với tu vi Kim Đan kỳ liền dám hấp thu tầng băng giam cầm Nguyên Anh, đây chẳng khác gì đi tìm đường chết.

Khi bà muốn ngăn cản lại, Diệp Mặc đã bắt đầu vận chuyển chân nguyên hấp thu. Ngu Vũ Thiên trong lòng thở dài, chỉ có thể toàn lực trợ giúp Diệp Mặc.

Nhưng Ngu Vũ Thiên rất nhanh liền khiếp sợ, bà phát hiện băng giá bao vây Nguyên Anh của bà, quả nhiên bị Diệp Mặc hấp thu rồi, mà Diệp Mặc vẫn không có thay đổi gì.

Chẳng lẽ hắn cũng là Băng hệ linh căn? Điều đó không thể, Băng hệ linh căn chưa từng nghe nói qua có Luyện Đan Sư.

Diệp Mặc quả thật rất thoải mái, uy lực Đông chí của hắn chưa tăng lên nhanh như Vô ảnh vậy, hiện tại lại hấp thu nhiều khí băng hàn, lập tức liền lớn mạnh, thậm chí cái loại băng hàn thấu xương này đã vượt qua thời điểm mà lúc đầu hắn lấy được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 978

Dừng Chân Ở Phỉ Hải

Sau một nén nhang, sắc mặt nhợt nhạt của Ngu Vũ Thiên đã hồng hào lại. Cô đã cảm thấy Nguyên Anh trong cơ thể mình dần dần thoát khỏi trói buộc, tầng băng trắng lạnh giá vốn trói buộc Nguyên Anh kia dần bị hút mất, rồi cảm giác tự do lâu nay lại trào dâng lần nữa.

Ngu Vũ Thiên mừng rỡ nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc thật sự làm cho cô ta rất bất ngờ, thương tích vốn quấy nhiễu cô trong nửa năm đã biến mất từ đây. Tuy hàn băng giá buốt trói buộc Nguyên Anh của cô đã bị cô luyện hóa không còn ác liệt như lúc đầu, nhưng Diệp Mặc có thể dựa vào tu vi Kim Đan tầng hai để hút đi băng tuyết lạnh giá này, bất kể là hắn dùng cách gì, đều là tu vi vô cùng đáng sợ.

Chắc chân nguyên hùng hậu của hắn đã tiếp cận Kim Đan tầng bảy và Kim Đan tầng tám rồi nhỉ, Ngu Vũ Thiên thầm suy đoán trong lòng.

Khi tay của Diệp Mặc rời khỏi cổ tay của Ngu Vũ Thiên, thì thực lực của Ngu Vũ Thiên đã hồi phục tám phần rồi. Cô liền đứng dậy, vận chuyển chân nguyên trên người, sau đó kiểm tra Nguyên Anh trong cơ thể, mới cảm kích nói:

- Diệp Mặc, cảm ơn cậu nhiều lắm, cậu thật khiến ta ngạc nhiên, dường như trên người cậu không thấy vấn đề nào mà không giải quyết được.

Trong lòng Diệp Mặc cũng rất thỏa mãn, hắn cúi người làm lễ với Ngu Vũ Thiên, nói:

- Chị Ngu, người phải cảm ơn là tôi, nếu không có chị Ngu, thì mấy

người Ánh Trúc đã sớm mất mạng rồi. Cám ơn chị, chị Ngu.

Diệp Mặc hiểu rõ trong lòng, nếu Ngu Vũ Thiên muốn bỏ trốn một mình, dù là hai tu sĩ Nguyên Anh cũng không ngăn được. Sở dĩ cô bị thương, hoàn toàn là do Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng liên lụy.

Nói xong, Diệp Mặc không chờ Ngu Vũ Thiên trả lời, lại lấy ra hai bình đan dược đưa cho Ngu Vũ Thiên nói:

- Chị Ngu, thương tích của chị vừa lành, chị có thể dùng đan dược này.

- Là Sinh Nguyên Đan?

Ngu Vũ Thiên nhận lấy đan dược liền ngạc nhiên buộc miệng nói, "Sinh Nguyên Đan" cả tu sĩ Hư thần cũng có thể dùng, có thể tưởng tượng được sự quý quá của nó, mà Diệp Mặc lại không ngần ngại gì lấy loại đan dược này ra, hơn nữa còn là những hai bình một lúc.

…

Khi Diệp Mặc và Ngu Vũ Thiên bước ra, thì Lê Kinh Mân đã quay lại, Tô Việt và Thịnh Dực Trung cũng đã về, bọn họ ra ngoài dò la tin tức. Tô Việt nhìn thấy Tô Tĩnh Văn. Hai người lại bồi hồi một phen. Cả hai đều không ngờ rằng, có thể gặp nhau lần nữa ở Lạc Nguyệt mênh mông này.

Mọi người đã tề tụ đông đủ trong phòng, cảm nhận cảm giác vui mừng khi trùng phùng nơi đất khách quê người.

- Quản sự của Thành Phỉ Hải nói thế nào?

Chờ mọi người ôn chuyện xong, Diệp Mặc mới hỏi Lê Kinh Mân.

Lê Kinh Mân liền trả lời:

- Quản sự của Thành Phỉ Hải nói chúng ta trừng phạt đúng lắm, loại người như vậy bọn họ cũng tuyệt đối không buông tha.

Diệp Lăng nói một cách khinh thường:

- Đừng có mà gạt người, trước đây tiệm của chúng ta bị người ta lừa gạt tống tiền hết lần này đến lần khác, sao tôi không thấy bọn họ ra mặt quản lý?

Lời của Diệp Lăng khiến mọi người đều im lặng, hết lần này đến lần khác lừa gạt tống tiền thì sao chứ? Nếu không phải Diệp Mặc trở về, dù có bị lừa gạt tống tiền một trăm lần, cũng không có ai đến quản. Nơi này chính là nơi sinh tồn của kẻ mạnh, thành chủ Thành Phỉ Hải cũng giữ thái độ như vậy, chỉ có kẻ càng mạnh sống ở Thành Phỉ Hải, thì ông ta mới càng vui.

Thấy mọi người có chút trầm ngâm, Diệp Mặc bèn nở nụ cười phá tan bầu không khí nặng nề trước mặt này, nói:

- Sau này có chị Ngu trấn thủ, tôi nghĩ bọn tiểu nhân kia sẽ không dám không biết điều nữa. Thịnh Dực Trung và Tô Việt cố gắng chuẩn bị đạt Trúc Cơ, chị Chân phải Kết Đan lại, chỉ khi thực lực của chúng ta càng lúc càng mạnh, thì người khác mới không dám tìm đến ức hiếp. Tiếp theo đây chúng ta chọn một nơi để thu xếp ổn thỏa trước rồi hẵng hay, cái tiệm này hơi nhỏ quá rồi.

Nghe xong lời của Diệp Mặc, mọi người đều cảm thấy đúng, cái thế giới tôn vinh thực lực này, không nói lý lẽ, nắm đấm chính là đạo lý.

Lê Kinh Mân lại đứng dậy nói:

- Môn chủ, khi nãy tôi mới đến quản sự phủ, Vương quản sự kia nói hiện nay "Bảo Đường Lâu" bỏ trống, hỏi chúng ta có muốn thuê không?

- Sao đột nhiên ông ta lại hỏi chuyện này?

Tô Tĩnh Văn cảm thấy nghi hoặc bèn nói xen vào một câu.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Rõ ràng là chúng đang dò xét thực lực của chúng ta, một là do người

của chúng ta đã gia tăng, hiện nay cần phải đổi chỗ, thứ hai là thử xem chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu sức lực. Nếu chúng ta có thể thuê

"Bảo Đường Lâu", tức là nói chúng ta đáng để bọn chúng chú ý đến. Nếu chúng ta ngay cả chút thực lực này cũng không có, thì cũng không cần thiết được bọn chúng để tâm rồi. Nhưng tôi vẫn chưa biết "Bảo Đường Lâu" có bao lớn, ở chỗ nào.

Thịnh Dực Trung bỗng nói:

- "Bảo Đường lâu" thì tôi biết, khi chúng tôi đến, chỗ đó đã có chút hoang phế rồi, vị trí nằm kề cạnh bên Thành Phỉ Hải. Do Thành Phỉ Hải từng có nhiều lần bị triều cường xâm nhập, các kiến trúc lớn gần thành đều phải đứng mũi chịu sào, ngay cả đường tháo chạy cũng không có. Hơn nữa giá cả nơi này tuy rẻ hơn nơi nhất định, nhưng với người bình thường mà nói thì không thấp, tuy diện tích không nhỏ, nhưng lại không có bao nhiêu người muốn thuê.

- Đúng đó, nghe nói các chủ trước đó của "Bảo Đường Lâu" còn có tu vi Nguyên Anh hậu kì, do một lần ra biển không còn trở lại nữa, sau đó, "Bảo Đường Lâu " cứ bị bỏ trống. Nhưng diện tích lại không nhỏ, nghe đâu khoảng một trăm mấy ngàn mét vuông.

Tô Việt nói xen vào một câu.

Mười mấy vạn mét vuông, thì cũng không nhỏ, Diệp Mặc gật đầu. Sau đó hắn nói với Lê Kinh Mân:

- Vương quản sự kia nói bao nhiêu linh thạch thì cho thuê?

Lê Kinh Mân lắc đầu nói:

- Vương quản sự không nói trả bao nhiêu linh thạch thì cho thuê, ông ta chỉ nói đại khái giá một năm khoảng hai đến ba trăm ngàn linh thạch cao cấp. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Mắc thế à?

Diệp Lăng ngạc nhiên há hốc mồm, bây giờ cô làm đương gia đã lâu đương nhiên biết hai đến ba trăm ngàn linh thạch cao cấp một năm là một con số kinh khủng thế nào.

Diệp Mặc lại trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Thuê thì không cần thiết, anh đi nói với Vương quản sự kia, nếu có thể trong ba triệu linh thạch đổ lại, chúng ta bằng lòng mua, sau khi mua xong, sẽ đổi thành "Mặc Nguyệt", nơi đây chính là nơi khởi nguyên của "Mặc Nguyệt chi thành".

Linh thạch hiện nay của Diệp Mặc tính ra có hơn sáu triệu linh thạch cao cấp, hắn định thành lập "Mặc Nguyệt chi thành", dù sau này phải rút khỏi Phỉ Hải, nhưng căn cứ địa ở đây lại không thể thiếu.

"Mặc Nguyệt chi Thành" cũng cần nơi khác để làm ăn, nên đây là chuyện lâu dài, thay vì thuê thì chi bằng mua luôn cho rồi.

…

- Cái gì? Các người muốn mua "Bảo Đường Lâu"?

Tên quản sự Thành Phỉ Hải kia bị khẩu khí của Lê Kinh Mân làm giật mình. Dù là một tán tu Hư thần, một lúc lấy ra mấy triệu linh thạch cũng đã quá sức rồi, càng không cần nói người có tu vi cao nhất trong bọn họ dường như chính là Lê Kinh Mân trước mặt này.

Lê Kinh Mân lại trả lời một cách bình tĩnh:

- Đúng vậy, Vương quản sự, môn chủ chúng tôi cũng có chút hứng thú với "Bảo Đường Lâu" này, nhưng chúng tôi cư ngụ lâu dài, thay vì thuê lại, thì chi bằng mua luôn. Đương nhiên nếu Vương quản sự không muốn bán, cũng được thôi.

- Bán, đương nhiên bán chứ, nhưng giá bán ra ít nhất gấp ba mươi lần tiền thuê một năm, mấy người còn muốn mua không? Ta cho mấy người

thuê rẻ một chút, một năm khoảng hai trăm ngàn linh thạch thượng phẩm, nhưng nếu muốn mua, thì phải là sáu triệu.

Vương quản sự nhìn Lê Kinh Mân với vẻ nghi hoặc.

Lê Kinh Mân giật mình, giá dự tính mà Diệp Mặc cho y là ba triệu linh thạch, đối phương hét giá một lúc đòi những sáu triệu.

Thấy Lê Kinh Mân do dự, Vương quản sự cũng không hối thúc y, nhưng trong lòng lại có chút hứng thú với ông chủ thần bí phía sau Lê Kinh Mân. Người dễ dàng lấy ra mấy triệu linh thạch, tuyệt đối không phải là người thường.

Lê Kinh Mân nghĩ ngợi hồi lâu, đứng dạy chắp tay nói:

- Vương quản sự, thật ngại quá, giá cao nhất mà ông chủ chúng tôi ra mới có hai triệu năm trăm ngàn, giá này quá xa so với dự tính của chúng tôi.

Vương quản sự lắc đầu:

- Hai triệu năm trăm ngàn, còn chưa tới nửa giá, xem ra cuộc làm ăn này không thể bàn tiếp rồi.

- Thật là đáng tiếc.

Lê Kinh Mân đứng dậy, định cáo từ.

- Chờ một lát.

Vương quản sự bỗng ngăn Lê Kinh Mân lại, sau đó vội vàng bỏ đi.

Nhưng Lê Kinh Mân không gấp, y biết Diệp Mặc không nhất định phải mua nơi này, chỉ là hắn không có nhiều thời gian để tìm nơi mới mà thôi.

Không lâu sau, Vương quản sự kia lại vội vàng trở lại, ông ta có chút áy náy nói với Lê Kinh Mân:

- Ta đã hỏi phía trên, nếu các người thật sự muốn mua, giá thấp nhất là ba triệu năm trăm ngàn, thấp hơn giá này nữa…

- Ba triệu.

Lê Kinh Mân bỗng báo giá trước khi Vương quản sự nói ra:

- Nếu ba triệu có thể bán, thì tôi bằng lòng để lại linh thạch liền, ký kết hợp đồng mua bán.

- Được, dứt khoát. Ba triệu thì ba triệu, Vương Địch ta kết bạn với cậu.

Vương quản sự kia lại không hề thất vọng, đồng ý ngay với giá của Lê Kinh Mân.

Lê Kinh Mân há hốc mồm, bỗng phát hiện khóe miệng hơi đắng. Y biết hôm nay bản thân y có thể đã bị lỗ nặng rồi, đồng thời y cũng hiểu ra, nếu nói đến làm ăn, hai Lê Kinh Mân như y cộng lại có lẽ cũng không phải là đối thủ của Vương quản sự.

Thấy vẻ khổ tâm của Lê Kinh Mân, Vương quản sự càng vui trong lòng, thật ra miếng đất đó nếu có thể bán được hai triệu, thì ông ta nhất định sẽ đồng ý. Bây giờ lại bán được ba triệu, khiến ông ta hoàn toàn không ngờ tới.

Nếu là nơi ở trung tâm thành phố, một miếng đất lớn như vậy, dù là một trăm ngàn linh thạch cũng không mắc, nhưng miếng đất "Bảo Đường Lâu" này thật sự là không đáng đồng tiền mà.

Tuy biết chịu thiệt rồi, nhưng tu sĩ chú trọng chữ tín, huống chi bọn người Lê Kinh Mân mới đến Phỉ Hải chỉ có thế gồng mình lấy ra ba triệu linh thạch ký hợp đồng với Vương quản sự.

Y lại nghĩ trong lòng, nếu không phải Diệp Mặc nói là ba triệu, dù y có mang bốn triệu tới, thì hôm nay nói không chừng cũng bị Vương quản sự này quét sạch rồi.

…

Diệp Mặc nghe Lê Kinh Mân áy náy trình bày, bật cười ha hả, hắn vỗ vào vai của Lê Kinh Mân nói:

- Có chịu thiệt thì mới thông minh ra được, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa, hơn nữa, nhiều lúc chịu thiệt lại được lời. Bây giờ việc xây dựng "Mặc Nguyệt" sẽ giao cho anh, lát nữa anh dựa theo bản vẽ của tôi tìm người đến xây lại "Mặc Nguyệt".

Thật ra Diệp Mặc đã sớm biết trước Lê Kinh Mân sẽ chịu thiệt, nhưng hắn vẫn để Lê Kinh Mân đi đàm phán, dù sao thì phần lớn công chuyện làm ăn của "Mặc Nguyệt" sau này đều sẽ giao cho Lê Kinh Mân và Dư Kỳ Dương phụ trách, trước lúc đó nhất định phải bồi dưỡng y trước…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 979

Ra Khơi

Một tháng sau, "Mặc Nguyệt" ra đời ở Thành Phỉ Hải.

"Mặc Nguyệt" không phải là thương hội lớn nhất ở Thành Phỉ Hải, nhưng tuyệt đối là thương hội xa hoa nhất. Không những ở ngoài thương hội có tầng tầng lớp lớp trận pháp phòng ngự, hơn nữa tất cả kiến trúc của "Mặc Nguyệt" đều được xây bằng "Lam nham thạch" dưới biển, nhìn từ xa, giống như một hải dương màu xanh.

Lần này, Diệp Mặc không tiết kiệm tiền vốn, ngoài việc hắn bố trí mấy trận pháp phòng ngự phía ngoài "Mặc Nguyệt", còn bày mấy trận pháp tấn công phía trong.

Với trình độ đại sư trận pháp của hắn, thêm vào linh thạch được vung ra, trận pháp tấn công đã là bậc cao cấp bốn, dù là tu sĩ Nguyên Anh bị nhốt trong trận pháp, cũng đừng hòng dễ dàng thoát thân. Nếu trận pháp này có Nguyên Anh chủ trì, dù có mấy mươi tu sĩ Nguyên Anh cùng lúc tấn công "Mặc Nguyệt", cũng phải ngậm hờn nuốt giận.

Trước đây sở dĩ "ngành dược Hoa Hạ" bị công phá, Ngu Vũ Thiên bị trọng thương, đó là vì tu vi Diệp Mặc có hạn, không thể bày trận pháp tấn công cao cấp.

Với Diệp Mặc mà nói, tấn công là phòng ngự tốt nhất.

"Mặc Nguyệt" nổi lên mạnh mẽ ở Phỉ Hải, dẫn đến nhiều suy đoán. Nhưng đa số người của "Mặc Nguyệt" đều đến từ "Đan Dược Ninh Hải", thì có rất nhiều người biết. Hơn nữa những tu sĩ lừa gạt tống tiền "Đan dược

Ninh Hải" trước đó, đều bị một tu sĩ Kim Đan tầng bảy tìm ra từng người một, ai nấy đều bị phế mất đan điền.

Sau khi tầng lớp cấp cao ở Thành Phỉ Hải chấp nhận chuyện này, cũng không có ai dám đến "Mặc Nguyệt" gây sự. Thật ra dù không có chuyện của "Đan dược Ninh Hải", cũng không có ai dám đến "Mặc Nguyệt" gây rối. Dù sao chỉ cần thấy thế lực của "Mặc Nguyệt", không phải "Đan dược Ninh Hải" trước đây có thể sánh được.

Kinh doanh chủ yếu ở "Mặc Nguyệt" là hai thứ, một loại là trận bàn, còn loại thứ hai chính là đan dược. Đồng thời "Mặc Nguyệt" thu mua các loại vật liệu, bao gồm yêu đan.

Người chưa từng đến "Mặc Nguyệt" thì không biết, nhưng tất cả những người từng tới "Mặc Nguyệt" đều sẽ vô cùng ngạc nhiên, tuy giá đan dược của "Mặc Nguyệt" giống với những nơi khác, nhưng ở "Mặc Nguyệt" lại có nhiều đan dược thượng hạng, hơn nữa đa phần đều là đan dược hạng nhất. Chủ yếu nhất là, "Mặc Nguyệt" ngay cả "Ngưng Bích Đan" mà tu sĩ Kim Đan dùng để tu luyện cũng có bán lẻ. Sau khi những tin này được lan truyền, "Mặc Nguyệt" trong một thời gian ngắn ngủi, vang danh Phỉ Hải.

"Mặc Nguyệt" vốn ở nơi hẻo lánh, lại dần trở nên sầm uất.

Về trận bàn mà "Mặc Nguyệt" bán, ở Phỉ Hải lại càng không có mấy tiệm bán.

Nhưng Diệp Mặc lại vừa chỉ Dư Kỳ Dương luyện chế trận bàn, vừa dạy Tô Việt và Thịnh Dực Trung luyện đan. Về kinh doanh của "Mặc Nguyệt", hoàn toàn giao cho Lê Kinh Mân. Tuy Lê Kinh Mân hiện nay rất bận, nhưng chờ sau khi Chân Tiểu San kết Đan lần nữa, thì y có thể thoải mái một chút rồi.

Tu vi ba người Tô Tĩnh Văn và Diệp Lăng, Tống Ánh Trúc hơi thấp, ngoài việc giúp đỡ trong tiệm ra, phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện.

Lại một tháng sau, "Mặc Nguyệt" đã hoàn toàn đi vào nề nếp, lúc này Chân Tiểu San Kết đan lần hai thành công. Tuy Chân Tiểu San vô cùng kích động, nhưng với Diệp Mặc mà nói, đây lại là chuyện hiển nhiên. Hắn có nhiều đan dược như vậy, hơn nữa tư chất của Chân Tiểu San cũng không tệ lắm, kết thành Kim Đan vốn là chuyện tất nhiên.

Còn Tô Tĩnh Văn chỉ tu luyện chưa tới ba tháng, nhưng đã là luyện khí tầng chín rồi. Diệp Mặc vừa ngạc nhiên trước tiến độ của cô, vừa chuẩn bị ra khơi tìm "Thủy Ma Hải Đài". Vật liệu mà hắn cần để tu luyện rất khác thường, Tụ Linh Trận bình thường vốn không thể đáp ứng được cho hắn, thế nên Diệp Mặc biết rằng chỉ có tìm được "Thủy Ma Hải Đài", luyện chế ra "Thiên Hoa Đan", mới có thể có hy vọng tiến bộ.

Mở "Mặc Nguyệt", linh thạch trên người Diệp Mặc cũng dùng hết sạch rồi, huống chi hắn còn mời hai luyện đan sư lục phẩm thường trú ở "Mặc Nguyệt" để luyện đan.

Bản thân Diệp Mặc phải ra khơi, không có thời gian luyện đan, Tô Việt và Thịnh Dực Trung lại mới học luyện đan, không tài nào luyện chế đan dược để bán, chỉ có thể mời luyện đan sư khác đến trấn thủ.

Ba tháng sau, Diệp Mặc lại bố trí một Truyền Tống Trận ở "Mặc Nguyệt", giao phi thuyền linh khí trung phẩm cho Ngu Vũ Thiên, rồi mới từ biệt mọi người, rời khỏi Thành Phỉ Hải.

Từ khi xảy ra chuyện Hà Châu, Diệp Mặc ở bất cứ nơi nào cũng không yên tâm được, Truyền Tống Trận nhất định phải có, tránh đến lúc đó cả cơ hội chạy thoát cũng không có.

Vật liệu để bố trí Truyền Tống Trận là có từ sự tích lũy phong phú của lộ đạo, hơn nữa cấp bậc cũng không tệ, lần này trình độ bày trận pháp của Diệp Mặc đã được nâng cao rất nhiều, nên hắn trực tiếp bố trí mặt còn lại của Truyền Tống Trận ở một nơi ngoài hai mươi vạn dặm…

Thành Phỉ Hải ở tận cùng phía Nam của Bắc Vọng Châu, hơn nữa kề

bên Vô Tâm Hải.

Mỗi ngày tu sĩ từ Thành Phỉ Hải đến Vô Tâm Hải nhiều vô số kể, những tu sĩ này đều kết bè kết phái ra ngoài săn bắt yêu thú, hoặc thu thập linh thảo và khoáng thạch trong biển.

Tu sĩ cấp thấp đều ở vùng ven Vô Tâm Hải, muốn tìm được linh thảo cao cấp hơn và săn bắt được vật liệu yêu thú cao cấp, nhất định phải ra khơi xa.

Ra biển khơi có hai cách, một chính là phi thuyền linh khí của chính bản thân tu sĩ, hoặc thông qua pháp bảo bay tương tự ra khơi, còn có một cách chính là thông qua Truyền Tống Trận tới "Phỉ Kỳ Đảo", sau đó lại từ "Phỉ Kỳ Đảo" tự mình xuất phát.

"Phỉ Kỳ Đảo" cũng chỉ cách Thành Phỉ Hải có mười vạn dặm, sở dĩ bày một Truyền Tống Trận ở đảo này, một là do ngoài đảo này ra, thì chỉ có biển sâu nguy hiểm mà thôi. Hơn nữa đảo này cũng có rất nhiều thương gia, phần đông ra ngoài để thí luyện hoặc ra khơi săn bắt yêu thú, đều sẽ đến đây để tiếp viện, đồng thời cũng tới đây bán một vài vật liệu hoặc nội đan yêu thú mà mình có được.

Nên "Phỉ Kỳ Đảo" vẫn là nơi tu sĩ lui tới đông đúc, ngoài những điều này ra, nơi này còn có một chức năng, chính là khi bị thủy triều xâm nhập, "Phỉ Kỳ Đảo" sẽ báo tin tức về đầu tiên.

Diệp Mặc có phi thuyền riêng của mình, hắn không đến "Phỉ Kỳ Đảo". Nơi mà hắn muốn đến cách "Phỉ Kỳ Đảo" cũng có mười mấy dặm, là một nơi gọi là "Song Giác Đảo". Vì tin tức mà Diệp Mặc nghe ngóng được, "Thủy Ma Hải Đài" ở gần đây là nhiều nhất.

Diệp Mặc bước lên "Phi Vân Thuyền", dựa theo bản đồ, một mình tiến tới "Song Giác Đảo". Không giống như người khác, Diệp Mặc cả một người bạn đường cũng không có.

Với Diệp Mặc mà nói, một mình hắn ra khơi ngược lại càng an toàn hơn, dù sao thì hắn có thế giới trang vàng, một khi trốn chạy, dẫn theo một người trái lại không thuận tiện.

…

Khi Diệp Mặc đến "Song Giác Đảo", Thành Phỉ Hải lại truyền đến một tin tức đáng kinh ngạc, tin tức này được truyền đi khắp Bắc Vọng Châu.

Ba đại châu Nam An Châu, Bắc Vọng Châu và Đông Huyền Châu muốn lập một Truyền Tống Trận xuyên các châu, vài tu sĩ Hóa chân dẫn theo hai ba mươi tu sĩ Kiếp Biến, Thừa Đỉnh cùng vào trận, tranh thủ dựng lên hai Truyền Tống Trận trong vòng một năm.

Tuy mọi người không biết tại sao ba đại châu này bỗng dựng Truyền Tống Trận. Nhưng rất nhiều tu sĩ cấp thấp đều hiểu rằng hóa ra đại lục Lạc Nguyệt không chỉ có mỗi một Bắc Vọng Châu, mà còn có Nam An Châu và Đông Huyền Châu, thậm chí còn có một Tây Tích Châu.

Điều càng khiến người ta không ngờ là nơi được chọn làm Truyền Tống Trận của Bắc Vọng Châu chính là Thành Phỉ Hải.

Người ta nói chịu thiệt chính là được lời, bây giờ người hối hận nhất ở Phỉ Hải chính là Vương quản sự của quản sự phủ rồi. Vì không ai ngờ rằng địa chỉ của Truyền Tống Trận lại được chọn ở Thành Phỉ Hải, ông ta cũng không ngờ tới. Trước đây ông ta bán "Bảo Đường Lâu" cho "Mặc Nguyệt" hiện nay với giá ba triệu linh thạch cao cấp, có thể nói là kiếm được một món lớn.

Nhưng chỉ mới có mấy tháng, tình hình thay đổi, vì Thành Phỉ Hải sắp dựng Truyền Tống Trận đến Nam An Châu, nếu vậy thì, giá đất của Thành Phỉ Hải đâu chỉ tăng lên mười lần.

Chính là nói miếng đất mà trước đây ông ta bán đi với giá ba triệu linh thạch, bây giờ cũng hơn ba mươi triệu linh thạch.

Vương quản sự bị lỗ rồi, nhưng Lê Kinh Mân lại vui mừng đến cười méo cả miệng, nếu giờ y bán "Mặc Nguyệt", thì sẽ kiếm được liền mấy chục triệu linh thạch. Tiếc là Diệp Mặc môn chủ đã ra khơi rồi, không thể chia sẻ niềm vui này. Lúc này y càng kính phục Diệp Mặc hơn, y nhớ tới câu nói mà trước đây Diệp Mặc nói với y:

"Chịu thiệt chính là được lời".

Hiện giờ xem ra, y nào có thiệt thòi gì, mà còn kiếm được món lời lớn từ người khác.

Là quản sự của Thành Phỉ Hải, một cuộc mua bán của Vương Địch làm mất đi mấy chục triệu linh thạch, trong lòng đương nhiên không dễ chịu. Lai lịch của "Mặc Nguyệt" xem ra rất lớn, nhưng ông ta cũng nắm rõ rồi, chỉ có một tu sĩ Nguyên Anh mà thôi, trong lúc ông ta đang muốn nghĩ cách lấy lại "Bảo Đường Lâu", thì lại nghe nói một tông sư trận pháp tu vi Kiếp Biến đến Thành Phỉ Hải bày Truyền Tống Trận xuyên châu đã đến "Mặc Nguyệt".

Tin tức này làm Vương Địch giật thót mình, lỡ cao thủ tu vi Kiếp Biến có quan hệ với "Mặc Nguyệt", ông ta lại đến đắc tội với "Mặc Nguyệt", đến lúc đó chết cũng không biết vì sao mình chết.

Một tông sư trận pháp có tu vi Kiếp Biến đến "Mặc Nguyệt", người ra đón tiếp đương nhiên là Ngu Vũ Thiên, chỉ là tu vi của Ngu Vũ Thiên so với người ta, cũng thua kém quá xa.

- Tiền bối…

Ngu Vũ Thiên đối mặt với một tu sĩ Kiếp Biến cao hơn cô mấy đẳng cấp, trong lòng cũng lo lắng bất an.

Tu sĩ Kiếp Biến kia lại không ra vẻ gì, y nhìn thấy Ngu Vũ Thiên căng thẳng, bèn mỉm cười, khoát tay nói:

- Cô đừng căng thẳng, tôi thấy trận pháp phòng ngự và tấn công ở nơi này của mọi người đều rất tốt, tôi muốn đến hỏi xem đây là trận pháp do ai

bố trí. Nếu có thể, tôi muốn gặp thử anh ta.

Trận pháp mà Diệp Mặc bố trí đã thoát khỏi nền tảng của trận pháp truyền thống, thứ hắn tu luyện là "Tam Sinh Quyết", trận pháp tới chỗ của hắn đã giống như luyện đan, có tư tưởng của riêng mình, cũng tức là nói đã hình thành hệ thống của chính mình. Nên tu sĩ có tu vi Kiếp Biến kia nhìn thấy trận pháp phòng ngự kỳ lạ này, liền muốn xem thử rốt cuộc là ai bố trí ra trận pháp như thế này.

Ngu Vũ Thiên có chút lo lắng, nói:

- Thưa tiền bối, trận pháp này là môn chủ chúng tôi bày ra, mấy ngày trước môn chủ đã ra khơi, phải chờ sau khi môn chủ trở về, tiền bối mới có thể gặp được.

- Thế à.

Vị tu sĩ Kiếp Biến này rõ ràng có chút thất vọng, y lấy ra một ngọc bài đưa cho Ngu Vũ Thiên, nói:

- Nếu đã như vậy, chờ anh ta trở về, cô bảo anh ta mang theo ngọc bài này đến trung tâm bày trận pháp ở Thành Phỉ Hải tìm tôi. Tôi tên Kỷ Bẩm.

Cùng lúc đó, Diệp Mặc ở nơi cách "Song Giác Đảo" không xa lại gặp phải phiền toái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 980

Từ Chối Lời Mời

Diệp Mặc ngừng "Phi Vân Thuyền" lại, vì "Phi Vân Thuyền" của hắn đã bị chặn lại rồi. Ngừng "Phi Vân Thuyền" lại, không phải là một người, mà cũng là một pháp bảo hình thuyền. Con thuyền pháp bảo này xem ra vô cùng to lớn, nhìn từ xa, giống như một lục địa đang di chuyển. Nhưng đẳng cấp cuả nó so với "Phi Vân Thuyền" của Diệp Mặc, lại cao cấp hơn rất nhiều, lại là một chân khí cấp thấp.

Thật ra cũng không thể nói là thuyền hạm chân khí cấp thấp này ngăn "Phi Vân Thuyền" của Diệp Mặc lại, mà chiếc thuyền to lớn này vốn dừng ở đây, hai tu sĩ Kim Đan bay từ trên thuyền này xuống ngăn "Phi Vân Thuyền" của Diệp Mặc lại. Từ ánh mắt tham lam mà hai người này nhìn "Phi Vân Thuyền" của hắn, Diệp Mặc có thể nhìn ra, hai người này chặn hắn lại tuyệt đối không có ý tốt.

Diệp Mặc không manh động, đừng nói người có thể khống chế chân khí cấp thấp lớn như vậy tuyệt đối không tầm thường, dù hắn có thể đánh lại hai tu sĩ Kim Đan ngăn cản hắn, hắn cũng không thể ra tay.

Vì đối phương xuống từ một pháp bảo bay chân khí cấp thấp, tác dụng chủ yếu của thuyền chân khí cấp thấp ngoài gấp rút lên đường ra, còn có năng lực công kích, thậm chí năng lực phòng ngự cũng không phải linh khí có thể sánh được, dù chân khí của đối phương rất to lớn, nếu thật sự phải đuổi theo phi thuyền linh khí cấp thấp của hắn, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, tu sĩ Kim Đan trên thuyền hạm chân khí này Diệp Mặc ước chừng, có gần một trăm người, hơn nữa còn có hai luồng khí rất mạnh, thậm

chí đã là tu sĩ Nguyên Anh. Trước sức mạnh to lớn như vậy, Diệp Mặc ngay cả hy vọng chạy thoát cũng không có.

Nhưng loại thuyền hạm chân khí khổng lồ này, cũng có một khuyết điểm, chính là nhẫn trữ vật thông thường hoàn toàn không có cách nào chứa vừa được, có chiếc thậm chí còn không thể giống với linh khí cao cấp của hắn, có thể thông qua pháp quyết thu nhỏ lại.

Một số tu sĩ Nguyên Anh có chân khí tuy là chuyện bình thường, nhưng có loại chân khí bay lớn như vậy cũng không nhiều. Diệp Mặc đoán rằng, chân khí bay hẳn là công cụ ra khơi của một thế lực nào đó, giống như phương tiện vận chuyển hành khách.

- Tu sĩ Kim Đan tầng hai?

Hai tu sĩ Kim Đan đến trước mặt Diệp Mặc, nhìn nhau cười, rõ ràng là trong mắt của họ, tu vi Kim Đan tầng hai của Diệp Mặc, quả thật không đáng kể đồng thời sự tham lam trong mắt bọn họ càng rõ hơn. Một tu sĩ Kim Đan tầng hai cũng dám lái loại bảo vật phi thuyền linh khí cao cấp này, thì có khác gì tự tìm cái chết đâu?

- Mày đi đâu?

Thấy Diệp Mặc không trả lời, tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia bỗng lạnh giọng hỏi một câu.

Diệp Mặc đứng ở đầu thuyền "Phi Vân Thuyền", bình thản nói:

- Ai đến Vô Tâm Hải cũng phải báo cáo với các người sao?

Vị tu sĩ Kim Đan tầng chín kia sững người ra, y không ngờ rằng một tu sĩ Kim Đan tầng hai như Diệp Mặc lại dám hỏi như vậy?

Nhưng hai tên tu sĩ này rõ ràng không dám ra tay lộ liễu với Diệp Mặc, tuy bọn họ xuống từ thuyền chân khí kia, nhưng tu sĩ Kim Đan trên thuyền hạm rất đông, chuyện ngang nhiên giết người cướp của này, lại không thể

làm được. Nói cách khác, bọn họ không dám làm.

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia nghe thấy giọng điệu của Diệp Mặc không hề có ý tôn kính, trong lòng liền thấy khó chịu, lạnh giọng nói:

- Đến Vô Tâm Hải đương nhiên không liên quan đến bọn ta, cũng không cần phải báo cáo với bọn ta, nhưng con đường này anh không thể đi, anh muốn đến Vô Tâm Hải thì phải đi đường vòng. Con đường này, "Thương hội Ngạo Thành" bọn ta mấy ngày nay có chuyện ở đây. Dù là anh muốn đi từ đây, cũng phải chờ thuyền của bọn ta đi rồi hãy nói.

Dù Diệp Mặc rất muốn nói "Thương hội Ngạo Thành", mấy ngày nay có chuyện thì liên quan gì tới hắn, nhưng Diệp Mặc biết rằng hai tu sĩ Kim Đan này cùng lắm chỉ là chân chạy việc mà thôi. Đằng sau họ còn có nhân vật lợi hại hơn, hoàn toàn không phải là người mà hắn có thể đối địch.

Diệp Mặc im lặng, "Song Giác Đảo" mà hắn muốn đến, ở cách đây không xa, nếu phải đi đường vòng, cuối cùng vẫn phải quay lại đây, rõ ràng là có đi đường vòng hay không cũng vậy thôi. Thuyền hạm này dừng ở đây, ai biết là chừng nào mới đi chứ?

- Anh muốn đến "Song Giác Đảo" đúng không? Tuy ta không biết anh đến "Song Giác Đảo" để làm gì, nhưng "Song Giác Đảo", bây giờ cũng đi không được.

Tu sĩ Kim Đan tầng chín kia thấy Diệp Mặc im lặng không nói, đoán chừng tuyến đường của Diệp Mặc, nói với giọng nhỏ nhẹ hơn.

Diệp Mặc biết đối phương đã biết nơi mà hắn sắp đến, nên cũng không giấu diếm gì, dứt khoát nói:

- Đúng vậy, tôi muốn đến "Song Giác Đảo", tôi chỉ là đến thu thập một ít "Thủy Ma Hải Đài" mà thôi.

"Thủy Ma Hải Đài" trong mắt của tu sĩ Kim Đan bình thường thật sự không có bất kì giá trị gì, tuy vẫn chưa đến mức là rác rưởi, nhưng cũng

không thua kém gì, nên Diệp Mặc cũng không có gì để che giấu.

Hai tu sĩ Kim Đan ngẩn người ra, sau đó cười lớn.

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy cười xong bỗng nói:

- Anh muốn tìm thứ khác thì ta còn không dám nói, nhưng "Thủy Ma Hải Đài" ta dám chắc chắn nói với anh là "Song Giác Đảo" không có.

"Song Giác Đảo", bây giờ đừng nói là không có "Thủy Ma Hải Đài", dù là mùi của "Thủy Ma Hải Đài" anh cũng không ngửi thấy.

Không chờ Diệp Mặc trả lời, y tiếp tục nói:

- Đừng nói là "Song Giác Đảo" không có "Thủy Ma Hải Đài", dù là hải vực trong phạm vi mấy chục vạn dặm anh cũng sẽ không tìm thấy một cây "Thủy Ma Hải Đài".

- Tại sao vậy?

Diệp Mặc buột miệng nói.

"Thủy Ma Hải Đài" cực kì quan trọng với hắn, nếu không có "Thủy Ma Hải Đài", làm sao hắn luyện chế "Thiên Hoa Đan" được, làm sao thăng cấp Nguyên Anh đây?

Khuôn mặt Diệp Mặc lộ rõ vẻ thất vọng, hai tu sĩ Kim Đan kia hoàn toàn không cần suy đoán gì, thì đã biết sự quan trọng của "Thủy Ma Hải Đài" đối với Diệp Mặc, tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia chớp thời cơ, chỉ vào chiếc thuyền khổng lồ cách đó không xa nói:

- Nếu anh muốn có "Thủy Ma Hải Đài", cũng không phải là không thể được, đây là thuyền hạm của "Thương hội Ngạo Thành" bọn ta đến biển sâu, anh có thể ngồi thuyền của bọn ta mà đi. Nếu không thì, dù linh khí của anh là thứ cao cấp, thì một mình anh đến biểu sâu, cũng có nước chết.

Thấy Diệp Mặc chau mày, tên tu sĩ kia tiếp tục nói:

- Nếu anh muốn có "Thủy Ma Hải Đài", thì nhất định phải theo thuyền của bọn ta cùng đến biển sâu, ta tuyệt đối không nói dối, nếu anh không tin, có thể đến thuyền của bọn ta hỏi các tu sĩ khác.

- Nếu thuyền của các người phải đến biển sâu, tại sao dừng ở đây không đi chứ?

Diệp Mặc hỏi một câu, hắn tuyệt đối không tin đối phương vì một tu sĩ Kim Đan tầng hai như hắn mà dừng thuyền lại. Dù hai tu sĩ Kim Đan hậu kì này muốn có "Phi Vân Thuyền" của hắn, cũng sẽ không làm như vậy.

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia cười ha hả:

- Nói cho anh biết cũng không sao, Hào trưởng lão của thương hội bọn ta lần này ra khơi sắp thăng cấp Nguyên Anh hậu kì rồi, nên hiện nay dừng lại đây, chờ trưởng lão thăng cấp. Anh có thể được bọn ta mời lên thuyền, là may mắn của anh. Thuyền của bọn ta có tiền bối Nguyên Anh đi theo, trên cơ bản sẽ không có nguy hiểm gì, có điều mỗi tu sĩ lên thuyền của bọn ta đều phải trả một ít thù lao…

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia nói đến đây liền ngừng lại một chút, nhìn xuống "Phi Vân Thuyền" dưới chân Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt, bản thân hắn có "Phi Vân Thuyền", muốn hắn lên thuyền của bọn chúng, còn bắt hắn giao "Phi Vân Thuyền", không phải hai tên tu sĩ này không lo sợ gì, thì chính là bọn chúng muốn "Phi Vân Thuyền" của hắn muốn đến phát điên rồi.

Diệp Mặc đoán, dù bọn chúng dòm ngó "Phi Vân Thuyền" của hắn, hẳn cũng không dám ra tay trước mặt nhiều tu sĩ. Trên thuyền này nhiều tu sĩ như vậy, nói không chừng cũng là do bọn chúng thông qua cách như vậy để tập hợp lại.

Tu sĩ Kim Đan tầng chín kia lạnh lùng xen vào một câu:

- Tuy ta biết anh có loại phi thuyền linh khí cao cấp, muốn đến đây cũng rất bình thường, nhưng lát nữa anh muốn trở về một mình, thì hết sức khó khăn. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

- Nói thật với anh nhé, gần đây ở nơi này có một yêu thú cấp bảy, con yêu thú này gần như hóa điên rồi, dắt theo vô số yêu thú cấp thấp thu thập tất cả linh dược trong phạm vi hải vực mấy chục vạn dặm, trong đó có "Thủy Ma Hải Đài", rất nhiều tu sĩ một mình ra ngoài thu thập linh dược, cũng bị yêu thú giết chết. Sau này một trưởng lão Hư thần trong thương hội bọn ta ra khơi đại chiến với yêu thú cấp bảy kia một trận, lưỡng bại câu thương, yêu thú cấp bảy thất bại rút lui, rất nhiều yêu thú cấp thấp đi theo yêu thú cấp bảy cũng giải tán.

Tu sĩ Kim Đan tầng bảy kia nhìn vẻ mặt của Diệp Mặc, nói tiếp:

- Tuy rất nhiều yêu thú bỏ đi, nhưng dược liệu mà mấy yêu thú này thu thập lại không được đem theo, vẫn ở trên một hải đảo. Nhưng trên hải đảo đó ngoài rất nhiều linh dược biển sâu bị bỏ lại, còn có rất nhiều yêu thú dưới cấp sáu ở trên đó. Nên rất nhiều tu sĩ cùng chung chí hướng đều tự nguyện hợp thành một tiểu đội, sau đó mướn thuyền hạm của "Thương hội Ngạo Thành" bọn ta. Thương hội bọn ra để ủng hộ lần hành động này, cố tình phái đi hai trưởng lão Nguyên Anh. Nên mới nói anh có thể lên thuyền cùng bọn ta, thật là may mắn, dược liệu mà anh được chia, đủ để anh tu luyện đến Nguyên Anh kì rồi.

Nói xong, y vẫn nhìn lướt qua "Phi Vân Thuyền" của Diệp Mặc, chỉ hy vọng Diệp Mặc lên thuyền bây giờ, chỉ cần hắn lên thuyền, thì "Phi Vân Thuyền" của hắn, sẽ thuộc về bọn họ.

Diệp Mặc không nói gì, lời của tên tu sĩ Kim Đan này thật thật giả giả, vì hắn chưa từng đến "Phỉ Kỳ Đảo" nên hắn cũng không biết có phải là thật không, nhưng có một điều có thể chắn chắn, dược liệu ở gần đây bị quét sạch rồi, đó hẳn là sự thật.

Thấy Diệp Mặc không nao núng gì, tu sĩ Kim Đan kia có hơi lo lắng, y

lại không thể cướp đoạt ra mặt.

Trong lúc y còn muốn nói chuyện gì, Diệp Mặc lại chắp tay nói:

- Vậy thì cảm ơn ý tốt của hai vị rồi, tôi không đến "Song Giác Đảo" nữa, bây giờ phải trở về đây.

Hai người họ vốn muốn dụ Diệp Mặc lên thuyền trước, sau đó từ từ vừa gạt vừa uy hiếp Diệp Mặc, để lấy "Phi Vân Thuyền". Nhưng bây giờ bọn họ nói chuyện nói đến rát cả cổ, nhưng đối phương lại bảo phải trở về, chẳng phải là nước đổ đầu vịt à?

Chỉ là bọn họ đang định nói gì nữa, thì thuyền hạm chân khí khổng lồ kia phát ra một tiếng kêu, rõ ràng là sắp chạy rồi. Tuy trong mắt hai tu sĩ Kim Đan tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng vẫn không do dự gì mà quay đầu bay lên thuyền hạm. Thần thức của Diệp Mặc thấy hai người nhanh chóng lên thuyền, không lâu sau, thuyền hạm đã biến mất nhanh chóng.

Diệp Mặc không bỏ đi, hắn rất nghi ngờ, tuy lời của hai người kia, hắn khẳng định đa phần đều là thật, nhưng điều khiến hắn nghi ngờ là thái độ của "Thương hội Ngạo Thành". Tuy có thể giải thích bọn họ phái đi hai trưởng lão Nguyên Anh, chính là vì hàng tồn của yêu thú cấp bảy kia, nhưng những tu sĩ hợp thành nhóm kia đều là tu sĩ Kim Đan khiến Diệp Mặc hơi nghi hoặc. Theo lý mà nói tài nguyên linh thảo trong phạm vi hải vực mấy chục vạn dặm, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng sẽ động lòng, tại sao chỉ có tu sĩ Kim Đan tụ tập thành nhóm? Hai tu sĩ Nguyên Anh duy nhất còn là người của "Thương hội Ngạo Thành" chứ?

Diệp Mặc đứng tại chỗ suy tư hồi lâu, vẫn quyết định đến "Song Giác Đảo" trước xem sao.

Mấy tiếng sau, Diệp Mặc đứng trên "Song Giác Đảo", nhưng phát hiện nơi đây đúng là trống trải, cả một con yêu thú một cây linh thảo cũng không có.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 981

Đan Dược Đáng Sợ

Nghĩ đến "Thủy Ma Hải Đài", Diệp Mặc tuyệt đối không thể quay lại được, hắn mở trận pháp ẩn nấp của "Phi Vân thuyền" ra, cẩn thận theo lên.

Diệp Mặc chỉ có thể dọc theo nơi mà thuyền hạm chân khí biến mất theo dõi, nhưng hướng cụ thể như nào thì mắt hắn lại mờ tịt, căn bản không biết cái gì cả.

Liên tục mấy ngày, Diệp Mặc không phát hiện ra bóng dáng thuyền hạm chân khí nào, nhưng trên đường lại phát hiện ra mấy chục hải đảo. Những hải đảo đó quả nhiên giống như những gì hai tên tu sĩ Kim Đan đã từng nói, đều bị thu thập không còn, bất kể lớn hay nhỏ.

Có hải đảo thậm chí chu vi mấy nghìn dặm, nhưng dược liệu trên đó thì cũng bị hái hết rồi.

Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ lại như vậy thật sao? Nếu quả thực là như vậy, thì phải huy động bao nhiêu yêu thú để đi hái dược liệu đây? Và cũng hái được bao nhiêu dược liệu rồi? Bởi vì chu vi Vô Tâm Hải quá rộng lớn, khoảng mấy trăm vạn dặm, quả thực bao nhiêu cũng không đếm nổi, còn linh dược trên hải đảo bao nhiêu như vậy, không ngờ đều bị lấy đi sạch, cái này có khác gì thú triều đâu? Thú triều có rất nhiều đều là tính tự phát, tính tổ chức tương đối thấp, mà cảnh tượng trước mắt này là thực, tính tổ chức đó thật quá mức kinh người rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không tiếp tục đi theo nữa. Bất luận là thật hay không, hắn cũng không có sức lực gì để đi một phen nữa. Hắn đổi hướng "Phi Vân thuyền" của mình đi về hướng khác.

Diệp Mặc sau khi thay đổi đi về hướng khác được vài ngày, dọc đường cũng phát hiện ra một vài hải đảo, nhưng cũng bị trụi lủi hết rồi. Diệp Mặc quyết tâm đi sâu về phía biển, mặc dù hắn đã đi vào nơi sâu nhất của biển rồi, tiến sâu vào hơn nữa thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì "Thủy Ma Hải Đài", hắn cũng muốn mạo hiểm một lần. Sau bảy ngày, hắn lại gặp một hải đảo nữa, khiến hắn kinh ngạc chính là, linh dược trên hải đảo này vẫn còn nguyên, thậm chí còn có một số yêu thú bên trên, cũng không giống như những hải đảo đã gặp phía trước.

Diệp Mặc cảm giác thấy hành động của "Hội thương mại Ngạo thành" có chút kỳ lạ, nhưng tu sĩ Kim Đan vừa nãy lại nói người khởi xướng chuyện này không phải "Hội thương mại Ngạo thành", nhưng hắn nghĩ lại, làm đến những chuyện tránh tai mắt mọi người như này, thực sự là quá đơn giản.

Hắn không để ý đến việc này, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Diệp Mặc lục soát trên hải đảo này một hồi, đều là dược liệu cấp thấp. Thậm chí đến hắn còn chướng mắt, nghĩ đến những hải đảo đã bị thu hái hết dược liệu, dược liệu cũng không cao cấp cho lắm. Nhưng những dược liệu cấp thấp này cũng sẽ bị thu thập sạch, cho dù không có vấn đề thì cũng có vấn đề.

Ba ngày sau, Diệp Mặc lại dừng lại trên một hải đảo phạm vi vài trăm dặm, trong lòng không ngừng kích động. Bởi vì cuối cùng hắn cũng gặp được một gốc "Thủy Ma Hải Đài", hơn nữa lại là một gốc "Thủy Ma Hải Đài" không có sự bảo vệ nào của yêu thú. Nơi này so sánh với "đảo Phỉ Kỳ" mà nói, cũng thuộc hải vực tương đối sâu rồi.

Một gốc "Thủy Ma Hải Đài" đối với Diệp Mặc mà nói thì quá ít, nhưng cũng khiến cho hắn biết được sau khi thêm "Thủy Ma Hải Đài", hắn có thể luyện chế ra được "Thiên Hoa đan" hay không.

Sau khi lấy được "Thủy Ma Hải Đài", Diệp Mặc lại tìm một chỗ trên hải đảo này, tiến vào thế giới Trang vàng, hắn muốn bắt đầu luyện chế "Thiên Hoa đan".

"Thiên Hoa đan" có bốn loại dược liệu chủ yếu là Thủy Ma Hải Đài, Yên vụ chi lan, Lạc Hoàng tam diệp thảo, Xích quang quả, Diệp Mặc đều thu thập đủ hết, đương nhiên điều kiện tiên quyết Tô Tĩnh Văn đoán không sai, chính là còn một gốc dược liệu mà Diệp Mặc không phân tích được, căn bản không có tác dụng gì với việc luyện đan.

Từng gốc chủ dược và phụ trợ dược liệu được Diệp Mặc ném vào "lò Thần nông", còn một số thuốc cặn bã bị thần thức của Diệp Mặc dồn sang một bên. Nước thuốc trong lò đan bắt đầu bốc lên trong đan quyết của Diệp Mặc. Sau đó lại tổ hợp lại, quá trình này không ngừng lặp lại.

Diệp Mặc rất coi trọng lò luyện đan này, cho nên không sợ người khác làm phiền mà lặp đi lặp lại luyện nước thuốc, thậm chí ngay cả một tình tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Sau hai tuần hương, mùi thuốc nhàn nhạt tỏa ra, Diệp Mặc trong lòng vui sướng, hắn thấy Tô Tĩnh Văn đã đoán đúng rồi.

Lại sau một tuần hương nữa, Diệp Mặc bắt đầu không ngừng đánh vào trong lò đan Thu đan quyết, mắt thấy "Thiên Hoa đan" đã thành hình, Diệp Mặc cố nén sự kích động trong lòng lại, càng cẩn thận từng li từng tí một.

Nhưng trong lúc quan trọng nhất, hắn lại nghe thấy tiếng răng rắc nho nhỏ, đan dược lại vỡ vụn sao?

Diệp Mặc trong lòng nhất thời thất kinh, chẳng lẽ Tô Tĩnh Văn đoán nhầm sao, thiếu một loại đan dược, đan dược của hắn không thể điều hòa, căn bản cũng không thành đan được?

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn ngừng quá trình kết đan lại, cho dù là Thu đan quyết cũng chậm rãi dừng lại. Lại dùng thần thức không chế đan dược, không cho đan dược nứt ra.

"Thiên Hoa đan" thuộc vào đan dược cấp chín, Diệp Mặc đã tương đương với Đan vương tứ phẩm rồi, cảnh giới vượt xa trình độ luyện chế

"Thiên Hoa đan". Nếu không, với đan dược bình thường, căn bản không có cách nào luyện chế ra được, "Thiên Hoa đan" này nói không chừng sớm đã vỡ vụn ra rồi.

Đan dược không thể ngưng kết được, cũng không có cách nào thành đan, thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quan sát đan dược đã vị vỡ tan. Nhanh chóng, với năng lực phân biệt của Đan vương như hắn liền nhìn ra được vấn đề.

"Thiên Hoa đan" thiếu linh lực, không thể kết đan được. Diệp Mặc nghĩ đến linh lực, lập tức nhớ ra linh tinh. Hắn không chút do dự lấy ra ba viên linh tinh ném vào, rồi lại đánh ra Thu đan quyết.

Lần này "Thiên Hoa đan" không bị vỡ ra nữa, sau khi cho thêm linh tinh vào chầm chậm kết đan lại, cuối cùng ở đáy lò đan kết thành ba viên đan dược.

Diệp Mặc thở dài, đưa tay lấy ba viên đan dược thả vào lòng bàn tay.

Nhìn ba viên đan dược này, Diệp Mặc trầm mặc không nói gì. Hắn biết hắn quả thực là không phân tích ra được một loại dược liệu, mà không phải loại dược liệu mà Tô Tĩnh Văn nói là dược liệu có vấn đề.

Rất có thể người đó đưa "Thiên Hoa đan" cho mình là đầy đủ, là đan dược không có vấn đề gì. Nhưng Diệp Mặc lại lắc lắc đầu, cho dù biết rõ đan dược kia 99% là không có vấn đề gì, hắn cũng không dám ăn. Một loại khủng bố như vậy tồn tại, cho dù muốn gian lận hắn cũng không thể làm ra được.

Vốn dĩ hắn muốn luyện ra sáu viên đan dược, nhưng cuối cùng chỉ có ba viên, mà ba viên đan dược này, Diệp Mặc chắc chắn rằng cho dù thuộc "Thiên Hoa đan" cũng không phải người thường dám ăn.

Hắn dùng linh tinh bổ sung linh lực, cuối cùng mặc dù ngưng tụ ra "Thiên Hoa đan" nhưng lại thiếu Long Hổ điều hóa. Loại đan dược này cho

dù có thể khiến người ta thăng cấp, nhưng nguyên khí lại tổn thương nặng nề, người có thể chất hơi yếu một chút, nói không chừng có thể nổ tan xác.

Lúc này Diệp Mặc biết rằng, thành phần làm ra "Thiên Hoa đan" chính xác là có năm loại, còn một loại nữa thì hắn chưa phân tích ra được, nhưng tuyệt đối không phải là linh tinh.

Mặc dù không biết loại dược liệu chưa phân tích ra được là loại gì, nhưng Diệp Mặc biết tác dụng của dược liệu này. Loại dược liệu đó có tác dụng cung cấp linh lực và trung hòa đan dược, một loại dược liệu có thể cung cấp linh lực khổng lồ, lại có thể điều hòa nhiều loại linh dược khác, Diệp Mặc nghĩ một hồi lâu, cũng không thể nghĩ ra rốt cục là cái gì. Cho dù là quyển sách "Vật", hắn cũng không phát hiện ra loại dược liệu đó.

Nhưng Diệp Mặc cũng không thất vọng nhiều, mặc dù "Thiên Hoa đan" của hắn không thuộc loại sản phẩm chính tông, nhưng là "Thiên Hoa đa" không thể nghi ngờ. Chỉ có điều "Thiên Hoa đan" này Diệp Mặc không dám cho người khác ăn mà thôi, đối với hắn, hắn tin đan dược này là hắn luyện chế, thêm nữa chân nguyên của hắn thâm hậu, chắc hẳn là có thể ăn được.

Chân nguyên và thần thức của hắn không phải Kim Đan tầng thứ hai có thể so sánh được, hắn cho rằng, cho dù "Thiên Hoa đan" có dữ tợn một chút, hắn vẫn dám ăn.

Sau khi thu lò luyện đan và một số vật dụng khác, Diệp Mặc bắt đầu dùng "Thiên Hoa đan".

Chỉ là một Kim Đan tầng thứ hai, lại dám ngồi trên một linh mạch, dùng "Thiên Hoa đan" ác liệt như vậy, Diệp Mặc cũng có thể nói là kẻ không biết sợ là gì rồi.

…

Sau khi Diệp Mặc cảm giác đan dịch mát như nước, trong lòng lại có chút kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ, thế này thì cũng không dữ dằn lắm.

Lập tức hắn không nghĩ nhiều, bắt đầu vận chuyển "Tam sinh quyết" luyện hóa nước thuốc.

Nhưng khi Diệp Mặc bắt đầu vận chuyển "Tam sinh quyết", cả người hắn bắt đầu run rẩy. Tất cả các kinh mạch trong cơ thể hắn bắt đầu từ mát mẻ biến thành nóng rực như có ngọn lửa đang thiêu đốt, dường như ngay sau đó, cả người hắn sẽ bị đốt thành tro tàn từ bên trong vậy.

Diệp Mặc lúc này đã không kịp phản kháng gì rồi, nếu như không phải vừa nãy hắn vận chuyển "Tam sinh quyết" nói không chừng cơ hội hắn vận chuyển "Tam sinh quyết" cũng không có.

Sự vận chuyển của "Tam sinh quyết", khiến Diệp Mặc vẫn duy trì được mà chưa bị ngất đi, nhưng kinh mạch trong cơ thể hắn bắt đầu vỡ tan. Bên ngoài thân thể hắn không ngừng nhỏ máu, cả người đến cả da thịt cũng bị co giật.

Diệp Mặc tu luyện cho đến hiện tại, cho dù là bị thương vài lần, cũng chưa bao giờ thê thảm giống như bây giờ. Hắn thành người máu, chỉ có thể kiên trì chống chọi, không thể ngất đi được. Hắn biết rõ, một khi lúc này bị ngất di, hắn hoàn toàn bị đan dược biến thành tro bụi.

Một viên thuốc không ngờ lại dữ dằn như vậy, Diệp Mặc căn bản cũng không nghĩ đến. Thân thể run rẩy với hắn mà nói, căn bản cũng không có vấn đề gì. Thậm chí kinh mạch vỡ tan, với hắn mà nói cũng chẳng là cái gì cả.

Lúc này đối với hắn, có thể luyện hóa được đan dược này, mà không bị đốt thành tro, đã làm hắn hài lòng lắm rồi.

Nhưng điều này không phải làm cho Diệp Mặc đau khổ nhất, khiến hắn đau khổ nhất chính là, hắn vẫn ngồi trong linh mạch, loại linh khí này văn bản không cần hắn hấp thụ, mà tự động hấp thụ vào kinh mạch vận chuyển đến đan điền.

Thật giống như một trạm xăng dầu bị bốc cháy, nhưng nhân viên cứu hỏa lại đem dầu tạt vào để tắt lửa, loại đau khổ này có thể tưởng tượng được.

Cho đến lúc này, Diệp Mặc có chút ý thức bảo vệ, mới hiểu được "Tam sinh quyết" của hắn rốt cục là mạnh đến mức nào.

Kinh mạch vỡ vụn, Kim Đan lại càng lúc càng lớn, hơn nữa càng lúc càng chuyển động nhanh, thậm chí đan điền cũng có xu hướng vỡ ra rồi. Nhưng những thứ này dưới sự vận chuyển của "Tam sinh quyết", không ngờ những mảnh vụn vỡ ra lại hợp lại, rồi lại vỡ, rồi lại hợp lại.

Đến Diệp Mặc cũng không biết qua bao lâu, khi hắn cảm giác kinh mạch trong cơ thể đã không còn đau đớn gì nữa, thì linh lực dữ dằn này bỗng nhiên trong chốc lát lại như một dòng sông lớn thiếu đê vậy, với tốc độ nhanh nhất chuyển hóa chân nguyên của hắn. Cho dù Diệp Mặc vẫn trong quá trình tu luyện, cũng có thể cảm nhận rõ ràng tu vi đang tăng vọt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 982

Bí Mật Động Trời

Diệp Mặc khắp người đều là vết máu, hắn thở dài, sau đó đứng dậy. Hắn quan sát một chút, từ khi ăn viên đan dược thứ nhất cho đến bây giờ ít nhất đã vài ngày rồi.

Kim Đan tầng thứ ba rồi, hơn nữa chân nguyên hùng hậu, không có chút cảm giác không khỏe nào. Trừ lần đó ra, hắn thậm chí cảm giác kinh mạch trong cơ thể mình không những được mở rộng, mà càng vững chắc hơn rồi. Quả nhiên là một viên đan dược chính là một cảnh giới, phương thuốc này nếu tiết lộ ra ngoài, sẽ thu hút nhiều tên điên cuồng? Diệp Mặc thậm chí còn không dám tưởng tượng ra, nhưng bây giờ phương thuốc này cho dù là hắn cũng không rõ ràng lắm.

Năm loại dược liệu này hắn dùng linh tinh thay thế, rõ ràng dược liệu thứ năm vốn không phải là linh tinh.

Thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ ba, Diệp Mặc cũng không nghỉ ngơi, tiếp tục ở lại trong linh mạch bắt đầu củng cố tu vi của mình. Năm ngày sau, Diệp Mặc cảm giác được tu vi của mình đã hoàn toàn được củng cố, lúc này mới lấy ra hai viên "Thiên Hoa đan" còn lại.

Hắn nhìn một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục thăng cấp.

Đã trải qua một lần, mặc dù hắn không nghĩ lại phải trải qua loại đau đớn khủng khiếp đó nữa, nhưng hắn biết, không có sức mạnh nói không chừng tiếp theo không phải là đau đớn mà là tử vong Diệp Mặc nhắm mắt lại, vẫn còn đang ở giữa linh mạch tiếp tục nuốt một viên "Thiên Hoa đan" nữa. Hắn biết rõ mặc dù trong linh mạch tu luyện càng nguy hiểm hơn,

nhưng không có linh mạch hiệu quả của "Thiên Hoa đan" không thể hoàn toàn bộc phát ra hết được.

Lúc này Diệp Mặc đã chuẩn bị tất cả, hơn nữa trải qua một lần đau đớn rồi. Trước khi trải qua lần đau đớn thứ hai, hắn lại càng sớm vận chuyển "Tam sinh quyết".

Kinh mạch trong cơ thể hắn lại bị phát nát, rồi lại phục hồi, cứ lặp lại như vậy. Lần này Diệp Mặc không chịu đau đớn, Diệp Mặc đã có sự chuẩn bị, sau khi chịu các loại đau đớn, không có gì xảy ra thì thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ tư.

Diệp Mặc cảm thấy mặc dù bây giờ hắn đã thăng cấp lên Kim Đan cấp thứ tư rồi, nhưng hiệu lực dường như đã không còn mạnh như lần đầu tiên.

Cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng đã rất hài lòng rồi. Hai viên đan dược, khiến cho hắn thăng lên Kim Đan trung kỳ rồi, mà hắn trong thế giới Trang vàng nhiều nhất cũng chỉ mới có hơn một tháng mà thôi, hơn một tháng mà đã thăng lên Kim Đan tầng thứ tư rồi, chứng tỏ tên đó nói chỉ trong nửa năm mà y có thể thăng lên cấp Kim Đan viên mãn thì cũng không có lừa hắn.

Thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ tư, sau khi Diệp Mặc củng cố tu vi xong, cũng không tiếp tục nuốt viên "Thiên Hoa đan" còn lại, mà mỗi ngày không ngừng dùng "Ngưng bích đan" tu luyện, và bắt đầu nghiên cứu đao pháp thứ năm của Huyễn vân đao pháp và "Tử nhãn thần hồn thiết cát".

Đao thứ năm Huyễn vân, Diệp Mặc không những nghiên cứu Huyễn vân đao pháp, thậm chí còn nghĩ tới việc hắn từng gặp hai tu sĩ sử dụng kiếm trận, một tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ gặp ở Sa Nguyên dược cốc, một tên đạo tặc tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín.

Bản thân hắn tinh thông trận pháp, hắn cảm thấy nếu như đem trận pháp dung hợp với đao pháp của hắn, Huyễn vân cửu đao của hắn sẽ bước lên một bậc thang mới.

Diệp Mặc lại không ngừng thí nghiệm và nghiệm chứng, nhưng lúc nào cũng thiếu một chút.

Sau khi sử dụng "Ngưng bích đan" và linh tinh tu luyện, cảnh giới của Diệp Mặc hoàn toàn ổn định. Hắn không tiếp tục ăn "Thiên Hoa đan" để thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ năm, mà ra ngoài thế giới Trang vàng, chuẩn bị giết một số yêu thú.

Diệp Mặc hiểu rõ, hắn sở dĩ vượt xa các tu sĩ cùng cấp, ngoại trừ vì pháp quyết của hắn là "Tam sinh quyết" ra, còn liên quan đến việc hắn không ngừng đánh nhau chém giết.

Diệp Mặc rời khỏi hải đảo này, lại tìm thấy một hải đảo khác không nhỏ. Hải đảo này mặc dù không có "Thủy Ma Hải Đài", nhưng lại có không ít yêu thú cấp ba trở lên, thậm chí còn có một con cá sấu hai đầu cấp năm.

Con cá sấu hai đầu kia vốn lười biếng nằm cạnh bờ cát, Diệp Mặc căn bản không nền hà gì xông đến, nhưng khi Diệp Mặc liên tục chém giết ba con yêu thú cấp ba cấp bốn, nó rốt cục cũng không ngồi yên nữa rồi.

Con cá sấu hai đầu cấp năm kia gầm rú một tiếng, xông về phía Diệp Mặc, ngẩng một cái đầu lên phóng mấy đường đao đen thui hình lưỡi dao về phía Diệp Mặc.

Nếu là khi Kim Đan tầng thứ hai, Diệp Mặc gặp con cá sấu hai đầu này còn rất có hứng đánh nhau với nó, nhưng bây giờ Diệp Mặc lại không để ý đến con cá sấu hai đầu cấp năm này.

"Tử Đao" bị Diệp Mặc bổ ra, mang theo một chùm ánh sáng tím, Diệp Mặc muốn thử nhìn Huyễn vân đệ ngũ đao. vẫn chưa hình thành.

"Tử Đao" và màn sương đen của của con cá sấu hai đầu hợp lại, phát ra âm thanh bặt bặt. Theo âm thanh biến mất, Diệp Mặc thất vọng phát hiện ra một đao kia của hắn căn bản không làm được gì, đao trận kia căn bản không khởi động ra được một chút nào. Tác dụng duy nhất chính là chặn sự công

kích của đường đao của con cá sấu hai đầu kia lại.

Diệp Mặc có chút thất vọng, con cá sấu hai đầu kia cũng thất vọng, nó thấy chiêu đầu tiên của mình không ngờ lại bị phá giải, mà còn là một tu sĩ cảnh giới thấp hơn nó phá giải nữa, lập tức nổi giận. Nó giơ thân thể to lớn của nó quăng về phía Diệp Mặc, đồng thời giơ hai cái đầu lớn lên.

Rõ ràng nó đang chờ Diệp Mặc rơi xuống, sau đó tiến hành tấn công lần hai.

Huyễn vân đệ ngũ đao của Diệp Mặc không thành hình, trong lòng cũng không có hi vọng nữa, trực tiếp bổ ra Huyễn vân đệ nhất đao "Huyễn Vân thúc nguyên đao".

Yêu thú kia hiển nhiên thật không ngờ tu vi của mình thâm hậu hơn đối phương, không ngờ trong nháy mắt lại bị trói buộc lại, nó vẫn còn chưa kịp hoảng sợ, đã bị một mũi đao của Diệp Mặc bổ lên đầu.

Cái đầu còn lại lập tức khẩn trương, thậm chí đến ý nghĩ báo thù Diệp Mặc trong đầu cũng không có, quay người lao xuống biển.

Diệp Mặc đang muốn ngăn con cá sấu hai đầu này lại, bỗng nhiên cảm giác được một sự nguy hiểm cực độ đang tiến lại gần. Hắn không cần suy nghĩ, liền tranh thủ đá đầu con cá sấu rơi xuống biển, sau đó tìm một chỗ ẩn náu. Lập tức Diệp Mặc liền cảm nhận được hai dao động chân nguyên đang hướng về phía này, hơn nữa còn rất nhanh.

Nơi này là biển sâu, Diệp Mặc đã từng trải, đương nhiên biết nguy hiểm luôn rình rập bên mình. Hơn nữa một khi ở trong này hắn gặp được một yêu thú cấp sáu, thì hắn xong đời rồi, huống chi là, hắn còn nghe nói nơi này có rất nhiều yêu thú cấp sáu thường lui tới.

Diệp Mặc vừa ẩn nấp xong, nín thở, hai luồng chân nguyên đã lao tới trên không ngay trên chỗ Diệp Mặc ẩn nấp.

Khiến Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, hai luồng chân nguyên dao động

này, có một luồng không ngờ hắn lại có chút quen thuộc, hắn nhanh chóng nhớ ra, luồng chân nguyên này giống như của một người mà ba tháng trước hắn gặp trên đường, lúc đó là người ngồi trên một phi thuyền chân khí hạ phẩm.

Là một tu sĩ Nguyên Anh, càng làm cho Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, tu sĩ Nguyên Anh này không ngờ lại trốn một chỗ, mà truy đuổi gã lại là một con yêu thú.

Lúc này Diệp Mặc làm sao còn dám dùng thần thức quan sát con yêu thú cấp sáu kia và tu sĩ Nguyên Anh kia đánh nhau nữa, mà lại dùng toàn bộ sức lực để nín thở, thậm chí nhìn cũng không dám nhìn. Hắn thậm chí có chút nghi ngờ, mình đã bị hai tên này phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

- Xích Hồng, tại sau mày lại không giữ chữ tín? Chẳng lẽ mày không sợ thương hội tao trả thù hay sao?

Tên tu sĩ Nguyên Anh kia đã đáp xuống đảo, rõ ràng gã biết có trốn nữa, dường như cũng không có tác dụng lắm.

Diệp Mặc từ giọng nói của tu sĩ Nguyên Anh có thể nghe ra, gã dường như đã bị trọng thương.

Mặc dù Diệp Mặc không dám nhìn, nhưng lại có thể đại khái đoán được Xích Hồng hẳn là tên con yêu thú kia. Quả nhiên hắn lập tức nghe được một giọng nói khàn khàn khó nghe cười ha hả lạnh lúng nói:

- Chữ tín? Chúng mày nói chữ tín cái rắm. Đã nói đưa ba trăm Kim Đan đến đây, kết quả chúng mày lại muốn dựa vào những tu sĩ Kim Đan kia tạo phản, may là tao cũng có chuẩn bị, bằng không nói không chừng đã bị chúng mày giết chết rồi.

- Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, chúng tao không liên quan gì đến những tu sĩ tự nhiên đứng lên tạo phản kia, tao cũng không biết bọn họ tại

sao lại có được tin tức, không ngờ gần đến lúc này phản bội.

Giọng điệu của tu sĩ Nguyên Anh kia có chút căm tức nói.

- Được lắm.

Âm thanh khàn khàn kia lại lạnh giọng nói:

- Nếu như không có quan hệ gì đến mày, nhưng mày phát hiện ra những tên tu sĩ Kim Đan đó phản bội, hơn nữa khi chiếm thượng phong, tại sao lại không giúp tao, lại nhân lúc cháy nhà đi hôi của? Chẳng lẽ nói chuyện này cũng không có liên quan gì đến mày?

Tên tu sĩ Nguyên Anh kia chán nản, căn bản cũng không có cách nào cãi lại một chữ. Qua một lúc lâu sau, gã mới hạ giọng nói:

- Nếu như chúng tao muốn lừa bọn mày, cũng sẽ không phải lần này, sao chúng tao không đợi lần sau đưa tu sĩ Nguyên Anh đến rồi phản bội?

- Đúng vậy.

Con yêu thú có giọng nói khàn khàn kia lại nói một câu: Diệp Mặc trong lòng kinh hoàng, quả nhiên là chuyện chẳng tốt đẹp gì.

"Thương hội Ngạo Thành" kia tìm những tu sĩ Kim Đan bình thường, không ngờ chỉ là vì đem những tu sĩ Kim Đan này tặng cho yêu thú, tiến hành một vụ giao dịch. Đáng thương cho những tu sĩ Kim Đan này không biết gì, lại còn mơ mơ màng màng.

Mặc dù cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì, chuyện này lại bị lộ ra, những tu sĩ Kim Đan kia phản kháng lại, nhưng Diệp Mặc trong lòng cũng nghĩ mà sợ. May là hắn không nghe lời hai tu sĩ Kim Đan kia, nếu nghe, bây giờ hắn có trốn ra được hay không, hắn cũng không chắc. Hơn nữa nghe giọng điệu của tu sĩ Nguyên Anh kia, dường như lần sau còn có một vụ giao dịch nữa, nhưng vụ giao dịch này đều là tu sĩ Nguyên Anh.

"Thương hội Ngạo Thành" quả nhiên là một thương hội độc ác. Lúc trước hắn chỉ thấy hơn một trăm Kim Đan, hóa ra không ngờ lại là hơn ba trăm tu sĩ Kim Đan.

"Thương hội Ngạo thành" này chẳng những ác độc, hơn nữa lại rất thủ đoạn, trong chốc lát mà có thể mời được nhiều tu sĩ Kim Đan như vậy, thậm chí có một số Kim Đan còn cam tâm tình nguyện.

- Xích Hồng, trước nay chúng ta giao dịch không chỉ có một lần này, lần này chúng tao xin lỗi. Tao bằng lòng lấy nhẫn trữ vật của mình ra, chỉ hi vọng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác, lần này coi như bỏ qua.

Tu sĩ Nguyên Anh dường như rất kiêng nể Xích Hồng, bị ép đến đường cùng, vẫn không muốn động thủ.

- Bỏ qua sao? Bọn mày giết sáu anh em cấp sáu bọn tao, cứ như vậy mà bỏ qua sao? Đừng có nằm mơ. Thằng họ Cổ kia, lấy mạng ra trả đi.

Nói xong, Diệp Mặc liền nhge thấy những tiếng nổ vang trời.

Diệp Mặc đoán rằng yêu thú đã phát động công kích rồi, nhưng hắn từ cuộc nói chuyện của bọn họ có thể nghe ra, gã tu sĩ Nguyên Anh kia rõ ràng là muốn hợp tác kinh doanh với con yêu thú kia thực, cuối cùng không làm được không phải là vấn đề của gã, hẳn là đã để lộ bí mật rồi. Con yêu thú kia không thể không biết điều này, sở dĩ vẫn muốn giết gã tu sĩ Nguyên Anh kia, nhất định còn vì nguyên nhân khác…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 983

Kẻ Hám Tiền

Diệp Mặc chỉ có thể nghe, không dám dùng thần thức quan sát, cũng không dám dùng mắt nhìn. Hắn nghe thấy hai bên đánh nhau kịch liệt, không ngừng có những ngọn lửa cực nóng bay qua trên đầu hắn, thậm chí còn chút cát đá bị đánh tan bay lên người hắn.

Lúc mới bắt đầu, Diệp Mặc còn cho rằng nơi mình ẩn nấp tuyệt đối không sơ hở chút nào, nhưng khi những viên đã vụn do hai tên kia đánh nhau rơi lên người hắn, hắn rốt cục cảm thấy không ổn.

Hai bên đánh nhau đều tương đương tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, hắn là một Kim Đan trung kỳ, nếu như trước đây khi bọn chúng chưa phát hiện ra, muốn trốn tránh tai mắt của bọn chúng, dựa vào "Tam sinh quyết" cũng có thể được. Nhưng bọn chúng đánh nhau bắn đá lên người hắn, nhất định cũng sẽ bị thần thức của bọn chúng phát hiện ra.

Nếu đối phương cũng biết mình trốn ở chỗ này rồi, thì hắn còn trốn làm gì nữa? Tự lừa dối mình hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cũng bất chấp thân mình bại lộ, lập tức muốn bỏ chạy, muốn nhảy xuống nước.

Diệp Mặc là một người quyết đoán, hắn nghĩ muốn bỏ chạy liền bỏ chạy luôn, cùng lúc khi hắn hành động, chỉ nghe thấy tên tu sĩ Nguyên Anh kia hét lớn:

- Trịnh Nguyên, động thủ…

Diệp Mặc tuy rằng không biết gã gọi là có ý gì, nhưng cũng biết lời này

cũng không phải là lời tốt.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, cũng cảm giác được một luồng công kích cường đại đánh trúng vào chỗ mà hắn vừa mới trốn, chỗ hắn vừa mới nấp đã bị đánh thành một đống vụn.

Nguy hiểm thật, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ mà sợ, nếu không phải là hắn nghĩ đến trước, chạy trước nửa giây, thì bây giờ hắn cũng bị con yêu thú cấp sáu kia đánh thành đống bã vụn rồi. Cho dù hắn không sợ bại lộ thế giới Trang vàng, phỏng chừng cũng không kịp rồi.

Suy nghĩ Diệp Mặc phản ứng nhanh chóng. Đã rơi xuống bờ biển, hắn lúc này hoàn toàn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi tu sĩ Nguyên Anh kia và con yêu thú đến, nói không chừng đã phát hiện ra hắn trốn ở đó rồi, dù sao trước đó sau khi hắn dùng thần thức quan sát hai bọn chúng, mới đi ẩn nấp. Huống chi nơi này còn có mùi tanh máu của con cá sấu hai đầu, hiện trường hắn đánh nhau với con cá sấu hai đầu vẫn còn.

Chỉ có điều hai gã kia giả vờ không biết gì, tên tu sĩ Nguyên Anh kia càng muốn lợi dụng hắn. Tu sĩ Nguyên Anh biết rõ con yêu thú kia cũng biết mình trốn ở bên này. Gã lại vừa đánh vừa di chuyển về phía cạnh hắn, đến khi gã di chuyển con yêu thú quay lưng về phía hắn, gã đột nhiên hét một câu "Động thủ", thậm chí còn đặt tên Trịnh Nguyên cho hắn.

Cứ như vậy, con yêu thú kia cho là hắn sớm đã mai phục ở chỗ này, cùng phe với tu sĩ Nguyên Anh. Hơn nữa con yêu thú trước đó cũng biết mình trốn ở chỗ đó, con yêu thú chắc chắn sẽ ra tay trước khi mình động thủ.

Trên thực tế, tên tu sĩ kia và yêu thú cũng đã thành công. Gã tu sĩ Nguyên Anh thành công là đã khiến cho con yêu thú động thủ, mà con yêu thú thành công là trước khi tên tu sĩ kia hô lên thì đã động thủ trước.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Nếu Diệp Mặc không phải nghĩ mình đã bị lộ trước, trước khi tên tu sĩ Nguyên Anh hô lên, cũng trước khi con yêu thú động thủ mà chạy trốn, thì hắn chết rồi cũng không làm rõ được. Mà tình huống bây giờ lại là, cho dù là con yêu thú trên mình đã bị thương, một chưởng kia cũng là một chưởng tùy tay mà đánh, sau khi Diệp Mặc đã chạy khỏi phạm vi nó công kích, vẫn cảm giác được khí huyết trong đan điền của mình đang cuồn cuộn lên.

Hai tên gian xảo khốn kiếp. Diệp Mặc lúc này lại nổi nóng, hắn rơi xuống bờ biển rồi nhưng cũng không lặn xuống nước. Con yêu thú và gã tu sĩ kia đánh nhau, nói không chừng hắn có thể lợi dụng mâu thuẫn hai bọn chúng đánh nhau, mặc dù nguy hiểm, nhưng Diệp Mặc cũng không phải là người dễ nuốt giận đến vậy.

Lúc này Diệp Mặc mới có tâm trạng quan sát con yêu thú kia, là một con thuồng luồng một sừng cấp sáu, chỉ có điều con thuồng luồng này dài quá hai cánh tay, làm cho người ta thoạt nhìn liền khó chịu.

Quả nhiên gã tu sĩ Nguyên Anh sau khi kêu "Động thủ", lập tức phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu tươi đó nhanh chóng liền biến thành một hình vẽ quỷ dị, tên này không ngờ muốn lợi dụng khi con yêu thú này đánh hắn thì dùng Huyết độn.

Nhưng gã thông minh, thì con yêu thú này cũng không ngu. Dường như cũng đoán được suy nghĩ của tu sĩ Nguyên Anh, nó không ngờ khi tên tu sĩ Nguyên Anh kia hét lên liền động thủ. Hơn nữa sau khi đánh xong một chưởng, lại không để ý đến Diệp Mặc, mà lại giáng cho tên tu sĩ Nguyên Anh kia một đòn.

Lúc này tên tu sĩ Nguyên Anh kia đã bắt đầu khởi động Huyết độn rồi, lại phát hiện ra chiêu của mình không ngờ lại không có hiệu quả gì, lập tức căng thẳng, trên thực tế, cho gã hô hấp một hai cái là đủ rồi, nhưng gã thiếu chính là một hai cái hô hấp đó.

Nếu như đối mặt với một chưởng toàn lực của con yêu thú kia, gã còn thờ ơ hoàn thành Huyết độn của mình, vậy thì gã ngoại trừ đường chết ra, thì

cũng chẳng còn lựa chọn nào nữa.

Tu sĩ Nguyên Anh bất chấp lại khởi động Huyết độn vừa động thủ, thì một pháp bảo hình ấn lớn bị gã đập phá ra, pháp bảo hình ấn đó sau khi bị tu sĩ Nguyên Anh đập phá ra, trong nháy mắt liền biến thành một ngọn núi nhỏ đụng vào đòn công kích của con yêu thú, lại kích khởi đá vụn bay đầy trời.

Mặc dù tu sĩ Nguyên Anh kia chặn được đòn công kích của con yêu thú, nhưng gã cũng không còn cách nào khởi động Huyết độn.

Tu sĩ Nguyên Anh kia rõ ràng cũng là loại người quả quyết, không đợi con yêu thú tấn công đòn công kích tiếp theo, lập tức liền từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một hạt châu màu đen, sau đó nhanh chóng chém đứt một cánh tay của mình.

Ngay sau đó cánh tay của gã liền hóa thành một màn sương màu máu bao lấy hạt châu kia, lúc này đòn công kích lần hai của con yêu thú kia vừa đến.

Hạt châu màu đen kia được màn sương của cánh tay bao lấy cùng với đòn công kích của con yêu thú lại một lần nữa đụng vào nhau.

"Ầm" một tiếng, một tiếng nổ lớn khiến Diệp Mặc đang đứng xa cách vài nghìn mét cũng cảm giác được dưới chân mình đang rung động.

Diệp Mặc nhìn đá vụn bay đầy trời và nước biển bị kích động dâng cao, trong lòng âm thầm ngạc nhiên thán phục, hạt châu màu đen này không biết là cái gì, và cánh tay của tu sĩ kia sau khi tế ra, không ngờ lại có thể phát ra uy lực lớn như vậy.

Diệp Mặc chú ý, tu sĩ kia dùng cánh tay của mình sau khi kích phát hạt châu màu đen, cả người tái nhợt giống như một tờ giấy trắng. Nhưng gã oán hận nhìn chằm chằm Diệp Mặc, sau đó lại phun ra một ngụm máu.

Mặc dù Diệp Mặc biết gã lại chuẩn bị Huyết độn một lần nữa, lúc này tính kế đánh lén là tốt nhất. Nhưng khoảng cách giữa hắn và gã tu sĩ Nguyên

Anh kia hơi xa một chút, như vậy thì cũng chẳng có cơ hội nào đánh lén được. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết, tu sĩ Nguyên Anh kia mặc dù bị thương nặng, nhưng muốn giết gã cũng không phí chút sức lực nào.

Diệp Mặc đồng thời cũng để ý đến con thuồng luồng kia, mặc dù không bị thương nặng như tu sĩ Nguyên Anh kia. Nhưng bị hạt châu màu đen kia nổ trúng, rõ ràng bị thương cũng không nhẹ, dường như đến một cánh tay cũng không trông thấy rồi. Trong thời gian này, nó cũng không có cách nào tiếp tục đánh được tu sĩ Nguyên Anh. Có thể nói tu sĩ Nguyên Anh kia sau bị thương tật bởi một hạt châu màu đen, lại còn phải trả giá một cánh tay, gã coi như đã đạt được mục đích của mình.

Bất kể con thuồng luồng kia hay là tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là đều bị trọng thương, thì cũng không phải là đối tượng mà mình có thể đánh thắng được.

Lúc này không đi thì đợi đến khi nào? Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức cổ động chân nguyên, muốn trốn xa. Nhưng hắn vừa mới định di động, lại đột nhiên dừng lại.

Sau khi dừng lại, Diệp Mặc không chọn hướng vừa này, mà lại đổi một hướng khác hướng tới một hình ảnh mờ nhạt vừa vọt qua. Sau đó trên không trung bắt được một vật, lập tức liền vọt về phía biển.

- Con chuột nhắt đáng chết…

Con thuồng luồng kia thấy Diệp Mặc bắt được thứ gì đó, lại cũng không bất chấp mình bị thương, cũng hoàn toàn không để ý đến tu sĩ Nguyên Anh kia dùng Huyết độn, không ngờ giống như một bóng ảnh mờ xông về phía Diệp Mặc. Nhưng nó bắt được chỉ là bóng dáng của Diệp Mặc, mà Diệp Mặc thì đã sớm bay về phía biển, mất tăm mất dạng.

- Đồ chuột nhắt, lấy đi nhẫn của Xích mỗ này, không ngờ còn muốn chạy về phía biển, mày đúng là nằm mơ giữa ban ngày…

Con thuồng luồng kia nổi giận gầm lên một tiếng, đồng thời vọt xuống nước.

Lúc này Huyết độn của tu sĩ Nguyên Anh đã kích động, gã chỉ nghe thấy Xích Hồng nói tên tu sĩ Kim Đan kia lấy đi nhẫn của nó, sau đó chạy mat61

Bỗng nhiên trong lòng gã cả kinh, đòn công kích cuối cùng tự hại mình kia dường như đã chặt đứt cánh tay của Xích Hồng. Rõ ràng nhẫn của nó cũng bị mất theo cánh tay đó, nhưng không biết tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ tư kia như thế nào mà lại cướp được.

Thấy Xích Hồng nhảy xuống biển, tu sĩ Nguyên Anh kia bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết Xích Hồng không truy đuổi gã, gã phát động Huyết độn làm gì? Đồng thời trong lòng gã cũng thầm lắc đầu, một tu sĩ Kim Đan tầng thứ tư, cũng dám cướp nhẫn trữ vật của yêu thú cấp 6.

Trong nhẫn trữ vật của Xích Hồng có đồ gì, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng đỏ mắt. Nhưng khi gã biết tu sĩ Kim Đan kia không cách nào thoát khỏi sự đuổi bắt của Xích Hồng, dù sao đây cũng là trong nước, Kim Đan tầng thứ tư thực sự quá kém xa yêu thú.

Bất luận như thế nào, tu sĩ Nguyên Anh này cũng không nhìn thấy nữa rồi, huyết độn của gã đã khởi động, toàn thân thể gã mang một màu huyết ảnh, trong nháy mắt liền không thấy tăm tích trên hải đảo này nữa.

Sau khi yêu thú Xích Hồng truy đuổi xuống nước, chỉ một lát sau liền dừng lại, nó bỗng nhiên kinh sợ phát hoảng. Bởi vì nó không ngờ mất đi tung tích của Diệp Mặc, chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng thứ tư sao lại có thể thoát được trong biển này chứ?

Phải biết thần thức của nó trong biển, phạm vi mấy trăm dặm, cho dù là một con tôm đẻ trứng, nó cũng nhìn rõ, nhưng nó thực sự lại mất đi tung tích của tu sĩ Kim Đan tầng thứ tư.

Nó không giống với tu sĩ Nguyên Anh kia, mất đi cánh tay, có thể tái

sinh được. Nhưng mất đi nhẫn trữ vật, thì nó mất đi tất cả những gì nó có.

…

Diệp Mặc vừa cướp được cánh tay cụt, liền biết mình hình như đã làm một chuyện ngu xuẩn, mặc dù hắn có thể tiến vào thế giới Trang vàng, nhưng đây là Vô Tâm Hải, đây cũng là địa bàn của yêu thú.

Thế giới Trang vàng của hắn giống như có điểm sáng màu vàng kim, lơ lửng trong biển, muốn gạt con thuồng luồng kia quả thực có chút khó khăn. Cho dù hắn có thể trốn vào bùn cát dưới đáy biển, cuối cùng khả năng bị con yêu thú này tìm ra cũng là rất lớn. Hơn nữa một khi hắn khởi động độn thuật, dao động chân nguyên rõ ràng cũng không thể giấu đi được.

Diệp Mặc xuống biển chỉ một lát, liền suy nghĩ kỹ quan hệ lợi hại, hắn là kẻ hám tiền, còn một cái nữa hắn là kẻ tính toán không thua với hai tu sĩ Nguyên Anh cộng lại, lúc này mới tìm được một chút có lợi cho hắn.

Bỗng nhiên có một đàn cá trắng với tốc độ cực nhanh kết đội trước mặt Diệp Mặc, bọn cá này thậm chí còn đến mấy chục nghìn con, Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi, liền khống chế thế giới Trang vàng tiến vào miệng một con cá, đồng thời hắn cũng bước vào thế giới Trang vàng.

Mặc dù như vậy, trong lòng Diệp Mặc vẫn lo sợ bất an.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 984

Xen Vào Việc Của Người Khác

Thế giới Trang vàng theo đám cá đi xa. Tuy rằng vẫn ở trong thần thức của Xích Hồng, nhưng trong biển này nhiều cá như vậy, nó không có khả năng dùng thần thức tìm kiếm từng con một. Không cần phải nói nó chỉ là yêu thú cấp sáu, cho dù là yêu thú cấp bảy muốn dùng thần thức điều tra được tình hình trong bụng cá, quả thật chính là nằm mơ.

Hơn nữa Xích Hồng không tưởng tượng được, Diệp Mặc có thế giới Trang vàng nghịch thiên thế này. Đây quả thực chính là một thế giới, căn bản có một không hai trong Tu Chân Giới. Ở Tu Chân Giới không phải không có động thiên pháp bảo, nhưng chưa từng có thứ nào nghịch thiên giống như thế giới trang vàng này.

Phần lớn động thiên pháp bảo đều do con người chế luyện ra. Mà thế giới trang vàng của Diệp Mặc lại do hỗn độn tạo thành, căn bản không phải thứ con người có thể làm được.

Cho dù anh có thể mạnh tới mức nào đi nữa, cho dù anh tu luyện trở thành một vị thần, thì có thể làm gì được? Cũng không có cách nào chế luyện ra loại nghịch thiên như thế giới trang vàng này.

Cho nên Diệp Mặc ở trong thế giới Trang vàng còn lo sợ bất an, có vẻ hơi dư thừa. Trừ phi Xích Hồng có thể phát hiện được ánh sáng vàng trong bụng cá, nếu không sẽ không thể tìm thấy hắn.

Bởi vì Diệp Mặc không dám ra khỏi thế giới trang vàng, hắn dứt khoát lấy ra cánh tay đã cướp được của yêu thú kia, sau đó rút được chiếc nhẫn lớn từ trên ngón tay của yêu thú. Lúc này hắn mới đốt cánh tay kia.

Hiển nhiên phương pháp chế luyện chiếc nhẫn này không giống với phương pháp chế luyện những chiếc nhẫn thông thường. Diệp Mặc có thể luyện khí đơn giản. Nếu như có tài liệu, hắn có thể chế luyện ra nhẫn trữ vật. Nhưng nhẫn trữ vật do hắn chế luyện ra đều thuộc loại đơn giản nhất, không gian rất nhỏ.

Chiếc nhẫn trữ vật hắn đang cầm trong tay, bất kể về hình thức, hay phương pháp chế luyện đều khiến Diệp Mặc cảm giác mới mẻ. Khi thần thức của Diệp Mặc rót vào nhẫn trữ vật, mới biết được thậm chí chiếc nhẫn trữ vật này còn có cấm chế thần thức rất mạnh.

Diệp Mặc khẳng định, nếu như hắn không phải là Thiên Sư về trận pháp và cấm chế, tuyệt đối không thể mở được chiếc nhẫn trữ vật này. Cho nên may mắn là nhẫn trữ vật do hắn lấy được. Nếu như người khác nhận được, thật sự chẳng khác nào một thứ vô dụng.

Diệp Mặc bắt đầu dùng thần thức làm mòn đi cấm chế của chiếc nhẫn trữ vật. Cho dù hắn biết cấm chế này, cũng biết nên làm thế nào để cấm chế này từ từ mất đi. Nhưng để phá giải cấm chế này hắn đã phải tốn ba ngày.

Tuy nhiên khi Diệp Mặc thấy không gian có kích thước lớn bằng mấy sân bóng, hắn lập tức kinh ngạc không nói lên lời. Hắn không phải ngạc nhiên vì không gian quá lớn. Đây là lần đầu tiên hắn phát hiện có một nhẫn trữ vật giàu có như thế.

Đây sao có thể là một nhẫn trữ vật được? Đây căn bản là một kho hàng. Lúc trước hắn nhận được kho hàng của đám cướp đường của tên Kim Đan cấp chín, cũng đã chấn động một phen trước tài phú bên trong. Nhưng mấy thứ đó so với hiện tại, quả thực chính là muối bỏ biển.

La liệt những đống lớn được chất đầy, xếp ngay ngắn bên trong nhẫn. Trong đó, linh thảo thấp nhất cũng là cấp ba. Về phần linh thảo cấp bốn, cấp năm lại được chất đầy như núi. Cho dù là linh thảo cấp sáu, Diệp Mặc cũng thấy mấy trăm cây. Linh thảo cấp bảy chỉ có hai cây. Linh thảo từ cấp mười trở nên thì không thấy cây nào.

Điều khiến Diệp Mặc vui mừng chính là, hắn thấy chí ít có hơn một nghìn cây Thủy Ma Hải Đài.

Diệp Mặc tưởng rằng, sau khi hắn ra khỏi Sa Nguyên Dược Cốc, linh thảo và linh thạch của hắn có thể coi là phong phú. Nhưng hiện tại so với nơi này, hắn mới hiểu được cái gì mới là sự giàu có chân chính. Dùng cách nói trên địa cầu, Xích Hồng kia chính là một kẻ xấu xí cao kều giàu có. Không phải cao bình thường, không phải giàu bình thường, đương nhiên cũng không phải xấu theo cách bình thường. Hoặc nó cũng không phải là một kẻ đẹp trai bình thường trong các yêu thú.

Ngoại trừ linh thảo, Diệp Mặc quan sát một chút ước chừng phải có tới gần năm mươi triệu linh thạch thượng phẩm. Về phần linh thạch trung phẩm căn bản là vô số kể. Mà các loại pháp khí và linh khí pháp bảo cũng được chất đầy trên một cái giá. Diệp Mặc phỏng đoán phần lớn những pháp bảo này hẳn là do Xích Hồng cướp được sau khi giết tu sĩ người.

Về phần yêu đan thật ra có hơi ít. Diệp Mặc chỉ nhìn thấy hơn hai mươi miếng yêu đan. Nhưng những yêu đan này thấp nhất cũng là yêu đan cấp năm. Không ngờ một miếng yêu đan cao nhất chính là yêu đan cấp bảy.

Đối với Diệp Mặc mà nói, yêu đan dưới cấp năm cũng đã được rồi. Yêu đan cấp năm hoặc là yêu đan từ cấp năm trở lên tuyệt đối là thứ tốt có giá rất xa xỉ. Về phần yêu đan cấp bảy kia chính là một giá trên trời.

Cuối cùng, thần thức của Diệp Mặc đặt trên một thứ đặt trên giá bằng ngọc trắng. Thứ trên giá bằng ngọc này là ít nhất, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác nó chính là giá kệ quý nhất Diệp Mặc đã sớm chú ý tới ba miếng linh thạch cực phẩm. Bên cạnh ba miếng linh thạch cực phẩm còn có một mồi lửa bị cấm chế giam cầm.

- Tuyết Tinh Hỏa?

Diệp Mặc cảm thấy chấn động.

- Tuyết Tinh Hỏa là mồi lửa kỳ dị trong ba mươi sáu mồi lửa của Tu Chân Giới. Tuy nhiên xếp hạng của nó không phải là cao nhất, chỉ xếp thứ mười lăm. Thậm chí nó còn thấp hơn so với Tử Quỳ Hỏa mà Diệp Mặc đã nhận được lúc trước. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Nhưng rất khó có thể thu thập được một mồi lửa Tuyết Tinh Hỏa. Giống với Tử Quỳ Hỏa, nó cũng là mồi lửa thuộc về tính thủy. Nhưng Tuyết Tinh Hỏa lại là mồi lửa có tính thủy tinh khiết, lại càng khó có được. Đặc biệt có một số đan dược, thời điểm chế luyện cần mồi lửa thuần thủy, Tuyết Tinh Hỏa chính là lựa chọn tốt nhất.

Quả nhiên là thứ tốt. Diệp Mặc càng xem càng vui vẻ. Hắn đưa tay lên nhặt lấy Tuyết Tinh Hỏa cất vào.

Gần Tuyết Tinh Hỏa còn có hai mảnh vật liệu luyện khí cấp sáu Cực Lam Canh Kim, và Thiên Tầng Linh Sa.

Diệp Mặc thu hồi ánh mắt của mình, đồng thời trong lòng hưng phấn âm thầm ngạc nhiên. Chỉ là một yêu thú tương đương với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, đã có tài phú lớn như vậy. Nếu như mình cướp nhẫn của một tu sĩ Hư Thần, tài phú sẽ còn tăng thêm bao nhiêu?

Nhưng Diệp Mặc vừa nghĩ tới mặt tên hắc bạch hùng mạnh, hắn lập tức xóa bỏ ý niệm này Còn có một điều Diệp Mặc không biết, chiếc nhẫn hắn lấy được của Xích Hồng, căn bản chính là một kho hàng loại nhỏ. Chỉ có điều kho hàng này đúng lúc đến phiên Xích Hồng bảo quản mà thôi. Cho nên khi Xích Hồng đánh mất nhẫn, lúc này mới giống như nổi điên truy sát Diệp Mặc. Bởi vì nhẫn đã đánh mất, kết quả chờ đợi hắn tuyệt đối không tốt. Gã cũng chỉ là một thủ hạ kiếm cơm dưới tay của một yêu thú cấp bảy.

Sau khi Diệp Mặc thu hồi nhẫn, tuy rằng hưng phấn, những vẫn không dám ra ngoài. Hắn bắt đầu tiếp tục tu luyện, chuẩn bị luyện hóa viên Thiên Hoa Đan thứ ba.

Lại một tháng trôi qua, Diệp Mặc thành công tấn cấp đến Kim Đan tầng

năm. Tuy rằng hiện tại Diệp Mặc có rất nhiều Thủy Ma Hải Đài, có thể tiếp tục chế luyện Thiên Hoa Đan nhưng Diệp Mặc tạm thời thật sự là không muốn ăn Thiên Hoa Đan nữa. Tuy tấn cấp rất thích, nhưng quá trình kia quả thực quá khủng khiếp.

Diệp Mặc lấy Ngũ Hành Độn Pháp ra. Hắn quyết tâm phải nghiên cứu Độn thuật này một chút. Đây mới là phương pháp để sau này hắn có thể chạy trốn Ngũ Hành Độn Pháp chỉ là một cái tên mà thôi. Kỳ thật chỉ là một độn pháp, cũng không phải là độn pháp cấp năm. Loại độn pháp này rất dễ học, nhưng lại khó có thể tinh thông. Hoặc là nói cũng uổng công, Độn thuật của anh chưa chắc đã nhanh bằng mượn pháp bảo phi hành của người khác. Đó chỉ là một việc làm vô bổ mà thôi.

Hơn nữa Ngũ Hành Độn Pháp là căn cứ vào chân nguyên tu vi thần thức để lý giải được một phần nhất định của độn pháp. Tuy rằng toàn bộ công pháp chia làm bảy tầng, nhưng nếu như không có chân nguyên tu vi thần thức mạnh mẽ, có lẽ vĩnh viễn cũng không có cách nào đột phá được tầng thứ nhất. Mà cho dù có chân nguyên tu vi thần thức mạnh mẽ, đối với Ngũ Hành Độn Pháp, lý giải không đủ, cũng vĩnh viễn không thể tấn cấp tầng thứ hai.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh Quyết, năng lực lý giải vượt xa so với khả năng của tu sĩ bình thường. Cho nên ngày đầu tiên tu luyện hắn đã tiến vào tầng thứ nhất.

Tu luyện vài tháng, Diệp Mặc đã bước đầu hiểu rõ tầng thứ nhất của Ngũ Hành Độn Pháp, hắn đã tránh né yêu thú kia được hai tháng.

Rốt cuộc hắn không thể an tâm ở lại trong thế giới trang vàng nữa. Hắn vừa đi đã là nửa năm. Tuy rằng lần này hắn thu hoạch phong phú, nhưng vẫn muốn sớm trở lại Thành Phỉ Hải xem Mặc Nguyệt thế nào.

Bây giờ Diệp Mặc vẫn không thể khống chế thế giới trang vàng từ trong miệng cá đi ra. Tuy rằng rất có lỗi với con cá trắng kia, nhưng hắn chỉ đành trực tiếp ra khỏi thế giới trang vàng.

Diệp Mặc vừa ra, liền cảm giác được có điều không ổn. Xung quanh tối như mực. Thần thức của hắn lập tức quét ra ngoài. Không ngờ hắn phát hiện mình bị nhốt trong bụng một con cá voi rất lớn. Hiển nhiên lúc trước con cá trắng kia đã bị con cá voi này nuốt vào.

Cuối cùng đã có thể báo thù giúp con cá trắng đã cứu mình. Trong lòng Diệp Mặc thì thầm nói nhỏ với con cá trắng kia. Hắn phóng ra Tử đao, một đao bổ xuống. Một đường máu bị xé mở từ trong bụng cá voi ra. Diệp Mặc từ lưng con cá voi chui ra. Sau khi tắm rửa trong nước biển một lát, lúc này hắn mới đứng trên mặt biển.

Điều khiến Diệp Mặc không thể nói được gì chính là, hai tháng trước, hắn thấy một tu sĩ Nguyên Anh và một yêu thú đánh nhau. Mà hai tháng sau, hắn mới vừa ra, lại một lần nữa nhìn thấy hai tu sĩ đánh nhau.

Tuy nhiên lần này Diệp Mặc lại không hề kinh hãi. Bởi vì hai tu sĩ đang đánh nhau là hai tu sĩ Kim Đan. Một gã Kim Đan tầng chín và một gã Kim Đan tầng tám.

Mà tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia đã vô cùng nguy ngập, có thể thấy anh ta sắp bị giết chết dưới kiếm của tên tu sĩ Kim Đan tầng chín.

Lúc này tu sĩ Kim Đan tầng tám kia thấy Diệp Mặc đột ngột xuất hiện trên mặt biển. Anh ta bỗng nhiên nói: - Chết đi..

Tu sĩ Kim Đan tầng chín nghe thấy tu sĩ Kim Đan tầng tám lúc sắp chết, không ngờ còn dám nói những lời như vậy, ra tay càng thêm cương quyết.

Tu sĩ Kim Đan tầng tám bị một vòng tròn bạch ngọc bắn trúng, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng cho dù như vậy, anh ta vẫn kêu lên:

- Anh đi nhanh đi. Nhanh truyền tin tức này về, bằng không hắn giết tôi xong, người kế tiếp chính là anh...

Diệp Mặc vốn không có ý định lo chuyện bao đồng, nhưng liên quan đến thương hội Ngạo Thành, trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy không

thích. Lúc trước tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ kia muốn lấy hắn làm mồi câu. Nếu không phải hắn kịp thời phản ứng đi trước một bước, hắn đã sớm bị Xích Hồng kia giết chết.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại không đáp lời, Tử Đao được phóng ra.

Một khi Tử đao phóng ra, liền dâng lên một đường sáng tím hồng thật dài, xẹt qua phạm vi mấy nghìn thước giữa Diệp Mặc và hai tu sĩ đang đánh nhau. Trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu của tu sĩ Kim Đan tầng chín kia.

Không cần phải nói tu sĩ Kim Đan tầng tám bị bất ngờ, ngay cả tên tu sĩ Kim Đan tầng tám đang chiếm ưu thế thượng phong tuyệt đối cũng không ngờ được, chỉ một tu sĩ Kim Đan tầng năm, giờ phút này không ngờ không chạy trốn, ngược lại còn tới tự tìm cái chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 985

Tin Tức Mặc Nguyệt

Không ngờ thật sự có loại gnười gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ? Tu sĩ Kim Đan tầng tám kia đã quên tình cảnh của mình, ngơ ngác nhìn đường sáng tím hồng trong chớp mắt lập tức đến. Trong lòng anh ta bỗng nhiên rùng mình một cái, âm thầm tự nhủ. Ánh đao thật nhanh.

- Không biết trời cao đất rộng...

Tu sĩ Kim Đan tầng chín kia cười lạnh một tiếng, vòng tròn bạch ngọc trong tay gã lại muốn phóng ra. Nhưng bỗng nhiên gã cảm giác được chân nguyên toàn thân đã bị kiềm hãm. Không ngờ vòng tròn bạch ngọc của gã không thể kích phát được hoàn toàn, chỉ có thể kích phát một bộ phận nhỏ sau đó dừng lại.

Sao lại thế này? Tu sĩ Kim Đan tầng chín kia vừa mới nghĩ đến đây, lập tức hiểu được chân nguyên của gã đã bị trói buộc. Sau khi hiểu được điểm này, gã lập tức sợ hãi, toàn thân rét run. Gã hiểu rất rõ hậu quả của mình một khi chân nguyên bị trói buộc. Chỉ cần đối phương chém đao thứ hai xuống trước khi chân nguyên của gã thoát ra được, không thể nghi ngờ gì gã chắc chắn phải chết.

Rốt cuộc không lo nghĩ đến việc đã coi thường tên tu si Kim Đan tầng năm bỗng nhiên lao đến. Tu sĩ Kim Đan tầng chín liên tiếp thi triển biện pháp đốt tinh huyết, thiêu đốt ba ngụm máu, lúc này khó khăn lắm mới thoát khỏi Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao của Diệp Mặc.

Người tu sĩ này tuyệt đối không phải là Kim Đan tầng năm. Sau khi tu sĩ Kim Đan tầng chín hiểu được đạo lý này, rốt cuộc không nghĩ tới chuyện lưu

lại đối chiến với Diệp Mặc, ngược lại xoay người bỏ chạy.

Nếu như gã tiếp tục đánh nhau với Diệp Mặc, nói không chừng còn có cơ hội chạy trốn. Nhưng một khi gã xoay người bỏ chạy, nửa phần cơ hội kia đã bị gã chôn vùi.

Đao thứ hai của Diệp Mặc đã chém xuống, tu sĩ Kim Đan tầng chín kia chỉ kịp phóng ra vòng tròn ngăn cản một chút, đã bị ánh đao đầy trời cuốn đi.

Một chiếc nhẫn rơi vào trong lòng bàn tay của Diệp Mặc. Lúc này hắn quay đầu lại nhìn tu sĩ Kim Đan tầng tám đang kinh ngạc đến ngây người.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám kia chấn động mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Khoảng cách xa như thế, hai đao liền giết chết một gã Kim Đan tầng chín? Cho dù mình đã đánh nhau với tu si Kim Đan tầng chín kia một hồi lâu, chân nguyên bị hao tổn, vẫn không địch lại nổi. Nhưng không có khả năng hai chiêu đã bị giết chết? Đây quả thực có chút thái quá. Chẳng lẽ đối phương là Kim Đan viên mãn? Cho dù là Kim Đan viên mãn cũng không có khả năng này.

Kỳ thật người tu sĩ Kim Đan tầng tám này đã nhầm. Mặc kệ Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao, đao đầu tiên của Diệp Mặc lợi hại thế nào, vẫn chưa đến mức hai đao liền giết chết một gã Kim Đan chín tầng.

Tên Kim Đan chín tầng kia bị đao thứ nhất của Diệp Mặc làm hoảng sợ, đánh nhau cùng một tu sĩ có thể trói buộc chân nguyên của gã, vậy có khác nào tự tìm cái chết? Ban đầu nếu trong lòng gã không nảy sinh cảm giác sợ hãi, sau khi thoát khỏi trói buộc lập tức xoay người bỏ chạy, cho dù Diệp Mặc có thể đánh thắng gã, chí ít cũng phải đánh nhau một thời gian. Hơn nữa trong quá trình này, chỉ cần Diệp Mặc không bố trí trận pháp, gã thậm chí còn có cơ hội đào tẩu.

Đáng tiếc, gã rất sợ chết. Hơn nữa một chiêu thứ nhất của Diệp Mặc đã khiến gã kinh hồn bạt vía. Cuối cùng thời điểm gã thậm chí không dám trực tiếp đánh nhau với Diệp Mặc, mà một lòng muốn chạy trốn lại bị đao thứ hai

của Diệp Mặc giết chết.

- Ngài là tiền bối Kim Đan viên mãn sao?

Người tu sĩ Kim Đan tầng tám này choáng váng một hồi lâu, lúc này mới thốt lên một câu.

Diệp Mặc từ chối cho ý kiến. Hắn khẽ mỉm cười lúc này mới hỏi:

- Nơi này là chỗ nào, còn cách thành Phỉ Hải xa lắm không?

Lúc này tu sĩ Kim Đan tầng tám kia mới tỉnh ngộ. Mình đã được cứu. Anh ta lập tức thi lễ với Diệp Mặc nói:

- Vãn bối tên Lý Khởi Thiện. Cảm ơn tiền bối đã cứu mạng. Nơi này cách thành Phỉ Hải không xa lắm. Tiến về phía đông khoảng mười nghìn dặm chính là Phỉ Kỳ Đảo. Thương hội Ngạo Thành vô sỉ cấu kết yêu thú, lừa tu sĩ Kim Đan rời bến chịu chết. Tôi nhất định phải truyền chuyện này ra ngoài. Tiền bối, vãn bối xin từ biệt trước. Sau khi hoàn thành chuyện này, vãn bối sẽ đặc biệt đến cảm ơn tiền bối.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn hiểu ý của Lý Khởi Thiện. Hiện tại anh ta muốn đi tố cáo thương hội Ngạo Thành. Hiển nhiên đây là chuyện cửu tử nhất sinh. Diệp Mặc không cần nghĩ cũng biết thương hội Ngạo Thành là một thương hội cự phách. Đối mặt với thương hội cự phách này, Lý Khởi Thiện cũng biết lực lượng của mình quá nhỏ.

Tuy nhiên cũng may anh ta chỉ cần truyền tin tức ra ngoài là được. Bởi vì không biết mình sẽ sống hay chết, cho nên Lý Khởi Thiện cũng chỉ nói sau khi hoàn thành chuyện này sẽ quay lại cảm ơn sau.

Đối với Lý Khởi Thiện này, Diệp Mặc lại có chút thưởng thức. Hắn thấy Lý Khởi Thiện xoay người rời đi, bỗng nhiên lại gọi anh ta lại. Hắn lấy vòng tròn bạch ngọc của tu sĩ Kim Đan tầng chín ném cho anh ta nói:

- Linh khí trung phẩm này không tồi, vậy tặng cho anh. Nếu như về sau

anh không có chỗ nào có thể đi, có thể đến thành Phỉ Hải tìm tôi. Tôi tên là Diệp Mặc, người của Mặc Nguyệt tại thành Phỉ Hải.

- Được.

Lý Khởi Thiện không từ chối, sau khi nhận lấy thứ đó liền xoay người nhanh chóng biến mất không thấy nữa. Về phần Mặc Nguyệt, anh ta luôn ở ngoài biển, còn chưa từng nghe nói về nó. Anh ta tưởng rằng đó chỉ là một địa phương không lớn mà thôi. Anh ta cũng không để ở trong lòng.

Diệp Mặc lại đi tới Phỉ Kỳ Đảo. Chỉ có điều để tới Phỉ Kỳ Đảo, hắn chỉ có một phương hướng.

Xa vạn dặm, đối với Diệp Mặc mà nói, sẽ nhanh chóng tới nơi.

Vừa đến Phỉ Kỳ Đảo, liền thấy náo nhiệt khác thường. Diệp Mặc cảm giác nơi này căn bản không phải là một hải đảo, mà là một thành phố trên đất liền.

Sở dĩ Diệp Mặc muốn lên Phỉ Kỳ Đảo, vì muốn thuận tiện hỏi thăm một chút về chuyện Thành Phỉ Hải. Diệp Mặc còn dự định thông qua Truyền Tống Trận quay về Phỉ Hải. Như vậy tốc độ sẽ nhanh hơn một chút.

Diệp Mặc vừa đến Phỉ Kỳ Đảo, chợt nghe thấy một tin tức khiến hắn phấn chấn không thôi. Đó chính là Nam An Châu, Bắc Vọng Châu, Đông Huyền Châu muốn thành lập Truyền Tống Trận Châu Tế.

Tổng cộng có ba Truyền Tống Trận. Một cái ở Nam An Châu. Một cái ở Bắc Vọng Châu. Một cái ở Đông Huyền Châu. Tin tức này khiến Diệp Mặc phấn chấn không thôi. Hắn vốn định sau khi tu luyện đến Hư Thần, tìm cách nắm một chân khí phi hành lớn, dẫn theo đám người Ánh Trúc đi Nam An Châu. Hiện tại có Truyền Tống Trận, quả thực là một điều đáng mừng.

Diệp Mặc vốn không định vào quán rượu nhỏ, nhưng bởi vì nghe được một tin tức này, Diệp Mặc liền chủ động đi vào.

Trong đó có mấy tên tu sĩ Trúc Cơ vừa ăn vừa nghị luận, căn bản không biết Diệp Mặc nghe được tin tức bọn họ nói, đã chủ động đi đến bàn ăn này.

Diệp Mặc biết với tu vi Kim Đan của mình, có thể sẽ khiến những tu sĩ này cảnh giác một chút. Cho nên hắn trực tiếp thể hiện tu vi của mình xung quanh Trúc Cơ tầng năm.

- Mấy vị đạo hữu này, tôi tên là Diệp Mặc, luôn rèn luyện ngoài biển. Vừa nãy tôi mới nghe được mấy vị nói Bắc Vọng Châu muốn lập Truyền Tống Trận đến Nam An Châu. Không biết chuyện này có phải là thật hay không?

Diệp Mặc cố ý đi đến bên cạnh bàn này, ôm quyền hỏi một câu.

Ngồi trên bàn ăn này chỉ là ba gã tu sĩ. Một gã mặc áo tu sĩ màu đen, tu vi Trúc Cơ tầng chín. Ngồi bên cạnh anh ta chính là một thanh niên thật thà chất phác, tu vi Trúc Cơ tầng bảy. Nhìn người thanh niên này, khiến Diệp Mặc nhớ tới Lư Minh mình đã gặp tại Thành Toái Diệp. Còn cả cô gái Mộc Hà có làn da ngăm đen kia. Không biết hiện tại bọn họ thế nào.

Ngoại trừ hai người này ra, còn có một nữ tu, khoảng ba mươi tuổi, dáng người đầy đặn, tu vi Trúc Cơ tầng tám.

Diệp Mặc đột ngột tới nói như vậy, khiến mấy tên tu sĩ đều sửng sốt. Tuy nhiên khi bọn họ thấy rõ ràng Diệp Mặc chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng năm, sự cảnh giác lập tức giảm bớt. Dù sao tu sĩ Trúc Cơ tầng năm cũng thấp hơn ba người bọn họ.

Nữ tu kia tự nhiên cười nói:

- Vị tiểu ca này mời ngồi đi. Những lời chúng ta vừa nói đều là sự thật. Anh chưa từng nghe nói về nó, có phải bởi vì anh luôn rèn luyện ở bên ngoài, chưa từng quay về Phỉ Kỳ Đảo phải không?

Diệp Mặc xấu hổ nói.

- Không sai, tôi quả thật mới rèn luyện bên ngoài vừa mới trở về. Cho nên khi nghe nói tới tin tức này thực sự giật mình.

- Ôi, hiện tại chúng ta đang muốn ra ngoài du lịch cũng khó có thể. Khu vực gần hải đảo này đều bị yêu thú thổi quét không còn nữa. Hiện tại trên Phỉ Kỳ Đảo có nhiều tu sĩ như vậy, đều bởi vì không có chỗ nào để đi mới dừng lại ở chỗ này. Một vài tiền bối Kim Đan đã tìm người khắp nơi, chuẩn bị lập nhóm đi tới biển sâu tìm cơ duyên. Nhưng sau khi những người này đi, lại không có tin tức trở về. Dù sao ra biển thời gian lâu, tu vi của chúng ta rất thấp, cho dù có thể tổ đội, cũng không dám đi vào biển sâu nữa.

Người thanh niên tu sĩ thật thà chất phác tu sĩ nghe Diệp Mặc nói xong, liền phát ra một tiếng cảm khái.

Tu sĩ mặc áo đen kia lại nói:

- Nghe nói lúc trước có tổ đội gồm một vài tu sĩ Kim Đan. Sau đó đã lên thuyền của thương hội Ngạo Thành ra biển sâu đuổi đám yêu thú này đi. Không biết bọn họ có thành công hay không nữa.

Diệp Mặc qua đây đương nhiên không phải tham luận và nghiên cứu những nội dung này. Hắn cười ha hả nói: Diệp Mặc còn chưa nói xong, nữ tu kia vội vàng đưa tay ngăn cản Diệp Mặc, luôn miệng thở dài vài lần, sau đó mới cẩn thận nhìn xung quanh một lát nói:

- Vị tiểu ca này, anh không muốn sống nữa sao? Dám nói lung tung như vậy. Ở đây khắp nơi đều là người thương hội Ngạo Thành. Một khi bị bọn họ nghe thấy được, anh chỉ có một con đường chết. Ngay cả chúng tôi cũng sẽ bị liên lụy vào.

Diệp Mặc biết những lời cô ta nói là sự thật. Hắn không thể làm gì khác hơn là mỉm cười nói:

- Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Chuyện Truyền Tống Trận của Bắc Vọng Châu thế nào?

Giống như để Diệp Mặc không có cơ hội nói thêm về chuyện của thương hội Ngạo Thành, nữ tu kia vội vàng tiếp lời nói.

- Truyền Tống Trận Bắc Vọng Châu được bố trí ở Thành Phỉ Hải. Nghe nói có mấy tu sĩ Hóa Chân đến bố trí. Về phần tu sĩ Kiếp Biến lại càng nhiều. Đúng rồi, anh đã từng nghe nói về Mặc Nguyệt ở Thành Phỉ Hải chưa? Hiện tại đã là thương hội lớn nhất Thành Phỉ Hải. Nghe nói bọn họ có quan hệ rất tốt với một Tông Sư trận pháp Kiếp Biến đã đến Thành Phỉ Hải bố trí trận pháp.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người. Mặc Nguyệt có bao người, hắn hiểu rõ nhất. Từ lúc nào bọn họ lại có quan hệ với tu sĩ Kiếp Biến? Vì sao hắn không biết?

Nghĩ đến đây Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Tôi biết Mặc Nguyệt. Nhưng Mặc Nguyệt là một thương gia mới lên, sao có thể có quan hệ với Tông sư trận pháp Kiếp Biến được?

Nữ tu kia thấy Diệp Mặc không biết, càng muốn nói chuyện hơn. Diệp Mặc nghe đến đó, liền trở nên khẩn trương. Hiện tại Mặc Nguyệt tuyệt đối không thể đắc tội với thương hội Dương Hải lớn nhất Phỉ Hải...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 986

Nhị Thế Tổ Diệp Mặc

Nữ tu kia lại không hề chú ý tới vẻ mặt của Diệp Mặc, chỉ lo nói:

- Nghe nói lúc ấy quản sự của thương hội Dương Hải đã yêu cầu người của thành Phỉ Hải thu hồi đất của Mặc Nguyệt. Nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra, quản sự Vương của thành Phỉ Hải chịu trách nhiệm về việc này lại bế quan, nói là đang thời điểm quan trọng tấn cấp Nguyên Anh. Mà thương hội Dương Hải ở Phỉ Hải luôn luôn cường thế. Ngay cả thành chủ cũng phải cho bọn họ chút mặt mũi. Đối với Mặc Nguyệt một thương hội từ bên ngoài đến, bọn họ căn bản không để vào mắt. Thành Phỉ Hải mặc kệ, nhưng không ngờ bọn họ trực tiếp phái hai gã tu sĩ Nguyên Anh tới cửa.

Hai gã tu sĩ Nguyên Anh, một mình Ngu Nguyệt Hoa tuyệt đối không có cách nào ngăn cản được. Diệp Mặc âm thầm hạ quyết tâm, lần này trở về, bất kể thế nào cũng phải chế luyện một ít đan dược tu luyện cho tu sĩ Nguyên Anh, để Ngu Nguyệt Hoa sớm tấn cấp Hư Thần. Tuy nhiên Diệp Mặc không quá lo lắng. Dù sao với trận pháp do hắn bố trí ra, hai gã tu sĩ Nguyên Anh vẫn chả là gì.

- Nhưng điều khiến hai gã tu sĩ Nguyên Anh của thương hội Dương Hải không thể tưởng tượng được là một Tông Sư trận pháp Kiếp Biến tới bố trí trận pháp cho thành Phỉ Hải đang làm khách tại Mặc Nguyệt. Tiền bối Kiếp Biến kia biết hai gã Nguyên Anh này tới gây phiền phức cho Mặc Nguyệt. Ngay lập tức tiền bối đó đã phế Nguyên Anh hai người, ném toàn bộ ra ngoài.

Nữ tu kia nói tới đây, Diệp Mặc mới thở phào một tiếng. Tuy rằng hắn không biết vì sao tiền bối Kiếp Biến kia lại có quan hệ với Mặc Nguyệt.

Nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác được dường như điều này có liên quan đến trận pháp do hắn bố trí ra.

Người thanh niên thật thà chất phác kia nghe đến đó cũng lắc đầu lên tiếng trả lời:

- Những người đó thật sự là mắt chó nhìn người. Biết có tiền bối Kiếp Biến làm chỗ dựa cho Mặc Nguyệt, người chủ sự thương hội Dương Hải chẳng những không dám trả thù, ngược lại còn mang theo lễ vật tới cửa nhận lỗi.

Người tu sĩ áo đen rất ít nói chuyện kia lại trầm giọng nói:

- Các người không nên xem thường thương hội Dương Hải. Cho dù thương hội Ngạo Thành không mạnh như bọn họ. Nhưng tiền bối Kiếp Biến kia là người Nam An Châu. Chung quy ông ta không có khả năng ở lại thành Phỉ Hải mãi. Cho nên sau khi tiền bối Kiếp Biến kia đi rồi, Mặc Nguyệt vẫn có thể bị nguy hiểm. Cho dù bọn họ công khai động thủ, nhưng cũng có thể ngấm ngầm thu dọn Mặc Nguyệt từ bên ngoài tới này.

Diệp Mặc không nói được một lời, nhưng hắn lại đồng tình với những lời nói của tu sĩ áo đen này. Dựa vào một tu sĩ Kiếp Biến từ Nam An Châu tới làm chỗ dựa, hiển nhiên không phải là biện pháp tốt.

- Đúng rồi, chị Điềm, chị nói thử xem vì sao tu sĩ Kiếp Biến kia lại có quan hệ với Mặc Nguyệt được?

Người thanh niên thật thà chất phác kia bỗng nhiên giúp Diệp Mặc hỏi một câu mà hắn đã muốn hỏi từ lâu.

Nữ tu kia lắc đầu nói:

- Điều này thì chị cũng không biết. Nhưng chị khẳng định quản sự Vương của thành Phỉ Hải kia khẳng định biết chuyện này. Cho nên thời điểm thương hội Dương Hải tìm ông ta, ông ta liền lấy lý do bế quan. Chị nghe người ta nói, mỗi lần tiền bối Kiếp Biến kia đến Mặc Nguyệt, đều đi tới đi

lui xung quanh Mặc Nguyệt.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu ra. Hiển nhiên tiền bối Kiếp Biến kia thích phương pháp bố trí trận pháp của hắn, muốn cùng hắn tham luận và nghiên cứu kiến thức về trận pháp. Chỉ có điều hắn luôn ở biển sâu không trở về mà thôi.

Biết Mặc Nguyệt được một tiến bối Kiếp Biến kỳ bảo vệ, thật ra Diệp Mặc có chút yên tâm. Hắn không ngờ được Mặc Nguyệt chỉ ở thành Phỉ Hải trong thời gian mấy tháng, đã trở thành kẻ thù của thương hội Dương Hả. Xem ra đám người Tô Tĩnh Văn đã phát huy đầy đủ khả năng buôn bán mà mình có thể. Nhưng các nàng nghĩ quá đơn giản. Nơi này không thể giống như Ninh Hải. Nếu như hắn ở Phỉ Hải, chắc chắn sẽ không gây ra náo động như thế.

Có thể Mặc Nguyệt được xây dựng rất tốt, nhưng trên buôn bán tuyệt đối không thể gây sự, chí ít hiện tại không thể.

Tuy nhiên không phải Diệp Mặc sợ phiền phức. Nếu đã đắc tội, vậy dứt khoát loại bỏ toàn bộ. Hắn tuyệt đối không để cho nhân tố nguy hiểm này có thể tiếp tục tồn tại. Nếu như đánh không chết, vậy chỉ có thể lại bỏ chạy.

Sau khi nghe được tin tức, Diệp Mặc không có ý tiếp tục ở lại nữa. Hắn đứng lên ôm quyền nhìn mấy người nói:

- Cảm ơn mấy vị đã báo cho tôi biết biết tin tức mới về thành Phỉ Hải...

Không đợi Diệp Mặc nói dứt lời, nữ tu kia nhỏ giọng nói với Diệp Mặc:

- Vị tiểu ca này, không phải tôi đã nói với anh, tu vi của anh còn chưa đến Kim Đan. Về chuyện thương hội Ngạo Thành, về sau anh không thể nói như lúc nãy. Bằng không anh chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Diệp Mặc mỉm cười nói.

- Tôi biết rằng. Cảm ơn vị đại tỷ này.

- Buổi tối Phỉ Kỳ Đảo có một hội đấu giá lớn. Nếu như lần này sau khi anh rời bến có mang về thứ gì tốt, có thể tới bán tại hội đấu giá. Khẳng định có thể bán ra với một giá tốt.

Thấy Diệp Mặc nghe theo lời khuyên bảo của mình, nữ tu kia đã có lòng tốt nhắc nhở Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc thật sự không muốn tham gia hội đấu giá. Tuy rằng hắn nhận được rất nhiều thứ, nhưng Phỉ Kỳ Đảo lại không phải là một chỗ tốt để ra tay. Hắn có rất nhiều thứ nhưng lại không thể để lộ. Một khi bị người khác biết hắn đoạt được nhẫn của yêu thú kia, hắn sẽ không dễ dàng rời đi được.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi quán rượu, hắn lại khôi phục tu vi Kim Đan tầng năm của mình. Ở nơi này, nếu thể hiện tu vi thật sự của mình ra có thể sẽ bớt rất nhiều phiền toái.

- Mỗi năm một lần Phỉ Kỳ Đảo lại tiến hành một hội đấu giá lớn như đêm nay. Các loại báu vật quý giá đều được mang ra đấu giá. Chỉ có những thứ anh sẽ không thể tưởng tượng được, không có những thứ anh chưa từng nhìn thấy...

- Chỉ cần hai viên linh thạch hạ phẩm, anh có thể tìm hiểu tất cả ở trong này..

Mấy tên tu sĩ luyện khí, đưa quảng cáo đi tuyên truyền khắp nơi.

- Toàn bộ những thứ trong danh sách quảng cáo này đều được đem ra bán đấu giá trong tối nay sao?

Một gã tu sĩ Kim Đan dùng hai viên linh thạch đổi lấy một tập san quảng cáo, thuận miệng hỏi.

Tên tu sĩ luyện khí kia vội vàng cung kính nói:

- Tiền bối, 80% trở lên đều có mặt trong danh sách. Đương nhiên còn có một vài bảo bối sẽ giữ lại. Chúng tôi cũng không biết...

- Tôi biết rồi.

Tên tu sĩ Kim Đan kia cầm tờ quảng cáo khẽ nói một câu, sau đó xoay người rời đi, không để ý tới tu sĩ luyện khí kia nữa.

- Cho tôi một quyển đi.

Diệp Mặc tung ra hai viên linh thạch hạ phẩm, cầm một quyển qua.

Kỳ thật trên tập danh sách cũng không có nhiều, nhưng quả thật giống như tu sĩ luyện khí kia quảng cáo, chí ít cũng không sai. Thậm chí còn có linh thảo cấp sáu, linh khí thượng phẩm các loại.

- Yêu đan của Đề Hoa Thú?

Diệp Mặc lập tức kinh ngạc kêu lên. Yêu đan của yêu thút cấp bẩy là cực kỳ quý giá, căn bản không mua được. Không ngờ được chỉ là một hội đấu giá nhỏ trên Phỉ Kỳ Đảo này lại có được nó.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc thốt ra tiếng như vậy ngoại trừ yêu đan của yêu thú cấp bảy ra, còn có loại yêu thú Đề Hao Thú này. Đề Hoa Thú cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa tốc độ của nó vô cùng nhanh. Người bình thường căn bản không có cách nào bắt được. Cho dù là tu sĩ Hư Thần cũng đừng hòng lấy được yêu đan của Đề Hoa Đan. Nhưng điều khiến Diệp Mặc tiếc nuối là, hắn chỉ biết có Đề Hoa Thú, lại không nhận ra nội đan của Đề Hoa Đan. Thậm chí ngay một lần nhìn thấy loại yêu thú này cũng chưa có.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

- Yêu đan của Đề Hoa Thú sao?

Một gã tu sĩ Kim Đan sau khi nghe Diệp Mặc nói vậy, lập tức khiếp sợ kêu lên. Anh ta lập tức nhìn về phía tên tu sĩ luyện khí kia kêu lên:

- Cho tôi một tờ.

Sau khi anh ta lấy được tờ danh sách, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ lặp lại

một câu.

- Quả nhiên là yêu đan của Đề Hoa Thú, còn là Đề Hoa Thú cấp bảy...

Trong lòng Diệp Mặc lại âm thầm nghĩ. Tuy rằng khó có thể bắt được Đề Hoa Thú, lại còn là yêu thú cấp bảy, thực sự chưa có chỗ nào làm được.

Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn tiến lên hỏi một chút, nhưng hắn biết nếu mình đường đột như vậy, hơn nữa người kia cũng không chắc sẽ nói. Tuy rằng hắn có một quyển "vật", tri thức trong đó nhiều hơn so với người bình thường. Nhưng lúc này hắn mới biết được, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Ở một góc rất bình thường, luôn luôn có những điều mà anh chưa biết.

Diệp Mặc vốn không cảm thấy hứng thú gì đối với hội đấu giá, nhưng bởi vì sự xuất hiện của yêu đan cấp bảy, hắn quyết định đi xem.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm tới một nơi hẻo lánh, lại đội Cửu Biến lên. Đi hội đấu giá, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì. Nếu như có có chuyện gì xảy ra, hắn đội Cửu Biến vào, sẽ không có người nào biết hắn là ai Lần này Diệp Mặc biến thành một gã công tử với khuôn mặt tái nhợt. Sau khi hắn ăn mặc thỏa đáng, cầm một cây quạt linh khí đi tới lối vào của hội đấu giá.

Tuy rằng còn mấy giờ nữa mới tới giờ hội đấu giá bắt đầu, nhưng Diệp Mặc không muốn chen chúc tiến vào khi đông người. Hắn quyết định đi vào trước.

Đứng đón tiếp ở cửa hội đấu giá chính là một gã tu sĩ Trúc Cơ tầng chín. Anh ta thấy cách ăn mặc của Diệp Mặc rất bảnh, hơn nữa mắt hướng lên trời, vừa nhìn cũng biết là Nhị thế tổ, ngược lại không dám khinh thường.

- Vị tiền bối này, còn mấy giờ nữa hội đấu giá mới bắt đầu. Hiện tại ngài muốn vào đó sao?

Tu sĩ Trúc Cơ kia thận trọng hỏi.

Mắt Diệp Mặc liếc ngang một cái nói.

- Thế nào, chẳng lẽ không thể?

Tu sĩ Trúc Cơ kia bị ánh mắt không nói đạo lý của Diệp Mặc quét ngang qua liền giật mình một cái, trong lòng thầm nghĩ những kẻ Nhị thế tổ này thật khó hầu hạ. Cũng không biết hắn là từ nhà nào đi ra.

- Có thể, đương nhiên có thể...

Tu sĩ Trúc Cơ kia căn bản không dám nhìn sắc mặt Diệp Mặc, vội vàng đáp. Anh ta biết đắc tội người như thế, cuối cùng anh ta có lý, anh ta cũng sẽ chết.

- Cho tôi phòng riêng đắt nhất.

Nguyên tắc của Diệp Mặc căn bản chính là không cần tốt nhất, chỉ cần đắt nhất, điều này khiến hắn sắm tốt vai Nhị thế tổ. Tu sĩ Trúc Cơ kia cũng không dám nhìn hắn, chứng tỏ đến bây giờ biểu hiện của hắn vẫn không tồi.

Tuy nhiên cho dù một tu sĩ Trúc Cơ theo dõi hắn, hắn tin tưởng cũng không nhìn ra được điều gì. Hắn vốn tưởng rằng loại hội đấu giá thế này, chí ít phải có một tu sĩ Kim Đan ra tiếp đón.

- Phòng riêng đắt nhất cần một trăm nghìn linh thạch thượng phẩm. Tiếp theo...

Tu sĩ Trúc Cơ kia lập tức đáp lại. Anh ta biết loại phòng riêng đắt nhất chỉ có để xem, rất ít người thật sự muốn vào đó. Dù sao một trăm nghìn linh thạch thượng phẩm đối với tu sĩ Kim Đan mà nói đã là một tài sản tương đối lớn. Có tu sĩ Kim Đan lấy ra toàn bộ tài sản trên người, cũng không có nhiều linh thạch như vậy. Thậm chí đây còn là tu sĩ Kim Đan khá giàu có tại đây. Nếu là tu sĩ Kim Đan nghèo một chút, thậm chí trên người chỉ có một hai nghìn linh thạch thượng phẩm. Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Diệp Mặc khoát tay chặn lại, ngắt lời người tu sĩ Trúc Cơ này nói.

- Không cần tiếp theo. Đây là một trăm nghìn.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một túi trữ vật có chứa một trăm nghìn linh thạch thượng phẩm ném cho tu sĩ Trúc Cơ kia.

- Đừng lầm bầm, dẫn tôi tới phòng riêng nghỉ ngơi.

- A...

Tu sĩ Trúc Cơ kia ngẩn người ra một chút. Nhưng anh ta đã nhanh chóng kịp phản ứng.

- Được, được, mời tiền bối theo tôi cùng nhau đi vào.

Hội đấu giá lần này dành ra ba phòng riêng đắt nhất, chỉ vì muốn nâng cao cấp bậc của hội đấu giá mà thôi. Kỳ thật cũng không cho rằng sẽ có người chọn phòng riêng đắt nhất. Dù sao loại hội đấu giá như vậy còn chưa thu hút được những tu sĩ có trình độ cao. Nhưng tu sĩ Trúc Cơ này không thể tưởng tượng được, vị khách đầu tiên bước vào lại yêu cầu phòng riêng đắt nhất.

*Nhị thế tổ: chỉ những người cậy gia đình giàu có mà lên mặt, tiêu xài phung phí, có thể nói là một loại phá gia chi tử.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 987

Thật Giả Nhị Thế Tổ

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia đưa Diệp Mặc vào bên trong, sau khi giúp Diệp Mặc làm xong thủ tục thuê phòng riêng, lại có một mỹ nữ cực đẹp dẫn Diệp Mặc đi tới một căn phòng riêng đắt nhất.

Sau khi tới căn phòng riêng, Diệp Mặc mới biết được vì sao căn phòng riêng này đắt nhất, tuy rằng vị trí chưa được tính là tốt nhất, nhưng lại hết sức xa hoa. Toàn bộ bên trong chẳng những có Tụ Linh Trận cao cấp, còn có đủ loại linh quả, và một ít nữ tu mặc quần áo rất bốc lửa. Ngoại trừ những thứ này, thậm chí còn có một chiếc giường lớn màu hồng phấn.

Nếu nói đây là một căn phòng riêng trong hội đấu giá, còn không bằng nói đây là một căn phòng riêng chốn lầu xanh.

Tuy nhiên vị trí căn phòng này chưa phải tốt nhất, hiển nhiên đây là căn căn phòng riêng đắt nhất, nhưng không phải tốt nhất.

Hiển nhiên chỗ này thích hợp nhất với cách ăn mặc bây giờ của Diệp Mặc, Diệp Mặc vốn sợ bị người khác nhận ra, nếu không cũng sẽ không giả bộ khó bị tiếp cận như vậy. Hắn phất tay nói với những nữ tu có tướng mạo không tầm thường đang đứng cạnh đó - Các cô có thể đi ra ngoài, nơi này không cần các cô phục vụ, không nên quấy rầy tôi nghỉ ngơi.

Giọng điệu lạnh lùng, không có chút tình người nào.

Tuy rằng những nữ tu kia có chút uất ức, nhưng cũng không dám tiến lên nói chuyện, một đám chỉ có thể thi lễ xong liền rời khỏi căn phòng Diệp Mặc đợi những nữ tu đó sau khi rời đi, lúc này mới kiểm tra tình hình bên trong

phòng riêng này. Ở đây có thể vừa xem toàn bộ tình hình hội đấu giá, hơn nữa nơi này còn có trận pháp phòng ngự thần thức cao cấp, không có trận pháp theo dõi, cho nên hội đấu giá lần này được coi như là quang minh. Diệp Mặc yên lòng, thời gian còn lại hắn ngồi xuống tu luyện.

...

- Cậu nói là một gã khoảng hơn hai mươi tuổi? Sắc mặt tái nhợt, hơn nữa rất lạ mặt?

Ở trong một căn phòng xa hoa giống vậy, một gã đàn ông Nguyên Anh hậu kỳ cau mày, đang hỏi tên tu sĩ Trúc Cơ vừa rồi thu của Diệp Mặc một trăm ngàn linh thạch.

- Đúng vậy, dường như một trăm ngàn linh thạch kia đối với hắn căn bản cũng không đáng gì. Hắn tùy ý liền đem ra trả. Hơn nữa, sau khi hắn vào phòng riêng đã đuổi những nữ phụ vụ ra ngoài.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia kính cẩn trả lời, nói xong, gã lại bổ sung một câu - Có nên cử người đi tìm hiểu một chút hay không?

Tu sĩ Nguyên Anh kia trầm mặc một lát, sau đó khoát tay nói:

- Không cần, hắn là tới tham gia hội đấu giá, chúng ta tổ chức hội đấu giá đã nhiều năm như vậy, tu sĩ gì đều đã gặp qua. Chỉ cần hắn an phận thủ thường thì không cần đi tìm hiểu, nếu hắn có hành động gì. Lại càng không cần tìm hiểu. Loại tu sĩ này, giỏi lắm thì cũng chỉ có nhiều linh thạch mà thôi.

- Vâng.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia vội vàng trả lời, nói xong, gã cúi đầu lui ra khỏi phòng. Gã đương nhiên hiểu được lời của người tu sĩ Nguyên Anh nói. Nhiều nhất chỉ có nhiều linh thạch mà thôi. Bởi vì tại hội đấu giá này, căn phòng riêng cao cấp nhất không phải căn phòng đắt nhất, loại căn phòng riêng cao cấp này nhất định phải là người có thân phận mới có thể vào ở.

Loại người không có bất kỳ thân phận nào như Diệp Mặc, chỉ có nhiều linh thạch thì chỉ có thể ở phòng đắt nhất thôi, muốn ở phòng cao cấp nhất ư, tuyệt đối không có khả năng.

Mấy tiếng đồng hồ thoáng một cái đã trôi qua, Diệp Mặc mở to mắt, phát hiện người cũng đã đến khá nhiều.

Diệp Mặc thần thức quét một chút, phát hiện người tham gia hội đấu giá phần lớn là một số tu sĩ Kim Đan. Cũng có tu sĩ Nguyên Anh, nhưng ít hơn. Về phần tu sĩ Trúc Cơ, lại không thấy người nào. Phỏng chừng yêu cầu thấp nhất của hội đấu giá này là tu sĩ Kim Đan.

Lại qua một nén nhang, thời điểm cổng vào hội đấu giá đã đóng cửa, một nữ tu Kim Đan quần áo nóng bỏng đi lên bàn đấu giá.

Thần thái của người nữ tu lên đài kia khiến Diệp Mặc nhớ tới người phụ nữ chủ trì mà hắn gặp ở tiểu thế giới, nghĩ đến tiểu thế giới, Diệp Mặc liền nghĩ đến Mục Tiểu Vận, trong lòng lại cảm thấy vô cùng nhớ thương cô.

Cho đến khi thanh âm của người nữ tu kia đã cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, hắn mới thở dài, Mục Tiểu Vận sau khi ra khỏi núi Thần Châu, liền không có tin tức gì nữa.

- Vật phẩm đầu tiên của buổi đấu giá này là một lọ 'Thanh uẩn đan' thượng đẳng gồm sáu viên. Tác dụng của "Thanh uẩn đan' không cần tôi nói ra thì các vị cũng biết rõ hơn tôi. Hiện tại mức giá khởi điểm của bình đan dược này là một trăm nghìn linh thạch bậc cao, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm nghìn.

Sau khi thanh âm của người nữ tu hạ xuống, người ngồi phía dưới lập tức ồn ào lên. Món đồ vật đầu tiên này chính là thứ tất cả tu sĩ Kim Đan đều cần, chỉ cần là tu sĩ Kim Đan, đều không thể không cần "Thanh uẩn đan'.

- Một trăm mười nghìn.

Thanh âm của người nữ tu kia vừa mới hạ xuống, đã có người báo giá.

- Một trăm hai mươi nghìn.

- Một trăm năm mươi nghìn...

Giá cả trong nháy mắt đã vọt tới một trăm năm mươi nghìn, Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn rốt cuộc hiểu rõ vì sao tu sĩ đều thích đến các thành phố vùng duyên hải.

Tu sĩ nơi này rất có tiền, so với những tu sĩ hắn gặp trước đây ở những địa phương khác, giá trị con người căn bản cũng không phải cùng một đẳng cấp, lần trước hắn ở hội đấu giá phường thị Nam Sơn, linh thạch sử dụng là bậc trung, mà hiện tại sử dụng lại là linh thạch bậc cao. Mọi người ra giá cũng không thèm để ý, thậm chí tăng mấy chục nghìn một lần.

Cuối cùng, một lọ "Thanh uẩn đan' thượng đẳng được bán ra với cái giá ba trăm nghìn, cái giá tiền này đã không phải là cái giá mà một tu sĩ Kim Đan bình thường có thể chấp nhận nổi, tương đương với một viên đan dược là năm mươi nghìn linh thạch.

Người nữ tu chủ trì buổi bán đấu giá hiển nhiên rất vừa lòng với hiệu quả bán ra của "Thanh uẩn đan', nàng thấy hiện trường đang bị kích động, liền đưa ra món đồ thứ hai:

- Đây là 'Thái hồng vũ y' một linh khí thượng phẩm, được dùng tơ Thái dực linh tằm luyện chế ra... Chẳng những năng lực phòng ngự kinh người, hơn nữa còn có thể buộc vòng quanh dáng người của nữ tu, giá khởi điểm là hai trăm nghìn linh thạch bậc cao, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười nghìn...

Diệp Mặc không có linh giáp phòng ngự, hơn nữa Ánh Trúc và Diệp Lăng đều không có linh giáp phòng ngự, cái 'Thái Hồng Vũ Y' này thoạt nhìn rất xinh đẹp, cũng rất nhẹ nhàng. Diệp Mặc cảm thấy thích nó rồi, hắn định mua về, bất kể là Ánh Trúc hay Diệp Lăng hoặc là Tĩnh Văn cũng có thể mặc.

Nghe được Thái dực linh tằm, Diệp Mặc lập tức liền nghĩ tới 'Vô ảnh" của hắn, chính xác mà nói, 'Vô ảnh' cũng là một loại tằm, gọi là 'Vô ảnh thao tằm'.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc đem thần thức tìm 'Vô ảnh' trên người, 'Vô ảnh' vẫn đang ngủ say như cũ, chỉ có điều hiện tại thân thể của nó lại mọc thêm một lớp tơ mỏng, hơn nữa lớp tơ kia đã hình thành một cái kén tằm khá lớn.

Diệp Mặc thu hồi thần thức, hắn biết chỉ cần 'Vô ảnh' tỉnh lại, năng lực của nó nhất định sẽ lại nâng cao. Chỉ có điều không biết mỗi lần 'Vô ảnh' ngủ say, tơ tằm nó nhổ ra có thể luyện chế thành hộ giáp phòng ngự hay không.

Diệp Mặc chỉ mới suy nghĩ một chút mà giá của 'Thái hồng Vũ Y' đã tăng lên tới ba trăm sáu mươi ngàn linh thạch, Diệp Mặc biết rằng thứ này được rất nhiều nữ tu yêu thích, căn bản giá không thể thấp, hắn nói thẳng:

- Năm trăm ngàn...

Cái giá tiền hắn hét ra này khiến mọi người đều trầm mặc lại. Năm trăm ngàn linh thạch bậc cao, cái giá tiền này quả thật không thấp. Hơn nữa người có thể xuất ra năm trăm ngàn linh thạch bậc cao tuyệt đối không đơn giản.

Hiện trường chỉ yên lặng một lát, liền có một thanh âm vang lên:

- Năm trăm mười ngàn, tôi là Áo Kỳ Long ở thương hội Ngạo Thành, anh bạn kia, nếu anh còn ra giá cao hơn, vậy tôi sẽ nhường đường, ha ha.

Ý tứ uy hiếp của gã rất rõ ràng, ngoại trừ Diệp Mặc còn có mấy người muốn ra giá. Nhưng vì câu thương hội Ngạo Thành của Áo Kỳ Long, những người đó lập tức đè lại ý nghĩ của chính mình.

Áo Kỳ Long là Thiếu chủ thương hội Ngạo Thành, tuy rằng hiện tại mới bốn mươi tuổi, nhưng tu vi đã là Kim Đan tầng chín.

Diệp Mặc bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác rất kỳ quái. Hắn dường

như trở lại cảnh ở phường thị Nam Sơn lúc trước. Giọng điệu của Phí Tứ Giang và Áo Kỳ Long này không khác nhau là mấy. Thậm chí ngay cả lời nói đều không khác lắm, cuối cùng cái ụ đá kia hắn không tăng giá nữa. Lúc trước hắn không tăng giá, không phải vì hắn sợ Phí Tứ Giang, mà là không có linh thạch.

Mà hiện giờ Phí Tứ Giang đã sớm hóa thành xương khô, cái ụ đá kia đã ở trong thế giới Trang vàng của hắn. Không ngờ hiện tại hắn tới 'Phỉ kỳ đảo' lại gặp loại người hiếm thấy này, vẫn định uy hiếp hắn như cũ, khiến hắn rời khỏi cuộc cạnh tranh 'Thái hồng Vũ Y'.

Hắn là Nhị thế tổ giả, nhưng Diệp Mặc biết rằng, Áo Kỳ Long này mới là Nhị thế tổ thật. Không trách loại tính cách này của y. Bình thường Nhị thế tổ luôn được người tôn kính, luôn đứng trong cảm giác cao cao tại thượng. Tất cả đều đã hình thành loại thói quen này. Tuy rằng không tuyệt đối, nhưng loại tính cách này hình thành là có đạo lý của nó. Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác có chút buồn cười, hắn ở thời điểm Trúc Cơ, đã dám trộm đồ của hai gã tu sĩ Hư thần, không cần nói đến hiện tại hắn đã là Kim Đan tầng năm rồi, nên một Kim Đan tầng chín Áo Kỳ Long vẫn không thể uy hiếp được hắn. Nếu hắn sợ thương hội Ngạo Thành thì đã không nói chuyện của thương hội Ngạo Thành ở trong quán rượu rồi.

Nữ tu chủ trì hội đấu giá kia tuy rằng rất không hài lòng thái độ của Áo Kỳ Long, tuy nhiên cũng không thể làm gì được, dù sao người ta cũng không nói không cho phép tăng giá.

Diệp Mặc giờ phút này không ngờ nghĩ đến, có một ngày 'Mặc Nguyệt' của mình cũng làm lớn, thời điểm tổ chức hội đấu giá, nếu có người ở hội đấu giá tiến lên uy hiếp như vậy, mình nên làm gì đây?

Còn xử lý thế nào? Trực tiếp đá ra bên ngoài. Nếu như không có thực lực này, 'Mặc Nguyệt' cũng đừng nghĩ đến tổ chức hội đấu giá.

- Năm trăm mười ngàn linh thạch bậc cao lần một...

Từ thanh âm của người chủ trì, mọi người ở hội đấu giá đều biết rằng, kẻ ra giá năm trăm ngàn kia, hẳn sẽ không tăng giá.

- Năm trăm mười ngàn linh thạch bậc cao lần hai...

Thanh âm của nữ tu chủ trì kia đã làm Diệp Mặc giật mình tỉnh lại.

Khóe miệng Áo Kỳ Long đã lộ ra mỉm cười, y biết cái tên nhà giàu mới nổi vô danh kia sẽ không dám đấu cùng y. Ở căn phòng riêng cao cấp thì sao? Chỉ cần có linh thạch, ai cũng có thể vào. Nhưng người tiến vào căn phòng riêng giống như y, cũng không phải có linh thạch là được, nhất định còn phải có thân phận.

Nghĩ đến đây, y vỗ vỗ nữ tu bên người kia nói:

- Anh nói bộ y phục kia của em sẽ là của em, không ai đoạt được.

Nữ tu xinh đẹp ở bên cạnh y, lại kiều mỵ giống như mèo kêu một tiếng, rúc vào trong ngực của y, hiển nhiên rất là vừa lòng với 'Thái hồng Vũ Y' sắp tới tay.

Diệp Mặc kịp phản ứng căn bản cũng không đợi người nữ tu kia nói lần thứ ba, trực tiếp hét lên:

- Năm trăm hai mươi ngàn.

Waaa…

Gần như tất cả mọi người đem ánh mắt hoặc thần thức quét về phía căn phòng riêng của Diệp Mặc, tuy rằng bên ngoài có bảng hiệu là căn phòng riêng cao cấp đắt nhất, thần thức của người khác không thể quét vào, nhưng cái này không thể gây trở ngại với các tu sĩ tâm tư thích buôn chuyện. Tất cả mọi người muốn biết, người dám ra giá năm trăm hai mươi ngàn rốt cuộc là ai. Cũng muốn biết tu sĩ dám trắng trợn tát vào mặt thiếu công tử thương hội Ngạo Thành là ai.

Không cần nói tu sĩ khác không thể tưởng được, ngay cả nữ tu chủ trì bán đấu giá kia cũng không nghĩ ra, tu sĩ nhà giàu mới nổi này lại có gan lớn như vậy, cũng dám giật đồ với Áo Kỳ Long. Cô đương nhiên sẽ không nghĩ đến lai lịch của Diệp Mặc, nếu lai lịch thật sự rất lớn, cũng sẽ không ở căn phòng riêng đắt nhất, mà ở trong căn phòng rẻ một chút, nhưng lại cao cấp hơn.

Áo Kỳ Long nghe thấy Diệp Mặc báo giá, lập tức sắc mặt xanh mét, đột nhiên liền đứng lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 988

Phương Thuốc Điên Khùng

Y không thể tưởng được tên tu sĩ nhà giàu mới nổi này không ngờ thật sự dám tăng giá, hơn nữa còn tăng giá mười ngàn linh thạch. Rõ ràng chính là chỉ vào mặt của y mà nói "Tao cứ thêm mười ngàn linh thạch, mày làm gì được tao nào?"

- Tốt lắm, thiếu gia tôi nói chuyện từ trước tới nay đều giữ lời, 'Thái Hồng Vũ Y' tặng cho anh bạn đấy, hy vọng anh có thể đem nó che nắng.

Áo Kỳ Long lạnh lẽo nói, mặt của y lúc này đã âm trầm có thể nhỏ ra mực đấy.

Cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào dám vô lễ như thế đối với y, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy Áo Kỳ Long cũng sẽ không dám kiêu ngạo, hiện tại không biết một tên nhà giàu mới nổi từ nơi nào đến lại dám to gan như thế.

Chẳng những Áo Kỳ Long cảm thấy tu sĩ nhà giàu mới nổi này có gan, ngay cả những tu sĩ còn lại ngồi ở phía dưới đều cho là như vậy. Có tu sĩ thậm chí đang suy đoán lai lịch của Diệp Mặc không nhỏ, nói không chừng cũng là một thiếu gia thế lực lớn, hoặc là bản thân có mâu thuẫn với Áo Kỳ Long, lúc này mới tăng giá mười ngàn.

Bằng không mà nói, hắn hoàn toàn có thể tăng giá năm mươi ngàn, thậm chí nhiều hơn, tuy rằng như vậy cũng sẽ đắc tội Áo Kỳ Long, nhưng cũng sẽ không đắc tội nhiều như vậy. Kỳ thật những tu sĩ kia không đoán sai, Diệp Mặc thật sự có mối thù không nhỏ với thương hội Ngạo Thành.

Lúc này không người nào dám tăng giá nữa, đều biết rằng 'Thái Hồng Vũ Y' là món đồ mà Áo Kỳ Long nhất định phải đoạt về, lúc này đặt giá không có bất kỳ ý nghĩa gì.

- Năm trăm hai mươi ngàn linh thạch lần một... Năm trăm hai mươi ngàn linh thạch lần hai...

Nữ tu chủ trì cuộc bán đấu giá kia dường như cố ý muốn Áo Kỳ Long nhục nhã, thanh âm kéo dài lại giòn tan.

- Năm trăm hai mươi ngàn linh thạch lần thứ ba.

Từ lần thứ ba hạ xuống, nữ tu kia bỗng nhiên gõ cây búa trong tay.

- Kết thúc, chúc mừng vị khách ngồi ở phòng số mười đã mua được Thái Hồng Vũ Y như mong ước...

Chính Diệp Mặc cũng hiểu nữ tu kia cố ý muốn nói như vậy, hiển nhiên nữ tu kia rất khó chịu với hành động trước đó của Áo Kỳ Long.

Diệp Mặc trong lòng chỉ cười lạnh, tuy rằng như vậy càng khiến Áo Kỳ Long tức giận hơn, làm cho Áo Kỳ Long càng thêm oán hận mình. Có thể nói nữ tu này cũng không có lòng tốt đâu, nhưng hắn không thèm để ý. Hắn vốn đã đắc tội Áo Kỳ Long, về phần đắc tội là nhiều hay ít, hắn căn bản cũng không để ý.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn 'Thái Hồng Vũ Y' được đưa đến phòng riêng của Diệp Mặc. Diệp Mặc mở ra nhìn, quả nhiên là được luyện chế rất tinh xảo, hơn nữa một loại cảm giác mát mẻ tự nhiên nhè nhẹ tỏa ra. Có thể khẳng định mặc hộ giáp này lên người. Chẳng những thoải mái, hơn nữa còn rất đẹp.

Quả nhiên là một linh khí hộ giáp thượng phẩm tốt, Diệp Mặc dùng năm trăm hai mươi ngàn linh thạch đổi lấy hộ giáp này cũng rất vừa lòng.

Người duy nhất ở đây không hài lòng chính là tên Áo Kỳ Long kia rồi,

hoặc là còn có nữ tu xinh đẹp nằm trong lòng của y nữa.

Nữ tu chủ trì bán đấu giá lấy ra vật phẩm đấu giá thứ ba, cô trước bày vật phẩm đấu giá ra, sau đó nói dứt khoát:

- Đây là một trận bàn cấp bốn, có công năng phòng ngự và chủ động công kích, giá khởi điểm là một trăm ngàn linh thạch bậc cao...

Những câu nói sau Diệp Mặc đã không có hứng thú nghe tiếp, tuy nhiên một trận bàn cấp bốn có thể bán ra với giá một trăm ngàn, hiển nhiên Diệp Mặc thật không ngờ đấy.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết. Nếu hiện tại hắn có nguyên liệu, luyện chế trận bàn cấp bốn cũng không thành vấn đề. Trình độ trận pháp của hắn đã đạt đến trình độ đại sư trận pháp cấp năm, muốn luyện chế trận bàn cấp bốn, hiển nhiên là không có bất kỳ khó khăn nào.

Xem ra chính mình nắm vững cách luyện đan và bày trận đều là những việc tốt, khi nào có thời gian lại học luyện khí. Nói như vậy, hắn liền biến thành Nghệ sư đại toàn Tu Chân giới.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, bất kể là trận pháp hay là luyện đan hoặc là luyện khí, luyện phù, bất luận cái gì, cũng có thể khiến một người tu sĩ nghiên cứu cả đời. Mà hắn không ngờ muốn đến học hết, đã bị 'Tam sinh quyết' ảnh hưởng.

Cái trận bàn kia cuối cùng được người ta mua với giá một trăm sáu mươi ngàn linh thạch. Kế tiếp đều là một số đan dược và linh khí các loại, mặc dù có mấy gốc linh thảo rất hữu dụng đối với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc không ra tay. Dù sao linh thảo trong nhẫn của hắn cũng còn nhiều lắm, không cần mua nữa. Dưới gầm trời này thứ tốt còn nhiều mà, nếu thấy cái gì cũng mua, hắn vừa mới phát tài, cũng không nhiều tiền để tiêu khiển như vậy đâu.

Nửa ngày trôi qua rất nhanh, Diệp Mặc chỉ ra tay một lần, chính là mua

'Thái Hồng Vũ Y'. Những món đồ bình thường Diệp Mặc không quan tâm, hắn đến đây chủ yếu là muốn mua yêu đan 'Đề hoa thú' cấp bảy. Hắn mơ hồ cảm giác viên yêu đan này mới có lợi đối với hắn, nhưng cụ thể nó có lợi ở chỗ nào hắn lại không biết.

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, nữ tu kia đã nói:

- Món đồ được bán đấu giá tiếp có thể dùng kình bạo để hình dung, rất nhiều vị khách đã đoán được rồi, đúng vậy, chính là viên nội đan của yêu thú 'Đề hoa thú' cấp bảy…

Quả nhiên nữ tu kia vừa nói ra 'Đề hoa thú', tu sĩ phía dưới trở nên ồn ào hẳn. Rất nhiều người căn bản cũng không biết cái gì là 'Đề hoa thú " hoặc là giống như Diệp Mặc, biết 'Đề hoa thú" nhưng lại không biết yêu đan 'Đề hoa thú' có đặc tính gì. Bọn họ kinh ngạc, đó là bởi vì đây là yêu đan cấp bảy, một viên yêu đan cấp bảy tại hội đấu giá này hiển nhiên là vô cùng chấn động.

Diệp Mặc cũng có thể tưởng tượng ra, lúc trước khi hắn ở phường thị Nam Sơn, một viên yêu đan yêu thú cấp sáu đã có thể khiến cho phần đông tu sĩ muốn có được, chớ đừng nói chi là yêu đan yêu thú cấp bảy.

Nữ tu kia đợi hiện trường yên lặng, rồi mới lên tiếng:

- Rất nhiều người đều nghĩ đây chỉ là một viên yêu đan yêu thú cấp bảy, tôi lại muốn nói cho các vị biết, nếu các vị nghĩ như vậy, thì các vị đã sai.

Nói xong người nữ tu kia nhìn phía dưới hiện trường lặng ngắt như tờ, có chút hài lòng nói:

- Yêu đan 'Đề hoa thú' và những yêu đan của yêu thú khác khác nhau ở chỗ, nó có thể cho bạn hy vọng thăng cấp Nguyên Anh, nếu vị nào đã trực tiếp luyện hóa được yêu đan 'Đề hoa thú', vị đó nắm chắc sáu phần có thể thăng cấp Nguyên Anh...

Người nữ tu kia nói tới đây thấy phía dưới lại có người muốn nói

chuyện, vội vàng lấy tay ra hiệu nói:

- Các vị bằng hữu không cần phải gấp, tôi biết các vị nghĩ rằng nếu trực tiếp luyện hóa yêu đan yêu thú, không cần nói đến yêu thú cấp bảy, chính là luyện hóa nội đan yêu thú cấp năm đều có thể, đúng không? Nếu lý luận của các vị đặt ở trên yêu đan yêu thú khác cũng thế mà thôi, nhưng 'Đề hoa thú' là một ngoại lệ. Nội đan 'Đề hoa thú' nếu gọi là yêu đan yêu thú, còn không bằng nói nó là một loại linh vật trong thiên địa.

Dừng một chút, nữ tu kia rất hài lòng với hiệu quả nói chuyện của chính mình, tiếp tục nói:

- Đương nhiên nó là yêu đan. Không phải linh quả. Nhưng lại là yêu đan duy nhất có thể được tu sĩ luyện hóa, tuy rằng yêu đan 'Đề hoa thú' ẩn chứa linh lực kinh người, nhưng không có tính bạo phát, rất là ôn hòa, cũng không chứa linh khí thô bạo. Hơn nữa nếu các vị có được yêu đan 'Đề hoa thú', lại phối hợp 'Yên vụ chi lan' cùng nhau luyện hóa, khả năng thăng cấp Nguyên Anh là rất lớn. Bởi vì nội đan 'Đề hoa thú' có thể kết hợp với dược tính bạo phát trong 'Yên vụ chi lan', khiến 'Yên vụ chi lan' càng dễ được tu sĩ hấp thu. Viên nội đan này tương đương với một viên 'Thảo Hoàn đan" thậm chí còn ưu việt hơn so với 'Thảo Hoàn đan'...

Một tiếng "ồ" vang lên. Mọi người phía dưới hoàn toàn chấn động, không ai nghĩ đến hội đấu giá này lại có yêu đan 'Đề hoa thú' cùng loại với 'Thảo Hoàn đan'. Đây chính là yêu đan có thể làm cho tu sĩ trực tiếp thăng cấp Nguyên Anh, nếu như nói không hi vọng có được nó chính là giả dối.

Mặc dù nói nội đan cấp bảy kỳ thật đã là thứ tu sĩ Nguyên Anh thăng cấp Hư thần dùng rồi. Dùng lúc Kim Đan thăng cấp Nguyên Anh, đã là hạ cấp. Nhưng nội đan khác cho dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể trực tiếp luyện hóa.

Diệp Mặc cũng bị chấn động một chút, trước kia hắn không hiểu những thứ này. Nhưng bây giờ hắn rốt cục hiểu được 'Thiên hoa đan' thiếu dược liệu gì rồi, hóa ra là yêu đan của yêu thú 'Đề hoa thú' cấp bảy.

Nếu không phải nữ tu này giải thích, hắn mãi mãi cũng không thể tưởng được. Nội đan 'Đề hoa thú' lại chứa đựng lượng linh lực lớn như vậy, hơn nữa linh lực ôn hòa, là điểm không giống với những yêu đan khác. Mà 'Thiên hoa đan' của hắn không phải đang cần loại dược liệu có linh lực lớn sao? Không phải loại yêu đan này thì là cái gì?

Huống chi yêu đan 'Đề hoa thú' còn có thể trung hoà dược tính bạo phát của 'Yên vụ chi lan', mà 'Yên vụ chi lan' là một loại thuốc chủ yếu luyện chế 'Thiên hoa đan'. Dùng suy luận này có thể thấy được nội đan 'Đề hoa thú' cũng có thể trung hoà vài loại dược liệu có dược tính bạo phát còn lại.

Cho nên Diệp Mặc rất dễ dàng liền đoán ra, nội đan 'Đề hoa thú' đúng là loại dược liệu hắn đang cần kia. Chủ yếu nhất chính là 'Thiên hoa", 'Đề hoa' hai cái tên này phát âm không khác nhau lắm?

Hóa ra 'Thiên hoa đan' mà hắn luyện chế đã thiếu mất một loại dược liệu quan trọng nhất trong năm loại dược liệu, nếu không phải là chính bản thân hắn, 'Thiên hoa đan' ban đầu bỏ thêm linh tinh vào, bao nhiêu tu sĩ ăn vào cũng sẽ chết hết Hắn luyện chế cái loại 'Thiên hoa đan' này cũng chỉ có hắn dám ăn mà thôi, Diệp Mặc cười khổ một cái, nếu không biết loại dược liệu thứ năm thì thôi, sau khi đã biết hắn mới thấy ý nghĩ ban đầu của hắn đúng là không thực tế.

Hắn từng nghĩ, chỉ cần tìm được loại dược liệu thứ năm. Hắn liền luyện chế ra nhiều 'Thiên hoa đan", sau đó một bên bán ra loại đan dược này với giá cao, một bên đem cho Đàm Tiểu San mấy cô tu luyện.

Bây giờ nghĩ lại ý nghĩ của hắn quả thật buồn cười, chưa cần nói nội đan 'Đề hoa thú' quý báu tới mức nào, cho dù loại nội đan này không quý như vậy, dùng nội đan yêu thú cấp bảy để luyện chế 'Thiên hoa đan" cũng thái quá. Đúng là kẻ điên mới nghĩ đến dùng loại phương pháp xa xỉ này để luyện chế ra đan dược cho tu sĩ Kim Đan sử dụng.

Nếu dùng yêu đan cấp bảy luyện chế đan dược cũng không thể khiến tu sĩ Kim Đan uống một viên thăng cấp một tầng, yêu đan cấp bảy này cũng

quá hữu danh vô thực rồi.

Sở dĩ nói người này là kẻ điên, bởi vì cho dù một lọ 'Thiên hoa đan' nói không chừng cũng không đáng một viên nội đan 'Đề hoa thú'. Mà một viên nội đan 'Đề hoa thú' có thể luyện chế một lọ 'Thiên hoa đan" hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.

Tuy nhiên Diệp Mặc lại thuộc loại kẻ điên này, người khác không biết luyện chế, không có nghĩa là hắn không biết luyện chế, hắn sẽ không quan tâm đến cái gì là nội đan cấp bảy hay không phải nội đan cấp bảy. Chỉ cần có tác dụng đối với thứ mà hắn đang tu luyện, cho dù phải trả một cái giá cao, hắn cũng sẽ không tiếc.

Người nữ tu chủ trì đợi hiện trường phía dưới bình ổn lại, sau đó nhìn những tu sĩ Kim Đan đang xoa tay vào nhau rất hài lòng nói:

- Yêu thú nội đan 'Đề hoa thú' cấp bảy được bán ra với giá khởi điểm là một triệu năm trăm ngàn linh thạch bậc cao, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm mươi ngàn, hiện tại mọi người có thể đấu giá...

Tuy rằng tất cả mọi người biết nội đan 'Đề hoa thú' tuyệt đối sẽ không rẻ, nhưng giá khởi điểm là một triệu năm trăm ngàn linh thạch, thì đúng là quá kinh khủng. Mọi người nhất thời trầm mặc xuống, linh thạch trên người rất nhiều người cộng lại cũng không đủ chừng đấy tiền.

Nhưng thật ra người nữ tu kia một chút cũng không vội vàng, cô cười đứng ở trên khán đài chờ người khác ra giá, cô biết, khẳng định có người sẽ đưa giá cao hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 989

Cái Gì Là Hàng Loại Hai

Một triệu sáu trăm ngàn linh thạch...

Nữ tu chủ trì không cần đợi lâu, đã có tu sĩ ra giá. Hiển nhiên lực hấp dẫn của nội đan 'Đề hoa thú' vẫn thật lớn, tuy rằng giá cao như thế nhưng vẫn không thể ngăn trở lòng nhiệt tình của tu sĩ Kim Đan.

Có một người dẫn đầu, lập tức sẽ đánh động những người còn lại.

- Một triệu bảy trăm ngàn linh thạch...

- Một triệu tám trăm ngàn linh thạch...

- Hai triệu linh thạch, của tôi.

Tên tu sĩ ra giá hai triệu linh thạch kia thậm chí đứng lên, còn phất cái biển hiệu nắm trong tay, ánh mắt rất mong muốn có được nó.

Rất đáng tiếc nội đan 'Đề hoa thú' không chỉ cái giá tiền này, hai triệu của gã rất nhanh đã có người ra giá mới, thời điểm Diệp Mặc muốn ra giá, giá cả đã tăng lên hai triệu một trăm năm mươi ngàn, tuy nhiên sau khi tới cái giá tiền này, người báo giá chỉ còn lại vài người, chính xác mà nói, tới giá hai triệu một trăm năm mươi ngàn, đã không có người tiếp tục tăng giá.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn ra giá hai triệu một trăm năm mươi ngàn linh thạch kia, cũng có chút kích động đứng lên, thanh âm gã có chút run rẩy nói với nữ tu chủ trì bán đấu giá trên đài kia:

- Không ai tăng giá, nhanh kêu số lần đi Tất cả mọi người có thể hiểu

được tâm trạng của tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia, Diệp Mặc cũng hiểu, tuy nhiên cho dù hiểu đi chăng nữa, hắn cũng muốn ra giá. Nội đan 'Đề hoa thú' là thứ hắn nhất định phải mua, 'Thiên hoa đan' liên quan đến việc hắn thăng cấp Nguyên Anh.

Dùng linh tinh để luyện chế 'Thiên hoa đan' Diệp Mặc thật sự là chịu đủ rồi, đôi khi ngẫm lại liền rét run, cái đó căn bản cũng không phải là người nào cũng có thể chịu được. Hơn nữa hắn còn không biết dùng linh tinh thay thế nội đan 'Đề hoa thú', luyện chế ra tới 'Thiên hoa đan' có di chứng gì hay không.

Người nữ tu khẽ mỉm cười, đang muốn nói gì đó, chỉ nghe thấy có người lại báo giá rồi.

- Hai triệu hai trăm ngàn linh thạch.

Một thanh âm báo ra cái giá tiền này trước Diệp Mặc.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia nghe thấy cái giá này về sau, lập tức suy sụp ngồi xuống. Hiển nhiên một triệu một trăm năm mươi ngàn linh thạch đã là giá tiền cao nhất y có thể bỏ ra để mua.

Diệp Mặc nghe thấy thanh âm báo giá, lập tức cười lạnh một tiếng. Lại là Áo Kỳ Long, người này mỗi lần đều đụng vào mình. Chỉ có điều không biết lần này mình đoạt nội đan 'Đề hoa thú' rồi, gã sẽ phẫn nộ như thế nào đây.

- Hai triệu hai trăm ngàn linh thạch lần một.

Thấy Áo Kỳ Long báo giá, người nữ tu chủ trì bán đấu giá tuy rằng không vừa lòng, nhưng chỉ có thể hô giá.

Diệp Mặc không đợi cô kêu lần thứ hai, lập tức đã kêu giá:

- Hai triệu năm trăm ngàn linh thạch.

Phía trước tuy rằng người kêu giá rất kịch liệt, nhưng cũng có rất ít người một lần tăng giá ba trăm ngàn linh thạch. Diệp Mặc kêu giá lập tức lại một lần nữa hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mọi người thấy được người tăng giá lần này lại là tên cạnh tranh 'Thái hồng Vũ Y' với Áo Kỳ Long, lại ồn ào cả lên.

Cái tên nhà giàu mới nổi ở căn phòng riêng xa hoa kia chắc là có mối thù lớn với thiếu công tử. Nếu không sẽ không có khả năng mỗi lần đều cướp đồ trên tay gã.

Áo Kỳ Long cũng nghe thấy người ra giá là Diệp Mặc, lập tức tức giận đến sôi máu, tên này không biết trời cao đất rộng là gì, tuy rằng biết rõ sau khi kết thúc hội đấu giá mình sẽ không bỏ qua cho hắn. Nhưng hiện tại gã lại bị người ta ngang nhiên dùng linh thạch đè xuống. Trong lòng gã nhất thời khó chịu cực độ.

- Hai triệu sáu trăm ngàn.

Áo Kỳ Long không chút lựa chọn bỏ thêm một trăm ngàn, cho dù là bỏ ra nhiều linh thạch cho cuộc bán đấu giá, gã cũng không muốn bị Diệp Mặc dùng linh thạch đập rớt thiếu chủ thương hội Ngạo Thành đến hai lần. Công khai bị một tên nhà giàu mới nổi dùng linh thạch đập xuống, Áo đại công tử đương nhiên nhịn không nổi rồi. Lần đầu tiên còn có thể nói gã tuân thủ lời hứa, nhưng lần này gã không có hứa hẹn gì, đây là việc đối đầu giữa những kẻ nhà giàu.

- Ba triệu.

Giọng điệu Diệp Mặc bình tĩnh, căn bản cũng không thèm để ý Áo Kỳ Long. Kỳ thật yêu đan cấp bảy tối đa cũng hơn hai triệu linh thạch mà thôi, yêu đan 'Đề hoa thú' cũng quý hơn một chút. Nhưng giá cả cũng sẽ không vượt quá ba triệu linh thạch. Dù sao loại đan thú của yêu thú này tuy rằng có thể được trực tiếp luyện hóa, nhưng cũng chỉ là nhằm vào tu sĩ Kim Đan và Nguyên Anh mà thôi. Nếu như là tu sĩ Hư thần. Cho dù là luyện hóa được, cũng không có cách nào thăng cấp cao.

- Ba triệu một trăm ngàn linh thạch.

Áo Kỳ Long hung hăng kêu lên, gã đã ra giá cao rồi, một tên không biết trời cao đất rộng cũng dám so linh thạch với gã. Chẳng lẽ không biết Áo Kỳ Long là thiếu chủ thương hội Ngạo Thành sao? Tên này dám hướng về phía thương hội Ngạo Thành, gã phen này không thể thua.

- Ba triệu năm trăm ngàn linh thạch.

Diệp Mặc sợ cũng không sợ, hắn tự nhiên nhặt được mấy chục triệu linh thạch bậc cao, đến nơi này tiêu mất mấy triệu chưa là cái gì.

Người ở chỗ này đều âm thầm hít một ngụm khí lạnh, tên nhà giàu mới nổi này thật đúng là có tiền nha. Ba triệu năm trăm ngàn linh thạch bậc cao, cái giá tiền này đã vượt ra khỏi giá trị của 'Đề hoa thú'. Cái giá tiền này, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh bình thường chưa chắc đã có thể tùy tiện bỏ ra. Hiện tại cho dù Diệp Mặc nói hắn là lần đầu tiên nghe thấy tên Áo Kỳ Long này, tuyệt đối không có người tin.

Lần đầu tiên nghe thấy tên này, đã hận gã như vậy ư? Nói cách khác, linh thạch này cũng không phải lũ lụt trôi về, vậy mà dám tiêu pha như vậy sao?

Thời điểm Áo Kỳ Long còn muốn thêm linh thạch, một gã đàn ông bộ dạng quản lý ngồi bên cạnh hạ giọng nói:

- Chúng ta chỉ mang theo năm triệu linh thạch, trước đó anh mua mấy thứ đã dùng mất hai triệu rồi, hiện tại ở đây không có nhiều linh thạch đâu.

Áo Kỳ Long nghe xong lời này xong, thiếu chút nữa hộc máu. Từ khi nào người như gã lại bị người khác làm mất mặt vậy? Vẫn vừa mới cua được nữ tu xinh đẹp trước mặt. Nhưng sự thật là, mặc dù gã muốn tiếp tục báo giá, nhưng linh thạch trong túi áo lại không đủ.

- Được, được... Anh có bản lĩnh.

Áo Kỳ Long ngữ khí lạnh như băng liên tục nói vài chữ được đối với Diệp Mặc đang ngồi trong phòng riêng, hiển nhiên gã hận Diệp Mặc thấu xương, đây rõ ràng là uy hiếp.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, hắn cho dù cái gì cũng sợ, cũng không sợ loại uy hiếp này. Hắn cũng lạnh giọng nói với Áo Kỳ Long:

- Họ Áo kia, mày cũng rất có gan, cũng dám đặt giá cùng tao, tuy nhiên không có tiền cũng đừng giả vờ đại gia, dân bụi đời, hàng loại hai.

Hiện trường trầm mặc xuống, ngay cả người nữ tu muốn kêu giá kia cũng không hiểu. Vừa rồi Áo Kỳ Long tuy rằng uy hiếp Diệp Mặc, nhưng không nêu tên mình ra, cũng không nói thẳng. Nhưng hiện tại, vị nhà giàu mới nổi này, chẳng những thắng ở vòng đấu giá, hơn nữa còn điểm danh mắng họ Áo, thậm chí còn uy hiếp. Giọng điệu kia thậm chí có chút giống như đang chửi người ta, không có chút lễ phép nào.

Tuy rằng tất cả mọi người đều giống như Áo Kỳ Long, không hiểu cái gì là giả vờ đại gia, cái gì là hàng loại hai, nhưng bụi đời hai chữ này mọi người vẫn hiểu được đấy. Bởi vậy có thể thấy được, hai cách xưng hô kia cũng không khác nhau, đều là lời mắng người.

"Bốp" một tiếng, Áo Kỳ Long đập mạnh khiến một bàn trà trước mặt vỡ nát, mọi người ở hội đấu giá đều nghe được rõ ràng.

Diệp Mặc nói:

- Quả nhiên là cái đồ hàng loại hai, không có tiền mua đồ ở đây liền trút giận lên hội đấu giá. Tuy nhiên cũng may cha mày có tiền, có thể bồi thường cho người ta.

- Cái gì là hàng loại hai.

Có một thanh âm trong hiện trường hội đấu giá đột nhiên hỏi lên, hiển nhiên cũng là không thích tu sĩ Áo Kỳ Long, cố ý đặt câu hỏi ở trong này.

- Bất kể mày là ai, Áo Kỳ Long tao đợi lát nữa không giáo dục mày, tao sẽ không làm người nữa.

Áo Kỳ Long nghiến răng nghiến lợi nói.

Diệp Mặc lại nói với tên tu sĩ vừa hỏi câu hỏi kia, vẫn lạnh nhạt như cũ nói:

- Hiểu chưa, đây là hàng loại hai đấy.

Hiện trường ai nấy nghe xong Diệp Mặc nói, lập tức cười vang.

Diệp Mặc trong lòng lại cười lạnh, hắn không phải cái loại người không có não này, càng sẽ không ở trên hội đấu giá thông qua việc chửi đổng này mà đối nghịch với Áo Kỳ Long. Tuy nhiên nếu Áo Kỳ Long muốn đối phó hắn, hắn cũng không phải dạng người dễ dàng bị ức hiếp. Hắn càng chọc giận Áo Kỳ Long, Áo Kỳ Long lại càng muốn tự tay giết hắn báo thù, như vậy gã sẽ không nghĩ đến việc tìm người giúp đỡ.

Chỉ cần hắn rời khỏi 'Phỉ kỳ đảo", nếu một mình Áo Kỳ Long truy giết hắn, hắn không ngại giết người. Thương hội Ngạo Thành khiến hắn khó chịu đã rất lâu rồi, giết một là một. Nếu để cho người này tỉnh táo lại, tùy tiện tìm một tu sĩ Nguyên Anh, cũng đủ cho hắn Diệp Mặc mệt nghỉ Những món đồ kế tiếp, Diệp Mặc đã không có hứng thú. Hắn lấy xong yêu đan 'Đề hoa thú' lập tức rời khỏi hội đấu giá. Diệp Mặc biết rằng, cho dù nữ tu chủ trì bán đấu giá trên đài đấu giá kia không hài lòng đối với Áo Kỳ Long, lấy lực ảnh hưởng của Thương hội Ngạo Thành ở vùng này mà nói, Áo Kỳ Long cũng có thể biết được tin tức hắn đã rời khỏi đây.

Cho nên Diệp Mặc căn bản cũng không định giấu diếm Áo Kỳ Long, hắn quang minh chính đại rời khỏi hiện trường hội đấu giá.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa rời đi, Áo Kỳ Long liền dẫn theo một gã tu sĩ Kim Đan viên mãn, và một nữ tu Kim Đan tầng hai đi theo ra ngoài. Hiển nhiên Diệp Mặc đã nghĩ quá nhiều, đối với Diệp Mặc một tu sĩ Kim Đan

tầng năm như vậy, Áo Kỳ Long căn bản cũng không cần cầu cứu tu sĩ Nguyên Anh. Nếu không phải cái tên quản gia kia vẫn đi theo, một mình gã cũng có thể giết chết Diệp Mặc trong nháy mắt.

Vượt ra ngoài dự đoán của Diệp Mặc chính là, thần thức của hắn đồng thời quét thấy ngoại trừ Áo Kỳ Long đi theo ra ngoài, còn có một tên tu sĩ Kim Đan Đại viên mãn cũng ra khỏi hiện trường hội đấu giá, hiển nhiên cũng là theo dõi Diệp Mặc và Áo Kỳ Long.

Diệp Mặc cười lạnh, cái tên tu sĩ Kim Đan viên mãn theo dõi kia hiển nhiên cũng đang muốn có nội đan 'Đề hoa thú'. Chỉ có điều y theo dõi Áo Kỳ Long, nói không chừng còn nhìn trúng món đồ nào ở trên người Áo Kỳ Long.

Tuy nhiên công pháp ẩn nấp của tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia cũng không tồi, chẳng những không bị Áo Kỳ Long phát hiện, ngay cả tên tu sĩ Kim Đan viên mãn cùng đi với Áo Kỳ Long kia cũng không phát hiện ra.

Diệp Mặc bởi vì tu luyện 'Tam sinh quyết", lại tu luyện 'Tử nhãn thần hồn thiết cát ", lại thường xuyên ăn 'Phục thần đan" nên thần thức của hắn vô cùng mạnh. Hơn nữa sở trường của hắn là công pháp ẩn nấp, chơi trò trốn tìm ở trước mặt hắn, quả thực là múa rìu qua mắt thợ.

Hơn nữa Diệp Mặc còn biết tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia nhất định không phải người tốt, nói không chừng y sẽ đợi mấy người Áo Kỳ Long giết mình xong, sau đó y lại tiêu diệt Áo Kỳ Long, nói như vậy, việc Áo Kỳ Long mất tích, mọi người sẽ nghĩ nó có quan hệ đến mình.

Chỉ có điều nếu tên kia tính toán như vậy, vậy y mắt bị mù. Không cần nói đến hiện tại hắn đã là Kim Đan tầng năm, cho dù là Kim Đan tầng hai, cũng không phải là người Áo Kỳ Long có thể giết chết đây. Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia nếu muốn phát tài, Diệp Mặc cũng quyết định cho y một chút niềm vui bất ngờ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 990

Hai Lần Bị Thương

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không chọn hướng Thành Phỉ Hải, mà ngược lại bay về hướng của "Song Giác Đảo". Con đường này Diệp Mặc đã đi qua một lần, biết rất rõ, hắn biết rằng sau khi đi về phía trước mấy ngàn dặm nữa, sẽ có một đảo nhỏ, tuy đảo này không phải là "Song Giác Đảo", nhưng đã đủ để Diệp Mặc giết người diệt khẩu rồi.

Khoảng cách mấy ngàn dặm, "Phi Vân Thuyền" của Diệp Mặc không mất bao nhiêu thời gian thì đã tới nơi. Sau khi Diệp Mặc đến đảo nhỏ, liền bắt đầu bày trận pháp. Trình độ đại sư trận pháp cấp bốn trước đó của hắn, bị Kế Trí Nguyên truy sát, cũng có thể bày trận vây sát trong chớp mắt. Hiện giờ hắn đã là đại sư trận pháp cấp năm rồi, muốn bày trận pháp bao vây cấp ba trong chớp mắt, rõ ràng không có vấn đề gì.

Nếu bị Áo Kỳ Long biết được, trận pháp bao vây mà Diệp Mặc bố trí lại không phải là nhằm vào y, không biết y có lại nổi giận nữa không.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Thật ra đúng là như vậy, sở dĩ Diệp Mặc bày một trận pháp bao vây, mà không bày một sát trận, quả thật không phải nhằm vào Áo Kỳ Long. Áo Kỳ Long tuy có ba người, hơn nữa còn có một Kim Đan viên mãn, nhưng Diệp Mặc không hề để tâm. Hắn tin rằng, dù không có trận pháp, hắn cũng có thể chém chết ba người này.

Người thật sự khiến Diệp Mặc kiêng kị là tu sĩ Kim Đan viên mãn đuổi theo phía sau, tên tu sĩ đó không những công pháp ẩn nấp lợi hại hơn mấy người phía trước, hơn nữa Diệp Mặc cảm thấy tu vi của y cũng vô cùng mạnh mẽ. Luồng khí mạnh mẽ đó, thậm chí giống với khí thế của Đồng

Thiên Nhai mà trước đây Diệp Mặc bắt gặp ở "Sa Nguyên Dược Cốc".

Phải biết rằng Đổng Thiên Nhai là người đứng thứ tư Kim Đan Danh Nhân Đường ở Nam An Châu, người có thể so khí thế với loại người này rõ ràng không phải là hạng người bình thường. Dù là Diệp Mặc, hiện giờ cũng không thể nói là thắng được Đổng Thiên Nhai. Từ đó có thể thấy, tên Kim Đan viên mãn ẩn nấp theo dõi phía sau kia lợi hại cỡ nào.

Người này mới là nguyên nhân mà Diệp Mặc bày trận bao vây, Diệp Mặc không muốn y bỏ trốn, nên nhất định phải bày một trận pháp bao vây. Tuy gấp gáp, Diệp Mặc chỉ có thể bày trận pháp cấp ba nhưng với Diệp Mặc mà nói như vậy đã đủ dùng rồi.

Dù trình độ bày trận pháp của Diệp Mặc đã lợi hại hơn xưa rất nhiều, nhưng khi hắn vừa bày xong trận cơ, Áo Kỳ Long và tên quản gia Kim Đan viên mãn kia của y đã đến đảo rồi.

Thấy Diệp Mặc đứng trên đảo, không trốn tiếp nữa, Áo Kỳ Long cười nhạt nói:

- Mày trốn đi, cứ trốn tiếp đi, ở hội đấu giá mày không phải rất oách sao? Sao giờ lại không oách nữa?

Diệp Mặc mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Áo đại công tử, con mắt nào của anh thấy tôi như đang trốn chạy chứ? Con mắt nào của anh lại nhìn thấy tôi không oách nữa rồi?

Áo Kỳ Long liền cứng họng, đúng vậy, tên tu sĩ nhà giàu mới nổi trước mắt này vô cùng nhàn nhã, đâu có ý gì là muốn bỏ trốn chứ? Rõ ràng là hắn ta vô cùng bình tĩnh. Hơn nữa từ giọng điệu mà hắn nói chuyện, cũng có thể thấy, hắn vẫn rất ngầu.

- Tốt lắm, mày quả nhiên có khí phách.

Áo Kỳ Long không giận mà cười, y quay đầu nhìn tên quản gia phía sau

nói:

- Đồng Trung, phế hắn trước cho ta, tạm thời đừng giết hắn.

Tên quản gia này cũng nghe lời, sau khi y nghe xong lời của Áo Kỳ Long không hề chần chừ gì, một kim chùy bát giác lớn liền được y vung ra. Y biết Diệp Mặc là dân nhà giàu mới nổi, nên đối với việc đánh giết Diệp Mặc không hề có bất kì kiêng kị gì. Nếu không phải là dân mới giàu có, thì với tính cách Nhị thế tổ như Diệp Mặc, tuyệt đối sẽ đến phòng cao cấp nhất, chứ không đến loại phòng dành cho dân nhà giàu mới nổi không có thân phận.

Kim chùy mà tên quản gia này vung ra rất kì lạ, không hề có cán chùy, nhìn giống một quả cầu bát giác.

Nhưng kim chùy bát giác này vừa được vung ra, liền biến thành một ngọn núi sắt bát giác, đè xuống người Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng có chút khâm phục tên tu sĩ này, một chùy này vừa vung xuống liền khiến cho không khí xung quanh Diệp Mặc trở nên đặc quánh lại.

Khiến người ta có cảm giác như đang vướng trong bùn lầy. Có điều cảm giác này, Diệp Mặc hoàn toàn không cần giãy giụa thoát ra, chỉ hơi vận chuyển chân nguyên một chút thì cảm giác vướng vào vùn lầy liền biến mất.

Diệp Mặc hiểu rằng chiêu này rất giống với "Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao" của hắn, có tác dụng trói buộc chân nguyên của đối phương. Có điều chiêu này của y có điểm không giống với "Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao" ở chỗ, y hoàn toàn dựa vào chân nguyên hùng hậu toàn thân để trói buộc không gian đánh nhau của hai bên.

Tiếc rằng y chỉ là tu vi Kim Đan, loại trói buộc như vậy quá nhỏ nhặt, đừng nói là Diệp Mặc, dù là tu sĩ Kim Đan hậu kì bình thường, chiêu này của y cũng không có cách nào trói buộc được.

Giống như không có bản lãnh cao như vậy, nhưng lại dùng khẩu khí lớn

đến thế.

"Bịch" một cái, Diệp Mặc bị ném ra xa mấy trăm mét, té va vào một tảng đá lớn, hộc máu ngay tại chỗ. Liền giống như mất hết sức chiến đấu, không hề nhúc nhích.

Trong lòng Diệp Mặc cũng đành chịu, hắn đánh nhau với người ta, còn phải bắt mình hộc máu, điều này thật quá ấm ức. Nhưng Diệp Mặc biết, một khi hắn chiếm thế thượng phong trong đánh nhau, thì tên "chim sẻ" cáo già kia dù không rút lui liền, cũng nhất định sẽ tính toán trước để tháo chạy.

Loại tu sĩ lợi hại như thế, một khi đã tính toán để bỏ chạy, dù hắn đã bố trí một trận cơ bao vây đơn giản, cũng không có cách nào giữ được đối phương.

Một khi nơi này có người trốn chạy, dù hắn có đeo "Cửu Biến", cũng sẽ bị lần ra đôi chút dấu vết. Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy, huống chi, Diệp Mặc còn biết hắn hoàn toàn không thể chính tay giết Áo Kỳ Long.

Chỗ dựa vững chắc phía sau Áo Kỳ Long, Diệp Mặc không cần nghĩ cũng biết ít nhất là tu sĩ Hư thần, tu sĩ Hư thần và tu sĩ Nguyên Anh hơn kém nhau quá xa. Áo Kỳ Long là thiếu chủ "Thương hội Ngạo Thành", Diệp Mặc tuyệt đối không tin trên người y không có thần thức theo dõi khi bị hại.

Nếu bản thân hắn đoán đúng, bất kì ai giết Áo Kỳ Long, thì tin tức đó cũng sẽ bị truyền trở về. Thế nên Diệp Mặc không những không thể giết Áo Kỳ Long, mà còn phải chờ tên thích làm "chim sẻ" kia đến giết Áo Kỳ Long.

Nếu hiện giờ hắn đã không thể tỏ ra mạnh mẽ, thì chỉ có nước bị thương thôi.

- Ha ha ha ha, ta còn tưởng mày lợi hại cỡ nào, hóa ra cũng chỉ có chút bản lĩnh này thôi. Mày cứ ra giá nữa đi, không chừng mày ra giá cao, ta lại có thể tha cho mày…, đồ ngu, một tên nhà giàu mới nổi cũng dám kiêu ngạo

như vậy ở "Phỉ Kỳ Đảo".

Áo Kỳ Long bước đến trước mặt Diệp Mặc, ra sức chế giễu:

- Mày yên tâm, bây giờ ta vẫn chưa giết mày đâu, ta sẽ đem mày về từ từ hầu hạ mày.

Lúc này trong mắt Áo Kỳ Long Diệp Mặc chính là một tên ngốc, một tên ngốc chờ đợi cực hình tàn khốc.

Diệp Mặc thầm lắc đầu, tên Áo Kỳ Long này thật giống với tên ngốc mà y nói, y hoàn toàn không có bất kì kinh nghiệm đánh nhau nào, dù hôm nay không chết, sớm muộn gì cũng sẽ bị giết chết. Y cũng không nghĩ thử, nếu bản thân hắn chỉ có chút bản lĩnh này, cũng dám dụ bọn chúng đến đây, sau đó chờ chết sao?

- Long đại ca, hay là bây giờ giết hắn đi, sau đó lấy nhẫn của hắn xem thử, tên nhà giàu mới nổi này rốt cuộc có bao nhiêu linh thạch.

Lúc này nữ tu xinh đẹp Kim Đan tầng hai bước tới, quàng lấy cánh tay của Áo Kỳ Long, nũng nịu nói một câu.

Tuy miệng cô ta nói vậy, nhưng mắt của cô ta đã tham lam đến mức nhìn chằm chằm vào nhẫn của Diệp Mặc.

- Khoan đã…

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn dường như thấy Diệp Mặc có gì không đúng, theo lý mà nói Diệp Mặc kiêu ngạo như vậy, không thể dễ dàng bị đánh bại như thế chứ? Chỉ là y vừa kêu lên một tiếng, thì nhìn thấy Diệp Mặc đột nhiên nhảy lên, một con dấu được hắn vung ra, trong chớp mắt liền biến lớn như một ngọn núi nhỏ, sau đó nhanh chóng ném về hướng Áo Kỳ Long.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn giật cả mình, liền vội tiến lên trước giúp đỡ, nhưng y đã không kịp nữa.

Nhưng Áo Kỳ Long lại cười nhạt một tiếng:

- Chút tài mọn.

Chưa dứt lời, y cũng vung ra một thanh kiếm to sáng chói. Thanh kiếm vừa được vung ra, liền hóa thành một dải ánh sáng bạc rộng lớn.

Dãy ánh sáng bạc được vung ra, liền chém trúng con dấu của Diệp Mặc. Con dấu kia bị thanh kiếm to màu bạc chém văng ra mấy ngàn mét, sau đó rơi xuống đất, màu sắc liền trở nên ảm đạm.

Còn Diệp Mặc lại bị chém văng ra xa mấy trăm mét nữa, lần này trực tiếp va vỡ một tảng đá trên đảo nhỏ, sau đó lại phun ra một ngụm máu.

Diệp Mặc thầm giận trong lòng, tên tu sĩ đi theo kia thấy hắn bị chiêu thứ nhất đánh bại quá nhanh, lại sinh lòng cảnh giác, ngược lại không dám bước ra. Diệp Mặc bất đắc dĩ, chỉ đành đánh lén lần nữa. Lần đánh lén này hắn thi triển thực lực của tu sĩ Kim Đan tầng năm bình thường, hắn tin rằng tên tu sĩ muốn làm "chim sẻ" kia chắc không nhìn ra. Nếu lần này y vẫn không mắc mưu, Diệp Mặc quyết định tự mình giải quyết, hắn phát huy toàn bộ thực lực, cũng chưa chắc không giữ được bốn người này lại.

- Đây chính là độc chiêu của mày? Chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng năm lại dám đánh lén ta.

Áo Kỳ Long lại chế giễu Diệp Mặc một câu, sau đó liếc mắt nhìn Diệp Mặc:

- Có lẽ cuối cùng mày cũng đã biết khác biệt giữa Kim Đan hậu kì tầng chín và Kim Đan trung kì tầng năm rồi, tiếc là, bây giờ mày biết cũng vô dụng.

Diệp Mặc hoàn toàn không còn gì để nói, vừa nãy trước khi hắn đánh lén, cố ý thúc giục chân nguyên, mãi đến khi Áo Kỳ Long có phản ứng mới xuất con dấu ra, tên này lại không biết xấu hổ mà nói sự khác biệt tầng năm với tầng chín gì chứ.

Đồng Trung thở phào nhẹ nhõm, nhưng y liền cảnh giác lần nữa, vội quay đầu lại.

Chính vào lúc này, một tiếng than "ôi" vang bên tai mọi người.

Ngoài Đồng Trung trước đó đã phát giác, Áo Kỳ Long và tu nữ kia lúc này mới biết, lại có người đến đảo này rồi.

Diệp Mặc nghe thấy tiếng than thở này, ngược lại cảm thấy yên tâm, tên này cuối cùng cũng chịu ra rồi, nếu không thì hắn cũng không biết phải giả vờ đến lúc nào nữa. Giờ thì tốt rồi, chờ đám người này tàn sát lẫn nhau, thì hắn mới thu dọn đồ lên đường.

Diệp Mặc cũng biết, lần này sở dĩ hắn có thể khiến tên tu sĩ Kim Đan viên mãn xảo quyệt này tin tưởng, không phải là hắn thông minh hơn đối phương, mà là vì tu vi của hắn không được đối phương để tâm đến.

Đối với một tu sĩ còn lợi hại hơn tu sĩ Kim Đan viên mãn bình thường mà nói, chỉ một Kim Đan tầng năm như Diệp Mặc, hoàn toàn không đáng coi trọng, hoặc là nói hắn đã hoàn toàn bị xem nhẹ rồi. Dù là như vậy, tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia, cũng chờ sau khi Diệp Mặc đánh lén lần hai bị thất bại mới bước ra.

- Quả nhiên là dân giàu có mới nổi và cậu ấm, một tên Kim Đan tầng năm, thật đúng là dám nghĩ mà, đến tiểu đảo này, bày một trận pháp bao vây, muốn dùng trận pháp bao vây để giết hai Kim Đan tầng chín. Tiếc là, trận pháp bao vây không có thời gian hoàn thành bố trí.

Sau khi tên tu sĩ Kim Đan viên mãn này đến, nói chuyện như chốn không người.

Y nói đến đây, đột nhiên nhìn về phía Diệp Mặc nói:

- Lần đầu tiên mày bị thương ta biết là mày giả vờ, tiếc là tu vi của mày ngay cả giả vờ cũng giả vờ không được. Hẳn là mày muốn dựa vào trận pháp bao vây phải không, mày cho rằng trận pháp bao vây của mày bố trí xong,

thì có thể giam giữ ba người bọn họ sao? Mày đừng nằm mơ nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 991

Mạc Thiên Lý Đáng Sợ

Diệp Mặc cắn môi, không nói một lời, trong lòng lại muốn xem thử tu sĩ Kim Đan viên mãn khiến hắn có chút kiêng kị này rốt cuộc lợi hại ở chỗ nào. Y nói nhìn ra lần đầu tiên hắn bị thương là giả vờ, không biết lần thứ hai bị thương thì y có nhìn ra được không.

Về việc tu sĩ Kim Đan viên mãn này có thể nhìn ra trận pháp bao vây của hắn, hắn không hề để tâm. Trận pháp bao vây của hắn đừng nói là tu sĩ Kim Đan viên mãn đến sau này nhìn ra được, dù là Đồng Trung trước mặt cũng đã nhìn ra. Chỉ là với bọn họ mà nói, trận pháp của hắn không đáng nhắc tới, nên không hề để tâm.

Sự lợi hại của trận pháp bao vây này, chỉ có mình Diệp Mặc biết, dù chỉ là trận cơ bao vây cấp ba, nhưng Diệp Mặc tin rằng, một khi hắn làm xong trận pháp này, sau đó phát động trận pháp bao vây, dù là tu sĩ Kim Đan viên mãn cũng chạy không thoát.

Tu sĩ Kim Đan viên mãn đến sau này nhìn Diệp Mặc, sau đó lại thản nhiên nói:

- Nể tình thân thế giàu có của mày, ta để cho đối thủ của mày chết trước.

Nhưng Diệp Mặc lại thấy lời của y, dường như có chút không ổn. Nhưng không ổn ở chỗ nào, thì hắn lại không nghĩ ra.

Áo Kỳ Long vì bị đối phương im hơi lặng tiếng xâm nhập vào tiểu đảo còn không biết được, nên vẫn có chút kiêng kị, ngược lại không nói tiếng nào. Lúc này nghe thấy lời nói không kiêng nể gì của đối phương, liền nhịn

không được.

Nhưng Đồng Trung lại chặn ở phía trước của y, hỏi:

- Vị bằng hữu này, tên tu sĩ giàu có mới nổi này có ân oán với chúng tôi, chuyện này vốn không liên quan gì đến anh, lẽ nào anh lại phải chọc gậy bánh xe sao? Hơn nữa, "thương hội Ngạo Thành" của tôi cũng không dễ dàng để cho bất cứ ai ức hiếp.

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn kia cười nhạt một tiếng nói:

- Mày đừng cứ mở miệng ra là "thương hội Ngạo Thành", "thương hội Ngạo Thành" tuy không tệ nhưng vẫn chưa được ta để mắt tới. Thứ mà ta muốn đoạt, dù có là ông trời xuống đây, ta cũng phải giành được.

- Nói như vậy nghĩa là anh đây định đánh một trận với chúng tôi rồi?

Đồng Trung bỗng lại nắm chặt kim chùy bát giác kia lạnh giọng nói.

Tu sĩ Kim Đan viên mãn kia nhìn kim chùy bát giác trong tay Đồng Trung với vẻ khinh thường, lạnh giọng nói:

- Cái thứ sắt vụn của mày dùng để đối phó Kim Đan tầng năm còn có thể, nhưng muốn đối phó với ta, thì còn non lắm.

- Thật không biết xấu hổ, mày cũng chẳng qua là một tu sĩ Kim Đan mà thôi, còn tưởng bản thân mình là Nguyên Anh rồi. Long đại ca, giết chết tên hống hách này đi.

Nữ tu sĩ kia không biết lên cơn gì bỗng vô cùng khinh bỉ nói với tu sĩ Kim Đan viên mãn tới sau này.

Chỉ có Diệp Mặc hiểu rõ trong lòng, tu sĩ Kim Đan viên mãn đến sau này làm trì hoãn thời gian cô ta lấy nhẫn trên tay của hắn, nên mới bất mãn với tu sĩ này.

Tu sĩ Kim Đan viên mãn lúc nãy còn nói năng rất hòa nhã bỗng lạnh mặt

lại, y liền quay đầu lại vung tay một cái. Nữ tu kia thậm chí còn chưa nhìn rõ là thứ gì, vẻ mặt khinh bỉ liền đơ ra, ngay sau đó, thân thể cô ta phun ra một vũng máu.

Cô ta không dám tin, nhìn về tu sĩ Kim Đan viên mãn kia, miệng muốn nói câu gì đó, nhưng cô ta lại không nói được chữ nào, thì đã tắt thở.

Một tu sĩ Kim Đan tầng hai lại bị giết chết trong nháy mắt, đừng nói là Áo Kỳ Long không dám tin, dù là Diệp Mặc cũng rất kinh ngạc. Hắn đã cố đề cao tu sĩ Kim Đan viên mãn này rồi, nhưng sự thật y còn lợi hại hơn tưởng tượng của hắn.

Một kích lúc nãy của tu sĩ Kim Đan viên mãn kia, Diệp Mặc nhìn rất rõ, là một sợi tơ đen mảnh dài, sợi tơ giống như sống vậy, tốc độ nhanh vô cùng, chớp mắt đã xuyên thủng đan điền của nữ tu kia.

Hơn nữa còn có một điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc là, sợi tơ kia nhìn rất mảnh, nhưng sau khi nó xuyên thủng đan điền của nữ tu kia, liền phát ra sức sát thương rất mạnh, làm ngực cô ta thủng một lỗ đầy máu.

Sợi tơ mảnh thật lợi hại, Diệp Mặc thầm thán phục trong lòng, nếu lúc nãy người mà người đàn ông này đánh lén là hắn, hắn có thể tránh khỏi không, cũng còn chưa biết.

- Mày dám giết Phi Phi, ta muốn mày phải chết…

Việc đầu tiên mà Áo Kỳ Long phản ứng lại chính là tức giận vô cùng, y bất chấp tất cả, vung ra thanh kiếm bạc to lớn trong tay, muốn động thủ.

Thấy Áo Kỳ Long lại có dũng khí dám ra tay với tu sĩ Kim Đan viên mãn có tu vi hơn hẳn y, Diệp Mặc mới cảm thấy tên Áo Kỳ Long này cũng không đến nỗi tệ.

Nhưng Đồng Trung lại ngăn y lại:

- Đợi một chút, thiếu hội chủ.

Áo Kỳ Long hai mắt đỏ bừng bị Đồng Trung níu kéo như vậy, ngược lại trở nên bình tĩnh, ánh mắt của y trở nên lạnh lùng, thanh kiếm bạc to lớn kia, vờn quanh đầu của y, như sẽ lao tới giết người bất cứ lúc nào.

- Anh bạn đây thật lợi hại, hôm nay chúng tôi chịu thua, xin cáo biệt từ đây.

Sau khi Đồng Trung kéo lấy Áo Kỳ Long, lại thấp giọng nhận thua muốn bỏ đi, hoàn toàn không có ý báo thù cho nữ tu kia.

Tu sĩ Kim Đan viên mãn kia bỗng cười ha hả:

- Muốn đi sao? Hẳn là mày đã nhận ra ta là ai rồi phải không, nếu đã nhận ra rồi, mày cảm thấy ta còn để mày đi sao?

Diệp Mặc bỗng giật mình, sau khi hắn nghe xong, mới phản ứng lại, tu sĩ Kim Đan viên mãn trước mắt này, về diện mạo lại không hề để lại cho hắn chút ấn tượng nào, gương mặt của y quả thật bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, dù là để giữa đám đông liếc mắt nhìn, sau này mãi mãi cũng không nhớ lại được.

Người này giống với hắn, cũng đeo mặt nạ, hơn nữa mặt nạ của y cao cấp hơn cái của hắn nhiều.

"Cửu biến" của hắn còn thông qua biến hóa các kiểu mặt không giống nhau để thay đổi, còn mặt nạ của tên này, rõ ràng chính là loại pháp bảo không gây cho người ta bất kì ấn tượng nào.

Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định, tên Đồng Trung kia sở dĩ nhận ra tu sĩ Kim Đan viên mãn trước mắt này, rõ ràng không phải vì diện mạo của y, mà là vì một chiêu vừa nãy mà y ra tay giết nữ tu kia. Cũng chính là thông qua sợi tơ kia, mới nhận ra được.

Đồng Trung nghe thấy lời của tu sĩ Kim Đan viên mãn kia, sắc mặt liền tái nhạt. Nhưng y vẫn ôm quyền, nói một cách kiêng kị:

- Đúng vậy, tôi đã nhận ra anh bạn, đệ tam Kim Đan Danh Nhân Đường ở Bắc Vọng Châu…

Đối phương đã đoán ra được rồi, y có che giấu nữa cũng không còn ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Áo Kỳ Long kinh sợ nói:

- Anh lại là Mạc Thiên Lý đệ tam Kim Đan Danh Nhân Đường ở Bắc Vọng Châu?

Nói xong câu này, sắc mặt của Áo Kỳ Long cũng trở nên trắng bệch. Đừng thấy bọn họ có hai người, nhưng so với Mạc Thiên Lý, thì còn kém xa. Y không ngờ rằng Mạc Thiên Lý lại xuất hiện ở nơi này.

Y có lý do để sợ hãi, tên thật của Mạc Thiên Lý hoàn toàn không phải là Mạc Thiên Lý, chỉ vì y họ Mạc, hơn nữa thủ đoạn độc ác, dưới tay y chưa từng có người nào sống sót. Mọi người đều đổi tên y thành Mạc Thiên Lý, ý chính là nói đánh nhau với người này, đừng tới gần y trong vòng ngàn dặm, chỉ cần đến gần, thì nhất định sẽ chết. Một người đáng sợ đến như vậy, người khác có thể không sợ hay sao?

Người gặp phải y trên cơ bản đều đã chết sạch, nên từ trước đến giờ cũng không có ai biết rốt cuộc y trông như thế nào. Y cũng là người duy nhất không tham gia thi đấu của Kim Đan Danh Nhân Đường, lại trở thành tu sĩ đệ tam của Kim Đan Danh Nhân Đường ở Bắc Vọng Châu. Thậm chí còn có người nói, y còn từng chém chết tu sĩ Nguyên Anh sơ kì, đương nhiên chuyện này không có người biết.

Đây là chuyện của mấy chục năm rồi, hiện giờ nói không chừng y đã có thể giành danh hiệu đệ nhất Kim Đan. Áo Kỳ Long biết, người khác kiêng kị y là thiếu chủ của "thương hội Ngạo Thành", nhưng Mạc Thiên Lý người ta hoàn toàn không bận tâm.

- Ra tay.

Đồng Trung cũng là một người quyết đoán, y nghe xong lời của Mạc Thiên Lý, liền biết rằng bất luận thế nào, Mạc Thiên Lý cũng sẽ không tha cho hai người bọn họ.

Áo Kỳ Long kia cũng không phải kẻ ngốc, sau khi nghe xong hai chữ ra tay, liền vung ra thanh kiếm bạc to lớn lần nữa, đồng thời vừa đưa tay là một lá bùa được phóng ra. Hiện giờ trong thời gian ngắn y chỉ có thể kích phát bùa chú cấp sáu, nhưng bùa chú cấp sáu tuy không thể làm gì Mạc Thiên Lý, nhưng cũng có thể trì hoãn đối phương trong vài phút.

Trong một lúc, ánh sáng bạc đầy trời, ánh lửa chớp sáng, khí thế cũng vô cùng đáng sợ.

Kim chùy bát giác khổng lồ của Đồng Trung lại nén không gian xung quanh lại lần nữa, gào thét bổ về phía Mạc Thiên Lý, đồng thời trong tay y lại xuất hiện một hạt châu đen. Diệp Mặc biết hạt châu này, nó gọi là "Xích Hồng Lôi", trước đây khi ở Thấy Mạc Thiên Lý cười nhạt, Diệp Mặc liền biết rằng dù Áo Kỳ Long và Đồng Trung đều tung chiêu, e rằng cũng không phải là đối thủ của Mạc Thiên Lý.

Không ngờ tên Mạc Thiên Lý này lại lợi hại như vậy, Diệp Mặc cũng bất chấp "Vô Ảnh" đang ngủ say rồi, trực tiếp đưa thần thức tiến vào thế giới Trang vàng, cho "Vô Ảnh" một "Thần Thức Thứ" rất nhẹ.

Bản thân hắn đang cần tên này giúp đỡ, mà nó lại ngủ khò trong thế giới Trang vàng, sao được chứ?

"Vô Ảnh" đang làm kén, bị "Thần Thức Thứ" của Diệp Mặc làm tỉnh giấc, khi nó tiếp nhận ý nghĩ thần thức của Diệp Mặc, liền không hài lòng bò ra khỏi kén, duỗi duỗi chân với Diệp Mặc. Nhưng cuối cùng vẫn thuần phục trước sự uy hiếp của Diệp Mặc, bị Diệp Mặc ném ra ngoài.

Diệp Mặc phát hiện "Vô Ảnh" vốn dĩ chỉ có một chút màu vàng sau

lưng, bây giờ màu vàng kia đã to gần phân nửa rồi. Trong lòng hắn liền mong đợi, không biết hiện giờ bản lĩnh của "Vô Ảnh" như thế nào rồi.

Tiếng nổ "ầm ầm" mạnh mẽ vang lên, Diệp Mặc lại chú ý đến ba người đang đánh nhau, lại phát hiện lúc này ngực của Áo Kỳ Long đang rỉ máu, vẻ mặt không cam lòng nhìn Mạc Thiên Lý, rõ ràng là không sống nổi rồi. Thanh kiếm bạc oai phong kia của y đã bị ném sang một bên, ánh bạc đầy trời trong không trung cũng đã tan biến mất.

Cả người Đồng Trung dính đầy máu, kim chùy bát giác của y bị vô số sợi tơ đen bao lấy, nhưng không có cách nào động đậy. Còn "Xích Hồng Lôi" mà y vung ra cũng bị vô số tơ đen quấn chặt, không có cách nào để kích phát.

Những sợi tơ đen kia lại càng lúc càng nhiều, Mạc Thiên Lý chỉ có quần áo tóc tai là hơi rối, hoặc là nói trên quần áo có rách mấy lỗ lớn, chỉ có thế mà thôi, thần sắc của y lại bình tĩnh như thường, rõ ràng y không hề nghi ngờ việc chém chết Đồng Trung.

Sắc mặt Đồng Trung nhợt nhạt, mồ hôi rơi lã chã, Diệp Mặc phát hiện, không chỉ có kim chùy bát giác và "Xích Hồng Lôi" của y bị vô số tơ đen bao vây, không động đậy được. Đồng thời phía trước y còn có một sợi tơ đen lơ lửng, chỉ là sợ tơ đen này đang từ từ tiến gần đến đan điền của y.

Đồng Trung biết rõ chỉ cần tơ đen kia tiến đến đan điền của y, y nhất định sẽ chết, nhưng lại không có cách nào ngăn cản. Dù y đã dốc toàn sức, thúc giục chân nguyên toàn thân, cũng chỉ có thể ngăn cản tơ đen kia tiến về trước chậm một chút mà thôi.

Diệp Mặc thầm run sợ, ban đầu Mạc Thiên Lý khống chế một sợi tơ đen giết chết nữ tu kia trong chớp mắt, Diệp Mặc đã có lòng kiêng kị với tơ đen của y rồi. Nhưng giờ xem ra, tơ đen mà y khống chế lại không chỉ có một sợi.

Có điều Diệp Mặc cũng là người quyết đoán, hắn biết rằng muốn đánh

lén thì chính là lúc này, nếu không chờ sau khi tên Mạc Thiên Lý này giải quyết xong Đồng Trung, thì bản thân hắn sẽ đi đời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 992

Sớm Đã Ra Tay

Trong khoảnh khắc Diệp Mặc quyết định đánh lén, Tử đao liền được hắn vung ra, đồng thời vận chuyển công pháp tầng thứ nhất của "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" tới cực hạn, hoàn tòan không để tâm bản thân bị thương liền vung ra "Thần Hồn Thứ".

Đao thứ nhất "Huyễn Vân Phi Toàn Đao", một đao này vừa được tung ra hoàn toàn không có sức để hồi chuyển được nữa. Sở dĩ Diệp Mặc không dùng "Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao" là vì hắn biết rằng đối mặt với loại người đáng sợ như vậy, "Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao" của hắn e rằng không thể lập được công lớn.

"Huyễn Vân Phi Toàn Đao" thêm vào "Thần Hồn Thứ" toàn lực đâm ra, có thể nói đây là chiêu thức tàn nhẫn nhất, lợi hại nhất mà từ trước tới giờ Diệp Mặc dùng để đánh nhau với người khác, huống chi còn có sự trợ giúp của "Vô Ảnh". Không những độc với kẻ thù, mà cũng không chừa lối thoát cho chính mình.

"Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" của hắn thậm chí ngay cả chút thành tựu nhỏ cũng không có, cùng lắm chỉ là nhập môn mà thôi, toàn lực thi triển "Thần Hồn Thứ" đối với bản thân hắn cũng là sự tổn thương không nhỏ.

Với chân nguyên hùng hậu của Kim Đan tầng năm của Diệp Mặc, "Huyễn Vân Phi Toàn Đao" lúc này hoàn toàn không giống với uy lực thi triển đọ đao trước đây.

Ánh đao tím lượn vòng như lốc xoáy màu tím đầy trời vậy, không những dày đặc, thậm chí còn hình thành những cuộn xoáy màu tím thật sự, hoàn

toàn bao vây lấy Mạc Thiên Lý.

Phạm vi mấy ngàn mét dưới chân của Diệp Mặc lướt qua chớp mắt, khi ánh đao cơn lốc màu tím vây lấy Mạc Thiên Lý, cả người Diệp Mặc đã theo đến.

Khi Diệp Mặc nhìn rõ khóe miệng của Mạc Thiên Lý khẽ cười nhạt, bỗng chốc giật mình, trong lòng liền dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Cuối cùng thì hắn đã hiểu cảm giác không ổn trước đó là có từ đâu rồi, hoàn toàn là đến từ tiềm thức, cho rằng Mạc Thiên Lý không hề để mắt tới hắn. Thật ra Mạc Thiên Lý không những nhìn ra lần thứ nhất của hắn là giả vờ bị thương, mà đồng thời đã nhìn ra lần thứ hai của hắn cũng là giả vờ bị thương.

Sở dĩ y nói "niệm tình thân thế giàu có của mày, ta để đối thủ của mày chết trước". Câu nói đó, hoàn toàn không phải là điều y muốn nói, mà là y muốn thông qua câu nói này để trong tiềm thức của bản thân hắn cho rằng y đã buông lỏng cảnh giác với bản thân. Nhưng khi y đối phó với bọn người Đồng Trung, lại đề phòng hắn từng giây từng phút, thậm chí là chuẩn bị sẵn với việc đánh lén của hắn.

Đồng thời trước đây y nói những lời như đã nhìn thấu trận pháp của hắn, và chế giễu trận pháp bao vây của hắn, đó là để hắn vô ý thức lơ là đề phòng y. Nhưng bản thân hắn lại trúng chiêu mà không hề biết, còn thầm tưởng rằng đã chiếm thế thượng phong.

Có thể nói sau khi hai người gặp nhau, Mạc Thiên Lý đã bắt đầu tiến hành công kích Diệp Mặc, nhưng hắn lại không hay biết gì, chờ đợi tính kế người khác.

Kết quả là bản thân hắn quả nhiên vào tròng, lại lựa vào lúc này để đánh lén y. Nên nói là Mạc Thiên Lý đã sớm có năng lực giết chết Đồng Trung, nhưng y lại chờ hắn ra tay.

Sau khi hiểu ra đạo lý này, Diệp Mặc bất chấp tất cả tiếp tục thi triển "Huyễn Vân Phi Toàn Đao", hắn ngừng cơ thể của mình lại, chỉ vì hắn muốn rút lại "Tử đao". Diệp Mặc biết rằng nếu đối phương có thủ đoạn nham hiểm gì, "Huyễn Vân Phi Toàn Đao" của hắn lúc nãy vẫn chưa thể một lần chém chết một cao thủ có tu vi cao như Mạc Thiên Lý, thay vì như vậy, chi bằng thu hồi lại bảo vệ mình.

Diệp Mặc vừa rút lại "Tử đao", liền cảm thấy vô số sợi tơ đen tụ kết lại với tốc độ nhanh đến mức không thể dùng thần thức để quan sát được. Chớp mắt liền biến thành một họng súng to như ngón cái, không đợi Diệp Mặc có phản ứng gì, đã nhắm vào ngực của hắn. Đan điền của hắn lại có chút hoảng loạn, thậm chí có cảm giác áp lực rất nặng.

Tuy Diệp Mặc thấy rõ, những sợi tơ đen hình thành nòng súng kia, chính là những sợi tơ đen vừa nãy còn vây lấy kim chùy bát giác. Những sợ tơ này quả nhiên trong sự khống chế tùy ý của Mạc Thiên Lý, bỗng chốc quay sang công kích hắn, cũng có thể nói là bản thân hắn tự mò đến cho những sợi tơ này công kích.

Diệp Mặc cả "Tử đao" cũng không kịp vung ra để đỡ, hắn từng gặp qua vô số cao thủ Kim Đan, nhưng chưa từng gặp phải cao thủ nào có tốc độ nhanh như Mạc Thiên Lý vậy. Tốc độ này của y đừng nói là đánh lén hắn, dù là công kích hắn chính diện, bản thân hắn cũng chưa chắc tránh được. Nhưng tên này lại cẩn thận đến như vậy, còn phải ra chiêu đánh lén.

Nếu là tu sĩ bình thường thì lúc nãy đã sớm tuyệt vọng rồi, nhưng Diệp Mặc lại phun một ngụm máu ra, toàn lực vận chuyển "Thần Hồn Thứ", dù có chết, cũng phải kéo theo tên nham hiểm này.

Khi những sợi tơ đen tích tụ lại to như ngón cái của Mạc Thiên Lý sắp sửa đâm vào ngực của Diệp Mặc, thì cảm giác bị đè nén trong ngực của Diệp Mặc bỗng mất đi, những sợi tơ kia cũng dừng lại.

Diệp Mặc càng sẽ không bỏ qua cơ hội mỏng manh này, "Tử đao" đã được vung ra, tuy với khoảng cách trước ngực hắn một tí, nhưng "Huyễn

Vân Đệ Tứ Đao", "Huyễn Vân Hành Ý Đao" được "Tử đao" phát ra đã hoàn toàn bị kích phát.

Diệp Mặc biết rằng, sự dừng lại lúc nãy không phải là Mạc Thiên Lý muốn tha cho hắn, mà là công lao của "Thần Hồn Thứ" của hắn, "Huyễn Vân Phi Toàn Đao" mà hắn phát động trước đó vì không được kích phát hoàn toàn, tuy phát ra ánh đao lốc xoáy đầy trời, nhưng với Mạc Thiên Lý mà nói lại không có bất kì tổn hại gì.

Ngược lại "Thần Hồn Thứ" lại cho Diệp Mặc niềm vui bất ngờ, chí ít cũng khiến cho sợi tơ đen đáng sợ kia của Mạc Thiên Lý dừng lại phút chốc… Nếu không thì, lúc này hắn đã toi đời rồi.

Diệp Mặc không kịp toát mồ hôi lạnh, "Huyễn Vân Hình Ý Đao" được hắn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, xoẹt ra vô số ánh đao.

Sở dĩ Diệp Mặc thi triển đao pháp này, là vì hắn cảm thấy điều đáng sợ của những sợi tơ đã kết thành hình dạng to như ngón cái của Mạc Thiên Lý tuyệt đối không đơn giản như vậy.

- A…

Mạc Thiên Lý rên lên một tiếng, rõ ràng vừa nãy đã trúng một cú đánh lén của Diệp Mặc, khóe miệng y chảy máu, nhưng liền cười nhạt một tiếng:

- Quả nhiên không làm ta thất vọng, không ngờ lại là pháp thuật thần thức công kích. Ta dùng bốn phần lực chú ý để đối phó với hai tiểu tử "Thương hội Ngạo Thành", dùng sáu phần lực chú ý liên tục quan sát mày, mày lại vẫn có thể khiến ta bị thương, nhưng dù là như vậy, mày cũng phải chết cho ta…

Mạc Thiên Lý nói ra chữ chết, những sợi tơ đen to bằng ngón cái đã tiến gần đến ngực của Diệp Mặc bỗng phun ra bốn phía, biến thành vô số sợi tơ đen không đếm hết được, liền bao lấy Diệp Mặc ngay lập tức.

Đồng Trung ở bên cạnh nhờ có Diệp Mặc mà thoát chết đang ngây

người ra nhìn Diệp Mặc và Mạc Thiên Lý, cùng với vô số sợi tơ đen đang vây lấy Diệp Mặc, sau lưng mồ hôi lạnh tuôn rơi lã chã.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Hóa ra khi nãy Mạc Thiên Lý đánh nhau với bọn họ, vẫn chưa dốc hết sức, bây giờ mới là toàn lực của y, những sợi tơ đen đáng sợ chi chít che phủ đất trời, Đồng Trung chỉ nhìn mà đã thấy rùng mình, càng đừng nói chi đến ngăn cản nó rồi.

Điều càng khiến y kinh hãi chính là, tên tu sĩ Kim Đan tầng năm kia. Hắn lại giả vờ nai tơ, trước đây bị thương trong tay y hoàn toàn là giả vờ, lúc này thì vô cùng mạnh mẽ, Đồng Trung cũng hiểu ra rồi, sở dĩ người ta giả vờ bị thương, không phải để đối phó với y, mà là vì Mạc Thiên Lý. Từ đây có thể thấy rõ ràng, trận pháp bao vây mà tu sĩ Kim Đan tầng năm kia bố trí, cũng không phải nhằm vào y, mà cũng là nhằm vào Mạc Thiên Lý.

Từ đầu tới cuối, mục tiêu của hai người bọn họ đều không phải là phía bên y, lòng Đồng Trung bỗng chùng xuống.

Thật là một tu sĩ Kim Đan trung kì đáng sợ, Đồng Trung lạnh cả người, tuy biết rằng Diệp Mặc không thoát được kiếp này, nhưng một tu sĩ Kim Đan tầng năm lại lợi hại đến mức này, đừng nói là nhìn thấy, dù là trước đây y cũng chưa từng nghe qua.

Nực cười là y và thiếu hội chủ còn tưởng người này là một tên nhà giàu mới nổi, là một tên cậu ấm.

Áo Kỳ Long ở bên cạnh còn chút hơi tàn cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, dù y cũng biết dưới một chiêu này của Mạc Thiên Lý, thì Diệp Mặc cũng sẽ chết chắc, nhưng rõ ràng là y đã hiểu ra câu mà Diệp Mặc nói trước đó có nghĩa gì.

Trước đó tên tu sĩ Kim Đan tầng năm này nói y là kẻ ngốc, tên bụi đời, rõ ràng là thật. Nếu không có Mạc Thiên Lý xen vào, tên tu sĩ Kim Đan tầng

năm bị y coi như cỏ kiến này đã sớm giết ba người bọn họ rồi.

- Thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, chưa tới Nguyên Anh thì đừng tùy tiện ra ngoài.

Cuối cùng thì Áo Kỳ Long cũng hiểu câu mà cha của y nói trước đây có nghĩa là gì rồi, rõ ràng là bản lĩnh của y ở Bắc Vọng Châu, hoàn toàn chẳng là cái thá gì cả. Sở dĩ người ta nể mặt y, không phải vì tu vi của y, mà là vì "Thương hội Ngạo Thành".

Đừng nói là Đồng Trung và Áo Kỳ Long xem thường Diệp Mặc, dù là Áo Kỳ Long cũng biết Diệp Mặc sắp chết, trong lòng y thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng thầm nghĩ tên tu sĩ Kim Đan tầng năm này e rằng là tu sĩ Kim Đan tầng năm khó đối phó nhất mà y từng gặp.

Nếu không phải Mạc Thiên Lý y chú ý cẩn thận, áp dụng công kích tâm kế đối phương, sau đó đánh lén, nói không chừng bây giờ vẫn không có cách nào chiếm được ưu thế. Trước mắt đối phương đã bị "Tơ Ác Hồn" của y bao vây, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng chưa chắc có thể thoát được.

Nhưng Mạc Thiên Lý trước khi chưa chém chết đối phương, hoàn toàn không hề có ý thả lỏng hoặc khinh địch, không ngừng thúc giục tơ đen muốn xuyên thủng Diệp Mặc. Về phần Đồng Trung và Áo Kỳ Long bị thương đang ở một bên, hoàn toàn bị y phớt lờ.

Nếu nói ở đây vẫn có người không cho rằng Diệp Mặc sẽ chết, thì rõ ràng chỉ có mình Diệp Mặc mà thôi. Lúc này Diệp Mặc lại trở nên bình tĩnh, lần này coi như hắn không đoán sai. Những sợ tơi đen kì quái to bằng ngón cái kia còn có chiêu phía sau, quả nhiên bây giờ đã hóa thành vô số sợi tơ đen mảnh nhỏ.

Diệp Mặc biết rằng hắn hoàn toàn không thể bị những sợi tơ đen này đâm trúng, những sợi tơ này quá kì lạ rồi. Hắn cũng thầm mừng "Thần Hồn Thứ" đã giúp hắn tranh thủ được cơ hội phản kích.

"Huyễn Vân Hình Ý Đao" vừa được tung ra liền kích phát ra vô số ánh đao, những ánh đao này không còn như những ánh đao mà "Huyễn Vân Hình Ý Đao" được thi triển trước đó, rải rác trong không trung, mà như trận ánh đao tầng tầng lớp lớp, vô cùng chuẩn xác ngăn cản mỗi một sợi mảnh Lúc mới đầu Mạc Thiên Lý còn không để tâm, khi y phát hiện tơ của mình không ngừng bị biến mất, cuối cùng cũng biết sắc, phân ra một sợi tơ đen trực tiếp lấy đầu của Đồng Trung và Áo Kỳ Long, sau đó đem những sợi tơ còn lại hoàn toàn công kích về phía Diệp Mặc. Những sợi tơ kia càng lúc càng nhiều, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Xem ra y muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Diệp Mặc rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 993

Huyễn Vân Đệ Ngũ Đao

Nhưng khi y lấy đầu Áo Kỳ Long, một tia sáng bay nhanh chui vào người Mạc Thiên Lý. Mạc Thiên Lý rõ ràng nhìn thấy tia ánh sáng kia, lại không để ý, rõ ràng chuyện này y cũng không phải lần đầu gặp. Không cần đoán, cũng biết Mạc Thiên Lý sau chuyện này nhất định có biện pháp luyện hóa tia ánh sáng kia.

Huyễn vân hình ý đao, chủ yếu phải tìm cách kiểm soát, Diệp Mặc gần như có thể hình thành kết nối với mỗi một tia đao quang, nhưng khi số sợi tơ kia càng ngày càng nhiều, càng lúc càng nhanh, hắn rốt cục cảm giác hao tốn sức lực.

Giờ phút này hắn không có thời gian đi ăn Phục thần đan, cả người đều ướt đẫm mồ hôi, máu tràn ra khóe miệng, sắc mặt lại tái nhợt, rõ ràng là thần thức đã bị thương.

Đến cuối cùng, Diệp Mặc dứt khoát nhắm hai mắt lại, lúc này hắn cũng không lo được việc hoàn thành Khốn trận bao vây Mạc Thiên Lý. Mạc Thiên Lý này thật lợi hại, điều hắn cần làm là làm thế nào để thoát ra sợi tơ vô cùng vô tận của đối phương.

Diệp Mặc dường như lại có cảm giác như lúc đánh nhau với Kế Trí Nguyên, hắn ở nơi vô biên vô hạn lại không nhìn thấy sự qua lại không ngớt ẩn náu trong kiếm quang, hoàn toàn dựa vào cảm quan và nhận thức của hắn để phân biệt rõ chỗ sát chiêu của đối phương.

Rất nhiều ánh đao màu tím được Diệp Mặc khống chế không ngừng t tiêu tiêu từng sợi tơ màu đen, không ngừng gia tăng theo thời gian, khóe

miệng của Diệp Mặc ngày càng tràn ra nhiều máu, nhưng hắn vẫn như cũ nhắm mắt lại đi cảm nhận những sợi tơ kỳ dị kia cứ thế đâm tới.

Kỳ thật lúc này không chỉ một mình Diệp Mặc khó chịu, mà mặt mày của Mạc Thiên Lý cũng tái nhợt, y căn bản cũng không ngờ có người sau khi bị sợi tơ màu đen vây khốn, còn có thể kiên trì đến hiện tại Gã tu sĩ Kim Đan tầng năm là yêu quái sao? Y lúc này cũng như là đâm lao phải theo lao, căn bản không dừng được, chỉ có thể giết Diệp Mặc mới thôi. Bởi vì sợi tơ Ác hồn của y, yêu cầu thần thức cực lớn, một khi y không có cách nào dừng lại, cưỡng ép bỏ dở, lập tức sẽ bị thần hồn cắn trả lại thương tổn thật lớn.

Lúc này y tựa như chiếm thế thượng phong nhưng tình trạng trên thực tế là y và Diệp Mặc đã bế tắc, nếu y có thể kiên trì đến cuối cùng, Diệp Mặc sẽ thua, nếu y không kiên trì nổi, sợi tơ Ác hồn, bị Diệp Mặc chém giết không còn, y tuy rằng không chết được, lại khó tránh khỏi bị thần hồn cắn trả dẫn đến trọng thương thậm chí cảnh giới bị thụt lùi.

Khiến cho Mạc Thiên Lý khiếp sợ chính là, sợi tơ Ác hồn của y nhiều như vậy, không ngờ không có một sợi nào có thể làm tổn thương tới đối phương. Bất kể sợi tơ Ác hồn của y nhanh như thế nào, nhưng đối phương tựa hồ cũng có thể chuẩn xác tìm được vị trí của sợi tơ Ác hồn, đồng thời bị đao quang tiêu diệt Sợi tơ Ác hồn lúc mới bắt đầu, đã tiếp cận đối phương rất gần, nhưng theo thời gian bị đẩy ra, sợi tơ Ác hồn của y, lại dần dần bị đẩy ra. Đến khi y chém giết Đồng Trung và Áo Kỳ Long, tập trung tinh lực đối phó gã tu sĩ Kim Đan tầng năm này, sợi tơ Ác hồn kia, mới dường như lại từ từ tiếp cận đối phương.

Sợi tơ Ác hồn của y, chỉ cần tấn công trúng kẻ thù, người khác chắc chắn phải chết. Đây cũng là nguyên nhân tung hoành bất bại của y, từ trước đến giờ chưa có người nào thoát khỏi sợi tơ Ác hồn của y, lại càng không cần phải nói bị sợi tơ Ác hồn bao vây tầng tầng lớp lớp như thế.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Theo thời gian trôi qua, Mạc Thiên Lý không chỉ là kinh hãi, y đã có chút sợ hãi, nếu vẫn tiếp tục như vậy, y chắc chắn thất bại, bởi vì đối phương lại có thể từ từ

đẩy sợi tơ Ác hồn ra. Y thậm chí bắt đầu hối hận không nên tới vũng nước đục này, gã tu sĩ Kim Đan tầng năm này quả thực là một gã quái thai.

Nếu để y biết ở dưới lòng bàn chân của y còn có một Vô ảnh, đang nhìn trộm, không biết y có nhanh chóng bỏ chạy hay không.

Vô ảnh, ẩn nấp dưới chân của Mạc Thiên Lý không phải là bị Diệp Mặc quên lãng, mà Diệp Mặc căn bản cũng không có chút tinh lực nhắc Vô ảnh, phát động tiến công. Vô ảnh, tuy rằng hùng mạnh, nhưng trí lực của nó còn dừng lại dưới sự chỉ huy của Diệp Mặc chứ hoàn toàn không có ý tưởng hành động của riêng mình.

Lúc này đừng bảo là Diệp Mặc không có cách nào nhắc nhở Vô ảnh. Cho dù là hắn có biện pháp nhắc nhở Vô ảnh, hắn cũng sẽ không nhắc nhở. Hắn lúc này cuối cùng đã vượt qua thời điểm gian nan nhất, tuy rằng khóe miệng cũng bởi vì thần thức tiêu hao quá lớn, không ngừng tuôn ra máu tươi, nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng là vui sướng khác thường.

Hắn dần dần tìm được cái loại cảm giác của Huyễn vân đệ ngũ đao, sau khi hắn có kế hoạch đem một số đao quang khống chế trận pháp thành đơn giản, vậy sợi tơ đen đang uy hiếp hắn cũng nhanh chóng giảm xuống.

Diệp Mặc không ngừng thử loại khống chế này, chặn lại, sau đó trong quá trình chém giết sợi tơ đen cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, cảm giác bị đè nén trước đó hoàn toàn biến mất, thần thức của hắn cũng dường như hoàn toàn được phóng thích mở ra. Hắn mở mắt, lại phát hiện Tử quang của hắn đã hoàn toàn tạo thành một trận pháp đao quang, vây chặt một số sợi tơ đen, chỉ cần hắn có một ý niệm trong đầu, số sợi tơ đen kia cũng sẽ bị trận đao quang tiêu diệt Huyễn Vân trận sát đao, cái tên này đột ngột bất ngờ từ trong đầu Diệp Mặc nhảy ra, hắn đã hiểu được, huyễn vân đệ ngũ đao của hắn đã hình thành.

Huyễn vân trận sát đao, tuy rằng hiện tại chỉ tạo thành một Khốn sát trận, nhưng từ khi thần thức của hắn tăng lên, cũng gia tăng không chế đối với đao quang, Huyễn vân trận sát đao của hắn, sẽ hình thành càng ngày

càng nhiều Sát trận, Khốn trận, thậm chí là trận pháp phòng ngự.

Nhìn thấy Mạc Thiên Lý sắc mặt tái nhợt đứng trước đao quang, Diệp Mặc bỗng nhiên thét dài, vung Tử đao lên, vẽ lên một hình dáng nửa đường cong, hét lên một tiếng.

- Chém giết cho ta.

Sợi tơ đen trước đó vẫn còn đang giằng co hồi lâu với Diệp Mặc, chỉ có điều lần này, giống như đã tội phạm bị trói chặt, bị ánh đao màu tím thổi quét không còn Khi một số sợi tơ đen kia bị Diệp Mặc chém giết không còn, Mạc Thiên Lý đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt giống như một tờ giấy trắng.

Y ngơ ngác nhìn sợi tơ đen biến mất dưới ánh đao màu tím, hồi lâu cũng không thể tin. Y tung hoành ngang dọc hai trăm năm, dùng tinh thần hai trăm năm của mình ân cần săn sóc rất nhiều oan hồn, sợi tơ Ác hồn từng giết nhiều địch không ngờ lúc này đây đã bị chém giết sạch không còn, y thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Tuy rằng sợi tơ Ác hồn của y, đã mất đi hơn phân nửa, y cũng rất đau lòng, nhưng y tin tưởng, chỉ cần giết chết Diệp Mặc, sợi tơ Ác hồn bị mất đi, vẫn có thể nhờ oan hồn săn sóc nuôi dưỡng, chỉ có điều tốn nhiều thời gian mà thôi. Nhưng trong nháy mắt, tình hình biến đổi, đối phương dường như tìm được biện pháp đối phó sợi tơ Ác hồn, trong chốc lát, đã chém giết sạch hết sợi tơ Ác hồn của y.

Ánh mắt của Mạc Thiên Lý lạnh như băng nhìn Diệp Mặc, thầm mong muốn một hơi nuốt lấy Diệp Mặc, hai trăm năm tâm huyết, trước khi y thăng cấp Nguyên Anh bị tiêu diệt không còn, trong lòng y đang rỉ máu.

Y cho tới bây giờ cũng không ngờ, còn có gã Kim Đan tầng năm lợi hại như Diệp Mặc, lúc này nếu như để hắn thăng cấp đếm Kim Đan viên mãn, y làm sao có thể so chiêu cùng hắn? Không phải chỉ mình y, mà ngay cả Bắc Vọng Châu, y cũng tìm không ra một gã tu sĩ Kim Đan lợi hại hơn Diệp

Mặc.

Người này nhất định phải giết, tuy nhiên không phải y đến giết. Y biết y không thể giết nổi, không cần nói sợi tơ Ác hồn của y, bị Diệp Mặc diệt rồi, nếu sợi tơ Ác hồn của y còn đó, cũng giết không nổi Diệp Mặc. Y chỉ phải rời khỏi tung ra tin tức Diệp Mặc giết Áo Kỳ Long, gã tu sĩ Kim Đan tầng năm trước mắt này tuyệt đối sống không được. Không phải ai cũng có bản lĩnh ẩn náu giống y.

- Mày sẽ phải hối hận.

Ánh mắt của Mạc Thiên Lý lạnh như băng nhìn Diệp Mặc hồi lâu, lúc này mới lạnh lùng nói ra một câu.

Diệp Mặc cười thản nhiên.

- Bất kể tôi có hối hận hay không, anh ắt hẳn nhìn không thấy.

- Dựa vào mày một người còn chưa bố trí xong khốn trận cấp ba, còn dám ngăn cản tao? Ngu ngốc.

Mạc Thiên Lý từ trước đến nay không làm việc gì mà không hữu ích, một khi biết y không thể là đối thủ của Diệp Mặc, lập tức đã muốn chạy đi.

Sự cẩn thận của y và không nhiều lời, khiến y sống sót từ những lần lần rơi vào đường cùng, hôm nay nếu không phải những sợi tơ Ác hồn kia rất quan trọng với y, y sớm cũng sẽ không tiếp tục giằng co với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh cũng không trả lời, lập tức thúc dục Vô ảnh, phát động công kích, đồng thời trong tay dương ra hơn mười trận kỳ.

Gần như cùng lúc, Mạc Thiên Lý liền phát động độn thuật, nhưng y vừa mới phát động độn thuật, liền cảm thấy kinh mạch đau xót. Theo kinh nghiệm chiến đấu của Mạc Thiên Lý, làm sao không biết bị ám toán, y trước tiên bao lấy Vô ảnh, trong lòng có chút kiêng dè Diệp Mặc.

Y là người ẩn nhẫn, y không nghĩ gã tu sĩ Kim Đan tầng năm trước mặt lại có thể ẩn nhẫn hơn y. Có loại sát chiêu ngấm ngầm đánh lén y, không ngờ khi y chạy trốn mới phóng xuất ra, lúc trước khi y tràn đầy nguy cơ cũng không có vô dụng như vậy, người này quá mức nguy hiểm đáng sợ.

`

Mạc Thiên Lý lúc này chỉ muốn đi càng xa càng tốt, sau khi y bao lấy Vô ảnh, trong nháy mắt đã phun ra một ngụm máu, đồng thời bức ra Vô ảnh.

Ngay sau đó thân hình của y đã biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên là trong thời gian ngắn đã phát động ra độn thuật.

Diệp Mặc âm thầm khâm phục sự quyết đoán đúng lúc của Mạc Thiên Lý, cũng khâm phục thần thức chân nguyên của y thật sự là hùng hậu. Đánh nhau cùng hắn cả buổi, chỉ phun ra một ngụm máu, đã bức ra Vô ảnh.

Diệp Mặc tuy rằng không biết Vô ảnh bây giờ là cấp bậc gì, nhưng hắn biết Vô ảnh nhất định là lợi hại hơn trước kia, chính là như vậy, Mạc Thiên Lý vẫn bức Vô ảnh ra được, rõ ràng không phải bình thường.

Kỳ thật với tu vi chân nguyên của Mạc Thiên Lý, cho dù là không trốn đi, hắn muốn giết y cũng không phải là chuyện đơn giản.

Thình thịch một tiếng.

Bóng dáng của Mạc Thiên Lý bị ngăn chặn lại ngoài mấy ngàn thước, đồng thời hiện nguyên thân hình.

Y có chút không tin nhìn Diệp Mặc, dùng tay chỉ Diệp Mặc có chút kinh hãi nói:

- Mày, mày đã là một đại sư trận pháp.

Hiển nhiên trong thời gian ngắn ngủi như thế, đã hoàn thành bố trí xong Khốn trận, còn kích phát Khốn trận, không phải là đại sư trận pháp thì gọi là

cái gì? Cho đến hiện tại, y mới hiểu được gã tu sĩ Kim Đan tầng năm này lợi hại chỗ nào, hoặc là tâm cơ của hắn không giống y, nhưng loại mưu tính này và thực lực, hiển nhiên không thể kém hơn y.

Mạc Thiên Lý lần thứ hai cảm thấy sự nguy hiểm, cảm giác này của y lần trước vẫn là khi đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh tầng một, lúc ấy y đơn giản dựa vào tâm cơ của y, sau vài lần tự mình hại mình, sử dụng tâm cơ khiến Nguyên Anh đó bị vây khốn trong sợi tơ Ác hồn, cuối cùng giết y.

- Dông dài, mày nói mày có thể trốn, tao thật sự muốn xem mày trốn như thế nào. Vô ảnh lên.

Diệp Mặc nói xong, Tủ đao trong tay, lại cuồn cuộn nổi lên một ánh đao màu tím, đánh úp về phía Mạc Thiên Lý, hiển nhiên tính dựa vào nhiều mà thắng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 994

Không Có Tư Cách

Mạc Thiên Lý giận sôi máu, ngang nhiên để cho đồ vật không có tên tuổi kia đánh lén y, nếu như y đang ở thế phòng bị còn bị đánh lén, y cũng không phải là Mạc Thiên Lý.

Cho dù sợi tơ Ác hồn của y đã bị tiêu diệt, nhưng cũng không thể để cho người khác muốn làm gì thì làm. Nhưng y vừa nghĩ đến đây, liền cảm giác thần thức của y tê rần.

Thần thức công kích chết tiệt, gã tu sĩ Kim Đan tầng năm này rốt cuộc có bao nhiêu quân bài chưa lật? Quả thực hắn quá nghịch thiên, nhưng trong lúc thần thức của y bị tê rần thì Vô ảnh lại lần nữa chui vào giữa kinh mạch của y. Mà đúng lúc này, Tử đao của Diệp Mặc đã mang theo nhiều đao quang hoàn toàn bao vây lấy Mạc Thiên Lý.

Mạc Thiên Lý tuy rằng đã xuất ra một lá chắn vòng tròn, có thể vì lý do của Thần hồn thứ, vẫn không có biện pháp ngăn trở đao quang, huống chi lúc này Vô ảnh đã bắt đầu cắn nuốt máu tươi của y rồi.

Hai ánh đao màu tím lọt vào thân thể của Mạc Thiên Lý, khiến cho thân thể y chấn động cứng ngắt, lại không cách nào ngăn chặn lại Vô ảnh và giáp kích của Diệp Mặc, làm cho phi kiếm rớt xuống mặt đất.

Y lúc này mới hiểu được ánh đao màu tím kia của đối phương lợi hại như thế nào, trước đó Diệp Mặc thu hồi Huyễn vân phi toàn đao chưa hoàn toàn kích phát, Mạc Thiên Lý tưởng rằng đó là vật bình thường, nhưng hiện tại y mới biết vật bình thường này lại thật sự rất cường hãn.

Sau khi ánh đao màu tím lọt vào thân thể y, y cảm thấy chân nguyên của y đang nhanh chóng biến mất.

- Không thể ngờ được Mạc Thiên Lý ta cả đời tung hoành, không ngờ đứng chết trân ở nơi này... Thật không cam lòng.

Trong mắt của Mạc Thiên Lý lộ ra sự oán giận và không cam lòng, y ngã xuống.

Diệp Mặc vốn không chần chừ vội thu hồi chiếc nhẫn của ba người, sau đó phóng ra một ngọn lửa đốt Mạc Thiên Lý, lúc này mới vội vàng thu hồi trận pháp, xoay người rời đi, không ở lại lâu.

Mạc Thiên Lý trong lúc cùng hắn đánh nhau liền giết Áo Kỳ Long, trong lòng Diệp Mặt đương nhiên biết, y chính là muốn kêu gọi người phía sau Áo Kỳ Long tới. Dù sao Độn thuật của y rất nhanh, nhất định còn có biện pháp luyện hóa dấu hiệu thần thức phát ra trên thân thể Áo kỳ Long. Cho dù là cao thủ đến đây, y cũng không sao, cuối cùng lại không thoát khỏi Diệp Mặc mà thôi.

Trên thực tế đúng là như vậy, Diệp Mặc rời khỏi chưa được bao lâu, nơi này nhanh chóng xuất hiện một gã đàn ông bốn mươi lăm tuổi, y nhìn thấy Áo Kỳ Long và Đồng Trung nằm chết trên mặt đất, lập tức giận dữ, tức giận gầm rú nói:

- Bất kể hắn là ai, dám giết con của tao, tao sẽ bầm thây hắn ra làm vạn đoạn.

...

Sau khi đi mấy ngày đường, Diệp Mặc cuối cùng đã về tới thành Phỉ Hải. Khiến Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, thành Phỉ Hải bỗng chốc xuất hiện rất nhiều tu sĩ cao cấp, thậm chí đều là tu sĩ Hư thần trở lên. Điều này khiến trong lòng của y có chút lo lắng thành, Phỉ Hải trước đây tuy rằng cũng có tu sĩ Hư thần, nhưng chưa có nhiều như vậy?

Cố đè nén sự ngờ vực và lo lắng trong lòng, Diệp Mặc trước tiên quay về Mặc Nguyệt.

Diệp Mặc vừa về đến, lập tức triệu tập mọi người tụ họp lại, hắn muốn hỏi một chút sự tình của Mặc Nguyệt sau khi hắn đi. Kỳ thật không cần sự triệu tập của hắn, tất cả mọi người đều đến đây, chỉ có Tô Tĩnh Văn bế quan không đi ra. Tống Ánh Trúc lại kích động nắm chặt tay của Diệp Mặc, căn bản cũng không để ý những người còn lại.

Mặc Nguyệt không còn là Mặc Nguyệt trước kia khi Diệp Mặc rời đi, Luyện Đan Sư cũng không phải là hai người lúc trước, dưới sự tổ chức của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng, đã có ba Luyện Đan Sư lục phẩm, còn có một gã Luyện Đan Sư thất phẩm.

Lê Kinh Mân đã là Kim Đan tầng chín viên mãn, rõ ràng Thanh uẩn đan hạng nhất đã hỗ trợ cho y rất nhiều, Chân Tiểu San khôi phục lại Kim Đan tầng ba. Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đều là tu vi Trúc Cơ viên mãn, chỉ thiếu chút nữa là có thể kết thành Kim Đan, Diệp Mặc biết rằng nguyên nhân của hai người bọn họ là không có Bồi Chân Đan.

Tốc độ tu luyện của Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng tương đối nhanh, chưa đến hai năm, điều này có liên quan đến trí lực linh căn của các cô, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là linh tinh, linh tủy do Diệp Mặc cung ứng, thậm chí ngay cả đan dược đều là hạng nhất.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Có thể nói mấy thứ này, ngay cả môn phái tám chín sao chưa hẳn đã có, mà Diệp Mặc lại lấy ra cho tu sĩ Trúc Cơ tu luyện, tốc độ mà chậm, đó mới là chuyện lạ.

Chính là ngay cả Tô Việt và Thịnh Dực cũng đã là tu vi luyện khí tầng tám, còn Dư Kỳ Dương đã tiến vào Trúc Cơ tầng năm.

Khiến cho Diệp Mặc ngạc nhiên vui mừng chính là Tô Tĩnh Văn, cô

chưa dùng Trúc Cơ Đan đã luyện thành công Trúc Cơ, ẩn linh căn sau khi được kích phát không gì sánh được. Mà Tô Tĩnh Văn rất thích tu luyện, cho dù là hiện tại cô vẫn còn đang bế quan, ngay cả Diệp Mặc trở về cũng không biết, cô gần như dùng tất cả thời gian tập trung tu luyện.

Người khác không rõ Tô Tĩnh Văn vì sao cố gắng như vậy, nhưng Diệp Mặc lại biết rõ. Hắn biết Tô Tĩnh Văn từng hứa với hắn, cô muốn sớm thành Trúc Cơ, thậm chí kết thành Nguyên Anh. Mà hiện tại cô đã Trúc Cơ rồi, chỉ là hắn không có ở nhà mà thôi.

Phát triển tu vi ít nhất là Ngu Vũ Thiên, bà vẫn là Nguyên Anh tầng một, không có một chút tiến bộ. Diệp Mặc biết rằng, Ngu Vũ Thiên thăng cấp Nguyên Anh cũng do nóng vội đốt cháy giai đoạn, hơn nữa thăng cấp tu sĩ Nguyên Anh lại hà khắc, mà trí lực của Ngu Vũ Thiên chỉ hơi vượt qua tầng giữa, thời gian dài như vậy không thể thăng cấp Nguyên Anh tầng hai cũng là bình thường.

- Chị Ngu, tôi ở bên ngoài nghe nói, thương hội Dương Hải không có ý tốt với Mặc Nguyệt của chúng ta, là nhờ vào sự giúp đỡ của cao nhân Kiếp Biến kỳ? Vị cao nhân kia bây giờ còn ở Phỉ Hải không? Nếu còn ở đây, tôi nên đi thăm hỏi.

Sau khi mọi người nói xong, chuyện đầu tiên Diệp Mặc hỏi chính là vị vị cao nhân đã giúp Mặc Nguyệt.

Đối với Diệp Mặc mà nói, bất kể là ai, ai giúp Mặc Nguyệt cũng chính là giúp hắn.

Ngu Vũ Thiên gật đầu nói:

- Phải, vị tiền bối kia là Kỷ Bẩm, là Tông sư trận pháp của Kiếp Biến kỳ Nam An Châu, y đã tới tìm cậu rất nhiều lần. Dường như rất có hứng thú đối với trận pháp phòng ngự và trận pháp công kích của Mặc Nguyệt chúng ta, mỗi lần tới đều bỏ một thời gian nghiên cứu trận pháp mà cậu bố trí. Nhưng nửa tháng trước, Truyền Tống Trận nối Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu

đã được bố trí xong, vị tiền bối kia cũng rời khỏi Phỉ Hải. Y để lại một Ngọc bài, nói nếu sau này cậu có đi Nam An Châu có thể đến tìm y.

- Y đi rồi à?

Diệp Mặc có chút tiếc nuối nói một câu, tuy nhiên sau khi nói xong, hắn dường như kịp phản ứng, lập tức đứng lên, lại vui mừng nói:

- Chị Ngu, chị nói Truyền Tống Trận nối Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu đã bố trí xong rồi à?

- Đúng vậy, bố trí xong, anh, anh muốn đi tìm chị Lạc Ảnh và chị Khinh Tuyết sao?

Diệp Lăng ngắt lời nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, anh nhận được tin tức các cô hẳn là ở bên kia, nếu Truyền Tống Trận đã thông hành rồi, chúng ta cùng nhau đi, hơn nữa linh khí bên kia dày hơn bên này, tu luyện ở Nam An Châu tốt hơn nhiều so với bên này.

Ngu Vũ Thiên lại lắc đầu nói với Diệp Mặc:

- Tôi đã sớm biết cậu muốn đi Nam An Châu, cũng đã hỏi qua Kỷ Bẩm tiền bối. Truyền Tống Trận kia không phải người thường có thể dùng, chỉ có tu sĩ của Hư thần trở lên, hơn nữa còn phải dưới ba trăm tuổi mới có tư cách ngồi Truyền Tống Trận đi Nam An Châu tu luyện. Kỷ bẩm tiền bối nói, cho dù là cậu có thiên tài trận pháp, y cũng không có cách nào phá vỡ quy tắc này, giúp cậu có được vé đi Nam An Châu.

Nghe xong lời nói của Ngu Vũ Thiên, sự phấn khởi hăng hái của Diệp Mặc lập tức chùn xuống. Truyền Tống Trận này mặc dù tốt, nhưng không có bất cứ quan hệ gì với hắn. Không cần nói hắn, ngay cả Ngu Vũ Thiên có tu vi cao nhất ở Mặc Nguyệt cũng không có tư cách ngồi Truyền Tống Trận.

Thấy Diệp Mặc thất vọng, Ngu Vũ Thiên lại nói một câu.

- Đây là điều thứ nhất, điều thứ hai là tu sĩ muốn đi mỗi người cần phải nộp đủ một triệu linh thạch thượng phẩm.

Diệp Mặc trầm mặc một chút, một triệu linh thạch rất đơn giản với hắn nhưng tu vi Hư thần, cứ cho là hắn có thể đạt tới, vậy cần thời gian bao lâu? Cho dù là hắn lợi hại, thăng cấp Hư thần cũng không phải chuyện một hai năm. Thời gian lâu như vậy, hắn đợi kịp sao?

- Chỉ có hai điều kiện này sao?

Diệp Mặc có chút không cam lòng lại hỏi một câu.

Ngu Vũ Thiên lắc đầu nói:

- Không phải, còn có hai điều, một là tiền bối của tu vi Kiếp Biến ở Bắc Vọng Châu đề cử có thể ngoại lệ, thứ nhì là Đan Vương tam phẩm trở lên có thể ngoại lệ.

Đan Vương tam phẩm trở lên, Diệp Mặc căn bản cũng không cần nghĩ, hắn lần trước đã đột phá Tam phẩm, thăng cấp Đan Vương Tứ phẩm rồi. Mấu chốt là hắn với thân phận Đan Vương Tứ phẩm là không thể lộ ra ngoài, loại tu vi như hắn, để lộ Đan Vương Tứ phẩm của mình ra, ngoài bị môn phái khác âm thầm bắt cóc đi, chắc chắn sẽ không có con đường thứ hai.

Đan Vương Tứ phẩm và Đan Vương tam phẩm căn bản chính là một ranh giới, nếu như là tam phẩm, nói không chừng còn đỡ một chút, nhưng hắn đã lên cấp Tứ phẩm. Hơn nữa sau lưng còn chưa có thế lực nào ủng hộ, người đắc tội cũng là một nhóm lớn.

Hy vọng duy nhất chính là tìm một tiền bối Kiếp Biến kỳ đề cử, mấu chốt là Bắc Vọng Châu có tiền bối Kiếp Biến kỳ không?

- Bắc Vọng Châu có tiền bối Kiếp Biến kỳ không?

Sau khi nghĩ đến điểm này, Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu, giả sử sau khi đến Kiếp Biến kỳ, có mấy người nguyện ý ở lại Bắc Vọng Châu không? Hay là đều muốn đi Nam An Châu chuẩn bị Hóa Chân.

Lần này Ngu Vũ Thiên lại khẳng định nói:

- Có, theo tôi được biết, Bắc Vọng châu còn có ba tu sĩ Kiếp Biến. Hơn nữa có một người, cậu hẳn là gặp qua. Tôi hỏi qua Kỷ Bẩm tiền bối, Truyền Tống Trận lần này của Bắc Vọng Châu chủ yếu nằm trong tay ba tu sĩ Kiếp Biến, và tám tu sĩ Thừa Đỉnh.

- Tôi đã gặp qua.

Tuy rằng Diệp Mặc khó hiểu Bắc Vọng Châu không ngờ cũng có hơn mười người được cho là cao thủ cao nhất, nhưng nếu nói tu sĩ Kiếp Biến mà hắn gặp qua, điều đó còn thật sự là oan cho hắn.

Ngu Vũ Thiên khẽ mỉm cười nói:

- Cậu nhất định gặp qua, nhưng cậu không biết mà thôi. Mỗi lần khi Sa Nguyên dược cốc được mở, tiền bối Lăng Trung Thiên đều đi đến đó, cho nên cậu nhất định gặp qua.

- Chị nói Lăng Trung Thiên? Y lại là tu vi Kiếp Biến?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi. Lăng Trung Thiên là người có tu vi cao nhất Bắc Vọng Châu, không ngờ đã là tu vi Kiếp Biến.

Ngu Vũ Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy, Lăng Trung Thiên là một trong ba tu sĩ Kiếp Biến, còn có hai tu sĩ Kiếp Biến, là của Tông môn tám sao duy nhất Bắc Vọng Châu, một người là Phiến Phất của Vọng Nguyệt Tông, người còn lại là Đường Mộng Nhiêu của Vu Nữ phái. Nếu cậu được ba người này đề cử, sẽ có hi vọng đi Nam An Châu.

Ngu Vũ Thiên không nhắc đến sự tình Đan Vương Diệp Mặc, bà tuy biết Diệp Mặc là Đan Vương, nhưng lại không biết là mấy phẩm. Hơn nữa, cho dù Diệp Mặc là Đan Vương Tứ phẩm, bà cũng không dám tùy tiện để cho Diệp Mặc dùng danh tiếng Đan Vương đi, bà ắt hẳn phải hiểu điểm này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 995

Bia Đề Danh Ở Nam An

Diệp Mặc thầm than trong lòng, xem ra trông cậy vào người khác là không được rồi, dù hắn có thể được đề cử đến đó thì thế nào chứ? Chẳng lẽ lại bỏ lại bọn người Tống Ánh Trúc hay sao? Xem ra hắn vẫn phải nghĩ cách để tự mình có thể đến Nam An Châu mới được, nếu không thì hắn chỉ có thể mãi mãi xem sắc mặt của người khác mà làm việc.

Huống chi, hắn vẫn chưa quen biết bất kì cao thủ nào.

Chỉ là khi nghĩ tới Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc cảm thấy lòng bàn tay mình bỏng rát, hắn rất muốn đến đoàn tụ với họ.

Tống Ánh Trúc cảm thấy lòng bàn tay của Diệp Mặc bỏng rát, cô liếc nhìn Diệp Mặc một cái, càng nắm chặt lấy tay Diệp Mặc, dường như chỉ cần thả ra, là hắn sẽ đi Nam An Châu ngay.

Diệp Mặc hiểu tâm tư của Tống Ánh Trúc, bèn kéo tay cô, tỏ ý cô đừng lo, dù có phải đến Nam An Châu, hắn cũng sẽ trở về nhanh chóng. Nếu không có cách để trở về, hắn sẽ nghĩ cách để dẫn theo bọn người Tống Ánh Trúc.

Hơn nữa Diệp Mặc còn nghĩ đến, mấy điều kiện này gần như là chiêu mộ được đệ tử thiên tài nhất của Bắc Vọng Châu rồi. Ba trăm tuổi đã tu luyện tới Hư thần, không cần hỏi, cũng biết đây tuyệt đối là thiên tài. Đám người kia cố tình trả giá cao như vậy, chuyên chiêu mộ loại thiên tài này, nhất định là có vài mục đích rồi.

Bất kể mục đích của bọn chúng là gì, chỉ có thực lực của bản thân hắn

được nâng cao mới là quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lấy ra đan dược đưa cho mọi người, đặc biệt là Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc sắp kết Đan rồi, đan dược mà Diệp Mặc lấy ra càng là "Bồi chân Đan" hạng nhất.

Còn Lê Kinh Mân khi cầm "Thảo Hoàn Đan" mà Diệp Mặc đưa cho, xúc động đến muốn khóc. Y không ngờ rằng đây lại là thật, lúc này y mới biết quyết định trước đây của y chính xác biết mấy.

Rất nhiều tu sĩ Kim Đan viên mãn, chỉ vì không có đan dược để thăng cấp Nguyên Anh, mới kẹt ở cấp Kim Đan cả đời. Còn y vừa thăng cấp đến Kim Đan viên mãn, thì đã có "Thảo Hoàn Đan" rồi.

Những người còn lại biết rằng chỉ cần đến cảnh giới, khi có đan dược, thì sẽ phấn chấn mạnh mẽ hơn.

Tống Ánh Trúc đã biết chuyện của Ức Mặc rồi, nên hơi yên tâm, càng quấn quýt với Diệp Mặc thâu đêm, mới đi chuẩn bị kết Đan.

Chuyện Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng kết Đan, Diệp Mặc giao cho Ngu Vũ Thiên lo liệu. Hắn nhất định phải luyện chế ra số lượng lớn đan dược, nâng tu vi của mình lên.

Huống chi tuy Diệp Mặc đã có được yêu đan của "Đề Hoa Thú", nhưng bây giờ có thể luyện chế được "Thiên Hoa Đan" hay không lại là chuyện khác. Hơn nữa Diệp Mặc rất muốn biết trong nhẫn của tu sĩ nghịch thiên Mạc Thiên Lý và Nhị thế tổ Áo Kỳ Long rốt cuộc có thứ gì tốt.

Sau khi Diệp Mặc trở về thì "Mặc Nguyệt" trở nên khép kín hơn, kinh doanh cũng thay đổi cách làm khuếch trương trước đó, dần dần thu hẹp lại, không phổ biến ra bên ngoài nữa.

Chuyện ở "Mặc Nguyệt" trên cơ bản đều giao cho hai người Chân Tiểu San và Dư Kỳ Dương, còn Lê Kinh Mân thì bắt tay vào chuẩn bị kết Anh.

Về phần Diệp Mặc, sau khi trở về, ở một đêm với Tống Ánh Trúc xong, thì bế quan.

"Thương hội Dương Hải" – đệ nhất thương hội ở Thành Phỉ Hải sau khi biết được Kỷ Bẩm đã trở về Nam An Châu, liền bắt đầu nghiên cứu đối sách nhắm vào "Mặc Nguyệt".

Vì nếu để "Mặc Nguyệt" tiếp tục như vậy, sau này Thành Phỉ Hải hoàn toàn không có chuyện của "thương hội Dương Hải" nữa. Dù đối phó với một thế lực có tu sĩ tu vi Kiếp Biến ủng hộ, có nguy hiểm nhất định. Nhưng Dương Hữu Khang – hội trưởng "thương hội Dương Hải" chỉ một câu đã nói ra được chân tướng.

Sở dĩ "Mặc Nguyệt" có thể có được sự ủng hộ của tông sư trận pháp Kiếp Biến kia, là vì tông sư trận pháp kia chấm trúng trận pháp phòng ngự của "Mặc Nguyệt", gặp được thứ mình yêu thích, nên yêu chim yêu cả lồng. Bây giờ tu sĩ Kiếp Biến kia đã trở về Nam An Châu rồi, thậm chí mãi mãi cũng không thể trở lại Bắc Vọng Châu. Về chút chuyện vặt ở "Mặc Nguyệt", y có thể nhớ ra không cũng chưa biết, đương nhiên chủ yếu nhất là "Mặc Nguyệt" hoàn toàn không có tu sĩ Hư thần, hoàn toàn không có cách đến Nam An Châu, nên "thương hội Dương Hải" cũng không cần phải kiêng kị gì.

Nhưng ngay lúc này, bọn họ lại nhận được tin "Mặc Nguyệt" tự thu hẹp việc kinh doanh của mình, dù là tuyên truyền hay là khuếch trương ra bên ngoài đều bắt đầu thu hẹp lại, đến cuối cùng thậm chí cả nghiệp vụ đan dược ở Thành Phỉ Hải cũng bắt đầu thu hẹp.

- Nếu bản thân bọn họ cũng đã nhìn rõ thế cục rồi, cho thấy vẫn có chút tự biết mình, cũng không phải là kẻ ngốc lắm. Đối sách của chúng ta cũng sửa lại chút. Không cần ra tay nặng nữa, mà cứ từ từ, đợi một hai năm sau, mới đến lấy địa bàn đó.

Sau khi biết được "Mặc Nguyệt" bắt đầu thu hẹp việc kinh doanh của mình, Dương Hữu Khang cũng lập tức thay đổi sách lược của mình.

Cũng náo nhiệt như chuyện Thành Phỉ Hải ở Bắc Vọng Châu dựng Truyền Tống Trận xuyên các châu, lúc này Thành Nam An ở Nam An Châu lại càng náo nhiệt hơn.

Thành thị tu chân lớn nhất ở Nam An Châu chính là Thành Nam An, nơi nổi tiếng nhất ở ThànNam An h chính là quãng trường bia đề danh.

Quãng trường bia đề danh của Thành Nam An tổng cộng có năm tấm bia đá, lần lượt là Kim Đan, Nguyên Anh, Hư Thần, Ngưng Thể, Thừa Đỉnh.

Về tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ thì không có bia đề danh, còn tu sĩ có tu vi Kiếp Biến và Hóa Chân vốn rất ít, có thể luyện đến đẳng cấp này đã là một truyền thuyết rồi, người ta đều có thể nói tên mỗi tu sĩ ở đẳng cấp này, bản thân bọn họ chính là một bia ký rồi, hoàn toàn không cần bia đề danh.

Nhưng có một điều có thể chắc chắn rằng, bất kì một vị tu sĩ nào có thể luyện đến tu vi trên Kiếp Biến, đều từng là nhân vật nổi tiếng trên bia đề danh. Mỗi một tấm bia đề danh đều cao ngất ngưởng, tu sĩ nào muốn đề tên thì dựa vào tu vi của bản thân, đến trước bia đề danh tương ứng, khắc tên của mình vào.

Bia đề danh sẽ dựa vào tên mà người khắc khắc vào, tự động quy kết tu vi công lực của người đó vào thứ bậc trong đó.

Bình thường, thì tu sĩ có tu vi càng cao, chữ được khắc sẽ càng cao, và càng sâu. Đây là yếu tố chủ yếu để bia đề danh phân biệt thứ bậc, nhưng lại không phải là yếu tố tuyệt đối. Vì bia đề danh còn có thể phân biệt tu vi pháp lực, cùng với thủ đoạn công kích chủ yếu của bạn từ chữ mà bạn khắc, thậm chí cả ý cảnh của tu sĩ cũng có thể phân biệt được.

Cho nên nói, thứ bậc mà bia đề danh phán đoán ra, trên cơ bản giống với xếp hạng ở Danh Nhân Đường. Chỉ là Danh Nhân Đường chỉ có Kim Đan Danh Nhân Đường và Trúc Cơ Danh Nhân Đường mà thôi, còn bia đề danh lại có thể dính đến tu sĩ Thừa Đỉnh.

Mỗi lần có tu sĩ đến quãng trường bia đề danh để đề tên, nơi này đều rất náo nhiệt. Nhưng náo nhiệt này đều đến rất nhanh và ra đi cũng rất nhanh, trước giờ chưa từng giống với mấy ngày nay, quãng trường bia đề danh đông nghẹt cả người.

Dường như đệ tử tinh anh của cả Nam An Châu đều đến đây, vì mấy ngày nay là ngày hội giao lưu của tu sĩ Thành Nam An. Rất nhiều đệ tử tinh anh đều đến cùng tiền bối của môn phái mình, cùng trao đổi đôi chút về tâm đắc tu luyện ở đây, sau đó lại cùng mua bán một vài pháp bảo đan dược.

Những nhân tài tinh anh này đều chen đến Thành Nam An, tất cả đều là tinh anh trong số các tinh anh, không ai cho rằng mình thua kém hơn người khác. Trong tình trạng cả hai đều không phục nhau, thì cách tỉ thí hay nhất chính là dựa vào bia đề danh. Nếu đều là tu sĩ cùng một đẳng cấp, có thể lưu lại tên của mình trên bia đề danh, sau đó nếu tên của mình lại cao hơn tên của đối phương, thì điều này có sức thuyết phục hơn tất cả mọi thứ.

Chỉ có rất ít tu sĩ, vì mâu thuẫn không thể hòa giải, mới lựa chọn cách quyết đấu. Nhưng đối với nhiều tu sĩ mà nói, bia đề danh mới là nơi có sức thuyết phục nhất.

Hội giao lưu tu sĩ ở Thành Nam An lần này, các tu sĩ đến đây chủ yếu đều là tu sĩ Kim Đan, còn có một vài tu sĩ Nguyên Anh, nên người đến đề tên ở quãng trường bia đề danh đều là tu sĩ Kim Đan và tu sĩ Nguyên Anh.

Lúc này trước một bia đề danh dành cho Kim Đan, một thanh niên trẻ tuổi mặc áo lam đang ngạo nghễ nhìn bia đề danh Kim Đan cao chót vót, áo lam mặc trên người bay phất phơ, rõ ràng lúc này chân nguyên của y đã lan ra toàn thân.

Người xung quanh đều trở nên tĩnh lặng, dồn dập nhìn ngó người trẻ tuổi mặc áo lam này, chờ y lưu lại tên mình trên bia đề danh.

Ở một góc của quãng trường bia đề danh, một đám nữ nhi đứng ở đó, trong đó có một cô gái khuôn mặt tròn trĩnh hai mắt lộ ra vẻ hưng phấn, nói:

- Chị Dung, Phương Chủng Sư mặc áo lam kia là đệ nhất Kim Đan Danh Nhân Đường, chị nói xem lần này y có thể lọt vào top 10 của bia đề danh không?

Người con gái được gọi là chị Dung cũng đang nhìn chằm chằm vào người thanh niên mặc áo lam, nghe thấy câu hỏi của cô gái mặt tròn này, khóe miệng khẽ cười nhạt, nói:

- Phương Chủng Sư quả thật không tệ, nhưng muốn lọt vào top 10, thì đúng là nằm mơ, có thể lọt vào top 20 coi như không tệ rồi.

- Chị Dung, chị là đệ tam Kim Đan Danh Nhân Đường, chị có thể vượt qua người họ Phương trên bia đề danh lần này không?

Cô gái mặt tròn kia vẫn hỏi với vẻ mong đợi.

Sau khi chị Dung kia nghe xong lời này, chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, mới chán nản lắc đầu nói: Một cô gái váy xanh lục nghe hai người nói chuyện bỗng hỏi xen vào:

- Chị Dung, vậy thì top 10 là người thế nào chứ, tại sao cả Phương Chủng Sư đệ nhất Danh Nhân Đường cũng không có cách vượt qua?

Chị Dung mỉm cười nói:

- Bắc Vi sư muội, tu sĩ Kim Đan bình thường, chỉ cần có chút bản lĩnh, đều sẽ đến bia đề danh Kim Đan lưu lại tên. Nếu sau này y thăng cấp Nguyên Anh, lại đến bia đề danh Nguyên Anh lưu lại tên. Nhưng một khi lưu lại tên ở bia đề danh Nguyên Anh, tên của y ở bia đề danh Kim Đan sẽ tự động biến mất. Còn có một vài người sau khi lưu lại tên ở bia đề danh Kim Đan, thì mất tích, nên tên của họ cứ mãi lưu ở phía trên.

Cô gái váy xanh lục kia rõ ràng chính là Đường Bắc Vi, sau khi cô ta nghe xong lời giải thích của chị Dung, ngược lại càng lấy làm lạ hỏi:

- Nói như vậy thì, chỉ cần sau khi lưu lại tên ở bia đề danh Kim Đan, sau

này không đến bia đề danh Nguyên Anh, thì cái tên này sẽ mãi mãi được lưu lại phía trên hay sao?

Chị Dung kia lắc đầu:

- Không phải, sau ba trăm năm, những người này dù không lưu lại tên trên bia đề danh Nguyên Anh, tên của họ cũng sẽ biết mất.

Dừng lại một chút, cô nói tiếp:

- Ngoại trừ đệ nhất của bia đề danh, bất luận là tấm bia đề danh nào, chỉ có tên của người đứng đầu sẽ không bao giờ biến mất, cho đến khi sau này có người vượt qua y, thì tên của y mới biến mất. Em nhìn top 10 kia đều là những cao thủ lưu lại tên trên bia đề danh Kim Đan trong ba trăm năm trở lại đây, chỉ là bọn họ đều mất tích rồi, không lưu lại tên trên bia đề danh Nguyên Anh mà thôi.

Nói xong, cô nhìn cô gái váy vàng nhạt đang cúi đầu nghĩ ngợi, hỏi:

- Tố Tố sư muội, muội có tâm tư gì sao?

Cô gái váy vàng nhạt kia còn chưa ngẩng đầu trả lời, thì người thanh niên áo lam mãi đứng trước bia đề danh Kim Đan, bỗng bay vút lên trời như một luồng sáng xanh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 996

Gặp Mặt

Trên quảng trường Bia đề danh, gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều bị thân ảnh màu lam kia hấp dẫn. Áp lực hùng mạnh từ Bia đề danh Kim Đan truyền đến, không cần nói đến thanh niên áo lam đã lạc vào cảnh giới kỳ lạ kia, cho dù là những người quan sát đều có thể cảm nhận được.

Một trượng, hai trượng... Thẳng đến độ cao sáu trượng, thân ảnh màu lam như bị áp lực trói buộc. Thời điểm sắp đến bảy trượng, thanh niên áo lam bỗng ngừng lại, xem ra y đã tới cực hạn. Y vươn tay lên, viết xuống ba chữ lớn "Phương Chủng Sư" trên Bia đề danh Kim Đan Ba chữ như rồng bay phượng múa này lập tức liền hóa thành một ánh sáng màu lam, nhập vào ương Bia đề danh Kim Đan, biến mất không thấy.

Lúc thanh niên áo lam hạ xuống, trên Bia đề danh rõ rang đã xuất hiện tên của y.

Y nhìn thứ hạng của mình, xếp thứ mười một ừên Bia đề danh Kim Đan. Cái tên này đã là đệ nhất Kim Đan danh nhân đường của Nam An, nhưng thanh niên áo lam vẫn lắc đầu thất vọng, cũng không có bao nhiêu đắc ỵ.

- Quả nhiên Phương Chủng Sư đứng thứ mười một. Hiện giờ đối với tu sĩ Kim Đan của Nam An châu mà nói ỵ vẫn là đệ nhất - Đúng vậy, công pháp Lôi hệ quá cường hãn, chẳng những sức chiến đấu mạnh, mà ở ưên Bia đề danh Kim Đan cũng là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ngoài mấy tiền bối đã mất tích ra thì kỳ thực y chính là đệ nhất.

- Xem vẻ chưa hài lòng của y thì sẽ biết cái gì gọi là chênh lệch.

Tu sĩ vây xem xung quanh đều nghị luận. Mà thanh niên áo lam lại binh thản một cách dị thường. Ngoài việc có chút thất vọng khi nhìn thứ hạng của mình lúc vừa hạ xuống, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt.

Bỗng nhiên y nhìn thấy một cộ gái áo ưắng đi-vể phía một đám con gái bên cạnh quảng trường Bia đề danh, tròng mắt hiệndên mừng, lập tức vội vàng tiến tới.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Bởi vì Phương Chủng Sư dễ dàng đoạt được vị trí thứ mười một, cho nên những tu sĩ Kim Đan bỏ hứng thú với Bia đề đanh Kim Đan đều bỏ ý định đề đanh. Thậm chí rất nhiểủ tu sĩ đều thầm quyết định, đợi lần sau sẽ tiến vào mười hạng đầu. Lúc này nhiều người như vậy, nếu chẳng may thứ hạng quá thấp thì sẽ bị cười cho vào mặt.

- Phương Chủng Sư của Lôi Vân tông ra mắt các vị sư tỳ muội Huyền Băng phái.

Phương Chủng Sư cực kỳ lịch lãm, vừa đi đến đã ôm quyền nhiệt tình nói.

- Phương đệ quả không tầm thường, vừa lên đã được thứ mười một trên Bia đề đanh. Thật ra thì thứ hạng này đã là đệ nhất rồi, chúc mừng cậu.

Người con gái được những người ữong Huyền Băng phái gọi là chị Dung nở nụ cười, ừên mặt không hề có biệụ hiện gì khác, dường như thật sự đang chúc mừng cho Phương Chủng Sư

Cô gái mặt ưòn thoại nhìn Phương Chủng Sư một cái sùng bái, thiêu chút nữa đã cầm giấy bút lên xin chữ ký.

Nhưng lúc này trên mặt Phương Chủng Sư không hề có chút tự mãn nào, y nói:

- Dung sư tỳ chê cười rồi, chút thành tích này của Phương mỗ còn chưa

đâu vào đâu. Không cần nộv mười vị tiền bối trên Bia đề danh, ngay chính chị Dung cũng đã không kém tôi rồi.

- Phương sư huynh, mục tiêu của anh không phải là inuốn tiến vào top 10 Bia đề đanh Kim Đan sao?

Cô gái mặt ưòn kia bỗng hỏi một câu.

Lúc này Phương Chủng Sư lại gật đầu thận trọng, nói:?

- Đúng vậy, tuy tôi không hi vọng xa vời là sẽ trèo được lên đỉnh, nhưng nhất định phải tiến vào top 10 trước khi đạt đến Nguyên Anh.

Nói xong, y nhìn yề phía cô gái áo ữắng vừa đi tới, nhưng cô gái này lại đang vui vẻ nói chuyện với hai cô khác dường như không hề nhìn thấy y.

- Chị Khinh Tuyết...

Đường Bắc Vi thấy cô gái áo trắnglập tức lao đến ôm chặt lấy cô, Lạc Ành cũng đi tới, ba người đều có chút kích động.

Xa cách nhiều năm, đây lã lần đầu tiên ba người gặp mặt sau khi tách ra.

- Chị Tố Tố, Bắc Vi. Em luôn muốn đến thăm hai người, nhưng...

Nói xong, đôi mắt Ninh Khinh Tuyết liền đỏ lên.

Cô và Lạc Ành cũng giống nhau, nếu không phải vì Diệp Mặc thì cho dù là việc có kích động đến mức nào cũng có thể kiềm chế cảm xúc của mình. Nhưng Đường Bắc Vi và Diệp Lăng thì khác, tất cả vui buồn giận hờn gì đều ở ữên mặt.

Nếu có thể, Ninh Khinh Tuyết thà rằng đi cùng với Lạc Ành và Bắc Vi chứ chẳng muốn ở lại Phiêu Miểu Tiên Trì một mình. Nhiều năm không gặp, ngoài việc tự thuật cuộc sống gần đây của minh ra thì cũng chỉ còn một chủ đề là Diệp Mặc mà thôi.

Vừa nói đến Diệp Mặc, vẻ mặt của ba người rõ ràng có chút phiền muộn. Lấy thanh danh của các cô, nếu Diệp Mặc ở Nam An châu thì tuyệt đối không thể không biết. Nhưng thực tế là đến giờ Diệp Mặc còn chưa tìm lại đây, cho nên giải thích duy nhất là hắn không ở Nam An châu.

Triệu Dung và Phương Chủng Sư vừa nói chuyện đều có chút kinh ngạc nhìn ba người. Cà Nam An châu đều biết đến vẻ đẹp của Lạc Tố Tố, nhưng người của Huyền Băng phái đều biết rằng Lạc Tố Tố không thích nói chuyện với người khác lắm. Trừ Đường Bắc Vi ra, cô rất ít khi nói gì với một ai đó, lại càng không phải nói việc kích động như bây giờ rồi.

Nhưng Triệu Dung lại biết cô gái áo trắng đang kích động nói chuyện với Đường Bắc Vi Lạc Tố Tố kia. Tuy hai người chưa từng giao tiếp, nhưng Triệu Dung cũng brết đó là Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu Tiên Trì, cũng là một trong thập đại mỹ nữ của Nam An châu.

Dưới tình huống bình thường, tuy rằng thập đại mỹ nữ của Nam An châu đều rất nổi danh, nhưng thân thiết với nhau như vậy thì không hề có. Đường Bắc Vi và Lạc Tố Tố thân thiết là vì dường như họ đến tư cùng một chỗ. về phần quan hệ giữa Ninh Khinh Tuyết và Lạc Tố Tố, Triệu Dung lại không hề biết.

Ba người Lạc Tố Tố, Đường Bắc Vi và Ninh Khinh Tuyết kích động đứng nói chuyện với nhau. Màu trắng, màu lục; màu vàng nhạt hòa lẫn vào nhau, gần như toàn bộ ánh mắt ưên Bia đề danh đều bị hút về phía này.

- Khinh Tuyết sư muội tốc độ tu luyện của em thật nhanh, không ngờ đã là Kim Đan tầng ba rồi.

Lúc này Phương Chủng Sư đã đi tới, ôm quyền cười nói một câu.

- Anh là ai? Khinh Tuyết là người anh có thể gọi sao?

Đường Bắc Vi vẫn không nói gì Lạc Tố Tố lại lạnh lùng hỏi.

Trên mặt Phương Chủng Sư xuất hiện chút lung túng, nhưng đào mắt

một cái đã biến mất không thấy. Y cho rằng Lạc Tố Tố cố ý nói như vậy, chứ còn bảo có người không biết đến y thì tuyệt đối là không thể nào, chẳng những đứng thứ nhất Kim Đan danh nhân đường, hiện giờ lại đống thứ trên bia đề đanh Kim Đan, cũng tương đựớng với thứ nhất. Huộsig chi vừa rồi y còn tự báo tên ra, nhưng lúc này khôtìg rịị^Lạc Tố Tố lại hỏi y là ai, không phải cố ý thì còn là cái gì?

Phương Chủng Sư không biết rằng Lạc Tố Tố thật sự không biết y là ai, chỉ thấy y tìm Khinh Tuyết nói chuyện như vậy nên ttong lòng không thích mà thôi Phương Chủng Sư cũng rất phong độ, mặc dù có chút xấu hổ nhưng vẫn cười ôm quyền nói:

- Phương Chủng Sư của Lôi Vân tông, ra mắt Lạc Tố Tố sư muội.

Giọng điệu rất chân thành, không hề có chút giả dối nào.

Lạc Ành nhíu nhíu mày, đang muốn kéo Đường Bắc Vi và Ninh Khinh Tuyết đến một chỗ khác nói chuyện thì lại nghe có người nói:

- Tố Tố sư muội, không ngờ em cũng tới quảng trường Bia đề danh Theo giọng nói này truyền đến, Tại một đám người nữa đi tới. Người đàn ông cầm đầu mặc một bộ áo Dào màu tím, nhìn rất hiền hòa phong độ, thậm chí còn cao hơn một bậc so với Phương Chủng Sư.

Lạc Tố Tố rõ ràng không nói gì nữa, kéo Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi muốn đi khỏi đây.

- Tố Tố sư muội, vị này là Viên Quan Nam - đệ tử thiên tài nhất của Vô Cực tông. Tuy rằng chỉ mới ba sáu tuổi nhưng đã là Nguyên Anh tầng hai rồi. ờ ưên toàn đại lục Lạc Nguyệt cũng có thể đếm ưên đầu ngón tay.

Thấy Lạc Tố Tố chẳng nói chẳng rằng đã muốn rời khỏi, Triệu Dung vội vàng ngăn lại, đứng ở phía trước giới thiệu.

Vô Cực tông là môn phái số một số hai trên đại lục Lạc Nguyệt. Tuy rằng cũng là môn phái chín sao giống Huyền Băng phái, nhưng về nội tình

thì lại hơn xa.

Tố Tố không thích nói chuyện nhiều với những người này, nhưng Triệu Dung thì lại không thể vờ như không thấy. Huống chi người ta còn chủ động đến đây chào hỏi.

-Khinh Tuyết...

Lúc này, một cô gái đến cùng chộ với Nifth Khinh Tuyết nhìn Đường Bắc Vi và Lạc Ảnh hỏi:

- Khinh Tuyết sư tỳ, bọn họ lau. . ỷ Cô gái này cũng đến từ Phiêu Miểu Tiên Trì, bình thường thấy Ninh Khinh Tuyết vãn tram mặc ít nói, nhưng không ngờ lại vui vẻ trò chuyện với hai cô gái kia như vậy, feho nên cô ta mới có chút nghi hoặc hỏi.

- Ha ha người tới đây đều là tinh anh của Nam An châu chúng ta, có thể nói bất cứ ai cũng sẽ trở thành nhân vật phong vân sau này của Nam An châu. Đẻ tôi giới thiệu một chút đi.

Không đợi Ninh Khinh Tuyết nói chuyện, Viên Quan Nam đã chủ động nói.

Nói xong, y chỉ vào ba người Lạc Ành nói:

- Ba vị này lần lượt là Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi của Huyền Băng phái, Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu Tiên Tri. Bọn họ đều là một trong mười mỹ nữ đẹp nhất Nam An châu. Phía sau chính là Triệu Dung và Vương Uyển Nhi - đệ tử nòng cốt của Huyền Băng phái. Triệu Dung sư muội còn là nhân vật thứ ba của Kim Đan danh nhân đường, ccm pó vị huynh đệ áo lam này...

Thanh niên áo lam khôĩig đợi Viên Quan Nam nói tên mình, y chủ động đứng ra ôm quyền nói:

- Phương Chủng Sư của Lôi Vân tông, rât hân hạnh được gặp các vị đạo

hữu.

Tuy rất nhiều người biết thanh niên áo lam này là Phương Chủng Sư, nhưng vẫn có rất nhiều tiếng nói hâm mộ phát ra.

Có Phương Chủng Sư tự đứng ra giới thiệu, những tu sĩ phía sau không cần nhắc, đều tự động đứng ra báo danh.

Một tu sĩ áo xám có diện mạo anh tuấn cũng đi ra ôm quyền nói:

- Tiêu Phi của Kim Kiếm môn, còn đây là em gái tôi, Tiêu Thi Nhân...

Thanh niên áo xám này báo danh còn dẫn tới sự chú ý lớn hơn nữa, y vừa báo danh xong thì lập tức đã có người bàhián:

- Tiêu Phi của Kim Kiếm môn, đứng thứ hai Kim Đan danh nhân đường. Vừa rồi hình như còn chưa đề danh trên Bia đề danh đúng không? Tôi phỏng chừng nếu y mà thử thì ít nun cũng nằm trong top 20.

- Em gái củạ Tiêu Phi là Tiêu Thị Nhân đứng thứ năm trong thập đại mỹ nữ của Nam An châu đúng không?

- Không phải hiển nhiên là như vậy sao vừa rồi y cũng đã báo tên ra, còn phải hỏi lại à.

- Đổng Thiên Nhai của Vô Cực iống.

- Ma Phong của Thần Phong cốc.

Từng cái tên được báo ra, không'có ai không phải nhân vật phong vân của Nam An châu. Đây đều là tinh anh cùa các môn phái, hiển nhiên những đệ tử nòng cốt này đến Nam An thành để tham'gia đại hội.

- Lạc Tố Tố, quả nhiên cô không làm tôi thất vọng, không ngờ đã là Kim Đan tầng bốn rồi. Tôi sẽ chờ thêm một năm, tói khi cô đạt tói Kim Đan viên mãn thì Văn Thái Y này sẽ lại đến khiêu chiến cô...

Những lòi này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Văn Thái Y, không ai không biết, cô ta và Lạc Tố Tố cùng được xệp thứ nhất trong thập đại mỹ nữ của Nam An châu, mỹ mạo vô song, hơn nữa tu vi cũng rất kinh người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 997

Bới Móc

Lạc Ảnh nhìn Văn Thái Y một cái đầy lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Nếu cô cảm thấy mình lợi hại thì cứ việc đi tìm người trong danh nhân đường mà quyết đấu, tôi không thích nói chuyện với người không quen biết.

Lạc Ảnh vẫn không hiểu vì sao cô gái tuyệt sắc này lại muốn tìm mình quyết đấu. Nếu như nói là vì Viên Quan Nam thì Lạc Ảnh cảm thấy thật hoang đường, đối với tên họ Viên kia, cô không hề có bất kỳ ấn tượng nào.

Văn Thái Y và Lạc Tô Tố vừa nóncọng, những người ở đây đều có cảm giác rất kỳ quái. Cà hai đều là một người mỹ nữ của Nam An châu, hơn nữa thứ hạng còn đặt song song với nhau. Tại sao hai người mới vừa gặp mặt mà đã có mùi thuốc súng rồi?

Sau khi nghe Văn Thái Y nói, Ninh Khinh Tuyết vẫn luôn đánh giá cô gái này. Thân hình cô ta thậm chí còn hơi cao hơn cô và Lạc Ảnh, mái tóc xõa sau vai, trên khuôn mặt thanh tú xinh đẹp lại mang theo một chút ngạo ý. Nước da của cô ta còn không trắng bằng Đường Bắc Vi, nhưng toàn thân lại phát ra sức hấp dẫn độc đáo, dường như làm cho người ta chỉ nhìn lướt qua thôi đã không muốn rời mắt rồi.

Theo Ninh Khinh Tuyết, mặc dù Văn Thái Y xinh đẹp tuyệt sắc, nhưng so với Tố Tố thì vẫn kém một chút. Nhiều nhất cô ta chỉ có thể so sánh với minh mà thôi.

- Văn Thái Y, chị Tố Tố Vài cô chưa bao giờ gặp mặt, tại sao cô lại muốn quyêt đấu?

Ninh Khinh Tuyết hơi nhíu mày, có chút khó chịu nói.

- Tôi không thích bị đặt song song với người khác, tôi sẽ cho mọi người biết, đệ nhất thập đại mỹ nữ Nam An chỉ có mot mà thôi.

Văn Thái Y bình tĩnh nói.

Viên Quan Nam không vừa lòng nhìn thoáng qua Văn Thái Y một cái:

- Thái Y, không nên nói như vậy, có gì về rồi hãy nói Văn Thái Y cười lạnh lùng, không để ý đến lời của Viên Quan Nam.

Lạc Ảnh nhìn Văn Thái ý mọt cách bình thằn:

- Trước giờ tôi không hề nghĩ mình là thập đại mỹ nữ gì gì đó của Nam An châu, nếu cô thích thì cho cô luôn đấy. Khinh Tuyết và Bắc Vi cũng sẽ không để ý, vậy nên cô lấy hết một lần cũng được, sẽ chẳng có ai tìm cô đâu. Từ hôm nay trở đi đừng có lấy cái gọi là thập đại mỹ nữ ra để liên hệ với chúng tôi. Nếu cô thấy chán thì có thể tìm ai đó mà quyết đấu, tôi không thừa hoi như vậy. Khinh Tuyết, Bắc Vi, chúng ta đi.

Nói xong, Lạc Ành kéo tay Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi, xoay người rời đi.

Lúc này mọi người trên quảng trường đều ngay ngần cả người. Lạc Tố Tố không để ý đến thập đại mỹ nữ thì còn có thể nói cô ta không màng danh lợi, nhưng cô ta có quyền gì mà bảo Ninh Khuynh Tuyết và Đường Bắc Vi rời khỏi thập đại mỹ nữ của Nam An? Mà khổng ngờ rằng Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi đều không phản đối gì, cả hai rời đi cùng Lạc Tố Tố.

Văn Thái Y hơi ngơ ngần một chút, sau đó lại tiến lên ngăn cản Lạc Tố Tố một lần nữa.

- Cô tự biết mình như vậy cũng tốt, tuy nhiên có một số đàn ông không phải kẻ như cô có thể mê hoặc đâu. Cho nên dù là cô có chiếm được thì tôi cũng sẽ đoạt lại, tìm cô quyết đấu.

- Thái Y!

Viên Quan Nam lại không hài lòng kêu thêm một tiếng, hiển nhiên y cho rằng Văn Thái Y đang nói về y.

Tính cách của Lạc Ảnh là ngoài mềm tròng cứng, cô chẳng thèm đôi co với loại người như Văn Thái Y. Nhưng hiện giờ Văn Thái Y lại còn chẳng chịu bỏ cuộc, tiếp tục cản đường cô. Lúc này giọng nói của cô đã chuyển sang lạnh lẽo:

- Tôi là người đã có chồng, tôi chỉ giữ lấy chồng mình, bất cứ ai cũng không cướp được, kể cả cô. Ngoài chồng tôi, cho dù là cô chiếm đoạt toàn bộ đàn ông trong thiên hạ thì cũng chẳng liên qụan đến tôi.

Tuy Lạc Ảnh cảm thấy Văn Thái Y không phải loại phụ nữ thô thiển nói về người đàn ông của mình ở nơi đông người như vậy, nhưng nếu cô ta đã nói thì cô cũng chẳng cần khách khí nữa.

Toàn quảng trường ồ lên, không ai nghĩ tới Lạc Tố Tố - người đứng đầu thập đại mỹ nữ của Nam An lại đã có chồng. Phần đông người sinh lòng ái mộ với cô đều như rơi vào hầm băng. Tuy rằng bọn họ biết cho dù Lạc Tố Tố không có chồng thì mình cũng chẳng có cơ hội, nhưng biết là một việc, thực tế lại là một việc khác.

- Tố Tố, em đã lập gia đình rồi sao?

Sắc mặt Viên Quan Nam bỗng có chút trắng bệch, ngay cả giọng nói đều hơi run rẩy:

- Hắn, hắn là ai? Là ai?

Lạc Tố Tố chẳng thèm nhìn y lấy một cái, cũng không dừng lại, xoay người rời đi.

Văn Thái Y lại ngơ ngần một lát, nhưng sắc mặt lập tức ưở nên khó nhìn. Lạc Tố Tố còn mưa. ra tay mà đã làm cô thua chẳng còn manh giập rồi.

Cái gì mà chiếm đoạt đàn ông trong toàn thiên hạ cũng chẳng liên quan đến cô ta? Đây rõ ràng đang nói cô là một kẻ hám trai còn gì. Nhìn bóng lưng Lạc Ành, sắc mặt của Văn Thái Y dần trở nên âm trầm, vốn cô nói câu kia không phải vì Viên Quan Nam, về phần bởi vì ai thì chỉ có cô biết. Nhưng lời nói của Lạc Tố Tố lại làm cô tổn thương, cứ như Văn Thái Y cô có thể lấy bất cứ ai làm chồng vậy.

Cô đã thầm thề trong lòng, bất kể chồng Lạc Tố Tố là ai thì cũng sẽ cho đối phương biết, tôi muốn cướp đàn ông nào thì chẳng có ai ngăn cản được. Có lẽ sẽ có một ngày, tôi cướp chồng của cô, sau đó đá lại cho cô, cho cô biết sự chênh lệch giữa hai chúng ta.

về phần Viên Quan Nam, bây giừ trong mắt cô căn bản chính là không khí. Không ai biết rốt cuộc cô đang suy nghĩ điều gì, cũng không ai biết vì sao cô lại nói ra mấy lời khó hiểu đó.

Mà giờ phút này, Diệp Mặc bế quan một tháng đã đi ra, nghênh đón hắn chính là Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đã kết thành Kim Đan.

Thấy Diệp Lầng và Tống Ánh Trúc đều đã kết đan thành công, ương lòng Diệp Mặc cũng vui vẻ. Hắn đang muốn đưa tài nguyên tu luyện từ Kim Đan đến Nguyên Anh cho hai ngươi thì thần thức lại cảm nhận được một cơn lốc linh khí đang bộc phát phía ngoài thành Phỉ Hải.

- Anh, đó là Lê đại ca kết Anh tạo nên đấy, sư phụ và chị San đều đi rồi, chúng ta mau đến xem đi.

Diệp Lăng vội vàng nói.

Diệp Mặc không ngờ rằng hắn vừa xuất quan thì chẳng những Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc đã kết Đan, mà ngay cả Lê Kinh Mân cũng bắt đầu ngưng tụ Nguyên Anh. Một khi Lê Kinh Mân ngưng tụ Nguyên Anh thành công, thế lực của "Mặc Nguyệt" sẽ tăng lên một tầng cao mới.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lập tức tế ra "Phi Vân thuyền" kéo Tống Ánh

Trúc và Diệp Lăng bay về phía ngoài thành Phỉ Hải.

Một nơi cách thành Phỉ Hải mấy ngàn dặm, phút này đã tụ tập khá nhiều tu sĩ, còn có không ít đang đi về phía này. Tuy rằng thành Phỉ Hải có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh, nhưng Trúc Cơ và Kim Đan thì còn nhiều hơn nữa. Có người cả đời cũng không thấy việc ngưng kết Nguyên Anh được một lần. Có cơ hội như vậy, sẽ không ai chịu bỏ qua.

Lê Kinh Mân ngồi giữa một Tụ Linh ữận đơn giản, Ngu Vũ Thiên và Chân Tiểu San lại đang khẩn trương thủ hộ ngoài trận pháp.

Một số tu sĩ tự giác đều tự động đứng cách ba ngàn mét, nhưng có vài tên tu sĩ Kim Đan dường như lại không quan tâm đến người khác đang ngưng tụ Nguyên Anh, đứng ở chỗ rất gần, thậm chí trên mặt con rất tùy ý.

Nhìn cảnh này, trong lòng Diệp Mặc giận dữ. Ngựng tụ Nguyên Anh kị nhất là quấy rầy, lần trước khi Ngu Vũ Thiên ngưng tụ Nguyên Anh, hắn bố trí trận pháp, những người đó đều đứng bên ngoài. Nhưng hiển nhiên Lê Kính Mân kết Anh mà không hề bố trí trận pháp, chỉ có một Tụ Linh trận đơn giãn mà thôi.

Diệp Mặc biết điều nảy cflng khồng thể ưách y, hắn chỉ nói mình bế quan, không nói cụ thể là bao lâu. Cho nên sáu một tháng mà hắn chưa xuất quan, Lê Kinh Mân đã bắt đầu kết Anh rồị. - Sư phụ...

Nghe tiếng hô của Diệp Lăng, lúc này Ngu Vũ Thiên mới phát hiện đám người Diệp Mặc đang đến đây, thần sắc khẩn trương mới hơi dịu đi. Lập tức cùng Chân Tiểu San hội hợp với ba người Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại phi thân lên, ôm quyền nói với tu sĩ bốn phía xung quanh:

- Các vị bằng hữu, hôm nay là ngày lành mà Lê quản sự của "Mặc Nguyệt" chúng tôi kết Anh. Cảm ơn các vị đến cổ vũ, chỉ có điều xin các vị bằng hữu đến quan sát lui ra sau năm ngàn mét, tôi muốn bố trí một cái trận pháp. Diệp Mặc tôi vô cùng cảm kích.

- Diệp Mặc của Mặc Nguyệt? Có phải vị hội chủ thường xuyên không thấy bóng dáng kia không? Sao mới chỉ có Kim Đan tầng năm?

- Hẳn là hắn, không nên xem thường hắn mới chỉ là Kim Đan tầng năm. Lúc ở Kim Đan tầng hai thì hắn đã dễ dàng giết chết tu sĩ Kim Đan trung kỳ.

- Thì ra là vậy...

Theo rất nhiều tu sĩ bàn tán, đại đa số người cũHg bắt đầu lùi ra sau. ở Tu Chân giới, tu sĩ đột phá cảnh giới là một việc lớn. Nếu có người gây trở ngại việc đột phá của một tu sĩ sẽ là một mối thù hận cực lớn, nói là không đội ữời chung cũng được. Cho nên sau khi Diệp Mặc nói ra lời này, phần lớn tu sĩ cũng bắt đầu lui ra sau.

Nhưng sau khi mọi người lui ra ngoài năm ngàn mét thì vẫn còn năm tên tu sĩ Kim Đan vẫn đứng trong phạm vi, hơn nữa không chỉ đơn giản như vậy, mà là đứng cách Lê Kinh Mân trong khoảng ngàn mét. Có thề nói, ở khoảng cách này đã trực tiếp uy hiếp đến việc kết Anh của Lê Kinh Mân rồi.

Diệp Mặc ném vài chiếc trận kỳ ra, sau đỏ lạnh lùng nhìn năm tên tu sĩ này nói:

- Mặc Nguyệt có người kết Anh, tôi đã cảm ơn các vị rồi, tại sao câc vị vẫn còn ở đây?

- Ha ha...

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãn trong năm người kia bỗng cười ha hả nói:

- Thật là buồn cười, hắn kết Anh thì liên quan quái gì đến ta? Chỗ này thuộc quyền sở hữu cua Mặc Nguyệt sao? Chỉ là một tên Kim Đan tầng năm mà cũng dám đuổi người.

Diệp Mặc bỏ thêm mấy chiếc trận kỳ, nói tiếp:

- Các vị phải biết rằng, khi tòi bổ trí xong trận pháp thì các vị muốn chạy

cũng không nổi đâu.

- Làm sao? Chẳng lẽ chú mày muốn động thủ à? Ồ, tao hiểu rồi, bên mày có một tu sĩ Nguyên Anh. Hoan nghênh động thủ, tu sĩ Nguyên Anh của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải chúng tao rất nhiều, chỉ có một mà cũng muốn đuổi chúng tao đi?

Một tên tu sĩ Kim Đan tầng tám mở miệng châm chọc.

Lúc này, không cần nói đến Diệp Mặc mà ngay cả tu sĩ xung quanh cũng biết năm tên này cố ý tới đây để phá đám.

- Xem ra Mặc Nguyệt không ổn lắm. Đúng là hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải có ý kiến với họ.

- Hiển nhiên, nếu không thì sẽ chẳng phái người đến đây phá rối việc kết Anh của người khác. Ngăn cản đạo cơ của người khác, đây là thù không đội ữời chung Những người hiểu được việc này cũng bắt đầu bàn tán, mà sau khi Diệp Mặc biết năm tên này là người của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải thì lại bất ngờ không ngăn cản nữa. Trận kỳ không ngừng được rải ra từ ữong tay hắn, vô số linh thạch cũng được ném vào trong trận pháp.

Là một đại sư trận pháp cấp năm, không ai có thề nhìn ra rốt cuộc Diệp Mặc đang bố ữí loại ữận pháp nào. Nhírng tất cả mọi người đều thấy được, theo trận kỳ mà Diệp Mặc bỏ vào ngày càng nhiều thì linh khí xung quanh đã dày lên trông thấy, mà Lê Kinh Mân ở giữà trận pháp cũng bắt đầu trở nên mơ hồ đi.

Đến cuối cùng, ngay cả năm tên tu sĩ Kim Đan của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải cũng trơ nên mơ hồ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 998

Mượn Sấm Sét Để Giết Người

Năm tên tu sĩ bị Diệp Mặc dùng Khốn trận để vây khốn, cuối cùng không thể nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, xung quanh đều là một màng sương mù. Đến lúc này bọn họ mới phản ứng lại, thật không ngờ tên Diệp Mặc của Mặc Nguyệt kia lại thật sự đám dùng Khốn trận để vây khốn họ.

Tuy nhiên, cho dù là vậy thì mấy người cũng không có bao nhiêu lo lắng cả. Chỉ bằng một Mặc Nguyệt nhỏ nhoi thì còn chưa dám làm gì hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hãi của họ.

Lúc này Diệp Mặc toàn lục ra tay bày trận, hơn nữa lần này hắn luyện chế rất nhiều trận kỳ, chuẩn bị đầy đủ. Lấy trình độ đại sư trận pháp cấp năm của hắn, dưới tinh huống chuẩn bị đầy đủ thì năm tên tu sĩ kia đừng nói là nhìn thấy bên ngoài, cho dù là đứng ngay cạnh cũng chẳng thể nhìn thấy.

- Không ổn, bị ám toán rồi. Chúng ta bị trận pháp vây khốn, mau liên hợp lại phá trận...

Tên tu sĩ Kim Đan viên mãũ biết được mình đã bị vây khốn, lập túc lớn tiếng hô lên.

Tuy nhiên lại không có bất cứ ai đáp lời y, hiên nhiên năm người đã bị Diệp Mặc dùng trận pháp ngăn cách. Lúc này tên tu sĩ Kim Đan viên mãn mới giật mình kinh hoàng. Xem ra đối phương cũng không hề để ỷ việc họ là người của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải.

Ngay khi y muốn lớn tiếng gọi tên Diệp Mặc, linh khi vốn còn đang phiêu đãng trên không trung bỗng trở nên âm trầm. Chín luồng lôi điện bỗng

đánh xuống, không ngờ là lôi kiếp đã tới.

Diệp Mặc đứng trong trận, một bên giúp Lê Kinh Mân cường hóa Tụ Linh trận, một bên cười lạnh bố trí Dẫn Lôi trận. Lần này cũng không phải bố trí cho chính hắn, mà là dành cho năm tên tu sĩ Kim Đan của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải. Lúc trước hắn giúp Ngu Vũ Thiên tiếp nhận một ít lôi điện, mà hiện giờ trách nhiệm đó sẽ do năm tên kia gánh vác.

Diệp Mặc tin rằng năm tên này không thể nghịch thiên được như hắn, có thể hấp thu lôi nguyên. Một khi luồng kiếp lôi cuối cùng bổ xuống thì mấy tên tu sĩ không hề phòng bị này chi có đường chết mà thôi.

Tình huống khi kết Anh của Lê Kinh Mân bây giờ khác với Ngu Vũ Thiên lúc trước. Trên người y có hai món linh khí phòng ngự thượng phẩm, mà Ngu Vũ Thiên trước kia thì kém xa y. Hơn nữa có năm tên tu sĩ Kim Đan góp vui, Diệp Mặc đã rất yên tâm.

Sau khi bố trí xong trận pháp, Diệp Mặc lập tức liền ra khỏi trận pháp. Hắn không muốn kéo dài quá lâu, khiến cho người khác gièm pha.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Người ngoài trận thấy Diệp Mặc đi ra, nhưng lại không thấy năm tên tu sĩ Kim Đan của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải thi đều có chút kỳ quái. Tuy nhiên lôi kiếp đã ngày càng điên cuồng, rất nhiều người bị lôi kiếp hấp dẫn, thậm chí đã quên trong đó còn có mấy tên tu sĩ Kim Đan.

- Diệp hội chủ, tại sao mấy người của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải chúng tôi còn chưa đi ra?

Một tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ đi tới trước mặt Diệp Mặc, hỏi không chút khách khí. Phía sau tên này vẫn còn một gã Kim Đan viên mãn, hiên nhiên là giọng điệu không tốt.

Diệp Mặc cười lạnh lùng, bỗng nhiên cao giọng nói:

- Lời này của ông bạn thật cổ quái, vừa rồi tôi bố trí trận pháp phòng ngự giúp Lê quản sự của Mặc Nguyệt chúng tôi, bảo người của ông bạn đi ra. Nhưng bọn họ nói nơi này không phải của Mặc Nguyệt, tôi cũng không có quyền ngăn cản bọn họ. Tôi cũng nghĩ vậy nên mới đi ra một mình, nhưng vừa ra thi đã bị chất vấn như thế này, không cần gây sự một cách lộ liễu thế chứ. Có phải nếu tôi làm cho bọn họ đi ra thì họ sẽ động thủ, còn ngược lại thì các người sẽ động thủ không? Chẳng lẽ nơi này là đất của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải của các người, muốn làm gì thì làm à?

Lời này của Diệp Mặc vừa nói ra, không cần nói đến Diệp Mặc mà ngay cả người xung quanh cũng không nhịn nổi rồi. Rất nhiều nguời tuy không dám đắc tội hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải, nhưng âm thầm bàn tán thi vẫn không tránh khỏi được.

Hơn nữa Diệp Mặc nói rất lớn, gần như tất cả tu sĩ đều nghe được, thầm mắng hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải quá hống hách.

Dường như hai gã tu sĩ Kim Đan biết bây giờ mình đang đuổi lý dù sao năm tên vừa rồi chính miệng nói không muốn đi ra, hơn nữa tất cả mọi người đều nghe được. Lúc này bọn họ đổ trách nhiệm lên đầu Diệp Mặc thì đúng là quá vô lý.

Tuy rằng lúc này trong trận pháp vang lên những tiếng ầm ầm không dứt, nhưng tất cả đều bị lôi kiếp che dấu. Cho dù là bọn họ có nghi ngờ thì cũng chăng có chứng cớ nào để chứ ng minh Hơn nữa, sau khi Diệp Mặc đi ra thi trong trận pháp chỉ còn một mình Lê Kinh Mân mà thôi. Nếu nói Lê Kinh Mân vừa kết Anh lại vừa đánh nhau với năm tên tu sĩ Kim Đan thì sẽ chẳng có ai tin.

Ầm! Ầm!

Những tiếng sấm liên miên không dứt vẫn cứ vang vọng trên bầu ười, mà tiếng ầm ầm trong trận pháp cũng càng ngày càng lớn hơn. Tuy rằng đã bị Diệp Mặc dùng trận pháp che dấu nhưng rất nhiều người đều có thể tưởng tượng ra được, lôi kiếp của tu sĩ Kim Đan khi kết Anh kinh khủng đến thế

nào.

Mặc dù có vài tên tu sĩ rất kỳ quái vì sao Diệp Mặc bố trí trận phòng ngự mà lại phải thêm cả một trận pháp ẩn nấp. Dù sao trận pháp ẩn nấp cũng không có bất cứ tác dụng nào với Lôi kiếp, chỉ làm tiêu hao thêm nhiều linh thạch mà thôi, nhưng chuyện như vậy không ai muốn nói ra cả.

Theo từng luồng lôi kiếp đánh xuống, người đúng ngoài trận phát hiện những tiếng ầm ầm trong trận lại nhò đi không ít.

Diệp Mặc cười lạnh trong lòng, hắn biết không phải tiếng động nhỏ đi, mà là Dẫn Lôi trận của hắn khiến cho vài tên tu sĩ Kim Đan rời khỏi thế giới này trước.

Rắc!

Khi một luồng lôi kiếp cuối cùng hạ xuống, trên bầu trời bỗng ngưng tụ một cơn lốc xoáy linh khí.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều biết việc kết Anh đã thành công rồi. Nêu không thì đã chẳng sinh ra lốc xoáy linh khí lớn đến vậy.

Diệp Mặc không đợi Lê Kinh Màn hoàn toàn ngưng kết Nguyên Anh thành công mà đã thu hồi trận pháp cùa mình. Hắn cũng chẳng phải kẻ ngốc, tuy dẫn Lôi kiếp giết chết năm tên tu sĩ này, nhưng tuyệt đối không thể để người khác biết Dẫn Lôi trận này.

Dẫn Lôi trận là Diệp Mặc căn cứ theo cột thu lôi mà nghiên cứu ra, hắn không sợ người khác biết có loại trận pháp này. Chỉ cần hắn thu trận kỳ lại thì tin Tằng không ai có thể nhìn ra năm người này bị hắn hại. Cho dù là đoán được thi cũng chẳng sao, việc khồng có chứng cớ thì không thể nói lung tung.

Sau khi Diệp Mặc thu hồi trận pháp, tất cả mọi người thấy Lê Kinh Mân còn đang hấp thu linh khí, củng cố tu vi Nguyên Anh của mình.

Nhưng khi ánh mắt mọi người lướt qua Lê Kinh Mân, nhìn thấy năm tên tu sĩ Kim Đan vừa rồi thì lập tức đều trợn mắt há hốc mồm. Hiện giờ cà năm đã biến thành thi thể cháy đen, nếu không phải trong tay còn đang cầm linh khí, dường như muốn chống cự lôi kiếp thì sẽ chẳng ai nghĩ đến việc lôi kiếp khỉ tu sĩ kết Anh sẽ lan sang người khác.

- Bọn họ đã chết?

Tên tu sĩ Kim Đan của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải vùa Tồi chất vấn Diệp Mặc bỗng kinh hãi kêu lên một tiếng, có chút không đám tin vào mắt mình.

Bỗng nhiên y chỉ vào Diệp Mặc quất lớn:

- Mày... Mày dám giết người cùa hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải. Mày... Mày...

Dưới sự túc giận, y nói không nổi môt câu đầy đủ. Hiển nhiên y không ngờ được rằng Diệp Mặc lại lớn mật như vậy thật sự dám giết người của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải.

Diệp Mặc vốn đang chuẩn bị dùng "Vô Ảnh" đánh lén nếu người còn sống, nhưng hiện giờ cả năm tên đề đã chết cũng vừa đúng ý hắn. Lúc này nghe xong lời nói của tên tu sĩ Kim Đan thì liền cười lạnh lùng, bỗng đúng lên ôm quyền vái bốn phía, - Các vị bằng hữu, vừa rồi năm người này đi ra, nhưng là chính họ không muốn. Hiện giờ bị Lôi Kiế do người khác kết Anh liên lụy, chẳng lẽ điều này cũng phải trách tội tôi sao? Chẳng lẽ hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải lại vô lý đến như vậy?

- Đúng vậy, lần này hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải không có đạo lý, mà vị Diệp hội chủ kia bố trí trận pháp cũng không lâu, làm sao giết được năm tên tu sĩ Kim Đan trong thời gian ngắn như vậy? Rõ ràng là bị lôi kiếp ảnh hưởng nên mới có việc này.

- Ha ha, việc này tất cả mọi nguời đều hiểu, cũng chẳng cần nói ra làm

gì. Không phải là vì mành đất của Mặc Nguyệt sao.

- Một tu sĩ Kim Đan tầng năm giết năm tên tu sĩ Kim Đan cảnh giới cao hon hắn ừong thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ tu sĩ cùa hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải chi biết buôn bán sao?

Tuy không đám đắc tội hiệp hội Thương Nghiệp Duong Hải, nhưng nghị luận bàn tán thì chẳng ai ngăn cấm được.

Nghe những người này nói như vậy, sắc mặt hai tên tu sĩ còn lại của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải đều trở nên xanh mét. Nhiều người nói chuyện như vậy, nhưng không có một ai nói giúp hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải cả. Dù sao những người xung quanh đều thấy được việc họ làm, cộng thêm cả lời nói của bọn họ.

Nói cái gì mà tu sĩ của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải chi biết buôn bán, đó căn bản là đang châm chọc sức chiến đấu của tu sĩ hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải quá kém.

Lúc này, Lê Kinh Mân vốn đang hấp thu linh khí củng cố tu vi bỗng đứng lên thét đài một tiếng. Tuy quần áo trên người y tả tơi, linh khí thượng phẩm cũng bị hỏng sạch, nhưng người xung quanh có thể nghe ra từ trong tiếng hét đó sự sung sức. Y đã trở thành một Nuyên Anh hàng thật giá thật rồi.

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi nguời, Lê Kinh Mân lấy một bộ y phục ra tùy ý khoác lên người, sau bước vài bước liền tới trước mặt Diệp Mặc, ôm quyền nói:

- Hội chủ, Lê Kính Mân không hề kỳ vọng của ngài, đã ngưng kết Nguyên Anh thành công.

Trong lòng Diệp Mặc rất vui vẻ, thực lực của Mặc Nguyệt đã ngày càng lớn mạnh hơn. Nhưng nàn cũng biết, tuy giết năm tên tu sĩ Kim Đan kia khá lã bí ẩn, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra là hắn làm, chỗ này đã

không nên ở lâu.

Hiện giờ điều cần suy nghĩ là phải đấu với hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải thế nào sau khi trở về. Từ lúc năm tên tu sĩ kia không chịu lùi khỏi phạm vi Lê Kinh Màn kết Anh thì Diệp Mặc đã hạ quyết tàm muốn giết chúng.

Bất kể mình có phải là đối thủ cùa hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải hay không, nhưng hắn đã nhượng bộ trên việc buôn bán mà chúng vẫn đè ép từng bước. Lúc này mà còn lui nữa thì Mặc Nguyệt đã không có đường sống, nếu sớm muộn đều sẽ động thủ thì khồng bằng dứt khoát một chút.

Tính cách của Diệp Mặc là đã không động thủ thì thôi, có thề nhuờng đối phương, thậm chí chịu ít thua thiệt. Nhưng một khi đã động thủ thì nhất định phải đánh đến chết, tuyệt đối sẽ không cho đối phương cơ hội gượng dậy.

Hiện giờ chưa cần nói đến việc hắn có cho đối phương cơ hội gượng dậy hay không, nhưng đối phương thì chắc chắn sẽ không. Thấy Lê Kinh Mân đã ngưng kết Nguyên Anh thành công, Diệp Mặc nói thẳng:

- Chúng ta về rồi hãy nói.

- Sao? Giết người của hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải chúng ta mà muốn đi như vậy sao?

Một giọng nói lạnh như băng vang lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 999

Muốn Đánh Rắm Thì Trở Về Mà Đánh

Chẳng những là Diệp Mặc, tất cả mọi người đều nhìn về phía người vừa phát ngôn, người này hiển nhiên là vừa mới tới.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, tu sĩ Nguyên Anh tầng ba, sắp bước vào Nguyên Anh trung kỳ. Bên cạnh mình mặc dù có hai gã tu sĩ Nguyên Anh tầng một, nhưng đối mặt với một gã tu sĩ Nguyên Anh tầng ba, không nói trước là có thắng được không, cho dù thắng được thì tu sĩ Nguyên Anh kỳ của đối phương cũng sẽ không ngừng tới, mà Mặc Nguyệt chỉ có hai gã tu sĩ Nguyên Anh.

Cho dù đối phương biết rõ người là mình giết, Diệp Mặc lúc này cũng sẽ không thừa nhận. Nêu không thừa nhận thì hắn vẫn còn một chút lý lẽ đúng, một khi thừa nhận, tuy rằng giết đi tu sĩ ảnh hưởng tới người khác Kết Anh cũng không phải là sai, nhưng như vây lý lẻ của đối phương cũng không thiệt hại nhiều.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Nơi này có nhiều bằng hữu đứng ngoài quan sát như vậy, hiệp hội Thương Nghiệp Duơng Hải các người cũng có người ở trong này, tôi cũng không hiểu được, anh khi nào thì thấy tôi giết người của các anh? Có thể bọn họ vì ở trong lôi kiếp xuất hiện khi thăng cấp Nguyên Anh không ra ngoài, bị lôi kiếp đánh trúng, chuyện này cũng do tôi phải chịu trách nhiệm sao?

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia hiển nhiên vùa mới tới, chỉ biết rằng đã chết vài người, cũng không biết vì nguyên nhân gì, bây giờ nghe lời này của Diệp Mặc, lập túc nhíu mày, nhìn sang phía hai gã tu sĩ Kim Đan Kỳ ở cạnh mình.

Hai gã tu sĩ Kim Đan kỳ kia không dám giấu diếm, dù sao ở nơi này có vô số tu sĩ đứng bên ngoài quan sát, nếu nói láo lập tức sẽ có người vạch trần. Cho dù người ta để tâm tới hiệp hội Thương Nghiệp Dương Hải mà không dám trực tiếp vạch trần, nhưng cũng vẫn có thể lén thảo luận Tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia hỏi rõ ràng ngnyên nhân xong, mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, nói:

- Nói như vậy, là cậu bố trí khốn trận khiến người của chúng tôi không cách nào đi ra ngoài?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, - Bố trí khốn trận khiến tu sĩ của các người không thể đi ra? Đây là chuyện buồn cười nhất mà tôi từng nnghe đó. Lê quản sự Kết Anh, tôi đương nhiên phải bố trí trận pháp phòng ngự. Hơn nữa người của các nguơi có nguyện ý đi ra hay không, nơi này nhiều người nhìn thấy vậy, anh có thế tùy ỹ hỏi. Hơn nữa, trận pháp mà tôi bố trí chỉ là một trận pháp cấp ba, chẳng lẻ ngăn cản năm tên tu sĩ Kim Đan sao? Thật sự quá buồn cười rồi.

Tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia cau mày, y căn bản không hoài nghi lời nói của Diệp Mặc, với độ tuổi của Diệp Mặc, có thể bố trí trận pháp cấp ba là rất giỏi rồi. Một trận pháp cấp ba đúng là không cách nào ngăn cản năm tên tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, nhưng sự thật đúng là năm nguời bọn họ cố tình không đi ra sao.

Diệp Mặc chỉ lo tự mình nói, lại không thấy trong số những người đứng xem, còn có một tu sĩ Kim Đan đại viên mãn, khóe miệng y lộ ra nụ cười cổ quái, trong lòng thầm nhủ:

"Rõ ràng là bố trí khốn trận cấp bốn, lại cố tình nói rằng đó là một trận pháp phòng ngự cấp ba, có ý tứ. Đại sư trận pháp cấp bốn trẻ như vậy, cũng là lần đầu tiên mình nhìn thấy"

Lúc này đám nguời Ngu Vũ Thiên cũng đi tới cạnh Diệp Mặc, tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia nhìn hai Nguyên Anh kỳ của đối phương, có chút chần chừ. Tuy y đã là Nguyên Anh tầng ba nhưng đối mặt với hai tu sĩ Nguyên

Anh, y cũng không đám khẳng định là sẽ thắng.

Diệp Mặc sẽ không chần chừ như y, hắn thấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ này không nói lời nào, lập tức nói với mấy người Ngu Vũ Thiên:

- Chị Ngu, chúng ta đi.

Nói xong hắn tế ra Phi Vân Thuyền, sau đó sáu người lên thuyền, trong nháy mắt liền tiến vào thành Phỉ Hải. Diệp Mặc sỡ dĩ phải vội vàng về Mặc Nguyệt bởi vì hắn đã bố trí đầy đủ trận pháp ở Mặc Nguyệt, hơn nữa còn có Truyền Tống Trận, cho dù không phải là đối thủ của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải, hắn cũng có thể thong dong rời đi.

Bởi vì Diệp Mặc biết, nếu không phối hợp với các thủ đoạn khác, Mặc Nguyệt của hắn trong nháy mắt sẽ bị đập nát.

Quả nhiên, Diệp Mặc vừa đi người xem náo nhiệt xung quanh đều rời khỏi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Hiệp Hội Thương Nghiệp sắc mặt âm trầm Dương Hải, đồng thời mang vài tên tu sĩ Kim Đan kỳ tiến vào thành Phỉ Hải. Diệp Mặc biết rằng mọi chuyện chưa chấm dứt. hắn cũng biết rằng mọi chuyện sẽ không chấm đứt như vậy.

Sở đĩ hiện tại hắn không động thủ vì hắn còn không chắc hội trưởng Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải có tứ gì Diệp Mặc vừa về tới Mặc Nguyệt lập tức đem đan dược đã tu luyện phân phát, đặc biệt là Anh Nguyên Đan, Diệp Mặc đã luyện chế ra vài bình đưa cho hai người Lê Kinh Mân và Ngu Vũ Thiên.

Rồi hắn lại tiếp tục bố trí trận pháp phòng ngự ở Mặc Nguyệt, lúc truớc tài nguyên có hạn, hắn chỉ có thể miễn cường bố trí trận pháp phòng ngự và trận pháp công kích ở Mặc Nguyệt ở cấp bốn mà thôi. Hiện tại hắn đã chiếm được phần lớn khoáng thạch và tài liệu của Xích Hồng, nên việc đầu tiên chính là đem trận pháp cấp bốn tăng lên cấp năm.

Trận pháp cấp bốn cũng coi như có thể đối phó với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhung Diệp Mặc tuyệt đối không tin Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải không có tu sĩ Hư Thần kỳ, một Hiệp Hội Thương Nghiệp có thế lực đứng đầu thành Phỉ Hải sao có thể không có tu sĩ Hư Thần kỳ.

Diệp Mặc chú trọng bố trí trận pháp ở phòng khách, nếu người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Duong Hải tới uy hiếp, địa điểm nhất định là đại sảnh phòng khách, nơi này rất có thể sẽ là chiến trường đầu tiên Sở dĩ làm như vậy là vì Diệp Mặc còn có tính toán r, hắn muốn cho tất cả mọi người biết, Mặc Nguyệt không phải tùy muốn tới thì tới. Nếu lần này không triệt để đánh bại Hiệp Hội Thương Ngiệp Dương Hải. thì hắn sẽ rời khỏi Phỉ Hải, trước khi tới Nam Ân Châu, vẫn sẽ có người khác ham muốn Mặc Nguyệt.

Vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc mính là đã trôi qua hai ngày, thậm chí Diệp Mặc đã đem toàn bộ địa bàn của Mặc Nguyệt bố trí thành trận pháp phòng ngự cấp năm và trận pháp công kích cấp năm, nhưng Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hài vẫn chưa phái người tới.

Dường nhu việc hắn đã giết năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải căn bản là chuyện bình thường, điều này đã vượt khỏi dự liệu ban đầu của Diệp Mặc.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Có điều Diệp Mặc cũng không lo lắng, hắn dặn đò mọi người tự tu luyện, đồng thời thống nhất cách nói, nói rằng trận pháp ở Mặc Nguyệt là do một vị tiền, bối chỉ điểm để bố trí. Lúc này mới ngồi đợi người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải tới, hắn tạm thời thu lại tất cả cửa hàng, hắn không tin Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải sẽ không tìm tới đây.

Nêu khồng phải vì đợi người cùa Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải tới đây, Diệp Mặc sớm đã đi bế quan để tăng cấp lên Kim Đan đại viên mản. Không ai biết được hắn đã luyện chế ra Thiên Hoa Đan, một lò Thiên Hoa Đan hắn luyện chế được chín viên.

Khiến cho Diệp Mặc cảm thấy bất đắc dĩ chính là hắn không có được nội đan của Đề Hoa Thú, nên không cách nào luyện chế được Thiên Hoa Đan.

Đợi tới ngày thứ năm, Diệp Mặc đã có chút không kiên nhẫn được thì Thịnh Dực Trang tới nói với Diệp Mặc:

- Người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải đã tới, hơn nữa không phải là một người, mà là mười một người.

Trái lại, Diệp Mặc lại thở dài, hắn không sợ những người này đến, chỉ sợ bọn họ không đến. Nếu người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải thật sự không đến hoặc là dùng biện pháp khác, hắn thật sự chưa có biện pháp tốt để úng phó.

Hiện tại bọn họ đã tới, hiển nhiên nằm trong tính toán của mình- Với cường thế của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải, Nếu quyết định phải diệt trừ Mặc Nguyệt thì nhất định sẽ trực tiếp ra mặt, căn bản không thích vòng vo. Hiện tại, Diệp Mặc giết năm người Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải, vừa vặn tạo thành cái cớ cho họ.

- Anh có đi. báo tin cho thành chủ Phi Hải không?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Lúc trước hắn đã nói qua, một khi người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải tìm tới tận cửa ngoại trừ báo cho mình, việc đầu tiên là phải báo tin cho phủ thành chủ.

Diệp Mặc biết rằng muốn sinh tồn được ở Phi Hải, khi thực lực chưa đạt tới một trình độ nhất định, nhất định phải thỏa hiệp với một phương trong đó.

Diệp Mặc lựa chọn phủ thành chủ, thứ nhất là vì không có xung đột lại ích trực tiếp, thứ hai là thành chủ thành Phi Hải, chỉ cần là hắn báo tin cho dù không tới, cũng không thể nào sau khi sự việc xảy ra liền nói không biết.

Thịnh Dực Trang gật đầu nói:

- Thời điểm người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải tới, tồi đã phái người đi báo tin, trước khi tới đây liền thu được tin tức. Quản sự của phủ thành chủ nói, chuyện cùa Mặc Nguyệt chúng ta và Hiệp Hội Thuong Nghiệp Dương Hải, bọn họ không thích hợp tham gia.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, quả nhiên là như vậy, hắn nói với Thịnh Dực Trung:

- Đi gọi chị Ngu với Lê quản sự ra đây, chuẩn bị chiến đấu.

Diệp Mặc tin Tằng, lần này Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải sẽ đề xuất điều kiện tuyệt đối là vô cùng hà khắc, hắn không cần hỏi cũng biết được là không có khả năng thỏa hiệp. Cuối cùng chỉ có hai con đường, một là Mặc Nguyệt rút khỏi thành Phỉ Hải, hai là thỏa hiệp với Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải. về phần có thể an toàn rút khỏi Phỉ Hải hay không còn phải xem sắc mặt của Hiệp Hội Thương nghiệp Dương Hải nguời ta nữa.

Theo Diệp Mặc thấy, nếu hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải không nói lời quá đáng, hắn sẽ tiếp tục áp dụng tình thế nhẫn nại, dù sao nếu tiếp tục đổi chỗ, vẫn tồn tại chuyện như vậy, trừ phi thực lực của mình đạt tới trình độ không cần e ngại đối phương.

Bốn người Diệp Mặc, Ngu Vũ Thiên, Châu Tiểu San tới đại sảnh tiếp khách của Mặc Nguyệt, liền phát hiện đã có mười một tu sĩ ngồi ở đây.

Sau khi thấy mười một tu sĩ này, khóe mặt Diệp Mặc giật giật một trận. Không ngờ là năm tu sĩ Kim Đan viên mãn, còn có ba gã tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ và trung kỳ, hai gã tu Nguyên Anh hậu kỳ càng làm Diệp Mặc rung động chính là, còn có cả Hư Thần kỳ.

Lúc này tên tu sĩ Hư Thần kỳ kia ngồi ở bên trên, mười người còn lại phân ra ngồi hai bên của y. Y nhìn thấy bốn người Diệp Mặc tiến vào, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, lạnh lùng nói:

- Nêu đã tới rồi, thì ngồi đi Tựa hồ nơi này là địa bàn mà không phải là đại sảnh tiệp khách của Mặc Nguyệt.

Lê Kinh Mân lập tức muốn tới nói chuyện, Diệp Mặc liền khoát tay, trái lại trước tiên ngồi xuống, cũng không nói chuyện. Tuy Tằng thực lục của đối phương mạnh hơn mình nhiều lắm, nhưng nếu dám tới đại sảnh này, hắn cũng không sợ Đại sảnh này có một khốn trận cấp năm và một trận pháp công kích cấp năm, Diệp Mặc tin rằng, dưới sự chủ tri của bốn người họ, vây giết mười một người hẳn là không có vấn đề. Cho dù đối phương có một tu sĩ Hư Thần kỳ thì sao chứ.

Tu Chân Giới có một câu rằng "Thà. rằng chọc tới Diệp Vương, chớ có đụng vào Trận Vương", mà Diệp Mặc vừa vặn là một người chuyên dùng trận pháp Hắn tuy rằng chưa tính là Trận Vương, nhưng cũng là một đại sư Trận pháp.

- Lá gan của mày không nhỏ.

Tên tu sĩ Hư Thần kia thấy Diệp Mặc không hề sợ hãi, giọng điệu lạnh như băng, châm chọc nói. - Chị Ngu, mọi người nếm thử đi, hương vị không tồi đâu Nói xong Diệp Mặc tự mình cầm láy chén rượu uống một ngụm, nhắm mắt hưởng thụ một hồi, lúc này mới nhìn tên tu sĩ Hư Thần kỳ, lạnh giọng nói:

- Có chuyện thi nói mau muốn đánh rắm trở về đánh rắm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1000

Vây Khốn Hư Thần Kỳ

Thạch Duẩn Tủy Tửu tạo ra từ Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy.

Tên tu sĩ Hư Thần kỳ kia rung động buột miệng nói, ngay sau đó y đứng bật dậy, căn bản không nghĩ tới những lời Diệp Mặc vừa nói.

Diệp Mặc cười lạnh, rượu này là hắn cố ý lấy ra để khoe khoang, hắn không tin một tu sĩ Hư Thần kỳ có thể nhịn xuống tâm tư cướp đoạt loại vật nghịch thiên như Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy.

Khi hắn tạo một quả cầu thủy tinh thu âm giọng nói, cho thấy được người của Hiệp Hội thương Nghiệp Dương Hải vừa thấy mùi tiền liền nổi máu tham, muốn cướp đồ đạc của hắn. Sau đó người khác chỉ biết là hắn lấy ra đồ tốt, nào có ai biết hắn vừa lấy ra liền là rượu được tạo từ Vạn Niên Thạch Duần Tủy.

Thạch Duẩn Tủy Tửu này mặc dù có thành phần là Vạn Niên Thạch Duần Tủy, nhưng vô cùng ít, lúc trước Diệp Mặc ủ loại rượu này là để bài trừ đan độc. Sau này khi hắn luyện chế ra Duẩn ích Đan tuy rằng lãng phí nhiều Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy hơn so với Thạch Duẩn Tủy Tửu, nhưng hiệu quả khá hơn một chút, nên không tiếp tục sử dụng Vạn Niên Thạch Duần Tủy để ủ rượu nữa.

Lúc này, xuất ra loại rượu này để khoe khoang rất thích hợp, nhưng, đó là vì Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy của Diệp Mặc không còn nhiều nữa, nếu như hắn còn nhiều, nói không chừng hắn trực tiếp uống Vạn Niên Thạch Duần Tủy rồi.

Vốn Diệp Mặc còn định nếu như những tu sĩ này không nhận ra, hắn liền trực tiếp nói ra, không nghĩ tới tên này kiến thức rộng rãi, tự minh nhận ra. Điều này cũng tốt, đỡ phải khiến hắn phiền toái nói ra.

Hai mắt của tu sĩ Hư Thần kỳ kia nhìn chằm chằm vào chén rượu trong tay Diệp Mặc, còn tham lam nhìn chằm chằm vào nhẫn của Diệp Mặc, trong lòng càng phát ra cảm giác lần này tới Mặc Nguyệt quả nhiên là đúng đắn.

Giá trị của Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy, người tu vi càng cao lại càng hiểu rõ, nhưng Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy không phải tùy tiện là có được, hoặc là nói đấy căn bản là đồ vật trong truyền thuyết. Mà y chỉ mới gặp được một lần, đó là thời gian y tham gia một hội đấu giá không lâu sau khi y thăng lên Hư Thần kỳ.

Lúc ấy ở hội đấu giá vừa vặn xuất hiện năm giọt Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy, chỉ có điều năm giọt Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy này lại không ai có thể báo giá, phải biết rằng những người tham gia hội đấu giá lúc ấy đều là tu sĩ Hư Thần kỳ trở lên, thậm chí còn cò tu sĩ Ngưng Thể kỳ. Co thể nói người tu luyện được tới cấp bậc Hư Thần kỳ có mấy không phải là phú quý đầy người, có thể coi là như vậy, vẫn không có người nào đưa ra giá vượt giá khởi điểm, mà lúc đó giá khởi điểm là năm trăm triệu linh thạch cấp cao.

Cuối cùng Vạn Niên Thạch Duẩn kia đi tới nơi nào, y cũng không biết, nhưng hôm nay y không ngờ có thể thấy được rượu ủ từ Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy ở đây, chẳng lẽ là thiên ý sao?

- Rượu ngon.

Mấy người Ngu Vũ Thiên mỗi người uống một ngụm, sau đó lập tức cảm giác cả người thoải mái không thôi, liền vô ý nói ra.

Giá trị của Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy chẳng những là tên tu sĩ Hư Thần kỳ kia, ngay cả những tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng đỏ cả mắt. Nhưng bọn họ cũng hiểu được, cho dù là giành được vật này cũng không có phần của bọn họ.

- Kiến thức của ông thật sự rộng rãi đó, chẳng lẽ các người tới chỉ để hỏi ta vấn đề này? Một khi đã vậy thì các người có thể đi rồi.

Diệp Mặc cầm lấy bình rượu rót đầy cho mình một chén, lạnh nhạt nói.

Nhưng khi Diệp Mặc còn chưa thu lại bình rượu thì tay của tu sĩ Hư Thần kỳ kia đã nhấc lên, bình rượu và chén rượu vốn dĩ ở trong tay Diệp Mặc liền bị y cướp lấy.

Tên tu sĩ Hư Thần kỳ kia căn bản không chú ý tới, một hơi uống cạn chén rượu trong tay, bỗng nhiên cười ha ha, sự vui sướng trong lòng y không có bất kỳ kẻ nào có thể diễn tả được. Bởi vì y hiểu được mình giàu to rồi, rượu vừa rồi chính là dùng Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy để nấu ra. lHiện tại y thậm chí có được hẳn một bình, sự hưng phấn lúc này của y khó có thể khống chế.

Tới lúc đó đem tiểu tử Kim Đan kỳ này bắt lại, ép hỏi hắn từ nơi nào có được Vạn Niên Thạch Duần Tủy. Chỉ có điều đáng tiếc là, dùng Vạn Thạch Duần Tủy để ủ rượu quả thực chính là vừa ăn lúa mạch, phá hoại lương thực Y ngang nhiên đem bình rượu của Diệp Mặc cất vào nhẫn của minh, sau đó lạnh giọng nói:

- Mặc Nguyệt vô duyên vô cớ giết người của Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải của chúng ta, Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải chỉ có hai yêu cầu, thứ nhất, tu sĩ Kết Anh đã giết những tu sĩ kia phải tự sát để tạ tội. Thứ hai, tài sản của Mặc Nguyệt chúng ta sẽ tịch thu, nhựng người còn lại của Mặc Nguyệt đều phải tự phế tu vi, rời khỏi thành Phỉ Hải.

Nói xong y lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Mặc, hiển nhiên biết được việc năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ đã chết kia có quan hệ tới Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, điều này hiển nhiên là muốn chém tận giết tuyệt rồi.

Nhưng mặt hắn không chút thay đổi nói:

- Ông, một tu sĩ Hư Thần kỳ đã tới đây. chúng tôi phản kháng cũng vô dùng. Tôi đáp ứng tất cả điều kiện của ông, xong, hiện tại có thể đem đồ của tôi trả lại cho tôi đi. Tôi nghĩ, các người đã đạt được mục đích rồi, sẽ không đoạt đồ của một tu sĩ Kim Đan như tôi chứ?

Tu sĩ Hư Thần kỳ kia sửng sốt, trong lòng tự nhủ, đáp ứng tất cả điều kiện thì mày cũng chết rồi, còn muốn đòi lại đồ làm gì? Nhưng giờ phút này trong lòng y căn bàn không nghĩ kỹ hơn, cũng phải thôi, một Hiệp Hội Thương Nghiệp chỉ có hai tu sĩ Nguyên Anh tầng một, lấy cái gì để đấu với Hiệp Hội Thương Nghiệp Dương Hải? Có thể nói, đây căn bản không phải chiến đấu ở cùng một cấp bậc.

- Muốn lấy lại đồ, thì khỏi nghĩ tới, những gì ta vừa ý thì không có thói quen trả lại.

Tu sĩ Hư Thần kỳ kia căn bản không để mắt tới lời của Diệp Mặc, nói xong, y vung tay lên, nói với những tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ phía sau:

- Toàn bộ giết chết, đợi lát nữa nói bọn họ muốn mưu đoạt đồ của chúng ta là được.

Một tu sĩ giống như con kiến nhỏ bé như Diệp Mặc, thật sự không khiến y có hứng thú động thủ. Về phần đợi lát nữa nói thế nào còn không phải người thắng là bọn họ định đoạt sao.

Vài tên tu sĩ Nguyên Anh không đợi Lệ Du Cáp nói lần thứ hai, đều tự mình lấy ra pháp bảo.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, vung tay lên, hơn mấy chục trận kỳ bị hắn ném ra ngoài, khốn trận và sát trận cấp năm nháy mắt được kích phát.

Ba người Ngu Vũ Thiên dưới sự chỉ huy của Diệp Mặc bắt đầu công kích không ngừng vào những chỗ mà Diệp Mặc xuất trận kỳ ra.

Cho dù đại sảnh của Diệp Mặc có trận pháp phòng ngự cấp năm, nhưng thanh âm chấn động cùng lay động long trời lở đất cũng truyền khắp phân

nửa thành Phỉ Hải.

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng ở bên ngoài giống như đã hẹn trước, không ai trốn khỏi Mặc Nguyệt, cũng không có ai đi tới phụ cận Mặc Nguyệt để xem náo nhiệt, về phần phủ thành chủ quản lý toàn thành lại giống như đã chết sạch, không một ai đi ra.

Trong nháy mắt Diệp Mặc rải trận kỳ khắp nơi, Lệ Du Cáp cũng cảm giác được có chút không thích hợp, khi y phát hiện ra thì toàn bộ đại sảnh không ngờ đã biến thành một mảnh sương mù u ám. Quang cảnh xung quanh trở nên tiêu điêu, thời điểm y phát hiện người bên cạnh mình không thấy đâu nữa, y lập tức biết được mình đã bị vây trong khốn trận.

- Quả nhiên là do mày giết.

Lệ Du Cáp cười lạnh một tiếng, lúc này y đã xác định được Diệp Mặc chính là người lúc trước đã vây giết năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ kia, loại khốn trận này hẳn là trận pháp cấp ba cao nhất rồi.

- Tuy nhiên chỉ dựa vào trận pháp cấp ba, muốn vây khốn Lệ mỗ, cũng quá ngây thơ rồi.

Y còn chưa dứt lời, ương tay đã phóng ra một Kim Khắc Thiết Hoa, Kim Khắc Thiết Hoa vừa lấy ra lập tức mang theo một ánh kim đâm thẳng vào phía trên khốn trận.

Lệ Du Cáp cho rằng, một chiêu này cua y hiển nhiên có thể dễ dàng phá được khốn trận cấp ba, nhưng khi Kim Khắc Thiết Hoa của y đâm trúng khốn trận thì khốn trận chỉ lay động kịch liêt một chút, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Lệ Du Cáp kinh hãi thốt ra:

- Đây không phải là khốn trận cấp ba, là cấp bốn, không đúng, không ngờ là khốn trận cấp năm.

Khi hiểu được khốn trận trước mắt là cấp năm, Lệ Du Cáp không còn bình tĩnh như vừa rồi, y nghĩ tới tên tông sự trận pháp đứng sau Mặc Nguyệt, y không thể tưởng tượng được tên tông sư trận pháp kia trước khi đi lại trợ giúp Mặc Nguyệt bố trí những trận pháp mạnh mẽ như vậy.

Ngay cả Lệ Du Cáp nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, trận pháp này căn bản không phải do tông sư trận pháp nào bố trí, mà do Diệp Mặc tự minh bố trí ra.

Một trận pháp cấp năm, đủ để vây khốn y một lúc lâu rồi, một khi y nhất thời không thể thoát ra, vậy mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ và tu sĩ Kim Đan kỳ mà y mang tới sẽ gặp nguy hiểm. Y có thể tự bảo vệ minh khỏi trận pháp cấp năm, nhưng tu sĩ Kim Đan kỳ và tu sĩ Nguyên Anh kỳ thì không được Không được, phải mau chóng phá trận.

Nhưng Lệ Du Cáp còn chưa đánh ra chiêu mới, liền nhận được không gian bốn phía tựa hồ bắt đầu vặn vẹo, vô số những mũi nhọn nhỏ không nhìn thấy bằng mắt thường được, thậm chí thần thức cũng không dễ dàng thấy bao vây lấy y. Tuy rằng y không biết những mũi nhọn nhỏ này là thứ gì, nhưng cảm giác uy hiếp lại không cách nào tiêu trừ.

Không đúng, đây không những là một khốn trận cấp năm, mà bên trong còn có sát trận. Nghĩ tới đây, Lệ Du Cáp hoàn toàn muốn chết ngất. Một khốn trận cấp năm còn thêm cả một sát trận cấp năm, sau lưng của y đã toát ra từng đợt mồ hôi lạnh. Vừa rồi y đã thử qua khốn trận kia, là một trận pháp vô cùng lợi hại, hiện tại y chỉ có thể hy vọng sát trận không lợi hại như vậy.

Cho dù y có lợi hại, công kích có khủng bố thể nào, nhưng bị vây trong khốn trận này cũng không cách nào uy hiếp được người bên ngoài. Hơn nữa, người ta đã có khốn trận và sát trận, chẳng lẽ lại không có trận pháp phòng ngự hay sao?

Y nghĩ không sai, nơi này quả thật có một sát trận. Sát trận này là lúc trước Diệp Mặc khi đánh nhau cùng Kế Trí Nguyên lĩnh ngộ được, hiện tại được hắn dùng để bố trí sát trận đối phó với tu sĩ Hư Thần kỳ.

Lệ Du Cáp không dám nghĩ lại, trên người run lên, một bộ hộ giáp màu hoàng kim kịp hiện ra bên ngoài thân thể y, một ít mũi nhọn nhỏ không bị y ngăn cản đánh trúng hộ giáp phòng ngự của y, phát ra thanh âm "phác phác" vô cùng khó nghe.

Không đợi Lệ Du Cáp kịp thì vô số đao quang màu tím đã cuồn cuộn phóng tới y, đao quang này giống như có linh tính hòn toàn bao lấy Lệ Du Cáp.

Lệ Du Cáp hoảng hốt, khi y phát hiện đao quang màu tím này không có bao nhiêu uy hiếp tới minh, mới thở phải nhẹ nhõm. Nhưng trong nháy mắt giữa trận pháp công kích cấp năm kia, vô số mũi nhọn nhỏ lại lần nữa cuốn tới. Đao quang màu tím kia giống như vô cùng vô tận, hơn nữa dường như cũng giống với trận pháp công kích, chỉ có điều đao quang màu tím tạo nên một trận phập công kích thấp hơn nhiều. Đúng như Lệ Du Cáp mà nói, nếu không lợi hại thật sự không đối phó được Diệp Mặc dùng khốn trận cùng sát trận vây lấy Lệ Du Cáp, lại càng liều mạng tiến hành công kích y. Huyễn Vân Ngũ Đao của hắn thay phiên tiến hành tập kích Lệ Du Cáp, hắn ở đây diễn luyện Huyễn Vân Đao Phập của minh, đặc biệt là Huyễn Vân đệ Ngũ Đao - Huyễn Vân Trận Sát Đao không ngừng được Diệp Mặc phóng ra.

Một cao thủ như vậy bị hắn vây khốn, nếu hắn không sử dụng thì chính là thằng ngốc rồi.

Song, ữong lòng Diệp Mặc không khỏi âm thầm khâm phục Lệ Du Cáp, người này đã hoàn toàn bị ữận pháp của hắn vây khốn, nhưng y tới hiện tại vẫn không bị thương, nhiều nhất chỉ hao tổn chân nguyên một chút mà thôi.

Diệp Mặc khẳng định, nếu kéo dài thêm thời gian, nói không chừng người này có thể đánh vỡ khốn trận và sát trận của mình, một khi y thoát ra, vậy kẻ chờ chết chính là hắn.

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không lo lắng lắm, một khi mấy người Ngu Vũ Thiên thu thập mười tên tu sĩ còn lại xong, tới giúp Hắn công kích Lệ Du Cáp. Tới lúc đó cho dù Lệ Du Cáp có lợi hại thế nào cũng sẽ nuốt không trôi

- A.

Một tiếng hét thảm truyền tới, Lệ Du Cập nghe thấy rõ ràng, y hiểu được thanh âm này là do người của mình phát ra.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Lúc này y đã hoàn toàn bộ qua sự sợ hải, trong mắt chỉ có phẫn nộ. Lúc trước y không nghe thấy người của minh kêu thảm, bây giờ nghe thấy rồi, hiển nhiên là do đối phương gây nên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1001

Giết Hư Thần

Sau khi trói Lệ Du Các lại, Diệp Mặc thỏa sức thi triển "Huyễn Vân Đao Pháp", ban đầu, đao pháp của hắn vẫn không có cách nào liền mạch, đến cuối cùng "Huyễn Vân Đao Pháp" của Diệp Mặc, thậm chí hoàn toàn dứt khoát trôi chày.

"Huyễn Vần Trận Sát Đao" đã hình thành đao quang trận pháp, cuối cùng hắn đã có thể dùng ánh đao của "Huyễn Vân Trận Sát Đao" sát thương Lệ Du Các.

Lệ Du Các tuy vô cùng tức giận, nhưng trong lòng lại càng lúc càng kinh hãi. Nếu y không trải qua chuyện nay, mà có người nói công kích của một tu sĩ Kim Đan có thể đả thương y, y đối sẽ không tin đâu. Tu sĩ Kim Đan dù có lại hại cỡ nào, đao pháp kì quái thế nào, cũng không thể tổn thương đến một tu sĩ Hư Thần như y.

Nhưng sự thật là, đao pháp của tên tu sĩ Kim Đan trước mắt này không những kì quái, mà ánh đao do cây đao màu tím của y vung ra, dường như đã hình thành một trận pháp ánh đao. Trận pháp này ban đầu còn có hơi gượng gạo, nhưng về sau lại càng lúc càng thuần thục, thậm chỉ hình thành công kích dạng bậc thang. Đây rõ ràng không phải là đao pháp, mà là một trận pháp rồi.

Một tu sĩ Kim Đan lại có thể đem đao quang của mình hợp thành một trận pháp công kích cấp ba, điều này thật đáng ngạc nhiên. Có thể làm đuợc điều này, hiển nhiên it nhát phải là một đại sư trận pháp cấp bốn.

Nghĩ đến việc Diệp Mặc là một đại sư trận pháp, mồ hôi lạnh của Lệ Du

Các càng lúc càng nhiều. Tuy rất hoang đường, nhưng y thật sự là lần đầu tiên cảm thấy hoảng sợ trước một tu sĩ Kim Đan.

Y đã nghĩ ra trận pháp vây sát cấp năm truớc mắt này hoàn toàn không phải là do tu sĩ Kiếp Biến của Nam An Châu kia bố trí, mà là do tên tu sĩ Kim Đan trước mắt này bố trí. Bị giam trong trận pháp do tên tu sĩ Kim Đan này bố trí, hơn nữa còn lâm vào thế cùng, y có thể không e sợ sao? Bản thân y chỉ có thể phá trận và phòng ngự, hoàn toàn không có cách nào trả đòn công kích của đối phương.

Có thể nói từ điểm này cho thấy, đã trong tình thế bất bại rồi. Điều khiến Lệ Du Các càng kinh ngạc, nếu trận pháp vây sát này thật sự là do Diệp Mặc bố trí, vậy thì hắn hoàn toàn Knông phải là đại sư trận pháp cấp bốn, mà là một đại sư trận pháp cấp năm 100%.

Khoan hãy nói tu sĩ trẻ tuổi như vậy lại đã là đại sư trận pháp cấp năm, dù là bản thân y bị một đại sư pháp cấp năm nhốt trong trận vây sát mà người đó bày rạ, cũng không chuyện tốt gì Nhất định phải nhanh chóng thoát ra, nếu như cho dù là tu vi Hư Thần như y, cao hoa đối phương rất có thể cuối cùng chết chắc.

Diệp Mặc cũng buồn bực, hắn hiện giờ có thể nói là chiếm hết ưu thế. Lệ Du Các chỉ có thể nghĩ cách phá chứ không có cách trục tiếp trà đòn hắn. Tất cả công kích của y đều bị trận pháp chặn lại, nhưng dù là như vậy, hắn vẫn không cách nào làm tổn thương đến Lệ Du Các, trận vây sát của hắn còn càng lúc càng lay động, rõ ràng là nếu cứ tiếp tục như vậy, dù là hắn có trận pháp, cũng không kiên trì được đến lúc chém chết Lệ Du Các.

Tu sĩ Hư Thần quả lợi hại, rõ ràng không phải thêm vào trận pháp cấp năm là hắn có thể giết được.

Lần này may là hắn không tiếc vật liệu, thăng cấp trận vây sát lên cấp năm, nếu không thì nói không chừng Lệ Du Các đã sớm phá trận mà ra rồi.

"Huyễn Vân Trận Sát Đao" của hắn, tuy lợi hại, nhưng lại ít có sức sát

thương với tu sĩ cao cấp. Lúc này Diệp Mặc đang nghĩ làm thế nào để cải tiến "Huyễn Vân Trận Sát Đao" của mình. Hắn đang nghĩ, nếu biến những đao quang tạo thành trận pháp này thành đao khí thật sự, thì uy lục có mạnh hơn nhiều không?

Chỉ là không biết sau khi biến thành đao khí thật sự, thì yêu cầu với thần thức của hắn có tăng lên không.

Khi Diệp Mặc đang nghĩ cách cải tiến "Huyễn Vân Trận Sát Đao", bỗng nghe thấy Lệ Du Các kêu lên thảm thiết một tiếng. Sau đó hắn liền cảm thấy toàn bộ đao quang của minh xuyên qua người của Lệ Du Các, không một chút chần chừ. Ngay sau đó, những ánh đao nhọn ẩn mình trong trận pháp của Diệp Mặc cũng gần như toàn bộ xuyên qua cơ thể của Lệ Du Các, Lệ Du Các không có cách nào phản kích được nữa.

- Thương hội Dương Hải sẽ không tha cho các người đâu …

Sau khi giãy dựa nói ra một câu đã ngả xuống bỏ mạng.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng không hề do dự lấy ra "Ngũ Thái Phệ Hồn Phiên", hắn không cần thứ này, không có nghĩa là không biết dùng cái này. Nguyên Thần Ngưng Thục của tu sĩ Hư Thần càng lớn hơn tu sĩ Nguyên Anh, công kích vừa nãy tuy giết được Lê Du Các, nhưng Diệp Mặc đã cũng nhìn thấy Lệ Du Các thi triển Nguyên Thần cấm thuật, y muốn lợi dụng Nguyên thần để trốn thoát.

Tuy không phải ai cũng dùng Nguyên Thần để trốn thoát, nhưng tu sĩ cao cấp đều biết đôi chút phải là sát chiêu câu diệt thần hồn lợi hại, rất có khà năng bị đối phương trốn thoát bằng Nguyên Thần.

"A" một tiếng hét thảm thiết vang lên Lệ Du Các không kịp cầu xin, Nguyên Thần của y đã bị "Ngũ Thái Phệ Hồn Phiên" tiêu diệt.

Bốn bề trở nên lặng lẽ, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nói với Ngu Vũ Thiên:

- Lúc nãy may mà có chị, chị Ngu Rõ ràng chiêu lấy mạng của tu sĩ Hư Thần vừa nãy không phải của Diệp Mặc, mà là do Ngu Vũ Thiên đánh ra. Không cần nói mười tu sĩ Nguyên Anh và tu sĩ Kim Đan kiạ, đã bị ba người Ngu Vũ Thiên giết sạch rồi.

Sắc mặt Ngu Vũ Thiên hơi nhợt nhạt, chiêu vùa nãy là cấm thuật của cô, có ảnh hưởng đôi chút đến cô. Cô lắc đầu yếu ớt nói:

- Lúc nãy tên tu sĩ Hư Thần kia chỉ cần chịu đụng thêm chút nữa, là có thể thoát khỏi trận pháp này rồi, đến lúc đó không những mấy người chúng ta, dù là cả "Mặc Nguyệt", cũng phải chết chung theo y.

Nói xong Ngu Vũ Thiên lấy ra một viên "Sinh Nguyên Đan" nuốt xuống, bèn ngồi xuống, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Tranh đấu giữa chúng ta và Thương Hội Dương Hải vừa mới bắt đầu, bây giờ bọn họ mất đi một Hư Thần, mấy tên cao thủ Nguyên Anh, có thể nói thực lục đã giảm đi một nửa. Nhung Dương Hữu Khang - hội trưởng Thương Hội Dương Hải là tu sĩ Hư Thần trung kì, bây giờ nhất định phải có chuẩn bị.

Sau khi Ngu Vũ Thiên nói xong, liền bắt đầu khôi phục chân nguyên.

Diệp Mặc gật đầu, sau khi hắn thu hồi nhẫn của Lệ Du Các, Lê Kinh Mân đã đua tới nhẫn trữ vật của mấy tên còn lại. Diệp Mặc khoát tay nói:

- Thứ trong mấy chiếc nhẫn này chờ lát nữa để chị Ngu phân phối, mọi người cứ lấy thứ có ích với mọi người, những thứ còn lại thì coi như là tài sản của "Mặc Nguyệt". Mọi người cũng nhanh chóng nghỉ ngơi một lất, chắc tên Dương Hữu Khang kia sẽ không bỏ qua đâu, tôi phải đi bố trí trận pháp nữa đây.

Sau khi trải qua trận chiến với Lệ Du Các, Diệp Mặc đã biết sự lợi hại của tu sĩ Hư Thần, nếu không phải y bị nhốt trong trận pháp, Ngu Vũ Thiên dùng cấm thuật đánh lén thành công, bây giờ nói không chừng còn trong tình

thế căng thẳng. Trong tình trạng thế cục của Thành Phỉ Hải không được sáng sủa, tiếp tục giằng co nữa, sẽ không có ích gì cho "Mặc Nguyệt".

Thế nên chỉ dựa vào một trận vây sát cấp năm, thế chỉ dựa vào tu vi Kim Đan cấp năm của hắn không cách nào thoải mái chém chết tu sĩ Hư Thần. Diệp Mặc cắn chặt răng, lấy ra toàn bộ vật liệu trước đó có được từ Xích Hồng, quyết định bố trí thêm mấy sát trận nữa trong trận pháp bao vây ở "Mặc Nguyệt".

Một sát trận không ổn, thì ta dùng hai cái, hai cái không ổn, ta dùng ba cái. Ta không tin, một đại sư trận pháp cấp năm như ta mà không làm gì được một Hư Thần trang kì như ngươi.

Diệp Mặc cho rằng trong tình trạng thế cục không rõ ràng, ít nhất thì bây giờ không thể có ngươi đên tìm tận nơi tìm người cũng là người của "Thương Hội Dương Hải" đến trả thủ Nhưng Diệp Mặc vừa bước ra, Tô Việt liền tới nói có người đến tìm hắn.

Người đến tìm Diệp Mặc một tu sĩ viên mãn khoảng bốn năm mươi tuổi. Khuôn mặt chữ điền mắt không to, nhưng lại rất có thần, rõ ràng là một người rất thông minh. Vốn lai tuổi là Kim Đan đại viên mãn, nếu không phải tư chất của y rất tôt, thì hẳn cũng từng ăn loại đan dược như Trú Nhan Đan.

- Chào Diệp hội chủ, tôi là Lổ Vũ Phong một tán tu, hôm nay mạo muội đến thăm hỏi, hy vọng Diêp hội chủ đừng chấp chất nhất.

Người tu sĩ Kim Dan trung niên kia không chờ Diệp Mặc cất lời, đã ôm quyền nói trước.

Diệp Mặc không chắc Phổ Vũ Phong này rốt cuộc có ý gì, chỉ đành lạnh giọng nói:

- Anh Phổ hẳn không thể không biết tĩnh trạng hiện nay của "Mặc Nguyệt" của tôi chứ? Nếu người khác đều không dám có bất cứ quan hệ gì với "Mặc Nguyệt" của tôi, thì sao anh Phổ đây lại chủ động đến thăm?

Phổ Vũ Phong ngồi ngay xuống, từ tốn nói:

- Đương nhiên tôi biết tình hình của "Mặc Nguyệt", tôi thậm chí còn biết mấy tu sĩ "Thương Hội Dương Hải" hôm nay đến "Mặc Nguyệt" kiếm chuyện, hắn sẽ không trở về được nữa.

Diệp Mặc giật mình, hắn giết chết tên tu sĩ Hư Thần kia, còn có mười tu sĩ Kim Đan Nguyên Anh, cũng chẳng qua là chuyện trong phút chốc, sao Phổ Vũ Phong này có thể biết được?

Không đợi Diệp Mặc lên tiếng, Phổ Vũ Phong lại nói tiếp:

- Vốn tôi vẫn chưa khẳng định lắm, nhưng khi tôi đến ngoài "Mặc Nguyệt", thì đã xác định được rồi. Nói thật lòng, Diệp hội chủ là thiên tài hiếm thấy mà tôi gặp từ trước đến nay, không có người thứ hai. Mấy ngày trước, tôi ở ngoài Thanh Phỉ Hải thấy Diệp hội chủ bố trí trận vây sát cấp ba, sau đó thông qua trận pháp chém chết năm tu sĩ Kim Đan của "Hiệp Hội Dương Hải", tưởng rằng Diệp hội chủ là đại sư trận pháp cấp bốn, tôi đã sai rồi.

Diệp Mặc trong lòng ngạc nhiên, hắn không ngờ hắn bố trí Dẫn lôi trận pháp và trận pháp vây sát ở ngoài thành giết chết mấy tên Kim Đan, Phổ Vũ Phong này lại nhìn ra được. Nhưng nếu lúc đó bị vạch trân còn lo lắng, vì lúc đó chỉ cần tu sĩ Nguyên Anh cấp ba chặn bọn họ lại, người của Thanh Phỉ Hải đến trợ giúp, mấy người của "Mặc Nguyệt" bọn họ ai cũng không thoát được.

Xem ra quả nhiên không thể xem thường tu sĩ trong thiên hạ mà, tu sĩ thì đâu đâu cũng có, chỉ là người ta không muốn ra mặt khoe khoang mà thôi. Phổ Vũ Phong này không vạch trần truyện của hắn ngay tại chỗ Diệp Mặc cũng không cảm kích là mấy, hắn biết bây giờ người này nói chuyện đó ra, nhát định là có yêu cầu gì.

Có điều bất kểlà chuyên gì, nếu y đem "Hiệp Hội Dương Hải" ra uy hiếp "Mặc Nguyệt", rõ ràng là cũng ko cần để ý tới. Bây giờ ngay cả tu sĩ Nguyên

Anh và tu sĩ Hư Thần của "hiệp hội Dương Hải" hắn còn giết được, còn bận tâm việc giết thêm nam tên tu sĩ Kim Đan hay sao? Diệp Mặc cũng tin rằng, người này sẽ không ngu xuẩn đến vậy, đem chuyện như vậy ra nói.

Phổ Vũ Phong nói tiép:

- Tôi đến "Mặc Nguyệt" vừa nhìn ra mới biết, hóa ra Diệp hội chủ đã là đại sư trận pháp cấp năm, một đại sư trận pháp cấp năm trẻ tuổi như vậy, đừng nói là tôi, dù là cả Lạc Nguyệt chắc cũng không có ai gặp qua. Hôm nay gặp được Diệp hội chủ, Phổ mỗ thật là may mắn.

Nói xong Phổ Vũ Phong lại đứng lên, làm lễ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười, hắn cảm thấy Phổ Vũ Phong này đến đây, ít nhất chắc không có ác ý gì, bèn nói:

- Anh Phổ có gì cứ nói, tình cảnh của "Mặc Nguyệt" của tôi, tôi nghĩ anh Phổ cũng biết Tồi.

- Được, nếu đã như vậy, thì tôi không khách sáo nữa.

Phổ Vũ Phong lại ngồi xuống, giọng điệu càng rõ hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1002

"Mặt Nguyệt" Thần Bí

Theo tin tức mà tôi có được, cậu hẳn là đệ nhất luyện đan Danh Nhân Đường mới nhất. Chỉ là đắc tội với "Quỷ Tiên Phái", mới đi xa tới Thanh Phỉ Hải, hoặc là anh còn nghĩ đến phải tới Nam An Châu.

Phổ Vũ Phong nhìn Diệp Mặc, lạnh nhạt nói.

Diệp Mặc cười nhạt trong lòng, tuy hắn không cố ý tuyên truyền danh hiệu đệ nhất luyện đan Danh Nhân Đường này của mình nhưng cũng biết, danh hiệu đệ nhất này chỉ cần là người có ý, nhất định có thể điều tra ra được.

Dù là "Quỷ Tiên Phái" tìm tới nơi, hắn cũng không sợ, nghe nói "Quỷ Tiên Phái" cũng chỉ có một tu sĩ Hư Thần mà thôi. Hắn có thể chém chết tu sĩ Hư Thần của "thương hội Dương Hải", thì có thể chém chết tu sĩ Hư Thần của "Quỷ Tiên Phái", chỉ cần y dám đến thì hắn dám giết. Đây là Phỉ Hải, không phải Hà Châu.

về phần "Tiên Bảo Lâu" và "Vạn Đan Các" thì hắn càng không cần để tâm, chỉ là người bên dưới của hai thế lực này có thù với hắn, không thể toàn phái kéo đến Phỉ Hải, nếu một hai tu sĩ Nguyên Anh kéo tới, thì thật sự không đáng là gì.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Hơn nữa lần này Diệp Mặc quyết đoán giết chết tu sĩ Hư Thần của "thương hội Dương Hải" không phải không có lý do, hắn tin rằng, chỉ cần hắn đuổi "thương hội Dương Hải" đi, thì Thành Phỉ Hải nhất định phải liên kết với hắn. Một khi liên kết với phủ thành chủ của Thành Phỉ Hải, hắn tin là thế lực thông

thường cũng không dám đến gấy rối, dù là "Quỷ Tiên Phái" cũng không dám đến đây.

Thấy Diệp Mặc cười nhạt, Phổ Vũ Phong vội nói:

- Tôi không phải muốn đem tin tức này để đổi lấy cái gì, tôi cũng biết, Diệp hội chủ đã ở Thanh Phỉ Hải, cũng sẽ không sợ Phổ Vũ Phong này nhìn vấn đề vô cùng tận tường thấu đáo, hơn nữa khôn khéo trong việc đối nhân xử thế, Diệp Mặc cũng khống muốn để y bikhó xử, liền nói:

- Có chuyện gì, thì cứ nói thẳng ra không vòng vo tam quốc.

"Mặc Nguyệt" của tôi công khai ở Phi Hải, thì không định sợ bất kì ai.

Rõ ràng cảm thấy Diệp Mặc khó chịu, Phổ Vũ Phong cười khổ nói:

- Diệp hội chủ cũng biết, đến Nam An Châu rất khó, hơn nữa không phải là độ khó bình thường, dù là Thần Hư cũng cần phải ba trăm tuổi trở xuống, có thể nói tu sĩ bình thường gần toàn bước vào Truyền Tống Trận ở Nam An Châu. Nếu muốn đến Nam An Châu, thì tôi có một cách...

Diệp Mặc biến sắc, tên tu sĩ bình thường trước mắt này lại có cách đến Nam An Châu sao? Nêu y đã có cách, sao y không tự mình đến Nam An Châu? Tu luyện ở Nam An Châu tốt hơn ở Bắc Vọng Châu rất nhiều.

Cảm nhận được sự ngạc nhiên của Diệp Mặc, Phổ Vũ Phong hơi hài lòng, bèn nói tiếp:

- Hẳn là Diệp hội chủ có nghe qua, nếu tu sĩ dưới Hư Thần muốn dùng Truyền Tống Trận, thì bắt buộc được tu sĩ Kiếp Biến ở Bắc Vọng Châu đề cử...

- Anh có cách để tu sĩ Kiếp Biến tiến cử tôi đến Truyền Tống Trận?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Phổ Vũ Phong trầm giọng hỏi, đến Nam An Châu với hắn mà nói không phải là chuyện nhỏ. Nhưng nếu chỉ là đề cử

đi, Diệp Mặc ngược lại không tha thiết như ban đầu. Vì Diệp Mặc biết, muốn đề cử cũng nhiều nhất là một người, hắn không thể dắt bọn người Tống Ánh Trúc đi theo.

Phổ Vũ Phong gật đầu nói:

- Tuy tôi không có cách để tu sĩ Kiếp Biến trực tiếp đề cử anh, nhưng tôi có cách để tu sĩ Kiếp Biến tìm thấy anh, nhờ anh ra tay giúp đỡ, sau đó anh có thể yêu cầu được đề cử.

Diệp Mặc không hỏi Phổ Vũ Phong làm sao có thể để tu sĩ Kiệp Biến chủ động đến tìm hắn, mà khôi phục điệu bộ bình thản, hỏi:

- Nói đi, điều kiện của anh la gì?

Nghe xong câu hỏi của Diệp Mặc, mặt Phổ Vũ Phong có hơi ửng hồng, rõ ràng là có chút kích động, nhưng y liền kìm nén trong lòng của mình, nói:

- Tôi muốn có một viên đan dược có thể thăng cấp Nguyên Anh, bất kể là "Thảo Hoàn Đan" hay là "Ngưng Anh Đan".

Diệp Mặc không tỏ ý kiến, nói:

-

"Mặc Nguyệt" của tôi chỉ là một thương hội nhỏ mới nổi, anh cảm thấy, tôi có thể cung cấp cho anh loại đan dược như vậy sao Dường như biết rõ Diệp Mặc sẽ nói vậy, Phổ Vũ Phong bỗng lấy ra một trận bàn đặt ở trước mặt Diệp Mặc, nói:

- Thêm vào trận này nữa, trận bàn này tổ tiên tôi truyền lại, nhiều thế hệ Phổ gia tôi đều trận pháp sư, sau khi tới đời của tôi, tu vi trận pháp đã sớm không bằng với tài nghệ tổ tiên ngày trước - Trận bàn phòng ngự cấp sáu?

Vốn sau khi thấy trận bàn này, Diệp Mặc vẫn không để tâm, nhưng khi hắn phất hiện đây là trận bàn phòng ngự cấp sáu, thì lại dao động lần nữa.

Dù hắn đã là đại sư trận pháp cấp năm, nhưng muốn hắn luyện chế trận bàn, cùng lắm cũng chỉ có thể luyện chế trận bàn cấp ba cấp bốn.

Trận bàn cấp năm đừng nói không có loại vật liệu cực phẩm này, dù có vật liệu, với trình độ hiện giờ của Diệp Mặc cũng không luyện chế ra được. Nhưng thứ mà Phổ Vũ Phong lấy ra lại là một trận bàn cấp sáu, Diệp Mặc không khỏi động lòng.

Y có thể lấy ra trận bàn cấp sáu, đùng nói là còn giúp Diệp Mặc có đuợc đề cử của tu sĩ Kiếp Biến, dù không có đề cử của tu sĩ Kiếp Biến, trận bàn này cũng đủ làm Diệp Mặc dao động. Đây thật sự là đồ tốt, Diệp Mặc liền bắt lấy trận bàn, cẳn thận quan sát rất lâu, mới tán thưởng một câu, nói:

- Quà nhiên là trận bàn phòng ngự cấp sáu, đụng đến một lần là cần tới trăm ngàn linh thạch, cũng là một thứ tiêu hao linh thạch.

Phổ Vũ Phong cuời lúng túng, tuy y cũng biết trận bàn cấp sáu là thứ đồ tốt, nếu đem ra bán, tuyệt đối có thể bán đuợc với giá rất cao. Nhưng một tu sĩ Kim Đan như y lấy ra thứ đồ tốt như vậy để bán, có thể linh thạch còn chua nóng tay, thì đã bị nguời ta giết mất rồi.

Y quyết định đến tìm Diệp Mặc, nhìn thấy trận pháp phòng ngự của "MặcNguyệt" đã là trận pháp cấp năm rồi. Y tin rằng, một đại sư ttận pháp cấp năm, sẽ không vì một trận bàn mà giết nguời diệt khẩu. Huống chi, y còn có hẳn bị sẵn.

- Được, thương lượng thành công, đây là "Thảo Hoàn Đan".

Diệp Mặc không dài dòng lôi thôi, hắn ưng ý trận bàn này, thậm chỉ không hỏi Phổ Vũ Phong chuyện đến Nam An Châu, thì đã đưa một viên "Thảo Hoàn Đan" cho Phổ Vũ Phong rồi.

Phổ Vũ Phong không ngờ rằng thật sự có được "Thảo Hoàn Đan", tay kích động đến run rẩy, tình trạng của y không tốt gì mấy so với Lê Kinh Mân. Lê Kinh Mân đã sớm biết y Kim Đan viên mãn xong, có đan dược

thăng cấp Nguyên Anh, còn run rẩy như vậy, còn với Phổ Vũ Phong mà nói, đây là một niềm vui bất ngờ.

- Không ngờ lại còn là "Thảo Hoàn Đan" hạng nhất?

Giọng của Phổ Vũ Phong cũng run rẩy, y không những đổi được "Thảo Hoàn Đan", thậm chí còn đổi được "Thảo Hoàn Đan" hạng nhất.

Trận bàn cấp sáu kia trong tay y quả thật rất lãng phí, với trình độ trận pháp sư cấp ba của y, cũng không thiếu linh thạch, nhưng mỗi lần dùng trận bàn cấp sáu hao tổn trên trăm ngàn linh thạch, cũng không phải là điều y có thể hao tổn được, chi bằng lấy ra, đổi lấy thứ mà mình cần nhất. Với y mà nói, tu vi Nguyên Anh thực tế hơn trận bàn cấp sáu rất nhiều.

Diệp Mặc lại nhìn ngắm rất lâu, mới hài lòng thu lại trận bàn, hỏi Phổ Vũ Phong:

- Tôi rất lấy làm lạ, sao anh lại biết tôi có "Thảo Hoàn Đan"?

Phổ Vũ Phong kim chế tâm trạng kích động của mình, bỗng trở nên kính sợ Diệp Mặc, một người có thể tùy tiện lấy ra "Thảo Hoàn Đan" hạng nhất, sao có thể xem thường được? Y cẩn trọng nói:

- Trước đây khi Ngu tiền bối đi theo Diệp hội chủ, cũng là tu vi Kim Đan hậu kì, nhưng trong một thời gian rất ngắn đã thăng cấp Nguyên Anh, còn chuyện của Lê quản sự trước đâ y không lâu, cũng thành công thăng cấp Nguyên...

Diệp Mặc không cần hỏi Phổ Vũ Phong nói hết lời, hắn đã hieu ra là chuyện gì rồi. Không khỏi nhíu mày, Phổ Vũ Phong có thể nghĩ ra thì sao người khác có thể không nghĩ ra được chứ?

Nhưng Diệp Mặc yên lòng Hư Thần cũng có thể giết, sao có thể để tâm đến tu si Kim Đan và tu sĩ Nguyên Anh bình thường còn lại?

Phổ Vũ Phong không nhận được Diệp Mặc đang nghĩ gi, liền đúng lên

ôm quyền nói với Diệp Mặc - Diệp hội chủ, tôi nhất định sẽ trong thời gian ngắn nhất khiến tu sĩ Kiếp Biến đến tìm anh giúp đỡ, và đề cử Diệp Mặc gật đầu, tiễn Phổ Vũ Phong đi. Tuy hắn rất mong đến Nam An Châu, nhung dù có đuợc đề cử, cũng chỉ có một mình hắn được đi mà thôi, nơi đây còn có bọn người Tống Ánh Trúc, hắn cũng khó lòng yên tâm. Nên với lời nói của Phổ Vũ Phong, hắn rất mâu thuẫn, vừa muốn đi Nam An Châu, vừa không yên tâm "Mặc Nguyệt".

Phổ Vũ Phong bước đến cửa bỗng quay đầu lại nói với Diệp Mặc lần nữa:

- Diệp hội chủ, nếu trước đó nguời của "thương hội Dương Hải" đến đây không thể bỏ đi, thì Diệp hội chủ có thể yên tâm. Vì "thương hội Dương Hải" hiện giờ chỉ có hai tu sĩ Nguyên Anh trấn giữ, hơn nữa hội chủ Dương Hữu Khang đã đi Nam An Châu rồi, trong vòng mấy năm hẳn không thể trở về đâu.

- Cám ơn nhiều.

Sau khi Diệp Mặc nghe xong lời này, mới thở phào nhẹ nhõm, tu sĩ Hư Thần trung kì là Dương Hữu Khang đã đi Nam An Châu, xem ra hắn không cần lo lắng. Sau mấy năm dưới sự tích trữ đan dược của hắn, ai có thể chắc chắn là "Mặc Nguyệt" sẽ không có tu sĩ Hư Thần chứ?

Nêu chỉ có hai tu sĩ Nguyên Anh, vậy thì "thương hội Dương Hải" thật sự không có tư cách gì để gây chuyện với "Mặc Nguyệt" rồi.

Khi người ta còn đang bàn tán say sưa về ân oán của "Mặc Nguyệt" và "thương hội Dương Hải", thì "Mặc Nguyệt" đột lủi ra làm ăn. Hơn nữa xảy ra một chuyện mà người ta không ngờ tới, đó chính là là "thương hội Dương Hải" ỷ mạnh, một tu sĩ Hư Thần dắt theo năm tu sĩ Nguyên Cùng với năm tu sĩ Kim Đan, vô cớ tới cướp đồ của hội chủ "Mặc Nguyệt".

Tin này có thể nói là gây choáng cho tất cả mọi người, nhưng không ai là không tin, vì tiền căn hậu quả xảy ra chuyên này đều có cầu thủy tinh ghi

chép lại. Tuy vật phía trước cầu thủy tinh bị hư rồi, nhưng tất cả mọi người đều biết, vật đó rõ ràng không bình thường, nên mới cố ý bóp hư.

Trong nhất thòi thành Phỉ Hải ồn ào náo nhiệt.

Tu sĩ Hư Thần bất chấp thân phận của mình đến tận nơi cướp đồ của tu sĩ Kim Đan, hơn nữa còn nói, thứ mà y chạm tráng giựt đi thì đã sao. Chuyện như vậy nếu không bị tiết lộ nhiên không là gì, nhưng một khi bị vạch trần, thì không phải là chuyện nhỏ.

Danh tiếng của "thương hội Dương Hải" bỗng bị bôi nhọ, thậm chỉ không còn cách nào ngóc đầu lên nổi. Nhưng đây còn chưa phải là kết thúc, "Mặc Nguyệt" lại còn đề xuất ra một điều kiện khác, chính là lúc này "thương hội Dương Hải" nhất định phải bồi thường và xin lỗi "Mặc Nguyệt", nhượng lại địa bàn của "thương hội Dương Hải", sau đó bồi thường một trầm triệu linh thạch.

"Mặc Nguyệt" một thương hội nhỏ mới phát triển dạo gần đây, lại dám mở to miệng hét giá, đòi "thương hội Dương Hải" đua linh thạch còn chua tính, lại bắt bồi thường một trăm triệu? Thậm chí đuổi "thương hội Dương Hải" ra khỏi Phỉ Hải, đây rõ ràng còn tức cười chuyện tu sĩ Hư Thần của "thương hội Dương Hải" cướp đoạt đồ của tu sĩ Kim Đan.

Nhưng khi người khác biết rằng, sau khi "Mặc Nguyệt" tung ra video Tinh Nguyên cầu về tu sĩ Hư Thần của "thương hội Duong Hải" cướp đoạt, đồng thời nêu ra điều kiện hà khắc, thì "thương hội Dương Hải" lại không nhanh chóng đưa ra phản ứng, liền cảm thấy chuyện này hình như không đơn giản như thế.

Rất nhanh liền có người chú ý đến, mười một tu sĩ "thương hội Dưcmg Hải" tiến vào "Mặc Nguyệt", dường như đã mai danh ẩn tích rồi. Sau khi chú ý đến điều này, thì "Mặc Nguyệt" bỗng chốc trở nên thần bí...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1003

Tìm Tới Cửa

Một gã tu sĩ Hư thần cướp đoạt đồ của một gã tu sĩ Kim Đan cũng là chuyện thường, hiện tại chuyện đó bị người ta nói ra, tên kia tu sĩ Hư thần không ngờ không phản bác. Hơn nữa tên tu sĩ Hư thần kia từ khi vào Mặc Nguyệt vốn không trở ra. Nguyên nhân này đã rất rõ ràng rồi, chính là tu sĩ Hư thần đã bị Mặc Nguyệt lặng lẽ làm thịt rồi.

Có thể vô thanh vô tức làm thịt một gã tu sĩ Hư thần, bất kể thế lực gì cũng không dám coi thường, huống chi tên tu sĩ Hư thần kia lúc trước còn dẫn theo năm tên tu sĩ Nguyên Anh đi vào. Càng nhiều người suy đoán, thực lực Mặc Nguyệt mạnh đến cỡ nào, ngay cả tu sĩ Hư thần cũng dám giết. Nhưng ngoại trừ những người suy đoán, còn rất nhiều người kính sợ Mặc Nguyệt.

Tu sĩ Hư thần ở Nam An Châu tuy rằng không được coi là gì, nhưng ở Bắc Vọng Châu đã là tồn tại cao nhất.

Thành Phỉ Hải đã có rất nhiều tu sĩ miêu tả rất sống động, lúc trước tu sĩ thương hội Dương Hải sau khi tiến vào Mặc Nguyệt, bên trong đại chiến liên tục. Thanh âm đánh nhau nổ vang kịch liệt, ngoài trăm dặm cũng có thể nghe thấy, Mặc Nguyệt kỳ thật có một gã tu sĩ Ngưng Thể trấn thủ, tu sĩ Hư thần chỉ giống như là đồ ăn đưa tới mà thôi, đủ loại...

- Ông tin Lệ Du Cáp sau khi tiến vào Mặc Nguyệt Không có đi ra?

Tại phủ thành chủ ở Thành Phỉ Hải, một người đàn ông trung niên đang hỏi một tên tu sĩ quản sự bộ dạng khom người cúi đầu đứng.

Tên quản sự vội vàng kính cần trả lời:

- Vâng, tôi tin như vậy. Lệ Du Cáp của thương hội Dương Hải sau khi đi vào Mặc Nguyệt, Mặc Nguyệt lúc đó đã có người tới nơi này xin giúp đỡ rồi, tôi dựa theo ý của thành chủ chỉ trả lời bọn họ loại chuyện này chúng ta không có cách nào nhúng tay vào. Bọn họ cũng không có nhiều lời, nhận được câu trả lời của tôi xong, lập tức rời đi. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Thú vị đây.

Người đàn ông trung niên kia bỗng nhiên híp mắt nói một câu, gã biết đây là lần thứ hai gã nói tên tu sĩ Kim Đim thật thú vị. Lúc trước lần đầu tiên gã cùng bạn bè uống trà, tên tu sĩ Kim Đàn này mói đến Phi Hải, liền đơn giản thu phục hai gã tu sĩ Kim Đan có tu vi cao hơn hắn.

Sau đó hắn lại nhanh chóng đặt chổ đứng ờ Thành Phỉ Hải, hiện tại thậm chí ngay cả tu sĩ Hư thầnn cũng có thể giữ chân lại, tên tu sĩ Kim Đan này không đơn giản nha.

Quản gia kia sau khi nghe xong lời này. cẩn thận hỏi:

- Vậy chúng ta có nên tới Mặc Nguyệt xem tình hình một chút không?

Người đàn ông trung niên kia từ chối cho ý kiến, một lát sau mói hỏi - Ông nói bọn họ lấy ra bản ghi chép cướp đồ của Lệ Du Cáp? Còn đưa ra điều kiện bảo thương hội Dương Hải phải rút khỏi Thành Phỉ Hải, sau đó yêu cầu bồi thường một trăm triệu linh thạch bậc cao?

-Vâng.

Tên quản sự vội vàng nói.

Người đàn ông trung niên kia gật gật đầu nói:

- Nếu như vậy, ta cũng không cần lo lắng, một tu sĩ Kim Đan ỷ vào trình

độ trận pháp của mình rất cao, giết một gã tu sĩ Hư thần, mặc dù không tệ, nhưng cũng không đáng để chúng ta đi tới cửa. Chờ xem một chút đã, xem thử thương hội Dương Hải xử lý chuyện này như thế nào.

Giọng điệu người đàn ông trung niên này cứng rắn, vừa mói nói xong, liền có một cô gái xinh đẹp quyến rũ đi đến nói:

- Thành chủ, Vương quản sự, bên ngoài có người của thương hội Dương Hải xin vào gặp.

Người đàn ông trung niên bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Đem lời lần trước chúng ta nói với Mặc Nguyệt, nói lại một lần nữa.

Dừng một chút, gã hướng về phía tên quản sự kia nói:

- Đi điều ừa xem thử cái tên Diệp Mặc ở Mặc Nguyệt kia có lai lịch như thế nào, sao tên này nghe có chút quen quen.

Người của thương hội Dương Hải cũng không tìm tới Mặc Nguyệt báo thù, cũng không trả lòi điều kiện Mặc Nguyệt đề xuất.

Diệp Mặc chỉ đưa ra điều kiện cũng không tìm! Tới cửa yếu cầu người của thương hội Dương Hải làm gì. Bởi vì hắn biết thương hội Dương Hải còn có hai gã tu sĩ Nguyên Anh, một người trong đó chính là tên Nguyên Anh tầng ba đã gặp lúc trước ở ngoài thành Phỉ Hải kia, còn có một người là tu vi Nguyên Anh tầng hai.

Cho dù Diệp Mặc muốn tỉm tới cửa, cũng phải một thòi gian ngắn nữa, đợi cho Ngu Vũ Thiên và Lê Kinh Mân thăng cấp đến Nguyên Anh tầng hai hoặc là tầng ba rồi mới đi. Bọn họ được mình cho Anh Nguyên đan, và Thanh la đan. Tin tưởng sẽ không mất nhiều thời gian đâu.

Hết thảy dường như lại trở về như trước, chỗ bất đồng chính là, Mặc Nguyệt, vẫn y nguyên như cũ, mà thuợng hội Dương Hải, bắt đầu thu hẹp kinh doanh lại, cũng không lên giọng và không ngừng tổ chức các loại hội

đâu giá như trước nữa.

Diệp Mặc lại lần nữa bế quan lần này hắn không phải vì luyện đan, mà là vì thăng cấp. Thiên hoa đan trên tay hắn đã có chín viên, lúc này quan trọng nhất là tu luyện thăng cấp, tốt nhất là sớm tu luyện tới Kim Đan viên mãn một chút.

Trong nhẫn của Mạc Thiên Lý ngoài một quyển công pháp "Ác hồn triền ti" Thiên cấp ra, chỉ có vài loại nguyên liệu cực phẩm, linh thạch bậc cao thậm chí ngay cả một triệu cũng chưa tới. Bản 'Ác hồn triền ti' kia, Diệp Mặc không cần nhìn cũng biết là cái loại sợi tơ đáng sợ kia mà y tu luyện Diệp Mặc tùy ý nhìn một chút, đều là một số biện pháp độc ác dùng sinh hồn để luyện chế, có thể nói người tu luyện mỗi lần lấy ra một đoạn sợi tơ ác hồn, sẽ giết chết vô số người vô tội trước. Lúc trước khi hắn đánh nhau vói Mạc Thiên Lý, Mạc Thiên Lý đã có quá nhiều sợi tơ ác hồn rồi, có thể thấy được bàn tay của y đã giết bao nhiêu tính mạng vô tội.

Diệp Mặc không thích nhất là loại công pháp tán tận lương tâm này, hắn tùy tay đem công pháp hóa thành tro tàn, trong lòng thầm mắng Mạc Thiên Lý tên quỷ nghèo Nếu Mạc Thiên Dặm nghe được lòi của hắn, nói không chừng sẽ từ dưới đất đứng lên cãi. Nếu y là quỷ nghèo, thì cũng không có người giàu có rồi.

"Ác hồn triền ti" kia, không chỉ có sinh hồn là có thể luyện thành, còn cần một lượng lớn các loại nguyên liệu khác. Cho nên y lấy được linh thạch đều dùng để mua nguyên liệu. Đây cũng là lý do tại sao sau khi y thấy Diệp Mặc và Áo Kỳ Long giàu có liền muốn cướp.

Nhưng thật ra nhẫn trữ vật của Áo Kỳ Long mới khiến Diệp Mặc giật mình, bên trong hơn hai triệu linh thạch bậc cao, còn có nhiều đan dược. Khiến Diệp Mặc cảm thán đúng là Thiếu chủ thương hội Ngạo Thành thật có tiền.

Nhưng khi hắn thấy nhẫn của Lệ Du Cáp, mói biết được Áo Kỳ Long chỉ có tiền lẻ mà thôi, trong nhẫn của Lệ Du Cáp có năm mươi triệu linh thạch

bậc cao. Diệp Mặc nghĩ chiếc nhẫn này giống như Xích Hồng, cũng có đại đa số tài sản của thương hội Dương Hải.

Trừ số đó ra, Diệp Mặc còn tìm được một tấm Hỏa Long phù cấp bảy trong nhẫn của Lệ Du Cáp. Điều này làm cho Diệp Mặc cực kỳ vui mừng, Hỏa Long phù cấp bảy, trong lúc vô ý, cũng có thể giết chết tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng có thể ngăn cản một chút, đây mới là chỗ hữu dụng đối vói Diệp Mặc.

Tu sĩ Hư thần quả nhiên không phải bình thường, ngay cả linh thảo cũng đều là cấp năm cấp sáu đấy, tuy nhiên những thứ này đều bị Diệp Mặc thả vào bên trong chiếc nhẫn của mình.

Thu gom xong một số thứ tốt, Diệp Mặc lập tức bắt đầu nuốt Thiên hoa đan, để tu luyện.

Nội đan Đề Hoa Thú luyện chế Thiên Hoa Đan và dùng linh tinh luyện chế Thiên Hoa Đan, căn bản là không thể so sánh nội, Diệp Mặc nuốt Thiên Hoa Đan vào, sau đó liền cảm nhận được sự khác nhau trong đó.

Loại Thiên Hoa Đan này, linh lực nồng đậm hơn so với dùng linh tinh luyện chế, hơn nữa linh lực không thô bạo, giống như dòng chảy bình thường lâu dài không dứt. Sau khi ăn loại đan dược này. chỉ biết kinh mạch không ngừng khai thông, tu vi nâng cao. Tuy rằng tốc độ không nhanh như dùng linh tinh luyện chế Thiên Hoa Đan, tuy nhiên lại bình thản không cồ bất kỳ di chứng nào.

Một tháng sau, Diệp Mạc thành cộng thăng cấp Kim Đan tầng sáu, hắn vừa mói củng cố tu vi của minh một chút, liền nhận được tin tức nói có người tói thăm.

Diệp Mặc biết rằng, trong lúc hắn bế quan nếu không phải chuyện đặc biệt quan trọng, dưới tình huống bình thường, cho dù có người tói thăm, cũng không có khả năng khiến hắn xuất quan, nhất định người đến đây là nhân vật quan trọng.

Tại phòng khách có một lão già thoạt nhìn hơn sáu mươi tuổi, Diệp Mặc vừa tiến đến cũng cảm giác được một luồng khí thế hùng mạnh áp đảo hắn. Nhưng lão già kia dường như không đọng đậy, thậm chí chân nguyên đều không dao động một chút.

- Cậu chính là Diệp Mặc?

Lão già kia thấy Diệp Mặc tới, thản nhiên hỏi một câu. Nhưng trên mặt lão dường như có chút thất vọng, hiển nhiên là sau khi nhìn Diệp Mặc mói có đấy. Không ngờ là tu sĩ Hư thần, hơn nữa tu vi thoạt nhìn dũng mãnh hơn nhiều so vói tên Lệ Du Cáp lần trước tới nơi này, thậm chí Diệp Mặc thấy rằng lão còn dũng mãnh hơn so vói cái tên Đan Vương Hắc Bạch Chuẩn kia. Người này ít nhất là Hư thần hậu kỳ, thậm chí Hư thần viên mãn cũng nên.

- Đúng vậy, tôi chính là Diệp Mặc, không biết tiền bối tìm tôi có chuyện gì?

Diệp Mặc bình tĩnh tâm tình của mình một chút, chậm rãi nói.

Lão già kia gật gật đầu, sau đó mói lên tiếng:

- Cậu chính là đệ nhất luyện đan danh nhân đường gần đây, cũng là đan sư đem Dần thần thảo nhập đan sáng tạo ra Chức thần đan?

Diệp Mặc ngồi xuống, bình tĩnh nhìn lão già này nói:

- Chính là tôi.

Diệp Mặc lời nói rất ít, hắn không biết lão già này vì nguyện nhân gì mà tới, nếu như đến đây vì thương hội Dương Hải cho dù lão là Hư thần hậu kỳ, cũng đừng nghĩ làm càn ờ địa bàn của mình.

Lão già kia thấy Diệp Mặc không có chút lo lắng nào, hơn nữa đối mặt một tu sĩ Hư thần như lão lại rất bình tĩnh, ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi bao nhiêu, sự thất vọng trên mặt lão hơi co lại đội chút.

- Tốt lắm, cậu còn tuổi nhỏ, không ngờ có thể nghĩ đến biện pháp lốc xoáy linh khí, đem Dẫn thần thảo nhập đan, luyện chế ra đến Chức thần đan. Rất giỏi.

Lão già kia lại gật đầu mốt cái, bỗng nhiên lão lấy rà một gốc cây dược liệu đặt ở trước mặt Diệp Mặc hói:

- Cậu có biết đây là linh thảogì không?

- Linh thảo Phục Thần Mộc Đẳng cấp bảy?

Diệp Mặc vừa nhìn thấy dược liệu liền nhận ra, hắn chẳng những nhận ra, hơn nữa còn biết Phục Thần Mộc Đẳng là linh thảo chủ yếu luyện chế Phục thần đan. Nhưng Phục Thần Mộc Đẳng, mặc dù là dược liệu chủ yếu luyện chế Phục thần đan, nhưng nó cũng rất khó nhập đan. Cho nên nói có rất ít người luyện chế thành công Phục thần đan.

Phục Thần Mộc Đằng rất quý, thậm chí tương đương vói linh thảo cấp tám, cũng gọi là linh thảo cấp tám. Người này lấy ra Phục Thần Mộc Đằng. Không cần hỏi cũng biết, nhất định là muốn hỏi mình có thể luyện chế Phục thần đan được hay không.

Nếu trước đây khi chưa thấy quyển sách "Vật", Diệp Mặc cũng nghĩ đến Phục Thần Mộc Đằng là linh thảo chủ yếu để luyện chế Phục thần đan Nhưng khi Diệp Mặc có được quyển sách "Vật" này về sau, đã biết thật ra linh dược chủ yếu luyện chế Phục thần đan là Vạn niên thạch duẩn tủy. Chỉ có điều sau này không ai có thể có được Vạn niên thạch duẩn tủy. Lúc này mói dùng Phục Thần Mộc Đằng, để thay thế mà thôi. Dần dần, tất cả đan sư đều nghĩ linh thảo chủ yếu để luyện chế Phục thần đan là Phục Thần Mộc Đẳng.

- Tốt lắm, kiến thức của cậu quả nhiên không tầm thường. Nếu cậu dùng phương pháp xoáy đan độc đáo, có thể đem Phục Thần Mộc Đằng" nhập đan, luyện chế thành công Phục thần đan hay không?

Lão già kia thấy Diệp Mặc nhận ra Phục Thần Mộc Đằng, lập tức vui sướng mà hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1004

Thành Chủ Tới Thăm

Diệp Mặc thu hồi ánh mắt của mình, lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy, tôi có thể luyện chế 'Phục thần đan", tuy nhiên cái đó có quan hệ gì với tiền bối?

Lão già Hư thần kia sửng sốt, mặc dù đối phương gọi lão là tiền bối, hiển nhiên cũng không đơn thuần là như vậy, chỉ là cách gọi đối với tu vi của lão mà thôi, nếu như đối phương cũng là một tu sĩ cao cấp cũng vậy thôi, nhưng đối phương chỉ là một tu sĩ Kim Đan mà thôi.

Tuy nhiên lão già Hư thần kia lập tức mừng rỡ, không có một tia tức giận. Lão không thể tưởng được tu sĩ Kim Đan đệ nhất luyện đan danh nhân đường này, không ngờ thật sự có thể luyện chế 'Phục thần đan", niềm vui này thật bất ngờ. Lão cũng không nghĩ Diệp Mặc sẽ nói dối, một Luyện Đan Sư có thể đem 'Dẫn thần thảo' nhập đan, có thể luyện chế 'Phục thần đan' cũng không phải là không có khả năng.

'Phục thần đan' mặc dù nói là Đan Vương Tam phẩm mới có thể luyện chế, nhưng nói không chừng hắn dựa vào thủ pháp luyện đan độc đáo của mình, chỉ cần Đan Vương nhất phẩm cũng có thể luyện chế thành công.

Nghĩ đến đây, tu sĩ Hư thần kia thậm chí chủ động đứng lên nói:

- Tôi là Tô Kiến Hồ của Vọng Nguyệt tông, lần này tới thành Phỉ Hải là đặc biệt muốn tìm Diệp đan sư. Không ngờ Diệp đan sư quả nhiên danh bất hư truyền, thật sự có thể luyện chế 'Phục thần đan", Phiến môn chủ chúng tôi muốn mời Diệp đan sư tới Vọng Nguyệt Phong làm khách...

Sau khi lão già này tự giới thiệu, Diệp Mặc lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Vọng Nguyệt tông là một trong hai tông môn tám sao ở Bắc Vọng Châu, tên môn chủ Phiến Phất kia nghe Ngu Vũ Thiên nói đã là tu vi Kiếp Biến. Tô Kiến Hồ có thể tìm tới nơi này, hiển nhiên là muốn hắn hỗ trợ luyện chế 'Phục thần đan'.

Còn đối phương lấy được tin tức có lẽ là do Phổ Vũ Pphong truyền ra ngoài đây, Phổ Vũ Phong này thật sự có chút bản lãnh. Tin tức gã truyền ra, để mình ra tay luyện đan, nếu có thể thành công, một danh sách đề cử hiển nhiên không thành vấn đề. Tuy nhiên Phổ Vũ Phong này thật đúng là đề cao mình quá, không phải người nào cũng có thể luyện chế ra loại đan dược tam phẩm Thiên cấp 'Phục thần đan' này đâu.

Loại đan dược tam phẩm Thiên cấp này, cũng không phải nói Đan Vương tam phẩm là có thể luyện chế được, đôi khi thậm chí Đan Vương thất phẩm cũng không thể luyện chế được, nguyên nhân chủ yếu chính là bên trong có một gốc cây 'Phục thần mộc đằng'.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Tô Kiến Hồ bỗng nhiên nói:

- Tôi nghe nói Diệp đan sư muốn đi Nam An Châu phát triển tài năng, nếu cậu có thể giúp đỡ Vọng Nguyệt tông luyện chế một viên 'Phục thần đan", việc đăng ký đi Nam An Châu hiển nhiên không có vấn đề.

Diệp Mặc thấy đối phương đã nói rõ như vậy, hiển nhiên là đang rất muốn có 'Phục thần đan', nếu không sẽ không nói rõ mọi việc trước mặt mình đâu. Có lẽ chuyện mình muốn đi Nam An Châu, cũng là Phổ Vũ Phong phao tin đây.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đúng là muốn đi Nam An Châu, nhưng thứ tôi cần không phải là một, mà là tới bốn năm chỗ Tô Kiến Hồ sau khi nghe xong Diệp Mặc nói, mặt sắc biến đổi, căn bản nghĩ cũng không nghĩ liền nói:

- Đây tuyệt đối không thể, cho dù là cả ba tu sĩ Kiếp Biến ở Bắc Vọng Châu cùng nhau đề cử, cũng không có nhiều chỗ như vậy. Môn chủ chúng ta trong ba năm cũng chỉ có một mà thôi, cậu đừng tưởng rằng đi Nam An Châu có Truyền Tống Trận là được. Cái giá phải trả cho Truyền Tống Trận rất lớn.

- Cái giá phải trả?

Diệp Mặc hiện tại chỉ là đại sư trận pháp cấp năm, hắn biết khoảng cách càng xa Truyền Tống Trận, giá phải trả càng lớn. Căn cứ vào Truyền Tống Trận hắn bố trí ở thành Phỉ Hải mà nói, sẽ phải dùng hai khối linh thạch cực phẩm. Mà Truyền Tống Trận từ Bắc Vọng Châu đến Nam An Châu, Diệp Mặc tính qua ít nhất cũng phải cần trận pháp cấp chín, đó là tông sư trận pháp mới có thể bố trí.

Nhưng không phải mỗi người lên Truyền Tống Trận đều phải giao một triệu linh thạch bậc cao đấy ư, chẳng lẽ cái giá phải trả kia còn chưa đủ hay sao?

Dường như biết Diệp Mặc trong lòng đang suy nghĩ gì đó, Tô Kiến Hồ cười lạnh một tiếng nói:

- Cậu cho là một trăm viên linh thạch cũng đủ để chở một lần sao? Theo tôi được biết, từ Bắc Vọng Châu chở đến Nam An Châu, một lần đã cần chín viên linh thạch cực phẩm, cộng thêm một trăm tinh thạch hạ phẩm. Trừ lần đó ra, còn có hao mòn một lượng nguyên liệu trậnpháp. Những nguyên liệu kia đều là loại cao cấp, căn bản không có dư thừa tồn kho, cậu nói xem giá phải trả là bao nhiêu? Một triệu linh thạch bậc cao? Kia căn bản chỉ là một ý mà thôi, thậm chí còn không đủ mua một loại nguyên liệu hao mòn.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn cũng là đại sư trận pháp, Truyền Tống Trận cần linh thạch cung cấp linh lực hắn thật ra cũng biết. Nhưng chưa từng nghe nói qua còn có nguyên liệu hao mòn, nếu Truyền Tống Trận là như vậy, toàn bộ Tu Chân giới có nhiều Truyền Tống Trận như vậy, phải mất bao nhiêu nguyên liệu?

Không cần nói đến chín viên linh thạch cực phẩm giá trị xa xỉ, Diệp Mặc hiện tại tích lũy được năm viên linh thạch cực phẩm, bố trí trận pháp đã dùng mất hai viên. Về phần linh tinh, Diệp Mặc càng hiểu rõ hơn. Ban đầu ở 'Sa Viên dược cốc' phát hiện Linh Tủy Trì kia cũng mới hơn một trăm linh tinh, một lần truyền tống này liền cần trên trăm viên, đúng là tiêu hao quá lớn.

Hơn nữa Diệp Mặc bây giờ còn đã biết linh tinh không ngờ cũng phân ra thượng trung hạ, cho dù là loại linh tinh hạ phẩm cũng không dễ tìm được đâu.

- Cậu không hiểu trận pháp, đương nhiên không rõ duyên cớ trong đó.

Tô Kiến Hồ thở dài nói, hiển nhiên chuyện Diệp Mặc là đại sư trận pháp, lão còn không biết.

- Nếu như là trận pháp bình thường, cũng không cần hao tổn nhiều như vậy, nhưng Châu Tế Truyền Tống Trận khoảng cách quá xa, hơn nữa là trận pháp cấp chín. Tu sĩ cấp cao của Nam An Châu và Bắc Vọng Châu đã bỏ ra thời gian mấy năm, tiêu hao vô số nguyên liệu mới bố trí được hình dạng như vậy. Đây đã là giới hạn tối đa rồi, dù sao Tông sư trận pháp tốt nhất ở Nam An Châu cũng chỉ cấp chín mà thôi.

Tô Kiến Hồ có chút bất đắc dĩ nói.

Mấy năm mới bố trí xong? Diệp Mặc giờ mới hiểu được Châu Tế Truyền Tống Trận vào mấy năm trước đã bắt đầu bố trí. Chỉ có điều nguyên liệu trận pháp đều luyện chế xong, sau đó mới đến thành Phỉ Hải làm công đoạn bố trí cuối cùng mà thôi. Diệp Mặc trầm mặc không nói, hắn nghĩ tới cái Truyền Tống Trận kia ở tiểu thế giới, cái Truyền Tống Trận kia trực tiếp đem người chở đến bất kỳ chỗ nào ở Lạc Nguyệt. Vậy nó cần bao nhiêu nguyên liệu, bao nhiêu linh thạch, bao nhiêu tinh thạch?

Nhưng thế giới Thần Châu nào có người đi đổi linh thạch? Càng không có khả năng có người đi đổi nguyên liệu.

Nếu không ai đổi, giải thích duy nhất chính là cái Truyền Tống Trận kia ở tiểu thế giới còn cao cấp hơn so với Châu Tế Truyền Tống Trận ở thành Phỉ Hải này rồi.

Truyền Tống Trận nào có thể liên tục chở, thậm chí không cần bất kỳ linh thạch gì kích phát? Bản thân Truyền Tống Trận lại dùng là linh lực gì?

Diệp Mặc thật sự là nghĩ không ra có đồ vật gì còn quý hơn so với linh thạch cực phẩm và linh tinh, còn có trận pháp gì cao hơn cấp so với trận pháp cấp chín.

Có lẽ là thứ mình chưa từng tiếp xúc qua, cho nên mới không hiểu. Diệp Mặc lắc lắc đầu, không nghĩ tiếp. Nhưng có một điểm hắn đã khẳng định được, có thể lấy được một chỗ đã là quá tốt rồi. Không phải đối phương không giúp đỡ, mà là đối phương căn bản cũng không có cách giúp đỡ.

Tuy nhiên Châu Tế Truyền Tống Trận kia càng làm Diệp Mặc hoài nghi, bỏ ra nhiều đồ như vậy, đều là để chở một số thiên tài đến Nam An Châu. Bên trong khẳng định có vấn đề, chỉ có điều hắn không biết, nếu hắn hỏi Tô Kiến Hồ cũng thừa hơi thôi.

- Danh sách Truyền tống Nam An Châu chỉ có một, nhưng nếu cậu còn có yêu cầu nào khác, tôi có thể giúp cậu một vài cái.

Tô Kiến Hồ thấy Diệp Mặc không nói lời nào, đành phải chủ động nói.

Diệp Mặc biết rằng cũng chỉ có thể như vậy, có lợi ngu gì không lấy, huống chi đợi lát nữa hắn còn phải cống hiến ra một viên 'Phục thần đan'.

- Tôi muốn đi Nam An Châu, nhưng tôi rất lo lắng cho 'Mặc Nguyệt", rất nhiều người rất không hài lòng đối với 'Mặc Nguyệt' của tôi. Không biết tôi đi rồi, có người cố ý tìm đến phá rối hay không.

Diệp Mặc nói xong trực tiếp nhìn chằm chằm Tô Kiến Hồ.

Tô Kiến Hồ nghe xong Diệp Mặc nói, cười ha hả:

- Chút việc nhỏ đó không cần phải nói, ta đã biết được chuyện giữa 'hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải' và các cậu, trước khi tôi đến, đã cho người đi cảnh cáo 'hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải' rồi, nếu như không có việc gì ngoài ý muốn, nói không chừng hiện tại người đi cảnh cáo bọn họ đã trở lại.

Tô Kiến Hồ giọng điệu cứng rắn vừa dứt, thì Chân Tiểu San tiến vào nói với Diệp Mặc 'hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải' đã rút ra khỏi thành Phỉ Hải, và một trăm triệu linh thạch bồi thường đã được đưa tới. Hơn nữa còn mang đến một tin tức, chính là thành chủ thành Phỉ Hải Kỳ Tử Ngư đến thăm.

Diệp Mặc trong lòng im lặng không nói gì, thật là mạnh mẽ, cứng rắn nha. Thực lực cường đại thật là tốt, chuyện mình còn đang vô cùng lo lắng 'hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải" sẽ gây rối, ai ngờ chỉ cần Tô Kiến Hồ nói một tiếng liền biến thành một chút việc nhỏ không cần phải nói, lời nói của tông môn tám sao quả thật là có tư cách.

Thành chủ thành Phỉ Hải Kỳ Tử Ngư nghe nói đã là tu vi Hư thần hậu kỳ, không ngờ gã nguyện ý hạ thấp thân phận đến 'Mặc Nguyệt' thăm hỏi Diệp Mặc, hiển nhiên không phải nể mặt hắn, mà là vì tông môn tam sao Vọng Nguyệt tông.

- Mời Kỳ thành chủ vào ngồi đi.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Diệp Mặc không đi ra ngoài nghênh đón, Diệp Mặc không có thiện cảm gì với tên Kỳ Tử Ngư này, chỉ là không muốn đắc tội mà thôi.

Lúc trước tu sĩ Hư thần của 'Hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải' đến ức hiếp 'Mặc Nguyệt", gã chỉ nói một câu rằng loại chuyện này bọn họ không nên nhúng tay vào, có thể nhìn ra, vị thành chủ này cũng giống như tên Trương Thừa Phong lúc trước Diệp Mặc gặp ở Hà Châu.

Đương nhiên Diệp Mặc cũng sẽ không khinh bỉ người như thế, chỉ có điều không đáng kết giao mà thôi.

Kỳ Tử Ngư đứng ở bên ngoài cũng có chút bất an, gã vừa mới điều tra ra Diệp Mặc là đệ nhất luyện đan danh nhân đường, cũng biết được tin trưởng lão ngoại môn Tô Kiến Hồ của Vọng Nguyệt tông tới thăm 'Mặc Nguyệt'. Không đợi gã sắp xếp, lại biết được tin người của Vọng Nguyệt tông trực tiếp đến 'Hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải", 'Hiệp hội Thương nghiệp Dương Hải' tức khắc liền rời khỏi thành Phỉ Hải, và bồi thường một trăm triệu linh thạch bậc cao.

Cho tới nay, ở thành Phỉ Hải gã chính là người có địa vị cao nhất. Nhưng thật không ngờ 'Mặc Nguyệt' mới tới đã được Vọng Nguyệt tông tới thăm. Càng làm cho gã không nghĩ tới chính là, kết quả điều tra của gã không ngờ phát hiện Diệp Mặc ở 'Mặc Nguyệt' chính là đệ nhất luyện đan danh nhân đường.

Nếu sớm biết rằng Diệp Mặc chính là đệ nhất luyện đan danh nhân đường, cho dù không có Vọng Nguyệt tông, gã cũng sẽ chủ động phái người đến kết giao Diệp Mặc một chút. Thậm chí tự mình đến thăm hỏi một lần, nhưng vì gã không để ý, không ngờ đã bỏ lỡ cơ hội kết giao tốt nhất.

Lúc này tới chào hỏi 'Mặc Nguyệt", nếu nói dễ nghe một chút chính là nhìn ra tiền đồ phát triển của 'Mặc Nguyệt'. Nói khó nghe thì là thấy Vọng Nguyệt tông đến đây, mình lại đến tức là nịnh nọt. Nhưng Kỳ Tử Ngư lại biết, gã vẫn không thể không đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1005

Sự Sắp Xếp Trước Khi Rời Khỏi

Nếu như vừa mới bắt đầu đã kết giao với "Mặc Nguyệt", còn có thể nói là giúp người khi gặp nạn, bây giờ nhiều nhất thì cũng chỉ có thể nói là dệt hoa trên gấm mà thôi, có thể nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng có Vọng Nguyệt tông đỡ đầu, còn ai dám đụng chạm đến "Mặc Nguyệt"?

Kỳ Tử Ngư cũng cảm thấy buồn bực, bản thân là một tu sĩ Hư Thần hậu kỳ, hỏi thăm một tu sĩ Kim Đan, chẳng những phải đợi, lại còn bất an, cái này đúng thật là…

Ngay trong lúc Kỳ Tử Ngư trong lòng cảm giác không được thoải mái, lại được mời vào trong.

Diệp Mặc thấy Kỳ Tử Ngư bỗng nhiên có chút cảm giác quen thuộc, hắn tu luyện công pháp thần thức, cảm giác được thần thức của người này hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi. Tuy nhiên Kỳ Tử Ngư này dù sao cũng là một thành chủ, bản thân bây giờ lại đang ở thành Phỉ Hải, người ta cũng đã vào rồi, Diệp Mặc lập tức đứng dậy chắp tay hành lễ nói:

- Kỳ tiền bối, Diệp Mặc tôi vì công việc bề bộn, nên vẫn chưa có thời gian đến thăm thành chủ đại nhân trước được, hôm nay thành chủ lại đại giá quang lâm, thực sự là có chút thấp thỏm lo âu.

Lời này là đạo đức giả, nhưng Diệp Mặc biết rằng, Kỳ Tử Ngư cũng biết. Đừng nói đến chuyện Diệp Mặc vẫn chưa đến thăm hỏi Kỳ Tử Ngư, cho dù là đi rồi, cũng không gặp được Kỳ Tử Ngư.

Tô Kiến Hồ thực ra lại có con mắt khác với Diệp Mặc, theo lý mà nói với người thông minh như Diệp Mặc, sau khi Kỳ Tử Ngư bước vào, chắc chắn muốn làm lớn quan hệ với mình. Thậm chí còn ám thị Vọng Nguyệt tông thành người đỡ đầu của "Mạc Nguyệt", nhưng người ta cũng không đề cập đến một chữ.

- Diệp hội chủ quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, trẻ tuổi như vậy, không ngờ đã là người đứng đầu ở luyện đan danh nhân đường rồi. Kỳ Tử Ngư tôi hối hận đã chậm trễ.

Kỳ Tử Ngư khách khí với Diệp Mặc rồi lại chắp tay hành lễ nói với Tô Kiến Hồ nói:

- Vị này hẳn là Tô trưởng lão của Vọng Nguyệt tông của tông môn tám sao rồi, đã gặp qua anh Tô rồi.

- Ha ha.

Tô Kiến Hồ tính tình cay nghiệt, tùy tiện chào hỏi một câu, Vọng Nguyệt tông của y cũng không cần phải khách khí với Kỳ Tử Ngư. Nếu như không nể mặt Diệp Mặc, y căn bản cũng không gặp Kỳ Tử Ngư. Gã và y cũng là Hư Thần hậu kỳ thì sao chứ? Thành Phỉ Hải mặc dù tiếng tăm lừng lẫy, nhưng Vọng Nguyệt tông muốn tiêu diệt thành Phỉ Hải thì cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Diệp Mặc thấy hai người họ chào hỏi nhau, hắn cũng không lên tiếng.

Tô Kiến Hồ thấy vậy đành phải nói:

- Tôi muốn mời Diệp đan sư đến giúp, sau này chuyện của "Mạc Nguyệt" cũng chính là chuyện của Vọng Nguyệt tông chúng tôi.

"Mạc Nguyệt" ở thành Phỉ Hải cũng xin Kỳ thành chủ chiếu cố vài phần.

- Không dám không dám.

Kỳ Tử Ngư sau khi nghe thấy câu nói này, tinh thần chấn động, cái mà gã đợi chính là câu nói này. Cho nên gã đợi Tô Kiến Hồ vừa nói xong, lập tức nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan sư, sau này chuyện của "Mặc Nguyệt", đồng thời cũng là chuyện của thành Phỉ Hải chúng tôi, có vấn đề gì, Diệp đan sư có thể trực tiếp đề xuất.

Diệp Mặc cũng đợi những lời này, cái mà hắn cần không phải chỉ là cái chỗ đến Nam An châu, cái mà hắn càng để tâm chính là sự ủng hộ của hai bên Vọng Nguyệt tông và thành Phỉ Hải, nói như vậy, hắn mới có thể yên tâm đến Nam An châu.

- Nếu đã như vậy thì xin đa tạ Tô trưởng lão và Kỳ thành chủ, sau này nếu như Diệp mỗ cần phải đi Nam An châu, "Mặc Nguyệt" vẫn làm phiền hai người chiếu cố một chút.

Diệp Mặc đứng dậy chắp tay hành lễ nói, đây mới là mục đích của hắn.

Thấy Diệp Mặc nói như vậy, Kỳ Tử Ngư trong lòng kinh hãi rồi lại thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng gã sở dĩ giật mình, đó là vì Diệp Mặc không ngờ có tư cách đến Nam An châu, điều này rõ ràng tông chủ của Vọng Nguyệt tông tiến cử rồi.

Thở phào một hơi, là vì Diệp Mặc cũng không có yêu cầu Tô Kiến Hồ đối phó với thành Phỉ Hải của y, mà lại thỉnh cầu sự hỗ trợ của y, nếu như vậy, trái lại lại dễ xử lý rồi.

Diệp Mặc lấy ra một bình "rượu Thạch Duẩn tủy", sau đó lấy ba chén, mỗi người một chén đầy.

- Đây là bình rượu mà Lệ Du Cáp muốn cướp lấy sao?

Kỳ Tử Ngư vừa nhìn thấy bình rượu mà Diệp Mặc lấy ra, lập tức nhận ra ngay. Rõ ràng là gã đã nhìn thấy nội dung ghi chép trong Tinh Nguyên Cầu.

- Rượu Thạch Duẩn Tủy…

Tiếp theo Tô Kiến Hồ và Kỳ Tử Ngư dường như trong cùng một lúc gọi tên loại rượu này.

- Không ngờ anh lại có rượu được làm từ "Vạn niên thạch duẩn tủy"?

Tô Kiến Hồ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, "Vạn niên thạch duẩn tủy" không cần nói đến y, cho dù là tu sĩ Hóa chân cũng trông thấy mà thèm.

Kỳ Tử Ngư cuối cùng cũng hiểu được vì sao Lệ Du Cáp muốn cướp đồ này của Diệp Mặc rồi, thứ này, đừng nói đến Lệ Du Cáp, đến gã cũng muốn cướp.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, quả nhiên là như vậy. Hắn chắc rằng nếu như không phải Tô Kiến Hồ cần đến sự giúp đỡ của hắn, nói không chừng hai người họ đã cướp lấy đồ này rồi. Những tên này quả thực không đơn giản, hắn vừa lấy ra vật này, chẳng những Lệ Du Cáp biết, mà hai người trước mặt này cũng biết.

Nhưng hắn lấy "Rượu Thạch Duẩn Tủy" ra, không phải là tùy tiện lấy ra, mà là đã suy nghĩ cặn kẽ rồi.

Bây giờ hai người hỏi đến, Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây chính là rượu làm từ "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy"…

Không đợi hai người họ ngạc nhiên, Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Năm đó khi tôi vẫn là Trúc Cơ, đã lấy được năm giọt "Vạn niên thạch duẩn tủy"…

- Cái gì, năm giọt "Vạn niên thạch duẩn tủy" đó không ngờ lại bị anh lấy được.

Kỳ Tử Ngư lại ngạc nhiên thốt ra, Tô Kiến Hồ cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên y cũng biết chuyện này.

Diệp Mặc bộ dạng không biết gì nói:

- Tôi cũng không biết năm giọt "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" này có xuất xứ từ đâu, chẳng qua là năm đó sau khi tôi lấy được, thì lấy hai giọt ngâm ra bầu rượu này, ba giọt còn lại thì vẫn ở đây.

Nghe thấy Diệp Mặc nói ba giọt "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" vẫn còn, Tô Kiến Hồ và Kỳ Tử Ngư cùng lúc đứng dậy, trong mắt sốt ruột, hiển nhiên sự quý báu của "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" bọn họ rõ hơn ai khác.

Hai người đều muốn mở miệng hỏi Diệp Mặc muốn lấy được ba giọt "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy", nhưng lập tức lại nhớ đến giá cả năm đó, liền đều ngồi xuống.

Một giọt một trăm triệu là giá mở đầu, hơn nữa cho dù là hai người có thể gom góp được ba trăm triệu linh thạch, thì cũng làm cho nguyên khí tổn thương trầm trọng, huống chi hai người muốn tự thu gom số linh thạch này quả thực quá khó.

Hai người một ngụm uống cạn chén rượu trước mặt, thật giống như tu vi toàn thân thể lại tăng lên một cấp bậc nữa vậy. Hai người đều biết, cảm giác này không phải cảm giác ảo, mà là loại rượu này có thể hóa giải được đan độc trong cơ thể họ.

Người tu luyện sợ nhất chính là đan độc, muốn không có đan độc, thì không thể ăn đan dược. Nhưng không ăn đan dược, muốn tu luyện cao hơn, e là tư chất kém cỏi, cũng không được.

Cho nên người tu luyện khi ăn đan dược, đều cũng có chút dè chừng. Đan dược cấp bậc càng cao, đan độc lại càng ít, nhưng cũng càng khó bài trừ ra được. Nếu như không có đan độc, bất cứ người nào trên lý mà nói đều có thể dùng đan dược tích lũy đến Hóa chân, trên thực tế thì lại không có khả năng.

Diệp Mặc biết rằng cơ hội đã chính muồi, hắn đột nhiên nhìn Tô Kiến

Hồ nói:

- Tô trưởng lão, thực ra thành phần thuốc chủ yếu của "Phục thần đan" không phải là "Phục Thần Mộc Đằng", chỉ có điều sau đó thành phần thuốc đó lại không tìm ra được, những đan sư khác chỉ có thể dùng "Phục Thần Mộc Đằng" thay thế mà thôi. Hơn nữa dùng "Phục Thần Mộc Đằng" thay thế để luyện chế ra "Phục thần đan", chẳng những hiệu quả bị giảm bớt đi nhiều, mà còn có di chứng về sau nữa.

- Hả…

Tô Kiến Hồ cũng không thể nào ngồi yên được, thậm chí đến ba giọt "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" vừa nãy cũng quên luôn. Một hồi lâu y mới tỉnh lại, hỏi Diệp Mặc:

- Nói như vậy, cho dù là anh luyện chế ra "Phục Thần Đan" cũng…

Kỳ Tử Ngư lúc này mới biết Vọng Nguyệt tông đến cầu xin Diệp Mặc luyện chế "Phục Thần Đan", nhưng chuyện này gã cũng không có cách nào tham gia vào được.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nói với Tô Kiến Hồ:

- Tô trưởng lão không cần phải vội, đợi tôi nói xong đã.

Đợi Tô Kiến Hồ bình tĩnh trở lại, Diệp Mặc mới nói:

- Vọng Nguyệt tông cầu "Phục thần đan" hiển nhiên là vì có người thần thức bị thương rồi, không thể chữa trị được.

- Đúng vậy.

Tô Kiến Hồ đờ đẫn gật đầu nói, trong lòng dường như còn đang suy nghĩ đến việc khác.

Diệp Mặc còn nói thêm:

- Mặc dù "Phục Thần Mộc Đằng" không phải là linh dược chính để luyện chế ra "Phục thần đan", nhưng tôi lại biết linh dược chính để luyện chế ra "Phục thần đan" là gì.

- Là cái gì?

Không cần Diệp Mặc hỏi, Tô Kiến Hồ hỏi thẳng.

- Chính là "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" mà vừa nãy chúng ta nói đến, cho nên anh không cần lo lắng, "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" tôi còn có ba giọt, cũng có thể luyện chế ra được một lò "Phục thần đan"…

Lời nói của Diệp Mặc vừa mới nói xong, Kỳ Tử Ngư trong lòng liền dâng lên một chút thất vọng, vốn dĩ gã muốn dùng thứ khác để đổi lấy ba giọt "Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy" của Diệp Mặc. Không ngờ, bây giờ lại muốn lấy ra để luyện đan.

Quả nhiên lời nói của Diệp Mặc vừa mới dứt, Tô Kiến Hồ lập tức trở nên vui mừng hớn hở, nhưng y lập tức lại nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt có chút xấu hổ nhìn Diệp Mặc nói:

- Nếu như vậy, chúng tôi nợ Diệp đan sư quá nhiều rồi.

Diệp Mặc thầm nghĩ, nói nhiều như vậy, chính là muốn anh nợ tôi nhiều mà, nếu không vừa nãy tôi cũng không nói nhiều như vậy đâu.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tô trưởng lão nói như vậy thì khách khí rồi, về sau tôi phải rời khỏi thành Phỉ Hải, "Mặc Nguyệt" còn cần đến sự chiếu cố của Tô trưởng lão mà.

Tô Kiến Hồ cuối cùng cũng hiểu ra được ý tứ của Diệp Mặc, lập tức vỗ ngực nói:

- Diệp đan sư, anh yên tâm, Vọng Nguyệt tông tôi sau này sẽ trực tiếp phái một Hư Thần trưởng lão đến thành Phỉ Hải trấn thủ "Mặc Nguyệt" vài

chục năm.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

- Thế thì không cần, nếu như có thể chiếu cố đến "Mặc Nguyệt" mười năm, Diệp Mặc đã vô cùng cảm kích rồi.

Diệp Mặc vội vàng đứng dậy nói. Nghe thấy Tô Kiến Hồ nói vậy, Kỳ Tử Ngư cũng đứng dậy nói:

- Diệp đan sư yên tâm, "Mặc Nguyệt" ở thành Phỉ Hải sẽ vững như núi Thái Sơn.

Diệp Mặc nhận được hai lời bảo đảm của hai người này, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, hắn lại lấy ra một bình rượu, đem "Rượu Thạch Duẩn Tủy" trong bình chia làm hai bình nhỏ. Sau đó đưa cho Tô Kiến Hồ và Kỳ Tử Ngư mỗi người một bình, hai người lại không ngừng cảm tạ. Thứ này chỉ là chút đỉnh, hết rồi là hết sạch luôn.

…

Kỳ Tử Ngư chẳng những kết giao với Vọng Nguyệt tông rồi, cũng nhận được lợi. Trong lòng lại tràn đầy vui sướng rời khỏi, Tô Kiến Hồ thì ở lại chờ Diệp Mặc luyện đan.

Diệp mặc coi như đã đạt được mục đích của mình, thứ nhất, thứ mà Lệ Du Cáp mơ ước có được, hắn đã lấy ra rồi, không có ai còn hiểu lầm hắn nữa. Thứ hai, kéo được sự viện trợ cường mạnh của Vọng Nguyệt tông và Kỳ Tử Ngư, cho dù hắn không ở thành Phỉ Hải, "Mặc Nguyệt" hẳn là cũng vững như núi Thái Sơn.

Điều thứ hai mới chính là điều mà Diệp Mặc lo lắng, mấy người Tống Ánh Trúc ở thành Phỉ Hải, nếu như không có người chống đỡ, thì hắn tuyệt đối không thể yên tâm mà rời khỏi Bắc Vọng châu được, ai mà biết chuyến đi này của hắn mất bao nhiêu thời gian?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1006

Tu Vi Tăng Cao

Một lò "Phục thần đan", Diệp Mặc có thể luyện chế ra được chín viên, đương nhiên dùng cũng không chỉ có ba giọt "Vạn niên thạch duẩn tủy". Sở dĩ không dùng "Phục thần đan" đả luyện chế lúc trước, đó là vì Diệp Mặc biết rằng, tu sĩ Hư Thần rất nhạy cảm với đan dược, bọn họ thậm chí có thể cảm nhận được đan dược này là luyện chế gần đây, hay là đã luyện chế xong từ lâu rồi.

- Ba viên "Phục thần đan"?

Tô Kiến Hồ cầm lấy bình ngọc mà Diệp Mặc đưa cho y mà chân tay run rẩy, y chỉ cần một viên "Phục thần đan" thôi, nhưng không ngờ lại lấy được ba viên "Phục thần đan". Với kinh nghiệm của y, là có thể nhìn ra những đan dược này là mới làm ra, nói cách khác, là đan dược vừa mới được luyện ra.

Diệp Mặc làm người tốt đến cùng, hắn không cần quan tâm đến mấy viên "Phục thần đan". Cái mà hắn để ý chính là sau khi hắn rời khỏi, Vọng Nguyệt tông có tận tâm tận lực giúp hắn hay không. Nếu như hắn đã làm như vậy, Vọng Nguyệt tông còn không giúp đỡ, vậy thì vong ân bội nghĩa quá rồi.

- Anh quả nhiên là Đan vương…

Tô Kiến Hồ lập tức lại càng chấn động nhìn Diệp Mặc, Đan vương trẻ tuổi như vậy, quả thật y lần đầu tiên gặp. Ngày trước Thành Dạ Quần đứng đầu Luyện đan danh nhân đường cũng chỉ là Đan vương nhất phẩm mà thôi, Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy lại có thể luyện chế ra "Phục thần đan" thiên cấp tam phẩm, chẳng lẽ lại là Đan vương tam phẩm?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Phục thần đan, mặc dù là đan dược thiên cấp tam phẩm, nhưng vì thêm "Vạn niên thạch duẩn tủy", thực ra một Đan vương nhất phẩm cũng có thể luyện chế ra được.

Hắn cũng không nói mình là Đan vương cấp mấy, cho dù là Vọng Nguyệt tông và hắn có quan hệ tốt đi nữa thì sao? Đó là vì người ta có chuyện mới tìm đến hắn mà thôi. Nếu chẳng may người khác biết được hắn là Đan vương tam phẩm thậm chí tứ phẩm, kết quả cũng rất khó đoán trước.

- Hóa ra là như vậy…

Tô Kiến Hồ thở dài, trong lòng đã làm chủ từ trước, đã cho rằng Diệp Mặc là Đan vương nhất phẩm. Chuyện này so với chuyện y nghĩ trước cũng không chênh lệch lắm, y trước đó cũng cho rằng Diệp Mặc nhiều nhất cũng chỉ là Đan vương nhất phẩm, sau đó có một thủ pháp luyện đan đặc biệt mà thôi. Dù sao trẻ tuổi giống như Diệp Mặc, cho dù là Đan vương tam phẩm, thì cũng đã rất kinh thế hãi tục rồi.

Nhưng trẻ tuổi như vậy đã là Đan vương nhất phẩm rồi, chuyện này cũng có nghĩa là sớm đã là thiên tài rồi. Vọng Nguyệt tông cho dù không có chuyện thần thức phu nhân Tông chủ bị thương, Diệp Mặc cũng đáng được kết giao Sau sự kiện thương hội Dương Hải, Mặc Nguyệt hoàn toàn sống yên ổn ở thành Phỉ Hải. Một số Tán tu có tu vi không tệ lại tiến đến tìm nơi nương tựa, còn việc kinh doanh của Mặc Nguyệt cũng bắt đầu từ thành Phỉ Hải mà mở rộng ra ngoài.

Hơn nữa Mặc Nguyệt và thành chủ thành Phỉ Hải kết phường tổ chức hai lần đấu giá, trong hội đấu giá lại xuất hiện mấy loại đan dược như Chức Thần đan, Thanh Uẩn đan. Những đan dược này vừa mới đưa ra, lập tức liền chấn động toàn bộ Phỉ Hải, thậm chí dần dần mở rộng ra ngoài. Nếu như không phải thương hội Ngạo Thành thâm căn cố đế ở duyên hải, Mặc Nguyệt nói không chừng cũng có thể thay thế được bọn họ.

Nhưng Diệp Mặc không cho Mặc Nguyệt đến duyên hải kinh doanh, hắn cũng không muốn cùng với thương hội Ngạo Thành gây ra mâu thuẫn không thể giải quyết được.

Mặc Nguyệt chỉ cần lấy ra Chức Thần đan và Thanh Uẩn đan, thì cũng đủ vững chân ở thành Phỉ Hải rồi, hơn nữa Chức Thần đan cũng chỉ có Diệp Mặc mới có thể luyện chế ra được, Diệp Mặc bây giờ cũng không muốn Mặc Nguyệt trở thành thương hội lớn nhất Bắc Vọng châu.

Nếu như hắn nghĩ như vậy thật, vậy hắn bán ra cũng không phải Chức Thần đan và Thanh Uẩn đan rồi, mà là Trúc Cơ đan, Bồi Thực đan thậm chí là Ngưng Anh đan. Diệp Mặc biết rằng, không cần nói hắn muốn rời khỏi thành Phỉ Hải ngay lập tức, cho dù hắn vẫn còn ở thành Phỉ Hải, những loại đan dược này, nếu như thực lực không mạnh đến một mức độ nào đó, vẫn không thể tùy tiện bán ra ngoài thì vẫn tốt hơn.

Cho dù là vì "Phục thần đan", Diệp Mặc cũng muốn tạo ra một thế lực, lấy ra năm giọt "Vạn niên thạch duẩn tủy" kia, nói cách khác tai họa về sau vô cùng vô tận.

Bây giờ Mặc Nguyệt trên cơ bản đã vào nề nếp, còn mấy người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng đều không thể xuất đầu lộ diện, đều đem hầu hết toàn bộ thời gian để tu luyện.

Các cô biết, Diệp Mặc nhanh chóng sẽ đến Nam An châu, lại càng biết Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đều ở bên kia.

Tống Ánh Trúc mặc dù không muốn, nhưng cô cũng hiểu được suy nghĩ của Diệp Mặc, bên này đã ổn định lại rồi. Mà Diệp Mặc càng lo lắng tình hình mấy người Lạc Ảnh ở Nam An châu, nếu như cô muốn đến Nam An châu sớm một chút, chỉ có thể cố gắng tu luyện. Chỉ có thể trong thời gian ngắn nhất thăng cấp Hư Thần thì mới có thể được. "Duẩn ích đan" có thể giải được đan độc và Tụ Linh trận cấp năm, tu luyện lại càng dễ thành công hơn.

Tu Linh trận cấp năm nếu như không tính đến tiêu hao linh thạch, thì mức độ tụ kết linh khí quả thực không gì sánh kịp.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Cho nên xung quanh Mặc Nguyệt đều là linh khí dày đặc, một số tu sĩ thậm chí không mua thứ gì, cũng thích đến thương hội của Mặc Nguyệt tham quan Tô Tĩnh Văn vốn dĩ sau khi Trúc Cơ đi ra, đã muốn ở cùng với Diệp Mặc rồi. Nhưng sau khi biết Diệp Mặc muốn đến Nam An châu, cô lại bỏ ý nghĩ này đi.

Tư chất của cô khác người, lại kích phát ẩn linh căn. Nếu như duy trì thân thể thuần âm, tốc độ tu luyện của cô sẽ nhanh hơn gấp mấy lần. Cô không biết Diệp Mặc lúc nào mới có thể trở về được, cho nên chỉ có cách cô thăng cấp Hư Thần sớm một chút, mới có thể đến Nam An châu tụ họp cùng Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn tin rằng, với tư chất của cô, thăng cấp Hư Thần hẳn là tốn không có bao nhiêu năm. Ngày trước vì tìm kiếm Diệp Mặc, cô cũng tốn mất mười mấy năm, chỉ có vài năm như này, cô vẫn có thể chịu đựng được.

Mặc Nguyệt bây giờ hình thành lên một phong trào tu luyện, dường như người trong Mặc Nguyệt đều cố gắng tu luyện, không muốn trì hoãn chút thời gian nào.

Còn Diệp Mặc thì lại bế quan lần nữa, cho dù hắn muốn đến Nam An châu, cũng phải đợi sau khi Kim Đan viên mãn rồi mới đi được.

Cho nên sau khi Diệp Mặc bế quan, trực tiếp bước vào thế giới Trang vàng, trên linh mạch dùng "Thiên Hoa đan" thăng cấp.

Thành Phỉ Hải sau khi trải qua cuộc tranh đấu của Mặc Nguyệt và thương hội Dương Hải, lại khôi phục diện mạo vốn có của nó. Chỉ có điều Mặc Nguyệt vốn vắng vẻ ngày trước dần dần trở thành mảnh đất phồn hoa của thành Phỉ Hải.

Mà nhân khẩu của thành Phỉ Hải lại gia tăng nhanh chóng, nguyên nhân chủ yếu chính là vì thành Phỉ Hải có một Châu Tế Truyền Tống trận, một số tu sĩ đều thích đến đây để thử vận may. Thứ hai là vì giữ gìn sự vận hành bình thường của Châu Tế Truyền Tống trận, bên cạnh Châu Tế Truyền Tống trận có một Tụ Linh trận cấp tám. Loại Tụ Linh trận này cho dù là tông môn tám sao cũng chưa chắc đã có, cho nên điều này cũng là một nguyên nhân thu hút người khác tới.

Tụ Linh trận cấp tám, cho dù là không bước vào, tu luyện ở một nơi cách đó rất xa, cũng rất có lợi.

Vì sự nổi lên của Mặc Nguyệt, thành Phỉ Hải không ngờ lại yên ổn đi rất nhiều. Mặc Nguyệt làm kinh doanh không lừa người, cũng không ỷ thế mà ức hiếp người khác, càng không toát ra vẻ Nhị thế tổ. Cho nên những người kinh doanh với Mặc Nguyệt, cũng không cần lo lắng ép mua ép bán.

Mà thế lực của Mặc Nguyệt, không khiêu khích người khác, đương nhiên sẽ không có người chủ động đến khiêu khích bọn họ. Nếu muốn làm khó Mặc Nguyệt, thương hội Dương Hải là một ví dụ rõ ràng nhất.

Nửa năm sau, Diệp Mặc hoàn toàn luyện hóa được viên "Thiên Hoa đan" thứ ba, thăng cấp thành công lên Kim Đan tầng thứ tám hậu kỳ. Vốn dĩ Diệp Mặc nghĩ ba tháng sau, hắn có thể thăng cấp Kim Đan viên mãn. Dù sao hắn ngoài trừ có loại đan dược nghịch thiên như

"Thiên Hoa đan" ra, còn có một linh mạch.

Nhưng hắn vẫn còn đánh giá thấp yêu cầu của hắn với linh khí, dưới đan dược nghịch thiên này, còn ngồi trên linh mạch tu luyện, hắn từ Kim Đan tầng thứ sáu thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ chín hậu kỳ, cũng tốn mất nửa năm.

Diệp Mặc sau khi ra ngoài, phát hiện ra ngoài Tống Ánh Trúc không bế quan mà vẫn chờ hắn, Tô Tĩnh Văn và cả Diệp Lăng thì đều đang bế quan tu luyện. Ngu Vũ Thiên thì lại càng không ra ngoài, Mặc Nguyệt bây giờ, đại

bộ phận người Diệp Mặc cũng không quen biết. Ngoại trừ Chân Tiểu San, Tô Việt, Thịnh Dực Trung, những người còn lại đa số về sau gia nhập Mặc Nguyệt, còn Dư Kỳ Dương lại là Trúc Cơ viên mãn rồi, bây giờ đã bắt đầu bế quan kết Đan rồi.

Dư Kỳ Dương là thuần mộc linh căn, tu luyện nhanh, Diệp Mặc cũng không ngạc nhiên.

- Anh muốn đi sao?

Tống Ánh Trúc thấy Diệp Mặc bước ra, trong mắt có chút u oán, lại có chút lo lắng và không thoải mái. Tiến độ của cô không phải nhanh, thời gian dài như vậy, cũng chỉ tới Kim Đan tầng thứ hai mà thôi.

Diệp Mặc gật gật đầu nói, kéo tay Tống Ánh Trúc:

- Cùng anh ra ngoài một chút đi.

Thành Phỉ Hải so với hơn một năm trước khi mấy người Diệp Mặc vừa mới đến, cũng náo nhiệt hơn rất nhiều. Tu sĩ Hư Thần lại nhiều hơn rất nhiều. Bởi vì thương hội Mặc Nguyệt chủ yếu nhằm vào những khách hàng là tu sĩ Kim Đan, thỉnh thoảng còn có một số đan dược tu sĩ Nguyên Anh, cho nên tu sĩ Hư Thần rất ít khi đến Mặc Nguyệt.

Diệp Mặc và Tống Ánh Trúc đi trên đường cái náo nhiệt phồn hoa ở thành Phỉ Hải, Tống Ánh Trúc lại có phần ưu tư.

- Tĩnh Văn và Diệp Lăng đang bế quan tu luyện, tại sao em lại không bế quan?

Diệp Mặc chủ động phá vỡ không khí trầm mặc này hỏi.

Tống Ánh Trúc hạ giọng nói:

- Em sợ sau khi em bế quan, anh ra rồi, em lại không gặp được anh. Lần sau gặp lại, thì cũng không biết là lúc nào rồi…

Diệp Mặc trầm mặc một lát, sau đó khẳng định nói:

- Ánh Trúc, em yên tâm anh sẽ không ở lại Nam An châu lâu đâu, khi trở về thì lại về đây, sau đó dẫn mọi người đi hết. Rất nhiều thứ ở Bắc Vọng châu không có, nhưng ai có thể chắc chắn Nam An châu không có? Có lẽ có một ngày, anh ở Nam An châu có thể trực tiếp bay qua Vô Tâm hải cũng không chừng. Nếu như như vậy thật, chúng ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Dừng một chút, Diệp Mặc còn nói thêm:

- Thành Phỉ Hải không phải là nơi mà chúng ta thường trú, nơi này hoặc có một bộ phận của chúng ta, nhưng tuyệt đối không phải thành phố của chúng ta, có lẽ có một ngày sẽ có một Mặc Nguyệt Chi Thành riêng của chúng ta Diệp Mặc không phải tùy tiện nói, hắn có một dược liệu "Cửu vũ kim bằng" cấp mười, loại nguyên liệu này nếu như luyện chế thành pháp bảo phi hành, ai có thể chắc chắn không thể từ Nam An châu bay đến Bắc Vọng châu? Nhưng Diệp Mặc cũng biết chỉ có một nguyên liệu cấp mười thì không được, hắn còn cần những nguyên liệu cao cấp khác, thậm chí còn cần sự giúp đỡ của Tông sư luyện khí cấp cao, những thứ này có lẽ ở Nam An châu có thể tìm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1007

Hình Ảnh Nằm Sâu Trong Đầu

Diệp Mặc, em có chút nhớ Lạc Nguyệt thành rồi... Lúc nào chúng ta có thể quay về đó?

Tống Ánh Trúc nghe được Diệp Mặc nói 'Mặc Nguyệt chi thành', đột nhiên nhớ tới Lạc Nguyệt thành lúc xưa.

Diệp Mặc phải rời khỏi Phỉ Hải, loại cảm giác nhớ nhung này càng trỗi dậy trong cô. Không có Diệp Mặc, cô cảm giác rất trống rỗng. Dù cho Diệp Mặc không có thời gian ngày nào cũng ở cùng một chỗ, thì cũng nên để cô biết hắn vẫn luôn ở bên cạnh là tốt rồi.

Diệp Mặc nắm chặt tay Tống Ánh Trúc, hắn bỗng nhiên hiểu rõ ý tứ của Tống Ánh Trúc, cô không phải nhớ Lạc Nguyệt thành, cô chính là không muốn rời khỏi hắn. Hắn không dám nhắc tới Ức Mặc, Tống Ánh Trúc thoạt nhìn rất kiên cường, nhưng đôi khi cô lại yếu đuối hơn so với Tô Tĩnh Văn và Diệp Lăng.

- Ánh Trúc, anh hứa với em, anh sẽ nhanh chóng trở về bên em, đem bọn em đi. Sau khi tu vi của chúng ta cao hơn, chúng ta có thể trở lại Lạc Nguyệt thành rồi. Kỳ thực anh cũng rất nhớ nơi đó.

Diệp Mặc thanh âm trầm thấp xuống.

Hắn tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn biết, rất khó để trở lại Lạc Nguyệt thành. Hắn chỉ cần nhìn quảng đường từ Bắc Vọng Châu đi Nam An Châu đã biết khó khăn đến nhường nào rồi. Coi dù hắn tu luyện tới Hóa chân thì làm sao? Truyền Tống Trận cấp chín cũng chỉ có thể chuyên chở ở cự ly Vô

Tâm hải thôi Lúc trước Truyền Tống Trận từ Tiểu thế giới đến Lạc Nguyệt, Diệp Mặc rất hoài nghi có phải do tu sĩ Tu Chân giới bố trí hay không. Coi dù là tu sĩ Tu Chân giới bố trí, những tu sĩ đó năng lực đúng là phi thường, hắn có thể làm được không?

Diệp Lăng đã ở chỗ này, nhưng hắn còn có một người em trai là Diệp Tử Phong ở bên đó nữa. Diệp Lăng tuy rằng chưa từng nói qua, thế nhưng Diệp Mặc cảm thấy cô rất nhớ người anh hai đó, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

Giờ khắc này hắn thậm chí nhớ tới Vân Băng, cô giáo lạnh lùng kiều diễm, hiện tại không biết thế nào rồi? Còn có Văn Đông, lý tưởng của nàng thực hiện được chưa? Căn nhà ở Ninh Hải có còn hay không? Bọn người Hứa Bình như thế nào rồi?

Cái tên Đông Phương Vượng kia có thể biến thành con thiêu thân hay không? Hoàng Ức Niên hẳn là có thể ngăn chặn được gã chứ?

Còn có Tăng Chấn Hiệp, Hàn Tại Tân, Tiêu Lôi, chị Nhan, Du Nhị Hổ, Úc Diệu Đồng, Thi Tu...

Vô số khuôn mặt quen thuộc chậm rãi hiện ra trong đầu Diệp Mặc, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác có chút thương cảm, bao nhiêu năm nữa hắn mới có thể trở lại Lạc Nguyệt thành, trở lại Ninh Hải, chỉ là những năm sau, bọn họ có còn tồn tại nữa hay không?

Người cuối cùng đọng lại trong đầu hắn dĩ nhiên là một người thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, đó là Lạc Huyên. Diệp Mặc giờ mới phát hiện, hắn tuy rằng vẫn không nhớ thương người con gái này, thế nhưng hình bóng của nàng lại nằm trong đầu hắn.

Cô là người cùng hắn nhảy từ tầng mười hai xuống, có thể khiến Diệp Mặc nhớ kỹ nàng đó chính là một câu nói của nàng - Em chỉ không muốn anh Diệp lại thất vọng một lần nữa mà thôi.

Chỉ như vậy không hơn?

- Có thể mình đã nợ cô ấy Diệp Mặc thì thào tự nói một câu.

Hắn nói hắn nợ Lạc Huyên không phải là quá khoa trương, hắn có được thế giới Trang vàng cũng là nhờ Lạc Huyên mới có được nó. Nếu như không có Lạc Huyên, hắn không có khả năng có thế giới Trang vàng. Hơn nữa ba tờ giấy vàng tạo nên thế giới Trang vàng là do Lạc Huyên cho hắn hai tờ.

Cô thậm chí lừa gạt hai sư tỷ tình như chị em, phần tình cảm này, tuy rằng lúc đó hắn và Lạc Huyên hai người đều không cảm thấy, thế nhưng hiện tại Diệp Mặc rõ ràng cảm nhận được.

Lúc trước khi Lạc Huyên mất tích tại Song Thạch Nhai, hắn đã đi tìm nhiều lần, thế nhưng vẫn không tìm được.

Thế giới Trang vàng rất có tác dụng đối với hắn. Nếu như không có thế giới Trang vàng, hắn không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Nếu như không có thế giới Trang vàng, hắn không có 'Tam sinh quyết', cũng không có khả năng đi tới ngày hôm nay. Có thể nói hắn có ngày hôm nay có liên quan tới tấm chân tình của Lạc Huyên lúc trước.

Mà ngay cả thi thể Lạc Huyên hắn cũng không tìm được, Diệp Mặc thở dài một tiếng, tâm tình nhớ đến Lạc Huyên.

Cảm nhận được sự trầm mặc và cô đơn của Diệp Mặc, Tống Ánh Trúc ôm chặt Diệp Mặc, ôm lấy cánh tay hắn rồi thấp giọng nói rằng:

- Anh đang lo lắng chuyện gì sao?

Nghĩ đến việc sắp rời xa nhau, Diệp Mặc bỗng nhiên giãn lông mày, đem toàn bộ tâm tư phiền muộn để qua một bên, kéo Tống Ánh Trúc nói rằng:

- Ánh Trúc, em yên tâm, anh nhất định sẽ nhanh chóng mang bọn em cùng đi. Em ở chỗ này tu luyện cho tốt, đừng lo lắng cho anh.

Đây đã là lần thứ ba hắn nói câu này với Tống Ánh Trúc rồi, Diệp Mặc quyết tâm, hắn nhất định phải thành lập một nơi thuộc về chính mình, sau đó đem những người mình yêu thương ở cùng một chỗ, không bao giờ bôn ba đây đó, không bao giờ phiêu lưu nữa.

- Vâng, em tin anh.

Tống Ánh Trúc cũng vứt bỏ vẻ u sầu, cô muốn Diệp Mặc lúc rời đi cũng vui vẻ.

- Ánh Trúc, anh phải đi rồi, không quay về tạm biệt mấy người Tĩnh Văn nữa, em nói với mọi người, anh rất mau sẽ trở lại...

Diệp Mặc rất muốn nhìn thấy Diệp Lăng và Tô Tĩnh Văn rồi mới đi, thế nhưng hắn biết khó nhất chính là giây phút chia tay. Hắn vốn đi ra ngoài nhiều nhất chỉ một năm rưỡi, nhưng lần này đi Nam An Châu còn không biết bao lâu.

Tô Tĩnh Văn và Diệp Lăng đều đang nỗ lực tu luyện, lúc này đối mặt với việc chia tay hắn, khẳng định sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của các nàng. Đối với Diệp Mặc mà nói, tốc độ tu luyện của các nàng càng nhanh càng tốt.

Tống Ánh Trúc hiểu rõ ý Diệp Mặc, cô gật đầu dịu dàng nói rằng:

- Linh thạch còn đủ không? 'Mặc Nguyệt' hiện tại có rất nhiều linh thạch, hay anh trở về lấy một ít linh thạch?

Diệp Mặc cảm nhận được cái loại dặn dò ấm áp này, nhưng hắn lắc đầu. Hắn hiện tại có khoảng một trăm triệu linh thạch. Hơn nữa Mặc Nguyệt cũng chỉ có hơn một trăm triệu linh thạch mà thôi, trong đó một trăm triệu chính là tiền bồi thường mà 'Hiệp hội thương nghiệp Dương Hải' mang tới. 'Hiệp hội thương nghiệp Dương Hải' sau khi xuất ra một trăm triệu linh thạch, hầu như đã trở nên nghèo rồi.

Hai người đều không nói thêm gì nữa, chỉ hưởng thụ loại cảm giác yên tĩnh này. Mặc dù tiếng ồn ở đây không khác gì ngoài đường cái, thế nhưng

hai người đều cảm giác được sự yên lặng đến từ ở sâu trong nội tâm.

Một trận thanh âm ầm ĩ cắt đứt cảm giác yên tĩnh này của hai người, Diệp Mặc ngẩng đầu, đã phát hiện một nam một nữ bị ba gã tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bao vây.

Trong hai người người bị bao vây kia, tên đàn ông là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, còn người phụ nữ dường như vừa Trúc Cơ, hơi thở còn có chút chưa ổn định.

Lúc này một nam một nữ bị chặn lại kia trên mặt đều có chút hoảng sợ, hiển nhiên cũng không biết nên xử lý chuyện này như thế nào.

Điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là, hắn nhận ra người phụ nữ kia. Chính là Vu Vũ Yến, là người hắn gặp ở thị trấn Từ Tây khi lần đầu tiên hắn đến Tiểu thế giới. Đây là một người phụ nữ mưu mô, hơn nữa rất lợi thế. Diệp Mặc luôn không có thiện cảm với cô ta, lúc trước cô ta còn định dùng Diệp Mặc làm người chịu tội thay, chỉ là Diệp Mặc chưa kịp để cô hành động thì đã rời đi mà thôi.

- Là anh? Diệp Mặc...

Vu Vũ Yến trong lúc hoảng sợ đã nhận ra Diệp Mặc, vui mừng kêu một tiếng, thế nhưng đảo mắt liền nghĩ tới quan hệ giữ cô và Diệp Mặc, sự vui mừng trong mắt liền biến mất. Thế nhưng cái loại khát vọng được người khác giúp đỡ vẫn còn đang hiện rõ như cũ.

Đứng ở góc độ của Diệp Mặc, hắn sớm đã không so đo tính toán với Vu Vũ Yến nữa rồi. Thế nhưng người phụ nữ này lúc trước không ngừng tính kế với hắn, giờ bảo hắn ra tay giúp thì cũng không có khả năng.

- Đừng có đứng đấy mà Diệp Mặc, Mặc Diệp gì hết, bố mày mặc kệ hắn là ai, ngày hôm nay ai tới cứu tụi mày đều phải nhừ tử.

Trong ba gã tu sĩ Trúc Cơ cản đường, có một gã tu sĩ Trúc Cơ tầng chín mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vu Vũ Yến nói, thậm chí ngay cả đầu cũng

không ngẩng lên nhìn một cái.

"Hừ!" Tống Ánh Trúc nghe tên tu sĩ Trúc Cơ nói năng lỗ mãng với Diệp Mặc, lập tức hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút không được tốt. Tên tu sĩ Trúc Cơ vừa nói kia nghe thấy Tống Ánh Trúc hừ lạnh, lập tức quay đầu lại nói, đồng thời ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn Tống Ánh Trúc. Ý gã là nói, không ngờ có người dám đứng một bên hừ lạnh.

Chỉ là gã còn chưa hoàn toàn nói ra, đã bị hai tên đồng bọn bên cạnh kéo lại. Hai tên đồng bọn kéo tên tu sĩ Trúc Cơ đến phía sau, sau đó khom lưng chín mươi độ làm lễ với Tống Ánh Trúc - Vãn bối Chu Trường Điền ra mắt Tống tiền bối 'Mặc Nguyệt'...

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia vốn không biết vì sao bị kéo về phía sau, đang chuẩn bị chất vấn, lại nghe thấy hai chữ 'Mặc Nguyệt', lập tức nuốt xuống những lời sắp sửa nói ra. Gã đang nghĩ về những lời mình vừa nói lúc nãy, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

- Ba người tụi mày thật ra rất uy phong nha, ai cho tụi mày lá gan gây sự ở Phỉ Hải? Hiện tại cút ra khỏi Phỉ Hải cho tôi, bằng không tụi mày vĩnh viễn cũng không cần đi ra nữa.

Lại một thanh âm lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến.

Âm thanh sau khi nói xong, đi tới trước mặt Diệp Mặc khom lưng thi lễ giống như người tu sĩ Trúc Cơ lúc này - Chủ phủ thành Phỉ Hải Vương Địch ra mắt Diệp Hội chủ...

Ba gã tu sĩ Trúc Cơ nghe được Vương Địch nói như vậy, nhất thời sắc mặt trắng bệch như người chết. Bọn họ loại tiểu nhân vật này, coi như là gây sự, Vương Địch loại đại nhân vật này cũng sẽ không thèm quan tâm. Thế nhưng thật không ngờ, ngày hôm nay Vương quản sự thành Phỉ Hải lại quan tâm đến chút việc nhỏ ấy.

Chờ một chút, ba gã tu sĩ Trúc Cơ lúc này mới phản ứng kịp, Vương

Địch đều phải hành lễ với người thanh niên kia, hắn và Tống Ánh Trúc 'Mặc Nguyệt' lại ở cùng một chỗ, hơn nữa Vương quản sự cũng gọi hắn là Diệp Hội chủ, lại liên tưởng đến người phụ nữ vừa rồi kia cũng gọi hắn là Diệp Mặc.

Ba gã tu sĩ Trúc Cơ dù là heo, cũng biết người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này là ai rồi, chính là Hội chủ 'Mặc Nguyệt' thần bí - Diệp Mặc, người mà căn bản bọn họ không thể chọc vào.

- Thì ra là Vương quản sự, thực sự là vinh hạnh nha.

Diệp Mặc ôm quyền lộ ra dáng tươi cười, tuy rằng hắn rất chán ghét tên Vương quản sự này, thế nhưng hắn đi rồi 'Mặc Nguyệt' vẫn còn đó. Đối với quản sự thành Phỉ Hải, không nên đắc tội vẫn hơn.

Song hắn cũng hiểu rõ, cái tên Vương quản sự này hẳn là sau khi biết hắn liền lập tức tới đây.

- Có thể nhìn thấy Diệp Hội chủ là vinh hạnh cho tôi, Diệp Hội chủ, ba người ngu ngốc này xử lý như thế nào, xin anh cứ nói.

Vương Địch tuy rằng biết Diệp Mặc không đắc tội gã bởi vì gã chính là quản sự thành Phỉ Hải, thế nhưng gã cũng biết Diệp Mặc nếu muốn bóp chết gã cũng rất dễ. Phía sau lưng hắn là Vọng Nguyệt tông, hơn nữa Vọng Nguyệt tông còn phái một gã tu sĩ Hư thần đến trông nom 'Mặc Nguyệt', mục đích chính là chống lưng cho 'Mặc Nguyệt'.

Diệp Mặc lắc đầu, đối với người như thế hắn căn bản đề không có hứng thú làm gì.

- Tụi bây còn chưa cút.

Vương Địch nhìn ba gã tu sĩ Trúc Cơ quát lớn một tiếng, sau đó nói với Vu Vũ Yến:

- Cô gái này, nếu có gì cần giúp đỡ cứ việc nói.

Gã cho rằng Vu Vũ Yến quen Diệp Mặc, đang muốn lấy lòng Vu Vũ Yến một chút, cũng là lấy lòng Diệp Mặc.

Vu Vũ Yến lắc đầu, sau đó cắn môi đi tới trước mặt Diệp Mặc thấp giọng nói:

- Cảm ơn anh ra tay giúp đỡ, xin lỗi trước đây...

Thanh âm của xô càng nói càng nhỏ, cuối cùng chính cô ta cũng không biết nói cái gì, chỉ xoay người bỏ chạy, ngay cả tên đồng bọn cũng không gọi đi theo.

Vương quản sự không biết chuyện là như thế nào, đương nhiên sẽ không nói thêm cái gì.

Diệp Mặc càng sẽ không đi quan tâm chuyện Vu Vũ Yến, hắn tạm biệt Vương quản sự, trực tiếp dẫn theo Tống Ánh Trúc đi về phía Truyền Tống Trận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1008

Đến Nam An Khó Vào Huyền Băng

Tu vi Kim Đan kỳ? Cậu là được đề cử tới?

Diệp Mặc mới ra khỏi Truyền Tống Trận, đầu còn từng trận choáng váng, liền có một thanh âm kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc lúc này mới chú ý tới năm tên tu sĩ ở trước mặt hắn, tu vi của từng tu sĩ dường như cũng rất lợi hại.

Diệp Mặc nhìn năm tên tu sĩ trước mặt này, người lớn tuổi nhất hắn căn bản không thể phân biệt được, nhưng tu vi thấp nhất cũng không chỉ tu vi Hư thần. Diệp Mặc chỉ có thể nhìn ra một người trong đó dường như là Ngưng thể đỉnh cao rồi, người còn lại hắn cảm nhận không ra, hiển nhiên cũng đã vượt qua tu vi Ngưng thể.

Diệp Mặc hít một hơi, nơi này chính là Nam An Châu? Linh khí thật nồng hậu, tu sĩ thật cường hãn.

- Vâng, vãn bối Diệp Mặc ra mắt các vị tiền bối.

Tại loại thực lực tuyệt đối này, Diệp Mặc cảm giác mình còn không bằng con kiến, đối phương thậm chí chỉ cần đầu ngón tay là có thể giết hắn.

Nam An Châu cho dù là lợi hại, cũng không có khả năng có nhiều tu sĩ cao cấp như vậy chứ? Chính mình vừa ra tới, liền xuất hiện bốn năm tên tu vi từ Ngưng thể trở lên?

- Linh căn thoạt nhìn rất tạp nham, loại tu sĩ này làm sao có thể được đề cử tới đây?

Một lão già trong đó nhìn Diệp Mặc, sau đó lắc lắc đầu.

- Cậu là linh căn gì? Vì sao được đề cử tới đây?

Lại có một người tu sĩ nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi, hiển nhiên đã nhìn ra linh căn của Diệp Mặc, chỉ có điều hỏi xác nhận một chút, thậm chí ngay cả một chút hứng thú kiểm tra đều không có.

Diệp Mặc nhìn mấy tên tu sĩ này, nghĩ đến yêu cầu khi vào Truyền Tống Trận, trong lòng đã có chút hiểu được. Ngưng thể ở Nam An Châu hẳn là không phải nhiều như lông trâu, những người này tới đây đoán chừng là xem Truyền Tống đưa tới có phải đệ tử thiên tài hay không, nếu như là đúng, nói không chừng sẽ dẫn đi bồi dưỡng.

Hiểu được đạo lý này, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không tới những môn phái kia làm đệ tử nòng cốt làm gì, lập tức rất là tôn kính nói:

- Vãn bối linh căn Hỏa Mộc song hệ, bởi vì kết thiện duyên với một tiền bối Kiếp Biến nên mới được đề cử. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

- Quả nhiên là như vậy, tôi biết mấy tên Kiếp Biến Bắc Vọng Châu dùng quyền mưu tư. Một chỗ phải lãng phí bao nhiêu linh tinh và nguyên liệu?

Tên tu sĩ kia vừa rồi hỏi lại không hài lòng nói, hiển nhiên không hoan nghênh việc Diệp Mặc đến đây.

- Anh Hàn, loại tình huống này hiển nhiên không có cách nào tránh khỏi. Chỉ là một chỗ thôi, cho người ta đi. Hơn nữa Bắc Vọng Châu trước khi đưa tới, trên cơ bản đã nói là đệ tử thiên tài, đại lục Lạc Nguyệt cũng không quan tâm đến một danh ngạch.

Tên tu sĩ thoạt nhìn trẻ tuổi nhất bước ra giảng hòa.

Sau khi nói xong, gã lại nói với Diệp Mặc:

- Cậu đi đi, tư chất song linh căn của cậu còn chưa đủ tư cách tiến vào môn phái chín sao để bồi dưỡng. Nam An Châu không so với Bắc Vọng Châu, tuy nhiên ở độ tuổi của cậu mà đã tu luyện tới Kim Đan cũng thật không dễ, nhưng nơi này cậu vẫn tự giải quyết là được.

Diệp Mặc biết rằng song linh căn của hắn, ở Bắc Vọng Châu chưa được coi là loại tư chất phi thường gì. Ở đây, Nam An Châu nơi nào cũng yêu cầu thiên tài lại không qua được. Hơn nữa còn nói mình đi cửa sau vào, tài năng của mình ở trong mắt vài tu sĩ tuyển nhận đệ tử có chút giảm bớt. Như vậy bảo hắn đi, đã là khiến hắn được lợi rồi.

Diệp Mặc nhận được tin hắn được chấp thuận, lập tức ôm quyền cảm tạ vài câu rồi xoay người bước đi, một lát cũng không dừng lại.

- Khải Lượng đạo hữu, sao tôi cứ cảm giác tên nhãi này có chút rất không thích hợp?

Lúc này tên tu sĩ lúc nãy nói chuyện với Diệp Mặc bỗng nhiên lại nói một câu.

- Có cái gì không thích hợp hay sao? Có phải nhìn hắn tuổi còn ít mà đã có tu vi Kim Đan hậu kỳ hay không? Kỳ thật loại chuyện này ở Bắc Vọng Châu rất nhiều, rất nhiều môn phái hoặc là thương hội lớn sẽ bồi dưỡng một thiên tài, cũng không tiếc đan dược, cũng không suy xét ảnh hưởng của đan độc. Vừa rồi tên nhãi kia tôi không cần xem cũng biết trong cơ thể hắn có quá nhiều đan độc, cuộc đời này của hắn có thể thăng cấp đến Hư thần đã là vận may.

Ở bên cạnh một gã tu sĩ Thừa đỉnh lập tức nói, hiển nhiên không ưa Diệp Mặc.

- Sẽ nhanh thôi, tôi sợ hắn Hư thần cũng không có cách nào. Cho dù là hắn không trúng đan độc, linh căn của hắn cũng quyết định hắn không có khả năng tu luyện tới cảnh giới cao nhất.

Người tu sĩ được gọi là anh Hàn cũng phụ họa nói một câu.

Hai người đều nói như vậy, tên tu sĩ kia lúc nãy có hơi nghi vấn cũng không nói gì nữa.

Diệp Mặc lúc này đã cách mấy tên tu sĩ kia cả ngàn dặm rồi, nếu hắn nghe thấy được những tên tu sĩ bàn luận, nói không chừng sẽ chỉ vào mũi bọn họn mà nói, bọn mày hiểu cái con khỉ gì.

Nếu như nói tìm mười tu sĩ không có đan độc, hoặc là đan độc ít nhất, Diệp Mặc khẳng định hắn tuyệt đối sẽ là một người trong số đó.

Tu sĩ không luyện đan đều biết rằng lợi hại của đan độc qua một thời gian ngắn sẽ luyện hóa thành đan độc, hoặc là tìm linh dược giải trừ độc. Hắn một Đan Vương đương nhiên hiểu rõ hơn so với người khác, hắn tin tưởng không phải mỗi người đều có 'Vạn niên thạch duẩn tủy". Còn hắn ít nhất còn có nửa bình.

Diệp Mặc sau khi ra khỏi phạm vi thần thức của mấy người kia mới dám dừng lại. Diệp Mặc phát hiện nơi này cũng là một thành thị tu chân, không khác thành Phỉ Hải là mấy, nhưng nơi này còn lớn hơn so với mười mấy thành Phỉ Hải cộng lại.

Diệp Mặc tìm vài tên tu sĩ hỏi thăm một chút, mới biết được nơi này mặc dù là thuộc Nam An Châu, nhưng cách thành Nam An của Nam An Châu còn vài chục ngàn dặm.

Chỗ này được gọi là thành Mạc Hải, bốn phía đều là biển, nhưng diện tích lại rất lớn, Truyền Tống Trận từ Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu thành lập ở trong này.

Tuy rằng cách Nam An Châu còn một trăm ngàn dặm, nhưng người ở thành Mạc Hải cũng không ít, hơn nữa Diệp Mặc ở trong này phát hiện không ít tu sĩ Hư thần. Cho dù sau khi thành Phỉ Hải đã thành lập nên Châu Tế Truyền Tống Trận, tu sĩ Hư thần cũng không nhiều như nơi này. Về phần

tu sĩ Nguyên Anh và Kim Đan, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy.

Như Diệp Mặc - Kim Đan viên mãn, tuy rằng thoạt nhìn tuổi còn trẻ, nhưng ở thành Mạc Hải lại quá tầm thường.

Diệp Mặc đi vào một cửa hàng, đang định tìm người hỏi một chút về Huyền Băng phái, đã có một gã phục vụ vẻ mặt tươi cười đi tới - Anh bạn muốn mua gì vậy?

Cửa hàng không nhỏ, bên trong đã có vài tên tu sĩ Kim Đan và vài tên tu sĩ Nguyên Anh đang nhìn vật phẩm trưng bày trong tủ kính. Diệp Mặc vừa tiến đến, đã có người tiếp đón, hiển nhiên thái độ phục vụ ở nơi này không tồi.

- Tôi muốn hỏi xem Huyền Băng phái ở chỗ nào?

Diệp Mặc liền vội vàng hỏi, hắn nghĩ người phục vụ ở cửa hàng này mỗi ngày đều tiếp xúc với rất nhiều người, đối với những môn phái này chắc có lẽ không xa lạ.

- Anh muốn tìm hiểu Huyền Băng phái?

Tên phục vụ này hơi sửng sốt, tất cả mọi người đều biết Huyền Băng phái ở núi Huyền Băng, việc này còn muốn hỏi thăm sao?

Diệp Mặc thấy tên phục vụ có chút ngây người, vội vàng bổ sung một câu:

- Là như vậy, tôi có một người bạn ở Huyền Băng phái, tôi muốn đi thăm anh ta. Nhưng tôi chưa từng tới Huyền Băng phái, cho nên muốn hỏi một chút.

- Anh còn muốn đến Huyền Băng phái?

Tên phục vụ lại bất thần.

- Ha ha...

Một trận cười trong cửa hàng vang lên, gần như mọi người không tiếp tục xem vật phẩm bên trong tủ kính nữa, ngược lại đều quay đầu nhìn Diệp Mặc. Dường như Diệp Mặc mới là kẻ buồn cười nhất, thú vị hơn so với những đồ vật được bày trong tủ kính kia.

- Vừa rồi tôi không có nghe lầm chứ? Không ngờ nói muốn đi Huyền Băng phái tìm bạn?

Một gã tu sĩ Kim Đan hậu kỳ có chút âm dương quái khí nói một câu.

- Anh không nói, tôi vừa rồi còn tưởng rằng tôi nghe lầm, hoá ra thật sự còn có người muốn đi Huyền Băng phái nha.

Lại có người chế nhạo một câu.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, mình nói đi Huyền Băng phái đáng buồn cười như vậy sao?

Tên phục vụ kia hiển nhiên thái độ không tệ, y không châm biếm Diệp Mặc như người khác, mà rất khách khí nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn ơi, Huyền Băng phái là tông môn chín sao, trong vòng ngàn dặm không cho phép người ngoài đặt chân vào. Cho dù anh có người quen ở núi Huyền Băng, cũng cần anh ta tới tìm anh, không phải anh đi tìm anh ta. Trừ phi anh có chỉ thị viết tay hoặc là tín vật của tiền bối Hóa Chân tông môn chín sao, còn không anh không đi tới núi Huyền Băng được đâu. Không cần nói anh không tới được núi Huyền Băng, ngay cả một lá thư cũng không thể gửi vào.

Diệp Mặc ngây người trong chốc lát, lúc này hắn mới hiểu được ý nghĩ của mình buồn cười đến cỡ nào, hắn cho rằng mình tới Huyền Băng phái rồi, lập tức là có thể nhìn thấy Lạc Ảnh. Hiện tại xem ra, căn bản không phải như vậy. Không cần nói nhìn thấy Lạc Ảnh, ngay cả trong vòng ngàn dặm ở núi Huyền Băng còn không thể vào được.

Tên phục vụ kia Diệp Mặc ngây dại, cũng biết Diệp Mặc không phải tới mua đồ, lắc lắc đầu, xoay người muốn đi. Diệp Mặc vội vàng giữ lại hỏi:

- Có phải tất cả môn phái chín sao đều nghiêm ngặt như thế hay không?

Tên phục vụ kia nhìn thấy bộ dạng Diệp Mặc hồn bay phách lạc, thở dài nói:

- Chẳng những là môn phái chín sao, ngay cả yêu cầu của môn phái bảy sao và tám sao đều rất nghiêm khắc, đều không cho phép đi vào. Nếu anh đến sớm nửa năm thì có một cách.

- Cách gì?

Diệp Mặc sau khi hỏi xong mới nhớ tới tên phục vụ này nói đến sớm nửa năm, nhưng việc này đều đã qua.

Tên phục vụ kia nói - Nửa năm trước ở thành Nam An cử hành một 'hội giao lưu tu sĩ thành Nam An". Rất nhiều đệ tử nòng cốt của các môn phái đều tập trung ở thành Nam An, ở nơi đó giao lưu tu luyện. Nghe nói Huyền Băng phái cũng có người đến, nếu anh may mắn, đụng tới một đệ tử dễ bắt chuyện của Huyền Băng phái, nói không chừng có thể nhờ người ta giúp đỡ đưa một lá thư cho bạn của anh cũng nên.

Hội giao lưu tu sĩ thành Nam An? Diệp Mặc thì thầm một câu, sau đó hắn lập tức lấy ra một trăm viên linh thạch bậc cao đặt trong tay tên phục vụ này nói:

- Xin hỏi một chút, 'hội giao lưu tu sĩ thành Nam An", lần sau tổ chức là vào lúc nào?

Tên phục vụ nhận được một trăm linh thạch bậc cao, giờ mới hiểu được tu sĩ trước mắt này thoạt nhìn hồn bay phách lạc, không ngờ là một tên giàu có, hỏi mấy câu đã cho y một trăm linh thạch.

Vốn tên phục vụ này cũng có chút thông cảm với Diệp Mặc, hiện tại linh

thạch lại tới tay, vội vàng trả lời:

- Ba năm một lần, lần tiếp theo là hai năm rưỡi nữa, vẫn ở thành Nam An như cũ.

Ngẫm nghĩ một chút, tên phục vụ kia lấy ra một ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Tôi cho anh một tấm bản đồ của Nam An Châu, chỗ nào cũng có bên trong đó.

Diệp Mặc nhận tấm bản đồ, thì thào nói một câu, - Còn phải đợi hai năm rưỡi sao? Không được.

Tên phục vụ kia lắc lắc đầu, một mình rời khỏi.

Diệp Mặc không hỏi Phiêu Miểu Tiên trì, hắn biết, cho dù hỏi, cũng không có cách nào đi tới đó, còn không bằng không hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1009

Phương Pháp Nổi Danh

Diệp Mặc khẳng định đợi 2 năm rưỡi là thời gian quá dài.

"Phải dùng biện pháp gì mới có thể khiến Lạc Ảnh biết rằng mình đã tới? Nam An Châu lớn như vậy, Lạc Ảnh nếu chỉ ở trong núi Huyền Băng không ra ngoài vậy thì làm sao cô ấy biết chuyện mình đã tới?"

Diệp Mặc nhìn kĩ lại bản đồ một lần, cuối cùng vẫn là quyết định đi Thành Nam An. Thành Nam An là thành thị lớn nhất Nam An Châu, chẳng những phồn hoa hơn nữa cũng là nơi phát đạt có tin tức nhanh nhạy. Bất kể ở nơi nào xảy ra sự tình gì thì Thành Nam An cũng là nơi biết tin trước.

"Mình muốn đi Huyền Băng Phái nhất định phải đến Thành Nam An."

Ở Thành Mạc Hải dạo qua một vòng, Diệp Mặc cũng không còn là gà mờ không biết gì cả rồi. Ít nhất hắn cũng biết là từ Mạc Hải không có cách nào trực tiếp bay đến Thành Nam An cả. Không phải không thể bay mà là có quy định như vậy Về phần nguyên nhân Diệp Mặc không cần hỏi cũng biết, tất cả chỉ vì truy cầu lợi ích mà thôi. Đó là do cộng đồng Thành Mạc Hải và Thành Nam An quy định, muốn đi từ Thành Mạc Hải đến Thành Nam An thì nhất định phải sử dụng truyền tống trận hoặc là đi thuyền. Hơn nữa cái giá tiền đều rất rất cao.

Cũng giống như ở Địa Cầu cũng chỉ có xe vận chuyển của một số ban ngành mới là chính quy đấy thôi. Còn lại đều là trái pháp luật hoặc là không có giấy chứng nhận. Tuy nhiên ở nơi đây còn tệ hơn cả ở Địa Cầu. Ở Địa Cầu lái xe không có giấy chứng nhận còn có thể "chạy" được đấy, nhưng ở nơi này thì mọi người đều phải tuân theo quy định này, đó là đem tiền cho

người ta kiếm Nhưng dù là như vậy thì số người hàng năm qua lại giữa Thành Nam An và Thành Mạc Hải vẫn nhiều vô số kể. Bởi vì nơi này có chút giống với Thành Phỉ Hải, rất nhiều tu sĩ đến để tìm kiếm cơ may phát tài hay tài nguyên tu luyện từ Vô Tâm Hải.

Nam An Châu tuy rằng nhiều môn phái, thậm chí môn phái tám sao, chín sao cũng là thường thấy, về phần dưới sáu sao thì lại quá nhiều. Nhưng ở Nam An Châu muốn gia nhập một môn phái bảy sao trở lên lại không phải là chuyện dễ dàng. Tư chất tốt để đạt yêu cầu rất nhiều nhưng không đạt yêu cầu lại càng nhiều.

Điều này đã tạo nên vô số tán tu, số tán tu này cũng cần lượng tài nguyên tu luyện nhiều. Nơi có lượng tài nguyên tu luyện nhiều chính là Vô Tâm Hải, nhưng muốn đến Vô Tâm Hải rèn luyện hay tìm kiếm tài nguyên thì nhất định cần phải tới thành Mạc Hải Diệp Mặc dạo quanh một vòng thành Mạc Hải mới biết ở nơi này tuy linh khí dày, tài nguyên so với Bắc Vọng Châu cũng nhiều hơn.

Nhưng tu sĩ ở nơi này lại không giàu có bởi vì tất cả những loại đan dược, linh khí pháp khí nơi này đều đắt đến dọa người. Những tu sĩ kia kiếm được bao nhiều linh thạch, ngoại trừ tu luyện ở ngoài còn lại đại đa số là dùng để đổi lấy tài nguyên tu luyện rồi.

- Vị bằng hữu kia xin…. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Thời điểm Diệp Mặc đang muốn dùng truyền tống trận để đi đến thành Nam An thì một thanh âm đã cản hắn lại.

- Chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn người tu sĩ này và đáp lại lời chào hỏi, trong lòng cũng rất là cảnh giác. Người tu sĩ này cũng là tu vi Kim Đan đại viên mãn, nhưng sở dĩ Diệp Mặc chú ý bởi vì người tu sĩ này hắn đã gặp qua. Chính là thời điểm ở cửa tiệm kia khi hắn hỏi tên phục vụ thì tu sĩ này đang có mặt trong

cửa tiệm.

Lúc này tu sĩ Kim Đan ôm quyền và nói với Diệp Mặc:

- Bằng hữu, hắn là vừa rồi đã gặp qua tôi, chính là ở cửa tiệm đan dược khi nãy.

Diệp Mặc thấy y nói lời thành thật cũng gật gật đầu không trả lời lại.

Tu sĩ kia thấy Diệp Mặc không nói gì lại nhiệt tình nói tiếp:

- Tôi khi nãy nghe được cậu muốn đi Huyền Băng phái… Kỳ thật Huyền Băng phái tuy là môn phái chín sao thế nhưng cũng không phải là không có biện pháp nào.

- Anh có biện pháp?

Diệp Mặc không đợi y nói tiếp đã trực tiếp hỏi lại.

Tu sĩ kia thấy Diệp Mặc hỏi như vậy, trong lòng lại vui vẻ, hiển nhiên Diệp Mặc đối với việc đi Huyền Băng phái rất là để ý. Lại mang theo ý cười nói thẳng:

- Đúng vậy, tôi có một biện pháp, chỉ là trước tiên muốn hỏi tu vi bằng hữu của cậu là gì?

Diệp Mặc chần chờ một chút.

"Với tư chất của Lạc Ảnh hiện giờ thì hắn là đã đến Kết Đan đi."

Nghĩ đến đây hắn liền thuận miệng trả lời:

- Hắn là tu vi Kim Đan.

- Vậy là tốt rồi, nếu cậu xác định bằng hữu của cậu là tu vi Kim Đan thì tôi liền có biện pháp. Nếu cậu không ngại thì có thể cùng tôi tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện…

Bác Dung nghe xong Diệp Mặc nói liền vỗ tay hưng phấn.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn tu sĩ Kim Đan trước mặt một chút, tu vi Kim Đan đại viên mãn so với tu vi Kim Đan tầng chín hậu kỳ của hắn hơn một chút. Vì sao chính mình nói bằng hữu mình có tu vi Kim Đan thì y liền nói là có biện pháp rồi?

Hơn nữa Diệp Mặc tin tưởng mình lần đầu tiên đến nơi này, đối phương cũng không thể biết được số lượng của cải của mình để, cho nên đối phương cũng không cần nói láo. Hơn nữa cho dù là đối phương lừa hắn thì hắn cũng không sợ một tu sĩ Kim Đan đại viên mãn.

- Được.

Diệp Mặc trả lời vô cùng rõ ràng.

Tu sĩ kia thấy Diệp Mặc không chút lựa chọn liền đồng ý thì trên mặt lại lộ ra nụ cười hài lòng:

- Bằng hữu, mời đi theo ta.

Tu sĩ kia mang theo Diệp Mặc vòng tám vòng mới đến một tiểu viện. Bên ngoài viện chỉ có một trận pháp phòng ngự đơn giản nhưng không có Tụ Linh trận. Hiển nhiên tiểu viện này là chỗ đặt chân lâm thời chứ không phải là nơi tu luyện.

Còn chưa vào trong sân thần thức Diệp Mặc đã quét đến hai gã tu sĩ tu vi Kim Đan tầng chín bên trong.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện tên tu sĩ Kim Đan viên mãn liền mở miệng:

- Bên trong đã có hai vị bằng hữu, chúng ta vào trong trao đổi.

Diệp Mặc gật đầu đi theo người này vào trong sân, trên mặt không có chút dị sắc nào khiến cho tên Kim Đan đại viên mãn kia phải kinh ngạc. Vốn

nghĩ mình phải giải thích cho Diệp Mặc một phen nhưng không ngờ người ta cái gì cũng không hỏi liền theo mình vào.

Hai gã trong sân thấy hai người Diệp Mặc tiến vào liền đứng lên.

Tên tu sĩ Kim Đan đại viên mãn cười ha hả nói với Diệp Mặc:

- Để ta giới thiệu một chút, ta gọi là Bác Dung, còn hai vị này là Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao.

Diệp Mặc chú ý tới người tên Trần Dục Căn là một gã tu sĩ dáng người thấp bé, còn Trịnh Ức Đao lại là một gã có làn da trắng nõn giống như phụ nữ, cùng họ tên của y hoàn toàn không phù hợp - Tôi gọi là Diệp Mặc, là một tán tu.

Diệp Mặc ôm quyền giới thiệu một chút chính mình.

Nói xong Diệp Mặc nhìn về phía Bác Dung. Hắn đến đây không phải là để làm quen hai tu sĩ này mà là để tìm cách đến Huyền Băng Phái.

Bác Dung hiểu ý tứ của Diệp Mặc nên mời mọi người ngồi xuống sau đó nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp hẳn là từ bên ngoài tới phải không? Tôi đuổi theo anh thấy suốt, dọc đường anh luôn hỏi tin tức chung quanh nên mới suy đoán như vậy.

Diệp Mặc lại tăng thêm sự cảnh giác trong lòng.

"Xem ra Bác Dung đã theo dõi mình một đoạn đường. Hiểu được những tin tức mình dò hỏi, lúc này hắn mới đưa mình tới đây. Chính mình lúc trước nôn nóng hỏi thăm sự tình nên mới không để ý việc Bác Dung theo dõi."

Đối với lời của Bác Dung, Diệp Mặc cũng hiểu đôi chút. Tiến vào Thành Mạc Hải cũng không nhất định là tu sĩ Thành Nam An, còn có một ít là từ nơi khác vào. Dù sao thành Mạc Hải bốn mặt giáp biển, Những tu sĩ muốn

đến Vô Tâm Hải cũng có khả năng tiến vào Thành Mạc Hải.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc cũng gật đầu:

- Tôi thường bế quan tu luyện nên rất nhiều chuyện không được rõ ràng. Việc bằng hữu kia ở Huyền Băng Phái cũng là nghe người khác nói đến…

Bác Dung hiển nhiên là không hứng thú với quá trình Diệp Mặc làm sao đi đến nơi này nên y lập tức ngắt lời:

- Anh Diệp, tôi cùng anh ăn ngay nói thật. Việc tiến vào một môn phái chín sao tuyệt đối không phải sự tình đơn giản. Bất kể bằng hữu của anh có thân phận gì trong Huyền Băng Phái thì anh cũng phải đợi họ đi ra tìm anh, chứ anh không thể tiến vào tìm họ. Nhưng thật ra tôi lại có một biện pháp.

Y dừng lại một chút rồi nhìn Diệp Mặc nói tiếp:

- Bia đề danh Nam An, tôi nghĩ hẳn là anh đã biết.

- Đúng vậy, tôi biết.

Diệp Mặc gật đầu.

Diệp Mặc biết đến Bia đề danh Nam An khi đang rèn luyện ở Sa Viên dược cốc, thật không ngờ Bác Dung lại hỏi đến. Nếu Bia đề danh Nam An mà hắn cũng không biết thật sẽ bị cho rằng hắn không phải là người Nam An Châu.

Bác Dung cũng không nghi ngờ câu trả lời của Diệp Mặc. Cho dù là Diệp Mặc luôn bế quan tu luyện thì chỉ cần là người Nam An Châu sẽ biết đến Bia đề danh Nam An Bác Dung cười ha hả nói một câu:

- Chỉ cần là tu sĩ Nam An Châu thì đều sẽ biết đến Bia đề danh Nam An. Gần như tất cả các tu sĩ Kim Đan đều mong muốn có thứ bậc trên bia này. Bọn họ lúc nào đều muốn khắc tên của mình lên đó. Anh nghĩ xem, nếu bằng hữu kia của anh là tu vi Kim Đan mà anh lại có tên trên Bia đề danh Nam

An….

Diệp Mặc đã hiểu ý tứ của Bác Dung.

"Nếu tên của mình được khắc lên tấm bia đó, Lạc Ảnh nhìn thấy thì nhất định sẽ tìm ra". Nhưng nếu là người khác thì Diệp Mặc thấy biện pháp này cũng không tệ, nhưng Lạc Ảnh thì hắn lại khẳng định nàng không có chút ham muốn nào đối với cái Bia đề danh này. Tuy nhiên biện pháp này của Bác Dung hẳn là có thể thử một lần.

Nghĩ đến đây Diệp Mặc thấy chút hoài nghi của mình lúc đầu thật không tốt nên đứng lên ôm quyền nói:

- Đa tạ anh Bác, tôi lập tức sẽ đến Thành Nam An lưu tên mình lên Bia đề danh đó.

Bác Dung cùng hai tu sĩ kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Qua một hồi Bác Dung mới có chút hoài nghi hỏi Diệp Mặc:

- Anh sẽ không nghĩ chỉ cần đi Bia đề danh Nam An là có thể khắc tên mình lên đó chứ?

- Chẳng lẽ không phải vậy sao?

Diệp Mặc hỏi lại một câu. Trong lòng hắn đúng thật là không có hiểu rõ.

Im lặng một chút thì tên tu sĩ thấp bé (Trần Dục Căn) mới lên tiếng:

- Anh Diệp, phỏng chừng là anh đối với Bia đề danh Nam An còn chưa hiểu rõ. Bia đề danh mặc dù là nằm ở quảng trương Bia đề danh nhưng hàng năm không có nhiều người đến là bởi vì mỗi tấm Bia đề danh chỉ có thể đề tên ba trăm người. Rất nhiều người sau khi đi đề danh phát hiện căn bản tên mình là không thể hiện ra, nguyên nhân là vì công lực không đủ. Cho nên nếu tu sĩ cùng cấp tu vi ở Nam An châu không thể đạt tới top ba trăm thì căn bản là….

Diệp Mặc giờ thì đã hiểu. Hóa ra tấm Bia đề danh kia chỉ có thể hiện hữu tối đa tên của ba trăm người, cho nên nhiều người sau khi thử đi đề danh không thấy tên mình hiện ra trên bia liền xấu hổ không tới nữa. Cho nên không phải là người có thực lực thì căn bản sẽ không đến Bia đề danh này.

- Đa tạ hảo ý của anh Bác, tôi vẫn nên đi trước thử xem, nếu như không được thì sẽ tìm biện pháp khác.

Diệp Mặc ôm quyền, áy náy nói với Bác Dung.

Thấy Diệp Mặc không muốn cùng đi, trong lòng Bác Dung nôn nóng. Y sở dĩ tìm tới Diệp Mặc là vì nhìn trúng một người không có chỗ dựa đằng sau như Diệp Mặc, đối với nơi sắp đi không hề quen thuộc. Nói trắng ra là, vạn nhất xảy ra chuyện gì, Bác Dung y căn bản không cần chịu trách nhiệm. Bởi vì y biết cái nơi lần này đi tới tương đối nguy hiểm, vạn nhất cần người chịu tội thay thì Diệp Mặc là ứng cử viên tốt nhất.

Chủ yếu nhất là vì các phương diện của Diệp Mặc đều phù hợp với yêu cầu của y, không chỉ là không quen thuộc thành Mạc Hải, hơn nữa có tu vi Kim Đan tầng chín hậu kỳ, có thể nói Diệp Mặc vô cùng phù hợp với yêu cầu của y.

Khi Bác Dung phát hiện Diệp Mặc thật sự phải đi, y không thể làm gì khác hơn là nói lần thứ hai:

- Anh Diệp, tôi cũng không gạt anh. Tôi cũng có hiểu chút ít về trận pháp, về phần trận pháp ẩn nấp cùng trận pháp phòng ngự cũng đạt tới trình độ trận pháp cấp năm rồi. Hơn nữa tôi còn biết ai đã bố trí trận pháp ẩn nấp kia, đó là do một gã tông sư luyện khí Hư Thần bố trí khoảng một trăm năm mươi năm trước, tên là Du Bạch Sinh.

- Cái gì, anh nói trận pháp ẩn nấp kia là do Du Bạch Sinh bố trí? Chính là tông sư Luyện Khí tầng ba Du Bạch Sinh nổi tiếng khắp thành Nam An một trăm năm trước?

Trần Dục Căn kinh ngạc nói lớn.

Trịnh Ức Đao trên mặt cũng lộ vẻ thất kinh, hiển nhiên cũng biết Du Bạch Sinh. Diệp Mặc nhìn biểu tình của ba người, cũng biết được Du Bạch Sinh này hẳn là không phải tầm thường.

Đối với con đường luyện khí, Diệp Mặc tuy rằng chỉ có thể luyện chế pháp khí phổ thông, nhưng hắn cũng biết được địa vị của Luyện khí sư tại Tu Chân Giới không thấp hơn so với Luyện đan sư. Thông thường người có thể luyện chế pháp khí đều được xưng là Luyện khí sư, có thể luyện chế linh khí thì được gọi là đại sư luyện khí, nếu như có thể luyện chế ra chân khí, đó chính là tông sư luyện khí. Về phần tiên khí thì chưa có người nào ở Tu Chân Giới luyện chế được.

Nhưng dù là Luyện khí sư, Đại sư luyện khí hay Tông sư luyện khí thì khoảng cách giữa bọn họ là rất lớn. Ở thời đại Tu Chân Viễn Cổ, trực tiếp phân chia thành ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ. Nhưng sau này, Luyện khí sư lại dựa vào cách phân cấp của Luyện đan sư để phân chia. Hoàn toàn vứt bỏ ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ, áp dụng cách phân chia thành chín cấp của Luyện đan sư. Tuy cùng là Luyện khí sư, nhưng Luyện khí sư cấp một chỉ có thể luyện chế ra pháp khí hạ phẩm, mà Luyện khí sư cấp chín lại có thể luyện chế pháp khí cực phẩm, hơn kém trong đó không phải chỉ là một chút ít.

Du Bạch Sinh kia là Tông sư luyện khí cấp ba, nói cách khác y có thể luyện chế chân khí hạ phẩm rồi, thậm chí cũng còn là người nổi bật trong những Tông sư luyện khí luyện chế chân khí hạ phẩm, có thể nói là rất giỏi rồi.

Tương đối mà nói thì Luyện khí sư so với Luyện đan sư càng ít hơn, vì do luyện khí cũng là một nghề nghiệp kiếm được tiền.

- Du Bạch Sinh tiền bối không phải đã mất tích một trăm năm trước rồi sao? Hiện tại cửa hàng của y cũng không còn tại thành Nam Ngạn, anh làm sao nhận ra được trận pháp ẩn nấp kia là do Du Bạch Sinh tiền bối bố trí?

Trịnh Ức Đao mở miệng hỏi, thế nhưng trong mắt y đã lộ ra sự hưng phấn. Hiển nhiên di tích mà Du Bạch Sinh lưu lại, không phải là chuyện đùa.

Cho dù là một di tích của tu sĩ Hư Thần bình thường thì đối với tu sĩ Kim Đan mà nói cũng là một tài sản khổng lồ rồi, huống chi là của tông sư luyện khí Hư Thần Du Bạch Sinh có danh tiếng toàn bộ Nam An.

Bác Dung gật đầu, nghiêm túc nói:

- Không sai, Du Bạch Sinh tiền bối tài hoa hơn người, không chỉ là một tông sư luyện khí cấp ba, mà còn là một đại sư trận pháp cấp năm. Tôi đã nghiên cứu qua về trận pháp của Du Bạch Sinh tiền bối, tôi khẳng định trận pháp kia là do ông bố trí. Một trăm năm trước nghe nói Du Bạch Sinh tiền bối trong một hội đấu giá đã có được một khối Hoàng Tinh Thạch, lúc đó người muốn khối Hoàng Tinh Thạch không ít, cuối cùng khi Du Bạch Sinh tiền bối sau khi ra ngoài buôn bán liền bị phục kích. Sau lần đó, Du Bạch Sinh tiền bối liền biến mất khỏi Tu Chân Giới. Tôi ngẫu nhiên có được một cơ hội, mới phát hiện ra trận pháp ẩn nấp kia là của Du Bạch Sinh tiền bối. Về phần bên trong có vật gì của Du tiền bối hay không thì tôi hiện tại cũng không biết.

- Nếu là di tích của Du Bạch Sinh tiền bối thì tại sao tới bây giờ anh mới cho chúng ta biết?

Trịnh Ức Đao có chút không hài lòng nói, thời điểm y nói những lời này liền chau mày, từ xa nhìn lại thật sự giống như một người oán phụ.

Bác Dung thở dài nói rằng:

- Tôi cũng không muốn gạt các người, trước khi đi tôi khẳng định nói ra. Tôi và các người là bạn bè, hơn nữa cũng không phải lần đầu hợp tác, tôi sao lại có thể lừa mấy người? Trận pháp phòng ngự cấp năm kia nếu hai người tiến vào căn bản không cách nào phá bỏ. Hơn nữa tôi hoài nghi trận pháp kia có thể phá bỏ từ bên trong, vì vậy tôi nghĩ được một biện pháp đó là cần bốn tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đồng thời xuất thủ.

Dừng một chút, y nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi nói:

- Nếu như không phải trận pháp cấp năm kia đã tồn tại lâu rồi, có phần buông lỏng, thì cho dù là tôi cũng không cách nào phát hiện. Mà trận pháp phòng ngự kia không phải bốn tu sĩ Kim Đan kỳ như chúng ta có thể phá vỡ.

Diệp Mặc hoàn toàn không để ý tới câu nói kế tiếp của Bác Dung, bên tai hắn chỉ có ba chữ Hoàng Tinh Thạch. Thời điểm hắn nghe được Hoàng Tinh Thạch trái tim liền đập liên hồi. Khả năng luyện khí của hắn không cao, nhiều nhất cũng chỉ là một Luyện khí sư cấp bảy mà thôi. Ở cấp bậc thấp nhất của một người, nếu như vận khí tốt, cũng chỉ có thể luyện chế ra được một pháp khí cực phẩm mà thôi, may lắm, hắn chỉ có thể luyện chế được pháp khí thượng phẩm.

Thế nhưng trình độ luyện khí của hắn không cao, không có nghĩa là hắn không có kiến thức.

Hoàng Tinh Thạch là tài luyện luyện khí cấp chín, có thể luyện chế được pháp khí cực phẩm, gần với lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng cấp mười mà hắn lấy được lúc trước. Mà đó không phải chủ yếu, chủ yếu là Hoàng Tinh Thạch là thứ thích hợp nhất để luyện chế pháp bảo phi hành.

Hắn có được lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng, nếu như có được Hoàng Tinh Thạch vậy chẳng phải nói rằng hắn chỉ cần tìm được một tông sư luyện khí đỉnh cấp thì hắn liền có thể có được một chân khí phi hành cực phẩm sao? Thậm chí là một tiên khí phi hành? Nếu nói như vậy, hắn chẳng phải có thể tùy ý đi tới Bắc Vọng Châu hay sao?

Thế Giới Trang vàng của hắn chỉ có tu vi tới Hóa Chân mới có thể mang người theo, nhưng chân khí cực phẩm thì không như vậy. Cho dù hắn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, cũng có khả năng dùng chân khí cực phẩm mang người theo.

Trình độ quý giá của chân khí cực phẩm Diệp Mặc đương nhiên biết, đó chính là bảo vật trấn phái của môn phái chín sao. Huống chi trong chân khí

cực phẩm nếu là chân khí phi hành lại càng trân quý. Nếu như để người ta chọn giữa một chân khí phi hành cực phẩm và một tiên khí, Diệp Mặc tin tưởng đại đa số sẽ chọn lựa như hắn, chỉ muốn chân khí phi hành cực phẩm Bác Dung sau khi giải đáp cho Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao, thấy biểu hiện của Diệp Mặc có chút cổ quái nhưng không nói lời nào, y lập tức quay đầu nhìn Diệp Mặc, nói:

- Anh Diệp, nếu như anh nguyện ý đi cùng thì di tích của Du Bạch Sinh tiền bối, tôi nguyện ý phân cho anh hai phần.

Nói xong, Bác Dung liền nhìn hai người Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao một chút, nói:

- Bởi vì di tích là do tôi phát hiện, nên tôi được ba phần, hai người mỗi người được hai phần. Còn lại một phần thì ai ra lực nhiều liền thuộc về người đó, mọi người có ý kiến gì không?

Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tôi chỉ cần một phần, nhưng Hoàng Tinh Thạch phải thuộc về tôi.

Lời Diệp Mặc vừa nói ra khiến cho ba người đều trở nên trầm mặc, nhưng rất nhanh Bác Dung đã trả lời:

- Tôi đồng ý, thế nhưng nếu như không có Hoàng Tinh Thạch thì anh vẫn như trước nhận một phần, hai người kia mỗi người hai phần.

- Tôi cũng đồng ý.

Trần Dục Căn lập tức hồi đáp. Trịnh Ức Đao gật đầu không nói gì, hiển nhiên cũng tỏ ý tán thành.

Diệp Mặc biết rõ tâm tư của ba người này, Hoàng Tinh Thạch đương nhiên trân quý, thậm chí so với vật quý trong hai phần đó còn trân quý hơn. Nhưng có một vài vấn đề lớn ở trước mắt, thứ nhất, đó là Hoàng Tinh Thạch rốt cuộc có ở đó hay không, không ai biết. Du Bạch Sinh là tông sư luyện

khí, nếu như y đã đem Hoàng Tinh Thạch đi luyện khí thì Diệp Mặc coi như bỏ phí công sức.

Một phần đồ vật của một tu sĩ Hư Thần hiển nhiên không hề ít, huống chi là một phần đồ vật của một tông sư luyện khí Thứ hai, Hoàng Tinh Thạch ở trong tay bọn họ chỉ rước lấy họa, không có bất kỳ tác dụng gì. Năm đó, sở dĩ Du Bạch Sinh bị truy sát là bởi vì y chiếm được Hoàng Tinh Thạch. Hoàng Tinh Thạch là tài liệu luyện khí đỉnh cấp không sai, nhưng bọn họ không có đủ mặt mũi để đi tìm tông sư luyện khí? Cho dù là có đủ mặt mũi, thì ai dám đi tìm? Lẽ nào chán sống rồi sao?

Hoàng Tinh Thạch được một tông sư luyện khí phát hiện rồi, đâu còn phần của mình? Hơn nữa, nếu như chiếm được Hoàng Tinh Thạch mà không dùng luyện khí thì chẳng khác gì phế vật.

Tu sĩ tu luyện tới Kim Đan tầng chín, có mấy ai là ngốc, có ai sẽ không biết tính toán? Cho nên thay vì theo đuổi Hoàng Tinh Thạch một cách vô ích, không bằng thực tế một chút, chỉ có sớm ngày thăng cấp lên Nguyên Anh mới là đạo lý.

Bốn người cuối cùng cũng đạt được mục đích nhất trí, cho Bác Dung dẫn đường, đi tìm di tích mà Du Bạch Sinh lưu lại. Hơn nữa cũng đã phân chia xong, Diệp Mặc được một phần, thế nhưng Hoàng Tinh Thạch phải thuộc về hắn. Bác Dung được ba phần, còn lại hai người mỗi người hai phần, hai phần còn lại phân cho người nào xuất lực nhiều nhất.

Về phần trợ giúp Diệp Mặc săn bắt yêu đan của Cửu Túc Hải Xà, Diệp Mặc không nói gì nên Bác Dung cũng giả vờ quên đi, hai người còn lại lại càng không quan tâm tới chuyện đó.

Trong lòng Diệp Mặc có chút cẩn thận, tuy rằng hắn động tâm vì Hoàng Tinh Thạch, nhưng hắn và Bác Dung lần đầu tiên gặp mặt, y đã cho hắn chỗ lợi như vậy, hắn cảm giác có chút không nỡ. Huống chi Bác Dung và hai người còn lại xem ra rất quen thuộc, nếu nói như vậy, bốn người hiện tại chia thành hai phe, hắn chỉ có một mình, hiển nhiên là đang trong hoàn cảnh

không tốt.

Thế nhưng Diệp Mặc không hề để ý tới những chuyện này, cho dù đối phương ba người hợp lực đối phó hắn, hắn cũng không sợ. Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, hắn không có ý định tính kế người khác, cũng không để bị người khác tính kế.

Sự tình bàn bạc xong, ba người Bác Dung cũng không muốn bỏ phí thời gian, Diệp Mặc lại càng không muốn trì hoãn. Bốn người hợp ý nhau, đều đồng ý lập tức xuất phát.

Thời điểm Diệp Mặc lấy ra Phi Vân Thuyền, tuy rằng khiến cho ba người Bác Dung kinh ngạc, nhưng cũng không quá kỳ quái. Diệp Mặc phát hiện pháp bảo phi hành của ba người bọn họ đều là linh khí phi hành trung phẩm, hơn nữa chất lượng chiếc xe bay của Bác Dung tựa hồ không kém Phi Vân Thuyền của hắn, Diệp Mặc chỉ biết, tu sĩ Nam An Châu quả nhiên giàu có hơn Bắc Vọng Châu nhiều.

Ba người Bác Dung tại thành Mạc Hải cùng lắm chỉ có trình độ ngang nhau mà thôi, bọn họ đều có linh khí phi hành trung phẩm, tu sĩ có xuất thân tốt thì linh khí phi hành hẳn phải tốt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1010

Nhất Đan Sát Lưỡng Nhân

Gã da trắng nõn nghe Diệp Mặc nói xong bỗng hừ lạnh một tiếng:

- Anh biết tu sĩ Kim Đan ờ Nam An Châu được xếp trong top ba trăm là cái khái niệm gì không? Tu sĩ Kim Đan Nam An Châu nhiều vô số, thế nhưng chỉ có họ mới được xếp trên Bia đề danh mà thôi. Anh dựa vào cái gì nói anh có thề lưu tên trên Bia đề danh? Anh thật quá cuồng vọng.

Bác Dung thấy Trịnh Ức Đao đối vói Diệp Mặc rất không khách khí, vội vã đứng ra cười giảng hòa:

- Anh Diệp, Trịnh đạo hữu, xin đùng căng thẳng. Có thể anh Diệp chưa rõ, thế nhung để lưu tên lên Bia đề danh đích thục rất khó, nếu anh Diệp đến quảng trường thí danh thì sẽ biết. Mỗi lần đến thời gian đề danh, người đến đích xác rất nhiều, thế nhung hầu hết là người đi xem náo nhiệt. Nếu anh lên đó thử rồi, bất luận là thứ bậc xếp hạng cao hay thấp thì cũng là nhất cử thành danh, còn nếu anh không thể làm cho tên của mình xuất hiện trên bảng thì sẽ biến thành trò cười thôi. Có khi vì thế mà bị ảnh hưởng đến tâm cảnh bản thân, tương lai khó có thể tăng tiến.

Diệp Mặc mỉm cười, không trực tiếp trả lời Bác Dung, mà hỏi ngược lại:

- Nêu anh Bác biết Bia đề danh Kim Đan khó khăn như vậy, vậy khuyên tôi tham gia là có ý tứ gì?

Bác Dung mỉm cười nói:

- Tôi tuy không có cách giúp anh đề tên lên Bia đề danh, thế nhưng tôi lại có biện pháp giúp anh lên đó Diệp Mặc cười lạnh:

- Anh đã có biện pháp đến Bia đề danh Kim Đan, vậy chắc anh cũng đã là tinh anh của Bia đề danh Kim Đan rồi?

Bác Dung lộ ra biểu tình xấu hổ nói rằng:

- Tôi không có năng lực tới đó Diệp Mặc lần thứ hai cười lạnh nói:

- Anh không có khả năng, nhưng anh có thệ giúp tôi sao, thật là buồn cười.

Bác Dung nghé xong Diệp Mặc nói liền vội vã:

- Anh Diệp, anh nghìn vạn lần không nên hoài nghi, bởi vì tôi cũng chỉ có thể để anh Diệp lên Bia đề danh Kim Đan một tháng. Không biết anh Diệp có biết "Đàm hoa đan" hay khống?

Diệp Mặc lắc đầu, tuy rằng hấn vốn là Đan Vương tử phẩm, thế nhưng "Đàm hoa đan" thực sự lại chưa nghe nói qua.

Tựa hồ biết Diệp Mặc chưa nghe nói qua, Bác Dung liền nói tiếp:

- Ba muơi năm trước, có hai tu sĩ Kim Đan vốn cũng là bạn tốt của nhau, tuy rằng đều là tán tu, thế nhưng cả hai đều rất nghĩa khí. Có một lần hai người tiến vào thăm dò một động phủ cùa một vị tiền bối lưu lại, phát hiện một viên "Thảo Hoàn đan". Đối với cả hai nguời viên đan dược đó là vật vô giá lại quan hệ đến việc tấn cấp Nguyên Anh của cả hai. Đáng tiếc chính là "Thào Hoàn đan" chỉ có một viên chi đủ cho một người tấn cấp vào Nguyên Anh.

Tuy Diệp Mặc biết minh tiến vào Bia đề danh Kim Đan không có vấn đề, nhưng cũng rất muốn biết kết quả của câu chuyện, viên "Thảo Hoàn đan" này cuối cùng phân chia ra sao.

- Sau cùng họ chia nhau thế nào.

Không đợi Diệp Mặc hỏi ra, tu sĩ thấp bé Trần Dục Căn đã lên tiếng

trước.

Bác Dung tiếp tục nói:

- Cả hai người đều la bạn tốt, đều muốn đem “Thào Hoàn đan” cho đối phương, nhưng cà hai lại không muốn nhận lấy. Chỉ là tin tức này đã bị một tu sĩ khác biết được, người tu sĩ này là một nữ tu cũng có tu vị Kim Đạn, đồng thời cả nữ tu và hai tu sĩ kia đều quen biết nhau. Có một lần cả ba nói chuyện cùng nhau, đề tài câu chuyện nói đến viên “Thào Hoàn đan"’. Nữ tu này nói với bọn họ rằng cô có một biện pháp có thể xử lý vấn đề phân chia đan dược này.

Nhìn Diệp Mặc một chút rồi Bác Dung nói tiếp:

- Lúc này hai tu sĩ kia liền hỏi nữ tu biện pháp đó là gì, nữ tu lại nói “Thào Hoàn đan” đương nhiên phải cho người có tư chất tốt nhất dùng. Cô đề nghị hai người ai có thể lưu lại tên mình ở trên Bia đề danh Kim Đan thì “Thảo Hoàn đan” này sẽ cấp cho người đó. Lúc đó cả hai tu sĩ kia đều không có cách nào đề danh minh lên Bia đề danh, thế nhưng nữ tu kia lại dần có quan hệ thân thiết với một trong hai tu sĩ kia - Rất nhanh sau đó nữ tu đã có mang với nam tu cùng cô song tu, cô nói với nam tu của mình rằng tương lai sau khi họ rơi khỏi thế giới này, đứa con của họ làm thế nào sống sót ở thế giới Tu Chân tàn khốc này đây? Cô nói tu sĩ Kim đan song tu với mình, hai người chí ít phải có một người lưu lại chăm sóc con. Cô nhiều lần muốn nam tu của minh đi hỏi người bạn lấy lại “Thảo Hoàn đan” rồi tấn cấp Nguyên Anh, để sau này chăm nom đứa con - Thế nhưng nam tu nói hai người bọn họ đã ước định là ai có thể đề tên lên Bia đề danh Kim Đan trước, thì người đó sẽ có được “Thảo Hoàn đan”. Hắn hiện tại không thể lưu lại tên trên Bia đề danh Kim Đan. Thế nhưng nữ tu kia cứ luôn muốn nam tu thử đề danh, nếu như thực sự không được thì mới từ bỏ.

- Hắn đi đề danh sao?

Trần Dục Căn lại hòi.

Bác Dung gật đầu:

- Đúng, lúc đó nữ tu cùng nam tu của mình đi tới quảng trường Bia đề danh, tại thời điểm nam tu sắp đề danh. Nữ tu bỗng lấy ra một viên đan dược nói rằng đây là đan dược tăng công lực tạm thời, nam tu lúc đó cũng không thèm để ỷ mà ăn luôn viên đan dược.

Diệp Mặc bỗng nhiên ngắt lời:

- Viên đan dược kia là “Đàm Hoa đan” sao? Nếu tôi đoán không nhầm, nam tu kia ăn viên đan dược này sau đó đã lưu được tên minh tại Bia đề danh.

Bác Dung thờ dài, lần thứ hai gật đầu nói:

- Đúng vậy, sau khi nam tu ăn “Đàm Hoa đan", cảm giác tu vi cùng chân nguyên đột nhiên tăng lên không chỉ gấp đôi, hắn hiển nhiên đã đề được tên mình tại Bia đề danh Kim Đan. Chỉ là hắn vừa lưu lại tên mình thì tu vi và chân nguyên bạo phát đó liền hoàn toàn tan biến.

- Tên này thật đúng là danh xứng với thực, “Đàm Hoa đan” đúng là phù dung sớm nở tối tàn Diệp Mặc châm chọc một câu, hắn khẳng định mục đích Bác Dung kể câu chuyện này, chính là bảo mình ăn một viên “Đàm Hoa đan”.

Bác Dung gật đầu nói:

- Không sai, “Đàm Hoa đan” xác thực là phù dung sớm nở tối tản, có thể tăng không chi gấp đôi tu vi và chân nguyên, thậm chí cả thần thức trong thời gian rất ngắn - Cuối cùng là kết thúc tốt đẹp, nam tu kia tại Bia đề danh Kim Đan đã đề tên mình lên, vậy thì “Thảo hoàn đan” sẽ thuộc về hắn rồi.

Trần Dục Căn vỗ tay nói.

Bác Dung lần này lại lắc đầu:

- Anh nói không sai, “Thảo Hoàn đan” xác thực thuộc về hắn rồi, hơn nữa người bạn kia cũng rất hài lòng. Thế nhưng tên của hắn trên Bia đề danh Kim Đan không quá một tháng liền biến mất vô ảnh vô tung, tên các tu sĩ Kim Đan khác lưu lại hoàn toàn không có vấn đề gì. Người bạn của hắn biết được tên của hắn biến mất nhất thời kinh hãi còn tưởng xảy ra chuyện gì, lo lắng vội vàng đến thăm hòi. Nhưng phát hiện ra nam tu kia không có chuyện gì. anh ta liền vội vã hòi chuyện gì xảy ra.

Trần Dục Căn lại xen vào một câu:

- Hắn ăn ngay nói thật sao?

Bác Dung lắc đầu:

- Không, hắn cảm giác được mình là ăn đan dược mới lưu lại được tên trên Bia đề danh Kim Đan, hắn có chút hổ thẹn với bạn, nên đã nói không biết. Sau người bạn của hắn hỏi một tu sĩ khác lúc đó thấy hắn đề danh, mới biết hắn ăn một loại đan dược giúp bạo phát tạm thời, nói cách khác hắn đã gian lận: Người bạn của hắn sau khi biết được điều này, thì vô cùng thất vọng. Điều anh ta tiếc nuối không phải là “Tháo Hoàn đan”, anh ta tiếc nuối chính là mất đi người bạn tốt nhất. Sau lại bởi vì chuyện này tâm tình anh ta uất ức, không được hài lòng, trong một lần tu luyện tẩu hỏa nhập ma dẫn đến hài cốt không còn.

- Nam tu kia sau khi biết tin người bạn bởi vì chuyện này mà chết, đau lòng không ngớt, sau cùng để lại tất cả mọi thứ cho nữ tu rồi tự sát. Thế nhưng ‘Đàm Hoa đan’ do ai luyện chế ra, rất nhiều người đều dùng ‘Đàm Hoa đan’ đi thử đề danh, bói loại đan dược này không có tác dụng phụ. Thế nhưng thời gian tác dụng cũng cực kỳ ngắn, chỉ có thể sử dụng ngay trước khi đề danh, còn như trong chiến đấu thi căn bản là không phát huy được uy lực.

Mọi người nghe đến đó trong lòng đều trầm mặc xuống. Hai người bạn tốt, không ngờ lại bởi vì chuyện hiểu lầm mà phải chết, thực sự có chút không đáng rồi.

Bác Dung bỗng nhiên nhìn Diệp Mặc nói:

- Nêu như anh chỉ muốn lưu lại tên trên Bia đề danh Kim Đan, thì 'Đàm Hoa đan' hẳn là lựa chọn tốt nhất, tuy là chi có một tháng thời gian, thế nhưng đối với anh mà nói thì đã là được rồi. Trong một tháng đó tên anh trên Bia đề danh Kim Đan hẳn là đã truyền đi khắp Nam An Châu rồi. Tôi nghĩ người bạn của anh sau khi thấy tên, hẳn là sẽ nhận ra được.

Diệp Mặc đương nhiên không cần 'Đàm Hoa đan' để tăng tu vị, rồi đề tên lên Bia đề đanh Kim Đan, hắn tin tường thực lực hiện tại của mình tuy rằng không dám nói có thể tiến vào top 10, thế nhưng tiến vào top 300 của Nam An Châu là không có vấn đề gì.

Thế nhưng Diệp Mặc cảm giác câu chuyện kia có chút không đơn giản, hắn thuận miệng hỏi một câu:

- Thế còn nữ tu kia đâu?

Bác Dung thở dài nói:

- Nam tu đã chết, nữ tu cũng rất thương tâm, cô ở bên xác nam tu khóc một hồi, sau đó hợp táng nam tu và người bạn của hắn. Sau đó cũng không còn tin tức của cồ ta nữa, hẳn là đã một mình rời khỏi rồi.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, hắn tin tưởng hẳn là có rất nhiều người giống hắn, từ trong câu chuyện của ba người này, nhìn ra được một số vấn đề Đầu tiên nữ tu và hai người bạn kia đều rất quen thuộc, hiển nhiên biết tình cảm của hai người kia rồi. Nêu đã biết thì cô không nên dùng 'Đàm Hoa đan' để rồi dẫn đến kết quả này, thứ hai cô và nam tu song tu chọn thời điểm cũng quá trùng hợp rồi. Quà thực có chút giống 'Lưỡng đào sát tam sĩ' (Sự tích ba dũng sĩ chết vì hai trái đào), hay đơn giản hóa đi một chút đổi thành 'Nhất đan sát lưỡng nhân' (một viên đan dược đã giết hai người) mà thôi.

Nếu như mình đoán không sai, nữ tu đó tâm cơ cũng quá thâm hiểm rồi.

Thấy Diệp Mặc không hòi chuyện 'Đàm Hoa đan', nên Bác Dung không

thể làm gì khác hơn là mở miệng nói:

- ‘Đàm Hoa đan’ chỉ có Linh đán sư bát phẩm Phùng lão ở Nam An Thành là có khả năng luyện chế, Phùng lão là người có danh tiếng, tính tình trung hậu thành thật. Thế nhưng có duy nhất một thói quen không hay, đó là muốn nhờ hắn xuất thủ luyện đan phải có một viên nội đan của yêu thú cấp 5 - 'Cửu túc hài xà' (con rắn biển chín chân)

Thấy Diệp Mặc vẫn không có ý hòi về ‘Đàm Hoa đan’, Bác Dung không thể làm gi khác hơn là tiếp tục nói:

- Tôi lần trước tại một tiểu đảo ngoài biển phát hiện ra một pháp trận ẩn nấp, thế nhưng bên ngoài trận lại có một trận pháp phòng ngự. Một mình tôi không có cách nào phá trận, muốn tìm mấy người bạn cùng đi, bốn người Kim Đan tầng chín tôi nghĩ hẳn là được rồi.

Nói đến đây, Bác Dung dùng một chút, nhìn Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao một cái rồi nói tiếp:

- Tôi cùng anh Trần và anh Trịnh vẫn là thiếu một người, vừa lúc gặp anh Diệp. Nêu anh Diệp đồng ý cùng đi, thì đồ bên trong sẽ có một phần của anh Diệp. Hon nữa tôi khẳng định hỗ trợ anh Diệp tim được ‘Cửu túc hải xà’, đồng thời săn bắt lấy nội đan cho anh Diệp Diệp Mặc thản nhiên cười, hắn hiền nhiên đối với việc ra khơi không có hứng thú, đối với ‘Đàm Hoa đan’ kia cũng không có húng thú. Không chỉ nói đến việc hắn không cần loại đan dược này, coi như là cần thì một Đan Vương như hắn đi tim một Linh đan sư để nhờ luyện đan cũng quá buồn cười rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1011

Đạt Được Sự Nhất Trí

Đa tạ hảo ý của anh Bác, tôi vẫn nên đi trước thử xem, nếu như không được thì sẽ tìm biện pháp khác.

Diệp Mặc ôm quyền, áy náy nói với Bác Dung.

Thấy Diệp Mặc không muốn cùng đi, trong lòng Bác Dung nôn nóng. Y sở dĩ tìm tới Diệp Mặc là vì nhìn trúng một người không có chỗ dựa đằng sau như Diệp Mặc, đối với nơi sắp đi không hề quen thuộc. Nói trắng ra là, vạn nhất xảy ra chuyện gì, Bác Dung y căn bản không cần chịu trách nhiệm. Bởi vì y biết cái nơi lần này đi tới tương đối nguy hiểm, vạn nhất cần người chịu tội thay thì Diệp Mặc là ứng cử viên tốt nhất.

Chủ yếu nhất là vì các phương diện của Diệp Mặc đều phù hợp với yêu cầu của y, không chỉ là không quen thuộc thành Mạc Hải, hơn nữa có tu vi Kim Đan tầng chín hậu kỳ, có thể nói Diệp Mặc vô cùng phù hợp với yêu cầu của y.

Khi Bác Dung phát hiện Diệp Mặc thật sự phải đi, y không thể làm gì khác hơn là nói lần thứ hai:

- Anh Diệp, tôi cũng không gạt anh. Tôi cũng có hiểu chút ít về trận pháp, về phần trận pháp ẩn nấp cùng trận pháp phòng ngự cũng đạt tới trình độ trận pháp cấp năm rồi. Hơn nữa tôi còn biết ai đã bố trí trận pháp ẩn nấp kia, đó là do một gã tông sư luyện khí Hư Thần bố trí khoảng một trăm năm mươi năm trước, tên là Du Bạch Sinh.

- Cái gì, anh nói trận pháp ẩn nấp kia là do Du Bạch Sinh bố trí? Chính

là tông sư Luyện Khí tầng ba Du Bạch Sinh nổi tiếng khắp thành Nam An một trăm năm trước?

Trần Dục Căn kinh ngạc nói lớn.

Trịnh Ức Đao trên mặt cũng lộ vẻ thất kinh, hiển nhiên cũng biết Du Bạch Sinh. Diệp Mặc nhìn biểu tình của ba người, cũng biết được Du Bạch Sinh này hẳn là không phải tầm thường.

Đối với con đường luyện khí, Diệp Mặc tuy rằng chỉ có thể luyện chế pháp khí phổ thông, nhưng hắn cũng biết được địa vị của Luyện khí sư tại Tu Chân Giới không thấp hơn so với Luyện đan sư. Thông thường người có thể luyện chế pháp khí đều được xưng là Luyện khí sư, có thể luyện chế linh khí thì được gọi là đại sư luyện khí, nếu như có thể luyện chế ra chân khí, đó chính là tông sư luyện khí. Về phần tiên khí thì chưa có người nào ở Tu Chân Giới luyện chế được.

Nhưng dù là Luyện khí sư, Đại sư luyện khí hay Tông sư luyện khí thì khoảng cách giữa bọn họ là rất lớn. Ở thời đại Tu Chân Viễn Cổ, trực tiếp phân chia thành ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ. Nhưng sau này, Luyện khí sư lại dựa vào cách phân cấp của Luyện đan sư để phân chia. Hoàn toàn vứt bỏ ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ, áp dụng cách phân chia thành chín cấp của Luyện đan sư. Tuy cùng là Luyện khí sư, nhưng Luyện khí sư cấp một chỉ có thể luyện chế ra pháp khí hạ phẩm, mà Luyện khí sư cấp chín lại có thể luyện chế pháp khí cực phẩm, hơn kém trong đó không phải chỉ là một chút ít.

Du Bạch Sinh kia là Tông sư luyện khí cấp ba, nói cách khác y có thể luyện chế chân khí hạ phẩm rồi, thậm chí cũng còn là người nổi bật trong những Tông sư luyện khí luyện chế chân khí hạ phẩm, có thể nói là rất giỏi rồi.

Tương đối mà nói thì Luyện khí sư so với Luyện đan sư càng ít hơn, vì do luyện khí cũng là một nghề nghiệp kiếm được tiền.

- Du Bạch Sinh tiền bối không phải đã mất tích một trăm năm trước rồi sao? Hiện tại cửa hàng của y cũng không còn tại thành Nam Ngạn, anh làm sao nhận ra được trận pháp ẩn nấp kia là do Du Bạch Sinh tiền bối bố trí?

Trịnh Ức Đao mở miệng hỏi, thế nhưng trong mắt y đã lộ ra sự hưng phấn. Hiển nhiên di tích mà Du Bạch Sinh lưu lại, không phải là chuyện đùa.

Cho dù là một di tích của tu sĩ Hư Thần bình thường thì đối với tu sĩ Kim Đan mà nói cũng là một tài sản khổng lồ rồi, huống chi là của tông sư luyện khí Hư Thần Du Bạch Sinh có danh tiếng toàn bộ Nam An.

Bác Dung gật đầu, nghiêm túc nói:

- Không sai, Du Bạch Sinh tiền bối tài hoa hơn người, không chỉ là một tông sư luyện khí cấp ba, mà còn là một đại sư trận pháp cấp năm. Tôi đã nghiên cứu qua về trận pháp của Du Bạch Sinh tiền bối, tôi khẳng định trận pháp kia là do ông bố trí. Một trăm năm trước nghe nói Du Bạch Sinh tiền bối trong một hội đấu giá đã có được một khối Hoàng Tinh Thạch, lúc đó người muốn khối Hoàng Tinh Thạch không ít, cuối cùng khi Du Bạch Sinh tiền bối sau khi ra ngoài buôn bán liền bị phục kích. Sau lần đó, Du Bạch Sinh tiền bối liền biến mất khỏi Tu Chân Giới. Tôi ngẫu nhiên có được một cơ hội, mới phát hiện ra trận pháp ẩn nấp kia là của Du Bạch Sinh tiền bối. Về phần bên trong có vật gì của Du tiền bối hay không thì tôi hiện tại cũng không biết.

- Nếu là di tích của Du Bạch Sinh tiền bối thì tại sao tới bây giờ anh mới cho chúng ta biết?

Trịnh Ức Đao có chút không hài lòng nói, thời điểm y nói những lời này liền chau mày, từ xa nhìn lại thật sự giống như một người oán phụ.

Bác Dung thở dài nói rằng:

- Tôi cũng không muốn gạt các người, trước khi đi tôi khẳng định nói ra. Tôi và các người là bạn bè, hơn nữa cũng không phải lần đầu hợp tác, tôi sao

lại có thể lừa mấy người? Trận pháp phòng ngự cấp năm kia nếu hai người tiến vào căn bản không cách nào phá bỏ. Hơn nữa tôi hoài nghi trận pháp kia có thể phá bỏ từ bên trong, vì vậy tôi nghĩ được một biện pháp đó là cần bốn tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đồng thời xuất thủ.

Dừng một chút, y nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi nói:

- Nếu như không phải trận pháp cấp năm kia đã tồn tại lâu rồi, có phần buông lỏng, thì cho dù là tôi cũng không cách nào phát hiện. Mà trận pháp phòng ngự kia không phải bốn tu sĩ Kim Đan kỳ như chúng ta có thể phá vỡ.

Diệp Mặc hoàn toàn không để ý tới câu nói kế tiếp của Bác Dung, bên tai hắn chỉ có ba chữ Hoàng Tinh Thạch. Thời điểm hắn nghe được Hoàng Tinh Thạch trái tim liền đập liên hồi. Khả năng luyện khí của hắn không cao, nhiều nhất cũng chỉ là một Luyện khí sư cấp bảy mà thôi. Ở cấp bậc thấp nhất của một người, nếu như vận khí tốt, cũng chỉ có thể luyện chế ra được một pháp khí cực phẩm mà thôi, may lắm, hắn chỉ có thể luyện chế được pháp khí thượng phẩm. Thế nhưng trình độ luyện khí của hắn không cao, không có nghĩa là hắn không có kiến thức.

Hoàng Tinh Thạch là tài luyện luyện khí cấp chín, có thể luyện chế được pháp khí cực phẩm, gần với lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng cấp mười mà hắn lấy được lúc trước. Mà đó không phải chủ yếu, chủ yếu là Hoàng Tinh Thạch là thứ thích hợp nhất để luyện chế pháp bảo phi hành.

Hắn có được lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng, nếu như có được Hoàng Tinh Thạch vậy chẳng phải nói rằng hắn chỉ cần tìm được một tông sư luyện khí đỉnh cấp thì hắn liền có thể có được một chân khí phi hành cực phẩm sao? Thậm chí là một tiên khí phi hành? Nếu nói như vậy, hắn chẳng phải có thể tùy ý đi tới Bắc Vọng Châu hay sao?

Thế Giới Trang vàng của hắn chỉ có tu vi tới Hóa Chân mới có thể mang người theo, nhưng chân khí cực phẩm thì không như vậy. Cho dù hắn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, cũng có khả năng dùng chân khí cực phẩm mang người theo.

Trình độ quý giá của chân khí cực phẩm Diệp Mặc đương nhiên biết, đó chính là bảo vật trấn phái của môn phái chín sao. Huống chi trong chân khí cực phẩm nếu là chân khí phi hành lại càng trân quý. Nếu như để người ta chọn giữa một chân khí phi hành cực phẩm và một tiên khí, Diệp Mặc tin tưởng đại đa số sẽ chọn lựa như hắn, chỉ muốn chân khí phi hành cực phẩm Bác Dung sau khi giải đáp cho Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao, thấy biểu hiện của Diệp Mặc có chút cổ quái nhưng không nói lời nào, y lập tức quay đầu nhìn Diệp Mặc, nói:

- Anh Diệp, nếu như anh nguyện ý đi cùng thì di tích của Du Bạch Sinh tiền bối, tôi nguyện ý phân cho anh hai phần.

Nói xong, Bác Dung liền nhìn hai người Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao một chút, nói:

- Bởi vì di tích là do tôi phát hiện, nên tôi được ba phần, hai người mỗi người được hai phần. Còn lại một phần thì ai ra lực nhiều liền thuộc về người đó, mọi người có ý kiến gì không?

Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tôi chỉ cần một phần, nhưng Hoàng Tinh Thạch phải thuộc về tôi.

Lời Diệp Mặc vừa nói ra khiến cho ba người đều trở nên trầm mặc, nhưng rất nhanh Bác Dung đã trả lời:

- Tôi đồng ý, thế nhưng nếu như không có Hoàng Tinh Thạch thì anh vẫn như trước nhận một phần, hai người kia mỗi người hai phần.

- Tôi cũng đồng ý.

Trần Dục Căn lập tức hồi đáp. Trịnh Ức Đao gật đầu không nói gì, hiển nhiên cũng tỏ ý tán thành.

Diệp Mặc biết rõ tâm tư của ba người này, Hoàng Tinh Thạch đương nhiên trân quý, thậm chí so với vật quý trong hai phần đó còn trân quý hơn.

Nhưng có một vài vấn đề lớn ở trước mắt, thứ nhất, đó là Hoàng Tinh Thạch rốt cuộc có ở đó hay không, không ai biết. Du Bạch Sinh là tông sư luyện khí, nếu như y đã đem Hoàng Tinh Thạch đi luyện khí thì Diệp Mặc coi như bỏ phí công sức.

Một phần đồ vật của một tu sĩ Hư Thần hiển nhiên không hề ít, huống chi là một phần đồ vật của một tông sư luyện khí Thứ hai, Hoàng Tinh Thạch ở trong tay bọn họ chỉ rước lấy họa, không có bất kỳ tác dụng gì. Năm đó, sở dĩ Du Bạch Sinh bị truy sát là bởi vì y chiếm được Hoàng Tinh Thạch. Hoàng Tinh Thạch là tài liệu luyện khí đỉnh cấp không sai, nhưng bọn họ không có đủ mặt mũi để đi tìm tông sư luyện khí? Cho dù là có đủ mặt mũi, thì ai dám đi tìm? Lẽ nào chán sống rồi sao?

Hoàng Tinh Thạch được một tông sư luyện khí phát hiện rồi, đâu còn phần của mình? Hơn nữa, nếu như chiếm được Hoàng Tinh Thạch mà không dùng luyện khí thì chẳng khác gì phế vật.

Tu sĩ tu luyện tới Kim Đan tầng chín, có mấy ai là ngốc, có ai sẽ không biết tính toán? Cho nên thay vì theo đuổi Hoàng Tinh Thạch một cách vô ích, không bằng thực tế một chút, chỉ có sớm ngày thăng cấp lên Nguyên Anh mới là đạo lý.

Bốn người cuối cùng cũng đạt được mục đích nhất trí, cho Bác Dung dẫn đường, đi tìm di tích mà Du Bạch Sinh lưu lại. Hơn nữa cũng đã phân chia xong, Diệp Mặc được một phần, thế nhưng Hoàng Tinh Thạch phải thuộc về hắn. Bác Dung được ba phần, còn lại hai người mỗi người hai phần, hai phần còn lại phân cho người nào xuất lực nhiều nhất.

Về phần trợ giúp Diệp Mặc săn bắt yêu đan của Cửu Túc Hải Xà, Diệp Mặc không nói gì nên Bác Dung cũng giả vờ quên đi, hai người còn lại lại càng không quan tâm tới chuyện đó.

Trong lòng Diệp Mặc có chút cẩn thận, tuy rằng hắn động tâm vì Hoàng Tinh Thạch, nhưng hắn và Bác Dung lần đầu tiên gặp mặt, y đã cho hắn chỗ lợi như vậy, hắn cảm giác có chút không nỡ. Huống chi Bác Dung và hai

người còn lại xem ra rất quen thuộc, nếu nói như vậy, bốn người hiện tại chia thành hai phe, hắn chỉ có một mình, hiển nhiên là đang trong hoàn cảnh không tốt.

Thế nhưng Diệp Mặc không hề để ý tới những chuyện này, cho dù đối phương ba người hợp lực đối phó hắn, hắn cũng không sợ. Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, hắn không có ý định tính kế người khác, cũng không để bị người khác tính kế.

Sự tình bàn bạc xong, ba người Bác Dung cũng không muốn bỏ phí thời gian, Diệp Mặc lại càng không muốn trì hoãn. Bốn người hợp ý nhau, đều đồng ý lập tức xuất phát.

Thời điểm Diệp Mặc lấy ra Phi Vân Thuyền, tuy rằng khiến cho ba người Bác Dung kinh ngạc, nhưng cũng không quá kỳ quái. Diệp Mặc phát hiện pháp bảo phi hành của ba người bọn họ đều là linh khí phi hành trung phẩm, hơn nữa chất lượng chiếc xe bay của Bác Dung tựa hồ không kém Phi Vân Thuyền của hắn, Diệp Mặc chỉ biết, tu sĩ Nam An Châu quả nhiên giàu có hơn Bắc Vọng Châu nhiều.

Ba người Bác Dung tại thành Mạc Hải cùng lắm chỉ có trình độ ngang nhau mà thôi, bọn họ đều có linh khí phi hành trung phẩm, tu sĩ có xuất thân tốt thì linh khí phi hành hẳn phải tốt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1012

Thật Thật Giả Giả

Anh Diệp, linh khí phi thuyền thượng phẩm này ít nhất cũng phải tới hai trăm ngàn linh thạch thượng phẩm nhỉ? Thoạt nhìn thật sự đẹp, chỉ có điều lực phòng ngự hơi kém một chút.

Trần Dục Căn thấy Phi Vân Thuyền của Diệp Mặc liền cười ha hà hỏi một câu.

Hai trăm ngàn linh thạch thượng phẩm? Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn Trần Dục Căn một chút, trong lòng tự nhủ, hai trăm ngàn linh thạch chỉ để cho ngươi sờ một cái.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Chính mình dùng một viên Linh Tinh hơn nữa còn một gốc Ngưng Thúy Đằng mới có thể lấy được Phi Vân Thuyền. Cộng lại cho dù là một triệu linh thạch cũng có, người này thật sự là làm mất giá trị đồ đạc của mình.

Tuy rằng Diệp Mặc cũng biết linh khí phi hành của mình mua có chút mắc, nhưng sẽ không chỉ có trị giá hai trăm ngàn linh thạch thượng phẩm. Lúc trước ở hội trao đổi, có một người tu sĩ xuất ra một linh khí phi hành hạ phẩm, hơn nữa còn là hai trăm ngàn linh thạch mà họ Cổ kia còn không đổi.

Nhưng càng khiến cho Diệp Mặc buồn bực chính là Bác Dung cũng nhìn Phi Vân Thuyền của Diệp Mặc, lại gật đầu nói:

- Phi Vân Thuyền này của anh Diệp hẳn là hai trăm ngàn linh thạch, tuy nhiên Phi Vân Thuyền này bị người ta bỏ thêm vào một trận pháp phòng ngự đơn giản, có chút không phù hợp Diệp Mặc chỉ im lặng gật đầu, rồi nói:

- Hai vị nói không sai, Phi Vân Thuyền này của tôi đúng là mua được với giá hai trăm ngàn linh thạch. Không biết chiếc xe bay của anh Bác có giá trị bao nhiêu linh thạch?

Bác Dung thấy Diệp Mặc hỏi tới chiếc xe bay của mình, lập tức vui vẻ nói:

- Chiếc xe bay a này vốn giá trị một trăm hai mươi ngàn linh thạch thượng phẩm, nhưng do vận khí tôi tốt, cuối cùng chỉ dùng một trăm ngàn linh thạch là có được.

Nghe xong lời nói của hai người, Trần Dục Căn thở dài nói:

- Luyện khí sư đúng là kiếm được tiền, một món linh khí liền có một trăm ngàn linh thạch, còn chúng ta phải liều sống liều chết ra ngoài kiếm lấy. Di tích của Du Bạch Sinh tiền bối tôi có thể có được năm trăm ngàn linh thạch là tôi có thể bắt tay vào chuẩn bị để Ngưng Anh rồi. Nếu có thể có được một món chân khí hạ phẩm, vậy là quá may mắn rồi.

Diệp Mặc mặc dù có nghi hoặc nhưng cũng không hỏi tiếp, hắn đã biết linh khí thượng phẩm ở nơi này dường như so với Bắc Vọng Châu rẻ hơn nhiều, hơn nữa linh thạch kiếm được so với Bắc Vọng Châu cũng không khác là bao. Ưu điểm duy nhất đó là linh khí nơi này so với Bắc Vọng Châu thì nồng đậm hơn nhiều. Khó trách bọn họ thấy mình có linh khí thượng phẩm chỉ hơi ngạc nhiên một chút thôi. Chính mình ban đầu khi thấy họ đều sử dụng linh khí phi hành từ trung phẩm trở lên, còn cho rằng bọn họ đều là nhân vật có tiền, xem ra mọi chuyện cũng không hẳn như vậy.

Nhưng mấy người Bác Dung dường như là tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không thích hợp để lăn lộn, bọn họ có thể xuất ra mấy thứ này thì trên thực tế so với tu sĩ ở Bắc Vọng Châu đã khá hơn nhiều.

Trong thâm tâm, năm trăm ngàn linh thạch, Diệp mặc còn chưa để vào mắt, trong nhẫn của hắn cộng thêm linh thạch ở Tiểu Thế Giới đã có gần một trăm triệu. Diệp Mặc cũng biết, hai người mà hắn cướp đều là quản gia của

kho hàng, cho nên hiện tại mới giàu to như vậy. Tu sĩ Hư Thần hoặc tu sĩ Nguyên Anh bình thường, hẳn không giàu có như vậy.

Tuy nhiên Du Bạch Sinh là một tông sư luyện khí, y có thể là người thường sao?

Cái biển sâu kia mà Bác Dung nói tới, không chỉ sâu một chút. Bốn người sau khi rời khỏi thành Mạc Hải, bay được một tuần lễ mới đi tới được một khu vực của một đảo san hô phạm vi hơn một ngàn dặm. Chỗ đảo san hô này xung quanh đều là rạn san hô với hình thù kỳ quái, chỉ có thể ngẫu nhiên thấy một hai gốc linh thảo với cấp bậc không cao lắm.

Hơn nữa nơi này linh khí cũng không sung túc, một tông sư luyện khí Hư Thần sẽ chọn lựa xây dựng phủ của mình ở đây sao? Diệp Mặc tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không lên tiếng, dùng thần thức của mình quét ra ngoài, ở đảo san hô này không hề phát hiện bất kỳ trận pháp ẩn nấp nào.

Thần thức của Diệp Mặc vốn dĩ hùng mạnh hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, hơn nữa hắn tu luyện chính là pháp quyết thần thức, lúc này thần thức đã có thể quét toàn bộ đảo rạn san hô này rồi.

Tuy rằng không phát hiện cái trận pháp ẩn nấp mà Bác Dung nói, hay trận pháp phòng ngự nào, nhưng Diệp Mặc cũng không nói gì, hắn chỉ theo sau Bác Dung. Tại cái nơi trống trải này, ba gã tu sĩ Kim Đan tầng chín, hắn tin tưởng mình có thể dễ dàng bắt lại.

Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao dường như cũng không đem lòng sinh nghi đối với Bác Dung, chỉ một mực theo sau Bác Dung, mà Diệp Mặc lại đi cuối cùng.

Bác Dung mang theo ba người tới một bãi đá vụn rất bình thường ở đảo rạn san hô này liền dừng lại.

- Chính là chỗ này sao?

Trần Dục Căn nghi hoặc hỏi một câu.

Bác Dung gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ngay chỗ này.

Diệp Mặc trong lòng kỳ quái, hắn là một đại sư trận pháp cấp năm, nơi này có trận pháp ẩn nấp gì hay không hắn vẫn có thể nhìn ra Bác Dung lại không để ý tới sự kỳ lạ của Diệp Mặc, y lấy ra một trận kỳ bất thình lình ném ra ngoài. Trận kỳ kia dừng lại ở một góc của bãi đá vụn, vốn là một nơi bình thường không có gì lạ lại bất ngờ xuất hiện một ít linh khí dao động.

- Là nơi này, tôi cảm nhận được dao động của trận pháp rồi.

Trần Dục Căn bất ngờ kêu lên một cách vui sướng.

Diệp Mặc kinh hãi, nơi này rõ ràng không có bất kỳ trận pháp gì, nhưng sau khi Bác Dung xuất ra một trận kỳ lại có trận pháp xuất hiện, loại thủ đoạn này so với hắn cao hơn một bậc. Tu sĩ trong thiên hạ thật sự là nhiều người tài, quả nhiên khắp nơi đều có cái đáng để học tập, nếu không phải chiêu thức đó của Bác Dung, Diệp Mặc vĩnh viễn sẽ không biết còn có thủ đoạn trận pháp như vậy. Trận kỳ mà y vừa bỏ ra kia hẳn là cái để kích phát trận pháp ẩn nấp kia rồi.

Không đúng, Diệp Mặc đột nhiên nghĩ tới Bác Dung nói lúc trước y tinh thông một ít trận pháp, có thể Bác Dung chỉ là một Trận Pháp Sư, vẫn chưa tới cảnh giới Đại Sư Trận Pháp. Với bản lĩnh của một Trận Pháp Sư, y làm sao có thể tùy ý phát hiện ra trận pháp ẩn nấp cấp năm mà mình không thể phát hiện? Lại còn có trận kỳ để kích phát trận pháp ẩn nấp nữa?

Mặc dù nói nhân ngoại hữu nhân nhưng Diệp Mặc không phải hạng người tự coi nhẹ mình. Hắn cũng không tin Bác Dung này lợi hại hơn hắn, trận pháp này chính mình còn không cách nào phát hiện, sao Bác Dung có thể phát hiện ra?

Ban đầu Diệp Mặc tự tin sẽ không sợ ba người này vây công, nhưng thủ đoạn của Bác Dung khiến hắn cẩn thận hơn. Hắn cẩn thận hỏi một câu:

- Anh Bác, tôi cũng có một chút hiểu biết đối với trận pháp, nhưng trận pháp ẩn nấp này ban đầu căn bản không có bất cứ dấu vết gì, tôi tin tưởng, cho dù một Đại Sư Trận Pháp cấp bốn cũng không phát hiện được, anh Bác tại sao lại phát hiện ra?

Lời này hiển nhiên là nổi lên lòng nghi ngờ đối với Bác Dung rồi, hai người Trần Dục Căn, Trịnh Ức Đao tuy không hiểu trận pháp, tuy nhiên sau khi Diệp Mặc hỏi như vậy, hai người cũng không nói gì, hiển nhiên cũng muốn biết Bác Dung sao lại phát hiện được trận pháp ẩn nấp này.

Vấn đề trước mắt này, Bác Dung chỉ biết y không trả lời là không thể. Y hơi trầm ngâm một chút liền nói:

- Một năm trước tôi ngẫu nhiên tới nơi này, phát hiện nơi này có hai người đang tỷ thí, trong hai người đó có một người là phụ nữ, tu vi Kim Đan tầng tám, còn một người có tu vi Kim Đan tầng chín hậu kỳ. Lúc ấy, tu vi của tôi còn chưa đạt tới Kim Đan viên mãn, liền ẩn thân ở một bên xem.

- Về sau khi thấy cô gái kia ở thế hạ phong, hơn nữa dường như có chút quen mặt, liền định đi ra hỗ trợ. Không nghĩ tới cô gái đó rất cương liệt, ở thời điểm nguy cấp không ngờ lại tự cho nổ Kim Đan, cùng gã kia đồng quy vu tận. Tôi tới chậm một bước, chờ tới khi tôi kiểm tra di vật của hai người mới biết được cô gái kia chính là con gái của Du Bạch Sinh tiền bối. Khó trách lại quen mặt như vậy, bởi vì cô ấy có vài phần giống với Du Bạch Sinh tiền bối.

- Anh Bác, anh có thể nhận biết trận pháp này, là vì con gái của Du Bạch Sinh tiền bối?

Trần Dục Căn nghi hoặc hỏi một câu.

Bác Dung gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tấm trận kỳ tôi vừa ném ra bên ngoài kia chính là do Du Bạch Sinh tiền bối lưu lại. Trận pháp Ẩn nấp của y chỉ có trận kỳ của y mới

có thể hiển lộ ra ngoài, có thể nói trận kỳ kia chính là một món pháp bảo. Lúc trước, sau khi tôi phát hiện trận pháp ẩn nấp lại không cách nào phá trận. Tôi nghiên cứu trận pháp tới tận một năm sau mới tìm ra phương pháp xử lý để phá trận đó là tìm đồng thời bốn tu sĩ Kim Đan, sự tình phía sau thì mọi người đều biết rồi đó.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, tuy rằng tuổi hắn không lớn nhưng những chuyện lục đục nội bộ với nhau hắn thấy không ít. Hơn nữa hắn tu luyện Tam Sinh Quyết, suy nghĩ của bản thân so với người bình thường nhanh nhạy hơn nhiều. Lời này của Bác Dung tuy rằng nhìn qua như chặt chẽ, giải thích rõ ràng, nhưng Diệp Mặc lại nghe ra được vấn đề trong đó.

Bác Dung nói y một năm gần đây mới nghiên cứu trận pháp, nên mới tìm được biện pháp, điều này Diệp Mặc không hề tin. Cho dù là hắn chiếm được Tam Sinh Quyết, ở trong Tiểu Thế Giới nghiên cứu về trận pháp vài năm cũng chỉ là một Trận Pháp Sư bình thường mà thôi. Đồng thời cũng không phá vỡ được Cửu Tinh Trận Pháp trong Tiểu Thế Giới.

Đương nhiên, điều này cũng không thể làm căn cứ, khiến cho Diệp Mặc hoài nghi chính là người đánh nhau với con gái của Du Bạch Sinh lúc trước chính là Bác Dung. Bởi vì hắn phát hiện con gái của Du Bạch Sinh đi tìm di tích của Du Bạch Sinh, nên muốn giết con gái của Du Bạch Sinh, một mình chiếm lấy di tích này. Nhưng con gái của Du Bạch Sinh đương nhiên không cam lòng, liền tự nổ Kim Đan.

Dưới tình huống người khác tự nổ Kim Đan, bản thân Bác Dung hẳn cũng bị trọng thương rồi. Cho nên thời gian một năm này y không phải đang nghiên cứu trận pháp mà là đang chữa thương. Đương nhiên đây là suy đoán của hắn, tình huống cụ thể có phải như vậy hay không thì Diệp Mặc cũng không thể biết rõ. Tuy nhiên bất luận là thế nào, chỉ bằng lời nói vừa rồi của Bác Dung, Diệp Mặc liền có lý do phải cẩn thận đối với y.

- Khó trách một năm gần đây, tôi đều không có được tin tức của anh Bác, hóa ra anh Bác đi nghiên cứu trận pháp.

Trần Dục Căn gật gật đầu nói, hiển nhiên là đồng ý với lý giải một năm gần đây Bác Dung không hề ra mặt.

Diệp Mặc biết rằng một Trận Pháp Sư cấp ba muốn phá giải một trận pháp cấp năm tuyệt đối không phải chuyện dễ. Phương pháp phá trận của Bác Dung khẳng định không phải do y tìm được sau một năm nghiên cứu, y có thể tìm được phương pháp phá giải, nhất định là sớm đã có được, không phải nghiên cứu một năm là có được. Y sở dĩ nói một năm, nói không chừng là vì giải thích hướng đi một năm nay của y. Nhưng lời giải thích này là để nói cho hai người Trần Dục Căn nghe, mà không phải cho Diệp Mặc hắn.

- Tuy rằng trận pháp ẩn nấp đã tìm ra nhưng vẫn chưa phá vỡ được. Chúng ta phải phá vỡ trận pháp ẩn nấp này mới có thể thấy được trận pháp phòng ngự. Anh Bác, tiếp tục phải phá giải thế nào, anh nói thẳng đi.

Trịnh Ức Đao nhìn trận pháp ẩn nấp đã có chút dấu hiệu trước mắt nói thẳng, sự cuồng nhiệt trong ánh mắt càng rõ ràng hơn.

Bác Dung gật đầu, nói:

- Trận pháp ẩn nấp tôi có thể phá vỡ, đợi lát nữa thời điểm tôi công kích, mọi người theo sau tôi toàn lực công kích là được. Tin rằng chỉ cần nửa ngày thì trận pháp ẩn nấp này có thể phá vỡ rồi. Khó khăn là đợi lát nữa sẽ xuất hiện trận pháp phòng ngự, nhưng tôi tin rằng biện pháp của tôi hẳn là hữu dụng.

Bác Dung nói một hồi, khiến Diệp Mặc nghĩ tới đại sảnh lục giác lúc trước kia, lúc ấy lão già họ La dùng "Tứ Tượng Phá Vị Trận" hấp thụ máu huyết và chân nguyên của ba người còn lại có tác dụng phá trận. Nếu Bác Dung sử dụng biện pháp này, Diệp Mặc sẽ chuẩn bị lập tức giết y.

Tìm được trận pháp cấp năm này, Diệp Mặc tin tưởng với trình độ Đại Sư Trận Pháp cấp năm của hắn để phá trận pháp này cũng không phải chuyện khó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1013

Hợp Lực Phá Trận

Thời điểm Bác Dung bắt đầu phá trận, Diệp Mặc mới biết được Bác Dung thật sự không nói dối, y đối với trận pháp trước mặt này thật sự nghiên cứu rất sâu, hoặc nói là bản thân y cũng rất tinh thông trận pháp.

Trận pháp ẩn nấp kia chỉ cần nửa ngày, dưới sự hợp lực công kích của mấy người liền tan thành mây khói, lộ ra một trận pháp phòng ngự hoàn hảo không có khuyết điểm.

Nếu như nói trước khi phá giải trận pháp ẩn nấp này Diệp Mặc vẫn có chút nghi hoặc với những suy nghĩ của mình, hiện tại trận pháp này bị phá giải sau nửa ngày, Diệp Mặc đã biết trong lời nói của Bác Dung khẳng định có điều dối trá.

Một trận pháp ẩn nấp như vậy, cho dù là hắn nếu muốn phá vỡ cũng cần ít nhất hai canh giờ, dù sao loại trận pháp này là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Đương nhiên nếu là lần thứ hai gặp phải thủ đoạn bày trận này, Diệp Mặc phỏng chừng hắn chỉ cần thời gian nửa nén hương liền có thể phá vỡ.

Nhưng hắn là Đại Sư Trận Pháp cấp năm, mà Bác Dung cùng lắm chỉ là Trận Pháp Sư cấp ba, một Trận Pháp Sư cấp ba lại hiểu rõ về trận pháp ẩn nấp cấp năm này như vậy, mỗi lần đều công kích vào địa phương là cửa của trận, đây tuyệt đối không phải là do tìm hiểu một năm, nửa năm là có thể làm được.

- Anh Bác quả nhiên là hiểu biết rất sâu về trận pháp, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy liền phá vỡ được trận pháp ẩn nấp cấp năm, Trần mỗ khâm phục vô cùng.

Trần Dục Căn thấy trận pháp phòng ngự xuất hiện, lập tức khâm phục, ôm quyền nói với Bác Dung. Y đối với trận pháp không hiểu, nghĩ tới Bác Dung sau một năm nghiên cứu đã tìm được phương pháp phá được trận pháp này.

- Ha ha, nếu không nắm chắc, tôi sẽ không tìm các vị tới đây.

Bác Dung cười nói, trên trán vẫn có chút đắc ý như trước.

Y vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, y không ngờ lại tìm được một Đại Sư Trận Pháp cấp năm cùng tiến vào.

- Nếu trận pháp phòng ngự đã hiện ra, chúng ta mau chóng phá trận pháp phòng ngự này đi. Nơi này tuy rằng hẻo lánh, nhưng cũng phải phòng ngừa đêm dài lắm mộng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Trịnh Ức Đao cắt đứt cuộc đối thoại của hai người, hiển nhiên y đối với di tích kia đã có chút khẩn trương rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên khẽ mỉm cười, nói:

- Trận pháp của anh Bác quả nhiên không giống bình thường, không phải tôi đa nghi, nhưng anh và anh Trần, còn có anh Trịnh đều là bằng hữu nhiều năm, còn tôi chỉ đơn độc một mình…

Nghe được những lời này của Diệp Mặc, Bác Dung không biết vì sao lại thở phào nhẹ nhõm. Diệp Mặc biết rõ y và hai người Trần Dục Căn, Trịnh Ức Đao quen biết, nhưng hắn cái gì cũng không hỏi, cũng không hề phòng bị mà cùng tới đây. Điều này khiến cho trong lòng y ngược lại cảm thấy bất an. Hiện tại Diệp Mặc đã hỏi ra, ngược lại khiến y thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên Bác Dung còn chưa kịp trả lời thì Trần Dục Căn liền ha ha cười nói:

- Anh Diệp đa nghi rồi, tôi cùng anh Bác tuy quen biết tới mười mấy

năm nhưng anh Bác vì luôn luôn ở thành Mạc Hải, nên chúng tôi thường xuyên hợp thành tổ đội đi ra ngoài kiếm tiền, kỳ thật anh Trịnh và chúng tôi cũng vì như vậy mà quen biết. Anh Diệp nếu như bởi vì chuyện này mà nghi ngờ thì tôi nghĩ chuyện đó cũng không lớn lắm.

- Đúng vậy, tôi lần đầu tiên gặp anh Bác là thời điểm anh Bác vừa mới tới thành Mạc Hải, tuy nhiên trong mười mấy năm, cũng giống như lời của anh Trần vậy, anh Diệp căn bản không cần đa nghi.

Trịnh Ức Đao nghiêm nghị nói.

Diệp Mặc nghe xong lời nói của hai người, trong lòng đã hiểu rõ. Một tu sĩ mới tới thành Mạc Hải được mười mấy năm lại có được vận khí nghịch thiên như vậy, tìm được di tích của Du Bạch Sinh, hơn nữa còn có thể trộm được cách phá giải trận pháp cấp năm mà Du Bạch Sinh bố trí, hiển nhiên không bình thường.

Tuy rằng biết rõ Bác Dung nói dối, nhưng có những chuyện y nói cũng là sự thật, chính là về trận pháp ẩn nấp này, y không lừa gạt mình. Chẳng lẽ nói Bác Dung thật sự nguyện ý cùng bọn họ chia đều di sản của vị tu sĩ Hư Thần này?

Bác Dung cho Diệp Mặc cảm giác là y dường như cố tiến vào thành Mạc Hải. Mục đích chính là tìm kiếm di tích của Du Bạch Sinh. Nhưng bất kể như thế nào, hắn chỉ cần có thể tìm được Hoàng Tinh Thạch là được rồi. Bác Dung bất kể làm cái gì, chỉ cần không dính tới hắn, hắn cũng có thể không quản tới.

Bác Dung sở dĩ tìm được ba người Diệp Mặc, kỳ thật ba người đều có một điểm giống nhau, đều là có rất ít bằng hữu. Đều không có hậu trường phía sau. Vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng sẽ không có người nào đi điều tra ba người này, y cũng không cần lo lắng gì.

Chỉ có điều Bác Dung không thể tưởng tượng được, trận pháp phòng ngự còn chưa bắt đầu phá bỏ thì y đã bị Diệp Mặc hoài nghi.

- Nếu trận pháp phòng ngự mặc dù là cấp năm, nhưng muốn phá bỏ cũng không khó. Vì trận pháp có bốn cửa trận, chúng ta có bốn người, mỗi người đồng thời công kích một cửa, chỉ một ngày hắn có thể thành công phá bỏ.

Bác Dung thấy ba người Diệp Mặc đều không dị nghị gì, liền trực tiếp bắt đầu nói ra biện pháp phá giải trận pháp.

- Nếu như vậy, bốn người chúng ta đồng thời công kích một cửa, chẳng phải càng nhanh chóng hơn sao?

Trần Dục Căn mau miệng nói.

Bác Dung lắc đầu nói:

- Nếu là như vậy, tôi cũng không cần tìm mọi người. Bốn cửa trận của trận pháp phòng ngự này nhất định phải đồng thời công kích, và bốn cửa trận phải đồng thời suy yếu, bằng không sẽ dẫn phát một trận pháp công kích trong đó, nếu như vậy, bốn người chúng ta đều chạy không thoát. Anh Trần, trận pháp công kích cấp năm tôi không đỡ được, anh có thể chứ?

- Lợi hại như vậy sao?

Trần Dục Căn líu lưỡi nói, trên mặt thậm chí còn có chút khẩn trương, hiển nhiên là có chút bận tâm tới trận pháp công kích cấp năm kia.

Trong lòng Diệp Mặc ngược lại đồng ý, mặc dù trận pháp phòng ngự này một mình hắn có thể phá bỏ nhưng phương pháp xử lý của Bác Dung không phải nói bừa. Trận pháp này có bốn cửa trận, hơn nữa bốn cửa trận này nhất định phải đồng thời suy yếu. Bằng không thật sự có khả năng dẫn phát trận pháp công kích bên trong.

Nếu trận pháp này thật sự là do Du Bạch Sinh bố trí, như vậy trình độ về trận pháp của người này hiển nhiên không thể so được với trình độ luyện khí. Trận pháp ẩn nấp, trận pháp phòng ngự, trận pháp công kích tạo thành liên hoàn, hơn nữa để phát hiện trận pháp ẩn nấp của y phải dùng trận kỳ do y luyện chế, người bình thường muốn đi vào trong trận pháp của y để phát tài,

thì thật sự không phải khó khăn bình thường.

Dưới sự hướng dẫn của Bác Dung, bốn người đồng thời công kích bốn cửa trận của trận pháp phòng ngự này, sau nửa ngày, phòng ngự trận pháp này quả nhiên yếu đi. Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao đều cảm thấy vui mừng, hiển nhiên Bác Dung không khoác lắc, y thật sự am hiểu trận pháp phòng ngự này.

Lại một lần công kích nữa qua đi, Diệp Mặc bỗng nhiên nói với Bác Dung:

- Anh Bác, con gái của Du Bạch Sinh tên là gì vậy?

- Du Nương Yến…

Bác Dung không để ý, trả lời theo bản năng.

- Du Nương Yến, ừm...

Diệp Mặc sau khi lặp lại cái tên này, liền không nói gì nữa, chỉ có điều không ngừng công kích cửa trận mà mình phụ trách. Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, Bác Dung quen thuộc với trận pháp của Du Bạch Sinh như vậy, hiển nhiên là có quan hệ không tầm thường với con gái của Du Bạch Sinh, chính mình tùy ý thử một lần liền tìm hiểu được.

Sau khi Bác Dung đáp lời, sắc mặt liền biến đổi. Tuy nhiên lập tức lại khôi phục bình thường, dường như chuyện gì cũng không có.

Trần Dục Căn kỳ quái hỏi một câu:

- Anh Bác, anh biết tên con gái của Du Bạch Sinh sao?

Bác Dung ha ha cười khan một tiếng, sau đó mặt không đổi sắc, nói:

-Đúng vậy, lúc trước tôi có được nhẫn trữ vật của cô ta, nên mới biết được tên.

Tâm tư của Trần Dục Căn khá đơn giản, không nghĩ tới những cái còn lại. Mà Trịnh Ức Đao lại cảm giác được những gì Bác Dung nói có chút vấn đề, tuy y không rõ tại sao Diệp Mặc lại đột nhiên hỏi tới tên của con gái Du Bạch Sinh, nhưng Bác Dung lại trả lời quá lưu loát rồi. Giống như không phải ngẫu nhiên có được nhẫn trữ vật nên mới biết được tên của cô ta, dường như tên của cô ta đã có ấn tượng rất sâu đối với Bác Dung, nếu không sẽ không thốt ra nhanh chóng như vậy.

Nghĩ tới cái này, Trịnh Ức Đao cũng nảy sinh một chút tâm tư đối với Bác Dung, ít nhất không còn sự tín nhiệm như vừa rồi.

Diệp Mặc biết rằng mục đích của hắn đã đạt được, ít nhất hắn cũng khiến Trịnh Ức Đao cảnh giác, đồng thời cũng biết trình độ trận pháp của Bác Dung hẳn là từ Du Bạch Sinh mà ra.

Sau khi Bác Dung trả lời câu hỏi của Trần Dục Căn, sắc mặt trở nên âm trầm hơn, y tựa hồ vô ý nhìn thoáng qua Diệp Mặc, lại phát hiện Diệp Mặc đang một lòng công kích trận pháp, dường như câu nói vừa rồi thật sự là vô ý mà hỏi, lập tức có chút không dám xác định.

Bốn người công kích được một ngày, thanh âm chấn động của trận pháp vang lên, cho dù là người không hiểu về trận pháp như Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao đều biết rằng trận pháp phòng ngự này sắp bị công phá.

Mắt thấy trận pháp sắp bị phá vỡ, Diệp Mặc biết rằng lúc này nên ngừng công kích, nếu không trận pháp phòng ngự này bị công phá đồng thời sẽ có một công kích cắn trả. Muốn để không bị trận pháp cắn trả, chỉ có một biện pháp, chính là hiện tại ngừng công kích, sau đó bốn người hẹn thời gian, rồi đồng thời đứng ở cửa trận của mình tiến hành một kích toàn lực cuối cùng. Như vậy thì bốn cửa trận sẽ đồng thời bị công phá, trận pháp phòng ngự này sẽ không cắn trả. Nếu không thì cho dù trận pháp công kích không bị kích phát thì người phá vỡ trận cũng sẽ bị trận pháp phòng ngự cắn trả.

Sự cắn trả của trận pháp phòng ngự cấp năm, nhất định sẽ bị trọng thương.

Nhưng Bác Dung dường như không biết chuyện này, vẫn không ngừng công kích trận pháp. Diệp Mặc cười lạnh, Bác Dung không nói, hắn cũng không cần đề xuất. Hắn cũng không biết rõ về ba người này, đồng thời cũng không biết quan hệ của ba người này, không cần phải làm người tốt.

Trần Dục Căn lại đánh một búa lên cửa trận mà y phụ trách, cửa trận kia "longing ong" một tiếng, lập tức bị phá mở.

- Vỡ rồi…

Trần Dục Căn còn chưa kịp cao hứng chỉ thấy Bác Dung lớn tiếng kêu lên:

- Anh Trần, mau mau tránh ra…

Lời nói của Bác Dung còn chưa hết, đã thấy Trần Dục Căn bị một lực lượng khổng lồ đánh bay ra xa. Đồng thời Bác Dung và Trịnh Ức Đao cũng bị hất văng ra xa. Diệp Mặc đương nhiên cũng không ngoại lệ, khác biệt duy nhất chính là Diệp Mặc chủ động bay ra ngoài mà ba người Bác Dung là do bị trận pháp cắn trả mà bắn ra ngoài.

Diệp Mặc biết rằng trận pháp phòng ngự này đã bị phá, nhưng ba người Bác Dung đồng thời bị thương. Diệp Mặc chỉ cần nhìn khí tức một chút, chỉ biết Bác Dung và Trịnh Ức Đao bị thương nhẹ còn Trần Dục Căn lại bị trọng thương.

Trần Dục Căn nuốt một viên đan dược, lập tức bắt đầu ngồi xuống chữa thương.

Trịnh Ức Đao lại nhìn chằm chằm vào Bác Dung, hỏi:

- Anh Bác, đây là chuyện gì? Anh không phải nói bốn người chúng ta đồng thời công kích bốn cửa trận thì trận pháp công kích kia sẽ không bị kích phát sao?

Bác Dung lau vết máu trên khóe miệng đi, nói:

- Trận pháp công kích không bị kích phát, nếu bị kích phát rồi thì mấy người chúng ta sẽ không phải là bị thương mà là bỏ mạng rồi. Tôi thật sự không ngờ trận pháp phòng ngự này còn có công năng cắn trả, gây phiền toái cho anh Trần, thật sự xin lỗi.

Nói xong, trên mặt Bác Dung lộ ra vẻ xấu hổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1014

Di Tích Vật Phẩm

Trịnh Ức Đao thấy Bác Dung cũng bị thương, hơn nữa nghe lời này của Bác Dung, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Sau khi trận pháp phòng ngự bị phá, lộ ra một cửa vào của động phủ, vừa nhìn cửa vào này, mấy người chỉ biết, đây thật sự là di tích của một tu sĩ.

- Quả nhiên là di tích của một tu sĩ.

Trịnh Ức Đao bị cửa vào của động phủ hấp dẫn, ngay cả Trần Dục Căn bị trọng thương cũng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Bác Dung hình như biết y bị hoài nghi, nói thẳng:

- Tôi đi vào trước, mọi người đi theo sau tôi.

Nói xong cũng không hỏi ý kiến của mấy người Diệp Mặc, liền đi trước một bước nhảy vào cửa vào, Trịnh Ức Đao thấy Bác Dung đi vào, lập tức cũng đi vào theo.

Trần Dục Căn cũng đứng lên, tuy y bị trọng thương nhưng đối mặt với động phủ của một Tông sư luyện khí Hư Thần, đương nhiên không muốn chậm chân.

Diệp Mặc bởi vì Bác Dung rất quen thuộc đối với trận pháp của Du Bạch Sinh, ngược lại rất cẩn thận đề phòng y. Cho nên hắn mới đi cuối cùng, đi theo sau Trần Dục Căn.

Bốn người tới một gian thạch thất lớn, Bác Dung đã ngừng lại, mấy

người đều nhìn chằm chằm vào một thi thể ngồi ở giữa thạch thất. Thi thể kia đã không còn bất kỳ sức sống nào, nhưng thân thể vẫn còn, chỉ có điều đã chết từ lâu rồi.

- Hộ giáp phòng ngự chân khí hạ phẩm?

Trần Dục Căn kinh sợ kêu thành tiếng.

Quần áo bên ngoài thi thể kia hiển nhiên đã mục nát, nhưng hộ pháp phòng ngự bên trong lại lộ ra một cách hoàn hảo không hư tổn gì, rõ ràng không thể nghi ngờ là một món hộ giáp phòng ngự chân khí hạ phẩm.

- Quả nhiên là di tích của Du Bạch Sinh tiền bối.

Trịnh Ức Đao ngạc nhiên thán phục một tiếng, hoài nghi vừa rồi đối với Bác Dung đã tiêu tán hầu như không còn.

- Tôi chỉ cần một bộ hộ giáp là không uổng chuyến này rồi.

Trần Dục Căn thì thào nói một câu.

Giá trị của hộ giáp chân khí hạ phẩm người ở nơi này không có người nào không rõ, cho dù Du Bạch Sinh là Luyện Khí Sư cấp ba, thì độ trân quý của hộ giáp chân khí hạ phẩm cũng không hề đơn giản. Đầu tiên, tài liệu của một món hộ giáp chân khí hạ phẩm cũng không phải thứ mục nát gì, đôi khi cho dù là Tông Sư Luyện Khí cấp năm, thậm chí là cấp bảy cũng không nhất định có thể luyện chế tài liệu của chân khí hạ phẩm.

Tiếp theo, cho dù là Tông Sư Luyện Khí có thể luyện chế chân khí, cũng có thể luyện chế tài liệu của chân khí, nhưng cũng không nhất định có thể trăm phần trăm luyện chế được chân khí. Nếu chẳng may thất bại thì tài liệu sẽ hoàn toàn bị hủy diệt. Mà tỷ lệ thất bại của luyện khí không thấp hơn so với luyện đan, những yếu tố này kết hợp lại thì giá trị của chân khí hạ phẩm hiển nhiên có thể đoán trước, huống chi là một món chân khí phòng ngự hạ phẩm?

- Được, anh Trần vừa rồi phá trận bị thương nghiêm trọng nhất, vậy món hộ giáp chân khí này liền thuộc về anh Trần, ba người có ý kiến gì hay không?

Bác Dung bỗng nhiên mở miệng nói.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn không có ý kiến gì. Tuy rằng chân khí hạ phẩm không tệ, nhưng một hộ giáp mà đã có người đã mặc qua, hắn không thích. Hắn là người thích sạch sẽ, lại càng không cần phải nói là lấy từ một thi thể. Lúc trước hắn sở dĩ phải lấy được Thái Hồng Vũ Y là vì Thái Hồng Vũ Y căn bản là vừa mới luyện chế, còn chưa bị người nào luyện hóa.

Trịnh Ức Đao cố nén cảm giác không muốn, nói:

- Tôi cũng không có ý kiến.

Trần Dục Căn mừng rỡ. Y ôm quyền nói với ba người Diệp Mặc:

- Như vậy đa tạ ba vị. Trần mỗ vô cùng cảm kích.

Nói xong, Trần Dục Căn rất nhanh liền tiến lên cởi bộ hộ giáp trên thi thể kia ra, y coi như là có tâm, còn cầm theo một bộ quần áo giúp thi thể kia mặc lên. Sau khi làm xong, y mới gỡ nhẫn trữ vật từ trên thi thể kia xuống, đem nhẫn trữ vật giao cho Bác Dung.

Sau khi Bác Dung cầm lấy nhẫn trữ vật, nói thẳng:

- Cấm chế Thần thức trong nhẫn trữ vật đã biến mất, tôi hiện tại đem đồ vật trong nhẫn trực tiếp lấy ra, bỏ lên mặt đất, mọi người cùng nhau xem, các vị có ý kiến gì không?

Diệp Mặc từ chối cho ý kiến, Trịnh Ức Đao nói:

- Tôi không có ý kiến.

Trần Dục Căn vừa chiếm được chỗ tốt của Bác Dung, hiển nhiên cũng không có ý kiến. Bác Dung thấy Diệp Mặc không nói gì, cũng không hỏi lại

ý kiến của Diệp Mặc, liền đem đồ vật trong nhẫn trữ vật bỏ ra ngoài.

Sự chú ý lúc này của Diệp Mặc chính là lò luyện đan đặt ở đằng trước kia, trong lò luyện đan có cặn dược liệu căn bản chưa được luyện hóa, cặn dược liệu này chưa được luyện hóa cho thấy lúc trước chủ nhân thi thể này còn đang luyện đan.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ, nếu người này thật sự là Du Bạch Sinh vậy y thật sự là thiên tài, chẳng những tinh thông trận pháp, là một Đại Sư Trận Pháp cấp năm, còn là một Luyện Khí Sư cấp ba, thậm chí còn biết luyện đan. Đây quả thực là một người so với mình còn trâu hơn. So với những gì mình học được còn phức tạp hơn.

Bất kể là luyện đan, luyện khí hay trận pháp cũng cần tinh lực của cả đời mới có thể nghiên cứu tinh thông, Diệp Mặc tự mình biết mình, hắn sở dĩ có thể tinh thông trận pháp và luyện đan không phải là do hắn thông minh hơn so với những người khác, mà là do hắn tu luyện công pháp nghịch thiên Tam Sinh Quyết.

Diệp Mặc khẳng định Du Bạch Sinh không tu luyện Tam Sinh Quyết. Một tu sĩ nếu không tu luyện Tam Sinh Quyết, thậm chí trên nhiều phương diện đều thông hiểu, hơn nữa đều có thành tựu không nhỏ, đây mới thực sự là thiên tài.

Lò luyện đan ngã trên mặt đất kia hiện tại đã đầy tro bụi, bất quá chỉ là một linh khí hạ phẩm mà thôi, bởi vì có loại chân khí hạ phẩm trước mặt, cho nên linh khí hạ phẩm này không ngờ không ai chú ý tới.

Lúc này Bác Dung đã đem toàn bộ đồ vật trong nhẫn trữ vật này đều lấy ra đặt lên mặt đất, đồ vật có không ít, nhưng phần lớn đều là tài liệu luyện khí, còn có hai món chân khí hạ phẩm cùng với ba triệu linh thạch thượng phẩm.

Linh thạch tuy rằng không ít, nhưng đối với một Tông Sư Luyện Khí cấp ba mà nói, chút linh thạch đó thật sự không nhiều. Tuy nhiên Diệp Mặc thấy

tài liệu luyện khí này chỉ biết rằng chủ nhân của nhẫn trữ vật này rất có khả năng là Du Bạch Sinh. Một Tông Sư Luyện Khí có được một chút linh thạch, giải thích duy nhất chính là linh thạch của y hẳn là đều dùng để mua các loại tài liệu, nên mới dẫn tới không còn bao nhiêu linh thạch.

Bên trong không có đan dược, phỏng chừng đều bị Du Bạch Sinh dùng hết rồi. Nhưng lại có phần lớn trận kỳ, trận kỳ này được Bác Dung vứt trên mặt đất, phân bố ở các địa phương khác nhau, có vẻ hỗn độn.

Trong nhẫn trữ của một Đại Sư Trận Pháp cấp năm có phần lớn trận kỳ cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng Diệp Mặc thấy trận kỳ này bị vứt bỏ tùy ý ở dưới đất, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Bác Dung này thật sự là có tâm cơ, nhìn y giống như đem trận kỳ của Du Bạch Sinh vứt ở khắp nơi, nhưng hiển nhiên là chú ý ở các vị trí. Trịnh Ức Đao và Trần Dục Căn nhìn không ra nhưng không có nghĩa là Diệp Mặc cũng vậy. Hắn vừa thấy liền biết trận kỳ đó bất cứ lúc nào cũng có thể hình thành một trận pháp cấp ba đơn giản.

Có thể trong khoảng thời gian ngắn hình thành một trận pháp cấp ba, không phải trình độ bày trận kỳ của Bác Dung cao bao nhiêu mà trận kỳ này cũng không phải là một trận kỳ cấp ba bình thường.

Nếu đây là một trận pháp cấp bốn thì Diệp Mặc hiện tại sẽ nghĩ biện pháp thay đổi vài vị trí của trận kỳ, nhưng trận pháp cấp ba hắn căn bản không có hứng thú thay đổi, một trận pháp cấp ba đối với hắn mà nói không khác gì một trang giấy. Chỉ cần hắn nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ.

- Nơi này có hai chân khí hạ phẩm, đều là pháp bảo công kích, tôi cùng anh Trịnh mỗi người một món, anh Diệp có thể tìm xem có Hoàng Tinh Thạch hay không, mọi người thấy sao?

Bác Dung vừa nói những lời này, Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao đương nhiên không có vấn đề gì. Ba người bọn họ mỗi người đều có một chân khí

rồi, chỉ có Diệp Mặc không có gì, vẫn là đi xem có Hoàng Tinh Thạch hay không.

Ba người đều cùng nhìn về phía Diệp Mặc, đây là việc trước khi tiến vào đã quyết định rồi, nếu Diệp Mặc không đồng ý, như vậy sẽ thành ba người đối phó một người.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi không có ý kiến, tôi sẽ tìm xem có Hoàng Tinh Thạch hay không. Chẳng qua nếu như không có Hoàng Tinh Thạch tôi có thể tùy ý lấy một vật, không thành vấn đề chứ?

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Trịnh Ức Đao và Trần Dục Căn đều thở phào nhẹ nhõm, như vậy tốt nhất, tất cả đều vui vẻ, ba người đều có chân khí. Diệp Mặc dù sao cũng là một người không quen, hắn có chân khí hay không cũng không quan hệ gì tới ba người.

Hiện tại Diệp Mặc nói lời này, Trịnh Ức Đao vội vàng nói:

- Không có vấn đề, nếu anh tìm được hộp Hoàng Tinh Thạch, bên trong bất kể có đồ vật gì, đều là của anh. Nếu như không có, anh có thể tùy ý lấy một cái hộp ngọc.

Dù sao những vật có giá trị ở nơi này đều bị ba người cầm đi, phần lớn hộp ngọc trên mặt đất đều là đựng tài liệu. Du Bạch Sinh là một Tông Sư Luyện Khí, tài liệu tốt khẳng định bị y dùng rồi, còn lại những tài liệu bình thường, nào có thể có cái gì hơn được chân khí? Cho nên Diệp Mặc đề nghị, ba người đều tỏ vẻ đồng ý.

Diệp Mặc đi tới đống tài liệu ở giữa, tùy ý lấy một hộp ngọc bên trong ra. Hắn tu luyện Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, tuy rằng hộp ngọc đều có cấm chế thần thức che chắn, nhưng Thần Hồn Thứ của hắn sớm đã nhìn thấy vật trong hộp ngọc, quả thật là một viên Hoàng Tinh Thạch. Hơn nữa ngoại

trừ viên Hoàng Tinh Thạch kia, trong hộp ngọc dường như còn có một vài đồ vật tốt khác.

Diệp Mặc cố nén nội tâm kích động, cầm lấy Hoàng Tinh Thạch, thu vào nhẫn trữ vật của mình. Vốn khi hắn tới nơi này, chỉ để thử vận may, thật không ngờ thật sự có được Hoàng Tinh Thạch. Về phần vật còn lại hắn cũng không coi ra gì, Diệp Mặc cho rằng đợi lát nữa coi lại cũng không muộn, tiếc nuối duy nhất là Hoàng Tinh Thạch này quá nhỏ.

Tuy rằng mấy người còn lại đều nói Hoàng Tinh Thạch thuộc về Diệp Mặc, nhưng đấy là dưới tình huống không thấy Hoàng Tinh Thạch, nếu quả thật xuất hiện Hoàng Tinh Thạch ai cũng không dám cam đoan đối phương sẽ không nảy sinh tà tâm. Dù sao Hoàng Tinh Thạch có đẳng cấp quá cao, nếu dùng Hoàng Tinh Thạch đổi lấy một chân khí hạ phẩm, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không làm.

Thấy Diệp Mặc cầm lấy một hộp ngọc nhìn cũng không nhìn liền thu lại, ba người đều hơi sửng sốt, tuy nhiên trước kia cũng đã nói qua, ai cũng không tiện bảo Diệp Mặc lấy ra xem hắn đã lấy được vật gì.

Kế tiếp là linh thạch, khoáng thạch, còn có lại một chút vụn vặt, Diệp Mặc cũng chỉ lấy một phần, với hắn mà nói chiếm được Hoàng Tinh Thạch cũng đã hài lòng rồi.

Chia xong các thứ, chỉ còn lại mấy tấm trận kỳ ném ở một bên, Diệp Mặc lại đi qua đem lò luyện đan linh khí hạ phẩm cầm lên, sau đó nhìn thành phần dược liệu, lại ngửi hương vị của dược liệu bên trong, lúc này mới thu vào. Một lò luyện đan linh khí hạ phẩm, mấy người kia đều không nhìn trúng, cho nên Diệp Mặc thu lại cũng không ai nói gì.

Diệp Mặc chuyến này tốt đẹp, trực tiếp ôm quyền nói:

- Lần này hợp tác tôi rất hài lòng, tôi xin cáo từ tại đây, các vị, về sau có duyên sẽ gặp lại.

Thấy Diệp Mặc phải đi, sắc mặt Bác Dung lại có chút khó coi, y bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Anh Diệp, không biết vật trong hộp ngọc mà anh vừa lấy là vật gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1015

Hộp Ngọc Dẫn Tới Xung Đột

Nghe thấy câu hỏi của Bác Dung, Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao đều kinh ngạc nhìn y, bốn người đều nói xong trước có thể cho Diệp Mặc tùy ý lấy một hộp ngọc, nếu có thể cho Diệp Mặc tùy ý lấy một hộp ngọc, thì cho dù bất kể trong hộp ngọc của đối phương là vật gì, bọn họ cũng không có quyền hỏi tới.

Nhưng thật không ngờ, đồ vật vừa chia xong, Bác Dung lại muốn hỏi vật bên trong hộp ngọc của Diệp Mặc, điều này hiển nhiên không phù hợp với ước định lúc trước của mấy người.

Thế nhưng mọi người đều có tư lợi, Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao tuy nghi hoặc Bác Dung vì sao lại hỏi như vậy, nhưng cũng không nói ra.

Hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao tuy rất muốn biết nhưng không đề xuất dị nghị, Bác Dung chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, trong mắt mang theo một chút ý uy hiếp.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nói:

- Vừa rồi tôi được phân ít nhất, hơn nữa tôi lấy hộp ngọc này cũng được mọi người đồng ý. Trong hộp ngọc nếu như là Hoàng Tinh Thạch thì do vận khí của tôi, nếu không phải Hoàng Tinh Thạch thì tôi chịu thiệt. Tuy nhiên bất kể trong hộp ngọc là vật gì, cũng không quan hệ gì tới anh?

Bác Dung cười ha ha, nói:

- Chúng ta cùng nhau tới đây, mọi người có được gì ai cũng biết rồi. Chúng tôi không phải là muốn hộp ngọc của anh, chỉ có điều muốn anh lấy

ra cho mọi người xem mà thôi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nói:

- Vậy xin lỗi anh rồi, hiện tại hộp ngọc là đồ của tôi, cho dù là có tiên đan, tôi không muốn lấy ra, anh định thế nào?

- Vậy không thể do anh rồi.

Bác Dung vốn sắc mặt đang mỉm cười, bỗng nhiên trầm xuống, số trận kỳ trong tay đã bị y ném ra ngoài, vị trí của bốn người trong nháy mắt liền biến đổi, liền biến thành một Khốn sát trận.

Mặc dù là một khốn sát trận cấp ba, nhưng Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao sắc mặt lập tức thay đổi, hai người bọn họ nhìn Bác Dung nói:

-Anh Bác, anh làm gì vậy?

Bác Dung lại vội vàng nói:

- Anh Trần, anh Trịnh, hai người không cần lo lắng, nói thật với mọi người, kỳ thực tôi tới nơi này chủ yếu là vì hộp ngọc trong tay Diệp Mặc. Nhưng hiện tại hộp ngọc bị hắn cầm đi, tôi đương nhiên không cam lòng. Nếu hai vị nguyện ý giúp tôi thu hồi lại hộp ngọc kia, tôi nguyện ý bỏ ra tất cả những vật vừa rồi lấy được.

Vừa rồi Bác Dung chẳng những nhận được một chân khí, hơn nữa còn có được năm phần linh thạch, còn có phần lớn tài liệu.

Phải biết rằng năm phần linh thạch cũng đã là một triệu năm trăm ngàn linh thạch thượng phẩm rồi, đối với Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao mà nói, đây là một số của cải lớn Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao nhìn nhau, không nói gì. Lại không thấy đồng ý, cũng không phản đối. Bác Dung biết bọn họ đã chấp nhận, lập tức liền phóng ra một chuông đồng xanh, đồng thời lại lấy ra mấy tấm trận kỳ, muốn tốc chiến tốc thắng.

- Đợi một chút, anh Bác.

Trịnh Ức Đao bỗng nhiên gọi Bác Dung lại. Sau khi Bác Dung dừng lại, y lại hỏi:

- Không biết anh Bác muốn tìm là vật gì? Không ngờ lại khiến anh Bác không hề quan tâm tới chân khí hạ phẩm.

Bác Dung chần chờ một chút, dường như hạ quyết tâm thật lớn, cắn răng một cái, nói:

- Là một viên Hư Lạc Đan, là sau khi tôi biết được trận pháp ẩn nấp của Du Bạch Sinh, lúc đó mới điều tra tới y còn đoạt được một viên Hư Lạc Đan.

- Cái gì? Hư Lạc Đan?

Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao đồng thời kinh ngạc thốt lên, hiển nhiên bị những lời của Bác Dung khiến cho kinh sợ.

Ngay cả Diệp Mặc cũng hơi sửng sốt, Hư Lạc Đan là đan dược gì, hắn đương nhiên biết. Đó là đan dược để tu sĩ Nguyên Anh k thăng cấp lên Hư Thần, có thể nói nhiều linh thạch hơn nữa cũng không nhất định có thể mua được thứ đó. Bác Dung không ngờ lại nói trong hộp ngọc mình lấy được có Hư Lạc Đan, y thật sự là biết đặt điều mà Diệp Mặc tuy rằng không biết trong hộp ngọc của hắn ngoại trừ Hoàng Tinh Thạch thì thứ còn lại là cái gì, nhưng hắn cũng biết trong đó tuyệt đối không phải Hư Lạc Đan.

Nghe nói là Hư Lạc Đan, hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao đều không nói gì, Trần Dục Căn bị thương nghiêm trọng như vậy nào còn có tâm tư gì, nhưng Trịnh Ức Đao đã có ý tưởng.

Loại vật như Hư Lạc Đan, cho dù y bây giờ chỉ là Kim Đan tầng chín cũng vô cùng muốn có. Đan dược để thăng cấp lên Hư Thần, ai lại không muốn. Ban đầu y còn tưởng rằng Bác Dung lấy ra chân khí hạ phẩm đã là quá mức hào phóng rồi, hiện tại xem ra y hào phóng gì chứ, thật sự là keo kiệt không thể keo kiệt hơn.

Bác Dung dường như biết được suy nghĩ của Trịnh Ức Đao, y nói thẳng:

- Tôi còn có biện pháp lấy được một viên Thảo Hoàn Đan, lúc đó cũng sẽ đưa cho hai vị.

Lời nói của Bác Dung giống như một quả bom, hoàn toàn khiến hai người Trịnh Ức Đao có khuynh hướng về phe y, tuy rằng biết rõ chỉ có một viên Thảo Hoàn Đan nhưng là một tu sĩ Kim Đan viên mãn, còn cái gì có thể hấp dẫn hơn so với Thảo Hoàn Đan đây?

Hư Lạc Đan mặc dù tốt, nhưng dù sao tới Nguyên Anh hậu kỳ mới có thể dùng, nếu không thể thăng cấp Nguyên Anh, hết thảy đều là vô ích.

Mà Thảo Hoàn Đan lại khác, hiện tại có thể ăn, là đan dược lập tức thăng cấp lên Nguyên Anh. Hơn nữa lúc này Bác Dung tuyệt đối là ở thế thượng phong, chẳng những dùng trận pháp vây khốn Diệp Mặc, hơn nữa tu vi so với Diệp Mặc cao hơn một chút. Hai người chỉ cần không phải đồ ngốc, sẽ biết rằng không nên cự tuyệt đề nghị của Bác Dung.

Diệp Mặc dường như không để ý tới hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao lấy ra pháp bảo, mà nhìn chằm chằm vào Bác Dung, nói:

- Họ Bác kia, nếu tôi không đoán sai, thì mày vào Du Nương Yến gì đó quan hệ không bình thường? Mày mười mấy năm trước tiến vào thành Mạc Hải, cũng chính vì để tìm kiếm di tích của Du Bạch Sinh tiền bối mà thôi, ta thậm chí còn hoài nghi Du Nương Yến chính là chết trong tay mày - Anh Trần, anh Trịnh, chúng ta không cần nghe hắn nói vô nghĩa, hiện tại động thủ thôi.

Bác Dung nói xong, trận kỳ trong tay ném ra ngoài, đồng thời cái chuông đồng xanh của y đánh về phía Diệp Măc. Y căn bản không để cho Diệp Mặc nói hết lời, hiển nhiên những gì Diệp Mặc nói y rất không thích.

Chuông đồng xanh còn chưa tới, đã mang theo một thanh âm chói tai khiến tâm hồn người ta khiếp đảm, cho dù là hai người Trần, Trịnh ở một

bên cũng không thể không vận công để chống đỡ. Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ vừa rồi sau khi Bác Dung bố trí xong khốn trận, còn phải ném ra trận kỳ để làm gì, xem ra y cũng không phải người ngu ngốc, lại bỏ thêm một trận pháp công kích thanh âm vào giữa khốn trận, tuy rằng trận pháp cấp bậc rất thấp, nhưng phối hợp với cái chuông đồng xanh thì lực sát thương cũng tăng cao hơn.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, Tử Đao đã phóng ra, đồng thời bổ một đao ra ngoài.

"Loảng xoảng" một tiếng, Tử Đao và Chuông đồng xanh đụng vào nhau, phát ra thanh âm chói tai. Bác Dung biến sắc, thu hồi Chuông đồng xanh, lại kêu gọi hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao động thủ.

Nhưng không đợi hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao phóng ra pháp bảo, Diệp Mặc đã đồng dạng lấy ra vài trận kỳ ném ra ngoài, khốn trận vừa rồi đột nhiên biến đổi, đảo mắt đã đem Bác Dung cuốn vào trong trận.

Bác Dung kinh hãi nhìn trận pháp trước mắt biến hóa, thậm chí quên đi công kích tiếp theo. Chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, dại ra nói:

- Mày, mày không ngờ cũng là một Trận Pháp Sư? Không, mày không phải là Trận Pháp Sư, mày là Đại Sư Trận Pháp.

Bác Dung nghiên cứu trận pháp không phải ngày một ngày hai, đương nhiên biết một cái Trận Pháp Sư tuyệt đối không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn đã đem trận pháp của y thay đổi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Mày lấy ra đồ vật trong nhẫn trữ vật, lại đem vài trận kỳ đặt vào những vị trí cá biệt, còn có ý muốn vây khốn ba người chúng ta đúng không?

Hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao vốn chuẩn bị bắt đầu động thủ bởi vì Diệp Mặc mạnh mẽ, cứng rắn, liền dừng lại không ra tay, hiện tại hai người nghe xong lời này của Diệp Mặc trong lòng liền cả kinh, đều

không tự giác rời Bác Dung xa một chút, càng không có bất cứ ý muốn ra tay nào.

Tuy rằng Diệp Mặc không để tâm tới biến hóa của hai người Trịnh Ức Đao và Trần Dục Căn, nhưng hai người không giúp Bác Dung đối với hắn cũng không phải chuyện xấu.

- Mày nói bậy.

Bác Dung đã bình tĩnh trở lại, y không nghĩ tới Diệp Mặc lại giả heo ăn thịt hổ, lại còn là một Đại Sư Trận Pháp, nói cách khác cách làm của mình đều trong tính toán của hắn. Y vừa nghĩ biện pháp vừa suy nghĩ làm cách nào kéo hai người Trần Dục Căn cùng Trịnh Ức Đao về phía mình.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Mày chính là một Trận Pháp Sư cấp ba không ngờ lại quen thuộc về trận pháp cấp năm như vậy, nếu không phải mày quen thuộc truyền thừa trận pháp của Du Bạch Sinh tiền bối, thì giải thích thế nào? Mày quen thuộc trận pháp này, còn khiến anh Trần bị thương, hiển nhiên là có tâm tư không tốt. Rồi sau đó mày lại trong quá trình sắp xếp lại nhẫn trữ vật, lặng lẽ bố trí Khốn trận, không phải là tính kế chúng ta thì gọi là gì hả?

Trần Dục Căn trong miệng đầy chua xót, y hiểu được Diệp Mặc nói nhất định là sự thật, nhưng Diệp Mặc biết rằng trận pháp kia có cắn trả nhưng cũng không vạch trần, xem ra chính mình căn bản là người bị hố - Mày có thể có được truyền thừa trận pháp của Du Bạch Sinh tiền bối, lại có thể tìm tới di tích của y, hiển nhiên mày và Du Bạch Sinh tiền bối có quan hệ không tầm thường. Mà chính mày cũng nói vì có quan hệ tới Du Nương Yến nên mới tìm tới nơi này, ta phỏng chừng mày hẳn đã tính kế Du Nương Yến Diệp Mặc cười lạnh nói, tuy rằng hắn phỏng đoán Bác Dung cũng không nhất định có ý nghĩ tính kế bọn họ, nhưng Bác Dung đã bố trí xong khốn trận, chính là sợ vạn nhất có tranh chấp. Một khi nổi lên tranh chấp, y sẽ không chút lựa chọn tính kế ba người còn lại.

- Hừ, ngậm máu phun người, ta cùng anh Trần, còn có anh Trịnh là bằng hữu nhiều năm, sao có thể tính kế bọn họ? Nhưng còn mày, không ra được bao nhiêu khí lực, ngược lại chiếm cứ Hư Lạc Đan mới là sự không công bằng nhất.

Bác Dung thấy Diệp Mặc chẳng những thông hiểu trận pháp, hơn nữa so với y còn lợi hại hơn nhiều, lập tức không cường ngạnh công kích Diệp Mặc, mà muốn tiếp tục lôi kéo hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao.

Diệp Mặc căn bản lười giải thích cùng y, Tử Đao trong tay lại phóng ra, một chiêu lúc này đây và chiêu vừa rồi ngăn cản Chuông đồng xanh kia rất khác biệt.

Huyễn Vân Phi Toàn Đao sau khi bổ ra, đao quang màu tím lượn vòng giống như cơn lốc xoáy, quét về phía Bác Dung. Tu vi của Diệp Mặc càng cao, uy lực Huyễn Vân Đao Pháp của hắn càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Bác Dung không kịp suy nghĩ nữa, khẩn trương phóng ra Chuông đồng xanh, nhưng đao quang lượn vòng kia quá mức dày đặc, hơn nữa sự hùng hậu của chân nguyên và góc độ xảo quyệt không phải Chuông đồng xanh của Bác Dung có thể ngăn cản. Trong lòng Bác Dung kinh hãi, đã biết được y còn xa mới là đối thủ của đối phương, y căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, tùy tay lấy ra một lá bùa, lá bùa kia chỉ cuồn cuộn nổi lên một ánh sáng xanh lục nhàn nhạt, đảo mắt liền mang theo Bác Dung biến mất, không trung chỉ còn lại một Chuông đồng xanh không mang theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1016

Di Ngôn Của Du Bạch Sinh

Tiểu Na Di phù cũng là bùa cấp tám, giá trị cực kỳ cao. Diệp Mặc không ngờ rằng Bác Dung lại có một tấm, thật sự là may mắn cho y.

Thấy Diệp Mặc đánh bại Bác Dung chỉ trong chớp mắt, hai người Trần Dục Căn và Trịnh Ức Đao đều biến sắc. Bọn họ đợi lúc Diệp Mặc thu trận kỳ lại rồi lập tức ôm quyền cảm tạ hắn, không dám nói thêm một câu, vội vã cáo từ rời đi.

Diệp Mặc không để ý tới hai người này rời khỏi, tuy hắn vẫn không có được chân khí hạ phẩm, nhưng hắn cảm giác một Tông sư Luyện Khí cảnh giới Hư Thần không chỉ có một chút nội tình như vậy.

Sau khi nhanh chóng rời khỏi nơi đây, thứ đầu tiên hắn lấy ra không phải "Hoàng Tinh thạch", mà là lò luyện đan linh khí hạ phẩm kia. Khi có được chiếc lò luyện đan này, hắn liền phân biệt ra vài loại dược liệu bên trong. Theo thứ tự là Bạc Tùng quả, Nhung Nguyên hoa, Hải Ích đằng, Oa Ma.

Diệp Mặc là một Đan Vương, hắn tinh thông về dược liệu hơn người bình thường rất nhiều. Bạc Tùng quả, Nhung Nguyên hoa là linh thảo cấp hai, mà Hải Ích Đằng cũng chỉ là linh thảo cấp ba, cho dù đến cả Oa Ma cũng chỉ là cấp bốn.

Một tu sĩ Hư Thần, cho dù là bị thương thì cũng sẽ không thể chỉ dùng linh thảo cấp hai cấp ba để luyện đan. Huống chi mấy loại dược liệu này căn bản không thể hình thành nên bất cứ đan dược gì, dược tính không tương tác. Những dược liệu này cũng có thể thu thập được từ các hải đảo phụ cận, không đến mức gọi là quý trọng. Hơn nữa, mấy loại dược liệu cấp thấp như

vậy mà Du Bạch Sinh không thể luyện hóa hoàn toàn sao?

Mà chữ thứ nhất trong tên của những loại dược liệu này ghép lại thì chính là câu "Bác Dung hại tôi"*. Bác Dung chỉ là một tu sĩ Kim Đan, sao có thể hại được tu sĩ Hư Thần như Du Bạch Sinh?

*Từ cùng âm Diệp Mặc hơi ngẫm nghĩ một chút thì đã biết chắc là vì "Hoàng Tinh thạch". Với đầu óc của một Tông sư Luyện Khí như Du Bạch Sinh, sao có thể tùy ý bộc lộ ra việc mình mua được "Hoàng Tinh thạch"? Đây không phải là tự khiến mình bị đuổi giết sao? Khả năng duy nhất đó chính là bị người khác tiết lộ.

Bác Dung có thể để lộ chuyện của Du Bạch Sinh, hiển nhiên quan hệ giữa hai người cũng không cạn. Mặc dù tư chất của Bác Dung cũng không tồi, nhưng vẫn chẳng thể vào mắt một thiên tài như Du Bạch Sinh, càng không có khả năng có giao tình gì. Vậy nên con đường duy nhất để y tiếp cận với Du Bạch Sinh chính là thông qua Du Nương Yến.

Nghĩ đến việc Bác Dung thông qua con gái của Du Bạch Sinh để đạt được lợi ích, rồi còn hại cả Du Bạch Sinh, Diệp Mặc càng thêm ghê tởm kẻ này, chỉ hận vừa rồi không thể giết chết.

Du Bạch Sinh để lại tin tức Bác Dung hại mình qua tên của các loại dược liệu. Tin tức này rất có thể là giữ cho Du Nương Yến, điều này cũng nói lên việc Du Nương Yến cũng tinh thông về luyện đan. Hẳn là Du Nương Yến và Bác Dung cũng đã tới nơi này, chỉ có điều là Du Bạch Sinh không nghĩ tới việc Du Nương Yến căn bản không có cơ hội thấy được lò luyện đan mà y để lại. Bởi vì trước khi tiến vào trận pháp của y, Du Nương Yến và Bác Dung đã cãi nhau mà trở mặt rồi. Hoặc là nói Du Nương Yến đã bằng vào một nguyên nhân gì đó mà nhìn thấu Bác Dung, kết quả rất có thể đã bị Bác Dung giết chết.

Điều duy nhất mà Diệp Mặc không nghĩ ra là nếu Du Bạch Sinh có thể đoán được Bác Dung và Du Nương Yến sẽ đến, vì sao còn đem tất cả đồ vật để trong nhẫn trữ vật? Nếu nói như vậy, cho dù là Du Nương Yến đã biết

Bác Dung hại y thì cũng chẳng thể báo thù? Chẳng lẽ y không định cho con gái của mình một đường lui sao?

Đường lui?

Nghĩ dến đây, Diệp Mặc lập tức liền nghiên cứu lò luyện đan trong tay một cách cẩn thận. Đây đúng là một lò luyện đan linh khí hạ phẩm, hơn nữa được làm rất thô ráp. Tuy rằng tài liệu không tồi, nhưng cũng chẳng phải đồ tốt.

Rất nhanh Diệp Mặc đã phát hiện chỗ không đúng, không ngờ chiếc lò luyện đan này lại được sử dụng lần đầu. Nói cách khác, rất có thể nó được Du Bạch Sinh luyện chế ngay lúc ấy. Một Tông sư luyện khí sẽ luyện chế một linh khí hạ phẩm thô ráp như vậy sao? Chẳng lẽ là lò luyện đan có vấn đề? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc càng tin tưởng phỏng đoán của mình hơn.

Hắn bắt đầu tìm hiểu chiếc lò luyện đan, điều mà Diệp Mặc không ngờ là thứ này lại được ghép lại, thậm chí căn bản chỉ dùng một số linh kiện bình thường ghép thành. Hắn gần như không phí chút sức lực nào mà đã mở được nó ra.

Quả nhiên bên trong lò luyện đan có khoảng không, một miếng ngọc giản và một chiếc hộp ngọc nằm trong khoảng không đó.

Diệp Mặc cầm lấy ngọc giản, trong lòng không khỏi thầm khâm phục Du Bạch Sinh, không hổ là tông sư luyện khí, không ngờ có thể lắp ráp vài loại linh kiện lại mà tạo thành được linh khí, quả nhiên là một thiên tài.

Hơn nữa Du Bạch Sinh còn rất tinh tường về nhân tính, trên người y là hộ giáp chân khí hạ phẩm, trong tay là nhẫn trữ vật, chỉ có kẻ ngốc mới để ý đến một chiếc lò luyện đan xấu xí trên mặt đất. Nếu có người chú ý đến chiếc lò luyện đan kia, vậy chỉ có thể là con gái của y mà thôi.

Diệp Mặc nhìn ra vấn đề của lò luyện đan nên mới thu lại, còn con gái của y thì nhìn thấy đồ vật của cha rơi trên mặt đât nên nhất định sẽ nhặt lên,

thu về nhẫn của mình. Ngay cả điều này mà Du Bạch Sinh cũng biết, hiển nhiên là đặt tất cả hi vọng báo thù lên con gái của mình.

Diệp Mặc cầm ngọc giản xem xét, quả nhiên thứ này là do Du Bạch Sinh để lại.

"Nương Yến, con xem xong chiếc ngọc giản này, không được để bất cứ ai biết, không cần có bất cứ hành động gì. Con nhớ kỹ, cha bị tên Bác Dung kia hại, kẻ này mặt người dạ thú, nó tiếp cận con tất nhiên là hướng tới "Khổ Trúc " của Du gia chúng ta…"

Xem đến đây, cả người Diệp Mặc kích động đến mức run rẩy. Rất nhiều người không biết Khổ Trúc là gì, nhưng Diệp Mặc lại biết nó thông qua "Vật", phải nói đây là một đại linh căn, linh vật trong truyền thuyết.

Tương truyền, ngồi tu luyện dưới Khổ Trúc có thể minh mẫn sáng mắt, không bị tâm ma quấy nhiễu. Người tu luyện đều biết rằng khi tu vi càng cao thì tâm ma quấy nhiễu lại càng lớn. Đặc biệt là lúc độ kiếp, tâm ma càng là thứ không thể ngăn cản. Nếu như không bị tâm ma quấy nhiễu, vậy đơn giản là muốn tu luyện đến mức nào thì tu luyện đến mức đó.

Mà Diệp Mặc biết chắc đây chỉ là một tác dụng của Khổ Trúc mà thôi, tác dụng lớn hơn nữa của nó chính là luyện khí. Nghe nói, cho dù là một người không biết tí gì mà dùng Khổ Trúc luyện khí thì cũng có thể luyện chế ra chân khí. Mặc dù là nghe nói, nhưng cũng đủ để thấy Khổ Trúc tuyệt đối là một trong những thiên địa linh vật nghịch thiên nhất ở Tu Chân giới rồi. Thậm chí nó còn nghịch thiên hơn cả "Tiên Khuyên hoa" và "Cửu Thải liên". Không ngờ Du Bạch Sinh lại có Khổ Trúc? Tại sao mình không phát hiện? Diệp Mặc tiếp tục đọc tiếp.

"Chính nó nói cho cha về chuyện Hoàng Tinh thạch, sau khi cha đấu giá được Hoàng Tinh thạch, thì lại đem tin tức đó nói cho An Bắc Tam Ma. Cha bị An Bắc Tam Ma đánh lén, từ đó có thể thấy được tâm cơ của kẻ này sâu đến thế nào. Nếu vài chục năm sau cha không đến tìm con thì nhất định nó sẽ mê hoặc con đi tìm nơi cha chết. Nếu người này ở cạnh con, con không nên

biểu hiện ra điều gì, trong chiếc hộp bên cạnh có hai viên Bạo Âm châu, đủ để giết nó…"

Diệp Mặc mở hộp ngọc bên cạnh ra, quả nhiên phát hiện bên trong có hai viên Bạo Âm châu.

Thu hai viên Bạo Âm châu vào nhẫn của mình, Diệp Mặc mới tiếp tục đọc.

"Tên Bác Dung này có thể tiếp cận con, còn có thể truyền tin cho An Bắc Tam Ma, vậy hiển nhiên quan hệ của nó với An Bắc Tam Ma cũng không bình thường. Nếu con không thể giết hắn thì phải nhanh chóng rời khỏi người này"

Thứ Diệp Mặc để ý là tung tích của Khổ Trúc, nhưng đã sắp xem xong rồi mà Du Bạch Sinh vẫn chưa nhắc tới thứ đó lần nữa, trong lòng hắn không khỏi sốt ruột.

"Nếu không phải Nương Yến con gái ta, mà là thằng chó chết Bác Dung mày thì coi như ta chưa nói. Còn nếu là người có duyên, có thể tìm tới nơi này thì có lẽ con gái ta đã bị nó hại. Du Bạch Sinh này anh hùng cả đời, nhưng lại bị một kẻ như vậy ám hại. Bất kể người đang đọc là ai, chỉ cần giúp ta giêt Bác Dung và An Bắc Tam Ma thì Du Bạch Sinh ta tất sẽ báo đáp đầy đủ. An Bắc Tam Ma bị ta dùng trận pháp phệ hồn gây thương tích, tất nhiên sẽ tìm kiếm những loại đan dược chữa thương, có thể điều tra nghe ngóng từ đó. Du Bạch Sinh tuyệt bút!"

Nhìn đến đây, Diệp Mặc thất vọng cực kỳ. Du Bạch Sinh không nhắc đến Khổ Trúc lần nữa, tuy nhiên để lại một câu sẽ có báo đáp. Cái báo đáp này có đạt được hay không cũng là vấn đề, vì dù sao thì Du Bạch Sinh đã chết nhiều năm.

Nhưng bất kể có đạt được hay không, nếu muốn thì nhất định phải giết Bác Dung và An Bắc Tam Ma. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại quay lại động phủ.

Bởi vì Diệp Mặc biết, cho dù hắn giết đám người Bác Dung đi chăng nữa, nếu muốn Khổ Trúc thì vẫn phải tìm được Du Bạch Sinh.

Tuy rằng Du Bạch Sinh chỉ là một thi thể, nhưng ai biết y có để lại chuẩn bị gì phía sau không? Một tu sĩ Hư Thần lưu lại chuẩn bị gì ở sau, Diệp Mặc tự nhận mình vẫn không thể nhìn ra.

Diệp Mặc thu hồi thi thể Du Bạch Sinh, lại tìm một hải đảo hẻo lánh, đào một động phủ cho Du Bạch Sinh, lúc này mới dùng trận pháp phòng ngự và trận pháp ẩn nấp che động phủ đi.

Hắn quyết định, sau này nếu có cơ hội giết mấy người Bác Dung thì sẽ đến xem xem cái báo đáp kia có phải thật hay không.

Bị trận pháp phệ hồn gây thương tích, đương nhiên cái này Diệp Mặc biết. Đan dược chữa trị thần hồn cực kỳ hiếm hoi, "Phục Thần đan" của hắn chính là một loại trong đó. Còn "Chức Thần đan" tuy cũng có thể chữa trị thần hồn và thần thức, nhưng dù sao cấp bậc cũng thấp hơn không ít.

Đối với việc giết Bác Dung, Diệp Mặc không cảm thấy có chút áp lực nào. Một thứ cặn bã vong ân phụ nghĩa như vậy, giết thì giết. Diệp Mặc chẳng cần nghĩ cũng biết, tài nguyên tu luyện và trình độ trận pháp của Bác Dung đều là do Du Bạch Sinh dạy.

Phỏng chừng Du Nương Yến là một người rất xấu, nếu không thì sao cô ta có thể để ý đến một kẻ tướng mạo bình thường như Bác Dung?

…

Mặc dù không có được Khổ Trúc, nhưng coi như Diệp Mặc cũng kiếm được một món lớn. Chẳng những nhận được "Hoàng Tinh thạch" mà hắn rất muốn, lại thêm cả hai viên Bạo Âm châu nữa.

Về phần săn bắt "Cửu Túc Hải Xà", Diệp Mặc coi như quên luôn. Hắn tin rằng với tu vi hiện giờ của mình, muốn đề tên trên Bia đề danh Kim Đan cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực.

Vài ngày sau, Diệp Mặc lại về tới thành Mạc Hải, hắn vừa định vào nàh trọ nghỉ ngơi thì đã nghe thấy hai tên tu sĩ đi ngang qua nói chuyện:

- Trình độ luyện đan của Phùng đan sư thật không còn gì để nói, không ngờ lần này lại có thể giúp chúng ta luyện chế sáu viên "Ngưng Bích đan" thượng phẩm.

- Đúng vậy, nếu y không cần nội đan của "Cửu Túc Hải Xà" làm thù lao thì chắc việc buôn bán của y ở Nam An thành sẽ tốt hơn một chút.

Tên tu sĩ còn lại cảm thán một câu.

Nội đan của "Cửu Túc Hải Xà"? Phùng đan sư? Diệp Mặc lập tức nhớ tới Phùng Lão Thực luyện chế "Đàm Hoa đan" mà Bác Dung nói với hắn, chẳng lẽ vị đan sư mà họ nói chính là Phùng Lão Thực này? Diệp Mặc ngẩng đầu, quả nhiên thấy một tấm biển "đan các Lão Thực".

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1017

Bí Mật Của Phùng Lão Thực

Bác Dung nói quan hệ của y và Phùng Lão Thực cũng khá tốt, không biết Phùng Lão Thực có biết tình hình của y không? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc trực tiếp đi vào "Đan các Lão Thực".

Sau khi đi vào cửa hàng này thì Diệp Mặc mới phát hiện nơi đây hơi tối, thậm chí cả một chiếc cửa sổ cũng không có. Trong cửa hàng không có bất cứ nhân viên nào, chỉ có một người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi đang ngồi bên quầy, dường như đang tu luyện, mà dường như lại đang nghiên cứu vài loại dược liệu trước mặt.

Khuôn mặt tên này thoạt nhìn khá già, tu vi Kim Đan tầng chín hậu kỳ, Diệp Mặc vừa nhìn thấy y thì đã nhớ tới Phí Tứ Giang. Có thể nói, tướng mạo của tên này còn thật thà chất phác hơn cả Phí Tứ Giang. Nếu y chính là Phùng Lão Thực thì quả đúng là người cũng như tên.

- Xin hỏi ông là Phùng đan sư?

Thấy người đàn ông kia dường như cũng không định chủ động nói gì, Diệp Mặc đành hỏi một câu.

Người đàn ông kia nhìn Diệp Mặc một cái, bỗng đứng lên, có chút câu nệ nói:

- Đúng vậy, tôi là Phùng Lão Thực, xin hỏi ngài muốn luyện đan hay mua đan dược?

Bấy giờ Diệp Mặc mới phát hiện trong tiệm có rất nhiều kệ thuốc, các loại đan dược rực rỡ muôn màu, phần lớn là đan dược cho tu sĩ Trúc Cơ và

Kim Đan, đan dược cho tu sĩ Luyện Khí cũng có một ít. Nhưng đan dược cho tu sĩ từ Kim Đan trở lên thì lại không có.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, người này tên Phùng Lão Thực, chẳng lẽ mỗi lần gặp người khác y đều câu nệ vậy sao?

Tu vi Kim Đan tầng chín cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng y là một Linh Đan sư bát phẩm thì cũng đã rất ghê gớm rồi.

- Tôi có một người bạn giới thiệu tới đây luyện đan, nhưng tôi lại không biết ông có thể luyện chế đan dược gì. Nhưng người bạn đó của tôi nói ông rất giỏi, cực lực đề cử tôi đến. Y tên là Bác Dung, hẳn cũng là bạn của ông đúng không?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi một câu, tuy nhiên cũng khá cẩn trọng.

Trên mặt Phùng đan sư hiện lên vẻ mờ mịt, sau một lúc lâu mới nói:

- Bác Dung? Tôi còn chưa nghe cái tên này bao giờ.

Chưa từng nghe nói? Diệp Mặc cũng có chút kỳ quái. Người tu chân khác với người bình thường ở chỗ bọn họ có thần thức, trí nhớ rất tốt. Bình thường chỉ cần thấy một lần là sẽ rất khó quên. Mà Phùng Lão Thực lại nói không biết Bác Dung, vậy là Bác Dung nói dối hay Phùng Lão Thực nói dối đây?

Tuy nhiên Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều về việc này, hắn lập tức chuyển chủ đề:

- Là thế này, Phùng đan sư, tôi muốn nhờ ông luyện chế một viên "Đàm Hoa đan" …

Lời nói của Diệp Mặc dừng lại đột ngột, hắn thấy hai loại dược liệu trước mặt Phùng Lão Thực. Đó không ngờ là một cây Viêm Thần thảo và một gốc Quỷ Diện cô.

Viêm Thần thảo và Quỷ Diện cô đều là dược liệu có lợi cho thần hồn thần thức, cũng có thể nhập đan. Quỷ Diện cô cực kỳ ít ỏi, cho nên rất quý báu. Một điều quan trọng hơn nữa, Quỷ Diện cô là dược liệu cấp sáu, chẳng cần nói cũng biết nó quý trọng thế nào. Diệp Mặc cũng có vài cây Quỷ Diện cô, đều là lấy được từ Sa Nguyên dược cốc. Hắn thật sự không ngờ Phùng Lão Thực trước mặt không ngờ lại tùy ý quẳng một cây ở đó.

Một Linh Đan sư bát phẩm có dược liệu cấp sáu cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng có Quỷ Diện cô thì lại làm Diệp Mặc cảm thấy hơi cổ quái. Viêm Thần thảo và Quỷ Diện cô, tuy cả hai đều là dược liệu chữa trị thần hồn, nhưng một bên là thuộc tính hỏa, một bên thì lại là thuộc tính âm. Nếu muốn nhập đan thì nhất định phải thêm vào dược liệu thuộc tính thủy.

"Cửu Túc Hải Xà"? Diệp Mặc chợt nhớ tới điều này, Phùng Lão Thực thích thu thập Cửu Túc Hải Xà, nội đan của nó chính là thuộc tính thủy, dùng luyện đan thì không chừng còn tốt hơn cả linh dược thuộc tính thủy. Diệp Mặc có kinh nghiệm dùng nội đan của "Đề Hoa thú" để luyện đan. Chẳng lẽ Phùng Lão Thực cũng dùng Cửu Túc Hải Xà để luyện đan hay sao? Hơn nữa còn luyện chế đan dược chữa trị thần hồn?

- Cậu muốn luyện chế Đàm Hoa đan?

Giọng điệu của Phùng Lão Thực rất chân thành, dường như đang xác nhận xem Diệp Mặc có thật sự muốn luyện chế Đàm Hoa đan hay không.

Diệp Mặc lập tức tập trung lại, nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi ra biển lại đen đủi không săn bắt được con Cửu Túc Hải Xà nào, cho nên tôi muốn hỏi có bù linh thạch vào được không?

Trên khuôn mặt có chút máy móc của Phùng Lão Thực chứa đầy vẻ xin lỗi, cười nói với Diệp Mặc:

- Nhất định phải có Cửu Túc Hải Xà, bởi vì rất nhiều dược liệu của tôi là do bằng hữu mang tới, nhưng bằng hữu của tôi có nuôi một linh thú, thích ăn

nội đan của Cửu Túc Hải Xà.

Diệp Mặc nhìn Phùng Lão Thực, làm bộ như đang cân nhắc. Nhưng sự bình tĩnh của hắn suýt chút nữa đã bị phá vỡ, lúc này hắn đã thấy rõ ràng, Phùng Lão Thực trước mắt đâu chỉ có Kim Đan tầng chín? Y căn bản chính là một tu sĩ Hư Thần. Nếu không phải Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, rồi lại có phần nghi ngờ Phùng Lão Thực thì hắn đã không thể nhìn ra người này là một tu sĩ Hư Thần.

Diệp Mặc nhớ đến di ngôn của Du Bạch Sinh, lập tức đoán rất có thể Phùng Lão Thực này chính là một trong An Bắc Tam Ma. Như vậy việc y luyện chế đan dược chữa trị thần hồn trở nên hợp lý.

Lúc này Diệp Mặc đã không còn sự bình tĩnh như lúc mới vào nữa, trong lòng chính đang mắng thầm. Hắn còn chưa tìm được Bác Dung thì không ngờ đã đụng phải An Bắc Tam Ma, không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo. Cho dù là hắn muốn tìm An Bắc tam ma thì cũng không phải bây giờ, ít nhất cũng phải đợi khi hắn có đủ thực lực tự bảo vệ mình rồi mới nói.

Lúc này tuyệt đối không thể để lộ ra dấu vết gì, một khi mình bị tên Phùng Lão Thực trước mặt phát hiện ra điều gì bất thường, rất có thể mình sẽ không có cách nào thoát ra khỏi cửa tiệm này.

Nếu Phùng Lão Thực thật sự là một trong An Bắc tam ma, vậy chắc chắn y sẽ biết Bác Dung. Mình đề cập Bác Dung với y, nói không chừng đã bị nghi ngờ rồi.

- Nếu như vậy…

Diệp Mặc chần chờ một chút rồi nói thêm:

- Tôi lại đi biển sâu một chuyến vậy, xem có may mắn tìm được con Cửu Túc Hải Xà nào không.

Thấy Phùng Lão Thực gật đầu, Diệp Mặc vội nói tiếp:

- Vậy tôi cáo từ trước, đợi tìm được Cửu Túc Hải Xà rồi lại đến nhờ Phùng đan sư.

Nói xong, Diệp Mặc căn bản không dám ở lâu, lập tức bước ra khỏi đan các Lão Thực. Thẳng đến lúc hắn đi được rất xa thì trong lòng mới dần ổn định lại. Lúc này hắn mới phát hiện, sau lưng mình đã bị mồ hôi thấm ướt đẫm. Hắn biết rõ, cho dù là Phùng Lão Thực có bị thương nặng hơn đi chăng nữa, một tu sĩ Hư Thần muốn lấy mạng hắn đơn giản chỉ như duỗi tay.

Khổ Trúc rất tốt, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng thụ được.

Hắn đề cập về Bác Dung với Phùng Lão Thực, tên kia lại không giữ hắn lại. Hiển nhiên chứng tỏ Bác Dung còn chưa quay về thành Mạc Hải. Nếu Bác Dung đã trở về, hắn đoán chừng vừa rồi mình đã không đi được.

Diệp Mặc đoán chừng là tốc độ của Phi Vân thuyền nhanh hơn tên kia, vả lại y cũng đang bị thương, hẳn là đang tìm chỗ trị thương trước. May mắn hắn không trì hoãn gì ở bên ngoài, nếu không, rất có thể vừa trở về đã bị Bác Dung và tên Phùng Lão Thực kia ngăn lại.

Nhất định phải mau chóng rời khỏi thành Mạc Hải! Nghĩ đến đây, rốt cuộc Diệp Mặc không còn lòng dạ nào đi tìm khách sạn nữa, bây giờ hắn phải đi ngay.

…

Phùng Lão Thực thấy Diệp Mặc vội vã rời đi như vậy liền hơi nhíu mày, bỗng nhiên thì thào tự nói:

- Hình như hắn rất sợ mình, hơn nữa còn khẩn trương như vậy, mình chưa gặp hắn bao giờ mà? Ha ha, ở thành Mạc Hải mà sợ Phùng Lão Thực ta, đây là lần đầu Phùng mỗ thấy đấy.

…

Diệp Mặc lập tức chạy tới Truyền tống trận đi thành Nam An, nhưng khi

đến thì hắn mới biết được mỗi ngày Truyền tống trận chỉ mở hai canh giờ. Truyền tống trận hôm nay vừa mới đóng cửa, muốn sử dụng thì phải đợi gần một ngày nữa.

Ở lại thành Mạc Hải thêm một ngày, Diệp Mặc biết trừ khi hắn muốn chết thì mới làm như vậy, bằng không nhất định phải đi ngay. Bởi vì một khi Bác Dung trở về hội hợp với Phùng Lão Thực thì hắn có muốn đi cũng không đi nổi nữa rồi. Bốn phía thành Mạc Hải là biển, hơn nữa muốn đi thành Nam An thì nhất định phải nhờ vào phương tiện, bây giờ hắn đi đâu đây?

Cũng may là ngoài Truyền tống trận ra thì còn một cách nữa để đi thành Nam An, đó chính là thuyền Đại Hải.

Diệp Mặc đi đến nơi thuyền hạm vận chuyển, vừa dịp đến đúng chuyến cuối. Giá vé hai mươi ngàn linh thạch thượng phẩm không rẻ, nhưng cũng chẳng đáng bao nhiêu với Diệp Mặc.

Trong lúc vội vàng, Diệp Mặc kiếm hai mươi ngàn linh thạch lên thuyền, sau đó hắn mới biết được trên thuyền còn có phòng vip ba mươi ngàn linh thạch. Tuy nhiên với điều này Diệp Mặc cũng đành chịu, hắn cảm thấy lên thuyền kịp đã là may mắn rồi, không để ý nhiều đến phòng vip gì gì đó.

Không đợi bao lâu, thuyền đã bắt đầu rời bến thành Mạc Hải. Thấy vậy, Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát được. Chỉ cần tới được thành Nam An thì hắn sẽ chẳng phải sợ Phùng Lão Thực nữa. Hơn nữa, hắn tin rằng một người ẩn dấu tu vi, trốn ở thành Mạc Hải luyện đan như Phùng Lão Thực chắc chắn sẽ không dám công khai lộ diện ở thành Nam An. Về phần Bác Dung, Diệp Mặc căn bản không để vào mắt.

Ngồi thuyền từ thành Mạc Hải đến thành Nam An cần tất cả sáu ngày. Diệp Mặc cũng không lãng phí khoảng thời gian này, hắn bắt đầu dùng "Thanh Uẩn đan" xung kích Kim Đan tầng chín viên mãn.

Chờ khi cập bến thành Nam An, Diệp Mặc đoán chừng mình cũng đã tăng lên Kim Đan viên mãn, sau đó đi bia đề danh Kim Đan để lại tên của mình, tiếp tục nghe ngóng tin tức mấy người Lạc Ảnh.

Diệp Mặc vẫn sử dụng Thiên Hoa đan để tu luyện, hơn nữa thỉnh thoảng cũng dùng thêm Thanh Uẩn đan, tốc độ tu luyện tuyệt đối không chậm. Có thể nói, nhờ vào Thiên Hoa đan, tốc độ tu luyện của hắn ở Kim Đan kỳ còn nhanh hơn những thiên tài trong thiên tài kia rất nhiều.

Hiện giờ hắn chỉ dùng Thanh Uẩn đan tu luyện, nhưng dù là Thanh Uẩn đan hạng nhất, hắn mới biết được tốc độ tu luyện chậm đến thế nào.

Sau bốn ngày trôi qua, khoảng cách của hắn đến Kim Đan viên mãn vẫn là còn một chút.

Mắt thấy còn hai ngày nữa sẽ tới thành Nam An, Diệp Mặc mới dừng việc tu luyện lại, hắn vừa mở cửa định ra ngoài đi dạo giải sầu thì chợt nghe bên ngoài có tiếng ồn ào truyền đến.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ mấy ngày nay vẫn náo nhiệt như vậy? Dường như trên boong thuyền đang tụ tập rất nhiều tu sĩ, Diệp Mặc thấy thế cũng đi tới, đồng thời dùng thần thức quét qua. Trước đó hắn vẫn rất cẩn thận, dưới tình huống bình thường cũng không dùng thần thức tùy tiện, tuy nhiên đây là nơi công cộng, Diệp Mặc cũng không để ý nữa.

Chỉ có điều, gần như cùng lúc với thần thức của hắn phát ra, một cánh tay dính máu đã rơi xuống trước mặt hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1018

Đừng Tỏ Ra Ưu Việt

Cùng lúc, Diệp Mặc nhìn thấy một tu sĩ Kim Đan không có cánh tay trái ngồi trên boong thuyền trong đám người. Một tên tu sĩ khác đứng cách y mười mấy trượng phía ngoài, trên đầu người này có một thanh phi kiếm đang bay lơ lửng, hiển nhiên nó vừa chém đứt cánh tay cùa tu sĩ đang ngồi.

Điều khiến Diệp Mặc kỳ quái là tu sĩ bị chém đứt cánh tay có tu vi Kim Đan tầng chín, mà tu sĩ đang điều khiển phi kiếm kia chỉ có Kim Đan tầng tám mà thôi. Hơn nữa tuổi của y thoạt nhìn cũng không lớn, lại thêm mái tóc dài càng làm có vẻ phiêu diêu hơn.

Càng làm cho Diệp Mặc kinh ngạc là tên tu sĩ bị chém đứt cánh tay cũng không phải không có sức trả đòn, chỉ có điều y lại cúi đầu, thậm chí không dám nhìn người kia một cái. Dường như tu sĩ trẻ tuổi chém đứt tay y là đã nể mặt y lắm rồi.

Người vây xem hoi tránh ra một chút, hơn nữa boong tàu rất lớn, thậm chí còn lớn hơn cả sân bóng.

- Mày, đem cánh tay đứt đó mang lại đây.

Tu sĩ trẻ tuổi thấy cánh tay roi trước mặt Diệp Mặc, lập tức chỉ một ngón tay vào Diệp Mặc lạnh giọng nói. Từng ừận sát ý phát ra theo câu nói cùa y, giống như một thanh kiếm băng xâm nhập vào cơ thể, làm người ta rất không thoải mái.

Tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Mặc, lại nhìn yề phía sau hắn. Diệp Mặc cũng quay đầu nhìn lại, nơi hắn đi ra là khoang thuyền bình thường.

Trong lòng có chút hiểu được, phòng chừng người này thấy mình đi ra từ khoang thường nên nghĩ dễ bắt nạt, muốn lập uy.

Tuy nhiên, chỉ là một Kim Đan tâng tám cũng dám lập uý trước tu sĩ Kim Đan tầng chín hậu kỳ, đây cũng là lần đầú tiên Diệp Mặc thấy'

Diệp Mặc không muốn gây chuyện, nhưng hắn cũng chẳng sợ gì. Cho dù là khi nhìn thấy Phùng Lão Thực, tuy hắn rất khẩn trương, nhưng nếú Phùng Lão Thực muốn giết hắn thì hắn cũng sẽ phản kháng lại một phen, chứ đừng nói là tên chỉ có Kim Đan tầng tám này rồi. Nếu tên kia không gọi thì nhiều nhất hắn chỉ đứng đây xem náo nhiệt mà thoi.

Diệp Mặc nhặt cánh tay dưới đất lên, ném về phía tên tu sĩ cụt tay kia. Cánh tay đứt giống như có mắt vậy, chuẩn xác chắp lên chỗ bị chém xuống.

Tu sĩ cụt tay không ngờ rằng lại cổ người giúp y nhặt lại cánh tay bị chém xuống, cảm kích gật đau với Diệp Mặc, nhưng lại kèm theo ánh mắt xin lỗi. Sau đó mói lây vài viên đan dược ra ăn vào, rôi liên tiêp thi triển mây pháp thuật trên chô cụt tay. Y chỉ lo chừa thương, vân không hê dám nhìn tên tu sĩ trẻ tuồi.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng tám không ngờ rằng Diệp Mặc lại nhặt cánh tay đưa cho người bị mình chém đứt kia, hiên nhiên đây là đang chống đối y, sắc mặt lập tức ừờ nên khó nhìn.

- Mày muốn chết...

Y lập tức bị hành động của Diệp Mặc chọc giận, phi kiếm vẫn đang bay lượn trên đầu phát ra một tiếng vù vù, dường như muốn nuốt chửng người khác.

Ngay khi mọi người cho rằng lại có trò vui để xem thì thân thuyền bỗng chẩn động, hơn nữa còn chẩn động một cách kịch liệt. Rất nhanh mọi người đã cảm giác được thân thuyền hoi nghiêng đi.

Chiếc thuyền này cực kỳ lớn, thậm chí có thể nói là một hòn đảo di

động. Mà bình thường khi đi lại ữên biển, nhiều nhất nó cũng chỉ hoi rung nhẹ một chút, nhưng nghiêng hẳn đi như vậy thì là chuyện chưa từng có.

Ngay khi đông đảo tu sĩ đang không hiểu ra sao thì một âm thanh chói tai bỗng vang lên. Tất cả mọi người đều hiểu, âm thanh này chính là báo hiệu nguy hiểm.

- Hải Giác Giao cấp tám...

Rốt cuộc cũng có người phátỉỊiiệỊi vấn đề. tuy không ai biết vì sao Hải Giác Giao (một loại giao long - thuồng kiềng bien) cấp tảm lại xụất hiện ờ đây, nhưng gặp được nó cơ bản là một việc cửú tử nhất sinh.

Không ai còn định đứng trên boong thuyền xem náo nhiệt Ịiữa roi, rất nhiều người đều muốn lao ra khỏi thuyền chạy trốn.

Nhung trên thuyền có cấm chế phòng ngự, tất cả tu sĩ lao ra đều bị cấm chế đẩy ngược lại.

Khi trên thuyền đang náo loạn, xạột cái đầu giao long to lớn duỗi từ ngoài cấm chế vào. Gặp cái đầu to lớn này, cấm chế teên thuyền như chỉ có tác dụng trang ừí, lập tức bị phá nát thành mảnh nhò, Mười mấy tên tu sĩ thậm chí không kịp phản ứng thì đã bị giao long nuốt chủng.

Cấm chế vỡ nát, không ai ngụ mà ỡ lại đây nữa, gần như tất cà tu sĩ đều lao ra khòi thuyền mà chạy trốn.

Diệp Mặc tất nhiên sẽ không ngây ngốc ờ lại ừên boong thuyền nữa, cái đầu to lớn và khí tức cường đại của Ịiặi Giác Giao làm hắn biết được một điều, cho dù con Hải Giác Giao này muọrìiiụốttu sĩ Hư Thần thì cũng là chuyện rất đơn giản.

Theo lý thuyêt, hải vực ờ giữá thành Mạc Hải và thành Nam An sẽ không có yêu thú cấp cao gì, nhưng thực tế là lần đầu Diệp Mặc ngồi thuyền thì đã gặp Hải Giác Giao cấp tám.

Mặc dù thành Mạc Hải có tu sĩ Thừa Đỉnh, giết Hải Giác Giao cấp tám chắc sẽ không có vấn đề gì, nhưng ai biết lúc nào tu sĩ Thừa Đỉnh mói đến đây trợ giúp?

Diệp Mặc đạp lên Phi Vân thuyền lao ra, chọn một phương hướng cấp tốc chạy trốn. May mắn là tu sĩ trên thuyền thật sự rất nhiều, tạm thòi Hải Giác Giao còn không có cách nào bắt sạch, rất nhiều tu sĩ đều trốn thoát. Nhưng một số kẻ đen đũi thì đã trờ thành thức ăn trong bụng Hải Giác Giao.

Lúc bay được mấy vạn dặm, Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, nhưng hắn không tìm kiếm phương hướng thành Nam An mà lại dừng lại, sau đó quay đầu nói:

- Đuổi theo lâu như thế, chắc mày cũng mất kiên nhẫn rồi đúng không.

Theo tiếng nói của Diệp Mặc, một gã tóc dài đột ngột xuất hiện phía sau Diệp Mặc, sau đó lạnh lùng nói:

- Đúng vậy, không ngờ mày có thể biết tao đang đuổi theo mày, quả nhiên cũng có vài phần bản lĩnh để bênh vực kẻ yếu. Chỉ có điều rất đáng tiếc, tuy lá gan của mày không nhỏ, nhưng lại rất đen đủi.

Diệp Mặc đứng trên Phi Vân thuyền, lạnh nhạt nói:

- Một Kim Đan tầng tám như mày mà cũng dám đuổi theo cao nhân Kim Đan tầng chín tao đây, mày cũng rất có gan đấy.

- Ha ha ha ha…

Tu sĩ tóc dài nghe Diệp Mặc nói vậy thì bỗng cười lên ha hả, thậm chí không dừng lại được. Dường như vừa nghe thấy một điều buồn cười nhất từ trước đến giờ vậy.

Diệp Mặc không nói gì, chỉ tùy ý nhìn người này, chờ y nói tiếp.

- Tao chỉ là một Kim Đan tầng tám, còn mày là cao nhân Kim Đan tầng

chín. Hay, hay lắm, Điền Ngạo Phong tao lần đầu nghe người khác nói tao chỉ là tu sĩ Kim Đan tầng tám đấy. Mà cũng là lần đầu tiên nghe được một tên chỉ là Kim Đan tầng chín mà dám xưng cao nhân trước mặt tao, mày được, rất được…

Tuy tu sĩ tóc dài đang cười ha hả, nhưng trong mắt y lại không có nửa phần ý cười.

Diệp Mặc lắc đầu không nói gì, đột nhiên mở miệng cắt đứt Điền Ngạo Phong, có chút không kiên nhẫn nói:

- Đừng lải nhải về tên mày nữa, tao biết tên mày là Điền Ngạo Phong rồi, nhưng tiếc là chưa từng nghe qua. Còn nữa, cũng đừng tỏ ra ưu việt nữa, tao không có thời gian chơi với mày, tao còn phải đi quảng trường Bia đề danh. Mà nói lại, mày không tỏ ra ưu việt tí thì sẽ chết sao?

- Tốt lắm, mày thành công trong việc khiêu khích tao rồi đấy…

Còn chưa dứt lời, Điền Ngạo Phong đã phóng ra một thanh trường kiếm màu xanh. Cùng lúc đó, trường kiếm đã mang theo một mảng ánh sáng màu xanh quét về phía Diệp Mặc.

Đây không phải thanh phi kiếm y dùng lúc nãy, Diệp Mặc liếc mắt một cái đã nhận ra, đây là lần đầu hắn nhìn thấy trường kiếm mỏng như vậy.

Sau khi được phóng ra, kiếm khí trên thanh kiếm màu xanh đảo mắt một cái đã phong kín toàn bộ không gian xung quanh Diệp Mặc.

Cho dù lấy tu vi chân nguyên của Diệp Mặc cũng cảm thấy cảm giác như không gian tạm dừng. Tuy nhiên, trước giờ Diệp Mặc đều đối phó với kẻ địch tu vi cao hơn hắn, đánh với kẻ tu vi thấp hơn, hắn còn không để vào mắt.

Diệp Mặc duỗi tay ra, Tử Đao đã xuất hiện trong tay hắn. Ngay sau đó, một đạo đao quang màu tím nhạt đã bổ về phía kiếm khí màu xanh.

Bành!

Kiếm khí và đao quang va chạm phát ra một tiếng nổ kịch liệt, mà ngay cả không gian cũng như đang rung chuyển. Chớp mắt, khoảng giữa hai người đã bị một mảng bụi chân nguyên bao bọc.

Đao khí và kiếm khí khuếch tán ra, bọt nước xung quanh bay tứ tán, mang theo vô số sóng nước.

Diệp Mặc thất kinh, hắn đã coi thường tên Điền Ngạo Phong này rồi. Có thể nói, tên này là tu sĩ Kim Đan mạnh nhất hắn từng gặp, mà đối phương mới chỉ là Kim Đan tầng tám mà thôi. Quả nhiên Nam An châu nội tình thâm hậu, ngọa hổ tàng long, mạnh hơn Bắc Vọng châu rất nhiều.

Trước đó, tu sĩ Kim Đan lợi hại nhất mà Diệp Mặc từng gặp là Mạc Thiên Lý, nhưng khi đó tu vi của hắn mới chỉ là Kim Đan trung kỳ. Nếu hiện giờ gặp phải Mạc Thiên Lý thì chỉ cần vài đao là có thể phá "sợi tơ Ác Hồn" đó.

Còn Điền Ngạo Phong này ăn một đao của hắn mà không hề rơi xuống hạ phong, có thể thấy được tuy chỉ Kim Đan tầng tám thôi nhưng Điền Ngạo Phong đã lợi hại hơn Mạc Thiên Lý rất nhiều.

Hử? Thấy một kiếm của mình không ngờ lại bị đối phương chặn lại, hơn nữa thoạt nhìn còn rất thoải mái, giống như không hề phí chút sức lực nào vậy, trong lòng Điền Ngạo Phong lúc này cũng thất kinh, lúc nào mà trong số các tu sĩ Kim Đan xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy? Chẳng lẽ tên này cũng là đệ tử nòng cốt của đại môn phái nào đó sao?

Thật ra đúng như y nghĩ, tuy chiêu thứ nhất của y và Diệp Mặc nhìn như cân sức cân tài, nhưng Diệp Mặc lại không thật tâm ra chiêu. Nói trắng ra là trong lòng Diệp Mặc còn coi thường tên Điền Ngạo Phong này.

- Mày là ai?

Điền Ngạo Phong không tiếp tục ra chiêu, nhìn chằm chằm Diệp Mặc

lạnh giọng hỏi. Y là đệ tử thiên tài của Lôi Vân tông, Kim Đan tầng bốn đã tiến vào Kim Đan danh nhân đường, để lại tên trên Bia đề danh Kim Đan. Hiện giờ y đã là Kim Đan tầng tám, có thể nói cả Nam An châu đã không có bao nhiêu tu sĩ Kim Đan có thể mạnh hơn y. Mà mấy người đó y đều có thể kể tên ra, nhưng Diệp Mặc lại không hề ở trong số đó.

Diệp Mặc búng một cái lên Tử Đao, lười nhác nói:

- Đừng nói nhảm, muốn đánh thì đánh đi. Tính ưu việt vừa rồi của mày đâu rồi?

Bị lời nói của Diệp Mặc chọc giận, Điền Ngạo Phong hừ lạnh một tiếng, há miệng phun ra một viên châu màu xanh. Lúc vừa xuất hiện, viên châu này còn nhỏ như quả nhãn, nhưng đảo mắt một cái đã lớn bằng nắm tay, mà tốc độ lớn lên lại ngày càng nhanh.

Chẳng lẽ muốn tự nổ Kim Đan? Không thể nào? Chỉ vừa mới bắt đầu đánh thôi mà, hạt châu màu xanh kia cũng không giống Kim Đan Vừa nghĩ tới đây, Diệp Mặc đã nghe thấy Điền Ngạo Phong hét một tiếng “Lâm” thật lớn, đồng thời đánh ra mấy đường pháp quyết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1019

Thành Nam An

Lập tức, hai tiếng ầm ầm phát ra từ hạt châu màu xanh, vang vọng như sấm rền. Diệp Mặc còn chưa kịp hiểu hạt châu màu xanh kia rốt cuộc là gì thì đã nhìn thấy vài đường lôi điện màu xanh hạ xuống.

Mới lúc đầu chỉ lớn bằng chiếc đũa, cũng khá thưa thớt, nhưng không quá lâu thì lôi điện đã ngày càng nhiều, hơn nữa cũng to hơn rất nhiều.

Trong lòng Diệp Mặc đã hiểu được, xem ra hạt châu màu xanh này là một lôi nguyên, bị Điền Ngạo Phong tế luyện. Hiển nhiên tên này tu luyện công pháp lôi điện, công kích của lôi châu màu xanh này quả thực rất giống như một lôi kiếp thu nhỏ, cực kỳ lợi hại. Cho dù là người tu luyện công pháp lôi hệ, gặp loại lôi điện này cũng chỉ có nước né tránh. Mà một khi đã né tránh thì sẽ bị Điền Ngạo Phong rình rập một bên tùy ý công kích. Đối phó với tu sĩ cùng đẳng cấp, gần như y đã đứng ở thế bất bại rồi.

Diệp Mặc có chút không nói được gì, chỉ có thể thầm than tên Điền Ngạo Phong này quá xui xẻo, không ngờ lại gặp phải mình. Hắn muốn tìm lôi nguyên mà tìm mãi không thấy, cho đến bây giờ vẫn không thể đạt tới Kim Đan viên mãn, Điền Ngạo Phong này quả là người tốt ^^

Vận chuyển "Tam Sinh quyết", lôi điện màu xanh đánh lên người Diệp Mặc, toàn bộ lôi nguyên bị Diệp Mặc hấp thu. Mà tu vi vốn chậm chạp không tiến của hắn lại bắt đầu từ từ tăng thêm.

Điền Ngạo Phong ở một bên thấy Diệp Mặc không tránh không né liền nhếch miệng cười lạnh một tiếng. Y biết tên kia xong đời rồi, tuy nhiên lát nữa phải xem đao pháp hắn tu luyện một chút, đao quang màu tím đó quả

thực rất lợi hại.

Tuy nhiên theo thời gian qua đi, khi Điền Ngạo Phong cảm thấy chân nguyên của mình có chút quá sức mà Diệp Mặc vẫn không hề hấn gì, lúc này y mới biết dường như tình huống có phần không đúng.

Điền Ngạo Phong lập tức thu hồi lôi nguyên của mình, nhưng lúc này Diệp Mặc lại quát to một tiếng, hắn đã thăng cấp Kim Đan viên mãn thành công. Tuy cảm kích Điền Ngạo Phong, nhưng tất nhiên đao trong tay Diệp Mặc sẽ không nhân nhượng.

- Mày cũng ăn một đao đi.

Tử Đao lại được bổ ra, "Huyễn Vân Phi Toàn đao" mang theo vô số đao quang như lốc xoáy, chỉ trong nháy mắt đã quấn lấy thân thể Điền Ngạo Phong.

Bởi vì phóng ra lôi nguyên công kích Diệp Mặc, chân nguyên của Điền Ngạo Phong đã không còn sung túc. Hiện giờ Diệp Mặc lại tăng thêm một bậc, một đao bổ ra, Điền Ngạo Phong căn bản không có cơ hội để mà tránh né, bị lốc xoáy đao quang xé thành mảnh nhỏ.

"Thì ra vừa rồi hắn còn chưa xuất toàn lực, đây mới là tu vi chân chính của hắn, đáng tiếc, mình chạy cũng chạy không kịp…"

Đây là ý niệm cuối cùng trong đầu Điền Ngạo Phong trước khi chết.

Diệp Mặc đốt cháy thi thể Điền Ngạo Phong, đưa tay chụp lấy một hạt châu lớn bằng quả trứng gà. Mặc dù vừa rồi hạt châu này công kích hắn nửa ngày, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể cảm nhận được lôi nguyên và lôi linh lực mạnh mẽ.

- Thứ tốt.

Không chút nghĩ ngợi, Diệp Mặc bỏ hạt châu và nhẫn trữ vật của Điền Ngạo Phong vào thế giới Trang vàng của mình, đồng thời phóng ra Phi Vân

thuyền, rất nhanh đã rời khỏi hiện trường.

Nam An châu này, khắp nơi đều là kẻ hung ác, tên Điền Ngạo Phong vừa rồi chẳng những tu vi cao, hơn nữa ra tay còn rất độc ác. Nếu không phải gặp hắn mà là tu sĩ bình thường thì sớm đã bị giết. Từ đó có thể thấy được là lai lịch của người này chắc chắn là không tầm thường. Nếu chẳng may bị phát hiện là hắn giết thì nguy to.

…

Lôi Vân tông.

Một lão già áo xám bỗng nhảy bật dậy, quát lớn một tiếng:

- Ai dám giết đệ tử ta, ta thề phải lột da luyện hồn mày, a…

Nói xong câu đó, lão đột nhiên phun ra một ngụm máu, hiển nhiên là do quá tức giận.

- Có việc gì vậy, Điền sư huynh?

Nghe được tiếng quát, một gã mặt trắng không râu lập tức bay đến, người còn chưa tới mà giọng nói đã tới.

- Đệ tử ta là Điền Ngạo Phong bị người khác giết…

Lão già áo xám gằn từng chữ, không đợi nói xong, nắm tay của lão đã lại xiết chặt.

- Ta thật hận!

- A…

Gã mặt trắng mới đến kia hiển nhiên không ngờ lại là chuyện nghiêm trọng như vậy. Y sửng sốt một lúc lâu rồi mới lẩm bẩm nói:

- Ai gan lớn như vậy, dám giết đệ tử nòng cốt thiên tài của Lôi Vân tông

ta?

Y vừa dứt lời, bên ngoài lại có hơn mười thân ảnh nhanh chóng bay tới.

- Cái gì? Ngạo Phong bị giết?

- Không thể nào, ai dám giết Ngạo Phong?

Sau khi biết được sự việc, hơn mười tu sĩ mới đến này đều không thể tin nổi. Điền Ngạo Phong là đệ tử thiên tài số hai Lôi Vân tông, gần với Phương Chủng Sư. Căn cứ biểu hiện của y, y thậm chí còn có thể vượt qua Phương Chủng Sư, trở thành thiên tài đệ nhất Lôi Vân tông. Mà hiện giờ người đệ tử này lại bị giết, là ai có lá gan làm điều đó? Cho dù là tông môn chín sao thì chắc cũng chẳng có ai dám giết Điền Ngạo Phong mới đúng?

- Tra cho ta, dù phải lật tung cả cái Nam An châu này lên cũng phải điều tra xem rốt cuộc là ai giết Ngạo Phong!

Một tu sĩ trung niên tức giận quát.

Sau khi nói xong, y lại lo lắng nhìn lão già áo xám, có chút quan tâm nói:

- Điền trưởng lão, Kiếp Biến của ông sắp tới, lúc này cần tĩnh tâm lại. Ông yên tâm, việc của Ngạo Phong là việc của Lôi Vân tông ta, cho dù là đắc tội toàn bộ Nam An châu thì tôi cũng sẽ tìm ra ai dám giết Ngạo Phong.

Tu sĩ mặt trắng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kẻ này giết Ngạo Phong, chắc chắn trên người y có Thanh Cương Lôi Nguyên của Ngạo Phong. Bất kể y để Thanh Cương Lôi Nguyên ở đâu thì chúng ta cũng có thể tìm được.

…

Diệp Mặc không biết Thanh Cương Lôi Nguyên có ký hiệu gì, nhưng hắn cũng không phải gà mờ. Đối với những thứ có khả năng làm bại lộ thân

phận này thì trước giờ không bao giờ để trong nhẫn trữ vật, mà là thế giới trang vàng.

Rốt cuộc cũng đạt tới Kim Đan viên mãn, Diệp Mặc cảm thán một tiếng. Chỉ cần để lại tên trên bia đề danh là hắn có thể tìm chỗ thăng cấp Nguyên Anh rồi.

Sự phồn hoa của thành Nam An làm Diệp Mặc nhớ tới Yến Kinh. Nơi này cửa hàng san sát, tu sĩ nườm nượp. Đi ở góc dường, trong lòng Diệp Mặc thầm khen, khó trách đây lại là Nam An đệ nhất thành, thì ra sự phồn hoa lại đạt đến mức này.

Liên tưởng đến thành Toái Diệp, Diệp Mặc đã hơi hiểu được vì sao những nơi phồn hoa đều là vùng duyên hải. Ven biển có tài nguyên phong phú, gần như tất cả tu sĩ đều thích tới nơi này.

Chủ đề nóng nhất hiện giờ của thành Nam An chính là việc thuyền từ thành Mạc Hải đến thành Nam An bị Yêu thú cấp tám Hải Giác Giao chặn lại, tử thương vô số.

Nghe người khác bàn tán, Diệp Mặc mới biết được sau đó vẫn là tu sĩ Thừa Đỉnh của Thành Nam An tới Vô Tâm Hải trước, Hải Giác Giao bị giết chết tại chỗ. Hiện giờ thành Nam An đang triệu tập những tu sĩ may mắn thoát được lúc đó, mỗi người được phát một trăm ngàn linh thạch thượng phẩm làm phí bồi thường.

Nghe những lời đồn này, trong lòng Diệp Mặc lại bức thiết hi vọng mình có thể tu luyện nhanh hơn. Lúc trước, hắn thấy Hải Giác Giao lợi hại như thế, người bình thường nhìn thấy căn bản là không có nổi ý chí chiến đấu. Nhưng yêu thú lợi hại như thế lại bị một tu sĩ Thừa Đỉnh tiêu diệt. Từ đó có thể thấy được tu sĩ kia kinh khủng đến thế nào rồi. Nếu có một ngày hắn rơi vào tay tu sĩ Thừa Đỉnh thì… Diệp Mặc lắc lắc đầu, hắn không muốn nghĩ tiếp nữa. Cho dù hắn có tâm cơ đến thế nào đi nữa, rơi vào tay tu sĩ Thừa Đỉnh thì cũng chỉ có đường chết.

Lúc này Diệp Mặc bỗng có chút cảm kích Vọng Nguyệt tông. Vọng Nguyệt tông có tu sĩ Kiếp Biến, nếu người ta bắt buộc hắn luyện chế "Phục Thần đan" thì hắn cũng chẳng thể chống cự.

Tu vi thấp chính là con kiến. Diệp Mặc cảm thán một câu, bỗng nhiên bước nhanh hơn. Hắn muốn đến một pháp bảo các mua pháp bảo che dấu dung mạo.

Thành Nam An nói tu sĩ may mắn thoát khỏi có thể thu được một trăm ngàn linh thạch khiến cho Diệp Mặc nổi lên sự cảnh giác. Mặc dù hắn không quen thuộc Nam An châu lắm, nhưng vẫn biết chẳng có của trời như vậy rơi xuống đâu. Hơn nữa, một trăm ngàn linh thạch hắn cũng chẳng đặt trong mắt, cho dù là hắn cần một trăm ngàn linh thạch thì cũng sẽ không đi nhận.

Mà một trăm ngàn linh thạch đó làm cho Diệp Mặc nổi lên lòng cảnh giác, hắn ngược lại muốn đi mua pháp bảo che dấu tướng mạo. Tới Nam An châu, Cửu Biến tuy sẽ không bị phát hiện, nhưng cấp bậc của Cửu Biến quá thấp, cho dù là tu sĩ Hư Thần bình thường cũng có thể nhìn ra.

Diệp Mặc không đi pháp bảo các lớn nhất, hắn tìm một pháp bảo các quy mô tầm trung, cửa hàng này có tên là "Pháp Bảo Hữu Chân".

Tên này rất dễ hiểu, đơn giản là bên trong cửa hàng có chân khí, nhưng thật hay không thì sẽ chẳng ai để ý.

- Tiền bối, xin hỏi ngài muốn mua gì?

Thấy Diệp Mặc đi vào cửa hàng, một thiếu nữ Trúc Cơ kỳ có diện mạo thanh tú liền chạy ra đón chào. Giống với thành Mạc Hải, đều rất nhiệt tình.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Tôi muốn hỏi chỗ các người có pháp bảo che dấu dung mạo không? Cấp bậc tốt một chút, thấp hơn linh khí thượng phẩm thì khỏi giới thiệu.

Nghe Diệp Mặc nói vậy, thiếu nữ lập tức biết Diệp Mặc không phải

người nghèo, cho nên lại càng nhiệt tình hơn, nói:

- "Pháp Bảo Hữu Chân" chúng tôi tuy không phải cửa hàng pháp bảo lớn nhất thành Nam An, nhưng pháp bảo của chúng tôi cũng là đặc biệt nhất, tin rằng sẽ không làm ngài thất vọng, mời ngài lên lầu với tôi.

Sau khi đi cùng thiếu nữ lên tầng ba, Diệp Mặc mới biết Tiên Bảo lâu của thành Hà Châu nhiều nhất chỉ hơn nơi này được một chút mà thôi. Không gian lầu ba cực lớn, bên trong bày biện đầy linh khí, từ hạ phẩm đến cực phẩm, cần gì có đó.

Vài tên tu sĩ Kim Đan đang được người hướng dẫn viên của mình dẫn đường, đến quan sát từng quầy hàng Diệp Mặc không đi tìm kiếm pháp bảo loại mặt nạ, mà chỉ hỏi cô gái kia một câu:

- Nơi này có năm tầng, có phải phía trên có pháp bảo tốt hơn?

Thiếu nữ kia nghe Diệp Mặc nói vậy liền hơi sửng sốt, trong mắt dường như có chút thất vọng, nhưng vẫn rất nhiệt tình giới thiệu:

- Đúng vậy, Pháp Bảo Hữu Chân có tổng cộng năm tầng. Tầng một là Pháp khí, tầng hai là tài liệu, tầng ba là Linh khí, tầng bốn là Linh bảo hoặc Cổ bảo, tầng năm là Chân khí. Tiền bối, ngài cần lên tiếp sao?

Nghe xong, Diệp Mặc lập tức gật đầu nói:

- Được, đi tầng bốn xem đi.

Về phần mặt nạ cấp chân khí, tuy hắn rất muốn, nhưng nếu chẳng may bị tu sĩ tu vi cao thâm nhìn ra thì hắn còn không có năng lực để bảo vệ. Hiện giờ Linh bảo coi như là hợp với hắn nhất, nếu có Linh bảo tốt thì không gì bằng.

Linh bảo là loại pháp bảo nằm giữa Linh khí và Chân khí, cái kém thậm chí còn không bằng Linh khí hạ phẩm, nhưng cái tốt thì thậm chí có thể so với chân khí. Nhưng Linh bảo có một khuyết điểm là không thể luyện hóa

thành đồ của mình. Nếu muốn dùng Linh bảo công kích thì sẽ hao phí chân nguyên hơn. Dùng để đối địch hiển nhiên sẽ không bằng pháp bảo đã được luyện hóa hoàn toàn. Cho nên có rất ít người sử dụng Linh bảo, đại bộ phận đều sẽ sử dụng Linh khí và chân khí. Hơn nữa, giá của Linh bảo cũng gần với chân khí, cho nên càng không có ai mua.

Mặc dù nhược điểm là không thể luyện hóa, nhưng đó cũng là ưu điểm. Chính là lấy ra là dùng được, bởi vì không cần luyện hóa nên bình thường không thể phân biệt được, làm nội giáp và mặt nạ là tốt nhất rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1020

Tân Đệ Nhất Trên Bia Đề Danh

Nghe Diệp Mặc muốn lên lầu xem Linh bảo, mấy tên tu sĩ Kim Đan ở lầu ba đều lắc lắc đầu, thậm chí có người tỏ ra khinh thường. Chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng chín mà cũng muốn mua Linh bảo. Không cần hỏi, hiển nhiên là đang ra vẻ tinh tướng.

Mấy thiếu nữ đang dẫn đường cho các tu sĩ Kim Đan trên tầng ba cũng nhìn thiếu nữ đi cùng Diệp Mặc một cách thông cảm, ai bảo cô ta đụng phải một tu sĩ thích vờ như có tiền như vậy? Loại tu sĩ này tuy rất ít, nhưng nếu đen đủi thì vẫn có thể gặp phải. Các cô làm người tiếp đón và dẫn khách đi chọn mua đồ, khi công việc kinh doanh đang không tấp nập mấy thì vẫn phải xếp hàng chờ tới lượt. Không ai mong gặp phải một kẻ thích giả bộ có tiền, vì như thế các cô sẽ chẳng có nổi một viên linh thạch hoa hồng.

Nhưng dù vậy, ở tất cả các cửa hàng của Nam An châu, khách hàng vẫn là thượng đế. Cho dù biết rõ đối phương giả bộ có tiền khoe khoang thì nhất định vẫn phải đi cùng.

Trên mặt thiếu nữ đi cùng Diệp Mặc vẫn mang theo nụ cười, tuy trong lòng có chút thất vọng nhưng cũng không biểu hiện ra.

Đồ vật trên tầng bốn ít hơn tầng ba rất nhiều, thậm chí ngay cả một phần một trăm cũng không tới, loại mặt nạ thì lại càng ít. Mà trên tầng bốn, Diệp Mặc không nhìn thấy người nào, hiển nhiên là không ai muốn mua linh bảo.

Diệp Mặc vừa lên liền đã đi tới trước một chiếc mặt nạ gần như là hư vô. Chiếc mặt nạ này không hề có chút linh khí dao động nào, nhưng Diệp Mặc biết nó tuyệt đối không tầm thường.

Đối với Linh bảo mà nói, linh khí dao động càng ít thì cấp bậc của nó càng cao.

Thấy Diệp Mặc đứng trước chiếc mặt nạ gần như hư vô kia, thiếu nữ vội vàng giải thích:

- Chiếc mặt nạ này tên là "Nặc Sa", sau khi đeo lên sẽ giống như một hạt cát ẩn giấu giữa sa mạc, bình thường rất khó bị người khác phát hiện, là Linh bảo để ẩn dấu dung mạo tốt nhất ở đây. Cho dù là tu sĩ Thừa Đỉnh cũng không nhất định có thể nhìn ra. Giá của nó là ba triệu ba trăm sáu mươi ngàn linh thạch, nếu tiền bối muốn thì có thể xóa bỏ sáu mươi ngàn lẻ.

Nghe thiếu nữ này giải thích thì Diệp Mặc mới biết chiếc mặt nạ này tên là Nặc Sa. Tuy vậy, ba triệu ba trăm sáu mươi ngàn linh thạch cũng thật đắt. Trước đó, hắn nghe mấy người Bác Dung nói một món Linh khí thượng phẩm chỉ có hai trăm ngàn linh thạch, vốn còn tưởng rằng giá cả pháp bảo nơi này không đắt, nhưng đến lúc muốn mua thì vẫn là giá trên trời Tuy nhiên, vật này có tác dụng với hắn, Diệp Mặc đã quyết định mua rồi.

Thấy Diệp Mặc chần chờ một chút, thiếu nữ lập tức mở miệng nói:

- Chiếc mặt nạ Linh bảo bên cạnh chỉ cần năm trăm hai mươi ngàn linh thạch…

Diệp Mặc giơ tay ngăn thiếu nữ nói tiếp:

- Không cần, tôi sẽ mua "Nặc Sa", cô dẫn tôi đi tầng năm xem một chút, lát nữa sẽ tính tiền một thể.

- A…

Thiếu nữ còn chưa kịp phản ứng lại, người trước mặt chẳng lẽ lại giàu như vậy? Hơn ba triệu linh thạch đấy, gần như có thể mua một món chân khí hạ phẩm hơi kém một chút rồi.

Tuy nhiên lập tức cô liền vui mừng phản ứng lại, vội đáp lại:

- Dạ, tiền bối.

Sau khi nói xong, mặt cô đỏ bừng dẫn Diệp Mặc lên tầng năm, người vẫn lâng lâng như cũ. Bởi vì cô vừa đến làm không được bao lâu, chỉ có thể tiếp đãi tu sĩ Kim Đan mà thôi. Những tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí là cả Hư Thần hay cao hơn nữa đều có một số người làm lâu năm tiếp đãi rồi.

Tu sĩ Kim Đan đến chủ yếu là mua Linh khí, cơ bản đều là trong con số triệu linh thạch, ngẫu nhiên có vượt qua thì cũng không bao nhiêu. Cho nên hoa hồng cho người tiếp đãi cũng ít, thiếu nữ thật không ngờ hôm nay đến lượt cô lại gặp được một khách sộp như vậy. Nghĩ đến phần hoa hồng được trích, cô muốn không kích động cũng chẳng được.

Đối với một tu sĩ Trúc Cơ như cô, trích hoa hồng một phần ngàn đã là một món kếch xù rồi, hơn ba nghìn linh thạch thượng phẩm. Đừng nhìn cô vừa mở miệng đã bớt đi sáu mươi ngàn linh thạch cho Diệp Mặc, đó căn bản chính là quy định, bất kỳ người tiếp đãi nào cũng có thể bớt.

Đồ vật trên tầng năm cũng không nhiều, Diệp Mặc đếm một chút, tổng số chân khí cộng lại cũng sẽ không vượt qua một trăm món. Tuy nhiên, đối với một cửa hàng mà nói thì hơn một trăm món chân khí đã là rất nhiều rồi. Chỉ có điều chân khí ở đây đều là hạ phẩm, chỉ ngẫu nhiên có một hai món trung phẩm mà thôi.

Diệp Mặc cũng không có hứng thú với những chân khí loại công kích, Tử Đao đã làm hắn rất hài lòng rồi. Huống chi trên này còn có vài tu sĩ Nguyên Anh đang xem đồ, cho dù hắn có tiền cũng không dám mua.

Mấy tên tu sĩ Nguyên Anh thấy Diệp Mặc đi lên thì chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó cũng chẳng để ý nữa.

Diệp Mặc lắc lắc đầu, vừa muốn rời khỏi nơi này thì lại chú ý đến một chiếc hộ giáp ở gần cánh cửa. Thiếu nữ đi cùng đã biết Diệp Mặc có tiền, hiện giờ thấy ánh mắt của hắn dừng trên một chiếc hộ giáp, cho nên lập tức nói:

- Tiền bối, đây là một hộ giáp bán chân khí, vừa luyện chế ra không bao lâu, giá của nó là một triệu sáu trăm năm mươi ngàn linh thạch thượng phẩm. Tuy nhiên dù là bán chân khí, nhưng không được giảm giá nữa…

Còn chưa phải chân khí, nhưng chỉ một chiếc hộ giáp như vậy mà đã một triệu sáu trăm năm mươi ngàn linh thạch. Nhớ đến lúc trước Trần Dục Căn lấy được hộ giáp chân khí, trong lòng tự nhủ nếu tiết lộ ra ngoài thì mấy Trần Dục Căn cũng đừng mong giữ được món chân khí đó.

- Tiền bối…

Thấy Diệp Mặc không nói gì, thiếu nữ đành phải hỏi thêm một câu.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Tốt, thêm cái này nữa. Đây là linh thạch, thừa thì boa cho cô…

Tiếp nhận túi trữ vật mà Diệp Mặc đưa qua, thiếu nữ dùng thần thức xem xét một hồi lâu mới xác định bên trong là năm triệu linh thạch, lập tức kích động đến mức hai tay run lên. Hôm nay cô chẳng những làm được một vụ làm ăn năm triệu, hơn nữa còn có được một số tiền boa lớn nhất từ trước đến giờ. Năm mươi ngàn linh thạch, xem ra về sau không cần làm việc này nữa, một lòng tu luyện là được rồi.

…

Sau khi mua "Nặc Sa" và hộ giáp bán chân khí, điều đầu tiên Diệp Mặc làm là tìm một nơi hẻo lánh luyện hóa hộ giáp, sau đó đeo Nặc Sa lên.

- Ba triệu linh thạch này không phí!

Diệp Mặc có chút hài lòng tự nói một câu.

Nặc Sa đeo lên mặt nhưng giống như không đeo bất cứ vật gì, mà khí tức và dung mạo của hắn đã thay đổi, hoàn toàn không cón hình dáng lúc trước.

Nên đi quảng trường bia đề danh rồi. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cũng không định trì hoãn nữa, lập tức liền đứng dậy đi đến một nơi quan trọng nhất của thành Nam An, quảng trường Bia đề danh.

…

Quảng trường Bia đề danh của Nam An, Diệp Mặc đã hỏi thăm rõ ràng. Nơi này, khi không có ai đề tên thì cũng chẳng náo nhiệt lắm. Nhưng một khi có người đề tên thì đây chính là nơi náo nhiệt nhất của thành Nam An. Cho dù là một người chẳng có chút danh tiếng nào thì cũng vẫn rất náo nhiệt.

Diệp Mặc tính thừa dịp lúc không có người để đề tên lên đó. Một khi tên hắn hiện trên bia đề danh Kim Đan thì sẽ lập tức tìm chỗ thăng cấp Nguyên Anh, sau đó quay lại nghe ngóng tin tức của mấy người Lạc Ảnh.

Nếu không phải vì muốn nổi tiếng để Lạc Ảnh và Khinh Tuyết biết mình đã tới thành Nam An thì Diệp Mặc đã chẳng muốn tới đây đề tên. Càng sẽ không đề tên sau khi đắc tội Bác Dung và An Bắc tam ma.

Điều khiến Diệp Mặc không ngờ là khi hắn tới, toàn bộ quảng trường bia đề danh đã đầy nhóc người.

Đây là có chuyện gì? Diệp Mặc vừa định tìm người nào hỏi một chút thì đã nghe tiếng bàn tán bên cạnh:

- Không biết lần này Tiêu công tử có thể vượt qua Phương Chủng Sư hay không.

- Rất khó, Phương Chủng Sư là thiên tài của Lôi Vân tông, tư chất không thua Viên công tử. Tiêu công tử muốn vượt qua là rất khó.

- Cũng không nhất định, nửa năm trước khi Phương công tử đề tên trên Bia đề danh thì Tiêu công tử cũng ở đó. Lúc đó cậu ta không đề tên, nếu bây giờ mới đến thì chắc là đã nắm chắc việc vượt qua Phương Chủng Sư rồi.

Diệp Mặc chen đến bên cạnh đám tu sĩ đang bàn tán, hắn không biết

Tiêu công tử là ai, mà Phương Chủng Sư cũng không biết nốt. Chỉ có thể đứng nghe mà thôi, hắn sợ vạn nhất mình hỏi ra lời nào kỳ quái thì sẽ bị người khác chú ý.

Nghe một lúc lâu thì Diệp Mặc mới hiểu được, hóa ra Tiêu công tử này là Tiêu Phi của Kim Kiếm môn, đứng thứ hai Kim Đan danh nhân đường Nam An, mà Phương Chủng Sư thì là thứ nhất, cũng là thứ mười một trên bia đề danh Kim Đan. Tiêu Phi còn có một cô em gái tên là Tiêu Thi Nhân, một trong thập đại mỹ nữ Nam An.

Về phần Tiêu Thi Nhân, thật ra Diệp Mặc đã nghe nói tới, nhưng còn Tiêu Phi thì đây là lần đầu tiên. Tuy nhiên, nếu đứng thứ hai Kim Đan danh nhân đường thì hiển nhiên không phải một loại người đơn giản.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết rõ, mặc dù Phương Chủng Sư đứng thứ mười một, nhưng thật ra đã là thứ nhất rồi. Bởi vì mười người trước đã mất tích rất lâu, nói không chừng đều chết cả rồi.

Diệp Mặc cũng nhìn về phía tu sĩ đứng trước bia đề danh Kim Đan. Một bộ tu sĩ phục màu vàng, cả người bình tĩnh như mặt hồ không chút gợn sóng. Rất nhiều người thậm chí sinh ra một loại ảo giác, người mặc áo vàng kia dường như không tồn tại. Nhưng khi dụi mắt nhìn lại thì y vẫn cứ đứng ở đó không nhúc nhích.

Diệp Mặc gật gật đầu, hiển nhiên người này mạnh hơn một bậc so với Điền Ngạo Phong mà hắn vừa giết.

Khi người khác còn đang bàn tán, trên người Tiêu Phi chợt bộc phát ra một cỗ khí thế hùng mạnh, quần áo và tóc không gió mà bay. Tiếng bàn tán xung quanh lập tức ngừng lại, tất cả mọi người đều biết, Tiêu Phi sắp đề tên rồi.

Quả nhiên, theo khí thế hùng mạnh kia bộc phát ra, thân hình màu vàng dưới Bia đề danh Kim Đan chợt phóng lên cao như một con đại bàng giương cánh. Lúc mới bắt đầu thoạt nhìn rất nhanh, nhưng thực tế thì lại không như

vậy, giống như có lực lượng nào đó đang ngăn chặn y vậy.

Nhưng cho dù như thế, thân ảnh kia vẫn tiếp cận đến độ cao bảy trượng mới dừng lại, sau đó vươn tay nhanh chóng viết hai chữ “Tiêu Phi” thật to trên Bia đề danh Hai chữ “Tiêu Phi” vừa được viết ra thì đã mang theo một tia sáng màu vàng lặn vào Bia đề danh, sau đó biến mất không thấy.

Lúc này bóng dáng màu vàng kia mới chậm rãi hạ xuống. Quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả đều đang đợi trên Bia đề danh xuất hiện tên của Tiêu Phi.

Gần như cùng lúc với Tiêu Phi hạ xuống, trên Bia đề danh bỗng xuất hiện tên của y. Rõ ràng là thứ mười một, mà Phương Chủng Sư ban đầu còn chiếm cứ vị trí này đã bị đẩy xuống dưới.

Sau một lúc yên tĩnh ngắn ngủi, cả quảng trường bộc phát ra tiếng vỗ tay như sấm.

- Tiêu công tử đã vượt qua Phương Chủng Sư, đứng thứ mười một trên Bia đề danh, cũng chính là tân đệ nhất…

- Quả nhiên, Tiêu Phi đã nắm chắc nên mới đến. Thật không ngờ, chỉ sau nửa năm mà y đã vượt qua Phương Chủng Sư. Lợi hại, lợi hại…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1021

Diệp Mặc Đề Danh

Tiên Phi thấy thứ tự của mình ở trên Phương Chủng Sư, gật đầu, tựa hồ giống như trong dự liệu, thế nhưng y nhìn tên của mười người phía trước liền lắc đầu, dường như là rất không thỏa mãn.

- Tiêu công tử.

- Tiêu đại ca.

Trên quảng trường Bia đề danh truyền đến các tiếng gọi ầm ý, hiển nhiên người hâm mộ Tiêu Phi lúc này đã vượt qua cả Phương Chủng Sư

Tiêu Phi quay đầu lại ôm quyền cười với những âm thanh kêu gọi tên mình, sau đó thân hình nhất động, đảo mắt liền biến mất khỏi quảng trường bia đề danh Mà vô số người hâm mộ lưu lại cũng không bởi vì một câu nói chưa nói của Tiêu Phi mà có ý kiến, trái lại càng nghị luận nhiều hơn. Rất nhiều người thậm chí âm thầm hạ quyết tâm, tranh thủ lưu lại tên ở trên bia đề danh Kim Đan. Cái loại vinh dự được vạn chúng chú mục này cho dù là tu sĩ, cũng không ai có thể cự tuyệt.

Thế nhưng đó chỉ là một cách suy nghĩ mà thôi, cũng không có người nào tiến lên sau khi Tiêu Phi đề danh. Bia đề danh đã sừng sững tại quảng trường bia đề danh không biết đã bao nhiêu năm, nếu như dễ dàng như vậy thì người tới đề danh mỗi ngày sẽ nhiều lắm. Cho nên thông thường chỉ có những tu sĩ của Danh Nhân Đường tiến vào, hoặc là có tu sĩ nắm chắc mình có thể đánh bại tu sĩ của Danh Nhân Đường thì mới có thể đi đề danh.

Hay nói cách khác, không phải bị vô số người ước ao và sùng bái, mà là

bị vô số người châm chọc cười nhạo, căn bản là không nâng cao địa vị của mình được.

Như vậy đã hình thành nên một tập quán, đề danh thành công là anh hùng, đề danh thất bại là cẩu hùng, là không biết tự lượng sức mình, là mất mặt, xấu hổ. Sở dĩ cho dù có người muốn đề danh, tại thời điểm có nắm chắc cũng sẽ lựa chọn đề danh tại thời điểm không có một ai ở quảng trường.

Đương nhiên vấn đề chủ yếu là, mỗi người chỉ có thể tới đề danh hai lần, sau hai lần nếu như thất bại, sẽ không còn cơ hội. Hơn nữa hai lần này đều có điều kiện, đó là sau lần đầu tiên tiến vào danh sách bia đề danh, mới có cơ hội đề danh lần hai. Nếu như anh lần đầu tiên đề danh không tiến vào danh sách của bia đề danh, vậy anh vĩnh viễn cũng không có lần thứ hai rồi.

Trừ lần đó ra, một vài môn phái tuyển chọn đệ tử rất ít khi tuyển chọn tu sĩ thất bại ở bia đề danh. Đó không phải vì bọn họ không biết tự lượng sức mình, mà bởi vì sau khi thất bại tại bia đề danh, tâm lý sẽ tồn tại bóng ma, trên con đường tu luyện sau đó muốn đạt được trình độ càng cao sẽ rất khó. Đương nhiên không phải tu sĩ nào cũng bị vướng phải bóng ma, có tu sĩ thậm chí biết nỗ lực, nhưng loại tu sĩ này tương đối mà nói thì rất ít.

Diệp Mặc yên lặng nhìn rất nhiều người đang nhốn nháo, không đi đề danh. Tuy rằng hắn hiện tại đã đeo mặt nạ đỉnh cấp, nhưng Bác Dung biết hắn sẽ tới đề danh, cho nên hắn phải chờ tới khi mọi người đều rời khỏi, lúc đó mới tới đề danh.

Trước khi hắn đề danh, hắn còn phải xác nhận Bác Dung có ở nơi này hay không.

Diệp Mặc tin tưởng, tên của hắn ở thành Nam An nhiều nhất chỉ có vài người biết mà thôi. Cho dù hắn nổi danh tại bia đề danh, cũng chỉ có thể hấp dẫn những người quen biết hắn, mà người khác đối với hắn lại hoàn toàn không biết gì.

Có thể bởi vì nguyên do Tiêu Phi hơn hẳn những Phương Chủng Sư,

bước lên vị trí thứ mười một của bia đề danh. Tu sĩ trên quảng trường bia đề danh không lập tức tản đi, vẫn như cũ nghị luận một cách kích động. Tới cuối cùng, rốt cuộc có hai người nhịn không được sự kích động dâng trào, cũng đi tới trước bia đề danh, chuẩn bị đề danh.

Người đầu tiên thậm chí chỉ đạt tới gần năm trượng đã bị ngăn lại, sau khi y khắc tên, trên bia đề danh căn bản không có bất cứ phản ứng nào, chứ đừng nói là hiện ra tên của y. Người thứ hai không biết dùng thủ đoạn gì lại vượt qua độ cao sáu trượng, thế nhưng tên của y lại không hề có động tĩnh ở trên bia đề danh.

Tuy rằng hai người bị châm chọc, cười nhạo, vẻ mặt lập tức đỏ bừng xám xịt chạy ra khỏi quảng trường bia đề danh, nhưng cuộc đời sự tích của hai người còn có lai lịch, đều bị những người ở trên quảng trường bia đề danh nói ra. Hai người bọn họ không chỉ mất đi một cơ hội đề danh lần nữa, mà còn bị người ta làm mất mặt, là ví dụ được bàn luận trong vô số năm.

Có hai người này làm ví dụ, ở trên quảng trường tuy rằng có rất nhiều người muốn thử xem nhưng không ai tiến lên đề danh.

Diệp Mặc không rời khỏi, hắn tìm một ngồi ngồi xuống, yên lặng chờ đợi. Hắn nhất định phải nhanh chóng lưu lại tên trên bia đề danh Kim Đan, sau đó trốn đi tấn cấp Nguyên Anh kỳ, rồi sẽ trở lại thành Nam An tiếp tục chờ đợi tin tức của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết.

Trên quảng trường bia đề danh, tiếng động lớn và náo nhiệt vào rạng sáng đã dần tiêu tán, ngoại trừ còn hơn mười tu sĩ rải rác tại quảng trường bia đề danh cảm thụ kinh nghiệm thành công của người khác, thì đại bộ phận tu sĩ đều đã rời khỏi.

Diệp Mặc hiểu, cho dù lại chờ đợi, người cũng sẽ không ít đi. Hắn đứng lên, lúc này là thời điểm thuận lợi nhất để hắn lên đề danh.

Diệp Mặc đi tới phía trước bia đề danh Kim Đan, một cô gái dáng dấp không tệ nhắm mắt lại đứng ở nơi đó không nhúc nhích, tựa hồ đang cảm

thụ, tựa hồ lại như hồi tưởng gì đó.

Bởi vì muốn đề danh, Diệp Mặc đã sớm chú ý qua xung quanh bia đề danh, cô gái này sau khi Tiêu Phi đề danh thì vẫn đứng ở nơi này. Về sau có hai người tới đề danh, cô nhường chỗ một chút, chờ hai người đề danh xong, cô gái lại quay về vị trí này - Cô có thể nhường chỗ một chút không?

Diệp Mặc đi tới trước mặt cô gái kia, nhắc nhở một câu.

Cô gái biết Diệp Mặc qua đây, nhưng cô vẫn nhắm mắt, tới khi Diệp Mặc nói, cô mới mở mắt, nói rằng:

-Tôi đứng ở đây ảnh hưởng tới anh sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, cô gây ảnh hưởng cho tôi, tôi muốn đề danh.

- Cái gì? Anh nói anh muốn đề danh?

Cô gái kinh ngạc kêu lớn, còn không chờ cô tiếp tục nói, thì có một nam tu sĩ đã qua đây.

Nam tu sĩ kia đi tới trước mặt Diệp Mặc, ôm quyền nói:

-Vị bằng hữu này, sư muội của tôi đối với Tiêu công tử rất ngưỡng mộ. Lúc trước sau khi Tiêu công tử đề danh, cô vẫn không muốn rời khỏi, muốn cảm thụ chút khí tức của Tiêu công tử, nếu đã quấy rầy, xin lượng thứ cho.

Diệp Mặc nhìn tên nam tu này một chút, xem chừng gần ba bốn mươi tuổi, tu vi Kim Đan tầng ba, so với nữ tu kia cao hơn hai tầng. Hắn vừa nhìn vào ánh mắt của nam tu này liền biết nam tu này rất chiều chuộng sư muội y.

Thình lình, lúc đó, Diệp Mặc lại có chút đồng tình với nam tu này, cô gái mình thích lại thích người khác. Thời gian cô ta cảm nhận khí tức của người kia, y còn đứng ở bên cạnh chờ cô.

Diệp Mặc không nói gì chỉ đánh giá đôi sư huynh muội này, thật sự là loại người nào cũng có - Sư huynh, hắn nói, hắn muốn đề danh.

Cô gái bỗng nhiên mở miệng nói.

- Cái gì? Anh muốn đề danh?

Phản ứng của nam tu và nữ tu là giống nhau.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi muốn đề danh, nhưng tôi nghĩ anh hẳn nên quan tâm tới sư muội của anh, mà không phải chuyện của tôi.

Tuy rằng Diệp Mặc đối với cảm tình của đôi nam nữ này không hề hiểu rõ, nhưng cũng biết vị nam tu này đối đãi với sư muội của mình thế nào, cho dù cuối cùng y có được sư muội của y, hai người cũng sẽ không có hạnh phúc. Trừ phi có một ngày, y có thể giống như Tiêu Phi, làm ra một sự tình vĩnh viễn không phai mờ trong lòng sư muội của y, lúc này mới có hy vọng.

Nam tu hiển nhiên không nghe thấy Diệp Mặc nói, nhưng y lôi kéo sư muội mình sang một bên, sau đó cười cười, nói với Diệp Mặc:

- Anh đề danh trước đi, sư muội tôi đợi lát nữa trở lại cũng được.

Diệp Mặc có tu vi Kim Đan viên mãn, y mới là tu vi Kim Đan tầng ba, mà sư muội y chỉ có Kim Đan tầng một, hiển nhiên không dám làm Diệp Mặc tức giận.

Sau khi hai người rời khỏi, tuy rằng gã nam tu không lộ ra biểu tình kỳ quái gì, nhưng nữ tử kia lại lộ ra chút chán ghét. Hiển nhiên là cô chán ghét Diệp Mặc, bởi vì Diệp Mặc đuổi cô đi, có lẽ là chán ghét người này không biết tự lượng sức mình, lại dám học theo Tiêu đại ca đi đề danh.

Ngoại trừ nam nữ tu sĩ vừa rời khỏi còn chú ý tới Diệp Mặc, thì hơn mười tu sĩ còn lại hiển nhiên không chú ý tới Diệp Mặc đang tới bia đề danh,

mà đó chính là điều Diệp Mặc muốn, không nên bị người khác chú ý. Mà sự chú ý của đôi sư huynh muội vừa rời khỏi, Diệp Mặc thật sự không lưu ý tới. Bởi vì hắn biết sau khi mình đề danh, nữ tu kia còn muốn tới cảm nhận khí tức của thần tượng Diệp Mặc đứng ở phía trước bia đề danh Kim Đan, thần thức lần thứ hai phát ra dò xét bên ngoài một phen, sau khi hắn xác thực không ai trốn ở bên cạnh chú ý bia đề danh mới yên lòng. Hắn không sợ Bác Dung, thế nhưng sự lợi hại của An Bắc Tam Ma hắn khó có thể chống lại.

Diệp Mặc tới trước bia đề danh không hề chuẩn bị bất kỳ thứ gì, chân nguyên vận chuyển, trực tiếp phóng lên cao. Hắn trong thời gian rất ngắn lưu lại tên mình, sau đó lặng lẽ rời khỏi đây.

- Ngu ngốc.

Cô gái kia sau khi bị sư huynh kéo tới một bên, thấy Diệp Mặc không hề chuẩn bị gì, liền trực tiếp bay vọt lên, nhất thời nói một câu khinh thường.

Nam tu kia vội vàng lôi cô lại lần nữa, nói:

- Sư muội, người kia là tu sĩ Kim Đan viên mãn, đừng nói lớn tiếng như vậy, vạn nhất bị nghe thấy được sẽ không tốt.

Cô gái kia vẫn nhất quyết nói rằng:

- Hắn không phải đồ ngốc thì là gì? Sợ bị người ta cười nhạo nên tới tối mới đề danh còn chưa tính, lại còn mặc y phục không rõ thuộc tính. Ngay cả thiên tài như Tiêu công tử là thuần kim Linh Căn cũng mặt y phục tu sĩ màu vàng tới đề danh, hắn thì tính là gì? Cho dù như vậy, ngày mai hắn cũng bị người ta châm chọc cười nhạo.

Nam tu kia trầm mặc hơn, y biết một khi sư muội nói tới Tiêu Phi, y sẽ không thể cãi lại được, bằng không y sẽ nuốt không trôi Chỉ là nữ tu kia căn bản không biết, Diệp Mặc đối với bia đề danh căn bản không hỏi thăm tỉ mỉ. Về phần y phục thuộc về thuộc tính gì đối với đề danh tốt, hắn càng không biết. Nhưng cho dù Diệp Mặc biết, cũng sẽ không tận lực để tìm một bộ

quần áo, về điểm này sẽ không ảnh hưởng, không lưu ý tới.

Diệp Mặc bên này vọt lên đề danh, lập tức thu hút hơn mười tu sĩ còn lại ở quảng trường, vài tu sĩ kia nhất thời vây quanh đó. Có người đề danh, bọn họ tuyệt đối không bỏ qua. Tuy rằng tu sĩ đề danh này chỉ dám đề danh vào buổi tối, nói rõ khả năng thành công của hắn chỉ tính gần bằng số không, thế nhưng cũng trở thành một chủ đề bàn luận.

Lại có một gã tu sĩ sau Tiên Phi, không biết tự lượng sức mình đi đề danh. Tên tu sĩ này sợ bị người ta biết và châm chọc nên lựa chọn đề danh vào buổi tối. Nhưng đó cũng chỉ là bịt tay trộm chuông mà thôi, cho dù là đề danh chậm một chút, thì tên của hắn cũng sẽ lập tức bị người ta biết.

Khi Diệp Mặc bay lên tới hai trượng, liền cảm thụ được một áp lực cường đại truyền tới, theo độ cao hắn bay lên, áp lực càng lúc càng lớn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao không có khả năng bay lên chiều cao cao hơn, hóa ra càng cao áp lực càng lớn, nhưng chút áp lực đó đối với hắn mà nói thật sự không là gì. Dưới sự vận chuyển chân nguyên của hắn, tốc độ bay lên nhanh hơn.

Nhưng mà khi hắn bay lên được năm trượng, ngoại trừ áp lực, còn có một loại sát ý cường đại truyền tới. Tựa hồ nếu hắn không rơi xuống dưới, sau một khắc, hắn sẽ bị loại áp lực này, loại sát ý cường đại này giết chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1022

Không Có Tên

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc sáng tỏ thông suốt, hắn hiểu được tác dụng của bia đề danh này, đây căn bản không phải bia đề danh bình thường, bất luận là tu sĩ nào dưới loại áp lực này cùng khí thế và sát ý kia, đều đã có được một loại cảm ngộ, điều này đối với tu vi của mình tuyệt đối là có lợi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu được vì sao rất nhiều tu sĩ này sau khi đề danh xong không gượng dậy nổi, dưới sát ý khủng bố này, nếu đề danh thất bại, đích xác có ảnh hưởng tới tâm trạng của chính mình. Nhưng ngược lại, nếu thành công, lại có được sự cổ vũ lớn nhất. Dưới loại sát ý này, cũng có thể đề danh thành công, chứng minh mình là một cao thủ được bia đề danh công nhận Diệp Mặc không tự chủ bắt đầu phát ra khí thế và sát ý của bản thân, dưới sự áp bách cường đại của hắn, khí thế và sát ý lập tức bị kiềm hãm. Diệp Mặc lập tức liền cảm nhận được một chút thoải mái, hóa ra là như vậy, Diệp Mặc lập tức đem khí thế của mình hoàn toàn bộc phát.

Khi Diệp Mặc bay lên tới sáu trượng, hắn bỗng nhiên cảm giác sát ý đánh về phía mình đột nhiên thay đổi bản chất, trong nháy mắt, hắn cảm giác mình bị vây trong một chiến trường thượng cổ, vô số yêu thú, tu sĩ, thậm chí ác ma đều gào thét giết tới.

Lúc này Diệp Mặc không dám giữ lại gì nữa, Tử Đao đã tế ra, Huyễn Vân Đao Pháp hoàn toàn triển khai. Đao quang của Tử Đao bị kích phát, yêu thú, tu sĩ thậm chí ác ma từng đám đều bị chém giết. Diệp Mặc thậm chí nhớ tới thời điểm ở Sa Nguyên Dược Cốc, lúc ấy hắn chém giết vô số Thổ Hạt Thú (Bọ cạp đất), cũng trong tình huống này.

Vô số thi thể của yêu thú đều chồng chất dưới lòng bàn chân, dường như

chỗ mà hắn đứng ngày càng cao.

Rất nhanh, Diệp Mặc liền cảm thấy yêu thú xông lại ngày càng ít, phía trước dường như trống trải hơn, hắn còn chưa kịp thở phào thì một đầu voi ma mút cấp sáu liền lao tới.

Voi ma mút cấp sáu sơ kỳ, Diệp Mặc hít một hơi khí lạnh, đây tương đương với tu vi Nguyên Anh tầng một. Voi ma mút còn chưa vọt tới bên người, loại khí thế tiêu diệt hùng mạnh thôn tính này đem hắn bao vây lại, dường như chỉ cần hắn chần chừ một lát, hắn sẽ bị Voi ma mút nuốt vào miệng. Diệp Mặc bị hù, mồ hôi lạnh sau lưng ứa ra, Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát toàn lực bổ ra, đồng thời thi triển ra Huyễn Vân Đệ Ngũ Đao – Huyễn Vân Trận Sát Đao.

Đối mặt với yêu thú tương đương với Nguyên Anh tầng một, hắn ngoại trừ toàn lực ra tay, thì chỉ có tìm cơ hội chạy trốn.

Từng đợt suy yếu truyền tới, Huyễn Vân Trận Sát Đao của Diệp Mặc mang theo vô số đao quang, hợp thành một Lưỡng Nghi Hồi Hoàn Sát Trận. Tuy Diệp Mặc biết rằng sát trận này không làm gì được Voi ma mút cấp sau, nhưng lại có thể ngăn nó nuốt mình lại.

Thanh âm “xuy xuy” vang lên, Diệp Mặc cảm giác thần trí của hắn công kích có hiệu quả, Huyễn Vân Trận Sát Đao không ngờ lại xé rách đầu Voi ma mút cấp sáu thành từng mảnh.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra, hắn không thể tưởng tượng được Voi ma mút cấp sáu không ngờ lại bị hắn giết chết. Đây là có chuyện gì? Diệp Mặc biết, tuy rằng thần trí công kích, và Huyễn Vân Trận Sát Đao của hắn lợi hại, nhưng cũng không thể giết được một con yêu thú cấp sau? Hẳn là công lao của thần thức công kích, không thể tưởng tượng được thần thức công kích tập hợp Huyễn Vân Đao Pháp còn có loại uy lực này.

Đột nhiên, hắn cảm giác áp lực trên người giảm đi một chút. Lúc này hắn đột nhiên bừng tỉnh, chính mình vẫn ở nơi đề danh, đây là chuyện gì?

Diệp Mặc đã hoàn toàn không hiểu gì rồi, lúc trước hắn đã thấy đám người Tiêu Phi đề danh, bọn họ thoạt nhìn rất nhàn nhã, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng không cần phóng ra, sao khi tới mình lại phải đánh giết như vậy?

- Hắn đang làm gì vậy?

Vài tên tu sĩ trên quảng trường bia đề danh nhìn Diệp Mặc, có một tu sĩ rốt cuộc không kìm nổi, hỏi một câu.

Một gã tu sĩ Kim Đan tầng bốn chần chờ một lát, nói:

- Hắn giống như đã phóng ra pháp bảo, hơn nữa pháp bảo của hắn phát ra một ít ánh sáng tím, chỉ có điều ánh sáng tím này bị cái gì đó chặn lại toàn bộ.

- Tôi chính là hỏi hắn, đề danh thì đề danh, tại sao phải lấy ra pháp bảo? Đây là ý gì?

Tên tu sĩ ban đầu nói chuyện lại hỏi.

- Tuy rằng tôi không biết nhưng hắn giống như đã vượt qua bảy trượng rồi.

Lại có tu sĩ nói.

Vượt qua bảy trượng thì sao? Rất nhiều người sử dụng đan dược bạo phát, cũng có thể tiếp cận bảy trượng, nhưng ngay cả tên cũng không cách nào lưu lại Diệp Mặc lại không biết những người khác đang bàn luận về hắn, hắn đã thấy được một chỗ trống lớn của tấm bia đá lớn màu trắng ngà. Hắn dường như đã hiểu, lầm bầm nói một câu:

- Hoa ra bia đề danh này không phải chỉ cần bay cao hơn, chỉ cần lưu lại tên ở chỗ này là được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không chần chờ nữa, vươn tay viết xuống hai

chữ Diệp Mặc to đùng ở chỗ trống lớn trên tấm bia đá.

Diệp Mặc từng thấy chữ mà Tiêu Phi viết, sau khi viết xong, lập tức biến thành màu vàng nhạt, sau đó chui vào bia đề danh. Sau khi hắn viết tên của mình, đợi một hồi nhưng hai chữ Diệp Mặc trước sau không chui vào tấm bia đá.

Thất bại? Diệp Mặc vừa nghĩ tới đây, áp lực cường đại hơn truyền tới. Hơn nữa vừa rồi hắn toàn lực ra tay, thần thức tới bây giờ còn có chút suy yếu, hắn rốt cuộc kiên trì không nổi, chỉ có thể chậm rãi hạ xuống.

- Hắn xuống rồi. Hắn ghi tên Diệp Mặc, tìm xem xem, là xếp thứ bao nhiêu?

Diệp Mặc vừa hạ xuống, hơn mười tu sĩ tụ tập trên quảng trường đều chú ý tới. Bởi vì Diệp Mặc bay rất cao, hơn nữa còn lấy ra pháp bảo, cho nên hắn vừa hạ xuống thì những tu sĩ kia đều tìm kiếm tên của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng hơi khẩn trương tìm kiếm tên của mình, đáng tiếc là đến tận lúc hắn nhìn đến cái tên cuối cùng thì vẫn không tìm thấy. Sao có thể như vậy được? Diệp Mặc thật sự không cam lòng, hắn lại tìm từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới mấy lần mà vẫn không thấy tên của mình.

- Ha ha ha…

Trên quảng trường đã có người bật cười.

- Tôi nói rồi mà, cho dù bay cao thì có gì thay đổi đâu? Nếu ai cũng đề tên được trên bia đề danh thì bia đề danh đã không gọi là bia đề danh rồi, trực tiếp gọi là sổ điểm danh cho gọn.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, hắn khẳng định mình không kém hơn Tiêu Phi, nhưng Tiêu Phi xếp thứ mười một, mà hắn thì lại không có thứ hạng. Nhất định là bia đề danh có vấn đề gì đó, bởi vì khi hắn đề tên lại bị công kích. Hơn nữa còn gặp Voi ma mút cấp sáu. Tuy rằng Diệp Mặc cũng biết đó có thể là ảo trận, nhưng ảo trận đó lại giống như thực vậy.

Những tiếng châm chọc khinh thường đó làm Diệp Mặc cũng có chút xấu hổ. Cũng may hiện tại chỉ có mấy người này bàn tán, nếu như là quảng trường đầy nhóc người lúc sáng thì quả thật đủ mất mặt. Ở vào vị trí này thì Diệp Mặc mới biết được loại cảm giác đó.

Cũng may là Diệp Mặc biết hắn không có tên trên đó nhất định là vì nguyên nhân khác, tuyệt đối không phải do tu vi hắn không đủ. Huống chi, loại áp lực khi đề tên còn làm cho hắn có một loại lĩnh ngộ. Hắn tin rằng lần đề tên này đối với hắn chỉ có tốt chứ không xấu.

Từ đầu Diệp Mặc đã không để ý mấy đến việc xếp thứ bao nhiêu trên bia đề danh, sau khi hiểu được điều này hắn liền lập tức rời khỏi quảng trường bia đề danh. Hắn cần tìm chỗ kết Anh, sau khi kết Anh hắn sẽ chuẩn bị đi Phiêu Miểu Tiên Trì tìm Khinh Tuyết.

Phiêu Miểu Tiên Trì là tông môn tám sao, quản lý chắc hẳn sẽ lỏng hơn Huyền Băng phái một chút. Nói không chừng hắn có thể gặp được Khinh Tuyết.

Không để lại tên trên bia đề danh được thì đã không thể ở lại thành Nam An được nữa, ở cũng không có ý nghĩa. Tuy nhiên cũng có thể tính việc lưu lại thêm hai ngày, đúc kết lại một số lĩnh ngộ ở bia đề danh rồi tính.

Diệp Mặc vừa định tìm một gian khách sạn thì đã thấy hai tu sĩ Kim Đan vội vàng đi ra, sau đó bước lên linh khí phi hành bay đến ngoài thành.

- Chúng ta giờ đi phía bắc bên ngoài thành ngay.

Một tu sĩ trong đó nói, chỉ là một câu này khiến Diệp Mặc giật mình. Hai người này có thể ra khỏi thành thì hiển nhiên là có quan hệ với người thủ thành. Tuy Diệp Mặc mới đến thành Nam An không lâu nhưng hắn cũng biết việc quản lý ở Nam An rất nghiêm khắc. Ra vào thành đều có thời gian quy định, buổi tối thường không cho ra khỏi thành, Truyền tống trận thì càng chắc chắn sẽ không mở ra.

Hai người này có thể nói đi phía bắc bên ngoài thành thì hiển nhiên nói rõ việc họ có cách ra khỏi thành vào buổi tối.

Nếu bình thường, Diệp Mặc căn bản sẽ không quan tâm đến việc như vậy, nhưng hiện giờ hắn phải rất cẩn thận, bởi vì có tên Bác Dung kia. Hắn bỗng cảm thấy ở lại thành Nam An cũng có phần không ổn, nếu hai người này có thể ra khỏi thành thì hắn theo sau cũng được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cẩn thận theo sau hai gã tu sĩ Kim Đan ra phía ngoài thành. Cho dù muốn sắp xếp lại lĩnh ngộ để thăng cấp Nguyên Anh thì hắn cũng không nhất định phải ở lại thành Nam An.

Với bản lĩnh ẩn nấp của hắn, hai gã tu sĩ Kim Đan kia căn bản không biện pháp phát hiện Diệp Mặc. Khi Diệp Mặc theo sau hai người tới cửa bắc, hắn phát hiện nơi này đã có hơn mười tu sĩ Kim Đan, thậm chí còn có cả một tu sĩ Nguyên Anh.

Hai gã tu sĩ vừa đến, cấm chế ở cửa thành liền mở ra, Diệp Mặc theo sát hai người ra khỏi thành, cửa thành liền lập tức đóng lại. Tu sĩ bên ngoài rất nhiều, còn có một tu sĩ Nguyên Anh, Diệp Mặc không dám đi ngay, mà cẩn thận ẩn nấp bên cạnh.

- Thế nào rồi?

Hai gã tu sĩ Kim Đan vừa ra khỏi thành, tên tu sĩ Nguyên Anh liền hỏi.

Một trong hai gã tu sĩ Kim Đan lập tức trả lời:

- Chúng tôi đã thống kê tất cả tu sĩ thuê khách sạn và động phủ ở cửa bắc trong khoảng thời gian gần đây, tin rằng không để lọt một ai cả.

Nghe đến đó, trong lòng Diệp Mặc cả kinh, tên Bác Dung kia có năng lực lớn như vậy ư? Chỉ huy được nhiều tu sĩ Kim Đan, rồi thậm chí có cả tu sĩ Nguyên Anh? Xem ra hẳn là An Bắc tam ma ra tay. May là hắn không tìm khách sạn, bằng không nếu bị đối phương chặn lại thì cơ hội chạy trốn cũng không có.

- Tốt, sáu cửa ra vào của thành Nam An, cửa bắc là do chúng ta trông coi, tôi không hi vọng phát sinh vấn đề gì. Từ bây giờ, cho dù là một con kiến ra vào thành cũng phải kiểm tra. Ngày mai mấy vị trưởng lão Lôi Vân tông sẽ đến, bất kể là ai dám giết đệ tử nồng cốt của Lôi Vân tông thì cũng phải bị rút hồn luyện phách.

Diệp Mặc vừa nghĩ tới đây thì đã nghe thấy tu sĩ Nguyên Anh kia lạnh lùng nói.

- Lễ sư thúc cứ yên tâm, kẻ này dám giết Ngạo Phong sư đệ thì chính là tử địch của chúng ta. Chỉ cần hắn dám đến thành Nam An, chắc chắn sẽ không cửa mà trốn thoát.

Tên tu sĩ Kim Đan mà Diệp Mặc bám theo lập tức kiên định nói, trong giọng nói mang theo sát khí nhàn nhạt, hiển nhiên là cực kỳ thù hận.

Tu sĩ Nguyên Anh gật gật đầu:

- Tốt, Lôi Vân tông chúng ta cũng là kiệt xuất trong tông môn chín sao ở Nam An, kẻ này dám giết đệ tử nồng cốt của Lôi Vân tông chúng ta, hiển nhiên cũng không phải kẻ tầm thường, các người phải cẩn thận một chút. Cho dù là chậm nhất, rạng sáng ngày mai Điền trưởng lão cũng sẽ tới. Người này ám hại Ngạo Phong ở Vô Tâm Hải, nếu y muốn đi thì tất phải qua thành Nam An, cho nên các người không cần lo hắn sẽ không tới thành Nam An.

Bây giờ Diệp Mặc mới hiểu, hóa ra không phải Bác Dung, mà tên Điền Ngạo Phong mà hắn giết kia không ngờ lại là người của tông môn chín sao. Nếu không phải hắn cẩn thận, ngày mai chết thế nào cũng không biết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1023

Thiếu Một Cái Tên

Thật sự là xui xẻo, đến Nam An châu còn chưa tìm được mấy người Khinh Tuyết mà đã đắc tội An Bắc tam ma, giờ lại thêm một tông môn chín sao nữa.

May là vừa rồi hắn ra khỏi thành, nếu không bị nhốt trong đó, ngày mai các trưởng lão Lôi Vân tông đến thì hắn sẽ chẳng còn chỗ ẩn thân nữa. Mặc dù Diệp Mặc tự tin với thủ đoạn ẩn nấp của mình, nhưng đối mặt với trưởng lão của tông môn chín sao thì không thể nói trước điều gì. Những người đó đều có tu vi Ngưng Thể, hoặc thậm chí là Thừa Đỉnh Nghĩ đến việc trước đó mình còn đề tên ở bia đề danh, muốn nổi danh, Diệp Mặc có chút nghĩ lại mà sợ. May mắn hắn không để tên lại trên tấm bia, nếu không thì muốn không gây chú ý cũng không được.

Tuy nhiên, Diệp Mặc biết cũng không phải do hắn sơ suất, trước đó hắn đoán loại thiên tài như Điền Ngạo Phong chắc chắn có lai lịch không tầm thường, nhưng ai ngờ lại lớn đến vậy? Chẳng những là đệ tử nồng cốt của tông môn chín sao, hơn nữa còn được coi trọng. Vì Điền Ngạo Phong, Lôi Vân tông thậm chí dám phong tỏa thành Nam An.

Lúc này Diệp Mặc đã bình tĩnh lại, Lôi Vân tông đã tính tới việc hắn sẽ tới thành Nam An, mà trên thực tế thì Diệp Mặc cũng thật sự đến đó. Diệp Mặc khẳng định, nếu không phải sau khi giết Điền Ngạo Phong xong không trì hoãn một chút nào thì chắc bây giờ đã bị người của Lôi Vân tông ở ngoài thành Nam An ngăn cản.

Rất có thể khi hắn đặt chân vào thành Nam An thì sau đó Lôi Vân tông đã khống chế mấy cửa thành rồi, trước sau chỉ hơn kém nửa ngày mà thôi.

Trong khoảng thời gian hắn đến Pháp Bảo Hữu Chân mua Nặc Sa rồi tới quảng trường Bia đề danh, Lôi Vân tông đã bắt đầu điều tra ở thành Nam An rồi. Chỉ có điều khu vực quảng trường Bia đề danh quá nhạy cảm nên người của Lôi Vân tông mới không điều tra nơi đó mà thôi.

Thậm chí thông báo bồi thường cho tu sĩ một trăm ngàn linh thạch đi thuyền từ thành Mạc Hải đến thành Nam An có thể đều là do Lôi Vân tông làm. May mắn là hắn cẩn thận, ném tất cả đồ vật của Điền Ngạo Phong vào thế giới Trang vàng.

…

Ngay cả tên tu sĩ Nguyên Anh kia còn không nhìn ra bản lĩnh ẩn nấp của Diệp Mặc, càng không cần nói đến đám tu sĩ Kim Đan còn lại rồi. Một giờ sau, Diệp Mặc lặng lẽ bước lên Phi Vân thuyền, dùng tốc độ nhanh nhất đào tẩu.

Khi trời sáng lên, Diệp Mặc không biết mình đã đi được bao xa, nhưng tốc độ của hắn không giảm xuống chút nào, chẳng những linh thạch thượng phẩm chưa từng gián đoạn, mà ngay cả chân nguyên cũng liên tục thúc dục Phi Vân thuyền. Nếu không phải vì sợ Phi Vân thuyền không chịu nổi, hắn sớm đã dùng tới linh thạch cực phẩm.

Tông môn chín sao Lôi Vân tông khác với Quỷ Tiên phái lúc trước, hơn kém quá lớn. Tuy tu vi cao nhất của Quỷ Tiên phái là Hư Thần, nhưng Diệp Mặc tin rằng nếu hắn không muốn để tu sĩ Hư Thần phát hiện tung tích của mình thì vẫn có cách. Nhưng tông môn chín sao thì khác, có tu sĩ Hóa Chân tồn tại, hắn căn bản không có chút chắc chắn nào.

Cho nên, ngoài việc không ngừng chạy trốn ra thì hắn đã không còn phương pháp nào nữa.

…

Bởi vì Tiêu Phi đề tên, ngày hôm sau thành Nam An lại trở nên náo

nhiệt, rất nhiều người đều đổ về phía Bia đề danh, chỉ là vì nhìn tên của Tiêu Phi. Và thêm một điều nữa là xem phản ứng của Phương Chủng Sư, là đệ tử thiên tài của tông môn chín sao, đồng thời cũng là đệ nhất của Kim Đan danh nhân đường, nhưng Phương Chủng Sư lại bị Tiêu Phi vượt qua, chắc chắn y sẽ không bỏ qua việc này.

Chính là bởi vì rất nhiều người đoán Phương Chủng Sư sẽ đến quảng trường bia đề danh để đề tên lần nữa, cho nên mới đều vọt tới quảng trường.

Người càng nhiều, tiếng bàn tán cũng nhiều hơn. Việc Tiêu Phi đề tên hôm qua cũng được mang ra nói. Thậm chí ngay cả Tiêu Phi bay lên thế nào, tóc tung bay thế nào đều có người miêu tả được ra.

- Các người không biết đâu, hôm qua sau khi Tiêu Phi đề tên thì lại có hai người khác đề tên. Sau khi hai người kia mất hết mặt mũi thì buổi tối còn có một người nữa.

Một gã tu sĩ Kim Đan hôm qua thấy Diệp Mặc đề tên bắt đầu miệng lưỡi lưu loát.

- Người không biết tự lượng sức rất nhiều, thêm họ cũng chẳng nhiều, bớt họ cũng chẳng ít. Anh không phải nói, tôi biết chắc ba người kia không để lại bất cứ dấu vết gì.

- Đương nhiên, tu sĩ đến buổi tối kia tên là Diệp gì gì đó…

Hiển nhiên tu sĩ Kim Đan này không để ý đến Diệp Mặc, không thể nói ra đầy đủ họ tên hắn, y vẫn cứ thao thao bất tuyệt:

- Tôi có ấn tượng với hắn nhất, bởi vì tên tu sĩ này quá buồn cười rồi, tên thì không để lại, nhưng thanh thế thì có vẻ rất là ghê.

- Cũng không phải, ngay cả pháp bảo mà hắn cũng lấy ra. Đây là lần đầu tôi nhìn thấy dùng pháp bảo khi đề tên đấy, thật quá buồn cười.

Một gã tu sĩ biết tình hình cụ thể đang đứng bên cạnh hiển nhiên cũng

muốn biểu đạt cái nhìn của mình, nói phụ họa.

- Ha ha…

Một số tu sĩ xung quanh đều phát ra tiếng cười vang.

- Anh nói hắn lấy pháp bảo ra khi đề tên?

Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cắt đứt lời những tu sĩ đang bàn tán.

Lúc này bọn họ mới chú ý tới một đạo cô trẻ tuổi vẻ mặt lạnh lùng đang đứng cách đó không xa, mới vừa rồi hẳn là cô ta hỏi.

Đạo cô buộc tóc phía sau, nhưng trong tay lại không có phất trần, mà làn da trắng như tuyết phối hợp với đạo bào màu trắng, cộng thêm dung mạo tuyệt mỹ làm cô nhìn như không đến từ nhân gian. Không ai dám nghĩ câu vừa rồi là cô hỏi, nhưng nhìn nét mặt của cô thì hiển nhiên là như vậy.

- Là Lăng Hiểu Sương, đạo hiệu Thanh Sương…

Lập tức có người nhận ra đạo cô này, chỉ có điều y vừa nói tới đây thì đã bị người khác cắt đứt.

- Tôi biết rồi, là Lăng Hiểu Sương của Thanh Mộng trai, đứng thứ hai thập đại mỹ nữ Nam An…

Nói được một nửa thì dường như tu sĩ này nhận ra mình có phần mạo phạm, vội vàng nuốt lại nửa câu sau.

Nhưng tu sĩ xung quanh đã biết đạo cô tuyệt đẹp này là ai, Lăng Hiểu Sương - đệ tử nồng cốt của tông môn chín sao Thanh Mộng trai, một trong thập đại mỹ nữ của Nam An châu. Cô tới nơi này hiển nhiên chỉ có một mục đích, đó chính là đề tên.

Có thể thấy được là Lăng Hiểu Sương lập tức sẽ thăng cấp Nguyên Anh, nếu không cô sẽ không tới đây đề tên. Rất nhiều tu sĩ đều tới nơi này đề tên

khi đã sắp đạt tới Nguyên Anh, mục đích chính là tìm được một chút cảm ngộ và tâm đắc.

Sau khi biết người trước mắt là Lăng Hiểu Sương, tiếng bàn tán xung quanh đều nhỏ đi không ít. Những tu sĩ nơi này thỉnh thoảng lại trộm liếc mắt nhìn cô, không ai dám nhìn chằm chằm cả. Rất nhiều tu sĩ thậm chí cảm giác được tim mình đang đập loạn nhịp, đứng gần Lăng Hiểu Sương như vậy căn bản chính là một loại vinh quang.

Giống như hôm qua khi Tiêu Phi bay lên, rất nhiều nữ tu đều thét chói tai. Lăng Hiểu Sương cũng giống thế, cô là nữ thần trong lòng các nam tu sĩ.

Thấy tiếng nói xung quanh nhỏ xuống, lại không ai trả lời vấn đề của mình, Lăng Hiểu Sương khẽ nhíu mày, lại hỏi thêm một câu:

- Vừa rồi là ai nói tối hôm qua có một tu sĩ lấy pháp bảo ra khi đề tên?

Không ai rõ hơn Lăng Hiểu Sương cô khi hỏi ra ý của những lời này rồi. Bởi vì trước khi tới đề tên, sư phụ cô đã nói với cô một điều. Tu sĩ lấy pháp bảo ra khi đề tên đều là những người không thể dùng thiên tài để hình dung.

Từ trước đến giờ, chỉ có ở mấy vạn năm trước, một tu sĩ Nguyên Anh dùng pháp bảo khi đề tên, kết quả khi tu sĩ này ở Nguyên Anh hậu kỳ thì đã giết chết một tu sĩ Hư Thần. Cái này còn chưa tính, trong trăm năm đó y tu luyện đến Hóa Chân đỉnh phong. Khi tu sĩ này đang Hóa Chân, không biết vì lí do gì mà bị Tiên đạo từ chối không cho y phi thăng Tiên giới. Sau đó, dưới sự giận dữ, y phá vỡ hư không, mở ra tấm chắn của đại lục Lạc Nguyệt, rời khỏi đại lục này.

Mà sư phụ cô nói, dùng pháp bảo khi đề tên ở bia đề danh càng thấp thì lại càng nghịch thiên. Nếu quả thật đúng như những gì cô nghe được hồi nãy, có người sử dụng pháp bảo ở bia đề danh Kim Đan thì đơn giản chính là rất nghịch thiên, lợi hại hơn cả tu sĩ Nguyên Anh mấy vạn năm trước, cho nên cô nhất định phải hỏi cho rõ.

Tên tu sĩ Kim Đan vừa rồi còn khoác lác, lúc này bị người xung quanh đẩy vài cái mới phản ứng lại, có chút kích động đứng ra nói:

- Là tôi, là tôi nhìn thấy, Lăng sư tỷ…

Tên tu sĩ đang nói chuyện cũng phải hơn bốn mươi rồi, nhưng y lại gọi Lăng Hiểu Sương trẻ hơn y rất nhiều là Lăng sư tỷ, nhưng xung quanh lại chẳng ai thấy buồn cười cả.

Chưa cần nói đến việc Lăng Hiểu Sương đứng thứ hai trong thập đại mỹ nữ của Nam An, riêng thân phận này đã không ai dám bất kính rồi. Hơn nữa, cô xuất thân từ Thanh Mộng trai, như vậy thì càng không có ai dám nói đến nửa chữ bất kính. Không phải ai cũng dám nói đến nội tình của tông môn chín sao.

- Nói đi.

Lăng Hiểu Sương gật gật đầu.

Thấy Lăng Hiểu Sương rất khách khí với mình, tên tu sĩ này sảng khoái như giữa trời tháng sáu mà đứng trong băng tuyết, cả người sảng khoái, giọng nói thậm chí có chút biến âm:

- Lúc rạng sáng hôm qua, có một tu sĩ đến đề tên. Tôi đoán là hắn sợ người khác cười nhạo nên mới chọn đến đề tên lúc đó.

Lăng Hiểu Sương khẽ nhíu mày, tiếp tục nói một câu:

- Không cần nói những điều này, tôi muốn biết quá trình hắn đề tên.

- Vâng, khi tu sĩ này bay gần đến bảy trượng thì bỗng lấy ra một pháp bảo màu tím, sau đó dừng lại ở độ cao bảy trượng, còn dùng pháp bảo múa may một thời gian rồi mới vọt lên trên bảy trượng. Sau đó, hắn còn đề tên mình lên đó nữa, giống như tên là…

Tu sĩ này không dám giấu diếm chút nào, nói tới đây liền dừng một chút,

dường như đang cố nhớ ra tên Diệp Mặc.

- Là Diệp Mặc.

Tu sĩ bên cạnh bổ sung.

- Tuy vậy tên của hắn cũng không lưu lại trên bia đề danh. Tôi đoán là hắn dùng đan dược gì đó. Nghe nói "Đàm Hoa đan" của Phùng Lão Thực cũng có hiệu quả đó.

Lăng Hiểu Sương thở một hơi dài, cô không tưởng tượng được là thật sự lại có người dùng pháp bảo khi đề tên, nhưng tại sao tên của hắn lại không lưu lại? Như vậy không đúng, theo sư phụ nói thì vị tu sĩ Nguyên Anh mấy vạn năm trước có để lại tên, chỉ có điều tên hắn đứng thứ nhất mà thôi.

Thứ nhất? Lăng Hiểu Sương lại nhìn chằm chằm lên Bia đề danh. Cái tên đứng thứ nhất cô rất quen thuộc, nghe nói nó nằm đó đã hai trăm năm rồi, không phải Diệp Mặc. Ngày hôm qua Tiêu Phi đề tên đứng thứ mười một, bây giờ tên y vẫn ở nguyên chỗ cũ, thứ mười một.

Bởi vì Lăng Hiểu Sương nhìn chằm chằm bia đề danh, rất nhiều tu sĩ cũng nhìn lên theo bản năng.

- Không đúng, sao tôi cảm thấy trên bia đề danh thiếu mất một cái tên?

Một tu sĩ chợt la to lên, trong giọng nói cực kỳ kinh ngạc.

- A, đúng là thiếu một cái tên, đúng, chỉ có hai trăm chín chín người, không phải ba trăm.

Lập tức có tu sĩ cũng phát hiện vấn đề này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1024

Hoành Không Xuất Thế

Quả nhiên là 299 tên.

Lăng Hiểu Sương sau khi nhìn bia đề danh xong, thì thào nói thầm một câu.

Không đúng, phía trên cùng bia đề danh Kim Đan nằm trong mây dường như có dựng thêm một bia đá bạch ngọc. Nhưng bia đá bạch ngọc ấy trống không, không có chữ viết gì. Hơn nữa tấm bia bạch ngọc đó mặc dù nằm trên bia đề danh Kim Đan, lại cùng bia đề danh Kim Đan khác có chút khác biệt, dường như tự dựng thẳng nơi đó, độc thành nhất thể.

"Hoành không xuất thế."

Lăng Hiểu Sương thiếu chút nữa thốt thành lời.

Lúc này Lăng Hiểu Sương đã chắc chắn rằng tên của Diệp Mặc chính là khắc trên tấm bia bạch ngọc kia, hơn nữa lại là tên đứng đầu bia đề danh Kim Đan, tên của hắn sở dĩ không hiển thị ra, đó là vì một nguyên nhân khác.

Lăng Hiểu Sương biết, cho dù là người của môn phái chín sao cũng chưa chắc biết rõ cái gì là "Hoành không xuất thế". "Hoành không xuất thế" không chỉ là trên bia đề danh xuất hiện một tấm bia đá, ghi lại tên của người đứng đầu.

Mà trên bia đề danh sau khi xuất hiện "Hoành không xuất thế", có nghĩa đại kiếp nạn của giới Tu Chân đang đến gần. Bia đề danh Kim Đan là vì bảo hộ người nghịch thiên "Hoành không xuất thế" kia, sẽ không hiện tên của

người đó ra, nhưng sẽ xuất hiện một tấm bia đá trống không. Chỉ có người đó có năng lực tự bảo vệ mình, thì tên của hắn mới có thể hiển thị trên tấm bia đá đó.

Lăng Hiểu Sương không biết tại sao sư phụ của cô lại hiểu được những điều này, nhưng cô biết rõ chuyện này không có nhiều người biết.

Nếu muốn biết Diệp Mặc có phải là người hoành không xuất thế hay không, thực ra lại rất đơn giản, chỉ cần có người thử đề danh trên bia đề danh. Chỉ cần người đề danh có thể đăng lên bia đề danh, thì tên được tiến cử lên bia đề danh lại lần nữa xuất hiện ba trăm người. Chỉ cần sau khi tên trên tấm bia bạch ngọc kia được xuất hiện, bia đề danh sẽ tự động loại bỏ tên cuối cùng.

Còn tên được khắc trên tấm bia bạch ngọc kia được tôn làm đệ nhất, vĩnh viễn tồn tại, thậm chí có thể nói không có người thay thế. Nói cách khác những người đời sau, không thể nào lợi hại hơn được, cũng không thể nào qua được tên được khắc trên tấm bia "Hoành không xuất thế".

Năm khối đá đề danh trên quảng trường bia đề danh không biết đã có mấy chục nghìn năm rồi, mọi người cũng biết chỉ có người đứng đầu mới tồn tại vĩnh viễn. Nhưng trên thực tế, bao nhiêu năm qua, chỉ có trên bia đề danh Nguyên Anh là có một tên được khắc vĩnh viễn trên đó, đó là tu sĩ Nguyên Anh tên Sở Cửu Vũ sử dụng pháp bảo, kết quả tên của ông liền vĩnh viễn lưu lại ở vị trí đệ nhất trên bia đề danh.

Nhưng Sở Cửu Vũ sau này cũng không đề danh trên những bia đề danh khác, cũng chẳng có cách nào biết được tên của ông khi có thể đi đến bia đề danh bên Hư Thần rồi thì biến mất trên bia đề danh Nguyên Anh hay không. Còn Sở Cửu Vũ sau này lại bị Tiên đạo cự tuyệt, nhưng ông cuối cùng lại phá hủy Hư Không, có thể thấy được mức độ lợi hại của ông.

Cho dù Sở Cửu Vũ là một nhân vật lợi hại như vậy, cũng không có khả năng khắc được tên mình lên tấm bia bạch ngọc "Hoành không xuất thế", mà chỉ có thể ở vị trí đệ nhất trên tấm bia Nguyên Anh, nói cách khác Sở Cửu

Vũ có thể bị người đời sau vượt mặt. Còn Diệp Mặc, lại rất có thể là không có người thay thế Hắn rốt cục là ai? Gặp được cơ duyên như thế nào? Có thể đạt được trình độ cao nhất hay không?

Lăng Hiểu Sương chậm rãi bước đến trước mặt bia đề danh Kim Đan, cô muốn đề danh. Cho dù là vì thí nghiệm xem Diệp Mặc có phải là người "Hoành không xuất thế" hay không, cô cũng muốn thử một chút. Vốn dĩ cô không thích đứng ra làm náo động, cho dù lực lượng Kim Đan danh nhân đường nhiều, cô cũng không tham gia, nhưng sư phụ đã nói với cô trước khi cô kết Anh, nếu như cô có thể đến thí danh một lần, thì rất có lợi cho việc cô thăng cấp lên Nguyên Anh.

Chính vì điều này, vừa nãy cô đã đến bia đề danh để đề tên. Mặc dù cô cũng biết, một khi cô đề danh thất bại, thì sẽ bị nhiều tiếng cười nhạo, nhưng cô căn bản cũng không để ý đến những thứ này.

- Lăng Hiểu Sương muốn đề danh…

- Lăng Hiểu Sương của Thanh Mông trai hình như không phải người của Kim Đan danh nhân đường? Đề tên trên bia đề danh và tướng mạo không có chút liên hệ nào…

- Câm miệng, mày không muốn sống nữa à, dám nói Thanh Sương tiên tử…

Khi Lăng Hiểu Sương bước lên phía trước bia đề danh, hầu như tất cả mọi người nhốn nháo hết cả lên. Những người hóng hớt lại càng không ngừng kinh ngạc, bọn họ đến là vì muốn gặp Phương Chủng Sư, không ngờ, Phương Chủng sư lại không đến, mà lại là Lăng Hiểu Sương – mỹ nữ thứ hai của mười mĩ nữ ở Nam An.

Lăng Hiểu Sương quần áo trắng như tuyết, đứng dưới bia đề danh Kim Đan, thoáng như một đóa hoa bách hợp vừa mới nở rộ. Nhưng người khác còn chưa kịp thưởng thức đóa hoa này, Lăng Hiểu Sương đã bay vọt lên cao. Nhìn quần áo bay bay của Lăng Hiểu Sương, tất cả mọi người thậm chí đã

quên cô lên đây là để đề danh.

Một luồng áp lực và khí thế truyền đến, Lăng Hiểu Sương hoàn toàn cảm nhận được loại sát khí này, nung nấu kịch liệt hơn những loại sát khí khác. Lúc này cô rốt cục hiểu được sư phụ vì sao lại để cho cô đề danh, bởi vì đề danh chính xác là rất có lợi cho cô kết Anh.

Khi Lăng Hiểu Sương bay cao gần bảy trượng, cô lại không thể nào tiến thêm được nữa. Cô biết mình đã đến điểm cực hạn rồi, nhưng cũng biết đây là lẽ tất yếu. Ngay lập tức, cô đưa tay ra khắc ba chữ Lăng Hiểu Sương lên bia đá.

Sau khi ba chữ này được khắc xong, lập tức hóa thành ánh sáng trắng mờ, chưa nhập vào bia đề danh mà lại biến mất.

- Lăng Hiểu Sương không ngờ xếp thứ hai mươi ba trong bia đề danh Kim Đan…

Lăng Hiểu Sương vừa mới hạ xuống đất, những người xung quanh liền truyền đến thứ hạng của cô.

- Quả nhiên là thứ hai mươi ba.

Sau khi người khác xác nhận xếp hạng của cô, càng ngày càng nhốn nháo.

Lăng Hiểu Sương vẫn chưa vào được danh sách Kim Đan danh nhân đường, không ngờ trên bia đề danh lại xếp hạng thứ hai mươi ba, nói cách khác có thể vượt qua được đệ tử thiên tài như cô cũng chỉ có hai mươi ba người mà thôi, danh sách xếp hạng này đã là rất lợi hại rồi.

Lăng Hiểu Sương đứng dưới bia đề danh, nhìn tên của mình, quả thực là xếp thứ hai mươi ba, thứ tự này đều nằm trong dự liệu của cô. Cô không đi ngay, mà lại nhìn qua một chút những tên trên bia đề danh, quả nhiên đã khôi phục được con số ba trăm người.

Diệp Mặc không ngờ lại là người "Hoành không xuất thế" thật, Lăng Hiểu Sương biết, cô cần phải trong thời gian ngắn nhất báo cáo chuyện này với sư phụ.

Lăng Hiểu Sương sau khi lưu lại tên của mình trên bia đề danh, lập tức đi ngay. Nhưng cô lại càng ngày càng kích động, thậm chí vượt qua cả Tiêu Phi ngày hôm qua.

Tiêu Phi vốn dĩ là người đứng thứ hai ở Kim Đan danh nhân đường, bây giờ đứng thứ mười một trên bia đề danh Kim Đan cũng không phải ngạc nhiên. Lăng Hiểu Sương căn bản chưa từng bước vào Kim Đan danh nhân đường, không ngờ cô lại có thể ghi tên trên bia đề danh Kim Đan, hơn nữa xếp hạng lại cao. Hơn nữa cô đến từ Thanh Mộng trai tông môn chín sao, lại là mĩ nhân thứ hai trong mười mĩ nhân Nam An, muốn không nổi danh cũng không được.

- Haizzz, vừa nãy ai nói bia đề danh Kim Đan thiếu một tên vậy? Tôi đếm một chút, vẫn là ba trăm mà?

Lập tức có một người phát hiện ra số tên trên bia đề danh Kim Đan vẫn là ba trăm tên.

- Đúng là ba trăm, vừa nãy là chuyện gì vậy?

…

Thế nhưng những âm thanh bàn luận tức khắc lại im bặt, ngay sau đó, tu sĩ trên quảng trường bia đề danh đều toát ra biểu cảm kinh sợ.

Một luồng thần thức cường hãn không gì sánh được từ quảng trường truyền đến, hơn nữa luồng thần thức này sau khi quét qua, cũng không rời khỏi, lại quét lại một lần nữa. Sau đó lại có hai luồng thần thức mạnh không kém quét đi quét lại, trên quảng trường đề danh mỗi người dường như đều bị thần thức quét thấu.

Mấy luồng thần thức này mang một tia phẫn nộ và sát khí kinh khủng, rõ

ràng đã là tu sĩ ngoài tu vi Thừa Đỉnh rồi, dưới thần thức của tu sĩ có tu vi này, những người trên quảng trường đề danh đều không dám nói một lời nào.

Sau khi vài luồng thần thức qua đi, một giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai tất cả những tu sĩ của thành Nam An:

- Đệ tử nòng cốt của Lôi Vân tông là Điền Ngạo Phong bị giết hại trên Vô Tâm Hải, hung thủ có thể ở thành Nam An. Nếu tu sĩ nào có thể cung cấp tin tức của người này cho Lôi Vân tông, tu sĩ Kim Đan có thể nhận được một viên "Thảo hoàn đan", tu sĩ Nguyên Anh có thể nhận được "Hư Lạc đan", ngoài điều này, đều nhận được sự bảo hộ của Lôi Vân tông. Nếu như giúp người này bỏ trốn, chính là kẻ địch của Lôi Vân tông…

- Tu sĩ Hóa Chân…

Mọi người đều biết, có thể truyền giọng nói của mình ra khắp thành Nam An, rõ ràng là tu sĩ Hóa Chân không nghi ngờ gì. Nhưng lại càng khiến cho những tu sĩ kinh hãi chính là, đệ tử thiên tài của Lôi Vân tông là Điền Ngạo Phong không ngờ lại bị người khác giết hại.

Ai mà lại to gan như vậy chứ? Không ngờ lại dám giết Điền Ngạo Phong? Điền Ngạo Phong mặc dù dưới cấp Phương Chủng Sư ở Lôi Vân tông, nhưng mơ hồ vượt mặt Phương Chủng Sư, người này là ai? Không ngờ lại dám giết Điền Ngạo Phong?

…

Thành chủ của thành Nam An là Nông Kinh Phục lúc này đang tìm hiểu lai lịch của những tu sĩ đến từ mọi nơi ở thành Nam An, căn bản không dám nửa câu oán hận. Chỉ có thể trong lòng thầm hận tên tu sĩ đã giết Điền Ngạo Phong, nơi nào không đến, lại đến đúng thành Nam An này?

Mà phủ thành chủ của thành Nam An, vài tu sĩ Ngưng Thể đều vây ngồi ở đây, hôm nay phủ thành chủ đã đổi thành nơi hội họp tạm thời của Lôi Vân tông.

- Lúc trước trên thuyền, Ngạo Phong chém đứt một cánh tay của một tu sĩ tán tu, có một tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín đã từng đứng ra trợ giúp tên tu sĩ cụt tay kia. Tôi nghĩ với tính tình của Ngạo Phong, cho dù là xảy ra chuyện Hải Giác Giao cấp tám, thì cậu ta cũng không bỏ qua cho tu sĩ Kim Đan đó, lúc đó Ngạo Phong hẳn là đã thừa dịp truy đuổi tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín rồi.

Trong đó có một tu sĩ Ngưng Thể nói, rõ ràng là y điều tra rất rõ chuyện này rồi.

Ngồi trên ghế hàng đầu là một tu sĩ đoán không ra tuổi, nhưng những tu sĩ Thừa Đỉnh phía dưới lại rất kính cẩn lão, không cần hỏi, lão tu sĩ đó ít nhất cũng là Kiếp Biến hoặc tu vi Hóa Chân.

Tu sĩ không đoán được bao nhiêu tuổi sau khi nghe xong lời này, lập tức nói rằng:

- Anh kể lại chuyện lúc đó lại lần nữa cho tôi nghe, và cả tu sĩ bị Ngạo Phong chặt đứt cánh tay đó đã tìm thấy hay chưa?

- Vâng.

Tu sĩ Ngưng Thể lập tức kể lại:

- Lúc đó tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín vừa mới đi lên boong thuyền, còn cánh tay mà Ngạo Phong vừa chặt đứt lại rơi xuống ngay trước mặt tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín. Ngạo Phong lúc đó yêu cầu tu sĩ đó nhặt cánh tay đó lên đưa cho cậu ta, nhưng tu sĩ Kim Đan tầng chín đó cầm cánh tay lên nhưng lại không đưa cho Ngạo Phong, ngược lại lại giúp tu sĩ bị chặt tay kia nối nó lại. Vị tu sĩ bị chặt tay kia sau khi yêu thú đến, cũng không biết tung tích, chắc là bị yêu thú ăn thịt rồi.

- Ngạo Phong có phải cũng vì yêu thú…

Một trưởng lão tu vi Thừa Đỉnh có chút lo lắng nói ra một câu.

Nhưng lời của y chưa nói xong, lập tức bị lão già họ Điền cắt đứt:

- Tuyệt đối không thể nào, lúc đó yêu thú nhằm vào không phải là Ngạo Phong, mà Ngạo Phong vẫn còn nhiều di phù, lúc nào cũng có thể chạy trốn được. Cho nên Ngạo Phong nhất định không phải rơi vào tay yêu thú được, mà là bị tu sĩ cố tình chém giết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1025

Lôi Kiếp Của Diệp Mặc

Điền trưởng lão, Ngạo Phong mặc dù là Kim Đan tầng thứ tám, nhưng tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín muốn giết được cậu ta, thì ở toàn Nam An châu cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Huống chi khiến Ngạo Phong không thể chạy thoát được, rõ ràng loại tu sĩ này lại càng ít.

Một tu sĩ tu vi Thừa Đỉnh lại đưa ra một ý kiến.

Lão già họ Điền hừ lạnh một tiếng, muốn vặn lại.

Tu sĩ ngồi trên ghế đầu khua tay nói, ngăn cản hai người tranh luận. Rồi lại trầm ngâm một lát, mới hỏi nói:

- Tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín kia tên là gì?

- Tôi đã điều tra sổ ghi chép của thành Mạc Hải, tu sĩ đó tên Mạc Ảnh, là một tán tu.

Tu sĩ Ngưng Thể nói đầu tiên lên tiếng trả lời.

- Mạc Ảnh?

Tu sĩ ngồi trên đầu nhắc lại một lần nữa rồi lập tức nói?

- Bất luận cái tên đó là thật hay giả, trước tiên cần điều tra rõ người này rồi tính tiếp.

Diệp Mặc hoàn toàn không nghĩ đến, hắn vì né tránh "An Bắc Tam Ma" mà đổi một tên giả, không ngờ lại ít đi một sự phiền phức.

…

- Mạc Ảnh?

Khi Lăng Hiểu Sương biết được tu sĩ giết chết Ngạo Phong tên Mạc Ảnh, lập tức cảm giác được có gì đó không ổn.

Đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao như Điền Ngạo Phong, nếu như không có cách nào chạy thoát, Lăng Hiểu Sương tuyệt đối không thể tin được. Còn tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín kia, không ngờ lại có thể giết được Điền Ngạo Phong, còn khiến anh ta không có đường trốn thoát, rõ ràng tu sĩ Kim Đan tầng thứ chín này không tầm thường.

Cho dù là Tiêu Phi cũng không thể dễ dàng chém giết Điền Ngạo Phong, thậm chí để Điền Ngạo Phong trốn thoát. Tiêu Phi cũng chỉ xếp thứ mười một trong bia đề danh mà thôi, như vậy xem ra tu sĩ giết chết Điền Ngạo Phong kia quả thực nét vẽ sống động. Nhất định là Diệp Mặc không thể nghi ngờ, Mặc Ảnh nhất định là tên giả của hắn.

Lăng Hiểu Sương bỗng nhiên lo lắng, cô không dám chắc Lôi Vân tông có nghĩ tới tình huống bia đề danh Kim Đan hay không. Sư phụ nói "Hoành không xuất thế" trên quảng trường bia đề danh không có mấy người biết, Lôi Vân tông là tông môn chín sao, nội tình thâm hậu, bọn họ sẽ không biết chuyện này sao?

May mà mình đã bù đủ tên trên bia đề danh Kim Đan rồi, Lăng Hiểu Sương nghĩ đến đây, lại muốn nhanh chóng trở về tông môn, đem suy đoán của mình mang về.

…

Bây giờ đã là ngày thứ sáu rồi, Diệp Mặc vẫn còn đang mải miết bay. Lôi Vân tông tên tuổi lớn như vậy, một khi bị bọn họ biết được Điền Ngạo Phong là do mình giết, cho dù bây giờ hắn có thể chạy thoát đến Bắc Vọng châu, cũng vô ích, thậm chí sẽ còn liên lụy đến mấy người Tống Ánh Trúc.

Vừa nghĩ đến liên lụy, Diệp Mặc lập tức nhớ tới Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, chẳng may hành tung bị bại lộ, không biết có liên lụy đến hai người bọn họ hay không? Cho dù là không liên lụy, Khinh Tuyết và Lạc Ảnh biết được mình rơi vào tay Lôi Vân tông thì cũng chẳng thờ ơ? Hiển nhiên sẽ không thể nào.

Tông môn mà Ninh Khinh Tuyết ở chính là tông môn tám sao, một khi Lôi Vân tông biết được mình và Khinh Tuyết có quan hệ với nhau, cần Phiêu Miểu Tiên Trì tiễn Khinh Tuyết đi khỏi, Phiêu Miểu Tiên Trì chắc chắn sẽ không dám có chút phản kháng nào. Môn phái mà Tố Tố ở mặc dù là tông môn chín sao, nghe nói không được lợi hại, thậm chí đến một số tông môn tám sao cũng không bằng. Huyền Băng phái dám khiêu chiến Lôi Vân tông sao? Huống chi vì một đệ tử? Cũng không thể nào.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, nhất thời rùng mình một cái, lại trở nên lo lắng, biện pháp duy nhất chính là không thể bại lộ ra tung tích của mình, nếu không sẽ hại người hại mình.

Vốn có suy nghĩ muốn đến Phiêu Miểu Tiên Trì tìm Ninh Khinh Tuyết, nhất thời bị Diệp Mặc gác sang một bên. Bây giờ hắn cũng không dám để cho người khác biết được hắn và Ninh Khinh Tuyết có quan hệ với nhau, nếu không sẽ là đại họa.

Thực lực, hắn cần có thực lực.

Trong lòng Diệp Mặc oán hận nghĩ, bản thân cần phải tìm một nơi để thăng cấp Nguyên Anh, sau đó liều mạng lên cấp. Nếu muốn đối phó với Lôi Vân tông chín sao, hắn ít nhất cần phải đến Kiếp Biến hậu kỳ mới được. Lôi Vân tông, đó có thể là nơi có tu sĩ Hóa Chân.

Hai tháng sau, trong một sơn cốc vô cùng ít người ở Nam An châu, Diệp Mặc bố trí một Tụ Linh trận thật lớn, sau đó ở bên ngoài lại bố trí một trận pháp ẩn nấp thật lớn, hắn cần thăng cấp Nguyên Anh rồi.

Ở đây cách thành Nam Anh không biết mấy chục nghìn dặm, Diệp Mặc

tin rằng, cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không thể tìm đến nơi này được. Huống chi ở đây linh khí thiếu thốn, cũng chẳng có giá trị rèn luyện gì cả, nơi này đối với Diệp Mặc mà nói, thăng cấp Nguyên Anh là thích hợp nhất.

Nhưng thích hợp thì chỉ nói với Diệp Mặc mà thôi, người khác thăng cấp Nguyên Anh thì đều tìm một nơi có linh khí dày đặc mà thăng cấp.

Linh thạch trên người Diệp Mặc có rất nhiều, đến cả linh tinh hắn cũng lấy ra, hắn cần phải trong thời gian ngắn nhất thăng lên Nguyên Anh, nếu không sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Nếu như không phải trong thế giới Trang vàng quy tắc không được đầy đủ, Diệp Mặc thà rằng vào trong thế giới Trang vàng thăng cấp còn hơn. Ngoại trừ linh mạch Diệp Mặc bây giờ không dám lấy ra ngoài, dường như tất cả mọi thứ Diệp Mặc đều chuẩn bị hết rồi.

Ở đây mặc dù linh khí thiếu thốn, nhưng vẫn còn hơn là đến Bắc Vọng châu. Huống chi Diệp Mặc bố trí Tụ Linh trận dường như dùng linh thạch thượng phẩm tích tụ, trong Tụ Linh trận linh khí dày đặc thế này, Diệp Mặc tin rằng linh khí để hắn thăng cấp lên Nguyên Anh chắc hẳn là đầy đủ.

Diệp Mặc đã là Kim Đan viên mãn, lúc này hắn chuẩn bị đầy đủ rồi, lại nuốt "Thảo hoàn đan" vận chuyển "Tam sinh quyết" xong, linh khí xung quanh trong nháy mắt tụ hết vào cơ thể của hắn.

Cho dù Diệp Mặc bây giờ đã bố trí tụ linh trận rồi, bên trong Tụ Linh trận lại ném vào vô số linh thạch cấp cao, nhưng linh khí xung quanh cũng đã dũng mãnh hơn nhiều, căn bản không có cách nào cản trở được.

Diệp Mặc lúc này đã không còn lo được gì nữa, tập trung hấp thu linh khí ngưng tụ Nguyên Anh.

Nếu như có người ở chỗ này, nhất định sẽ phát hiện ra linh khí lúc này bên cạnh Diệp Mặc dường như đã thực chất hóa rồi, hắn lấy ra mười triệu linh thạch cấp cao, lượng linh khí không ngừng tỏa ra sau đó bị hắn hấp thu

hết.

Diệp Mặc cảm giác được tu vi của mình đã trong cơn thịnh nộ, chân nguyên trở nên hùng hậu, thậm chí có một loại xu thế cố hóa, mà Kim Đan của hắn lại càng xoay tròn với tốc độ xưa nay chưa từng có.

Cùng lúc đó, Diệp Mặc lại càng cảm giác được kinh mạch của mình từng đợt nứt ra, dường như trong nháy mắt toàn bộ cơ thể hắn muốn nổ tung. Chính trong lúc này, Kim Đan trong cơ thể hắn dường như chậm lại, sau đó nghe thấy một tiếng "Răng rắc" giòn tan.

Vỡ đan rồi, Diệp Mặc biết lúc này là lúc nguy hiểm nhất. Rất nhiều tu sĩ trong quá trình kết Anh, đều thua ở giai đoạn vỡ đan này.

Diệp Mặc đang muốn dùng chân nguyên bảo vệ Kim Đan của mình, bầu trời tự nhiên lại truyền đến một tiếng ầm ầm thật lớn, vừa nãy trên không trung bầu trời xanh ngắt, lúc này đã trở thành một mảng âm u. Tiếng nổ vang từ tầng mây truyền đến, dường như lúc nào cũng có thể phát ra một tiếng sấm đánh xuống đất vậy.

Lôi kiếp sao lại nhanh như vậy? Diệp Mặc trong lòng ngạc nhiên, hắn đã từng chứng kiến Ngu Vũ Thiên kết Anh, cũng không nhanh giống như hắn bây giờ. Hắn vừa mới nghĩ đến đây, một tia sét to bằng cánh tay trẻ con đánh xuống, sau đó lại có chín ánh chớp giống vậy, trong thời gian tương đối ngắn đánh thẳng vào cơ thể Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, mặc dù hắn có lôi linh căn, có thể hấp thụ lôi nguyên, nhưng cũng không thể trực tiếp tiếp xúc với lôi kiếp kinh khủng như vậy được.

Khi Ngu Vũ Thiên kết Anh, còn có Lê Kinh Mân kết Anh, hắn đều nhìn rất rõ. Cho dù là đường sét cuối cùng cũng không lớn bằng cánh tay trẻ con được, mà tia sét đầu tiên của mình không ngờ lại to bằng cánh tay trẻ con, cái này khác nhau quá lớn.

Rầm… rầm… rầm…

Chín đường lôi kiếp lần lượt đánh vào người Diệp Mặc, cho dù là Diệp Mặc bây giờ đã vận chuyển "Tam sinh quyết" đến cực hạn, nhưng trên người hắn vẫn bị sét đánh thương tích đầy mình, tóc cháy thành tro.

Kinh mạch của hắn bị lôi kiếp nhất thời làm cho rạn nứt, nhưng dưới sự vận chuyển của "Tam sinh quyết", trong nháy mắt đã được khôi phục trở lại. Nhưng những đường lôi kiếp này cứ nối tiếp nhau, sau khi chín đường lôi kiếp qua đi, Diệp Mặc trên mình đầy thương tích.

Nếu không phải trên người hắn còn có một bộ hộ giáp bán chân khí, nói không chừng trận lôi kiếp đầu tiên này, hắn đã bị trọng thương rồi.

Diệp Mặc cảm nhận được tu vi của mình lại dâng lên một cấp mới, nhưng hắn lại không có chút vui mừng nào, đây mới là trận lôi kiếp đầu tiên, nếu như dựa theo bốn lôi kiếp mỗi trận chín tia của Kim Đan thăng lên Nguyên Anh, hắn vẫn còn ba trận lôi kiếp nữa, tổng cộng hai mươi bảy tia sét, lôi kiếp cường hãn như này hắn sao có thể chịu được?

Lúc này Diệp Mặc căn bản đã không còn để ý đến Kim Đan trong người mình nữa rồi, vội vàng lấy ra trận kỳ bắt đầu bố trí trận pháp. Trước kia hắn cho rằng mình có thể hấp thụ được lôi nguyên, không coi trọng lôi nguyên cho lắm, bây giờ xem ra, điều này căn bản đã quá sai lầm rồi.

Thừa dịp trận lôi kiếp thứ hai còn chưa đánh xuống, hắn cần phải nghĩ ra một cách, ngoại trừ bố trí trận pháp ra, Diệp Mặc không có cách nào hơn. May là hắn vì giúp đỡ Tống Ánh Trúc đối phó với lôi kiếp, sau khi nghiên cứu trận pháp dẫn lôi, còn nghiên cứu ra Trữ lôi trận nữa.

Lúc này hắn cần bố trí chính là một trận pháp trữ lôi, hơn mười trận kỳ được Diệp Mặc ném ra ngoài, về phần linh thạch, hắn căn bản không dùng đến, linh thạch trong Tụ linh trận này quả thực quá nhiều rồi.

Rầm… rầm… rầm Diệp Mặc vừa mới bắt đầu bố trí được một chút trữ

lôi trận, trận lôi kiếp thứ hai liền đánh xuống.

Đường lôi kiếp thứ hai cũng có chín tia sét, cũng to bằng cánh tay trẻ con, nhưng khác với trận lôi kiếp đầu tiên chính là, lần lôi kiếp đầu tiên có ba đường, không đợi Diệp Mặc tiêu hóa xong ba đường lôi này, lại có ba đường lôi tiếp theo đánh xuống. Sau khi chín tia sét đánh xuống xong, Diệp Mặc vừa khôi phục vết thương được một chút lại có tai họa tiếp theo ập đến.

Dưới sự vận chuyển "Tam sinh quyết", Diệp Mặc trái lại lại bình tĩnh trở lại, hắn cảm nhận được tu vi của mình lại tăng lên lần nữa, loại thương tổn này của lôi hồ tốt hơn rất nhiều so với ngày trước ăn "Thiên Hoa đan" mà linh tinh luyện hóa ra Mà trận lôi kiếp thứ ba vừa mới đánh xuống, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, trữ lôi trận của hắn vừa mới bố trí xong. Lần thứ nhất đánh xuống năm đường, bị Diệp Măc thu hết vào trữ lôi trận, bốn đường sét tiếp theo chia làm hai lần đánh xuống, đều bị Diệp Mặc luyện hóa hết.

Mà đường sét của lôi nguyên ngoài đánh vào cơ thể hắn ra, cũng không làm bị thương hắn một chút nào, trước khi trận lôi kiếp thứ tư đánh xuống, Diệp Mặc đã bắt đầu hấp thu lôi nguyên có trong trữ lôi trận rồi. Diệp Mặc cũng biết cách dùng trữ lôi trận này cũng chỉ có hắn dùng, người khác thì không được, bởi vì một khi không kịp luyện hóa lôi nguyên trong đó, trữ lôi trận hoàn toàn sẽ phát nổ, đó không phải là trữ lôi nữa rồi, mà là toi mạng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1026

Lôi Kiếp Lừa Người

Diệp Mặc vừa mới hấp thu hết lôi nguyên trong trữ lôi trận, trận lôi kiếp thứ tư đã đánh xuống, chín tia sét đồng thời đánh xuống. Diệp Mặc hoảng hốt, không nghĩ ngợi gì phóng Tử Đao ra.

Chín tia sét này đồng thời đánh xuống, cho dù hắn có lợi hại hơn nữa cũng không có cách nào xử lý kịp trong thời gian ngắn nhất.

Vài âm thanh "Cách cách" vang lên, ba tia sét đã bị Tử Đao của Diệp Mặc bổ ra, hai tia sét còn lại rơi trúng vào người hắn, còn ba tia sét khác bị hắn thu vào trữ lôi trận. Chín tia sét này đánh xuống trong thời gian cực ngắn, hắn chỉ có thể luyện hóa được một tia trong đó mà thôi.

Cũng may tu vi của hắn dưới sự luyện hóa ba tia sét này, đã thăng lên một cấp mới, nếu không hai tia sét đánh vào người hắn cũng đủ cho hắn trọng thương rồi.

Chỉ có hai tia sét, cũng chỉ khiến hắn thêm tróc da bong thịt mà thôi. Hắn có bán chân khí hộ thân, nên cũng không đến mức trọng thương. Dưới sự vận chuyển của "Tam sinh quyết", Diệp Mặc nhanh chóng luyện hóa được lôi nguyên trong trữ lôi trận, đồng thời chữa trị hoàn toàn được vết thương của mình.

Diệp Mặc cố tình kiểm tra một chút Tử Đao của mình, phát hiện không có chút thương tích nào của tia sét để lại, xem ra cây đao này của hắn quả thực không tầm thường.

Bốn trận lôi kiếp hoàn toàn kết thúc, Diệp Mặc thở phào một cái, trận lôi

kiếp này mặc dù lợi hại, nhưng cũng đã ở trong tính toán trước, cũng không làm gì được hắn.

Sau khi mấy trận lôi kiếp qua đi, Diệp Mặc cảm giác được tu vi của mình tăng lên vô cùng lớn. Cho dù hắn không cảm nhận được khí thế của mình tăng đến cấp mấy rồi, nhưng Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là tu vi Nguyên Anh?

Không đúng, Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ ra Kim Đan của mình đã bị vỡ vụn rồi, còn chưa kết Anh mà. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ mình kết Anh thất bại rồi hay sao?

Kiến thức kết Anh của Diệp Mặc đều từ Ngu Vũ Thiên và Lê Kinh Mân mà có, khi hắn cảm giác được tình hình của mình không giống với họ lập tức có chút bối rối.

Trong khi Diệp Mặc vẫn còn đang kiểm tra tình trạng của mình, linh khí trong Tụ Linh Trận bỗng nhiên lại cuồn cuộn lên, linh khí trong bán kính mấy nghìn dặm dường như sóng đập vào đê vậy, luồng linh khí điên cuồng dũng mãnh đó hướng về phía Diệp Mặc, hơn nữa căn bản cũng không cần hấp thu liền tụ vào thân thể của Diệp Mặc.

Diệp Mặc kinh hãi, lại càng liều mạng vận chuyển “Tam sinh quyết” luyện hóa linh khí. May là “Tam sinh quyết” của hắn thật sự là một đại sát khí hấp thu linh khí, linh khí xông đến không ngờ không từ chối một chút nào hết.

Diệp Mặc cảm giác được tu vi của mình lại một lần nữa từ từ dâng lên, kinh mạch của hắn lại lần nữa đau đớn dữ dội. Không ổn rồi, Kim Đan muốn nổ tung rồi, Diệp Mặc trong lòng hốt hoảng, hắn không ngờ mình kết Anh lại gặp phải tình huống kinh khủng như này.

Không đợi Diệp Mặc tìm ra một biện pháp giải quyết tốt hơn, bầu trời lại bị linh khí bao trùm, lại một lần nữa truyền đến âm thanh “Ầm ầm”. Dường như cùng lúc âm thanh ấy vang lên, rất nhiều tia sét cũng được đánh xuống.

Mỗi một tia đều to bằng cánh tay của trẻ con, những tia sét đó không phân biệt trước sau, dường như đã xé rách Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc lại đơ ra, nhiều tia sét như vậy chẳng phải rõ ràng muốn đánh hắn thành tro hay sao?

Nhưng tia sét đã đánh xuống, Diệp Mặc trong lòng buồn bực cũng không kịp mắng ông trời nữa, Tử Đao trong tay lập tức được phóng ra, đồng thời chân nguyên lại càng liều mạng nhập rót vào Tử Đao.

Những tia sét đua nhau xông đến muốn cướp lấy mạng của Diệp Mặc, làm gì có tu sĩ Kim Đan nào gặp phải lôi kiếp kinh khủng đến vậy? Diệp Mặc quát lớn một tiếng:

- Huyễn Vân hình ý đao, phá cho ta…

Muốn mạng của ta, ta cũng không cho.

Vô số đường đao màu tím bay ra, va đập vào những tia sét đang đua nhau xông đến kia. Cho dù tu vi của Diệp Mặc sớm đã không phải tu vi ngày trước có thể so sánh được, đường đao lại càng mạn mẽ hơn, nhưng uy lực của những tia sét này thì đường đao của hắn không thể nào ngăn cản được.

Có hơn hai mươi tia sét đánh xuống, tám tia sét bị Diệp Mặc hút vào trữ lôi trận, những tia sét còn lại tất cả đều đánh thẳng vào người Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết trữ lôi trận của hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ được tám tia sét, nhiều hơn lập tức sẽ nổ tung.

Rầm rầm ầm…

Răng rắc, răng rắc…

Hơn mười tia sét đánh vào thân thể Diệp Mặc, “Tam Sinh quyết” của Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, cũng bị những tia sét này đánh tan thành mảnh vụn. Trước khi hắn mặc bộ bán chân khí có thể ngăn cản được mấy đường

sét, cũng không hề có vấn đề gì, nhưng chính vào lúc này, bộ hộ giáp bán chân khí của hắn đã vỡ vụn hoàn toàn rồi.

Phụt phụt…

Diệp Mặc liên tiếp phun ra vài ngụm máu, cả người trần truồng bò từ hố sâu bò lên. Trận lôi kiếp này, thiếu chút nữa đã lấy đi mạng của hắn. May là hắn vẫn còn ngăn cản được, mặc dù đã bị trọng thương, nhưng dù sao cái mạng nhỏ vẫn còn giữ lại được. Đồng thời hắn cũng phát hiện ra cảm giác kinh mạch của mình vừa mới bị nứt ra, còn cả Kim Đan muốn nổ tung cũng không còn nữa.

Kim Đan của hắn bị nghiền nát dường như đã hấp thu hết toàn bộ năng lượng này rồi vậy, lại thành một năng lượng thể mới.

Lúc này Diệp Mặc hiểu rõ, lôi kiếp của hắn và những người khác không giống nhau, lôi kiếp trên trời kia dường như có thù oán gì với hắn thì phải, nhất quyết phải đưa hắn vào chỗ chết.

Diệp Mặc đã không còn sức lực gì để mắng mỏ nữa rồi, hắn tính toán một chút, trận vừa nãy đánh xuống ba mươi sáu tia sét, nói đúng là hắn đã trải qua tám trận lôi kiếp, tổng cộng bảy mươi hai tia sét Bảy mươi hai tia? Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, hắn trải qua tuyệt đối là cửu cửu lôi kiếp, nói đúng là còn một trận lôi kiếp cuối cùng còn chưa đánh xuống.

Mặc dù không cam lòng, Diệp Mặc cũng biết hắn cần phải đi luyện hóa hết lôi kiếp trữ trong trữ lôi trận trước, nếu không lôi kiếp cuối cùng không chắc sẽ nhẹ nhàng hơn bốn trận lôi kiếp liên tục vừa nãy là bao.

Âm thanh nổ vang trên bầu trời dường như đã không còn nữa, thậm chí sắc trời âm trầm không gì so sánh được vừa nãy cũng trở nên trong lành hơn. Nhưng Diệp Mặc cũng không được nhẹ nhàng như lần trước, hắn cũng biết được trận lôi kiếp này vô cùng nguy hiểm, nếu như bây giờ không bình tĩnh

lại, nói không chừng ngay sau đó trận lôi kiếp cuối cùng đã đánh xuống.

Diệp Mặc trong chốc lát cũng không muốn ngừng lại, vừa nuốt vài viên đan dược trị thương, vừa bắt đầu luyện hóa tám tia sét trong trữ lôi trận.

Bỗng nhiên, Diệp Mặc cảm giác được thần thức của mình trở lên linh hoạt, thương thế của hắn dường như đã nhanh chóng hồi phục lại, còn kinh mạch và chân nguyên của hắn thì lại được mở rộng và mãnh mẽ hơn.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần sau khi vết thương của hắn hồi phục lại hoàn toàn, cho dù trận lôi kiếp cuối cùng có lợi hại hơn, thì hắn vẫn có thể chịu đựng được.

Chính vào lúc này, hắn không ngờ lại nhìn thấy một người con gái đang đi về phía hắn.

- Cô tránh ra, tôi đang độ kiếp…

Diệp Mặc vừa nói câu này, lập tức nuốt nửa câu còn lại vào, hắn phát hiện ra mình không ngờ lại quen biết người con gái này, mà lại còn quen thuộc như vậy, đó căn bản chính là hắn vẫn luôn nhớ về Mục Tiểu Vận.

Ngay lập tức, Diệp Mặc kinh hãi:

- Tiểu Vận, sao em lại ở đây? Nhanh rời khỏi đây mau, anh đang độ kiếp…

- Tướng công, em vẫn luôn tìm anh, cuối cùng em cũng tìm được anh rồi, em cũng sẽ không rời khỏi anh đâu…

Mục Tiểu Vận vừa khóc vừa bước về phía Diệp Mặc, dường như chỉ cần chạy được vào lòng Diệp Mặc, cô mới có thể có được cảm giác an toàn tuyệt đối.

Rầm…ầm…

Diệp Mặc không kịp nhắc nhở đến câu thứ hai, trận lôi kiếp cuối cùng đã

đánh xuống, hai tia sét đầu tiên không ngờ lại đánh trúng vào người Tiểu Vận, rõ ràng là vì Tiểu Vận đã quấy rối lôi kiếp rồi.

Diệp Mặc nào dám để cho Mục Tiểu Vận bị lôi kiếp đánh trúng, hai tia sét này không ngờ lại to gấp đôi tia sét lần trước, còn Mục Tiểu Vận bây giờ rõ ràng đã là tu vi Trúc Cơ, tu vi này mà gặp phải lôi kiếp căn bản chỉ có đường chết.

Dường như cũng không cần nghĩ ngợi gì, Diệp Mặc liền xông về phía Mục Tiểu Vận, Tử Đao đồng thời cũng được phóng ra, hai tia sét một tia bị Tử Đao chặn lại, một tia rơi trúng vào người Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc đã không còn hộ giáp bán chân khí nữa, cho dù là có "Tam sinh quyết" hấp thu luyện hóa, nhưng những tia sét này không ngờ khiến hắn lại phun ra vài ngụm máu.

Diệp Mặc không kịp nghĩ tới vết thương của mình, vội vàng hỏi:

- Tiểu Vận, em không sao chứ…

Lời nói này của Diệp Mặc vừa hỏi, lập tức lại cảm thấy không đúng, sao lại trùng hợp như vậy được? Đúng lúc mình độ kiếp thì Tiểu Vận lại đến? Mà lại xông vào phạm vi mình độ kiếp nữa? Chỗ này lại là nơi hoang vắng không bóng người qua lại nữa?

Đây không phải Tiểu Vận, đây là Tâm ma kiếp…

Sau khi Diệp Mặc nghĩ thông, Mục Tiểu Vận trước mặt bỗng nhiên biến mất, mà bảy tia sét trên không trung to gấp đôi tia sét lúc mới đầu cũng đã đánh xuống đất.

- Trời…

Diệp Mặc mắng to, lại bị lừa một lần nữa, lôi kiếp dẫn hắn ra ngoài trữ lôi trận, sau đó đánh lén hắn.

May là lần này hắn phản ứng nhanh, hơn nữa trong nháy mắt liền hiểu ra đây là chuyện gì. Trước khi chín tia sét này rơi xuống, hắn đã nhanh chóng chạy về vị trí ban đầu của mình.

Chín tia sét đó dường như đúng vào lúc chân sau của Diệp Mặc chạm xuống đất, dưới sự phẫn nộ, Diệp Mặc phóng Tử Đao ra căn bản không cần đến chiêu thức trong Huyền Vân Đao Pháp, mà là bổ sung đầy đủ chân nguyên của mình mà bổ về hướng trời xanh.

Rầm rầm… cách… cách…

Diệp Mặc phát hiện khi hắn không dùng Huyễn Vân Đao Pháp, Tử Đao đối phó với lôi kiếp khủng khiếp đã phát ra một sức mạnh kinh khủng.

Hai tia sét mạnh gấp đôi ban đầu, bị Tử Đao của Diệp Mặc hoàn toàn bổ ra, biến mất. Còn năm tia sét còn lại, hai tia bị Diệp Mặc thu vào trữ lôi trận, ba tia còn lại một tia bị hắn dùng "Tam sinh quyết" luyện hóa. Chỉ còn hai tia cuối cùng lại một lần nữa đánh thẳng vào người Diệp Mặc, Diệp Mặc bị đánh ngã xuống đất, lại bị trọng thương.

Diệp Mặc không kịp nghĩ vì sao Tử Đao không dùng đến Huyền Vân Đao Pháp đối phó với lôi kiếp lại càng lợi hại hơn, lúc này hắn đã cảm nhận được đan điền của mình kịch biến. Kim Đan vốn dĩ bị vỡ vụn, lúc này đã ngưng tụ thành một Nguyên Anh nho nhỏ. Nguyên Anh đó và Diệp Mặc đồng dạng như nhau, chạy ra khỏi đan điền của Diệp Mặc, đồng thời bắt đầu vận chuyển "Tam sinh quyết" hấp thu linh khí.

Tốc độ vận chuyển "Tam sinh quyết" nhanh hơn, linh khí xung quanh bị gió cuốn mây tan mà hấp thu hết đi. Trên bầu trời lại vang lên mấy tiếng nổ lớn, dường như có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng tiếng nổ đó cũng biến mất.

Diệp Mặc cảm nhận được vết thương trong cơ thể mình được hồi phục càng ngày càng tốt, lôi kiếp vừa mới tiêu tan trên bầu trời lại trở nên kịch biến.

Diệp Mặc thầm nghĩ, ông đây sẽ không xui xẻo như vậy chứ.

Nhưng lần này lại không phải là lôi kiếp, mà là linh vân bảy màu xuất hiện từ hư không, rơi trúng đầu Diệp Mặc.

Cảm giác thật quen thuộc, Diệp Mặc biết rằng khi hắn kết Đan, trên trời đồng thời cũng có Linh Vân sặc sỡ, chỉ có điều màu sắc lần này lại càng sặc sỡ hơn mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1027

Diệt Tuyệt Lôi Kiếp

Linh Vân màu sắc rực rỡ cùng linh khí xoáy vào nhau hội tụ ở đỉnh đầu Diệp Mặc và Nguyên Anh của hắn. Diệp Mặc nhất thời cảm thụ được thương thế của hắn trong nháy mắt đã tiêu tán không còn, tu vi của hắn cũng dần thăng tiến.

Nguyên Anh tầng một không ngờ trong nháy mắt tại thời điểm Kết Anh đã vượt qua và cũng không dừng lại trực tiếp vọt tới Nguyên Anh tầng hai đỉnh cao mới ngừng lại.

Sau mấy giờ, Diệp Mặc luyện hóa năng lượng lôi kiếp ở trữ lôi trận xong, hắn mừng rỡ đứng lên, hắn chưa bao giờ nghe nói qua việc người nào sau khi kết Anh đã là Nguyên Anh tầng hai, trên thực tế hắn xác định tu vi của mình đã là Nguyên Anh tầng hai đỉnh phong rồi. Hơn nữa tu vi ngưng thực không gì so sánh được, hiển nhiên không có bất cứ một chút dấu hiệu của di chứng không tốt nào.

Trước sự kinh khủng của Lôi Kiếp tuy rằng thiếu chút nữa là lấy mất cái mạng nhỏ của hắn rồi, thế nhưng chỗ tốt dành cho hắn sau đó cũng khiến hắn thật không ngờ.

Diệp Mặc nhìn một chút Nguyên Anh của chính mình, sau đó càng mừng rỡ hơn. Nguyên Anh của hắn trong nội thể có thể tự giác vận chuyển ‘Tam sinh quyết’ tiến hành tu luyện.

Nói cách khác sau này hắn dù không có nhiều thời gian tu luyện, thế nhưng tu vi cũng vẫn có thể liên tục tăng tiến.

Trở thành tu sĩ Nguyên Anh quả nhiên là biến thành một người khác, Diệp Mặc âm thầm cảm thán một tiếng, lúc này mới vội vã thu hồi trận pháp chính mình đã bố trí, tùy tiện cầm một bộ y phục mặc lên người sau đó cấp tốc rời khỏi.

Tuy rằng nơi đây rất hẻo lánh, thế nhưng hắn vừa Kết Anh gây ra động tĩnh quá lớn, Diệp Mặc cũng không dám bảo đảm có người phát hiện ra không, vì vậy nến sớm rời đi một chút thì thỏa đáng hơn.

Hắn bay qua mấy ngàn dặm, lúc này mới tìm một hồ nước tắm giặt sạch sẽ một chút. Sau đó chỉnh lại tương đối y phục tóc tai một chút, lúc này mới tiếp tục lên đường.

…

Sau khi Diệp Mặc rời đi khỏi nơi hắn độ kiếp khoảng nửa giờ thì đã có hai gã tu sĩ đi tới.

- Ở đây hình như vừa có người độ kiếp, nhưng tại sao lại có Linh Vân màu sắc rực rỡ? Chẳng lẽ là một đệ tử thiên tài của tông môn nào đó?

Hai gã tu sĩ đi tới địa phương Diệp Mặc độ kiếp kiểm tra, sau nửa ngày mới có một tu sĩ kỳ quái hỏi một câu.

Một tu sĩ khác lại lắc đầu:

- Nếu như là đệ tử thiên tài của một tông môn nào đó có thể dẫn động Linh Vân màu sắc rực rỡ này thì môn phái đó tuyệt đối sẽ không để hắn đến cái nơi hoang dã này độ kiếp đâu, xem ra người này hẳn là một tán tu có tư chất không tồi rồi.

- Đáng tiếc thật, loại tu sĩ thiên tài này lại là một tán tu. Nếu như xuất thân tại đại môn phái nào đó thì việc tương lai tiến đến Ngưng Thể cũng không có nhiều vấn đề.

Tu sĩ kia có chút cảm thán sau lời nhận xét đó, sau đó cả hai cùng bước

lên linh khí của mình đảo mắt đã rời đi khuất dạng.

…

Cách nơi mà Diệp Mặc Kết Anh mấy trăm vạn dặm, hai cô gái đang trò chuyện cùng nhau. Nhìn trang phục của hai cô gái này thì biết hai người bọn họ là đạo cô. Đạo cô trẻ tuổi hơn mặc một áo váy trắng, còn người có vẻ lớn tuổi hơn lại khoát một bộ đạo bào màu lam nhạt, thế nhưng dung nhan tuyệt mỹ đó thì có thể thấy rằng không hơn kém nửa phần với đạo cô trẻ tuổi kia.

Lúc này trên mặt của đạo cô lớn tuổi là biểu tình rất kinh ngạc, hiển nhiên lời nói của đạo cô kia khiến cô khó có thể bình tĩnh.

- Hiểu Sương, con xác định đó là tấm bia bạch ngọc ‘Hoành không xuất thế’ chứ?

Qua một hồi, đạo cố lớn tuổi mới hít một hơi sâu, không thể tin lại rồi hỏi một câu.

- Đúng vậy sư phụ, con khẳng định đúng y những gì người đã nói. Cho nên con hoài nghi cái chết của Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông cũng có liên quan đến Diệp Mặc, nếu không phải Lôi Vân Tông đã phong tỏa Thành Nam An thì con đã sớm quay lại rồi.

Đạo cô trẻ tuổi trả lời, hiển nhiên đạo cô trẻ tuổi này chính là người ở quảng trường Bia đề danh Lăng Hiểu Sương, còn người kia chính là sư phụ của nàng Thiện Băng Lam.

Nghe đệ tử nói xong, Thiện Băng Lam trầm mặc xuống, thế nhưng trong lòng cô đã cuồn cuộn phong ba. Cô không dám xác định ‘Hoành không xuất thế’ kia có phải chỉ có một mình cô biết không, nhưng loại chuyện này dù có phát sinh thì cô cũng bó tay hết cách Bởi vì cô rất rõ ràng, nếu như ‘Hoành không xuất thế’ thực sự có quan hệ với đại kiếp nạn, như vậy Diệp Mặc kia tuyệt đối không thể chết được, chí ít thì hiện tại là hắn không thể chết.

Tu sĩ chú ý chính là nghịch thiên mà đi, coi như cô đem lời đồn này nói

với mọi người của Lôi Vân Tông thì cũng sẽ không có ai tin tưởng lời cô.

Bỗng nhiên Thiện Băng Lam đứng lên, sau đó ngơ ngác nhìn bầu trời, trên khuôn mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

- Sư phụ làm sao vậy?

Lăng Hiểu Sương bước vội lên phía trước kéo tay Thiện Băng Lam lại rồi hỏi.

Thiện Băng Lam thì thào:

- Diệt Tuyệt Lôi Kiếp... Thực sự tồn tại loai Lôi Kiếp này, thực sự có...

Lăng Hiểu Sương nghi hoặc nhìn sư phụ của mình:

- Sư Phụ, cái gì là Diệt Tuyệt Lôi Kiếp?

Thiện Băng Lam nhẹ nhàng ngồi xuống, bỗng nhiên nhìn sang Lăng Hiểu Sương hỏi:

- Con nói Diệp Mặc kia là tu vi Kim Đan viên mãn đúng không?

Lăng Hiểu Sương không biết ý tứ của sư phụ, nhưng cô vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy sư phụ, lúc đó con nghe thấy người khác nói hắn là tu sĩ tu vi Kim Đan đại viên mãn.

Thiện Băng Lam vô lực ngồi xuống, sau đó lắc đầu nói:

- Được rồi, hiện tại chúng ta cũng không cần quan tâm đến đại kiếp nạn gì đó rồi. Lúc này xuất hiện Diệt tuyệt lôi kiếp khẳng định không nghi ngờ gì chính là tu sĩ 'Hoành không xuât thế' kia Thấy Lăng Hiểu Sương vẫn như cũ không hiểu gì mà nhìn mình, Thiện Băng Lam thở dài nói:

- Thanh Sương, vốn ta dự định tự mình đi gặp cái người tên Diệp Mặc kia một chút, hiện tại không cần nữa rồi, hắn nhất định đã ngã xuống. Người

nghịch thiên quả nhiên không được trường thọ...!

Không đợi Lăng Hiểu Sương hỏi, Thiện Băng Lam đã nói tiếp:

- Tương truyền Diệt Tuyệt lôi kiếp chính là tất sát lôi kiếp, từ trước đến nay Diệt tuyệt lôi kiếp không phải lần đầu tiên xuất thế nhưng ta chưa bao giờ nghe nói có ai có thể sống sót dưới Diệt tuyệt lôi kiếp kia. Sở dĩ gọi là Diệt tuyệt lôi kiếp, kỳ thật chính là lôi kiếp đánh xuống cao hơn tu vi một tầng. Nếu như cái người vừa độ kiếp kia là Diệp Mặc, vậy hắn tuy rằng là tấn cấp Nguyên Anh, thế nhưng phải đón nhận lôi kiếp của tu sĩ Hư Thần. Tu sĩ sợ hãi nhất chính là lôi kiếp, coi như là lôi kiếp phổ thông cũng có vô số người phải ngã xuống. Vậy một tu sĩ Kim Đan tấn cấp phải đối mặt thế nào với lôi kiếp của tu sĩ Hư Thần?

- A!

Lăng Hiểu Sương cũng ngây dại, cô nghĩ không ra còn có loại lôi kiếp biến thái này. Tu sĩ Kim Đan tấn cấp Nguyên Anh vượt qua lôi kiếp phổ thông cũng đã không dễ dàng rồi, nói chi là hơn hẳn một tầng tu vi, cho dù là thần cũng là không có cách nào chống đỡ!

Bỗng nhiên Lăng Hiểu Sương nghĩ tới một vấn đề, cô lập tức mở miệng nói:

- Sư phụ, nếu như tu sĩ kia cường hãn không gì sánh được, vậy hắn có thể nào vượt qua Diệt tuyệt lôi kiếp không?

Thiện Băng Lam lắc đầu nói rằng:

- Hiểu Sương, con không hiểu. Cao hơn một tầng tu vi là chỉ đối với bản thân người độ kiếp, hiện tại hắn vốn phải đối mặt là lôi kiếp của Kim Đan tấn cấp Nguyên Anh, cao hơn một tầng tu vi, là phải trải qua lôi kiếp của tu sĩ Nguyên Anh tấn cấp Hư Thần, là lôi kiếp mà hắn sau này tấn cấp Hư Thần mới gặp. Tương lai hắn càng mạnh thì lôi kiếp hắn phải trải qua càng khủng bố.

- Vậy có phải là sau này khi hắn muốn tấn cấp lên Hư Thần, có phải hắn sẽ phải trải qua Diệt tuyệt lôi kiếp, đối mặt với lôi kiếp của tu sĩ Hư Thần tấn cấp Ngưng Thể không?

Lăng Hiểu Sương vô thức hỏi.

Thiện Băng Lam lắc đầu, sau một lúc lâu mới nói nói:

- Hắn không thể có sau này rồi, ta nghe nói Diệt tuyệt lôi kiếp chính là Tất sát lôi kiếp, chưa từng có người nào có thể sống sót qua lôi kiếp này. Trước đây không có, ta nghĩ sau này cho dù có hộ giáp chân khí cực phẩm hay cho dù là tiên giáp cũng như nhau sẽ phải ngã xuống không nghi ngờ.

Lăng Hiểu Sương cũng trầm mặc, cô không quen biết Diệp Mặc, thế nhưng cô nghĩ thật đáng tiếc cho một thiên tài nghịch thiên cứ như vậy ngã xuống. Sau một hồi cô mới hỏi:

- Sư phụ, người làm sao biết 'Hoành không xuất thế'? Nếu cái người 'Hoành không xuất thế' đến bia đề danh Kim Đan cũng bảo vệ, vì sao lại chết dưới Diệt tuyệt lôi kiếp?

Thiện Băng Lam đứng lên, không trả lời câu hỏi của đệ tử. Diệt Tuyệt lôi kiếp hạ xuống, đó chính là thiên đạo muốn tiêu diệt kẻ nghịch thiên, cho dù là bia đề danh muốn bảo vệ cũng không có tác dụng gì.

…

- Diệt Tuyệt lôi kiếp?

- Diệt Tuyệt lôi kiếp...

- Thực sự có Diệt Tuyệt lôi kiếp?

Trong lúc nhất thời Nam An Châu có vô số người đều nhìn về phương vị mà Diệp Mặc đã độ kiếp, chấn động không thôi. Nam An Châu không ngờ lại xuất hiện Diệt Tuyệt lôi kiếp, ai mà nghịch thiên dữ vậy? Không ngờ lại

dẫn tới Diệt tuyệt lôi kiếp?

Song song với tin tức Diệt tuyệt lôi kiếp phủ xuống, vô số tu sĩ đều bay tới nơi Diệp Mặc độ kiếp. Tuy rằng biết chắc người độ kiếp đã hóa thành tro tàn, thế nhưng vô số năm rồi Diệt tuyệt lôi kiếp không hề xuất hiện, nên vẫn hấp dẫn ánh mắt của vô số cao nhân.

…

Diệp Mặc vừa dừng lại, thần thức của hắn lại phát hiện vài đường chân nguyên dao động xẹt qua, hình như đều là tiến về nơi mà hắn đã độ kiếp.

Không tốt, hắn trước đó độ kiếp với động tĩnh quá lớn, coi như đây là nơi vô cùng hẻo lánh thì cũng đã kinh động đến rất nhiều người, mình phải đi ngay Diệp Mặc hiểu rõ chính hắn sau khi độ kiếp bị lộ ra ngoài, cũng không nên ở lại đây nữa, liền bước trên 'Phi vân thuyền' thay đổi phương hướng rồi nhanh chóng rời khỏi.

Vừa đi, Diệp Mặc vừa suy nghĩ về lôi kiếp mà mình gặp phải, hắn cũng cảm giác được có gì đó không đúng, một tu sĩ Kim Đan tấn cấp Nguyên Anh mà thôi, sao có khả năng giáng xuống Cửu cửu lôi kiếp? Đã vậy còn là Cửu cửu lôi kiếp siêu cường hãn.

Hắn cũng không biết lôi kiếp mà hắn độ chính là Diệt tuyệt lôi kiếp, chính là Tất sát lôi kiếp. Chỉ là hắn tu luyện 'Tam sinh quyết' nên bản thân không chỉ có khả năng hấp thu lôi lực, hắn lại còn là một Đại Sư trận pháp có thể bày trận để giảm uy lực của lôi kiếp. Hơn nữa hắn còn có một cây thái đao nghịch thiên cùng với một chiếc hộ giáp bán chân khí vừa mua được.

Nếu như không phải có những thứ này, Diệp Mặc cũng không biết hắn có thể vượt qua được kiếp nạn vừa rồi hay không.

Hai ngày sau, Diệp Mặc ngừng lại ở một thảo nguyên, ở đây linh khí tựa hồ không đầy đủ, thế nhưng Diệp Mặc lại thích cảnh sắc nơi này. Chung quanh đều là những thảm cỏ xanh mượt, những đóa hoa nhỏ không biết tên

xen lẫn trong thảm cỏ xanh, mơ hồ hương hoa được làn gió đưa tới trước mũi Diệp Mặc thậm chí khiến hắn có chút say mê.

Cho tới nay, tinh thần của hắn liên tục bị căng thẳng quá mức, không phải vì cầu sinh thì chính là tránh né bị truy sát, rất ít thời gian rảnh rỗi thư giản như bây giờ, giờ khắc này hắn dĩ nhiên không muốn rời khỏi. Hắn ngồi ở trên thảm cỏ, toàn bộ tâm thần đều thả lỏng ra.

Lộc cộc lộc cộc…

Một tràng âm thanh gấp gáp của tiếng vó ngựa truyền đến, nhưng Diệp Mặc ngồi trên thảm cỏ cũng không để ý đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1028

Thành Thị Hỗn Loạn

Trong nháy mắt một con ngựa xông tới, kẻ cưỡi ngựa tựa hồ tiến tới gần mới nhìn thấy Diệp Mặc ngồi dưới đất, vội vàng ghìm dây cương, khiến cho chú ngựa hí vang một tiếng giật ngược lại, chỉ là người cưỡi ngựa thì lại ngã xuống đất.

Người bị ngã tựa hồ như muốn mau chóng đứng lên, thế nhưng chân của y hình như đã bị thương sau cú té ngã rồi, cố gắng nửa ngày nhưng vẫn không có hiệu quả.

Diệp Mặc quan sát người bị ngã ngựa cách đó không xa, là một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, thoạt nhìn rất rắn chắc, thế nhưng toàn thân đều là vết máu, trên vai vẫn còn cắm một mũi tên, hiển nhiên là đang bị truy sát nên chạy trốn tới nơi này.

Thanh niên này cũng chưa từng tu luyện qua, căn bản chỉ là một người bình thường.

Thanh niên cũng không cố gắng đứng lên nữa mà hướng về phía Diệp Mặc hô một câu:

- Vị đại ca này làm ơn giúp tôi một chút, giúp đẩy tôi lên lưng ngựa...

Thế nhưng nói dến đây lại lập tức đổi giọng vội vàng khuyên Diệp Mặc:

- Đã không kịp nữa rồi, vị đại ca này, anh hãy nhanh rời đi, người truy đuổi tôi đến rồi.

Kỳ thực không cần thanh niên nhắc nhở, thần thức của Diệp Mặc đã thấy

có năm người cưỡi ngựa đang đuổi tới, có một người trong tay còn cầm cung tên. Vậy thương thế trên người thanh niên này hẳn là do phía năm người kia gây ra.

Thấy Diệp Mặc thờ ơ, người thanh niên nhìn năm người đang truy đuổi thở dài:

- Không kịp rồi.

Đảo mắt cái năm người kia đã đi tới trước Diệp Mặc và người thanh niên, tên cầm cung lạnh lùng nhìn thoáng qua chàng thanh niên đang ngã trên mặt đất nói:

- Diệp Vô Tài, mày tiếp tục trốn đi...

- Nói nhiều lời vô ích với hắn làm gì, giết hắn rồi mang đầu về, tên hòa thượng bên cạnh kia cũng giết nốt.

Một người trong số đó có chút không nhịn được liền bổ sung một câu.

Diệp Mặc vốn định thanh tịnh tâm tình của mình một chút, sau đó sắp xếp việc tiếp theo nên làm gì. Nhưng vô duyên vô cớ bị những người này phá ngang, vậy cũng chưa tính, bọn người đến sai lại còn muốn giết hắn.

Diệp Mặc căn bản là không có tâm tình so đo với mấy người kia, hắn không đợi năm người kia xông lên hạ thủ đối với hắn, liên trực tiếp phóng ra một đường đao gió.

Năm người kia một chút phản ứng cũng không có, đã bị đao gió của Diệp Mặc chém thành hai nửa. Không chờ máu tươi của chúng chảy ra Diệp Mặc đã phóng thêm hỏa cầu thiêu rụi tất cả.

Trong nháy mắt, năm người kia đã biến mất vô ảnh vô tung, nếu như trên thảo nguyên không phải còn những con ngựa do bọn họ cưỡi đến, thì người thanh niên kia thậm chí còn không tin vào mắt của mình.

- Ngài là tiên sư?

Người thanh niên kia lập tức có phản ứng, có chút khó khăn nuốt một ngụm khí lạnh rồi hỏi.

Diệp Mặc không trả lời người thanh niên, thần thức của Diệp Mặc đã thấy một thành thị cách đây hơn mười dặm đã là vùng khói lửa, trong thành đã loạn thành một nùi, chung quanh đều có người hốt hoảng chạy trốn. Một số tên lính ở trong thành giết người lung tung, mở đường cướp bức cướp đoạt khắp nơi.

Diệp Mặc lắc đầu, bất luận tại địa phương nào thảm họa chiến tranh đều là chuyện khó có thể tránh khỏi. Thành thị kia có hai mặt đều là sông nước, cả hai nhánh sông dài ấy như dải lụa trắng men theo sát thành thị mà chảy qua, mỹ lệ không gì sánh được. Dưới hạ du con sông có vô số ruộng lúa còn đang chờ thu hoạch. Mà hai mặt khác của thành thị, một bên là núi xanh vờn quanh, bốn mùa tươi tốt, phía còn lại chính là thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Nơi có cảnh sắc mỹ lễ như thế nhưng cũng khó tranh khỏi thảm họa chiến tranh, thật giống với khi Diệp Mặc thành lập thành Lạc Nguyệt ở địa cầu làm sao?

Người thanh niên kia tuy chỉ là một người bình thường, nhưng cũng không phải người không có kiến thức, tiên sư tuy răng anh ta chưa gặp qua nhưng cũng có nghe nói qua. Chỉ là nghe người khác nói thành thị của bọn họ tài nguyên thiếu thốn. Vì vậy mới không có người tu tiên đến. Anh ta không nghĩ ra rằng hôm nay mình bị người truy sát lại gặp được một vị tiên sư.

Chỉ ần nhìn hòa thượng trước mắt này tiện tay liên khiến năm người biến mất, thủ đoạn này tuyệt đối không phải là tiên sư bình thường.

Cho nên Diệp Mặc không trả lời anh ta, anh ta cũng không dám thở mạnh, ở một bên chờ đợi.

Diệp Mặc thu hồi thần thức, nhìn thanh niên nằm trên mặt đất một chút, sạu đó lấy ra một viên đan dược đưa đến tay anh ta:

- Cậu trước tiên nuốt viên đan dược này, sau đón nhổ mũi tên ra.

Người thanh niên kia nghĩ cũng không thèm nghĩ. Lập tức đem đan dược nuốt xuống. Chỉ trong nháy mắt, anh ta cảm nhận được thân thể mình bị một dòng khí tươi mát chảy qua, thương thế tiêu tán dần đến mắt thường cũng thấy được.

- Tiên đan?

Người thanh niên kia kinh hỉ kêu lên. Anh ta vô ý thức đứng lên, không ngờ phát hiện trong thời gian ngắn thương thế mình đã bắt đầu bình phục, cái chân vừa gãy mới nãy hình như không còn vấn đề gì nữa Gặp phải cơ duyên rồi!

Người thanh niên nhanh chóng đưa tay lên nhổ mũi tên trên vai mình. Thậm chí đến sự đau đớn cũng không cảm thấy, liền hướng về Diệp Mặc quỳ xuống:

- Đa tạ ân cứu mạng của tiên sư, cầu xin tiên sư nhận con làm đệ tử.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn tất nhiên sẽ không tùy tiện thu một người làm đệ tử, huống chi hắn chỉ là đi ngang qua đây mà thôi. Thế nhưng hắn vẫn nghi hoặc hỏi:

- Cậu họ Diệp? Có phải là từ thành thị cách đây hơn mười dặm về phía đông chạy trốn đến đây?

Người thanh niên thấy Diệp Mặc lắc đầu, liền quýnh lên, anh ta biết cơ duyên loại này chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ thì vĩnh viễn cùng không có lại được nữa. Nam An Châu rộng lớn vô biên, tuy rằng tiên sư rất nhiều, thế nhưng một người bình thường như anh ta thì có thể đi đâu tìm gặp một vị tiên sư chứ?

- Đúng vậy thưa tiên sư, tôi là Diệp Vô Tài, thành thị phía trước có tên gọi là Thành Song Hà, đời đời nhà con đều sống tại thành Song Hà. Cha của con là tướng quân hộ thành của Thành Song Hà, sau khi cha con qua đời, con kế thừa vị trí tướng quân hộ thành. Chỉ là sau khi vị thành chủ nhiệm kỳ trước của Thành Song Hà phạm lỗi bị giết, đế quốc lại phái đến một tên thành chủ tàn bạo bất kham.

Người thanh niên nói đến thành thị của mình, nhất thời lại phẫn nộ lần nữa, quên luôn cả hoàn cảnh của mình - Trước đó bởi vì thành chủ mới của Thành Song Hà ở trong thành cưỡng ép tuyển chọn mỹ nữ, chỉ cần hơi có phản kháng lập tức sẽ bị giết, cuối cùng gặp phải sự phẫn nộ của dân chúng. Vị thành chủ mới kia cũng không thừa nhận sai lầm, mạnh mẽ trấn áp toàn bộ. Con chịu không nổi sự tàn bạo của thành chủ mới, đến nói vài câu đạo lý với thành chủ mới, thì hắn liền muốn giết con, con liền dứt khoát mang binh phản kháng thành chủ mới, chỉ là cuối cùng thất bại, bị truy sát. Bọn chúng truy sát con thì cũng thôi, nhưng chúng lại mượn cơ hội để đốt phá cướp bóc, không việc ác nào không làm….

Diệp Mặc khoát tay cắt ngang lời anh ta:

- Ta cùng cậu đi xem.

Tuy rằng Diệp Mặc biết loại chuyện không công bình này hắn không thể quản hết được. Thế nhưng tận mắt thấy binh sĩ ở trong thành giết tróc cướp đoạt, hắn cũng không thể nhịn lại lửa giận của mình.

Hắn khác với cái người Tu Chân khác, hắn vẫn thường sinh hoạt tại các đô thị phổ thông, thậm chí từng thành lập Thành Lạc Nguyệt ở Địa Cầu. Ở đó cũng luôn có nhưng thảm họa chiến tranh, nhưng tận mắt nhìn loại loạn binh coi dân chúng là thịt cá thì hắn không thể làm ngơ được.

Diệp Vô Tài nghe xong Diệp Mặc nói, nhất thời hưng phấn, anh ta không hiểu cách nghĩ của Diệp Mặc, chỉ nghĩ rằng Diệp Mặc muốn nhận anh ta làm đồ đệ rồi, nên càng kích động:

- Tiên sư tiền bối, Thành Song Hà tuy rằng nghe nói là nơi thiếu thốn linh khí, nhưng lại là thành thị xinh đẹp nhất. Bình thường không có vị tiên sư nào tới đây nên rất nhiều người không biết Thành Song Hà thật ra là một chỗ tốt. Tiên sư tiền bối nếu như nguyện ý ở lại Thành Song Hà, khẳng định sẽ thích nơi đây.

Nghe thấy thế Diệp Mặc giật mình, hắn đương nhiên biết nơi này không có khả năng tu luyện. Thế nhưng đối với hắn thì không có vấn đề gì phức tạp, hắn tu luyện chủ yếu là ở trong Thế Giới Trang Vàng, vì hắn còn một dòng linh mạch trong Thế Giới Trang Vàng của mình, nên căn bản là không thèm để ý đến bên ngoài có nhiều hay ít linh khí.

Mà hắn cần phải né tránh sự truy sát của Lôi Vân Tông, cho nên nơi này chẳng phải là nơi dừng chân tốt nhất sao? Khuyết điểm duy nhất ở đây là khá hẻo lánh nên tin tức không được nhanh nhạy, không giống như ở Thành Nam An kia, có chuyện gì là lập tức có thể biết được ngay.

- Được, ta đi Thành Song Hà.

Diệp Mặc nói xong kéo theo Diệp Vô Tài, trong chốc lát đã tới bên trong Thành Song Hà.

Diệp Vô Tài ngơ ngác nhìn hình ảnh Thành Song Hà hiển hiện trước mặt, hắn không để ý gì đến sự hỗn loạn trước mắt, mà trong lòng đang có một thanh âm hò hét: “Ta muốn tu tiên”.

Diệp Mặc cau mày nhìn những tên binh sĩ hung hăng chém giết chung quanh, mà trong lòng vô cùng phẫn nộ. Trên đường lớn một số phụ nữ bị lột sạch y phục và lăng nhục, các cửa hàng thì bị đập phá tan tác. Nếu không phải lúc này tận mắt nhìn thấy, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin tưởng, còn có loại người thống trị như thế này. Đây là thành thị của lão, vậy mà lão ngang nhiên dung túng chính binh sĩ của mình đốt phá, cướp của giết người.

Nơi nơi đều là những tiếng thét chói tai tiếng đổ vỡ. Diệp Mặc căn bản là không muốn nhìn tiếp, vô số đường đao gió bay ra, những binh sĩ đang

chém giết chỉ cần gặp phải đao gió của hắn đều lập tức bị tan xác.

Trong nháy mắt, binh sĩ trong chu vi mấy ngàn mét xung quanh Diệp Mặc, đã bị hắn giết không sót một ai.

- Cậu đi tìm người của cậu tụ họp lại, ta giải quyết loạn binh.

Diệp Mặc quay đầu lại nói với Diệp Vô Tài một câu, sau đó lập tức phi thân lên không trung Thành Song Hà.

- Vâng thưa tiên sư tiền bối…

Diệp Vô Tài kích động run rẩy toàn thân, anh ta lập tức xoay người đi tìm những binh sĩ của mình phân tán các nơi.

Diệp Mặc không hề nương tay, trên bầu trời Thành Song Hà không ngừng phóng ra đao gió, những binh sĩ bị đao gió nhắm đến đều nhanh chóng bị chia làm hai nửa.

Chỉ trong thời gian ngắn, binh sĩ toàn thành cũng đã biết rằng có một vị tiên sư tới đây, mà tiên sư này lại chuyên giết các binh sĩ trên đường Vô số binh sĩ nhất thời kinh hoàng, bọn họ tuy rằng rất nhiều người, nhưng tất cả đều là người bình thường mà thôi, gặp phải người tu tiên có pháp thuật vậy thì chỉ có thể chết mà thôi.

Tất cả binh sĩ đều hướng ra ngoài thành dốc sức đào tẩu. Diệp Mặc nếu đã động sát tâm, hắn căn bản là không một chút lưu tình, huống chi hắn đã tận mắt thấy được sự độc ác của những binh sĩ này. Trên đường cái vô số phụ nữ bị lột đồ cưỡng hiếp rồi giết, còn có vô số người vô tội bị giết bất kể là tiểu thương hay dân chúng bình thường, tất cả đều do những người này gây ra. Loại người này đã bị hắn bắt gặp, vậy thì hắn không có lý do gì để buông tha cho họ cả.

Chỉ trong thời gian ngắn, thanh âm bên trong Thành Song Hà đã yên tĩnh hoàn toàn, những kẻ đáng chết đều đã bị Diệp Mặc giết sạch.

Một tràng âm thanh gấp gáp của vó ngựa truyền đến, một gã dáng người khôi ngô, trên mặt toàn râu cưỡi một con ngựa đen, dẫn theo một đội binh sĩ vội vã hướng về phía Diệp Mặc vọt tới.

Gã cưỡi ngựa tới trước mặt Diệp Mặc sau đó xuống ngựa ôm quyền khách khí nói:

- Vị tiên sư đại nhân này, vì sao vô duyên vô cớ giết binh sĩ của tôi? Đế Quốc Hàn Lương chúng tôi cũng là có tiên sư…

Thảo nào gã không sợ tiên sư như Diệp Mặc, hóa ra là phía sau gã cũng có tiên sư làm chỗ dựa.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Những người cướp của giết người này là binh sĩ của mày? Xem ra mày cũng không phải là thứ tốt.

Vẻ mặt của gã râu ria căn bản là như đang nói chuyện đương nhiên, lập tức trả lời:

- Thành Song Hà hiện tại là thành trì của tôi, binh sĩ của tôi giết người bên trong thành có gì không thỏa đáng? Vô phá thì bất lập, đối đãi với những điêu dân này thì phải phá vỡ triệt để, để cho bọn họ sợ, lúc này mới có thể thành lập được một thành thị hoàn toàn mới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1029

Mặc Nguyệt Chi Thành Ra Đời

Nhìn sự thẳng thắn đến ngang ngược của tên râu ria, Diệp Mặc ngây người, 'Đây là cái lý luận gì? Thống trị một thành trì nếu không phá đi thì không xây được? '

Thấy Diệp Mặc tựa hồ bị trầm tư trước lời nói của mình, vẻ mặt của tên râu ria có vẻ đắc ý lớn tiếng nói tiếp:

- Người là tiên sư đại nhân, Đế Quốc Hàn Lương chúng tôi cũng có vài vị tiên sư đại nhân, đương nhiên họ hiểu rõ ý tôi khi tôi làm như vậy. Đám điêu dân Thành Song Hà này không phục sự quản lý, đối với những con kiến hôi này đương nhiên là phải giết, tôi đây cũng vì sự ổn định và hòa bình lâu dài của Thành Song Hà mà suy nghĩ. Các binh sĩ kia của tôi đều là tinh anh của đế quốc, đương nhiên là những điêu dân kiến hôi kia không thể so sánh.

Tuy rằng tên râu ria không dám nói thẳng là Diệp Mặc làm sai, thế nhưng thỉnh thoảng gã lại đưa ra việc Đế Quốc Hàn Lương có tiên tư đại nhân. Hơn nữa lời nói của gã có ý tứ rõ ràng là dân chúng Thành Song Hà này đều là điêu dân có sinh mạng nhỏ bé không thể so sánh với những binh sĩ của gã. Mà Diệp Mặc đã giết binh sĩ của gã, sự tình này căn bản là hoàn toàn sai lầm.

Diệp Mặc triệt để bó tay trước lý luận của tên này, hắn gật đầu:

- Mày nói không sai, binh lính của mày đúng thực là những tinh anh.

Tên râu ria thấy Diệp Mặc chịu thua, nghĩ rằng hắn sợ tiên sư của Đế Quốc Hàn Lương, lúc này mới dám thể hiện sự giận giữ của mình:

- Tiên sư của Đế Quốc Hàn Lương tôi...

Diệp Mặc không đợi gã nói hết đã phóng ra một đao gió, phế đi đôi chân của gã rồi nói:

- Các binh sĩ tinh anh này của mày hiện đang cần có một kẻ anh minh để thống lĩnh, vậy giờ ta tống tiễn số binh sĩ phía sau mày xuống dưới trước, mày theo sau, hẳn không có vấn đề gì chứ?

- Mày, mày... dám đả thương ta…

Tên râu ria tự biết tình cảnh của gã hiện rất không ổn, sắc mặt gã tái nhợt nhưng vẫn cố gắng dùng ngón tay run run của mình chỉ vào Diệp Mặc:

- Ta là hoàng thất của Đế Quốc Hàn Lương, tiên sư của Đế Quốc sẽ không bỏ qua cho mày đâu...

Thế nhưng rất nhanh gã đã không gắng gượng được nữa, bởi vì trong lúc gã nói câu vừa rồi, thì đội ngũ gần trăm binh sĩ ở đằng sau gã đã bị Diệp Mặc giết toàn bộ.

- Được rồi, mày có thể cùng đi với chúng rồi.

Diệp Mặc nói xong thì vô số hỏa cầu cũng được phóng ra.

- Tiên sư của Đế Quốc Hàn Lương sẽ không bỏ qua cho mày...

Tên râu ria hai chân đã đứt, sắc mặt đầy đau đớn và không cam lòng, hơn nữa còn bị hỏa cầu vây quanh, không ngờ còn thốt lên một câu uy hiếp Diệp Mặc chứ không có nửa câu cầu xin tha thứ.

Lúc này Diệp Vô Tài mang theo hơn mười mấy binh sĩ bị thương đầy mình đi tới, nhìn thấy ánh lửa vây quanh tên râu ria cùng với binh lính của gã, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Một lát sau anh ta mới lắp bắp:

- Tiên sư tiền bối, ngài đã giết thành chủ mới Long Mai Tư...

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Vô Tài bình thản nói:

- Không sai, ta đã giết hắn.

- A...

Diệp Vô Tài kinh ngạc kêu lên, thế nhưng anh ta rất nhanh đã phản ứng lại, lập tức kinh hoàng nói với Diệp Mặc:

- Tiên sư, ngài hãi mau chóng rời khỏi đây. Đế Quốc Hàn Lương có tiên sư vô cùng lợi hại, nếu như bọn họ biết chuyện khẳng định sẽ tới nơi này.

- Ta vì sao phải đi? Ta nghĩ ở đây thực rất không tệ.

Diệp Mặc thật tâm nói, hắn xác thực là thích nơi này, cái thành thị mỹ lệ này an tĩnh không nói, lại còn có thể tạo cho hắn một loại cảm giác nhớ nhung nhàn nhạt.

- Thành Song Hà là thành thị mà đế vương của Đế Quốc Hàn Lương ban cho Long Mai Tư, Long Mai Tư đã chết rồi, Đế Quốc Hàn Lương khẳng định sẽ điều tra việc này.

Diệp Vô Tài khẩn trương nói.

Diệp Mặc mỉm cười, hắn đứng ở đầu tường thành nhìn về phía núi xanh xa xa, còn có hai con sông cùng với thảo nguyên liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối kia bỗng nhiên cảm thán:

- Từ hôm nay trở đi thành thị này không còn là của Đế Quốc Hàn Lương nữa mà sẽ trở thành của ta.

Nói xong Diệp Mặc lần thứ hai quay đầu nói với Diệp Vô Tài:

- Cậu đi triệu tập người trấn an cư dân nơi đây, đồng thời đem toàn bộ tài sản trong hoàng cung của tên thành chủ kia mang ra bồi thường những

người bị hại. Sau đó chỉnh lý lại sự vụ của toàn bộ thành thị một chút, ta cho cậu làm phó thành chủ. Đồng thời hãy nói cho mọi người trong thành biết thành chủ hiện tại của thành trì này là Diệp Mặc ta.

Diệp Vô Tài bị ngữ khí bình tĩnh của Diệp Mặc tiêm nhiễm, lập tức đứng thẳng người nói:

- Vâng thưa Diệp thành chủ... A, tiên sư tiền bối, ngài cũng họ Diệp?

Diệp Mặc gật đầu.

Diệp Vô Tài thấy Diệp Mặc gật đầu, càng hưng phấn mà nói:

- Con nhất định tương trợ tiên sư đem Thành Song Hà trở lại hình dạng mỹ lệ vốn có, thỉnh Diệp tiên sư... Diệp thành chủ yên tâm.

Diệp Mặc có chút thỏa mãn nhìn về phía Diệp Vô Tài:

- Được, cậu làm cho xong rồi tới phủ thành chủ tìm ta, nhớ kỹ, sau này không gọi nơi này là Thành Song Hà nữa mà sẽ đổi tên thành Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc một mực muốn tìm kiếm nơi tạo dựng Mặc Nguyệt Chi Thành.

Hắn đầu tiên đến Thành Song Hà là vì thích cảnh sắc nơi đây. Về phần linh khí thiếu thốn với hắn mà nói căn bản là không vấn đề, chính hắn có thể bố trí một tụ linh trận cao cấp, huống chi hắn còn có một dòng linh mạch. Đem nơi này bố trí trở thành Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn thực sự là một lựa chọn tốt nhất.

Chờ khả năng bố trí trận pháp của hắn tấn cấp Tông sư, hắn thậm chí có thể đem hai dòng sông giao hòa kia, cùng với thảo nguyên vô tận và núi xanh xa xa kia toàn bộ tiến vào trung tâm trận pháp.

- Mặc Nguyệt Chi Thành...

Diệp Vô Tài thì thào nhắc lại một lần. lập tức kinh hỉ:

- Cái tên này đẹp quá, sau này nơi đây là Mặc Nguyệt Chi Thành của chúng ta, Mặc Nguyệt Chi Thành của chúng ta...

- Là Mặc Nguyệt Chi Thành của chúng ta.

Hơn mười mấy binh sĩ phía sau Diệp Vô Tài cùng hô hào lên, tuy rằng chỉ có hơn mười người, thế nhưng thanh âm nhất mực chỉnh tề đầy ý chí chiến đấu.

Diệp Mặc chưa từng hỏi Diệp Vô Tài làm sao để chỉnh đốn Mặc Nguyệt Chi Thành, hắn tin tưởng nếu như Diệp Vô Tài ngay cả một chút khả năng này cũng làm không tốt thì anh ta cũng không thể lên làm Tướng Quân hộ thành được.

Diệp Vô Tài không phụ lòng của Diệp Mặc, một tuần sau Mặc Nguyệt Chi Thành dưới sự chỉnh đốn của anh ta đã lần nữa yên ổn trở lại.

Diệp Mặc đối với năng lực của Diệp Vô Tài rất hài lòng, năng lực của anh ta có chút không xứng với cái tên của anh ta.

Thời điểm Diệp Vô Tài tinh thần hăng hái đến tìm Diệp Mặc, anh ta đã có tới gần ba ngàn quân binh rồi.

Diệp Mặc lấy ra phương án mình quy hoạch xong cho Diệp Vô Tài và nói:

- Quy hoạch của Mặc Nguyệt Chi Thành cứ dựa theo phương án này, những điều nhỏ nhặt khác tìm đại sư thiết kế tự mình chỉnh lý thay đổi, không cần nói cho ta biết.

Cái dự án này là Diệp Mặc căn cứ phương án thiết kế Thành Lạc Nguyệt ngày trước của Diệp Tinh, sau đó tự mình chỉnh sửa lại một chút.

- Vâng thưa thành chủ đại nhân.

Diệp Vô Tài tiếp nhận phương án rồi thẳng thắn hồi đáp.

- Chờ cậu sau khi làm tốt chuyện này, ta có thể thu cậu làm đệ tử, cậu cũng không cần mỗi lần đều gọi thành chủ đại nhân.

Diệp Mặc vừa dứt lời, Diệp Vô Tài nhanh chóng quỳ xuống kêu lên:

- Sư phụ.

Anh ta đã sớm mong muốn được bái Diệp Mặc làm sư phụ rồi, cho nên hiện tại Diệp Mặc nói chấp nhận thu nhận anh ta thì không có gì để do dự cả. Với anh ta mà nói loại cơ hội này có mà không nắm lấy thì thật quá ngu.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cậu trước tiên xem qua bản vẽ thiết kế này, nếu có vấn đề gì lập tức nói ta biết.

Diệp Vô Tài xem không hiểu bản vẽ, thế nhưng nhìn thấy quy hoạch chỉnh tề không gì sánh được của đường lối, phòng ốc, công viên, bệnh viện, trường học thì lập tức ngây người. Tuy rằng anh ta có rất nhiều cái không hiểu thế nhưng chỉ cần nhìn là biết muốn trùng kiến thành thị giống như trong bản vẽ này thì cần vô số tiền vàng.

- Sư phụ, đây... Đây cần phải có bao nhiêu tiền vàng? Bên trong ngân khố tuy rằng còn nhiều tiền vàng, nhưng sau khi đã tiếp tế những người bị hại, cũng không đủ tu sửa thế này, hơn nữa, hơn nữa đây chẳng khác nào quy hoạch lại toàn bộ thành thị...

Diệp Vô Tài có chút lắp bắp nói.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Chính là muốn quy hoạch lại toàn bộ Mặc Nguyệt Chi Thành, sau này đây sẽ là chỗ tu luyện của chúng ta, về phần tiền vàng, cái này dễ làm.

Nói xong. Diệp Mặc vung tay lên, trong phòng nhất thời xuất hiện một

đống lớn vàng khối, có đến mấy trăm tấn. Những khối vàng này đều là Diệp Mặc lấy cắp từ trong kho vàng của nước Mỹ, vẫn luôn cất trong nhẫn trữ vật, không nghĩ tới hiện tại lại dùng tới rồi, số vàng khối này thậm chí mới chỉ là một phần - A, nhiều vàng khối quá.

Diệp Vô Tài chưa từng thấy qua nhiều vàng như vậy.

- Đem những khối vàng này toàn bộ đúc thành tiền vàng, ta nghĩ hẳn là đủ để Mặc Nguyệt Chi Thành thay hình đổi dạng rồi. Chờ Mặc Nguyệt Chi Thành chuẩn bị xây dựng xong, sau đó ta sẽ bố trí một trận pháp phòng ngự bảo vệ thành…

Diệp Mặc đã sớm dự định bố trí trận pháp phòng ngự bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, còn cả tụ linh trận nữa. Thế nhưng hiện tại Mặc Nguyệt Chi Thành còn đang trong quá trình tái thiết lập, hắn cần phải hoàn thành những kiến thiết này trước rồi mới có thể bố trí những thứ kia.

Trong suy nghĩ của hắn, Mặc Nguyệt Chi Thành không chỉ phải trở thành thành thị phồn hoa xinh đẹp nhất đại lục Lạc Nguyệt, mà còn là thành thị an toàn nhất đại lục Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc đưa cho Diệp Vô Tài một miếng ngọc bài:

- Trong gian nhà này ta đã bố trí một trận pháp đơn giản, người mang theo ngọc bài này mới có thể tiến đến. Hiện tại ta cần tìm kiếm nơi để bế quan, nếu như cậu có chuyện khẩn cấp cần tìm ta thì hãy bóp nát ngọc bài.

- Vâng thưa sư phụ, con nhất định đem Mặc Nguyệt Chi Thành kiến thiết thật tốt.

Diệp Vô Tài nói xong lại do dự một chút rồi mới nói tiếp:

- Nếu như có tiên sư của Đế Quốc Hàn Lương đến, vậy con nên làm sao?

Diệp Mặc lúc này đã biết Thành Song Hà là một thành thị trong sự quản hạt của Đế Quốc Hàn Lương mà thôi, tuy rằng là một thành thị rất lớn, thế

nhưng đối với Đế Quốc Hàn Lương mà nói thì cũng không phải là một nơi lớn.

Đại lục Lạc Nguyệt không thiếu lãnh thổ, tuy rằng có rất nhiều quốc gia vì sự màu mỡ của những mảnh đất mà xung đột gây chiến tranh với nhau, thế nhưng Diệp Mặc tin tưởng Đế Quốc Hàn Lương sẽ không vì một Thành Song Hà mà tới đắc tội với một tu sĩ Nguyên Anh như hắn.

- Nếu có người đến, cậu đem ngọc phù này đưa cho hắn xem, nếu hắn còn không muốn bỏ qua vậy hãy bóp nát ngọc bài.

Diệp Mặc lấy ra một ngọc phù đơn giản, trên mặt ngọc phù này hắn đã khắc lên một dòng thần thức của mình, thần thức của hắn đã tiến nhập Nguyên Anh hậu kỳ, tin rằng tu sĩ bình thường thấy được sẽ không thể không nể tình.

Diệp Mặc đem việc kiến thiết Mặc Nguyệt Chi Thành hoàn toàn giao cho Diệp Vô Tài, hắn rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành đến một nơi vắng vẻ tiến nhập Thế Giới Trang Vàng bắt đầu tu luyện.

Hắn biết, không có thực lực thì hắn cũng không là cái gì cả.

Sau khi tấn cấp Nguyên Anh, thực lực của Diệp Mặc lần nữa trở mình, lúc này chuyện thứ nhất Diệp Mặc muốn làm không phải là tu luyện mà là muốn tấn cấp ‘Vụ Liên Tâm hỏa’.

Bởi vì Khổng Diệp lão tiền bối đưa cho hắn một viên khoáng thạch ‘Viêm Liên Bồng Tâm’, lúc hắn tấn cấp Kim Đan đã từng nghĩ đến việc dùng ‘Viêm Liên Bồng Tâm’ để thăng cấp ‘Vụ Liên Tâm hỏa’, thế nhưng lại lo lắng tu vi không đủ sẽ lãng phí tài liệu đỉnh cấp ‘Viêm Liên Bồng Tâm’.

Hiện tại thì hắn đã là Nguyên Anh tầng hai, thế nên chuyện đầu tiên hắn muốn làm là dùng ‘Viêm Liên Bồng Tâm’ thăng cấp cho thiên hỏa của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1030

Tu Chân Giả Của Đế Quốc Hàn Lương

Diệp Mặc lấy ra "Vụ liên tâm hỏa", tiếp đó lại xuất ra "Viêm liên bồng tâm", khiến cho Diệp Mặc chấn động là, không đợi hắn đem 'Viêm liên bồng tâm' tới gần 'Vụ liên tâm hỏa', mồi lửa đó bỗng nhiên phát ra một ngọn lửa màu cam, cuốn lấy "Viêm liên bồng tâm" vào trong.

Chủ động chiếm đoạt, Diệp Mặc vẫn chưa có phản ứng lại, Vụ Liêm Tâm hỏa đang trôi nổi trên lòng bàn tay của hắn, đột nhiên lại dữ dội hẳn lên.

Loại nhiệt lượng khủng khiếp này, khiến cho Ngân Tử vốn nhàn nhã bên cạnh cũng vội vàng chạy ra xa, về phần "Vô ảnh", đã sớm cảm thấy được không ổn, sớm đã trốn sang một bên.

Diệp Mặc trong lòng sợ hãi, trong khi đang muốn áp chế, lại phát hiện ra mồi lửa này không thực sự nổ tung ra, chỉ là khí thế của mồi lửa này không ngừng được tăng lên.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, mồi lửa này may mắn là hắn đã luyện hóa rồi, nếu như chưa luyện hóa, thì cho dù hắn là tu vi Nguyên Anh, cũng không có cách nào khống chế được mồi lửa khủng khiếp này. Thiên hỏa quả thật lợi hại, mà thiên hỏa trong tay hắn vẫn chỉ là màu cam mà thôi Hai tiếng sau, Diệp Mặc cảm nhận được khí thế cực nóng kia của "Vụ liên tâm hỏa" trong lòng bàn tay của hắn, từ từ tiêu tan, cảm giác hoàn toàn khống chế lại lần nữa trở về với hắn Khi Diệp Mặc lần nữa chú ý đến "Vụ Liên tâm Hỏa", lại phát hiện ra mồi lửa trên lòng bàn tay của hắn không phải màu cam như lúc ban đầu, hoàn toàn đã biến thành màu đỏ rồi.

Quả nhiên tấn cấp rồi, từ màu cam biến thành màu đỏ, hơn nữa Diệp

Mặc cảm nhận được rõ ràng sự khủng khiếp của "Vụ liên tâm hỏa", cũng may mà mồi lửa là của chính mình, nếu là mồi lửa của một người khác, mình gặp phải thì không biết tránh né như thế nào.

Thu hồi "Vụ liên tâm hỏa", Diệp Mặc mới bắt đầu thu sếp nhẫn trữ vật của Điền Ngạo Phong, lôi nguyên bên trong hạt trân châu lôi hệ vô cùng thuần khiết, hơn nữa còn vô cùng khủng khiếp, nhưng bên trong xác thực có kí hiệu thần thức hùng mạnh. Diệp Mặc không chọn lập tức đi luyện hóa hạt châu này, mà đặt nó sang 1 bên trước Dù hiện tại hắn đang ở bên trong thế giới Trang vàng, hành sự cũng phải hết sức cẩn thận.

Ngoài ra, thu hoạch lớn nhất của Diệp Mặc không phải là hơn 5 triệu linh thạch thượng phẩm, mà là một Đại Na Di Phù và một pháp kỹ công kích của lôi hệ.

Pháp kỹ công kích của lôi hệ đó chính là cái Diệp Mặc đang thiếu, hắn không có loại công pháp này, thì không có cách nào thông qua Tam sinh quyết để dẫn xuất ra thứ của riêng mình.

Điền Ngạo Phong linh căn lôi hệ, xuất thân từ tông môn chín sao Lôi Vân tông, pháp kỹ công kích lôi hệ của y, tuy rằng chỉ có công pháp trước Hư thần nhưng đối với Diệp Mặc mà nói như vậy cũng đã đủ rồi.

Bản pháp kỹ công kích này gọi là "Thập nhất lôi kiếm", chính là nói khi tu luyện đạt đến đỉnh cao, có thể cùng lúc mà xuất ra mười một đường lôi kiếm hình cung, những lôi kiếm này giống với tia sét của lôi kiếp, tu luyện càng cao thì lôi kiếm càng lợi hại.

Bản công pháp này đối với Diệp Mặc mà nói, đúng là đưa than sưởi ấm cho người trong những ngày tuyết rơi. Thập nhất lôi kiếm nếu có thể cùng lúc xuất kích, thậm chí còn lợi hại như một lần lôi kiếp, tuy nhiên cũng phải xét xem lôi nguyên mà tu sĩ thi triển mạnh hay yếu.

Lúc này, Diệp Mặc mới hiểu tại sao trước đây Điền Ngạo Phong có thể thi triển ra tia sét nhiều đến như thế, y mới tu vi Kim đan, cho dù tu luyện

“Thập nhất lôi kiếm”, cuối cùng cũng không có cách đạt đến đồng thời xuất ra nhiều tia sét, y mượn trợ giúp của lôi châu màu xanh kia, lúc đó mới có thể đánh ra được nhiều tia sét như thế, tuy nhiên tia sét màu xanh kia quá yếu, nhưng đây là đối với Diệp Mặc, nếu đổi thành tu sĩ Kim Đan khác thì khả năng tránh thoát đúng là không lớn.

Diệp Mặc chỉ là không có pháp kỹ công kích lôi hệ, hiện tại sau khi có Thập nhất lôi kiếm, tốc độ hắn tu luyện lôi kỹ sẽ tiến triển cực nhanh.

Ngoại trừ tu luyện lôi kỹ, đa số thời gian dư thừa hắn không dùng tu luyện, mà là chuyên môn nghiên cứu "Ngũ hành độn pháp, cùng với "Tử nhãn thần hồn thiết cát”, và Huyễn Vân đệ ngũ đao.

Hiện tại hắn đã đến đỉnh Nguyên Anh tầng thứ hai rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn cấp Nguyên Anh tầng thứ 3, nhưng muốn đạt đến Nguyên Anh trung Kỳ không phải trong thời gian ngắn có thể làm được. Nếu là vậy, hắn không bằng dùng thời gian để tu luyện kỹ năng chiến đấu và kỹ năng chạy trốn.

Hiện tại thế lực hắn đắc tội rất lợi hại, không có một công pháp chạy trốn tốt là không được Về phần Huyễn Vân đệ ngũ đao trong Huyễn Vân đao pháp, đó là đao kỹ hoàn toàn không giống với bốn đao kia, nhưng vì đao thứ năm được dẫn xuất từ trong trận pháp, cho nên Diệp Mặc có thể thông qua sát trận khác nhau mà diễn hóa ra “Huyễn vân trận sát đao” khác biệt, có thể nói Huyễn Vân đệ ngũ đao căn bản không phải là một chiêu thức cố định, mà là có các loại biến hóa ở trong đó Về phần "Tử nhãn thần hồn thiết cát" tuy rằng Diệp Mặc đã tu luyện tới tầng thứ hai, thậm chí có thể cắt đứt một phần thần thức mà người khác phát ra, khiến cho thần hồn của đối phương bị thương, thần thức khó có thể phục hồi, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy có chút không đúng, thần thức công kích của hắn đều là do chính bản thân hắn tìm tòi mà ra, lúc thần thức của hắn càng lợi hại, “Tử nhãn thần hồn thiết cát” của hắn mới có tiến bộ.

Theo như lý thuyết "Tử nhãn thần hồn thiết cát" là một thần thức kỹ của thần thức công kích, mà không phải là phương pháp tu luyện thần thức thật sự, mức độ lợi hại của "Tử nhãn thần hồn thiết cát" nằm trên sự mạnh yếu thần thức.

Tuy rằng tu luyện "Tử nhãn thần hồn thiết cát", bản thân có thể tăng cường thần thức, nhưng hiện tại Diệp Mặc khẳng định "Tử nhãn thần hồn thiết cát" không phải là công pháp tu luyện thần thức thật sự.

Về phần công pháp tu luyện thần thức thật sự, Diệp Mặc cho dù có "Tam sinh quyết", nhưng hắn lại chưa hề tiếp xúc qua, cho nên cũng là không biết.

Tu luyện không hề biết ngày tháng, Diệp Mặc chìm đắm trong tu luyện, càng không cảm nhận được sự trôi qua của thời gian.

Lúc hắn từ trong tu luyện thức tỉnh, thì đã là chuyện sau nửa năm. Diệp Mặc trong lòng kinh sợ, ban đầu hắn chỉ dự định tu luyện trong vòng một hai tháng, sau đó xem xét tiến độ xây dựng của Mặc Nguyệt Chi thành, không ngờ rằng một lần bế quan đã là nửa năm.

Khi hắn từ trong thế giới Trang vàng bước ra, thần thức ngay lập tức quét tới Mặc Nguyệt Chi Thành, lúc đó trông thấy kiến thiết ngất trời của Mặc Nguyệt Chi Thành, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh hắn tỏ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ. Hiện tại hình dáng của Mặc Nguyệt Chi Thành đã có tổng thể, tất cả mọi người toàn thành đều bận rộn trong việc xây dựng thành mới. Có thể thấy Diệp Vô Tài đối với tiền vàng của hắn đã sử dụng hoàn toàn triệt để.

Thần thức của Diệp Mặc tìm đến Diệp Vô Tài, thì phát hiện anh ta đang ở phủ thành chủ tiếp đãi khách, mà tên khách kia rõ ràng là một tu sĩ, còn là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Một tu sĩ Nguyên Anh có thể ngồi cùng với người bình thường như Diệp Vô Tài, hiển nhiên là vì hắn mà tới, không cần nói cũng biết đó là người của

Đế Quốc Hàn Lương. Trên mặt vị tu sĩ này tỏ vẻ không kiên nhẫn, đoán chừng là vì sợ hãi Diệp Mặc, nếu không nói không chừng lão đã nổi đóa rồi.

Diệm Vô Tài xoa xoa cái trán đẫm mồ hôi, có chút kinh sợ mà nói rằng:

- Tiên sư đại nhân, sư phụ của tôi đang bế quan, nếu như tùy tiện gọi, sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện của người.

Diệp Vô Tài không biết việc tu luyện nếu đột ngột bị gián đoạn sẽ có hậu quả như thế nào, nhưng sư phụ đã nói:

"Không phải sự việc quá khẩn cấp thì đừng tìm ta."

Hơn nữa sư phụ cũng đã cho nhiều tiền vàng như vậy, cho dù là xây dựng toàn bộ thành thị cũng đủ. Nếu như còn quấy rầy sư phụ như thế, chẳng phải sẽ khiến cho sư hụ cảm thấy anh ta không có năng lực gì sao?

Tu sĩ Nguyên Anh kia cau mày mà nói rằng:

- Ta đã đợi ba ngày rồi, cậu lẽ nào lại bảo ta tiếp tục đợi thêm hay sao? Đế quốc Hàn Lương có bao nhiêu là việc, ta há có thể ở lại lâu tại cái thành Song Hà này sao?

Lão xác thực là đang suy đoán tu vi của Diệp Mặc, ngọc phù mà Diệp Mặc để lại đã biểu hiện ra, người này không phải là người lão có thể đối đầu được.

Diệp Vô Tài không kịp trả lời, giọng nói của Diệp Mặc đã truyền đến:

- Thành Song Hà đã không còn, nơi này là Mặc Nguyệt Chi Thành, Vô Tài cậu đi làm việc trước đi. Ở đây giao cho ta là được rồi, Mặc Nguyệt Chi Thành xây dựng quả không tồi, có thể tiếp tục nâng cao thù lao cho công nhân, tranh thủ làm nhanh chút - Sư phụ, người xuất quan rồi Diệp Vô Tài sau khi nói câu đầy kinh ngạc, không đợi Diệp Mặc trả lời đã lập tức nói lại rằng:

- Vâng, sư phụ, con nhất định xây dựng Mặc Nguyệt Chi Thành thành một thành thị mỹ lệ nhất.

Nói xong, Diệp Vô Tài vội vã đi ra, đối mặt với một tu sĩ Nguyên Anh, áp lực của anh ta quá lớn. Dù là đối phương không phát ra loại khí thế này, thế nhưng anh ta cũng cảm giác được chính mình chịu không nổi, thế nhưng khi anh ta vừa mới đi tới cửa, liền cảm thấy khí thế đè nén lên anh ta biến mất không chút tung tích, Diệp Vô Tài lập tức biết đó là khí thế của sư phụ đã áp chế được đối phương rồi, nhất thời càng thêm yên tâm.

Tu sĩ Nguyên Anh kia cảm nhận được khí thế của Diệp Mặc thì lập tức đứng lên, thần thức của lão ngay lập tức quét lên người Diệp Mặc. Khi lão phát hiện ra tu vi của Diệp Mặc căn bản không phải loại lão có thể nhìn trộm được, nhất thời toát mồ hôi lạnh toàn thân, trong lòng cảm thấy may mắn là mình đã không gây sự Trong lòng lão cũng âm thầm khiếp sợ, tuổi còn trẻ như thế không ngờ tu vi đã vượt qua mình, ít nhất cũng là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ Tuy rằng tu sĩ Nguyên Anh có thể nhìn ra tu vi của tu sĩ cùng cấp, nhưng nếu đối phương có công pháp che dấu đặc biệt, lão cũng nhìn không ra.

Sau khi hiểu rõ tu vi của Diệp Mặc thật sự là Nguyên Anh kỳ, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ vội vã ôm quyền mà nói rằng:

- Vưu Phiên Bình đế quốc Hàn Lương ra mắt Diệp thành chủ, đột nhiên đến quấy rầy, xin Diệp thành chủ lượng thứ.

Diệp Mặc bế quan được sáu tháng, nhưng “Huyễn Vân Đao Pháp” và “Tử Nhãn thần hồn thiết cát” có tiến bộ rất lớn, đến tu vi Nguyên Anh tầng thứ hai đỉnh phong cũng đã thăng lên Nguyên Anh tầng thứ ba. Lúc này hắn thấy đối phương chỉ là tu vi của Nguyên Anh tầng hai, lập tức bèn vận chuyển khí thế của mình đến mức lớn nhất, trước khiến cho đối phương cấm kỵ đã rồi tính.

Nếu có thể Diệp Mặc cũng không muốn gây mâu thuẫn với Tu Chân Giả của đế quốc Hàn Lương, nhưng Mặc Nguyệt Chi Thành là hắn đã lấy chắc

rồi, vua của đế quốc Hàn Lương có đến cũng không thể khiến Diệp Mặc bỏ đi thành mới của mình, dù gì hắn cũng là người đến sau cùng, nếu đã chiếm giữ Mặc Nguyệt Chi Thành, thì phải từ khí thế để áp chế đối phương.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, thần sắc vẻ nóng nảy không tính người, lãnh đạm nói:

- Ông vừa bức ép đệ tử của ta, nếu như đệ tử của ta không gọi ta ra đây, có đúng là ông sẽ không khách khí?

- Không dám, không dám…

Cảm nhận được thế khí rất hùng mạnh trên người Diệp Mặc, nếu như không phải tuổi tác của Diệp Mặc thoạt nhìn không lớn lắm, Vưu Phiên Bình thậm chí còn hoài nghi Diệp Mặc thật sự là Nguyên Anh hậu kỳ rồi.

Diệp Mặc đưa ra ý kiến, sau đó trực tiếp nói:

- Mặc Nguyệt Chi Thành sau này là thành thị của ta rồi, Đế Quốc Hàn Lương nếu như vẫn còn xoắn xuýt chuyện này, ta sẽ trực tiếp tới vương thành của đế quốc Hàn Lương để lãnh giáo.

Trong lời nói của hắn không có chút gì che giấu, càng không có chút do dự, nếu như vua của đế quốc Hàn Lương vẫn muốn xoắn xuýt chuyện này, thì cũng đừng trách hắn không khách khí.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1031

Vẫn Chân Điện Trong Mười Bí Cảnh

Vưu Phiên Bình trong lòng âm thầm phỉ báng, coi như là anh lợi hại, thì nhìn tuổi tác cũng thấy tối đa chỉ là Nguyên Anh trung kỳ hoặc là Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi, tồn tại đằng sau một đế quốc đâu chỉ có một tu sĩ Nguyên Anh? Hơn nữa nào có tu sĩ Nguyên Anh chưa có tiếng như anh mà lại cứ thế muốn cướp đoạt một nơi có linh khí cằn cỗi sao?

Tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng Vưu Phiên Bình không có nói ra miệng, y cũng rất là khách khí:

- Vương thượng (vua) biết được Mặc Nguyệt Chi Thành có chủ nhân mới, để cho ta tới xem, cố gắng kết mối giao hảo, sau này thì Mặc Nguyệt Chi Thành đã là của Diệp thành chủ rồi. Kỳ thực ngoại trừ việc này tôi đến đây còn có một việc khác.

Diệp Mặc vừa nghe là biết Vưu Phiên Bình đã biết được tu vi của mình rồi, nên cũng không tính toán gây chiến với Mặc Nguyệt Chi Thành rồi. Trong lòng cũng là một trận cảm thán, chính tu vi cao quả thật là tốt, một thành thị chỉ cần vài lời nói là đã có được, mà những tiên sư này thậm chí còn không thông qua Đế Quốc Hàn Lương đã trực tiếp đồng ý rồi. Đây chính là lần đầu tiên Diệp Mặc được hưởng thụ chỗ tốt do tu vi cao mang lại, vốn hắn dự định nếu Đế Quốc Hàn Lương có nhiều lời dong dài, hắn định trực tiếp đi qua giáo huấn.

Thành viên vương thất Long Mai Ân của Đế Quốc Hàn Lương, hiển nhiên cũng không phải cái thứ gì tốt, Diệp Mặc đã chiếm Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng không có suy nghĩ là chiếm cứ đồ của người khác, huống hồ từ trước đến nay hơn 90% thành trì đều là do cướp đoạt mà có được. Song

hắn cũng biết cơ sở thành lập nên trật tự thế giới này chính là thực lực, nếu một ngày thực lực chính mình không bằng người ta, thì chỉ sau một khắc Mặc Nguyệt Chi Thành sẽ không còn thuộc về hắn.

Đừng xem lúc này đây số Tu Chân giả xem nhẹ Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng một khi hắn đem linh mạch bố trí dưới thành, rồi lại lập thêm một tụ linh trận, thì những tu sĩ muốn cướp đoạt nơi đây lúc ấy có thể bó thành một bó lớn. Vì hiện tại không có đủ thực lực, vậy nên Diệp Mặc chỉ dự định bố trí ở chỗ này một trận pháp phòng ngự, về phần tụ linh trận cùng với linh mạch thì hắn không dự định động đến.

Tuy rằng Diệp Mặc biết đối phương là vì tu vi của mình mà buông tha chuyện tình Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục cùng người gây hấn, mà hỏi một câu:

- Không biết Vưu đạo hữu có chuyện gì?

- Ta bởi vì thấy Diệp thành chủ là thiên tài trẻ tuổi như vậy nên đột nhiên mới nhớ tới việc này. Không biết Diệp thành chủ có biết Vẫn Chân Điện hay không?

Vưu Phiên Bình tựa hồ cảm nhận được Diệp Mặc cũng chưa đến cảnh giới Hư Thần, nên lời nói cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Dừng một chút y không đợi Diệp Mặc trả lời, đã hướng Diệp Mặc mà nói tiếp:

- Ta nghĩ Diệp thành chủ là một tu sĩ Nguyên Anh, hiển nhiên là biết sự tồn tại của Vẫn Chân Điện.

Câu sau của y là muốn thử xem Diệp Mặc có đúng là tu sĩ Nguyên Anh hay không, thế nhưng Diệp Mặc cũng không có lộ ra bất cứ biểu tình gì, dù Vưu Phiên Bình có nghĩ như thế nào thì đều là chuyện của y.

Vẫn Chân Điện Diệp Mặc đương nhiên đã nghe nói qua, bất luận là kiếp trước hay chính kiếp này hắn đều biết đến nó, Vẫn Chân Điện là một trong

mười đại bí cảnh của đại lục Lạc Nguyệt có tỷ lệ tử vong trung bình rất cao. Mỗi tám năm sẽ mở ra một lần nhưng lại không có hạn chế tu vi đi vào, chỉ cần không đến một trăm tuổi đều có thể tiến vào bí cảnh. Cái này tạo thành số lượng người tiến vào Vẫn Chân Điện khác biệt với các bí cảnh khác và cũng tạo thành tỉ lệ tử vong cực lớn.

Sau này cũng rất ít môn phái để cho đệ tử dưới Kim Đan kỳ tiến vào bí cảnh, tất cả đều là tu sĩ Kim Đan và một số ít tu sĩ mới tấn cấp vào Nguyên Anh kỳ. Đương nhiên cũng có những tu sĩ nghịch thiên chưa đến trăm tuổi đã tấn cấp vào Hư Thần kỳ, loại tu sĩ này tất nhiên đều tiến vào Vẫn Chân Điện.

Coi như là tới tu vi Hư Thần kỳ, thì cũng không thể nói chắc rằng có thể sống sót, trong Vẫn Chân Điện ngoài việc các tu sĩ tự chém giết nhau, còn có các loại nguy hiểm tiềm tàng, một khi không đủ ý chí và năng lực thì chết chắc rồi.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết rằng người như bọn họ, coi như là thiên tài, không có thuộc một tông môn nào, cũng là không tiến vào được Vẫn Chân Điện. Bởi vì nơi này không giống như 'Sa nguyên dược cốc' có ngọc bài để tiến vào. Còn muốn tiến vào Vẫn Chân Điện thì thấp nhất cũng phải cầu cạnh một tông môn năm sao, người thường căn bản là không có khả năng đi vào. Thế nhưng, Diệp Mặc cũng không có vạch trần việc này, hắn muốn xem Vưu Phiên Bình có đúng đang lừa gạt mình rằng hắn có xuất tiến nhập Vẫn Chân Điện hay không.

Diệp Mặc nghĩ cho dù Đế Quốc Hàn Lương có 'trâu bò', cũng không có khả năng có một xuất tiến vào Vẫn Chân Điện.

Nếu như bọn họ có thể tiến vào Vẫn Chân Điện, vậy đó chính là tương đương với tông môn năm sao rồi.

Vưu Phiên Bình cũng biết rằng Diệp Mặc đang suy nghĩ cái gì, thấy Diệp Mặc không nói, y liền thẳng thắn:

- Đế Quốc Hàn Lương tuy rằng là một đế quốc nhỏ, có thể coi là một đế quốc bốn sao mà thôi. Đế quốc bốn sao là không thể có xuất đi tiến nhập Vẫn Chân Điện, thế nhưng đây là chuyện tình trước kia rồi. Năm ngoái Đế Quốc chúng tôi đã phát hiện một mồi lửa kỳ dị 'Lan Nham Hỏa', Đế Quốc Hàn Lương cũng không có giấu diếm mà đem chuyện này thông báo cho Bích Đan tông…

- 'Lan Nham Hỏa'? Là mồi lửa kỳ dị đứng thứ bảy trong thiên hỏa?

Diệp Mặc kinh ngạc thốt lên. Hắn dĩ nhiên phải kinh ngạc, thiên hỏa mỗi loại đều trân quý không gì sánh được, Đế Quốc Hàn Lương không ngờ lại phát hiện thiên hỏa. Mà cái tên Bích Đan tông kia tựa hồ cũng rất quen thuộc, rất nhanh Diệp Mặc liền nghĩ tới Bích Đan tông là hắn đã nghe qua từ đâu. Ngày trước tại 'Sa nguyên dược cốc, gặp được Khâu Tuyết là một trong thập đại mỹ nhân của Nam An Châu cũng xuất thân từ Bích Đan tông này, tựa hồ đây là một tông môn bảy sao.

Vưu Phiên Bình vừa cười vừa nói:

- Ra là Diệp thành chủ đối với mồi lửa kỳ dị rất quen thuộc, không sai 'Lan Nham Hỏa', chính là mồi lửa kỳ dị thứ bảy trong mười loại thiên hỏa, tại Tu Chân giới cũng là tiếng tăm lẫy lừng. Vì vậy nên Bích Đan tông cũng vui vẻ đem hai xuất tiến nhập Vẫn Chân Điện cấp cho Đế Quốc Hàn Lương. Nếu như Đế Quốc Hàn Lương ở trong Vẫn Chân Điện đạt được thành tích, nói cách khác chính là có thể bình yên trở ra, thì Bích Đan Tông sẽ giúp Đế Quốc Hàn Lương bồi dưỡng ra tu sĩ Hư Thần, để Đế Quốc Hàn Lương có thể tấn cấp trở thành đế quốc năm sao.

Vốn là Vưu Phiên Bình giải thích hoài nghi của Diệp Mặc, muốn vào Vẫn Chân Điện không phải là dễ dàng như vậy. Thế nhưng lúc Vưu Phiên Bình nói ra 'Lan Nham Hỏa', Diệp Mặc ngược lại lại tin tưởng. Với sự trân quý của 'Lan Nham Hỏa', thì việc Bích Đan Tông nhượng lại hai xuất tiến nhập Vẫn Chân Điện căn bản không tính là cái gì.

Không đợi Diệp Mặc đặt câu hỏi, Vưu Phiên Bình tiếp tục nói:

- Tôi sở sĩ đột nhiên nói ra việc này, là bởi vì thấy Diệp thành chủ tuổi còn trẻ, hẳn là chưa vượt quá một trăm tuổi? Diệp thành chủ hẳn là tu sĩ Nguyên Anh. Nếu như tuổi của Diệp thành chủ lại chưa tới một trăm, vậy là phù hợp quy cách tiến nhập Vẫn Chân Điện rồi.

Diệp Mặc gật đầu, tuy rằng hắn rất muốn xuất đi này, thế nhưng hắn chưa bị choáng váng đầu óc. Bản thân hắn cùng Đế Quốc Hàn Lương không quen không biết, thậm chí còn giết người trong vương thất Đế Quốc Hàn Lương, chiếm đoạt Mặc Nguyệt Chi Thành, Đế Quốc Hàn Lương biết chuyện như vậy? Lại có thể vô cớ mà nhường hắn cơ hội tiến nhập Vẫn Chân Điện sao?

- Diệp thành chủ thật chưa đến một trăm tuổi chứ?

Vưu Phiên Bình thấy Diệp Mặc gật đầu, trong lòng dĩ nhiên là có suy nghĩ như vậy. Tuy rằng trong vòng một trăm tuổi trở xuống, ở các đại môn phái có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh, hay thậm chí là tu sĩ Hư Thần cũng có, thế nhưng Đế Quốc Hàn Lương lại không có tu sĩ Nguyên Anh trong vòng một trăm tuổi. Nếu như Diệp Mặc thật là trong vòng một trăm tuổi, vậy y trúng lớn rồi.

Đề cử một tu sĩ Nguyên Anh trong vòng một trăm tuổi tiến nhập Vẫn Chân Điện, nếu có thể sống sót trở ra, thì khẳng định chỗ tốt cho y thật là cực kỳ nhiều.

Diệp Mặc cười thầm trong lòng, chính hắn còn rất xa mới đến một trăm tuổi, thế nhưng hắn cũng không nói ra. Bởi vì tuổi trẻ như hắn đã là tu sĩ Nguyên Anh, khẳng định sẽ dẫn đến sự chú ý của các đại môn phái.

- Diệp thành chủ, nếu như anh nguyện ý đại biểu Đế Quốc Hàn Lương tiến nhập Vẫn Chân Điện, vậy Vưu mỗ nhất định dốc toàn lực hỗ trợ anh, Vương thượng của Đế Quốc Hàn Lương biết được anh nguyện ý đại biểu cho đế quốc, khẳng định sẽ nguyện ý tặng cho anh vài thành trì.

Vưu Phiên Bình chủ động thương lượng.

Diệp Mặc có chút không biết nói gì, vài thành trì? Y cho rằng mình là chuyên cướp đoạt địa bàn làm vua núi sao? Chiếm cứ Thành Song Hà chính là bởi vì muốn kiến thiết Mặc Nguyệt Chi Thành ở đây, về phần chiếm thêm nhiều thành thị nữa thì hắn một chút cũng không hứng thú.

Kẻ có thực lực cường đại ở Tu Chân giới cũng không có ý muốn chiếm thật nhiều thành thị, ngay cả các môn phái chín sao cũng chỉ là một phạm vị ngàn dặm mà thôi, mà một đế quốc đâu chỉ có phạm vị ngàn dặm chứ? Thế nhưng có một quốc gia nào dám cùng môn phái chín sao tranh giành?

- Tôi thật ra nguyện ý tiến nhập Vẫn Chân Điện, chỉ là không biết vì sao Vưu đạo hữu lại nhiệt tâm như vậy?

Dù Diệp Mặc biết ở trong Vẫn Chân Điện có rất nhiều thứ tốt, thế nhưng hắn gặp qua những thứ tốt cũng nhiều lắm, cũng không quá động tâm.

Vưu Phiên Bình cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, y có chút buồn phiền mà nói:

- Tôi tu luyện mấy trăm năm rồi mới chỉ là tu sĩ Nguyên Anh tầng hai, nếu như không có cơ duyên thì coi như vĩnh viễn dừng lại tại đây không có cơ hội đột phá. Bích Đan Tông là môn phái bảy sao, bọn họ hứa hẹn nếu như hai người của Đế Quốc Hàn Lương tiến nhập vào Vẫn Chân Điện mà có một người có thể trở ra, vậy thì bọn họ sẽ giúp Đế Quốc Hàn Lương bồi dưỡng ra hai tu sĩ Hư Thần, còn nếu có hai người có thể từ Vẫn Chân Điện trở ra, bọn họ sẽ tương trợ Đế Quốc Hàn Lương bồi dưỡng ra ba tu sĩ Hư Thần.

Dừng một chút, Vưu Phiên Bình xuất ra một món linh khí công kích thượng phẩm đưa đến trước mặt Diệp Mặc nói rằng:

- Nếu như Diệp thành chủ có khả năng trở ra từ trong Vẫn Chân Điện, khẳng định sẽ trở thành nội môn đệ tử của Bích Đan Tông, tôi cũng muốn nhờ Diệp thành chủ đề cử tôi, để giúp tôi có cơ hội tiến nhập tông môn bảy sao Bích Đan Tông.

Hóa ra nội tình câu chuyện là như thế này, Diệp Mặc ngược lại đã không còn nghi ngờ rồi. Đối với việc có thể tiến nhập vào tông môn bảy sao này chính là một sự cám dỗ rất lớn, căn bản là khó có thể kháng cự, hắn đem linh khí công kích thượng phẩm kia đẩy trở lại phía Vưu Phiên Bình nói rằng:

- Ta có pháp bảo của mình, linh khí này anh Vưu thu về đi. Về phần hai xuất được bồi dưỡng trở thành Hư thần kia, nếu như tôi có khả năng tiến nhập vào Vẫn Chân Điện, thì cả hai xuất tôi cũng không cần, toàn bộ đều là của anh Vưu.

- A...

Vưu Phiên Bình bị miếng bánh lớn rơi vào đầu khiến y muốn ngất đi, hai xuất đều là của y, vậy không phải nói rằng, một khi Diệp thành chủ trở ra được từ Vẫn Chân Điện, vậy thì mình ở Đế Quốc Hàn Lương sẽ có quyền thế ngập trời rồi.

Vốn chuyến đi này của y vốn không có chút béo bở nào, chỉ là bởi vì có việc nên tiện đi qua Thành Song Hà, không nghĩ tới cư nhiên lại rớt xuống một khối bánh lớn như vậy.

Tuy rằng không biết Diệp thành chủ vì sao không cần, thế nhưng Vưu Phiên Bình cũng không có hỏi lại. Đối với Tu Chân giả, nếu sự tình có chỗ tốt khẳng định sẽ không cự tuyệt, tựa như Diệp Mặc đồng ý tiến nhập Vẫn Chân Điện. Thế nhưng những chuyện vô ích cũng sẽ không đi làm. Diệp thành chủ nếu không muốn tiến nhập Bích Đan Tông, hiển nhiên là có dự định khác, không cần mình phải hỏi nhiều.

Khí thế trên người của vị Diệp thành chủ này cường đại như vậy, tiến nhập Vẫn Chân Điện chỉ cần cẩn thận một chút, cơ hội trở ra ngoài khẳng định là không nhỏ, chỉ có trở ra rồi mới thực sự trở thành đệ tử nội môn của một tông môn bảy sao.

- Anh Vưu? Không biết Vẫn Chân Điện lúc nào thì mở ra, tôi lúc nào phải đi?

Diệp Mặc đương nhiên không biết suy nghĩ của Vưu Phiên Bình. Nếu hắn đã quyết định vào Vẫn Chân Điện rồi, thì sẽ vì chính mình mà suy nghĩ một chút.

- Được.

Vưu Phiên Bình lúc này mới có phản ứng, nhưng lập tức y cũng biết mình đã đưa ra câu trả lời không liên quan, liền vui mừng nói:

- Vẫn Chân Điện còn nửa năm nữa mới mở ra, thế nhưng anh phải cùng tôi đi đến thành Chư Lương vương đô của Đế Quốc Hàn Lương một chuyến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1032

Tới Để Lập Uy Sao?

Anh Vưu, ở Mặc Nguyệt Chi Thành tôi còn có một số chuyện cần làm. Anh Vưu có thể trở về trước, trong vòng hai tháng tới tôi khẳng định sẽ tới thành Chư Lương.

Diệp Mặc biết lần này tiến nhập Vẫn Chân Điện không biết bao lâu mới có thể trở về, Diệp Vô Tài bái hắn làm sư phụ, hắn còn chưa dạy gì, nay lại muốn đi một thời gian dài. Thế nên thứ nhất hắn muốn ở lại dạy Diệp Vô Tài tu chân, thứ hai còn muốn bố trí trận pháp tại Mặc Nguyệt Chi Thành, vì vậy hắn mới bảo Vưu Phiên Bình về trước.

Tựa hồ biết Diệp Mặc có việc, Vưu Phiên Bình cũng không nói gì thêm, chỉ là để ngọc truyền tin lại cho Diệp Mặc, y trở về thành Chư Lương trước. Chuyện của Diệp Mặc y phải nhanh một chút báo cáo về. Địa vị của y tại thành Chư Lương tuy rằng không thấp, nhưng cũng có bốn tu sĩ Nguyên Anh, y nhất định phải tìm một người ủng hộ mới được.

Nếu như Diệp Mặc cũng muốn tiếp nhập Bích Đan Tông như y đề nghị thì lại có chút phiền phức. Nhưng hiện tại Diệp Mặc lại không muốn tiến nhập Bích Đan Tông, nói cách khác, nếu Diệp Mặc thành công, Bích Đan Tông sẽ thu hai tu sĩ Nguyên Anh của Đế Quốc Hàn Lương làm đệ tử, vì đây là đề nghị của y nên y khẳng định y sẽ có một phần mà không có ai có thể dị nghị rồi.

Vưu Phiên Bình đi rồi, Diệp Mặc mới gọi Diệp Vô Tài lại, Diệp Vô Tài là tạp linh căn ba hệ, thế nhưng lại lấy Kim Linh căn làm chủ đạo. Công pháp mà Diệp Mặc dạy cho anh ta cũng chính là biến quyết đơn giản được nghĩ ra từ ‘Tam sinh quyết’, từ đó mà thành cái tên ‘Tam sinh canh kim

quyết’.

Song song Diệp Mặc cũng luyện chế một viên ‘Ngũ nguyên đan’ cho Diệp Vô Tài, tuy rằng anh ta đã có linh căn rồi, thế nhưng loại đan dược nghịch thiên như ‘Ngũ nguyên đan’ này sẽ làm cho linh căn của anh ta trở nên thuần nhất hơn.

Diệp Vô Tài nghe xong Diệp Mặc truyền thụ, lập tức không muốn lãng phí chút thời gian nào, toàn tâm tiến vào tu luyện. Việc kiến thiết Mặc Nguyệt Chi Thành đã không còn cần anh ta đích thân quan tâm nữa, hiện anh ta chỉ cần dành thời gian rảnh rỗi khi tu luyện để đến xem xét tiến độ công trình mà thôi.

Diệp Mặc dùng hơn một tháng thời gian để ở bên cạnh chỉ dạy cho Diệp Vô Tài tu luyện, cùng với bố chí một trận pháp phòng ngự quanh Mặc Nguyệt Chi Thành.

Chỉ là bởi vì tài liệu cao cấp của Diệp Mặc có hạn, mà diện tích của Mặc Nguyệt Chi Thành cũng quá lớn, cho nên với tu vi hiện tại hắn chỉ có thể miễn cưỡng bố trí ra một trận pháp phòng ngự cấp bốn và một trận pháp công kích cấp ba mà thôi. Thế nhưng trận pháp phòng ngự cấp bốn đối phó với tu sĩ Kim Đan là không có vấn đề gì rồi, càng không cần phải nói đến quân đội bình thường.

Tuy rằng lấy tu vi của hắn hiện tại thì ở thành Phỉ Hải cũng không phải là mạnh mẽ, thế nhưng Mặc Nguyệt Chi Thành một điểm cũng không nhỏ hơn thành Phỉ Hải, thậm chí còn lớn hơn một chút, thế nên Diệp Mặc bố trí được một trận pháp phòng ngự cấp bốn là hắn đã rất thỏa mãn rồi.

Một tháng sau, khi Diệp Vô Tài đã có khả năng tự mình tu luyện, Diệp Mặc lưu lại những tâm đắc trong quá trình tu luyện của mình cho hắn, rồi đem tất cả sự tình của Mặc Nguyệt Chi Thành giao cho Diệp Vô Tài tiếp quản, lúc này mới rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành tiến đến thành Chư Lương.

Thành Chư Lương cách xa Mặc Nguyệt Chi Thành đến cả vạn dặm, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng chỉ một ngày là tới nơi. Một vạn dặm đối với Tu Chân giả mà nói cũng chỉ là một đoạn đường, thế nhưng đối với người thống trị một đế quốc mà nói cự ly này không phải là gần. Hiện giờ hắn thấy Mặc Nguyệt Chi Thành không được Đế Quốc Hàn Lương coi trọng cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Diệp Mặc vừa tới thành Chư Lương, Vưu Phiên Bình đã đi ra để tiếp đãi hắn rồi, hiển nhiên Vưu Phiên Bình rất quan tâm đối với việc Diệp Mặc tiến nhập vào Vẫn Chân Điện theo ý của y.

Lần này Diệp Mặc không giấu diếm tu vi, khi Vưu Phiên Bình thấy được Diệp Mặc đã là tu sĩ Nguyên Anh tầng ba thì sửng sốt một chút, rồi lập tức cười nói:

- Diệp thành chủ, cái công phu ẩn dấu tu vi kia của anh thật sự là quá lợi hại rồi, tôi nghĩ chí ít anh phải đến Nguyên Anh trung kỳ rồi, không nghĩ ra anh chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ tầng ba.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Anh Vưu thấy tu vi của tôi không cao, có phải là rất thất vọng không.

Vưu Phiên Bình vội vã xua tay nói:

- Sẽ không, sẽ không, thế này đã là ngoài dự liệu của tôi rồi, thực lòng mà nói, khi trước tôi nghĩ anh hẳn phải là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí có thể là hậu kỳ, thật đúng là có chút bị đả kích rồi. Tuy rằng bây giờ so với trước thấp hơn một chút, thế nhưng cũng không có vấn đề gì. Diệp thành chủ, anh hãy cùng tôi đi gặp các đạo hữu của Đế Quốc Hàn Lương, còn có Vương thượng của Đế Quốc Hàn Lương nữa. Dù sao chúng ta là đại biểu Đế Quốc Hàn Lương tiến nhập Vẫn Chân Điện thế nên vẫn phải gặp mặt một lần.

Lời Vưu Phiên Bình nói chính là sự thật, tu sĩ Nguyên Anh trong vòng một trăm tuổi không ít, thế nhưng tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ trong vòng một trăm tuổi thực sự rất ít, càng không cần nói đến tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ rồi.

Hiện tại y nhận ra tu vi của Diệp Mặc là Nguyên Anh tầng ba, y lại thấy có chút nhẹ nhõm, dù sao đả kích lúc trước cũng quá là lợi hại.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân, nếu như Diệp Mặc trong vòng một trăm tuổi đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ rồi, thì có muốn làm cho các đại môn phái không chú ý đến cũng không được. Đến lúc đó mỗi người đều yêu cầu đưa Diệp Mặc về phía mình thì Đế Quốc Hàn Lương bọn họ không cười nổi nữa rồi.

Vua của Hàn Lương Đế Quốc tự mình đón tiếp Diệp Mặc, đồng thời vì Diệp Mặc mà tổ chức một nghi thức chào đón. Lúc tới yến tiệc, Diệp Mặc mới biết cách nghĩ của hắn về Đế Quốc Hàn Lương lúc trước là không chính xác.

Đế Quốc Hàn Lương có bốn tu sĩ Nguyên Anh, về phần tu sĩ Kim Đan thì nhiều hay ít cũng không có tham gia yến tiệc nên Diệp Mặc không thể biết đươc. Thế nhưng hắn lại biết rõ người tiến nhập Vẫn Chân Điện ngoại trừ hắn ra, còn có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ nữa.

Lúc này bốn tu sĩ Nguyên Anh, ngoại trừ Vưu Phiên Bình và một người khác họ Vinh cùng là tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ ra, còn lại có một người là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ và một người khác đã là tu sĩ Nguyên Anh tầng tám. Với thực lực này thì việc lôi kéo Diệp Mặc hiển nhiên không phải vì sợ tu vi của Diệp Mặc, mà thực sự là muốn Diệp Mặc đại biểu bọn họ tham gia tiến nhập Vẫn Chân Điện.

Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tầng tám tên gọi Cát Liên, đối với Diệp Mặc rất khách khí, không ngừng hướng tới Diệp Mặc một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba mà kính rượu. Mà tên tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ tên gọi Tề Lại Phương và tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ họ Vinh đều biểu hiện không mấy nhiệt tình đối với Diệp Mặc, nhưng cũng không phải là rất lạnh nhạt, chỉ có thể nói là hết sức bình thường.

Từ điểm đó Diệp Mặc cũng nhận ra Cát Liên là người mà Vưu Phiên Bình lôi kéo làm đồng minh, nếu như hắn có thể trở ra từ Vẫn Chân Điện, người nhận được chỗ tốt chính là Vưu Phiên Bình và Cát Liên. Thế nhưng việc này cũng có thể lý giải được, dù sao tu vi của Cát Liên là cao nhất, cho nên lôi kéo Cát Liên vào cùng chiến tuyến là rất bình thường.

Nhưng song song đó Diệp Mặc cũng nhìn ra, tuy rằng tiệc rượu là hắn được quốc vương của Đế Quốc Hàn Lương mời, thế nhưng biểu hiện khách khí của mấy tên tu sĩ Nguyên Anh đối với quốc vương của Đế Quốc Hàn Lương cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi. Rất nhiều chuyện không hề thông qua quốc vương liền làm rồi. Nhưng mấy tên tu sĩ vẫn có thể lại ở Đế Quốc Hàn Lương, hơn nữa mặt ngoài cũng là phục vụ vì quốc vương của Hàn Lương Đế Quốc, hiển nhiên phương diện này còn có nguyên nhân khác.

Ở giữa đại điện là một đoàn mỹ nữ y phục khiêu gợi đang khiêu vũ, trong lòng Diệp Mặc liền cảm thán, tuy rằng làm quốc vương ở Đế Quốc Hàn Lương chỉ có vài chục năm, thế nhưng vài chục năm này so với các Tu chân giả thì thoải mái tiêu sái hơn nhiều lắm. Một Tu Chân giả tuy có sinh mạng kéo dài, thế nhưng nếu anh ta bế quan liền mấy trăm mà không có sự thăng tiến, thì đảo mắt là liền có thể ngã xuống, vậy còn không bằng làm một quốc vương tiêu sái của một đế quốc.

Kỳ thực nhân sinh có được tất có mất, lại có ai có thể tính toán được rõ ràng?

Quốc vương kia phỏng chừng là gặp qua Nguyên Anh tu sĩ quá nhiều, đối Diệp Mặc chỉ là khách khí, cũng không có sự gò bó giống với tu sĩ bình thường khi gặp phải tu sĩ Nguyên Anh.

Diệp Mặc cũng chỉ đàm luận vài câu cùng với mấy tu sĩ Nguyên Anh mà thôi, quốc vương kia đã đem ánh mắt thu hồi lại, cười tủm tỉm nhìn Diệp Mặc nói rằng:

- Diệp thành chủ, Thành Song Hà hiện tôi liền giao lại cho cậu, cho dù là cậu cần thêm mấy tòa thành tôi cũng có thể cho cậu. Hôm nay cậu đã đại

biểu Đế Quốc Hàn Lương tham gia rèn luyện ở Vẫn Chân Điện, hay cậu gia nhập vào viện tiên sư của Đế Quốc Hàn Lương chúng tôi, cậu thấy thế nào?

Nói xong cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, liền bổ sung thêm một câu:

- Diệp thành chủ, tôi đem Thành Song Hà ban thưởng cho người khác đều là tùy thời có thể thu hồi lại, cho cậu rồi, tôi bảo dảm sẽ không nhắc lại chuyện thu hồi Thành Song Hà nữa.

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống, trong nháy mắt khí thế toàn thân bạo phát ra. Chỉ là một tu sĩ Luyện Khí, coi như là một quốc vương của một đế quốc thì đã làm sao? Cũng dám nói là ban thưởng Thành Song Hà cho hắn.

- Từ giờ chỉ có Mặc Nguyệt Chi Thành, không có Thành Song Hà. Ông là quốc vương của Đế Quốc Hàn Lương sao? Ta nói ông biết, Mặc Nguyệt Chi Thành chính là ta lấy được, không can hệ tới bất cứ kẻ nào, cùng với Đế Quốc Hàn Lương của ông cũng không có chút quan hệ gì, đừng tự mình tìm đến phiền phức.

Diệp Mặc bỗng dứng lên, thanh âm băng lãnh của hắn phối hợp cũng khí thế bạo phát ra nhất thời làm cho cả phong khách tràn đầy một sát khí sắc bén.

Hắn cần lập uy, nếu như chuyện này không làm rõ ràng, vậy sau khi hắn rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, tên quốc vương này mượn cớ nói rằng thành thị đó là của gã, sẽ phát sinh ra rất nhiều tranh cãi.

Diệp Mặc biết, hiện tại Mặc Nguyệt Chi Thành không ai ham muốn là bởi bì việc thiếu thốn linh khí. Một ngày kia hắn kiến thiết lại rồi, hình thành một thành thị thương nghiệp, sau đó đưa linh mạch nhập vào thì sẽ là ham muốn đối với rất nhiều tu sĩ. Một ngày nào đó, có tu sĩ nắm được điểm này, thuyết phục Đế Quốc Hàn Lương thu hồi Mặc Nguyệt Chi Thành, vậy thì khi đó hắn có lý mà không thể nói được.

Tuy rằng đây là thời kỳ mà người có thực lực làm chủ, thế nhưng khi

thực lực ngang bằng nhau, thì nhất định cũng phải dựa vào đạo lý mới được.

Quốc vương của Đế Quốc Hàn Lương cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ mà thôi, đâu có khả năng chống đỡ được khí thế của Diệp Mặc, nhất thời phun ra một búng máu.

Cát Liên cảm thụ được khí thế cường đại của Diệp Mặc, trong lòng hoảng sợ, khí thế của cái tên Diệp thành chủ này cũng thật quá mạnh mẽ, loại khí thế này coi như chính mình cũng không nhất định có thể phát ra, hắn thật sự là một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba sao?

Người khác không biết, thế nhưng Cát Liên đã trải qua Nguyên Anh tầng ba. Y đương nhiên biết ở giữa Nguyên Anh sơ kỳ và Nguyên Anh trung kỳ là một cái khoảng cách thật lớn, mà Nguyên Anh trung kỳ và Nguyên Anh hậu kỳ cũng là một cái khoảng cách rất lớn. Diệp Mặc phóng xuất ra khí thế kinh hãi như vậy, hiển nhiên tu vi của hắn không đơn giản.

Cát Liên cũng không nói ra, bất luận Diệp Mặc làm gì, y cũng là người được lợi. Bọn họ sở dĩ ở lại Đế Quốc Hàn Lương, một là vương thất Đế Quốc Hàn Lương cũng có tu sĩ Nguyên Anh, chỉ là vẫn luôn bế quan tu luyện không có lộ diện mà thôi. Thứ hai là bọn họ tu luyện đều là bằng tài nguyên do Đế Quốc Hàn Lương cung cấp, căn bản là không cần chính bọn họ phải đi tìm.

Chỉ là trong lòng y cũng có chút oán giận, tuy rằng là đế vương một nước, thế nhưng ông cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí nhỏ bé lại dám đứng trước một tu sĩ Nguyên Anh nói cái gì mà ban tặng, điều này không phải tự mình chuốc lấy nhục sao. Còn có cái người Diệp thành chủ kia, anh đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi, biết rõ người ta cũng chỉ là nói qua miệng, anh coi như đó là thả rắm không được sao?

Diệp Mặc đương nhiên không coi lời quốc vương nói thành cái rắm gì, coi như là quốc vương không nói đến, hắn cũng sẽ chủ động nói ra. Hơn nữa Diệp Mặc cũng có thể từ sâu trong nhãn thần của quốc vương này nhìn ra gã tuyệt đối không phải người thường, hơn nữa khi gã nói ánh mắt thu lại, hiển

nhiên là tâm tưởng cùng lời nói của gã căn bản là không giống nhau.

Có lẽ lời gã nói căn bản là để sau này thu hồi lại Thành Song Hà, xem ra trước đó quốc vương này căn bản không để ý đến cách suy nghĩ đối với Mặc Nguyệt Chi Thành là sai hay đúng. Tuy nhiên Diệp Mặc không biết quốc vương chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, sao có thể nắm chắc như vậy, thế nhưng hắn đối với quyền sở hữu Mặc Nguyệt Chi Thành lại rất chú ý.

Cát Liên không nói gì, Vưu Phiên Bình cũng sẽ không nói. Người tu sĩ Nguyên Anh họ Vinh cũng không đứng ra nói.

Thế nhưng tu sĩ Nguyên Anh tầng năm Tề Lại Phương bỗng đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc mà nói:

- Diệp thành chủ, anh là tới Đế Quốc Hàn Lương để lập uy sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1033

Thành Thị Phồn Hoa

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, toàn bộ khí thế bức về phía Tề Tái Phương, mà Tề Tái Phương là tu sĩ Nguyên Anh tầng năm tuy rằng cao hơn hai tầng so với Diệp Mặc, còn là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Thế nhưng Diệp Mặc là bát hệ đồng tu cho nên đừng nói là Tề Tái Phương là một tu sĩ phổ thông tu vi Nguyên Anh tầng năm, coi như là một tu sĩ Nguyên Anh tầng năm đỉnh phong cũng không nhất định chống đỡ được.

Tế Tái Phương dĩ nhiên bị khí thế của Diệp Mặc bức lui ra phía sau rồi, lúc này mới hoảng sợ mà nhìn về phía Diệp Mặc. Không chỉ riêng Tề Tái Phương sắc mặt đại biến, mà cả mấy người Cát Liên sắc mặt cũng tràn ngập khiếp sợ. Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba, không ngờ chỉ cần khí thế là có bức tu sĩ Nguyên Anh tầng năm là Tề Tái Phương, chứng tỏ hắn tuyệt đối là một thiên tài tu luyện.

Tên quốc vương sau khi phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế không dám động đậy, cũng không dám liếc nhìn Diệp Mặc một cái. Chỉ là trong lòng gã đang suy nghĩ cái gì thì chỉ có gã mới biết.

Cát Liên thấy Tề Tái Phương bị Diệp Mặc bức bách khí thế nhất thời suy yếu, một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ như y không ngờ cũng không còn dám khiêu chiến Diệp Mặc, trong lòng không khỏi sảng khoái. Tên Tề Tái Phương đến từ Tề gia của đế quốc Hàn Lương ỷ vào có một người tu vi Hư Thần trong tộc bình thường đối với mình không hề khách khí, lần này bị Diệp Mặc làm cho mất mặt thực sự là đáng đời.

Thế nhưng Cát Liên biết rằng không nên để chuyện này tiếp tục như vậy nữa, y vội vã đứng lên hướng Diệp Mặc mà nói:

- Vừa rồi hẳn là mọi người đã có chút hiểu lầm, ta nghĩ nên giải thích rõ ràng mọi chuyện. Như vậy đi, quốc vương sẽ phát ra thông báo toàn quốc rằng Đế Quốc Hàn Lương và Mặc Nguyệt Chi Thành từ này về sau không còn chút quan hệ nào, Mặc Nguyệt Chi Thành chỉ thuộc về cá nhân Diệp thành chủ, mong Diệp thành chủ cũng không nên tiếp tục tính toán về việc nhỏ này nữa.

Hiển nhiên sự tình liên quan đến Mặc Nguyệt Chi Thành này đối với y chỉ là chuyện nhỏ không đáng để ý đến.

Cái Diệp Mặc muốn chính là những lời này, hắn thu hồi lại khí thế bức bách Tề Tái Phương, hướng ánh mặt lạnh lùng sang quốc vương Đế Quốc Hàn Lương. Tên quốc vương vừa bị khí thế của Diệp Mặc bức đến thổ huyết kia vội vàng đứng lên nói:

- Được, được, không có vấn đề gì, ta lập tức phái người đi tuyên bố thông cáo này...

Tề Tái Phương cũng không nói gì nữa, y coi như là cũng không thua Diệp Mặc, còn nếu như thua hoàn toàn, y cũng không còn mặt mũi nào ở lại Đế Quốc Hàn Lương nữa. Tuy rằng y là người của Tề gia, thế nhưng cũng chỉ là một tu sĩ bình thường của gia tộc mà thôi, tuy có một tu sĩ Hư Thần nhưng lại luôn bế quan thì cũng chẳng khác gì không có.

Diệp Mặc thấy tên quốc vương đã đồng ý chuyện này rồi, nên cũng gật đầu:

- Đã như vậy tôi xin phép cáo từ.

Nói xong liền xoay người rời đi, căn bản là không có nhiều lời.

Thấy Diệp Mặc rời khỏi, Cát Liên và Vương Phiên Bình vội chạy theo để bắt chuyện. Tề Tái Phương khuôn mặt tối sầm, xoay người đi ra. Chỉ còn lưu lại Vương Chính nói mấy câu xoa dịu quốc vương xong rồi cũng không có lưu lại.

Khi tất cả đều đã rời khỏi, lúc này quốc vương mới tức giận phất tay đuổi hết những vũ nữ còn đang khiêu vũ trong đại điện đi, sau đó oán giận đến xanh mặt mà nói:

- Một bọn sói đói, khinh người quá đáng, bọn bây có quyền giữ lại hay vứt bỏ một thành thị của Đế Quốc Hàn Lương ta sao? Đợi đến khi Long gia tiền bối ta xuất quan cũng là lúc mà bọn bây phải hoàn trả lại toàn bộ. Họ Diệp kia, chỉ bằng mày mà cũng dám chiếm Thành Song Hà của ta sao? Một ngày nào đó mày sẽ hối hận vì việc ngày hôm nay.

Diệp Mặc vừa mới đi chưa xa, phía sau đã có đã có tiếng Cát Liên kêu lên:

- Diệp thành chủ, xin chậm lại đã.

Diệp Mặc dừng lại, hắn biết Cát Liên còn cần đến vị trí đệ tử Bích Đan Tông vậy nên hắn cũng không lo lắng người này đối với mình có gì bất lợi. Chờ Cát Liên và Vương Phiên Bình đi tới gần, Diệp Mặc mới ôm quyền nói:

- Anh Cát, anh Vưu, vừa rồi tại đại điện tôi không khống chế tốt chính mình, giờ xin được thỉnh tội.

Cát Liên có chút bất đắc dĩ, một tu sĩ Nguyên Anh như anh không thể khống chế chính mình? Chuyện này nói ra sợ sẽ chẳng ai tin. Thế nhưng lời này y cũng sẽ không có nói ra, mà cười ha hả ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ hẳn là cũng đã nghe anh Vưu nói qua chuyện tình của Bích Đan Tông rồi, Cát mỗ xin được cảm tạ trước.

Diệp Mặc đương nhiên biết lời nói của Cát Liên là có ý tứ gì, hắn gật đầu nói:

- Anh Cát, lời này hẳn là phải để tôi nói.

Vương Phiên Bình bỗng ngắt lời Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ, ngày hôm nay tôi và Cát đạo hữu tìm anh. Một là vì muốn cám ơn anh, còn một là vì chỉ còn chưa đến năm tháng nữa là tiến vào Vẫn Chân Điện, hiện rất nhiều tu sĩ tiến nhập Vẫn Chân Điện đã tề tựu ở thành Vẫn Chân. Các tu sĩ thiên tài Nguyên Anh của chín thành đều sẽ đến đó, trong lúc này ở thành Vẫn Chân không chỉ có các tu sĩ cùng nhau luận đạo, còn có những cuộc tỉ thí của những tu sĩ thiên tài. Thậm chí có rất nhiều loại linh dược hoặc tài liệu quý hiếm mà nhiều người hằng ao ước cũng có thể xuất hiện.

Cát Liên gật đầu rồi tiếp lời:

- Tôi và anh Vưu cũng muốn đến thành Vẫn Chân tham gia náo nhiệt, tuy rằng bọn tôi không có tư cách cùng người khác luận đạo, thế nhưng nghe một chút cũng không có vấn đề gì, huống chi còn có thể chứng kiến hàng loạt các loại đệ tử thiên tài của các môn phái so đấu với nhau, đối với tu vi của chính mình hẳn là có chỗ tốt. Nếu như Diệp thành chủ không bận rộn chuyện gì, chúng ta có thể cùng đi thành Vẫn Chân, dù sao mấy tháng sau Vẫn Chân Điện cũng sẽ được mở ra ở thành Vẫn Chân.

Diệp Mặc nghe xong lời Vương Phiên Bình nói thì đã muốn đi, hơn nữa mấy tháng sau mình cũng phải đến đó, chỉ riêng vô số vật phẩm mà vô số các tu sĩ mang đến thành Vẫn Chân đã khiến hắn động tâm rồi. Cho tới này, đa số tài liệu tu luyện của hắn đều là cướp được và những dự trữ sau chuyến đi "Sa Nguyên dược cốc", nhưng đến giờ cũng đã không có khả năng thỏa mãn điều kiện tu luyện của hắn nữa rồi. Hiện tại hắn có nhiều linh thạch, nếu như có thể kiếm được nhiều tài nguyên tại thành Vẫn Chân thì tại sao lại không đi nhỉ?

Vậy là cả ba cùng nhất trí, hẹn nhau thời gian đi đến thành Vẫn Chân.

Không có Tề Tái Phương ở trong nhóm, cùng đi chỉ có thêm tu sĩ Kim Đan tham gia Vẫn Chân Điện kia, mấy người cùng đi chung cũng rất hòa hợp. Diệp Mặc cũng từ Cát Liên và Vương Phiên Bình biết thêm được rất nhiều chuyện.

Đương nhiên hắn đã biết đệ tử nòng cốt của Lôi Vân Tông là Điền Ngạo Phong đã ngã xuống, thế nhưng giờ hắn mới biết được ở Bia đề danh Kim Đan thành Nam An thì Tiêu Phi chỉ vượt lên đầu có ba ngày đã bị Phương Chủng Sư lần thứ hai đề danh đè xuống.

Trừ nhiêu đó ra, còn lại thì Diệp Mặc đã biết rồi, gần đây tại Bia đề danh Kim Đan nổi gió mây vần, Tiêu Phi sau khi bị Phương Chủng Sư đè xuống, không ngờ lại bị thêm một cô gái đạp lên đầu, sau đó đầy phiền muộn mà rớt xuống hạng mười ba. Mà cô gái đó cũng theo sát Phương Chủng Sư, đề danh thứ mười hai trên Bia đề danh Kim Đan.

Vốn Diệp Mặc không dự định tìm hiểu, thế nhưng bởi vì nghe nói cô gái kia là đệ tử của Huyền Băng Phái nên mới cố ý hỏi một chút. Cũng biết được rằng cô gái kia tên gọi Triệu Dung là đệ tử nòng cốt của Huyền Băng Phái.

Thế nhưng đó cũng chưa phải là đặc sắc, đắc sắc nhất chính là chỉ sau Triệu Dung và Phương Chủng Sư ba ngày, lại có một tu sĩ tại Bia đề danh Kim Đan đề tên, mà tên tu sĩ kia một lần nữa đem Phương Chủng Sư hạ xuống vị trí thứ mười một.

- Là ai vậy?

Coi như là Diệp Mặc cũng nhịn không được sự hiếu kỳ mà hỏi.

- Là Ma Trực Húc, đệ tử nòng cốt của môn phái chín sao Thần Phong Cốc, tên kia mới chỉ hai mươi bốn tuổi quả là thiên tài nghịch thiên.

Vương Phiên Bình mang theo chút biểu tình sợ hãi mà than vãn.

Diệp Mặc cũng cảm thấy Ma Trực Húc kia đúng là thiên tài nghịch thiên, mới hai mươi bốn tuổi đã có thể sẵn sàng tấn cấp Nguyên Anh kỳ rồi. Hiển nhiên những người này lúc này đến đề tên tại Bia đề danh Kim Đan, đều là vì mục đích chuẩn bị cho việc tấn cấp Nguyên Anh kỳ, hẳn cũng là muốn chuẩn bị để tham gia khi Vẫn Chân Điện mở cửa.

Từ trong miệng Vương Phiên Bình, Diệp Mặc còn biết ngoại trừ Triệu

Dung của Huyền Băng Phái ra, còn có hai cô gái khác cũng đã đề tên trên Bia đề danh Kim Đan, một người là Văn Thái Y của Vô Cực Tông và một người là Lăng Hiểu Sương của Thanh Mộng Trai. Nghe nói cô gái tên Lăng Hiểu Sương kia khi mới đề danh được xếp hạng thứ hai mươi ba, nhưng chỉ mười ngày sau đã là vị trí thư ba mươi ba rồi.

Bởi vậy có thể thấy, Bia đề danh Kim Đan gần đây cạnh tranh trịnh độ khốc liệt ra sao.

Sau khi tới thành Vẫn Chân, Diệp Mặc mới biết được cái gì mới gọi là đông kín người.

Ở đây quả thực giống như hội chùa, thật sự là rất nhiều người. Không chỉ tu sĩ Trúc Cơ và tu sĩ Luyện Khí mà cả tu sĩ Kim Đan hay tu sĩ Hư Thần cũng rất nhiều, thỉnh thoảng cũng có thể thấy hai tu sĩ Ngưng Thể.

- Diệp thành chủ, chúng tôi đã sắp xếp được chỗ ở rồi, là Bích Đan Tông hỗ trợ an bài bốn gian phòng tại nhà hàng Tư Uyển, hay chúng ta đi đến khách sạn trước rồi tính.

Vương Phiên Bình đầu tiên đề nghị với Diệp Mặc.

Dừng một chút y lại nói tiếp:

- Lát nữa tôi và anh Cát cùng đi đến đài luận đạo, nghe các tu sĩ thiên tài ở Nam An châu này luận đạo, anh Diệp cũng đi cùng chứ?

Diệp Mặc đương nhiên hiện tại cũng không muốn vào khách sạn nghỉ ngơi, lập tức nói:

- Anh Cát, anh Vưu, hai người về khách sạn trước đi, tôi đi dạo một chút, buổi tối sẽ trở về.

Cát Liên cũng biết loại tu sĩ như Diệp Mặc khẳng định có chuyện cần làm cho nên gật đầu rồi bốn người cùng chia tay nhau.

Đối với Diệp Mặc thời gian hiện tại rất là cấp bách, hắn hầu như cứ mỗi một phút phải coi như là hai phút tu luyện, nên tự nhiên sẽ không cùng đám người Cát Liên ngồi một chỗ, hắn còn muốn đi phường thị để xem có thể tìm được linh thảo nào không. Về phần luận đạo, Diệp Mặc thấy không quan trọng bằng việc đi thu thập tài liệu, chờ khi nào rảnh rỗi thì xem sau.

Hắn hiện tại rất nhiều linh thạch, thế nhưng đối với hắn mà nói, đem số linh thạch này đổi thành cái gì đó mới là chuyện trọng yếu nhất. Mà hộ giáp bán chân khí của hắn tại thời gian trước khi hắn độ kiếp đã bị lôi kiếp phá hư rồi, hiện tại hắn cần mua một bộ hộ giáp mới.

Lúc này Diệp Mặc đã biết rõ tầm quan trọng của hộ giáp, đơn giản mà nói lần trước nếu không có hộ giáp thì hắn cũng không vượt qua được lôi kiếp.

Sau khi rời khỏi đám người Cát Liên, Diệp Mặc trước tiên đi tới phường thị. Lúc này Diệp Mặc thấy vô số quầy hàng cùng với đủ loại tu sĩ, trong lòng thầm nghĩ, cái gì mọi gọi là phồn hoa, đây mới chính là phồn hoa sầm uất.

Có người cần thì sẽ có người bán, mong răng Mặc Nguyệt Chi Thành sau này cũng sẽ phồn hoa sầm uất thế này.

Các mặt hàng tài liệu và linh dược quả thật rất nhiều, thế nhưng đẳng cấp cao thì lại rất ít, chỉ cần là thứ Diệp Mặc cần thì hắn đều mua hết. Coi như là hắn không có dùng được thì sau này Mặc Nguyệt Chi Thành cũng sẽ dùng, chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã tiêu tốn hơn mấy trăm ngàn linh thạch thượng phẩm.

Sau khi đến chỗ các hàng vỉa hè dạo một vòng, tuy rằng hắn chưa kiếm được cái gì thực sự tốt. Nhưng bù lại số lượng tài liệu lại rất lớn. Diệp Mặc thuận tiện đi vào một cửa hàng lớn bên cạnh, hắn muốn xem hộ giáp phòng ngự. Loại hộ giáp phòng ngự tương đối tốt thì các sạp hàng bình thường rất khó mua được, chỉ đành đến cửa hàng lớn xem thôi.

Thế nhưng cửa hàng này bên trong rất đông người, thế nên Diệp Mặc không thể đạt được các loại đãi ngộ như ở "Pháp Bảo Hữu Chân" trong thành Nam An được.

Diệp Mặc còn chưa kịp lên lầu thì đã bị một món tài liệu hấp dẫn. Tuy tài liệu này đẳng cấp cũng không cao, nhiều nhất chỉ khoảng cấp bốn, chủ yếu Diệp Mặc bị hấp dẫn là bởi vì đây chính là một cuộn tơ màu lam nhạt.

Thấy được cuộn tơ màu lam nhạt, Diệp Mặc lập tức đã nhớ tới khối "khoáng thạch Lam Nguyệt" trong nhẫn mình. Khối "khoáng thạch Lam Nguyệt" này là ngay trước hắn trao đổi được, vốn định sẽ luyện chế vòng cổ xuyến Lam Nguyệt cho đám người Lạc Ảnh, chỉ là vẫn không tìm được chỗi day tốt. Hiện tại hắn thấy được cuộn tơ này chính là rất hợp ý.

- Lấy cái này cho tôi, tôi lấy nó.

- Cho ta xem cái này...

Một giọng nói vang lên cùng với thanh âm của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1034

Đùa Giỡn Đạo Cô

Diệp Mặc vừa mới chỉ vào một nguyện liệu bằng tơ màu lam nói một câu, liền nghe thấy bên cạnh có một giọng nói của một người con gái cũng nói tương tự. Diệp Mặc lập tức liền quay đầu lại thì nhìn thấy mộ khuôn mặt xinh đẹp, không ngờ là một đạo cô mặc một bộ váy máu trắng. Chỉ cần nhìn cánh tay trắng trẻo của cô, liền biết được cô cũng muốn lấy được cuộn tơ kia.

Một thứ đồ mà hắn và cô đều muốn có được, Diệp Mặc lại không có ý nhất định phải lấy được nguyên liệu bằng tơ này, không ngờ người ta lại nhắm đến, mình đi xem cái khác cũng được.

Còn không đợi Diệp Mặc rời khỏi, vị đạo cô kia bỗng nhiên nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Hình như là tôi có quen anh thì phải, hình như đã gặp anh ở đâu đó rồi, có chút cảm giác quen thuộc.

Vốn dĩ nguyên liệu tơ màu xanh nước biển đưa cho đạo cô xinh đẹp trước mặt này cũng chẳng có gì, nhưng lời của cô lại làm cho Diệp Mặc kinh ngạc. Hắn từ trước đến giờ chưa từng gặp vị đạo cô này, sao cô lại nói nhìn mình rất quen?

Diệp Mặc bây giờ sợ nhất chính là bị người khác biết được gốc gác của mình, một khi bị người khác phát hiện ra gốc gác của mình, thì hắn xong đời rồi.

Đang lúc Diệp Mặc muốn lặng lẽ rời khỏi, bỗng nhiên lại nghe thấy đạo cô trên cầu thang tầng hai gọi một câu:

- Hiểu Sương, nhanh lên chút.

Hiểu Sương? Diệp Mặc cảm thấy cái tên này quả thực rất quen thuộc, hắn quan sát kỹ hơn một chút vị đạo cô này, tu vi Nguyên Anh tầng thứ nhất, hơn nữa lại vừa thăng cấp.

Trẻ tuổi như vậy mà đã là Nguyên Anh tầng thứ nhất rồi? Diệp Mặc nhất thời liền nhớ ra cách đây không lâu Vương Phiên Bình đã nói đến, chính là Lăng Hiểu Sương ở Thanh Mộng trai, người con gái này chắc chắn là Lăng Hiểu Sương trên tấm Bia đề danh Kim Đan đó.

Đầu óc Diệp Mặc xoay chuyển cực kỳ nhanh chóng, hắn nhanh chóng hiểu được Lăng Hiểu Sương tại sao lại có thể quen hắn được. Người con gái này chắc chắn sau khi hắn đề danh xong, trong thời gian cực kỳ ngắn cũng đến thí danh, rất có khả năng chính là người thí danh ngay sau hắn.

Có như vậy cô mới có thể nhớ được tin tức của mình, thậm chí có thể nhớ được người đề danh trước chính là mình. Diệp Mặc biết mặc dù hắn đề danh thất bại, nhưng trên quảng trường tối ngày hôm đó vẫn còn có vài người. Mặc dù Lôi Vân Tông không thể để ý đến người vô danh đề tên thất bại như mình, nhưng Diệp Mặc biết rằng hắn đề danh thất bại chắc chắn không phải do tu vi của hắn chưa đủ mà là vì nguyên nhân khác.

Nếu như người con gái này có thể cảm nhận được khí thế mà hắn để lại sau khi đề danh, nói không chừng cũng đã nghi ngờ hắn. Người trong môn phái chín sao như cô, chắc chắn quan hệ mật thiết, cho dù là một chút cũng không thể để người con gái này nghi ngờ được. Nếu không, cô ta nói với Lôi Vân Tông, chỉ cần điều tra mình thì thật là xong rồi.

Diệp Mặc đoán không sai, Lăng Hiểu Sương sở dĩ cảm giác Diệp Mặc quen thuộc quả thật là cảm nhận được khí thế của hắn. Cô đề danh sau Diệp Mặc vài tiếng đồng hồ cho nên cảm giác đó rất ấn tượng. Nhưng cô chỉ là nhất thời không nhớ ra mà thôi. Bởi vì cô rất ít liên quan đến đàn ông. Cho nên cũng không rõ vì sao mình lại có cảm giác này.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, lập tức nhìn chằm chằm vào ngực của Lăng Hiểu Sương, sau đó lại nhìn mặt, rồi lại chuyển ánh mắt nhìn xuống bụng dưới của cô. Nếu như không phải Lăng Hiểu Sương mặc váy, ánh nhìn của hắn chắc chắn sẽ dừng trên chân của cô.

Lăng Hiểu Sương vốn chỉ là có chút quen thuộc mà thôi, bây giờ thấy Diệp Mặc có ánh mắt háo sắc như vậy, nhất thời đã ném cái cảm giác này xuống chín tầng mây, lập tức nổi giận.

Diệp Mặc trước khi cô tức giận, lau lau miệng như nước miếng ra nhỏ giọt, lầm bầm một câu:

- Đúng là một đạo cô xinh đẹp...

Nói xong dường như biết được mình nói sai rồi, lại vội vàng có chút khinh bỉ nhìn Lăng Hiểu Sương cười cười:

- Cô thật đẹp, em gái, là cô gọi tôi à? Tôi tên Ninh Tiểu Ma, à, à, cô thích nguyên liệu này, không sao, tôi mua cho cô...

Nói xong, Diệp Mặc vừa dùng ánh mắt háo sắc của mình nhìn Lăng Hiểu Sương vừa hướng về bên trong gọi:

- Tiểu nhị, tiểu nhị. Người đâu rồi, nhanh lên chút, tôi muốn mua đồ.

Sau đó vừa nhìn chằm chằm Lăng Hiểu Sương, xoa xoa tay với vẻ mặt bỉ ổi cứ như buổi tối có chuyện hay vậy, nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, vừa này tôi cũng rất có cảm tình với cô, chúng ta nhất định là đã gặp nhau rồi, thật rất quen thuộc...

Lăng Hiểu Sương lập tức sắc mặt trắng bệch, cô lạnh lùng lườm Diệp Mặc một cái rồi quay người đi, lập tức biết được cái cảm giác mà mình vừa cảm nhận được vừa nãy là nhầm rồi. Bản thân làm sao lại quen loại người như vậy được, cái này căn bản là không thể nào.

Thấy Lăng Hiểu Sương không nói tiếng nào mà lại quay người rời khỏi, Diệp Mặc vội vàng đứng phía sau kêu lên:

- Em gái, đừng vội đi, chúng ta cùng đi nghe đại hội luận đạo đã...

- Kêu nữa, tôi móc mắt anh ra đấy...

Lăng Hiểu Sương không muốn nhiều lời, nhưng vị đạo cô đang đợi cô trên cầu thang thì lại không dễ đối phó gì, sau khi mắng Diệp Mặc một câu, lúc này mới cùng Lăng Hiểu Sương lên lầu.

- Người anh em, anh đúng là to gan, anh có biết vị đạo cô vừa nãy là ai không? Là Lăng Hiểu Sương ở Thanh Mộng trai đấy, không ngờ anh lại dám ức hiếp cô ta, cẩn thận cái đầu của anh đấy.

Một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ nhất bước tới trước mặt Diệp Mặc, có lòng tốt nhắc nhở một câu.

- Hả...

Diệp Mặc khiếp sợ xoa xoa trán của mình, hắn khiếp sợ là giả, nhưng toát mồ hôi lại là thật. Chẳng may bị Lăng Hiểu Sương nhận ra hắn là Diệp Mặc của tối ngày hôm đó, hơn nữa tu vi lại rất lợi hại, thì hắn thật có chút nguy hiểm rồi.

Sau khi tên tiểu nhị kia đến, Diệp Mặc nhanh chóng lấy tinh thạch ra mua nguyên liệu sợi tơ kia, rồi quay người rời khỏi. Hắn cũng không dám lên lầu tìm phiền phức nữa, xem ra chỗ này ít ra mặt thì tốt hơn.

Thấy Diệp Mặc sau khi khi nghe nói Lăng Hiểu Sương là ai, đến một câu cũng không dám nói, rồi lặng lẽ rời khỏi, sau lưng lúc đó truyền đến một trận cười vang.

...

Thoát khỏi chuyện này, Diệp Mặc muốn sớm quay về chỗ ở một chút,

tránh bị người khác nhìn thấy.

Diệp Mặc vừa mới quay trở về "Quán rượu Tư Uyển", liền nhìn thấy hai người Vương Phiên Bình và Cát Liên đi ra. Vương Phiên Bình thấy Diệp Mặc lập tức vui mừng gọi một câu:

- Diệp thành chủ, tôi và anh Cát cùng nhau đến đài khiêu chiến luận đạo, anh cũng cùng đi xem đi, nghe nói Triệu Dung của Huyền Băng Phái cũng đến.

Vương Phiên Bình dường như biết Diệp Mặc có chút hứng thú với Triệu Dung của Huyền Băng Phái nên cố ý nói ra một câu. Anh ta không nghĩ tới lời đề nghị này là đúng hay sai, nếu như Vương Phiên Bình không nhắc đến Triệu Dung, Diệp Mặc có thể sẽ không đi. Nhưng Triệu Dung của Huyền Băng phái, nếu như cô ta đến, nói không chừng Lạc Ảnh cũng đến.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức nói:

- Được, tôi cũng đến xem một chút.

...

Mấy người bọn họ vừa mới đến gần đài luận đạo, liền nghe thấy trên đài có một trận huyên náo truyền đến, sau đó một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba bị đánh rợt đài, rơi xuống đám người bên dưới, sau khi nôn ra một ngụm máu, lẳng lặng bò dậy.

Diệp Mặc lúc này mới chú ý đến những người trong đài luận đạo chỉ là Nguyên Anh tầng thứ nhất mà thôi, anh ta là Nguyên Anh tầng thứ ba mà không ngờ bị đánh nôn ra máu, rõ ràng tu sĩ này không tầm thường. Rất nhanh, Diệp Mặc phát hiện ra hắn quen biết người này. Ngày trước khi ở "Sa Nguyên dược cốc", hai người còn lấy được "Tử Quý Hỏa". Người này chính là Đổng Thiên Nhai của Vô Cực tông, ngày đó anh ta là Kim Đan viên mãn, bây giờ đã là Nguyên Anh tầng thứ nhất rồi, hơn nữa chân nguyên còn vững chắc. Ngày đó hắn cũng biết Đổng Thiên Nhai đứng thứ tư trong Kim Đan

danh nhân đường, bây giờ xem ra quả nhiên có chút môn đạo.

Vương Phiên Bình sợ Diệp Mặc không nhận ra Đổng Thiên Nhai, nói nhỏ vào tai Diệp Mặc:

- Đây là Đổng Thiên Nhai, đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông, xếp thứ 17 trên Bia đề danh.

- Đổng Thiên Nhai...

- Đổng công tử thật lợi hại...

- Thiên Nhai tiền bối...

...

Không thể không nói ở trong đại lục tu chân, cũng điên cuồng giống như việc bám đuôi minh tinh vậy, đây là lần thứ hai Diệp Mặc chứng kiến cảnh tượng như thế này. Ngày trước Tiêu Phi trong quảng trường Bia đề danh, còn có người con gái đứng ngay vị trí sau khi Tiêu Phi đề danh.

Đổng Thiên Nhai tự đắc nhìn những người đứng trên đài luận đạo, lại nhìn xung quanh một lần, lúc này mới chắp tay hành lễ nói:

- Vô Cực tông chúng tôi chú ý chính là tùy ý tùy tâm, mặc dù vị bằng hữu vừa nãy cao hơn tôi hai tầng, nhưng bởi vì anh ta không tùy tính như tôi, trong khi tỉ thí sợ hãi rụt rè cho nên mới bị tôi đánh gục. Tu sĩ như ta, nếu là tu đạo thì cần gì phải sợ hãi rụt rè?

Đổng Thiên Nhai nói hết những cảm nhận tâm đắc của mình ra, phía dưới lại càng lao nhao lên.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, đúng là thối thật. Tu vi của Đổng Thiên Nhai mặc dù là Nguyên Anh tầng thứ nhất, nhưng tu vi chân nguyên của anh ta lại thâm hậu hơn tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba, đây có lẽ là do tư chất và công pháp tạo nên. Mặc dù trong quá trình hai người tranh đấu Diệp Mặc

không được chứng kiến, nhưng Diệp Mặc cũng có thể đoán được, thủ đoạn của Đổng Thiên Nhai hẳn là hơn tu sĩ thất bại kia nhiều.

Chỉ là người ta thắng rồi, nói thế nào cũng là chuyện của người ta mà thôi.

Lúc này Diệp Mặc dùng thần thức quét một vòng, cũng không nhìn thấy Lạc Ảnh đâu, thậm chí Triệu Dung là ai, hắn cũng không nhận ra.

- Đổng Thiên Nhai của Vô Cực tông cung kính tiếp chiêu, không biết có vị bằng hữu nào có ý lên chỉ giáo hay không?

Đổng Thiên Nhai đứng yên chờ người khác lên tỉ thí.

- Thế này có nhàm chán quá không?

Diệp Mặc lầm bầm nói.

Cát Liên cười ha hả nói:

- Nhàm chán? Anh mà biết mười tu sĩ đứng trong top 10 có phần thưởng là gì thì anh cũng không cảm thấy nhàm chán đâu.

Nói xong không đợi Diệp Mặc hỏi đến, anh ta liền nói tiếp:

- Mỗi lần Vẫn Chân điện tổ chức, thành Vẫn Chân đều trọng thưởng tu sĩ tham dự luận đạo, tu sĩ đứng trong top 10 thấp nhất cũng được một chân khí hạ phẩm. Nghe nói có một lần người đứng đầu còn được thưởng một viên "Hư Lạc đan" nữa, trọng thưởng như vậy thì ai có thể từ chối được chứ?

Vương Phiên Bình gật gật đầu đồng ý nói:

- Đúng vậy, hơn nữa cho dù không thể đứng trong top 10, nhưng có thể lên đài cũng đã chứng minh là có thực lực nhất định rồi. Cho dù bọn họ không nhận được phần thưởng nhưng có thể luận đạo với một số tu sĩ thiên tài, được lợi có thể không thể kể hết. Huống chi trên đài luận đạo không cho pháp đả thương đến tính mạng, cho nên đại đa số tu sĩ đều muốn thử một lần.

Nghe thấy “Hư Lạc đan” Diệp Mặc trong lòng giật mình nhưng nghĩ tới Cát Liên nói chỉ có một lần mà thôi, rõ ràng không phải mỗi lần đều thưởng “Hư Lạc đan”. Còn một điều nữa, Diệp Mặc cũng biết, bây giờ hắn không thể ra mặt được. Một khi hắn lộ diện, lập tức sẽ bị liệt vào mục tiêu chú ý của người khác.

- Nhưng Vô Cực tông gần đây cũng có danh tiếng lớn đấy chứ, lúc trước đệ tử nòng cốt thiên tài Viên Quan Nam dựa vào tu vi Nguyên Anh tầng thứ tư liền ghi danh lên Bia đề danh, danh tiếng truyền khắp Nam An châu. Gần đây lại có Đổng Thiên Nhai và Văn Thái Y. Văn Thái Y lại càng là nhân vật số một trong mười mĩ nhân Nam An, hơn nữa lại đứng thứ ba mươi chín trên Bia đề danh Kim Đan.

Cát Liên nhìn Đổng Thiên Nhai phong độ có một không hai trên đài mà cảm thán một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1035

Không Ngờ Là Cô Ta

Đối với người còn gái như Văn Thái Y, Diệp Mặc lại rất nhiều lần nghe nói đến, cùng Tố Tố liệt vào đệ nhất trong mười mĩ nữ Nam An. Không ngờ người con gí này không những xinh đẹp, công phu cũng rất tốt.

Vương Phiên Bình lại rất thích buôn chuyện nói:

- Nghe nói Đổng Thiên Nhai này lại thích Văn Thái Y, nhưng Văn Thái Y lại không có chút hứng thú gì với anh ta. Văn Thái Y lại chỉ thích sư huynh của cô ấy, Viên Quan Nam – đệ tử nòng cốt thiên tài đứng đầu ở Vô Cực tông.

Văn Thái Y và Diệp Mặc mặc dù chưa từng gặp nhau, nhưng có thể cùng Tố Tố xếp thứ nhất, rõ ràng là người con gái vô cùng xinh đẹp. Người con gái xinh đẹp như vậy cùng với thiên tài đệ nhất của Vô Cực tông, cũng xứng đôi.

Nhưng Vương Phiên Bình lại cười ha hả, nói nhỏ:

- Chỉ là Viên Quan Nam mặc dù cũng thích Văn Thái Y nhưng đồng thời cũng nghe nói gã lại càng ngưỡng mộ là Tố tố Huyền Băng phái hơn, cô Tố Tố kia cũng là đệ nhất mỹ nhân ở Nam An. Tôi nghe người ta nói Văn Thái Y vì chuyện này mà muốn khiêu chiến với Tố Tố...

Diệp Mặc nghe thấy lời này, ánh mắt lạnh lùng. Viên Quan Nam là thứ gì, không ngờ dám thu hút sự chú ý của Tố Tố. Cái cô Văn Thái Y kia cũng không tốt đẹp gì, Tố Tố sẽ để ý đến đồ bỏ đi Viên Quan Nam đó sao? Cô ta dựa vào cái gì mà muốn khiêu chiến với Tố Tố?

Vương Phiên Bình cũng không nhìn sắc mặt của Diệp Mặc, vẫn líu lo nói:

- Cô Tố Tố kia cũng không phải là người con gái đơn giản, khi Văn Thái Y nói cô ấy không thể đứng trong đệ nhất mười mỹ nhân, cô ấy liền khinh thường nói cô trước giờ chưa bao giờ để ý đến cái gì mà mười mỹ nhân Nam An, Văn Thái Y thích thì cứ lấy đi. Văn Thái Y không còn gì để nói, đành phải bảo cô ấy không được đến gần Viên Quan Nam, không ngờ cô ấy khinh thường nói, cô ấy đã có chồng rồi, thậm chí còn nói ngoài chồng của cô ấy ra, Văn Thái Y cho dù cướp hết đàn ông trên thiên hạ thì cũng chẳng có quan hệ gì đến cô. Lúc đó Văn Thái Y đến nói cũng không thể nói được một câu, có thể nói trên quảng trường đề danh ở Nam An, hai người con gái đứng đầu mười mỹ nhân tranh đấu, Văn Thái Y hoàn toàn thua.

Diệp Mặc vừa nghe liền biết được Vương Phiên Bình nói hoàn toàn là sự thật, Tố Tố đúng là có tính cách này, nghĩ tới Tố Tố trong lòng vẫn đang nhớ mong mình, Diệp Mặc hận không thể lập tức đến Huyền Băng phái ngay được. Chỉ có điều hắn biết rằng đây chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, hắn chỉ có thể hy vọng Tố Tố sẽ đến Vẫn Chân điện. - Đặc sắc đây, mong đợi...

Diệp Mặc thấy lại có một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ nhất bay vọt lên đài, rõ ràng y vừa mới thăng cấp lên Nguyên Anh tầng thứ nhất cách đây không lâu, không cần hỏi, cũng là vì Vẫn Chân điện.

Cát Liên cùng với Vương Phiên Bình cũng như những người còn lại, đều bị hai tu sĩ thiên tài trên đài thu hút.

Đổng Thiên Nhai và Dịch Song Hồ rõ ràng là quen biết nhau. Sau khi gặp mặt liền bắt chuyện một chút, rồi sau đó tự phóng pháp bảo của mình ra.

Pháp bảo của Đổng Thiên Nhai Diệp Mặc cũng biết, là một ấn chương (con dấu), nhưng hắn không ngờ pháp bảo của Dịch Song Hồ lại cũng là ấn chương. Hai ấn chương khổng lồ dường như không có chút chậm trễ nào, trong nháy mắt liền phát ra khí thế rồi đập vào nhau trên không trung.

Dưới sự kích động của chân nguyên, cho dù đại luận đạo có cấm chế mạnh hơn nữa cũng không ngừng rung chuyển, có thể thấy hai người cũng không thua kém gì nhau, kẻ tám lạng người nửa cân.

Tu sĩ Ngưng Thể kia làm trọng tài gật gật đầu, rõ ràng tu vi của hai người này khiến ông rất hài lòng.

Diệp Mặc vừa nhìn cũng biết, thực lực của hai người này chênh nhau không nhiều. Cho dù là muốn phân thắng bại cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Hắn nghĩ đến ngày trước Đổng Thiên Nhai vẫn còn là Kim Đan viên mãn, hắn vẫn còn là Kim Đan tầng thứ nhất, hôm nay mình đã là Nguyên Anh tầng thứ ba rồi, đối phương mới chỉ là Nguyên Anh tầng thứ nhất. Không khỏi thầm than đời người gặp gỡ vô thường, không ai biết được chuyện sau này như thế nào.

Cho dù Diệp Mặc biết tốc độ tăng cấp của mình có thể nhanh hơn Đổng Thiên Nhai là vì hắn nắm giữ Thiên Hoa đan, còn cả một lình mạch và vô số đan dược nữa. Nhưng Diệp Mặc trong lòng vẫn rất sảng khoái, trong thời gian ngắn có thể vượt qua được một đệ tử thiên tài, điều này vốn đã là một chuyện vô cùng thích thú rồi. Huống chi đãi ngộ của Đổng Thiên Nhai cũng không tệ. Một đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao, đãi ngộ kém mới là chuyện lạ.

Với tu vi của Diệp Mặc, trận đấu của Đổng Thiên Nhai và Dịch Song Hồ cũng đã chẳng có hứng thú gì lắm rồi, hắn thấy Vương Phiên Bình và Cát Liên đều say sưa xem, cũng không quấy rầy hai người họ.

Diệp Mặc dời ánh nhìn, lại phát ra một bóng dáng tu sĩ Nguyên Anh xinh đẹp bước vào một Linh Tức lầu ngoài đài luận đạo. Linh Tức lầu tương tự như quầy bar và câu lạc bộ ở Trái Đất là chỗ để cho tu sĩ nghỉ ngơi, trong này có các loại linh tửu và linh trà, hơn nữa linh khí cũng rất đầy đủ.

Diệp Mặc sở dĩ chú ý đến không phải là Linh Tức lầu, mà là bóng dáng

xinh đẹp kia dường như hắn rất quen, tuyệt đối là một người quen nào đó rồi.

Hắn thậm chí còn không kịp chào Cát Liên và Vương Phiên Bình, lập tức tiến về phía Linh Tức lầu.

Lăng Hiểu Sương cùng sư tỷ đi dạo một hồi lâu trong phường thị, hai người vừa mới bước vào Linh Tức lầu này, cô liền nhìn thấy Diệp Mặc cũng vào theo, lập tức anh mắt hình viên đạn, lạnh giọng nói:

- Cái tên Ninh Tiêu Ma này đúng là vô liêm sỉ...

- Hiểu Sương, em nói ai vô liêm sỉ...

Vị đạo cô bên cạnh Lăng Hiểu Sương sau khi nghe thấy Lăng Hiểu Sương nói vậy, lập tức hỏi một câu. Nhưng không đợi Lăng Hiểu Sương trả lời, cô cũng đồng thời nhìn thấy Diệp Mặc đang bước đến, hơn nữa bộ dạng lại rất gấp gáp.

- Tên kia quả nhiên vô liêm sỉ, thậm chí còn dầy mặt đến đây nữa.

Vị đạo cô đứng bên cạnh Lăng Hiểu Sương cũng khinh thường nói một câu.

Diệp Mặc không nhìn thấy Lăng Hiểu Sương, cho dù là nhìn thấy, hắn cũng cần phải đến nhìn xem người con gái đó có phải là người trong ấn tượng của hắn không, điều này đối với hắn mà nói là chuyện rất quan trọng. Nếu như không sợ tu sĩ Nguyên Anh đứng bên cạnh người con gái đó cho rằng mình khiêu khích gã, thần thức của Diệp Mặc sớm đã quét ra rồi. Đứng sau tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy, dùng thần thức quét người con gái đứng bên cạnh gã, rõ ràng là khiêu khích không còn nghi ngờ gì.

Lúc này bóng dáng xinh đẹp trước mặt Diệp Mặc bỗng nhiên quay đầu lại, cô nhìn Diệp Mặc một cái, không để ý.

Không ngờ lại là cô ấy thật? Diệp Mặc trong đầu “oong” lên một tiếng, hắn không ngờ lại gặp Đông Phương Na Na ở đây.

Lúc đó khi hắn phế đi đan điền của cô, muốn giết cô, bởi vị Diệp Tử Phong mê mệt người con gái này thấm vào xương cốt rồi, nên mới buông tha. Sau đó Diệp Tử Phong và Đông Phương Na Na rời khỏi Lạc Nguyệt, còn chuyện đi đâu, Diệp Mặc cũng không có tin tức gì.

Rồi nhiều năm sau, hắn không ngờ lại Đông Phương Na Na ở một thành thị của Nam An châu này, Đông Phương Na Na ở đây, Diệp Tử Phong thì sao? Đông Phương Na Na tu vi đã là Kim Đan tầng thứ nhất rồi, rõ ràng chẳng những đan điền được loại thuốc nào đó phục hồi lại, hơn nữa tố chất tu chân lại vô cùng tốt.

Diệp Mặc trong lòng vô cùng lo lắng, lại càng không nghĩ ngợi gì, lập tức chạy tới bên người Đông Phương Na Na nắm lấy cánh tay của cô:

- Tôi tìm cô có chút chuyện, đi cùng tôi trước đã.

- Đúng là đồ không biết xấu hổ...

Lăng Hiểu Sương thấy Diệp Mặc trực tiếp bắt lấy cánh tay của Đông Phương Na Na, lại không nhịn được, phóng phi kiếm ra muốn giết chết Diệp Mặc. Lúc đó cô đã hiểu được Diệp Mặc đi vào Linh Tức lầu không phải vì cô mà là vì người con gái mà vừa nãy hắn bắt lấy cánh tay. Nhưng trước đó trong lòng cô, Diệp Mặc cũng đã là một gã lưu manh háo sắc rồi, lúc trước chắc là không chọc được mình mời từ bỏ, bây giờ không ngờ hắn lại đi đùa giỡn với một cô gái khác.

Loại người như vậy phải giết chết, mặc dù giết người trong thành Vẫn Chân thì gặp phiền phức không nhỏ, nhưng Lăng Hiểu Sương lại chỉ biết cô muốn giết thì giết, không có ai vì một tu sĩ không quen biết lại đi đắc tôi với Thanh Mộng trai của cô.

Nhưng không đợi Lăng Hiểu Sương ra tay, tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh cô gái đó đã động thủ với Diệp Mặc rồi. Gã phóng một cây quạt gấp ra, xuất thủ trong nháy mắt, quạt gấp liền mang theo một luồng sát khí lạnh lẽo lập tức bao lấy Diệp Mặc.

Cho dù là Diệp Mặc, cũng không thể không tạm thời buông tay, đồng thời dưới sự cổ động của chân nguyên, hòa tan toàn bộ sát khí của đối phương đi hết.

Lúc này Đông Phương Na Na kinh hãi giật mình tỉnh lại, vội vàng chạy ra sau tu sĩ Nguyên Anh, vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc, cô cũng không biết Diệp Mặc tại sao lại đột nhiên bắt lấy tay cô, từ trước tới giờ cô chưa từng gặp người này?

- To gan thật, không ngờ lại dám càn rỡ trước mặt Ngô Dự tôi, nể tình anh vừa mới chặn lại được một chiêu của tôi, bây giờ sẽ chặt đứt cánh tay vừa mới bắt lấy cánh tay của người ta, sau đó cút...

Tu sĩ Nguyên Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói, rõ ràng Diệp Mặc bây giờ trong mắt gã chỉ là một con dê đợi làm thịt mà thôi.

- Hả, không ngờ anh lại là đệ tử thiên tài Ngô Dự của tông môn bảy sao Vô Lượng Hải.

- Anh nói chính là Ngô Dự, người chưa đến một trăm tuổi mà đã là Nguyên Anh tầng thứ bảy, đứng thứ 260 trên bia đề danh Nguyên Anh sao?

- Đương nhiên là anh ta...

- Tu sĩ mạo phạm đến anh ta xong đời rồi, cũng may Ngô công tử không muốn giết người, nên mới muốn chặt đi cánh tay của hắn...

Có rất nhiều tu sĩ trong Linh Tức lầu, Ngô Dự vừa mới xưng tên, rất nhiều người đã biết lại lịch của gã.

Diệp Mặc lạnh như băng nhìn Ngô Dự, Đông Phương Na Na lại ngay trước mặt, hắn nhất định phải dẫn cô ấy đi bằng được, sau đó hỏi tin tức của Diệp Tử Phong. Diệp Tử Phong sở dĩ ở cùng với Đông Phương Na Na không thể nói là không có trách nhiệm của Diệp Mặc. Nếu như không phải hắn dẫn Diệp Tử Phong đến Lạc Nguyệt, Đông Phương Na Na cũng sẽ không tìm được Diệp Tử Phong.

Cảm nhận được khí thế của Diệp Mặc bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, Ngô Dự có chút sửng sốt, chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba thôi lại dám động khí thế trước mặt mình? Hắn cho rằng hắn là Viên Quan Nam hay sao?

Ngô Dự đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên Đông Phương Na Na kéo gã một cái nói:

- Anh Ngô, thôi đi, chúng ta vào thôi...

Đông Phương Na Na bỗng nhiên nhìn thấy một tia tức giận quen thuộc trong ánh mắt của Diệp Mặc, không ngờ trong lòng cô lại phát hoảng, cô xác định mình chưa từng gặp Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại khiến cô có chút sợ hại từ đáy lòng.

- Tại sao lại phải đi? Anh cần phải lấy một cánh tay của hắn, đồ rác rưởi này, không giết hắn là tốt lắm rồi.

Ngô Dự nghe thấy Đông Phương Na Na bỗng nhiên vì Diệp Mặc mà cầu xin, trong lòng có chút không thoải mái.

Diệp Mặc bình tĩnh trở lại, hắn nhìn cục diện một chút, nếu như hắn giở hết thủ đoạn ra, hẳn là sẽ đánh bại được Ngô Dự. Nhưng nơi này là thành Vẫn Chân, hắn cũng không thể giết Ngô Dự. Còn một chuyện nữa, một khi hắn đánh bại Ngô Dự, hắn lập tức sẽ bị người khác để ý đến.

Nếu như thân phận của hắn bại lộ, nói không chừng sẽ liên lụy đến Mặc Nguyệt Chi Thành và Lạc Ảnh còn cả mấy người Tống Ánh Trúc nữa, nghĩ đến nhưng điều này, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác mình có chút tự phụ rồi.

Vừa nãy hắn đột nhiên nhìn thấy Đông Phương Na Na, lo lắng cho Diệp Tử Phong, không nghĩ được nhiều như vậy, bây giờ xem ra mình có chút vội vàng rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1036

Nguyên Anh Đệ Nhất Vương

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý đến Ngô Dự, quay người rời khỏi. Hắn biết, ở đây mà muốn dẫn Đông Phương Na Na đi là không thể được, nhưng nếu như biết Đông Phương Na Na ở tông môn bảy sao Vô Lượng Hải thì cũng đủ rồi.

- Muốn đi sao? Để lại cho tôi một cánh tay đã...

Ngô Dự lạnh lùng nói một câu, chiếc quạt trong tay đã mở ra, chiếc quạt này chỉ cần phẩy nhẹ một cái, vô số đường đao lạnh lùng trực tiếp hướng về phía Diệp Mặc. Xem ra gã không phải chỉ muốn chém cánh tay của Diệp Mặc, mà là muốn cánh tay của Diệp Mặc thành thịt xay.

Diệp Mặc nhất thời cảm nhận được một bức tường chân nguyên to lớn chặn hắn lại, tronh nháy mắt dường như hắn chỉ có thể chấp nhận kết quả bị cụt mất một cánh tay.

Ngô Dự này thoạt nhìn hời hợt, nhưng Diệp Mặc biết đây chỉ là trong lòng gã không muốn gây ra chuyện ầm ĩ ở đây mà thôi, lần này cho dù là tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba cũng không có cách nào ngăn cản lại được. Bản thân phải phản kích lại, thì cần phải làm ra chuyện thật ầm ĩ.

Để mặc cho cánh tay mình bị chặt đứt, Diệp Mặc tuyệt đối không bằng lòng. Hắn không nghĩ ngợi gì, Tử Đao đã được phóng ra. Đối phó với một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy, Diệp Mặc cũng không ngạo mạn đến mức không dùng đến pháp bảo.

Nhưng không đợi hắn động thủ, một đường đao màu trắng phát sáng

giữa Diệp Mặc và Ngô Dự. Đường đao này giống như ánh mặt trời chói chang vậy, nhưng lại tùy ý xẹt qua hóa giải hoàn toàn luồng sát ý lạnh lẽo trên đường đao của Ngô Dự. Đến cả bức tường chân nguyên của Ngô Dự dùng để ngăn cản Diệp Mặc cũng không còn nữa.

Diệp Mặc lập tức biết có người ra tay giúp đỡ rồi, quả nhiên thần thức của hắn lập tức quét đường đao màu trắng ấy đã biến thành một thanh phi kiếm rồi, rơi thẳng vào trong vỏ kiếm sau lưng một người đàn ông trên tầng.

Phi kiếm mà dùng vỏ đựng đã là một điều kỳ lạ rồi, mà vỏ kiếm lại để sau lưng thì lại càng kỳ lạ. Nhưng giới tu chân loại người nào cũng có, cũng không có ai cảm thấy đặc biệt.

Ngô Dự không ngờ sau khi gã tự giới thiệu, còn có người ngoài can thiệp vào. Nhưng gã lập tức nhận ra người vừa nãy cản gã lại là ai, liền nói:

- Hứa Xương Cát, ý anh là gì vậy? Chuyện này chẳng có quan hệ gì đến anh. Một Tán Tu như anh không ngờ lại dám chống đối với tôi sao?

Vị tu sĩ đeo kiếm sau lưng chậm rãi nói:

- Tôi thích xen vào chuyện của người khác, nếu như không phục, chúng ta lên đài luận đạo chiến một trận là được rồi.

- Anh...

Ngô Dự rõ ràng biết mình không phải đối thủ của y, chỉ nói ra một chữ “anh” rồi lập tức trầm giọng nói với Đông Phương Na Na:

- Đi.

Thậm chí cũng không vào Linh Tức lầu, quay người rời khỏi. Đông Phương Na Na sợ hãi liếc nhìn Diệp Mặc, rồi cùng bước theo.

Khi Ngô Dự bước ra cửa, bỗng nhiên quay đầu lại hừ lạnh nói với Diệp Mặc:

- Hy vọng về sau anh cũng may mắn như thế này, đừng để tôi nhìn thấy anh lần nữa, lần sau không phải chuyện cần một cánh tay nữa đâu.

Vẻ mặt Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Đây cũng là lời tôi muốn nói với anh, hy vọng lần sau đừng gặp phải tôi nữa.

Khóe mặt Ngô Dự hiện lên một tia khinh thường, cũng chẳng thèm đôi co với Diệp Mặc, nhanh chóng biến mất bên ngoài cửa.

Thời gian xảy ra chuyện này rất ngắn ngủi, cho đến khi Ngô Dự rời khỏi, tu sĩ trong Linh Tức lầu mới cười vang.

Diệp Mặc biết tại sao tu sĩ trong này lại cười vang như vậy, bởi vì pháp bảo của hắn là một con dao thái rau rất khó nhìn nên mới khiến cho những tu sĩ xung quanh cười ha hả.

Nhưng Diệp Mặc lại thu lại thanh Tử Đao như không có chuyện gì xảy ra, sau đó chắp tay ôm quyền nói với tu sĩ vừa nãy ra tay cứu giúp:

- Cám ơn anh bạn đã ra tay cứu giúp.

Hắn cảm thấy cái tên Hứa Xương Cát này nghe rất quen, hình như hắn đã nghe thấy ở đâu đó rồi thì phải, chỉ có điều nhất thời không nhớ ra mà thôi. Tuổi của Hứa Xương Cát cũng chỉ trung niên mà thôi, chắc là cũng chưa vượt qua con số ba trăm tuổi, nhưng tu vi thì cũng không phải là nghịch thiên, chỉ là Nguyên Anh viên mãn mà thôi. Không biết Ngô Dự sao lại sợ y, tông môn của Ngô Dự chẳng phải là bảy sao rồi sao?

Hứa Xương Cát cười ha hả rồi vẫy tay nói:

- Người anh em, sao không lên đây?

- Được.

Diệp Mặc không biết tại sao Hứa Xương Cát lại giúp hắn, hơn nữa hắn

cảm thấy Hứa Xương Cát cũng không có ác ý gì với hắn, huống chi con người Hứa Xương Cát xem ra cũng không tệ, cho nên hắn không nói lời thứ hai thì đã lên lầu rồi.

Lăng Hiểu Sương oán hận nhìn Diệp Mặc, lạnh giọng nói:

- Tên lưu manh này số cũng đỏ đấy chứ, nếu không phải Hứa Xương Cát ra tay, xem hôm nay hắn có thể chạy thoát được hay không? Thời gian Hứa Xương Cát lộ diện mặc dù rất ngắn, nhưng nghe nói cũng là một nhân vật anh hùng, không ngờ lại can thiệp vào chuyện của loại người như thế này.

Diệp Mặc phát hiện, vừa nãy khi Ngô Dự ra ngoài, vẫn còn rất nhiều tu sĩ còn đang nghị luận, nhưng sau khi Hứa Xương Cát ra tay ngăn Ngô Dự lại không ngờ lại không có ai nghị luận nữa. Dường như rất kiêng nể Hứa Xương Cát này, điều này khiến cho Diệp Mặc vô cùng kinh ngạc, nếu như hắn không phải nghe thấy Ngô Dự nói Hứa Xương Cát là một Tán Tu, hắn còn cho rằng Hứa Xương Cát là một đệ tử của đại tông môn nào đó.

Phòng nghỉ ngơi của Hứa Xương Cát rõ ràng là một phòng thượng hạng của Linh Tức lầu này, bởi vì ngồi trong phòng, liền có thể nhìn thấy tình hình tỷ thí trên đài luận đạo bên ngoài.

- Anh Hứa, vừa rồi cảm ơn anh.

Diệp Mặc đến phòng Hứa Xương Cát, lại cám ơn Hứa Xương Cát một lần nữa.

Hứa Xương Cát khua tay, sau khi bảo Diệp Mặc ngồi xuống, sau đó rót cho Diệp Mặc một chén trà, lúc này mới nói:

- Anh tên Diệp Mặc, đến từ Bắc Vọng châu đúng không? Hơn nữa "Mặc Nguyệt" của thành Phỉ Hải là sản nghiệp của anh?

Diệp Mặc đột nhiên đứng dậy, hắn kinh hãi nhìn Hứa Xương Cát, hắn trước giờ chưa từng gặp Hứa Xương Cát, sao Hứa Xương Cát lại biết hắn? Hơn nữa lại rất rõ ràng về hắn như vậy nữa?

Hứa Xương Cát khẽ mỉm cười, khua tay nói với Diệp Mặc:

- Anh không cần căng thẳng, hơn nữa nếu như tôi đoán không sai, Điền Ngạo Phong của Lôi Vân tông hẳn là do anh xử lý. Chỉ có anh không biết lai lịch của gã mới dám làm như vậy.

-...

Những lời này của Hứa Xương Cát vừa nói ra, Diệp Mặc liền cảm giác da đầu có chút tê dại. Chuyện này một khi bại lộ, chuyện liên quan đến quá lớn. Hắn có thể bỏ mạng nơi chân trời, nhưng những người bên cạnh hắn thì sao?

Hứa Xương Cát sao lại biết rõ như vậy? Không đúng, vừa nãy y nói cũng chỉ là suy đoán, nói cách khác y cũng không dám chắc Điền Ngạo Phong là do mình giết.

Hiểu rõ mình như vậy, hơn nữa còn biết mình có sản nghiệp ở thành Phỉ Hải, rõ ràng là từ Bắc Vọng châu đến. Nhưng từ Bắc Vọng châu đến thì nhất định là tu sĩ Hư Thần mới có thể đi được, Hứa Xương Cát mặc dù tài giỏi, nhưng dường như vẫn chưa lên cấp Hư Thần.

Chưa thăng cấp lên Hư Thần thì sao lại có thể đến đây được? Chẳng lẽ y cũng giống như mình được tu sĩ Kiếp Biến đề cử hay sao? Diệp Mặc trong đầu bỗng nhiên nhớ ra cái tên Hứa Xương Cát này, hắn thốt lên:

- Tôi nhớ ra rồi, tôi nghe người khác nói anh là người đứng đầu trong top 50 Nguyên Anh ở Bắc Vọng châu, đúng không?

Bắc Vọng châu có Kim Đan danh nhân đường nhưng lại không có Nguyên Anh danh nhân đường. Nhưng lại có top 50 Nguyên Anh, Diệp Mặc có nghe nói qua, cao thủ Nguyên Anh đứng đầu kia chính là Hứa Xương Cát.

Hứa Xương Cát khẽ mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi chính là Hứa Xương Cát đó. Tôi nhìn thấy Tử Đao đặc biệt của anh, lúc này mới nhớ ra anh hẳn là Diệp Mặc – người mà Phiến Phất tiền bối ở Vọng Nguyệt tông đã từng nói. Tôi cũng là được tiến cử đến, nhưng tiền bối tiến cửa tôi lại là Lăng Trung Thiên Lăng tiền bối.

- Cao thủ đệ nhất Bắc Vọng châu?

Diệp Mặc biết Lăng Trung Thiên, gã là cao thủ đệ nhất ở Bắc Vọng châu, nghe nói còn là một Tán Tu.

Hứa Xương Cát gật đầu:

- Không sai, Lăng tiền bối hoàn toàn xứng đáng với ngôi vị đệ nhất Bắc Vọng châu. Nhưng trình độ tu chân của Bắc Vọng châu kém xa so với Nam An châu, cho dù là Lăng tiền bối, ở Nam An châu cũng không có cách nào xếp vào top 100.

- Lăng Trung Thiên tiền bối không ngờ lại không thể đứng vào top 100 ở Nam An châu?

Diệp Mặc kinh ngạc lặp lại một lần, thậm chí quên mất chuyện Hứa Xuông Cát biết rõ lai lịch của hắn.

- Đúng vậy, trình độ tu chân ở Bắc Vọng châu không phải bề ngoài chúng ta có thể nhìn thấy được, rất nhiều tu sĩ Hóa Chân cũng không thể chào đời được, bọn họ một lòng muốn phi thăng, cho nên chúng tôi không nghe được sự tích của bọn họ.

Hứa Xương Cát gật đầu thận trọng nói.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó hỏi:

- Anh Hứa, nếu như anh được Lăng tiền bối tiến cử đến, vậy tại sao không tham gia nhập vào một tông môn lớn mà vãn là Tán Tu?

Hứa Xương Cát lắc đầu nói:

- Tình huống của tôi khá phức tạp, không phải gia nhập vào một tông môn lớn là có thể giải quyết được vấn đề. Tôi có gia nhập tông môn nào không quan trọng, vì cho dù có gia nhập rồi tôi cũng không thể đột phá Nguyên Anh thăng cấp lên Hư Thần được.

- Sao vậy?

Diệp Mặc hỏi theo bản năng hỏi.

Trong mắt Hứa Xương Cát hiện lên một tia ảm đạm, khí phách hoàn toàn khác với vừa nãy y chiến trận với Ngô Dự. Trầm ngâm một lát, y mới nói:

- Công pháp mà tôi tu luyện rất đặc biệt, hơn nữa đẳng cấp lại rất nghịch thiên, đáng tiếc là công pháp của tôi chỉ có thể đến Nguyên Anh kỳ mà thôi, công pháp sau Nguyên Anh kỳ thì cơ bản không có. Một trăm năm trước, tôi cũng đã là Nguyên Anh hậu kỳ rồi, sau một trăm năm tu vi của tôi vẫn vậy. Nếu như không có công pháp mới, cho đến khi tôi chết đi, cũng vẫn là tu sĩ Nguyên Anh mà thôi.

Rõ ràng là công pháp không có tiến triển gì thêm, Diệp Mặc chợt hiểu ra, tu sĩ Nguyên Anh không có công pháp Hư Thần nếu như miễn cưỡng thăng cấp lên Hư Thần rất có thể cơ thể sẽ bị nổ tan. Còn nữa, cho dù cơ thể không bị nổ tan, thăng cấp lên Hư Thần rồi, nhưng không có công pháp đối với tu vi của mình thì cũng chẳng có tác dụng gì. Mặc dù không hiểu tại sao Hứa Xương Cát lại không đổi công pháp, nhưng Diệp Mặc cũng không hỏi thêm.

Hứa Xương Cát lại tiếp tục nói:

- Lăng Trung Thiên tiền bối biết tình hình của tôi, ông ấy cũng cố gắng giúp tôi tìm kiếm nửa phần công pháp còn lại, nhưng đáng tiếc đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được. Lăng tiền bối cuối cùng vận dụng một danh sách đến từ Nam An châu, để cho tôi tự đến Nam An tìm cơ duyên. Sau khi tôi đến rồi, phiêu bạt tứ xứ, hội đấu giá ở thị trấn nào tôi cũng đến, nhưng đáng tiếc

là danh tiếng là xông ra nhưng công pháp của tôi cũng không có chút tin tức gì.

Diệp Mặc đã hiểu Hứa Xương Cát tại sao lại không dám gia nhập tông môn lớn rồi, tình cảnh này của y mà gia nhập vào tông môn lớn căn bản cũng không có ý nghĩa gì cả. Mặc dù "Tam sinh quyết" của hắn có thể dựa vào công pháp mà mở ra một công pháp mới nhưng hắn và Hứa Xương Cát mới gặp nhau lần đầu, người ta có thể tin được mình không? Thứ hai, hắn vẫn chưa biết Hứa Xương Cát có đáng tin hay không?

Bởi vì quan hệ "Tam sinh quyết" quá lớn, cho dù là Hứa Xương Cát cũng không mình sao có thể viết ra một công pháp mới được, hắn cũng cần phải cẩn thận mới được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1037

Thay Sư Phụ Nhận Đồ Đệ

Hứa Xương Cát không biết Diệp Mặc đang nghĩ gì, vẫn nói như cũ:

- Tuy tôi đứng đầu trong top 50 Nguyên Anh của Bắc Vọng châu, thế nhưng ở bia đề danh Nguyên Anh của Nam An châu, nếu tôi đi đề tên thì tối đa chỉ có thể miễn cưỡng chen vào năm mươi vị trí đầu mà thôi. Tôi không muốn lộ ra việc mình đến từ Bắc Vọng châu, cũng không đi đề tên. Với tôi mà nói, tìm kiếm phần sau của bộ công pháp mà tôi đang tu luyện mới là quan trọng nhất.

Diệp Mặc trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn hỏi:

- Tại sao anh Hứa lại hiểu tình hình của tôi như vậy?

Hứa Xương cười ha hả, nói với Diệp Mặc:

- Cậu không cần lo lắng, tôi hiểu cậu là bởi vì cậu quá nổi danh ở Bắc Vọng châu rồi. Cậu đứng đầu Luyện Đan danh nhân đường, sáng tạo ra "Chức Thần đan", lại có được sự ưu ái của ông Khổng Diệp. Ở Sa Nguyên dược cốc, chuyện cậu chặn đường thu "phí" đã được truyền ra, đánh nhau khi ngưng kết Kim Đan, chỉ có những kẻ điên cuồng như cậu mới làm nổi. Sau khi ra khỏi Sa Nguyên dược cốc, cậu lại giết Kế Trí Nguyên của Quỷ Tiên phái. Sau khi tôi nghe tiền bối Tông Phiến Nhất nói cậu ở thành Phỉ Hải, tôi cố ý đi thành Phỉ Hải tìm cậu. Thiên tài như cậu, tôi đã ngưỡng mộ từ lâu rồi. Chỉ tiếc lúc đó cậu đã rời khỏi thành Phỉ Hải rồi, thực sự là duyên phận, không ngờ chúng ta có thể gặp mặt ở Nam An châu.

Dừng một chút, y còn nói thêm:

- Cậu còn không biết những việc xảy ra sau khi mình đi phải không. Rất nhiều môn phái đều đến thành Phỉ Hải tìm cậu, chỉ hi vọng cậu gia nhập môn phái của họ. Điều đáng tiếc là bọn họ giống tôi, đều không tìm được cậu.

Nghe Hứa Xương Cát nói xong, Diệp Mặc lập tức thoải mái, thì ra là có chuyện như vậy. Nghĩ đến Hứa Xương Cát đã đến Phỉ Hải, Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Anh Hứa, không biết "Mặc Nguyệt" của tôi ở Phỉ Hải có ổn không?

Hứa Xương Cát mỉm cười:

- Cậu không cần lo, Mặc Nguyệt rất tốt, nhiều bằng hữu của cậu đều đến Mặc Nguyệt hội hợp rồi. Quỷ Tiên phái, còn cả Đan các kia muốn gây khó dễ cho Mặc Nguyệt, kết quả là Vọng Nguyệt tông ra mặc, đem cả hai môn phái kia đuổi về, rắm cũng không dám đánh một cái. Đừng lo lắng, ở đây tôi còn có một phong thư của người nhà cậu. Lúc tôi ở thành Phỉ Hải, phu nhân và em gái của cậu nhờ tôi chuyển giao nếu gặp được cậu.

Nói xong, Hứa Xương Cát lấy ra một phong thư đưa cho Diệp Mặc.

Cảm nhận được sự tưởng niệm và nhớ thương nặng trịch trong phong thư, Diệp Mặc không khỏi cảm thấy ấm áp.

Mở thư, mấy người Tống Ánh Trúc, Diệp Lăng, Tô Tĩnh Văn đều mang theo nhớ mong, đồng thời báo cho Diệp Mặc là bọn họ rất tốt, nói hắn không cần lo lắng, sớm ngày tìm được mấy người Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, Bắc Vi. Đồng thời còn nhắc tới việc Hứa Xương Cát giúp đỡ Mặc Nguyệt rất nhiều.

Hứa Xương Cát và Diệp Mặc cũng không quen thuộc, sở dĩ y giúp Mặc Nguyệt hiển nhiên là vì những việc Diệp Mặc làm rất hợp tính cách của y.

Diệp Mặc yên lòng, sau khi thu hồi bức thư thì liền cảm ơn Hứa Xương Cát lần thứ hai:

- Đa tạ anh Hứa rất nhiều.

Hứa Xương Cát xua tay cười nói:

- Tôi cũng không có nhiều thứ phải gánh vác như cậu, một người tự do tự tại. Người anh em Diệp Mặc, lần này cậu đến thành Vẫn Chân hẳn là muốn tham gia Vẫn Chân điện phải không?

- Đúng vậy, tôi chính đang muốn đi xem Vẫn Chân điện. Cơ hội khó được, tôi cũng ngẫu nhiên có được một cơ hội.

Diệp Mặc gật đầu đáp.

Hứa Xương Cát trầm mặc một lát, sau đó mới nói:

- Người anh em họ Diệp, cậu biết mục đích đến Nam An của tôi là gì. Bởi vì công pháp của tôi rất đặc biệt, căn bản là không thể chuyển sang tu luyện những công pháp khác. Bởi vậy nếu cậu đi Vẫn Chân điện, cũng thuận tiện xem hộ tôi có tìm được nửa bộ công pháp còn lại hay không.

Biết được Hứa Xương Cát mang đến thư từ người nhà cho mình, Diệp Mặc cũng đã quyết định hỗ trợ y, chỉ là không biết công pháp của Hứa Xương Cát là gì mà thôi. Hiện giờ y đã chủ động nói đến, Diệp Mặc cũng cảm thấy không cần thiết phải giấu diếm nữa, hắn đứng lên nói thẳng:

- Anh Hứa có lẽ không tin, công pháp bình thường chỉ cần cho tôi biết đại khái là sẽ có thể hoàn thiện được nó. Công pháp tôi đang tu luyện cũng hoàn thiện như vậy đấy, tôi cảm giác nó cũng không kém.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của Hứa Xương Cát, Diệp Mặc không đợi y nói gì thì đã tiếp tục:

- Nếu anh Hứa tin tưởng tôi thì có thể cho tôi xem công pháp anh tu luyện, nói không chừng tôi sẽ giúp được điều gì đó.

Diệp Mặc muốn giúp Hứa Xương Cát, thế nhưng nếu Hứa Xương Cát không muốn lấy công pháp của mình ra thì cũng quên đi. Nhưng nếu y chịu lấy ra, chắc chắn hắn sẽ hỗ trợ hết sức.

Chờ Diệp Mặc nói xong, Hứa Xương Cát mới tỉnh táo lại. Nếu không phải đã biết lai lịch của Diệp Mặc, y còn tưởng rằng Diệp Mặc chí ít cũng là tu sĩ Hóa Chân, thậm chí là một tu sĩ Chân Tiên rồi.

Một hồi lâu, Hứa Xương Cát mới hít một hơi dài, nói:

- Khó trách người anh em họ Diệp có thể tung hoành trong những tu sĩ cùng cấp ở Bắc Vọng châu, không ngờ lại có loại bản lãnh nghịch thiên này. Cảm ơn cậu, thế nhưng công pháp của tôi rất khác so với người khác, cũng không phải tôi không muốn cho cậu xem, nhưng bởi vì công pháp của tôi nếu không tìm được phần sau thì xác thực là không thể nào hoàn chỉnh.

Diệp Mặc mỉm cười không nói gì, hắn đã nói rồi, nếu Hứa Xương Cát không muốn đưa công pháp ra thì chắc chắn hắn sẽ không đề cập đến lần thứ hai. Tuy rằng tính tình hợp nhau, nhưng thời gian quen biết là quá ngắn. Nếu như là Hứa Bình hay Thi Tu, Diệp Mặc chắc chắn sẽ bảo họ trực tiếp lấy ra xem rồi.

Ngay lúc Diệp Mặc cho rằng Hứa Xương Cát sẽ không đưa công pháp tu luyện của y cho mình, Hứa Xương Cát lại lấy ra một tấm vải không biết làm từ tài liệu gì, đặt trước mặt Diệp Mặc nói:

- Đây là công pháp tu luyện mà tôi có được. Cậu xem đi, cũng không phải thứ gì kinh thiên động địa cả.

Công pháp trên Tu Chân giới hầu hết đều được ghi lại bởi ngọc giản hoặc là tài liệu đặc biệt, Diệp Mặc rất ít thấy được kiểu ghi lại công pháp bằng vải này. Hơn nữa, vừa nhìn thì đã biết lịch sử của tấm vải này đã rất lâu đời, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng.

Diệp Mặc gật đầu, cầm lấy tấm vải, chỉ vừa nhìn một cái thì lập tức đã khiếp sợ nhìn Hứa Xương Cát nói một câu:

- Thanh Hà Tu Thần quyết? Công pháp tu luyện của anh là Tu Thần pháp quyết?

Hứa Xương Cát cười khổ gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc đầu khi tôi mới có được công pháp thì còn có cả thanh kiếm này, gọi là Thanh Hà thần kiếm. Trên chuôi kiếm có khắc mấy chữ Thanh Hà Đại Đế. Lúc đó tôi như có được chí bảo, chỉ có điều Thanh Hà Tu Thần quyết này chỉ có công pháp tu luyện đến Nguyên Anh kỳ. Tôi dùng thời gian ngắn tu luyện đến Nguyên Anh, thời gian sau đó đều là đi tìm nửa bộ công pháp còn lại.

Diệp Mặc cũng không nói gì tiếp, tỉ mỉ quan sát Thanh Hà Tu Thần quyết trên tấm vải. Rất nhanh hắn đã phát hiện tốc độ tu luyện của công pháp tu thần này dĩ nhiên nhanh hơn không ít so với công pháp Thiên cấp bình thường. Rất nhiều phương hướng vận chuyển chân nguyên và đả thông kinh mạch khiếu huyệt đều ăn khớp với Tam Sinh quyết của hắn. Thế nhưng còn có chỗ cần cải thiện một chút thì công pháp này sẽ càng tốt hơn. Chỉ là tới lúc cô đọng Nguyên Thần thì đã không có công pháp.

Hứa Xương Cát thấy Diệp Mặc quan sát tấm vải một cách tỉ mỉ thì cũng không nói gì nữa.

Sau một lúc lâu, Diệp Mặc bỗng thu tấm vải lại trả cho Hứa Xương Cát, hắn nói:

- Anh Hứa, tôi đã xem qua công pháp tu luyện của anh. Bộ công pháp này tuyệt đối vượt qua công pháp Thiên cấp, về phần đạt tới mức độ nào thì tôi cũng không dám tự suy đoán. Thế nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, cho dù công pháp này có phần sau thì cũng không nhất định ở trên đại lục Lạc Nguyệt. Đây rất có thể là truyền tới từ một thế giới khác. Nếu anh Hứa cứ tiếp tục tìm phần còn lại của công pháp, tôi e rằng sẽ rất khó.

Hứa Xương Cát cũng không thất vọng vì những điều Diệp Mặc nói, y chỉ thở dài đáp:

- Sao tôi không biết điều đó chứ. Chỉ là sau khi tôi tu luyện loại công pháp này thì căn bản không thể tu luyện những công pháp khác. Nó cực kỳ

khác biệt…

Diệp Mặc mỉm cười, cắt đứt câu nói của Hứa Xương Cát:

- Anh Hứa, nếu anh muốn tu luyện công pháp khác thì tôi có cách. Công pháp này chỉ là chân nguyên tu luyện ra có chút đặc biệt mà thôi, không phải chuyện không thể giải quyết.

- A…

Hứa Xương Cát lập tức đứng lên, cấp thiết hỏi:

- Người anh em họ Diệp đệ, cậu có biện pháp giúp tôi tu luyện những công pháp khác?

Diệp Mặc cười ha hả, đáp:

- Đương nhiên là được, nhưng tôi cũng có thể từ từ hoàn thiện Thanh Hà Tu Thần quyết của anh. Chỉ là xem anh chọn cách nào mà thôi.

- Cậu thực sự có thể hoàn thiện?

Hứa Xương Cát lại càng kích động hơn, y bắt lấy cánh tay Diệp Mặc nói. Nếu có thể hoàn thiện Thanh Hà Tu Thần quyết thì sao y lại tu luyện công pháp khác cơ chứ?

Diệp Mặc gật đầu:

- Nếu anh Hứa tin tôi, tôi có thể làm được. Chỉ là hiện giờ tu vi của tôi mới có Nguyên Anh, chỉ có thể giúp anh hoàn thiện đến Hư Thần hậu kỳ. Phần tiếp theo thì phải chờ tu vi của tôi tăng lên thì mới hoàn thiện từ từ được.

- Tin, đương nhiên là tôi tin!

Hứa Xương Cát gần như không suy nghĩ, nếu Thanh Hà Tu Thần quyết này không thể hoàn thiện, kiếp này thành tựu của y chỉ có thể dừng lại tại

đây. Nhưng nếu có thể hoàn thiện thì quả thực đúng là niềm hạnh phúc từ trên trời rơi xuống.

Bất kể Diệp Mặc có làm được hay không, y đều muốn thử một lần. Huống chi y thích tính cách của Diệp Mặc, cho nên từng cố ý tìm hiểu, biết Diệp Mặc sẽ không nói dối, mà hắn cũng chẳng cần nói dối. Mặc dù y biết chuyện này rất hoang đường, ngay cả tu vi Kiếp Biến hậu kỳ như Lăng tiền bối cũng không thể hoàn thiện, mà Diệp Mặc không ngờ lại nói hắn có thể. Thế nhưng trong tiềm thức, y vẫn muốn tin đây là sự thực, cho dù có lừa y cũng được.

- Anh Diệp, chỉ cần anh giúp tôi hoàn thiện Thanh Hà Tu Thần quyết, cái mạng của Hứa Xương Cát tôi chính là của anh.

Hứa Xương Cát đứng lên, nói rất nghiêm túc. Diệp Mặc có thể hoàn thiện Thanh Hà Tu Thần quyết thì đã tương đương với sư phụ y, gọi là người anh em họ Diệp đã không thích hợp rồi.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Anh Hứa, anh lớn hơn tôi mà…

- Không, anh Diệp, tuy anh nhỏ hơn tôi, nhưng nếu anh hoàn thiện được Thanh Hà Tu Thần quyết thì đã tương đương với sư phụ tôi rồi. Sao tôi có thể gọi anh là em được? Nếu không phải tôi rất muốn kết giao bằng hữu với anh Diệp, tôi đã trực tiếp bái anh làm thầy rồi.

Hứa Xương Cát vẫn nói rất nghiêm túc.

Diệp Mặc cũng là người dứt khoát, hắn lập tức hiểu rõ ý của Hứa Xương Cát, mở miệng nói nhanh:

- Đã như vậy, tôi thu nhận anh làm đồ đệ đi…

Hứa Xương Cát sửng sốt một chút, trong lòng thầm nói tôi cũng không định bái cậu làm thầy.

Diệp Mặc cười ha ha, vỗ vỗ bả vai của Hứa Xương Cát:

- Sư phụ tôi tên là Tam Sinh, thế này đi, tôi thay sư phụ thu anh làm đồ đệ. Hứa sư huynh, anh thấy sao?

Lúc này Hứa Xương Cát mới hiểu được ý của Diệp Mặc, lập tức rất hài lòng nói:

- Hay lắm, Diệp sư đệ, ha ha, hay, hay…

Tuy không biết vị sư phụ Tam Sinh này là cao nhân phương nào, nhưng có thể dạy ra đệ tử như Diệp Mặc thì hiển nhiên không phải người thường.

Hai người đàm luận nửa ngày, lúc này Hứa Xương Cát mới biết được, Diệp Mặc dĩ nhiên đã thành lập Mặc Nguyệt chi thành của mình ở Nam An châu. Hứa Xương Cát lập tức nói, khi Diệp Mặc đi Vẫn Chân điện, vậy y sẽ đến Mặc Nguyệt chi thành chờ Diệp Mặc, cũng không cần phiêu bạt bốn phương nữa.

Lăng Hiểu Sương thầm than Diệp Mặc may mắn, đồng thời trong lòng cũng rất khó chịu. Cô cố tình muốn giáo huấn tên Ninh Tiểu Ma này một trận. Thế nhưng sau khi gặp được tán tu Hứa Xương Cát thì cả hai lại một ngày một đêm không đi ra, chẳng biết đang nói chuyện gì trong đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1038

Gặp Lại Đông Phương Na Na

Diệp Mặc thẳng thắn nói một tiếng với hai người Vưu Phiên Bình và Cát Liên, trực tiếp chuyển đến chỗ ở của Hứa Cát Xương. Bình thường sau lúc tu luyện, ngoài việc giúp Hứa Cát Xương hoàn thiện công pháp ra thì cả hai vẫn thảo luận tâm đắc trong việc tu luyện. Tuy hắn rất muốn mua một chiếc hộ giáp chân khí, lấy sự phồn hoa của thành Vẫn Chân thì chắc chắn cũng sẽ mua được, nhưng vì sợ Lôi Vân tông nhận ra nên hắn cũng không dám dễ dàng lộ mặt.

Thời gian ba tháng thoáng cái đã qua, khi Hứa Xương Cát có được Thanh Hà Tu Thần quyết đến Hư Thần kỳ mà Diệp Mặc giúp anh ta cải thiện, trong lòng anh ta vui mừng đến mức không nói nên lời. Mặc dù anh ta vẫn không biết công pháp Diệp Mặc hoàn thiện có hiệu quả ra sao, có kém trước kia hay không. Thế nhưng đối với Hứa Xương Cát mà nói, có công pháp thì vẫn tốt hơn là không có.

Tuy đây là lần đầu Diệp Mặc thấy công pháp tu thần, thế nhưng đối với hắn mà nói thì tất cả đều như nhau. Công pháp tu thần có thể cao cấp một chút, nhưng vẫn không thể thoát được đạo lý tu luyện trên Tam Sinh quyết.

- Sư đệ, tôi muốn tìm chỗ đột phá lên cảnh giới Hư Thần, sẽ không chờ cậu nữa. Nhưng cậu phải cẩn thận tên Ngô Dự kia, người này biểu hiện rất rộng rãi, nhưng trên thực tế lại là một kẻ có thù tất báo. Nhất định y muốn đi Vẫn Chân điện, phải lưu ý đến y.

Hứa Cát Xương có được công pháp tu luyện, càng khẩn cấp muốn lập tức tu luyện xem kết quả thế nào.

Y đã gần trăm năm không thể tu luyện rồi, lúc này có công pháp đạt tới Hư Thần kỳ, căn bản là không nhịn được.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Sư huynh, anh cứ yên tâm, độ kiếp xong có thể đi Mặc Nguyệt chi thành chờ tôi.

Đối với việc Ngô Dự, chính như theo lời Diệp Mặc nói, đừng để hắn gặp phải, nếu như thấy Ngô Dự ở một nơi không có ai, vậy Điền Ngạo Phong chính là tấm gương cho y. Về phần để Hứa Xương Cát đến Mặc Nguyệt chi thành chờ hắn là bởi vì hắn có rất nhiều dược liệu quý. Chờ lúc đi ra từ Vẫn Chân điện, hắn có thể luyện chế một số đan dược mà tu sĩ Hư Thần cần cho Hứa Xương Cát.

Sau khi Hứa Xương Cát đi, khoảng cách Vẫn Chân điện mở ra vẫn còn mười ngày. Diệp Mặc cũng nhịn không được mà đi ra ngoài một chút. Hắn không tin mình sẽ đen đủi như vậy, đã qua ba tháng kể từ sự việc đó rồi, chắc sẽ không gặp Lăng Hiểu Sương thích xen vào việc của người khác kia nữa.

Mỗi lần nghĩ đến lôi kiếp khi đó, trong lòng hắn thấy sợ hãi. Bởi vậy hắn muốn đi mua một chiếc hộ giáp, nếu như không mua một bộ hộ giáp Chân khí, trong lòng hắn sẽ không yên được. Đôi khi một bộ hộ giáp tốt có thể cứu hắn một mạng.

Vu Dương khí các, ở thành Vẫn Chân thì nơi này cũng không được tính là một khí các lớn, thậm chí ngay cả khí các hạng hai cũng không bằng. Rất nhiều người còn chẳng biết đến nó, thế nhưng hôm nay Diệp Mặc lại cố ý đi tới Vu Dương khí các.

Sở dĩ Diệp Mặc tới đây là vì Hứa Xương Cát giới thiệu. Hứa Xương Cát nói với Diệp Mặc, tuy Vu Dương khí các không có Chân khí đỉnh cấp, thế nhưng những thứ khác thì lại rất tốt. Bởi vì Vu Dương – chủ nhân của Vu Dương khí các là một vị đại sư luyện khí chín phẩm, có thể luyện chế Linh

khí cực phẩm. Nếu may mắn, thậm chí có thể luyện chế ra bán Chân khí, hoặc là ngẫu nhiên ra Chân khí hạ phẩm.

Pháp bảo cùng đẳng cấp, Vu Dương luyện chế ra sẽ tốt hơn nơi khác một chút. Chỉ là giá cả nơi này cao hơn chỗ khác rất nhiều, hơn nữa lại nằm ở chỗ hẻo lánh, bởi vậy cũng chỉ có khách quen mới tìm đến đây mà thôi.

Diệp Mặc mới đi ra nơi ở thì đã lập tức cảm thấy có người theo dõi, hắn nghĩ ngay tới Ngô Dự, trong lòng cười nhạt. Vốn hắn còn định lúc đi Vẫn Chân điện sẽ xử lý kẻ này, nhưng nếu y đã không chờ được, vậy cũng đừng trách hắn không khách khí.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền đi về một phía hẻo lánh, để kẻ theo dõi không phát hiện, hắn thậm chí còn không sử dụng thần thức quét qua.

Tuy thành Vẫn Chân náo nhiệt phồn hoa, nhưng đại bộ phận mọi người tập trung ở những khu buôn bán hay đài luận đạo. Cả tòa thành to lớn như vậy, không thể nào mỗi chỗ đều chật kín người được.

Qua thời gian một nén nhang, Diệp Mặc cũng đã đi tới ngõ ngách hẻo lánh nhất của thành Vẫn Chân. Thần thức quét ra, tới đây thì kẻ theo dõi hiển nhiên đã sớm biết mình bị phát hiện rồi.

- Là cô?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn chằm chằm Đông Phương Na Na, hắn không nghĩ người theo dõi mình lại là Đông Phương Na Na.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm mình, Đông Phương Na Na cũng không kinh hoảng như lần trước, ngược lại nhanh chóng bước đến. Diệp Mặc vừa nhìn đã biết, Đông Phương Na Na không theo dõi hắn, mà là cố ý đi ra gặp hắn. Có thể gặp được mình ở đây, hiển nhiên cô đã chờ nhiều ngày rồi.

Đông Phương Na Na bước nhanh tới trước mặt Diệp Mặc, bỗng nhiên quỳ xuống bụp một cái, sau đó nức nở không thôi.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, nói thực, hắn chẳng hề có chút thiện cảm nào với Đông Phương Na Na này. Nếu không phải vì Diệp Tử Phong, lúc trước sẽ không chỉ đơn giản là phế đan điền cô ta.

- Đại ca, em có lỗi với Tử Phong, anh giết em đi.

Diệp Mặc không nói gì, Đông Phương Na Na xoa xoa nước mắt trên mặt, nức nở nói.

Diệp Mặc biến sắc, thậm chí quên hỏi Đông Phương Na Na nhận ra hắn thế nào, lập tức lớn tiếng hỏi:

- Tử Phong làm sao? Nói!

Đông Phương Na Na nghẹn ngào nói:

- Lúc trước em và Tử Phong định cư tại Canada, sau khi dãy núi Hoành Đoạn xuất hiện cánh cửa đi tới tiểu thế giới, rất nhiều người đều muốn đi. Em là một người không chịu nổi cuộc sống yên tĩnh, cho nên đã nài nỉ Tử Phong cùng đi dãy núi Hoành Đoạn

- Tử Phong cũng đến Nam An châu rồi?

Diệp Mặc càng kinh hãi, Diệp Tử Phong không có linh căn, đến một nơi tu chân như vậy không phải tự rước vạ vào thân sao? Thậm chí ngay cả sinh tồn cũng khó bảo đảm. Hơn nữa lúc trước đan điền của Đông Phương Na Na cũng bị hắn hủy, thật không hiểu vì sao hai người lại đến nơi này.

Đông Phương Na Na gật đầu, hơi chút bình tĩnh lại, tiếp tục nói:

- Sau khi đến tiểu thế giới, em và Tử Phong theo rất nhiều người cùng đi Tinh Gia sơn, rồi đến Nam An châu. Khi tới đây, chúng em mới biết được đây căn bản là một thế giới tu chân, hơn nữa không có đường trở về. Tử Phong muốn tìm anh, nhưng chúng em không quen thuộc nơi đây, căn bản là không thể nào tìm nổi.

- Cô nói thẳng đi, Tử Phong ở đâu?

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Đông Phương Na Na. Nếu người đàn bà này nói dối một lời, hắn lập tức sẽ giết cô ta.

Đông Phương Na Na buồn bã nói:

- Em cũng không biết, sau khi tới nơi này, em và Tử Phong ở trong một tòa thành nhỏ miễn cưỡng sinh sống. Sau đó chúng em nghe có một môn phái tuyển nhận đệ tử, đó là một môn phái rất lớn, em và Tử Phong liền đến đó kiểm tra linh căn. Kết quả Tử Phong không có linh căn, mà em là Mộc linh căn tinh khiết.

Thảo nào tu luyện nhanh như vậy, Diệp Mặc nhìn thoáng qua Đông Phương Na Na. Hắn không ngờ người đàn bà này lại có tư chất tốt như vậy, không ngờ lại là linh căn tinh khiết. Linh căn tốt như vậy, môn phái bảy sao như Vô Lượng Hải thấy được thì hiển nhiên sẽ không bỏ qua, thậm chí còn bồi dưỡng như đệ tử nòng cốt Đông Phương Na Na không biết Diệp Mặc nghĩ gì, tiếp tục nói:

- Môn phái kia chính là Vô Lượng Hải, người phụ trách của họ thấy em là Mộc linh căn tinh khiết liền lập tức kinh hỉ không thôi. Thế nhưng khi họ phát hiện đan điền của em đã bị phế thì lại thất vọng.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Có phải bọn họ phát hiện cô căn bản chưa từng tu luyện, đan điền bị phá nát cũng có thể khôi phục hoàn toàn?

Ở Tu Chân giới một khi tu luyện, đan điền bị hủy sẽ rất khó khôi phục. Thế nhưng người chưa từng tu luyện lại khác, dù đan điền có bị tổn hại đi chăng nữa thì cũng không phải không có khả năng khôi phục, chỉ hơi phiền phức mà thôi. Hơn nữa lúc đó Diệp Mặc vì nhớ đến Diệp Tử Phong nên cũng hạ thủ lưu tình. Có sự trợ giúp của môn phái bảy sao, Đông Phương Na Na khôi phục đan điền cũng không phải vấn đề gì lớn.

Đông Phương Na Na sợ hãi gật đầu nói:

- Đúng vậy, bọn họ giúp em khôi phục đan điền, muốn đưa em đi Vô Lượng sơn.

Nói đến đây, Đông Phương Na Na bắt đầu nức nở lần thứ hai, qua một hồi lâu mới nói tiếp:

- Biết em được chọn, Tử Phong rất vui mừng. Em nói muốn cùng anh ấy đi Vô Lượng Hải, anh ấy cũng đồng ý. Thế nhưng ngày thứ hai, khi chúng em chuẩn bị khởi hành cùng người của Vô Lượng Hải, Tử Phong lại biến mất...

Diệp Mặc lạnh giọng cắt đứt lời nói của Đông Phương Na Na:

- Có phải Tử Phong bị đám tạp nham Vô Lượng Hải kia hại không? Nếu cô gạt lừa tôi dù chỉ nửa câu, cho dù là có Tử Phong che chở, tôi cũng sẽ cho cô biến thành tro bụi.

Đông Phương Na Na chỉ lo khóc, tựa như cũng không nghe ra câu uy hiếp của Diệp Mặc, chỉ là một hồi lâu sau mới đờ đẫn lắc đầu:

- Em không biết, lúc Tử Phong đi còn để một phong thư cho em. Anh ấy nói mình không thể làm cản trở giấc mơ của em, nói sẽ đi tìm đại ca...

Nói xong, Đông Phương Na Na lấy ra một phong thư, đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc tiếp nhận lá thư này, xác nhận bên trong đúng là bút tích của Tử Phong.

- Na Na, xin lỗi, tha thứ cho anh không từ mà biệt. Khi em biết thế giới này có thể tu chân, nguyện vọng lớn nhất của em chính là tu luyện. Tuổi thọ của người tu luyện rất dài, còn anh chỉ là một phế nhân. Ở bên em, sẽ chỉ

làm em thấy anh chết già đi. Anh không thể ngăn cản em tu chân, anh cũng không muốn người phụ nữ của mình nuôi mình. Anh sẽ đi tìm đại ca, cũng chỉ đại ca mới có cách giúp anh tu luyện. Nếu đến lúc đó anh có thể tu luyện, nhất định sẽ đến tìm em đầu tiên. Bảo trọng, Tử Phong.

Ý tứ trong đó hiển nhiên là nếu y không thể tu luyện thì sẽ không quay về tìm Đông Phương Na Na.

Thư chỉ có một đoạn ngắn ngủi như vậy, nhưng Diệp Mặc biết phong thư này phù hợp với tính cách của Tử Phong. Tuy Diệp Tử Phong nhìn rất ôn hòa, thế nhưng y vẫn có lòng tự tôn và kiêu ngạo của mình. Để y đi cùng làm liên lụy người phụ nữ của mình, hay nói cách khác là để người phụ nữ của mình che chở cả đời, y không làm được.

Hơn nữa, Đông Phương Na Na đi tu luyện, nếu Diệp Tử Phong cũng đi cùng, xác thực là chỉ làm vướng víu. Huống hồ, dù không vướng víu, Đông Phương Na Na mỗi ngày đều tu luyện, vậy y làm cái gì? Huống chi Vô lượng Hải sẽ không cho phép Diệp Tử Phong làm vướng víu việc tu hành của một đệ tử thiên tài.

Tuy Diệp Mặc không dám khẳng định việc Tử Phong rời đi có phải vì Vô Lượng Hải hay không, thế nhưng Vô Lượng Hải rất đáng để nghi ngờ. Bởi vì nếu tu sĩ của Vô Lượng Hải muốn một người thường rời khỏi trong một đêm, cũng chẳng có gì khó cả. Nhưng bất kể thế nào, chuyện này phải đợi đến khi gặp được Tử Phong mới biết.

Diệp Tử Phong một mình rời đi, Diệp Mặc cũng không lo lắm. Thế nhưng điều làm hắn lo lắng là Vô Lượng Hải có hạ sát thủ hay không?

Sau khi nói xong, Đông Phương Na Na tiếp tục khóc nức nở, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

- Cô không phải người của Đông Phương gia?

Diệp Mặc bỗng mở miệng hỏi một câu không hề liên quan. Đông

Phương Na Na không phải người của Đông Phương gia, lúc đó khi Diệp Tử Phong xin cho cô ta thì đã nói đến việc này. Chỉ là tâm tình lúc đó của Diệp Mặc không tốt, căn bản là chẳng để ý đến việc này.

Hiện giờ sở dĩ hắn hỏi lại việc này là vì nếu Đông Phương Na Na là người của Đông Phương gia, với thù hận giữa hắn và Đông Phương gia, hắn sẽ càng thêm cẩn thận hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1039

Người Phụ Nữ Âm Hồn Không Tan

Không phải, em nguyên danh gọi là Trình Na Na. Lúc Đông Phương Vượng muốn mời em gia nhập Đông Phương gia, em đúng là toàn tâm toàn ý trợ giúp Đông Phương Vượng làm việc. Em cho là viễn cảnh Đông Phương Vượng miêu tả cho em rất chân thật, thậm chí em ở chung một chỗ với Tử Phong cũng là vì hiệu quả và lợi ích

Đông Phương Na Na tựa hồ biết Diệp Mặc rất là chán ghét cô, cô không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc, chỉ thấp giọng nói rằng:

- Sau đó Tử Phong cứu em, mang em rời khỏi Lạc Nguyệt, em mới hiểu được Tử Phong đối với em có ý nghĩa thế nào. Em ở Lạc Nguyệt làm rất nhiều chuyện, Tử Phong đều nuông chiều em, kỳ thực anh ấy đối với chuyện của em cũng không phải là không biết chút nào. Chỉ là anh ấy chẳng bao giờ trách cứ em, không có anh ấy, em cũng không là gì, em, em...

Diệp Mặc trong lòng thầm than, Tử Phong quá mức trọng tình cảm, cũng có chút giống mình. Thế nhưng chính mình còn có thể phân biệt cái gì là chủ yếu, cái gì là thứ yếu, mà sự sủng ái của Tử Phong đối với Trình Na Na thực sự là không thể nói nổi. Thậm chí biết rõ Trình Na Na làm sai, vẫn để mặc cô làm.

Thế nhưng Diệp Mặc cảm giác Trình Na Na không nói sai, cảm giác của hắn luôn luôn rất chuẩn, xem ra bây giờ Trình Na Na đối với Tử Phong đúng là chân tâm thật ý.

Trầm mặc trong chốc lát, Diệp Mặc lúc này mới hỏi:

- Cô làm thế nào nhận ra tôi?

Diệp Mặc trong lòng thực sự kỳ quái, khí tức và hình dạng của hắn đều hoàn toàn thay đổi, Trình Na Na chỉ từng gặp hắn một lần, hơn nữa tu vi cũng rất thấp, làm thế nào lại có khả năng liếc mắt một cái liền nhận ra hắn?

Trình Na Na cúi đầu nói rằng:

- Trong nháy mắt anh kéo em, em thấy được sự phẫn nộ và thương tiếc trong mắt anh, ánh mắt đó cùng với ánh mắt lúc đầu ở thành Lạc Nguyệt khi anh nhìn Tử Phong và em là như nhau. Em vĩnh viễn không quên được ánh mắt kia, em lúc đó liền biết là đại ca...

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc biết lúc đó hắn căn bản là không nghĩ tới bất cứ sự tình gì. Hắn trong một khắc đó chỉ nhớ tới Diệp Tử Phong, Trình Na Na là vợ của Tử Phong, cô đi theo phía sau tu sĩ Nguyên Anh khác, bộ dạng giống như một chú chim nhỏ nép vào người, hơn nữa Tử Phong cũng không thấy đâu. Diệp Mặc há có thể không phẫn nộ, há có thể không thất vọng đối với Trình Na Na?

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Trình Na Na bỗng nhiên nói rằng:

- Đại ca, em muốn rời khỏi Vô Lượng Hải, cùng anh đi tìm Tử Phong.

Diệp Mặc lắc đầu nói rằng:

- Thực lực hiện tại của tôi không đủ để mang cô đi, tạm thời cô ở lại Vô Lượng Hải đi. Cô là đệ tử nòng cốt, không ai dám làm gì cô. Còn nữa, tôi mong rằng những lời vừa rồi của cô đều là sự thật.

Diệp Mặc nói thật, hiện tại thực lực của hắn xác thực không có khả năng công khai mang Trình Na Na đi, Trình Na Na là đệ tử nòng cốt của tông môn bảy sao, tuy rằng không có khả năng so với tông môn chín sao và tông môn tám sao. Thế nhưng Diệp Mặc công nhiên mang đi đệ tử nòng cốt của tông môn bảy sao, hầu như là không có khả năng.

- Vâng.

Trình Na Na trong mắt hiện lên một tia thất vọng, cô biết những gì Diệp Mặc nói đều là lời nói thật.

Dừng một chút, tựa hồ để giải thích gì đó, cô liền chủ động nói rằng:

- Ngày đó em theo Ngô Dự đi Linh Tức Lâu, là bởi vì sư tỷ của em muốn uống Tuyết Nhung Linh Trà của Linh Tức Lâu, em liền đi mua linh trà cho sư tỷ, Ngô Dự y nhất định muốn đi cùng em - Tôi biết, tôi muốn đi Vẫn Chân Điện, cô tu luyện tại Vô Lượng Hải đi. Bất luận có tìm được Tử Phong hay không, tôi đều sẽ nói cho cô một tiếng. Cô trước tiên nói cho tôi nghe một chút, địa phương mà lúc trước cô và Tử Phong chia tay tên thành thị là gì?

Diệp Mặc không có hỏi chuyện này nhiều, trong đầu hắn còn đang suy nghĩ Tử Phong sẽ đi đâu. Lẽ ra một người bình thường như Tử Phong, hẳn là sẽ không đi quá xa.

- Ừm Trình Na Na ừm một tiếng, sau đó nói rằng:

- Nơi đó gọi thành Khưu Kiều, lúc đó em đã từng cầu xin người của Vô Lượng Hải đi tìm. Bọn họ nói không tìm được, em tin là thật, hiện tại nghĩ lại, bọn họ hẳn là đã gạt em, có lẽ bọn họ căn bản là không đi tìm kiếm.

Diệp Mặc hiểu rõ những gì Trình Na Na nói là có ý tứ gì, lúc đó cô chưa từng tu luyện, đương nhiên không biết cái gì là thần thức, hiện tại biết thần thức của một tu sĩ Nguyên Anh có thể kéo dài ra ngoài mấy trăm dặm, tìm một người bình thường đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

- Cô cầm cái này đi, nếu có sự tình gì lập tức truyền phi kiếm cho tôi.

Diệp Mặc xuất ra một phi kiếm truyền thư của mình đưa cho Trình Na Na.

Sở dĩ không dùng thông tấn châu, là bởi vì cự ly của thông tấn châu hữu

hạn, Nam An Châu lớn như vậy, ai biết được sau một khắc hắn ở địa phương nào?

Trình Na Na tiếp nhận phi kiếm mà Diệp Mặc đưa cho, chần chờ một chút rồi nói thêm:

- Đại ca, anh phải phải để tâm tới Ngô Dự một chút. Y nói sẽ giết anh ở Vẫn Chân Điện, anh cần...

Không đợi Trình Na Na nói xong, Diệp Mặc vung tay lên nói rằng:

- Việc này cô không cần phải xen vào, nếu như tôi dễ dàng bị giết như vậy, cũng sẽ không đứng ở chỗ này. Cô về trước đi, đừng cho người khác biết cô quen biết tôi

Diệp Mặc đương nhiên không muốn để cho người khác biết hắn quen biết Trình Na Na, một khi bị Vô Lượng Hải biết hắn quen biết đệ tử mòng cốt của môn phái bảy sao, nói không chừng hắn lập tức sẽ bị điều tra triệt để. Sự nguy hiểm này, Diệp Mặc không dám mạo hiểm, hắn thậm chí không nói cho Trình Na Na chuyện hắn thành lập Mặc Nguyệt Chi Thành. Chớ đừng nói chi là đan dược hay gì gì đó, chưa xác nhận được những gì Trình Na Na nói là thật, Diệp Mặc sẽ không tùy ý bại lộ bản thân.

Tuy rằng trực giác của Diệp Mặc xác định Trình Na Na không có nói dối, thế nhưng tại Tu Chân giới, chuyện gì cũng có khả năng phát sinh, cẩn thận một chút không phải là chuyện xấu.

Nếu như nhất định phải so sánh thì Diệp Mặc tín nhiệm Hứa Xương Cát hơn Trình Na Na.

- Hay cho kẻ không biết xấu hổ...

Một thanh âm thanh thúy vang lên, theo sát là một đường kiếm quang trực tiếp chém tới Diệp Mặc.

Diệp Mặc vung tay xuất ra bức chân chân nguyên làm lá chắn, đem kiếm

quang tập kích hắn trực tiếp chặn lại, lúc này mới nhìn chằm chằm vào người xuất thủ tập kích nói rằng:

- Ta phải tội với cô sao? Hay từng mạo phạm cô? Sao cô lại đột nhiên tập kích ta vậy?

Diệp Mặc cũng biết kiếm quang vừa rồi chỉ là đối phương tùy ý ra tay, cũng không có lực công kích cường đại, cho nên hắn ngăn chặn cũng rất tùy ý. Chẳng qua là trong lòng hắn thầm kêu xui xẻo, lúc này ở Thành Vẫn Chân, hắn sợ nhất chính là nhìn thấy Lăng Hiểu Sương, bởi vì chỉ có cô gái này có thể đoán ra hắn đã giết Điền Ngạo Phong. Nhưng hắn ra ngoài ba lần, gặp được cô ba lần. Người phụ nữ này giống như âm hồn bất tán, lúc nào đều xuất hiện trước mặt hắn Lăng Hiểu Sương phẫn nộ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, sau đó liền nhìn Trình Na Na nói rằng:

- Quả nhiên là một người vô sỉ, họ Ninh kia, ba tháng trước anh động thủ động cước với cô nương trước mặt này. Thực sự là không ngờ, tốc độ của anh rất nhanh, ba tháng sau, không ngờ nhớ mãi không quên, lại ở cái nơi này cưỡng ép, ức hiếp người khác, Tu Chân giới có người bại hoại như anh chính là sự sỉ nhục. Lần trước Ngô sư huynh không giết anh, ngày hôm nay Lăng Hiểu Sương ta cũng sẽ giết anh.

Nói xong, khí thế của Lăng Hiểu Sương tăng vọt, phi kiếm trong tay càng tản mát ra sát ý dày đặc.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, nói:

- Con mắt nào của cô thấy tôi ức hiếp người? Hơn nữa, nếu như là cô, cho dù muốn tôi ức hiếp, tôi cũng lười ức hiếp Lăng Hiểu Sương đang muốn nói rằng nước mắt trên mặt Trình Na Na còn chưa khô, tôi cũng không phải người mù, sao lại không nhìn thấy. Thế nhưng sau khi nghe Diệp Mặc nói như vậy, cô không còn tâm tình giải thích, khí thế càng dâng lên, hiển nhiên sát ý đối với Diệp Mặc càng thêm bức người.

Trình Na Na thấy thế vội vã ngăn cản Lăng Hiểu Sương nói rằng:

- Vị sư tỷ này, đa tạ chị. Thế nhưng tôi nghĩ chị hẳn là hiểu lầm rồi, Ninh đại ca không có ức hiếp tôi, anh ta chỉ đang nói chuyện với tôi mà thôi.

Trình Na Na không biết Diệp Mặc dùng tên giả là gì, chỉ là nghe Lăng Hiểu Sương nói họ Ninh kia, lúc này mới nói một câu Ninh đại ca.

Lăng Hiểu Sương thật không ngờ người phụ nữ bị Diệp Mặc ức hiếp lại đứng ra nói giúp Diệp Mặc, nhất thời ngây ngẩn cả người, thậm chí quên cả xuất thủ.

Cô cho rằng, mình trợ giúp Trình Na Na, Trình Na Na hiển nhiên là đứng cùng phe với cô. Nhưng sự thực lại trái ngược, cô tựa hồ trong ngoài không phải người.

Với ánh mắt của Lăng Hiểu Sương đương nhiên có thể thấy được Trình Na Na không bị người khống chế, cho nên cô càng không thể lý giải. Chỉ là lúc này sát khí của cô bị câu nói đầu tiên của Trình Na Na làm tiêu tán không còn, qua một hồi lâu, cô mới bực tức nói một câu:

- Không biết xấu hổ.

Nói xong xoay người rời đi, cũng không biết cô mắng ai.

Diệp Mặc có thể không tiếp xúc cùng Lăng Hiểu Sương, hắn tận lực không muốn tiếp xúc cùng người phụ nữ này. Bởi vì người phụ nữ rất có thể sẽ nhận ra hắn là ai, môt khi bị người phụ nữ này biết hắn chính là Diệp Mặc người đêm hôm đó sau khi đề danh liền lập tức rời đi, nói không chừng sẽ thêm sóng gió.

Thế nhưng Diệp Mặc không muốn nói nhiều, không có nghĩa là Trình Na Na không muốn nói nhiều. Cô bị người phụ nữ khác mắng một câu 'Không biết xấu hổ', đương nhiên khó chịu, không đợi Lăng Hiểu Sương đi xa, cô liền lập tức nói lại một câu:

- Cô mới là không biết xấu hổ.

Lăng Hiểu Sương nghe được Trình Na Na mắng cô, trong lòng giận dữ, cô đứng thứ hai trong mười mỹ nữ Nam An, không biết bao nhiêu người tán tụng cô, ước ao cô, lấy lòng cô. Ngày hôm nay lần đầu tiên cô bị người khác mắng cho là không biết xấu hổ, đây quả thực là làm nhục cô rồi.

Thế nhưng nghĩ lại là do mình chửi mắng người ta trước nên lập tức hừ lạnh một tiếng, lắc mình một cái liền biến mất không thấy.

Thấy Lăng Hiểu Sương không còn dây dưa, Diệp Mặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Trình Na Na chẳng qua là đối với một mảnh thâm tình của Tử Phong, tính cách cũng thay đổi không ít, nhưng không có nghĩa là cô nguyện ý chịu thiệt.

Sau khi bảo Trình Na Na trước tiên rời đi, Diệp Mặc còn đi tới Vu Dương Khí Các. Nếu đã gặp Lăng Hiểu Sương, hơn nữa cô cũng không có dây dưa, Diệp Mặc quyết định trước tiên đem hộ giáp phòng ngự thu vào tay rồi nói sau.

Bên trong Vẫn Chân Điện cao thủ nhiều như mây, đều là tu sĩ thiên tài, Diệp Mặc tuy rằng tự phụ, nhưng cũng không có ý nghĩ mình có thể càn quét tất cả, có thể chuẩn bị được thứ gì thì cứ chuẩn bị

Trước kia khi Diệp Mặc nghe lời giới thiệu của Hứa Xương Cát, cho rằng Vu Dương Khí Các khẳng định không người nào. Nhưng là Diệp Mặc lúc đến nơi này, mới phát hiện ý nghĩ của mình là sai lầm lớn.

Vu Dương Khí Các vị trí rất hẻo lánh, hơn nữa cũng không lớn, chỉ có ba bốn mươi mét vuông mà thôi, bên rìa khí các có bốn cái ghế, nói cách khác nơi này nhiều nhất chỉ có thể tiếp đãi bốn khách hàng.

Phía trước mỗi cái ghế có một cái bàn vuông nhỏ, cái bàn vuông kia hiển nhiên là chỗ để cho khách hàng xem xét pháp bảo. Nơi này thay vì nói là một khí các, còn không bằng nói là một tiểu điếm.

Khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc là, lúc hắn tới, bốn cái ghế đã có ba

người ngồi, nếu như không phải còn một ghế, hắn thậm chí còn phải ở bên ngoài đợi.

Ba tu sĩ ngồi đó khi Diệp Mặc tiến vào, liền sử dụng thần thức tùy ý quét một chút, liền không để ý, mà cúi đầu ngồi ở vị trí của mình, tựa hồ đang chờ cái gì đó...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1040

Tranh Nhau Ra Giá

Trong phòng dường như ngoài ba tu sĩ đang ngồi ra, cũng không còn ai khác.

Diệp Mặc quan sát khí các này một chút, chỉ có ít ỏi vài món linh khí được đặt trên một cái giá không biết được làm từ loại gỗ gì, thậm chí còn bị che khuất. Lúc này thoạt nhìn, mặt trên đã bị phủ một lớp bụi rồi.

Trong gian phòng dường như còn một căn phòng khác, nhưng lại có một trận pháp ngăn cản, thần thức của Diệp Mặc không có cách nào nhìn thấu vào bên trong được.

Nếu như không phải Hứa Xương Cát ra sức đề cử, hắn thật sự vẫn không dám tin ở đây lại có một đại sư luyện khí, còn là đại sư luyện khí chín phẩm. Hơn nữa mấy món linh khí cấp thấp bị phủ đầy bụi sắp xếp lung tung lộn xộn, cũng có thể được gọi là khí các hay sao?

- Xin hỏi một chút, đại sư Vu Dương có ở đây không?

Diệp Mặc tìm một vòng cũng không tìm thấy người trong khí các này, đành phải hỏi một tu sĩ ngồi ngoài cùng

Tu sĩ này hừ lạnh một tiếng, thậm chí đến nhìn cũng không thèm liếc Diệp Mặc một cái, càng không trả lời. Dường như Diệp Mặc chính là không khí, còn hai người bên cạnh, thậm chí sắc mặt cũng không động đậy.

Diệp Mặc không nói gì, ba tên này đúng là có cá tính đấy, nhưng trong ba người, người có tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Anh tầng thứ tư rồi, cao nhất cũng là Nguyên Anh tầng thứ bảy. Có thể nói ai trong số họ cũng có tu

vi cao hơn hắn.

Diệp Mặc thấy vậy đành bất đắc dĩ, đành phải bước đến chỗ ghế trống ngồi xuống, cũng chẳng thèm hỏi thêm. Hai người trong ba tu sĩ kia vừa nhìn liền biết tuổi tác cũng không cao, rất có khả năng cũng là đi mua pháp bảo, chuẩn bị tiến vào Vẫn Chân điện.

Ba tu sĩ đó sau khi thấy tu sĩ vừa mới bước vào đã hỏi một câu, không có ai trả lời, không ngờ hắn cũng ngồi xuống, nhất thời liếc nhìn Diệp Mặc, nhưng vẫn không nói câu nào.

Diệp Mặc biết họ suy nghĩ gì, trong giới tu chân tu vi chỉ cần kém hơn một chút thôi thì có một khoảng cách tương đối lớn rồi, huống chi Diệp Mặc là Nguyên Anh sơ kỳ, mà ba người này có người là Nguyên Anh trung kỳ, có người là Nguyên Anh hậu kỳ rồi. Có thể nói ở đây Diệp Mặc có tu vi thấp nhất, căn bản không có quyền nói chuyện, ba người kia cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc, rõ ràng là không hoan nghênh Diệp Mặc đến. Còn tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như Diệp Mặc không ngờ lại bình thản ngồi xuống, ba người lúc này cũng có chút kinh ngạc.

Diệp Mặc cũng không đợi lâu, ngoài cửa lại có một vị khách bước vào. Cũng là một tu sĩ Nguyên Anh, chỉ có điều tu sĩ Nguyên Anh này lại là con gái. Tu vi chỉ là Nguyên Anh tầng thứ nhất, còn thấp hơn cả Diệp Mặc, cũng coi là người có tu vi thấp nhất trong mấy người ở đây rồi.

Nếu như vừa nãy khi Diệp Mặc vừa mới đến chẳng có người để ý, thì nữ tu sĩ này đến, lại lập tức thu hút sự chú ý của ba tên tu sĩ kia.

Bởi vì người này chẳng những là một nữ tu, mà còn là một người con gái vô cùng xinh đẹp. Mặc dù mặt hình trái xoan, nhưng những đường nét êm dịu nhu hòa, giống như được trang điểm vậy, rõ ràng là rất ưa nhìn. Da dẻ của cô có thể không thể sánh với Lăng Hiểu Sương được, nhưng cô đứng ở cửa, lập tức hình thành lên một đường cong hoàn mĩ, toàn bộ cơ thể lộ ra hương vị nữ tính. Nhưng chỉ có khuôn mặt của cô lại lạnh lùng, cảm giác này khiến cho người khác cảm thấy kì lạ.

Ngay cả Diệp Mặc cũng thầm khen người con gái này có sắc đẹp mê người, người này tuyệt đối không phải là người có thể thua kém Lăng Hiểu Sương được, hơn nữa trên người cô hình như có một ma lực hấp dẫn những người đàn ông khác, khiến người ta không tự chủ được mà ngắm nhìn thân thể cô.

Lông mi của cô này có chút vểnh lên, rõ ràng là người có tình tự chủ rất mạnh, hơn nữa lại là người con gái có lòng tự tin.

Diệp Mặc trong lòng thầm khen một câu, rồi lập tức thu hồi ánh nhìn lại. Mặc dù người con gái này rất xinh đẹp, nhưng trong lòng Diệp Mặc thì cũng chỉ vậy mà thôi. Diệp Mặc cho rằng, bất luận là Lạc Ảnh hay Khinh Tuyết, thậm chí đến cả Mục Tiểu Vận cũng không hề thua kém người con gái trước mặt này nửa phần.

Người con gái kia thấy không có chỗ ngồi, liền đứng giữa điện các, nhưng cũng không nói gì. Nhưng Diệp Mặc cũng chưa nhường chỗ thì lại có người đứng dậy rồi. Người đứng dậy là tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm, tên tu sĩ đó bước ra một bước, khách khí chắp tay nói với nữ tu sĩ kia:

- Văn sư muội, anh là Tế Truyền Học của Thiên Diễn tông, em ngồi vào chỗ của anh đây này.

Nữ tu sĩ ánh mắt lạnh lùng nhìn Tế Truyền Học, vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích. Tế Truyền Học tự nhiên làm chuyện không đâu, nhất thời liền có chút xấu hổ, nhưng gã lại lập tức tự giễu cười, rồi lại ngồi xuống, rõ ràng không có ý tứ phát tác gì Diệp Mặc có chút kì lạ, nữ tu này chỉ là Nguyên Anh tầng thứ nhất, còn Tế Truyền Học lại là Nguyên Anh tầng thứ năm. Tông môn như Thiên Diễn tông khi Diệp Mặc ở "Sa Nguyên dược cốc" cũng có nghe qua, nghe nói là tông môn bảy sao, thậm chí hắn còn đã từng đắc tội với một người tên Vương Phổ trong tông môn này. Một đệ tử của tông môn bảy sao, sao lại có thể nói những lời tốt đẹp như vậy?

Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng hiểu ra là chuyện gì, Tế Truyền Học là một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm muốn đối tốt với một tu sĩ Nguyên Anh

tầng thứ nhất, nếu như vì người con gái kia xinh đẹp, gã nhất định sẽ nói tiếp. Nhưng người con gái này không thèm đếm xỉa gì đến gã, gã cũng không dám làm gì nữa, rõ ràng là địa vị của nữ tu sĩ này cao hơn gã.

Nữ tu sĩ họ Văn, địa vị cao hơn Tế Truyền Học, lại là Nguyên Anh tầng thứ nhất, lại còn xinh đẹp như vậy, Diệp Mặc dùng gót chân cũng có thể nghĩ ra người con gái này chính là Văn Thái Y – một trong mười mĩ nhân ở Nam An.

Vốn dĩ cảm quan của Diệp Mặc với người con gái này không tệ, dù sao ai ai cũng thích gái đẹp, cho dù là không quen biết, nhưng người con gái xinh đẹp như này nhìn cũng rất sướng mắt rồi.

Nhưng khi Diệp Mặc vừa nghe nói người con gái này là Văn Thái Y, cảm quan lập tức có chút tồi tệ. Người con gái này tự cho là đúng, không ngờ lại khiêu khích Lạc Ảnh, điều này khiến Diệp Mặc có chút không ưa. Nhưng hắn nghĩ không ra, đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao, không ngờ cũng đến khí các này mua đồ.

Sự xấu hổ của Tế Truyền Học không tiếp tục được bao lâu, cấm chế trong phòng liền được mở ra. Một luồng khí nóng chưa được tiêu tan từ bên trong truyền đến, sau đó có một gã đàn ông đen gầy bước ra. Người đàn ông này mang theo một luồng khí cực nóng, thật giống như vừa mới từ trong mồi lửa đi ra vậy.

Nói đen gầy thậm chí không thể hình dung ra được tướng mạo của y, không những làn da y đen nhẻm, hơn nữa còn gầy như một cành trúc. Chỉ có điều màu tóc xám đỏ của y, khiến cho tất cả mọi người thoạt nhìn liền có chút cảm giác đang tức giận ai đó.

Người đàn ông này vừa bước ra, ba người đàn ông ngồi cùng hàng với Diệp Mặc lập tức đều đứng dậy, cùng chắp tay nói:

- Vu đại sư…

Văn Thái Y cũng nói:

- Vu tiền bối…

Diệp Mặc lúc này mới hiểu ra, hóa ra người đàn ông đen gầy này chính là Vu Dương, nhưng tu vi của y cũng là Nguyên Anh tầng thứ chín rồi, miễn cưỡng cũng coi như là tiền bối được

Vu Dương đối mặt với mấy người chắp tay hành lễ chào hỏi mình, điềm nhiên không nói gì, y bước ra phía sau quầy hàng mộc mạc ngồi xuống, lúc này mới chậm rãi nói:

- Đây là lần buôn bán cuối cùng của năm nay, đồ cũng không tệ, linh khí công kích cực phẩm "Hắc Nham kiếm", giá một triệu một trăm nghìn linh thạch thượng phẩm, bán chân khí "Nhu chỉ kim võng" một triệu chín trăm nghìn linh thạch thượng phẩm, bán chân khí hộ giáp "Cửu Vận" hai triệu một trăm nghìn linh thạch thượng phẩm.

Nói xong, Vu Dương lại nhìn năm người Diệp Mặc, nói thêm một câu:

- Ai ra giá cao thì được, nếu như có nguyên liệu tốt, có thể định giá.

Diệp Mặc nghe thấy Vu Dương nói vậy, lúc này mới hiểu được vì sao Hứa Xương Cát nói giá của y cao chút, đây đâu phải là có chút cao? Ở đây quả thực đắt hơn rất nhiều so với những đồ ở chân khí các đứng đầu. Hơn nữa người tên Vu Dương này rõ ràng là hạng người thâm hiểm, cuối cùng còn đưa ra một mức giá cạnh tranh, thế này chẳng phải là đòi giá cao sao?

Chẳng trách khi mình đến, ba người kia không thích lắm, lại thêm một người, muốn mua được đồ chẳng những giá cao, lại còn phải cạnh tranh nữa.

Vừa nãy hắn nghe thấy Vu Dương nói cái gì mà lần buôn bán cuối cùng trong năm nay, xem ra mỗi năm y cũng chỉ kinh doanh vài vụ mà thôi. Diệp Mặc vì lấy được tin tức từ chỗ Hứa Xương Cát, còn Hứa Xương Cát thì lại không biết lấy được tin tức này từ chỗ nào, rõ ràng cũng không được chuẩn xác, thậm chí Hứa Xương Cát cũng không biết Vu Dương làm kinh doanh,

mỗi năm chỉ hạn chế vài lần.

Cũng may Diệp Mặc coi như may mắn, đúng lúc hôm nay y khai trương. Còn bốn người khác thì không cần phải hỏi, đều sớm biết quy tắc của Vu Dương và thời gian mở hàng rồi.

- Chúng tôi hiểu mà, đây là quy tắc cũ.

Tế Truyền Học vừa nãy nịnh nọt Văn Thái Y lập tức cười tủm nói:

- Lần này số cũng đỏ đấy, còn có cả hai món bán chân khí nữa. Món linh khí cực phẩm "Hắc Nham kiếm" phỏng chừng cũng gần đến bán chân khí rồi nhỉ? Đồ tốt, đồ tốt.

Bán chân khí là loại pháp bảo đứng giữa chân khí hạ phẩm và linh khí cực phẩm, tốt hơn linh khí, nhưng lại kém hơn chân khí hạ phẩm một chút.

- Tôi lấy Cửu Vận.

Diệp Mặc vừa nhìn hộ giáp bán chân khí liền thích, huống chi hộ giáp này lại có một chữ Vận. Khiến Diệp Mặc nhớ đến Tiểu Vận, cho nên hắn lập tức quyết định mua bộ hộ giáp này.

- Đúng là không biết trời cao đất rộng, chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, không ngờ lại dám nói lấy với không lấy…

Tế Truyền Học của Thiên Diễn tông cười khẩy nói.

Văn Thái Y nghe thấy Tế Truyền Học nói vậy cũng hừ lạnh một tiếng. Tế Truyền Học lúc này mới nhớ ra, Văn Thái Y cũng là Nguyên Anh sơ kỳ, lập tức trán toát chút mồ hôi, cẩn thận làm lành nói:

- Văn sư muội, không phải anh nói em đâu, em là đệ tử nòng cốt thiên tài của tông môn chín sao, căn bản không thể so sánh với người thường được.

Diệp Mặc chẳng những không thèm nhìn Tế Truyền Học, lạnh lùng nói:

- Đầu mà thấp hơn tí nữa là chạm đất rồi đấy. Hơn nữa, ý của Vu đại sư là người nào ra giá cao thì sẽ được, tôi nói tôi lấy, cái này có vấn đề gì sao? Có vấn đề, thì cứ cao giá lên là được.

Văn Thái Y không ngờ Diệp Mặc lại dám không khách khí gì với đệ tử nòng cốt của tông môn bảy sao như vậy, thậm chí còn dám nói ai ra giá cao thì sẽ được. Nhưng cô lập tức cũng hiểu được Diệp Mặc chính là tên mà Tế Truyền Học nói là không biết trời cao đất dày là gì, lập tức lại trở lại bình thường.

Tế Truyền Học nghe thấy Diệp Mặc châm chọc sự phục tùng khom lưng cúi gối của gã với Văn Thái Y, lập tức nổi giận, nhưng vừa nhớ ra đây là "Vu Dương khí các", sự tức giận đó lại biến mất, đành phải liệt Diệp Mặc vào danh sách những người gã phải giết. Lập tức gã cũng lạnh lùng nói:

- Ba triệu một trăm nghìn linh thạch.

- Ba triệu năm trăm nghìn.

Dường như đều trong dự liệu của mọi người, Diệp Mặc còn chưa ra giá, thì Văn Thái Y không ngờ đã tăng giá đầu tiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1041

Giả Bộ Tôi Cũng Biết Làm

Văn Thái Y vừa mới ra giá, Tế Truyền Học lập tức im miệng lại, gã vốn dĩ rất nể nang Văn Thái Y, sao lại có thể đấu giá với Văn Thái Y được? Hai người còn lại thoạt nhìn dường như không có sức mua được, lại càng sẽ không mở miệng.

Còn người có thể mua được món bán chân nguyên này ngoài Văn Thái Y và Tế Truyền Học ra, chỉ còn có Diệp Mặc. Văn Thái Y thấy Tế Truyền Học không mở miệng, gật gật đầu, rõ ràng trong dự liệu của cô, cô đang định lấy linh thạch ra, liền nghe thấy Diệp Mặc lại báo giá lần hai:

- Ba triệu bảy trăm nghìn.

- Anh…

Văn Thái Y vẻ mặt tức giận chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cô chắc chắc Diệp Mặc là cố ý, bộ hộ giáp chân khí này mặc dù không tệ, nhưng cũng không đáng giá đến ba triệu bảy trăm nghìn, ba triệu năm trăm nghìn đã là cao lắm rồi.

Diệp Mặc vẻ mặt không có biểu hiện gì, cũng không thèm nhìn Văn Thái Y, chỉ nhìn chằm chằm bộ chân khí.

- Anh muốn chết…

Tế Truyền Học nói với Diệp Mặc vài từ, rồi lại thấy Vu Dương nhìn gã với ánh mắt lạnh như băng, gã thậm chí cảm giác được toàn thân lạnh run, theo bản năng thu lại nửa câu cuối.

- Được, anh có nhiều linh thạch nhỉ, Vu tiền bối, tôi ra năm triệu.

Văn Thái Y tức giận nói, tính cách của cô trong những tình huống tương tự, đều không thể thua cho người khác. Vẫn luôn ưu việt và tính cách này, mới có thể khiến cô không hài lòng với Lạc Tố Tố, thậm chí còn đưa ra yêu cầu khiêu chiến với Lạc Tố Tố.

Mặc dù cô cũng biết được mình cũng không thích Viên Quan Nam đến mức như đồn đại bên ngoài, nhưng Viên Quan Nam thích Lạc Tố Tố hơn cô, vậy thì không được. Cho dù là mười mĩ nhân của Nam An, Lạc Tố Tố cũng không thể ngang hàng với cô được, trong lòng cô rất khó chịu.

Hộ giáp chân khí trước mặt đã lên mức ba triệu năm trăm nghìn, thực ra đã là giá quá cao rồi, năm triệu lại càng vượt xa giá thực của nó rồi.

Văn Thái Y sở dĩ muốn báo giá năm triệu, cô muốn dùng linh thạch để áp chế Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc căn bản không có sức phản kháng. Chỉ là một Tán Tu, lại dám so linh thạch với mình.

Cô định lấy ra năm triệu linh thạch đặt lên quầy, sau đó lấy bán chân khí đi, rồi lạnh lùng nhìn Diệp Mặc, căn bản cũng không cần nói câu gì. Cô muốn cho tên Nguyên Anh tầng thứ ba biết rằng, đến lúc này, linh thạch cũng không cần phải lấy ra nữa.

Từ ba triệu bảy trăm nghìn, được nâng lên năm triệu, Diệp Mặc cũng không phải là thằng ngốc, lại không biết suy nghĩ của Văn Thái Y sao. Nếu là một người con gái bình thường, Diệp Mặc mặc dù muốn có được bán chân khí, cũng không thể nào lấy ra năm triệu một trăm nghìn được. Nhưng người con gái như Văn Thái Y, khiến hắn vô cùng không thích tí nào.

Nếu đối phương giả bộ như vậy, thì mình cũng phải giả vờ lợi hại hơn cô ấy chút. Coi như là xả giận cho Tố Tố, chút linh thạch này cũng không là cái gì.

- Mười triệu…

Diệp Mặc vẻ mặt không có chút biểu cảm nào, nhưng giá của hắn không ngờ lại cao gấp đôi Văn Thái Y.

- Cái gì?

Văn Thái Y đơ ra, hắn điên à? Mười triệu? Gấp ba giá trị thực tại của hộ giáp bán chân khí sao?

Đừng nói đến Văn Thái Y đơ người ra, mấy người còn lại cũng ngây ra nhìn Diệp Mặc. Đến cả Vu Dương cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, thậm chí bắt đầu quan sát đánh giá Diệp Mặc.

Một hồi lâu, Tế Truyền Học phản ứng lại, lập tức lên tiến gọi Diệp Mặc:

- Anh từ đâu đến mà lại không hiểu quy tắc như vậy? Anh biết thói quen của Vu đại sư không? Nếu như anh không lấy ra được mười triệu, anh phải đổi lấy mạng của anh đấy.

Vẻ mặt Diệp Mặc bình thản, hắn tùy ý nhìn Vu Dương, thấy Vu Dương dường như lại cam chịu lời nói của Tế Truyền Học, lập tức lạnh lùng nói:

- Vu đại sư, mặc dù đây là lần đầu tôi đến xem ông kinh doanh, nhưng điều kiện ở đây không có gì là tốt, chẳng lẽ mỗi lần khách đến rồi, bên cạnh đều có thứ đồ hét to kêu to sao?

Vu Dương lại lạnh lùng nhìn Tế Truyền Học, Tế Truyền Học sợ rụt đầu rụt cổ, sau đó ông lại nói với giọng có chút tình cảm với Diệp Mặc:

- Mặc dù tôi không thích người khác cãi lộn, nhưng người bạn kia nói đều là sự thật, nếu như báo giá bừa bãi đều phải đền mạng.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy lời nói của Vu Dương vậy, hơn nữa lại tiếp tục nói:

- Bây giờ vẫn chưa có ai báo giá nữa, ông có phải là sẽ bán cho tôi Cửu Vận hay không?

Vu Dương liếc nhìn Văn Thái Y, trong mắt Văn Thái Y ngoài không cam lòng còn có vẻ cực kỳ khó chịu, cũng không có cách nào khác. Mười triệu linh thạch, cho dù là toàn bộ gia sản trên người cô cũng không đủ, thậm chí còn kém xa. Cô cũng không hiểu cái tên Tán Tu này, tại sao lại giàu có đến vậy.

Vu Dương thấy Văn Thái Y sắc mặt khó coi, cũng không nói gì, lập tức biết cô không thể lấy ra nhiều tiền như vậy được. Ông quay đầu nhìn Diệp Mặc nói:

- Lấy mười triệu linh thạch thượng phẩm, Cửu Vận là của anh.

Diệp Mặc cũng không có chút để ý đưa túi trữ vật cho Vu Dương, Vu Dương kiểm tra linh thạch trong túi trữ vật, đúng là mười triệu, không thiếu không thừa.

Lập tức ông mang vẻ mặt hàm súc, đưa hộ giáp bán chân nguyên cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cầm lấy hộ giáp, quay người đi. Đồ của hắn cũng tới tay rồi, Văn Thái Y cũng giáo huấn rồi, mặc dù giá cả có chút cao, nhưng vì xả giận cho Tố Tố, thì cũng đáng. Về hai pháp bảo còn lại, hắn căn bản cũng không muốn.

Văn Thái Y thấy Diệp Mặc đến nhìn cũng không nhìn cô một cái, quay người đi luôn, lại càng phẫn nộ, nhưng cô cũng không có cách nào mở miệng được, cô trong lòng biết đối phương là cố ý làm vậy, đây là lấy gậy ông đập lưng ông, cũng giống như đánh vào mặt cô, còn đánh lên tiếng bốp bốp.

Nhưng cô lại nhanh chóng điều chỉnh lại được, nhìn bộ bán chân khí "Nhu chỉ kim võng" nói:

- Tôi lấy cái này.

Cũng may sau khi Diệp Mặc đi rồi, lại không có ai cạnh tranh giá cả với cô, thấy hai bộ pháp bảo tốt một chút trong nháy mắt bị người khác mua mất,

Tế Truyền Học chỉ có thể chuyển mục tiêu sang "Hắc Nhan kiếm".

Nằm ngoài dự liệu của tên tu tán Nguyên Anh tầng thứ bảy kia là không ra tay, sau khi bộ "Nhu chỉ kim võng" bán chân khí bị Văn Thái Y lấy đi, gã cười khổ lắc lắc đầu, quay người rời khỏi Vu Dương khí các, rõ ràng từ biểu cảm của gã có thể nhìn ra, gã có chút bất đắc dĩ, đã từ bỏ ý mua pháp bảo rồi.

Văn Thái Y thấy tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy này rời khỏi, cười khẩy một tiếng, trong lòng thầm nghĩ đáng đời. Cô đã mơ hồ đoán được tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy kia là ai rồi, nếu như đúng là người đó, đừng nói đến tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba kia, cho dù là tu sĩ thăng cấp lên Nguyên Anh tầng thứ tám gặp người này cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Cô đương nhiên biết tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy kia sau khi thấy Diệp Mặc rời khỏi, đã không còn hứng thú với những đồ còn lại ở đây rồi. Tên kiêu ngạo vừa nãy chỉ là Nguyên Anh tầng thứ ba mà thôi, đối mặt với Nguyên Anh tầng thứ bảy cũng xong đời rồi, huống chi là tên ra tay tàn nhẫn như vậy?

Diệp Mặc lúc này lại dừng lại, sau đó quay đầu lạnh nhạt nói:

- Tao nghĩ tên đuổi theo kia chắc là Tế Truyền Học, không ngờ là mày.

Tên Nguyên Anh tầng thứ bảy này, mặc dù là người có tu vi cao nhất trong ba người vừa nãy, nhưng cũng là một Nguyên Anh tầng thứ bảy, Diệp Mặc phỏng chừng là người khoảng trên trăm tuổi trong ba người, hẳn là tu sĩ trước mặt này.

Gã hơn trăm tuổi, mua pháp bảo rõ ràng không phải là để đến Vẫn Chân điện.

- Không ngờ mày lại biết tung tích của tao?

Người này là tu sĩ Nguyên anh vừa mới ở Vu Dương khí các, còn bất đắc dĩ cười khổ, lúc này vẻ mặt chấn động.

Y mặc dù là một tán tu, nhưng thủ đoạn độc ác, hơn nữa hành sự cẩn mật, có chút giống như Mạc Thiên Lý mà ngày trước Diệp Mặc giết. Lúc trước sở dĩ y ở Vu Dương khí các biểu hiện bình thản vô kỳ, đó là vì y thấy sau khi Diệp Mặc rộng rãi ra tay, đồ của Vu Dương khí các đã không còn là mục đích theo đuổi của y rồi, tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ trước mặt này mới là mục tiêu y cần tập trung nhắm đến.

Tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba giàu có như vậy, nếu nhưng y có thể cướp bóc được, đâu phải lo lắng gì về linh thạch nữa?

Diệp Mặc thấy trong mắt y hiện lên tia đấu tranh, biết y sau khi biết mình có thể phát hiện ra tung tích, có chút kiêng nể mình. Y sợ trong thời gian ngắn không thể giết chết mình được, sẽ thu hút sự chú ý trong thành, nên mới không ngừng do dự.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, lòng ham muốn của tên này đúng là lớn, không ngờ lại muốn cướp bóc mình ngay trong thành, cũng không sợ không thể chống đỡ được.

- Mày muốn linh thạch của tao?

Diệp Mặc hỏi thẳng.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy này không ngờ Diệp Mặc lại thẳng thắn hỏi như vậy, y ngẩn người ra một chút, lập tức phản ứng lại. Mình là tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy, không ngờ lại bị một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba chiếm lấy phần chủ động, đúng là buồn cười.

Nghĩ đến đây, y cười ha hả nói:

- Không sai, đúng là tao có hứng thú với nhẫn trữ vật của mày, nếu như mày bằng lòng đưa nó ra, tao cũng không để cho mày có bất kỳ thương tổn nào.

Diệp Mặc bình tĩnh giống như nghe thấy bác gái bên nhà đến mượn chai xì dầu vậy, hắn nhìn nhìn tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ bảy đứng trước mặt, rồi

lại nhìn nhẫn trữ vật của y, bỗng nhiên vừa cười vừa nói:

- Nếu như mày cướp nhẫn của tao ở đây, nói không chừng sẽ bị tu sĩ trong thành phát hiện. Nếu như mày không ngại, chúng ta ra ngoài thành, mày thấy thế nào?

Tu sĩ Nguyên Anh nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, bỗng nhiên ngây người, đây là logic quái gì vậy? Cố ý ra khỏi thành để mình cướp sao?

Chỉ trong tích tắc, y liền hiểu ra, lập tức lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Mày có đồng bọn mai phục bên ngoài đúng không, cho nên muốn lừa tao ra ngoài?

Diệp Mặc không nói gì gãi gãi đầu nói:

- Thành Vẫn Chân có bảo nhiêu cửa ra vào, nếu như mày không tin tao, vậy thì thế này, mày dẫn đường, đi cửa nào cũng được, tao cũng theo hết.

Nếu như không phải vì sợ trong thành phát hiện ra, hắn sớm đã động thủ rồi. Tên này sao gan lại nhỏ đến vậy?

Tu sĩ Nguyên Anh đó nhìn chằm chằm Diệp Mặc, y rất muốn biết Diệp Mặc chơi trò gì. Y cũng không thể tin Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba, lại có thể là đối thủ của Nguyên Anh tầng thứ bảy. Đừng nói đến Diệp Mặc, cho dù là Viên Quan Nam đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông cũng không dám bày đặt như vậy.

Cho dù là Viên Quan Nam, cũng phải chờ sau khi lên Nguyên Anh tầng thứ năm, mới dám đến bia đề danh đề tên.

Nếu như Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba, có thể không sợ Nguyên Anh tầng thứ bảy, vậy thì hắn sớm đã nổi danh thiên hạ rồi, tự mình sao lại không nhận ra được? Người này rất có khả năng bày trò, muốn dùng những lời mạnh miệng này khiến cho y không dám động thủ.

- Được, nếu như vậy, mày theo tao.

Sau khi tên tu sĩ đó hiểu được đạo lý này, nói xong liền quay người bước đi.

Đối với tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ ba như Diệp Mặc mà nói, mặc dù nói là tính kế, nhưng thậm chí một câu cũng không đúng, cho dù là mình tuyệt đối không thể động thủ trong thành được. Bởi vì động thủ trong thành, cho dù thời gian có ngắn hơn nữa, nhất định sẽ nhanh chóng bị phát hiện, hơn nữa lại còn bị điều tra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1042

Uy Lực Của Thiên Hỏa

Tên tu sĩ Nguyên Anh phía trước kia, từ cửa nam đổi sang cửa bắc, nhưng Diệp Mặc lại theo sát phía sau gã không chậm một bước, nếu không phải hướng đi vẫn luôn do gã nắm, gã thậm chí còn hoài nghi có thật sự có đồng bọn trợ giúp không

Sau khi tên tu sĩ kia ra khỏi cửa phía bắc, càng gia tăng tốc độ, khi gã phát hiện Diệp Mặc căn bản không có ý muốn chạy trốn mà theo sát gã, lòng gã liền có chút bất an.

Khi hai người rời khỏi thành Vân Chân được khoảng hai mươi ngàn dặm, tên tu sĩ Nguyên Anh kia bỗng dừng lại, y tin Diệp Mặc căn bản không sợ y.

Tuy rằng không hiểu vì sao một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba lại không sợ một tu sĩ Nguyên Anh tầng bảy như y, thế nhưng y cũng không tiếp tục nghĩ thêm nữa.

Y vừa dừng lại, thậm chí ngay cả nói cũng không nói, trực tiếp lấy ra một Trường Giản Huyết Sắc, xoay người một cái, Trường Giản Huyết Sắc trong tay cuộn lên vô số ma khí màu xám trắng, đánh về phía Diệp Mặc. Dự định của y là, cho dù Diệp Mặc có âm mưu gì, chỉ cần trong một thời gian ngắn y cũng có thể giết chết Diệp Mặc.

Quả nhiên là một Ma Tu? Ý niệm trong đầu của Diệp Mặc bỗng chớp động, Diệp Mặc lấy ra 'Tử Đao' mang theo đao quang màu tím.

Màu trắng của ma khí còn chưa tới trước mặt Diệp Mặc, một trận thanh

âm rất nhỏ 'tí tách' đã truyền tới.

Đây là ma khí ăn mòn, Diệp Mặc thật không ngờ thoạt nhìn tên Ma Tu này rất bình thường lại có thể tu luyện ma khí ăn mòn.

Cho dù Diệp Mặc có thể ngăn cản loại ma khí ăn mòn này, hắn cũng không dám tiếp xúc đến loại ma khí này, ai biết thứ này có nguy hiểm đến mức nào.

Lúc này Diệp Mặc càng không dám chần chờ, 'Tử Đao' toả ra khí thế mãnh liệt, càng ngày càng nhiều đao quang màu tím kích phát ra, đảo mắt hình thành một trận pháp phòng ngự.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc dùng trận pháp phòng ngự của 'Huyễn vân trận sát đao', chân nguyên của Diệp Mặc rất mạnh, đao khí phát ra càng ngày càng nhiều, màu trắng của ma khí ăn mòn hoàn toàn đã bị đao quang của Diệp Mặc ngăn cản.

Tên tu sĩ Nguyên Anh thấy Diệp Mặc dùng đao pháp bổ ra một trận đao quang ngăn chặn ma khí màu trắng của mình. Nhất thời sửng sốt một chút, thế nhưng sau một khắc, y không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Y thật không ngờ Diệp Mặc chính là Nguyên Anh tầng ba, kém y đến mấy tầng mà lại lợi hại như vậy. Nếu đối phương lợi hại như vậy, hắn sẽ cho rằng có thể ăn đứt bản thân mình, cho nên chắc chắn không có mai phục rồi. Quả nhiên là một tên không biết trời cao đất dày là gì, Tế Truyền Học nói không sai.

Trước đây khi thấy hắn châm chọc Tế Truyền Học, lại không nhường nhịn Văn Thái Y, còn tưởng rằng hắn thực sự có địa vị lớn. Giờ mới biết hắn chẳng là cái thá gì. Ỷ vào chính mình có vài chiêu đã xem thường người khác. Loại người này, cho dù hôm nay không gặp mình, sớm muộn cũng bị người khác giết thôi.

Nghĩ tới đây tên tu sĩ Nguyên Anh này càng không e ngại, một tiếng hét

sắc nhọn, ma khí màu trắng càng nổi lên cuồn cuộn, đảo mắt đã bao bộc lấy Huyễn Vân đao quang trận của Diệp Mặc. Không khí bốn phía bị ma khí ăn mòn không ngừng quấy động, một mùi khó chịu truyền đến, khiến người ta có cảm giác buồn nôn.

- Tên nhãi kia, một trận đao quang của mày mà cũng muốn ngăn cản 'Vô sinh ma yên' của tao.

Tên tu sĩ nói xong, không ngừng đánh ra pháp quyết, bên người xuất hiện càng nhiều lớp khói màu trắng, đảo mắt phạm vi y và Diệp Mặc tranh đấu đã biến thành một mảng sương mù dày đặc.

Người này tuyệt đối là giả heo ăn thịt hổ, Diệp Mặc tự mình biết tu vi của hắn, hắn tuy rằng chỉ là Nguyên Anh tầng ba, thế nhưng hắn là đồng tu bát hệ, đã tu luyện xong vô thượng thần quyết 'Tam sinh quyết', cho nên chân nguyên và phạm vi thần thức thâm hậu, không tu sĩ bình thường nào có thể sánh kịp với hắn. Cho dù là Cát Liên Nguyên Anh tầng tám của đế quốc Hàn Lương, Diệp Mặc cũng tin tưởng hắn có thể giết chết gã một cách nhẹ nhàng.

Mà cái tên tu sĩ này chỉ có Nguyên Anh tầng bảy, chân nguyên của y mạnh mẽ và cái 'Vô sinh ma yên' quỷ quái này quả thực rất đáng sợ. Diệp Mặc tin tưởng, cho dù cái tên Ngô Dự trước đây hắn gặp phải người này, cũng không nhất định có thể thắng nổi.

Ý niệm trong đầu của Diệp Mặc chỉ chuyển động trong nháy mắt, mà ma khí màu trắng kia đã cuồn cuộn phát ra thật kinh khủng, 'Huyễn vân trận sát đao' của hắn hoàn toàn đã không có khả năng ngăn cản.

Nếu như là tu sĩ khác, Diệp Mặc lúc này khẳng định sẽ chọn dùng 'Tử nhãn thần hồn thiết cát' khiến đối phương trở tay không kịp, thậm chí dùng 'Vô ảnh' để đánh lén đối phương.

Thế nhưng đối với cái tên Ma Tu này hiển nhiên không thể dùng loại biện pháp đó, ma khí ăn mòn của y lợi hại như vậy, coi như giết y, ma khí

của y vẫn còn.

Ma Tu thấy Diệp Mặc dường như ngừng đánh, chỉ có thể mắt mở nhìn 'Vô sinh ma yên' của y xâm nhập phạm vi xung quanh hắn, càng liên tục cười nhạt. Chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba, tuy rằng tu vi không tệ, lợi hại hơn nhiều so với những tu sĩ tầng ba khác, thế nhưng thiếu chút nữa bị tên tu sĩ này hù dọa.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, khi hắn xác định được khu vực một ngàn mét gần đó không có người, nhất thời lại không do dự, khí thế toàn thân càng tăng vọt, đao quang của 'Huyễn vân trận sát đao' cũng trở nên dày đặc.

- Sắp chết còn giãy dụa...

Tu sĩ Nguyên Anh tầng bảy hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói một câu:

- Chết đi cho tao.

Sau khi dứt lời, Trường Giản Huyết Sắc mà y lấy ra ngoại trừ tạo ra một đám sương ma màu trắng ra, giãy dụa lại không thật sự công kích bỗng tuôn ra một đoàn sát khí lạnh như máu, trực tiếp xuyên ra từ giữa 'Vô sinh ma yên'. Tia máu này vừa ra tới, tựa hồ đọng lại trong không khí, phun thẳng đến đan điền của Diệp Mặc.

Diệp Mặc càng không để ý tu sĩ này, tay giương lên, một ánh sáng màu đỏ tỏa sáng từ trong tay hắn, trong nháy mắt ánh sáng màu đỏ mà Diệp Mặc lấy ra liền biến thành một ngọn lửa thật lớn, từ chỗ Diệp Mặc đứng khuếch tán ra xung quanh.

"Xi xi..." thanh âm vang lên, không khí trong nháy mắt để lại một mùi cháy khét, 'Vô sinh ma yên' cuồn cuộn vây quanh Diệp Mặc trong chốc lát đã biến thành hư vô.

Răng rắc

Bang bang Lúc này 'Tử Đao' của Diệp Mặc và Trường Giản Huyết Sắc của đối phương đã đụng vào nhau, trong nháy mắt, ánh đỏ văng khắp nơi, ánh sáng tím lần thứ hai trực tiếp hợp thành vô số đao khí dạng lốc xoáy, những đao mang khí này tựa hồ như có linh tính, lại một lần nữa được Diệp Mặc ném ra.

Ánh đỏ văng khắp nơi chính là do Trường Giản Huyết Sắc kích phát ra, thế nhưng bị mồi lửa của Diệp Mặc đốt sạch. Diệp Mặc nhân cơ hội bổ ra 'Huyễn Vân Phi toàn đao' lần nữa "Phụt..." tu sĩ Nguyên Anh tầng bảy thật không ngờ chân nguyên của Diệp Mặc cũng không kém so với y, thậm chí còn lợi hại hơn y, y lúc này phun ra một ngụm máu. Không đợi máu rơi trên mặt đất, mồi lửa của Diệp Mặc đã đốt cháy nó hoàn toàn, đồng thời mồi lửa đã cuồn cuộn hướng về phía y.

- 'Vô Sinh Ma Yên' của tao...

Tu sĩ Nguyên Anh tầng bảy còn chưa kịp lo lắng cho ma khí của mình, 'Tử Đao' của Diệp Mặc đã hóa thành vô số đao quang bay lượn xung quanh.

Tu sĩ Nguyên Anh chỉ miễn cưỡng thu hồi Trường Giản Huyết Sắc ngăn cản đao quang, mồi lửa của Diệp Mặc đã hoàn toàn bao lấy y.

- Mày quả nhiên có thiên hỏa, tao...

Tên tu sĩ chỉ nói được nửa câu, đã bị 'Vụ Liên Tâm hỏa' cuốn đi.

Lúc sắp chết, y cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao người này căn bản không e sợ Nguyên Anh tầng bảy như y rồi. Tu vi như y mà cũng bị đối phương chém giết dễ dàng, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ ở trước mặt hắn ngay cả khí lực trở tay căn bản cũng không có. Y hận chính là, tu sĩ Nguyên Anh lợi hại như vậy, y lại chưa từng gặp qua, thậm chí ngay cả nghe nói cũng chưa nghe nói qua. Chỉ là không kịp hối hận nữa rồi, ý thức của y đã bị thiên hỏa hủy diệt.

Sau khi Diệp Mặc giết tu sĩ này, trực tiếp cướp lấy nhẫn trữ vật, xoay người rời đi, không lâu sau, hắn lại từ cửa nam tiến vào thành Vẫn Chân,

thậm chí ngay cả Trường Giản Huyết Sắc cũng không thèm quan tâm.

Diệp Mặc trong lòng hiểu rõ, cho dù hắn và Ma Tu Nguyên Anh này đánh nhau ở chỗ cách ngoài thành hai mươi ngàn dặm, thế nhưng ma khí của đối phương lại rất kinh khủng, không thể không khiến mọi người chú ý. Cho nên hắn sau khi giết Ma Tu này, lập tức quay trở về trong thành.

Đồng thời Diệp Mặc cũng rất là hài lòng đối với 'Vụ Liên Tâm hỏa', điều này càng làm cho hắn muốn dùng thiên hỏa để phát minh ra một bộ pháp kỹ công kích mới. Nếu không khi gặp phải tu sĩ lợi hại hơn, thiên hỏa của hắn dù lợi hại cũng không nhất định có thể ngăn cản được đối phương. Nếu đối phương có hiểu biết về mồi lửa, hoặc là tu sĩ hệ hỏa, hắn muốn dùng thiên hỏa tấn công, nói không chừng càng thêm khó khăn.

Lúc Diệp Mặc mới vừa rời đi khoảng một nén nhang, đã có hai gã tu sĩ tới chỗ hắn và Ma Tu kia đánh nhau. Khí thế của hai gã tu sĩ này vừa nhìn đã biết mạnh hơn nhiều so với Diệp Mặc, có một người thậm chí cau mày nhìn thoáng qua hướng Diệp Mặc vừa rời đi.

- Trường Giản Huyết sắc?

Một gã tu sĩ trong đó nhìn Trường Giản Huyết sắc trên mặt đất, vừa nghi hoặc vừa nói một câu.

Một gã tu sĩ khác cầm lấy thanh Trường Giản Huyết Sắc nhìn một chút, sau đó gật đầu nói rằng:

- Thanh Trường Giản Huyết Sắc này hình như có chút lai lịch, ba ngàn năm trước đã ở trong tay Thi Lãm Huyết ma, không biết giết bao nhiêu người rồi. Nghe nói gần đây thanh Trường Giản Huyết Sắc này rơi vào tay một tán tu tên là Lô Kiếm Cường, Lô Kiếm Cường này cũng là một Ma Tu giết người như ruồi. Chẳng lẽ có người đã giết Lô Kiếm Cường? Nghe nói Lô Kiếm Cường này bản tính rất cẩn thận, tuy rằng y có thể giết người vượt cấp, thế nhưng y cũng không mạo hiểm đánh nhau với người có tu vi cao hơn y, sao lại bị người ta giết chứ?

Tên tu sĩ kia giải thích nói:

- Trường Giản Huyết Sắc có một biệt hiệu là 'Huyết đồ', Thi Lãm năm đó đã ỷ vào 'Huyết đồ' mà giết không ít người. 'Huyết đồ' hôm nay lại rơi vào tay một hậu bối tên là Lô Kiếm Cường, thế nhưng nếu 'Huyết đồ' này bị vứt trên mặt đất, hiển nhiên Lô Kiếm Cường đã bị người khác giết rồi. Hơn nữa vết tích đánh nhau ở đây rất rõ ràng, xung quanh còn có mùi của 'Vô sinh ma yên', chứng tỏ tên tu sĩ giết Lô Kiếm Cường cũng là một người có tu vi ngang tầm với Lô Kiếm Cường.

- Nếu đã như vậy, vì sao tên tu sĩ kia lại vứt 'Huyết đồ' ở chỗ này? Tốt xấu gì nó cũng là một loại chân khí thượng phẩm, thế nhưng chân khí này dường như đã không còn linh tính.

Gã tu sĩ kia lại nghi hoặc hỏi một câu.

Tên tu sĩ kia lại cau mày, sau một lúc lâu, gã mới cẩn thận nói:

- Anh Mễ, nếu như tôi đoán không sai, ở đây vừa có vết tích của thiên hỏa. 'Huyết đồ' bị thiên hỏa phá hủy, lúc này mới bị vứt ở chỗ này đấy.

- Cái gì, anh nói là thiên hỏa? Quả nhiên có tu sĩ có thiên hỏa?

Gã tu sĩ kia bị tin tức này làm cho chấn động.

Thiên hỏa, cho dù là tông môn chín sao cũng không nhất định có được nó, Bích Đan Tông có thể được một 'Lan Nham Hỏa', hoàn toàn là ngoài ý muốn. Nếu không phải như vậy, với bản lĩnh của Bích Đan Tông, sẽ chú ý tới đế quốc Hàn Lương ư?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1043

Thiên Tài Tụ Hợp

Đây không chỉ là thiên hỏa, còn là thiên hỏa thăng cấp đến màu đỏ, là ai có thiên hỏa màu đỏ?

Tên tu sĩ đầu tiên càng khẳng định nói.

So với mồi lửa kỳ dị khác, thiên hỏa không chỉ khó có được, nó càng khó thăng cấp. Có một số người chiếm được thiên hỏa, thậm chí cả đời cũng không có cách nào khiến thiên hỏa thăng một cấp, mà thiên hỏa màu đỏ càng rất hiếm. Nếu là địa hỏa, có người thậm chí có thể thăng cấp đến màu xanh.

Diệp Mặc không biết thiên hỏa của hắn đã bị người khác đoán ra được rồi, sau khi hắn trở lại nơi ở, chuyện thứ nhất hắn muốn làm là luyện hóa 'Cửu vận'. Vẫn Chân Điện đã mở ra, sau khi gặp tên Ma Tu Nguyên Anh tầng bảy, Diệp Mặc càng không dám sơ suất. Hắn biết so với những tu sĩ cùng cấp bậc với hắn thì hắn là người nổi bật, thế nhưng thế giới này thiên tài nhiều lắm, đôi khi cũng không phải mình không bằng đối phương, nhưng đột nhiên đối phương dùng thủ đoạn cổ quái, nói không chừng người bị giết chính là hắn.

Lúc này thành Vẫn Chân lại truyền ra một tin tức, Ma Tu Lô Kiếm Cường người đứng thứ hai trăm mười chín trên bia đề danh Nguyên Anh, đã bị người giết ở bên ngoài thành.

Tin tức này vừa được truyền ra, rất nhiều người đều bắt đầu suy đoán rốt cuộc là ai giết Lô Kiếm Cường. Bởi vì Lô Kiếm Cường tuy là một Ma Tu, hơn nữa thủ đoạn độc ác, thế nhưng y có một đặc điểm, chính là y chưa bao giờ đối nghịch với những tu sĩ có tu vi cao hơn y, hơn nữa thủ đoạn chạy

trốn của y cũng rất cao.

Thế nhưng từ lúc tin tức truyền ra có thể biết, Lô Kiếm Cường bị giết trong lúc đánh nhau với người khác. Tin tức này hiển nhiên chứng tỏ, Lô Kiếm Cường cũng là chết trong tay tu sĩ Nguyên Anh, cho nên những người mới thăng cấp Tu sĩ Nguyên Anh, và một số cao thủ Nguyên Anh trong thành Vẫn Chân đều trở thành đối tượng bị nghi ngờ.

- Cái gì? Hắn đã giết Lô Kiếm Cường?

Văn Thái Y nghe được tin tức này, đều không thể tin được. Cô tuy rằng lúc đó suy đoán ra tán tu đuổi theo Diệp Mặc chín là Lô Kiếm Cường, nhưng cũng không dám khẳng định. Hiện tại Lô Kiếm Cường bị người giết bên ngoài thành Vẫn Chân, rõ ràng chính cái tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba đã giết Lô Kiếm Cường.

Văn Thái Y xuất thân trong một tông môn chín sao, hơn nữa cô vừa là đệ tử nòng cốt vừa là người đứng đầu trong mười người đẹp An Nam. Tuy rằng cô không rộng lòng, hơn nữa tính cách lại cao cao tại thượng, không có nghĩa cô là đồ ngốc. Ngược lại, cô càng hiểu rõ đệ tử thiên tài chân chính kinh khủng, lợi hại đến cỡ nào, những người giỏi hơn cô chỗ nào cũng có.

Cho dù là cường hãn đi nữa, cũng không có cách nào dùng tu vi của một Nguyên Anh tầng ba mà giết chết Lô Kiếm Cường Nguyên Anh tầng bảy. Nếu là bị giết bởi tu sĩ Nguyên Anh tầng bảy, cô còn có thể chấp nhận, thế nhưng Lô Kiếm Cường là người như thế nào, cô rõ hơn ai hết. Tuy rằng Lô Kiếm Cường lá gan không lớn, nhưng y quả thật rất lợi hại. Tu sĩ Nguyên Anh viên mãn cũng không dễ dàng đối mặt với 'Vô sinh ma yên' của y.

Cho dù sư huynh Viên Quan Nam của cô cũng không có cách nào dùng tu vi của một Nguyên Anh tầng ba để giết Nguyên Anh tầng bảy như Lô Kiếm Cường, mà tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba này lại có thể giết Lô Kiếm Cường, quả thật là vô lý đến mức nào?

Trước kia cảm giác bị Diệp Mặc dùng linh thạch làm mất mặt đã hoàn

toàn không còn, nay đã thay thế vào sự kiêng kỵ sợ sệt. Nếu như ở một nơi hẻo lánh gặp phải loại tu sĩ này, hiển nhiên đối phương sẽ không nể tình mà giết cô. Hơn nữa từ lúc hắn câu dẫn Lô Kiếm Cường ra khỏi thành, sau đó vô thanh vô tức giết chết Lô Kiếm Cường, Văn Thái Y chỉ biết, tên này tuyệt đối là một người có mưu mô. Mà cho tới bây giờ, cô đối với tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba này lại không có một chút ảnh hưởng.

Diệp Mặc sau khi luyện hóa hộ giáp, lại tu luyện thêm mấy ngày, cảm thấy thời gian đã ổn, lúc này mới rời khỏi nơi ở của Hứa Xương Cát, lần thứ hai đi tới quán rượu Tư Uyển, Diệp Mặc lại không biết Cát Liên và Vưu Phiên Bình lúc này đang lo lắng như kiến bò trên chảo lửa. Diệp Mặc chỉ nói chuyện với bọn họ vài câu liền rời đi, bọn họ căn bản không biết Diệp Mặc hiện tại ở chỗ nào.

Cho nên mắt thấy Vẫn Chân Điện sẽ mở ra, mà còn không thấy hình bóng Diệp Mặc, bọn họ có thể không lo sao được? Diệp Mặc có quan hệ đến tiền đồ sau này của hai người bọn họ. Không chỉ thành Vẫn Chân có cấm chế, cho dù không có cấm chế, bọn họ chỉ là Tu sĩ Nguyên Anh, cũng không dám dùng thần thức tùy ý quét tới quét lui trong thành.

Cho nên vừa nhìn thấy Diệp Mặc, Vưu Phiên Bình giống như nhìn thấy người thân, nhanh xông lên thăm hỏi ân cần, thậm chí không dám hỏi Diệp Mặc mấy ngày hôm nay đã đi chỗ nào.

- Anh Diệp, ngày mai hai người bọn anh lên thuyền cùng Bích Đan Tông, chúng ta dựa vào Bích Đan Tông, cho nên anh không nên nói nhiều, thậm chí cũng không nên nhìn lung tung. Bởi vì trên thuyền đều là đệ tử của một số môn phái, nếu đắc tội họ, chúng ta căn bản không gánh nổi trách nhiệm.

Vưu Phiên Bình biểu thị thân thiết, thậm chí không gọi Diệp Mặc là thành chủ nữa, mà gọi anh Diệp.

- Còn phải lên thuyền?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu, hắn cho rằng cũng giống như ở 'Sa Nguyên dược cốc', chỉ cần đi qua Truyền Tống Trận tiến vào Vẫn Chân Điện là được rồi.

Cát Liên gật đầu nói:

- Đúng vậy, cần ngồi thuyền mới có thể vào Vẫn Chân Điện. Vưu đạo hữu nói mặc dù hơi đơn giản, nhưng thực tế là như vậy.

Cát Liên đã biết được tính tình của Diệp Mặc, cho nên gã cũng rất sợ Diệp Mặc đến lúc đó không biết nhường nhịn, sợ xảy ra chuyện xấu.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi biết rồi, anh Cát và anh Vưu yên tâm.

Không cần hai người này nói, Diệp Mặc cũng biết hắn sẽ không lắm lời. Lúc này hắn cẩn thận hơn ai hết, chỉ sợ bị người khác nhận ra, cũng không phải người không có đầu óc, làm sao lại khiến người khác chú ý.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, Vưu Phiên Bình khẽ thở ra, sau đó nhỏ giọng nói thầm bên tai Diệp Mặc:

- Hiện tại thành Vẫn Chân ngọa hổ tàng long, anh biết không? Mấy ngày trước một Ma Tu cực kỳ lợi hại tên là Lô Kiếm Cường, y bị giết ở ngoài thành rồi, thậm chí không có ai biết là ai giết, phải biết rằng, y được xếp hạng thứ hai trăm mười chín trên bia đề danh Nguyên Anh đấy. Cho nên chúng ta nên cẩn thận một chút không thừa đâu.

Diệp Mặc ngực cả kinh, hắn chỉ biết Ma Tu kia rất lợi hại, nhưng thật không ngờ Ma Tu kia lại đứng thứ hai trăm mười chín trong bia đề danh Nguyên Anh.

Thế nhưng lúc này Diệp Mặc cũng biết được tu vi của mình rốt cuộc là như thế nào, nếu như hiện tại bảo hắn đi đề tên Bia đề danh Nguyên Anh, hắn tự tin mình có thể là một trong số một trăm người xếp hạng đầu trong

bia đề danh. Chờ hắn tu luyện đến Nguyên Anh trung kỳ, Diệp Mặc tin tưởng hắn có thể chen vào danh sách mười người đứng đầu, nếu như hắn có thể thăng cấp Nguyên Anh hậu kỳ, ba người đứng đầu phỏng chừng là chạy không thoát rồi.

Thế nhưng đối với bia đề danh Nguyên Anh, Diệp Mặc không có hứng thú. Thậm chí nghĩ cũng không nghĩ tới, hắn lúc này đã biết, cho dù Lạc Ảnh và Khinh Tuyết tìm đến hắn thì làm sao? Với danh tiếng của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết, hắn lúc này đi ra gặp các nàng, căn bản là không hợp với thực tế.

Nói không chừng tu sĩ mỗi ngày tới cửa khiêu chiến đều đủ cho hắn ăn một bụng rồi.

Buổi sáng ngày thứ hai, Cát Liên và Vưu Phiên Bình dẫn theo Diệp Mặc và tên tu sĩ Kim Đan kia đi tới địa bàn của Bích Đan Tông.

Người dẫn đầu Bích Đan Tông là một gã tu sĩ Ngưng Thể trung kỳ, Diệp Mặc lúc này đã là Nguyên Anh tầng ba, tuy rằng không nhìn thấy rõ, thế nhưng hắn cũng có thể nhìn ra tên tu sĩ kia hẳn là Ngưng Thể trung kỳ.

Bích Đan Tông là tông môn bảy sao, có một tu sĩ Ngưng Thể trung kỳ cầm đầu thì cũng quá bình thường.

Tên tu sĩ Ngưng Thể nhìn lướt qua Diệp Mặc và tên tu sĩ Kim Đan kia, thấy hơi thở của hai người đều bình thường không có lạ kỳ, trong mắt hiện lên một tia thất vọng. Thế nhưng lại gật đầu nói với Cát Liên:

- Các anh trở về đi, hai tu sĩ này đi theo Bích Đan Tông chúng tôi đến Vẫn Chân Điện là được rồi.

- Dạ, Dương tiền bối, vãn bối xin cáo lui.

Cát Liên và Vưu Phiên Bình cúi đầu, thậm chí một câu cũng không dám nói, liền lui ra ngoài.

Diệp Mặc tùy ý nhìn một chút, phát hiện tu sĩ Bích Đan Tông tham gia Vẫn Chân Điện có mười sáu người, bởi vậy có thể thấy được nếu như là tông môn tám sao thậm chí là tông môn chín sao, người tham gia hẳn là càng nhiều.

Sau khi nhìn xung quanh một chút, Diệp Mặc phát hiện ra một người quen, chính là Khâu Tuyết người hắn đã gặp lúc ở 'Sa nguyên dược cốc'. Nhưng lúc này tu vi của cô đã là Kim Đan viên mãn, thời gian ngắn như vậy mà đã thăng cấp Kim Đan viên mãn, hẳn là có liên quan tới 'Thanh uẩn đan' lúc trước hắn cho cô.

Thế nhưng lúc này tu sĩ Bích Đan Tông tham gia Vẫn Chân Điện đều vây quanh trước mặt Khâu Tuyết, căn bản không nhìn thấy Diệp Mặc và tu sĩ Kim Đan đi cùng hắn. Cho dù thấy, cũng sẽ không có người để ý.

Khâu Tuyết cũng không ngờ, Diệp Mặc lúc trước cô gặp ở 'Sa Nguyên dược cốc' bây giờ lại nằm trong đội ngũ Bích Đan Tông của bọn họ.

Khi đội ngũ của Bích Đan Tông đến quảng trường Vẫn Chân, đội ngũ của rất nhiều môn phái đều đã tới, cho dù cái quảng trường này rộng đến mức không gì có thể so sánh được, cũng có vẻ có chút ồn ào.

Ở giữa quảng trường có một con thuyền thật lớn, Diệp Mặc thấy qua rất nhiều hàng không mẫu hạm, thế nhưng hàng không mẫu hạm so với cái thuyền hạm này, thật sự là quá nhỏ. Cái này có lẽ là thuyền đưa người đến Vẫn Chân Điện, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này hắn không chỉ đem tu vi của mình ép đến Nguyên Anh tầng một, thậm chí còn có chút bất an, càng thu hồi thần thức của hắn lại. Lúc này thần thức trên quảng trường ngang dọc rất nhiều, hắn cũng không muốn gây sự.

Diệp Mặc cẩn thận không phải không có lý, rất nhanh hắn đã cảm giác được mấy luồng thần thức quét qua trên người hắn, hắn thậm chí hoài nghi trong đó có Văn Thái Y. Cũng may hắn không cảm nhận được thần thức của

Lăng Hiểu Sương, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Các tu sĩ dần tiến lên thuyền lớn, người trên quảng trường dần dần ít đi. Diệp Mặc và tu sĩ Kim Đan tên là Cố Vị được xếp cuối cùng tại Bích Đan Tông.

Bích Đan Tông là tông môn bảy sao, đãi ngộ không tệ, thế nhưng bởi vì Bích Đan Tông nhường ra hai chỗ, nên thừa hai phòng. Mà hai phòng này Bích Đan Tông cũng không cấp cho hai người bọn Diệp Mặc, mà dành cho hai gã Hư Thần của môn phái.

Cho nên Diệp Mặc và Cố Vị tuy rằng đi cùng Bích Đan Tông đến đây, nhưng không có cơ hội ở trong địa bàn của Bích Đan Tông, chỉ có thể nhập hội cùng một số tán tu khác.

Số lượng tán tu tham gia Vẫn Chân Điện rất ít, những tán tu này được liên minh tán tu Nam An Châu đề cử tới. Liên minh tán tu Nam An Châu và Bắc Vọng Châu không giống nhau, địa vị cũng không bằng Bắc Vọng Châu. Bắc Vọng Châu là bởi vì xuất hiện một người Lăng Trung Thiên, cho nên số lượng tán tu cũng nước lên thì thuyền lên.

Thế nhưng Diệp Mặc không thèm để ý, hắn không muốn bị người khác phát hiện, đối với hắn chỗ càng hẻo lánh càng tốt.

Diệp Mặc đến chỗ ở của liên minh tán tu mới biết được cái gì được gọi là bị xem thường. Toàn bộ gần hai trăm tán tu đều tập trung trong đại sảnh, mỗi người cũng chỉ một vị trí mà thôi, căn bản không có phòng riêng.

Đối với tu sĩ mà nói, quan trọng nhất là phải có không gian riêng, nhiều tu sĩ cùng ở trong đại sảnh như vậy, hiển nhiên đám tán tu là do những vị lãnh đạo cao cấp của Nam An Châu tránh bị gièm pha nên mới tùy ý dẫn tới đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1044

Nữ Tu Muốn Giao Dịch Cùng Diệp Mặc

Diệp Mặc tìm một vị trí riêng biệt trong phòng ngồi xuống, lập tức nhắm mắt dưỡng thần đồng thời ẩn đi khí tức của bản thân.

Khoảng chừng qua thời gian một nén nhang, Diệp Mặc cảm nhận được thân thuyền chấn động, lập tức quét thần thức ra ngoài, nhưng phát hiện hướng đi của thuyền đã hướng lên không trung, tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ trong nháy mắt thành Vẫn Chân đã biến mất trong thần thức của hắn. Và tên tu sĩ Kim Đan tên gọi Cố Vị cùng đi với Diệp Mặc đã sớm ngồi ở một góc phòng, càng không nói một lời nào.

Nghe ngóng được một ít nghị luận của mọi người, Diệp Mặc cũng ít nhiều lý giải được một chút tình huống của Vẫn Chân Điện. Chiếc thuyền lớn này cũng phải sáu ngày nữa mới đến Vẫn Chân Điện. Xem ra Cát Liên cũng không biết rõ chuyện này.

Diệp Mặc thông qua tốc độ của chiếc thuyền, là có thể cảm giác được, tốc độ của chiếc thuyền này hơn 'Phi vân thuyền' của hắn nhiều lắm. Loại tốc độ này ít nhất phải là chân khí cực phẩm, thậm chí đã vượt qua chân khí rồi.

Còn chưa hết một ngày đầu, rất nhiều tu sĩ đã bắt đầu kết bạn trên boong tàu. Bởi vì tu sĩ tiến nhập Vẫn Chân Điện lần này rất đông đảo, những đệ tử thiên tài và các tu sĩ của các đại môn phái lại càng nhiều. Rất nhiều người là vì muốn kết thân với những đệ tử thiên tài, thế nhưng càng nhiều người muốn lên boong tàu để xem các giao dịch mua bán hơn.

Nghe nói mỗi lần Vẫn Chân Điện mở ra các tu sĩ đều lên boong tàu để bày hàng vỉa hè, tất cả mọi người trao đổi cho nhau những gì cần

Diệp Mặc không có tâm tình tới đó, hắn căn bản không muốn bại lộ mình trước mặt người nào, càng không cần nói đến trao đổi, rất nhiều đệ tử thiên tài cũng đã lên boong tàu mua sắm rồi.

Mặc dù có rất nhiều tu sĩ đã lên boong tàu, nhưng trong đại sảnh số lượng tu sĩ vẫn đông như cũ. Những tán tu rất ít người là tu sĩ Nguyên Anh, dù sao đại bộ phận những người có tư chất ưu việt đều được các môn phái thu nhận. Ngoại trừ hơn mười người là tu sĩ Nguyên Anh tầng một, có lẽ cũng có tu sĩ Nguyên Anh tầng hai, tu sĩ Nguyên Anh tầng ba chỉ có một mình Diệp Mặc, càng không cần phải nói đến tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ nữa.

Mà Diệp Mặc phát hiện tu vi bản thân trong đại sảnh này dĩ nhiên lại là cao nhất, Diệp Mặc vốn đã đem tu vi của mình áp chế xuống Nguyên Anh tầng một, thậm chí còn chưa có ổn định cảnh giới. Hiện tại Diệp Mặc phát hiện tu vi Nguyên Anh tầng một của mình vẫn rất bắt mắt, lập tức nghĩ đến việc đem tu vi áp chế xuống Kim Đan viên mãn.

Bởi vì đa số tu sĩ ở đây đều là tu vi Kim Đan viên mãn. Thậm chí còn nhiều hơn tu sĩ Kim Đan tầng chín. Thế nhưng Diệp Mặc lập tức từ bỏ ý định này. Chí ít đã có mấy người biết hắn là tu sĩ Nguyên Anh tầng một, lần sau xuất hiện hắn lại là tu sĩ Kim Đan viên mãn, thì chỉ có thể khiến người khác thêm nghi ngờ mà thôi.

Một số tu sĩ mua bán trao đổi tài liệu đã trở về, đại sảnh theo đó dần dần náo nhiệt lên.

Mà lúc này thần thức của Diệp Mặc lại thấy cô gái tên Văn Thái Y đang đi về hướng này. Trong lòng Diệp Mặc thấy kỳ quái, lúc trước khi nhìn thấy Văn Thái Y, hắn thấy tính cách của cô giống như là cả thế giới chỉ có mình cô là ưu việt. Người như vậy đều là ở những gian phòng xa hoa hưởng thụ những lời nịnh hót, thế nào lại có khả năng đi đến phòng của những tán tu.

Diệp Mặc vốn không tin cô sẽ tìm đến mình, hắn tới giờ vẫn chưa lộ ra khí tức của mình, hơn nữa cô ta cũng không thể biết mình sẽ đến ở phòng

của những tán tu tham gia rèn luyện Vẫn Chân Điện được?

Cái tên thanh niên anh tuấn bên cạnh Văn Thái Y đã là tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, đi song song cùng Văn Thái Y cũng có thể thấy là một nam một nữ tài mạo xứng đôi.

Thế nhưng bất luận là đối phương có đúng nhận ra mình hay không, Diệp Mặc vẫn tuy ý lau mặt một cái, rất nhanh 'Nặc sa' trên mặt đã biến đổi thành 'Cửu biến'

Khả năng ẩn giấu khí tức của 'Nặc sa' thì ngày cả tu sĩ Thừa Đỉnh cũng không nhất định phát hiện được, thế nhưng 'Nặc sa' có chút không bằng so mới 'Cửu biến', nói trắng ra là 'Nặc sa' chỉ có thể ẩn dấu khí tức, còn về thay đổi dung mạo tuy rằng cũng có một chút nhưng không thể được như 'Cửu biến'.

Mà 'Cửu biến' tuy rằng chỉ là một linh khí, thế nhưng có thể thay đổi chín loại tướng mạo khác nhau, chỉ là khả năng che giấu không cao mà thôi, cũng chỉ có thể khiến tu sĩ dưới Hư Thần không phát hiện được, đối với các tu sĩ trên Hư Thần thì không thể được rồi.

- Thái y, em yên tâm, nếu như mà tìm được cái tên kia, anh sẽ khiến em thấy hài lòng.

Khi thanh niên kia cùng Văn Thái Y đi tới trước cửa, tên thanh niên bỗng nhiên nói một câu.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, trong lòng cười nhạt, vậy ra bản thân đã đoán sai, cô gái này lại chưa phát hiện ra mình, hơn thế nữa còn tìm người đến giúp đỡ. Hẳn là vì lúc trước hắn dùng mười triệu linh thạch để bạt tai cô ta một cái. Loại con gái kiêu ngạo như Văn Thái Y khẳng định sẽ không có ý định bỏ qua chuyện này.

Cô ta tìm tới nơi này hẳn là suy đoán sau khi mình mua hộ giáp chân khí cũng sẽ đi Vẫn Chân Điện. Hẳn là cô ta sau khi đã nhận ra mình không phải

là đệ tử trong đại môn phái nào, vậy thì chỉ có thể ở trong phòng của tán tu mà thôi.

- Viên sư huynh…

- Văn sư tỷ…

Khi hai người vừa bước vào phòng khách của tán tu, rất nhiều tán tu đều lập tức đi lên chào hỏi. Thế nhưng hai người cũng chỉ gật đầu, sau đó dùng thần thức quét qua toàn bộ phòng khách.

Diệp Mặc lúc này đã đoán được tên Viên sư huynh kia hẳn là Viên Quan Nam rồi, quả nhiên là một kẻ anh tuấn bại hoại. Thế nhưng bất luận anh có đẹp trai bao nhiêu, ở chung với Văn Thái Y kia tôi không để ý, thế nhưng nếu anh đã dám đánh chủ ý lên Tố Tố, vậy thì hãy tự trách mình đen đủi đi.

Thần thức của Văn Thái Y quét đi một lần rồi lại một lần, chẳng những không phát hiện được tên tán tu dùng mười triệu linh thạch để châm chọc cô, mà đến cả một tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba cũng không thấy.

- Không có ở đây sao?

Viên Quan Nam thấy Văn Thái Y quét thần thức mấy lần, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ thất vọng, nói một câu vô ích.

Văn Thái Y gật đầu không nói gì, Viên Quan Nam lại tiếp tục nói:

- Một tán tu tu luyện được đến Nguyên Anh tầng ba hẳn là đã hơn trăm tuổi rồi, thế nào mà có khả năng tới nơi này tham gia thử thách Vẫn Chân Điện chứ?

- Chắc là vậy.

Văn Thái Y hiển nhiên là đồng ý với ý kiến của Viên Quan Nam.

Thần thức của Diệp Mặc mạnh mẽ, hơn nữa hai người cũng không có tận lực ẩn dấu, cho nên hắn có thể nghe thấy rõ lời nói của hai người, trong

lòng chỉ là cười nhạt một tiếng.

Chờ sau khi hai người rời khỏi. Diệp Mặc lập tức lấy ‘Cửu biến’ trên mặt xuống Diệp Mặc vừa thay 'Nặc sa' vào, một tu sĩ vóc người có chút mập mạp đột nhiên đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Mặc sau đó nói:

- Tiền bối, người và Văn Thái Y có chút mâu thuẫn sao?

Giọng nói có chút khàn khàn, Diệp Mặc nghe ra được người này rõ ràng lại là một nữ tu Diệp Mặc sau khi nghe xong, trong lòng liền cả kinh, phản ứng đầu tiên hắn nghĩ đến thậm chí là giết cô gái mập mạp này trước. Nếu mà hắn bị Văn Thái Y phát hiện hắn chính là người cô muốn tìm, vậy thì cũng không thể tiến vào Vẫn Chân Điện rồi.

Chỉ là loại chuyện này ngoại trừ bản thân ra thì người ngoài không có khả năng biết được?

- Cô là ai?

Diệp Mặc rất nhanh bố trí một cấm chế cách âm. Hắn biết nếu như giết người ở chỗ này, coi như không cần Văn Thái Y đến, thì hắn cũng sẽ chết rất khó coi.

Hắn nhìn chằm chằm vào cô gái kia chờ cô trả lời. Cô gái này không chỉ là rất béo, hơn nữa trên mặt cô còn có một cái bớt đỏ, rất là xấu xí, thậm chí có thể nói là cô gái xấu nhất mà Diệp Mặc từng gặp qua. Tu vi của cô ta cũng không cao, Kim Đan tầng bảy, miễn cưỡng tiến nhập vào Kim Đan hậu kỳ.

Cô gái kia lắc đầu:

- Tôi là ai không có quan trọng, tôi chỉ muốn cùng anh làm một giao dịch, nếu như anh nguyện ý thì tôi sẽ nói, nếu như anh không muốn thì tôi sẽ dừng tại đây. Thế nhưng bất luận anh có nguyện ý hay không tôi đều sẽ không nói ra việc anh là người Văn Thái Y muốn tìm.

Dừng một chút, cô vẫn không đợi Diệp Mặc hỏi, đã tự mình giải thích tiếp:

- Tôi sở dĩ biết anh là người Văn Thái Y muốn tìm là vì vừa rồi khí Văn Thái Y cùng Viên Quan Nam tiến vào, tôi đã thấy anh thay đổi pháp bảo mặt nạ. Tôi một mực quan sát anh, nếu như anh không phải là người mà Văn Thái Y tìm thì sẽ không phải thay đổi pháp bảo mặt nạ. Mà tôi cũng là người cố gắng che giấu bản thân nên chỉ cần liếc mắt có thể nhìn ra anh đang làm gì Không ngờ là mình lại bị phát hiện khi đang thay đổi mặt nạ. Diệp Mặc đúng là không còn gì để nói. Trừ phi người nào đó quan tâm tới hắn, hơn nữa còn nhìn chằm chằm vào hắn mới có thể phát hiện ra được, bằng không trong nháy mắt hắn hoán đổi mặt nạ, hẳn là không có khả năng bị phát giác. Xem ra chỉ cần một động tác thật nhỏ cũng có thể xảy ra vấn đề

Diệp Mặc nghe ra trong lời nói của cô ta không có bất cứ gì giả tạo, không thể làm gì khác hơn là nhíu mày nói:

- Cô nói giao dich của cô ra, nếu như tôi có thể làm thì đồng ý, nếu như không thì đành phải xin lỗi rồi.

Cô gái gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi muốn nhờ anh giúp tôi giết một người, kẻ đó lần này nhất định sẽ đi Vẫn Chân Điện, hơn nữa lại là đại biểu của môn phái sáu sao Địa Ma Tông…

Còn chưa bắt đầu giao dịch, cô gái này đã muốn hắn đi giết người của môn phái sáu sao, Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, cũng không trả lời, nhưng thật ra hắn nhớ rõ thời gian trước hắn cũng đã giết hai tên đệ tử Địa Ma Tông trong 'Sa nguyên dược cốc', một tên là Cố Nhất Thành, còn một tên là Sài Không. Tuyệt chiêu ‘Ma mang tỏa hồn Võng’ xác thực là lợi hại, hơn nữa Diệp Mặc cũng tin lời Quách Kỳ Phàm, chiêu này của hắn còn chưa có đại thành, nếu như đại thành rồi thì càng lợi hại hơn nhiều.

Tựa hồ biết rằng Diệp Mặc sẽ không đem yêu cầu của cô để ở trong

lòng, nhưng cô cũng không để ý mà iếp tục nói:

- Hắn tên gọi Bác Dung….

Bác Dung? Diệp Mặc trong lòng cả kinh, thiếu chút nữa là hỏi ra miệng, cô ta thấy Diệp Mặc tuy là có chút động dung nhưng không thấy Diệp Mặc nói gì, cũng không có phát hiện ra, tiếp túc nói:

- Tên ác mà này không những lừa gạt 'Thảo hoàn đan' của tôi, còn hủy đi dung mạo của tôi, cái này còn chưa tính, hai cha con hắn còn câu kết lừa gạt phụ nữ, giết cha người ta, âm hiểm ác độc, không bằng loài súc sinh…

Diệp Mặc nghe đến đó sắc mặt trở nên lạnh lẽo, hắn nhìn chằm chằm vào cô gái kia cười nhạt nói rằng:

- Tôi thấy cô cũng chẳng phải là thứ tốt gì, 'Thảo hoàn đan' của cô làm sao mà có được? Tôi đoán chắc cũng giống như Bác Dung kia, lừa gạt mấy mạng người mới có đúng chứ.

Diệp Mặc vừa nghe đến 'Thảo hoàn đan', lập tức nghĩ đến câu chuyện ‘Nhất dan sát lưỡng nhân’ mà Bác Dung đã kể. Việc này bí ẩn như vậy thì Bác Dung sao lại biết được? Chỉ có thể giải thích là hắn cũng chính là đương sự, mà cô gái này nói Bác Dung lừa gạt 'Thảo hoàn đan' của cô ta, vậy rất có khả năng cô ta chính là cô gái trong câu truyện ‘Nhất đan sát lưỡng nhân’ kia.

Thế nhưng Diệp Mặc thấy có chút không đúng, Diệp Mặc nhớ rõ nếu như đúng như lời Bác Dung nói, vậy hắn khẳng định sẽ không đi Vẫn Chân Điện, bởi vì Diệp Mặc biết Bác Dung đã ngoài hai trăm tuổi rồi. Thế nhưng Diệp Mặc cũng không có nói ra, hắn muốn biết cô gái này thực sự muốn làm gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1045

Tung Tích Của 'khổ Trúc'

Sau khi nghe Diệp Mặc nói, sắc mặt cô gái vốn khá bình tĩnh đã lập tức tức trở nên tái nhợt, cái bớt màu hồng rõ ràng làm nổi bật lên gương mặt xấu của cô.

Qua một hồi lâu cô ta mới dần dần bình tĩnh lại, cô nói với giọng khàn khàn:

- Không sai, tôi cũng là một người phụ nữ ác độc. Cuộc đời tôi cho đến giờ hối hận nhất là nghe lời tên súc sinh Bác Dung lừa dối Ngũ đại ca, khiến cho anh ấy cùng bạn anh ấy chết không nhắm mắt. Bởi vì tôi ngu ngốc nên mới đi tin tưởng cái tên Bác Dung súc sinh kia. Chuyện này ngoại trừ tôi và Bác Dung thì không còn ai biết nữa, anh vì sao biết được chuyện này, khẳng định là tên Bác Dung súc sinh kia đã nói cho anh nghe.

Nói xong, cô nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi nói rằng:

- Nếu như anh là bằng hữu của hắn, coi như tôi chưa từng nói gì.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Tôi đích thực biết người này, cũng coi như là bằng hữu của hắn, lúc đó hắn kể cho tôi câu chuyện này, thì cũng không phải chỉ có một mình tôi.

Cô ta cũng không nghi ngờ lời nói của Diệp Mặc, nhưng vẫn nói tiếp:

- Sau khi hắn cướp đi 'Thảo hoàn đan' của tôi dĩ nhiên là muốn giết tôi dể diệt khẩu. Chỉ là vì ngẫu nhiên, tôi chạy thoát một mạng, nhưng lại bị tên súc sinh này hủy đi dung nhan. Sau này tôi vẫn luôn đi theo hắn, muốn giết

hắn. Đáng tiếc hắn quá cẩn thận, cho dù là tôi đã đem tất cả khả năng để học cách ẩn nấp, tôi cũng vẫn không có một cơ hội, cho đến một ngày….

Diệp Mặc cũng hiểu rõ vì cô ta chỉ cần nhìn hắn một cái, liền biết hắn sử dụng pháp bảo che giấu thân phận, hóa ra là cô chuyên luyện loại công phu này.

Cô gái mang theo thần sắc phẫn hận nói rằng:

- Ngày đó hắn dẫn theo tình nhân khác, đi đến biển sâu của Vô Tâm Hải, tôi tuy rằng biết mình không thể giết hắn, nhưng vẫn không nhịn được mà theo dõi hắn, tôi muốn tìm một cơ hội. Khiến tôi không ngờ chính là súc sinh kia cùng tình nhân của hắn sau khi nói mấy câu, cô ta liền chỉ vào hắn mắng to. Thế là hắn đột nhiên động thủ với cô tình nhân đó, lúc này cô ta đã bị thương nặng. Trước khi cô ta sắp chết đã chạy trốn vào Vô Tâm Hải, gặp lúc tôi trốn ở đó đã cứu được cô ta.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Bạn gái của Bác Dung kia tên là Du Nương Yến phải không?

- Anh biết sao?

Cô gái càng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, chuyện này khẳng định Bác Dung sẽ không nói ra, vậy đối phương làm sao biết được.

Thế nhưng rất nhanh cô liền gật đầu nói rằng:

- Đúng vậy, cô ấy là Du Nương Yến, tuy răng được tôi cứu lên, đáng tiếc là cũng không thể sống sót được, vết thương của cô ấy quá nặng. Lúc sắp chết, cô ấy đem hết những gì mà cha cô lưu lại tặng cho tôi…Tựa hồ thấy được sự biết đổi trong ánh mắt của Diệp Mặc, cô gái này âm thầm thở dài, cô phỏng chừng chính mình tìm không đúng người. Vừa nghe đến di sản đã có biểu tình như thế kia. Thế nhưng lúc này cô đã lắp tên vào cung, không thể không bắn Nghĩ tới đây cô không thể làm gì khác hơn là nói rằng:

- Anh hẳn là biết cha của Du Nương Yến là ai rồi, không sai, chính là Du Bạch Sinh tiền bối. Nếu như anh có thể giết chết Bác Dung, tôi sẽ đem toàn bộ những thứ Du Bạch Sinh tiền bối lưu lại giao cho anh. Bên trong không chỉ có trên chục triệu linh thạch thượng phẩm, còn có vài món chân khí, thậm chí có một chân khí thượng phẩm. Tôi thấy thứ đồ trân quý nhất bên trong là một viên 'Hư lạc đan'…

Không đợi cô ta nói xong, Diệp Mặc đã cắt đứt lời của cô mà nói rằng:

- Cô nói thứ trân quy nhất mà Du Bạch Sinh tiền bối lưu lại là 'Hư lạc đan'?

Cô gái kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút, sau đó nói:

- Lẽ nào 'Hư lạc đan' còn không đủ trân quý hay sao?

Nói xong lại bổ xung thêm một câu:

- Không sai, 'Hư lạc đan' cũng không nhất định là trân quý nhất.

Diệp Mặc nhất thời thất vọng, 'Hư lạc đan' tuy rằng trân quý, thế nhưng Diệp Mặc tin tưởng hắn khẳng định chỉ cần có linh thảo của 'Hư lạc đan', hắn có thể tự mình luyện chế được 'Hư lạc đan'. Hắn quan tâm nhất chính là 'Khổ trúc', vì sao không thấy cô gái này nhắc đến 'Khổ trúc'.

- Còn có thứ gì khác không?

Diệp Mặc không cam lòng, lại tiếp tục hỏi một câu.

Cô gái kỳ quái nhìn Diệp Mặc một chút, thấy hắn là tu sĩ Nguyên Anh thì dĩ nhiên là đối với 'Hư lạc đan' không phải là rất coi trọng, trái lại còn hỏi có gì đặc biệt khác hay không, thực sự là rất kỳ quái.

Thế nhưng cô vẫn nói tiếp:

- Nương Yến xác thực có nói qua còn có một thứ khác, chỉ là cô cũng không nói tên gọi của nó là gì, cô ấy nói đó là đồ vật gia truyền. Nếu như

gặp được người có khả năng giúp cô và cha cô báo thù, thì hãy đem chỗ cất đồ này nói cho người đó, cô ấy chỉ nói cho tôi biết món đồ đó tuyệt đối không kém hơn so với 'Hư lạc đan'.

- Được, tôi đồng ý cùng cô giao dịch. Tôi giết Bác Dung, sau khi trở lại cô đem nơi cất đồ vật nói cho tôi biết.

Diệp Mặc không chút do dự mà đồng ý giao dịch với cô gái kia, hắn khẳng định Du Nương Yến cũng không nói ra thứ đồ kia là 'Khổ trúc'. 'Khổ trúc' quá mức kinh người, Du Nương Yến không có nói cho cô gái này cũng là bình thường. Sẽ không kém hơn so với 'Hư lạc đan' sao? Một khi 'Khổ trúc' xuất hiện, thì 'Hư lạc đan' tính là cái gì? Coi như là một vạn viên 'Hư lạc đan' cũng không hơn được so với 'Khổ trúc'. Đây chính là linh căn thượng cổ đó.

Hơn nữa đối với tên Bác Dung này, Diệp Mặc vốn định sẽ giết y, có thêm một giao dịch thì đối với hắn sẽ càng tốt hơn.

- A….

Cô gái này không ngờ Diệp Mặc lại thẳng thắn như vậy, cô chỉ là nói ra di ngôn của Du Nương Yến, hắn đã lập tức đồng ý rồi.

Diệp Mặc biết cô ta kinh ngạc cái gì, hắn mỉm cười nói rằng:

- Tôi chỉ cần biết nơi cất giấu đồ, về phần tiền bối Du Bạch Sinh lưu lại cái gì, bao không cả 'Hư lạc đan' tôi đều không cần đến.

- Anh không cần 'Hư lạc đan'?

Cô gái càng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, cô nghĩ không ra đối phương đã là tu sĩ Nguyên Anh, vậy mà cả 'Hư lạc đan' cũng không hấp dẫn được hắn.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, tôi không cần 'Hư lạc đan', cô chờ tôi tại Vẫn Chân Điện,

sau khi giết Bác Dung, tôi sẽ hỏi cô nơi cất đồ.

Cô gái lần thứ hai trầm mặc một lúc lâu, xác nhận Diệp Mặc nói là thật, lúc này mới hít một hơi nói:

- Lúc trước tôi nghĩ sai rồi, anh thật sự là mội người quang minh lỗi lạc.

Nói xong cô lấy ra một bản đồ bằng da đưa cho Diệp Mặc nói rằng:

- Đồ vật được cất giấu ngay bên trong Vẫn Chân Điện, còn đây là địa đồ. Nương Yến nói, thứ này tuy rằng là của tổ tiên Du gia, thế nhưng ở trong tay bọn họ lại không có cách nào nuôi sống, sau đó Du Bạch Sinh tiền bối đã đem thứ này gửi lại Vẫn Chân Điện. Vốn cái địa đồ này phải sau khi nhìn thấy đầu Bác Dung mới lấy ra, thế nhưng tôi nghĩ, nếu vậy cho dù là anh giết được Bác Dung rồi, cũng phải chờ ba mươi năm nữa.

Diệp Mặc tiếp nhận địa đồ trong lòng đầy bất ngờ, nếu cô gái này không lấy ra địa đồ, thì dù là hắn giết được Bác Dung rồi, thế nhưng vẫn không thể lấy được 'Khổ trúc' sao? Vẫn Chân Điện ba mươi năm mới mở ra một lần, ai biết ba mươi năm sau sẽ xảy ra chuyện gì? Vạn nhất 'Khổ trúc' bị người khác phát hiện cầm đi, hắn càng buồn bực hơn.

Thế nhưng bây giờ, hắn cũng đã lấy được rồi, mà vẫn còn chưa làm việc cho người ta?

Cô gái kia thấy Diệp Mặc thu hồi địa đồ, lần thứ hai nói:

- Tôi kỳ thực đã không có tư cách tiến nhập Vẫn Chân Điện rồi, tôi lần này đến chỉ vì muốn tìm người giết tên súc sinh Bác Dung kia. Tiền bối nếu đã nhận địa đồ, mong rằng sẽ không nuốt lời. Nếu như người có khả năng trở ra tôi vẫn ở quảng trường thành Vẫn Chân đợi người.

Diệp Mặc thản nhiên cười, đem địa đồ thu hồi lại sau đó nói rằng:

- Cô xem tôi giống loại người sẽ nuốt lời sao? Cô yên tâm đi, coi như là không có giao dịch này, tôi cũng nhất định phải giết tên Bác Dung. Thế

nhưng tôi có một vấn đề muốn hỏi cô, theo tôi được biết Bác Dung hẳn là cũng không có tư cách tiến nhập Vẫn Chân Điện phải không? Chuyện này tôi mong cô có thể giải thích.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình chằm chằm như vậy, cô gái cắn răng nói:

- Bởi vì tên của Bác Dung và cha của hắn thật sự rất giống nhau, cha con hai người để lừa gạt lấy tấm bản đồ kia của Du gia. Bất kể thủ đoạn điên rồ nào cũng dùng. Sau khi cha của hắn chết, hắn kế thừa tất cả những gì của cha hắn bao gồm cả cái tên Bác Dung, tội nghiệp cho Nương Yến khi phát hiện ra thì đã quá muộn rồi…

Tuy rằng cô gái kia không có nói rõ, thế nhưng Diệp Mặc đã nghe đến tê dại cả da đầu. Hắn đã hiểu rõ chuyện này rồi. Thế gian này còn có hai cha con vô sỉ như vậy. Vậy Du Nương Yến kia cũng quá ngu ngốc đi, sự thay đổi của một người không ngờ lại đến lúc sắp chết mới nhận ra. Nếu như là Du Bạch Sinh khẳng định sẽ không bị lừa, đáng tiếc chính là Du Bạch Sinh một trăm năm mươi năm trước đã bị một Bác Dung trước đó bán đứng rồi.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc ngạc nhiên, lặng lẽ đứng lên, hướng tới Diệp Mặc thi lễ, không nói một lời nào, xoay người rời đi.

- Chờ một chút.

Diệp Mặc xuất ra một bình ngọc đưa cho cô ta rồi nói:

- Có thể đây mới là thứ mà cô cần.

Hắn không hỏi việc ân ân oán oán giữa cô và Bác Dung khi đó, hiển nhiên mấy thứ nội tình này, Diệp Mặc cũng không có hứng thú.

Cô gái kia tiếp nhận bình ngọc mà Diệp Mặc đưa cho. Có chút nghi hoặc mở ra nhìn, nhất thời chấn động kêu lên:

- 'Thảo hoàn đan'? Còn là 'Thảo hoàn đan' hạng nhất?

Cô nghĩ không ra năm đó hao tổn tâm cơ, thương tổn chính người mình yêu cùng với bạn của anh ta, mới có được một viên 'Thảo hoàn đan' trung phẩm. Mà hôm nay, cô chỉ là tùy ý nói mấy câu, lại có được một viên 'Thảo hoàn đan' hạng nhất, nhân sinh kỳ ngộ lắm cũng chỉ đến thế này mà thôi.

'Hư lạc đan' tuy rằng trân quý hơn so với 'Thảo hoàn đan', thế nhưng đối với cô mà nói nó giống như hoa trong sương, coi như là nắm ở trong tay cũng không có bất luận tác dụng gì. Bởi vì cô biết với tư chất của cô, muốn có 'Thảo hoàn đan' để tấn cấp Nguyên Anh, giống như là người si nói mộng rồi. Có thể là Du Nương Yến thấy được điểm này ở cô nên lúc ấy mới giao cho cô những thứ này.

Thế nhưng bây giờ không giống rồi, có 'Thảo hoàn đan' cô có thể tấn cấp lên Nguyên Anh, 'Hư lạc đan' đối với cô mà nói không còn là hoa trong sương nữa rồi.

Thảo nào người thanh niên này đối với 'Hư lạc đan' không để vào trong mắt, hóa ra hắn căn bản là có nhiều rồi. Chính cô cũng chưa từng nghe nói qua có người nào có thể tùy ý xuất ra 'Thảo hoàn đan' hạng nhất. Xem ra giúp cho người thuận lợi chút cũng tốt, cô vừa cho đối phương chút thuận lợi, cô lập tức nhận được báo đáp lớn nhất đời.

Tội nghiệp tên Bác Dung kia để cướp được của mình một viên 'Thảo hoàn đan' bậc trung, đã phải dùng hết mọi tâm tư, người ta đây chỉ tùy ý liền đưa ra một viên 'Thảo hoàn đan' hạng nhất.

Cô cũng không biết rằng Diệp Mặc đối với 'Hư lạc đan' cũng không phải là hoàn toàn không để ý. Mà là lực hấp dẫn của 'Khổ trúc' siêu việt hơn bất cứ đồ vật gì. Cô gái này mang đến cho hắn tin tức của 'Khổ trúc', tuy rằng Diệp Mặc khinh thường hành vi của cô trước đây, thế nhưng đối với điểm này xác thực là vô cùng cảm kích. Có thể có được một gốc 'Khổ trúc', sẽ khiến cuộc đời hắn khác hẳn Hơn nữa Diệp Mặc cũng cảm giác được cô gái này tính tình so với trước kia đã thay đổi rồi. Trước vì 'Thảo hoàn đan' làm hại hai người bạn, mà hiện tại để báo thù, ngay cả 'Hư lạc đan' cũng không giấu giếm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1046

Vẫn Chân Điện Xuất Hiện

Đồng thời Diệp Mặc cũng có sự cân nhắc riêng của mình. Du Bạch Sinh không thể nuôi sống Khổ Trúc, nhất định phải gửi Khổ Trúc vào trong Vẫn Chân Điện. Nhưng điều đó không có nghĩa là Diệp Mặc nuôi không sống được. Hắn có quyển sách Vật, nên rất thông hiểu đối với một trong mười Đại Linh Căn như Khổ Trúc.

- Đa tạ tiền bối đã có ơn tái tạo. Thiên Bình Minh sẽ ghi nhớ trong lòng.

Nữ tu này nói xong, vội vàng nhận lấy đan dược, xoay người rời đi. Khi đi tới một góc trong phòng khách, cô ngồi xổm xuống, không tiếp tục nói nữa.

Tiếp theo mấy ngày đều có vẻ bình thản không có điều gì kỳ lạ. Thậm chí ngay cả địa đồ, Diệp Mặc cũng không lấy ra xem, chỉ ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần. Trong lòng hắn lại đang tính toán. Đợi lát nữa làm thế nào để tìm được Bác Dung của Địa Ma Tông. Sau đó hạ ký hiệu thần thức trên người gã.

Sáu ngày sau, chiếc thuyền lớn dừng ở trên đỉnh một ngọn núi. Giống như những người khác, Diệp Mặc đi theo những tán tu kia từ trong thuyền lớn đi ra. Thần thức của hắn quét ra, lại phát hiện nơi này cực kỳ giống đỉnh núi trên núi Thần Châu, cũng có chút giống với Đoạn Đỉnh Sơn tại Quỷ Thành.

Ba ngọn núi đều không có đỉnh ngọn núi, hoặc là nói trên đỉnh ngọn núi bằng phẳng lạ kỳ. Điều này khiến Diệp Mặc không khỏi liên tưởng chúng với nhau.

Hơn nữa trên đỉnh ngọn núi này không chỉ cực kỳ bằng phẳng, còn có diện tích tới mấy trăm km2. Đúng là vô cùng lớn.

Giữa đỉnh ngọn núi có một đàn tế. Chỉ có điều đàn tế trống không, không có bất kỳ vật gì. Trong lòng Diệp Mặc thầm cảm thấy kỳ quái. Nơi này không có Truyền Tống trận, cũng không có Vẫn Chân Điện nào.

Tuy nhiên Diệp Mặc không hỏi dò người khác. Hắn biết rất nhiều người khác cùng giống như hắn. Lúc này hắn chỉ cần đứng bên trong đám người chờ đợi tin tức là được.

Quả nhiên Diệp Mặc không phải chờ lâu. Một tên tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ đã phi thân ra. Ông ta dừng trong hư không, quét mắt nhìn mấy nghìn tu sĩ vẫn chờ đợi tiến vào Vẫn Chân Điện, cao giọng nói:

- Cứ ba mươi năm Vẫn Chân Điện lại mở ra một lần. Mỗi lần mở ra, trên lí luận bất kỳ tu sĩ nào ở bất kỳ địa phương nào tại đại lục Lạc Nguyệt dưới một trăm tuổi đều có thể đi vào. Nhưng bởi vì danh sách có hạn, thêm vào đó Vẫn Chân Điện cực kỳ nguy hiểm, cho nên danh sách tu sĩ bốn châu của đại lục Lạc Nguyệt và Vô Tâm Hải đều hạn chế. Nam An Châu luôn luôn đứng đầu bốn châu. Mỗi lần đều có số lượng người đi vào nhiều nhất.

Tu sĩ kia dừng một chút, lại quét mắt nhìn một lượt những đệ tử từ môn phái bảy sao trở lên, lúc này mới tiếp tục nói:

- Cho nên, ta hi vọng mọi người lấy được càng nhiều thứ càng tốt. Bởi vì phần lớn đệ tử có thể đi vào Vẫn Chân Điện đều là tinh anh là đệ tử thiên tài của môn phái. Tuy rằng bên trong có vô số thiên tài địa bảo, nhưng nếu như mạng cũng bị mất, cái gì cũng bằng không. Bảo vệ tính mạng của mình, mới có cơ hội vương lên đỉnh cao. Cho dù là Tiên giới cũng không phải là giấc mơ. . .

Thời điểm tu sĩ Kiếp Biến này nói đến Tiên giới, giọng điệu rõ ràng có chút kích động. Mà những tu sĩ đang lắng nghe lại càng không có cách nào khống chế được sự háo hức của bản thân.

Phi thăng Tiên giới là mơ ước của mỗi một tu sĩ, là nguyện vọng của mỗi một Tu Chân Giả hùng mạnh. Tuy trước đây từng có người đại lục Lạc Nguyệt phi thăng Tiên giới, lưu lại vô số sự tích. Nhưng trên thực tế trong ngàn năm gần đây, đã rất lâu không nghe nói có ai phi thăng qua Tiên giới nữa.

Tu sĩ Kiếp Biến chờ sau khi tâm tình kích động của đám tu sĩ lắng xuống, tu sĩ Kiếp Biến lại nói tiếp:

- Vẫn Chân Điện tổng cộng có chín tầng. Mỗi một tầng đều có những đồ tốt cực phẩm. Tu sĩ tới được tầng thứ năm trở lên sẽ có thu hoạch không thể tưởng tượng nổi. Nhưng tôi nhắc nhở mọi người một câu. Vẫn câu nói kia, lượng sức mà làm Tu sĩ Kiếp Biến kia không hề nói gì tới việc không nên tùy ý giết chóc lung tung, cũng không hề nói tới tha được người nào thì tha. Như vậy đã có ý nghĩa rõ ràng chính là chỉ cần anh có bản lĩnh, chỉ cần anh có khả năng, anh có thể làm được bất kỳ chuyện gì tại Vẫn Chân Điện.

Chỉ là mấy câu nói đơn giản, không hề nói làm thế nào để đi vào Vẫn Chân Điện, nhưng cũng không có người nào hỏi. Diệp Mặc thấy những người khác không hỏi, hắn cũng không hỏi. Dù gì đến lúc đó cứ vào cùng những người khác là được rồi.

Mấy ngàn tu sĩ trên đỉnh ngọn núi giống như đang chờ đợi. Cũng may lúc này rất nhiều tu sĩ đã không còn cố kỵ, tùy ý phóng thần thức của mình ra ngoài. Lúc này đương nhiên Diệp Mặc sẽ không khách khí. Thần thức của hắn chú ý tới đầu tiên chính là Địa Ma Tông.

Nữ tu kia không nói dối. Diệp Mặc nhanh chóng tìm được Bác Dung đang ẩn núp ở Địa Ma Tông. Chỉ có điều lúc này gã đang đeo linh khí mặt nạ che dấu. Nếu như không phải Diệp Mặc tận lực tìm kiếm, không nhất định có thể tìm được gã.

Khí tức trên người gã đã có sự biến hóa. Rõ ràng là tu vi của Nguyên Anh tầng thứ nhất. Chắc hẳn, gã đã dùng viên Thảo Hoàn Đan kia. Diệp Mặc biết, dưới tình huống này, hắn tuyệt đối không có cách nào đánh dấu thần

thức lên người Bác Dung.

Rất nhiều tu sĩ đều tụ tập cùng một chỗ bàn luận với tổ đội, hỏi xem trong Vẫn Chân Điện có những thứ gì tốt. Xung quanh các tu sĩ thiên tài của các môn phái này có đầy tu sĩ vây quanh. Rõ ràng bọn họ đều muốn tới thời điểm tổ đội có thể dẫn theo một người trong số bọn họ.

Thấy những người tham gia không hề sốt ruột, Diệp Mặc đoán hẳn bọn họ đã biết làm thế nào để đi vào Vẫn Chân Điện. Nhưng hắn lại hoàn toàn không biết gì. Thoáng cái, mấy canh giờ đã trôi qua. Ngay khi Diệp Mặc chờ có chút sốt ruột, tính hỏi thăm một chút, chợt phía trước đàn tế tuôn ra vô số hào quang rực rỡ chói mắt.

Từng tiếng động ầm ầm vang lên. Càng lúc hào quang kia càng chói mắt. Diệp Mặc phát hiện ánh mắt của mình căn bản không thấy rõ được phía trước đang xảy ra chuyện gì. Ngay cả thần thức của hắn cũng không có cách nào quét vào trong ánh sáng kia.

Đây là Vẫn Chân Điện xuất hiện sao? Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ. Hắn phát hiện những tu sĩ vừa rồi còn đang thảo luận, đều tập trung nhìn vào nơi phát ra hào quang chói mắt kia.

Những tiếng động ầm ầm liên tục không dứt, kéo dài trong suốt một nén nhang mới dần dần ngừng lại. Hào quang chói mắt phía trước đàn tế từ từ biến mất.

Lúc này trưởng lão Kiếp Biến hậu kỳ vừa nói chuyện, lại đứng ra lớn tiếng nói:

- Vẫn Chân Điện đã mở ra. Hiện tại mời mỗi môn phái dẫn đội tiến vào Vẫn Chân Điện. Không được chen chúc. Bắt đầu từ tông môn chín sao. . .

Sau khi lời nói của trưởng lão Kiếp Biến vừa dứt, trước mặt Diệp Mặc xuất hiện một điện tháp cao vút tận mây. Nó giống như một điện tháp bình thường. Nhìn bề ngoài thậm chí có phần hoang tàn. Phía trước điện tháp có

một cột sáng hình tròn. Ngoài ra không có cánh cửa lớn nào.

Đây chính là Vẫn Chân Điện sao?

Diệp Mặc nghĩ tới đây, lại khiếp sợ phát hiện sau khi Vẫn Chân Điện xuất hiện, thần thức của hắn không chỉ không có cách nào kéo dài ra xung quanh, ngay cả mặt sau của Vẫn Chân Điện hắn cũng không thấy rõ. Dường như đó là một nơi hỗn độn. Theo bản năng hắn lại dùng thần thức quét tới đỉnh Vẫn Chân Điện. Lần thứ hai hắn lại kinh ngạc phát hiện, thần thức của hắn căn bản cũng không có cách nào nhìn thấy đỉnh ở đâu.

Lúc này ấn tượng của Diệp Mặc chính là phía trước hắn chỉ có một thứ, Vẫn Chân Điện. Ngoài ra hoàn toàn không có gì khác.

Sau khi Diệp Mặc nghĩ đến Vẫn Chân Điện là nơi tu sĩ toàn đại lục Lạc Nguyệt đều có thể đi vào, nhất thời trong lòng bắt đầu cảm thấy kinh ngạc. Chẳng lẽ nói sau khi Vẫn Chân Điện xuất hiện, khắp bốn châu đều có thể nhìn thấy cảnh tượng giống như trước mắt mình bây giờ sao?

Tuy nhiên lúc này đã có đệ tử bắt đầu đi về phía Vẫn Chân Điện. Diệp Mặc phát hiện bất kể là tu sĩ nào chỉ cần đi tới trong cột sáng, sẽ lập tức được truyền tống đi. Chưa hề có truyền tống trận nào như vậy, còn phải chờ một số lượng người nhất định đi vào sau đó mới mở ra.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm sợ hãi cảm thán, nếu như cái này là Truyền Tống trận, Vậy nó hẳn là Truyền Tống trận rất cao cấp.

Với loại tốc độ này, mấy ngàn người đi vào căn bản không cần phải chờ bao lâu, đã có thể tiến vào Vẫn Chân Điện. Diệp Mặc và Cố Vị nằm trong danh sách của Bích Đan tông trong Tông môn bảy sao, cho nên sau khi đến phiên Bích Đan Tông, Diệp Mặc tự giác đứng ở cuối cùng đi vào theo.

Diệp Mặc đi tới giữa cột sáng, cảm giác cả người nhẹ đi. Sau đó từ đại não truyền đến cảm giác choáng váng. Dường như chỉ trong thời gian rất ngắn, lại dường như trong thời gian rất lâu. Chờ tới khi hắn tỉnh táo lại, hắn

đã đứng trong một quảng trường lớn.

Đây tuyệt đối là truyền tống với khoảng cách xa. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Diệp Mặc khi tỉnh táo lại. Bình thường với tu vi thần thức hiện nay của hắn, cho dù truyền tống từ Bắc Vọng châu tới Nam An Châu, cũng không xuất hiện cảm giác choáng váng như vậy.

Bốn phía quảng trường giống như một mảnh hỗn độn. Sau khi Diệp Mặc quét thần thức ra ngoài, lập tức phát hiện giống như rơi vào trong biển rộng không hề có một chút tiếng động. Tuy rằng số người vào trong đại điện càng lúc càng nhiều, nhưng không có một ai rời khỏi đại điện tiến vào trong hỗn độn kia.

Diệp Mặc không hiểu chút nào về Vẫn Chân Điện, hơn nữa cũng không có sư môn nói cho hắn biết về tình huống bên trong. Hắn thấy những người khác không có hành động gì, hắn cũng không có bất kỳ hành động gì.

Chỉ có điều, trong thời gian rất ngắn, không còn tu sĩ đi vào đại điện nữa. Rõ ràng những tu sĩ cần vào đã vào hết. Diệp Mặc lại phát hiện Bác Dung lẫn trong đám đệ tử Địa Ma Tông. Hắn căn bản không cách nào tiến lên đánh dấu thần thức. Xem ra không thể làm gì khác hơn là chờ sau khi tới Vẫn Chân Điện sẽ lại nghĩ cách.

Lúc này Diệp Mặc phát hiện hỗn độn xung quanh dường như bắt đầu tan biến. Thậm chí thần thức của hắn đã có thể quét ra.

Một vài tổ đội của các đệ tử đại tông môn bắt đầu rời khỏi quảng trường. Những tán tu kia cũng kết hợp với nhau thành tổ đội đi ra ngoài.

Diệp Mặc phát hiện tổ đội của những tu sĩ này đều có quy luật, tu vi đều gần giống nhau. Bình thường có từ bốn đến sáu người. Hơn nữa rất ít tổ tu sĩ Nguyên Anh dẫn theo tu sĩ Kim Đan. Mà tu sĩ Kim Đan viên mãn rất ít tu sĩ Kim Đan tầng chín.

Thậm chí ngay cả một vài tên tu sĩ Hư Thần cũng hợp thành một đội ngũ

Hư Thần rời khỏi quảng trường. Bởi vì hiện tại Diệp Mặc là Nguyên Anh tầng một, thật ra có rất nhiều tu sĩ đến mời. Nhưng Diệp Mặc đều lắc đầu cự tuyệt. Hắn muốn tìm Khổ Trúc nên không tiện gia nhập tổ đội với người khác.

Cố Vị chủ động cùng với một vài tán tu Kim Đan tầng tám hợp thành một tiểu đội, rời khỏi quảng trường.

Mắt thấy số người trên quảng trường càng lúc càng ít, Diệp Mặc vẫn còn chờ thêm một lúc. Nhưng khi hắn phát hiện Văn Thái Y và Lăng Hiểu Sương vẫn còn chưa đi, hắn lập tức rời đi không muốn chờ đợi thêm nữa. Nếu chẳng may mình đi cuối cùng, không gia nhập tổ đội nào, nhất định sẽ bị chú ý.

Nghĩ tới đây, thân hình Diệp Mặc lóe lên, lập tức rời khỏi quảng trường. Sau khi Diệp Mặc ra khỏi quảng trường, lúc này hắn mới phát hiện hắn đang đứng trên một thảo nguyên rộng lớn. Điều khiến Diệp Mặc khiếp sợ chính là, vừa nãy khi hắn sử dụng thần thức lướt qua phía ngoài quảng trường, nơi này vẫn còn là một mảnh hỗn độn.

Theo thời gian trôi qua, hỗn độn kia dần dần mờ dần, cuối cùng biến mất trong thần thức của hắn.

Đương nhiên Diệp Mặc sẽ không cho rằng đại điện kia sẽ biến mất. Chỉ có điều trong lòng hắn âm thầm than thở. Trận pháp thật lợi hại.

- Có phải tu sĩ vừa nãy đã ra ngoài một mình không? Không có tổ đội sao?

Diệp Mặc không có tổ đội, chỉ một mình rời khỏi đại điện, lập tức khiến các tu sĩ còn lại chú ý. Đồng thời cũng đã có tu sĩ lên tiếng hỏi lên.

- Một kẻ có tính cách cô độc.

Lập tức liền có người phụ họa nói.

Nhưng Văn Thái Y lại nhíu nhíu mày. Sở dĩ cô không đi trước, chính vì muốn xem thử xem có tu sĩ kỳ quái nào không. Không ngờ được cô lại có thể nhìn thấy.

Mặc dù vừa nãy khi Diệp Mặc rời khỏi rất nhanh, nhưng bóng lưng chợt hiện đó vẫn khiến cô cảm thấy có chút quen thuộc. Rất nhanh cô liền hừ lạnh một tiếng. Thậm chí cô đã xác định thân ảnh vừa mới rời khỏi chính tên khốn trước đó đã sỉ nhục cô tại Vu Dương Khí Các.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1047

Tổ Đội Cùng Một Đám Đạo Cô

Lúc này trên thảo nguyên chỉ có một mình Diệp Mặc. Hắn lấy ra địa đồ bằng da do nữ tu kia đã đưa cho hắn lúc trước.

Địa đồ vẽ rất tỉ mỉ, tuy nhiên lại không xác định rốt cuộc Khổ Trúc ở trên tầng thứ mấy. Điều này khiến Diệp Mặc cảm thấy rất phiền não. Đối với hắn mà nói, cho dù trong Vẫn Chân Điện có cái gì cũng không cần. Chỉ cần tìm được Khổ Trúc, xem như hắn đã thành công.

Nhưng sự buồn phiền của Diệp Mặc không chỉ dừng tại đây. Hắn căn bản không biết phải tới chỗ nào mới đến được tầng hai.

Xem ra chỉ có thể đi kiểm tra hết từng tầng một. Chỉ cần tìm được cảnh tượng giống như trên bản đồ, mới có thể tìm được chỗ cất dấu của Khổ Trúc. Mặc dù có chút khó khăn, nhưng vì Khổ Trúc hắn cảm thấy những điều này cũng đáng.

Sau khi Diệp Mặc suy nghĩ rõ ràng về điểm ấy, hắn không còn bối rối nữa, trực tiếp lấy Phi Vân Thuyền ra. Tuy rằng tầng một của Vẫn Chân Điện có rất nhiều linh thảo cấp thấp, nhưng trước khi chưa tìm được Khổ Trúc, Diệp Mặc thật sự không có tâm tư đi đào linh thảo cấp thấp.

Ngay thời điểm Diệp Mặc cảm thán khi thấy linh khí trong này nồng đậm, hắn bỗng nhiên cảm giác Phi Vân Thuyền của mình đột nhiên hạ xuống. Dường như có lực lượng nào đó đang lôi kéo. Trong lòng Diệp Mặc thầm kinh hãi, lập tức lấy Tử Đao ra, đồng thời thu Phi Vân Thuyền lại.

Tử Đao là pháp bảo công kích của Diệp Mặc. Hắn khống chế Tử Đao

còn linh hoạt hơn Phi Vân Thuyền. Tuy rằng lực hút kia vẫn lợi hại, nhưng sau khi bước lên Tử Đao, Diệp Mặc vận chuyển chân nguyên, trong nháy mắt đã chạy thoát khỏi lực hút kia.

Sau đó hắn lại dùng thần thức quay đầu lại kiểm tra một chút. Hóa ra đó là một vũng bùn. Trên mặt vũng bùn mơ hồ còn có một vài mảnh vỡ pháp bảo. Có thể thấy đã có vô số tu sĩ đã chết ở chỗ này.

Quả nhiên khắp nơi trong Vẫn Chân Điện này đều có thể lấy mạng người khác. Cho dù bay trên không trung cũng có thể là bị rơi xuống.

Diệp Mặc mới vừa nghĩ tới đây, một tiếng hét thảm thiết truyền tới. Diệp Mặc lập tức dùng thần thức quét qua dò xét.

Hắn tưởng có người không cẩn thận bị vũng bùn kia hút vào. Nhưng đập vào mắt lại là một tu sĩ Kim Đan bị xét nát trong không trung.

Diệp Mặc nhất thời sợ hết hồn. Nơi này có không gian loạn lưu hay không gian đảo lộn sao? Căn bản không thể bay được? Như vậy thật quá thảm hại. Nếu không phải hắn thấy có tu sĩ bị không gian loạn lưu xé nát, có lẽ người kế tiếp chính là hắn. Cho dù hắn lợi hại hơn nữa, cũng không chống lại được không gian loạn lưu.

Lúc này Diệp Mặc sao còn dám tiếp tục bay trên không trung. Hắn lập tức hạ xuống. Hắn vừa hạ xuống, thì thấy có bốn nữ tu đi về phía này. Trong bốn cô có ba cô mặc trang phục đạo cô. Khi Diệp Mặc phát hiện tại góc áo của các cô có dấu hiệu của Thanh Mộng Trai, theo bản năng hắn đã định tránh sang một bên. Tuy nhiên rất nhanh hắn đã phát hiện trong bốn người này không có Lăng Hiểu Sương. Lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Mộng Trai không hổ danh là tông môn chín sao. Trong ba đạo cô này và một cô gái không mặc trang phục đạo cô kia, có hai cô đã là Kim Đan viên mãn. Hai người còn lại đều là tu sĩ Nguyên Anh. Còn có một người vừa bước vào Nguyên Anh tầng hai.

Ngay khi Diệp Mặc muốn hỏi những đạo cô này xem phải làm thế nào để đi tới tầng thứ hai, một đạo cô mặt tròn trong số đó đã cố ý đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Vị sư huynh này, tại Vẫn Chân Điện không thể bay trên không trung. Bởi vì nơi này có không gian đao gió. Nếu không cẩn thận sẽ bị không gian đao gió xé rách.

Thì ra không phải là không gian loạn lưu, không phải không gian đảo lộn, mà là không gian đao gió. Điều này khiến Diệp Mặc lập tức cảm thấy yên tâm. Tuy rằng không gian đao gió lợi hại, nhưng chưa tới mức có thể lấy được cái mạng nhỏ của hắn. Mà không gian đảo lộn và không gian loạn lưu lại khác. Cho dù là tu sĩ Ngưng Thể cũng dễ dàng bị mất mạng.

Thấy Diệp Mặc có vẻ không để ý, đạo cô mặt tròn kia lại nói bổ sung một câu:

- Vị sư huynh này, anh không thể không để ý như vậy. Không gian đao gió này cho dù là tu sĩ Hư Thần cũng không chắc có thể tránh thoát, đừng nói là tu sĩ Kim Đan hay tu sĩ Nguyên Anh chúng ta.

Diệp Mặc nhìn cô gái mặt tròn có Kim Đan viên mãn này, trong lòng nhất thời có thiện cảm. Hắn lập tức chắp chắp tay nói:

- Đa tạ vị sư muội này đã nhắc nhở. Tôi là một tán tu. Tôi căn bản không rõ về những thứ này. Nếu như không nhờ sư muội nhắc nhở, nói không chừng tôi chết còn không biết chết như thế nào.

Đạo cô mặt tròn kia khẽ mỉm cười nói:

- Sư huynh khách khí. Chỉ là trước khi chúng tôi đi vào, tiền bối của môn phái đã nói cho chúng tôi biết. Anh là một tán tu không biết cũng là chuyện rất bình thường.

Thanh Mộng Trai là một tông môn chín sao. Mặc dù đối phương chỉ là một tu sĩ Kim Đan, nhưng nếu có thể đi vào Vẫn Chân Điện, rõ ràng không

phải tu sĩ Kim Đan bình thường. Cô gái mặt tròn này có thể khách khí như vậy nói cho Diệp Mặc biết về những nguy hiểm trong này, khiến Diệp Mặc rất cảm kích. Bởi vì Lăng Hiểu Sương, Diệp Mặc đã rất có ác cảm đối với Thanh Mộng Trai. Hiện tại ác cảm này đã giảm xuống - Anh vào đây một mình sao? Tại Vẫn Chân Điện vẫn nên đi theo tổ đội. Nếu không, một khi gặp sát trận tứ phương sẽ không có cách nào chạy trốn. Chúng tôi là Thanh Mộng Trai. Nếu anh không chê có thể tạm thời đi thành một đội với chúng tôi.

Hiển nhiên đạo cô mặt tròn kia là một người tâm địa thiện lương. Sau khi nàng thấy Diệp Mặc một mình vào đây, lại bắt đầu lo lắng.

- Thanh Nghi, muội nói bậy bạ gì đấy. Chúng ta đi nhanh lên. Tới lúc đó còn phải tụ họp với các sư tỷ ở phía trên nữa.

Trong lúc cô gái mặt tròn đang mời Diệp Mặc nhập đội, đạo cô thanh tú có dáng người cao nhất trong bốn cô có chút bất mãn nhắc nhở một câu.

Đạo cô mặt tròn được gọi là Thanh Nghi quay đầu nhìn về phía đạo cô thanh tú cao ráo kia nói:

- Sư tỷ Thanh Hàn, anh ta chỉ có một mình. Nếu như tiếp tục, nói không chừng căn bản chưa đi tới lầu hai sẽ mất mạng.

Đạo cô được gọi là Thanh Hàn nghe đạo cô mặt tròn nói xong, cũng không nói gì nữa.

Thanh Nghi lại tươi cười nói với Diệp Mặc:

- Mấy sư tỷ của tôi đều rất tốt. Chúng tôi có bản đồ. Hơn nữa tầng một không có mấy thứ tốt. Chi bằng anh đi cùng chúng tôi lên tầng trên.

Diệp Mặc vốn định cự tuyệt. Tuy rằng hắn không biết trận pháp tứ phương là gì, nhưng hắn tin tưởng với trình độ đại sư trận pháp của hắn, cho dù gặp phải trận pháp tứ phương, hắn cũng không sợ. Chẳng lẽ nói cứ đi một mình trong này thì chắc chắn phải chết hay sao?

Tuy nhiên khi Diệp Mặc nghe Thanh Nghi nói các nàng có bản đồ, hắn nhất thời động tâm. Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn nói nàng hãy sao chép cho hắn một tờ bản đồ. Tuy nhiên nghĩ đến đồ này không mua được, nhất định là đồ trân quý, nên hắn đành ngậm miệng.

Hiện tại Thanh Nghi đã đưa ra lời mời, Diệp Mặc vội vàng nói:

- Được, đa tạ sư muội Thanh Nghi. Tôi tên là Ninh Tiểu Ma. Tôi đang lo không tìm được lối đi lên tầng hai. Có thể đi cùng các muội, thực sự là rất cảm ơn.

Thanh Nghi thấy Diệp Mặc đồng ý, lập tức cười giới thiệu Diệp Mặc với mấy vị sư tỷ khác. Đạo cô thanh tú vừa nãy đã gọi nàng tên là Thanh Hàn, cũng là người có tu vi cao nhất, Nguyên Anh tầng hai. Đạo cô nhìn có chút xấu hổ tên là Thanh Nguyệt, Nguyên Anh tầng một. Còn có một cô gái khác không mặc trang phục đạo cô lại mặc váy màu nâu nhạt tên là Hạ Ấu San.

Nữ tu Thanh Mộng Trai đều rất có giáo dưỡng. Tuy rằng Diệp Mặc cảm giác được Thanh Hàn không thích mình gia nhập, nhưng sau khi mình thật sự gia nhập, nàng cũng không có biểu hiện khó chịu nào.

Lúc vừa mới bắt đầu, bởi vì Diệp Mặc là một nam tu lại mới gia nhập vào tiểu đội hơn nữa lai lịch không rõ ràng, nên bốn nữ tu Thanh Mộng Trai đều không nói gì. Sau đó khi phát hiện sau khi Diệp Mặc gia nhập, chỉ đi xa xa phía sau bốn cô, không nói gì nhiều. Mỗi lần gặp phải yêu thú, hắn lập tức tiến lên hỗ trợ. Nhưng lúc chia đồ lại không chủ động đòi hỏi. Nhưng khi chia cho hắn, hắn cũng không từ chối.

Cứ như vậy, Diệp Mặc nhanh chóng giành được thiện cảm của bốn nữ tu. Ngoại trừ Thanh Nghi đã mời Diệp Mặc gia nhập vào đội ngũ thường xuyên nói chuyện với Diệp Mặc ra, Hạ Ấu San cũng thích nói chuyện với Diệp Mặc.

Bởi vì Diệp Mặc thể hiện tu vi Nguyên Anh tầng một, cho nên, Hạ Ấu San ngẫu nhiên đưa ra một vài vấn đề tu luyện. Nhưng rất nhanh nàng đã

phát hiện cách trả lời vấn đề của Diệp Mặc dễ hiểu hơn là sư phụ nàng. Thậm chí còn có thể khiến nàng có nhiều cảm ngộ hơn. Những cảm ngộ này thậm chí vượt qua vấn đề bản lĩnh. Có thể nói đó thực sự là một lời đáng giá ngàn vàng.

Sau khi phát hiện ra điều này, Hạ Ấu San càng đặc biệt hỏi dò Diệp Mặc về các loại vấn đề khác. Về sau Thanh Nghi cũng đặc biệt tới hỏi dò Diệp Mặc về các vấn đề của mình. Cuối cùng ngay cả Thanh Hàn và Thanh Nguyệt cũng cực kỳ kính phục tán tu Diệp Mặc này. Thanh Nguyệt cũng bắt đầu hỏi dò Diệp Mặc về vấn đề tu luyện.

Lúc này Diệp Mặc mới cảm giác mình biểu hiện có phần thái quá. Giải đáp vấn đề cho tu sĩ Kim Đan còn có thể thông cảm được. Nếu như hắn có thể giải đáp vấn đề cho cả tu sĩ Nguyên Anh, vậy đã có chút không bình thường. Cho nên về vấn đề của Thanh Nguyệt, phần lớn hắn chỉ nói một nửa, sau đó nói mình cũng không rõ ràng lắm.

Đi theo bốn nữ tu không có tâm cơ gì, Diệp Mặc cũng không cảm thấy buồn chán. Thậm chí hắn cảm giác mình làm như vậy là hoàn toàn chính xác. Bởi vì chỉ trong thời gian hai ngày, nhóm năm người của Diệp Mặc đã đi tới lối vào tầng hai.

Không khác với những gì Diệp Mặc đã nghĩ, lối vào tầng hai của Vẫn Chân Điện là một bậc thang đá, thần thức không có cách nào quét đến điểm cuối. Nơi này đã có rất nhiều tu sĩ tụ tập. Tuy nhiên phần lớn đều là tu sĩ của một vài môn phái. Có rất ít tán tu tới được đây.

Diệp Mặc đã hiểu rõ, khẳng định môn phái của những tu sĩ này có bản đồ. Còn tán tu phần lớn đều không có bản đồ. Bởi vậy bọn họ muốn tìm được nơi này khẳng định sẽ càng chậm hơn. Tu sĩ của đại môn phái quả nhiên đều ích kỷ. Thật ra cung cấp bản đồ này cho tán tu cũng không có vấn đề gì.

Thấy Diệp Mặc là một nam tu lại đi theo đạo cô Thanh Mộng Trai, tuy rằng rất nhiều tu sĩ đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không có người nào nói

những lời vô nghĩa. Thanh Mộng Trai là môn phái chín sao. Không ai ngốc tới mức tùy tiện đi đắc tội với một tông môn chín sao - Sư huynh Tiểu Ma, mỗi tầng của Vẫn Chân Điện đều sẽ có một bậc thang đá như vậy. Tuy rằng thần thức của anh không tới được điểm cuối, dùng mắt cũng không nhìn thấy được, nhưng thật ra bậc thang đá này chẳng dài mấy. Từ tầng một đến tầng hai chỉ có 222 bậc thang đá. lực cản của mỗi một tầng thang đá đều sẽ lớn hơn một cấp so với tầng trước. Một khi anh cảm thấy không lên được, ngàn vạn lần không thể quá miễn cưỡng. Bởi vì một khi miễn cưỡng đi lên, sẽ lập tức bị thang đá xé rách, giống như không gian đao gió.

Thanh Nghi không ngại phiền giải thích với Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm vui mừng. Nếu như không có nàng nhắc nhở, tới đoạn sau, hắn cứ đi tới, nói không chừng sẽ thật sự bị xé nát.

Thanh Hàn là người đầu tiên đi tới thềm đá. Diệp Mặc đi cuối cùng. Quả nhiên bước lên mỗi một bậc thang đá, áp lực liền tăng lên rất nhiều. Tuy nhiên 222 bậc thang từ tầng một đến tầng hai, đối với tu sĩ Kim Đan thôngthường đều không có vấn đề gì. Diệp Mặc lại càng không có vấn đề.

Sau khi đến tầng hai, Diệp Mặc phát hiện linh khí tầng thứ hai còn nồng đậm hơn so với tầng thứ nhất. Nhất thời trong lòng có chút hiểu rõ tại sao Du Bạch Sinh phải đặt Khổ Trúc trong Vẫn Chân Điện.

- Em nhìn thấy Quý Dương Vô đàn. . .

Hạ Ấu San rít lên một tiếng, nhất thời khiến Diệp Mặc chú ý.

Diệp Mặc lại giật mình. Quý Dương Vô Đàn là một trong ba vị thuốc chính để chế luyện Hư Lạc Đan. Có thể tưởng tượng được mức độ trân quý của nó. Mà trên tầng hai của Vẫn Chân Điện đã phát hiện ra Quý Dương Vô Đàn. Có thể thấy trong này quả thật có vô số đồ tốt.

- Chờ một chút. . .

Diệp Mặc đột nhiên mở miệng gọi Thanh Nghi đang muốn xông lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1048

Cái Bẫy

Sao, Tiểu Ma sư huynh?

Thanh Nghi dừng bước lại, hỏi một câu.

Mặc dù Diệp Mặc đi cùng các cô không được lâu, nhưng Diệp Mặc kiến thức hơn người, mỗi lần có chuyện gì hỏi Tiểu Ma sư huynh khẳng định không nhầm.

Nếu như người khác nghe thấy đạo cô ở Thanh Mộng trai của tông môn chín sao thân mật gọi một tán tu là sư huynh, cũng sởn cả gai ốc, nói không chừng lại một trận đồn thổi Cho dù mấy người Thanh Hàn và Thanh Nguyệt cũng đều nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, "Quý Dương Vô Đàn" đó với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, mặc dù là một loại linh dược vô cùng quý báu, nhưng các cô ở chung với Diệp Mặc, đều cho rằng Diệp Mặc mặc dù là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng hẳn cũng không phải là người vừa nhìn thấy "Quý Dương Vô Đàn" liền cho rằng nó là của mình.

Diệp Mặc ra hiệu Thanh Nghi lui về phía sau, lúc này mới chỉ "Quý Dương Vô Đàn" nói với mấy người kia:

- Mọi người dùng thần thức quét một chút, đất xung quanh gốc Quý Dương Vô Đàn này nhão nhoét, chỉ là sau đó dùng cây cỏ che lấp đi. Hơn nữa dấu tích đất cát ở đây rõ ràng là cách đây không lâu, nói cách khác bên cạnh gốc Quý Dương Vô Đàn này cách đây không lâu có một gốc linh dược đã được đào đi.

Câu nói tiếp theo Diệp Mặc cũng không cần nói, vài đạo cô cũng có thể hiểu được. Nếu linh dược bên gốc Quý Dương Vô Đàn bị đào đi rồi, thì gốc

Quý Dương Vô Đàn này không có lý do gì mà vẫn ở chỗ này. Tu sĩ vào Vẫn Chân điện, tu vi mạnh nhất cũng chỉ là Hư Thần mà thôi, cho dù là tu sĩ Hư Thần thì cũng coi Quý Dương Vô Đàn này loại linh dược cực kỳ quý hiếm, không thể có chuyện không ai cần đến nó.

Sau khi hiểu rõ được đạo lí này, vài nữ tu lập tức nhanh chóng cảm thấy nể phục Diệp Mặc. Bình thường, tu sĩ Nguyên Anh tại một nơi hoang dã này lại phát hiện ra một gốc Quý Dương Vô Đàn cấp bảy, ai còn biết đến chuyện dùng thần thức để quét đất cát xung quanh nó nữa?

- Hơn nữa, nếu như tôi đoán không nhầm, gốc linh dược bên cạnh bị đào đi cũng là một gốc Quý Dương Vô Đàn. Nếu người đó có thể đào gốc Quý Dương Vô Đàn đó đi, vì sao lại còn để lại gốc Quý Dương Vô Đàn thứ hai này lại?

Diệp Mặc tiếp tục giải thích.

Hạ Ấu San nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, liền vội nói:

- Tiểu Ma sư huynh, sao anh lại biết được dược liệu bị đào đi chính là Quý Dương Vô Đàn?

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Những luyện đan sư bình thường đều biết Quý Dương Vô Đàn thường mọc theo đôi, một gốc thì căn bản rất khó tồn tại được, ở đây vẫn còn một gốc Quý Dương Vô Đàn, chứng tỏ một gốc khác đã bị lấy đi cách đây không lâu.

Mặc dù trả lời Hạ Ấu San, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại khinh thường tên bày ra cái bẫy này, một người đến kiến thức linh dược cũng không có, nhìn thấy hai gốc Quý Dương Vô Đàn, không ngờ lại đào một gốc, để lại một gốc làm cái bẫy, đúng là ngu như lợn.

Đồng thời Diệp Mặc cũng không nói ra một điều nữa, trong giới tu chân có rất nhiều người hiểu lệch lạc về Quý Dương Vô Đàn, chỉ biết loại dược

liệu này có thể luyện chế ra được Hư Lạc đan. Cũng có rất ít người biết được Quý Dương Vô Đàn thực ra có hai loại, một là Quý Vô Đàn, một là Dương Vô Đàn, hai loại dược liệu này đều có thể luyện chế ra Hư Lạc đan, nhưng Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn còn có một tác dụng quan trọng khác, đó là nếu như hai dược liệu này có thể dùng cùng lúc chế luyện, có thể kết hợp với những linh dược khác tạo ra Quý Dương đan.

Quý Dương đan phải cần Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn phải là một đôi xuất hiện cùng một chỗ. Tác dụng quan trọng của Quý Dương đan chính là có thể khôi phục được đan điền của tu sĩ. Dược liệu khôi phục đan điền rất quý hiếm, thậm chí cần phải có linh dược cấp chín cấp mười, còn linh dược cấp bảy luyện chế ra được Quý Dương đan có thể khôi phục được đan điền, thì lại càng hiếm.

Loại chữa trị này, cũng không phải chỉ loại đan điền mà ngày trước Trình Na Na chưa từng tu luyện qua, rồi lại bị dễ dàng phá bỏ. Trong tình trạng đó, ở giới Tu chân có rất nhiều linh dược có thể khôi phục được. Quý Dương đan có thể khôi phục được chính là đan điền mà tu sĩ đã từng tu luyện, loại đan dược này có thể lên tới giá cả nghịch thiên.

Nếu có thể luyện chế ra vài viên Quý Dương đan, Diệp Mặc tin rằng phải là giá trên trời.

- Tiểu Ma sư huynh, anh cũng là một luyện đan sư phải không?

Hạ Ấu San lập tức vẻ mặt sùng bái hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngại ngùng nói:

- Tôi không phải luyện đan sư.

Nhưng trong lòng lại thêm vào một câu, tôi là một Đan vương.

- Ồ.

Hạ Ấu San rõ ràng có chút thất vọng.

- Tiểu Ma sư huynh, anh nói là có người muốn đặt bẫy đúng không? Nhưng em lại không nhìn thấy cái bẫy nào, xung quanh chỗ này xem ra cũng rất bình thường mà.

Thanh Nghi mặc dù biết Diệp Mặc nói là thật, nhưng cô lại không nhìn thấy một cái bẫy nào.

- Hình như có chút vấn đề thật.

Thanh Hàn nhìn xung quanh, sau đó nhíu mày nói.

Diệp Mặc cũng gật đầu nói:

- Em nói không sai, chỗ này đúng là có người đặt một cái bẫy rồi, em chờ một chút, anh làm cho xem.

Nói xong, Diệp Mặc lại tùy ý lấy ra vài trận kỳ vứt xuống. Sau đó trận kỳ của Diệp Mặc được vất xung quanh gốc Quý Dương Vô Đàn nhanh chóng hiện ra một khốn trận, hơn nữa xung quanh khốn trận lại còn có ba tu sĩ Nguyên Anh nữa.

Có thể thấy chắc rằng, chỉ cần mấy người Thanh Nghị chạy vào đào lấy Quý Dương Vô Đàn, chắc chắn sẽ bị khốn trận giam giữ. Ba tu sĩ Nguyên Anh này một người là Nguyên Anh tầng thứ năm, hai người là Nguyên Anh tầng thứ ba, nếu như bọn họ bị mấy người trong khốn trận đánh lén, mấy người Thanh Hàn chắc chắn chạy không thoát.

Thực ra không dùng đến giả định, mấy người này trốn trong trận pháp ẩn nấp, lại dùng Quý Dương Vô Đàn làm mồi dụ, hiển nhiên là để đánh lén.

Sau khi hiểu rõ đạo lý này, vẻ mặt Thanh Hàn lạnh ngắt, mấy nữ tu trong Thanh Mộng trai tương đối dễ nói chuyện, thế nhưng cũng không thích bị người khác lập kế.

Diệp Mặc biết, mặc dù là khốn trận cấp ba, nhưng trận bàn ẩn nấp vừa nãy bị hắn phá vỡ cũng không phải là đơn giản, là một trận pháp ẩn nấp cấp

sáu. Nếu như trận pháp ẩn nấp thấp hơn một chút, mấy người Thanh Hàn nói không chừng đã phát hiện ra rồi.

- Thằng nhóc này được đấy, không ngờ mày cũng hiểu trận pháp, trận pháp ẩn nấp cấp sáu mà cũng nhanh chóng bị mày phát hiện ra, đúng là không thể đoán được mày đứng cùng mấy đạo cô cũng có chút bản lĩnh.

Một tên có tu vi cao nhất trong ba tu sĩ Nguyên Anh không ngờ đã lên tới Nguyên Anh tầng thứ năm, mà người nói lại chính là tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, chỉ là một trận pháp ẩn nấp cấp sáu, cũng muốn qua mặt một Đại sư trận pháp cấp năm như hắn sao? Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh không hiểu về trận pháp, chỉ cần quan sát kĩ một chút thì cũng có thể thấy được.

Thực ra Diệp Mặc vừa nãy là phát hiện nơi này có trận pháp, lập tức mới phát hiện vết tích linh dược bị đào đi. Thế nhưng những điều này, hắn không cần phải giải thích.

Ban đầu khi thấy khốn trận và ba tu sĩ Nguyên Anh chuẩn bị đánh lén, Thanh Hàn trong lòng đã một bụng tức tối, hiện tại tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia còn nói Diệp Mặc và đạo cô các nàng tạp nham với nhau, càng khiến cô tức hơn. Cô thậm chí không nghĩ đối phương là tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, liến phóng ra một thanh phi kiếm vọt tới Diệp Mặc có chút không nói được gì, hắn vốn có cho rằng Thanh Hàn dẫn đầu tổ đội này, hẳn phải lý trí hơn mấy người khác, thế nhưng thật không ngờ đạo cô này chỉ là lý trí ở mặt ngoài, thực tế còn kích động hơn bất cứ người nào Cho dù Diệp Mặc không biết thân thủ của tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, thế nhưng hắn từ khí tức của hai người có thể thấy được, tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia mạnh hơn Thanh Hàn nhiều. Mà hai gã tu sĩ Nguyên Anh tầng ba khác, cũng không phải Thanh Nguyệt có thể ứng đối được

Lúc này Diệp Mặc rất khó xử, nếu như là một mình hắn, hắn không chút do dự liền xông lên tiêu diệt ba người. Thế nhưng hiện tại nếu như hắn xông

lên, dễ dàng giết chết mấy tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba tầng năm, hắn sẽ bị mấy nữ đạo cô của Thanh Mộng trai hoài nghi.

Ngay trong lúc Diệp Mặc còn đang do dự, phi kiếm của Thanh Hàn đã va chạm cùng với linh khí trường đao màu lửa đỏ mà tên Nguyên Anh tầng năm phóng ra Phi kiếm của Thanh Hàn mang theo ba đường ánh sáng trắng, khi mới phóng ra, chỉ là ba vệt sáng, đến khi phi kiếm và trường đao chạm vào nhau, ba đường sáng trắng đã hóa thành ba đường kiếm quang sát ý dày đặc. Trong nháy mắt, ba đường kiếm quang liền như thực chất bao lấy tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, hai đường ngăn cản đường lui của tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, còn một đường trực tiếp bổ về phía đan điền của tu sĩ Nguyên Anh tầng năm Một tiếng "Choang" thanh thúy vang lên, không đợi phi kiếm của Thanh Hàn bị đánh bay, ba đường kiếm quang màu trắng dày đặc đã bị đánh tan không còn thấy đâu. Mà linh khí trường đao màu lửa đỏ của tu sĩ Nguyên Anh tầng năm lại chợt bổ ra một mồi lửa hình đao dài mấy trượng Mức độ lợi hại của mồi lửa hình đao của tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm này, so với ba đường kiếm quang của bỉ Thanh Hàn mạnh gấp mấy lần. Mồi lửa hình đao dài mấy trượng còn chưa tới trước mặt Thanh Hàn, cô cũng đã cảm giác được cái loại khó chịu nóng đến tận tâm can, Hơn nữa mồi lửa hình đao càng ép gần, cô càng cảm thấy hành động của mình càng khó khăn Lúc này cho dù cô muốn phóng pháp bảo phòng ngự, hoặc là triệu hồi phi kiếm đều không còn kịp rồi. Trong lúc vội vàng, cô chỉ có thể mạnh mẽ phóng ra một bức tường chân nguyên Thế nhưng bức tường chân nguyên hiển nhiên đỡ không được mồi lửa hình đao của đối phương. Thanh âm "Xuy xuy" qua đi, mồi lửa hình đao lập tức bổ đôi bức tường chân nguyên của Thanh Hàn. Hơn nữa mồi lửa lại không hề yếu đi, Thanh Hàn phun ra một ngụm máu, sắp bị mồi lửa hình đao ép sát người

Diệp Mặc nhìn nhìn Thanh Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, thầm than, kinh nghiệm chiến đấu của những đạo cô này thật quá kém. Chính cô Thanh Hàn kia tuy rằng không bằng tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, nếu như không phải kinh nghiệm cô không đủ, cũng không có khả năng ngay chiêu đầu đã bị ép tới thổ huyết, còn rơi vào vòng nguy hiểm Thật không biết Thanh Mộng trai phái tu sĩ không có chút kinh nghiệm chiến đấu tới đây làm gì?

Thế nhưng Diệp Mặc nghĩ lại thì liền hiểu rõ, Thanh Mộng trai hắn là muốn các cô dùng máu để đi thử thách đây mà Đôi khi tư chất quá tốt, cũng không chắc là chuyện tốt. Tư chất tốt tiêu biểu cho tu luyện nhanh, tuổi đời không lớn, vậy thì sự tình trải qua cũng không nhiều Diệp Mặc đương nhiên sẽ không ngồi xem tu sĩ Nguyên Anh này giết Thanh Hàn, hắn tiện tay từ trong nhẫn lấy ra một phi kiếm, căn bản là không phóng phi kiếm ra, mà trực tiếp nắm phi kiếm trong tay, rồi một kiếm bổ ra, đồng thời thân hắn theo kiếm mà đi.

Khi phi kiếm của hắn mới bổ ra, vẫn còn cách mồi lửa hình đao của tu sĩ Nguyên Anh đến mấy chục thước, thế nhưng đợi khi chiêu này của hắn hoàn toàn thành hình, người của hắn và phi kiếm đều đã va chạm cùng mồi lửa hình đao của tu sĩ Nguyên Anh tầng năm

Bang Một thanh âm vang lên, Diệp Mặc mang theo phi kiếm của hắn trực tiếp đánh vào mồi lửa hình đao. Sau âm thanh va chạm đó, mồi lửa hình đao đã tiêu tán vô tung vô ảnh, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh tầng năm đối mặt với Diệp Mặc ở cự ly gần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1049

Làm Con Tin

Tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia thấy Diệp Mặc không ngờ trực tiếp dùng kiếm phá vỡ mồi lửa hình đao, nhất thời ngây ngẩn cả người. Phải biết rằng tu vi của y đã là Nguyên Anh tầng năm rồi, còn đối phương chỉ là Nguyên Anh tầng một.

Một tu sĩ Nguyên Anh tầng một lại phá vỡ mồi lửa hình đao của y, đây là may mắn hay đối phương thực sự có thực lực này?

Thanh Hàn cũng ngây ngẩn cả người, tu vi của Diệp Mặc biểu hiện ra so với cô còn thấp hơn một chút, tự thân mình vừa rồi chút nữa bị mồi lửa hình đao đánh trúng, hắn sao lại có khả năng phá vỡ được?

Thế nhưng Thanh Hàn rất nhanh hiểu được, bất luận Diệp Mặc phá vỡ mồi lửa hình đao của đối phương như thế nào, thế nhưng tuy rằng bên mình có năm người nhưng cũng tuyệt không phải đối thủ của ba người kia.

Hiểu rõ đạo lý này. Thanh Hàn lập tức lạnh giọng quát:

- Các người là ai? Dám phục kích người của Thanh Mộng Trai?

Diệp Mặc đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Thanh Hàn, sau khi nói ra môn phái của bản thân, nếu như không phải bại não, thì chắc bọn họ đều không chọn việc xung đột cùng với đệ tử của tông môn chín sao. Đáng tiếc chính là, Diệp Mặc biết lời nói này của Thanh Hàn là vô ích, đối phương cũng không phải người mù, đám người Thanh Hàn mặc y phục có dấu ấn của Thanh Mộng Trai rất rõ ràng, bọn họ không nhìn thấy sao?

Đám người Thanh Nguyệt cũng đều hiểu được, cùng lấy ra pháp bảo

xông lên.

- Thanh Mộng Trai là cái gì vậy? Bằng mấy người các cô cùng với tên tiểu tử này sao?

Tu sĩ Nguyên Anh tầng năm sau khi thấy Diệp Mặc phá được mồi lửa hình đao của hắn thì cũng chỉ ngây người trong chốc lát, liền lập tức cười nhạt châm chọc.

- Các người đều không phải tu sĩ của Nam An Châu? Các người là yêu tu của Vô Tâm Hải...

Nghe thấy tu sĩ Nguyên Anh tầng năm cười nhạt, Thanh Hàn lập tức ngạc nhiên thốt lên.

Nếu như đối phương là tu sĩ của Nam An Châu, tuyệt đối không dám vô lễ với đạo cô của Thanh Mộng Trai như vậy. Mà ba gã tu sĩ Nguyên Anh trên tầng ba lại ở cùng đội ngũ, ngoại trừ là yêu tu của Vô Tâm Hải thì còn có thể là người nào?

Diệp Mặc không nói gì, hắn biết ba tên này tuyệt đối không phải yêu tu. Nếu như là yêu tu sử dụng qua Huyễn hình đan để biến hóa hình dáng, hắn liếc mắt là có thể thấy được. Mà yêu tu muốn tu thành hình người, nhất định phải trải qua Hóa Hình Kiếp, chí ít cần đến trình độ của tu sĩ Kiếp Biến mới có thể được. Còn không thì chỉ có thể thông qua các loại đan dược Huyễn hình đan, thế nhưng thông qua đan dược biến hình thì đều không thể che dấu được khí tức.

Đương nhiên còn có một loại đan dược gọi là 'Hóa hình đan', loại đan dược này đối với yêu thú biến hình rất là triệt để, thế nhưng đối với tu vi của yêu thú cũng có yêu cầu, chí ít cũng cần là yêu thú đã ngoài cấp tám mới có thể sử dụng.

Ba người này căn bản là không có khí tức của yêu thú, hiển nhiên là tu sĩ nhân loại không thể nghi ngờ.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm cười hắc hắc, cũng không trực tiếp trả lời chỉ là nói:

- Lưu lại nhẫn trữ vật của mấy người, sau đó cút, ta sẽ không gây thương tổn tính mạng mấy người Nói xong y nhìn Diệp Mặc một chút, hiển nhiên vừa rồi Diệp Mặc ngăn trở mồi lửa hình đao của y, khiến y có chút kiêng kỵ trong lòng. Nếu như không phải vì có chút kiêng kỵ Diệp Mặc, không nhìn rõ được tu vi của Diệp Mặc, nói không chừng y đã sớm giết hết tất cả rồi.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, kinh nghiệm chiến đấu và âm mưu của hắn cao hơn nhiều so với tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm này, hiển nhiên biết y không phải thật tâm muốn thả người. Nói không chừng ngay sau khi bọn họ lưu lại nhẫn, ba người này sẽ lập tức động thủ.

- Nằm mơ đi.

Thanh Nguyệt thoạt nhìn rất dễ ngượng ngùng, thế như sau khi tức giận, ngay cả nửa phần ngượng ngùng cũng không thấy. Nói xong, cô lập tức lấy ra một pháp bảo hoa sen xông lên trước.

Thanh Hàn ngăn cản cô lại, Thanh Hàn và đối phương đã giao thủ, tuy rằng đều không toàn lực ra tay, thế nhưng cô biết, một khi giao chiến bên mình tuyệt đối không bằng đối phương. Đối phương ba người không chỉ có tu vi cao hơn các nàng rất nhiều, hơn nữa cũng không phải là tu sĩ bình thường

- Có giao ra nhẫn trữ vật hay không, chúng tôi còn phải thương lượng lại một chút.

Diệp Mặc nói với tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia xong, liền truyền âm cho Thanh Hàn nói rằng:

- Thanh Hàn sư tỷ, cô mang theo mấy sư muội đi trước. Tôi sẽ thuyết phục bọn chúng không truy đuổi các cô.

Tu vi của Thanh Hàn là Nguyên Anh tầng hai, bên ngoài biểu hiện ra còn mạnh hơn Diệp Mặc một tầng, thế nên Diệp Mặc chỉ có thể gọi cô là sư tỷ.

Tu sĩ Nguyên Anh tầng năm biết Diệp Mặc hiểu về trận pháp lại có thể ngăn trở mồi lửa hình đao của y, vốn đã có kiêng kỵ. Hiện tại Diệp Mặc nói bọn họ cần thương lượng một chút mới có thể giao ra nhẫn trữ vật, nên chỉ cười lạnh một tiếng nhưng cũng đành phải im lặng.

- Như thế sao được?

Thanh Hàn lập tức kiên quyết không đồng ý.

Diệp Mặc biết Thanh Hàn bốn người tuy rằng kinh nghiệm không dủ, thế nhưng cũng không phải kẻ vứt bỏ đồng bạn. Cho nên Thanh Hàn kiên quyết không đồng ý. Diệp Mặc lập tức truyền âm nói rằng:

- Tôi ngăn cản bọn họ, đồng thời thuyết phục bọn họ không truy đuổi các cô, chờ các cô trốn thật xa, tôi có Tiểu Na Di Phù có thể chạy trốn, các cô cứ đi trước tôi khẳng định mình có thể thoát được.

Tuy rằng Diệp Mặc có một tấm Đại Na Di Phù, thế nhưng hắn cũng không dám nói hắn có Đại Na Di Phù. Phải biết rằng Đại Na Di Phù là loại bùa rất hiếm có, mà bùa của Diệp Mặc là từ trên người của Điền Ngạo Phong lấy được, vạn nhất chuyện này bại lộ ra thì đối với bản thân là được không bù mất rồi.

Thanh Hàn kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Mặc, Tiểu Na Di Phù tuy không phải loại quý hiếm, nhưng một tu sĩ Nguyên Anh cũng không thể tùy ý có được. Một tấm Tiểu Na Di Phù, có thể chạy trốn khỏi thần thức của mấy người tu sĩ Nguyên Anh này, vậy Ninh Tiếu Ma nói hắn có biện pháp đào tẩu hẳn là không nói dối Thanh Hàn nghĩ tới đây gật đầu, càng nghĩ con người Ninh Tiểu Ma thật tốt, các cô chỉ là người dẫn đường mà thôi, đối phương có ‘Tiểu Na Di Phù’ mà cũng không một mình chạy trốn, trái lại còn chờ các cô trốn trước, mới chuẩn bị trốn, hắn thực là một tu sĩ không tệ. Chỉ

là cô không biết, Ninh Tiếu Ma dùng biện pháp gì để khiến ba tên tu sĩ này không truy sát các cô.

Thanh Nghi và Hạ Ấu San hỏi Diệp Mặc nhiều vấn đề nhất, trái lại lo lắng cho Diệp Mặc nhất.

Thấy ánh mắt lo lắng của hai cô gái, trong lòng Diệp Mặc cũng có chút ấm áp, hắn biết mình muốn lấy bản đồ là lúc này rồi. Hắn đang muốn truyền âm cho Thanh Hàn muốn một phần bản đồ, chợt nghe tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm lạnh giọng nói:

- Được rồi, nếu bây giờ không chịu giao nhẫn ra, chúng tao ra tay đây Tu sĩ Nguyên Anh tầng năm có chút nhịn không được nữa rồi, tuy rằng y kiêng kỵ Diệp Mặc, nhưng cũng không muốn mất thời gian. Y nghĩ rằng coi như là đối phương cả năm người cùng động thủ thì cũng là phải chết không nghi ngờ, giao nhẫn ra mới là lựa chọn tốt nhất của đối phương. Dù sao giao ra nhẫn, còn có thể trông cậy vào khả năng mình có thể thả chúng ra, về phần không tha, vậy đương nhiên là do mình nói rồi.

Diệp Mặc giật mình, hiển nhiên lai lịch ba tên này là không bình thường, nếu Thanh Hàn các nàng có bản đồ, nói rõ trong tay ba tên kia cũng có, căn bản là không cần phải hỏi đám người Thanh Hàn chuyện bản đồ.

Nghĩ tới đây, hắn cười ha hả, đi tới tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm thấy Diệp Mặc đi tới, trái lại lui về phiá sau một chút. Thế nhưng y rất nhanh phản ứng lại, cảm giác hành động của mình không đúng, nghĩ tới đây lại tiến lại một bước.

Diệp Mặc dừng lại, bỗng nhiên ra tay, trong tay hắn xuất hiện một mồi lửa màu vàng nhạt, xung quanh mồi lửa vẫn còn một chút sương màu trắng nhạt - Tuyết tinh hỏa?

Tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia khiếp sợ kêu lên.

Không riêng gì tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, chính hai gã tu sĩ

Nguyên Anh tầng ba phía sau y cũng chấn động mà nhìn chằm chằm vào 'Tuyết tinh hỏa' trong tay Diệp Mặc, bọn họ nghĩ không ra ở đây lại gặp phải một tu sĩ Nguyên Anh tầng một có được mồi lửa kỳ dị. Chính là 'Tuyết tinh hỏa' xếp hạng rất cao ở Tu Chân giới.

'Tuyết tinh hỏa' xếp thứ mười lăm, là một mồi lửa thuộc tính thủy thuần túy. Trong các loại mồi lửa kỳ dị ở Tu Chân giới, có thể nói là mồi lửa tốt nhất để luyện chế đan dược thuộc tính thủy. Bất luận là Luyện đan sư hay Luyện khí sư, thì loại mồi lửa thuộc tính thủy này đều là vật báu vô giá.

- Không ngờ mày lại có 'Tuyết tinh hỏa'…

Gã tu sĩ Nguyên Anh tầng hai than một câu, sau đó ánh mắt y ánh nhìn nóng bỏng, hai gã tu sĩ Nguyên Anh phía sau hắn cũng đều lộ ra ánh mắt đầy thèm muốn.

Không riêng gì ba gã tu sĩ Nguyên Anh này, Thanh Hàn mấy đạo cô cũng lộ ra ánh mắt kinh dị. 'Tuyết tinh hỏa', không phải là loại mồi lửa thông thường, các nàng cũng không nghĩ ra Diệp Mặc lại sở hữu lại mồi lửa này. Không chỉ nói Diệp Mặc là một tán tu, cho dù là một đệ tử nòng cốt của một đan môn lớn cũng không có loại mồi lửa này.

Mồi lửa kỳ dị mà, đó chính là thiên điạ kỳ bảo. Thanh Hàn cũng thật không ngờ, anh chàng Ninh Tiểu Ma không ngờ lại muốn sử dụng loại đồ vật này để khiến đối phương buông tha việc truy sát bốn người các nàng. Xác thực là toàn Tu Chân giới ai thấy mồi lửa 'Tuyết tinh hỏa' xếp hạng thứ mười lăm này cũng sẽ không nhìn gì khác Thấy mấy tên tu sĩ Nguyên Anh đối phương lộ ra anh mắt nóng bỏng nhìn mồi lửa, chỉ chờ trực muốn ra tay cướp đoạt, Diệp Mặc cười hắc hắc nói rằng:

- Mồi lửa này mới ra đời không lâu, hơn nữa đã bị tôi luyện hóa. Hiện tại tôia chỉ cần chớp động một chút ý niệm, mồi lửa này lập tức sẽ bị phân giải, tiêu tán khỏi thế giới này.

- Vậy mày muốn thế nào, mới có thể giao mồi lửa này ra?

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm nhìn chằm chằm vào mồi lửa trong tay Diệp Mặc, vội vàng hỏi. Hiển nhiên 'Tuyết tinh hỏa' đã khiến y không thể trấn định tâm tình, thậm chí đã vội vàng coi mồi lửa kia trở thành vật của riêng mình rồi.

Diệp Mặc cười thản nhiên nói:

- Để bốn người các cô ấy đi trước, tôi lưu lại làm con tin, các người có thể bao vây tôi.

- Được, tao để cho mấy người kia đi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, liền vung tay lên, ba gã tu sĩ đem Diệp Mặc bao vây lại, trong đó một gã tu sĩ Nguyên Anh thậm chí bắt đầu bố trí khốn trận.

- Thanh Nghi sư muội, các cô đi trước, tôi sẽ theo sau.

Diệp Mặc thấy mục đích đã đạt được, giơ mồi lửa trong tay lên vừa cười vừa nói.

- Được, Tiểu Ma sư đệ, cậu phải tự bảo trọng. Thanh Nghi Thanh Nguyệt, Ấu San, chúng ta đi.

Thanh Hàn nói xong, tự mình lui lại trước tiên.

- Tiếu Ma sư huynh, anh nhất định phải tới tìm bọn em, bọn em chờ anh.

Đám người Thanh Nghi biết tu vi của các nàng đứng ở chỗ này cũng là chịu chết. Huống hồ Tiếu Ma sư huynh còn Tiểu Na Di Phù, tùy thời có thể chạy trốn.

Bốn cô gái trong nháy mắt đã đi xa, ba gã tu sĩ Nguyên Anh vây quanh Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào 'Tuyết tinh hỏa' trong tay Diệp Mặc, không nói một lời. Lúc này trong mắt bọn chúng chỉ có 'Tuyết tinh hỏa', mọi điều

khác đều là thứ yếu.

Khoảng chừng nửa nén hương sau, khi tên tu sĩ Nguyên Anh bố trí xong trận pháp, tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba mở miệng nói:

- Mấy đạo cô xinh đẹp kia đã đi xa rồi, mày có thể giao 'Tuyết tinh hỏa' ra rồi. Như vậy mày có thể nhanh chóng cùng các nàng tụ hợp, đừng để các nàng sốt ruột chờ.

Ý tứ rõ ràng là có mấy người đẹp đang chờ mày, mày còn cố ở lại đây làm gì.

Diệp Mặc bỗng nhiên mỉm cười, gật đầu nói:

- Mày nói không sai, kỳ thực tao biết mày muốn nói là, khốn trận đã bố trí xong rồi, còn đợi gì nữa mà không ra tay, đúng không?

Nói xong, Diệp Mặc tiện tay thu hồi 'Tuyết tinh hỏa' trong tay mình lại.

Thấy Diệp Mặc thu hồi 'Tuyết tinh hỏa', tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm lập tức quát to:

- Ra tay, đừng để hắn lại phóng ra mồi lửa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1050

Xen Vào Việc Của Người Khác

Thanh Nghi cũng mấy đạo cô kia đã đi. Diệp Mặc lúc này đương nhiên không còn gì cố kỵ. Lấy ra 'Tử Đao', một chiêu 'Huyễn Vân phân liệt đao' mang theo vố số đao quang cuồn cuộn lao đi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh vừa bố trí trận pháp phát hiện Diệp Mặc ở giữa khốn trận của y mà không hề bị ràng buộc, trong lòng còn đang kinh ngạc, thì vô số đao quang màu tím đã lao đến rồi.

Y vội vàng xuất ra pháp bảo chỉ cản lại vài đường đao quang màu tím, thì bị vô cùng vô tận đao khí màu tím làm cho nát bấy.

Thấy Diệp Mặc trong chớp mắt đã giết chết một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba, tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia chỉ nháy mắt đã hiểu rõ Diệp Mặc ẩn dấu tu vi, lập tức nói với đồng bọn của y:

- Toàn lực xuất thủ, tên này ẩn dấu tu vi, chí ít là tu sĩ Nguyên Anh hậu kì…

Không đợi cho y nói hết lời, 'Tử Đao' của Diệp Mặc đã bổ tới y, đồng thời 'Vô Ảnh' cũng bị Diệp Mặc gọi ra.

Chân nguyên và thần thức của Diệp Mặc đích thực thâm hậu hơn so với tu sĩ Nguyên Anh tầng năm kia, hơn nữa có 'Vô Ảnh' đánh lén, thế nên tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm chỉ kịp ngăn một đao của Diệp Mặc, đã bị 'Vô Ảnh' bao lấy Nguyên Anh rồi, sau một khắc y liền cảm giác được thần thức tê dại, sau đó bị đao thứ hai của Diệp Mặc giết chết.

Diệp Mặc muốn tốc chiến tốc thắng, đương nhiên toàn lực ra tay. Còn

tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba kia nhìn thấy Diệp Mặc chỉ trong nháy mắt giết hai người đồng bọn có tu vi lợi hại hơn y, nhất thời tâm thần choáng váng, đâu còn dám tiếp tục cùng Diệp Mặc động thủ, lấy ra pháp bảo xoay người đào tẩu.

Chỉ là Diệp Mặc đâu thể để cho y có cơ hội chạy thoát, 'Tử Đao' còn chưa thu hồi lại, 'Huyễn Vân Phi toàn đao' đã được xuất ra.

Vốn không có tâm tư chiến đấu, khi chân nguyên của tên tu sĩ Nguyên Anh tầng ba bị ràng buộc, y chỉ biết rằng không xong rồi, sau một khắc y đã bị đao khí của Diệp Mặc cắt thành những mảnh nhỏ.

Diệp Mặc thu hồi 'Tử Đao' và 'Vô Ảnh', rất nhanh nhặt lấy ba chiếc nhẫn trữ vật, phóng ra một ngọn lửa thiêu hủy mấy thi thể, sau đó đào luôn gốc 'Quý Dương Vô Đàn' kia, xoay người đi, chỉ trong khoảng khắc đã không còn thấy bóng dáng.

- Sư tỷ, Tiếu Ma sư huynh sẽ không có việc gì chứ? Sao mà đến bây giờ còn chưa đến hội hợp cùng chúng ta?

Bốn đạo cô Thanh Mộng Trai một đường chạy trốn, khi đã được mấy vạn dặm, lúc này Thanh Nghi nhịn không được liền hỏi.

Thanh Hàn trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Hắn có Tiểu Na Di Phù, theo lý thuyết thì coi như là hắn đánh không lại mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kia, thì hắn muốn đào tẩu cũng không phải là vấn đề khó.

Tuy rằng nói trên lý thuyết là như thế, nhưng Thanh Hàn trong lòng đã rất áy náy. Cô biết khi bọn họ đi đối phương đã bố trí khốn trận rồi, về phần Tiểu Na Di Phù có thể lao ra khỏi khốn trận cấp ba không thì cô cũng không rõ, chỉ có thể gặp sư tỷ bên trong nội môn hỏi một chút mới biết được.

Nếu như cô chỉ có một mình, cô khẳng định sẽ không rời đi, thế nhưng cô lại mang theo ba sư muội. Đại sư tỷ và sư phụ đều nói qua, cô là sư tỷ,

nhất định phải chăm sóc mấy sư muội. Cho nên cô rất cảm kích Ninh Tiếu Ma kia, để cho cô và mấy vị sư muội không phải chịu nhục.

Kế tiếp mọi người đều trầm mặc, lúc trước cùng Diệp Mặc một chỗ cảm thấy thật là vui vẻ.

Lúc này tại tầng hai Vẫn Chân Điện, bên cạnh một hồ nước bình thường, Diệp Mặc đã tiến nhập Thế giới trang vàng, đầu tiên là hắn lấy ra nhẫn trữ vật của ba tên tu sĩ Nguyên Anh.

Bên trong cũng không có nhiều linh thạch, ba chiếc nhẫn trữ vật cũng chỉ có khoảng chưa đến năm triệu. Thế nhưng linh thảo các loại cũng không ít, đa số là linh thảo cấp bốn và cấp năm, linh thảo ngoài cấp năm cũng có, tương đối mà nói cũng là rất nhiều.

Diệp Mặc lập tức từ trong đống linh thảo tìm được 'Quý Dương Vô Đàn', hắn lập tức liền đem hai gốc 'Quý Dương Vô Đàn' đặt cùng nhau một cách thận trọng trong Thế giới trang vàng.

Nhẫn trữ vật của ba người cũng không khiến Diệp Mặc thất vọng, hắn cũng đã tìm được ba bản đồ giống nhau, là bản đồ Vẫn Chân Điện từ tầng một đến tầng sáu đều có, thế nhưng trên tầng sáu thì không có. Hơn nữa bản đồ này lại rất tỉ mỉ, ngay cả địa hình cũng đều có.

Diệp Mặc muốn tìm nhất chính là 'Khổ Trúc' ở tầng kia, mấy tấm bản đồ này đều không khiến hắn thất vọng. Tại tầng ba thì có một bãi đá tảng hết sức bình thường, nhưng lại giống với bức vẽ trên bản đồ bằng da mà cô gái kia đưa cho hắn.

Diệp Mặc cố gắng kìm lại nội tâm hưng phấn của mình, cái bãi đá tảng bình thường này chính là vô cùng phù hợp để tiền bối Du Bạch Sinh bố trí trận pháp ẩn dấu quen thuộc. Ngày trước ở chỗ hắn phát hiện Du Bạch Sinh ngã xuống, cũng là một hải đảo bình thường, cũng không có gì có thể gây chú ý đối với người khác.

Thu hồi lại bản đồ, Diệp Mặc hận không thể đi đến tầng ba ngay lập tức.

Về phần những thứ còn lại, hắn chỉ tùy ý sắp xếp lại, còn có hai linh khí cực phẩm, mấy cái ngọc bài của tông môn. Trên ngọc bài viết chính là môn phái thuộc Tây Ích Châu, Diệp Mặc trực tiếp hủy đi luôn. Mấy tên tu sĩ Nguyên Anh này thật ra cũng không nghĩ sai. Xác thực là ở chỗ này đánh cướp để làm giàu là cách làm rất tốt, thế nhưng gặp phải Diệp Mặc, không chỉ bị cướp ngược, mà còn đánh mất cả cái mạng nhỏ của mình.

Biết được địa điểm của 'Khổ Trúc', Diệp Mặc căn bản là không có tâm tư tiếp tục ở lại Thế giới trang vàng, hắn lập tức ra khỏi Thế giới trang vàng, nhắm chuẩn phương hướng rồi trực tiếp hướng đến tầng ba Vẫn Chân Điện.

Vẫn Chân Điện bậc thang đá từ tầng thứ hai đi thông đến tầng thứ ba có ba trăm ba mươi bậc, Diệp Mặc đến có chút sớm, ở đây chỉ có rất ít người. Thế nhưng trong lòng Diệp Mặc luôn nghĩ đến 'Khổ Trúc', căn bản là không để ý đến những người đó, liền vội vã leo lên thang đá.

Những người chờ ở taầng hai còn chưa kịp phản ứng, thân ảnh của Diệp Mặc đã biến mất trên thang đá.

Không ngờ là có một mình, hơn nữa vừa mới tới đây đã đi lên tiếp rồi, thậm chí ngay cả kiểm tra một chút cũng không. Vài tên ở bên cạnh thang đá lập tức nhìn nhau một chút, rồi không hẹn mà cùng leo lên trên.

Trong suy nghĩ của bọn họ, cái tên tu sĩ vừa rồi vội vã muốn lên tầng ba như vậy, vậy thì Vẫn Chân Điện tầng ba khẳng định là có thứ tốt.

Chỉ trong chốc lát, ở lối vào thông giữa tầng hai và tầng ba đã không còn một gã tu sĩ nào. Tu sĩ có thể nhanh như vậy đã tiến tới cửa thang đá tầng ba, đều là tinh anh của một số môn phái, nên ba trăm bậc của thềm đá cũng không làm khó được bọn họ.

Diệp Mặc đi không xa, đã phát hiện những chấn động của một trận dao động thực nguyên đang chiến đấu. Diệp Mặc không không buồn nhìn, chỉ

dùng thần thức quét qua một chút.

Khi hắn phát hiện là hai tu sĩ một nam một nữ đang tranh đấu, lập tức thay đổi phương hướng, chuyển hướng về nơi đang tranh đấu của hai người kia.

Tuy rằng đang đánh nhau chỉ có một nam một nữ, thế nhưng bên cạnh còn có hai gã tu sĩ ở bên quan sát. Mà ở vào thế hạ phong chính là nam tu tu vi Kim Đan tầng chín, hai gã bàng quang đứng xem hẳn là đứng về phía nữ tu kia. Bọn họ hai người, vừa đứng xem, vừa chỉ vào nam tu Kim Đan tầng chín kia nghị luận, với ngữ khí rất xem thường.

Sở dĩ Diệp Mặc vội vã qua đây, là vì nam tu trong trận đánh kia là người hắn đã quen trong 'Sa nguyên dược cốc' ngày trước, tên là Quách Kỳ Phàm. Ngày trước Quách Kỳ Phàm cùng sư đệ sư muội hắn đã dẫn đường cho Diệp Mặc, Diệp Mặc tặng cho bọn họ mấy bình đan dược. Hôm nay Quách Kỳ Phàm đã là tu vi Kim Đan tầng chín, hiển nhiên là có liên quan đến đan dược hắn tặng cho.

Diệp Mặc đã là tu vi Nguyên Anh, tuy rằng hắn đem tu vi của mình ép xuống còn ở Nguyên Anh tầng một, thế nhưng phải mất một thời gian hai người đang tranh đấu cùng hai gã đứng xem mới phát hiện ra.

Hai người đang đánh nhau liền ngừng lại, Quách Kỳ Phàm ôm quyền hướng tới Diệp Mặc, biểu hiện tôn kính đối với tiền bối Nguyên Anh. Bởi vì tại Vẫn Chân Điện mà gặp phải một tu sĩ Nguyên Anh tính tình không tốt, nói không chừng có thể bị người ta tiện tay giết chết rồi.

Sau khi Quách Kỳ Phàm thi lễ đối với Diệp Mặc, lập tức lấy ra một viên đan dược nuốt xuống, hiển nhiên vừa rồi anh ta đã bị thương.

Thế nhưng cô gái kia cùng hai dồng bạn của cô cũng không có biểu hiện tôn kính đối với Diệp Mặc, chỉ là thoáng lui về phía sau một chút. Ý tứ cũng rất rõ ràng, đợi Diệp Mặc đi trước rồi bọn họ sẽ tiếp tục xử lý Quách Kỳ Phàm.

Chỉ là bọn họ không ngờ là một tu sĩ Nguyên Anh như Diệp Mặc lại không có ý định rời đi.

Diệp Mặc thấy Quách Kỳ Phàm chỉ là chân nguyên bị hao tổn, ảnh hưởng cũng không lớn, lập tức lạnh giọng hỏi:

- Vì sao lại đánh nhau?

Cô gái tu vi Kim Đan viên mãn kia và hai đồng bạn của cô nghe xong Diệp Mặc nói nhất thời sửng sốt một chút, bọn họ nghĩ không ra Diệp Mặc là một tu sĩ Nguyên Anh còn xen vào việc của người khác như vậy, điều này thật quá ít thấy.

Ngay cả Quách Kỳ Phàm cũng có chút kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc hỏi câu này cũng khiến anh ta khó hiểu, nhưng tựa hồ là hướng ý tốt về anh ta.

- Vị tiền bối này, chúng ta và hắn có chút ân oán cá nhân…

Nữ tu kia nói với Diệp Mặc, cũng có một chút kính ý.

Lời cô nói tuy rằng không có rõ ràng, thế nhưng ý tứ đã cho thấy rõ rồi. Việc của chúng tôi và gã không có quan hệ gì tới anh Diệp Mặc giống như là không nghe thấy nữ tu kia nói, đem ánh mắt chuyển hướng về phía Quách Kỳ Phàm hỏi một câu:

- Nguyên nhân đánh nhau là gì?

Ngữ khí của Quách Kỳ Phàm so ra tôn kính Diệp Mặc hơn so với mấy người kia, anh ta nói:

- Tôi cùng với hai đồng bạn của mình phát hiện ra nơi này có hai gốc 'Ngưng thúy đằng', mấy người bọn họ tới đây sau, cũng phát hiện ra 'Ngưng thúy đằng'. Thế nhưng bởi vì có Xích Bối Giác Lang cấp sáu thủ hộ, cho nên chúng tôi cùng nhau hợp tác công kích Xích Bối Giác Lang, sau đó sẽ chia mỗi bên một gốc 'Ngưng thúy đằng'.

- Thế nhưng thật không ngờ Xích Bối Giác Lang này lại phi thường lợi hại, hai người đồng bạn của tôi bị giết, bên họ cũng chết một người, cũng may cuối cùng chúng tôi đồng tâm hiệp lực đem Xích Bối Giác Lang giết chết.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng cũng rất nghi hoặc, nếu giết Xích Bối Giác Lang rồi, tuy rằng đã chết ba người, thế nhưng hai gốc 'Ngưng thúy đằng' chia đều cho mỗi bên một góc là tốt rồi, vì sao lại phải đánh nhau?

Thấy Diệp Mặc tựa hồ có chút nghi hoặc, Quách Kỳ Phàm chỉ vào nữ tu kia nói:

- Cô ta nói bạn của mình chết trong tay của Xích Bối Giác Lang, nên phải lấy cả hai gốc 'Ngưng thúy đằng'. Bạn của cô ta chết, bạn của tôi không lẽ còn sống sao? Tôi nói lý lẽ với bọn họ, thế nhưng bọn họ không chút do dự liền đánh lén tôi.

Diệp Mặc lúc này mới chú ý quan sát, nữ tu kia cùng với hai đồng bạn của cô đều có chung một ký hiệu hình sao trên y phục.

Thấy Diệp Mặc đem ánh mắt hướng về phía ký hiệu môn phái của ba người kia, Quách Kỳ Phàm liền nói thêm một câu:

- Bọn họ đều là người của môn phái tám sao Thiên Tinh tông, nhưng như vậy thì có thể tùy tiện cướp giật của người khác sao?

- Thiên Tinh tông?

Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn cô gái kia hỏi một câu:

- Duẫn Phán Điệp một trong mười mỹ nữ của Nam An Châu là cũng là người của môn phái cô?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1051

Người Này Tên Ninh Tiểu Ma

Sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói câu này, nữ tu kia trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, đến Diệp Mặc mà cũng dám có ý với chị Phán Điệp, thật là không biết tự lượng sức mình. Nhưng ngay sau đó cô lại cao ngạo nói:

Cô cũng không biết Diệp Mặc hiểu rõ Nam An châu chính là bắt đầu từ mười mỹ nhân của Nam An cho nên Quách Kỳ Phàm vừa nhắc đến Thiên Tinh phái hắn nhớ ra trước tiên chính là Duẫn Phán Điệp một trong mười mỹ nữ Nam An.

- Vậy hai gốc "Ngưng Thúy đằng" ở chỗ nào?

Diệp Mặc không để ý đến lời nói của nữ tu kia, hỏi thẳng.

Tên Bác Dung vận khí cũng đỏ thật, y mới vừa tới nơi này, không ngờ còn trước mình một bước tìm được chỗ cất "Khổ Trúc".

Thế nhưng tên Bác Dung này biết nơi này có "Khổ Trúc", tại sao y lại tiết lộ cho người khác biết?

Diệp Mặc chú ý tới ánh mắt rất âm trầm của Bác Dung, hiển nhiên y tiết lộ ra nơi này cũng không phải cố ý, hẳn là không cẩn thận bại lộ.

Trận pháp phòng ngự này còn chưa bị phá đi, đang lúc Diệp Mặc suy nghĩ dùng biện pháp gì để đi vào trước khi đám người này phá vỡ trận pháp, lại có mấy người bay tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1052

Tình Bằng Hữu Ấm Áp

Ngược lại Văn Thái Y có chút kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, trong ánh mắt có ý coi thường. Cô không ngờ chàng trai này không những bụng dạ hẹp hòi, còn thích chèn ép tu sĩ cấp dưới, quả là một tu sĩ thâm hiểm.

Duẫn Phán Điệp lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong tay bỗng nhiên xuất ra một đôi pháp bảo song hoàn minh nguyệt, sau đó thương lượng với Diệp Mặc:

- Giao đồ của Du sư muội ra, sau đó nhận lỗi, nếu không tôi sẽ giết anh.

Duẫn Phán Điệp tu vi Nguyên Anh tầng hai, chính là đệ tử nòng cốt của Tông môn tám sao, cô nói muốn giết Diệp Mặc Nguyên Anh tầng một không có gì là không ổn, người bên cạnh ngoài trừ Văn Thái Y ra, không ai cho rằng cô nói dối.

Lăng Hiểu Sương tuy rằng biết Diệp Mặc giấu kín tu vi, thế nhưng cô không cho rằng Diệp Mặc sẽ là đối thủ của Duẫn Phán Điệp, trí lực của Duẫn Phán Điệp không kém hơn cô, tuy rằng tuổi tác cũng nhỏ hơn cô mấy tháng, thế nhưng tu vi cao hơn cô một chút. Theo cô thấy, Diệp Mặc thậm chí cũng không phải là đối thủ của cô, thì làm sao có thể đánh thắng được Duẫn Phán Điệp?

Lăng Hiểu Sương ngược lại thương lượng với Duẫn Phán Điệp:

- Phán Điệp sư muội, người này đã giấu kín tu vi, hắn kỳ thực là tu sĩ Nguyên Anh tầng ba.

Duẫn Phán Điệp gật đầu, càng coi thường chẳng thèm nhìn Diệp Mặc:

- Đấu đầu lộ đuôi mà thôi, cũng không có gì to tác. Nếu như anh không làm theo lời tôi, tôi sẽ giết anh.

Cứ xem Diệp Mặc đã là Nguyên Anh tầng ba, thế nhưng Duẫn Phán Điệp vẫn tự tin có thể giết Diệp Mặc.

Vỗn dĩ tuổi của Diệp Mặc vẫn chưa được một trăm tuổi mà đã đạt tới Nguyên Anh tầng ba, hẳn là một tu sĩ có trí lực khá tốt. Ý của Duẫn Phán Điệp chính là trí lực của hắn khá tốt, thế nhưng hắn cũng chỉ có một điểm như vậy, muốn tiến thêm một bước đứng có nằm mơ.

Người hâm mộ Thập mỹ nhân Nam An cho dù ở bất cứ nơi nào, đều rất nhiều. Lúc này không cần Duẫn Phán Điệp và Lăng Hiểu Sương đầu độc, tu sĩ bốn phía nhìn Diệp Mặc với ánh mắt không mấy thiện cảm, trận pháp phòng ngự kia cũng tạm thời bị gác lại sang một bên.

Diệp Mặc nhìn bốn phía đều là kẻ địch của hắn, trong lòng cười khẩy, hắn biết lúc này hắn có ra tay cũng không có cách nào đánh hết đám người đông như vậy. Hơn nữa hắn có việc quan trọng cần phải làm, không thể ra tay lúc này.

- Thế nào, chẳng lẽ còn chưa muốn lấy ra?

Duẫn Phán Điệp thấy Diệp Mặc không nói gì, chỉ cười khẩy, giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị, một đôi song hoàn dưới sự kích động của chân nguyên, càng phát ra tiếng vang vù vù.

- Phán Điệp sư muội, chuyện này để cho tôi làm thì được rồi, tối dám bảo đảm khiến cho tên này phải dập đầu xin lỗi.

Lúc này một gã tu sĩ đứng bên cạnh của Duẫn Phán Điệp chủ động đứng ra nói.

Diệp Mặc nhìn lướt qua gã tu sĩ nam kia, không ngờ đã là tu vi Nguyên Anh tầng bốn, cũng là đệ tử của Thiên Tinh tông. Nguyên Anh tầng bốn trong vòng một trăm năm, không cần hỏi, cũng là một thiên tài trong thiên

tài.

Duẫn Phán Điệp ngược lại lắc đầu nói:

- Không cần, đồ của Du sư muội, tôi nhất định phải để cho người này nuốt không trôi, tôi Duẫn Phán Điệp nói được thì làm được.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Duẫn Phán Điệp:

- Ngu ngốc, vậy cô nói cho tôi biết, tôi đoạt đồ vật gì của người phụ nữ kia?

Duẫn Phán Điệp quay đầu nhìn Du sư muội, người mà nói Diệp Mặc đoạt đồ của cô sau đó hỏi:

- Du sư muội, hắn lấy đồ vật gì của em, em nói ra, chị nhất định bắt hắn ói ra.

Ánh mắt của Du sư muội có chút hoảng hốt, thế nhưng cô rất nhanh đã lấy lại được bình tĩnh, chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Gã này cướp Ngừng Thúy đằng của em...

"Ngưng Thúy đằng", không đợi Du sư muội tiếp tục nói, cô lại lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Lấy ra đi, đồ không biết điều.

"Ngưng Thúy đằng" cũng là một loại linh dược quý báu, thế nhưng đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói cũng không được xem là quý báu. Một tu sĩ Nguyên Anh cướp linh dược của nữ tu sĩ Kim Đan, du chỉ là linh dược cấp sáu, ắt cũng trở thành kẻ trơ tráo trong mắt mọi người.

Diệp Mặc thấy người phụ nữ từ đầu đến cuối muốn gây phiền hà cho hắn, cũng không thèm kiềm chế cơn tức giận, giương tay lên, một thanh phi kiếm nằm trong tay hắn, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Duẫn Phán Điệp nói:

- Muốn đánh cứ đánh, đừng nói nhiều lời.

Duẫn Phán Điệp thấy Diệp Mặc chỉ muốn đánh nhau với cô, nhưng không muốn giao "Ngưng Thúy đằng" ra, cơn tức giận trào dâng. Khí thế toàn thân dâng lên đột ngột, một đôi "Minh Nguyệt hoàn" vùng lên.

Nhưng Lăng Hiểu Sương lại nhíu mày, công pháp mà Thanh Mộng trai các cô tu luyện phải chú đến vấn tâm và tĩnh tâm, cô cảm thấy lời nói của Du sư muội kia của Thiên Tinh phái không thật.

Thế nhưng cô tuy rằng biết lời nói của Du sư muội kia là giả tạo, nhưng cũng không nói ra, trong mắt của cô muốn Diệp Mặc cần được giáo huấn một lần, bằng không còn không biết có bao nhiêu nữ tu sĩ bị lừa.

- Đánh chết hắn!

- Giết hắn!

Thấy Diệp Mặc và Duẫn Phán Điệp đang chuẩn bị đánh nhau, tu sĩ đứng xung quanh lập tức châm dầu vào Duẫn Phán Điệp, hầu như mọi người đều đang nói nhanh chóng giết chết Diệp Mặc.

- Phán Điệp sư muội, loại tu sĩ vô liêm sỉ này có lưu lại cũng chỉ hại người mà thôi, đánh chết hắn đi. Cô yên tâm ra tay, tôi khẳng định hắn trốn không thoát.

Viên Quan Nam vẫn không nói gì bỗng nhiên mở miệng nói.

Duẫn Phán Điệp chỉ nhìn thoáng qua Viên Quan Nam, cô đương nhiên biết ý của Viên Quan Nam, cô có thể toàn lực ra tay, một khi cô có nguy hiểm và Ninh Tiểu Ma này muốn chạy trốn, y tự khắc ra tay. Thế nhưng Duẫn Phán Điệp vẫn không trả lời.

Khi hai đang chuẩn bị đánh nhau, lại có ánh sáng của mấy phi kiếm phát ra.

- Tiểu Ma sư huynh, tôi biết anh nhất định không có chuyện gì, cảm ơn trời đất.

- Tiểu Ma sư đệ, em không có chuyện gì thật sự là quá tốt.

- Anh Tiểu Ma...

Diệp Mặc nghe được mấy giọng nói vang lên, lập tức biết Thanh Nghi và Thanh Hàn mấy người đến rồi, trong lòng có chút ấm áp, không ngờ Hạ Ấu San tự ý đem sư huynh thăng cấp thành "anh Tiểu Ma".

Bốn người phụ nữ đến, người đang ở đây đều biết bốn người phụ nữ này đến từ đâu, là đệ tử của Thanh Mộng trai tông môn chín sao, trong đó ba người là đạo cô.

Người xung quanh thấy đạo cô của Thanh Mộng trai âm mưu thông đồng với gã tu sĩ thâm hiểm vô liêm sỉ này, bỗng chốc có tiếng xôn xao. Mà Duẫn Phán Điệp lại nhất thời quên ra tay, trong lòng chỉ có nghi hoặc, chuyện này là như thế nào? Môn quy của Thanh Mộng trai rất nghiêm khắc, đệ tử dưới môn hạ làm sao có thể kết giao một bè với Ninh Tiểu Ma, sao lại thân thiết như thế?

Các đạo cô của Thanh Mộng trai đã đến nơi cũng là vẻ mặt kinh ngạc Thanh Nghi bốn người, căn bản là không hiểu vì sao như vậy. Mà Lăng Hiểu Sương càng khó hiểu, mấy sư muội của cô đã đến, chẳng những không đến bên các cô chào hỏi trước, mà người đầu tiên bọn họ chào hỏi lại là Ninh Tiểu Ma, điều này làm cho cô quá khó hiểu.

Bỗng nhiên Lăng Hiểu Sương nhớ tới trước đây gặp nữ tu kia tại thành Vẫn Chân, sau khi nữ tu kia bị Ninh Tiểu Ma đắc thủ, thà rằng khóc cũng muốn nói giúp cho Ninh Tiểu Ma, lẽ nào...

Lăng Hiểu Sương không dám nghĩ tiếp, cô tuyệt đối không tin chỉ trong thời gian ngắn như thế này, Ninh Tiểu Ma đã có thủ đoạn tày trời, đem toàn bộ sư muội tới tay.

Lăng Hiểu Sương bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả người, nếu quả thật là như vậy, Ninh Tiểu Ma đối phó phụ nữ cũng quá lợi hại rồi. Cô đang nhìn bốn người sư muội nói chuyện ríu rít với Diệp Mặc, lập tức la lớn:

- Thanh Hàn, các em ở đó làm gì, qua đây nhanh lên.

Thành Hàn lúc này cũng cảm thấy có chút không đúng, ánh mắt của cô nhìn lướt qua tu sĩ xung quanh, lại nhìn song hoàn Minh Nguyệt trong tay của Duẫn Phán Điệp đã được phóng ra, còn phi kiếm trong tay của Diệp Mặc, trong lòng có chút sáng tỏ.

Cô thấy Duẫn Phán Điệp nghi hoặc vội hỏi:

- Phán Điệp sư tỷ, chị có chút hiểu lầm với Tiểu Ma sư đệ phải không? Muốn ra tay đánh nhau với Tiểu Ma sư đệ?

Tiểu Ma sư đệ? Duẫn Phán Điệp cũng nghi hoặc nhìn Thanh Hàn, sau đó nói:

- Các cô có phải là bị gã ngụy quân tử này lừa rồi không? Người này vô sỉ, háo sắc, hơn nữa ức hiếp tu sĩ cấp thấp, căn bản không phải là một người tốt, cô còn gọi hắn là Tiểu Ma sư đệ gì chứ?

Duẫn Phán Điệp không nói lớn, sau khi nói ra đã vô tình xúc phạm Thanh Hàn mấy cô, nhưng ngược lại cô vẫn không biết.

Sau khi Duẫn Phán Điệp nói, giọng nói dịu dàng của Thanh Hàn vừa nãy bỗng nhiên trở nên lạnh lùng.

- Duẫn Phán Điệp, câu nói của chị là có ý gì? Chị không chỉ vu cáo hãm hại Tiểu Ma sư đệ, lại còn đổ một bát nước bẩn lên người chúng tôi. Thiên Tinh phái bộ giỏi lắm sao? Có thể không cần chịu trách nhiệm với lời ăn nói vô lối tùy tiện hay sao?

Diệp Mặc liều mình cứu đám người Thanh Hàn, Thanh Hàn bốn người cùng đi chung với Diệp Mặc không chỉ là một ngày hai ngày, Thành Hàn

bốn người phụ nữ âm thầm cảm kích Diệp Mặc, rất có thiện cảm với hắn.

Huốn hồ Diệp Mặc luôn luôn nho nhã lễ độ, cái gì gọi là háo sắc căn bản là không có. Duẫn Phán Điệp vu không hãm hại Diệp Mặc như vậy cô đương nhiên không đồng ý rồi, huống chi lời nói của Duẫn Phán Điệp có ý cho rằng các cô đã ở cùng với một tên háo sắc, vậy chẳng những nói các cô cũng là đồ háo sắc sao? Cho nên Thanh Hàn trở mặt ngay tại chỗ.

Duẫn Phán Điệp vừa nói ra đã biết lời của cô có chút thiếu sót. Thanh Hàn không phải là một tu sĩ bình thường, là đệ tử nòng cốt của Thanh Mộng trai tông môn chín sao, địa vị không thấp so với cô. Mà cô nổi tiếng cũng chẳng qua là xếp hạng trong mười mỹ nhân Nam An mà thôi.

Không chỉ nói chính cô ta, ngay cả Thiên Tinh tông cũng không muốn đắc tội Thanh Mộng trai tông môn chín sao.

Giữa lúc Duẫn Phán Điệp không biết nên nói như thế nào để an ủi Thanh Hàn, Lăng Hiểu Sương lại mở miệng:

- Thanh Hàn sư muội, các em nhất định bị Ninh Tiểu Ma lừa, hắn giỏi về ngụy trang. Các em nhanh chóng quay về, không nên tiếp tục nói tốt cho hắn.

Thanh Hàn ngây ngẩn cả người, cô không ngờ Lăng Hiểu Sương cũng nói Ninh Tiểu Ma như vậy, điều này làm cho cô rất thất vọng. Tính cách của Ninh Tiểu Ma, cô biết rất rõ, Thanh Sương sư tỷ tiếp xúc không nhiều với Ninh Tiểu Ma, hiển nhiên là nghe lời người khác nói mới cho là như vậy.

Thanh Nghi cũng là một cô gái lương thiện, sau khi cô nghe Lăng Hiểu Sương nói, lập tức nước mắt lã chã nhìn Lăng Hiểu Sương:

- Thanh Sương sư tỷ, Tiểu Ma sư huynh quả thật là người tốt, các chị không được nói oan cho anh ta. Nếu có người gây trở ngại cho Tiểu Ma sư huynh, em là người đầu tiên ra tay trợ giúp cho Tiểu Ma sư huynh.

- Em cũng sẽ giúp đỡ cho anh Tiểu Ma.

Hạ Ấu San lập tức cũng đứng ra nói.

Thanh Nguyệt vẫn không nói gì chỉ là bất động đứng sau Diệp Mặc, còn Thanh Hàn trực tiếp xuất ra phi kiếm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1053

Cấm Địa Vẫn Chân Điện

Diệp Mặc nói với mấy người Thanh Hàn:

- Lời của các vị, Tiểu Ma xin tâm lĩnh, thế nhưng tôi cũng không sợ đắc tội Thiên Tinh phái.

Nếu như không có mấy người Thanh Hàn nhúng tay vào thì chỉ bằng những lời này, chắc chắn các tu sĩ Nguyên Anh của Thiên Tinh phái sẽ không để Diệp Mặc được sống. Thế nhưng hiện tại mấy cô gái của Thanh Mộng trai lại có quan hệ tốt với Diệp Mặc, không cẩn thận sẽ dẫn đến mâu thuẫn sâu hơn. Một ngày nào đó dẫn đến xung đột giữa Thanh Mộng trai và Thiên tinh phái thì chắc chắn đó là điều mà bọn họ không đảm đương nổi.

- Không, Tiểu Ma sư huynh, chúng em kiên quyết đứng về phía anh, em biết anh là người tốt, là bọn họ hiểu lầm anh, là bởi vì bọn họ không hiểu anh.

Thanh Nghi lập tức nói.

- Thanh Hàn sự muội, Ninh Tiểu Ma ỷ vào tu vi Nguyên Anh của mình cướp giật linh thảo cấp sáu của của đệ tử Kim Đan Quý Du sư muội của Thiên Tinh phái, vì vậy Phán Điệp sư muội mới muốn giáo huấn hắn, mọi người trước tiên nên bàn bạc lại.

Lăng Hiểu Sương thấy mấy người Thanh Hàn kiên trì ủng hộ Diệp Mặc, thế nên chỉ có thể đem việc Diệp Mặc làm nói ra.

- Em không tin, em tin tưởng Tiểu Ma sư huynh khẳng định sẽ không cướp linh thảo của một đệ tử Kim Đan. Về phần cô kia, ai biết lời cô nói là

thật hay giả?

Ngoài dự liệu của mọi người, chính là người đứng ra nói giúp Diệp Mặc lần này là Thanh Nguyệt luôn có chút ngượng ngùng. Sau khi Thanh Nguyệt nói xong, còn lạnh lùng nhìn thoáng qua Quý Du.

Lăng Hiểu Sương cũng ngây ngẩn cả người, cô thầm nghĩ liệu có phải mấy sư muội của mình có phải bị Ninh Tiểu Ma "đắc thủ" rồi hay không? Bằng không, Thanh Nguyệt căn bản là người không thích nói nhiều lại có khả năng đứng ra nói giúp cho Ninh Tiểu Ma - Cô gái kia nói dối...

Lại có một thanh âm phát ra, vừa rồi mọi người đều quan tâm chuyện của Diệp Mặc và Thiên Tinh phái, không ai nghĩ đến việc ngoài các đạo cô của Thanh Mộng trai ra, còn có người dám đứng ra đây nói đỡ cho Ninh Tiểu Ma.

Diệp Mặc lại biết Quách Kỳ Phàm tới rồi, Quách Kỳ Phàm chỉ là một đệ tử của môn phái năm sao, lúc này lại có thể đứng ra nói giúp hắn, công nhiên chỉ trích môn phái tám sao, xác thực là rất có khí chất.

Quách Kỳ Phàm đi tới, lớn tiếng nói:

- Tôi và hai sư đệ cùng nhóm phát hiện hai gốc "Ngưng Thúy đằng", thế nhưng "Ngưng Thúy đằng" này lại có một yêu thú cấp sáu thủ hộ, sau đó bốn người của Thiên Tinh phái cũng đến, cũng phát hiện ra "Ngưng Thúy đằng". Chúng tôi bảy người thương lượng hợp lực với nhau tiêu diệt yêu thú cấp sáu "Xích Bối Giác Lang", sau đó hai bên sẽ chia đều hai gốc "Ngưng Thúy đằng".

Lúc này hiện trường rất yên tĩnh, cũng không có người nào nhắc tới chuyện tình ở Vẫn Chân cấm địa. Dù sao đệ tử của môn phái tám sao xung đột với đệ tử của môn phái chín sao trước mặt mọi người, loại chuyện này cũng khá làn náo nhiệt đáng xem. Thậm chí có thể trở thành mâu thuẫn của tông môn. Nếu đệ tử của hai môn phái kia xảy ra chuyện. Những người chung quanh có khả năng sẽ bị liên lụy.

Ánh mắt của Quý Du có chút kinh hoàng, thế nhưng cô cũng không dám cắt đứt lời nói của Quách Kỳ Phàm.

Quách Kỳ Phàm nói đến đây, cũng không thèm nhìn Quý Du mà nói tiếp: Nói đến đây ngữ khí của Quách Kỳ Phàm lại càng thêm sôi sục:

- Cái mạng nhỏ của tôi là do Tiểu Ma tiền bối cứu về. Tôi cần phải đứng ra nói giúp Tiểu Ma tiền bối, chứng minh lời cô ta nói là giả dối. Tôi biết một đệ tử của tông môn năm sao làm thế này nhất định sẽ đoản mệnh, thế nhưng tôi vẫn phải nói ra.

Quách Kỳ Phàm không biết Diệp Mặc gọi là gì, chỉ là nghe người khác nói hắn tên là Tiểu Ma gì đó, cho nên hắn cũng chỉ có thể gọi như vậy.

Thanh Hàn cười lạnh một tiếng:

- Anh nói cho tôi biết tên anh là gì, môn phái nào, tôi thực không tin người khác có thể làm gì anh và môn phái của anh. Tôi bình thường nghe nói chuyện vừa ăn cướp vừa la làng. Thế nhưng thấy được tận mắt thì đây cũng là lần đầu tiên, nhưng thật ra cũng là thêm mấy phần kiến thức.

- Anh ta là Quách Kỳ Phàm của Chân Đỉnh phái. Tôi nhận ra anh ta.

Trong đám người lập tức có người nói ra.

Thanh Hàn lần thứ hai nói:

- Tốt!

Cô lần này chỉ nói một chữ, liền không nói nữa. Hiển nhiên mọi người đều hiểu rõ được ý tứ của nàng, cô sẽ nhớ kỹ Chân Đỉnh phái này, nếu một ngày xảy ra chuyện, vậy khẳng định là do Thiên Tinh phái làm.

Lăng Hiểu Sương lần này không có ngăn cản Thanh Hàn nói, có cảm giác được lời nói của Quách Kỳ Phàm lần này là sự thật, lời nói của Quý Du vừa rồi mới là giả.

Duẫn Phán Điệp lần thứ hai quay đầu lại nhìn Quý Du hỏi:

- Du sư muội, em nói xem lời mà anh ta vừa nói là thật hay giả? Em cứ nói thẳng, Thiên Tinh phái chúng ta tuy chỉ là môn phái tám sao nhưng cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể uy hiếp.

Hiển nhiên Duẫn Phán Điệp đối với sự cường thế của Thanh Hàn có chút không hài lòng, thế nhưng cô coi như là một người biết nói đạo lý, trước khi chưa làm rõ ràng, cũng không có ra tay. Trước đó khi nghe Lăng Hiểu Sương nói, cô luôn cho rằng Diệp Mặc là kẻ xấu chỉ là hiện tại lại có Thanh Hàn đi ra nói Ninh Tiểu Ma vô tội, cô chỉ có thể hỏi lại cho rõ ràng mà thôi.

Một khi xác nhận việc Diệp Mặc cướp của, coi như là Thanh Hàn có ra tay tương trợ, cô cũng phải giết chết Diệp Mặc.

- Em...

Quý Du chỉ nói được một chữ, lập tức lại cúi đầu, không nói thêm gì nữa. Cô biết lúc này mà nói lung tung, một ngày náo đó khiến Thiên Tinh phái và Thanh Mộng trai tranh đấu, cô khẳng định chỉ còn con đường chết.

Tuy rằng chỉ là một chữ thế nhưng Duẫn Phán Điệp đã hiểu rõ rồi, cô vừa rồi đã nghĩ oan cho Ninh Tiểu Ma rồi. Sắc mặt của cô thoạt nhìn có chút khó chịu, tuy rằng có khăn che khuất, nhưng người chung quanh vẫn có thể cảm nhận được.

- Đưa đây.

Duẫn Phán Điệp chỉ nói với Quý Du hai chữ.

Quý Du biết ý của Duẫn Phán Điệp, liền lấy ra hai gốc "Ngưng Thúy đằng". Duẫn Phán Điệp lấy ra một gốc cây đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Chuyện vừa rồi là do tôi lỗ mãng, xin lỗi, gốc "Ngưng Thúy đằng" này xin trả lại cho anh.

Diệp Mặc tiếp nhận "Ngưng Thúy đằng" đưa đến tay Quách Kỳ Phàm, không nói một lời. Tuy rằng Duẫn Phán Điệp này nói xin lỗi, thế nhưng ngữ khí của cô cứng ngắc, hiển nhiên trong lòng vẫn khó chịu như cũ, về phần cô ta vì nguyên nhân gì mà khó chịu thì Diệp Mặc cũng lười quản.

Vốn là Văn Thái Y muốn gây nhiều phiền phức cho Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc chuyển nguy thành an, cô lập tức chớp động ý niệm trong đầu, dĩ nhiên không tiếp tục gây phiền phức cho cho Diệp Mặc, thậm chí cũng không nói lấy một câu.

Lăng Hiểu Sương mặc dù có ngàn vạn lời muốn hỏi mấy sự muội, thế nhưng ở đây có quá nhiều người nên cô cũng không hỏi gì.

Vào lúc này, phái sau xuất hiện hai đường kiếm quang bắn tới, ánh mắt Diệp Mặc ngưng tụ lại. Lần này tới là hai người, một người tóc ngắn, còn một mặt đen gầy gò. Cả hai không ngờ đều có tu vi Hư Thần. Tuy rằng chỉ là Hư Thần tầng một, thế nhưng Diệp Mặc biết đối mặt với tu sĩ Hư Thần, cơ hội chiếm lấy "Khổ Trúc" của hắn lại càng xa vời rồi.

Nguồn truyện: Truyện FULL

Thanh Hàn thấy Diệp Mặc sau khi nhìn hai gã tu sĩ Hư Thần lặng lẽ không nói, cô tới bên cạnh nhẹ nhàng giới thiệu:

- Hai người kia, một người là Khổ Tâm của Kim Cương tự, một người là Đoạn Cửu Dương của Thần Phong cốc. Chúng tôi đi nói chuyện với mấy người đồng môn sư tỷ trước, hay là Tiểu Ma sư đệ cùng đi với chúng tôi đi.

Diệp Mặc lắc đầu, người hắn không muốn nhìn thấy nhất không phải là Văn Thái Y mà là Lăng Hiểu Sương. Lăng Hiểu Sương hiểu lầm đối với hắn ngày càng sâu, hay là cô ta biết được mình là ai?

Thấy Diệp Mặc lắc đầu, lại nhớ đến vừa rồi Thanh Sương sư tỷ đối với Diệp Mặc không tốt, Thanh Hàn không nói gì nữa, chỉ mang theo mấy sư muội đi trước hội họp cùng với sư tỷ đồng môn.

Hai gã tu sĩ Hư Thần đến, liền được đông đảo tu sĩ chào hỏi.

Tên tóc ngăn đứng trước trận pháp phòng ngự cấp sáu cả nửa ngày, sau đó nói nhanh:

- Cửu Dương, anh cho rằng nơi đây có phải là cấm địa Vẫn Chân không?

Tu sĩ Hư Thần tên Đoạn Cửu Dương nhìn lại một lát, lúc này mới gật đầu nói:

- Nếu như đoán không sai, nơi này xác thực hẳn là cấm địa Vẫn Chân. Thật không ngờ cấm địa Vẫn Chân biến mất cả nghìn năm không ngờ lại xuất hiện rồi, không biết lần này là họa hay phúc?

Diệp Mặc chưa bao giờ nghe nói qua cái gì là cấm địa Vẫn Chân, hắn nghĩ nơi này căn bản không phải là cấm địa Vẫn Chân gì đó mà là chỗ cất giấu "Khổ Trúc", đáng tiếc hiện tại hắn căn bản không thể nói rõ.

Quách Kỳ Phàm tựa hồ nhìn ra Diệp Mặc cau mày, anh ta nói nhỏ bên tai Diệp Mặc:

- Tiểu Ma tiền bối, trước đây khi Vẫn Chân điện mở ra, mỗi lần đều có người tìm được cấm địa Vẫn Chân. Thế nhưng một nghìn năm trước cấm địa Vẫn Chân xuất hiện một lần cuối sau đó không còn xuất hiện nữa.

- Cái gì gọi là cấm địa Vẫn Chân?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

Quách Kỳ Phàm vừa nghe Diệp Mặc hỏi, thì liền biết Diệp Mặc thật sự là không biết cấm địa Vẫn Chân, anh ta lập tức nói:

- Nghe nói cấm địa Vẫn Chân bên trong có vô số kỳ trân dị bảo, thế nhưng khả năng có thể trở ra là cửu tử nhất sinh. Không giống như Vẫn Chân điện còn có thể có gần nửa số người tiến nhập có thể sống sót ra ngoài, mà nếu có hai mươi người tiến nhập vào vào cấm địa Vẫn Chân cũng không

chắc có một người có thể sống mà đi ra ngoài.

Diệp Mặc thầm nghĩ cái cấm địa này thật kinh khủng, vì sao còn có người muốn đi vào? Coi như là có nhiều kỳ trân dị bảo, cũng không phải là tất cả mọi người đều muốn tiến vào cái cấm địa này chứ?

Thấy Diệp Mặc không hiểu được, Quách Kỳ Phàm lại nói rằng:

- Cấm địa Vẫn Chân sau khi không xuất hiện, có người đã làm thống kê qua, các tiền bối phi thăng đều đã từng đi qua cấm địa Vẫn Chân. Mà Nam An châu gần nghìn năm qua không có thêm người nào phi thăng, có người suy đoán rằng việc này có thể là có quan hệ với cậm địa Vẫn Chân.

Diệp Mặc nhìn sự kích động của các tu sĩ xung quanh trận pháp phòng ngự, thầm nghĩ hóa ra là như vậy, phi thăng đều là mộng tưởng của mỗi một tu sĩ, nếu như tiến vào cấm địa Vẫn Chân mà có thể phi thăng, bất luận kẻ nào cũng đều muốn thử một lần.

- Hơn nữa...

Quách Kỳ Phàm nhìn hai gã tu sĩ Hư Thần một chút rồi nói:

- Tôi nghe người ta nói qua, có người ở cấm địa Vẫn Chân từng tìm được một động phủ của tiên gia, đồng thời luyện hóa rồi mang ra ngoài.

Diệp Mặc lần này thật sự là bị chấn động rồi, động phủ của tiên nhân tại Tu Chân giới chẳng khác nào Thế giới trang vàng nghịch thiên của hắn, tuy rằng Diệp Mặc biết bất luận cái động phủ tiên gia nào cũng không so sánh được với Thế giới trang vàng của hắn, thế nhưng đây là Tu Chân giới. Thảo nào nhiều người đỏ mắt muốn tiến vào cấm địa Vẫn Chân.

- Tu sĩ từng môn phái chia thành các nhóm nhỏ, sau đó chúng ta cùng nhau công kích cấm chế này...

Lời nói của tu sĩ Hư Thần Đoạn Cửu Dương này hiển nhiên rất hợp lý, rất nhanh mọi người liền tạo thành những nhóm nhỏ công kích trận pháp

phòng ngự này.

Nhiều tu Nguyên Anh như vậy, còn có hai tu sĩ Hư Thần, trận pháp phòng ngự cấp sáu căn bản là không chống đỡ được bao lâu.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, mọi người chợt nghe thấy "Oanh" một tiếng, trận pháp phòng ngự cấp sáu trước mắt này đã hoàn toàn bị công phá.

Một luồng ánh sáng đỏ như máu rất chói mắt đột ngột xuất hiện trước mắt mọi người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1054

Lời Mời Của Văn Thái Y

Một chữ "Cấm" thật lớn đỏ như máu nổi trên một cái cổng hình lục giác đen sì, cái cổng hình lục giác này khiến Diệp Mặc nhớ tới đại sảnh hình lục giác mà hắn gặp ở núi Vạn Dược.

Chỉ là bên trong cái cổng hình lục giác này tựa hồ có rất nhiều man sương đen cuồn cuộn nổi lên, thần thức căn bản không có cách nào chạm đến.

- Quả nhiên là cấm địa Vẫn Chân.

Khổ Tâm thì thào nói một câu.

- Đúng là cấm địa Vẫn Chân...

Lúc này rất nhiều tu sĩ bốn phía đều nhìn thấy cái chữ "Cấm" này, một số người thậm chí không kìm nổi lòng mà la hoảng lên.

Khổ Tâm va Đoạn Cửu Dương liếc mắt nhìn nhau, sau đó kiên định gật đầu nói:

- Đi.

Nói xong, hai người căn bản là không hề để ý tới người khác, chợt lóe thân chạy ào vào cái cổng hình lục giác cuồn cuộn sương đen kia.

Có hai tu sĩ Hư Thần tiến vào Cấm địa Vẫn Chân rồi, tu sĩ phía sau cũng chạy vào. Không có tu sĩ không muốn thăng cấp, nếu như tu sĩ sợ chết thì sẽ không đến Vẫn Chân điện, nếu tới Vẫn Chân điện rồi thì sẽ không màng sự

sinh tử nữa. Cho nên cấm địa Vẫn Chân vừa mở ra tới, lập tức rất nhiều người chen chúc vọt vào.

Vốn có sáu bảy trăm người nhốn nháo, phút chốc chỉ còn lại chưa tới một nửa.

Hiện trường nhiều tu sĩ như vậy, nhưng chỉ có Diệp Mặc có nghi hoặc, hắn đang nghĩ ở đây rõ ràng là pháp trận phòng ngự do Du Bạch Sinh tiền bối bố trí, hơn nữa trận pháp ẩn nấp có thể bị Bác Dung nhìn ra, hiển nhiên cũng là do Du Bạch Sinh tiền bối bố trí, làm sao có thể là lối vào của cấm địa Vẫn Chân?

Diệp Mặc rất nhanh liền phát hiện ra một số người của môn phái sáu sao trở lên, không phải tất cả đều đi vào, mà thương lượng với nhau một chút, nhưng tu sĩ Kim Đan đều rời khỏi đây. Diệp Mặc căn bản không cần hỏi cũng biết những tu sĩ Kim Đan này hẳn là đến tầng bốn của Vẫn Chân điện rồi.

Cấm địa Vẫn Chân nếu thực sự kinh khủng như Quách Kỳ Phàm nói, thì những đệ tử Kim Đan đi vào đó quả thực rất nguy hiểm.

Lúc này bốn người Thành Hàn và Thanh Nghi đã đi tới trước mặt Diệp Mặc, Thanh Nghi hỏi:

- Tiểu Ma sư huynh, anh cũng tới cấm địa Vẫn Chân sao?

Diệp Mặc gật đầu, hắn khẳng định muốn vào cấm địa, bất luận là cấm địa có phải có liên hệ đến việc phi thăng hay không, nhưng liên quan tới "Khổ Trúc" hắn phải vào thăm dò. Đầu mối "Khổ Trúc" đến đây đã bị mất, nếu như hắn không đi xem sẽ tiếc nuối cả đời. Huống hồ, hắn còn có Thế giới trang vàng, hắn không tin hắn sẽ ngã xuống bên trong cấm địa.

Thấy Diệp Mặc nói muốn đi cấm địa, bọn Thanh Hàn đều có chút trầm mặc, một lát sau Thanh Hàn mới nói:

- Môn phái chúng tôi lần này chỉ có sáu chỉ em Nguyên Anh đi vào, số

còn lại đều phải tới tầng bốn và tầng năm Vẫn Chân điện để thu thập linh dược và nguyên liệu cho tông môn.

Dừng một chút, Thanh Hàn còn nói tiếp:

- Tiểu Ma sư huynh, tôi vừa hỏi đại sư tỷ, Tiểu Na Di Phù tại khốn trận cấp ba sẽ suy giảm mạnh, thậm chí không có cách nào thoát khỏi phạm vi thần thức của tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ. Tôi tuy rằng không biết anh đào tẩu được như thế nào, thế nhưng tôi biết anh khẳng định không phải là một tu sĩ bình thường. Cho nên... Tiểu Ma sư huynh, nếu như trong cấm địa anh thấy sư tỷ Thanh Mộng trai gặp khó khăn, nếu như có thể, nhờ Tiểu Ma sư huynh ra tay giúp đỡ một chút. Chị Thanh Sương có một số hiểu lầm với anh mà thôi, anh không nên để ở trong lòng...

Diệp Mặc từ miệng Thành Hàn đã biết, Thanh Hàn gọi hắn là sư huynh, hiển nhiên đã biết mình ẩn nấp tu vi rồi.

- Các cô yên tâm, nếu như sư tỷ các cô gặp trắc trở, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn, chuyện trước đây, tôi còn chưa cảm ơn các cô.

Diệp Mặc vội vã nói.

- Vậy chúng tôi đi đây, Tiểu Ma sư đệ anh cẩn thận nhé. Cái này cho anh, đợi lát nữa hãy xem.

Thanh Hàn lấy ra một ngọc giản phía trên có khắc một số chữ, sau đó đem ngọc giản giao cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận ngọc giản, không để ý lắm. Hắn nghĩ đó có lẽ là những lời cảm ơn của Thanh Hàn mà thôi.

- Tiểu Ma suy huynh, nếu như anh đi ra được, lúc rảnh rỗi tới Thanh Mộng trai thăm chúng em nhé.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Thanh Nghi không muốn Diệp Mặc rời đi, thế nhưng các nàng đều biết, Diệp Mặc nhất định sẽ vào cấm địa Vẫn Chân.

Thanh Nguyệt và Hạ Âu San cũng tới chào hỏi Diệp Mặc, nhắc Diệp Mặc bảo trọng, lúc này mới trở lại bắt chuyện với mọi người trong môn phái, sau đó trực tiếp rời khỏi nơi nhốn nháo này, Diệp Mặc biết các nàng chắc chắn là phải đi tới Vẫn Chân điện tầng bốn rồi.

Không chỉ là Thanh Mộng trai, hàng loạt tu sĩ của các môn phái còn lại cũng tách rời nhau, một bộ phận tiến vào cấm địa Vẫn Chân, một bộ phận đi tới tầng bốn Vẫn Chân điện.

Quách Kỳ Phàm lần thứ hai ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tiểu Ma tiền bối, tôi cũng phải đi rồi, sau này...

Diệp Mặc cười khoát tay áo, đồng thời lấy ra một bình ngọc đưa cho Quách Kỳ Phàm nói:

- Anh Quách không cần như vậy, đan dược này cho anh, nếu sau này có thời gian, tôi sẽ tới Chân Đỉnh phái thăm các anh.

Quách Kỳ Phàm nghi hoặc nhận đan dược, nhưng phát hiện cảnh này giống như lúc trước Diệp Mặc cho y đan dược. Nếu như không phải y thực sự đoán không ra Tiểu Ma tiền bối có khác thường gì đó, y khẳng định sẽ cho rằng Tiểu Ma tiền bối chính là Diệp Mặc lúc trước.

Quách Kỳ Phàm sau khi đi rất xa, lúc này mới lấy bình ngọc ra nhìn một chút. Đan dược bên trong bình ngọc so với đan dược lúc trước Diệp Mặc cho y ở "Sa Nguyên dược cốc" đã khiến y khiếp sợ, bởi vì bên trong là một viên "Thảo Hoàn đan".

- Quả nhiên là "Thảo Hoàn đan".

Quách Kỳ Phàm thì thào tự nói một câu, lúc này y nếu như không rõ Tiểu Ma tiền bối chính là Diệp Mặc thì y đúng là đồ đầu heo.

Không có một tu sĩ Nguyên Anh nào lại trò chuyện kết giao với một người tu sĩ Kim Đan như y, ngoại trừ anh Diệp mà y gặp lúc trước. Hơn nữa câu nói cuối cùng của Diệp Mặc là tới thăm các anh, chứ không phải tới thăm anh, hiển nhiên bao gồm cả Yến Thất và Đinh Linh.

Chỉ là không biết anh Diệp là tự Bắc Vọng châu tới hay là đã tới Nam An châu. Thế nhưng hắn nói sẽ đến Chân Đỉnh môn thăm mình, hẳn là đã đi tới Nam An châu rồi. Cái anh Diệp này quả nhiên có bản lĩnh, muốn làm cái gì, lập tức có thể làm được.

Lúc trước khi mình và anh ta vừa gặp nhau, anh ta chỉ là Kim Đan sơ kỳ, mà hiện tai anh Diệp đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi. Cái gì là thiên tài, Quách Kỳ Phàm bỗng nhiên cảm giác thiên tài của Nam An châu không thể so với anh Diệp.

Mà một nhân vật thiên tài như vậy lại là bạn của mình, "Thảo Hoàn đan" cũng là tiện tay tặng cho mình, bản thân quả thật may mắn, lại có một người bạn như vậy.

Bởi vì mấy người đồng môn lần lượt bị chết, Quách Kỳ Phàm vốn bị đả kích mạnh giờ bỗng nhiên ý chí chiến đấu của y lại trỗi dậy, có người bạn như Diệp Mặc quả là may mắn, cũng là một sự khích lệ. Lúc này việc y muốn làm nhất chính là tìm một chỗ tu luyện đến Kim Đan viên mãn, sau đó kết Anh.

Trong nháy mắt bãi đá tảng chỉ còn lại chưa đến mười người, cảnh tượng náo nhiệt vừa rồi tựa hồ chỉ là một ảo ảnh.

Diệp Mặc cũng không hề động đậy, hắn không vội tiến vào cấm địa, hắn rất muốn biết rõ tại sao "Khổ Trúc" mà Du Bạch Sinh tiền bối bố trí lại biến thành Cấm địa Vẫn Chân rồi. Đương nhiên vẫn có một việc quan trọng hơn, chính là hắn cần theo dõi Bác Dung, Bác Dung cũng không đi vào đó. Bất luận là từ góc độ nào, hắn đều muốn giết Bác Dung.

Viên Quan Nam nhìn Văn Thái Y nói:

- Thái Y sư muội, người khác đều tiến vào, chúng ta cũng đi vào thôi, hai người chúng ta thành một đội.

Văn Thái Y nhìn Viên Quan Nam cười cười, bỗng nhiên đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Tiểu Ma sư huynh. Xin chào, tôi rất yêu mến tính cách thích giúp đỡ người khác của anh. Nếu như anh không ngại, chúng ta có thể tạo thành một đội tiến vào Cấm địa Vẫn Chân. Tôi là Văn Thái Y, đệ tử của Vô Cực tông.

Người còn lại tuy rằng ít, chỉ có hơn mười người, thế nhưng không có người nào lại nghĩ đến, Văn Thái Y của Vô Cực tông lại mời Diệp Mặc lập đội. Văn Thái Y là ai? Là đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông, người đứng đầu trong mười người đẹp Nam An, người như vậy sao lại có khả năng mời một tán tu không danh không tiếng như hắn lập đội? Còn gọi rất thân thiết là Tiểu Ma sư huynh.

Ngay cả Lăng Hiểu Sương cũng sững sờ nhìn Văn Thái Y, cô cũng không rõ Văn Thái Y vì sao cần phải làm như vậy.

Diệp Mặc cũng không hiểu, hắn khẳng định Văn Thái Y đã biết hắn là tên tu sĩ đã dùng mười triệu linh thạch để làm cô bẽ mặt, nếu đã như vậy, cô vì sao còn muốn làm như vậy?

Thế nhưng khi ánh mắt Diệp Mặc nhìn về phía sắc mặt âm trầm của Viên Quan Nam, cùng với mấy tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ không đi vào thì hắn đã hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của Văn Thái Y.

Người đẹp này muốn đối xử tốt với hắn, để khiến những nam tu khác ghen ghét hắn. Nếu như trúng kế, hắn biết người nào cũn không có lợi đối với hắn. Rất có khả năng bởi vì Văn Thái Y phát hiện mối giao tình của hắn và bọn Thanh Hàn nên muốn mượn tu sĩ khác phái diệt trừ hắn.

Đây là một người phụ nữ biết lợi dụng tướng mạo, tuy rằng đẹp, thế nhưng tính cách như cứt chó, hơn nữa tâm cơ cũng sâu, giờ khắc này Diệp

Mặc bỗng nhiên chán ghét Văn Thái Y, chán ghét tới cực điểm rồi.

Kỳ thực Diệp Mặc chỉ suy đoán được một phần trong đó, Văn Thái Y biết thân thủ Diệp Mặc, việc Diệp Mặc giết Lô Kiếm Cường ngoại trừ chính hắn ra, chỉ có Văn Thái Y biết.

Văn Thái Y làm như vậy, mục đích cũng có phần như Diệp Mặc nghĩ, thế nhưng điều không phải nhằm vào tất cả các tu sĩ, mà là nhằm vào mấy tu sĩ Nguyên Anh tầng tám thậm chí Nguyên Anh tầng chín.

Lúc ở trên thuyền, cô mang theo Viên Quan Nam, nếu như tìm được Diệp Mặc, cô khẳng định Diệp Mặc không dám làm gì, thế nhưng ở đây sẽ không giống như vậy, nơi này là Vẫn Chân điện, đối phương cũng sẽ không kiêng kỵ gì.

Còn một điểm, Văn Thái Y mời Diệp Mặc cùng đi vào Cấm địa Vẫn Chân là thật lòng muốn làm như vậy. Lô Kiếm Cường và Viên Quan Nam cũng có tên trên Bia đề danh Nguyên Anh, tên Ninh Tiểu Ma trước mắt này có thể vô thanh vô tức giết Lô Kiếm Cường, cho nên Viên Quan Nam khẳng định cũng không phải là đối thủ của hắn.

Mà Ninh Tiểu Ma trong miệng Lăng Hiểu Sương là một người dâm đãng háo sắc, Văn Thái Y biết rằng Lăng Hiểu Sương cũng không nói láo. Hơn nữa bọn Thanh Hàn lại rất gần gũi Diệp Mặc, cho nên có cho rằng lúc ở "Vu Dương khí các" cái loại ngụy quân tử này của Diệp Mặc chỉ là giả bộ, chỉ cần mình mời hắn, hắn khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Và cùng Diệp Mặc làm thành một đội cũng có ba chỗ tốt, một là thân thủ của Diệp Mặc lợi hại hơn Viên Quan Nam, ở cùng đối phương sẽ càng an toàn. Hai là nếu như trong cấm địa có cơ hội, cô bỏ đá xuống giếng thì tốt rồi. Đương nhiên mục đích cuối cùng, Diệp Mặc đã đoán được, là muốn người khác ghét Diệp Mặc.

Cô là người đứng đầu trong mười người đẹp Nam An, điểm ấy cô tin tưởng mình có thể làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1055

Giết Bác Dung

Diệp Mặc thản nhiên liếc mắt nhìn Văn Thái Y, bất luận cô gái này có tâm tư gì, hắn đều không muốn cùng nhóm với cô. Thế nhưng hắn cũng biết chính mình cùng cô ta cũng không thể xung đột, điều này không phải vì hắn sợ Văn Thái Y, mà vì khi hắn và Văn Thái Y xung đột Viên Quan Nam khẳng định là người đầu tiên đứng ra. Một khi như vậy thì dù hắn có muốn ẩn dấu thực lực cũng không có cách nào nữa rồi.

Bất luận là hắn đánh bại Viên Quan Nam hay là bình yên vô sự trong tay Viên Quan Nam, thì đều sẽ bại lộ tu vi đích thực của hắn, cái danh hiệu Ninh Tiểu Ma không có thực này của hắn sẽ lập tức vang dội.

Một tu sĩ Nguyên Anh có thể đi vào Vẫn Chân Điện thì không có gì đặc biệt, thế nhưng một người đi vào Vẫn Chân Điện còn có thể đánh bại tu sĩ Viên Quan Nam đệ tử được Vô Cực Tông yêu quí nhất, như vậy sẽ khiến toàn bộ Nam An Châu chú ý tới. Có thể sau một khắc, lai lịch của hắn toàn bộ sẽ bị điều tra rõ ràng, chuyện hắn ở thành Mạc Hải làm những gì, Điền Ngạo Phong chết ở Vô Tâm Hải như thế nào. Chỉ cần người muốn điều tra chi tiết đều có thể suy ra hắn.

Trừ phi hắn có thể giết hết toàn bộ mười mấy người trong nhóm. Trước không nói đến việc hắn căn bản không làm được, cho dù là hắn có thể, Diệp Mặc cũng không muốn làm như vậy.

Cho nên dù trong lòng ghét cô gái này, nhưng hắn chỉ có thể tận lực điều chỉnh ngữ khí của mình nhẹ nhàng nói:

- Văn sư muội, hay cô đi vào trước đi, lá gan của tôi rất nhỏ, vẫn còn

chưa có quyết định. Nghe nói cấm địa Vẫn Chân rất nguy hiểm, tôi cũng không muốn tùy tiện liền đem cái mạng nhỏ của tôi đánh mất. Thế nhưng trong lòng tôi thực rất cảm kích Văn sư muội đã để mắt.

Nói xong, Diệp Mặc miễn cưỡng bày ra một bộ dáng tươi cười ôm quyền hướng về Văn Thái Y.

Lăng Hiểu Sương nghi hoặc nhìn Diệp Mặc một chút, tuy rằng cô rất là không hiểu vì sao Văn Thái Y lại mời Diệp Mặc cùng tiến nhập cấm địa, thế nhưng dựa theo cách suy nghĩ của cô, loại con gái đẹp như Văn Thái Y mời Diệp Mặc, hắn phải lập tức đồng ý mới phải, thậm chí còn có thể bày ra bộ mặt nịnh bợ trơ tráo, vậy mà sao hắn lại từ chối? Có lẽ tên kia thật là kẻ sợ chết.

Văn Thái Y cũng thật không ngờ Diệp Mặc lại cự tuyệt đề nghị của mình, Lăng Hiểu Sương không phải nói hắn là loại háo sắc sao? Mình ở đây chủ động mời hắn, vậy sao hắn lại cự tuyệt?

Loại con gái cao ngạo không gì sánh được như Văn Thái Y này, coi như là cô mời Diệp Mặc vì có mục đích riêng đi nữa, nhưng một khi Diệp Mặc cự tuyệt, trong lòng cô cũng cực độ khó chịu. Dựa theo suy nghĩ của cô, một khi cô đưa ra lời mời là hắn phải lập tức đi đến lấy lòng cô mới đúng, thế nhưng không ngờ lại bị cự tuyệt rồi.

Cô liếc nhìn Diệp Mặc mới ánh mắt chế giễu một cái, sau đó nói với Viên Quan Nam:

- Viên sư huynh, chúng ta đi.

Viên Quan Nam dùng nhãn thần băng lãnh của mình nhìn lướt qua Diệp Mặc, y đã đem Diệp Mặc nhận định thành một kẻ đã chết. Y tin tưởng bản thân tại cấm địa Vẫn Chân tuyệt đối sẽ không ngã xuống, vì thế bất luận Diệp Mặc có tiến vào cấm địa Vẫn Chân hay không thì khi y đi ra đều sẽ đến lấy tính mệnh của Diệp Mặc.

Văn Thái Y và Viên Quan Nam đã đi vào, còn lại hơn mười người tu sĩ Nguyên Anh cũng đều tiến nhập cấm địa Vẫn Chân.

Lăng Hiểu Sương và mấy sư tỷ đi tới trước mặt Diệp Mặc, bỗng nhiên dừng lại một chút, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Với tình trạng của anh hà tất phải làm như thế? Có khi cô gái đó thích anh thì sao, anh tự giải quyết cho tốt.

Tuy rằng mấy người sư muội đều nói Diệp Mặc liều mình cứu các cô ấy, thế nhưng ấn tượng ban đầu của cô là thế, đối với Diệp Mặc không có hảo cảm gì, chung quy là cô cho rằng Diệp Mặc có mục đích. Sở dĩ nói những lời này, là bởi vì trước đó Diệp Mặc xác thực là đã giúp Thanh Hàn.

Diệp Mặc sợ nhất là phải đi cùng Lăng Hiểu Sương, càng không muốn cùng cô động thủ, bởi vì một khi động thủ, Diệp Mặc khẳng định Lăng Hiểu Sương sẽ nhớ đến tên tu sĩ đi đề danh đã rời đi đêm đó.

Lời của Lăng Hiểu Sương vừa nói ra, Diệp Mặc lập tức trong mắt toát ra một tia vui sướng, hắn có chút xuất thần nhìn chằm chằm vào Lăng Hiểu Sương nói:

- Kỳ... kỳ thực tôi, tôi đối với người khác đều là giả... tôi lần đầu tiên thấy cô thì...

- Vô sỉ...

Lăng Hiểu Sương không ngăn được sự phẫn nộ, mắng Diệp Mặc một câu, xoay người chạy ào vào cổng vòm hình lục giác chữ "Cấm".

Mấy sư tỷ của nàng cũng đồng dạng thất vọng liếc mắt nhìn Diệp Mặc, xoay người đi vào cấm địa.

May mà lúc này Văn Thái Y không ở đây, nếu không khi ả thấy Diệp Mặc cự tuyệt lời mời của mình, lại đối với Lăng Hiểu Sương lộ ra bộ dáng háo sắc như vậy, nói không chừng hiện tại đã nổi bão rồi.

Lúc này ở bên ngoài bãi đá tảng ngoại trừ Diệp Mặc còn chưa đi vào, chỉ còn có Bác Dung nữa thôi. Bác Dung trong lòng âm thầm nóng ruột, y và Diệp Mặc có cùng một ý nghĩ như nhau, y cũng không quan tâm đến cái gì là cấm địa Vẫn Chân, cái y quan tâm là "Khổ Trúc".

Đọc Truyện Online Tại TruyệnY Y

Thế nhưng hiện tại hầu hết mọi người đều đã đi vào rồi, sao mà cái tên Ninh Tiểu Ma này vẫn còn không đi vào?

Ngay khi y chuẩn bị hỏi Ninh Tiểu Ma một câu, thì đối phương đột nhiên quay đầu lại cười với y rồi nói:

- Anh Bác, từ biệt lần trước cũng đã khá lâu, không biết anh có khỏe không?

Tu vi Diệp Mặc lúc này đã là Nguyên Anh tầng ba, coi như là Bác Dung có "Tiểu Na Di phù", thế nhưng một khi hắn đã có đề phòng, hắn có thể nắm chắc tại thời điểm Bác Dung phát động "Tiểu Na Di phù" bản thân có thể chế trụ đối phương lại. Hơn nữa Diệp Mặc cũng tin tưởng, "Tiểu Na Di phù" có được một tấm đã là rất may mắn rồi, hắn thật không tin Bác Dung có đến hai tấm như thế.

Đột nhiên nghe thấy có người gọi mình là "Anh Bác", Bác Dung cả người chấn động, nhất thời kinh nghi bất định nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, khi Diệp Mặc gỡ "Nặc Sa" xuống, nhìn chằm chằm vào Bác Dung rồi châm chọc:

- Anh Bác thực sự là người mau quên, nhanh như vậy đã không nhận ra tôi rồi. Anh lần trước còn nói sẽ không bỏ qua cho tôi mà, sao nhanh như vậy mà đã quên rồi, thật khiến tôi thất vọng.

- Mày là Diệp Mặc?

Mồ hôi lạnh trên người Bác Dung chảy xuống, y hiện tại rất sợ Diệp Mặc. Tu sĩ này không biết từ nơi nào tới, không chỉ xảo quyệt, hơn nữa thực

lực bản thân căn bản mình cũng không thể so sánh. Nếu bản thân y tấn cấp Nguyên Anh tầng một, thì đối phương cũng đã là Nguyên Anh rồi. Không cần nói, trước đây y không phải là đối thủ của Diệp Mặc, hiện tại càng khẳng định mình không phải là đối thủ của đối phương.

Đúng như Diệp Mặc suy đoán, chỉ có một "Tiểu Na Di phù"

- Hóa ra là anh Diệp, lần trước tôi và anh có chút hiểu lầm, lần này Bác mỗ xin được tạ lỗi.

Sự khiếp sợ của Bác Dung qua đi, lập tức nhanh chóng nghĩ cách thoát thân.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Xin lỗi thì không cần, tôi thật ra muốn biết một chút cha anh tên gọi là gì?

Bác Dung sau khi nghe thấy lời Diệp Mặc, trong mắt của y càng thêm chấn động, Diệp Mặc vô duyên vô cớ hỏi đến tên của cha y là có ý gì? Nói rõ đối phương có khả năng đã biết rõ âm mưu của Bác gia rồi.

- Vì sao mọi người đều tiến vào rồi, anh còn chưa đi vào? Anh sao tìm được trận pháp ẩn nấp của Du Bạch Sinh tiền bối?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Bác Dung mà hỏi, nếu như không phải muốn có một vài tin tức hữu dụng từ trong miệng của Bác Dung, hắn đã lấy ra "Tử Đao" rồi.

Trong lòng Bác Dung chậm rãi trầm xuống, những lời Diệp Mặc nói cho thấy hắn rất có thể biết chuyện "Khổ Trúc" rồi. Hắn hỏi tên của cha mình, nhất định là do hắn đã gặp được Du Nương Yến, Bác Dung trong lòng nghi hoặc, Du Nương Yến vì sao chưa chết, còn gặp được Diệp Mặc?

- Mày muốn thế nào mới có thể buông tha tao?

Bác Dung hiểu rõ Diệp Mặc đã biết việc này, nên cũng thức thời cố gắng đưa ra điều kiện.

- Buông tha cho mày?

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Tao chưa từng nghĩ tới sẽ buông tha cho mày, tao đáp ứng qua mấy người là sẽ giết mày, hơn nữa chính bản thân tao cũng muốn giết mày. Thế nhưng mày có thể trả lời tao, mày ở lại đây có đúng là bởi vì tìm biện pháp lấy "Khổ Trúc" không? Tao thật ra có thể cho mày một con đường sống nếu như mày đem Nguyên Anh của mày giao cho Lý Thiên Bình.

- Hóa ra là tiện nhân kia...

Bác Dung chợt hiểu ra, hóa ra Diệp Mặc biết đến tất cả mọi chuyện đều là do Lý Thiên Bình nói cho, nhưng y không biết rằng hầu hết việc Diệp Mặc biết được đều là do Du Bạch Sinh nói.

Hai cha con y trăm phương ngàn kế chính là vì "Khổ Trúc", lúc này không có "Khổ Trúc", Bác Dung đã tuyệt vọng lắm rồi, hiện tại lại bị Diệp Mặc uy hiếp, trong lại càng thêm phiền muộn không ngớt. Nhưng muốn y nói ra tất cả về "Khổ Trúc" thì y tuyệt đối không làm như vậy.

Bác Dung căn bản là không muốn cùng Diệp Mặc nói tiếp nữa, một trường kiếm màu tro được lấy ra, kiếm được rút ra mang theo một âm thanh bén nhọn, rất khó nghe. Chuôi kiếm màu tro này Diệp Mặc nhận ra được, trước đó đã tìm được từ trong nhẫn của Du Bạch Sinh, một món chân khí hạ phẩm gọi là "Hôi Tước kiếm".

Trước Diệp Mặc còn không biết vì sao thanh kiếm này lại tên là "Hôi Tước kiếm", thế nhưng khi Bác Dung luyện hóa thành kiếm này rồi, khi rút ra lại mang theo âm thanh bén nhọn của chim tước, khiến Diệp Mặc có chút hiểu rõ thêm về tên của thanh kiếm này. Loại kiếm này rất cổ quái, nhưng lại có thể khiến thực nguyên của tu sĩ khác tan rã.

Chỉ là chân nguyên của Diệp Mặc đích thực hơn xa Bác Dung, Bác Dung vừa mới rút "Hôi Tước kiếm", "Tử Đao" của Diệp Mặc cũng mang theo ba đường đao quang màu tím bổ đến rồi.

Bác Dung hết sức xảo quyệt, y không muốn nói ra, Diệp Mặc cũng không có tâm tình cũng y dong dài. Một chiêu "Huyễn Vân Thúc Nguyên Đao" này của Diệp Mặc đã nói rõ không muốn Bác Dung có bất cứ cơ hội chạy trốn nào.

Sau khi Bác Dung lấy ra "Hôi Tước kiếm", lập tức phun ra một ngụm máu, ngay cả chiêu thức thứ nhất cũng chưa có đánh ra, đã chuẩn bị dùng Huyết độn chạy trốn rồi. Y căn bản là không có ý muốn cùng Diệp Mặc liều mạng, lần trước đối địch với Diệp Mặc y vẫn còn cảm thấy sợ hãi trong lòng, tên tu sĩ lai lịch bất minh này thật quá mức kinh khủng.

Chỉ là y lập tức cảm giác được chân nguyên toàn thân nhanh chóng bị trói buộc, không có cách nào thoát khỏi phạm vi đang đứng.

Lúc này trong lòng Bác Dung tràn ngập kinh hãi, y nghĩ không ra Diệp Mặc một chiêu đã có thể chế trụ được chân nguyên của y, việc này biểu thị cho việc y không có cách nào để dùng Huyết độn. Mà "Hôi Tước kiếm" được y xuất ra cũng vì chân nguyên không đủ nên cũng bị trói buộc, phát ra một âm thanh "Ua...".

Lúc này trong lòng Bác Dung cực kỳ hối hận, nếu như vừa rồi y không phải một lòng muốn đào tẩu, mà là dùng "Hôi Tước kiếm" cùng chiến đấu với đối phương một phen, coi như là đánh không lại thì y cũng có thể tìm cơ hội để chạy. Thế nhưng hiện tai y đem hầu hết chân nguyên để sử dụng Huyết độn rồi cho nên "Hôi Tước kiếm" không có chút tác dụng nào nữa.

Khi Bác Dung còn đang hoảng sợ, đao thứ hai của Diệp Mặc đã bổ tới, mang theo sát ý cường mãnh của "Tử Đao". Toàn thân Bác Dung trở nên lạnh giá, y lúc này đã hiểu rõ tu vi của Diệp Mặc không chỉ lợi hại hơn y rất nhiều, mà còn không phải là tu sĩ Nguyên Anh tầng một. Loại chân nguyên hùng hậu này cho dù là tu sĩ Nguyên Anh tầng ba cũng không nhất định có

được.

Tuy rằng hắn còn muốn cầu xin Diệp Mặc tha thứ, thế nhưng "Huyễn Vân Phi Toàn Đao" của Diệp Mặc đã đem thân thể của Bác Dung bổ ra thành mảnh nhỏ. Một viên Nguyên Anh nhỏ vừa chạy ra đã bị đao quang của Diệp Mặc cuốn vào, biến thành một cục năng lượng tiêu tán trong không trung rồi.

Ban đầu Diệp Mặc định đem Nguyên Anh của Bác Dung cho Lý Thiên Bình, thế nhưng nghĩ đến "Khổ Trúc" liên quan quá lớn, vạn nhất có ai đó biết được tin từ Nguyên Anh, thì hắn tựu xong rồi. Cuối cùng hắn quyết định tiêu diệt Nguyên Anh của Bác Dung chỉ để lại cái đầu của Bác Dung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1056

Sát Khí Tứ Phía

Diệp Mặc giết Bác Dung xong, lập tức tiến vào cổng vòm lục giác xem xét tỉ mỉ. Chu vi cổng vòm này không có bất cứ vết tích nào của trận pháp ẩn nấp mà Du Bạch Sinh bố trí, ngoại trừ cổng vòm cuồn cuộn sương đen, cũng chỉ có chữ "Cấm" thật to phía trên thôi.

Không phát hiện "Khổ Trúc", Diệp Mặc trong lòng thất vọng, hắn nhìn nhìn cổng vòm, nhưng không lập tức đi vào mà lấy ra tấm địa đồ của nữ tu kia cho hắn.

Diệp Mặc lại phát hiện hắn vừa lấy ra địa đồ thì tấm địa bằng da phát ra thanh âm "Xuy xuy", đó tựa hồ là một thanh âm ăn mòn, Diệp Mặc trong lòng cả kinh, hắn cho rằng địa đồ này có vấn đề, đang muốn vứt địa đồ đi thì lại phát hiện địa đồ trong tay đã hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Mặt ngoài của một phần địa đồ đã bị ăn mòn không còn nhưng xuất hiện một địa đồ mới, mà mặt trên của địa đồ chỉ có một ngọn núi đen rất cao cùng một số chỉ dẫn hướng đi đến ngọn núi đen. Mà bên trong ngọn núi đen không ngờ lại chứa đựng một gốc trúc xanh lục như nước Uông Tuyền.

Khổ Trúc?

Diệp Mặc thiếu chút nữa kêu lên. Hắn cố kìm nén nội tâm kích động, nhìn chằm chằm vào một hàng chữ trên mặt địa đồ mới.

"Trận môn không gian, cấm địa Vẫn Chân, Thế giới sơn, Khổ Trúc quan..."

Đây là sao? Diệp Mặc cầm địa đồ bằng da ngẩn người. Loại địa đồ này

Du Bạch Sinh là một tông sư luyện khí cũng chế tác không được. Lẽ nào nói Du Bạch Sinh nào giờ cũng chưa có được "Khổ Trúc", chỉ là ông biết được chỗ cất "Khổ Trúc" mà thôi?

Hoặc là tổ tiên của Du Bạch Sinh có được "Khổ Trúc" sau đó phát hiện không có cách nào nuôi trồng "Khổ Trúc" đã đem "Khổ Trúc" di dời trồng ở Thế giới sơn của cấm địa Vẫn Chân?

Thế nhưng bất luận thế nào Diệp Mặc trong lòng vẫn rất kích động, trận pháp mà Du Bạch Sinh bố trí chỉ là chặn cửa vào cấm địa Vẫn Chân mà thôi. Du Bạch Sinh này đúng là có bản lĩnh, không ngờ ông tìm được cửa vào cấm địa Vẫn Chân, còn bố trí trận pháp ẩn nấp, dẫn đến cấm địa Vẫn Chân vẫn không khai mở. Thế nhưng những điều này hắn đều không cần phải quan tâm, cái hắn cần chỉ là "Khổ Trúc" mà thôi.

Chính vào lúc này một sự dao động chân nguyên truyền tới, hiển nhiện lại có người biết nơi này là cửa vào của cấm địa Vẫn Chân nên vội vã chạy đến.

Diệp Mặc không muốn để cho người khác thấy hắn, hắn lập tức lắc mình tiến vào cổng vòm lục giác.

Một cảm giác hư không truyền đến, Diệp Mặc như cảm thấy mình vẫn đi ở đất bằng sau đó đột nhiên một chân đạp vào khoảng không. Hắn lập tức biết cổng vòm lục giác này xác thực là trận môn không gian, trận môn không gian tuyệt đối không phải là thứ mà đại sư trận pháp phổ thông như Du Bạch Sinh có thể bố trí được, đây xác thực là cấm địa Vẫn Chân không thể nghi ngờ rồi.

Chờ khi hắn hoàn toàn khôi phục lại, lại phát hiện mình đang đứng ở trong một không gian mờ mịt tối tăm.

Bốn phía tất cả đều là đá tảng đen thùi, một số hang động không nói tới linh thảo gí đó, ngay đến một giọt nước cũng không thấy đâu. Hơn nữa linh khí pha tạp cũng không tinh khiết.

Ở đây mà là cấm địa Vẫn Chân sao? Một cấm địa Vẫn Chân khắp nơi đều là bảo vật ư? Diệp Mặc trong lòng có chút hoài nghi.

Diệp Mặc đang trong lúc nghi hoặc, hơn mười đường sát khí lãnh liệt vô thanh vô tức xuất hiện, không hề có điềm báo, ngay cả Diệp Mặc có giác quan thứ sáu vô cùng cường liệt cũng không cảm ứng được chút gì.

Khi mười đường sát khí tới sát người, Diệp Mặc mới phát hiện, lập tức phóng ta "Tử Đao" đồng thời vận hành chân nguyên. Cho dù như vậy, vẫn bị hai đường sát khí xẹt qua sau lưng hắn, hiện ra hai vệt máu.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, nếu như không phải hắn có bán chân khí hộ giáp – "Cửu Vận" thì chắc hai đường sát khí vừa rồi sẽ đủ khiến hắn trọng thương.

Đây tuyệt đối không phải người làm hoặc là vật gì đánh lén hắn, sát khí này vô thanh vô tức, đột nhiên xuất hiện giống như là nó vốn có ở chỗ này.

- Không gian đao gió?

Diệp Mặc thốt ra, chỉ có "Không gian đao gió" mới có thể vô thanh vô tức làm hắn bị thương mà hắn còn không biết.

Trước đó hắn đối với "Không gian đao gió" mà Thanh Nghi nói vẫn không quan tâm lắm, dù sao cũng không phải là "Không gian loạn lưu" và "Không gian đảo lộn", chỉ là "Không gian đao gió" mà thôi.

Thế nhưng hiện tại hắn cũng không dám cho là như vậy nữa, "Không gian đao gió" này tuy rằng không lợi hại như "Không gian đảo lộn" nhưng một khi gặp phải loại "Không gian đao gió" dày đặc này, cho dù là tu sĩ Hư Thần cũng phải chết không nghi ngờ, càng không cần nói đến mình chỉ Nguyên Anh tầng ba.

Diệp Mặc còn đang cảm thán sự lợi hại của "Không gian đao gió" thì hai tia sét màu đen đánh xuống, hắn nhanh chóng nghiêng người tránh sang một bên, cũng may hai tia sét kia không giống Lôi Kiếp, chỉ là đột ngột xuất

hiện, cũng không khóa chặt.

Rầm rầm...

Hai tiếng nổ vang mãnh liệt, chỗ Diệp Mặc vừa đứng đã biến thành hai cái lỗ khổng lồ, đá vụn văng khắp nơi.

Diệp Mặc hít một ngụm khí lạnh, đúng là một nơi ác liệt. Chả trách hai mươi tu sĩ tiến vào thì không ra được một người, muốn sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt thế này xác thực quá khó khăn rồi.

Ngay lúc đó, một tiếng hét thảm truyền đến, thần thức của Diệp Mặc đã quét tới một tu sĩ Nguyên Anh tầng một đã gặp phải tập kích của "Không gian đao gió", tan xác tại chỗ.

Diệp Mặc trở nên cẩn thận hơn, hắn lấy ra địa đồ tìm tới ví trị đại thể của Thế giới sơn, bắt đầu cẩn thận hướng về nới đó mà đi.

Dọc theo đường đi Diệp Mặc thỉnh thoảng có thể gặp phải "Không gian đao gió" và tia sét đen, chỉ là sau khi có kinh nghiệm hắn không bị thương nữa. Với hắn mà nói, hiện tại mong muốn lớn nhất là đừng cùng lúc gặp cả lũ "Không gian đao gió", một khi như vậy, hắn ngoại trừ tiến vào Thế giới trang vàng ra thật chẳng có cách nào tránh né.

Hai ngày sau đó, Diệp Mặc không hề phát hiện vật gì có giá trị, ở đây thực sự không giống cái cấm địa Vẫn Chân trong miệng Quách Kỳ Phàm chút nào. Có lẽ nên nói ngoại trừ không cẩn thận thì sẽ mất mạng ra thì không có bất cứ thứ gì tốt cả.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Diệp Mặc không để tâm, thần thức của hắn tùy ý quét qua. Thế nhưng lập tức sắc mặt của hắn đại biến, không chút nghĩ ngợi đã chui vào Thế giới trang vàng.

Qua hồi lâu, khi hắn từ Thế giới trang vàng đi ra thì phát hiện nơi hắn đứng căn bản không phải là chỗ hắn vừa mới tiến vào Thế giới trang vàng.

Lúc này Diệp Mặc thật sự lo lắng rồi, hắn không ở đây đúng thật là có "Không gian loạn lưu", vừa rồi không phải hắn phản ứng nhanh thì hắn đã sớm bị sự hỗn loạn của "Không gian loạn lưu" cuốn đi rồi, hắn còn có thể trông mong được kết quả tốt đẹp gì hơn.

May mà sau khi hắn phát hiện thần thức không thể xuyên qua trận gió nhẹ đó, quả quyết thật nhanh tiến vào Thế giới trang vàng. Bằng không còn không biết bị không gian loạn lưu cuốn đến phương nào nữa.

Không gian đao gió, Không gian loạn lưu, tia sét màu đen...

Diệp Mặc trong lòng e dè, nơi đây còn có bao nhiêu loại sát thủ vô hình kiểu này?

Diệp Mặc đứng tại chỗ không hề động, hắn không biết theo tốc độ vừa rồi còn bao lâu nữa thì đến Thế giới sơn, lúc đó có thể nào Vẫn Chân điện cũng đã đóng cửa luôn rồi không?

Diệp Mặc đứng chưa được nửa nén hương thì có mấy thân ảnh rất nhanh bay vút tới hướng tới Diệp Mặc. Diệp Mặc thấy những tu sĩ này ở bên trong này còn di chuyển với tốc độ nhanh như vậy, không khỏi có chút giật mình. Những người này không muốn sống nữa à? Loại tốc độ coi như là gặp phải "Không gian đao gió", không có sao, nếu gặp phải "Không gian loạn lưu" cũng chỉ có con đường chết mà thôi, bọn họ vì sao không sợ?

- Là anh?

Tu sĩ dẫn đường không ngờ là một đạo cô, tu vi Nguyên Anh tầng tám của Thanh Mộng trai. Mấy người sau lưng cô có một người Diệp Mặc quen biết, là Lăng Hiểu Sương.

Lăng Hiểu Sương cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ Diệp Mặc thật đúng là đã tiến vào, hơn nữa còn tới đây trước.

- Sư tỷ, chúng ta nhanh lên một chút.

Lăng Hiểu Sương thấy Diệp Mặc chỉ có chút giật mình, cũng không muốn cùng Diệp Mặc nói chuyện.

Diệp Mặc trong lòng nghĩ có nên nhắc nhở đạo cô của Thanh Mộng trai một tiếng không, ở đây không chỉ có "Không gian đao gió" còn có "Không gian loạn lưu", tuy rằng "Không gian loạn lưu" Diệp Mặc mấy ngày qua mới gặp phải một lần, thế nhưng người bình thường gặp được một lần thì không có sau này nữa rồi.

Đạo cô Nguyên Anh tầng tám còn chưa kịp trả lời, lại có mấy thân ảnh phóng tới.

Có nam có nữ, vẫn là tốc độ rất nhanh. Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, lẽ nào những người này đều không sợ chết?

Người đến sau hẳn là bên Thiên Tinh phái, bọn họ tựa hồ như người của Thanh Mộng trai, đều cùng chạy tới một chỗ đó.

Người của Thanh Mộng trai còn dừng lại trước mặt Diệp Mặc chốc lát, thế nhưng người của Thiên Tinh phái không ai dừng lại, đều bay vút qua.

Thấy người của Thiên Tinh phái đi qua, đạo cô của Thanh Mộng trai cũng không dừng lại nữa, lập tức cùng đuổi theo rất nhanh, làm như phía trước có thứ tốt không bằng.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn lại cẩn thận đi về phía trước, hắn cũng không muốn bị "Không gian loạn lưu" cuốn đi.

Chỉ là hắn chưa đi được bao xa, một thân ảnh yểu điệu bỗng nhiên bay ngược trở về. Là một cô gái, Diệp Mặc nhận ra nữ tu mang khăn che mặt này, chính là Duẫn Phán Điệp của Thiên Tinh phái.

Người phụ nữ này có chút mâu thuẫn với Diệp Mặc, lúc đó còn xém chút đánh nhau, Diệp Mặc không biết cô vì sao phải đơn độc quay lại. Duẫn Phán Điệp tới trước mặt Diệp Mặc ngừng lại, Diệp Mặc cũng ngừng lại, muốn đánh nhau, hắn cũng không sợ cô Duẫn Phán Điệp này.

Chỉ là Duẫn Phán Điệp lại không có ý tứ muốn đánh nhau, cô chỉ bình thản nhìn Diệp Mặc, sau đó lấy ra một ngọc giản đưa cho Diệp Mặc.

- Chuyện lần trước là tôi không đúng, cái này cho anh.

Nói xong, cô căn bản là không dừng lại, xoay người rời khỏi với tốc độ nhanh hơn.

Diệp Mặc nghi hoặc tiếp nhận ngọc giản, thầm nghĩ người phụ nữ này cố tình qua đây để nói để nói một câu này? Hắn cầm lấy ngọc giản, quét thần thức vào.

Khi Diệp Mặc thấy nội dung bên trong của ngọc giản, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời đối với cô Duẫn Phán Điệp này có chút cảm kích.

Đại môn phái quả nhiên chuẩn bị đầy đủ, thảo nào những người này có thể di chuyển nhanh như vậy, bên trong ngọc giản Duẫn Phán Điệp đưa cho có miêu tả tỉ mỉ làm thế nào tránh né "Không gian đao gió" và "Không gian loạn lưu".

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết vì sao Văn Thái Y nói muốn tổ đội cùng hắn, hóa ra cách chủ yếu tránh né "Không gian đao gió" chính là tổ đội hai người hoặc trên hai người. Diệp Mặc đột nhiên nhớ tới ngọc giản Thanh Hàn cho hắn, hắn lập tức lấy ngọc giản kia ra vừa nhìn, quả nhiên nội dung bên trong khá giống với ngọc giản Duẫn Phán Điệp đưa cho.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1057

Khó Lên Thế Giới Sơn

Nếu hai người tổ đội, mỗi người đều cố gắng sử dụng chân nguyên, khi đó có thể hình thành một màng khí chân nguyên, khi có "Không gian đao gió", mảng khí chân nguyên liền có biến động, từ đó có thể sớm tránh né. Cùng lúc đó khi đi lại trong cấm địa Vẫn Chân phải dùng thần thức khống chế phạm vi ba mươi dặm, không thể nhiều cũng không được ít hơn.

Thần thức của phạm vi này rất mẫn cảm, một khi gặp phải tình hình thần thức bị cắn nuốt hoặc thần thức đột nhiên biến mất, tức là nói nơi thần thức bị biến mất có "Không gian loạn lưu", phải lập tức thay đổi phương hướng.

Diệp Mặc đến đây mới hiểu được vì sao những người đó có thể di chuyển nhanh như vậy rồi, đây quả thực có thể không cần chú ý tới "Không gian đao gió" và "Không gian loạn lưu". Phỏng chừng là người từng tiến vào cấm địa Vẫn Chân nhiều lần đã tổng kết ra kinh nghiệm. Những kinh nghiệm này chỉ được truyền lưu trong các đại môn phái, mà Quách Kỳ Phàm của môn phái năm sao nhỏ hiển nhiên là sẽ không rõ.

Cho nên đối với bọn họ mà nói, tiến nhập cấm địa Vẫn Chân xác thực là tìm chết không thể nghi ngờ.

Mà phía sau ngọc giản của Duẫn Phán Điệp để lại một câu nói, nơi bọn họ đến có thứ gì đó cực kỳ trân quý.

Diệp Mặc thu hồi ngọc giản, nhìn một chút phương hướng mà nhóm người Duẫn Phán Điệp rời đi, nhưng không đi theo, coi như là Duẫn Phán Điệp không nói, hắn rành mạch từng câu của bọn họ đều nói đến một phương hướng, hơn nữa đều là rất cấp thiết, khẳng định là bên kia có thứ tốt,

thế nhưng Diệp Mặc đã có chuyện chính yếu cần làm, hắn muốn đến Thế giới sơn, mà Thế giới sơn tuy rằng không hoàn toàn ngược với hướng đi của những người kia, nhưng cũng không phải là cùng một phương hướng.

Duẫn Phán Điệp trước đó hiểu lầm Diệp Mặc, xác thực là có chút áy này, cô thấy Diệp Mặc đi lại như ốc sên, hơn nữa lại cẩn thận từng chút một, lập tức xác thực đối phương là một tán tu, hơn nữa cũng không có biện pháp tránh né "Không gian loạn lưu" trong cấm địa Vẫn Chân. Thực lòng mà nói, một người không có chút hiểu biết nào về quy luật "Không gian loạn lưu" vẫn đi lại trong này nhiều ngày như vậy còn chưa chết, coi như là Duẫn Phán Điệp đối với Diệp Mặc có chút kính phục.

Bởi vì không mặt mũi nào đứng trước mọi người nói xin lỗi với Diệp Mặc, cho nên cô liền để lại cho Diệp Mặc một chút chỉ điểm cách đi lại bên trong cấm địa Vẫn Chân cho Diệp Mặc, cũng nói cho Diệp Mặc biết bên này có thứ tốt.

Cô nghĩ những thứ này đã đủ để hóa giải hiểu lầm với Diệp Mặc rồi, bởi vì những cái cô đưa cho có thể cứu Diệp Mặc một mạng. Cô là một người có vành tai mềm mỏng, hơn nữa dễ tin tưởng lời người khác nói. Lúc trước Lăng Hiểu Sương và sư muội Quý Du của nàng nói Diệp Mặc thế nào, cô thậm chí không có chút hoài nghi, lập tức cho rằng Diệp Mặc là kẻ chẳng ra gì.

Sau đó mấy cô gái nhóm Thanh Hàn phản bác, Quý du lại tự nhận lỗi chứng thực lời đám Thanh Hàn nói là đúng, cô lập tức cho rằng đám người Thanh Hàn nói đúng, bản thân thực sự hiểu lầm tán tu này rồi, vì vậy liền nghĩ lời Lăng Hiểu Sương nói cũng không phải hoàn toàn đúng. Nhưng không dám trước mặt mọi người hạ mình xin lỗi, khi không có người thì cô mới lưu lại cho Diệp Mặc một ngọc giản.

Thế nhưng khi thần thức của cô quét đến Diệp Mặc, thấy hắn cũng không đi theo các cô mà chọn một hướng khác rời đi, cô nhất thời hừ lạnh một tiếng, cảm giác Diệp Mặc không hiểu được ý tốt của mình. MÌnh đã có lòng tốt nhắc nhở hắn bên này có đồ tốt, thế nhưng hắn lại hoài nghi mình

mà thay đổi một phương hướng khác. Có chết cũng đáng đời.

Có được sự hướng dẫn của ngọc giản, Diệp Mặc đem thần thức khống chế ở phạm vi ba mươi dặm, hắn cẩn thận từng chút một tiến tới mấy trăm dặm đường, quả nhiên phát hiện biện pháp này dùng để tránh né "Không gian loạn lưu" quả thực là 100% có hiệu quả. Diệp Mặc trong lòng bội phục kinh nghiệm của các tiền nhân, nhưng theo đó để đổi lấy những kinh nghiệm này cũng là vô số máu huyết của các tiền nhân. Tốc độ đi lại của Diệp Mặc cũng dần được đẩy nhanh.

Về phần "Không gian đao gió", Diệp Mặc cũng có thể cảm ứng được một chút, huống chi "Không gian đao gió" đối với hắn mà nói thì coi như là gặp phải, hắn cũng không phải không có cách nào né tránh.

Chỉ một lát sau, tốc độ của Diệp Mặc so với nhóm của Lăng Hiểu Sương thậm chí còn nhanh gấp đôi, quả thực giống như đi lại ở nơi bình thường.

Chỉ là vài ngày sau, tuy rằng đã không có sự quấy nhiễu của "Không gian đao gió" và "Không gian loạn lưu" nữa, thế nhưng tia sét đen càng ngày càng nhiều, tuy rằng Diệp Mặc có linh căn Lôi hệ, lại có thể hấp thu Lôi linh nguyên, còn có bán chân khí hộ giáp, thế nhưng sau vài ngày hắn cũng bị tia sét đen đánh cho thương tích đầy mình.

Về sau, Diệp Mặc lại phải giảm tốc độ, hắn biết rằng may mắn đây là hắn, chứ loại tia sét đen này thì bất luận một người nào khác gặp phải cũng không biết đã phải chết bao nhiêu lần rồi, dù là tu sĩ Hư Thần thậm chí là tu sĩ Ngưng Thể cũng không có cách nào tránh né. Xem ra cấm địa Vẫn Chân kia dù là đã không còn sự uy hiếp của "Không gian loạn lưu" nữa, chỉ cần không cẩn thận thì đây vẫn sẽ là nơi chôn thây.

Tới ngày thứ mười một, Diệp Mặc đã thấy Thế giới sơn phía trước, đó thật là một ngọn núi lớn màu đen rộng lớn không gì sánh được, tuy bề ngoài không có chút sự sống nào, thế nhưng cẩn thận cảm thụ thì sẽ phát hiện tất cả sự sống ở cấm địa này đều tập trung ở ngọn núi lớn này.

Mà lúc này ở trên đỉnh núi không ngừng phát ra tia sét đen, tia sét đen chắc chắn là phát ra từ Thế giới sơn này.

Diệp Mặc trong lòng thầm hoảng sợ, cấm địa Vẫn Chân này rộng lớn bao nhiêu hắn không biết, nhưng tuyệt đối là vô biên vô hạn, vậy mà Thế giới sơn lại có thể phóng ra tia sét đen đến toàn bộ cấm địa, hiển nhiên Thế giới sơn này có chỗ khác biệt.

Mà lúc này hắn càng lúc càng tới gần Thế giới sơn, thì tia sét đen này càng lúc càng nhiều, Diệp Mặc thậm chí hoài nghi hắn còn chưa đi tới được Thế giới sơn, hắn đã bị tia sét đen của Thế giới sơn đánh cho bay trở về rồi. Nơi này căn bản không nên gọi là Thế giới sơn mà nên gọi là Lôi sơn.

Thần thức của hắn cũng không quét lên được đỉnh núi của Thế giới sơn, hắn cũng không biết "Khổ Trúc" có đúng là ở trên Thế giới sơn hay không? Thế nhưng nếu đã đến, hắn cũng không có ý định rời khỏi.

Chỉ là nhưng tia sét đen trước mắt thật quá nhiều, hơn nữa càng tới gần Thế giới sơn, tia sét đen lại càng dày đặc, như vậy thì đi như thế nào? Coi như là hắn có Lôi linh căn, có thể hấp thu Lôi linh nguyên, cũng không có cách nào để đi lên Thế giới sơn cả.

Liệu có thể dùng Dẫn lôi trận không nhỉ? Diệp Mặc âm thầm nghĩ đến Dẫn lôi trận hắn đã nghiên cứu ra, vốn hắn muốn dùng trận pháp này chỉ để giúp việc độ kiếp, không nghĩ tới đến nơi này cũng có chỗ dùng được.

Ngoại trừ biện pháp dùng Dẫn lôi trận, Diệp Mặc thực sự nghĩ không ra hắn có thể có biện pháp nào khác để có thể đi lên Thế giới sơn. Thế giới sơn bên ngoài toàn là phóng ra tia sét, mà tia sét đen dày đặc, không chỉ riêng hắn, cho dù là tu sĩ tu vi Ngưng Thể cũng không nhất định có khả năng đi tới.

Coi như là dùng Dẫn lôi trận, Diệp Mặc cũng không dám khẳng định có hiệu quả hay không, dù sao tia sét này cũng quá nhiều, hơn nữa cũng rất lợi hại.

Diệp Mặc lấy tất tài liệu trong nhẫn trữ vật ra không ngừng luyện chế trận kỳ, ngoại trừ những thứ tài liệu cực phẩm giữ lại để luyện chế pháp bảo phi hành, những tài liệu khác hầu như hắn đều dùng toàn bộ.

Ở trong Thế giới trang vàng, không ngừng nghỉ luyện chế hết năm ngày, Diệp Mặc mới đi ra khỏi Thế giới trang vàng bắt đầu bố trí trận pháp. Diệp Mặc thiết kế trận pháp chính là muốn đem tia sét đen dẫn dắt tập đến một nơi xa rồi nổ tung, để bản thân có thể dễ dàng xông lên Thế giới sơn.

Bởi vì không quan tâm đến việc phung phí tài liệu, vài ngày sau, Diệp Mặc tại một nơi cách Thế giới sơn khá xa bố trí một Dẫn lôi trận thật lớn. Diệp Mặc cải biến một chút trận pháp để không cho tia sét đen nổ tung trong trong trận pháp. Bằng không, không chỉ nói đến Dẫn lôi trận cấp năm cho dù là Dẫn lôi trận cấp bảy, cấp tám đều sẽ bị sự nổ tung của lượng lớn tia sét đen đó phá tan.

Từ lúc tiến nhập cấm địa Vẫn Chân đến nay đã hơn một tháng mà Diệp Mặc đến lúc này thậm thí còn chưa đụng đến Thế giới sơn, chỉ là bố trí một Dẫn lội trận ở gần đó mà thôi. Mà khi hắn bố trí trận pháp, cũng không phải chỉ bị thương một hai lần.

Thế nhưng cũng may là cuối cùng hắn đã thành công bố trí trận pháp, Diệp Mặc hít vào một hơi, nhìn một chút Dẫn lôi trận cấp năm vừa bố trí, lại nhìn một chút xấp trận kỳ dày cộp trong tay, trong lòng thầm nghĩ, nếu như thực sự có thể đem toàn bộ tia sét đen tới trận pháp, vậy thì bản thân chính là người tiên phong khai sáng ra cách thức này rồi. Nếu như ở địa cầu, nói không chừng loại biện pháp này của hắn có thể làm một nhà máy phát điện với trữ lượng điện là vô cùng tận.

Hơn một thàng, trừ việc bỏ ra lượng lớn tài liệu ra, hắn không có thu hoạch được gì, càng không cần nói đến thiên tài địa bảo. Cho nên hắn biết sau khi bố trí Dẫn lôi trận, thành hay bại cũng chỉ có một lần này. Nếu như thất bại, vậy tất cả nỗ lực cùng tài liệu của hắn chẳng khác nào trôi theo dòng nước.

Diệp Mặc phóng ra một trận kỳ đầu tiên, một tia sét đen hóa thành một tia màu đen chui vào Dẫn lôi trận phía xa, trong nháy máy phát sinh một trận nổ vang ngay bên ngoài Dẫn lôi trận.

Diệp Mặc cẩn thận quan sát Dẫn lôi trận, thấy nó vẫn bình yên vô sự, trong lòng nhất thời vui mừng. Trong tay của hắn không ngừng phóng trận kỳ ra, từng tia sét đen bị dẫn đi, Dẫn lôi trận ở phía xa không ngừng phát ra những tiếng nổ kịch liệt.

Chỉ là sét ở Thế giới sơn nhiều lắm, cho dù Diệp Mặc chuẩn bị đầy đủ, hắn vẫn bị rất nhiều tia sét đen đánh lên người. Thế nhưng bởi vì một lượng lớn tia sét đen đã bị hắn dẫn đi nên hiện tại đã không còn uy hiếp đến cái mạng nhỏ của hắn nữa.

Diệp Mặc lúc này kiểm tra lại Dẫn lôi trận, phát hiện Dẫn lôi trận đã không còn vững chắc như trước, trong lòng hiểu rõ, dù là Dẫn lôi trận cũng không có cách nào chứ đựng nhiều lôi điện như vậy mà không bị tổn hại, hắn cần phải đẩy nhanh tốc độ đi tới đỉnh núi, bằng không khi Dẫn lôi trận bị phá hủy hoàn toàn thì hắn thực không còn cơ hội nữa rồi.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc một mặt phóng ra toàn bộ trận kỳ, một mặt liều mạng vận chuyển "Tam Sinh quyết" hấp thu Lôi nguyên, lao nhanh về phía đỉnh núi.

Bên cạnh Dẫn lôi trận không ngừng phát ra những tiếng nổ lớn đó là vì Diệp Mặc dẫn động ngày càng nhiều lôi điện. Mà tu vi của bản thân hắn cũng tăng dần theo việc hấp thu Lôi nguyên, song hắn cũng cảm giác được việc hấp thu Lôi nguyên cũng rất nhiều rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc hấp thu Lôi nguyên rất nhiều, hơn nữa đả kích phải thừa nhận cũng rất lớn, thế nhưng lôi điện bị dẫn tới Dẫn lôi trận ở phía xa kia cũng không yếu bớt. Vì khi Diệp Mặc không ngừng tiến lên núi, lôi điện phía trước cũng càng ngày càng mạnh.

Truyện Sắc Hiệp - http://truyenfull. vn Cuối cùng, Diệp Mặc sợ chính

mình bị tia sét đen đánh thành tro bụi, càng lúc càng phóng nhanh các trận kỳ trong tay ra, tia sét đen bị hắn dẫn đi ngày càng nhiều.

Uỳnh...

Một tiếng nổ kịch liệt phát ra, dù Diệp Mặc ở gần trên đỉnh núi cũng có thể nghe thấy một cách rõ ràng. Hắn vô thức nhìn lại, phát hiện nơi phát nổ chính là Dẫn lôi trận của hắn.

Bản thân dẫn động quá nhiều lôi điện, Dẫn lôi trận đã không thể chịu nổi mà phát nổi trước rồi. Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều, đã có thêm mấy tia sét đen đánh về phía hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1058

Vọng Trúc Không Thán

Đã không còn Dẫn lôi trận, Diệp Mặc chẳng khác nào không có gì để dựa vào. Nhiều tia sét đen giáng xuống như vậy, qua thực so với Lôi kiếp lần trước còn lợi hại hơn nhiều, Diệp Mặc đâu còn dám do dự, ngay lập tức lấy ra "Tử Đao".

Oanh, oanh, oanh...

Đáo khí "Tử Đao" phóng ra, với hơn mười tia sét đen đánh vào cùng một chỗ, bộc phát ra tiếng nổ kinh hoàng, lôi quang của tia sét bị tung tóe ra chung quanh, mà phần lớn tia sét đen giống vậy cũng rơi xuống trên người Diệp Mặc.

Dù cho Diệp Mặc vận chuyển "Tam Sinh quyết" tới cực hạn, và năng lực phòng hộ của "Cửu Vận" có lợi hại đến đâu thì Diệp Mặc cũng thương tích đầy mình. Không chỉ nơi nơi trên người đều là những vết thương cháy đen, lại còn liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi. Cái loại cảm giác này so với thời gian trước hắn chịu một kích sau cùng khi độ kiếp còn khó chịu hơn nhiều, điều này khiến Diệp Mặc cảm thấy quá gian nan.

Nhưng cũng không phải là một chút lợi ích đều không có, cùng với lượng lớn tia sét đen bị Diệp Mặc mạnh mẽ hấp thụ, hắn cảm giác được chân nguyên của mình từ từ tăng lên, cuối cùng dường như đã đạt tới cực hạn, thế nhưng cái cực hạn này cũng không bảo trì được bao nhiêu, liền "Răng rắc" một tiếng bị thực nguyên dâng lên phá tan.

Một cảm giác cường đại truyền đến, Diệp Mặc biết sau khi hắn manh mẽ hấp thụ lượng lớn Lôi nguyên của tia sét đen, đã đột phá Nguyên Anh tầng

bốn rồi. Thế nhưng lúc này hắn một chút vui sướng cũng không có, cái đầu tiên đập vào mắt hắn hiện giờ là một rừng lôi điện hình cung, hắn làm sao né tránh bây giờ? Lôi kiếp, lôi kiếp làm sao có thể so với cái này? So sánh với loại Lôi nguyên kinh khủng này, thì lôi kiếp thật giống như sự vuốt ve của một cô gái.

Lúc này coi như là hắn tiến vào trong Thế giới trang vàng cũng không có cách nào rời khỏi Thế giới sơn, không nói đến hắn chỉ là Nguyên Anh tầng bốn, coi như là Hư Thần tầng bốn cũng như nhau, ngồi đây chờ chết thôi. Trừ khi hắn trốn trong Thế giới trang vàng cả đời, hơn nữa còn phải mong đợi Thế giới trang vàng không bị tia sét đen khủng khiếp này đánh tan.

Tia sét đen của Thế giới sơn không giống như Lôi kiếp, còn có thể cho bạn có thời gian nghỉ ngơi, đó căn bản là liên miên không dứt, một chút cũng không dừng lại.

Diệp Mặc biết cho dù là Nguyên Anh tầng bốn, hắn cũng chống đỡ không nổi sự kinh khủng của tia sét đen, hắn thở dài một tiếng, muốn tiến vào Thế giới trang vàng, bằng không sẽ lại có một đống tia sét đen nữa đánh tới.

Tại thời điểm hắn vừa định tiến vào Thế giới trang vàng, trước mặt liền xuất hiện một cái bóng màu xanh trong như nước.

- Khổ Trúc?

Diệp Mặc trong lòng kích động, cũng bất chấp một đống tia sét đen kia, thân hình lập tức di động, nhắm về phía cái bóng màu xanh lao tới.

Rầm, rầm...

Tựa hồ lại có thêm vô số một đống tia sét đen giáng xuống.

Một gốc cây trúc màu xanh tươi giống như không bị ảnh hưởng bởi khói lửa nhân gian xuất hiện trước mắt hắn, hặn thậm chí có thể lấy tay xoa lên gốc cây trúc kia.

Khi nghĩ tới đó, Diệp Mặc lập tức đưa tay xoa lên thân trúc xanh biếc một chút, một cảm giác thanh tịnh, an tĩnh xuất hiện trong lòng, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác chưa từng có được sự thanh tĩnh và an bình này. Giờ khắc này, tu vi của hắn vừa tấn cấp Nguyên Anh tầng bốn vẫn chưa ổn cũng đã hoàn toàn ổn định.

Thật sự là "Khổ Trúc".

Trong lòng Diệp Mặc bắt đầu kịch liệt nhảy lên, thế nhưng rất nhanh liền bình bĩnh lại. Hắn đã xác định đây là "Khổ Trúc" hàng thật giá thật, là một trong mười đại linh căn.

Diệp Mặc chẳng bao giờ nghĩ tới tại Tu Chân giới có thể thấy được một trong mười đại linh căn là "Khổ Trúc", lúc này hắn hoàn toàn hiểu rõ, "Khổ Trúc" này tuyệt đối không phải đồ gia truyền của Du gia gì đó, người của Du gia có đúng đã từng tới đây hay không đều chưa chắc, càng không nói đến có được "Khổ Trúc" này.

Bỗng nhiên Diệp Mặc trong lòng cả kinh, hắn chạy tới nơi này đã lâu rồi vì sao một đống tia sét đen kia còn không phóng tới? khi nãy còn nghe được âm thanh "Ầm, ầm" nổ vang mà? Hắn vô thức quay đầu lại nhìn một chút, nhưng phát hiện mình đã đứng ở đỉnh núi của Thế giới sơn rồi, còn lôi điện của Thế giới sơn vẫn rít gào như cũ, tia sét đen vẫn không ngừng phóng ra.

Thế nhưng chỗ có "Khổ Trúc" này lại thật sự yên tịnh, tựa hồ sự rít gào của tia sét với ở đây không có chút quan hệ nào, chỗ này hoàn toàn là một thế giới độc lập, an bình.

Giờ khắc Diệp Mặc tựa hồ có chút hiểu ra, hắn ngồi xuống, cảm giác tu vi của bản thân coi như là không có tu luyện, cũng đã chậm rãi tăng lên một cách vững vàng.

Diệp Mặc cũng không mất bao lâu thời gian để thanh tĩnh lại, hắn khiếp sợ nhìn gốc "Khổ Trúc" trước mặt, vừa rồi hắn không hề tu luyện, cũng đã có cảm ngộ, nếu như hắn ở đây tu luyện một ngày, vậy không biết "Khổ

Trúc" này sẽ mang lại cho hắn bao nhiêu chỗ tốt nữa?

"Khổ Trúc" có thể luyện khí, thế nhưng loại thiên địa bảo vật này có ai lại mang đi luyện khí? Diệp Mặc trong lòng kích động, hắn dĩ nhiên phát hiện linh khí ở đây và bên ngoài hoàn toàn khác nhau, linh khí ở đây không chỉ nồng đậm hơn, hơn nữa lại tinh thuần không gì sánh được, đây thực là một nơi độc lập.

Diệp Mặc đã sáng tỏ được một chút, "Khổ Trúc" hẳn là chỉ có thể sống ở "Thế giới sơn" mà thôi. Mà "Thế giới sơn" lớn như vậy, muốn chuyện vào Thế giới trang vàng hiển nhiên là không hiện thực, hắn cũng làm không được, thế nhưng Diệp Mặc lại có biện pháp của riêng mình.

Trong Thế giới trang vàng của hắn có một linh mạch, nếu như đem "Khổ Trúc" này cùng với một phần đất của "Thế giới sơn" này đào lên mang vò đặt trên linh mạch, hẳn là "Khổ Trúc" có thể sinh tồn được.

Diệp Mặc lấy ra một linh khí phi kiếm thượng phẩm, vừa định cắt lấy một khoảng đất đá màu đen xung quanh "Khổ Trúc" thì phát hiện bên cạnh "Khổ Trúc" là một khối bia đá màu xám trắng.

Ở "Thế giới sơn" này tất cả đều là màu đen, "Khổ Trúc" lại là màu xanh biếc, một khối bia đá màu xám trắng ở chỗ này lại không quá gây chú ý.

Diệp Mặc hiểu rõ vừa rồi ngay sau khi hắn tới nơi này, liền nhìn thấy "Khổ Trúc", bỏ qua những thứ khác, lúc này hắn muốn mang "Khổ Trúc" đi thì mới thấy được tấm bia đá này.

Trên bia đá này còn khắc mấy chữ lớn:

"Khổ Truc – Du gia, không phải người Du gia xin đừng trạm vào, bằng không tất truy sát đến chân trời góc biển. Du Vạn Lý lưu bút".

Diệp Mặc sửng sốt, lập tức phản ứng lại, hắn phất tay đem tấm bia đá đánh cho nát bấy, trong lòng cười nhạt.

Lúc này hắn càng xác định Du gia cùng với "Khổ Trúc" không có quan hệ. "Khổ Trúc" rất có thể vẫn luôn ở trên Thế giới sơn, một lần nào đó Vẫn Chân điện mở ra, tổ tiên của Du gia là Du Vạn Lý đi tới Thế giới sơn này. Chỉ là không biết Du Vạn Lý đã dùng biện pháp gì để tới được đây, sau đó thấy "Khổ Trúc" lúc này mới để lại tấm bia đá màu xám trắng này.

Sau đó người của Du gia đã đem "Khổ Trúc" này thành của riêng rồi, mà trên thực tế là toàn bộ Du gia ngoại trừ Du Vạn Lý, không có một ai từng nhìn thấy "Khổ Trúc" cả.

Diệp Mặc tuy rằng khinh thường Du Vạn Lý, đặc biệt là sự nông nổi mà họ Du thể hiện qua bài từ kia, thế nhưng đối với việc Du Vạn Lý thoát qua được tia sét đen của Thế giới sơn để đến được nơi đây, trong lòng hắn cực kỳ bội phục. Phải biết rằng hắn đi đến nơi này phải tốn sức chín trâu hai hổ mới thành công, thiếu chút nữa bị lôi điện đánh gục.

Đối phương không chỉ đến được đây, lại còn có thể trở về, hiển nhiên so với hắn còn lợi hại hơn nhiều. Có thể thấy được người tài trong thiên hạ xuất hiện lớp lớp, đều không phải là một người như Diệp Mặc hắn có thể so sánh, chờ lúc rảnh rỗi, hắn cũng muốn hỏi thăm xem Du Vạn Lý rốt cuộc là người thế nào.

Duy nhất điều khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là Du Vạn Lý đã tới đây rồi vì sao không đem "Khổ Trúc" đào lên? Lại đi lập một tấm bia đá để ở chỗ này? Điều này quả thực là không hợp lý.

Cái này giống như là có người qua lại trên đường, thấy một khối vàng thật lớn, thế nhưng người nọ không có đem khối vàng đi, trái lại viết một tờ giấy để trên mặt, viết rằng "Đây là vàng của Du Nhị Sỏa, người nào lấy tôi sẽ giết người đó".

Diệp Mặc cười cười, nếu không nghĩ ra thì hà tất phải suy nghĩ? Có thể Du Vạn Lý này thực sự là một người quang minh lỗi lạc, cho là tất cả mọi người đều quang minh lỗi lạc như ông ta. Thế nhưng xin lỗi ông rồi, Diệp Mặc ta lại không phải là người quang minh lỗi lạc, "Khổ Trúc" này ta nhất

định lấy đi rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lấy ra linh khí phi kiếm, đem phạm vi xung quanh "Khổ Trúc" đào lên.

Keng keng!

Một tiếng va chạm phát ra, tại nơi linh khí phi kiếm va chạm với tảng đá màu đen ngay cả một vết tích cũng không có lưu lại, chỉ phát ra một trận âm hưởng mà thôi.

Mà thực chất âm hưởng vọng lại hoàn toàn không phải là từ tảng đá màu đen của Thế giới sơn, mà hoàn toàn là từ phi kiếm vọng lại.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, đá tảng của Thế giới sơn này cứng rắn như vậy sao? Hắn thậm chí mơ hồ hiểu rõ vì sao Du Vạn Lý không lấy "Khổ Trúc" đi rồi, có lẽ ông ta cũng không có quang minh lỗi lạc hơn mình là bao.

Nếu như đã đến đây, vậy mà ngay cả đá tảng cũng không đào lên được thì còn nói gì đến lấy "Khổ Trúc" đi nữa? Hiểu được điều này, Diệp Mặc càng toàn lực xuất ra phi kiếm của mình.

Răng rắc!

Động tĩnh lần này của Phi kiếm lớn hơn trước, chỉ là Diệp Mặc phát hiện linh khí phi kiếm thượng phẩm này đã hoàn toàn gãy rồi, đã trở thành một thanh kiếm phế liệu.

Diệp Mặc nhìn thanh kiếm gãy một lát, lúc này mới cười khổ một tiếng, đây là linh khí thượng phẩm đó. Hắn đã triệt để hiểu rõ vì sao Du Vạn Lý không mang "Khổ Trúc" đi rồi, đây không phải là vì ông ta không muốn mà căn bản là không có khả năng mang đi.

Diệp Mặc cũng không dám lấy ra "Tử Đao", với hắn mà nói "Tử Đao" là một món đồ bảo mệnh, nếu một ngày nào đó nó bị hư hao, hắn sợ không có khả năng tìm được một thứ tốt như vậy để hợp tác nữa. Diệp Mặc lần này lấy

ra "Hôi Tước kiếm" cướp được từ Bác Dung, đây là một món chân khí hạ phẩm, dùng thứ này hẳn là sẽ có chút hiệu quả.

Diệp Mặc đem "Hôi Tước kiếm" tế luyện đơn giản một chút, sau đó hắn vận chuyện chân nguyên đào thử táng đá màu đen cứng rắn của Thế giới sơn.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Lại một tiếng "Keng" giòn vang lên, nhưng so với lần trước tốt hơn rất nhiều, lần này đá tảng màu đen của Thế giới sơn đã có một vết tích, chỉ là Diệp Mặc lấy tay lau một cái thì vết tích liền biến mất không thấy, hiển nhiên là món chân khí hạ phẩm này cũng không có cách nào đào lấy "Khổ Trúc" cả.

Diệp Mặc có chút chán chường ngồi xuống đất, hắn cũng không có tiếp tục thử lại, bởi vì hắn biết cho dù là thử lại thì cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Lúc này hắn rốt cuộc đã hiểu tâm tình của Du Vạn Lý, đi một mình trên đường, bụng đói không thể chịu được. Bắt gặp được một khối vàng, hắn hưng phấn không thôi, biết rằng chỉ cần nhặt khối vàng này lên, lập tức có thể đổi được vô số đồ ăn. Đáng tiếc chính là sau khi hắn thử, thì lại phát hiện ra bản thân đã quá đói, căn bản không thể đi động được khối vàng. Tiếp tục ở lại thì chỉ có thể chết đói và hắn ngoại trừ việc viết lại trên khối vàng vài chữ đây là vàng của ta, thì còn có thể làm cái gì nữa?

Lúc này Diệp Mặc đã biết, Thế giới này tuyệt đối không bình thường, thậm chí quý giá không thua gì "Khổ Trúc", đáng tiếc chính là hắn hiện tại căn bản là bất lực. Đừng nói là đem toàn bộ Thế giới sơn này đi, hắn ngay cả cắt bỏ một khối đá màu đen cũng không thể làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1059

Sự Biến Đổi Của Thế Giới Sơn

Diệp Mặc đứng lên, sau khi hắn đi mấy vòng quanh cây Khổ Trúc này, bỗng nhiên trong lòng vui vẻ, người khác không có cách nào lấy được "Khổ Trúc", chỉ có hắn mới có biện pháp.

Giương tay lên, một luồng lửa đỏ rực xuất hiện trong bàn tay của hắn, đây là thiên hỏa Vụ Liên tâm hỏa hắn đã thăng cấp đến màu đỏ. Nếu như loại thiên hỏa này cũng không có cách nào cắt tảng đá đen ra, hắn cũng không còn biện pháp nào khác. Cách duy nhất có thể làm là giống như Du Vạn Lý, làm một tấm bia đá, sau đó viết:

"Đây là Khổ Trúc của Diệp Mặc, ai động vào sẽ đi đời nhà ma".

Nếu giống như Du Vạn Lý, cũng viết mấy chữ này, không những người khác thấy sẽ cười, mà ngay cả hắn thấy cũng không khỏi bật cười, giờ khắc này, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy gã Du Vạn Lý kia nhất định là một người thích chọc cười. Du Vạn Lý cả đời nói năng thận trọng, hơn nữa sát phạt rất nhiều nếu biết Diệp Mặc cho y là như vậy, y không biết sẽ lộ ra biểu hiện gì?

Nén tâm tình trong lòng, Diệp Mặc dùng Vụ Liên tâm hỏa cắt trên mặt tảng đá.

Một trận "Xuy xuy" vang lên, thậm chí không khí xung quanh đều bị thiên hỏa này đốt thành hư vô, có thể thấy được sức mạnh của thiên hỏa đã thăng cấp đến sắc đỏ.

Sau một nén nhang, Diệp Mặc kiểm tra chỗ hắn vừa cắt, một khe hở lờ

mờ khiến cho Diệp Mặc không biết là nên vui hay buồn.

Đáng vui mừng chính là Vụ Liên tâm hỏa của hắn quả thật có thể cắt khối đá đen này, điều ưu sầu chính là với tốc độ này, có thể phải trải qua mấy trăm năm, hắn mới có thể cắt hết khối đá đen này.

Diệp Mặc đứng lên, nhìn vào phạm vi mà y lựa chọn, lắc đầu, phạm vi mà hắn chọn quá lớn, không chỉ nói mấy trăm năm thậm chí cả một nghìn năm sau, nói không chừng hắn vẫn còn ở đây cắt khối đá này.

Cũng may Vụ Liên tâm hỏa của hắn có thể cắt, để giảm thiểu thời gian, Diệp Mặc sẽ giảm nhỏ phạm vi vừa nãy mấy lần, phạm vị khối đá đen vừa nãy mà hắn lựa chọn khoảng mấy chục thước. Lần này Diệp Mặc chọn phạm vi khoảng mười thước, hắn thậm chí dự định tốn khoảng mấy trăm năm vừa cắt vừa tu luyện, nhưng không biết thời gian của Vẫn Chân điện đến rồi hắn có thể bị truyền tống ra ngoài hay không?

Diệp Mặc ở trong phạm vị khoảng mười thước bắt đầu dùng Vụ Liên tâm hỏa cắt, phát hiện chỗ đá đen này dường như rất mềm, giống như là sau một nén nhang, độ sâu mà hắn cắt đã lớn hơn rất nhiều, so với lúc nãy, thậm chí sâu hơn nhiều lần.

Diệp Mặc giật mình, chẳng lẽ càng tới gần Khổ Trúc, khối đá đen này càng mềm?

Diệp Mặc lần nữa chọn chỗ xung quanh Khổ Trúc một thước, bắt đầu dùng Vụ Liên tâm hỏa cắt xuống.

Âm thanh "Xuy xuy" lần nữa vang lên. Diệp Mặc vui mừng phát hiện, cách làm của hắn là không sai, tuy rằng tại bất cứ nơi nào dùng chân khí đều cắt không nổi khối đá đến này, dùng thiên hỏa quả thật càng gần càng có hiệu quả.

Dựa theo tốc độ hiện tại của hắn, thậm chí không cần nửa tháng, hắn có thể cắt hết toàn bộ trong phạm vi một thước quanh cây Khổ Trúc này.

Cũng may cây Khổ Trúc này cũng không phải rất thô. Chọn lựa phạm vi khối đá đen với đường kính hai thước hoàn toàn có thể đào Khổ Trúc lên.

Về phần phạm vi này có quá gần hay làm tổn hại đến Khổ Trúc hay không, Diệp Mặc đã bất chấp rồi. Bất luận thế nào, hắn chí ít cũng phải lấy được Khổ Trúc sau đó mới tính tiếp. Phạm vi bán kính một thước là phạm vi lớn nhất mà hắn có thể cắt trong một thời gian ngắn nhất, nếu như kéo dài đến hai thước, đường kính bốn thước, Diệp Mặc phỏng chừng cần thời gian khoảng nửa năm. Mà hiện tại hắn thậm chí chỉ cần nửa tháng là xong, sau khi cân nhắc, Diệp Mặc vẫn quyết định lấy thời gian ngắn làm chuẩn.

Sau mười hai ngày, Diệp Mặc đầu đầy bụi đất hoàn toàn đào xong cây Khổ Trúc này. Trong lòng hắn tràn đầy niềm vui muốn đem "Khổ Trúc" cho vào Thế giới trang vàng, thế nhưng sau khi hắn vận động chân nguyên và thần thức, mới phát hiện hắn còn chưa hiểu rõ hết khối đá đen này của Thế giới sơn. Cái này thật lợi hại, Diệp Mặc trong thâm tâm không nói nên lời, đồng thời trực tiếp bắt đầu thiêu đốt máu huyết. Sau khi một hơi thiêu đốt máu huyết, Diệp Mặc miễng cưỡng mang theo cây Khổ Trúc này tiến nhập vào Thế giới trang vàng.

Ngồi bên trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc thở dài. Cuối cùng cũng lấy được Khổ Trúc. Khổ Trúc sau này chính là của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn định đem Khổ Trúc cắm vào bên linh mạch, thế nhưng nghĩ đến khối đá đen rất nặng. Hắn chỉ có thể để Khổ Trúc tại chỗ.

Thế nhưng khi Diệp Mặc chuẩn bị di chuyển Khổ Trúc, khối đá đen phạm vị một thước dính với Khổ Trúc tự động rã ra. Sau khi khối đá đen rã ra, tự động chui vào bên trong bùn đất của Thế giới trang vàng, tạo ra một cái hố sâu lớn. Còn Khổ Trúc ngược lại ngay cả rễ cũng không bị khối đá đen kia mang đi, cứ trần trụi phơi bày ra bên ngoài như vậy.

Trong lòng Diệp Mặc kinh ngạc, hắn mất nửa tháng mới làm được, tại sao hiện tại khối đá đen này lại tự động rã ra?

Khi Diệp Mặc nhìn Khổ Trúc trong tay, lại phát hiện Khổ Trúc lúc nãy còn tràn đầy sức sống nhưng lúc này đã héo úa, hơn nữa tựa hồ cái loại héo úa này đang lan tràn từ từ.

Không hay rồi, Khổ Trúc sắp tàn lụi rồi.

Diệp Mặc chưa bao giờ nghĩ tới một trong những thập đại linh căn như Khổ Trúc lại tàn lụi thế này, quả thật khó tin. Trên thực tế, Khổ Trúc trong tay của hắn thực sự đang tàn lụi.

Trong lòng Diệp Mặc hoảng hốt, lẽ nào Khổ Trúc thực sự không thể di chuyển? Khổ Trúc mà hắn đã trăm cay nghìn đắng mang vào, lại phải đem trở ra ư?

Phải đưa ra ngoài, Diệp Mặc tuyệt đối không cam lòng, hắn nhanh chóng mang Khổ Trúc đến bên cạnh linh mạch, cắm Khổ Trúc xuống. Khiến cho Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm chính là, hắn phát hiện khi hắn lần nữa cắm Khổ Trúc xuống, Khổ Trúc kia lại không hề héo rũ. Hiển nhiên hắn đem Khổ Trúc cắm vào đây sẽ có tác dụng hơn, chỉ là Khổ Trúc này không tràn đầy sức sống như ban đầu.

Diệp Mặc ảo não nhìn Khổ Trúc, lại nhìn dòng linh mạch to lớn kia, sau một lạt hắn khẽ cắn môi, đem linh mạch hoàn toàn vùi vào phía dưới của Khổ Trúc. Nếu vậy, hắn không còn động phủ linh mạch để tu luyện rồi, sau này tu luyện chỉ có thể ở bên cạnh Khổ Trúc.

Khi Diệp Mặc làm xong mọi thứ, hắn mừng rỡ phát hiện Khổ Trúc lại từ từ khôi phục lại sức sống, tuy rằng không có dạt dào sức sống như ở Thế giới sơn, thế nhưng vẫn còn hơn sự bơ phờ tàn lụi lúc nãy.

Càng làm cho Diệp Mặc chấn động chính là, giờ khắc này hắn bỗng nhiên cảm thấy Thế giới trang vàng của hắn có chút thay đổi, Thế giới trang vàng vốn chỉ là dựa theo tu vi không ngừng mở rộng diện tích, lúc này không ngờ lại thay đổi bầu không khí trầm lặng mờ mịt của lúc đầu, có một loại sức sống mãnh liệt.

Không sai, chính là sức sống, một số linh thảo không phát triển thêm cũng không chết mà Diệp Mặc đã cắm vào bên trong Thế giới trang vàng, cũng phát ra một sức sống mạnh mẽ.

- Một trong thập đại linh căn. Quả là danh bất hư truyền.

Diệp Mặc không ngớt mừng rỡ thầm nói. Hắn biết, hiện tại hắn cần phải lấy được lượng lớn linh mạch cho vào cung cấp cho Khổ Trúc. Một loại linh mạch thứ phẩm mãi mãi không thể bảo đảm cung cấp linh lục cho Khổ Trúc.

Tuy rằng chuyến đi này tốn nhiều sức lực, thế nhưng trong lòng Diệp Mặc rất vui sướng.

Khổ Trúc tới tay rồi.

Về phần khối đá đen chui xuống đất kia, Diệp Mặc không di chuyển, hắn dự cảm khối đá đen đó tuyệt đối không đơn giản, giống như Thế giới sơn, hiện tại hắn chưa đủ năng lực nghiên cứu, chờ khi hắn tới Hư Thần, có thể sẽ lấy khối đá đen kia ra xem xét.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, việc hiện tại mà hắn muốn làm là đào tiếp ít đá đen của Thế giới sơn, sau đó đưa vào Thế giới trang vàng của hắn. Hắn dự cảm đá đen của Thế giới sơn này, tuyệt đối là thứ tốt, thậm chí rất quý báu đến nỗi hắn không dám tưởng tượng.

Khi Diệp Mặc lần nữa đến chỗ cái hố cắm Khổ Trúc. Khi phóng ra Vụ Liên tâm hỏa bắt đầu cắt, lại phát hiện đá đen mà vừa nãy hắn còn cắt được, lúc này mặc cho hắn thiêu đốt thế nào cũng không để lại vết tích.

Diệp Mặc đã hiểu rõ, tất cả đá đen mà hắn vừa nãy có thể thiêu đốt, không phải thiên hỏa của hắn lợi hại, mà là bởi vì có Khổ Trúc ở đây.

Diệp Mặc lúc này thậm chí không cần đến Thế giới trang vàng của hắn để xem, cũng biết khối đá đen kia nằm bên trong Thế giới trang vàng của hắn, hắn có thiêu đốt cũng bất động.

Diệp Mặc chỉ lắc đầu, nhưng không quá thất vọng, hắn đang suy nghĩ nếu như tương lai có thể đem Thế giới sơn luyện hóa, trở thành pháp bảo của hắn, thế giới này còn ai là đối thủ của hắn?

Một mình hắn được không? Diệp Mặc tự hỏi một câu, lập tức lắc đầu, hắn khẳng định dù là tu sĩ Hóa Chân đỉnh đến nơi này, cũng không có cách nào luyện hóa Thế giới sơn này. Có lẽ là tiên nhân chân chính mới có thể, thế nhưng tiên nhân chân chính làm sao có thể đến cấm địa Vẫn Chân?

Diệp Mặc là một người rộng lượng, hắn lập tức vứt bỏ những tâm tư này. Nếu không chiếm được có nghĩ cũng chỉ uổng công. Hiện tại hắn quan tâm nhất là làm thế nào để xuống núi. Có cần bố trí Dẫn lôi trận hay không? Đáng tiếc chính là hắn đã không còn tài liệu bố trí trận pháp.

Thần thức của Diệp Mặc quét xuống Thế giới sơn, trong lòng bỗng nhiên cả kinh. Vừa nãy Thế giới sơn còn có tia sét đen chớp động, lúc này lại an tĩnh, lôi điện vô biên lúc nãy dường như đã tiêu tan, trước mắt chỉ là một ngọn núi đen bình thường mà thôi.

Điều này nhất định có liên quan đến Khổ Trúc mà hắn dời đi, Diệp Mặc thấy Thế giới sơn an tĩnh, chỉ có một cách nghĩ, nhân cơ hội này xuống núi, ai biết tia sét đen kia có quay trở lại không?

Chỉ là Diệp Mặc vừa suy nghĩ ra ý định này trong đầu, đột nhiên cảm thấy dưới chân chấn động, hắn tựa hồ như bị vật gì xê dịch đi, mà chính hắn không có khả năng phản kháng lại.

Một cảm giác mất thăng bằng truyền đến, Diệp Mặc cảm thấy hắn đang từ trên cao hạ xuống, hắn vội vã xuất "Tử Đao" ra, lúc này mới bình tĩnh trở lại.

Thần thức của hắn cùng lúc quét ra ngoài, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng cảnh tượng đập vào mắt hắn làm cho hắn không ngừng khiếp sợ.

Thế giới sơn mà hắn vừa đứng đã rời khỏi chân của hắn, lúc này không ngờ biến thành một đám mây đen lớn cuồn cuộn trong không trung, trong nháy mắt đám mây đen vô biên vô hạn đã bị không gian vô biên vô hạn nuốt mất, biến mất trong không trung.

Diệp Mặc cúi đầu, hố sâu dưới chân của hắn kéo dài đến tận chân trời.

Diệp Mặc hít một hơi, còn chưa kịp nhìn thấy cái hố sâu vô biên, bỗng có hai bóng dáng nhanh như chớp lao về phía hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1060

Lúc Nãy Chỉ Là Khởi Động

Khi Diệp Mặc thấy rõ hai người vừa tới, cũng không nói gì, Vẫn Chân điện này lớn, lại nhiều người bước vào cấm địa Vẫn Chân như vậy, thế nhưng thế giới này vẫn cứ nhỏ như vậy. Hắn biết hai người vừa tới, một người là Duẫn Phán Điệp trước đây đã từng giúp hắn, người khác là Ngô Dự tu sĩ Vô Lượng Hải.

Vô Lượng Hải là tông môn bảy sao, Ngô Dự trước kia từng có mâu thuẫn với Diệp Mặc, chỉ là lúc đó tại thành Vẫn Chân y không tiện đánh nhau với Diệp Mặc mà thôi. Lúc này rõ ràng Ngô Dự đang truy sát Duẫn Phán Điệp, cũng không biết Duẫn Phán Điệp đắc tội gì với Ngô Dự, vậy mà khiến y dám truy sát với Duẫn Phán Điệp của tông môn tám sao.

Lúc này Duẫn Phán Điệp tóc tai bù xù, khắp người đều là vết thương, trên ngực có nhiều vết máu loang lổ, rõ ràng là bị thương không nhẹ. Chỉ là không biết những vết thương này của cô có phải do Ngô Dự đả thương hay không?

Nhìn thấy hai người này, Diệp Mặc lập tức đem tu vi của hắn hiện thị Nguyên Anh tầng ba. Nếu như để cho mọi người biết hắn chỉ trong thời gian ngắn từ Nguyên Anh tầng ba nâng lên Nguyên Anh tầng bốn, coi như là hiếm lạ cũng bị chú ý.

Duẫn Phán Điệp và Ngô Dự thấy Diệp Mặc liền sửng sốt, hai người quả nhiên cũng bất ngờ khi gặp Diệp Mặc ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Là anh?

Duẫn Phán Điệp vô tình nói một câu, thế nhưng lập tức biết cô sẽ gây phiền hà cho đối phương. Tu vi của Ngô Dự là Nguyên Anh tầng bảy, trên Bia đề danh Nguyên Anh xếp thứ hai trăm sáu mươi bảy, tu sĩ Nguyên Anh lợi hại như y không bao nhiêu, không cần phải nói đến cấm địa Vẫn Chân này rồi.

Ngô Dự thấy Diệp Mặc lập tức cười ha ha, y không ngờ vận may của y tốt như vậy, muốn giết Ninh Tiểu Ma này thì đã gặp được rồi.

- Anh ở chỗ này làm gì? Nơi này là khu vực tia sét đen, tu sĩ tới...

Duẫn Phán Điệp nói đến chỗ này lập tức dừng lại, cô chạy trốn cả buổi chính là mượn trợ giúp của tia sét đen để trốn sự truy sát của Ngô Dự, thế nhưng sau khi tới đây, không còn tia sét đen nào cả? Đến cả cô cho đến bây giờ cũng chưa gặp phải tia sét đen.

- Cô có nhiều đồng minh như vậy, vì sao lại đơn độc bị người khác truy sát?

Diệp Mặc cũng có chút nghi hoặc nhìn Duẫn Phán Điệp, Duẫn Phán Điệp đến từ Thiên Tinh phái, trước đây Diệp Mặc đã thấy có một tu sĩ Nguyên Anh tầng tám và một tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn đi cùng cô. Nếu như vậy, Duẫn Phán Điệp sao lại có thể bị gã Nguyên Anh tầng bảy Ngô Dự truy sát?

Duẫn Phán Điệp lạnh lùng nhìn Diệp Mặc, lạnh lùng nói:

- Việc này không có liên quan gì đến anh. Anh đi đi, đây là chuyện giữa tôi và Ngô Dự.

Diệp Mặc mỉm cười, nếu như là người khác hắn còn muốn đi, thế nhưng gã Ngô Dự này hắn đã hứa với em dâu Trình Na Na là phải giết y, lúc này làm sao có thể rời khỏi?

- Còn muốn chạy hả? Tên họ Ninh. Chỉ có thể nói vận khí của cậu không tốt. Gặp phải tôi, nếu như Ngô Dự tôi để cho cậu đi, tôi sẽ không tiếp tục tu

luyện nữa. Tôi đã nói rồi, cậu không nên gặp tôi. Nhưng cậu hết lần này tới lần khác gặp phải tôi.

Diệp Mặc vẫn không trả lời, Ngô Dự cười lạnh một tiếng mới nói.

Duẫn Phán Điệp nghi hoặc nhìn Diệp Mặc:

- Anh và y có thù oán à?

Diệp Mặc gật đầu, thấy tóc tai của cô bù xù, hơn nữa thấy Duẫn Phán Điệp hỗn loạn, nói:

- Không sai, tôi và y có thù oán, việc này không liên quan gì đến cô, cô đi trước đi, tôi muốn tìm y báo thù.

Duẫn Phán Điệp nhíu mày nói:

- Cứ cho anh là Nguyên Anh tầng ba, anh tưởng anh là đối thủ của Ngô Dự sao? Gã họ Ngô này đã là Nguyên Anh tầng bảy, đứng thứ hai trăm sáu mươi bảy của danh nhân đường Nguyên Anh.

Hiển nhiên Duẫn Phán Điệp cho rằng Diệp Mặc nói khoác, không cần nói báo thù, cứ cho là sát thương nhẹ Ngô Dự phỏng chừng cũng không có khả năng.

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, Ngô Dự gã hèn mọn này chỉ là Nguyên Anh tầng bảy, chỉ là xếp hạng hai trăm sáu mươi bảy trên Bia đề danh Nguyên Anh. Khi hắn ở Nguyên Anh sơ kỳ tầng ba đã giết Lô Kiếm Cường xếp hạng thứ hai trăm mười chín trên Bia đề danh Nguyên Anh, hiện tại hắn đã thăng cấp Nguyên Anh trung kỳ tầng bốn rồi, muốn giết Ngô Dự căn bản là không phi bất cứ khí lực gì.

- Ha ha, nếu đã gặp. Cũng không thể đi rồi. Duẫn Phán Điệp, nếu như cô giao Nhược Thủy linh châu ra, cô có thể đi, cô và tôi đều là đệ tử của tông môn lớn. Tôi cũng không nên làm khó dễ cô. Thế nhưng người này, tôi cần phải giết.

Nói xong, Ngô Dự lạnh lùng nhìn Diệp Mặc.

Nhược Thủy linh châu? Diệp Mặc giật mình. Thứ này quả là đồ vật tốt, hoàn toàn không thua tài liệu cấp mười của hắn, sợi lông đuôi của Cửu Vĩ Kim Bằng, thậm chí tính thực dụng còn cao hơn cả sợi lông đuôi của Cửu Vĩ Kim Bằng.

Khi giữ Nhược Thủy linh châu để tu luyện, rất có ích đối với tu sĩ, không chỉ có thể khiến cho tu sĩ nhập định rất nhanh còn làm cho tinh thần yên định, điểm này có chút công hiệu giống Khổ Trúc. Thế nhưng Nhược Thủy linh châu còn có một công dụng quan trọng hơn, nếu trường kỳ sử dụng Nhược Thủy linh châu tu luyện, có thể khiến cho thần thức của người tu luyện nâng lên cao, hơn nữa độ tinh khiết cũng sẽ nâng cao giống vậy.

Nếu như nói một số này vẫn chưa đủ để nói rõ lợi ích của Nhược Thủy linh châu, Nhược Thủy linh châu làm tài liệu cấp mười cũng giống như vật luyện khí quý báu nhất. Coi như luyện khí sư không hiểu luyện khí, dùng Nhược Thủy linh châu thậm chí có thể luyện chế ra chân khí.

Diệp Mặc không ngờ tại cấm địa Vẫn Chân lại có đồ vật tốt như vậy, mà thứ đồ này dường như bị Duẫn Phán Điệp đoạt rồi. Nếu như không phải Duẫn Phán Điệp trước đây giúp hắn, hắn thậm chí nói không chừng đã cướp về rồi. Thế nhưng lúc này Diệp Mặc đương nhiên sẽ không nghĩ đến việc này, cô ta vừa mới giúp hắn, hắn ngược lại đi cướp đồ vật của người ta sao.

Duẫn Phán Điệp nhìn Ngô Dự, trong lòng cô hiểu rõ, coi như là cô và Diệp Mặc hai người có hợp lại cũng không phải là đối thủ của Ngô Dự.

Sau khi hiểu rõ đạo lý này, Duẫn Phán Điệp bỗng nhiên nói:

- Ngô Dự, đồ vật này tôi có thể để cho anh, thế nhưng anh phải thả chúng tôi đi.

Ngô Dự cười ha ha, đưa chiếc quạt gấp trong tay ra.

Thế nhưng chưa đợi y nói, Diệp Mặc đã nói trước:

- Cô Duẫn, tôi nghĩ đợi lát nữa tôi quấn lấy y, cô lập tức đi báo tin, như vậy mới có thể cứu mạng của tôi. Bằng không cả hai chúng ta đều chết.

Tuy rằng Diệp Mặc gọi cô là cô Duẫn, trong lòng của Duẫn Phán Điệp lại không thích, nhưng cô không chút do dự lắc đầu nói:

- Anh không phải là đối thủ của y, muốn đánh sẽ cùng tiến lên đánh.

Diệp Mặc không ngờ Duẫn Phán Điệp lại có tinh thần trọng nghĩa như thế, hắn chỉ muốn dụ người phụ nữ này đi, sau đó giết Ngô Dự mà thôi, nhưng không ngờ Duẫn Phán Điệp không đồng ý. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc đành phải nói lần nữa.

- Cô Duẫn, cô cho rằng sau khi cô giao Nhược Thủy linh châu ra, Ngô Dự sẽ bỏ qua cho cô sao?

Duẫn Phán Điệp vô thức lắc đầu, cô là đệ tử của Thiên Tinh phái, một khi tha cho mình, tông môn cũng sẽ tìm tới Vô Lượng Hải.

Diệp Mặc lần nữa nói:

- Vậy cô cho rằng chúng ta cùng tiến lên sẽ là đối thủ của y sao?

Duẫn Phán Điệp không chút do dự lắc đầu, tu vi của đối phương là Nguyên Anh tầng bảy, coi như là hai người cùng tiến lên cũng không phải là đối thủ của y.

Diệp Mặc vỗ tay một cái nói rằng:

- Vậy được rồi, tôi giữ chân y, cô đi gọi người, nói không chừng thực sự có thể cứu được tôi, bằng không chúng ta hai người sẽ cùng chết.

Ngô Dự cười lạnh một tiếng, căn bản là không đợi Duẫn Phán Điệp đáp trả, chiếc quạt gấp trong tay của y đã phóng ra mấy luồng khí âm u lạnh lẽo, muốn cuốn toàn bộ Duẫn Phán Điệp và Diệp Mặc vào.

Diệp Mặc thầm hận Duẫn Phán Điệp bất động, bằng không hắn đầu cố ý

để cho Ngô Dự cuốn vào. Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể tùy ý xuất ra một thanh trường kiếm.

- Tôi cố giữ chân y, anh mau đi gọi người.

Duẫn Phán Điệp nghĩ đến Ngô Dự cuối cùng là do chính cô dẫn tới, chính cô lại đào tẩu, hình như có chút quá đáng.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng mắng:

- Cô là óc heo phải không? Tôi làm sao có thể gọi người được? Cô muốn tôi chết thì cứ nói thẳng ra, đừng mượn cớ.

Nếu như không có Ngô Dự ở đấy, Duẫn Phán Điệp không chút do dự sẽ mắng lại. Thế nhưng lúc này cô cẩn thận nhớ tới, Diệp Mặc nói cũng không sai. Diệp Mặc trước đây ở bên ngoài căn bản không được hoan nghênh, hắn có thể gọi người đến mới là chuyện kỳ lạ, chỉ có cô mới có thể gọi được đồng minh đến.

Vừa nghĩ tới đây, Duẫn Phán Điệp lại cảm thấy chiếc quạt của Ngô Dự đã phát ra mấy luồng khí lạnh lẽo âm u quấn lấy cô, cô còn chưa kịp phản ứng, mấy luồng gió lạnh đã buộc chân nguyên của cô, một luồng gió lạnh đã đánh vào đan điền của cô, Duẫn Phán Điệp lần nữa phun ra ngụm máu tươi, đồng thời âm thầm kinh hãi sự lợi hại của Ngô Dự.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, hắn cố ý khiến cho người phụ nữ này chịu cay đắng một chút, bằng không ở trước mặt hắn Ngô Dự muốn đả thương đến Duẫn Phán Điệp căn bản là không có khả năng.

Thấy Duẫn Phán Điệp bị thương, Diệp Mặc biết là lúc này nên thả cô đi, trường kiếm trong tay của hắn trong nháy mắt đã phát ra nhiều kiếm quang, lần này hắn sử dụng phi kiếm bình thường để phóng "Huyễn Vân phân liệt đao" ra.

Tuy rằng uy lực kém hơn "Tử Đao" nhiều, thế nhưng mũi kiếm kia xác thực rất nhiều kiếm quang phân tách ra, hơn nữa càng ngày càng nhiều. Ngô

Dự vừa rồi còn ung dung tự tại giờ bỗng vất vả hẳn, y cảm thấy chiếc quạt của y ngày càng khó thổi ra khí lạnh.

Ngô Dự thừ người ra, việc này hoàn toàn nằm ngoại dự liệu của y. Duẫn Phán Điệp bị chân nguyên của Ngô Dự trói buộc bên trong và đã được Diệp Mặc cứu ra cũng ngây ngẩn cả người, cô thấy Diệp Mặc đang có ưu thế, cũng sững sờ đứng sang một bên.

Diệp Mặc thấy thế vội vã kêu lên:

- Cô cô ngốc không đấy? Đây là tuyệt chiêu của tôi, cầm cự không được bao lâu, nếu như còn không đi, chuẩn bị cùng chết nhé.

Duẫn Phán Điệp chợt tỉnh lại, cũng hiểu rõ tình huống của Diệp Mặc, thế nhưng gã Ninh Tiểu Ma này mới chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, muốn cầm cự Ngô Dự, ngoại trừ dùng tuyệt chiêu ra căn bản là không có bất kỳ biện pháp nào khác. Nghĩ tời đây, cô rất nhanh chóng phóng ra phi kiếm, đồng thời kêu lên:

- Anh gắng cầm cự một chút, tôi lập tức gọi người đến.

Trong lòng Ngô Dự vốn có chút lo lắng, thế nhưng vừa nghe Diệp Mặc nói đây là tuyệt chiêu của hắn cầm cự không được bao lâu. Y bỗng chốc yên lòng, thế nhưng hiện tại Duẫn Phán Điệp muốn đi, y vội vàng, bất chấp mọi thứ, mạnh mẽ thu hồi chiệc quạt, không ngừng phóng ra pháp quyết trên tay.

Chỉ trong chốc lát, khí lạnh vừa mới phát ra từ quạt giấy, lúc này thật giống như từ trong thân thể y đi ra chi chít.

Từng luồng khí lạnh lẽo âm u giống như một sợi dây thừng có trí tuệ và còn mắt, muốn buộc chặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh, phi kiếm trong tay vừa nãy phát ra nhiều mũi kiếm được hắn thu trở lại, đồng thời một trường đao ánh tím nhạt xuất hiện trong tay hắn, sau đó không thèm nhìn Ngô Dự nói:

- Vừa nãy chỉ là khởi động, hiện tại mới là đệ nhất đao của ta, mày tiếp một đao của ta đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1061

Bảo Bối Chân Chính

Ngô Dự thấy Diệp Mặc vốn đang chiếm thượng phong, bỗng thu hồi linh khí phi kiếm lại, sau đó lại xuất ra một thanh thái đao dài, trong lòng sửng sốt, thế nhưng y lập tức cảm thấy vui mừng. Bởi vì y nghĩ, nếu như Diệp Mặc không thu hồi phi kiếm về, thì còn phải phí một phen tay chân chống đỡ một màn kiếm quanh dày đặc mới có thể tiêu diệt đối phương, thế nhưng bỗng nhiên đối phương lại lấy ra một thanh thái đao bình thường có vẻ giống như là đang bí quá làm liều.

- Mày cũng tiếp tao một đao...

Thanh âm của Diệp Mặc còn chưa có hạ xuống, "Tử Đao" trong tay hắn đã mang theo đường sáng tím thật dài bổ tới, ngay sau đó đường sáng tím dần dần biến ra vô đường đao khí màu tím lượn vòng xung quanh, đem toàn bộ đường lùi của Ngô Dự bịt kín lại. Ngoài ra còn có vô số đao khí dư thừa tiêu tán về phương xa không còn thấy nữa.

Hàn khí âm hàn không gì sánh được trước đó bị một kích của đao khí màu tím giống như ánh mặt trời rực rỡ này đánh trúng, trong không trung nhất thời phát ra một trận âm vang "Đùng đoàng". Trong nháy mắt, cỗ hàn khí kia đã bị đao khí màu tím hòa tan. Ngô Dự cảm giác được chân nguyên yếu ớt dần, trong lòng y ngạc nhiên khi thấy thần quang y phát đi cùng với chân nguyên âm hàn đã hoàn toàn biến mất.

Không đợi y có thêm nữa động tác nào. Tử sắc đao khí của thái đao đã đi tới trước mặt hắn. Ngô Dự lập tức kinh hoàng. Thậm chí y không có cách gì để phá tan đao quang màu tìm vây quanh y, càng không cần phải nói đến Tử đao dài kia đang đến trước mặt.

Lúc này Ngô Dự mới hiểu rõ được cái tên Ninh Tiểu Ma trước mắt này không hề đơn giản như vậy, y lúc này không chút do dự nào mà cho nổ tung chiếc quạt trong tay.

Chính bản thân Diệp Mặc cũng không có nghĩ đến chiêu phòng ngự này của Ngô Dự, một âm thanh nặng nề vang lên, một mùi hôi cực kỳ khó ngửi bay ra, khiến hắn muốn nôn mửa. Diệp Mặc phải lui lại phía sau, loại mùi này quả thực là chỉ muốn ói.

Hơn nữa hắn còn cảm giác được một trận choáng váng tâm thần, có thể thấy được bên trong mùi này có chất độc cực kỳ lợi hại.

Chân nguyên của Diệp Mặc bắt đầu vận chuyển, đem độc khí này luyện hóa, không đợi hắn có thêm động tác nào, Ngô Dự đã mượn cơ hội ngắn ngủi này hóa thành một đường khí lưu âm hàn bỏ trốn giống như sao băng. Hiển nhiên y đã nhận định rằng Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba, tuy rằng chỉ giao thủ có mấy chiêu, hơn nữa còn có rất nhiều mánh khóe chưa dùng, thế nhưng y đã có thể khẳng định y không phải là đối thủ của cái tên Ninh Tiểu Ma kia.

Mắt thấy khí lưu âm hàn tiêu tán hết, Diệp Mặc lại bổ ra "Tử Đao", đao khí trước đó đã biến mất ở xa xa giờ bỗng tụ lại giống như là có linh tính, lại tự động quay ngược trở lại chặn lấy hóa thân âm hàn của Ngô Dự, trong nháy mắt dòng khí lưu nọ biến hóa thành dáng dấp của Ngô Dự, lúc này sắc mặt tái nhợt của y đã có chút khó coi rồi.

- Đây là cái đao pháp gì? Lại có thể đem đao quang đã tiêu tán tụ lại?

Sắc mặt Ngô Dự tái nhợt nhìn đao quang như có linh trí ở xung quanh mà từng đợt phát lạnh.

- Huyễn Vẫn Hình Ý đao.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào Ngô Dự mà nói.

Hắn sao có thể để cho Ngô Dự chạy trốn, một khi để Ngô Dự chạy trốn

được thì sẽ là hậu hoạn vô cùng. Trước khi sử dụng một đao này, đao quang tiêu tán trước đó hắn không thu hồi lại chính là vị sợ Ngô Dự chạy trốn, không nghĩ tới thật đúng như dự tính. Biện pháp mà Ngô Dự này dùng để chạy trốn thật quá lợi hại, nếu như bản thân không có chuẩn bị trước thì bây giờ y thực sự đã thành công rồi.

- Mày là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ chứ không phải là Nguyên Anh tầng ba.

Chiếc quạt của Ngô Dự đã bị hủy, lúc này y lại lấy ra một thanh trường kiếm linh khí cực phẩm, sau đó nhìn chằm chằm vao Diệp Mặc mà nói.

Diệp Mặc im lặng không nói, sở dĩ hắn chưa giết Ngô Dự là vì còn muốn hỏi một vấn đề.

Không đợi Diệp Mặc hỏi ra, Ngô Dự đã thử thương lượng với hắn:

- Tao là đệ tử nồng cốt của Vô Lượng Hải, xếp thứ hai trăm sáu mươi bảy trên Bia đề danh Nguyên Anh. Nếu như mày giết tao, hậu quả sẽ là bị Vô Lượng Hải truy sát vĩnh viễn.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Hai trăm sáu mươi bảy thí tính là cái rắm gì, xếp thứ hai trăm mười chín là Lô Kiếm Cường kia tao nói giết cũng sẽ giết, cần gì quan tâm đến một phế nhân như mày.

- Lô Kiếm Cường là do mày giết?

Ngô Dự lại chấn động, tuy rằng y xếp thứ hai trăm sáu mươi bảy, thế nhưng y cũng tự hiểu bản thân căn bản không phải là đối thủ của Lô Kiếm Cường, nếu như Lô Kiếm Cường muốn giết y thì là một chuyện hết sức dễ dàng. Không nghĩ tới Ma tu Lô Kiếm Cường kia lại bị cái tên Ninh Tiểu Ma này giết, lúc này Ngô Dự cuối cùng cũng hiểu rõ sự đáng sợ của Diệp Mặc khi nói câu nói kia: "Mày cũng đừng để cho tao gặp lại".

Đến thời điểm hiện tại, quả nhiên đã trở thành sự thật.

- Vô Lượng Hải tao thực sự còn chưa nghe nói qua, vậy nên mày cũng không cần phải đem Vô Lượng Hải ra để uy hiếp tao. Tao chỉ muốn hỏi một chút, ngày trước là ai đã thu nhận Trình Na Na?

Diệp Mặc bình thản đặt câu hỏi.

Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngô Dự vừa nghe Diệp Mặc hỏi lời này, lập tức đã nhớ lại cảnh gặp Diệp Mặc ở thành Vẫn Chân, liền bật thốt lên:

- Anh Ninh, nếu như anh muốn có được Trình Na Na thì tôi khẳng định rằng có thể giúp anh chuẩn bị tốt.

Diệp Mặc thấy Ngô Dự còn đang tự cho mình là thông minh, liền giáng cho y một bạt tai. Ngô Dự tuy rằng đã lấy ra trường kiếm, thế nhưng y hiện tại bị ánh đao tím của Diệp Mặc chế trụ, căn bản là không có biện pháp nào để né tránh.

Không đợi Ngô Dự nói, Diệp Mặc lần thứ hai hỏi hắn:

- Đi cùng Trình Na Na lúc đó có một người thanh niên, lúc đó có phải tu sĩ của Vô Lượng Hải bọn mày đối phó anh ta hay không?

Là một đệ tử nòng cốt của tông môn bảy sao, lại bị dam bạt tai một cái, khiến Ngô Dự cảm giác được từng đợt khuất nhục, thế nhưng y vẫn vô thức trả lời:

- Tôi không biết, lúc đó không phải là tôi đi tuyện nhận đệ tử, hơn nữa những loại tiểu nhân vật đó cũng không đáng để vào mắt.

Diệp Mặc cũng không biết có thể tin được lời Ngô Dự không, càng không biết hướng đi của Diệp Tử Phong. Diệp Mặc cũng không đợi cho y cầu xin tha thứ thêm một lần nữa, liền phóng ra một ngọn lửa thiên hỏa.

Sau khi giết Ngô Dự, Diệp Mặc không tiếp tục ở lại đây nữa, hắn cũng không muốn chờ Duẫn Phán Điệp quay lại. Tuy rằng Ngô Dự cũng là một trong những kẻ Diệp Mặc phải giết, thế nhưng coi như là giúp Duẫn Phán Điệp một lần, hai bên vậy là cũng không thiếu nợ nhau rồi.

Diệp Mặc rời đi đã lâu, Duẫn Phán Điệp lại một mình vội vã chạy tới đây, đáng tiếc chính là ở đây ngoài một cái hố lớn ra thì cũng không có bất cứ vết tích nào nữa.

Trước đó cô đi tìm nửa ngày, cũng truyền ra rất nhiều tin tức, thế nhưng cấm địa Vẫn Chân rộng lớn không gì sánh được, thì cô đi đâu để tìm người giúp đỡ đây? Dưới sự nôn nóng, cô liền quay trở lại nhưng lại phát hiện ra cả Ngô Dự lẫn Diệp Mặc đều không thấy nữa.

Duẫn Phán Điệp trầm mặc, tuy rằng cô và cái tên Ninh Tiểu Ma kia trước đây căn bản là không có quen biết, sở dĩ đem cho hắn một cái ngọc giản, cũng là bởi vì đã nghi oan cho hắn nên tiện tay thay lời xin lỗi mà thôi. Nếu như không phải vì nguyên nhân này, Ninh Tiểu Ma khẳng định sẽ không bị Ngô Dự giết.

- Anh yên tâm, ta nhất định sẽ giết Ngô Dự báo thù cho anh.

Duẫn Phán Điệp nhìn cái hố lớn thì thào tự nói một câu, lúc này mới xoay người bỏ đi.

Lúc này Diệp Mặc đã cách xa Thế giới sơn cả vạn dặm rồi, hắn chọn hướng đi ngược lại với hướng lúc trước Duẫn Phán Điệp đã rời đi. Đối với Diệp Mặc mà nói, tốt nhất là vĩnh viễn cũng không cần phải gặp lại Duẫn Phán Điệp nữa. Bởi vì một khi gặp lại cô ta, vậy việc hắn giết Ngô Dự khẳng định sẽ bại lộ. Thế nên hắn bay ngược hướng so với Duẫn Phán Điệp còn đem "Nặc sa" tháo xuống.

Diệp Mặc quyết định từ giờ trở đi cái tên Ninh Tiểu Ma sẽ vĩnh viễn biến mất, về phần hai tu sĩ Nguyên Anh của Đế Quốc Hàn Lương thì xin lỗi rồi, Diệp Mặc không có cách nào tiếp tục hỗ trợ bọn họ. Còn về Mặc Nguyệt

Chi Thành và Hứa Xương Cát, Diệp Mặc tin rằng sẽ không có ai dám động đến.

Tương đối mà nói thì Diệp Mặc cho rằng diện mạo sẵn có của hắn càng thêm an toàn hơn một chút, số người ở Nam An châu gặp qua dung mạo thật của hắn cũng rất ít.

Một ngày sau, Diệp Mặc tìm được một khối Tinh Thần Sa bán cực phẩm, lúc này mới hiểu được vì sao có nhiều người muốn đi vào cấm địa Vẫn Chân như vậy. Tình Thần Sa bán cực phẩm là tài liệu cấp chín, không chỉ dùng để bố trí Truyền Tống Trận cự ly dài, mà còn là tài liệu tốt nhất để luyện chế pháp bảo không gian.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1062

Ninh Tiểu Ma Biết Mê Hoặc Con Gái

Tuy rằng rất nhiều người muốn xông lên đoạt lấy "Cửu Thái Liên", thế nhưng cũng không có ai dũng cảm xông lên, ai cũng hiểu rằng người xông lên đầu tiên chính là tìm chết, ngay cả Diệp Mặc cũng không dám xông lên.

Tu sĩ xung quanh đầm nước ngày càng náo động, nếu như cứ tiếp diễn bầu không khí này sau một khắc khẳng định sẽ có người xông lên. Lúc này một gã tu sĩ Nguyên Anh tầng chín đứng ra nói:

- Xin mọi người yên lặng một chút, hãy nghe tôi nói một câu.

Tu sĩ Nguyên Anh tầng chín này hiển nhiên có chút uy vọng, khi y mở miệng liền có rất nhiều tu sĩ đã an tĩnh trở lại.

Diệp Mặc nhỏ giọng hỏi người bên cạnh mình một câu:

- Người này là ai vậy?

Tu sĩ kia nghi hoặc nhìn Diệp Mặc một cái, có chút không hiểu rõ vì sao Diệp Mặc ngay cả người kia cũng không nhận ra, thế nhưng y vẫn trả lời:

- Đây là Lao Hề, đệ tử của tông môn tam sao Vũ Đan môn, và là một Đan Vương nhị phẩm.

Diệp Mặc lúc này mới hiểu được vì sao Lao Hề này lại có uy vọng cao như vậy rồi, hóa ra là một Đan Vương nhị phẩm. Người mà các tu sĩ không muốn đắc tội nhất chính là Luyện Đan sư, huông chí đây là một Đan Vương nhị phẩm.

Lao Hề không thấy có ai phản đối với lời y nói, lập tức lại cao giọng nói:

- Gốc "Cửu Thái Liên" này gần như đã hoàn toàn thành thục, chỗ tốt của "Cửu Thái Liên" chắc tất cả mọi người đều đã biết, tôi cũng không cần phải nói nữa. Thế nhưng "Cửu Thái Liên" này chỉ có một gốc, chúng ta coi như là đánh nhau sống chết thì cũng chỉ có một người có được "Cửu Thái Liên". Thế nhưng tôi lại có một biện pháp khiến nhiều người có được lợi ích của "Cửu Thái Liên" hơn.

Diệp Mặc đã có chút hiểu được ý tứ của Lao Hề rồi. Hắn khẳng định là muốn đợi "Cửu Thái Liên" hoàn toàn thành thục sau đó hòa tan cái linh đàm này.

- Lao Đan Vương, ngươi nói nhanh một chút đi, chỉ cần tất cả mọi người đều có lợi, chúng tôi khẳng định đều sẽ nghe theo ngươi.

Đã có tu sĩ kêu lên. Lao Hề gật đầu tiếp tục nói:

- Điều kiện để "Cửu Thái Liên" thành thục tương đối hà khắc, không chỉ cần thời gian vô số năm, hơn nữa hoàn cảnh cũng cực kỳ trọng yếu. Gốc "Cửu Thái Liên" này có thể sinh trưởng thành thục ở đây hiển nhiên là có quan hệ đến đầm nước này, nếu như tôi đoán không sai, đây chính là một linh đàm, sở dĩ chúng ta không có cảm giác gì, là bởi vì đại bộ phận linh đã cung cấp cho "Cửu Thái Liên" rồi.

- Tôi nói cho mọi người biết một tin tức tốt, đó là ngày nào đó "Cửu Thái Liên" thành thục tại linh đàm, không có ai lấy nó ra, "Cửu Thái Liên" sẽ lập tức tự động hòa tan vào linh đàm, không chỉ đem linh khí đã từng hấp thụ tặng lại cho linh đàm hơn nữa ngay cả dược tính cũng sẽ cấp toàn bộ cho linh đàm. Lúc đó chúng ta chỉ cần đi vào linh đàm tu luyện thì hiệu quả sẽ không thấp hơn so với "Cửu uẩn đan" là bao.

Diệp Mặc biết Lao Hề nói không sai, lúc này cũng có một gã tu sĩ đứng ra nói:

- Tôi cũng là đan sư, lời Lao Đan Vương nói hoàn toàn là thật, tôi có thể làm chứng.

Ở đây có nhiều cao thủ như vậy, chỉ có một người có khả năng cướp được "Cửu Thái Liên", vì thế khi lời Lao Hề nói ra các tu sĩ xung quanh linh đàm đều an tĩnh lại. Hiển nhiên đều đồng tình với lời Lao Hề nói, tất cả đều hiểu cho dù là có may mắn cướp được "Cửu Thái Liên" thì cũng không có cách nào chạy trốn.

Diệp Mặc nhớ ngày trước tại "Sa Nguyên dược cốc" gặp được một Linh Tủy trì, lúc đó hắn trộm hơn một nửa Linh Tủy trì, hiện tại đối với cái linh đàm này hắn cũng muốn làm như vậy. Cũng không phải vì chỗ tốt của linh đàm này mà là hắn có một gốc "Ngũ Thái Liên", mà cái linh đàm này lại có thể nuôi dưỡng một cây "Cửu Thái Liên" vậy thì chắc chắn cũng có lợi đối với "Ngũ Thái Liên" của hắn.

Chỉ là hiện tại chỗ này nhiều người như vậy, hắn căn bản là không có cách nào động thủ, duy nhất chỉ có thể đợi "Cửu Thái Liên" thành thục, khi đó tất cả đều tiến vào thì mới có cơ hội đục nước béo cò.

Mùi mà "Cửu Thái Liên" tỏa ra càng ngày càng đậm, tu sĩ kéo tới đây cũng càng ngày càng nhiều, tu sĩ mới tới không biết được tình huống, cũng đều tự động lưu lại bên đầm cũng không có ý định vượt qua.

Diệp Mặc thấy có vài tu sĩ mặc trên người y phục củ Huyền Băng phái liền muốn đến nói chuyện, nhưng rồi cũng phải cố gắng kìm nén lại.

Không bao lâu sau lại có thêm sáu thân ảnh rất nhanh đi tới, chính là các đạo cô của Thanh Mộng trai, Lăng Hiểu Sương cũng ở trong đó, Diệp Mặc cảm giác được khí thế của Lăng Hiểu Sương có một chút biến hóa, chắc là đã đạt được thứ tốt nào đó ở trong này rồi.

Ngay sau đó, các tu sĩ của Thiên Tinh phái cũng tới rồi. Duẫn Phán Điệp vừa đến nơi này đã nhìn xung quanh, tựa hồ như đang tìm cái gì đó, thế nhưng rất nhanh cô liền thất vọng, cô không thấy được Diệp Mặc cũng

không gặp được Ngô Dự.

Diệp Mặc thầm cảm thấy may mắn là lúc trước đã bỏ mặt nạ ra dùng tướng mạo sẵn có, nếu không sẽ bị cô ta nhận biết ngay.

Tất cả các tu sĩ đều đi đến sát bên bờ linh đàm nhìn chằm chằm vào "Cửu Thái Liên", chỉ có Duẫn Phán Điệp là có chút không yên lòng, cô đi tới trước mặt Lăng Hiểu Sương nhỏ giọng hỏi:

- Thanh Sương sư tỷ, em cần hỏi chị một chuyện...

Lăng Hiểu Sương nghi hoặc nhìn Duẫn Phán Điệp:

- Phán Điệp sư muội, em có chuyện gì thì cứ nói đi, nếu như chị biết thì khẳng định sẽ nói cho em.

- Cái này...

Duẫn Phán Điệp do dự chốc lát rồi lập tức hỏi:

- Thanh Sương sư tỷ, em muốn hỏi một chút, chị quen biết Ninh Tiểu Ma sư huynh sao?

- Hả...

Lăng Hiểu Sương lẳng lặng nhìn Duẫn Phán Điệp, cô thực sự nghĩ không ra Duẫn Phán Điệp vì sao lại đối với cái tên Ninh Tiểu Ma kia có cách gọi thân thiết như thế, còn là Tiểu Ma sư huynh. Trước đó không phải còn là dáng vẻ muốn giết hắn sao? Lăng Hiểu Sương bỗng nhiên nhớ tới mấy người sư muội Thành Hàn, bỗng nhiên vô thức mà rùng mình một cái:

Cái tên Ninh Tiểu Ma này rốt cuộc là loại người gì? Không ngờ biết cách mê hoặc con gái? Khi nào gặp lại nhất định phải hỏi rõ chuyện này, nếu như là hắn tu luyện một loại ma công chuyên mê hoặc phụ nữ, thì cho dù là sư phụ có đứng ra cô cũng muốn diệt trừ cái tên Ninh Tiểu Ma này.

Bỗng nhiên cô nhớ ra là phải trả lời câu hỏi của Duẫn Phán Điệp, không

thể làm gì khác hơn là nói rằng:

- Chị cũng chỉ ngẫu nhiên thấy hắn trêu ghẹo con gái, khi đó mới có chút ấn tượng. Phán Điệp sư muội, chị nói cho em biết, cái tên Ninh Tiểu Ma kia tuyệt đối không phải là một tu sĩ chính phái. Chị hoài nghi hắn có một loại thủ đoạn bỉ ổi nào đó với các cô gái, em nghìn vạn lần phải cẩn thận với hắn đó.

Duẫn Phán Điệp nhíu nhíu mày, Lăng Hiểu Sương hiểu lầm y của cô rồi, bản thân cũng đâu có ý gì khác đối với Ninh Tiểu Ma, chỉ là muốn nghe một chút về lai lịch của hắn, nếu như hắn còn có sự tình nào còn đang dang dở thì bản thân giúp đỡ hắn làm nốt cũng tốt. Du sao thì Ninh Tiểu Ma cũng vì trợ giúp cô nên cuối cùng mới bị Ngô Dự giết chết.

Thế nhưng lời của Lăng Hiểu Sương nói là vì muốn tốt cho cô, thế nên cô cũng không nói thêm gì, chỉ có thể nói một câu cảm tạ rồi rời đi. Lăng Hiểu Sương nhìn thoáng qua Duẫn Phán Điệp bỏ đi, nhíu mày, trong lòng rất là lo lắng, cô lo rằng chính mấy người sư muội của mình không biết đã bị Ninh Tiểu Ma khi dễ đến mức nào rồi.

Lúc này ở phía sau lại có một su sĩ Nguyên Anh hậu kỳ phi độn đến, tên tu sĩ kia thấy ở giữa linh đàm có "Cửu Thái Liên" trong mắt nhất thời toát ra ánh sáng nóng bỏng, thậm chí ngay cả nửa câu cũng không nói liền trực tiếp vọt tới, muốn cướp lấy "Cửu Thái Liên".

Vốn đã rất khẩn trương, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, hiện giờ đã bị người mới tới kia khiến cho tất cả bùng nổ ra. Không còn ai nguyện ý chờ đợi "Cửu Thái Liên" dung nhập vào linh đàm nữa. Tất cả đếu "Oanh" một tiếng lao về phía "Cửu Thái Liên" trong linh đàm.

Nhất thời các loại pháp bảo trùng điệp bay lượn phía trên linh đàm, đao khí, kiếm quang, ánh lửa, băng tiễn các loại... Cái gì có thể công kích được đều tung hết ra, âm thanh công kích, những tiếng kêu là thảm thiết, còn có các loại thuật pháp kịch liệt bạo nổ phía trên linh đàm.

Tất cả những cuộc công kích này đều xoay quanh "Cửu Thái Liên", một khi có tu sĩ nào tiếp cận đến gần "Cửu Thái Liên" liền bị vô số công kích nhắm vào người. Chỉ trong chốc lát, đã có khoảng trăm tu sĩ tham trận tranh đấu phải ngã xuống.

Lao Hề lúc này vẫn đang cực lực kêu gọi mọi người dừng tay, thế nhưng cục diện này một khi nổ ra mà muốn nó dừng lại thì hoàn toàn là si tâm vọng tưởng. Cuối cùng, Lao Hề cũng không suy nghĩ nữa, nếu bây giờ y không lao lên, thì ngay cả muốn sờ vào "Cửu Thái Liên" cũng sẽ không được.

Diệp Mặc cũng lao lên, chỉ là hắn không có ý định đi cướp lấy "Cửu Thái Liên", hắn biết tuy rằng đơn đả độc đấu hắn không hề kém hơn bất cứ người nào, thế nhưng nơi này có nhiều tu sĩ Nguyên Anh tầng chín, tầng tám như vậy, thì một mình hắn căn bản là không thể cướp được "Cửu Thái Liên".

Cái hắn muốn chính là nước ở trong cái linh đàm này, linh đàm này đã nuôi dưỡng được "Cửu Thái Liên", hiển nhiên không như những linh đàm khác, đầm nước này đối với người khác có thể là vô ích, nhưng đối với thì đã có chỗ để trọng dụng rồi.

Bởi vì hắn có một gốc cây "Cửu Thái Liên" còn chưa có thành thục, bây giờ nó vẫn còn là "Ngũ Thái Liên". Lúc này hắn lại tìm được một loại đầm nước có khả năng nuôi dưỡng được "Cửu Thái Liên", hắn sao có thể bỏ qua được?

Hắn nhanh chóng chạy vào bên trong linh đàm, không ngừng đem nước trong linh đàm chuyển vào Thế giới trang vàng của mình.

Nước trong linh đàm không ngừng ít đi, thế nhưng tất cả mọi người đều đang điên cuồng, vì "Cửu Thái Liên" rồi, nên không có ai chú ý đến việc nước trong linh đàm bị dẫn đi mất.

- Thành thục rồi...

Không biết là ai kêu lên một câu, liền khiến tất cả các tu sĩ còn đang

tranh đấu xung quanh đều dừng lại nhìn về phía gốc cây "Cửu Thái Liên" mà trước đó còn tản ra linh khí, lúc này đã hiện rõ ra thêm một màu sắc thứ chín. Vậy là chín màu sắc đã hiện rõ ra trên "Cửu Thái Liên", hơn nữa còn có linh vận nhạn nhạt tản mát ra ngoài.

- Đầm nước đã ít đi rất nhiều...

Lập tức có người chú ý đến lượng nước bên trong linh đàm đang không ngừng ít đi, còn ít hơn trước rất nhiều.

Có người đang thu lấy nước trong linh đàm, hầu như tất cả các tu sĩ đều hiểu ra điều này. Nhất thời rất nhiều người đều cùng nhau làm giống như Diệp Mặc, trở thành một gã công nhân bơm nước. Nhiều người cùng bơm nước như vậy, khiến nước trong linh đàm mất đi càng nhanh hơn.

Một số người biết linh khí chín màu ở mặt ngoài linh đàm là không có cách nào mang đi rồi nên nhanh chóng bắt đầu ngồi ở phía trên đầm nước hấp thụ linh tính của "Cửu Thái Liên", tự thân cải thiện linh cản và tư chất của mình. Một số người không hiểu gì, còn trực tiếp chìm vào trong linh đàm bắt đầu tu luyện.

Thế nhưng những người này rất nhanh hiểu rõ rằng ở bên ngoài có hiệu quả hơn là chìm vào trong nước tu luyện, trong nhất thời, mặt bên ngoài linh đàm có rất đông các tu sĩ ngồi xuống tu luyện. Trận tranh đấu vừa rồi hoàn toàn anh tĩnh trở lại giống như là chưa hề có gì xảy ra cả.

Tất cả mọi người đều biết, cơ hội này quý giá như thế nào. Đó chính là cải thiện linh căn và tư chất của bản thân, có lẽ kiếp này chỉ có một cơ hội này mà thôi.

Diệp Mặc thấy chín màu sắc bên trong linh đàm dần dần tiêu tán, hắn biết rằng linh tính bên trong linh đàm của "Cửu Thái Liên" đã tiêu hao hết rồi.

Hắn cũng không tiếp tục thu lấy đầm nước nữa, lúc này nước trong linh

đàm đã bị hắn lấy đi hơn một nửa, đối với "Ngũ Thái Liên" của hắn mà nói hẳn là đủ rồi.

Tuy rằng chỉ có một phần dược tính của "Cửu Thái Liên" bị đông đảo các tu sĩ phân chia, thế nhưng vẫn rất nhiều tu sĩ đề thăng được bản chất linh căn của mình, đối với các tu sĩ mà nói thì việc linh căn được đề thăng là một chỗ tốt khó có thể đánh giá rõ ràng được, bởi vì ý nghĩa của việc này liên quan đến việc bản thân có thể tu luyện đến cảnh giới tối cao hay không?

Có vài tu sĩ khi nãy gia nhập vào trận tranh đấu hiện giờ muốn trả thù, nhưng phát hiện từng cột sáng màu trắng bắt đầu chớp động. Những người hểu biết đều hiểu rằng cấm địa Vẫn Chân đã đến lúc kết thúc rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1063

Phẫn Nộ Khi Gặp Cố Nhân

Vào lúc này, tất cả các tu sĩ đang có mặt trong cấm địa Vẫn Chân đều bị truyền tống tới Vẫn Chân điện tầng bốn. Trước đó Diệp Mặc thấy có khoảng sáu bảy trăm tu sĩ tiến vào, cộng thêm số tu sĩ tiến vào sau, Diệp Mặc phỏng chừng ít nhất cũng phải hơn một nghìn người. Thế nhưng Diệp Mặc phát hiện sau khi mọi người bị truyền tống ra, tối đa cũng chỉ khoảng hai ba trăm người. Có thể thấy được cấm địa Vẫn Chân tuy rằng không có thái quá như lời Quách Kỳ Phàm nói, nhưng số lượng tu sĩ đã ngã xuống cũng rất đáng sợ.

Hơn nữa Diệp Mặc biết trình độ của các tu sĩ tiến nhập vào cấm địa Vẫn Chân là tương đối cao, nếu như ngay cả tu sĩ có tu vi Kim Đan cũng đi vào mà nói, Diệp Mặc phỏng chừng chắc chỉ còn lại hai mươi người, tuy rằng bây giờ hơn một chút, thế nhưng lời nói này cũng không có sai.

Song song Diệp Mặc cũng biết việc phi thiên trong cấm địa Vẫn Chân là không có quan hệ, những người tiến nhập cấm địa có thể phi thăng so với những tu sĩ phổ thông có tính khả thi hơn nhiều. Trước không nói đến việc các tu sĩ chiếm được cái gì bên trong cấm địa, cho dù là có những thứ không tầm thường như "Cửu Thái Liên", linh đàm thì cũng không phải là thứ muốn là gặp được.

Diệp Mặc thấy Duẫn Phán Điệp đang nhìn xung quanh, càng không dám dừng lại, triển khai thân hình nhanh chóng đi xa.

Không chỉ Diệp Mặc, rất nhiều tu sĩ sau khi tới tầng tư cũng đều rất nhanh rời đi.

Diệp Mặc sau khi phi độn rất xa, đột nhiên nhớ tới hai gã tu sĩ Hư Thần lúc trước tiến nhập cấm địa Vẫn Chân tựa hồ không có đi ra, mặc dù "Không gian đao gió" và "Không gian loạn lưu" rất lợi hại, thế nhưng cũng không đến mức ngay cả tu sĩ Hư Thần cũng không ra được?

Những ý nghĩ này chỉ là chợt lóe lên trong đầu về phần tu sĩ Hư Thần có đi ra hay không đối với hắn không có liên quan, dù sao thứ hắn cần đã có được rồi.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi, lần nữa đeo "Cửu Biến" lên mặt, hắn sợ vạn nhất khi xung đột với kẻ khác, sẽ lại giết phải đệ tử của đại môn phái nào đó rồi bản thân lại bị bọn họ phát lệnh truy nã.

Linh thảo cao cấp của Vẫn Chân điện tầng bốn nhiều hơn phía dưới rất nhiều. Diệp Mặc có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, một chút cũng không bỏ phí. Hiện Khổ Trúc đã lấy được tới tay rồi, vậy chỉ còn chuyện trọng yếu nhất là thu thập linh thảo và tài liệu thôi.

Diệp Mặc sợ rằng thời gian không còn kịp, hắn chỉ ở tại một vài địa phương của tầng bốn đi một vòng rồi lại tiến đến lối vào tầng thứ năm. Khi Diệp Mặc thấy được hơn một nghìn tu sĩ đứng trước cửa thang đá lên tầng năm, hiển nhiên là biết những tu sĩ này đang do dự xem là nên đi tới hay ở lại tầng bốn.

Đối với sự do dự của những người này Diệp Mặc cũng có thể hiểu được, bởi vì hắn đều biết, chỗ linh dược xuất hiện nhiều nhất là ở tầng năm, thế nhưng nơi đa số tu sĩ đều phải ngã xuống cũng là thang đá tiến vào tầng năm này.

Người khác không đi thế nhưng hắn nhất định phải đi, Diệp Mặc vừa đi chỗ cửa vào thang đá tầng thứ năm, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm của tu sĩ khác đang truyền tới, một tên tu sĩ không thể chịu được áp lực của thang đá trong thời gian dài, bị áp lực không gian ép thành hư vô.

Nhưng dù là như thế, vẫn có mười mấy tu sĩ tiếp tục lao lên thang đá,

mọi người đều biết ngăn giữa tầng bốn và tầng năm Vẫn Chân điện là một lưu vực, chỉ có sau khi tới tầng năm mới có thể tìm được những thứ thực sự tốt.

Diệp Mặc thấy lần này có mười tu sĩ đi lên, ngoại trừ hai gã tu sĩ Nguyên Anh còn lại đều là tu sĩ Kim Đan. Tuy rằng thần thức của hắn không có cách nào đến được chỗ cao nhất của thang đá, thế nhưng một lát sau lại có năm tiếng kêu thảm thiết, khi năm tiếng kêu thảm vừa rồi còn chưa có hoàn toàn tiêu tán thì lại truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết nữa.

Chỉ trong chốc lát mà mười tu sĩ đã chết mất bảy, còn lại ba người tựa hồ đã lên được tầng năm rồi, không có tiếng kêu thảm truyền đến nữa.

Các tu sĩ khác trải qua một lát do dự, có vài người đã bắt đầu rời khỏi, thế nhưng rất nhiều người vẫn như cũ tiếp tục do dự ở chỗ này không tiến lên.

Khi Diệp Mặc đang muốn xông lên thang đá, bỗng nhiên lại thấy Cố Vị ở sát bên cạnh những người do dự không tiến, y chỉ là một tu sĩ Kim Đan tầng tám, vậy mà có thể tiến tới đây, hơn nữa y nói cũng rất ít. Nhìn y đứng đó phỏng chừng là đang do dự là đi hay không đi.

Diệp Mặc nghĩ đến có thể mình sẽ quay lại Đế Quốc Hàn Lương cho nên bảo Cố Vị nhắn lại mấy câu với Cát Liên và Vưu Phiên Bình cũng tốt.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc đi về phía Cố Vị.

Cố Vị đang ở đó do dự, bỗng thấy Diệp Mặc đi tới phía mình, nhất thời cả kinh, một tu sĩ Nguyên Anh đi về phía một tu sĩ Kim Đan hiển nhiên sẽ khiến y thấp thỏm bất an.

Diệp Mặc lấy ra một ngọc giản cho y nhìn một chút, sau đó nhìn chằm chằm vào Cố Vị mà hỏi:

- Anh có phải là tu sĩ Đế Quốc Hàn Lương phái tới, tên là Cố Vị?

Cố Vị kinh dị mà nhìn vào Diệp Mặc, cẩn thận đáp lại:

- Đúng vậy thưa tiền bối, vãn bối chính là tu sĩ được Đế Quốc Hàn Lương cử tới tên là Cố Vị.

Diệp Mặc gật đầu:

- Anh đúng là Cố Vị vậy là được rồi, vậy anh hãy trở về nói là Diệp Mặc đã ngã xuống tại cấm địa Vẫn Chân rồi, hắn trước khi chết nhờ ta tới tìm anh, đem mấy thứ này giao cho anh mang về.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra ba bình ngọc đưa cho Cố Vị:

- Đây là một viên "Ngưng Anh đan", là Diệp Mặc tặng cho anh, để anh sau này chiếu cố đến Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn một chút. Còn có hai bình kia dùng để tu luyện là để anh đưa cho Vưu Phiên Bình và Cát Liên. Đúng rồi, hắn nói sau khi tìm được anh thì khuyên anh không nên đi lên tiếp nữa.

Hai cái bình ngọc kia Diệp Mặc cũng chỉ bỏ vào mỗi bình hai viên "Anh Nguyên đan" mà thôi, tuy rằng "Anh Nguyên đan" hắn có không ít, thế những chính hắn cũng phải dùng, vì thế chỉ có thể lấy ra bốn viên để tặng người mà thôi.

- A...

Điều khiến Cố Vị chấn động không phải là việc Diệp Mặc ngã xuống, mà chính là Diệp Mặc trước khi chết không ngờ lại đưa cho y một viên "Ngưng Anh đan", điều khiến Cố Vị thật không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng Cố Vị vừa nghĩ liền hiểu rõ, Diệp Mặc đã chết rồi mấy thứ này không còn tác dụng gì với hắn nữa. Còn không bằng đem tặng cho người khác, còn có thể lấy cái ân tình này mà giúp hắn chiếu cố Mặc Nguyệt Chi Thành.

Hiểu rõ đạo lý này, Cố Vị vội vã tiếp nhận đồ Diệp Mặc tặng, khom

người nói:

- Đa tạ tiến bối giúp đỡ chuyển di ngôn của Diệp Mặc tiền bối, vẫn bối xin ghi nhớ trong lòng. Vẫn bối nhận được ân tình, xin tiền bối cho biết tôn tính đại danh.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Anh không cần nhớ tới ta, thực lòng mà nói lần này mục tiêu của ta là Vẫn Chân điện tầng sáu, có thể ta cũng không có cơ hội trở ra nữa, có thể gặp được anh thì coi như là anh may mắn.

Nói xong Diệp Mặc chắp tay sau lưng cảm thán một tiếng, bổ xung vài câu:

- Ta là Bác Dung, là bạn tốt của Diệp Mặc, chỉ là Diệp Mặc hắn... Ai, đáng tiếc a...

Tự lẩm bẩm mấy câu Diệp Mặc phất tay với Cố Vị nói:

- Ta phải đi lên rồi, anh tự bảo trọng.

Nói xong Diệp Mặc xoay người đi, rất nhanh đã biến mất tại thang đá tiến nhập tầng năm. Hắn khẳng định rằng Cố Vị có được "Ngưng Anh đan" sẽ không đi lên tầng năm nữa. Tu sĩ Kim Đan mạo hiểm tính mạng đi lên tầng năm Vẫn Chân điện, không phải là vì ngưng kết Nguyên Anh sao? Đã có cơ hội rồi, Diệp Mặc không tìn rằng y sẽ không yêu quý cái mạng nhỏ của chính mình.

Diệp Mặc suy đoán không có sai, hắn vừa biến mất khỏi thang đá lên tầng năm, Cố Vị đã ngay lập tức rời khỏi đó, không biết y đã ẩn nấp đi nơi nào.

Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Diệp Mặc không chút do dự xông lên thang đá, lập tức kéo theo rất

nhiều người cùng lên, cho nên việc Cố Vị rời khỏi không có bất cứ ai chú ý đến.

Vừa lên đến tầng năm, Diệp Mặc cảm giác được linh khí ở đây tuyệt đối khác biệt, ở đây linh khí nồng nặc thật giống như có bố trí Tụ linh trận vậy. Hơn nữa Diệp Mặc mới vừa bắt đầu đã thấy hai gốc "Chu Hoàn hoa", lúc này Diệp Mặc đã hiểu rõ vì sao trước khi đi tu sĩ Ngưng Thể đã nói chỉ cần lên được tầng năm là các tu sĩ đã có thể kinh hỉ rồi.

Linh thảo ở đây so với tầng bốn tuyệt đối là hơn rất nhiều, Diệp Mặc đang suy nghĩ nếu như tới được tầng sáu vậy thì linh thảo chẳng phải sẽ càng nhiều sao?

Song Diệp Mặc cũng biết đa số thời gian hắn dùng ở cấm địa Vẫn Chân rồi. Sau khi tới đây, hắn cần phải đẩy nhanh tốc độ bằng không thì hắn chưa lên được tầng trên đã hết thời gian quy định của Vẫn Chân điện rồi.

Linh thảo của tầng năm xác thực là giống với suy nghĩ của Diệp Mặc, so với tầng bốn cũng không chỉ nhiều hơn mấy lần, hơn nữa Diệp Mặc tại tầng năm hoàn toàn tìm được một lượng lớn linh thảo cấp năm, thậm chí linh thảo cấp sáu ở đây cũng không phải là hiếm.

Tu sĩ có thể đi tới Vẫn Chân điện tầng năm không phải là nhiều, vì thế mọi người đều giống nhau, không phải tình huống đặc biệt thì Diệp Mặc sẽ không đi tranh đoạt linh thảo với người khác, trừ phi có loại linh thảo mà hắn cực kỳ cần thiết.

Ngay cả "Tử bối thanh la" Diệp Mặc cũng có thể tìm được ba gốc ở đây, bởi vì có thể thấy được đốm. Trong lòng Diệp Mặc cũng là một trận cảm thán, nếu như không có Vẫn Chân điện, Tu Chân giới muốn một lần xuất hiện nhiều linh thảo cao cấp như vậy thật đúng là rất khó.

Diệp Mặc lại nhìn thấy thêm một khoảng nhỏ có hơn mười gốc "Yên vụ chi lan", tuy chỉ là linh thảo cấp năm, thế nhưng đối với Diệp Mặc căn bản là không chê nhiều. Huống chi thụ hộ của "Yên vụ chi lan" này là một yêu thú

cấp năm Man Ngưu thú.

Giữa lúc Diệp Mặc muốn tiêu diệt Man Ngưu thú, thu lấy mười gốc "Yên vụ chi lan" thì có hai gã tu sĩ Nguyên Anh ở một bên vừa cười vừa đi tới.

Thần thức Diệp Mặc quét qua một chút, cũng không lưu ý, đi tới chỉ là hai người một nam một nữ mà thôi. Thế nhưng sau một khắc Diệp Mặc lập tức buông xuôi "Yên vụ chi lan", mà lẳng lặng nhìn chằm chằm về phía hai người kia, thậm chí tay cũng bắt đầu run rẩy.

Tên thanh niên kia sắc mặt có chút tái nhợt nhưng dù hắn có hóa thành tro thì Diệp Mặc cũng nhận ra, hắn chính là thiếu chủ Tây Lưu môn Kinh Dục Điền. Ngày trước chính gã đã hủy diệt Thần Dược môn, môn phái của Diệp Mặc và Lạc Ảnh, bởi vì Kinh Dục Điền mơ tưởng đến sắc đẹp của Lạc Ảnh cho nên muốn mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, kết quả bị Lạc Ảnh cự tuyệt. Mà Thần Dược môn cũng không vì Tây Lưu môn là tông môn năm sao mà để Lạc Ảnh phải khuất phục, cuối cùng bị môn chủ Tây Lưu là Kinh Thân dẫn người đến diệt môn.

Nếu như không phải vì cơ duyên xảo hợp, Diệp Mặc và Lạc Ảnh đã sớm hồn phi phách tán rồi. Vì vậy muốn nói đến thù hận, thì thù hận giữa Diệp Mặc và Tây Lưu môn mới là thù hận sâu sắc nhất.

Cho dù là tên Kinh Dục Điền này hay là môn chủ Tây Lưu môn Kinh Thân đi nữa, thì cũng đều là đầu sỏ gây nên thảm án diệt môn của Diệp Mặc. Lúc này Diệp Mặc gặp được gã, há có thể không giận dữ từ tận đáy lòng ư?

Càng làm cho Diệp Mặc chấn động chính là cô gái bên cạnh Kinh Dục Điền kia lại từng là tu sĩ của Thần Dược môn, nghiêm khắc mà nói thì chính là sư bá của Diệp Mặc, cũng chính là sư tỷ của Lạc Ảnh tên là Lưu Mạn Hương. Diệp Mặc nghĩ không ra tại sao sau khi Thần Dược môn bị Tây Lưu môn tận diệt, Lưu Mạn Hương lại có thể thân thiết với Kinh Dục Điền như vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1064

Nguyên Nhân Bị Diệt Môn

Đúng là "Yên vụ chi lan", số lượng thật cũng không ít, có dến hơn mười gốc.

Lưu Mạn Hương và Kinh Dục Điền hiển nhiên đã thấy hơn mười gốc "Yên vụ chi lan". Lưu Mạn Hương chủ động ngừng lại, nói với Kinh Dục Điền một câu, ý tứ rất rõ ràng, những linh dược này cần nên động thủ không?

Kinh Dục Điền đứng một bên nhìn Diệp Mặc, gật đầu với Lưu Mạn Hương, hiển nhiên tu vi của Diệp Mặc chỉ có Nguyên Anh tầng bốn, ở trong mắt gã còn không là gì. Không nói gã đã là tu vi Nguyên Anh tầng năm, mà Lưu Mạn Hương cũng có tu vi Nguyên Anh tầng một, bọn họ hai người căn bản là không cần sợ một tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn như Diệp Mặc.

Thế nhưng gã hiển nhiên cũng không có do dự định biểu hiện cường thế, chỉ là nhìn biểu tình sững sờ đang đứng ở một bên của Diệp Mặc mà kỳ quái nói:

- Này, vị bằng hữu kia, chúng ta có thể cùng nhau tiêu diệt con Man Ngưu thú này, ở đây có hơn mười gốc "Yên vụ chi lan", chúng ta cùng nhau chia đều, anh thấy thế nào?

Chỉ là một con Man Ngưu thú cấp năm, căn bản là không cần tu sĩ Nguyên Anh liên thủ, dù là Lưu Mạn Hương cũng có thể tiện tay tiêu diệt.

Nắm tay của Diệp Mặc đã có chút trắng bệch, khóe mắt của hắn thậm chí có chút tơ máu màu hồng, Diệp Mặc cũng không bùng nổ sau khi Kinh

Dục Điền nói những lời này, trái lại hắn bình tĩnh xuống một chút.

Nếu đã gặp được Kinh Dục Điền, hắn tuyệt đối sẽ không để đối phương chạy thoát, hắn nhất định cần tỉnh táo lại, phòng ngừa đối phương nghi ngờ rồi chạy trốn. Khi đó hắn phải đi Đông Huyền châu thì không biết cần bao lâu mới có cơ hội.

Thấy Diệp Mặc vẫn không nói gì, chỉ nhìn mình, Kinh Dục Điền liền nhíu nhíu đầu mày.

- Con đàn bà bên cạnh mày, ông đây nhìn trúng rồi, để lại cho ông đây dùng, về phần mày cũng chỉ là một phế vật rác rưởi...

Diệp Mặc nhìn lướt qua Lưu Mạn Hương cười lạnh nói.

Và đúng như hắn đã dự liệu, hắn còn chưa có nói xong, Kinh Dục Điền liền nhảy dựng lên. Khi nào mà một tên chỉ là tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn lại dám có chủ ý với cả phụ nữ của mình?

Lửa giận trong nháy mắt bốc lên đến gáy Kinh Dục Điền, gã giương tay lên, sáu thanh phi đao mang theo hàn quang lòe lòe nhanh chóng bay đi.

Diệp Mặc nhìn lên, dĩ nhiên phát hiện đây là một tổ phi đao, sáu cây phi đao mỗi một cây đều là một kiện linh khí cực phẩm, mà sáu cây phi đao kết hợp lại dĩ nhiên không kém hơn một kiện chân khí.

Ngay khi sáu cây phi đao được Kinh Dục Điền ném ra, lập tức mở rộng trong không trung, đảo mặt đã hình thành một vòng cung đem Diệp Mặc vây ở trong.

Lưu Mạn Hương đứng ở một bên quan sát, khi thấy sáu cây phi đao được xuất ra, trong mắt lộ ra một tia thèm muốn, ngược lại lạnh lùng nhìn Diệp Mặc.

Sự lợi hại của Kinh Dục Điền toàn bộ hiện trên bộ đao khí, một tổ phi đao này của gã không chỉ tương đương với một kiện chân khí thứ phẩm, hơn

nữa tại thời điểm đối địch còn có tác dụng trọng yếu. Tổ phi đao này có một đặc tính, sau khi đã lập thành kết cấu, tu sĩ ở trung tâm của màn đao sẽ bị ràng buộc rất khó thoát ra.

Càng không chỉ nói hiện này tu sĩ trước mắt tu vi so với Kinh Dục Điền còn thấp hơn một tầng, vì vậy trong mắt Lưu Mạn Hương, Kinh Dục Điền đã nắm chắc phần thắng rồi.

Khi một tổ phi đao này biến ảo thành màn đao đem Diệp Mặc hoàn toàn bao vây lại, Kinh Dục Điền vốn vô cùng phẫn nộ tự nhiên có chút hòa hoãn lại. Gã thậm chí hoài nghi đối phương quen biết mình, bằng không làm sao biết sau khi mình nổi giận, sẽ xuất ra sát chiêu? Cũng may đối phương rốt cuộc cũng không được như ý nguyện.

Nếu như là tu sĩ khác, Diệp Mặc vốn là chẳng cần dùng loại thủ đoạn khiêu khích đối phương phẫn nộ này, thế nhưng thù hận của hắn và Kinh Dục Điền thật sự là quá sâu rồi. Khi trước Kinh Dục Điền mới là Nguyên Anh tầng một, dùng linh dược tích lũy vài chục năm đến nay gã đã là Nguyên Anh tầng năm rồi, điều này làm cho Diệp Mặc có chút lo lắng.

Tu Chân giới chuyện gì cũng có thể phát sinh, mượn chính hắn mà nói, ngày đó không phải là một người bình thường sao? Hiện tại thậm chí có thể chém giết tu sĩ cùng cấp. sở dĩ hắn không xem thường Kinh Dục Điền mấy chục năm không gặp, là bởi vì hắn tuyệt đối không muốn để đối phương có cơ hội chạy trốn.

Thế nhưng sau khi Diệp Mặc thấy Kinh Dục Điền xuất thủ, hắn âm thầm lắc đầu, quả nhiên là nhờ linh dược thăng tiến tu vi. Khi vừa ra tay Diệp Mặc đã biết, người này chỉ có một bộ đao pháp kia là có vẻ lợi hại, chân nguyên và thần thức của bản thân gã thật không đáng nhắc tới.

Coi như là Bác Dung ở chỗ này, Diệp Mặc phỏng chừng y cũng có thể nắm Kinh Dục Điền trong tay, không cần phải nói đến chính bản thân mình ra tay.

Diệp Mặc không đợi mảng sáng và màn đao của phi đao hiển hiện ra toàn bộ, "Tử Đao" của hắn đã được xuất ra. Nếu như đối mặt với tu sĩ như Ngô Dự, thì đệ nhất đao của hắn mới có thể là "Huyễn vân thúc nguyên đao", thế nhưng Kinh Dục Điền và hắn thực sự không phải là người cùng đẳng cấp, chênh lệch tương đối xa.

"Huyễn vân phi toàn đao" được Diệp Mặc bổ ra, màn phi đao lúc đầu còn bao phủ lấy Diệp Mặc giống như tấm vải gặp phải dao bén, lập tức bị rách tan tành, như bong bóng xà phòng tan biến mất.

Răng rắc...

Vài tiếng vỡ giòn vang lên, sáu cây phi đao trôi nổi trên đầu Diệp Mặc trong nháy mắt bị đao khí màu tím cuốn đi, toàn bộ phi đao bị cuốn đi va chạm vào nhau kêu lên những tiếng "Leng keng". Mà Kinh Dục Điền là chủ nhân của số linh khí phi đao này không có cách nào khống chế lại.

Kinh Dục Điền chỉ có thể ngơ ngác nhìn phi đao của mình bị đao quang màu tím cuốn đi, hoàn toàn không kịp phản ứng, lại có thêm một đường đao quang màu tím thật dài trực tiếp bổ về phía đan điền của gã.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra, trên người Kinh Dục Điền dần hiện ra một vệt máu, một viên Nguyên Anh nhỏ đang khủng hoảng tột cùng không ngờ bị một đao này của Diệp Mặc trực tiếp làm xuất hiện.

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull. vn Nguyên Anh kia mới vừa chạy ra, lập tức đã bị đao quang màu tím phá thành mảnh vụn.

Mất đi Nguyên Anh, Kinh Dục Điền ngây dại nhìn Diệp Mặc, nếu như việc này từ đầu chí cuối đều không phát sinh ngay trước mắt, gã căn bản là sẽ không tin, một tu sĩ Nguyên Anh tầng năm lại bị một tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn dùng không quá ba chiêu đã tiêu diệt Nguyên Anh rồi. Đây không phải là chênh lệch lớn, căn bản đây không phải là cùng một đẳng cấp.

Nguyên Anh bị diệt, chẳng khác nào toàn bộ tu vi của gã đi tong, hơn nữa coi như là đối phương không giết gã, thì gã cũng chỉ có thể dừng ở đây.

- Mày, mày...

Kinh Dục Điền cố gắng nói ra một hai câu uy hiếp, cũng có lẽ là cầu xin tha thứ, thế nhưng gã lắp bắp nửa ngày cũng không nói ra được nửa câu.

Đối phương ngay cả Nguyên Anh của gã cũng đã tiêu diệt rồi, đâu thể nào sợ gã uy hiếp, và cũng chẳng thể nào để ý đến việc gã cầu xin tha thứ. Lúc này người gã hận nhất dĩ nhiên là Lưu Mạn Hương. Khi nãy nếu như không phải con đàn bà này để ý đến mấy gốc "Yên vụ chi lan" thì hiện tại gã đã không có chuyện rồi, không ngờ chỉ vì mấy gốc linh thảo cấp năm mà xảy ra chuyện.

Lưu Mạn Hương cũng không biết hiện giờ bản thân đã bị Kinh Dục Điền căm hận rồi, hơn nữa coi như là biết cô cũng không thể làm gì hơn. Cô càng kinh hoàng nhìn Diệp Mặc biết rằng lần này thực sự là đá phải thiết bản rồi.

Đối phương chỉ trong chốc lát đã đem Nguyên Anh của Kinh Dục Điền tiêu diệt rồi, muốn giải quyết cô lại càng dễ dàng. Cô vô ý thức lui ra phía sau, nhưng lại phát hiện Diệp Mặc lạnh lùng nhìn mình một chút, sau đó hắn nói:

- Nếu như cô dám lui ra sau nửa bước, ta sẽ một đao giết chết cô.

Lưu Mạn Hương rùng mình một cái, nhưng cũng không dám lui ra phía sau nửa bước, sắc mặt trở nên trắng bệch, cố gắng nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Diệp Mặc không để ý đến Lưu Mạn Hương, hắn nhìn chằm chằm vào Kinh Dục Điền châm chọc nói:

- Tu vi của mày tăng rất nhanh, lần đầu ông nhìn thấy mày chỉ là tu vi Nguyên Anh tầng một, hiện tại đã là Nguyên Anh tầng năm rồi. Đáng tiếc là do dùng đan dược tăng lên, nhìn được mà không có dùng được. Tao thực sự

là không nghĩ ra loại phế vật như mày không ngờ cũng có thể tu luyện đến tầng thứ năm.

- Mày quen biết tao?

Kinh Dục Điền lúc này mới có chút tỉnh ngộ, đối phương không ngờ quen biết gã, nói như vậy, đối phương muốn giết gã cũng không phải vì con đàn bà kia cùng với hơn mười gốc "Yên vụ chi lan" rồi.

- Vị đại ca này, tôi nguyện ý theo anh, tôi ở cùng một chỗ với tên họ Kinh này đã sớm chán ghét hắn rồi. Nếu như anh nguyện ý, tôi lập tức sẽ...

Lưu Mạn Hương cố nén nội tâm sợ hãi của mình, trong mắt cố gắng lộ ra một ít mỵ sắc. Đồng thời một bên áo của cô mặc như có như không, có khuynh hướng nhẹ nhàng rớt xuống, lộ ra một vùng trắng chói mắt. Hiển nhiên, bất luận lời Diệp Mặc nói vừa nãy có phải thật hay không thì cô cũng cố gắng thử một lần.

Kinh Dục Điền tuy rằng nhân phẩm hoàn toàn là cặn bã, thế nhưng thấy chính người phụ nữ của mình ở trước mặt người khác thể hiện bộ dạng lẳng lơ, nhất thời tức giận phun ra một ngụm máu.

Diệp Mặc cũng không thèm nhìn Lưu Mạn Hương, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Kinh Dục Điền lạnh giọng nói:

- Họ Kinh kia, sư phụ của tao là Lạc Ảnh, xưa kia cũng không xuất hiện bên ngoài, mày từ đâu mà biết được người?

- Mày là đệ tử của Thần Dược môn, Thần Dược môn...

Kinh Dục Điền ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, cuối cùng gã cũng hiểu rõ vì sao Diệp Mặc muốn giết mình rồi, hóa ra lại là do tàn dư của Thần Dược môn.

Diệp Mặc cho đến giờ vẫn có điều không rõ, Tây Lưu môn sao có thể chỉ vì sư phụ Lạc Ảnh của mình mà đem Thần Dược môn tiêu diệt.

Hiểu rõ được Diệp Mặc vì sao muốn giết mình, Kinh Dục Điền bỗng nhiên chỉ vào Lưu Mạn Hương mà nói với giọng căm hận:

- Chính là cô ta, chính là tiện nhân này, cô ta đi tới Tây Lưu môn nói cho cha ta biết Thần Dược môn chiếm được môt dược đỉnh có khả năng khiến cho linh đan sư có thể luyện chế ra đan dược thiên cấp. Hơn nữa cô ta còn nói cho tôi biết, Lạc Ảnh của Thần Dược môn tuyệt sắc vô song, thậm chí còn mang cả bức họa của Lạc Ảnh đến...

- Mày, mày nói láo! Là do cha mày mơ ước dược đỉnh của Thần Dược môn, mày mơ ước chiếm đoạt Lạc Ảnh sư muội, cái đó với tao có quan hệ gì chứ? Để bảo toàn tính mạng, tao phải chịu tủi nhục ở lại Tây Lưu môn, vì cờ đợi ngày báo thù cho Thần Dược môn, ngày hôm nay cuối cùng tao cũng có cơ hội rồi.

Lưu Mạn Hương phản bác lời của Kinh Dục Điền đến khản cả giọng.

Tuy rằng Diệp Mặc hiện đang mang "Cửu biến" thế nhưng Lưu Mạn Hương biết được người trước mắt này chính là Diệp Mặc rồi, cô thực nghĩ không ra làm thế nào mà có thể gặp được Diệp Mặc ở chỗ này, hơn nữa hắn lại có tu vi cao như vậy sao?

- Ha ha, tao nói láo!

Kinh Dục Điền tuy rằng toàn thân đều là máu, nhưng vẫn cười ha hả, gã biết chính mình phải chết không thể nghi ngờ rồi, cũng không trông cậy Diệp Mặc tha cho mình.

Gã vừa cười lớn vừa nói:

- Lưu Mạn Hương, mày nói Thần Dược môn có một dược đỉnh, trên thực tế chúng tao chỉ chiếm được một cái nắp đỉnh mà thôi, còn dược đỉnh là do mày phỏng chế lại. Sau đó lại để vào trong một viên "Ngưng Anh đan", tiện nhân nhà ngươi ngay cả chính sư phụ và sư môn cũng bán đứng, hiện tại cũng bán đứng tao nốt, hiện tao cũng đã hiểu rõ dược loại tiện nhân như mày

rồi...

Lưu Mạn Hương căn bản là không đợi Kinh Dục Điền tiếp tục nói liền lấy phi kiếm ra tiện tay phóng thẳng vào đầu của Kinh Dục Điền.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn một đôi nam nữ vô sỉ nói chuyện, không nói một lời. Mà Lưu Mạn Hương giết Kinh Dục Điền để lấy lòng Diệp Mặc, cố gắng lộ ra một chút tươi cười, nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc sự đệ, thật không ngờ cậu còn sống, thật sự là quá tốt, Lạc Ảnh sự muội có khỏe không? Ta, ta...

Dưới sự kích động, ả tựa hồ không thể nói tiếp được nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1065

Vì Tu Chân Giới Trừ Hại

Chúng ta đều là đồng môn, nếu cậu thích tôi, vậy hãy đưa tôi theo, tôi nguyện ý... Kỳ thực ngày trước ở Thần Dược môn, tôi đã đối với cậu, đối với cậu...

Dù cho ở đây không phải trốn riêng tư, thế nhưng Lưu Mạn Hương lại nói ra những lời này, cũng không có chút nào đột ngột. Hơn nữa âm thanh của ả càng nói càng dịu dàng, càng nói càng nhỏ.

Mà y phục trước ngực ả tựa hồ như theo lời ả nói mà lộ ra càng lúc càng nhiều, lộ ra càng nhiều khoảng trắng. Không chỉ đổi cách xưng hô với Diệp Mặc thành sự đệ, lại còn bay ra một bộ dáng như là đã sớm ái mộ Diệp Mặc từ lâu.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Mạn Hương, liên hệ với lời nói của Kinh Dục Điền càng thêm tin tưởng. Lưu Mạn Hương là người thế nào, Diệp Mặc tuy rằng không hiểu rõ cô ta, thế nhưng dù sao cũng là một đồng môn trong môn phái.

Cái loại đàn bà này tuyệt đối không phải là loại có thể vì môn phái mà chịu nhục, Diệp Mặc nghĩ đến lời Kinh Dục Điền nói về việc cô ta vì một viên "Ngưng Anh đan" thì càng thêm tin một ít.

Thấy Diệp Mặc lạnh lùng nhìn mình chằm chằm, ngữ khí của Lưu Mạn Hương càng thêm thê lương, bi ai thương cảm hơn, giống như là cái chết của Kinh Dục Điền vừa rồi không có liên quan đến cô ta.

Cuối cùng cô lại xoay người lại, cúi gập xuống mà nó một cách đau khổ:

- Sư đệ, tôi biết cậu hận tôi, cậu hãy đánh tôi đi.

Cô ta vừa nói vừa cố gắng nhích mông lên, cái này cũng chưa tính, cô thậm chí còn để lộ ra một khối ngực tròn trịa và một ít nội y màu hồng phấn.

Cho dù là Diệp Mặc nhìn thấy cảnh này cũng có chút miệng khô lưỡi nóng, phải âm thầm bội phục loại đàn bà biết cách lợi dụng ưu thế của bản thân này, hơn nữa còn không biết thẹn chút nào. Có lẽ nói, cô ta căn bản không biết cái gì gọi là thẹn.

Vốn là Diệp Mặc đang có chút hoa mắt, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía mà khi nãy Kinh Dục Điền và Lưu Mạn Hương hai người đi tới đây.

Bốp, bốp, bốp...

Vài tiếng vỗ tay đơn điệu vang lên cùng lúc khi Diệp Mặc ngẩng đầu lên.

- Các hạ quả là danh bất hư truyền. Không ngờ lại làm cái chuyện này ngoài đường giữa ban ngày ban mặt, Viễn mỗ bội phục, thật sự là cực kỳ bội phục...

Ánh mặt Diệp Mặc nhất thời ngưng tụ lại, hắn nhìn tên tu sĩ đang lắc mình đi tới, trong mắt có chút nghi hoặc. Hắn đương nhiên biết tên tu sĩ này, người này chính là Viên Quan Nam, thế nhưng Viên Quan Nam nói những lời này là có ý gì?

Hơn nữa cái tên Viên Quan Nam này trước này luôn đi cùng Văn Thái Y mà, sao lần này y lại một mình xuất hiện ở đây?

Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu rõ ý tứ của tên Viên Quan Nam này. Y hẳn là đã biết mình chính là Ninh Tiểu Ma rồi. Sau khi hiểu được điểm này, Diệp Mặc cảm thấy có chút ớn lạnh, bất luận là hắn dùng "Nặc sa" hay "Cửu biến" hay là diện mạo vốn có, mục đích vốn chỉ có một, chính là vì không muốn để cho người khác nhận ra. Tên Viên Quan Nam này hiện tại đã nhận ra hắn, vậy chẳng phải là nói rõ rằng y đều có thể nhận ra mình dù cho có đeo mặt

nạ sao? Y làm như thến nào biết được?

Viên Quan Nam đi về phía Lưu Mạn Hương cách đó không xa, hăng hái nhìn vào phần mông của cô ta, tựa hồ như đang cố gắng mà thưởng thức. Lưu Mạn Hương rốt cuộc cũng biết xấu hổ, cô làm ra vẻ ủy khuất đứng lên, thế nhưng cũng chỉnh lại ngực áo của mình.

- Vị sư muội này, có phải người này đang bức bách em hay không? Nếu như đúng như vậy, em chỉ cần nói ra, đợi lát nữa ta có thể làm chứng cho em rồi.

Viên Quan Nam nói với vẻ mặt hết sức đàng hoàng.

- Tôi, hắn, tôi...

Sắc mặt của Lưu Mạn Hương đỏ lên, chỉ là nói ba chữ, rồi cũng không nói ra được nữa. Tựa hồ cô thực sự xấu hổ, không thể nói nên lời, càng nói càng lộn xộn.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, cái loại đàn bà này nếu như là ở địa cầu thì tuyệt đối sẽ là một ảnh hậu đấy.

Viên Quan Nam ôn hòa gật đầu với Lưu Mạn Hương, lúc này mới nhìn Diệp Mặc mã lãnh đạm nói:

- Ninh Tiểu Ma, mày thật sự rất giỏi, mới một thời gian ngắn đã từ Nguyên Anh tầng ba tấn cấp tới Nguyên Anh tầng bốn rồi, tao phỏng chừng mày đúng là một tu sĩ không đơn giản như mọi người vẫn nghĩ.

Dừng một chút, Viên Quan Nam nở một nụ cười, hắc hắc nói một câu:

- Thế nhưng Lăng Hiểu Sương thật đúng là không có nhìn lầm mày. Háo sắc vô sỉ tao có thể hiểu, thế nhưng háo sắc đến loại trình độ này của mày, Viên mỗ tao thật là lần đầu tiên mới thấy. Nhưng cũng không sao hết, hiện giờ tao muốn vì Tu Chân giới trừ hại.

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull. vn Diệp Mặc chỉ đứng yên cầm "Tử Đao", căn bản là không lưu ý đến lời Viên Quan Nam nói, hắn tuyệt đối không tin Viên Quan Nam cao thượng đến thế, thậm chí còn dám nói rằng vì Tu Chân giới trừ hại.

Lúc này hắn lưu ý chính là Viên Quan Nam vì sao có thể nhận ra hắn, sau đó lại làm thế nào mà tìm được hắn? Diệp Mặc tin tưởng vào pháp bảo ẩn dấu và sự cẩn thận của hắn, tuyệt đối không có đệ lộ kẽ hở nào. Nhưng thực tế thì Viên Quan Nam không chỉ nhận ra được thân phận của hắn, lại có thể đến đây tìm được hắn.

Sở dĩ hắn lấy ra "Tử Đao" là vì hắn đã không có dự định để Viên Quan Nam sống mà rời khỏi đây. Thân phận hắn tuyệt đối không thể bại lộ, nếu Viên Quan Nam đã biết thân phận của hắn vậy thì nhất định phải giết. Nhưng Viên Quan Nam cũng không phải dễ dàng giết chết như vậy, điểm này Diệp Mặc cũng hiểu rất rõ.

Nhưng nói đi nói lại, Diệp Mặc cho rằng mình không nên giết người này, y khác với Điền Ngạo Phong bị giết ngày trước. Trước kia hắn giết Điền Ngạo Phong là bởi vì không biết thân phận Điền Ngạo Phong, mà hiện tại hắn đã biết của Viên Quan Nam thậm chí so với Điền Ngạo Phong còn dữ dằn hơn. Một khi Viên Quan Nam bị giết, sự kiện này tuyệt đối sẽ chấn động hơn nhiều so với việc giết Điền Ngạo Phong.

Diệp Mặc nắm chắc "Tử Đao" trong tay, sau đó nói:

- Họ Viên kia, ở đây cũng không có người ngoài, cũng không cần phải huênh hoang khoác lác làm gì. Người bêu rếu tao cũng không phải chỉ có một mình mày, cũng không cần phải đem bảng tên giơ lên trước mặt tao. Tao biết mày nhằm vào tao khẳng định là có mục đích, nếu như mày có nghi vấn gì thì cứ hỏi, tao có thể nói đều sẽ nói cho mày, thế nhưng trước đó, tao cũng có một nghi vấn mong mày có thể trả lời.

Viên Quan Nam cười ha ha mà nói:

- Bất luận có phải tao có huênh hoang khoác lác hay không, mày cũng không thấy được. Mày đã nói như vậy rồi, tao thật ra cũng có chuyện cần hỏi mày. Được rồi, Viên Quan Nam tao cũng không cần phải cùng người chết như mày so đo tính toán, mày muốn hỏi làm sao tao có thể tìm được mày đúng không?

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Không sai, mày làm thế nào mà tìm được tao?

- Bởi vì chỉ cần bị tao nhìn qua một lần thì vĩnh viễn sẽ không chạy thoát được, bất luận là kẻ đó dùng biện pháp gì để che giấu đi nữa.

Viên Quan Nam nói với vẻ kiêu ngạo.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn tuyệt đối không tin lời Viên Quan Nam nói, Viên Quan Nam coi như là có thiên phú đi chăng nữa, y có thể nhìn ra chân tướng của "Nặc sa" mà đến cả tu sĩ Ngưng Thể cũng không nhìn ra được sao?

Thấy Diệp Mặc nhíu đầu mày, Viên Quan Nam biết rằng Diệp Mặc không tin lời y nói, y cũng không cần Diệp Mặc tin tưởng, lập tức hỏi lại:

- Lúc mày cướp đoạt linh đàm nuôi dưỡng "Cửu Thái Liên". Tao nghĩ hẳn là mày có một pháp bảo nghịch thiên cực độ phải không? Bằng không mày cũng không có khả năng hấp thu nước của linh đàm với tốc độ nhanh chóng như vậy.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, có một số việc mà trong lúc lơ đãng hắn đã để lộ ra, ngay tại trận hôn loạn đó, Viên Quan Nam không ngờ vẫn quan tâm theo dõi hắn. Rất hiển nhiên, Viên Quan Nam đã sớm lưu ý đến hắn rồi. Cũng nói rõ rằng lời Viên Quan Nam nói không sai, tuy rằng Diệp Mặc không biết y dùng thủ đoạn gì, thế nhưng có thể khẳng định chính là Viên Quan Nam luôn biết hắn với Ninh Tiểu Ma là một.

Diệp Mặc không trả lời Viên Quan Nam, hắn biết vừa rồi Viên Quan

Nam cũng không nói thật với hắn, chỉ xuất ra "Tử Đao" lạnh giọng nói:

- Đừng nhiều lời vô ích, muốn đánh thì nhanh lên!

- Ha ha, nghĩ rằng mình đã là Nguyên Anh tầng bốn rồi, đã muốn cùng Viên Quan Nam tao động thủ, quả nhiên là kẻ vô tri thì không biết sợ. Mày đã muốn đánh, vậy tao sẽ thành toàn cho mày, cũng vì Tu Chân giới mà trừ hại.

Viên Quan Nam nói xong, khoát tay, một cái đại đỉnh tám cực xuất hiện trên đỉnh đầu của y.

Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên gặp phải tu sĩ sử dụng đỉnh, cái đại đỉnh tám cực này vừa xuất hiện trên đỉnh đầu của Viên Quan Nam, liền quay tròn tại chỗ, đồng thời dẫn đến một bức tường gió không gian.

Cùng lúc trên tay của Viên Quan Nam xuất hiện một cổ kích toàn thân tràn ngập sát ý sung mãn, hóa ra đại định tám cực này không phải là pháp bảo cuối của y, nhiều nhất cũng chỉ là một pháp bảo phòng ngự mà thôi.

Mà chiếc cổ kích vừa xuất hiện kia, Diệp Mặc đã biết rằng dưới nó đã có không biết bao nhiêu vong hồn rồi. Cái loại sát ý mang theo toàn mùi máu tươi này, Diệp Mặc có thể khẳng định cổ kích này tuyệt đối không thật sự thuộc về Viên Quan Nam, chỉ là không biết y từ nơi nào mà có được loại hung khí này mà thôi.

Ngày trước khi Diệp Mặc đối địch cùng Lô Kiếm Cường, gã sự dụng một cái Huyết Sắc Trưởng giản, tuy cái Huyết Sắc Trưởng giản đó cũng mang theo mùi máu tanh, thế nhưng lại không giống với cổ kích này ở chỗ mùi máu tanh đã bị ma khí bao trùm hoàn toàn. Mà chiếc cổ kích trong tay Viên Quan Nam này lại là máu tanh thật, cho dù không xuất chiêu cũng đã có một loại khí thế chấn nhiếp tâm phách người khác rồi.

Lấy ra cổ kích, Viên Quan Nam cũng không nói với Diệp Mặc một lời, cổ kích trong tay đã mang theo âm thanh phá không trực tiếp lao về phía

Diệp Mặc.

Sát khí màu đỏ máu hầu như đem toàn bộ không gian cô động lại, tựa hồ cho người ta cảm giác chỉ cần tiếp cận sát khí màu đỏ máu này một khắc sẽ bị nó xé rách.

Lưu Mạn Hương vô thức rùng mình một cái, vốn ả muốn chờ Diệp Mặc và tên tu sĩ mới tới này đấu đá nhau, cô sẽ nhân cơ hội đó mà chạy trốn. Bởi vì sự lợi hại của Diệp Mặc trước đó ả đã tận mắt trông thấy, hắn giết một tu sĩ Nguyên Anh tầng năm là Kinh Dục Điền mà giống như là giết gà vậy.

Mà cái kẻ mới tới này cũng là một tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, khẳng định không phải là đối thủ của Diệp Mặc, thế nhưng hai người hiện tại đã bắt đầu đánh nhau, Lưu Mạn Hương lại có cảm giác tựa hồ như mình đã nhìn lầm rồi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng năm này ra tay với thanh thế kinh người, mặc dù cách xa như vậy, ả cũng cảm giác được mình giống như bị sát khí kia xé rách mà kinh hãi trong lòng. Có lẽ Diệp Mặc cũng không nhất định là đối thủ của người này, nếu như vậy ả hiện tại cũng không cần chạy trốn, bởi lát nữa ả khẳng định sẽ là một trận chiến kinh thiên động địa giữa hai người, khi đó tìm cơ hội chạy trốn thì chắc ăn hơn bây giờ rất nhiều.

Cô kích của Viên Quan Nam lại đâm ra một nhát, Diệp Mặc cảm giác được trong lồng ngực một trận nhộn nhạo, có cảm giác khó chịu gần như sẽ phun ra một ngụm máu.

Không đợi hắn cảm thán chân nguyên hùng hồn của Viên Quan Nam, thì hắn cũng đã cảm giác được không gian xung quanh bị trì trệ lại, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng Diệp Mặc cũng đã cảm nhận được rất rõ.

Khi cổ kích biến ảo thành vô số kích ảnh vây quanh bốn phía của Diệp Mặc, Diệp Mặc lúc này mới chợt kinh ngạc, chiêu này của Viên Quan Nam không ngờ lại gần giống với "Huyễn vân thúc nguyên đao" của hắn, chẳng qua một chiêu này muốn hoàn toàn trói buộc không gian xung quanh hắn.

Tuy rằng không có khả năng tính toán được vùng không gian bị trói buộc, thế nhưng Diệp Mặc lại biết, chiêu này có một không gian cơ bản.

Rõ ràng Viên Quan Nam không muốn nhanh chóng giết mình, Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, Viên Quan Nam xem mình giống như một tu sĩ Nguyên Anh bốn bình thường, hiển nhiên lần này y đã quá sai lầm rồi.

Diệp Mặc đồng thời bổ ra "Tử Đao", đao khí của "Tử Đao" dưới sự thúc giục bởi chân nguyên của hắn, bức tường chân nguyên vừa nãy tựa hộ muốn khóa chặt hắn giờ đây như tờ giấy bình thường bị xé nát không thương tiếc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1066

Thiên Tài Cũng Sẽ Chết

Viên Quan Nam thấy một chiêu này vẫn chưa hoàn thành, đối phương chỉ là bổ ra một đao liền thoát khỏi trói buộc của y, trong lòng nhất thời cả kinh. Diệp Mặc còn không chờ cổ kích của y lần thứ hai biến chiêu, "Tử Đao" lại một lần nữa phóng ra vô số đao khí màu tím.

Bành bành bành...

Mấy âm thanh nặng nề vang lên, đại đỉnh tám cực trên đầu Viên Quan Nam rất nhanh xoay tròn như cái cối xay, đem đao khí từ "Tử Đao" của Diệp Mặc cuốn đi mất.

Diệp Mặc gặp phải lục phản hồi mạnh mẽ đẩy lui lại phía sau mấy bước.

Đây là loại đỉnh gì? Năng lực phòng ngự không ngờ lại lợi hại như thế? Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc gặp phải cái loại đại đỉnh lợi hại này, còn cái cổ kích kia hắn vẫn có thể nhận ra đó là một kiện chân khí hạ phẩm, thế nhưng cái đại đỉnh này thì hắn lại không đoán ra được là vật gì? Thật là giống với "Tử Đao" của hắn, đến bây giờ hắn vẫn không nhìn ra nó là kiện pháp bảo cấp bậc gì?

Viên Quan Nam giữ chặt cổ kích, nhìn chằm chằm Diệp Mặc, tuy rằng chỉ là ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng y cũng đã biết đối phương tuyệt đối không phải là tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn bình thường. Vừa rồi nếu như không phải bản thân có đại đỉnh tám cực phòng ngự trước một chiêu kia, y chắc chắn sẽ gặp phải tổn hại lớn.

- Mày rốt cuộc là người của môn phái nào?

Ánh mắt của Viên Quan Nam trở nên lạnh lẽo, y không còn thong dong và tự tin như trước nữa. Sở dĩ y hỏi câu này là vì y tuyệt đối không tin Diệp Mặc chỉ là một tán tu. Một tán tu mà có thể có công kích lợi hại thế này sao? Chỉ một chiêu đã phá tan cổ kích phong tỏa của y?

Ngoại trừ đệ tử tinh anh của môn phái nào đó bồi dưỡng ra, tán tu tuyệt đối không có cách nào làm được như vậy. Lúc trước Viên Quan Nam còn không để ý thanh thái đao màu tím của Diệp Mặc, nhưng lúc này cũng không dám xem thường thanh thái đao đó nữa.

- Muốn đánh thì đánh đi, đừng nhiều lời vô ích!

Diệp Mặc căn bản là không muốn nói nhiều với Viên Quan Nam, ở đây mặc dù là tầng thứ năm của Vẫn Chân điện, thế nhưng vẫn có thể gặp được không ít tu sĩ. Vạn nhất có người nhìn thấy hắn giết Viên Quan Nam, hắn không thể cứ mãi đi giết người diệt khẩu được như thế thì sẽ rắc rối to.

Vì vậy Diệp Mặc không trả lời Viên Quan Nam, lần thứ hai bổ ra "Tử Đao".

"Huyễn vân phi toàn đao", "Huyễn vân trận sát đao". Diệp Mặc cùng lúc bổ ra hai đao, sở dĩ hắn dùng trận sát đao là bởi vì hắn căn bản không có ý định để Viên Quan Nam sống sót chạy trốn.

Đại đỉnh tám cực của Viên Quan Nam có lực phòng ngự quá mức kinh người, nếu như không phong tỏa lại cái định đỉnh kia thì hắn khó mà giết được Viên Quan Nam.

Cũng may chân nguyên và thần thức của Viên Quan Nam cũng không thâm hậu. Chiếc đại đỉnh kia cũng là xuất ra một cách miễn cưỡng, cũng không thể chủ động điều khiển sự công kích và phòng ngự của đại đỉnh, bằng không cho dù là tu vi của Diệp Mặc cao hơn Viên Quan Nam một bậc cũng khó có thể giết được y.

Chiếc đại đỉnh tám cực kia tuyệt đối là một thứ tốt, và hắn đã quyết định

đánh chủ ý lên pháp bảo trên người Viên Quan Nam rồi. Diệp Mặc cũng đã động tâm đối với chiếc đại đỉnh tám cực đó. Hắn tin tưởng nếu như Viên Quan Nam có thể thuận lợi sử dụng cái đại đỉnh tám cực này thì cho dù y đánh không lại cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

Viên Quan Nam thấy Diệp Mặc không nói không rằng, liên tục công kích, lập tức biết đối phương giống y, cũng đã động sát tâm rồi. Y cũng bất chấp tất cả, cổ kích trong tay một lần nữa kêu lên "Oong, oong..." rồi mang theo sát ý cường hãn xuất ra, lần này cũng không phải là để ràng buộc chân nguyên và không gian xung quanh Diệp Mặc, mà là muốn trực tiếp giết chết Diệp Mặc.

Lần này cổ kích xuất ra dưới sự cổ động chân nguyên của Viên Quan Nam đã hóa thành một giao long rít gào từ trên không lao xuống.

- Chết cho ta...

Viên Quan Nam đã sớm quên rằng phải lưu lại tính mạng của Diệp Mặc rồi, lúc này cổ kích giống như một thanh thượng cổ sát khí, mang theo giao long rít gào từ trên không lao xuống.

Cổ kích trực tiếp phá tan đao quang màu tìm của Diệp Mặc, xong cũng không lập tức hạ xuống mà cuốn theo một áp lực kinh khủng hạ xuống. Linh lực chân nguyên bám trên cổ kích đem không khí xung quanh nghiền ép lại. Khi cổ kích còn chưa có rơi trên người của Diệp Mặc thì mặt đất xung quanh đã bị áp lực kinh khủng này phá tan, một ít đá vụn cũng nổ tung. Khi "Tử Đao" của Diệp Mặc va trạm với cổ kích trên không, vốn đao màu tím chưa bị phân liệt giờ trở nên hỗn loạn không thể kiểm soát. Ngoài những đao quang đã bị phân liệt này thì những linh lực chân nguyên còn lại từ "Tử Đao" của Diệp Mặc chưa kịp biến ảo thành đao quang lập tức cũng tiêu tán hoàn toàn.

Oành...

Âm thanh bùng nổ kinh khủng phát ra giữa Diệp Mặc và Viên Quan Nam, Viên Quan Nam bị chân nguyên cường hãn của Diệp Mặc trực tiếp

đánh bay nhưng y cũng không có thoát khỏi đao trận ánh tím của Diệp Mặc.

Tuy rằng đao trận ánh tím của Diệp Mặc đã bị suy yếu sau một kích vừa rồi của Viên Quan Nam, thế nhưng cũng không phải là một chút tác dụng cũng không có, chí ít thì đại đỉnh tám cực kia cũng tạm thời bị "Huyễn vân trận sát đao" phong bế.

Phụt...

Viên Quan Nam phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng hoảng sợ, một kích vừa rồi là toàn bộ chân nguyên bạo phát của y, không ngờ lại bị rời vào thế hạ phong. Y không tin một thiên tài như y lại bị thất bại bởi một tên vô danh tiểu tốt ở chỗ này. Tuy rằng y không muốn tiếp nhận chuyện này nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt y rồi.

Chạy, lập tức phải chạy, cái tên Ninh Tiểu Ma này không biết là người nơi nào mà lại lợi hại như vậy?

Viên Quan Nam rất muốn giết Lưu Mạn Hương đang định chạy trốn ở bên ngoài, thế nhưng y biết lúc này chuyện thể diện đã là thứ yếu rồi, coi như là chuyện thất bại này có bị truyền ra ngoài đi nữa, y cũng cần phải lập tức chạy trốn.

Diệp Mặc há có thể để Viên Quan Nam chạy trốn, nếu như Viên Quan Nam còn muốn đánh với hắn, nói không chừng hắn còn phải tốn chút công sức mới có thể giết được người này, thế nhưng y đã muốn chạy trốn vậy thì chỉ có thể trách y vận khí không tốt mà thôi.

"Tử Đao" chớp động, lập tức bổ ra một chiêu "Huyễn vân phi toàn đao". Vô số đao khí màu tím lượn vòng quanh lần nữa bao vây lấy Viên Quan Nam, Viên Quan Nam trong lòng hoảng hốt, thế nhưng y cũng không có cách nào khởi động đại đỉnh tám cực cả. Chiếc đại đỉnh tám cực kia cũng bị vô số đao khí tựa hồ như có linh tính bao vây lấy, căn bản là không thể giãy dụa được chút nào càng không cần phải nói đến giúp Viên Quan Nam ngăn cản thế trận của "Huyễn vân phi toàn đao".

- Không có khả năng...

Viên Quan Nam cảm giác được đại đỉnh tám cực bị vô số đao khí phong trụ lại, không thể di động lập tức bật thốt lên. Coi như là tu sĩ Ngưng Thể cũng không thể khống chế đao quang phát ra một cách tinh chuẩn như vậy? Đây là cái đao kỹ gì?

Thế nhưng Viên Quan Nam cũng biết, lúc này không phải là lúc để y suy nghĩ về cái đao kỹ kia, y lập tức lấy ra một tấm bùa. Tấm bùa lập tức mở ra một lá chắn màu đen, "Huyễn vân phi toàn đao" của Diệp Mặc đánh vào mặt trên của lá chắn này lập tức bị tiêu tán, mà màu sắc của chiếc là chắn cũng trở nên ảm đạm đi không ít.

Diệp Mặc nhíu mày, không ngờ lại là một lá bùa phòng ngự cấp bảy, Kim Cương phù, trên người tên Viên Quan Nam này thực có không ít bảo bối.

Lưu Mạn Hương nhìn thấy Viên Quan Nam rơi vào thế hạ phong, đã biết Viên Quan Nam khẳng định không phải là đối thủ Diệp Mặc rồi, cô cho rằng hai người còn phải đánh một thời gian, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã phân ra thắng bại rồi, vốn nghĩ có thể nhân cơ hội mà chạy trốn. Nhưng chỉ là cô vừa đi được vài chục dặm đã bị vài đường đao quang đột ngột xuất hiện giết chết.

Trước khi chết cô vẫn không thể tin được, Diệp Mặc lại trở nên tàn nhẫn như thế, chính mình đã có ý hiến dâng thân thể cho hắn, vậy mà hắn cũng không có một chút ý thương hoa tiếc ngọc nào.

Viên Quan Nam thấy đối phương khi đang đánh với y vẫn có thể lưu ý đến việc giết Lưu Mạn Hương ở xa càng thêm sợ hãi. Sau khi y sử dụng một lá bùa phòng ngự để chặn lại "Huyễn vân phi toàn đao" của Diệp Mặc thì cũng không để ý đến cả chiếc đại đỉnh tám cực nữa mà lập tức xoay người bỏ chạy. Lúc này y thực vô cùng hối hận khi tìm đến Diệp Mặc, thế nhưng lúc này thì hối hận cũng không có tác dụng gì.

Ngay khi đó, y cảm giác được mình bị cái gì đó ám toán, không đợi y bức ra vật ám toán của mình Diệp Mặc đã lập tức bổ ra đao khí màu tím lần nữa.

Răng rắc...

Lần này lá bùa Kim Cương phù cấp bảy vang lên một âm thanh tan vỡ.

Diệp Mặc cũng không muốn tốn thời gian với Viên Quan Nam nữa, bởi vì lai lịch của Viên Quan Nam quá lớn, hơn nữa đây cũng không phải là tỷ võ, đây là chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn. Vì vậy cho dù Viên Quan Nam không phải là đối thủ của hắn thì hắn cũng phải sử dụng "Vô Ảnh".

Trước khi chết Viên Quan Nam vẫn không muốn tin rằng mình thực sự phải chết ở đây, chết trong tay một tên vô danh tiểu tốt, cái này cũng chưa tính, ngay cả Nguyên Anh của y cũng bị một con sâu không rõ lại lịch xơi tái mất.

Diệp Mặc sau khi thiêu rụi mấy thi thể, nhặt lên mấy chiếc nhẫn trữ vật, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra con Man Ngưu thú ở đây không biết đã trốn tới nơi nào rồi. Hiển nhiên còn Man Ngưu thú này biết, mấy người tu sĩ này cũng không phải là thứ mà nó có thể ứng phó được, cho nên đã sớm một chút mà thẳng thắn đào tẩu rồi.

Diệp Mặc đào lấy hơn mười gốc "Yên vụ chi lan" lên, đem toàn bộ nhẫn trữ vật và chiếc đại đỉnh tám cực bỏ vào trong Thế giới trang vàng, sau đó cũng không quay đầu lại mà lập tức rời đi, chỉ chốc lát hắn cũng đã cách xa cả vạn dặm. Hắn từ trên người Viên Quan Nam lấy được hai chiếc nhẫn trữ vật nhưng tại cũng chưa muốn thăm dò.

Giết Viên Quan Nam quả thực là một chuyện lớn, hắn không muốn bất cứ kẻ nào phát hiện ra. Một khi có người phát hiện ra Viên Quan Nam là do hắn giết, vậy thì hắn xong rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc rất không muốn dây dưa với với những đệ tử của các tông môn chín sao này, thế nhưng người khác cứ chọc lên đầu hắn thì hắn cũng sẽ không bó tay cầu xin tha thứ.

Văn Thái Y cau mày nhìn về phía Viên Quan Nam rời đi. Trước khi đi, Viên Quan Nam bảo cô chờ y một nén nhang, thế nhưng hiện tại đã qua mấy canh giờ rồi vẫn không thấy Viên Quan Nam quay lại. Cô có chút không nhịn được nữa rồi. Cô lấy ra phi kiếm truyền tin, chuẩn bị chuyển cho Viên Quan Nam một phi kiếm truyền thư.

Thế nhưng khi cô vừa mới gửi phi kiếm đi, thì truyền thư của phi kiếm đã tự động trả về khiến cô cả kinh trong lòng, loại tình huống này chỉ có thể có hai nguyên nhân. Một là khoảng cách giữa có và Viên Quan Nam quá xa, phi kiếm không có khả năng bay đến. Hoặc một nguyên nhân khác đó là Viên Quan Nam đã chết.

Mà lúc Viên Quan Nam rời khỏi đến giờ nhiều nhất cũng chỉ có mấy canh giờ, không có khả năng vì khoảng cách xa mà không thu được tin tức, duy nhất chỉ có thể là y đã chết rồi.

Nghĩ đến khả năng Viên Quan Nam đã ngã xuống. Văn Thái Y lập tức kinh hoàng. Tuy rằng cô đối với Viên Quan Nam cũng không say đắm như lời đồn bên ngoài, thế nhưng Viên Quan Nam là đệ tử thế hệ kiệt xuất nhất của Vô Cực tông, tương lại chức trưởng môn Vô Cực tông rất có thể sẽ là y. Viên Quan Nam nếu như ngã xuống ở chỗ này, vậy thì Vô Cực tông sẽ náo động cả trời đất mất.

Vẫn Chân điện tuy rằng nguy hiểm cũng không nguy hiểm bằng cấm địa Vẫn Chân, Viên sư huynh ở cấm địa Vẫn Chân cũng không ngã xuống làm thế nào có thể bị chết ở đây? Số tu sĩ Hư Thần có thể giết được Viên Quan Nam hoàn toàn có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thế nhưng ai lại dám giết Viên Quan Nam, một để tử nòng cốt của một tông môn chín sao chứ?

Chính là không biết được nguyên nhân cái chết của Viên Quan Nam cho nên Văn Thái Y mới càng ngày càng hoảng hốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1067

Cô Gái Xấu Xí Thông Minh Sắc Sảo

Tuy rằng số lượng linh thảo của tầng năm nhiều hơn, nhưng vì đã giết Viên Quan Nam cho nên Diệp Mặc cũng không tiếp tục ở lại tầng năm nữa mà rất nhanh tiến tới thang đá thông lên tầng sáu. Dù cho hành động cẩn thận này có là dư thừa đi nữa thì hắn vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Bởi vì sau khi hắn giết Viên Quan Nam, cứ luôn có một cảm giác khó chịu, nhưng rốt cuộc là khó chịu ở chỗ nào thì hắn lại không cảm thấy được.

Diệp Mặc rất cẩn thận đi tới cửa thang đá, đầu tiên là dùng thần thức tỉ mỉ quan sát bốn phía một lần, không phát hiện bất cứ một tu sĩ nào, lúc này mới không có chút do dự nào nhắm hướng thang đá mà đi.

Vốn trong lòng Diệp Mặc nghĩ rằng số bậc thang đá đi lên tầng sáu là sáu trăm sáu mươi bậc, so với tầng năm khó hơn một chút, nhưng với hắn mà nói sẽ không quá gian nan. Thế nhưng khi hắn mới đi được phân nửa, liền cảm giác được hô hấp có chút khó khăn, thậm chí còn có một loại xung động có thể tùy thời bị ép quay đầu trở về.

Trong lòng Diệp Mặc kinh hãi, song hắn cũng biết lúc này tuyệt đối không thể quay lại nữa, chỉ cần hắn vừa quay đầu lại, thế giới này sẽ vĩnh viễn không còn người nào tên là Diệp Mặc nữa rồi, hắn chắc chắn sẽ bị bậc thang đá ép thành tro. Sỡ dĩ ở Vẫn Chân điện có nhiều tu sĩ ngã xuống như vậy là vì một khi đã bước lên thang đá thì sẽ không thể quay đầu lại nữa, một khi quay đầu lại chỉ có một con đường chết. Đương nhiên, không chịu nổi áp lực của thang đá thì sau đó cũng chỉ là một con đường chết mà thôi.

Lúc trước khi đi từ tầng một đến tầng ba, Diệp Mặc hầu như không cần vận dụng chút chân nguyên nào cũng có thể đi lên. Về phần tầng bốn Vẫn

Chân điện là được truyền tống từ cấm địa Vẫn Chân mà lên. Mà khi đi lên tầng năm, hắn tuy rằng vận dụng một ít chân nguyên, nhưng cũng không có nhiều cảm giác khó khăn. Chỉ là hắn không ngờ khi đi lên tầng sáu lại gặp phải trắc trở như vậy.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Mỗi bước hướng lên trên, Diệp Mặc cũng có thể cảm giác được một lực ép rất lớn truyền đến, tựa hồ như chỉ cần hắn có chút lơ là thì sẽ ép vụn, hơn nữa áp lực này không chỉ đè ép thân thể của hắn, thậm chí tinh thần của hắn cũng không ngừng bị đè ép.

Thảo nào ít tu sĩ lên tầng sáu như vậy, cái loại áp bức tinh thần này khiến cho thần thức của Diệp Mặc cũng khó có thể chịu được, cái cảm giác này giống như tinh thần cùng linh hồn cũng có thể bị đập vụn ra. Vậy thì các tu sĩ bình thường khác, coi như là có chân nguyên hùng hậu đi nữa thì cũng không nhất định có thể tránh né được cái loại áp bức tinh thần kinh khủng như thế này.

Cho dù là thần thức của Diệp Mặc đã tương đương với Nguyên Anh tầng chín cũng có chút cảm giác chịu không nổi.

Trên thân thể bị cái loại áp lực không gian này không ngừng đè ép, vẫn có thể vận chuyển chân nguyên mạnh mẽ kháng cự. Thế nhưng cái loại tinh thần áp chế này lại khiến hắn bực mình muốn thổ huyết. Mà một ngụm máu trong lòng hắn hết lần này đến lần khác lại phun không ra, tựa hồ chỉ chờ hắn chịu không nổi nữa sẽ bạo liệt ra.

Thật là lợi hại, trong lòng Diệp Mặc âm thầm kinh hãi, thế nhưng lúc này hắn ngoại trừ việc toàn lực chống lại cái loại áp lực này ra thì cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Khi Diệp Mặc còn đang giãy dụa trên các bậc thang đá lại thấy được ở phía trước hơn mười bậc cũng có một tu sĩ đang giãy dụa.

Diệp Mặc cuối cùng cũng tìm được một chút thoải mái, dù sao tại mấy bậc thang đá này cũng không phải chỉ có một mình hắn đang giãy dụa. Thế nhưng Diệp Mặc tính toán còn tới hơn hai trăm bậc nữa. Hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp gì để lên được tầng sáu. Nếu như dựa theo tốc độ và cái áp lực này, phỏng chừng hắn không thể kiên trì nổi năm mươi bậc nữa sẽ bị ép thành đống tro tàn.

Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ "Thực là khó khăn". Thảo nào nghe nói có rất ít người lên đến tầng thứ bảy, hắn hiện đang cố gắng đi lên tầng thứ sáu đã có chút chịu không nổi rồi.

Đột nhiên tu sĩ phía trước hét lên một tiếng dài. Từ trong tiếng thét, Diệp Mặc có thể nghe thấy được một trạng thái rung động khó có thể nói. Mà khi tiếng thét qua đi, Diệp Mặc cảm giác tốc độ của thân ảnh phía trước tựa hồ tăng lên rất nhiều, trong nháy mắt đã không thấy nữa. Trong lòng hắn càng kinh ngạc, lẽ nào khi đi tới những bậc thang đá ở trên trái lại sẽ dễ dàng hơn?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại lần nữa hướng lên trên hơn mười bậc, lọt vào trong tầm mắt hắn lúc này chỉ là một vũng máu.

Đến lúc này, Diệp Mặc đã hiểu ra rằng tên tu sĩ kia đã đem máu ứ trong ngực phun ra, lúc này tốc độ mới nhanh hơn được. Diệp Mặc lúc này cũng rất phiền muộn với khi huyết ứ trong ngực. Thế nhưng lại không có bất cứ biện pháp nào để phun được nó ra. Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn hỏi một chút người phía trước kia xem là bản thân làm thế nào để nhổ được ngụm máu ứ động này ra, thế nhưng người kia nói không chừng đã lên đến tầng sáu rồi.

Lại thêm một trận áp bức tinh thần nữa truyền đến, Diệp Mặc trong ngực từng trận nhộn nhạo, trí não thậm chí có chút không minh mẫn, thế nhưng tụ huyết trong ngực vẫn không có cách nào phun ra.

Khi hắn cảm giác bản thân chịu không nổi nữa, liền trực tiếp thi triển "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát". Hắn muốn đem phạm vi của loại áp bức đè ép tinh thần linh hồn này trực tiếp phá bỏ. Lúc này hắn cũng bất chấp tất cả

rồi. Nếu như cái biện pháp này còn không được nữa. Diệp Mặc chuẩn bị lập tức tiến nhập vào Thế giới trang vàng, nếu không hắn chỉ có thể chờ vận mệnh bị ép vụn mà thôi.

Khi "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" được Diệp Mặc mạnh mẽ thi triển ra. Hắn cảm giác được lồng ngực mình hết sức dễ chịu, một hơi phun ra máu ứ đọng. Diệp Mặc không kịp vui mừng, cảm giác như bỏ được tảng dá trong lòng đi, những bậc thang phía trước tựa hồ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Diệp Mặc kiểm tra một chút thân thể của mình, không hề thấy có dị trạng gì, hơn nữa thần thức tựa hồ còn có chút tinh tế một chút.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc đã hiểu được, cùng với "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" không ngừng được thi triển ra tốc độ đi chuyển của hắn càng lúc càng nhanh hơn. Tuy rằng thi triển "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" đối với thần thức của hắn có mức độ tiêu hao rất lớn. Thế nhưng khi hắn phát hiện ở thang đá này thi triển "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" có ích đối với tu vi thần trí nên liền mặc kệ tất cả. Đề thăng thần thức là khó nhất, lúc này đi qua thang đá lại có thể tu luyện được thần thức, hắn đâu thể nào bỏ qua?

Ky thực Diệp Mặc biết, lúc này dù là hắn không thi triên "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát", hắn cũng có thể lên được tầng sáu sau khi đã phun ra được máu tụ trong người. Thế nhưng cơ hội dùng để tu luyện thần thức như thế này là rất khó có được.

Còn lại gần hai trăm bậc thang đá, Diệp Mặc cũng không có cảm giác gì, thoáng một cái bản thân đã xuất hiện ở tầng sáu Vẫn Chân điện rồi.

Cảm giác của nơi này có linh khí đậm đặc còn hơn cả tầng thứ năm truyền đến, Diệp Mặc thậm chí có suy nghĩ tu luyện tại chỗ này cho rồi. Thế nhưng hắn lập tức lui ra phía sau vài bước, bởi vì hắn phát hiện người tu sĩ khi nãy đi trước hắn vài bước cũng chưa rời khỏi, mà là đang đứng ở cách đó không xa theo dõi hắn. Khi hắn vừa thoát khỏi bậc thang đá, thần thức không hề khuếch tán ra ngoài nên không phát hiện.

Người đó là một tu sĩ Nguyên Anh tầng chín, hơn nữa còn là một cô gái, tuy rằng dung mạo của cô chưa thể nói là rất xấu xí không gì sánh được, thế nhưng coi như là đã tương đối xấu rồi.

Đôi mắt một lớn một nhỏ, môi cũng có chút không cần xứng, môi trên hơi mỏng, môi dưới thì hơi dày. Duy nhất đáng để khen ngợi chính là làn da của cô rất tốt, vô cùng trắng trẻo khỏe mạnh. Có lẽ thân thể của cô hẳn là thứ đẹp nhất mà cô có, nơi nào cần lồi thì lồi, nơi nào cần lõm thì lõm. Cô gái kia thấy Diệp Mặc quan sát cô, cũng không hề tức giận mà chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Mặc, tựa hồ như đang chờ Diệp Mặc quan sát xong. Cô cũng không vì mình xấu xí mà tức giận hay xấu hổ khi bị người khác soi mói, biểu tình hoàn toàn bình thản như không có gì.

- Cô đang đợi tôi?

Diệp Mặc không có cảm giác cô gái này mang địch ý đến tìm mình, cho nên nhẹ nhàng hỏi.

Cô gái kia gật đầu nói:

- Anh rất giỏi, thậm chí có cả công pháp thần thức, đồng thời thông qua loại công pháp này mà đi tới tầng sáu.

- Cô biết biện pháp mà tôi đã dùng?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô gái kia, hắn nhớ rằng bản thân chưa từng đem "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" nói với người khác, cô gái này lại đi trước mình, vậy thì làm sao cô ta lại có thể biết cái mình dùng là công pháp gì?

Cô gái liền nhẹ nhàng nói:

- Bởi vì tôi ở bậc thứ bốn trăm tám mươi mốt giác ngộ ra được, nếu muốn tiến lên tầng sáu Vẫn Chân điện, ngoại trừ dùng thần thức chống lại sự áp bức tinh thần phun chỗ máu tụ trong người ra, còn có thể thôi thúc chân nguyên của mình cắt mở ra không gian áp lực xung quanh phun chỗ máu tụ

trong người ra. Dĩ nhiên tu vi của anh là Nguyên Anh tầng bốn, hiên nhiên là không có cách nào để sử dụng chân nguyên cắt mở ra không gian áp lực xung quanh, anh chỉ có thể dùng thần thức chống lại áp lực tinh thần, sau đó phun ra chỗ máu tụ rồi lên tầng sáu này thôi.

Diệp Mặc nghe lời phân tích của cô gái nhất thơi ngây ngẩn cả người, bản thân tuy rằng đi lên đây, cũng là nhờ biện pháp sử dụng "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát", thế nhưng hắn chỉ biết là cách này hữu dụng chứ không tổng kết ra vì sao phải sử dụng phương pháp này.

Mà cô gái trước mắt này không chỉ lên được đây, còn tổng kết ra phương pháp để đi lên, hóa ra cô gái có tướng mạo xấu xí lại thông minh như vậy? Phải biết rằng công pháp hắn tu luyện chính là "Tam Sinh quyết", ở phương diện cảm ngộ và lĩnh hội so với người khác chắc chắn là tốt hơn rất nhiều, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải có gái thông minh như thế này.

Thế nhưng chẳng lẽ cô gái này ở đây chỉ để nói với mình rằng cô ta rất thông minh?

- Tôi ở chỗ này, không phải để nói cho anh biết rằng tôi rất thông minh, tôi là tìm anh có việc.

Cô gái này tựa hồ biết được Diệp Mặc đang nghĩ cái gì, liền tự mình nói ra trước.

Diệp Mặc thấy cô gái này còn có thể đoán ra được minh nghĩ cái gì, hắn liền ngậm miệng không nói.

Cô gái kia cũng không vì Diệp Mặc im lặng không nói gì mà có cảm giác không thoải mái, chỉ là nói với Diệp Mặc:

- Chỗ này không phải nơi để nói chuyện, mời anh theo tôi.

Nói xong, cô gái kia hồn nhiên không chút sợ hãi "Không gian đao gió" trực tiếp đạp kiếm mà đi.

Cho dù đối phương là tu sĩ Nguyên Anh tầng chín, Diệp Mặc cũng không chút sợ hãi nào mà trực tiếp vui vẻ đi theo.

Qua thời gian một nén nhang, khi tới một nơi hoang sơ, cô gái này mới ngừng lại. Cô thấy Diệp Mặc cũng đã dừng lại, lúc này mới nhìn Diệp Mặc nói:

- Tôi bảo anh đến đây là vì cứu anh một mạng, song cũng có việc muốn giao dịch cùng với anh.

Diệp Mặc nhíu mày, lời cô gái này nói ra đúng là không khiến người khác sợ hãi thì chết cũng không thôi (ngữ bất kinh nhân tử bất hưu), bản thân hắn hiện tại có cái gì mà cần cô ta phải cứu?

Thấy Diệp Mặc nhíu mày không nói gì, cô gái cũng không cảm thấy lạ, liền nói tiếp:

- Bởi vì anh đã giết một đệ tử nòng cốt của một tông môn chín sao. Vì vậy, ngoài tôi ra, phương diện này không có bất cứ một ai có thể cứu được anh. Nếu như tôi đoán không sai, kẻ mà anh đã giết có thể là Viên Quan Nam của Vô Cực tông.

Trong lòng Diệp Mặc hoảng hốt, chuyện tình Viên Quan Nam bị giết, khẳng định là ngoại trừ bản thân ra, hắn khẳng định rằng không có bất cứ kẻ nào biết. Việc cô gái này biết mình sở hữu công pháp thần thức, còn có thể giải thích cô ta rất thông minh, thế nhưng việc cô biết hắn giết Viên Quan Nam thì giải thích thế nào? Lẽ nào cô gái này cô công pháp ẩn nấp cực kỳ lợi hại, đứng ở một bên nhìn mọi việc diễn ra? Nếu như đúng là như vậy thì hắn tuyệt đối không thể để cô gái này sống.

Đối với Diệp Mặc mà nói, hắn chẳng qua chỉ có một mình, thế nhưng Vô Cực tông lại là một thế lục lớn, một khi biết tin Viên Quan Nam là bị mình giết chết, hẳn là sẽ đem Mặc Nguyệt ở thành Phỉ Hải nhổ tận gốc cũng không phải là chuyện khó.

Cô gái kia thấy được biểu tinh của Diệp Mặc, lập tức biết trong lòng Diệp Mặc đang nghĩ cái gì, cô thản nhiên lắc đầu nói rằng:

- Coi như là anh giết tôi rồi, cũng không có tác dụng, anh vừa đi ra thì người khác đều sẽ biết Viên Quan Nam là do anh giết rồi. Huống hồ anh có khả năng giết được tôi sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1068

Hồn Ký

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn phát hiện từ đầu tới giờ đều là cô gái này giành quyền chủ động nói chuyện, hắn căn bản là không có chút cơ hội chủ động nói chuyện nào.

- Tu vi của Viên Quan Nam là Nguyên Anh tầng năm, bất quá cũng chỉ là một phế vật xếp hạng trên hai trăm của Bia đề danh Nguyên Anh mà thôi, anh có thể đi lên tới tầng sáu Vẫn Chân điện thì việc có thể giết hắn cũng không có gì là quá ngạc nhiên.

Cô gái kia không để ý tới Diệp Mặc, thản nhiên tiếp tục nói.

- Cô làm sao biết tôi đã giết Viên Quan Nam?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi, nói đến nước này rồi mà hắn còn cố ý giấu giếm cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Cô gái vẫn chậm rãi nói:

- Bởi vì đại bộ phận đệ tử của tông môn tám sao và chín sao đều có một đạo "Hồn ký", bất luận ai là người giết đệ tử nòng cốt của những tông môn này thì "Hồn ký" sẽ tự động bám vào trên thân thể người đó, đạo "Hồn ký" này trong vòng mấy năm cũng sẽ không tiêu tán, hơn nữa đạo "Hồn ký" này chỉ có các tu sĩ Ngưng Thể trở lên mới có thể nhìn thấy. Mà trên người của anh có một đạo "Hồn ký", thậm chí còn rất rõ ràng, chứng tỏ cách đây không lâu anh vừa mới giết một tên đệ tử nòng cốt nào đó.

Nói đến đây, cô gái liền dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

- Đệ tử của tông môn chín sao có thể lên tới tầng năm Vẫn Chân điện cũng không nhiều, mà Viên Quan Nam lại là một kẻ chỉ có vẻ phong độ bên ngoài, còn nội tâm tối tăm, có thù tất báo. Nếu như là hắn muốn giết người nào, khẳng định sẽ không nói với bất cứ ai, sẽ tự mình đơn độc lén lút đi chặn giết kẻ đó. Tôi nghĩ anh có thể đã đắc tội hắn, cho nên bị hắn chặn giết, cuối cùng thì kẻ chết lại chính là hắn.

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng đầy khiếp sợ, song cũng không khỏi bội phục tâm tư của cô gái này, quả thực là cô quá thông minh, cô thật giống như là đã tận mắt thấy rõ mọi việc vậy. Chỉ là thông qua phân tích tính cách của Viên Quan Nam đã có thể nhận định người bị mình giết chính là Viên Quan Nam rồi.

Sự khiếp sợ trong lòng Diệp Mặc cũng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng cũng không thừa nhận hay phủ nhận mà hỏi ngược lại:

- Cô đã nói là chỉ có tu sĩ Ngưng Thể trở lên mới có thể nhìn thấy được đạo "Hồn ký", thế nhưng tại sao cô lại có thể thấy được?

Cô gái kia tựa hồ biết Diệp Mặc sẽ hỏi như vậy, cô liền hé miệng cười nhẹ một cái, tiện tay lấy ra một mặt kính tròn rồi đưa cho Diệp Mặc nói:

- Bởi vì tôi có cái này. Nó gọi là "Cực kính" có thể nhìn thấy được những thứ mà mắt thường không thể thấy thậm chí cả linh hồn thể, cũng có thể nhìn thấu các pháp bảo mặt nạ bình thường.

Diệp Mặc nhận lấy chiếc kính tròn, tùy ý soi một chút, trong lòng nhất thời cả kinh, hắn không chỉ nhìn thấy có một cái bóng nhàn nhạt bám vào phía sau mình, thậm chí còn có thể thấy được dung mạo thật dưới "Cửu biến".

Tuy rằng Diệp Mặc không biết sau khi dùng "Nặc sa" cái gương này có thể nhìn thấu hay không? Thế nhưng lúc này hắn đã không có lòng tin với pháp bảo mặt nạ nữa rồi.

Đặc biệt là cái bóng giống như hồn ma kia, với thần thức và cảm ứng của hắn hoàn toàn không cảm thấy được, tông môn chín sao quả nhiên là nội tình thâm hậu. Loại "Hồn ký" này thật sự là một đại sát khí.

- Cô có thể giúp tôi xóa bỏ được "Hồn ký"?

Diệp Mặc cũng không đem chiếc gương trả lại cho cô gái kia, chỉ trầm giọng hỏi một câu. Sự tình tới mức này, nhưng hắn trái lại vẫn rất tỉnh táo, lúc này cái hắn nghĩ chính là làm thế nào để đối phó với tông môn chín sao mà không cần phải lo lắng.

Cô gái nhìn Diệp Mặc với ánh mắt tán thưởng, rồi nhẹ nhàng nói:

- Tôi không có cách nào giúp anh xóa bỏ đi "Hồn ký", nhưng tôi có thể giúp anh che giấu "Hồn ký". Ngoại trừ tu sĩ Hóa Chân mới có thể nhìn ra thủ đoạn che giấu của tôi, còn dưới tu vi Hóa Chân thì không có cách nào nhìn ra được.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu, nếu như tu sĩ Hóa Chân có thể nhìn ra được thì hắn căn bản là không cần đến cô gái này giúp hắn. Ai biết sau khi hắn ra khỏi Vẫn Chân điện có tu sĩ Hóa Chân chờ ở đó hay không? Không nói đến Viên Quan Nam, ngay cả môn phái của Điền Ngạo Phong ở thành Nam An còn có tu sĩ Hóa Chân nữa mà.

Diệp Mặc rất muốn biết bản thân có thể dùng thiên hỏa để hủy đi cái "Hồn ký" này không? Thế nhưng hiện tại cô gái này đang đứng ngay đây, nên hắn không thể thử được.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi lại nói:

- Có đúng loại "Hồn ký" này chỉ có thể biểu thị trên người tu sĩ Nguyên Anh hay không. Mà không thể nào có trên người tu sĩ Kim Đan.

- Anh nói không sai, "Hồn ký" phải có thần hồn của tu sĩ Nguyên Anh mới có thể làm được, tu sĩ Kim Đan chưa ngưng kết được Nguyên Anh nên không thể nào có thần hồn của Nguyên Anh, thế nên không thể nào tạo được

"Hồn ký".

Nói đến đây, cô gái ngừng lại một chút, có chút thâm ý mà nhìn Diệp Mặc, bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, nói:

- Xem ra là gan của anh không nhỏ, lúc trước Điền Ngạo Phong chết hẳn cũng là do anh giết phải không? Cơn giận của Lôi Vân tông còn chưa qua đi, anh lại tiếp tục khiêu khích Vô Cực tông. Anh vẫn còn có thể sống đến tận bây giờ cũng thực là một kỳ tích đấy.

Diệp Mặc im lặng không nói gì, cái cô nàng này thật quá thông minh, mình chỉ tùy tiện hỏi có một câu, cô ta đã có thể đoán ra được Điền Ngạo Phong cũng do mình giết rồi. Thế nhưng Diệp Mặc cũng không có lên tiếng phủ nhận, giết một tên cũng là giết, giết hai tên cũng không có làm cho hoàn cảnh của mình có thể tệ hơn hay khá hơn được.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc, cô gái cũng không tiếp tục kích động Diệp Mặc nữa, mà nói:

- Anh có thể lên tới Vẫn Chân điện tầng sáu, cho thấy anh có biện pháp có thể chặt đứt sự áp bức tinh thần của thang đá, yêu cầu của tôi rất đơn giản, bản thân tôi tuy cũng có một biện pháp giống như thế, nhưng tôi biết không thể một mình một người để đi lên tầng bảy được, tôi cần sự trợ giúp của anh. Và thù lao cho việc này chính là tôi giúp anh che giấu đi cái "Hồn ký" kia.

Diệp Mặc chỉ trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Đồng ý, nhưng tôi và cô không nên đi cùng nhau. Như vậy đi, năm ngày sau, chúng ta sẽ gặp nhau ở cửa thang đá đi lên tầng bảy. Nhưng hiện tại cô cho tôi mượn cái mặt gương này vài ngày, tôi không cần cô giúp tôi che giấu cái "Hồn ký" này, tôi chỉ cần cô có thể giúp tôi tìm một thân phận để đi ra ngoài là tốt rồi.

Cô gái kia kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Anh muốn tự mình xóa"Hồn ký"? vậy tuyệt đối không có khả năng.

Thế nhưng chuyện anh muốn tôi giúp anh tìm một thân phận để đi ra ngoài, vậy thì lại rất đơn giản, tôi tùy thời đều có thể giúp được.

- Được, cứ như vậy.

Diệp Mặc không chút nào do dự mà gật đầu.

Bạn đang đọc truyện được copy tại TruyệnY truyenfull. vn Cô gái kia thấy Diệp Mặc thẳng thắn, cũng không nói cái gì nữa, chỉ nói:

- Tôi là Cảnh Anh Ly, anh hãy nhớ cho kỹ.

- Tôi là Diệp Mặc.

Cô gái này đã biết mình giết hai đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao, Diệp Mặc cũng thấy không cần phải tiếp tục che giấu tên của mình nữa.

Diệp Mặc nói tên của mình xong, tựa hồ lại nghĩ đến cái gì đó, nghi hoặc nhìn Cảnh Anh Ly:

- Tôi biết một tông môn chín sao là Huyền Âm các có một cô gái tên Cảnh Anh Mộng, cô và cô ta có quan hệ như thế nào?

Cảnh Anh Mộng được xếp thứ tư trong mười đại mỹ nhân Nam An châu, Diệp Mặc đối với mười đại mỹ nhân Nam An châu đã nhớ được toàn bộ, thế nên mới mở miệng hỏi.

Cảnh Anh Ly lạnh lùng cười:

- Anh hóa ra lại là một kẻ đa tình, thế nhưng với bộ dạng anh như vậy, tôi thấy anh không nên mơ tưởng đến Cảnh Anh Mộng.

Lần này Diệp Mặc cuối cùng đã cảm nhận được dao động trong cô gái này rồi, hắn và Cảnh Anh Ly nói chuyện nãy giờ, cô ta vẫn bình tĩnh không chút biểu hiện dị thường nào, chỉ là sau khi có nghe được ba chữ Cảnh Anh Mộng kia, Diệp Mặc liền cảm nhận được một tia tâm tình dao động. Cảm quan của Diệp Mặc rất nhạy cảm, hận thậm chí có thể được một chút lửa

giận và phẫn hận của Cảnh Anh Ly, nhưng khi hắn nghe được ngữ khí bình tĩnh không gì sánh được của Cảnh Anh Ly, hắn lại cho rằng cảm giác của mình chỉ là một loại ảo giác.

- Năm ngày sau gặp lại.

Diệp Mặc không tiếp tục tìm hiểu cách nghĩ của Cảnh Anh Ly nữa, trực tiếp lấy ra "Tử Đao" bay đi, đảo mắt đã không còn thấy nữa.

Thấy Diệp Mặc đã bay mất, Cảnh Anh Ly cũng thay đổi một phương hướng khác mà rời đi. Tuy rằng mục đích của cô chủ yếu là Vẫn Chân điện tầng bảy, thế nhưng đã đến tầng sáu rồi thì cũng có thể tìm được rất nhiều thứ tốt, trong năm ngày tới, cô cũng muốn tự mình đi thu thập một chút.

Diệp Mặc sau khi chia tay với Cảnh Anh Ly, trực tiếp tìm một chỗ tiến nhập vào Thế giới trang vàng.

Trước tiên hắn đeo "Nặc sa" rồi lại dùng "Cực kính" để nhìn thử. "Nặc sa" quả nhiên có đẳng cấp cao hơn "Cửu biến" rất nhiều. Thế nhưng nhìn qua "Cực kính" này thì vẫn có thể thấy được một chút dấu vết, nhưng mà nhìn không kỹ thí cũng khó có thể nhìn ra.

Diệp Mặc thu hồi "Nặc sa", nhìn cái gương này một chút, "Cực kính" này có thể nhìn thấu được các loại pháp bảo mặt nạ, hiển nhiên đây chính là một loại pháp bảo không tầm thường, mà Cảnh Anh Ly không ngờ lại dễ dàng cho mình mượn, có thể thấy được việc tiến vào Vẫn Chân điện tầng bảy đối với cô mà nói nhất định rất quan trọng.

Diệp Mặc thu hồi "Cực kính" đem thần thức của mình vận chuyển tới cực hạn, chỉ là lần này vận chuyển thần thức tới cực hạn cũng không phải là để làm chuyện gì lớn mà chỉ nhìn xung quanh thân thể của mình kiểm tra tỉ mỉ vài lần.

"Cực kính" rốt cuộc cũng là đồ của người khác, nếu như hắn không thể tự dùng thần thức của bản thân để tìm ra được "Hồn ký", vậy thì sau này nếu

gặp phải một lần nữa thì phải làm sao?

Sau hơn mười lần cố gắng, Diệp Mặc quả nhiên đã tìm được ở phía sau người mình một cái bóng nhàn nhạt, hắn khẳng định đó là "Hồn ký" đã bám vào hắn sau khi giết chết Viên Quan Nam rồi.

Diệp Mặc càng không chút do dự xuất ra "Vụ liên tâm hỏa", dưới sự thiêu đốt cực nóng của thiên hỏa, "Hồn ký" cũng trở nên nhạt dần, thế nhưng tốc độ cũng rất chậm.

Diệp Mặc thầm mắng trong lòng, đây là cái thứ gì đến thiên hỏa cũng không đốt được?

Hắn dứt khoát lấy ra cả "Tử Quỳ hỏa" và Tuyết Tinh hỏa", dưới sự thiêu đốt mạnh mẽ của ba mồi lửa, cái bóng "Hồn ký" nhàn nhạt kia rốt cuộc kêu lên một tiếng chói tai, biến mất vô ảnh vô tung.

Diệp Mặc lại một lần nữa lấy ra "Cực kính" nhìn thử một chút, phát hiện bên trong cái gương không còn thấy cái bóng của "Hồn kỳ" nữa, cô gái Cảnh Anh Ly này thật sự là đã giúp hắn một việc lớn rồi, nếu như không gặp được Cảnh Anh Ly, vậy thì sau khi rời khỏi Vẫn Chân điện, rồi bị một tu sĩ Ngưng Thể giết chết, có lẽ hắn vẫn còn không biết lý do vì sao nữa.

Những đại môn phái này đúng là không thể coi thường được, nơi nào cũng đều nguy hiểm khôn cùng.

Đã không còn đạo "Hồn ký" làm sự việc phức tạp, Diệp Mặc cảm giác toàn thân dễ chịu hơn, lúc trước sau khi giết Viên Quan Nam, hắn vẫn luôn có một loại cảm giác khó chịu, giờ thì hoàn toàn không thấy nữa.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân rồi, hóa ra chính là do đạo "Hồn ký" kia tác quái.

Với tâm trạng vui vẻ, Diệp Mặc mở ra mấy chiếc nhẫn trữ vật trước đó đã lấy được, phát hiện bên trong đều là lượng lớn linh thảo và khoáng thạch, hiển nhiên những thứ này đều là bọn chúng thu thập trong Vẫn Chân điện

rồi, thế nhưng giờ đây tất cả đã là của hắn.

Diệp Mặc cầm lên chiếc nhẫn thứ hai của Viên Quan Nam thì kinh ngạc phát hiện, đây không ngờ lại là một Thú linh giới. Đạo cấm chế được hạ trên Thú linh giới này đối với Diệp Mặc mà nói thì rất đơn giản, sau khi hắn phá vỡ mặt trên của cấm chế, thì đi ra lại là một chú tiểu hồ ly dễ thương.

- Tuyết Nhung Hồ?

Diệp Mặc thốt lên, lẽ nào đây chính là "Tuyết Nhung Hồ" mà ngày trước ở địa cầu hắn đã gặp trong Mai Nội Tuyết Sơn? Sao lại tới đây rồi? Hơn nữa đã là một linh thú cấp năm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1069

Gã Điên

Tuyết Nhung hồ đang ở trong tay Diệp Mặc có chút sợ hãi khi nhìn Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc rất khó phán đoán Tuyết Nhung hồ này có đúng là Tuyết Nhung hồ kia trong Mai Nội Tuyết Sơn hay không?

Diệp Mặc thuận tay vứt Tuyết Nhung hồ trên mặt đất.

- Tự mình đi chơi đi, thế nhưng số linh thảo kia mày không được dụng, bằng không tao sẽ giết mày.

Hắn tin Tuyết Nhung hồ cấp năm có thể nghe hiểu lời của hắn, quả nhiên Tuyết Nhung hồ kia gật đầu nhưng hơi do dự không chịu rời đi.

Diệp Mặc lại lần nữa nắm Tuyết Nhung hồ lên, quét thần thức lên trên người Tuyết Nhung hồ tìm kiếm. Tuyết Nhung hồ mặc dù là linh thú cấp năm, nhưng không có bất kỳ năng lực tấn công nào, năng lực duy nhất của nó chính là tìm kiếm linh vật.

Rất nhanh Diệp Mặc đã tìm ra được một cấm chế bên trong người của Tuyết Nhung hồ, cấm chế này ắt là của Viên Quan Nam để lại. Diệp Mặc là đại sư trận pháp cấp năm, muốn phá vỡ cấm chế mà Viên Quan Nam để lại căn bản là không có bất kỳ phiền phức gì, chỉ cần vài ba động tác đã phá vỡ cấm chế rồi.

Tuyết Nhung hồ kia biết cấm chế của nó bị xóa, càng mừng rỡ dùng thần thức tỏ thái độ cảm ơn với Diệp Mặc. Lập tức bỏ chạy rất xa. Thế giới trang vàng còn dễ chịu hơn Linh thú giới, chủ nhân mới này không những trừ bỏ cấm chế của nó còn để cho nó tự do hoạt động trong môi trường này, nó làm

sao không khỏi cảm ơn Diệp Mặc.

Đọc Truyện Online Tại TruyệnY Y

Tuyết Nhung hồ kia lần đầu tiên chạy tới phía trước Khổ Trúc, từ xa nhìn chằm chằm Khổ Trúc, ánh mắt nó thậm chí muốn lòi ra, hiển nhiên nó cũng biết cây Khổ Trúc mà nó nhìn thấy không giống vật bình thường. Rất nhanh nó đã cẩn thận dè dặt đến bên cạnh Khổ Trúc ngồi xuống, sau đó nhắm mắt lại tựa hồ đang cảm nhận một vật gì vậy.

Diệp Mặc không để ý tới Tuyết Nhung hồ, chỉ là hiện tại hắn hoàn toàn hiểu rõ vì sao Viên Quan Nam có thể tìm được hắn rồi, nhất định là bởi vì Tuyết Nhung hồ này. Tuyết Nhung hồ không chỉ rất mẫn cảm với linh khí, mà cũng rất mẫn cảm với mùi hương con người thậm chí chân nguyên chập chờn cũng cực kỳ mẫn cảm. Có thể nói chỉ cần bị Tuyết Nhung hồ thấy một lần, vậy sau này Tuyết Nhung hồ gặp lại người kia, cho dù y ngụy trạng thế nào. Trên cơ bản đều bị Tuyết Nhung hồ tìm ra, đây là bản năng của linh thú.

Huống chi sau khi dùng pháp bảo mặt nạ, còn chưa cố ý dùng "Tam Sinh quyết" để che giấu khí tức của hắn.

Nếu như quả thật Tuyết Nhung hồ hỗ trợ, vậy Viên Quan Nam kia rất có thể khi hắn vừa đến bãi đá tảng của tầng ba điện Vẫn Chân, cũng đã nhận ra hắn rồi.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, dùng thần thức lại lần nữa hỏi Tuyết Nhung hồ. Thế nhưng Tuyết Nhung hồ mặc dù là linh thú cấp năm, nhưng trí lực rất thấp, chỉ có thể miễn cưỡng dùng một chút tâm tình biểu đạt ra loại tình huống này.

Khi Diệp Mặc hỏi nó có phải đến từ Mai Nội Tuyết Sơn không nó hoàn toàn mơ hồ, căn bản là không hiểu gì cả.

Diệp Mặc phất tay để cho Tuyết Nhung hồ rời đi, nếu đã biết nguyên nhân Viên Quan Nam nhận ra hắn, hắn cũng không cần tiếp tục lo lắng.

Ngược lại tiện tay mở ra nhẫn trữ vật của Viên Quan Nam, bên trong qua nhiên rất nhiều linh thảo và khoáng thạch. Đây chính là linh thảo một mình Viên Quan Nam thu thập, còn nhiều hơn linh thảo của mấy người Diệp Mặc cộng lại. Có thể thấy ở đây Tuyết Nhung hồ đã giúp rất nhiều cho y.

Khiến cho Diệp Mặc vui mừng chính là, hắn không ngờ trong chiếc nhẫn của Viên Quan Nam tìm được một gốc Quý Dương Vô Đàn và một gốc Hồ Huyết Chi. Đối với Quý Dương Vô Đàn chỉ có một gốc, Diệp Mặc rất nhanh đã nghĩ đến một gốc khác hẳn là ở trên người của Văn Thái Y. Nhưng hắn đã có một đôi Quý Dương Vô Đàn rồi, một gốc với hắn mà nói cũng được rồi.

Hai loại dược liệu này chính là linh thảo chính để luyện chế Hư Lạc đan, nếu như lại có thể lấy được một quả Hư tử, vậy hắn lập tức có thể luyện chế Hư Lạc đan rồi.

Đối với Diệp Mặc mà nói tuy rằng hiện tại mới là Nguyên Anh tầng bốn, thế nhưng hắn cần chuẩn bị tốt Hư Lạc đan. Không thể đợi khi Nguyên Anh tầng chín lại đi tìm tài liệu của Hư Lạc đan. Như vậy với hắn mà nói không thể được, hắn hiện tại chính là muốn làm cho tốc độ tu luyện của hắn nhanh lên một chút, sau đó lại nhanh hơn nữa, một chút thời gian cũng không muốn trì hoãn.

Thu hồi một số linh thảo và sắp xếp toàn bộ tài liệu, sau khi có thể để vào bên trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc cầm lên cái đại đỉnh tám cực khiến hắn nhìn không thấu kia. Về phần thanh cổ kích đó, Diệp Mặc không để ý đến. Hắn không thích pháp bảo như vậy, hơn nữa cổ kích này hắn cũng không có cách nào dùng, chỉ có thể tìm cơ hội bán đi còn hơn.

Đại đỉnh tám cực của Viên Quan Nam hiển nhiên chưa được luyện hóa, y chỉ là để lại một ký hiệu thần thức mà thôi. Thần thức của Diệp Mặc cũng đã xâm nhập đến đại đỉnh tám cực. Lập tức cũng cảm thấy được ký hiệu thần thức mà Viên Quan Nam lưu lại. Khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc chính là ký hiệu thần thức của Viên Quan Nam có thời gian không dài, nói cách khác thời gian mà Viên Quan Nam chiếm được đại đỉnh này cũng không dài.

Diệp Mặc lại lần nữa cảm nhận được một chút, phát hiện thời gian mà Viên Quan Nam lấy được đại đỉnh này tuyệt đối không vượt qua một tháng, nói cách khác đại đỉnh tám cực này là Viên Quan Nam lấy được ở cấm địa Vẫn Chân.

Vận khí của gã này thật đúng là nghịch thiên, hắn biết cấm địa Vẫn Chân có Khổ Trúc, lại tốn thời gian hơn một tháng, nhiều lần trải qua trăm cay nghìn đắng mới lấy được Khổ Trúc, còn gã Viên Quan Nam này im hơi lặng tiếng lại lấy được đại đỉnh tám cực này, hắn cũng biết đại đỉnh này quả không tầm thường, thậm chỉ không thể kém hơn Cửu Thái liên.

Diệp Mặc lập tức xóa đi dấu hiệu thần thức của Viên Quan Nam, sau đó bắt đầu thử luyện hóa đại đỉnh tám cực này, thế nhưng hắn mất hai ngày, cũng chỉ luyện hóa được cấm chế tầng thứ nhất, mà hắn thậm chí cũng không biết đại đỉnh tám cực này rốt cuộc có bao nhiêu tầng cấm chế. Lẽ nào lại giống như Thần Nông đỉnh của hắn?

Diệp Mặc hiện tại tuy rằng hoàn toàn có thể thuận buồm xuôi gió sử dụng Thần Nông đỉnh, thế nhưng hắn cuối cùng cũng cảm thấy Thần Nông đỉnh vẫn chưa được luyện hóa toàn bộ. Chỉ là cho dù hắn luyện hóa thế nào, vẫn không có bất cứ manh mối gì mà thôi.

Sau hai ngày, Diệp Mặc cảm giác sự kiểm soát của hắn đối với đại đỉnh tám cực này hẳn là tốt hơn so với Viên Quan Nam. Dù sao hắn luyện hóa cấm chế tầng thứ nhất rồi, còn Viên Quan Nam lúc đầu chỉ là làm một ký hiệu thần thức mà thôi.

Ngày thứ ba, Diệp Mặc không tiếp tục ở lại bên trong Thế giới trang vàng mà là đi tìm kiếm linh thảo xung quanh, ở tầng thứ sáu của Vẫn Chân điện, tuy rằng linh dược không nhiều như ở tầng thứ năm, thế nhưng đẳng cấp lại cao hơn một cấp bậc.

Liên tục hai ngày, Diệp Mặc chiếm được hơn mười gốc linh dược cấp sáu, còn tìm được mấy gốc linh dược cấp bảy. Mà cũng thu nhặt được mười mấy miếng yêu đan, thế nhưng phần lớn là yêu đan cấp sáu, về phân yêu thú

cấp bảy, khi gặp được thì Diệp Mặc xoay người đi.

Chỉ cần không chọc giận yêu thú cấp bảy, trong tình huống bình thường yêu thú cấp bảy chắc là sẽ không đuổi theo không tha. Giống như ở tầng thứ năm của Vẫn Chân điện, yêu thú cấp bảy cũng không nhiều Ngày thứ năm, Diệp Mặc chuẩn bị vừa thu thập linh thảo vừa tới cửa thang đá vào tầng thứ bảy tìm Cảnh Anh Ly. Khi hắn còn chưa tới cửa thang đá, cũng cảm thấy từng đợt linh khí chập chờn trong không gian, rất nhanh hắn đã thấy Cảnh Anh Ly tóc tai bù xù vọt về phía hắn.

Cảnh Anh Ly sau khi thấy Diệp Mặc, trong mắt cũng không có mừng rỡ, mà chỉ khẩn thiết nói với Diệp Mặc:

- Nhanh trốn đi, lên tầng bảy, một còn yêu thú cấp bảy Lôi Báo đang đuổi tới phía sau.

Lôi Báo? Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, coi như là lực công kích của Lôi Báo ở đỉnh cao cấp sáu cũng sắp tiếp cận tu sĩ Hư Thần sơ kỳ rồi, huống chi Lôi Báo đã lên cấp bảy rồi. Tu sĩ bình thường sợ nhất là gặp phải Lôi Báo, loại yêu thú này không ngừng phun ra tia chớp, thật giống như Lôi kiếp vô tận.

Thế nhưng người khác sợ Lôi Báo, Diệp Mặc ngược lại không sợ, hắn không sợ nhất chính là yêu thú công kích Lôi hệ hoặc tu sĩ. Lúc đầu khi hắn thăng cấp Nguyên Anh đã trải qua Cửu cửu Lôi kiếp, thế nhưng lại bình yên vô sự. Không lâu, hắn ở trên Thế giới sơn bị tia chớp đen đánh, cuối cùng cũng bình yên vô sự. Một còn Lôi Báo chưa đến tầng bảy, hắn ắt là không sợ rồi.

- Chạy mau đi!

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc không đi, trái lại lấy ra mấy trận bàn vứt trên mặt đất, lo lắng kêu lên:

- Anh cho rằng một số trận bàn phòng ngự cấp ba của anh có thể ngăn

cản được Lôi Báo sao? Đừng có nằm mơ... Không còn kịp rồi...

Sau khi Cảnh Anh Ly nói tới bốn chứ "Không còn kịp rồi", một luồng tìa chớp màu tím trong nháy mắt phóng tới trước mặt của Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly.

Diệp Mặc không để ý Cảnh Anh Ly, tiện tay phóng "Tử Đao" ra, không đợi Lôi Báo phun ra tia chớp, "Tử Đao" của hắn cũng được phóng ra, đồng thời rất nhiều ánh đao màu tím giống như tiên nữ rải hoa được bổ ra ngoài. Sau khi Diệp Mặc bổ ra "Huyễn vân phân liệt đao", còn nói:

- Hộ giáp của tôi vừa bị phá, Lôi Báo này đúng là tặng hộ giáp cho tôi rồi!

Da Lôi Báo của đỉnh cấp sáu nếu như vô tình gặp luyện khí sư giỏi, hoàn toàn có thể luyện chế ra hộ giáp chân khí thứ phẩm, hơn nữa chắc chắn không gì sánh được. Huống chi trước mắt chính là Lôi Báo cấp bảy sơ kỳ, coi như là luyện chế ra chân khí trung phẩm cũng không phải không có khả năng. Da Lôi Báo làm hộ giáp, đối với Diệp Mặc mà nói còn hơn hộ giáp bình thường, càng làm cho hắn thỏa mãn.

- Gã điên.

Cảnh Anh Ly thầm mắng Diệp Mặc một câu, không thể làm gì khác hơn là cũng phóng ra pháp bảo, cô là Nguyên Anh tầng chín cũng không phải là đối thủ của Lôi Báo cấp bảy, Diệp Mặc chỉ là Nguyên Anh tầng bốn, tuy rằng lợi hại, nhưng tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Lôi Báo.

Lúc này cô rốt cuộc hiểu rõ vì sao gã này sau khi giết Điền Ngạo Phong, lại giết Viên Quan Nam rồi, đây căn bản là một gã điên ngu xuẩn khó bảo. Yêu thú cấp bảy sơ kỳ, tương đương với Hư Thần sơ kỳ, gã Nguyên Anh tầng bốn này vẫn vẻ mặt đầy hưng phấn còn dám nói hộ giáp gì đó.

Nếu như là yêu thú cấp bảy khác, Diệp Mặc nhất định sẽ bỏ chạy xa, thế nhưng Lôi Báo này khiến tâm của hắn động. Bởi vì năng lực công kích của

Lôi Báo chỉ là tia sét, còn có lôi cầu, thế nhưng hắn cũng không sợ tia sét.

Lôi Báo vừa đuổi tới không ngờ hai còn kiến Nguyên Anh cũng dám ngăn cản nó, nó rít gào, há mồm phun tới mấy lôi cầu.

Sau khi phun ra mấy lôi cầu này, không gian xung quanh từng cơn kích động, Diệp Mặc cũng cảm thấy "Tử Đao" của hắn giống như muốn tuột khỏi tay.

Mấy tia đao màu tìm mà hắn bổ ra bị trúng một kích của lôi cầu, lập tức như lông ngỗng bay lượn trong không trung, lảo đảo đã biến mất.

Diệp Mặc kinh hãi, hắn biết sự lợi hại của yêu thú cấp bảy. Nhưng hắn không ngờ lại lợi hại tới thế này, lúc này còn chưa bắt đầu đánh, mà hắn đã hoàn toàn thất thế rồi. Nếu như hắn không phóng ra một đao trước, nói không chừng hắn không có khả năng trả đòn.

Giờ khắc này, Diệp Mặc mới hiểu được cái gì gọi là yêu thú cấp bảy, thế nhưng mấy tia chớp màu tím kia đã xông tới Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1070

Trận Đánh Điên Cuồng

Không chỉ như thế, lôi cầu khi phóng đến đã vây quanh khắp người Diệp Mặc, khiến thân hình của hắn trở nên chậm chạp. Nếu như đổi thành bình thường, Diệp Mặc lúc này chỉ có thể thu hồi "Tử Đao" ngăn cản, nhưng cứ coi là như vậy, nhất định cũng bị thương nặng.

Lúc này Diệp Mặc mới hoàn toàn hiểu, coi như là hắn không sợ tia sét, không sợ thủ đoạn công kích của Lôi Báo, yêu thú cấp bảy cũng không thể cầm chân được hắn.

Cũng may Diệp Mặc đã có đại đỉnh tám cực, cùng lúc lôi cầu phóng tới trước mặt, đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc đã được phóng ra. Sau khi đại đỉnh vừa được phóng ra, lập tức xoay tròn quanh người của Diệp Mặc, đồng thời mang theo một luồng đỉnh anh dũng bao quanh Diệp Mặc.

Bành, bành, bành...

Mấy lôi cầu kia va chạm vào phía trên đại đỉnh của Diệp Mặc, tia sét văng khắp nơi, không ngừng phát ra tiếng nổ mạnh, trông giống tiếng sét khi trời đổ mưa, điểm khác nhau chính là tiếng sét này phát ra một luồng lại nối tiếp một luồng.

Phụt phụt.

Tuy rằng đại đỉnh chặn được mấy lôi cầu, thế nhưng Diệp Mặc bị mấy lôi cầu va đập dữ dội đã phun ra mấy ngụm máu tươi.

Cảnh Anh Ly kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc, cô thật không ngờ một mình Diệp Mặc đã ngăn chặn được trận công kích đầy phẫn nộ của Lôi

Báo, lần này nếu để cho cô làm chắc cô cũng không chặn được, gã Nguyên Anh tầng bốn này tuy có chút điên cuồng, thế nhưng qua không đơn giản.

Thế nhưng lúc này, gã này đã bị trọng thương, rõ ràng hắn chính là làm liều lại điên rồ. Chỉ là cái đỉnh tám cực kia của hắn ngược lại là một dị bảo, chỉ là gã tu sĩ tên là Diệp Mặc này chưa hoàn toàn luyện hóa. Một đại đỉnh chưa hoàn toàn luyện hóa, cũng có thể ngăn trở công kích phẫn nộ của Lôi Báo. Nếu như hắn hoàn toàn luyện hóa đại đỉnh tám cực, nói không chừng thực sự có thể xử lý con Lôi Báo này.

Lôi cầu mà Lôi Báo phát ra không ngờ lại bị một con kiến Nguyên Anh tầng bốn ngăn chặn, lập tức phát ra một tiếng gầm rú long trời lở đất, lại lần nữa há miệng phun ra hàng chục tia sét hình cung.

Diệp Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm, tia sét hình cung này mặc dù nhiều, thế nhưng trái lại không có lực uy hiếp lớn bằng lôi cầu vừa nãy. Hắn vội vàng nuốt mấy viên đan dược để chữa thương, lại lần nữa phóng ra "Tử Đao".

"Huyễn vân phân liệt đao", "Huyễn vân hình ý đao", "Huyễn vân trận sát đao"...

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc trong thời gian ngắn như vậy bổ ra ba đao, rất nhiều ánh đao màu tím lại lần nữa kích động phóng ra, một số ánh đao màu tím giống như có linh tính, hình thành từng đợt trận kỳ vây chặt yêu thú.

Cảnh Anh Ly thấy "Huyễn vân đao pháp" của Diệp Mặc, cô đứng ngẩn người ra, không ngờ có đao pháp rực rỡ làm lóa mắt như vậy, không ngờ còn có thủ đoạn dùng đao quang không chế kinh khủng như thế, đây là đao kỹ gì?

Nhưng đã có đao kỹ lợi hại như vậy, đao quang khi phóng ra vì sao không ngăn chặn số tia sét hình cung kia, còn đi công kích Lôi Báo?

Tuy Cảnh Anh Ly không biết Diệp Mặc vì sao làm như vậy. Thế nhưng

cô biết cô không thể chỉ đứng nhìn mà không làm gì. Cô vừa huýt sáo một tiếng. Một ống sáo bạch ngọc xuất hiện trên tay của cô. Khi cô phất tay, ống sáo kia đã được phóng ra, mang theo một ánh sao băng đập vào Lôi Báo.

Khi Diệp Mặc chú ý ống sáo này, hắn cảm thấy ống sáo này chí ít cũng là một chân khí thứ phẩm. Ống sáo còn chưa va vào Lôi Báo, mấy lỗ sáo đã phát ra từng đợt tiếng rít. Coi như là tiếng rít đó không phải nhắm vào Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng cảm thấy được chân nguyên của hắn từng đợt buông lỏng, hơn nữa thần thức từng đợt lộn xộn.

Tiếng sáo thật lợi hại, Diệp Mặc lúc này mới nhớ tới trước đây ở thang đá hắn đã nghe tiếng thét này không phải của Cảnh Anh Ly phát ra mà là do ống sáo của cô phát ra.

Ống sáo bạch ngọc kia không phải ngắm vào Diệp Mặc. Diệp Mặc còn cảm thấy khó chịu, huống chi ống sáo đặc biệt nhắm vào Lôi Báo? Tia sét hình cung mà Lôi Báo phun ra vừa nãy đánh tan hai ánh đao màu tím phía trước của Diệp Mặc, đã bị tiếng sáo ảnh hưởng đến. Hai con mắt của nó lập tức đỏ rực, không ngừng gào rít, rất nhiều tia sét hình cung xen lẫn với lôi cầu trực tiếp đánh về phía Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly.

Cảnh Anh Ly bị mấy tia sét hình cung đánh mạnh đã phun ra mấy ngụm máu tươi, đồng thời bay ngược ra ngoài. Cô thấy mấy tia sét hình cung công kích Diệp Mặc còn nhiều hơn mấy tia sét tấn công cô. Lập tức trong lòng thầm than, gã Diệp Mặc này nhất định sẽ chết, vốn đang trông cậy hắn cùng nhau đối phó ở thang đá tầng bảy, xem ra cô phải tự nghĩ cách rồi.

Trong lúc Cảnh Anh Ly đang định chạy trốn, lại nghe một tiếng thét dài của Diệp Mặc, đồng thời vươn hai tay ra không ngừng đánh ra thủ quyết. Khiến Cảnh Anh Ly khiếp sợ chính là tia sét hình cung chi chít đánh vào người Diệp Mặc. Chỉ là khiến hộ giáp của hắn bị phá vỡ mà thôi, có lẽ cũng làm cho hắn bị thương nhẹ, thế nhưng những vết thương này thậm chí không bằng mấy lôi cầu vừa nãy đánh.

Mà cô ngược lại cảm thấy khí thế của Diệp Mặc tựa hồ tăng lên một

chút, Cảnh Anh Ly cũng không thể hiểu gã Diệp Mặc này. Gã này không chỉ không sợ tia sét hình cung của Lôi Báo công kích. Hơn nữa một lần công kích là một lần khí thế của hắn tăng lên, dường như mỗi lần công kích hắn, tu vi của hắn còn thăng cấp, đây quả thực không đơn giản, cô thực sự là không nghĩ ra.

Thế nhưng lúc này cô cũng biết không nên nghĩ mấy thứ này, cô đã có chút sáng tỏ, thảo nào Diệp Mặc không sợ Lôi Báo, hóa ra hắn căn bản là coi nhẹ tia sét hình cung mà Lôi Báo công kích. Hơn nữa còn có đại đỉnh tám cực của hắn, nói không chừng thật đúng là có thể đánh bại Lôi Báo.

Sau khi hiểu rõ đạo lý này, Cảnh Anh Ly lại không muốn trốn nữa, lại lần nữa phóng ống sáo bạch ngọc, cố gắn ném tới Lôi Báo, đồng thời trước người cũng dựng lên một là chắn vòm tròn.

Trong mắt của Cảnh Anh Ly, Diệp Mặc dường như đã chiếm ưu thế, thế nhưng Diệp Mặc có nỗi khổ không nói ra được. Tia sét hình cung mà Lôi Báo công kích, một chút cũng không bằng tia sét đen của Thế giới sơn, may mà hắn đã bị tia sét đen của Thế giới sơn đánh qua, bằng không đợt thứ hai sẽ không thể kiên trì nổi.

Thảo nào Cảnh Anh Ly sợ con Lôi Báo này như vậy, nó quả thực có thể giết Cảnh Anh Ly dễ dàng. Nếu như không có đại đỉnh tám cực, lúc này Diệp Mặc nhất định sẽ bỏ chạy trốn đi thật xa, thế nhưng có đại đỉnh, tuy rằng hắn đã bị trọng thương, thế nhưng hắn cảm thấy còn có cơ hội phản kích.

Mấy lôi cầu lại một lần nữa đánh vào đại đỉnh của Diệp Mặc, Diệp Mặc lại phun ra máu tươi, nhưng "Huyễn vân trận sát đao" của hắn đã phát huy hiệu lực, ngày càng nhiều ánh đao màu tím vây chặt Lôi Báo, tia sét hình cung Lôi Báo phóng ra càng lúc càng hỗn độn, chỉ có thể rít gào không ngớt.

Sau khi Cảnh Anh Ly lại lần nữa phóng ra tiếng sáo, cả người Lôi Báo phát ra từng cơn run rẩy, dường như rất khó chịu. Đột nhiên nó điên cuồng hét lên mấy tiếng, một lần phun ra hơn hàng chục lôi cầu.

Hơn hàng chục lôi cầu được phun ra, tiếng nổ vang này thậm chí làm cho da đầu của Diệp Mặc ngứa ran. Rất nhiều ánh đao màu tím vừa nãy còn trói chặt Lôi Báo, trong nháy mắt đã bị lôi cầu phá tan, biến thành pháo hoa rực rỡ, tiêu tan rất nhanh.

Vốn ánh đao màu tím của Diệp Mặc cấu thành khốn trận tứ giác, trong nháy mắt này trở nên lộn xộn kinh khủng, cuối cùng bặt vô âm tín, đến Diệp Mặc cũng không thể kiểm soát những đao quang đó. Diệp Mặc đã không kịp đi lo việc Cảnh Anh Ly hỗ trợ là thêm phiền hay làm tiêu hao chân nguyên của Lôi Báo, bởi vì ngoại trừ một số tia sét hình cung này ra, mười mấy lôi cầu đã lần nữa đánh vào đại đỉnh tám cực của hắn.

Lôi cầu lúc nãy còn chưa nhiều như vậy, Diệp Mặc đã phun ra nhiều máu và bị thương, lúc này lôi cầu lại nhiều như vậy, Diệp Mặc nhất định sẽ bị thương nặng.

Cũng bất chấp đao trận trước đó, Diệp Mặc thu hồi "Tử Đao", vận chuyển chân nguyên toàn thân, bổ ra một đao.

"Tử Đao" trong tay Diệp Mặc tuột ra, lập tức biến thành cầu vồng màu tím dài mấy thước.

Bành, bành, bành...

"Tử Đao" và mấy tia lôi cầu và chạm tại chỗ, phát sinh từng đợt tiếng vang nặng nề, đánh nhau trong không trung, lôi cầu và đao quang đã kích động xung quanh, thậm chí ngay cả không khí xung quanh đều bị tiếng nổ đùng đùng làm rung chuyển.

Lôi cầu mà chưa bị "Tử Đao" ngăn cản, lại lần nữa đánh vào đại đỉnh tàm cực của Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa phun ra hai ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Diệp Mặc khẳng định từ lúc hắn xuất đạo đến bây giờ, còn chưa từng trải qua trận đánh nào thê thảm như thế này, cũng chưa từng trải qua trận đấu

nào có sức mạnh ngang ngửa như vậy.

Tuy rằng vì liên tiếp bị đánh đến hộc máu, sắc mặt Diệp Mặc trở nên tái nhợt, thế nhưng lúc này đây hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Bởi vì hắn rõ ràng cảm thấy lôi cầu lần này có sức mạnh không lớn như lần trước, nói cách khác Lôi Báo dưới sự liên kết của hắn và Cảnh Anh Ly đã bị thương nguyên khí. Có lẽ nói coi như là Lôi Báo không có bị thương, thế nhưng chân nguyên của nó quả thật cũng bị tiêu hao nhiều.

Diệp Mặc lại lần nữa bổ ra "Huyễn vân trận sát đao", đồng thời ra hiệu cho Cảnh Anh Ly tiếp tục công kích Lôi Báo. Coi như là phí sức, hắn cũng muốn giết chết yêu thú này.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc một lần nữa bị đánh hộc máu, trong lòng cũng không khỏi bội phục gã này có sức bền bỉ lâu. Tu sĩ bình thường bị đánh như vậy, nói không chừng đã sớm chuẩn bị chạy trốn rồi, mà hắn thì sắc mặt càng đánh càng tái nhợt, thế nhưng ý chí chiến đấu càng đánh càng cao, đây quả thật là một gã quái thai. Thấy Diệp Mặc lại một lần nữa dùng đao quang chặn Lôi Báo, Cảnh Anh Ly không nói gì, chiêu này hiển nhiên là không thể thực hiện được, thế nhưng Diệp Mặc tựa hồ không có biện pháp nào tốt hơn. Nhưng hiện tại cô là hỗ trợ giúp đỡ, nếu Diệp Mặc phải đánh như vậy, hắn không sợ phun máu, sao cô lại phải sợ chứ?

Cảnh Anh Ly cũng phóng ra ống sáo tiến tới đánh lén Lôi Báo, lúc này đây tiếng sáo càng phát ra chói tai vang dội, nghe thấy tiếng chói tai vang dội của của tiếng sáo, hai mắt của Lôi Báo đỏ rực lên.

Khiến Cảnh Anh Ly kinh ngạc, lúc này đây Diệp Mặc cũng không tiếp tục dùng thái đao trong tay tập kích Lôi Báo, trái lại liên tục xuất ra trận kỳ.

Gã này ngay cả trận pháp cũng có thể bố trí? Cảnh Anh Ly sửng sốt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong lòng thầm giật mình đồng thời âm thầm không nói được gì. Với tuổi tác của Diệp Mặc còn chưa đến một trăm tuổi, dưới sự hấp tấp có thể bài bố ra trận pháp gì? Nhiều nhất chỉ là trận pháp cấp ba mà thôi, một trận pháp cấp ba đối phó một còn Lôi Báo cấp bảy, Cảnh Anh Ly

không thể không cho rằng Diệp Mặc gã này thực sự điên rồi.

Theo lý thuyết đao trận màu tím kia của hắn sẽ hữu dụng đối với Lôi Báo hơn, hắn nên trước tiên oanh kích Lôi Báo, mà không phải là bố trí trận pháp. Bởi vì lực công kích của Lôi Báo, trận đao quang kia của hắn căn bản là kiên trì không được bao lâu.

Tựa hồ để nghiệm chứng sự suy đoán của Cảnh Anh Ly, sau một khắc, trận ánh đao màu tím của Diệp Mặc lại lần nữa bị tán loạn dưới lôi cầu của Lôi Báo, mà đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc lại một lần nữa bị lôi cầu đánh trúng, đồng thời hắn đúng lúc cũng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng tái nhợt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1071

Tia Sét Màu Đen

Cảnh Anh Ly nhìn thấy bộ dạng liều mạng như vậy của Diệp Mặc, lắc đầu không nói gì, nhưng cũng không chạy trốn. Cô tin khi Diệp Mặc bị Lôi Báo đánh chết, cô còn có cơ hội chạy trốn.

Cảnh Anh Ly lần này cũng không nể tình, ống sáo bạch ngọc trong tay cô sau khi được cô dùng chân nguyên khởi dậy, lập tức bắn ra mấy mũi tên bằng âm thanh, mấy mũi tên âm thanh này giống như mũi tên thật, thậm chí đều biến thành màn sương trắng, hơn nữa tốc nhanh vô cùng. Những mũi tên âm thanh này trực tiếp xuyên qua đao quang trận vừa bị Lôi Báo đánh tan, bắn trúng Lôi Báo.

Lôi Báo bị mũi tên âm thanh của Cảnh Anh Ly bắn trúng, bỗng đờ đẫn một chút, ngay lập tập Diệp Mặc liền lấy ra "Tử Đao" bổ ra "Huyễn vân trận sát đao". Trận kỳ trong tay của hắn được ném ra bên ngoài với tốc độ nhanh hơn, Lôi Báo lúc này không còn hung mãnh như lúc trước nữa, thế nhưng Cảnh Anh Ly hiểu rõ, cho dù Lôi Báo đứng bất động cho bọn họ công kích, cũng không phải có thể giết nó trong chốc lát.

Cô thật nghĩ không ra vì sao Diệp Mặc nhất định phải giết con Lôi Báo này. Nếu như lúc này chạy trốn, Cảnh Anh Ly khẳng định Lôi Báo sẽ không tiếp tục truy giết bọn họ.

Thế nhưng đó chỉ là ý tưởng của cô, Diệp Mặc đã bỏ ra nhiều công sức như vậy, đương nhiên sẽ không rời khỏi lúc này.

Dưới sự công kích bởi ống sáo của Cảnh Anh Ly, Lôi Báo lần nữa phải mất nửa nén hương mới phá vỡ được trận đao quang màu tím của Diệp Mặc.

Điều khiến Cảnh Anh Ly kinh ngạc chính là, Diệp Mặc lần nữa không tiếp tục bổ ra đao quang màu tím để vây khốn Lôi Báo, thậm chí ngay cả đại đỉnh tám cực hắn cũng thu về rồi.

Khi Cảnh Anh Ly còn đang sững sờ, Diệp Mặc đột nhiên kêu lên với cô.

- Lui ra phía sau.

Cảnh Anh Ly sau nghe được Diệp Mặc nói như vậy, lập tức lui ra phía sau. Cô còn tưởng Diệp Mặc định chạy trốn, đang chuẩn bị khinh bỉ hắn một phen, chờ tới bây giờ mới chạy trốn không phải tự làm tự chịu sao?

Chỉ là không đợi cô nói ra điều đó, Diệp Mặc vứt ra hai tấm trận kỳ, đồng thời vô số linh thạch đều bị hắn vứt ra ngoài, không gian mới vừa rồi còn bình yên không có gì lạ, đột nhiên hiện ra một trận pháp. Nhưng điều khác lạ chính là trận pháp này đã vây khốn được Lôi Báo.

Lôi Báo lập tức biết mình bị trận pháp vây khốn rồi, nhất thời lo lắng. Lập tức xông tới xung quanh, muốn lao ra khỏi khốn trận. Thế nhưng khốn trận này tựa hồ rắn chắc không gì sánh nổi, Lôi Báo xoay sở một hồi lâu cũng không ra ngoài được.

Lôi Báo lo lắng lập tức bắt đầu phun ra lôi cầu, muốn dùng lôi cầu phá trận pháp.

Lôi cầu đánh vào phía trên khốn trận, nó dường như có hiệu quả rất lớn. Thế nhưng điều khiến Lôi Báo thất vọng chính là mỗi khi nó đánh cho khốn trận sứt mẻ một chút, Diệp Mặc lập tức sẽ vứt ra trận kỳ phục hồi lại.

Nhìn Lôi Báo ở bên trong khốn trận hùng hổ tìm cách thoát ra, Cảnh Anh Ly khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một hồi lâu mới không thể tin được nói:

- Trong thời gian ngắn như vậy mà anh đã bố trí được một khốn trận cấp năm, anh là đại sư trận pháp cấp năm?

Nói xong tựa hồ cảm giác lời mình nói là vô nghĩa, Diệp Mặc không

phải đại sư trận pháp cấp năm mà hắn có thể bố trí trận pháp cấp năm ư? Cảnh Anh Ly không đợi Diệp Mặc trả lời sợ hãi lẩm bẩm:

- Đại sự trận pháp cấp năm chưa tới một trăm tuổi...

Một lúc lâu sau, cô mới thở dài một tiếng:

- Tôi cho rằng người thông minh hoặc tư chất tốt hơn tôi mặc dù có, cũng không dễ dàng gặp được như vậy. Không nghĩ tới thế giới này lại có người thiên tài như vậy, chưa tới trăm tuổi đã là đại sư trận pháp cấp năm rồi, tôi nghĩ anh nhiều nhất cũng ba bốn mươi tuổi?

Diệp Mặc không trả lời Cảnh Anh Ly, loại vấn đề buồn chán này hắn không muốn miệt mài theo đuổi. Không chỉ là đại sư trận pháp. Nếu như để Cảnh Anh Ly chỉ là nghề phụ của hắn, hắn còn có nghề luyện đan. Thậm chí là một Đan vương tứ phẩm, không biết Cảnh Anh Ly còn sợ hãi thế nào nữa. Nếu như để cô ta biết mình là đồng tu bát hệ, cô ta sẽ buồn bã mà tự sát mất.

Sau một nén nhang, Lôi Báo hiển nhiên đã kiệt sức rồi, Diệp Mặc cũng không tu bổ trận pháp nữa, mà giương tay vứt vào trong đó hai tia sét hình cung.

- Không ngờ anh cũng là tu sĩ Lôi hệ?

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc vừa phát ra tia sét hình cung lại một lần nữa hoảng sợ. Tu sĩ Lôi hệ cực kỳ ít. Hơn nữa sức chiến đầu của tu sĩ Lôi hệ là cực mạnh. Cô nghĩ không ra Diệp Mặc là tu sĩ Lôi hệ, thế nhưng nều Diệp Mặc là tu sĩ Lôi hệ, vì sao đến lúc này mới lấy tia sét hình cung ra? Trước đó vì sao hắn không đem tia sét hình cung ra công kích Lôi Báo? Chẳng lẽ là sợ Lôi Báo cũng là yêu thú Lôi hệ nên không sợ tia sét sao?

Không cần nói Cảnh Anh Ly sau khi thấy Diệp Mặc đem tia sét hình cung ra khiếp sợ đến nhường nào, ngay cả bản thân Diệp Mặc cũng khiếp sợ không gì sánh được. Lôi hệ chỉ là một hệ mà hắn tu luyện mà thôi, hắn đồng thời tu luyện tám hệ, sau này không chỉ có công cấp Lôi hệ, ngay cả phong

băng hệ hắn cũng có thể thực hiện. Hắn khiếp sợ là bởi vì thấy mình đánh ra được tia sét hình cung màu đen.

- Tia sét của anh là màu đen?

Cảnh Anh Ly hiển nhiên cũng phát hiện ra tia sét của Diệp Mặc là màu đen rồi.

Diệp Mặc khiếp sợ qua đi, lập tức tự hiểu rõ vừa rồi là chuyện gì xảy ra, hắn hấp thu Lôi nguyên màu đen của Thế giới sơn, sau khi thi triển "Mười một lôi kiếm", đánh ra tia sét không ngờ cũng là màu đen.

Diệp Mặc gật đầu nói rằng:

- Tôi tuy rằng chưa được tính là tu sĩ Lôi hệ, thế nhưng cũng tu luyện Lôi hệ.

- Anh vừa đánh ra chính là "Mười một lôi kiếm" của Lôi Vân tông, thế nhưng lại có một số điểm bất đồng. Tôi đề nghị anh sau này không nên tùy tiện dùng bộ lôi kỹ công kích này, bằng không hậu hoạn vô cùng khôn lường.

Cảnh Anh Ly đã nhận ra Diệp Mặc dùng là "Mười một lôi kiếm" đồng thời nhắc nhở Diệp Mặc một câu.

Lúc này Diệp Mặc ở trong mắt cô càng ngày càng thần bí, một tu sĩ không có linh căn tinh khiết không chỉ có tốc độ tu luyện thần tốc, hơn nữa sức chiến đấu cũng vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn có pháp thuật Lôi hệ công kích.

Trước đây cô nói Diệp Mặc dù muốn giết cô cũng không giết nổi, hiện tại cô cũng không dám cho là như vậy. Nếu như Diệp Mặc thực sự dốc toàn lực đánh nhau với cô, không cần dùng tới cái trận pháp kinh khủng kia, chỉ cần cái trận pháp đao quang kia, cô đã rất khó phá hủy nó rồi.

Cô cũng không thể so sánh với Lôi Báo, bị trận pháp vây khốn, trong lúc

nhất thời phá không nổi, mà đối phương lại dùng loại tia sét hình cung màu đen. Liên tiếp bị công kích như vậy, nếu như cô không kịp thực hiện biện pháp chạy trốn, sẽ bị giết ngay tại chỗ rồi. Càng không cần nói người tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn kinh khủng này lại là một đại sư trận pháp nữa, khi hắn trưởng thành hơn, hắn sẽ không cần e ngại tông môn cấp chín.

Thật ra không cần Cảnh Anh Ly nhắc nhở, Diệp Mặc cũng sẽ không dùng "Mười một lôi kiếm" ở trước mặt người khác. Hắn sở dĩ dùng "Mười một lôi kiếm" là bởi vì "Mười một lôi kiếm" lúc này sẽ ảnh hưởng đến da của Lôi Báo ít nhất. Ngoài ra, dù sao Cảnh Anh Ly đã biết Điền Ngạo Phong là do hắn giết, cũng không cần phải che giấu nữa.

Cảnh Anh Ly thông minh như vậy, đương nhiên biết Diệp Mặc đã nghĩ gì khi dùng "Mười một lôi kiếm", cũng lấy ra ống sáo giúp Diệp Mặc công kích Lôi Báo.

Nếu như Cảnh Anh Ly không ở chỗ này, lúc này Diệp Mặc sẽn nghĩ đến dùng "Vô Ảnh" để hỗ trợ. Thế nhưng hiện tại Cảnh Anh Ly ở chỗ này, hắn không cần phải dùng "Vô Ảnh" nữa, ai biết hắn và Cảnh Anh Ly rốt cuộc có đánh nhau hay không, chừa con át chủ bài sẽ tốt hơn.

Diệp Mặc không biết nếu như hắn không đánh một trận này với Lôi Báo, một khi hắn và Cảnh Anh Ly phát sinh xung đột, thật cũng không có khả năng đánh nhau. Thế nhưng bởi vì Cảnh Anh Ly nhìn thấy hắn và Lôi Báo đánh nhau một trận, chí ít ở trong này, Cảnh Anh Ly tuyệt đối sẽ không tìm Diệp Mặc đánh nhau.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Đáng thương cho yêu thú cấp bảy Lôi Báo, không ngợ lại bị một tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn và một tu sĩ Nguyên Anh tầng chín giết. Nó bị ống sáo của Cảnh Anh Ly công kích căn bản ngay cả tự làm nổ yêu đan cũng không có cách nào tạo ra được, chỉ có thể tru lên một tiếng trước lúc chết mà thôi.

Thấy Diệp Mặc nén chịu trọng thương, dùng ti vi của Nguyên Anh tầng bốn mà giết yêu thú cấp bảy Lôi Báo, Cảnh Anh Ly không khỏi bất ngờ. Nếu như chuyện này không phải tận mắt cô trông thấy, cô tuyệt đối sẽ không tin một tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn có thể giết chết Lôi Báo cấp bảy.

Diệp Mặc thu hồi trận kỳ, mừng rỡ nhìn Lôi Báo, yêu thú cấp bảy Lôi Báo nha. Diệp Mặc lúc này nhìn thấy một chân khí hạ phẩm cực tốt, thậm chí là một hộ giáp chân khí trung phẩm, tuy rằng bị thương, thế nhưng hắn cảm giác cũng xứng đáng.

- Khi tôi nhìn thấy Lôi Báo này, nó đang đánh nhau với một yêu thú cấp bảy khác, tôi vốn định chờ hai còn yêu thú này đều bị thương, không ngờ còn Độc giác hổ bại trận đào tẩu mất. Mà Lôi Báo lại phát hiện ra tôi, không ngờ đem lửa giận trút lên người tôi, tôi đành chạy trốn, may mà gặp anh.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc thu hồi đồ của Lôi Báo, có chút cảm thán nói.

Diệp Mặc nghe xong Cảnh Anh Ly nói, nhất thời dừng động tác của mình, hắn có chút kinh ngạc nhìn Cảnh Anh Ly hỏi:

- Cô nói Lôi Báo đánh nhau với chúng ta, trước đó nó đã đánh nhau với một yêu thú cấp bảy khác?

Cảnh Anh Ly gật đầu nói:

- Đúng vậy, bằng không cho dù anh dùng trận pháp và đao khí màu tím cũng chưa chắc có thể giết được Lôi Báo này.

Diệp Mặc trầm mặc một lúc, hắn tin lời Cảnh Anh Ly nói là đúng, nếu như không phải Lôi Báo trước đó đã bị tiêu hao sức lực, cho dù hắn không hãi sợ lôi kích và lôi cầu, lại có đại đỉnh tám cực, cũng không thể giết được Lôi Báo. Ngoại trừ chạy trốn, hắn không có còn đường nào khác.

Bản thân liên tiếp vượt cấp giết hết tu sĩ thiên tài, lòng tự tin đã bành trướng một ít rồi. Diệp Mặc âm thầm cảnh giác, nếu như cứ tình trạng như

vậy hắn sớm muộn cũng bị người khác ăn thịt.

- A, đúng rồi, ở kia còn có một gốc "Ứng hư tử quả" cấp bảy, hiện tại Lôi Báo chết rồi, chúng ta nhanh chóng đi ngắt nó xuống mới đúng.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc trầm mặc, lập tức cũng nhớ tới mục đích chuyện vì sao muốn xem Lôi Báo và Độc giác hổ đánh nhau.

- Được.

Diệp Mặc đem toàn bộ da và gân của Lôi Báo góp lại, lúc này mới lấy ra yêu đan đưa cho Cảnh Anh Ly nói:

- Cái này cho cô.

Cảnh Anh Ly vội vã từ chối:

- Giết Lôi Báo hầu như là công lao một mình anh, yêu đan của Lôi Báo là thứ đáng giá nhất trên người Lôi Báo, tôi không thể nhận.

Diệp Mặc mỉm cười nói rằng:

- Nhưng không có cô, một mình tôi cũng không thể giết được Lôi Báo, hơn nữa tôi chỉ cần da của Lôi Báo để luyện chế một bộ hộ giáp, về phần những cái khác, tuy rằng quý, nhưng tôi không quan tâm. Ngoài ra tôi cần cảm ơn cô đã cứu tôi một mạng, trả "Cực kính" lại cho cô.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra "Cực kính" và yêu đan cùng đưa cho Cảnh Anh Ly, Cảnh Anh Ly rất thông minh, cô lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói của Diệp Mặc, có khả năng hắn đã trừ bỏ được "Hồn ký" rồi.

Nghĩ tới đây, cô nhận lấy "Cực kính" mà Diệp Mặc đưa tới, tiện tay nhìn một chút, từ trong gương khi cô thấy phía sau Diệp Mặc đã không có cái bóng nữa, nhất thời chấn động kêu lên:

- Không ngờ anh đã trừ bỏ "Hồn ký" rồi? Làm thế nào mà anh làm được vậy?

Diệp Mặc mỉm cười, không nói gì. Hắn sẽ không nói việc hắn có thiên hỏa, loại chuyện này nói ra chẳng phải là muốn chết sớm sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1072

Đan Thành

Cảnh Anh Ly xấu hổ cười cười, cô cũng cảm giác mình thất thố rồi, đối phương xóa "Hồn ký" như thế nào, nếu nói cho cô chẳng phải là đem con bài chưa lật tự nói với mình sao?

Nhưng Cảnh Anh Ly lại cảm giác Diệp Mặc này là người không đơn giản, cô gặp qua rất nhiều tu sĩ thiên tài, chính cô cũng là thiên tài trong các thiên tài, thế nhưng chẳng bao giờ có một tu sĩ nào giống như Diệp Mặc, cho cô loại cảm giác khó hiểu mà biết được lòng người.

Cảnh Anh Ly lại lần nữa dẫn Diệp Mặc đi tới một nơi rất xa, Diệp Mặc nhìn thấy một gốc "Ứng hư tử quả" sau khi chín, là ngoài vàng trong đỏ. Không chỉ là một loại linh quả cấp bảy, hơn nữa khi ăn có vị rấtn ngọt. Tuy rằng Diệp Mặc chưa từng ăn nó, thế nhưng trong cuốn sách "Vật" có viết rõ ràng như vậy.

Thế nhưng nếu không phải người điên tuyệt đối sẽ không dùng "Ứng hư tử quả" để ăn. Ở Tu Chân giới một quả "Ứng hư tử quả" cho dù có hơn mười triệu linh thạch cũng không mua nổi, làm sao có người giàu có xả xỉ đến độ dùng "Ứng hư tử quả" để làm trái cây chứ?

Thế nhưng Diệp Mặc lại thực sự có ý nghĩ này, hắn muốn đem cái cây này bỏ vào trong Thế giới trang vàng, sau đó làm đồ ăn vặt cho Ức Mặc.

- Ở đây tổng cổng có hai mươi quả "Ứng hư tử quả", chúng ta mỗi người mười quả, anh xem thế có được không?

Cảnh Anh Ly nhìn Diệp Mặc hỏi. Nếu như là lúc trước đánh nhau với

Lôi Báo, Cảnh Anh Ly tuyệt đối sẽ không hỏi những lời này, thế nhưng hiện tại cô lại phải trưng cầu ý kiến của Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Như vậy cũng được, cô hái trước đi, còn lại dành cho tôi.

- Được.

Cảnh Anh Ly rất nhanh liền phi thân tiến lên hái mười quả "Ứng hư tử quả", lại lần nữa rơi xuống.

Diệp Mặc vừa định nhặt lấy "Ứng hư tử quả", thần thức lại cảm nhận được một tu sĩ đang bay tới phía bọn họ với tốc độ rất nhanh. Diệp Mặc vừa nhìn ve mặt của tu sĩ này, liền biết y cũng đang muốn lấy "Ứng hư tử quả".

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy ra phi kiếm, vận chuyển chân nguyên, đem cả cây "Ứng hư tử quả" ngay cả đất cũng đào lên.

- Khoan đã...

Khi Diệp Mặc vừa đào cây "Ứng hư tử quả" lên. Cái âm thanh kia đã xuất hiện ở bên tai Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly.

Diệp Mặc giả vờ không nghe thấy, trực tiếp đem cây "Ứng hư tử quả" bỏ vào trong Thế giới trang vàng. Loại cây quý này đã tới tay mà bảo hắn dừng lại, não tên vừa tới bị hỏng rồi sao?

Cảnh Anh Ly tuy rằng nghe thấy lời tu sĩ kia nói, nhưng cũng không để ở trong lòng. Tên biến thái Diệp Mặc ngay cả yêu thú cấp bảy cũng có thể giết chết, chỉ cần người tới không phải tu sĩ Hư Thần, cô và Diệp Mặc sẽ không cần lo lắng. Cô kinh dị chính là Diệp Mặc biến thái như vậy. Không ngờ ngay cả cây "Ứng hư tử quả" cũng đào lên. Tốt xấu gì cũng nên để lại cho người đến sau một chút chứ.

- Sư muội Anh Ly...

Người tu sĩ tuy rằng thần sắc không vui, nhưng vẫn bắt chuyện chào hỏi Cảnh Anh Ly một tiếng.

Cảnh Anh Ly lúc này đã nhìn thấy rõ người kia, là người mà cô quen, cô không thể làm gì khác hơn là đáp trả lời chào hỏi:

- Thì ra là Tề Lâm sư huynh của Thần Phong cốc, anh Tề Lâm đến một mình sao?

Tề Lâm sắc mặt không tốt lắm, gã nhàn nhạt nhìn lướt qua Diệp Mặc, lúc này mới nói:

- Đúng vậy, anh và sư muội lạc nhau, trước đây đi ngang qua chỗ này nhìn thấy nơi này có một gốc cây "Ứng hư tử quả". Không ngờ sư muội lại tới trước một bước.

Diệp Mặc nhìn hình dáng của Tề Lâm còn đẹp hơn so với con gái, lòng hắn âm thầm khinh bỉ. Người này biết rõ "Ứng hư tử quả" bị mình và Cảnh Anh Ly chia nhau rồi, còn nói ra như vậy, lẽ nào muốn mình chia "Ứng hư tử quả"? Nếu như gã nghĩ như vậy thật, vậy chỉ có thể nói người này là đang nằm mơ. Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Cảnh Anh Ly. Cô này đang nhắc nhở hắn. Tề Lâm là người của tông môn chín sao Thần Phong cốc, để mình không nên làm xằng bậy.

- Tề sư huynh, chúng tôi cáo từ trước.

Bạn đang đọc truyện được copy tại TruyệnY truyenfull. vn Tề Lâm thấy Cảnh Anh Ly muốn đi, vội vã nói:

- Chờ một chút, sư muội Anh Ly, người này là ai?

Cảnh Anh Ly vội vã nói:

- Đây là đệ tử nội môn của Huyền Âm các chúng tôi... Cha tôi phái ba đệ tử nội môn ở Vẫn Chân điện bảo hộ tôi, thế nhưng hiện tại chỉ còn một mình hắn thôi...

Nói xong vẻ mặt của Cảnh Anh Ly trở nên buồn bã, Tề Lâm không thể nhắc tới chuyện "Ứng hư tử quả" nữa. Dù sao Huyền Âm các cũng là tông môn chín sao, "Ứng hư tử quả" là do người ta đến trước lấy được, dựa vào cái gì mà cho mình? Nếu như Diệp Mặc không phải người của Huyền Âm các, nói không chừng gã còn có thể cưỡng chế đoạt về một ít.

Tề Lâm chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly rời đi, chỉ là ánh mắt của gã nhìn về phía Diệp Mặc đã không mấy thiện cảm rồi. Trong mắt gã, cho du Diệp Mặc là người bảo vệ của Cảnh Anh Ly, nhưng gã là đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao, hắn cũng nên xuất ra mấy quả "Ứng hư tử quả" chứ.

Cho đến khi đi ra nơi thật xa, Diệp Mặc mới nghi ngờ hỏi:

- Cảnh sư tỷ, tông môn của cô thực sự phái vài người bảo hộ cô, bọn họ thực sự đều bị chết rồi?

Cảnh Anh Ly hiểu rõ ý của Diệp Mặc, giông cô có chút lạc lõng nói:

- Đúng vậy, mấy người kia đều là đệ tử nội môn mà cha tôi phái tới, bọn họ sau khi tiến vào cấm địa Vẫn Chân, không thấy đi ra. Tôi thật ra đã sớm muốn nói cho anh biết, nếu như anh đi ra bên ngoài mà không có thân phận, có thể sử dụng thân phận một người trong số ba người bọn họ, tôi có thể giúp anh làm chứng, coi như thù lao anh đã giúp tôi.

Diệp Mặc cảm thấy cô ta dường như không buồn vì ba gã đi cùng cô bị chết, cô tựa hồ chỉ chú ý ba người đó là do cha cô phái tới. Hắn muốn hỏi tông môn phái mấy người đi theo bảo hộ cô ta, mà cô lại một lần nữa nhấn mạnh người là do cha cô phái đi theo, thậm chí ngữ khí cực kỳ mất mát.

Diệp Mặc lắc đầu, cảm giác mối quan hệ bên trong giữa những môn phái này quá sâu, căn bản hắn không thể hiểu được. Hắn đến việc Cảnh Anh Ly cho hắn một thân phận, hắn cảm kích nói cảm ơn một tiếng.

- Từ bây giờ đến khi ra ngoài tên của anh là Tịch Phỉ, chờ sau khi rời

khỏi đây, anh có thể tự mình đổi một cái tên khác. Tôi sẽ nói lại rằng, anh không nghe lời của tôi, tôi đã giết anh.

Cảnh Anh Ly hờ hững nói.

Nghe xong lời này, Diệp Mặc càng hiểu rõ ba hộ vệ không chỉ đơn giản là bảo vệ Cảnh Anh Ly. Hắn gật đầu, không tiếp tục hỏi vì sao, loại chuyện này không quan hệ tới hắn. Với hắn mà nói chỉ cần bình an rời khỏi Vẫn Chân điện là mọi chuyện thắng lợi rồi.

Vẫn trầm mặc đã lâu, Cảnh Anh Ly lúc này mới tiếp tục nói:

- Cái tên Tề Lâm kia là đệ tử nòng cốt của Thần Phong cốc, tu vi Nguyên Anh tầng chín, đứng thứ mười bảy trên Bia đề danh Nguyên Anh, sau này nếu như anh gặp phải gã phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc gật đầu, gã đó đứng thứ mười bảy trên Bia đề danh Nguyên Anh, hắn hiện tại chưa chắc đã là đối thủ của gã. Tu sĩ không thể so với yêu thú, Lôi Báo tuy rằng đã cấp bảy rồi, thế nhưng linh trí chưa mở, còn kém hơn tu sĩ Hư Thần. Thế nhưng nếu như linh trí của Lôi Báo mở ra, cho dù là tu sĩ Hư Thần sơ kỳ cũng không phải là đối thủ của nó. Cho nên dưới tình huống bình thường, tu sĩ Thừa Đỉnh đánh không lại với yêu thú cấp chín. Bởi vì yêu thú đại cấp chín, trên cơ bản đã hoàn toàn mở linh trí, đã bắt đầu biến hóa rồi.

- Sau này khi rời khỏi Vẫn Chân điện anh có dự định gì không?

Bởi vì Diệp Mặc biểu hiện rất hùng mạnh, hơn nữa hắn là một đại sư trận pháp cấp năm. Khiến Cảnh Anh Ly không có suy nghĩ lợi dụng lẫn nhau đối với Diệp Mặc như trước nữa, thậm chí sản sinh một lần giúp Diệp Mặc, nói không chừng sau này còn có báo đáp.

Cảnh Anh Ly là loại phụ nữ thông minh tuyệt đỉnh, hiển nhiên có thể thấy được Diệp Mặc có tiềm lực lớn. Đối với cô mà nói, loại người như Diệp Mặc, người như thế nào hắn cũng có thể giết chết, tốt nhất cô không nên đắc

tội.

Diệp Mặc trầm mặc chỉ trong chốc lát, ý nghĩ của hắn là về Mặc Nguyệt Chi Thành trước, sau đó đem Mặc Nguyệt Chi Thành giao cho Hứa Xương Cát trông nom, hắn sẽ đi tìm một đại sư luyện khí giúp hắn luyện chế một bộ hộ giáp Lôi Báo, sau đó chú tâm vào việc thăng cấp Hư Thần.

- Tôi muốn đi tìm một đại sư luyện khí, đem da của Lôi Báo trong tay luyện chế một bộ hộ giáp.

Diệp Mặc cũng không nói gì về Mặc Nguyệt Chi Thành, đối với hắn mà nói, Cảnh Anh Ly tuy rằng không có ác ý, nhưng hắn cũng không định kết giao bạn bè.

Cảnh Anh Ly trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Tôi có quen biết một tông sư luyện khí, đợi lát nữa tôi đưa địa chỉ của ông ta nói cho anh biết, anh có thể đi tìm thế nào. Còn có một việc...

Do dự một hồi, Cảnh Anh Ly nói:

- Tuy rằng việc anh giết Viên Quan Nam và Điền Ngạo Phong không bị tiết lộ ra ngoài, thế nhưng tôi kiến nghị anh nên tìm một chỗ dựa vững chắc. Như Lôi Vân tông và Vô Cực tông hai môn phái chín sao này, nội tình quá mức thâm hậu, thậm chí một chút lơ đãng cũng có thể khiến cho bọn họ tra ra được anh. Cho nên, nhanh chóng chuẩn bị mới là con đường đúng đắn.

Diệp Mặc làm sao không biết lời Cảnh Anh Ly nói là rất có lý? Trước đây Cảnh Anh Ly từ một câu nói của hắn mà biết Điền Ngạo Phong là do hắn giết, hắn đã cảm giác việc mình giết Điền Ngạo Phong và Viên Quan Nam tựa hồ cũng không thể giấu giếm mãi.

Thế nhưng Lôi Vân tông và Vô Cực tông đều là tông môn chín sao, chính mình chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh tầng bốn thì làm sao đối đầu nổi chứ?

Tựa hồ biết Diệp Mặc nghĩ gì, Cảnh Anh Ly liền nói:

- Vạn Trận môn mặc dù là tông môn tám sao, thế nhưng nội tình thâm hậu, ngay cả môn phái chín sao bình thường cũng không dám đụng vào. Anh là đại sư trận pháp cấp năm, là nhân tài mà Vạn Trận môn đang cần, nếu như anh vào Vạn Trận môn, cho dù tông môn chín sao muốn động thủ với anh cũng phải đắn đo suy nghĩ...

Diệp Mặc từ giọng nói của Cảnh Anh Ly cũng đã biết, tất cả chỉ là tình huống bất đắc dĩ, người ta muốn động thủ cũng cần suy nghĩ một chút. Cho nên nhất định sẽ động thủ đấy.

Cảnh Anh Ly khẽ lắc đầu, cô cũng biết Vạn Trận môn tuy rằng mạnh, nhưng cũng không bảo vệ nổi Diệp Mặc.

Diệp Mặc bỗng nhiên cười nhạt, nhìn Cảnh Anh Ly nói:

- Cảnh sư tỷ, đa tạ chị đã giúp đỡ, cho dù tông môn chín sao tìm tới cửa thì đã sao? Tôi là người tu đạo, ngại gì cái chết?

Cảnh Anh Ly khẽ cười nói:

- Tôi tuy rằng biết anh không sợ chết, nhưng trong giọng nói của anh đã để lộ ra có rất nhiều mối lo lắng. Nếu như anh thật không có nhiều lo lắng như vậy, có lẽ tôi đã không suy nghĩ giúp anh rồi.

Dừng một chút, cô tiếp tục thở dài một tiếng nói:

- Nếu như anh là một Luyện đan sư thì tốt rồi, anh có thể gia nhập Đan thành...

- Đan thành?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1073

Thiên Tài Bị Đả Kích

Cảnh Anh Ly gật đầu:

- Đan thành là một thành phố mười sao duy nhất ở đại lục Lạc Nguyệt, nói chính xác nó chưa hẳn là một môn phái, chỉ là một thành phố, thế nhưng cao hơn một cấp bậc so với môn phái chín sao. Tuy rằng Đan thành cũng chưa bao giờ khiêu khích bất cứ chuyện gì và cũng không có một môn phái nào dám tìm Đan thành gây chuyện. Nếu như anh là Luyện đan sư, dựa vào thiên tài và tư chất của anh, cho dù là Vô Cực tông biết chuyện anh giết Viên Quan Nam cũng không dám làm gì với anh.

Đan thành, Diệp Mặc không ngờ Nam An châu còn có thế lực mười sao. Thế nhưng nghĩ đến thì cũng đúng thôi, sau khi hắn đi tới Nam An châu, vẫn tránh né tu luyện, càng không dám xuất hiện trước công chúng thì làm sao biết sự tồn tại của Đan thành. Cho đến bây giờ, hắn cũng chỉ nghe nói qua tên của mấy tông môn chín sao, có lẽ quen thuộc nhất cũng chỉ là thập mỹ Nam An mà thôi.

Sở dĩ quen thuộc thập mỹ Nam An đó là bởi vì hắn không ngừng liên tục dò la tin tức.

Thấy vẻ mặt Diệp Mặc rất cổ quái, Cảnh Anh Ly lập tức suy đoán Diệp Mặc căn bản không biết đến Đan thành, lập tức giải thích:

- Đan thành trước đây là một đan hội do một người luyện đan gây dựng lên, bởi vì đan hội tiếp nhận rất nhiều cao thủ luyện đan, rất nhiều cao thủ không có cách nào thăng cấp đã tìm đến đan hội nhờ một số Đan Vương giúp đỡ luyện đan. Cứ thế cho tới sau này, một số tu sĩ thăng cấp thất bại

hoặc không thể Hóa Chân đều đến đan hội, cuối cùng ở đây dần dần hình thành một nơi tụ kết cao thủ.

Diệp Mặc đã hiểu được, Đan thành này nói giản đơn một chút thì nó cũng không khác đan hội của Bắc Vọng châu là mấy, chỉ là sau này dần dần biến thành Đan thành.

Cảnh Anh Ly tiếp tục nói:

- Mấy trăm năm trước, một Đan Vương cửu phẩm đem thành phố nơi đan hội đóng đô đổi tên là Đan thành, lúc đó hầu như các cao thủ và đan sư Đan Vương đều gia nhập Đan thành, thực lực của Đan thành tại Nam An châu là lớn nhất. Cũng may người của Đan thành rất ít khi đi ra ngoài khiêu chiến, đều chú tâm vào luyện đan và tu luyện. Rất nhiều tu sĩ muốn hấp thu khí tức đan dược của Đan thành, nên đều gia nhập Đan thành, cho tới bây giờ Đan thành đã được thành Nam An châu công nhận là thành phố mười sao duy nhất.

Diệp Mặc âm thầm sợ hãi, hắn vốn cho rằng ở đại lục Lạc Nguyệt, thực lực thấp nhất chính là thành phố, bởi vì thành phố dù phát triển như thế nào cũng không thể so sánh được với tông môn. Hiện tại xem ra hắn đã sai. Thì ra thực lực lớn nhất không phải tông môn mà là một thành phố. Trước đây hắn cũng muốn phát triển Mặc Nguyệt Chi Thành trở thành một thành phố có thực lực lớn nhất, xem ra đã có người thực hiện ý định này trước hắn rồi.

- Tôi nghe nói Đan Vương lợi hại nhất Nam An châu cũng chỉ là thất phẩm thôi đúng không? Thế sao lại có Đan Vương cửu phẩm?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, hắn không tin lão già Khổng Diệp lừa hắn.

Cảnh Anh Ly thản nhiên cười:

- Anh nói Đan Vương lợi hại nhất là thất phẩm cũng không có sai. Bởi vì Đan Vương trên thất phẩm sẽ không xuất thế. Bọn họ nghiên cứu đều là tiên đạo, mục đích chính là luyện chế ra tiên đan, cho tới khi chế già hoặc phi

thăng. Cho nên cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng rất khó mời được Đan Vương trên thất phẩm ra ngoài luyện đan. Dưới tình huống bình thường, Đan Vương thất phẩm sẽ không dễ dàng ra tay giúp đỡ người khác luyện đan.

Diệp Mặc đã hiểu, Đan Vương thất phẩm nếu như phát huy không tốt, ngẫu nhiên cũng có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp cửu phẩm. Đan dược Thiên cấp cửu phẩm ở Tu Chân giới đã đạt mức cao nhất rồi, thậm chí đã có linh dược rồi. Cho dù tu sĩ Hóa Chân tu luyện cần đan dược. Phỏng chừng cũng không cần Thiên cấp cửu phẩm.

- Vậy Đan thành có rất nhiều Đan Vương sao?

Diệp Mặc nghe xong Cảnh Anh Ly nói, có thêm một số suy nghĩ đối với việc gia nhập Đan thành.

Cảnh Anh Ly lắc đầu nói:

- Ở Đan thành phỏng chừng có ít nhất ba mươi năm mươi vị Đan Vương, đây cũng không thể nói là nhiều nhất nhưng môn phái không có Đan Vương và tán tu ở Nam An châu đều tới Đan thành mua đan dược, việc này tạo thành mỗi một vị Đan Vương đều rất được coi trọng. Hơn nữa Đan Vương tứ phẩm trở lên càng ít, toàn bộ Nam An châu cũng chưa tới hai mươi vị. Mà Đan thành thậm chí chưa quá mười vị. Về phần Đan Vương thất phẩm, theo tôi được biết ở Đan thành có hai vị mà thôi. Đan Vương thất phẩm trở lên có bao nhiêu vị, tôi cũng không rõ lắm.

Diệp Mặc thật không nghĩ hắn là trình độ Đan Vương tứ phẩm, ở Nam Châu có thể lọt vào danh sách hai mươi vị. Trong lòng hắn liền rất muốn tiến vào Đan thành, hắn chần chờ một hồi, quyết định nói cho Cảnh Anh Ly.

- Anh có lời gì muốn nói với tôi à? Anh cứ nói, tôi sẽ không bán đứng anh đâu.

Cảnh Anh Ly thấy sắc mặt của Diệp Mặc, liền biết Diệp Mặc có lời muốn nói, thế nhưng lại hơi do dự. Lời này của cô có ý là ngay cả chuyện

anh giết đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao tôi cũng biết, còn có cái gì giấu giếm được chứ?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cảnh sư tỷ. Cảm ơn lời nói thật lòng và sự giúp đỡ của chị. Tôi quyết định tới Đan thành, bởi vì như chị nói, tôi không sợ chết, thế nhưng tôi có rất nhiều chuyện và nhiều người thân phải lo, tôi không thể không lo cho họ được.

Cảnh Anh Ly thông mình không gì sánh được, hơn nữa lời lẽ phân tích cũng rất có đạo lý, dựa theo lời cô nói, hắn gia nhập Đan thành. Nếu như sự tình không bị bại lộ thì tốt nhất, nếu bị bại lộ, hắn lúc đó đã ở Đan thành, tông môn chín sao không nhất định có thể làm khó hắn.

Cảnh Anh Ly nghe lời nói cho tới bây giờ cũng chỉ nghe âm là có thể hiểu được rồi, cô vừa nghe Diệp Mặc nói, lập tức kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi:

- Chẳng lẽ anh còn là một Luyện đan sư?

Diệp Mặc lần nữa gật đầu nói:

- Không sai, nhưng tôi không phải Luyện đan sư, tôi là Đan Vương tứ phẩm.

- Cái gì?

Cảnh Anh Ly lại lần nữa bị Diệp Mặc làm chấn động, cô kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, nếu như trước đây không phải Diệp Mặc biểu hiện ra ngoài trình độ đại sư trận pháp cấp năm của hắn, cô thậm chí cho rằng Diệp Mặc là người không bình thường.

Nếu như nói đại sư trận pháp cấp năm cần thời gian tích lũy mới có thể từ từ hình thành. Vậy Đan Vương tứ phẩm không chỉ cần thời gian, mà còn cần tư chất luyện đan nghịch thiên và tư chân tự thân nghịch thiên. Đây còn

chưa phải là thứ quan trọng nhất, cái quan trọng nhất là cần một lượng thời gian lớn và một lượng nguyên liệu lớn cùng với cơ duyên.

Diệp Mặc mới bao nhiều tuổi, cho dù đã trở thành đại sư trận pháp, có thể đã tiêu hao hết tất cả thời gian của hắn. Hắn lúc này nói mình là một Đan Vương, hơn nữa là Đan Vương tứ phẩm, cô làm sao có thể tin chứ? Thế nhưng cảm giác của cô lại nói cho cô biết, Diệp Mặc người này tuyệt đối không tầm thường, hắn sẽ không nói dối.

- Anh thật sự là Đan Vương tứ phẩm?

Cảnh Anh Ly vẫn như cũ, không thể tin được nên hỏi một câu.

- Tôi đúng là Đan Vương tứ phẩm.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, hắn cũng biết sau khi mình tu luyện "Tam Sinh quyết" năng lực lĩnh ngộ có chút khoa trương. Hắn muốn vào Đan thành, hiển nhiên muốn hỏi Cảnh Anh Ly, hơn nữa dựa vào sự thông minh của Cảnh Anh Ly, chỉ cần hắn vừa hỏi, cô khẳng định sẽ suy đoán được. So với việc giấu giếm còn không bằng nói thật cho xong.

Quả nhiên hắn vừa nói muốn đi Đan thành, Cảnh Anh Ly đã đoán ra hắn là đan sư rồi.

Phù...

Cảnh Anh Ly nghe nói Diệp Mặc là Đan Vương tứ phẩm, một lúc lâu mới thở ra, tựa hồ còn đang cố gắng chấp nhận tin tức này của Diệp Mặc.

Diệp Mặc bị Cảnh Anh Ly nhìn chằm chằm có chút xấu hổ, hắn ho khan một tiếng rồi nói:

- Tôi muốn biết làm sao để có thể tới Đan thành.

Cảnh Anh Ly lại chậm rãi thở hắt ra, lúc này mới nỗ lực bình phục lại.

- Anh là Đan Vương tứ phẩm, chắc là có thể luyện chế "Hư Lạc đan"?

Đan Vương tứ phẩm và Đan Vương tam phẩm là một đường ranh giới, Đan Vương tam phẩm cho dù lãng phí bao nhiều tài liệu cũng không luyện chế được "Hư Lạc đan". Chỉ có Đan Vương tứ phẩm mới có thể luyện chế ra "Hư Lạc đan", cho nên rất quý. Đó cũng là điều vì sao tu sĩ Nguyên Anh và tu sĩ Hư Thần ở Nam An châu khác nhau lớn như thế, một là vì thăng cấp Hư Thần cần tài liệu đan dược rất quý, thứ hai chính là luyện chế "Hư Lạc đan" chỉ có Đan Vương tứ phẩm mới có thể.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, tôi có thể luyện chế "Hư Lạc đan".

"Hư Lạc đan" là đan dược Thiên cấp tứ phẩm, Diệp Mặc tự nói hắn đã là Đan Vương tứ phẩm, luyện chế đan dược Thiên cấp tứ phẩm đương nhiên là không thành vấn đề. Huống chi tỷ lệ thành đan của hắn cao như thế, chẳng lẽ không luyện chế được "Hư Lạc đan"?

- Được.

Cảnh Anh Ly lấy ra hơn mười hộp ngọc đặt ở trước mặt Diệp Mặc nói:

- Đây là linh thảo của "Hư Lạc đan", anh giúp tôi luyện chế một viên "Hư Lạc đan" tôi dẫn anh đi Đan thành. Hơn nữa tôi còn dẫn anh tới chỗ đại sư luyện khí giúp anh luyện khí, thậm chí tôi còn có thể giúp anh có tên trong danh sách dự thi luyện đan tại Đan thành lần này.

Đan Vương tứ phẩm, cho dù toàn bộ Nam An châu cũng không có mấy người, cho dù tông môn chín sao Huyền Âm Các cũng không có Đan Vương tứ phẩm. Cảnh Anh Ly tuy rằng thu gom được một lượng lớn linh thảo của "Hư Lạc đan", thế nhưng không có cách nào tìm được người luyện đan giúp cô. Có thể có sẽ tìm môn phái giúp đỡ, thế nhưng đối với Cảnh Anh Ly mà nói, cô không muốn xin giúp đỡ từ phía tông môn. Huống chi môn chủ chính là cha nàng, đó là người cô không muốn gặp nhất.

Nếu như không có chuyện của Diệp Mặc, Cảnh Anh Ly cũng dự định

một năm sau sẽ tới Đan thành, thế nhưng nếu Diệp Mặc là một Đan Vương tứ phẩm, cô sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Diệp Mặc dùng thần thức quét hộp ngọc trước mặt một chút, có mấy cái là đựng "Ứng hư tử quả" vừa hái lúc nãy, nhìn nhưng hộp ngọc này, hắn có chút kinh ngạc nói:

- Những thứ này cũng đủ luyện chế ba lò "Hư Lạc đan" rồi, nếu như chị cần một viên, dùng không hết nhưng dược liệu này đâu.

- Tôi chỉ cần một viên là được, phần còn thừa cho anh.

Cảnh Anh Ly ngạo nghễ nói, hiển nhiên có rất tự tin với tư chất của mình, một viên "Hư Lạc đan" cô đã có thể thăng cấp Hư Thần rồi.

Diệp Mặc cũng không phải là người lòng tham không đáy, Cảnh Anh Ly rộng rãi như thế, lại giúp hắn bày mưu tính kế, trong lòng hắn rất cảm kích. "Hư Lạc đan" quý không gì sánh được, cho dù Cảnh Anh Ly không dùng đến, cũng có thể bán được một số lớn linh thạch.

- Tôi hiện tại giúp chị luyện chế, một lò đan dược tôi cần tối đa nửa ngày. Thế nhưng tôi chỉ giúp chị luyện một lò đan dược, phần còn lại xem như thù lao của tôi là được rồi.

Diệp Mặc thẳng thắn nói, người khác rộng rãi, hắn cũng không nên keo kiệt.

Sau ba giờ, Cảnh Anh Ly cầm một lọ "Hư Lạc đan" Diệp Mặc đưa cho cô, hoàn toàn không có bất kỳ nghi vấn gì, cô càng sợ sự thần bí của Diệp Mặc. Tuy rằng Diệp Mặc không luyện đan trước mặt cô, thế nhưng cô khẳng định Diệp Mặc chỉ cần lò thứ nhất đã luyện chế ra được "Hư Lạc đan", hơn nữa còn là "Hư Lạc đan" hạng nhất, người này nói không chừng Thiên cấp ngũ phẩm đan dược cũng có thể luyện chế ra được.

Là một thiên tài, Cảnh Anh Ly không thể không thừa nhận cô đã bị Diệp Mặc đả kích rồi, so với Diệp Mặc thì cô là thiên tài gì đây?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1074

Tầng Bảy Quỷ Dị

Thu hồi "Hư Lạc đan", Cảnh Anh Ly đè nén nghi hoặc và khiếp sợ trong lòng, không hỏi Diệp Mặc, cô biết một thiên tài thần bí như Diệp Mặc nếu bị Đan thành biết, sau đó tuyệt đối sẽ là nhân vật quan trọng của Đan thành. Một ngày Diệp Mặc quật khởi, Lôi Vân tông và Vô Cực tông căn bản sẽ không vì một hai người đệ tử nòng cốt mà kết hận thù với loại nhân vật thiên tài này.

Hiện tại giúp đỡ Diệp Mặc giống như việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, so với việc sau này khi Diệp Mặc nổi tiếng mới tới trợ giúp hắn tốt hơn rất nhiều.

- Tôi phỏng chừng chờ cho chúng ta tìm được tầng bảy Vẫn Chân điện, Vẫn Chân điện sẽ đóng. Thế nhưng cũng không sao, cho dù thời gian còn nhiều, chúng ta cũng không có cách nào lên lên tới tầng tám. Chờ sau khi đi ra ngoài, ba tháng sau chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Đan thành, đây là bản đồ toàn bộ Nam An châu, phía trên có vị trí của Đan thành.

Nói xong Cảnh Anh Ly lấy ra một ngọc giản đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy ngọc giản, nhưng phát hiện loại ngọc giản này hắn đã có rồi, chỉ là không tinh xảo như cái của Cảnh Anh Ly mà thôi.

Cảnh Anh Ly không tiếp tục hỏi Diệp Mặc chuyện trở thành Đan Vương hoặc là đại sư trận pháp như thế nào, cô là một người người phụ nữ thông minh, có một số việc chỉ cần biết là được rồi, nếu Diệp Mặc không nói, cô sẽ không hỏi thêm, thậm chí cũng không nhắc lại.

Ở cửa thang đá tầng thứ bảy đều nhìn không thấy người, chứng tỏ người có thể đến tầng thứ sáu đã rất ít rồi, về phần những tu sĩ đến tầng thứ bảy đương nhiên càng ít.

Cảnh Anh Ly đi vào cửa thang đá tầng thứ bảy không ngờ do dự một chút, trước đây cô rất vô tư, không ngại ngần đi tới tầng thứ bảy. Thế nhưng hiện tại có đã có được "Hư Lạc đan" cho nên sẽ có cảm giác lo được lo mất. Cô còn trẻ, hoàn toàn có thể đợi đến ba mươi năm sau rồi tới nơi này.

Diệp Mặc tu luyện "Tam Sinh quyết" cảm ứng rất mạnh không gì sánh được. Việc Cảnh Anh Ly do dự hắn lập tức cảm giác được, hắn cười nhạt nói:

- "Hư Lạc đan" cũng chỉ giúp chị tăng cấp Hư Thần mà thôi, mà tu tiên, Hư Thần chỉ là bước khởi đầu mà thôi.

Cảnh Anh Ly bỗng nhiên cười, cô hiển nhiên nghe ra được hàm ý của Diệp Mặc, cô quay đầu lại nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Cảm ơn, anh là một người rất cẩn thận hơn nữa cũng là người thông minh. Tôi cũng không phải sợ chết mà là sợ nếu tôi chết, tôi sẽ không có cơ hội trở lại tầng thứ bảy lần thứ hai nữa.

Nói đến đây, cô bỗng nhiên ngừng một chút, nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Trước đây tôi thấy anh bởi vì lo lắng nhiều quá mới muốn tới Đan thành, anh là lo lắng cho người nhà của anh sao?

Diệp Mặc vốn không muốn nói những chuyện này với Cảnh Anh Ly, chỉ là cô hỏi người mình lo lắng. Trong lòng Diệp Mặc không ngờ trỗi dậy một sự nồng nhiệt. Hắn nhớ tới Ánh Trúc, Diệp Lăng, Tĩnh Văn ở Phỉ Hải, lại nghĩ tới Khinh Tuyết và Lạc Ảnh. Còn có Ức Mặc, Diệp Tử Phong sống chết còn chưa rõ.

Hít một hơi, Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Đúng vậy, tôi rất nhớ bọn họ.

Cảnh Anh Ly từ trong mắt Diệp Mặc cảm nhận được Diệp Mặc đúng là rất lo lắng, không khỏi nói:

- Điều quan trọng nhất của người tu luyện không phải cần buông tất cả mọi chuyện sao? Lẽ nào anh không hiểu?

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Tôi tu luyện chính là vì chữ tình, nếu như vô tình, vậy không tu cũng được.

Cảnh Anh Ly bỗng nhiên cảm giác được nhẹ nhõm hơn, cô hình dáng xấu, không được người khác chú ý, cho nên ngoài việc tu luyện cũng chỉ có tu luyện. Thế nhưng từ trên người của Diệp Mặc, cô cũng không có cảm giác được sự kỳ thị của đối phương. Nghe được câu trả lời của Diệp Mặc, cô cũng vừa cười vừa nói:

- Nếu như quan điểm của anh bị tông môn tám sao Vô Tình cốc nghe được, sẽ có tranh cãi đấy.

Diệp Mặc càng không trả lời. Hắn ngay cả tông môn chín sao cũng không sợ, chẳng lẽ e ngại một tông môn tám sao?

Cảnh Anh Ly không nói gì thêm, cô sải bước tiến lên những bậc thang đá của tầng thứ bảy nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh đi cùng tôi, đợi lạt nữa rất có thể không nói chuyện, đến lúc đó anh dùng công pháp thần thức của anh chặt đứt áp lực tình thần, sau đó chúng ta cùng củng cố tinh thần hăng hái xông lên tấng thứ bảy.

- Được.

Diệp Mặc đi theo Cảnh Anh Ly cùng bước lên nhưng bậc thang đá.

Thang đá tiến lên tầng thứ bảy tổng cộng có bảy trăm bảy mươi bảy bậc

thang, hai trăm bậc thang đầu Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly còn có thể chống đỡ được, thế nhưng lúc bước tới hai trăm bậc tiếp theo, cái loại không gian áp lực đột nhiên xuất hiện, khiến Cảnh Anh Ly thiếu chút nữa bị đẩy lùi ra phía sau. Cũng may cô sớm có sự chuẩn bị, mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên chặn áp lực lại.

Nhưng lúc này mới hai trăm bậc đã có loại áp lực này rồi, làm thế nào để vượt qua năm sáu trăm bậc tiếp theo chứ? Cảnh Anh Ly phải sử dụng thần thức chống lại, thế nhưng cô biết cho dù cô và Diệp Mặc hai người cùng chống lại, cũng không có cách nào lên tới tầng thứ bảy.

Trong lúc nhất thời cô thậm chí có chút mơ hồ, cô không biết sự lựa chọn của mình là đúng hay sai.

Cô vừa muốn xoay nhìn Diệp Mặc một chút, nhưng phát hiện quanh thân rất nhẹ, loại cảm giác đè nén tinh thần của cô tựa hồ đã bị chém đứt rồi.

Cô ngạc nhiên nhìn lướt qua Diệp Mặc, cô biết Diệp Mặc có biện pháp công kích thần thức, thật không ngờ thần thức công kích của đối phương lại lợi hại như thế. Cô khẳng định sở dĩ có cảm giác nhẹ nhàng đó là bởi vì Diệp Mặc đã dùng thần thức công kích chặt đứt áp lực tinh thần thần hồn.

Nghĩ đến trước đó chính cô còn nói hai người hợp tác tiến vào tầng thứ bảy, lúc này Cảnh Anh Ly có chút đỏ mặt, đây là lần đầu tiên có đoán sai. Trước đó cô cho rằng Diệp Mặc cho dù có pháp thuật thần thức công kích, cũng không thể đơn độc một mình tiến vào tầng thứ bảy. Hiện tại xem ra, bất luận hắn có thể tiến vào tầng thứ bảy hay không, chút giúp đỡ nhỏ nhoi của mình cũng không nên so đo tính toán.

- Nhanh lên trên một chút.

Diệp Mặc cảm giác "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" của hắn tuy rằng đã nâng cao rất nhiều rồi, thế nhưng áp lực tinh thần thần hồn khi tiến vào những bậc thang đá ở tầng thứ bảy lại cao hơn rất nhiều so với tầng thứ sáu. Huống chi ở đây mới chỉ hai trăm bậc thang mà thôi, một khi bước lên phía

trên, Diệp Mặc thậm chí có thể tưởng tượng được cái loại áp lực này càng kinh khủng hơn.

Cảnh Anh Ly cũng cảm giác được Diệp Mặc đã tốn khá nhiều sức lực nên càng gia tăng tốc độ. Hai người rất nhanh đã vượt qua được hơn năm trăm bậc thang.

Khi Cảnh Anh Ly cho rằng nên đi nhanh một chút thì hai người có thể tiến đến tầng thứ bảy, bỗng nhiên lại có cảm giác được áp lực tinh thần thần hồn vốn bị Diệp Mặc ngăn chặn, đột nhiên tăng cường nhiều thêm. Cảnh Anh Ly đã phun ra mấy ngụm máu, trong lòng trỗi lên sự tuyệt vọng.

Lúc này không phải vì một ngụm máu đọng ở trong ngực không thể phun ra, mà lúc này cô căn bản là bị áp lực tinh thần áp chế đến độ có dấu hiệu tan vỡ. Cô không cần nhìn Diệp Mặc cũng biết Diệp Mặc không khá hơn cô bao nhiêu.

Lúc này Diệp Mặc đúng là không khá hơn Cảnh Anh Ly bao nhiều. Hắn nghĩ không ra, sau khi tới năm trăm bậc thang đá, áp lực quanh thân hắn bỗng nhiên nhiều hơn, mấy ngụm máu tươi phun ra, hắn thậm chí có thể cảm giác được thức hải bị tan vỡ.

Diệp Mặc hoảng hốt, một khi thức hải bị vỡ, hắn sẽ xong đời luôn. Lúc này hắn càng cố gắng điều động toàn bộ thần thức, lại một lần nữa sử dụng "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát".

Sau khi sử dụng "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát", Diệp Mặc cũng cảm giác được thức hải của mình phát sinh một tiếng "Răng rắc" rất nhỏ, một loại cảm giác sung sướng nhẹ nhàng trỗi lên trong lòng, thức hải bị bạo liệt lập tức rõ ràng hơn.

Đồng thời áp lực xung quanh đột nhiên giảm xuống, Diệp Mặc đã hiểu rõ, "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" của hắn đã thăng cấp. Tứ tầng thứ hai thăng cấp đến tầng thứ ba rồi. Lúc này hắn không chỉ có thể chặt đứt áp lực tinh thần thần hồn xung quanh còn có thể bổ ra nhiều thần thức đao.

Nếu như lúc này hắn lại đánh nhau với Lôi Báo, căn bản không cần dùng máu tươi vây khốn Lôi Báo nữa, chỉ cần không ngừng phát sinh thần thức đao là được rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cảm giác xung quanh mình cũng trở nên rõ ràng hơn, tron lòng hắn càng mừng rỡ. Lúc này đây dưới áp lực tinh thần thần hồn của các bậc thang đá, "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" của hắn không chỉ thăng cấp mà ngay cả thần thức của hắn cũng thăng cấp lên một cấp. Lúc này Diệp Mặc càng tin tưởng, tu luyện thần thức là có cấp bậc, đang tiếc hắn đến bây giờ chỉ biết thần thức của mình không ngừng thăng cấp, nhưng không biết rốt cuộc đã thăng lên cấp nào rồi?

Cảnh Anh Ly đồng thời cảm nhận được một trận nhẹ nhàng. Cô vốn đã tuyệt vọng giờ dường như có một loại cảm giác sống lại đang trỗi dậy trong lòng. Cô cảm kích nhìn Diệp Mặc một chút:

- Cảm ơn anh nhiều, công pháp thần thức của anh đã thăng cấp rồi?

Diệp Mặc gật đầu, trong lòng vẫn chưa bình tĩnh trở lại. Công pháp thần thức của hắn đã thăng cấp dưới áp lực, nếu như không thể thăng cấp hắn chỉ có thể chờ chết. Trước đây hắn còn tưởng rằng nếu không chịu nổi thì sẽ tiến vào Thế giới trang vàng của mình, hiện tại xem ra cách suy nghĩ này quá ngây thơ rồi.

Ở tầng thứ sáu, hắn có thể trốn vào Thế giới trang vàng, thế nhưng ở chỗ này, hắn vừa rồi ngoại trừ phun ra máu căn bản không có biện pháp nào khác. Nếu như không phải thần thức của hắn mạnh và "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" đồng thời thăng cấp, hắn chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Cảnh Anh Ly không nói thêm gì nữa, tiếp xúc càng nhiều với Diệp Mặc, cô càng cảm giác trên người tu sĩ này có rất nhiều điều thần bí, mỗi khi bản thân nghĩ mình đã hiểu hắn hơn, càng phát hiện căn bản không phải như vậy.

- Tôi thu lại câu nói trước đó, tôi nói anh không thể nói anh giết tôi diệt khẩu, xem ra chỉ có tôi nghĩ vậy thôi.

Cảnh Anh Ly tự giễu cười. Ngoại trừ dung mạo, cho dù bất kỳ thiên tài Nam An châu nào đứng ở trước mặt cô, cô cũng sẽ nói mình không bằng người khác. Thế nhưng hiện tại, cô thật lòng bị Diệp Mặc đánh bại rồi, ở trước mặt Diệp Mặc, cô đã từng tự cho mình là thiên tài đúng là chuyện nực cười.

Cô chợt nhớ tới Cảnh Anh Mộng người từng cùng cô xưng "Tuyệt đại song kiều" ở Huyền Âm Các, bỗng nhiên nở nụ cười thì thào nói một câu:

- Nếu như anh gặp y, về điểm kiêu ngạo này anh cũng không cần lấy ra thể hiện nữa.

"Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" của Diệp Mặc đã đến tầng thứ ba, hơn một trăm bậc thang tiếp theo không còn gì có thể uy hiếp hai người nữa. Hắn và Cảnh Anh Ly rất nhanh đã đi tới tầng thứ bảy của Vẫn Chân điện.

Đọc Truyện Online Tại TruyệnY Y

Diệp Mặc vốn cho rằng linh khí ở tầng thứ bảy càng dày đặc hơn tầng thứ sáu. Thế nhưng sau khi hắn đến nơi này mới phát hiện mình đã sai hoàn toàn. Linh khí ở đây thậm chí khiến hắn nhớ tới cấm địa Vẫn Chân, căn bản là rất lộn xộn. Không chỉ không tinh khiết, thậm chí linh khí còn không nồng hậu bằng tầng thứ năm.

- Đây là tầng thứ bảy?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn cảnh sắc bốn phía, có chút sững sờ hỏi một câu.

Diệp Mặc chỉ hỏi một câu, rồi kinh dị nhìn một người tu sĩ đứng cách đó không xa. Người tu sĩ này hắn biết, khi ở tầng thứ ba của Vẫn Chân điện, Thanh Hàn đã nói với hắn, tên là Đoạn Cửu Dương là tu sĩ Hư Thần của Thần Phong cốc, một tông môn chín sao. Thế nhưng lúc này gã đứng không nhúc nhích, hiển nhiên là đã chết rồi, nhưng vẻ mặt của gã rất là quỷ dị.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1075

Không Phải Không Gian Bị Sụt Lún

Đúng vậy, đó là Đoạn Cửu Dương của Thần Phong cốc.

Cảnh Anh Ly hiển nhiên cũng nhìn thấy sự quỷ dị của Đoạn Cửu Dương, đứng ở bên cạnh Diệp Mặc nói một câu.

- Tôi cũng biết người này gọi là Đoạn Cửu Dương, thế nhưng cô có phát hiện hay không, cái chết của hắn có vẻ rất quỷ dị?

Diệp Mặc nói.

Cảnh Anh Ly gật đầu:

- Đúng vậy, xung quanh không có bất cứ vết tính tranh đấu nào, vẻ mặt của hắn tựa hồ giống như là đang kinh hỉ khi thấy một thứ tốt, nhưng ánh mắt của hắn lại có chút kinh hãi, điều này thực có chút mâu thuẫn, hơn nữa...

Cảnh Anh Ly nhìn thoáng qua Diệp Mặc, trong ánh mặt đột nhiên xuất hiện một ít sợ hãi.

- Hơn nữa nhẫn trữ vật của hắn đã không còn, phải hay không?

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Cô nghĩ cái gì có khả nâng bất tri bất giác mà giết chết một tu sĩ Hư Thần? Thậm chí khiến cho tu sĩ Hư Thần không kịp phản ứng.

Cảnh Anh Ly và Diệp Mặc thoáng nhìn nhau, trong lòng đều có một ít bất an. Muốn giết một gã tu sĩ Hư Thần trước khi y kịp phản ứng thì chí ít phải là tu sĩ có tu vi Hóa Chân, nhưng coi như là tu vi Hóa Chân có thể giết

chết tu sĩ Hư Thần trong chớp mắt. Thế nhưng khiến vẻ mặt tu sĩ Hư Thần bị giết không kịp biến hóa thì đó thực là điều hết sức khó khăn.

Hơn nữa tu sĩ trong vòng một trăm tuổi có thể tấn cấp tu vi Hư Thần thì đã là thiên tài rồi, huống chi tu luyện tới tu vi Hóa Chân? Đây quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Diệp Mặc nhìn bốn phía một chút thấy như có yêu khí mờ mờ, trong lòng có cảm giác bất an càng lúc càng mạnh. Ở chỗ này hắn có một loại cảm giác về nguy cơ chưa từng có, hắn nghĩ tầng thứ bảy không phải là tu vi hiện tại của hắn có thể tới.

- Tầng thứ bảy trước đây đã có người đến chưa? Vì sao linh khí ở đây hỗn tạp mờ mịt như vậy, hơn nữa thần thức cũng bị ảnh hưởng? Tôi thậm chí nhìn không thấy một gốc linh thảo nào?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi một câu.

Cảnh Anh Ly đã bình tĩnh trở lại, cô nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, gật đầu nói:

- Đúng thế, Vẫn Chân điện tầng bảy không có bao nhiêu linh thảo, coi như là có cũng là một ít linh thảo cực kỳ trân quý. Người tới Vẫn Chân điện tầng bảy đều là vì đi đến "Chân thần các" tìm kiếm pháp bảo và các công pháp Thiên cấp.

Thấy Diệp Mặc không hiểu được, Cảnh Anh Ly tiếp tục nói:

- Tương truyền Vẫn Chân điện tầng bảy này là chiến trường đại chiến của các tu sĩ thượng cổ, rất nhiều tu sĩ Ngưng Thể và tu sĩ Thừa Đỉnh thậm chí là Hóa Chân đã ngã xuống ở chỗ này, rất nhiều pháp bảo của bọn họ đều bị vùi lấp ở dưới lòng đất nơi đây, hoặc là vương vãi ở nhiều nơi khác nhau. Sau này Vẫn Chân điện tầng bảy lại xuất hiện "Chân thần các", khi đó các pháp bảo và công pháp có linh tính đều chủ động xuất hiện ở "Chân thần các".

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, hắn nhìn Cảnh Anh Ly một chút rồi nói:

- Pháp bảo và công pháp chủ động xuất hiện ở "Chân thần các", loại chuyện này cô cũng tin? Tuy rằng vô mới vừa rồi không trực tiếp trả lời tôi, thế nhưng từ ý tứ lời nói của cô, tôi có thể nghe ra, có đúng đã từng có người tới Vẫn Chân điện tầng bảy này hay không?

Cảnh Anh Ly nhíu mày, cô cũng chỉ là nghe nói pháp bảo cao cấp sau khi đạt đến trình độ nhất định sẽ xuất hiện khí linh. Thế nhưng rốt cuộc tới trình độ nào mới xuất hiện khí linh cô cũng thực không biết rõ ràng. Hơn nữa, chân khí sẽ có khí linh sao? Coi như là pháp bảo có thể có khí linh, vậy công pháp cũng có thể có khí linh sao?

Thế nhưng cô vẫn trả lời:

- Tôi đã nghe sư phụ nói qua, người của Kim Kiếm môn đã từng có một tu sĩ Hư Thần tiến nhập qua tầng thứ bảy. Sau này tên tu sĩ kia đi ra, đã mang theo rất nhiều công pháp và pháp chân khí, thậm chí cả linh thảo cấp tám đều có. Tên tu sĩ kia sau khi đi ra, không ngừng nói rằng bên trong "Chân thần các" ở Vẫn Chân điện tầng bảy có pháp bảo và công pháp chống chất như núi.

Diệp Mặc có chút không thể hiểu được:

- Vậy là có ý gì?

Cảnh Anh Ly thở dài nói:

- Bởi vì tên tu sĩ kia sau khi đi ra chỉ biết nói về chuyện tình "Chân thần các", cũng không biết đến tu luyện nữa. Tinh thần của hắn xảy ra vấn đề, chưa được bao lâu thì hắn đã chết rồi. Mọi người đều cho rằng hắn bị áp bức tinh thần quá lớn của thang đá khi đi lên tầng bảy khiến hắn bị điên. Mà tông môn bảy sao Kim Kiếm môn đó nhờ những món đồ hắn mang ra mà tấn cấp lên tông môn tám sao, hiện tại nội tình còn có thể so sánh với các tông môn chín sao. Vì thế từ đó về sau mỗi lần Vẫn Chân điện mở ra các đại môn phái

đều muốn tiến tới tầng thứ bảy. Thế nhưng vừa nghe được lời anh nói, tựa hồ tôi mới nhớ ra qua nhiều năm như vậy, còn chưa có người nào có thể lên tới tầng thứ bảy, sau đó có thể đi ra ngoài.

- Vậy thì cô vì cái gì mà nhất định muốn tới tầng thứ bảy?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Cảnh Anh Ly hỏi một câu.

Cảnh Anh Ly chần chờ chốc lát, rồi nhướng nhướng mày nói:

- Bởi vì bà ngoại tôi đã ngã xuống ở tầng thứ bảy, vì vậy mục đích chủ yếu của tôi chính là đi tìm chiếc nhẫn trữ vật mang về. Vì trong cái nhẫn trữ vật kia có đồ vật rất quan trọng.

- Cô cho rằng cái nhẫn trữ vật kia ở trng "Chân thần các" phải không?

Diệp Mặc lại lần nữa hỏi.

Cảnh Anh Ly gật đầu nói:

- Đúng thế, bà ngoại tôi sau khi lên tầng thứ bảy cua Vẫn Chân điện thì không trở ra nữa, nếu như có ngã xuống, thì khẳng định là ngã xuống ở "Chân thần các" rồi.

- Tôi có một loại dự cảm, với thực của chúng ta bây giờ đi đến "Chân thần các", tuyết đối sẽ không thể sống trở về, mặc dù đây chỉ là dự cảm, nhưng khả năng dự cảm của tôi luôn luôn rất chính xác.

Diệp Mặc trầm mặc trong chốc lát rồi nói.

Nếu như Cảnh Anh Ly nhất định phải đi "Chân thần các", vậy hắn sẽ đi cùng cô, lúc trước vốn đã đồng ý đi cùng cô, Diệp Mặc sẽ không thay đổi ý định, thế nhưng Diệp Mặc đến nơi này thì đã có loại cảm giác cực kỳ xấu, trước hắn ở cấm địa Vẫn Chân cũng không thấy có loại cảm giác này.

Cảnh Anh Ly trầm mặc, cô rất vất vả mới đi tới được Vẫn Chân điện tầng bảy, kết quả lại không có cách nào hoàn thành việc mình muốn làm,

điều này làm cho cô nhất thời khó có thể tiếp nhận được. Huống hồ cô cũng biết, nếu như hiện tại không có cách nào hoàn thành, ba mươi năm sau, cô không có cách nào để hoàn thành nữa.

Sau ba mươi năm nữa, với tư chất của cô tôi đa cũng chỉ có thể tấn cấp Hư Thần tầng bốn, cũng chẳng hơn Đoạn Cửu Dương bao nhiêu? Huống hồ coi như cô là tu sĩ Hư Thần tầng bốn, không có được công pháp thần công kích thần thức như của Diệp Mặc, cô thậm chí không nhất định có thể lại lên được tầng thứ bảy này.

Diệp Mặc thấy Cảnh Anh Ly có chút do dự, lại lần nữa nói rằng:

- Nếu như cô tin tưởng tôi, ba mươi năm sau, tôi nếu là có cơ hội, tôi sẽ giúp cô tìm được nhẫn trữ vật của bà ngoại cô. Chỉ là hiện tại, coi như là cả tôi cùng đi với cô đi lên cũng không có lấy một phần nắm chắc. Nếu như có thể lựa chọn, tôi đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Thấy Diệp Mặc đã nói những lời này rồi, Cảnh Anh Ly cũng đành cắn răng nói:

- Được, chúng ta chờ ở chỗ này đợi tới lúc truyền tống ra ngoài, tôi phỏng chừng còn khoảng hai ngày nữa.

Ngay khi Cảnh Anh Ly vừa mới nói dứt câu, Diệp Mặc cũng cảm giác được không gian như bị sút lún, trong lòng hắn cả kinh. Nghĩ cũng không có nghĩ, liền xuất ra đại đỉnh tám cực.

Đại đỉnh tám cực được Diệp Mặc lấy ra, lập tức hình thành từng đạo đỉnh ảnh xoay quanh Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly.

Cảnh Anh Ly cảm giác được một luồng khí âm lãnh ập đến, cô tựa hồ cũng cảm giác được không gian đang bị sụt lún, nhất thời kêu lên sợ hãi:

- Đây là không gian sụt lún...

Sắc mặt của cô nhanh chóng trở nên trắng bệch, đối mặt với không gian

sút lún, dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không có cách nào để chạy trốn tìm đường sống, đừng nói chi bọn họ chỉ là tu sĩ Nguyên Anh mà thôi.

Nhưng sắc mặt của Diệp Mặc lại cực kỳ trầm trọng, toàn lực vận chuyển đại đỉnh tám cực, muốn bao bọc lấy hắn và Cảnh Anh Ly. Hắn đã trải qua "Không gian đao gió" và "Không gian loạn lưu", tình trạng rất giống với không gian sụt lún lúc này, thế nhưng thần thức cường đại của Diệp Mặc lập tức cảm nhận được đây không phải là không gian sụt lún mà là một cái gì đó khác biệt.

- Diệp Mặc, vô ích thôi, đó là không gian sụt lún, không nên dùng đại đỉnh kháng...

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc còn đang cố công vô ích, có chút tuyệt vọng mà kêu lên. Diệp Mặc không nói một lời, càng liên tục thôi động đại đỉnh.

Bang bang bang...

Vài tiếng cực kỳ nặng nề vang lên, đại đỉnh của Diệp Mặc tựa hồ đã bị một thứ gì đó tập kích. Diệp Mặc tuy đã toàn lực dùng thần thức và chân nguyên rót vào đại đỉnh để chống lại, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly hai người cũng bị bay ra theo chiếc đại đỉnh, bay ra ngoài trăm thước.

- Đây không phải là không gian sụt lún?

Cảnh Anh Ly lập tức hiểu rõ hiện tượng vừa rồi tuy rằng giống không gian sụt lún nhưng căn bản lại không phải là không gian sụt lún.

Diệp Mặc lại liên tiếp phun ra hai ngụm máu, mới lau miệng lạnh giọng nói:

- Chúng ta bị lừa.

- Anh bị thương?

Cảnh Anh Ly không rõ Diệp Mặc nói bị lừa nghĩa là xảy ra ra chuyện gì, thế nhưng Diệp Mặc bị thương thì cô có thể nhìn thấy được.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Cô xem Đoạn Cửu Dương có còn ở đó không?

Cảnh Anh Ly lúc này mới phát hiện Đoạn Cửu Dương vừa rồi vẫn còn đứng thẳng ở đó, giờ đã biến mất rồi, lập tức kinh hãi nói:

- Lẽ nào hắn bị không gian sụt lún nuốt mất rồi?

Nói xong cô liền biết những lời này của cô thật vô nghĩa, nếu như là không gian sụt lún, vậy đại đỉnh của Diệp Mặc sao lại có thể bảo vệ được hai cái mạng nhỏ của bọn họ?

- Nuốt cái rắm.

Sắc mặt của Diệp Mặc hết sức khó coi, hắn tận mắt thấy Đoạn Cửu Dương bị gió âm thổi tan thành tro. Mà luồng gió âm này xuất hiện sau khi xảy ra tình trạng giống như không gian sụt lún kia, hiển nhiên là có quan hệ với cái không gian sụt lún vừa nãy.

Bởi vì sau khi Diệp Mặc cảm giác thấy có nguy cơ, thần thức của hắn một mực chú ý đến xung quanh, vì vậy khi cảm giác được lúc không gian sụt lún đột kích, hắn liền cảm thấy được đây không phải thực sự là hiện tượng không gian sụt lún rồi, đồng thời lập tức xuất ra đại định tám cực. Bằng không, lúc này có lẽ hắn đã giống với Đoạn Cửu Dương kia, trở thành một đống tro bụi rồi.

- Cô không nên cử động.

Diệp Mặc nói xong liền trực tiếp lấy ra "Vụ liên tâm hỏa", đồng thời dùng "Vụ liên tâm hỏa" cuốn một vòng trên người Cảnh Anh Ly.

- Thiên hỏa?

Cảnh Anh Ly vừa nhìn thấy Diệp Mặc lấy ra "Vụ liên tâm hỏa", liền đã nhìn ra đây là thiên hỏa. Tuy rằng rõ ràng Diệp Mặc phóng thiên hỏa về phía cô, thế nhưng cô vẫn bình thản không một cử động nào.

Trong nháy mắt này cô liền hiểu rõ nhiều chuyện tình, lúc trước bởi vì đã tới đây mà không thể đi "Chân thần các", cô vẫn có chút lo được lo mất nên có nhiều chuyện không thông suốt được. Hiện tại cô đã suy nghĩ cẩn thận lại rồi hiểu được rất nhiều chuyện tình. Hơn nữa cô khẳng định Diệp Mặc không phải là muốn giết cô, nếu như muốn giết cô, vừa rồi cũng không cần phải dùng đại đỉnh để bảo vệ cô.

Quả nhiên suy đoán của Cảnh Anh Ly không hề sai, một trận âm thanh "Xuy xuy" mang theo mùi hôi thối nổi lên. Cảnh Anh Ly cảm giác được toàn thân trở nên thoải mái hơn nhiều, bên ngoài y phục của cô tựa như có vật gì đó bị thiên hỏa của Diệp Mặc thiêu đốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1076

Bóng Đen Của Tầng Bảy

Vừa rồi không phải là không gian sụt lún?

Cảnh Anh Ly lập tức hoàn toàn hiểu rõ, có người bắt chước không gian sụt lún. Nếu như thật sự là không gian sụt lún, dù cho cô một lòng muốn chạy trốn thì cũng sẽ không thoát khỏi cái chết được. Diệp Mặc thật biết nắm bắt thời cơ, không ngờ nhanh chóng đã lấy ra đại đỉnh tám cực chống đỡ.

- Cảm ơn nhiều, anh lại cứu tôi một lần.

Cảnh Anh Ly đồng thời cũng hiểu rõ vừa rồi Diệp Mặc dùng thiên hỏa là giúp cô, tuy rằng cô không thấy Diệp Mặc thiêu hủy cái gì, nhưng cô hiển nhiên biết đó không phải là thứ gì tốt.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cô cũng đã từng cứu tôi, thế nên loại chuyện này đừng có để ở trong lòng. Thế nhưng, phỏng chừng tầng thứ bảy Vẫn Chân điện này rất không đơn giản, hơn nữa tựa hồ bị vật gì đó chiếm lấy làm địa bàn rồi. Nơi này trước đây hẳn không phải là cái tình trạng này, phải là sau này mới có tình huống này phát sinh.

- Tôi cũng cảm giác ở đây không thích hợp, chúng ta đi nhanh lên...

Cảnh Anh Ly vô thức rùng mình một cái, chỉ là nửa câu sau cô vẫn chưa nói hết, cũng đã ý thức được, coi như là có muốn đi thì cũng không có cách nào để đi, nơi này là Vẫn Chân điện tầng bảy, có thể đi được tới nơi nào chứ? Đi tới tầng tám sao hay là xuống tầng sáu?

Diệp Mặc thấy Cảnh Anh Ly nói nửa chừng, cũng biết cô đã hiểu ra rồi, nên liền nói:

- Lúc này chúng ta căn bản không biết đi đâu, không nói chúng ta không tìm được cửa tiến lên tầng tám, coi như là tìm được rồi, chúng ta có thể đi lên không? Về phần lùi lại hoặc xuống tầng thứ sáu thì càng không được. Biện pháp duy nhất lúc này là chờ thời điểm Vẫn Chân điện đóng cửa, chúng ta được truyền tống ra ngoài.

- Đồng ý.

Cảnh Anh Ly chỉ vì bất ngờ bị kinh hãi nên mới có suy nghĩ lung tung, lúc này tỉnh táo lại đã sớm hiểu rõ được tình thế. Ngoại trừ ở lại chỗ này cố thủ, còn lại không có bất cứ biện pháp nào khác. Không nói đến việc không biết cửa tiến nhập tầng tám, coi như là có biết thì tại tầng bảy quỷ dị này, cô và Diệp Mặc có thể đi lên tới tầng tám mà không gặp phải chuyện gì hay không. Huống hồ tầng tám là cái dạng gì, ai có thể biết được?

Hiểu rõ đạo lý này, Cảnh Anh Ly trước tiên xuất ra lá chắn pháp bảo của mình, cô biết Diệp Mặc khẳng định biết bố trí trận pháp. Điểm ấy không cần cô phải nhắc nhở.

Quả nhiên, sau khi cô vừa xuất ra lá chắn pháp bảo, Diệp Mặc lại đánh ra vài đạo pháp quyết vào đại đỉnh tám cực, sau đó không chút do dự lấy ra trận kỳ bắt đầu bố trí trận pháp.

Ngoài dự liệu của Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly chính là, sau khi Diệp Mặc bố trí trận pháp phòng ngự quanh hai người, xung quanh bọn họ vẫn không có chút động tĩnh nào.

- Chúng ta có phải đã quá cẩn thận rồi hay không?

Cảnh Anh Ly cũng thoáng trầm tĩnh lại, nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Tuyệt đối phải cẩn thận, dự cảm của tôi luôn luôn đúng, chúng ta ở tại chỗ này là tốt nhất, nơi này cách cửa vào của tầng bảy không xa, hẳn là còn chưa tới chỗ nguy hiểm nhất. Cô dùng những trận kỳ này trông coi trận pháp phòng ngự, một khi trận pháp phòng ngự buông lỏng cô lập tức dựa theo phương vị mà tung trận kỳ.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một đống trận kỳ đưa cho Cảnh Anh Ly.

Nếu như không phải là vì quá lo lắng, Diệp Mặc thật là muốn đi xem cái "Chân thần các" kia. Thế nhưng hắn cảm giác một khi đi thì khẳng định sẽ xảy ra chuyện, lúc này mới cưỡng chế cách suy nghĩ này xuống.

- Anh sao thế?

Cảnh Anh Ly tiếp nhận trận kỳ rồi có chút nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

- Tôi còn phải luyện chế trận kỳ, nếu như cô có tài liệu luyện chế trận kỳ thì đều cho tôi hết đi.

Diệp Mặc nói xong trực tiếp ngồi ở bên trong đại trận phòng ngự bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Cảnh Anh Ly không hỏi lại, trực tiếp lấy tài liệu của mình ra. Một đống tài liệu được xếp đống trước mặt của Diệp Mặc.

Diệp Mặc bắt đầu không ngừng luyện chế trận kỳ, tuy rằng hắn không phải luyện khí sư, nhưng vì thường luyện chế các loại trận kỳ nên đối với việc luyện khí cũng có chút hiểu biết. Hắn thậm chí đang suy nghĩ, nói không chừng sau đó hắn nhờ vào việc luyện chế trận kỳ mà có thể trở thành cao thủ luyện khí.

- A, bà ngoại...

Khi Cảnh Anh Ly cầm trận kỳ khẩn trương nhìn chằm chằm bên ngoài trận, không ngờ đột nhiên nhìn thấy hình ảnh bà ngoại của mình. Tuy rằng cô chưa từng thực sự thấy qua bà ngoại. Thế nhưng lúc này người ở ngoài

trận thực sự là bà ngoại của cô không thể nghi ngờ.

Cô vô thức tiến lên, lại cảm thấy thức hải của mình chợt lạnh lẽo, có một loại cảm giác tan vỡ giống như là khi đi qua thang đá.

Cô cản bản là không kịp phản ứng, phía trước của đại trận phòng ngự cấp năm dần hiện ra một vòng sáng màu trắng nhạt, tựa hồ đem vật gì đó quét ra ngoài.

Cảnh Anh Ly giật mình một cái, nhưng lại phát hiện phía trước của đại trận phòng ngự cấp năm không ngờ bị tổn hại một lỗ thật lớn. Nếu như thêm một chút nữa, đại trận phòng ngự cấp năm tầng đầu sẽ hoàn toàn bị phá nát.

Lúc này cô đâu còn nhìn thấy cái bóng của bà ngoại nữa. Cảnh Anh Ly kinh hô một tiếng:

- Nguy hiểm thật, không ngờ giống như là tâm ma của bản thân, có thể ảnh hưởng đến thức hải.

Bạn đang đọc truyện được copy tại TruyệnY truyenfull. vn Đồng thời trận kỳ trong tay trực tiếp hướng về phía pháp trận bị phá vỡ, đem chỗ bị phá vỡ của trận pháp tu bổ lại, Cảnh Anh Ly vẫn còn có chút sợ hãi, cô vô thức nhìn Diệp Mặc đang còn luyện chế trận kỳ ở bên cạnh nói:

- Đáng lẽ tôi phải nhớ rằng Đoạn Cửu Dương chết như thế nào mới phải?

Diệp Mặc nhìn cô một cái nói:

- Tôi đã sớm biết, chỉ là cô nên chú ý một chút, đừng cho pháp trận bị công phá, nếu như trận pháp bị hủy, đối với chúng ta chính là tử lộ, hiện tại biện pháp duy nhất là kiên trì đến khi Vẫn Chân điện đóng cửa.

Cảnh Anh Ly xấu hổ gật đầu, cô cảm giác sự thông minh của mình ở trước mặt Diệp Mặc căn bản là không có chỗ dùng. So sánh với sự bình tĩnh và trầm ổn của Diệp Mặc, sự thông minh của cô lúc này có chút phù phiếm

rồi.

Lấy lại bình tĩnh, Cảnh Anh Ly cũng thoải mái hơn, mình cần gì phải tự coi nhẹ mình? Người như Diệp Mặc ở trên thế gian này có thể có mấy người chứ? Cô cũng biết trong lòng của Diệp Mặc cũng giống cô, thực sự thừa nhận cô là một người thông minh.

Thủ pháp luyện chế trận kỳ của Diệp Mặc càng lúc càng nhanh, mà trận kỳ chồng chất trước mặt hắn cũng càng lúc càng cao.

Sự an tĩnh rất nhanh qua đi, thần thức của Cảnh Anh Ly đều không thể nhìn rõ được bóng đen không ngừng nhắm hướng trận pháp của bọn họ mà công kích. Trận pháp bị đánh liên tục lung lay, ở bên ngoài trận pháp phòng ngự, tự hồ như "Không gian đao gió" và "Không gian loạn lưu" cũng xuất hiện nhiều hơn.

Ánh sáng bên ngoài trận pháp liên tục lóe ra, những đợt tập kích không ngừng bị ngăn trở, mà Cảnh Anh Ly chỉ có thể không ngừng tung ra trận kỳ và linh thạch. Về phần trận pháp công kích gì đó, cô đến giờ cũng không biết là cái gì.

Ầm, ầm, ầm...

Từng đợt tiếng vang ầm ầm truyền vào tai, trận pháp tựa hồ đã không chịu nổi những công kích kịch liệt bên ngoài rồi. Cảnh Anh Ly lo lắng nhìn Diệp Mặc, thế nhưng Diệp Mặc vẫn như cũ không ngừng luyện chế trận kỳ, thậm chí như là không nghe được thanh âm công kích bên ngoài.

Răng rắc...

Diệp Mặc bố trí hai tầng trận pháp phòng ngự, rốt cuộc có một tầng đã bị công phá, Cảnh Anh Ly thậm chí đã nhìn thấy một khuôn mặt đờ đẫn mờ ảo, thế nhưng trong nháy mắt liền biến mất, thật giống như là ảo giác vậy.

- Diệp Mặc...

Cảnh Anh Ly tuy rằng thông mình tuyệt đỉnh, thế nhưng đối mặt với loại tình huống này, cô đã luống cuống. Còn tiếp tục như vậy, một tầng còn lại của trận pháp phòng ngự này rất nhanh cũng sẽ bị công phá.

Lúc này cô âm thầm may mắn khi nghe lời Diệp Mặc nói, cái tầng thứ bảy này thật đúng như địa ngục u minh, nhìn không nhìn được, thần thức cũng không xuyên thấu được, lại không ngừng bị công kích, thậm chí thức hải còn bị một loại khí âm lãnh xâm lấn.

Rắc rắc...

Tầng thứ hai của trận pháp phòng ngự cũng có một chút buông lỏng rồi, phát sinh ra âm thanh rắc rắc, bóng đen bên ngoài tựa hồ không ngừng kéo đến, càng lúc càng nhiều.

Khi mà Cảnh Anh Ly đã không biết phải làm sao, Diệp Mặc liền đứng lên nói với Cảnh Anh Ly:

- Cô nghỉ ngơi một lát đi, hiện tại giao chỗ này cho tôi.

Nói xong Diệp Mặc không đợi Cảnh Anh Ly trả lời, trận kỳ trong tay đã giống như rải hoa mà đánh ra ngoài.

- Anh không phải tu bổ lại trận pháp sao?

Cảnh Anh Ly phát hiện ra trận kỳ ném ra ngoài cũn không phải là để tu bổ trận pháp, mà là bố trí một trận pháp mới.

- Không sai.

Diệp Mặc trầm giọng đáp, vừa rồi khi Cảnh Anh Ly trông coi trận pháp, hắn đã phát hiện trận pháp cấp năm căn bản là không có cách nào để bọn họ có thể phòng thủ đến khi Vẫn Chân điện đóng cửa. Hơn nửa tài liệu ở đây rất nhiều, lại là tài liệu cao cấp, hắn liền luyện chế trận kỳ của trận pháp phòng ngự cấp sáu.

Lúc này hắn bố trí chính là trận pháp phòng ngự cấp sáu.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc bố trí trận pháp, cũng không rảnh rỗi, cô liền bắt đầu tu bổ lại chỗ hỏng của trận pháp phòng ngự cấp năm.

Sau một canh giờ hai người mới xong việc, khi tầng thứ hai của trận pháp phòng ngự sắp bị phá, Diệp Mặc trong tay ném ra bốn viên linh thạch cực phẩm, hơn nữa còn kèm theo cả hơn mười khối linh tinh.

Cảnh Anh Ly chỉ cảm giác không gian quanh bản thân từng đợt lay động, một trận pháp phòng ngự mới đã xuất hiện ở trước mặt cô.

- Đại trận phòng ngự cấp sáu?

Cảnh Anh Ly kêu lên một tiếng kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc càng lúc càng phức tạp. Cái tên Diệp Mặc này thật là thiên tài có chút thái quá rồi, không ngờ dưới tình huống như vậy có thể bố trí ra đại trận phòng ngự cấp sáu. Tuy rằng một trận pháp đại sư cấp sáu, vẫn kém xa so với tông sư trận pháp, thế nhưng ở Nam An châu liệu có bao nhiêu đại sư trận pháp cấp sáu?

Phải biết rằng có rất nhiều môn phái để có thể mời một đại sư trận pháp cấp sáu đều phải tiêu tốn vô số linh thạch. Cái tên Diệp Mặc này chỉ cần xoay sở một chút đã thăng cấp trình độ trận pháp lên cấp sáu, riêng khả năng bố trí trận pháp này của hắn có thể ăn đứt toàn bộ Tu Chân giới rồi.

Hơn nữa cô thấy Diệp Mặc không ngờ lại có nhiều linh thạch cực phẩm và linh tinh như vậy, cái này quả thực là còn nhiều hơn so với chính mình rất nhiều, hắn thật sự là một tán tu sao?

Diệp Mặc điều tiết lại chân nguyên rồi nói:

- Chúng ta chỉ cần bảo vệ cái đại trận phòng ngự cấp sáu này là được, đáng tiếc là cái gì cũn không lấy được, mà lại lãng phí của tôi rất nhiều linh thạch cực phẩm như vậy, lại còn cả linh tinh nữa.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc đã bố trí xong đại trận phòng ngự cấp sáu, cũng thở phào nhẹ nhõm một chút, lập tức hỏi.

Diệp Mặc trầm mặc một chút rồi nói:

- Tôi cũng không xác định rõ, thế nhưng bóng đen bên ngoài thoạt nhìn rất giống quỷ tu, thế nhưng bất đồng chính là quỷ tu này không có chút ý thức nào, hình như giống như bị người khác điều khiển vậy.

- Không phải là quỷ tu, bóng đen đó đúng là không có ý thức, thế nhưng nó có thể xâm lấn thức hải.

Trong lòng Cảnh Anh Ly vẫn có chút sợ hãi.

Dừng một chút, cô vô thức nhìn Diệp Mặc một chút nhưng phát hiện Diệp Mặc cũng đang nhìn cô, trong ánh mắt hai người đều có một loại kiêng kỵ và trầm trọng. Bởi vì bọn họ đều có suy đoán giống nhau, bóng đen bên ngoài tuy không có cách nào để nhìn thấy rõ ràng, thế nhưng bất luận nó có phải là quỷ tu hay không, đều có một điểm đặc biệt chính là bọn họ đều tin rằng nó bị người khác điều khiển.

Ở trong tầng thứ bảy của Vẫn Chân điện mà chỉ huy bóng đen này, hiển nhiên không phải là mới tồn tại mà là đã tồn tại từ lâu rồi. Mà một người đã tồn tại thời gian rất dài trong Vẫn Chân điện tầng bảy, không ngờ lại không có tin tức bị truyền ra ngoài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1077

Ai Giết Viên Quan Nam

Một ngày thoáng trôi qua, tuy rằng một ngày này trôi qua với những mạo hiểm không gì sánh được. Thế nhưng dưới sự nỗ lực phòng thủ của cả Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly, cùng với lực phòng ngự của đại trận cấp sáu thì cuối cùng một ngày này đã an toàn trôi qua.

- Tôi sẽ bố trí thêm một trận pháp công kích.

Diệp Mặc thấy rằng trận pháp phòng ngự tuy rằng lợi hại. Thế nhưng chỉ dựa vào hai người thì cuối cùng có thể sẽ không gắng gượng được.

Không đợi Diệp Mặc bắt đầu bày binh bố trận. Cảnh Anh Ly liền nhỏ giọng nói:

- Hẳn là không cần bố trí thêm trận pháp đâu. Tôi nghĩ chúng ta chắc chỉ còn không đến một canh giờ nữa, chúng ta sẽ được truyền tống ra ngoài.

Diệp Mặc ngừng lại, nếu như đúng là không còn đến một canh giờ nữa, hắn đúng là không cần bố trí thêm trận pháp rồi.

Ngay khi Diệp Mặc vừa dừng tay, một lực đạo như suối không gian hết sức cường hãn xông vào đại trận phòng ngự cấp sáu.

Rắc rắc...

Một tiếng động vang lên, trận pháp phòng ngự cấp sáu đảo mắt cái đã bị xé rách.

Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly trong lòng hết sức kinh hãi, bọn họ nhờ vào

cái trận pháp phòng ngự này ngăn trở mấy canh giờ liền không có vấn đề gì, thế nhưng không ngờ được là chỉ trong chốc lát đã bị công phá rồi.

Còn không chờ hai người kịp hồi thần, chỉ sau một khắc, số linh thạch cực phẩm và linh tinh bổ sung linh lực cho đại trận phòng ngự cấp sáu "Răng rắc" một tiếng liền hoàn toàn vỡ vụn.

Bóng đen kia còn chưa vọt tới trước mặt hai người Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly, thì cả hai đã cảm giác được từng đợt âm lãnh, thật giống như hiện tượng giả không gian sụt lún lúc trước.

Đại đỉnh tám cực nhanh chóng hiện ra vô số đỉnh muốn chặn trước mặt của bóng đen. Diệp Mặc biết một người có thể công kích được đại trận phòng ngự cấp sáu của hắn thì đại đỉnh tám cực cũng không có khả năng chống đợ được. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức xuất ra "Vụ liên tâm hỏa".

Bất luận "Vụ liên tâm hỏa" có đối phó được với bóng đen kia hay không thì hắn cũng chẳng còn cách nào khác.

"Vụ liên tâm hỏa" vừa được phóng ra, lập tức có một tiếng kêu bi ai thảm thiết truyền đến. Hữu dụng? Không ngờ nhanh như vậy? Diệp Mặc không kịp vui mừng, cũng cảm giác được trước người mình xuất hiện một viên ngọc gần như trong suốt. Viên ngọc này làm cho Diệp Mặc nhìn vào cũng rất thoải mái, Diệp Mặc nhịn không được đưa tay cầm lấy viên ngọc kia.

Một cảm giác êm dịu thoải mái truyền đến, thậm chí suy nghĩ và tư tưởng cũng trở nên rõ ràng vô cùng. Đây là cái gì, tốt thế?

- A, đây là Tịnh linh châu, số đó là Linh tu. Công kích chúng ta không ngờ lại là một Linh tu...

Cảnh Anh Ly cũng nhìn thấy viên ngọc trong suốt trong tay Diệp Mặc, nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Tịnh linh châu? Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, hắn phát hiện thứ trong

tay quả nhiên là Tịnh linh châu. Tịnh linh châu ở Tu Chân giới là báu vật vô giá, coi như là linh thảo cấp chín cũng không nhất định so sánh được với Tịnh linh châu này. Hạt châu này dùng để tu luyện thần thức và tinh lọc nhưng tạp chất trong linh hồn, làm vật tùy thân thì chỗ tốt càng không thể đánh giá được.

Tịnh linh châu chỉ có Linh tu cao cấp mới mới có được, những Linh tu bình thường căn bản là gặp qua cũng chưa từng gặp. Từ sau khi Linh tu bị diệt vong, Tịnh linh châu cũng tiêu vong theo, có thể tìm được một viên Tịnh linh châu thì Diệp Mặc nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

Lẽ nào những bóng đen vừa nãy đều là Linh tu? Nghe được lời Cảnh Anh Ly nói, Diệp Mặc cũng bắt đầu hoài nghi, nhưng hắn lập tức liền phủ nhận cách nghĩ của mình. Ở giữa số bóng đen đó có khả năng là có Linh tu, còn đại bộ phận thì không phải.

Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Không tốt rồi...

Lúc này vô số bóng đen lại lần nữa vọt tới, trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, lúc này không còn đại trận phòng ngự cấp sáu nữa, muốn ngăn cản những bóng đen không rõ lai lịch này là không có khả năng. Coi như là thiên hỏa của hắn có chút hữu dụng, cũng không thể cùng lúc đối phó nhiều mục tiêu như vậy. Huống Diệp Mặc suy đoán những bóng đen ở đây không phải đều như nhau. Thiên hỏa của hắn có thể hiệu quả như với bóng đen vừa rồi hay không thì hoàn toàn không biết.

Cảnh Anh Ly cũng phát hiện được tình huống này, trong lòng cô cũng trầm xuống. Diệp Mặc lập tức xuất ra trận kỳ muốn tiếp tục bố trí trận pháp, vừa lúc đó có hai luồng bạch quang hiện lên.

Cảnh Anh Ly trong lòng vui vẻ, chỉ nhanh chóng nói với Diệp Mặc một câu:

- Vẫn Chân điện đã đến lúc đóng cửa rồi.

Diệp Mặc đồng thời cũng cảm thụ được hai luồng bạch quang, lập tức mang lên mặt nạ bình thường mà Cảnh Anh Ly đưa cho hắn. Chờ hắn phản ứng lại một lần nữa, đã phát hiện mình đang đứng ở trước tế đàn giữa đỉnh núi rồi.

Hắn tùy ý nhìn một chút, rất nhanh đã tìm được Cảnh Anh Ly, Cảnh Anh Ly khẽ gật đầu với hắn, trên mặt không có một vẻ tươi cười nào. Diệp Mặc cúi đầu đi tới phía sau Cảnh Anh Ly, cô lúc này vẫn không nhúc nhích, thế nhưng lúc này hắn đã thấy rõ ràng, ban đầu khi tới đây có đến năm sáu nghìn người, mà hiện giờ trên quảng trường nhiều nhất cũng không quá hai nghìn người mà thôi, cái số lượng hao tổn này cũng quá cao rồi.

Thần thức của Diệp Mặc rất nhanh liền nhìn tới Cố Vị và Quách Kỳ Phàm. Phát hiện bọn họ vẫn bình yên vô sự, trong lòng nhất thời yên lòng, đồng thời Diệp Mặc cũng thấy đám người Thanh Hàn và Thanh Nghi đều đi ra rồi.

Quách Kỳ Phàm hiển nhiên đã ở xung quanh tìm kiếm, Diệp Mặc phỏng chừng anh ta đang tìm kiếm chính mình. Thế nhưng lúc này Diệp Mặc biết đây không phải là lúc cùng anh ta gặp mặt.

Đám người Thành Hàn và Thanh Nghi vừa ra tới, cũng đều dùng thần thức xem xét xung quanh, Diệp Mặc nghĩ rằng các nàng cũng đang tìm mình, càng cúi đầu không dám lộ ra.

Thanh Nghi rất nhanh phát hiện thần thức của nàng không tìm thấy Ninh Tiểu Ma, lập tức có chút kinh hoàng, cô bước nhanh tới một đạo cô Nguyên Anh tầng chín của Thanh Mộng trai vội vàng hỏi:

- Đại sư tỷ, anh chàng Ninh Tiểu Ma kia tại sao còn chưa đi ra, các chị ở bên trong cấm địa Vẫn Chân không phải đã gặp hắn rồi sao?

Đạo cô Nguyên Anh tầng chín gật đầu, nhưng không biết trả lời Thanh

Nghi như thế nào. Thế nhưng Lăng Hiểu Sương ở bên trái lại vội vàng trả lời:

- Ninh Tiểu Ma hẳn là đã xảy ra chuyện ở cấm địa Vẫn Chân rồi, Thanh Nghi sư muội, em cũng không cần phải để trong lòng, hắn dù sao cũng là...

- A!

Đám người Thanh Nghi và Thanh Hàn vừa nghe nói Diệp Mặc đã ngã xuống ở cấm địa Vẫn Chân lập tức đều sa sầm nét mặt. Hạ Ấu San thậm chí còn xoa xoa hai mắt của mình, hiển nhiên có chút không muốn Diệp Mặc gặp nạn.

Diệp Mặc đứng ở một bên, trong lòng cảm động, nhưng cũng có chút hổ thẹn. Hắn biết lúc này tuyệt đối không thể hiện thân, chỉ cần hắn vừa hiện thân, rất nhiều chuyện nói không chừng đều sẽ bại lộ hoàn toàn. Không nói ai khác, ngay cả Duẫn Phán Điệp cũng không thể tin tưởng.

Diệp Mặc vừa nghĩ đến Duẫn Phán Điệp, liền thấy Thanh Nguyệt vẫn luôn ít nói đi tới trước mặt Duẫn Phán Điệp lạnh giọng hỏi:

- Duẫn sư tỷ, em muốn hỏi một chút, có phải chị ở bên trong cấm địa đã đi tìm Tiểu Ma sư huynh gây phiền phức?

Hiển nhiên cô cho rằng Duẫn Phán Điệp và Diệp Mặc có mâu thuẫn, cho rằng Duẫn Phán Điệp sẽ đến gây phiên phức cho Diệp Mặc ở trong cấm địa Vẫn Chân.

Thanh Hàn lôi kéo tay Thanh Nguyệt một chút, muốn nàng đừng nói lung tung. Bởi vì cô biết, dù là Duẫn Phán Điệp tìm đến Diệp Mặc gây phiền phức thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của Diệp Mặc, thế nhưng loại chuyện này cô không thể nói thẳng với Thanh Nguyệt. Thanh Nguyệt hỏi Duẫn Phán Điệp như vậy, thì với tính cách của Duẫn Phán Điệp, nói không chừng sẽ ngay tại đây gây lên mâu thuẫn. Thiên Tinh phái mặc dù là tông môn tám sao, thế nhưng tính cách của Duẫn Phán Điệp rất trực tiếp.

Nhưng khiến Thành Hàn không ngờ chính là Duẫn Phán Điệp khom người đối với Thanh Nguyệt một chút, rồi chân thành nói:

- Xin lỗi, Thanh Nguyệt sư muội, lúc trước là chị hiểu lầm Tiểu Ma sư huynh, ở trong cấm địa Vẫn Chân chị cũng không đi tìm Tiểu Ma sư huynh gây phiền phức. Tiểu Ma sư huynh không đi ra, trong lòng chị và em cũng như nhau, đều rất khổ sở.

Duẫn Phán Điệp cũng không nói chuyện Diệp Mặc giúp cô, một khi nói ra, loại chuyện này khẳng định sẽ bị truy hỏi đến cùng, dù sao cũng liên quan đến việc đệ tử nòng cốt của Vô Lượng Hải bị giết, chuyện này trong lòng mình biết là được rồi.

Thanh Nguyệt thật không ngờ Duẫn Phán Điệp đối với Tiểu Ma sư huynh lại có cái nhìn thay đổi lớn như vậy, thế nhưng sự tiếc nuối của đối phương là thật tình, nếu như mình còn muốn gây sự, vậy có vẻ là quá phận rồi.

- Chị, người hộ vệ của chị chỉ còn lại một người thôi sao? Có phải ở trong cấm địa Vẫn Chân gặp phải nguy hiểm gì không?

Một giọng nói thanh thúy vang lên bên tai Diệp Mặc, Diệp Mặc liền vô thức ngẩng đầu lên một chút.

Một cô gái rất xinh đẹp, thân mặc một bộ đồ màu tím nhạt, da thịt trắng như tuyết, dung nhan diễm lệ thậm chí khiến người khác có vẻ không dám nhìn gần. Ở phía sau mái tóc dài là một dải lụa tơ tằm màu bạc có vẻ tùy ý buộc lên, có khả năng là có quan hệ tới công pháp tu luyện, xung quanh bao phủ một lớp sương mù, thực sự là giống như một tiên nữ.

Lúc này trong mắt của nàng có chút lo lắng, hiển nhiên lời nói của cô đối với Cảnh Anh Ly là phát ra từ chân tình. Diệp Mặc cũng không cần đoán, cũng biết cô gái này chính là Cảnh Anh Mộng rồi.

Thảo nào là một trong thập đại mỹ nhân Nam An, muốn nói đến dung

mạo, Diệp Mặc thật đúng là nhìn không ra Lăng Hiểu Sương với cô hơn kém nhau như thế nào. Hơn nữa tu vi của Cảnh Anh Mộng này cũng đã là Nguyên Anh tầng bảy rồi, so ra còn cao hơn Lăng Hiểu Sương nhiều lắm.

Cảnh Anh Ly ừ một tiếng, không nói gì khác, sắc mặt của nàng băng lãnh, không có chút bộ dáng tươi cười nào, cũng không tỏ ra thân thiết giống như Cảnh Anh Mộng đối với cô.

Thế nhưng Cảnh Anh Mộng cũng không vì vậy mà tức giận, lo lắng trên mặt càng lúc càng sâu hơn.

Cảnh Anh Mộng thở dài nhìn Diệp Mặc một chút, bỗng nhiên nói với Diệp Mặc bằng giọng lạnh lùng:

- Người mặc dù là hộ vệ môn chủ cấp cho chị, thế nhưng ngươi hiện tại phải nghe lệnh không phải là môn chủ mà là chị của ta.

Diệp Mặc nghe đến chẳng hiểu gì cả, thế nhưng lúc này hắn chỉ là khách mời nhất thời mà thôi, cũng không nói nhiều. Cảnh Anh Ly hình như không nghe thấy cô em Cảnh Anh Mộng quát tháo với Diệp Mặc, vẫn nghiêm mặt như cũ không nói một lời.

Vừa lúc đó, một số tu sĩ chờ ở ngoài liền sôi nổi vây quanh, không chờ các tu sĩ đó chạy vào chỗ tế đàn và các tu sĩ vừa ra khỏi Vẫn Chân điện nói chuyện, liền có một uy áp cực kỳ cường đại lướt trên không mà tới.

- Hóa Chân tiền bối...

Lập tức có tu sĩ khiếp sợ kêu lên. Uy áp mạnh mẽ thế này ngoài tu sĩ Hóa Chân ra, người thường căn bản là không thi triển ra được.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, càng cúi đầu không dám dùng thần thức nhìn loạn. Vẫn Chân điện cũng đã kết thúc, mà có nhiều tu sĩ Hóa Chân như vậy hiển nhiên là vì chuyện tình của Viên Quan Nam.

Cảnh Anh Ly thờ ơ, giống như là mọi chuyện xảy ra xung quanh không

có chút quan hệ nào với cô cả.

Tu sĩ Hóa Chân lướt trên không bay tới đứng trước tế đàn, khí thế trên người phát ra uy áp cường đại, một số tu sĩ Kim Đan không nhịn được bắt đầu run rẩy.

- Được rồi, Lâm đạo hữu, một số tiểu bối không chịu nổi loại uy áp này đâu.

Lại thêm một gã tu sĩ đến, y cũng lướt trên không bay tới đứng bên cạnh tu sĩ không ngừng tỏa ra uy áp cười nói một câu.

Tu sĩ Hóa Chân kia hừ lạnh một tiếng, thế nhưng cũng thu lại uy áp của mình, đứng trên tế đàn Vẫn Chân điện lạnh giọng nói với tất cả các tu sĩ phía trước:

- Trong các ngươi là ai đã giết Viên Quan Nam của Vô Cực tông ta? Trực tiếp đứng ra, bằng không nếu lão phu tìm được, sẽ trực tiếp liên lụy đến sư môn của nhà ngươi.

Trong giọng nói thể hiện sự cường thế và không nói chút đạo lý nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1078

Hữu Kinh Vô Hiểm

Tất cả các tu sĩ vừa ra khỏi Vẫn Chân điện vốn vẫn đang khổ cực dưới áp bức của tu sĩ Hóa Chân, lúc này nhất thời chấn động. Đệ tử thiên tài Viên Quan Nam của Vô Cực tông không ngờ bị chết trong Vẫn Chân điện? Gã mới hơn ba mươi tuổi đã là tu sĩ Nguyên Anh tầng năm rồi, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Hơn ba mươi tuổi là tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, phỏng chừng là do mạnh mẽ áp chế lại. Nếu như không phải sợ là căn cơ bất ổn, noi không chừng gã hiện tại đã là tu sĩ Hư Thần rồi. Một người như vậy không ngờ lại không trở ra được từ trong Vẫn Chân điện, điều này thật sự là có chút khó có thể tin được.

- Có ai dám giết Viên Quan Nam?

- Tôi đoán là ở cấm địa Vẫn Chân chưa ra khỏi...

- Đúng vậy, Viên công tử xếp thứ hai trăm mười hai tại Bia đề danh Nguyên Anh, ai có thể giết được chứ?

Những tiếng nghị luận hào hứng vang lên, đủ loại nghi vấn đều có, cũng có một số người nói Viên Quan Nam hẳn là đã bị giết.

Cảnh Anh Ly âm thầm bội phục cách suy nghĩ chu đáo của Diệp Mặc, tuy rằng lúc đó cô cũng đã nghĩ tới cái chết của Viên Quan Nam có thể kinh động đến tu sĩ Hóa Chân, biện pháp ẩn nấp "Hồn ký" của cô không nhất định có thể dùng tốt. Nhưng khi đó thì cô chỉ muốn tìm Diệp Mặc để mượn Diệp Mặc hỗ trợ, về phần sau khi đi ra, Diệp Mặc có thể bị người khác phát hiện

hay không thì đó không phải là chuyện mà cô muốn xen vào.

Hiện tại xem ra sự cẩn thận của Diệp Mặc đã cứu mạng của hắn, nếu như không phải lúc ấy hắn tự mình xóa đi "Hồn ký" thì hiện tại hắn đã bị bại lộ rồi.

Tu sĩ Hóa Chân nghe thấy những nghị luận của đám người phía dưới, nhất thời hừ lạnh một tiếng, những tiếng nghị luận này lập tức dừng lại rồi im lặng hẳn. Đắc tội một tu sĩ Hóa Chân, coi như là người ta giết anh rồi thì anh có kêu ông trời cũng vô ích.

- Thái Y, cô đem chuyện nói ra một lần đi.

Lúc này lại có một gã tu sĩ Thừa Đỉnh đi tới trước mặt mọi người nói.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia, hiển nhiên cũng là người của Vô Cực tông. Chỉ là lúc này sắc mặt của y âm trầm không gì sánh được, không biết tên Viên Quan Nam bị mình giết có phải là đệ tử của y không.

Văn Thái Y xinh đẹp đi tới, đầu tiên là khom người thi lễ với hai gã tu sĩ Hóa Chân, sau đó mới nói với tu sĩ Thừa Đỉnh kia:

- Phùng trưởng lão, lúc đó con và Viên sư huynh ở Vẫn Chân điện tầng thứ năm, Viên sư huynh nói muốn đi có chút việc, bảo con đợi anh ấy một nén nhang. Thế nhưng con đợi mấy canh giờ sau, cũng không đợi được Viên sư huynh trở lại, lúc ấy con biết Viên sư huynh hẳn là đã xảy ra chuyện rồi.

Tu sĩ Hóa Chân kia nghe đến đó, y lại lần nữa nhìn về phía hai nghìn tu sĩ nói:

- Những người đã từng tới được Vẫn Chân điện tầng năm lưu lại, còn lại đều tản đi.

Rất nhanh hơn hai nghìn người đứng ở trước tế đàn đã rời đi tới hơn một ngàn người, thần thức của Diệp Mặc quét qua một chút, phát hiện những

người lưu lại chỉ nhiều nhất có năm trăm người mà thôi.

Nhân số trong chốc lát đã thiếu đi nhiều như vậy, hiển nhiên nguy cơ của bản thân lớn hơn nhiều rồi, cái phép loại trừ này thật nguy hiểm.

Một tí tu sĩ tu vi không đến Nguyên Anh tầng ba cũng dần dần bị loại trừ, tới cuối cùng, Diệp Mặc phát hiện hiện trường chỉ còn lại có hơn một trăm tu sĩ. Mà hắn vừa vẹn là một trong hơn một trăm người còn lại.

Ban đầu Diệp Mặc thấy hơn mười người tu sĩ Hư Thần tiến vào Vẫn Chân điện, thế nhưng hắn lúc này phát hiện chỉ có hai người trở ra được, vị tu sĩ Hư Thần tên Khổ Tâm của Kim Cương tự cũng không có đi ra.

- Ngươi tên là gì?

Tu sĩ Hóa Chân bỗng nhiên đem ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người của Diệp Mặc, Diệp Mặc đeo mặt nạ, tu vi Nguyên Anh tầng bốn, thế nhưng khí tức chân nguyên mà y cảm giác được từ người của Diệp Mặc là rất cường liệt, hiển nhiên không giống với các tu sĩ bình thường.

Trong lòng Diệp Mặc mắng to, ở đây tuy rằng chỉ có hơn một trăm người, nhưng tu vi của hắn cũng là thấp so với hơn trăm người trong này rồi. Tên tu sĩ Hóa Chân này lẽ nào có Độc tâm thuật? Có thể biết mình suy nghĩ gì trong lòng?

Diệp Mặc đợi một chút, phát hiện biểu tình đạm mạc của Cảnh Anh Ly, không để ý chút nào đến chuyện của hắn, không thể làm gì hơn là kiên trì đứng ra nói:

- Vãn bối là nội môn đệ tử Tịch Phỉ của Huyền Âm các, theo mệnh lệnh môn chủ đi theo bảo hộ cho Anh Ly tiểu thư.

Nghe xong Diệp Mặc nói, tên tu sĩ Hóa Chân đem ánh mắt nhìn về phái Cảnh Anh Ly. Tuy rằng tu sĩ Hóa Chân một chữ cũng không nói ra. Thế nhưng chính Cảnh Anh Ly lại tiến lên cúi mình thi lễ, ngữ khí bình thản nói:

- Đúng vậy, thưa tiền bối.

Cô trả lời giống như là tu sĩ Hóa Chân đã hỏi qua cô vậy.

Tu sĩ Thừa Đỉnh của Vô Cực tông bên cạnh tu sĩ Hóa Chân kia lên tiếng:

- Đây là gia sự của Huyền Âm các.

Tu sĩ Hóa Chân kia gật đầu, không tiếp tục hỏi Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc lúc này mới có chút hiểu ra, nếu như Cảnh Anh Ly vội vã trợ giúp hắn giải vây, đó mới là chuyện xấu. Có vẻ như cô ta không có hảo cảm gì với mấy người hộ vệ kia.

- A, không đúng, Lâm đạo hữu!

Lúc này lại có một tu sĩ Hóa Chân khác tựa hồ như đã phát hiện ra cái gì, a một tiếng rồi nói.

- Chuyện gì vậy, Ngũ huynh?

Tu sĩ Hóa Chân của Vô Cực tông cũng có chút nghi hoặc nhìn tu sĩ vừa mới lên tiếng.

Tu sĩ kia liền cau mày nói:

- Lâm đạo hữu, tôi khẳng định, trong số những tu sĩ này không có ai là hung thủ sát hại Viên Quan Nam cả, bởi vì "Hồn ký" cẳn bản không phải là một tu sĩ bình thường có thể tiêu hủy. Chứ đừng nói rằng những tu sĩ ở đây cao nhất chỉ có tu vi Hư Thần mà thôi.

Tu sĩ Hóa Chân của Vô Cực tông thở dài, gã làm sao mà không biết điểm ấy, thế nhưng tiềm lực của Viên Quan Nam là rất lợi hại, lại cứ thế mà ngã xuống ở trong Vẫn Chân điện, thế nên gã không cam lòng.

- Hơn nữa, anh có thấy lúc tiến vào có mười một tu sĩ Hư Thần, nhưng trở ra đây lại chỉ có hai người hay không? Ngay cả các tu sĩ Hư Thần cũng

có thể ngã xuống huống chi là tu sĩ Nguyên Anh? Huống hồ lần này Vẫn Chân điện mở ra là đối với toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, ai có thể khẳng định những nơi còn lại sẽ không có nhân vật nghịch thiên đi vào?

Tu sĩ Hóa Chân gọi là Ngũ huynh nói.

Truyện Sắc Hiệp - http://truyenfull. vn - Quả đúng là như vậy.

Tu sĩ Hóa Chân của Vô Cực tông kia cuối cùng cũng nhìn rõ ràng tình trạng trước mắt, lập tức có chút cảm thán nói. Lúc trước tức giận bởi vì Viên Quan Nam bị giết, gã không có chú ý đến, hiện tại xem ra đúng là như vậy rồi.

Tu sĩ gọi là Ngũ huynh bỗng nhiên tiến lên nói với những tu sĩ còn lại:

- Những tu sĩ đã tiến nhập Vẫn Chân điện tầng sáu đứng ra.

Diệp Mặc nhìn quanh thấy ngoài hắn và Cảnh Anh Ly thì chỉ có bốn mươi nữa đứng ra.

- Tốt, vậy có tu sĩ nào tiến nhập Vẫn Chân điện tầng bảy không?

Tu sĩ họ Ngũ lại lần nữa cao giọng hỏi.

Lần này không có một tu sĩ nào đứng ra, Diệp Mặc hiển nhiên sẽ không đứng ra. Hắn tin tưởng rằng với sự thông minh của Cảnh Anh Ly, khẳng định sẽ không đứng ra.

Cảnh Anh Ly quả nhiên sắc mặt băng lãnh, ngay cả động một chút cũn không có.

Hai gã tu sĩ Hóa Chân liếc nhau, tựa hồ đều nhìn được một ít lo lắng trong mắt đối phương. Tu sĩ Hóa Chân của Vô Cực tông kia cũng không tiếp tục hỏi chuyện tình của Viên Quan Nam nữa mà phất tay lên nói:

- Tất cả mọi người tự mình giải tán đi.

Nói xong gã hướng tới tên tu sĩ Hóa Chân bên cạnh nói:

- Ngũ huynh, ta cuối cùng cảm giác được Vẫn Chân điện không giống với trước đây rồi, không nói cấm địa Vẫn Chân đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lần này lại hao tổn nhiều tu sĩ Hư Thần thiên tài như vậy, thật sự là rất khác biệt.

Diệp Mặc tuy rằng không biết hai gã tu sĩ Hóa Chân nói cái gì, nhưng hắn đoán chừng là có quan hệ với Vẫn Chân điện. Thế nhưng lúc này đã không còn liên quan gì đến hắn nữa rồi, hắn lúc này ước gì có thể đi càng nhanh càng tốt.

Chiếc thuyền lớn đưa bọn họ tới đã neo sẵn ở một bên rồi. Diệp Mặc một câu cũng không nói, chỉ là đi theo bên người Cảnh Anh Ly. Sau khi thuyền lớn mở ra, Diệp Mặc cuối cùng cũng có chút thở phào nhẹ nhõm.

Phòng của hắn ở bên cạnh phòng của Cảnh Anh Ly, khi hắn đi vào trong phòng, Cảnh Anh Ly truyền âm cho hắn nói:

- Thiên hỏa và linh châu đều không thể để lộ, bằng không chính là con đường chết.

Coi như là Cảnh Anh Ly không truyền âm nhắc nhở, Diệp Mặc cũng sẽ không có ngu ngốc mà đi tuyên truyền mình có Tịnh linh châu thậm chí còn có cả thiên hỏa. Hắn lo lắng chính là Cảnh Anh Ly sẽ nói ra, hiện tại Cảnh Anh Ly nói như vậy, hiển nhiên là biết nặng nhẹ, trong lòng Diệp Mặc thật rất cảm kích cô.

Cảnh Anh Ly nói những lời này, chính không phải là để nhắc nhở mình không tiết lộ ra ngoài mà chính là lời cam đoan rằng cô sẽ không nói ra.

Trong chớp mắt vài ngày đã qua. Tuy rằng người trên thuyền so với trước đây ít hơn nhiều, thế nhưng so với trước càng thêm náo nhiệt. Nhưng Diệp Mặc cũng không đi ra ngoài, vẫn ở lại trong phòng. Trong thời gian đó hắn cảm nhận được Cảnh Anh Mộng đã đi đến một lần, thế nhưng cô ta chỉ

đứng do dự ở cửa một chốc lát rồi rời đi.

Sau khi tới quảng trường thành Vẫn Chân, Diệp Mặc luôn đi theo sát Cảnh Anh Ly, nhưng Cảnh Anh Ly bỗng nhiên lấy ra một thanh phi kiếm lạnh giọng nói với Diệp Mặc:

- Họ Tịch kia, nếu như nhà ngươi còn dám theo ta, đừng trách ta một kiếm giết chết ngươi. Nhà ngươi đi làm chuyện của mình đi, ta không cần ngươi đi theo. Chỉ là một tên nội môn đệ tử Nguyên Anh tầng bốn mà cũng dám cuồng ngôn nói rằng sẽ bảo vệ ta.

Nói xong Cảnh Anh Ly liền xoay người rời đi, cũng không liếc mắt nhìn Diệp Mặc lấy một cái.

Nội tâm Diệp Mặc thật rất cảm kích, hắn biết đây là Cảnh Anh Ly cho hắn một cơ hội để rời khỏi. Nói mình đi làm chuyện của mình là nhắc nhở hắn nhanh đi Đan thành, sau đó hai người lại hội họp ở Đan thành.

Diệp Mặc tựa hồ có chút bất đắc dĩ mở mắt nhìn trừng trừng bóng dáng Cảnh Anh Ly rời khỏi, đột nhiên nhiên xoay người lại rời đi, rất nhanh đã liền biến mất không thấy nữa. Sở dĩ Diệp Mặc nhanh như vậy đã ẩn núp khí tức của chính mình đó là vì hắn đã nhìn thấy Cảnh Anh Mộng đang đi tới phía hắn.

Lúc này hắn nào có tâm tình đi gặp Cảnh Anh Mộng, hắn phải nhanh chóng trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, đem Mặc Nguyệt Chi Thành giao phó cho Hứa Xương Cát.

Cảnh Anh Mộng nhìn bóng lưng Diệp Mặc rời khỏi mà nhíu mày, cô vừa rồi luôn tập trung vào Diệp Mặc. Thế nhưng trong nháy mắt đối phương liền biến mất rồi, cha phái ra người nào mà lợi hại như vậy?

Diệp Mặc tìm được một nơi khá bí mật, thay đổi một bộ quần áo, ẩn nấp khí tức của bản thân, mang "Cửu biến" lên rồi biến đổi thành một người có tướng mạo hoàn toàn khác, lúc này mới đi về phía quảng trường thành Vẫn

Chân.

Hắn từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt kinh hỉ của Vưu Phiên Bình và Cát Liên, hai người này vây quanh Cố Vị, hiển nhiên không ngờ Diệp Mặc đã chết còn Cố Vị lại có thể đi ra ngoài.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quét ra ngoài, rất nhanh hắn liền tìm được Lý Thiên Bình đang thất vọng bày bán hàng trên quảng trường.

Diệp Mặc đi qua đó, phát hiện sạp hàng của cô chỉ có rất ít linh thảo cấp bốn và mấy thư linh khí cấp thấp. Mà Lý Thiên Bình cũng đang thấp thỏm không yên lòng, hiển nhiên tâm tư của cô không đặt ở việc buôn bán.

- Linh thảo này ta lấy.

Diệp Mặc cầm lấy một gốc linh thảo, tiện tay đem một chiếc hộp có hạ cấm chế đưa cho Lý Thiên Bình nói:

- Đây là thù lao.

Nói xong liền xoay người đi, không để cho Lý Thiên Bình có cơ hội hỏi một câu nào.

Lý Thiên Bình kinh ngạc cầm lấy cái hộp gỗ kia, thần thức quét qua một chút, nhất thời trên mặt hiện lên sự kinh hỉ, không chút nghĩ ngợi đem hộp cất vào trong nhẫn của mình. Lúc này cô lại lần nữa sử dụng thần thức tìm hình ảnh của Diệp Mặc, nhưng không phát hiện thấy bóng dáng của Diệp Mặc.

- Anh quả nhiên là một người giữ chữ tín, đúng là đã mang đầu của Bác Dung về đây.

Lý Thiên Bình thì thào nói, xong cô rất nhanh thu dọn sạp hàng của mình, sau đó biến mất khỏi ngoại vi quảng trường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1079

Hóa Ra Biết Yêu Rồi

Diệp Mặc còn chưa tới Mặc Nguyệt Chi Thành, lập tức đã nhìn thấy vẻ mặt hăng hái của Hứa Xương Cát, tu vi của anh ta lúc này bất ngờ lên Hư Thần tầng một. Phủ thành chủ cũng đã sớm được xây xong, thế nhưng hiển nhiên còn chưa được bố trí trận pháp, thần thức của Diệp Mặc nhanh chóng đã đảo tới trên người Hứa Xương Cát.

Mà càng làm cho Diệp Mặc mừng rỡ chính là Mặc Nguyệt Chi Thành dưới sự chỉ huy kiến thiết của Diệp Vô Tài, đã hoàn thành được hơn phân nửa rồi, đã có thể thấy được một đường nét hoàn mỹ.

- Chúc mừng sư huynh tấn cấp Hư Thần!

Diệp Mặc người còn chưa tới, thanh âm đã tới trước rồi.

Hứa Xương Cát cũn nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức mừng rỡ tiến lên đón. Nếu như không phải là nhờ có Diệp Mặc, lúc này tu vi của anh ta còn đang bị dừng ở nguyền anh rồi. Cái gì mà Nguyên Anh đệ nhất vương, đối với anh ta mà nói đều là hư ảo, chỉ có chân chính không ngừng tấn cấp tu vi mới là chuyện trọng yếu nhất.

- Sư đệ, cậu đã trở về, nhìn vẻ mặt vui sướng của cậu, thì thu hoạch lần này chắc là không nhỏ.

Hứa Xương Cát thấy Diệp Mặc trở về, vô cùng vui vẻ. Hiện tại hắn không bao giờ cần phải đi tìm cái công pháp gì đó nữa rồi, chỉ cần có sư đệ Diệp Mặc này ở bên cạnh, anh ta lo gì không có công pháp.

- Vào trong rồi nói.

Diệp Mặc thu lại dáng vẻ tươi cười, tiện tay bố trí một đạo cấm chế thần thức và một cấm chế cách âm. Lúc này mới keo Hứa Xương Cát vào trong.

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Hứa Xương Cát cũng cảm nhận được sự thận trọng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc bố trí xong các cấm chế rồi mới nói cùng Hứa Xương Cát:

- Sư huynh, em có việc phải ra ngoài một thời gian. Hơn nữa người bên ngoài chỉ biết rằng em không ra khỏi được Vẫn Chân điện.

- Cậu có phải lại đắc tội với ai rồi hay không?

Hứa Xương Cát tu luyện được nhanh như vậy, đương nhiên cũng không phải kẻ khờ. Anh ta cũng nghe ra được chút ý tứ trong lời nói của Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, em ở trong Vẫn Chân điện đã giết tên Ngô Dự...

- Đệ tử nòng cốt của một tông môn bảy sao, quả thật là có chút phiền phức...

Hứa Xương Cát không đợi Diệp Mặc nói xong đã bật thốt lên.

Diệp Mặc cười khổ một tiếng tiếp tục nói:

- Ngoài ra em còn giết cả tên Viên Quan Nam.

- Cái gì? Cậu còn giết cả đệ nhất thiên tài Viên Quan Nam của Vô Cực tông sao? Vậy cậu làm sao có thể trở về được?

Hứa Xương Cát lần này mới thực sự bị lời nói của Diệp Mặc làm cho kinh sợ rồi, tên sư đệ anh ta mới nhận này lá gan cũng thật là lớn.

- Một người bằng hữu hỗ trợ nên em mới có thể đi ra. Em hoài nghi

những người đó có thể tra ra đến Mặc Nguyệt Chi Thành, thế nên em mới chuẩn bị tạm thời rời khỏi đây. Sau khi em đi rồi, Mặc Nguyệt Chi Thành xin được giao phó cho sư huynh, nơi này là nơi em nương thân sau này, mong sư huynh chiếu cố một chút.

Diệp Mặc đem mục đích của mình trực tiếp nói ra.

Diệp Mặc lo lắng không phải là không có đạo lý, hắn lấy thân phận là đại diện của Đế Quốc Hàn Lương đi Vẫn Chân điện, cô gái Văn Thái Y kia có thể đến tìm hiểu ở đại sảnh tán tu trên thuyền. Nếu như thật sự để ý, vậy thì rất dễ tra qua Cố Vị tìm đến mình. Tuy rằng hắn đã có tiêm dự phòng cho Cố Vị, thế nhưng loại chuyện này hoàn toàn vẫn phải nhờ vào vận khí.

Hứa Xương Cát lập tức nói:

- Sư đệ nói cái gì thế, ở đây không chỉ là chốn nương thân của riêng cậu, hiện tại cũng là chốn nương thân của cả tôi. Sư đệ, cậu cứ yên tâm rời đi, ở đây cứ giao cho tôi được rồi. Tôi cũng không có chỗ nào để đi, tôi lại rất thích Mặc Nguyệt Chi Thành này. Chỉ là linh khí nơi này hơi thiếu thốn một chút, thế nhưng sư đệ cậu không phải là một trận pháp đại sư sao? Bố trí một cái Tụ linh trận hẳn không có vấn đề gì.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cho dù sư huynh không nói, em cũng muốn bố trí một cái tụ linh trận, hơn nữa trận pháp phòng ngự của Mặc Nguyệt Chi Thành em cũng sẽ thăng cấp một chút. Nếu có người đến điều tra, anh cứ nói thẳng là em chưa trở về.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Dừng một chút, Diệp Mặc lại nói tiếp:

- Còn nữa, việc kiến thiết Mặc Nguyệt Chi Thành và cả Diệp Vô Tài cũng cần sư huynh quan tâm một chút.

Hứa Xương Cát cũng biết người mà Diệp Mặc đắc tội lần này không

giống như trước, tuyệt đối không thể để họ tra đến Mặc Nguyệt Chi Thành, một ngày tra đến nơi đây, vậy thì cả cái tòa thành này cũng xong rồi. Vì vậy anh ta cũng thận trọng đáp ứng yêu cầu của Diệp Mặc, cũng không đề nghị Diệp Mặc tiếp tục ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành.

Nửa tháng sau, Diệp Mặc đem trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành thăng cấp hoàn tất, lại bố trí một cái trận pháp phòng ngự và một cái Tụ linh trận pháp ở nơi mà Hứa Xương Cát tu luyện. Sau đó đưa cho Hứa Xương Cát một lọ "Bồi thần đan", lúc này mới rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành.

Tài liệu chủ yếu của "Bồi thần đan" cũng là Hổ huyết chi, những dược liệu lần trước Cảnh Anh Ly lưu lại cho Diệp Mặc, hắn liền luyện chế một lò "Hư lạc đan", còn thừa thì luyện chế ba lò "Bồi thần đan".

Tuy rằng Diệp Mặc vội vã rời khỏi quảng trường thành Vẫn Chân, thế nhưng những tu sĩ còn lại trên quảng trường cũng không rời đi. Những môn hạ đệ tử của các tông môn còn muốn so sánh những linh thảo mỉnh đã thu thập được, để còn biểu hiện thực lực cao thấp của bản thân đối với tông môn của mình.

Những linh thảo này đều sẽ trở thành điểm cống hiến cho môn phái, điểm cống hiến này có thể dùng để đổi lấy đan dược. Phải biết rằng cho dù là loại thiên tài tu luyện như Cảnh Anh Ly, tuy cũng là đệ tử nòng cốt của của môn phái, nhưng cũng tìm không được một Đan Vương tứ phẩm để hỗ trợ luyện chế "Hư lạc đan", càng không cần phải nói đến những đệ tử còn lại rồi.

Vì vậy đệ tử các tông môn trên cơ bản đều lấy ra dược liệu của bản thân đã thu thập được, đổi lấy điểm cống hiến. Hay như một ít tán tu cũng sẽ không đi tìm Luyện đan sư cho mình mà sẽ đem hàng đến Liên minh tán tu đổi lấy đan dược và pháp bảo các loại.

Vưu Phiên Bình và Cát Liên hai người tuy rằng đều là tu sĩ Nguyên Anh, thế nhưng lúc này cả hai người đều đang vây lấy Cố Vị, đứng ở vị trí của Bích Đan tông, vẻ mặt mừng rỡ. Cố Vị không chỉ từ Vẫn Chân điện đi ra, lại còn có thể lên tới tầng bốn, những linh thảo thu thập được cũng không ít.

Đồng thời hai người đều biết cách suy nghĩ của Cố Vị và Diệp Mặc giống nhau, đều không cần tiến nhập vào Bích Đan tông, vì vậy hai người bọn họ muốn tiến nhập Bích Đan tông đã không còn vấn đề gì rồi.

Cố Vị tuy rằng từ Vẫn Chân điện đi ra rồi, linh thảo kiếm được cũng không ít, thế nhưng thứ hạng nhờ cống hiến linh thảo lại khá thấp. Lúc này ở phía trước y còn có đệ tử của Bích Đan tông, y phải đợi những người này cống hiến xong thì mới có thể cống hiến linh thảo của mình đổi lấy điểm cống hiến, rồi lại dùng điểm cống hiến này mà đổi lấy đan dược.

Thế nhưng Vưu Phiên Bình và Cát Liên lúc này đã quá vui mừng rồi, thậm chí còn có chút khẩn trương. Bọn họ khẩn trương là bởi vì đại bộ phận tu sĩ xung quanh đều nhìn về phía hai người họ, mà những tu sĩ đó nhìn về phía họ đều là vì một cô gái tuyệt mỹ đang đi về hướng bên này.

Mỹ nữ không ai không thích, thế nhưng Vưu Phiên Bình và Cát Liên cũng tự hiểu lấy bản thân. Cả tư chất lẫn tướng mạo của hai người họ là không có khả năng được người xếp thứ nhất trong Thập mỹ Nam An là Văn Thái Y ưu ái được, thế nhưng cô gái đang tới này lại thực sự là Văn Thái Y.

Lăng Hiểu Sương cũng đang đứng ở một bên Bích Đan tông, cô cũng nghi hoặc nhìn Văn Thái Y. cố gái Văn Thái Y này cao ngạo không gì sánh được. Nếu nói cô muốn tìm hai lão tu sĩ Nguyên Anh, cô tuyệt đối sẽ không tin. Coi như là cô có vấn đề gì cũng sẽ không tìm đến một tu sĩ ngoài rìa như Vưu Phiên Bình này.

Thế nhưng Văn Thái Y vừa vặn đứng ở trước mặt ba người Vưu Phiên Bình.

Vưu Phiên Bình và Cát Liên mặc dù là lão Nguyên Anh, thế nhưng đối mặt với Văn Thái Y xinh đẹp trong Thập mỹ Nam An vẫn là rất khẩn trương. Bọn họ lúc này căn bản là không có tâm tình thưởng thức mỹ sắc, chỉ là lo lắng Văn Thái Y sẽ giáo huấn bọn họ. Thế nhưng hai người tỉ mỉ suy nghĩ một chút, lúc trước ánh mắt bọn họ cũng không có nhìn chằm chằm vào Văn Thái Y mà ta?

- Anh tên là gì?

Ngoài dự liệu của Vưu Phiên Bình và Cát Liên, người Văn Thái Y hỏi lại chính là Cố Vị.

- Tán tu Cố Vị hân hạnh được ra mắt Văn sư tỷ.

Tuy rằng trong lòng Cố Vị cũng rất khẩn trương nhưng vẫn ôm quyền trả lời.

Văn Thái Y gật đầu, lại hỏi tiếp:

- Lúc trước cùng anh tiến nhập vào Vẫn Chân điện còn có một người khác phải không? Hắn tên là gì? Sao lại không có ở chỗ này? Các người không phải là đại biểu của Bích Đan tông, đúng hay không?

Liên tiếp mấy vấn đề được đặt ra, Cố Vị vẫn như cũ kính cẩn trả lời:

- Đúng vậy, lúc trước tôi cùng với Diệp tiền bối cùng đi với nhau, chúng tôi là đại biểu của Đế Quốc Hàn Lương. Diệp tiền bối tục danh là Diệp Mặc, ở trong Vẫn Chân điện đã bất hạnh ngã xuống, vãn bối trong lòng thực rất thương cảm.

Văn Thái Y nhíu mày:

- Anh có vẻ rất tôn kinh người gọi là Diệp Mặc kia? Các người trước đây có quen nhau sao?

Cố Vị càng kính cẩn hồi đáp:

- Diệp Mặc tiến bối đối với vãn bối có ân, vãn bối đối với anh ta tôn kính là bình thường. Trước đó tôi cùng với Diệp Mặc tiền bối cũng không có quen biết, suốt đường đi trong Vẫn Chân điện tôi luôn được Diệp tiền bối rất là chiếu cố.

Cố Vị đối với việc Diệp Mặc lúc sắp chết để lại "Ngưng anh đan" cho y. Trong lòng đúng là phi thường cảm kích và tôn kính Diệp Mặc. sở dĩ y

không muốn đi Bích Đan tông chính là muốn giúp đỡ Mặc Nguyệt Chi Thành, chờ Mặc Nguyệt Chi Thành ổn định rồi y lại lần nữa đến một nơi khác. Y là một người biết tri ân, Diệp Mặc và y tuy là không quen biết, nhưng lại cho y cái loại đan dược trân quý như vậy, lại chỉ yêu cầu y hỗ trợ một chút Mặc Nguyệt Chi Thành mà thôi, thế nên y lại càng không muốn vong ân phụ nghĩa.

- Anh nói láo.

Văn Thái Y hừ lạnh một tiếng.

Cố Vị trong lòng cả kinh, chính là lúc y cho rằng Văn Thái Y đang muốn gây phiền phức cho mình. Lúc này lại nghe thấy một thanh âm thanh thúy vội vàng vang lên bên tai:

- Anh nói người đi cùng anh gọi là Diệp Mặc? Thật sự là Diệp Mặc?

Văn Thái Y đang hỏi lại bị người khác chen ngang, trong lòng rất khó chịu. Thế nhưng cô thấy người cắt lời cô nói là Lăng Hiểu Sương thì chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa. Sư phụ của Lăng Hiểu Sương là Thiện Băng Lam chính là một đạo cô chuyên bao che khuyết điểm, hơn nữa cũng không có e ngại Vô Cực tông của cô.

Cố Vị chính là đang không biết ứng phó với Văn Thái Y như thế nào, Lăng Hiểu Sương lại đi tới hỏi chuyện y, thực đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, y cẩn thận xoa xoa cái trán của mình, rồi cũng cung kính trả lời Lăng Hiểu Sương:

- Cố Vị vinh hạn được gặp Lăng sư tỷ, người đi cùng tôi đúng thực là Diệp Mặc, chỉ là hắn đã ngã xuống trong Vẫn Chân điện rồi.

Được hai mỹ nữ cùng nói chuyện, y cũng không biết là mình may mắn hay bất hạnh nữa.

- Điều này làm sao có thể?

Lăng Hiểu Sương kinh ngạc há miệng, cô căn bản là không tin người có thể tại Bia đề danh Kim Đan lưu lại tên trên bia bạch ngọc "Hoành Không Xuất Thế" kia lại có thể ngã xuống ở trong Vẫn Chân điện, điều này tuyệt đối không có khả năng.

- Thanh Sương sư muội, cô căn bản là không quen biết Diệp Mặc, vì sao phải khẩn trương vì hắn như vậy?

Văn Thái Y đã nhìn ra sự khẩn trương của Lăng Hiểu Sương, nhàn nhạt nói.

Lăng Hiểu Sương khôi phục lại sự bình tĩnh, cô tùy ý liếc mắt nhìn Văn Thái Y, cũng nhàn nhạt nói một câu:

- Văn sư tỷ, tôi và Diệp Mặc tương giao đã lâu, tại sao lại không quen biết hắn chứ?

Lăng Hiểu Sương hoàn toàn không nói bừa, cô đối với Diệp Mặc coi như là bạn tri kỷ đã lâu, đây là sự thật, thế nhưng cô biết lời này không thể nói trước mặt Văn Thái Y.

Văn Thái Y kinh ngạc nhìn Lăng Hiểu Sương một chút, bỗng nhiên có vẻ bừng tỉnh ra rồi:

- Hóa ra Thanh Sương sự muội đã biết yêu rồi, yêu càng sâu thì hận cũng càng nhiều...

Lông mi của Lăng Hiểu Sương nhướng lên, đang muốn phát tác lại nghe thấy Văn Thái Y tiếp tục nói rằng:

- Đến bây giờ tôi mới hiểu được lúc trước Thanh Sương sư muội đã biết Ninh Tiểu Ma chính là Diệp Mặc rồi, chỉ là ở cửa vào cấm địa Vẫn Chân cố ý làm bộ không nhận ra mà thôi. Đúng là yêu càng sâu, thì hận cũng sâu...

- Cái gì?

Lăng Hiểu Sương hoảng sợ bật thốt lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1080

Ninh Tiểu Ma Chính Là Diệp Mặc

Khiếp sợ qua đi, Lăng Hiểu Sương sắc mặt đỏ bừng lên, cô chưa bao giờ mất mặt đến như vậy. Vừa nói cô quen Diệp Mặc đã lâu, đảo mắt đã bị người ngay trước mặt nhìn thấu. Nhưng hai người đều là người trong Nam An thập mỹ, Lăng Hiểu Sương lúng túng không gì sánh được. Hiển nhiên ở trong mắt người khác, nếu như không phải cô nói dối, khi đó cô đã thương thầm tên Diệp Mặc này rồi.

Loại chuyện này khiến Lăng Hiểu Sương người đứng thứ hai trong Nam An thập mỹ làm sao chịu nổi, đúng là mất mặt không chịu nổi, thậm chí ngay cả giải thích cũng không có cách nào giải thích.

Tuy rằng sắc mặt đỏ như cây hồng, trong lòng lại xấu hổ đồng thời cũng chấn động không gì sánh được. Cô nghĩ không ra Ninh Tiểu Ma lại chính là Diệp Mặc, cái tên thiên tài "Hoành Không Xuất Thế" này, vì sao lại dâm đãng như vậy? Nghĩ đến vấn đề này, vẻ mặt hồng hào trên mặt của Lăng Hiểu Sương dần dần ít đi, càng nhíu mày.

Văn Thái Y thấy Lăng Hiểu Sương bị một câu nói của mình làm cho cứng họng, cũng không có để ý tới cô nữa, mà tiếp tục nhìn chằm chằm Cố Vị hỏi:

- Theo tôi được biết, tuy rằng anh và Diệp Mặc cùng tiến vào đại sảnh tán tu, thế nhưng anh chẳng bao giờ nói chuyện với hắn một câu, làm sao nói tới chuyện chăm sóc chứ?

Cố Vị trong lòng trầm xuống, thầm mắng mình lắm miệng, vừa rồi chỉ cần thật thà trả lời Văn Thái Y là được rồi. Bởi vì y tôn kính Diệp Mặc, lập

tức dẫn đến hoài nghi.

Bất luận là người đứng đầu thập mỹ Nam An hay là đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông, Cố Vị cũng biết, Văn Thái Y muốn giết y đơn giản như giống như bóp chết một còn kiến.

Y cắn răng, lại lần nữa chắp tay nó với Văn Thái Y:

- Văn sư tỷ, Diệp tiền bối tuy rằng đã ngã xuống rồi, thế nhưng trước khi anh ấy ngã xuống đã nhờ bạn của anh ấy là Bác Dung tiền bối mang đến cho tôi một viên đan dược, cho nên vãn bối rất cảm kích anh ấy.

- Bác Dung?

Văn Thái Y lẩm bẩm lại một câu, lúc này mới cau mày nói:

- Ý của cậu là Diệp Mặc lúc sắp chết còn nhờ người mang đồ cho cậu, hắn không phải đột nhiên chết?

- Cái này vẫn bối không dám suy đoán lung tung, thế nhưng Bác tiền bối nói y là bạn của Diệp Mặc tiền bối.

Cố Vị cũng cảm giác được Văn Thái Y và Diệp Mặc tiền bối tựa hồ có chút quen biết nên không dám lại nói những lời vô nghĩa.

Văn Thái Y cười nhạt một tiếng:

- Cái tên Bác Dung kia đã đi đâu rồi?

Cô cảm giác tuyệt đối sẽ không có sự trùng hợp như thế, trước đây Bác Dung phát hiện ra cấm địa Vẫn Chân, hiện tại lại trở thành bạn của Diệp Mặc, không thể trùng hợp như vậy được. Thế nhưng cô lại không biết rõ về Bác Dung. Muốn tra ra được Diệp Mặc, nhất thiết phải tra ra được lai lịch của Bác Dung trước.

Diệp Mặc sở dĩ nói mình chính là Bác Dung, nếu Văn Thái Y đi thăm dò lại lịch của Bác Dung, lai lịch của Bác Dung lại quỷ dị, hơn nữa Diệp Mặc

khẳng định Bác Dung sẽ không tùy tiện tiết lộ lai lịch của mình ra ngoài. Nếu không gã còn tìm "Khổ Trúc" làm gì? Văn Thái Y cần tra ra Bác Dung nên tạm thời sẽ không tra ra được hắn.

Cố Vị lại lần nữa nói:

- Bác tiền bối nói y muốn đi tới tầng thứ sáu. Y sống hay chết cũng chưa rõ. Sau khi tôi đi ra ngoài, không thấy Bác Dung tiền bối, tôi nghĩ y hẳn là gặp nạn rồi.

Văn Thái Y trầm mặc xuống, trong lòng nghĩ lẽ nào Diệp Mặc thực sự kết bạn với Bác Dung? Hay là Bác Dung bị Diệp Mặc giết? Hoặc là Diệp Mặc bị Bác Dung giết?

- Cậu vẽ lại tướng mạo Bác Dung cho tôi đi.

Sau một lát, Văn Thái Y lại nói một lần nữa.

- Vâng.

Cố Vị rất nhanh đã vẽ lại tướng mạo của Bác Dung cho Văn Thái Y.

Văn Thái Y cầm bức hình Cố Vị vẽ, mày nhăn lại, bởi vì người mà Cố Vị vẽ đúng là Bác Dung. Diệp Mặc có một pháp bao ẩn nấp khí tức, cô cũng biết điều này, thế nhưng cô cũng biết cái pháp bảo kia chỉ có thể ẩn núp khí tức, không thể thay đổi dung mạo. Bằng không cô cũng sẽ không nhận ra Diệp Mặc khi ở bãi đá tảng tầng ba đâu.

Văn Thái Y không tiếp tục hỏi Cố Vị. Mà quay đầu lại cười cười với Lăng Hiểu Sương:

- Tiểu Ma sư huynh mà cô quen biết bấy lâu nay đã chết rồi, Thanh Sương sư tỷ, tôi đi trước nhé, cô cứ từ từ mà hỏi.

Lăng Hiểu Sương lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô thật giống như không nghe được lời Văn Thái Y nói. Ngược lại nhìn Cố Vị hỏi:

- Diệp Mặc đến từ đâu?

- Diệp tiền bối đến từ Mặc Nguyệt Chi Thành, anh ấy còn nhờ Bác tiền bối chuyển lời tới vãn bối, bảo vãn bối sau này trông nom Mặc Nguyệt Chi Thành.

Truyện Sắc Hiệp - http://truyenfull. vn Cố Vị vội vàng trả lời.

- Mặc Nguyệt Chi Thành?

Lăng Hiểu Sương nghi hoặc lại một câu.

Cố Vị giải thích:

- Mặc Nguyệt Chi Thành là một thành thị phàm nhân, linh khí sinh ra vốn đã kém cỏi, Diệp Mặc tiền bối chỉ là thành chủ của cái thành thị bình thường kia mà thôi.

- Hắn là một thành chủ của một thành thị bình thường?

Lăng Hiểu Sương lại nghi hoặc, lẽ nào hai người Diệp Mặc này căn bản không phải cùng một người? Cho dù cùng là một người, một tu sĩ Nguyên Anh tầng ba sẽ không đi làm thành chủ của một thành phố bình thường.

Hẳn không phải là cũng một người rồi. Lăng Hiểu Sương tự trả lời cho câu hỏi của mình. Nếu như đúng là cùng một người, khi hắn ở Bia đề danh Kim Đan chỉ mới là tu sĩ Kim Đan, mà lúc này chưa tới bao lâu đã là Nguyên Anh tầng ba rồi. Coi như là Viên Quan Nam thăng cấp cũng sẽ không nhanh như vậy.

Thế nhưng Diệp Mặc là Viên Quan Nam sao? Tài năng của Viên Quan Nam có thể ở Bia đề danh Kim Đan làm xuất hiện tấm ngọc bài "Hoành Không Xuất Thế" sao?

Lăng Hiểu Sương lại một lần nữa nghi hoặc.

Bỗng nhiên trong đầu của nàng hiện lên một cái bóng, cô nhớ tới lúc cô

đi đề danh, có tu sĩ nói trước đây Diệp Mặc đề danh đã lấy ra một pháp bảo màu tím. Tuy rằng có không biết pháp bảo đó của Diệp Mặc là vật gì, nhưng chắc chắn là pháp bảo màu tím.

Mà trước đó không lâu ở Linh Tức Lầu cô đã thấy Ninh Tiểu Ma lấy ra một thanh thái đao màu tím, lẽ nào thái đao màu tím kia lại chính là cái pháp bảo màu tím kia?

Nếu như đây không phải trùng khớp thì không thể nghi ngờ nữa. Ninh Tiểu Ma chính là Diệp Mặc. Nếu như Ninh Tiểu Ma là Diệp Mặc, vì sao biểu hiện của hắn luôn luôn không giống nhau như thế? Hắn đã rất say mê cô, nhưng lại làm cho cô gái bên cạnh Ngô Dự ở Linh Tức Lầu khóc?

Cô đã nhiều lần hỏi qua bọn Thanh Nghi và Thanh Hàn, xác định Diệp Mặc không có bất kỳ hành động gây rối nào tới bọn họ, ngược lại còn ra tay giúp đỡ bọn họ, lẽ nào hắn có hai loại tính cách khác nhau? Hay là giống như hắn nói, hắn đối xử với mình khác với những người phụ nữ khác?

Nghĩ tới đây Lăng Hiểu Sương đỏ mặt, lắc đầu, cô cảm giác Diệp Mặc nói như vậy chỉ cho có lệ hoặc là đang đùa giỡn cô mà thôi.

Có lẽ bản thân cô có chút nhan sắc, nên hắn muốn đùa giỡn mà thôi. Nhưng cũng không đúng, muốn nói đẹp thì Duẫn Phán Điệp cũng không kém mình là mấy, lẽ nào hắn đã "đắc thủ" với Duẫn Phán Điệp rồi? Không thể nhanh như vậy chứ?

Thế nhưng trước đây Diệp Mặc vừa nhìn thấy Duẫn Phán Điệp, tựa hồ cũng không có vẻ đùa giỡn, thậm chí có chút đối địch.

Lăng Hiểu Sương lắc đầu, cô chuẩn bị đi hỏi Duẫn Phán Điệp, vì sao cái nhìn đối với Ninh Tiểu Ma lại thay đổi như thế?

Chỉ là cô mới bước đi một bước, liền dừng lại, cô tựa hồ đã bắt được cái gì đó. Nếu muốn nói đùa giỡn, Diệp Mặc cũng không phải vừa thấy cô liên đùa giỡn, là chính cô nói cô quen hắn trước, sau đó hắn mới bắt đầu đùa giỡn

cô, nói muốn tặng đồ cho cô.

Tại sao mình nghĩ mình quen hắn? Lăng Hiểu Sương xác nhận trước đây chưa từng thấy qua Ninh Tiểu Ma, nếu như hắn là Diệp Mặc, cô đã biết tin tức của hắn trên Bia đề danh tại quảng trường rồi.

Quảng trường Bia đề danh?

Lăng Hiểu Sương trong đầu đã hiểu, cô lúc này đã không thể nghi ngờ Diệp Mặc chính là Ninh Tiểu Ma. Bởi vì cô nhớ tới một cảm giác quen thuộc, bởi vì trước khi cô đề danh, hai người chỉ cách mấy canh giờ mà thôi, mà ở giữa cũng không có những người khác đề danh. Cô là cảm nhận được khí tức chân nguyên trên người Ninh Tiểu Ma và khí tức chân nguyên còn lưu lại trên Bia đề danh không khác nhau mấy, lúc đó mới có một chút cảm giác quen thuộc.

Chính là hắn, Lăng Hiểu Sương trong lòng bỗng nhiên có chút thất vọng. Vốn sau khi cô nghe xong sư phụ nói, cho rằng người mà sư phụ nói kia phải là người chống trời đạp đất, không nghĩ tới lại là một kẻ hèn mọn không gì sánh được, người như thế chết ở Vẫn Chân điện coi như là bình thường. Xem ra sư phụ đã nhìn nhầm rồi, lúc đó tu sĩ vượt qua Diệt tuyệt lôi kiếp cũng không nhất định là Diệp Mặc.

- Cảm ơn anh.

Lăng Hiểu Sương nói cảm ơn Cố Vị, và đã không còn hứng thú đi Mặc Nguyệt Chi Thành nữa rồi.

Cái tên Ninh Tiểu Ma kia tuy rằng hèn mọn, thế nhưng cũng không phải không có một chút bản lãnh, ngay cả Điền Ngạo Phong cũng bị giết rồi, hiển nhiên hắn là người có chút bản lãnh.

Lăng Hiểu Sương lại lần nữa vỗ đầu, cô cười khổ một cái, bỗng nhiên cảm giác mình rất ngốc. Cô đã suy nghĩ cẩn thận toàn bộ quá trình rồi, thế nhưng kết quả lại nghĩ không ra.

Khi Diệp Mặc nghe thấy mình nói quen biết hắn, hắn cũng đã biết mình là người đề danh sau hắn. Hắn sở dĩ lúc đó đùa giỡn mình là bởi vì sợ mình nhận ra hắn, cố ý làm mình tức giận, sau đó làm loạn tinh thần.

Bởi vì đêm hôm đó sư phụ của Điền Ngạo Phong Lôi Vân tông phong thành, hắn đã âm thầm rời khỏi thành Nam An. Mà mình là người đề danh sau hắn, mình đã biết hắn có thực lực giết Điền Ngạo Phong, hơn nữa đêm đó hắn rời đi đã lộ rõ thân phận hung thủ của hắn. Hắn có lẽ sợ mình nhận ra hắn chính là hung thủ giết Điền Ngạo Phong, lúc đó không muốn mình suy đoán lai lịch của hắn, nên cố ý đùa giỡn mình.

Nếu như cô không đoán sai, Diệp Mặc đến từ Vô Tâm Hải, thậm chí chính là Mạc Ảnh mà Lôi Vân tông đang hoài nghi kia.

Đúng là tên thông minh, người này khi thấy cô nói quen hắn đã hiểu rõ mấu chốt của sự tình, đồng thời chọn dùng thủ đoạn đùa giỡn quấy rầy cô. Mà cô đã đi một vòng tròn lớn như vậy, sau khi có được nhiều thông tin mới nghĩ ra được như vậy. Nếu nói thông minh tài trí thì cô thua xa Diệp Mặc.

Nếu như loại chuyện này để Cảnh Anh Ly phân tích, căn bản không cần đến một phút, cô có thể hoàn toàn hiểu rõ ngọn nguồn của sự tình. Thế nhưng Lăng Hiểu Sương tuy rằng tư chất không tồi, nhưng nếu nói về thông minh thì cô thua xa Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly.

Sau khi biết được Ninh Tiểu Ma chính là Diệp Mặc, Lăng Hiểu Sương mặc dù không tin Diệp Mặc đã chết ơ Vẫn Chân điện, thế nhưng cô cảm thấy phải mau chóng đem chuyện này nói cho sư phụ mình. Đồng thời cô cần đến Mặc Nguyệt Chi Thành một chuyến, còn muốn hỏi nữ tu Kim Đan của Vô Lượng Hải một chút, xem cô ta có biết Diệp Mặc hay không?

Nếu như Diệp Mặc đã chết rồi, không biết có ảnh hưởng đến sự tình đại kiếp nạn hay không? Những chuyện này Lăng Hiểu Sương không hiểu, thế nhưng cô biết sư phụ của mình chưa bao giờ lừa dối cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1081

Đan Thành

Đan Thành, là một tượng trưng ở Nam An Châu.

Thành phố mười sao duy nhất, một thành phố mà danh tiếng của nó còn lớn hơn thành phố lớn nhất ở Nam An Châu.

Ở thành phố khác, anh có thể không tuân thủ quy tắc, nhưng ở Đan Thành nhất định phải tuân thủ quy tắc. Người ngoài đồn rằng, không người nào dám lũng đoạn thị trường ở Đan Thành, cũng không có ai dám diễu võ dương oai ở Đan Thành. Lúc trước Điền Ngạo Phong bị giết ở Vô Tâm Hài, tu sĩ Hóa chân của Lôi Vân Tông dám uy hiếp toàn Thành Nam An, phong tỏa toàn thành, thế nhưng nếu như chuyện này phát sinh ở Đan Thành. Lôi Vân Tông tuyệt đối không dám làm như vậy.

Thế nhưng ở Tu Chân giới, cho dù thành phố có quy tắc nghiêm ngặt, cũng lấy thực lực làm chuẩn, cho dù Đan Thành cũng giống như vậy, thực lực chính là quy tấc. Nếu như nhất định nói có ai dám khi dễ người ở Đan Thành, vậy nhất định là đan sư ở Đan Thành, ở Đan Thành đan sư là sự tồn tại cao nhất.

Đan Thành cách Mặc Nguyệt Chi Thành không gần, Diệp Mặc không sử dụng 'Tử Đao', cho nên hắn ngồi 'Phi vân thuyền' dù tốc độ nhanh cũng cần gần một tháng, mới tới được Đan Thành.

Còn chưa tiến vào Đan Thành. Diệp Mặc đã ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt của đan dược, đồng thời cảm giác được linh khí ở đây vượt gấp mấy lần so với những nơi khác. Diệp Mặc tinh thần cả người run lên, càng kỳ vọng đối với Đan Thành.

Ở đây quả nhiên là một thánh địa đan dược, chưa đi vào, đã ngửi thấy được mùi thơm ngát của đan dược, Diệp Mặc cảm thấy rất hài lòng.

Diệp Mặc xuống 'Phi vân thuyền' ở ngoài Đan Thành một trăm dặm, không phải Diệp Mặc không muốn bay vào Đan Thành, mà ở đây đã có cấm chế cấm không, ở phạm vị ngoài cấm chế cấm không, bốn phía Đan Thành đều là đại trận phòng ngự cấp chín dựng lên sừng sững.

Diệp Mặc mặc dù là một đại sư trận pháp cấp sáu, thế nhưng loại đại trận phòng ngự cấp chín không một chút hư hỏng này hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Cái trận pháp cấp chín này chẳng những có trận pháp công kích, còn có một trận pháp tụ linh cấp chín.

Thảo nào linh khí nồng nặc như thế, Diệp Mặc nhìn mấy trận pháp cấp chín này, trong lòng cực kỳ cảm thán. Hắn khẳng định Đan Thành còn có linh mạch, thậm chí không chỉ là một linh mạch.

Rất nhiều tu sĩ ra ra vào vào, điều khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là, Đan Thành không ngờ ngay cả thành thủ cũng không có, lại càng không vì số lần ra vào nhiều mà phải nộp linh thạch.

Thế nhưng thần thức của Diệp Mặc lập tức quét được một vài đạo thân ảnh mờ mịt, lập tức hiểu được những thân ảnh này là tu sĩ âm thầm giám sát. Nhất thời trong lòng hiểu rõ, Đan Thành chắc là trong chặt ngoài lỏng, không phải không có thành thủ, mà là lúc nào cũng có người âm thầm theo dõi.

Sau khi tiến vào Đan Thành, cái loại mùi dược khí thơm ngát này càng đậm. Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ. Thảo nào rất nhiều tu sĩ đều thích tới nơi này. Nếu như tu luyện ở trong hoàn cảnh này. Không những linh khí dư thừa, còn có công hiệu linh dược, hiển nhiên có nhiều cái lợi hơn so với nơi khác.

Vài tên tu sĩ Hư Thần và một gã tu sĩ Ngưng Thể đi qua bên người Diệp Mặc, Diệp Mặc lắc đầu. Ở Đan Thành thật đúng là khắp nơi đều có Hư

Thần. Ngưng thể lại nhiều như kiến. Một thành phố lớn như vậy, nói không chừng có thể tiêu diệt một châu lớn như Bắc Vọng Châu. Lúc này hắn càng thêm tin tưởng lời Cảnh Anh Ly nói, nếu như mình có thể đứng vững ở Đan Thành, môn phái chín sao sẽ không dám tìm hắn gây phiền phức nữa rồi.

Diệp Mặc biết Cảnh Anh Ly lúc này hẳn là còn chưa tới Đan Thành, ở Đan Thành một chút hắn đều không quen, dù là muốn gia nhập Đan Thành, hay là tham gia đại hội luyện đan lần này của Đan Thành, đều cần Cảnh Anh Ly giúp đỡ.

Khi Diệp Mặc còn đang lo lắng có nên tìm một chỗ để trú ngụ, tu luyện hai tháng, rồi chờ Cảnh Anh Ly tới. Thì một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hắn không xa.

Sau khi thấy người nọ, Diệp Mặc trong lòng cả kinh, phản ứng đầu tiên chính là trực tiếp giết gã, thế nhưng hắn rất nhanh đã tỉnh táo lại, lập tức xoay người, chỉ hy vọng thần thức của người kia không quét đến hắn.

Cái thân ảnh quen thuộc kia dĩ nhiên là Mạc Hữu Thâm, hắn ở Đan Thành lại nhìn thấy Mạc Hữu Thâm.

Hơn nữa lúc này tu vi của Mạc Hữu Thâm đã là Kim Đan tầng chín. Nếu như gã vào Nam An Châu mới bắt đầu tu luyện, thì tốc độ của gã quả thực quá mức kinh người rồi. Diệp Mặc khẳng định tốc độ tu luyện của gã không thể so với Tô Tĩnh Văn, nhưng Tô Tĩnh Văn là linh căn gì, Ẩn Băng linh căn đó.

Diệp Mặc quay đầu. Đứng ở trước một sạp nhỏ bên cạnh vỉa hè, cầm lấy một pháp bảo tàn tích loang lổ ở trong tay nhìn, thần thức căn bản không dám phóng ra ngoài.

Nếu như Mạc Hữu Thâm nhận ra hắn là Diệp Mặc, vậy hắn chỉ còn một con đường chết. Lúc này bên người Mạc Hữu Thâm có hai gã tu sĩ Hư Thần, một gã thậm chí là Hư Thần tầng chín rồi. Hiển nhiên tư chất tu chân của Mạc Hữu Thâm rất nghịch thiên, hơn nữa gã còn tìm được một chỗ dựa vững

chắc, thậm chí cái chỗ dựa vững chắc này còn rất coi trọng gã, phái hai gã tu sĩ Hư Thần bảo vệ gã.

Giờ khắc này Diệp Mặc cảm giác rất bực bội, vì sao tên khốn nạn này lại tìm được một chỗ trú chân tốt đến vậy? Chính mình mỗi lần thăng một cấp đều đau khổ giãy dụa, thậm chí còn không thể nổi danh, lại còn thu được một nhóm quân địch lớn.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết Mạc Hữu Thâm dựa vào môn phái nào, thế nhưng hiện tại hắn đã biết dù hắn muốn dạy bào Mạc Hữu Thâm, hay là muốn giết Mạc Hữu Thâm, cũng không phải chuyện đơn giản nữa rồi. Có thể nói một ngày nếu hắn bị Mạc Hữu Thâm thấy, hắn chắc chắn phải chết. Với cá tính của Mạc Hữu Thâm, nhìn thấy Diệp Mặc, chắc chắn sẽ giết hắn.

- Bọn họ đã đi rồi.

Thấy Diệp Mặc còn nắm pháp bảo loang lổ trong tay, chủ sạp liền mở miệng nói.

Diệp Mặc lúc này mới chú ý tới chủ sạp này, một tiểu cô nương chưa tới hai mươi, ngũ quan đoan chính, dáng dấp thanh tú, đôi mắt to tròn, chỉ là làn da hơi ngăm đen, mới tu vi Trúc Cơ tầng bảy. Trên sạp của nàng chỉ có số linh thào cấp hai cấp ba, còn có vài món pháp khí, trong tay Diệp Mặc đang nắm là một pháp bảo tàn phiến.

Ở Đan Thành lại bày ra một sạp hàng như vậy, Diệp Mặc không cần đoán, cũng biết cô bé kinh doanh cũng bình thường, thậm chí vài ngày cũng không bán được gì.

Thế nhưng không ngờ cô bé này lại nhìn ra được hắn đang sợ bọn Mạc Hữu Thâm phát hiện ra, Diệp Mặc trong lòng có chút giật mình.

Hắn lập tức cười cười, thu hồi pháp bảo tàn phiến trong tay của nói:

- Em gái, tôi muốn mua cái pháp bảo tàn phiến này, bao nhiêu linh thạch?

Cô bé có đôi mắt to lắc đầu nói:

- Tôi biết pháp bảo tàn phiến này không có ích đối với anh, anh không cần mua. Nếu như anh đã đắc tội người khác, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi Đan Thành.

Diệp Mặc biết suy nghĩ của mình đã bị cô bé này nhìn ra, cũng không mua pháp bảo tàn phiến nữa, tùy ý hỏi:

- Vài người vừa đi qua kia, cô có biết là ai không?

Cô bé mắt to gật đầu nói:

- Vâng, tôi biết, đó chính là công tử Mạc Hữu Thâm, đệ tử thân truyền của Đan Vương - nhị trưởng lão Trường Thuận tại Đan Thành.

Công tử Mạc Hữu Thâm, Diệp Mặc xiết chặt nắm tay, vận khí của người này thật là tốt nha, không chỉ tới được Đan Thành, lại còn là đệ tử thân truyền của Đan Vương - trường lão Đan Thành. Cái tên Mạc Hữu Thâm này đã là Thiếu công tử của Đan Thành rồi, mình muốn trở nên nổi bật ở đây quả là khó khăn.

Diệp Mặc đứng lên lắc đầu, trong lòng càng âm thầm thở dài. Không phải biện pháp của Cảnh Anh Ly không tốt, mà là vận khí của hắn quá kém. Thực lực của Đan Thành hắn tuy rằng chưa thấy, thế nhưng có thể nhìn thấy được từ thực lực của tu sĩ trên đường, hiển nhiên rất mạnh. Bất đắc dĩ chính là, hắn còn chưa vào Đan Thành, đã đối đầu với một Đan Vương.

Diệp Mặc mạnh mẽ đem những ý nghĩ trong đầu này đè xuống, cho dù phải rời khỏi Đan Thành, cũng phải chờ Cảnh Anh Ly tới. Nghĩ tới đây, hắn hỏi cô bé mắt to kia.

- Tôi muốn tìm một nhà nghi hẻo lánh một chút, cô bé biết chỗ nào không?

Cô bé mắt to lắc đầu nói:

- Vị tiền bối này, anh có lẽ là lần đầu tiên tới Đan Thành? Tìm không được nơi ở tại Đan Thành đâu, trừ phi anh có người quen hoặc là người có quan hệ với Đan Thành, ở tình huống bình thường, muốn tới Đan Thành dừng chân, cần đặt phòng trước một tháng thậm chí mấy tháng.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, ngay cả chỗ ở hắn cũng tìm không được, cũng không thể ở trên đường cái chờ Cảnh Anh Ly mấy tháng. Người tới Đan Thành nhiều như vậy lẽ nào cũng giống như hắn, cũng không có nơi ở?

Cô bé kia tựa hồ đã nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Mặc, do dự trong chốc lát rồi nói:

- Tiền bối nếu như không ngại, có thể đến ở chỗ tôi vài ngày, tôi sẽ lấy một ít tiền phí thôi.

- Cô bé có nhà ở Đan Thành?

Diệp Mặc càng kinh ngạc nhìn cô bé trước mắt này, cô bé này bán hàng vỉa hè hơn nữa là những mặt hàng tầm thường nhất, mà tu vi cũng chỉ là Trúc Cơ. Loại con kiến hôi này ở Đan Thành làm sao có thể có nơi ở? Phòng nghỉ ở Đan Thành, Diệp Mặc căn bản không cần nghĩ cũng biết, nhất định là giá trên trời.

Cô bé kia sau khi nghe được Diệp Mặc nói, tựa hồ bị chạm vào nỗi đau thầm kín, ngữ khí có chút lạc giọng nói:

- Không phải là của cháu, là của ông nội để lại cho cháu.

Không đợi Diệp Mặc hỏi lại, cô tiếp tục nói:

- Ông nội cháu sống từ lâu ở Đan Thành, hơn nữa còn là một linh đan sư cao cấp, mười lăm năm trước, ông nội đưa cháu tới nơi đây, thế là cháu cứ ở mãi nơi đây.

Diệp Mặc nhìn lại sạp hàng vỉa hè của cô bé một chút, có chút không giải thích được hỏi.

- Ông nội của cô bé là linh đan sư của Đan Thành, sao cô bé lại bày hàng vỉa hè, hơn nữa các mặt hàng...

- Ông nội sáu năm trước đã qua đời...

Thanh âm của cô bé kia càng thấp xuống.

Thì ra là như vậy, Diệp Mặc lúc này mới hiểu được, một cô bé mười mấy tuổi đã phải dựa vào cái sạp hàng này đề sinh tồn ở Đan Thành, không cần hỏi cũng biết là rất gian nan. Phỏng chừng đại đa số các tu sĩ đến xem ở sạp hàng vỉa hè đều thương xót mà cho linh thạch, bằng không cô bé này căn bản chống đỡ không nổi.

Thấy cô bé này hiện tại cũng chưa quá mười bảy mười tám tuổi, sáu năm trước thậm chí chỉ có mười một mười hai tuổi, có thể còn nhỏ hơn. Một người mười một tuổi có thể sống được ở Đan Thành mấy năm thật không dễ dàng. May là ở Đan Thành, nếu như ở địa phương khác, nói không chừng cô đã sớm mất mạng.

Diệp Mặc nhớ tới Ức Mặc, trong lòng xao động. Hắn nhìn cô bé này nói:

- Cháu bé thu dọn sạp hàng đi, tôi muốn tới chỗ cháu xem một chút.

Hắn liền quyết định giúp cô bé này một chút.

- Được.

Cô bé này thấy Diệp Mặc đồng ý đến chỗ cô ở, nhất thời mừng rỡ rất nhanh đã thu dọn xong sạp hàng vỉa hè, nhanh chóng cất vào túi đựng đồ.

Nhìn cô thành thạo đem đồ cất vào túi đựng đồ, Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

- Ông nội của cháu là linh đan sư, thế sao ngay cả nhẫn trữ vật cũng không có?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1082

Thu Đồ Đệ

Đều đem trả nợ rồi.

Cô bé kia cúi đầu nhỏ giọng nói.

Diệp Mặc cũng không có hỏi lại, nếu là thiếu nợ thỉ khẳng định cũng là ông của cô thiếu nợ. Cô bé này mới mười mấy tuổi, không có khả năng đã thiếu nợ người khác nhiều như vậy. Chỉ là ông của cô là một linh đan sư, làm thế nào lại túng thiếu như vậy? Coi như là thiếu nợ cũng sẽ không đến nỗi một cái nhẫn trữ vật cũng không có chứ. Diệp Mặc lắc đầu, thực sự có chút nghĩ không ra được.

Diệp Mặc một đường đi cùng cô gái này, vừa đi vừa nói chuyện, cũng đã hiểu ra không ít.

Cô bé này tên là Cận Chỉ Hằng, ông của cô là Cận Tiên Quý, sau khi trưởng thành liền ra ngoài thành, dưới cơ duyên xảo hợp, ở Đan thành bái lạy một gã Linh đan sư làm sư phụ. Sau đó chính ông ta cùng trỡ thành một Linh đan sư, vẫn định cư ở lại Đan thành.

Mười lăm năm tnrơc, Cận Tiên Quý đưa Cận Chỉ Hằng về, vẫn tiếp tục định cư ở Đan thành. Lúc đó Cận Chỉ Hằng còn nhỏ, những hiểu biết của cô đều là do Cận Tiên Quý chỉ dạy.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng âm thầm hoài nghi, nói không chừng Cận Chỉ Hằng này cũng không phải là cháu của Cận Tiên Quý, bởi vì cái cô cháu gái này xuất hiện cũng quá đột nhiên, nhưng loại chuyện này Diệp Mặc cũng chỉ để trong lòng chứ không tùy tiện nói ra, cũng không có suy nghĩ tỉ

mỉ về nó.

Sáu năm trước, sau khi Cận Tiên Quý qua đời, để lại một mình Cận Chỉ Hằng lúc đó mới được mười một tuổi, cũng may mà y còn để lại cho Cận Chỉ Hằng một căn nhà, cùng với một ít tài sản.

Đang lúc Diệp Mặc muốn hỏi một chút, những tài sản này về sau có phải là đem trả nợ rồi hay không, thì lại nghe được Cận Chỉ Hằng nói:

- Tới rồi.

Đập vào mắt Diệp Mặc là một căn nhà nhỏ có chút cũ kỹ, tuy rằng ở Đan thành này không được gọi là vùng đất phồn hoa, thế nhưng cũng không phải là nơi hẻo lánh. Chung quanh căn nhà nhỏ có một trận pháp phòng ngự cấp ba đơn giản, và một trận pháp ngăn chặn thần thức, Diệp Mặc không nghĩ ra ông của Cận Chỉ Hằng để lại cho cô một nơi như thế này ở Đan thành.

Diệp Mặc gật đầu, thế này so với dự đoán của chính mình tốt hơn rất nhiều rồi. Cận Chỉ Hằng chỉ cần có một chỗ như vậy, qua thêm vài chục năm, chờ sau khi cô tấn cấp lên Kim Đan, tiền đồ cũng sẽ không tệ lắm.

- Tiền bối, mời ngài vào trong.

Cận Chỉ Hằng cẩn thận xuất ra trận pháp ngọc bài khai mở trận môn, rồi nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cùng Cận Chỉ Hằng đi vào tiểu viện, liền phát hiện ở giữa tiểu viện này có hai gốc "Đan linh thụ" cực lớn, chính vì hai gốc 'Đan linh thụ' này đã làm cho linh khí của tiểu viện nồng đậm hẳn lên, coi như là Cận Chỉ Hằng không đi bán hàng vỉa hè, chỉ cần ở bên cạnh hai cái cây này tu luyện, hẳn là rất tốt.

Bên trong tiểu viện có sáu phòng, thần thức của Diệp Mặc quét qua một chút, phát hiện ngoại trừ một cái phòng nhỏ cách hai gốc 'Đan linh thụ' xa nhất là không có người, các gian phòng còn lại không ngờ đều có người ở.

Lẽ nào Cận Chỉ Hằng chuyện môn cho thuê phòng thu linh thạch? Nếu như là vậy, cô cũng không cần phải đi bán hàng vỉa hè.

Thế nhưng ở đây chỉ còn một gian phòng, một khi đem phòng này cho mình vậy cô ngủ ở chỗ nào?

Quả nhiên Cận Chỉ Hằng đưa Diệp Mặc đến gian phòng trống kia rồi nói:

- Tiền bối, ngài ở chỗ này được chứ.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Cận Chỉ Hằng một chút:

- Đây là phòng trống duy nhất còn lại, tôi ở chỗ này, vậy còn cháu thì sao?

Cận Chỉ Hằng thật không ngờ Diệp Mặc đã dùng thần thức tra qua, sắc mặt của nàng hơi đỏ lên rồi nói:

- Cháu buổi tối nghỉ ngơi trong tiểu viện là được rồi.

Diệp Mặc nhíu mày, hiển nhiên là Cận Chỉ Hằng cho mình vào ở trong phòng của cô. Với hắn mà nói, coi như là không tìm được chỗ ở, hắn cũng có thể ở tạm ngoài trời, không cần thiết phải chiếm chỗ ở của Cận Chỉ Hằng.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, mà lại đứng đó cau mày, Cận Chỉ Hằng nhất thời lo lắng, cô có chút khẩn trương nhìn Diệp Mặc, rất sợ mất đi mối làm ăn này. Cô nhìn ra thái độ làm người của Diệp Mặc rất tốt, hơn nữa đối với cô cũng rất thân thiết, bằng không cũng sẽ không mua ở sạp hàng của cô một cái mảnh vỡ của pháp bảo rồi.

Trầm ngâm trong chốc lát, Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

- Chỉ Hằng, tiểu viện này là do ông nội để lại cho cháu sao?

Cận Chỉ Hằng gật đầu, nghi hoặc nhìn Diệp Mặc trả lời:

- Vâng, đúng là ông nội để lại cho cháu.

- Vậy cháu đã có năm gian phòng cho thuê rồi, vì sao còn phải đi bán hàng?

Diệp Mặc lại lần nữa nghi hoặc hỏi cô.

Cận Chỉ Hằng cúi đầu nói:

- Năm gian phòng kia đều không phải là cho người ta thuê, bởi vì ông nội thiếu nợ người khác, cho nên tạm thời phải đem năm gian phòng đó gán nợ. Nếu như trong vòng mười năm cháu không trả hết nợ thì tiểu viện này cũng sẽ trở thành của người khác rồi. Hiện tại đã qua sáu năm, tất cả những linh thạch cháu kiếm được hầu như cũng không đủ để trả nợ.

- Ông nội của cháu rốt cuộc là thiếu nợ bao nhiêu linh thạch?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi, lúc trước hắn nghe Cận Chỉ Hằng nói chuyện nợ nần tạo cho cô tình cảnh khốn cùng rồi, nhưng hắn lúc đó không có để ý, dù sao cũng là chuyện đã qua rồi. Thế nhưng hiên tại xem ra vấn đề nợ nần này đến bây giờ vẫn chưa được giải quyết.

- Chuyện này nói ra rất dài dòng.

Cận Chỉ Hằng thở dài, nhìn mấy gian phòng kia có chút lo lắng.

Lúc này Diệp Mặc cũng cảm giác được vài đạo thần thức quét tới, tu vi cao nhất là Kim Đan tầng năm, tu vi thấp nhất là một Kim Đan tầng một.

- Được rồi, cháu cùng ta vào trong phòng rồi nói.

Sau khi Diệp Mặc và Cận Chỉ Hằng bước vào trong phòng, hắn lập tức hạ một đạo cấm chế thần thức, mấy đạo thần thức kia nhất thời không thể quét vào bên trong phòng này. Mấy người kia biết tựa hồ có cao nhân đến nên nhanh chóng thu hồi thần thức của mình, không dám tiếp tục tò mò nữa.

Cận Chỉ Hằng thấy Diệp Mặc tiện tay liền bố trí được một đạo cấm chế

cực kỳ cường hãn, thậm chí so với trận pháp của tiểu viện còn lợi hại hơn, nhất thời kinh ngạc nhìn Diệp Mặc một chút, cô cảm giác Diệp Mặc so với tưởng tượng của cô thì lợi hại hơn nhiều.

- Nói đi.

Diệp Mặc sau khi bố trí cấm chế giúp Cận Chỉ Hằng ổn định tâm tình lập tức nói.

Cận Chỉ Hằng gật gật đầu, Diệp Mặc làm cho cô có chút cảm giác thân thiết, cũng không có vì tu vi cao mà xem thường tu sĩ có tu vi thấp như cô.

- Sáu năm trước, có một người bằng hữu đến tìm ông nội của cháu, nói rằng hắn phát hiện một thượng cổ di tích ở Đại Chú sơn, mời ông nội cháu cùng đi. Ông nội cháu cũng không có suy nghĩ nhiều, liền hẹn mấy người bạn cũ cùng nhau đi đến di tích. Chỉ là mấy ngày sau, khi ông tìm được mấy người bạn trở lại. Sau đó ông bắt đầu đi chung quanh gom góp linh thạch, ở Đan thành mua rất nhiều pháp bảo và dược liệu, sau đó luyện chế rất nhiều đan dược, lúc này mới rời khỏi Đan thành.

Cận Chỉ Hằng bắt đầu nhớ lại chuyện của ông nội ngày trước, rất nhiều chuyện cũng chỉ là biết như vậy thôi, chứ cũng không biết vì sao mà nó như vậy.

Diệp Mặc còn tưởng rằng ở trong tiểu viện này đều là mấy tên cường bá, cố ý chiếm nơi ở của Cận Chỉ Hằng, hiện tại xem ra ông nội của Cận Chỉ Hằng quả thật là thiếu nợ rất nhiều linh thạch.

Cận Chỉ Hằng không thể so sánh sự từng trải với Diệp Mặc, tâm tư trong lòng nàng không có suy nghĩ nhiều như Diệp Mặc, hơn nữa cô cũng chẳng bao giờ nghĩ tới là có người tính kế ông nội của mình hay không. Chỉ tiếp tục nói:

- Sau khi ông nội đi rồi, thì không còn thấy trở về nữa, mà mấy người bạn cùng đi với ông cũng không có trỡ về.

Diệp Mặc gật đầu rồi hỏi:

- Vậy những người đang ở trong tiểu viện này là những ai?

- Đều là những người mà trước đây nhờ ông nội cháu luyện đan, lúc đó ông nội mượn linh thạch xung quanh, những người này đều bị ông nội đến mượn, có người vì cảm kích ông nội giúp bọn họ luyện đan, cũng không đến đòi trả lại sau khi ông nội cháu rời đi, thế nhưng cũng có những người đến đòi cháu phải trả nợ. Cháu không có linh thạch, chỉ có thể đem tiểu viện này ra gán nợ thôi.

Cận Chỉ Hằng trả lời.

- Vậy cháu còn thiếu những người này bao nhiêu linh thạch?

- Tổng cộng còn thiếu bảy trăm ngàn.

Diệp Mặc không nói gì, hắn biết ở Nam An Châu mọi nơi đều sử dụng linh thạch thượng phẩm làm mệnh giá chung. Bảy trăm ngàn linh thạch thượng phẩm đối với bản thân thì chỉ là một chút mà thôi, thế nhưng đối với Cận Chỉ Hằng mà nói, coi như cô bán hết cả sạp hàng của mình cũng không đủ trả số nợ này.

- Đại Chú sơn là nơi nào? ông nội của cháu nói đó là một cái Thượng cổ di tích sao?

Diệp Mặc cảm giác chuyện ngọn núi này nghe có chút quái dị.

Cận Chỉ Hằng lắc đầu nói:

- Cháu cũng không biết, cháu chẳng bao giờ ra khỏi Đan thành, ông nội cháu khi rời đi có nói là khẳng định sẽ trở về, thế nhưng lại căn dặn trước khi ông trở về không được rời khỏi Đan thành đi tìm ông, cái di tích kia là cháu ngẫu nhiên nghe được ông nội và người bạn đàm luận với nhau, hình như là cái gì 'Dược Vương Linh Mạch' gì đó.

Linh mạch? Diệp Mặc giật mình. Cận Chỉ Hằng nói cái 'Dược Vương Linh Mạch' này có phải là một linh mạch bình thường hay không?

'Khổ trúc' của hắn vừa lúc đang cần một cái linh mạch, nếu như thật sự đó là một linh mạch, hắn thậm chí nghĩ là phải đi Đại Chú sơn một chuyến xem sao.

- Chỉ Hằng, cháu có thể luyện đan hay không?

Diệp Mặc nghĩ đến ông nội của Cận Chỉ Hằng là một Luyện Đan sư, cô hẳn là phải biết một chút về luyện đan.

Không nghĩ tới Cận Chỉ Hằng lại lắc đầu nói:

- Cháu không biết luyện đan, ông nội cũng chẳng bao giờ dạy cháu luyện đan cả.

Diệp Mặc tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều. Rất nhiều Luyện Đan sư và Đan Vương đều không muốn hậu nhân của mình tiếp tục luyện đan, dù sao luyện đan phải lãng phí rất nhiều thời gian, hơn nữa giá thành phẩm cũng quá cao. Tu vi của các Luyện Đan sư đều không cao lắm, bởi vì bọn họ lãng phí hầu hết thời gian vào viêc luyện đan. Cứ như vậy, thời gian tu luyện sẽ không có bao nhiêu.

Đương nhiên cũng có số tu sĩ thiên tài, không chỉ luyện đan vô cùng lợi hại mà tu vi cũng rất cao. Chỉ là tương đối mà nói thì, loại tu sĩ này thực sự là ít đến đáng thương.

- Linh căn của cháu là gì?

Diệp Mặc đã có ý muốn thu Cận Chỉ Hằng làm đồ đệ của mình rồi. Đồ đệ của hắn cũng có mấy người, thế nhưng đệ tử Luyện Đan sư chỉ có một mình Dư Kỳ Dương, hơn nữa Dư Kỳ Dương còn đang ở tân Bắc Vọng Châu.

- Cháu là Thủy, Mộc, Kim ba hệ linh căn.

Cận Chỉ Hằng tựa hồ cảm giác được sự thân thiết của Diệp Mặc đối với mình, lập tức trả lời.

Chuẩn xác mà nói thì linh căn của Cận Chỉ Hằng không được tốt lắm, hơn nữa còn là thủy, mộc, kim ba hệ linh căn cũng không thích hợp để luyện đan. Thế nhưng Diệp Mặc cũng không có để ý, hắn tin tưởng, luyện đan truyền thừa của mình đối với yêu cầu của linh căn cũng không nghiêm ngặt. Huống chi hắn còn có hai loại mồi lửa kỳ dị thuộc tính thủy. Tương lai nếu như Cận Chỉ Hằng có thành tựu, hắn thậm chí có thể cấp cho Cận Chỉ Hằng một trong hai loại mồi lửa thuộc tính thủy đó.

Về phần linh căn có tinh thuần hay không. Diệp Mặc cũng không có để ý, trong Thế giới trang vàng của hắn còn có một gốc 'Ngũ Thải Liên', hiện tại đang được nước đầm nuôi dưỡng, ai có thể khẳng định sau này hắn sẽ không có được một cây 'Cửu Thải Liên' chứ?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

- Ta chính là một Luyện Đan sư, bởi vì cháu khiến ta nhớ đến một người thân của mình. Nên hiện tại ta muốn thu nhận cháu làm đồ đệ, cháu có nguyện ý hay không.

- A... Tiền bối là tới Đan thành tham gia đại hội Đan Vương sao?

Cận Chỉ Hằng chỉ nói một câu, cũng nhớ tới ý tứ trong lời Diệp Mặc, nhất thời thầm mắng mình hồ đồ, cô thậm chí nghĩ cũng không nghĩ liền quỳ xuống đất rồi nói:

- Chỉ Hằng nguyên ý bái tiền bối làm thầy.

Đồng thời trong lòng cô cũng hiểu rõ vì sao vị tiền bối này luôn luôn đối với minh rất ôn hòa và thân thiết, hóa ra là mình giống với người thân của người ta, chỉ là không biết người thân kia có quan hệ thế nào với tiền bối này mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1083

Không Có Thực Lực, Sẽ Không Có Đạo Lý

Vốn bản thân chỉ nghĩ là đột nhiên muốn thu Cận Chỉ Hằng làm đồ đệ, thế nhưng khi thấy Cận Chỉ Hằng thực sự bái mình làm sư phụ rồi. Diệp Mặc bỗng nhiên lại có một loại cảm giác thỏa mãn, hắn tựa hồ cảm thấy cách làm này của mình cùng không có sai.

Diệp Mặc đưa tay nâng Cận Chỉ Hằng lên rồi nói:

- Tên thật của ta là Diệp Mặc, thế nhưng hiên tại ta có một vài kẻ thù, nếu có người hỏi đến tên của ta, con cứ nói là ta tên Lạc Tiểu Mạc được rồi.

Diệp Mặc biết cái tên Mạc Ảnh nếu nói ra khẳng đinh sẽ bị Lôi Vân Tông hoài nghi, mà cái tên Ninh Tiểu Ma thì có rất nhiều người ở Vẫn Chân Điện chú ý, lần này hắn lại đặt cho mình một cái tên là Lạc Tiểu Mặc.

Tuy rằng dùng cái tên Lạc Tiểu Mặc trong lòng hắn cũng có chút không vui, đến lúc nào mình mới có thể dùng cái tên Diệp Mặc này một cách đường đường chính chính đây?

Cận Chỉ Hằng mặc dù có chút nghi hoặc khó hiểu, cô cũng không có hỏi nhiều. Đột nhiên có được một vị sư phụ làm cho cô có cảm giác tốt hơn trước rất nhiều. Khi trước mỗi ngày cô chỉ là sống đơn giản qua ngày, kiếm linh thạch trả nợ. Không có một thân nhân nào, cũng không có bạn bè gì, thậm chí cũng không có cái lý tưởng cao đẹp nào, cách nghĩ duy nhất của cô lúc đó chỉ là sớm ngày đem linh thạch trả hết nợ mà thôi.

- Sư phụ, người tới Đan thành là vì tham gia đại hội Đan Vương vào ba tháng sau sao?

Cận Chỉ Hằng vẫn không có quên cái vấn đề này, sau khi bái Diệp Mặc làm sư phụ lại hỏi lại một lần. Tuy rằng cô mong Diệp Mặc là một Đan Vương, cô sẽ có một vị sư phụ là Đan Vương rồi, thế nhưng trong lòng cô vẫn hiểu một điều, ông nội lớn tuổi như vậy rồi, cũng không có khả năng trở thành Đan Vương, sư phụ của cô hiện giờ có lẽ cũng chỉ là một Linh đan sư mà thôi.

Diệp Mặc mỉm cười nói rằng:

- Con rất mong chờ đại hội Đan Vương sao?

Cận Chỉ Hằng gật đầu nói rằng:

- Ông nội của con sống kiếp này chính là vì để được tham gia đại hội Đan Vương một lần, thế nhưng đến khi ông rời đi vẫn chỉ là một Linh đan sư cấp bảy. Khoảng cách trở thành Đan Vương còn một chặng đường thật dài. Ông nói người kiếp này sẽ không có cơ hội trở thành một Đan Vương rồi, còn nói tư chất của con không thích hợp để luyện đan, không cần phải tiếp tục đi theo con đường của ông.

Kỳ thật ở Bắc Vọng Châu, thì một linh đan sư cấp bảy cũng đã có địa vị tương đối cao rồi, thế nhưng ở Nam An Châu, hơn nữa còn là ở Đan thành, một linh đan sư cấp bảy đúng thật không tính là cái gì cả.

- Chuyện đại hội Đan Vương lát nữa rồi hãy nói, ta trước tiên đem mấy tên khách nhàn hạ trong tiểu viện đuổi đi đã.

Diệp Mặc mặc dù là đã nghi sẽ thông qua đại hội Đan Vương ở Đan thành để có chỗ đứng vững chắc, thế nhưng hiện tại tên tuổi còn không thể lộ ra. Huống hồ hắn còn biết được sư phụ của Mạc Hữu Thâm là Đan Vương trưởng lão của Đan thành thì trong lòng lại có thêm một chút cảm giác xấu.

Cảnh Anh Ly mặc dù là một cô gái. Thế nhưng Diệp Mặc nghĩ cô gái này đối với các vấn đề đều suy nghĩ rất chu đáo, hơn nữa cô quen thuộc Đan thành hơn hắn nhiều lắm, vì vậy hắn đang chuẩn bị chờ Cảnh Anh Ly tới rồi

mới tính tiếp.

- Sư phụ, những vị khách trọ này là vì con thiếu nợ linh thạch của bọn họ, không thể đánh đuổi họ được.

Cận Chỉ Hằng nghe được lời Diệp Mặc nói là đem những người này đuổi đi, nhất thời nóng nảy.

Nơi đây là Đan thành, nếu như ở Đan thành có thể tùy ý khi dễ người khác, cô sớm đã bị đuổi khỏi Đan thành rồi, thậm chí có khi cái mạng cũng không còn.

Những người đó tuy rằng chiếm tiểu viện của cô. Thế nhưng cũng không có mạnh mẽ chiếm hữu, mà là bởi vì cô thiếu nợ linh thạch của họ.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Con hãy gọi những người đó đến đây đi, việc còn lại con không cần phải xen vào. Con chỉ cần nghe theo lời ta là được.

Diệp Mặc đứng ở giữa sân, thế nhưng sau một lúc Cận Chỉ Hằng chỉ dẫn theo hai người đi ra. Trong đó trên mặt một người còn biểu hiện một chút khó chịu, nếu như không phải vì y nhìn không thấu tu vi của Diệp Mặc, nói không chừng y đã sớm phát tác rồi.

Người còn lại thì không có tỏ ra khó chịu, mà là liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cái, rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm Cận Chỉ Hằng nói:

- Cận cô nương, thời gian của bọn tôi có hạn. Cô có lời gì thì hãy nói nhanh đi. Tháng này cô đến một khối linh thạch cũng chưa có hoàn trả cho tôi, tôi còn chưa hỏi đến cô đó.

Sắc mặc Cận Chỉ Hằng đỏ lên cúi đầu nói:

- Xin lỗi, Ngụy tiền bối, sư phụ tôi tìm mọi người có một số viêc.

- Sư phụ của cô?

Hai người kia lại nhìn Diệp Mặc một chút, nhưng cũng không có nói gỉ cả. Bọn họ nhìn ra, tu vi cua Diệp Mặc cao hơn so với bọn họ. Thế nhưng cao hơn thì làm sao, nơi này là Đan thành, không giống như những nơi khác.

Thần thức của Diệp Mặc đảo đến bên trong phòng của ba người còn lại thấy bọn chúng dường như cũng không có việc gì, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng. Đánh ra ba luồng kim Thần thức. Ba người không tới kia ở trong phòng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặc tái nhợt.

Lúc này bọn họ đã biết người ở trong sân chính là một cao thủ trong những cao thủ, không dám tiếp tục ở trong phòng, lập tức đi ra ngoài sân, ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc có chút kiêng kỵ.

Đây là Diệp Mặc đã sử dụng mức độ nhẹ nhất của kim Thần thức rồi, hiên tại tu vi 'Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát' của hắn đã đạt tới tầng ba, có thể tùy ý thi triển ra Thần thức đao rồi. Nếu như hắn dùng một Thần thức đao, ba người này không trở thành vong hồn thì cũng thành kẻ điên loạn rồi.

Nhìn thấy uy thế cường hãn của Diệp Mặc, hai người đã tới sân của tiểu viên từ trước đều có chút kinh hoàng. Tuy rằng quy củ của Đan thành vô cùng nghiêm, thế nhưng nếu như người này giết bọn họ ở đây, thì coi như hắn có bị Đan thành trừng phạt thì bọn họ cũng không có khả năng nhìn thấy được nữa.

- Tiểu viện này là của ông nội Chỉ Hằng lưu lại cho cô bé, các người đều là kẻ ỷ vào tu vi của mình cao hơn mà ở lại không chi trả linh thạch, lại còn yêu cầu Chỉ Hằng phải trả nợ linh thạch nữa sao?

Diệp Mặc lạnh lùng quét mắt qua năm người, nhàn nhạt hỏi một câu.

Tên tu sĩ họ Ngụy đi ra đầu tiên ôm quyền nói:

- Vị tiền bối này, tuy rằng người là sư phụ của Chỉ Hằng, thế nhưng cũng không thể không nói đến đạo lý khi ở Đan thành này. Chúng tôi ở chỗ này là không sai, nhưng đây cũng không phải là do chúng tôi muốn ở, chỉ là

vì Cận Chỉ Hằng thiếu nợ linh thạch của chúng tôi còn chưa có trả, rơi vào đường cùng, chúng tôi mới bỏ qua nơi ở của mình mà đến đây trú ngụ thôi.

Diệp Mặc ha ha cười mà nói:

- Nói như vây, các người chính là vì tốt cho Chỉ Hằng sao?

- Không sai.

Mấy tu sĩ này tuy rằng biết tu vi của Diệp Mặc so với bọn ho cao hơn nhiều, thế nhưng họ đoán rằng Diệp Mặc có vẻ như cũng không dám làm gì họ, lúc này mới giương giương tự đắc mà trắng trợn dối trá.

- Tốt!

Ngoài dự liệu của y chính là, Diệp Mặc cũng không có tức giận, mà là nhìn qua cả tiểu viện này một chút rồi lại hỏi một câu:

- Chỉ Hằng thiếu của ngươi tất cả bao nhiêu linh thạch?

Vi tu sĩ họ Ngụy đang đợi Diệp Mặc động thủ để lập tức gọi hộ vệ Đan thành lại. Thế nhưng y không ngờ Diệp Mặc không có hành động cường liệt mà là hỏi y rằng Cận Chỉ Hằng thiếu y bao nhiêu linh thạch.

Y lập tức hiểu rõ rằng Diệp Mặc chỉ đang làm ra vẻ, ở Đan thành hắn cũng sẽ không dám tỏ ra mạnh mẽ, nghĩ tới đây, giọng nói của y nhất thời lớn hơn:

- Cô ta thiếu tôi 14 vạn linh thạch.

Diệp Mặc nghe được giọng điệu của y thay đổi, đã biết được ý nghĩ của y rồi, cũng không nói gì, mà lại lần nữa hỏi:

- Có phải chỉ cần Cận Chỉ Hằng đem linh thạch trả lại cho mấy người, thì mấy người sẽ lập tức rời khỏi đây?

- Đương nhiên, Ngụy Vũ Á tôi cũng là một kẻ biết giữ chữ tín, há có thể

chiếm lấy nơi ở của người khác, huống chi coi như là tôi muốn chiếm, thủ vệ của Đan thành cũng sẽ lập tức hạ thủ đối với tôi.

Tu sĩ họ Ngụy không chút do dự trả lời, tựa hồ y căn bản là một tu sĩ rất chính trực. Đồng thời câu nói sau của y cũng là để cảnh cáo Diệp Mặc, nơi đây chính là Đan thành, không phải là nơi có thể dùng sức mạnh để nói chuyện.

Diệp Mặc giống như không có nghe thấy, tiếp tục hỏi:

- Ta không cần hỏi về chuyện động phủ tu luyện, chỉ hỏi ở Đan thành này, thuê một gian phòng trọ của một khách điếm bình thường trong một năm cần bao nhiêu linh thạch?

- Hẳn là cần khoảng 15 vạn linh thạch, thế nhưng ở đây đương nhiên không thể so với khách điếm được.

Tu sĩ họ Ngụy hiển nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, không để ý tới sự cẩn thận của y mà lại lần nữa hỏi:

- Vậy anh ở Đan thành này thuê một gian phòng của một cái tiểu viện như thế này, một năm cần khoảng bao nhiêu linh thạch?

- Cần khoảng hai đến ba vạn linh thạch?

Trên trán tu sĩ họ Ngụy đã chảy ra mồ hôi lạnh. Diệp Mặc hỏi rõ ràng như vậy, y há có thể còn không hiểu rõ đạo lý sao?

Diệp Mặc lại lần nữa cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ta không cần đi hỏi cũng biết, chắc chắn không chỉ tốn khoảng hai đến ba vạn linh thạch. Ta tạm thời chỉ là tính anh 3 vạn linh thạch thôi, giờ ta hỏi anh, anh đã ở đây bao lâu rồi?

- Sáu, sáu năm...

Giọng nói của tu sĩ họ Ngụy đã có chút run rẩy.

- Sáu năm, tốt. Coi như là 3 vạn linh thạch một năm, sáu năm anh cần phải trả cho Chỉ Hằng 18 vạn linh thạch phải không? Cho dù là lợi tức của anh cao tới đâu, cũng sẽ không lên tới 4 vạn linh thạch chứ?

Diệp Mặc nói đến đây, giọng điệu càng lúc càng băng lạnh, hắn quét mắt đến mấy người còn lại đang kinh hồn bạt vía nói:

- Các người không chỉ không cảm kích Chỉ Hằng đã có lòng tốt cho các người ở lại sáu năm, trái lại mỗi ngày đòi Chỉ Hằng linh thạch, các người là không có đem người sư phụ của Chỉ Hằng như ta để vào trong mắt rồi, còn nói ta không có đem quy củ của Đan thành để vào trong mắt sao? Chỉ là tu sĩ Kim Đan thì đã rất giỏi rồi sao?

Nói tới đây, Diệp Mặc bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, vải tên tu sĩ ở đây lập tức run lên, tên có tu vi thấp nhất kia còn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Sau tiếng hừ lanh, giọng nói của Diệp Mặc càng thêm nghiêm khắc:

- Ta nghe Chỉ Hằng nói lại, sau khi qua mười năm, các người còn muốn đoạt đi cả cái tiểu viện này, nếu như những viêc này của các người còn chưa có tính là ức hiếp tu sĩ cấp thấp, vậy rốt cuộc cái gì mới là ức hiếp tu sĩ cấp thấp, có cần ta gọi đội thủ vệ Đan thành lại đây nói rõ ràng lý do cho các người hay không?

Năm tên tu sĩ kia sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, nếu như đạo lý này thực sự đem đi nói với thủ vệ của Đan thành, thì bọn họ chính là đang ức hiếp những tu sĩ cấp thấp rồi.

- Tiền bối, vãn bối vẫn một mực ở bên trong tu luyện, đã quên mất rằng em Chỉ Hằng đã hoàn trả hết số linh thạch còn thiếu rồi, vãn bối lập tức rời đi ngay.

Một gã tu sĩ đầu trọc phản ứng nhanh nhất, y nói xong lập tức trở về chỗ ở, thu xếp đồ đạc của mình một cách đơn giản rồi rời đi ngay.

- Để lại giấy vay nợ đã.

Diệp Mặc tuy rằng không biết là có giấy vay nợ hay không, nhưng vẫn nói một câu. Hắn không nghĩ tới vừa mới nói xong, tên tu sĩ kia thật đúng là đã để lại một cái ngọc giản.

Bốn tên tu sĩ còn lại thấy có người rời khỏi, cũng biết Cận Chỉ Hằng có một người sư phụ như Diệp Mặc, bọn họ muốn tiếp tục nghĩ cách chiếm cái tiểu viện này đã không còn thực tế nữa rồi, lập tức đều nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình rồi rời đi với khuôn mặt xám xịt.

- Sư phụ, chỉ cần như thế là được sao?

Cận Chỉ Hằng vốn nghĩ sư phụ gọi mấy người kia ra là để trả linh thạch cho bọn họ, thật không ngờ là sư phụ lại chỉ nói mấy câu đã đem những người này đuổi đi rồi.

Sau khi nói xong, Cận Chỉ Hằng vỗ vỗ ngực nói tiếp:

- Nếu sớm biết thì con cũng đã dùng biện pháp này rồi, con không ngờ lại để cho bọn hắn ngày ngày kiếm linh thạch miễn phí.

Diệp Mặc thở dài một tiếng rồi nói:

- Ta dùng biện pháp này thì có thể, nhưng con thì lại không thể dùng được. Con cho rằng mấy người này không biết việc thuê chỗ ở cần bao nhiêu linh thạch hay sao? Đó là bởi vì bọn chúng khi dễ con không có ai hỗ trợ. Con phải nhớ kỹ, muốn cùng người khác nói đạo lý, thì thực lực của chính mình cũng phải đủ mạnh mẽ. Không có thực lực sẽ không có đạo lý.

Cận Chỉ Hằng gật đầu, cô đã hiểu rõ ý tứ của Diệp Mặc rồi. Bất luận ở nơi nào, đạo lý đều được thành lập trên cơ sở thực lực.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1084

Quyết Định Dự Thi

Diệp Mặc còn tưởng rằng mấy tên tu sĩ Kim Đan bị mình đánh đuổi sẽ quay lại gây phiền phức cho hắn, bởi vì bọn chúng quen thuộc Đan thành hơn Diệp Mặc. Thế nhưng Diệp Mặc đã đợi gần một tuần, cũng không thấy có ai tìm đến.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Mặc bố trí một trận pháp phòng ngự cấp năm trong tiểu viện, nhưng không có ý muốn bố trí Tụ linh trận, vì ở đây đã có hai gốc 'Dẫn linh thụ' rồi. Nếu như lại bố trí thêm Tụ linh trận nữa, thì nói không chừng sẽ khiến những tu sĩ ở xung quanh khó chiu.

Những ngày kế tiếp, Diệp Mặc vừa tu luyện, vừa chỉ giáo cho Cận Chỉ Hằng luyện đan, đồng thời đem toàn bộ công pháp của cô chỉnh sửa lại.

Khi chưa đợi được Cảnh Anh Ly tới, Diệp Mặc không tùy ý đi loạn ra bên ngoài thành. Thực lực của hắn bây giờ vẫn còn quá thấp, nếu như vô tình gặp phải cái tên Mạc Hữu Thâm kia, nói không chừng hắn còn không thể ra khỏi Đan thành này.

Thời gian hai tháng nhanh chóng trôi qua, Cận Chỉ Hằng đã có thể tự mình luyện chế những đan dược đơn giản rồi, bởi vì có Diệp Mặc sửa chữa lại công pháp tu chân, còn có lượng lớn đan dược cũng với linh thạch phụ trợ, cô cũng thành công tấn cấp tới tu vi Trúc Cơ tầng tám.

Mà trong hai tháng này, tu vi của Diệp Mặc vốn đang ở đỉnh Nguyên Anh tầng bốn, với sự hỗ trợ của 'Anh Nguyên đan' vả 'Khổ trúc', cũng thành công tấn cấp tới Nguyên Anh tầng năm.

Còn một tháng nữa là tới đại hội Đan Vương. Diệp Mặc nhận được tin tức của Cảnh Anh Ly, cô đã tới Đan thành.

Khi Cảnh Anh Ly tới tiểu viện của Cận Chí Hằng, Diệp Mặc mang Cận Chỉ Hằng ra giới thiệu cho Cảnh Anh Ly, đồng thời nói cho Cảnh Anh Ly biết Cận Chỉ Hằng là đồ đệ mà hắn mới thu nhận.

Cận Chỉ Hằng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Cảnh Anh Ly, trong suy nghĩ của cô, Cảnh Anh Ly được sư phụ coi trọng hẳn sẽ không phải là một cô gái bình thường. Thậm chí có thể là hồng nhan tri kỷ của sư phụ. Thế nhưng khi thấy tướng mạo bình thường của Cảnh Anh Ly lúc này, làm cho cô bé thật không dám khen tặng, thậm chí còn không bằng chính cô.

Cận Chỉ Hằng biết bản thân nhiều nhất chỉ có thể coi là không khó nhìn mà thôi, cho dù là những cô gái tiếp chuyện khách hàng ở điện các của Đan thành cô cũng kém xa, cô nghĩ không ra Cảnh Anh Ly so ra còn không bằng cả bọn họ.

Cảnh Anh Ly cũng rất kinh ngạc, tư chất của Cận Chỉ Hằng cũng rất bình thường, không ngờ có thể được Diệp Mặc ưu ái, thật sự là làm cho nàng có chút khó hiểu. Cô biết Diệp Mặc có rất nhiều bản lĩnh, không chỉ là một đại sư trận pháp, hắn còn là một Đan Vương cấp bốn, người như thế muốn thu đồ đệ, có thể nói là những thiên tài ở đại lục Lạc Nguyêt này đều ước gì được vào làm môn hạ của hắn.

Huống chi tất cả các tu sĩ đối với viêc truyền thừa của bản thân đều rất coi trọng, coi như là cần thu đệ tử, cũng là cái kiểu nhìn rồi lại nhìn, chọn rồi lại chọn (cực kỳ kén chọn). Mà không ngờ Diệp Mặc lại thu nhận một người có tướng mạo và tư chất đều thuộc vào loại bình thường như những đệ tử phổ thông như Cận Chỉ Hằng, điều này làm cho cô có chút khó hiểu. Không nói gì đến người khác, ngay bản thân cô cũng sẽ mặt dày mà chạy theo Diệp Mặc nếu Diệp Mặc muốn thu cô làm đệ tử.

Tuy rằng không nghĩ ra, thế nhưng Cảnh Anh Ly cũng chỉ có thể âm thầm cảm thán vận khí của Cận Chỉ Hằng, tu sĩ đúng là vẫn cần có may mắn

mà, có tu sĩ thiên tài không có một sư phụ tốt, cuối cùng cũng là mất đi tất cả.

Diệp Mặc thu nhận Cận Chỉ Hằng cũng không phải suy nghĩ nhiều như Cảnh Anh Ly tưởng tượng, hắn cảm giác Cận Chỉ Hằng thích hợp làm đệ tử của hắn. Hơn nữa còn là vì có chút tưởng niệm về con gái Ức Mặc, nên mới tùy ý thu nhận, cũng không có khảo cứu truyền thừa gì gì đó.

Cảnh Anh Ly rất thông minh, cho nên Diệp Mặc không có giấu diếm cô, đem chuyện thù hận của mình và Mạc Hữu Thâm kể cho cô nghe, hắn muốn hỏi một chút về cách nhìn của Cảnh Anh Ly.

- Cái gì, anh còn đắc tội cả với Mạc Hữu Thâm đệ tử của Trường Thuận Đan Vương nữa ư?

Cảnh Anh Ly nghe được Diệp Mặc còn đắc tội với cả thân truyền đệ tử của Trường Thuận Đan Vương, trong lòng cảm thấy thật hết chỗ nói.

Tên này thật đúng là họa tinh (ngôi sao tai họa). Không chỉ đắc tội với Lôi Vân Tòng rồi đến Vô Cực Tông, hiện tại lại đến Đan Vương trưởng lão của Đan thành nữa.

Cũng may là những người bị hắn đắc tội còn chưa biết những việc này là do hắn làm. Bằng không, coi như hắn nghịch thiên, nhưng cũng khó mà thoát đi được.

- Ý của tôi là, thật sự không có cách nào để tham gia đại hội tỉ thí Đan Vương, thì tôi sẽ mang theo Chỉ Hằng trở về Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc thấy Cảnh Anh Ly mãi vẫn không nói gì, liền chủ động nói chuyện.

Cảnh Anh Ly trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Tên Mạc Hữu Thâm kia tôi biết, hắn là đệ tử thân truyền của nhị trưởng lão Trường Thuận - Đan Vương Đan thành. Nghe nói hắn tới Đan

thành chưa được bốn năm, tư chất cũng rất tốt, thế nhưng chẳng có gì đặc biệt. Tư chất của hắn cho dù là có tốt hơn, cũng sẽ không hơn được tôi, cho dù là tôi cũng không có cách nào trong vòng bốn năm tu luyện đến Kim Đan tầng chín.

Diệp Mặc gật đầu, hắn đương nhiên biết, Mạc Hữu Thâm trong vòng bốn năm đã đạt đến Kim Đan tầng chín, hiển nhiên là được một dược liệu nghịch thiên sửa đổi qua.

- Hơn nữa...

Cảnh Anh Ly dừng một chút rồi nói tiếp:

- Số người có tư chất tốt hơn Mạc Hữu Thâm ở Nam An Châu nhiều lắm, nhưng chính bọn họ cũng không có tốc độ tu luyện nhanh như Mạc Hữu Thâm kia.

- Vì sao tên Mạc Hữu Thâm kia tu luyện nhanh như vậy, Anh Ly tỷ tỷ?

Chỉ Hằng nghi hoặc hỏi.

Cảnh Anh Ly trầm giọng nói:

- Bởi vì hắn căn bản là không lo về căn cơ của chính mình, có lẽ hắn có biện pháp khác để giải quyết việc căn cơ bất ổn. Thời gian Mạc Hữu Thâm bắt đầu tu luyện thì đã không ít tuổi rồi, hắn nhất định là bời vì đan dược nghich thiên nào đó mới cưỡng chế lên Trúc Cơ, sau đó lại cưỡng chế Kết Đan. Như vậy thì tốc độ tu luyện mặc dù nhanh, thế nhưng căn cơ không vững chắc, căn bản là sau này sẽ không có tiền đồ.

Diệp Mặc hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Cảnh Anh Ly, hắn vì thế mà sau khi lấy được 'Khổ trúc' đã cực kỳ vui mừng, vì khi ấy việc bức thiết nhất của hắn là vấn đề căn cơ và tâm cảnh bất ổn. Mà cái hắn cần là dùng tốc độ nhanh nhất để tấn cấp, mà tu đạo thì cốt yếu là dục tốc bất đạt, căn bản là trái ngược với mong muốn của hắn.

Thế nhưng có một trong mười thượng cổ linh căn là 'Khổ trúc' rồi, coi như là hắn có tu luyện với tốc độ nhanh hơn nữa, thì ở bên cạnh 'Khổ trúc' tâm cảnh của hắn vẫn vững như bàn thạch. Lúc trước hắn động tâm với 'Dược Vương Linh Mạch' ở Đại Chú sơn mà Cận Chỉ Hằng nói đến cũng là vì 'Khổ trúc'.

Diệp Mặc tin tưởng rằng theo như lời Cảnh Anh Ly nói, nếu tu luyện nhanh hơn sẽ có nhiều ảnh hưởng hơn, bởi vì hắn có 'Khổ trúc' để đảm bảo cho vấn đề tâm cảnh khi tu luyện nên không lo. Nhưng hắn không tin Mạc Hữu Thâm cũng có 'Khổ trúc', vì vậy Mạc Hữu Thâm khẳng định không có cách nào để giải quyết vấn đề của căn cơ bất ổn. Đừng nhìn y hiện tại là Kim Đan tầng chín, thế nhưng nếu như Mạc Hữu Thâm muốn tấn cấp lên cao hơn, nhất định phải đợi một trăm năm sau mới có thể kết Anh. Bằng không coi như là y mạnh mẽ kết Anh, tiền đồ sau này cũng sẽ dừng lại.

Qua lời nhắc nhở của Cảnh Anh Ly, Diệp Mặc cũng có chút nghi hoặc, Trường Thuận Đan Vương khẳng đinh cũng hiểu rõ vấn đề này, nhưng nếu hiểu rõ rồi, vì sao còn coi trọng Mạc Hữu Thâm như vậy? Thậm chí còn giúp y cưỡng chế tu luyện tới Kim Đan tầng chín?

Hắn không tin Mạc Hữu Thâm cũng có 'Khổ trúc', là bởi vì 'Khổ trúc' là một trong mười thượng cổ linh căn, ở trong Tu Chân Giới cũng chỉ là lời đồn đại, tuy rằng Diệp Mặc không biết Tiên giới có hay không, thế nhưng dựa theo hắn phán đoán, loại đồ vật nghịch thiên này, phong chửng là Tiên giới cũng không có được. Huống chi tương truyền rằng thập đại linh căn mỗi loại đều chỉ có một cái, nếu hắn chiếm được 'Khổ trúc' rồi thì chắc chắn sẽ không có cái thứ hai.

Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly hiểu rõ vấn đề của căn cơ khi tu luyện, thế nhưng Cận Chỉ Hằng thì không hiểu.

Tu vi của Cận Chỉ Hằng bây giờ mới chỉ là Trúc Cơ, đối với vấn đề căn cơ sau khi tu luyện không có hiểu rõ lắm, Cảnh Anh Ly biết là cô không hiểu, nhưng cô lại là đệ tử của Diệp Mặc nên lại giải thích thêm:

- Loại linh dược dùng để cưỡng chế đề thăng tu vi này vô cùng trân quý, coi như là môn phái chín sao cũng rất khó có được. Môn phái chín sao, hoặc tám sao, chỉ cần cấp cho đệ tử nòng cốt loại dược liệu này, bất cứ ai cũng có thể tấn cấp tới Nguyên Anh trong thời gian ngắn. Thế nhưng không có một môn phái nào làm như vậy, chính là vì không muốn môn hạ đệ tử của mình không có căn cơ tốt sau khi tu luyện.

Diệp Mặc đã mơ hồ hiểu được vì sao Cảnh Anh Ly cần nói tới việc Mạc Hữu Thâm có căn cơ bất ổn rồi, có khả năng là cô muốn mình đi dự thi.

Cảnh Anh Ly sau khi giải thích đầy đủ, lại quay sang nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, Mạc Hữu Thâm chỉ là một kẻ đến từ bên ngoài, tuy rằng có tư chất tốt, thế nhưng Trường Thuận Đan Vương đã thu hắn làm đệ tử, thì vì sao còn cấp cho hắn dùng loại đan dược nghịch thiên như thế? Lẽ nào Trường Thuận Đan Vương không biết chuyện căn cơ bất ổn? Giải thích duy nhất chỉ có hai khả năng, một là Mạc Hữu Thâm và Trường Thuận Đan Vương có quan hệ rất sâu, Trường Thuận Đan Vương thậm chí có biện pháp để giúp hắn ổn định căn cơ, còn thứ hai...

Cảnh Anh Ly cũng không nói tiếp nữa, thế nhưng Diệp Mặc hiểu rõ, lý do thứ hai chính là Trường Thuận Đan Vương cưỡng chế đề thăng tu vi của Mạc Hữu Thâm khẳng định là vì một mục đích khác.

Cảnh Anh Ly tựa hồ biết Diệp Mặc đã hiểu ý của mình, cũng không có tiếp tục giải thích mà nói:

- Chính vì thế, đã nói rõ Mạc Hữu Thâm ở Đan thành chỉ là nhờ có Trường Thuận Đan Vương nên mới nổi danh, còn lại những Đan Vương khác, chấp sự và thành chủ không nhất định sẽ coi trọng Mạc Hữu Thâm, mà tại cuộc tỉ thí Đan Vương của Đan thành, thì Trường Thuận Đan Vương nhiều nhất cũng chỉ có thể là một người giám khảo mà thôi. Coi như là ở Đan thành, những người có danh tiếng hơn Trường Thuận Đan Vương cũng gần mười người.

Diệp Mặc gật đầu, đã hoàn toàn hiểu rõ ý của Cảnh Anh Ly rồi, những Đan Vương khác ở Đan thành đối với Mạc Hữu Thâm không coi trọng mấy. Hơn nữa bản thân đi tham gia cuộc tỉ thí Đan Vương, thì dù cho Mạc Hữu Thâm có nhận ra mình chăng nữa, y cũng không nhất định có thể gây khó dễ cho mình. Cho dù là Trường Thuận Đan Vương cũng không nhất định có thể can thiệp vào cuộc tỉ thí Đan Vương, càng không cần phải nói đến Mạc Hữu Thâm.

Đương nhiên còn có một việc mà Cảnh Anh Ly không nói ra, chính là Diệp Mặc hắn phải đạt được thứ hạng cao, bằng không thì hắn đi tham gia ngược lại sẽ là hại hắn. Thế nhưng Diệp Mặc cũng hiểu rõ đạo lý này.

- Được, đa tạ Anh Ly sư tỷ đã khiến tôi hiểu ra.

Diệp Mặc là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, có sự phân tích của người quen thuộc Đan thành như Cảnh Anh Ly, thì hắn liền hiểu rõ những vấn đề then chốt trong đó rồi.

Cảnh Anh Ly mỉm cười nói:

- Hơn nữa Mạc Hữu Thâm hiện không có mặt ở Đan thành, khi tôi đến Đan thành nghe người ta nói Trường Thuận Đan Vương cùng Mạc Hữu Thâm đã đến tông môn tám sao là Kim Kiếm Môn rồi, hình như là muốn hướng Tiêu Thi Nhân của Kim Kiếm Môn cầu hôn thì phải?

Diệp Mặc trầm mặc, cũng không phải vì Mạc Hữu Thâm muốn cầu hôn Tiêu Thi Nhân mà trầm mặc, trên thực tế Diệp Mặc chỉ biết Tiêu Thi Nhân là người đứng thứ năm trong Thập mỹ Nam An, còn đối với Tiêu Thi Nhân thì hắn không có quen thuộc. Hắn là bởi vì sự coi trọng của Trường Thuận Đan Vương đối với Mạc Hữu Thâm mới thế, có thể cùng với Mạc Hữu Thâm đi Kim Kiếm Môn để cầu hôn, có thể thấy được Trường Thuận Đan Vương cũng rất chiếu cố Mạc Hữu Thâm rồi.

Thế nhưng hắn rất nhanh đứng lên nói với Cảnh Anh Ly:

- Anh Ly sư tỷ, vậy thì làm phiền cô dẫn tôi đi báo danh thôi.

Cảnh Anh Ly gật đầu, hiện Mạc Hữu Thâm không có mặt tại Đan thành, cô và Diệp Mặc đi báo danh là tốt nhất rồi. Tuy rằng cô có thể đến giúp Diệp Mặc, nhưng nếu bị Mạc Hữu Thâm phát hiện thì việc động thủ ở nơi báo danh là không dễ dàng.

Cảnh Anh Ly cũng đứng lên nói:

- Việc báo danh cuộc tỉ thí Đan Vương cũng đơn giản, anh hẳn là còn chưa có danh hiệu Đan Vương, hiện tại tôi mang anh đi gặp một vị tiền bối.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1085

Cậu Nợ Tôi Một Ân Tình

Thấy dáng vẻ vô cũng kinh ngạc của Diệp Mặc, Cảnh Anh Ly lại lần nữa nói:

- Bởi vì báo danh cuộc tỉ thí Đan Vương phải có danh hiệu thấp nhất là Linh đan sư cấp bảy hoặc cao hơn mới có thể được, hiên tại anh không hề có danh hiêu Đan Vương, thậm chí là danh hiệu Linh đan sư cấp bảy cũng không có, vậy làm sao có thể báo danh?

- Sư phụ tôi là Đan Vương mà.

Cận Chỉ Hằng lập tức nói.

Lúc trước khi Cận Chỉ Hằng biết được sư phụ của mình là một Đan Vương, cô không thể tin nổi, thế nhưng hiện tại cô rất tự hào về chuyện sư phụ mình chính là một Đan Vương. Hiện tại Cảnh Anh Ly nói Diệp Mặc không có tư cách để báo danh, cô lập tức có cảm giác khó chịu.

Cận Chỉ Hằng vừa mới nói xong, đã hiểu được ý của Cảnh Anh Ly rồi. Chỉ có tự mình biết sư phụ là một Đan Vương thì không được, muốn tham gia đại hội Đan Vương, nhất định phải được Đan thành công nhận. Chỉ có Đan thành công nhận Diệp Mặc là một Đan Vương, thì hắn mới chân chính là một Đan Vương, cũng mới có thể tham gia cuộc tỉ thí Đan Vương.

Cảnh Anh Ly đương nhiên biết Diệp Mặc là một Đan Vương, hơn nữa ít nhất còn là một Đan Vương tứ phẩm nữa. Cô thấy Cận Chỉ Hằng đã hiểu được ý của mình, cũng không giải thích tiếp nữa.

- Được.

Diệp Mặc cũng biết đây là điều kiện bắt buộc, nếu như hiện tại hắn không e ngại gì Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông thì hắn căn bản cũng không muốn đi Đan thành nhận cái danh hiệu Đan Vương này, thế nhưng hắn cần tham gia cuộc tỉ thí Đan Vương, thì nhất định phải được Đan thành thừa nhận.

Cảnh Anh Ly hiển nhiên đã nhìn ra trong lòng Diệp Mặc đối với cuộc tỉ thí Đan Vương này cũng không để ý lắm, hắn tham gia tỉ thí mục đích chủ yếu là hắn đang cần có một thân phận cường đại.

Cô lo lắng Diệp Mặc không quá để tâm khiến hắn có thể không phát huy hết mười phần thực lực, nên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như anh có thể nắm chắc lọt vào ba thứ hạng đầu, thì cho dù có là đối nghịch với Mạc Hữu Thâm thì cũng không cần e ngại hắn. Bởi vì mỗi lần hội tỉ thí Đan Vương diễn ra, ba người đứng đầu đều trở thành trưởng lão hoặc là được cung phụng của Đan thành, cũng như Trường Thuận Đan Vương năm mươi năm trước cũng là nguời xếp thứ ba trong hội tỉ thí Đan Vương, hiện nay cũng đã là trưởng lão của Đan thành rồi.

Diệp Mặc chỉ trầm ngâm trong chốc lát liền nói:

- Nếu như chỉ là muốn đạt hạng ba, thì tôi thấy cũng không có vấn đề.

Lời này của Diệp Mặc nói thực ra không sai, thủ pháp luyện đan của hắn là được lĩnh ngộ từ 'Tam sinh quyết', phù hợp với quy luật của thiên địa, ngũ hành diễn sinh biến hóa. Hơn nữa thực lực của hắn bây giờ cũng vào khoảng Đan Vương tứ phẩm, và cũng không kém hơn so với Trường Thuận Đan Vương kia. Hắn tin tưởng chính mình sẽ không kém hơn những người còn lại. Huống chi người khác muốn từ Đan Vương tứ phẩm tấn cấp lên Đan Vương ngũ phẩm có khi cần đến thời gian trăm năm, thậm chí cả ngàn năm cũng không nhất định làm được, còn bản thân hắn nói không chừng chỉ cần một đêm đã có thể làm được rồi, đây chính là chỗ nghịch thiên của 'Tam sinh quyết'.

Cảnh Anh Ly cũng cho rằng Diệp Mặc đạt được hạng ba cũng không phải là vấn đề, cho nên mới khuyên bảo Diệp Mặc tham gia hội tỉ thí Đan Vương, nếu như Diệp Mặc không thể đạt được một trong ba hạng đầu, lần tham gia này đối với hắn chắc chỉ có hại mà thôi.

Thấy Diệp Mặc nói như vậy cô cũng mỉm cười:

- Nếu như anh đạt được hạng ba trong hội tỉ thí Đan Vương, coi như là anh có lộ ra việc mình có thiên hỏa, thì chỉ cần anh ở lại Đan thành, cũng không có ai dám đánh chủ ý vào anh. Huống hồ một ngày nào đó, anh ở Đan thành trở thành trưởng lão hoặc là cao tầng của Đan thành, thì khi đó mọi việc của anh ở Nam An Châu đều thuận tiện hơn rất nhiều. Bất luận là ai đều phải tôn xưng anh một tiếng Đan Vương, nếu như anh muốn có dược liệu gì, thậm chí chỉ cần nói một câu, đã có người chuyên môn đưa đến trước mặt của anh rồi, loại đãi ngộ này so với môn chủ của một tông môn bảy sao cũng còn cao cấp hơn.

Diệp Mặc hít vào một hơi, hắn cũng không nghĩ tới một Đan Vương của Đan thành không ngờ lại có nhiều chỗ tốt như vậy. Nhưng hắn tự biết thực lực bản thân của mình, chính là hắn có bản lĩnh luyện đan lợi hại, nhưng chỉ có tu vi Nguyên Anh thì hắn cũng không dám để lộ ra thiên hỏa của mình. Trong suy nghĩ của Diệp Mặc, khi chưa tấn cấp đến Ngưng Thể, hắn chắc chắn sẽ không để lộ ra việc mình có Thiên hỏa.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc hiểu rõ ý mình, liền nói tiếp:

- Kỳ thực anh ở trong hội tỉ thí Đan Vương không đạt được một thứ bậc nào, nhưng chỉ cần anh có danh hiệu Đan Vương được Đan thành công nhận, thì liền có vô số người muốn nịnh bợ anh. Duy nhất một điều, nếu anh không đạt được thứ bậc cao, thì Trường Thuận Đan Vương muốn đánh lén anh cũng là một chuyện rất dễ dàng.

- Tôi hiểu được, cô trước tiên mang tôi đi gặp mặt vị tiền bối kia đã.

Diệp Mặc gật đầu, hắn cho rằng Cảnh Anh Ly tận lực hỗ trợ hắn, lúc

trước là vì mình là trận pháp đại sư và là một Đan Vương, đồng thời còn vì mình đã cứu cô nữa. Nhưng hiện tại xem ra bởi vì mình là một Đan Vương nên mới như vậy.

Xem ra, mình phải trở thành một vị Đan Vương của Đan thành, hơn nữa còn phải nổi danh khi tham gia hội tỉ thí Đan Vương. Đúng như lời Cảnh Anh Ly đã nói, nếu như hắn nổi danh ở Đan thành rồi, thì căn bản là không cần phải sợ hãi Mạc Hữu Thâm nữa. Khả năng duy nhất là hắn không biết tu vi của Trường Thuận Đan Vương kia như thế nào, nếu như là một tu sĩ cường đại, thì cho dù mình có ở lại Đan thành, thì cũng phải đề phòng viêc bị y âm thầm hạ độc thủ.

- - - -

Diệp Mặc cho rằng người ở Đan thành có thể giúp hắn báo danh hội tỉ thí Đan Vương khẳng định là người có thân phận, chí ít cần phải ở một nơi có linh khí nồng đậm hơn cả trung tâm thành. Hắn thật không ngờ là Cảnh Anh Ly lại dẫn hắn vòng bảy tám vòng, đi đến tận một góc thành mới dừng lại.

Đập vào mắt hắn chính là một gian hàng pháp khí nhỏ bé rách nát, một ông lão nhìn không đoán ra được tuổi đang luyện chế một pháp khí trung phẩm, thần thái chuyên chú tựa hồ vô cùng dụng tâm.

Cửa hàng pháp khí ở cái nơi hẻo lánh này cũng không có món đồ gì hay, hiển nhiên không có khả năng có khách hàng. Diệp Mặc nghĩ đến 'Vu Dương khí các' kia ở thành Vẫn Chân tuy rằng hèo lánh, thế nhưng cũng rất có danh tiếng ở bên ngoài, nên có thể kiếm được tiền, mà cái cửa hàng pháp khí giản đơn này. Diệp Mặc không nghĩ ra nó kiếm tiền như thế nào.

- Lục gia gia, vãn bối Cảnh Anh Ly xin bái kiến Lục gia gia.

Cảnh Anh Ly đối với ông lão đang chăm chú luyện khí kia vô cùng tôn kính, còn chưa đi tới gần đã khom người thi lễ từ xa.

Trong lòng Diệp Mặc sửng sốt, lẽ nào Cảnh Anh Ly chính là muốn nhờ ông lão này hỗ trợ? Hắn vội vã sử dụng thần thức tỉ mỉ kiểm tra tu vi của ông lão kia, nhưng phát hiện thần thức của hắn căn bản là không thể thấy rõ ràng, trong lòng nhất thời cả kinh.

Tu vi của Diệp Mặc lúc này đã là Nguyên Anh tầng năm, coi như là hai gã tu sĩ Hóa Chân lần trước, hắn cũng có thể cảm nhận được đôi chút về tu vi của đối phương. Thế nhưng tu vi của lão luyện chế pháp khí này thì không ngờ mình không nhìn ra được chút nào. Chẳng lẽ tu vi của lão này ít nhất cũng đã là Hóa Chân.

- Bé con, tới tìm ta có chuyện gì?

Ông lão tựa hồ đối với Cảnh Anh Ly cũng không nhiệt tình lắm, thế nhưng sau khi nói xong câu đó, lại quét mắt nhìn Diệp Mặc một cái, hiển nhiên lão đã biết được việc Diệp Mặc vừa dùng thần thức kiểm tra tu vi của mình.

- Vãn bối Diệp Mặc, xin được bái kiến tiền bối.

Diệp Mặc thấy thần thức của ông lão đảo về phía mình, vội vã tiến lên chào hỏi.

Ông lão nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi gật đầu, sau đó nhìn về phía Cảnh Anh Ly nói:

- Nói đi, lại muốn tìm phiền phức gì cho ta?

Cảnh Anh Ly nghe ông lão nói xong, liền hít một hơi dài rồi mới lên tiếng:

- Lục gia gia, người bạn này của con là Diệp Mặc, anh ấy muốn tham gia đại hội Đan Vương, thế nhưng bản lĩnh luyện đan của hắn lại chưa được sự công nhận của Đan thành. Nếu như dựa theo trình tự bình thường thì chí ít phải chờ đến đại hội Đan Vương lần sau rồi, cho nên...

- Có phải muốn lão già này giúp hắn lấy một cái danh hiệu Đan Vương, sau đó lại giúp hắn báo danh?

Ngữ khí của ông lão tựa hồ như rất xem thường.

Cảnh Anh Ly lại rất trấn định nói tiếp:

- Vâng thưa Lục gia gia, con có mang theo thư của dì Nghiên.

Diệp Mặc nghe được ngữ khí của ông lão kia, trong lòng biết là lão cũng không muốn giúp. Nhưng sau khi nghe Cảnh Anh Ly nói, trong lòng hắn lại có chút kỳ quái, dì Nghiên kia là ai, không ngờ có thể đả động đến cái lão không hiểu nhân tình thế thái này.

Không nghĩ tới lão đầu kia lại khoát tay chặn lại rồi nói:

- Ta cũng không phải Lục gia gia của cô, cô cũng không cần thấy người sang bắt quàng làm họ. Thế nhưng...

Nói đến đây ông lão bỗng quay sang nhìn Diệp Mặc rồi tiếp tục nói:

- Tên này có tương lai phát triển rất lớn, ngày hôm nay ta sẽ cho cậu chút mặt mũi. Cậu là Diệp Mặc đúng không? Được, cái ngọc bài này giao cho cậu, đưa nó cho mấy tên ở Đan hội kia, rồi cần làm gì thì nói với chúng là được.

Nói xong lão đã quăng cho Diệp Mặc một thanh sắc ngọc bài, sau đó còn nói thêm:

- Cái ngọc bài này thì cậu giữ làm kỷ niệm, Diệp Mặc, cậu phải nhớ kỹ, lần này cậu thiếu lão già ta một ân tình. Không phải là vì con bé Cảnh Anh Ly kia mà ta giúp cho cậu, mà là bởi chính cậu nên ta mới ra tay giúp đỡ. Được rồi, đi đi, đừng làm chậm trễ việc ta luyện khí.

Cảnh Anh Ly và Diệp Mặc đều đưa mắt nhìn nhau, căn bản là không sao hiểu được vì sao lại như vậy. Thế nhưng Cảnh Anh Ly nhanh chóng nắm bắt

thời cơ, lôi kéo Diệp Mặc thi lễ chào lão già một cái rồi rời khỏi cửa hàng pháp khí cũ nát này.

Hai người sau khi đã đi xa, Cảnh Anh Ly vẫn có chút khó chịu, cô mang theo thư trợ giúp Diệp Mặc, không nghĩ tới căn bản là không cần đến cô, tự Diệp Mặc đã có thế đối phó rồi.

- Kỳ thực tôi căn bản là lần đầu tiên nhìn thấy lão già kia, tôi cũng không biết vì sao lão lại phải cho tôi mặt mũi nữa?

Diệp Mặc không đợi Cảnh Anh Ly hỏi thì đã tự biện bạch trước.

Hắn thực sự là không hiểu, hơn nữa đối với ý tốt của cái vị Lục tiền bối này cũng không cảm thấy hài lòng. Diệp Mặc hiểu rằng "Vô sự hiến ân cần, không gian tức đạo tặc". Mà cái lão họ Lục này chẳng khác nào "Vô sự hiến ân cần" cả, thế nhưng hết lần này tới lần khác chính mình vẫn không hiểu được tại sao lão lại phải làm như vậy, lão không phải kẻ gian thì lão muốn cướp cái gì ở mình đây.

- Lục tiền bối hành sự không giống như lẽ thường, anh cũng không nên suy nghi nhiều, chúng ta trước tiên nên đi tới Đan thành đem chuyện báo danh giải quyết đã rồi nói sau.

Cảnh Anh Ly thấy vẻ mặt khó hiểu của Diệp Mặc, không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ một câu.

- Lão già đó rốt cuộc là ai?

Diệp Mặc suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không yên tâm, liền hỏi một câu.

Ngữ khí của Cảnh Anh Ly mang theo kính ý mà nói:

- Kỳ thực Lục tiền bối ở Đan thành có địa vị so với đệ nhất đan sư cũng không hề kém hơn. Ông ấy có một biệt hiệu là "Lục địa khí thần", nói chính xác về bản lĩnh luyện khí của ông ấy. Ông ta kỳ thực là một tông sư luyện

khí cửu phẩm, đệ nhất luyện khí Nam An Châu. Ngoại trừ một ít cao tầng của Đan thảnh ra, rất ít người biết ông ấy định cư ở Đan thành hơn nữa còn là một nơi hẻo lánh như vậy.

- Lão ấy là tông sư luyện khí cửu phẩm?

Diệp Mặc khiếp sợ, lúc nãy chỉ thấy lão kia luyện chế một kiện pháp khí trung phẩm, vậy mà lại là một tông sư luyện khí sao?

Cảnh Anh Ly nhàn nhạt nói một câu:

- Anh có phải là thấy ông ta đang luyện chế một kiện pháp khí không? vì thế mới cho rằng ông ấy chỉ là một Luyện khí sư bình thường? Nếu như anh biết ông ấy dùng những tài liệu gì để luyện chế pháp khí, anh chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy nữa.

- Là tài liệu gì thế?

Diệp Mặc vô thức hỏi lại.

Cảnh Anh Ly cũng không có giấu diếm:

- Lục tiền bối luyện chế pháp khí, những tài liệu sử dụng đều là bất cứ cái gì ông nhặt được ở ven đường, những thứ này không hề có phẩm cấp, thậm chí đối với tu sĩ không có bất cứ tác dụng nào. Như một đống bùn đất, một tảng đá, một cây cỏ dại ông ta cũng có thể dùng để luyện khí.

Diệp Mặc hít sâu một hơi, có thể tùy ý để luyện chế ra pháp khí, điều này quả thực nghe rợn cả người. Cho dù hắn là một Đan Vương tứ phẩm thì cũng vô pháp sử dụng cỏ dại bình thường để luyện chế ra những loại đan dược cấp thấp.

- Cô nói muốn mang tôi đi luyện khí, chẳng lẽ là nhờ vì Lục tiền bối kia?

Diệp Mặc nhớ tới lời Cảnh Anh Ly nói ngày trước.

Cảnh Anh Ly lắc đầu:

- Muốn Lục tiền bối luyện khí, anh cũng đừng mơ tưởng nữa. Tôi nói muốn dẫn anh đi luyện khí là đi tìm người khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1086

Chứng Nhận Linh Đan Sư

Luyện khí thì tôi chỉ muốn nhờ lão họ Lục kia, về phần người khác thì khỏi đi. Chuyện luyện khí tôi cũng không vội, hiện tại chúng ta đi báo danh trước là được rồi.

Diệp Mặc đã biết sự lợi hại của lão họ Lục rồi, nên đối với những Luyện khí sư khác không có hứng thú.

Cảnh Anh Ly hiển nhiên hiểu rõ tâm tư của Diệp Mặc, cô mỉm cười nói:

- Anh muốn tìm 'Lục địa khí thần' Lục Vô Hổ tiền bối luyện khí thì xem ra rất khó khăn đó, ông ta hôm nay tại sao lại cho anh mặt mũi thì tôi cũng không hiểu, thế nhưng Lục Vô Hổ cho tới bây giờ cũng không có làm ăn lỗ vốn bao giờ, anh nhất định phải cẩn thận.

Diệp Mặc cười nhạt một cái, cũng không để tâm đến chuyện này. Coi như là Lục Vô Hổ không bao giờ làm ăn lỗ vốn, thì đối với hắn cũng không có hại. Nếu như có thể dừng chân ở Đan thành thì coi như là phải giúp Lục Vô Hổ luyện đan liền một hai tháng hắn cũng nguyện ý.

- Đợi đến khi báo danh, tôi sẽ dùng cái tên Lạc Tiểu Mặc này.

Diệp Mặc không tiếp tục dây dưa về chuyện luyện khí, chỉ là đem quyết định của mình nói với Cảnh Anh Ly.

Cảnh Anh Ly gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, coi như là tên Mặc Hữu Thâm kia có nhận ra anh, thì cũng sẽ không biết chuyện tình của Ninh Tiểu Ma.

Đan thành vốn là phát triển lên từ đan hội, hiện tại đan hội chỉ còn là một phần của Đan thành, thế nhưng những nhân vật cao tầng của Đan thành hầu như đều là người từ đan hội.

Đan hội cũng là kiến trúc xa hoa nhất của Đan thành, Diệp Mặc vừa theo Cảnh Anh Ly tiến vào tòa nhà của đan hội, bên trong đã có một tu sĩ trung niên đi ra.

Tu vi của người trung niên này đã là Hư Thần, thế nhưng y cũng không có chút khinh thường nào đối với tu vi thấp kém của Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly, vẫn rất khách khí hỏi xem Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly có chuyện gì.

Diệp Mặc biết tu sĩ Hư Thần này thoạt nhìn thì giống như người đón tiếp khách, nhưng kỳ thực chính là một hộ vệ, canh chừng không cho những người không liên quan đi vào đan hội.

- Tiền bối, chúng tôi có việc muốn tìm phó hội trưởng chủ trì chứng nhận đan sư.

Cảnh Anh Ly cũng không nói gì tới việc đi chứng nhận linh đan sư, rồi mới đi báo danh.

Vị tu sĩ Hư Thần này nghi hoặc nhìn vẻ lớn lối của hai người trẻ tuổi Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly này, với sự từng trải của y đương nhiên nhìn ra Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly căn bản đều không phải là cao tuổi mà đều còn rất trẻ, nhưng mở miệng ra đã muốn gặp đan sư chấp sự chủ trì việc chứng nhận là có ý gì? Chẳng lẽ còn muốn đi chứng nhận Linh đan sư?

Thế nhưng sự nghi hoặc này chỉ lóe qua mà thôi, tu sĩ Hư Thần liền trực tiếp nói:

- Xin lỗi hai vị, trước khi diễn ra đai hội Đan Vương, việc chứng nhận Linh đan sư và Đan Vương đều tạm dừng, nếu như hai vị cần chứng thực Linh đan sư, thì cần phải đợi đại hội Đan Vương kết thúc hãy quay lại.

Cảnh Anh Ly tựa hồ biết được tu sĩ nảy sẽ nói như vậy, liền mỉm cười:

- Tôi biết, vị này gọi là Lạc Tiểu Mặc, hắn tìm đến phó hội trưởng chủ trì việc chứng nhận đan sư là bởi vì có một vị tiền bối đức cao vọng trọng giới thiệu đến. Xin tiền bối hãy vào trong thông báo giùm chúng tôi một tiếng.

Vị tu sĩ Hư Thần có chút hoài nghi nhìn Diệp Mặc, thế nhưng thấy Diệp Mặc thần tình bình thản, cũng không vì mình là tu sĩ Hư Thần mà câu nệ cái gì, lập tức gật đầu:

- Vậy hai người chờ một chút.

Nói xong, tu sĩ Hư Thần lập tức rời đi.

Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly chờ ở đại sảnh, cũng không dám dùng thần thức tùy tiện nhìn loạn, không chỉ nói phòng khách của Đan Hội canh phòng nghiêm ngặt, coi như là không có canh phòng cẩn mật thì bọn họ cũng không dám dùng thần thức nhìn loạn.

Không bao lâu sau, tu sĩ Hư Thần kia đã quay lại nói:

- Mời hai vị theo tôi.

Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly đi theo vị tu sĩ Hư Thần kia tới một phòng trên lầu ba, hai người còn chưa có vào trong phòng đã cảm nhận được một mùi vị nồng đậm của đan dược và sự nồng đậm của linh khí hơn hẳn so với bên ngoài.

Vị tu sĩ Hư Thần chỉ đưa Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly đến cửa gian phòng, liền hướng vào trong phòng kính cẩn nói:

- Chấp sự, người đã được đưa tới, tôi xin cáo lui trước.

Chờ vị tu sĩ Hư Thần kia rời khỏi, trong phòng truyền đến một âm thanh có chút khàn khàn:

- Các người vào đi.

Sau khi Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly vào phòng, thấy một gã tu sĩ đầu hói đang nhiên cứu linh dược. Diệp Mặc lúc này mới phát hiện đó là một tu sĩ Ngưng Thể.

Diệp Mặc rất biết chớp thời cơ, căn bản không đợi tu sĩ kia đặt câu hỏi, liền đưa ngọc bài màu xanh ra nói:

- Lục tiền bối giới thiệu vãn bối đến Đan Hội...

- Lục tiền bối? Ai là Lục tiền bối?

Vị tu sĩ Ngưng Thể kia nghị hoặc tiếp nhận ngọc bài của Diệp Mặc, ngữ khí mặc dù là nghi hoặc, thế nhưng vẫn rất uy nghiêm. Hiển nhiên nếu như Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly lừa dối y, vậy hôm nay có thể toàn thân trở ra hay không lại là một việc khác.

Cảnh Anh Ly cũng nghe ra người này đang nghi ngờ mà chất vấn họ, liền bước lên phía trước nói:

- Chính là Lục Vô Hổ tiền bối.

- Cô nói là Lục địa khí thần, Lục Vô Hổ? Tông sư Luyện khí cửu phẩm?

Người này mới vừa rồi còn mang theo vẻ uy nghiêm và chất vấn, liền đứng lên với sắc mặt thận trọng, không có nửa điểm tùy ý nữa.

- Đúng vậy, chính là Lục tiền bối, vị này là Lạc sư huynh, cùng với Lục Vô Hổ tiền bối có chút quan hệ sâu xa, vì vậy Lục tiền bối mới bảo tôi đưa Lạc sư huynh tới đây tìm kiếm hội trưởng, muốn nhờ hội trưởng giúp Lạc sư huynh chứng nhận thân phận Đan Vương để có thể tham gia đại hội Đan Vương.

Cảnh Anh Ly đương nhiên biết mượn lợi thế mà lấn tới, cô đảo mắt đã đem cái ân tình của Lục Vô Hổ kia biến thành sự coi trọng và giới thiệu rồi. Dựa theo ý của nàng, thì không phải là Diệp Mặc đi tìm Vô Hổ nhờ giúp đỡ, mà là Diệp Mặc vốn được Lục Vô Hổ giới thiệu tới.

- Các người chờ một chút.

Lúc này tu sĩ Ngưng Thể liền phát ra một tin tức phù.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm kính phục Lục Vô Hổ, chỉ cần nói ra danh tính của ông, đã có thể khiến tu sĩ Ngưng Thể kia khẩn trương như vậy, có thể thấy được là cần phải có danh tiếng thì mới có nhiều chỗ tốt. Hơn nữa tu sĩ Ngưng Thể này cũng không biết việc Lục Vô Hổ đang cư trú tại Đan thành, hiển nhiên là do cấp bâc còn chưa đủ.

Sau thời gian nửa nén hương, trong phòng lại có thêm một người nữa tiến đến. Đó là một lão già thoạt nhìn khoảng hơn sáu mươi tuổi, khi vừa mới đi vào liền nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Cậu chính là đan sư được Lục tiền bối giới thiệu.

Diệp Mặc lập tức trả lời:

- Vâng thưa tiền bối, vãn bối may mắn được Lục tiền bối giới thiệu tới, muốn tham gia đai hội Đan Vương, chỉ là còn chưa được sự chứng nhận thân phận Đan sư của Đan thành.

Lão già mới tới rõ ràng là một cao thủ Thừa Đỉnh, tuy rằng Diệp Mặc biết cao thủ của Đan Hội trong Đan thành nhiều như mây, thế nhưng nháy mắt đã thấy ba người cao thủ có tu vi từ tu sĩ Hư Thần đến tu sĩ Thừa Đỉnh, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán, thảo nào mà những môn phái chín sao kia cũng không dám cùng Đan thành so đo, hóa ra thực lực Đan thành hùng hậu đến bực nảy.

Lão già mới tới sau khi hỏi xong cũng tiếp nhận ngọc bài, sau đó gật đầu:

- Không sai, đây đúng là ngọc bài Lục tiền bối.

Lão già kia chỉ nói có vậy rồi thôi, cũng không tiếp tục hỏi Diệp Mặc về chuyện của 'Lục địa khí thần', chỉ đem ngọc bài trả cho Diệp Mặc rồi nói:

- Cậu muốn tham gia đại hội Đan Vương, lẽ nào cậu đã là một Đan Vương rồi? Nếu như không phải là Đan Vương vậy thì cho dù cậu có tham gia đại hội Đan Vương cũng không có bất cứ tác dụng gì. Nếu như cậu chỉ muốn chứng thực thân phận Linh đan sư thì rất đơn giản, lúc nào cũng có thể được. Tôi nói lời này là muốn nhắc nhở cho cậu biết, một ân tình của Lục tiền bối không hề tầm thường đâu, nếu như cậu dùng nó ở đây thì thực có chút đáng tiếc rồi.

Diệp Mặc lập tức cung kính đáp:

- Tuy rằng vãn bối bây giờ còn chưa phải là Đan Vương, thế nhưng bình thường vẫn có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp, cho nên muốn thử thời vận một lần.

Mặc dù Diệp Mặc biết lão già này có ý tốt, thế nhưng hắn cũng không cần ân tình này, lão đã cầm ngọc bài của hắn thì cũng không khác nào đã thừa nhận rồi.

Sau khi lão kia nghe Diệp Mặc nói xong, cũng gật đầu:

- Đã như vậy, cậu trước hết luyện chế ra một lò Thanh uẩn đan cấp bảy đi.

Nói xong lão liền lấy ra mấy loại dược liệu, trong đó có cả Thanh uẩn thảo. Diệp Mặc cũng không chần chừ, lập lức lấy ra một chiếc đan lô bình thường, lại xuất ra 'Tử Quỳ Hỏa', về phần Thiên hỏa thì hắn không dám mang ra, tuy rằng không cần bất cứ một loại mồi lửa kỳ dị nào, hắn cũng có thể luyện chế ra Thanh uẩn đan. Thế nhưng nếu như chỉ dùng tự thân Anh hỏa luyện chế ra Thanh uẩn đan nói không chừng hắn sẽ bị tra hỏi một phen.

Cảnh Anh Ly vốn đã biết Diệp Mặc có Thiên hỏa, hiện giờ lại thấy Diệp Mặc lấy ra Địa hỏa, nhất thời cảm thấy không biết nói sao, cái tên này đồ tốt giấu cũng nhiều thật, ngay đến cả mồi lủa kì dị cũng có đủ hai loai. Thế nhưng cô còn không biết Diệp Mặc còn có cả một Địa hỏa Tuyết Tinh Hỏa nữa.

- A, Tử Quỳ Hỏa!

Lão già cùng vị chấp sự tu vi Ngưng Thể kia hiển nhiên đều nhìn ra loại lửa mà Diệp Mặc dùng là gì, nhất thời đều giật mình thốt lên.

Cho dù là tại Đan thành, thì những người sở hửu mồi lửa kỳ dị cũng rất ít. Mà người thanh niên Nguyên Anh tầng năm này khi luyện đan không ngờ có thể lấy ra 'Tử Quỳ Hỏa', hiển nhiên là điều này đã nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Ban đầu lão già có tu vi Thừa Đình đối với Diệp Mặc không có nhiều kỳ vọng lắm, nhưng bây giờ khi thấy Diệp Mặc có được một mồi lửa kỳ dị liền coi trọng Diệp Mặc hơn hẳn.

Vốn hiện tại tiêu chuẩn luyện đan của Diệp Mặc là Đan Vương ngũ phẩm, vậy nên luyện chế một lọ Thanh uẩn đan đối với Diệp Mặc thậm chí là không cần hao tâm tốn sức. Chỉ trong vòng nửa nén nhang, một lò Thanh uẩn đan đã được luyện chế xong.

Mà một lò Thanh uẩn đan này của Diệp Mặc cũng không được hắn luyện chế thành đan dược hạng nhất mà chỉ là đan dược thượng đẳng mà thôi.

- Rất tốt, chỉ mất chút thời gian đã luyện chế được một lò Thanh uẩn đan thượng đẳng, không chỉ chiết xuất linh dược thuần thục, lại có cả mồi lửa kỳ dị là Tử Quỷ Hỏa, tiền đồ của cậu thât sự rất rộng mở.

Tu sĩ Thừa Đỉnh thấy Diêp Mặc luyện chế xong một lò Thanh uẩn đan liền thỏa mãn.

Toàn bộ quá trình Diệp Mặc vừa luyện chế Thanh uẩn đan, đều đã được lão xem xét rất kĩ, có thể thấy được sự linh hoạt như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, không có chút nào ngập ngừng, thật giống như một người thuần thục trong việc luyện đan, thế nên lão đã lập tức nhận ra rằng Diệp Mặc là một người không đơn giản.

Vị chấp sự tu vi Ngưng Thể cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc luyện chế một lò Thanh uẩn đan, đối với tốc độ, thủ pháp và tỉ lệ, y hiện tại cũng đã khẳng định Diệp Mặc có thể luyện chế được đan dược Thiên cấp.

- Được, cậu lại giúp tôi luyện chế một lò...

Tu sĩ Thừa Đỉnh vừa nói đến đây, bỗng nhiên lấy ra một viên ngọc truyền tin, sau đó y nhìn một chút, sắc mặt lại trở nên có chút khó coi.

Thế nhưng y lại rất nhanh thu hồi ngọc truyền tin rồi nói với vị chấp sự tu vi Ngưng Thể kia:

- Anh giúp cậu ta chứng thực thân phận của một Linh đan sư, rồi để cậu ta tham gia Đan Vương đai hội vào tháng sau.

- Vâng thưa Cố trưởng lão.

Vị tu sĩ Ngưng Thể liền khom người đáp.

Vị trưởng lão họ Cố nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Chờ sau khi kết thúc đại hội Đan Vương, sẽ giúp cậu chứng nhận thân phận Đan Vương sau, dĩ nhiên bản lĩnh luyện đan của cậu cho dù có muốn đi chứng nhận Đan Vương ngay cũng không có vấn đề gì. Thế nhưng cậu không nên có quá nhiều hi vọng vào đại hội Đan Vương, dù sao cậu cũng còn trẻ, sau này tất sẽ có cơ hội thôi. Người thanh niên, tôi rất xem trọng cậu đó.

Vị Cố trưởng lão kia nói xong, thân hình chợt lóe, liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người, hiển nhiên tin tức mà y vừa thu được có chút quan trọng.

Diệp Mặc cũng biết, mặc dù mình vừa luyện chế một lò Thanh uẩn đan có biểu hiện rất tốt, thế nhưng phỏng chừng lão già kia cho rằng trình độ đó của mình muốn đạt thành tích trong đại hội Đan Vương thì có chút khó khăn.

Chỉ có Cảnh Anh Ly biết, Diệp Mặc khẳng định là che giấu thực tài, vừa

rồi căn bản không phải là bản lĩnh thật sự của hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1087

Tình Cờ Gặp Ở Đan Thành

Sau nửa canh giờ, Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly đi ra khỏi đan hội vẫn còn đang thở dài, có người dễ làm. Nếu như không phải "Lục địa khí thần" Diệp Mặc căn bản cũng không có cách nào đăng ký.

Diệp Mặc lấy ra ngọc bài kia cười nói:

- Ân tình này tôi sẽ tiếp tục dùng, lần sau tôi có chuyện gì vẫn lấy ngọc bài này ra.

Cảnh Anh Ly nghi ngờ nhìn ngọc bài trong tay của Diệp Mặc nói:

- Với tính cách của Lục tiền bối, vậy mà có thể để cho anh giữ lại ngọc bài, thực sự rất kỳ quái.

Diệp Mặc vừa định nói gì, lại thấy ngọc bài trong tay của hắn kêu răng rắc một tiếng, trong nháy mắt đã biến thành một đống tro bụi.

Trong lòng Diệp Mặc thầm chửi, lão già này thật đúng là không chịu thiệt, nói một lần ân nghĩa là một lần ân nghĩa. Ngay cả ngọc bài cũng không cho, hắn vừa hoàn thành xong xuôi sự tình bên này, ngọc bài trong tay cũng trở thành tro bụi. Tuy nhiên trong lòng hắn cũng rất khâm phục trình đô luyện khí của đối phương, không ngờ ngay cả hắn cũng không cảm thấy sự khác biệt của ngọc bài này.

Nhìn Diệp Mặc ngẩn ngơ cầm ngọc bài vỡ vụn trong tay, Cảnh Anh Ly cũng ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên cô cười ha ha, rõ ràng bởi vì Diệp Mặc lúc nãy còn nói hắn đã đạt được nhiều chuyện.

Người trên đường cũng ào ào đến xem, thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy dung mạo xấu xí của Cảnh Anh Ly, đều nhanh chóng quay đầu đi.

Cảnh Anh Ly không chút xấu hổ, cô nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Mặc có chút phiền muộn, bỗng nhiên cảm thấy cô dường như chưa từng có vui vẻ như vậy. Đây là lần đầu tiên cô thật sự vui vẻ, dường như từ lúc cô hiểu chuyện, cô chưa từng được cười vui vẻ.

- Anh Ly sư tỷ?

Một giọng nói trong trẻo đã cắt đứt nỗi phiền muộn của Diệp Mặc.

Cảnh Anh Ly vừa nãy bởi vì sự xấu hổ của Diệp Mặc mà cười to, nhưng lại không có chú ý đến người chung quanh, hiện tại giọng cười vang của cô bị người quen thấy, cô lập tức cũng xấu hổ.

- Là em à, Phán Điệp sư muội.

Cảnh Anh Ly nhìn nữ nhân vừa đến, có chút xấu hổ hỏi một câu.

Khi Diệp Mặc thấy người này cũng hơi sửng sốt, hắn cũng quen nữ nhân này, Duẫn Phán Điệp của Thiên Tinh Phái.

- Vị này chính là?

Duần Phán Điệp nhìn Diệp Mặc, nghi hoặc hỏi Cảnh Anh Ly.

Cảnh Anh Ly giới thiệu xong trong lòng có chút khó hiểu, tính tình của Duẫn Phán Điệp rất thẳng, không bao giờ chủ động đi hỏi tu sĩ nam. Coi như là tu sĩ nam khác chủ động tìm cô nói chuyện, cô cũng sẽ không phản ứng. Huống chi Diệp Mặc tuy rằng không tệ, thế nhưng người đẹp trai ở giới Tu Chân hơn Diệp Mặc nhiều lắm, hơn nữa gã nam nhân đi theo bên cạnh Duẫn Phán Điệp thoạt nhìn cũng đẹp trai không kém so với Diệp Mặc.

Sự tình giữa Diệp Mặc và Duẫn Phán Điệp ngược không có nói qua cho Cảnh Anh Ly, cũng may Cảnh Anh Ly cũng không có nói ra đích danh của

Diệp Mặc. Cô cực kỳ thông minh, tuy rằng Duẫn Phán Điệp chỉ hỏi một câu đơn giản, cô đã mơ hồ suy đoán giữa Duẫn Phán Điệp và Diệp Mặc đã từng gặp mặt. Cho nên cô chỉ dùng phương thức đơn giản nhất giới thiệu.

- Đây là bặn của tôi, tên Lạc Tiểu Mặc, chỉ là một tán tu mà thôi.

- Lạc Tiểu Mặc?

Duần Phán Điệp không ngờ lặp lại cái tên này, lại nhìn Diệp Mặc. Cô sở dĩ vừa đến đã hỏi Diệp Mặc, là bởi vì cô cảm thấy có chút quen thuộc với Diệp Mặc. Thế nhưng cô cũng không rõ quen thuộc ở chỗ nào, đó hoàn toàn chỉ là trực giác của nữ nhân.

Sau khi Duẫn Phán Điệp Hỏi lại một câu, lập tức kịp phản ứng, là cô có chút đường đột rồi, cô xấu hổ nói với Cảnh Anh Ly:

- Ồ, tôi cảm thấy hắn có chút quen thuộc, tôi còn tưởng rằng tôi đã gặp qua hắn.

Trong lòng Diệp Mặc lại cả kinh, hắn khẳng định hơi thở và diện mạo của hắn lúc này hoàn toàn khác biệt khi ở Điện Vẫn Chân, nhưng thật không ngờ Duẫn Phán Điệp vẫn có chút cảm ứng, trực giác của nữ nhân quá kinh khủng.

Nhưng hắn cũng chỉ cười:

- Thật không? Tôi thường cũng có loại cảm giác này, chính là người chưa từng găp qua, đột nhiên gặp mặt lại hình như có chút quen thuộc. Cảnh sư tỷ, cô vẫn chưa giới thiệu vị mỹ nữ kia cho tôi?

Duẫn Phán Điệp biết rằng cô căn bản chưa có gặp qua Diệp Mặc cho nên khi nghe được những lời Diệp Mặc nói, sắc mặt của cô đã không được tốt, cô cảm thấy lời nói của Diệp Mặc không nghiêm túc, làm cho cô không thích.

Cô không đợi Cảnh Anh Ly nói, liền nói với Cảnh Anh Ly:

- Anh Ly sư tỷ, vị này chính là sư huynh của tôi Phùng Lăng, đến Đan Thành là tham gia cuộc thi Đan Vương lần này. Tôi cùng sư huynh vừa mới ra, không ngờ tình cờ gặp Cảnh Anh Ly sư tỷ, thực sự là may mắn.

Diệp Mặc nghe xong lời của Duẫn Phán Điệp, hắn vội dùng thần thức nhìn Phùng Lăng sư huynh này. Tu vi của y cao hơn của hắn một chút, tu vi Nguyên Anh tầng bảy. Nhưng tuổi của y cũng không lớn, thật không ngờ còn là một Đan Vương nhất phẩm. Lúc đầu Điện Vẫn Chân không để cho y đi vào, có thể là môn phái sợ tổn thất một Đan Vương, tại một phái, một Đan Vương còn quý báu hơn mấy đệ tử nòng cốt, thảo nào ngay cả Duẫn Phán Điệp của Thập Mỹ Nam An cũng đi theo bên cạnh.

Diệp Mặc ngược lại rất bội phục gã Phùng Lăng này, phải biết hắn sở dĩ trở thành Đan Vương, đó là bởi vì nguyên do của Tam sinh quyết. Mà đối phương nhất định không có Tam sinh quyết, y có thể trở thành Đan Vương nhất định là kết quả nỗ lực của chính y, trí lực rõ ràng rất lớn.

Khó khăn của Đan Vương Diệp Mặc biết, coi như là ở Bắc Vọng Châu, hắn tham gia cuộc thi Luyện đan danh nhân đường, dường như thừa nhận Đan Vương thì cũng như Thành Dạ Quật mà thôi, mà tuổi của Thành Dạ Quật lớn hơn so với gã Phùng Lăng này.

Không cần nói, Phùng Lăng nhất định không phải là Đan Vương trẻ tuổi nhất của Nam An Châu. Thông qua điểm này có thể thấy được, tài năng tiềm trữ ở Nam An Châu nhiều hơn so với Bắc Vọng Châu.

Thế nhưng hắn có thể tu luyện Tam sinh quyết coi như là một người có trí lực, trí lực này ai có thể nói không lớn bằng người khác? Coi như là thiên tài lớn nhất của Nam An Châu, cũng không thể tu luyện Tam sinh quyết à?

- Anh Ly sư tỷ, anh Lạc, hân hạnh được gặp hai người. Phán Điệp sư muội thường xuyên nhắc tới Anh Ly sư tỷ, hôm nay đã thấy trí lực quả nhiên cao hơn so với tôi.

Phùng Lăng vội vàng bước lên trước nói.

Trong lòng Diệp Mặc buồn cười, gã Phùng Lăng này thật sự không biết chừng mực. Vừa nhìn thấy cô gái đã khen ngợi đối phương có khuôn mặt đẹp, y còn cường điệu nói trí lực của Cảnh Anh Ly cao hơn so với y, đây chẳng phải là nói Cảnh Anh Ly xấu sao? Có lẽ căn bản là không cần phải nói, thì sẽ tốt hơn.

Cảnh Anh Ly ngược lại không có chút biểu hiện gì, giọng nói của cô bình tĩnh:

- Phùng sư huynh nhỏ tuổi như vậy đã lên chức Đan Vương, quả là tôi không thể so bì.

Duẫn Phán Điệp thấy bầu không khí có chút không vui, cô vội vã nói:

- Anh ly sư tỷ, tháng sau có giải thi lớn Đan Vương Đan Thành, hiện tại rất nhiều Đan Vương mỗi ngày đều đến Đệ nhất Đan Tức Lâu của Đan Thành luận đan. Phùng sư huynh bởi vì là Đan Vương, cho nên được mời, tôi cùng Phùng sư huynh đi luận đan, Anh Ly tỷ, chị cũng đi xem sao?

Đan Tức Lâu, Diệp Mặc hiện tại cũng biết về Linh Tức Lâu. Thế nhưng ở địa phương khác gọi là Linh Tức Lâu, mà Đan Thành lại gọi là Đan Tức Lâu.

Nếu như là việc khác Cảnh Anh Ly nhất định là không chút do dự cự tuyệt, nhưng tất cả Đan Vương đến Đan Thành luận đan, Cảnh Anh Ly không làm chủ được mình. Cô vô ý nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Tiểu Mặc, ý của anh thế nào?

Diệp Mặc còn chưa biết nhiều về Đan Vương và Luyện đan sư của Nam An Châu, hơn nữa hắn cũng muốn tham gia cuộc thi Đan Vương cho nên cơ hội này cũng muốn đi xem, lập tức gật đầu nói:

- Nếu là Đan Vương của cuộc thi Đan Vương luận đan, đi nhất định sẽ học được nhiều thứ, hay chúng ta cũng đi xem thử sao.

- Được, vậy chúng ta cùng đi.

Cảnh Anh Ly gật đầu nói với Duẫn Phán Điệp.

Duẫn Phán Điệp lại ngây ngẩn cả người, Cảnh Anh Ly tuy rằng tướng mạo xấu, nhưng lại là một thiên tài thật sự, hơn nữa rất cao ngạo. Coi như là Cảnh Anh Mộng của Thập Mỹ Nam An là em gái của cô cũng không thể nào vượt qua tên tuổi của Cảnh Anh Ly.

Mà cô so ra càng kém Cảnh Anh Mộng, thế nhưng Cảnh Anh Ly người cao ngạo như vậy không ngờ lại đi trưng cầu ý kiến đối với một tán tu như Diệp Mặc, càng làm cho cô thật sự khó hiểu. Huống chi Cảnh Anh Ly còn thân thiết gọi đối phương là Tiểu Mặc.

Cô theo bản năng lại lần nữa quan sát tu vi của Diệp Mặc, lại phát hiện tu vi của đối phương rõ ràng cao hơn cô thậm chí là Nguyên Anh tầng năm rồi, lúc này mới hiểu được trí lực của gã Lạc Tiểu Mặc này dường như không kém hơn cô.

Đối với Duẫn Phán Điệp, Diệp Mặc quả thật chưa từng cẩn thận như với Lăng Hiểu Sương, bởi vì Lăng Hiểu Sương biết dao động chân nguyên của hắn, rất dễ nhận ra khi hắn đến, còn Duẫn Phán Điệp lại không biết. Cô chỉ có giác quan thứ sáu, nếu như lần đầu tiên không nhận ra sau đó càng không có khả năng nhận ra.

Nhóm bốn người đi đến Đệ nhất Linh Tức Lâu của Đan Thành, Duẫn Phán Điệp vừa nói chuyện với Cảnh Anh Ly, vừa quan sát Diệp Mặc, cứ cho trí lực của Diệp Mặc tốt hơn cô, cũng không nhất định được Cảnh Anh Ly coi trọng. Cảnh Anh Ly là ai, nếu như cô không tự hạ thấp mình, tên tuổi của cô còn cao hơn cả Thập Mỹ Nam An. Bởi vì trí lực của cô quá lớn, cũng không thua kém gì Viên Quan Nam.

- Anh Lạc dường như rất hứng thú với luyện đan?

Phùng Lăng chủ động tìm đến Diệp Mặc nói chuyện.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi rất thích luyện đan, tuy rằng tôi cũng không chuyên về luyện đan, thế nhưng tôi cảm thấy biết luyện đan sẽ có nhiều ích lợi.

Diệp Mặc thật sự cảm thấy sự ích lợi của luyện đan, nếu như hắn không biết luyện đan, hắn ắt phải đi khắp nơi cầu mua đan dược, còn phải đi nịnh bợ Đan Vương.

- Ồ.

Phùng Lăng chợt nói:

- Như vậy xem ra anh Lạc đến Đan Thành cũng là vì xem cuộc thi Đan Vương phải không? Người tham gia cuộc thi Đan Vương đều là cao thủ luyện đan của Nam An Châu, đan sư thích luyện đan nếu có thể tham quan học hỏi toàn bộ quá trình như vậy, nhất định sẽ có nhiều trợ giúp cho trình độ luyện đan của mình. Nếu như Lạc sư đệ khônghiểu chỗ nào, tôi có thể hỗ trợ một ít.

Y ở Nguyên Anh tầng bảy trở thành một Đan Vương, đó là bởi vì có nhiều nhân tố tạo thành, cũng không phải là trùng hợp. Cho nên y không cho rằng một tán tu như Diệp Mặc sẽ tới tham gia cuộc thi Đan Vương. Diệp Mặc mỉm cười, cũng không có giải thích.

Cảnh Anh Ly quay đầu lại ngắt lời nói:

- Tiểu Mặc cũng là tới tham gia cuộc thi Đan Vương.

Nghe thấy Cảnh Anh Ly nói Duẫn Phán Điệp và Phùng Lăng đều cả kinh, Cảnh Anh Ly cũng không ngờ trí lực của Diệp Mặc đã tốt như vậy, một tán tu còn trẻ tuổi như vậy lại tu luyện tới Nguyên Anh tầng năm đã rất rất giỏi rồi, không nghĩ tới đối phương còn là một Đan Vương.

Phùng Lăng lại trực tiếp hỏi.

- Lạc..., sư đệ, cậu đã nhận được chứng thực Đan Vương của Đan Thành rồi hả?

Diệp Mặc lại lắc đầu nói:

- Không có, tôi chỉ nhận được chứng thực về Linh đan sư thất phẩm, cũng may Linh đan sư thất phẩm cũng có thể tham gia cuộc thi Đan Vương rồi.

- Thì ra là thế.

Phùng Lăng thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy y dám tỏ ra nổi trội hơn trước mặt Diệp Mặc, nghe thấy Diệp Mặc cũng là tới tham gia cuộc thi Đan, trong lòng đương nhiên là cả kinh. Thế nhưng nghe thấy Diệp Mặc chỉ là một Linh đan sư thất phẩm, phát hiện y nghĩ quá nhiều.

Linh đan sư thất phẩm và linh đan sư bát phẩm đều có chênh lệch lớn, càng không cần phải nói so với Đan Vương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1088

Chưa Hiện Thân Tên Tuổi Đã Nổi

Với tư cách là đệ nhất Đan Tức Lâu của Đan Thành, bên trong rất rộng lớn cũng giống như một quảng trường mô hình nhỏ. Bốn người Diệp Mặc sau khi tới cửa Đan Tức Lâu liền phát hiện, bên trong đã có ít nhất là một trăm tên đan sư.

Diệp Mặc phát hiện những đan sư này quần tụ cùng một chỗ, hoặc là thảo luận với nhau, hoặc là tranh chấp gì đó. Có một bộ phận đan sư thậm chí tiến hành luyện đan tại hiện trường, mùi đan dược bay ra xung quanh, càng làm tăng thêm bầu không khí cho Đan Tức Lâu.

Ở cửa Đan Tức Lâu có hai vị Đan Đồng, thấy bốn người Phùng Lăng đến. Đan Đồng vội vàng bước lên phía trước hành lễ. Diệp Mặc cho rằng Phùng Lăng sẽ đưa ra thiếp mời, vì trước đó gã nói là gã có nhận được thiếp mời. Không ngờ Phùng Lăng chỉ là đưa ra huân chương Đan Vương của gã. Đan Đồng giản đơn nhìn qua huân chương của Phùng Lăng một chút, rồi kính cẩn mang huân chương trả lại cho Phùng Lăng.

Diệp Mặc thấy thế cũng tiện tay lấy huân chương của mình ra đưa cho Đan Đồng. Đan Đồng nghi hoặc nhìn thoáng qua Diệp Mặc, nhưng vẫn rất kính cẩn tiếp nhận huân chương nhìn một chút rồi trả lại cho Diệp Mặc.

Sau khi kiểm tra xong. Đan Đồng lập tức cao giọng kêu lên:

- Thiên Tinh Phái Đan Vương Lăng Tinh nhất phẩm - Phùng Lăng, tán tu Linh đan sư thất phẩm Lạc Tiểu Mặc tới...

Theo tiếng gọi của Đan Đồng, rất nhiều đan sư bên trong Linh Tức Lâu

đều quay đầu lại nhìn. Duẫn Phán Điệp dường như không nói gì nhìn Diệp Mặc một chút, còn có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Cảnh Anh Ly nhỏ giọng nói thầm bên tai Diệp Mặc:

- Huân chương của anh không cần lấy ra đâu, chỉ cần có huân chương của Đan Vương Phùng Lăng chúng ta cũng có thể vào được. Nếu như không có huân chương của Đan Vương Phùng Lăng, dùng huân chương Linh đan sư thất phẩm của anh cũng không thể vào được đâu.

Diệp Mặc có chút xấu hổ thu hồi huân chương của mình, thì ra chính mình còn phải ăn theo danh thế của Đan Vương Phùng Lăng này. Thế nhưng hiện tại hắn cũng biết ở Đan Thành chứng thực Đan Vương, mỗi người đều có biệt hiệu riêng, ví dụ như Đan Vương Lăng Phong là Đan Vương Lăng Tinh. Nói không chừng sau này nếu hắn được chứng thực Đan Vương, cũng có một biệt hiệu Đan Vương cũng nên.

- Phùng đạo hữu...

- Anh Phùng...

Bốn người Diệp Mặc tiến vào Linh Tức Lâu, lập tức đã có người tới chào hỏi, chứng tỏ danh tiếng của Phùng Láng không nhỏ nha.

Ngay cả Duẫn Phán Điệp, cũng có rất nhiều người tiến lên chào hỏi, có lẽ là hướng về phía danh hiệu thập đại mỹ nữ Nam An. Chỉ có hai người Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly không có người nào tới chào hỏi, Cảnh Anh Ly thì quá xấu, mà Diệp Mặc chỉ là một Linh đan sư thất phẩm, có thể là sự tồn tại thấp nhất ở bên trong này, căn bản là không có người để ý tới.

Phùng Lăng thành thạo nói chuyện với những đan sư tới chào hỏi gã, đồng thời đem mấy người Diệp Mặc đều giới thiệu. Phỏng chừng là nể mặt Phùng Lăng, cũng có mấy đan sư tới chào hỏi Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly.

Rất nhanh ở đây đã hình thành một vòng tròn người nho nhỏ, bắt đầu đàm luận đan đạo.

Diệp Mặc chi nghe bọn họ nói chuyện về việc mình đã luyện chế ra đan dược gì, tỉ lệ thế nào, hoặc là ai có thể lọt vào danh sách mười người đứng đầu trong đại hội thi đấu Đan Vương. Chỉ nghe như vậy mà Diệp Mặc cũng cảm thấy vô cùng buồn chán.

Giữa lúc Diệp Mặc muốn rời đi, chợt nghe thấy ở một góc của Đan Tức Lâu phát ra tiếng tranh cãi.

Đan Tức Lâu vốn có bầu không khí rất hài hòa, tuy rằng quan điểm mọi người bất đồng, thế nhưng cũng không tranh cãi đến nông nỗi này, tiếng tranh cãi vừa nổi lên, nhất thời hấp dẫn toàn bộ đan sư hoặc Đan Vương ở Đan Tức Lâu, tất cả mọi người đều nhìn qua đó.

Lúc này một gã đan sư đầu hói bỗng nhiên đứng ra giữa các đan sư ở Đan Tức Lâu ôm quyền sau đó cao giọng nói:

- Các vị đan đạo bằng hữu, tôi sở dĩ cãi nhau với Đan Vương Hồ Mân là bởi vì Đan Vương Hồ Mân nói "Dẫn thần thảo", có thể nhập đan, thậm chí còn nói có người luyện chế ra "Chức thần đan" rồi. Tôi bảo y nói ra người luyện chế ra chức thần đan là ai ở nơi nào, thế nhưng y lại không nói ra được. Cuối cùng y bực mình, không ngờ nói là một tu sĩ của Bắc Vọng Châu.

Nói đến đây, tên đan sư đầu trọc càng ngẩng cao:

- Mọi người đều biết dược tính của "Dẫn thần thảo" căn bản không thể bó buộc, vô số đan đạo tiền bối đã chứng minh được "Dẫn thần thảo" không thể nhập đan.

Mà đan sư Hồ Mân vì muốn thể hiện kiến thức của mình, không ngờ ngay cả lời như thế cũng dám nói ra. Những người luyện đân như chúng ta là không ngừng học hỏi, thế nhưng cái chính vẫn phải căn cứ vào hiện thực, bằng không sẽ hại người hại mình. Tôi cũng không muốn đánh giá thấp Bắc Vọng Châu, trình độ tu chân và luyện đan của Nam An Châu chúng ta là đứng đầu ở Lạc Nguyệt, cho dù Dẫn thần thảo có thể nhập đan, lẽ nào Bắc

Vọng Châu còn có thể thành công trước Nam An Châu.

- Đúng vậy, tôi đồng ý với Đan Vương Kỳ Dương, "Dẫn thần thảo" làm sao có thể nhập đan? Trên đại lục Lạc Nguyệt có bao nhiêu Đan Vương tài năng lừng lẫy? Bọn họ cũng không thể đem Dẫn thần thảo nhập đan. Bắc Vọng Châu lại có người có thể đem Dẫn thần thảo nhập đan, chuyện này cũng quá buồn cười rồi.

Lập tức có tu sĩ phụ họa lời của tên Đan Vương đầu hói kia.

Không đợi người này nói xong, càng nhiều đan sư đều bắt đầu phụ họa lời của Đan Vương đầu hói tên Kỳ Dương kia.

- Đúng vậy, nếu như Dẫn thần thảo thực sự có thể nhập đan, cho dù là tu sĩ Bắc Vọng Châu phát hiện ra, vậy phương thuốc này cũng đã truyền đến Đan Thành rồi chứ. Dùng Dẫn thần thảo, luyện chế ra Chức thần đan tôi không cần phải nói, mọi người đều có thể biết nó sê trân quý biết bao, không có khả năng đến bây giờ chúng ta còn chưa biết.

Diệp Mặc lại cảm giác có chút buồn cười, những người này lại hoài nghi Dẫn thần thảo, có thể nhập đan được hay không, nếu như ở Bắc Vọng Châu, việc này căn bản là không cần hoài nghi. Bởi vì Dẫn thần thảo, là do hắn nhập đan luyện chế ra Chức thần đan.

Diệp Mặc thật ra chú ý tới tên Đan Vương Hồ Mân người đang giúp hắn tranh luận kia. da hơi sạm đen, thoạt nhìn hơn năm mươi tuổi, hơn nữa trên người mang theo một loại khí tức cực nóng, vừa nhìn đã biết y có một mồi lửa kỳ dị.

Nhìn thấy càng ngày càng nhiều người phản bác y, Đan Vương Hồ Mân bỗng nhiên sắc mặt giận dữ cũng đứng ra nói:

- Cố Mân Tiềm tôi không nói láo, Chức thần đan sở dĩ không lưu truyền đến Nam An Châu chúng ta, không phải vì không luyện chế ra đan dược, mà là bởi vì tu sĩ luyện chế ra Chức thần đan đã bị mất tích rồi. Hơn nữa phương

thuốc Chức thần đan cũng đã truyền ra rồi, cái phương thuốc kia tôi đã có.

- Ha ha, anh Hồ Mân ơi, tôi biết anh không nói láo, tôi cũng không biết từ đâu anh nghe được thông tin này.

- Một người tu sĩ thiên tài như vậy lại đột nhiên mất tích, lại không có ai đi tìm hắn? Coi như là hắn mất tích rồi, nếu vậy phương thuốc Chức thần đan anh Hồ Mân đã có, vậy mời anh Hồ Mân luyện chế một lò Chức thần đan thử xem?

Nghe xong lời Hồ Mân - Đan Vương Cố Mân Tiềm nói, lại có tu sĩ khinh thường nói thêm.

- Tôi không luyện chế được.

Sắc mặt Cố Mân Tiềm có chút đỏ bừng, hiển nhiên là rất xấu hổ.

Không đợi tên tu sĩ châm chọc Cố Mân Tiềm kia tiếp tục nói, một gã tu sĩ thoạt nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi đứng dậy.

Tên tu sĩ này đứng ra vẫn chưa nói gì, thanh âm xung quanh liền nhỏ xuống, hiển nhiên tên tu sĩ trẻ tuổi này uy vọng rất cao.

Diệp Mặc cũng dùng thần thức quan sát tên tu sĩ này một chút, vẻ mặt cho thấy y khoảng ba mươi tuổi, đã là Tu vi Ngưng Thể, hơn nữa khí thế thâm trầm, hiển nhiên là ăn đan dược trú nhan rồi. Căn bản nhìn không ra tuổi của y.

Thấy Diệp Mặc quan sát tên tu sĩ tuổi còn trẻ này, Cảnh Anh Ly nhỏ giọng nói bên tai Diệp Mặc:

- Đây là Quý Bưu Đình thiên tài của tông môn tám sao Thiên Dược Hồ, Đan Vương Sinh Đình tử phâm. Nghe nói đại hội Đan Vương lần này, y là ứng cử viên cho chức quán quân.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, người này là một Đan Vương tứ phẩm

cũng đã quá lắm rồi, lại còn tu luyện tới Ngưng thể trung kỳ, thật sự là nghịch thiên.

- Chúng ta nghe Đan Vương Sinh Đình nói.

Đã có tu sĩ nói ra như vậy, kỳ thực không cần gã nhắc nhở, không khí xung quanh đã yên tĩnh trở lại.

Quý Bưu Đình gật đầu, sau đó nhìn về phía cố Mân Tiềm nói: Lúc này Cố Mân Tiềm cũng tỉnh táo lại, y nghe xong lời Quý Bưu Đình nói, liền ôm quyền nói: Đan Tức Lâu lại nổi lên một trận ồn ào, thế nhưng Quý Bưu Đình không châm chọc Cố Mân Tiềm, mà lại lần nữa thận trọng hỏi:

- Vậy lẽ nào người này chính là Đan Vương tam phẩm hoặc là cao hơn cũng nên?

Cố Mân Tiềm lắc đầu nói:

- Đều không phải, nghe nói chỉ là một Linh đan sư mà thôi, lúc trước khi hắn luyện chế Chức thần đan, nghe nói mới chi là tu vi Trúc Cơ. Tôi biết ý tứ của anh Bưu Đình, thế nhưng cho dù biết phương thuốc Chức thần đan chúng ta cũng không luyện chế được. Đây không phải là sự khác nhau giữa Đan Vương và đan sư, mà là bởi vì Chức thần đan cần một thủ pháp luyện đan kỳ lạ.

- Có thể mang phương thuốc Chức thần đan cho tôi xem một chút được không?

Quý Bưu Đình lại lần nữa nói.

Cố Mân Tiềm không chần chừ, lập tức lấy phương thuốc Chức thần đan ra đưa cho Quý Bưu Đình. Có thể là vì Quý Bưu Đình có địa vị rất cao, khi y xem phương thuốc Chức thần đan, đã không ai châm chọc Cố Mân Tiềm nữa. Kỳ Dương kẻ ghen ghét Đan Vương Cố Mân Tiềm cũng không nói cái gì nữa.

Cảnh Anh Ly vẻ mặt kinh dị nhìn Diệp Mặc, đột nhiên truyền âm:

- Chức thần đan, thực sự có thể luyện chế ra?

Lúc này cô đã biết Diệp Mặc dĩ nhiên là đến từ Bắc Vọng Châu, hơn nữa còn là đệ nhất luyện đan danh nhân đường Bắc Vọng Châu. Từ lời nói của Cố Mân Tiềm, cái tên Diệp Mặc này hiển nhiên là nhân vật hàng đầu ở Bắc Vọng Châu.

Diệp Mặc nhìn Cảnh Anh Ly cười khổ một chút, nhưng không truyền âm, mà là nói thẳng:

- Tôi nghĩ là có thể, nếu không Đan Vương Hồ Mân cũng sẽ không nói như vậy đâu.

Cảnh Anh Ly là người thông minh cỡ nào, vừa rồi bởi vì đã biết lai lịch của Diệp Mặc nên đột nhiên kinh ngạc mà thôi, hiện tại cô nghe được Diệp Mặc không có truyền âm, biết mình vừa rồi truyền âm chẳng khác nào bịt tai trộm chuông.

Cô nghĩ không sai, tuy rằng Diệp Mặc nắm chắc truyền âm không để cho người khác nghe được, thế nhưng Cảnh Anh Ly làm không được. Sở dĩ Diệp Mặc vừa dứt lời, Quý Bưu Đình liền quay đầu nhìn về phía Diệp Mặc.

- Làm sao anh biết Chức thần đan khẳng định có thể luyện chế ra? Tôi xem phương thuốc này, tuy rằng có rất nhiều sức tưởng tượng và sức sáng tạo, thế nhưng muốn luyện chế ra Chức thần đan hiển nhiên là không có khả năng.

Hiển nhiên y đã nghe thấy được Cảnh Anh Ly truyền âm.

- Đồ mít đặc, chỉ là không biết trời cao đất dày mà thôi.

Nghe được Quý Bưu Đình phủ định phương thuốc Chức thần đan, lập tức đã có người giáo huấn Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1089

Là Ai Nói Cho Anh Biết?

Con mắt Diệp Mặc lạnh lẽo, một Hư Thần sơ kỳ mà cũng dám quát lớn với mình. Chỉ là khôns đợi hắn nói, Cảnh Anh Ly đã lấy ra sáo ngọc, khí thế trên người đột nhiên bạo phát, sau đó lạnh giọng nói với tên Tu sĩ Hư Thần kia:

- Mày chỉ là một cọng hành mà thôi, Tiểu Mặc nói cái gì đâu có quan hệ gì tới mày? Mày muốn làm con chuột lắm miệng hả.

Diệp Mặc thấy Cảnh Anh Ly khí thế bạo phát, hiển nhiên đã đến biên giới đột phá rồi, liền nghĩ ra cô lần này trở về không thăng cấp Hư Thần mà đến giúp đỡ mình. Diệp Mặc trong lòng cũng rất là cảm kích.

- Cô là người phương nào?

Tên đan sư kia vốn định lấy lòng Quý Bưu Đình và Đan Vương Kỳ Dương, chỉ là quát Diệp Mặc một chút. Bởi vì Diệp Mặc lúc tiến vào, đã bị Đan đồng giữ cửa báo là một tán tu.

Cảnh Anh Ly vừa cười vừa nói:

- Mày mà cũng dám hỏi tao là người phương nào, đồ rác rưởi chỉ biết nịnh nọt người khác mà thôi.

Vi đan sư sắc mặt đỏ lên, lập tức muốn động thủ, nhưng không ngờ rằng Quý Bưu Đình lại cười rồi nói rằng:

- Nếu như tôi không nhìn lầm thì vị này là Cảnh Anh Ly một trong song kiều của Huyền Âm Các.

Tên tu sĩ Hư Thần mặt đỏ lên vừa muốn động thủ kia khi nghe được mấy chữ Huyền Âm Các, nhất thời giật mình một cái, lửa giận đầy trời lập tức biến mất không còn.

Môn phái chín sao Huyền Âm Các muốn giết chết y giống như bóp chết một con kiến, cho dù là Quý Bưu Đình cũng không dám làm gì đối phương, chính y không ngờ to gan đến như thế, dám trực tiếp mạo phạm người của Huyền Âm Các, thật sự là không biết chết là như thế nào.

- Đúng vậy, Cảnh Anh Ly ra mắt Đan Vương Sinh Đình.

Cảnh Anh Ly vội vã ôm quyền nói. Quý Bưu Đình tuy rằng chỉ là người của tông môn tám sao, thế nhưng địa vị lại cao không gì sánh được. Cho dù địa vị Cảnh Anh Ly lớn đến mấy, cũng không dám vô lễ đối với Quý Bưu Đình.

Một Đan Vương tứ phẩm đủ để khiến các môn phái khác nịnh bợ, Huyền Âm Các cũng không ngoại lệ.

Quý Bưu Đình mỉm cười, gật đầu với Cảnh Anh Ly, sau đó tiện tay ở trên không búng tay một cái, rất nhanh phương thuốc Chức thần đan xuất hiện ở trên không.

Sau khi làm xong những thứ này. Quý Bưu Đình ôm quyền cao giọng nói:

- Tuy rằng tôi cho rằng phương thuốc này không thể luyện chế được, thế nhưng nếu Đan Vương Hồ Mân đã chắc chắc như vậy, hiện tại tôi đem phương thuốc này cho mọi người nhìn qua. Chỉ cần Đan Vương nào có thể dựa theo phương thuốc này luyện chế ra Chức thần đan, Quý Bưu Đình tôi nguyện bái sư. Linh dược Dược Viên của Thiên Dược Hồ có thể tùy ý sử dụng.

Quý Bưu Đình thốt ra lời này, nhất thời bầu không khí Đan Tức Lâu lại ồn ào hơn. Tuy rằng hầu như tất cả các tu sĩ đều cho rằng Chức thần đan là

không thể luyện chế được, thế nhưng nếu như có thể khiến Quý Bưu Đình bái sư, vậy căn bản tiền đồ rất rộng. Dù không thực sự bái sư, được đứng hàng đầu vậy cũng đủ rồi. Huống chi còn có linh dược Dược Viên của Thiên Dược Hồ, đây chính là vật báu vô giá.

Cảnh Anh Ly có ý nhìn Diệp Mặc một chút. Diệp Mặc cũng không tiếc cười nhạt một tiếng. Để Quý Bưu Đình bái mình làm sư phụ. Quý Bưu Đình đang nằm mơ ư, về phần linh dược viên Thiên Dược Hồ, tuy rằng hắn rất mong muốn có thể phát tài, thế nhưng cũng không có để ở trong lòng. Không lâu trước đây hắn ở Vẫn Chân Điện đã có một món hời lớn, linh thảo rất nhiều.

Nói thật, cử động cuối cùng của Quý Bưu Đình đã để lại ấn tượng không tốt trong lòng Diệp Mặc. Y căn bản là không trưng cầu ý kiến của Cố Mân Tiềm, tự mình trực tiếp đem Chức thần đan công bố cho mọi người biết. Cách làm như vậy nói dễ nghe một chút chính là để tất cả mọi người cùng nghiên cứu, nói khó nghe thì căn bản không tôn trọng Cố Mân Tiềm, vừa nhìn đã biết là loại người tự xem mình là nhất.

Mặc dù tất cả mọi người đều cho rằng Chức thần đan không thể luyện chế được, thế nhưng vẫn có nhiều đan sư bắt đầu thí nghiệm, mà ngay cả tên đan sư mới vừa rồi còn cho rằng Cố Mân Tiềm nói nhảm cũng bắt đầu thí nghiệm.

Diệp Mặc đối với cái đại hội luận đan này đã không có hứng thú, lúc hắn muốn rời đi, Cố Mân Tiềm đi tới trước mặt Diệp Mặc chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Lạc đan sư, vừa rồi mọi người đều cho rằng Cố mỗ nói nhảm, vì sao Lạc đan sư lại cho rằng Cố mỗ nói là sự thật? Khẳng định có thể luyện chế ra Chức thần đan?

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Nếu như tôi nói tôi ngưỡng mộ anh Cố, sau đó tin tưởng lời anh Cố

nói, anh Cố có tin không?

Cố Mân Tiềm tự giễu lắc đầu nói:

- Tôi mặc dù là một Đan Vương nhị phẩm, thế nhưng có hơn gì một tán tu. Danh tiếng bình thường, nếu Lạc đan sư nói ngưỡng mộ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tin.

Diệp Mặc buông tay nói:

- Sao lại không được, tôi và anh Cố giống nhau, cũng cho rằng Dẫn thần thảo có thể nhập đan.

- Thế nhưng một Đan Vương muốn hình thành vòng xoáy linh khí ở bên trong lò luyện đan là hết sức khó khăn, chớ nói chỉ đến việc hình thành vòng xoáy linh khí ở trong đan dược, hơn nữa còn cần vòng xoáy linh khí bao vây khống chế dược tính của Dẫn thần thảo nữa? Việc này đúng là khó có thể làm được. Nếu như Lạc đan sư biết được đáp án. Cố Mân Tiềm mong cậu chỉ bảo.

Cố Mân Tiềm tuy rằng biết Chức thần đan có người luyện chế ra, nhưng là bởi vì mãi vẫn không rõ làm thế nào thành công.

Diệp Mặc thấy Cố Mân Tiềm ngữ khí thành khẩn, hoàn toàn khác với vị Đan Vương Kỳ Dương kia, lập tức hiểu rõ Cố Mân Tiềm là thật lòng muốn biết đáp án. Hơn nữa y cũng không vì mình là một Linh đan sư mà tỏ thái độ khinh thường, còn hạ thấp thân phận nhờ hắn chỉ bảo.

Diệp Mặc mỉm cười, cũng không trả lời Cố Mân Tiềm, xoay người nói với Cảnh Anh Ly:

- Cảnh sư tỷ, chúng ta đi thôi.

Tuy rằng Cố Mân Tiềm ngữ khí thành khẩn, thế nhưng bảo hắn tùy ý dạy đối phương cách luyện chế Chức thần đan, cái này tuyệt đối không có khả năng.

Nếu như chờ hắn ổn định được chỗ đứng, vậy Chức thần đan sẽ là một vũ khí lợi hại cho hắn phát tài, đan dược cũng không phải càng cao cấp lại càng dễ bán, chỉ có quần chúng hóa mới là dễ kiếm tiền nhất. Hắn hoàn trông cậy vào Chức thần đan để phát triển Mặc Nguyệt Chi Thành, đâu có thể vì quý mến một người mà nói cho y biết?

Thấy Diệp Mặc xoay người rời đi, Cảnh Anh Ly không chút do dự bước đi theo. Phùng Lăng lại chuyên tâm nghiên cứu phương thuốc Chức thần đan, nên không để ý việc hai người rời khỏi. Nhưng Quý Bưu Đình lại cau mày nhìn thoáng qua Diệp Mặc, y sở dĩ lấy ra phương thuốc Chức thần đan, thậm chí nói ra việc bái sư, chính là vì muốn Diệp Mặc xuất thủ. Bởi vì trước đó khi Diệp Mặc trả lời Cảnh Anh Ly đã mang theo ngữ khí đáng tin, y không rõ một Linh đan sư thất phẩm làm sao lại có lòng tin đối với Chức thần đan này.

Y cũng không ngờ Diệp Mặc lại xoay người rời đi, thậm chí căn bản là không thèm để ý điều kiện mà y đã nhắc tới. Thế nhưng lập tức vừa nghĩ cũng đã hiểu, đối phương chỉ là một Linh đan sư thất phẩm, sở dĩ đưa ra ý kiến, chỉ là vì lập dị mà thôi, cũng không phải hắn thực sự cho rằng Chức thần đan có thể luyện chế được. Bởi vì khi hắn nói Chức thần đan có thể luyện chế, căn bản là chưa từng thấy qua phương thuốc này.

Duẫn Phán Điệp thấy Cảnh Anh Ly và Diệp Mặc muốn đi, không thể làm gì khác hơn là cáo từ Cảnh Anh Ly, cô tuy rằng rất nghi hoặc thái độ đối đãi đối với Diệp Mặc của Cảnh Anh Ly, nhưng cũng không nghĩ ra được một lý do.

Đan Tức Lâu cũng không vì Diệp Mặc rời đi mà có nửa phần thay đổi, ngoại trừ một số đan sư cho rằng căn bản không thể luyện chế được Chức thần đan, thì một bộ phận đan sư khác vẫn đang miệt mài nghiên cứu phương thuốc Chức thần đan.

Cố Mân Tiềm cau mày nhìn bóng lưng Diệp Mặc rời đi, tựa hồ nghĩ đến cái gì. Một lát sau, sắc mặt y bỗng thay đổi, thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không có, lập tức đuổi theo.

- Diệp Mặc, anh thực sự đã luyện chế ra Chức thần đan?

Tới một chỗ cách xa Đan Tức Lâu, Cảnh Anh Ly mới nhỏ giọng hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết chuyện này không thể gạt được Cảnh Anh Ly, lúc hắn luyện chế Chức thần đan không có để ý. Thế nhưng sau này hắn cũng ý thức được Chức thần đan là một cơ hội làm ăn lớn, cho nên hắn cũng dự định đem Chức thần đan làm bước đầu khởi nghiệp.

Điều đáng tiếc chính là, hắn vẫn không có địa bàn, hơn nữa cũng không có thực lực điều khiển Chức thần đan cho đến bây giờ. Hiện tại Cảnh Anh Ly hỏi, hắn cũng không cần phải giấu diếm Cảnh Anh Ly, Cảnh Anh Ly biết rất nhiều bí mật của hắn, nếu như muốn bán đứng hắn thì đã sớm bán đứng rồi, căn bản là không cần chờ cho tới ngày hôm nay.

Cho nên hắn gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi đã luyện chế ra Chức thần đan, tôi chuẩn bị khi nào tôi có thực lực, ở Mặc Nguyệt Chi Thành sê ra mắt Chức thần đan.

- Hả.

Cảnh Anh Ly tuy rằng không phải lần đầu tiên bị Diệp Mặc đả kích, thế nhưng cô nghe một số Đan Vương, thậm chí rất nhiều Đan Vương thượng cổ cũng không có cách nào giải quyết việc Dẫn thần thảo nhập đan, vậy mà vấn đề này lại bị Diệp Mặc dễ dàng giải quyết rồi, cô không khỏi ngây ngẩn cả người.

Không đợi Cảnh Anh Ly nói nữa, Diệp Mặc bỗng nhiên xoay người nhìn chằm chằm vào một tu sĩ rất nhay đang chạy tới phía hai người. Cảnh Anh Ly bởi vì động tác của Diệp Mặc cũng phát hiện ra tên tu sĩ đang chạy tới. Lúc này cô trong lòng lại kính phục Diệp Mặc, tu vi của mình cao hơn Diêp Mặc, nhưng có người chạy theo bọn họ, Diệp Mặc lại là người phát hiện trước.

Tu sĩ chạy tới chính là Đan Vương nhị phẩm Cố Mân Tiềm, sau khi y thấy Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly căn bản không nói cái gì, trực tiếp vọt tới trước mặt Diệp Mặc mà quỳ xuống.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, một Đan Vương nhị phẩm ở Đan Thành lại dập đầu đối với hắn. hắn làm sao chịu nổi, hắn vội vã kéo Cố Mân Tiềm cẩn thận nhìn bốn phía một chút, nhưng phát hiện đã có người chú ý tới bên này rồi.

- Đan Vương Hồ Mân, chuyện này là?

Cảnh Anh Ly vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Cố Mân Tiềm, cô cũng không hiểu Cố Mân Tiềm đường đường là một Đan Vương nhị phẩm vì sao dập đầu với Diệp Mặc, hơn nữa tu vi của y cũng là Hư Thần đinh, gần đột phá Hư Thần, làm sao có thể đối xử như vậy với Diệp Mặc một linh đan sư thất phẩm, dập đầu trước một tu sĩ Nguyên Anh?

Không đợi Cố Mân Tiềm nói, Diệp Mặc khoát tay ngăn cản y.

- Ông hiện tại không cần lên tiếng, nếu như ông muốn nói điều gì thì đi cùng tôi, bằng không vĩnh viễn cũng không cần nói một chữ ở trước mặt tôi.

Diệp Mặc có thể sống đến bây giờ ngoại trừ vận khí ra, đại bộ phận là dựa vào đầu óc của hắn. Hắn từ thái độ của Cố Mân Tiềm đã biết, Cố Mân Tiềm nói không chừng từ chỗ nào đã biết hắn chính là Diệp Mặc rồi. Cho nên hắn phải mang Cố Mân Tiềm về tiểu viện hỏi lại.

Cố Mân Tiềm lúc này nghe xong Diệp Mặc nói, tâm tình không ngừng kích động đã dần dần bình tĩnh trở lại, y gật đầu nhỏ giọng nói:

- Vâng thưa tiền bối.

Cảnh Anh Ly lúc này cũng hiểu rõ ý tứ của Diệp Mặc rồi, cô cũng không nói lời nào.

Diệp Mặc sống ở tiểu viện tuy rằng không gần, thế nhưng với tu vi của

ba người thì rất nhanh đã về đến nơi. Khi Cố Mân Tiềm thấy bên ngoài tiểu viện có trận pháp phòng ngự cấp năm, trong mắt càng kích động hơn.

Cận Chỉ Hằng vẫn còn đang luyện đan. Diệp Mặc không gọi cô, đóng trận pháp phòng ngự tiểu viện lại, căn bản là không nghe Cố Mân Tiềm nói, đã kéo Cố Mân Tiềm vào sân trực tiếp hỏi:

- Đan Vương Hồ Mân, là ai nói cho anh biết?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1090

Đan Vương Theo Đuôi

Diệp Mặc nói ra một câu, Cố Mân Tiềm liền kích động hẳn lên, y đã chắc chắn suy đoán của mình rồi, người thanh niên trước mắt này chính là Diệp Mặc đã từng luyện chế ra Chức Thần đan. Không ngờ đan sư kinh tài tuyệt diễm này lại đang ở ngay trước mặt mình.

Ngữ khí của Cố Mân Tiềm thậm chí đã có chút run rẩy, y vội vàng khom người kính cẩn:

- Không nghĩ tới tiền bối chính là người đã khai sáng ra việc đưa Dẫn thần thảo nhập đan, luyện chế ra được Chức Thần đan, vãn bối Cố Mân Tiềm xin được bái kiến Diệp tiền bối.

Là một tu luyện giả, y cũng như bao nhiêu người khác đều hiểu rõ Chức Thần đan có ý nghĩa thế nào đối với bọn họ, thế nhưng là một Đan Vương thì không ai so với y hiểu rõ hơn ý nghĩa của thủ pháp luyện chế ra Chức thần đan có sự khác biệt thế nào đối với truyền thống luyện đan, đó hoàn toàn là một con đường mới cho việc luyện đan. Nếu như những người luyện đan đều sử dụng phương pháp luyện chế như Diệp Mặc đã luyện chế Chức Thần đan, vậy thì việc thu đan sẽ nhanh chóng và triệt để hơn.

Kỳ thực Cố Mân Tiềm thật đúng là không biết Diệp Mặc chỉ nghĩ cách sử dụng lốc xoáy linh khí khi luyện chế Chức Thần đan. Chứ không nghĩ tới đan dược khác cũng dùng phương pháp này. Dù sao thỳ đối với Diệp Mặc mà nói việc luyện chế đan dược đối với hắn cũng rất đơn giản, không cần phải dùng cái loại phương pháp luyện đan tiêu hao thần thức kia.

Chính vì rõ ràng ý nghĩa của những điều này, Cố Mân Tiềm mới hướng

tới Diệp Mặc bày tỏ kính ý của mình, tuổi tác của y so với Diệp Mặc thì hơn nhiều lắm, nhưng vẫn như cũ mở miệng ra gọi tiền bối, thậm chí hận không thể lập tức bái làm môn hạ của Diệp Mặc. Cho dù Diệp Mặc là một Linh đan sư thất phẩm, thì chỉ cần mình có thể học được phương pháp lốc xoáy linh khí là có thể tấn cấp lên Đan Vương tam phẩm rồi, thậm chí có thể đột phá lên cao hơng cũng không phải không có khả năng.

- Không sai, tôi là Diệp Mặc, người đã luyện chế ra Chức Thần đan. Anh hãy nói trước xem anh là từ đau biết được tin tức về Chức Thần đan, và thế nào anh có thể nhận ra tôi?

Diệp Mặc bình tĩnh nhìn Cố Mân Tiềm dò hỏi.

Nhưng mà trong lòng của hắn thì lại không hề bình tĩnh, tuy rằng hắn biết lo lắng của Cảnh Anh Ly không phải không có đạo lý, thân phận của mình sớm muộn cũng sẽ bại lộ. Nhưng cũng thật không ngờ nhanh như vậy đã có người biết rồi, càng ngày càng có nhiều người khẳng định hắn chính là Diệp Mặc.

Nếu như Lôi Vân Tông biết chuyện của mình, chỉ cần hơi nghi ngờ một chút là có thể tra được ra chính mình đã đến Nam An Châu, hơn nữa còn thời gian đến thành Mặc Hải không khác mấy với cái chết của Điền Ngạo Phong. Nếu như bọn họ lại đem Diệp Mặc trở thành hiềm nghi lớn nhất trong vụ việc cái chết của Điền Ngạo Phong thì sẽ liên hệ nhưng điểm chung của hắn và Mạc Ảnh. Bởi vì căn bản là hai cái tên này chỉ là đảo lại thứ tự cùng với có chút biến âm mà thôi. Nếu như Lôi Vân Tông tìm đến hai người Trần Dục Cái và Trịnh Ức Đao, vậy thì chẳng khác nào đã chắc chắn hắn chính là hung thủ rồi.

Bởi vì Trần Dục Cái và Trịnh Ức Đao biết sức chiến đấu kinh người của mình, có thể mưu sát Kim đan hậu kỳ tầng chín như Bác Dung. Một ngoại lai cao thủ có sức chiến đấu kinh người như vậy, nếu như đi Nam An Châu thì nhất định phải qua Vô Tâm Hải. Và thời gian cũng sẽ ăn khớp với cái chết của Điền Ngạo Phong ở Vô Tâm Hải.

Lúc này Diệp Mặc chỉ có thể mong đợi Trần Dục Cái và Trịnh Ức Đao hai người không rơi vào trong tay của Lôi Vân Tông thì hắn đã nhẹ nhõm rất nhiều rồi, biết vậy ngày đó có lẽ nên hạ thủ luôn hai người kia.

- Tiền bối, vãn bối nguyện ý bái tiền bối làm sư phụ…

Cố Mân Tiềm đã chắc chắn người trước mắt mình chính là Diệp Mặc rồi, thế nhưng Diệp Mặc chính miệng thừa nhận vẫn khiến hắn có chút khó tin.

Diệp Mặc không nói gì, chỉ lạnh lùng cười.

Nhưng Cảnh Anh Ly ở một bên lại nhàn nhạt nói một câu:

- Đan Vương Hồ Mân, anh có phải cho rằng bản thân chính là một Đan Vương nhị phẩm thì bái Diệp Mặc làm sư phụ sẽ không bị cự tuyệt.

- Không phải là như vậy, không phải … Vãn bối thật sự ngưỡng mộ Diệp Mặc tiền bối.

Cố Mân Tiềm vội vã giải thích, y thật là không có ý nghĩ như Cảnh Anh Ly nói, làm một đan si, y đối với việc luyện đan luôn chấp nhất, căn bản là người thường không hiểu được. Đương nhiên, trong tiềm thức của mình y có phải nghĩ đến sự ưu việt của một Đan Vương nhị phẩm hay không thì chính bản thân y cũng không biết.

Cảnh Anh Ly không để ý đến Cố Mân Tiềm, mà tiếp tục đạm nhạt nói:

- Diệp Mặc thực tế đã là một Đan Vương ngũ phẩm rồi, anh nói hắn sẽ vui mừng nhận một Đan Vương nhị phẩm như anh làm đệ tử sao?

- A…

Cố Mân Tiềm đờ người ra, tuy rằng trong lòng vô cùng tôn kính Diệp Mặc có thể luyện chế ra Chức Thần đan, thế nhưng cũng thật không ngờ Diệp Mặc còn trẻ như vậy đã là Đan Vương ngũ phẩm rồi, lần chấn động

này không thua việc biết được Diệp Mặc luyện chế ra Chức Thần đan chút nào. Phải biết rằng cho dù toàn bộ Đan thành, Đan Vương ngũ phẩm cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhìn vẻ chấn động ngơ ngác của Cố Mân Tiềm. Trong lòng Cảnh Anh Ly cũng vô cùng thoải mái, lúc trước cô liên tục bị Diệp Mặc đả kích. Hiện tại cuối cùng đã thấy một tên Đan Vương nhị phẩm cũng bị Diệp Mặc đả kích rồi.

Diệp Mặc có chút không biết nói gì nhìn Cảnh Anh Ly. Tuy rằng hắn dự đoán chính mình cũng có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp ngũ phẩm, thế nhưng hiện tại hắn còn chưa luyện chế lần nào. Cho đến này đan dược cao nhất hắn luyện chế là Thiên cấp tứ phẩm. Thế nhưng Cảnh Anh Ly đã đem sự thực khuếch đại lên để đả kích Cố Mân Tiềm rồi.

Thưởng thức bộ dạng khiếp sợ của Cố Mân Tiềm một lắt, Cảnh Anh Ly lại lấy ra một viên Hư Lạc đan đưa đến trước mặt của Cố Mân Tiềm nói:

- Nhìn đi, đây là Hư lạc đan mà Diệp Mặc luyện chế ra, anh cho là Đan Vương tứ phẩm có thể luyện chế ra được sao?

Hư lạc đan là đan dược Thiên cấp tứ phẩm, cần phải là Đan Vương tứ phẩm mới có thể luyện chế được, nhưng khi Cố Mân Tiềm nhìn rõ viên đan dược mà Cảnh Anh Ly lấy ra, thì nhất thới lại một lần nưa lộ ra vẻ mặt khiếp sợ mà Cảnh Anh Ly mong muốn thấy. Đây chính là Hư lạc đan hạng nhất, Cảnh Anh Ly nói không sai, Đan Vương tứ phẩm muốn luyện chế ra Hư lạc đan hạng nhất tin rằng không phải không có khả năng, nhưng vẫn khó khăn rất lớn.

Một hồi lâu sau Cố Mân Tiềm mới cẩn thận từng chút một đưa Hư lạc đan trở lại trước mặt Cảnh Anh Ly, sau đó lại đi tới trước mặt Diệp Mặc khom người nói:

- Vãn bối Cố Mân Tiềm bái kiến Đan Vương Diệp Mặc tiền bối, khẩn cầu tiền bối thu nhận tôi làm đồ đệ.

Nói xong lại lần nữa quỳ rạp xuống đất.

Cố Mân Tiềm mặc dù là một đan si, nhưng cũng không phải là ngu ngốc, y hiểu rõ chỉ có Diệp Mặc mới có thể khiến y tiến lên cảnh giới cao hơn, bằng không kiếp này y chỉ có thể dừng lại ở Đan Vương nhị phẩm mà thôi.

Thấy đối phương chấp nhất muốn bái mình làm sư phụ, Diệp Mặc cũng không có lời gì để nói, hắn khoát tay áo:

- Anh trước tiên đứng lên trả lời vấn đề ta vừa hỏi, chuyện bái sư lát nữa tính.

- Vâng.

Cố Mân Tiềm biết lúc này không thể khiếp Diệp Mặc phản cảm, y lập tức đứng dậy nói:

- Ba tháng trước, khi tôi đến một tông môn tám sao là Vô Tình Cốc để tặng đan dược, có gặp được một cô gái đến từ Bắc Vọng Châu. Cô gái kia không ngờ còn rất trẻ mà đã là Đan Vương nhất phẩm, rất lợi hại.

- Chờ một chút …

Diệp Mặc nghe đến đó, liền giơ tay ngăn Cố Mân Tiềm:

- Anh nói cô gái kia là một Đan Vương nhất phẩm đến từ Bắc Vọng Châu? Không phải là có điều kiện không đến Đan Vương tam phẩm thì không được phép truyền tống đến Nam An Châu sao?

Cố Mân Tiềm lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, nhưng cô gái này đúng là Đan Vương nhất phẩm, hơn nữa vừa trở thành đệ tử của Vô Tình Cốc. Nguyên nhân chính là vì Vô Tình cốc thu được cô gái này làm đệ tử, cho nên những đan dược Thiên cấp nhất phẩm, nhị phẩm cũng không cần tôi phải đưa qua nữa.

Tuy trong lòng Diệp Mặc không biết vì sao một Đan Vương nhất phẩm lại có thể truyền tống đến Nam An Châu, thế nhưng đối với Vô Tình Cốc cũng hiểu được một chút. Một môn phái có thể khiến một Đan Vương nhị phẩm tặng đan dược hiển nhiên không phải là một môn phái đơn giản. Bởi cho dù ở Nam An Châu thì Đan Vương cũng không có bao nhiêu người.

- Bởi vì từ trước đến nay tôi là Đan Vương hợp tác với Vô Tình Cốc, vì vậy họ đối với tôi cũng rất tốt. Bọn họ thu một đệ tử Đan Vương mới, cũng để tôi chỉ điểm một chút. Nhưng tôi phát hiện cô gái trẻ kia còn hơn tôi nhiều, tôi khẳng trong vòng ba năm nữa cô nhất định sẽ trở thành một Đan Vương nhị phẩm. Lúc mà chúng tôi đàm luận đến đan sư mà trong lòng mình kính phục nhất, thì tôi cho rằng cô ấy sẽ nói là đan sư đệ nhất Bắc Vọng Châu Khổng Diệp trưởng lão. Không nghĩ tới cô ấy lại nói đên tên một người mà tôi chưa từng nghe qua, chính là Diệp Mặc tiền bối ngài.

Cố Mân Tiềm lúc này nhớ lại, vẫn mang theo một tia biểu tình kinh ngạc khó tin.

- Lúc đó tôi đã hỏi cô ấy Diệp Mặc là ai, cô ấy đem chuyện tu sĩ thiên tài đêm Dẫn Thần thảo nhập đan chế luyện ra Chức Thần đan nói cho tôi biết. Chỉ là cô ấy nói tiền bối từ Sa nguyên dược cốc đi ra liền mất tung tích. Nếu như không phải là tôi không thể đi Bắc Vọng Châu, thì vãn bối đã sớm đi tìm tung tích tiền bối rồi. Lúc đó cô ấy vì muốn nhấn mạnh việc tiền bối còn rất trẻ liền lấy tay vẽ ra chân dung đơn giản của tiền bối. Ở Đan Tức Lâu, vãn bối cuối cùng cũng đã nhớ đến việc này.

Cố Mân Tiềm nói xong, cúi đầu đưng bên người Diệp Mặc, thật giống như y đã là đệ tử của Diệp Mặc rồi vậy.

Diệp Mặc nhíu mày, nếu trẻ như vậy đã là Đan Vương nhất phẩm chắc là mình quen biết, dù sao thì chắc cũng đã cùng hắn tham gia đại hội danh nhan phường.

- Cô ấy tên là gì? Là đến từ môn phái nào của Bắc Vọng Châu?

- Cô ấy đến từ tông môn năm sao Tiên Dược cốc của Bắc Vọng Châu, tên là Cầm Mộ Tâm.

Hóa ra là cô ấy, Diệp Mặc liền hiểu ra. Cầm Mộ Tâm vài chục năm trước đã là Linh đan sư thất phẩm rồi. Hiện tại tấn cấp Đan Vương nhất phẩm cũng rất bỉnh thường, hơn nữa cô còn có một mồi lửa kì dị. Khi diễn ra đại hội luyện đan danh nhân phường, cô cũng là người đứng thứ tư, nói không chừng lúc ấy cũng đã là Đan Vương rồi. Khi đó sư phụ Minh Tâm của cô còn dự định tuyển mình làm con rể của Tiên Dược cốc mà lại bị mình cự tuyệt rồi.

- Tuy rằng lúc đó vãn bối khẳng định Đan Vương Mộ Tâm sẽ không lừa mình, thế nhưng vãn bối vẫn như cũ khó có thể tin được việc chuyện Chức Thần đan, ngày hôm nay gặp được tiền bối, vãn bối mới kích động không thôi.

Tuy rằng thời gian dài như vậy rồi, Cố Mân Tiềm vẫn không thể hoàn toàn bỉnh tĩnh trở lại.

Diệp Mặc cũng rất khâm phục tinh thần của Cố Mân Tiềm. Hắn lấy ra một viên Chức Thần đan đưa cho Cố Mân Tiềm nói:

- Anh không cần hoài nghi. Phương thuốc Chức thần đan ta đã sửa đổi lại rồi, hiện tại tốt hơn nhiều so với phương thuốc cũ.

Cố Mân Tiềm cũng không chút nào để ý, cầm lấy Chức Thần đan bỏ vào trong miệng. Sau một lát, vẻ mặt y đầy kích động nói:

- Thật sự là đem Dẫn Thần thảo nhập đan, hơn nữa còn thu được đến chín thành dược liệu…

Diệp Mặc thấy vẻ mặt của y là biết y lại muốn bái sư, vội vã phất tay nói trước:

- Chuyện bái sư trước tiên không cần vội, anh là người của môn phái nào?

- Vãn bối là tán tu, một mình sống ở Thanh Hồ. Bởi vì ham mê luyện đan, cho nên mấy năm trước đã giành được danh hiệu Đan Vương Hồ Mân, lần này tới Đan thành cũng là vì muốn tham gia đại hội Đan Vương.

Cố Mân Tiềm nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, vội vã trả lời một cách tỉ mỉ.

Tán tu? Diệp Mặc gật đầu rồi nói:

- Người mà ta đắc tội rất nhiều, hơn nữa đều là những thế lực lớn, nếu như anh đi theo bên cạnh ta, tùy thời đều có thể mất mạng, anh đã có chuẩn bị rồi sao?

Cố Mân Tiềm lập tức đáp lại:

- Coi như là bây giờ lập tức giết tôi, tôi cũng sẽ không chút nhíu mày.

Có thể đi theo Đan Vương ngũ phẩm đã sáng tạo ra Chức Thần đan, thì những chuyện khác đối với Cố Mân Tiềm đều chỉ là mây bay mà thôi.

- Được, anh trước hết ở lại đây, chờ khi đại hội Đan Vương kết thúc, ta sẽ suy nghĩ xem có nên nhận anh làm đồ đệ hay không.

Diệp Mặc nghe Cố Mân Tiềm nói xong, liền quyết định.

Nếu như Cố Mân Tiềm thực có lòng trung thành, hắn có thể dẫn y tới Mặc Nguyệt Chi Thành, một Đan Vương đối với hắn và Mặc Nguyệt Chi Thành đều là trợ lực rất lớn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1091

Ta Không Xứng

Cô gái tên Cầm Mộ Tâm kia là ai? Anh biết cô ta?

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc nhận Cố Mân Tiềm ở lại, cũng âm thầm vui mừng thay y. Đồng thời cũng rất hiếu kỳ với cô gái tên Cầm Mộ Tâm kia, còn trẻ mà đã là một Đan Vương nhất phẩm rồi, hơn nữa lại hiểu rất rõ Diệp Mặc. Nếu như không phải là người hiểu rõ Diệp Mặc, thì khẳng định cô sẽ không nói người mà cô ấy kính phục nhất là Diệp Mặc rồi.

Đối với điểm ấy Cảnh Anh Ly cũng tràn đầy đồng cảm, cô cùng Diệp Mặc tiếp xúc càng nhiều, thì hiểu hắn càng ít.

Sau khi Cố Mân Tiềm nhắc tới Cầm Mộ Tâm, Diệp Mặc cũng đã hiểu rõ rồi, Cầm Mộ Tâm và hắn cũng cũng có mặt trong đại hội luyện đan danh nhân đường và 'Sa nguyên dược cốc', khi mình ở 'Sa nguyên dược cốc' còn thu tiền mãi lộ, cô cũng ở trong số đó. Nếu như là cô ấy thì đối với việc mình luyện chế ra 'Chức Thần đan' cũng quả thực là nắm rõ như lòng bàn tay.

- Một người bạn bình thường mà thôi.

Diệp Mặc thuận miệng trả lời, sau đó hắn nhìn chằm chằm vào Cảnh Anh Ly rồi nói:

- Cảnh sư tỷ, cảm tạ cô đã hỗ trợ tôi lấy được một chỗ tham gia Đan Vương đại hội, nếu như Cảnh sư tỷ có chuyện gì đó thì có thể đi trước. Nếu như không có chuyện gì, thì có thể ở lại đây ngưng kết nguyên thần, tấn cấp tu vi Hư Thần.

Cảnh Anh Ly gật đầu:

- Được, tôi hiện tai cũng không có chuyện gì cần làm, giờ tôi chỉ sợ khi tấn cấp Hư Thần xảy ra chuyện, lại khiến anh bỏ lỡ đai hội Đan Vương thôi. Nếu anh đã nói vậy thì hiện tại tôi có thể ở chỗ này tấn cấp Hư Thần vậy.

Ngay hôm đó, Diệp Mặc và Cố Mân Tiềm còn có Cảnh Anh Ly ba người cùng rời khỏi Đan thành, ở cách bên ngoài Đan thành mấy trăm dặm. Cảnh Anh Ly bắt đầu tu luyện tấn cấp Hư Thần, Diệp Mặc hỗ trợ cô bố trí Tụ linh trận, sau khi hoàn thành thì cùng Cố Mân Tiềm hộ pháp cho Cảnh Anh Ly.

Cảnh Anh Ly xuất thân từ một môn phái chín sao, hộ giáp trên người đều là linh khí cực phẩm, lại còn có một chiếc sáo ngọc chân khí hạ phẩm, ngoài ra còn có một tấm chắn bán chân khí.

Lôi kiếp Hư Thần mặc dù là cửu cửu Lôi Kiếp, thế nhưng đối với Cảnh Anh Ly mà nói cũng không phải là uy hiếp quá lớn.

Diệp Mặc thấy Cảnh Anh Ly độ Lôi Kiếp cũng không có vất và đến chết đi sống lại như hắn, nên cũng không ra tay giúp cô. Thế nhưng hắn thấy Lôi Kiếp của Cảnh Anh Ly là cửu cửu Lôi Kiếp thì cũng nhớ tới Lôi Kiếp của mình khi tấn cấp lên Nguyên Anh cũng chính là cửu cửu Lôi Kiếp. Thậm chí uy lực Lôi Kiếp của hắn so với Lôi Kiếp của Cảnh Anh Ly còn lớn hơn, lúc này Diệp Mặc mới biết khi mình tấn cấp Nguyên Anh, cũng đã phải đối mặt với Lôi Kiếp của tu sĩ tấn cấp Hư Thần rồi, nói cách khác Lôi Kiếp hắn phải độ chính là cao hơn một tầng so với người khác.

Nhìn Cảnh Anh Ly tuy rằng chỉ bị chút thương tổn trong khi độ kiếp, vậy mà trong lòng Diệp Mặc phiền muộn vô cùng, không ngờ Tam sinh quyết của mình tu luyện quá mức nghịch thiên rồi, ngay cả Lôi Kiếp so với người khác cũng cao hơn hẳn một cấp. Người ta độ Tứ Cửu Lôi Kiếp, còn hắn phải độ Cửu Cửu Lôi Kiếp, không biết lần tới độ kiếp thì sẽ là cái loại Lôi Kiếp gì đang đợi mình nữa.

Trong khi Cảnh Anh Ly độ kiếp tấn cấp Hư Thần, cách đó không xa ở Đan thành có nhiều tu sĩ đều bị hấp dẫn đến, phần lớn là tu sĩ Kim Đan và tu

sĩ Nguyên Anh, bọn ho muốn tham quan và học tập lôi kiếp Hư Thần. Mà bởi vì có Diệp Mặc và một tu sĩ Hư Thần đỉnh là Cố Mân Tiềm hộ pháp nên cũng không có ai dám vọng động. Chỉ đến khi Lôi Kiếp của Cảnh Anh Ly kết thúc, mới có thêm một vài tu sĩ cao cấp đi tới.

Sau một ngày một đêm, khi Cảnh Anh Ly vượt qua hết Lôi Kiếp, tấn cấp Hư Thần và ổn định tu vi của mình thì đã hoàn toàn trở thành tu sĩ Hư Thần tầng một rồi.

Tuy rằng Cảnh Anh Ly chỉ là tấn cấp Hư Thần tầng một, cảnh giới còn chưa hoàn toàn ổn định, thế nhưng Diệp Mặc biết, trước kia thì hắn có thể đánh bại được Cảnh Anh Ly, nhưng hiện tại thì hắn chắc không phải là đối thủ của cô rồi.

- Chị, không ngờ chị đã tấn cấp Hư Thần rồi?

Một giọng nói mang theo sự vui mừng vang lên từ xa, Diệp Mặc căn bản không cần nhìn cũng biết người đến là ai, chính là em gái của Cảnh Anh Ly - Cảnh Anh Mộng.

Diệp Mặc có cảm giác hai chị em này có chút cổ quái, thế nhưng Cảnh Anh Ly không nói tới, mà hắn cũng chẳng bao giờ hỏi.

Cảnh Anh Mộng một thân váy áo xanh biếc, như một chú hồ điệp bay tới, ở phía sau cô còn có một lão tu sĩ Ngưng Thể, phỏng chừng là hộ vệ của cô.

Quả nhiên lão kia sau khi nhìn thấy Cảnh Anh Ly, lập tức khom người nói:

- Bái kiến đại tiểu thư, môn chủ biết tiểu thư ở bên ngoài thành độ kiếp, nên nhắn tiểu thư sau khi độ kiếp xong thì đến nơi dừng chân của môn phái ở Đan thành.

Cảnh Anh Ly nhíu mày hỏi:

- Cha ta đã tới?

- Đúng vậy, chị à, lần này đại hội Đan Vương của Đan thảnh có rất nhiều môn phái tới. Huyền Âm các chúng ta cũng muốn nhân cơ hội này tuyển nhận hai Đan Vương cung phụng, vì vậy cha cùng với mấy vị trưởng lão đã tới.

Cảnh Anh Mộng chủ động trả lời.

Cô nói xong thì lại tiếp tục hỏi lại lời khi này:

- Chị, chị sao có thể ở bên ngoài độ kiếp thế? Như vậy quá nguy hiểm rồi. Thế nhưng chị tấn cấp Hư Thần rồi, em thực sự rất vui!

Cảnh Anh Ly nhìn Cảnh Anh Mộng rồi nhàn nhat nói:

- Cảm ơn em rồi, thế nhưng đã có bạn của chị hỗ trợ hộ pháp, nên không có vấn đề gì.

Nói xong Cảnh Anh Ly nhìn về phía Diệp Mặc, gật đầu một cái.

Cảnh Anh Mộng cũng nhìn thấy Diệp Mặc và Cố Mân Tiềm, lập tức đi tới trước hai người thi lễ:

- Đa tạ hai vị đã hộ pháp giúp chị của tôi, Anh Mộng xin cảm tạ.

Diệp Mặc nhẹ nhàng cười, không nói gì, Cố Mân Tiềm lại vội vàng khom người đáp lại:

- Vì Anh Ly tiểu thư hộ pháp đó là vinh hạnh của Cố mỗ, tiểu thư không cần phải cảm ơn.

Cảnh Anh Mộng nhíu mày, Diệp Mặc chỉ có tu vi Nguyên Anh tầng năm, mà tu vi của Cố Mân Tiềm thì cô đã không nhìn thấy rõ được. Hiển nhiên Cố Mân Tiềm ít nhất cũng là tu sĩ Hư Thần. Mà cái tên Nguyên Anh tầng năm này vẫn đứng ở phía trước của tu sĩ Hư Thần, hơn nữa tựa hồ không hề để ý đến lời cám ơn của mình. Lẽ nào hắn cũng giống như mình, là

thiếu chủ của môn phái chín sao nào đó?

Cảnh Anh Ly cũng không giới thiệu hai người Diệp Mặc cho Cảnh Anh Mộng, mà đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Tiểu Mặc, Đan Vương Hồ Mân, tôi phải quay về tông môn rồi, chúng ta sau này còn gặp lại, chúc hai người có thể đạt được thành tích cao trong đại hội Đan Vương.

Nếu là người của Huyền Âm các đã đến, hơn nữa còn là Cảnh Anh Mộng em gái của Cảnh Anh Ly, Diệp Mặc nghĩ Cảnh Anh Ly phải trở về cũng là chuyện bình thường. Hắn đối với Cảnh Anh Ly tỏ ý cảm kích nói:

- Cảnh sư tỷ, thực sự rất đa tạ cô, nếu như không phải có cô, tôi bây giờ vẫn đang lòng vòng ở Đan thành mà không có chút đầu mối nào.

Cảnh Anh Ly mỉm cười:

- Sau này cứ gọi tôi Anh Ly sư tỷ đi, vậy tôi đi trước, đến khi đại hội thi đấu bắt đầu, tôi sẽ tới cổ vũ cho anh.

Nói xong Cảnh Anh Ly bắt chuyện với Cảnh Anh Mộng một chút rồi nhanh chóng cùng với tên tu sĩ Ngưng Thể kia rời đi.

- Chị, chị nói cái người vừa rồi là Đan Vương Hồ Mân? Là Đan Vương Hồ Mân ven Thanh Hồ?

Thẳng đến khi Cảnh Anh Mộng và Cảnh Anh Ly đã đi thật xa rồi, Cảnh Anh Mộng mới kịp phản ứng lại, ngạc nhiên mà lên tiếng hỏi.

Cảnh Anh Ly tùy ý gật đầu:

- Đúng vậy, hắn chính là Đan Vương Hồ Mân.

Cảnh Anh Mộng nghe xong càng hiếu kì hỏi lại:

- Hắn là Đan Vương Hồ Mân, vậy người thanh niên gọi là Tiểu Mặc bên

cạnh hắn là ai? Chẳng lẽ là đệ tử của Đan Vương Hồ Mân? Thế nhưng em thấy hắn có chút không hiểu lễ phép? Vị Đan Vương Hồ Mân này cũng quá dung túng hắn rồi.

Nói xong cô cũng không có đợi Cảnh Anh Ly trả lời mà lại hỏi tiếp:

- 'Hư lạc đan' của chị cũng là do Đan Vương Hồ Mân giúp chị luyện chế ra sao?

Canh Anh Ly nhàn nhạt nói:

- 'Hư lạc đan' là tự ta dùng dược liệu để đổi lấy, về phần Đan Vương Hồ Mân thì hắn hiện mới là Đan Vương nhị phẩm, vẫn không thể luyện chế Hư lạc đan.

- Hi…

Cảnh Anh Mộng hít một hơi dài, rồi lại có chút kỳ quái hỏi Cảnh Anh Ly một câu:

- Chị, em cảm giác từ sau khi chị đi ra khỏi Vẫn Chân Điên, thì thay đổi rất nhiều, cái tên tu sĩ trẻ tuổi kia là người mà chị thích sao? Hắn hình như cũng rất bình thường mà, mới chỉ có tu vi Nguyên Anh tầng năm, thế nhưng nếu sư phụ của hắn là Đan Vương Hồ Mân thì vận khí của hắn thực cũng rất tốt, có thể mời Đan Vương Hồ Mân...

Nói đến đây Cảnh Anh Mộng ngừng lại, cô tin tưởng với sự thông minh của Cảnh Anh Ly thì chị ấy có thể hiểu được cô muốn nói cái gì.

Trong lòng Cảnh Anh Ly thầm cười nhạt, nếu như Diệp Mặc là một kẻ bỉnh thường, vậy thì toàn bộ cái Đại Lục Lạc Nguyệt này không có cái gọi là tu sĩ thiên tài rồi. Nói hắn bình thường là bởi vì không có hiểu hắn, Cảnh Anh Ly tin tưởng bất cứ ai có thể hiểu một chút về Diệp Mặc thì đều sẽ không nói hắn là một tu sĩ bỉnh thường.

Ý tứ của Cảnh Anh Mộng cô đương nhiên hiểu rõ, chính là muốn Đan

Vương Hồ Mân trở thành Đan Vương cung phụng cho Huyền Âm các. Khi trước thì cô không dám khẳng định Đan Vương Hồ Mân nghĩ thế nào, thế nhưng hiện tại Đan Vương Hồ Mân không có khả năng rời khỏi Diệp Mặc, còn muốn Diệp Mặc bái ông ta làm sư phụ sao? Nếu như Diệp Mặc gật đầu một cái, thì y đã sớm bái Diệp Mặc làm thầy rồi, há có thể tới môn phái khác để làm một Đan Vương cung phụng? Không cần nói đến môn phái chín sao, cho dù Đan thành muốn lưu y lại phỏng chừng cũng không được.

Thấy Cảnh Anh Ly không nói lời nào, Cảnh Anh Mộng bỗng nhiên lại lần nữa nhỏ giọng thì thầm bên tai Cảnh Anh Ly:

- Chị, chị thực sự thích cái tên tu sĩ gọi là Tiểu Mặc kia ư?

Cảnh Anh Ly sửng sốt, nói cô thích Diệp Mặc, cô còn thật không có nghĩ tới. Tuy rằng cô biết mình lớn lên không hề xinh đẹp chút nào, nếu như là một tu sĩ bình thường, cô căn bản là sẽ không để ý đến tướng mạo cũng sẽ không bởi vì vấn đề về tướng mạo mà cho là mình không xứng với người khác.

Thế nhưng đối mặt với Diệp Mặc, bất luận cô lớn lên như thế nào, có gia cảnh to lớn ra sao, Cảnh Anh Ly cho là mình không xứng với Diệp Mặc, điều này hoàn toàn không có quan hệ đến dung mạo của cô.

Không chỉ nói cô, coi như Cảnh Anh Mộng thỳ thế nào? Ở trong lòng Cảnh Anh Ly, Cảnh Anh Mộng mặc dù đứng thứ tư trong Thập mỹ Nam an, thế nhưng cô cũng vẫn cho rằng Cảnh Anh Mộng cũng không xứng với Diệp Mặc, điều này vẫn như cũ, không quan hệ gì đến dung mạo của Cảnh Anh Mộng.

- Ta không xứng với hắn.

Cảnh Anh Ly nhàn nhạt nói, trong giọng nói còn có chút u buồn vô cớ, nhưng cũng chậm rãi thở hắt ra.

- Cái gì?

Cảnh Anh Mộng ngơ ngác nhìn Cảnh Anh Ly một chút, cô không thể tin là lời nói đó lại có thể từ trong miệng chị mình phát ra, cô hiển nhiên cho rằng Cảnh Anh Ly nói mình không xứng với Diệp Mặc là bởi vì vấn đề về dung mạo.

Từ những gì cô biết từ trước, người chị Cảnh Anh Ly này của cô chưa từng chịu thua ai, hơn nữa cũng không có bất cứ kẻ nào có thể làm cô tự ti đối với dung mạo của mình. Đừng xem Cảnh Anh Ly có dung mạo xấu xí, cô hoàn toàn không có vì dung mạo của mình mà tự ti bao giờ. Ngay cả chính mình đứng hàng thứ tư trong Thập mỹ Nam An, thế nhưng từ trong đáy lòng, cô biết ngoại trừ dung mạo ra, cô hoàn toàn không có bất cứ cái gì có thể so sánh với người chị Cảnh Anh Ly của mình.

Vì thế mà cô và Cảnh Anh Ly trở thành tuyệt đại song kiều, dung mạo của cô chiếm phần lớn, nhưng còn Cảnh Anh Ly là vì tư chất và trí tuệ.

Thế nhưng ngày hôm nay cô không ngờ từ miệng của Cảnh Anh Ly lại có thể nghe được rằng cô nói bản thân không xứng với người khác.

Sáu năm trước Cảnh Anh Ly cũng đã nói qua một lời giống như vậy, đó là khi đệ tử nòng cốt của tông môn tám sao Kim Kiếm Môn là Tiêu Phi đến Huyền Âm các cầu hôn. Mọi người đều cho rằng Tiêu Phi tới cầu hôn nhất định là do nhìn trúng Cảnh Anh Mộng một trong Thập mỹ Nam An rồi. Nhưng cuối cũng hóa ra Tiêu Phi lại là nhìn trúng Cảnh Anh Ly.

Đối mặt với tu sĩ đứng thứ hai Kim Đan danh nhân đường, lúc đó Cảnh Anh Ly cũng chỉ nói có một câu:

- Anh không xứng với tôi.

Lúc đó Tiêu Phi mặt đầy xấu hổ mà bỏ đi, cũng không cho rằng lời nói của Cảnh Anh Ly là cuồng vọng. Giờ đây cũng một câu nói giống như thế, chỉ là đem chữ đầu và chữ cuối đảo lại một chút, nhưng biểu hiện tâm tình của Cảnh Anh Ly trong hai lần nói lời này đều không giống nhau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1092

Em Cũng Không Xứng

Cảnh Anh Mộng nghi hoặc nhìn Cảnh Anh Ly, mặc dù là chị của cô, thế nhưng cô cũng hiểu rõ tâm của chị cô căn bản là người thường không thể sánh bằng. Cái tên tu sĩ trẻ kia rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến cho chị cô tin phục và sùng bái như vậy?

Thế nhưng cô lập tức đã nói:

- Chỉ là một tên được cái mã ngoài mà thôi, chờ hắn cùng sư phụ Đan Vương Hồ Mân của hắn tham gia đại hội Đan Vương, em cũng phải xem thử một chút.

Hiển nhiên Cảnh Anh Mộng vẫn cho rằng Diệp Mặc là đệ tử của Đan Vương Hồ Mân, cho nên cô cũng không cần Cảnh Anh Ly giải thích.

Cảnh Anh Ly há có thể không biết ý tứ của Cảnh Anh Mộng, cô hiển nhiên là muốn nhìn Diệp Mặc có phải là một tên đẹp mã hay không, đến lúc đó tiện thể có thể châm chọc hắn một phen. Cô nhìn lướt qua em gái mình một cái, sau đó nhàn nhạt nói một câu:

- Em cũng không xứng với hắn.

- A…

Cảnh Anh Mộng sắc mặt có chút hồng lên, tuy rằng cô tự biết tư chất cùng tài năng của mình so ra kém chị của cô, thế nhưng so với bất kỳ cô gái nào khác, dung mạo của cô cũng không thua bất kỳ ai. Cô và Cảnh Anh Ly giống như nhạ, Cảnh Anh Mộng cũng là một người cực kỳ kiêu ngạo, đây cũng là lần đầu tiên cô nghe người khác nói mình không xứng với một người

con trai. Nếu như lời này không phải là chị của cô nói ra thì cô đã sớm phát hỏa rồi.

Giọng nói của Cảnh Anh Ly vừa rồi không phải rất nhiệt tình, thế nhưng hai chị em còn có thể nói chuyện, hiện tại cô nói ra lời kia, bầu không khí giữa hai chị em liền trở lên nặng nề. Vị hộ vệ tu sĩ Ngưng Thể tựa hồ cũng cảm nhận được bầu không khí này, thế nên càng không nói một lời nào.

Cảnh Anh Ly rời đi, Diệp Mặc cũng không có ở lại lâu, hắn và Cố Mân Tiêm trở lại tiểu viện, tùy ý chỉ điểm cho Cố Mấn Tiêm vài câu, rồi cho y và Cận Chỉ Hằng đi luyện đan, bản thân cũng dành chút thời gian tuy luyện.

Tu vi Nguyên Anh tầng năm ở Bắc Vọng Châu coi như là một nhân vât lợi hại rồi, thế nhưng ở Nam An Châu, Diệp Mặc biết rằng căn bản mình cũng chỉ giống như thịt cá mà thôi.

Chớp mắt đã trôi qua hai mươi ngày, tuy rằng Diệp Mặc có rất nhiều linh thạch, còn có 'Khổ trúc' cùng 'Anh Nguyên đan' để tùy ý sử dụng. Thế nhưng sau hai mươi ngày hắn vẫn như cũ chỉ là Nguyên Anh tầng năm.

Một đống lớn linh thach trở thành tro bụi, nhưng cũng không có cung cấp được cho hắn bao nhiêu linh lực, khiến cho Diêp Mặc hiểu rõ, tu luyện của hắn nếu chỉ dựa vảo linh thạch cùng với linh mạch ban đầu căn bản là không dùng được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ có thể làm cho linh thạch của mình ngày càng ít, hơn nữa đối với 'Khổ trúc' cùũng không có lợi gỉ, cuối cùng không chừng còn có thể khiến cho 'Khổ trúc' héo rũ.

Diêp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, không tiếp tục tu luyên nữa. Sau khi kết thúc đại hội Đan Vương, hắn phải tìm thêm được một linh mạch mới, bằng không hắn muốn tiếp tục tấn cấp lả rất khó khăn.

Phải biết rằng hiện tai hắn chính lả Nguyên Anh tầng năm, nếu như là Nguyên Anh hậu ký, thậm chí là Hư thần, vậy thì lúc đó tu luyện như thế

nào?

- Sư phụ.

Thấy Diệp Mặc đi ra, Cố Mân Tiềm lập tức tiến lại chào, tuy rằng Diệp Mặc bây giờ còn chưa có đồng ý thu nhận y làm đồ đê, thế nhưng y đã tự giác đặt mình vào cái vi trí đó rồi.

- Thế nào?

Diệp Mặc thuận miêng hỏi, trước đó hắn có dạy cho cố Mân Tiềm một ít thủ pháp luyện đan mới mẻ độc đáo, vì vậy lúc này hắn mới hỏi Cố Mân Tiềm có lĩnh ngộ được gì không?

Cố Mân Tiềm lập tức trả lời:

- Đan quyết Thần thức là lần đầu tiên con tiếp xúc, tuy rằng đơn giản, nhưng đối với thần thức yêu cầu rất nghiêm ngặt. Không chỉ yêu cầu thần thức mạnh mẽ, còn phải biết lĩnh hoat vận dụng thần thức. Mân Tiềm ngu dốt, hiên tai vẫn chưa lĩnh ngộ được toàn bộ.

Diệp Mặc chỉ chỉ vảo đầu mà nói:

- 'Chức Thần đan' chính là dùng đan quyết thần thức luyện chế ra, nếu như anh không thể nắm giữ đan quyết thần thức, thì căn bản là đừng nghĩ đến luyện chế 'Chức Thần đan', hơn nữa đan dược nảy còn liên quan đến một bộ công pháp, cùng yêu cầu đối với thần thức rất nghiêm ngặt khi đại hội kết thúc, ta sẽ dạy cho anh một bộ công pháp thần thức.

- Vâng thưa sư phụ.

Cố Mân Tiềm liền nhanh chóng đáp lai, cho dù không phải lả một Đan Vương bậc cao, Cố Mân Tiềm cũng biết công pháp thần thức trân quý đến mức nào. Trên toàn bộ Lạc Nguyệt Đại Lục, có loại công pháp này đều là những đại môn phái, hoăc là một ít tu sĩ có được truyền thừa đặc biệt, người thường muốn có công pháp thần thức tuyệt đối là không có khả năng.

- Ta phải đi ra ngoải một chút, khi ta không có ở đây, anh chỉ bảo cho Chỉ Hằng một chút.

Diệp Mặc không có nhiều thời gian để chỉ dạy cho Cận Chỉ Hằng luyện đan, nên bảo Cố Mân Tiềm đi làm thay hắn lả hay nhất.

- Vâng thưa sư phụ.

Cố Mân Tiềm cũng không chút do dự mà trả lời.

Diệp Mặc rời khỏi tiểu viên, trực tiếp đi đến cửa tiệm luyện khí của Lục Vô Hổ, hắn rất muốn biết người được mệnh danh lả 'Lục địa khí thần' này tại sao phải cho hắn mặt mũi. Diệp Mặc không lo không thể trả được cái ân tình này, thế nhưng nợ nần một ân tình không rõ ràng của người khác, hắn cũng có chút cảm giác không thoải mái.

Thế nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là cái cửa tiệm rách nát kia của Lục Vô Hổ không ngờ đóng cửa mất rồi. Diệp Mặc cực kỳ phiền não, mở một cái sạp luyện khí rách nát đã đành, còn ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới, nếu đây mà có vụ làm ăn nào mới lạ.

- Xin hỏi chủ nhân của tiệm khí các nảy đã đi nơi nào rồi?

Ngay khi Diệp Mặc chuẩn bị quay đi, lại nghe được một âm thanh mềm mại lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc quay người lại, liền nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp, cô gái lớn tuổi phỏng chừng đã đến tu vi Hư thần rồi, thế nhưng hiển nhiên là có thuật trú nhan, thoạt nhìn vẫn bảo trì được dáng dấp như xưa. Cô gái trẻ hơn mới có khoảng mười mấy tuổi, đã có tu vi Kim Đan tầng chín, khác với cô gái kia vì đây chính là tuổi thật của cô.

Diêp Mặc lẳng lặng nhìn chằm chằm hai cô gái này, thậm chí đã quên trả lời các cô. Hắn chú ý đến hai người là vì y phục của họ có dấu hiêu của Phiêu Miểu Tiên Trì.

Diệp Mặc đối với dấu hiệu y phục của Phiêu Miểu Tiên Trì rất quen thuộc, bởi vỉ Ninh Khinh Tuyết chính là môn hạ trong môn phái này. Hắn nghĩ không ra ở đây lại gặp được đệ tử của Phiêu Miểu Tiên Trì. Trong lòng Diệp Mặc nháy mắt liền nghĩ tới đại hội Đan Vương vài ngày nữa, liệu Khinh Tuyết có thể cũng đã tới Đan thành hay không?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Mặc bắt đầu nhảy loạn, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng, hồn nhiên đã quên mất loại ánh mắt nảày chính là biểu hiện rất không lễ phép.

- Hừ.

Cô gái lớn tuổi tỏ ra rất khó chịu hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với tiểu cô nương bên cạnh:

- Thiên Thiên, chúng ta đi.

Lúc này Diệp Mặc mới kịp phản ứng, hắn vội vã ngăn hai cô lai, ôm quyền khách khí dò hỏi:

- Hai vị sư tỷ, xin hỏi hai người là đệ tử Phiêu Miểu Tiên Trì sao?

- Đúng thế thì làm sao?

Lúc nảy cô gái lớn tuổi có tu vi Hư Thần càng không nhịn được rồi, cô đã không còn ý muốn truy hỏi ý tứ của Diệp Mặc nữa, thậm chí đã lấy ra pháp bảo rồi.

Diệp Mặc thấy đối phương hiểu lầm, nhanh chóng giải thích:

- Vừa rồi rất xin lỗi, tôi cũng không phải muốn mạo pham hai vị sư tỷ, tôi chỉ muốn hướng hai vị sư tỷ hỏi thăm một người mà thôi. Xin hỏi Ninh Khinh Tuyết của quý phái lần này đã đến Đan thành chưa?

Tiểu cô nương kia liền khinh thường liếc nhỉn Diệp Mặc một cái, bỗng nhiên nói:

- Như anh mà cũng muốn cóc ghẻ ăn thịt thiên nga sao, cũng dám hỏi thăm Khinh Tuyết sư tỷ, ta nhổ vào!

- Nói thêm với người như hắn làm cái gì, Thiên Thiên, chúng ta đi.

Cô gái lớn tuổi kia càng tỏ ra khinh thường Diệp Mặc, kéo tay tiểu cô nương xoay người rời đi. Thoáng một cái đã không thấy đâu nữa.

Diệp Mặc không thể ngờ cô gái có thanh âm êm ái mà tính tình không ngờ lại táo bạo như vậy. Hắn buồn bực nhìn về phía hai cô rời đi, một lúc sau cũng không có động đậy. Bất luận như thế nào, lần đại hội Đan Vương này hắn nhất định phải trở nên nổi bật, khiến tông môn chín sao phải kiêng ky, sau đó đem Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh trở về bên cạnh mình. Diệp Mặc tin tưởng rằng, các cô ở bên cạnh mình so với bất cứ tông môn tám sao chín sao nào đều tốt hơn.

- Làm sao vậy? Vừa bị con gái từ chối sao?

Trong lúc Diệp Mặc còn đang phiền muộn, lại có một âm thanh thanh thúy của con gái vang lên, kém xa thanh âm êm tai vừa nãy.

Diệp Mặc nhìn cô gái đứng cách đó không xa một chút, không trả lời câu hỏi của cô. Cô gái này Diệp Mặc biết, chính là em gái của Cảnh Anh Ly, Cảnh Anh Mộng.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết vì sao cảnh Anh Ly lai có chút không thích cô em gái này, thế nhưng Cảnh Anh Ly là bạn của hắn, chí ít hiện tại hắn đang có cùng quan điểm với Cảnh Anh Ly. Huống hồ hắn cũng không biết Cảnh Anh Mộng hỏi hắn chuyện gì, bởi vỉ hắn và cô căn bản là chưa quen thuộc. Lúc trước bởi vì khi ra khỏi Vấn Chân Điện Cảnh Anh Mộng uy hiếp hắn một câu, khiến trong lòng hắn vẫn còn chút phản cảm.

cảnh Anh Mộng lớn lên xác thực là vô cùng xinh đẹp, quanh người thậm chí luôn có một tầng sương bao phủ như có như không, làm cho người khác có một loại cảm giác như đang đối mặt với tiên tử. Loại cảm giác này sẽ làm

cô phải xua các chàng trai như xua vịt, thế nhưng Diệp Mặc lại không thích chút nào.

Vì vậy lúc này Diệp Mặc cũng không có hứng thú nói chuyện với Cảnh Anh Mộng, mỹ nữ thì hắn thấy nhiều rồi. Huống chi bất luận là trước kia hay bây giờ, hắn cũng không phải loại người coi trọng nhan sắc. Nữ nhân xinh đẹp, nhìn tự nhiên là rất thoải mái, thế nhưng nếu là loại như Lưu Mạn Hương thì dù cho có đẹp hơn nữa, giết đi rồi cũng còn ngại bẩn tay.

Ngược lại nếu như là loại giống Cảnh Anh Ly, coi như là xấu, nhưng ở cùng cô một chỗ cũng sẽ không có chút khó chịu nào.

- Sư phụ anh đối với anh hình như rất tốt?

Cảnh Anh Mộng không từ trong miêng Cảnh Anh Ly biết được quan hệ của Diệp Mặc và Cố Mân Tiềm, hiện tại ngược lại tới hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc đầu, không trả lời câu hỏi của Cảnh Anh Mộng, chỉ xoay người muốn rời đi.

- Chờ một chút...

Cảnh Anh Mộng đương nhiên là cũng đến tìm Lục Vô Hổ, thế nhưng thấy Diệp Mặc muốn đi, cô lập tức có chút kỳ quái. Chính mình so ra còn đẹp hơn hai người của Phiêu Miểu Tiên Trì, thế nhưng hắn ta sao lại có cái thái độ này đối với mình? Thái độ của Diệp Mặc đối với hai cô gái vừa rồi cô thấy rất rõ ràng mà.

- Còn có chuyện gỉ?

Diệp Mặc ngừng lại, giọng nói hoàn toàn bình thản, hắn đã phục hồi tinh thần lại từ trong tưởng niệm về Ninh Khinh Tuyết.

Cảnh Anh Mộng bị câu hỏi của Diệp Mặc làm cho có chút tức giận, chỉ lả cô rất nhanh đã tỉnh táo lại, đối với Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Anh là bạn của chị tôi, chẳng khác nào cũng là bạn của tôi. Nếu như anh không ngại, chúng ta có thể đi Linh Tức lâu ngồi một chút.

Diệp Mặc thản nhiên đáp lại:

- Tôi là bạn của chị cô, sao lại trở thành bạn của cô rồi? Tôi cũng không cho rằng tôi và cô là bạn, với lại tôi hiện tại không có tâm trạng đi Linh Tức lâu ngồi uống trà.

Nói xong, Diệp Mặc không thèm nhìn cảnh Anh Mộng lấy một cái, lắc mình liền biến mất không thấy. Hắn đã dùng tới Ngũ hành độn pháp, chỉ là vì không muốn cùng Cảnh Anh Mông tiếp tục dây dưa mà thôi.

- Đây là loại độn pháp gì?

Cảnh Anh Mộng kinh dị nhìn phía Diệp Mặc biến mất, thì thào tự nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1093

Anh Không Xứng

Đan Thành lúc này đã thành nơi náo nhiệt nhất của Nam An Châu, dù là đại hội giao lưu luận đạo của thành Nam An mấy năm trước cũng không so sánh được với cuộc thi Đan Vương Đan Thành.

Chưa nói cuộc thi Đan Vương qua năm mươi năm mới tổ chức một lần ở Nam An Châu, chính là nhiều đan sư Đan Vương tề tụ tai Đan Thành, đó chính là tương đương với cao thủ đan đạo ở khắp Nam An Châu đều đến.

Đan Vương tụ hợp ở Đan Thành, đương nhiên không phải chỉ là để tổ chức đại hội luyện đan. Trước cuộc thi Đan Vương, rất nhiều Đan Vương và đan sư đều đã trải sạp của mình tại phường thị, mà Đan Thành lúc này cũng thành nơi thích hợp nhất cho đông đảo tu sĩ tìm kiếm đan dược.

Một số tu sĩ nhiều năm qua lưu giữ nhiều linh thach. đều đến Đan Thành thừ thời vận. còn có một số tu sĩ có linh thảo quý báu, cũng nhân cơ hội đến Đan Thành tìm kiếm đan sư luyện đan, hoặc là dùng linh thảo đổi lấy đan dược mà mình cần dùng.

Một số môn phái lớn càng không muốn bỏ qua thời cơ tốt này, bởi vì cuộc thi Đan Vương sẽ xuất hiện nhiều Đan Vương mà bình thường không xuất đầu lộ diện, những Đan Vương này đã trở thành sự truy đuổi của môn phái lớn. Để mời một Đan Vương trở thành cung phụng, những môn phái này càng phải dồn hết sức lực.

Coi như là một số môn phái nhỏ mời không được Đan Vương, một số đan sư cao cấp cũng là mục tiêu của bọn họ. Cho nên nói cuộc thi Đan Vương không phải là sự tình của đan sư và Đan Vương, mà cơ hồ là sự tình

của mỗi người tu luyện của cả Nam An Châu.

Đan Thành tuy không nhỏ, thế nhưng nhiều tu sĩ đều tràn vào như vậy, nhanh chóng biến thành kín người hết chỗ rồi. Rất nhiều tu sĩ tạm thời cư ngụ ngoài thành, nếu không Đan Thành căn bản là không thể chứa nhiều tu sĩ như vậy.

Diệp Mặc lúc này mới cảm thấy có một chỗ ở là điều may mắn biết bao.

Rất nhiều môn phái đều vào trú ở Đan Thành, cũng tạo thành cơ hội cho đông đảo đệ tử thiên tài thăm hỏi lẫn nhau, đồng thời rất nhiều môn phái cũng qua lại với nhau.

Phiêu Miễu Tiên Trì mặc dù là tông môn tám sao, có thể bởi vì toàn bộ đều là nữ đệ tử, hơn nữa những nữ đệ tử này người này đẹp hơn người kia. Vì thế rất nhiều đệ tử nòng cốt của môn phái lớn đều muốn đến viếng thăm Phiêu Miễu Tiên Trì, ngộ nhỡ có thể tìm được một người song tu bầu bạn ở Phiêu Miễu Tiên Trì, vậy không chỉ là một sự vinh dự mà còn là sự may mắn.

Ninh Khinh Tuyết vốn không muốn tới đây, chỉ là sư phụ nói đại hội Đan Vương có rất nhiều môn phái anh kiệt xuất hiện, nên quen biết mấy đan sư và một số đệ tử tài năng có rất nhiều ích lợi đối với việc tu luyện sau này của mình.

Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết không quan tâm đến điều này, thế nhưng cô cũng biết sư phụ muốn cô tốt, hơn nữa đệ tử nòng cốt của đồng môn hầu như đều đi, nếu như chỉ có một mình cô không đi cũng không được, vậy có quá cách biệt hay không.

Cho nên cô cũng theo môn phái đi tới Đan Thành, chẳng qua sau khi tới Đan Thành, cô đã đi thăm Lạc Ảnh, biết Lạc Ảnh đã bế quan chuẩn bị ngưng kết Nguyên Anh, còn Bắc Vi phải ở cùng với Lạc Ảnh, cũng không xuất hiện. Bởi vì như vậy, cô cũng không muốn đi nữa, chỉ muốn lưu lại nơi ở. Cứ như vậy, tu sĩ đến thăm viếng Phiêu Miễu Tiên Trì tuy nhiều, thế nhưng

không ai có thể nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết xếp hạng thứ ba của Thập Mỹ Nam An.

- Chị Khinh Tuyết, rất nhiều Đan Vương và đan sư cùng nhau đến đan tức lâu đàm luận đan đạo, sư phụ bảo chúng ta cũng đi xem, để tiện kết giao với một số cao thủ đan đạo.

Ngay khi Ninh Khinh Tuyết còn đang suy nghĩ Lạc Ảnh mất bao lâu mới có thể ngưng kết Nguyên Anh. Hoàng Thiên tiểu sư muội của môn phái đã đến gọi cô.

Hoàng Thiên tuy rằng gọi cô là sư tỷ, thế nhưng tu vi cao hơn cô, Ninh Khinh Tuyết bởi vì vừa mới vào môn phái chưa được bao lâu, đến bây giờ cũng chỉ là tu vi Kim Đan tầng sáu, mà Hoàng Thiên đã là Kim Đan tầng chín rồi.

- Chị không muốn đi, các em đi đi.

Ninh Khinh Tuyết thẳng thừng từ chối.

Từ khi xa cách Diệp Mặc, cô lãnh đạm với mọi chuyên, nếu như không phải tu luyện cao hơn để đi đến Đông Huyền Châu, cô thậm chí cũng không có động lực tu luyện.

- Nhưng sư phụ bảo chúng ta đi.

Hoàng Thiên hơi rầy rà nói, bỗng nhiên cô giống như nhớ lại sự tình gì vui, còn nói thêm:

- Chị Khinh Tuyết, chị biết không, hôm nay em và Đồng Băng sư thúc cùng đi Đan Thành tìm kiếm Lục tiền bối, chợt phát hiện một nam nhân hỏi thăm chị, thực sự là buồn cười. Em lúc đó đã mắng hắn là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, dáng vẻ của hắn lúc đó thật giống gà ngốc.

Ninh Khinh Tuyết lắc đầu nói:

- Em không cần nói, chúng ta đi thôi, tránh cho sư phụ lại nói.

Bởi vì cô đứng thứ ba trong Thập Mỹ Nam An, nên có nhiều người muốn hỏi thăm cô, Ninh Khinh Tuyết làm sao có thể chú ý từng người được. Hoàng Thiên nói như vậy, chỉ là vì để cho cô vui mà thôi.

Đan Tức Lâu cũng không có bởi vì cuộc thi Đan Vương mà giảm bớt người đến, mấy ngày nay người tài tinh anh của các môn phái lớn vừa tới Đan Thành. Đan Tức Lâu càng náo nhiệt.

Một số đan sư muốn nhờ lực của môn phái để nâng mình cao hơn, cho nên đến Đan Tức Lâu không phải chỉ để luận đàm mà còn muốn kết giao nhiều đệ tử tinh anh của một số môn phái lớn. Còn một số đệ tử tinh anh của các môn phái lớn cũng có cách nghĩ giống đan sư, bọn họ muốn kết giao một số đan sư hoặc Đan Vương để làm nền cho con đường tu luyện sau này.

Môn phái tuy rằng có thể cung cấp đan dược, nhưng nếu như tự mình quen biết được một Đan Vương, chỉ cần cung cấp linh dược, người ta có thể giúp mình luyện chế ra đan dược, đôi khi điều này còn trực tiếp đổi điểm cống hiến cho môn phái.

Ninh Khinh Tuyết và mấy đệ tử của Phiêu Miễu Tiên Trì vừa đến Đan Tức Lâu, lập tức đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người của Đan Tức Lâu.

Lúc này sự nhộn nhịp của đệ nhất Đan Tức Lâu Đan Thành không giống như khi Diệp Mặc tới lần trước, lần trước Diệp Mặc tới nơi này bất quá chỉ có hơn một trăm Đan Vương và đan sư, thế nhưng hôm nay ở đây chẳng những có hơn một trăm Đan Vương và đan sư, còn có nhiều tu sĩ của môn phái lớn.

Cũng may Đan Tức Lâu rất rộng lớn, cho nên nó cũng không phải rất đông đúc.

- Khinh Tuyết sư muội, đã lâu không gặp, lần trước muội mới Kim Đan

tầng ba, không ngờ hiện tại đã là Kim Đan tầng sáu rồi, so ra huynh cảm thấy muội mới thật sự là tu sĩ thiên tài a.

Ninh Khinh Tuyết vừa đến đã có một gã tu sĩ nam trẻ tuổi mặc quần áo tu sĩ màu lam đến chào hỏi.

Gã này Ninh Khinh Tuyết quen, tên là Phương Chủng Sư, là đệ tử nòng cốt xuất chúng của Lôi Vân Tông. Lần trước bởi vì gọi cô là Khinh Tuyết sư muội, bị chị Tố Tố ngăn cản, không ngờ hôm nay chị Tố Tố không ở đây, y còn dám gọi cô là Khinh Tuyết sư muôi.

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày nói:

- Khinh Tuyết không phải để cho anh gọi, hãy tự trọng.

- Khinh Tuyết, hôm qua sư phụ của Phương công tử đã đi qua nơi ở của chúng ta, đã cầu hôn với sư phụ của cô - Nhân sư thúc.

Vi nữ tu kia của Phiêu Miễn Tiên Trì đi cùng với Ninh Khinh Tuyết đã nói nhỏ một câu bên tai của Ninh Khinh Tuyết, cô là có ý tốt muốn nhắc nhở Ninh Khinh Tuyết không nên quá đáng với Phương Chủng Sư, để tránh sau này khó xử.

Không ngờ cô vừa nói xong, Ninh Khinh Tuyết đã cười lạnh nói với Phương Chủng Sư:

- Phương Chủng Sư, tôi đã là người có chồng, không có việc gì thì cũng đừng tỏ vẻ bợ đỡ săn đón tôi, về phần cầu hôn chuyện này rất nhàm chán, tôi khuyên anh hãy tỉnh ngộ đi, đừng tự gây khó khăn cho mình.

Giọng nói của Ninh Khinh Tuyết rất lớn, tất cả tu sĩ của Đan Tức Lâu hầu như đều nghe thấy được, ngạc nhiên nhìn Ninh Khinh Tuyết.

Tuy rằng tu sĩ không chú ý chuyên vặt, thế nhưng khi nữ tu nói đến chuyện hôn nhân của các cô, đều xấu hổ hoặc là mắc cỡ không tiện nói ra. Nhưng bọn họ thật không ngờ, Ninh Khinh Tuyết vị nữ tu đứng thứ ba trong

Thập Mỹ Nam An, không ngờ lại công khai chuyện hôn nhân của cô, còn nói lớn tiếng như vậy. Bởi vì chưa có nữ nhân nào lấy danh dự của mình ra đùa giỡn. Ninh Khinh Tuyết một trong những Thập Mỹ Nam An này đã nói ra cô đã có chồng, không biết là cô học Lạc Tố Tố hay thật sự là như vậy.

Lần trước Lạc Tố Tố bởi vì ở quảng trường bia đề danh của Nam An nói cô đã có chồng, bị người dị nghị rất lâu sau mới từ từ lắng xuống. Trên thực tế, sau khi sự việc xảy ra rất nhiều người đều cho rằng Lạc Tố Tố nói dối, bởi vì không ai biết chồng của cô là ai.

Phương Chủng Sư sửng sốt, sắc mặt có chút đỏ lên nói:

- Khinh Tuyết sư muội, tâm ý của tôi đối với cô cô ắt đã biết. Tôi Phương Chủng Sư tuy rằng không là đệ nhất thiên tài của Nam An Châu, thế nhưng Phương Chủng Sư tôi cũng không thua kém người khác.

Ninh Khinh Tuyết coi thường cười lạnh nói:

- Đây chẳng qua là chính anh nhận thấy mà thôi, người khác không có nghĩ như vậy. Tránh ra, không nên ngăn cản đường của tôi.

Tác phong của Phương Chủng Sư vẫn khá tốt, dù lần trước Lạc Tố Tố cũng nói như vậy với y, y vẫn duy trì tác phong điềm nhiên như không có chuyện này. Thế nhưng hiện tại y bị người y thích coi thường, còn coi thường trước mặt nhiều người như vậy, Phương Chủng Sư có một cảm giác không nhấc đầu lên được.

Trên thực tế y là một thiên tài từ trước đến giờ không phải y tự nói, trước khi Viên Quan Nam còn chưa chết, cũng đã có người nói y siêu việt hơn Viên Quan Nam, hiện tại Viên Quan Nam đã chết, y nói là một trong những tu sĩ thiên tài nhất của Nam An Châu cũng không có gì sai. Thế nhưng bị nữ nhân mà y thích coi thương, lập tức khiến y suýt phát điên.

Nhưng y vẫn giữ được tác phong, chỉ có ánh mắt hơi ửng đỏ hỏi:

- Muội nói người mà muộ thích là ai, Phương Chủng Sư ta muốn xem

đến cùng có phải tôi kém xa hắn hay không.

Nếu như là Phương Chủng Sư cùng người khác chất vấn như thế, toàn bộ tu sĩ trong Đan Tức Lâu sẽ hỗ trợ Phương Chủng Sư. Thế nhưng Ninh Khinh Tuyết cũng không phải là nữ tu bình thường, mà là đệ tử nòng cốt của Phiêu Miễu Tiên Trì tông môn tám sao, bên trong tuy rằng không bằng môn phái chín sao, nhưng cũng không phải để cho người tùy tiện có thể đắc tội.

Không ai lúc này vì Phương Chủng Sư mà đắc tội với Ninh Khinh Tuyết, ai biết sau này hai người sẽ như thế nào?

Ninh Khinh Tuyết lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Chủng Sư nói:

- Lão công của tôi là Diệp Mặc, tôi sẽ không đem lão công mình ra so với người khác, anh không xứng đáng...

Tính cách của Ninh Khinh Tuyết rất cực đoan, sau khi trở thành vợ của Diệp Mặc, dù cho biết rõ người của giới Tu Chân mạnh hơn nhiều so với Diệp Mặc, thế nhưng trong mắt của cô, cũng không ai có thể so sánh được với Diệp Mặc. Thậm chí cô căn bản là sẽ không lấy Diệp Mặc ra so sánh với người khác, như lời cô đã nói, chính là người khác không xứng.

Ninh Khinh Tuyết nói đến đây ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, cô lập tức kích động lên, nhưng rất nhanh đã ảm đạm. Cô cũng không thèm nhìn Phương Chủng Sư đang lầm bầm cái gì, bước nhanh đến một gã tu sĩ Kim Đan trẻ tuổi.

Tu sĩ bên trong Linh Tức Lâu vốn cũng bởi vì sự xung đột giữa Phương Chủng Sư và Ninh Khinh Tuyết mà đều chú ý đến bên này, hiện tại Ninh Khinh Tuyết đột nhiên đi về phía gã tu sĩ Kim Đan, càng khiến cho mọi người chú ý. Mọi người đều muốn biết Ninh Khinh Tuyết một nữ tu xinh đẹp của Phiêu Miễu Tiên Trì vì sao chủ động đi đến gần gã tu sĩ Kim Đan.

Mạc Hữu Thâm khi lần đầu nhìn thấy Ninh Khinh Tuyết, cũng kinh ngạc. Trước đây khi y đi Kim Kiếm Môn thấy Tiêu Thi Nhân, đã là quá kinh

ngạc, nhưng hôm nay mới phát hiện Ninh Khinh Tuyết còn đẹp hơn cả Tiêu Thi Nhân. Mà lúc này mắt của y đã bất động nhìn chằm chằm nữ nhân đang đi đến bên y, khiến trong lòng của Mạc Hữu Thâm loạn nhịp điên cuồng.

Từ lúc y vào giới Tu Chân, bệnh của y không cần trị mà đã đỡ hơn nhiều, không còn giống như trước kia không quan tâm đến nữ nhân. Chính bởi vì điều này, y mới nhờ sư phụ hỗ trợ đi Kim Kiếm môn cầu hôn Tiêu Thi Nhân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1094

Anh Đã Quên Bọn Em Rồi Sao

Anh tên là gì?

Ninh Khinh Tuyết đi tới trước mặt Mạc Hữu Thâm bình tĩnh hỏi, Mạc Hữu Thâm và Diệp Mặc thoạt nhìn có chút giống nhau, thế nhưng ánh mắt và vẻ mặt của hai người có một chút khác biệt. Ninh Khinh Tuyết là vợ của Diệp Mặc, cô thậm chí không cần nhìn tướng mạo, chỉ cần nhìn ánh mắt đã biết Mạc Hữu Thâm không phải là Diệp Mặc.

Nhưng cô là lần đầu tiên thấy người có tướng mạo giống Diệp Mặc như vậy, cho nên tâm tư của cô muốn bước tới trước hỏi.

- Mạc Hữu Thâm ra mắt Khinh Tuyết sư tỷ, sư phụ tôi là Đan Vương Trường Thuận - trưởng lão của Đan Thành.

Mạc Hữu Thâm dưới sự kích động, vội vã cung kính nói, câu đầu tiên đã lấy sư phụ của y ra.

Bên trong Đan tức lâu có rất nhiều tu sĩ đã hiểu, thảo nào Ninh Khinh Tuyết đi đến trước mặt nói chuyện với tu sĩ Kim Đan này, hóa ra sư phụ của người ta là Đan Vương Trường Thuận.

Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, đột nhiên hỏi:

- Anh là người ở đâu?

Mạc Hữu Thâm sửng sốt một chút, lập tức cho rằng Ninh Khinh Tuyết còn muốn hỏi gia đình của y, vui vẻ trả lời:

- Tôi đến từ tiểu thế giới Thần Châu, vốn là đệ tử của Thái Ất môn, bởi vì Truyền Tống Trận của Tinh Gia Sơn đi đến Đan Thành, được sư phụ của tôi là Đan Vương Trường Thuận thu làm đệ tử thân truyền.

Hai câu nói của Mạc Hữu Thâm cũng không có rời khỏi Đan Vương Trường Thuận, rõ ràng y rất tự hào với điều này.

Ninh Khinh Tuyết nghe câu trả lời này giống như ăn phải một con ruồi rất khó chịu, cô vốn muốn hỏi xem Mạc Hữu Thâm có quen biết Diệp Mặc không, nhưng khi nghe Mạc Hữu Thâm xuất thân từ Thái Ất môn, lúc này có ý muốn lập tức muốn rút kiếm ra giết gã này.

Cô tuy rằng không xuất hiện nhiều, nhưng cũng không phải là người không có hiểu biết. Địa vị của Đan Vương Trường Thuận ở Đan Thành cô cũng mơ hồ nghe nói qua, gã Mạc Hữu Thâm này là đệ tử thân truyền của Đan Vương Trường Thuận, nếu như động vào y, coi như là Phiêu Miểu Tiên Trì, cũng không giữ được cô. Huống chi, Ninh Khinh Tuyết cũng biết tu vi của cô hiện tại căn bản không thể giết Mạc Hữu Thâm.

Lúc này Phương Chủng Sư tựa hồ mới kịp phản ứng, lại đi tới trước mặt Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết sư muội, cô nói gã Diệp Mặc đó sống ở đâu? Tôi Phương Chủng Sư thật sự là không cam lòng bại trước một người chưa từng gặp mặt qua, tôi nhất định phải gặp thiên tài này. Nếu như tôi gặp được hắn, thua kém hắn, Phương Chủng Sư tôi nguyện ý bế quan trăm năm không gặp bất cứ người nào.

Những câu nói này của Phương Chủng Sư lại lần nữa khôi phục lại sự tự tin và ngạo nghễ, y tin ở Nam An Châu cứ cho là có tu sĩ thiên tài lợi hại hơn y, vậy hơn kém cũng là có hạn, căn bản không tồn tại y thua kém đối phương, thậm chí nói là không xứng.

- Diệp Mặc?

Mạc Hữu Thâm nghe được tên này, nhất thời thất thanh kêu lên. Trước đó y bị chấn động trước sắc đẹp tuyệt trần của Ninh Khinh Tuyết cho nên không nghe rõ Ninh Khinh Tuyết nói những gì sau đó, cũng không có nghe được Ninh Khinh Tuyết nói chồng của cô tên là Diệp Mặc. Hiện tại Phương Chủng Sư lại lần nữa nhắc tới Diệp Mặc, y lập tức kịp phản ứng, nhất thời chấn động kêu lên.

Ninh Khinh Tuyết lập tức nhìn chằm chằm Mạc Hữu Thâm hỏi:

- Anh biết Diệp Mặc?

Mạc Hữu Thâm hít một hơi thật sâu trong lòng thầm nghĩ, tôi không chỉ quen Diệp Mặc, tôi và hắn còn thù sâu như biển, nếu như lúc này Diệp Mặc ở đây, tôi sẽ biến hắn thành tro luyện hồn.

Thế nhưng lúc này y thấy vẻ mặt quan tâm io lắng của Ninh Khinh Tuyết, lập tức biết quan hê giữa Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc rất sâu đậm. Bỗng nhiên y nhớ tới một câu nói trước kia của Ninh Khinh Tuyết, tôi đã có lão công rồi, lẽ nào lão công của cô là Diệp Mặc sao?

Lúc này thấy vẻ mặt của Khinh Tuyết lo lắng nhìn y chằm chằm, Mạc Hữu Thâm lấy lại bình tĩnh hơi bi ai nói:

- Diệp Mặc tôi quen, đáng tiếc hắn đã chết ở Tiểu thế giới.

- Anh nói Diệp Mặc đã chết ở Tiểu thế giới?

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên hỏi lớn. Hơn nữa sau khi cô hỏi xong, giọng nói trở nên lạnh nhạt.

- Anh nói láo.

Không đợi Mạc Hữu Thâm giải thích lần nữa, giọng nói của Ninh Khinh Tuyết vẫn lạnh nhat.

Mạc Hữu Thâm thấy Ninh Khinh Tuyết nghi vấn, lập tức nói:

- Tôi không có nói sai, tôi có quan hệ khá tốt với Diệp Mặc, khi hắn chết tôi còn ở hiện trường. Bởi vì bảy cao thủ Tiên Thiên đã bố trí một trận Thất tử sát, trải qua một ngày một đêm đánh nhau, lúc này mới giết được Diệp Mặc.

Trong lòng Ninh Khinh Tuyết cười nhạt, Diêp Mặc có quan hệ tốt với ai cũng sẽ không có quan hệ tốt với gã Mạc Hữu Thâm này. Mạc Hữu Thâm xuất thân từ Thái Ất môn, bởi vì đạo sĩ của Thái Ất Môn thiếu chút nữa giết chết mình, cho nên Diệp Mặc hận nhất là Thái Ất Môn. Cô cũng là từ Tiểu thế giới tới đây, chuyện Diệp Mặc tiêu diệt Thái Ất Môn mọi người cũng biết, làm sao có thể có quan hệ tốt với gã Mạc Hữu Thâm này? Hơn nữa danh tiếng của Diệp Mặc ở Tiểu thế giới vang dội như vậy, nếu như hắn đã chết, cô lẽ nào không biết.

Gã Mạc Hữu Thâm này nói Diệp Mặc như thế, có một khả năng duy nhất chính là y và Diệp Mặc có mối thù sâu như biển. Điểm này Ninh Khinh Tuyết căn bản không cần suy đoán, Mạc Hữu Thâm xuất thân từ Thái Ất môn, nếu như không có mối thù sâu như biển với Diệp Mặc quả là kỳ quái. Nếu như không phải địa vị của gã Mạc Hữu Thâm quá lớn, Ninh Khinh Tuyết nói không chừng đã ra tay với y rồi. Chỉ là y không ngờ cô cũng có chút hiểu biết về Tiểu thế giới, thậm chí biết sự thù hận của Thái Ất môn và Diệp Mặc.

Mạc Hữu Thâm còn không biết sự thông minh của y ngược lại là một sự sai lầm, chỉ cần nói y xuất thân từ Thái Ất môn, cái gì cũng lộ ra hết.

- Y đang nói dối đấy.

Lại là một giọng nói trong trẻo xuất hiện ở trong Đan Tức lâu, lập tức một cô gái quyến rũ không thua kém Ninh Khương Tuyết đi tới.

Ninh Khinh Tuyết quay đầu nghi hoặc nhìn chằm chằm cô gái vừa này nói, cô không mở miệng hỏi. Cô gái này và chị Tố Tố không mấy thích nhau, là Văn Thái Y xếp hạng thứ nhất trong Thập Mỹ Nam An.

Cô biết Mạc Hữu Thâm nói dối, là bởi vì cô biết Diệp Mặc không thể kết bạn cùng gã Mạc Hữu Thâm xuất thân từ Thái Ất môn. Mà Văn Thái Y làm sao biết Diệp Mặc? Lẽ nào Diệp Mặc đi tới Nam An Châu rồi?

Văn Thái Y nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

- Không ngờ gã Diệp Mặc kia có phúc như vậy, không ngờ được Ninh Tiên tử của Phiêu Miễu Tiên Trì ưu ái, thậm chí không tiếc lấy danh tiếng của mình ra đánh cược. Thực sự là đáng tiếc, Diệp Mặc đúng là đã chết, nhưng không phải chết ở Tiểu thế giới gì đó như Mạc công tử nói, mà là chết ở Vẫn Chân Điện.

Nói đến đây bỗng dừng lại, sau khi nhìn sắc mặt của Ninh Khinh Tuyết có chút trắng bệch lại lần nữa nói:

- Chỉ là không biết tôi nói gã Diệp Mặc kia có đúng là Diệp Mặc của Ninh tiên tử vừa nói hay không, nếu như là đúng, tôi phỏng chừng Ninh tiên tử cần phải thủ tiết rồi.

Sắc mặt Ninh Khinh Tuyết tái nhợt, cô cũng không dám khẳng định Diệp Mặc mà Văn Thái Y nói có phải là Diệp Mặc của cô hay không, thế nhưng cô cũng biết độ tin tưởng mà Văn Thái Y nói cao hơn so với Mạc Hữu Thâm.

Khả năng mà Diệp Mặc bị giết ở Tiểu thế giới là con số không, thế nhưng ở Vẫn Chân Điện nơi này sẽ rất khó nói.

Nguyên nhân chính là vì Vẫn Chân Điện nguy hiểm, cô mới cùng bàn bạc với Tố Tố tỷ tỷ không vào trong, nhất định phải sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, mới có thể đi đến chỗ mạo hiểm đó.

Văn Thái Y thấy gương mặt tái nhợt của Ninh Khinh Tuyết, nghĩ đến tình cảnh lúc tại quảng trường bia đề danh của Nam An Châu, Ninh Khinh Tuyết đã giúp Lạc Tố Tố nói xấu cô, càng lộ ra sự hài lòng, cô càng tỏ ra bình thản:

- Nghe nói khi hắn tiến vào Vẫn Chân Điện còn dùng một cái tên giả, gọi là Ninh Tiểu Ma, chỉ là không biết cái tên này có ý nghĩa đặc biệt gì không. Bây giờ nghĩ lại thật đúng là cùng họ với cô.

Ninh Khinh Tuyết nghe đến đây liền phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống hôn mê.

Hoàng Thiên này giờ đứng bên cạnh cô vốn thấy Mạc Hữu Thâm đã có chút nghi hoặc y có phải là người mà cô gặp hôm nay hay không, hiện tại Ninh Khinh Tuyết hộc máu ngã xuống, cô vội vã đỡ Ninh Khinh Tuyết, tiện tay lấy ra một viên đan dược bỏ vào miệng của Ninh Khinh Tuyết, sau đó quay đầu lạnh lùng nói với Văn Thái Y:

- Văn sư tỷ, cô đây là có ý gì?

- Tôi không có ý gì cả, tôi chỉ là nghe nói Ninh tiên tử nhớ mong Diệp Mặc, cho nên mới đem tình hình của Diệp Mặc kể lại tỉ mỉ cho cô ấy mà thôi, tôi là có ý tốt.

Văn Thái Y nói như người vô tội.

- Thiên Thiên sư muội, không nên nhiều lời với cô ta, chúng ta đi về.

Một nữ tu khác của Phiêu Miễu Tiên Trì cũng đi tới đỡ Ninh Khinh Tuyết nói với Hoàng Thiên.

Ninh Khinh Tuyết lúc này đã tỉnh lại, ánh mắt của cô hơi trống rỗng, thậm chí cũng quên lau vết máu ngay khóe miêng.

Sau một lúc lâu, cô bỗng nhiên lấy ra một tấm hình lật qua lật lại nhiều lần trong tay.

- Anh đã quên em và chị Tố Tố rồi sao? Anh đến Nam An Châu vì sao không đi tìm tụi em, vì sao...

Hai nữ tu khác của Phiêu Miễu Tiên Trì thấy hình dạng của Ninh Khinh

Tuyết, liếc mắt nhìn nhau, mấy người rất nhanh vội vàng đỡ lấy Ninh Khinh Tuyết ra khỏi Đan Tức Lâu.

Sau khi ra khỏi Đan Tức Lâu, Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên dường như nhớ ra cái gì, cô nhìn chằm chằm nữ tu hai bên hỏi:

- Nghiên sư tỷ, Vẫn Chân Điện ở nơi nào? Em muốn đi đến đó!

- Hả.

Nữ tu kia kinh ngạc la lên một tiếng hả, hồi lâu mới nói:

- Khinh Tuyết sư muội, cứ cho là em muốn đi Vẫn Chân Điên, hiện tại cũng không đi được, Vẫn Chân Điện ba mươi năm mới mở ra một lần. Em phải chờ tới ba mươi năm sau mới có thể đi Vẫn Chân Điện Hoàng Thiên đứng bên cạnh Ninh Khinh Tuyết không ngờ cùng lúc la lên một tiếng, mấy cô gái đều rất ngạc nhiên nhìn Hoàng Thiên.

Lúc này Hoàng Thiên lại chỉ nhìn vào tấm hình trong tay của Ninh Khinh Tuyết lắp bắp nói:

- Khinh Tuyết sư tỷ, người này hôm nay em gặp qua.

Hoàng Thiên vừa nói dứt lời, trong chốc lát Ninh Khinh Tuyết ánh mắt lúc nãy còn trống rỗng bỗng nhiên ôm chặt lấy tay của Hoàng Thiên run giọng hỏi:

- Thiên Thiên sư muội, em, em thực sự gặp qua người này? Em không có gạt tỷ chứ? Không phải an ủi chị chứ?

Ninh Khinh Tuyết lập tức hỏi mấy vấn đề, cô nói gấp gáp dường như là không còn thời gian để thở.

Mấy nữ tu đều nhìn chằm chằm Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên khẳng định gật đầu nói:

- Đúng vậy, Khinh Tuyết sư tỷ, em thực sự gặp qua người này. Trước đây em còn tưởng rằng Mạc Hữu Thâm kia chính là người này, nhưng thần thái vẻ mặt của hai người này có sự khác biệt lớn. Hiện tại sư tỷ lấy ra tấm hình này, em dám khẳng định người trong bức hình này chính là gã tu sĩ kia mà em đã gặp hôm nay.

Dừng một chút, cô lại nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

- Đúng rồi, Khinh Tuyết sư tỷ, hôm nay em đã nói với tỷ, chính là em và Đồng Băng sư thúc khi đi tìm Lục tiền bối, là gặp hắn ở chỗ của Lục tiền bối. Lúc đó hắn ngăn cản chúng em để hỏi Khinh Tuyết sư tỷ. Em, em...

Lúc này Hoàng Thiên đã hiểu rõ gà tu sì kia trước đó ngăn cản bọn họ, đúng là quen biết Khinh Tuyết sư tỷ, trước đó cô còn mắng chửi hắn là con cóc, hiện tại nhớ tới chuyên này có chút xấu hổ, cùng không dám nói thẳng ra.

Ninh Khinh Tuyết lại hoàn toàn không để mắt đến tâm tình của Hoàng Thiên, cô càng mừng rỡ nắm chặt tay của Hoàng Thiên:

- Em thực sự thấy anh ấy phải không? Thực sự nhìn thấy chứ? Anh ấy cũng tới Đan Thành rồi, anh ấy còn hỏi tung tích chị hả?

Có lẽ lúc này Ninh Khinh Tuyết không còn là hỏi nữa, mà là biểu lộ sự vui mừng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1095

Càng Im Lặng, Càng Nồng Nhiệt

Sau thời gian nửa nén nhan, Ninh Khinh Tuyết dưới sự hướng dẫn của Hoàng Thiên lại lần nữa đi tới cửa tiệm luyện khí của Lục Vô Hổ, thế nhưng ở đây đã không còn ai, tên thanh niên mà Hoàng Thiên nói đã ngăn cản cô không biết đã đi đâu rồi.

Ninh Khinh Tuyết ngơ ngác nhìn cửa tiệm luyện khí rách nát, trong lòng tràn ngập thất vọng. Đan thành không như những nơi khác, nếu như những nơi khác có thể nhờ sư phụ sử dụng thần thức quét một lần, thế nhưng ở Đan thành thì lại cố kỵ nhiều điều nên không thể dùng thần thức tra xét lung tung. Coi như là có thể tra xét thì cũng chỉ là trong vòng vài trăm dặm xung quanh mà thôi.

- Khinh Tuyết sư muội, em không cần phải gấp, Diệp Mặc này nếu đã đi tới Đan thành, đã nói lên là hắn nhất định sẽ đi đến quảng trường đại hội Đan Vương để xem. Chờ đại hội Đan Vương vài ngày sau, em có thể đến quảng trường để tìm hắn, hắn khẳng định cũng sẽ tới tìm em, trước không phải hắn đã hỏi Hoàng Thiên sư muội rồi sao?

Một cô gái khác của Phiêu Miễu Tiên Trì thấy bộ mặt Ninh Khinh Tuyết mang đầy thất vọng liền đi ra an ủi.

Ánh mắt Ninh Khinh Tuyết liền sáng lên, đúng vậy, chính là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Diệp Mặc nếu đã tới nơi này, thì khẳng định hắn cũng vì đại hội Đan Vương mà tới, huống chi hắn hoàn toàn biết mình ở Phiêu Miễu Tiên Trì, vì thế khẳng định sẽ tìm được mình.

Hoàng Thiên thấy biểu tình vui sướng của Ninh Khinh Tuyết, trong lòng

đã đầy nghi hoặc rồi, ở Phiêu Miễu Tiên Trì rất ít có người thấy được Ninh Khinh Tuyết có loại biểu tình vui sướng này. Cô ngạc nhiên mà lên tiếng hỏi:

- Chi Khinh Tuyết, cái người tên Diệp Mặc kia thật sự là chồng của chị sao?

Tâm tình Ninh Khinh Tuyết đã thoải mái hơn nhiều, cô gật đầu nói:

- Đúng thế, anh ấy là chồng của chị. Chờ sau khi kết thúc đại hội Đan Vương, chị muốn cùng chồng mình rời đi, Thiên Thiên sư muội, Nghiên sư tỷ, còn có Ngữ sư tỷ nữa, mọi người cần phải bảo trọng.

Ninh Khinh Tuyết tựa hồ đã mơ thấy được hình ảnh Diệp Mặc dắt cô ra khỏi Phiêu Miễu Tiên Trì rồi, trong giọng nói của nàng có chút tâm tình kích động không thể khắc chế.

Cô gái được gọi là Nghiên sư tỷ kia có chút lo lắng nhìn Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết sư muội, chị sợ em sẽ khó mà đi được. Không nói tới Nhân sư thúc sẽ không để cho em đi, cho dù là mấy trưởng lão trong nội môn phỏng chừng cũng không muốn một đệ tử nòng cốt vô duyên vô cớ rời khỏi môn phái đâu, huống chi...

Vị Nghiên sư tỷ không có nói tiếp câu sau, thế nhưng mấy người đều hiểu rõ ý của nàng, đó chính là việc Lôi Vân Tông đã tới Phiêu Miễu Tiên Trì cầu hôn, Ninh Khinh Tuyết đã xác định chắc chắn phải gả cho Lôi Vân Tông rồi, cùng với một tông môn chín sao cường đại bắt quan hệ thông gia. Đối với Phiêu Miễu Tiên Trì căn bản chính là chỗ tốt khó có thể đánh giá.

Ninh Khinh Tuyết nghe đến đó, trong lòng liền trầm xuống, cô cảm giác mình hơi quá lạc quan rồi. Không nói bây giờ còn chưa tìm được Diệp Mặc, coi như là tìm được Diệp Mặc rồi thì cô có thể cùng Diệp Mặc rời đi sao? Phiêu Miễu Tiên Trì và Huyền Băng Phái không giống nhau, Huyền Băng

Phái cũng là một tông môn chín sao, hơn nữa sư phụ của Tố Tố chính là một trưởng lão tu sì Thừa Đỉnh. Đối với Tố Tố cũng rất thương yêu. Sư phụ mình tuy rằng đối với mình cũng tốt. Nhưng địa vị của sư phụ cũng không cao, hơn nữa sư phụ luôn coi việc môn phái mới là việc chính.

Nói không chừng, khi mình tìm được Diệp Mặc, không chỉ không đi được, còn có thể liên lụy tới Diệp Mặc. Ninh Khinh Tuyết bỗng có chút hiểu ra vì sao mấy năm nay Diệp Mặc không có đến tìm cô rồi, có thể hắn cũng có cùng loại lo lắng này?

Suy nghĩ của Ninh Khinh Tuyết dần tình táo lại, thế nhưng trong lòng cô đã dần nồng nhiệt trở lại. Cho dù có chết, cô cũng không muốn rời khỏi Diệp Mặc. Ở Đan thành, cô nhất định phải tìm được hắn.

Cô cắn cắn môi. Không nói một lời.

Diệp Mặc tuy rằng không nghe được tin tức Ninh Khinh Tuyết tới Đan Thành. Thế nhưng Phiêu Miễu Tiên Trì đã tới rồi. Tuy rằng hắn rất muốn ngay lập tức đi tới Phiêu Miễu Tiên Trì hỏi một chút, thế nhưng hắn cũng biết lúc này căn bản là không thích hợp. Chỉ có chờ hắn giành được thành tích cao trong đại hội Đan Vương, khi đó mới có thể đi tìm Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh, bằng không sẽ không có bất cứ một ý nghĩa nào, thậm chí còn chưa chắc có thể nhìn thấy Khinh Tuyết với Lạc Ảnh.

Vài ngày sau, Diệp Mặc đều dùng Tử Quỳ Hỏa để luyện đan, trước hắn sử dụng đều là Vụ Liên Tâm Hỏa, nhưng vì Vụ Liên Tâm Hỏa không thể tùy tiện mang ra ngoài, nên hắn luôn dùng Tử Quỳ Hỏa để có thể tham gia đại hội.

Tuy rằng đẳng cấp của "Tử Quỷ Hoa" hơi thấp, thế nhưng ở Tu Chân Giới cũng là một loại mồi lửa kỳ dị trân quý vô cùng rồi, xếp ở thứ mười hai ở trong ba mươi sáu loại mồi lửa kỳ dị, nói cách khác nó chính là địa hỏa, xếp thứ hai trong hai mươi sáu loại địa hỏa, chính là một thứ hạng cực cao rồi.

Duy nhất có chút tiếc nuối chính là đẳng cấp "Tử Quỷ Hỏa" của hắn hơi thấp, đến bây giờ vẫn còn là một mồi lửa màu vàng, mà Vụ Liên Tâm Hỏa của Diệp Mặc đã là mồi lửa màu đỏ rồi. Nhưng Diệp Mặc tin tưởng bản lĩnh luyện đan của hắn, cho dù là dùng "Tử Quỷ Hỏa" màu vàng thì nắm bắt ba hạng đầu cũng không phải là vấn đề.

Diệp Mặc chợt nhớ tới mồi lửa của Cố Mân Tiềm, hắn rất muốn biết mồi lửa của Cố Mân Tiềm là loại lửa gì, nghĩ tới đây hắn lập tức gọi Cố Mân Tiềm đến.

Cố Mân Tiềm ở tiểu viện này cùng Diệp Mặc, ngắn ngủi vài ngày kỹ thuật luyện đan của y đã đột nhiên tăng mạnh, tuy rằng vẫn chưa có cách nào để nắm giữ hoàn toàn Đan quyết thần thức. Thế nhưng Diệp Mặc đưa tới một phương hướng luyện đan hoàn toàn mới, nhiều thứ cho tới bây giờ y cũng không dám tưởng tượng, qua lời nói của Diệp Mặc thì điều đó lại trở nên bình thường.

Cố Mân Tiềm có một loại cảm giác, Diệp Mặc đang dạy cho y chính là một thuật luyện đan của một lưu phái truyền thừa, rất có thể chính là truyền thừa lợi hại nhất của Tu Chân Giới. Bởi vậy mà y đối với Diệp Mặc càng thêm tôn kính vô cùng. Đồng thời đối với tiểu sư muội Cận Chỉ Hằng càng nhiệt tâm chỉ bảo, bởi vì y cảm giác được Diệp Mặc đối với tiểu sư muội này rất là yêu thương. Nếu như Chỉ Hằng sư muội có thể biểu dương mình vài câu trước mặt Diệp Mặc thì không chừng Diệp Mặc có thể sẽ sớm thu y làm đồ đệ.

Vì thế khi Diệp Mặc gọi y, y liền lập tức chạy tới gian phòng của Diệp Mặc.

- Sư phụ, người cho gọi con?

Cố Mân Tiềm vừa tiến tới liền kính cẩn hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Hổ Mân, mồi lửa kỳ dị mà anh dùng là loại nào.

Cố Mân Tiềm nghe được Diệp Mặc hỏi về mồi lửa kỳ dị của mình, không cần nghĩ liền lấy ra một mồi lửa màu cam rồi nói:

- Đây là con trong một lần vô tình tìm được, nó là mồi lửa xếp thứ hai mươi hai "Mộc tâm hỏa".

Cố Mân Tiềm là song linh căn hỏa và mộc, cũng là linh căn thích hợp nhất để luyện đan, mà y hiện tại sử dụng chính là Mộc tâm hoả đúng là phù hợp nhất.

- Một mồi lửa rất tốt, anh đối với đại hội Đan Vương này chắc đã có phần nắm chắc?

Diệp Mặc ý bảo Cố Mân Tiềm thu hồi lại mồi lửa.

Cố Mân Tiềm lắc đầu:

- Con tới tham gia đại hội Đan Vương là vì muốn tìm một môn phái tốt để đi làm cung phụng, sau đó chuyên tâm luyện đan, hiện tại đã gặp được sư phụ, con cũng không có dự định tham gia tranh tài nữa.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Mấy ngày nay ta cũng dạy cho anh rất nhiều bí quyết và thủ pháp luyện đan mới, bởi vì muốn anh tham gia tranh tài. Nếu như anh có thể có thành tích cao, sau đó khi chúng ta trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, khả năng hấp dẫn các tu sĩ cao cấp lại càng nhiều. Thế nên không cần quan trọng tranh tài, quan trọng là thứ hạng.

- Vâng, đệ tử xin ghi nhớ.

Cố Mân Tiềm vội vã đáp.

Nói xong y dừng lại một chút hỏi:

- Sư phụ, con chẳng bao giờ thấy qua người luyện đan, không biết người dùng loại mồi lửa gì?

Diêp Măc cùng duỗi tay ra, Tử Quỳ Hỏa liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Không đợi hắn nói, Cố Mân Tiềm liền kinh ngạc thốt lên:

- Đây chính là mồi lửa xếp thứ mười hai trong các mồi lửa kỳ dị, "Tử Quỷ Hỏa".

Bỗng nhiên y hình như vừa nghĩ tới cái gì, lại ngạc nhiên hỏi:

- Mấy năm trước ở "Sa nguyên dược cốc" xuất hiện "Tử Quỳ Hỏa", chính là sư phụ đã lấy được sao?

Diệp Mặc trong lòng sửng sốt, thầm nhủ tin tức này truyền đi thật xa, không nghĩ tới năm đó ở "Sa nguyên dược cốc" xuất hiện một mồi lửa, hiện tại khắp nơi đều biết. Nếu như vậy, chính hắn còn có thể dùng "Tử Quỷ Hỏa" hay không? Dù sao lần tranh đoạt này cũng có rất nhiều đệ tử của các đại môn phái.

Chỉ là Diệp Mặc suy đi tính lại, đã đem suy nghi bỏ qua "Tử Quỷ Hỏa" ném ra khỏi đầu. Không nói Tuyết Tinh Hỏa đẳng cấp càng thấp hơn, hơn nữa lại không thích hợp cho hắn dùng. Coi như là hắn không cần "Tử Quỳ Hỏa", chỉ cần hắn hiện tại khôi phục lại diện mạo thật sau đó tham gia đại hội, lập tức sẽ có người nhạn ra hắn. Lúc ấy hắn khẳng định là không khác nào phải tử chiến tới cùng. Không tiến thì tất lùi, không được phép do dự nữa.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tin tức của anh thật ra rất nhanh nhạy, không sai, mồi lửa này lúc đó ta lấy được ở "Sa nguyên dược cốc", đáng tiếc chính là đẳng cấp quá thấp, đến bây giờ mới là một mồi lửa màu vàng. Nếu như có thể lại tăng thêm một cấp thì tốt rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc không sợ phải sử dụng mồi lửa đẳng cấp thấp, thế nhưng vài ngày nữa là tới đại hội Đan Vương rồi, những người ở đó có người nào là dễ đối phó chứ. Không giống như những đan sư ở thành Toái Diệp có thể so sánh được, lại càng không cần nói đến thực lực của luyện đan sư danh nhân phường.

Không nghĩ tới Cố Mân Tiềm nghe xong Diệp Mặc nói lập tức vui mừng:

- Sư phụ, con có biện pháp khiến Tử Quỳ Hỏa tấn cấp, vì con có một khối Tử Viêm kết tinh của biển sâu.

Nói xong Cố Mân Tiềm tiện tay lấy ra một hộp ngọc đưa đến trước mặt của Diệp Mặc rồi nói:

- Đây là con cùng lúc có được khi tìm thấy "Mộc Tâm hỏa", đáng tiếc là Tử Viêm Kết Tinh này lại không có tác dụng gì đối với Mộc Tâm hỏa cả, chỉ là con vẫn thấy luyến tiếc nên giữ lại trong người cho tới tận bây giờ, không nghĩ tới giờ đây sư phụ lại có thể dùng đến nó.

Diệp Mặc vui mừng tiếp nhận Tử Viêm Kết Tinh trong tay Cố Mân Tiềm, trong lòng thầm than, sống lâu một chút thật tốt. Luôn luôn có thể kiếm nhiều thứ tốt, "Tử Viêm Kết Tinh" này tuy rằng không bằng "Viêm Liên Bồng Tâm", nhưng cũng là một vật báu vô giá, có thể làm cho mồi lửa kỳ dị có thể tấn cấp, vậy thì có thể kém được sao?

Thứ này là Diệp Mặc cực kỳ cần thiết, thế nhưng Diệp Mặc cảm giác mình lấy đi vật trân quý như vậy của Cố Mân Tiềm thì có chút không hay cho lắm.

Cố Mân Tiềm hiển nhiên hiểu rõ lo lắng của Diệp Mặc, y lập tức lại lần nữa quỳ rạp xuống khấu đầu:

- Khẩn cầu sư phụ chính thức thu nhận con làm đệ tử, "Tử Viêm Kết Tinh" này xin được làm lễ vật bái sư.

Diệp Mặc có chút xấu hổ bảo Cố Mân Tiềm đứng lên rồi nói:

- Được rồi, sau này anh sẽ là đệ tử của ta, chúng ta cũng không cần nhiều lễ tiết rườm rà, chỉ cần biết trong lòng là được rồi?

Hắn xấu hổ là bởi vì lúc trước vẫn không thu nhận Cố Mân Tiềm làm đệ tử, bây giờ người ta lấy ra đồ tốt làm lễ bái sư, thì hắn lại nhận. Quả thật là hơi giống với việc thấy lợi là sáng mắt.

Tuy rằng Diệp Mặc biết mình không phải là kẻ như vậy, nhưng dù sao loại chuyện này quá mức rõ ràng mà. Thế nhưng sắp đến đại hội Đan Vương rồi, hắn cũng là tình thế bắt buộc, tuyệt đối không thể có bất luận sai sót gì, coi như là hám lợi thì cũng phải làm tới cùng.

Hắn nhìn Cố Mân Tiềm một chút rồi nói:

- Ta đi giúp "Tử Quỷ Hỏa" tấn cấp, anh trước hết hãy đi tu luyện đi, chờ sau đại hội Đan Vương ta sẽ truyền cho anh đan pháp lốc xoáy.

Trong lòng Cố Mân Tiềm kích động không ngớt, y đương nhiên biết luyện chế "Chức Thần đan" ngoại trừ Đan quyết thần thức ra còn có một loại khác hết sức quan trọng đó là đan pháp lốc xoáy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1096

Đại Hội Đan Vương

Năm ngày nhanh chóng trôi qua, hôm nay đã là ngày đầu tiên của đại hội Đan Vương, toàn bộ quảng trường Đan thành gần như chật kín chỗ. Vô số tu sĩ hầu như đều đi hết tới quảng trường đại hội Đan Vương của Đan thành, hơn một trăm người đã tề tựu lại trong quảng trường nhưng cũng không có vẻ gì là chật trội, một ít các đại môn phái còn có khu vực riêng của mình.

Một bộ phận tu sĩ không thích lại gần quảng trường, sớm đã có các góc riêng bày bố trận pháp để quan sát rồi.

Sau khi an bài chỗ ngồi cho Cận Chỉ Hằng, Cố Mân Tiềm theo Diệp Mặc đi tới khu vực của tuyển thủ dự thi.

Diệp Mặc phát hiện, tuy rằng khán giả ở đây so với đại hội luyện đan danh nhân đường ở thành Toái Diệp nhiều hơn mấy chục lần, thế nhưng tuyển thủ dự thi cũng không có nhiều hơn.

Diệp Mặc nhìn quanh một chút, khoảng chừng chỉ có hơn năm trăm người. Mà Diệp Mặc cũng biết năm trăm này phỏng chừng là toàn bộ số người trong đan giới của Nam An Châu rồi.

Khác với Diệp Mặc, Cố Mân Tiềm đối với những người dự thi này rõ như lòng bàn tay, y liên tục giới thiệu cho Diệp Mặc những Đan Vương có thực lực có thể đoạt giải quán quân trong lần đại hội này.

Ngoại trừ Đan Vương tứ phẩm Quý Bưu Đình của Thiên Dược Hồ mà Diệp Mặc trước đó đã gặp được ở Luyện đan danh nhân đường ra, còn có

Đan Vương tứ phẩm Khâu Niệm Sinh của tông môn bảy sao Bích Đan Tông, Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương của Đan thành, Đan Vương tứ phẩm Vương Mậu, tán tu Đan Vương tam phẩm Tông Sư Đạo, Đan Vương tứ phẩm Thanh Điệp của Thanh Mộng Trai.

Không ngờ còn có Đan Vương ngũ phẩm dự thi, Diệp Mặc tuy rằng không đến mức lo lắng, thế nhưng nghĩ lại thấy ý tưởng cướp đoạt ba hạng đầu thật đúng là không đơn giản. Ai biết mấy người còn lại, có người giống mình là một Đan Vương lại xài danh hiệu của Linh đan sư hay không.

Thế nhưng Cố Mân Tiềm giới thiệu đến Đan Vương Thanh Điệp của Thanh Mộng Trai thì Diệp Mặc cũng có ý quan tâm một chút. Cô gái này thoạt nhìn thì tuổi cũng không lớn, nhưng thực sự đã là tu vi Hư Thần rồi, hơn nữa còn là một Đan Vương tứ phẩm. Khiến Diệp Mặc phải cảm thán trong lòng rằng 'sao mà ở Nam An Châu này lắm tu sĩ thiên tài thế'.

Khi Diệp Mặc đang quan tâm đến Đan Vương Thanh Điệp thì bỗng nhiên cảm giác được có người nhìn mình, tùy ý quay đầu lại nhìn thấy một cô gái mặc đồ màu xanh nhạt đang nhìn chằm chằm mình, trong ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ.

Cầm Mộ Tâm, Diệp Mặc biết Cầm Mộ Tâm nếu đã là Đan Vương nhất phẩm, lần này nhất định là sẽ đại biểu cho Vô Tình Cốc dự thi, lúc này thấy cô thì trong lòng cũng có chút vui vẻ. Dù sao Cầm Mộ Tâm và hắn đều đến từ Bắc Vọng Châu, trước đây cũng có quen biết.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền đi tới phía Cầm Mộ Tâm cười cười mà nói:

- Mộ Tâm sư muội, thực sự là không ngờ có thể gặp cô ở chỗ này. Đây là Thông tin châu của tôi, chờ khi đại hội kết thúc có thể đến chỗ tôi để tâm sự.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một viên Thông tin châu đưa cho Cầm Mộ Tâm, hắn rất muốn hỏi Cầm Mộ Tâm một chút vì sao cô lại chỉ có tu vi Kim Đan, mắc dù đã là một Đan Vương, và làm thế nào mà lại đi tới Nam An

Châu, thậm chí còn làm môn hạ của Vô Tình Cốc.

Cầm Mộ Tâm mừng rỡ tiếp nhận Thông tin châu của Diệp Mặc đưa cho cô, chỉ là tay cô còn chưa có chạm vào thông tin châu, chợt nghe thấy một tiếng quát lạnh hướng về phía Diệp Mặc:

- Cút ngay.

Đồng thời một bàn tay trắng như bạch ngọc đem Thông tin châu của Diệp Mặc vỗ qua một bên, cho dù chính Diệp Mặc thì cũng không kịp phản ứng.

Diệp Mặc thu hồi lại Thông tin châu, vẫn có thể cảm giác được tay của mình có chút bỏng rát và đau đớn. Hắn liếc mắt nhìn cô gái đã đánh lên tay hắn, cũng mặc một bộ quần áo của Vô Tình Cốc thế nhưng tu vi so với Cầm Mộ Tâm cao hơn nhiều, không ngờ đã là tu vi Hư Thần hậu kỳ rồi.

Diệp Mặc cử động cổ tay mình một chút, vừa rồi chút nữa thì cổ tay của hắn đã bị đánh gãy rồi, cô gái này thật sự là lợi hại. Hơn nữa xinh đẹp không kém Cầm Mộ Tâm chút nào, thậm chí bộ dáng còn có chút tốt hơn Cầm Mộ Tâm, chỉ là cô nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc giống như là Diệp Mặc vừa làm chuyện gì rất tội lỗi vậy.

- Hàn Ngọc sư thúc, người đây là...

Vẻ mặt Cầm Mộ Tâm khó hiểu nhìn cô gái vừa đánh vào cổ tay Diệp Mặc, trong mắt tuy rằng có ý bất mãn nhưng cũng không dám nói ra.

- Mộ Tâm, con còn quá nhỏ, không nên cùng những bọn đàn ông không đứng đắn tiếp xúc, nhơ kỹ, môn phái của chúng ta gọi là Vô Tình Cốc.

Cô gái tên Hàn Ngọc kia nghe được câu hỏi của Cầm Mộ Tâm, giọng điệu có chút hòa hoãn lại, nhưng vẫn nghe ra được sự nghiêm khắc trong đó.

Cầm Mộ Tâm tuy rằng không dám trực tiếp cãi lại cô ta nhưng vẫn chần chờ nói:

- Thế nhưng trước kia, Đan Vương Hồ Mân cũng thường tới Vô Tình Cốc chúng ta, hơn nữa...

Tuy rằng Cầm Mộ Tâm không có nói hết câu, thế nhưng cô gái kia cũng nghe ra được ý tứ của Cầm Mộ Tâm, Đan Vương Hồ Mân tựa hồ cũng quen biết Diệp Mặc, vừa rồi là hai người cùng nhau đi tới.

Diệp Mặc không để ý tới thái độ của cô gái tên Hàn Ngọc, hắn quay lại mỉm cười với Cầm Mộ Tâm:

- Mộ Tâm sư muội, nếu như có gì ngoài ý muốn có thể đến tìm tôi.

Nói xong Diệp Mặc xoay người đi, hắn đối với loại đàn bà như Hàn Ngọc rất chán ghét. Cầm Mộ Tâm là một Đan Vương, tùy tiện đến nơi nào đều có người hoan nghênh. Nếu như ở Vô Tình Cốc cảm thấy khó chịu, hắn có thể đưa cô đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Ý của anh là gì?

Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là hắn vừa mới quay người, cái cô Hàn Ngọc kia liền chặn hắn lại. Giọng nói băng lãnh ác liệt chất vấn, tựa hồ chỉ cần Diệp Mặc không đưa ra được lý do, cô lập tức sẽ đem Diệp Mặc đánh gục tại chỗ này.

Diệp Mặc nhàn nhạt nói một câu:

- Mắc gì đến cô, cút ngay.

- Mày muốn chết...

Sắc mặt Hàn Ngọc nhất thời lạnh đi, hắng giọng. Cô không thể tưởng được có người dám nói cô cút ngay, cô liền lấy ra một thanh phi kiếm, hướng tới Diệp Mặc mà động thủ.

- Làm càn...

Một thanh âm trầm thấp vang lên. Một bàn tay lớn bao vây lấy Hàn

Ngọc đem cô ta ném ra ngoài khu vực của những người dự thi.

Cái cô Hàn Ngọc kia bất ngờ bị người ta ném ra ngoài, ngã ngồi trên mặt đất, thế nhưng cô cũng không dám tiếp tục chạy vào khu vực của những người dự thi mà cùng Diệp Mặc nói lời vô ích nữa.

Vô Tình Cốc mặc dù là tông môn tám sao, hơn nữa còn là một trong những tông môn tám sao mạnh nhất, thế nhưng muốn ở Đan thành dương oai thì còn kém xa.

Diệp Mặc đối với Lão già vừa ném Hàn Ngọc ra ngoài khom lưng cảm tạ một chút, trong lòng cũng hoảng sợ. Cái cô Hàn Ngọc kia thực lực đã là Hư Thần tầng tám, muốn giết Diệp Mặc thì cũng không quá khó. Nhưng cô ả lại bị ném ra ngoài như ném rác, có thể thấy được ở Tu Chân Giới này thì thực lực chính là tất cả.

Lão già ném Hàn Ngọc ra ngoài hiển nhiên đã là tu vi Hóa Chân, coi như là Diệp Mặc cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút thủ pháp khi nãy.

Lão già gật đầu với Diệp Mặc một cái, bỗng nhiên cao giọng nói:

- Hôm nay là đại hội Đan Vương năm mươi năm tổ chức một lần của Đan thành cũng như toàn bộ Nam An Châu, là một đại hội luyện đan lớn nhất trong vài chục năm trở lại đây. Hiện tại mời các Đan Vương và các Linh đan sư dự thi tiến vào khu vực của mình, người không có liền quan mời lui ra ngoài.

Một ít bạn bè và người thân của các tu sĩ dự thi rất nhanh được mời ra ngoài, trong khu vực dự thi thoáng hẳn ra, chỉ còn có mấy trăm người.

Tuy rằng quảng trường Đan thành rất lớn, thế nhưng chỗ nào cũng có thể nghe được rõ ràng lời nói của tu sĩ Hóa Chân này, hơn nữa mọi người cũng đều để ý mà nghe, bởi vì đại bộ phận mọi người đều muốn biết có những đan sư nào đi dự thi.

Ngoại trừ một người lúc này căn bản là không có nghe lão già kia nói,

đó chính là Ninh Khinh Tuyết, cô liên tục dùng thần thức tìm tòi trong quảng trường Đan thành, dáng vẻ ngày càng lo lắng.

Nếu như là người thường dùng thần thức như vậy, sớm đã bị người khác cảnh cáo rồi, nhưng khi mọi người phát hiện người dùng thần thức xem xét khắp mọi nơi là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa còn là người của Phiêu Miểu Tiên Trì, nên cũng không có ai tính toán chuyện này. Huống chi có vài tu sĩ nhận ra cô gái này chính là xếp thứ ba trong Thập mỹ Nam An Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết sắc mặt càng ngày càng tái nhợt đi, cô biết nếu như ngày hôm nay tìm không được Diệp Mặc, cô thực sự rất khó có thể tìm được hắn nữa. Bởi vì Diệp Mặc nếu như không phải đến xem đại hội Đan Vương, hắn khẳng định sẽ rời khỏi Đan thành. Một khi hắn rời khỏi Đan thành, thì với độ rộng lớn của Nam An Châu, cô làm sao có thể tìm được Diệp Mặc đây?

- Sao vậy Khinh Tuyết sư tỷ?

Hoàng Thiên thấy sắc mặt tái nhợt của Ninh Khinh Tuyết, trong lòng cô biết là Ninh Khinh Tuyết đang tìm cái gì, có chút lo lắng lên tiếng hỏi han.

- Chị không sao.

Ninh Khinh Tuyết cố gắng ổn định lại tâm thần lắc đầu.

- Tuy rằng tôi đối với các đan sư của Nam An Châu rất coi trọng, bởi vì con đường luyện đan rất gian nan hà khắc, không chỉ yêu cầu tư chất của tu sĩ luyện đan phải vô cùng tốt, hơn nữa đối với tư chất tu luyện và cơ duyên cũng đều có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt.

- Vì thế mà mấy trăm năm qua, các đan sư cao cấp cùng các Đan Vương của Nam An Châu ta vẫn ít đến nỗi có thể đếm được. Mà hiện tại Đan Vương và đan sư hầu như có hơn một nửa đều hội tụ ở tại Đan thành.

Lão già Hóa Chân nói đến đây, chậm rãi quét mắt một chút xuống quảng

trường sau đó nói tiếp:

- Giá trị của một Đan Vương ta không cần phải nói nữa, lần này mười người đứng đầu đại hội Đan Vương, Đan thành chúng tôi sẽ có giải thưởng lớn. Về phần giải thưởng là cái gì, ta hiện tại sẽ không công bố, tin tưởng mọi người đều rất chờ mong. Hơn nữa, Đan thành còn sẽ thỉnh cầu top mười Đan Vương cùng những Đan Vương top năm mươi miễn phí luyện đan ba ngày cho mọi người.

WOA…

Cái tin tức này vừa được công bố, quảng trường liền oanh động một trận, rất nhiều tu sĩ đến Đan thành chính là vì muốn tìm một đan sư giúp mình luyện đan. Hiện tại Đan thành lại tuyên bố sau đại hội Đan Vương sẽ có ba ngày luyện đan miễn phí, đây tuyệt đối là một vận may lớn cho rất nhiều người.

Năm mươi người đứng đầu Đại hội Đan Vương, nếu nói là năm mươi người đứng đầu Nam An Châu cũng không quá đáng. Đan dược mà bọn họ luyện chế ra làm sao có thể kém? Rất nhiều tu sĩ tu vi không cao lắm thậm chí bắt đầu trao đổi linh thảo cho nhau, chuẩn bị lúc đại hội kết thúc liền thỉnh những Đan Vương đó xuất thủ luyện đan giùm mình.

Lão già tu sĩ Hóa Chân đưa tay ra dấu cho toàn trường im lặng, lúc này mới nói tiếp:

- Hiện tại chúng tôi mời Đan Vương Nghiễn Điền - Đan Vương thất phẩm của Đan thành, cũng là phó thành chủ của Đan thành Thẩm Nghiễn Thanh, Thẩm thành chủ sẽ tuyên bố danh sách đan sư dự thi và trọng tài chấm thi.

Cố Mân Tiềm truyền âm cho Diệp Mặc:

- Đan Vương Nghiễn Điền là tu sĩ Kiếp Biến, hơn nữa là một trong hai Đan Vương thất phẩm duy nhất của Đan thành.

Không cần Cố Mân Tiềm giải thích, Diệp Mặc cũng đã nhìn thấy người văn sĩ trung niên áo xám kia là một tu sĩ Kiếp Biến rồi. Một Đan Vương thất phẩm, lại còn là một tu sĩ Kiếp Biến, với thành tựu này thảo nào mà có thể trở thành phó thành chủ của Đan thành, một thành thị mười sao.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1097

Cuối Cùng Cũng Gặp Được Diệp Mặc

Thẩm Nghiễn Thanh nhìn ngọc giản trong tay một chút, rồi đặt ngọc giản xuống cao giọng nói:

- Linh đan sư thất phẩm Ngự Thủ Triệt của Thiên Diễn Tông, linh đan sư thất phẩm Sở Tử Tốn của Dược Đỉnh Môn...

Thẩm Nghiễn Thanh mỗi lần báo ra tên một người, tên của người dự thi nào được đọc lên sẽ đứng ra giữa quảng trường chào hỏi tất cả. Diệp Mặc không ngờ rằng sẽ như thế này, trước khi nổi danh, hắn không hề muốn bị người khác biết đến.

- Tán tu Linh đan sư thất phẩm Lạc Tiểu Mặc...

Tuy rằng Diệp Mặc không muốn, thế nhưng Thẩm Nghiễn Thanh đọc đến tên người thứ ba thì đã là hắn rồi, Diệp Mặc rơi vào đường cùng không thể làm gi khác hơn là đứng lên đối mặt với tất cả các tu sĩ trong quảng trường mà vẫy tay chào.

- Khinh Tuyết sư tỷ, là hắn, chính là hắn.

Hoàng Thiên vừa nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức kinh hỉ kéo tay của Ninh Khinh Tuyết nói.

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, đến khi bị Hoàng Thiên lay động, lúc này mới giật mình tỉnh lại, cô nghi hoặc nhìn Hoàng Thiên dò hỏi:

- Thiên Thiên sư muội, em mới vừa nói cái gì? Là ai?

Hoàng Thiên vẻ mặt đầy hưng phấn, lôi kéo Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết sư tỷ, chính là cái tên Lạc Tiểu Mặc kia, vừa rồi Thẩm thành chủ báo danh tên Lạc Tiểu Mặc kia chính là người tu sĩ ngày đó. Hay là chị muốn em gọi, gọi...

- Gọi Diệp Mặc...

Cô gái bên cạnh Ninh Khinh Tuyết ngày đó cùng đi với Hoàng Thiên nói ra.

- Cái gì, em thấy Diệp Mặc rồi? Anh ấy ở nơi nào?

Ninh Khinh Tuyết bỗng đứng lên, ngữ khí kích động không thôi. Những tu sĩ phía sau cũng đang quan tâm đến những tu sĩ dự thi trên đài nên cũng không chú ý đến dị động của Ninh Khinh Tuyết.

Bởi vì Thẩm Nghiễn Thanh thông báo tên họ của các thí sinh càng về sau là thân phận càng cao.

- Đúng vậy, Lạc Tiểu Mặc, hắn tới tham gia đại hội Đan Vương rồi, còn là một Linh đan sư thất phẩm...

Lúc mà Hoàng Thiên còn đang lải nhải, Ninh Khinh Tuyết đã lệ rơi đầy mặt. Cô rõ ràng nhìn thấy Diệp Mặc, Diệp Mặc đang ngồi ở khu vực của người dự thi. Rõ ràng là tới để tham gia đại hội Đan Vương rồi.

- Khinh Tuyết sư tỷ, chị sao vậy?

Hoàng Thiên vội vã kéo kéo cánh tay của Ninh Khinh Tuyết, lo lắng hỏi han.

Ninh Khinh Tuyết thì thào:

- Anh ấy đã tới, chị muốn đi tìm anh ấy.

Nói xong Ninh Khinh Tuyết liền muốn lao ra, thế nhưng lập tức bị cô

gái Phiêu Miểu Tiên Trì bên cạnh giữ lại, cô gái kia khẩn trương khuyên nhủ Ninh Khinh Tuyết:

- Khinh Tuyết sư muội, hiện tại em đi ra, không chỉ không gặp được Diệp Mặc, còn có thể bị chấp pháp của đại hội Đan Vương đuổi ra khỏi trận đấu. Thậm chí có thể ảnh hưởng đến tên Lạc Tiểu Mặc kia dự thi. Không lâu trước chị vừa thấy một tu sĩ Hư Thần bị Hóa Chân tiền bối trực tiếp ném ra ngoài rồi.

- Đúng vậy, em không thể đi ra.

Ninh Khinh Tuyết thì thào, ánh mắt của nàng không hề rời khỏi thân ảnh của Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngồi ở trên khu vực dự thi cảm nhận được có người đang quan sát mình, cũng rất muốn quay đầu nhìn xem là ai, nhưng mạnh mẽ cưỡng chế lại, ở chỗ này tuyệt đối không thể nhìn ngang ngó dọc, sẽ khiến trọng tài phản cảm. Bằng không khu vực dự thi cũng sẽ không bố chí cấm chế thần thức.

- Hừ, Khinh Tuyết sư tỷ, cái người tên Lạc Tiểu Mặc kia thật sự là đáng trách, hắn đã sớm tới Đan thành rồi vì sao mà không tới tìm chị? Cái anh chàng Phương Chủng Sư kia cũng đã tới mấy lần.

Hoàng Thiên nhìn bộ dáng thất thần của Ninh Khinh Tuyết có chút bất bình lên tiếng.

- Thiên Thiên sư muội, không nên nói lung tung, Lạc Tiểu Mặc là một Linh đan sư thất phẩm.

Lúc này cô gái bên cạnh Ninh Khinh Tuyết liền nhắc nhở Hoàng Thiên một câu.

- Vốn là như vậy mà, làm hại chị Khinh Tuyết mỗi ngày đều khóc.

Hoàng Thiên vẫn có chút tức giận.

Ninh Khinh Tuyết lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cô đã cưỡng chế xung động muốn chạy tới trước mặt Diệp Mặc xuống, thì thào như đang tự nói với mình:

- Anh ấy hẳn là có chỗ khó xử, chị khẳng định sau khi anh ấy tham gia đại hội Đan Vương, thì sẽ đến tìm chị, chị đợi được…

Sau khi nói xong, lại bỏ thêm ba chữ, không rõ là đang khẳng định hay là lo lắng.

Cô gái vừa khuyên nhủ Ninh Khinh Tuyết xong lại nói với Ninh Khinh Tuyết bằng vẻ lo lắng:

- Khinh Tuyết sư muội, tên Lạc Tiểu Mặc kia chỉ là một Linh đan sư thất phẩm mà thôi, có thể nói ở trong những đan sư dự thi hôm nay hắn là người có thực lực thấp nhất, muốn đạt được thứ hạng cao, ta sợ...

Tuy rằng cô không có nói ra, thế nhưng mọi người đều hiểu được ý của cô.

Ninh Khinh Tuyết lắc lắc đầu, ánh mắt một chút cũng không rời khỏi thân ảnh của Diệp Mặc, kiên định nói:

- Em không cần hắn đạt được thứ hạng cao, em chỉ muốn ở bên hắn là tốt rồi.

- Có thể...

Cô gái kia lại lần nữa ngập ngừng nói:

- Khinh Tuyết, tên Lạc Tiểu Mặc kia đã hỏi đến em, nghĩa là hắn không có quên em, hiện lại đi tham gia đại hội Đan Vương, hiển nhiên là muốn giành được thành tích cao ở đại hội Đan Vương này rồi mới tới tìm em.

Ninh Khinh Tuyết sau khi biết được Diệp Mặc tới Đan thành, đầu óc vẫn nghĩ đến Diệp Mặc, rất nhiều chuyện cô đều không có tâm tư để phân tích.

Hiện tại nghe sư tỷ của mình phân tích như vậy, cô liền hiểu ra.

Vị sư tỷ kia thấy Ninh Khinh Tuyết tựa hồ đã hiểu được rồi, liền thở nhẹ một hơi rồi nói tiếp:

- Nếu như hắn có thể đạt được thành tích cao, rồi mới tới tìm em, hoặc là sư phụ cho phép em đi cùng hắn. Thế nhưng nếu như hắn không thể đạt được thành tích tốt thì...

Kỳ thực cô không cần phải nói, một Linh đan sư cho dù là có tài đi chăng nữa nhưng nếu mà ở đại hội Đan Vương có thể đạt được thành tích gì đó thì chính là một chuyện lạ rồi, huống chi là còn muốn một thành tích cao nữa sao?

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên hiểu rõ dụng tâm của Diệp Mặc, lấy thân phận và địa vị của hắn đến tìm mình liệu có thể sao? Nói không chừng đến cả cánh cửa của Phiêu Miểu Tiên Trì cũng không vào được. Ngay cả ngày trước gặp phải Hoàng Thiên sư muội cũng đã bị mắng là con cóc rồi đuổi đi đấy thôi. Có thể nổi danh tại đại hội Đan Vương, mới là cách duy nhất để tiếp cận mình và chị Lạc Ảnh.

Nhưng anh ấy chỉ là một Linh đan sư thì làm thế nào có thể đạt được thành tích cao? Làm sao có thể nổi danh được? Nghĩ tới đây, chóp mũi Ninh Khinh Tuyết chua xót, cô hận không thể lập tức vọt tới nhào vào trong lòng Diệp Mặc để nói cho hắn biết “Không cần phải thi thố gì cả, em đi theo anh. Cho dù là sư phụ muốn giết em em cũng muốn theo anh’’.

Thẩm Nghiễn Thanh vẫn liên tục báo tên của các đan sư dự thi, thế nhưng tâm tư của Ninh Khinh Tuyết thì đã sớm bay đến trên người của Diệp Mặc rồi.

- Khinh Tuyết sư muội, Phương Chủng Sư của Lôi Vân Tông tới, Nhân sư thúc muốn em qua bên kia nói chuyện.

Ninh Khinh Tuyết còn đang suy nghĩ. Lại có thêm một cô gái nói nhỏ

bên tai của cô.

Phương Chủng Sư? Ninh Khinh Tuyết nhíu mày, lập tức nói:

- Em không muốn qua, em muốn ngồi ở chỗ này.

- Khinh Tuyết, lời của sư phụ mà em cũng không nghe sao?

Một giọng nữ không có bao nhiêu cảm xúc vang lên bên tai, trong giọng nói thể hiện rõ sự mất hứng.

Ninh Khinh Tuyết giật mình một cái, vội vã đứng lên đi về phía sau. Hoàng Thiên và Nghiên sư tỷ thấy Ninh Khinh Tuyết đứng dậy cũng vội vã đi theo.

- Khinh Tuyết sư muội.

Thấy Ninh Khinh Tuyết tới, Phương Chủng Sư vội vã đứng lên, tác phong nhẹ nhàng bắt chuyện cùng Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết chỉ là đi tới người nữ trung niên trước mặt, khom người nói:

- Sư phụ, Khinh Tuyết đã tới.

- Con ngồi xuống đi.

Nữ trung niên nhìn Ninh Khinh Tuyết một cái rồi gật đầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1098

Tu Sĩ Giống Như Thần

Khinh Tuyết, con đã biết Phương công tử ở Lôi Vân Tông rồi, vị này chính là sư phụ của Phương công tử Lôi La tiền bối, sau này con cần phải. . .

Người nữ tu trung niên còn chưa nói hết lời, Ninh Khinh Tuyết đã đứng lên cắt đứt lời bà ta:

- Xin lỗi, sư phụ, con đã là người có chồng, về phần con có quen biết người khác hay không không cần thiết.

Ninh Khinh Tuyết tuy rằng đối với sư phụ rất tôn kính, cô biết không có sư phụ cô sẽ không có ngày hôm nay. Thế nhưng hôm nay lời sư phụ nói đã chạm vào giới hạn của cô rồi, nếu như không phải đã nhìn thấy Diệp Mặc, tâm tình của cô nói không chừng tồi tệ hơn nhiều.

Khuôn mặt người nữ tu trung niên trầm xuống, lập tức muốn phát tác, thế nhưng bà nhìn mấy vị trưởng lão 'Phiêu miểu tiên trì' ngồi cách đó không xa một chút, đành phải nhịn lửa giận trong lòng mình xuống.

Người đệ tử này của bà tuy rằng bình thường nói không nhiều, thế nhưng chưa bao giờ giống như ngày hôm nay dám trực tiếp chống đối bà như vậy, xem ra sự giáo dục của bà hơi lỏng lẻo.

Ninh Khinh Tuyết tư chất tuy rằng không tồi, thế nhưng ở 'Phiêu miểu tiên trì' cũng chưa phải là một trong số những người có tư chất tốt nhất, cô sở dĩ nổi tiếng ở 'Phiêu miểu tiên trì', là bởi vì cô đứng đầu trong mười đẹp của Nam An. Có thể nói vị trí đứng đầu này không giúp đỡ gì được đối với tu sĩ, nhiều nhất chỉ là một bình hoa đẹp mà thôi.

Người quan tâm Diệp Mặc không chỉ có mình Ninh Khinh Tuyết, Khâu Tuyết ở Bích Đan Tông cũng chăm chú nhìn Diệp Mặc, người khác không nhận ra Diệp Mặc, nhưng cô chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra được Diệp Mặc. Lúc ở bên trong 'Sa nguyên dược cốc', Diệp Mặc còn tặng mấy viên 'Thanh Uẩn Đan' cho mình và sư muội, không ngờ ngày hôm nay ở đại hội Đan Vương lại nhìn thấy hắn. Hơn nữa hắn đã là một Linh đan sư thất phẩm, không chỉ như thế, lúc này hắn còn là một tu sĩ Nguyên Anh.

Phái Chân Đỉnh nằm trong một góc của quảng trường đại hội Đan Vương, lúc này cũng có ba tu sĩ ngạc nhiên vui mứng nhìn Diệp Mặc.

- Quách sư huynh, tôi nhìn thấy anh Diệp rồi, hắn không ngờ còn là một Linh đan sư thất phẩm. . .

Đinh Linh vẻ mặt mừng rỡ nói, ngữ khí hưng phấn không gì sánh được.

Quách Kỳ Phàm chỉ gật đầu, lúc này y đã là tu sĩ Nguyên Anh, mà tất cả đều là nhờ sự giúp đỡ của Diệp Mặc. Trong lòng y cũng âm thầm nói rằng, tôi biết người như anh Diệp tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ở Vẫn Chân Điện, hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy.

- Thế nhưng, anh Diệp đã giết Sài Không của Địa Ma Tông, hiện tại sư phụ của Sài Không cũng ở chỗ này, ông ta có nhận ra anh Diệp không nhỉ? Nếu lỡ anh Diệp bị nhận ra, thế là tiêu đời rồi.

Yến Thất thấy Diệp Mặc cũng rất mừng rỡ, nhưng rất nhanh y cũng nhớ tới chuyện lúc ở 'Sa nguyên dược cốc', Diệp Mặc đã giết Sài Không. Lúc đó người ở hiện trường nhiều như vậy, hình dáng của Diệp Mặc khẳng định sẽ bị người ta truyền tới Địa Ma Tông.

Trên thực tế, một gã tu sĩ Hư Thần hậu kỳ của Địa Ma Tông đã nhìn thấy Diệp Mặc, trong tay của gã cầm một cái ngọc giản rồi nhìn chằm chằm Diệp Mặc, giọng căm hận nói:

- Giết đệ tử Sài Không của tao, ngày hôm nay trời cũng để tao tìm được

mày rồi, tao xem thử mày có thể trốn tới phương nào?

- Hắn không ngờ đã là một Linh đan sư thất phẩm?

Vương Phổ của Thiên Diễn Tông vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, lúc gã ở 'Sa nguyên dược cốc' đã muốn giết chết Diệp Mặc, kết quả đã để mất dấu hắn. Không ngờ lần này nhìn thấy Diệp Mặc, hắn đã là Linh đan sư thất phẩm, còn là tu sĩ Nguyên Anh rồi, sớm muộn sẽ ném y ra mấy con phố Mạc Hữu Thâm ngồi ở ghế ngồi dành cho khách, sắc mặt y cũng âm trầm nhìn Diệp Mặc chằm chằm, gã nghĩ không ra Diệp Mặc không ngờ đi tới Nam An Châu, nhưng lại thành một Linh đan sư thất phẩm.

- Nếu như tao để mày rời khỏi Đan Thành, tao là đồ súc sinh. Linh đan sư thì sao chứ, tao muốn giết mày cũng giống như giết chết một con kiến mà thôi.

Mạc Hữu Thâm sắc mặt dữ tợn nhìn Diệp Mặc, gã hiện tại đang nghĩ xem mình sẽ giết chết Diệp Mặc như thế nào. Về phần Diệp Mặc có thể xếp hạng ở trong đại hội Đan Vương hay không, y không thèm để ý chút nào. Một đứa Linh đan sư thất phẩm có thể xếp hạng ở đại hội Đan Vương thì đúng là chuyện lạ.

Ở Lôi Khí Tông không khí cũng không kém, một gã tu sĩ Kim Đan Đại viên mãn nhìn chằm chằm Diệp Mặc, gả nói với một lão Hư Thần bên cạnh:

- Sư thúc, chính là người này, ba gốc 'Ngũ Thải Liên' của con đã bị hắn lấy mất hai gốc. Người này là tu sĩ của Bắc Vọng Châu, thật không ngờ lại đi tới Nam An Châu, còn muốn tham gia đại hội Đan Vương, thật sự là quá ngông cuồng.

Nếu như Diệp Mặc ở chỗ này, khẳng định có thể nhận ra tên tu sĩ Hoàng Ngọc Sơn mà hắn đã gặp khi ở 'Sa nguyên dược cốc'.

Tên tu sĩ Hư Thần liếc mắt nhìn Diệp Mặc, lạnh giọng nói rằng:

- Ngọc Sơn, không nên để lộ chuyện, 'Ngũ Thải Liên' không phải chuyện

đùa, không nên để cho mọi người đều biết, đến lúc đó chúng ta tìm một nơi không có người xử lý hắn là xong mà.

- Sư phụ, người này đã cứu con, chỉ là con không biết tên gọi của hắn là gì mà thôi. Không ngờ hắn tên là Lạc Tiểu Mặc, còn là một Linh đan sư thất phẩm.

Một tu sĩ của phái Kình Hải cũng rất cảm kích nhìn Diệp Mặc, nếu như không nhờ Diệp Mặc ra tay giúp đỡ, y đã bị Hoàng Trác và Thái sĩ Chương giết chết khi ở 'Sa viên dược cốc'. Lúc đó Diệp Mặc đã ngăn cản bọn họ, chỉ hỏi Lạc Tố Tố trong mười người đẹp Nam An mà thôi.

Diệp Mặc biết nếu hắn lên đài dự thi đại hội Đan Vương, sẽ bị rất nhiều người nhận ra, nhưng khẳng định hắn nghĩ không ra, trong chốc lát mà hắn có nhiều kẻ thù đến vậy.

Phó thành chủ Đan Thành là Thẩm Nghiễn Thanh còn đang đọc tên thí sinh dự thi, nhưng đã đọc tới tên mấy người cuối cùng rồi - Đan Vương nhị phẩm Cổ Khê - Lao Hề của Vũ Đan Môn, tán tu Đan Vương tam phẩm Hữu Ngữ - Tông Sư Đạo…. Đan Vương tứ phẩm Sinh Đình - Quý Bưu Đình của Thiên Dược Hồ, Đan Vương tứ phẩm Thanh Điệp của Thanh Mộng Trai… Đan Vương ngũ phẩm Bán Tiên - Từ Bán Xương của Đan Thành.

Sau khi đọc xong tên của Từ Bán Xương, Thẩm Nghiễn Thanh không tiếp tục đọc nữa, mà là nói:

- Vừa rồi là danh sách của năm trăm sáu mươi mốt Đan Vương và đan sư, đại diện cho đan giới Nam An Châu chúng ta, tham gia đại hội Đan Vương lần này. Sau đây xin mời mời Nguyệt thành chủ của Đan Thành phát biểu, đồng thời tuyên bố đề thi thứ nhất.

Thẩm Nghiễn Thanh sau khi bước xuống, Diệp Mặc cũng hơi yên tâm, dù sao trình độ cao nhất của lần dự thi này chỉ có Đan Vương ngũ phẩm, nhưng lại chỉ có một mình Từ Bán Xương. Cho dù mình không dành được vị trí đầu tiên thì vị trí thứ hai đối với hắn cũng không thành vấn đề.

Nguyệt Kỳ Siêu thoạt nhìn trẻ hơn Thẩm Nghiễn Thanh một chút, dáng dấp trung niên, giống như Thẩm Nghiễn Thanh, mặc một bộ y phục tu sĩ. Thân hình không cao, hơi gầy, vẻ mặt nhìn thậm chí hiền lành hơn rất nhiều so với Thẩm Nghiễn Thanh.

Thế nhưng Diệp Mặc biết đây chỉ là mặt ngoài, từ sau khi hắn nhìn thấy Phí Tứ Giang, chỉ biết tuyệt đối không thể dựa vào tướng mạo của một người mà đoán được tính cách.

Nguyệt Kỳ Siêu đi tới phía trước, vẫn chưa nói gì, nhưng tu sĩ trên quảng trường đều bắt đầu vỗ tay nghênh đón. Nguyệt Kỳ Siêu có thể nói là sự tồn tại tối cao trong đan giới mà toàn bộ tu sĩ Nam An Châu biết đến, còn là một trong hai Đan Vương thất phẩm. Có lẽ ở Nam An Châu còn có Đan Vương cao cấp, thế nhưng bất luận là kẻ nào muốn luyện đan, có thể tìm tới Đan Vương giỏi nhất chính là Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh.

Đan Vương bát phẩm trở lên có lẽ có, nhưng đây chẳng qua là truyền thuyết, người ta sẽ không xuất hiện, lại càng không ra tay giúp người khác luyện đan.

Lời nói của Nguyệt Kỳ Siêu và tướng mạo của gã cũng giống nhau, không vội không chậm, gã ôm quyền nhìn những tu sĩ đang vỗ tay mà nói rằng:

- Tu sĩ Nam An Châu ta đều biết, trình độ tu chân của Nam An Châu đứng đầu trên toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, theo lý thuyết thì trình độ luyện đan của chúng ta cũng có thể đứng ở vị trí đầu tiên. Thế nhưng trên thực tế trình độ tu chân của chúng ta không bằng Bắc Vọng Châu, đã làm ra thành tích luyện đan khiến cho cả đại lục Lạc Nguyệt phải chú ý đến.

Nói đến đây, Nguyệt Kỳ Siêu cố ý dừng lại một chút, quả nhiên trên quảng trường vì câu nói này mà bất ngờ phản ứng mạnh mẽ. Gã chờ mọi người trật tự, mới lấy tay đè ép thanh âm tiếp tục nói:

- Mọi người đều biết, trước khi tu sĩ chúng ta hình thành nguyên thần,

cái quan trọng nhất không phải đan điền, mà là thần thức. Mà toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, cũng không có đan dược cung cấp cho tu sĩ Nguyên Anh chữa trị thần thức. Thần thức của chúng ta bị thương chỉ có thể dùng 'Dẫn thần thảo', hoặc là linh dược cùng loại có tác dụng đối với thần thức, đáng tiếc chính là việc trực tiếp sử dụng công dụng của loại dược liệu này quá ít, thậm chí chưa đến một phần mười. Không chỉ lãng phí dược liệu, lại còn không có hiệu quả thực tế gì.

- Nhiều năm qua, vô số đan sư muốn đem 'Dẫn thần thảo' nhập đan để chữa trị thần thức, đáng tiếc chính là chưa có người nào thành công, thế nhưng. . .

Nguyệt Kỳ Siêu bỗng nhiên nói to - Bắc Vọng Châu đã có một vị đan sư thiên tài đem 'Dẫn thần thảo' nhập đan rồi, đồng thời đã luyện chế ra linh đan tứ phẩm 'Chức thần đan', có thể chữa trị thần thức và thần hồn. 'Chức thần đan' cũng không đắt, tất cả tu sĩ đều có thể mua được, có thể nói hắn đã làm ra thành tích khiến cho cả Tu Chân giới Đại lục Lạc Nguyệt tôn kính, hắn đã lấp được chỗ trống trong việc tìm ra đan dược chữa thần thức, 'Chức thần đan' ra đời, đem đến nhiều lợi ích cho vô số tu sĩ.

- Mỗi một tu sĩ đều là từ Kim Đan Nguyên Anh đi lên, hàng năm ở Đại lục Lạc Nguyệt có vô số tu sĩ bởi vì thần thức bị thương nên không thể tiếp tục tu luyện, 'Chức thần đan' đã không để những tu sĩ này lo lắng vì thần thức bị thương mà kết thúc giấc mộng luyện thành tiên. Cho nên đối với người tu sĩ sáng tạo ra 'Chức thần đan', Nguyệt Kỳ Siêu ta cam tâm tình nguyện vái hắn một cái.

Nói xong, Nguyệt Kỳ Siêu không ngờ thực sự quay ra hướng bắc cung kính cúi mình vái chào. Mà các đan sư và giám khảo trên đài dự thi cũng hành động theo Nguyệt Kỳ Siêu, đều cúi mình về phương bắc, mà ngay cả rất nhiều tu sĩ làm khán giả cũng đều làm như vậy.

Diệp Mặc rơi vào đường cùng, đành cúi mình vái chào mình. Chỉ là trong lòng của hắn ngoại trừ xấu hổ ra, còn có chút hối hận. So với thành chủ Nguyệt Kỳ Siêu của Đan Thành, hắn cảm giác tư tưởng của mình thật hẹp

hòi. Hắn chỉ là đem 'Chức thần đan' nắm trong tay, muốn phát tài mà thôi.

Nguyệt Kỳ Siêu đây mới là thật sự cao nhân.

Cố Mân Tiềm và Cận Chỉ Hằng đều kích động run lên, ngay cả Cảnh Anh Ly đứng ở trên quảng trường cũng không ngừng kích động. Tuy rằng bọn họ cũng đều biết Diệp Mặc sáng tạo ra 'Chức thần đan' sẽ khiến rất nhiều người quan tâm, thế nhưng thật không ngờ thành chủ Nguyệt Kỳ Siêu của Đan Thành lại chú ý đến 'Chức thần đan' như vậy.

Cầm Mộ Tâm nhìn Diệp Mặc, trong lòng không ngờ cũng tràn ngập tự hào. Người tu sĩ sáng tạo ra 'Chức thần đan' lại đứng ở chỗ này, hơn nữa còn giống mình, đều đến từ Bắc Vọng Châu.

- Thực sự đã có người đem 'Dẫn thần thảo' nhập đan, luyện chế ra 'Chức thần đan' hả?

- Tôi tại sao không nghe nói qua chuyện này chứ? Đúng rồi, lần trước Đan Vương Hồ Mân còn lấy ra phương thuốc của 'Chức thần đan'.

- Người đó là ai vậy? Chắc là một đệ tử nòng cốt của một đại môn phái nhỉ? Nhất định là thiên tài trong số những thiên tài.

- Nếu như tôi cũng quen loại thiên tài này thì tốt rồi.

Lúc này bất luận là đan sư trên sàn thi đấu, hay là khán giả trên quảng trường đều tranh luận. Đều muốn biết, người tu sĩ sáng tạo ra 'Chức thần đan' là ai.

Nguyệt Kỳ Siêu giơ tay lại lần nữa đè ép xuống, sau đó nói:

- Tôi biết tất cả mọi người rất muốn biết người tu sĩ kia là ai, kỳ thực tôi có thể nói cho mọi người. Khi hắn làm ra phương thuốc 'Chức thần đan' hắn có phải là Đan Vương hay không tôi không biết, thế nhưng tôi lại biết, lúc đó hắn mới chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa còn là một tán tu, thành tựu của hắn hoàn toàn dựa vào nỗ lực của chính mình. Càng khó tưởng tượng chính là,

hắn sáng tạo ra 'Chức thần đan' ở trong một cuộc thi luyện đan, dùng chính chân hỏa Trúc Cơ. Tôi đã hướng Bắc Vọng Châu phát thư mời, muốn mời người đan sư thiên tài này tới Đan Thành, nhưng bây giờ còn chưa có một tin tức truyền về. . .

Hiện trường lại lần nữa oanh động lên, tu sĩ luyện chế ra 'Chức thần đan' không ngờ chỉ là Trúc Cơ, lại dùng chân hỏa Trúc Cơ, thiên hạ thật sự có loại tu sĩ giống thần này sao?

- Là ai vậy?

- Hắn tên là gì?

Lúc này mọi người đều muốn biết, cái người tu sĩ giống thần này tên là gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1099

Đề Thi Thứ Nhất Đại Hội Đan Vương

Nguyệt Kỳ Siêu lần này không đè thanh âm xuống, mà là dùng chân nguyên kích động nói:

- Vị tu sĩ này tên là Diệp Mặc, bất luận hắn là hạng người gì, tên của hắn và cống hiến vì Tu Chân giới của hắn sẽ vĩnh viễn được tu sĩ và đan sư đại lục Lạc Nguyệt đời đời ghi nhớ.

Uy vọng của Nguyệt Kỳ Siêu ở Đan Thành và Nam An Châu cũng được xếp hạng là một trong các cao nhân, lúc này gã trịnh trọng nói ra tên của Diệp Mặc như vậy, lập tức khiến cho toàn bộ người trên quảng trường khắp nơi đều gọi tên Diệp Mặc.

Ngay chính Diệp Mặc, lúc này cũng cảm giác được nhiệt huyết sôi trào, hắn không phải thanh niên bồng bột, không phải một người dễ bị kích động, thế nhưng lúc này hắn thậm chí có suy nghĩ muốn đem bí mật luyện Chức thần đan công bố cho tất cả mọi người được biết. Đồng thời trong lòng hắn cũng thở dài, sớm biết nếu thành chủ Đan Thành coi trọng "Chức thần đan" như vậy, hắn đã sớm đi tìm thành chủ Đan Thành giúp đỡ rồi, không cần quanh co tới tham gia Đại hội Đan Vương?

Thế nhưng nếu đã tới rồi, Diệp Mặc cũng muốn chứng minh năng lực của mình một chút, bất kể như thế nào, việc này đều không phải là chuyện xấu.

Kỷ Bẩm ngồi ở ghế giám khảo cũng kinh dị thiếu chút nữa đứng lên, Diệp Mặc người này y biết, chính là Mặc Nguyệt đã khiến y nhớ mãi, là tên nhóc bày bố ra trận pháp kia, thật không ngờ hắn còn là một kỳ tài luyện

đan. Một kỳ tài trận pháp, lại là một kỳ tài luyện đan, người này quả thực quái thai nha.

Thiện Băng Lam của Thanh Mộng Trai sau khi nghe đến tên của Diệp Mặc, cũng suy đoán ra người tu sĩ gọi Diệp Mặc mà đệ tử của mình Lăng Hiểu Sương đã nói, cùng với người mà Nguyệt Kỳ Siêu vừa nhắc tới rất có thể là cùng một người. Chỉ là đệ tử Lăng Hiểu Sương của bà đã đi tới một thành phố khác, không có cách nào hỏi cô được.

- Diệp Mặc?

Phương Chủng Sư bỗng đứng lên, nhìn Ninh Khinh Tuyết có chút bối rối run giong hỏi - Diệp Mặc kia, Diệp Mặc. . .

Y rất muốn hỏi thử người mà Ninh Khinh Tuyết thường nhắc tới có đúng là Diệp Mặc kia hay không, thế nhưng y không biết nên hỏi như thế nào. Nếu như đúng là hắn, người ta còn chưa lên sàn thi đấu, cũng đã đánh y tơi tả rồi.

Nếu như người đó thật sự sáng tạo ra Chức thần đan, hơn nữa còn vào lúc tu vi Trúc Cơ, dùng chân hỏa Trúc Cơ luyện chế ra Chức thần đan, vậy đã quá nghịch thiên rồi. Dù y là một thiên tài, thì làm sao có thể so sánh được với người được tu sĩ cả đại lục Lạc Nguyệt đều nhớ tới chứ?

Ninh Khinh Tuyết cũng có chút kích động, thế nhưng cô không dám khẳng định Diệp Mặc mà Nguyệt Kỳ Siêu nhắc tới kia có phải là chồng của mình không, người trong thiên hạ trùng tên trùng họ nhiều lắm.

Giữa lúc đầu óc Ninh Khinh Tuyết còn đang mơ hồ, Phương Chủng Sư hỏi nàng Diệp Mặc có phải là người mà nàng thường nhắc đến đấy hay không, cô nghĩ đến Phương Chủng Sư luôn quấy rầy cô liền bật miệng thốt lên:

- Đúng vậy, chính là anh ấy.

Phương Chủng Sư cụt hứng ngồi xuống, y cảm giác thân thể có chút

mềm nhũn ra. Mấy ngày trước còn nói muốn gặp Diệp Mặc, để xem hắn rốt cuộc có bao nhiêu thiên tài, thế nhưng bây giờ còn chưa nhìn thấy người, đã biết mình bị đánh bại rồi.

Sư phụ Ninh Khinh Tuyết nghi hoặc nhìn Ninh Khinh Tuyết và Phương Chủng Sư một chút, sau đó hỏi Ninh Khinh Tuyết:

- Khinh Tuyết, cái gì mà chính là anh ấy?

Ninh Khinh Tuyết cúi đầu, đối với Phương Chủng Sư cô có thể tùy tiện nói như vậy, thế nhưng đối với sư phụ của mình, cô cũng không dám nói lung tung. Nếu như không phải đã thấy Diệp Mặc là Linh đan sư thất phẩm rồi, cô sẽ khẳng định cái tên Diệp Mặc luyện chế ra Chức thần đan không phải là Diệp Mặc của nàng. Nhưng bởi vì thấy Diệp Mặc đã là Linh đan sư, điều này làm cho cô có suy đoán này và rất kỳ vọng.

Đối với nàng mà nói thứ quan trọng nhất không phải Diệp Mặc sáng tạo ra "Chức thần đan" mà là bản thân cô có thể đi cùng hắn được hay không. Thế nhưng nếu như Diệp Mặc thực sự có thể luyện chế ra "Chức thần đan", khi đó cô muốn đi cùng hắn, sẽ không ai có thể ngăn cản.

Ninh Khinh Tuyết không nói gì, sư phụ của nàng chỉ nhìn cô và Phương Chủng Sư một chút, cũng không tiếp tục hỏi. Nếu như đó là vấn đề giữa cô và Phương Chủng Sư, bà không nên tham dự.

Văn Thái Y cũng rất kinh ngạc lại nghĩ về Ninh Tiểu Ma không ra khỏi Vẫn Chân Điện, cô biết Ninh Tiểu Ma chính là Diệp Mặc, chỉ là cô cũng giống như Ninh Khinh Tuyết, không dám khẳng định Ninh Tiểu Ma có đúng là Diệp Mặc người sáng tạo ra Chức thần đan hay không Đợi sau khi tiếng ồn giảm xuống, ngữ khí của Nguyệt Kỳ Siêu trở nên trầm thấp:

- Các vị đan sư và Đan Vương dự thi thân mến, nếu nói các bạn đại diện cho toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt cũng không quá đáng. Có người thậm chí không thua kém ta, thậm chí giỏi hơn ta. Nếu chúng ta đều phấn đấu là vì đan đạo, một tu sĩ Trúc Cơ Bắc Vọng Châu có thể sáng tạo ra phương thuốc

Chức thần đan, chúng ta vì sao không thể? Trước đây đại hội đan hội của chúng ta đều dựa vào Mười hai bước Đan Vương để quyết định ra năm mươi người đứng đầu. Lần này chúng ta học tập Bắc Vọng Châu, sau ba vòng mới quyết định thành tích cuối cùng.

Diệp Mặc tuy rằng không hiểu cái gì là "Mười hai bước Đan Vương" thế nhưng nghe được Nguyệt Kỳ Siêu nói trước đây bọn họ đều thi một vòng là định ra người đứng đầu, không khỏi có chút không nói được gì. Lúc trước tại cuộc thi Luyện đan danh nhân đường Bắc Vọng Châu, vòng thứ nhất đã loại ra chín phần người dự thi, Diệp Mặc đều hiểu được cảm giác đó, một vòng này lại đưa ra top năm mươi, chẳng phải là càng thêm kinh sợ. Cái Mười hai bước Đan Vương kia, không biết là vật gì, không ngờ còn có loại công hiệu này.

Ngữ khí của Nguyệt Kỳ Siêu càng ngày càng trịnh trọng - Đan Thành Nam An Châu rất coi trọng đại hội Đan Vương lần này, ta tin tưởng rất nhiều tu sĩ đều đã nhìn ra. Không sai, các bạn nhìn rất chuẩn. Tuy rằng hiện tại Tu Chân giới tựa hồ rất yên ổn, như một cái đầm nước trong, nhưng đấy chỉ là mặt ngoài mà thôi. Tương lai không lâu sau không chỉ là Nam An Châu, mà toàn bộ Tu Chân giới đại lục Lạc Nguyệt đều có khả năng bị nguy hiểm. Một số đệ tử của môn phái lớn rất có thể đã biết được một ít manh mối, nơi này là Đại hội Đan Vương, tôi không nói nhiều. Nhưng những Đan Vương và đan sư chúng ta nên làm ra một ít cống hiến vì đại lục Lạc Nguyệt, vì tu sĩ Nam An Châu luyện chế ra càng nhiều đan dược hữu ích.

Ngay cả Diệp Mặc cũng cảm thấy kỳ quái, đây là Đại hội Đan Vương, sao lại nói tới cái gì nguy cơ của Tu Chân giới? Tựa hồ nghĩ quá xa rồi.

Nhưng Nguyệt Kỳ Siêu lại không nghĩ như vậy, mà là tự nói:

- Ở Tu Chân giới thượng cổ, có rất nhiều đan dược nghịch thiên, có thể khiến cho tốc độ tu luyện của tu sĩ nhanh hơn, lại không ảnh hưởng tới căn cơ. Đáng tiếc chính là, những đan dược này rất nhiều đều đã mất đi phương thuốc. Sáu mươi năm trước, ta và một vị tiền bối cùng đi tìm một di tích thượng cổ, bên trong di tích chúng ta đã tìm được vài loại đan dược. Những

đan dược này tổng cộng có tới sáu trăm viên…

Nguyệt Kỳ Siêu nói đến đây, ngay cả Diệp Mặc đều có chút ngạc nhiên, hắn cũng giống như những tu sĩ khác, đều rất muốn biết, những đan dược bên trong di tích thượng cổ này rốt cuộc là những thứ đan dược nghịch thiên gì. Không chỉ khiến tốc độ tu luyện nhanh hơn, lại không ảnh hưởng căn cơ. Nếu như thật sự có loại đan dược này, sẽ không có một tu sĩ nào không thích, cho nên lúc này toàn bộ sàn thi đấu đều lặng ngắt như tờ.

Nguyệt Kỳ Siêu tiếp tục nói:

- Hóa Tang đan, linh thảo dùng cũng không cao cấp cho lắm, thế nhưng lại có thể trừ bỏ đan độc của tu sĩ, có thể nói nếu một khi khôi phục được phương thuốc loại đan dược này, đều là điều vui mừng đối với tất cả các tu sĩ…

Nguyệt Kỳ Siêu vừa nói ra "Hóa Tang đan", toàn bộ quảng trường nổi lên một trận xôn xao. Tu sĩ cần thăng cấp, ngoại trừ linh khí ra, chủ yếu nhất vẫn là dựa vào đan dược. Nhưng chỉ cần người tu luyện biết, ăn nhiều đan dược sẽ có đan độc, cho nên ở Tu Chân giới bất kỳ một loại linh thảo có thể trừ đan độc đều rất đáng quý.

Cho dù Diệp Mặc cũng cảm giác được tính quý báu của Hóa Tang đan, tuy rằng hắn có Duẩn Ích đan, có thể trừ đan độc, thế nhưng loại đan dược này trừ hắn ra, không ai ăn nổi? Hơn nữa Vạn niên thạch duẩn tủy của hắn cũng không còn nhiều.

Tựa hồ biết điều mình nói khẳng định sẽ khiến mọi người chấn động, Nguyệt Kỳ Siêu cũng rất bình tĩnh, chờ thanh âm yên tĩnh rồi tiếp tục nói:

- Thiên Hoa đan, bấtkỳ tu sĩ Kim Đan có tư chất gì, chỉ cần một viên Thiên Hoa đan, khẳng định có thể thăng một cấp, không có bình cảnh, không ảnh hưởng đến căn cơ. Đáng tiếc chính là, cũng đã thất lạc phương thuốc.

Thiên Hoa đan lại khiến mọi người chấn động, tuy rằng nó không mạnh

như Hóa Tang đan, nhưng vẫn khiến đông đảo tu sĩ Kim Đan đang bị đình trệ tu luyện phải kinh ngạc than vãn, ngay cả một số đại môn phái cũng kinh hãi, nếu như một môn phái có loại đan dược này, vậy thực lực của môn phái lập tức thăng lên mấy cấp nha.

Diệp Mặc trong lòng cũng cả kinh, hắn chính là dựa vào Thiên Hoa đan, trong thời gian ngắn đã vượt qua Kim Đan kỳ. Nhưng hắn tìm được Thiên Hoa đan trong cái phong ấn bát giác ở dãy núi Vạn Dược, không nghĩ tới đan dược này lại là phương thuốc thượng cổ, xem ra cái linh hồn thể bị nhốt trong phong ấn kia quả không đơn giản - Ứng Kiếp đan, có thể giúp những tu sĩ dưới cấp Hư Thần có thể nâng cao tỷ lệ thành công, Vụ Linh đan, hiện nay chúng tôi còn chưa biết rõ tác dụng của loại đan dược này, phỏng chừng có tác dụng quan trọng đối với Tâm ma kiếp. . .

Nguyệt Kỳ Siêu tuy rằng chỉ nói ra bốn loại đan dược đã bị mất phương thuốc, thế nhưng toàn bộ hiện trường đã oanh động vô số lần rồi, những đan dược này không có một loại nào mà tu sĩ không cần, không có một loại đan dược nào không đáng quý, thế nhưng những loại đan dược quý này, không ngờ đều mất đi phương thuốc, đây là chuyện gì vậy?

Nói đến đây, Nguyệt Kỳ Siêu thở dài một hơi thở, - Đáng tiếc chính là phương thuốc của những đan dược quý này đều đã biến mất, ta và vài Đan Vương đã nghiên cứu vài chục năm, đáng tiếc vẫn không có khả năng luyện chế ra một loại trong đó, nhiều nhất chỉ có thể biết được thành phần đại khái của nó mà thôi. Hôm nay Tu Chân giới cũng không ổn định, ta và vài tiền bối sau khi thương lượng, quyết định xuất ra số đan dược còn lại cấp cho các vị đan sư Đan Vương đến dự thi. Hi vọng có người có thể giống như Diệp Mặc ở Bắc Vọng Châu, có thể khôi phục được phương thuốc vốn có của mấy loại đan dược này.

Nguyệt Kỳ Siêu nói đến đây, tu sĩ dự thi và người có mặt trên quảng trường cũng đã hiểu rõ một ít ý tứ, Diệp Mặc cũng suy đoán được. Có lẽ thành chủ lấy ra số đan dược còn lại, phát cho bọn họ, mỗi người một viên, xem ai nghiên cứu ra được thành phần của đan dược, đồng thời tìm lại được

phương thuốc đã mất.

Nếu như đây là đề thi, Diệp Mặc cảm giác mình thật sự là quá may mắn, chính hắn đã nghiên cứu ra "Thiên Hoa đan" thậm chí ngay cả đan dược đều đã luyện chế ra rồi. Nếu như hắn nhận được một viên "Thiên Hoa đan" vậy hắn căn bản là không cần động tay, đã có phương thuốc rồi.

Nhưng nhìn ngữ khí của vị Nguyệt thành chủ này, đan dược bọn họ đoạt được khẳng định không phải một vài loại này, khẳng định còn có thứ quý giá hơn, chỉ là người ta chưa nói, Diệp Mặc cũng không cần để ý.

Quả nhiên Nguyệt thành chủ tiếp tục nói:

- Những đan dược này tổng cộng có khoảng gần sáu trăm viên, cho nên đề thi thứ nhất tại Đại hội Đan Vương lần này chính là phát cho mỗi người dự thi một viên đan dược, hi vọng mọi người có thể nghiên cứu ra thành phần của đan dược, đồng thời tìm lại được phương thuốc vốn có của nó. Những đan dược này đều là linh đan cửu phẩm, bất luận người dự thi nhận được là đan dược gì, đều rất công bằng.

Quả đúng là như vậy, Diệp Mặc không biết mình nên nói cái gì nữa, nếu như hắn nhận được một viên "Thiên hoa đan", vậy vận khí quả thực quá nghịch thiên rồi. Thế nhưng trong tình huống, khả năng hắn nhận được Thiên Hoa đan là rất lớn, bởi vì từ trong miệng của vị Nguyệt thành chủ này, Diệp Mặc biết hôm nay Thiên Hoa đan có ít nhất hai trăm viên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1100

Bài Thi Đạt Điểm Tuyệt Đối

Diệp Mặc nghĩ đến hắn và mọi người đều là cùng một vạch xuất phát, thìhắn lại không quá để ý đến việc có lấy được 'Thiên Hoa Đan' hay không. Lấy được 'Thiên Hoa Đan' thì hắn cũng chỉ là đỡ được chút thời gian mà thôi. Nói thật ra, nếu như để hắn chọn, nói không chừng hắn có thể sẽ chọn ‘Hóa Tang Đan’. Coi như là chọn ‘Hóa Tang Đan’, hắn cũng không thấy là mình sẽ thua người khác.

- Vòng thi đấu thứ nhất có thời gian là ba ngày, hiện tại bắt đầu phân phát đan dược, cuộc thi bắt đầu.

Sau khi Nguyệt Kỳ Siêu tuyên bố bắt đầu cuộc thi, đan dược từng viên một đã được phân phát xuống dưới.

Diệp Mặc cười thầm trong lòng, cho dù là hắn phân tích 'Thiên Hoa Đan' cũng phải dùng đến mấy tháng trời, tuy rằng không phải là mỗi giờ mỗi khắc đều ngồi phân tích, thế nhưng cũng không chỉ có ba ngày. Ba ngày để tìm ra thành phần của một viên đan dược thật sự là quá ngắn rồi. Dù là bản thân Nguyệt Kỳ Siêu cũng nói vài chục năm mới có đáp án.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc thầm than rằng mình thật may mắn, nếu như không phải hắn đột nhiên gặp được nội đan của 'Đề Hoa Thú', nói không chừng đến bây giờ hắn cũng không thể phân tích được. Đề thứ nhất này là phải căn cứ theo số linh thảo được cấp cho rồi.

Vài phút sau, Diệp Mặc nhận được viên đan dược của mình, rõ ràng là một viên 'Thiên Hoa Đan'. Đối với Diệp Mặc mà nói tuy rằng có nhận được 'Thiên Hoa Đan' hay không thì cũng không phải là vấn đề, thế nhưng thật sự

nhận được rồi thì cũng là một chuyện tốt.

Hầu như tất cả đan sư và Đan Vương đã nhận được đan dược đều bắt tay vào phân tích, còn Diệp Mặc thì cảm giác bản thân thật nhàn rỗi không có việc gì. Hắn bắt đầu quan sát những mồi lửa của các đan sư và Đan Vương khác, khi Diệp Mặc thấy năm sáu chục loại mồi lửa kỳ dị cùng lúc, nhất thời không thể nói được lời nào.

Trên cơ bản là mỗi Đan Vương đều có một mồi lửa kỳ dị, mà linh đan sư cao cấp cũng có hơn mười người có mồi lửa kỳ dị. Cho dù là 'Tử Quỷ Hỏa' thì hắn cũng thấy có một người sở hữu.

Ngoài ra, còn có ‘Thạch Bì Hỏa’, ‘Hắc Kiền Cốt Viêm’, ‘Lam Hoàng Diễm’, ... những mồi lửa này căn bản đều vô cùng bình thường, mà loại 'Mộc Tâm hỏa' Cố Mân Tiềm dùng cũng có đến bốn người đang sử dụng.

Khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là hắn thấy được hai Thiên hỏa, một chính là mồi lửa ‘Cực Canh Hỏa’ đứng thứ tư trong Thiên hỏa do Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương của Đan thành sử dụng. Mà đứng thứ bảy Thiên hỏa là 'Lam Nhan Hỏa' cũng đang được một tên tu sĩ Bích Đan Tông sử dụng, y là một Đan Vương tứ phẩm tên là Khâu Niệm Sinh.

Lai lịch của 'Lam Nhan Hỏa' thì Diệp Mặc biết, ngày trước Vưu Phương Bình đã kể với hắn chuyện Đế Quốc Hàn Lương phát hiện được 'Lam Nhan Hỏa', sau đó lại cống hiến cho Bích Đan Tông để Đế Quốc Hàn Lương có thể lấy được hai suất tham gia Vẫn Chân Điện. Không nghĩ tới 'Lam Nhan Hỏa' lại cấp cho Khâu Niệm Sinh dùng. Thế nhưng Khâu Niệm Sinh dù sao cũng là một Đan Vương tứ phẩm, mồi lửa này cũng chỉ có thể cấp cho y dùng là hợp lý nhất rồi.

Ngoại trừ hai tu sĩ sử dụng Thiên hỏa, Diệp Mặc còn chú ý tới có một tên sử dụng ‘Muội Sát Hỏa’, 'Muội Sát Hỏa' ở Tu Chân Giới là mồi lửa kỳ dị xếp thứ mười ba, gần với 'Tử Quỷ Hỏa' của Diệp Mặc. Có thể nói là hai mồi lửa tương đương không hơn kém gì nhau, thế nhưng Diệp Mặc quan tâm y cũng không chỉ vì 'Muội Sát Hỏa' của y, mà là cách thức cùng tốc độ phân

giải đan dược của y quả thực là hết sức lưu loát và sinh động. Diệp Mặc khẳng định so với việc hắn phân giải 'Thiên Hoa Đan' trước kia thì lợi hại hơn nhiều.

Diệp Mặc đứng đó quan sát người khác, thế nhưng cũng có người đang quan sát hắn. Ninh Khinh Tuyết thấy Diệp Mặc căn bản là cả mồi lửa cũng không có lấy ra, nhất thời trong mắt tràn ngập lo lắng. Thậm chí trong lòng còn có một chút thương tiếc, Diệp Mặc là một tán tu, không thể so với các tu sĩ xuất thân từ đại môn phái được, y khó có thể có được một mồi lửa kỳ dị tốt.

Lục Vô Hổ có chút hứng thú nhìn Diệp Mặc đang quan sát xung quanh, bỗng nhiên cười cười lẩm bẩm:

- Tên nhóc này hay thật nha, không phải là mang tên tuổi của ta đi báo danh sau đó trà trộn vào đây chơi chứ?

Diệp Mặc tựa hồ cảm giác được có người đang quan sát mình, hắn lập tức biết là do mình không làm ra động tác gì cả, nghĩ cũng không hề nghĩ liền xuất ra Anh hỏa của mình.

- Anh hỏa?

Lục Vô Hổ cười khổ lắc đầu, không tiếp tục quan sát Diệp Mặc nữa.

Dùng Anh hỏa tham gia đại hội Đan Vương, đây quả thực là ngược đời mà. Trong cuộc thi Đan Vương này thì người kém nhất cũng không có sử dụng Anh hỏa. Cho dù là Đan Sư hay là Đan Vương thì cũng đều có một loại Thiên hỏa hoặc Địa hỏa, có lẽ cũng có người không có mồi lửa kỳ dị nhưng so với Anh hỏa tự thân thì vẫn mạnh hơn nhiều lắm.

Đối với tu sĩ mà nói, thời gian ba ngày căn bản không tính là cái gì. Vài tên tu sĩ có thù oán với Diệp Mặc đều theo dõi hắn, khi chúng thấy Diệp Mặc xuất ra Anh hỏa đều thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng chúng không có đem một Linh đan sư thất phẩm vào mắt, thế nhưng vạn nhất hắn giải ra được

phươngthuốc thượng cổ, thì bọn chúng không có khả năng động tới nữa rồi. thậm chí là chúng còn phải xem xem Diệp Mặc có muốn tìm bọn chúng không nữa.

Mà ở trên khán đài, Phương Chủng Sư cùng với sư phụ đều ở chỗ Phiêu Miểu Tiên Trì, nhưng hiện Phương Chủng Sư đang đứng ngồi không yên rồi. Nếu như Ninh Khinh Tuyết không có lừa gạt y việc Diệp Mặc kia thật sự luyện chế ra được 'Chức Thần đan', vậy thì y không có chút cơ hội nào rồi. Nhưng lại rất có thể thực hiện lời hứa bế quan trăm năm của mình.

Khi Khâu Tuyết và Quách Kỳ Phàm biết tên của Diệp Mặc cũng khiếp sợ không thôi, bọn họ đều mơ hồ biết được Diệp Mặc là đến từ Bắc Vọng Châu, hiển nhiên Diệp Mặc rất có thể là tu sĩ nghịch thiên mà thành chủ Nguyệt Kỳ Siêu đã nói tới.

Một người cũng đang rất khiếp sợ là Hoàng Ngọc Sơn của Lôi Khí Tông, y biết chính xác Diệp Mặc là đến từ Bắc Vọng Châu, hơn nữa cũng biết tên của Diệp Mặc. Lúc này y tuy rằng không dám khẳng định tên Lạc Tiểu Mặc trước mặt này có phải là Diệp Mặc trong lời nói của Nguyệt Thành chủ hay không, thế nhưng y lại có thêm một chút băn khoăn lo lắng. Y căn bản không dám giấu diếm suy đoán của mình, lập tức đem nó nói cho tu sĩ Hư Thần bên cạnh.

Tên tu sĩ Hư Thần nhìn chằm chằm vào Anh hỏa trong tay Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới cau mày nói:

- Theo như lời con nói, thì người này rất có thể chính là tu sĩ ngày trước đã luyện chế ra 'Chức Thần đan', khi đó hắn dùng Trúc Cơ chân hỏa, hiện tại lại dùng Nguyên Anh Anh hỏa, đều là không có mồi lửa kỳ dị...

Dừng một chút, tên tu sĩ Hư Thần lại nói:

- Đợi lát nữa xem, nếu như thật là hắn, chúng ta không chỉ không thể tiếp tục tìm hắn báo thù, mà tốt nhất là đem nốt cả gốc 'Ngũ Thái Liên' còn lại cấp cho hắn.

Hoàng Ngọc Sơn gật đầu, không dám nói gì. Y biết ý tứ của sư thúc, nếu như đối phương thật là tu sĩ đã luyện chế ra 'Chức Thần đan', vậy thì không nói đến mình có đi tìm hắn báo thù hay không, chỉ cần hắn không tìm đến mình thì coi như là đã phải niệm A Di Đà Phật rồi.

Thời gian ba ngày nhanh chóng kết thúc, Diệp Mặc cũng như các tu sĩ khác, đều đem phương thuốc của mình viết lại trên ngọc giản rồi nộp lên. Tuy rằng viết ra phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan' này trong lòng Diệp Mặc có chút không nỡ, thế nhưng hắn cũng biết, 'Thiên Hoa Đan' là một loại đan dược phú quý, không có khả năng phổ cập như Nguyệt Kỳ Siêu nói. Có ai lại đi dùng nội đan của ma thú cấp bảy để luyện chế đan dược cho tu sĩ Kim Đan tu luyện không? Coi như là có, thì cũng sẽ không nhiều.

Vì vậy cho dù có công khai phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan' hay không, thì hắn cũng không để ý nhiều.

Diệp Mặc biết 'Thiên Hoa Đan' có mười một loại linh thảo, trong đó năm loại là linh dược chủ yếu, lần lượt là ‘Thủy Ma Hải Đài’, 'Yên vụ chi lan', ‘Lạc Hoàng Tam Diệp Thảo’, ‘Xích Quang Quả’, và nội đan 'Đề Hoa Thú'.

Lúc trước hắn luyện chế 'Thiên Hoa Đan', sử dụng chính là nội đan của 'Đề Hoa Thú' cấp bảy, hắn không biết nội đan của 'Đề Hoa Thú' dưới cấp bảy có thể luyện chế được 'Thiên Hoa Đan' không, thế nhưng căn cứ vào suy đoán của hắn, thì nội đan 'Đề Hoa Thú' thấp hơn cấp sáu thì hiệu quả đan dược sẽ không cao. Trừ phi một lò đan dược cho ra ít đan dược hơn, bằng không thì hiệu quả của 'Thiên Hoa Đan' sẽ bị hạ thấp.

Để đảm bảo tính chuẩn xác của đan dược, Diệp Mặc viết đáp án là nội đan 'Đề Hoa Thú' phải là cấp sáu trở lên.

Tám vị giám khảo, có sáu vị là Đan Vương, Lục Vô Hổ và Kỷ Bấm chỉ là giám khảo danh dự, coi như là chỉ có sáu vị Đan Vương làm việc, hơn năm trăm ngọc giản chứa đáp an đều nhanh chóng được chọn lọc ra.

Tuy rằng mọi người đều biết, tiêu chuẩn đáp án của đề thi lần này cũng

không cần phải hoàn chỉnh, muốn làm ra một đáp án hoàn chỉnh gần như là không thể, thế nhưng giám khảo có thể căn cứ vào số lượng dược liệu tìm được trong đáp án để cho điểm các thí sinh.

Khác với Diệp Mặc, đại bộ phận Đan Sư sau khi nộp bài thi đều rất khẩn trương. Nếu như không phải đại hội có quy định, thì các tu sĩ đều đã sớm bắt đầu thảo luận với nhau rồi.

Diệp Mặc thì không có chút khẩn trương nào, ngồi ở tại vị trí dự thi của mình, cái đề thi này hắn đã làm hết mấy tháng rồi, nếu như vẫn không thể lấy được hạng nhất, vậy thì có thể đi mua một miếng đậu hũ, sau đó đập đầu vào mà chết đi.

- 'Thiên Hoa Đan', mười một loại linh thảo?

Ngũ Thản cầm bài thi của Diệp Mặc rồi khiếp sợ thốt lên, là một giám khảo, y cũng không xem trọng đề mục lần này. Bởi vì y cũng là một Đan Vương, hơn nữa còn là Đan Vương lục phẩm, y cũng đã từng phân tích qua Hóa Tang đan, Thiên Hoa đan, Ứng Kiếp đan, Vụ Linh đan Y cùng với hai vị thành chủ Đan thành và hai người Đan Sư có danh tiếng trong giới luyện đan đều đã phân giải ra được mười loại dược liệu của loại 'Thiên Hoa Đan' này, thế nhưng bọn họ đều biết 'Thiên Hoa Đan' có mười một loại linh dược, nhưng một loại cuối cùng thì lại không có ai phân tích ra được.

- Có người phân tích ra mười một loại linh dược của 'Thiên Hoa Đan' rồi sao?

Ngoại trừ Kỷ Bấm và Lục Vô Hổ ra, sáu Đan Vương còn lại sau khi nghe được lời này thì nhất thời đều chạy tới trước mặt Ngũ Thản.

- Thành phần chú yếu bao gồm: ‘Thủy Ma Hải Đài’, 'Yên vụ chi lan', ‘Xích Quang Quả’, nội đan của 'Đề Hoa Thú'... Dược liệu phụ trợ gồm ‘Minh Thiên Ma’, ‘Ngưng Quang Thảo’... Không đúng, cái phương thuốc này có thêm thành phần là nội đan của 'Đề Hoa Thú'...

Thẩm Nghiễn Thanh vui mừng đọc một chút phương thuốc của thí sinh này, chỉ là còn chưa có đọc xong, y đã nhìn thấy chỗ khác biệt rồi, chính là thêm một nội đan 'Đề Hoa Thú'.

- Nội đan 'Đề Hoa Thú', nội đan 'Đề Hoa Thú'...

Nguyệt Kỳ Siêu lẩm bẩm vài lần, bỗng nhiễn thốt lên:

- Tôi tại sao không nghĩ đến nhỉ? Dùng nội đan của yêu thú, hóa ra là dùng nội đan của yêu thú...

Y cũng không biết rằng trước đây Diệp Mặc cũng không nghĩ đến việc dùng nội đan 'Đề Hoa Thú', hắn còn nghĩ đến việc dùng linh tinh có thể ăn chết người nữa, chỉ là do ngẫu nhiên bắt gặp một viên nội đan 'Đề Hoa Thú' được bán đấu giá, lúc này mới nghĩ đến việc cho nội đan của 'Đề Hoa Thú' này vào phương thuốc.

- Nam An Châu của chúng ta rốt cuộc cũng xuất hiện một Đan Sư thiên tài rồi sao? Không ngờ trong ba ngày lại có thể phân tích hoàn chỉnh phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan'.

Nguyệt Kỳ Siêu cầm phương thuốc của Diệp Mặc mà nhướng mày, trong lòng không ngừng kích động.

Y đã rất khẩn cấp muốn nhìn thấy người tu sĩ này là ai rồi.

- Là một tán tu, Lạc Tiểu Mặc, tên này sao cũng có một chữ Mặc. Không ngờ chỉ là một Linh đan sư thất phẩm, quả nhiên là thiên tài, căn bản là không thể nhìn ra mà Nguyệt Kỳ Siêu đem tên giả của Diệp Mặc đọc lên.

- Ngân Nguyệt thành chủ, tôi cảm thấy phương thuốc của 'Thiên Hoa đan' này rất khả quan, chúng ta bây giờ có nên luyện chế thử không?

Một giám khảo là Đan Vương tứ phẩm Triệu Thuận Thiên lên tiếng đề nghị. Nguyệt Kỳ Siêu là một Đan Vương thất phẩm, có danh hiệu là Đan Vương Ngân Nguyệt, vì vậy mọi người đều gọi y là Ngân Nguyệt thành chủ.

- Không.

Nguyệt Kỳ Siêu lập tức lắc đầu:

- Phương thuốc này là của Đan Sư Lạc Tiểu Mặc phân tích ra, chúng ta cần tôn trọng thành quả của anh ta, chính chúng ta ở đây đều biết rõ phương thuốc này chắc chắn có thể luyện chế thành công 'Thiên Hoa Đan', thế nhưng chúng ta vẫn phải đợi anh ta là người đầu tiên luyện chế. Đây chính là sự tôn trọng dành cho một Đan Sư.

Nói xong, Nguyệt Kỳ Siêu xoay người nhìn những Đan Vương còn lại rồi nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta tiếp tục chấm điểm các bài thi, lấy ra một trăm bài điểm cao nhất, sau đó tiến hành vòng thi thứ hai. Về phần bài thi này, ý kiến của tôi là cho điểm tuyệt đối.

Ngũ Thản lập tức gật đầu đồng ý:

- Tôi cũng tán thành điểm tuyệt đối, bất luận là phương thuốc này cuối cùng có thể luyện chế ra 'Thiên Hoa Đan' hay không, nhưng chỉ có một mình thí sinh này viết ra được mười loại dược liệu chính xác, lại còn có thể viết ra thêm một dược liệu mà chúng ta không ngờ tới là nội đan 'Đề Hoa Thú', vậy thì bài thi này hoàn toàn xứng đáng được điểm tuyệt đối.

Bốn người giám khảo khác đều gật đầu, hiển nhiên đối với việc bài thi này được điểm tuyệt đối không có bất cứ ý kiến dị nghị nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1101

Thứ Hạng Gây Xôn Xao

Đề thi đầu của đại hội Đan Vương tuy rằng vô cùng khó khăn, thế nhưng đối với ban giám khảo mà nói thì cực kỳ giản đơn, chỉ cần căn cứ đáp án dược liệu nhiều ít mà cho điểm là xong Mọi người chờ đợi chưa tới một canh giờ, thì Đan Vương Nghiễn Điền - Thẩm Nghiễn Thanh đứng trên chỗ cao nhất của đài giám khảo cao giọng tuyên bố:

- Vòng thi thứ nhất của đại hội Đan Vương lần này đã kết thúc, đồng thời đã chọn ra được một trăm đan sư và Đan Vương xuất sắc nhất, bây giờ tôi sẽ đọc tên của một trăm thí sinh này, những ai được đọc tên xin lưu lại để tiến hành vòng thi thứ hai. Những ai không được đọc tên xin mời rời khỏi khu vực thi đấu, chờ đại hội kết thúc vẫn sẽ có cơ hội được rất nhiều các môn phái mời hợp tác.

Khi Thẩm Nghiễn Thanh nói, bất luận là người xem, tu sĩ các môn phái hay là chính những người dự thi đều tuyệt đối yên tĩnh. Đặc biệt là những người dự thi, coi như là không thể lọt vào top năm mươi, thế nhưng có thể lưu lại trong một trăm hạng đầu, vậy thì đó đã là một loại vinh dự, và cũng là một sự trợ giúp đối với tiền đồ bản thân sau này.

Thẩm Nghiễn Thanh cũng không có buông bảng thứ hạng trong tay xuống, mà là theo thứ tự lớn tiếng đọc:

- Linh đan sư cửu phẩm Cổ Hữu Điền của Vũ Đan Môn đạt 43. 5 điểm xếp thứ một trăm, Linh đan sư cửu phẩm Vương Tiêu Táp của Đan Thành đạt 43. 9 điểm xếp thứ chín mươi chín… Đan Vương nhất phẩm Hầu Tây Bảo của Thiên Dược Hồ đạt 55. 2 điểm xếp thứ 72, Đan Vương nhất phẩm Phùng Lăng của Thiên Tinh Phái đạt 56 điểm xếp thứ bảy mươi mốt.

Một số đan sư và Đan Vương thuộc về các tông môn vừa được đọc tên thì đã có người đến chúc mừng rồi, tuy chỉ là nhỏ giọng chúc mừng, thế nhưng cái loại vinh dự này đã đủ để những tông môn này thỏa mãn không ngớt rồi, còn những đan sư và Đan Vương này thì càng thỏa mãn hơn. Đã lọt được vào 100 hạng đầu thì cũng có ý nghĩa là danh tiếng của họ đã đại chấn.

Phùng Lăng của Thiên Tinh Phái nghe được mình được 57 điểm xếp thứ 71 thì không thể nào tin được. tuy rằng y rất cao ngạo, thế nhưng nơi đây là đại hội Đan Vương, với y mà nói thì có thể lọt vào được 100 người đứng đầu đã vô cùng thỏa mãn rồi, không nghĩ tới y lại hoàn thành vượt qua dự tính, không chỉ lọt vào top 100 mà hơn nữa còn là được xếp thứ 71.

Y mặc dù đang ở trên đài thi đấu, đã tưởng tượng đến việc mình kiêu ngạo ra sao khi đứng trước Duẫn Phán Điệp sư muội rồi. Cô khẳng định sẽ không nghĩ đến mình đạt thành tích xếp hạng 71, giờ khắc này y không ngờ lại nhớ tới cái tên Lạc Tiểu Mặc kia, hắn và Đan Vương Hồ Mân cũng chưa thấy được đọc tên, phỏng chừng là thi rớt rồi chăng?

Không đợi cho Phùng Lăng vui mừng vì nghĩ Hồ Mân thi rớt, thì đã được Thẩm Nghiễn Thanh đọc lên:

- Đan Vương nhị phẩm Cố Mân Tiềm tán tu Thanh Hồ đạt 62. 8 điểm xếp thứ 43, Đan Vương nhị phẩm Lao Hề Vũ Đan Môn đạt 63 điểm xếp thứ 42…

Phùng Lăng sửng sốt, không còn vẻ thỏa thuê mãn nguyện nữa, tuy rằng y không có xem nhẹ Đan Vương Hồ Mân, thế nhưng y không cho là y kém hơn Đan Vương Hồ Mân, thế nhưng người ta đã lọt vào tận top 50 của vòng thi thứ nhất, mà y còn đang xếp thứ 71, cái thành tích này căn bản là không đáng để tự kiêu rồi. Duy nhất khiến y cảm thấy thoải mái chính là cái tên đồ đệ của Đan Vương Hồ Mân kia chắc là thực sự rớt rồi, không có nghe được tên của hắn.

Tâm tình của Mạc Hữu Thâm khi ngồi ở chỗ ngồi dành cho khách quý đang liên tục biến đổi, sau khi y nghe được ‘Chức Thần Đan’ là do Diệp

Mặc luyện chế, thì đã khẩn trương không ngớt rồi. Y thực rất lo lắng cái tên Diệp Mặc luyện chế ra 'Chức Thần Đan' kia chính là Diệp Mặc đang xuất hiện ở đây, nếu thật là như vậy, y không chỉ không giết được Diệp Mặc, thậm chí còn lo lắng sẽ bị Diệp Mặc giết. Tuy sư phụ của y là Đan Vương Trường Thuận cũng rất lợi hại, thế nhưng nếu như Diệp Mặc thực sự muốn mượn cớ để giết y, thì sư phụ của y cũng không có cách nào để bắt bẻ được một thiên tài có thể luyện chế ra được 'Chức Thần Đan' cả.

Thế nhưng hiện tại y lại nghe được Thẩm Nghiễn Thanh thông báo ra đến người xếp thứ ba mươi rồi mà cũng không thấy có tên của Diệp Mặc, y cuối cùng cũng có chút yên tâm. Y tin tưởng rằng cho dù Diệp Mặc có lợi hại, thì cũng chỉ là một tên Linh đan sư thất phẩm, không thể nào lọtvào top 30 người đứng đầu được. Tên được thành chủ Thẩm Nghiễn Thanh đọc lên đều là các Đan Vương, hầu như là không có Linh đan sư nào.

Mà hiện tại Ninh Khinh Tuyết đang ngồi ở khán đài của 'Phiêu Miễu Tiên Trì' cũng hoàn toàn quên mất những người chung quanh, trong mắt của nàng chỉ có một mình Diệp Mặc, và cũng đang rất khẩn trương nghe Thẩm Nhiễn Thanh báo tên của các thi sinh lọt qua vòng một, chính cô cũng không biết rằng móng tay của mình đã cắm thủng cả lòng bàn tay, thậm chí đã có vệt máu đang chảy xuống.

Phương Chủng Sư mặc dù đang nghe Thẩm thành chủ đọc tên các thí sinh vượt qua vòng một, nhưng vẫn rất quan tâm đến Ninh Khinh Tuyết bên cạnh. Khi y phát hiện Ninh Khinh Tuyết dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay đến chảy máu, trong lòng y cũng tràn ngập nghi hoặc, y không rõ Ninh Khinh Tuyết vì sao lại khẩn trương như vậy, lẽ nào có người cô rất quan tâm đang là thí sinh ở bên dưới?

- Tán tu Đan Vương tam phẩm Tông Sư Đạo 71, 5 điểm xếp thứ mười bốn, Đan Vương tứ phẩm Vương Mậu của Đan thành 71. 7 điểm xếp thứ mười ba...

Thẩm Nguyệt Thanh càng đọc tên các thí sinh, toàn hội trường lại càng im lặng, bởi vì mọi người biết, lọt vào top 30 của vòng thứ nhất đều là những

tinh anh tuyệt đối. Đại hội Đan Vương khác với các đại hội luyện đan khác, vì ngay ở vòng thứ nhất đã thể hiện ra hết thực lực luyện đan của các thí sinh rồi.

Thế nhưng sắp đến lượt top 10 người đứng đầu, một ít tu sĩ đã có chút thiếu kiên nhẫn, bắt đầu nhỏ giọng suy đoán.

- Tôi đoán là vị trí đệ nhất sẽ thuộc về Đan Vương Bán Tiên - Từ Bán Xương của Đan thành rồi, y dù sao cũng là một Đan Vương ngũ phẩm.

- Không nhất định, Đan Vương tứ phẩm Quý Bưu Đình của Thiên Dược Hồ cũng có thực lực rất mạnh, nhiều lần ở các đại hội luyện đan đều đạt được hạng nhất, vì thế y chắc cũng có thực lực để tranh hạng nhất ở vòng thi đầu tiên này.

- Đan Vương Sinh Đình cũng rất được, thế nhưng đại hội lúc trước y tham gia sao có thể so sánh với đại hội Đan Vương chứ? Huống chi còn có Đan Vương Niệm Sinh của Bích Đan Tông sử dụng thiên hỏa nữa.

- Đúng là Đan Vương Niệm Sinh sử dụng Thiên hỏa, vậy thì làm sao, Đan Vương Bán Tiên cũng chính là sử dụng 'Cực Canh Hỏa' cao cấp đó.

Không biết là do cảm giác được những tiếng nghị luận xôn xao, hay là bởi vì nguyên nhân khác, âm thanh của Thẩm Nguyệt Thanh đột nhiên lớn thêm:

- Đan Vương nhị phẩm Lý Khải Lượng của Hợp Hoan Phái 73. 2 điểm xếp thứ chín,... Đan Vương tứ phẩm Thanh Điệp của Thanh Mộng Trai 74. 1 điểm xếp thứ sáu, Đan Vương tứ phẩm Khâu Niệm Sinh của Bích Đan Tông 74. 3 điểm xếp thứ năm, Đan Vương tứ phẩm Quý Bưu Đình của Thiên Dược Hồ 74. 9 điểm xếp thứ tư, Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương của Đan thành 77 điểm xếp thứ ba...

WOA…Không đợi Thẩm Nguyệt Thanh đọc tên của hai người cuối cùng, hiện trường đã hoàn toàn oanh động lên.

- Làm sao có thể, toàn bộ Đan Vương tam phẩm và Đan Vương tứ phẩm đều đã có tên hết rồi, thậm chí cả Đan Vương ngũ phẩm - Đan Vương Bán Tiên cũng chỉ xếp hạng ba, vậy hai người hạng nhất, hạng nhì là ai? Chẳng lẽ còn có Linh đan sư có khả năng này sao?

- Đúng, cần phải cho bọn tôi một lời giải thích.

- Coi như là có Linh đan sư thiên tài như vậy, cũng không thể nào lại xuất hiện liền hai người chứ?

- Đan thành không thể làm chúng tôi thất vọng như vậy.

Toàn trường trở thành một mảnh ồn ào, hiển nhiên là hai Đan Vương cao cấp Từ Bán Xương và Quý Bưu Đình đều được rất nhiều người kỳ vọng, nếu như Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương lấy được hạng nhất thì sẽ rất bình thường, nhưng giờ ngay cả y cũng không có giành được hạng nhất, thế nên những Đan Vương còn lại đều tranh cãi ầm ĩ lên.

Tuy rằng Tu Chân Giới là cường giả vi tôn, thế nhưng ở sâu trong lòng tất cả các tu sĩ, cũng luôn khát vọng có một nơi công bằng. Mà Đan thành được tôn kính như vậy cũng bởi vì Đan thành không những có thực lực mạnh mẽ không có bất cứ thế lực nào siêu việt hơn, nhưng Đan thành cũng rất chú ý đến hai chữ công bằng, công chính, chí ít ở phạm vi bên trong và xung quanh toàn bộ Đan thành là như vậy. Nếu như ở đây mà cũng có sự đen tối, vậy thì sự thất vọng trong lòng những tu sĩ này cũng có thể hiểu được.

Diệp Mặc cũng rất nghi hoặc, phương thuốc của hắn vốn có thể luyện chế ra 'Thiên Hoa Đan', đạt được vị trí đệ nhất hay là hạng nhì cũng không có vấn đề gì, thế nhưng theo y quan sát, những Đan Vương có khả năng khống chế lửa rất tốt cũng đã được đọc tên hết rồi. Một số Đan Vương không được đọc tên thì khả năng khống chế lửa kém hơn một chút, tuyệt đối không có khả năng được vào hai hạng đầu, lẽ nào thực sự có một Linh đan sư giống như mình? Hay là thực sự có ẩn tình ở đây?

Bỗng nhiên Diệp Mặc nhớ tới tu sĩ lúc trước dùng 'Muội Sát Hỏa', tốc độ

phân giải đan dược của y cũng hết sức lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, không có chút chậm chạp đứt đoạn nào, càng không có bất cứ sự vội vàng xao động nào trong tâm tính, lẽ nào y chính là tu sĩ cuối cùng?

Thẩm Nguyệt Thanh chờ mọi người giảm bớt kích động, bỗng nhiên huýt dài một tiếng. Thanh âm xé trời bay đến tai toàn bộ các tu sĩ có mặt trong quảng trường đang lớn tiếng bàn luận, giờ khắc này hoàn toàn bị áp chế xuống. Toàn Trường lại lần nữa yên tĩnh lại. Ở quảng trường đại hội Đan Vương thậm chí là toàn bộ Đan thành, không còn người nào dám tiếp tục làm xôn xao lên nữa. Coi như là biết rõ có nội tình đen tối, thì cũng không dám gây tiếng động nữa nếu không thì chính là đi vào đường chết.

Theo sát tiếng huýt dài của Thẩm Nguyệt Thanh là một đạo thần thức vô cùng cường hãn đảo qua toàn bộ quảng trường đại hội Đan Vương. Hầu như tất cả tu sĩ có mặt ở đây đều có cảm giác bị nhìn thấu tận tâm can, nên càng không dám nói thêm bất cứ lời nào, toàn bộ đều yên tĩnh trở lại. bởi vì mọi người đều biết, đạo thần thức còn cường hãn hơn tiếng huýt dài của Thẩm Nguyệt Thanh chính là của một tu sĩ Hóa Chân đỉnh, loại tu sĩ này nếu muốn giết ai, căn bản là không cần phải đứng lên, chỉ cần đứng từ xa biến hóa ra chân nguyên thành một tay là có thể giết được bất cứ một tu sĩ phổ thông nào.

Chờ cho toàn bộ quảng trường hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Thẩm Nguyệt Thanh lúc này mới lại cao giọng:

- Đan thành chúng tôi ở Nam An Châu đứng sừng sững cả ngàn năm, có lẽ sẽ có chút tỳ vết, thế nhưng ở đại hội Đan Vương này, chắc chắn không có người nào dám gian lận, bất luận kẻ nào đạt được ba thứ hạng đầu đối với Đan thành mà nói đều là chuyện cực tốt. Coi như là tôi hay là Ngân Nguyệt thành chủ, thì cũng không thể chỉ định ba thứ hạng đầu ở đại hội Đan Vương này.

Rất nhiều tu sĩ ở hiện trường đều đã hiểu được, đúng vậy, đây rõ ràng không phải là có nội tình đen tối, nếu như Đan thành cũng dám làm như vậy, thì sau này Đan thành cũng chỉ có cái danh Đan thành thôi, không thể làm

một Đan thành nhất hô bá ứng như trước được.

Thấy mọi người tựa hồ đã nghĩ thông suốt, Thẩm Nguyệt Thanh lại một lần nữa gia tăng thanh âm:

- Huống chi, chúng ta còn có tiền bối Lục Vô Hổ - ‘Lục Địa Khí Thần’, cùng với tông sư trận pháp cấp chín Kỳ Bẩm làm giám khảo danh dự, vậy thì ai dám gian lận trong đại hội Đan Vương này chứ?

Những lời này đã triệt để khiến toàn bộ tu sĩ trong quảng trường tỉnh táo lại, tên của tiền bối ‘Lục Địa Khí Thần’ không thể tùy tiện gọi được, có người nói đó là tu sĩ tiền bối lớn tuổi nhất của Nam An Châu rồi. Coi như là Đan Vương bát phẩm tiềm tu trong Đan thành này gặp được 'Lục Địa Khí Thần' cũng phải tôn kính gọi một tiếng tiền bối, vậy thì có ai dám ở trước mặt người này gian lận chứ?

- Nghiễn Điền thành chủ, chúng tôi tin tưởng ngài, chúng tôi tin tưởng đại hội Đan Vương, xin ngài tiếp tục báo tên của đan sư đạt hạng nhất và hạng nhì ra đi.

- Đúng vậy, chúng tôi tin tưởng Đan thành.

Thẩm Nguyệt Thanh biết là y đã không cần phải giải thích tiếp rồi, y gật đầu rồi lại lần nữa cao giọng đọc lên:

- Tán tu Linh đan sư cửu phẩm Cửu Kiền 90 điểm xếp hạng nhì...

Cửu Kiền là ai? Cái tên này vừa được đọc lên hầu như khiến tất cả mọi người đều đặt một dấu chấm hỏi trong lòng, thế nhưng lại không một ai biết Cửu Kiền. Không ngờ chỉ là một Linh đan sư cửu phẩm, lại có thể đạt được 90 điểm, hơn người đứng thứ ba những 13 điểm, đây có thể nói là số điểm cao nhất trong top 100 rồi. Những đan sư hơn nhau một thứ hạng cách biệt 2 điểm thôi đã là rất giỏi rồi, vậy mà tên Cửu Kiền này lại hơn hẳn Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương những 13 điểm.

Hóa ra người này tên là Cửu Kiền, hơn nữa còn là một Linh đan sư cửu

phẩm. Diệp Mặc vô thức nhìn một chút tu sĩ dùng 'Muội Sát Hỏa' kia, hắn cảm giác cái tên Cửu Kiền này tuyệt đối không phải là một Linh đan sư cửu phẩm. Nếu như mình không phải là bắt chúng đề thi 'Thiên Hoa Đan', vậy thì muốn vượt qua tu sĩ này thì thật đúng là không dễ dàng.

Vị đan sư tên là Cửu Kiền sau khi nghe được tên mình cũng nhíu mày, y cũng không ngờ được là mình chỉ xếp thứ hai, 90 điểm thực ra cũng nằm trong dự liệu của y, thế nhưng cái hạng nhì này lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y. Lúc này y và mọi người đều như nhau, càng nóng lòng muốn biết rốt cuộc người đạt được hạng nhất vòng thi thứ nhất này là thần thánh phương nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1102

Anh Ấy Thực Sự Thành Công Rồi

Giọng nói của Thẩm Nguyệt Thanh bỗng nhiên trở nên kích động, lần này y không chờ các tu sĩ bên dưới ngừng bàn tán, liền lớn tiếng đọc lên:

- Tán tu Linh đan sư thất phẩm Lạc Tiểu Mặc, phân giải hoàn mỹ 'Thiên Hoa Đan', đạt được số điểm tuyệt đối 100 điểm, giành được hạng nhất.

Một câu nói ngắn ngủn được Thẩm Nguyệt Thanh đọc thành mấy câu đơn, hơn nữa còn đọc lên với ngữ điệu run rẩy không chút nào che giấu được sự kích động ở trong nội tâm của y.

Sau khi Thẩm Nghiễn Thanh tuyên bố cái đáp án này, bất luận là những tu sĩ trong khán phòng, trên quảng trường, hay là các tu sĩ trong khu vực dự thi đều kích động. Âm thanh ồn ào kích động nổ ra thậm chí còn hơn cả sự ngờ vực là có nội tình đen tối khi nãy.

Thế nhưng lúc này không ai lên tiếng hoài nghi, bởi vì Thẩm Nghiễn Thanh đã nói rõ, cái người tên Lạc Tiểu Mặc dành vị trí đệ nhất này thật quá nghịch thiên rồi, mười mấy Đan Vương tiền bối của Đan thành còn không có phân giải ra được phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', vậy mà chỉ trong ba ngày hắn đã phân giải ra được rồi.

Khi phát đề thi, vốn mọi người đều biết, đề thi này không cần các thí sinh phải đưa ra đáp án chính xác, bởi vì chỉ cần ba ngày để đưa ra đáp án chính xác là không có khả năng. Chủ yếu chỉ cần các thí sinh phân giải ra được càng nhiều thành phần dược liệu của phương thuốc, đồng thời thể hiện được năng lực luyện đan để các giám khảo chấm điểm là được. Có lẽ còn có một chút hi vọng có ai đó có thể phân giải ra thành phần dược liệu mà bọn

họ chưa phân giải được.

Thế nhưng hiện tại các giám khảo lại tuyên bố có người phân giải hoàn mỹ phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', điều này có thể sao? Nhưng chắc không phải là giả rồi. Bởi vì viên 'Thiên Hoa Đan' này đến cả thành chủ Đan thành cũng không phân giải ra được, tại sao có thể là giả chứ.

Một ít đại môn phái càng đem ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm vào tu sĩ tên Lạc Tiểu Mặc này, người này có thể phân giải ra được 'Thiên Hoa Đan', nếu như y luyện chế một lượng lớn 'Thiên Hoa Đan' vậy thì không phải là những tu sĩ Kim Đan căn bản sẽ không còn tồn tại bình cảnh nữa sao. Loại đan dược này đối với bất cứ một môn phái nào cũng là tài nguyên cực kỳ trọng yếu.

Cửu Kiền nhìn Diệp Mặc không chớp mắt, hít sâu một hơi, chỉ là một Linh đan sư thất phẩm không ngờ lại có thể phân giải ra được phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', mình quả thật là không bằng hắn. Trước khi dự thi, bản thân y cũng không có để những Đan Vương tứ phẩm và ngũ phẩm vào trong mắt, thế nhưng hiện tại Diệp Mặc đạt được danh hiệu đệ nhất đã trở thành một đối thủ lớn nhất của y.

Cầm Mộ Tâm nhìn Diệp Mặc đầy hâm mộ, sư phụ cô nói quả không sai, Diệp Mặc này căn bản là tiền đồ vô lượng. Bất luận ở nơi nào thì y cũng sẻ trở nên nổi danh.

Vẻ mặt của Cố Mân Tiềm tràn đầy hưng phấn, thật giống như là chính y đạt được danh hiệu đệ nhất vậy, trong lòng càng thêm kính phục Diệp Mặc và tự thấy quyết định bái Diệp Mặc làm sư phụ là quyết định đúng đắn nhất cuộc đời y. “Sư phụ quả nhiên là đệ nhất, không ai có thể tạo được chút áp lực nào cho sư phụ cả”.

Cùng lúc đó thí sinh tên Phùng Lăng cũng mở to con mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, đến bây giờ còn không có chút phản ứng nào. Một Linh đan sư thất phẩm không ngờ lại có thể phân giải hoàn mỹ phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan'? Thế nhưng đây chính là sự thực. Nghĩ đến câu nói của

mình với Lạc Tiểu Mặc lúc trước, khiến y hiện tại có cảm giác vô cùng xấu hổ.

Không chỉ có mình Phùng Lăng, coi như là tất cả những Đan Vương có mặt tại đây đều không rời ánh mắt khỏi Diệp Mặc, bọn họ đều không hiểu vì sao một Linh đan sư thất phẩm lại có thể phân giải một cách hoàn mỹ phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan'. Phải biết rằng đây cũng không thể nào là chuyện vận khí được. Có đan sư thậm chí còn đang nghĩ, liệu có phải người này vốn có sẵn phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan' hay không?

Nếu như Diệp Mặc biết suy nghĩ của những đan sư này, vậy khẳng định sẽ đứng ra cầm tay người này mà nói:

“Đúng là tri kỷ...”

Mà phía dưới quảng trường khán giả càng nghị luận xôn xao hơn.

- Lạc Tiểu Mặc này là ai thế, sao mà tôi chưa từng nghe nói qua?

- Những thiên tài anh chưa nghe nói qua nhiều lắm, trước đây anh có nghe nói qua Diệp Mặc sao? Có nghe qua Cửu Kiền sao?

- Đúng, anh vừa nói vậy tôi mới nghĩ tới, lần đại hội Đan Vương này hai tu sĩ đạt được hạng nhất nhì vòng thi thứ nhất đều là Linh đan sư, đã thế còn hơn Đan Vương Bán Tiên đứng thứ ba nhiều điểm như vậy, điều này thật sự kỳ quái.

- Kỳ quái thì cũng là bình thường, khi nãy Nguyệt thành chủ cũng đã nói qua, khi tên tu sĩ Diệp Mặc của Bắc Vọng Châu sáng tạo ra 'Chức Thần Đan' cũng mới chỉ là tu vi Trúc Cơ thôi, vậy mà tên Diệp Mặc ấy cũng thành công rồi đó thôi.

So với đông đảo những khán giả đang nghị luận bàn tán, thì trong lòng Mạc Hữu Thâm lúc này cực kỳ thấp thỏm không yên, cả người túa ra đầy mồ hôi lạnh. Lúc này y đã hiểu rõ cái tên Diệp Mặc đã sáng tạo ra 'Chức Thần Đan' kia chính là Diệp Mặc này. Bất luận Diệp Mặc ngày trước như thế nào,

thì thành tích của Diệp Mặc hiện tại đã không phải là người mà mình có thể động đến được. Có lẽ, chính mình cần phải nghĩ biện pháp để cho Diệp Mặc không biết mình đã tới Đan thành.

Y hiện rất muốn đem sự lo lằng của mình nói cho sư phụ Đan Vương Trường Thuận, đáng tiếc là sư phụ đang làm giám khảo, lúc này không thể nào nói chuyện cùng y.

Vẻ mặt Tên tu sĩ Hư Thần của Địa Ma Tông căm hận nói muốn giết Diệp Mặc lúc trươc, hiện giờ đang không thể tin vào mắt mình nữa, y thực sự không thể ngờ được cái tên Lạc Tiểu Mặc kia chỉ là một Linh đan sư thất phẩm lại có thể đạt được thành tích đệ nhất ở vòng thi thứ nhất đại hội Đan Vương, hơn nữa còn là điểm tuyệt đối.

Thế nhưng muốn y buông tha cho hung thủ giết chết đệ tử thân truyền Sài Không của mình thì y tuyệt đối không cam lòng, y cắn răng thầm nhĩ, coi như là dùng thủ đoạn ám sát, thì y cũng sẽ không thể buông tha tên Lạc Tiểu Mặc kia.

Ở khán đài của Lôi Khí Tông thì Hoàng Ngọc Sơn cùng sư thúc của y càng yên lặng không nói một lời, một lúc lâu sau tên tu sĩ Hư Thần mới lên tiếng:

- Ngọc Sơn, bây giờ con hãy phát một phi kiếm truyền tin báo về, đem tình huống nói cho chưởng môn biết, bảo ông ấy phái người mang theo ‘Ngũ Thái Liên’ đến Đan thành...

Chỉ nói được nửa câu tên tu sĩ Hư Thần liền khoát tay:

- Quên đi, để tự ta truyền tin về được rồi.

Vẻ mặt Duẫn Phán Diệp chấn động nhìn Diệp Mặc, cô bỗng nhiên cảm giác được lai lịch của người tu sĩ tên Lạc Tiểu Mặc này thật không bình thường. Nghĩ đến cảm giác quen thuộc lúc trước gặp được Lạc Tiểu Mặc trên đường, cô bỗng đứng lên vội vã tiến về phía Huyền Âm Các.

Hiện Cảnh Anh Mộng của Huyền Âm Các cũng đang kinh nghi mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, cô nghĩ không ra cái tên tu sĩ bạn của chị cô lại nghịch thiên đến vậy, cô nghĩ tới thái độ trước kia của hắn đối với sư phụ Đan Vương Hồ Mân, bỗng nhiên có cảm giác rằng suy đoán của mình không đúng, Đan Vương Hồ Mân chắc chắn không phải sư phụ của tên Lạc Tiểu Mặc này, hoặc là hai người có một tầng quan hệ khác.

Chị của cô sao mà lại quen được loại tu sĩ nghịch thiên này? Thảo nào với tích cách cao ngạo của chị ấy lại có thể ở cùng một chỗ với hắn.

Cô đứng lên, đi tới bên người Cảnh Anh Ly, vừa định nói thì lại nhìn thấy Duẫn Phán Diệp đã đến.

Cảnh Anh Ly tuy rằng rất giỏi ẩn dấu vẻ mặt của mình, thế nhưng biểu hiện của Diệp Mặc quá xuất sắc rồi, không ngờ hắn chỉ trong vòng ba ngày thực sự có thể phân giải hoàn mỹ phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', chuyện này đã không thể dùng từ nghịch thiên để giải thích rồi.

Duẫn Phán Diệp đi đến nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Cảnh Anh Ly và Cảnh Anh Mộng, nhẹ giọng hỏi:

- Anh Ly sư tỷ, khi em nhìn thấy cái người tên Lạc Tiểu Mặc kia lần đầu tiên, lại có một cảm giác có chút quen thuộc, chị có thể nói cho em biết y là từ nơi nào tới không?

Không đợi Cảnh Anh Ly nói, Cảnh Anh Mộng liền cười khúc khích nói chen vào:

- Phán Điệp sư muội, em cũng thưởng thức biểu hiện của Lạc Tiểu Mặc kia sao, không phải là đã động xuân tâm rồi chứ? Thế nhưng tên Lạc Tiểu Mặc kia không có đơn giản như vậy à nha, ngày đó chị một mình hẹn y, cũng bị y từ chối rồi.

Duẫn Phán Diệp đương nhiên không phải là động tâm với Diệp Mặc, tuy rằng cô cùng Cảnh Anh Mộng đều nằm trong thập mỹ Nam An, hơn nữa

Cảnh Anh Mộng còn được xếp hạng cao hơn cô, thế nhưng từ trước đến nay cô cũng không có nói chuyện nhiều với Cảnh Anh Mộng, nhưng lại có vẻ thân với Cảnh Anh Ly hơn một chút.

Cảnh Anh Ly liếc mắt nhìn Cảnh Anh Mộng một cái, sau đó nói:

- Khi trước nói với em câu kia, bây giờ vẫn là câu nói đó.

Sắc mặt Cảnh Anh Mộng có chút không tốt, thế nhưng cũng không có phản bác, lúc trước cô có thể coi là Cảnh Anh Ly cố ý nói như vậy. Nhưng hiện tại xem ra, nếu như tên Lạc Tiểu Mặc kia có thể ở giữa đại hội Đan Vương giành được danh hiệu đệ nhất, vậy thì nói mình không xứng với hắn cũng thật không phải là nói càn.

- Câu nói gì thế?

Duẫn Phán Diệp vô thức hỏi một câu.

Cảnh Anh Ly nhìn lướt qua Duẫn Phán Diệp nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta bất luận là ai, cũng không nên dùng tình yêu nam nữ để làm y động tâm, như vậy không có bất cứ tác dụng gì. Hơn nữa, y cũng là người đã có vợ rồi.

- Anh Ly sư tỷ, em là muốn hỏi chị về lai lịch của Lạc Tiểu Mặc, chị cho rằng em muốn hỏi cái gì chứ, em cũng không phải là người si tình, làm sao có thể động tâm với một Linh đan sư.

Sắc mặt Duẫn Phán Diệp có chút cứng đờ, nói lớn tiếng với vẻ không hài lòng.

Cảnh Anh Ly mỉm cười, không có để ý đến lời nói của Duẫn Phán Diệp, mà đáp lại rằng:

- Lạc Tiểu Mặc đến từ Bắc Vọng Châu, hiện tại là thành chủ của một thành thị của người thường tên là Mặc Nguyệt Chi Thành, tên thật của y là

Diệp Mặc, đồng thời y còn từng dùng qua một cái tên giả gọi là Ninh Tiếu Ma.

Cảnh Anh Ly biết lúc này đã không cần phải giúp Diệp Mặc che giấu thân phận nữa, coi như là cuối cùng hắn không có giành được danh hiệu đệ nhất, thì thân phận của hắn cũng đã có rất nhiều người đi tra xét rồi, rất nhanh sẽ bại lộ hoàn toàn. Thậm chí có thể bại lộ ngay tại vòng thi thứ hai tới.

- Cái gì? Y chính là Ninh Tiếu Ma?

Duẫn Phán Diệp bỗng nhiên kích động đứng bật dậy, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy cảm xúc hỗn loạn.

Ninh Tiếu Ma ở cấm địa Vẫn Chân cứu cô, sau đó cô lại nghĩ rằng Ninh Tiểu Ma đã bị Ngô Dự giết, hiện tại thì xem ra là Ngô Dự bị Ninh Tiếu Ma giết rồi.

Lúc trước y che giấu thân phận nhất định là sợ bị Vô Lượng Hải trả thù.

- Làm sao vậy Phán Điệp sư muội, em biết Diệp Mặc sao?

Cảnh Anh Mộng tùy ý hỏi, thế nhưng khi cô lại lần nữa nói ra tên của Diệp Mặc, lập tức khiếp sợ đứng lên giống hệt như Duẫn Phán Diệp.

Cô nhìn chằm chằm vào Cảnh Anh Ly rồi run giọng hỏi:

- Chị, chị nói y là Diệp Mặc, là người sáng tạo ra 'Chức Thần Đan', Diệp Mặc đó sao?

Không cần Cảnh Anh Ly trả lời, Cảnh Anh Mộng đã biết, cái người Diệp Mặc trước mắt này nhất định chính là Diệp Mặc đã sáng tạo ra 'Chức Thần Đan', không thể nghi ngờ.

Cô hoàn toàn chấn động nhìn chị Cảnh Anh Ly của mình, trong lòng bỗng nhiên rất muốn hỏi một chút Cảnh Anh Ly sao lại quen biết được đan

sư thiên tài này. Thế nhưng miệng của nàng cứng đờ, không thể nói ra lời. Tuy là bản thân ngoại trừ tướng mạo thì mình không có gì hơn được chị mình cả, thế nhưng tại sao Lạc Tiểu Mặc lại đối với chị mình rất tốt, mà chính mình mời hắn ra ngoài ngồi một chút, thì người ta ngay cả nói cũng không buồn nói một câu.

- Diệp Mặc, hóa ra y lại là một đan sư nghịch thiên như vậy, không ngờ mình lại ngây thơ tin lời của Quý Du sư muội nói.

Duẫn Phán Diệp lắc đầu, lẩm bẩm nói một câu.

Nói xong, sắc mặt của nàng cũng khôi phục lại bình thường, sau đó nói với Cảnh Anh Ly:

- Anh Ly sư tỷ, Lạc Tiểu Mặc lần này chắc chắn sẽ thành danh, em nghĩ việc gặp y phỏng chừng cũng sẽ không dễ dàng. Thế nhưng y đối với em có ơn cứu mạng, em muốn nhờ chị có thể an bài giúp em gặp y một lần, không có ý gì khác, chỉ là muốn cảm tạ ân cứu mạng của y mà thôi.

- Được, tôi nhất định sẽ chuyển lời cho y.

Cảnh Anh Ly gật đầu.

Ninh Khinh Tuyết nghe được tên của Lạc Tiểu Mặc, thì lại một lần nữa lệ rơi đầy mặt, chỉ có thể tự thì thào nói:

- Anh ấy thành công rồi, thực sự thành công rồi.

Hoàng Thiên đi tới bên người của Ninh Khinh Tuyết, nắm lấy tay Ninh Khinh Tuyết mà nói:

- Chị Khinh Tuyết, anh chàng Lạc Tiểu Mặc kia thực sự thành công rồi, chúc mừng chị, hiện tại không có người nào dám đối với chị thế nào đâu Nói xong, Hoàng Thiên liếc mắt nhìn Phương Chủng Sư đang lẳng lặng ở một bên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1103

Thiên Tài Chính Là Đây

Tiếng huyên náo và các ý kiến bàn luận dần dần lắng xuống, tuy rằng có rất nhiều người đều suy đoán Diệp Mặc vốn đã có phương thuốc của 'Thiên hoa đan', nhưng không ai dám nói ra, nơi này là đại hội Đan Vương. Coi như có nghi vấn gì, cũng phải chờ sau cuộc thi mới nói ra.

Có lẽ đợi hai vòng thi đấu tiếp sau, Lạc Tiểu Mặc kia sẽ tự động hiện ra nguyên hình, Mười hai cấp bậc Đan Vương của vòng thứ ba, nếu như không có thực lực, cho dù là có vận may, cũng không có cách nào đi tiếp.

Lúc này trên đài thi đấu chỉ còn lại có một trăm đan sư tham gia thi đấu, hơn bốn trăm đan sư còn lại không có tên trên bảng đã rời nơi thi đấu.

Thẩm Nghiễn Thanh đứng lên tuyên bố:

- Tiếp theo chúng ta bước vào vòng thứ hai của cuộc thi lần này, luyện chế đan dược mà từng người đã phân giải ở vòng thứ nhất. Điểm quan trọng của vòng thi đấu này phải đạt được điểm ở phần chiết xuất dược liệu và kiểm soát đan hỏa, đến lúc đó mỗi vị đan sư luyện chế đan dược và trình tự chiết xuất đều được ghi lại, đưa lại cho ban giám khảo. Vòng thi đấu thứ hai không có giới hạn thời gian, có thể sử dụng lò luyện đan của mình.

Diệp Mặc không khỏi cảm thán so sánh với Bắc Vọng Châu, trình độ của Nam An Châu cao hơn nhiều. Cuộc thi Luyện đan danh nhân đường của Bắc Vọng Châu, trình tự tổ chức là vì có được từng bước luyện chế đan dược của mỗi người dự thi, còn cung cấp lò luyện đan chuyên môn. Còn Nam An Châu chỉ là cho mỗi một người dự thi sắp xếp một trận pháp giám sát, sẽ hoàn toàn giải quyết vấn đề này.

Đợi đến khi các loại linh dược phát đến tay của Diệp Mặc, Diệp Mặc càng than thở về tài lớn khí thô của Đan Thành. Tuy rằng vòng thi thứ nhất rất nhiều đan sư chỉ phân giải ra ba bốn loại dược liệu trong đó, nhưng hơn một trăm người cộng lại cũng không ít, lấy ra nhiều dược liệu như vậy, Đan Thành căn bản là không có một chút nhíu mày.

Phải biết khi mình đăng ký cuộc thi Đan Vương, thậm chí ngay cả một viên linh thạch cũng không cần lấy ra, có thể thấy được đại hội Đan Vương này thật sự là tổ chức vì đan sư.

Lần này Diệp Mặc không có chú ý đan sư khác, hắn biết lần này tuy rằng không có hạn chế thời gian, nhưng thời gian nhất định không dài. Bởi vì rất nhiều đan sư không biết luyện đan, bọn họ chỉ biết chiết xuất ra linh dược mà thôi. Một khi không cần luyện đan, chỉ là chiết xuất mấy loại linh dược, vậy độ tinh khiết nhất định sẽ không thấp.

Diệp Mặc nhìn một chút mười một loại dược liệu trong tay, ngoại trừ nội đan Đề hoa thú là cấp sáu. Tất cả dược liệu còn lại đều là dược liệu cao cấp nhất.

Sớm biết mình đã viết nội đan Đề hoa thú cấp bảy, Đan Thành này thật đúng là muốn cái gì có cái đó. Ngay cả nội đan Đề hoa thú cũng có thể lấy ra bất cứ lúc nào.

Rất nhiều tu sĩ đã lấy ra lò luyện đan và đan hỏa bắt đầu chiết xuất linh dược rồi, Diệp Mặc cũng không có chậm trễ, sau khi kiểm tra xem đúng dược liệu, trực tiếp lấy ra Thần Nông đỉnh. Đồng thời lấy ra Tử Quỳ Hỏa của mình.

Nhưng Diệp Mặc còn chưa lấy ra Tử Quỳ Hỏa đã thay đổi chủ ý. Hắn nghĩ tới một thiếu sót trong đó, nếu như hiện tại hắn lấy ra Tử Quỳ Hỏa, không cần hắn nói, chỉ cần người thông minh một chút có thể nghĩ đến hắn gian dối ngay từ vòng đầu tiên.

Phân giải đan dược khó hơn nhiều so với luyện chế đan dược. Khi hắn

phân giải đan dược ở vòng thứ nhất đã không dùng mồi lửa kỳ dị, trái lại khi luyện chế đan dược lại dùng Tử Quỳ Hỏa, đây chẳng phải nói hắn đối với đáp án ở vòng thứ nhất căn bản đã rõ ràng rồi sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc âm thầm kinh hãi. Tuy rằng phân giải ra Thiên hoa đan, hắn sẽ nhận được rất nhiều vinh dự, nhưng một khi bị người biết đây là gian dối, vinh dự đó còn lại bao nhiêu không dám khẳng định rồi. Nếu như bình thường, hắn có thể không thèm để ý, thế nhưng hiện tại vào lúc này, hắn đang cần danh lợi, cần vinh dự. Với hắn mà nói danh dự càng lớn càng tốt, danh tiếng càng cao hắn càng an toàn.

Bởi vì hắn cũng biết. Chỉ cần sau đại hội Đan Vương lần này, mọi thứ của hắn sẽ được bộc lộ ra, thậm chí những ngày mà xuất hiện ở Thành Nam An cũng sẽ bị lộ ra.

Cho nên hắn lập tức thay đổi chủ ý, chỉ lấy ra Anh hỏa.

Lúc này có thể nói toàn bộ 90% người ở trên đài thi đấu đều chú ý đến Diệp Mặc, cho nên khi Diệp Mặc vừa lấy ra Anh hỏa lập tức thu hút rất nhiều tiếng la ó của mọi người. Diệp Mặc thể hiện bắt mắt ở vòng đầu tiên, còn phân giải ra Thiên hoa đan một cách hoàn mỹ, không ngờ mồi lửa mà hắn dùng luyện đan vẫn là Anh hỏa, rõ ràng ngay cả Thiên Địa đan hỏa cũng không có.

Mấy giám khảo xem trọng Diệp Mặc cũng lắc đầu. So với Cửu Kiền đứng thứ hai và thí sinh trong top 50 còn lại, mồi lửa của Lạc Tiểu Mặc là thảm thương không nỡ nhìn.

Chỉ có Nguyệt Kỳ Siêu nhìn lò Thần nông của Diệp Mặc nói:

- Lò luyện đan kia của hắn thật không đơn giản. Hơn nữa hình dạng rất cổ quái, khác hẳn với lò luyện đan bình thường.

- Lục tiền bối, mồi lửa của ngài khá nhiều, đến lúc đó tùy tiện tặng một mồi lửa cho gã Lạc Tiểu Mặc này, Anh hỏa này của hắn cũng quá, quá..

Kỷ Bẩm ngồi bên cạnh Lục Vô Hổ rất có thiện cảm đối với gã Lạc Tiểu Mặc đã đoạt được hạng nhất ngay vòng thi đấu đầu tiên, nếu như chẳng phải y không có mồi lửa kỳ dị, y sẽ đưa một mồi lửa cho gã đan sư Linh đan thất phẩm này. Y không hiểu lò luyện đan, chỉ có thể yêu cầu Lục Vô Hổ tặng một mồi lửa kỳ dị cho Diệp Mặc.

Lục Vô Hổ cười hắc hắc nói:

- Tên nhóc này còn nợ tôi một ân tình, hiện tại bảo tôi cho hắn mồi lửa, hắn đừng có nằm mơ. Nhưng tôi thấy tên nhóc này có chút gian xảo, hẳn không phải là đơn giản như vậy.

Kỷ Bẩm là người hiền lành, y không nói gì chỉ nhìn Lục Vô Hổ, trong lòng không muốn tặng thì đừng tặng, cũng không nên nói hậu bối gian xảo chứ.

Ninh Khinh Tuyết thấy Diệp Mặc vẫn dùng Anh hỏa luyện đan, trong lòng càng chua xót khổ sở, một trăm người tham dự cuộc thi ở đây, chỉ có chồng của cô dùng Anh hỏa, mồi lửa kém nhất của người khác cũng tốt hơn của hắn. Cô nhất định phải giúp Diệp Mặc thăm dò về một mồi lửa tốt, sau đó đổi mồi lửa luyện đan của hắn.

Cả khán đài biết chỉ có một người có thể hiểu được cách làm của Diệp Mặc, đó chính là Cảnh Anh Ly. Khi Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc dùng Anh hỏa luyện đan dược, lẩm bẩm nói một câu.

- Tự làm tự chịu.

Diệp Mặc ngay vòng thứ nhất sau khi phân giải hoàn toàn thành phần của Thiên hoa đan, lúc đó cô vẫn chưa để ý, thế nhưng rất nhanh cô đã kịp phản ứng, đồng thời hoài nghi Diệp Mặc có phương thuốc của đan dược này. Cô khác với người khác, bởi vì cô biết Diệp Mặc lần này là muốn nổi danh, hơn nữa cô cũng biết Diệp Mặc có mồi lửa kỳ dị, còn không chỉ một loại.

Nếu Diệp Mặc coi trọng cuộc thi như vậy, thì không thể sử dụng Anh

hỏa, nhưng Diệp Mặc vẫn dùng Anh hỏa, giải thích duy nhất, chính là hắn đã biết phương thuốc của Thiên hoa đan. Lúc này cô đã hiểu rõ, nếu như Diệp Mặc biết phương thuốc của Thiên hoa đan, vòng thứ nhất hẳn là nên dùng mồi lửa kỳ dị, chứ không nên dùng Anh hỏa.

Mà trên thực tế là Diệp Mặc lại dùng Anh hỏa ở vòng thứ nhất, vòng thứ hai căn bản không thể dùng mồi lửa kỳ dị, bởi vì như vậy không bình thường, đáng tiếc là cô không thể nhắc nhở Diệp Mặc.

Quả nhiên Diệp Mặc hơi chút do dự điều này đã bị cô nhìn thấy, cô thở phào nhẹ nhõm, cô chỉ sợ Diệp Mặc không biết chừng mực, vòng thứ hai trái lại dùng Thiên hỏa, hoặc là mồi lửa kỳ dị khác. Cũng may Diệp Mặc cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự tình, vẫn dùng Anh hỏa như cũ.

Chỉ là nếu như vậy, đan dược mà hắn luyện ra đã giảm xuống một đẳng cấp rồi.

Cho dù Diệp Mặc dùng Anh hỏa, vẫn có nhiều người đang chú ý hắn như cũ. Một số người hoài nghi đáp án vòng thứ nhất của Diệp Mặc, và còn nhiều người muốn biết, một Linh đan sư thất phẩm làm sao luyện chế ra linh đan cửu phẩm.

Có thể nói một khi Diệp Mặc luyện chế không được linh đan cửu phẩm, vậy thành tích của hắn ở vòng thứ nhất không chỉ bị hoài nghi, hơn nữa còn bị chế nhạo.

Diệp Mặc là một Đan Vương tứ phẩm thậm chí là ngũ phẩm, đương nhiên sẽ không sợ luyện chế không được một linh đan cửu phẩm, coi như là dùng Anh hỏa, hắn cũng có thể luyện chế ra linh đan cửu phẩm.

Khi mấy gã giám khảo thấy Diệp Mặc tiện tay lấy mười một loại dược liệu, không phân theo tuần tự, cũng không phân thứ bậc đem toàn bộ bỏ vào lò luyện đan, thiếu chút nữa mở to mắt đứng lên.

Gã này là một gã khùng hay sao? Nào có đan sư luyện đan như thế này?

Đan sư luyện đan chiết xuất dược liệu là mắc xích rất quan trọng, một linh dược bình thường từ khó chiết xuất đến dễ chiết xuất, theo trình tự nghiêm ngặt phân ra mới bỏ vào lò luyện đan. Một số chất cặn bã của dược liệu bị bài trừ ra ngoài, hơn nữa trình tự trước sau cũng được phân biệt chặt chẽ, một khi tính sai, rất có thể sẽ bị nổ lò hoặc là đan dược trở thành phế thải.

Nếu như không phải Diệp Mặc ở vòng thứ nhất phô bày bắt mắt, giải thích rõ ràng phương thuốc của Thiên hoa đan, những giám khảo này sớm đã không có hứng thú xem luyện đan sư thất phẩm này rồi.

- Hazzz…

Thẩm Nghiễn Thanh thở dài, bỗng nhiên nhìn Nguyệt Kỳ Siêu nói:

- Anh Nguyệt, tôi thực sự cũng hoài nghi gã Linh đan sư thất phẩm này có phải sớm biết phương thuốc của Thiên hoa đan hay không, hắn luyện đan quả thực là. . .

Câu nói kế tiếp tuy rằng không có nói ra, thế nhưng mấy gã giám khảo đều hiểu ý của y, thái độ mà Diệp Mặc luyện đan ứng phó linh thảo, quả thực là trâu gặm mẫu đan mà.

- Tên nhóc này, quả là thật giả lẫn lộn, vậy hắn là một gã thật giả lẫn lộn có vận may lớn nhất.

Lục Vô Hổ cười khanh khách nhìn Diệp Mặc, tựa hồ như không để ý phương pháp luyện đan của Diệp Mặc.

Người không hiểu luyện đan, cũng đã cho rằng phương pháp của Diệp Mặc không ổn.

Mà Diệp Mặc cũng có nỗi khổ nói không nên lời, vòng thứ nhất hắn dùng Anh hỏa, hiện tại mọi người đều chú ý hắn, hắn chỉ có thể thể hiện thái độ bàng quan, sau đó luyện chế ra Thiên hoa đan mới có thể xóa được sự hoài nghi của người khác. Đây là vì sự bức bách mà phải giả vờ mà thôi.

Tuy rằng thủ pháp truyền thừa luyện đan của Diệp Mặc không giống người khác, hắn luyện đan cho tới bây giờ cũng không giống với người khác, cần phải dựa theo trình tự trước sau một cách nghiêm ngặt. Bình thường hắn luyện đan đều là đem bốn năm loại dược liệu bỏ vào, sau đó kiểm soát luyện hóa, hôm nay đem toàn bộ mười một loại dược liệu bỏ vào lò luyện đan, với hắn mà nói quả thật có chút áp lực.

Cũng may thần thức của hắn rất lớn mạnh, bí quyết luyện đan ngày trước cực kỳ nghịch thiên, cho dù là mười một loại dược liệu, vẫn được hắn kiểm soát hoàn toàn, từng gốc một bị luyện hóa. Đồng thời chất cặn bã của dược liệu này được cách ly, bị ném ra khỏi lò luyện đan.

Tuy rằng luyện hóa của Anh hỏa chậm hơn so với mồi lửa khác, thế nhưng Diệp Mặc là luyện hóa cùng một lúc, tốc độ dường như không chậm, khi người khác dần dần hoàn toàn luyện hóa dược liệu, dược liệu của hắn cũng dần dần được luyện hóa trọn vẹn.

- Hazzz...

Thẩm Nghiễn Thanh lại lần nữa thở dài.

- Lạc Tiểu Mặc này là một trong những đan sư thiên tài nhất mà tôi từng thấy qua.

Lần này tất cả giám khảo đều hiểu ý tứ của y, Diệp Mặc đồng thời đem mười một loại dược liệu không phân biệt đẳng cấp cũng không phân biệt trước sau bỏ vào lò luyện đan. Đây căn bản không phải là phương pháp luyện đan thông thường, cứ cho bọn họ là một Đan Vương cao cấp, muốn làm như vậy cũng gặp không ít khó khăn, thậm chí căn bản không làm được.

Cách làm của gã Lạc Tiểu Mặc này nằm ngoài dự liệu của mọi người, kết quả càng ngoài dự liệu của bọn họ, hắn không chỉ đem mười một loại linh dược kia luyện hóa chiết xuất hoàn mỹ, hơn nữa tốc độ dường như không chậm hơn so với đan sư khác.

Phải biết rằng hắn chỉ dùng Anh hỏa, người khác đều là dùng mồi lửa kỳ dị, như vậy sẽ chậm hơn người khác, nhưng thực ra lại nhanh hơn rất nhiều so với người khác.

Cái gì là thiên tài, chính là đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1104

Đan Sư Duy Nhất Luyện Chế Ra Được Đan Dược

Trong khi toàn bộ dược liệu trong lò Thần Nông được luyện hóa, sau đó Diệp Mặc bỏ hết phần cặn bã ra khỏi lò luyện, lúc này mới thầm thở phào. Hắn biết mình đang giả bộ, nhưng giả bộ cũng rất nguy hiểm, một khi giả bộ quá đà, hắn sẽ phá hủy hết những gì mình đã gây dựng lên.

Một số đan sư có dược liệu tương đối ít đã dừng tay, bởi vì bọn họ chỉ có thể chiết xuất, thành phần của đan dược cũng chưa phân tích được, muốn luyện đan thì cũng chỉ giống trò cười mà thôi.

Sau một tuần nhang, toàn bộ quảng trường chỉ còn lại chưa đến mười người vẫn đang tiếp tục cố gắng.

Cùng với mấy âm thanh "Răng rắc" cuối cùng vang lên, ngay cả đan vương Bán Tiên - Từ Bán Xương và đan vương cấp bốn Quý Bưu Đình cũng đã thất bại mà chấm dứt. Lúc này dường như tất cả các đan sư đều dồn ánh mắt về phía Diệp Mặc và Cửu Kiền, hai Linh đan sư này vẫn còn đang miệt mài làm.

Đặc biệt là cách thức của Cửu Kiền lại càng thu hút sự chú ý của mọi người, lúc trước gã phân giải đan dược lưu loát sinh động, mà bây giờ gã luyện đan cũng rất linh hoạt trôi trảy. Cách thức quen thuộc, không ngừng đánh đan quyết vào lò đan, quả thức khiến cho người khác cảm thấy chính là một loại nghệ thuật. Hơn nữa mồi lửa của gã cũng đã là Muội Sát Hỏa màu hồng nhạt rồi, lại càng khiến cho người khác hồi hộp chờ đợi.

- Đúng là một cách hay, gã ít nhất cũng là đan vương cấp bốn trở lên.

Cho dù là Thẩm Nghiên Thanh cuối cùng cũng bị thủ pháp của Cửu Kiền thu hút, thực ra không cần y nói, mấy đan vương trong hội trường cũng có thể nhìn ra Cửu Kiền tuyệt đối không phải là một Linh đan sư cấp chín, mà là một Đan vương hàng thật giá thật, còn là một đan vương cao cấp nữa.

Một mùi hương đan dược nhàn nhạt tỏa ra, khu vực ban giám khảo cũng tinh thần chấn động, tất cả đều dồn ánh nhìn về phía Cửu Kiền, vì mùi hương vừa rồi chính là từ phía gã truyền đến.

Mặc dù một khi cuối cùng Cửu Kiền luyện chế ra được "Thiên Hoa đan", thì uy danh của mấy vị ban giám khảo cũng vị trượt xuống rất nhiều, bởi vì trong vòng đầu gã chỉ đứng thứ hai mà thôi, nhưng những vị ban giám khảo này cũng vẫn trông ngóng Cửu Kiền có thể luyện chế ra Thiên Hoa đan. Hoặc là Thiên Hoa đan vốn chỉ có mười loại dược liệu, loại đan dược này chưa được luyện ra, thì có ai mà biết được?

Diệp Mặc cười nhạt, tiếp tục luyện chế Thiên Hoa đan của mình, chỉ có hắn biết, trong quá trình luyện chế Thiên Hoa đan được thêm "nội đan Đề hoa thú" thì không có chút mùi vị nào, trong quá trình luyện chế tản ra mùi đan dược cũng không phải là Thiên Hoa đan.

Răng rắc một tiếng, rồi lại một tiếng giòn vang nữa, Cửu Kiền thất vọng thu hồi đan hỏa, mấy vị ban giám khảo dời ánh nhìn ra khỏi chỗ gã.

Thất bại, cuối cùng vẫn không luyện chế ra Thiên Hoa đan được.

Dường như lúc đó tất cả ban giám khảo di chuyển ánh mắt về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc giơ tay ra kéo, trong lò Thần Nông trực tiếp lôi ra được sáu viên đan dược, trong nháy mắt, mấy viên đan dược này rơi vào một bình ngọc đã được chuẩn bị từ trước.

Theo kinh nghiệm Diệp Mặc luyện chế ra Thiên Hoa đan, một lò Thiên Hoa đan dùng nội đan "Đề hoa thú" cấp bảy có thể luyện chế ra được mười hai viên. Bây giờ hắn dùng nội đan "Đề hoa thú" cấp sáu, vì để bảo đảm dược tính của đan dược, hắn khống chế số lượng đan dược ở mức sáu viên.

- Thành rồi?

- Thành công thật rồi?

Dường như trong lúc nhìn thấy Diệp Mặc lấy sáu viên đan dược ra, mấy vị ban giám khảo liền đứng dậy, ánh mắt nổi lửa, nếu như không phải nhớ ra bây giờ bọn họ là ban giám khảo, lúc này bọn họ đã vọt tới trước mặt Diệp Mặc, cướp bình đan dược đi rồi.

Toàn hội trường có khoảng một trăm người luyện đan, cuối cùng chỉ có một đan sư luyện ra được đan dược, mà còn là sáu viên. Thẩm Nghiên Thanh và một Đan vương cấp bốn lại càng ảo não. Bởi vì bọn họ bị mùi hương của Cửu Kiền thu hút, không ngờ không chú ý gì đến cách thức luyện đan của Diệp Mặc, chỉ nhìn thấy cuối cùng cách hắn lôi đan dược ra. Đáng tiếc, thực sự quá đáng tiếc. Nhưng may là lát nữa còn có hình ảnh giám sát quay lại được, nhưng hình ảnh cũng chỉ là hình ảnh, thoạt nhìn cũng không thực tế.

Lúc này không những là ban giám khảo, mà ngay cả những người ở ngoài cũng nhìn rất rõ ràng. Vòng đấu thứ hai đã kết thúc, dường như chỉ có một đan sư luyện chế ra được đan dược, hơn nữa đan sư đó chính là đan sư đã giải được phương thuốc Thiên Hoa đan hoàn chỉnh nhất ở vòng một, cho dù hắn luyện chế không phải Thiên Hoa đan, nhưng chỉ có một mình hắn luyện chế ra được đan dược, thắng bại vừa nhìn đã biết rõ.

Lần này toàn hội trường cũng rất yên tĩnh, kết quả này nhiều người cũng đoán ra được, không ngờ vòng thứ nhất chỉ có duy nhất Diệp Mặc có được phương thuốc, hắn luyện chế ra đan dược, cũng là rất thường tình.

Nếu như nói cái duy nhất không bình thường, đó chính là đan sư duy nhất luyện chế ra được đan dược lại là người có cấp bậc thấp nhất, mồi lửa được sử dụng cũng là thấp nhất.

Cửu Kiền chấn động nhìn Diệp Mặc, từ trước tới nay, gã đều cho mình là thiên tài đan giới, hơn nữa đệ nhất của đại hội đan vương lần này, gã thậm chí còn không nghĩ rằng sẽ bị người khác lấy đi. Nhưng bây giờ không

những có người giải ra được phương thuốc Thiên Hoa đan, hơn nữa chỉ dùng Anh Hỏa mà có thể luyện chế ra được Thiên Hoa đan, có thể nói đến đây, gã đã thua hơn một nửa rồi.

Tất cả thành tích của những đan sư tham gia dự thi đều xuất hiện trên bàn ban giám khảo, một lò Thiên Hoa đan mà Diệp Mặc luyện chế ra được cũng có trên tay Nguyệt Kỳ Siêu rồi.

Nguyệt Kỳ Siêu mở bình ngọc ra đổ sáu viên Thiên Hoa đan giống nhau như đúc ra, lập tức thở dài nói:

- Dùng Anh hỏa lần đầu tiên đã luyện chế ra Thiên Hoa đan, có bốn viên thượng đẳng và hai viên hạng nhất, tôi nghĩ thành tích này cho dù là Đan vương cấp bốn cũng khó mà có được. Mấy viên Thiên Hoa đan này, cũng không có ai dám nghi ngờ chuyện Lạc Tiểu Mặc biết trước phương thuốc Thiên Hoa đan nữa rồi.

- Nhóc con, không ngờ cũng là một đan sư thật.

Lục Vô Hổ nhìn đan dược trong tay Nguyệt Kỳ Siêu, cũng kinh ngạc nói một câu.

Nguyệt Kỳ Siêu lắc lắc đầu nói:

- Không, hắn nhất định không phải là một đan sư, nếu nhưng tôi nhìn không nhầm, tên Lạc Tiểu Mặc này ít nhất cũng là một Đan vương cấp bốn. Nhưng tôi nghĩ không ra, hắn không ngờ lại là một Đan vương, vì sao chỉ dùng danh nghĩa một Linh đan sư tham gia thi đấu?

Lục Vô Hổ cười cười xấu hổ nói:

- Người báo danh tên nhóc đó chính là tôi, hắn cố ý đến Đan thành muốn tham gia đại hội Đan vương, nhưng đáng tiếc hắn không có tư cách báo danh đại hội Đan vương Đan thành, nên tôi giúp hắn, giúp hắn có được thân phận Linh đan sư cấp bảy.

Điều khiến cho Lục Vô Hổ không ngờ chính là, Nguyệt Kỳ Siêu sau khi nghe thấy y nói như vậy, bỗng nhiên bước tới trước mặt y khom người hành lễ nói:

- Cám ơn Lục tiền bối, nếu như không có sự giúp đỡ của Lục tiền bối, tôi sao có thể biết được trong Đan thành lại có tu sĩ thiên tài như này bị ngăn chặn bên ngoài chứ.

Nói xong gã quay về phía Thẩm Nghiễn Thanh nói:

- Nghiễn Thanh sư đệ, quy tắc của Đan thành chúng ta đổi chút đi, sau này bất luận là cuộc thi nào, đều tiến hành chứng thực Linh đan sư và Đan vương. Tuyệt đối không để chuyện như này xảy ra lần nữa, lần này Lục Tiểu Mặc may mắn gặp được Lục tiền bối, lần sau thì sao? Ai dám bảo đảm?

- Vâng, Nguyệt sư huynh.

Thẩm Nghiễn Thanh vội vàng trả lời.

Đan vương Trường Thuận - Triệu Thuận Thiên bỗng nhiên nói:

- Thành chủ Ngân Nguyệt, cái tên Lục Tiểu Mặc này trước giờ chưa từng nghe qua, cứ như là từ trên trời rơi xuống vậy, lại lợi hại như vậy. Tuổi của hắn cũng không lớn, có tí tuổi như vậy mà còn là Đan vương cao cấp rồi, tôi nghĩ…

Không đợi Triệu Thuận Thiên nói hết lời, Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu nói:

- Tôi biết, sau vòng thi thứ nhất, tôi đã cho người đi điều tra lai lịch của người này rồi, chắc là nhanh có kết quả thôi.

Vừa lúc đó, một đường phi kiếm truyền thư bỗng nhiên rơi vào tay Nguyệt Kỳ Siêu, Nguyệt Kỳ Siêu cầm lấy phi kiếm truyền thư nhìn một chút, bỗng nhiên đứng dậy nhìn Diệp Mặc, sau đó lại ngồi xuống.

Không đợi người khác hỏi đến, Nguyệt Kỳ Siêu đã nói:

- Vừa rồi nhận được thư của đạo hữu Từ Khải Lượng và đạo hữu Vương Hàn bảo vệ Truyền Tống trận, Diệp Mặc tu sĩ Bắc Vọng châu mà chúng ta mời đã đến Nam An châu cũng gần hai năm rồi, hơn nữa truyền đến bức hình của Diệp Mặc…

- Hả, Diệp Mặc đã đến Nam An châu rồi, tên này sao không đến tìm ta? Hơn nữa thiên tài như vậy, sao lại không có đại môn phái nào thu nhận làm đệ tử?

Nằm ngoài dự liệu của mọi người, người hỏi đầu tiên chính là Kỷ Bẩm.

Kỷ Bẩm thấy tất cả mọi người nhìn gã, không thể làm gì khác hơn là lúng túng nói:

- Ha ha, tên Diệp Mặc này mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng đồng thời cũng là Đại sư trận pháp, khi tôi đến Bắc Vọng châu cũng đã tìm hắn vài lần rồi, nhưng hắn đều bận, chưa gặp được một lần nào, cho nên tôi để lại ngọc bài cho hắn.

- Anh nói hắn còn là Đại sư trận pháp?

Bất luận là Lục Vô Hổ hay là mấy người Thẩm Nghiễn Thanh đều bị tin tức này làm cho kinh ngạc, trở thành một Đan vương đã cần phải tốn mất bao nhiêu thời gian, tên Diệp Mặc này không những đặc biệt am hiểu về luyện đan, không ngờ lại còn là một Đại sư trận pháp.

Nguyệt Kỳ Siêu cười khổ một tiếng, lấy ra một bức hình nói:

- Nếu như mọi người biết lần này Lạc Tiểu Mặc trong Đại hội Đan vương lần này chính là Diệp Mặc, tôi chắc là mọi người lại càng không dám tin.

…

Mấy vị ban giám khảo đều im lặng.

Quả thực giống với dự đoán của Nguyệt Kỳ Siêu, dường như tất cả mọi người sau khi nhìn bức hình, đều chăm chú nhìn Diệp Mặc. Thiên tài là có thể, nhưng cũng phải thực tế một chút chứ. Ở Bắc Vọng châu hắn tên Diệp Mặc, có thể tạo ra Chức Thần đan. Đến Nam An châu, hắn đổi tên thành Lạc Tiểu Mặc, rồi tương tự cũng có thể luyện chế ra Thiên Hoa đan. Bất luận hắn tên Diệp Mặc hay Lạc Tiểu Mặc, đều cũng rất xuất chúng.

Cho dù ban giám khảo mỗi người đều là bậc thiên tài, cũng bị cái tên quái thai Diệp Mặc này đánh cho một đòn kinh hãi.

- Sao hắn lại phải đổi tên?

Kỷ Bẩm là người thật thà, theo cách nghĩ của gã, Diệp Mặc vốn cũng đủ nổi danh rồi, nhưng sao lại muốn đổi tên? Đến đại hội Đan vương không phải vì để nổi tiếng sao?

- Chắc là hắn đắc tội với ai ở Nam An châu, Từ Khải Lượng và Vương Hàn cũng nói, khi Diệp Mặc vừa mới gặp bọn họ, cũng không đổi tên, báo danh vẫn là Diệp Mặc, đổi tên chắc là chuyện sau đó. Nhưng bất luận hắn đắc tội với ai, nếu như đã đến được Đan thành, ai cũng không thể động đến hắn được.

Những lời nói trước đây của Nguyệt Kỳ Siêu rất bình tĩnh, nhưng khi nói đến câu cuối cùng, giọng điệu lại trở nên lạnh lùng, hoàn toàn không giống với vẻ mặt bình thản của gã.

Một lát sau, Nguyệt Kỳ Siêu khua tay nói:

- Tìm người thử Thiên Hoa đan trước đã, sau đó chọn ra Top 5.

Thẩm Nghiễn Thanh gật đầu, bước từ chỗ ban giám khảo đi ra, y nhìn nhìn Diệp Mặc rồi mới bước lên đài cao tuyên bố:

- Đại hội Đan vương lần này mặc dù vẫn chưa kết thúc, nhưng đã xuất hiện nhiều Đan vương và đan sư thiên tài. Mà phương thuốc thượng cổ của chúng tôi ở vòng một đã được phá giải, đúng vậy, mọi người cũng đã rõ hết

rồi, phương thuốc được phá giải là Thiên Hoa đan, mà đan sư thành công tên Lạc Tiểu Mặc. Anh ta không những hoàn nguyên được phương thuốc Thiên Hoa đan, mà còn xuất sắc luyện chế ra được một lò Thiên Hoa đan. Bây giờ mời một tu sĩ Kim Đan bất kỳ lên đài thử nghiệm thật giả…

Lời nói này của Thẩm Nghiễn Thanh vừa nói ra, lập tức có vô số tu sĩ Kim Đan muốn xông lên. Nhưng gã nhanh chóng lựa chọn ra được một tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu, yêu cầu tất cả những tu sĩ còn lại lui xuống dưới.

Sở dĩ lựa chọn tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu, đó là vì nếu như Thiên Hoa đan có thể khiến tu sĩ Kim Đan trung kỳ thăng cấp lên Kim Đan hậu kỳ, vậy thì căn bản không có gì nghi ngờ nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1105

Diệp Mặc Phải Chết Không Cần Nghi Ngờ Gì Nữa

Phương Chủng Sư chằm chằm nhìn Ninh Kinh Tuyết và Hoàng Thiên đang không ngừng kinh ngạc, đang muốn hỏi thăm một chút, sư phụ đang đứng một bên nói chuyện với mấy vị trưởng lão của "Phiêu miểu thiên trì" bỗng nhiên đứng dậy, rồi nói cho gã biết, cần phải lập tức trở về khán đài bên Lôi Vân tông.

Chỉ cần nhìn sắc mặt của sư phụ, gã liền biết được đây không phải là chuyện nhỏ, Phương Chủng Sư cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà đứng lên, có chút không vừa lòng cùng sư phụ rời khỏi.

Phương Chủng Sư cùng sư phụ rời khỏi, sư phụ của Ninh Khinh Tuyết - Trinh Kha Nhân sắc mặt trầm xuống, bà nhìn Ninh Khinh Tuyết trầm giọng hỏi:

- Khinh Tuyết, vừa nãy Phương Chủng Sư và sư phụ của anh ta ở đây sư phụ không nói, con có biết hành động vừa rồi của con tồi tệ như thế nào không? Chẳng lẽ "Phiêu miêu tiên trì" ta chính là một tông môn không dưỡng giáp vậy sao?

Ninh Khinh Tuyết vì Diệp Mặc đã thành công mà vui mừng hớn hở, sau khi nghe sư phụ nói như vậy ngây cả người, sau một lúc cô mới phản ứng lại, đứng dậy cung kính hành lễ với sư phụ nói:

- Sư phụ, con là người có chồng rồi, sư phụ còn muốn nói những lời đó…

- Hỗn láo…

Trịnh Kha Nhân không để cho Ninh Khinh Tuyết nói hết câu, liền dùng tay đập mạnh xuống bàn một cái:

- Từ giờ trở đi, nếu như con còn nói con là người có chồng rồi, ta lập tức sẽ phế con. "Phiêu miêu tiên trì" ta từ trước tới giờ không thiếu đệ tử thiên tài, huống chi con cũng chưa là thiên tài gì. Chuyện của Phương Chủng Sư, con đồng ý thì đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý.

Ninh Khinh Tuyết ngây ngẩn cả người, sư phụ từ trước đến giờ mặc dù rất nghiêm khắc với cô, nhưng chưa bao giờ giảng đạo lý. Tên Phương Chủng Sư kia mặc dù là thiên tài, nhưng "Phiêu miêu tiên trì" cũng là tông môn tám sao, sao phải nịnh bợ bọn họ như vậy? Thậm chí ngay cả sự hạnh phúc của đệ tử tông môn cũng mặc kệ?

- Chuyện gì thế.

Mặc dù Trịnh Kha Nhân kìm nén lại động tác của mình, nhưng vài vị trưởng lão của "Phiêu miêu tiên trì" vẫn phát hiện ra được, trong đó một vị trưởng lão rất không hài lòng trầm giọng hỏi.

Ninh Khinh Tuyết lúc này đã bình tĩnh trở lại, cô kính cẩn hành lễ với sư phụ và mấy vị trưởng lão, nói chừng mực:

- Con là người có chồng rồi, cho dù mọi người có giết con, con cũng không thể đến Lôi Vân tông gì đó. Sau đại hội Đan vương, con sẽ cùng với chồng mình rời khỏi "Phiêu miêu tiên trì".

- Hừm…

Vị trưởng lão kia bỗng nhiên hừ một tiếng, lời nói của Ninh Khinh Tuyết đột nhiên ngừng lại, khóe miệng hiện ra một vệt máu. Rõ ràng vừa nãy đã bị tiếng hừm lạnh kia làm cho nội thương.

Hoàng Thiên vội vàng đỡ lấy Ninh Khinh Tuyết, kinh hoảng nhìn vị trưởng lão kia và sư phụ của Ninh Khinh Tuyết, một chữ cũng không dám nói.

Sư phụ của Ninh Khinh Tuyết lại muốn động thủ, phó môn chủ của "Phiêu miêu tiên trì" lạnh giọng nói:

- Trên đại hội Đan vương như vậy còn ra thể thống gì? Có chuyện gì về môn phái rồi nói!

- Dạ.

Trịnh Kha Nhân cùng vị trưởng lão kia khom người đáp, không nói thêm gì nữa.

Vị phó môn chủ nhìn Ninh Khinh Tuyết, bỗng nhiên nói:

- Môn phái cung cấp cho các con tài nguyên tu luyện và bảo vệ tốt nhất. Khi môn phái muốn các cô ra mặt, ta cũng không muốn các con từ chối, huống chí Phương công tử thân thế rồng phượng, cũng không phải là châm biếm các người. Chuyện này bây giờ không cần nhắc đến nữa, dù sao cũng không vội, đợi đến khi về môn phái rồi nói.

Hoàng Thiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần câu nói về môn phái rồi nói sau, thì Ninh Khinh Tuyết cũng không sao rồi. Mặc dù cô rất muốn nói với môn chủ và trưởng lão, tên Lạc Tiểu Mặc kia chính là chồng của Ninh Khinh Tuyết, nhưng sau khi cô thấy sắc mặt trầm ngâm của vài người môn chủ, lại không dám nói ra. Chẳng may môn chủ thẹn quá thành giận, rồi lại xảy ra chuyện gì nữa, vậy thì gay go to. Huống chi tên Lạc Tiểu Mặc kia cũng nổi tiếng rồi, vẫn chưa biết sẽ đối xử với chị Khinh Tuyết như nào, chẳng may không như những gì chị Khinh Tuyết nói, vậy thì hỏng bét.

…

Phương Chủng Sư cùng sư phụ vội vàng trở về khán đài của môn phái, thì lại phát hiện ra vài vị trưởng lão thậm chí còn có một thái thượng trưởng lão sắc mặt hết sức âm trầm.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Phương Chủng Sư hỏi theo bản năng, địa vị của gã trong Lôi Vân tông không tầm thường, cho nên mặc dù tu vi của gã thấp, nhưng câu hỏi này cũng không lộ ra vẻ nổi bật.

- Hung thủ sát hại Ngạo Phong đã tìm thấy rồi, chỉ có điều bây giờ vẫn chưa có cách nào động thủ được…

Một vị trưởng lão tu vi Thừa Đỉnh trầm giọng nói.

Phương Chủng Sư lập tức kinh ngạc hỏi:

- Nếu tìm được rồi, tại sao lại không có cách nào ra tay? Chẳng lẽ đối phương cũng là đệ tử của tông môn chín sao sao? Cho dù là tông môn chín sao, hắn giết đệ tử nòng cốt của Lôi Vân tông chúng ta, thì nhất định phải đền mạng.

Mấy vị trưởng lão sắc mặt âm trầm, không nói gì. Phương Chủng Sư lại càng không hiểu. Ở Nam An châu bất luận là ai giết Ngạo Phong sư đệ cũng phải đền mạng. Cho dù cha của người đó hắn là tu sĩ Hóa Chân cũng không tha, nhưng tại sao sắc mặt của mấy vị trưởng lão lại khó coi như vậy?

- Bởi vì hung thủ giết Ngạo Phong rất có khả năng là tên Lạc Tiểu Mặc đang tham gia thi đấu trên đài kia. Nếu như là hắn thật, với tính cách của thành chủ Ngân Nguyệt, chúng ta tuyệt đối không thể động vào hắn được.

Một tu sĩ Hư Thần của Lôi Vân tông trả lời.

- Cái gì?

Phương Chủng Sư cùng sư phụ của gã dường như đồng thời kinh ngạc mà thốt lên.

Tên tu sĩ Hư Thần kia tiếp tục giải thích:

- Sư phụ của Ngạo Phong Điền trưởng lão đã điều tra được tin tức xác thực, tên Lạc Tiểu Mặc đang tham gia thi đấu trên đài kia tên thật là Diệp

Mặc, đến từ Bắc Vọng châu…

- Hả…

Phương Chủng Sư nghe thấy hai chữ Diệp Mặc này, sắc mặt lập tức tái nhợt, gã đã hiểu những gì Ninh Khinh Tuyết nói, bản thân mình không thể so với Diệp Mặc. Lúc trước gã chỉ cho rằng Khinh Tuyết chỉ là cố ý chê bai gã, nên mới nói như vậy, sau này gã nghe nói Diệp Mặc chính là một tu sĩ luyện chế ra Chức Thần đan, trong lòng trở nên bất an, nhưng vẫn cảm giác Khinh Tuyết cố ý lừa gã, vì làm gì có chuyện trùng hợp như vậy được? Diệp Mặc ở Bắc Vọng châu, còn Ninh Khinh Tuyết lại ở "Phiêu miểu tiên trì" ở Nam An châu, hai người căn bản không có quan hệ gì.

Mà bây giờ gã lại nghe thấy Lạc Tiểu Mặc chính là Diệp Mặc, lại nhớ đến tâm trạng kích động của Ninh Khinh Tuyết khi xem cuộc thi đấu, thậm chí cô bấm đỏ bàn tay của mình lên mà cũng không biết. Nếu như bây giờ gã không hiểu Lạc Tiểu Mặc chính là người mà Ninh Khinh Tuyết nói, gã có thể chết cho xong Tên Diệp Mặc kia không ngờ lại mạnh như vậy, nghịch thiên như vậy, Phương Chủng Sư cảm giác tâm trạng của mình trong phút chốc chán nản. Về chuyện Điền Ngạo Phong là do Diệp Mặc giết, sớm đã gác qua một bên rồi.

Mấy vị trưởng lão của Lôi Vân tông thấy Phương Chủng Sư sắc mặt xanh xao cùng với vẻ mặt cực kỳ khó coi, đều cho rằng Phương Chủng Sư đang thương tiếc cho Điền Ngạo Phong, nên cũng không để ý. Thậm chí còn có một trưởng lão bước đến an ủi Phương Chủng Sư vài câu.

Phương Chủng Sư hồi tỉnh lại, biết mình có chút khác thường, liền vội vàng hỏi:

- Sao lại có thể điều tra ra tên Lạc Tiểu Mặc kia chính là hung thủ đã giết Điền Ngạo Phong?

Tên tu sĩ Hư Thần kia tiếp tục nói:

- Thời gian mà Diệp Mặc từ Bắc Vọng châu đến trùng khớp với thời gian Ngạo Phong bị giết, hơn nữa hắn từ thành Mạc Hải đến thành Nam An cần phải đi qua Vô Tâm Hải. Chúng tôi không thể nào điều tra ra được nhật kí truyền tống trận mà hắn đã sử dụng, hắn chắc là ngồi thuyền đến. Hơn nữa sau hắn đến thành Mạc Hải, đã cùng với ba tu sĩ Kim Đan hậy kỳ ra biển một chuyến, trong ba tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đó có hai tu sĩ là Kim Đan tầng thứ chín, lúc đó hắn cũng là tu vi Kim Đan. Nhưng sau đó ba tu sĩ Kim Đan cùng hắn ra biển lại không có tin tức gì, chúng tôi cũng không tìm được tung tích của ba tu sĩ Kim Đan đó, rất có khả năng đã bị Diệp Mặc giết rồi.

- Hắn lợi hại như vậy sao?

Phương Chủng Sư theo bản năng thốt lên, một tu sĩ Kim Đan giết chết ba tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, quả thực không đơn giản. Loại tu vi này cùng thực lực dường như cũng không kém gì Phương Chủng Sư gã.

Một gã trưởng lão trong đó lạnh giọng nói:

- Nếu như hắn không lợi hại như vậy, cũng không thể nào giết được Điền Ngạo Phong.

Tên tu sĩ Hư Thần kia gật gật đầu tiếp tục nói:

- Khi hắn ngồi thuyền đến hẳn là đã đổi tên thành Mạc Ảnh, cái tên này cùng đồng âm với cái tên Diệp Mặc của hắn. Mà tu sĩ lúc trước mâu thuẫn với Điền Ngạo Phong trên thuyền tên Mạc Ảnh, điều này trùng khớp với người mà ngày trước chúng ta xác định là hung thủ. Hơn nữa hắn vừa mới đến Nam An châu, cũng không biết được thực lực của Lôi Vân tông chúng ta, lại to gan dám giết Ngạo Phong.

Nói đến đây, tu sĩ Hư Thần kia nhìn Diệp Mặc đang đứng trên đài, tiếp tục nói tiếp:

- Sau khi hắn đến Nam An châu, lại còn đến “Hữu Chân pháp bảo” mua một bộ hộ giáp và một bộ linh bảo “Nặc sa”, còn thưởng cho một nữ tu rất

nhiều linh thạch. Sau đó hắn lại đến quảng trường bia đề danh thí danh, đáng nghi là thực lực của hắn không ngờ lại không thể lưu danh lại được. Mà tối hôm đó khi Lôi Vân tông chúng ta tìm hung thủ ở thành Nam An, hắn trong đêm lại chạy trốn ra ngoài thành Nam An, e rằng lúc đấy cũng là nhờ vào "Nặc sa".

Tên tu sĩ Hư Thần vừa nói đến đây, căn bản không muốn tiếp tục nói nữa, cũng không tiếp tục điều tra Diệp Mặc sau đó nữa, Phương Chủng Sư cũng hiểu được Diệp Mặc rõ ràng là hung thủ không thể nghi ngờ.

Cho dù Diệp Mặc ở đây nghe được những lời này, cũng sẽ bái phục sự phân tích của người này, mặc dù ông ta nói không phải trăm phần trăm là chính xác, nhưng cũng đúng đến chín phần.

- Nhưng bây giờ thành tựu của Diệp Mặc cũng đã thành, muốn giết hắn sợ là không dễ đâu Sư phụ của Phương Chủng Sư cau mày nói một câu.

Một ông lão mặc áo màu xám đứng dậy nói với giọng căm hận:

- Bất kể hắn là ai, cho dù là thành chủ của Đan thành, giết Ngạo Phong rồi, ta cũng phải nghiền xương hắn thành tro.

Lão chính là sư phụ của Điền Ngạo Phong - Điền Cực, ngày trước khi biết được tin Ngạo Phong bị giết, thậm chí còn hộc máu miệng, có thể thấy được vị trí của Điền Ngạo Phong trong lòng gã.

Lúc này một tu sĩ trung niên cũng đứng dậy nói:

- Điền sư huynh, tên Diệp Mặc kia giết đệ tử nòng cốt Điền Ngạo Phong của chúng ta, rõ ràng là phải đền mạng, nhưng Lôi sư đệ đã nói, thành tích của hắn đã được hình thành, muốn giết hắn cũng không phải là đơn giản, Đan thành cũng không phải là nơi mà Lôi Vân tông hiện tại có thể chống lại được. Tôi nghĩ cả đời tên Diệp Mặc đó cũng không thể ở lại Đan thành được, có lúc hắn sẽ phải ra ngoài, bây giờ chúng ta đã có người điều tra những nơi mà hắn đã đi sau khi rời khỏi thành Nam an, một khi điều tra ra được, chúng

ta sẽ phục kích ở nơi hắn muốn đến, sẽ có cơ hội giết được hắn.

Tu sĩ trung niên này là phó môn chủ của Lôi Vân tông Trương Kiến Âu, sau khi gã nói xong, thì Điền Cực cũng chỉ có thể nhẫn nhịn lửa hận trong lòng. Bởi vì bọn họ biết, bây giờ muốn xông lên đài giết Diệp Mặc, quả thực đáng chê cười.

Mấy người trầm mặc trong chốc lát, một phi kiếm truyền thư lại rơi vào tay tu sĩ trung niên kia.

Y mở ra xem một chút, lập tức cười lạnh nói:

- Tên Diệp Mặc phải chết không cần nghi ngờ gì nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1106

Mười Hai Bậc Đan Vương

Thấy mọi người đều nhìn về mình, tu sĩ trung niên cười lạnh một tiếng nói:

- Hắn còn dự định lập một thành phố, muốn thành Song Hà ngày trước vốn thuộc đế quốc Hàn Lương thành Mặc Nguyệt Chi Thành của riêng mình, thậm chí trước mắt còn đang ra sức xây dựng. Tôi nghĩ sau khi hắn kết thúc đại hội Đan vương này sẽ quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, chúng ta chỉ cần đến Mặc Nguyệt Chi Thành trước đợi hắn, hoặc là đợi hắn trên đường đến Mặc Nguyệt Chi Thành là được.

- Đế quốc Hàn Lương? Chính là tiểu quốc gia phát hiện ra Lan Nham Hỏa, sau đó đem mồi lửa đó tặng cho Bích Đan tông đấy sao?

Một vị trưởng lão nghi ngờ hỏi.

Tu sĩ trung niên kia gật đầu nói:

- Đúng vậy, vì Lan Nham Hỏa của đế quốc Hàn Lương, Bích Đan tông còn cho đế quốc Hàn Lương hai suất vào Vẫn Chân điện, tên Diệp Mặc này là một trong những tên đó. Nhưng lúc đó khi Vẫn Chân điện bắt đầu hắn cũng có mặt, trong những tu sĩ đi ra, dường như không có hắn…

- Tôi hiểu rồi.

Trưởng lão vừa mới nghi ngờ chợt nói, lão không đợi người khác hỏi, liền nói thẳng:

- Lúc đó Viên Quan Nam của Vô Cực tông mất tung tích ở Vẫn Chân

điện, chắc là bị người khác giết. Mà cái tên Diệp Mặc kia lén lén lút lút, không dám lộ mặt thật, rõ ràng hắn rất có khả năng là hung thủ. Tên này đúng thật to gan, trước giờ tôi chưa từng gặp tu sĩ nào to gan đến vậy.

- Vô Cực tông, được, được…

Điền Cực liên tiếp nói mấy chữ được, rõ ràng rất hài lòng với việc Diệp Mặc lại đắc tội với Vô Cực tông.

…

Nhưng vào lúc này, tu sĩ Kim Đan tầng thứ sáu vừa mới nuốt viên Thiên Hoa đan quanh thân mình hiện lên một lốc xoáy linh khí nhỏ, khí thế của anh ta nhanh chóng trong lốc xoáy linh khí khi không ngừng được dâng lên. Sau một lát, tên tu sĩ đó bỗng nhiên gào lên một tiếng dài, đứng dậy.

Người khác không cần hỏi, chỉ thấy khí thế và chân nguyên dao động của anh ta là cũng biết được lúc này anh ta đã từ Kim Đan tầng thứ sáu thăng cấp lên Kim Đan tầng thứ bảy rồi.

- Đan tốt, đan tốt…

Tên tu sĩ Kim Đan khuôn mặt mừng rỡ, không ngừng nói lại đan tốt.

Thẩm Nghiễn Thanh khẽ mỉm cười, gã đi đến trước mặt tên tu sĩ Kim Đan ôn hòa nói:

- Vừa rồi anh vừa mới ăn Thiên Hoa đan, cũng từ Kim Đan trung kỳ tầng thứ sáu thăng cấp lên Kim Đan hậu kỳ tầng thứ bảy. Bây giờ anh nói cho mọi người nghe cảm giác vừa rồi ăn Thiên Hoa đan thế nào.

- Vâng, Nghiễn Điền thành chủ.

Tên tu sĩ Kim Đan vội vàng khom người hành lễ nói với Thẩm Nghiễn Thanh, sau đó quay về phía những tu sĩ còn lại phấn khởi nói:

- Bình Viêm tôi lần đầu tiên cảm giác được đan dược thần kỳ này, tôi

chưa từng ăn Thảo Hoàn đan, nhưng tôi biết giá trị của Thiên Hoa đan tuyệt đối không thua gì Thảo Hoàn đan. Tôi chắc rằng Thiên Hoa đan chẳng những không có bất kỳ tác dụng phụ nào, hơn nữa lại có tác dụng đặc biệt với tăng cường thần thức. Vốn dĩ với tư chất của tôi muốn thăng cấp lên Kim Đan hậu kì ít nhất cũng phải tốn từ tám đến mười năm, nhưng bây giờ tôi chỉ cần từ một đến hai tháng là có thể ổn định được tu vi của mình. Đây đúng là đan tốt, đúng là không hổ đan dược được luyện từ phương thuốc thượng cổ.

Thật ra thì không cần tên tu sĩ Kim Đan này đứng ra làm chứng, những tu sĩ dưới đài kia cũng biết Thiên Hoa đan là chính xác không nghi ngờ gì. Một viên đan dược có thể giảm bớt được mười năm tu luyện, hơn nữa không có tác dụng phụ, trên quảng trường lại ồn ảo lên một lần nữa.

Thiên Hoa đan bất luận là đối với tu sĩ dưới cấp Nguyên Anh hay là đối với môn phái mà nói, đều là vật phẩm quý giá vô cùng.

Thẩm Nghiễn Thanh sau khi yêu cầu tên tu sĩ Kim Đan kia xuống đài, lại đứng trên đài cao nói:

- Mọi người im lặng, hiệu quả của Thiên Hoa đan đã được kiểm chứng. Trên thực tế thì không cần tôi giải thích, tôi tin rằng mọi người cũng đã nhìn thấy. Tiếp theo tôi tuyên bố danh sách Top 50 sau hai vòng trong đại hội Đan Vương lần này

Đợi dưới khán đài im lặng trở lại, Thẩm Nghiễn Thanh lúc này mới hắng giọng nói:

- Linh đan sư cấp bảy tán tu Lạc Tiểu Mặc, kết quả vòng hai cũng được điểm tối đa, tổng cộng 200 điểm, đứng thứ nhất…

- Lạc Tiểu Mặc…

- Lạc Tiểu Mặc…

Vô số các tu sĩ cũng đã xem Lạc Tiểu Mặc là thần tượng và động lực vươn tới của bọn họ, hoặc là nói là một tấm gương để họ phấn đấu, một số

nữ tu lại càng không để ý gì mà kêu to Lạc Tiểu Mặc. Nếu như có được một đan sư như vậy bầu bạn, vậy thì lo gì chuyện tu luyện sau này?

Đại hội thi đấu Đan vương cũng thường xuyên được tổ chức, nhưng trước giờ chưa có lần đại hội nào giống lần này, cũng chưa có một đan sư nào lại có được thành tích như Lạc Tiểu Mặc, huống chi lại là một đan sư trẻ tuổi như vậy.

Nam An châu mặc dù tu sĩ thiên tài không ít, nhưng những tu sĩ có tư chất phổ thông thì lại rất nhiều. Là một tán tu, hơn nữa lại là một tán tu dùng Anh hỏa luyện đan, Lạc Tiểu Mặc cũng là một tu sĩ bình thường không nghi ngờ gì, thành công của hắn lại càng là động lực lớn cho những tu sĩ bình thường khác.

Đã có vô số những tu sĩ và tông môn đã nghĩ đến việc làm thế nào để sau khi đại hội kết thúc có thể liên lạc được với Diệp Mặc, càng hi vọng Diệp Mặc có thể làm trưởng lão danh dự trong môn phái bọn họ.

Diệp Mặc thở phào một cái, hắn biết, đến bây giờ, hắn mới có thể nói thành công một nửa. Chỉ cần vòng thi đấu thứ ba, hắn không mất đi phong độ, cho dù là Lôi Vân tông hay là Vô Cực tông biết được mình đã giết Điền Ngạo Phong và Viên Nam Quan, cũng tạm thời không có cách nào tóm được hắn.

Cái mà hắn cần chính là thời gian, chỉ cần có thời gian đầy đủ, Diệp Mặc tin rằng, cho dù không dựa vào Đan thành, hắn cũng có thể dẫm tông môn chín sao dưới chân mình.

Thẩm Nghiễn Thanh tiếp tục nói:

- Linh đan sư cấp chín Tán Tu Cửu Kiền, vòng thứ hai được 90 điểm, tổng cộng 180 điểm, xếp thứ hai. Đan vương cấp năm Đan thành - Từ Bán Xương, vòng thứ hai được 78 điểm, tổng cộng 155 điểm, xếp thứ ba. Đan vương cấp bốn Thiên Dược hồ - Quý Bưu Đình, vòng thứ hai được 75 điểm, tổng điểm xếp thứ tư…

Mặc dù có thể chọn ra mười tên đứng đầu đều là cao thủ trong các cao thủ đan đạo, nhưng lần đọc tên này lại là đọc từ người đứng đầu. Dường như tất cả mọi người đều chú ý đến người được điểm tối đa qua hai vòng là Lạc Tiểu Mặc, còn với những người còn lại, chỉ có chú ý sơ qua chứ cũng không quan tâm nhiều.

Cho dù Diệp Mặc chiếm được chín phần nổi trội trong đại hội đan vương này, nhưng những đan sư hoặc những đan vương đứng trong Top 50 vẫn rất kích động. Phải biết rằng trong đại hội Đan vương này có thể đứng được trong Top 50 xuất sắc nhất, không đơn giản là chuyện được nổi danh, ý nghĩa hơn chính là bản thân sau này có được một số lượng lớn tài nguyên tu luyện. Tu sĩ vì cái gì? Chẳng phải là vì để người khác ngưỡng mộ hay sao?

Top 50 đan sư đều là vô cùng nở mày nở mặt, mà Diệp Mặc là người đứng đầu trong hai vòng thi lại càng khiến cho người khác hâm mộ.

Cái tên Lạc Tiểu Mặc là một nhân vật ít người biết đến, trước đây chưa từng có ai nghe danh qua, nhưng bây giờ lại chiếm được điểm tuyệt đối trong hai vòng. Sau hai vòng, hắn vẫn với phong độ cũ đứng vị trí thứ nhất trong đại hội Đan vương. Hắn lúc này đã trở thành tiêu điểm của nghị luận, kinh nghiệm của hắn và những chuyện cũ của hắn đều nhanh chóng bị mọi người biết hết.

…

Sau vòng tranh tài thứ hai, trên đài thi đấu chỉ lưu lại năm mươi đan vương và đan sư. Đợi sau khi những đan sư bị loại bỏ xuống đài, Thẩm Nghiễn Thanh mới tiếp tục nói:

- Hội thi đấu đan vương tiến hành đến giờ, đã chọn ra được năm mươi người đứng đầu. Đại hội đan vương lần này chúng tôi bổ sung thêm hai vòng nữa, nhưng vẫn rất đặc sắc kịch liệt. Chúng tôi đã tìm ra được đan sư thiên tài như Lạc Tiểu Mặc, Cửu Kiền. Tôi hi vọng trong vòng thi đấu thứ ba, cũng là “Mười hai bậc Đan Vương” như mọi người mong đợi, những đan vương và đan sư trong hội thi đấu sẽ cung cấp cho chúng ta những màn đặc

sắc hơn nữa.

Bất luận là trong cuộc thi hay bên ngoài cuộc thi, cũng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Mặc dù hai vòng đấu trước có vẻ đơn điệu, nhưng hồi hộp gay cấn. Hơn nữa lại sinh ra một phương thuốc thượng cổ, phương thuốc thượng cổ này sẽ mang đến nhiều lợi lộc cho tu sĩ Kim Đan.

Diệp Mặc chưa từng thấy qua "Mười hai bậc Đan vương", hắn rất muốn hỏi tu sĩ đứng cạnh, nhưng lúc này không cho phép nói chuyện, hắn đành phải dồn nghi vấn xuống đáy lòng.

Cũng may câu nói tiếp theo của Thẩm Nghiễn Thanh cũng không khiến cho hắn phải thất vọng.

- Có rất nhiều đan sư và đan vương lần đầu tiên tham dự Đại hội Đan vương này, không hiểu rõ lắm về Mười hai cấp bậc Đan vương, nhưng cứ đợi sau khi mọi người nhìn thấy Mười hai bậc Đan vương rồi sẽ hiểu.

Nói xong Thẩm Nghiễn Thanh lui xuống, Diệp Mặc lại nhìn thấy Kỉ Bẩm lại dẫn theo mấy tu sĩ ít nhất cũng phải tu vi Ngưng Thể trở lên bước lên đài cao mà Thẩm Nghiễn Thanh vừa mới đứng.

Sau khi Kỷ Bẩm cũng mấy tu sĩ bước lên, liền không ngừng rắc trận kỳ, Diệp Mặc lập tức hiểu thì ra trên đài cao này còn có một trận pháp. Trận pháp này rõ ràng ít nhất cũng phải là trận pháp cấp chín, hơn nữa có thể không chỉ thế, bởi vì hắn cũng không nhìn ra.

Mà những tu sĩ trên quảng trường đang xem Đại hội đan vương lúc này dường như cũng bị kích động, bọn họ thoạt nhìn thấy giống như đang chờ đợi 'Mười hai bậc đan vương' này vậy.

Diệp Mặc cũng đang mong ngóng 'Mười hai cấp bậc Đan vương', khi trước hắn nghe thấy Đại hội Đan vương ở Đan thành ở Nam An châu đều là một vòng thi đấu cho ra top năm mươi người. Cái gọi là 'Mười hai bậc Đan vương' rốt cục là cái gì, không ngờ lại có hiệu quả như vậy?

Diệp Mặc nhanh chóng biết được ‘Mười hai cấp bậc Đan Vương’ là cái gì rồi, sau khi mấy người Kỷ Bẩm rắc trận kỳ xuống, trên đài cao vừa rồi còn rất bình thường không có gì khác lạ thì bây giờ lại phát ra những âm thanh “Ầm ầm”, âm thanh đó càng ngày càng to, cuối cùng quả thực giống như tiếng sấm vậy.

Ầm ầm ầm…

Một cột đá thật lớn cao mấy trượng đột ngột xuất hiện trên đài cao vừa nãy, trên cột đá này có mười hai bậc thang, mà từ bậc thứ nhất đến bậc thứ sáu là màu vàng, từ bậc thứ bảy trở đi là màu khác, Diệp Mặc thấy từ bậc thứ bảy trở đi màu sắc lần lượt là màu cam, màu đỏ, lục, xanh, lam, tím.

Hơn nữa từng bậc thang cũng vô cùng rộng rãi, cho dù là mấy trăm đan sư đồng thời ở trên một bậc thang luyện đan, cũng không có gì là chật chội. Mà trên thực tế, trên mỗi bậc thang cũng đã sắp xếp rất nhiều vị trí cho đan sư luyện đan.

Thấy vậy, Diệp Mặc chợt nhớ đến thăng cấp của mồi lửa kỳ dị, mồi lửa sơ đẳng là màu vàng, sau đó mỗi lần thăng cấp thì mồi lửa lại có những màu sắc khác nhau. Mà màu sắc của mồi lửa kỳ dị này từ thấp thăng cấp lên cao, vừa vặn đối ứng với mười hai bậc thang này.

Diệp Mặc theo bản năng lại nhìn huy chương linh đan sư cấp bảy của mình, phát hiện ra lại đúng là màu vàng. Hắn lại quan sát những linh đan sư và Đan vương còn lại, phát hiện ra Đan vương dưới cấp bốn đều là màu vàng, chỉ có điều đậm nhạt không giống nhau mà thôi. Mà huy chương của mấy Đan vương cấp bốn đều là màu cam rồi, còn huy chương của Đan vương cấp năm Từ Bán Xương đã là màu đỏ.

Diệp Mặc lại chuyển ánh mắt của mình sang Thẩm Nghiễn Thanh, phát hiện ra huy chương trên ngực bọn họ rõ ràng đã là màu xanh rồi.

Hóa ra là như vậy, vậy thì Đan vương cấp bốn trở xuống và cấp bốn trở lên, địa vị cũng khác nhau quá lớn rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1107

Bậc Đan Vương Cản Trở Diệp Mặc

Thẩm Nghiễn Thanh sau khi thấy Rất nhiều người dự thi đều đã biết quy tắc này rồi, thế nhưng Diệp Mặc thì một chút cũng chưa biết gì, thế nên hắn nghe rất tỉ mỉ.

- Thế nhưng, cũng không phải người nào lựa chọn đan dược càng khó, thì người đó có thể đạt được thứ hạng cao. Bởi vì đan dược càng khó thì thời gian luyện chế sẽ càng dài, nếu như những thí sinh khác đều lên bậc rồi, mà các bạn vẫn còn đang luyện chế linh đan thất phẩm ở bậc thứ nhất, vậy thì không cần so điểm thì các bạn cũng đã bị loại rồi. Những thí sinh khác ở bậc thứ hai cho dù luyện chế một loại linh đan bát phẩm, thì cũng cao điểm hơn so với người luyện chế linh đan thất phẩm cao cấp. Tôi xin được nhắc nhở những người chưa từng tham gia đại hội này rằng, mười hai bậc Đan Vương không chỉ là mười hai bậc thang bình thường, mà nó cũng giống với bia đề danh, mỗi khi bước lên một bậc khác nhau thì đều sẽ phải chịu khảo nghiệm nghiêm ngặt về ý chí và thần thức.

Thẩm Nghiễn Thanh nói đến đây, thanh âm đột nhiên đề cao hơn:

- Vì vậy mười hai bậc Đan Vương chính là so sánh bản lĩnh luyện đan một cách chân thực, đồng thời cũng là tổng hợp so về thực lực, tâm kế, và tu vi của mọi người. Bất luận là vì không có cách nào kiên trì trên bậc thang, hay là không thể luyện chế ra đan dược, thì cuối cùng cũng là bị đan bậc đẩy ra ngoài. Cuộc tranh tài đã bắt đầu, tôi mong tất cả mọi thí sinh đều có thể leo lên đến đỉnh.

Diệp Mặc đã hiểu được, dựa theo lời Thẩm Nghiễn Thanh nói, thì mười hai bậc Đan Vương này thì bậc thứ nhất sẽ luyện chế linh đan thất phẩm, nếu

như muốn lên tới bậc thứ mười hai thì sẽ phải luyện chế chế đan dược Thiên cấp cửu phẩm. Đồng thời mười hai bậc Đan Vương này còn có chút giống với thang đá ở Vẫn Chân Điện, không chỉ đại biểu cho việc thăng cấp của đan dược, hơn nữa tựa hồ là cho dù không có luyện đan thì mỗi lần lên một bậc cũng sẽ không dễ dàng.

Như vậy xem ra chính mình tuyệt đối không có khả năng đi tới bậc thứ mười hai rồi, nói cách khác, căn bản là không có khả năng lên tới đỉnh.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, bỗng nhiễn nở một nụ cười tự giễu, chính là bản thân chỉ cần lên tới bậc thứ tám đã là rất tốt rồi. Dựa theo quy tắc của mười hai bậc Đan Vương, lên tới bậc thứ tám chính là cần phải luyện chế thành công một đan dược Thiên cấp ngũ phẩm.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết, tuy rằng Thẩm Nghiễn Thanh nói là mong muốn tất cả mọi người đều lên được tới đỉnh, trên thực tế thì căn bản là không có bất kỳ một Đan Vương nào có thể lên được đỉnh cả. Bản thân mình không được, coi như là vị giám khảo Thẩm Nghiễn Thanh kia cũng không được. Bởi vì theo lý luận thì lên tới đỉnh đồng nghĩa với việc chính là một Đan Vương cửu phẩm, mà Đan Vương cửu phẩm cũng không nhất định có thể đi lên tới đỉnh, bởi vì mười hai bậc Đan Vương còn có những nhân tố khác.

Hơn nữa coi như là có người lên tới đỉnh rồi, Đan thành lại có thể lấy ra một đống linh thảo cấp chín để cho thí sinh luyện chế đan dược cửu phẩm sao? Điều này hiển nhiên là không có khả năng.

Theo một tiếng bắt đầu của Thẩm Nghiễn Thanh, năm mươi Đan Sư dự thi đều bước lên bậc Đan Vương thứ nhất.

Diệp Mặc cũng theo các Đan Sư khác bước lên bậc Đan Vương thứ nhất có màu vàng nhạt, Diệp Mặc vừa lên, cũng cảm giác được một lực đẩy cường đại muốn đẩy hắn xuống dưới.

Sau khi cảm giác được lực đẩy này, trong lòng Diệp Mặc trầm xuống,

hắn cũng không phải là vì lực đẩy này mà trở nên như vậy. Thực tế là do hắn đang nghĩ tới bậc thứ nhất đã có lực đẩy mạnh như thế này, đây chăng phải là nói rõ rằng càng về sau, loại lực đẩy này sẽ càng trở nên mạnh hơn?

Mà bản thân hắn chỉ có tu vi Nguyên Anh, mà lại phải vừa luyện đan vừa chống lại loại lực đẩy này, hiển nhiên so với những Đan Vương có tu vi Hư Thần thậm chí là Ngưng Thể thì còn kém hơn nhiều lắm. Cái này căn bản là không phải so sánh thực lực luyện đan rồi, mà là xem chân nguyên của ai hùng hậu hơn, ai mới là người có thể cười đến cuối cùng.

Chính vì vậy, bản thân là tu vi Nguyên Anh tầng năm, muốn ở trong năm mươi thí sinh này lọt vào top mười, tựa hồ là không hề có chút khả quan nào.

Con người chính là như vậy, khi anh còn đứng ở trên đỉnh cao, thì sẽ có rất nhiều người nịnh nọt anh. Thế nhưng một ngày anh từ trên cao rơi xuống, thì những ai không đạp cho anh một cái đã là bạn bè lắm rồi, mà người sẽ đạp thêm cho anh một cước thì nhiều vô số. Cho dù người ta vì giẫm lên anh để thượng vị, hay là vì phát tiết nội tâm đố kị ra, vậy thì cũng không có gì khác nhau cả.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu rõ được đạo lý này, hắn thậm chí nghĩ đến một khi mình thất bại ở vòng thứ ba này, chờ đợi hắn cũng không phải là thành tích chói lọi của hai vòng thi trước, mà chính là sự hoài nghi và chất vấn của vô số người.

Bởi vì một khi biết trước được phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', thì hiển nhiên có thể hoàn mỹ chiến thắng hai vòng. Vậy mà đến vóng thứ ba là thi đấu thực lực chân thực qua mười hai bậc Đan Vương, thì cái tên hạng nhất là mình lại thất bại, nếu như không có người nào hoài nghi và bỏ đá xuống giếng, thì chính bản thân mình cũng sẽ không tin.

Không đợi Diệp Mặc tiếp tục tưởng tượng, Thẩm Nghiễn Thanh lại cao giọng:

- Các thí sinh dự thi, các bạn có thể thấy được ở vị trí luyện đan của mỗi người đều có tên gọi của một số đan dược. Chỉ cần các bạn lựa chọn một loại đan dược trong đó, sẽ có các linh thảo tương ứng được truyền tống đến trước mặt các bạn. Bậc thứ nhất đều là linh đan thất phẩm, sau đó mỗi một bậc sẽ đều sẽ là đan dược tương ứng với mỗi tầng để các bạn lựa chọn.

Rất nhiều Đan Sư đã sớm biết cái quy tắc này, căn bản là không có đợi Thẩm Nghiễn Thanh nói xong, mà đã bắt đầu lựa chọn linh đan rồi. Bởi vì càng nhanh luyện chế xong đan dược, thì điểm lại càng cao.

Diệp Mặc không lựa chọn linh đan, hắn ngồi ở vị trí của mình, ngơ ngác nhìn hơn mấy chục loại linh đan thất phẩm ở trước mặt.

Hắn biết nếu như không giải quyết được vấn đề lực đẩy của mười hai bậc Đan Vương, hắn cho dù là có tốc độ luyện chế đan dược nhanh hơn nữa thì cũng không làm nên được chuyện gì. Càng lên cao, hắn càng cần lượng chân nguyên hùng hậu hơn. Thà rằng ngồi ở bậc thứ nhất này tìm cách giải quyết vấn đề, còn lơn là chạy lên các bậc trên để chịu áp lực lực đẩy cao hơn. Hắn khác với các Đan Sư khác, các Đan Sư muốn cố gắng lên đến bậc thứ mấy, thì sẽ là hạng bao nhiêu. Còn hắn thì lại cần phải lọt vào top mười, thậm chí là top ba, bằng không thì sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Một hình ảnh khiến mọi người khó hiểu đã xuất hiện, ở bậc thứ nhất của mười hai bậc Đan Vương hiện có năm mươi thí sinh dự thi, và đang có bốn mươi chín người đang luyện đan, chỉ có một mình Diệp Mặc là lẳng lặng ngồi ở đó, hơn nữa còn đang cau mày.

- Hắn đang làm gì thế?

Kỷ Bẩm thật sự là nhịn không được liền hỏi ra, y sau khi hỏi xong, phát hiện biểu cảm của mấy vị giám khảo khác và y đều giống y nhau, hiển nhiên những người khác cũng không biết Diệp Mặc rốt cuộc đang làm cái gì Kỳ Bẩm sau khi biết được Diệp Mặc chính là Đại sư trận pháp mà mình xem trọng, đối với Diệp Mặc lại càng có hảo cảm và mong chờ hơn. Hiện tại y thấy Diệp Mặc ngồi đó không luyện đan, nhất thời có chút lo lắng.

Không chỉ vài vị giám khảo, ngay cả ở khán đài cũng có rất nhiều tu sĩ cùng với một số môn phái quan tâm đến Diệp Mặc đều bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

Dù sao thì đây mới là bậc thứ nhất, nếu như luyện chế một linh đan thất phẩm cũng phải do dự như thế, vậy thì còn thi thố gì nữa? Sớm bỏ cuộc đi cho xong.

Tiếng bàn tán càng lúc càng nhiều, chỉ lát sau thậm chí đã có tu sĩ ngang nhiên tỏ ý hoài nghi Diệp Mặc.

- Tôi đã nói rồi y sở dĩ có thể được điểm tuyệt đối ở vòng thứ nhất và vòng thứ hai là vì y chỉ biết có một phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan' mà thôi. Thấy rồi chứ, vòng thứ ba này chính là so đấu bản lĩnh thật sự, mà y là một Linh đan sư thất phẩm, vậy mà cũng không có cách nào luyện chế đan dược.

- Nếu như tôi có thể biết trước được phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', thì tôi cũng có thể đạt điểm tuyệt đối ở cả hai vòng.

- Đúng là có khả năng này, dù sao Đan Sư tham gia đại hội Đan Vương, vẫn chưa từng có ai thất bại ở ngay bậc thứ nhất của mười hai bậc Đan Vương cả.

- Hắc hắc, đại hội Đan Vương lần này sẽ có rất nhiều thứ đặc sắc đây.

Lúc này đã có Linh đan sư luyện hóa xong linh thảo rồi, thậm chí đan dược cũng đã thành hình rồi, mà Diệp Mặc vẫn như cũ, ngay cả loại đan dược cũng chưa lựa chọn Vốn Ninh Khinh Tuyết đang vui sướng trong lòng, bỗng nhiên đứng lên, tâm tình của cô lúc này so với bất cứ ai cũng đều khẩn trương hơn, vì sao Diệp Mặc đến giờ cũng không động đậy? Chí ít thì phải lựa chọn một loại đan dược chứ, rồi bắt đầu luyện hóa linh thảo, nếu cứ ngồi im bất động như vậy, coi như là tới ngày mai, cũng không có cách nào luyện chế ra Linh đan thất phẩm cả.

- Ngồi xuống, đại hội Đan Vương không cần phải đứng lên để xem như vậy, sợ người phía sau không biết con là một tu sĩ Kim Đan hay sao?

Trịnh Kha Nhân vốn đã bất mãn với Ninh Khinh Tuyết, lúc này lại càng không hài lòng với hành động của cô.

Vành mắt của Ninh Khinh Tuyết đỏ lên, Hoàng Thiên kéo cô ngồi xuống sau đó nhẹ nhàng an ủi:

- Đừng lo lắng, chị Khinh Tuyết, bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà.

Nửa canh giờ đã qua, đã có vài Đan Vương bắt đầu đi lên bậc thứ hai, mà Diệp Mặc vẫn ngồi yên đó không nhúc nhích. Mà ngay cả Cận Chỉ Hằng đang ngồi ở hàng ghế khán giả cũng khẩn trương đến nỗi đứng ngồi không yên, vì sao những người khác đều đã đi lên rồi, mà đến giờ sư phụ của mình cũng không có nhúc nhích chứ, ngay cả sư huynh Đan Vương Hồ Mân cũng sắp hoàn thành việc luyện chế đan dược ở bậc thứ nhất này rồi.

Vài tên trưởng lão của Lôi Vân Tông vẫn một mực quan tâm đến Diệp Mặc, hiện tại thấy Diệp Mặc ngay cả bậc thứ nhất cũng không thể qua được, nhất thời đều kinh ngạc.

Sư phụ Điền Cực của Điền Ngạo Phong cũng cười một cách dữ tợn:

- Tự làm bậy không thể sống, tên này nhất định là có vận khí nghịch thiên, trước đây đã chiếm được phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', thế nên mới có được thành tích tuyệt đối ở hai vòng thi trước. Hiện giờ là thi tài trên mười hai bậc Đan Vương, cũng chính là thi thố bản lĩnh thực sự, ta xem y làm thế nào có thể hoàn thành được. Đến khi đó chắc chắn thành tích của hai đợt thi trước cũng có thể bị tra xét lại, thực sự là trời cũng giúp ta báo thù mà.

Nói xong Điền Cực liền đứng lên, nói với tu sĩ trung niên bên cạnh:

- Khương môn chủ, tôi muốn qua bên Vô Cực Tông xem.

Vị tu sĩ trung niên gật đầu, đương nhiên là hiểu rõ ý của Điền Cực. Y muốn đi nói việc Diệp Mặc giết Viên Quan Nam cho Vô Cực Tông biết, để tranh thủ thêm sự trợ giúp của một tông môn chín sao. Bất luận có đúng Viên Quan Nam là do Diệp Mặc giết hay không, thế nhưng đối với một tông môn chín sao mà nói, chỉ cần có người hoài nghi là được rồi, cũng không cần phải xác định chính xác. Một khi Diệp Mặc thất bại ở Mười hai bậc Đan Vương của vòng thi thứ ba, thì thành tích của hai vòng thi trước của y coi như là thực thì cũng sẽ bị coi là gian lận.

Tới lúc đó, Lôi Vân Tông bọn họ cùng liên hợp với Vô Cực Tông để giết Diệp Mặc, cho dù thành chủ Đan thành cũng không thể ngăn cản được. Lẽ nào thành chủ Đan thành còn có thể bảo vệ một tên thí sinh có gian lận khi dự thi sao?

Diệp Mặc không thể luyện đan, có người vui mừng, có người lo lắng. So ra thì người hoài nghi Diệp Mặc nhiều hơn một chút. Dù sao thành tích hai vòng thi trước của Diệp Mặc rất tuyệt vời, mà đến vòng ba lại biểu hiện quá kém, tất sẽ khiến người khác hoài nghi.

Mà ở dưới khán đài đang lo lắng nhất còn có Cảnh Anh Ly, Cảnh Anh Ly khác với những người khác, cô biết bản lĩnh thật sự của Diệp Mặc, cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân khiến Diệp Mặc ngồi im bất động. Đáng tiếc là cô không có cách nào để lên đài thi nhắc nhở Diệp Mặc cả. Nếu như có thể nhắc nhở, cô sẽ trực tiếp nói với Diệp Mặc vấn đề hắn lo lắng giống y như thang đá của Vẫn Chân Điện.

Diệp Mặc cau mày, một bên chống lại lực đẩy của 'Đan bậc' truyền đến, một bên liên tục xoay chuyển ý nghĩ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Nếu như tu vi càng cao, càng có thể tiến lên các 'Đan bậc' càng cao, vậy căn bản là không cần thi rồi, cứ trực tiếp để Đan Sư hoặc Đan Vương có tu vi cao nhất đạt giải là được rồi.

Đại hội Đan Vương làm sao lại có thể phạm vào loại sai lầm nhỏ nhặt này chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1108

Thế Nào Mới Gọi Là Trâu

Nghĩ đến việc Đan thành chắc chắn không thể phạm vào loại sai lầm hạ cấp này, Diệp Mặc giật mình, hắn nhớ tới thang đá bên trong Vẫn Chân Điện, khi đó hắn đã dùng "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" để đi lên tới tầng bảy, vậy thì "Mười hai bậc Đan Vương" này có thể nào cũng giống với cái bậc thang đá kia không?

Diệp Mặc nghĩ đến đây, thần thức lập tức mở rộng ra. Diệp Mặc phát hiện hắn còn chưa dùng đến "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát", đã có thể cảm nhận được áp lực đã giảm đi. Hơn nữa khi hắn thu hồi lại chân nguyên khánh cự, cũng không bị đẩy ra khỏi "Đan bậc".

Diệp Mặc bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là như vậy, một Đan Vương ở chỗ này sử dụng chân nguyên để chống lại lực đẩy phỏng chừng là kiên trì không đến được bậc thứ ba. Mà "Đan bậc" này cần phải sử dụng thần thức để kháng cự lại lực đẩy, hơn nữa tu vi càng mạnh, thì thần thức kháng cự càng mạnh. Tu vi thấp, thì thần thức kháng cự cũng càng thấp.

Diệp Mặc cười tự giễu, phỏng chừng trong tất cả những người tham gia đại hội Đan Vương chỉ có một mình hắn không rõ điểm này. Các Đan Sư khác bất luận là tán tu hay là xuất thân đại môn phái, đều đã sớm hiểu rõ điểm này rồi. Kỳ thực lúc trước Thẩm Nghiễn Thanh đã nhắc nhở tới thần thức rồi, thế nhưng hắn lại không nghĩ tới mà thôi.

Luyện đan sư quan trọng nhất là gì? Đương nhiên là thần thức, thần thức càng mạnh thì đối với Đan Sư lại càng có lợi.

Thế nhưng tuy rằng dùng thần thức để kháng cự, cũng không còn nhiều

áp lực, thế nhưng khó khăn nhất chính là lúc cần phải chuyên tâm luyện đan, tuy rằng Diệp Mặc có "Tam sinh quyết", căn bản là không sợ việc bị quấy nhiễu tâm thần, thế nhưng không có chút nào bị quấy nhiễu thì đương nhiên vẫn là tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc thử dùng "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" một chút, khi hắn thử đem áp lực xung quanh chặt đứt, không ngờ kinh hỉ phát hiện áp lực thực sự đã bị chặt đứt hoàn toàn. Mới vừa rồi còn có chút áp lực của "Đan bậc", nhưng lúc này đối với hắn mà nói thì chẳng khác nào những khi luyện đan bình thường.

Như vậy chẳng phải là chỉ cần Đan Sư có công pháp thần thức, thì có thể ở chỗ này sử dụng công pháp thần thức để chặt đứt áp lực của "Đan bậc" sao?

Khi vẫn đang vui mừng, Diệp Mặc bỗng ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhưng lúc này hắn lại phát hiện toàn bộ bậc thứ nhất chỉ còn lại có một mình hắn, nhất thời ngây ngẩn cả người. Hắn vô thức nhìn lên phía trước một chút, có rất nhiều Đan Vương thậm chí đã lên tới bậc ba rồi.

Diệp Mặc không dám làm kẻ đào ngũ, nhanh chóng lựa chọn linh đan thất phẩm "Thanh Uẩn đan". Không đợi hắn lấy ra "Thần Nông đỉnh", thì tài liệu của "Thanh Uẩn đan" đã được đưa tới trước mặt của hắn. Diệp Mặc chỉ kiểm tra qua một chút, liền lấy ra lò luyện bắt đầu luyện đan.

Thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng bắt đầu luyện đan, mấy vị giám khảo đều thở phào nhẹ nhõm, cái tên này mỗi lần đều làm cho người khác kinh hồn bạt vía. Ở vòng thứ nhất khi hắn lấy ra Anh hỏa, mọi người đều nhĩ hắn đã bỏ cuộc rồi, không nghĩ tới hắn lại có thể phân giải ra phương thuốc của "Thiên Hoa Đan". Lần nầy lại chờ tới bây giờ hắn mới lấy ra lò luyện đan, đồng thời lại lựa chọn đan dược khó luyện chế nhất là "Thanh Uẩn đan", cũng không biết hắn còn có thể tạo cho mọi người cái kinh hỉ gì nữa đây.

Ninh Khinh Tuyết thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng bắt đầy luyện đan rồi, trong lòng nàng chậm rãi nhẹ nhõm dần. Cô không phải là người không hiểu

chuyện, mà cô hiểu rất rõ, một khi Diệp Mặc thất bại, cô thậm chí không thể nhìn thấy được hắn nữa, nhất định sẽ bị mang về Phiêu Miểu Tiên Trì.

Diệp Mặc không biết đã luyện chế "Thanh Uẩn đan" bao nhiêu lần, coi như là dùng Anh hỏa, hắn cũng không cần đến thời gian một nén hương, thì một lò "Thanh Uẩn đan" hạng nhất cũng đã được luyện chế ra.

Tuy rằng khi hắn lên được bậc thứ hai, thì đã có người lên bậc thứ tư rồi, thế nhưng đối với hắn mà nói thì không có gì ảnh hưởng. Bởi vì hắn biết, lúc này hắn có "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" để ngăn cách hoàn toàn áp lực của các "Đan bậc", so với người khác thuần túy sử dụng thần thức để chống lại áp lực, thì hắn chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu nói là gian lận thì cũng có chút đúng.

Hơn nữa khi lên bậc thứ hai thì không phải chỉ còn mình y rồi, còn có vài tên Đan Sư nữa vẫn chưa vượt qua được bậc hai.

Đan dược Diệp Mặc lựa chọn ở "Đan bậc" thứ hai là "Vụ Linh Đan", cũng là một trong những đan dược khó luyện chế nhất. Có thể nói ngoài "Thảo hoàn đan" ra, thì "Vụ Linh Đan" chính là đan dược tốt nhất để tu sĩ Kim Đan vượt qua bình cảnh mà tấn cấp, tiếp nữa chính là "Thanh Uẩn đan".

Thế nhưng "Thanh Uẩn đan" sở dĩ được coi là đệ nhất đan dược dành cho tu sĩ Kim Đan, là vì ngoài tác dụng vượt qua bình cảnh ra, còn có tác dụng rất quan trọng đối với tu luyện.

Thấy Diệp Mặc luyện chế xong đan dược ở "Đan bậc" thứ nhất, rồi lên đến "Đan bậc" thứ hai bắt đầu luyện đan, tất cả cũng không đến thời gian một nén nhang, Ngũ Thản không khỏi thở dài một tiếng:

- Nếu như cho y một mồi lửa kỳ dị, cũng không cần phải là mồi lửa cao cấp, thì tốc độ luyện đan của y phải nhanh hơn bây giờ rất nhiều.

Kỷ Bẩm nghe được lời của Ngũ Thản lập tức quay lại nhìn Lục Vô Hổ, Lục Vô Hổ lấy ra một chai rượu ngửa cổ uống một ngụm rồi nói:

- Anh không cần nhìn tôi, số mồi lửa của tôi cũng không có nhiều lắm, thực sự không còn nhiều lắm.

Mọi người xung quanh nghe xong thì chỉ có thể câm lặng, mồi lửa kỳ dị đối với người khác thì chỉ cần gặp được một loại thôi cũng đã là cơ duyên cực đại rồi, mà không ngờ y lại có thể thốt lên rằng mình không còn nhiều lắm.

- Khi kết thúc đại hội, tôi sẽ tặng cho y một ‘Thạch Bì Hỏa’, tuy rằng xếp hạng không được cao, nhưng so với việc y không có mồi lửa nào thì cũng tốt hơn. Tôi dám khẳng định, cái tên Lạc Tiểu Mặc, à không là Diệp Mặc này, chính là Đan Sư thiên tài mạnh nhất mà chúng ta được gặp. Y chỉ dùng Anh hỏa thôi đã có thể nhẹ nhàng lưu loát luyện chế linh đan thất phẩm và linh đan bát phẩm rồi, nhìn y luyện đan cũng làm cho người khác có một loại cảm giác hưởng thụ mà.

Nguyệt Kỳ Siêu chủ động tiếp lời.

- Thực sự là rất đáng tiếc, không biết vì sao y ở "Đan bậc" thứ nhất lại dừng lại lâu như vậy. Bằng không hiện tại chắc là y phải lên tới "Đan bậc" thứ tư rồi.

Kỳ Bẩm lắc đầu, trong lòng còn đang tiếc hận.

Nguyệt Kỳ Siêu mỉm cười:

- Tôi nhận thấy có điều không đúng, ở "Đan bậc" thứ nhất y dừng lại lâu như vậy là có lý do, tuy hiện giờ đã dần thu hồi lại được thời gian tổn thất, nhưng tôi vẫn chưa xác định được chắc chắn mà thôi.

Thẩm Nghiễn Thanh gật đầu, hiển nhiên là y đã hiểu rõ ý của Nguyệt Kỳ Siêu.

Diệp Mặc ở "Đan bậc" thứ hai cũng không dừng lại nhiều hơn một phút nào, cũng là thời gian một nén nhang, hắn đã lên tới bậc thứ ba rồi. Lúc này tuy rằng cũng có người lên tới bậc năm, thế nhưng Diệp Mặc thoạt nhìn thì

đã không còn là người bị bỏ lại sau cùng rồi.

Diệp Mặc ở lại "Đan bậc" thứ nhất có rất nhiều Đan Sư đều nhìn thấy, hiện tại thấy Diệp Mặc chỉ mất một thời gian ngắn như vậy đã có thể đuổi tới tầng thứ ba, thì những Đan Sư này đều âm thầm hoảng sợ. Tuy rằng đối với một Đan Vương nhất phẩm mà nói, thì luyện chế một linh đan thất phẩm không cần bao nhiêu thời gian, thế nhưng Lạc Tiểu Mặc chỉ trong thời gian hai nén hương không ngờ đã lên tới bậc ba rồi.

Nếu như là người khác thì còn tạm chấp nhận được đi, thế nhưng Lạc Tiểu Mặc không chỉ là một Linh đan sư thất phẩm, hơn nữa còn là một Linh đan sư thất phẩm sử dụng Anh hỏa.

Thế nhưng những đan sư và khán giả hiện đang có mặt ở đây cũng đều hiểu rõ, cái người tên Lạc Tiểu Mặc này tuyệt đối không phải là một Linh đan sư thất phẩm. Một Linh đan sư thất phẩm nếu muốn trong thời gian hai nén hương. Lại sử dụng Anh hỏa, luyện chế ra một lò linh đan thất phẩm và một lò linh đan bát phẩm là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

"Đan bậc" thứ ba, Diệp Mặc lựa chọn linh đan cấp chín ‘Phục Nhan Đan’. ‘Phục Nhan Đan’ bất luận là về mặt luyện chế khó khăn, còn là đẳng cấp linh dược tương đối cao, mà nó lại là đan dược linh cấp, là bởi vì ‘Phục Nhan Đan’ không thể giữ được dung mạo, mà đan dược ở Tu Chân Giới có thể phục hồi dung mạo cũng rất nhiều, không nhất định phải lựa chọn linh dược cấp chín ‘Phục Nhan Đan’.

Áp lực của "Đan bậc" thứ ba cũng mạnh hơn hai bậc trước không ít, Diệp Mặc lúc này cảm thấy rất may mắn, may là khi đứng lại ở "Đan bậc" thứ nhất hắn đã nghĩ ra biện pháp, bằng không hắn rất có thể không kiên trì qua nổi tầng ba này. Nếu như hắn bị đẩy ra ở tầng ba này, vậy thì có khả năng hắn sẽ trở thành một truyện cười của đại hội Đan Vương kỳ này.

Bởi vì cho đến nay đều chưa có đan sư nào bị đẩy xuống. Mà bản thân hắn lại là người đạt điểm tuyệt đối ở hai vòng thi trước, vậy mà ở vòng thi thứ ba lại là người đầu tiên bị "Đan bậc" đẩy xuống, vậy thì hậu quả có thể

tưởng tượng ra được.

Khi Cửu Kiền leo lên "Đan bậc" thứ ba, phát hiện đối thủ Diệp Mặc của y vẫn còn ở "Đan bậc" thứ nhất không hề động đậy, trong lòng có chút thất vọng, đồng thời cũng lắc đầu. Y cũng hoài nghi việc Diệp Mặc biết trước phương thuốc của "Thiên Hoa Đan", cho nên mới đạt được thành tích tốt ở hai vòng thi đầu. Hiện tại ở "Mười hai bậc Đan Vương" này là thi đấu hoàn toàn dựa vào thực lực, không có bản lĩnh thực thì không có cách nào để làm bộ cả.

Thế nhưng y chỉ lắc đầu, lập tức tiếp tục đi lên bậc thứ tư, chỉ là nếu không có Diệp Mặc nữa, thì danh hiệu đệ nhất kỳ đại hội Đan Vương này đối với y đã là chuyện được định trước.

"Đan bậc" thứ tư và thứ năm đối với y không hề có chút áp lực nào, khi y xông lên "Đan bậc" thứ sáu, vô thức quay đầu nhìn lại một chút, nhưng lại phát hiện Diệp Mặc đã chuẩn bị rời "Đan bậc" thứ ba rồi, hiển nhiên đã hoàn thành việc luyện chế linh đan cấp chín, hướng lên "Đan bậc" thứ tư rồi.

Thấy tình huống này, trong lòng Cửu Kiền trầm xuống, y đã hiểu rõ, cái tên Lạc Tiểu Mặc này phỏng chừng là có được bản lĩnh thực sự, không nhất định là biết trước phương thuốc của "Thiên Hoa Đan" mới có thể đạt được thành tích.

Thế nhưng coi như là vậy, thì ở "Mười hai bậc Đan Vương", hắn cũng tuyệt đối không thể thắng được mình. Bởi vì không có ai biết mình thực chất đã là một Đan Vương lục phẩm, hơn nữa còn là một người sắp tấn cấp lên Đan Vương thất phẩm.

"Đan bậc" thứ tư, Diệp Mặc mới vừa lên, thậm chí còn chưa kịp thi triển "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" đã thiếu chút nữa là bị đẩy ngược ra. Diệp Mặc nhanh chóng thi triển ra "Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát" để chặt đứt loại áp lực tinh thần này, đồng thời trong lòng cũng thầm than. Tuy rằng "Đan bậc" thứ tư là thiết lập cho Đan Vương nhất phẩm, nhưng cái loại áp lực thần thức này chỉ thiếu một chút thôi là có thể khiến Đan Vương nhất phẩm khó

có thể đứng ở "Đan bậc" này mà luyện chế đan dược.

Coi như là đan sư có khả năng đứng vững gót chân ở "Đan bậc" này, thì cũng sẽ không dám lựa chọn đan dược Thiên cấp cấp một quá khó để mà luyện chế. Tuy rằng "Mười hai bậc Đan Vương" có liên hệ nhiều một chút đối với tu vi, thế nhưng nếu như ai nói không hề có chút quan hệ nào thì hiển nhiên là không phải, trừ phi là có đan sư nào giống như mình, có loại công pháp thần thức công kích.

Diệp Mặc nhìn Cố Mân Tiềm và Cầm Mộ Tâm, Cố Mân Tiềm đã chuẩn bị lên tới "Đan bậc" thứ tư rồi, mà Cầm Mộ Tâm vẫn còn đang cố hết sức ở "Đan bậc" thứ 3, coi như là cô có khả năng lên đến "Đan bậc" thứ tư, cũng không thể nào hoàn thành được việc luyện chế đan dược Thiên cấp cấp một được.

Lúc này Diệp Mặc cũng phát hiện được sự lợi hại của Cửu Kiền, tên kia đã lên tới "Đan bậc" thứ sáu rồi, mà coi như là Từ Bán Xương hiện tại cũng còn đang ở "Đan bậc" thứ năm luyện chế đan dược Thiên cấp cấp hai. Nếu như không phải mình có lợi thế chiến thắng đối phương nhờ biết trước về "Thiên Hoa Đan", vậy lần đại hội Đan Vương này muốn lấy được danh hiệu đệ nhất, có vẻ là rất khó khăn.

Thế nhưng Diệp Mặc cũng không có để ý nhiều, thực lực của hắn vẫn chưa tung hết ra, đến bây giờ hắn vẫn chỉ sử dụng Anh hỏa để luyện đan mà thôi.

Tuy rằng Diệp Mặc không thèm để ý, thế nhưng thấy tư thái của Cửu Kiền thì ý chí chiến đấu của Diệp Mặc cũng có chút tăng lên, hắn ở "Đan bậc" thứ tư cũng lựa chọn đan dược khó luyện chế nhất là "Thảo hoàn đan".

Sau khi lựa chọn "Thảo hoàn đan", hắn không tiếp tục sử dụng Anh hỏa nữa, mà trực tiếp lấy ra "Tử Quỳ Hỏa".

"Tử Quỳ Hỏa" vừa được lấy ra, lập tức được nghênh đón bởi những âm thanh sợ hãi cảm thán. Mấy vị giám khảo nhìn nhau, đều có chung một suy

nghĩ đó là cái tên Diệp Mặc này đến tận bây giờ mới xuất ra thực lực chân chính.

- "Tử Quỳ Hỏa?" Tôi không nhìn lầm chứ, cái tên Lạc Tiểu Mặc này thực sự nghịch thiên đến thế sao? Hóa ra lúc trước y cũng không có tận lực, đến giờ mới thực sự ra tay à - Tôi cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là trâu, tên Lạc Tiểu Mặc này quả thực là trâu mà, y có được mồi lửa kỳ dị, vậy mà tới tận khi luyện chế đan dược Thiên cấp mới lấy ra dùng.

- Những tên Đan Vương khác thấy cảnh này, phỏng chừng là phải khóc mất, sao mà lại gặp phải cái loại biến thái như vậy chứ...

Những khán giả đến xem đại hội cuối cũng cũng hiểu rõ cái gì gọi là kích thích rồi, "Mười hai bậc Đan Vương" của ngày hôm nay mới thật sự là kích thích đây, thế nhưng sự kích thích này mới chỉ vừa bắt đầu thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1109

Kéo Thêm Đồng Minh

Lúc này một gã tu sĩ Nguyên Anh tầng một của Vô Cực Tông đang nắm chặt nắm tay lại, nghiến răng nghiến lợi thì thào:

- Hóa ra chính là mày đã trộm đi "Tử Quỳ Hỏa".

- Thiên Nhai, cái gì bị y lấy đi?

Lúc này một gã tu sĩ Ngưng Thể ở bên cạnh y nghi ngờ lên tiếng hỏi.

Tu sĩ Nguyên Anh kia nghiến răng nghiến lợi nói với giọng căm hận:

- Sư phụ, lúc trước con chẳng phải đã nói với người, cái tên Lạc Tiểu Mặc kia chính là kẻ con gặp được bên trong "Sa nguyên dược cốc" sao. Lúc đó "Tử Quỷ Hỏa" xuất thế, cũng không chú ý cái tên họ Lạc kia. Sau đó "Tử Quỷ Hỏa" lại biến mất dưới đáy hồ, con còn tưởng rằng bị ‘Tam nhãn tử Oa’ (con ếch ba mắt) đoạt đi rồi, hóa ra lại là bị tên kia trộm mất.

Hiển nhiên tên tu sĩ Nguyên Anh này là Đổng Thiên Nhai mà Diệp Mặc đã gặp ở trong "Sa nguyên dược cốc", Đổng Thiên Nhai cũng là một đệ tử thiên tài của Vô Cực Tông, được xếp gần với Viên Quan Nam. Trước đó y còn chưa có tấn cấp lên Nguyên Anh, còn là đệ tứ của Kim Đan danh nhân đường. Mà y cũng là một kẻ ái mộ Văn Thái Y, vì thế khi Viên Quan Nam chết đi, y cũng chẳng có bao nhiêu thương tâm, thậm chí trong lòng còn có chút hưng phấn.

- Con nói chính là "Tử Quỳ Hỏa" trong tay Lạc Tiểu Mặc sao...

Tên tu sĩ Ngưng Thể là sư phụ của Đổng Thiên Nhai nói đến đây thì đột

nhiên ngưng lại, quay ra ôm quyền nói với một gã tu sĩ khác:

- Hóa ra là Điền sư huynh của Lôi Vân Tông đại giá quan lâm, không biết anh Điền vì sao rảnh rỗi lại tới Vô Cực Tông của tôi?

Điền Cực cũng ôm quyền không chút khách khí nào, mà là trầm giọng nói rằng:

- Tên tu sĩ ở trên "Mười hai bậc Đan Vương" mà anh đang nói tới cũng không phải gọi là Lạc Tiểu Mặc, mà tên thật của y gọi là Diệp Mặc.

- Diệp Mặc?

Đổng Thiên Nhai cùng sư phụ y đều nghi hoặc hỏi lại một câu:

- Y nếu đã tham gia đại hội Đan Vương, lại có thực lực mạnh như thế, vì sao cần phải thay tên đổi họ?

- Hắc hắc, y phải giả trang là bởi vì y sợ Vô Cực Tông các anh tìm tới y gây phiền phức.

Điền Cực cười hắc hắc, giọng nói mang theo chút ý vị sâu xa.

Sắc mặt của Sư phụ Đổng Thiên Nhai có chút không được tốt nhìn Điền Cực nhàn nhạt nói:

- Đối với loại tu sĩ thiên tài như Lạc Tiểu Mặc này, Vô Cực Tông tôi hận không thể mời y về làm cung phụng, thế nào lại tìm Lạc đan sư gay phiền phức, anh Điền đừng nói đùa.

Đích thực là hiện giờ hầu hết các môn phái đều hận không thể nịnh bợ Lạc Tiểu Mặc, cầu hắn về làm cung phụng, Vô Cực Tông làm sao có thể đi tìm hắn gây phiền toái? Tu sĩ Ngưng Thể của Vô Cực Tông nghĩ rằng Điền Cực nói như vậy hình như là không có ý tốt.

Điền Cực tựa hồ như không nghe được ý tứ của sư phụ Đổng Thiên Nhai, mà lại thản nhiên nói tiếp:

- Bởi vì đệ nhất đệ tử thiên tài của môn phái các anh là Viên Quan Nam bị chính Diệp Mặc giết chết, y ở Vẫn Chân Điện dùng một cái tên giả là Ninh Tiểu Ma giết Viên Quan Nam, khi ra ngoài thì được Cảnh Anh Ly của Huyền Âm Các bao che nên mới tránh được bị truy trã...

Điền Cực căn cứ vào quan hệ của Cảnh Anh Ly và Diệp Mặc nên đoán rằng cô bao che cho y, về phần có phải thật hay không y căn bản là không có rảnh để tính toán.

- Cái gì...

Gần như khi Điền Cực vừa mới dứt lời thì đã có đến mấy người kinh ngạc thốt lên.

Văn Thái Y vừa kêu lên, lại thấy Điền Cực nhìn về phía mình, cô liền biết biểu hiện của mình không đúng, vội vẽ điều chỉnh lại vẻ mặt phẫn nộ.

Sắc mặt của Sư phụ Đổng Thiên Nhai biến hóa mấy lượt, rồi mới nhìn Điền Cực nới:

- Anh Điền, vì sao đột nhiên lại nói cho chúng tôi biết chuyện này?

Y vẫn có chút hoài nghi đối với chuyện này, y sợ đây là chuyện xấu của Lôi Vân Tông. Tên Lạc Tiểu Mặc kia dù là luyện đan lợi hại, nhưng không có nghĩa là tu vi y cũng lợi hại, Viên Quan Nam là đệ tử thiên tài của Vô Cực Tông, hơn nữa tu vi của y đã là Nguyên Anh tầng năm, có rất ít người cùng cấp có thể giết được y. Lạc Tiểu Mặc bất quá cũng chỉ là Nguyên Anh tầng năm, làm sao có thể giết được Viên Quan Nam?

Khác với sư phụ của Đổng Thiên Nhai, Văn Thái Y vừa nghe thấy lời Điền Cực nói, thì cô đã biết y nói sự thực rồi. Sư huynh Viên Quan Nam khẳng định là bị Lạc Tiểu Mặc, cũng chính là Ninh Tiểu Ma hay cũng có thể gọi là Diệp Mặc kia giết chết. Cô vô thức nhìn Diệp Mặc còn đang luyện đan

ở "Mười hai bậc Đan Vương", bỗng nhiên lại buông lỏng nắm tay.

Diệp Mặc là ai, cô đương nhiên rất rõ ràng, nếu như không phải Điền Cực nói, cô tuyệt đối không nghĩ ra Diệp Mặc không chỉ trở ra từ Vẫn Chân Điện, lại còn làm cho nàng đi thăm dò cái tên Bác Dung, hơn nữa còn tra đến tận 'An bắc tam ma'.

- Bởi vì Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông chúng tôi cũng là bị y giết chết, tôi và tên họ Diệp này cũng có thù giết chết đệ tử, nếu tôi không giết y thì không thể nào an lòng.

Điền Cực nghiến răng nói từng chữ một, hiển nhiên thù hận của y đối với Diệp Mặc cũng đã ăn vào tận trong xương tủy.

- Sự tình của việc này rất trọng đại, mời anh Điền đợi một chút.

Sư phụ của Đổng Thiên Nhai nói xong liền vội và đi ra ngoài.

Điền Cực biết, y là đi về phía cao tầng của môn phái để bẩm báo, vì thế y cũng không có nóng vội. Y tin tưởng Vô Cực Tông chỉ cần tra một chút là có thể biết lời y nói là thật, như vậy thì Vô Cực Tông này cũng đã xác định là một đồng minh của mình rồi.

Khi thấy Diệp Mặc lấy ra "Tử Quỳ Hỏa", trong nháy mắt Ninh Khinh Tuyết bỗng cảm giác được khí lực toàn thân của mình đều mất hết, cô tuy rằng cảm giác được cả người mềm nhũn ra, nhưng nội tâm lại hết sức yên ổn. Diệp Mặc có mồi lửa kỳ dị mà đến bây giờ mới lấy ra, nói rõ rằng lúc trước anh ấy căn bản là không có dùng toàn lực.

Hiện tại anh ấy lấy ra mồi lửa kỳ dị, hiển nhiên biểu lộ là anh ấy chí ít có thể lên tới "Đan bậc" thứ năm, nói cách khác anh ấy ít nhất là một Đan Vương nhị phẩm.

Đan Vương nhị phẩm? Trong lòng Ninh Khinh Tuyết chấn động, cô ở Nam An Châu lâu như vậy, đương nhiên cũng biết giá trị của một Đan Vương nhị phẩm. Coi như là Phiêu Miểu Tiên Trì của cô cũng chỉ có một

Đan Vương nhất phẩm mà thôi, nhưng lại được đối xử giống như là bảo bối. Một Đan Vương nhị phẩm có giá trị thế nào thì có thể nghĩ được rồi.

Bỗng nhiên trong lòng Ninh Khinh Tuyết có một chút đau buồn, nếu Diệp Mặc đã là một Đan Vương nhị phẩm rồi, vì sao còn không sớm tới Phiêu Miểu Tiên Trì đón cô? Một Đan Vương nhị phẩm hoàn toàn có thể đưa cô rời đi rồi, hơn nữa Phiêu Miểu Tiên Trì sẽ không có bất kỳ cản trở nào.

Thế nhưng rất nhanh cô đã đem ý niệm này vứt ra khỏi đầu, Diệp Mặc không có đi đón cô, nhất định là anh ấy có nỗi khổ riêng.

Lúc này thấy Diệp Mặc lấy ra "Tử Quỳ Hỏa", trong mắt Trịnh Kha Nhân hiện lên một tia ngạc nhiên, thế nhưng bà lập tức nhíu mày một chút, sau đó nhìn Ninh Khinh Tuyết một cái rồi bỗng nhiên nói:

- Các con rời đi trước đi.

- Vâng thưa sư phụ.

Ninh Khinh Tuyết ước gì được sớm rời khỏi đây lâu rồi, sư phụ cho cô áp lực thật sự là quá lớn.

Hoàng Thiên vội vàng đi theo Ninh Khinh Tuyết, cô và mấy trưởng lão ở cùng một chỗ, cũng có cảm giác được chút áp lực. Vẫn là ở bên sư phụ và các chị em của mình là tốt nhất, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Không đợi Ninh Khinh Tuyết đi tới chỗ của mình, Hoàng Thiên liền ôm lấy cánh tay Ninh Khinh Tuyết mà nói:

- Chị Khinh Tuyết, Lạc Tiểu Mặc kia của chị hóa ra lại là một Đan Vương, vậy sau này chị đừng quên em đó nha. Nhớ kỹ cấp cho em "Thảo hoàn đan", "Hư lạc đan", ‘Sinh Nguyên Đan’...

Ninh Khinh Tuyết cười khổ, không biết làm sao, nhìn Hoàng Thiên đáp lại:

- Những đan dược này cần những linh thảo rất quý hiếm, nếu có thì chị khẳng định sẽ bảo anh ấy luyện chế cho em.

- Em biết chị Khinh Tuyết đối với em tốt nhất mà, vừa rồi em cũng muốn liều mạng giúp đỡ chị.

Hoàng Thiên lập tức vui vẻ ra mặt.

Chờ Ninh Khinh Tuyết và Hoàng Thiên hai người rời đi rồi, lúc này Trịnh Kha Nhân sư phụ của Ninh Khinh Tuyết mới đi tới chỗ ghế ngồi của mấy vị trưởng lão, trước tiên thi lễ sau đó mới nhỏ giọng hỏi:

- Trì sư thúc, người tìm con có việc gì?

Vị trưởng lão gọi là Trì sư thúc là một nữ tu trung niên thoạt nhìn cũng rất mi thanh mục tú, cũng đã là một tu sĩ tu vi Ngưng Thể. Cô thấy Trịnh Kha Nhân đi tới, liền bảo cô ta ngồi xuống, lúc này mới nhẹ nhàng nói:

- Kha Nhân, đệ tử của con là Ninh Khinh Tuyết có phải là không có bao nhiêu hảo cảm đối với Phương Chủng Sư phải không?

Sắc mặt Trịnh Kha Nhân cứng đờ, vội vã nói:

- Xin sư thúc yên lòng, Khinh Tuyết bình thường cũng rất nghe lời, chỉ là đối với chuyện này có chút bướng bỉnh, con sẽ trở lại cố gắng khuyên bảo con bé đáp ứng chuyện này.

Nữ tu trung niên gọi là Trì sư thúc mỉm cười:

- Kha Nhân, con hiểu lầm ý ta rồi, ta nghĩ nếu Khinh Tuyết thực không muốn, vậy thì quên đi.

- Hả...

Trịnh Kha Nhân đã là tu sĩ Hư Thần, rất nhiều chuyện tình của môn phái, cô cũng đã hiểu được một ít. Về phần vì sao cần có hôn sự với Lôi Vân Tông, cô cũng biết được một chút. Chỉ là thật không ngờ trưởng lão nội môn

lại nói là ‘quên đi’. Nếu trưởng lão đã nói như vậy rồi, cô đương nhiên sẽ không tiếp tục kiên trì nữa. Coi như là để cho Ninh Khinh Tuyết được như ý, dù sao đó cũng là đồ đệ của cô.

Không đợi Trịnh Kha Nhân nói, vị Trì sư thúc lại nói tiếp:

- Con xem cái tên Lạc Tiểu Mặc trên đài kia, tuổi cũng không lớn lắm, nhưng lại lợi hại như thế, không chỉ đạt được thành tích đệ nhất ở hai vòng thi trước, hơn nữa lại còn là một Đan Vương, thậm chí còn có mồi lửa kỳ dị là "Tử Quỳ Hỏa". lần này ở đại hội Đan Vương khẳng định sẽ tỏa sáng, hiển nhiên là sẽ được lọt vào mắt xanh của Ngân Nguyệt thành chủ và Nghiễn Điền thành chủ, tiền đồ chắc chắn là không thể hạn lượng.

- Sư thúc, ý của người là?

Trịnh Kha Nhân nghi hoặc nhìn Trì trưởng lão, cô sao càng nghe càng thấy giống chuyện lúc trước nói về Phương Chủng Sư chứ?

Trì sư thúc gật đầu:

- Phiêu Miểu Tiên Trì chúng ta là môn phái tám sao, không có thực lực cạnh tranh Lạc Tiểu Mặc cùng với tông môn chín sao khác. Nếu như muốn thiết lập quan hệ với Lạc Tiểu Mặc, ngoại trừ việc dùng mỹ nhân kế ra, không có biện pháp nào khác. Phiêu Miểu Tiên Trì chúng ta cũng không có gì nhiều. Chỉ là có nhiều nữ đệ tử xinh đẹp thôi. Khinh Tuyết lại là người xếp thứ ba trong Thập mỹ Nam An, ta tin tưởng Lạc Tiểu Mặc sẽ không thể nào không động tâm được.

Dừng một chút rồi cô lại nói thêm:

- Để phòng ngừa vạn nhất, đến lúc đó, con phái thêm hai nữ đệ tử có nhan sắc nữa đến gặp y. Hơn nữa, sau khi lần này Lạc Tiểu Mặc thành danh, thì cũng không đến mức làm đệ tử của chúng ta bị ủy khuất.

Nói xong cô lại thở dài một tiếng:

- Nếu như không phải môn phái có nguy cơ, Phiêu Miểu Tiên Trì của chúng ta cũng sẽ không xuống cấp đến mức dùng loại thủ đoạn này rồi. Sau khi con trở về, phải tận lực khuyên bảo đệ tử, nói cho mọi người nguyên nhân mà chúng ta phải dùng hạ sách này.

- Vâng thưa sư thúc.

Trịnh Kha Nhân nghe xong lời của Trì trưởng lão, biết đây nhất định là ý của mấy vị trưởng lão cùng môn chủ thương lượng qua. Cô chỉ có thể lại nói với Ninh Khinh Tuyết giống như khi trước, nhưng giờ thay vì gả vào Lôi Vân Tông thì là gả cho Lạc Tiểu Mặc mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trịnh Kha Nhân cũng âm thầm thở dài, chỉ có thể trách một đời làm đệ tử của Ninh Khinh Tuyết này có vận khí không tốt mà thôi, sinh ra đúng vào lúc môn phái gặp biến động. Nếu như đổi thành khi xưa, nữ đệ tử của Phiêu Miểu Tiên Trì lúc nào phải dùng cái loại phương pháp này để nịnh bợ người khác? Cho tới giờ đều là người khác đến nịnh bợ Phiêu Miểu Tiên Trì mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc lấy ra "Tử Quỳ Hỏa", tốc độ luyện hóa linh thảo đã nhanh hơn nhiều, hơn nữa "Thảo hoàn đan" thì hắn đã sớm luyện chế qua vài lần rồi, vì thế hiện tại luyện chế đan dược Thiên cấp cấp một này cũng không có chút khó khăn nào, vẫn là lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

Mấy vị giám khảo há miệng ngây ngốc nhìn, chỉ trong thời gian một nén nhang hắn lại luyện chế được một lò "Thảo hoàn đan" hạng nhất, đồng thời lại chuẩn bị tiến lên "Đan bậc" thứ năm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1110

Tôi Sẽ Chứng Minh Anh Không Bằng Tôi

Tốc độ luyện đan nhanh thật.

Kỷ Bẩm lại kinh hãi nói, mặc dù y không phải là Luyện đan sư cao minh gì, nhưng linh đan đơn giản thì vẫn có thể luyện chế ra được, hơn nữa trước đó trên bậc luyện đan thứ tư đã có vài người rồi, y phát hiện ra những người đến sau thì Diệp Mặc là có tốc độ nhanh nhất. Người duy nhất có thể đọ được với hắn chỉ có Cửu Kiền đang ở đan bậc thứ sáu, tên Cửu Kiền đó cũng không đơn giản.

Thẩm Nghiễn Thanh khẽ mỉm cười nói:

- Tốc độ hắn luyện đan căn bản không có xu hướng giảm, mặc dù độ khó của đan dược tăng lên, nhưng mồi lửa của hắn cũng được tăng lên cùng.

Trên đan bậc thứ năm, Diệp Mặc cũng đã đuổi kịp mấy người: Đan vương ngũ phẩm Từ Bán Xương, Đan vương tứ phẩm Quý Bưu Đình, Đan vương tứ phẩm Khâu Niệm Sinh và Đan vương tứ phẩm Thanh Điệp

Diệp Mặc vừa mới bước vào đan bậc thứ năm, Từ Bán Xương và Quý Bưu Đình đã chuẩn bị bước vào đan bậc thứ sáu rồi, còn Thanh Điệp thì mới vừa bắt đầu luyện chế đan dược Thiên cấp nhị phẩm

Mấy người thấy Diệp Mặc tiến đến, có chút kinh ngạc. Mặc dù trước đó Diệp Mặc phân giải Thiên Hoa đan, nhưng Thiên Hoa đan được phân giải chỉ là một linh đan, mà trên Mười hai bậc Đan Vương là phải dựa vào bản lĩnh thật sự. Có thể bước lên đan bậc thứ năm, đã chứng tỏ ít nhất cũng là đan vương nhị phẩm, thậm chí là cao hơn.

Trong đan dược Thiên cấp nhị phẩm, Diệp Mặc chọn Ngưng Anh đan, độ khó luyện chế Ngưng Anh đan chỉ có nói trong tầm trung, nhưng Diệp Mặc vì đã luyện chế ra rất nhiều Ngưng Anh đan, luyện chế ra loại đan dược này, thì tốc độ lại là nhanh nhất.

Tên Cửu Kiền kia bây giờ đã trên đan bậc thứ bảy rồi, Diệp Mặc trong lòng cũng dâng lên chút háo thắng. Cửu Kiền thoạt nhìn cũng không lớn hơn hắn bao nhiêu, và cũng là tán tu. Mà bản thân không những có thế giới Trang vàng, mà còn có Tam Sinh quyết, nếu như như vậy mà cũng thua, thật sự không chấp nhận được. Thậm chí còn có lỗi với Tam Sinh quyết.

Đối với Tam Sinh quyết, Diệp Mặc đã không chỉ coi là một công pháp tu luyện, hắn thậm chí còn có chút tình cảm với công pháp này. Rất nhiều kĩ năng và bản lĩnh của hắn, cũng đều là từ Tam Sinh quyết mà ra. Có thể nói không có Tam sinh quyết, thì không có hắn của bây giờ. Lúc này Cửu Kiền và hắn cùng trên một cấp bậc, hắn thật sự không muốn bị Cửu Kiền sỉ nhục.

Nhưng đây cũng là tâm trạng háo thắng mà thôi, nếu như đến cuối cùng không bằng được Cửu Kiền, đứng thứ hai đối với hắn mà nói cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ. Còn chuyện cùng Cửu Kiền tử chiến, hắn cũng chưa có nghĩ đến, hoặc cảm thấy cũng không cần thiết.

Thanh Điệp vừa mới luyện chế xong đan dược Thiên cấp nhị phẩm, đã nhìn thấy Diệp Mặc đã lên bậc thứ sáu rồi, trong lòng lại càng âm thầm kinh hãi. Tên Linh đan sư cấp bảy giải được Thiên Hoa đan này quả thực quá nghịch thiên, hắn lên bậc năm sau mình, mà bây giờ đã hoàn thành luyện chế đan dược của bậc thứ năm, mà bản thân mình thì vừa mới luyện chế xong.

Từ Bán Xương và Quý Bưu Đình ở bậc thứ sáu cũng vừa mới tinh chế vài loại dược liệu, đã nhìn thấy Diệp Mặc đã lên rồi. Hai người lúc đó không có quyết tâm tiếp tục tranh đấu với Diệp Mặc nữa. Đồng thời cũng xác định được hai vòng trước Diệp Mặc cũng là dựa vào thực lực của bản thân, nếu không sau đó hắn không thể nào tiến lên được, bây giờ cũng đã đuổi kịp bọn họ rồi.

Điều duy nhất khiến hai người không hiểu chính là, bậc đan vương này mặc dù không phải là dựa vào tu vi để chống lại áp lực, nhưng tu vi thấp, thần thức cũng sẽ thấp theo, là một Đan vương Nguyên Anh tầng thứ năm, Diệp Mặc sao lại không bị ảnh hưởng một chút nào vậy?

Phải biết rằng cho dù bọn họ đã là tu vi Ngưng Thể rồi, ở tầng thứ sáu cũng phải tốn mât rất nhiều tinh lực để ngăn cản lực cản của thần thức.

Diệp Mặc dĩ nhiên không có lực cản nào, hắn bây giờ mỗi lần bước lên một đan bậc mới, không đợi loại áp lực đó đập vào mặt, liền trực tiếp là một "Tử viêm thần hồn thiết cát". Nếu nói là ăn gian, cũng không thể nào. Lúc này Diệp Mặc quả thực đang rất cảm kích "Tam nhãn tử oa" (cpn ếch ba mắt) đã bị hắn chém cho một đao, nếu như không có con ếch đó, hắn sẽ không thể nào dễ dàng đứng ở bậc thứ sáu này được. Nếu không cho dù là hắn không có đẩy xuống, thì lúc này nhiều nhất cũng chỉ là ở đan bậc thứ tư mà thôi.

Quý Bưu Đình và Khâu Niệm Sinh chỉ liếc nhìn Diệp Mặc một cái, rồi cũng lười chẳng muốn quan sát làm gì nữa, ngược lại lại tiếp tục chuyên tâm luyện hóa linh dược của mình. Hoặc là bọn họ đã biết được, muốn vượt mặt Diệp Mặc cũng là không thể nào Vốn dĩ đại hội Đan vương gặp phải một tên biến thái như Diệp Mặc thì cũng đã rất bực mình rồi, đại hội Đan vương lần này, mấy người bọn họ được ngầm quyết định là Top 3, không ngờ liên tiếp gặp biến thái. Xuất hiện một tên Lạc Tiểu Mặc không nói, lại còn có cả Cửu Kiền nữa.

Nhưng Từ Bán Xương không nhanh không chậm luyện chế ra đan dược của mình, dường như không chút để ý gì đến Diệp Mặc đã đến đan bậc thứ sáu rồi.

Diệp Mặc cũng lại không chú ý đến mấy Đan vương tứ phẩm ngũ phẩm kia, người mà hắn chú ý đến chính là Linh đan sư cấp chín Cửu Kiền kia. Cho nên hắn vừa mới bước lên đan bậc thứ sáu, liền chọn Thanh La đan thiên cấp tam phẩm. Thanh La đa là đan dược mà tu sĩ Nguyên Anh đột phá bình cảnh, chẳng những sử dụng linh thảo rất quý giá, hơn nữa luyện chế lại

tương đối khó khăn, chỉ không cẩn thận một chút thôi là sẽ bị đan giải. Cũng chính là đan dược đã được luyện chế ra, chỉ có hình, mà không có thần, tương đương với phế đan không có dược tính.

Linh thảo chủ yếu để luyện chế ra Thanh La đan là linh thảo "Tử bối thanh la" cấp sáu, Diệp Mặc lúc trước ở Sa Nguyên dược cốc cũng lấy được một lượng lớn Tử bối thanh la, hơn nữa hắn cũng không phải là lần đầu tiên luyện chế Thanh La đan, bây giờ luyện chế, cũng không có áp lực gì cả.

Diệp Mặc luyện chế từ bậc thứ nhất đến bây giờ, mấy vị ban giám khảo đều rất chú ý đến hắn. Thậm chí cũng không chú ý lắm đến Cửu Kiền.

Thẩm Nghiễn Thanh thấy cách thức thuần thục và quá trình tinh luyện linh thảo dứt khoát của Diệp Mặc, không khỏi bất giác nói:

- Động tác này của hắn, cũng không biết là đã bao lần luyện chế ra Thanh La đan rồi, tôi quả thực không biết hắn rốt cục lấy được nhiều dược liệu cao cấp như vậy từ đâu.

Nguyệt Kì Siêu lắc lắc đầu,:

- Tên Diệp Mặc này tuyệt đối đã có được cuộc gặp bất phàm, nếu không cho dù hắn được truyền thụ lại cách luyện đan cao cấp, cũng không thể nào luyện chế ra đan dược Thiên cấp nhất phẩm cùng nhị phẩm thuần thục đến vậy. Cái này cần phải cố gắng luyện tập mới có được, hơn nữa đến bây giờ, tỉ lệ thành đan của hắn hầu như là 100%. Cho dù đan vương ngũ phẩm Từ Bán Xương, khi ở đan bậc thứ năm, cũng chỉ một lò luyện chế ra được chín viên đan dược mà thôi, còn hắn lại đầy đủ mười hai viên.

Cầm Mộ Tâm lúc này đã bị loại khỏi đan bậc thứ tư, cô nhìn Diệp Mặc đang ở đan bậc thứ sáu luyện chế mà không khỏi thầm than, phỏng chừng sư phụ của mình cũng đã xem thường Diệp sư huynh này rồi.

- Cầm đan vương, cô cũng biết tên Lạc Tiểu Mặc này sao?

Một đan vương cũng bị rớt ở đan bậc thứ tư thấy vẻ mặt Cầm Mộ Tâm

chằm chằm nhìn Lạc Tiểu Mặc, liền hỏi nhỏ. Lúc này bọn họ đã bị loại bỏ, cho nên cũng thuộc vào những người đang đứng xem, nói chuyện cũng không ảnh hưởng gì đến quy tắc.

Cầm Mộ Tâm nhìn vị Đan vương vừa mới nói, lập tức liền nhận ra anh ta chính là Đan vương nhị phẩm của Vũ Đan môn - Lao Hề. Bây giờ nghe thấy Lao Hề hỏi vậy, cô vội nói:

- Lạc sư huynh biểu hiện xuất sắc ở vòng thứ nhất và vòng thứ hai, tôi đương nhiên là chú ý đến hắn, đúng rồi, Lao sư huynh cũng biết hắn sao?

Mặc dù Cầm Mộ Tâm không hiểu tại sao Diệp Mặc lại đổi tên thành Lạc Tiểu Mặc, nhưng cô cũng sẽ không tùy ý nói ra chuyện của Diệp Mặc, đành phải hỏi lại một câu.

Lao Hề cũng không chú ý, anh ta gật đầu nói:

- Ngày trước khi ở cấm địa Vẫn Chân, tôi đã gặp hắn. Lúc đó cũng không chú ý đến, không ngờ hắn lại là một Đan vương lợi hại như vậy. Cách hắn luyện chế ra đan dược thiên cấp căn bản không giống với một tán tu, cái cách thuần thục ấy không biết đã luyện chế ra bao nhiêu đan dược thiên cấp rồi. Thật không dám tưởng tượng, một tán tu sao lại có cách thức luyện chế linh thảo cao cấp đến như vậy.

Cầm Mộ Tâm trong lòng cười thầm, nhưng cũng không tiếp lời. Diệp Mặc trong Sa Nguyên dược cốc không biết đã lừa gạt được bao nhiêu linh dược cao cấp, tất cả linh thảo của những tu sĩ tiến vào Linh dược viên hái được lúc trước cộng lại, cũng không nhiều như bằng một mình hắn, hắn không có thủ pháp luyện linh dược cao cấp sao? Hơn nữa tên Lao Hề này còn nói anh ta có đến Vẫn Chân điện, với tính cách không thua kém ai bao giờ của anh ta, trong Vẫn Chân điện lại hái được ít linh thảo hay sao?

Ngay cả người như đại sư tỷ, sau đó cũng âm thầm cảm thán, bị Diệp Mặc cướp lấy năm phần linh thảo, Diệp Mặc thật đã quá tốt với chị ấy rồi.

…

Còn Diệp Mặc lúc này luyện chế Thanh La đan đã thành hình, với cách lấy đan nhanh nhất, khi hắn lấy được mười hai viên Thanh La đan cho vào trong bình ngọc, Quý Bưu Đình và Khâu Niêm Sinh mới bắt đầu cho thêm đan quyết vào trong lò đan. Diệp Mặc liếc nhìn đan dược mà hai người luyện chế, đều là Sinh Nguyên đan, còn đơn giản hơn nhiều so với Thanh La đan.

Còn Đan vương ngũ phẩm Từ Bán Xương và Diệp Mặc thì đồng thời hoàn thành đan dược cùng một lúc, gã luyện chế ra chính là Phá Hổ đan, khó hơn Sinh Nguyên đan một chút.

Thấy Diệp Mặc sau đó lại cùng mình hoàn thành đan dược Thiên cấp tam phẩm cùng một lúc, Từ Bán Xương gật đầu với Diệp Mặc, trong mắt tràn đầy sự tán thưởng.

Gã cho rằng, bất kể ở đan bậc thứ bảy Lạc Tiểu Mặc có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp tứ phẩm hay không, nhưng hắn có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp tam phẩm với tốc độ nhanh như vậy, đã là một thiên tài trong số những thiên tài rồi. Một Đan vương tam phẩm trẻ tuổi như vậy, cho dù ở bất cứ nơi nào, cũng được mọi người tìm đến.

Mà lúc này Cửu Kiền ở đan bậc thứ bảy đã luyện chế xong đan dược Thiên cấp tứ phẩm, y thấy Diệp Mặc và Từ Bán Xương cùng lúc lên bậc thứ bảy, không ngờ lại không lên bậc thứ tám ngay, mà lại dừng lại một chút.

Trong lúc Từ Bán Xương có chút nghi ngờ, Cửu Kiền lại bỗng nhiên bước tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Anh thật giỏi, hơn nữa trong vòng thứ nhất và thứ hai lại rất xuất sắc. Nhưng tôi chắc rằng anh biết trước phương thuốc của Thiên Hoa đan, nên mới cao điểm hơn tôi, cho nên trong vòng thứ ba này, tôi sẽ chứng minh anh không bằng tôi

Thấy bộ dạng Diệp Mặc có chút ngây ngẩn, Cửu Kiền lại lạnh nhạt nói:

- Anh có biết sao tôi lại biết được việc anh biết trước phương thuốc Thiên Hoa đan hay không? Đó là do tôi nghĩ ra khi nhìn thấy anh sử dụng "Tử quỳ hỏa", không có ai lại dùng Anh hỏa để tinh luyện thành phần linh đan cấp chín, tôi không được, anh cũng không được, cho dù là Đan vương Ngân Nguyệt cũng không được.

Từ Bán Xương sững sờ nhìn Cửu Kiền, y không hiểu Cửu Kiền ở giờ phút này còn nói câu đó làm gì.

Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, sau khi nghe thấy câu nói này của Cửu Kiền, hắn bỗng nhiên nhớ tới một sơ hở cực lớn, sau lưng bỗng nhiên toát ra mồ hôi lạnh. Cửu Kiền có thể nhớ ra sơ hở đó, vậy thì ban giám khảo chắc chắn cũng thấy sơ hở đó.

Bây giờ hắn bù đắp sao đây?

Thấy bóng dáng Cửu Kiền quay người bước lên bậc thứ tám, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên cực kỳ khó chịu, hắn không đợi Cửu Kiền phóng lên, liền lạnh giọng nói:

- Anh phạm quy rồi, trong cuộc thi đấu không cho nói chuyện. Và anh còn làm sai một chuyện, vốn dĩ tôi cũng không có ý muốn đứng đầu, nhưng bây giờ anh chỉ có thể làm lão nhị mà thôi, xin lỗi nhé.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1111

Không Có Đường Lui

Thân hình của Cửu Kiền dừng lại, quay đầu lại nói:

- Khi mà anh cho rằng có thể thắng tôi, anh sẽ phát hiện ra mình đang đối mặt không phải là thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Nói xong, anh ta cũng không dừng lại, trục tiếp bay thẳng lên bậc thứ tám, nhưng giọng nói kia thì lại chân thật đáng tin, rõ ràng anh ta cho rằng mình thắng chắc Diệp Mặc rồi.

Từ Bán Xương khẽ mỉm cười với Diệp Mặc, không ngờ cũng phá lệ nói một câu:

- Cứ tu luyện xong đan dược Thiên cấp cấp bốn đi đã, những việc khác cũng không ảnh hưởng đến anh.

Thực ra đối với Từ Bán Xương mà nói, Diệp Mặc có thể leo lên bậc thứ bảy của mười hai bậc Đan vương, cho dù là chưa bắt đầu luyện đan, hắn cũng đã thành công rồi. Một tu sĩ Nguyên Anh có thể leo lên bậc thứ bảy, hơn nữa còn luyện chế ra đan dược Thiên cấp cấp ba, chứng tỏ hắn đã là Đan vương tứ phẩm rồi, hoặc là đã gần đến Đan vương tứ phẩm rồi. Thành tích như vậy, còn ai dám nghi ngờ gì nữa?

Diệp Mặc gật đầu tỏ vẻ cảm ơn với Từ Bán Xương, hắn đương nhiên hiểu được ý tứ của Từ Bán Xương. Ý của Từ Bán Xương là chỉ cần hắn luyện chế thành công đan dược Thiên cấp tứ phẩm, cho dù là có người nghi ngờ, cũng không dám nghi ngờ Đan vương tứ phẩm như hắn, cho nên căn bản cũng không cần phải lo lắng.

Nhưng trong lòng Diệp Mặc lại không bình tĩnh được, hắn biết sơ hở của mình, Thiên Hoa đan là phương thuốc thượng cổ. Hơn nữa Thiên Hoa đan bọn hắn phân giải cũng là đan dược hạng nhất, rõ ràng là được một Đan vương luyện chế ra. Đan vương thượng cổ sẽ không có mồi lửa kỳ dị này sao? Điều này nói ra thì không có ai tin được. Cho nên Thiên Hoa đan nhất định là do mồi lửa kì dị luyện chế ra, bản thân chỉ dùng Anh hỏa đã phân tích ra được đan dược là dùng mồi lửa kì dị để luyện chế ra, trên lí thuyết cũng không thành lập được.

Vì hai mồi lửa này khác biệt quá lớn, thậm chí Anh hoả đến thành phần dược liệu cũng tinh luyện không ra được. Diệp Mặc không biết mấy vị Đan vương ban giám khảo có nghĩ đến vấn đề này hay không. Nhưng hắn biết, nếu Cửu Kiền nghĩ ra rồi, thì vấn đề này sớm muộn gì cũng bị người khác nghĩ đến.

Hắn không giống với người khác, một khi hắn biết được tin tức của phương thuốc Thiên Hoa đan bị lộ ra ngoài, hoặc là bị công khai chỉ trích, vậy thì sư phụ Mạc Hữu Thâm Đan vương Trường Thuận cũng không bỏ qua cho hắn. Thậm chí còn lấy cái này làm văn, còn những kẻ thù của mình thì sao có thể bỏ qua cơ hội này được?

Nói cách khác, câu nói vừa rồi của Cửu Kiền một khi bị anh ta vạch trần ra, vậy thì cũng đồng nghĩa hắn rơi vào chỗ chết.

Diệp Mặc cười lạnh, vốn dĩ hắn đã rất hài lòng khi đứng thứ hai, bây giờ cho dù có lấy toàn bộ thực lực ra, liều mạng hắn cũng muốn lấy được vị trí thứ nhất.

Cuộc đấu mười hai bậc Đan vương đến giờ, đã có rất nhiều Đan vương và đan sư bị loại bỏ, lúc này đan vương luyện đan trên đan bậc cũng đã còn không hơn mười người. Mà từ bậc thứ bảy trở lên cũng chỉ có Diệp Mặc, Từ Bán Xương và Cửu Kiền. Nhưng lúc này Quý Bưu Đình và Khâu Niêm Sinh trên đan bậc thứ sáu dường như đã có dấu hiệu hoàn thành. Nếu như hai người họ cũng luyện chế xong đan dược Thiên cấp tứ phẩm rồi, vậy thì đan bậc thứ bảy trở lên cũng có năm người rồi.

Trên đan bậc thứ bảy, Diệp Mặc chọn Hư Lạc đan. Hư Lạc đan là đan dược tốt nhất để tu sĩ Nguyên Anh thăng cấp lên Hư Thần, độ khó để luyện chế ra cũng không nhỏ. Những đan vương muốn lấy được thành tích trên đan bậc thứ bảy cũng đều không chọn đan dược khó luyện chế như Hư Lạc đan, dù sao ở đây không phải là phòng đan bình thường, còn có cả áp lực kinh khủng nữa. Đan vương bình thường đến sức chịu đựng áp lực cũng khó rồi, đừng nói chi đến luyện chế đan dược vô cùng khó khăn như Hư Lạc đan.

Tử Quỳ hỏa dưới sự khống chế của Diệp Mặc, nhanh chóng luyện hóa linh thảo, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác những đan dược mình luyện càng cao cấp, khi dùng Tử Quỳ hỏa lại càng không thuận tay. Hắn cũng biết điều này có mối quan hệ với việc hắn ít dùng Tử Quỳ hỏa, mà Tử Quỳ hỏa cấp bậc lại hơi thấp.

Cũng may Hư Lạc đan hắn cũng đã từng luyện chế qua. Cũng là không sai lầm khi hắn chọn, mặc dù vì không dùng "Vụ liên tâm hỏa", trên mặt thời gian cũng kéo dài chút ít, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể chấp nhận được. Hắn tin rằng cho dù là Cửu Kiền, trên đan bậc thứ tám cũng không dễ dàng cho lắm. Bản thân có công pháp phân cắt thần thức, mà tên Cửu Kiền kia cũng chỉ là tu vi Hư Thần, cho dù anh ta có công pháp thần thức, cũng không thể lợi hại như "Tử nhãn thần hồn thiết cát" của mình được.

…

Ninh Khinh Tuyết dưới khán đài thấy Diệp Mặc đã lên đến đan bậc thứ bảy, liền thở phào nhẹ nhõm. Cô cho rằng Diệp Mặc cho dù bây giờ luyện đan có thất bại, cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Trên thực tế nếu như không vì lời nói của Cửu Kiền, Diệp Mặc cũng có thể cho rằng như vậy, nhưng tên Cửu Kiền kia không ngờ lại phát hiện ra sơ hở của phương thuốc Thiên Hoa đan, điều này khiến Diệp Mặc có chút kiêng kị. Cho nên đan bậc thứ bảy đối với hắn mà nói, tuyệt đối không phải là đan bậc không ảnh hưởng gì. Nếu như muốn không có chút ảnh hưởng gì, hắn cần phải vượt mặt Cửu Kiền mới được.

Một khi hắn vượt mặt Cửu Kiền rồi, vậy thì cho dù Cửu Kiền nói mình ăn gian ở vòng thứ nhất, người khác cũng sẽ cho rằng y đang ghen tị với hắn. Dù sao không phải mọi người đều là Đan vương, không phải ai cũng đều hiểu điều này.

Nhưng một khi bản thân không bằng được Cửu Kiền, Cửu Kiền lấy được ngôi vị thứ nhất. Sau đó lại lật mặt nói mình biết phương thuốc Thiên Hoa đan, vậy thì hắn hoàn toàn xong đời rồi. Vì lúc này, hắn rất có khả năng bị đuổi ra ngoài Đan thành, một khi bị đuổi ra ngoài Đan thành, vậy thì đành phải chờ chết.

Nếu như không đắc tội với môn phái chín sao và Mạc Hữu Thâm, Diệp Mặc cho dù bị hoài nghi trong vòng thứ nhất có vấn đề cũng không có quan hệ gì lớn. Vì sẽ không có ai chuyên môn đối chọi hắn, cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài Đan thành. Hắn chẳng qua là chỉ mất đi chút danh tiếng, còn là chịu sự truy lùng của rất nhiều người.

Nhưng bây giờ trong khi hắn đắc tội với nhiều môn phái lớn như vậy, một khi Cửu Kiền dẫn đầu, lập tức sẽ có người hùa theo, cho dù là thành chủ Đan thành cũng không giữ được hắn. Cho nên hắn nhất định phải bóp chết manh mối của Cửu Kiền, khiến anh ta thua mà không nói được lời nào. Hoặc là nói, anh ta không có đường lui.

Diệp Mặc tin rằng, một khi Cửu Kiền cũng bị thua ở vòng thứ ba này, anh ta nhất định sẽ không đề cập đến chuyện này. Vì nó sẽ giống như tự đập đá vào chân mình, khiến cho mình mang tiếng ghen tị mà thôi.

Thấy Diệp Mặc tiến đến đan bậc thứ bảy, đừng nói đến Ninh Khinh Tuyết, cho dù là Cảnh Anh Ly cũng cho rằng Diệp Mặc bây giờ không sao rồi.

…

- Đúng là một Đan vương lợi hại, tên Cửu Kiền này trước giờ tôi chưa từng nghe danh qua, không ngờ lại lợi hại như vậy. Tôi thấy anh ta ít nhất

cũng là Đan vương lục phẩm, nếu không sẽ không thể khoan thai như vậy khi đứng trên đan bậc thứ tám.

Ngũ Thản lúc này cũng đã là Đan vương lục phẩm, lúc y thấy Cửu Kiền luyện đan, không khỏi thầm cảm thán.

Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu nói:

- Đúng vậy, tên Cửu Kiền này đúng thật tài giỏi, khi trước anh ta chọn Hư Lạc đan ở đan bậc thứ bảy, còn đến đan bậc thứ tám thì anh ta không ngờ lại chọn đan dược Thiên cấp ngũ phẩm Phá Thần đan, những thứ này đều là đan dược tương đối khó luyện chế. Anh Ngũ chắc là không có nhìn nhầm, tên Cửu Kiền này quả thực tí nhất cũng phải là Đan vương lục phẩm.

- Giang sơn đại hữu nhân tài xuất mà, nhìn cái tên Cửu Kiền và Diệp Mặc, tôi liền cảm thấy bản thân mình già quá rồi.

Ngũ Thản thở dài nói.

Lục Vô Hổ cười ha hả nói:

- Anh cũng không cần tự xem nhẹ bản thân, anh là một Đan vương lục phẩm, đã đứng đầu bao nhiêu năm rồi còn gì.

Ngũ Thản vẻ mặt xấu hổ, y chỉ là lời nói khiêm tốn mà thôi, nhưng Lục Vô Hổ là tiền bối trong các tiền bối, y không dám thẳng mặt phản bác.

Thẩm Nghiễn Thanh cũng gật đầu nói:

- Tên Diệp Mặc kia cũng không tầm thường, sau khi lấy ra "Tử quỳ hỏa", chẳng những tốc độ tăng nhanh không ít, hơn nữa tỉ lệ đan dược cũng tăng lên nhanh chóng. Trên căn bản cũng đều là đan dược hạng nhất. Trên đan bậc thứ bảy hắn cũng chọn Hư Lạc đan. Nhìn cách thức của hắn, chắc là không có áp lực lớn gì, cho nên tôi chắc rằng hắn ít nhất cũng là Đan vương ngũ phẩm.

Lục Vô Hổ lại cười ha hả nói:

- Tên nhóc này thật là có thể nhẫn nhịn được nhỉ. Nhưng nhịn đến khi luyện chế ra đan dược thiên cấp, mới lấy ra mồi lửa. Kỷ Bẩm, lần này anh nhìn nhầm rồi, còn để tôi cho hắn một mồi lửa. Mồi lửa tốt nhất của tôi cũng không bằng "Tử quỳ hỏa" của hắn, còn cho cái quái gì nữa.

Vẻ mặt Kỷ Bẩm lúng túng, nhưng cũng không tiện trả lời câu nói của Lục Vô Hổ.

- Mười hai bậc Đan vương kia tôi cũng đã lên rồi, tôi thật sự rất ngạc nhiên, tên Diệp Mặc này sao lại có thể lên được đan bậc thứ bảy, mà còn luyện đan như không có gì ảnh hưởng đến hắn vậy? Hắn dù sao là một tu sĩ Nguyên Anh mà, thậm chí còn chưa là Nguyên Anh hậu kỳ. Mà bây giờ trên đan bậc có chừng mười Đan vương, cho dù người kém cỏi nhất cũng là tu vi Hư Thần, còn tên Cửu Kiền nữa, chỉ là tu vi hư thần đỉnh, nhưng cũng không để ý chút nào đến áp lực đan bậc, dùng lời nói của anh Ngũ Thản, không thừa nhận là già cũng không được rồi.

Là một Đan vương tứ phẩm trong ban giám khảo cũng thở dài một tiếng nói.

- Mỗi một Đan vương đều có chỗ độc đáo của riêng mình, cũng là bình thường mà.

Thẩm Nghiễn Thanh giải thích một câu, nhưng lại không nói rõ nguyên nhân.

…

Một lò Hư Lạc đan đầy sáu viên, Diệp Mặc dùng Tử Quỳ hỏa, lại luyện chế một lần. Cho nên lần này lần nữa luyện chế cũng không có vấn đề gì lớn. Mặc dù có áp lực tinh thần và lực đẩy đan bậc nhưng những thứ này bị "Tử nhãn thần hồn thiết cát" loại bỏ hết.

Sau hai tuần hương, Diệp Mặc luyện chế xong sáu viên Hư Lạc đan, mặc

dù Diệp Mặc thấy sáu viên này đều là đan dược hạng nhất, nhưng hắn cũng đã hiểu. Nếu như đan bậc thứ tám lại tiếp tục sử dụng Tử quỳ hỏa luyện đan, hắn rất có khả năng không thể luyện chế ra một lò đan dược hạng nhất.

Nhưng lúc này hắn đã không còn cách nào mà nghĩ đến những chuyện này rồi, muốn thắng được Cửu Kiền, hắn cần phải luyện chế ra đan dược hạng nhất, nếu không, hắn rất có khả năng sẽ bị thua. Vì cấp bậc Đan vương của Cửu Kiền không thấp hơn hắn, mồi lửa mặc dù thấp hơn Tử quỳ hỏa của hắn vài bậc, nhưng cũng đã là màu hồng nhạt rồi, cấp bậc cũng cao hơn một hạng rồi. Cứ như vậy mà so sánh, mồi lửa của mình thậm chí không bằng của đối phương.

Mồi lửa của hắn còn vì nhờ "Tử viêm kết tinh" của Cổ Mân Tiềm mà thăng cấp lên màu cam, nếu không càng không bằng đối phương. Hơn nữa hắn nghi ngờ Cửu Kiền đã là đan vương lục phẩm rồi, nếu là như vậy thật, vậy thì hắn muốn thắng là rất khó.

Thấy Diệp Mặc bay lên đan bậc thứ tám, Từ Bán Xương ở đan bậc thứ bảy đang luyện chế đan dược cũng thở ra, hoàn toàn xác định được mình đứng ở vị trí thứ ba. Y cho rằng, Cửu Kiền và Lạc Tiểu Mặc đều là giả lợn ăn hổ, một là linh đan sư cấp chín, một là linh đan sư cấp bảy, bây giờ tốt rồi, hai linh đan sư này đã đến đan bậc thứ tám rồi, đan vương ngũ phẩm như y vẫn còn đang ở đan bậc thứ bảy luyện chế đan dược thiên cấp tứ phẩm của mình.

Cửu Kiền chuyên tâm không chế "Muội sát hỏa" luyện chế Phá Thần đan, sau khi Diệp Mặc lên, anh ta hình như không nhìn thấy, vẫn chuyên tâm luyện chế Phá Thần đan của mình.

Thần thức của Diệp Mặc quét một cái liền nhìn thấy đan dược mà anh ta luyện chế, không ngờ là Phá Thần đan, loại đan dược Thiên cấp ngũ phẩm vô cùng khó luyện chế. Đây là loại đan dược dùng cho tu sĩ Hư Thần thăng cấp lên tu sĩ Ngưng Thể, có thể luyện chế ra loại đan dược này cũng là một người rất tài giỏi rồi. Mà tên Cửu Kiền này không những có thể luyện chế, mà lại còn luyện chế trên Mười hai bậc Đan Vương, rõ ràng là một người tài

giỏi trong những người tài giỏi.

Diệp Mặc nuốt một viên Phục Thần đan, đối mặt với hạng người này, hắn cho dù có dùng “Vụ liên tâm hỏa” cũng không nắm chắc được phần thắng, huống chi hắn lại còn là sử dụng Tử quỳ hỏa?

Nhưng hắn không có chọn lựa, hắn không chút do dự gì chọn luôn Phá Thần đan.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1112

Quyết Đấu Tại Bậc Đan Vương Thứ Tám

Diệp Mặc không dám khẳng định đây có phải là lần đầu tiên Cửu kiền chế luyện Phá thần đan hay không, nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn chế luyện Phá thần đan. Tuy có Phục Thần Đan hỗ trợ khôi phục lại đầy đủ thần thức, nhưng Diệp Mặc vẫn không dám khinh thường. Đây không chỉ là lần đầu tiên hắn chế luyện Phá thần đan, hơn nữa còn là lần đầu tiên chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm. Điều này đối với hắn mà nói chính là một sự khiêu chiến rất lớn.

Cho dù Diệp Mặc khẳng định mình có thể luyện chế ra đan dược thiên cấp ngũ phẩm, nhưng lần đầu tiên chế luyện, hơn nữa còn là ở bậc Đan Vương, hắn không dám có chút bất cẩn. Cho dù như vậy, hắn vẫn không có dự định lấy Vụ Liên Tâm Hỏa ra. Vụ Liên Tâm Hỏa có quan hệ quá lớn, là Thiên hỏa xếp thứ ba. Một khi lấy ra sẽ có bao nhiêu người mơ ước?

Cũng may hắn còn có Tử Viêm Thần Hồn Thiết Cát. Nếu không, hiện tại hắn chỉ có thể trực tiếp nhận thua.

Diệp Mặc không để ý tới Cửu Kiền nữa. Hắn ngồi xuống lấy lò Thần Nông ra, đồng thời tập trung toàn bộ tinh thần vào lò Thần Nông và Tử Quỳ Hỏa của mình.

Diệp Mặc hiểu rất rõ, mình có thể chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm, khẳng định Cửu Kiền cũng có thể làm được. Hơn nữa cuối cùng Cửu Kiền chắc chắn sẽ không dừng bước tại Đan Vương bậc thứ tám. Nếu như y chỉ có thể dừng lại ở Đan Vương cấp thứ tám, y sẽ không mạnh miệng nói với mình những lời khinh thường như vậy. Xem ra Cửu Kiền không phải một người không biết suy nghĩ. Nếu y nói những lời như vậy, chứng tỏ y đã

nắm chắc, hơn nữa còn có niềm tin tuyệt đối sẽ đánh bại mình.

Cho nên trong lòng Diệp Mặc hiểu rõ, cho dù hắn biết mình có thể chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm, cũng không thể thắng được vốn liếng của Cửu Kiền. Hắn nhất định phải chế luyện Phá thần đan trong quá trình nhận được gợi ý, sau đó tiến quân vào chế luyện đan dược thiên cấp lục phẩm.

Một Đan Vương ngũ phẩm muốn thăng cấp Đan Vương lục phẩm, cần thời gian là mấy năm thậm chí là mấy chục năm. Một Đan Vương lục phẩm muốn thăng cấp đến Đan Vương thất phẩm thậm chí cả đời cũng không được. Cho dù Diệp Mặc có 'Tam Sinh Quyết', cũng không dám khẳng định sau khi mình chế luyện xong Phá thần đan thiên cấp ngũ phẩm, còn có thể thăng cấp Đan Vương lục phẩm.

Tuy nhiên cũng may hắn có Tam Sinh Quyết. Một khi hắn tập trung luyện đan, rất có thể từ thông qua Tam Sinh Quyết để thăng cấp.

Trước đó sở dĩ hắn thăng cấp Đan Vương tứ phẩm, chính là nhờ trợ giúp Tô Tĩnh Văn chế luyện một viên Thải Linh Đan mà thôi. Đối với đan dược thiên cấp ngũ phẩm, Diệp Mặc không mấy lo lắng. Hắn lo lắng chính là đan dược thiên cấp lục phẩm. Hắn làm sao chế luyện đây?

Sau khi Diệp Mặc lựa chọn Phá thần đan, toàn bộ tâm thần và sự chú ý của hắn đều đặt trên Phá thần đan. Qua lò này, hắn không chỉ muốn chế luyện Phá thần đan, còn muốn tìm được biện pháp đột phá. Tuy rằng hắn biết, cho dù ngày hôm nay hắn không cần Tam Sinh Quyết diễn sinh chế luyện đan dược thiên cấp lục phẩm, sau một thời gian ngắn, hắn cũng sẽ trở thành một Đan Vương lục phẩm.

Nhưng hiện tại hắn không chờ được nữa. Trên cuộc so tài mười hai bậc Đan Vương với Cửu Kiền, nếu không chế luyện ra đan dược lục phẩm, nghĩa là hắn đã thua.

Trước đó hắn vẫn cố ý không dùng Tam Sinh Quyết tăng trình độ luyện

đan của mình. Đối với hắn mà nói, hắn mới có tu vi Nguyên Anh, đã có thể chế luyện đan dược thiên cấp tứ phẩm, thậm chí là thiên cấp ngũ phẩm. Điều này đã đủ rồi. Dù sao một tu sĩ Nguyên Anh nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng đến đan dược thiên cấp nhất phẩm và nhị phẩm mà thôi. Cần gì phải đi chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm trở lên? Huống gì hắn vẫn chưa có linh thảo để chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm trở lên.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ, cho dù hắn không dùng được đan dược thiên cấp lục phẩm, nhưng sớm ngày tiến vào Đan Vương lục phẩm, cũng là chuyện có ích vô hại.

Diệp Mặc hoàn toàn quên đi mọi vật xung quanh. Lúc này đã không phải chỉ luyện đan nữa. Hắn luyện hóa từng cây linh thảo chế luyện Phá thần đan, sau đó phân tích nhiều lần. Lại thông qua Tam Sinh Quyết diễn sinh, tìm ra quy luật. So với quá trình lúc trước, nhanh chóng luyện hóa linh dược và nhanh chóng thành đan quả thật là khác biệt một trời một vực. Hoặc là nói căn bản hoàn toàn là hai cách luyện đan khác nhau.

Một nén nhang đã qua.

Hai nén hương đã qua.

Mấy canh giờ đã trôi qua.

Đan Vương Tứ phẩm Quý Bưu Đình và Khâu Niệm Sinh đã ở đan bậc thứ bảy đã bị đẩy xuống. Mà Từ Bán Xương tại đan bậc thứ tám lại chưa hoàn thành đan dược thiên cấp ngũ phẩm, cũng bị đẩy xuống. Trên mười hai bậc Đan Vương chỉ còn lại có Diệp Mặc và Cửu Kiền. Diệp Mặc vẫn còn đang luyện hóa dược liệu, vẫn chưa bắt đầu luyện đan.

Điều khiến người ta không ngờ được chính là, sau khi Cửu Kiền chế luyện xong Phá thần đan, gã không đi tới đan bậc thứ chín, mà ở lại đan bậc thứ tám. Cuối cùng gã còn nhắm mắt ngồi xuống, dường như muốn chờ đợi Diệp Mặc.

- Hai người kia có chuyện gì vậy?

Một giám khảo Đan Vương tứ phẩm Cao Hòa nghi hoặc nhìn Cửu Kiền và Diệp Mặc. Hai người kia một người luyện hóa dược liệu suốt mấy canh giờ, còn chưa kết thúc. Một người khác sau khi chế luyện xong đan dược bậc Đan Vương thứ tám, không ngờ không đi tới bậc Đan Vương thứ chín, trái lại còn ngồi xuống.

Thẩm Nghiễn Thanh cũng nhíu nhíu mày. Ông ta hoàn toàn không hiểu được Diệp Mặc. Còn cả Cửu Thẩm kia y cũng không hiểu. Trước đó, qua tốc độ của Cửu Thẩm, và những lời khiêu khích đối với Diệp Mặc, ông ta đã biết Cửu Thẩm này hẳn là một Đan Vương rất xem trọng việc thắng thua. Tại sao một Đan Vương như thế lại chờ đợi Diệp Mặc luyện đan?

Đối với Diệp Mặc kia, ông ta càng nhìn lại càng không hiểu. Trước đó bất kể Diệp Mặc luyện đan hay luyện hóa dược liệu, hay thành hình đan dược, thủ pháp khải đan, đan quyết luyện đan, còn có thủ pháp đan quyết thu đan đều làm liền một mạch, không có bất kỳ sự dây dưa dài dòng nào, khiến người ta vui tai vui mắt. Không chỉ tốc độ nhanh, hơn nữa chất lượng cũng là số một Mặc dù nói hiện tại chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm khó hơn rất nhiều so với đan dược thiên cấp tứ phẩm, nhưng không đến mức phải luyện hóa linh thảo trong thời gian lâu như vậy chứ?

Ông ta liếc mắt nhìn Nguyệt Kỳ Siêu một cái, phát hiện Nguyệt Kỳ Siêu cũng đang nhìn về phía ông ta. Khi ánh mắt của hai người chạm vào nhau, rõ ràng đều không rõ ý của hai đan sư trên đài này.

Mà lúc này trên mười hai bậc Đan Vương có thể nói chỉ có một mình Diệp Mặc đang không ngừng tinh luyện linh thảo, nhưng các tu sĩ quan sát thi đấu lại không cảm thấy quá nhàm chán.

Năm mươi Đan Vương và đan sư tham gia vòng thứ ba của cuộc thi đấu Mười hai bậc Đan Vương. Mà lúc này chỉ còn lại có hai tán tu. Một người là

Linh Đan Sư thất phẩm Lạc Tiểu Mặc. Một người là Linh Đan Sư cửu phẩm Cửu Kiền. Ngay cả Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương cũng đã thất bại tại Đan Vương bậc thứ tám trong lúc chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm, cuối cùng bị đẩy xuống.

Hiện tại Cửu Kiền và Lạc Tiểu Mặc đều đang ở đan bậc thứ tám. Cửu Kiền đã chế luyện xong đan dược ngũ phẩm thiên cấp. Dường như anh ta vẫn đang đợi Lạc Tiểu Mặc.

Bởi vậy có thể thấy được dường như Cửu Kiền lợi hại hơn Lạc Tiểu Mặc một chút. Tuy rằng Lạc Tiểu Mặc cũng rất lợi hại, nhưng bất luận trên phương diện nào, người đứng đầu đều được quan tâm nhất. Người đứng thứ hai, cho dù chỉ chênh lệch so với người đứng đầu một chút, cũng là kém một điểm.

Điều khiến khán giả cảm thấy đáng tiếc chính là Lạc Tiểu Mặc dường như chênh lệch so với Cửu Kiền rất nhiều, không thấy được một trận long tranh hổ đấu. Nếu không, mấy bậc Đan Vương cuối cùng này sẽ rất đặc sắc.

Sau khi một nén nhang nữa trôi qua, Cửu Kiền cười lạnh một tiếng, đứng lên. Gã đã không có hứng thú chờ đợi nữa. Gã cảm giác dường như mình đánh giá Lạc Tiểu Mặc này quá cao. Một đan dược thiên cấp ngũ phẩm, hắn cũng cần thời gian chế luyện lâu như vậy. Vậy nếu như chế luyện đan dược thiên cấp lục phẩm tại đan bậc thứ chín hắn sẽ phải làm đến lúc nào?

Hắn căn bản không phải một đối thủ cùng cấp bậc với mình, không cần thiết phải chú ý.

Nhưng Diệp Mặc lại không biết Cửu Kiền đang đợi mình. Khi hắn đem phương thuốc Phá thần đan suy diễn nhiều lần, lại tổ hợp linh dược nhiều lần, hắn đã có một đại khái. Muốn từ một Đan Vương ngũ phẩm thăng cấp đến Đan Vương lục phẩm, thật sự đơn giản hơn Đan Vương tam phẩm thăng cấp đến Đan Vương tứ phẩm một chút.

Huống gì Diệp Mặc còn có Tam Sinh Quyết? Cửu Kiền thấy một màn này, nhất thời lại dừng bước chân. Gã cau mày nhìn không hiểu chuyện gì đang xảy ra? Trước đó tốc độ Diệp Mặc luyện hóa linh thảo và nước thuốc cực kỳ chậm. Sao bây giờ thủ pháp hắn chế luyện đan dược lại cấp tốc như thế? Điều này căn bản không bình thường.

Nhưng bất kể gã nghi ngờ thế nào, Phá thần đan trong lò Thần Nông dưới đan quyết của Diệp Mặc vẫn không ngừng thành hình. Chỉ trong thời gian nửa nén hương, cuối cùng Diệp Mặc đã đánh ra bí quyết thu đan. Sau khi giơ tay, sáu viên Phá thần đan hạng nhất được hắn cho vào bình ngọc.

Chẳng những Cửu Kiền xem không hiểu, chính mấy người giám khảo đang ngồi xem cũng không hiểu. Tại sao thời gian Diệp Mặc luyện hóa dược liệu và thành đan lại khác biệt lớn như vậy? Đối với đan sư bình thường mà nói, thời gian luyện hóa dược liệu và thành đan là bốn so với sáu. Thời gian thành đan trái lại sẽ lâu hơn một chút.

Không có người nào xem, hiểu rõ trong thời gian Diệp Mặc chế luyện đan dược thiên cấp ngũ phẩm, hắn đã suy nghĩ về phương pháp chế luyện đan dược thiên cấp lục phẩm.

Diệp Mặc thu hồi lò luyện đan đứng lên, lại nhìn thấy Cửu Kiền đứng ở một bên. Tuy rằng hắn có chút sửng sốt, tuy nhiên lập tức hiểu được. Khẳng định mình làm lỡ không ít thời gian. Cửu Kiền vẫn còn ở tại đan bậc thứ tám, khả năng duy nhất chính là gã đang đợi mình.

Bởi vì những lời nói của Cửu Kiền trước đó, Diệp Mặc không cho rằng Cửu Kiền có lòng tốt muốn đợi hắn.

Quả nhiên không chờ Diệp Mặc nói chuyện, Cửu Kiền đã cười lạnh một tiếng nói:

- Tốc độ anh chế luyện Phá thần đan khiến ta rất thất vọng. Để anh thua tâm phục khẩu phục, ta cố ý đợi anh gần bốn canh giờ. Anh nhớ cho kĩ, trên mười hai bậc Đan vương, người đánh bại anh tên là Cửu Kiền. Chỉ dựa vào

bản lĩnh thật sự, không phải dối trá.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Anh cũng nhớ cho kĩ. Nếu như anh thật sự có chút bản lĩnh, về chút thời gian này ta sẽ trả lại cho anh.

Diệp Mặc khẳng định tốc độ luyện đan của mình nhanh hơn Cửu Kiền. Hiện tại tuy rằng hắn còn chưa bắt đầu chế luyện đan dược thiên cấp lục phẩm, nhưng trải qua mấy giờ chế luyện Phá thần đan vừa nãy, hắn đã có căn bản nhất định.

Tam Sinh Quyết nghịch thiên như vậy, hắn tin tưởng không có bất cứ người nào có thể lý giải được. Cho dù là công pháp thiên cấp hắn cũng có thể diễn sinh ra được, huống gì chỉ là một đan dược thiên cấp lục phẩm?

- Giữa hai tên này dường như có sự tranh đấu thú vị.

Lục Vô Hổ lại cảm thấy thích thú nhìn Cửu Kiền và Diệp Mặc một chút. Tiếp đó ông ta nở nụ cười nói.

Vài người giám khảo cười khổ không nói gì. Lục Vô Hổ đều nhìn ra, chẳng lẽ bọn họ không thể nhìn ra? Ngay cả việc Cửu Kiền và Diệp Mặc phạm quy nói chuyện trên đài, bọn họ cũng quên luôn.

Khán giả dưới đài thấy hai tên Linh Đan Sư hiện tại đã nhảy lên bậc Đan Vương thứ chín, nhất thời lại trở nên sôi nổi. Bậc Đan Vương thứ chín chính là nơi chế luyện đan dược thiên cấp lục phẩm. Một đại hội Đan Vương có thể xem được sự quyết đấu đặc sắc như vậy, bọn họ sao có thể không thích thú tới cùng?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1113

Bậc Đan Vương Thứ Chín

Áp lực và lực đẩy trên bậc Đan vương thứ chín khi Diệp Mặc vẫn rơi xuống đã có thể cảm nhận được, hắn sớm đã có kinh nghiệm rồi, căn bản không đợi mình rơi xuống bậc, liền phóng ra một đường "Tử nhãn thần hồn thiết cát", áp lực trên cơ thể giảm xuống rất nhiều, Diệp Mặc lại phóng thần thức phân cắt, lập tức phân chia hoàn toàn áp lực và lực đẩy.

Diệp Mặc không biết Cửu Kiền dùng cách gì, nhưng hắn chắc rằng Cửu Kiền cũng dùng cách giống như hắn. Lúc này Cửu Kiền cũng rơi xuống bậc Đan vương thứ chín rồi, anh ta quay đầu nhìn Diệp Mặc, lạnh lùng nói:

- Anh đúng là không đơn giản nhỉ, đến công pháp thần thức công kích cũng có.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, lập tức cũng biết Cửu Kiền cũng dùng công pháp thần thức công kích, chẳng trách anh ta không cảm giác thấy áp lực. Nếu như nói mình ăn gian, thì tên này cũng ăn gian. Nhưng cái này có lẽ cũng không thể tính là ăn gian được, "Mười hai bậc đan vương" vốn dĩ là võ đài dành cho Đan vương có thần thức cường đại.

- Sư phụ của anh cũng không đơn giản.

Diệp Mặc cũng lạnh giọng nói một câu, hắn không chỉ dựa vào "Tam sinh quyết", mà bản thân cũng nỗ lực cố gắng, nên hắn chắc rằng Cửu Kiền cũng là do người khác dạy.

Cửu Kiền nhíu mày, không biết có phải nghe ra ý tứ trong câu nói của Diệp Mặc hay không, nhưng lại không tiếp tục nói nữa.

Diệp Mặc cũng không để ý đến Cửu Kiền, hắn trực tiếp chọn Lộ Ngưng đan trên bảng chọn đan. Lộ Ngưng đan là đan dược cần thiết cho tu sĩ Ngưng Thể kỳ tu luyện, có tác dụng rất lớn đối với đột phá bình cảnh. Đan dược này chỉ có thể coi là hạng trung trong những đan dược Thiên cấp lục phẩm, cũng không phải là đan dược luyện chế vô cùng khó.

Sở dĩ chọn Lộ Ngưng đan, là vì khi trên đan bậc thứ tám Diệp Mặc đã quyết định rồi, trên đan bậc thứ chín sẽ luyện chế Lộ Ngưng đan. Khi hắn luyện chế đan dược Thiên cấp ngũ phẩm Phá Thần đan, cũng đã trên diễn hóa luyện chế Lộ Ngưng đan.

Còn có một nguyên nhân nữa chính là hắn sợ vừa mới lĩnh ngộ đan dược Thiên cấp lục phẩm, chẳng may chọn đan dược phức tạp, hắn sẽ thất bại.

Hắn không biết Cửu Kiền chọn đan dược gì, nhưng hắn không muốn dùng thần thức để quan sát, như vậy thì rõ ràng hắn đã chột dạ rồi.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Diệp Mặc luyện chế Lộ Ngưng đan, nhưng khi trước hắn trên đan bậc thứ tám đã cân nhắc rất kĩ, hơn nữa còn dùng "Tam sinh quyết" diễn sinh nhiều lần. Cho nên hắn đã một khái niệm rồi. Nếu như đan dược này hắn dùng "Vụ liên tâm hỏa" để luyện chế, chẳng những tỉ lệ thành công được nâng lên rất nhiều, hơn nữa còn có thể luyện chế ra tương đối nhiều đan dược hạng nhất.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa định lấy "Vụ liên tâm hỏa" ra, vì hắn cảm thấy bây giờ vẫn chưa phải là lúc không còn đường tiến.

Thấy Diệp Mặc đã bắt đầu luyện chế linh dược, Cửu Kiền cười lạnh một cái, cũng không thèm để ý. Lúc trước khi Diệp Mặc luyện chế đan dược Thiên cấp ngũ phẩm ở đan bậc thứ tám, cũng tốn mất mấy canh giờ. Bây giờ là luyện chế đan dược Thiên cấp lục phẩm, chắc chắn hắn sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

Mà với anh ta mà nói, đan dược Thiên cấp lục phẩm anh ta luyện chế không chỉ có một lần, hơn nữa anh ta vốn dĩ là Đan vương lục phẩm đỉnh.

Mặc dù chưa luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm bao giờ, nhưng muốn nói là Đan vương sắp lên Thiên cấp thất phẩm cũng không quá đáng.

Nếu như đối mặt với một đan sư đến luyện chế đan dược Thiên cấp ngũ phẩm cũng gặp chút trở ngại, nếu như anh ta cũng sợ hãi, vậy thì cũng phí phạm danh tiếng Đan vương lục phẩm của anh ta.

…

Lúc này bất luận là trên bục ban giám khảo hay là chỗ khán đài, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc và Cửu Kiền. Lần đại hội Đan vương này đã khiến cho mọi người quá vui mừng ngạc nhiên rồi, chẳng những còn tìm được phương thuốc thượng cổ ngày trước, hơn nữa còn xuất hiện hai đan sư thiên tài. Đối với những đại môn phái mà nói, càng quan trọng hơn chính là hai đan sư thiên tài này đều là tán tu.

Nếu như là Đan vương do một tông môn nào bồi dưỡng, vậy thì đối với tông môn khác mà nói cũng không có lợi ích gì lớn. Nhiều nhất thì cũng chỉ có thể đến môn phái của bọn họ thỉnh cầu hợp tác mà thôi, nhưng một khi đối phương là tán tu thì lại khác, cho dù không thể kéo bọn họ vào tông môn của mình, nhưng mời làm trưởng lão đan vương khách mời thì lại có thể.

Cho nên thấy Diệp Mặc và Cửu Kiền sau khi đều lên được đan bậc thứ chín, tất cả các tông môn đều trở nên vui mừng hớn hở. Bất kể cuối cùng bọn họ có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp lục phẩm hay không, đại hội Đan vương lần này đã khiến cho chuyến đi của bọn họ không uổng phí.

Huống chi cuối cùng còn có thể xin bọn họ luyện đan miễn phí, quyền lợi này quả thực nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ. Đan vương Thiên cấp ngũ phẩm có thể luyện chế Phá Thần đan, còn Cửu Kiền và tên Lạc Tiểu Mặc kia lại là đan vương Thiên cấp lục phẩm, luyện chế ra Phá Thần đan chắc chắn dễ như chơi.

Phá Thần đan có biết bao tu sĩ Hư Thần đỉnh phong của các đại môn phái cần? Cho dù là một số tông môn chín sao đứng đầu, cũng không có

được vài viên Phá Thần đan. Bình thường khoản tiền mời gọi Đan vương ngũ phẩm luyện chế ra Phá Thần đan cũng tốn một lượng lớn, cho dù là tông môn chín sao cũng không gánh vác được.

Nếu có Đan vương lục phẩm luyện đan miễn phí, bọn họ có thể không vui mừng cực độ được hay sao?

…

- Hắn không ngờ lại là một Đan vương lục phẩm…

Lúc này sư thúc của Hoàng Ngọc Sơn bên Lôi Khí tông có chút khô khan nói ra một câu.

Gã mặc dù là tu sĩ Hư Thần, hơn nữa còn thỉnh cầu tông môn đưa đến "Ngũ thải liên", nhưng một khi Diệp Mặc là một Đan vương lục phẩm, vậy thì bọn họ lấy "Ngũ thải liên" thậm chí ngay cả cửa Diệp Mặc cũng không mở ra được. Lại càng không cần phải nói dùng "Ngũ thải liên" đi đút lót Đan vương lục phẩm như tên Diệp Mặc này.

Hoàng Ngọc Sơn biết được ý tứ của sư thúc, khóe miệng của y có chút gượng gạo khổ sở. Sớm biết tên Diệp Mặc này nghịch thiên như vậy, lúc trước y đã đem toàn bộ linh thảo của mình đưa cho hắn rồi, còn phân cao thấp với hắn làm gì? Như hôm nay muốn đút lót người ta, nhưng không có thứ gì có thể lấy ra.

Thấy sư thúc dường như có chút bất đắc dĩ, Hoàng Ngọc Sơn bỗng nhiên nói:

- Sư thúc, tên Diệp Mặc này hình như rất coi trọng "Ngũ thải liên". Có lẽ hắn vẫn còn rất coi trọng "Ngũ thải liên", hay là chúng ta thử xem sao. Cho dù hắn không cần, cũng không sao, hắn cũng không thể nào làm cho người khác mất mặt được. Huống chi lúc trước người thiệt thòi trong Sa Nguyên dược cốc lại là chúng ta, hắn cũng không có lỗ gì.

Tên tu sĩ Hư Thần kia gật đầu nói:

- Cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

Đồng thời Trịnh Kha Nhân của "Phiêu Miểu Tiên Trì" khóe miệng cũng lộ ra vẻ khổ sở, lúc trước Trì trưởng lão nói đợi sau khi tên Lạc Tiểu Mặc này thi đấu xong, sẽ để cho cô dẫn Ninh Khinh Tuyết đến gặp hắn. Nhưng bây giờ người ta đã là Đan vương lục phẩm rồi, mình chỉ là một tu sĩ Hư Thần của tông môn tám sao, có thể gặp được người ta không lại là hai chuyện khác nhau.

Mà lúc này vài vị trưởng lão của Lôi Vân tông và Vô Cực tông đang ngồi cùng nhau vẻ mặt cũng âm trầm, Vô Cực tông sau khi biết Diệp Mặc chính là tu sĩ giết hại Viên Quan Nam, đã coi Diệp Mặc là người phải giết chết. Bất cứ ai, dám giết hại đệ tử thiên tài của Vô Cực tông, thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Nhưng khiến bọn họ không ngờ tới chính là, tên Diệp Mặc này không những là một Đan vương, hơn nữa lại còn là Đan vương lục phẩm. Uy lực của một Đan vương lục phẩm căn bản không thua một tông môn tám sao, nếu như đối phương là một Đan vương thất phẩm, cho dù tông môn chín sao cũng không dám động đến hắn.

Loại người như này có bao nhiêu cao thủ muốn bảo vệ miễn phí bọn họ. Hơn nữa Điền Cực và mấy vị trưởng lão của Vô Cực tông cũng có thể tưởng tượng ra được, cho dù đại hội bây giờ kết thúc, với danh tiếng Đan vương lục phẩm của Diệp Mặc, thì cũng có vô số cao thủ tình nguyện cùng hắn đến Mặc Nguyệt Chi Thành, khi đó, Mặc Nguyệt Chi Thành không phải là một thành phố bình thường nữa rồi, lúc đó căn bản chính là một Đan thành thu nhỏ.

- Cho dù hắn là Đan vương thất phẩm, Lôi Vân tông tôi cũng phải giết hắn không nghi ngờ gì.

Điền Cực vẫn lạnh như băng nói, về việc Diệp Mặc giết Điền Ngạo Phong, y đã không còn chút ý nghĩ thỏa hiệp nào rồi, chỉ muốn giết Diệp Mặc báo thù.

Một vị trưởng lão của Vô Cực tông gật đầu nói:

- Nếu như đệ tử nòng cốt Viên Quan Nam của chúng tôi đúng là do tên Diệp Mặc này sát hại, Vô Cực tông chúng tôi cũng phải lấy mạng của hắn, bất kỳ Đan vương nào cũng không được. Chẳng qua là trước đó, tôi cần phải đem chuyện này hồi báo cho Thái Thượng Cung Phụng của tông môn biết đã.

…

Vài vị ban giám khảo lúc này đang to nhỏ bàn luận, đối với bọn họ mà nói, trên thực tế thắng bại đã được phân định rồi.

- Nếu như không có điều gì xảy ra, Cửu Kiền chắc là đứng đầu vòng "Mười hai bậc đan vương" này rồi. Cứ tính như vậy, thì tổng điểm của anh ta cũng cao hơn Lạc Tiểu Mặc kia, lấy được ngôi vị quán quân của đại hội Đan vương lần này.

Triệu Thuận Thiên cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Ngũ Thản vẫn cảm thấy Diệp Mặc quá giỏi cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, khi Lạc Tiểu Mặc trên đan bậc thứ tám luyện chế Phá Thần đan cũng có chút khó khăn, mà trên đan bậc thứ chín này hắn lại chọn Lộ Ngưng đan. Loại đan dược này so sánh với Đỉnh Nguyên đan mà Cửu Kiền chọn lựa, độ khó cũng thấp hơn một bậc. Hơn nữa, cái mà tôi nghi ngờ chính là Lộ Ngưng đan, hắn cũng không chắc có thể luyện chế thành công.

Ngũ Thản vừa nói xong, mấy vị ban giám khảo cũng gật gật đầu, chỉ có Lục Vô Hổ không hiểu gì về luyện đan thì cười ha hả nói:

- Vậy cũng không chắc, tên nhóc này vô cùng gian xảo, có mấy lần tôi còn cho rằng hắn không xong rồi, nhưng cuối cùng không ngờ hắn vẫn có thể đứng trên đan bậc thứ chín. Không tin, mọi người bây giờ có thể xem xem hắn đang làm gì.

Mấy vị ban giám khảo cũng theo bản năng nhìn về phía Diệp Mặc, nhất thời trở nên yên tĩnh. Diệp Mặc lúc này đang luyện hóa linh dược, còn tốc độ hắn luyện hóa linh dược thì đâu chỉ nhanh hơn mười lần so với khi trên đan bậc thứ tám? Tốc độ đó quả thực nhanh như sông thiếu đê vậy, không có chút nào là dừng lại. Gần hai mươi loại dược liệu, cứ như đã được xếp hàng, được hắn cho vào lò đan, sau đó nhanh chóng luyện hóa, ngay sau đó bị ném ra cặn bã. - Vừa nãy là chuyện gì vậy?

Nguyệt Kỳ Siêu nhìn không hiểu, càng không cần phải nói đến những đan vương còn lại. Không có một ai nhìn hiểu tại sao biểu hiện của Diệp Mặc trên đan bậc thứ chín lại tốt hơn trên đan bậc thứ tám, đây quả thực là chuyện không thể giải thích được.

Đan dược sau khi tăng lên một cấp bậc mới sở dĩ luyện chế cũng khó hơn, ngoài việc thành đan khó khăn, đan sư không có cách nào trói buộc và nắm được linh tính của linh dược ra, chính là luyện hóa linh dược. Linh dược càng cao cấp thì càng khó tinh chế luyện hóa, tuyệt đối không tồn tại việc khi luyện chế dược liệu Thiên cấp ngũ phẩm thì luyện chế khó khăn, đến khi luyện chế đan dược Thiên cấp lục phẩm thì lại đơn giản như vậy được.

Diệp Mặc lại càng không biết suy nghĩ này của ban giám khảo, khi hắn luyện chế đan dược Thiên cấp ngũ phẩm Phá Thần đan, thì nghĩ đến cách luyện đan dược Thiên cấp lục phẩm này. Hơn nữa hắn đã chuẩn bị tốt rồi, luyện chế đan dược Thiên cấp lục phẩm chính là Lộ Ngưng đan. Hắn cũng tin rằng trên đan bậc thứ chín chắc chắn có Lộ Ngưng đan, trên thực tế hắn không đoán nhầm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1114

Chút Thời Gian Đó Tôi Trả Cho Anh

Tốc độ lúc này của Diệp Mặc rất nhanh, thực ra đan dược Thiên cấp ngũ phẩm và đan dược Thiên cấp lục phẩm đều thuộc vào đan dược Thiên cấp trung phẩm, độ khó luyện chế mặc dù không khác nhau là mấy, nhưng Diệp Mặc khi luyện chế Phá Thần đan đã tốn mất vài canh giờ suy nghĩ và suy diễn. Dưới suy diễn của "Tam sinh quyết", hắn đã có phương án luyện chế đầy đủ, khuyết điểm duy nhất chính là đây là lần luyện chế đầu tiên.

Mặc dù chỉ là lần luyện chế đầu tiên, nhưng Diệp Mặc vẫn không có chút đình trệ nào. Chỉ trong thời gian không đến hai tuần hương, hắn đã bắt đầu thu đan rồi.

Mấy vị ban giám khảo đang trợn mắt há mồm mà nhìn, Diệp Mặc đã lấy sáu viên đan dược từ lò đan ra rồi.

- Tốc độ nhanh thật, tôi chắc rằng hắn không phải là lần đầu tiên luyện chế ra đan dược Thiên cấp lục phẩm.

Cho dù Cao Hòa là một vị giám khảo Đan vương tứ phẩm cũng phải kinh hãi thốt ra một câu.

Thẩm Nghiễn Thanh lắc đầu nói:

- Không, hắn chắc phải là lần đầu tiên luyện chế ra đan dược Thiên cấp lục phẩm.

- Chắc hẳn là lần đầu tiên luyện chế, cho dù là trước đây có luyện chế qua, thì cũng chỉ vài lần ít ỏi.

Nguyệt Kỳ Siêu cũng gật đầu nói.

Bọn họ đều là Đan vương thất phẩm, đan dược Thiên cấp lục phẩm cũng đã luyện chế bao lần rồi, cách thức của Diệp Mặc mặc dù thoạt nhìn là làm liền một mạch, nhưng trong đó có rất nhiều chỗ nhỏ không ổn. Cho dù là Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh không nhìn, cũng biết Diệp Mặc mặc dù luyện chế ra một lò đan dược thiên cấp lục phẩm, nhưng phẩm cấp chắc chắn sẽ không cao.

Bọn họ đồng thời khẳng định, nếu muốn Diệp Mặc lại lần nữa luyện chế ra lò đan như này, tỉ lệ thành đan của hắn chắc chắn không chỉ là thế này thôi.

Là một Đan vương lục phẩm, chỉ cần luyện chế ra một lò đan dược, thì lò thứ hai nhất định sẽ tìm được khuyết điểm của lò trước, cho dù không thể một lần có thể tìm ra tất cả, cũng có thể tìm ra được đại đa số thủ pháp thiếu sót. Huống chi là một Đan vương thiên tài như Diệp Mặc? Rõ ràng có thể phát hiện lò đan dược vừa nãy hắn luyện chế trong khi luyện chế có chỗ không ổn.

Diệp Mặc thu lò đan lại, mặc dù biểu cảm không có gì thay đổi, nhưng trong lòng hắn thì lại rất thất vọng.

Lò Lộ Ngưng đan này khi hắn luyện chế Phá Thần đan ở đan bậc thứ tám đã cân nhắc nhiều lần, hơn nữa còn dùng “Tam sinh quyết” nhiều lần phục diễn. Không ngờ đến khi luyện chế, vẫn chỉ xuất ra được ba viên đan dược thượng đẳng, ba viên đan dược trung đẳng, còn đan dược hạng nhất, một viên cũng không có.

Điều này khiến cho Diệp Mặc rất thất vọng, một lò Phá Thần đan lúc trước của hắn mặc dù thời gian có dài hơn chút, nhưng dù sao cũng luyện chế ra một lò đan dược hạng nhất. Mà so với lò Lộ Ngưng đan Thiên cấp lục phẩm này khiến cho hắn quá thất vọng rồi. Diệp Mặc đoán chừng bản thân nếu dùng “Vụ liên tâm hỏa”, cho dù không thể hoàn toàn luyện chế ra đan dược là hạng nhất, nhưng ít nhất cũng có một nửa là đan dược hạng nhất.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết, nếu như muốn hắn luyện chế ra một lò Lộ Ngưng đan nữa, thành tích luyện đan của hắn chắc chắn sẽ tốt hơn lò này gấp mấy lần. Đáng tiếc đây là đại hội Đan vương, chỉ có một cơ hội làm bài thi mà thôi.

May mắn duy nhất chính là, sự cố gắng của hắn trên đan bậc thứ tám không uổng phí. Mặc dù cấp bậc có kém một chút, hắn vẫn có thể luyện chế ra một lò đan dược thiên cấp lục phẩm. Cho dù cuối cùng không bằng Cửu Kiền, hắn cũng có cơ hội bước lên đan bậc thứ mười.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc điều chỉnh lại tâm trạng, cũng thu lò đan lại, liếc nhìn Cửu Kiền đang luyện đan một cái, không nói gì bước đến bên Cửu Kiền ngồi xuống.

Tốc độ hắn luyện chế Lộ Ngưng đan cực nhanh. Đó là vì trên đan bậc thứ tám hắn đã nhiều lần cân nhắc về đan dược này, hơn nữa không dừng tay tí nào. Cho dù như vậy, hắn cũng tốn thời gian mất gần bốn tuần hương, mới luyện chế xong Lộ Ngưng đan.

- Có ý tứ.

Lục Vô Hổ thấy Diệp Mặc sau khi luyện chế xong đan dược thiên cấp lục phẩm liền bước đến một bên ngồi, dường như có ý đợi Cửu Kiền, lại ha hả cười nói.

- Đúng là có ý tứ thật.

Cho dù người hiền lành như Kỷ Bẩm cũng cảm thấy giữa Diệp Mặc và Cửu Kiền đang cạnh tranh, Diệp Mặc dường như không bằng lòng chiếm lợi của Cửu Kiền. Lúc trước khi trên đan bậc thứ tám Cửu Kiền đợi hắn, bây giờ trên đan bậc thứ chín, Diệp Mặc luyện chế đan dược xong trước, hắn dường như lại đang đợi Cửu Kiền.

…

Cảnh Anh Ly trên khán đài nhíu nhíu mày, cô cảm thấy hành động kỳ lạ

của Diệp Mặc. Mặc dù cô không hiểu Diệp Mặc cho lắm, nhưng đối với việc Diệp Mặc là người như nào thì cũng biết được chút ít. Hắn không phải là một người vì nổi tiếng mới ra mặt, thậm chí hắn rất biết ngấm ngầm chịu đựng.

Tham gia đại hội Đan vương lần này, có thể nói hắn lên được bậc thứ chín thực ra đã vượt mức hoàn thành nhiệm vụ. Vì sao bây giờ hắn dường như vẫn ganh đua với Cửu Kiền, từ động tác trên đan bậc thứ tám của Cửu Kiền, đến động tác trên đan bậc thứ chín của Diệp Mặc, đều chứng tỏ tính cách không ai chịu ai của hai người này.

Diệp Mặc là một người không để ý đến việc ai nghĩ mình thế nào, cái mà hắn để ý chính là lợi ích của bản thân mình. Vì sao bây giờ hắn lại muốn đấu với Cửu Kiền? Lý giải duy nhất chính là Diệp Mặc cho rằng hắn nhất định phải thắng Cửu Kiền.

Cảnh Anh Ly không hiểu đan đạo, không hiểu nguyên nhân trong đó, nhưng cô biết Diệp Mặc làm như vậy nhất định là vì phát hiện ra cái gì đó không ổn, chắc chắn có lý do của hắn. Diệp Mặc trong mắt Cảnh Anh Ly làm việc lão luyện hơn nữa suy nghĩ cẩn thận, tuyệt đối không phải là người bắn tên không đích. Cô vốn dĩ lòng đã yên, nay lại lần nữa bị dâng lên. Cô thậm chí nghi ngờ, một khi đến cửa ải cuối cùng, Diệp Mặc có lấy ra thiên hỏa hay không.

Lúc trước dường như tất cả tu sĩ quan sát thi đấu đều cho rằng Cửu Kiền lợi hại hơn Diệp Mặc, nói cách khác Cửu Kiền nhất định sẽ luyện xong đan dược Thiên cấp lục phẩm sớm hơn, nhưng bây giờ thực tế lại là, người luyện chế đan dược thiên cấp lục phẩm xong trước lại là Lạc Tiểu Mặc. Lần này khiến cho khán giả ồn ào bàn tán, bởi vì lúc này, bọn họ đã không rõ rốt cục là Cửu Kiền lợi hại hay Lạc Tiểu Mặc lợi hại.

Tất cả khán giả phân thành hai phe, một phe ủng hộ Diệp Mặc, một phe ủng hộ Cửu Kiền, tranh luận ầm ĩ. Mặc dù như vậy, bọn họ vẫn không làm ảnh hưởng chút nào đến Cửu Kiền đang luyện đan.

Nhưng khán giả không ảnh hưởng được đến Cửu Kiền, thì Diệp Mặc lại có thể ảnh hưởng đến anh ta. Ở trên đan bậc thứ tám sau khi đợi Diệp Mặc luyện chế xong Phá Thần đan, Cửu Kiền lại không có chút gì coi trọng Diệp Mặc.

Nhưng đan bậc thứ chín, biến động bất ngờ. Vốn dĩ tốc độ luyện đan của Lạc Tiểu Mặc trên đan bậc thứ tám cực kì chậm, tốc độ trên đan bậc thứ chín lại đột nhiên biến đổi nhanh như vậy. Hơn nữa, trong thời gian không đến bốn tuần hương đã luyện chế xong đan dược thiên cấp lục phẩm, mặc dù Cửu Kiền không biết Diệp Mặc luyện chế là đan dược gì, nhưng hắn nếu không bị đan bậc loại xuống, chứng tỏ rằng hắn đã luyện chế xong đan dược thiên cấp lục phẩm.

Cho dù anh ta luyện chế đan dược thiên cấp lục phẩm cũng phải cần đến thời gian sáu tuần hương, bây giờ Diệp Mặc không ngờ lại vượt lên trên anh ta, thậm chí biểu hiện lại không thay đổi gì, ngồi trên đan bậc thứ chín đợi anh ta.

Vừa nghĩ tới Diệp Mặc lúc trước nói "Nếu anh có chút bản lĩnh thật sự, thì chút thời gian đó của anh tôi trả lại anh đấy". Cửu Kiền trong lòng liền dấy lên tâm trạng bất an.

Lúc trước anh ta còn cho rằng Lạc Tiểu Mặc cứng mồm cứng miệng, bây giờ mới hiểu được ý tứ của hắn. Đó chính là nói nếu như mình không bị loại trên đan bậc thứ chín, thì mới gọi là có chút bản lĩnh, hắn có thể trả thời gian lại cho mình. Nếu như mình trên đan bậc thứ chín căn bản đến đan cũng không có cách nào luyện chế ra được, thì hắn muốn trả lại cũng không có cách nào trả lại được, vì mình đến chút bản lĩnh trên đan bậc thứ chín cũng không có.

Nghĩ tới đây Cửu Kiền trong lòng lại trở nên vô cùng khó chịu, anh ta vừa muốn gia tăng tốc độ luyện đan, thì lại ngửi thấy một mùi khen khét.

Cửu Kiền trong lòng cả kinh, lập tức biết linh thảo trong lò đan của mình vì quá nôn nóng mà làm ảnh hưởng, thậm chí đã bắt đầu hỏng rồi.

Nghĩ tới đó Cửu Kiền lập tức ép buộc bản thân bình tĩnh trở lại, chậm rãi bình phục lại tâm trạng của mình, gác chuyện của Diệp Mặc sang một bên. Mặc dù anh ta không hiểu vì sao trước đây khi mình ngồi một bên đợi Lạc Tiểu Mặc, đối phương lại không có chút ảnh hưởng gì? Nhưng cũng bắt đầu đoán ra được trên đan bậc thứ tám đối phương có phải là cố ý kéo dài thời gian, để anh ta buông lỏng cảnh giác hay không? Nếu như vậy thật, thì tâm kế của Lạc Tiểu Mặc cũng có chút thâm sâu à Diệp Mặc nếu như hiểu được suy nghĩ của Cửu Kiền, nói không chừng sẽ chê cười. Mình có thể trong lúc đánh nhau với người khác mà kết Đan, luyện chế đan dược, chuyện nhỏ như vậy mà cũng bị ảnh hưởng? Vậy thì quá khinh thường "Tam sinh quyết" rồi, "Tam sinh quyết" chú trọng chính là tam sinh vạn vật, bất kì lúc nào cũng có thể dung nhập vào, bên ngoài có quấy nhiễu thế nào đối với mình cũng là mây trôi, nên thế nào thì như vậy.

Một hạt giống cho dù là bị tảng đá đè lên, có thể nảy mầm thì cũng sẽ nảy mầm. Đương nhiên đây mới chỉ là bước mở đầu của hạt giống, một khi hạt giống mạnh đến một mức độ nhất định, cho dù là bị nóng như dầu sôi lửa bỏng, thì hạt giống này có thể nảy mầm được thì vẫn nảy mầm.

"Tam sinh quyết" đối với Diệp Mặc mà nói thì là như hạt giống kia vậy, bây giờ hắn cũng chỉ có thể chống cự với tảng đá đè lên kia, đối với áp lực mạnh hơn, hắn bây giờ cũng không thể ngăn cản được. Nhưng sau khi "Tam sinh quyết" của hắn mạnh đến một mức độ nhất định, dù quấy nhiễu mạnh hơn, hắn cũng sẽ xem như mây trôi.

Về phần tính toán với Cửu Kiền, Diệp Mặc lại càng không nghĩ đến. Cửu Kiền cố nén lửa giận trong lòng lại, ép buộc mình tỉnh táo lại, sau đó dần dần cân bằng dược dịch. Nếu như không phải Diệp Mặc, anh ta lại có thể xảy ra sai lầm như này sao?

Luyện đan hình thành dược dịch đối với Đan vương mà nói là quá trình cơ bản nhất, trong lúc này phải không ngừng đánh đan quyết vào, thông qua thần thức khống chế dược dịch ngưng tụ lại, cuối cùng là kết đan.

Nhưng một khi một phần dược dịch bị cháy, toàn bộ dược dịch trong lò

luyện đan liền không cân đối, điều này căn bản không thể luyện chế ra đan dược được, nghiêm trọng hơn thậm chí có thể nổ lò.

Một số đan sư hoặc Đan vương kém hơn chút, sau khi xảy ra chuyện dược dịch bị cháy khét, chỉ có thể phế đan, không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng Cửu Kiền thì lại không phải là Đan vương bình thường, mặc dù vì sự ảnh hưởng của Diệp Mặc, quá trình luyện chế của anh ta xảy ra vấn đề, nhưng muốn anh ta nhận thua lúc đó, thì tuyệt đối không thể nào.

Lúc này Cửu Kiền dường như toàn bộ tâm trí đều đặt vào sự phân chia dược dịch, anh ta cũng không có tâm trạng nào để ý đến Diệp Mặc đang ngồi một bên nữa. Anh ta cần phải phân tách những dược dịch còn lại ra, sau đó kết cặn thải ra ngoài, rồi kết đan với số dược dịch còn lại.

Đây cũng là một công viêc tỉ mỉ tốn thời gian, nhưng Cửu Kiền không thể không làm.

Một canh giờ, hai canh giờ, thậm chí bốn canh giờ trôi qua, Cửu Kiền vẫn đang phân tách dược dịch trong lò đan.

- Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này mấy vị ban giám khảo không hiểu, đến những khán giả ở hội trường cũng không thể hiểu được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1115

Thiên Hỏa Xuất Hiện

Lúc này toàn bộ người xem đều thấy được, ở "Đan bậc" thứ tám sau khi Cửu Kiền luyện chế xong đan dược Thiên cấp ngũ phẩm, sau đó đứng đợi Lạc Tiểu Mặc. Mà hiện giờ ở "Đan bậc" thứ chín này, lại hoàn toàn xảy ra chuyên ngược lại, lần này lại là Lạc Tiểu Mặc luyện chế hoàn tất đan dược Thiên cấp lục phẩm, sau đó đứng lại chờ Cửu Kiền.

Trong suy nghĩ của hầu hết mọi người, đó là hai thí sinh kia thì một người giỏi luyện chế đan dược Thiên cấp ngũ phẩm, còn một người thì giỏi luyện chế đan dược Thiên cấp lục phẩm, càng là những tu sĩ không hiểu gì về luyện đan thì đều cho ra cái kết luận này.

Không có ai biết được, ở "Đan bậc" thứ tám Diệp Mặc luyện chế đan dược mất thời gian dài là vì hắn thực sự cần một lượng thời gian dài như vậy.

Sau nửa canh giờ, Cửu Kiền cuối cùng cũng đem các nước thuốc dư thừa phân giải đi, tốc độ luyện chế bắt đầu trở nên nhanh hơn, chỉ trong vòng nửa nén nhanh, y đã hoàn thành việc thu đan rồi, đồng thời thu được bốn viên "Đỉnh Nguyên Đan".

Bốn viên "Đỉnh Nguyên Đan", một viên là đan dược thượng phẩm, ba viên còn lại là đan dược trung phẩm, Cửu Kiền hiện giờ tức giận, chỉ hận là không thể lập tức lấy ra pháp bảo giết chết Diệp Mặc. Nếu như không phải là vì sự quấy rối của Diệp Mặc, y ít nhất có thể luyện chế ra được ba viên "Đỉnh Nguyên Đan" hạng nhất và ba viên "Đỉnh Nguyên Đan" thượng phẩm. Thế nhưng hiện tại, tuy là không biết đan dược mà Diệp Mặc luyện chế ra như thế nào, nhưng y khẳng định chính là đan dược của mình luyện chế ra

không bằng được đối phương.

Diệp Mặc thấy Cửu Kiền đứng lên, cũng liền đứng lên theo, không đợi Cửu Kiền tức giận, thì hắn đã giành nói trước:

- Đã hơn bốn canh giờ rồi, thời gian mà anh chờ tôi coi như đã trả xong, tôi cũng không phải là người hay tính toán.

Hai mắt Cửu Kiền chút nữa thì phun ra lửa, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, lạnh giọng chất vấn:

- Mày cố ý quấy nhiễu tâm trạng của tao khi đang luyện đan phải không? Mày chính là đang cố ý phá hoại quy định tranh tài, mày đúng là một kẻ có tâm kế.

Diệp Mặc tới "Đan bậc" thứ mười, không buồn xoay người Cửu Kiền mà nhàn nhạt trả lời:

- Được, tôi chờ anh đi kiện cáo tôi đó, tôi rất chờ mong. Để đến lúc đó tôi sẽ chủ động nói rằng: anh chờ tôi là vì tốt cho tôi, còn tôi chờ anh thì lại là có ý nhiễu loạn tâm thần của anh, khỏi cần anh phải giải thích.

Diệp Mặc cũng không đợi Cửu Kiền trả lời, cứ thế nói xong là xoay người phi thân lên "Đan bậc" thứ mười của "Mười hai bậc Đan Vương".

Ánh mắt phẫn nộ của Cửu Kiền dần dần biến mất, vẻ mặt của y càng lúc càng trở nên băng lãnh. Bất luận là nói như thế nào, cho dùng đúng là đối phương cố ý nhiễu loạn tâm thần luyện đan của mình, thì y cũng không phải người chiếm đạo lý.

Y chính là người đầu tiên phá hư quy tắc. Bất luận nói chuyện trước hay đứng đợi Diệp Mặc bốn canh giờ trước.

Y hướng về phía Diệp Mặc đã lên tới "Đan bậc" thứ mười, giọng nói lại lần nữa trở nên băng lãnh:

- Cho dù mày có là Đan Vương lục phẩm thì đã làm sao? Tao sẽ khiến cho mày biết cái gì mới là tuyệt vọng.

Nói xong Cửu Kiền không chút do dự đi về phía "Đan bậc" thứ mười, sự nhục nhã ở "Đan bậc" thứ chín cũng không khiến y nghĩ rằng mình sẽ bị Diệp Mặc đánh bại. Bởi vì bản thân y vẫn còn con bài chưa lật.

Vốn y cũng không có dự định sẽ xuất ra toàn bộ thực lực của bản thân, thế nhưng lại gặp phải cái tên biến thái Lạc Tiểu Mặc này, coi như là mình ở "Đan bậc" thứ chín không có bị quấy nhiễu hay sỉ nhục gì, thì cũng không thể phân ra thắng bại ở "Đan bậc" thứ chín được. Bởi vì y thật không ngờ đối phương lại là một Đan Vương Thiên cấp lục phẩm.

Điều này cũng không thể trách y nghĩ không ra được. Toàn bộ số Đan Vương Thiên cấp lục phẩm ở Nam An Châu này cũng không vượt quá hai bàn tay. Đấy là còn tính cả một số lão yêu quái lánh đời. Y làm sao có thể nghĩ đến ở một đại hội Đan Vương, lại có thể gặp được một Đan Vương Thiên cấp lục phẩm chứ? Hơn nữa còn là một người so ra còn trẻ tuổi hơn cả y, vậy mà lại thực sự là một Đan Vương Thiên cấp lục phẩm?

WOAAA…

Khi Diệp Mặc và Cửu Kiền toàn bộ đều phi thân lên "Đan bậc" thứ mười, hầu như tất cả mọi người đều kích động đứng lên, mà ngay cả mấy vị giám khảo cũng đã không thể nào ngồi yên nữa rồi.

Lên "Đan bậc" thứ mười rồi, lúc này có thể luyện chế thành đan dược. Thì cũng có nghĩa họ chính là Đan Vương Thiên cấp thất phẩm rồi, Đan Vương Thiên cấp thất phẩm và Đan Vương Thiên cấp lục phẩm chính là một ranh giới hoàn toàn khác biệt với nhau đó nha.

Đan Vương Thiên cấp lục phẩm tuy rằng cũng rất hiếm hoi. Thế nhưng vẫn luôn có mấy người, thế nhưng Đan Vương Thiên cấp thất phẩm ở toàn bộ Nam An Châu, ngoại trừ các lão Đan Vương đã lánh đời ra, cũng chỉ còn có hai vị thành chủ của Đan thành mà thôi. Mà ngay cả thiên tài Ngũ Thản

mất cả đời luyện đan cũng chỉ có thể dừng lại ở Đan Vương lục phẩm.

Khi hàng loạt các môn phái phát hiện Diệp Mặc và Cửu Kiền đều có khả năng là Đan Vương Thiên cấp thất phẩm, cũng đều không thể ngồi yên được. Ý nghĩa của Đan Vương thất phẩm chính là có thể luyện chế ra "Côn Thừa Đan", "Côn Thừa Đan" chính là đan dược dành cho tu sĩ Ngưng Thể tấn cấp lên tu vi Thừa Đỉnh, có thể nói là bình thường căn bản là sẽ không bao giờ thấy được. Hơn nữa đan dược mà những tu sĩ tu vi đã Thừa Đinh, đều cần đan dược mà chỉ có Đan Vương đã ngoài thất phẩm mới có thể luyện chế ra được.

Giá trị của một gã tu sĩ Thừa Đỉnh đối với một môn phái quan trọng ra sao thì có thể đơn giản tưởng tượng ra được, coi như là hầu hết các tông môn chín sao, thì cũng cực kỳ khó có được một vị tu sĩ đạt đến tu vi Thừa Đỉnh.

Trên thực tế thì tuổi còn trẻ như là Cửu Kiền và Diệp Mặc mà đã là Đan Vương Thiên cấp thất phẩm thì không có khả năng, nhưng hiện tại việc này đã xuất hiện trước mặt tất cả mọi người rồi, đã thế còn là hai người cùng một lúc, thì lại có thể không khiến các đại môn phái này kích động được sao?

Một môn phái trải qua vô số năm tích lũy, luôn có những thứ tốt, ví dụ như là một ít các loại linh thảo cao cấp hoặc một chút các loại tài liệu vô cùng hiếm hoi cũng không quá ngạc nhiên, thế nhưng coi như là linh thảo và tài liệu có nhiều hơn đi nữa, thì cũng không nhất định có thể biến nó dành đan dược và pháp bảo được.

Hiện tại Đan Vương thất phẩm mà gần như toàn Nam An Châu biết đến thì chỉ có hai vị thành chủ của Đan thành, nhưng mà địa vị của hai vị thành chủ Đan thành không cao sao? Có thứ gì mà bọn họ không có sao? Hơn nữa những cao nhân muốn mời bọn họ luyện đan có bao nhiêu người? Hơn nữa bọn họ cũng cần thời gian để tu luyện, một năm có thể giúp người khác luyện chế một lò đan dược đã là rất nhiều rồi.

Hơn nữa có thể mời bọn họ ra tay luyện đan đều là một ít những cao nhân đỉnh cấp, các môn phái bình thường khác thì tốt nhất là đừng có nghĩ

đến, coi như là tông môn chín sao, cũng không thể thường mời họ luyện đan, nhiều lắm chỉ có một hai lần mà thôi.

Tới được cấp bậc như Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh, bọn họ làm sao có thể thiếu tài nguyên tu luyện được, có lẽ thiếu thốn đối với bọn họ mà nói chắc chỉ là vấn đề thời gian tu luyện mà thôi. Huống chi coi như là có loại tài nguyên bọn họ cần đi nữa, thì bản thân anh có thể đặt yêu cầu trước mặt hai vị thành chủ không là hai việc khác nhau. Đồng dạng như vậy, coi như là anh có tài liệu luyện khí nghịch thiên, liệu anh có thể mời được Lục Vô Hổ luyện khí giúp anh không?

Vì vậy mà khi mấy đại môn phái này phát hiện Diệp Mặc và Cửu Kiền đều có thể là một Đan Vương thất phẩm, thì mới trở nên kích động như vậy. Bọn họ không có khả năng mời hai vị thành chủ Đan thành, thế nhưng Diệp Mặc và Cửu Kiền đều là tán tu thì bọn họ lại có thể mời được. Hơn nữa cả hai đều còn rất trẻ, tu vi cũng không cao, chính là dạng tu sĩ đang lần tài liệu và thời gian tu luyện, đến lúc đó cấp một lượng lớn đủ các chủng loại tài liệu cho bọn họ, chẳng lẽ bọn họ còn có thể không động tâm sao?

Đương nhiên lúc này thì hai người vẫn chưa thực sự là Đan Vương thất phẩm, còn cần phải chờ họ luyện chế thành công đan dược ở "Đan bậc" thứ mười này đã, khi ấy mới có thể chính thức được công nhận là Đan Vương thất phẩm. Một Đan Vương có khả năng luyện chế ra đan dược Thiên cấp thất phẩm ở trên "Đan bậc" thứ mười, thì tuyệt đối là có thực lực Đan Vương thất phẩm chân chính

Bởi vì khi luyện chế một loại đan cùng cấp ở trên "Đan bậc" so với đứng ở bất kỳ nơi nào khác đều khó khăn hơn nhiều. Trước đó Đan Vương Bán Tiên - Từ Bán Xương không thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp ngũ phẩm ở trên "Đan bậc" thứ tám chính là minh chứng rõ ràng nhất.

- Thực lực của bọn họ thậm chí có thể khảo nghiệm ở "Đan bậc" tương ứng với Đan Vương thất phẩm...

Vị giám khảo Đan Vương tứ phẩm từ trước vẫn không nói gì cũng nhịn

không được mà cảm thán một câu. Bản thân y là một Đan Vương tứ phẩm cũng được coi là một thiên tài, hơn nữa những thiên tài mà y đã gặp qua cũng rất nhiều. Thế nhưng chưa từng thấy qua Đan Vương thiên tài còn trẻ tuổi như vậy, đã vậy còn có khả năng là Đan Vương thất phẩm, thậm chí không chỉ có một người

- Nếu như hai người bọn họ thực sự có thể khảo nghiệm thành công Đan Vương thất phẩm trên "Đan bậc" này, vậy thì đây đúng là điều may mắn của Tu Chân Giới Nam An Châu chúng ta.

Nguyệt Kỳ Siêu cũng mừng rỡ nói. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm cảm thán, nếu như ở trên "Đan bậc" thứ chín, Diệp Mặc thật sự là lần đầu tiên luyện chế đan dược Thiên cấp lục phẩm, vậy thì hiện tại nếu hắn có thể luyện chế được đan dược Thiên cấp thất phẩm thì hắn quả thực là quá sức nghịch thiên rồi.

Diệp Mặc và Cửu Kiền gây cho y nhiều sự kinh hỉ lắm, vốn khi y biết được Diệp Mặc là đan sư sáng tạo ra "Chức Thần đan" cũng đã rất kinh hỉ rồi, không nghĩ tới sự kinh hỉ vẫn còn ở phía sau, lúc này không ngờ rằng hai người lại cùng nhau leo lên "Đan bậc" thứ mười rồi. Phải biết rằng năm đó bản thân y cũng chỉ có thể dừng lại ở "Đan bậc" thứ chín mà thôi.

Chấn động qua đi, hiện trường lại lần nữa tự giác yên tĩnh trở lại, mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc và Cửu Kiền đang đứng trên "Đan bậc" thứ mười. Thậm chí hiện giờ bọn họ chỉ cần có một cử động rất nhỏ cũng sẽ được người khác phỏng đoán thành trăm thứ khác nhau.

Hiện tại mọi người quan tâm cũng không phải là ai trong hai người có thể giành được danh hiệu đệ nhất, mà là ai có thể đứng ở "Đan bậc" thứ mười mà luyện chế ra đan dược Thiên cấp thất phẩm.

Diệp Mặc tìm một chỗ ở "Đan bậc" thứ mười ngồi xuống. Phát hiện ở đây không ngờ lại không có một loại đan dược nào để lựa chọn như những "Đan bậc" trước, trong khi y đang nghi hoặc không hiểu được, thì bỗng nhiên ở trước mặt y xuất hiện một cái ngọc giản:

- Đan dược Thiên cấp thất phẩm được luyện chế tại "Đan bậc" thứ mười là do thí sinh tự chỉ định, dược liệu cũng do thí sinh tự định đoạt. Xin mời viết lên các loại linh thảo cần để luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm, mỗi loại linh thảo chỉ có thể chọn một, nếu như đan dược luyện chế ra có phẩm cấp thấp hơn đan dược Thiên cấp thất phẩm thì sẽ lập tức bị đẩy xuống "Đan bậc" thứ mười.

Diệp Mặc chỉ đọc một lần là hiểu được rồi, đối với loại đề mục này, hắn cũng cảm thấy thỏa mãn rồi. Dù sao đề mục như vậy, có thể khiến cho người dự thi phát huy ra được toàn bộ thực lực.

Thế nhưng Diệp Mặc cũng biết, bất luận là để hắn tự chỉ định loại đan dược, hay là để cho "Đan bậc" cung cấp đan dượcThiên cấp thất phẩm. Thì hắn cũng đều khó có thể thành công.

Hắn có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp lục phẩm, là bởi vì hắn vốn có thực lực này, hơn nữa lại có sự lĩnh ngộ của "Tam sinh quyết", nên có thể luyện chế được đan dược cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Thế nhưng đan dược Thiên cấp thất phẩm, hắn khẳng định hiện giờ hắn vẫn chưa luyện chế ra được.

Luyện chế đan dược đều không phải là nhờ vào vận khí, hoàn toàn là bằng vào thực lực. Coi như là hắn luyện chế ra được đan dược Thiên cấp lục phẩm, thì cũng không phải là nhờ vào vận khí mà là bằng vào thực lực của bản thân.

Diệp Mặc không viết phương thuốc lên của mình ngọc giản, hắn cảm giác được thần thức của Cửu Kiền đang đảo qua đảo lại bên này, hiển nhiên đối phương cũng không có nhiều lo lắng. Nghĩ tới đây Diệp Mặc cũng không chút do dự đem thần thức quét qua, không viết ra linh thảo luôn Cửu Kiền thấy Diệp Mặc không viết phương thuốc lên ngọc giản, bỗng cười lạnh một tiếng, không chút do dự viết phương thuốc của mình lên ngọc giản, tổng cộng có tới hai mươi tên của các loại linh thảo.

Y đã hiểu rõ rằng Diệp Mặc cũng chỉ là một kẻ nửa vời, khẳng định là

luyện chế không được đan dược Thiên cấp thất phẩm. Bản thân y tuy rằng cũng không nắm chắc việc luyện chế ra đan dược Thiên cấp thất phẩm, thế nhưng dù sao y cũng là một Đan Vương lục phẩm đỉnh, nếu nói là một chuẩn Đan Vương thất phẩm thì cũng không quá đáng.

Nếu không ai trong hai người luyện chế ra đan dược ở "Đan bậc" này, thì bản thân y chỉ cần lựa chọn một đan dược Thiên cấp thất phẩm có độ khó cao hơn so với đối phương là được, hơn nữa chỉ cần quá trình luyện chế đan dược của mình cũng tốt hơn đối phương thì có thể nắm chắc được phần thắng trong tay rồi.

Cho dù là đối phương ở "Đan bậc" thứ chín biểu hiện có tốt hơn mình một chút, thế nhưng "Đan bậc" thứ mười khác hẳn với "Đan bậc" thứ chín, vì thế nên cách chấm điểm cũng có sự chênh lệch. Chính mình chỉ cần vượt qua đối phương một điểm nhỏ thôi là có thể đã đủ để đem cách biệt ở "Đan bậc" thứ chín cân bằng rồi. Hơn nữa nếu như y lấy ra toàn bộ thực lực, cũng không nhất định không thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp thất phẩm. Một khi y có thể luyện chế thành công đan dược Thiên cấp thất phẩm, dù là một viên đan dược có phẩm chất thấp đi chăng nữa, thì thắng thua cũng đã được phân định rõ ràng rồi.

Diệp Mặc thấy Cửu Kiền bắt đầu viết ra dược liêu của phương thuốc liền nhíu mày, trong lòng thầm nhủ, chẳng lẽ y thực sự là một Đan Vương thất phẩm? Nếu như là vậy bản thân quả thực gặp nguy hiểm rồi.

Sau khi Cửu Kiền hoàn thành phương thuốc trên ngọc giản, bỗng nhiên lấy ra một ngọn lửa có chút khác biệt so với "Muội Sát Hỏa" trước đây y dùng, tuy rằng đều là màu đỏ, thế nhưng so với "Muội Sát Hỏa" thì ngọn lửa này có màu đỏ đậm hơn một chút. Nhiệt độ cực nóng của mồi lửa này khiến Diệp Mặc có một loại cảm nhận đặc biệt.

Sau khi Cửu Kiền lấy ra mồi lửa kỳ dị này, lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Mặc một chút, trong mắt cũng lộ ra vẻ trêu tức.

"Nhất Đóa Tử Viêm", trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, không ngờ lại là

mồi lửa Thiên cấp "Nhất Đóa Tử Viêm", trong toàn bộ các mồi lửa Thiên cấp ở Tu Chân Giới thì xếp thứ hai, còn cao hơn "Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn một bậc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1116

Thiên Hỏa Quyết Đấu

Không cần nói Diệp Mặc, tất cả mọi người nhìn thấy Cửu Càn lấy ra Nhất Đóa Tử Viêm cũng đều cảm thấy bất ngờ. Thậm chí có người sẽ lấy ra Thiên hỏa Nhất Đóa Tử Viêm, hơn nữa còn là Thiên hỏa đứng thứ hai trong Tu Chân Giới.

Sở dĩ nó có tên là Nhất Đóa Tử Viêm, bởi vì tại Tu Chân Giới, loại mồi lửa này chỉ xuất hiện một lần, không có khả năng lại xuất hiện Nhất Đóa Tử Viêm thứ hai. Loại mồi lửa này bình thường đều sinh ra ở sâu trong lòng đất, rất khó phát hiện. Hơn nữa cho dù bị phát hiện, người không có duyên cũng không lấy được mồi lửa này Nhất Đóa Tử Viêm và mồi lửa Thanh Như Hiểu Thiên đứng đầu Tu Chân Giới, tại thế giới này đều chỉ xuất hiện một đóa. Bình thường nghe đến cũng khó, đừng nói tới chuyện nhìn thấy.

Nghe đồn, thời điểm mồi lửa Thanh Như Hiểu Thiên đứng đầu Tu Chân Giới xuất hiện, toàn bộ Tu Chân Giới đều biến thành màu xanh. Hơn sau khi mồi lửa này cháy lớn, có thể đốt cháy một thế giới. Mặc dù có chút phóng đại, nhưng cũng đủ để thấy sự nghịch thiên của mồi lửa này.

Nhất Đóa Tử Viên chỉ đứng sau Thanh Như Hiểu Thiên vừa xuất hiện, đã khiến sự kinh ngạc cảm thán và khiếp sợ lập tức bao phủ toàn hiện trường. Thậm chí so với việc Diệp Mặc và Cửu Càn leo lên Đan bậc cấp mười còn phải chấn động hơn.

Thậm chí có rất nhiều tu sĩ đứng lên. Đại hội Đan Vương như vậy thật sự rất khó có thể gặp được. Huống gì trên đại hội Đan Vương còn có thể nhìn thấy Thiên hỏa Nhất Đóa Tử Viêm.

Còn có rất nhiều người nghĩ Cửu Kiền thật sự biết nhẫn nại. Gã còn nhẫn nại hơn cả đối thủ của gã Lạc Tiểu Mặc. Lạc Tiểu Mặc tại bậc Đan Vương thứ tư đã lấy ra Tử Quỳ Hỏa xếp thứ 12 tại Tu Chân Giới. Nhưng Cửu Kiền này tới bậc Đan Vương thứ mười mới lấy ra Thiên hỏa này.

Thiên hỏa luyện đan và Địa hỏa luyện đan căn bản không cùng một cấp bậc. Nếu như trình độ luyện đan của Cửu Kiền và Diệp Mặc gần bằng nhau, rõ ràng Cửu Kiền có Thiên hỏa đã thắng một nửa.

Ngay cả Lục Vô Hổ cũng khiếp sợ đứng phắt dậy. Phải một lát sau, ông ta mới ngồi xuống thở dài nói một tiếng:

- Gặp những tên quỷ này, ta bỗng nhiên cảm giác mình sống tới tuổi này đều sống trên thân chó. Lão tử cả đời góp nhặt mồi lửa. Cao nhất cũng chỉ được Muội Sát Hỏa. Những tên này nếu không phải là Tử Quỳ Hỏa thì chính là Nhất Đóa Tử Viêm. Thế này còn để cho người ta sống nữa hay không?

Lúc này Nguyệt Kỳ Siêu đã bớt chấn động. Anh ta cũng âm thầm kinh ngạc cảm thán. Tuy nhiên nghe thấy Lục Vô Hổ nói vậy, anh ta cười nói:

- Lục tiền bối Muội Sát Hỏa của tiền bối chắc hẳn đã sắp chuyển thành màu tím đúng không. Xem ra ngay cả Thiên hỏa cũng không thể so sánh với Muội Sát Hỏa của tiền bối.

Lục Vô Hổ trừng mắt với Nguyệt Kỳ Siêu một cái.

- Anh không nghĩ xem lão nhân gia ta đã sống bao nhiêu năm.

- Đáng tiếc cho Diệp Mặc kia. Không ngờ được cuối cùng hắn lại phải thua vì Thiên hỏa.

Bởi vì Diệp Mặc là một đại sư trận pháp, Kỷ Bẩm vẫn rất có thiện cảm đối với Diệp Mặc. Sâu trong lòng ông ta vẫn hy vọng Diệp Mặc không thua. Nhưng Cửu Kiền đã lấy ra Thiên hỏa, cho dù Diệp Mặc không chịu nhận thua cũng không được.

Lần này không có ai phản bác lời Kỷ Bẩm nói. Những giám khảo này từ quá trình luyện đan của hai người Diệp Mặc và Cửu Càn, trên căn bản gần như đã hiểu được trình độ của hai người này. Mà bây giờ Cửu Kiền có Thiên hỏa, còn là Nhất Đóa Tử Viêm xếp thứ hai. Diệp Mặc thua trận cũng là chuyện rất bình thường.

Diệp Mặc thở hắt một hơi. Hắn đã hiểu rõ chỗ dựa của Cửu Kiền là cái gì. Hóa ra là Thiên hỏa Nhất Đóa Tử Viêm.

Không trách được tên này lại nói với mình những lời kiêu ngạo như vậy.

“Khi anh cho rằng có thể thắng ta, anh sẽ phát hiện anh không phải đối mặt với sự thất vọng, mà là tuyệt vọng.”

Đến bây giờ Diệp Mặc mới hiểu được câu nói này.

Nếu như nói là một Đan Vương khác ở vào vị trí của Diệp Mặc bây giờ, anh ta thấy đối phương lấy ra Nhất Đóa Tử Viêm, anh ta sẽ thực sự tuyệt vọng. Một Thiên hỏa đã được thăng cấp đến màu đỏ. Khi luyện hóa dược liệu, bất kể là tốc độ hay độ tinh khiết đều mạnh hơn nhiều so với Địa hỏa. Hơn nữa tốc độ thành đan và dược tính trói buộc của linh dược đều vượt xa so với địa hỏa.

Chính bởi vậy mới nói Đan sư hoặc là Đan Vương nhất định phải có một mồi lửa tốt. Cho dù bản lãnh của anh có cao mấy đi nữa, không có một mồi lửa mạnh mẽ có lực, cuối cùng vẫn không bằng người khác. Có thể nói sau khi Cửu Kiền lấy ra Thiên hỏa Nhất Đóa Tử Viêm, thực lực luyện đan của gã bỗng nhiên nâng cao lên một cấp bậc.

Tất cả mọi người cho rằng, nếu Cửu Kiền lấy ra Thiên hỏa Nhất Đóa Tử Viêm, Diệp Mặc nhất định phải thua. Dù sao trước đó biểu hiện của hai người đều gần như nhau. Hiện tại có một người có Thiên hỏa, một người khác tuy rằng có mồi lửa kỳ lạ, nhưng khoảng cách giữa Tử Quỳ Hỏa và Thiên hỏa vẫn rất lớn.

Cửu Càn đã bắt đầu luyện hóa dược liệu. Nhưng Diệp Mặc lại ngồi không nhúc nhích. Hắn đang suy nghĩ có nên lấy Vụ Liên Tâm Hỏa ra hay không.

Nếu Diệp Mặc cũng lấy ra, đẳng cấp luyện đan của Cửu Kiền hẳn là gần bằng hắn, thậm chí cao hơn hắn một chút. Điều này vốn chỉ có hạn. Nhưng một khi gã lấy Nhất Đóa Tử Viêm ra, vậy sự chênh lệnh kia đã bị kéo dài ra vô hạn.

Diệp Mặc biết một khi hắn lấy ra Vụ Liên Tâm Hỏa, hiển nhiên sẽ nguy hiểm cực điểm. Hắn không rõ Cửu Kiền có lực lượng thế nào, dám tại 12 bậc Đan Vương lấy Nhất Đóa Tử Viêm ra. So sánh với gã, Vụ Liên Tâm Hỏa của mình cũng không quý hiếm như Nhất Đóa Tử Viêm.

Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ đến, nếu như hắn thật sự chế luyện ra linh đan thiên cấp thất phẩm, đó chính là Đan Vương thất phẩm. Một Đan Vương thất phẩm nắm giữ 'Vụ Liên Tâm Hỏa' xếp hạng thứ ba, chắc hẳn sẽ giống như Cảnh Anh Ly nói, không có mấy người dám đánh chủ ý chứ?

Khuyết điểm duy nhất chính là thời điểm sau đó mình phải đơn độc hành động, nhất định phải che giấu bộ dạng. Bằng không cho dù hắn là Đan Vương thiên cấp thất phẩm, cũng có người dám đánh chủ ý. Bề ngoài không có bất kỳ một người nào hay môn phái nào dám làm gì Đan Vương thất phẩm, nhưng lén lút thì ai biết?

Lại nói nữa, cho dù mình không lấy Vụ Liên Tâm Hỏa ra, sẽ không có người tìm hắn gây phiền toái sao? Sau khi mình nổi danh, rất có thể Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông sẽ điều tra được lai lịch của mình, thậm chí có thể suy đoán ra mình giết đệ tử nòng cốt của môn phái bọn họ.

Hay là mình lấy Vụ Liên Tâm Hỏa ra, sau khi chế luyện ra đan dược thất phẩm, có thể sẽ an toàn hơn. Bởi vì cứ như vậy, tiếng tăm của hắn lập tức truyền ra. Thậm chí hắn có thể lôi kéo nhiều cao thủ tới bên cạnh. Nhưng điều kiện đầu tiên chính là hắn nhất định phải chế luyện ra đan dược thiên cấp thất phẩm.

Lấy ra Vụ Liên Tâm Hỏa rất đơn giản, nhưng làm sao chế luyện ra đan dược thiên cấp thất phẩm?

Mình lựa chọn đan dược này, nhất định phải nổi bật, khiến mấy vị giám khảo tán thưởng, còn phải có độ khó nhất định, ít nhất phải khó hơn đan dược Cửu Kiền đã lựa chọn.

Diệp Mặc đã thấy Cửu Kiền lựa chọn đan dược. Đó là một trong những đan dược thiên cấp thất phẩm khó chế luyện. Hơn nữa còn là một đan dược rất có ý nghĩa. Gã lựa chọn chính là Côn Thừa Đan, đan dược chủ yếu có thể khiến tu sĩ Ngưng Thể thăng cấp Thừa Đỉnh.

Quý Dương Đan.

Trong đầu Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện tên đan dược này. Quý Dương Đan là một linh đan thiên cấp thất phẩm. Không cần nói Đan Vương biết chế luyện, cho dù Đan Vương biết đến nó cũng rất ít. Linh thảo chủ yếu của nó chính là Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn.

Những Đan Vương này không biết Quý Dương Đan, chủ yếu bởi vì bọn họ cho rằng Quý Vô Đàn, Dương Vô Đàn đều là dược liệu của Quý Dương Vô Đàn. Không chỉ vậy, Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn đều có thể chế luyện Hư Lạc Đan. Cho nên cũng không có bất kỳ người nào lưu ý đến nó.

Bởi vì trước đó, tại Vẫn Chân Điện, Diệp Mặc đã lấy được một đôi Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn. Cho nên hiện tại hắn mới nghĩ tới Đan Dược này. ‘Quý Dương Đan' cực kỳ quý hiếm. Giá trị của nó thậm chí còn cao hơn Côn Thừa đan. Bởi vì sau khi đan điền của tu sĩ bị phá hoại muốn chữa trị cần linh dược vô cùng cao cấp. Trên căn bản không tìm được. Nhưng Quý Dương Đan lại có thể giải quyết vấn đề này. Cho nên nói so với Côn Thừa Đan có thể thấy thường xuyên, tuy rằng Quý Dương Đan không phải có giá trị lớn hơn, nhưng không thể nghi ngờ nó lại quý hiếm hơn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cảm giác nếu như mình Toàn Đan Pháp của mình lại thêm Thiên hỏa, hắn không hẳn không thể luyện chế ra đan dược

thiên cấp thất phẩm Quý Dương đan. Bởi vì Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn thuộc về dược liệu điều hòa âm dương, càng dễ dàng dung nạp với thủ pháp toàn đan uẩn linh của hắn.

Không có ai biết về Toàn Đan Pháp. Chỉ có hắn biết, đây là một môn cần Huyễn Vân Đao Pháp phối hợp thủ pháp luyện đan, hơn nữa tiêu hao thần thức vô cùng lớn.

Diệp Mặc từng dùng Toàn Đan Pháp chế luyện Chức Thần Đan. Hắn hiểu rõ hơn ai hết về điểm mạnh của Toàn Đan Pháp. Bởi vì loại phương pháp luyện đan này phối hợp với đan quyết thần thức, hoàn toàn có thể hạ thấp độ khó của việc chế luyện đan dược, xác suất thành đan tăng lên. Khuyết điểm duy nhất chính là Toàn Đan Pháp sẽ tiêu hao thần thức thật sự quá lớn, tiêu hao đan dược cao cấp lại càng lớn hơn.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Diệp Mặc bình thường rất ít dùng Toàn Đan Pháp để luyện đan dược cao cấp. Bởi vì đến bây giờ hắn vẫn chưa giải quyết được vấn đề tiêu hao thần thức quá lớn này.

Với vấn đề thần thức tiêu hao quá lớn này, những tu sĩ khác căn bản không dám dùng. Bởi vì một lò đan dược còn chưa được chế luyện xong, thần thức đã không đủ dùng. Nhưng Diệp Mặc lại không thèm để ý tới điều này. Hắn có Phục Thần Đan. Tuy rằng Phục Thần Đan trân quý không kém gì Quý Dương Đan, nhưng vì chế luyện thành 'Quý Dương Đan' đan dược thiên cấp thất phẩm, mấy viên Phục Thần Đan này đã tính là gì?

Nghĩ đến việc mình dùng Thiên hỏa thêm vào Toàn Đan Pháp và đan quyết thần thức, có thể chế luyện ra đan dược Quý Dương Đan thiên cấp thất phẩm, nhất thời trong lòng Diệp Mặc đã cảm thấy yên tâm hơn.

Nếu Cửu Kiền tại bậc Đan Vương thứ mười lấy ra Thiên hỏa, đã chứng tỏ gã không chắc có thể chiến thắng mình. Nói cách khác gã không chắc có thể chế luyện ra đan dược thiên cấp thất phẩm, bởi vậy mới lấy ra Thiên hỏa. Nếu như gã nhất định có thể thắng mình, Diệp Mặc tin tưởng gã tuyệt đối sẽ không lấy Thiên hỏa ra.

Gã nói mạnh miệng, nhưng nói mạnh miệng có hơi sớm. Gã là một kẻ trâu bò. Mình cũng không kém.

Điều duy nhất khiến Diệp Mặc lo lắng chính là, bậc Đan Vương thứ mười có thể sẽ không phân biệt được vị thuốc Quý Dương Đan chính Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn. Nếu chẳng may ở đây cũng xem Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn thành một loại linh dược Quý Dương Vô Đàn, vậy hắn chỉ có thể lựa chọn đan dược còn lại. Nếu như vậy, thành công của hắn sẽ bị mất điểm rất nhiều.

Tuy rằng lo lắng, Diệp Mặc vẫn viết ra Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn bên trong hơn hai mươi loại linh dược. Điều khiến Diệp Mặc mừng rỡ chính là, chỉ một lát sau, linh thảo chuyển tới trước mặt hắn rõ ràng có một đôi Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn. Rõ ràng bậc Đan Vương đã phân biệt được sự khác nhau của Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn.

Diệp Mặc thở ra một hơi, cũng âm thầm cảm thấy buồn cười. Không biết bậc Đan Vương này tồn tại từ lúc nào. Sao có khả năng giống như đan sư bình thường, ngay cả Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn cũng không phân biệt được ư?

- Không ngờ hắn có thể nhận ra Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn?

Nguyệt Kỳ Siêu bỗng đứng lên. Anh ta không thể tưởng tượng được thậm chí có người có thể nhận ra Quý Dương Vô Đàn sớm đã bị Tu Chân Giới nhầm lẫn.

Nhưng lời anh ta nói ra lập tức đã bị chặn lại. Diệp Mặc khiến anh ta kinh ngạc vui mừng căn bản không phải vì hắn nhận ra Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn, mà mồi lửa màu đỏ hắn vừa lấy ra.

- Vụ Liên Tâm Hỏa...

Nguyệt Kỳ Siêu bỗng nhiên cảm giác đầu óc của mình có chút không thông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1117

Ai Là Đan Vương Thất Phẩm

'Vụ Liên Tâm Hỏa'...

Lục Vô Hổ nhìn thấy Diệp Mặc lấy ra 'Vụ Liên Tâm Hỏa thì cảm thấy trong lòng có chút bực dọc, muốn có gì đó để phát tiết ra mà không được. Kỷ Bẩm nhìn thoáng qua Lục Vô Hổ, lại càng cảm thấy xấy hổ hơn, y xin Lục Vô Hổ cấp cho Diệp Mặc một loại mồi lửa kỳ dị nào đó, hiện tại xem ra đề nghị đó thực là quá buồn cười rồi.

Không những Diệp Mặc có thiên hỏa, hơn nữa còn là thiên hỏa xếp hàng thứ ba - 'Vụ Liên Tâm Hỏa. Toàn bộ các tu sĩ đang có mặt trên khán đài đều hưng phấn đứng lên, sự đặc sắc của đại hội Đan Vương lần này đã vượt ra ngoài sự suy đoán của bọn họ rồi. Cuối cùng không ngờ lại trở thành đại hội tụ hợp của các loại thiên hỏa, lần đại hội này đã xuất hiện tới bốn loại thiên hỏa, phải biết rằng toàn bộ Nam An Châu cũng chỉ có khoảng năm đến sáu loại thiên hỏa mà thôi, vậy mà chỉ một lát ở đây đã xuất hiện tới bốn loại rồi, thậm chí đẳng cấp của cả bốn loại thiên hỏa cũng đều không thấp nữa chứ, ba thiên hỏa xếp hạng hai hạng ba và hạng bốn của Tu Chân Giới đều có mặt ở đây rồi.

Toàn trường liền xôn xao ầm ĩ hẳn lên, hai người Cửu Kiền và Lạc Tiểu Mặc đều đã tung ra thiên hỏa của mình rồi, nếu như Cửu Kiền không gặp phải Lạc Tiểu Mặc này thì y hẳn sẽ không cần phải lấy ra thiên hỏa đâu. Đồng dạng nếu Lạc Tiểu Mặc không gặp phải Cửu Kiền thì cũng không có khả năng hắn lấy ra thiên hỏa của mình.

Cả hai quả thực đều là kẻ có thể ẩn nhẫn, đặc biệt là cái tên Lạc Tiểu Mặc kia, từ Anh hỏa đến địa hỏa 'Tử Quỳ Hỏa', giờ lại lấy ra 'Vụ Liên Tâm

Hỏa’. Có người thậm chí bắt đầu suy đoán, nếu như Cửu Kiền có bản lĩnh lớn hơn nữa chưa lấy ra, thì có phải Lạc Tiểu Mặc cũng sẽ còn thủ đoạn chưa dùng đến?

Mấy tên Đan Vương tứ phẩm và Đan Vương ngũ phẩm Từ Bán Xương thấy sự việc diễn ra đến giờ, chỉ có thể âm thầm lắc đầu cảm thán mà thôi. Lúc trước Từ Bán Xương còn cho rằng y cùng với Cửu Kiền và Diệp Mặc cũng không có thua kém nhiều, hiện tại xem ra là cách biệt quá xa rồi. Bản thân khi thi đấu vòng thứ nhất đã phải lấy ra thiên hỏa rồi, vậy mà hai tên kia thẳng đến khi bước lên 'Đan bậc' thứ mười của 'Mười hai bậc Đan Vương' mới phải dùng đến thiên hỏa.

Cầm Mộ Tâm kinh ngạc nhìn Diệp Mặc mà khó có thể tin vào mắt mình nữa, ban đầu cô còn đang vì Diệp Mặc mà lo lắng bởi vì Diệp Mặc không có mồi lửa kỳ dị. Sau lại thấy Diệp Mặc lấy ra 'Tử Quỳ Hỏa', lúc đó cô còn cười tự giễu một phen, hiện giờ xem ra là nỗi lo lắng vô cớ của cô thực quá buồn cười rồi. Thẳng đến lúc này cô mới hiểu được. Ngày trước sư phụ có nói Diệp Mặc không có mồi lửa kỳ dị là một điểm yếu chí mạng, nhưng giờ nghĩ lại thì xem ra lúc Diệp Mặc luyện chế 'Chức Thần đan', rất có khả năng là hắn đã có thiên hỏa rồi, chỉ là hắn không có dám lấy ra dùng mà thôi.

Hôm nay hắn rất nhanh có thể trở thành một Đan Vương thất phẩm rồi, coi như là lấy ra thiên hỏa, cũng sẽ không ai dám trực tiếp đánh chủ ý đến thiên hỏa của hắn cả. Anh chàng Diệp Mặc này thực là biết cách ẩn nhẫn mà. Chỉ là không biết ngày đó nếu Khổng Diệp tiền bối kiên trì tiếp tục cho so đấu vòng thi thứ ba, liệu lúc đó anh Diệp có lấy ra thiên hỏa không? Nhưng rất nhanh cô liền lắc đầu cười với suy nghĩ vừa rồi, Diệp Mặc khẳng định sẽ không lấy ra Thiên hỏa. bởi vì cô biết lúc đó Diệp Mặc tham gia luyện đan danh nhân đường chỉ là vì danh ngạch tiến vào 'Sa nguyên dược cốc' mà thôi.

Một khi không có nguyên nhân hoặc là tình cảnh bắt buộc, thì hắn tuyệt đối sẽ không làm, lần này hắn làm náo động như vậy liệu là có nguyên nhân gì ở trong đó chăng?

Thấy Diệp Mặc lấy ra 'Vụ Liên Tâm Hỏa’, ánh mắt của Cửu Kiền liền

ngưng lại, thiếu chút nữa là tay run lên đem linh dược đang được chiết xuất thiêu hủy hết. May là y đã có một lần kinh nghiệm, cho nên lần này vẫn có thể khống chế lại được. Y không ngờ đối phương cũng có Thiên hỏa, tuy rằng là thấp hơn so với Thiên hỏa của mình một cấp, thế nhưng màu sắc Thiên hỏa của đối phương đậm hơn của mình, ý nghĩa hiển nhiên đó là mồi lửa của cả hai tương đương với nhau, không chút nào kém hơn mồi lửa của y cả.

Lúc này y mới biết lời nói trước đó của mình có hơi khoa trương. Đồng thời y cũng hiểu rõ ý của câu mà Lạc Tiểu Mặc đã nói trước đó: “Vốn tôi cũng không nhất định phải dành được danh hiệu đệ nhất. Thế nhưng hiện tại anh chỉ có thể xếp thứ hai mà thôi, thật xin lỗi anh rồi”.

Nếu như dựa theo ý tứ những lời này của Lạc Tiểu Mặc. Đó chính là lúc trước hắn hoàn toàn không có dự định đạt danh hiệu đệ nhất, chỉ là bởi vì mình quá mức kiêu ngoạc, cho nên mới chọc giận hắn, khiến hắn xuất ra toàn bộ thực lực vốn có.

Vốn nghĩ bản thân lấy ra 'Nhất Đóa Tử Viêm', đối vương nhất định là sẽ rơi vào tuyệt vọng, thế nhưng hiện tại Lạc Tiểu Mặc không những không tuyệt vọng, lại còn dứt khoát lấy ra 'Vụ Liên Tâm Hỏa’ nữa.

Muốn nói rằng bản thân một điểm hối hận cũng không có, vậy hiển nhiên là không có khả năng. Thế nhưng rất nhanh chút hối hận đó liền bị y vứt ra sau đầu rồi. Coi như là Lạc Tiểu Mặc cũng có Thiên hỏa, thì bản thân cũng không cần thiết phải chịu thua hắn chứ.

Nhìn bản lĩnh luyện đan trước đó của hắn, khẳng định cũng chưa luyện chế ra được đan dược Thiên cấp thất phẩm Hiểu rõ được đạo lý này, Cửu Kiền không đem chuyện Diệp Mặc để trong lòng nữa, ngược lại chuyên tâm vào việc luyện chế đan dược của chính mình. Có gắng đột phá để luyện chế ra ‘Đỉnh Thừa Đan’.

Diệp Mặc đã sớm phân tích sự khác biệt của hai người, càng sẽ không bị Cửu Kiền ảnh hưởng. Khi Diệp Mặc nhận được linh thảo để luyện chế 'Quý

Dương Đan', liền vứt việc khác sang một bên, chuyên tâm luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm 'Quý Dương Đan'.

Lúc này hắn đã lấy ra toàn bộ thực lực của mình, cả 'Thần Nông đỉnh' và Thiên hỏa, còn có thần thức đan quyết và Toàn đan pháp, thậm chí còn có cả 'Phục Thần Đan' để hỗ trợ. Nếu như vậy rồi mà còn bị thua bởi Cửu Kiền, thì xác thực là do y không có bằng đối phương. Coi như là đối phương kiêu ngạo chỉ vào mũi y nói hắn làm bừa, thì y cũng chỉ có thể nhận mà thôi. Thắng làm vua, thua làm giặc, chỉ có thế thôi.

Việc luyện hóa linh thảo đối với Diệp Mặc mà nói thì hoàn toàn không có vấn đề gì, hắn có 'Vụ Liên Tâm Hỏa' hỗ trợ, liền không chút chần chờ mà bắt đầu luyện hóa. Diệp Mặc cũng biết, Cửu Kiền có 'Nhất Đóa Tử Viêm', cho nên vấn đề luyện hóa linh thảo đối với y cũng không phải là chuyện gì khó.

Lúc này giám khảo cùng toàn bộ người xem đều nín thở để xem hai người luyện đan, hai người không chỉ sử dụng hai loại Thiên hỏa cao cấp, mà còn luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm, có lẽ đối với đại bộ phận các tu sĩ mà nói, thì sự việc thế này cả kiếp chỉ có thể nhìn thấy một lần trong lúc này mà thôi.

Hai người đều rất cẩn thận, cũng không có tùy ý khinh thị như ở mấy 'Đan bậc' trước.

Một gốc dược liệu được Diệp Mặc luyện hóa, phế liệu được đào thải ra khỏi 'Thần Nông đỉnh'. Mà tốc độ của Cửu Kiền cũng không chậm chút nào, y luyện hóa dược liệu cũng không hề bị gián đoạn, cũng rất lưu loát thuận tay.

So sánh cả hai lại từ đầu, thì lúc này hai người sử dụng Thiên hỏa đều thuận tay hơn, lúc trước bất luận là Cửu Kiền hay Diệp Mặc, thì hai loại Địa hỏa kia cũng không phải là mồi lửa mà họ hay dùng đến, bây giờ sử dụng mồi lửa chính mình vẫn thường dùng, khiến động tác của cả hai người đều trở nên nhanh gọn không gì sánh được.

Một canh giờ sau cả hai đều đã hoàn toàn luyện hóa dược liệu. Sau khi Diệp Mặc luyện hóa dược liệu xong thì cũng không có ngưng động tác, mà trực tiếp bắt đầu dung nhập nước thuốc.

- Diệp Mặc nhanh hơn một chút, hiện đã bắt đầu dung đan rồi, thế nhưng hình như y không dùng đan quyết thì phải...

Vị giám khảo Đan Vương tứ phẩm chỉ nói được nửa câu, liền không thể nói tiếp nữa, hiển nhiên đã nhìn ra được điều gì đó ở Diệp Mặc.

Thẩm Nghiễn Thanh mỉm cười nói:

- Anh cũng nhìn ra rồi sao, thật không nghĩ tới Diệp Mặc lại có loại thần thức đan quyết này, loại thần thức đan quyết này tôi cũng có nghe nói qua, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy có người sử dụng. Luyện đan truyền thừa của y thực là quá mức cao minh.

Nguyệt Kỳ Siêu cũng gật đầu nói:

- Tôi lúc trước cũng nghe nói lúc y luyện chế 'Chức Thần đan' cũng là sử dụng thần thức đan quyết, lúc đó tôi còn có chút không tin tưởng, hiện tại tôi cuối cùng cũng nhìn thấy thần thức đan quyết rồi, ưu thế của loại đan quyết này thật sự là quá lơn. Chỉ là muốn sử dụng nó thì thần thức cũng phải tiêu hao không ít.

Cửu Kiền cũng bắt đầu đánh vào đan quyết chuẩn bị tiến hành ngưng đan, thế nhưng ánh mắt của mấy vị giám khảo đều tập trung về phía lò đan của Diệp Mặc.

Thủ pháp của Cửu Kiền tuy rằng cũng là cực độ cao minh. Thế nhưng so sánh với thần thức đan quyết mà bọn họ chưa từng thấy qua giờ lại được tận mắt chứng kiến khi Diệp Mặc ngưng đan thì ánh mắt bọn họ đã bị hấp dẫn hoàn toàn rồi. Người khác không hiểu đan quyết còn cho rằng đây tựa như là một thủ pháp rất đặc biệt, thế nhưng chỉ có Diệp Mặc biết, hắn làm cái này chẳng qua là do bất đắc dĩ. Đây là lần đầu tiên hắn luyện chế đan dược Thiên

cấp thất phẩm. Tuy rằng thần thức đan quyết đã giảm độ khó của việc luyện đan xuống, thế nhưng việc luyện chế một viên đan dược Thiên cấp thất phẩm chỉ cần một chút không cẩn thận thì có thể trong nháy mắt tan thành mây khói.

Lúc này coi như là hắn có thần thức đan quyết và Toàn đan pháp, thì vẫn phải sử dụng 'Tam sinh quyết' để diễn sinh và suy diễn lại thật nhiều lần.

Thời gian trôi qua từng chút một, vài vị giám khảo đều có chút khó hiểu, cho dù là luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm cũng không cần phải liên tục ngưng dịch rồi lại phân giải ra như vậy chứ.

Mà lúc này Cửu Kiền cũng đã hoàn thành xong quá trình ngưng dịch. Bắt đầu khống chế 'Đỉnh Thừa Đan' thành hình. Lúc này tinh thần của Cửu Kiền hoàn hoàn toàn tập trung vào lò đan, y biết hiện tại mới là giai đoạn khó khăn nhất. Những khâu chuẩn bị để hoàn thành việc luyện chế Đan dược Thiên cấp thất phẩm toàn bộ đã được y hoàn thành tốt, đây cũng chỉ là điều cơ bản của một chuẩn Đan Vương thất phẩm thôi, chỉ cần không có phát huy thất thường, thì tiếp đến y có thể thành công. Huống chi y còn có thiên hỏa, nếu như những bước chuẩn bị đó còn không làm được thì không thể coi là một chuẩn Đan Vương thất phẩm được.

Lúc này Diệp Mặc vẫn còn đang liên tục phân giải rồi lại thử dung hợp. Nếu như không phải là hắn có 'Tam sinh quyết' thì lò đan dược này có lẽ sớm đã bị đổ đi rồi.

Khi bên trong 'Thần Nông đỉnh' có một mùi thơm nhàn nhạt phát ra. Diệp Mặc giật mình, một ánh lửa đã lóe lên ở trong đầu của hắn.

Hắn hiểu ra rằng bản thân đã cố gắng quá mức rồi. Trên thực tế hắn căn bản là không cần tiếp tục thử phân giải rồi lại dung hợp nữa. 'Tam sinh quyết' chính là tùy tâm tùy ý mà diễn sinh ra, 'Huyễn vân hình ý đao' của y cũng chính là như vậy mà thành, hắn vì sao còn phải cố gắng đi tìm phương pháp để luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm? Chuyện này đối với hắn căn bản là nước chảy thành sông mà.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc không do dự nữa, dùng thần thức khống chế lốc xoáy linh khí bắt đầu đánh vào lò đan, từng đoàn đan dịch ở trung tâm bắt đầu xoay tròn, sau đó thành hình, tiếp tục di chuyển.

Sau một nén nhang, những lốc xoáy linh khí này giống như là có một bàn tay vô hình dìu dắt, bắt đầu chia ra, cuối cùng hình thành sáu luồng xoáy độc lập.

Diệp Mặc cảm giác được thức hải của mình tê rần, không chút do dự nào nuốt xuống một viên 'Phục Thần Đan', lại lần nữa khống chế lốc xoáy linh khí tiến hành phân chia, thành hình đan dược. Dùng Toàn đan pháp để luyện chế đan dược Thiên cấp thất phẩm, lượng thần thức phải tiêu hao thật sự là quá lớn.

Tuy rằng còn khó khăn hơn Diệp Mặc tưởng tượng, nhưng tiến độ vẫn không ngừng nâng cao, Cửu Kiền thì đã khó có thể duy trì liên tục được nữa rồi, 'Đỉnh Thừa Đan' của y đã đến bước cuối cùng rồi, thế nhưng bất luận thế nào y cũng thiếu một phần hỏa hầu. Thậm chí y đã ngửi thấy được đan hương, hơn nữa còn mơ hồ thành được sáu viên linh đan gần được hình thành, chỉ cần y lại nỗ lực thêm một chút, là có thể hoàn thành một lò sáu viên 'Đỉnh Thừa Đan' rồi. Thế nhưng cuối cùng vẫn là thiếu một phần hỏa hầu, hay có thể nói chỉ là thiếu một hơi thở mà thôi.

Vừa lúc đó, Cửu Kiền cảm giác được dịch thể của đan dược bên trong lò đan không ngừng đảo lộn, y lập tức biết là không ổn rồi. Chỉ là không chờ y tìm cách khắc phục, thì sáu cụm đan dịch đã lập tức phân giải rồi.

Dưới sự lo lắng, một lần nữa Cửu Kiền cũng bất chấp tất cả, mạnh mẽ thu đan, muốn ở tình huống tối hậu trước mắt này tìm lấy may mắn có thể thu được hai viên đan dược cũng tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1118

Đệ Nhất Đan Vương

Nhưng đáng tiếc là, luyện đan là một công việc cẩn thận không chấp nhận sự nhầm lẫn, đặc biệt là đối với Đan vương cao cấp mà nói, một chút nhầm lẫn cũng có thể ảnh hưởng đến tỉ lệ đan dược trong lò.

Một mùi khen khét truyền đến, tiếp đó là mấy tiếng "phốc phốc" nho nhỏ. Cửu Kiền trong lòng trầm ngâm, anh ta biết lò đan của mình chắc là thất bại rồi.

Tiếp theo hai viên đan dược có chút cháy xém được lấy ra chuẩn chị cho vào bình ngọc, Cửu Kiền cũng không cần nhìn, liền biết được đan dược thiên cấp thất phẩm Đỉnh Thừa đan của mình luyện chế đã thất bại rồi. Không phải anh ta làm không tốt, trên thực tế anh ta đã làm tốt lắm rồi. Hơn nữa anh ta chắc rằng nếu như Diệp Mặc cũng thất bại, thì quá trình phân tách của hắn cũng không cao hơn anh ta.

Anh ta có thể trong trình độ chuẩn Đan vương thất phẩm luyện chế Đỉnh Thừa đan đến cuối cùng mới xảy ra vấn đề, đã phát huy hết sức lực thật của mình rồi. Dù sao trình độ luyện đan của anh ta quả thật vẫn chưa đạt đến trình độ để luyện chế ra đan dược thiên cấp thất phẩm, thất bại cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bây giờ anh ta chỉ có thể đợi Diệp Mặc kết thúc luyện đan, sự thắng thua của anh ta đã không nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa rồi, hoàn toàn nằm trong tay đối thủ rồi.

Nhưng Cửu Kiền cũng biết, cho dù Lạc Tiểu Mặc cuối cùng luyện đan thất bại, quá trình đạt được điểm cũng thấp hơn anh ta, nhưng nhìn cách thức

và quá trình luyện đan của Lạc Tiểu Mặc, cho dù thấp cũng thấp có giới hạn, hơn nữa điểm số trước đó, khả năng anh ta thua cũng chiếm tỉ lệ chủ yếu.

Cửu Kiền đổ hai viên đan dược trong bình ngọc ra, nhìn tỉ lệ của đan dược. Nếu như không nằm ngoài dự đoán của anh ta, hai viên đan dược này đến bậc hạ đẳng trong hạ đẳng cũng không được, hoàn toàn là hai phế đan.

Mặc dù anh ta rất muốn ở lại đan bậc thứ mười xem tình huống cuối cùng của Diệp Mặc, nhưng anh ta vừa mới thu lò đan lại, không trung trước mặt liền hiện lên một dòng chữ, "Khiêu chiến Bậc đan vương thứ mười thất bại".

Ngay sau đó, anh ta đã bị đan bậc loại xuống dưới, rơi xuống bên cạnh những đan vương sớm đã bị thua cuộc.

Nhìn Diệp Mặc vẫn đứng trên đài luyện đan dược, Cửu Kiền sắc mặt âm trầm. Mấy tên Đan vương ngưỡng mộ anh ta đi đến trước mặt anh ta, muốn làm quen, nhưng Cửu Kiền đến nói nửa câu cũng không muốn nói, mấy tên Đan vương như đụng vào vách tường, cũng không dám trách cứ gì Cửu Kiền.

Cửu Kiền bị loại, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến Diệp Mặc, lúc này hắn đã bắt đầu thành đan rồi. Dưới đao quyết "Huyễn vân phi toàn đao", Diệp Mặc không chế lốc xoáy linh khí đã hoàn toàn tạo nên hình thức ban đầu của sáu viên Quý Dương đan, lúc này trong đầu hắn trống rỗng, thậm chí đến việc Cửu Kiền vị loại khỏi đan bậc thứ mười hắn cũng không biết.

…

- Toàn đan pháp…

Nguyệt Kỳ Siêu kích động chân tay run rẩy, so với người khác để ý đến Thiên hỏa của Diệp Mặc, thì gã để ý đến Toàn đan pháp của Diệp Mặc hơn. Trình độ luyện đan của gã sau khi đạt đến đẳng cấp này rồi, lực hấp dẫn của một loại truyền thừa luyện đan mới căn bản cũng không ngăn cản được.

Đồng thời Thẩm Nghiễn Thanh cũng kích động, Ngũ Thản chưa từng nghe nói đến Toàn đan pháp, nhưng đan quyết thần thức của Diệp Mặc, và ý nghĩ lốc xoáy linh khí này quả thực không thể tưởng tượng được, người khác cũng chưa từng nghe qua. Y đồng thời cũng bị Diệp Mặc thu hút.

- Đây chính là một thủ pháp luyện đan mà hắn sáng tạo ra khi luyện chế Chức Thần đan, không ngờ lại có thể thành thục đến mức độ thế này rồi, đan đạo quả nhiên không giới hạn.

Thẩm Nghiễn Thanh kinh ngạc nói, y đồng thời cũng bị toàn đan pháp do đao quyết Huyễn Vân của Diệp Mặc diễn sinh ra thu hút rồi.

Diệp Mặc lại nuốt một viên Phục Thần đan, đánh ra thu đan quyết. Giơ tay lên, lập tức mang theo sáu viên đan dược trong suốt.

Đan dược vẫn chưa được bỏ vào trong bình ngọc, thì hương vị nhàn nhạt đã khuếch tán khắp không gian, đừng nói đến ban giám khảo, cho dù đại đa số những tu sĩ trên khán đài cũng ngửi thấy mùi Quý Dương đan.

- Đây là loại đan dược gì vậy?

Cho dù là Ngũ Thản cũng hỏi một câu. Gã cũng không biết Diệp Mặc luyện chế là loại đan dược gì, là một đan vương lục phẩm, thí sinh trong cuộc đấu luyện chế ra loại đan dược gì gã cũng không biết, trong lòng cực kỳ xấu hổ.

Ngũ Thản không biết Diệp Mặc luyện chế ra loại đan dược gì, thì mấy tên đan vương tứ phẩm kia lại càng không biết Diệp Mặc luyện chế ra là loại đan dược gì.

Đến cả Thẩm Nghiễn Thanh cũng hướng ánh nhìn về phía Nguyệt Kỳ Siêu, mặc dù y cũng phân biệt được đâu là Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn, nhưng Quý Dương đan thì y lại thực sự chưa được nhìn qua.

Nguyệt Kỳ Siêu ngó bình ngọc trong tay Diệp Mặc, vẻ mặt xúc động nói:

- Không ngờ hắn ta lại là Đan vương thất phẩm thật, còn luyện chế ra được Quý Dương đan nữa.

- Anh nói hắn luyện chế ra chính là Quý Dương đan?

Khiến mấy người còn lại ngạc nhiên chính là, người chen miệng vào không phải mấy vị giám khảo đan vương, mà là đại sư luyện khí Lục Vô Hổ.

Thấy mấy tên giám khảo Đan vương đều nhìn mình, Nguyệt Kỳ Siêu vẻ mặt thận trọng gật đầu nói:

- Không sai, tôi chắc rằng Diệp Mặc luyện chế ra chính là Quý Dương đan. Quý Vô Đàn và Dương Vô Đàn kết hợp lại, đan dược thiên cấp thất phẩm duy nhất chỉ có thể luyện chế chính là Quý Dương đan. Nhưng đáng tiếc, tôi cũng không biết phương thuốc, không ngờ hắn lại biết. Có thể thấy Diệp Mặc không tầm thường, thành tích của hắn tuyệt đối còn cao hơn chúng ta. Đây không phải là thiên tài, hắn căn bản chính là một trong những bất thế chi tài. Tôi nghĩ không ra, là tiền bối đan đạo nào có thể bồi dưỡng ra một đan vương như Diệp Mặc này.

Nói xong không đợi mấy ban giám khảo hỏi đến, Nguyệt Kỳ Siêu lại tiếp tục nói:

- Quý Dương đan là một loại đan dược có thể khôi phục đan điền của tu sĩ, cho dù là đan điền bị vỡ tan, Quý Dương đan cũng có thể khôi phục được. Chỗ nghịch thiên của loại đan dược này chính là dùng linh thảo cấp bảy để luyện chế ra đan dược mà linh thảo cấp tám thậm chí linh thảo cấp chín mới có thể luyện chế ra được.

- Cái gì? Quý Dương đan không ngờ lại là loại đan dược này?

Ngũ Thản kinh ngạc thốt lên. Đan điền của tu sĩ, đan điền của tu sĩ càng cao cấp một khi bị tổn thương, thì lại càng khó khôi phục. Bởi vì những tu sĩ trên cấp tu vi Nguyên Anh, đan điền đã gắn kết tương đối chặt chẽ với Nguyên Thần, những linh thảo thông thường căn bản không có cách nào

khôi phục được. Còn những linh thảo cao cấp, đặc biệt là những linh thảo khôi phục đan điền lại càng quý hiếm. Hơn nữa, cho dù là có tìm được, cũng không chắc có thể luyện chế ra được đan dược.

Vì vậy có thể thấy được Quý Dương đan quý giá tới mức nào, loại đan dược này mặc dù không thông dụng bằng Đỉnh Thừa đan, nhưng lại là đan dược quý hiếm không nghi ngờ gì.

- Xem ra lần đại hội Đan vương này Lạc Tiểu Mặc chắc là đứng đầu rồi.

Kỷ Bẩm cười nói, gã còn ghi nhớ việc cùng Diệp Mặc thảo luận về trận pháp.

Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu nói:

- Bậc Đan Vương thứ mười, Diệp Mặc luyện chế ra Quý Dương đan thiên cấp thất phẩm, còn Cửu Kiền lại bị loại xuống, rõ ràng Diệp Mặc chắc sẽ đứng đầu ba vòng liên tiếp. Nhưng không biết hắn có thể một mình khiêu chiến được đan bậc thứ mười một hay không.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không ăn no rỗi việc, tiếp tục khiêu chiến đan bậc thứ mười một. Đối với hắn mà nói đan bậc thứ mười luyện chế ra Quý Dương đan, hắn đã thành công rồi, hơn nữa lúc này Cửu Kiền cũng đã bị loại, hắn cũng không còn gì buồn bực nữa, cần gì phải vẽ rắn thêm chân?

Một lò Quý Dương đan này hắn chọn dùng Toàn đan pháp và đan quyết thần thức, mặc dù lãng phí hai viên Phục Thần đan, nhưng lại luyện chế ra một lò Quý Dương đan không tệ. Mặc dù chỉ có bốn viên thượng đẳng, hai viên trung đẳng, không có viên hạng nhất nào, nhưng Diệp Mặc cũng đã vô cùng mãn nguyện rồi. Thành tích này thậm chí còn tốt hơn chút khi hắn luyện chế Lộ Ngưng đan ở đan bậc thứ chín.

Diệp Mặc thu hồi lò đan lại đứng trên đan bậc thứ mười, nhìn xuống dưới, hắn biết lúc này đã không cần phải bận tâm tranh cãi với Cửu Kiền nữa

rồi.

- Lạc Tiểu Mặc…

- Đan vương Thất phẩm Lạc Tiểu Mặc…

- Tiếp tục tiến lên đan bậc thứ mười một.

Vô số những khán giả đang gào thét ở dưới khán đài, bây giờ cho dù không hiểu luyện đan cũng biết lúc này người chiến thắng chính là Diệp Mặc. Vị Linh đan sư thất phẩm cấp bậc thấp nhất lúc trước tham gia đại hội, trên thực tế lại chính là Đan vương thiên cấp thất phẩm đẳng cấp cao nhất.

Mặc dù trước đó cũng có khán giả ủng hộ Cửu Kiền, nhưng sau khi Cửu Kiền bị rớt, dường như tất cả mọi người đều bắt đầu hoan hô Diệp Mặc.

Không ngừng reo hò gọi tên Diệp Mặc lên đan bậc thứ mười một, có người thậm chí còn gọi đan bậc thứ mười hai. Cho dù có phó thành chủ đan thành ở đây, cũng có người gọi Diệp Mặc là Đệ nhất Đan vương.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi đến đan bậc thứ mười một, thứ nhất, hắn căn bản không luyện chế ra được đan dược thiên cấp bát phẩm, đừng nói đến đan dược thiên cấp bát phẩm, cho dù là đan dược thiên cấp thất phẩm bình thường hắn luyện chế cũng rất khó khăn. Đan vương thất phẩm như hắn nghiêm khắc mà nói, vẫn chưa thành thục. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, đây chỉ là vấn đề thời gian, nếu như hắn có thể dùng Toàn đan pháp để luyện chế ra Quý Dương đan, đan dược thiên cấp thất phẩm đối với hắn mà nói đã không thành vấn đề nữa rồi. Tất cả những gì cần thiết chỉ là chút thời gian, và chăm chỉ luyện tập chút mà thôi.

Thứ hai, hắn căn bản không cần lên đan bậc thứ mười một nữa rồi, mục đích của hắn đã đạt được, càng không cần vẽ rắn thêm chân nữa.

Thấy Diệp Mặc muốn từ đan bậc thứ mười chủ động rút lui, Thẩm Nghiễn Thanh cười lắc đầu nói:

- Tôi e rằng hắn là thí sinh đầu tiên chủ động nhảy khỏi bậc Đan Vương

Nguyệt Kỳ Siêu cười ha hả nói:

- Thật ra nói hắn là Đệ nhất Đan vương cũng không quá đáng, với tu vi đan đạo của Diệp Mặc, muốn vượt qua chúng ta chỉ là vấn đề thời gian. Tôi đã không thể chờ được muốn cùng hắn bàn về đan đạo rồi đây.

Thẩm Nghiễn Thanh cùng mấy vị ban giám khảo còn lại cũng gật gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với câu nói của Nguyệt Kỳ Siêu.

Lục Vô Hổ lại cười ha hả nói:

- Anh e rằng chỉ muốn nhanh chóng để hắn phân giải Hóa Tang đan thôi.

Nói xong liền liếc nhìn những đan vương còn lại:

- Còn về các anh, e rằng cũng muốn người ta chỉ bảo về Toàn đan pháp mà thôi.

Mấy giám khảo Đan Vương đều xấu hổ, nhưng cũng biết những gì Lục Vô Hổ nói là sự thật.

- Hay là tôi đi nói chuyện với hắn trước, lúc trước ở Bắc Vọng châu tôi cũng có hẹn với Diệp Mặc, chỉ là vẫn không có thời gian mà thôi.

Đến cả người hiền lành như Kỷ Bẩm cũng có chút gấp gáp, y mặc dù là một Tông sư trận pháp, nhưng đối với sự đam mê trận pháp cũng đã đạt đến mức độ si mê rồi. Diệp Mặc mặc dù chỉ là một Đại sư trận pháp, nhưng trận pháp mà hắn bố trí lại rất đặc biệt, rất nhiều thứ thậm chí đến y nhìn thật lâu mới hiểu ra, thậm chí có cái còn không hiểu.

Lần này Lục Vô Hổ không cười Kỷ Bẩm, vì tất cả mọi người đều biết Kỷ Bẩm đúng là muốn gặp Diệp Mặc, hơn nữa y nói cũng là sự thật.

Diệp Mặc liếc nhìn mấy chục nghìn tu sĩ đang đứng xem trên quảng trường, gật gật đầu, đang muốn nhảy xuống, bỗng nhiên ánh nhìn của hắn lại thấy một cô gái mặc trang phục màu trắng.

Cô gái ấy đang nhìn hắn với vẻ kích động, sự hi vọng và ngấn lệ trong mắt cho dù là Diệp Mặc đứng với khoảng cách xa như vậy cũng có thể nhìn rất rõ ràng.

- Khinh Tuyết…

Diệp Mặc lại không thể kìm nén được sự kích động và vui mừng trong lòng, sớm đã gác những quy tắc trong đại hội này sang một bên, bay thẳng về phía Ninh Khinh Tuyết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1119

Nước Mắt Của Ninh Khinh Tuyết

Thế nhưng khi Diệp Mặc lao xuống khỏi 'Mười hai bậc Đan Vương', không đợi hắn lao ra khỏi đài thi đấu thì đã bị cấm chế ngăn trở, căn bản vì lúc này trong mắt của hắn chỉ có một mình Ninh Khinh Tuyết, còn lại thì đã quên hết tất cả mọi chuyên, kể cả chuyện trên đài thi đấu có cấm chế.

Ninh Khinh Tuyết thấy Diệp Mặc phi thân xuống, lại hướng ánh mắt nhìn về mình, lập tức biết Diệp Mặc đã thấy được cô rồi, thế nên cô cũng bất chấp tất cả trực tiếp lao về phía đài thi đấu.

Hoàng Thiên thấy Ninh Khinh Tuyết lao về phía đài thi đấu thì ngây ngẩn cả người, muốn gọi cô lại thì cũng không kịp nữa.

Sau khi thấy Diệp Mặc đã là Đan Vương thất phẩm, mấy người trưởng lão cùng với Trịnh Kha Nhân của Phiêu Miểu Tiên Trì cũng không còn chút lòng tin nào nữa. Tuy rằng Ninh Khinh Tuyết rất xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Kim Đan mà thôi, người ta liệu có thèm để mắt tới hay không. Hơn nữa trong Thập mỹ Nam An còn có vài cô gái đẹp hơp Ninh Khinh Tuyết nữa. Nếu Phiêu Miểu Tiên Trì các cô đã nghĩ tới cái biện pháp này, thì chẳng lẽ người khác lại không nghĩ tới. Chỉ cần mang một nữ đệ tử của môn phái đi để lôi kéo về một Đan Vương thất phẩm, loại chuyện này bất cứ môn phái nào cũng nguyện ý đi làm.

Khi mà Trịnh Kha Nhân còn đang suy nghĩ vẩn vơ, thì phát hiện Ninh Khinh Tuyết đã lao lên đài thi đấu của đại hội Đan Vương rồi, cô nhất thời hoảng hốt, lập tức kinh hoàng hét lên:

- Khinh Tuyết, con điên rồi sao? Mau quay lại đây.

Thế nhưng Ninh Khinh Tuyết đâu còn tâm trí nào mà nghe cô nói, trong mắt của Ninh Khinh Tuyết lúc này chỉ có Diệp Mặc mà thôi, cách biệt nhiều năm như vậy, cô có thể chịu đựng đến khi Diệp Mặc thi đấu xong rồi mới lao lên gặp mặt cũng đã là cực hạn của cô rồi.

Trịnh Kha Nhân nhớ tới bộ dáng nhất mực quan tâm của Ninh Khinh Tuyết đối với trận thi đấu trên 'Mười hai bậc Đan Vương', nhất thời không biết phải nói sao, lúc trước cô cũng đã nhắc nhở Ninh Khinh Tuyết rằng cô cùng với những Đan Vương này không có quan hệ gì. Nhưng cho dù là vậy, thì lúc này Ninh Khinh Tuyết cũng đã chạy tới trên đài thi đấu rồi, lúc này có chạy tới kéo tay cô lại cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Tuy rằng Trịnh Kha Nhân hận không thể đem Ninh Khinh Tuyết về cấm túc vài chục năm, thế nhưng hiện tại cô cũng chỉ có thể mong rằng hành động này của Ninh Khinh Tuyết sẽ không chọc giận Đan thành là may mắn lắm rồi.

Việc Ninh Khinh Tuyết chạy xuống đài thi đấu, lập tức khiến cho mọi người quan tâm, một ít cô gái khác còn la hoảng lên. Càng có mấy cô gái lớn gan muốn bắt chước Ninh Khinh Tuyết chạy xuống đài thi đấu.

Cũng may hành động của Ninh Khinh Tuyết đã cảnh báo trước, cho nên những môn phái của các cô gái lớn mật kia đều có người đứng ra ngăn cản.

- Cô ta muốn làm gì?

Cảnh Anh Ly thấy một cô gái mặc đồ trắng nhắm phía đài thi đấu mà chạy tới, liền đứng lên. Cô có chút nghi hoặc mà nhìn chằm chằm vào Ninh Khinh Tuyết.

Cảnh Anh Mộng cũng cực kỳ khó hiểu trước hành động của cô gái kia, thế nhưng lại chủ động nói cho Cảnh Anh Ly biết cô gái kia là ai:

- Cô gái kia chính là Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu Tiên Trì.

- Cô gái xếp thứ ba trong Thập mỹ Nam An?

Cảnh Anh Ly vô thức hỏi lại một câu.

Cảnh Anh Mộng gật đầu:

- Đúng là cô ấy. Chỉ là em vẫn luôn nghe nói Ninh Khinh Tuyết là một cô gái lạnh lùng trầm tĩnh, đối với bất cứ ai cũng có bộ dáng như vậy, càng không thích nói chuyện với người khác, vậy mà hôm nay sao lại xúc động như vậy. Nhưng cũng phải công nhận là màn biểu diễn của Diệp Mặc kia cũng thật là quá kinh diễm rồi. Coi như là em thì cũng có chút động tâm...

- Ngay cả em cũng không xứng với anh ta, vậy Ninh Khinh Tuyết cũng không xinh đẹp hơn em là bao nhiêu, hơn nữa cũng chỉ là một tu sĩ Kim Đan vậy mà cũng dám xông lên đó.

Cảnh Anh Mộng lặp lại lời Cảnh Anh Ly nói với cô ngày trước, chỉ là muốn chặn không cho Cảnh Anh Ly nói mà thôi. Hiển nhiên là cô không thích nghe chị mình nói rằng cô không xứng với Diệp Mặc.

- Chị hiểu rồi.

Cảnh Anh Ly bỗng nhiên có chút chán nản ngồi xuống. Vẻ mặt trở nên vô cùng bình tĩnh.

Cảnh Anh Mộng biết chị của mình vô cùng thông minh, chuyện gì cũng chỉ cần nói một chút, là có thể suy đoán ra kết quả rồi. Hiện tại cô thấy chị mình nói như vậy, liền lập tức dò hỏi:

- Chị hiểu được cái gì rồi?

- Cô gái tên Ninh Khinh Tuyết này chính là vợ của Diệp Mặc, y đã từng nói cần phải đón vợ của y quay về, hiện tại cho thấy đúng là nói về Ninh Khinh Tuyết này rồi.

Cảnh Anh Ly nhẹ nhàng trả lời.

- Vì sao?

Cảnh Anh Mộng bỗng nhiên cảm thấy có chút không thoải mái, lập tức lên tiếng hỏi.

Cảnh Anh Ly không trả lời, chuyện này đã hoàn toàn sáng rõ rồi. Căn cứ vào lời Cảnh Anh Mộng nói về cá tính của Ninh Khinh Tuyết, hiển nhiên là cô ấy sẽ không vì một Đan Vương như Diệp Mặc mà trở nên si mê. Cô và Diệp Mặc nhất định là đã quen nhau từ trước, đây là điều thứ nhất. Thứ hai, trước khi Diệp Mặc thành danh thì có khi là ngay cả cổng lớn của Phiêu Miểu Tiên Trì cũng không đi qua được, càng không cần phải nói tới việc gặp được Ninh Khinh Tuyết. Mà trước đó Diệp Mặc cũng có hành động muốn lao ra khỏi đài thi đấu, nhưng bị cấm chế ngăn trở, hơn nữa Ninh Khinh Tuyết cũng lao lên đài ngay sau đó, nếu như vậy mà cô còn không đoán ra được Ninh Khinh Tuyết là vợ của Diệp Mặc thì thật uổng cho hai chữ 'Thông minh' rồi.

Khác với Cảnh Anh Ly, Văn Thái Y chỉ biết Lạc Tiểu Mặc chính là Diệp Mặc, còn với Ninh Khinh Tuyết thì chỉ biết rằng cô từng nói là mình đã có chồng rồi thôi. Nhưng hiện tại Ninh Khinh Tuyết phi thân tới đài thi đấu không chút nào do dự thì cô cũng có thể đoán ra được sự tình rồi.

- Hắn muốn làm cái gì vậy?

Thẩm Nghiễn Thanh thấy Diệp Mặc lao vào cấm chế. Lập tức cau mày nghi hoặc.

Lục Vô Hổ uống một hớp rượu trong bầu, rồi nở một nụ cười hắc hắc:

- Cài này còn chưa đủ rõ ràng sao, người ta hiện nhìn thấy người yêu bé nhỏ của mình rồi, nên muốn nhanh chóng đến gặp, kết quả là bị cấm chế ngăn cản lại.

Thẩm Nghiễn Thanh suốt đời chuyên chú vào luyện đan, nào có hiểu mấy về tình yêu nam nữ đâu, y nghe Lục Vô Hổ nói xong liền vô thức quay sang nhìn Nguyệt Kỳ Siêu.

Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu:

- Từ động tác và thần thái của cả hai thì tôi thấy đúng là như Lục tiền bối nói rồi, vậy thì tôi sẽ mở cấm chế, để cho bọn họ được gặp mặt nhau. Về phần kết quả cuộc thi thì đợi lát nữa tuyên bố cũng được.

Mấy vị giám khảo còn lại nghe xong cũng thầm ước ao, Ngân Nguyệt Đan Vương, thành chủ của Đan thành đối với Diệp Mặc thật là quá ưu ái mà.

Diệp Mặc bị cấm chế cản lại, tuy rằng biết đây là quy tắc của đại hội, nhưng vẫn muốn cưỡng chế mở ra, cũng không nghĩ rằng cấm chế lại tự động được mở ra.

Lúc này Ninh Khinh Tuyết đã vọt tới trên đài thi đấu, Diệp Mặc cũng không buồn suy nghĩ vì sao cấm chế lại tự động mở ra mà nhanh chóng lao tới ôm lấy Ninh Khinh Tuyết kéo cô vào lòng mình.

Một mùi hương ôn nhu quen thuộc tỏa ra, Diệp Mặc bỗng nhiên trở nên dạt dào cảm xúc. Tuy rằng có rất nhiều nguyên nhân khiến cho hắn không thể nào gặp được Ninh Khinh Tuyết, thế nhưng sau những gì hắn đã nỗ lực thì rốt cuộc ngày hôm nay đã được đền bù rồi. Tuy rằng hắn đã phải để lộ ra rất nhiều con bài tẩy của mình, thế nhưng hắn vẫn cảm giác được nó hoàn toàn đáng giá. Lúc này hắn đã được tất cả công nhận là một Đan Vương Thiên cấp thất phẩm, coi như là một tông môn chín sao muốn tìm hắn gây phiền toái thì cũng phải dè chừng một chút.

Đến lúc đó hắn đi Huyền Băng Phái đón cả Lạc Ảnh trở về, rồi lại trở lại Phỉ Hải đón cả mấy người Tống Ánh Trúc, sau đó sẽ cùng nhau đi Mặc Nguyệt Chi Thành. Diệp Mặc nghĩ tới đây, thì thầm công nhận quyết định tham gia đại hội Đan Vương của mình là hết sức chính xác, trong lòng cũng vô cùng biết ơn Cảnh Anh Ly đã cung cấp cho hắn cái chủ ý này.

Ninh Khinh Tuyết bị cánh tay mạnh mẽ của Diệp Mặc ôm chặt, cảm nhận được mùi vị quen thuộc trên người hắn, cô đã hoàn toàn quên mất hết những lời định nói với Diệp Mặc rồi, chỉ biết khóc và khóc thôi. Cái loại

cuộc sống hoàn toàn là những cảm giác cô độc, bất lực, không một chỗ dựa ở một nơi hoàn toàn xa lạ là Phiêu Miểu Tiên Trì làm cho cô càng ngày càng sợ hãi. Nhưng giờ khắc này thì toàn bộ những cảm giác đó đã biến mất khỏi cô rồi.

Cô đã tìm được Diệp Mặc rồi, đó chính là chồng của cô, sau này cho dù có phát sinh bất cứ chuyện gì, thì cô cũng không muốn rời khỏi hắn nữa. Cô không thể tiếp tục chấp nhận cái cảm giác cô đơn, tịch mịch không một chỗ dựa đó nữa rồi, cô thật không thể nào chịu nổi những ngày tháng sống mà không có Diệp Mặc ở bên nữa.

Cô rất muốn lớn tiếng hét lên cho Diệp Mặc biết rằng 'Em cuối cùng cũng tìm được anh rồi', thế nhưng lúc này cô thực sự là một chữ cũng không thể thốt ra khỏi miệng được. Cô cảm giác nước mắt của cô chảy xuống ngày hôm nay còn nhiều hơn cả một đời nữa, những đau khổ, tuyệt vọng, thương tâm cứ thế theo dòng lệ chảy dài trên má, những sự vui mừng và hạnh phúc liên tục trào dâng từ trong đáy lòng giống như là đang tiễn biệt những thứ kia đã trôi theo dòng lệ vậy.

Cô hiện giờ mới hiểu, bản thân dù gì cũng là một người con gái, tâm tình và tâm trạng của mình đều sẽ được biểu đạt trong những dòng nước mắt, không cần có một lời bằng ngôn ngữ, thế nhưng cô tin tưởng Diệp Mặc hiểu được lòng của cô.

- Đừng khóc, chờ mọi chuyện ổn định rồi, anh sẽ mang em đi đón Lạc Ảnh, sau đó chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.

Diệp Mặc thấy khuôn mặt tiều tụy và vẻ uể oải của Ninh Khinh Tuyết, trong lòng liền trào dâng cảm giác thương yêu.

Ninh Khinh Tuyết chỉ biết tiếp tục rơi lệ, cô vốn có 'thiên ngôn vạn ngữ' (ngàn lời vạn chữ) muốn nói. Thế nhưng lúc này cô nói không nên lời. Cho dù từng có bao nhiêu khó khăn, lúc này cô đều cảm giác được chúng đã bay thành mây khói. Đối với cô mà nói, kiếp này cô sinh ra gặp được Diệp Mặc đã là niềm vui lớn bằng trời, có thể ở cùng một chỗ với Diệp Mặc chính là

phúc phận lớn nhất đời cô, cho dù có vô số những mong đợi, vô vàn những khổ đau, nhưng lúc này đây chỉ cần hắn ôm cô vào lòng, thì cô đã rất hạnh phúc và mãn nguyện rồi.

Mà lúc này những tu sĩ dưới đài khi nãy nghĩ rằng Ninh Khinh Tuyết si mê Diệp Mặc đều kinh ngạc há miệng, giờ đây ai cũng có thể nhận ra được cái cô gái vừa rồi xông lên đài thi đấu và Đan Vương đệ nhất Lạc Tiểu Mặc không ngờ là có quen biết nhau từ trước rồi.

Thế nhưng tất cả cũng không ngờ rằng một nam một nữ lại ngang nhiên ở trên đài ôm ấp lấy nhau. Nếu như không phải là vì Diệp Mặc vừa mới dành được danh hiệu đệ nhất đại hội Đan Vương, còn là một Đan Vương Thiên cấp thất phẩm, nói không chừng đã có người lên tiếng mắng chửi rồi.

Nhưng cho dù là có người mắng chửi đi nữa, thì Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết lúc này cũng không có tâm tư mà để ý đến bọn họ. Cả hai người đều đến từ Địa Cầu, thậm chí còn có lúc từng nghĩ sẽ không thể gặp lại được nhau nữa, vậy nên đến lúc này đây thì trong mắt của cả hai đều chỉ có nhau mà thôi, căn bản là không có cái gì khác nữa.

Với tâm tình vui sướng và kích động được tương phùng, thì cho dù là danh hiệu đệ nhất đại hội Đan Vương, hay là danh hiệu Đan Vương thất phẩm thì Diệp Mặc lúc này cũng đã ném hết ra khỏi đầu rồi.

Khâu Tuyết của Bích Đan Tông vẫn luôn quan tâm đến Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao lúc trước Diệp Mặc lại muốn hỏi thăm cô tin tức về Thập mỹ Nam An rồi. Hóa ra là hắn và Ninh Khinh Tuyết có quan hệ sâu như vậy.

Cận Chỉ Hằng thấy sư phụ ôm lấy cô gái vừa xông lên đài thi đấu, cũng có chút kinh ngạc, nhưng khi cô nhìn rõ dung mạo của Ninh Khinh Tuyết thì lập tức bắt đầu tán thưởng ánh mắt của sư phụ. Dù là cô gái xinh đẹp nhất Đan thành thì tựa hồ cũng không đẹp hơn sư nương được. Hơn nữa trong lòng cô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng trước nay cô không dám biểu đạt ra, thế nhưng ở sâu trong nội tâm của cô, thì cô thực không

muốn Cảnh Anh Ly trở thành sư nương của mình.

Chị Anh Ly tuy rằng rất tốt, thế nhưng cô vẫn cảm giác sư nương tương xứng với sư phụ của cô phải là một mỹ nhân tuyệt sắc, mà Ninh Khinh Tuyết này đúng là rất hợp với ý tưởng của cô.

- Y không ngờ còn là một người có tình cảm mãnh liệt như vậy, em cảm giác được mình cũng có chút thích y rồi.

Cảnh Anh Mộng thấy Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết ôm nhau lâu như vậy, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một câu.

Cảnh Anh Ly giống như là không nghe được lời cô nói, vẫn ngồi yên tĩnh ở chỗ đó.

Vốn Trịnh Kha Nhân đang lo lắng không dứt, thì lại thấy đệ tử Ninh Khinh Tuyết của mình lại có quan hệ sâu xa với Lạc Tiểu Mặc như vậy, lập tức mừng rỡ không thôi, nhưng lại đứng im ở đó vì không biết phải biểu đạt tâm tình của mình như thế nào.

Thế nhưng cô lại lập tức nhớ tới Ninh Khinh Tuyết đã từng nói rằng mình là người đã có chồng, lẽ nào chồng của cô chính là Lạc Tiểu Mặc sao? Nghĩ đến việc Lạc Tiểu Mặc chính là chồng của Ninh Khinh Tuyết, sau lưng Trịnh Kha Nhân nhất thời úa ra mồ hôi lạnh.

Trước đó cô không chỉ ngăn cấm Ninh Khinh Tuyết nhắc tới chồng mình, hơn nữa còn dự định cưỡng ép cô gả cho Lôi Vân Tông, vạn nhất cái tên Lạc Tiểu Mặc kia chụp tội danh chia rẽ uyên ương lên đầu mình, thì căn bản là mình gánh không có nổi. Cho dù là Phiêu Miểu Tiên Trì cũng không có cách nào bảo vệ được cho cô.

Khi Trịnh Kha Nhân còn đang lo được lo mất, thì vài vị trưởng lão 'Phiêu miểu tiên trì', thậm chí còn có cả phó môn chủ cũng đi tới bên người cô rồi.

Vị Trì trưởng lão còn chưa đi tới gần, cũng đã cao hứng nói:

- Chúc mừng con rồi, Kha Nhân, đệ tử Khinh Tuyết của con không ngờ lại có quan hệ sâu xa với Lạc Tiểu Mặc như vậy.

Không đợi Trịnh Kha Nhân trả lời, một gã đệ tử khác đã chạy tới bên cạnh cô nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, có hai vị trưởng lão của Kim Kiếm Môn và Thiên Tinh Phái xin được tới thăm hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1120

Diệp Mặc Thành Danh

Lúc nãy Nguyệt Kỳ Siêu bỗng nhiên phi thân lên đài thi đấu, quay người xuống cao giọng nói với hơn trăm ngàn khán giả dưới quảng trường:

- Đại hội Đan Vương của chúng ta lần này đã kết thúc một cách viên mãn, các thứ hạng cũng đã được phân ra rõ ràng, chỉ một lát nữa thôi chúng tôi xin được công bố với tất cả mọi người mười thì sinh tài năng có thành tích đứng đầu đại hội Đan Vương lần này.

Diệp Mặc nghe được thanh âm của Nguyệt Kỳ Siêu, liền vỗ vỗ lưng của Nguyệt Kỳ Siêu, sau đó kéo tay Ninh Khinh Tuyết đi tới trước mặt của Nguyệt Kỳ Siêu khom người làm một lễ chào hỏi:

- Nguyệt thành chủ, đây là vợ của tôi, tên Ninh Khinh Tuyết.

Ninh Khinh Tuyết đương nhiên cũng biết về thành chủ Đan thành Nguyệt Kỳ Siêu, nên cũng cố gằng cưỡng ép tâm tình kích động xuống, cũng cúi đầu đáp một lễ với y, rất muốn mở miệng nói một câu 'Hân hạnh được gặp Ngân Nguyệt thành chủ' thế nhưng cô vẫn không thể thốt nên lời, hiển nhiên việc được trùng phùng với Diệp Mặc đã làm ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình của cô, đến tận lúc này vẫn chưa vượt qua được Nguyệt Kỳ Siêu cười ha hả nói:

- Quả nhiên là rất xứng đôi.

Nói xong y lại quay sang nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Tên thật của cậu là Diệp Mặc có phải không? Là tán tu đến từ Bắc Vọng Châu và cũng là người đã sáng tạo ra 'Chức Thần đan'?

Diệp Mặc khiêm nhường đáp lời:

- Phải, nhưng vì có chút nguyên nhân bất đắc dĩ nên mong Ngân Nguyệt thành chủ thông cảm cho.

Nguyệt Kỳ Siêu khoát tay:

- Không sao, ta cũng hiểu được suy nghĩ của cậu, nếu như cậu vừa đến từ Bắc Vọng Châu rồi tới luôn Đan thành tìm ta, thì cậu và vợ của mình đã có thể sớm gặp mặt nhau rồi. Thế nhưng như thế này cũng tốt, khiến cho ta được biết đến một thiên tài tuyệt thế của đan giới. Diệp Mặc, cậu và vợ của mình trước tiên ngồi chờ ở một bên đã, những chuyện còn lại để ta tuyên bố là được rồi.

Diệp Mặc lập tức gật đầu, hắn biết ý tứ của Ngân Nguyệt thành chủ khi nói câu này, tức là nói chuyện của hắn y sẽ lo, trong lòng Diệp Mặc vẫn rất cảm kích vị Ngân Nguyệt thành chủ này.

Về phần vì sao khi hắn đến Nam An Châu lại không đi ngay tới Đan thành, thì một là do hắn căn bản là không biết đến Đan thành của Nam An Châu, hơn nữa khi hắn mới vừa đến Thành Nam An thì đã bắt đầu phải chạy nạn rồi, đâu còn tâm chí nào hỏi thăm những sự việc khác, còn lúc sau thì lại ở trong Mặc Nguyệt Chi Thành tu luyện cho nên cũng chẳng thể biết đến Đan thành.

Nếu như không phải vì hai tên tu sĩ Nguyên Anh của Đế Quốc Hàn Lương, thì hắn cũng không biết đến cả việc Vẫn Chân Điện được mở ra, lại càng không thể gặp được Cảnh Anh Ly, mà không gặp Cảnh Anh Ly thì hắn cũng không thể biết đến Đan thành.

Diệp Mặc mang theo Ninh Khinh Tuyết đến hàng ghế chờ của các thí sinh, lập tức có một lượng lớn Đan Vương và đan sư chạy đến ân cần thăm hỏi. Diệp Mặc cũng nhất nhất đáp lễ lại tất cả, ở cái chỗ này, kết giao với một số người đều không phải là chuyện xấu, huống chi những đan sư và Đan Vương này đều có thế lực của chính họ.

Thấy Diệp Mặc cùng Ninh Khinh Tuyết đi tới, Cầm Mộ Tâm cũng hiểu rõ chuyện ngày trước Diệp Mặc đã nói, căn bản là không phải hắn mượn cớ đệ cự tuyệt mình, mà là hắn thật sự đã có vợ rồi. Hơn nữa vợ của hắn lại xinh đẹp như vậy, hiển nhiên là đẹp hơn mình nhiều.

Cầm Mộ Tâm rất nhanh đã vứt những tâm tư này qua một bên, đi tới trước mặt Diệp Mặc cúi đầu chào hỏi:

- Mộ Tâm chức mừng Diệp sư huynh dành được danh hiệu đệ nhất của đại hội Đan Vương, thật không ngờ rằng Diệp sư huynh lại là một vị Đan Vương Thiên cấp thất phẩm, cho dù là toàn bộ Bắc Vọng Châu chúng ta cũng không có một vị Đan Vương thất phẩm nào...

Nói xong cô cũng không đợi Diệp Mặc trả lời mà nhìn sang Ninh Khinh Tuyết:

- Diệp sư huynh, sư tỷ xinh đẹp này...

- À, đây là vợ của tôi, Ninh Khinh Tuyết.

Diệp Mặc giới thiệu xong rồi lại quay sang Ninh Khinh Tuyết nói:

- Khinh Tuyết, cô ấy cũng tới từ Bắc Vọng Châu giống anh, Cầm Mộ Tâm sư muội, cũng là một Đan Vương, hiện giờ đang là đệ tử nòng cốt của Vô Tình Cốc.

Ninh Khinh Tuyết đã ổn định tâm tình được một chút, liền cùng Cầm Mộ Tâm nói chuyện, trong lòng cũng thầm khen Cầm Mộ Tâm thật xinh đẹp.

Lúc này Cửu Kiền lại mang vẻ mặt bình thản tiêu sái đến trước Diệp Mặc nói rằng:

- Thực lực của anh hiện giờ so với tôi đúng là cao minh hơn một chút, thế nhưng đây là lần đầu tiên anh thắng tôi, cũng là lần cuối cùng. Tôi chắc chắn sẽ vượt qua anh, để anh vĩnh viễn không bao giờ có thể thắng được tôi

lần thứ hai.

Cửu Kiền tuy rằng đã thất bại, thế nhưng y cũng không bị đả kích, năng lực khống chế tâm tình của y cùng thật là mạnh mẽ. Y cố ý đi tới trước mặt Diệp Mặc nói xong câu đó, liền xoay người rời đi, căn bản là cũng không cần Diệp Mặc phải trả lời.

Diệp Mặc mỉm cười, cũng không muốn tranh cãi cùng y, nếu như trước khi gặp được Ninh Khinh Tuyết mà nghe được y nói như vậy, thì có lẽ Diệp Mặc còn đáp lại một câu:

- Anh không kiêu ngạo thì sẽ chết sao?

Thế nhưng hiện tại hắn và Ninh Khinh Tuyết đã trùng phùng, cho nên những chuyện còn lại đối với hắn hầu như đều là vô nghĩa. Cửu Kiền nghĩ như vậy, nhưng hắn lại không nghĩ như vậy. Điều mà Diệp Mặc chắc chắn, đó là hắn đã hơn được Cửu Kiền một lần, vậy thì theo thời gian, sự chênh lệch giữa hắn và Cửu Kiền sẽ ngày càng lớn hơn, cuối cùng thì ngay cả cái bóng của mình Cửu Kiền chắc cũng không nhìn thấy được.

Không ai có thể hiểu rõ chỗ nghịch thiên của 'Tam sinh quyết' hơn Diệp Mặc, cho dù Cửu Kiền có được truyền thừa lợi hạ, và cũng là một thiên tài, thì cũng không thể nào là đối thủ của mình được.

Nguyệt Kỳ Siêu sau khi nói chuyện cùng Diệp Mặc, liền đi tới trước 'Mười hai bậc Đan Vương' cao giọng tuyên bố:

- Đại hội Đan Vương lần này đã kết thúc rồi, thế nhưng dư âm vẫn chưa hề chấm dứt. Bởi vì lần đại hội này không chỉ xuất hiện hai Đan Vương thiên tài Lạc Tiểu Mặc và Cửu Kiền, càng là một lần để toàn bộ Nam An Châu chúng ta đoàn kết lại.

Khi y nói đến đây, toàn bộ các tu sĩ có mặt tại quảng trường và tại toàn đại hội Đan Vương đều trở nên yên tĩnh, Nguyệt Kỳ Siêu lại tiếp tục nói:

- Mọi người đều đã biết, danh hiệu đệ nhất của đại hội Đan Vương

chúng ta lần này chính là Đan Vương thất phẩm Lạc Tiểu Mặc. Không sai, anh ta chính là một Đan Vương thất phẩm, một Đan Vương thất phẩm hàng thật giá thật. Nhưng tôi ở chỗ này, còn muốn nói đến một thân phận thật khác của anh ta...

Khi những lời này của Nguyệt Kỳ Siêu vừa mới được nói ra, toàn bộ quảng trường cũng chỉ ầm ĩ trong chốc lát, lại lập tức càng thêm yên tĩnh vắng vẻ. Lạc Tiểu Mặc là Đan Vương thì tất cả mọi người đều đã nhìn thấy, cũng biết hắn là một tán tu, thế nhưng hiện tại nghe Đan Vương Ngân Nguyệt nói rằng Lạc Tiểu Mặc này còn có một thân phận khác, vậy thì thân phận khác đó rốt cuộc là cái gì?

Vạn nhất hắn không phải là một tán tu thì phải làm sao bây giờ? Rất nhiều tu sĩ đã chuẩn bị xong dược liệu, để lát nữa còn nhờ vả Đan Vương thất phẩm Lạc Tiểu Mặc này luyện đan giúp. Nhưng nếu như Lạc Tiểu Mặc lại có địa vị quá lớn, ví như một đệ tử được một tông môn chín sao âm thầm bồi dưỡng ra, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Rất nhiều tu sĩ đã rất nhanh trí nghĩ tới Ninh Khinh Tuyết bên cạnh Diệp Mặc, Ninh Khinh Tuyết chính là một đệ tử của Phiêu Miểu Tiên Trì, nếu như không thể tiếp cận được Diệp Mặc, vậy thì bọn họ có lẽ có thể đi nịnh bợ Phiêu Miểu Tiên Trì. Những tu sĩ này nghĩ tới đây, lập tức nhìn về phía khu vực khán giả của Phiêu Miểu Tiên Trì, nhưng lại phát hiện lúc này người đến bái phỏng Phiêu Miểu Tiên Trì đã đông đến nỗi chật ních cả rồi.

Nào là Thiên Tinh Phái, Kim Kiếm Môn, Hợp Hoan Phái, toàn là các tông môn bảy tám sao cả, thậm chí còn có cả tông môn chín sao như Thiên Ma Môn và Thần Phong Cốc cũng đều có người đến.

Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu thỏa mãn với quang cảnh yên tĩnh trên quảng trường, lại lần nữa cao giọng:

- Tên thật của Lạc Tiểu Mặc vốn là Diệp Mặc, là một tán tu đến từ Bắc Vọng Châu. Đúng, tất cả mọi người đều đã đoán ra được rồi chứ. Đúng thế, y chính là đan sư đã sáng tạo ra 'Chức Thần đan', và cũng chính là thiên tài

Đan Vương khai sáng ra thủ pháp luyện đan sử dụng đan quyết thần thức...

Nguyệt Kỳ Siêu còn chưa có nói xong, thì lúc này bất luận là trên quảng trường hay trên đài thi đấu đều trở thành một mảng hỗn loạn, những tiếng bàn tán xôn xao liên tục được phát ra. Đủ loại bình luận huyên náo cả lên, tên của Diệp Mặc cũng liên tục được các giọng nói khác nhau lớn tiếng hét lên.

Một Đan Vương thất phẩm trẻ tuổi như vậy đã là có một không hai rồi, huống chi tên Đan Vương này còn giải ra phương thuốc thượng cổ 'Thiên Hoa Đan' trong ba ngày nữa chứ. Thế nhưng không ai nghĩ đến, hắn không ngờ lại chính là đan sư đã sáng tạo ra 'Chức Thần đan'.

'Chức Thần đan' có thể tạo phúc cho bao nhiêu tu sĩ? 'Thiên Hoa Đan' tuy rằng trân quý, nhưng cho dù không có 'Thiên Hoa Đan' thì cũng có thể thông qua việc nỗ lực luyện tập để vượt qua cảnh giới Kim Đan trùng kích vào Nguyên Anh. Đan Vương thất phẩm tuy rằng rất hiếm hoi và trân quý, nhưng cũng chỉ có những tu sĩ cao cấp mới có thể tiếp xúc được. Nhưng ở Tu Chân Giới thì những tu sĩ cấp thấp lại chiếm đa số. Bọn họ thậm chí cả đời cũng không được tiếp xúc với một đan dược Thiên cấp thất phẩm, tuy rằng mỗi tu luyện giả đều muốn có ngày có thể sử dụng được loại đan dược Thiên cấp thất phẩm này, thế nhưng điều đó không chỉ cần có cơ duyện, càng cần phải có tư chất nữa. Chứ không phải là chỉ cần nỗ lực mà có thể thành công được.

Nhưng 'Chức Thần đan' thì lại khác hoàn toàn, bất luận tu sĩ nào, tu vi ra sao đều cần đến nó, từ tu sĩ Luyện Khí đến tu sĩ Ngưng Thể, tuy rằng linh đan tứ phẩm đối với tu sĩ Ngưng Thể thì cũng không có bao nhiêu tác dụng, thế nhưng so với không có gì thì thực sự là tốt hơn nhiều. Chỉ cần có số lượng lớn đan dược, thí đều có thể chữa trị thần thức và thần hồn.

Bất luận là ở nơi nào, mỗi năm đều có vô số tu sĩ bởi vì thần hồn và thần thức tổn thương, không thể chữa trị mà không thể tiến thêm trên con đường tu luyện, cũng có thể vì thế mà chết. Đại bộ phận những tu sĩ này đều là tu sĩ cấp thấp, vì bọn họ phải đi tìm linh dược, đi tìm tài liệu tu luyện cho bản

thân mà phải bôn ba khắp chốn, cho nên việc bị thương là khó có thể tránh khỏi.

Thế nhưng một khi đã có 'Chức Thần đan', bọn họ sẽ hoàn toàn không còn phải lo lắng đến vấn đề này nữa.

Vì thế 'Chức Thần đan' mới là đan dược, là thần đan chân chính có thể tạo phúc cho toàn bộ tu sĩ Tu Chân Giới. Cho nên không ai không vì 'Chức Thần đan' mà vui mừng, mà cảm kích người đã sáng tạo ra 'Chức Thần đan' là Diệp Mặc này.

Có thể nói, khi mà mọi người biết được Diệp Mặc chính là đan sư đã luyện chế ra 'Chức Thần đan', thì cũng là lúc thanh danh của hắn được đẩy cao lên tới tột đỉnh, không còn bất luận một ý kiến hoài nghi và phản đối nào nữa. Nếu như còn có người nghi ngờ Diệp Mặc phân giải hoàn mĩ ra phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan' ở vòng thi thứ nhất, thì bây giờ đã hoàn toàn không còn người nào hoài nghi nữa rồi.

- ‘Diệp Mặc’... ‘Diệp Mặc’...

Tên của Diệp Mặc được vô số tu sĩ cùng nhau tung hô, âm thành này hoàn toàn khác với lúc hắn đạt được danh hiệu đệ nhất. Bởi vì khi trước là vì Diệp Mặc chiếm được danh hiệu đệ nhất của đại hội Đan Vương khiến mọi người hâm mộ, và nhiệt tình ủng hộ hắn. Còn giờ đây lại là những tiếng hô hào hoàn toàn phát ra từ nội tâm, có cảm kích, có sùng bái và có cả sự kính ngưỡng, tất cả đều không có quan hệ gì đến đệ nhất đại hội Đan Vương cả.

Còn có một số tu sĩ thần thức bị tổn thương từ trước thì đã nước mắt ròng ròng, bởi vì rốt cuộc bọn họ đã lại có được hi vọng tiếp tục tu luyện, có được chút ánh sáng cho cái tương lai tưởng chừng như vô vọng.

Không ai cười bọn họ, bởi vì cũng là một người tu luyện, mọi người đều hiểu rõ việc không thể tiếp tục tu luyện có cảm giác như thế nào? Chán nản, tuyệt vọng, không khác gì một kẻ đã chết.

Nguyệt Kỳ Siêu bỗng nhiên lại lần nữa cao giọng nói:

- Làm thành chủ của Đan thành, tôi mong muốn tất cả mọi người đều ủng hộ Diệp Mặc, đem 'Chức Thần đan' mở rộng đến toàn bộ Nam An Châu, mở rộng ra toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, để phương thuốc 'Chức Thần đan' có thể tạo phúc cho ngày càng nhiều các tu sĩ như chúng ta. Còn đối với những người đã và vẫn còn đang đối nghịch với Diệp Mặc, còn muốn gây bất lợi cho y, tôi chỉ có một lời muốn nói, đó là ai đối địch cùng Diệp Mặc, thì cũng là đối địch với tôi, đối địch với Đan thành, đối địch với toàn thể tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt...

- Ủng hộ Diệp Mặc, ủng hộ Đan thành, ủng hộ Ngân Nguyệt thành chủ.

- Kẻ nào muốn gây bất lợi cho Diệp Đan Vương, thì kẻ đó chính là kẻ địch của chúng ta.

- Đúng vậy, Ai? Rốt cuộc là ai muốn đối địch với Diệp Đan Vương, chúng ta sẽ là người đầu tiên không đồng ý...

Vô số tu sĩ trên quảng trường nghe được có người muốn gây bất lợi cho Diệp Mặc, người đã luyện chế ra 'Chức Thần đan', thì liền cùng nhau phát ra khí tức cuồng bạo. Tựa hồ như chỉ cần có kẻ nào dám đứng ra, thì lập tức sẽ bị vô số luồng khí cuồng bạo này xé tan thành nhiều mảnh. Bởi vậy mà có thể thấy được, nỗi ám ảnh và sự sợ hãi của các tu sĩ tại đại lục Lạc Nguyệt này đối với sự tổn thương về thần hồn và thần thức đã tới cái tình trạng nào rồi.

Sắc mặt của Điền Cực và mấy tên trưởng lão trong Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông đều âm trầm cực độ, không một ai nói ra một lời.

Diệp Mặc bây giờ vẫn chưa làm ra gì, nhưng chỉ vì hắn có thể luyện chế ra 'Chức Thần đan' có khả năng chữa trị cho thần thức cho nên mới được nhiều tu sĩ ủng hộ như vậy, một khi hắn thực sự dùng 'Chức Thần đan' tạo phúc cho đông đảo tu sĩ rồi, vậy thì sự ủng hộ cho hắn, còn có ai có thể mong đột phá được chứ?

Huống chi là Ngân Nguyệt thành chủ của Đan thành còn thẳng thắn nói ủng hộ Diệp Mặc vô điều kiện, thành chủ Đan thành đã lên tiếng, bất luận kẻ nào cũng không dám nghe xong liền bỏ qua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1121

Sự Khác Nhau Giữa Thành Danh Và Vô Danh

Ninh Khinh Tuyết nắm chặt lấy tay của Diệp Mặc, cô thậm chí còn có chút sợ hãi, hoặc là cô căn bản không thể tượng tượng được Diệp Mặc lại nổi tiếng như vậy.

Diệp Mặc mặc dù biết sự thành công của Chức Thần đan dường như nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, nhưng hắn cũng không ngờ, khi chủ nhân luyện chế ra Chức Thần đan là mình vẫn còn đang đứng ở đây, không ngờ lại có thể thu hút sự ủng hộ và chấn động lớn như vậy. Nếu nói trong lòng không có chút kích động nào thì cũng không thể, cho dù biết được những người này vì Chức Thần đan mới ủng hộ hắn như vậy, Diệp Mặc cũng kích động trong lòng.

Sớm biết Chức Thần đan có thể thu hút được sự chấn động lớn như vậy, hắn có phải căn bản không cần đến đại hội đan vương rồi hay không? Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng phủ định suy nghĩ của mình. Chức Thần đan thu hút được sự ủng hộ của đông đảo các tu sĩ không phải là giả, nhưng loại đan dược này không thu hút được sự chú ý của những tu sĩ tu vi cao.

Chỉ có thân phận Đan vương thất phẩm của mình, mới có thể tụ tập được một lượng tu sĩ cao cấp. Mình muốn vững chân ở Nam An châu, Chức Thần đan là nền tảng, thân phận Đan vương thất phẩm là sự bảo đảm.

- Diệp Mặc cậu lên nói vài câu đi.

Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng hiểu, thành chủ Ngân Nguyệt là vì hắn mà kéo sự

nổi tiếng, đồng thời cảm kích cũng không từ chối, trực tiếp đứng dậy hắng giọng nói:

- Cảm ơn sự ưu ái của các vị bằng hữu đối với Diệp Mặc tôi, tôi sẽ luyện chế ra Chức Thần đan với tốc độ nhanh nhất. Nếu như các vị bằng hữu muốn mua Chức Thần đan, có thể mua ở Đan thành cũng có thể sau một năm nữa đến Mặc Nguyệt Chi Thành của tôi. Mặc Nguyệt Chi Thành vốn dĩ thuộc Song Hà thành của đế quốc Hàn Lương, bây giờ đã là thành phố của tôi rồi, chuyển tên thành Mặc Nguyệt Chi Thành, cảm ơn mọi người.

Diệp Mặc lúc này càng không thể bỏ phí cơ hội này được, tuyên truyền về Mặc Nguyệt Chi Thành của mình một chút. Còn Đan thành thì cũng có thể mua được. Đó là có đi có lại, phương pháp luyện chế Chức Thần đan mặc dù rất quý giá, nhưng so với sự ủng hộ của Đan vương Ngân Nguyệt thì cũng không là cái gì, cho nên hắn định giao phương thức luyện chế Chức Thần đan cho Đan vương Ngân Nguyệt. Cũng không thể để Đan vương Ngân Nguyệt ở bên này giúp hắn, hắn lại lập tức kéo người đến Mặc Nguyệt Chi Thành được, như vậy thì quá không biết điều rồi.

- Thì ra hắn chính là Diệp Mặc, quả nhiên là kinh tài diễm diễm. Khó trách có thể làm người của “Hoành không xuất thế”.

Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai vừa nghe thấy Diệp Mặc nói xong, cuối cùng cũng hiểu vì sao đệ tử Lăng Hiểu Sương của mình lại muốn đến Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, hóa ra Mặc Nguyệt Chi Thành là thành phố của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này đã nổi tiếng, hắn hoàn toàn có thực lực tự bảo vệ mình. Tấm bia đá bạch ngọc trên bia đề danh Kim Đan trên quảng trường bia đề danh Nam An châu chắc sẽ hiện tên của hắn.

Nguyệt Kỳ Siêu gật đầu, rất hài lòng với câu nói của Diệp Mặc, mặc dù y không cần lo lắng sau khi Mặc Nguyệt Chi thành được thành lập, Đan thành trở nên ít người đi. Nhưng thái độ của Diệp Mặc vẫn khiến y tán thưởng hắn.

Đợi sau khi Diệp Mặc đi xuống, Nguyệt Kỳ Siêu mới nói:

- Bây giờ mời Đan vương Nghiễn Điền lên đọc Top 10 của đại hội Đan vương lần này, ba ngày sau, các tu sĩ ở Đan thành có thể thỉnh cầu đan sư hoặc Đan vương Top 50 luyện đan miễn phí. Thời gian chỉ có ba ngày, linh thảo cần phải tự chuẩn bị.

Cho dù mọi người đều đoán ra Top 10 có những ai rồi, nhưng danh sách của Thẩm Nghiễn Thanh sắp đọc vẫn khiến cho người khác hồi hộp.

- Đứng đầu đại hội đan vương là Diệp Mặc, đồng thời nhận được huy chương Đan vương Thiên cấp thất phẩm, trở thành phó thành chủ dự bị của Đan thành, hưởng thụ quyền lợi của thành chủ Đan thành. Đứng thứ hai là Cửu Kiền, đồng thời nhận được huy chương Đan vương lục phẩm, trở thành trưởng lão dự bị của Đan thành, hưởng thụ quyền lợi trưởng lão của Đan thành. Người thứ ba, Từ Bán Xương…

Nghe Thẩm Nghiễn Thanh tuyên đọc danh sách, Đan vương nhị phẩm Kim Kỳ Xa lúc trước ở Thanh Tức lâu nói Chức Thần đan căn bản không thể nào luyện chế ra được lại càng đến nhìn cũng không dám nhìn Cố Mân Tiềm, vì đã mất mặt quá thể, khiến y không còn mặt mũi dám nói bất cứ lời nào.

Lúc trước ủng hộ gã chỉ có một số đan sư và đan vương, đồng thời cũng không dám đứng ra phát biểu. Sợ Cố Mân Tiềm lại chế nhạo bọn họ. Quý Bưu Đình nhớ tới những gì đã nói lúc trước ở Đan Tức lầu, nói bất luận là bất kỳ người nào có thể luyện chế ra Chức Thần đan, thì sẽ bằng lòng tôn làm thầy, nhưng bây giờ anh ta lại không dám nói ra câu nào.

Không phải bái lạy Diệp Mặc làm sư là mất mặt, mà là người ta là một Đan vương thất phẩm có nhận anh ta làm đệ tử hay không, lại là hai chuyện khác nhau. Cho dù anh là Đan vương tứ phẩm thì sao chứ? Bái Đan vương thất phẩm làm thầy, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì, cho nên anh ta căn bản không dám nói ra. Thậm chí anh ta mong đợi người khác có thể đề cập đến, không có ai lại nghĩ ra chuyện nhỏ này của anh ta.

Diệp Mặc trong lòng cũng trở nên vui mừng, hắn không ngờ người đứng đầu lại nhận được phúc lợi này. Thành chủ của Đan thành, cho dù là phó thành chủ dự bị, nhưng quyền lợi đó lại là sự thật. Cái này còn có lợi ích thực tế hơn một trăm huy chương Đan vương thất phẩm, thực ra hắn cũng biết cái danh phó thành chủ dự bị này, chỉ cần hắn gật đầu, lập tức có thể trở thành phó thành chủ thực sự.

Nhưng đối với hắn mà nói một danh dự bị cũng đủ rồi, cái mà hắn cần chính là danh tiếng, bây giờ đã đủ lớn rồi, cũng không cần ở lại Đan thành làm thành chủ nữa, hắn còn Mặc Nguyệt Chi Thành của mình nữa mà.

Sau khi biết được Diệp Mặc không những là Đan vương thất phẩm, mà còn trở thành phó thành chủ dự bị của Đan thành, lập tức có người bước đến chúc mừng. Vì rất cả mọi người đều biết, Diệp Mặc cũng đã thành một trong những cao nhân ít ỏi của Nam An châu, cho dù tu vi của hắn có thấp, cũng là cao nhân.

- Đại hội Đan vương lần này đến bây giờ kết thúc tốt đẹp, các bằng hữu muốn mời Đan vương luyện đan, sau ba ngày tại đan hội của Đan thành yêu cầu.

Sau khi Thẩm Nghiễn Thanh nói xong câu này, cả quảng trường của Đan thành vỗ tay hoan hô ầm ầm.

Kỷ Bẩm đứng dậy muốn đi tìm Diệp Mặc, lại bị Nguyệt Kỳ Siêu ngăn lại:

- Anh Kỷ, anh không cần phải nóng vội, bây giờ hai vợ chồng người ta gặp mặt không biết có bao nhiêu tâm sự cần phải nói, Diệp Mặc sẽ đến Đan hội…

- Ha ha, tôi hiểu, tôi hiểu…

Kỷ Bẩm ha hả cười, lập tức hiểu được câu nói của Nguyệt Kỳ Siêu.

Diệp Mặc cũng không dẫn Khinh Tuyết rời khỏi, mà sau khi chào hỏi

đông đảo Đan vương xong, cố ý đến trước bàn giám khảo cảm ơn mấy người Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh, lúc này mới lấy ngọc bài ra nói với Kỷ Bẩm:

- Cảm ơn tiền bối đã chiếu cố Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải, vãn bối khắc sâu trong lòng.

Kỷ Bẩm cười ha hả nói:

- Không vội, không vội, anh ra cùng với vợ của anh trước đi, ba ngày sau tôi đợi anh ở đan hội.

Lục Vô Hổ đứng dậy hướng về phía Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Anh nhớ là nợ tôi một ân tình đấy nhé.

Diệp Mặc rất muốn hỏi Lục Vô Hổ tại sao muốn tặng hắn một ân tình, nhưng Lục Vô Hổ thân người vừa lóe lên, liền biến mất.

Cao Hòa cùng với Khương Dực cũng đến hàn huyên cùng Diệp Mặc, mặc dù trước đó bọn họ đều là ban giám khảo đại hội đan vương, nhưng bây giờ Diệp Mặc đã là đan vương thất phẩm tồi, thân phận cũng cao hơn bọn họ rồi.

Triệu Thuận Thiên vừa mới muốn bước đến nói chuyện cùng Diệp Mặc, liền nhận được một tin, ông ta nhìn tin tức, sắc mặt lập tức thay đổi, quay người chào hỏi Nguyệt Kỳ Siêu, rồi lập tức vội vã rời khỏi bàn giám khảo.

Diệp Mặc mặc dù biết Triệu Thuận Thiên chính là đan vương Trường Thuận, cũng biết đồ đệ Mạc Hữu Thâm của y có thù với mình, nhưng hắn cũng biết, bây giờ không phải là lúc trả thù, nên cũng không ngăn lại.

Nguyệt Kỳ Siêu cười nói với Diệp Mặc:

- Cậu cứ đi giải quyết chuyện riêng của mình đi, ba ngày sau nhớ đến đan hội.

…

- Em đi chào hỏi sư môn trước, rồi đi cùng anh sau…

Ninh Khinh Tuyết đến lúc này, tâm trạng kích động mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Mặc dù lúc trước sư phụ muốn gả cô cho Lôi Vân tông, nhưng dù sao cũng là sư môn của cô, hơn nữa lúc trước khi cô cùng mấy người Lạc Ảnh đến Nam An Châu chẳng khác gì gặp vận đen, nếu như không có sự che chở của "Phiêu miểu tiên trì", Ninh Khinh Tuyết cô nói không chừng tan xác rồi.

- Nên đi.

Diệp Mặc gật gật đầu, kéo Minh Khinh Tuyết, nhanh chóng đến khán đài của "Phiêu miểu tiên trì".

Lúc này khán đài của "Phiêu miểu tiên trì" đã chật kín các tu sĩ cao tầng của các đại môn phái, rõ ràng bọn họ sớm đã dự tính được Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết sẽ đến đây.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới đến, lập tức có đủ kiểu chào hỏi mời mọc.

Sư phụ Trịnh Kha Nhân của Ninh Khinh Tuyết sắc mặt lúng túng nhìn Diệp Mặc đang cùng chào hỏi các trưởng lão của môn phái, không biết nân làm thế nào tiến đến nói chuyện Cũng là Ninh Khinh Tuyết đi đến cúi người chào hỏi nói:

- Sư phụ, con tìm được chồng con rồi, con muốn đi cùng chồng con, không thể về môn phái được, cảm ơn sự quan tâm và trợ giúp của môn phái và sư phụ từ trước tới nay.

- Đúng, đúng, nên vậy, nên vậy…

Trịnh Kha Nhân không biết trả lời sao với Khinh Tuyết, trước đó không lâu bà vẫn còn đang quát lớn Khinh Tuyết, muốn gả cô cho Lôi Vân tông,

nhưng mới có thời gian ngắn ngủi, bà lại không thể không nhìn sắc mặt của đệ tử của mình. Thế sự biến hóa quá lớn, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Còn vị nữ tu trung niên Trì trưởng lão vẫn đứng một bên tiến đến kéo tay Khinh Tuyết nói:

- Được, được, Khinh Tuyết, con có thể tìm được chồng con là chuyện vui rồi, con đương nhiên phải đi cùng chồng mình. Bất luận con ở đâu, Phiêu Miểu tiên trì vẫn là nhà của con, lúc nào cũng có thể quay về được.

Nói xong, lại nhìn Diệp Mặc rồi nói với Ninh Khinh Tuyết:

- Đó là đan vương Diệp Mặc chồng của con à, quả nhiên là nhân trung long phượng…

Cho dù biết rõ Trì trưởng lão nói như vậy là vì thân phận và địa vị bây giờ của Diệp Mặc, nhưng Ninh Khinh Tuyết vẫn rất cảm động, liền vội vàng hành lễ nói:

- Cảm ơn Trì trưởng lão, vãn bối nhất định ghi nhớ.

Diệp Mặc kinh nghiệm sau khi trải qua bao nhiêu sóng gió, đương nhiên thoáng nhìn là có thể nhìn ra, mấy vị trưởng lão này thậm chí sư phụ của Ninh Khinh Tuyết mặc dù đối xử với cô không tệ, nhưng đại đa số đều là do mình.

Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc trong lòng cũng rất cảm kích Phiêu Miểu tiên trì, dù sao Khinh Tuyết trước kia khi chưa tìm được mình, chính là Phiêu Miểu tiên trì đã che chở cô ấy.

Sau một hồi hàn huyên, Diệp Mặc cũng đồng ý hẹn trước với mấy vị trưởng lão môn phái và môn chủ Phiêu Miểu tiên trì, trực tiếp dẫn Khinh Tuyết rời khỏi. Đồng thời trong lòng cũng cảm thán, đây chính là sự khác biệt giữa thành danh và không thành danh.

Nếu như không nổi tiếng, hắn muốn dẫn Khinh Tuyết rời khỏi Phiêu Miểu tiên trì như vậy, thì đến nghĩ cũng đừng nghĩ đến. Còn chuyện Khinh Tuyết có phải là vợ của hắn hay không, thậm chí sẽ bị Phiêu Miểu tiên trì bỏ qua hoàn toàn.

- Khinh Tuyết, anh dẫn em đi gặp một người, anh sở dĩ có thể đến Đan thành tham gia đại hội, chính là vì lời nói và sự giúp đỡ của cô ấy. Có thể nói không phải vì câu nói của cô ấy, chúng ta bây giờ cũng chưa gặp được nhau.

Diệp Mặc chuẩn bị dẫn Ninh Khinh Tuyết đến gặp Cảnh Anh Ly, đối với Cảnh Anh Ly, hắn vẫn luôn rất cảm kích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1122

Nhu Tình Tự Thủy

Chị của tôi đi rồi, chị ấy nói ba ngày sau sẽ đến đan hội tìm anh.

Cảnh Anh Ly không có ở đó, Cảnh Anh Mộng có chút không thoải mái nhìn Diệp Mặc và Ninh Khinh Tuyết nói.

Diệp Mặc có chút thất vọng, hắn vốn dĩ còn định gọi Cảnh Anh Ly cùng về, bây giờ Cảnh Anh Ly đã biết rõ mình muốn đến tìm cô ấy, lại rời đi rồi. Rõ ràng sẽ không quay về tiểu viện của Cận Chỉ Hằng, Diệp Mặc muốn hỏi thăm một chút về Cố Mân Tiềm và Cận Chỉ Hằng, lại phát hiện ra hai người sớm đã bị một đám đông bao quanh.

Cố Mân Tiềm bây giờ gió xuân đắc ý, lại càng cảm thấy cách làm của mình sáng suốt. Nếu như lúc trước gã không bái Diệp Mặc làm thầy, bây giờ muốn bái sư e rằng không đến lượt gã? Hiện nay người muốn bái Diệp Mặc làm thầy quá nhiều rồi, nhưng chỉ mỗi gã thành công thôi Sắc mặt kích động của Cận Chỉ Hằng đang đứng cạnh Cố Mân Tiềm lại càng đỏ bừng, từ lúc nào những đan sư đan vương trên cao vời vợi kia, còn rất nhiều tu sĩ cao cấp lại để ý đến một tu sĩ Trúc Cơ như cô? Bây giờ vì sư phụ đã thành Đan vương rồi, cho nên tất cả mọi người đều tới.

…

Diệp Mặc không gọi hai người Cố Mân Tiềm và Cận Chỉ Hằng, dẫn Ninh Khinh Tuyết trở về tiểu viện Sau khi đến phòng ngủ, Diệp Mặc mới ôm Khinh Tuyết áy náy nói:

- Thật xin lỗi, Khinh Tuyết. Anh vì đắc tội với Lôi Vân tông và Vô Cực tông cho nên không dám liên lạc với bọn em, anh sợ…

- Em biết…

Ninh Khinh Tuyết căn bản cũng không để Diệp Mặc nói tiếp ý của mình, tự mình dùng miệng ngăn bờ môi Diệp Mặc lại. Cô sớm đã nghĩ thông rồi, Diệp Mặc không đến tìm cô và chị Lạc Ảnh, chắc chắn là vì có nguyên nhân gì đó. Trong nháy mắt trước khi Diệp Mặc ôm cô cô đã hiểu rồi, cô có thể cảm nhận được nỗi nhớ thương và lo lắng của Diệp Mặc dành cho cô, cô căn bản cũng không cần hỏi nữa.

Diệp Mặc bị Khinh Tuyết hôn chặn lại, làm gì còn có tâm trí nào mà giải thích nữa, lại càng không do dự ôm chặt cô hơn. Nhiệt độ trong phòng bắt đầu tăng lên, Ninh Khinh Tuyết sớm đã say đắm trong vòng tay của Diệp Mặc rồi.

Tính cách của cô cực đoan, đối với Diệp Mặc là mối tình sinh tử, sau bao ngày cách xa hôm nay mới gặp lại, tâm trạng kích động, lại càng u mê quên hết mọi thứ. Cả người run rẩy trong vòng tay của Diệp Mặc, rên rỉ.

Tấm thân hương vị ngọt ngào mềm mại của Ninh Khinh Tuyết, lại càng khiến cho Diệp Mặc khó cầm lòng được.

Nhu tình tự thủy, tương phùng như mộng, lúc này thế giới bên ngoài đều yên tĩnh, giữa hai người không có bất kỳ câu đối thoại nào, nhưng nó lại thắng được mọi ngôn từ …

Ninh Khinh Tuyết chưa có hôm nào được ngủ khoan khoái như ngày hôm nay, lúc trước ngoại trừ việc nhớ nhung Diệp Mặc và cha mẹ ra, thì chỉ có tu luyện. Buổi sáng khi cô thức dậy, thấy Diệp Mặc đang ngó nhìn cô, phát hiện ra quần áo của mình cũng đã bị xé tan tành, lúc này mới có chút xấu hổ thẹn thùng.

Đợi sau khi cô thay quần áo cùng Diệp Mặc ra ngoài, Cố Mân Tiềm và Cận Chỉ Hằng sớm đã đợi sẵn để chào hỏi vị sư nương mới về này Thấy Diệp Mặc Cố Mân Tiềm có thể nói là hơi bị già làm đệ tử, Ninh Khinh Tuyết dở khó dở cười, nhưng lại rất thích thú với Cận Chỉ Hằng.

Mấy ngày nay, Diệp Mặc ngoại trừ đi cùng Ninh Khinh Tuyết, cũng bắt đầu dạy Cố Mân Tiềm đan quyết thần thức và Toàn đan pháp đơn giản

Mặc dù Toàn đan pháp được sinh ra từ Huyễn Vân đao pháp, nhưng Diệp Mặc cảm thấy dạy Cố Mân Tiềm Huyễn Vân đao pháp căn bản không thực tế lắm. Hắn dứt khoát tách Toàn đan pháp từ Huyễn Vân đao pháp ra, đơn độc hình thành một hệ thống luyện đan, sau đó dạy Toàn đan pháp mới này cho Cố Mân Tiềm.

Còn Ninh Khinh Tuyết tu luyện công pháp, Diệp Mặc chuẩn bị đợi cô sau khi tu luyện đến Nguyên Anh hoàn toàn vứt bỏ, đổi dùng Tam Sinh quyết của hắn diễn sinh ra công pháp Tam Sinh thần thủy quyết mới.

Ninh Khinh Tuyết mặc dù là linh căn thuần thủy, nhưng vì tu luyện muộn, không sánh được với những tu sĩ thuần linh căn khác. Nhưng những thứ này vào tay Diệp Mặc thì không có vấn đề gì, Tam Sinh thần thủy quyết mặc dù không phải là công pháp tu thần, nhưng Diệp Mặc đã từng xem qua tu thần công pháp "Thanh Hà tu thần quyết" của Hứa Xương Cát xong, lại có hiểu biết rõ hơn về pháp quyết tu chân.

Diệp Mặc tin rằng Ninh Khinh Tuyết với thuần thủy linh căn mà tu luyện Tam sinh thần thủy quyết, tốc độ chắc là sẽ không chậm hơn Tô Tĩnh Văn.

Lúc trước khi chưa gặp Diệp Mặc, Ninh Khinh Tuyết mặc dù cố gắng tu luyện, nhưng vẫn thiếu chút gì đó, bây giờ ở cùng Diệp Mặc rồi, Ninh Khinh Tuyết lại cũng không có cái tâm trạng như hồi trước nữa, tiến độ tu luyện lại tiến triển nhanh chóng.

Mặc dù Diệp Mặc không có nội đan "Đề hoa thú", nhưng "Thanh uẩn đan" hạng nhất trong tay hắn là nhiều vô số kể, đưa cho Ninh Khinh Tuyết tu luyện cũng đủ.

Đáng tiếc duy nhất chính là, từ miệng Ninh Khinh Tuyết hắn biết được Lạc Ảnh đang bế quan, nếu không nói không chừng hắn chờ giải quyết

chuyện của Đan thành xong, lập tức liền muốn đến Huyền Băng phái đón Lạc Ảnh về. Cho dù là như vậy, Diệp Mặc vẫn định khi đến đan hội gặp người của Huyền Băng phái, rồi hỏi một chút tình hình của Lạc Ảnh.

Ngày thứ hai sau khi đại hội đan vương kết thúc, Diệp Mặc đang khuyên Ninh Khinh Tuyết đổi nhẫn trữ vật, vì cô bây giờ dùng nhẫn trữ vật vẫn là nhẫn trữ vật thông thường mà ngày trước mình ở thành Mặc Nguyệt luyện chế ra, Cố Mân Tiềm lại đi vào nói, người của Lôi Khí tông tới hỏi thăm.

Diệp Mặc cũng có chút sững sờ, hắn không có hẹn với Lôi Khí tông, hơn nữa địa vị của hắn bây giờ, những tông môn bình thường không thể dễ dàng tùy tiện đến hỏi thăm trước được.

Nhưng Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều, hắn không giống những người khác, đối với hắn mà nói mục đích của nổi danh là vì tìm kiếm sự bảo vệ, chứ không phải dùng cái này để diễu võ dương oai. Hơn nữa bây giờ hắn quen biết nhiều người một chút, cũng không phải là chuyện xấu.

Sau khi Cố Mân Tiềm dẫn hai tên tu sĩ bước vào, Diệp Mặc lập tức nhớ ra Lôi Khí tông. Đồng thời cũng hiểu ra đối phương tại sao lại đến thăm hỏi hắn, chắc là sợ mình gây phiền phức cho bọn họ. Tu sĩ Kim Đan viên mãn đi sau cùng rõ ràng chính là Hoàng Ngọc Sơn, chính là người mà Diệp Mặc quen biết khi ở Sa Nguyên dược cốc. Lúc trước Diệp Mặc còn thu lộ phí dược liệu của y, khiến Diệp Mặc động lòng nhất chính là Ngũ Thải Liên. Lúc trước Hoàng Ngọc Sơn lấy được ba gốc Ngũ Thải Liên đã đưa cho hắn hai gốc rồi.

Quả thực đúng là y, địa vị của mình bây giờ, muốn tìm phiền phức ở một tông môn sáu sao, thậm chí không cần mình động tay, chỉ cần nói một câu là xong.

Đừng nói Diệp Mặc căn bản không nghĩ đến việc gây chuyện với Lôi Khí tông, cho dù là có nghĩ qua, cũng chỉ có thể tìm Hoàng Ngọc Sơn, mà không phải là tìm Lôi Khí tông. Huống chi, hắn sớm đã quên mất chuyện này rồi, lại càng không có khả năng đi tìm Hoàng Ngọc Sơn.

Chưởng môn của Lôi Khí tông là một tu sĩ mặt đỏ, đã là tu vi Hư Thần đỉnh rồi, gã vừa nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức chắp tay hành lễ nói:

- Đổng Huyễn Minh của Lôi Khí tông gặp qua Diệp đan vương, cố ý dẫn đệ tử kém cỏi của môn hạ là Hoàng Ngọc Sơn đến đây tạ tội.

Diệp Mặc khua tay định nói chuyện này hắn căn bản cũng không còn để ý nữa rồi, Đổng Huyễn Minh liền lấy ta một gốc hoa sen ngũ sắc đưa đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Không có thứ gì đáng giá, nghe nói Diệp đan vương đang sưu tập hoa sen, cố ý tặng một gốc Ngũ Thải Liên, mong Diệp đan vương đừng từ chối.

- Đây là Ngũ Thải Liên…

Cố Mân Tiềm kinh ngạc nói, Ngũ Thải Liên mặc dù chỉ là một linh thảo cấp năm, nhưng là một đan vương như Cố Mân Tiềm cũng đương nhiên hiểu giá trị của nó. Cho dù là linh thảo cấp sáu cấp bảy cũng không quý giá bằng Ngũ Thải Liền, y không ngờ Lôi Khí tông lại có Ngũ Thải Liên.

Diệp Mặc sau khi khua tay, căn bản cũng không định nhận đồ của Đổng Huyễn Minh, nhưng nhìn thấy Ngũ Thải Liên hắn lại chặt đứt đi ý nghĩ của mình.

Chỉ có hắn mới biết được giá trị thực sự của Ngũ Thải Liên, đừng xem đến sự ngạc nhiên của Cố Mân Tiềm, thực ra cũng không chắc biết được giá trị của Ngũ Thải Liên. Cho nên sau khi thấy Ngũ Thải Liên, Diệp Mặc lại không chút do dự mà nhận lấy Ngũ Thải Liên.

Lúc này mới chắp tay hành lễ với Đổng Huyễn Minh nói:

- Đổng môn chủ, Ngũ Thải Liên quả thực là thứ mà tôi đang cần, cảm ơn Đổng môn chủ. Nhưng tôi nhận Ngũ Thải Liên không liên quan gì đến việc của anh Hoàng, chuyện Sa Nguyên dược cốc tôi sớm đã quên rồi, Đổng môn chủ không cần phải để tâm nữa. Tôi chẳng mấy nữa lại quay trở về Mặc Nguyệt Chi Thành, nếu như Lôi Khí tông có chuyện gì cần đến sự giúp đỡ

của tôi, thì xin đến Mặc Nguyệt Chi Thành dặn dò, Diệp mỗ nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.

Đổng Huyễn Minh lập tức mừng rỡ, gã đến đây, một là muốn Diệp Mặc bỏ qua cho, đương nhiên càng muốn kết giao với một đan vương như Diệp Mặc, nếu như không có lý do gì, chỉ là một tông môn sáu sao thì cũng chẳng có tư cách gì kết giao với Đan vương thất phẩm. Bây giờ Diệp Mặc nếu đã nói như vậy, rõ ràng là chấp nhận môn phái của bọn họ kết giao với Mặc Nguyệt Chi Thành. Kết quả như vậy, gã sao có thể không vui mừng được?

Lôi Khí tông mặc dù chỉ là một tông môn sáu sao, nhưng trong môn phái cũng có hai trưởng lão Ngưng Thể đỉnh, chỉ có điều vẫn không có "Đỉnh Thừa đan" đột phá tu vi Thừa đỉnh mà thôi, một khi có "Đỉnh thừa đan" rồi, Lôi Khí tông nói không chừng có thể thăng cấp lên tông môn bảy sao, mà lời của Diệp Mặc thì chính là sự bảo đảm cực lớn

Sau khi hiểu được đạo lý này, Đổng Huyễn Minh lại càng không dám trì hoãn nữa, sau khi cảm ơn Diệp Mặc, liền dẫn Hoàng Ngọc Sơn rời khỏi. Gã cần phải quay về môn phái, chuẩn bị linh thảo đến Mặc Nguyệt Chi Thành thỉnh cầu Diệp Mặc giúp luyện chế "Đỉnh thừa đan".

Cũng may sau Đổng Huyễn Minh của Lôi Khí tông, thì cũng không có ai đến thăm hỏi Diệp Mặc, chắc là biết Diệp Mặc và vợ lâu ngày gặp lại, không muốn quấy rầy, để tránh Diệp Mặc phản cảm. Hoặc là biết sau ba ngày, Diệp Mặc sẽ xuất hiện ở đan hội.

Thời gian ba ngày thấm thoắt trôi đi, Diệp Mặc dẫn Cố Mân Tiềm đến đan hội, bọn họ đều là nằm Top 50, cần phải miễn phí giúp người luyện đan trong ba ngày. Còn Ninh Khinh Tuyết và Cận Chỉ Hằng ở lại nhà tu luyện, Ninh Khinh Tuyết vì xung kích Nguyên Anh, bây giờ dưới sự tích lũy tài nguyên của Diệp Mặc, nắm chắc thời gian tu luyện.

- Diệp Mặc.

Diệp Mặc và Cố Mân Tiềm vừa mới đi đến cổng đan hội, đã bị người

khác ngăn lại, hơn nữa ngăn hắn lại là một đạo cô vô cùng xinh đẹp. Diệp Mặc chắc rằng hắn chưa bao giờ gặp được đạo cô nào xinh đẹp như này, cho dù là Lăng Hiểu Sương cũng không đẹp bằng đạo cô này.

Không đợi Diệp Mặc nói, đạo cô xinh đẹp này lại nói tiếp:

- Tôi tên Thiện Băng Lam, cậu có lẽ là không biết tôi, nhưng đệ tử của tôi cậu chắc là đã từng nghe qua, nó tên Lăng Hiểu Sương.

Lăng Hiểu Sương thì Diệp Mặc cũng đã nghe nói qua, là người đẹp thứ hai trong mười mĩ nhân, vẫn còn trên Khinh Tuyết, thậm chí mình và cô ấy còn có một số chuyện liên quan. Hắn không biết sư phụ của Lăng Hiểu Sương tìm hắn có chuyện gì, nhưng bất luận là chuyện gì, bây giờ hắn cũng không phải lo lắng nữa.

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cậu.

Thiện Băng Lam thấy Diệp Mặc không nói gì, cười nhạt nói lại lần nữa.

Diệp Mặc gật đầu nói với Cố Mân Tiềm:

- Anh vào trước đi, tôi và Thiện tiền bối nói chuyện chút, một lát nữa sẽ vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1123

Chuyện Xấu Diệp Mặc Đã Làm

Cố Mân Tiềm vừa mới đến đan hội, lập tức có một đám người vây lấy y, những người này không phải là chưởng môn một phái, nhưng thấp nhất cũng là tu sĩ Ngưng Thể, dường như không có người nào kém cả. Nhưng Cố Mân Tiềm cũng biết, những người này không phải đến tìm y, mà là tìm sư phụ Diệp Mặc của y.

Cố Mân Tiềm chỉ có thể nói cho những người này biết, sư phụ Diệp Mặc của mình tạm thời có chút chuyện, phải một lúc nữa mới đến được.

Những người đến tìm Diệp Mặc có người nào là không nổi bật, nếu như là người bình thường mà dám từ chối như vậy, những người này nói không chừng sớm đã tức giận. Nhưng đối với Đan vương thất phẩm mới nổi như Diệp Mặc, lại không có ai dám nói gì nhiều, chỉ có thể rối rít tỏ vẻ không có vấn đề gì, bọn họ chờ một lát là được.

…

Trong một phòng ở Đan Tức lầu cách đan hội không xa, Thiện Băng Lam lại đích thân rót cho Diệp Mặc một cốc linh trà, khiến cho Diệp Mặc lại càng nghi ngờ không thể giải thích được. Nếu hắn trước khi nhận được huy chương Đan vương thất phẩm, nói không chừng hắn cũng là được sủng ái mà bị sốc rồi. Dù sao Thiện Băng Lam cũng là một cao nhân của tông môn chín sao, hơn nữa Diệp Mặc cho rằng, tu vi của cô thậm chí cũng đã là Hóa Chân rồi.

Nhưng Diệp Mặc lại không cho rằng cô đến tìm mình, là muốn mình giúp cô ấy luyện đan. Hắn cảm thấy Thiện Băng Lam không phải loại người

vì mình là Đan vương thất phẩm, liền đến kết giao với mình, đây hoàn toàn là một loại cảm giác, mà không có bất cứ lí do gì.

Huống chi, cho dù là mình muốn giúp cô ấy, đan dược Kiếp Biến đỉnh phong cần, bản thân bây giờ cũng không luyện ra được.

Khiến Diệp Mặc càng kinh ngạc chính là, Thiện Băng Lam sau khi rót một cốc linh trà, không ngờ lại không nói gì, chỉ cười hi hi nhìn hắn. Hơn nữa từ đầu đến chân, từ chân lên đầu, tâm trạng Diệp Mặc bị cô ấy nhìn không ngờ lại có chút hốt hoảng, hắn bỗng nhiên nhớ ra sư phụ của Cầm Mộ Tâm, chưởng môn Tiên dược cốc Minh Tâm. Cô Thiện Băng Lam này cũng không có suy nghĩ giống cô kia đấy chứ, muốn Lăng Hiểu Sương làm vợ mình đấy chứ?

Nhưng chuyện mình và Ninh Khinh Tuyết gặp nhau, phỏng chừng bây giờ người của cả Đan thành cũng đều biết hết, cô ấy chắc là không thể không biết được. Hay là nói bản thân cô ấy muốn đánh vào chủ ý của hắn? Cái này lại càng không thể nào, cô Thiện Băng Lam này thoạt nhìn mặc dù trẻ tuổi, nhưng vừa nhìn cũng biết được là người thành công. Diệp Mặc nhìn Thiện Băng Lam vô cùng thanh tú mà trong lòng bỗng nhiên nghĩ, nếu như muốn hắn phải chọn một người, nói không chừng hắn sẽ chọn cô Thiện Băng Lam này, mà không chọn đồ đệ Lăng Hiểu Sương của cô ấy.

Nhưng Diệp Mặc lại tự khinh bỉ mình, rốt cục là đang nghĩ cái gì vậy? Người ta là tu sĩ Kiếp Biến, cũng không biết đã bao tuổi rồi. Hơn nữa hắn làm sao có thể chọn người con gái khác, cái này căn bản thật quá lộn xộn.

Thiện Băng Lam bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tôi gọi anh đến không phải vì chuyện gả Lăng Hiểu Sương cho anh, cũng không phải muốn gả bản thân mình.

- Hả…

Diệp Mặc lần đầu tiên cảm giác lúng túng như vậy, thậm chí mặt còn có

chút đỏ. Hắn không ngờ vừa nãy vì mình không có chút đề phòng gì với Thiện Băng Lam, tâm tình lại lộ ra sơ hở, bị Thiện Băng Lam nhìn thấu được tâm tư của mình, đúng là một con yêu quái già.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại càng chấn chỉnh tinh thần, cũng không dám suy nghĩ linh tinh nữa.

Thấy Diệp Mặc chấn chỉnh lại tinh thần, mặt có chút đỏ, Thiện Băng Lam gật gật đầu mỉm cười nói:

- Tôi không phải đã nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng anh, mà là vì vừa nãy anh không tập trung chú ý, là tôi đoán ra từ biểu cảm của anh thôi, anh không phải lo lắng. Anh thấy cách suy nghĩ của tôi không được bình thường, không cần phải để ý.

Diệp Mặc đã trở lại bình thường, hắn có chú ngượng ngùng nói:

- Để tiền bối chê cười rồi, vừa nãy vãn bối suy nghĩ lung tung, tiền bối không cần phải để tâm.

Mặc dù Diệp Mặc không biết Thiện Băng Lam có phải là vì biểu cảm của hắn mà nhìn thấu được tâm tư của hắn thật hay không, nhưng hắn biết vừa nãy Thiện Băng Lam đã dùng thuật nhìn trộm tâm tư gì gì đó với hắn. Trong khi mình không để ý, không ngờ lại bị cô nói. Nếu bị cô ta nhìn ra rồi, Diệp Mặc dứt khoát thừa nhận.

Nhưng Diệp Mạc cũng không để ý lắm, hắn vừa nãy cũng không có chút đề phòng gì với Thiện Băng Lam, bị cô ta dùng thuật nhìn trộm tâm tư cũng là bình thường. Nếu như đổi là người khác, bản thân đề phòng rồi, cho dù cô ta là Hóa Chân, cũng không chắc có thể nhìn ra được những gì mình đang nghĩ.

Thiện Băng Lam cũng khẽ cười nói:

- Nếu như anh có tình cảm với Thanh Sương thật, tôi cũng có thể giúp anh vun vén được một chút.

Diệp Mặc vội khua tay nói:

- Không có, không có, một chút cũng không có.

Lời này cũng là lời thật tâm, hắn bây giờ thật không có chút ý nghĩ gì với người con gái khác. Đây cũng là bản tính của hắn, về ý nghĩ xấu xa vừa nãy, nói không chừng cũng chỉ là thuật nhìn trộm tâm tư của đối phương ảnh hưởng mà thôi. Hoặc là mấy ngày nay đã triền miên cùng Ninh Khinh Tuyết quá nhiều, thấy người con gái xinh đẹp cũng chỉ là suy nghĩ bản năng.

Thiện Băng Lam gật đầu, rõ ràng cô cũng đã nhìn ra những lời này của Diệp Mặc là nói thật, nên cũng không dây dưa chuyện này nữa, mà lại nói thẳng:

- Lúc trước ở Nam An châu anh đã đề danh trên bảng đề danh Kim Đan ở quảng trường bia đề danh rồi?

Diệp Mặc nghe thấy chuyện này, lập tức thở phào nhẹ nhõm nói:

- Đúng vậy, tu vi vãn bối có hạn, không lưu lại tên trên bia đề danh được.

Mặc dù Diệp Mặc không biết vì sao hắn không thể lưu lại tên trên bia được, nhưng cũng không để ý. Chuyện này bây giờ hắn cũng có thể chấp nhận, hơn nữa lời nói này của Thiện Băng Lam vừa hỏi ra, Diệp Mặc liền biết được lúc trước hắn đoán không sai. Hôm đó người đề danh sau hắn nhất định là Lăng Hiểu Sương.

Thiện Băng Lam lắc đầu nói:

- Không phải, không phải tu vi của anh có hạn, mà là tu vi của anh quá nghịch thiên so với những người cùng cấp, làm xuất hiện bia bạch ngọc 'Hoành Không Xuất Thế', cho nên anh chính là người của Hoành Không Xuất Thế. Khi anh không thể tự vệ được, tấm bia bạch ngọc cũng không để lộ ra tên của anh được, nhưng bây giờ anh đã có thể tự vệ được rồi. Nếu như tôi đoán không sai, lúc này trên tấm bia bạch ngọc Hoành Không Xuất Thế

của bia đề danh Kim Dan cũng đã hiện ra tên của anh rồi.

- Hoành Không Xuất Thế?

Diệp Mặc nhíu nhíu đầu lông mày, lúc trước khi hắn đề danh là xuất hiện một tấm bia bạch ngọc, nhưng trên tấm bia bạch ngọc đó không có tên của hắn. Chẳng lẽ lại giống như những gì Thiện Băng Lam nói, bây giờ cũng đã có tên rồi?

- Không sai!

Thiện Băng Lam chắc chắn nói:

- Một năm trước ở Nam An châu xuất hiện một Diệt tuyệt lôi kiếp, chắc là cũng do anh làm ra?

Lần này Thiện Băng Lam vừa nói ra, Diệp Mặc liền phản ứng lại ngay, lúc trước khi hắn thăng cấp lên Nguyên Anh, cũng không phải là Tứ cửu lôi kiếp nhỏ, mà là Cửu cửu lôi kiếp. Hóa ra là Diệt tuyệt lôi kiếp, quả nhiên là gài bẫy người.

Thiện Băng Lam vừa nhìn biểu cảm của Diệp Mặc liền biết được mình suy đoán không nhầm, lại thở dài nói:

- Tôi nghe nói qua Diệt tuyệt lôi kiếp, nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy có người lại có thể vượt qua được Diệt tuyệt lôi kiếp, anh là tu sĩ đầu tiên tôi thấy có thể vượt qua được Diệt tuyệt lôi kiếp.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Vãn bối may là có mấy pháp bảo phòng ngự trong tay, chỉ là may mắn mà thôi.

Thiện Băng Lam lắc đầu nói:

- Có thể vượt qua được Diệt tuyệt lôi kiếp tuyệt đối không phải là may mắn, hơn nữa tấm bia bạch ngọc Hoành Không Xuất Thế, cũng đã cho thấy

anh chính là người ứng kiếp, ứng phó với đại kiếp của Tu chân giới.

Người ứng kiếp? Diệp Mặc sững sờ, hắn bỗng nhiên nhơ ra, chẳng lẽ mình là trời giáng trách nhiệm lớn trúng vào mình? Muốn mình ứng phó với đại kiếp của đại lục Lạc Nguyệt? Đúng là quá mơ hồ, nhưng ngay sau đó lại nói tiếp:

- Thiện tiền bối, tôi phải ứng phó với đại kiếp của Tu chân giới?

Sắc mặt Thiện Băng Lam trầm mặc, lập tức nói:

- Không phải anh phải ứng phó với đại kiếp của Tu chân giới, bởi vì lần đại kiếp này chính là do anh dẫn đến, nếu như không phải anh, Tu chân giới Lạc Nguyệt ta ít nhất bây giờ cũng sẽ không có đại kiếp lớn như vậy, đại kiếp tới sớm, anh quả thực là khó bỏ trách nhiệm. Những chuyện xấu này chính là do anh làm, nếu nói đáng chết, thì cũng không quá đáng.

Diệp Mặc nghe Thiện Băng Lam nói mình đáng chết, lập tức không thoải mái, đồng thời giọng nói trở nên lạnh lùng, nói:

- Tôi từ trước tới giờ đều vì tu luyện của mình mà nỗ lực phấn đấu, cũng chưa bao giờ làm chuyện gì không có tính người nào cả. Giới tu chân cho dù có đại kiếp, cũng có quan hệ gì đến tôi? Lời nói của Thiện tiền bối, tôi không dám gánh vác.

Lần này đến cả xưng hô vãn bối cũng không còn, rõ ràng Diệp Mặc cũng không bị lời nói của Thiện Băng Lam dọa nạt.

Thiện Băng Lam dường như biết giọng điệu của mình có chút nghiêm khắc rồi, dù sao danh tiếng của Diệp Mặc bây giờ cũng lớn hơn cô. Nhưng ngay sau đó cô lại mềm mỏng chậm giọng nói:

- Anh nghĩ xem, anh có phải đã tiếp xúc với phong ấn gì gì rồi không, hoặc là gặp chuyện gì đó không có cách giải quyết chẳng hạn? Chẳng lẽ Tu chân giới có đại kiếp, chính là do mình tiếp xúc với những thứ này? Nếu những thứ này hình thành lên đại kiếp Tu chân giới thật, vậy thì có thể liên

quan đến mình thật.

Lần này Diệp Mặc không giấu diếm, trừ lai lịch của thiên hỏa, những thứ còn lại đều nói ra hết. Bậc cao nhân như Thiện Băng Lam chắc là sẽ không lừa hắn, cho nên cũng không có gì phải giấu diếm cả.

Quả nhiên sau khi Diệp Mặc nói ra hết, Thiện Băng Lam nhíu nhíu đầu lông mày, sau chốc lát cô liền nói:

- Vừa nãy những lời của tôi có hơi quá một chút, anh cũng không cần tự trách. Tôi mặc dù tính toán tinh thông, nhưng chuyện sau khi có người đề danh trên Hoành Không Xuất Thế, đại kiếp Tu chân giới sẽ ập đến, tôi cũng chỉ là nghe sư phụ của tôi nói.

- Thực ra nếu không phải anh động đến những phong ấn đó, đặc biệt là sát cơ ở Sa Nguyên dược cốc và Vẫn Chân điện. Một khi không bị người khác động đến, mà là tự phát tác, hoặc là đã hoàn toàn lớn lên, đến lúc đó kiếp nạn sẽ lại càng lớn hơn nữa. Từ mặt này mà nói, anh có lẽ là làm một chuyện tốt, tuy rằng khiến những cái này đến sớm hơn, nhưng sẽ khiến cho sát nghiệt ít đi một chút. Thị phi họa phúc, sao có thể một lời mà định được.

Nói đến đây, Thiện Băng Lam dừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều, anh là một Đan vương thất phẩm, bất luận chuyện này có liên quan đến anh hay không, tôi hi vọng sau khi đại kiếp đến thật rồi, anh có thể giúp sức được chút ít.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Vãn bối nhất định dốc sức tương trợ.

Diệp Mặc trước sau xưng hô thay đổi, Thiện Băng Lam làm như không nghe thấy, theo cô, Diệp Mặc vẫn chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi, có chút bồng bột của tuổi trẻ, cái này cũng rất bình thường.

Thiện Băng Lam khẽ mỉm cười nói:

- Bất luận anh đã động đến phong ấn hay chưa, đại kiếp đó vẫn sẽ đến. Bây giờ xem ra, nếu đại kiếp đó sắp đến rồi, cũng phải đợi đến ba mươi năm sau Vẫn Chân điện xuất thế, hoặc là năm mươi năm sau Sa Nguyên dược cốc xuất thế. Nhưng anh là một tu sĩ Nguyên Anh có thể leo lên được tầng thứ bảy của Vẫn Chân điện, quả thực là hiếm gặp. Hơn nữa anh có thể trong thời gian hơn một năm, có thể từ Kim Đan viên mãn thăng cấp lên Nguyên Anh tầng thứ năm, hơn nữa dẫn động Diệt tuyệt lôi kiếp, nói vậy tư chất của anh cũng vô cùng nghịch thiên rồi.

Diệp Mặc thẹn thùng cười cười, tư chất của hắn như thế nào, hắn đương nhiên biết, nếu như không có Tam Sinh quyết, hắn cũng chỉ là tư chất của đồ bỏ đi. Hắn chắc rằng Thiện Băng Lam cũng không nhìn ra linh căn của hắn, bởi vì một khi sau khi tu luyện Trúc Cơ, linh căn trên cơ bản cũng không nhìn ra được, nhất định cần phải khảo nghiệm.

Hơn nữa hắn cũng đoán ra, hắn sở dĩ dẫn động Diệt tuyệt lôi kiếp, có thể không phải vì vấn đề tư chất của hắn, mà là vì hắn tu luyện chính là công pháp Tam Sinh quyết.

Cũng may Thiện Băng Lam cũng không có lằng nhằng vấn đề này, mà lại chuyển đề tài nói:

- Tôi đề nghị anh tốt nhất là đi gặp Lục Vô Hổ tiền bối, đối với anh hẳn là có lợi.

- Tại sao?

Diệp Mặc thốt lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1124

Sơn Trang Chín Sao

Thiện Băng Lam không trả lời ngay, mà lại nói:

- Anh đi gặp thì biết, cụ thể thế nào thì tôi cũng không nói lên được, chỉ là một dự cảm mà thôi.

Thấy Thiện Băng Lam cúi đầu trầm tư, Diệp Mặc vội hỏi:

- Thiện tiền bối, vãn bối có chuyện muốn hỏi.

Thiện Băng Lam gật đầu, không nói gì.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Thực ra vãn bối đến một nơi nằm ngoài Lạc Nguyệt, nơi đó gọi là Trái đất. Lúc trước khi đến, là một truyền tống trận đưa đi. Vãn bối nghĩ truyền tống trận này có thể đưa đến đại lục Lạc Nguyệt, chắc là một tiền bối nào đó ở đại lục Lạc Nguyệt bố trí ra, vãn bối muốn hỏi một chút, có cách nào trở về trái đất được không.

Đối với Diệp Mặc mà nói có quay về được hay không cũng không sao cả. Nhưng sau khi gặp Ninh Khinh Tuyết, Khinh Tuyết rõ ràng có chút nhớ nhà, còn cả Tô Tĩnh Văn, mặc dù không nói, Diệp Mặc cũng biết cô chắc chắc cũng muốn quay về thăm nhà. Nếu như có thể, Diệp Mặc thật sự muốn dẫn bọn họ quay về thành Lạc Nguyệt ngày trước, quay về Ninh Hải.

- Anh không phải là người của đại lục Lạc Nguyệt?

Thiện Băng Lam kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, vẻ mặt giàu cảm xúc.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, không chỉ có vãn bối, vì truyền tống trận đưa đến đại lục Lạc Nguyệt sau khi bị khởi động, rất nhiều người ở cùng nơi với vãn bối đều bị đưa đi.

- Không ngờ lại có loại truyền tống trận này.

Thiện Băng Lam nhíu mày lặp lại một lần.

Diệp Mặc lên tiếng nói:

- Đúng vậy, truyền tống trận này được chia làm hai phần, cái đầu đưa tôi từ quê hương của tôi đến Tiểu thế giới, truyền tống trận đó một cái là bảy sao, một cái là chín sao. Sau đó lại từ Tiểu thế giới đưa tôi đến đại lục Lạc Nguyệt, đây là tùy ý truyền đi, không xác định địa điểm cụ thể.

Sau khi trầm tư một hồi lâu, Thiện Băng Lam mới nói:

- Truyền tống trận bảy sao thì tôi chưa gặp bao giờ, nhưng tôi có gặp một trận pháp chín sao. Nhưng lại không phải là truyền tống trận. Mười nghìn năm trước, ở đại lục Lạc Nguyệt có một thiên tài nghịch thiên kinh tài diễm diễm, tên của gã là Sở Cửu Vũ…

Thiệu Băng Lam vừa nói ra cái tên này, Diệp Mặc lập tức bật thốt lên:

- Tiền bối nói chính là Đệ nhất vĩnh viễn trên bia đề danh Nguyên Anh sao?

Diệp Mặc đến quảng trường đề danh, đương nhiên nhìn thấy đệ nhất bia đề danh Nguyên Anh, cũng nghe người ta bàn tán rồi. Bây giờ Thiện Băng Lam vừa nói ra cái tên Sở Cửu Vũ, hắn liền nhớ ra ngay.

Thiện Băng Lam khẽ gật đầu:

- Không sai, chính là gã. Có thể nói cho đến bây giờ, tu sĩ đại lục Lạc Nguyệt chưa thăng thiên có thể đạt được độ cao như vậy là rất hiếm. Năm đó

gã đắc tội một tu sĩ Hóa Chân đỉnh có uy vọng cực cao, kết quả tu sĩ Hóa Chân đó mời hơn trăm cao thủ bao vây tấn công gã, hơn trăm cao thủ đó tất cả đều là tu sĩ Hóa Chân. Nhưng cho dù như vậy, vẫn không thể ngăn cản được gã, sau khi gã phá được vòng vây, không ngờ lại không chạy đi, mà quay lại phản kích, cuối cùng hơn trăm tu sĩ Hóa Chân đó đến một mạng cũng không còn. Sau đó, cũng không còn người nào dám trêu gã nữa.

Diệp Mặc nghĩ đến uy vũ của Sở Cửu Vũ năm đó cũng không khỏi thầm than, bản thân chỉ là giết một đệ tử của một tông môn chín sao thôi, mà trốn đông trốn tây, người ta đối mặt với sự bao vây của hơn trăm tu sĩ Hóa Chân, ngược lại lại đại khai sát giới, người này so với người khác đúng là tức chết người mất.

Thiện Băng Lam tiếp tục nói:

- Tôi sở dĩ nói đến Sở Cửu Vũ, là vì gã không những là một cao thủ tu vi thông thiên, mặt khác còn là một tông sư trận pháp của đại lục Lạc Nguyệt, thậm chí đã đạt tới bước Tiên trận sư, theo đồn đại gã có thể một mình bố trí một Tiên trận. Mà trận pháp sở trường của gã, chính là trận pháp chín sao. Sơn trang mà gã ở cũng tên là Sơn trang chín sao. Trận pháp phòng ngự và trận pháp công kích của Sơn trang chín sao tên là trận pháp phòng ngự chín sao và trận pháp công kích chín sao. Sau này Sở Cửu Vũ bị Tiên đạo cự tuyệt, không thể thăng thiên. Gã dứt khoát phá vỡ hàng rào không gian của Lạc Nguyệt, phá vỡ hư không mà đi, tung tích không rõ. Nhưng Sơn trang chín sao của gã thì vẫn được truyền thừa lại, trận pháp phòng ngự chín sao đến bây giờ vẫn hoàn hảo không khuyết điểm gì.

- Vậy Sơn trang chín sao giờ ở chỗ nào?

Diệp Mặc lập tức hỏi, hắn mơ hồ cảm giác được trận pháp dãy núi Hoành Đoạn và trận pháp của Tiểu thế giới đều có liên quan đến Sở Cửu Vũ.

Nếu quả thực là như vậy, vậy Sở Cửu Vũ sau khi phá vỡ hư không, cũng không tới Tiên giới thật, mà là đến Trái đất. Hoặc là sau này gã muốn quay trở về đại lục Lạc Nguyệt, nhưng không biết là nguyên nhân gì, trận pháp

của gã bố trí xong rồi, cũng chưa có quay về.

Thiện Băng Lam lại lắc đầu nói:

- Sơn trang chín sao đã không còn tồn tại nữa, mấy nghìn năm trước, Sơn trang chín sao đổi tên thành Ngư Dược Long Môn trang. Sau này sau khi trang chủ chết đi, Ngư Dược Long Môn trang bị một gia đinh họ Nam Cung trong trang khống chế. Sơn trang Nam Cung tông môn tám sao bây giờ chính là Ngư Dược Long Môn trang ngày trước, cũng là Sơn trang chín sao.

- Chính là sơn trang của Nam Cung Tiểu Đại trong mười mĩ nữ Nam An đó sao?

Diệp Mặc hỏi.

Thiện Băng Lam cười nhạt nói:

- Anh cũng rất để ý đến mười mĩ nữ Nam An nhỉ, không sai, chính là sơn trang mà cô ấy ở.

Diệp Mặc có chút lúng túng, hắn đến Nam An châu quen thuộc nhất chính là mười mĩ nữ Nam An, cũng đã nghe nói vô số lần, không quen thuộc mới là chuyện lạ.

Thấy Diệp Mặc lúng túng, Thiện Băng Lam lấy một tấm bản đồ bằng da đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là một chỗ mà năm xưa tôi đã đi qua, trong đó có một Linh Tủy trì không nhỏ, đợi sau khi anh đạt Hư Thần có thể đi tìm xem sao. Chỉ cần anh tìm được Linh Tủy trì, với tư chất của anh, tin chắc rằng trong thời gian ngắn có thể thăng cấp lên Ngưng Thể. Nếu như có thể, anh có thể lấy một ít Linh Tủy đưa cho Thanh Sương dùng.

Diệp Mặc trong lòng chấn động, Linh Tủy trì sao, Thiện Băng Lam không ngờ lại đưa bản đồ cho hắn. Loại linh khí này tu sĩ hấp thụ vào thì tốc độ rất nhanh, không có tác dụng phụ naò, nếu như có một lượng Linh Tủy

lớn, Diệp Mặc chắc rằng hắn thậm chí không cần đến nửa năm cũng có thể thăng lên tu vi Hư Thần, nhưng điều kiện tiên quyết là Linh Tủy phải nhiều. Lúc trước hẳn trong Sa Nguyên dược cốc cũng gặp một Linh Tủy trì, chỉ có điều cấp bậc Linh Tủy trì đó không quá cao, cho dù như vậy, hắn cũng có lợi không ít.

Hơn nữa Linh Tủy trì bình thường thường kèm theo một lượng linh tinh lớn, nếu như có thứ tốt như này, Thiện Băng Lam sao lại không đưa cho đệ tử Lăng Hiểu Sương, mà lại đưa cho mình?

- Anh muốn hỏi tôi tại sao không đưa cho Thanh Sương? Thật ra thì tôi cũng rất muốn đưa cho Thanh Sương, nhưng tư chất của Thanh Sương mặc dù rất tốt, nhưng còn kém xa so với anh, nó muốn đến được tu vi Hư Thần cũng phải cần một thời gian rất dài. Tôi tin rằng trong vòng năm năm, anh chắc chắc sẽ thăng lên cấp Hư Thần. Có thể nói trừ Sở Cửu Vũ, anh là tu sĩ có tu vi nhanh nhất tôi từng gặp.

Thiện Băng Lam không đợi Diệp Mặc nói tiếp liền giải thích.

Diệp Mặc hiểu được ý tứ của Thiện Băng Lam, cô nghĩ tốc độ tu luyện của mình có nhanh hơn nữa, nhỡ chẳng may đại kiếp đến rồi, thì mình cũng có thể giúp được ít nhiều.

Sau khi hiểu được đạo lý này, Diệp Mặc lại bị Thiện Băng Lam cảm động, hắn cảm thấy trong giới tu chân cũng có rất nhiều tu sĩ phẩm hạnh cao thượng. Cũng giống như lão Khổng Diệp hắn gặp ngày trước, Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh, còn cả Kỷ Bẩm cùng với Thiện Băng Lam đang đứng trước mặt đây, đều là những tu sĩ đáng để người khác tôn kính.

- Vâng, vãn bối nhất định không phụ sự ủy thác.

Diệp Mặc cũng kính cẩn nhận lấy tấm bản đồ nói. Không cần nói đại kiếp kia có thể là vì hắn tác động mà gây ra, cho dù là không có liên quan gì đến hắn, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thiện Băng Lam gật đầu nói:

- Không làm trễ thời giờ của anh nữa, anh đi làm chuyện của mình đi. Đợi sau khi anh về Mặc Nguyệt Chi Thành, gặp Thanh Sương xin chiếu cố đến nó một chút.

- Được, vãn bối cáo từ.

Diệp Mặc đứng dậy cáo từ, cho dù Thiện Băng Lam không đưa cho hắn tấm bản đồ này, Diệp Mặc cũng biết thực lực của bản thân mình nhất định phải nhanh chóng tăng lên.

Khi Diệp Mặc lần nữa bước đến cửa đan hội, bỗng nhiên nhớ ra chuyện cuả Ngư Dược Long Môn trang, hắn có một trận đồ bát quái Âm dương ngư vẫn chưa thu thập đủ, còn lấy được một miếng ngọc từ tay của An Tái Thiện, trên ngọc cũng có tám chữ "Quẻ thành bảy tấm, Ngư dược long môn". Trận đồ bát quái âm ngư của "Ngư dược long môn" , hắn vẫn còn thiếu hai mảnh đuôi cá, không biết trận đồ bắt quái âm dương ngư này có liên quan gì đến sơn trang Ngư Dược Long Môn ở Nam An châu kia không.

Sớm biết như vậy, hắn thà rằng tốn chút thời gian đến Nhật lấy hai miếng đuôi cá này về, để hoàn thành trận đồ bát quái âm dương ngư này.

…

Diệp Mặc khi trở lại đan hội, rất nhiều tu sĩ muốn thỉnh cầu hắn luyện đan, còn có một số cao thủ có hẹn trước thậm chí có chút lo lắng.

Thấy Diệp Mặc vừa đến, những người này liền thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may Diệp Mặc là người đứng đầu đại hội đan vương, những người có tư cách đến tìm hắn luyện đan cũng không nhiều lắm, hoặc là ít nhất là chủ một môn phái, hoặc ít nhất là tu vi Ngưng Thể.

Diệp Mặc có sự trợ giúp của Thiên hỏa, sau hai ngày, những người cầu hắn luyện đan đều viên mãn ra về. Cho dù là "Đỉnh Thừa đan" - đan dược

thiên cấp thất phẩm, hắn cũng luyện chế ra một lò, là giúp Thần Phong cốc luyện chế ra. Bởi vì có kinh nghiệm luyện chế Quý Dương đan lúc trước, lò Đỉnh Thừa đan này mặc dù không có đan dược hạng nhất, nhưng cũng có năm viên nhất đẳng và một viên trung đẳng, với kết quả này không những Diệp Mặc cảm thấy hài lòng, mà cho dù là Thần Phong cốc cũng tỏ vẻ mãn nguyện.

Thời gian hai ngày thoáng cái trôi qua, căn bản các đại tông môn đều tìm đến Diệp Mặc luyện đan, nhưng có vài tông môn chín sao lại không tìm đến. Vô Cực tông và Lôi Vân tông cũng không tìm đến, Diệp Mặc đoán bọn họ đại đa số cũng đoán mình giết đệ tử nòng cốt của tông môn họ. Còn phái Huyền Băng thì cũng không có ai đến tìm hắn luyện đan, khiến Diệp Mặc không giải thích được chính là, hắn vẫn còn muốn kết giao với Huyền Băng phái, nhưng người ta căn bản cũng không đến. So với việc Huyền Âm các và Thanh Mộng trai cũng không có ai đến, Diệp Mặc cũng có thể lí giải được.

Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai trước đó không lâu cũng gặp hắn rồi, chắc là sẽ không có ác ý gì với hắn, bọn họ tự mình cũng có đan vương tứ phẩm Thanh Điệp, cũng không cần hắn phải ra tay. Còn Huyền Âm các, Diệp Mặc đoán là vì liên quan đến Cảnh Anh Ly, mới không đến.

Đến ngày thứ ba, Diệp Mặc vẫn còn chưa bắt đầu luyện đan, liền nghe thấy âm thanh náo loạn bên ngoài, thần thức của hắn quét ra ngoài thì phát hiện ra hai người nam nữ trung niên đang ồn ào với đám hộ vệ cho mình luyện đan ở bên ngoài.

Vốn dĩ Diệp Mặc không có ý định ra ngoài, nhưng khi phát hiện ra hai người nam nữ này cũng là tu vi Ngưng Thể, thì lại mở cấm chế của phòng đan bước ra ngoài. Tu sĩ Ngưng Thể mặc dù chẳng là cái gì, nhưng ở chỗ khác thì lại là cao thủ trong các cao thủ.

- Diệp thành chủ…

Không đợi Diệp Mặc hỏi thăm, hai gã hộ vệ thấy Diệp Mặc liền đứng tại chỗ khom người chào hỏi.

- Chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu, trong tình huống bình thường, tu sĩ đến xin hắn luyện đan đều khách khí thậm chí có chút kính cẩn. Mặc dù mình là luyện đan miễn phí, nhưng những người xin hắn luyện đan cũng đều tự giác tặng linh thảo, thậm chí đan dược.

Hôm nay hai người nam nữ này lại náo loạn với hộ sĩ bên ngoài, thì là lần đầu tiên Diệp Mặc gặp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1125

Thu Nạp Ngưng Thể

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Mặc, một gã hộ vệ vội vã nói:

- Diệp thành chủ, hai người này không có hẹn trước, thế nhưng bọn họ lại cứ nhất thiết muốn tiến vào bên trong tìm ngài, vì vậy chúng tôi mới ngăn bọn họ lại.

Diệp Mặc chính là Đan Vương thất phẩm đạt danh hiệu đệ nhất của đại hội Đan Vương, muốn nhờ hắn luyện đan, thì dù là miễn phí hỗ trợ thì cũng phải có hẹn trước, hơn nữa còn phải là người có thân phận. Không có hẹn trước mà muốn tìm hắn luyện đan thì đúng là rất khó khăn.

- Lâm Dị Bán bái kiến Diệp Đan Vương, đây là vợ của tiểu nhân tên gọi Từ Đồng.

Sau khi tên tu sĩ trung niên thấy Diệp Mặc thì liền vội vã ôm quyền nói.

Diệp Mặc quan sát hai người Lâm Dị Bán và Từ Đông này một chút, tướng mạo của Lâm Dị Bán rất bình thường, tướng người hơi lùn, hơn nữa tên gọi cũng thật quái dị. Nhưng Từ Đồng lại là một cô gái rất đẹp, thậm chí không thua gì Khâu Tuyết trong Thập mỹ Nam An. Hai người này sánh đôi cùng nhau khiến người khác có cảm giác không cân xứng, thế nhưng lại có vẻ rất là ân ái.

Diệp Mặc cũng ôm quyền đáp lại:

- Anh Lâm, bởi vì mấy ngày này là miễn phí hỗ trợ luyện đan, cho nên những người đến tìm tôi nhờ luyện đan rất nhiều, nếu như anh Lâm cũng muốn luyện đan, vậy thì có thể hẹn trước. Coi như là số người hẹn trước đã

đầy, thì tôi cũng có thể vì anh Lâm phá lệ mà luyện đan một lần.

Diệp Mặc mới vừa được tương phùng cũng Ninh Khinh Tuyết, cho nên đối với đôi vợ chồng tình cảm đằm thắm này có một loại cảm giác đồng cảm, vì thế phá lệ giúp họ một lần thì cũng không có vấn đề gì cả.

Lâm Dị Bán nghe được lời nói của Diệp Mặc, lập tức ôm quyên nói với Diệp Mặc:

- Đa tạ Diệp Đan Vương đã ưu ái, chỉ là Lâm mỗ cùng vợ đến đây cũng không phải vì muốn nhờ ngài hỗ trợ luyện đan, mà là có việc muốn cầu Diệp Đan Vương trợ giúp, nếu như Diệp Đan Vương không muốn, thì Lâm mỗ xin lập tức rời đi, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến ngài.

Lâm Dị Bán cũng không nói ra chuyện cần cầu Diệp Mặc là chuyện gì, thế nhưng Diệp Mặc cũng nhìn ra được nỗi khó khăn của y. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đã như vậy, anh cùng vợ theo tôi vào trong rồi hẵng nói.

- Đa tạ Diệp Đan Vương.

Lâm Dị Bán mừng rỡ, vội vã ôm quyền cám ơn Diệp Mặc.

Hai tên hộ vệ đều thấy Diệp Mặc đã đồng ý gặp hai vợ chồng kia, cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đứng canh giữ ngoài cửa. Về phần an toàn của Diệp Mặc, bọn họ rất yên tâm, cấm chế của đan phòng này, thì cho dù là tu sĩ Kiếp Biến cũng không thể nào động thủ với Diệp Mặc được.

Sau khi vào đan phòng, Diệp Mặc mời hai vợ chồng Lâm Dị Bán và Từ Đồng ngồi xuống, lúc này mới lên tiếng:

- Hai vị tìm tôi có chuyện gì, xin mời cứ nói.

- Diệp Đan Vương, tôi và vợ của mình muốn đến nương tựa ngài.

Lâm Dị Bán trực tiếp đứng lên khom người ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Thân là một tu sĩ Ngưng Thể thi lễ đối với một tu sĩ Nguyên Anh như Diệp Mặc, cho dù Diệp Mặc có thân phận là một Đan Vương, thì hắn cũng cần phải có một quyết tâm rất lớn.

Diệp Mặc từ chối cho ý kiến, hắn bây giờ là một Đan Vương thất phẩm. Cho nên người cần tìm đến nương tựa hắn nhiều lắm. Hắn căn bản là sẽ không lưu ý tới hai người tu sĩ Ngưng Thể như thế, huống chi người hắn đã đắc tội rất nhiều, ai biết được những người tìm tới nương tựa hắn là thật hay giả.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Lâm Dị Bán bỗng nhiên giơ một tay lên trời:

- Tôi Lâm Dị Bán thề với trời, nếu như ngày hôm nay tôi có nửa câu dối trá, thì sẽ vĩnh viễn không thể thành công độ kiếp, sẽ chịu hình phạt thần hồn câu diệt dưới lôi kiếp.

Diệp Mặc nghe thấy lời thề của Lâm Dị Bán, lập tức lộ vẻ cảm động. Đối với tu sĩ mà nói, hình phạt thần hồn câu diệt dưới lôi kiếp có thể nói chính là lời thề nặng nhất rồi.

Không đợi Diệp Mặc lên tiếng, Từ Đồng cũng đã lập lời thề:

- Tôi Từ Đồng cùng chồng xin thề, nếu như hai vợ chồng chúng tôi có nửa câu giả dối, Từ Đồng cũng xin chịu thần hồn câu diệt dưới lôi kiếp.

Diệp Mặc mời hai người tiếp tục ngồi xuống rồi mới lên tiếng hỏi:

- Coi như là cần tìm đến nương tựa tôi, thì hai người cũng không cần phải phát ra lời thề độc như vậy chứ? Tôi thấy có phải còn có chuyện gì khác hay không?

Lâm Dị Bán gật đầu:

- Vâng thưa Diệp Đan Vương. Bởi vì vợ chồng chúng tôi đã không còn

con đường nào khác để đi nữa rồi.

Nói xong y cũng không đợi Diệp Mặc hỏi, mà tiếp tục nói luôn:

- Tôi và vợ đều là người Lôi Vân Tông phải giết, cho nên đã phải lẩn trốn rất lâu, lần đại hội Đan Vương này của Đan thành. Hai vợ chồng chúng tôi vốn muốn đến tìm kiếm một ít đan dược, sau đó lại tiếp tục ẩn nấp mà cố gắng tu luyện. Không ngờ rằng lại bị người của Lôi Vân Tông phát hiện, chỉ là bọn họ không có cách nào động thủ ở Đan thành nên chúng tôi vẫn còn sống được đến giờ. Thế nhưng đại hội Đan Vương hiện đã kết thúc, hai chúng tôi cũng không thể ở lại mãi trong Đan thành được, chỉ có thể tới cầu Diệp Đan Vương che trở.

Không ngờ cũng là người đắc tội với Lôi Vân Tông, đồng thời Diệp Mặc cũng thầm cảm thán sự bá đạo của Lôi Vân Tông, cả hai người này đều là tu sĩ Ngưng Thể, vậy mà cũng bị bức đến nỗi không còn đường nào để đi. Diệp Mặc gật đầu lên tiếng hỏi:

- Đan Vương ở Đan thành nhiều như vậy, vì sao hết lần này đến lần khác hai người lại tìm đến tôi để mà nương tựa.

Lâm Dị Bán lập tức trả lời:

- Với tu vi của chúng tôi mà nói thì cũng chẳng là gì ở Đan thành, tìm tới những Đan Vương khác xin nương tựa thì cũng sẽ không được coi trọng, càng không thể vì chúng tôi mà đắc tội với một tông môn chín sao, còn Diệp Đan Vương ngài không chỉ là một Đan Vương thất phẩm, hơn nữa còn là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, cho nên chúng tôi nghĩ ngài khẳng định sẽ cần người hỗ trợ, vì thế chúng tôi mới tìm tới ngài...

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Người khác không muốn đắc tội với một tông môn chín sao, mà bản thân tôi tuy là một Đan Vương thất phẩm thế nhưng cũng chỉ là một tu sĩ tu vi Nguyên Anh mà thôi, vậy thì tôi dựa vào cái gì mà đắc tội với Lôi Vân

Tông bây giờ?

Lúc này Từ Đồng bỗng nhiên lến tiếng:

- Năm ngày trước, trên tấm bia bạch ngọc của Bia đề danh Kim Đan thuộc thành Nam An đã hiện lên tên của Diệp Đan Vương. Hiện giờ ngài đã là người đứng đầu trên Bia đề danh Kim Đan. Nghe đồn rằng sau khi Diệp Đan Vương sau khi đề danh liền đột nhiên rời khỏi thành Nam An. Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông đã bị giết tại Vô Tâm Hải, còn đêm hôm đó Lôi Vân Tông cũng đã điều tra ở thành Nam An, biết đến đối tượng hoài nghi là Mạc Ảnh, mà tên của Diệp Đan Vương đọc ngược lại cùng đồng âm với Mạc Ảnh, vì thế cũng không chỉ có chúng tôi mà rất nhiều người cũng đều nghĩ cái chết của Điền Ngạo Phong có quan hệ với Diệp Đan Vương...

Diệp Mặc bỗng nhiên cười ha ha nói:

- Tốt, đã như vậy thì hai người cùng tôi trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành. Chúng ta đều có chúng một kẻ thù, vì thế chúng ta chính là bạn. Nguyên tắc của tôi luôn là 'Người kính ta một thước, ta kính người một trượng'.

Còn có một câu mà Diệp Mặc không có nói ra, đó chính là 'Mày hại ta một lần, ta sẽ trả lại mày mười lần'. Chỉ là lời này cũng không cần phải nói ra, Lâm Dị Bán và Từ Đồng đều tự hiểu rõ.

Đối với chyện mình đã giết Điền Ngạo Phong, Diệp Mặc cũng không cần tiếp tục che giấu nữa. Ngay cả Lâm Dị Bán cũng biết rồi, thì Lôi Vân Tông lẽ nào lại không biết gì, đó là chuyện không thể nào.

Chờ sau khi hai người rời khỏi, Diệp Mặc bắt đầu nghĩ đến chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành. Tuy rằng biết Lâm Dị Bán và Từ Đồng thật sự là đến nương tựa mình, nhưng tu vi của chính mình và bọn họ chênh lệch quá lớn, đôi khi đây là một khuyết điểm. Dù sao hắn cũng không hiểu hai người kia lắm, bởi vì có tu vi chênh lệch này, có đôi khi một số chuyện bí mật của mình, trái lại không tiện tìm hai người hỗ trợ Diệp Mặc thở dài, mình nên đưa hai người đến Mặc Nguyệt Chi Thành trước thì hơn. Còn về phần sau

khi kết thúc hoàn toàn đại hội Đan Vương, thì hắn muốn đi tìm 'Dược Vương Linh Mạch', việc này vẫn là không nói với người khác thì tốt hơn.

Không đợi Diệp Mặc nghĩ ra làm sao đi Đại Chú sơn, thì Cảnh Anh Ly đã dẫn theo Duẫn Phán Điệp đi tới.

Diệp Mặc vội vã đứng lên, đối với Cảnh Anh Ly thì hắn vô cùng cảm kích, bởi vì nếu không có cô thì bản thân sẽ không thể có được vị trí hiện tại.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc đứng lên, lập tức cười khoát tay:

- Tôi biết anh muốn cảm ơn tôi. Nhưng mà không cần thiết, anh đã giúp tôi luyện chế đan dược, hơn nữa sau này không chừng tôi còn có thể đến tìm anh nhờ hỗ trợ, còn hôm nay là tôi đưa Duẫn Phán Điệp sư muội đến tìm anh.

Hiện giờ biểu hiện của Duẫn Phán Điệp đối với Diệp Mặc không còn tiêu sái như khi ở Vẫn Chân Điện nữa, mà còn có chút xấu hổ hướng đến Diệp Mặc thi lễ rồi nói:

- Lần trước ở cấm địa Vẫn Chân, xin được đa tạ ân cứu mạng của Diệp sư huynh, Phán Điệp lúc trước có nhiều điều không phải, xin Diệp sư huynh bỏ qua cho...

Diệp Mặc mời hai người ngồi xuống rồi cười nói:

- Việc nhỏ này hà tất phải để tâm như vậy, hơn nữa lúc trước cũng là chúng ta hiểu lầm nhau mà thôi, Duẫn sư muội không cần để ở trong lòng.

- Đúng rồi, chúc mừng anh được tương phùng với vợ của mình, Ninh Khinh Tuyết thật sự rất xinh đẹp.

Cảnh Anh Ly thấy Duẫn Phán Điệp chỉ nói một câu, không thể làm gì khác hơn là chủ động chuyển đề tài.

Nói đến chuyện được trùng phùng với Ninh Khinh Tuyết, Diệp Mặc lại

cảm thấy biết ơn Cảnh Anh Ly, chỉ là hắn có cảm giác dường như Cảnh Anh Ly có tâm sự. Cho nên vốn dự định rủ Cảnh Anh Ly cùng đi đến Đại Chú sơn, thế nhưng hiện giờ chỉ có thể tạm thời đem ý niệm này chôn xuống dưới.

Sau khi ba người nói chuyện mấy câu, Cảnh Anh Ly và Duẫn Phán Điệp đứng lên cáo từ. Lúc này Diệp Mặc lại xuất hiện một cảm giác buồn vô cớ, hắn cảm giác giữa mình và Cảnh Anh Ly trong lúc này đã không còn có loại ăn ý như trước nữa.

Đêm đó Diệp Mặc và Kỷ Bẩm tâm tình cả một đêm, rồi lại đến chỗ của thành chủ Nguyệt Kỳ Siêu cùng vài tên Đan Vương đàm luận về đan đạo, đồng thời cũng đem phương pháp luyện chế 'Chức Thần đan' truyền cho Nguyệt Kỳ Siêu. Tuy rằng truyền thừa của Diệp Mặc là đến từ 'Tam sinh quyết', thế nhưng cùng Nguyệt Kỳ Siêu và mấy vị Đan Vương kia đàm luận với nhau mấy ngày, hắn cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Thấy Triệu Thuận Thiên vẫn chưa quay lại, Diệp Mặc còn cố ý hỏi thăm một chút. Thẩm Nghiễn Thanh nói cho hắn biết, Đan Vương Trường Thuận có chút việc cho nên phải rời khỏi Đan thành một thời gian, cho nên Diệp Mặc không cần hỏi nữa cũng biết, chắc chắn là Mạc Hữu Thâm đã nhận ra mình rồi, cho nên y cùng Đan Vương Trường Thuận mới muốn tránh mình.

Cái tên Mạc Hữu Thâm này không biết đã gặp được cơ duyên gì, mà lại có thể được Đan Vương Trường Thuận thu nhận và ưu ái như vậy.

Rời khỏi phủ thành chủ của Đan thành, Diệp Mặc cũng mang theo một viên ‘Hóa Tang đan’. Chưa cần nói đến Nguyệt Kỳ Siêu muốn Diệp Mặc phân giải hoàn mỹ ra phương thuốc của ‘Hóa tang đan’, thì chính Diệp Mặc cũng muốn phân giải ra cái phương thuốc của ‘Hóa tang đan’ này. Từ cách nói truyện của Ngân Nguyệt thành chủ, Diệp Mặc mơ hồ cảm giác được Nguyệt Kỳ Siêu biết được hắn có phương thuốc của 'Thiên Hoa Đan', thế nhưng Nguyệt Kỳ Siêu không nhắc đến, thì Diệp Mặc cũng không nói ra.

Diệp Mặc lại lần nữa đi tới nơi ở của Lục Vô Hổ, nhưng vẫn chỉ thấy

một khoảng không, Lục Vô Hổ sau khi rời khỏi hội trường Đan thành, hình như còn chưa trở về.

Rơi vào đường cùng, Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là mang theo Lâm Dị Bán và Từ Đồng về nơi ở của mình, sau khi sắp xếp cho Lâm Dị Bán và Từ Đồng, hắn chuẩn bị đi Đại Chú sơn một chuyến.

Việc đi đến Đại Chú sơn, Diệp Mặc ngoài trừ Ninh Khinh Tuyết thì cũng không hề nói cho bất cứ ai. Coi như là Cố Mân Tiềm hắn cũng không nói, bởi vì Diệp Mặc biết Cố Mân Tiềm mặc dù có tu vi Hư Thần, thế nhưng sức chiến đấu của y cũng rất bình thường, sở trường của y chủ yếu chỉ ở luyện đan mà thôi.

- Anh lại muốn đi?

Ninh Khinh Tuyết đối với Diệp Mặc cũng rất lo lắng, cô biết tình cảnh lúc này của Diệp Mặc, cho nên không hề muốn Diệp Mặc đơn độc rời khỏi Đan thành.

Thế nhưng Diệp Mặc hiểu rõ, hắn phải nhanh chóng tấn cấp lên tu vi Hư Thần, nếu chỉ dựa vào cách liều mạng tu luyện thì không thể được. Hắn mặc dù có 'Tam sinh quyết', thế nhưng lại cần có quá nhiều linh khí để tu luyện, không có 'Khổ trúc' hỗ trợ thì đừng nghĩ đến việc nhanh chóng tấn cấp. Mà 'Khổ trúc' không có linh mạch, thì hiện tại cũng không có giúp được gì cho hắn cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1126

Không Tiếc Bất Cứ Giá Nào

Khiến cho tất cả những người trong Đan thành không ngờ chính là, rất nhiều người muốn tiếp tục thỉnh cầu Diệp Mặc luyện đan đều nhận được một tin, đó chính là Diệp Mặc vừa mới đoạt được ngôi vị quán quân trong đại hội đan vương lại bế quan trong chính chỗ ở của mình, nghe nói muốn công kích Nguyên Anh hậu kỳ.

Hơn nữa hắn còn mời Kỷ Bẩm – môn chủ của Vạn Trận môn đến bố trí một đại trận phòng ngự cấp tám, có thể nói trong Đan thành bây giờ trừ đan hội và phủ thành chủ ra, thì tiểu viện của Diệp Mặc có phòng ngự cao nhất. Một đại trận phòng ngự cấp tám, còn có cả hai thủ hạ tu vi Ngưng Thể, đừng nói đây là Đan thành, cho dù không phải là Đan thành, cũng không có ai dám đến cửa kiếm chuyện.

Lúc này rất nhiều người dường như đã hiểu được, tại sao sau khi kết thúc Đại hội đan vương, Diệp Mặc lại nói một năm sau Mặc Nguyệt Chi Thành mới có Chức Thần đan để bán, hóa ra hắn muốn bế quan công kích Nguyên Anh hậu kì. Với tu vi Nguyên Anh tầng thứ năm bây giờ của hắn muốn tu luyện lên Nguyên Anh tầng thứ bảy, cho dù là tư chất có tốt đi nữa, thời gian một năm phỏng chừng cũng có chút quá sức.

…

Diệp Mặc bế quan công kích Nguyên Anh hậu kì ở Đan thành, bực mình nhất lại chính là Điền Cực của Lôi Vân tông. Nhưng Vô Cực tông cũng lại không có tin tức gì, thế nhưng Điền Cực một lòng quyết tâm muốn giết chết Diệp Mặc, vì báo thù cho đồ đệ Điền Ngạo Phong của mình.

Lúc này chỗ ở của Lôi Vân tông ở Đan thành, mấy trưởng lão tu vi Ngưng Thể trở lên, thậm chí là hai tu sĩ Hóa Chân và Phó môn chủ cũng có mặt.

Vì vấn đề thân phận của Diệp Mặc, Lôi Vân tông đã có một bộ phận trưởng lão có chút lay động về chuyện có nhất định phải giết Diệp Mặc hay không.

- Đây đã không phải là chuyện báo thù cho Ngạo Phong nữa rồi, bây giờ Ngạo Phong là do Diệp Mặc giết, bất cứ ai cũng đã biết, nếu như chúng ta vì thân phận của Diệp Mặc mà không báo thù nữa, thì Lôi Vân tông chúng ta sau này cũng không thể đứng vững được Nam An châu, cũng không cần nói đến tông môn chín sao của mình nữa.

Một tên tu sĩ mặt trắng không râu đứng ra lạnh lùng nói, người này rõ ràng là một tu sĩ Thừa Đỉnh rồi.

- Tôi đồng ý với ý liến của Chung trưởng lão, huống chi chúng ta vẫn truy giết Lâm Dị Bán và Từ Đồng bây giờ cũng bên cạnh Diệp Mặc, nếu như chúng ra không giết Diệp Mặc, còn có thể vững chân trên đất Nam An châu sao? Làm sao tông môn chín sao có thể ngẩng đầu lên được?

Một trưởng lão tu vi Thừa Đỉnh cũng lập tức phụ họa thêm lời nói của tu sĩ không râu Phó môn chủ của Lôi Vân tông Khương Kiến Âu gật gật đầu, chuyện Diệp Mặc giết Điền Ngạo Phong, bây giờ phỏng chừng cũng có rất nhiều người đoán ra rồi, hơn nữa hắn còn đứng thứ nhất trên bia đề danh Kim Đan. Thậm chí tên của hắn còn xuất hiện trên tấm bia bạch ngọc.

Nếu như Lôi Vân tông vì thân phận địa vị hiện tại của Diệp Mặc mà buông tha không đuổi giết hắn. Lôi Vân tông đúng là thanh thế bị rớt xuống thảm hại, đây cũng đã không phải là chuyện báo thù cho Điền Ngạo Phong nữa rồi.

- Vô Cực tông là con rùa rụt đầu, Diệp Mặc giết đệ tử nòng cốt Viên Quan Nam của bọn họ, không ngờ bây giờ lại không có chút động tĩnh gì,

đúng là hành vi thật trơ trẽn.

Vị trưởng lão họ Chung bỗng nhiên nhắc đến Vô Cực tông, rõ ràng rất khinh bỉ với cách làm bặt tăm tin tức của Vô Cực tông.

Khương Kiến Âu nhìn Chung trưởng lão một cái, giọng lạnh nhạt:

- Chung trưởng lão nếu như cho rằng Vô Cực tông như vậy là sai rồi. Tôi khẳng định Vô Cực tông còn muốn giết Diệp Mặc hơn chúng ta. Nhưng bọn họ căn bản cũng không cần khua chiêng múa trống như chúng ta.

- Khương môn chủ nói rất đúng, tông chủ Vô Cực tông là Dương Phí Thành, còn cả trưởng lão Hóa Chân Hạ Lâm đều là những người giỏi về kế sách, bây giờ Viên Quan Nam bị Diệp Mặc giết, tất cả mọi người đều biết, bọn họ lại càng không thể nào làm ầm lên. Cho nên bọn họ không cùng với chúng ta đi giết Diệp Mặc, là vì căn bản không muốn đắc tội với thành chủ của Đan thành và Kỷ Bẩm của Vạn Trận môn.

Lúc này lại có một vị trưởng lão nói theo.

Chung trưởng lão lạnh lùng nói:

- Vẫn là dựa theo những gì với La trưởng lão nói, Vô Cực tông đó chỉ là con rùa rụt đầu, không dám báo thù mà thôi.

- Hừ, Chung trưởng lão, người ta không muốn đắc tội với Đan thành, không phải muốn làm con rùa rụt đầu, tôi dám chắc rằng, môn chủ của Vô Cực tông lại càng muốn giết Diệp Mặc hơn chúng ta. Chỉ có điều anh ta không cần lộ liễu giết hắn, chỉ cần ngấm ngầm là được rồi.

La trưởng lão không chút do dự đáp lại một câu.

Thấy Chung trưởng lão vẫn còn muốn nói gì nữa, Khương Kiến Âu khua tay nói:

- La trưởng lão nói không sai, tâm trạng bọn họ muốn giết Diệp Mặc

cũng không kém hơn chúng ta, cho nên điểm này không cần nghi ngờ.

- Chúng ta có phải có thể tung chuyện Diệp Mặc giết Viên Quan Nam hay không, nếu như vậy Vô Cực tông có thể hợp tác với chúng ta rồi?

Một tu sĩ Ngưng Thể nói nhỏ đề nghị.

- Không cần.

Khương Kiến Âu khua tay nói:

- Đối với chúng ta mà nói chỉ cần giết được Diệp Mặc là được rồi, Vô Cực tông giết thì cũng là giết, chúng ta giết thì cũng là giết, cái này không quan trọng. Một khi chúng ra tiết lộ Vô Cực tông, ngược lại lại khiến Diệp Mặc càng đề phòng. Còn nữa, lúc trước chuyện đề nghị đến Mặc Nguyệt Chi Thành làm loạn cũng không cần nữa, chỉ cần Diệp Mặc chưa chết, thì chúng ta cũng không thể động đến địa bàn của hắn. Hơn nữa Nguyệt Kỳ Siêu đứng sau lưng hắn, chúng ta không thể không đề phòng, huống hồ trước khi Diệp Mặc đến đan hội cũng đã nói chuyện rất lâu với Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai, có thể thấy Thanh Mộng trai rất có thiện cảm với Diệp Mặc.

…

Vô Cực tông dường như có ý không cần nắm được Diệp Mặc, sớm đã rút lui khỏi Đan thành. Nhưng đúng như dự đoán của Khương Kiến Âu, tông chủ Dương Phí Thành của Vô Cực tông lúc này lại bộ mặt âm trầm nhìn vài vị trưởng lão của Vô Cực tông.

Diệp Mặc giết đệ tử thiên tài Viên Quan Nam của Vô Cực tông, không ngờ có trưởng lão nói không thể gây rắc rối cho Diệp Mặc, lẽ nào lại như vậy.

Dường như hiểu được ý tứ của Dương Phí Thành, một tu sĩ Thừa Đỉnh đứng ra nói:

- Thành tựu của Diệp Mặc đã thành rồi, muốn đường đường chính chính

giết hắn rõ ràng không thực tế. Lôi Vân tông làm như vậy là vạn bất đắc dĩ, chúng ra lại không cần. Nhưng hắn có Mặc Nguyệt Chi thành, mặc dù chúng ta không có cách nào trực tiếp đối phó với Mặc Nguyệt Chi Thành, hắn cuối cùng cũng trở về Mặc Nguyệt Chi Thành. Tôi có hai cách, một là chúng ta vừa coi chừng Diệp Mặc, chỉ cần đợi hắn về đến Mặc Nguyệt Chi thành, liền ngầm ra tay, chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh, cho dù bên cạnh hắn có Ngưng Thể hộ vệ, chúng ta muốn giết hắn cũng dễ như trở bàn tay.

Dương Phí Thành gật đầu:

- Phùng Mộc Dung, anh nói tiếp đi.

Tu sĩ Ngưng Thể tên Phùng Mộc Dung điềm đạm nói:

- Thứ hai, Diệp Mặc đến Nam An châu cũng chưa được lâu, cô Ninh Khinh Tuyết dường như cũng vào Phiêu Miểu tiên trì cũng chưa lâu, tôi nghĩ có phải bọn họ cùng đến từ một nơi hay không? Chúng ta chỉ cần điều tra còn có ai quen biết với Diệp Mặc nữa không, thậm chí có quan hệ rất tốt, sau đó hạ thủ những người này. Nếu là báo thù, thì không phải màng đến thủ đoạn.

Dương Phí Thành gật đầu:

- Không sai, cách này rất hay, Phùng trưởng lão, việc này cứ giao cho anh giải quyết đi. Nhưng đừng lộ chút gì về chuyện Diệp Mặc giết Viên Quan Nam, về chuyện Viên Quan Nam bị giết bây giờ cũng tạm thời không điều tra nữa. Tên Diệp Mặc giỏi ẩn nấp, muốn ở Đan thành phòng thủ hắn phỏng chừng cũng không thực tế lắm.

- Vâng.

Phùng Mộc Dung ôm quyền nói:

- Thực ra tôi đã cho người đi điều tra rồi, kết quả đã điều tra ra, chỉ có điều bây giờ vẫn chưa truyền đến đây mà thôi.

Không đợi Dương Phí Thành nói, một tu sĩ Hóa Chân bên cạnh cũng khua tay nói:

- Lập tức sẽ có kết quả truyền đến.

- Rõ, Hạ sư thúc tổ.

Vị tu sĩ Thừa Đỉnh sau khi nói xong, lập tức phát ra một đường tin truyền đi, chỉ một lát sau, một phi kiếm truyền tin liền rơi vào tay gã. Sau khi gã thoáng nhìn truyền tin trên phi kiếm xong, lập tức khom người nói:

- Lúc trước đi cùng Ninh Khinh Tuyết còn có bốn người con gái khác, trong đó có Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi của tông môn chín sao Huyền Băng phái, còn Vân Tử Y và Lạc Phi lại đến tông môn bảy sao Kiếm Cốc.

Dương Phí Thành nhíu mày, bỗng nhiên nói:

- Lập tức chuẩn bị lễ vật đến hai môn phái đó, cầu hôn bốn đệ tử cho đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông ta. Tặng cho Huyền Băng phái một viên Chân Linh đan cộng thêm một linh mạch, về phần Kiếm Cốc thì làm phiền Hạ sư thúc một chuyến.

Mấy vị trưởng lão còn đang ngồi họp đều hít sâu một hơi, môn chủ nói ra cái giá quá cao rồi, cả Vô Cực tông cũng chỉ có một linh mạch trung phẩm, cộng thêm sáu linh mạch hạ phẩm, mà lại đi tặng cho người khác một linh mạch. Đồ sính lễ này quả thực xưa nay chưa từng có, huống chi còn có cả một viên Chân Linh đan. Chân Linh đan lại là đan dược thiên cấp cửu phẩm, là đan dược để tu sĩ Kiếp Biến thăng cấp lên Hóa Chân, có thể nói một viên có thể trị giá một môn phái bảy sao rồi.

Không cần phải nói một Viên Nam Quan, cho dù là mấy tên Viên Nam Quan cũng không chắc đã xứng với cái giá này, hơn nữa cái giá này cũng không phải là trực tiếp muốn lấy cái mạng của Diệp Mặc. Nhưng bây giờ môn chủ Dương Phí Thành và trưởng lão Hóa Chân một lòng muốn giết Diệp Mặc bằng được, trưởng lão còn lại cho dù có muốn phản đối, cũng

không dám nói ra.

Đến cả những đồ quý giá như này, môn chủ đến chớp mắt cũng không chớp liền tặng đi, rõ ràng đã hận Diệp Mặc thấu xương rồi, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào. Về chuyện để một tu sĩ Hóa Chân như Hạ Lâm đến Kiếm Cốc, hoàn toàn là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn. Rõ ràng một tu sĩ Hóa Chân quá bộ đến tông môn bảy sao, tông môn bảy sao đó làm gì còn có đường phản kháng.

…

Diệp Mặc rõ ràng không biết Lôi Vân tông và Vô Cực tông đang làm cái gì, lúc này hắn đã rời khỏi cách Đan thành khoảng mấy trăm dặm rồi.

Vì Ninh Khinh Tuyết ở lại Đan thành, vì đề phòng chẳng may, Diệp Mặc vẫn cố ý mời Kỷ Bẩm giúp hắn bố trí một trận pháp phòng ngự cấp tám.

Đại Chú Sơn cách Đan thành không gần, nhưng so với Nam An Châu rộng lớn cũng không tính là xa. Cho dù là Diệp Mặc cũng mất ba ngày, mới đến được một thôn trấn gần với Đại Chú Sơn nhất là Mãng Sơn trấn.

Lúc này Diệp Mặc đeo Cửu biến vào, biến thành một người đàn ông mặt đầy râu. Vùng này là vùng linh khí không được đầy đủ lắm, tu sĩ qua lại cao nhất cũng chỉ là tu vi Nguyên Anh, cho nên Diệp Mặc đeo Cửu biến, cũng không sợ người khác phát hiện ra.

Diệp Mặc sau khi tiến vào Mãng Sơn trấn, liền cảm thấy kiến trúc và nhân khí ở đây quả thực không xứng đôi. Rất nhiều kiến trúc rất xa hoa, thậm chí rất sang trọng, nhưng người thì lại không nhiều. Tuyệt đại đa số vẫn còn là một số tu sĩ Trúc cơ. Cho dù là tu sĩ Kim Đan cũng không nhiều, còn tu sĩ Nguyên Anh, hắn thỉnh thoảng mới gặp được một vài người mà thôi.

Để bản thân mình không lộ vẻ đặc biệt, Diệp Mặc lại đem tu vi ở mình

biểu hiện ở mức Trúc Cơ hậu kỳ.

Diệp Mặc chỉ biết cha của Cận Chỉ Hằng là Cận Tiên Quý sau khi đến Đại Chú Sơn tìm linh mạch dược vương, thì cũng không quay về nữa, còn có phải rơi xuống Đại Chú Sơn không thì Diệp Mặc hắn cũng không biết.

Phạm vi Đại Chú Sơn mấy trăm dặm, Diệp Mặc biết trong một khu vực rộng mấy trăm dặm tìm một linh mạch, rõ ràng là vô cùng khó. Mặc dù hắn nhiều lần hỏi thăm Cận Chỉ Hằng, nhưng Cận Chỉ Hằng lúc đó lại quá nhỏ, căn bản nói không rõ. Hơn nữa năm đó người đi cùng cha của Cận Chỉ Hằng đến Đại Chú Sơn cũng không quay trở về, cho nên muốn hỏi người khác, cũng không có chỗ nào có thể hỏi được.

- Anh bạn có phải đến Đại Chú Sơn tìm di tích thượng cổ không?

Diệp Mặc vừa mới vào Mãng Sơn trấn, một gã tu sĩ Trúc Cơ xấu xí không biết từ chỗ nào chạy đến trước mặt Diệp Mặc nhỏ giọng hỏi.

Diệp Mặc trong lòng sửng sốt, chẳng lẽ di tích thượng cổ của Đại Chú Sơn người đi đầy đường cũng biết rồi sao? Như vậy thì còn tìm cái quái gì nữa.

Trong một góc mà Diệp Mặc không để ý đến, một tu sĩ Trúc Cơ bình thường sau khi thấy Diệp Mặc, nhất thời vẻ mặt vui mừng, lập tức xoay người như không có chuyện gì mà rời đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1127

Dược Hương Trong Đầm Chú Hà

Đại Chú Sơn có di tích thượng cổ sao?

Sau một hồi lâu Diệp Mặc mới lên tiếng hỏi.

Tên tu sĩ Trúc Cơ xấu xí sửng sốt một chút, lát sau mới định thần lại, có chút hiểu ra:

- Hóa ra anh bạn không phải tới đây vì di tích, thế nhưng Đại Chú Sơn đúng là có di tích …

- Hầu Tiêm, anh lại ở đó lừa gạt người ta rồi.

Một tên thanh niên anh tuấn vóc dáng thon dài đi tới trước mặt Diệp Mặc, ôm quyền nói:

- Anh chắc là mới tới trấn Mãng Sơn phải không, không nên tin lời của Hầu Tiêm nói, anh ta khoác lác đấy, làm gì có nhiều di tích như vậy.

Tên tu sĩ Trúc Cơ xấu xi thấy tên thanh niên anh tuấn này, lập tức biến sắc, thậm chí còn không chào hỏi Diệp Mặc đã xoay người đi rồi, chỉ chốc lát đã không còn thấy đâu nữa.

Diệp Mặc quan sát người thanh niên anh tuần này một chút, tu vi của y cũng là Trúc Cơ, hơn nữa đã là Trúc Cơ đại viên mãn, thoạt nhìn thì thái độ làm người cũng rất chân thành. Thế nhưng Diệp Mặc cảm giác lời nói của y cũng không chân thực bằng cái người tên Hầu Tiêm kia, đây cũng không phải là vì hắn có lý do gì đó, mà chỉ hoàn toàn dựa vào trực giác mà thôi.

- Anh lần đầu tiên đến trấn Mãng Sơn đúng không? Tôi là Đoàn Diệc

Thái, đã ở trấn Mãng Sơn này nhiều ngày rồi. Người vừa rồi tên là Hầu Tiêm, chuyên môn lừa gạt những tu sĩ mới tới từ bên ngoài, anh bạn không nên tin hắn.

Đoàn Diệc Thái dùng giọng nói hòa hoãn, mặt mỉm cười, làm cho người nghe có cảm giác chân thành hơn người tên Hầu Tiêm nhiều lắm.

Diệp Mặc ôm quyền hỏi lại:

- Vậy xin hỏi anh Đoàn, ở Đại Chú Sơn này có thật là có di tích thượng cổ hay không?

Đoàn Diệc Thái khẽ cười:

- Điểm ấy thì có thể nói là Hầu Tiêm cũng không hoàn toàn lừa anh bạn, di tích thượng cổ của Đại Chú Sơn thì mọi người đều biết, thế nhưng không phải là chuyện của hiện tại rồi, mà đó là việc của mười năm trước. Mười năm trước, ở Đại Chú Sơn truyền ra sự việc phát hiện một di tích thượng cổ, khiến rất nhiều tu sĩ đều đến đây để tìm kiếm di tích. Sau này tu sĩ đến đây để tìm kiếm di tích thượng cổ ngày càng nhiều, cuối cùng hội tụ lại trở thành phường thị quy mô nhỏ, đó cũng chính là thời gian mà trấn Mãng Sơn được thành lập.

- Đã như vậy tại sao còn nói chuyện này là gạt người?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

Đoàn Diệc Thái lắc đầu:

- Bởi vì di tích thượng cổ không có thực, sáu năm trước ở những người tìm kiếm di tích cuối cùng cũng tìm được một hồ dung nham rất lớn. Hầu như các tu sĩ khác đều cho rằng đó chính là lối vào, kết quả là hồ dung nham này đột nhiên lại nổ tung, tất cả các tu sĩ đó đều không một ai trở về. Lúc đó số lượng tu sĩ chết cũng phải hơn vạn người, cho dù là đến tận bây giờ, cũng có thể đến phía bên ngoài hồ dung nham tìm kiếm được một ít pháp bảo cùng hài cốt của những tu sĩ đó. Nếu người nào có vận khí tốt, thậm chí còn

có thể tìm được một cái nhẫn trữ vật của các Kim Đan cao thủ.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc rằng có lẽ ông nội của Cận Chỉ Hằng cũng là bị người khác lừa gạt, đi tới cái nơi mà căn bản là không phải di tích thượng cổ, kết quả là để lại mạng ở hồ dung nham.

Đoàn Diệc Thái lại tiếp tục giải thích:

- Sau khi hồ dung nham phát nổ, cũng có rất nhiều cao nhân đến kiểm tra, thậm chí còn có cả một tu sĩ Hóa Chân, thế nhưng không có tra ra được gì cả. Ban đầu còn có người đến tìm kiếm pháp bảo và nhẫn trữ vật của các tu sĩ đã chết, nhưng sau này cũng ít dần đi.

Hóa ra là như vậy, cuối cùng Diệp Mặc cũng hiểu rõ vì sao trấn Mãng Sơn lại có thể xây dựng tốt như vậy, mà người ở đây lại không có bao nhiêu. Thế nhưng linh khí ở đây thiếu thốn, thì có vẻ cũng không phải là nơi có 'Dược Vương linh mạch'.

Diệp Mặc khẳng định những lời này của Đoàn Diệc Thái không phải là giả, bởi vì hắn đều có thể đi hỏi người khác bất cứ khi nào.

Khi Diệp Mặc nghĩ rằng mình nên rời khỏi đây, Đoàn Diệc Thái lại cười ngăn cản Diệp Mặc lại rồi nói:

- Tuy rằng tin đồn Đại Chú Sơn có di tích thượng cổ là giả, thế nhưng cách Đại Chú Sơn không xa, thì lại có một nơi có thứ tốt.

Thấy Diệp Mặc bị lời nói của mình giữ chân lại, Đoàn Diệc Thái liền thong thả nói tiếp:

- Ở đây cũng không phải là chỗ nói chuyện, mời anh bạn theo tôi.

Diệp Mặc là một tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, đương nhiên sẽ không sợ Đoàn Diệc Thái có ý đồ gì với hắn, cho nên cũng không cần hỏi gì mà liền đi theo y.

Đoàn Diệc Thái đối với thái độ này của Diệp Mặc rất hài lòng, hai người cũng không đi xa đã tới một ngôi nhà gỗ rất xa hoa. Hơn nữa ngôi nhà gỗ này còn có một tụ linh trận rất tốt, có thể nói là tốt nhất ở trấn Mãng Sơn này rồi.

Sau khi đi vào, Diệp Mặc mới biết được nơi này là một Linh tức lâu, rất nhiều tu sĩ đều đến đây nghỉ ngơi, thậm chí là đến đàm luận. Có mấy tu sĩ Trúc Cơ còn đang cao giọng bàn tán về đại hội Đan Vương ở Đan Thành mấy ngày trước. Diệp Mặc và Đoàn Diệc Thái chậm rãi bước lên tầng trên, nhưng vẫn chú ý nghe mấy người kia nói chuyện.

- Anh Hồng, anh nói Diệp Đan Vương kia thực sự lợi hại như vậy sao?

Một cô gái trên mặt có một vết sẹo nghe được lão già gầy gò kia nói khoác, liền không nhịn được hỏi một câu.

Lão già gầy gò còn đang khoác lác cũng không nhìn cô gái trung niên, mà lớn tiếng nói:

- Đâu chỉ là lợi hại, lúc đó mọi người đều cho rằng hắn chỉ là một Linh đan sư thất phẩm, hơn nữa còn không có cả mồi lửa kỳ dị, ngay cả đan hỏa cũng không có, thế nhưng hắn không chỉ đạt được danh hiệu đệ nhất ở vòng thứ nhất và thứ hai của cuộc thi, lại ở trên 'Mười hai bậc Đan Vương' lấy ra 'Tử Quỳ hỏa' một đường tiến tới, không có một Đan Vương nào có thể so sánh được. Ngay cả Đan Vương Bán Tiên - Từ Bán Xương cũng thất bại dưới tay hắn.

- Tôi còn nghe nói là có một Đan Vương tên là Cửu Kiền nữa mà? Tựa hồ cũng không có kém hơn so với Diệp Đan Vương đúng không?

Một tu sĩ bên cạnh lại gần nói một câu.

Biểu tình của lão già gầy gò càng trở nên đặc sắc:

- Đúng thế, Đan Vương Cửu Kiền cũng là một người rất giỏi, tham gia cuộc thi với thân phận là một Linh đan sư cửu phẩm, kỳ thực y là một Đan

Vương lục phẩm. Ở 'Đan bậc' thứ mười còn lấy ra thiên hỏa ‘Nhất đóa tử viêm’…

Nghe được lão già kia nói đến 'Nhất đóa tử viêm', rất nhiều tu sĩ đều âm thầm líu lưỡi, hiển nhiên là loại mồi lửa này bọn họ chỉ được nghe nói đến mà thôi.

Lão già càng được thể văng nước bọt tung tóe:

- Nhưng cùng lúc đó, Đan Vương thất phẩm Diệp Mặc cũng duỗi tay lấy ra một mồi lửa khác, các người biết đó là mồi lửa gì không…

- Là mồi lửa gì thế?

Vài tên tu sĩ nhập tâm nghe chuyện, liền vô thức hỏi một câu.

- Hắc hắc, đó cũng chính là một thiên hỏa, chính là 'Vụ Liên Tâm hỏa'. Cuối cùng Diệp Đan Vương dùng 'Vụ Liên Tâm hỏa' luyện chế ra đan dược Thiên cấp thất phẩm, còn Cửu Kiền thì luyện chế thất bại.

Lão già gầy gò nói đến đây, những tu sĩ trong phòng đều thở dài một tiếng.

- Anh Hồng, làm sao anh có thể biết rõ như thế.

Lại có một tu sĩ lên tiếng hỏi.

Lão già gầy gò liền đắc ý nhướng mày nói:

- Bởi vì ta có đến xem đại hội Đan Vương, khi đó tôi cũng chỉ đứng cách Diệp Đan Vương có mấy trượng mà thôi.

Lúc này cô gái mặt sẹo bỗng nhiên lại đứng lên run giọng hỏi:

- Anh Hồng, anh mới vừa nói cái người Diệp Đan Vương kia tên là Diệp Mặc sao? Thực sự là Diệp Mặc?

Lão già gầy gò thản nhiên nói:

- Khẳng định là Diệp Mặc, hắn dùng tên giả Lạc Tiểu Mặc, sau lại thừa nhận chính mình là Diệp Mặc, hơn nữa hắn còn có một thành trì của riêng mình gọi là Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Tôi sẽ không nói khoác, lúc đó ở đại hội Đan Vương của Đan Thành có nhiều người xem như vậy, cô không tin thì có thể lại đi hỏi, lúc đó sẽ biết Hồng Bát Công tôi có phải là kẻ khoác lác hay không?

Biểu tình cô gái mặt sẹo rất kích động, giọng nói trở lên run rẩy:

- Anh Hồng, anh có thể cho tôi xem bức họa của Diệp Đan Vương được không, tôi có thể cho anh linh thạch.

Diệp Mặc nghi hoặc liền vận dụng thần thức nhìn cô gái đang kích động kia một chút, hắn cũng không hiểu là cô vì sao phải kích động vì một Đan Vương không có quan hệ gì với mình chứ. Tu sĩ của Tu Chân giới cũng là người có lý tính, nhưng cô gái này thì chưa có thấy qua mình thì đâu thể nào sùng bái mình được?

Diệp Mặc tỉ mỉ quan sát cô gái này một chút, xác định là chưa từng gặp qua cô ta, hơn nữa cũng không nhận ra, hắn không biết cô gái này vì sao lại kích động như vậy khi nghe được tên của mình. Khi Diệp Mặc còn đang muốn lưu ý đến cô gái kia một chút, thì Đoàn Diệc Thái đã nói với hắn:

- Anh bạn, đã tới rồi, ngồi ở đây đi.

Sau khi mở cửa phòng, Diệp Mặc phát hiện bên trong đã có hai tu sĩ khác nữa, đều là tu vi Trúc Cơ. Có một người còn là một hòa thượng, người còn lại thì vóc dáng bình thường, tóc ngắn, mặc một thân áo đen.

Đoàn Diệc Thái mời Diệp Mặc đến ngồi xuống rồi nói:

- Hai vị này là Lỗ Tức cùng với Lễ Tế Lỗi.

Nói xong y lại hướng về hai người bên trong:

- Anh bạn này cùng đi với tôi …

Diệp Mặc không đợi Đoàn Diệc Thái nói xong, lập tức ôm quyền:

- Tôi là Ninh Tiểu Ma, hân hạnh được gặp các vị.

Diệp Mặc khẳng định mấy người này không biết cái tên Ninh Tiểu Ma của hắn.

Đoàn Diệc Thái chờ Diệp Mặc ngồi xuống, thẳng thắn nói:

- Nếu tất cả mọi người đều đã làm quen rồi, thì tôi xin nói thẳng. Anh Ninh, ở ngoại vi Đại Chú Sơn có một đầm lầy gọi là đầm Chú Hà, không biết anh Ninh có nghe nói qua hay không?

Diệp Mặc lắc đầu, hắn xác thực chưa có nghe nói qua cái gì là đầm Chú Hà, cũng không biết Đoàn Diệc Thái nói đến đầm Chú Hà này là có ý gì.

- Anh Lễ, anh nói đi, nơi đó là do anh phát hiện ra mà.

Đoàn Diệc Thái nói với tu sĩ tóc ngắn mặc một thân đồ đen.

Diệp Mặc đánh giá người này một chút, vừa rồi Đoàn Diệc Thái giới thiệu y là Lễ Tế Lỗi, Diệp Mặc tới nơi này là để tìm kiếm linh mạch Dược Vương, thế nhưng hắn đối với Đại Chú Sơn vẫn chưa quen thuộc, có thể nghe những người này giới thiệu một chút cũng là chuyện tốt.

Lễ Tế Lỗi gật đầu:

- Nửa tháng trước, tôi và vài người bạn đi đến Đại Chú Sơn tìm kiếm pháp bảo của những tu sĩ đã chết, nhưng lại ngửi thấy một mùi hương. Tôi xác định đó là dược hương (mùi hương dược liệu), tuyệt đối chính là dược hương. Hơn nữa mùi hương này còn có thể khiến cho người ngửi cảm thấy vui vẻ thoải mái, nên tôi đoán chí ít phải là linh dược cấp bảy trở lên.

Tuy rằng không phải là lần đầu nghe Lễ Tế Lỗi kể truyện, thế nhưng Đoàn Diệc Thái và hòa thượng Lỗ Tức vẫn rất chăm chú nghe.

Lễ Tế Lỗi tiếp tục nói:

- Lúc đó, chúng tôi đều rất kích động, cùng nhau nhắm phía mùi hương tỏa ra mà đi tới, thì phát hiện là nó được phát ra từ đầm Chú Hà. Nhưng khi chúng tôi tiến vào đầm Chú Hà, thì lại kinh động một con yêu thú cấp năm, tôi chắc chắn nó là một yêu thú cấp năm. Nó cũng không chờ chúng tôi động thủ, đã tức giận lên rồi, kết quả là hai người bạn của tôi đều đã ngã xuống ở đầm Chú Hà, chỉ có một mình tôi là trốn thoát.

Nói đến đây Lễ Tế Lỗi liền vô thức nhìn Diệp Mặc một cái, phát hiện Diệp Mặc cũng đang chăm chú nghe, nên càng kích động nói tiếp:

- Sau khi tôi trở về, liền mời mấy người bạn khác đi tới đó, thế nhưng lúc đó lại không còn ngửi thấy được mùi hương kia nữa, cho nên mấy người bạn đó đã nghĩ là tôi lừa bọn họ, nên đều bỏ đi. Nhưng tôi vẫn một mình chờ ở đó, qua mấy canh giờ, quả nhiên tôi lại ngửi thấy được mùi hương kia, hơn nữa còn không giống với mùi hương lúc trước. Thế nhưng thời gian thì lại rất ngắn, chỉ có nửa nén hương.

Lúc này Đoàn Diệc Thái liền ngắt lời y:

- Chúng tôi sau khi nghe Lễ Tế Lỗi kể lại, cảm giác được đó có thể là một dược viên thượng cổ, không chỉ tồn tại đã lâu, còn có thể có rất nhiều loại dược liệu.

Lễ Tế Lỗi lại gật đầu lần nữa:

- Không sai, vài ngày sau đó tôi đều liên tục quan sát, tính toán một chút, thì thấy được là buổi trưa mỗi ngày luôn luôn có mùi dược hương tỏa ra. Những lúc khác thì không có.

Diệp Mặc chờ mấy người này nói xong, bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

- Các anh là muốn tôi cùng đi tìm kiếm cái dược viên kia phải không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1128

Không Có Ý Tốt

Đúng thế, anh Ninh, con yêu thú cấp năm kia tuy rằng lợi hại, nhưng cũng chỉ là một yêu thú cấp năm sơ kỳ mà thôi, bốn người chúng ta đều là Trúc Cơ tầng chín, hơn nữa tôi còn có bùa chú khá là cao cấp này, nếu chúng ta cùng liên thủ thì hẳn là có thể chế phục nó.

Đoàn Diệc Thái nói xong liền lấy ra một đạo bùa Băng Trùy cấp sáu.

Diệp Mặc gật đầu, nếu sử dụng bùa Băng Trùy cấp sáu để đánh lén, đúng là có thể khiến cho yêu thú cấp năm thọ thương, hơn nữa mấy người cùng vây công, hẳn là không có vấn đề gì. Thế nhưng đối với một tu sĩ Nguyên Anh như hắn, thì một yêu thú cấp năm cũng chỉ đáng một cái tát mà thôi.

Thế nhưng Diệp Mặc cũng không cự tuyệt, dù sao hắn vẫn không biết cái đầm Chú Hà kia ở chỗ nào, huống chi nghe ý tứ của Lễ Tề Lỗi thì là diện tích của đầm Chú Hà này cũng không có nhỏ, nếu như một mình đi tìm, nói không chứng phải mất rất nhiều thời gian, chẳng thà tiện đường đi cùng mấy người này để xem kĩ rồi hẵng nói.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, bọn người Đoàn Diệc Thái rất vui mừng, đều lập tức động thân.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thì đương nhiên là càng nhanh càng tốt. Trấn Mãng Sơn cách Đại Chú sơn không xa, nhưng linh khí lại thiếu thốn như vậy thì làm sao có thể có linh thảo cao cấp? Vì thế sau khi nghe Lễ Tề Lỗi nói đến chuyện có linh thảo, Diệp Mặc càng chờ mong hơn.

Khiến Diệp Mặc không nghĩ đến chính là khi hắn và mấy người Đoàn

Diệc Thái đi ra, thì cô gái mặt thẹo kia đã đi rồi. Hơn nữa Diệp Mặc sử dụng thần thức quét một vòng, không ngờ cũng không thấy cô ta ở trong phạm vi của thần thức, hiển nhiên là đã rời khỏi trấn Mãng Sơn rồi.

Tuy rằng cảm thấy cô gái mặt thẹo này có chút kỳ quái, nhưng Diệp Mặc cũng không quá bận tâm.

Tuy Đầm Chú Hà cách trấn Mãng Sơn không xa, nhưng cũng không phải là gần. Nếu như Diệp Mặc chỉ đi có một mình thì chắc chỉ mất khoảng hai canh giờ là có thể đến đầm Chú Hà, thế nhưng đi theo ba người Đoàn Diệc Thái thì phải đi đủ một ngày đêm, lúc này mới tiếp cận đến ngoại vi của đầm lầy.

Đập vào mắt của Diệp Mặc đầu tiên chính là một đầm lầy mênh mông vô bờ. Nhưng đừng nói đến mùi thơm của dược liệu, ngay cả đến mùi thối của đầm lầy cũng không ngửi được, rất khó có thể tin được rằng trong cái đầm lầy này có một dược viên thượng cổ.

Thần thức của Diệp Mặc tiến vào trong đầm, nhưng căn bản là không có một chút phản ứng nào, có thể thấy được đầm lầy này còn lớn hơn so với lời Lễ Tề Lỗi nói. Hơn nữa hắn phát hiện thần trí của mình chỉ có thể hoạt động ở phạm vi hai trăm dặm trong đầm, nói cách khác là thần thức của hắn đã bị đâm lầy này hạn chế. Có thể hạn chế được thần thức thì ngoài những trận pháp thiên nhiên cùng với một số khu vực đặc thù thì chỉ có thể là trận pháp do con người bố trí mà thôi.

- Nếu như là thuận gió, chúng ta chỉ cần đứng ở đây chờ đến giờ ngọ là có thể ngửi thấy được mùi dược hương. Ngày trước tôi và mấy người bạn cũng chính là từ chỗ này đi về hướng đông hơn năm mươi dặm mới gặp phải một con yêu thú cấp năm.

Lễ Tề Lỗi dừng lại rồi chỉ vào đầm lầy phía trước nói.

- Cái đầm lầy này còn có một lực hút kinh khủng. Càng vào bên trong thì lực hút lại càng lơn. Nếu như bốn người chúng ta cùng nhau đi vào, thì

cho dù có bùa Băng trùy, thì chắc cũng không phải là đối thủ của con yêu thú cấp năm.

Đoàn Diệc Thái chủ động nói chuyện.

Vị hòa thượng tên Lỗ Tức đĩnh đạc nói:

- Anh Đoàn là người có nhiều mưu kế, nếu anh đã có biện pháp gì tốt thì xin cứ nói thẳng ra, mấy người chúng tôi đều nghe theo anh.

Đoàn Diệc Thái cười ôm quyền:

- Đã như vậy, tôi sẽ không khách khí nữa. Trong kia là một con cá sấu ba sừng đầm lầy, rất dễ bị chọc giận. Tôi hiện giờ có một tấm ‘Gia tốc phù’ cấp năm, nên muốn chọn ra một người có tốc độ nhanh nhất trong bốn người chúng ta sử dụng 'Gia tốc phù' chọc giận yêu thú dẫn dụ nó ra. Sau khi ra ngoài ba người còn lại mai phục liền tập kích, cho dù là yêu thú lợi hại, cũng không thể chống đỡ nổi 'Băng trùy phù' cấp sáu đánh lén.

Nói xong y liền dừng lại một chút, nói với vẻ ngại ngùng:

- Đáng tiếc tôi lại là tu sĩ hệ thổ, tốc độ rất chậm. Nói cách khác cái việc dẫn dụ yêu thú này chỉ có thể nhường người khác là hay nhất.

- Nếu không thì để tôi đi, tôi mặc dù là tu sĩ hệ mộc, thế nhưng có 'Gia tốc phù' cấp năm của anh Đoàn thì hẳn là không có vấn đề gì.

Hòa thượng Lỗ Tức vẫn kiệm lời bỗng nhiên lại chủ động nói.

Lễ Tề Lỗi thì lại lắc đầu:

- Không được, hình thể của anh quá lớn, mặc dù có 'Gia tốc phù' cấp năm, thì chắc cũng khó mà chạy được.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng liền cười nhạt, cái gì mà hình thể to lớn với cả linh căn của tu sĩ thì liên quan gì đến Gia tốc phù chứ? Hắn khẳng định là mấy tên này tới đây không chỉ một lần. Kéo hắn theo nhất định là

muốn để hắn đi dẫn dụ yêu thú. Nói đơn giản là để cho hắn đi chịu chết.

Một người tu sĩ Trúc Cơ đi dẫn dụ một yêu thú cấp năm, điều này không phải là đi chịu chết thì là gì? Diệp Mặc khẳng định là nếu đến cuối cùng mà hắn cũng không đồng ý chuyện này thì nói không chừng ba người bọn họ còn có biện pháp khác.

Thế nhưng Diệp Mặc vốn cũng không có dự định hợp tác cũng mấy người này, hắn đang muốn một mình đi vào trong ao đầm lầy, bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt. Đúng là Lễ Tề Lỗi nói không sai, ở đây đúng là có mùi dược hương.

- Đã là buổi trưa rồi, mọi người có ngửi thấy mùi dược hương không?

Lễ Tề Lỗi kích động nói.

Lỗ Tức và Đoàn Diệc Thái đều gật đầu, hiễn nhiên đều ngửi thấy được.

Lần này Diệp Mặc không đợi ba người tiếp tục bày trò nữa, liền nói thẳng:

- Để tôi đi, công pháp phi hành của tôi cũng rất tốt.

Nói xong, Diệp Mặc liền xoay người xông vào ao đầm lầy, căn bản là không cần đến 'Gia tốc phù'. Hắn biết mùi dược liệu chỉ tỏa ra trong thời gian một nén nhang, đâu còn dám chần chừ, càng không cần suy nghĩ gì đã tiến vào rồi.

Nghe được Diệp Mặc nói hắn sẽ đi, ba người đều lộ ra sắc mặt vui mừng, thế nhưng không chờ bọn họ nói thì Diệp Mặc đã lao vào ao đầm lầy rồi.

- Chờ chút đã, còn 'Gia tốc phù'...

Đoàn Diệc Thái nói xong câu đó, thì cả cái bóng của Diệp Mặc cũng không thấy đâu nữa rồi.

- Anh Đoàn, làm sao bây giờ? Hắn không có sử dụng 'Gia tốc phù'.

Lễ Tề Lỗi có chút thất vọng nói một câu.

Lỗ Tức lắc đầu:

- Có lẽ người này muốn đi tìm cái chết, chúng ta nên trở lại tìm người khác đến đây đi.

Đoàn Diệc Thái cũng thở dài một tiếng:

- Tên Ninh Tiểu Ma này là người có điều kiện tốt nhất rồi, khi hắn ngửi thấy mùi dược liệu liền nhịn không được mà xông vào, hiển nhiên là một tu sĩ tham lam. Đáng tiếc là hắn không có cầm 'Gia tốc phù' của chúng ta, cho dù chết thì cũng không có chút ích lợi gì cho chúng ta.

Nói xong y lại trầm ngâm chốc lát rồi mới nói tiếp:

- Hay là chúng ta ở đây chờ một lát, nói không chừng còn có thu hoạch ngoài ý muốn.

Diệp Mặc cũng không biết 'Gia tốc phù' bị Đoàn Diệc Thái động tay động chân, mà cho dù là biết thì 'Gia tốc phù' đem cho hắn cũng chỉ uổng công.

Hắn là một luyện đan sư, hơn nữa còn là một Đan Vương thất phẩm, cũng đã gặp được linh thảo cấp tám, thậm chí là linh thảo cấp chín 'Cửu Thái Liên' cũng đã từng thấy. Thế nên hắn chỉ vừa mới ngửi thấy mùi dược liệu đã biết đây ít nhất là dược liệu cấp chín, thậm chí còn vượt qua cả cấp chín.

Vượt qua dược liệu cấp chín, thì đó chính là tiên dược rồi, không thì cũng là đẳng cấp cao không tưởng tượng nổi. Vì thế Diệp Mặc đâu còn tâm tình cùng mấy người Đoàn Diệc Thái dong dài, trực tiếp chạy ào vào trong đầm luôn.

Diệp Mặc chỉ đi không đến hai trăm dặm, đã gặp được một con yêu thú

cấp năm, Diệp Mặc không cần nhìn cũng biết đây chính là yêu thú mà Lễ Tề Lỗi nói rồi. Rất rõ ràng Lễ Tề Lỗi đã nói sai rồi, yêu thú cấp năm này căn bản chỉ là một yêu thú bình thường tại ao đầm lầy này mà thôi, hoàn toàn không quan hệ với mùi dược liệu cả. Điều duy nhất có liên quan chính là yêu thú này nằm trên đường đi thông đến dược viên theo mùi hương kia.

Cho dù là mấy người Đoàn Diệc Thái tiêu diệt yêu thú này rồi, cung không thấy được cái bóng của Dược Viên.

Tuy là một yêu thú cấp năm, thế nhưng Diệp Mặc chỉ cần thể hiện ra khí thế, đủ khiến nó không dám động đậy chút nào rồi, nào có dám đi gây phiền phức cho Diệp Mặc, Diệp Mặc không đi tìm nó gây phiền phức đối với nó đã là may mắn trong may mắn rồi.

Cũng may Diệp Mặc không có tìm con yêu thú cấp năm này gây phiền phức, mà trong nháy mắt liền vọt đi, chốc lát đã biến mất ở nơi sâu nhất trong đầm.

Càng vào sâu trong đầm, Diệp Mặc cũng cảm giác được lực hút của đầm lầy ngày càng lớn, tựa hồ tùy lúc đều có thể hút hắn vào trong, điểm này thì Lễ Tề Lỗi nói không có sai. Vì thế Diệp Mặc tiến vào càng sâu thì tốc độ càng chậm lại.

Diệp Mặc bay thêm khoảng năm sáu trăm dặm, chợt thấy mùi hương của dược liệu nhạt dần đi. Diệp Mặc đoán chừng là mùi hương này sẽ chỉ tỏa ra trong thời gian rất ngắn, nên lập tức đẩy nhanh tốc độ.

Thình thịch...

Một tiếng vang thật lớn phát ra từ bên trong đầm, một cự xà dài hơn mười trượng từ trong đầm vọt ra, nó ló đầu ra ngoài nhắm hướng Diệp Mặc mà phun ra một tia nước đen thùi.

Hiển nhiên là do Diệp Mặc đã hiên ngang mà đi qua địa bàn của nó nên nó mới tức giận.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, hắn toàn lực bỏ chạy, nhưng lại không chú ý tới phần thân của con rắn được giấu trong đầm, giờ mới nhận ra được con rắn này chính là yêu thú cấp sáu đỉnh phong - ‘Văn xà đầm lầy’.

Sau khi thấy rõ yêu thú, Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, 'Văn xà' cấp sáu tuy rằng lợi hại, nhưng còn chưa đạt đến cấp bảy, nếu như đã đạt đến cấp bảy rồi, thì hắn chỉ còn nước bỏ chạy mà thôi.

Diệp Mặc căn bản là không cần suy nghĩ, ý niệm khẽ động một cái, đại đỉnh tám cực đã được lấy ra, lúc này tuy vẫn chưa tế luyện hoàn toàn nhưng so với hồi ở Vẫn Chân Điện thì mạnh hơn nhiều lắm. Diệp Mặc chí ít đã tế luyện được cấm chế tầng ba rồi, sử dụng cũng trở nên dễ dàng hơn trước.

Ở đây là dưới đáy vùng đầm lầy, không lo có người ngoài, hơn nữa lại đối địch với một con 'Văn xà' cấp sáu đỉnh cực kỳ hung hãn, vì thế Diệp Mặc căn bản là không cần phải nương tay.

Vừa ra tay thì không chỉ lấy ra ‘đại đỉnh tám cực, mà ngay cả 'Tử Đao' cũng được lấy ra rồi.

‘Đại đỉnh tám cực' vừa được lấy ra, liền xoay tròn trên đỉnh đầu của hắn, hình thành một vòng đỉnh ảnh không có lỗ hổng nào. Tia nước đen thùi của 'Văn xà' liền bị đỉnh ảnh hoàn toàn chặn lại, không thể tiếp cận được đến gần Diệp Mặc.

Yêu thú 'Văn xà' cũng không ngờ rằng một kích với sự phẫn nộ của mình lại bị Diệp Mặc dễ dàng chặn lại như thế, nhưng không chờ nó ra chiêu tiếp, 'Tử Đao' của Diệp Mặc đã được bổ ra, ánh đao màu tím như pháo hoa dày dặc đem yêu thú 'Văn xà' bao vây hoàn hoàn, hơn nữa những ánh đao màu tím cũng không ngừng tăng lên.

Yêu thú 'Văn xà' nhất thời kinh hoàng, cái đuôi lớn của nó bắt đầu điên cuồng giãy dụa, yêu lực chân nguyên cường đại phóng ra va chạm với ánh đao màu tím của Diệp Mặc, phát ra âm thanh bụp bụp như đánh vào da thuộc.

Sau một lát, 'Văn xà' bị ánh đao màu tím cuốn lấy, bỏ lại mấy cái vảy lớn, trên mình đã có thêm hơn mười vết máu.

'Văn xà' giẫn dữ, phát ra một âm thanh nặng nề như gào thét, lại lần nữa phun ra vô số tia nước màu đen, những tia nước này đều mang theo yêu nguyên cường liệt và mùi hôi thối nồng nặc, không ngờ lại không kém hơn so với ánh đao màu tím của Diệp Mặc.

Đáng tiếc chính là 'đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc thực là quá cường đại, hơn nữa không chỉ chân nguyên của Diệp Mặc cũng rất hùng hậu, mà ngay cả thần thức cũng không kém hơn tu sĩ Nguyên Anh đỉnh, cho nên 'Văn xà' chỉ có thể đánh vào đỉnh ảnh khiến vang lên những tiếng

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1129

Hư Thần Truy Sát

Tuy rằng 'đại đỉnh tám cực' rất cường đại, thế nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy một chút áp lực. Lực hút cường đại của cái đầm lầy này thực rất kỳ quái, tựa hồ như không thời khắc nào không tồn tại, hắn một bên phải chiến đấu cùng 'Văn xà', một bên lại phải chống lại lực hút của đầm Chu Hà. Ai biết được một khi mà bị hút vào thì sẽ ra sao?

Ầm, ầm, ầm. . . .

Những tia nước đen thùi vẫn được 'Văn xà' phóng ra va chạm với đại đỉnh tám cực, liên tục phát ra những âm thanh nặng nề, lần này Diệp Mặc không chút do dự mà xuất ra 'Huyễn vân trận sát đao'. Hắn không muốn tiếp tục mất thời gian chiến đấu cùng 'Văn xà' này nữa, vì ở đây hắn có chút cảm giác không ổn.

Diệp Mặc xuất ra 'Huyễn vân trận sát đao' là có ý muốn vây khốn 'Văn xà', sau đó dùng một chiêu giết chết nó.

Con 'Văn xà' tựa hồ như cảm giác được Diệp Mặc không phải là một tu sĩ dễ bắt nạt, ngay sau khi thất bại ở lần tấn công vừa rồi liền xoay người bỏ chạy, thậm chí đến đao quang của Tử Đao cũng không quan tâm, để 'Tử Đao bổ ra mấy vệt máu nửa thước sâu.

Diệp Mặc không đuổi kịp, con 'Văn xà' này trốn quá nhanh, nếu như nó chậm hơn một chút nữa, chờ khi 'Huyễn vân trận sát đao' hình thành thì nó có trốn cũng không thoát được.

Diệp Mặc cũng không có tâm tình để đuổi theo con 'Văn xà', huống chi

Diệp Mặc biết, coi như là hắn có đuổi theo 'Văn xà' vào trong để giết nó thì cũng không phải là chuyện đơn giản.

Diệp Mặc ngừng lại, vừa rồi đánh với 'Văn xà' một trận, khiến cho mùi hương của dược liệu hoàn toàn biến mất. Lúc này hắn hoàn toàn không biết được mùi hương của dược liệu là từ nơi nào tới.

Trước mặt là vùng đầm lầy mênh mông vô bờ, không có chút dấu vết nào của linh dược, hiện tại không có cái mùi vị gì của dược liệu, mà chỉ thỉnh thoảng có mùi hôi thối của vùng đầm lầy, và còn có cái lực hút kỳ quái không ngừng tăng lên.

- Ngụy Thông, Cậu xác định tên kia là Diệp Mặc?

Lúc này ở một nơi không xa trấn Mãng Sơn, một gã tu sĩ Hư Thần đỉnh đang nhìn chằm chằm vào một gã tu sĩ Kim Đan trung kỳ hỏi, bên cạnh còn một gã nữa cũng là tu sĩ tu vi Hư Thần.

Tên tu sĩ Kim Đan trung kỳ lập tức trả lời:

- Vãn bối không dám nói dối, vãn bối tin rằng cái tên râu ria đi vào trấn Mãng Sơn chính là Diệp Mặc. Vãn bối đã gặp qua Diệp Mặc một lần, tuy rằng hắn sử dụng pháp bảo ẩn nấp, thế nhưng vãn bối dự cảm đó chính là hắn.

- Vậy hiện tại hắn ở đâu?

Tên tu sĩ Hư Thần gật đầu hỏi tiếp. giọng nói trở nên hòa hoãn rất nhiều, hiển nhiên đây là đáp án của tên tu sĩ họ Ngụy khiến y rất thỏa mãn.

- Hắn và vài tên tu sĩ Trúc Cơ nghị luận trên lầu Linh Tức ở trấn Mãng Sơn một hồi, sau đó lại rời khỏi trấn Mãng Sơn đi đến đầm Chú Hà.

- Ừ, tốt lắm, Cậu có thể đi rồi.

Tên tu sĩ Hư Thần đỉnh này nói xong liền phất tay một cái, một mồi lửa

đã đem Ngụy Thông bao trùm tiêu diệt.

- A….

Vốn nghĩ rằng qua việc cung cấp tin tức của Diệp Mặc thì vừa có thể báo thù Diệp Mặc, tiện thể còn có thể nhận được chút chỗ tốt, Ngụy Thông căn bản cũng không nghĩ tới là mình lại có cái kết cục này.

Nhìn Ngụy Thông nhanh chóng bị đốt thành tro, tên tu sĩ Hư Thần còn lại có chút kỳ quái mà lên tiếng hỏi:

- Kim sư huynh, làm sao anh biết tên Ngụy Thông này có thể biết được hướng đi của Diệp Mặc?

Vị trưởng lão Hư Thần lạnh lùng cười nói:

- Tên Diệp Mặc này gian trá như quỷ, muốn ở bọn họ ngăn chặn hắn là tuyệt không khả năng của. Hơn nữa ở Đan Thành, với địa vị của hắn cũng không cho phép những người không có quan hệ ở gần với nơi ở của hắn. Cũng may hắn lúc trước thu con Nhóc Cận Chỉ Hằng kia làm đồ đệ, đã đắc tội với vài tên tu sĩ, mà Ngụy Thông này là một trong số đó.

- Lúc đó Diệp Mặc ỷ vào cường thế, cưỡng chế lấy lại tiểu viện gán nợ sắp thuộc về mấy người Ngụy Thông, còn đuổi mấy người Ngụy Thông đi. Ta chỉ tìm được có một mình Ngụy Thông, còn mấy tên kia không biết đã đi đâu rồi. Lúc ta tìm được tên Ngụy Thông này, hắn chỉ nói là có thể sẽ tìm ra Diệp Mặc, cũng không có khẳng định là Diệp Mặc sẽ đến Đại Chú Sơn. thế nhưng chắc hắn cũng biết được gì đó, nên ở Đại Chú Sơn há miệng chờ sung, không ngờ rằng thật sự là hắn lại thành công.

Tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ kia kinh ngạc thốt lên:

- Như vậy mà cũng được sao?

Tên tu sĩ Hư Thần được gọi là Kim sư huynh gật đầu:

- Ngụy Thông tuy là không biết Diệp Mặc đi tới Đại Chú Sơn có chuyện gì, vì thế hắn cũng không dám khẳng định, tôi cho hắn một trăm ngàn linh thạch thượng phẩm, lại nói nếu hắn tìm được tung tích của Diệp Mặc, thì sẽ cấp thêm cho hắn một viên 'Thảo Hoàn Đan' nữa. Vì thế hắn vẫn ở lại chỗ này, sau khi tìm được tung tích của Diệp Mặc, thì lập tức nói cho ta biết.

Dừng một chút, giọng nói của tên trưởng lão Hư Thần càng âm lãnh:

- Bất luận tên Diệp Mặc kia tới đó làm cái gì, ta đều phải câu hồn hắn luyện phách. Dám giết đệ tử Sài Không của ta, nếu như ta không giết hắn, thì Kim Khải Ti ta cũng không còn mặt mũi tiếp tục ở lại Địa Ma Tông nữa.

Tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ gật đầu:

- Nếu như hắn vẫn ở lại trong Đan Thành, chúng ta thật ra không có cách nào để giết được hắn, nếu hắn đã đi ra rồi, đó chính là tự gây nghiệt. Kim sư huynh chúng ta nhanh đi ngay bây giờ thôi.

Tên Kim sư huynh gật đầu:

- Trên người Diệp Mặc có hai loại mồi lửa kỳ dị, vạn nhất rơi vào tay Lôi Vân Tông, vậy đâu còn phần cho Địa Ma Tông của ta nữa. Đi thôi

Thân hình hai người chỉ chợt lóe lên, liền biến mất tại trấn Mãng Sơn, chỉ không đến một canh giờ thì đã đến gần với đầm Chú Hà rồi.

Lúc này ở ngay bên ngoài đầm Chú Hà, Lễ Tế Lỗi cau mày:

- Anh Lỗ, anh Đoàn, tôi thấy cái tên họ Ninh này chết chắc rồi, mấy ngời chúng ta đã đợi cả canh giờ rồi, chúng ta nên đi về trước, sau sẽ lại tìm người khác đến.

Đoàn Diệc Thái thở dài một tiếng:

- Chỉ có thể làm vậy mà thôi, thật không biết tên kia làm sao mà sống được tới bây giờ, sao mà lại có cách làm việc ngu ngốc đến thế. Chỉ sợ là hắn chưa bao giờ thấy qua thứ tốt, cho nên chỉ cần một chút mùi dược liệu đã làm cho đầu hắn nóng lên rồi.

- Tên họ Ninh mà các cậu đang nói có phải là một tên râu rậm không?

Đột nhiên có một thanh âm xuất hiện ở bên tai của Đoàn Diệc Thái.

Ba người Đoàn Diệc Thái lập tức kinh hoàng quay đầu nhìn lại, liền thấy được phía sau họ không biết đã có hai người đến từ lúc nào, hơn nữa bọn họ đều không thể nhìn ra được tu vi của hai người này.

Coi như là thằng ngốc, ba người Đoàn Diệc Thái cũng biết tu vi của bản thân không thể so sánh với hai người này.

Đoàn Diệc Thái lập tức khom người kính cẩn đáp:

- Hồi báo hai vị tiền bối, tên Ninh Tiếu Ma đúng là một người râu rậm, hắn và chúng tôi hẹn trước cùng nhau tiến vào đầm Chú Hà này tìm kiếm linh thảo, thế nhưng hắn lại tự mình chạy vào trước rồi, thậm chí cũng không thèm nói với chúng tôi một câu. Chúng tôi vẫn ở chỗ này đợi hắn đến tận bây giờ, thế nhưng vẫn không thấy hắn trở ra, tôi sợ là hắn đã dữ nhiều lành ít rồi.

Không thể không nói Đoàn Diệc Thái rất biết tùy cơ ứng biến, chỉ mấy câu nói đã kể lại rõ ràng rành mạch, không chút nào lắp bắp.

- Hắn đi về phía kia sao?

Tên tu sĩ không có nói gì, mà lại hỏi thêm một câu.

Cho dù là Đoàn Diệc Thái cũng có chút khẩn trương, bởi vì câu hỏi của tên tu sĩ kia căn bản không có bất kỳ biểu tình gì, giọng nói giống như là biến y thành một kẻ đã chết vậy. Khiến Đoàn Diệc Thái không thể thong dong như vừa rồi nữa, chỉ có thể chỉ về hướng đông nói với giọng kính cẩn:

- Vâng thưa tiền bối, hắn đi chính là hướng kia.

Không đợi y trả lời hết câu hỏi, tên tu sĩ kia đã đánh ra ba hỏa cầu, ba người Đoàn Diệc Thái căn bản là không kịp phản ứng đã bị hóa thành tro rồi.

Hiển nhiên hai tên này chính là hai gã tu sĩ Hư Thần của Địa Ma Tông đang truy sát Diệp Mặc, bọn họ lúc này càng thêm xác định người mà Ngụy Thông nói chính là Diệp Mặc. Bởi vì hắn dùng tên giả họ Ninh, mà vợ của hắn là Ninh Khinh Tuyết cũng họ Ninh.

Diệp Mặc lúc này đang có một vấn đề rất khó hiểu, chính là hắn đã đi vào gần ngàn dặm trong vùng đầm lầy rồi, theo lý thuyết thì không có loại linh thảo nào có thể tỏa mùi hương đến cả ngàn dặm cả? Lẽ nào thật sự là tiên thảo sao?

Vừa nghĩ tới tiên thảo, trong lòng Diệp Mặc lại nóng lên, vấn đề then chốt chính là tiếp tục tìm kiếm hay là ở lại chỗ này chờ đợi mùi hương tỏa ra lần nữa.

Nếu như là ở đây chờ thì cũng không thể biết được liệu có phát sinh thêm cái chuyện gì trong vùng đầm lầy này không? Hơn nữa ở đây còn có một lực hút cường đại, với cả cái loại mùi này cũng không dễ ngửi chút nào. Có lẽ nên tiến nhập vào trong thế giới trang vàng để chờ thì hơn.

Thế nhưng coi như là ở đây không có những tu sĩ khác, Diệp Mặc cũng không muốn tùy tiện đi vào thế giới trang vàng, đó chính là con bài chưa lật lớn nhất của hắn, một khi thế giới trang vàng bị người khác biết được, hắn thậm chí ngay cả nơi đặt chân cũng không có nữa. Hắn không thể giống như Sở Cửu Vũ, cũng không trâu bò như Sở Cửu Vũ. Chỉ khi nào đến giữa ranh giới sống chết thì hắn mới có thể dùng đến thế giới trang vàng.

Khi mà Diệp Mặc lo lắng là ở đây đợi đến ngày mai, hay là trở lại ngoại vi vùng đầm lầy để chờ, thì liền có hai luồng thần thức cường đại quét đến.

- Tu sĩ Hư Thần?

Toàn thân Diệp Mặc toát ra mồ hôi lạnh, lập tức lấy ra 'Tử Đao', thiêu đốt một ngụm tinh huyết, không chút nghĩ ngợi, liền chạy thật nhanh đến chỗ sâu nhất trong vùng đầm lầy, thậm chí không kịp phát động cả ngũ hành độn pháp.

Tu sĩ Hư Thần tìm tới đây, hiển nhiên không phải là chuyện gì tốt. Bất luận đối phương có đúng là tìm đến hắn hay không, thì hắn cũng đều không muốn gặp mặt.

Diệp Mặc nhanh chóng lao đi hai trăm dặm, liền thấy được một cảm giác trắc trở, lực hút của đầm lầy khiến hắn không thể nào đi nhanh hơn.

Cảm nhận được bản thân đã tạm thời thoát ly được khỏi phạm vi thần thức phía sau, Diệp Mặc cũng không cần suy nghĩ, liền trực tiếp tiến vào Thế giới trang vàng, để Thế giới trang vàng chìm vào sâu dưới vùng đầm lầy.

Hắn biết rõ, nếu như tiếp tục trốn, chỉ trong chốc lát, hắn lập tức sẽ lại bị thần thức của tu sĩ Hư Thần chú ý đến. Lúc trước hắn thiêu đốt tinh huyết lao ra khỏi phạm vi thần thức của tu sĩ Hư Thần kia, một khi bị thần thức của tu sĩ Hư Thần kia thấy được lần nữa, thì hắn khẳng định sẽ không dễ dàng thoát khỏi phạm vi thần thức của tu sĩ Hư Thần đó nữa.

- Tìm được hắn rồi, có thể đi vào đến đây, hiển nhiên là không phải một tu sĩ Trúc Cơ, nhất định chính là Diệp Mặc không thể nghi ngờ, tên Ngụy Thông kia chết cũng không vô ích rồi.

Tên tu sĩ Hư Thần họ Kim sau khi đảo thần thức qua Diệp Mặc, lập tức cười lạnh một tiếng.

Tên tu sĩ Hư Thần còn lại gật đầu, vừa định dùng tốc độ lao tới chỗ Diệp Mặc để ngăn hắn lại, nhưng phát hiện ra Diệp Mặc chỉ trong nháy mắt đã đẩy nhanh tốc độ, đảo mắt đã thoát khỏi phạm vi thần thức của họ rồi.

- A…

Tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ kia ‘A’ một tiếng, hiển nhiên có chút kinh ngạc với tốc độ của Diệp Mặc.

Tên tu sĩ Hư Thần đỉnh thản nhiên lên tiếng:

- Không cần kinh ngạc, vừa rồi hắn đã thiêu đốt một ngụm tinh huyết, tuy rằng đã trốn được khỏi thần thức của chúng ta, đây chẳng qua là uống rượu độc để giải khát mà thôi. Ở đầm Chú Hà, hắn làm như vậy chính là muốn chết, chúng ta chỉ cần đi nhanh hơn một chút, không đến nửa nén hương là có thể tìm được hắn rồi.

Thời gian nửa nén hương rất nhanh qua đi, rồi cả một nén hương cũng đã cháy hết, hai tên tu sĩ Hư Thần ngừng lại. Sắc mặt tên tu sĩ Hư Thần đỉnh có chút quái dị, lão không thể ngờ được Diệp Mặc đã thực sự chạy thoát rồi.

- Hắn chạy thoát rồi sao? Lẽ nào hắn có bí pháp chạy trốn hay là có bùa chú cao cấp?

Sắc mặt tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ cũng không tốt chút nào.

Tên tu sĩ Hư Thần đỉnh họ Kim lắc đầu:

- Nếu như hắn có bí pháp chạy trốn và bùa chú cao cấp, thì sẽ không tự thiêu đốt tinh huyết của mình, tôi đoán là hắn có một phương pháp ẩn nấp cực kỳ cao minh. Thật giống như khi hắn rời khỏi Đan Thành vậy, ai cũng nghĩ là hắn đã bế quan, trên thực tế hắn đã tới đầm Chú Hà rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1130

Khe Nứt Dưới Đáy Đầm Lầy

Diệp Mặc căn bản là không dám ra khỏi Thế giới trang vàng, thậm chí một trận pháp quan sát cũng không dám ném ra ngoài. Đó là hai tên tu sĩ Hư Thần, vạn nhất mà bị phát hiện thì nhất định hắn chỉ còn có con đường chết.

Nếu đã không dám ra ngoài, vậy thì Diệp Mặc dứt khoát ở lại trong Thế giới trang vàng tu luyện luôn. Nhưng có điều mặc dù 'Khổ Trúc' có một cái linh mạch duy trì, nhưng sinh trưởng không được tốt cho lắm, cho nên Diệp Mặc không dám ở bên cạnh 'Khổ Trúc' tu luyện.

Thế nhưng Diệp Mặc thấy 'Tuyết Nhung Hồ' ở trong Thế giới trang vàng, liền nghĩ đến một việc, nếu như để cho 'Tuyết Nhung Hồ' ra ngoài đi tìm cái nơi phát sinh ra mùi dược hương kia, nói không chừng sẽ có hiệu quả hơn so với mình tự tìm kiếm ấy chứ. 'Tuyết Nhung Hồ' ở Tu Chân giới được xưng là ‘Tầm linh thú’, vây khả năng đi tìm linh thảo có thể không tốt được sao?

Ngày trước Viên Quan Nam có thể tìm được số lượng lớn linh thảo ở Vẫn Chân Điện, chính là nhờ có 'Tuyết Nhung Hồ' hỗ trợ.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, tu vi của Diệp Mặc cũng không có tăng lên được bao nhiêu, chỉ là chân nguyên Nguyên Anh tầng năm cô đọng được một chút mà thôi. Diệp Mặc biết rằng cứ tu luyện như vậy năm ba năm nữa, hắn cũng không nhất định có thể tấn cấp đến Nguyên Anh tầng sáu được, càng không cần phải nói đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Lượng linh khí mà hiện tại hắn cần thực quá mức kinh khủng. Có lẽ chân nguyên và thần thức cường đại cùng với thời gian tu luyện của hắn có quan hệ với linh khí.

Vài ngày trôi qua mà không có chút tăng tiến nào, Diệp Mặc không muốn tiếp tục tu luyện nữa, hắn đã đưa được một trận pháp quan sát ra bên ngoài. Khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là hắn nhìn qua trận pháp thì thấy cũng không phải là màu đen thùi của vùng đầm lầy, mà là một mảng đen kịt của lòng sông. Nói cách khác Thế giới trang vàng của hắn dưới lực hút của vùng đầm lầy, cũng đã sớm không còn ở bên trong vùng đầm lầy nữa rồi.

Diệp Mặc lập tức đi ra khỏi Thế giới trang vàng, đứng ở bên cạnh lòng sông, ở chỗ này nhìn không thấy bầu trời, hiển nhiên là đang ở trong lòng đất. Thật không ngờ ở dưới lòng đất lại còn có một lòng song lớn vậy, còn có một thế giới như vậy. Thật không biết đầm lầy đưa hắn tới đây như thế nào.

Lòng sông băng lãnh đen kịt vẫn chảy xuôi dòng nước bùn đầm lầy có chút tanh hôi, hiển nhiên là Thế giới trang vàng đã được đầm lầy cuốn trôi đến đây. Bởi vậy có thể thấy được đầm lày cũng chảy xuôi dòng chứ cũng không phải là bất động.

Diệp Mặc liền không chút do dự đem 'Tuyết Nhung Hồ' ra ngoài, sau khi 'Tuyết Nhung Hồ' đứng bên cạnh lòng sông đen ngòm, liền ngửi ngửi một chút. Nó lập tức chạy ngược với phương hướng vừa tới.

Phương hướng mà 'Tuyết Nhung Hồ' chạy đi dường như càng ngày càng thấp, Diệp Mặc cảm giác được chính mình hình như đang liên tục đi sâu vào lòng đất.

Chạy theo phía sau 'Tuyết Nhung Hồ' ba bốn giờ liền, 'Tuyết Nhung Hồ' xuyên qua lòng sông thật dài, lại chạy xuống thêm hai giờ nữa mới dần chậm lại, cuối cùng 'Tuyết Nhung Hồ' dừng lại ở trước một cái khe nứt sâu đen thăm thẳm.

Cái khe sâu hun hút, thẳng tuột, bất luận là độ dài hay chiều sâu, thần thức của Diệp Mặc đều không thể quét đến tận cùng, giống như là có kích thước vô cùng vô tận vậy. Mà cái khe tối cũng chỉ rộng khoảng một thước, có khi còn không đến một thước.

'Tuyết Nhung Hồ' đứng ở trên khe nứt, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày hỏi:

- Mày có ý gì? Lẽ nào mày muốn đi vào trong cái khe đó?

Thực lòng mà nói, tuy rằng Diệp Mặc đã là tu vi Nguyên Anh tầng năm, thế nhưng muốn hắn chẳng chuẩn bị gì mà tiến vào trong cái nơi mà ngay cả thần thức cũng không thấy rõ này, thì cũng làm hắn có chút do dự sợ hãi. Ai biết được cái khe này có giống với vùng đầm làyhay không, vừa đi vào được một chút đã bị hút vào?

Nếu như không phải có Thế giới trang vàng, Diệp Mặc khẳng định ở bên trong vùng đầm lày, hắn không biết bị hút đến địa phương nào rồi, thậm chí đến cả tro xương cũng không còn nữa. Coi như là hắn có Thế giới trang vàng, hiện tại cũng đã bị hút tới đây rồi, nếu như đi vào cái khe này rồi lại bị hút vào, ai biết được cuối cùng hắn sẽ bị hút đến nơi nào nữa?

Nhưng Diệp Mặc lại không ngờ là 'Tuyết Nhung Hồ' lại cố sức mà gật đầu. Rõ ràng là đang trả lời câu hỏi khi nãy của Diệp Mặc.

Diệp Mặc tuy rằng không nghĩ đến việc đi vào, thế nhưng ở đây cũng không có lối ra khác, coi như là hắn có muốn đi ra ngoài thì cũng còn nhiều khó khăn, ngoại trừ việc nghe theo 'Tuyết Nhung Hồ', thì hắn căn bản là không thể đưa ra chủ ý gì khác nữa.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lấy ra 'Tử Đao', rồi nói với 'Tuyết Nhung Hồ':

- Mày đứng lên vai tao, tao mang mày xuống dưới đó.

'Tuyết Nhung Hồ' cũng không hề suy nghĩ, lập tức nhảy lên vai Diệp Mặc, Diệp Mặc đứng lên 'Tử Đao', trực tiếp bay vào trong cái khe.

Hắn là một người dứt khoát. Nếu như chưa đưa ra quyết định, vậy thì khẳng định sẽ do dự cả nửa ngày, thậm chí sẽ không đi xuống. Thế nhưng một khi đã quyết định. Hắn sẽ không có chút do dự nào. Lúc này hắn đã chuẩn bị tốt tâm tình, nếu như có bất cứ vấn đề gì, hắn lập tức sẽ trốn vào trong Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc vừa bay vào trong cái khe, thì lập tức có một lực hút kinh khủng truyền tới. Không ngờ thật sự có lực hút, hơn nữa lực hút còn mạnh hơn rất nhiều, so với lực hút của vùng đầm lày quả thực có thể nói là chín trâu so với một sợi lông mà. Diệp Mặc lập tức biết chuyện không tốt, loại lực hút này căn bản không phải là người như hắn có khả năng chống đỡ được, đừng nói là hắn, cho dù là tu sĩ Thừa Đỉnh cũng không thể chống đỡ được. Dưới lực hút này thì dù hắn có muốn bay ngược lên cũng là chuyện vô vọng.

Cái khe này quả nhiên là không có nơi nào có thể sánh được, nếu như bản thân hắn không có cái Thế giới trang vàng, thì đã mắc mưu 'Tuyết Nhung Hồ' rồi. Tên nhóc này căn bản là không biết bên trong cái khe này nguy hiểm như thế nào mà lại dám bảo mình bay vào trong này.

Nếu như cái khe này đủ sâu, thì cho dù phía dưới là nước hay là thứ gì mềm mại, Diệp Mặc cũng khẳng định là hắn sẽ không còn đường sống với cái tốc độ rơi này.

Diệp Mặc căn bản là không dám tiếp tục tưởng tượng nữa, lập tức mang theo 'Tử Đao' và 'Tuyết Nhung Hồ' tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Quả nhiên sau khi tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc thấy trong mắt 'Tuyết Nhung Hồ' cũng lộ ra sự kinh hãi tột độ, hiển nhiên cũng bị chuyện vừa rồi dọa cho sợ hãi.

Diệp Mặc cũng không tức giận nhưng vẫn liếc mắt nhìn nó nói:

- Nếu như không phải tao có bản lĩnh, thì sớm đã bị mày hại chết rồi.

'Tuyết Nhung Hồ' tuy rằng rất sợ hãi, thế nhưng nghe được lời Diệp Mặc nói, trên mặt cũng lộ ra một chút khinh thường, hiển nhiên là nó cho rằng không phải là Diệp Mặc có bản lĩnh, mà là nhờ có Thế giới trang vàng. Diệp Mặc cũng mặc kệ nó, ngồi xuống yên lặng chờ đợi trong Thế giới trang vàng.

Cứ qua khoảng hai giờ, hắn lại ném ra bên ngoài một trận pháp quan sát, mãi mười mấy giờ sau, Diệp Mặc mới phát hiện Thế giới trang vàng đã dừng lại.

Diệp Mặc mang theo 'Tuyết Nhung Hồ' từ trong Thế giới trang vàng đi ra, đập vào mắt hắn chính là một dãy núi lớn màu đen như một cự long.

Dãy núi cũng không cao, nhưng kéo dài vài dặm, nếu như đứng nhìn từ xa, đúng là một con Hắc Long.

Diệp Mặc lại cực kỳ thất vọng, không gian ở đây khác với bên ngoài khe nứt, nơi này thoạt nhìn phải ngoài trăm ki-lô-mét vuông, thế nhưng ngoại trừ dãy núi hắc long này ra, cũng không có gì cả.

Diệp Mặc đi vài bước, bỗng nhiên có cảm giác không đúng, hắn cúi đầu nhìn một chút, phát hiện dưới chân mình đều là hài cốt của người chết. Hơn nữa nơi nào cũng có, thế nhưng những hài cốt này cũng đều biến thành màu đen.

Sau khi thấy cả một mặt đất đầy hài cốt này, Diệp Mặc mới phát hiện những thứ đen thui trên mặt đất cũng không phải là các loại đá cuội, mà đều là một ít mảnh pháp bảo, và xương cốt đã vỡ vụn.

Lẽ nào ở đây chính là một chiến trường thượng cổ? Diệp Mặc nghi hoặc đá vào đống xương cốt dưới chân xem, cảm giác được chủ nhân của đống xương cốt này khi còn sống đều là nhân vật hiển hách một phương. Bằng không sẽ không có chuyện chết lâu như vậy rồi mà xương cốt vẫn còn cứng

rắn như thế. Nếu như là người thường, thì những xương cốt này đã sớm thành tro bụi rồi.

Một cái nhẫn xuất hiện ở dưới chân của Diệp Mặc, Diệp Mặc vô thức nhặt nó lên, nhưng phát hiện chiếc nhẫn liền tự động vỡ vụn, những thứ bên trong nhất thời đều rơi ra ngoài, nhưng toàn bộ cũng đều là tro bụi.

Tuy rằng chiếc nhẫn đã bị hủy, nhưng Diệp Mặc cũng là một Đại sư trận pháp, hắn đương nhiên biết được chiếc nhẫn này ít nhất là của một tu sĩ tu vi đã ngoài Thừa đỉnh. Có vẻ như những người đã chết ở đây đúng là cao thủ nhiều vô số kể, nơi đây thật không biết là chỗ nào? Không ngờ còn là đang ở sâu trong lòng đất.

Không biết mình có thể đi ra ngoài hay không, nếu như không thể đi ra, liệu có thể giống như đống xương khô dưới nền đất này hay không.

Ngoài chiếc nhẫn mà Diệp Mặc phát hiện ra, còn có vô số pháp bảo cũng đều tan thành tro bụi. Mấy thứ này nếu mà có thể dùng, thì thật rất có phong thái đấy.

Diệp Mặc âm thầm thở dài, nếu như những chiếc nhẫn của các cao thủ này đều hoàn chỉnh không chút sứt mẻ nào, thì hắn giàu to rồi, nhiều nhẫn trữ vật như vậy, hơn nữa đều là của những cao thủ đỉnh cấp, sau này hắn sẽ thu thập được bao nhiêu đồ đây?

Diệp Mặc đi một bước, lại đá một cái, hắn đang suy nghĩ, vạn nhất gặp một cái nhẫn còn chưa bị hủy hoại thì sao? Nếu như vạn nhất thực sự có, thì liệu hắn có thể trở nên mạnh mẽ như những tu sĩ thượng cổ đó không?

Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là, hắn thật sự nghe được một tiếng ‘Leng keng’ phát ra dưới chân, nãy giờ Diệp Mặc vẫn luôn nghe được các âm thanh ‘Bịch bịch’, nhưng cái âm thanh ‘Leng keng’ này vẫn là lần đầu tiên hắn nghe được. Lập tức hắn phát hiện ra một vật giống như đĩa tròn, cái món đồ này dường như không hư hao gì cả.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức vui mừng. Ở đây không biết đã trải qua mấy vạn năm rồi, còn có thứ đồ gì mà không bị hư hao, thì chắc chắn là đồ tốt rồi, thế nên hắn lập tức cúi xuống nhặt món đồ này lên.

Thứ này chính là đồ vừa rơi ra từ trong nhẫn trữ vật nào đó, mà chiếc nhẫn thì đã tan thành bụi, mà cái đồ vật có hình dạng tròn tròn này, hoàn hảo không chút sứt mẻ gì, hiển nhiên là một thứ đồ tốt.

Khi Diệp Mặc nắm lấy đồ vật hình tròn kia, liền cảm giác được một luồng khí lạnh lẽo, hắn chưa kịp kiểm tra vật hình tròn trong tay, thì thân thể hắn liền cảm giác được một trận tê dại, cực kỳ khó chịu, dường như ngay cả da đầu cũng nổi da gà.

Diệp Mặc còn chưa hiểu rõ đây rốt cuộc là chuyện gì, thì đã cảm giác được dòng suy nghĩ của mình trở nên mê man. Thậm chí có một thanh âm ở sâu trong thức hải và ý thức đang gọi hắn, muốn nguyên thần hắn rời khỏi Nghe âm thanh đó, Diệp Mặc thực sự muốn phải rời khỏi, thậm chí phiêu lãng càng xa càng tốt. Nhưng 'Tam sinh quyết' vẫn luôn tự động vận hành, lại khiến cho Diệp Mặc tạm thời tỉnh táo lại.

‘Đoạt xá’ (Lời DG: đây là một kiểu chiếm đoạt thể xác)

Diệp Mặc lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra? Hóa ra là một linh hồn thể trên vật phẩm hình tròn đã bám vào khi hắn chạm tay vào, và muốn ‘Đoạt xá’ với hắn.

Diệp Mặc giận giữ, dám ‘Đoạt xá’ với hắn sao, hắn liền không chút suy nghĩ, vận chuyển 'Tam sinh quyết' tới cực hạn, một linh hồn thể liền xuất hiện ra trong thức hải của hắn.

- Cút ra ngoài cho tao!

Diệp Mặc lạnh lùng quát lên một tiếng, dưới sự vận chuyển của 'Tam sinh quyết', linh hồn thể mỏng manh gần như trong suốt kia lập tức bị bức khỏi thức hải của hắn.

- Đây là công pháp gì?

Linh hồn thể kia kinh hãi thốt lên khi bị ý thức của Diệp Mặc bắt được.

- Liên quan gì tới mày.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, 'Vụ Liên Tâm hỏa' đã được hắn lấy ra, tuy rằng đã bức ra được cái linh hồn thể này rồi, thế nhưng Diệp Mặc cũng rất phẫn nộ, muốn đốt cái linh hồn thể này thành tro bụi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1131

Linh Mạch Dược Vương

Thiên hỏa?

Linh hồn thể này thấy Diệp Mặc lấy ra 'Vụ Liên Tâm hỏa' liền kinh hãi dị thường, thậm chí còn thét lên chói tai:

- Không nên thiêu hủy tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết trận bàn trong tay cậu là cái gì, đó là thứ mà ngay cả Tiên giới cũng không có đó...

Diệp Mặc sửng sốt một chút, thứ đồ trong tay mình, cũng chính là trận bàn trong lời nói của linh hồn thể? Có loại trận bàn mà ngay cả Tiên giới cũng không có sao? Khoác lát vừa thôi chứ - A...

Diệp Mặc bị lời nói của linh hồn thể giữ lại, cũng không kịp để ý đến 'Vụ Liên Tâm hỏa' trong tay, chỉ hơi quét đi qua cái linh hồn thể một chút. Không nghĩ tới cái linh hồn thể kia trải qua nhiều năm như vậy sớm đã yếu đuối không chịu nổi rồi, vừa bị 'Vụ Liên Tâm hỏa' của Diệp Mặc lướt qua một cái thì đã bị tiêu diệt rồi.

Diệp Mặc tiếc nuối vỗ vỗ cái đồ vật trong tay, rồi tùy ý nói một câu:

- Mày cũng thật là yếu đuối quá đi, mồi lửa của tao cũng chỉ chạm vào mày có một chút thôi, thì mày đã như vậy rồi, thật sự là quá kém mà.

Nếu như cái linh hồn thể kia còn sống, nói không chừng sẽ nhảy lên lấy chân đạp Diệp Mặc một cái rồi chửi, nó mặc dù là một cái linh hồn thể, nhưng dù sao cũng từng là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh. Hơn nữa một thân tu vi thông thiên, cho dù đã trải qua nhiều năm như vậy, nhưng cũng không tiêu tán. Thế nhưng lại bị một tên tu sĩ Nguyên Anh như Diệp Mặc nói như vậy.

Nếu là xưa kia thì cho dù là một tên tu sĩ Ngưng Thể thì nó cũng có thể 'Đoạt xá' một cách dễ dàng.

Chỉ vì Diệp Mặc có loại công pháp biến thái 'Tam sinh quyết' này, cho nên nó không có nơi náu thân trong thức hải của Diệp Mặc. Ở trong thức hải của Diệp Mặc, nó căn bản là không có năng lực phản kháng. Sơm biết Diệp Mặc lợi hại như vậy, nó thà rằng tự mình tiêu tán, cũng không muốn trêu chọc vào Diệp Mặc.

Càng làm cho nó có cảm giác uất ức chính là sau khi nó hét lên về cái trận bàn kia, Diệp Mặc đã không có ý định muốn giết nó rồi, chỉ là thiên hỏa của hắn hết lần này lại tới lần khác cứ run lên chạm phải nó.

- Chết rồi thì thôi.

Một linh hồn thể có ý đồ muốn 'Đoạt xá' với hắn bị giết rồi thì thôi, Diệp Mặc căn bản là không có quan tâm. Hắn lại lần nữa cầm lấy cái vật hình tròn nhìn một chút, cảm thấy băng lãnh vô cùng, không biết là nguyên liệu gì có thể luyện chế được món đồ này? Ngoại trừ bảy cái lỗ trên mặt vòng tròn, còn lại đều không có gì giống một cái trận bàn cả.

Diệp Mặc chính là một Đại sư trận pháp. Trận bàn là cái dạng gì, hắn quá mức quen thuộc. Cái món đồ trong tay hắn căn bản là chẳng liên quan gì tới trận bàn cả. Nhưng nếu đây không phải là một cái trận bàn, thì linh hồn thể kia chẳng lẽ lại lừa gạt mình.

Liệu có phải cái trận bàn này không có gì quan trọng không, nhưng thế thì linh hồn thể kia cần gì phải lừa hắn? Nếu như đây thật sự là một cái trận bàn, chẳng lẽ một Đại sư trận pháp như hắn lại không nhận ra chút nào ư?

Diệp Mặc còn muốn nghiên cứu cái trận bàn này một chút, thì lúc này hắn lại nghe được tiếng thét chói tai của 'Tuyết Nhung Hồ'. Hắn lập tức liền đem cái trận bàn bỏ vào trong Thế giới trang vàng, nhìn về phiá 'Tuyết Nhung Hồ'.

Khiến Diệp Mặc kinh hãi chính là 'Tuyết Nhung Hồ' đang cắn một lấy dãy núi màu đen tựa như Hắc Long.

- Mày điên rồi.

Diệp Mặc vọt tới, lập tức bế 'Tuyết Nhung Hồ' lên.

Thế nhưng sau một khắc tay của Diệp Mặc buông lỏng ra, thì 'Tuyết Nhung Hồ' lại lập tức vọt tới chân núi kia nhìn cũng không nhìn dùng móng vuốt mà đào bới.

Diệp Mặc ngơ ngác nhìn đất đá đen đen của dãy núi bị 'Tuyết Nhung Hồ' đào lên, phía dưới dãy núi không ngờ lại không phải là màu đen mà là màu xanh biếc giống như 'Khổ Trúc', hiện ra một màu xanh tươi Đồng thời còn có một mùi dược hương nhàn nhạt truyền ra.

- Linh mạch Dược Vương?

Diệp Mặc thốt lên.

'Tuyết Nhung Hồ' còn đang chăm chỉ đào bới, vẫn quay lại gật đầu với Diệp Mặc một cái, hiển nhiên là nó muốn nói đây chính là 'Linh mạch Dược Vương'.

- Ta rốt cuộc đã hiểu rõ rồi, hóa ra đây mới thật sự là 'Linh mạch Dược Vương'.

Diệp Mặc lại lần nữa thì thào, sau đó Diệp Mặc cùng 'Tuyết Nhung Hồ' lao lên dãy núi màu đen, bắt đầu cùng nhau đào bới tấm áo khoác màu đen được phủ mặt ngoài dãy núi màu đen Màu xanh biếc hiện ra ngày càng nhiều, mùi vị dược hương cũng ngày càng dày đặc.

- Dừng lại.

Diệp Mặc đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Liền ra lệnh cho 'Tuyết Nhung Hồ' dừng lại.

Lần này 'Tuyết Nhung Hồ' cũng không tiếp tục đào nữa, mà nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

- Không thể đào tiếp được, một khi dãy núi này hoàn toàn hiện ra, thì những người khác cũng sẽ theo mùi dược hương mà tìm đến đây, vậy thì 'Linh mạch Dược Vương' này sẽ không có phần của chúng ta rồi.

Diệp Mặc có chút do dự, giống như đang nói chuyện với một người bạn chứ không phải là 'Tuyết Nhung Hồ'.

Lúc này trong lòng Diệp Mặc đang tràn ngập sóng gió, hắn cũng không ngờ rằng Đại Chú Sơn thật sự có 'Linh mạch Dược Vương', hơn nữa còn là ở sâu trong lòng đất. Nếu như không phải do sai lầm ngẫu nhiên của hắn khi bị hai gã tu sĩ Hư Thần đuổi giết, thì hắn làm sao có thể phát hiện được 'Linh mạch Dược Vương'?

Hơn nữa lúc này hắn đã khẳng định mùi hương mà hắn cảm thấy có thể còn trân quý hơn cả dược liệu cấp chín khi đang ở bên ngoài chính là mùi hương của 'Linh mạch Dược Vương' này. Thảo nào mà mùi hương có thể truyền đi xa như vậy, hóa ra là 'Linh mạch Dược Vương'. Điều mà Diệp Mặc thấy kỳ quái chính là vì sao mà mùi hương chỉ truyền ra vào buổi trưa chứ, không biết là nguyên nhân do đâu.

- Chúng ta cần phải đẩy nhanh tốc độ đem cái 'Linh mạch Dược Vương' này chuyển đi, bằng không thì sẽ có thể đưa tới càng nhiều người hơn.

Diệp Mặc cũng mặc kệ 'Tuyết Nhung Hồ' có nghe hiểu lời hắn hay không, sau khi nói xong hắn liền nghĩ biện pháp đem 'Linh mạch Dược Vương' này vào trong Thế giới trang vàng.

Không nghĩ tới tin tức mà ông nội của Cận Chỉ Hằng nhận được lại là thật. Thế nhưng cho dù là ông nội của cô chiếm được 'Linh mạch Dược Vương' cũng sẽ không có cách gì để mang đi. Bởi vì những nhẫn trữ vật bình thường không thể nào chứa nổi một cái linh mạch, chỉ có Thế giới trang vàng của hắn mới có thể.

Một trận kỳ được Diệp Mặc ném ra ngoài, hắn biết bản thân hắn không thể đủ năng lực để di chuyển cái linh mạch này sang Thế giới trang vàng, chỉ có thể sử dụng trận pháp chuyển di.

Diệp Mặc đã từng có một lần kinh nghiệm thu linh mạch vào Thế giới trang vàng, tuy rằng 'Linh mạch Dược Vương' lúc này lớn hơn rất nhiều so với linh mạch hạ phẩm trước kia, thế nhưng Diệp Mặc cũng biết tu vi của hắn hiện tại cũng mạnh hơn ngày đó nhiều lắm.

Mấy trăm miếng trận kỳ được bố trí xuống, Diệp Mặc lấy Thế giới trang vàng ra, sau đó cùng với miếng trận kỳ cuối cùng được ném xuống, một tiếng ầm ầm long trời lở đất phát ra. 'Linh mạch Dược Vương' dưới trận pháp Diệp Mặc bố trí bắt đầu lay động, không ngừng phát ra những tiếng âm ầm theo hướng của trận kỳ. Cuối cùng toàn bộ 'Linh mạch Dược Vương' đều bị Diệp Mặc cưỡng chế đưa vào trong Thế giới trang vàng.

Lúc này ở trên mặt vùng đầm lày, hai tên tu sĩ Hư Thần của Địa Ma Tông đang tìm kiếm Diệp Mặc bỗng ngừng lại, đồng thời trong mắt cả hai đều lộ ra sự nghi hoặc vô cùng.

- Mùi dược hương hình như đã biến mất.

Tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ ngây người một lát rồi lên tiếng.

Tên tu sĩ Hư Thần đỉnh họ Kim nhíu mày, một lúc sau mới lên tiếng:

- Chúng ta mấy ngày nay tìm kiếm Diệp Mặc, đều có thể ngửi thấy một mùi vị của linh dược, nhất định là một loại linh dược cao cấp. Đặc biệt chính là lúc buổi trưa thì mùi vị càng nồng nàn hơn, làm sao mà hiện tại lại đột nhiên không còn nữa? Lẽ nào chuyện này có quan hệ với tên họ Diệp kia?

Tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ cũng gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng:

- Tôi nghĩ rất có thể là như thế, sơm biết vậy thì lưu lại mạng của mấy

tên ở bên vìa đầm lày rồi. Mấy tên đó đã tới nơi này, khẳng định cũng là vì tìm kiếm vườn linh dược thượng cổ. Hiện tại dược hương đột nhiên biến mất, liệu có phải vườn linh dược đã bị Diệp Mặc tìm được, sau đó lại đem hết toàn bộ linh dược bên trong đi.

Tu sĩ họ Kim trầm ngâm một lát rồi lại lắc đầu:

- Hẳn là không chỉ có chuyện vườn dược liệu, tôi còn có cảm giác cái đầm Chú Hà này tựa hồ như còn thiếu cái gì đó vậy?

- Anh không nói thì tôi cũng không có để ý, chính tôi cũng có cảm giác giống như vậy, thật giống như là thiếu khuyết chút sự sống vậy, đã không có cái loại sức sống như trước…

Tu sĩ Hư Thần trung kỳ cũng gật đầu, cẩn thận nói.

Tu sĩ họ Kim cũng khẳng định:

- Không sai, thật giống như là thiếu đi một chút sự sống vậy, vùng đầm lầy này trở nên bình thản một cách lạ thường, thậm chí còn có một chút tử khí nữa. Địch sư đệ, chúng ta nên rời khỏi vùng đầm lầy này trước, còn Diệp Mặc cho dù có phải rời khỏi đây, thì chúng ta cũng không có cách nào ở đây canh chừng mãi được.

Tên tu sĩ họ Địch cũng gật đầu, biểu hiện sự đồng ý, bọn họ đã tìm kiếm Diệp Mặc vài ngày rồi, nhưng mà ngay cả cái bóng của Diệp Mặc cũng không thấy được, có lẽ nên trở về thông báo cho tông môn biết.

Diệp Mặc đem 'Linh mạch Dược Vương' thu vào trong Thế giới trang vàng, lập tức mang theo 'Tuyết Nhung Hồ' tiến vào trong Thế giới trang vàng. Diệp Mặc vui mừng phát hiện 'Khổ Trúc' vốn lúc trước có chút uể oải thì lúc này đã tươi tốt hẳn lên, thậm chí còn không kém so với khi ở trên ‘Thế giới sơn’.

Hơn nữa càng làm cho Diệp Mặc vui mừng hơn chính là mặt trên của 'linh mạch Dược Vương' đã hoàn toàn lộ ra màu xanh biếc giống như màu của 'Khổ Trúc', trong rất là đẹp mắt. Đây chắc là khí tức mạnh mẽ của 'Khổ Trúc' đã lục hóa màu đen của 'linh mạch Dược Vương', làm hiện ra màu sắc vốn có của nó.

Toàn bộ linh khí bên trong Thế giới trang vàng trong nháy mắt liền sung mãn hẳn lên, sức sống bừng bừng. Diệp Mặc biết Thế giới trang vàng của hắn hiện giờ còn chưa có hoàn thiện, linh dược trồng ở bên trong không chết đã là chuyện tốt lắm rồi, nếu muốn sinh trưởng thì là rất khó. Thế nhưng hiện tại vườn dược liệu bên trong Thế giới trang vàng đã có sức sống mãnh liệt, mỗi một gốc cây đều trở nên xanh biếc no đủ.

- 'Linh mạch Dược Vương' thật là mạnh.

Diệp Mặc hít một hơi khí lạnh, loại linh mạch này liệu có phải là linh mạch trung phẩm không? Hay là linh mạch thượng phẩm? Hay thậm chí là một linh mạch cực phẩm?

Hiện tại Thế giới trang vàng còn chưa hình thành được quy tắc thế giới, cũng đã nghịch thiên như vậy rồi, đến một ngày có thể hình thành quy tắc của chính Thế giới trang vàng, vậy chẳng phải là thế giới tốt nhất để tu tiên sao?

Diệp Mặc nhanh chóng tìm một nơi ở trên 'linh mạch Dược Vương' để bắt đầu tu luyện, hắn muốn nhìn một chút hiệu quả của cái 'linh mạch Dược Vương' này.

'Tam sinh quyết' của hắn vừa bắt đầu vận chuyển, liền có cảm giác linh khí vô tận chen chúc tràn vào cơ thể, thật giống như là tìm được lỗ thoát nước vậy. Diệp Mặc thậm chí cảm thấy được tất cả mọi chỗ trên cơ thể đều thoải mái đến mức muốn rên rỉ.

Vòng xoáy linh khí thật lớn xoáy trên đỉnh đầu của hắn, cuối cùng vòng xoáy linh khí càng lúc càng lớn. Mà 'Khổ Trúc' ở bên người Diệp Mặc cũng

liên tục phóng xuất ra linh khí, chỉ là loại linh khí này hoàn toàn khác với linh khí của linh mạch, so với linh khí của linh mạch thì cao quý hơn gấp mấy lần. Đó chính là một loại linh khí có thể gột rửa tâm thần, có thể khiến Diệp Mặc không cần lo lắng đến việc tu vi bản thân tăng tiến quá nhanh, mà căn cơ lại không vững chắc.

Khi Diệp Mặc dừng việc tu luyện lại, hắn phát hiện mình không ngờ đã đột phá tới Nguyên Anh tầng sáu mà không hề hay biết, tựa hồ như Nguyên Anh tầng năm và Nguyên Anh tầng sáu không hề tồn tại bình cảnh vậy.

- Thật là mạnh!!!

Diệp Mặc lại lần nữa cảm thán.

'Linh mạch Dược Vương' cùng với 'Khổ Trúc' quả thực là tài liệu tu luyện vô địch, vừa rồi hắn thậm chí còn chưa ăn viên 'Anh nguyên đan' nào, vậy mà khi tấn cấp cũng không có chút cảm giác nào cả, hơn nữa hắn cũng khẳng định thời gian vừa rồi hắn tu luyện cũng không đến ba tháng. Nếu như hắn tìm được linh tủy trì mà Thiện Băng Lam nói cho hắn, hơn nữa còn có 'Linh mạch Dược Vương' và 'Khổ Trúc' này, thì có lẽ chỉ cần một viên đan dược thường thường là tu vi của hắn cũng phải tăng tiến cực nhanh rồi chăng?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1132

Trận Bàn Nghịch Thiên

Diệp Mặc đứng dậy, lấy được linh mạch Dược Vương, bây giờ hắn có thể đi được rồi. Nhưng hắn lập tức lại rầu rĩ, bây giờ hắn đi, thì hắn có thể đến nơi nào. Lực hút trong khe nứt lớn như vậy, hắn căn bản không có cách nào rời khỏi cái khe này được.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại đau đầu. Mặc dù tiến vào lấy được linh mạch Dược Vương rồi, nhưng không thể ra ngoài được, hắn cũng không thể nào cả đời còn lại ở lại trong này được.

Đang lúc buồn rầu, Diệp Mặc lại nhìn thấy trận bàn bị mình ném vào đây.

Thứ này thoạt nhìn thì không giống trận bàn, nhưng Linh Hồn Thể thì lại nói đây là một trận bàn, hơn nữa còn là một trận bàn mà Tiên giới không có. Diệp Mặc cười khẩy, rõ ràng là nói khoác, đồ gì Tu Chân giới có, mà Tiên giới lại không có?

Nhưng sau đó Diệp Mặc lại xua đi suy nghĩ của chính mình, Thế giới trang vàng và Khổ Trúc của mình Tiên giới chưa chắc đã có, nghe nói Khổ Trúc chỉ có thể xuất hiện một gốc, nếu như đã bị mình lấy được rồi, Tiên giới làm sao có được? Còn thế giới Trang vàng, Diệp Mặc lại không dám chắc có tiểu thế giới giống với của hắn hay không, nhưng từ miệng chủ nhân sáng tạo ra "Hồng Mông tạo hóa quyết" là Mông Tạm, Diệp Mặc biết được thế giới Trang vàng này dường như cũng không tầm thường, Tiên giới cũng chưa chắc đã có thật.

Nhưng Khổ Trúc và thế giới Trang vàng dù sao cũng là những thứ đặc

biệt, còn trận bàn thì cũng không phải là thứ gì đặc biệt lắm, đây hoàn toàn là đồ chơi do con người luyện chế ra, làm sao có thể đến Tiên giới cũng không có được?

Không đúng, Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ ra lời nói của Linh Hồn Thể lúc trước đã nói:

- Đừng đốt tôi, tôi sẽ nói cho anh biết trận bàn trong tay anh là cái gì, cái này Tiên giới cũng không có thời…

Thời cái gì? Chẳng lẽ…

Diệp Mặc tay run lên, suýt nữa thì làm rơi trận bàn trên tay xuống. Hắn nghĩ đến thời gian, chẳng lẽ đây là trận bàn thời gian, nếu như là trận bàn thời gian thật, Tiên giới đúng là chưa chắc đã có, cho dù có, cũng sẽ không có nhiều.

Nhưng có loại trận bàn thời gian thật không? Diệp Mặc Tu Chân đến bây giờ cũng không phải là người không biết gì, hắn đương nhiên biết Đại năng thực sự có thể khống chế tất cả đối địch, mà Đại năng hung hãn nhất là có khống chế không gian thời gian. Nhưng những đại năng này không phải Tu Chân giới có thể có được, đặc biệt là lĩnh vực thời gian, cho dù là Tiên giới cũng chưa chắc đã có?

Chẳng lẽ đây chính là trận bàn thời gian thật, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên trở nên kích động, nếu như là trận bàn thời gian thật, cho dù hắn không thể dùng, hắn cũng có thể từ trong đó dẫn dắt đến lĩnh vực thời gian, đối với tiền đồ sau này của hắn cũng không thể lường trước được.

Vốn dĩ muốn ra ngoài, nhưng Diệp Mặc bây giờ đã xóa tan suy nghĩ đó, ngược lại hắn lại ngồi trên linh mạch tập trung nghiên cứu trận bàn trong tay mình.

Trận bàn này với những trận bàn mà bình thường Diệp Mặc luyện chế ra quả thực khác nhau hoàn toàn, chẳng những là lý luận trận bàn và bố trí trận

điểm hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ của Diệp Mặc lúc trước. Cho dù là cách luyện chế, còn cả dùng nguyên liệu gì để luyện chế, Diệp Mặc cũng không nhìn ra được.

Diệp Mặc đến cả việc cái này có phải là trận bàn hay không cũng không nhận ra được, càng không cần nói đây là trận bàn cấp mấy. Cầm lấy trận bàn kỳ quặc trong tay lên, Diệp Mặc trầm ngâm nhìn, hắn dường như nhìn thấy một thiên đường trận pháp mới.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc thở ra, hắn cảm giác trận bàn này quá phức tạp, hắn bây giờ chỉ có thể mò tới chút lông bên ngoài của nó mà thôi.

Mặt trên của trận bàn có bảy cái lỗ trũng, Diệp Mặc suy nghĩ muốn đặt vào đó bảy viên linh thạch thượng phẩm, nhưng bảy viên linh thạch thì lại không có chút phản ứng gì.

Lấy bảy viên linh thạch thượng phẩm ra, Diệp Mặc lại lắp bảy viên linh thạch cực phẩm vào, linh thạch cực phẩm của hắn bây giờ cộng lại cũng không quá năm mươi viên, số linh thạch này đều là khi hắn giết những tu sĩ mà lấy được, bảy viên linh thạch này đã hao đi một nửa rồi.

Khiến cho Diệp Mặc mừng rỡ chính là, sau khi bảy viên linh thạch cực phẩm này gắn lên trên trận bàn, thì trận bàn đó không ngờ lại chuyển động thật, mặc dù chuyển động chậm chạp, nhưng nó cũng đã chuyển động thật sự rồi.

Ước chừng qua được nửa tuần hương, bảy viên linh thạch cực phẩm đó hình thành một màn ánh sáng, màn ánh sáng này nhanh chóng bao phủ lấy Diệp Mặc.

Sau khi nhìn thấy màn ánh sáng này Diệp Mặc nhất thời vẻ mặt kinh sợ, trong nháy mắt liền vui mừng kinh ngạc. Hắn cũng đã hiểu ra rồi, trận bàn này chính xác là trận bàn thời gian, hơn nữa còn là một trận bàn gia tốc thời gian vô cùng quý báu trong số những trận bàn thời gian, vũ khí lợi hại nhất của tu sĩ tu luyện Đây quả thực là đồ vật trong truyền thuyết, trận bàn gia tốc

thời gian, phải nói Tiên giới không có mặc dù cũng hơi khoa trương một chút, nhưng thứ này chính xác quá quý giá.

Diệp Mặc khẳng định cho dù hắn lấy ra thiên hỏa đứng Top 3, người ta cũng chỉ chăm chăm nhìn trận bàn thời gian này. Thứ này quá nghịch thiên rồi. Linh Hồn Thể không biết khi còn sống là một Đại năng gì, không ngờ lại có thứ nghịch thiên như này, thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn bị thiên hỏa của Diệp Mặc không may thiêu chết.

Diệp Mặc nhìn linh thạch cực phẩm trong lỗ trũng tiêu hao dường như quá lớn, lập tức biết được đây mặc dù là trận bàn thời gian, cũng không phải người bình thường có thể dùng được, linh thạch cực phẩm nói không chừng còn là linh thạch cấp thấp nhất để khởi động nó.

Mặc dù Diệp Mặc bây giờ muốn lập tức bắt đầu nghiên cứu trận bàn thời gian này, hắn muốn nghiên cứu ra trận bàn thời gian không tốn nhiều linh thạch mấy, nhưng hắn cũng không muốn linh thạch cực phẩm của hắn lại bị tiêu hao hết một cách vô ích. Vội vàng lấy ra một viên Nguyên Anh đan nuốt vào, suy nghĩ một chút lại lấy ra bảy viên linh thạch cực phẩm khác cho vào lỗ trũng, rồi mới bắt đầu tu luyện.

Bên cạnh linh mạch Dược Vương và Khổ Trúc, vừa không ngừng nuốt Nguyên Anh đan và Thanh La đan để tu luyện. Diệp Mặc liền cảm giác được tu vi của mình dường như ngồi trên một loại thang máy vậy, một đường thẳng tiến Từ Nguyên Anh tầng thứ sáu tăng vọt lên Nguyên Anh tầng thứ sáu đỉnh phong dường như không tốn nhiều thời gian, Diệp Mặc sau khi cảm giác được chân nguyên lưu chuyển càng mãnh liệt hơn, lại càng không dám dừng lại chút nào. Hắn biết bốn mươi viên linh thạch cực phẩm mặc dù giá trị cực kỳ cao, nhưng nói không chừng chỉ có thể duy trì cái trận bàn này gần hai tháng mà thôi.

Sau đó Diệp Mặc điên cuồng vận chuyển Tam Sinh quyết, dùng đan dược tu luyện, linh khí của linh mạch Dược Vương và Khổ Trúc dưới linh mạch cũng đều bị kích phát rồi.

Từng luồng lốc xoáy linh khí vô cùng khổng lồ hình thành trên đỉnh đầu Diệp Mặc, chi chít, cuối cùng hình thành mấy dòng lốc xoáy linh khí, còn linh khí quanh người Diệp Mặc thậm chí đã hình thành thực chất.

Lúc này nếu như bên cạnh Diệp Mặc, chỉ có thể thấy kinh mạch trên thân thể hắn không ngừng phát ra những tiếng "Cô cô", dường như đang bị mở rộng, lại giống như âm thanh lưu chuyển chân nguyên. Về sau, một Nguyên Anh ba tấc lại lơ lửngphía trên Diệp Mặc, trong tay không ngừng thủ thế Tam Sinh quyết, hấp thu linh khí càng nhiều càng đậm.

Không cần nói đến xung quanh Diệp Mặc, đến cả Thế giới Kim Trang, cũng bị linh khí dày đặc lấp đầy, đến cả Tuyết Nhung Hồ và Ngân Tử thậm chí cũng chen lấn đến bên linh mạch Dược Vương, còn Vô Ảnh lại bay đến bên cạnh Khổ Trúc không nhúc nhích gì.

Răng rắc, răng rắc…

Âm thanh không ngừng truyền đến, Diệp Mặc nhắm mắt lại, trong lòng cũng biết những âm thanh răng rắc đó là những linh thạch cực phẩm đầu tiên cho vào đã bị vỡ nát.

Có Khổ Trúc bên cạnh, Diệp Mặc không chú ý gì đến cảnh giới thăng cấp quá nhanh, điên cuồng hấp thụ linh khí. Cũng may linh khí để cho hắn tu luyện mặc dù quá kinh khủng, nhưng cũng chỉ là tu vi Nguyên Anh.

Sau đó Diệp Mặc nuốt viên Thanh La đan thứ ba, hắn cảm giác được toàn bộ kinh mạch của mình dường như lại lần nữa lột xác, dòng chảy chân nguyên trong cơ thể hắn lại càng hùng hậu. Không chỉ gấp mấy lần so với lần trước, Diệp Mặc biết rằng hắn lại lần nữa đột phá, tiến đến Nguyên Anh tầng thứ bảy.

Diệp Mặc dừng tu luyện lại, hắn cảm thấy mình tu luyện cũng đã gần ba tháng rồi.

Hiệu quả tu luyện của linh mạch Dược Vương so với linh thạch thông

thường và linh mạch hạ phẩm không biết cũng là cao bao nhiêu, nhưng Diệp Mặc cũng biết, hắn sở dĩ có thể thăng cấp nhanh như vậy, ngoài linh mạch Dược Vương này ra, công lao chủ yếu nhất phải nói đến Khổ Trúc. Không có Khổ Trúc, cho dù là linh mạch Dược Vương, hắn cũng không thể trong thời gian vài tháng lại từ Nguyên Anh tầng thứ sáu thăng cấp lên Nguyên Anh tầng thứ bảy.

Vì mấy tháng này là dưới sự tác động của trận bàn gia tốc thời gian, Diệp Mặc vẫn không biết tỉ lệ thời gian của trận bàn gia tốc thời gian này so với bên ngoài, thời gian ba tháng thì thế giới bên ngoài đã trải qua bao nhiêu thời gian? Đáng tiếc hắn không có linh thạch cực phẩm nữa, nếu không, hắn còn có thể tiếp tục tu luyện.

Mặc dù không dùng đến trận bàn thời gian, tu luyện bên cạnh linh mạch Dược Vương và Khổ Trúc, Diệp Mặc chắc rằng chỉ cần không đến hai năm, hắn cũng có thể thăng cấp lên Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng bây giờ hắn không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi, Không nói Khinh Tuyết vẫn đang ở đan thành, chính là Lạc Ảnh bế quan xong, nhất định cũng sẽ tìm hắn. Cho nên hắn cần phải đi tìm Lạc Ảnh trước, không cần chờ đến lúc Lạc Ảnh đi tìm hắn.

Đồng thời Diệp Mặc cũng nghĩ đến, nếu như sau này hắn muốn tiết kiệm thời gian tu luyện, muốn tận dụng trận bàn này, hắn phải đến nơi nào để thu thập linh thạch cực phẩm? Nhưng linh thạch cực phẩm lại quá quý giá, hơn nữa trận bàn thời gian này giống như kẻ tham ăn linh thạch, đến nơi nào mới có thể lấy được nhiều linh thạch cực phẩm như vậy chứ?

Diệp Mặc nhanh chóng chuyển ánh nhìn xuống dưới linh mạch Dược Vương dưới chân mình, không có linh thạch cực phẩm, hắn không phải có linh mạch sao? Mặc dù linh mạch không có cách nào có thể trực tiếp nạm khảm vào lỗ trũng của trận bàn, nhưng hắn có thể bố trí dẫn linh trận mà.

Hắn đến cả dẫn lôi trận cũng có thể bố trí được, bố trí một dẫn linh trận thì có là cái gì?

Nghĩ tới linh mạch Dược Vương, Diệp Mặc lập tức bắt đầu luyện chế trận kì, chỉ cần thời gian vài ngày, hắn có thể luyện chế ra mấy chục trận kỳ, sau đó đặt trận bàn lên trên linh mạch Dược Vương, bắt đầu bố trí dẫn linh trận pháp xung quanh linh mạch và trận bàn.

Trận bàn thời gian có bảy lỗ trũng, hắn cần phải bố trí bảy dẫn linh trận.

Bố trí dẫn linh trận đối với Diệp Mặc mà nói quả thực không có áp lực gì lớn, hắn lo lắng chính là cuối cùng hắn không chế trận kì, trận bàn này có bị khởi động hay không.

Ngày thứ năm, Diệp Mặc bố trí xong trận pháp, đồng thời bỏ trận kỳ xuống, bảy luồng linh khí giống như thật nhất thời bổ sung đầy đủ bảy lỗ trũng của trận bàn, cả trận bàn liền trở nên đầy đủ linh khí.

Ngay sau đó, trận bàn bắt đầu xoay tròn, khi mới bắt đầu vẫn còn tương đối chậm, nhưng ngay sau đó thì trận bàn càng lúc càng nhanh, cuối cùng xung quanh trận bàn hình thành một màn sương linh khí nhàn nhạt.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, hắn biết cách này đã thành công, lại càng không suy nghĩ gì nhiều, lập tức bắt đầu tu luyện lần nữa.

Phá Hổ đan, Nguyên Anh đan, Thanh La đan bây giờ đối với Diệp Mặc mà nói đều không còn đáng giá nữa, hắn điên cuồng hấp thụ linh mạch Dược Vương đồng thời tu luyện, những đan dược này lại càng một viên cũng không cần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1133

Lôi Kiếp Hư Thần

Diệp Mặc đã hoàn toàn quên mất thời gian, thậm chí còn không biết linh mạch Dược Vương của mình đã rút lại kinh khủng rồi.

Nếu như lúc này hắn nhìn thấy linh mạch Dược Vương cứ nhỏ dần nhỏ dần, nói không chừng hắn sẽ dừng lại, bởi vì nếu đem so sánh, hắn biết Khổ Trúc mới là tiền vốn hắn tu luyện thực sự, một khi không có linh mạch Dược Vương, Khổ Trúc cũng không còn.

Tu luyện không biết bao nhiêu tháng, cho dù trong trận bàn thời gian cũng như vậy. Khi Diệp Mặc cảm giác được chân nguyên của mình đã đạt đến đỉnh, không có cách nào tăng lên được nữa, hắn bỗng nhiên mở mắt ra.

Đã là tu vi Nguyên Anh tầng thứ chín đỉnh phong, trong lòng âm thầm hoảng sợ, hắn rốt cục đã tu luyện bao nhiêu lâu rồi?

Có thể tu luyện đến Nguyên Anh tầng thứ chín đỉnh phong, hắn cũng hài lòng vui mừng. Nhưng ngay sao đó hắn cũng không còn tâm trạng vui mừng gì nữa, hắn phát hiện ra linh mạch Dược Vương của mình bây giờ đã nhỏ đi 1/5.

Diệp Mặc khẳng định hắn tu luyện mặc dù cần nhiều linh khí, nhưng cũng không dùng nhiều đến vậy, thậm chí đến 1% linh mạch Dược Vương cũng không đến, hắn cũng có thể thăng cấp lên Nguyên Anh đỉnh phong rồi. Mà bây giờ linh mạch Dược Vương của hắn lại mất đi 1/5, Diệp Mặc không cần nhìn, cũng biết được chắc là do trận bàn thời gian đã làm ra.

Dùng linh mạch Dược Vương khởi động trận bàn thời gian, hiệu quả

chắc chắn tốt hơn rất nhiều so với linh thạch cực phẩm, thậm chí thời gian cũng khác xa, nhưng linh mạch Dược Vương chỉ có một cái, dùng hết rồi sẽ không có nữa.

Lúc này hắn lại càng không kịp đau lòng nữa, nhanh chóng thu dọn trận pháp dẫn linh và trận bàn thời gian. Nếu cứ tiếp tục như vậy, linh mạch Dược Vương của hắn cũng không còn được bao lâu nữa, sẽ biến mất hoàn toàn. Một khi linh mạch Dược Vương mất đi, thì Khổ Trúc của hắn làm sao có thể sống được? Cái mà hắn đau lòng chính là Khổ Trúc.

Linh mạch Dược Vương mặc dù quý giá, mất thì thôi, nhưng Khổ Trúc thì không thể để có chuyện.

Thu hồi trận bàn thời gian xong, Diệp Mặc mới thở ra, hắn cảm thấy lần bế quan tu luyện này của mình thậm chí ít nhất cũng phải ba năm, cho dù là không đến ba năm, cũng phải hơn hai năm, thậm chí không biết dưới trận bàn gia tốc thời gian, thời gian bên ngoài đã là bao nhiêu rồi.

Diệp Mặc cho mình mấy Khứ trần quyết, hắn biết tiếp theo mình phải độ kiếp rồi. Hư Lạc đan trên người hắn có nhiều, còn hắn độ kiếp ở nơi nào, hắn vẫn chưa nghĩ xong, bây giờ hắn phải tìm đường ra đã rồi mới nói tiếp được.

Trong khi Diệp Mặc suy nghĩ, hắn ở dưới cái khe nứt này ít nhất cũng đến vài tháng rồi, bên ngoài hai tu sĩ Hư Thần muốn bắt hắn chắc chắn sớm đã đi rồi.

Lại lần nữa xuống đáy khe, linh mạch Dược Vương dưới đáy khe này đã bị Diệp Mặc lấy đi rồi, bây giờ chỉ còn là một cái hố lớn rỗng tuếch. Thậm chí đến sự sống cũng ít đi không ít, Diệp Mặc biết đây là vì hắn lấy đi linh mạch Dược Vương mà thành.

Hắn theo bản năng phóng ra Tử Đao, sau đó nhảy lên Tử Đao thử bay, lực hút mãnh liệt đó vẫn còn, Diệp Mặc chắc rằng với tu vi hiện tại của hắn tuyệt đối không có cách nào bay lên trên khe nứt được.

Thăng cấp lên Hư Thần, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Diệp Mặc, mặc dù hắn biết cho dù hắn sau khi thăng cấp lên Hư Thần rồi, với lực hút như này thì hắn vẫn không thể bay lên được, nhưng Hư Thần mạnh hơn Nguyên Anh không chỉ hơn mười lần.

Diệp Mặc lập tức bắt đầu bố trí Tụ Linh trận, trữ lôi trận, dẫn lôi trận. Mặc dù hai trận pháp sau đều là dự bị.

Nhưng Diệp Mặc cho rằng hai trận pháp này hắn cần phải bố trí, lôi kiếp Nguyên Anh lần đầu tiên đã khiến hắn chịu đủ rồi, nếu như hắn không phải là một trận pháp sư, nói không chừng diệt tuyệt lôi kiếp Nguyên Anh kia, hắn đã bị giết chết rồi. Ai mà biết được lần độ kiếp Hư Thần này có diệt tuyệt lôi kiếp lừa người hay không?

…

Lúc này ở bên ngoài đầm lầy Chú Hà đã có vô số tu sĩ có mặt rồi, một số tu sĩ thậm chí còn thử bay một vòng trên mặt đầm lầy. Theo như tin tức truyền ra, người tới đây càng ngày càng nhiều, hơn nữa tin đồn cũng càng ngày càng kinh khủng, cái gì mà đã có người tìm được chân khí hạ phẩm rồi, thậm chí còn có người lấy được công pháp thiên cấp.

Cuối cũng trừ những tán tu đó ra, thì ngay cả môn phái bảy sao tám sao cũng có người đến, chỉ có vài vị trưởng lão của Địa Ma tông trong lòng bực bội.

Bọn họ đương nhiên rất rõ đến đầm lầy Chú Hà là vì chuyện gì, một là vì Diệp Mặc ở đây, Địa Môn tông muốn vây khốn Diệp Mặc dưới đầm lầy. Đương nhiên còn một nguyên nhân nữa, chính là bọn họ đoán ở đây có một vườn linh dược thượng cổ. Phát hiện ra một vườn linh dược thượng cổ, thậm chí có thể vì môn phái mà cung cấp càng nhiều tu sĩ tầng cao hơn, chuyện như này bị lộ ra ngoài, bọn họ lại có thể không bực bội sao.

Cho dù có bực bội, bọn họ cũng chỉ có thể giả vờ không biết, vì truy sát Diệp Mặc không phải là một chuyện nhỏ. Còn chuyện vườn linh dược, bọn

họ lại càng không dám nói.

Chính là vì những hiểu lầm này, nên bên ngoài đầm lầy Chú Hà càng lúc càng có nhiều tu sĩ đến, thậm chí dần dần đuổi kịp và vượt qua khung cảnh huy hoàng của di tích Đại Chú Sơn năm đó, đừng nói đầm lầy Chú Hà, đến cả Mãng Sơn trấn cũng khôi phục được khung cảnh náo nhiệt ngày nào.

Nhưng những tu sĩ này sau khi tìm được vài tháng, đừng nói đến di tích, cho dù là linh dược cao cấp một chút cũng không tìm được, mà ngược lại lại gặp mấy con yêu thú cao cấp trong đầm lầy.

Theo thời gian, một số tu sĩ cũng định đi, nhưng lại đúng vào lúc này, trên bầu trời đầm lầy Chú Hà lại trở nên tối sầm, từng đợt tia chớp lóe sáng. Dường như bất cứ lúc nào, những tia sét này cũng sẽ đánh xuống.

- Chuyện gì vậy?

Dường như tất cả những tu sĩ đều chăm chú nhìn bầu trời đen kịt trên đầm lầy - Tôi hiểu rồi, đây là lôi kiếp, chắc chắn là lôi kiếp…

Một tên tu sĩ bỗng nhiên lớn tiếng nói.

- Có ai có thể độ kiếp dưới đầm lầy? Chắc không phải là yêu thú đấy chứ?

…

Không đợi những tu sĩ này nói xong, chín tia sét to bằng cánh tay đánh xuống, trực tiếp đánh vào giữa đầm lầy rồi biến mất.

Ầm, ầm, ầm…

Chín tia sét thô bạo đánh xuống, lập tức dưới đất có một trận ầm ầm nổ vang, tiếng nổ ầm ầm như này, cho dù là những tu sĩ đứng bên ngoài đầm lầy cũng có thể cảm thấy được sự chấn động dưới chân mình.

- Có người độ kiếp dưới đất…

- Không phải, chắc là yêu thú thôi….

- Cũng không thể là yêu thú được, loại lôi kiếp này quả thực quá kinh khủng, đường lôi kiếp thứ nhất đã thô bạo như vậy, thì lôi kiếp sau đó sẽ còn kinh khủng thế nào nữa? Chẳng lẽ lại có người thăng cấp Hóa Chân? Hay là yêu thú thăng lên cấp mười?

Lôi kiếp khủng bố này khiến những người đứng quanh đầm lầy Chú Hà sắc mặt ai ai cũng biến đổi, đồng thời xì xào bàn tán. Hai vị trưởng lão Hư Thần của Địa Ma tông cũng sắc mặt đại biến, bọn họ cho rằng độ kiếp dưới lòng đất có khả năng chính là Diệp Mặc, nhưng lôi kiếp có uy thế như này, lập tức khiến hai người bọn chắc chắn rằng đây không phải là Diệp Mặc.

Lôi kiếp như này quả thực quá khủng bố, đường lôi kiếp đầu tiên đã to bằng cánh tay, thì lôi kiếp sau này sẽ to như nào?

Nhưng những tu sĩ đứng quanh lại không nghĩ tới chính là, sau đường lôi kiếp đầu tiên, những lôi kiếp sau này liền liên tục đánh xuống, trung gian dường như không có bất kỳ ngăn cách nào. Rõ ràng chính là muốn dồn người độ kiếp vào chỗ chết.

Loại lôi kiếp kinh khủng như này mặc dù khiến cho những tu sĩ xung quanh kinh hồn bạt vía, nhưng lại không có ai rời khỏi, loại lôi kiếp này quả thực là trước giờ chưa từng chứng kiến, không biết là người nào lại trâu bò như vậy, có thể dẫn động loại lôi kiếp kinh khủng này xuống.

…

Lôi kiếp này đương nhiên là Diệp Mặc dẫn động, sau khi hắn nuốt Hư Lạc đan, còn cố ý ngắt lấy một cành Khổ Trúc ngậm trong miệng, chính là phòng ngừa tâm ma.

Khiến cho Diệp Mặc không ngờ chính là đường lôi kiếp đầu tiên lại có chín tia sét to bằng cánh tay, điều này khiến cho Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, lúc trước khi hắn thăng cấp lên Nguyên Anh, lôi kiếp cũng thô bạo

như vậy, không ngờ lần này thăng cấp lên Hư Thần cũng không có khác biệt gì.

Ban đầu hắn Kim Đan viên mãn cũng không sợ loại lôi kiếp này, lúc này lại càng không sợ. Cho nên hắn lại càng không thèm để ý gì phóng Tử Đao ra, đồng thời Tử Đao cũng mang theo một đường đao quang màu tím phát ra ngoài.

Diệp Mặc đã có kinh nghiệm, khi đối phó với lôi kiếp, phóng Tử Đao ra không thể dùng Huyễn Vân đao pháp, nếu không hiệu quả ngược lại sẽ giảm xuống.

Ken két…

Mấy âm thanh nghe rất rõ ràng khơi dậy từng đợt ánh sáng màu tím, nổ xung quanh thân người Diệp Mặc. Chín tia sét đợt thứ nhất, bị Tử Đao của Diệp Mặc ngăn được năm tia, bốn tia còn lại thì đánh trúng vào người Diệp Mặc, dưới sự vận chuyển Tam Sinh quyết, bị Diệp Mặc luyện hóa hoàn toàn.

Sau khi luyện hóa đợt lôi kiếp thứ nhất, Diệp Mặc thậm chí cảm giác tu vi của mình rõ ràng tăng lên. Mặc dù lôi kiếp này cũng thô bạo, nhưng Diệp Mặc cảm thấy lực công kích của lôi kiếp này lợi hại hơn nhiều so với Diệt tuyệt lôi kiếp lúc trước. Nhưng cho dù như vậy, đợt lôi kiếp đầu tiên đối với hắn không ngờ lại không có chút ảnh hưởng gì.

Không đợi Diệp Mặc kịp thở, đợt lôi kiếp thứ hai thứ ba đồng thời giáng xuống, tổng cộng mười tám tia sét đánh xuống.

Lúc trước khi độ qua diệt tuyệt lôi kiếp Nguyên Anh, Diệp Mặc biết tia sét thứ hai thứ ba cũng thô bạo như vậy, nhưng lần này hắn lại biết mình sai rồi, đường lôi kiếp thứ hai thứ ba lại còn thô bạo hơn đường lôi kiếp thứ nhất.

Ầm, ầm, ầm, ầm…

Két…

Tia sấm của đợt lôi kiếp thứ hai thứ ba lại một lần nữa công kích cùng với Tử Đao của Diệp Mặc, lần này Diệp Mặc vừa bổ ra gần mười tia sét, những tia sét còn lại vẫn đánh trúng vào người Diệp Mặc.

Lần này Diệp Mặc không dễ chịu như lần trước, chẳng qua chỉ là hắn mặc dù bị thương một số chỗ, nhưng vẫn luyện hóa được một số tia sét đánh vào người hắn.

Đợt lôi kiếp thứ tư vẫn chưa giáng xuống, mà là đang trong công tác chuẩn bị. Diệp Mặc vẫn không nhúc nhích, mấy chục triệu linh thạch thượng phẩm tạo thành Tụ Linh trận đã được hắn hấp thụ đầy đủ. Linh khí trên linh thạch bị hắn hấp thụ lấy, bên cạnh người hắn hình thành từng màn sương mỏng.

Cho dù lúc này, hắn vẫn không định lấy ra đại đỉnh tám cực, độ kiếp mình hấp thu càng nhiều lôi nguyên càng tốt, nếu như dùng Đại đỉnh tám cực ngăn cản lại, lợi ích mà hắn lấy được lại tương đối giảm đi. Đây là một lần nguy hiểm, đồng thời cũng là một lần kỳ ngộ.

Lúc này trên bầu trời lại càng âm u, một số tia chớp nhỏ thỉnh thoảng lại chớp động, dường như ám thị một đợt sét dữ dội hơn đang đến gần.

Đồng thời những tu sĩ vây quanh đầm lầy quan sát lại càng kinh hãi, cho dù là những tu sĩ Hư Thần bình thường cũng đang nghĩ, ba đợt lôi kiếp vừa nãy, để bọn họ đi ngăn cản, thì chắc chắn là không cản lại được. Bởi vậy có thể thấy được, đang độ kiếp dưới lòng đất kia tuyệt đối là một Đại năng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1134

Đầm Lầy Cự Biến

Thời gian lôi kiếp nổi lên cực ngắn, chỉ là sau vài nhịp thở, thì chi chít những tia sét đánh xuống. Không đợi Diệp Mặc kịp phản ứng lại, hơn mười tia sét ước chừng to gấp đôi tia sét vừa xong hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc.

Ầm, ầm, ầm…

Diệp Mặc bị dọa hồn bay phách lạc, thậm chí không kịp suy nghĩ liền phóng Tử Đao và đại đỉnh tám cực ra, nhưng cho dù là như vậy, cũng có hơn mười tia sét đánh trúng vào người Diệp Mặc, thậm chí còn có một tia sét còn to bằng cánh tay của lực sĩ, thật sự kinh người.

Diệp Mặc điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, cũng đã bị thương nặng, trên người thậm chí không còn chỗ nào lành lặn, hắn trong lòng đồng thời cũng chửi thề, lôi kiếp này căn bản là đánh lén hắn. Diệp Mặc chắc rằng nếu như hắn không có đại đỉnh tám cực, hoặc là phóng đại đỉnh tám cực ra muộn một chút thôi, hắn hoàn toàn xong đời rồi.

Đợt lôi kiếp này dường như có sáu mươi bảy mươi tia, Diệp Mặc tính toán một chút, tổng cộng có sáu mươi ba tia. Tính ra chắc cũng phải là bảy đợt lôi kiếp giáng xuống cùng một lúc.

Diệp Mặc vừa vận chuyển Tam Sinh quyết luyện hóa lôi nguyên, vừa khống chế Tử Đao và đại đỉnh tám cực ngăn chặn lấy tía xét dày đặc kia. Nhưng đợt sét này quả thực quá nhiều, cho dù là Diệp Mặc ngăn cản như vậy, thì đại đỉnh tám cực kia vẫn bị ầm ầm lung lay, đỉnh ảnh lần lượt vỡ tan, Diệp Mặc đứng dưới đỉnh lại càng không tiếp tục duy trì được. May là Tam

Sinh quyết của hắn lại lần nữa phát uy, tốc độ luyện hóa lôi nguyên càng lúc càng nhanh.

Sau khi thở gấp vài cái, Diệp Mặc biết trước sau cũng đã giáng xuống mười lôi kiếp rồi, chắc là vẫn còn một lôi kiếp chưa giáng xuống. Diệp Mặc đồng thời cũng đoán ra lôi kiếp mà hắn độ chắc là mười một lôi kiếp, tổng cộng có một trăm linh tám lôi kiếp. Sau khi hiểu được điều này, hắn lập tức phóng trận kỳ ra, dẫn đại bộ phận tia sét bên ngoài đại đỉnh tám cực vào trong Tụ Lôi trận.

Cũng may đan dược của hắn nhiều, còn có cả sự trợ giúp của đại đỉnh tám cực, cho dù là bị lôi kiếp đánh lén, cũng chỉ bị trọng thương, chứ cũng không tổn thương tới chỗ trọng yếu, đợi sau khi hắn luyện hóa xong những lôi hồ này, thương thế cũng đã khỏi hơn một nửa rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng cảm giác được tu vi của mình không ngừng tăng cao, thậm chí đã đạt đến điểm giới hạn, hắn biết mình sắp đột phá Hư Thần rồi.

Ầm…

Chín tia sét cuối cùng giáng xuống, Diệp Mặc thấy những tia sét to bằng bắp chân, lập tức biết được, chín tia sét này căn bản không có cách nào đón đỡ được.

Cho nên hắn căn bản cũng không suy nghĩ gì, trực tiếp phóng Tử Đao ra ngăn chặn lại một tia trong đó. Dẫn ba tia vào Tụ Lôi trận, còn hai tia thì bị đại đỉnh tám cực chặn lại, ba tia còn lại thì bị bỏ qua đánh trúng vào người hắn.

Mấy tia sét này so với những tia sét trước đó còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, mặc dù đại đỉnh tám cực chỉ có thể chặn được hai tia trong đó, nhưng chỗ mà Diệp Mặc đang đứng cũng có chút chấn động. Diệp Mặc lúc này đã không quản được đại đỉnh tám cực nữa, đành phải không ngừng luyện hóa lôi nguyên, thăng cấp tu vi.

Không đợi Diệp Mặc luyện hóa xong lôi nguyên của những lôi kiếp này, một đám mây linh khí lớn xuất hiện, nhưng lại khác lúc trước chính là, đám mây linh khí xuất hiện lần này không phải là màu sắc rực rỡ, mà là màu đen.

Lúc này đang là lúc Diệp Mặc cần đến linh khí, linh khí của mất chục triệu linh thạch đã không đủ cung cấp cho hắn. Đám mây linh khí kia không cần nói là màu đen, cho dù là màu rác rưởi, chỉ cần có linh khí thì hắn cũng không hề kiêng kị mà cố gắng hấp thụ lấy.

Đám mây linh khí màu đen bị Diệp Mặc không ngừng hấp thụ, khí thế của Diệp Mặc không ngừng tăng lên. Sau khi linh khí của đám mây màu đen kia bị Diệp Mặc hấp thụ xong, hắn liền hét lên một tiếng, vươn người đứng dậy. Cùng lúc đó, nguyên thần của hắn được hình thành, biến hóa thành một Hư Ảnh, Diệp Mặc biết sức mạnh của hắn lại lần nữa tăng vọt.

Cuối cùng cũng lên Hư Thần rồi, Diệp Mặc đang định củng cố tu vi Hư Thần của hắn một chút, liền cảm giác được Trữ Lôi trận của mình có chút dao động. Ầm…

Diệp Mặc vừa mới bước vào thế giới Trang vàng, Trữ Lôi trận trong chốc lát liền nổ tung hoàn toàn, luồng khí khủng bố đó cũng đã bắt đầu khiến cho khe nứt này bắt đầu sụp xuống.

Diệp Mặc vừa vứt một trận bàn quan sát ra ngoài, trận bàn quan sát đó lập tức bị dòng khí nổ kịch liệt đó làm vô ảnh vô tung.

…

Sau khi đợt thứ hai gồm sáu mươi ba tia sét, thậm chí còn kèm theo mấy tia sét to bằng cánh tay giáng xuống, những tu sĩ đứng bên ngòai quan sát lại hồi hộp kinh hãi.

Khi nào bọn họ gặp phải lôi kiếp như này? Đây đâu phải là lôi kiếp, cái này căn bản không phaỉ là giết chết tu sĩ độ kiếp hay sao. Cũng không biết tu sĩ độ kiếp đã đắc tội gì với ông trời, không ngờ lại giáng xuống lôi kiếp kinh

khủng như vậy.

Loại lôi kiếp này vừa giáng xuống, hẳn là chết chắc không cần nghi ngờ gì.

Nhưng khi tất cả những tu sĩ đang đứng quan sát cho rằng người độ kiếp chết không nghi ngờ gì, không ngờ lại có chín tia sét rơi xuống, rõ ràng chín tia sét này mới là lôi kiếp cuối cùng. Mà chín tia sét này đều to như bắp chân, có thể nói đây cũng to tương đương với lôi kiếp mà tu sĩ Hóa Chân thăng cấp rồi.

Lôi kiếp kinh khủng như vậy, những tu sĩ có mặt tại hiện trường dường như cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Vị tiền bối đó không ngờ lại độ qua bảy chín sáu ba đường kiếp lôi vừa nãy, trời ơi…

Đã có tu sĩ sợ hãi thốt lên.

Tất cả mọi người đều hiểu được ý của gã, nếu như đợt lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, chứng tỏ sáu mươi ba tia sét dày đặc lúc nãy, tu sĩ độ kiếp đó cũng đã độ qua rồi. Nếu không, thì đợt lôi kiếp cuối cùng không thể nào đánh xuống được.

Đợt lôi kiếp cuối cùng này nhìn thấy mà da đầu tê dại, không có người nào có thể tin được có thể trốn được đợt lôi kiếp này, nhưng bây giờ cũng không có người nào lại cho rằng người độ kiếp bên dưới lại không tránh được. Bởi vì lôi kiếp dày đặc vừa nãy hắn cũng chống đỡ được, thì lôi kiếp lần này mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ có chín tia sét mà thôi.

Lại là từng đợt âm thanh ầm ầm truyền đến, những tu sĩ đứng bên đầm lầy đều cảm giác được dưới chân mình dường như đang rung động. Sự rung động đó dường như một lúc lâu sau mới dừng lại.

Một lát sau, những tu sĩ đứng cạnh đầm lầy bỗng nhiên cảm giác sự chấn động lại càng lợi hại hơn. Bỗng hiên từng đợt âm thanh từ dưới lòng đầm lầy

truyền lên trên, hơn nữa càng lúc càng lớn.

- Chuyện gì vậy?

Có tu sĩ nghi ngờ liền hỏi, không có ai có thể trả lời được gã, vì người khác cũng không biết dưới lòng đầm lầy rốt cục đang xảy ra chuyện gì.

- Mọi người nhìn giữa đầm lầy, có xoáy nước…

Một tu sĩ bỗng nhiên chỉ vào đầm lầy lớn giọng quát.

Nói là giữa lòng đầm lầy, chẳng qua cũng chỉ cách bờ có mấy dặm mà thôi.

- Đúng là xoáy nước thật.

Lần này tất cả các tu sĩ đều nhìn thấy, xoáy nước dường như càng ngày càng lớn hơn.

- Không ổn, tôi cảm giác như dưới đó đang bị vùi lấp.

Cuối cùng cũng có tu sĩ phát hiện ra vấn đề, nhưng không đợi y nói xong, chỗ đứng của một số tu sĩ đã bắt đầu sụp xuống.

Lúc này tất cả các tu sĩ đều kinh hoảng, một số tu sĩ có tu vi tương đối cao lập tức phóng pháp bảo ra, xông ra ngoài, còn một số tu sĩ có tu vi tương đối thấp thì đã bị chỗ sụp xuống cuốn đi.

Rất nhanh một số tu sĩ đang bay trên không trung liền cảm giác được chỗ này chẳng những bị sụp xuống, mà lực hút của nó càng ngày càng mạnh, cuối cùng toàn bộ đầm lầy đều bị sụp xuống hết.

- Cái đầm lầy này sắp chìm rồi…

Cuối cùng có một tu sĩ bay trên không trung phát hiện ra chuyện kinh khủng hơn.

Ngay sau đó toàn bộ đầm lầy không những muốn chìm, mà là cuốn hết xuống, giống như nước sông bị vỡ đê phóng mạnh xuống dưới đất. Cũng giống bùn sông rơi xuống từ chín tầng mây vậy, uy thế vô cùng kinh người.

Mặt đất bắt đầu chấn động kịch liệt, xen lẫn những tiếng hét vang, tất cả các tu sĩ cũng biết nơi này phát sinh sự cố rồi. Những tu sĩ đó ai ai cũng phóng ra pháp bảo của mình, xông đến vùng đất cách xa đầm lầy, đều sợ hãi chẳng may chậm một bước, là bị sức cuốn kinh khủng của đầm lầy kia cuốn đi.

Loại uy thế này, cho dù là tu sĩ Hư Thần bị cuốn đi, cũng chỉ có duy nhất một con đường chết.

Những yêu thú vốn dĩ sống trong vùng đầm lầy, con nào cũng phóng ra hết, cướp đường mà chạy. Những con yêu thú này cũng giống như những tu sĩ kia vậy, đều không ai quan tâm đến ai, chỉ cần biết mình chạy được là được.

Ba ngày sau, vốn dĩ là một đầm lầy Chú Hà thì bây giờ tiêu tán không còn, một đống bùn nhão của đầm lầy dường như trong chốc lát đều tự động biến mất hết, không có ai biết những đống bùn nhão đó đã chảy về chỗ nào.

Nhưng những chỗ trước kia vốn thuộc về đầm lầy, tạo thành một sơn cốc cực lớn, trong sơn cốc này không có chút linh thảo nào, linh khí cũng rất mỏng. Nếu như có người đến nơi này, căn bản không nghĩ rằng nơi này trước kia là một đầm lầy rộng lớn.

…

Diệp Mặc trong thế giới Trang vàng tiếp tục vứt vài cái trận bàn quan sát ra ngoài, cuối cũng một bóng dáng cũng không còn. Hai ngày sau, Diệp Mặc dứt khoát ở lại thế giới Trang vàng, hắn tin rằng cho dù có nổ lần nữa, cũng không liên lụy đến thế giới Trang vàng của mình.

Không có chuyện gì làm, hắn dứt khoát bắt đầu củng cố lại tu vi Hư

Thần của mình.

Linh mạch Dược Vương và Khổ Trúc bên cạnh, cảnh giới của Diệp Mặc nhanh chóng bắt đầu vững trãi. Diệp Mặc phát hiện ra sau khi hắn trở thành tu sĩ Hư Thần, uy thế và tốc độ hấp thụ linh khí lại vô cùng kinh người.

Linh khí điên cuồng của linh mạch Dược Vương bị hắn hấp thụ, sau khi hắn vận chuyển Tam Sinh quyết, uy thế hấp thụ linh khí điên cuồng đó lại càng khủng bố.

Diệp Mặc thầm sợ hãi, người khác tu luyện đều dùng linh thạch, hoặc là Tụ Linh trận. Còn hắn thì lại dùng linh mạch Dược Vương tu luyện mới có chút hiệu quả, nếu như dùng linh thạch tu luyện, hắn căn bản cũng không dám nghĩ đến sự tiến triển.

Xem ra sau này phải không ngừng đi thu thập linh mạch rồi, nếu không linh mạch Dược Vương này của hắn căn bản không đủ để hắn hành hạ, nếu thật sự mà muốn dùng, với tu vi Hư Thần bây giờ của hắn, nói không chừng chỉ có ba đến năm năm thì không có để dùng nữa rồi.

Cho dù Diệp Mặc không hiểu, cũng biết sự quý giá của linh mạch Dược Vương, cho dù là một linh mạch cực phẩm, cũng không so được với một linh mạch Dược Vương trung phẩm. Huống chi Diệp Mặc cho rằng linh mạch của hắn căn bản không phải là linh mạch trung phẩm, thậm chí còn là linh mạch thượng phẩm.

Diệp Mặc tập trung củng cố lại cảnh giới Hư Thần, thời gian cứ thế trôi đi, khi Diệp Mặc hoàn toàn củng cố vững chắc cảnh giới Hư Thần, thậm chí đã đến Hư Thần tầng thứ nhất trung kỳ, lại phát hiện ra lại qua hai tháng.

Diệp Mặc ném một trận bàn quan sát ra ngoài, đồng thời cũng âm thầm thở dài, thời gian tu chân đúng là không đáng một xu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1135

Kiếm Khí Không Gãy

Đập vào mắt không ngờ là một màn nước, Thế giới trang vàng vốn dĩ ở dưới lòng đầm lầy, bây giờ sao lại ở dưới nước được?

Diệp Mặc không biết bên ngoài đầm lầy đã có sự biến đổi cực lớn, ngay sau đó hắn bước ra khỏi Thế giới trang vàng. Một loại áp lực cực kỳ khủng bố truyền đến, cho dù với tu vi Hư Thần của Diệp Mặc thậm chí suýt nữa không có cách nào hô hấp được.

Diệp Mặc không cần nghĩ, cũng biết nơi này tuyệt đối là một nơi cực sâu, áp lực nước quá lớn.

Đồng thời hắn cũng không hiểu, cho dù Trữ Lôi trận của hắn bị nổ tung, nổ càng kinh khủng, hắn cũng không thể nào từ dưới lòng đầm lầy lại chạy đến dưới nước được?

Những chuyện này nhất thời không nghĩ ra, Diệp Mặc chỉ biết bây giờ hắn cần ra ngoài sớm một chút, sau dó quay về Đan thành. Đến lúc đó hỏi Lục Vô Hổ tại sao lại nể mặt hắn, nếu như Lục Vô Hổ có chuyện cần đến sự giúp đỡ của hắn thật, hắn sẽ nghĩ cách ép giá, để Lục Vô Hổ làm hộ vệ, đến Huyền Băng phái đón Tố Tố và Bắc Vi trở về.

Diệp Mặc tăng tốc hướng lên trên mặt nước, sức nổi của nước cộng thêm tốc độ của hắn, hắn cũng phải tốn đến gần ba tiếng đồng hồ mới vọt lên mặt nước được, có thể thấy chỗ nước này quả thực quá sâu.

Sau khi lao lên mặt nước, Diệp Mặc thở hổn hển. Thậm chí há miệng lớn hít thở không khí, thời gian hắn ở dưới lòng đất, cộng với thời gian hắn ở lại

trong trận bàn gia tốc thời gian cũng gần ba bốn năm rồi, còn không biết ở bên ngoài là bao lâu.

Sau một hồi thở dốc, Diệp Mặc mới bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh. Chỗ mà hắn vừa mới ngoi lên không ngờ lại là một con sông dài, chiều rộng của con sông này cũng không quá mười dặm, nhưng chiều dài của sông thì thần thức của hắn lại quét không thấy bờ.

Con sông sâu như vậy Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên gặp, cho dù là Vô Hải tâm cũng không có chỗ nào sâu như vậy.

Diệp Mặc bay lên bờ sông, sau khi đánh vài Thanh Thủy quyết, rồi lại thay quần áo, lúc này mới phóng thần thức, hắn muốn xem xem gần đây có người hay không. Thuận tiện tìm một người hỏi nơi này cách Đan thành bao xa, thời gian hắn ở dưới lòng đầm lầy đã quá lâu rồi.

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới quét ra ngoài, liền nhìn thấy ba đường sáng, là một tu sĩ đạp kiếm chạy phía trước, phía sau có hai tu sĩ đuổi theo. Gã tu sĩ chạy trốn kia là một tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ tư, còn hai gã tu sĩ đuổi theo kia một là Nguyên Anh tầng thứ năm, một là Nguyên Anh tầng thứ chín.

Phương hướng của ba tu sĩ một chạy hai đuổi kia chính là hướng về phía Diệp Mặc, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Mặc.

Tên tu sĩ chạy trốn kia thấy Diệp Mặc đang đứng bên bờ sông, liền dừng lại, dường như biết cho dù có chạy thì cũng không thoát được hai gã tu sĩ Nguyên Anh kia.

- Tiền bối…

Tên tu sĩ chạy trốn kia nhìn không ra tu vi của Diệp Mặc, đành phải gọi một câu tiền bối.

Diệp Mặc lại phát hiện ra tu sĩ chạy trốn này toàn thân dính máu, rõ ràng đã bị trọng thương, thậm chí ngay cả thời gian chữa thương cũng không có.

Không đợi Diệp Mặc nói, hai tu sĩ Nguyên Anh truy đuổi phía sau đã đến nơi rồi, hai người sau khi thấy Diệp Mặc thì cũng không động thủ. Một tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ chín chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Chào vị bằng hữu, Trần Bang của Vô Cực tông cảm ơn bằng hữu đã giúp chúng tôi chặn người này lại.

Diệp Mặc vẫn còn đang nghĩ cái đếch gì vậy, bản thân dù sao cũng là một tu sĩ Hư Thần rồi, trong Tu chân giới thực lực vi tôn, không ngờ lại có tu sĩ Nguyên Anh mở miệng nói chuyện với mình, một câu xưng hô tiền bối cũng không có. Mặc dù Diệp Mặc biết tuổi tác của mình nhỏ hơn nhiều so với đối phương, nhưng tu vi ngay trước mặt mà. Vốn dĩ là đệ tử của Vô Cực tông, tông môn chín sao cũng rất giỏi đấy, một tên Nguyên Anh lại dám nói mình giúp bọn chúng chặn người lại.

Nếu như là tu sĩ Hư Thần khác, nói không chừng cũng chỉ là cười cười, sau đó quay người rời đi. Nhưng Diệp Mặc lại không phải là tu sĩ Hư Thần khác, đừng nói hắn đã kết thù với Vô Cực tông rồi, cho dù là không có, những lời nói của tu sĩ Nguyên Anh kia hắn cũng rất không thoải mái. Giúp gã chặn người lại? Tên tu sĩ Nguyên Anh này nghĩ mình là ai.

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ chín của Vô Cực tông kia, mà lại quay người nói với tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ tư bị truy sát kia:

- Anh tên là gì, tại sao lại bị người khác truy giết?

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ tư kia đang đợi Diệp Mặc một mình rời khỏi, rồi chuẩn bị tự mình cho nổ Nguyên Anh, cho dù là không thể giết đối phương, cũng muốn đánh thương hai tu sĩ đuổi giết gã.

Gã không ngờ Diệp Mặc sau khi nghe thấy hai tên tu sĩ Nguyên Anh kia của Vô Cực tông nói xong, lại không có rời đi, mà lại hỏi lai lịch của gã. Gã vội vàng kính cẩn ôm quyền nói:

- Thưa tiền bối, vãn bối là đệ tử Cam Lang của Kiếm Cốc. Vì Vô Cực tông không bằng loài chó lợn kia giết sạch Kiếm Cốc chúng tôi, lại càng muốn giết sạch huynh đệ tỉ muội Kiếm Cốc chúng tôi…

Diệp Mặc gật đầu, Tu chân giới cá lớn nuốt cá bé là chuyện bình thường. Vô Cực tông lại là một tông môn chín sao. Cũng không tránh được việc bá đạo quá mức, muốn tiêu diệt ai thì tiêu diệt người đó.

- Cái gì, anh nói Kiếm Cốc?

Diệp Mặc chỉ gật đầu một cái rồi sắc mặt biến sắc hỏi một câu. Nếu như đổi lại là lúc trước khi gặp Khinh Tuyết, hắn còn không biết Kiếm Cốc là môn phái nào, nhưng sau khi gặp mặt Khinh Tuyết, với Kiếm Cốc thì hắn lại quá quen thuộc. Chính là môn phái mà Lạc Phi và Vân Tử Y ở, nghe Khinh Tuyết nói Vân Tử Y và Lạc Phi đều là do sư phụ của Tố Tố đề cử vào Kiếm Cốc.

Vô Cực tông tại sao lại dám tiêu diệt Kiếm Cốc? Diệp Mặc nghe thấy hai chữ Kiếm Cốc, lửa giận dấy lên. Vân Tử Y cũng không tính đến, nhưng Lạc Phi lại là người của thành Lạc Nguyệt, hơn nữa còn giúp ngành dược Lạc Nguyệt làm việc nữa.

Nhìn thấy Diệp Mặc không để ý gì đến mình, ngược lại lại nói chuyện với tên tu sĩ của Kiếm Cốc, thậm chí hỏi gã tại sao lại bị truy sát, lại còn tỏ thái độ thấy bất bình giận dữ thay người khác. Tên tu sĩ Thần Bang của Vô Cực tông vừa nãy nói chuyện với Diệp Mặc nhất thời sắc mặt trầm xuống, có chút không thoải mái rồi.

Vô Cực tông là tông môn chín sao có tiếng ở Nam An châu, gã là tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ chín, đã mơ hồ nhận ra được Diệp Mặc cũng chỉ là tu vi Hư Thần sơ kỳ. Một Hư Thần sơ kì, thậm chí là tu sĩ tu vi Hư Thần tầng thứ nhất, thì có tư cách gì sĩ diện trước mặt tu sĩ Vô Cực tông như gã.

- Bằng hữu, đây là chuyện của Vô Cực tông chúng tôi và Kiếm Cốc, mời bằng hữu tránh ra, chúng tôi phải mang tên họ Cam này đi.

Thần Bang có chút không vui nói, gã mặc dù chỉ là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng chỉ cần nói ra danh tiếng của Vô Cực tông, cho dù là tu sĩ Ngưng Thể bình thường cũng không dám tùy tiện vô lễ, Diệp Mặc mới chỉ là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất có tư cách gì mà xen vào việc của người khác? Huống chi gần đây còn có tu sĩ Hư Thần của Vô Cực tông?

- Ta cứ muốn xen vào chuyện của người khác đấy, anh muốn sao?

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống, tên tu sĩ Nguyên Anh này đúng là tự mình lắm chuyện rồi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, yên lặng không nói gì, mà chỉ lấy ra một thứ giống như thông tấn châu, nhìn tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ chín Thần Bang kia.

Thần Bang không ngờ lại có một tu sĩ Hư Thần không nể mặt Vô Cực tông, nhất thời thất thố, không ngờ lại không dám để cho tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm kia phóng tin tức ra. Vì gã biết nếu như đối phương không nể mặt Vô Cực tông thật, trong thời gian bọn họ phóng tin tức ra, người ta đã có thể giết tu sĩ Nguyên Anh như gã vài lần rồi. Cho dù cuối cùng người của tông môn có đến báo thù, thì gã cũng mất mạng rồi.

Lúc trước gã không nể Diệp Mặc, là vì cái mác của Vô Cực tông dùng rất tốt, từ trước tới giờ chưa có ai dám vô lễ với Vô Cực tông. Nhưng khi gặp phải loại người như này, gã ngược lại lại không có cách nào, đành phải đợi Diệp Mặc hỏi tên tu sĩ của Kiếm Cốc kia, cũng không dám nhúc nhích.

Cam Lang hai mắt căm thù nhìn hai người Thần Bang, giọng căm hận nói:

- Lão già Hóa Chân Hạ Lâm dáng vẻ cao cao tại thượng của Vô Cực tông đến tìm Kiếm Cốc chúng tôi, lại ngắm trúng hai nữ đệ tử của Kiếm Cốc chúng tôi là Lạc Phi và Vân Tử Y. Chưởng môn của Kiếm Cốc chúng tôi căn bản không cần hỏi nguyên nhân liền dứt khoát cự tuyệt yêu cầu của lão già Hạ Lâm, nhưng không ngờ lão già Hạ Lâm lại thẹn quá thành giận, đánh

trọng thương chưởng môn chúng tôi, lại giết mấy vị trưởng lão của Kiếm Cốc chúng tôi.

Diệp Mặc nghe mà mắt cũng muốn toát ra hàn băng, nếu như bây giờ hắn không biết Kiếm Cốc bị diệt là vì mình liên lụy, thì hắn cũng quá ngu ngốc rồi.

Cam Lang còn chưa chú ý đến sắc mặt lạnh lùng của Diệp Mặc, lại phẫn hận nhìn gã tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm kia từng câu từng chữ nói:

- Chưởng môn Kiếm Cốc chúng tôi đã nói rồi, đầu Kiếm Cốc có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng kiếm khí thì không bị gãy, muốn Kiếm Cốc chúng tôi cúi đầu, Vô Cực tông, tôi nhổ vào, là cái rắm. Cho dù Kiếm Cốc chúng tôi bị giết chỉ còn lại một người cuối cùng, cũng cần phải giết chết Vô Cực tông để báo thù.

- Được.

Diệp Mặc lạnh như băng phun ra chữ được, lấy một viên đan dược đưa cho Cam Lang nói:

- Vậy thì tên Nguyên Anh tầng thứ năm rác rưởi kia giao cho anh giết, cái đồ bỏ đi Thần Bang này thì để tôi giết cho.

Cam Lang lẳng lặng nhận lấy đan dược, gã đã chuẩn bị tốt tâm lí chết rồi, không ngờ vị tiền bối trước mặt lại đồng ý giúp gã, hơn nữa còn là đắc tội với Vô Cực tông. Thậm chí không thể coi là đắc tội, đây đã là hành động giết chết đệ tử của Vô Cực tông rồi, có thể nói một khi tiền bối này giết đệ tử của Vô Cực tông rồi, đó chính là kết thù hận sinh tử với Vô Cực tông.

- Anh không ngờ lại dám đối nghịch với Vô Cực tông chúng tôi…

Thần Bang trợn mắt lại càng không dám tin nhìn Diệp Mặc, gã không ngờ tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất này lại điên cuồng đến vậy, dám đối nghịch với Vô Cực tông, còn dám nói ra lời giết gã. Điều này trong mắt gã quả thực điên cuồng, tu sĩ Hư Thần này căn bản cũng không muốn sống nữa

rồi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm kia vừa nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt biến đổi, nghĩ cũng không cần nghĩ, liền muốn phóng tin tức trong tay đi. Nhưng không đợi gã giơ tay, một đường đao màu tím đã đến, cánh tay cầm thông tấn châu kia của gã đã bị Diệp Mặc chặt đứt.

Cam Lang nuốt viên đan dược, cười ha hả nói:

- Tiền bối coi thường tôi quá rồi, tên cặn bã này cho dù tiền bối không chém móng vuốt của gã, Cam Lang tôi cũng có thể giết gã một cách dễ dàng.

Diệp Mặc không để ý đến Cam Lang mà lạnh lùng nhìn Thần Bang nói:

- Ta đến cả Viên Quan Nam cũng dám giết, đừng nói đến loại tôm tép như anh.

- Cái gì? Viên sư huynh là do anh giết…

Thần Bang kinh hãi mới nói được nửa câu, đường đao màu tím che phủ trời đất kia của Diệp Mặc đã lướt tới. Gã lập tức phóng pháp bảo ra ngăn lại, nhưng lại phát hiện ra mình đã sa vào một vũng bùn, cho dù động đậy một chút thôi, cũng cực kỳ khó khăn.

Thần Bang trước khi chết chỉ hối hận vô cùng, đối phương đến cả đệ nhất thiên tài của Vô Cực tông như Viên Quan Nam cũng dám giết, giết mình thậm chí căn bản cũng không cần suy nghĩ.

Sau khi đường đao màu tím cuốn đi, một màn máu bay đầy trời, Diệp Mặc tiện tay thu hồi được một chiếc nhẫn, liền đứng một bên quan sát Cam Lang và tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm kia đánh nhau. Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ nămcủa Vô Cực tông kia trước mặt hán căn bản một chút sức lực đánh trả cũng không có.

Sở dĩ không suy nghĩ gì mà nói ra Viên Quan Nam là do hắn giết, đó là vì Diệp Mặc đã hiểu Vô Cực tông nhất định biết chuyện này, nếu không sẽ

không đến Kiếm Cốc đề nghị chuyện của Lạc Phi và Vân Tử Y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1136

Tai Họa Bất Ngờ Của Kiếm Cố

Pháp bảo của Cam Lang chính là một thanh phi kiếm, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác thanh phi kiếm của gã lại giống như một thanh kiếm dài, lại là một thanh kiếm dài mang những đặc tính của phi kiếm. Kiếm của gã vừa phóng ra, lập tức mang theo từng đường từng đường kiếm vụ, thậm chí đến cả người Cam Lang thoạt nhìn cũng giống như một thanh kiếm.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm của Vô Cực tông kia một cánh tay đã bị Diệp Mặc chém đứt, gã căn bản không kịp đón lấy cánh tay của mình, phi kiếm của Cam Lang đã cuốn tới.

Diệp Mặc không động thủ, chỉ đứng nhìn Cam Lang phóng ra từng đợt từng đợt kiếm cuốn về phía tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm của Vô Cực tông kia. Mặc dù nhìn bề ngoài, cũng chỉ có thể nhìn thấy những tia sáng trắng khi kiếm quang và pháp bảo đụng độ, còn cả những âm thanh vang lên trầm trầm, nhưng Diệp Mặc lại biết rất rõ kiếm kỹ và chiêu thức mà Cam Lang phát ra.

Cam Lang mặc dù chỉ bổ ra một đường kiếm, nhưng kiếm này lại giống như một đợt sóng vậy, từng đợt nối tiếp nhau. Đợt thứ nhất cũng chỉ là mấy làn sóng kiếm, nhưng đợt kiếm này chưa được đánh tan thì đợt sóng kiếm thứ hai cuồn cuộn kéo đến, mà đợt sóng kiếm thứ hai lại tạo thành hơn mười đường kiếm.

Diệp Mặc thầm gật đầu, Kiếm Cốc đúng là xứng đáng với tên gọi này, chỉ cần nhìn kiếm kĩ của Cam Lang là có thể biết được Kiếm Cốc cũng không tầm thường.

Tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm của Vô Cực tông vốn dĩ không phải là đối thủ của Cam Lang, bây giờ bị kiếm quang của Cam Lang ép một trận, chỉ lo phóng pháp bảo ra chặn lại, bản thân gã không có chút ý chiến đấu nào. Một tu sĩ Hư Thần đứng một bên nhìn, gã làm gì còn tâm trí so đấu cùng Cam Lang.

Nhưng Cam Lang lúc này sát cơ đã ngấm vào tận xương tủy, tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm không có tâm trạng chiến đấu kia dưới sóng kiếm lần thứ ba của Cam Lang, lại lần nữa bị thương. Trong lúc gã bị thương kết hợp với việc muốn chạy trốn, sóng kiếm của Cam Lang bỗng nhiên bạo liệt hơn, một màn sương máu phun ra, tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm kia vừa mới khởi động độn thuật, liền bị một kiếm của Cam Lang chém đứt, ngay cả Nguyên Anh của gã cũng không chạy trốn được.

Nếu như gã không một lòng muốn chạy trốn, cho dù là Cam Lang giết rồi, cũng sẽ khiến Cam Lang trọng thương. Đáng tiếc gã chỉ là muốn chạy trốn mà thôi.

Sau khi giết được tên tu sĩ Nguyên Anh tầng thứ năm kia, Cam Lang không chú ý đến tên tu sĩ Nguyên Anh kia nữa, liền bước đến trước mặt Diệp Mặc khom người nói:

- Cám ơn tiền bối đã ra tay trợ giúp.

Sau khi nói lời này, trên mặt Cam Lang đã hiện ra thần sắc tôn kính. Bất luận đối phương là ai, có thể không chút do dự gì mà giết Thần Bang, hơn nữa còn thẳng thắn nói Viên Nam Quan cũng là do hắn giết, người này quả thực cũng quá giỏi.

Diệp Mặc khua khua tay, trầm mặc hỏi:

- Lạc Phi và Vân Tử Y thế nào rồi?

Cam Lang lần nữa vẻ mặt lại trở nên bi phẫn:

- Lão già Hóa Chân Hạ Lâm của Vô Cực tông sau khi giết tất cả những

trưởng lão tu vi Ngưng Thể trong Kiếm Cốc mới rời đi, nhưng sự giết chóc của Vô Cực tông với Kiếm Cốc vừa mới bắt đầu, lão già Hạ Lâm sau khi rời khỏi, hơn mười tu sĩ dưới cấp Ngưng Thể của Vô Cực tông lại lần nữa giết Kiếm Cốc chúng tôi, Kiếm Cốc chúng tôi máu chảy thành sông. Lạc Phi sư muội và Vân Tử Y không biết tung tích ra sao, tôi sợ hai người đó dữ nhiều lành ít.

Nói tới đây Cam Lang bỗng nhiên dừng lại, có chút bất lực nhìn Diệp Mặc nói:

- Tiền bối quen biết Lạc Phi sư muội và Vân Tử Y sư muội sao?

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy. Tôi tên Diệp Mặc, chính là người đứng đầu của đại hội đan vương ở Đan thành.

- Diệp đan vương?

Cam Lang sửng sốt, một hồi lâu sau mới lẩm bẩm nói:

- Hóa ra là như vậy.

- Anh biết rồi?

Diệp Mặc nhìn biểu cảm của Cam Lang, trầm giọng hỏi.

Cam Lang khẽ gật đầu nói:

- Vâng, Diệp đan vương tiền bối, bảy tháng trước, Diệp đan vương ở Đan thành đoạt được ngôi vị quán quân trong Đại hội Đan vương. Kiếm Cốc chúng tôi nhanh chóng nhận được tin. Lạc Phi sư muội và Vân Tử Y sư muội báo cho sư môn. Nói bọn họ quen biết Diệp đan vương. Chưởng môn rất vui mừng, đang định dẫn theo hai sư muội đến Đan thành hỏi thăm Diệp đan vương. Lúc này lão già Hóa Chân Hạ Lâm của Vô Cực tông đến Kiếm Cốc chúng tôi, đòi dẫn Lạc Phi sư muội và Vân Tử Y sư muội đi. Chưởng môn

chúng tôi đã dứt khoát cự tuyệt.

Nói tới đây, Cam Lang lại không nhịn được đau xót:

- Lão già Hạ Lâm nhục quá hóa giận, tại hiện trường liền đánh trọng thương chưởng môn chúng tôi, nói Kiếm Cốc không biết điều. Vài vị trưởng lão nóng lòng, liền đánh nhau với lão già Hạ Lâm, nhưng trưởng lão chúng tôi mặc dù không sợ chết, tiếc là lão già Hạ Lâm đã là tu vi Hóa Chân. Mấy vị trưởng lão của Kiếm Cốc chúng tôi không ai còn sống sót.

Diệp Mặc siết chặt nắm tay, Vô Cực tông quá kiêu ngạo rồi, ỷ mình thế lực lớn, muốn thế nào là thế ấy. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, không cần nói Kiếm Cốc bây giờ đã bị tiêu diệt rồi, cho dù là chưa bị tiêu diệt, muốn người khác đứng ra giúp đỡ Kiếm Cốc, thì cũng không thể được. Không có ai bằng lòng vô duyên vô cớ lại đi đắc tội với tông môn chín sao.

Đồng thời hắn cũng không ngờ, mình tiến vào đầm lầy Chú Hà đã hơn bảy tháng rồi.

- Chưởng môn chúng tôi lúc đó liền đoán được Vô Cực tông đến đòi hai vị sư muội kia, chắc chắn là có liên quan đến tiền bối. Hôm nay nghe tiền bối nói giết Viên Nam Quan, thì tôi đã hiểu rồi. Hóa ra Vô Cực tông lại hèn hạ như vậy, không ngờ vì chuyện khác và lại giận cá chém thớt với Kiếm Cốc.

Cam Lang nói xong thì nắm đấm trong tay cũng đã chảy máu.

- Thật xin lỗi.

Diệp Mặc sắc mặt ảm đạm, sự hủy diệt của Kiếm Cốc đương nhiên với hắn có quan hệ không thể phân tách được. Nhưng Diệp Mặc còn có chút không hiểu, cho dù là Vô Cực tông muốn đối phó với hắn, muốn mang Lạc Phi và Vân Tử Y đi, tiêu diệt Kiếm Cốc cũng có chút không giải thích được. Hoặc là chỗ này vẫn còn một nguyên nhân khác, nhưng bất luận là nguyên nhân gì, hắn cũng cần phải đến Kiếm Cốc một chuyến.

Cam Lang đôi mắt đỏ hoe lắc lắc đầu:

- Chưởng môn chúng tôi nói rồi, người trong Kiếm Cốc chúng tôi phải có kiếm khí, kiếm cốt. Mặc dù chuyện lần này nguyên nhân là từ tiền bối, nhưng với tính cách giận cá chém thớt của Vô Cực tông, cho dù không phải chuyện này, những chuyện khác Kiếm Cốc chúng tôi chọc vào bọn họ thì cũng chỉ có duy nhất con đường chết. Cho nên, Kiếm Cốc chúng tôi muốn tiếp tục sinh tồn được, thì phải mạnh mẽ, phải mạnh mẽ hơn nữa.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Được, Cam Lang huynh đệ, chỉ cần anh có suy nghĩ này, có một ngày tôi sẽ làm anh trở thành một kiếm khách mạnh nhất.

Nói xong Diệp Mặc lại hỏi một câu:

- Chưởng môn của các anh có phải vẫn sống hay không?

Cam Lang lắc đầu nói:

- Tôi không biết, lúc đầu chưởng môn bị thương nặng, bảo chúng tôi chia nhau chạy khỏi Kiếm Cốc, chỉ cần Kiếm Cốc chúng tôi còn một người sống sót, sau này cần phải vì Kiếm Cốc mà báo thù Vô Cực tông. Khi chúng tôi đi, chưởng môn rút lui dưới sự bảo hộ của hai Hư Thần sư thúc, bây giờ không biết tình hình thế nào rồi.

- Tốt, chúng ta bây giờ phải đến Kiếm Cốc.

Diệp Mặc nói xong phóng Tử Đao ra dẫn theo Cam Lang, dưới sự chỉ dẫn của Cam Lang, bay về phía Kiếm Cốc.

…

Kiếm Cốc, là một trong những số ít tông môn cao nhất, tông môn chín sao ở Nam An châu. Nhưng năm nghìn năm trước, Kiếm Cốc lại xảy ra một cuộc tranh giành ngay trong nội bộ môn phái, trong cuộc tranh giành này,

Kiếm Cốc phân thành hai phe. Vốn dĩ cho dù có phân thành hai phe, cũng chỉ là phân hóa lực lượng Kiếm Cốc mà thôi. Nhưng hai phe này cuối cùng lại đánh nhau, cuối cùng cao thủ trong cốc bị thương vô số. Còn sau khi hai phe của Kiếm Cốc đánh nhau, lại không có sức lực để tái chiến, một phe trong đó kiên quyết rời khỏi Kiếm Cốc, cuối cùng không rõ tung tích. Còn phe còn lại cũng vì thương tích quá nhiều, nguyên khí trọng thương, sau đó Kiếm Cốc cũng vẫn chưa vựng lại được.

Cho dù bây giờ Kiếm Cốc trở thành tông môn bảy sao, cũng là vì cảnh tượng ngày trước. Trên thực tế bây giờ trưởng lão mạnh nhất trong Kiếm Cốc, cũng chỉ là tu vi Thừa Đỉnh đỉnh phong.

Cho nên không cần nói một tu sĩ Hóa Chân như Hạ Lâm, cho dù là một tu sĩ Biến Kiếp đến, cũng có thể giết sạch tu sĩ cao tầng của Kiếm Cốc.

Lúc này Kiếm Cốc bị bao trùm một không khí tang thương trầm mặc, không còn cảnh tượng kiếm khí ngất trời như ngày xưa nữa. Đâu đâu cũng là vết máu và thi thể, nhiều hơn nữa là dấu vết một số kiến trúc bị đốt trụi.

Diệp Mặc dẫn theo Cam Lang chỉ cần thời gian nửa ngày đã đến được Kiếm Cốc, không cần nói Cam Lang đang nghiến răng nghiến lợi, cho dù là Diệp Mặc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng vô cùng phẫn nộ.

“Thình thịch” mấy đường kiếm quang hiện lên, một thân hình ngã gục bước ra ngoài.

- Vạn sư thúc…

Cam Lang nhìn thấy bóng người kia lập tức xông đến, muốn đỡ lấy y.

Bóng người kia sau khi nhìn thấy Cam Lang, phun ra một ngụm máu tươi, sau khi nói được ba chữ “Đến Vĩ Nhai”, liền tắt thở mà chết.

- Chết đi.

Không đợi Cam Lang kịp phản ứng lại, lại một đường kiếm quang quét

đến, mắt nhìn thấy liền muốn chém ngang lưng Cam Lang, rồi lại bị một đường tử đao ngăn lại.

Thần thức của Diệp Mặc sớm đã quét đến tu sĩ của Vô Cực tông truy sát người mà Cam Lang gọi là Vạn sư thúc, đây là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư, cho nên kiếm quang của gã khi quét ra, tử đao của Diệp Mặc đã phóng ra.

"Đinh" một tiếng giòn vang, Tử Đao vẩy ra, tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực tông kia bị Tử Đao của Diệp Mặc đẩy bay ra ngoài. Được mấy trượng mới dừng lại, sau đó có chút khiếp sợ nhìn Diệp Mặc.

Gã sở dĩ khiếp sợ, là vì Diệp Mặc thấy rõ tu vi của gã, còn gã đồng thời cũng nhìn rõ tu vi của Diệp Mặc. Chỉ là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất mà thôi, thậm chí còn mới thăng cấp lên Hư Thần, trong mắt gã căn bản cũng không là cái gì. Cam Lang cũng lập tức buông tu sĩ Kiếm Cốc đã chết, giơ tay phóng trường kiếm ra.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Không cần anh động thủ, cái đồ bỏ đi này tôi có thể giết chết một cách dễ dàng.

Lời này của Diệp Mặc không phải là tiện mồm nói ra, vừa nãy hắn đã so một chiêu với tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực tông này, trong lòng đại khái cũng biết được, bản thân mình mặc dù chỉ là Hư Thần tầng thứ nhất, nhưng bất luận là tu vi chân nguyên hay là tu vi thần thức cũng đều mạnh hơn đối phương.

Cam Lang gật đầu, đứng một bên, gã không biết tu vi của Diệp Mặc rốt cục là gì, hơn nữa cuộc đấu giữa hai Hư Thần, gã muốn chen tay vào cũng không được.

Tên tu sĩ Hư Thần bị Diệp Mặc đánh bay ra ngoài bốn dĩ có chút kinh hãi dè chừng, nhưng khi nghe thấy Diệp Mặc nói gã là đồ rác rưởi, lập tức

căm phẫn. Thậm chí nghĩ cũng không cần nghĩ, phi kiếm trong tay đã biến mất, ngược lại lại phóng ra một mặt kính bát quái. Một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất dám nói gã là đồ rác rưởi, cho dù muốn chọc giận gã, gã cũng không nhẫn nhịn được.

Diệp Mặc từ khí tức cổ xưa toát ra từ mặt kính bát quái cũng biết được, đây là một món đồ cổ chân khí không dưới hạ phẩm, xem ra vừa nãy tên tu sĩ Hư Thần này chém ngang người vị tu sĩ họ Vạn của Kiếm Cốc căn bản không xuất toàn lực ra.

Diệp Mặc không đợi mặt kính bát quái của tên tu sĩ Hư Thần này khởi động, Tử Đao trong tay liền dẫn theo một đường đao bổ đến, đây là đệ nhất đao Huyễn Vân Thúc nguyên đao của Huyễn Vân đao pháp của hắn.

Hắn muốn biết bây giờ tu vi Hư Thần tầng thứ nhất của hắn thi triển Huyễn Vân thúc nguyên đao, có thể trói buộc đối phương được bao lâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1137

Huyễn Vân Đao - Hoa Sơn Lộ

Tuy rằng tu sĩ Vô Cực Tông cũng không có toàn lực ra tay ở chiêu đầu tiên, nếu nói là bị Diệp Mặc đánh lén thì cũng không quá đáng. Thế nhưng Diệp Mặc một đao đã khiến y bị đánh bay đến mấy trượng, cho nên tên tu sĩ Vô Cực Tông này đã có thêm mấy phần kiêng kỵ với Diệp Mặc.

Vì thế sau khi Diệp Mặc bổ ra một đao, y lập tức điều động chân nguyên. Quả nhiên y cảm giác được chân nguyên chuyển động chậm chạp giống như là bị trói buộc vậy. Tên tu sĩ Hư Thần này lập tức biết là có chuyện không hay rồi, liền mạnh mẽ xuất ra ‘Kính Bát Quái’, đồng thời sử dụng toàn lực cố gắng thoát ra khỏi sự trói buộc của Diệp Mặc.

'Kính Bát Quái' được lấy ra, lập tức bành trướng trên không trung giống như là một mặt trời được phóng đại, bao phủ hoàn toàn lấy Diệp Mặc. Không đợi Diệp Mặc tiếp tục bổ ra 'Huyễn vân đao pháp', thì hắn đã cảm nhận được thức hải bị tê rần, Diệp Mặc lập tức hiểu được cái 'Kính Bát Quái' của đối phương căn bản chính là một pháp bảo công kích thần thức.

Cũng là một loại pháp bảo, thế nhưng pháp bảo có khả năng công kích thần thức so với những pháp bảo thông thường khác thì mạnh hơn nhiều lắm. Nếu như Diệp Mặc không có công pháp thần thức, hay là nói hắn không có 'Tử nhãn thần hồn thiết cát', thì cho dù là chân nguyên của hắn có mạnh mẽ hùng hậu hơn nhiều so với đối phương, thế nhưng một khi đối phương xuất ra pháp bảo 'Kính Bát Quái' này thì hắn sẽ thiệt thòi lớn rồi.

Pháp bảo công kích thần thức khác với công kích thần hồn của tu sĩ, bởi vì nó không cần tu sĩ liên tục duy trì và tiêu hao thần thức, coi như là công kích thất bại, thì đối với thần thức của tu sĩ cũng không ảnh hưởng gì.

Thần thức của Diệp Mặc bị công kích khiến cho đau đớn nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông đã thoat khỏi 'Huyễn vân thúc nguyên đao' của Diệp Mặc, liền lấy ra một thanh phi kiếm, đồng thời khóe miệng còn hiện ra một tia cười nhạt.

Vừa rồi sau khi Diệp Mặc xuất đao đã trói buộc được bản thân y, thế nhưng lại không tiếp tục truy kích, chứng tỏ là 'Kính Bát Quái' của y đã có hiệu quả, y căn bản là không muốn đợi Diệp Mặc ra tay lần nữa, liền lấy ra phi kiếm, muốn một kiếm giết chết Diệp Mặc.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, biết được cái 'Kính Bát Quái' này là pháp bảo công kích thần thức, thì hắn cũng liền phát động công kích của 'Tử nhãn thần hồn thiết cát' ra ngoài, đây chính là ‘Thần thức đao’ của tầng thứ ba công pháp 'Tử nhãn thần hồn thiết cát'. Cho tới giờ chỉ có hắn đi công kích thần thức đối phương, giờ hắn lại là một người bị công kích.

Tên tu sĩ Hư Thần tuy rằng không trực tiếp dùng thần thức công kích Diệp Mặc, thế nhưng y cần phải dùng thần thức khống chế 'Kính Bát Quái' để công kích Diệp Mặc.

Diệp Mặc đã từng dùng 'Thần thức đao' để chém giết rất nhiều, nếu so với cái 'Kính Bát Quái' kia thì lợi hại hơn nhiều lắm. Tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông liền cảm thấy một cơn đau ở trong thức hải, không thể nào tiếp tục sử dụng phi kiếm nữa, càng không thể khống chế được 'Kính Bát Quái' mà để cho nó rớt xuống đất.

Mà lúc này thì 'Tử Đao' của Diệp Mặc đã đánh ra một chiêu 'Huyễn vân phân liệt đao' rồi, rồi lại đánh ra thêm một chiêu 'Huyễn Vân Phi toàn đao'.

Tên tu sĩ Hư Thần vừa mới thoát ra khỏi 'Thần thức đao' của Diệp Mặc, thức hải còn đang quay cuồng chưa kịp ổn định, đã thấy vô số đao quang màu tím bay đến. Lúc bắt đầu y còn không có chú ý, thế nhưng rất nhanh y liền phát hiện những đao quang màu tím này ngày càng nhiều, thậm chí đã hình thành một rừng chi chit những đao quang màu tím vây quanh y. Đây là đao quang gì? Tại sao càng ngày càng nhiều đao quang thế.

- Đây là cái loại đao kỹ gì?

Tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông không kịp kinh hãi, nhanh chóng thu hồi lại 'Kính Bát Quái', khi 'Kính Bát Quái' vừa quay trở lại bên y liền biến ra vô số kính ảnh muốn ngăn trở các đường đao quang màu tím kia.

Bành bành bành. . .

Đao quang va chạm với 'Kính Bát Quái' phát ra một loạt những âm thanh nặng nề, thức hải tên tu sĩ Hư Thần vừa mới thọ thương, còn đao quang màu tím của Diệp Mặc thì giống như là vô cùng vô tận, khiến y chỉ có thể chặn dược lần công kích đầu tiên, rồi phun ra một ngụm máu tươi. Lập tức đưa tay lấy ra một viên đan dược muốn nuốt vào.

Không đợi y nuốt viên đan dược xuống, thì 'Huyễn Vân Phi toàn đao' của Diệp Mặc đã đến.

Đao quang của 'Huyễn Vân Phi toàn đao' khiến tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông đang bị tổn thước thức hải kia không có cách nào ngăn trở. Nếu như thức hải của y không bị thương tổn, y còn có thể tiếp tục điều khiển 'Kính Bát Quái' để chặn lại 'Huyễn Vân Phi toàn đao' của Diệp Mặc. Thế nhưng hiện tại thức hải của y đã bị thương tổn, nên cũng đã không thể tiếp tục điều khiển 'Kính Bát Quái' nữa rồi, chỉ có thể nhìn đao quang cuồn cuộn của 'Huyễn Vân Phi toàn đao' đang bay đến mà thôi.

Gặp được cái loại tu sĩ Hư Thần tầng một biến thái như thế này, trong lòng tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn cũng âm thầm kinh hãi, khẳng định bản thân không phải là đối thủ của Diệp Mặc nên muốn lập tức đào tẩu. Đừng nói là Hư Thần tầng một, cho dù là Hư Thần tầng năm hay là tầng sáu đi chăng nữa y cũng tin rằng không ai có thể mạnh hơn cái tên tu sĩ Hư Thần tầng một trước mắt này bao nhiêu.

Diệp Mặc tuy rằng hoàn toàn chiếm thế thượng phong, nhưng hắn vẫn có chút không vừa lòng, hắn cảm giác 'Huyễn vân đao pháp' của mình mặc dù đã có năm đao, mỗi một đao đều có chỗ đặc biệt, thế nhưng lại không có

bất cứ một đao thức nào có thể một đao định đoạt ‘Càn Khôn’. Vẫn luôn phải dây dưa với kẻ địch một chút khi đối đầu, tuy rằng thực lực của hắn đến giờ còn chưa có lấy ra toàn bộ, thậm chí cả Đại đỉnh tám cực và 'Vô Ảnh' cũng chưa được hắn lấy ra dùng, thế nhưng hắn vẫn không thấy vừa lòng.

Cái hắn cần chính là khí thế tuyệt đối, một đao đánh ra sẽ khiến kẻ địch hồn phi phách tán, đáng tiếc là 'Huyễn vân đao pháp' của hắn hiện giờ còn chưa làm được điều đó.

Tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông này có ý muốn bỏ chạy, thì Diệp Mặc đã cảm thụ được khí thế của đối thủ hoàn toàn trùng xuống, Diệp Mặc liền không chút suy nghĩ, vung 'Tử Đao' đang nắm chặt trong tay bổ ra một đao.

Diệp Mặc đang mải suy nghĩ về một đao có khí thế tuyệt đối, cho nên lúc này hắn vô ý không có xuất 'Tử Đao' ra khỏi tay mà vẫn nắm chặt nó trong tay đánh ra một đao. Sau khi một đao này được đánh ra, Diệp Mặc liền có một tia cảm ngộ.

Sau một khắc, hắn không cần nhìn đến tên tu sĩ Hư Thần kia, cũng không nhìn chính 'Tử Đao' của mình đánh ra có trúng đối phương hay không, mà là hoàn toàn nhắm mắt lại, tập trung tinh thần dốc toàn lực đánh ra tiếp một đao.

Cam Lang ở một bên thấy Diệp Mặc chiếm thế thượng phong, thì đang định đi xem xét cái chết của Vạn sư thúc, thế nhưng 'Huyễn vân đao pháp' của Diệp Mặc lại khiến y thấy rất mới mẻ lạ lẫm. Tuy rằng Diệp Mặc chỉ đánh ra ba đao, thế nhưng từ 'Huyễn vân thúc nguyên đao', đến 'Huyễn Vân Phi toàn đao' rồi lạiđến 'Huyễn vân phân liệt đao', hầu như mỗi đao đều mang theo đao ý vô tận. Y đối với Ba Đào kiếm pháp của bản thân vốn cũng rất kiêu ngạo, thế nhưng thấy được 'Huyễn vân đao pháp' của Diệp Mặc, y cảm giác Ba Đào kiếm pháp của mình mới chỉ là nhập môn mà thôi.

Khi Cam Lang còn đang nhập thần, thì lại phát hiện Diệp Mặc nhắm hai mắt lại, tùy ý đánh ra một đao. Mà càng làm cho y kỳ quái, chính là sau khi

Diệp Mặc đánh ra đao này, tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông lại một lần nữa trở nên chậm chạp.

Không đợi tên tu sĩ Hư Thần tiếp tục động tác, đại đao màu tím của Diệp Mặc đã dẫn tới từng đợt từng đợt đao quang màu tím che phủ toàn thần hắn.

- Đây là cái loại đao pháp gì vậy?

Cam Lang trừng to con mắt nhìn chằm chằm vào 'Tử Đao' trong tay Diệp Mặc, chuẩn xác mà nói thì cây đao này giống như là một con dao làm bếp loại lớn vậy. Y thậm chí cảm giác một đao này của Diệp Mặc so với bất kỳ đao nào trước đó Diệp Mặc đã đánh ra còn lợi hại hơn gấp mấy lần, làm cho trong lòng y sinh ra một cảm giác từ trước đến nay chưa từng có. Đồng thời khiến y có một chút cảm ngộ nhưng lại không rõ ràng, thậm chí không thể nói ra, cũng không lĩnh hội được.

Răng rắc. .

Phụt Một tiếng răng rắc và một tiếng máu thịt vỡ nát văng ra, tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông cùng với 'Kính Bát Quái' của y đã bị một đao của Diệp Mặc chém thành hai nữa, mà ngay cả nguyên thần cũng bị đao quang màu tím vô tận giết nốt. Mà hai nửa thi thể kia sau khi ngã xuống thì lập tức rách toạt ra từng mảnh nhỏ, trên thi thể nát bét đó lại có vô số vết tích của đao quang Diệp Mặc vẫn nhắm mắt lại, một hồi lâu sau mới mở mắt, trong mắt hiện lên sự vui mừng tột độ, một đao cuối cùng vừa rồi của hắn đã đem 'Huyễn vân đao pháp' dung hợp với đao kỹ mới lĩnh ngộ được mà đánh ra. Mà trong quá trình 'Tử Đao' đánh ra hình thành được từ cả bốn đao kỹ 'Huyễn vân phân liệt đao', 'Huyễn Vân Phi toàn đao', 'Huyễn vân hình ý đao', và 'Huyễn vân trận sát đao'.

Như vậy một đao này tuy rằng cực kỳ hao tổn chân nguyên, thế nhưng sau khi đánh ra lại có thể quét ngang tất cả, dù là tu vi cao hơn so với hắn, chỉ cần chân nguyên và thần thức của hắn tương đương, thì một đao kia quả thực là vô địch.

Hoa Sơn một con đường, ta chỉ chém một đao. (Hoa sơn nhất điều lộ, ngã chích phách nhất đao)

Diệp Mặc nắm chặt 'Tử Đao' trong tay, hắn biết 'Huyễn vân đao pháp' của hắn cho đến nay đã có được chút thành tựu rồi. Giờ hắn đã sáng tạo ra thêm đao thứ sáu, gọi là 'Huyễn vân Hoa Sơn đao'.

Diệp Mặc thu hồi 'Tử Đao', rồi lại thu lấy nhẫn trữ vật của tên tu sĩ Hư Thần kia, lúc này mới quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của Cam Lang đang nhìn mình, lập tức hỏi một câu:

- Vừa rồi sư thúc của anh nói gì vậy?

Cam Lang lúc này mới có phản ứng trở lại, vội vã trả lời:

- Sư thúc của tôi nói tôi nhanh chóng đi Vĩ Nhai, tôi đoán là những người trong sư môn còn chưa có bị giết đều đã đến Vĩ Nhai rồi.

- Được, chúng ta sẽ lập tức đi Vĩ Nhai. Anh nên đưa sư thúc của anh đi mai tang trước đi.

Diệp Mặc gật đầu nói.

Lúc này trên một chiếc phi thuyền pháp bảo linh khí cực phẩm, trên thuyền có bốn tu sĩ đang vây quay một tu sĩ trung niên đang bị trọng thương không nhẹ.

Vị tu sĩ trung niên vẫn nhẹ nhàng cười:

- Kiếm Cốc của ta ngàn vạn năm qua đã chịu qua vô số đả kích, thế nhưng vẫn đứng sừng sững đến nay. Kiếm Cốc của ta chỉ cần có một đệ tử còn sống, nhất định sẽ lại lần nữa giết trở về. Vô Cực Tông là tông môn chín sao thì đã làm sao, tương lai tiêu diệt toàn bộ Vô Cực Tông chắc chắn sẽ là đệ tử Kiếm Cốc chúng ta, không thể nghi ngờ.

Nói xong câu này, tu sĩ trung niên nhìn bốn tu sĩ xung quanh một chút,

rồi lại nói:

- Nguyên thần của ta đã bị hủy, đã không thể gắng gượng được nữa, ta mong muốn các con bất luận sau này thế nào, chỉ cần còn sống, phải nhớ kỹ đại thù của Kiếm Cốc chúng ta. Tu sĩ của Kiếm Cốc chúng ta phải có kiếm khí, kiêm cốt, quyết không thể là hạng người ham sống sợ chết. Một ngày nào đó Kiếm Cốc chúng ta quay trở lại, chính là ngày mà Vô Cực Tông phải tận diệt - Xin được cẩn tuân mệnh lệnh của chưởng môn.

Bốn tu sĩ vây quay tu sĩ trung niên này đồng thanh nói như chém đinh chặt sắt, ngữ khí mang theo chút đau thương, đồng thời cũng mang theo một tia kiên quyết.

Trong mắt người tu sĩ trung niên được xưng là chưởng môn hiện lên một tia thương cảm:

- Ta thật hổ thẹn với các đời chương môn tiền bối của Kiếm Cốc, không thể đem Kiếm Cốc phát dương quang đại….

Thế nhưng ông ta chỉ cảm thán một tiếng này rồi thôi, rồi lại lập tức đã đưa ánh mắt hướng về phía một cô gái trẻ tuổi trong bốn tu sĩ vây quanh nói:

- Lạc Phi, con và Diệp Đan Vương có quen biết. Cho nên chúng ta đi tới Vĩ Nhai cũng không phải là để chạy nạn đến Vô Tâm Hải, mà là muốn đi đến Đan Thành. Lạc Phi, ta hiện tại chính thức truyền lại chức vị chưởng môn cho con, con phải dẫn dắt bọn họ từ Vĩ Nhai đi đến thành Nam An rồi lại từ thành Nam An lại đến Đan Thành để tìm kiếm Diệp Đan Vương, nhờ Diệp Đan Vương che trở. Tuy rằng ta chưa bao giờ gặp Diệp Đan Vương, thế nhưng hắn đã dám giết Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông, hiển nhiên là một gã hán tử, hẳn là sẽ không cự tuyệt yêu cầu của con.

Hiển nhiên người mà tu sĩ trung niên đang nói chuyện chính là Lạc Phi đã đến từ thành Lạc Nguyệt ở Địa Cầu, cũng là nhị sư tỷ của Lạc Huyên.

- Hả…

Lạc Phi nhất thời ngây ngẩn cả người khi nghe được lời của tu sĩ trung niên nói, cô không ngờ chưởng môn nhân lại truyền lại chức vị cho cô. Phải biết rằng cô mới chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ tầng chín mà thôi, thậm chí còn chưa đến tu vi Kim Đan.

Vị tu sĩ trung niên kia cũng không để ý đến sự kinh ngạc của Lạc Phi, mà lại thở dài một tiếng rồi nói:

- Lạc Phi, con không cần tự trách mình, Vô Cực Tông đột nhiên gây khó dễ cho Kiếm Cốc chúng ta, kỳ thực cũng không hoàn toàn là vì chuyện của con. Bởi vì lão Hạ Lâm đó còn muốn lấy của Kiếm Cốc chúng ta một bộ kiếm pháp, đó chính là một bộ Vô Thượng Kiếm Quyết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1138

Chỉ Có Một Đao

Tu sĩ trung niên hừ lạnh một tiếng:

- Thế nhưng hắn cũng phí công vô ích rồi, bộ kiếm pháp đó đã thất lạc từ ngàn năm trước, bằng không Kiếm Cốc của chúng ta há có thể lưu lạc tới mức này? Ngay cả một môn phái tám sao cũng không phải.

Nói đến đay, giọng nói của y đã tràn ngập thương cảm, dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

- Lạc Phi, nếu như sau này con đem vị trí chưởng môn Kiếm Cốc truyền lại cho người khác, thì phải nhớ kỹ trách nhiệm của mọi đệ tử Kiếm Cốc là phải tìm về bộ kiếm pháp này.

- Vâng thưa chưởng môn, Lạc Phi xin ghi ngớ lời người.

Sau khi Lạc Phi tiếp nhận chức chưởng môn, chỉ kinh ngạc trong chốc lát liền hiểu rõ nỗi khổ tâm của chưởng môn. Tự nhủ sau khi trở thành chưởng môn nhất định sẽ không vứt bỏ Kiếm Cốc. Nhất định phải tìm kiếm sự che trở của Diệp Mặc, sau đó giúp đỡ Kiếm Cốc tiếp tục sinh tồn.

Kỳ thực không cần chưởng môn nói, cô cũng sẽ không vứt bỏ Kiếm Cốc. chuyện của Kiếm Cốc cũng có một phần trách nhiệm của cô, cô làm sao có thể vứt bỏ được Kiếm Cốc? Vì thế cô không cự tuyệt, mà quyết định cho dù phải chết cũng phải vì Kiếm Cốc mà báo thù, đem Kiếm Cốc phát dương quang đại.

Vị tu sĩ trung niên hiển nhiên đã hiểu được cách suy nghĩ của Lạc Phi, trong mắt liền hiện lên một tia khen ngợi, lập tức nhắm hai mắt lại, mấy

người đệ tử nhìn thêm một chút thì phát hiện chưởng môn nhân của bọn họ đã chết rồi.

Lạc Phi đang muốn nói gì đó, thì lão già lớn tuổi nhất của Kiếm Cốc bỗng nhiên biến sắc, thốt lên:

- Chưởng môn, phía sau có một chiến thuyền đuổi theo chúng ta, hẳn là người của Vô Cực Tông.

Lạc Phi nghe thấy thế, sắc mặt liền đại biến, cô vừa tiếp nhận chức chưởng môn, liền đã phải đối mặt với đại địch. Mà bốn người bọn họ hiện tại thì cô là người có tu vi thấp nhất, chỉ là Trúc Cơ, mà tu vi cao nhất bất quá cũng chỉ là Hư Thần sơ kỳ mà thôi. Còn một người sư muội nhỏ tuổi hơn cô cũng là Kim Đan tầng ba, người cuối cùng là sư đệ Kim Đan tầng sáu.

Có thể nói ngoại trừ vị sư thúc tu vi Hư Thần, những người còn lại đều không có sức chiến đấu.

- Kiệt sư thúc, chúng ta trước tiên phải mở ra cấm chế phòng ngự của phi thuyền, sau đó mới tiếp tục nghĩ biện pháp.

Sau khi Lạc Phi cảm thấy kinh hoàng, liền vội vàng nói.

Sau nửa nén hương, Diệp Mặc mang theo Cam Lang rời khỏi Kiếm Cốc đã mấy ngàn dặm, đi thẳng về phía Vĩ Nhai. Tuy rằng Diệp Mặc chưa từng đi qua Vĩ Nhai, thế nhưng Cam Lang lại biết rõ.

Vĩ Nhai cũng giống với thành Mạc Hải, thế nhưng thành Mạc Hải ở hướng bắc của Nam An Châu, còn Vĩ Nhai thì lại ở phía Đông. Sở dĩ đi tới Vĩ Nhai là bởi vì Vĩ Nhai gần với Vô Tâm Hải, nơi này là chỗ tập kết của các tán tu, cho dù là Vô Cực Tông có truy sát tới Vĩ Nhai, thì người của Kiếm Cốc vẫn có thể chạy trốn vào Vô Tâm Hải.

Vô Tâm Hải tuy rằng nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng so với bị giết thì còn tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên là qua lời giải thích của Cam Lang, Diệp Mặc cảm thấy không nhất định là như vậy. Vĩ Nhai tuy rằng có thể chạy trốn đến Vô Tâm Hải, thế nhưng một khi đi vào Vô Tâm Hải đó chính là cửu tử nhất sinh, so với sự truy sát của Vô Cực Tông cũng không khá hơn bao nhiêu. Nếu có ngày bị Vô Cực Tông bức phải chạy trốn vào Vô Tâm Hải, vậy thì đó chính là một con đường chết.

Diệp Mặc mang theo Cam Lang bay trên 'Tử Đao', tốc độ cũng nhanh vô cùng. Nửa ngày sau, đã cảm giác được một trận chân nguyên kịch liệt chấn động ở phía trước. Chỉ chốc lát thời gian, Diệp Mặc đã thấy có hai chiếc thuyền đang tranh đấu ở trên không.

Trong đó có một phi thuyền tựa hồ là đang công kích, còn chiếc phi thuyền còn lại thì đang toàn lực khống chế trận pháp cấm chế trên phi thuyền. Nói là tấn công, nhưng thật ra cũng chỉ có một tên tu sĩ Hư Thần ra tay thôi, còn hai tên tu sĩ bên cạnh gã thì đứng bàng quan, thậm chí còn chỉ trỏ.

Diệp Mặc căn bản là không cần phải hỏi cũng biết là chiếc phi thuyền kia chỉ cố gắng vô ích mà thôi. Cái cấm chế kia cho dù là có người điều khiển, thì việc bị công phá cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, đây là mới có một người công kích, nếu cả mấy người kia đều lao vào công kích, vậy thì cấm chế phòng ngự của phi thuyền đã sớm bị nghiền nát rồi.

- Đó là thuyền của chúng tôi, đang bị bọn khốn Vô Cực Tông công kích.

Diệp Mặc còn tưởng rằng mình đi nhầm đường thì Cam Lang ở bên cạnh đã lập tức kêu lên.

Quả nhiên, thần thức của Diệp Mặc đã nhìn thấy dấu hiệu của của Kiếm Cốc trên con thuyền kia, mà con thuyền còn lại lại không có bất luận biểu thị gì cả, cũng không biết là Cam Lang làm thế nào nhận ra được.

- Anh xuống đi, giúp tôi canh chừng là được rồi.

Diệp Mặc nói với Cam Lang, tu vi của Cam Lang là Nguyên Anh, căn bản là không giúp gì được cho hắn cả.

Bởi vì Diệp Mặc đã thấy ba gã đang vây công phi thuyền kia đều là tu sĩ Hư Thần, hơn nữa lại có hai người không ra tay.

Nói cách khác ba gã tu sĩ Hư Thần trên phi thuyền thì có một gã là Hư Thần hậu kỳ, về phần bên trong thuyền còn có những người nào nữa thì Diệp Mặc không biết.

Diệp Mặc biết, bất luận trên thuyền của đối phương còn có tu sĩ nào nữa không, chỉ cần ba tên tu sĩ Hư Thần trước mặt này một khi liên hợp lại, thì hắn cũng không có khả năng đối phó được, càng không cần phải nói đến đến việc bên trong thuyền còn có tu sĩ khác hay không. Vạn nhất bên trong còn có một tên Tu sĩ Ngưng Thể, thì hắn thậm chí còn khó có thể chạy trốn.

Sau khi Diệp Mặc đến, ba tên tu sĩ Hư Thần kia đều nhìn thấy, chỉ là Diệp Mặc không hề có cử động gì, nên bọn họ cũng không có động thủ, thậm chí cũng không để ý đến Diệp Mặc quá nhiều.

Bởi vì tu vi của Diệp Mặc mới chỉ là Hư Thần tầng một, vậy thì cho dù là địch hay bạn, thì cũng không có thực lực để ra vẻ trước mặt bọn họ.

Diệp Mặc càng không nói lời nào, hắn vừa đi lên, liền ném ra mấy trận kỳ. Vài tên tu sĩ Hư Thần, thì một mình hắn cũng khó có thể đối phó, huống chi hắn còn đang phòng ngừa bên trong phi thuyền còn có người khác.

Thế nhưng đây cũng chỉ là Diệp Mặc phòng xa cho tình huống vạn nhất mà thôi, bởi vì nếu bên trong phi thuyền đối phương có Tu sĩ Ngưng Thể, thì hắn hẳn là có thể cảm thụ được cái loại khí thể này, nhưng lúc này hắn lại không thể cảm nhận được chút khí thế nào của Tu sĩ Ngưng Thể cả.

- Mày định làm gì?

Một gã tu sĩ Hư Thần tầng ba thấy được động tác của Diệp Mặc, lập tức giận dữ hỏi.

Diệp Mặc vừa bố trí trận kỳ, vừa lạnh nhạt cười nói:

- Tao muốn giết mày.

Trong khi hắn nói, thì hơn mười miếng trận kỳ trong tay hắn cũng được ném ra.

- Muốn chết…

Tên tu sĩ Hư Thần tầng ba phun ra hai chữ, liền lấy ra pháp bảo đánh về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Hư Thần tầng một mà cũng dám nói giết ở trước mặt ba người bọn họ sao?

Không đợi pháp bảo của đối phương phát động công kích, 'Tử Đao' trong tay của Diệp Mặc lập tức đánh ra.

- 'Huyễn vân Hoa Sơn đao'.

Ta chỉ có một con đường, là ‘Hoa Sơn lộ’

'Tử Đao' vừa được đánh ra, liền kích khởi ra đầy trời đao ảnh màu tím, đồng thời toàn bộ không gian giống như bắt đầu ngưng đọng lại. Tên tu sĩ Hư Thần chuẩn bị tấn công Diệp Mặc lập tức cảm thấy chân nguyên toàn thân bị trói buộc lại, y cũng không kịp có phản ứng tiếp theo, thì đao quang màu tím khắp trời đã lao hết vào người y. Mà lúc này y càng kinh ngạc khi thấy đao khí giống như là có ý thức, nhanh chóng bịt kín toàn bộ đường lùi của y lại.

Chỉ trong chốc lát, y lại cảm thấy đối phương chỉ căn bản chỉ có một đao, đánh về phiá y chỉ là một đường đao quang dài mấy trượng mà thôi.

Một đao này tràn ngập khí thế vô địch tuyệt đối, tựa hồ không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. Đây cũng chính là chỗ kinh khủng nhất của một đao kia, một đao này không chỉ hoàn toàn trói buộc chân nguyên, mà còn có vô số đao quang màu tím bám vào thân đao, tựa hồ tùy thời đều có thể bay ra giống như là pháo hoa nở rộ vậy.

Tên tu sĩ Hư Thần đợi tới khi đao quang màu tím đi tới trước mặt, mới phát hiện được là y không có cách nào chống đỡ, thậm chí căn bản còn không thể nào điều khiển nổi pháp bảo của mình.

Phụt Máu thịt bay tung tóe, tên tu sĩ Hư Thần tầng ba của Vô Cực Tông còn chưa kịp sử dụng pháp bảo đã bị Diệp Mặc một đao chém chết.

Đây là y đã lấy pháp bảo ra rồi, nếu như là y còn chưa lấy pháp bảo ra, thì chắc là cũng không thể nào lấy ra được.

- Thật là đã quá coi trọng mày rồi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, đồng thời lại ném ra mấy miếng trận kỳ nữa.

Ngoại trừ lúc trước lĩnh ngộ được, thì đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng Huyễn Vân Hoa sơn đao, Diệp Mặc cũng thật không ngờ, hắn chỉ cần một đao đã chém chết được tên tu sĩ Hư Thần tầng ba kia. Có thể thấy được 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' thật sự là một đao lợi hại nhất của hắn rồi. Đáng tiếc một đao này lại chỉ dùng để giết một người có cảnh giới tương đồng với hắn, khiến hắn cảm giác có chút không đáng.

Tên tu sĩ vừa bị giết mà biết được cách nghĩ của Diệp Mặc, nói không chừng là phải khóc rống lên, tốt xấu gi tao so với mày cũng hơn hai tầng tu vi, lẽ nào không giá trị bằng một đao của mày.

Một đao của Diệp Mặc giết một tu sĩ Hư Thần tầng ba, khiến hai tên tu sĩ Hư Thần còn lại chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, bọn họ hiện tại cũng không dám khẳng định là tu vi của Diệp Mặc có đúng là Hư Thần hay không nữa. Nếu như nói một tu sĩ Hư Thần tầng một có thể một đao chém chết một tu sĩ Hư Thần tầng ba, thậm chí khiến bọn họ còn không kịp ra tay hỗ trợ, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng. Thế nhưng sự thực lại đang diễn ra như vậy.

Mà cùng lúc đó, bốn tu sĩ trên phi thuyền của Kiếm Cốc cũng đã biết

chuyện, tuy rằng đối phương chỉ có một người công kích, nhưng cấm chế phòng ngự của họ cũng không chịu được bao lâu nữa. Đối phương chỉ để một người công kích, chẳng qua là do coi thường bọn họ mà thôi.

Quả nhiên là chỉ chốc lát thời gian, cấm chế phòng ngự của phi thuyền đã bị phá rồi. Thế nhưng khiến mọi người đều không ngờ đến chính là sau khi đối phương công phá xong cấm chế của phi thuyền bọn họ thì cũng không có tiến đến chém giết.

Không đợi Lạc Phi hỏi, tu sĩ Hư Thần duy nhất của Kiếm Cốc đã lộ ra một sắc mặt cực kỳ cổ quái, tựa như vừa nhìn thấy chuyện gì đó khó tin lắm.

- Có chuyện gì vậy Kiệt sư thúc?

Lạc Phi vừa hỏi vừa nhìn chằm chằm vào hai đệ tử còn lại của Kiếm Cốc, cô muốn Kiệt sư thúc mang hai người này trốn đi, bất luận là có thể trốn được hay không, thì một chưởng môn như cô cũng chỉ có thể làm được đến vậy mà thôi.

Vị Kiệt sư thúc nói với giọng hết sức nghi hoặc:

- Có một tu sĩ Hư Thần tầng một vừa mới bay tới, cùng đánh với một tên tu sĩ Hư Thần tầng ba của Vô Cực Tông, nhưng kết quả là tên tu sĩ Hư Thần tầng một kia chỉ một đao đã chém chết tên tu sĩ Hư Thần tầng ba rồi.

- A…

Lạc Phi kinh ngạc thốt lên, cô không biết là ai mà lại dám đánh nhau với Vô Cực Tông, đã thế lại còn giết một tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông nữa.

Thế nhưng cô lập tức biết điều này có ý nghĩa gì đối với bọn họ, lập tức nói:

- Kiệt sư thúc, chúng ta nhanh ra ngoài xem.

Lúc này hai tên tu sĩ Hư Thần khác của Vô Cực Tông đã có phản ứng trở lại rồi. Tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ tức giận quát lên với Diệp Mặc:

- Mày là ai? Lại dám giết đệ tử của Vô Cực Tông chúng tao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1139

Diệp Mặc Của Mặc Nguyệt

Tuy rằng thần thức của Diệp Mặc không thể quét vào trong khoang thuyền, thế nhưng cho tới tận bây giờ bên trong vẫn chưa có người đi ra, điều này làm cho trong lòng Diệp Mặc ổn định một chút. Nếu như chỉ có mấy gã tu sĩ Hư Thần này, thì đúng là hắn vẫn có lòng tin không cần phải sợ hãi.

Diệp Mặc nhặt lấy cái pháp bảo của tên tu sĩ Hư Thần vừa bị giết, lạnh giọng nói:

- Diệp Mặc của Mặc Nguyệt, chuyên giết những tên rác rưởi Vô Cực Tông.

Nói xong hắn căn bản là không cần đối phương trả lời, 'Tử Đao' trong tay đã đánh ra, đồng thời cũng lén phóng xuất ra 'Vô Ảnh', hai người đối phương đều là tu vi Hư Thần, một là Hư Thần tầng bốn, một lại là Hư Thần tầng bảy. Diệp Mặc coi như là kiêu ngạo đến đâu thì bản thân hắn cũng chỉ là Hư Thần tầng một mà thôi.

Từ sau lần 'Vô Ảnh' tấn cấp lên màu vàng, thì Diệp Mặc còn chưa có dùng nó để đối địch lần nào.

- Thì ra là mày...

Tên tu sĩ Hư Thần sau khi nghe được tên của Diệp Mặc, con mắt liền đỏ lên, không nói thêm tiếng nào, lập tức lấy ra một pháp bảo hình quả trứng.

Là một tu sĩ Hư Thần, thì y cũng có biết một số sự tình của cao tầng trong Vô Cực Tông rồi, đệ tử thiên tài Viên Quan Nam của tông môn y chính

là bị cái tên Diệp Mặc này giết. Bây giờ Diệp Mặc lại tự đưa đến trước mặt y, y đâu còn có thể khoan dung nữa?

Đây là lần đâu tiên Diệp Mặc thấy loại pháp bảo này, nó quả thực là giống như cái bô vậy. Sau khi tên tu sĩ Hư Thần kia lấy ra pháp bảo hình quả trứng, thì từ hai đầu của pháp bảo đó lập tức bắn ra hai luồng sáng màu đỏ thẫm. Đao quang mà Diệp Mặc đánh ra bị hai luồng sáng này quét qua, không ngờ lập tức ảm đạm đi. Ngay cả 'Tử Đao' trong tay của hắn cũng run lên, thiếu chút nữa là đã làm rớt rồi.

Trong lòng Diệp Mặc thầm e ngại, lập tức phát ra một đạo 'Thần thức đao', lại lần nữa nắm chặt lấy 'Tử Đao' trong tay, thế nhưng lại không có cách nào đánh ra thêm một chiêu 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' nữa.

- A...

Tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ thấy pháp bảo của mình không thể làm rơi 'Tử Đao' trong tay Diệp Mặc, thì liền kinh ngạc ‘A’ lên một tiếng, nhưng lại lập tức cười lạnh:

- Mày có thể giữ chặt được cây thái đao đó dưới công kích của 'Song sắc Hỗn Nguyên kim đấu' của tao, coi như là mày cũng có chút bản lĩnh. Thế nhưng nếu đã dám giết đệ tử Vô Cực Tông chúng tao, thì tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là hối hận.

Hóa ra đó là 'Song sắc Hỗn Nguyên kim đấu', thảo nào mà nhìn giống như là cái ‘bô’ vậy. Diệp Mặc không đợi tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ tiếp tục phát ra công kích, liền nhấc 'Tử Đao' trong tay lên đánh ra liên tiếp mười ba đao.

Ánh đao màu tím của 'Tử Đao' trong nháy mắt đã bao vây lấy tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy rồi, nhưng tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy vẫn không có chút e ngại nào, liền cười nhạt một tiếng:

- Chút tài mọn mà thôi.

Nhưng mà mục tiêu của Diệp Mặc cũng không phải là y, mà chính là tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn. Cho dù bản thân hắn có thể giết tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy thì cũng không phải là chuyện có thể làm trong một chốc một lát, cho nên trước tiên hắn phải giết tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn trước đã.

Vì thế Diệp Mặc mới dùng cả 'Huyễn vân phân liệt đao', 'Huyễn vân hình ý đao', và 'Huyễn vân trận sát đao' để vây khốn tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy, sau đó nhanh chóng ra tay đánh về phía tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn.

Tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn vốn cũng đã lấy ra pháp bảo của mình, đó cũng là một pháp bảo có hình dạng một cây đao. Thế nhưng vẻ ngoài đẹp hơn thái đao của Diệp Mặc nhiều. Y lấy ra pháp bảo của mình, đó là vì y có dự định liên thủ cùng tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy kia vây giết Diệp Mặc. Một đao lúc trước Diệp Mặc chém chết tên đồng bạn tu sĩ Hư Thần tầng ba, khiến y có chút e ngại Diệp Mặc.

Thế nhưng không đợi hắn sử dụng pháp bảo, 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' của Diệp Mặc đã đánh tới y rồi.

Tuy rằng y không thấy rõ một đao vừa rồi của Diệp Mặc, thế nhưng cũng có thể hiểu rõ một đao đó nếu không lấy được mạng của mục tiêu thì sẽ không ngừng lại. Bản thân y không có 'Song sắc Hỗn Nguyên kim đấu', vì thế không đợi 'Tử Đao' của Diệp Mặc xuất hiện trước mắt y, thì y cũng biết một đao kia đã được đánh ra rồi, cho nên y cũng nhanh chóng lấy ra một lá chắn vuông màu đen.

Một đao kia của Diệp Mặc lúc trước đã gây cho y chấn động quá lớn, hơn nữa y cũng không thể ngờ rằng trong lúc Diệp Mặc và sư huynh của y tranh đấu với nhau, vậy mà Diệp Mặc vẫn có thể quay sang đánh lén mình.

Trường đao của tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn cũng đánh ra, liền xuất hiện một mũi nhọn dài đến mấy trượng, dường như muốn chặt ngang giữa Diệp Mặc và 'Tử Đao' vậy.

Diệp Mặc biết rằng đây không phải là đao kỹ, mà là pháp thuật. Thế

nhưng cho dù biết đây là pháp thuật, 'Tử Đao' của Diệp Mặc cũng không ngừng lại chút nào cả.

'Huyễn vân Hoa Sơn đao' đã được hắn đánh ra. 'Tử Đao' còn chưa biến thành vô số đao quang, thì đã va chạm với trường đao của tên tu sĩ kia rồi.

Chát.

Một thanh âm vang lên, ánh tím bắn ra khắp nơi, đao quang màu trắng của tên tu sĩ kia cũng biến mất hoàn toàn, thế nhưng một đao của Diệp Mặc đã bị cản lại rồi.

Diệp Mặc kêu lên một tiếng đau đớn. Nhưng cũng không thu hồi 'Tử Đao' lại, mà lại lần nữa đánh ra, tên tu sĩ kia cũng cực kỳ phẫn nộ, toàn lực điều động tấm chắn hình vuông đen thui phía trước.

Bành...

Một tiếng nổ vang lên, 'Tử Đao' của Diệp Mặc đánh thẳng vào tấm chắn của tên tu sĩ kia, khiến y phun ra một ngụm máu tươi. Tấm chắn màu đen trong tay nhất thời trở nên ảm đạm, không đợi Diệp Mặc đánh ra đao thứ ba, thì trong tay của y đã xuất hiện một tấm bùa.

Lá bùa vừa được lấy ra, lập tức phát nổ, một tia sét to như cánh tay từ lá bùa bắn thẳng về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, căn bản là chẳng thèm quan tâm đến tia sét kia, nếu như là loại bùa khác, thì có thể hắn còn lo lắng một chút. Nhưng loại bùa ‘Lôi kích phù’ này thì đừng nói là một lá, cho dù là bảy tám lá cùng phát ra một lúc, hắn cũng sẽ không chút nhíu mày. Lúc trước hắn độ kiếp thì tia sét yếu nhất cũng mạnh hơn loại ‘Lôi kích phù’ này một chút. Loại 'Lôi kích phù' này đối với tu sĩ Hư Thần hậu kỳ bình thường cũng vẫn có thể gây thương tổn một chút, nhưng đối với hắn thì lại chẳng có chút tác dụng nào.

Thấy Diệp Mặc không thèm để ý đến lá bùa mình phát ra, mà lại tiếp tục đánh ra một đao khiến tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn hết sức khó hiểu, chẳng lẽ

là hắn muốn tìm chết. Hắn giết được mình rồi, chẳng lẽ còn có thể hứng chịu được một đạo 'Lôi kích phù' này sao?

Ngay khi Diệp Mặc vừa đánh ra một đao nữa, trực giác của hắn liền cảm thấy có sự nguy hiểm. Thế nhưng Diệp Mặc căn bản là không có ý định thu đao lại, vì trong nháy mắt hắn đã hiểu được cảm giác nguy hiểm mà hắn cảm thấy không phải đến từ đạo 'Lôi kích phù' này mà là từ tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy đang bị 'Huyễn vân trận sát đao' của hắn trói buộc ở đằng kia. Ngay lập tức hắn liền lấy ra đại đỉnh tám cực, cho dù là bị thọ thương thì cũng phải giết tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn này đã.

Phụt'Tử Đao' của Diệp Mặc lần này đã hoàn toàn đánh trúng tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn, trong mắt của tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn này hiện lên một tia ảm đạm, phun một ngụm máu lên mui thuyền, từ trên không trung vô lực rơi xuống.

Mà trong nháy mắt này Diệp Mặc cũng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời 'Đại đỉnh tám cực' phát ra từng trận âm thành ‘Oong, Oong... ’. Diệp Mặc biết đây là kết quả của việc chịu một kích đánh lén của tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy.

Thời gian hắn đánh lén tên tu sĩ Hư Thần tầng bốn đến khi hoàn toàn giết được đối phương cũng không phải là ngắn. Nhưng cũng chỉ trong chốc lát thời gian này mà tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy kia cũng đã thoát khỏi 'Huyễn vân trận sát đao' để quay sang đối phó với chính hắn rồi.

Diệp Mặc nuốt một viên đan dược, quay đầu lại lạnh lùng nhìn tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy, hắn thực sự đã nổi giận rồi. Lúc nãy hắn đã bố trí một trận pháp cấp bốn, tuy rằng chỉ là trận pháp cấp bốn thôi, thế nhưng Diệp Mặc nghĩ rằng cái trận pháp cấp bốn này nói không chừng lại có thể giúp hắn chuyển bại thành thắng ở thời điểm mấu chốt cũng nên.

- Đúng là Diệp thành chủ.

Lạc Phi nhìn thấy Diệp Mặc, mắt cô liền đỏ lên. Tuy rằng quan hệ giữa

cô và Diệp Mặc cũng không có thân thiết cho lắm, thế nhưng so với người khác, thì Diệp Mặc càng cho cô nhiều cảm giác thân thiết hơn. Ngày đó Diệp Mặc cứu cô khỏi tên đàn ông mặt người dạ thú, lại đưa cô tới thành Lạc Nguyệt, giờ đây khi đang sống tha hương thì lại lần nữa gặp được hắn, cái loại cảm giác thân thiết này càng mãnh liệt hơn.

- Cam sư huynh, anh không sao chứ? Thật là tốt quá rồi.

Khi nhìn thấy Cam Lang, hai đệ tử Kim Đan liền mừng rỡ tiến đến ân cần thăm hỏi.

- Cam Lang bái kiến Kiệt sư thúc, Miêu sư đệ, hai vị sư muội, chưởng mồn hiện giờ có khỏe không?

Cam Lang chào hỏi tất cả mọi người rồi vội vã hỏi.

Lúc trước Diệp Mặc một đao đã chém chết một tên tu sĩ Hư Thần tầng ba, vì thế trong mắt của Cam Lang, thì hắn ít nhất đã có tu vi Hư Thần đỉnh rồi, cho nên anh ta lại không có lo lắng cho Diệp Mặc.

- Cam sư huynh, chưởng môn... chưởng môn… người... người đã quy tiên rồi. Hiện tại chưởng môn nhân là Phi sư tỷ, chưởng môn yêu cầu chúng ta sau này phải nghe lời Lạc Phi sư tỷ...

Cô gái ít tuổi nhất có chút đau thương nói.

Vành mắt Cam Lang nhất thời đỏ lên, từ nhỏ y đã gia nhập vào Kiếm Côc, bất luận là y học ‘Kiếm đạo’, hay là học ‘Nhân đạo’ thì cũng đều có chưởng môn ở một bên tận tình chỉ bảo. Chương môn dạy y rằng muốn biết được đạo của kiếm, thì trước tiên phải học đạo làm người đã.

Thế nhưng kiếm đạo của y còn chưa thành công, chưởng môn giờ đây đã quy tiên mất rồi.

- Cam sư huynh, anh cũng không cần quá đau lòng, Kiếm Côc sau này còn phải dựa vào tay chúng ta mà phát triển, hiện tại việc chúng ta cần làm

chính là đừng để chưởng môn ở dưới cửu tuyền phải thất vọng.

Lạc Phi lúc này đã tỉnh lại từ trong kích động khi nhìn thấy Diệp Mặc, vội vã an ủi Cam Lang.

Cam Lang lập tức đáp lại:

- Hiện tại người đã là chưởng môn của Kiếm Cốc rồi, nghìn vạn lần không nên gọi tôi là sư huynh nữa.

Lạc Phi gật đầu:

- Vậy cũng tốt, sau này mọi người hãy gọi tôi là chưởng môn sư tỷ, nếu cứ chưởng môn chưởng môn mãi, thì có vẻ có chút xa lạ.

Lạc Phi từ lâu đã không còn là một cô gái ngây thơ nữa rồi, trong lòng cô hiểu rõ, nếu như muốn Kiếm Cốc được phát dương quang đại, thì không chỉ dựa vào mấy câu nói là có thể làm được. Hiện tại tu vi của cô còn quá thấp, nhưng là có một số việc không thể làm giống như trước đây nữa rồi, cái cần quy củ thì phải quy củ, cái không cần theo quy củ thì vẫn phải cố mà làm theo quy củ.

- Cam sư huynh, vị tiền bối lợi hại kia là người đi cùng anh sao? Hắn là ai vậy?

Cô gái ít tuổi nhất chỉ vào Diệp Mặc nghi hoặc hỏi.

Cam Lang cũng trả lời với giọng nói rất tôn kính:

- Vị tiền bối này chưởng môn sư tỷ có quen biết đó, chính là Đan Vương thất phẩm đạt danh hiệu đệ nhất trong đại hội Đan Vương của Đan thành, Diệp Mặc tiền bối. Ngài biết được Vô Cực Tông giận chó đánh mèo với Kiếm Côc chúng ta, nên lập tức đã cùng tôi đi tới đây.

- Hóa ra là Đan Vương tiền bối...

Tên thanh niên Kim Đan tầng sáu cũng dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm

chằm vào Diệp Mặc, tuổi của Diệp Mặc thoạt nhìn thì cũng không lớn hơn so với bọn họ, nhưng đã là một Đan Vương rồi, lại còn có thực lực có thể giết hai gã tu sĩ Hư Thần nữa.

- Thật là lợi hại.

Tu sĩ Hư Thần trưởng lão của Kiếm Cốc kinh hãi than một tiếng, lúc trước y không đoán được thân phận Diệp Mặc, thế nhưng cũng nhìn ra được tu vi Diệp Mặc chỉ có Hư Thần tầng một, vậy mà không chỉ đã giết hai tên tu sĩ Hư Thần tầng ba và tầng bốn, thậm chí còn liều mạng với một tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy.

Lúc này ánh mắt của tên tu sĩ Hư Thần tầng bảy vô cùng phẫn nộ nhìn về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa nuốt vào một viên đan dược, y đã lại lần nữa xuất ra 'Song sắc Hỗn Nguyên kim đấu'. Lần này 'Song sắc Hỗn Nguyên kim đấu' phóng xuất ra hai luồng ánh sáng màu hồng chói mắt, sau đó xoắn vào nhau lao về phía Diệp Mặc.

Còn tên tu sĩ Hư Thần cũng lao thẳng vào Diệp Mặc đánh ra một quyền chứ không có lấy thêm loại pháp bảo nào ra.

Một quyền bình thường, nhưng lại khiến Diệp Mặc cảm giác được khí lưu quanh thân có chút hỗn loạn, trong nháy mắt nắm tay của tên tu sĩ Hư Thần liền biến ảo thành một thiết chùy dài nửa trượng vô cùng to lớn, cái thiết chùy này còn chưa có tới trước mặt Diệp Mặc, thì cảm giác bị áp bách đã truyền đến rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1140

Lại Chém Hư Thần

Đây cũng không phải là nắm đấm, thậm chí nói cũng không phải là cánh tay rồi, cái này căn bản là một món pháp bảo, thậm chí là pháp bảo linh khí không dưới cực phẩm. Một tu sĩ Hư Thần có thể đem nắm đấm của mình tu luyện tới mức khủng khiếp như vậy, Diệp Mặc không ngừng kinh hãi.

Mặc dù Diệp Mặc biết hắn cùng đại đỉnh tám cực có thể ngăn cản được nắm đấm của tu sĩ này, nhưng đại đỉnh tám cực hắn chỉ luyện hóa được ba tầng cấm chế trong đó, thấy uy lực của nắm đấm này, lực phản chấn đó cũng đủ khiến hắn trọng thương lần nữa rồi.

Trong nháy mắt, suy nghĩ của Diệp Mặc lại không phải làm thế nào để ngăn cản được nắm đấm của tu sĩ Hư Thần này, mà là nghĩ đến "Vu Thần quyết", Vu Thần quyết là một môn công pháp luyện thể, sau khi hắn cướp về từ trong tay Bàng Vĩ đã đem cho Thái Cơ. Sau khi hắn đến Lạc Nguyệt, thì cũng không nhớ đến môn công pháp luyện thể này nữa.

Lúc này hắn đang suy nghĩ, nếu như hắn tu luyện Vu Thần quyết, thân thể cường tráng, hắn có phải cũng có thể đánh ra một quyền thế này hay không?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mặc biết rằng điều này căn bản không thực tế, trong nháy mắt hắn lại muốn triệu hồi Tử Đao, chuẩn bị dùng Tử Đao để ngăn lại nắm đấm của tu sĩ này. Nhưng khiến Diệp Mặc kinh hãi chính là, trong nháy mắt không ngờ Tử Đao và hắn lại mất liên lạc.

Không đợi Diệp Mặc nghĩ tiếp, nắm đấm vô cùng khổng lỗ đã đến trước mặt hắn, Diệp Mặc chỉ kịp để đại đỉnh tám cực ngăn một chút, liền bị nắm

đấm đánh bay ra ngoài.

Diệp Mặc trên không trung sau khi nôn ra một ngụm máu, trong lòng lại tỉnh táo lại, hắn biết sức mạnh của tên tu sĩ trước mặt không hề kém hắn. Đồng thời hắn cũng không kịp lấy lại danh dự, lập tức lại lần nữa muốn thu hồi Tử Đao lại.

Tử Đao đã bị hai đường đao màu hồng đen cuốn lấy, hai đường ánh sáng này hoàn toàn tách rời thần thức của Diệp Mặc. Diệp Mặc biết cái bô này lợi hại, nhưng hai đường ánh sáng kia sau khi hợp lại, cái bô đó không ngờ lại lợi hại đến mức này, cũng là hiếm có.

Tên tu sĩ Hư Thần dường như biết Diệp Mặc không thu hồi được Tử Đao, không ngờ khi đang quấn chặt lấy pháp bảo của Diệp Mặc, Song Sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu tách hai đường ánh sáng bắn về phía Diệp Mặc, đồng thời nắm đấm của gã cũng công kích một lần nữa.

Hai đường ánh sáng đó vẫn chưa đến gần Diệp Mặc, lại bị thần thức của Diệp Mặc cắt rời. Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng cảm giác được thức hải lay động một trận, nhất thời trong lòng lại dấy lên sự kiêng kị đối với đường ánh sáng đỏ đen này. Đây là vì đối thủ chỉ là tách một tia ra để công kích Diệp Mặc, nếu như gã lấy tất cả những đường ánh sáng này cộng với đường ánh sáng đỏ đen để công kích hắn, hắn còn có thể thoải mái như vậy sao?

Mặc dù kiêng kị Song Sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu này, Diệp Mặc vẫn rất khó chịu, tên này còn được voi đòi tiên, nhưng muốn trói chặt được Tử Đao của hắn, thậm chí còn phải để cho pháp bảo của hắn nhất tâm lưỡng dụng.

Lần này Diệp Mặc không đợi nắm đấm của gã đánh ra, thì hơn mười đường thần thức cũng được phóng ra rồi. Đây là lần đầu tiên hắn phóng ra nhiều Thần thức đao như vậy, đợi sau khi hắn phóng ra những Thần thức đao này, sắc mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch. Thần thức đao thật sự tiêu hao quá nhiều thần thức.

Hai đường ánh sáng màu đỏ đen của Song Sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu bị thần thức đao của Diệp Mặc vừa bổ tới, lập tức tan rã, tay của Diệp Mặc khẽ vẫy, Tử Đao đã rơi vào tay của Diệp Mặc.

Tu sĩ kia thấy pháp bảo Tử Đao của Diệp Mặc không ngờ lại thoát khỏi ánh sáng Hỗn Nguyên Kim Đấu của gã. Nhất thời trong lòng kinh hãi, không đợi y kịp phản ứng lại, lại cảm giác thấy thức hải của mình đau nhói. Nghĩ đến lúc trước khi sử dụng hai đường sát quang quét vào pháp bảo của Diệp Mặc, pháp bảo của hắn dường như không bị gì. Bởi vậy có thể thấy Diệp Mặc chắc chắn có công pháp thần thức, hơn nữa lại còn là công pháp thần thức công kích.

Diệp Mặc không đợi tên tu sĩ Hư Thần này thúc giục Song Sắc Hỗ Nguyên Kim Đấu của gã, Tử Đao trong tay hắn đã bổ ra một đao. Hắn có chút dè chừng với Song Sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu của đối phương này, đường ánh sáng hai màu kết hợp kia thật quá mức quỷ dị.

Tên tu sĩ Hư Thần kia cũng không được nhàn rỗi nữa, khi gã thúc dục Hỗn Nguyên Kim Đấu, đồng thời cũng đánh ra một quyền.

Lần này Tử Đao của Diệp Mặc và nắm đấm của đối phương hoàn toàn đụng vào nhau. Chỉ có điều đao thế Tử Đao của Diệp Mặc vẫn chưa bị kích phát hoàn toàn.

“Bang” một tiếng, giống như tiếng đồ vật bị gãy đứt vậy, tu sĩ Hư Thần kia phun ra một ngụm máu, quả đấm cũng ướt đẫm máu bắn ra.

Lúc trước Diệp Mặc bị gã đánh cho hộc máu mồm, bây giờ thì lại ngược lại.

Huyễn Vân Hoa Sơn đao, cho dù không có khởi động hoàn toàn, cũng không phải một quả đấm có thể ngăn lại được, cho dù là một nắm đấm linh khí tương đương hàng cực phẩm, đó cũng chỉ là nắm đấm. Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, sau khi vứt vài trận kỳ trong tay xuống, lại không phóng Tử Đao ra nữa, mà lại tiếp tục đánh pháp quyết.

Ầm, ầm, ầm…

Năm sáu tia sét màu đen lớn bằng ngón tay cái được hắn phóng ra. Mặc dù đợt đầu tiên chỉ có năm sáu tia, nhưng tia sét sau đó dường như vô cùng vô tận, không đợi đợt tia sét thứ nhất đánh trúng đối phương, thì đợt thứ hai đã bổ tới.

Những tia sét này không ngờ lại khác xa với những tia sét bình thường, lại giống như từng thanh từng thanh lôi kiếm thật nhỏ, chỉ cần đâm trúng, lập tức bị thương, nếu như trúng vào điểm yếu, thậm chí có thể bị trọng thương.

Ken két…

Tên tu sĩ Hư Thần căn bản cũng không ngờ Diệp Mặc lại có thủ đoạn lôi hệ công kích này, lập tức bị vài đường lôi kiếm đánh trúng.

- Mày là tu sĩ lôi hệ, đây là "Mười một lôi kiếm" của Lôi Vân tông…

Tên tu sĩ Hư Thần này thậm chí không để ý đến vết thương trên người mình, kinh hãi hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc sao lại trả lời câu hỏi của gã được, hắn kiêng kị nhất chính là song sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu, hắn cảm thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu của đối phương chưa phát huy trăm phần trăm tác dụng, một khi đã phát huy ra, hắn thậm chí phải chịu thiệt lớn.

Cho nên thừa dịp khi đối phương vẫn còn luống cuống tay chân, Diệp Mặc đã lại thi triển Thần thức đao muốn khống chế ngăn cách đối phương với Hỗn Nguyên Kim Đấu. Nhưng cho dù gã mệt mỏi sắc mặt trắng bệch, thì song sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu kia vẫn dưới sự khống chế của tên tu sĩ Hư Thần Vô Cực tông kia.

Diệp Mặc liên tục phóng Thần thức đao, thức hải cũng đã rất mệt mỏi, hắn thấy thu hồi không được song sắc Hỗn Nguyên Kim Đấu của đối phương, cũng không tiếp tục phóng Thần thức đao ra nữa, mà lại lần nữa bổ Tử Đao ra.

Lôi kiếm của hắn mặc dù lợi hại, nhưng muốn dựa vào lôi kiếm để giết đối phương, rõ ràng là không thực tế. Dù sao Hư Thần hậu kỳ cũng cao hơn nhiều so với cảnh giới của hắn.

Tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ sớm đã vô cùng kinh hãi, Diệp Mặc là một Đan vương không ngờ lại có nhiều thủ đoạn công kích như vậy, mỗi một loại đều vô cùng lợi hại. Tiếp tục giằng co, bản thân căn bản không có cách nào lấy lòng được. Chỉ cần thần thức công kích của đối phương, lại khiến gã khó lòng phòng bị.

Hơn nữa vừa rồi một quyền của gã khi đấu với Tử Đao của Diệp Mặc, nắm đấm đến bây giờ còn bị thương. Nắm đấm của gã lợi hại thế nào, chỉ mình gã biết, căn bản chính là một linh khí cực phẩm. Hơn nữa phối hợp với chân nguyên thâm hậu của gã, cho dù là một tu sĩ Ngưng Thể bị gã toàn lực công kích, cũng đều bị đánh cho tan xác. Nhưng đối phương chỉ có một con dao thái rau thế kia thôi không ngờ lại ngăn cản được, còn khiến gã thua thiệt, thậm chí nắm đấm lại bị thương.

Cho nên gã muốn đi rồi, chỉ cần gã đi ra ngoài phát tin tức. Diệp Mặc căn bản chạy không thoát, gã căn bản cũng không cần tự mình động thủ.

Nghĩ phải đi, gã lập tức thu hồi Hỗn Nguyên Kim Đấu lại, không đợi gã phát động một lần công kích nữa với Diệp Mặc xong rồi đi, Diệp Mặc đã thúc giục Vô Ảnh rồi. Kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Mặc vô cùng phong phú, sao lại không biết tên tu sĩ này muốn chạy trốn cơ chứ?

Vô Ảnh sớm đã ẩn nấp lâu không chút do dự xông lên, Tử Đao của Diệp Mặc đồng thời cũng bổ ra.

Huyễn Vân Hoa Sơn đao mặc dù chỉ có thể trói buộc được tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy này trong nháy mắt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Vô Ảnh cũng đã đánh lén gã được rồi.

Tên tu sĩ Hư Thần này khi bị Vô Ảnh đánh đến, lập tức trong lòng biết không ổn rồi, gã vừa bắt chặt lấy Vô Ảnh, đồng thời cũng một quyền đánh

ra.

Lần này gã cũng không may mắn như lần trước, cả đời gã chỉ có ý nghĩ chạy trốn, khí thế lập tức đã kém xuống. Còn Hoa Sơn đao của Diệp Mặc dựa vào chính là khí thế này. Khí thế của đối phương yếu, khí thế của Hoa Sơn đao lại không cách nào ngăn cản được. Tử Đao của Diệp Mặc và nắm đấm của gã va đập vào nhau, nắm đấm của gã nhất thời chia năm xẻ bảy, cả cánh tay cũng nổ tan tành.

Cánh tay của tên tu sĩ Hư Thần này bị nổ tung, nhưng lại tỉnh táo khởi động huyết độn. Trình độ lợi hại của tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất Diệp Mặc này đến gã cũng không tưởng tượng ra được, từ trước tới giờ gã chưa gặp một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất nào lại lợi hại đến vậy, đòn sát thủ phóng ra liên tiếp. Gã thậm chí không dám chắc, nếu như gã và Diệp Mặc tiếp tục đánh nhau, đối phương không biết còn bao nhiêu đòn sát thủ nữa.

Gã lúc này đã không kịp nổi giận với Diệp Mặc nữa rồi, gã chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn. Chỉ cần gã chạy trốn được, Diệp Mặc cho dù là lợi hại hơn nữa, cũng người có tu vi cao hơn của môn phái đến giết hắn.

Thịch…

Tên tu sĩ Hư Thần kia đụng vào trận pháp mà Diệp Mặc sớm đã bố trí, nhất thời dừng thân hình lại. Còn Vô Ảnh và Tử Đao của Diệp Mặc lúc này lại đồng thời đánh tới.

- Không ngờ mày còn là một đại sư trận pháp …

Tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực tông này cho dù chết cũng nghĩ không thông, một Đan vương không phải nói, nhưng Đan vương này đánh nhau cũng hung hãn như vậy, cho dù là hai thứ này đều đúng, gã miễn cưỡng có thể chấp nhận được, nhưng đối phương lại còn là một đại sư trận pháp, khiến gã hoàn toàn bực mình, cho dù chết cũng không xuôi.

Diệp Mặc thở ra, vừa thu thập trận kỳ lại, vừa thu lại Song Sắc Hỗn

Nguyên Kim Đan của tên tu sĩ này lại, vật này hắn cần phải nghiên cứu, chắc hẳn là một thứ tuyệt vời.

Tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy này đúng là một tên khó giết, suýt chút nữa để cho gã chạy thoát. Một khi gã chạy thoát được rồi, Vô Cực tông liền biết được hắn ở đây, thậm chí còn phái cao thủ đến chặn hắn lại.

Nếu như tu sĩ Hư Thần đến, thì không nói làm gì, nhưng chẳng may là một tu sĩ Ngưng Thể đến, hắn căn bản không còn đường sống.

Diệp Mặc bước lên thuyền của Vô Cực tông sớm đã không còn người lái, khua khua tay nói với Cam Lang và Lạc Phi:

- Thu thuyền của mọi người lại, lên đây hết đi.

Chiếc thuyền này của Vô Cực tông là một món chân khí hạ phẩm, còn Kiếm Cốc thì chỉ là một linh khí cực phẩm mà thôi, nếu đem so sánh, tốc độ của món chân khí hạ phẩm này chắc chắn nhanh hơn.

Lạc Phi cùng mấy người còn lại đang ngơ ngác nhìn Diệp Mặc và tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực tông kia đánh nhau, bọn họ đã bị thủ đoạn công kích xuất hiện liên tiếp của Diệp Mặc làm cho kinh ngạc rồi. Đặc biệt là lão già Hư Thần tầng thứ hai của Kiếm Cốc, lại càng hoảng sợ.

Y cũng giống như mấy tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực tông, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất lợi hại như vậy. Lúc trước giết Hư Thần sơ kì thì không nói, dù sao Hư Thần giết địch cao hơn một giới cũng rất nhiều, nhưng Diệp Mặc không ngờ đến tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy cũng giết được, nhiều lắm cũng chỉ bị thương mà thôi.

Cho đến khi Diệp Mặc gọi bọn họ, mấy người bọn họ mới phản ứng lại, lão già đó thu thuyền phi hành và thi thể chưởng môn bên cạnh mình lại, cũng lên chân khí phi hành hạ phẩm mà Diệp Mặc chiếm được.

- Lạc Phi, thật xin lỗi, liên lụy đến cô rồi.

Diệp Mặc thấy Lạc Phi bước đến mắt hoe đỏ, không nói được một câu, liền chủ động nói trước. Lạc Phi quả thực bị hắn liên lụy rồi, Lạc Phi ra nông nổi này, cũng chỉ vì quen biết hắn mà thôi.

- Diệp thành chủ…

Lạc Phi cũng chỉ gọi một tiếng, liền không biết bắt đầu nói từ đâu…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1141

Liên Hôn Của Tông Môn Chín Sao

Diệp Mặc có chút hổ thẹn:

- Sau này gọi tôi là Diệp sư huynh đi, dù sao chúng ta là bạn bè đã lâu rồi, lần này tôi lại làm liên lụy tới các cô nữa.

Sau đó hắn dừng lại một chút rồi lại hỏi tiếp:

- Vân Tử Y đã đi đâu rồi, cô có biết không?

Lạc Phi xoa xoa mắt rồi nói:

- Lúc đó trong môn phái đã hoàn toàn náo loạn, bọn em đều không phải là đối thủ của Vô Cực Tông, cho nên để đệ tử môn phái lần lượt chạy trốn trước, Vân Tử Y cũng đã lạc mất rồi, hiện tại không biết đã đi đâu.

Diệp Mặc dù không có mặt ở đó cũng đoán được tình cảnh khi đó hỗn loạn thế nào, căn bản là không thể chú ý đến Vân Tử Y đã chạy trốn được hay chưa, thậm chí cũng có thể bị giết rồi cũng nên, cho nên hắn cũng không hỏi Lạc Phi nữa, Vân Tử Y bất luận là có bị giết hay chưa, thì cô và hắn coi như cũng là bạn bè, hiện tại xảy ra chuyện cũng là do mình liên lụy, cho nên mối thù này chắc chắn phải tính lên đầu Vô Cực Tông rồi. Hắn cũng đã có suy nghĩ rằng nhất định phải diệt Vô Cực Tông.

Lạc Phi giới thiệu cho Diệp Mặc những người còn lại, tên tu sĩ Hư Thần tầng hai là trưởng lão của Kiếm Côc cũng là một luyện khí sư, tên là Nỉ Chân Kiệt, thanh niên tu sĩ Kim Đan tầng sáu tên là Miêu Vũ Nhân, cô gái Kim Đan tầng ba là Hoàng Lan Lan, đều là đệ tử của Kiếm Cốc. Đồng thời cũng nói cho Diệp Mặc biết bản thân hiện đã tiếp nhận chức chưởng môn

của Kiếm Cốc.

Diệp Mặc biết ý tứ của tiền nhiệm chưởng môn Kiếm Cốc là gì khi truyền lại vị trí cho Lạc Phi, nhưng hắn cũng vẫn quyết định phải trợ giúp cho Lạc Phi một lần nữa vực lại Kiếm Cốc.

Sau khi Diệp Mặc đem phi thuyền của mấy tên Vô Cực Tông luyện hóa, giao lại cho Nỉ Chân Kiệt điều khiển, trực tiếp đổi phương hướng nhắm đến Đan thành. Sau đó hắn cùng Lạc Phi nói chuyện với nhau về những gì đã xảy ra kể từ khi đến đại lục Lạc Nguyệt.

Sau khi hai người đàm luận được một lúc, khi cả hai còn đang cảm thán về những sự việc đã trải qua, thì Diệp Mặc giống như là vừa nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên sắc mặt đại biến rồi đứng bật dậy.

- Chuyện gì thế anh Diệp.

Sau khi cô cùng Diệp Mặc nói chuyện một lúc, tâm tình cũng đã tốt lên nhiều, dù sao sau này cùng đi Mặc Nguyệt Chi Thành với Diệp Mặc, còn có mấy người Ninh Khinh Tuyết sống cùng nhau, cô sẽ không còn cảm giác cô đơn như trước nữa rồi. Hiện tại lại thấy sắc mặt của Diệp Mặc đại biến, khiến cô cũng khẩn trương lên, vì vận mệnh của cô đã gắn chặt vào với Diệp Mặc, cho nên nếu hắn xảy ra chuyện gì, thì không chỉ bản thân mình, mà ngay cả Kiếm Cốc cũng khó có được kết cục tốt đẹp.

- Vô Cực Tông nếu đã dám đi Kiếm Cốc tìm kiếm em và Tử Y, vậy thì chắc chắn cũng sẽ đi Huyền Băng Phái để tìm Bắc Vi cùng với Tố Tố.

Diệp Mặc trầm giọng.

Lúc trước là vì trong tiềm thức của hắn vẫn luôn nghĩ rằng Huyền Băng Phái là tông môn chín sao, người bình thường căn bản là sẽ không dám tới cửa khiêu khích, vì thế hắn không nghĩ tới khả năng này. Nhưng lúc này sau khi đã hàn huyên cùng với Lạc Phi, đầu óc của hắn cũng dần trở nên tỉnh táo, lập tức đã nghĩ đến khả năng này.

- A...

Lạc Phi hiển nhiên cũng hiểu được, nên nhất thời cũng có chút lo lắng. Địa vị của chị Tố Tố ở trong lòng của Diệp Mặc có sức nặng ra sao, cô cũng là một trong những người biết rõ, vạn nhất Tố Tố xảy ra chuyện gì, vậy thì phải làm sao?

Thế nhưng cô cũng biết hiện tại có lo lắng thì cũng không có chút tác dụng nào, chỉ có thể nhẹ nhàng an ủi:

- Huyền Băng Phái của chị Tố Tố dù sao cũng là một tông môn chín sao, cho dù là Vô Cực Tông có kiêu ngạo đến đâu, thì chắc cũng sẽ không dám dùng thủ đoạn này để đi đối phó với Huyền Băng Phái đâu.

Sau khi Diệp Mặc nghe được lời nói của Lạc Phi, cũng nhẹ nhõm đi một chút, lập tức nói:

- Anh muốn đi Huyền Băng Phái xem một chút, Tố Tố và Bắc Vi ở Huyền Băng Phái cũng không có ai đứng sau lưng giúp đỡ, vạn nhất Vô Cực Tông dùng thủ đoạn dụ dỗ hoặc bức bách Huyền Băng Phái, thì cũng không biết là hậu quả sẽ ra sao. Hơn nữa nghe nói Huyền Băng Phái hiện tại cũng không được như trước kia, ngoại trừ còn một tu sĩ Hóa Chân trong môn phái ra thì cũng chỉ mạnh mẽ hơn tông môn tám sao một chút mà thôi.

Hắn nói lời này không phải là không có lý do gì, lần đại hội Đan Vương này, hoàn toàn không thấy sự có mặt của Huyền Băng Phái, hơn nữa lúc luyện đan miễn phí sau đại hội cũng không có người của Huyền Băng Phái đi tìm hắn. Tuy rằng Huyền Băng Phái khiếm tốn, thế nhưng loại khiếm tốn này đã hơi quá rồi.

Diệp Mặc nói với vị Kiệt sư thúc chuyển hướng phi thuyền đến Huyền Băng Phái. Mới đi được hơn nửa đường thì hắn chợt nghe được một tiếng cười ha ha vang lên bên tai.

Diệp Mặc kinh hãi, đây là ai? Rõ ràng chủ nhân tiếng cười còn ở rất xa,

thế nhưng hiện giờ hắn lại nghe được rõ ràng ngay bên tai mình.

Tu sĩ Hóa Chân, Diệp Mặc lập tức hiểu rõ chủ nhân của tiếng cười vừa rồi ít nhất là của một tu sĩ Hóa Chân. Hiểu được điểm này, nhất thời phía sau lưng Diệp Mặc tràn đầy mồ hôi lạnh. Dù là hắn rất trâu, thế nhưng đối mặt với với một tu sĩ Hóa Chân thì hắn cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

- Thằng nhóc con, lão già ta chỉ mới đi ra ngoài một chuyến, thế mà cậu đã bỏ chạy không thấy đâu nữa rồi. Không nghĩ tới giờ lại thấy cậu ở chỗ này cùng với người đẹp, quả nhiên là phong lưu mà.

Khi giọng nói này vang lên bên tai Diệp Mặc, thì hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này có một lão già đã hiện ra trước mặt hắn, rõ ràng đó chính là 'Lục địa khí thần' Lục Vô Hổ.

Nghe được lời nói của Lục Vô Hổ, trong lòng Diệp Mặc cũng cảm thấy buồn cười, mình đã đi tìm lão ta vài lần rồi, nhưng ngay cả cái bóng cũng không thấy, bây giờ lại quay ra trách mình. Thế nhưng đối mặt với loại tiền bối cao nhân này, trong lòng Diệp Mặc cũng rất là tôn kính, không nói đến tu vi và bản lĩnh luyện khí của lão, chỉ nghĩ đến cái ân tình lão tặng cho mình, cũng phải cảm tạ rồi.

- Diệp Mặc xin bái kiến Lục tiền bối.

Diệp Mặc vội vàng đứng lên ôm quyền thi lễ.

- Ha ha, lão Lục ta chưa vào giờ có chuyện làm ăn lỗ vốn, ta biết suy nghĩ hiện giờ trong lòng của cậu, đừng lo lắng, ngày hôm nay ta để cho cậu trả nợ là được rồi.

Lục Vô Hổ nói xong lại hướng đến Lạc Phi bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Cô bé ra ngoài trước đi, đợi lát nữa trở lại thân thiết với hắn sau, hiện tại không phải là thời gian để thân thiết rồi.

Mặt của Lạc Phi đỏ lên, vội vàng kính cẩn giải thích:

- Tiền bối nói đùa rồi, Diệp Mặc giống như anh trai của vãn bối vậy.

Nói xong cũng không đợi Lục Vô Hổ nói gì mà cô xin cáo lui luôn:

- Vãn bối xin cáo lui.

Người mà Diệp Mặc tôn kính, lai lịch nhất định không tầm thường, sau khi Lạc Phi giải thích quan hệ của mình và Diệp Mặc, cũng không dám nói nhiều, liền nhanh chóng cáo từ.

Lục Vô Hổ cũng không để lời nói của Lạc Phi ở trong lòng, mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc nói:

- Người mà cậu đắc tội cũng thật là nhiều đấy, lão già ta chưa đi tìm cậu, thì đã phát hiện có rất nhiều kẻ không có ý tốt nhìn chằm chằm vào cậu rồi.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Tiền bối nói không sai, vãn bối xác thực là đã đắc tội với một số người. Tiền bối là từ Đan thành đến, không biết...

Lục Vô Hổ khoát tay:

- Cậu không cần hỏi, cô vợ nhỏ của cậu rất tốt, hiện đã là Kim Đan đỉnh rồi, xem ra tiểu tử cậu có rất nhiều thứ tốt. Chính cậu cũng không khác gì, đi ra ngoài vòng vo một vòng, nay đã là tu vi Hư Thần rồi. Ta hiện nhận được lời mời của Huyền Băng Phái nên đi đến đó, lẽ nào cậu cũng muốn đi Huyền Băng Phái? Hay là cậu cũng nhận được lời mời?

Hiện tại Diệp Mặc là một Đan Vương thất phẩm, lại chính là người đạt danh hiệu đệ nhất đại hội Đan Vương. Nếu như Huyền Băng Phái đưa thư mời Diệp Mặc, thì Lục Vô Hổ cũng không cảm thấy có gì lạ cả.

Trong lòng Diệp Mặc đại hỉ, hắn đang muốn đến Huyền Băng Phái, không nghĩ tới đang buồn ngủ lại có người đưa cho mội cái gối đầu. Lục Vô

Hổ muốn mình nợ một ân tình của lão, hiện nhiễn là cần hắn hỗ trợ điều gì đó, vậy lúc này mà không nhờ lão ta hỗ trợ thì Diệp Mặc cũng quá ngu ngốc rồi.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Đúng thế, vãn bối chính là đang đi tới Huyền Băng Phái, thế nhưng cũng không phải là do nhận được thư mời.

Lục Vô Hổ cũng không để ý đến việc này, liền nói:

- Huyền Băng Phái và Vô Cực Tông liên hôn, mời rất nhiều người, lão già ta cũng bị liệt vào trong đó. Thế nhưng nghe nói ngoại trừ chuyện này, còn có một chuyện khác trọng yếu, thế nên lão già ta mới muốn tới xem.

Nói xong lão lại lấy ra bầu rượu của mình uống một ngụm, biểu tình giống như là việc lão được mời đến là rất quang vinh. Mà Diệp Mặc không được mời thì chính là một chuyện rất mất mặt.

Tuy rằng Diệp Mặc biết Lục Vô Hổ sẽ không vì loại chuyện như thế này mà cảm thấy quang vinh, thế nhưng trong lòng hắn đã không có tâm tư để tiếp tục suy nghĩ những chuyện này nữa. Sau khi nghe lời Lục Vô Hổ nói, trong lòng hiện đang rối tung lên rồi. Không ngờ là lại liên hôn. Hắn căn bản là không cần tưởng tượng cũng đoán nhất định là Tố Tố bị đưa ra rồi, cũng có thể là Bắc Vi, nhưng khả năng là Tố Tố lớn hơn nhiều.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, Lục Vô Hổ liền nói tiếp:

- Làm sao vậy, có phải vì tân nương lần này là người đứng đầu trong Thập mỹ Nam An, nên cậu thấy động tâm rồi phải không? Thế nhưng cậu cũng đừng có lo lắng, chỉ cần cậu tới thì cũng sẽ có cơ hội.

Quả nhiên là Tố Tố, Diệp Mặc lúc này hận không thể lập tức bay đến Huyền Băng Phái, thế nhưng hắn nhất định phải cố gắng giữ bình tĩnh. Liền kính cẩn dò hỏi Lục Vô Hổ:

- Tiền bối, không biết cơ hội của vãn bối ở nơi nào?

- Nhóc con, cậu đúng là động tâm với cô bé kia rồi. Không sai, cô bé kia đúng là đẹp vô cùng, cậu là một Đan Vương, xem ra cũng rất là xứng đôi.

Nói đến đây, Lục Vô Hổ bỗng nhiên ngừng lại, nhìn Diệp Mặc cười gian xảo:

- Cậu có phải muốn nợ lão già này một ân tình nữa hay không?

Nếu như là bình thường, Diệp Mặc đã bắt đầu khinh bỉ cái lão già này rồi, ân tình trước lão vẫn liên tục nhắc đến, hôm nay lại mượn cơ hội này đòi thêm một ân tình nữa... Thế nhưng lúc này chuyện Vô Cực Tông liên hôn với Huyền Băng Phái khiến hắn chẳng còn tâm trí đâu nữa.

Lục Vô Hổ thấy biểu tình Diệp Mặc có chút không vui, liền cố ý chuyển đề tài:

- Chuyện đó đợi lát hãy nói, ta sẽ giúp cậu một lần. Vốn việc liên hôn này cô bé kia không đồng ý, nhưng sau cùng lại đồng ý, thế nhưng tuyên bố ra ngoài, là cần phải tỷ võ chiêu thân. Chỉ có người đạt được hạng nhất trên lôi đài thì mới có thể trở thành vị hôn phu của cô. Tiểu tử cậu chạy ra ngoài lòng vòng một hồi, hiện tại đã tấn cấp Hư Thần rồi, đúng là rất có… tiền đồ.

Diệp Mặc nhíu mày, bỗng nhiên lên tiếng:

- Tuyệt đối không có khả năng.

- Cái gì không có khả năng?

Lục Vô Hổ liền thấy kỳ quái.

- Cô gái kia không có khả năng đồng ý phương thức tuyển chọn vị hôn phu này, khẳng định là có nội tình.

Giọng nói của Diệp Mặc có chút kích động.

Lục Vô Hổ vô cùng kinh ngạc liếc mắt nhìn Diệp Mặc:

- Lẽ nào cậu quen biết với cô bé kia? Lần trước ở Đan Thành, ta cũng không có thấy các người thân mật với nhau mà? Ta chỉ nhìn thấy cậu thân mật cùng với cô vợ nhỏ của cậu tên là Tuyết gì đó thôi mà.

Tố Tố lần trước có đến Đan Thành? Diệp Mặc nhất thời ngây ngẩn cả người. Lẽ nào không phải là Tố Tố? Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Lục Vô Hổ hỏi lại:

- Cái cô gái của Huyền Băng Phái kia tên gọi là gì?

Lục Vô Hổ trừng mắt liếc nhìn Diệp Mặc:

- Lão già ta lúc nào nói rằng cô bé kia là đệ tử Huyền Băng Phái? Người ta chính là Văn Thái Y của Vô Cực Tông. Là vì Vô Cực Tông và Huyền Băng Phái muốn liên hôn, kết quả là muốn Văn Thái Y kia phải chọn ra một vị hôn phu lợi hại nhất. Vì thế toàn bộ thiên tài đệ tử của Huyền Băng Phái đều phải lên đài tỷ thí, nếu lọt được vào mắt xanh của người ta thì người ta mới chấp nhận. Tiểu tử cậu nếu như cũng muốn tham gia tỷ võ, ta cũng có thể giúp cậu có được một cái suất dự thi của Huyền Băng Phái. Lần này cũng giống như lần trước, chính là cậu lại nợ lão già ta thêm một ân tình.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng rằng là Tố Tố, hóa ra lại là Văn Thái Y. Về phần Văn Thái Y gả cho ai, vậy thì nửa phần cũng không có quan hệ với hắn. Nhưng Văn Thái Y không phải là cùng xếp vị trí đệ nhất với Tố Tố trong bảng xếp hạng thập mỹ Nam An sao? Vậy thì Vô Cực Tông lần này bỏ ra số vốn thật là lớn, loại thiên tài đệ tử thế này mà cũng có thể dễ dàng cho ra ngoài.

Diệp Mặc vẫn nghĩ là khẳng định chuyện này có liên quan đến Tố Tố, nói không chừng bọn họ đã bị Tố Tố cự tuyệt trước rồi, nên mới xuất ra một đệ tử thiên tài tặng cho người khác, sau đó mới quay đầu lại để đưa Tố Tố đi. Nếu là như vậy, thì chính mình phải nhanh lên một chút mới được. Với lại

hiện tại bản thân mình cũng đã không còn là một tên vô danh nữa rồi, coi như là tông môn chín sao như Huyền Băng Phái cũng không dám tùy ý với mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1142

Nợ Ân Tình Của Lục Vô Hổ

Khi biết cuộc tỷ võ chiêu thân không phải là dành cho Tố Tố nên Diệp Mặc cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, nghe thấy lời Lục Vô Hổ nói liền vội vã xua tay:

- Tiền bối, người cũng đừng hãm hại tôi, lần trước nợ ngài một ân tình, đến tận bây giờ tôi vẫn ăn ngủ không yên đây. Bây giờ còn muốn tôi nợ thêm ân tình nữa, tôi thấy không cần đâu.

- Được Lục Vô Hổ cười hắc hắc, bỗng nhiên lại tiến lên đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Ân tình lần trước ta cho cậu, nếu như cậu lo lắng như vậy, vậy thì ta tùy tiện hỏi cậu một việc là được rồi. Hỏi xong thì coi như là cậu đã trả nợ, cậu thấy sao?

- Đơn giản như vậy sao?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Lục Vô Hổ, cảm thấy có chút khó tin.

Lục Vô Hổ mặc dù là một tiền bối cao nhân, thế nhưng Cảnh Anh Ly lại nói là lão già này căn bản là không chịu lỗ bao giờ, vậy thì làm sao có thể chỉ hỏi hắn một vấn đề là xong?

Lục Vô Hổ cũng không hề phủ nhận:

- Đúng vậy, chỉ đơn giản thế thôi.

- Được, vậy ngài hỏi đi, tôi xin nghe, chỉ cần là tôi biết thì tôi sẽ trả lời.

Diệp Mặc lập tức nói, nếu như ân tình của Lục Vô Hổ dễ dàng trả như vậy, thì hắn nhất định phải nợ Lục Vô Hổ thêm vài ân tình nữa.

Lục Vô Hổ làm ra bộ dạng tùy ý suy nghĩ một chút, rồi mới nói:

- Hazz, tùy tiên hỏi một vấn đề thật đúng là khó, hỏi cậu bao nhiêu tuổi rồi sao? Hay là hỏi…

Diệp Mặc mở to hai mắt, càng cảm thấy khó tin, lão già này sẽ không hỏi cái vấn đề đơn giản thế chứ, hắn liền vội vàng nói:

- Vậy ngài hỏi tuổi của tôi đi, tôi cho ngài biết, tôi…

Lục Vô Hổ bỗng nhiên khoát tay ngăn cản Diệp Mặc rồi nói nhanh:

- Ta nhớ ra một vấn đề rồi, vừa hay cậu lại là một Đan Vương, kiến thức khẳng định là rất nhiều. Lần trước một người bạn của ta đã từng thấy một gốc dược liệu ở nơi nào đấy, có chút giống cây trúc, thế nhưng người bạn của ta lại nói đấy không phải là trúc. Ta sẽ vẽ hình ra cho cậu xem xem cậu có biết về gốc dược liệu đó hay không.

Nói xong Lục Vô Hổ lấy ra một tờ giấy trắng tùy ý vẽ vẽ lên vài nét bút, một gốc trúc xanh tươi liền xuất hiện trên giấy. Khác với các cây trúc bình thường chính là lá trúc của cây này rất lớn, so với lá trúc bình thường không chỉ lớn hơn gấp mấy lần, hơn nữa hình dạng của lá trúc không phải là hình liễu mà là hình trăng khuyết. Trừ những thứ đó ra, thì gốc trúc này không khác gì với cây trúc bình thường. Nếu có khác thì chỉ còn khác về chiều cao mà thôi.

Lục Vô Hổ vẽ ra bức tranh này, Diệp Mặc liền hiểu rõ đây là chuyện gì rồi. Cái bức vẽ này chính là vẽ 'Khổ Trúc', nói cách khác Lục Vô Hổ biết chuyện mình có 'Khổ Trúc'.

Thế nhưng Diệp Mặc lại nghĩ, điều này là không có khả năng, nếu như lão ta biết mình có 'Khổ Trúc', thì cũng không cần biểu diễn như vậy rồi, hiển nhiên là lão nghĩ mình không nhận ra 'Khổ Trúc', mới vẽ bức tranh này

ra. Huống chi 'Khổ Trúc' của mình hiện ở trong Thế giới trang vàng, cho dù là Lục Vô Hổ có cao minh đến đâu, cũng không thể nào đưa thần thức quét vào bên trong Thế giới trang vàng của mình. Diệp Mặc đương nhiên biết 'Khổ Trúc', quyển sách ‘Vật’ viết rõ ràng như vậy, hắn làm sao có thể không biết được chứ.

Thế nhưng Lục Vô Hổ vì sao lại hỏi hắn vấn đề này?

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào bức tranh của mình không nói lời nào, Lục Vô Hổ lập tức khẩn trương hỏi:

- Thế nào, cậu biết gốc trúc này sao? Hay là đã gặp qua ở đâu rồi?

Nghe xong Lục Vô Hổ nói, Diệp Mặc chợt tỉnh ngộ. Lục Vô Hổ khẳng định là đã gặp qua 'Khổ Trúc', vì thế lúc này mới hỏi mình như vậy, nói không chừng là trên người mình có khí tức, hoặc là linh tính của 'Khổ Trúc', cho nên mới khiến lão ta nghĩ rằng mình biết 'Khổ Trúc' ở đâu.

'Khổ Trúc' không những là một linh căn cực phẩm để tu luyện, còn là một tài liệu luyện khí vô thượng. Mà Lục Vô Hổ lại là một Tông sư luyện khí, vậy nên lão ta có thể cảm nhận được khí tức của 'Khổ Trúc' trên người mình thì cũng không có gì đáng nhạc nhiên.

Diệp Mặc nhìn một hồi lâu rồi mới lắc đầu nói:

- Tôi chưa từng nhìn thấy loại trúc này, xác thực là rất kỳ quái, giống trúc, nhưng lại cũng không giống.

- Điều đó không có khả năng, cậu khẳng định là đã gặp qua loại trúc này.

Lục Vô Hổ cũng bất chấp mọi việc, không tiếp tục giả bộ nữa, liền trực tiếp kêu lên.

Diệp Mặc lại lần nữa lắc đầu:

- Lục tiền bối, tôi tuy rằng chưa từng thấy qua cây trúc này, thế nhưng tôi đã thấy qua loại lá trúc này.

- Thật sao?

Lục Vô Hổ lập tức kinh hỉ đứng lên, đem anh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc:

- Nói mau, cậu đã thấy là lá trúc này ở nơi nào?

Diệp Mặc lúc này hoàn toàn hiểu rõ rồi, Lục Vô Hổ này đã thấy khí tức của 'Khổ Trúc' trên người mình, biết rằng mình chí ít thì đã gặp qua 'Khổ Trúc'. Loại linh căn cực phẩm 'Khổ Trúc' này quá trọng yếu đối với Diệp Mặc, coi như là Lục Vô Hổ muốn cưỡng chế cướp đoạt, hắn cũng sẽ không cho.

Thế nhưng Lục Vô Hổ cũng có thể nhịn đến tận bây giờ mới hỏi ra thì cũng đủ để thấy lão rất biết nhẫn nại.

Diệp Mặc lấy ra một cái lá của 'Khổ Trúc' lúc trước đã dùng khi độ kiếp đưa ra trước mặt Lục Vô Hổ nói:

- Ngay trên người của tôi, ngài xem đây.

Lục Vô Hổ vồ lấy chiếc lá trúc trên tay Diệp Mặc, trên mặt hiện lên vẻ kích động tột độ:

- Không ngờ thật sự là lá của 'Khổ Trúc', thật là…

Lão vốn chỉ cảm nhận được khí tức của 'Khổ Trúc' trên người Diệp Mặc, căn bản cũng không có xác định chắc chắn, thật không ngờ chuyện này lại là thật, khiến lão nhất thời kích động. Lúc trước Diệp Mặc đi cùng với Cảnh Anh Ly, lão không có ý định hỏi, sau lại vì Diệp Mặc trở thành Đan Vương, nên lão vẫn không có cơ hội để hỏi. Ngày hôm nay cuối cùng cũng đã hỏi được. May là Diệp Mặc cũng không khiến lão thất vọng.

Lão cứ nhìn tới nhìn lui chiếc lá của 'Khổ Trúc', thậm chí còn kích động đến run lên. Diệp Mặc trong lòng khinh bỉ không ngớt, trong Thế giới trang vàng của hắn còn có một gốc 'Khổ Trúc' hoàn hảo, số lá 'Khổ Trúc' hắn có không đến một vạn thì cũng phải vài ngàn, người này thực sự là không có tiền đồ.

- Không đúng.

Lục Vô Hổ bỗng nhiên thốt lên:

- Lá cây 'Khổ Trúc' này căn bản là không thể dùng tay lấy xuống được, trừ phi là đã nhận chủ rồi, thế nhưng, điều này … làm sao có thể?

Nói xong Lục Vô Hổ thậm chí còn quan sát Diệp Mặc từ trên xuống dưới một phen, khiến Diệp Mặc âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ lão già này đã nhìn ra được. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một viêc, chẳng lẽ 'Khổ Trúc' đã nhận hắn làm chủ cho nên hắn mới có thể đào nó lên?

Không đợi Lục Vô Hổ nói, Diệp Mặc liền chủ động nói trước:

- Lá cây 'Khổ Trúc' này là tôi nhặt được ở bên trong Vẫn Chân cấm địa, ở đó là một dãy núi lớn màu đen, đâu đâu trên núi cũng là lôi điện màu đen, người thường căn bản là không thể đi lên. Tôi cũng chỉ là đi qua chân núi, ở một chỗ cách đó khá xa nhặt được chiếc lá này. Lúc đó tôi thấy chiếc lá này rất thân thiết, vì thế liền cầm đi, sau này khi tu luyện lại thấy nếu cầm theo chiếc lá này cũng sẽ rất thoải mái, hóa ra đây là lá 'Khổ Trúc' à.

Diệp Mặc làm ra bộ dạng chợt bừng tỉnh đại ngộ.

Lục Vô Hổ nghe xong Diệp Mặc nói, liền thì thào:

- Không ngờ là ở Vẫn Chân cấm địa, không ngờ thật sự có Thế giới sơn, như vậy cũng có nghĩa là thực sự có 'Khổ Trúc'…

Nói đến đây Lục Vô Hổ không nói tiếp nữa, mà nắm chặt lấy chiếc lá 'Khổ Trúc', nhìn Diệp Mặc nói:

- Cậu không nhận ra điều này cũng rất bình thường, thứ này là đồ thượng cổ, tuy rằng đối với người tu luyện có chút chỗ tốt, thế nhưng chỗ tốt cũng có hạn, mà thứ này chủ yếu là dùng để luyện khí. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, vận khí của tiểu tử cậu cũng thật là nghịch thiên mà, không ngờ ngay cả lá 'Khổ Trúc' cũng có thể gặp được, lão già này đã đi qua Vẫn Chân Điện vài lần rồi, sao mà ngay cả cái bóng của 'Khổ Trúc' cũng không gặp được. Ba mươi năm nữa, chờ ba mươi năm sau…

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm khinh bỉ Lục Vô Hổ, dám nói 'Khổ Trúc' không có nhiều tác dụng đối với tu luyện, lão già này hiển nhiên là đang muốn lấy chiếc lá này đây. Bất quá hắn cũng hiểu rõ Lục Vô Hổ nói nói ba mươi năm sau là có ý gì, khẳng định là lão sẽ tìm người đi Vẫn Chân cấm địa tìm kiếm 'Khổ Trúc'. Thế nhưng phải xin lỗi lão rồi, 'Khổ Trúc' hiện tại đã là tài sản cá nhân của anh rồi, đang ở cùng với 'Linh mạch Dược Vương' trong Thế giới trang vàng rồi. Hơn nữa, coi như là đem 'Khổ Trúc' cho lão, lão có thể nuôi dưỡng nó được sao? Đừng tưởng lão là một Tông sư luyện khí là tốt, lão có được 'Linh mạch Dược Vương' sao? Có Thế giới trang vàng sao?

- Chuyện này, có thể cùng cậu thương lượng một chút không, cái lá 'Khổ Trúc' này là một tài liệu luyện khí rất tốt, ta lại là một tông sư luyện khí, hay là…

Lục Vô Hổ còn chưa dứt lời, Diệp Mặc liền kinh ngạc nhìn lão:

- Tiền bối, ngài không phải là muốn đánh chủ ý lên cái kỳ bảo tu luyện này của vãn bối chứ, vừa rồi tôi đã trả lại ân tình cho ngài rồi.

Lục Vô Hổ có chút xấu hổ, lão thật sự là không thể mặt dày mà cướp giật được, nhưng muốn lão buông tha cho lá 'Khổ Trúc' đã tới tay, vậy thì quả thật là cắt thịt lão đi còn hơn.

- Hay là ta sẽ giúp cậu có tên trong danh sách tỷ võ của Huyền Băng Phái, không, cậu không cần phải đi tỷ võ, ta trực tiếp đem cái bản mặt già nua này đến gặp tông chủ của Vô Cực Tông xin y đem cô bé kia gả cho cậu

làm tiểu thiếp cũng không có vấn đề gì. (DG: >” < thế mà thằng này không đồng ý)

Lục Vô Hổ vỗ bình bịch vào ngực mình mà cam đoan.

Diệp Mặc trong lòng buồn cười, hắn cố bày ra bộ dạng đau thương mà cắn răng nói:

- Nếu đã là bảo bối dùng để luyện khí, vậy tôi tặng cho ngài….

- Đa tạ, đa tạ Diệp Đan Vương, không, đa tạ người anh em, sau này chúng ta chính là anh em rồi.

Lục Vô Hổ hưng phấn vô cùng, nhanh chóng lấy ra một hộp ngọc, cẩn thận cất lá 'Khổ Trúc' vào.

- Khoan đã…

Diệp Mặc đưa tay ngăn cản Lục Vô Hổ, thấy Lục Vô Hổ có chút lo lắng, Diệp Mặc liền nói nhanh:

- Tuy rằng lá 'Khổ Trúc' là đồ tốt nhất của tôi, đưa cho Lục tiền bối cũng là cam tâm tình nguyện…

- Không, sau này gọi ta là Lục lão ca, giữa chúng ta không cần câu nệ, đừng gọi quá xa lạ.

Lục Vô Hổ vội vã cười nói.

Trong lòng Diệp Mặc càng khinh bỉ, lúc mới gặp sao lão không bảo ta gọi là Lục lão ca đi? Hiện tại đồ đã tới tay rồi là lập tức trở thành Lục lão ca. Thế nhưng Diệp Mặc cũng không có khách khí, Lục Vô Hổ này vốn là người không chịu thiệt bao giờ, hắn liền ha hả cười nói:

- Đã như vậy, tôi sẽ không khách khí nữa, Lục lão ca.

Lục Vô Hổ cất lá 'Khổ Trúc' đi, khoát tay nói:

- Vậy thì còn khách khí cái gì.

- Lục lão ca, tôi thật ra có ba chuyện cần Lục lão ca hỗ trợ.

Diệp Mặc thấy tốc độ thu đồ của Lục Vô Hổ vô cùng nhanh, nên cũng không do dự mà nói luôn.

- Nói đi, chỉ cần lão ca có thể giúp, thì nhất định sẽ giúp.

- Được, chuyện thứ nhất tôi muốn ngờ lão ca luyện chế cho một kiện pháp bảo.

Diệp Mặc nói.

- Đây chỉ là chuyện nhỏ.

- Thứ hai là nếu có đối thủ tôi đánh không lại, Lục lão ca có thể hỗ trợ hai mươi, ách mười lần đi.

- Có thể…

Lục Vô Hổ vừa mới trả lời, thì lại lập tức nghĩ lại, nhìn Diệp Mặc nói:

- Vậy không được, ta cũng không thể trở thành tay sai của cậu.

- A…

Diệp Mặc ‘A’ một tiếng rồi không nói gì thêm.

- Được rồi, tôi giúp cậu xuất thủ ba lần. Còn đây là vài món chân khí, cậu có thể tùy tiện chọn.

Lục Vô Hổ nói xong liền vung tay lên, lấy ra một đống chân khí.

Trong lòng Diệp Mặc vui vẻ, nhanh chóng tìm được bên trong đống chân khí một thanh trường kiếm, sở dĩ hắn lấy trường kiếm là vì chỉ có thanh

trường kiếm này là chân khí thượng phẩm, còn lại đều là các món trung phẩm cùng hạ phẩm.

- Được rồi, cậu nói nốt việc cuối cùng đi.

Lục Vô Hổ thu hồi đống chân khí rồi nói.

Diệp Mặc cũng cười hắc hắc:

- Tôi muốn quay về Bắc Vọng Châu đón mấy người.

Lục Vô Hổ vội vã xua tay:

- Điều này không thể được, tuyệt đối không có khả năng, tôi cũng không giúp được. Truyền tống một người có lẽ có thể, thế nhưng truyền tốn một lúc nhiều người khẳng định là không được. Hơn nữa hiện tại điều kiện truyền tống đến Bắc Vọng Châu cũng rất cao, cậu cũng đừng nghĩ nữa. Đổi thành chuyện khác đi.

Diệp Mặc cũng biết là chuyện này khó có thể làm được, hiện tại xem ra thực sự là như vậy, hắn không thể làm gì khác hơn là nói rằng:

- Tôi xin được học lại Lục lão ca, hiện tại Lục lão ca cũng nợ lại tôi một ân tình, lần sau tôi nghĩ ra thì sẽ nói.

- …

Lục Vô Hổ bỗng nhiên có một cảm giác không ổn, thế nào mà lại có cái cảm giác ớn lạnh vào tháng sáu nhỉ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1143

Huyền Băng Phong

Núi Huyền Băng chính là nơi mà môn phái Huyền Băng phái ở, Huyền Băng Phong là ngọn núi chính của núi Huyền Băng, bình thường ngoại trừ Phong chủ và mấy vị trưởng lão, căn bản cũng không có ai đến nơi này. Nhưng hôm nay trận pháp của núi Huyền Băng lại mở lớn, đoàn người đến Huyền Băng Phong lại là từng tốp từng tốp, hơn nữa những người này lại không bị ngăn lại, vì họn họ đều là khách mới mà Huyền Băng phái mời tới.

Đám người Diệp Mặc khi đến Huyền Băng phái, Lục Vô Hổ dẫn đầu lại có tác dụng cực lớn, Lục Vô Hổ còn chưa báo danh, đệ tử Huyền Băng phái đến đây tiếp khách sớm đã nhận ra Lục Vô Hổ, hơn nữa còn cung kính dẫn Lục Vô Hổ vào đại điện tiếp đón.

Mấy người Diệp Mặc đi theo Lục Vô Hổ sau khi cùng vào đại điện, lại phát hiện ra đại điện này lại vô cùng rộng lớn, ở giữa thậm chí còn có một khoảng không rộng lớn, lúc này bên trong đại điện đã ngồi kín tu sĩ.

Trong đại điện hai bên trái phải còn có một hàng ghế ngồi, đằng sau hàng ghế ngồi này còn có một số chỗ ngồi khác. Rõ ràng hàng ghế đầu tiên hai bên trái phải là chỗ ngồi của những người có thân phận, hàng ghế sau chắc là những người tùy tùng hoặc là thủ hạ. Diệp Mặc căn bản cũng không cần dùng thần thức quét, chỉ cần nhìn qua một chút, liền biết được những người ngồi hàng đầu không có ai có tu vi thấp hơn hắn cả.

Nhưng có rất nhiều người Diệp Mặc cũng quen biết, có một số người là chưởng môn hoặc trưởng lão của tông môn tám sao thậm chí là chín sao, còn có cả mấy Tán Tu, cũng là người người tiếng tăm lẫy lừng. Những người này đều là những người Diệp Mặc quen biết khi ở Đan thành, ở Đan thành hắn

giúp đỡ rất nhiều người, cho nên cũng làm quen với rất nhiều tu sĩ có tu vi cao thâm.

Nhìn thấy thân phận của những người này, Diệp Mặc trong lòng lập tức có chút dự cảm xấu, cho dù là liên hôn của Vô Cực tông và Huyền Băng phái, cũng không cần thiết phải làm khí thế lớn như vậy?

- Lục tiền bối…

- Lục lão…

Lục Vô Hổ vừa lên, lập tức có rất nhiều tu sĩ đến chào hỏi. Còn mấy người Diệp Mặc thì lại không được người ta để mắt đến, đều bị người khác cho rằng là người hầu của Lục Vô Hổ. Có vài người quen biết Lục Vô Hổ trước giờ chưa bao giờ dẫn theo người hầu thì lại nhìn nhìn đám người Diệp Mặc, khi nhìn thấy Diệp Mặc, bọn họ lập tức biết được suy nghĩ vừa nãy đã sai lầm đến mức nào.

Lúc này những tu sĩ đến tiếp khách của Huyền Băng phái đã sắp xếp chỗ ngồi xong, bọn họ trực tiếp xếp mấy người Diệp Mặc ngồi phía sau Lục Vô Hổ, rõ ràng cho rằng Diệp Mặc là người hầu của Lục Vô Hổ.

Lục Vô Hổ đang muốn giới thiệu Diệp Mặc một chút, nhưng lúc này đã không cần phải giới thiệu hắn nữa rồi. Rất nhiều tu sĩ đứng dậy, những tu sĩ này là cố ý đến trước mặt Diệp Mặc chào hỏi. Rất nhiều tu sĩ không có cơ hội quen biết cao nhân như Lục Vô Hổ, nhưng Diệp Mặc sau khi luyện đan ở Đan thành thì bọn họ lại biết.

- Diệp thành chủ.

- Diệp đan vương.

- Diệp huynh…

Các kiểu hỏi thăm ùn ùn kéo đến, nhưng không có kiểu xưng hô nào lại không là kính ngữ. Lúc này những người không quen biết Diệp Mặc lại nghe

ngóng, nhanh chóng trong đại sảnh tất cả mọi người đều biết người thanh niên trẻ tuổi này không ngờ lại là phó thành chủ danh dự của Đan thành, hơn nữa còn là Đan vương thất phẩm.

Sau khi biết được thân phận của Diệp Mặc, trừ số ít môn phái như Lôi Vân tông, Vô Cực tông, đại đa số các môn phái đều bước đến hỏi thăm, người của những môn phái như Thiên Tinh phái, Thiên Diễn tông, Hợp Hoan phái, Kim Kiếm môn, Kim Kiếm phái, Phiêu Miểu tiên trì đều đến. Một Đan vương thất phẩm đứng đầu Đại hội đan vương đến, còn là Phó thành chủ danh dự của Đan thành, không có ai dám khinh thường.

- Ha ha, Diệp Mặc lão đệ, sớm biết cậu sẽ đến, tôi đã cùng cậu đến rồi.

Giọng nói sang sảng của Kỷ Bẩm truyền đến, khiến Diệp Mặc cảm thấy ấm áp.

Kỷ Bẩm làm người trung thực đường hoàng, là một người bạn đáng để kết giao, nếu đem so sánh, sự tôn kính của Diệp Mặc đối với Kỷ Bẩm hơn xa đối với Lục Vô Hổ.

Lúc này tên tu sĩ đón khách vẻ mặt lúng túng sợ hãi nhìn Diệp Mặc, lúc trước gã rất khinh thường Diệp Mặc, bây giờ cho dù Diệp Mặc không phải là Đan vương thất phẩm, có nhiều cao nhân đến hỏi thăm như vậy, cũng là chuyện kinh người rồi. Cho dù là chưởng môn của tông môn chín sao đến, cũng không nhiệt tình như vậy.

- Thật xin lỗi! Diệp đan vương, tôi giúp anh sắp xếp một chỗ ngồi khác.

Tên tu sĩ đón khách kia vội vàng dẫn Diệp Mặc đến chỗ ngồi song song với Lục Vô Hổ, những chỗ ngồi này không phải là chưởng môn của một phái ngồi là mà cao nhân ngồi.

Diệp Mặc gật đầu, cũng không có ngồi xuống, rồi chỉ chỉ Lạc Phi nói:

- Đây là bạn tôi, tân trưởng môn của Kiếm Cốc Lạc Tiên Tử…

Lạc Phi khiếp sợ nhìn nhiều tiền bối cao nhân như vậy đều đến hỏi thăm Diệp Mặc, lúc này mới biết được địa vị của Diệp Mặc rốt cục cao thế nào. Không ngờ hắn âm thầm, thế nhưng lại có thể đạt đến bước này.

- Á…

Tên đón khách lúc này mới biết mình đã bỏ xót một nhân vật quan trọng, Lạc Phi thoạt nhìn mặc dù tu vi thấp, nhưng Đan vương thất phẩm như Diệp Mặc cũng trân trọng giới thiệu như vậy. Hơn nữa lại đến cùng Lục Vô Hổ, rõ ràng là địa vị không tầm thường.

Nỉ Chân Kiệt của Kiếm Cốc nhìn thấy Diệp Mặc ra mặt như vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gã sợ Kiếm Cốc ở đây không có chỗ ngồi, không có chỗ ngồi là chuyện nhỏ, nhưng thể diện mới là chuyện lớn.

Rất nhiều tu sĩ thấy Diệp Mặc chủ động giới thiệu Lạc Phi, thậm chí muốn đến chào hỏi Lạc Phi để chiếm cảm tình, nhưng sau khi biết được Lạc Phi là tân chưởng môn của Kiếm Cốc, ai cũng xua tan ý nghĩ ấy đi, những tu sĩ đến chào hỏi Diệp Mặc cũng ít đi. Kiếm Cốc bị Vô Cực tông tiêu diệt hết, tất cả mọi người đều biết. Không có ai sẽ vì một tu sĩ Trúc Cơ như Lạc Phi, mà lại đắc tội với tông môn chín sao như Vô Cực tông.

Lạc Phi ngồi cùng hàng với Diệp Mặc và Lục Vô Hổ, Nỉ Chân Kiệt, Cam Lang đều ngồi phía sau Lạc Phi.

Những trưởng lão chưởng môn đến chào hỏi Diệp Mặc đều trở về chỗ ngồi của mình, Kỷ Bẩm thì lại vẫn nói chuyện với Diệp Mặc. Lần trước mặc dù nói chuyện với Diệp Mặc một ngày, nhưng anh ta vẫn chưa thỏa mãn.

- Diệp lão đệ, tốc độ của cậu đúng là nhanh thật đấy, sau khi bế quan ra ngoài thì đã là Hư Thần rồi.

Kỷ Bẩm là người hiền lành, không biết Diệp Mặc căn bản không có bế quan, mà là đi ra ngoài rèn luyện.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, đang định giải thích một chút, lại nghe thấy

một giọng cười sảng khoái truyền đến:

- Hoan nghênh các vị môn chủ và trưởng lão các môn phaí, cùng với các vị cao nhân tiền bối, Huyền Băng phong vì sự ghé thăm của các vị mà vẻ vang cho kẻ hèn này.

Ngay sau giọng nói đó, một tu sĩ trung niên vô cùng anh tuấn, thân hình cao ráo vẻ mặt tươi cười bước vào. Theo sau gã là bốn năm người, nhưng tu vi thấp nhất cũng là tu vi Thừa Đỉnh.

- Ngạn môn chủ khách khí rồi.

- Ngạn môn chủ.

Theo sự chào hỏi của mọi người, Diệp Mặc cũng biết được tu sĩ trung niên anh tuấn trước mặt vừa mới đến này là chưởng môn Ngạn Quan của Huyền Băng phái. Thoạt nhìn tuổi tác cũng không nhiều, nhưng Diệp Mặc biết người này ít nhất cũng là tu vi Kiếp Biến rồi. Tông môn chín sao còn có chút nội tình, một chưởng môn là tu vi Biến Kiếp. Nhưng Diệp Mặc cũng biết tất cả những chưởng môn môn phái đều không quản chuyện, những việc vặt đều là phó chưởng môn quản, còn tu vi của phó môn chủ bình thường tương đối thấp, hoặc là tu sĩ không có cách nào lên cấp được.

Ngạn Quan sau khi chào hỏi với đám người, bước tới trước mặt Lục Vô Hổ ôm quyền nói:

- Vãn bối Ngạn Quan ra mắt tiền bối.

Lục Vô Hổ cười ha hả noi:

- Huyền Băng phái lần này phô trương quá nhỉ, không phải là vì cuộc tỷ võ chọn rể đấy chứ?

- Tiền bối chê cười.

Ngạn Quan lúng túng cười cười. Lúc này mới cố ý đến trước mặt Diệp

Mặc ôm quyền nói;

- Diệp đan vương của Đan thành có thể quang lâm Huyền Băng phái, là vinh hạnh lớn của Huyền Băng phái rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười đứng ôm quyền nói:

- Ngạn chưởng môn quá lời rồi, tôi nghe nói Huyền Băng phái có đại hỉ, cho nên đặc biệt cùng Lục lão ca đến chúc mừng, đồng thời cũng có chút chuyện riêng muốn Huyền Băng phái giúp.

Ngạn Quan nghe thấy Diệp Mặc gọi tên Lục Vô Hổ lão ca, trong lòng sửng sốt, từ lúc nào mà Lục Vô Hổ và Diệp Mặc lại xưng hô là huynh đệ rồi? Nhưng lập tức sắc mặt bình thường nói:

- Đa tạ Diệp Đan vương, có chuyện gì, Diệp Đan vương cứ nói là được rồi, chỉ cần Huyền Băng phái chúng tôi có thể làm được, thì tuyệt đối không chối từ. Chuyện lần này, còn phải mời Diệp Đan vương ở lại Huyền Băng phái mấy ngày.

Diệp Mặc muốn đón Tố Tố và Bắc Vi từ Huyền Băng phái đi, đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Vội vàng ôm quyền cảm ơn:

- Chuyện của tôi Huyền Băng phái nhất định làm được. Đúng rồi, nghe nói mười mĩ nữ của Nam An là Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi cũng ở quý môn?

Ngạn Quang sửng sốt, gã không ngờ một Đan vương như Diệp Mặc, người có danh tiếng hiển hách, vừa gặp mặt đã đề cập đến chuyện mĩ nữ Nam An. Nhưng gã cũng nhanh chóng phản ứng lại, nghe nói Diệp Mặc đã trực tiếp dẫn đi Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu tiên trì ngay trong đại hội đan vương, rõ ràng là một người yêu thích sắc đẹp.

Nghĩ tới đây, gã vội vàng giấu sự ngạc nhiên của mình đi, cười ha ha nói:

- Đúng vậy, đó là hai đệ tử nòng cốt quan trọng của môn phái chúng tôi.

- Không biết bây giờ các cô ấy có tốt không?

Diệp Mặc căn bản không chịu nổi liền hỏi.

Ngạn Quan lại càng kì quái, cho dù là đệ tử nòng cốt của môn phái, một chưởng môn như gã cũng sẽ không thể lúc nào cũng đi chú ý đến bọn họ, bây giờ Diệp Mặc hỏi đén, gã đành phải nói:

- Tốt, rất tốt…

- Ha ha, Ngạn huynh, đã lâu không gặp.

Lại có một giọng nói từ đại điện bên ngoài truyền vào. Ngạn Quan nghe xong vội vàng cáo từ, rồi vội vàng đón tiếp.

- Đây là môn chủ Dương Phí Thành của Vô Cực tông. Đằng sau y là hai tu sĩ Hóa Chân đang bước tới…

Nỉ Chân Kiệt chằm chằm nhìn vaò tu sĩ đang bước đến nghiến răng nghiến lợi truyền âm thanh đến Diệp Mặc.

Nhưng gã vừa mới truyền âm thanh, lập tức liền có mấy ánh mắt nhìn qua, Diệp Mặc biết tu vi của Nỉ Chân Kiệt thấp quá, mà Đại năng ở đây lại nhiều, gã truyền âm và không truyền âm cũng không có sự khác biệt gì. Nhưng Diệp Mặc cũng không để ý lắm, Vô Cực tông hắn căn bản đã đắc tội rồi, không cần phải để ý.

Cho nên gật gật đầu, không nói gì, ngược lại lại tỉ mỉ quan sát tên Dương Phí Thành. Lúc này những cao nhân của những tông môn bao gồm cả Lôi Vân tông cũng đều lên chào đón, từng người chào hỏi Dương Phí Thành, rõ ràng là chưởng môn của Vô Cực tông, địa vị của Dương Phí Thành rất cao.

Dương Phí Thành thoạt nhìn cũng là tu vi Kiếp Biến, mặc dù tuổi của y

dường như không kém so với Ngạn Quan, Diệp Mặc lại cảm thấy người này còn lớn tuổi hơn Ngạn Quan. Cho dù là vẻ mặt y rất ôn hòa, nhưng chính đôi mắt chim ưng đã lộ rõ bản chất. Đây tuyệt đối là một tên cường thế, vì đạt được mục đích thậm chí sẽ không chừa thủ đoạn.

Diệp Mặc cảm nhận được một ánh mắt kinh ngạc quét đến, hắn nhanh chóng rời sự chú ý từ Dương Phí Thành ra chỗ khác, lúc này chú ý nhìn chằm chằm hắn không ngờ là Văn Thái Y của Vô Cực tông.

Đối với Văn Thái Y, Diệp Mặc chưa từng tiếp xúc qua, nhưng từ chỗ Ninh Khinh Tuyết lại nghe thấy người con gái này rất ác liệt, hơn nữa hắn cũng từ chỗ người khác nghe được chuyện Văn Thái Y muốn khiêu chiến Tố Tố. Cho nên mặc dù Diệp Mặc chưa từng tiếp xúc với Văn Thái Y, nhưng ấn tượng đối với cô cũng tương đối thấp rồi.

Ánh mắt của Diệp Mặc thu lại, ánh mắt của Dương Phí Thành lại lơ lãng quét qua phía Diệp Mặc. Ánh mắt của y rất bình thường nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy được một đường hàn băng quét qua.

Thật lợi hại, Diệp Mặc trong lòng thầm nói. Cũng may cho dù đánh nhau thật, Diệp Mặc cũng không để tâm, hắn sớm đã lừa được Lục Vô Hổ đến bên cạnh mình rồi.

Chờ tất cả mọi người sau khi đã yên vị rồi, các loại hoa quả, rượu ngon linh khí phong phú cũng được mang lên.

Ngạn Quan lúc này lại từ chỗ chủ vị đứng lên, ôm quyền nói với các tu sĩ trong đại điện:

- Ngồi ở đây đều là các vị tiền bối cao nhân của các môn phái ở Nam An châu, Ngạn Quan trước tiên cám ơn mọi người đã đến núi Huyền Băng tôi làm khách. Lần này mời mọi người đến ngoài việc hôn sự của Văn Tiên Tử của Vô Cực tông, còn có một chuyện quan trọng khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1144

Tôi Tới Để Được Nhìn Thấy Văn Tiên Tử

Ngạn Quan thấy mọi người đều đang nhìn y, nhưng cũng không chút hoang mang nói:

- Tôi đã dự đoán được ít nhiều rằng Tu Chân Giới của Nam An Châu thậm chí có thể là toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt không lâu sau sẽ có một chút rung chuyển, tuy rằng hiện tại chúng ta chưa biết đó là chuyện gì, nhưng chúng ta cũng đã phòng bị trước bằng cách liên hợp bố trí Truyền Tống Tận nối giữa hai đại châu rồi.

Nói đến đây Ngạn Quan liền nhìn tông chủ Dương Phí Thành của Vô Cực Tông rồi nói tiếp:

- Cảm tạ Dương tông chủ của Vô Cực Tông, để tăng thêm sự gắn bó thân giết giữa hai môn phái đã nguyện ý đem Văn tiên tử gả đến Huyền Băng Phái chúng tôi. Ngày hôm nay mượn việc liên hôn này, xin được hướng tới mọi người tuyên bố một việc. Đó chính là để phòng ngừa Tu Chân giới của Nam An Châu trong tương lai xảy ra chuyện trọng đại, chúng ta lại vẫn chưa có chút chuẩn bị nào, cho nên Huyền Băng Phái chúng tôi và Vô Cực Tông của Dương tông chủ muốn đề nghị mọi người thành lập một liên minh môn phái Nam An châu.

Ngạn Quan nói đến đây, rất nhiều tu sĩ của các môn phái đã bắt đầu ồn ào bàn tán, lúc này bọn họ đều đã hiểu rõ mọi chuyện rồi. Nhìn qua cả cái đại điện này, hầu như đều là các tông môn bẩy sao trở lên. Có môn phái tuy rằng không có nhiều nhân vật cao tầng tới dự, thế nhưng đều có đại biểu đi tới đây. Dù sao thì hai đại môn phái chín sao liên hôn, những người nhận được thiệp mời cũng rất nhiều. Thậm chí để biểu thị sự coi trọng của bản

thân, thì đều phái tới những người có thân phận không quá kém.

Hiển nhiên Huyền Băng Phái và Vô Cực Tông làm như vậy chính là muốn mượn cơ hội này hỏi xem những môn phái nào nguyện ý gia nhập liên minh môn phái Nam An châu, một số tông môn chín sao khác còn bình tĩnh được, còn những tông môn nhỏ khác đều đã có chút lo lắng. Nếu như không gia nhập cái 'liên minh Nam An' này, có bị tông môn chín sao chèn ép hay không? Trước đó việc một tông môn bẩy sao là Kiếm Cốc bị tiêu diệt chính là một ví dụ.

Kiếm Cốc dẫu sao cũng là một môn phái được lưu truyền lâu đời, hơn nữa còn là một tông môn bẩy sao, vậy mà Vô Cực Tông nói tiêu diệt liền tiêu diệt ngay.

- Tôi đồng ý với cách suy nghĩ của môn chủ Huyền Băng Phái và Dương tông chủ của Vô Cực Tông, thành lập 'liên minh Nam An' có thể tụ họp được thực lực của toàn bộ tu sĩ Nam An Châu chúng ta. Còn có thể đem các môn phái đoàn kết lại ứng phó với chuyện không may có thể xảy ra. Đối với các môn phái ở Nam An Châu mà nói thì đây chính là một chuyện hữu ích. Dù cho sau này có sự kiện gì đột xuất xảy ta, cũng có thể bĩnh tĩnh mà ứng phó Một trưởng lão của Lôi Vân Tông đứng lên nói.

Diệp Mặc nhìn về phía lão già kia, thì thấy y là một tu sĩ Kiếp Biến đỉnh, tùy thời đều có thể tấn cấp thành tu sĩ Hóa Chân.

- Vô Lượng Hải chúng tôi cũng đồng ý…

- Địa Ma Tông cũng đồng ý…

Một số các môn phái bẩy sao và tám sao thấy có môn phái mở đầu nhất trí, nhất thời không biết phải làm sao. Một khi gia nhập vào 'liên minh Nam An', ai biết có thể phải trở thành tay sai của kẻ khác không? Không một môn phái nào nguyện ý để người khác thống lĩnh mình cả, huống chi ở Tu Chân giới luôn tôn trọng sự tự do? Thế nhưng ba đại phái chín sao đều đã xuất đầu rồi, lúc này coi như là có môn phái nào không muốn, cũng không dám đứng

ra phản đối.

Diệp Mặc nghe được Địa Ma Tông đưa ra ý kiến liền thấy có chút kỳ quái nhìn lại một chút. Địa Ma Tông không phải chỉ là một tông môn sáu sao thôi sao? Thế nào lại cũng có mặt ở chỗ này? Ở đây hình như môn phái thấp nhất cũng là tông môn bẩy sao mà?

Thế nhưng Diệp Mặc mơ hồ có một loại cảm giác không được tốt lắm, một vụ liên hôn thôi, thế nào lại dính dáng đến cả 'liên minh Nam An' rồi, mà người đầu tiên đưa ra ý kiến là Lôi Vân Tông, cũng chính là kẻ đối địch với hắn, hơn nữa Ngô Dự của Vô Lượng Hải cũng là bị hắn giết.

Thế nhưng chuyện Diệp Mặc giết Ngô Dự thì chỉ có một mình Duẫn Phán Điệp biết mà thôi, nhưng theo lý thuyết thì Duẫn Phán Điệp hẳn là sẽ không bán đứng hắn Thấy càng lúc càng có nhiều môn phái đứng lên hưởng ứng, Diệp Mặc cũng chủ động đứng lên cười ha ha mà nói:

- Ha hả, hôm này là một ngày tốt lành…

Vốn mọi người đang có chút nghiêm túc, thế nhưng Diệp Mặc lại đứng lên vừa cười vừa nói, lập tức đã đem cái không khí nghiêm túc thậm chí có chút khẩn trương vừa rồi phá hủy hoàn toàn.

Nếu như là một người khác đứng lên cười nói như thế, thì cho dù có là người của tông môn chín sao không ra chỉ trích, các tông môn bấy sao cũng sẽ đứng ra nói.

Thế nhưng Diệp Mặc đứng ra nói như vậy, thì lại không có ai cảm thấy khó chịu cả. Thân phận của Diệp Mặc lúc này mọi người đã biết, không chỉ là một Đan Vương thất phẩm, mà còn là Phó thành chủ danh dự của Đan Thành. Ai dám khiêu khích Diệp Mặc, đó chính là khiêu khích Đan Thành. Cho dù có muốn đối phó Diệp Mặc, thì cũng sẽ không dám làm trước mặt mọi người.

Đan Thành là thế lực mười sao duy nhất, không có bất cứ ai dám tranh

đấu cùng Đan Thành cả.

- Ha ha, Diệp Đan Vương nói không sai, ngày hôm nay đúng là một ngày tốt lành.

Ngạn Quan cười gượng vài câu, cũng hòa hoãn lại một chút.

Tông chủ Dương Phí Thành của Vô Cực Tông và tông chủ Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân Tông sắc mặt đều cực kỳ khó coi, nhưng bọn họ cũng không dám công khai đối phó với Diệp Mặc trước mặt mọi người.

Hiện tại bọn họ còn chưa muốn xé rách lớp mặt nạ, Diệp Mặc cũng không thể lợi dụng Đan Thành để đối phó bọn họ, một khi thực sự xé rách cái lớp mặt nạ này đi, ai biết hai vị thành chủ của Đan Thành sẽ làm ra cái hành động gì?

Thực lực của Đan Thành cũng không có giống như vẻ bên ngoài chỉ có hai vị trưởng lão tu vi Hóa Chân và hai vị thành chủ, thực lực chân chính của họ hết sức cường đại, căn bản là người khác không có khả năng biết được. Hơn nữa Đan Vương của Đan Thành ai lại không có một thế lực của riêng mình? Bằng không Đan Thành cũng sẽ không không phải là thành thị mười sao duy nhất rồi.

Diệp Mặc cười dài một tiếng, rồi ôm quyền nói với Ngạn Quan:

- Hôm nay là một ngày tốt lành, bởi vì là ngày Văn tiên tử tuyển chọn hôn phu, đây mới là chuyện tốt, là chính sự. Chờ xong xuôi chính sự, chúng tôi cũng rời đi rồi, còn lại các vị tiền bối có thể lại thương thảo tiếp về đại sự của các vị. Bản thân tôi chỉ là thích nghe những chuyện tầm phào nhỏ nhặt, cái loại chuyện lớn như thế này cứ nghe đến là thấy buồn ngủ rồi, còn rất khó tiêu nữa. Tôi ngưỡng mộ đại danh của Văn tiên tử đã lâu, ngày hôm nay có ý tới để thấy được dung nhan của Văn tiên tử. Ngạn môn chủ, có lẽ người có cùng ý kiến với tôi cũng không ít đâu, ngài xem có phải nên làm chuyện chính sự trước đi hay không?

Sau khi Diệp Mặc nói xong, lập tức khiến cho mọi người đều phải nhỏ giọng bàn tán, xem ra đối với hắn chuyện 'liên minh Nam An' chính là một chuyện nhỏ, mà việc Văn Thái Y tuyển chọn vị hôn phu mới thực sự là chuyện lớn. Hắn chỉ cần chờ xem chuyện chính sự trước, rồi có thể phủi đít rời đi rồi.

Nếu như là tu sĩ khác dám nói như vậy, Ngạn Quan đã sớm đã đem người đó ném ra ngoài rồi. Thế nhưng đối với cái tên Diệp Mặc Phó thành chủ danh dự của Đan Thành này, thì Ngạn Quan chỉ có thể bày ra bộ dạng có chút xấu hổ nói:

- Diệp Đan Vương nói rất đúng, không biết ý kiến của Dương tông chủ và Vương tông chủ thế nào?

Ánh mắt Dương Phí Thành lạnh lùng, ở trong mắt y, Diệp Mặc giống như là một kẻ đã chết, cho dù là không thể giết hắn ở chỗ này, thế nhưng nếu hắn dám đến Huyền Băng Sơn rồi, vậy thì không thể trách mình ra tay giết hắn rồi. Chỉ là y cũng thật không ngờ Diệp Mặc lại đột nhiên xuất hiện ở Huyền Băng sơn, điều này cũng đã phá vỡ kế hoạch của hắn.

Một ít tông môn bẩy sao, thậm chí là tông môn tám sao đều mang đệ tử nòng cốt của mình đến, hiện giờ lại đang bàn tán với nhau. Cái vị Diệp Đan Vương này thật là quá lợi hại rồi, lại dám ngang nhiên phản đối quyết nghị của ba vị môn chủ môn phái chín sao, thế nhưng lại không có người nào dám đứng ra phản đối. Những người này đều không muốn tông môn của mình gia nhập vào 'liên minh Nam An', đều đang rất cảm kích Diệp Mặc đã ra mặt, bọn họ không dám đứng ra, lại không ngờ rằng Diệp Mặc lại đứng ra làm giúp họ.

Dương Phí Thành lạnh nhạt nói:

- Lẽ nào Diệp Đan Vương cho rằng chuyện tình của Tu Chân giới Nam An Châu không phải là đại sự? Chẳng lẽ Diệp Đan Vương không có để an nguy của Tu Chân giới Nam An Châu trong lòng sao?

Bộp, bộp.

Diệp Mặc vỗ tay hai cái liền cười nói:

- Vị lão huynh này nói rất hay, tôi chỉ làm một kẻ tầm thường, việc an nguy của Nam An Châu đúng thật là đại sự. Nhưng thật ra ngài nói cũng đúng, tôi thật sự là không có để trong lòng. Cái 'liên minh Nam An' này, tôi không muốn tham gia, cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây. Bởi vì trong mắt của tôi chuyện kén chồng của Văn tiên tử mới là chuyện đại sự.

- Ngươi…

Diệp Mặc liên tục nhắc đến chuyện Văn Thái Y tuyển chọn chồng mới là chuyện đại sự, khiến một tu sĩ Kiếp Biến như Dương Phí Thành cũng phải tức giận đến mức sắc mặt xám xanh lại. Nếu là một tu sĩ khác nói lời này, y một chưởng đánh chết cũng không cần phải hỏi ai, thế nhưng Diệp Mặc nói lời này, y căn bản là không dám giết Diệp Mặc ngay tại đây. Không chỉ nói đến việc giết Diệp Mặc, cho dù là muốn đánh Diệp Mặc một trận thì y cũng không dám.

- Tôi đồng ý với ý kiến của Diệp thành chủ, về phần chuyện 'liên minh Nam An', các môn phái nguyện ý tham gia có thể thương thảo lại, Huyền Âm Các chúng tôi cũng không muốn tham gia.

Một cô gái trung niên đứng lên ôm quyền nói, hiển nhiên là cùng ý kiến với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn một chút, không ngờ lại là Huyền Âm Các? Cô gái trung niên này có thể làm chủ chuyện của Huyền Âm các, hiển nhiên là địa vị cũng không thấp.

- Chuyện 'liên minh Nam An' tôi cũng tán thành với ý kiến của Phục trưởng lão của Huyền Âm Các, cũng phải đợi hai vị thành chủ của Đan Thành cùng bàn bạc mới được. Đan Thành chính là một môn phái mười sao, vậy mà Diệp thành chủ lại không biết gì về chuyện này, có thể thấy được

chuyện này cũng có chút không thích hợp. Thanh Mộng Trai tôi tạm thời không tham gia.

Một nữ đạo cô lớn tuổi của Thanh Mông Trai cũng đứng ra nói.

Diệp Mặc lúc này mới biết vì sao nữ trưởng lão của Huyền Âm các kia lại gọi hắn là Diệp thành chủ rồi, hóa ra muốn trực tiếp đem ý kiến của mình thành ý kiến của Đan Thành rồi. Tuy rằng Diệp Mặc không nhận ra nữ đạo cô của Thanh Mộng Trai, nhưng hiển nhiên cũng hiểu được nữ đạo cô đó khẳng định là biết mình không phải được mời mà đến, nên mới nói như vậy. Chỉ là từ khía cạnh này mà nhắc nhở Ngạn Quan đã nói sai mà thôi.

- Thần Phong cốc chúng tôi đồng ý với ý kiến của Diệp thành chủ.

Lại có thêm một đại biểu của tông môn chín sao đứng lên nói.

- Thiên Tinh Phái cũng đồng ý với ý kiến Diệp thành chủ.

- Phiêu Miễu Tiên Trì…

Càng lúc càng nhiều người đồng ý với ý kiến của Diệp Mặc, khiến sắc mặt hai tên tông chủ của Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông trở nên rất khó coi.

Coi như là Huyền Băng Phái của Ngạn Quan cũng cảm giác được chỗ sai rồi, y cũng không biết khúc mắc giữa Vô Cực Tông và Diệp Mặc, bởi vì Vô Cực Tông vừa mới đưa ra ý kiến, y lập tức đã đồng ý tiếp nhận rồi. Thế nhưng hiện tại xem ra là Diệp thành chủ cùng với Vô Cực Tông hình như là đối địch với nhau thì phải, nếu thật sự là như vậy, thì y cần phải cẩn thận một chút.

Huống chi từ biểu hiện của mọi người, thì uy vọng của Diệp thành chủ rất cao, hơn nữa lại có nhiều tông môn chín sao ủng hộ như vậy. Lại nghĩ đến việc Diệp Mặc xưng huynh gọi đệ với Lục Vô Hổ, Ngạn Quan lại cảm thấy tình hình lần này có chút không đúng.

- Ha ha, được, tôi đồng ý đề nghị của Diệp thành chủ. Chuyện tình

'liên minh Nam An' để sau thương thảo lại, hôm nay các vị khách mời đến đây đều là bởi vì chuyện vui của Huyền Băng Phái chúng tôi mà đến, tại sao có thể đem chuyện chính sự đặt ra sau được nhỉ, quả thật đúng là sai lầm của tôi mà.

Sau khi Ngạn Quan nghĩ thông suốt, liền cười ha hả buông lỏng nắm tay.

Dương Phí Thành cũng không đợi Ngạn Quan nói tiếp chuyện Văn Thái Y tuyển chọn hôn phu, lập tức đứng lên ha ha cười nói:

- Diệp Đan Vương nói cũng đúng, dù sao thì hôm này là ngày liên hôn giữa hai môn phái chúng tôi. Thái Y sẽ gia nhập vào Huyền Băng Phái thì không chỉ là chuyện vui của Huyền Băng Phái mà còn là chuyện vui của Vô Cực Tông nữa. Ngày hôm nay tôi muốn niềm vui được nhân lên gấp đôi, vì thế muốn cầu Ngạn môn chủ một việc khác.

Thấy Dương Phí Thành cũng đem chuyên 'liên minh Nam An' đặt sang một bên, Ngạn Quan liền thở phài nhẹ nhõm, y chỉ sợ Dương Phí Thành cùng Diệp Mặc làm náo loạn lên, một khi hai người làm như vậy thì Huyền Băng Phái giúp ai cũng cảm thấy khó, điều đó căn bản là y không muốn thấy.

- Nghe nói Huyền Băng Phái có một đệ tử nòng cốt là Lạc Tố Tố tài mạo song toàn, cùng được xếp hạng đầu trên bảng thập mỹ Nam An với Văn Thái Y, đệ tử nòng cốt Đổng Thiên Nhai của Vô Cực Tông tôi cũng là một kinh tài diễm diễm. Vì thế cố ý đưa lên một linh mạch hạ phẩm, và một viên ‘Hóa Chân đan’ để làm sính lễ, hy vọng có thể cùng với Huyền Băng Phái đã thân lại càng thêm thân.

Lời của Dương Phí Thành còn chưa nói hết, những người xung quanh đã bàn tán xôn xao rồi, nhưng cũng không phải là bàn tán về việc Lạc Tố Tố một trong thập mỹ Nam An được gả cho Vô Cực Tông, mà là bàn tán về khoản sính lễ quả thực là rất lớn của Vô Cực Tông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1145

Ra Tay Lần Một

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, cái lão già Dương Phí Thành này đúng dám làm như vậy, cũng may hôm nay bản thân cũng không có đến muộn. Thế nhưng Diệp Mặc cũng biết nếu như ngày hôm này hắn không đến, Dương Phí Thành khẳng định sẽ không nhắc tới chuyện của Tố Tố. Y đem Văn Thái Y gả cho Huyền Băng Phái rất có thể chính là để mai phục chuyện của Tố Tố.

Ngạn Quan cũng ngây ngẩn cả người, y cũng không ngờ được Dương Phí Thành của Vô Cực Tông lại có thể nói ra loại điều kiện này, hơn nữa sính lễ chính là ‘Hóa chân đan’, đây chính là đan dược cực kỳ hiếm có đấy, chí ít thì Huyền Băng Phái không có loại đan dược này.

Cho dù là trong tất cả các môn phái chín sao, thì môn phái sở hữu 'Hóa chân đan' cũng không nhiều lắm, hơn nữa cho dù là có, thế nhưng cũng chỉ có một hai viên mà thôi. Hiện tại chỉ có vài tu sĩ cá biệt tấn cấp Hóa Chân mà thôi, còn lại đều đã tồn tại từ lâu. Mà bảo bối cực phẩm có thể khiến tu sĩ Kiếp Biến tăng thêm hai thành tỷ tệ khi tấn cấp Hóa Chân chính là đan dược 'Hóa chân đan' này, mà đến cả linh thạch cũng không mua được.

Cho dù là một vài môn phái chín sao có một hai viên 'Hóa chân đan', thì cũng sẽ lưu giữ lại chứ không sử dụng lung tung, bởi vì đây chính là tai nguyên cho tương lai của môn phái. Thế nhưng Vô Cực Tông không ngờ lại dám lấy ra một viên 'Hóa chân đan', lại còn thêm một linh mạch hạ phẩm nữa, thủ bút này không chỉ khiến các tu sĩ của các môn phái khác phải chấn động, chính ngay Ngạn Quan cũng đã hít thở có chút khó khăn. Y chính là tu sĩ Kiếp Biến, một ngày y tấn cấp tu vi Kiếp Biến đỉnh, đó chính là lúc y cần đến 'Hóa chân đan'.

Tu sĩ Kiếp Biến ở đại lục Lạc Nguyệt đều sử dụng 'Hóa chân đan' để tấn cấp lên Hóa Chân. Chỉ có vài tu sĩ Kiếp Biến cá biệt mới có thể thông qua cách khác để tấn cấp lên Hóa Chân mà thôi, mà số tu sĩ cả đời dừng lại ở tu vi Kiếp Biến thì càng nhiều hơn.

Tay chân của Ngạn Quan đều có chút run rẩy, y vừa định lên tiếng, thì Diệp Mặc lại vội vã nhảy lên đứng trước mặt Ngạn Quan nhìn về phía Dương Phí Thành lạnh lùng nói:

- Rất xin lỗi ngài rồi Dương chưởng môn, Lạc Tố Tố là vợ của tôi, còn Đường Bắc Vi là em gái của tôi, ngày hôm nay tôi tới đây chính là để đón các cô ấy, vì thế xin ngài thu chủ ý này về đi.

- Hừ.

Dương Phí Thành hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không để ý tới Diệp Mặc, mà lại lần nữa nhìn chằm chằm vào Ngạn Quan.

Hiển nhiên ý của y chính là Diệp Mặc đang cố ý gây khó dễ cho y, đây không chỉ là không nể mặt mũi của Vô Cực Tông, còn là không nể mặt của Huyền Băng Phái nữa.

Diệp Mặc cũng biết lúc này không phải thời cơ tốt để nhắc tới chuyện này, thế nhưng hắn nhất định vẫn phải nói ra, tên khốn Dương Phí Thành này cũng thật độc ác, dám đánh chủ ý lên người Tố Tố của mình. Diệp Mặc chỉ hận là tu vi của mình quá thấp, nếu như hắn đã là một tu sĩ Hóa Chân, nói không chừng hắn đã đánh Dương Phí Thành rồi.

Dám đánh chủ ý vào Tố Tố, thì hắn cũng không cần có suy nghĩ nhẫn nại nào nữa. Thế nhưng hiện tại thì cho dù là không có ý nhẫn nại, thì hắn cũng đành phải nhẫn nại mà thôi.

Hắn nhắc đến Tố Tố, thuận tiện cũng đem luôn Bắc Vi vào, hắn sợ lão già Dương Phí Thành này một khi không thể đánh chủ ý vào Tố Tố, thì lại muốn ra tay với Bắc Vi.

Quả nhiên sắc mặt của Ngạn Quan cũng hơi trầm xuống, lúc trước y đối với Diệp Mặc vẫn có chút khách khí, hiện tại hành động này của Diệp Mặc hiển nhiên là khiến mọi người thấy Diệp Mặc không có đem Huyền Băng Phái để vào trong mắt.

Hơn nữa cũng không có chút bận tâm nào đến danh dự của Lạc Tố Tố và Huyền Băng Phái.

Y lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp thành chủ, tuy rằng cậu là phó thành chủ của Đan thành, thế nhưng Huyền Băng Phái chúng tôi cũng là một trong những môn phái chín sao. Không phải người khác muốn thế nào đều có thể được, lời này của Diệp thành chủ có phải là hơi quá đáng rồi hay không?

Cho dù là trong lòng Ngạn Quan đã thực sự giận dữ, thế nhưng y vẫn cố gắng kiềm chế mà nói chuyện với Diệp Mặc.

- Cuồng đồ vô tri, dám làm nhục đệ tử của ta. Mày cho rằng mình là một Đan Vương thất phẩm thì rất giỏi sao? Lão bà ta một kiếm chém chết mày.

Một bà lão phía sau Ngạn Quan bỗng nhiên tức giận quát lên, lập tức lấy ra phi kiếm đánh về phía Diệp Mặc. Thế nhưng hành động của bà ta đã bị một gã tu sĩ Thừa Đỉnh khác của Huyền Băng Phái ngăn cản. Bất luận thế nào, thì ở chỗ này không thể ra tay với Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy bà lão kia đã là một tu sĩ Thừa Đỉnh, hắn không ngờ đó chính là sư phụ của Tố Tố. Nghe Ninh Khinh Tuyết nói sư phụ của Tố Tố đối với cô ấy rất tốt, nên Diệp Mặc sẽ không tức giận với bà ta.

Lúc này không chỉ Ngạn Quan và bà lão kia tức giận, ngay cả một số môn chủ, chưởng môn của các môn phái khác, thậm chí một số tu sĩ đều cảm giác được Diệp Mặc có chút quá đáng. Chuyện của Ninh Khinh Tuyết và Diệp Mặc, thì mọi người đều đã biết. Mà lúc trước hắn cùng tông chủ Vô

Cực Tông nói chuyện, hiển nhiên là cùng Vô Cực Tông có chút khoảng cách. Hiện tại Vô Cực Tông đưa ra sính lễ cầu hôn Lạc Tố Tố, hắn lại lập tức đi ra nói Lạc Tố Tố là vợ của hắn, trên thế giới này có nhiều chuyện trùng hợp vậy sao? Đây rõ ràng là cố ý mà.

Nếu như là Diệp Mặc nói như vậy với một tu sĩ bình thường thì không sao, nhưng cho dù Diệp Mặc là Phó thành chủ Đan thành mà nói như vậy trước mặt hai tông chủ của hai tông môn chín sao, vậy thì đúng là có chút quá đáng rồi.

Chỉ là vì lúc trước Diệp Mặc giúp rất nhiều môn phái luyện đan, nên hiện hay Diệp Mặc quá đáng như vậy, bọn họ cũng không muốn lên tiếng.

Nhưng một gã trưởng lão của Lôi Vân Tông đã hừ lạnh một tiếng:

- Phó thành chủ danh dự của Đan thành quả nhiên là rất giỏi, muốn lấy ai thì lấy, có ai dám đối nghịch với phó thành chủ danh dự của Đan thành đâu chứ.

Diệp Mặc sao có thể không nhìn ra được là tên trưởng lão của Lôi Vân Tông này đang cố ý gây chuyện thị phi, nhưng hắn cũng không để ý gì tới tên trưởng lão kia, mà đi tới trươc mặt Ngạn Quan và bà lão vừa tức giận muốn đánh hắn ôm quyền nói:

- Ngạn môn chủ, vị này chắc là sư phụ của Tố Tố rồi, vậy thì cũng là tiền bối của Diệp mỗ, lần này tới Huyền Băng Phái không phải là vì được mời mà đến, tôi nghĩ chắc hai vị tiền bối cũng biết. Vãn bối đúng là tới đón vợ và em gái mình là Tố Tố và Bắc Vi, Tố Tố và Khinh Tuyết đều là vợ của tôi, mà Bắc Vi là em gái của tôi, nếu như mọi người không tin, thì có thể gọi Tố Tố và Bắc Vi ra đây hỏi thì sẽ rõ.

Ngạn Quan và bà lão kia cũng ngẩn cả người, hiển nhiên bọn họ có thể nghe ra được sự chân thành trong lời nói của Diệp Mặc, cũng không có vẻ gì là dối trá cả, thế nhưng chuyện này cũng thật quá trùng hợp đi.

Các tu sĩ và môn phái khác đều có chút khó hiểu mà nhìn Diệp Mặc, lời Diệp Mặc vừa nói, chính bọn họ cũng không biết là thật hay giả. Thế nhưng rất nhiều người đều cho rằng Diệp Mặc không nói sai, bởi vì nếu chuyện này là giả, thì rất dễ dàng bị phơi bày ra, chỉ cần gọi Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi ra hỏi là có thể biết được thật giả rồi.

Văn Thái Y thì lại siết chặt nắm tay nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, ở đây cô không có quyền nói chuyện, nhưng lúc trước hắn nói là chỉ đến để xem náo nhiệt cũng đã làm cô tức giận ngút trời rồi. Hiện tại Diệp Mặc lại nói Lạc Tố Tố là vợ của hắn, thì người khác có thể hoài nghi, thế nhưng Văn Thái Y lại không có chút nào hoài nghi cả.

Ninh Khinh Tuyết và Lạc Tố Tố có quan hệ rất thân mật, chính cô đã tận mắt thấy lúc đó Lạc Tố Tố đã nói rằng cô đã có chồng rồi, hiển nhiên chồng của nàng chính là Diệp Mặc rồi.

Văn Thái Y nghĩ đến lúc trước chính cô đã thề rằng bất luận chồng của Lạc Tố Tố là ai thì cô cũng sẽ phải cướp hắn về, rồi sau đó lại một cước đá trở về, không nghĩ tới chuyện này hiện lại thành sự thực rồi. Hơn nữa chồng của Lạc Tố Tố còn là một 'nhân trung long phượng' nữa, tuổi còn rất trẻ, lại là một Đan Vương thất phẩm, hơn nữa tu vi hiện tại thì bản thân mình cũng không thấy rõ được. Mà Diệp Mặc hắn đã có thể giết được sư huynh Viên Quan Nam, hiển nhiên thì ít nhất đã có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ rồi.

- Diệp Mặc, mày thực sự nghĩ mày là một Phó thành chủ danh dự của Đan thành là có thể muốn làm gì thì làm sao? Trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Ngày hôm nay tao đem mày chém chết thì có làm sao nào?

Một lão già áo xám nói xong liền biến ảo chân nguyên ra một bàn tay thật lớn, không ngờ muốn trực tiếp giết Diệp Mặc ở đây.

Không ai ngờ rằng lại có một tu sĩ Hóa Chân thực sự dám giết Diệp Mặc, hơn nữa còn ở ngay đại điện Huyền Băng sơn nữa.

Ngạn Quan trong lòng âm thầm kêu khổ, Huyền Băng Phái chỉ có một thái thượng trưởng lão là tu sĩ Hóa Chân, thế nhưng hiện tại trưởng lão này lại không có ở đây, thành ra cho dù y có muốn ra tay ngăn cản cũng không có cách nào.

Tuy rằng trước có rất nhiều tu sĩ cùng chào hỏi với Diệp Mặc, thế nhưng hiện tại lại không có một tu sĩ nào nguyện ý vì Diệp Mặc ra tay ngăn cản cả. Kỳ Bẩm vội vàng đứng lên hét lớn:

- Hạ tiền bối, khoan hãy ra tay.

Thế nhưng Hạ Lâm căn bản là giả điếc không nghe, chân nguyên hóa thành bàn tay trong nháy mắt đã vươn về phía Diệp Mặc.

Một tu sĩ Hư Thần hơn nữa còn là Hư Thần tầng một, đúng là không có chút năng lực nào có thể chống lại tu sĩ Hóa Chân cả.

Thế nhưng Diệp Mặc lại cười nhạt một tiếng, căn bản là không hề có vẻ e ngại rồi lên tiếng:

- Lục lão ca, có người lại không đem tôi để vào mắt, không ngờ lại dám ra tay. Lão ca chặt lấy cái móng vuốt của y xuống đi, đêm nay tôi mời lão ca uống rượu lần thứ nhất …

Mọi người nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, nhất thời đều ngây ngẩn cả người, lời này của Diệp Mặc là có ý gì?

Chỉ có Lục Vô Hổ là có thể hiểu lời Diệp Mặc nói, Diệp Mặc nói mời lão uống rượu lần thứ nhất, đó chính là hôm nay nhờ lão ta ra tay hỗ trợ lần thứ nhất.

Cho dù là một tông môn chín sao, Lục Vô Hổ cũng không để vào mắt, lão để ý chính là Diệp Mặc sẽ nhờ lão ra tay ba lần là khi nào, với lão mà nói thì cứ càng sớm càng tốt. Hiện tại Diệp Mặc đã nhờ lão ra tay lần đầu tiên rồi, lão vui mừng còn không kịp, liền chẳng suy nghĩ gì mà cũng biến ảo ra một đạo chân nguyên hóa thành bàn tay đánh ra.

Lục Vô Hổ tấn cấp Hóa Chân đã bao nhiêu năm, sớm đã là tồn tại trên đỉnh rồi. Ở toàn bộ Nam An Châu này ai cũng phải gọi lão một tiếng tiền bối, Hạ Lâm chỉ là một tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ, thì còn kém xa so với Lục Vô Hổ.

Bành...

Một tiếng va chạm kịch liệt nổ ra, Chân nguyên hóa thực của Hạ Lâm nhất thời bị đánh tan, liền phun ra một ngụm máu. Chỉ là một chiêu, đã khiến gã thổ huyết thọ thương, có thể thấy được Lục Vô Hổ thực sự là quá mức hung tàn rồi.

Cũng may Lục Vô Hổ còn biết đối phương là một thái thượng trưởng lão của một tông môn chín sao, nên cũng không thực sự chặt cánh tay của y xuống.

- Lục tiền bối, ngài làm thế này là có ý gì?

Mặt Dương Phí Thành biến sắc, nếu như Lục Vô Hổ giúp đỡ Diệp Mặc, không chỉ nói hiện tại không thể giết Diệp Mặc, coi như là sau này y liên kết với Huyền Băng Phái rồi, thì Vô Cực Tông cũng không giết được Diệp Mặc.

Lục Vô Hổ ra vẻ lười biếng nói:

- Lão già ta có ý gì à? Chính là muốn nói cho anh biết ở trước mặt ta động thủ với huynh đệ của ta, anh muốn chết à. Lần này là cảnh cáo, lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu, lão Lục ta cũng không rảnh để nói giỡn với anh.

Trong nháy mắt này hầu như tất cả mọi người đều hóa đá rồi, Diệp Mặc không ngờ gọi Lục Vô Hổ là Lục lão ca, hơn nữa hắn nói một câu, Lục Vô Hổ liền ra tay rồi. Phải biết là thành chủ Đan thành Nguyệt Kỳ Siêu cũng phải gọi Lục Vô Hổ một tiếng tiền bối đó. Có một người lợi hại như vậy làm hậu thuẫn, sau này còn có ai dám động vào Diệp Mặc chứ?

Sau lưng Ngạn Quan toát ra đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu như Phồn Y

Trúc thực sự lấy ra phi kiếm đánh Diệp Mặc, vậy thì thực sự là mọi chuyện sẽ trở nên rất xấu rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1146

Đan Thành Có Phải Là Dễ Bị Khi Dễ?

Tố Tố là đệ tử của Huyền Băng Phái chúng tôi, cũng là thân truyền đệ tử của tôi. Cho dù là tông môn chín sao như Vô Cực Tông, thì Dương môn chủ cũng phải tự mình mang sính lễ tới hỏi cưới. Diệp Đan Vương, tôi nghĩ ngài đang ỷ vào uy phong của Đan thành, nên muốn cưỡng ép mang người của Huyền Băng Phái chúng tôi đi phải không?

Một bà lão của Huyền Băng Phái lên tiếng, cũng chính là sư phụ của Tố Tố.

Sau khi bà ta nói xong, lại lần nữa nhìn các tu sĩ ở bốn phía, rồi ôm quyền nói tiếp:

- Huyền Băng Phái tôi tuy rằng không bằng Đan thành, nhưng cũng là một tông môn chín sao có danh có tiếng, bất luận là ai, cũng đừng tưởng có thể khi dễ Huyền Băng Phái tôi. Bất luận Tố Tố trước đây ở thế tục có thân phận là cái gì, hiện tại nó đã là thân truyền đệ tử của tôi, tôi muốn đem gả cho ai thì sẽ gả cho người đó, bất luận kẻ nào cùng không có quyền bức bách. Bẳng không Phồn Y Trúc tôi cho dù là phải liều mạng, thì cũng sẽ giữ lấy tôn nghiêm của Huyền Băng Phái.

Người xung quanh đã nghe ra được, Phồn Y Trúc của Huyền Băng Phái đã âm thầm công nhận Tố Tố là vợ của Diệp Mặc rồi, thế nhưng bà ta vẫn cho rằng Diệp Mặc không có bất cứ tư cách gì để có thể hướng Huyền Băng Phái nói muốn đưa Tố Tố đi cả.

Vốn Diệp Mặc còn có chút thiện cảm với sư phụ của Tố Tố, thế nhưng hiện giờ nghe được lời bà ta nói, lứa giận liền bốc lên, hắn cũng đứng lên

lạnh giọng nói:

- Gọi bà một tiếng tiền bối, là bởi vì bà là sư phụ của Tố Tố, Tố Tố là đệ tử của bà, bà chiếu cố cho cô ấy tôi rất cảm kích, thế nhưng không phải là Tố Tố đã bán mình cho bà, cho nên bà cũng không có quyền làm chủ việc Tố Tố lựa chọn ai cả, đó là chuyện bản thân nàng tự quyết định.

- Cậu...

Bà lão được gọi Phồn Y Trúc của Huyền Băng Phái gian đến mức khuôn mặt xám xanh, ở Tu Chân Giới thì đạo lý tôn sư trọng đạo là chí cao chí thượng, Diệp Mặc tự xưng là chồng của Tố Tố, hiện tại lại nói với mình như vậy, thiếu chút nữa khiến mình tức đến thổ huyết.

Ngạn Quan lúc này vội vàng đứng lên noi:

- Diệp thành chủ, tôi cũng tin tưởng lời nói của cậu, đợi lát nữa hỏi Bắc Vi một chút là sẽ biết. Chỉ là Diệp thành chủ chắc cũng biết, khi Tố Tố đến Huyền Băng Phái chúng tôi căn bản là không đến tu vi Trúc Cơ, thâm chí còn sống cùng với mấy cô gái phàm tục. Dựa theo quy định của Tu Chân Giới mà nói, thì khi tiến nhập vào Tu Chân Giới chẳng khác nào chặt đứt toàn bộ tục duyên. Sự tình trước kia đều không còn quan hệ đến nữa...

Sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống lạnh lùng nói:

- Ý của Ngạn môn chủ chính là Tố Tố không có quan hệ gì với tôi phải không? Về phần ý nguyện của Tố Tố thì căn bản là không cần phải để ý đến có phải không?

Vẻ mặt Ngạn Quan có chút xấu hổ, nếu như là người khác nói lời này thì y đã lập tức quát lên "Đúng thế đấy, thì đã làm sao?" Thế nhưng hiện giờ người nói là Diệp Mặc, y thật sự là không có dũng khí nói như vậy, hiện tại bên cạnh Diệp Mặc có Lục Vô Hổ, huống chi sau lưng hắn còn có Đan thành, hơn nữa còn Huyền Âm các và Thanh Mộng Trai tựa như cũng có quan hệ với hắn thì phải.

Thế nhưng Ngạn Quan dù có chút xấu hổ nhưng cũng không duy trì được bao lâu, tông chủ Vương Thuyền Hỏa của Lôi Vân Tông liền đứng lên nói:

- Diệp thành chủ, dựa theo quy định của Tu Chân Giới, thì sau khi Lạc Tố Tố tiến nhập vào Huyền Bằng Phái đúng là đã chặt đứt tục duyên. Coi như là trước đây cô ấy và Diệp Thành chủ có quan hệ, thì đó cũng là chuyện quá khứ rồi. Hơn nữa một người khi bái nhập làm môn hạ của một môn phái thì đạo lý hàng đầu đó là tôn sư trọng đạo. Phồn trưởng lão là sư phụ của Lạc Tố Tố, cho nên bà đích xác là có quyền buộc Lạc Tố Tố phải nghe lệnh. Tôi nghĩ Diệp thành chủ chính là ỷ vào chức Phó thành chủ danh dự của Đan thành, muốn cưỡng ép thay đổi quy định của Tu Chân Giới phải không?

Vương Thuyền Hòa nói Diệp Mặc muốn thay đổi quy định Tu Chân Giới căn bản chỉ là châm chọc Diệp Mặc mà thôi. Đừng nói là Diệp Mặc, cho dù là hai vị thành chủ của Đan thành, cũng không có cách nào nói sau này không cần quy định cắt đứt tục duyên này nữa. Dù là quy định này hiện nay chỉ là trưng bày, kỳ thực thì vẫn có rất nhiều đệ tử thế tục sau khi tu chân vẫn có thể trở về quê hương, vẫn có thể cùng người nhà đoàn tụ, cũng không có bất cứ môn phái nào thực sự cam chịu hoàn toàn làm theo cái quy định này cả.

Vương Thuyền Hòa cũng thừa nhận quan hệ giữa Lạc Tố Tố và Diệp Mặc, dù sao thì loại chuyện này căn bản là không đáng để bịa đặt ra, chỉ cần tìm đến một người đối chất là có thể rõ ràng ngay. Trong lòng Diệp Mặc hết sức giận dữ, hắn biết bọn chúng nói như vậy chính là vì tu vi của mình yếu hơn chúng, nếu như bây giờ bản thân là tu sĩ Hóa Chân, có ai dám nói như vậy chứ? Lục Vô Hổ tuy rằng có thể bảo vệ cho hắn, nhưng cũng sẽ không chủ động cùng hắn khiêu chiến một tông môn chín sao.

Đan thành tuy cũng đứng về phía hắn, thế nhưng quy định cắt đứt tục duyên của Tu Chân Giới lại là lý do quang minh chính đại. Loại lý do này tuy rằng chẳng khác gì rắm chó, thế nhưng chỉ cần nó còn chưa bị xóa bỏ hoàn toàn, thì bọn chúng vẫn là kẻ chiếm đạo lý.

Chiếm được đạo lý thì có thể được dư luận đồng tình, thậm chí là giúp đỡ, nếu như Diệp Mặc cưỡng ép đem cái lý do này đá văng đi, vậy thì cho dù là Đan thành có muốn trợ giúp cho hắn thì cũng không được. Bởi vì như vậy là hắn đã đắc tội với toàn bộ các môn phái của Tu Chân Giới rồi.

Diệp Mặc trong lòng cũng hiểu rõ, cho dù hiện giờ tu vi của mình tăng tiến rất nhanh, có thể nói là một ngày đi ngàn dặm, thế nhưng so với những lão yêu quái còn chưa đủ sức.

Lục Vô Hổ thì lại chẳng chút nào quan tâm đến loại chuyện này, tuy rằng lão và Diệp Mặc cùng một phe, thế nhưng quan hệ cũng không giống như những gì người ngoài suy đoán. Lão chỉ muốn nhanh một chút đem trả lại cái ân tình của Diệp Mặc, nếu không thì sau này sẽ trở thành khúc mắc khi tu luyện. Vì thế khi các thế lực kia nhằm vào Diệp Măc, lão cũng chẳng hề đứng ra nói giúp cho Diệp Mặc.

Lạc Phi lo lắng vạn phần, đáng tiếc chính là thực lực của cô quá thấp, ngay cả muốn hỗ trợ cho Diệp Mặc cũng không được, còn Kỷ Bẩm căn bản là quá mức thành thật, nên cũng không biết phải nói cái gì cả.

Trong nhất thời, Diệp Mặc không ngờ lại lâm vào chốn "Tứ bề thọ nạn". Khiến trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, hắn biết với thực lực bản thân bây giờ muốn mang Tố Tố đi thì cần phải là người chiếm được đạo lý. Hiện tại biết rõ đối phương đang lợi dụng cái đạo lý rắm chó kia nhưng hắn vẫn nhất định phải đối mặt.

Nếu như hiện tai Diệp Mặc có thực lực cường hãn, hắn sẽ nói thẳng một câu "Ta chính là muốn phá cái quy định này đấy, thì đã làm sao". Đáng tiếc chính là thực lực của hắn hiện không đủ để nói lên những lời này, trừ phi có người lại giúp hắn giải vây.

Khi Diệp Mặc rơi vào cái cục diện giống như của Ngạn Quan vừa rồi, bỗng nhiên lại có một nữ nhân trung niên đứng lên nói:

- Phồn trưởng lão nói không sai, Vương môn chủ nói cũng có đạo lý.

Thế nhưng Dương môn chủ có thể hướng Huyền Băng Phái cầu hôn, thì Diệp thành chủ cũng có thể hướng Huyền Băng Phái cầu hôn mà.

Tuy rằng những lời này không thể hiện rõ là đang nói giúp Diệp Mặc, nhưng đã giải vây cho Diệp Mặc, coi như là đứng ở bên Diệp Mặc Trong lòng Diệp Mặc liền tràn đầy cảm kích với nư nhân trung niên này, lại nghe được tiếng Nỉ Chân Kiệt của Kiếm Cốc truyền âm:

- Người đó là Nhạc Dao trưởng lão tu vi Thừa Đỉnh của tông môn chín sao Thiên Ma Môn.

Diệp Mặc quay sang nhìn trưởng lão Nhạc Dao với một ánh mắt cảm kích, thế nhưng không đợi Diệp Mặc nói lời nào, thì Phồn trưởng lão của Huyền Băng Phái đã nói một câu thiếu chút nữa khiến Diệp Mặc tức giận đến nỗi muốn ra tay giết người.

- Nhạc trưởng lão của Thiên Ma Môn nói không sai, hiện tại Dương thành chủ mang theo sính lễ hâu hĩnh như vậy, tôi đã quyết định đem đệ tử Lạc Tố Tố của mình gả cho Vô Cực Tông rồi.

- Thối lắm.

Diệp Mặc không nhịn được nữa, chỉ thẳng vào mặt Phồn Y Trúc mà mắng một câu, hắn thật sự là quá mức tức giận rồi.

- Thế nào? Lẽ nào Diệp thành chủ còn muốn cưỡng ép mang Lạc Tố Tố đi sao? Ta nói cho anh biết nhé, sính lễ lần này của Dương thành chủ mang đến cầu hôn Lạc Tố Tố căn bản đều là thứ mà người khác không thể lấy ra được. Diệp thành chủ, tuy rằng anh là một Đan Vương. Thế nhưng anh có thể luyện chế ra 'Hóa chân đan' sao? Vì thế anh nên chấp nhận đi.

Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân Tông cười nhạt.

Ý của ả chính là muốn Diệp Mặc tức giận rồi đổ thêm dầu vào lửa. Đáng tiếc chính là sau khi Diệp Mặc nghe được những lời này, thì hắn lại tỉnh táo lại. Hắn rõ ràng hoàn cảnh hiện tại của mình tệ đến mức nào, tuy rằng biểu

hiện ra rất mạnh mẽ, thế nhưng thực tế ngoài Lục Vô Hổ có thể ra tay giúp hắn hai lần nữa, thì hắn không còn bất cứ lợi thế nào cả. Còn Lac Phi thì cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm khi thấy Diệp Mặc đã tỉnh táo lại.

Diệp Mặc bỗng nhiên ngồi xuống nhàn nhạn nói một câu:

- Vương môn chủ, còn có Phồn trưởng lão của Huyền Băng Phái nữa. Dựa theo ý tứ của các vị, đó chính là Tố Tố phải hoàn toàn nghe theo lệnh của Huyền Băn Phái, căn bản không thể tự mình làm chủ, phải không?

- Đương nhiên, tiểu bối tu sĩ chính là phải tôn sư trọng đao, đệ tử sao có thể không nghe theo lời sư môn?

Vương Thuyền Hòa lại lần nữa lặp lại những lời này với giọng điệu chắc như đinh đóng cột.

Ngoài dự liệu của y, chính là Diệp Mặc cùng không tranh cãi cùng y, mà lại quay đầu nhìn Lục Vô Hổ:

- Lục lão ca à, hóa ra là lão gạt tôi ư?

Vẻ mặt Lục Vô Hổ đầy nghi hoặc hỏi lại Diệp Mặc:

- Ta gạt cậu cái gì chứ?

Diệp Măc lại nhàn nhat nói:

- Trước đó lão chẳng nói là Văn tiên tử của Vô Cực Tông không hài lòng với việc sư môn tùy ý an bài một vị hôn phu cho cô ấy, nên mới lựa chọn cách tỷ võ chiêu thân sao? Nhưng ta lại nghe Vương môn chủ nói, tựa hồ như Văn tiên tử căn bản là không có bất cứ cái quyền lợi được đưa ra ý kiến nào cả, cho dù là Vô Cực Tông mang cô ấy gả cho một con chó. Thì cô ấy cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi. Thế mà lão lại nói với tôi rằng Văn tiên tử muốn dùng hình thức tỷ võ chiêu thân để kén rể, đây không phải là gạt tôi sao?

Lục Vô Hổ lập tức hiểu rõ ý tứ của Diệp Mặc. Liền đưa con mắt nhìn chằm chằm vào Dương Phí Thành và Ngạn Quan lạnh lùng nói:

- Hai vị có lòng mời lão phu tới dự tiệc, lại viết rõ trên thiếp mời là Văn tiên tử tự mình chọn vị hôn phu, hiện tại sao lại biến thành Văn tiên tử không có quyền tự quyết định thế? Chẳng lẽ hai vị môn chủ cho rằng Lục Vô Hổ ta là người thành thật, dễ khi dễ có phải không?

Ngạn Quan vội vã ôm quyền nói:

- Lục tiền bối hiểu lầm rồi, Huyền Băng Phái tôi làm sao dám lừa gạt Lục Tiền Bối chứ, Văn tiên tử đúng là tự mình lựa chọn vị hôn phu.

Tuy rằng trong lòng âm thầm kêu khổ, thế nhưng Ngạn Quan lại không thể nói như vậy được. Nếu như chọc giận Lục Vô Hổ thì cho dù Huyền Băng Phái là tông môn chín sao thì đã sao? Cho dù lão ta có một mình không thể diệt cả môn phái mình thế nhưng cũng có thể tàn sát khiến cho máu chảy thành sông. Đến lúc đó Huyền Băng Phái cũng giải thể đi là vừa.

Lục Vô Hổ gật đầu, cũng không nói gì thêm. Lão biết như thế này đã giúp được Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Hóa ra Văn tiên tử có thể tự mình chọn ra vị hôn phu, mà Lạc Tố Tố thì lại không được. Điều này là vì Huyền Băng Phái kém hơn so với Vô Cực Tông hay là vì dung nhan của Lac Tố Tố không bằng Văn tiên tử? Hay chính là vì Tố Tố là vợ của tôi, Diệp Mặc tôi lại là phó thành chủ của Đan Thành, Huyền Băng Phái là không xem Đan Thành ra gì?

Những môn phái vẫn âm thầm đứng về phía Diệp Mặc trong lòng đều trầm trồ khen ngợi, lần phản kích này của Diệp Mặc quả là không chê vào đâu được. Tuy rằng đối phương dùng đạo lý tôn sư trọng đạo và cắt đứt tục duyên chiếm được thế thượng phong, thế nhưng Diệp Mặc lại dùng chính tay của bọn họ để tát vào mặt bọn họ.

Quả nhiên nghe xong lời Diệp Mặc nói, Ngạn Quan và Phồn Y Trúc sắc mặt đều trở nên cực ký khó coi, ngay cả sắc mặt của người luôn mồm nói cần tôn sư trọng đạo là Vương Thuyền Hòa cũng chìm nghỉm xuống im lặng không nói. Văn Thái Y của Vô Cực Tông chính là ví dụ ở phía trước, thì bọn họ có tư cách gì để ép Tố Tố phải hoàn toàn nghe lệnh của sư môn chứ?

Đợi nửa ngày không có người nào lên tiếng, Diệp Mặc bỗng nhiên vỗ bàn đứng lên quát lớn:

- Nói như vậy Huyền Băng Phái cho rằng Đan thành của tôi dễ khi dễ rồi? Còn trợn mắt mà nói dối? Lục lão ca, cho tôi mượn một phi kiếm truyền thư, tôi muốn báo tin cho Ngân Nguyệt thành chủ, không ngờ rằng Đan thành đã xuống cấp đến mức này rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1147

Mày Là Cái Thá Gì?

Chuyện này cũng chỉ là do hiểu lầm, xin Diệp thành chủ bỏ quá cho. Huyền Băng Phái tôi là một đại môn phái chín sao, thì làm sao có thể ép buộc Tố Tố làm chuyện mà nó không muốn được chứ, vì vậy đợi lát nữa chúng tôi truyền gọi Tố Tố tới, để nó tự mình tuyển chọn ra vị hôn phu của mình. Phồn trưởng lão cùng là nhất thời tức giận mà nói như vậy thôi, mong Diệp thành chủ không để trong lòng.

Ngạn Quan nói xong liền nhìn về phía sư phụ của Tố Tố:

- Phồn trưởng lão, cô hãy cho gọi đệ tử Lạc Tố Tố của cô tới đây đi, mượn cơ hội này vừa lúc cũng có thể vì Tố Tố mà tìm một nơi chốn tốt.

Ngạn Quan thât sự là có hơi sợ, một khi Nguyêt Kỳ Siêu dẫn người của Đan thành đến, chuyện tình này có lẽ sẽ không đơn giản nữa rồi. Vốn là Huyền Băng Phái được sự trợ giúp của Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, chỉ cần nắm chắc được đạo lý, thì Diệp Mặc căn bản sẽ không thể nói câu nào. Thế nhưng hiện tại lại vì chuyện của Văn Thái Y, mà bị Diệp Mặc nắm được lỗ hổng để phản bác lại, nhất thời khiến y lâm vào đường cùng. Ngoại trừ cách thỏa hiệp, thì không có biện pháp nào khác.

Từ đáy lòng mà nói, nếu như không phải trưởng lão Phồn Y Trúc muốn đối nghịch với Diệp Mặc, thì y cũng không muốn trở mặt với Diệp Mặc. Diệp Mặc tuổi còn trẻ như vậy đã là một Đan Vương thất phẩm, hơn nữa còn là Phó thành chủ danh dự của Đan thành, có thể thấy được tiền đồ của hắn rộng lớn thế nào, một người thanh niên ưu tú như thế, thì Ngạn Quan sao có thể dùng tầm mắt hạn hẹp của mình mà trở mặt với Diệp Mặc.

Tuy rằng Dương Phí Thành của Vô Cực Tông đưa ra sính lễ rất lớn khiến y phải đỏ mắt, thế nhưng đia vị của Diệp Mặc thực sự là quá lớn, huống hồ chính bản thân Diệp Mặc cũng không đơn giản, Tố Tố có thể gả cho Diệp Mặc đó chính là một chuyện tốt. Đáng tiếc chính là tính tình Phồn Y Trúc quá mức thẳng thắn, không ngờ lại đối nghịch với Diệp Mặc, kết quả lại trở thành cái cục diện khó xử lúc này đây.

Phồn Y Trúc dường như cũng biết lời bà ta lúc trước có chút không thích hợp, Diệp Mặc tuy rằng tuổi còn trẻ, tu vi cũng không thấp, nhưng đia vị thì lại rất lớn, xác thực là Huyền Băng Phái không đắc tội nổi. Tuy rằng trong lòng bà ta còn rất khó chịu với Diệp Mặc, thế nhưng cũng không nói gì nữa.

Hiện tại Ngạn Quan hỏi đến Lạc Tố Tố, bà ta cũng không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh trả lời:

- Tố Tố còn đang bế quan, hiện tại vẫn còn chưa xuất quan.

Ngạn Quan thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói tiếp:

- Nếu như vậy thì chúng tôi xin được phép để chuyện này qua một bên, trước tiên nên xem cuộc thi đấu giữa các anh tài trẻ tuổi tuấn kiệt của Huyền Băng Phái, tiện thể để cho các hậu bối của Huyền Băng Phái tôi có thể có được cơ hội được các tiền bối chỉ điểm. Chuyện của Văn tiên tử mới là chuyện đại sự, không thể qua loa được.

Văn Thái Y lúc này nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, trong mắt như muốn phun ra lửa đến nơi. Đối với một tu sĩ thiên tài như Diệp Mặc, nếu nói cô không ước ao được giống như Lạc Tố Tố thì đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, thế nhưng vừa rồi Diệp Mặc nói đem cô gả cho một con chó, làm cho cô rất xấu hổ và tức giận. Nếu như không phải trình độ tu vi của cô không đủ, cô thậm chí muốn tiến lên một kiếm đâm chết Diệp Mặc.

Dương Phí Thành cũng biết, dưới tình huống này, muốn cưỡng ép mang Lạc Tố Tố đi là không thể được rồi, cũng chỉ có thể đem khuôn mặt tức giận đến xanh lét ra lạnh lùng nói:

- Diệp thành chủ nói không sai, xác thực là phải tôn trọng ý kiến của Lạc Tố Tố, thế nhưng Vô Cực Tông đã đưa ra sính lễ của mình nhỉ? Nếu như Diệp thành chủ cũng không có tâm ý với Lạc Tố Tố của Huyền Băng Phái, vậy tôi nghĩ Lạc Tố Tố cũng không cần phải chọn nữa rồi. Hơn nữa cho dù là hiện tại ngài đưa ra sính lễ, cũng là kẻ đến sau so với Vô Cực Tông chúng tôi. Vô Cực Tông chúng tôi đã muốn hỏi cưới Lạc Tố Tố của Huyền Băng Phái trước, ngài lại theo sau nói những lời này là có ý gì? Chính là vì muốn đối nghịch với Vô Cực Tông tôi sao?

- Đúng vậy, người ta hiện đã là Phó thảnh chủ danh dự của Đan thành rồi, đương nhiên là muốn tìm đến những tông môn chín sao chúng ta mà gây phiền toái rồi. Bằng không thì làm sao mà khi Dương thành chủ vừa nói đến chuyện này, thì Diệp Đan Vương cũng liền nói theo?

Người khác không dám nói xen vào, thế nhưng môn chủ Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân Tông thì lại chỉ chờ để đâm chọc thêm vào người Diệp Mặc mà thôi.

- Ha ha...

Diệp Mặc cười lớn:

- Dương tông chủ, những lời này của ngài nói ra tôi cũng thấy rất đúng đấy. Tôi đã đề cập với Ngạn môn chủ về chuyện tình của Lạc Tố Tố trước rồi, sao ngài lại đột nhiên lại chen vào? À, nếu như ngài không tin tưởng thì có thể hỏi lại Ngạn môn chủ xem ai là người đã hỏi đến chuyện tình của Tố Tố trước.

Ngạn Quan thấy đông đảo ánh mắt đang nhìn về phía hắn, thầm giận Dương Phí Thành mua thêm việc vào người, thế nhưng y cũng không thể mở to mắt mà nói láo được, nên không thể làm gì khác hơn là gật đầu:

- Diệp thành chủ khi vừa nhìn thấy tôi thì đã đề cập đến chuyện của Tố Tố rồi.

Nghe Ngạn Quan nói như vậy, rất nhiều tu sĩ của các môn phái đều nhìn về phía Dương Phí Thành, hiện tại thì cũng có rất nhiều người hiểu là không phải Diệp Mặc đang gây chuyện mà chính là Dương Phí Thành đang phá rối. Diệp Mặc và Lôi Vân Tông kết thù hận, rất nhiều người cũng biết, chỉ là không có ai nói ra mà thôi. Lúc này bọn ho càng âm thầm suy nghĩ xem Diệp Mặc và Vô Cực Tông bắt đầu đối địch từ bao giờ? cái vị Diệp thành chủ này bản lĩnh gây chuyện cũng thật là không kém so với năng lực luyện đan đấy.

Dương Phí Thành sắc mặt âm trầm, lại tiếp tục lạnh giọng nói:

- Không biết sính lễ của Diệp thành chủ là cái gì vậy?

Diệp Mặc thản nhiên cười cười:

- Ta luyện đan hơn mười năm, đã trở thành một Đan Vương thất phẩm, ta nghĩ nếu như ta nói mười năm sau, ta sẽ trở thành Đan Vương cửu phẩm, hẳn là sẽ không có ai nghĩ ta đang khoác lác chứ.

Quả nhiên lời Diệp Mặc vừa nói ra, rất nhiều người trong đại điên đều trầm mặc, bởi vì mọi người cũng biết, lời này của Diệp Mặc thật sự không phải là khoác lác.

Cấp bậc Đan Vương khó đạt nhất không phải là từ thất phẩm đến cửu phẩm, mà là từ tam phẩm đến tứ phẩm, và từ lục phẩm đến thất phẩm. Hiện tại Diệp Mặc đã là Đan Vương thất phẩm, muốn trở thành một Đan Vương cửu phẩm thì vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Người bình thường từ Đan Vương thất phẩm đến Đan Vương cửu phẩm, có khi cần tới mấy trăm đến hơn ngàn năm, thậm chí có thể còn nhiều hơn. Nhưng Diệp Mặc lại là một tên quái thai, hắn chỉ cần hơn mười năm đã có thể trở thành một Đan Vương thất phẩm rồi, người khác muốn đạt tới trình độ này không phải cần tới thời gian ngàn năm sao? Bước phía trước hắn đã thành công rồi, ai có thể khẳng định một bước cuối cùng kia hắn lại không thể làm được?

- Cho dù như thế thì đã làm sao? Chí ít bây giờ cậu vẫn không phải là một Đan Vương cửu phẩm.

Một gã trưởng lão của Địa Ma Tông rốt cuộc cũng không nhịn được đứng lên nói một câu.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng:

- Mày là cái thá gì, ta đang nói chuyện, có chỗ cho mày xen vào sao? Cút ra ngoài.

- Cậu...

Tên trưởng lão của Địa Ma Tông tức giận đến nghẹn lời, chỉ vào Diệp Mặc mà chỉ nói được một chữ. Địa Ma Tông của y mặc dù là tông môn sáu sao, nhưng dù sao cũng là được Vô Cực Tông mời tới. Ở đây cũng không phải là địa bàn của Đan thành, Diệp Mặc không ngờ lại dám kiêu ngạo như vậy, dám bảo mình "cút ra ngoài", đây quả thực là trắng trợn tát vào mặt của y mà.

Sắc mặt Ngạn Quan cũng biến đổi, Diệp Mặc làm như vậy không chỉ đả kích Địa Ma Tông, cũng chính là đả kích Huyền Băng Phái, ở trên đia bàn của Huyền Băng Phái, hắn cũng dám lên tiếng đuổi người khác ra ngoài, cho dù Địa Ma Tông là tông môn sáu sao đi chăng nữa, thì làm như vậy cũng là rất quá đáng.

Diệp Mặc thấy Ngạn Quan muốn đứng ra nói, lập tức nói với Lục Vô Hổ:

- Lục lão ca, lại có một con ruồi rồi, đuổi đi thôi, rảnh rỗi tôi lại mời lão ca uống rượu.

Lục Vô Hổ chỉ ước gì Diệp Mặc nói những lời này, lại uống rượu lần nữa chính là ra tay lần hai rồi. Chỉ đơn giản như vậy đã ra tay hai lần rồi, chỉ còn có một lần cuối cùng nữa thôi, lão cũng chỉ nợ Diệp Mặc có một ân tình thôi, chờ trả hết cho Diệp Mặc cái ân tình này, thì chính là thời gian tuyệt vời

để lão nghiên cứu lá Khổ trúc.

Vì thế khi Diệp Mặc vừa dứt lời, Lục Vô Hổ đã vươn một bàn tay biến ảo ra từ chân nguyên lập tức ném tên trưởng lão Địa Ma Tông vừa đứng ra nói chuyện ra khỏi Huyền Băng Phong.

Sắc mặt Ngạn Quan tức giận đến đỏ bừng, nuốt những lời vừa định nói xuống. Đối mặt với Diệp thành chủ cường thế có loại tay sai siêu cấp, thì y cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Cũng may Diệp Mặc cũng còn biết cố kỵ đến mặt mũi của y, hắn ôm quyền nói với Ngạn Quan:

- Thành thật xin lỗi Ngạn môn chủ, chuyện vừa rồi là do tôi nhất thời xúc động quá, xin Ngạn môn chủ thứ lỗi. Chờ sau khi chuyện này kết thúc, Diệp Mặc xin được hướng Ngạn môn chủ tạ tội.

Ngạn Quan cũng đành phải tiếp nhận lời xin lỗi của Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ khách khí rồi.

Người thì cũng đã bị ném ra ngoải rồi, y cũng không thể tiếp tục để cho một tông môn sáu sao đấu đá với Diệp Mặc và Lục Vô Hổ nữa. Hơn nữa Địa Ma Tông cùng không phải là do Huyền Băng Phái mời tới, mà là Vô Cực Tông mời tới, huống chi cuối cùng Diệp Măc cũng chủ động nói xin lỗi để cấp mặt mũi cho y rồi.

Cho dù là răng có gãy rồi thì y cũng chỉ có thể nuốt xuống bụng mà thôi.

- Diệp thành chủ khí phách lớn thật, người ta chỉ nói một câu mà đã ném người ta ra ngoài rồi, quả nhiên là khí độ của Đan thành.

Dương Phí Thành tức giận đến mức có chút run rẩy, nhưng y lại không có biện pháp nào để nói lại Diệp Mặc cả.

Diệp Mặc nhìn y cười nhạt một câu:

- Chẳng lẽ Dương môn chủ cũng bực mình chuyện này phải không?

Lục Vô Hổ nghe được lời nói này của Diệp Mặc, trong mắt lập tức ánh lên một tia sáng, hiển nhiên lão đang ước gì Diệp Mặc bảo lão ném Dương Phí Thành ra ngoài.

Dương Phí Thành mặc dù có tu vi Kiếp Biến, thế nhưng đối mặt với tu vi Hóa Chân đỉnh của đỉnh như Lục Vô Hô thì cũng chẳng có sức lực mà phản kháng. Lục Vô Hổ căn bản là một người điên, không người nào dám chọc giận lão ta. Hơn nữa người điên này lại đang là "tay sai" của Diệp Mặc.

Mà cái tên Diệp Mặc này cũng là một thằng điên, hai tên điên ở cùng một chỗ, ai biết sẽ làm ra cái chuyện gì chứ? Vạn nhất thực sự đem y ném ra ngoài thì kiếp này của y cũng chấm dứt rồi. Lúc đó không chỉ là Vô Cực Tông bị xuống dốc, chính bản thân y lúc đó cũng thà chết đi còn hơn.

Vì thế y chỉ hừ lạnh một tiếng không nói gì thêm. Nếu như không phải tu vi của y thâm hậu, nói không chừng là bị Diệp Mặc làm cho tức đến hộc máu rồi.

Ngay cả Dương Phí Thành cũng bị Diệp Mặc nói cho phải im miệng, các môn phái khác lại càng không muốn ra mặt.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nữa, lại tiếp tục nói:

- Được rồi, vừa rồi tôi nói tới đâu rồi nhỉ? Không ngờ chỉ một con ruồi bay qua thì đã quên mất.

Vừa rồi hắn cũng chỉ là uy hiếp Dương Phí Thành, chứ nếu thật sự ném Dương Phí Thành ra bên ngoải, Diệp Mặc thực còn chưa dám làm như thế. Đừng nói là Lục Vô Hổ chỉ còn một lần ra tay giúp hắn nữa, mà cho dù là Lục Vô Hổ thoải mái ra tay giúp hắn thì hắn cùng không thể liều chết với Vô Cực Tông, đó căn bản chính là một con đường chết.

Hắn hiện tại trông thì uy phong như vậy, nhưng chẳng qua là nhờ có tên "Tay sai" miễn phí là Lục Vô Hổ mà thôi, nói trắng ra thì chính là cáo mượn

oai hùm.

Chứ nếu mà thực sự chọc cho môt tông môn chín sao nổi giận, ngay tại đây lao vào giết hắn, liệu Đan thành còn có thể vì Diệp Mặc mà báo thù không? Tối đa thì cũng chỉ giết tên đầu sỏ gây ra chuyện mà thôi, Đan thành là một môn phái mười sao, nên chắc chắn sẽ giết kẻ đâu sỏ để giữ mặt mũi. Chứ không thể nào vì một Đan Vương đã chết mà liều mạng với một tông môn chín sao được.

Chỉ có còn sống thì Diệp Mặc mới có ý nghĩa với Đan thành, một khi chết rồi thì cũng chẳng còn gì cả. Hắn khác với Lục Vô Hổ, Lục Vô Hổ lẻ loi một mình, nhưng tu vi lại vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn là một tông sư luyện khí, vì thế nên có bạn bè khắp thiên hạ. Nên không có người nào dám tìm lão gây phiền toái, nhưng lão cũng không đi gây chuyện với ai cả.

Nhiều môn phái kể cả Lôi Vân Tông có mặt ở đây tuy rằng hận Diệp Mặc thấu xương, nhưng cũng biết rằng cái tên Diệp thành chủ này căn bản là một kẻ điên. Hơn nữa còn có Lục Vô Hổ chống lưng, ai biết thằng điên này còn làm ra chuyện gì nữa? Vì thế không có người nào dám tiếp tục chọc giận Diệp Mặc cả.

- Ngài vừa rồi nói đến chỗ mười năm sau có thể trở thành một Đan Vương cửu phẩm.

Lúc này nữ nhân xinh đẹp của Thiên Ma Môn lúc trước đã nói giúp Diệp Măc lại lần nữa cười nhắc nhở Diệp Măc một câu.

Diệp Mặc ha ha cười, ôm quyền cảm ơn:

- Đa tạ vị tỷ tỷ này đã nhắc nhở, lần sau Diệp Măc sẽ luyện đan miễn phí cho tỷ.

Nữ nhân xinh đẹp kia chỉ là khó chịu khi Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông gạt bọn ho thành lập liên minh Nam An mà thôi, sau đó Diệp Mặc ra mặt nói điều mà cô muốn nói nên đối với Diệp Mặc có chút thiện cảm, nên mới vì

Diệp Mặc mà nói đội lời, không ngờ lại chiếm được chỗ tốt lớn như vậy, nhất thời mừng rỡ không ngớt. Cô vội vã đứng lên cảm tạ Diệp Mặc:

- Vậy Nhạc Dao xin đa tạ Diệp thành chủ, mong Diệp thành chủ khi nào rảnh rỗi thì tới Thiên Ma Môn làm khách, Thiên Ma Môn tôi nhất định sẽ rất hoan nghênh.

Diệp Mặc hiện tại là một Đan Vương thất phẩm, một Đan Vương thất phẩm không thể dễ dàng mà mời được. Hơn nữa cả Nam An Châu cũng chỉ có ba Đan Vương thất phẩm mà thôi, huống chi Diệp Mặc còn nói mười năm sau hắn sẽ trở thành Đan Vương cửu phẩm, vậy thì sẽ là tồn tại độc nhất vô nhị tại đại lục Lạc Nguyệt này rồi, thế thì bảo sao Nhạc Dao lại không kích động được chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1148

Thi Đấu Tuyển Chọn Hôn Phu

Những tu sĩ chung quanh đều mang vẻ mặt ước ao nhìn Nhạc Dao, sớm biết rằng trợ giúp Diệp Mặc nói vài lời lại có thể kết giao với một Đan Vương thất phẩm thì mọi người đã sớm làm rồi. Thế nhưng cũng có vài môn phái không nghĩ như vậy, thảm cảnh diệt môn của Kiếm Cốc còn rõ ràng ở đây, còn Nhạc Dao có thể nói giúp cho Diệp Mặc là bởi vì cô là người của tông môn chín sao Thiên Ma Môn, nên cũng không sợ đắc tội với Vô Cực Tông. Thế nhưng các môn phái nhỏ như bọn họ thì không dám làm như vây.

Diệp Mặc sau khi đã cảm tạ Nhạc Dao, thì lại nói tiếp:

- Mười năm sau khi tôi trở thành Đan Vương cửu phẩm, thì có thể giúp Huyền Băng Phái luyện chế hai lò 'Chân linh đan', tôi nghĩ chắc Huyền Băng Phái cũng không thể không chờ nổi mười năm chứ? Đây cũng chỉ là một trong những sính lễ của tôi mà thôi. Thứ hai chính là ta còn có thể đem phương pháp luyện chế 'Chức Thần đan' truyền lại cho đan sư của Huyền Băng Phái, cho dù là Thiên Hoa Đan ta cũng có thể ưu tiên cung cấp cho Huyền Băng Phái, về phần linh mạch, nếu như Huyền Băng Phái muốn, thì ta đi mượn mấy cái tới cũng không phải là chuyện không thể làm được.

Tất cả các tu sĩ xung quanh đều hít một hơi khí lạnh, khẩu khí Diệp Mặc thật là lớn, nếu đây là lời người khác nói ra thì không ai coi đây là thật bởi vì đây căn bản là lời nói hoàn toàn không thực tế.

Thế nhưng Diệp Mặc nói lời này, thì không ai là không tin tưởng cả.

Diệp Mặc chỉ dùng thời gian hơn mười năm đã trở thành Đan Vương thất phẩm, nói cách khác hắn chỉ cần vài chục năm sau thì sẽ có thể trở thành

Đan Vương cửu phẩm, khả năng này là rất lớn. Về phần 'Chức Thần đan' thì không cần phải nói, nó vốn là do Diệp Mặc sáng tạo ra,. còn Thiên Hoa Đan thì cũng là do Diệp Mặc phân giải ra được phương thuốc hoàn mỹ. Cuối cùng là linh mạch, thoạt nhìn thì thấy khẩu khí của hắn rất lớn, tùy tiện là nói lấy vài linh mạch, nhưng thực sự thì chuyện này đối với hắn cũng rất đơn giản. Bởi vì phía sau hắn chính là Đan thành, muốn lấy ra vài linh mạch hạ phẩm, thì chỉ là chuyện hít thở vài cái mà thôi.

Có thể nói sính lễ của Diệp Mặc cao hơn vô số lần so với Vô Cực Tông, Vô Cực Tông chỉ là lấy ra một linh mạch, còn Diệp Mặc lại lấy cả phương thuốc của 'Chức Thần đan' ra. Chỉ tính riêng cái phương thuốc này thì Huyền Băng Phái đã vô cùng có lợi rồi. Một đằng là mua cá mà người khác bán, một đằng là tự mình mang cá đi bán, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nếu như kết hợp với mấy điều kiên khác mà Diệp Mặc nói, thì sính lễ của Diệp Mặc hoàn toàn thắng sính lễ của Vô Cực Tông rồi.

Một trưởng lão của Vô Cực Tông hừ lạnh một tiếng:

- Chỉ là ngắm hoa trong sương mà thôi.

Diệp Mặc thản nhiên cười, cũng không nói gì cả, có đúng là ngắm hoa trong sương hay không, thì hắn tin tưởng môn chủ của Huyền Băng Phái cũng không phải là tên ngốc mà không nhìn ra được.

Quả nhiên nghe xong lời nói của Diệp Mặc, Ngạn Quan cũng phải hít lấy một hơi khí lạnh, y cũng biết là Diệp Mặc không có nói láo. Cho dù mười năm sau, Diệp Mặc không thể tấn cấp đến Đan Vương cửu phẩm, thế nhưng hiện tại hắn đã có thể luyện chế đan dược dành cho tu sĩ Ngưng Thể tấn cấp lên Thừa Đỉnh là 'Đỉnh Thừa Đan' là không thể nghi ngờ. Chỉ cần Diệp Mặc giúp đỡ Huyền Băng Phái luyện chế một lò 'Đỉnh Thưa Đan' thì cũng đủ rồi.

Một viên 'Chân linh đan' của Vô Cực Tông có thể tấn cấp lên Hóa Chân

hay không còn không chắc chắn, nhưng Diệp Mặc thì lại có thể không ngừng luyện chế đan dược, đây chính là điểm mấu chốt để so sánh.

Vừa rồi Diệp Mặc nói giúp luyện đan miễn phí cho Nhạc Dao, Nhạc Dao chả kích động không ngừng đó thôi, được một Đan Vương thất phẩm miễn phí luyện đan có giá trị thế nào thì không cần nói cũng biết.

Một gã trưởng lão của Vô Cực Tông nhìn biểu tình của Ngạn Quan, liền hiểu được là lễ vật của bên y hoàn toàn thua rồi. Y cũng không đợi Ngạn Quan lên tiếng, liền nhanh chóng đứng lên:

- Đã như vậy, chúng ta cùng tổ chức thi đấu tuyển chọn hôn phu cho cả Thái Y và Lạc Tố Tố là được rồi.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Văn tiên tử muốn thi đấu để tuyển chọn hôn phu, đó chính là do cô ấy tự mình nói ra, Lạc Tố Tố thì lại không có nói ra yêu cầu như vậy. Ông không có quyền nói lời này, phải đợi Lạc Tố Tố tự mình nói mới có thể quyết đinh.

Hiện tại song phương đều đã đưa ra sính lễ, từ đáy lòng mà nói Nạn Quan thiên về phía sính lễ của Diệp Mặc hơn, bởi vì cho dù là y muốn tu luyện lên tu vi Kiếp Biến đỉnh cũng không phải là ngày một ngày hai có thể làm được. Mà mười năm sau khi Diệp Mặc đưa ra Chân linh đan thì mới là thời gian thích hợp, cho dù là Diệp Mặc không thể luyện chế, nhưng hắn là Phó thành chủ Đan thành, thì cũng có thể cầu một ít Đan Vương tiền bối của Đan thành luyện chế giúp. Đối với điểm này thì Ngạn Quan không có chút hoài nghi.

Thế nhưng Vô Cực Tông dù sao cũng là tông môn chín sao, thậm chí là thực lực còn manh hơn so với Huyền Băng Phái nhiều lắm, đắc tội với Vô Cực Tông thì hiển nhiên cũng không phải là một ý kiến hay.

Ngạn Quan nhìn xung quanh một chút, hiển nhiên là hiểu rõ hiện tại chỉ

có y có thể quyết định, nghĩ tới đây, y liền quay sang nhìn Phồn Y Trúc nói:

- Phồn trưởng lão, hay là cô đi đưa Lạc Tố Tố đến đây đi.

Phồn Y Trúc đã gượng gạo nói:

- Tố Tố hiện tại đang bế quan nên không thể gọi tới được. Đệ tử Tố Tố của tôi cũng không thể nào gả cho một hạng người vô năng được, cứ dựa theo đề nghị của Vô Cực Tông đi, thi đấu để chọn ra vị hôn phu cho Tố Tố, Thái Y có thể làm vậy, thì Tố Tố vì sao lại không thể? Tôi tin tương Tố Tố cho dù có xuất quan thì cũng không phản đối ý kiến này của tôi.

Nói xong bà ta lại nhìn về phía Diệp Mặc nhàn nhat nói:

- Diệp thành chủ, ngài là người có thân phận, ta nghĩ là sẽ không vì việc ta không muốn Tố Tố gả cho một người vô dụng mà không muốn lên thi đấu chứ.

Ấn tượng của Phồn Y Trúc đối với Diệp Mặc vốn rất bình thường, nhưng sau đó Diệp Mặc lại nói lời của bà ta là "rắm thối" làm cho bà thẹn quá hóa giận. Tu luyện cho tới ngày hôm này, bà vẫn được coi là một thiên tài, cũng là một tồn tại từng tung hoành một phương, coi như là người có tu vi cao hơn bà ta thì thấy mặt cũng phải gọi bà một tiếng trưởng lão. Hiện tại còn là phong chủ của Huyền Vân Phong, vậy mà lại bị Diệp Mặc ngay mặt mả mắng lời bà nói là "rắm thối"? Khiến bà ta không thể nào muốn gả Tố Tố cho một tên tự cho mình là đúng như Diệp Mặc. Huống chi người cầu hôn của Vô Cực Tông lại chính là Dương Phí Thanh.

- Thái Y lần trước đã nói qua, cô cần vị hôn phu là một thiên tài đỉnh thiên lập địa, cho nên mới muốn thi đấu để tuyển chọn. Đệ tử Tố Tố của ta cùng Thái Y đều được xếp hạng nhất song song với nhau trên Thập mỹ Nam An, ta nghĩ Diệp thành chủ cũng sẽ không cho rằng Tố Tố không bằng Thái Y mà không dám thi đấu để tuyển chọn hôn phu chứ.

Sợ Diệp Mặc không đồng ý, Phồn Y Trúc lại bổ sung thêm một câu.

Nói thực lòng, Phồn Y Trúc cũng không dám mạnh bạo, vừa rồi Vô Cực Tông muốn cưỡng ép Diệp Mặc, kết quả là bị "tay sai" của Diệp Mặc là Lục Vô Hổ đánh cho không có lực để mà chống đỡ. Hiện tại bà ta chỉ có thể dùng lời nói để khiến Diệp Mặc phải đồng ý. Bà ta thậm chí đã không dám nói là làm chủ cho Tố Tố nữa rồi, mà chuyển sang khích tướng với Diệp Mặc, trừ khi Diệp Mặc thừa nhận Tố Tố không bằng Văn Thái Y.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không cho rằng Tố Tố không bằng Văn Thái Y, trong lòng hắn cười nhạt, muốn dùng kế khích tướng với mình sao? Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Diệp Mặc tôi có phải là kẻ vô dụng hay không tự nhiên sẽ có người khác nói. Ta tự mình nói thì thành ra tự mình khoe mẽ rồi. Cho dù là thi đấu, Diệp Mặc tôi cũng sẽ không sợ hãi gì. Thế nhưng ta chỉ có tu vi Hư Thần tầng một, nhỡ bà lại gọi một lão yêu quái ra thi đấu với ta thì sao?

- Yên tâm, người sẽ thi đấu với cậu chắc chắn sẽ không khác biệt nhiều so với cậu, Tố Tố là đệ tử của tôi, thì tôi cũng sẽ không để cho nó phải gả cho một lão già đâu. Thiên tài ở đại lục Lạc Nguyệt này cũng không phải chỉ có một mình cậu, còn có rất nhiều người khác nữa. Lần này thi đấu lấy quy định giống như của Văn Thái Y, đều là giới hạn trong số các đệ tử thiên tài tuổi tầm một giáp (60 năm).

Phồn Y Trúc lạnh lùng nói.

Diệp Mặc không phản bác lại, tuy rằng trong mắt Diệp Mặc cho dù là một giáp cũng là lớn rồi, thế nhưng một giáp tuổi ở Tu Chân Giới thì cũng chỉ là đứa trẻ mà thôi. Hơn nữa Diệp Mặc cũng tự tin, nếu như hắn không bằng cả một tu sĩ mới tu luyện chừng sáu muời năm, thì Tam sinh quyết của hắn cũng không đáng được gọi là pháp quyết nghịch thiên rồi.

Hắn không dám khẳng định trong vòng sáu mươi tuổi có tu sĩ nào đạt đến tu vi Ngưng Thể hay không, thế nhưng Hư Thần hậu kỳ nhất định là có. Bởi vì Cảnh Anh Ly mới chưa đến ba mươi tuổi cũng có tu vi Hư Thần tầng một rồi, nếu có tu sĩ nào tư chất giống như Cảnh Anh Ly thì tu luyện đến Hư

Thần đỉnh trong vòng sáu mươi tuổi cũng hoàn toàn có khả năng, Vẫn Chân Điên cũng có rất nhiều tu sĩ Hư Thần thiên tài không đi, nhưng không có nghĩa là Nam An Châu không còn tu sĩ Hư Thần thiên tài nữa, bởi vì tỷ lệ tử vong trong Vẫn Chân Điện rất cao nên rất nhiều môn phái không muốn đệ tử thiên tài của mình vào đó rồi toi mạng.

- Được, nếu Diệp thành chủ cũng đồng ý rồi, thì cứ quyết định như vậy đi. Ngạn Quan thấy Diệp Mặc không có phản đối, vội và nói luôn, y bây giờ có chút sợ Diệp Mặc rồi.

Văn Thái Y bỗng nhiên đứng lên chắp tay thi lễ với Dương Phí Thành, sau đó hướng đến Ngạn Quan thành chủ của Huyền Băng Phái thi lễ nói:

- Ngạn tiền bối, tuy rằng vãn bối vốn không có tư cách nói chuyện ở đây. Thế nhưng sự tình quan hệ đến chung thân đại sự của vãn bối, khẩn cầu Ngạn tiền bối chấp nhận một đề nghị của vãn bối.

Văn Thái Y hiển nhiên rất lý trí, tên điên Diệp Mặc này vừa rồi chỉ vì tên trưởng lão của Địa Ma Tông thuận miệng nói một câu, liền bị hắn gọi Lục Vô Hổ ném ra ngoài, mất hết cả mặt mũi. Cô cũng không muốn như vậy, vì thế trước khi nói liền trưng cầu ý kiến của Ngạn Quan.

Ngạn Quan gật đầu cười ha hả:

- Thái Y có lời gì thì cứ nói, cô sau này cũng là người của Huyền Băng Sơn, không nên khách khí.

Văn Thái Y lúc này mới lại khom người nói tiếp:

- Bởi vì Tố Tố sư muội và vãn bối đều là thi đấu để tuyển chọn hôn phu, vậy thì không bằng cùng lúc tổ chức cả hai lần thi đấu gộp lại. Ngày hôm nay cũng vừa lúc các đệ tử thiên tài của các môn phái theo sư môn đi tới Huyền Băng Sơn, cho nên ý của vãn bối chính là thi đấu tuyển chọn hôn phu sẽ không giới hạn đệ tử thiên tài trong một Huyền Băng Phái nữa, mà bất cứ đệ tử thiên tài của môn phái nào cũng có thể tham gia, chỉ cần tuổi tác phù

hợp với quy định là được, vãn bối và Tố Tố sư muội nếu nhìn trúng người nào, cũng có thể chủ động đi ra tuyển chọn. Không biết Ngạn tiền bối có thể chấp thuận đề nghị này được không?

Dương Phí Thành không nói gì, y xác thực là có suy nghĩ giống như Diệp Mặc suy đoán, chính là để Văn Thái Y gả cho Huyền Băng Phái, còn y thì tuyên bố thành lập liên minh Nam An, tất cả là để đối phó với Diệp Mặc. Dù sao Diệp Mặc không chỉ có một mình mà còn có Đan thành làm chỗ dựa vững chắc. Nếu như Đan thành dù có muốn báo thù thì cũng có liên minh Nam An chống đỡ lại, lúc đó sẽ không phải là chuyện riêng của Vô Cực Tông.

Hiện tại Diệp Mặc lại chủ động tới Huyền Băng Sơn, hơn nữa lại phá hỏng chuyện thành lập Liên minh Nam An. Thành ra hiện giờ dù có gả Văn Thái Y đến Huyền Băng Phái thì cũng không có được hiệu quả như mong muốn nữa rồi, vì thế yêu cầu mà Văn Thái Y vừa nói, y cũng không đứng ra phản đối.

Nếu như lúc trước thì Ngạn Quan ước gì được liên hôn cùng với Vô Cực Tông, thế nhưng hiện tại biết Diệp Mặc và Vô Cực Tông có hiềm khích lớn như vậy, đã sớm đem cách nghĩ này ném đi rồi. Hiện tại Văn Thái Y chủ động nói ra điều mà y đang mong muốn rồi. Nếu không phải là Văn Thái Y là đệ tử của tông môn chín sao Vô Cực Tông, thì y nói không chừng là đã trực tiếp đem Tố Tố giao cho Diệp Mặc rồi.

- Được, được...

Ngạn Quan vội vàng đồng ý:

- Đề nghị Thái Y cô nương rất hay, ngày hôm nay nhiều đệ tử thiên tài tuấn kiệt tới đây như vậy, cũng nên để mọi người được thưởng thức phong thái của người trẻ tuổi một chút, cứ dựa theo lời Thái Y cô nương đề nghị là được rồi, hôm nay tất cả những anh tài có tuổi tác phù hợp với quy đinh hiện đang có mặt tại Huyền Băng Sơn đều có thể tham gia thi đấu. Chỉ cần có thể lọt vào mắt xanh của Thái Y và Tố Tố, thì đều có thể trực tiếp cầu hôn.

Sau khi nghe xong lời Ngạn Quan nói, tất cả các đệ tử thiên tài của các môn phái đều hưng phấn vỗ tay ủng hộ lời Ngạn Quan nói, những đệ tử thiên tài có thể đi cùng sư môn tới đây, thì sao có thể kém cỏi được.

Đối với bọn họ mà nói, thì có thể cùng song tu với loại mỹ nữ như Văn Thái Y, đó chính là kiếp trước đã tu được phúc, về phần Lạc Tố Tố, tuy rằng rất nhiều người đều muốn, nhưng chỉ vừa nhìn thấy tư thế của Diệp Mặc là đã biết điều này căn bản là không hiện thực. Cho dù là bọn họ có thể thắng Diệp Mặc, thì những tiền bối trong môn phái cũng sẽ không để bọn họ cưới Lạc Tố Tố làm vợ. Đùa gì chứ, Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông còn có cả Huyền Băng Phái nữa, những tông môn chín sao này cũng không có cách nào đối phó với Diệp Mặc, thì có ai ăn no rửng mỡ mà lại vì một cô gái mà đi đắc tội với Diệp Mặc, một tu sĩ có hậu thuẫn hùng mạnh như vậy không? Thậm chí người ta còn là một Đan Vương thất phẩm nữa chứ.

Mà Văn Thái Y thì lại không giống như vậy, đầu tiên là cô còn chưa có vị hôn phu, thứ hai chính là yêu cầu vừa rồi do chính miệng cô nói ra, cho nên bản thân cô sẽ không thể phản đối được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1149

Tố Tố Xuất Quan

Ngạn Quan sau khi nói xong, nhìn thấy Lục Vô Hổ cũng không đứng ra nói giúp Diệp Mặc, lại thở phào nhẹ nhõm. Y sợ Lục Vô Hổ mạnh bạo, một khi Lục Vô Hổ nhất quyết muốn mang Lạc Tố Tố đi, Huyền Băng phái vì giữ được tôn nghiêm, chỉ có thể đấu một trận với Lục Vô Hổ. Cho dù cuối cùng có thắng, thì kết cục này tuyệt đối không phải như Ngạn Quan muốn.

Vì chẳng những cùng đánh nhau với Lục Vô Hổ thì hai bên cùng thiệt hại, hơn nữa lại đắc tội với Đan thành.

Mà lần này Phồn trưởng lão sau khi đưa ra chuyện tỉ thí, Diệp Mặc không ngờ lại không cường thế để Lục Vô Hổ ra tay, hơn nữa Lục Vô Hổ cũng không chủ động đứng ra. Ngạn Quan thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng ngầm đoán mối quan hệ giữa Diệp Mặc và Lục Vô Hổ, nếu như quan hệ của bọn họ đúng như những gì mà Diệp Mặc nói, thì vừa nãy khi Phồn trưởng lão đề nghị tỉ thí, Lục Vô Hổ chắc hẳn là phải đứng ra nói rồi.

Ngạn Quan thấy rất rõ chi tiết này, một số người của môn phái khác đương nhiên cũng nhìn ra. Bọn họ đều là lão yêu quái tu luyện đã bao năm, lúc trước Diệp Mặc mạnh mẽ như vậy, cuối cùng Phồn trưởng lão đề nghị tỉ thí để quyết định ai là hôn phu của Lạc Tố Tố, Diệp Mặc không ngờ lại không phản bác lại. Có thể giải thích được ngoại trừ Diệp Mặc không nắm chắc, chính là Diệp Mặc trẻ tuổi trai tráng, bị Phồn trưởng lão của Huyền Băng phái kích bác đến bế tắc, lúc này mới đồng ý tỉ thí.

Diệp Mặc biết là khích tướng, hắn đồng ý tỷ thí để chọn ra hôn phu, một là vì hắn rất không thích lúc trước Văn Thái Y muốn khiêu chiến Tố Tố, nói Tố tố không bằng cô ta. Cho nên hắn phải làm cho Văn Thái Y mở to mắt ra

mà nhìn, chồng của Tố Tố còn mạnh hơn người mà cô ta chọn. Tố Tố tính tình mềm mỏng, không thích tranh đấu, nhưng Diệp Mặc lại không có tính cách vậy, hắn muốn giúp Tố Tố xả được sự khó chịu này.

Nhưng nguyên nhân nhiều hơn chính là vì không có sức lực phản đối lại, nước xa không giải được khát gần. Hậu đài Đan thành mặc dù lớn mạnh, nhưng cũng chỉ là có tác dụng uy hiếp mà thôi. Nói cách khác, một khi hắn cương quyết nhất định phải mang Tố Tố và Bắc Vi đi, chọc giận những tông môn chín sao này, đánh nhau thật, không cần nói Lục Vô Hổ không có cách nào giúp hắn được, mà cho dù có giúp được hắn, chỉ cần có người quấn lấy Lục Vô Hổ, thì một tu sĩ Hư Thần như hắn cũng chết ngay lập tức. Sau khi hắn chết rồi, Đan thành sẽ thế nào?

Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết, chỉ cần hắn tiếp tục cứng rắn, tất nhiên sẽ chọc giận tông môn chín sao. Lúc trước hắn đã chọc giận Vô Cực tông, Hạ Lâm của Vô Cực tông ra tay với hắn, nếu như không phải là Lục Vô Hổ, hắn sớm đã chết dưới tay của Hạ Lâm rồi.

Đồng thời Diệp Mặc trong lòng cũng thầm than mình thất sách, sớm biết mời thành chủ Ngân Nguyệt của Đan thành đến, mình mang Tố Tố và Bắc Vi đi căn bản cũng không có ai dám ngăn cản.

Nói cho cùng vẫn là tu vi. Một tu vi thấp, thứ hai thiếu quan hệ. Hắn vừa mới thăng cấp lên Đan vương thất phẩm, vẫn còn chưa có được sức mạnh và quan hệ như Đan chủ Ngân Nguyệt và Đan chủ Nghiễn Điền. Nếu như bọn họ cũng ngồi ở đây, có lẽ là chỉ cần một câu nói, thì sẽ có một tông môn chín sao sẽ ra mặt giúp hắn.

Nếu như thi đấu nhất định phải diễn ra, Diệp Mặc cũng sẽ xả giận giúp Tố Tố.

Nhưng hắn cũng không phải là thằng ngốc. Nếu đồng ý chuyện tỉ thí chọn hôn phu, hắn cũng không thể tiếp tục lấy ra nhiều sính lễ như vậy được.

Đợi đề nghị của Văn Thái Y được Ngạn Quan đồng ý rồi, hơn nữa cũng

nhận được sự chấp thuận của đại đa số các môn phái. Diệp Mặc lại lần nữa đứng ra nói:

- Ngạn môn chủ, nếu là tỷ thí chọn hôn phu, vậy thì sính lễ trước đây của tôi cũng sẽ thu lại. Tôi nghĩ không thể mỗi một môn phái tham gia thi đấu đều sẽ lấy ra đồ giống như của tôi đúng chứ? Ngạn môn chủ đồng ý tỉ thí chọn hôn phu, thì bỏ sính lễ của tôi ra, mọi người đều cần phải công bằng mới được. Tôi nghĩ Huyền Băng phái cũng không thể vì Đan thành của tôi giàu có, mà yêu cầu sính lễ của tôi nhiều hơn chút mới có thể tham gia được. Đương nhiên, sính lễ của tôi đưa ra nhiều hơn chút cũng chẳng sao. Nhưng lấy sính lễ rồi vẫn còn muốn tôi đi tỉ thí, tôi nghĩ Huyền Băng phaí cũng chưa đến nỗi làm chuyện như này.

- …

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Ngạn Quan sửng sốt, trong lòng thầm nghĩ, y sở dĩ đồng ý chuyện tỉ thí chọn hôn phu, đó là vì bất luận Diệp Mặc thắng hay thua, cuối cùng sinh lễ cũng đều là của Huyền Băng phái.

Từng đường trong này y sớm đã tính toán xong rồi, y không muốn đắc tội với Vô Cực tông, nên mới để cho Đan thành đi đắc tội. Một khi Diệp Mặc thắng trong cuộc tỉ thí, tất cả đều dễ nói, đây cũng là kết quả mà y hài lòng nhất. Diệp Mặc một khi bị thua, nếu như thua tông môn bảy sao thậm chí tám sao bình thường. Ngạn Quan biết rằng những môn phái này không thể nào dám cướp Tố Tố của Diệp Mặc, cho nên cuối cùng Tố Tố vẫn là do Diệp Mặc dẫn đi.

Một khi Diệp Mặc thua tông môn chín sao như Vô Cực tông thậm chí Lôi Vân tông, với số sính lễ của Diệp Mặc dành cho Tố Tố vừa nãy, rõ ràng Lạc Tố Tố có địa vị rất cao trong lòng hắn. Hắn chắc chắn sẽ lấy tất cả lợi thế của Đan thành để giành lấy Lạc Tố Tố, bất luận là môn phái chín sao nào, cũng không có cách nào đấu được với Đan thành. Cuối cùng Lạc Tố Tố vẫn bị Diệp Mặc dẫn đi, y cũng vẫn lấy được sính lễ.

Như vậy có thể trực tiếp mở ra xung đột giữa Đan thành và Huyền Băng

phái, để những môn phái khác xung đột với Đan thành. Trong lòng y vẫn còn đang cảm kích Phồn trưởng lão đã đưa ra chuyện tỉ thí chọn hôn phu, không ngờ bây giờ Diệp Mặc nói bỏ sính lễ, như vậy sao có thể được?

Nhưng vừa nãy y đồng ý chuyện này rồi, bây giờ căn bản không thể đổi ý được. Y quay đầu lại lạnh lùng nhìn Phồn Y Trúc một cái, nếu như lúc trước Phồn Y Trúc đồng ý để Diệp Mặc dẫn Tố Tố đi, thì làm gì còn nhiều chuyện như này? Mặc dù đắc tội với Vô Cực tông, nhưng cũng kết giao được với Đan thành và Đan vương thất phẩm Diệp Mặc.

Bây giờ chỉ sau khi tỷ thí xong, để Phồn Y Trúc đi cầu Lạc Tố Tố, để Lạc Tố Tố nói một chút lời dễ nghe bên tai Diệp Mặc.

Phồn Y Trúc lúc này cũng đã bình tĩnh lại, cô biết cách làm của mình có chút không ổn. Lúc trước cô chưa bao giờ nghĩ gả Lạc Tố Tố đi, nếu như Diệp Mặc không đến, cho dù là sính lễ của Vô Cực tông là Chân Linh đan, cô chắc cũng không đồng ý. Đã từng có đệ tử nòng cốt ủy thác trưởng bối đến hỏi cưới Tố Tố, nhưng bị cô cự tuyệt rồi.

Sau đó cô sở dĩ đổi ý kiến, mà lại đồng ý sính lễ của Dương Phí Thành, muốn gả Tố Tố cho Vô Cực tông. Một là vì Diệp Mặc cho cô ấn tượng đầu tiên rất xấu, thứ hai là vì sau khi biết được ý đồ của Diệp Mặc đến đây, cô biết cho dù là Huyền Băng phái cũng không có cách nào đánh nhau với Đan thành được, cho dù cô hôm nay không đồng ý, sau này cũng sẽ phải để cho Diệp Mặc dẫn Tố Tố đi.

Cho nên nhất thời dưới sự xúc động tức giận, cô dứt khoát đồng ý sính lễ của Dương Phí Thành. Đương nhiên, cái này với bản thân Dương Phí Thành mà nói cũng có quan hệ thân. Sau này muốn giúp đỡ Vô Cực tông, thậm chí đồng ý chuyện tỉ thí chọn hôn phu, hoàn toàn là vì Diệp Mặc mắng cô nói láo, khiến cô mất đi lý trí hoàn toàn.

Lúc này tỉnh táo lại, dĩ nhiên biết mình làm thế này không có lợi gì cho Tố Tố và tông môn, đáng tiếc là cô đã làm rồi.

…

Huyền Vân Phong, là một trong những ngọn núi phụ của dãy Huyền Băng, phong chủ là Phồn Y Trúc, Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi là đệ tử của cô.

Mà lúc này trong một căn nhà nhỏ trong Huyền Vân Phong, Đường Bắc Vi vẻ mặt nghi ngờ đang nhìn Lạc Ảnh hỏi:

- Chị Tố Tố, chị cũng đã là Kim Đan đỉnh phong rồi, chỉ cần một bước là thăng cấp lên Nguyên Anh, vì sao lại đột nhiên xuất quan?

Ngồi đối diện với Đường Bắc Vi là một cô gái thanh tú mặc quần áo màu vàng nhạt, cô chính là Lạc Ảnh mà Diệp Mặc muốn dẫn đi.

Lạc Ảnh nghe thấy Đường Bắc Vi nói vậy, nhíu mày nói:

- Chị đột nhiên nóng ruột, cứ như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy, căn bản không có tâm trạng thăng cấp lên Nguyên Anh, cho nên mới ra ngoài.

Đường Bắc Vi nghĩ trong chốc lát rồi nói:

- Chị Tố Tố, hay là chúng ta đến chỗ sư phụ hỏi một chút, đến Phiêu Miểu tiên trì thăm Khinh Tuyết được không? Cả ngày ở trong chỗ này đúng là bực mình chết đi được.

Lạc Ảnh biết Đường Bắc Vi muốn mình ra ngoài đi lại một chút, giải buồn, cô thản nhiên cười nói:

- Chị không sao, nhưng quả thực là phải đi thăm Khinh Tuyết chút. Khinh Tuyết không biết bây giờ có tốt hay không, còn cả Lạc Phi và Tử Y nữa bây giờ không biết thế nào rồi.

Đường Bắc Vi vừa muốn nói chuyện, thần thức nhìn thấy một người con gái mặc váy màu hồng phấn vội vã chạy đến. Cô vừa nói một câu:

- Chị Tố Tố, Dung sư tỷ đến.

Ngay lập tức người con gái mặc váy hồng phấn bên ngoài đẩy cửa vào.

- Dung sư tỷ.

Lạc Ảnh cùng Đường Bắc Vi đứng dậy.

Triệu Dung thấy Lạc Tố Tố liền vội vàng nói:

- Em Tố Tố sư muội, em xuất quan rồi à?

- Đúng vậy chị Dung sư tỷ. Có chuyện gì xảy ra à? Xem chừng chị rất vội vàng?

Lạc ảnh nghi ngờ hỏi.

- Huyền Băng phong dường như tất cả tông môn bảy sao đều đến hết, chị nghe nói là vì Văn Thái Y của Vô Cực tông chọn rể, môn phái chúng ta mới phát thư mời. Bây giờ chị nhận được tin tức xác thật không phải như vậy, nghe nói môn chủ và Phồn trưởng lão cũng muốn thông qua cơ hội lần này chọn hôn phu cho Tố Tố, Tố Tố sư muội, làm sao đây?

Triệu Dung vẻ mặt lo lắng nói, cô mặc dù không biết chồng của Lạc Tố Tố là ai, nhưng cũng biết Tố Tố là người có chồng rồi.

- Không thể nào.

Tố Tố sắc mặt tái mét thốt lên. Sư phụ rất tốt với cô, tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này. Vì chuyện như này đã xảy ra một lần rồi, nhưng bị sư phụ không chút do dự mà cự tuyệt.

- Chị Tố Tố…

Đường Bắc Vi cũng lo lắng nắm chặt lấy tay của Lạc Ảnh, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

- Em đến tìm sư phụ.

Lạc Ảnh bỗng nhiên dứt khoát nói.

Triệu Dung kéo tay của Lạc Ảnh nói:

- Bây giờ đại điện của Huyền Băng phong đều là những người có lai lịch lớn. Tố Tố em căn bản không vào được. Chuyện hôm nay căn bản là vì chưởng môn của Vô Cực tông đến đặt sính lễ, sau đó Phó thành chủ của Đan thành hình như đối đầu với Vô Cực tông, đột nhiên cũng nói muốn dẫn em đi, kết quả hai bên đấu nhau tại trận. Sau đó môn chủ mới đồng ý ý kiến của Văn Thái Y, tỷ thí chọn hôn phu.

- Phó thành chủ của Đan thành cũng đến?

Đường Bắc Vi và Lạc Tố Tố rất ít ra ngoài, cho nên cũng không biết Diệp Mặc đã trở thành Phó thành chủ danh dự của Đan thành, nhưng danh tiếng của Đan thành thì hai cô lại biết.

Triệu Dung gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là người mà Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu tiên trì được gả, quán quân Đại hội đan vương lần trước, Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu tiên trì bị hắn dẫn đi tại trận. Phiêu Miểu tiên trì một câu cũng không dám nói, chị sợ hôm nay cũng có kết cục giống như lần trước.

Lạc Ảnh và Đường Bắc Vi chân tay run lên, sắc mặt hai người cũng trở nên khó coi.

- Bây giờ không phải là lúc để lo lắng, chúng ta nhanh chóng phải nghĩ ra cách mới được…

Triệu Dung còn cho rằng Lạc Ảnh và Đường Bắc Vi là vì chuyện tỷ thí chọn hôn phu mới lo lắng như vậy.

- Chị nói Ninh Khinh Tuyết đúng là bị thành chủ của Đan thành dẫn đi sao? Ninh Khinh Tuyết không có phản kháng nào sao?

Giọng điệu của Lạc Ảnh thậm chí có chút vội vàng xao động.

Triệu Dung lại càng nghi ngờ nhìn Lạc Ảnh, bản thân cô ấy bây giờ đã rất nguy hiểm rồi, còn có tâm trạng lo lắng cho Ninh Khinh Tuyết sao? Nhưng cô cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc đó cô ấy và Diệp thành chủ xem chừng bộ dạng rất thân mật, căn bản là cam tâm tình nguyện, tại sao lại có thể phản kháng lại được?

- Diệp thành chủ?

Đường Bắc Vi và Lạc Ảnh đồng thời hỏi.

Triệu Dung gật đầu:

- Ừ, hắn tên Diệp Mặc, chẳng những là quán quân Đại hội đan vương, hơn nữa lại là Phó thành chủ danh dự của Đan thành, hôm nay lại đến Huyền Băng phong, tranh giành Tố Tố với Vô cực tông… Tố Tố, Đường Bắc Vi, hai em định đi đâu à? Đừng làm loạn lên nữa!

Lời của Triệu Dung còn chưa dứt, lại phát hiện ra Tố Tố và Đường Bắc Vi đã chạy ra khỏi Huyền Vân phong rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1150

Một Đao Khí Phách

Lúc này trong đại điện của Huyền Băng phong, mọi người đều đang đợi người khiêu chiến đầu tiên bước ra, lại phát hiện Diệp Mặc bỗng nhiên bước ra, hơn nữa lại đứng giữa đại điện.

Không ai nghĩ rằng lúc này Diệp Mặc lại là người đầu tiên bước ra, cũng không có ai biết hắn muốn làm gì.

- Các vị bằng hữu, và cả các vị môn chủ. Tôi đã nói qua rồi, tin rằng mọi người bây giờ cũng đều biết Tố Tố là vợ của Diệp Mặc tôi. Bây giờ tôi đứng ở đây, nếu như có ai dám có ý nghĩ gì về Tố Tố, vậy thì cứ lên thẳng đây, đừng trách Diệp mỗ tôi không khách khí. Hôm nay vốn dĩ là ngày vui của Văn tiên tử, tôi cũng là đến chúc mừng, không phải đến đánh nhau. Còn muốn ôm được Văn tiên tử về, có thể khiêu chiến bất cứ ai, không cần khiêu chiến tôi.

Diệp Mặc vừa nói tới đây, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng:

- Nếu có ai có ý nghĩ gì với Tố Tố, không cần đi khiêu chiến người khác, cứ trực tiếp khiêu chiến với Diệp Mặc tôi, tôi đều tiếp hết.

Nói xong Diệp Mặc vừa lạnh lùng lướt qua Dương Phí Thành và Vương Thuyền Hòa, rồi lại chuyển ánh nhìn sang Phồn Y Trúc, từng chữ từng câu nói:

- Bất luận anh là ai, dám chú ý đến Tố Tố, thì hướng thẳng vào Diệp Mặc tôi đây.

Văn Thái Y lại lần nữa sắc mặt xanh mét, cô không ngờ Diệp Mặc lại

không nhìn cô chút nào.

Đại điện im lặng trong thời gian ngắn ngủi, thật sự là câu nói thật khí phách. Chẳng lẽ nếu có mấy chục người đều có ý nghĩ về Tố Tố, hắn cần phải khiêu chiến với tất cả mọi người hay sao?

- Diệp thành chủ đúng là rất khí phách, Nam Tấn Thăng của Vô Cực tông muốn thử xem sao, tu vi của anh có khí phách như lời anh nói hay không.

Nói xong một người đàn ông mặc quần áo tu sĩ màu xanh của Vô Cực tông bay lên.

Chỉ có tu vi Hư Thần tầng thứ hai cũng dám khiêu chiến mình, Diệp Mặc trong lòng cười khẩy. Nếu như gã biết mình trên đường đi đã giết tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy của Vô Cực tông, thì gã cũng sẽ không nhảy lên như vậy.

Nam Tấn Thăng lên sau khi châm chọc Diệp Mặc một hồi, rồi lại ôm quyền nói với tông chủ của Vô Cực tông và môn chủ của Huyền Băng phái:

- Tỷ thí có sát thương, không biết nếu vãn bội chẳng may làm bị thương hoặc là lỡ tay giết Diệp thành chủ thì thế nào?

- Hừ!

Ngạn Quan của Huyền Băng phái và Dương Phí Thành của Vô Cực tông không nói gì, nhưng Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân tông thì lại hừ lạnh nói:

- Nếu không có bản lĩnh mà bị giết thì cũng đáng đời, nếu không xuống ngay, đừng lên làm mất mặt người khác.

Nam Tấn Thăng cười ha ha khom người nói với Vương Thuyền Hòa:

- Cảm ơn Vương môn chủ chỉ điểm, vãn bối biết rồi.

Nói xong Nam Tấn Thăng vừa khua tay thì trên đầu gã xuất hiện một cái chuông sáu cạnh, đồng thời một kim giao kiếm chân khí hạ phẩm xuất hiện trong tay. Sau đó mới thản nhiên nhìn Diệp Mặc nói:

- Tôi nhắm trúng Tố Tố rồi, anh thì thế nào? Chỉ là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất cũng dám lớn lối như vậy. Nam mỗ sớm đã không ưa anh rồi.

- Như anh mong muốn.

Diệp Mặc cả người cũng tản ra một luồng khí tức lạnh như băng, loại sát ý kia khi mà Nam Tấn Thăng nói nhắm trúng Tố Tố bỗng tràn ngập ra, cho dù những tu sĩ còn lại ngồi trong đại điện cũng có thể cảm nhận được sát khí vô tận trên người Diệp Mặc. Một số đệ tử có tu vi tương đối thấp, thậm chí không tự chủ được rùng mình một cái.

- Sát khí thật mạnh.

Mấy vị môn chủ thầm tặc lưỡi, từ sát ý đầy trời của Diệp Mặc thổi quét ra ngoài, tất cả mọi người đều biết, tên Diệp thành chủ này hẳn không chỉ là luyện đan lợi hại.

Mặc dù Diệp Mặc là một Đan vương, nhưng chỉ là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất, Nam Tấn Thăng căn bản không coi hắn ra gì. Mặc dù gã chưa ghi danh lên tấm bia Hư Thần nhưng gã lại rất tự tin về thực lực của mình.

Chẳng qua gã không tưởng tượng được sát ý của Diệp Mặc không ngờ lại mạnh mẽ đến vậy, khiến gã đang đứng đối mặt với Diệp Mặc không tự chủ được rùng mình một cái.

Nhưng không đợi gã có hành động nào, một luồng đao màu tím giống như cầu vồng đơn sắc cuốn tới, sát khí ùn ùn kéo đến kia lại càng kịch liệt hơn.

- Hoa… Sơn… đao…

Dám đánh chủ ý lên Tố Tố, Diệp Mặc không còn cách nghĩ nào khác,

chỉ có một sát khí vô tận. Luồng sát khí vô tận đó, khiến hắn không chút do dự chọn Huyễn Vân Hoa Vân Sơn đao toàn lực bổ ra.

Tôi chỉ có một con đường, con đường là Hoa Sơn, không giết anh tôi cam tâm được sao. Đao thế vừa mới tiến thẳng lên phía trước, không còn đường lui lại, hoặc là căn bản không cho mình bất kỳ đường lui nào.

Không phòng thủ, không có bất kỳ bảo lưu nào, hoàn toàn chỉ bổ ra một đao. Đao này ngưng tụ tất cả tức giận của hắn, giết không tha.

Nam Tấn Thăng nhìn thấy một đao của đối phủ bổ ra chỉ là một thanh đao dài mà thôi, chính xác mà nói hẳn là một cây đao dài giống như dao thái rau mà thôi. Nhưng đối mặt với con dao thái rau dài này, trong lòng gã không ngờ lại dâng lên một tia sợ hãi, rau thái rau gì mà lại có thể phòng ra luồng sát khí và đường đao màu tím kinh khủng đến vậy? Gã theo bản năng liền muốn phóng Kim giao kiếm trong tay mình ra, nhưng gã lại phát hiện ra chân nguyên của mình trong nháy mắt lại trở nên chậm chạp, thậm chí trong nháy mắt bị ngưng tụ lại.

Đây là đao pháp gì? Nam Tấn Thăng trong lòng điên cuồng kinh ngạc.

Nhưng tốc độ một đao của Diệp Mặc rất nhanh, hơn nữa uy thế lại khiến cho người khác kinh ngạc. Có một loại khuynh hướng mãnh liệt trước giờ chưa có, dường như đao này không giết được gã, đối phương cho dù lên trời xuống đất cũng không bỏ qua.

- Không…

Nam Tấn Thăng kêu lên một chữ tuyệt vọng, liền cảm giác được đường đao màu tím cắt từ ấn đường cắt xuống, sau đó gã liền nghe thấy một tiếng "Loảng xoảng" cực lớn. Gã bỗng nhiên cảm giác âm thanh đó chính là chuông phòng ngự của mình, Diệp Mặc không ngờ có thể một đao cắt đứt được chuông phòng ngự của gã, sau đó giết chết gã.

Màn máu phun ra, Nam Tấn Thăng đến pháp bảo cũng không kịp phóng

ra, liền bị một đao của Diệp Mặc giết chết.

Đại điện trong nháy mắt chìm vào sự yên tĩnh.

Một đao liền chém chết một tu sĩ Hư Thần tầng thứ hai, mà còn là đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông Nam Tấn Thăng. Còn lúc này Nam Tấn Thăng hai nửa cơ thể của gã ngã dưới đất bỗng nhiên không có chút dấu hiệu nào lại chia năm sẻ bảy, không ngờ bị đường đao chém cho không toàn thây, hình dáng thảm hại.

Những chưởng môn của những môn phái lớn đều hít một hơi thật dài, lúc nào gặp một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất lại lợi hại như vậy? Một đao chém giết một Hư Thần tầng thứ hai, đường đao này trước tiên phá tan chuông phòng ngự sáu cạnh của đối phương, sau đó chém từ ấn đường xuống.

Khí phách, quá khí phách.

Cái này cần bao nhiêu phẫn hận mới có được sức bật có sát khí kinh khủng như vậy? Trầm mặc thật lâu, Ngạn Quan lúc này mới khô khốc nói:

- Trận chiến đầu tiên, Diệp thành chủ thắng.

Dương Phí Thành sắc mặt trầm xuống sắp nhỏ thành nước, hai mắt gã tức giận nhìn chằm chằm Diệp Mặc, gã cũng không ngờ Diệp Mặc lại lợi hại như vây, tu vi Hư Thần tầng thứ nhất, không ngờ một đao lại có thể giết được Nam Tấn Thăng. Người này tuyệt đối không thể giữ lại được. Một khi đợi hắn trưởng thành, thì Vô Cực tông làm sao có thể tồn tại được?

Phồn Y Trúc nhìn thấy Nam Tấn Thăng bị Diệp Mặc chém giết thành màn máu. Không ngờ theo bản năng rùng mình một cái, cô càng cảm thấy hối hận về quyết định của mình rồi. Diệp Mặc chỉ là một Hư Thần tầng thứ nhất, đã lợi hại như vậy, một khi đợi hắn hoàn toàn trưởng thành, có người nào có thể địch nổi hắn? Đây quả thực là một Sở Cửu Vũ khác.

- Anh đánh lén.

Một trưởng lão của Vô Cực tông bỗng nhiên đứng dậy, tức giận nói.

Diệp Mặc tay nắm chặt Tử Đao nhìn cũng không thèm nhìn lão, trong lòng đang nghiệm đao vừa nãy, thi triển Huyễn Vân Hoa Sơn đao – đao thứ sáu của Huyễn Vân lần nữa, khiến hắn có chút cảm ngộ mới.

Nhạc Dao của Thiên Ma môn bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Vị trưởng lão này con mắt thật tinh tường, Diệp thành chủ đánh lén chúng ta không nhìn thấy, ông lại nhìn rất rõ ràng, đúng là quá giỏi. Sao tôi lại nhìn thấy Nam Tấn Thăng khiêu chiến Diệp thành chủ, phóng ra pháp bảo trước nhỉ? Xem ra đôi mắt của tôi không còn tinh tường nữa rồi.

- Câm mồm.

Dương Phí Thành quát lớn với vị trưởng lão kia, vị trưởng lão kia sắc mặt đỏ bừng. Gã chỉ là một tu sĩ vừa mới thăng cấp lên Thừa Đỉnh mà thôi, mà còn là Thừa Đỉnh tầng thứ nhất. Còn Nhạc Dao đã là Thừa Đỉnh hậu kỳ rồi. Lời nói của Nhạc Dao, ý nghĩa rõ ràng là ai nói Diệp Mặc đánh lén, mắt của người đó mới là không tinh tường.

Dương Phí Thành nói xong liền trực tiếp nới với một vị trưởng lão khác bên cạnh nói:

- Lập tức phát phi kiếm truyền thư đi, để Mẫn Vô Kiếm và Thiết Bách Phỉ đến đây.

- Dạ.

Vị trưởng lão kia lập túc phát phi kiếm truyền tin đi, Mẫn Vô Kiếm và Thiết Bách Phỉ là hai tu sĩ Hư Thần ưu tú nhất của Vô Cực tông. Mặc dù không phải là tu sĩ Hư Thần lợi hại nhất trong Vô Cực tông, nhưng hai người họ là hai tu sĩ Hư thần trẻ tuổi nhất. Thiết Bách Phỉ là Hư Thần tầng thứ sáu, còn Mẫn Vô Kiếm đã là Hư Thần hậu kỳ tầng thứ bảy rồi, thậm chí là nhân vật được lưu danh trên bia đề danh Hư Thần.

Cùng lúc đó, Lôi Vân tông và một số môn phái khác cũng bắt đầu truyền phi kiếm truyền tin, rõ ràng đều là triệu tập những đệ tử ưu tú của môn phái tới.

Diệp Mặc lại giống như không nhìn thấy những phi kiếm truyền tin này được phát đi. Mà sau khi một chiêu kia hoàn toàn nghĩ thông rồi, lúc này mới giữ Tử Đao trong tay lướt nhìn bốn phía. Lạnh lùng nói:

- Còn có ai dám có gan đánh chủ ý của Tố Tố nữa hay không, mời lên đây, Diệp Mặc tôi tiếp hết.

Lúc này cửa của đại điện có hai người con gái vội vàng đạp phi kiếm bay đến, các cô sau khi nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc, liền không chút do dự hướng vào bên trong đại điện. Một đệ tử của Huyền Băng phái đứng bảo vệ của đại điện thấy vậy lập tức bước lên chặn lại, thì lại bị một tu sĩ khác của Huyền Băng phái ngăn lại:

- Từ từ, người đến chính là Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi của Huyền Vân phong, vừa nãy chưởng môn chính là muốn gọi hai người này đến, đừng cản họ, cứ để họ vào.

Diệp Mặc đồng thời cũng dừng lại không nói nữa, mà vẻ mặt vui mừng nhìn hướng về phía cửa.

- Anh…

- Ông xã…

Lạc Ảnh không phải chưa gọi qua ông xã Diệp Mặc, mà chỉ gọi có một lần mà thôi, bình thường thà rằng gọi Diệp Mặc sư đệ, cũng không muốn gọi là ông xã. Hôm nay cô lại nhìn thấy Diệp Mặc, trong lòng kích động căn bản không có cách nào thể hiện ra ngoài được. Cả người cũng mềm nhũn ra, trong lòng lại giống như muốn nổ tung vậy. Hoặc là lúc này chỉ có hai chữ đơn giản thô tục đến cực điểm, mới có thể biểu cảm được hết sự vui mừng kích động trong lòng cô.

- Bắc Vi, Tố Tố.

Trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn thấy bọn họ là được rồi. Bất kể xảy ra chuyện gì, hắn cũng có thể dẫn hai người đó đi, hắn sợ chính là mình không nhìn thấy hai người họ. Lúc này sự tức giận của hắn với Phồn Y Trúc cũng đã giảm đi rất nhiều, nếu như sư phụ Tố Tố cố ý nhằm vào Tố Tố, thì Tố Tố không thể nào nhìn thấy mình.

Lạc Ảnh cũng không còn căng thẳng như lúc trước nữa, cô lại xông vào lòng Diệp Mặc, còn Đường Bắc Vi cũng nước mắt ngắn nước mắt dài ôm lấy cánh tay Diệp Mặc.

Không có gì so sánh được với niềm vui hạnh phúc khi được trùng phùng, không có gì có thể diễn tả được tâm trạng lúc này của ba người bọn họ.

Lúc trước Đường Bắc Vi mặc dù không nói, nhưng cô sao khi hiểu được Tu Chân giới, thậm chí đã có lần cho rằng mình không thể gặp lại Diệp Mặc được nữa, nhưng cô không ngờ hôm nay lại có thể gặp được hắn, mà lại chính trong Huyền Băng phái.

Đối với Diệp Mặc mà nói, biết rõ Tố Tố ở Huyền Băng phái, nhưng mình lại không có cách nào dẫn cô đi được. Sự bực bội ấy của hắn, sự buồn bực ấy của hắn không có gì có thể biểu đạt được, không có ai hiểu được. Hắn liều mạng tu luyện, nhưng vẫn kém xa những lão yêu quái kia. Trước kia trong đại hội đan vương, người khác muốn giết hắn, hắn thậm chí đến con kiến hôi cũng không bằng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1151

Văn Thái Y Buồn Bực

Diệp Mặc một đao giết chết Nam Tấn Thăng, khiến rất nhiều người chìm đắm trong kinh hãi trong một đao đó, đảo mắt một cái thì giờ lại bị cảnh nhu tình như nước trước mắt làm cho sửng sốt.

Ở giữa đại điện, thi thể đẫm máu của Nam Tấn Thăng vẫn còn nằm đó, vậy mà họ lại trình diễn một màn tương phùng như vậy. Điều này thật là không tương xứng, vô cùng không tương xứng.

Phồn Y Trúc ngơ ngác nhìn đệ tử mà bình thường không để một tên đàn ông nào vào mắt, không ngờ hiện giờ lại cùng Diệp Mặc thân mật như vậy, khiến bà ta không thể nào hiểu nổi.

Cho dù Diệp Mặc đã từng là chồng của Tố Tố ở thế tục, nhưng cũng không có khả năng thắm thiết như vậy chứ. Tố Tố cũng đã là người tu chân rồi, vậy thì theo suy nghĩ của bà là phải cắt đứt tục duyên, hoặc là cũng phải phai nhạt với tục duyên rồi mới đúng, cho dù là một đôi trai gái ở bên nhau, đại bộ phận cũng chỉ là vì song tu mà thôi. Không nghĩ đến Tố Tố và Diệp Mặc tương phùng lại có được cái loại vui sướng hạnh phúc như thế kia, thật sự làm cho bà không thể nào hiểu được.

Lúc này Diệp Mặc không còn tâm tình mà khiêu chiến nữa, sớm đã kéo Tố Tố cùng Bắc Vi về chỗ ngồi của mình, về phần vũng máu còn nằm giữa đại điện, thì căn bản là chẳng có quan hệ gì với hắn.

Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi liên tục cùng Diệp Mặc hàn huyên hết nửa ngày, tâm tình mới dần ổn định lại, Lạc Tố Tố lúc này mới nhìn rõ hiện trạng ở đại điện, lập tức có chút lo lắng. Cô và Đường Bắc Vi nhìn về phía môn

chủ cùng sư phụ, muốn đứng lên đi về phía họ để chào hỏi.

Nhưng Diệp Mặc lại kéo hai người lại:

- Hiện tại không nên đi, đợi lát nữa hãy nói.

Tuy rằng Lạc Tố Tố rất tôn trọng sư phụ, thế nhưng nếu cần lựa chọn giữa sư phụ và Diệp Mặc thì cô chắc chắn sẽ không chút do dự mà chọn Diệp Mặc, vì thế lập tức ngồi xuống. Tố Tố đã không đi, thì Đường Bắc Vi càng không đi.

Phồn Y Trúc thấy một màn này liền thở dài, bà biết rằng mình đã nghĩ sai rồi. Lúc trước bà nói Tố Tố khẳng định sẽ nghe lời bà, thế nhưng hiện tại mới biết được địa bị của mình trong lòng đệ tử không thể bằng được cái vị Diệp thành chủ này.

- Tố Tố, Bắc Vi...

Lạc Phi hưng phấn gọi.

- Lạc Phi, sao chị cũng ở chỗ này?

Đường Bắc Vi lúc này mới nhìn thấy Lạc Phi ngồi bên cạnh, lập tức mừng rỡ hỏi han.

Trong đại điện tuy rằng đã không còn im ắng nữa, vết máu cũng đã có người thu dọn sạch sẽ rồi. Thế nhưng mấy người Diệp Mặc nói chuyện, cũng không có ai dám xen vào.

- Cái gì? Kiếm Cốc bị Vô Cực Tông tiêu diệt rồi? Vậy chị Tử Vân đâu?

Đường Bắc Vi nghe Lạc Phi nói, liền nhất thời kêu lên thất thanh.

Tiếng hét của Đường Bắc Vi rất lớn, hầu như tất cả mọi người có mặt trong đại điện đều nghe rõ ràng. Nếu như người khác dám lớn tiếng như vậy, sớm đã bị trách tội rồi, có lẽ nếu là người khác dám nói về việc sai trái của

Vô Cực Tông, thì cũng đã sớm bị Hạ Lâm của Vô Cực Tông giết rồi.

Thế nhưng khi Đường Bắc Vi khiếp sợ kêu lên, lại không có ai thấy không thích hợp. Vẻ mặt Dương Phí Thành của Vô Cực Tông càng âm trầm hơn, một câu cũng không nói ra miệng. Hiên tại y cũng chỉ có thể thông qua phương thức thi đấu để giết Diệp Mặc chứ không còn cách nào khác cả.

Mấy người Lạc Phi dùng vẻ mặt phẫn hận nhìn chằm chằm vào vị trí của Vô Cực Tông, nói từng chữ một:

- Đúng thế, chị nhất định sẽ vì sư môn mà đòi lại công đạo.

Diệp Mặc không nói gì, hắn biệt hiện tại hắn chỉ có thể vào vệ bản thân và mấy người bên cạnh mà thôi, còn muốn tìm Vô Cực Tông mà nói đạo lý hay là báo thù thì hắn còn quá yếu kém. Đạo lý tuy đã chiếm được ưu thế rồi, thế nhưng giống như những lời mà hắn đã từng nói với Cận Chỉ Hằng "Không có thực lực, thì sẽ không có đạo lý".

Ngạn Quan thấy Tố Tố tới bên cạnh Diệp Mặc, thì lại thở phào nhẹ nhỗm. Lúc này mà muốn khiêu chiến Diệp Mặc thì nếu không phải là người có thâm thù đại hận với hắn, thì chính là thằng ngốc. Y tin tưởng những tu sĩ có mặt tại đây sẽ không còn ai khiêu chiến với Diệp Mặc nữa rồi, trừ phi là người có thù oán với Diệp Mặc mà thôi.

Khi thấy Đường Bắc Vi dường như lại muốn khơi mào lên sự cố mới, Ngạn Quan lập tức đứng lên nói:

- Nếu hiện tại Diệp thành chủ đã đi xuống phía dưới, thì còn có anh tài nào muốn lên võ đài thi đấu thĩ hãy lên di, chúng ta tiếp tục tuyển chọn hôn phu.

Chỉ là lần này sau khi Ngạn Quan nói cả nửa ngày, cũng không có ai đứng ra cả. Rất nhiều tu sĩ dường như đã bị một đao kia của Diệp Mặc làm cho sợ hãi rồi, không còn nhiều ý nghĩ muốn lên đài thi đấu nữa. Một tu sĩ Hư Thần tầng hai của Vô Cực Tông, bị Diệp Mặc một đao giết chết, thậm

chí ngay cả pháp bảo đã lấy ra cũng không cách nào sử dụng, thế là đủ hiểu được sự lợi hại của Diệp Mặc rồi.

Khi mà Ngạn Quan đã cảm thấy có chút xấu hổ, thì một gã đệ tử của Huyền Băng Phái đi ra, đầu tiên là y thi lễ với Ngạn Quan và mấy vị trưởng lão của Huyền Băng Phái, sau đó lại hướng đến trưởng môn các phái trong đại điện cúi chào một lượt. Lúc này mới lên tiếng:

- Vãn bối Triển Thủy Ung đệ tử của Huyền Băng Phái, từ lâu đã ngưỡng mộ Văn tiên tử của Vô Cực Tông, nguyện ý tiếp thu sự tuyển chọn, nếu có vị anh tài nào cùng cách suy nghĩ với tại hạ, thì xin mời tiến lên luận bàn.

Lời nói của Triển Thủy Ung cũng hào hoa phong nhã giống như tướng mạo của y, không có chút nào nóng nảy vội vàng. Hoàn toàn khác với giọng điệu tràn đầy khí phách của Diệp Mặc, nhưng lại làm cho người khác cảm giác được một loại phong độ.

Lạc Ảnh lúc này đã nắm chặt lấy tay Diệp Mặc, trong lòng đã sớm yên bình hạnh phúc ngồi bên cạnh Diệp Mặc, suy nghĩ cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Khi Triển Thủy Ung nói, thì ánh mắt căn bản là không có quan tâm đến Văn Thái Y, hiển nhiên suy nghĩ của y cũng không như lời y nói, căn bản là không phải vì ngưỡng mộ Văn Thái Y mà lên đài thi đáu. Chắc là vì không muốn để chưởng môn của mình xấu mặt, cũng không muốn các môn phái trong đại điện cảm thấy tẻ nhạt nên mới cố ý lên đài khiêu chiến mà thôi.

Hơn nữa tu vi của Triển Thủy Ung là Nguyên Anh tầng năm, tuy rằng tuổi còn rất trẻ, thế nhưng muốn ôm Văn Thái Y trở về thì hiển nhiên là không có khả năng.

Diệp Mặc cũng có thể thấy được là tuy không phải thật tâm vì ngưỡng mộ Văn Thái Y mà lên khiêu chiến, thì Văn Thái Y thân là người trong cuộc lại càng hiễu rõ việc này. Cô lạnh mặt nhìn thoáng qua Diệp Mặc là Lạc Tố Tố, trong lòng cô bỗng nhiên lại dấy lên một nỗi tức giận khó nói thành lời.

Diệp Mặc từ đầu đã lấy cô làm cái cớ, làm cho cô muốn tức giận cũng không được. Sau lại vì Lạc Tố Tố mà một đao giết chết đồng môn Nam Tấn Thăng của mình, hiện giờ lại còn cùng với Tố Tố thân mật như vậy nữa.

Nếu như Diệp Mặc chỉ là một người bình thường, thì quên đi. Thế nhưng Diệp Mặc không chỉ là Phó thành chủ danh dự của Đan thành, còn là một Đan Vương thất phẩm, hơn nữa còn có thể một chiêu mà vượt cấp giết chết đối thủ của mình. Có thể nói Diệp Mặc chính là thiên tài trong thiên tài mà ông trời đưa đến cho cô. Lúc trước sư huynh Viên Quan Nam cũng là một kinh tài diễm diễm, ba mươi tuổi đã là Nguyên Anh tầng năm, vậy mà cũng bị Diệp Mặc giết chết trong Vẫn Chân Điện. Có thể thấy được Diệp Mặc còn ưu tú hơn rất nhiều so với Viên Quan Nam.

Kỳ thực cô cũng không có tính toán những điều đó, thế nhưng cô và Lạc Tố Tố được đặt song song trên bảng xếp hạng Thập mỹ Nam An, mà hiện tại Diệp Mặc đã là chồng của Tố Tố rồi, thì hiển nhiên là bất luận đến cuối cùng người đoạt được đệ nhất thi đấu khiêu chiến là ai, thì chắc cũng không thể là một thiên tài như Diệp Mặc được.

Ngày trước cô đã từng công khai nói một câu, đó là Lạc Tố Tố không xứng được đặt song song với cô trong Thập mỹ Nam An, thế nhưng bây giờ chồng của người ta lại mạnh mẽ hơn so với mình nhiều lắm, đây quả thực là tự mình đánh mình mà.

Mà Triển Thủy Ung vừa lên khiêu chiến cũng không phải là vì thực lòng ngưỡng mộ cô, càng làm cho cô buồn bực không ngớt. Tuy rằng trước đây cô đã thề rằng bất luận chồng của Lạc Tố Tố là ai, thì cô cũng nhất định phải quyến rũ người đó rồi sau đó lại đá văng đi, thế nhưng hiện tại Văn Thái Y không còn có lòng tin để làm như vậy nữa. Người ta hiện tại đã là Diệp thành chủ rồi, hơn nữa còn không có một chút hứng thú đối với cô, thậm chí còn có chút chán ghét.

- Vương Đô Húc của Thiên Diễn Tông xin được khiêu chiến, mong Triển huynh thủ hạ lưu tình.

Có Triển Thủy Ung ra mặt, lập tức đã có thêm một tu sĩ Nguyên Anh tầng sáu đi lên đài.

Hiển nhiên y cũng không phải vì Văn Thái Y mà đến, cũng không phải vì Văn Thái Y không hấp dẫn được y, mà y hiểu rõ thực tế thì với tu vi hiện giờ mà muốn ôm mỹ nữ về căn bản là không có khả năng.

Vương Đô Húc là một đệ tử nòng cốt của tông môn bẩy sao Thiên Diễn Tông, có thể trước tuổi sáu mươi tu luyện đến Nguyên Anh tầng sáu thì đã là người có tư chất rất tốt rồi. Vì thế y muốn đi lên so đấu để xem khả năng của y có ngang ngửa được với đệ tử nòng cốt của một tông môn chín sao hay không.

Triển Thủy Ung và Vương Đô Húc hoàn toàn là thi đấu với tính chất luận bàn, tuy rằng rất đẹp mắt, thế nhưng lại không có cái loại sát khí như khi Diệp Mặc và Nam Tấn Thăng so đấu. Lúc đó sát khí tràn ngập đại điện khác hẳn với lúc này.

Dù cho cả hai đều là đệ tử nòng cốt của đại môn phái, thế nhưng loại thi đấu gói gọn trong quy củ thế này thì Diệp Mặc không có hứng xem, hắn thấp giọng hàn huyên những chuyện đã trải qua với Tố Tố và Bắc Vi, cả ba người đều không ngừng cảm thán.

Triển Thủy Ung hành sự rất khéo léo, từ việc y có thể nhìn ra sự khó sử của chưởng môn để đi ra giải vây là có thể nhìn thấy được, vì vậy đều kém một bậc về cả kinh nghiệm chiến đấu và tu vi chân nguyên so với một người chuyên tâm tu luyện như Vương Đô Húc, chỉ trong thời gian nửa nén hương thì y đã bị một kiếm của Vương Đô Húc đánh bay ra với một vết thương nhẹ trên người, cũng có nghĩa là trận so đấu này y đã thua Vương Đô Húc rồi.

Vốn Triển Thủy Ung khi lên đài thi đấu cũng không phải là vì Văn Thái Y, cho nên có thua cũng không có vấn đề gì, thế nhưng đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao Huyền Băng Phái lại ở ngay địa bàn của mình bị một đệ tử của tông môn bảy sao là Vương Đô Húc đánh cho thọ thương bay ra ngoài, điều này lập tức khiến cho rất nhiều đệ tử nòng cốt của Huyền Băng

Phái không hài lòng.

Không đợi Vương Đô Húc xuống khỏi đài thi đấu, lại có một gã tu sĩ Nguyên Anh tầng sáu đệ tử của Huyền Băng Phái phi thân lên đài, tên đệ tử này cũng không nhiều lời, trực tiếp nói với Vương Đô Húc:

- Anh Vương quả nhiên là rất mạnh, Trương Ô tôi cũng muốn được lĩnh giáo cao chiêu.

Nói xong y căn bản là không đợi Vương Đô Húc trả lời, lập tức đã lấy ra một pháp bảo hình chùy. Mà khí thể lúc này của Trương Ô hoàn toàn khác với Triển Thủy Ung, căn bản là không có ý định luận bàn mà chính là toàn lực xuất thủ.

Trong nhất thời, kiếm khí bay đầy bốn phía, chùy ảnh tràn ngập đại điện, khiến mấy tên trưởng lão tu vi Thừa Đinh của Huyền Băng Phái phải bố trí một vài cấm chế để tránh ảnh hưởng đến người xung quanh.

Vương Đô Húc vốn không có ý định so đấu với Trương Ô, đã vậy Trương Ô lại còn toàn lực ra tay, khiến cho y cũng chỉ cố gắng gượng được thời gian nửa nén hương đã bị đánh hộc máu mà bay ra ngoài.

Một gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của Thiên Diễn Tông thấy Vương Đô Húc bị đánh trọng thương, lập tức lao lên muốn tìm lại mặt mũi cho Vương Đô Húc.

Thế nhưng một gã trưởng lão của Thiên Diễn Tông đã nhanh chóng giữ y lại, hiển nhiên là người này biết nếu cứ tiếp tục như vậy, khó tránh sẽ phát sinh tử thương vong giống như cuộc so đấu của Diệp Mặc và Nam Tấn Thăng.

Chuyện này căn bản là không phải là thi đấu tuyển chọn hôn phu rồi, mà đã đánh ra lửa thật rồi. Mấy người so tài sau đó, ngoại trừ Triển Thủy Ung lúc lên đài thi đấu còn có nhắc đến chuyện của Văn Thái Y, còn lại hai người lên sau căn bản là không hề nhắc đến, hiển nhiên cũng không phải vì ngưỡng

mộ Văn Thái Y mà lên đài thi đấu.

Sắc mặt Văn Thái Y lúc này trở nên cực kỳ khó coi, cô đường đường là một người đẹp xếp thứ nhất trong Thập mỹ Nam An, không ngờ lại không được đếm xỉa gì tới như vậy.

Cũng may Văn Thái Y không phải buồn bực bao lâu, đã có một gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ tầng chín đi ra, y trước tiên ôm quyền chào hỏi Truong Ô, rồi mới lên tiếng:

- Vu Thông của Thần Phong Cốc cố ý vì Văn tiên tử mà đến, xin được lĩnh giáo cao chiêu của Trương huynh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1152

Hóa Ra Là Muốn Giết Diệp Mặc

Trương Ô vốn dĩ là muốn báo thù cho Triển Thủy Ung mới đến, gã căn bản cũng muốn đi xuống, bây giờ Vu Thông đi lên là vì Văn Thái Y, gã cũng biết không phải đối thủ của Vu Thông, ôm quyền nói:

- Anh Thông đã là Nguyên Anh hậu kỳ rồi, Trương Ô tự nhận không địch lại được.

Căn bản không đánh, người cũng đã bước xuống rồi.

Đợi Trương Ô sau khi đi xuống, lúc này mới có vài đệ tử nòng cốt của một số môn phaí lớn bước ra tỉ thí, những người này đều là vì Văn Thái Y mà bước ra.

Cục diện lại một lần nữa náo nhiệt, Văn Thái Y cuối cùng cũng thoát khỏi sự lúng túng.

Diệp Mặc lại không chú ý đến trận đấu, tinh thần hắn đều tập trung hết vào Lạc Ảnh. Nếu như không phải lần này hắn căn bản không thể đi, hắn sớm đã dẫn Lạc Ảnh rời khỏi chỗ này rồi.

Một canh giờ sau, một tiếng nổ kinh hoàng khiến Diệp Mặc đang nói chuyện cùng Tố Tố và Bắc Vi ngẩng đầu lên chú ý, lại phát hiện ra hai người trong cuộc đấu trên hiện trường đã là tu vi Hư Thần rồi, một người tu vi Hư Thần tầng thứ năm, còn người còn lại là tu vi Hư Thần tầng thứ bảy.

Tên tu vi Hư Thần tầng thứ năm chính là đệ tử của Huyền Băng phái, còn tu vi Hư Thần tầng thứ bảy không ngờ lại là một đệ tử của Nam Cung sơn trang.

Nam Cung sơn trang là tông môn tám sao, vốn dĩ Diệp Mặc không để ý đến tông môn này, nhưng từ khi nghe Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai nói một hồi, hắn lại rất để ý đến môn phái này. Vì Nam Cung sơn trang chính là sơn trang chín sao ngày trước, cũng là Ngư Dược Long Môn trang. Vốn dĩ hắn định đợi tu vi của mình sau khi hoàn thiện, đến Nam Cung sơn trang một chuyến, không ngờ ở đây lại tiếp xúc với tu sĩ của Nam Cung sơn trang.

Lúc trước khi vừa mới đến, hắn trong lòng chỉ chú ý đến Tố Tố và Bắc Vi mà không để ý đến cái gì khác, bây giờ Tố Tố đã ở bên cạnh, Diệp Mặc lập tức chú ý đến tu sĩ của Nam Cung sơn trang này.

Tiếng nổ vừa nãy chính là trận đấu của hai người này tạo nên, tên tu sĩ của Nam Cung sơn trang kia rõ ràng lợi hại hơn tu sĩ Huyền Băng phái một chút, lúc này anh ra đã đánh trọng thương tu sĩ Hư Thần tầng thứ năm của Huyền Băng phái, căn bản không còn lực trả đòn lại.

Đối mặt với màn này, sắc mặt của mấy vị trưởng lão và môn chủ Ngạn Quan của Huyền Băng sơn trang đã rất khó coi rồi, tỉ võ chọn hôn phu là ý kiến của Huyền Băng phái và Vô Cực tông cùng đưa ra, nhưng bây giờ Huyền Băng phái hoàn toàn bị tiêu diệt. Đệ tử tu vi Hư Thần tầng thứ năm cuối cùng cũng bị đánh bại rồi. Nhưng nói là chủ nhà, không có gì có thể mất thể diện hơn cái này.

Vốn dĩ vợ thuộc về Huyền Băng phái bị môn phái khác cướp đi trong tay không nói, còn là cướp đi trước mặt nhiều đại môn phái như vậy. Nhưng cho dù là mất mặt, bọn họ cũng không có cách nào, không phải không có đệ tử lợi hại hơn, nhưng điều kiện là từ sáu mươi tuổi trở xuống thì Huyền Băng phái thật sự không có.

Đừng nói Huyền Băng phái, cho dù là người của môn phái khác cũng không giải thích được. Nam Cung sơn trang chỉ là một tông môn tám sao mà thôi, cho dù muốn đánh bại đệ tử của Huyền Băng phái, cũng không cần đánh trọng thương như vậy? Hơn nữa còn ở cửa nhà người ta, cách làm của Nam Cung sơn trang quả thực không thể hiểu nổi.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm tu sĩ của Nam Cung sơn trang, Nỉ Chân Kiệt của Kiếm Cốc biết được Diệp Mặc vừa nãy không chú ý xem trận đấu, chủ động truyền âm đến Diệp Mặc nói:

- Đó là đệ tử thiên tài của Nam Cung sơn trang Nam Cung Nghi Huy, nghe nói đã là tu vi Hư Thần tầng thứ bảy rồi. Hơn nữa còn xếp thứ 39 trên bia đề danh Hư Thần, vừa nãy đã tiên liếp thắng 12 vòng rồi.

Diệp Mặc gật đầu, hắn không ngờ khí phách của Nam Cung sơn trang lại lớn như vậy, không ngờ lại không nể mặt Huyền Băng phái chút nào.

Lúc này chủ trì trận đấu đã là một trưởng lão của Huyền Băng phái, mặc dù Nam Cung Nghi Huy đã thắng đệ tử của Huyền Băng phái, nhưng lão vẫn không thể không đứng ra tuyên bố:

- Nam Cung Nghi Huy của Nam Cung sơn trang thắng, còn có ai vì Văn Tiên Tử mà muốn khiêu chiến với Nam Cung Nghi Huy hay không?

Trưởng lão liên tiếp hỏi mấy lần, cũng không có ai đứng ra trả lời. Rõ ràng những đệ tử nòng cốt kia sau khi thấy sức mạnh của Nam Cung Nghi Huy, đều đã bỏ đi dũng khí tiếp tục ra sân tỉ thí.

Nam Cung Nghi Huy khóe miệng hơi nhếch lên, rõ ràng vô cùng tự tin, anh ta nhìn Văn Thái Y, ánh mắt cực kỳ vui sướng. Rất rõ ràng, anh ra cho rằng Văn Thái Y đã là người của anh ta rồi.

Không đợi Nam Cung Nghi Huy đi về phía Văn Thái Y, lại có một tu sĩ mặt chữ điền đi ra. Nam Cung Nghi Huy đánh đến bây giờ vẫn chưa tìm được đối thủ, bây giờ nhìn thấy một tu sĩ Hư Thần tầng thứ sáu bước ra, lập tức hai mắt sáng lên, dừng bước chân.

- Tôi đang lo không có ai đánh, vị bằng hữu kia bước ra thật đúng lúc, phóng pháp bảo của anh ra đi. Tôi nhường anh ba chiêu.

Nam Cung Nghi Huy giơ Nguyệt Đao Hoàn trong tay lên, không thèm để ý nói một câu.

Tên tu sĩ mặt chữ điền kia thản nhiên nói:

- Anh không phải là đối thủ của tôi. Người mà tôi khiêu chiến không phải là anh, anh tránh ra.

Nam Cung Nghi Huy đánh đến bây giờ vẫn chưa có ai dám nói mình không phải là đối thủ của họ, nhất thời sắc mặt lạnh lùng. Nếu như không phải trưởng lão môn phái nhiều lần dặn dò, anh ta sớm đã bắt chước Diệp Mặc một đao bổ thẳng về hướng địch thủ. Nhưng đáng tiếc là, trưởng lão nhiều lần dặn dò nơi này tuyệt đối không được giết người.

Mà tên tu sĩ mặt chữ điền trước mặt này, nhất thời khiến cho anh ra có ý định giết người ngay lập tức.

- Vậy thì phải xem xem anh sao lại nói tôi không phải là đối thủ.

Nam Cung Nghi Huy nói xong, lại càng không để ý đến, Nguyệt Đao Hoàn trong tay đã bị phóng ra.

Nguyệt Đao Hoàn vừa mới phóng ra, lập tức trên bầu trời vang lên những tiếng "Ti ti" chói tai, mang theo một đường đao giống như vòng tròn trong nháy mắt bao phủ lấy tu sĩ mặt chữ điền. Hơn nữa vòng tròn này càng ngày càng gia tăng, dường như không có giới hạn.

Những người xung quanh thấy Nam Cung Nghi Huy động thủ đều rất biết rõ chiêu này của Nam Cung Nghi Huy rất lợi hại, còn những người đã bị Nam Cung Nghi Huy đấu bằng chiêu này lại càng biết sự lợi hại của nó. Nguyệt Đao Hoàn này rất quỷ dị, một khi bị vòng đao hoàn vây lấy, thì rất khó thoát thân. Cuối cùng không thể không thua dưới tay Nam Cung Nghi Huy. Đây còn là người mà Nam Cung Nghi Huy không dễ giết, nếu không tu sĩ đấu với anh ta không có một ai có thể thoát mạng được.

Tên tu sĩ mặt chữ điền bị vòng tròn màu trắng của Nguyệt Đao Hoàn của Nam Cung Nghi Huy vây lấy, sắc mặt không đổi, nhưng gã lại nhanh chóng kêu một tiếng đau đớn, đánh vài thủ quyết ra. Trên thân mình gã liền xuất

hiện một màn sương khí màu đỏ nhạt, vòng đao màu trắng vây quanh người gã trong nháy mắt tan rã, chỉ trong chốc lát, tên tu sĩ mặt chữ điễn đã hoàn toàn thoát khỏi đao vòng màu trắng.

Lúc này đỉnh đầu của gã xuất hiện một chiếc chuông lớn, sau đó lạnh lùng nhìn Nam Cung Nghi Huy nói:

- Anh có tư cách đánh cùng tôi một trận.

Nhưng không đợi Nam Cung Nghi Huy nói xong, lại có một tu sĩ trẻ tuổi bước ra, tên tu sĩ này còn phóng khoáng hơn nhiều so với tên tu sĩ mặt chữ điền kia, hơn nữa trên mặt vẫn mang theo một nụ cười. Y ngăn tên tu sĩ mặt chữ điền ra phía sau, sau đó ôm quyền nói với Nam Cung Nghi Huy:

- Văn Thái Y là sư muội của chúng tôi, chúng tôi không phải đến cướp đoạt Thái Y của anh, vị này là sư đệ Thiết Bách Phỉ của tôi, cậu ấy ngưỡng mộ phong thái của Tố Tố tiên tử, nên mới đến. Anh Nam Cung, anh hẳn là không có tâm tư gì với Tố Tố tiên tử đúng không?

Nam Cung Nghi Huy vội khua tay nói:

- Không thể, sao có thể được, tôi chỉ có tấm lòng si tình với Văn tiên tử, người khác chẳng liên quan gì đến tôi.

Thấy Nam Cung Nghi Huy trả lời như vậy, người thanh niên có khuôn mặt tươi cười mặc dù trong lòng rất thất vọng, nhưng vẫn nói:

- Bây giờ đã không có ai khiêu chiến anh rồi, sư muội chúng tôi ở bên kia, anh tự động qua đó nói chuyện đi.

- Được, được, vừa nãy đắc tội rồi, Nam Cung Nghi Huy xin lỗi vị sư huynh này.

Nam Cung Nghi Huy nghe thấy người thanh niên này nói vậy, mới biết Văn tiên tử mà mình theo đuổi chính là sư muội của người ta, mà mình lại còn đắc tội với sư huynh của Văn tiên tử nữa, sau này rõ ràng là khó khăn

đây. Cho nên Hư Thần tầng thứ bảy như anh ta, hơn nữa với tính cách mình bao giờ cũng là thứ nhất, không ngờ cũng biết gọi Thiết Bách Phỉ - Hư thần tầng thứ sáu tiếng sư huynh, quả thực quá yêu thích Văn Thái Y rồi.

Đợi sau khi Nam Cung Nghi Huy bước về phía Văn Thái Y, người thanh niên mặt cười mới khinh thường liếc nhìn bóng lưng của anh ta, sau đó vô vỗ vai của tu sĩ mặt chữ điền, nhưng cũng không nói gì.

Lúc này cho dù tu sĩ mặt chữ điền không nói gì, tất cả mọi người trong đại điện cũng biết, ngừơi này đến là vì làm khó Diệp Mặc, thậm chí rất có khả năng mượn cuộc đấu này để giết Diệp Mặc.

Ngạn Quan thấy trong này bỗng nhiên sáng lên, Vô Cực tông quả nhiên không muốn bỏ qua cho Diệp Mặc, xem ra thù hận giữa Vô Cực tông và Diệp Mặc cũng không nhỏ, nếu không sẽ không cố ý gọi hai cao thủ trong môn phaí lên. Từ Vô Cực tông đến Huyền Băng phái, trong thời gian ngắn như vậy đã đến, cho dù có truyền tống trận, cũng cần phải dùng độn phù không gian cao cấp, nếu không căn bản không đến kịp.

Nếu như Vô Cực tông giết Diệp Mặc trong này thật, thì Huyền Băng phái cũng phải gánh vác một phần sự tức giận của Đan thành. Buồn cười thay lúc trước mình vẫn cho rằng Diệp Mặc cuối cùng cũng sẽ thắng. Bây giờ cái mạng cũng sắp mất rồi, còn thắng gì nữa?

Ngạn Quan nhìn hiểu, những người còn lại đương nhiên cũng hiểu. Một số tu sĩ có thiện cảm với Diệp Mặc ai ai cũng thở dài thay Diệp Mặc, còn một số môn phái tức giận Diệp Mặc thì lại bắt đầu có chút hả hê. Vô Cực tông nếu như dễ đắc tội như vậy, Kiếm Cốc sẽ không bị diệt môn rồi. Diệp Mặc đắc tội với Vô Cực tông, còn có chuyện tốt sao? Hơn nữa Vô Cực tông giết Diệp Mặc ở đây, còn quanh minh chính đại.

Quả nhiên tu sĩ mặt chữ điền sau khi đợi hai người rời khỏi, bỗng nhiên ôm quyền hắng giọng nói:

- Thiết Bách Phỉ của Vô Cực tông trong lòng yêu thích Lạc Tố Tố của

Huyền Băng phái, cố ý khiêu chiến, có ai thích Tố Tố tiên tử, Thiết Bách Phỉ đều cung kính tiếp đãi.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, vừa nãy mặc dù hắn không có hứng quan sát trận đấu này, nhưng hai tu sĩ của Vô Cực tông và hai tu sĩ của Lôi Vân tông, còn cả những tu sĩ của những môn phái còn lại bước vào, hắn cũng nhìn thấy rất rõ ràng. Lúc đó hắn liền cảm thấy những người này tiến lên rất có khả năng là nhằm vào hắn, không ngờ lại là như vậy thật.

Tố Tố vẻ mặt nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, mình không phải là cùng Diệp Mặc đến hay sao, sao lại có người nói vì mình mà khiêu chiến? Tin tức của Triệu Dung cũng không hoàn chỉnh lắm, cô và Đường Bắc Vi cũng chưa nghe xong, sau khi đến đại điện rồi, lập tức bị Diệp Mặc dẫn đi, hai người họ còn cho rằng Huyền Băng phái đã đồng ý chuyện họ đi cùng Diệp Mặc rồi, không ngờ bây giờ lại còn muốn khiêu chiến.

Cũng may cô và Đường Bắc Vi đều nhìn không ra tu vi của Thiết Bách Phỉ, nếu không hai người bây giờ chắc chắc vô cùng lo lắng, thậm chí còn không cho phép Diệp Mặc đánh nhau với họ cũng nên.

Thiết Bách Phỉ là Hư Thần tầng thứ sáu khiêu chiến với Diệp Mặc, có thể nói không có ai coi trọng Diệp Mặc, Diệp Mặc mặc dù mạnh, nhưng cảnh giới so với Hư Thần tầng thứ sáu kia thì lại kém quá nhiều. Hơn nữa Thiết Bách Phỉ thậm chí có thể so sánh với Hư Thần tầng thứ bảy như Nam Cung Nghi Huy, sự lợi hại của Nam Cung Nghi Huy mọi người ở hiện trường đều nhìn rõ.

Ngay cả Nhạc Dao cũng thầm than, cô vừa mới kết giao với Diệp Mặc, Diệp Mặc lại phải hiến mạng. Cho dù cô có giúp Diệp Mặc, cũng không có cách nào. Chiêu này của Vô Cực tông, rõ ràng là muốn giết Diệp Mặc.

Diệp Mặc an ủi Tố Tố và Bắc Vi, bước tới trước mặt Thiết Bách Phỉ ở giữa đại điện, trực tiếp phóng Tử Đao ra, không nói một câu thừa thãi nào, sát ý đã bắt đầu kéo lên, đồng thời Tử Đao cũng phát ra từng đợt âm thanh ong ong, dường như còn mong đợi trận chiến này hơn Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1153

Màu Hồng Tím Thật Đẹp

Anh chính là Diệp Mặc?

Thiết Bách Phỉ chằm chằm nhìn Diệp Mặc lạnh lùng nói một câu. Không đợi Diệp Mặc nói, ánh mắt của gã lại lần nữa khinh thường nói:

- Chỉ là Hư Thần tầng thứ nhất, Nam Tấn Thăng mấy năm nay đúng là tu luyện trên thân chó rồi.

Diệp Mặc điềm đạm nói:

- Đợi lát nữa anh sẽ phát hiện ra tu vi của anh đến hôm nay, cũng không phải là tu luyện trên thân người.

Không đợi âm thanh của mình dứt, Tử Đao trong tay Diệp Mặc đã bổ Huyễn Vân trận sát đao ra. Mặc dù lĩnh ngộ của hắn về Huyễn Vân Hoa Sơn đao cũng đã lên được một tầng rồi, nhưng Diệp Mặc biết rằng đối diện với cao thủ như Thiết Bách Phỉ, một chiêu Huyễn Vân trận sát đao căn bản cũng không thể giết được đối phương.

Vô số đường đao màu tím phóng ra ngoài, những đường đao này dường như có linh tính vậy, hoàn toàn bao phủ lấy Thiết Bách Phỉ.

Thiết Bách Phỉ cười khẩy một cái, giơ tay lên, chiếc chuông khổng lồ trên đầu gã bắt đầu xoay tròn. Trong chốc lát xung quanh người gã hình thành lên một hình chuông, cuối cùng bóng chuông đó và đường đao màu tím của Diệp Mặc đụng vào nhau, hình thành lên những tiếng leng keng liên hồi, nếu như âm thanh này quá mức chói tai, tiết tấu đó thậm chí khiến người ta cho rằng có người đang trình diễn.

- Quả nhiên có vài bản lĩnh.

Tay trái của Thiết Bách Phỉ lại giơ lên, một thanh kiếm dài màu đỏ nhạt rơi vào tay gã, đồng thời thanh kiếm dài trong tay gã đã biến hóa phóng ra một màn sương màu đỏ. Một đại hán sử dụng phi kiếm màu đỏ, khiến người ta cảm thấy quỷ dị.

Nhưng Diệp Mặc lại không có chút cảm giác quỷ dị nào, hắn đột nhiên cảm thấy cơ thể có chút rét run, dường như thời tiết lạnh lên một chút.

Đột nhiên Diệp Mặc cũng cảm thấy trước mắt mình biến thành thời tiết lạnh lẽo có tuyết rơi, khác nhau là bay trên trời là những bông tuyết màu đỏ, mà không phải là màu trắng, những bông tuyết này không phải sáu cạnh, mà là ba cạnh.

Mặc dù chỉ là một màn trời tuyết, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói lại giống như từng trụ băng vậy, không những lạnh thấu xương, mà còn đè xuống không gian xung quanh hắn, khiến phạm vi hoạt động của hắn càng ngày càng thu nhỏ lại. Dường như đến cuối cùng, hắn sẽ bị những bông tuyết gom lại đánh nát mình hoàn toàn.

Không cần nói thân thể Diệp Mặc trong đó, cho dù những người xung quanh đứng nhìn cũng có thể nhìn màn hoa tuyết màu đỏ bay lượn giữa đại điện. Còn trong đại điện lại trở nên lạnh như băng. Bên ngoài màn hoa tuyết, Thiết Bách Phỉ khua múa thanh kiếm dài màu đỏ, giống như chúa tể chỉ huy một thế giới vậy. Còn Diệp Mặc thân mình chìm trong màn hoa tuyết, sớm đã biến mất, dường như bị những bông tuyết kia bao phủ hết.

Chỉ thỉnh thoảng có một hai đường đao màu tím đánh ra bên ngoài màn hoa tuyết, điều này làm cho người khác cảm thấy Diệp Mặc vẫn còn sống, cũng chưa chết.

Thấy Diệp Mặc lâm vào khốn cảnh như vậy, Phồn Y Trúc thở dài, cô không phải thở dài vì Diệp Mặc, mà là vì đệ tử Lạc Tố Tố mà thở dài. Qua thần sắc và biểu hiện của Tố Tố khi nhìn thấy Diệp Mặc, cô liền biết được

Diệp thành chủ đối với Tố Tố quan trọng đến mức nào, đáng tiếc là hai người vừa gặp mặt đã bị giết rồi.

Xét từ nội tâm của cô, Diệp Mặc bị giết cô rất thích, thậm chí vui mừng, nhưng đối với đệ tử Tố Tố, cô thật sự rất yêu thích. Thậm chí còn thích hơn cả Đường Bắc Vi.

Ngạn Quan nhíu mày, lúc này gã lại nghĩ, một khi Diệp Mặc bị giết, gã phải giải thích với Đan thành thế nào, mới có thể gạt Huyền Băng phái ra khỏi chuyện này.

Nhạc Dao nhắm mắt lại, kiếm kĩ của Thiết Bách Phỉ bà đã thấy qua. Cái này gọi là "Huyết Sắc Tuyết Hoa kiếm kĩ". Loại kiếm kĩ này cực kì lợi hại. Bất kỳ tu sĩ nào chỉ cần bị kiếm kĩ này diễn sinh ra bông tuyết màu đỏ vây khốn lại, cuối cùng chỉ có duy nhất con đường chết. Bởi vì thần thức và chân nguyên của tu sĩ bị vây khốn càng ngày càng bị làm hao mòn. Bắt đầu không ra được, cuối cùng lại càng không ra được.

"Huyết Sắc Tuyết Hoa kiếm kĩ" khi tu luyện tới cực điểm, bông tuyết bay ra có hình sáu cạnh, mà bông tuyết của Thiết Bách Phỉ chỉ có ba cạnh, rõ ràng công phu chưa đến chốn. Nhưng cho dù như vậy, cũng đã là vô cùng lợi hại rồi. Diệp Mặc bây giờ bị bông tuyết màu máu của Thiết Bách Phỉ vây lại, hiển nhiên không có đường sống.

Lạc Ảnh cùng Đường Bắc Vi sắc mặt kinh hoảng đứng dậy, hai người lại càng căng thẳng lòng tay toát cả mồ hôi, bọn họ vừa mới gặp được Diệp Mặc, chẳng lẽ Diệp Mặc lại bị giết? May là kiến thức của hai cô không bằng Nhạc Dao, vẫn chưa biết Diệp Mặc phải chết.

Diệp Mặc bị bông tuyết đè xuống càng ngày càng sốt ruột, hắn cảm giác thân thể mình càng ngày càng lạnh, còn trong tâm hồn hắn thì càng ngày càng nôn nóng.

Hắn thậm chí cảm thấy thần thức và chân nguyên của mình đang tự động tiêu hao, bị bông tuyết băng hàn kia mài mòn. Diệp Mặc thậm chí đang nghĩ

nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn căn bản không thoát được khốn trận bông tuyết này. Sau khi hắn lấy ra một viên Phục thần đan rồi nuốt xuống, lại không chú ý đến thương tổn của thần thức, mạnh mẽ thi triển mấy đường Thần Thức đao ra.

Sau khi thi triển Thần Thức đao, Diệp Mặc lập tức cảm nhận được sức đè nén và lạnh băng của màn tuyết kia, thậm chí cũng đã tiêu hao hết không ít. Lúc này hắn cũng không dám chậm trễ nữa, Huyễn Vân Phân Liệt đao cũng đã phóng ra.

Huyễn Vân Phân Liệt đao vừa bổ ra, màn tuyết xung quanh Diệp Mặc lập tức lại bị đánh tan một phần.

Lúc này, Diệp Mặc đang đứng trong màn bông tuyết màu máu vừa hô một tiếng, Tử Đao trong tay lại vung lên, Huyễn Vân Hành Ý đao lại lần nữa bổ ra.

Đồng thời những tu sĩ đứng xem bên ngoài, lại có thể nhìn thấy trong màn tuyết màu đỏ dày đặc kia lộ ra ngày càng nhiều những đường đao màu tím, mới đầu chỉ có một hai đường, rồi ba bốn đường, đến chín đường, cuối cùng tạo thành mấy trăm đường.

Còn hình ảnh của Diệp Mặc trong những đường đao màu tím ấy thì càng ngày càng rõ ràng, nhanh chóng những đường đao màu tím này và màn bông tuyết màu đỏ kia cũng đã ngang sức ngang tài. Lúc này Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi xuống.

Thiết Bách Phỉ thấy Diệp Mặc không ngờ từ trong màn tuyết màu máu của mình thoát thân ra ngoài, “Ý” một tiếng, nhưng lập tức khóe miệng lại hiện lên nụ cười khẩy. Vốn dĩ chuông lớn chỉ là trói buộc lại những đường đao màu tím kia, bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu dài, trong nháy mắt tránh khỏi tất cả những đường đao màu tím kia, mang theo một bóng chuông ép về hướng Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn giải thoát ra ngoài, lúc trước khi hắn bị

màn tuyết màu đỏ vây lấy, thậm chí có chút kinh hoảng, không ngờ lại chế ngự thần thức của hắn, căn bản không có cách nào bổ Tử Đao ra được. Lúc này hắn đã có thể thông qua Huyễn Vân đao pháp phá được màn tuyết màu đỏ, làm gì còn có thể để cho Thiết Bách Phỉ lặp lại chiêu cũ, một lần nữa không chế hắn trong màn tuyết màu đỏ quỉ dị?

Khi chiếc chuông lớn của Thiết Bách Phỉ mang theo một hình chuông lớn, Diệp Mặc lại bổ ra một đường Huyễn Vân Trận Sát đao nữa, phối hợp với Huyễn Vân phân Liệt đao và Huyễn Vân Hành Ý đao lúc trước, Huyễn Vân Trận Sát đao hoàn toàn phát huy hết sức mạnh, chỉ cần trong nháy mắt lại vây khốn chiếc chuông lớn của Thiết Bách Phỉ lại.

Nhạc Dao lúc này mở to mắt, lại phát hiện ra Diệp Mặc không ngờ lại thoát thân từ trong màn tuyết màu đỏ ra ngoài được, nhất thời trở nên vui mừng. Cô cũng không ngờ Diệp Mặc lại nghịch thiên đến vậy, bị vây trong Huyết Sắc Tuyết Hoa kiếm kĩ, mà vẫn có thể thoát thân ra ngoài được.

Nghĩ tới lúc trước một đao của Diệp Mặc giết chết Nam Tấn Thăng, lúc này Nhạc Dao biết rằng, Diệp Mặc không phải là một Đan vương đơn giản như vậy.

Thấy chiếc chuông lớn của mình lại bị đường đao màu tím của Diệp Mặc vây khốn. Thiết Bách Phỉ hừ một tiếng. Pháp quyết trong tay đánh ra càng nhanh, mắt nhìn thanh kiếm dài của gã càng thêm tươi đẹp. Vừa nãy trải qua một lần rồi, lúc này Diệp Mặc làm sao lại không biết suy nghĩ của Thiết Bách Phỉ.

Đã vây được chiếc chuông lớn của đối phương, Diệp Mặc căn bản cũng không kiêng nể gì, lại phóng ra vài đường Thần Thức đao.

Thiết Bách Phỉ chỉ cảm thấy thức hải của mình đau nhói, động tác của gã hơi dừng một chút, nhưng gã lập tức tránh được Thần Thức đao của Diệp Mặc. Không đợi gã tiếp tục triển khai Huyết Sắc Hoa Tuyết kiếm kĩ, liền nhìn thấy một đường kiếm màu tím chói mắt tiến đến.

Lúc này gã không ngờ lại cảm thấy đường kiếm màu tím này thật đẹp, có một chút chói mắt, dường như muốn mang gã đến một nơi hắn nên đến, thậm chí từ đáy lòng của gã cũng dâng lên một khát vọng.

Không đúng, Thiết Bách Phỉ trong nháy mắt liền hiểu được, ép buộc thiêu đốt một ngụm tinh huyết. Lập tức muốn triệu hồi chiếc chuông lớn ngăn đường sáng màu tím này lại.

Diệp Mặc chẳng qua chỉ cần trong chốc lát, Huyễn Vân Hoa Sơn núi đã được bổ ra, dũng cảm tiến lên phía trước, không chút sợ hãi.

Một đao kia vừa bổ ra, toàn bộ đại điện đều tràn ngập đường đao màu tím này, màu tím này chẳng những đẹp, hơn nữa còn mê người. Giống như đến từ thiên đường vậy, lại giống như sinh ra từ không trung vậy.

Một số nữ tu nhìn đường sáng màu tím, thậm chí nhắm mắt tận hưởng, đúng là một đường sáng màu tím tuyệt đẹp. Trong giờ khắc này dường như tất cả những tu sĩ có tu vi tương đối thấp đều muốn ôm lấy đường sáng màu tím này mà không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác.

"Phốc", Thiết Bách Phỉ cảm thấy đường sáng màu tím đó từ đỉnh đầu của gã xẹt qua, gã nghe thấy âm thanh xương mình vỡ vụn, gã cũng nghe thấy âm thanh thân thể mình bị bể nát tan tành.

Gã miễn cưỡng mở mắt ra nhìn Diệp Mặc một cái, nhẹ giọng nói:

- Màu hồng tím thật đẹp…

Nói xong ngã xuống, một lát sau, thân thể bị chia năm xẻ bảy.

Diệp Mặc thu Tử Đao lại, nhắm mắt lại, lúc này hắn lần nữa lại tiến vào điện phủ đao đạo mới. Hắn chợt hiểu ra một đao pháp khác, loại đao pháp này chính là từ hoa tuyết màu máu vừa nãy của Thiết Bách Phỉ lĩnh ngộ được.

Một lát sau, Diệp Mặc mở mắt ra, lẩm bẩm nói:

- Niêm Hoa Tử mang, Chỉ Xích Thiên Nhai.

Đường đao kia của hắn giống như Niêm Hoa vậy, vô thanh vô tức, đợi sau khi người khác cho rằng đây là đường đao đến từ chân trời, đường đao này đã kề bên. Có lẽ bị giết, cũng cam tâm tình nguyện, không sợ hãi.

Huyễn Vân Hoa Sơn đao thành công rồi, cũng không có dấu vết thô kệch như ngày trước, hoàn toàn thành một đường đao giết người vô thanh vô tức. Không có ai hiểu được Hoa Sơn đao quyết chí tiến lên, còn có thể vô thanh vô tức, nhưng Diệp Mặc thì lại hiểu.

Tất cả mọi người xung quanh đều hít một hơi dài, người không hiểu không thể biết được. Nhưng một số cao thủ trên bậc Thừa Đỉnh lại cũng thầm cảm nhận được sự kinh khủng trong đao pháp của Diệp Mặc, giết người trong tích tắc, khi anh bị giết, anh thậm chí không biết mình đang ở trong chốn hoa, hay là đang đánh nhau.

Cho dù là tông chủ Dương Phí Thành của Vô Cực tông, cũng sắc mặt hoảng sợ nhìn Diệp Mặc. Lúc này gã thậm chí đã quên mất sự tức giận, quên mất một đệ tử thiên tài của Vô Cực tông đã bị Diệp Mặc giết. Cái mà gã đang nghĩ chính là Diệp Mặc vừa mới thăng cấp lên tu vi Hư Thần tầng thứ nhất mà lại kinh khủng như vậy, đợi sau khi gã đến tu vi Biến Kiếp rồi, thậm chí là tu vi Hóa Chân, thì thiên hạ có ai là địch thủ của hắn?

Trong lúc này, dường như tất cả tông chủ của các môn phái đều cảm thấy chấn động, điều mà bọn họ chấn động không phải là Diệp Mặc có thể vượt cấp giết chết Thiết Bách Phỉ một tu sĩ Hư thần tầng thứ sau, mà chấn động chính là cầu vồng màu tím giết người trong tích tắc của Diệp Mặc.

Thiết Bách Phỉ đã chết rồi, kiếm kĩ mà gã phát ra sớm đã tiêu tán, trong đại điện sớm đã mất đi khí băng hàn vừa rồi, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy sự lạnh lẽo trong đại điện lúc này, còn lạnh hơn rất nhiều so với luồng khí lạnh mà hoa tuyết màu máu của Thiết Bách Phỉ phát ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1154

Loại Côn Trùng Đáng Sợ

Toàn bộ tu sĩ có mặt trong đại điện liền yên tĩnh chừng mười mấy nhịp thở. Diệp Mặc vượt cấp giết chết địch thủ thì cũng không đáng ngạc nhiên, các tu sĩ ở đại lục Lạc Nguyệt có thể vượt cấp giết người thỳ nhiều lắm. Đáng sợ chính là cái loại đao pháp này của Diệp Mặc, vô thanh vô tức, không có chút dấu hiệu gì.

Hơn nữa có vài người đã nhận ra Diệp Mặc giết Thiết Bách Phỉ và Nam Tấn Thăng đều dùng một loại đao kỹ, thế nhưng khi thi triển lại có hiệu quả khác nhau.

Hầu như trước đó mọi người đều cho rằng Diệp Mặc đã thua, nhất định là hắn sẽ bị Thiết Bách Phỉ giết, nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại, Diệp Mặc không những chỉ giết Thiết Bách Phỉ, hơn nữa cũng chỉ dùng một chiêu mà thôi. Chỉ có rất ít tu sĩ Kiếp Biến mới có thể nhìn ra khi Diệp Mặc thi triễn "Huyễn vân Hoa Sơn đao" còn dùng một thủ đoạn khác, chính thủ đoạn đó dã khiến Thiết Bách Phỉ khựng lại trong nháy mắt.

Môn chủ Ngan Quan của Huyền Băng Phái hít một hơi khí lạnh, y vốn đã tính xem làm sao để giải thích với Đan Thành về cái chết của Diệp Mặc. Không nghĩ tới chỉ chốc lát Diệp Mặc đã giết Thiết Bách Phỉ, một tu sĩ Hư Thần tầng 6 rồi.

Văn Thái Y ngơ ngác nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, thậm chí quên cả tức giận. Cô biết Diệp Mặc rất lợi hại, khi hắn so đấu cùng Nam Tấn Thăng, cô cho rằng Diệp Mặc ít nhất là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ. Thế nhưng Diệp Mặc chỉ dùng một chiêu đã có thể giết Nam Tấn Thăng thì hiển nhiên đã có tu vi Hư Thần. Khi Nam Tấn Thăng nói Diệp Mặc là tu sĩ Hư Thần tầng 1,

cô cũng có chút hoại nghi nhưng cũng vẫn tin tưởng.

Thế nhưng không ngờ Diệp Mặc lại giết cả Thiết Bách Phỉ rồi, Thiết Bách Phỉ đã là tu sĩ Hư Thần tầng sáu. Muốn giết y thỳ không phải là việc mà tu sĩ Hư Thần tầng 1 có thể làm được. Văn Thái Y cũng là 1 tu sĩ thiên tài, hiện tại có tu vi Nguyên Anh tầng 2, cho nên cô rất rõ ràng nếu như chính mình muốn giết một tu sĩ Nguyên Anh tầng 6 thì phỏng chừng cũng không đơn giản như vậy, thậm chí không thể làm được, huống chi lại là ở cấp độ Hư Thần.

Lẽ nào Diệp Mặc lại là một tu sĩ Hư Thần hậu kỳ? Điều này sao có thể?

Văn Thái Y rất nhanh liền nghĩ tới lần đầu gặp mặt Diệp Mặc thì hắn còn là một tu sĩ Nguyên Anh. Sau đó lại gặp mặt lúc hắn giết Lô Kiếm Cường, tu vi vẫn là Nguyên Anh, cho đến giờ mới có bao nhiêu thời gian, mầ đã có thể tấn cấp ới Hư Thần hậu kỳ rồi? Lẽ nào thật sự có loại thiên tài này sao? Nếu như hắn thật sự là cái loại thiên tài này, vậy thỳ những đẹ tử thiên tài của các tông môn chín sao đều kém hắn quá xa.

Tu sĩ trẻ tuổi tươi cười lúc trước nói chuyện cũng Thiết Bách Phỉ nhìn chằm chằm vào thi thể đã chết, nửa ngày cũng không có phản ứng. Y vốn không tin rằng một tu sĩ Hư Thần tầng 1 như Diệp Mặc có thể giết tu sĩ Hư Thần tầng 6 như Thiết Bách Phỉ. Nhưng giờ chuyện này đã xảy ra ngay trước mắt y, hơn nữa còn bị giết một cách đơn giản như vậy.

Thế nhưng sau hơn 10 lần hít thở. Y rốt cuộc cũng hiểu được, sự thật này so với vàng còn thật hơn. Diệp Mặc thực sự đã giết Thiết Bách Phỉ, thậm chí ngay cả thi thể Thiết Bách Phỉ cũng chỉ còn là một đống máu thịt mà thôi.

- Tao phải giết mày…

Sắc mặt tu sĩ trẻ tuổi nhất thời trở nên dữ tợn, y hầu như không thèm suy nghĩ gì, đã lập tức vọt tới đài thi đấu trong đại điện rồi, hơn nữa còn lấy ra một pháp bảo hồ lô đen thui.

- Vô Kiếm, quay lại.

Một gã trưởng lão thấy tu sĩ trẻ tuổi này lao lên đài thi đấu, lập tức lớn tiếng ngăn lại. Thế nhưng tu sĩ gọi là Vô Kiếm kia đã bị sự phẫn nộ che lấp thần trí, y căn bản là không nghe thấy tên trưởng lão kia gọi.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, cái tên Vô Kiếm này là tu sĩ Hư Thần tầng bảy, đã là Hư Thần hậu kỳ rồi. So với Thiết Bách Phỉ vừa bị giết cao hơn một tầng. Thế nhưng hắn vẫn bình thản không chút sợ hãi. Giơ cánh tay lên, "Tử Đao" cũng đã xuất hiện ở trên tay.

Tu sĩ trẻ tuổi đang lao tới, thấy động tác của Diệp Mặc thì không ngờ lại dừng lại không tiếp tục lao lên nữa, trái lại còn có vẻ hòa hoãn xuống. Sắc mặt cũng dần trở nên âm trầm, thậm chí còn quay đầu hướng về phía Vô Cực Tông thi lễ.

Tên trưởng lão của Vô Cực Tông thấy động tác này của tu sĩ trẻ tuổi liền thở nhẹ ra một hơi. Nhưng từ đáy lòng mà nói, y hoàn toàn không muốn để tu sĩ trẻ kia lên đài thi đấu. Biểu hiện của Diệp Mặc đã quá mức cường hãn rồi, căn bản không kém bất cứ tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ nào. Sau đó lại thấy tên tu sĩ trẻ kia kích động như vậy, khiến y càng lo lắng hơn. Hiện tại thấy tên tu sĩ trẻ cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại thì cũng có chút yên tâm rồi. Chỉ có điều y cũng nghi hoặc là tại sao Mẫn Vô Kiếm lại có một pháp bảo hồ lô vậy?

Tu sĩ trẻ sau khi tỉnh táo lại, để mặc cho pháp bảo hồ lô lơ lửng trước người, lạnh lùng nói với Diệp Mặc:

- Mày rất có can đảm, dám giết tu sĩ Hư Thần nòng cốt của Vô Cực Tông, tao tên Mẫn vô Kiếm, tao muốn mày phải chôn cùng với Thiết Bách Phỉ sư đệ của tao. Còn về Lạc Tố Tố kia, mày cũng có thể yên tâm, tao cũng sẽ thay mày chăm sóc tốt.

Sau khi Mẫn Vô Kiếm nói ra lời này, trong nháy mắt sát khí của Diệp Mặc dâng lên, "Tử Đao" còn chưa sử dụng, thế nhưng từng màn sương mù

màu tím nhạt đã chập chờn bao quanh "Tử Đao".

Mẫn Vô Kiếm cười lạnh một tiếng, tay đánh ra mấy thủ ấn. Pháp bảo hồ lô đen sì vừa rồi còn đang lơ lửng trước mặt y, bỗng nhiên bắt đầu phát ra những tiếng "Ầm ầm…" giống như hồng thủy. Hơn nữa còn không ngừng lớn lên, đảo mắt đã biến thành một hồ lô lớn dài hai thước rộng một thước rồi, hơn nữa dường như nó vẫn không ngừng lớn hơn.

Diệp Mặc nhìn cái miệng hồ lô tối om, trong lòng liền có một cảm giác bất an, hắn cảm giác được thần thức của mình căn bản là không dò xét được bên trong cái hồ lô đó.

Không hề chần chừ nưa, Diệp Mặc nháy mắt liền lấy ra đại đỉnh tám cực, đồng thức cũng lập tức bổ ra một đao.

Thấy trên đầu Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện một cái đỉnh lớn tám cạnh, mọi người trong đại điện đều nhất thời trở nên ngây ngẩn. Cái đại đỉnh tám cạnh này vừa nhìn là biết đó chính là một pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp, bọn họ thật không ngờ là lúc trước Diệp Mặc đánh với Thiết Bách Phỉ, lại không có lấy cái pháp bảo này ra đã có thể giết chết Thiết Bách Phỉ rồi.

Đây quả thực là một tên biến thái mà, pháp bảo phòng ngự cũng không lấy ra, mà vẫn có thể lấy tu vi Hư Thần tầng 1 của mình giết chết tu sĩ Hư Thần tầng sáu Thiết Bách Phỉ, khiến mọi người đều khó có thể tin. Thế nhưng sự thực là bọn họ đang chứng kiến tận mắt cái chuyện khó tin đó, nếu không phải là Diệp Mặc thấy cái hồ lô đen sì của Mẫn Vô Kiếm có vẻ lợi hại, nói không chừng còn không lấy ra cái pháp bảo đại đỉnh tám cạnh này đâu.

Sắc mặt Dương Phí Thành của Vô Cực Tông càng âm trầm hơn, trong lòng y càng quyết tâm phải nhanh chóng giết chết Diệp Mặc. Thế nhưng hôm nay hắn đi cùng với Lục Vô Hổ, hiển nhiên là không thể ra tay được.

Ngoại trừ cách vây công, thì Vô Cực Tông của y vẫn không có tu sĩ nào có khả năng một mình giết chết được Lục Vô Hổ cả.

"Đại đỉnh tám cực" của Diệp Mặc không có ai nhận ra, ngoại trừ Văn Thái Y. Văn Thái Y đương nhiên biết cái "Bát cực đại đỉnh" này, đó chính là tứ mà sư huynh Viên Quan Nam của cô lấy được khi cùng cô đi vào Vấn Chân cấm địa. Hiện tại đại đỉnh này xuất hiện trong tay Diệp Mặc, càng xác định rằng sư huynh của cô chính là bị Diệp Mặc giết.

Sau khi Mẫn Vô Kiếm thấy Diệp Mặc lấy ra "Đại đỉnh tám cực", chỉ là hơi sửng sốt một chút, nhưng lập tức không để ý tới nữa. Thậm chí cả đao quang màu tím mà Diệp Mặc bổ ra y cũng không thèm nhìn đến. Chỉ vung tay lên một cái, thậm chí còn không đánh ra cái thủ ấn nào, thì đã có vô số sợi chỉ đen vọt ra từ bên trong hồ lô.

Những sợi chỉ đen này cố tốc độ vô cùng kỳ quái, thậm chí còn mang theo từng đợt tiếng kêu bén nhọn có thể làm chói tai va chạm đến cả thần thức nữa. Ngoại trừ tử mang đao quang bị cái hồ lô đen sì ngăn trở, còn lại những tử đao quang mang diễn sinh ra đều bị những sợi chỉ đen này cuốn đi.

Diệp Mặc lập tức nhớ đến cái tên Mạc Thiên Lý ngày trước bị hắn giết ở Bắc Vọng Châu. Lúc đó Mạc Thiên Lý cũng có cái loại sợi tơ ác hồn giống như thế này, thế nhưng thứ đó của Mạc Thiên Lý cũng không có loại thanh âm bén nhọn chói tai này. Hơn nữa tốc độ của các sợi chỉ đen này còn nhanh hơn nhiều so với sợi tơ ác hồn kia.

Đây cũng không phải là sợi tơ gì. Diệp Mặc rất nhanh liền nhìn rõ được, hóa ra những sợi chỉ đen kia lại là những con trùng màu đen, chẳng những có cánh, mà còn có hàm răng bén nhọn. Thế nhưng kỳ quái hơn chính là những con côn trùng này chỉ có 1 chân.

Mẫn Vô Kiếm - đệ tử thiên tài của Vô Cực Tông, còn là đệ tử được bồi dưỡng trọng điểm, không ngờ lại là một "Trùng tu"? Diệp Mặc thật sự không ngờ được.

Những con côn trùng này nhanh vô cùng. Hơn nữa càng lúc càng nhiều hơn. Diệp Mặc chỉ có thể nhanh chóng điều khiển "đại đỉnh tám cực" bao quanh để tự bảo vệ, tốc độ xoay tròn của "đại đỉnh tám cực" cũng càng lúc

càng nhanh hơn.

Thế nhưng nhưng con trùng này giống như tăng thêm với số lượng vô hạn vậy, nháy mắt cái đã nhiều hơn gấp đôi khi nãy. Chúng không ngừng công kích vào vòng bảo vệ của Đại đỉnh tám cực, Diệp Mặc còn có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau nữa, hơn nữa Diệp Mặc cảm nhận được hắn ngày càng khó khống chế Đại đỉnh tám cực hơn, chuyển động của Đại đỉnh cũng ngày càng chậm dần. Mỗi một vòng chuyển động, Đỉnh ảnh lại thưa thớt đi một chút, lực phòng ngự cũng giảm dần theo đó.

Những con côn trùng này tuy rằng không có nhảy vào trong Đại đỉnh thì cũng đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ của Đại đỉnh rồi. Cứ tiếp diễn như vậy thì cuối cùng khẳng định là Đại đỉnh của hắn sẽ dừng lại, sau đó hắn sẽ bị những con côn trùng này vây lấy.

Tuy rằng hắn chưa rõ sự lợi hại của những con trùng này, thế nhưng hắn cũng biết một khi bị đám côn trùng này vây lại, hẳn là hắn sẽ bị ăn sạch đến cả xương cũng không còn.

Trong lòng Diệp Mặc cũng rất là buồn bực. Hắn vốn dĩ có thể dùng Huyễn vân đao pháp đánh một trận, hai người đao kĩ cũng kiếm kỹ đại chiến một hồi có lẽ sẽ rất hứng thú. Thế nhưng hắn lại gặp phải mấy tên tu sĩ không được như ý nguyện.

Người thứ nhất Nam Tấn Thăng thì bị hắn 1 đao giết chết, người thứ hai Thiết Bách Phỉ thì sử dụng huyết sắc tuyết hoa. Đến cái tên Mẫn Vô Kiếm này thì lại mang vô số côn trùng ra cắn hắn.

Diệp Mặc lại một lần nữa phóng Tử Đao ra, đánh ra một chiêu Huyễn vân phân liệt đao, nhưng lần này thì tử sắc đao quang của hắn còn chưa có được hình thành thì đã bị vô số con trùng này cắn nuốt mất rồi.

Thật là một loại côn trùng đáng sợ. Ngay cả đao quang cũng có thể cắn nuốt. Diệp Mặc không tiếp tực đánh ra Tử Đao nữa, hắn không ngờ loại trùng này lại đông như thế, hiện tại thần thức của hắn khống chế Đại Đỉnh

tám cực còn có chút khó khăn, càng không cần nói đến việc phân thần thức ra khống chế Tử Đao nữa. Chỗ đặc sắc của Huyễn vân đao pháp chính là ở khả năng vận dụng thần thức, thần thức càng mạnh thì đao kỹ thi triển ra đao quang càng lợi hại, một khi thần thức bị trói buộc, coi như là có đánh ra Huyễn vân đao pháp thì hiệu quả cũng cực kỳ yếu ớt.

Diệp Mặc tuy rằng còn có thể tiếp tục đánh ra Huyễn vân đao pháp, thế nhưng hắn không muốn làm chuyện vô ích, thủ đoạn của hắn còn rất nhiều. Không dùng được Huyễn vân đao pháp, thì hắn cũng không tin mình không chỉnh được mấy con trùng này.

Sau một khắc, Diệp Mặc liền trực tiếp lấy ra "Vụ Liên Tâm Hỏa", tuy rằng hiện tại hắn còn chưa có được công pháp Thiên hỏa, thế nhưng chỉ cần dùng Thiên hỏa đốt chết bọn côn trùng này chắc không có vấn đề gì.

Một số tu sĩ thấy Diệp Mặc lấy ra Thiên hỏa, lập tức nghĩ những con côn trùng này xong rồi. Bất luận loại côn trùng gì, Thiên hỏa cũng đều có thể dễ dàng thiêu hủy, nếu như ngay cả Thiên hỏa mà cũng không đốt được thì loại côn trùng này cũng quái nghịch thiên rồi.

Thế nhưng khi Diệp Mặc lấy ra Vụ Liên Tâm Hỏa, Mẫn Vô Kiếm lại cười lạnh, đồng thời càng không ngừng thôi động pháp bảo hắc sắc hồ lô.

Vụ Liên Tâm hỏa vọt vào trong đàn trùng, vô số con liền rơi xuống, thế nhưng chỉ trong chốc lát thời gian lại có một bộ phận lần nữa xông lên.

Diệp Mặc nhíu mày, lại lần nữa dùng Vụ Liên Tâm Hỏa, xác thực có thể thấy được có một bộ phận côn trùng bị thiêu chết, thế nhưng hầu hết lũ trùng đều không làm sao cả.

Trong lòng Diệp Mặc kinh hãi, không biết đây là cái loại côn trùng gì mà ngay cả Thiên hỏa cũng đốt không chết? Cho dù là màu sắc đẳng cấp Thiên hỏa của hắn còn thấp thì cũng đủ đã đủ thế hắn có thể thiêu chết một tu sĩ Ngưng Thể đỉnh phong rồi.

Đột nhiên Diệp Mặc nhớ tới một loại linh trùng được giới thiệu trong quyển sách Vật, sắc mặt liền trở nên khó coi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1155

Không Phải Đệ Nhất Vô Ảnh Tầm

Thôn hỏa trùng đứng thứ bảy trong các loại linh trùng kỳ dị, chuyên cắn nuốt các loại vật phẩm hệ kim, đồng thời còn thích cắt nuốt các loại mồi lửa, thậm chí có thể nuôi dưỡng chúng trong mồi lửa.

Có thể nói Thôn hỏa trùng là loại linh trùng không gì không thể phá, rất ít có cái gì có khả năng khắc chế được loại linh trùng này. Mẫn Vô Kiếm không ngờ lại có nhiều Thôn hỏa trùng như vậy, y làm sao có thể nuôi dưỡng được chúng? Dù cho Thôn hỏa trùng của y là đẳng cấp thấp nhất, nhưng lại có nhiều Thôn hỏa trùng như vậy, cho dù là một môn phái cũng nuôi không nổi chúng nó. Bởi vì Thôn hỏa trùng không chỉ cắt nuốt mồi lửa, còn cần rất nhiều khoáng thạch hệ kim để cho nó cắt nuốt nữa, bằng không chúng căn bản là không thể sinh sôi nẩy nở.

Hơn nữa Thôn hỏa trùng càng lớn càng khó nuôi dưỡng, hiện tại Thôn hỏa trùng của Mẫn Vô Kiếm là đẳng cấp thấp nhất. Lượng tài nguyên tiêu hao cho chúng mặc dù cũng nhiều nhưng không nhất định đều phải là thứ cao cấp.

Lúc này thì không chỉ là Diệp Mặc, cho dù là những thành chủ trưởng lão của các môn phái có mặt ở đại điện này đều biến sắc khi thấy Thôn hỏa trùng.

Hiển nhiên bọn ho đều biết về loại Thôn hỏa trùng này, hơn nữa còn biết đến uy lực kinh khủng của loại côn trùng này sau khi chúng hoàn toàn trưởng thành.

- Không ngờ lại là Thôn hỏa trùng?

Ngay cả sắc mặt của Lục Vô Hổ cũng trở nên kinh dị, hiển nhiên là cũng bị Thôn hỏa trùng làm cho sợ hãi.

Ngay cả Ngạn Quan, Nhạc Dao và các trưởng lão của các tông môn chin sao khác cũng đều kinh ngạc đứng lên, bọn họ không hề lo lắn đến Mẫn Vô Kiếm. Mà bọn họ lo lắng chính là Vô Cực Tông, không ngờ Vô Cực Tông lạ có loại Thôn hỏa trùng kinh khủng này. Một khi họ đem toàn bộ tài nguyên của tông môn nuôi dưỡng Thôn hỏa trùng trưởng thành, vậy thì còn có môn phái nào có thể chống lại được.

Chỉ cần toàn bộ Thôn hỏa trùng lao ra, lập tức có thể tiêu diệt cả một môn phái. Tuy rằng bọn họ cũng biết không có khả năng có thể nuôi dưỡng Thôn hỏa trùng đến trưởng thảnh. Cho dù chỉ cần nuôi dưỡng một phần vạn số Thôn hỏa trùng để trưởng thành hoàn toàn đã cực kỳ khó khăn rồi. Thế nhưng chỉ riêng cái tên Thôn hỏa trùng thôi cũng đủ để mọi người phải sợ hãi rồi.

Hơn một vạn năm trước, ở đại lục Lạc Nguyệt có một ma đầu, được mệnh danh là Thôn hỏa trùng ma. Người này nuôi dưỡng vô số Thôn hỏa trùng đã trưởng thành, không một ai có thể chống lại được y. Một mình y đã từng tiêu diệt cả một tông môn chín sao, chỉ vì bản thân y muốn lấy địa bàn của tông môn đó làm sơn môn của mình nhưng tông môn chín sao kia lại không đồng ý. Kết quả là dưới cơn nóng giận y đã mang theo Thôn hỏa trùng vây giết toàn bộ tông môn chín sao này từ trên xuống dưới đến chó gà cũng không tha.

Thôn hỏa trùng ma tung hoành cả ngàn năm, cuối cùng gặp phải Sở Cửu Vũ rồi bị Sở Cửu Vũ giết chết. Từ đó Thôn hỏa trùng cũng biến mất không ai thấy nữa.

Không nghĩ tới một vạn năm sau, lại có thể được nhìn thấy Thôn hỏa trùng, còn là từ một đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao Vô Cực Tông nữa.

Nhưng mọi người cũng không thể ngờ được, chính Dương Phí Thành thành chủ của Vô Cực Tông lúc này cũng đang hết sức kinh ngạc, vẻ mặt âm

trầm. Trong tông môn có người nuôi dưỡng Thôn hỏa trùng, vậy mà một môn chủ như y lại không hề hay biết. Nếu như y biết trong môn phái của mình có đệ tử nuôi dưỡng được Thôn hỏa trùng, thì y khẳng định sẽ không bao giờ để cho Mẫn Vô Kiếm xuất chiến. Khẳng định sẽ đem Thôn hỏa trùng này trở thành cơ mật tối cao của Vô Cực Tông.

Thế nhưng hiện tại Mẫn Vô Kiếm lại không biết trời cao đất rộng. Không chỉ xuất chiến, đã vậy còn lấy Thôn hỏa trùng ra chiến đấu ngay từ đầu. Một khi Thôn hỏa trùng đã bại lộ, cho dù là giết được Diệp Mặc, thì cuối cùng những môn phái khác cũng sẽ không để cho Vô Cực Tông một mình chăn nuôi Thôn hỏa trùng được.

Thôn hỏa trùng tuy rằng rất khó nuôi dưỡng, thế nhưng chỉ cần có phương pháp, có tài nguyên là có thể làm được. Nếu có thể thành công đến bước cuối cùng, thì sẽ trở thành một Thôn hỏa trùng ma khác.

Sở Cửu Vũ cũng đã một vạn năm không xuất hiện rồi, không có Sở Cửu Vũ thì chẳng phải 'Thôn hỏa trùng Ma' sẽ tung hoành ở toàn bộ Tu Chân Giới hay sao?

Đồng thời Dương Phí Thành cũng đã nhìn ra Mẫn Vô Kiếm đối với những Thôn hỏa trùng này cũng không phải là rất quen thuộc, hơn nữa điều khiển cũng rất gian nan, hiển nhiên là những Thôn hỏa trùng này y vừa mới bắt đầu nuôi dưỡng, hoặc là có người khác truyền cho y.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu rõ vì sao những con côn trùng này không sợ Thiên hỏa của hắn, hóa ra lại là Thôn hỏa trùng, cũng may là Thiên hỏa của hắn đã là màu đỏ cho nên mới có thể thiêu cháy được một phần Thôn hỏa trùng. Nếu như Thiên hỏa của hắn chỉ có màu vàng, nói không chừng không chỉ đốt không được một con Thôn hỏa trùng nào, trái lại còn trở thành chất dinh dưỡng cho chúng nó nữa.

Lúc này Diệp Mặc cảm giác Đại đỉnh tám cực càng ngày càng chậm chạp, hơn nữa vì hắn sử dụng cùng lúc cả Đại đỉnh tám cực và Thiên hỏa nên thần thức cũng phải tiêu hao rất nhiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì tuyệt đối không được, Diệp Mặc rất muốn đánh ra Thập nhất lôi kiếm, hơn nữa hiện giờ hầu hết mọi người đều đã biết Điền Ngạo Phong là do hắn giết, lúc này sử dụng Thập nhất lôi kiếm cũng không có vấn đề gì, cùng lắm là thù oán giữa hắn và Lôi Vân Tông càng tăng thêm mà thôi.

Khi mà Diệp Mặc muốn sử dụng Thập nhất lôi kiếm đánh bọn Thôn hỏa trùng này, thì lại nhìn thấy Mẫn Vô Kiếm đang ở bên ngoải chỉ huy đàn côn trùng sắc mặt tái nhợt, thậm chí mỗi một thủ ấn pháp quyết đều có chút mệt mỏi.

Chẳng lẽ bọn Thôn hỏa trùng này không phải do Mẫn Vô Kiếm nuôi dưỡng. Diệp Mặc lập tức đưa ra cái kết luận này, nếu như Mẫn Vô Kiếm đúng là người nuôi dưỡng bọn Thôn hỏa trùng này thì không có khả năng y điều khiển chúng lại khó khăn như vậy.

Nhưng tên Mẫn Vô Kiếm này thoạt nhìn rất khôn khéo, Diệp Mặc cũng không dám khẳng định sự mệt mỏi của y có phải là thật hay không. Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền lấy ra một thanh phi kiếm, thử đánh về phía Mẫn Vô Kiếm.

Lấy ra một thanh phi kiếm, Diệp Mặc cũng cảm nhận được một trận mệt mỏi bốc lên trong thức hải.

Mẫn Vô Kiếm thấy Diệp Mặc còn có thể lấy ra phi kiếm, trong mắt liền hiện lên một tia kinh dị, hiển nhiên cũng không ngờ được điều này. Nhưng y lập tức phun ra một ngụm máu tươi, lại một lần nữa bắt tay đánh ra mấy thủ ấn. Đột nhiên bên trong cái hồ lô đen sì lại bay ra thêm một đàn Thôn hỏa trùng lớn nữa.

Diệp Mặc phát hiện Mẫn Vô Kiếm thiêu đốt cả tinh huyết khiến sắc mặt càng thêm tái nhợt, hiển nhiên là y tiêu hao thần thức so với hắn còn lớn hơn. Lập tức sáng tỏ, những Thôn hỏa trùng này khẳng định là không phải do y nuôi dưỡng.

Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh thấy phi kiếm linh khí thượng phẩm mà mình vừa đánh ra ngoài đã bị Thôn hỏa trùng thôn phệ, nháy mắt tiêu tán không còn gì cả, trong lòng liền âm thầm sợ hài. Bọn côn trùng này thật sự quá lợi hại rồi.

Lúc này Diệp Mặc đã bỏ ý nghĩ sử dụng Thập nhất lôi kiếm, Mẫn Vô Kiếm chỉ huy những Thôn hỏa trùng này khó khăn như vậy, thì hắn chỉ cần lấy ra 'Vô Ảnh' đánh lén Mẫn Vô Kiếm là được. Không cần phải phí sức đánh ra Thập nhất lôi kiếm.

Diệp Mặc lặng yên đem 'Vô Ảnh' phóng xuất ra, ý của hắn là muốn 'Vô Ảnh' đánh lén Mẫn Vô Kiếm, thế nhưng Diệp Mặc lại không ngờ được là khi Vô Ảnh vừa đi ra ngoài, liền kêu lên một tiếng, có vẻ như là đang rất hưng phấn.

"Chuyện quái gì thế này?"

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người.

"Mày hét to như vậy thì còn đánh lén cái gì nữa?". Thế nhưng Diệp Mặc phát hiện Vô Ảnh không ngờ không nghe theo lệnh của hắn đi đánh lén Mẫn Vô Kiếm, mà lại hóa thành một đạo bóng ảnh màu vàng bay thẳng tới cái hồ lô đen sì của Mẫn Vô Kiếm rồi chui vào bên trong.

Diệp Mặc ngây ra, sao lại có cái chuyện không đầu không đuôi thế này? Nhưng hắn rất nhanh chóng cảm giác được, vốn bọn Thôn hỏa trùng vẫn đang công kích Đại đỉnh bát cực, không ngờ đã bắt đầu lui lại, sau đó liền trở nên hỗn loạn, thậm chí còn muốn bay đi nơi khác, cũng may chỗ Diệp Mặc và Mẫn Vô Kiếm thi đấu có cấm chế do tu sĩ Hóa Chân vả tu sĩ Kiếp Biến bố trí nên bọn Thôn hỏa trùng này không thể bay ra ngoài được.

Bị cấm chế ngăn trở lại, Thôn hỏa trùng lại một lần nữa bay trở về, sau đó giống như bọn ruồi nhặng bay loạn trong không trung, nhưng đại bộ phận vẫn là nhắm phía hồ lô đen kia mà bay tới một cách gấp gáp.

Mẫn Vô Kiếm nhìn đám Thôn hỏa trùng hỗn loạn, kinh hãi đến mức cả người run rẩy, thì thào nói:

- Không phải linh trùng không phải tiên, không phải đệ nhất Vô Ảnh tằm... Không ngờ thật sự lại có 'Vô Ảnh tằm'...

Diệp Mặc lúc này đã không cần phải cực lực chống đỡ nữa rồi, liền lấy một viên Phục Thần Đan ra nuốt vào, rồi lại lấy ra Tử Đao. Vô Ảnh tuy rằng không có đánh lén Mẫn Vô Kiếm, trái lại lại chạy vào bên trong cái hồ lô đen của đối phương, nhưng cũng coi như là đã giúp hắn một chút.

Thế nhưng hắn rất nhanh dừng lại việc lấy ra Tử Đao, không phải bởi vì sắc mặt tái nhợt cả người run rẩy của Mẫn Vô Kiếm, mà là bởi vì Diệp Mặc phát hiện cái hồ lô kia đang rung động kịch liệt, dường như có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Diệp Mặc vừa nghĩ đến nó sẽ phát nổ, thì liền nghe thấy "Uỳnh" một tiếng, sóng nhiệt thật lớn trào ra, Diệp Mặc cũng không suy nghĩ gì, lập tức lại điều khiển Đại đỉnh tám cực bảo vệ bản thân. Đồng thời khẩn trương kết nối với Vô Ảnh, Vô Anh chính là trợ thủ đắc lực của hắn, nghìn vạn lần không nên bị nổ chết.

Cũng may là hắn đã nhanh chóng cảm thụ được 'Vô Ảnh', Vô Ảnh vọt ra từ trong vụ nổ, chỉ là nó lúc này lung lay lảo đảo giống như say rượu, hơn nữa thân thể màu vàng của nó trước kia lại lần nữa biến thành màu tro rồi, Diệp Mặc cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đem Vô Ảnh đưa vào trong nhẫn linh thú, về phần Thế giới trang vàng, hắn dự định lát nữa mới cho nó đi vào.

Khí lưu của vụ nổ kinh khủng làm cho cấm chế xung quanh lung lay một hồi, Diệp Mặc thấy vậy liền âm thầm kinh hãi, hắn không hiểu vì sao mà Vô Ảnh lại không bị nổ chết, mà còn có thể trở ra.

Thế nhưng những Thôn hỏa trùng trước mắt thì lại rớt xuống từng mảng lớn, sau đó chết đi, một số Thôn hỏa trùng còn chưa chết điên cuồng đánh về

phía Mẫn Vô Kiếm vả Diệp Mặc. Chỉ là Diệp Mặc có Đại đỉnh tám cực ngăn trở, nhưng Mẫn Vô Kiếm lại không có. Cho nên chỉ chốc lát Mẫn Vô Kiếm đã bị vô số Thôn hỏa trùng cắn nuốt hoàn toàn, ngay cả bột phấn cũng không còn nữa.

Sau khi Thôn hỏa trùng cắn nuốt Mẫn Vô Kiếm, lại bay xung quanh một vòng, không tìm được cái hồ lô đen lúc trước nữa, dần dần đều rớt xuống mặt đất, cuối cùng biến thành một đồi nhỏ mảu đen.

Diệp Mặc thấy có chút buôn nôn, hắn liền lấy ra Thiên hỏa đem cái đồi nhỏ toàn xác Thôn hỏa trùng thiêu hủy đi. Cho dù là toàn Thôn hỏa trùng đã chết thì Thiên hỏa của Diệp Mặc cũng phải đốt cả nửa ngày mới xong.

Sau khi mùi vị hôi thối bay đi hết, toàn bộ không gian dường như cũng lắng xuống, bỗng lại có một mồi lửa màu cam xuất hiện ở trước mặt của Diệp Mặc.

Mồi lửa xếp thứ chín trong các loại mồi lửa kỳ dị của Tu Chân Giới 'Ly minh hỏa', thuộc về loại thiên hỏa. Không ngờ rằng bên trong cái hồ lô đen của Mẫn Vô Kiếm thậm chí còn cả một Thiên hỏa, thế nhưng Diệp Mặc cũng biết dưới tình huống này thì hắn không thể chiếm 'Ly minh hỏa' này làm của riêng được.

Quả nhiên sắc mặt của Dương Phí Thành lại âm trầm xuống khi thấy 'Ly minh hỏa'. Diệp Mặc không đợi y đi ra thu lấy 'Ly minh hỏa', lậptức quay sang nói với Lục Vô Hổ:

- Lục lão ca, đóa 'Ly minh hỏa' này tặng cho lão ca đó.

- Ha ha, được, ta đây xin thu nhận.

Nói xong liền biến ảo chân nguyên thành hình bàn tay đem 'Ly minh hỏa' thu về.

Diệp Mặc thở phào một cái, hắn biết năng lực hiện tại của hắn thì muốn thu lấy 'Ly minh hỏa' cần phải mất thời gian đến nửa nén hương, mà khi ấy

thì Dương Phí Thành đã sớm cầm 'Ly minh hỏa' đi rồi, hiện lại hắn để cho Lục Vô Hổ thu lấy 'Ly minh hỏa', thì cho dù Dương Phí Thành có muốn cũng không dám.

Quả nhiên Dương Phí Thành thấy Lục Vô Hổ thu lấy Ly minh hỏa liền dừng bước lại, sắc mặt biến đổi, rồi ôm quyền nói với Lục Vô Hổ:

- Lục tiền bối, Ly minh hỏa này là của đệ tử Mẫn Vô Kiếm của Vô Cực Tông tôi, xin tiền bối hoàn trả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1156

Quyết Tâm Của Dương Phí Thành

Lục Vô Hổ lấy ra một hộp ngọc, sau khi liên tiếp đặt mấy cấm chế che lại "Ly Minh Hỏa", lúc này mới lạnh lùng nhìn Dương Phí Thành nói:

- Anh thấy qua ở Tu Chân giới sau khi thi đấu, đồ vật rơi ra của bên thua phải trả về môn phái sao? Sao tôi lại nghe thấy đồ vật đều thuộc về phe thắng? "Ly Minh hỏa" xuất hiện cũng được thời gian dài rồi, Lục Vô Hổ tôi nếu như muốn cướp lấy nó, thì sớm đã lấy rồi, còn đợi đến bây giờ sao? Vừa nãy Diệp huynh đệ tặng "Ly Minh hỏa" cho lão Lục tôi, mọi người đều nhìn thấy hết rồi, chẳng lẽ tai của Dương môn chủ lại không tốt?

Tính tình Lục Vô Hổ tất cả mọi người đều biết, gã không bao giờ chịu thiệt, nhưng cũng không cướp đồ từ trong tay hậu bối, cho dù đồ có tốt đi nữa, nếu như không tặng lão, lão cũng không cướp. Đây cũng là nguyên nhân lão có thể thắng được gần như mọi sự tôn trọng của Tu chân giới, nhưng một khi đồ đã tặng lão rồi, vậy thì cũng đừng mong lấy lại được.

Vừa rồi Diệp Mặc tặng "Ly Minh hỏa" cho lão, tất cả mọi người trong đại điện đều nghe thấy, Dương Phí Thành kia không nghe thấy sao được. Mặc dù vô cùng tức giận, nhưng cũng không thể làm gì được.

Y lạnh lùng quay mặt nhìn Diệp Mặc, lúc này cho dù là nước của sông Khuynh Tam cũng không thể nào biểu đạt được sự căm hận của y với Diệp Mặc. Sau khi giết đệ tử thiên tài Viên Quan Nam của Vô Cực tông, lại liên tiếp chém giết ba thiên tài Hư Thần của Vô Cực tông, mà lại là giết trước mặt y, nhưng y lại không có cách nào.

Giờ phút này y vẫn không biết Diệp Mặc trong lúc cứu Lạc Phi, đã giết

chết vài tu sĩ Hư Thần của Vô cực tông. Nếu như biết được, nói không chừng y sẽ tức mà chết mất.

Y thậm chí có chút hối hận đã gọi Mẫn Vô Kiếm đến, không ngờ đốt mất Thôn Hỏa Trùng rồi. Đồng thời trong lòng y cũng có chút căm tức Mẫn Vô Kiếm, có loại linh trùng như Thôn Hỏa Trùng, không ngờ lại giấu đi không báo, hơn nữa lại còn não phẳng lấy ra giữa ban ngày ban mặt.

Dương Phí Thành lại trách nhầm Mẫn Vô Kiếm rồi, thời gian Mẫn Vô Kiếm biết được Thôn Hỏa Trùng cũng không dài, căn bản không biết loại côn trùng này lại huy hoàng như vậy, cũng không biết Thôn Hỏa Trùng lại gây chú ý như vậy.

Ban đầu sau khi y lấy được hồ lô đựng Thôn Hỏa Trùng và ngọc giản giới thiệu các loại linh trùng, nhất thời không ngừng vui sướng. Ngọc Giản đã bị thiêu cháy tại chỗ, sau đó chuyên tâm chăn nuôi Thôn Hỏa Trùng, thậm chí đến kiếm đạo vốn có của mình cũng không thạo.

Trên thực tế y cũng không để ý, vì y mấy lần dùng Thôn Hỏa Trùng đối phó với người khác rồi, căn bản là không ai có thể địch lại được. Không ai biết rằng tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy như y, lại dùng Thôn Hỏa Trùng giết chết một tu ĩ Ngưng Thể tầng thứ nhất. Cho nên trong lòng Mẫn Vô Kiếm, uy lực của Thôn Hỏa Trùng căn bản là vô địch.

Mặc dù ngọc giản mà y lấy được lúc đó còn giới thiệu qua “Vô Ảnh Tằm”, Thôn Hỏa Trùng một khi gặp “Vô Ảnh Tằm”, lập tức liền thất kinh. Nhưng trên đó cũng nói “Vô Ảnh Tằm” không thuộc linh trùng, hơn nữa bình thường cũng không xuất hiện ở Tu Chân giới. Y không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, vừa mới dùng được vài lần thì lại xuất hiện “Vô Ảnh Tằm” mà Tu Chân giới không thể có được.

“Vô Ảnh Tằm” của Diệp Mặc mặc dù bí mật, nhưng vẫn có hai người nhìn thấy, chỉ có điều bọn họ không dám khẳng định mà thôi. Hơn nữa Lục Vô Hổ lại đứng đằng sau Diệp Mặc, thì lại càng không có ai dám đứng ra hỏi.

Một cuộc tỉ thí chọn hôn phu chẳng những xuất hiện một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất biến thái như Diệp Mặc, mà còn xuất hiện kiếm kĩ "Huyết Sắc Tuyết Hoa" khủng bố, bây giờ đến Thôn Hỏa Trùng và Thiên Hỏa cũng xuất hiện. Điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, nhưng khi Diệp Mặc thiêu chết Thôn Hỏa Trùng của Mẫn Vô Kiếm, đốt trụi tất cả Thôn Hỏa Trùng, dường như tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù rất nhiều người cũng đang đoán cái thứ Diệp Mặc sau đó phóng ra, lại bay vào trong hồ lô đen kia là cái gì, nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng mà thôi.

Vì sự xuất hiện của Diệp Mặc, những đệ tử thiên tài phía sau mà các môn phái gọi đến ai ai cũng bị môn phái giữ lại, không cho phép ra ngoài chiến đấu với Diệp Mặc, vì hắn quá biến thái. Trừ phi tu sĩ Ngưng Thể mới có thể giết hắn được, đáng tiếc tu sĩ Ngưng Thể sáu mươi tuổi, thật sự rất hiếm.

Tông chủ Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân Tông cũng sắc mặt âm trầm nói:

- Phi Vũ mấy người đến cũng không cho phép chiến đấu với Diệp Mặc. Bọn họ bây giờ vẫn chưa phải là đối thủ của Diệp Mặc, người này đã không thể dùng những tu sĩ cùng cấp đi giết được rồi.

Mặc dù hai tu sĩ vừa mới đến của Lôi Vân tông có chút không chịu thua, nhưng môn chủ cũng nói rồi, đành phải núp trong môn phái mà không thể ra ngoài được.

Văn Thái Y lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, đến khi Nam Cung Nghi Huy nói cô thật sự có chút không nhẫn nhịn được, lúc này mới thản nhiên nói:

- Vị hôn phu của tôi phải đứng thứ nhất, nhưng bây giờ anh vẫn chưa thắng được người đứng đầu là Diệp thành chủ, tôi không có cách nào động lòng với anh được.

Nam Cung Nghi Huy lập tức ngây người, lúc trước gã đến đây không thấy Văn Thái Y xua đuổi gã, sao bây giờ lại muốn mình chiến thắng Diệp thành chủ?

Nếu nói gã căn bản không coi Diệp Mặc ra cái gì, nhưng Diệp Mặc lại liên tiếp giết chết Thiết Bách Phỉ và Mẫn Vô Kiếm, Nam Cung Nghi Huy liền biết được Diệp Mặc cũng không kém cạnh gì gã.

Thấy Nam Cung Nghi Huy sửng sốt, Văn Thái Y hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nam Cung Nghi Huy thấy vậy vội vàng nói:

- Văn Thái Y sư muội, nhưng tên Diệp thành chủ không nói muốn em…

Dường như cảm thấy câu nói của mình không ổn, gã vội vàng đổi lại nói:

- Tên Diệp thành chủ đó còn nói chỉ cần là vì em mà đến, thì cũng đừng khiêu chiến hắn nhé.

Văn Thái Y sắc mặt lạnh lùng nói:

- Hắn không nói là khiêu chiến tôi, nhưng tôi lại thích hắn mất rồi. Vì hắn là người lợi hại duy nhất, nếu như anh có thể đánh bại hắn, tôi lập tức sẽ yêu mến anh. Nhưng anh đến khiêu chiến cũng không dám, chỉ nói với tôi những lời này, chẳng lẽ lại không ngại mất mặt? Văn Thái Y tôi chỉ thích người đứng đầu, từ trước tới giờ chỉ cần đứng đầu. Anh sợ đánh không lại hắn, tôi cũng không thể ép anh đi được.

Nói xong cũng chẳng thèm để ý đến Nam Cung Nghi Huy.

Nam cung Nghi Huy ngây ngẩn cả người, gã không ngờ mình có thể đánh bại được tất cả những người khiêu chiến thích Văn Thái Y, còn phải đi khiêu chiến Diệp thành chủ người chỉ vì Lạc Tố Tố.

Thấy bộ dạng của Văn Thái Y, nếu như mình không đi khiêu chiến, vậy căn bản chính là không có bất kì cơ hội nào rồi.

Nghĩ tới đây, Nam Cung Nghi Huy gật đầu nói:

- Được rồi, anh sẽ đi khiêu chiến Diệp thành chủ, anh nhất định sẽ là người đứng đầu mà em thích.

Khóe miệng Văn Thái Y thản nhiên lộ ra một nụ cười, nhỏ giọng nói:

- Vậy thì anh cẩn thận chút, cầu vồng màu tím của hắn rất lợi hại đấy.

- Anh biết rồi.

Nam Cung Nghi Huy bị lời nói của Văn Thái Y làm cho trong lòng dường như được tưới một lớp mật ong vậy.

Diệp Mặc vừa định quay trở về chỗ ngồi của mình, liền nhìn thấy Nam Cung Nghi Huy nhanh chóng tiến đến cản hắn lại

Nhưng không đợi Nam Cung Nghi Huy nói, một vị trưởng lão của Nam Cung sơn trang đã quát lớn:

- Nghi Huy, con lại đây một lát rồi nói.

Nam Cung Nghi Huy khóe miệng nhếch cười nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ, anh đợi tôi chút, tôi lập tức sẽ qua đánh với anh một trận. Anh yên tâm, tôi không phải là vì Lạc Tố Tố mà đến, tôi là vì Văn Thái Y thôi.

Diệp Mặc cười nhạt, hắn dĩ nhiên nhìn thấy tính cách của Nam Cung Nghi Huy chính là thẳng như đường chỉ, gã bước ra đánh nhau với mình, rõ ràng là bị Văn Thái Y khích bác

Quả nhiên Nam Cung Nghi Huy trở về chưa được bao lâu, vị trưởng lão kia đã nói với Diệp Mặc:

- Nghi Huy trên người có thương tích, hôm nay không thể đấu tiếp được, xin Diệp thành chủ thông cảm.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Nam Cung Nghi Huy tu vi Hư Thần tầng thứ bảy, đã thắng liên tiếp mười mấy cuộc, cho dù là tỷ thí, Diệp Mỗ cũng không phải đối thủ.

Nói xong Diệp Mặc không đợi đối phương gật đầu, lập tức quay về chỗ ngồi của mình. Còn Nam Cung sơn trang trấn an Nam Cung Nghi Huy như nào, cũng không có liên quan gì đến hắn.

Vị Nam Cung trưởng lão kia rất hài lòng với câu trả lời của Diệp Mặc, nếu không Nam Cung Nghi Huy ra đấu, không phải sợ Diệp Mặc, mà là không muốn bị cô Văn Thái Y kia lợi dụng mà thôi.

Ngạn Quan thấy không có ai đứng ra khiêu chiến với Diệp Mặc nữa, không đợi vị trưởng lão chủ trì kia nói chuyện, y liền đứng ra nói:

- Cuộc tỷ thí chọn hôn phu ngày hôm nay, các môn phái đều có thiên tài xuất hiện. Mặc dù trong trận đấu có chút tổn thương, nhưng cái này cũng khó có thể tránh được. May là bây giờ cũng đã kết thúc tốt đẹp, Diệp thành chủ như ý nguyện dẫn đệ tử nòng cốt Tố Tố của Huyền Băng phái chúng tôi về…

Lạc Tố Tố nghe đến đây, lập tức đứng dậy khom lưng hành lễ nói với Ngạn Quan:

- Tố Tố cám ơn môn chủ, cám ơn sư phụ.

Ngạn Quan gật đầu cười, Phồn Y Trúc sắc mặt âm trầm không nói gì.

Đợi Tố Tố ngồi xuống, Ngạn Quan lúc này mới tiếp tục nói:

- Văn tiên tử của Vô Cực tông…

Không đợi Ngạn Quan nói xong, vị trưởng lão của Nam Cung sơn trang

vừa nãy nói chuyện với Diệp Mặc liền đứng dậy nói:

- Cám ơn Ngạn môn chủ, môn phái tôi sẽ đem sính lễ đến cầu hôn với bên Vô Cực tông…

Ngạn Quan thở dài một cái, y tu luyện đến Biến Kiếp rồi, đừng nhìn vẻ bề ngoài rất trẻ tuổi, thực ra sớm đã thành một lão già tinh ranh rồi. Sau khi vị trưởng lão này của Nam Cung sơn trang nói xong, đến chào hỏi cũng không chào hỏi Vô Cực tông, rõ ràng không có chút ý tứ kết thân với bọn họ. May là vị trưởng lão này đứng ra nói giúp y một câu, nếu không y thật không biết nói sao về chuyện của Nam Cung Nghi Huy và Văn Thái Y. Vì từ biểu hiện của Văn Thái Y cũng có thể nhìn ra, cô căn bản không có hứng thú gì với Nam Cung Nghi Huy. Hơn nữa Vô Cực tông cũng không có biểu hiện gì là hứng thú với Nam Cung sơn trang, có thể nói đây là chuyện hai bên không có hứng với nhau, ngoại trừ Nam Cung Nghi Huy.

- Vậy được, cuộc tỷ thí chọn hôn phu ngày hôm nay đến đây kết thúc. Huyền Băng phái cám ơn các chưởng môn và trưởng lão của các môn phái đã đến, nếu như các vị môn chủ và trưởng lão rãnh rỗi, có thể ở lại Huyền Băng phái chơi, Huyền Băng phái chúng tôi nhất định tận tình đón tiếp.

Một tràng vỗ tay truyền đến, mọi người đều biết Ngạn Quan hoàn toàn là khách khí nói mà thôi, y ước gì người khác sớm đi luôn ấy chứ.

Những người tham gia cũng biết, lần này Huyền Băng phái và Vô Cực tông mời mọi người đến mục đích chủ yếu không phải vì chuyện tỷ thí chọn hôn phu nhỏ này, mà là vì thành lập liên minh môn phái ở Nam An châu mà mời đến.

Bây giờ Ngạn Quan sau khi kết thúc cuộc tỷ thí này, không ngờ lại không nhắc đến chuyện này, rõ ràng bây giờ cũng cảm thấy chuyện này có chút không ổn, nên dứt khoát giả bộ quên đi.

Dương Phí Thành cùng mấy trưởng lão của Vô Cực tông lúc này nửa câu cũng không nói, Huyền Băng phái cũng không ủng hộ liên minh Nam

An châu, liên minh Nam An châu này rõ ràng là không thành lập được rồi.

Tất cả đều là tên Diệp Mặc kia, lúc này Phí Dương Thành nghĩ rằng nếu như giết được tên Diệp Mặc kia, cho dù Diệp Mặc có Lục Vô Hổ chống đỡ, Vô Cực tông y có dốc hết toàn bộ lực lượng trong tong môn, chưa chắc đã giết được Diệp Mặc.

Vô Cực tông có năm tu sĩ Hóa Chân, nếu như liên kết với Lôi Vân tông, vây Lục Vô Hổ lại trước, thì giết Diệp Mặc có gì khó? Nếu như trở mặt rồi, nhất định sẽ triệt để một chút. Y cũng không tin Đan thành vì mất đi một người như Diệp Mặc, mà lại muốn tử chiến với hai môn phái chín sao như Vô Cực tông và Lôi Vân tông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1157

Uy Lực Của Đan Vương Thất Phẩm

Diệp Mặc tùy ý quan sát một chút, sắc mặt của Dương Phí Thành lạnh như băng. Mặc dù sát ý vẫn chưa lộ ra ngoài, nhưng Diệp Mặc theo bản năng lại rùng mình một cái, hắn đoán rằng Dương Phí Thành không giết hắn thì không cam lòng. Đoán chừng cho dù có sự giúp đỡ của Lục Vô Hổ, nói không chừng Dương Phí Thành có nuốt mật báo tim gấu, cũng phải tính sổ luôn Lục Vô Hổ.

Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy thì mình sẽ gay go mất. Từ Huyền Băng phái đến Đan thành, Diệp Mặc cũng không lo lắng gì, cái mà hắn lo lắng lại là sau khi đến Đan thành rồi, làm sao đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc đứng dậy ôm quyền nói với một số tu sĩ sắp rời đi:

- Các vị môn chủ, và các vị trưởng lão, hôm nay có thể tụ tập cùng mọi người là sự may mắn của Diệp Mặc, có thể gặp được nhiều tiền bối cao nhân như vậy. Lần này sau khi tôi quay trở về Đan thành, tôi sẽ về Mặc Nguyệt Chi Thành. Vì cảm kích sự ủng hộ của mọi người ở đây đối với tôi, cho nên chỉ cần một tháng sau những vị bằng hữu nào có thể đến Đan thành cùng tôi về Mặc Nguyệt Chi Thành, chỉ cần là tiền bối tu vi Thừa Đỉnh trở lên, Diệp Mặc sẽ luyện chế miễn phí cho vị đó một lò đan dược, đương nhiên đan dược là từ Thiên cấp thất phẩm trở lên.

Nếu như nói trước trận tỷ thí, người trong đại điện còn chưa hưng phấn, còn chưa đạt tới cao trào, lời này của Diệp Mặc nói ra, hiện trường đã hoàn toàn trở nên sôi nổi rồi. Dường như tất cả các tu sĩ đều dừng chân lại, ai ai cũng vẻ mặt nóng như lửa nhìn Diệp Mặc.

Đùa sao, một lò đan dược Thiên cấp thất phẩm đấy, không cần nói là tu sĩ Thừa Đỉnh, cho dù là tu sĩ Hóa Chân hay Kiếp Biến, cũng không thể nào dễ dàng tìm được người khác luyện chế.

Phó chính thành chủ của Đan thành có thể giúp người khác luyện chế ra đan dược thất phẩm, nhưng người ta tự nguyện sao? Cho dù là tự nguyện, thì cái giá mà anh phải trả như nào? Rất nhiều tu sĩ đều trên nghìn năm tuổi rồi, bọn họ sớm đã tích lũy được một lượng lớn linh thảo, khổ nỗi là không có ai giúp bọn họ luyện đan mà thôi. Còn bây giờ một đan vương thất phẩm như Diệp Mặc không ngờ lại đưa ra cái hứa hẹn này, quả thực là một đề nghị không thể từ chối từ trên trời rơi xuống.

Nhạc Dao gật đầu, lần này Diệp Mặc ra tay rồi. Tận dụng ưu thế trời sinh của hắn mà ra tay, loại cơ hội này cho dù là tu sĩ Thừa Đỉnh cũng không thể không bằng lòng.

Nhưng không đợi sự hưng phấn của những người đó trôi qua, Diệp Mặc lại lần nữa ném bom:

- Mọi người cũng biết, tôi cũng nói rồi. Tôi tin rằng mười năm sau tôi có thể thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm. Tôi lần nữa cam kết. Chỉ cần một tháng sau những vị bằng hữu cùng tôi đến Mặc Nguyệt Chi thành chúc mừng Mặc Nguyệt Chi thành của tôi, trong vòng một trăm năm sẽ lên tu vi Biến Kiếp, tôi cũng có thể luyện cho mỗi người một lò đan dược cửu phẩm. Nếu như có bằng hữu Hóa Chân cùng tôi đến Mặc Nguyệt Chi Thành chúc mừng, vậy thì vãn bối sau khi thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm, sẽ luyện chế cho mỗi người mười lò đan dược.

Ngay cả tu sĩ Hóa Chân cũng muốn kéo đi ăn mừng Mặc Nguyệt Chi Thành, cách làm này của Diệp Mặc lập tức khiến người ta hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hẳn là mượn hơi một số hộ vệ, nhưng cho dù Diệp Mặc làm như vậy, những người muốn đi cùng Diệp Mặc cũng không ít. Chỉ cần giúp hắn đến Mặc Nguyệt Chi Thành một chuyến. Là có thể mời được Đan vương thất

phẩm luyện đan miễn phí, chuyện tốt như này, có ai không muốn cơ chứ?

- Diệp thành chủ, vậy thì chúng tôi bây giờ sẽ cùng anh đến Đan thành, sau đó ở Đan thành khoảng một tháng rồi lại cùng anh đến Mặc Nguyệt Chi Thành được chứ?

Nhạc Dao lanh lảnh cười nói.

Diệp Mặc sao lại không biết Nhạc Dao đang có ý giúp hắn, lập tức chắp tay hành lễ nói:

- Đương nhiên là cầu còn không được, đa tạ chị Dao.

- Diệp thành chủ, miệng của anh cũng ngọt đấy.

Nhạc Dao lại cười khúc khích nói:

- Tôi và Hứa trưởng lão tu vi Hóa Chân của môn phái chúng tôi đi cùng Diệp Mặc một chuyến.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ.

Tiếp theo lời nói của Nhạc Dao, có rất nhiều môn phái đều hẹn một tháng sau trưởng lão của môn phái sẽ đến Đan thành. Tông chủ Dương Phí Thành của Vô Cực tông vẻ mặt vô cùng lạnh lùng, nhưng y cũng biết mình đã tính nhầm một chuyện, đó chính là không đặt thân phận Đan vương của Diệp Mặc đặt vào trong sự tính toán.

Uy lực của một đan vương thất phẩm như Diệp Mặc, vào lúc này thể hiện ra ngoài. Vốn dĩ là bọn họ lôi kéo tụ tập nhau lại, bây giờ lại biến thành nơi để Diệp Mặc lôi kéo những cao thủ. Mặc dù Dương Phí Thành trong lòng tức đến ói máu, nhưng cũng không có cách nào.

Hắn lôi kéo bao nhiêu cao thủ ở chỗ này. Đợi đến Đan thành rồi, tùy tiện gọi một chút, cũng có vài tu sĩ Hóa Chân đi cùng rồi.

Nhưng Vô Cực tông bị thua thiệt nhiều như vậy trong tay Diệp Mặc, để

bọn họ bỏ qua cho Diệp Mặc là không thể nào, đồng thời y cũng biết, Vô Cực tông tiêu diệt Kiếm Cốc, thù hận với đối phương căn bản không có cách nào hòa giải được.

Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân tông lúc này trầm mặc, Diệp Mặc chỉ là tu vi Hư Thần, liền đơn giản đã sắp thành lập được một liên minh Nam An châu vô hình, đồng thời còn nhận được sự ủng hộ của nhiều môn phái như vậy. Bây giờ Lôi Vân tông chỉ chết một Điền Ngạo Phong, còn muốn đấu với Diệp Mặc nữa hay không?

Vô Cực tông đấu với Diệp Mặc, bây giờ cũng đã chết bốn tu sĩ thiên tài rồi. Hơn nữa Diệp Mặc mới là Hư Thần tầng thứ nhất, dường như cũng là vô địch cùng cấp, đợi sau khi hắn lên đến Ngưng Thể thậm chí là Thừa Đỉnh, vậy thì còn đấu sao?

Vốn dĩ Vương Thuyền Hòa phải giết chết Diệp Mặc, lần đầu tiên trong lòng dao động suy nghĩ này.

Những môn phái muốn kết giao với Diệp Mặc, ai đến Diệp Mặc cũng không cự tuyệt, chỉ cần muốn đến Mặc Nguyệt Chi Thành, hắn đều hoan nghênh.

Lạc Ảnh sau khi biết được Diệp Mặc lập tức muốn dẫn các cô đi, lập tức nói chuyện với Diệp Mặc một lát, dẫn Đường Bắc Vi đến trước mặt Phồn Y Trúc khom người chào hỏi sư phụ. Mặc dù cô cảm thấy Diệp Mặc dường như không có cảm tình gì mấy với sư phụ của mình, nhưng sư phụ lại đối xử rất tốt với cô.

Phồn Y Trúc thấy Lạc Ảnh cũng Bắc Vi tới, thở dài nói:

- Sau này phải chăm chỉ tu luyện cho tốt, đối với con mà nói, tu luyện mới là chuyện quan trọng nhất.

- Vâng, sư phụ.

Lạc Ảnh lúc trước liều mạng tu luyện, nhưng là vì đến Đông Huyền

Châu tìm Diệp Mặc, bây giờ tìm được Diệp Mặc rồi, tu luyện đối với cô cũng không phải chuyện quan trọng nhất. Có thể ở cùng Diệp Mặc, cô cũng đã rất mãn nguyện rồi. Nhưng lời nói của sư phụ, lại không thể phản bác lại được.

Phồn Y Trúc lấy ra một chiếc khăn tay màu mây tía đưa cho Lạc Ảnh, rồi lại lấy ra một đôi giầy màu mây tía đưa cho Đường Bắc Vi, lúc này mới nói:

- Sư phụ không có thứ gì tốt tặng cho hai con, hai món chân khí này là năm xưa ta lấy được, bây giờ tặng cho hai con là được rồi.

Lạc Ảnh cùng Đường Bắc Vi nhận lấy đồ của sư phụ, nghĩ tới việc nếu như không có sư phụ, kết quả của hai cô chắc chắn sẽ không tốt, lại nghĩ tới sắp phải rời Huyền Băng phái, cũng thổn thức không thôi.

Phồn Y Trúc khẽ mỉm cười nói:

- Chờ tu vi của hai con cao, cũng có thể quay về thăm sư phụ được, không cần phải như vậy. Nhất là Tố Tố, nếu như không phải chồng của con là thành chủ Đan thành, lại là Đan vương thất phẩm, thì sư phụ chắc chắc không để cho hai con rời khỏi núi Huyền Băng đâu.

Ngạn Quan thấy Phồn Y Trúc lấy đồ tặng cho Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, y sợ Phồn trưởng lão kiên quyết đến cùng, căn bản không biết xoay chuyển, y không biết Phồn Y Trúc lại có chút không nỡ với Tố Tố thật.

Ngạn Quan dẫn theo một trưởng lão Biến Kiếp đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp thành chủ, Ngạn mỗ trước tiên xin chúc mừng anh và Tố Tố trùng phùng. Sư trưởng lão là trưởng lão Biến Kiếp của Huyền Băng phái chúng tôi, cũng là sư huynh của Ngạn Quan, để chúc mừng Diệp thành chủ quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, đặc biệt đến chúc mừng trước, và kính xin

Diệp thành chủ đừng để ý.

Diệp Mặc cười ha hả, hắn dĩ nhiên sẽ không để ý, cao thủ đi cùng hắn càng nhiều càng tốt. Cho dù hắn biết chúc mừng là giả, kết giao với hắn và cần một lò đan dược mới là thật, hắn cũng cảm thấy cảm kích Ngạn Quan.

…

Mấy ngày sau, tại Đan thành.

Một số tu sĩ đến Đan thành, muốn đi Mặc Nguyệt Chi Thành cùng Diệp Mặc, đều được Diệp Mặc thông qua phủ thành chủ của Đan thành để sắp xếp chỗ ở cho khách quý.

Còn Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết, Đường Bắc Vi, Lạc Phi gặp nhau lại một phen vui mừng hớn hở, mỗi người sau khi nói tình hình của mình xong, tâm trạng kích động không thôi. Mấy người đến Nam An châu, lập tức đường ai nấy đi, may là sư phụ Phồn Y Trúc của Tố Tố thật tuyệt, đều giúp bọn họ sắp xếp chỗ ở xong rồi, nếu không bây giờ sẽ thế nào, không có ai dám nghĩ.

Duy nhất chỉ có Vân Tử Y bây giờ sống chết không biết, mấy người cũng thổn thức không thôi. Mấy người Lạc Ảnh lúc này lại càng đã biết mấy người Diệp Lăng, Tống Ánh Trúc và cả Tĩnh Văn đều ở Bắc Vọng châu rồi. Diệp Mặc nói sau khi hắn về đến Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, lập tức sẽ quay về Bắc Vọng Châu dẫn bọn họ cùng đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

Mặc dù biết muốn dẫn đông người như này đến Mặc Nguyệt Chi Thành là rất khó, nhưng tất cả mọi người đều tin tưởng Diệp Mặc. Hắn còn muốn đến Lạc Nguyệt hơn các cô, nhưng đã đi rất xa trước mặt các cô rồi.

Chỉ có một mình Lạc Ảnh trong lòng có bí mật, cô không nói ra, đây là bí mật của riêng cô và Diệp Mặc. Mặc dù bây giờ mọi người đều là Tu Chân rồi, nhưng cô vẫn không muốn nói chuyện này ra.

Lúc này Diệp Mặc thậm chí không kịp cùng Lạc Ảnh, Khinh Tuyết thân

mật, hắn quả thực vì đi đón mấy người Diệp Lăng mà bôn ba. Ức Mặc và Tử Phong chưa gặp được, Tiểu Vận thì không tìm được rồi, hắn bây giờ cũng không có cách nào, nhưng mấy người Diệp Lăng hắn cần phải đón họ về, cũng đã ba năm rồi.

Hắn muốn tìm Lục Vô Hổ, vì truyền tống trận Diệp Mặc cũng hỏi rồi, căn bản không có cách nào truyền nhiều người như vậy đến Nam An châu. Hắn phải đi hỏi Lục Vô Hổ, xem xem có thể giúp hắn luyện chế ra một món phi hành pháp bảo đẳng cấp được không, để hắn có thể bay về.

Diệp Mặc muốn tìm Lục Vô Hổ, thực ra Lục Vô Hổ bây giờ càng thêm sốt ruột tìm Diệp Mặc. Lúc trước trên đường người nhiều, Diệp Mặc cũng cùng cô Tố Tố gì đó của hắn quấn lấy nhau ở cùng một chỗ, gã căn bản không có cơ hội nói chuyện, bây giờ đã trở về Đan thành rồi, lão cần phải hỏi Diệp Mặc.

Cho nên không đợi Diệp Mặc tiến vào gian hàng luyện khí rách nát của Lục Vô Hổ, đã bị Lục Vô Hổ kéo vào phòng.

Khi Diệp Mặc cùng Lục Vô Hổ vào gian hàng luyện khí rồi, vào trong một nội thất, nhất thời ngây dại. Trong này không ngờ là một thế giới khác, chẳng những xa hoa rộng rãi, hơn nữa linh khí đầy đủ khiến Diệp Mặc không dám tưởng tượng. Hắn khẳng định nơi này ít nhất có một linh mạch hạ phẩm.

- Đừng giả bộ cái bộ dạng kinh ngạc ấy nữa, đồ tốt của anh còn nhiều hơn tôi nhiều, tôi chỉ có cái linh mạch này thôi, nói không chừng anh căn bản cũng không chú ý đến. Thiên Hỏa, Địa Hỏa, lò đan kia, và cả đại đỉnh tám cực kia nữa, ha ha, đặc biệt là con dao thái rau đó…

Lục Vô Hổ thấy Diệp Mặc sắc mặt kinh ngạc, lập tức chu miệng nói.

- Lục lão ca vội vã tìm tôi đến đây, có phải là chuyện gì gấp không?

Diệp Mặc thấy Lục Vô Hổ bắt đầu quở trách đồ của hắn, vội vàng

chuyển đề tài, hắn thật sự sợ lão yêu quái này nhắm vào đồ của hắn, chẳng may lão muốn lấy, mình thật không có cách nào.

Lục Vô Hổ trừng mắt nói:

- Lão nhân gia tôi sao lại có thể nhắm trúng đồ của anh được…

Trong lòng bổ sung một câu, nhắm trúng rồi, anh cũng phải cho.

- Vậy thì được, vậy thì được, những thứ đó của tôi cũng không đáng giá.

Diệp Mặc vội vàng nói.

Lục Vô Hổ khinh thường quát:

- Không đáng tiền? Thứ cuối cùng tiêu diệt Thôn Hỏa Trùng của anh là cái gì, người khác nhìn không ra, đừng cho rằng tôi cũng không nhìn ra. Là "Vô Ảnh Tằm" đúng không?

Nói xong Lục Vô Hổ đứng dậy, vẻ mặt kích động ngó chừng Diệp Mặc, đợi Diệp Mặc trả lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1158

Pháp Bảo Phi Hành Đỉnh Cấp

Diệp Mặc gật đầu, hắn cũng không hề phủ nhận, bởi vì hắn biết 'Vô Ảnh' của mình từ màu xám trắng biến thành màu vàng kim, hiện tại từ màu vàng kim biến thành mầu tro thì đích thực là 'Vô Ảnh tằm' rồi.

Thế nhưng Diệp Mặc lại không biết lai lịch của 'Vô Ảnh tằm', quyển sách ‘Vật’ cũng không có giới thiệu về 'Vô Ảnh tằm'. Khi hắn và Mẫn Vô Kiếm tranh đấu, Mẫn Vô Kiếm đã nói một câu “Không vào linh trùng không thành tiên, không phải đệ nhất 'Vô Ảnh tằm”. Diệp Mặc không biết câu nói đó là có ý gì, nhưng Mẫn Vô Kiếm khẳng định là biết về 'Vô Ảnh tằm', đáng tiếc là y đã bị chính 'Thôn hỏa trùng' của mình ăn sạch rồi.

- Thật sự là 'Vô Ảnh tằm'.

Lục Vô Hổ liền hưng phấn, y liên tiếp vỗ vỗ tay, kích động khua khua tay vài vòng, cuối cùng lại lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, cái loại sinh vật quý hiếm trong truyền thuyết này, không ngờ lại bị cậu chà đạp rồi, lão Lục ta thà rằng để cậu đi chà đạp mấy cô nàng Thập mỹ Nam An cũng không nguyện ý...

Nói đến đây thì lão ta lại nhìn thấy sắc mặt Diệp Mặc trở nên rất khó coi, liền chà xát hai tay cười hắc hắc:

- Nói chơi thôi, hề hề, nói chơi thôi.

Diệp Mặc không để ý tới lão, đồ đạc của mình có vài thứ đều là thứ chỉ có trong truyền thuyết, còn không đều đã bị hắn cho đi rồi. Nói đến đồ vật trong truyền thuyết thì, 'Nhất Đóa Tử Viêm' của Cửu Kiền chẳng phải cũng

là mồi lửa kỳ dị trong truyền thuyết sao? Còn có cả 'Thôn hỏa trùng' mà hắn mới tiêu diệt kia cũng không phải loại đồ thông thường.

Lục Vô Hổ chà sát hai tay nói:

- 'Vô Ảnh tằm' một khi đã nhận chủ, thì cả đời sẽ không thay đổi. Cho nên lão đệ cứ yên tâm lão Lục ta sẽ không đánh chủ ý lên 'Vô Ảnh thao tằm' của cậu, thế nhưng 'Vô Ảnh thao tằm' còn có một đặc tính, cậu có thấy mỗi lần 'Vô Ảnh thao tằm' tấn cấp đều dùng tơ tằm của mình kết thành kén tằm, cậu đã gặp qua việc này chưa?

Diệp Mặc giật mình. Loại kén tằm này hắn thật sự đã thấy. Mỗi lần 'Vô Ảnh' ngủ say, đều dùng tơ tằm của chính nó tạo một cái kén vây xung quanh. Cuối cùng hình thành những vòng kén dày bằng tơ tằm màu trắng, lẽ nào cái này chính là kén tơ tằm.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền lấy ra từ trong nhẫn một cái kén tơ tằm màu trắng rồi nói:

- Lão ca có phải là nói đến cái này không?

- Đúng, đúng, là nó...

Lục Vô Hổ nhoáng một cái đã đoạt lấy cái kén tơ tằm màu trắng trong tay Diệp Mặc, liên tục nói “đúng”.

Diệp Mặc lần thứ hai nhìn thấy cái loại tâm tình vô cùng hưng phấn này của Lục Vô Hổ. Lần đầu tiên chính là khi lão ta nhìn thấy mình lấy ra lá của 'Khổ trúc', lần này lại là kén tơ tằm.

- Đồ tốt, đồ tốt, chí bảo luyện khí, chí bảo a a...

Lục Vô Hổ kinh hãi than vãn lên, nhìn chằm chằm vào kén tơ tằm trong tay không ngừng lẩm bẩm.

Diệp Mặc nhàn nhạt nói:

- Lục lão ca, tôi đương nhiên biết kén tơ tằm này là luyện khí chí bảo, thế nhưng Lục lão ca xem đủ rồi chứ. Có thể trả lại cho tôi được chưa?

Lục Vô Hổ có chút xấu hổ nhìn Diệp Mặc, kén tơ tằm trong tay cũng không trả lại cho Diệp Mặc. Môt lát sau thấy Diệp Mặc vẫn không nói thêm lời nào, lão liền có chút ngại ngùng lên tiếng:

- Hay ta giúp lão đệ luyện chế một món đồ, lại giúp cậu ra tay ba lần nữa, lại nợ thêm cậu một...

- Dừng.

Diệp Mặc khoát tay:

- Lão ca lần trước nợ tôi một ân tình còn chưa có trả hết. Hiện tại lại muốn nợ thêm một cái nữa sao?

Lục Vô Hổ càng xấu hổ hơn, thế nhưng kén tơ tằm trong tay cũng vẫn không muốn buông ra.

Bỗng nhiên lão hình như hắn lại nghĩ tới cái gì đó, nhanh chóng đưa tay lấy ra ba hộp ngọc, toàn bộ đặt trước mặt Diệp Mặc rồi nói:

- Lão đệ tự xem đi, xem có cái nào vừa mắt không?

Diệp Mặc thấy mấy thứ này liền hít vào một hơi lạnh, hắn vẫn cho là đồ tốt của mình đã rất nhiều rồi. Hiện tại nhìn thấy Lục Vô Hổ tùy ý đã lấy ra ba món, hơn nữa còn bảo hắn nhìn xem có gì vừa mắt không nữa.

Trước mặt hắn hiện giờ không những là tài liệu cấp tám Huyền Băng Tủy, linh thảo cấp tám, Huyễn Thần hoa, thậm chí còn có cả một viên 'Viêm Liên Bồng Tâm'.

'Viêm Liên Bồng Tâm' thì Diệp Mặc đương nhiên biết, khi xưa Khổng Diệp trưởng lão đã đưa cho hắn một viên, hắn thật không ngờ là Lục Vô Hổ cũng có một viên. May mà khi hắn đến Đan Thành, đã cho 'Vụ Liên Tâm

Hỏa vào trong thế giới trang vàng giấu đi rồi, bằng không lần trước khẳng định đã bị lão già này phát hiện.

Diệp Mặc biết 'Viêm Liên Bồng Tâm' là tài liệu đỉnh cấp, là bảo bối vô cùng tốt, tuy rằng không phải là tài liệu luyện khí tốt, nhưng đối với bản thân hắn thì lại có tác dụng rất lớn, loại đồ này không ngờ Lục Vô Hổ cũng lấy ra được. Đây chính là tài liệu dùng để tấn cấp cho 'Vụ Liên Tâm Hỏa đấy. Lão già Lục Vô Hổ này biết mình có 'Vụ Liên Tâm Hỏa', vậy mà lần trước lại không có lấy ra cho mình, người này cũng quá keo kiệt rồi, đến tận lúc này mới bức lão lấy ra được.

Đây còn là do Lục Vô Hổ tùy ý lấy ra, có thể thấy được lão ta cất dấu cũng không ít những thứ tốt. Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy hối hận, lúc trước cấp cho Lục Vô Hổ lá của 'Khổ trúc', không ngờ lại chỉ có thể nhờ lão ra tay giùm vài lần là hết.

'Vô Ảnh thao tằm' này rốt cuộc là loại gì? Kết ra một cái kén tơ tằm lại có thể khiến Lục Vô Hổ coi trọng như vậy? Bỗng nhiên Diệp Mặc phát hiện rằng trong lòng lại dấy lên ý muốn học luyện khí, vạn nhất cái kén tơ tằm này là đồ cực kỳ tốt, hắn chẳng phải là tự mình bị thiệt sao.

Nhưng chuyện học luyện khí thì cứ để sau đã, trước mắt là nên chọn mấy thứ đồ kia đã, Diệp Mặc thật không muốn buông tha cái nào cả, cả ba thứ đó hắn đều muốn hết.

Thế nhưng không đợi hắn nói, Lục Vô Hổ liền mở miệng:

- Diệp lão lệ, cậu phải biết là kén tơ tằm của 'Vô Ảnh thao tằm' lần đầu tiên tấn cấp kết ra có giá trị thấp nhất đó, ta chỉ có thể trao đổi một một mà thôi.

Diệp Mặc nhất thời trợn tròn mắt, hắn biết cái đếch gì chứ, hắn căn bản là 'Vô Ảnh thao tằm' còn không biết, vậy thì làm sao biết cái kén nó kết ra dùng làm gì. Diệp Mặc hiểu rằng chỉ khi nào hắn biết giá trị của thứ này, thì mới có thể đổi ra càng nhiều thứ tốt, cho nên mới mong Lục Vô Hổ nói cho

hắn biết.

Hiện tại Lục Vô Hổ lại nói như vậy, đây chẳng phải là nói hắn chỉ có thể chọn một món trong ba món kia thôi ư? Diệp Mặc lại có cảm giác không đúng, nếu kén tơ tằm kia chỉ có thể trao đổi một món, thì Lục Vô Hổ khẳng định sẽ không lấy ra nhiều thứ như vậy để cho mình xem, lão chỉ cần lấy ra 'Viêm Liên Bồng Tâm' thì đã đủ rồi, 'Viêm Liên Bồng Tâm' thì mình nhất định sẽ cần.

Nếu lão lấy ra 'Viêm Liên Bồng Tâm', sau lại lấy ra thêm mấy thứ khác, thì chắc chắn là do trong lòng lão ta đang khẩn trương, vì thế mới lấy ra mấy món đồ có tổng giá trị xấp xỉ với kén tơ tằm, câu nói phía sau không chừng là dùng để thử mình. Nghĩ vậy Diệp Mặc liền cười nhạt:

- Lục lão ca đừng trêu đùa tôi, tôi dẫu gì cũng là một Đan Vương thất phẩm, giá trị của kén 'Vô Ảnh thao tằm' tôi sao có thể không biết.

Nói xong Diệp Mặc cũng không đợi Lục Vô Hổ mở miệng, vội vàng nói tiếp:

- Mấy thứ này tôi đều phải thu hết.

Sau đó nhanh chóng đưa tay ôm về cả baa chiếc hộp ngọc trước mặt.

Lục Vô Hổ thấy Diệp Mặc lấy toàn bộ ba chiếc hộp ngọc, cũng không tức giận. Chỉ nói một câu:

- Được rồi, nhưng mà cậu phải đồng ý lần tiếp theo 'Vô Ảnh thao tằm' kết tơ thì phải cấp cho ta đấy. Chí ít thì cũng phải cấp thêm ba lần nữa.

Diệp Mặc vội vã nói:

- Việc này không có vấn đề, lão ca đã có đề nghị, thì tôi cũng muốn có một đề nghị, chính là lão ca có cuốn sổ tay về luyện khí nào không, có thể cấp cho tôi một quyển để tôi thử mày mò một chút?

- Cậu còn muốn luyện khí?

Lục Vô Hổ dùng vẻ mặt cực kỳ khó tin nhìn Diệp Mặc:

- Cậu là Đan Vương, còn là một Đại sư trận pháp, giờ lại còn muốn luyện khí nữa?

Diệp Mặc giơ tay gãi đầu nói với vẻ ngại ngùng:

- Đây không phải là sợ mỗi lần đều cầu đến lão ca, khiến lão ca có chút phiền phức sao?

- Tốt, tốt, vậy câu bái ta làm thầy là được rồi.

Lục Vô Hổ lập tức chà xát hai tay, hưng phấn hẳn lên.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Lục Vô Hổ rồi nói:

- Lục lão ca, Nam An Châu có bao nhiêu Tông sư luyện khí cửu phẩm?

- Có khoảng bẩy tám người.

Lục Vô Hổ không hiểu ý của Diệp Mặc, vô thức trả lời.

- Vậy Đan Vương thất phẩm trở lên thì có bao nhiêu người?

Diệp Mặc lại hỏi tiếp.

- Đại khái có khoảng sáu bảy, hay là năm sáu người gì đấy. Hẳn là chỉ có bốn năm người.

Lục Vô Hổ bỗng nhiên cảm giác được Diệp Mặc không có ý gì tốt.

- Vậy lão ca để một Đan Vương thất phẩm như tôi bái Tông sư luyện khí như lão ca làm thầy sao? Vậy mấy lão Đan Vương của Đan Thành biết được sẽ thấy thế nào?

Diệp Mặc chậm rãi nói.

Lục Vô Hổ cười hắc hắc:

- Nói đùa thôi, nói đùa thôi mà, hà hà, đây là một quyển luyện khí đại cương.

Không đợi Diệp Mặc nói tiếp Lục Vô Hổ đã đưa cho hắn một cái ngọc giản.

Diệp Mặc thấy Lục Vô Hổ có ý muốn tiễn khách, nhưng vẫn từ tốn nói:

- Lục lão ca, lần trước nhờ lão ca giúp tôi luyện khí, tôi vẫn chưa có thời gian tìm lão, ngày hôm nay tôi có ý tới đây tìm lão, là muốn lão giúp tôi luyện chế một kiện pháp bảo. Đương nhiên vượt qua được chân khí thì tôi càng thích.

Lục Vô Hổ tức giận:

- Ta biết rồi, cậu nói đi, muốn luyện chế cái gì?

Diệp Mặc lần này không nói mấy lời thừa nữa:

- Tôi muốn luyện chế một kiện pháp bảo phi hành cực phẩm, có thể từ Nam An Châu phi hành đến Bắc Vọng Châu...

- Cái gì?

Không đợi Diệp Mặc nói xong, Lục Vô Hổ liền cắt ngang lời hắn:

- Cậu đang nằm mơ à? Cho dù là có loại pháp bảo phi hành này, một mình câu có thể phi hành từ Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu sao? Mấy lão yêu quái của Vô Tâm Hải không biết đã ăn tươi nuốt sống cậu bao nhiêu lần rồi. Không chỉ nói cậu, cho dù là lão ca muốn đi từ Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu mà không thông qua Truyền Tống Trận thì cũng phải tốn rất nhiều khí lực.

Diệp Mặc không để ý tới lời Lục Vô Hổ nói, lại hỏi lại lần nữa:

- Lão ca nói điểm chính đi, không nên quanh co.

Lục Vô Hổ cười hắc hắc:

- Coi như là ta có thể luyện chế, nhưng cậu có loại tài liệu cao cấp đó sao? Luyện chế pháp bảo phi hành có thể từ Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu, không chỉ cần tài liệu cực phẩm, mà còn cần dùng tài liệu phi hành riêng, không nói cậu, cho dù là tôi cũng không cách nào có đủ.

Diệp Mặc không đợi Lục Vô Hổ nói tiếp, liền lấy ra mấy loại tài liệu đặt trước mặt Lục Vô Hổ rồi hỏi:

- Lão ca xem mấy thứ đồ này đã được chưa.

Lục Vô Hổ nhìn mấy thứ đồ Diệp Mặc lấy ra, thiếu chút nữa là hai con mắt đã lọt cả ra ngoài:

- Lông vũ 'Cửu Vũ Kim Bằng' của 'Thanh Như Hiểu Thiên', tài liệu cấp mười, 'Hoàng tinh thạch' tài liệu luyện khí cấp chín, bán cực phẩm Tinh Thần Sa cũng là tài liệu cấp chín...

Lão trơn trừng con mắt lên nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc:

- Cậu kiếm được nhiều thứ tốt như vậy ở chỗ nào thể? Chẳng những có 'Hoàng tinh thạch', còn có cả lông vũ tài liệu cấp mười 'Cửu vũ kim bằng' nữa? Hơn nữa hai thứ này đều là tài liệu thích hợp nhất để luyện chế pháp bảo phi hành, cậu có phải là đã sớm muốn luyện chế pháp bảo phi hành không? Cho nên mới đi khắp nơi để thu thập những loại tài liệu này?

- Không sai, Lục lão ca, lão ca nói đi, có thể luyện chế hay không?

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, những thứ mà hắn có đều đã lấy ra rồi.

Lục Vô Hổ gật đầu:

- Mấy thứ này của cậu đương nhiên có thể luyện chế pháp bảo phi hành đỉnh cấp, thế nhưng thiếu một món chính, ta vừa lúc có một gốc vạn niên

‘Dương Mộc Tâm’ tài liệu đỉnh cấp, cũng quyết định sẽ tặng cậu. Hơn nữa lá cây của 'Khổ trúc' ta cũng sẽ gia cố vào một chút, thế nhưng cho dù đây là pháp bảo phi hành đỉnh cấp, nhưng mà tu vi của cậu thật sự là...

Câu kế tiếp Lục Vô Hổ không nói ra, thế nhưng Diệp Mặc đã hiểu rõ, ý của lão chính là tu vi của hắn quá thấp. Diệp Mặc thật ra cũng không có để ý vấn đề tu vi, hắn để ý chính là việc lá của 'Khổ trúc' có thể gia cố vào pháp bảo phi hành.

Tuy rằng hắn rất muốn lấy ra một chiếc lá của 'Khổ trúc' nữa ra để đưa cho Lục Vô Hổ, thế nhưng Diệp Mặc cũng biết loại chuyện này chỉ có kẻ não phẳng mới làm thôi. Hắn chỉ có thể thầm hạ quyết tâm, chờ tu vi của mình đủ cao rồi, thì mới cấp cho lão già này thêm, chí ít thì ngày hôm nay hắn vẫn rất có thiện cảm với Lục Vô Hổ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1159

Người Phụ Nữ Của Diệp Mặc

Cậu muốn luyện chế pháp bảo phi hành hình dạng gì?

Lục Vô Hổ cũng rất thỏa mãng với những tài liệu Diệp Mặc đã lấy ra.

Diệp Mặc muốn pháp bảo phi hành của mình có thể dễ dàng ẩn nấp một chút, liền nói với Lục Vô Hổ:

- Vậy thì luyện chế một kiện ‘Ô vân trùy’ đi, không chỉ tốc độ nhanh, mà còn phải có một trận pháp ẩn nấp ở trong mây đen để càng khó bị phát hiện hơn.

- Được, nửa tháng sau ta sẽ tìm cậu. a…

Lục Vô Hổ cầm lấy mấy loại tài liệu rồi nói, chỉ là còn chưa có nói hết câu liền ‘A’ một tiếng.

- Sao thế?

Diệp Mặc có chút khó hiểu.

Lục Vô Hổ từ trong hộp ngọc chứa ‘Hoàng tinh thạch’ lấy ra một khối đá màu đen, dáng vẻ đầy kích động, trong miệng thì thào:

- Thế giới thạch, thật sự có ‘Thế giới thạch’… Quả thực có ‘Thế giới sơn’, quả thực có…

Bỗng nhiên lão ngẩng đầu nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi nói:

- Cậu chẳng những có 'Khổ Trúc', còn có cả ‘Thế giới thạch’. Cậu làm

thế quái nào mà có nhiều món đồ nghịch thiên như vậy?

Trong lòng Diệp Mặc thầm kêu khổ, khối 'Thế giới thạch' này là hắn lấy được khi hắn và đám người Bác Dung tìm được di tích của Du Bạch Sinh. Ngay sau khi hắn cầm cái hộp ngọc chứa 'Hoàng tinh thạch', thì mới phát hiện bên trong có cái khối tài liều kỳ lạ này, sau khi hắn tới 'Thế giới sơn', thì hắn mới biết khối tài liệu này là đá ở 'Thế giới sơn'. thế nhưng hắn đã chiếm được một khối 'Thế giới thạch' rất lớn rồi, đối với khối 'Thế giới thạch' nhỏ trong hộp ngọc này thì hắn cũng không chú ý đến, thậm chí cũng không nhớ tới nó luôn. Đồng thời hắn cũng suy đoán được là Du Bạch Sinh biết về 'Thế giới sơn' là do tổ tiên lưu truyền lại.

Thế nhưng không nghĩ tới ngày hôm nay lại bị Lục Vô Hổ phát hiện rồi, đây chính là muốn chết mà.

Thấy Lục Vô Hổ nhìn mình chằm chằm, Diệp Mặc không thể làm gì khác là nói:

- Hòn đá nhỏ này là tôi nhặt được cùng lúc với chiếc lá của 'Khổ Trúc'. Đều là ở dưới chân dãy núi lớn có đầy lôi điện mà nhặt được. Tôi cũng không biết cái tảng đá nhỏ này là 'Thế giới thạch'. Nếu như Lục lão ca thấy nó hữu dụng thì cứ cầm đi đi, thứ này đối với tôi thật sự là không có chút tác dụng nào.

Lục Vô Hổ nửa tin nửa ngờ, nhìn Diệp Mặc hết nửa ngày mới lên tiếng:

- Vận khí của cậu cũng thật là quá nghịch thiên rồi, tùy tiện cũng có thể nhặt được loại đồ tốt như thế này.

Diệp Mặc biết lão ta hoài nghi, nhưng cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi, cho dù có hoài nghi thì cũng đã hoài nghi rồi.

Cũng may Lục Vô Hổ cũng không truy hỏi đến cùng, lấy mảnh nhỏ của 'Thế giới thạch' ra nói:

- 'Thế giới thạch' là loại đặc biệt kỳ lạ, nếu thể tích của nó tăng gấp

đôi, thì trọng lượng sẽ tăng lên gấp mười, không ai có thể giải thích vì sao 'Thế giới thạch' lại như vậy, vì thế nên đây chính là một tài liệu luyện khí vô cùng tốt. Hazz…, đồ tốt của cậu đúng thật là nhiều

Diệp Mặc lúc này mới hiểu được, vì sao khi đào cái khối đá của 'Thế giới sơn' lên lại thấy tảng đá đó nặng như vậy, vậy mà cái khối đá kia nhỏ hơn cũng không bao nhiêu nhưng lại nhẹ hơn rất nhiều.

- Cậu cứ yên tâm về trước đi. Lấy của cậu một khối 'Thế giới thạch' này, ta sẽ giúp cậu luyện chế 'Ô vân trùy', sẽ thêm vào cho cậu ít tài liệu.

Lục Vô Hổ cũng nghi ngờ Diệp Mặc đang nói dối, thế nhưng Diệp Mặc không muốn nói thật thì lão cũng chẳng có cách nào.

Nhưng thật ra lão lại không có hoài nghi trên người Diệp Mặc còn có 'Thế giới thạch' và lá 'Khổ Trúc'. Bởi vì những thứ này rất quý hiếm, có thể có được một chút như vậy thì đã là vận khí nghịch thiên rồi.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng rời khỏi gian hàng luyện khí của Lục Vô Hổ. Thực lòng thì hắn rất sợ Lục Vô Hổ truy hỏi kỹ càng sự việc, cũng may là Lục Vô Hổ biết mình nói dối lão, nhưng cũng không có tiếp tục truy hỏi nữa. Lão đúng là có phong phạm của một vị tiền bối.

Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn hỏi Lục Vô Hổ một chút 'Thế giới thạch' là cái gì. Thế nhưng hắn sợ sau khi hỏi xong, Lục Vô Hổ sẽ lập tức nghĩ đến việc trên người mình vẫn còn 'Thế giới thạch', chuyện này thực là không nói đùa được.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi gian hàng của Lục Vô Hổ, hoàn toàn lao vào luyện tập luyện khí, hắn giao cho Lâm Dị Bán mấy ngàn vạn linh thạch, chỉ là để y đi mua các loại tài liệu.

Lâm Dị Bán là người của Diệp Mặc, cho nên lấy thân phận của Diệp Mặc ở Đan Thành thu mua tài liệu, thật sự là cực kỳ đơn giản. Tuy rằng

không có loại tài liệu cực phẩm gì, thế nhưng các loại tài liệu đơn giản cấp năm trở xuống thì lại nhiều vô cùng.

Nửa tháng sau, Diệp Mặc đã có thể luyện chế ra linh khí hạ phẩm rồi. Tuy rằng hình dáng chả ra làm sao, thế nhưng đã làm cho hắn rất thỏa mãn rồi. Phải biết rằng hắn học tập luyện khí mới chỉ hơn nửa tháng, đã có thể luyện chế ra linh khí hạ phẩm, cho dù lúc trước hắn chưa hề học luyện khí thì khi hắn rảnh rỗi cũng có thể luyện chế ra pháp khí cực phẩm được rồi. Nhưng cho dù là như vậy, thì cái tốc độ học tập này cũng là quá nhanh.

Phải biết rằng Diệp Mặc chỉ là cầm quyển luyện khí đại cương của Lục Vô Hổ mà thôi, nói là quy tắc chung cho dễ nghe chứ thực ra chí là một quyển luyện khí nhập môn, còn có giới thiệu thêm một ít tài liệu và các loại mồi lửa trong đó nữa.

Về phần tài liệu, Diệp Mặc đã đọc được rất nhiều trong quyển sách 'Vật', còn mồi lửa thì hắn cũng có đến ba loại mồi lửa kỳ dị.

Cái cuốn luyện khí đại cương này nếu như để cho người khác học theo, thì chắc là chẳng có bao nhiêu tác dụng. Thế nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì cũng đã đủ rồi, hắn cần chính là loại sách đại cương thô sơ giản lược như thế này, quá mức chi tiết thì lại không có chút tác dụng nào cả.

Tác dụng chủ yếu của 'Tam sinh quyết' chính là tự diễn sinh ra phương thức riêng, bất luận là cái hệ thống gì, chỉ cần có giai đoạn mở đầu, Diệp Mặc có thể tự mình diễn sinh ra thành hệ thống đầy đủ. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết đây là do 'Tam sinh quyết' của hắn còn ở cảnh giới quá thấp, một khi 'Tam sinh quyết' của hắn đạt được cảnh giới tối cao, thì hắn căn bản là không cần đến cái luyện khí đại cương này, cũng có thể diễn sinh ra phương thức luyện khí của riêng mình.

Đến nay là đã được nửa tháng, hắn đã có thể luyện chế thành công linh khí hạ phẩm rồi, Diệp Mặc tin tưởng chỉ cần nỗ lực, thì hắn chỉ cần một năm rưỡi nữa là hắn có thể luyện chế linh khí thượng phẩm, thậm chí là cả linh khí cực phẩm. Nhưng hắn cũng biết, học tập luyện khí cũng không khác gì

khi hắn học luyện đan. Cho dù là hắn có 'Tam sinh quyết' nên không lãng phí nhiều tài liệu như người khác, nhưng cũng vẫn là một việc “đốt linh thạch”.

Cũng may hắn là một luyện đan sư, cho nên cho dù có đốt chút linh thạch thì hắn cũng không quan tâm.

Ngoại trừ khi luyện khí, cả ngày Diệp Mặc đều ở cùng với đám Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, mấy năm nay hắn hối hả chạy ngược chạy xuôi, để tu luyện tới cảnh giới cao hơn, cho nên có rất ít thời gian ở bên các cô. Hiện tại thật vất vả mới được đoàn tụ, Diệp Mặc cũng muốn ở cạnh các cô nhiều hơn.

Hiện tại ở trong tiểu viện này nhiều người như vậy, bản thân hắn cũng có chút cảm giác chật chội rồi, hơn nữa Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh hiện tại đều đã là Kim Đan viên mãn. Diệp Mặc cũng có dự định cho các cô kết Anh ở Đan Thành thì hơn là sau khi trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành rồi mới kết Anh. Hơn nữa hắn sẽ cho các cô thay đổi công pháp sau khi kết Anh.

Hôm nay hắn đang cùng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết nói chuyện phiếm, thì lại nhận được tin của Lục Vô Hổ, hiển nhiên là pháp bảo phi hành đã luyện chế hoàn thành.

Diệp Mặc hưng phấn, đang muốn đứng dậy nói với hai người Lạc Ảnh một câu rồi đi tới chỗ Lục Vô Hổ. Thì Ninh Khinh Tuyết đột nhiên lại hỏi một câu:

- Ông xã, anh có phải là còn có một người vợ gọi là Tiểu Vận hay không?

Diệp Mặc nhất thời xấu hổ, hắn hiểu rõ Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết biết chuyện này, thế nhưng hắn không biết nhắc tới Mục Tiểu Vận với họ như thế nào. Khinh Tuyết và Lạc Ảnh không phải xuất thân từ đại lục Lạc Nguyệt, tuy Lạc Ảnh trước khi sống lại cũng là người của đại lục Lạc Nguyệt nhưng Ninh Khinh Tuyết thì không phải, hơn nữa cả hai cô đều sinh hoạt chủ yếu là ở địa cầu.

Hắn cưới Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết đã đủ hoang đường rồi, không ngờ còn có thêm cả Mục Tiểu Vận, hơn nữa các nàng biết đến cả Tống Ánh Trúc và Tô Tĩnh Văn nữa.

Thấy mặt Diệp Mặc hiện lên vẻ xấu hổ, không nói lời nào. Lạc Ảnh mỉm cười đi tới bên cạnh Diệp Mặc nắm lấy tay hắn nói:

- Mục Tiểu Vận có thể được anh thích, cũng có nghĩa cô ấy là một cô gái tốt. Nhưng hiện tại cô ấy đang ở đâu.

Trong mắt Diệp Mặc hiện lên một tia đau thương, bình thường hắn cũng nhớ tới Mục Tiểu Vận, thế nhưng lại không có một chút tin tức nào của cô. Ngay cả Ức Mặc và Tử Phong hắn cũng không tìm được, nhưng chí ít thì hắn còn có chút tin tức của họ, còn Tiểu Vận thì vẫn bặt vô âm tính. Diệp Mặc thậm chí hoài nghi Tiểu Vận có phải cũng đã tới đại lục Lạc Nguyệt hay không, hay là cô đã không còn ở nhân thế nữa rồi.

Ninh Khinh Tuyết cũng đi tới bên cạnh Diệp Mặc, cũng nắm lấy một tay của hắn mà an ủi:

- Ông xã, em cũng không phải là đang nói anh, em biết Tiểu Vận chính là một cô gái rất tốt, trước chúng em đã từng nghe Tử Y nói qua. Anh cũng không nên giữ mãi chuyện cũ trong lòng. Hiện tại mỗi ngày chúng ta có thể ở bên nhau. Em nghĩ nếu như tất cả mọi người đều có thể được đoàn tụ, ngày ngày vui vẻ sống hạnh phúc bên nhau, như vậy thì thật là tốt.

Diệp Mặc nắm lấy tay hai người:

- Xin lỗi, chuyện này không nói trước cho các em biết, anh thật sự là không biết phải nói từ đâu. Tiểu Vận là một cô gái tốt, anh cũng rất lo lắng cho cô ấy. Các em yên tâm, sau này sẽ không có thêm người khác nữa.

Mấy ngày nay hắn và Lạc Ảnh còn có cả Ninh Khinh Tuyết đều ở bên nhau, đối với Diệp Mặc mà nói. Nếu như không phải phát sinh nhiều sự tình như vậy, thì chắc kiếp này hắn chỉ có Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết mà thôi,

chắc sẽ không có thêm người con gái nào nữa.

Tống Ánh Trúc thì tuy là hắn cũng có tình cảm nhưng cũng không phải là sâu đậm. Nếu như không có Ức Mặc thì chắc là cả hai cũng sẽ không đến với nhau lần nữa. Còn Mục Tiểu Vận thì là một cô gái có vận mệnh vô cùng thê thảm, nhưng lại là một một cô gái ôn nhu hiền lạnh tới cực điểm, khiến cho Diệp Mặc thực sự đã động tâm với cô, không muốn buông tay. Dường như những đức tính tốt đẹp cần có của một người con gái đều có thể tìm thấy ở trên người Tiểu Vận, cô quả thực chính là một hóa thân của một người con gái hiền lương thục đức.

Đối với Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc vẫn do dự không muốn động phòng với cô, lúc đầu cũng có một phần là vì tu vi của cô chưa tới Trúc Cơ, thế nhưng sau khi cô đã tới Trúc Cơ, Diệp Mặc vẫn không làm như vậy. Diệp Mặc không phải là không thích Tô Tĩnh Văn, mà là muốn tìm được Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh trước, khi đó mới chính thức tiếp nhận Tô Tĩnh Văn. Đây cũng là sự tôn trọng đối với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, cũng là một lời hứa hẹn dành cho Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn từ Ninh Hải đuổi theo hắn tới Lạc Nguyệt, lại từ Lạc Nguyệt đi tới tiểu thế giới, rồi lại từ tiểu thế giới đi tới Nam An Châu. Nếu như không phải hắn nhìn thấy được cái vòng tay kia, thì Tô Tĩnh Văn có lẽ đã phải chết tha hương rồi, chết ở một nơi mà không có người nào biết, không có một người thân nào. Hắn đã bị tình yêu có thể vượt qua ngàn núi vạn sông, thậm chí vượt qua cả thời gian không gian của Tô Tĩnh Văn làm cho cảm động rồi.

Tại một nơi mà hoa tuyết bay tán loạn trên đường cái, Tô Tĩnh Văn cứ đứng lẳng lặng như vậy trước mặt hắn, như một người tuyết nhìn hắn không hề nhúc nhích. Cái hình ảnh đó, đã in sâu trong tâm trí của Diệp Mặc, cả đời cũng không thể nào mờ nhạt. Một khắc đó hắn đã hoàn toàn bị Tô Tĩnh Văn chinh phục rồi.

Hắn thậm chí còn có thể tưởng tượng đến sự cô tịch của Tô Tĩnh Văn khi Ức Mặc được người khác nhận đi làm đệ tử. Một người con gái yếu đuối

như cô, có thể sống sót ở cái nơi mà cường giả vi tôn như Tu Chân giới này đã là cực kỳ may mắn rồi.

Vì thế khi Diệp Mặc ôm lấy cơ thể không có chút ý thức nào, ngay cả đôi mắt cũng không muốn nhắm lại của Tô Tĩnh Văn, thì trong nháy mắt ấy, hắn đã đem cô trở thành người con gái ở bên mình cả đời rồi. Không có lý do gì cả, hay có lẽ đó cũng chính là lý do.

Người khác có thể không hiểu được tâm tình của Tô Tĩnh Văn, nhưng Diệp Mặc lại có thể hiểu rõ. Bản thân ở trong một biển người, nhưng lại không có một người hiểu rõ mình, cũng không có một người nào quen biết mình, càng không có một ai để bản thân tin tưởng và dựa dẫm, cái loại cảm giác tịch mịch và cô độc này không ai có thể tưởng tượng nổi nó đáng sợ thế nào. Ngày trước khi hắn mới sống lại tại Ninh Hải trên Địa Cầu, cũng đã phải trải qua cái cảm giác như vậy.

- Chúng em biết, ông xã, anh không nên suy nghĩ nhiều. Hãy tới chỗ của Lục tiền bối đi, vừa rồi là tiền bối gọi anh đúng không? Chờ sau này chúng ta sẽ cùng Tĩnh Văn, Ánh Trúc và cả Tiểu Vận nữa, sẽ cùng nhau đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành, sau này sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.

Lạc Ảnh cảm thụ được nỗi thương cảm của Diệp Mặc, cô lại lần nữa cùng với Ninh Khinh Tuyết gọi một tiếng ‘ông xã’. Cái này là từ ngữ cô học được từ trên địa cầu, đơn giản, thông tục, nhưng lại có thể biểu đạt được nội tâm nhiệt liệt của mình, Lạc Ảnh phát hiện bản thân dần dần thích cái từ ngữ này rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1160

Chặn Giết Diệp Mặc

Lục Vô Hổ rất hài lòng với pháp bảo phi hành trong tay mình, thấy Diệp Mặc tới, liền nhanh chống vẫy tay gọi Diệp Mặc, sau khi lão đưa pháp bảo cho Diệp Mặc liền nói với vẻ tự hào:

- Cậu xem cái pháp bảo này thế nào? 'Ô vân trùy', một chân khí cực phẩm dựa theo ý tứ của cậu mà luyện chế ra. Nếu như không phải chỉ có mấy món tài liệu cấp chín kia, và lại thiếu một chút lá 'Khổ Trúc', nói không chừng ta đã luyện chế thành bán tiên khí rồi.

Tuy rằng trong miệng nói là tiếc nuối, thế nhưng Lục Vô Hổ hiển nhiên là vô cùng hài lòng với cái 'Ô vân trùy' mà lão đã luyện chế ra này.

- Không ngờ lại là chân khí cực phẩm.

Diệp Mặc mừng rỡ cầm lấy chiếc 'Ô vân trùy' mầu xanh nhạt vào trong tay, vẻ ngoài của nó giống như là một chiếc lông chim. Hắn thực sự đã cảm thấy rất rất hài lòng rồi, vốn lúc trước hắn còn tưởng có thể luyện chế chế ra một kiện chân khí bán cực phẩm đã là rất tốt rồi, thế nhưng lại không ngờ được rằng Lục Vô Hổ lại luyện chế ra một kiện chân khí cực phẩm.

Diệp Mặc muốn luyện chế 'Ô vân trùy' là vì Ô Vân trùy giỏi về ẩn nấp, có thể giấu mình vào trong mây, rất khó có thể bị phát hiện.

Diệp Mặc vuốt ve chiếc 'Ô vân trùy' trong tay, càng nhìn càng thấy thích. Lục Vô Hổ không hổ danh là một tông sư luyện khí à, thảo nào lại có cái danh xưng là 'Lục địa khí thần', một khi xuất thủ không ngờ lại kinh người như vậy.

- Chiếc 'Ô vân trùy' này sau khi luyện hóa, thì diện tích bên trong khoảng chừng hai trượng, về phần bày biện thì cậu tự mình bố trí. Để cho tăng cường lực phòng ngự và tốc độ, ta đã cố ý đem diện tích giảm đi một chút, hơn nữa bên trong còn có một trận pháp ẩn nấp.

Lục Vô Hổ đắc ý giới thiệu thêm cho Diệp Mặc, hiển nhiên lão thấy được biểu tình vui sướng của Diệp Mặc khi nhìn thấy tác phẩm của mình.

Diệp Mặc lập tức khom người với Lục Vô Hổ nói:

- Lục lão ca lần này tôi thực sự cảm ơn lão ca, lần này tôi xin thiếu lão ca một ân tình. Vốn là tôi muốn mời Lục lão ca theo tôi cùng đi Mặc Nguyệt Chi Thành, sau đó lại mời lão ca giúp tôi ra tay lần nữa, nhưng hiện tại tôi thật không còn ý đó nữa rồi.

- Ha ha…

Lục Vô Hổ cười ha hả:

- Tốt, tôi thích cậu nợ ân tình của tôi. Cuối tháng, tôi cũng sẽ đi Mặc Nguyệt Chi Thành một chuyến, cứ quyết định như vậy đi.

Nói xong Lục Vô Hổ cũng không đợi Diệp Mặc lên tiếng đã nói tiếp:

- Cậu rất hợp mắt tôi. Vốn tôi nghĩ nhịn đau mà tống cho cậu một kiện chân khí công kích bán cực phẩm, thế nhưng cái thái đao của cậu so với bảo bối của tôi còn tốt hơn nhiều, tôi thấy nên quên đi.

Diệp Mặc làm sao không biết Lục Vô Hổ muốn nhìn thấy 'Tử Đao' của mình, lần này thì hắn lại không có chút keo kiệt nào, trực tiếp lấy ra 'Tử Đao' đưa đến trước mặt Lục Vô Hổ:

- Lục lão ca, lão ca thấy chiếc thái đao của tôi thế nào?

- Thủ pháp tốt, thật sự là thủ pháp tốt….

Lục Vô Hổ xoa xoa 'Tử Đao' trong tay, liên tục cảm thán:

- Đây tuyệt đối là một bảo bối lưu lại từ thượng cổ.

Sau khi nhìn ngắm một hồi lâu, lão mới quay sang nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc hỏi:

- Cậu đã luyện hóa thanh thái đao này rồi, nên biết đây chỉ là một khí phôi chứ?

Không đợi Diệp Mặc gật đầu, lão đã nói tiếp:

- Cậu nên biết loại khí phôi này có thể thêm vào tài liệu tấn cấp pháp bảo, hơn nữa lần đầu tiên thêm vào tài liệu có hình dạng gì, thì những lần sau sẽ cứ giữ nguyên hình dạng đó.

Diệp Mặc gật đầu.

Lục Vô Hổ lập tức nói một cách nghiêm túc:

- Cậu nghìn vạn lần không nên tùy tiện thêm vào tài liệu tấn cấp, một là tài liệu tấn cấp có đẳng cấp thấp sẽ làm cho tính năng cái khí phôi này của cậu đại giảm. Hai là nếu bản lĩnh luyện khí của cậu không đâu vào đâu, thì cũng sẽ làm ảnh hưởng đến cái bảo bối này.

Diệp Mặc đương nhiên là hiểu điều này, bằng không hắn đã đem 'Tử Đao' đi thăng cấp từ lâu rồi. Hắn tuyệt đối không có khả năng mang tài liệu cấp năm cấp sáu đi mà thăng cấp cho 'Tử Đao' được.

Thấy Diệp Mặc hiểu rõ, Lục Vô Hổ đem 'Tử Đao' trả lại cho Diệp Mặc:

- Chờ sau này cậu tìm được tài liệu, thì lại tới tìm tôi, tôi sẽ giúp cho cậu.

Diệp Mặc cười hắc hắc, thu hồi lại 'Tử Đao', hắn hiện tại đã bắt đầu luyện khí, đợi khi hắn tìm được tài liệu, thì khẳng định là sẽ không tìm đến Lục Vô Hổ nữa. Hơn nữa hắn cũng biết, tài liệu đỉnh cấp của Lục Vô Hổ khẳng định là nhiều hơn hắn, chờ khi bản lĩnh luyện khí của hắn cao lên rồi.

Nói không chừng có thể tới hỏi mượn Lục Vô Hổ chút tài liệu.

Sau khi cáo biệt Lục Vô Hổ. Diệp Mặc trở lại chỗ ở rồi luyện hóa 'Ô vân trùy', phát hiện ra bên trong rộng đến 31m2, thậm chí còn có hai gian phòng. Cái diện tích này làm Diệp Mặc rất thỏa mãn, với hắn mà nói không gian lớn chừng này là hoàn toàn đủ rồi.

Trước và sau 'Ô vân trùy' đều có ô đặt linh thạch, hơn nữa không chỉ điều khiển bằng linh thạch, mà còn có thể tự bản thân mình điều khiển nữa. Diệp Mặc nhìn hơn mười cái trận pháp, liền biết Lục Vô Hổ cũng chính là một tông sư trận pháp rồi. Trong lòng không khỏi cực kỳ bội phục Diệp Mặc, thế nhưng Diệp Mặc cũng biết toàn bộ các luyện khí sư đều là trận pháp sư. Giống như với Du Bạch Sinh vậy, cũng chính là một đại sư trận pháp.

- Sau này sẽ gọi mày là Thanh Nguyệt.

Diệp Mặc đặt cho 'Ô vân trùy' của mình một cái tên thông tục.

…

Lúc này môn chủ Vương Thuyền Hòa của Lôi Vân Tông ngồi suy ngẫm với vẻ mặt âm trầm, mà đối diện y là một gã nam tử đang theo dõi y, chờ mong câu trả lời của y.

Ngồi đối diện Vương Thuyền Hòa chính là Dương Phí Thành của Vô Cực Tông. Y tới tìm Lôi Vân Tông để hợp tác bàn đối sách giết Diệp Mặc.

Vương Thuyền Hòa sở dĩ còn chưa trả lời, là vì trước đây nội bộ Lôi Vân Tông đã vì chuyện của Diệp Mặc mà tranh chấp rất kịch liệt, một bộ phận trưởng lão cho rằng dù phải đập nồi dìm thuyền cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của Lôi Vân Tông, phải giết Diệp Mặc, bằng không Lôi Vân Tông không cần phải tiếp tục tồn tại nữa. Mà một bộ phận các trưởng lão khác cho rằng Diệp Mặc lúc này đã đủ trưởng thành, Lôi Vân Tông nếu muốn giết hắn thì chỉ là rước họa vào thân mà thôi.

Ý của Dương Phí Thành chính là muốn chặn giết Diệp Mặc trên đường hắn trở về Mặc Nguyệt Chi Thành, thế nhưng Vương Thuyền Hòa biết được Diệp Mặc cũng mời rất nhiều cao thủ về, đánh trống thổi kèn mà đi.

Dù sao đến bây giờ thì thù hận giữa Diệp Mặc với Vô Cực Tông mới là lớn nhất, mà Lôi Vân Tông nhiều nhất cũng mới chỉ chết có một người là Điền Ngạo Phong mà thôi.

- Anh Dương, Diệp Mặc đã có thực lực lớn mạnh, lần này từ Đan Thành trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, càng mời nhiều người đến hỗ trợ. Chúng ta căn bản là không có cách nào giết hắn trên đường đi cả, trái lại có thể sẽ hoàn toàn đắc tội với Đan Thành.

Vương Thuyền Hòa thở dài nói:

- Kỳ thực tôi và anh Dương cũng giống nhau, hận không thể lập tức đem con chuột nhắt đó chém chết, thế nhưng với tình thế hôm nay thì căn bản là không thể giết được hắn.

Dương Phí Thành cười nhạt nói:

- Vương huynh, tôi khẳng định rằng nếu lần này không giết Diệp Mặc, thì chờ đến sau khi hắn trở về được Mặc Nguyệt Chi Thành, thì chúng ta sẽ không còn cơ hội nào để giết hắn nữa. Lẽ nào chúng ta dám ngang nhiên mà đi công kích Mặc Nguyệt Chi Thành? Kỷ Bẩm lão già kia có quan hệ khá tốt với Diệp Mặc, nhất định sẽ giúp hắn bố trí một trận pháp phòng ngự đỉnh cấp ở Mặc Nguyệt Chi Thành. Nói không chừng chúng ta còn chưa kịp bắt đầu công kích Mặc Nguyệt Chi Thành, thì Đan Thành đã tìm được cái cớ để mà giết chúng ta rồi.

Dừng một chút, y lại tiếp tục khẳng định:

- Mà lần này theo Diệp Mặc cùng đi đến Mặc Nguyệt Chi Thành, ngoại trừ Lục Vô Hổ ra, Đan Thành tối đa chỉ có thể phái một gã tu sĩ Hóa Chân cùng đi với hắn mà thôi, nhiều nhất thì bên hắn tổng cộng cũng chỉ có

ba bốn tu sĩ Hóa Chân, còn lại dưới tu vi Hóa Chân thì chúng ta không cần phải lo lắng. Chúng ta chỉ cần ngăn cản vài tên tu sĩ Hóa Chân là có thể giết Diệp Mặc trong nháy mắt rồi.

Vương Thuyền Hòa nghi hoặc nhìn Dương Phí Thành:

- Dương huynh, làm sao anh biết Đan Thành chỉ phái một tu sĩ Hóa Chân cùng theo Diệp Mặc?

Lúc này Dương Phí Thành mới thản nhiên cười:

- Nửa tháng trước, hai vị thành chủ Đan Thành đã ra ngoài hành sự, đi đâu không rõ. Không có Nguyệt Kỳ Siêu giúp đỡ, thì một phó thành chủ danh dự của Đan Thành như Diệp Mặc có thể được một tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đưa tiễn đã là rất ngoài dự liệu rồi, rất có thể ngay cả tu sĩ Hóa Chân cũng không có, mà là tu sĩ Kiếp Biến đưa tiễn hắn cũng nên. Môn phái tôi có năm tu sĩ Hóa Chân, Lôi Vân Tông các vị cũng có bốn tu sĩ Hóa Chân, tổng cộng là chín tu sĩ Hóa Chân, nếu như có thêm hơn mười tu sĩ Kiếp Biến nữa….

Dương Phí Thành nói đến đây thì cũng không nói tiếp nữa, mà chỉ nhìn Vương Thuyền Hòa chờ y trả lời.

Vương Thuyền Hòa khiếp sợ thốt lên:

- Dương huynh, anh nói là hai nhà chúng ta sẽ điều động toàn bộ tu sĩ Hóa Chân trong môn phái sao? Còn muốn xuất ra hơn mười tu sĩ Kiếp Biến nữa? Chỉ để giết Diệp Mặc?

Dương Phí Thành gật đầu nói:

- Không sai, chính là như vậy. Chúng ta ngăn cản mấy tên tu sĩ Hóa Chân bên người Diệp Mặc, chỉ cần có một tu sĩ Hóa Chân rảnh tay, thì có thể giết Diệp Mặc trong nháy mắt. Một khi Diệp Mặc bị giết, cho dù là Đan Thành có biết là do chúng ta làm, thì đại kiếp nạn của Nam An Châu cũng sắp đến rồi, y có thể làm gì được chúng ta sao? Cho dù là đại kiếp nạn không

đến, anh cho là Đan Thành sẽ vì một tên Đan Vương chết mà muốn bỏ công sức ra tiêu diệt hai tông môn chín sao chúng ta ư?

Dương Phí Thành hừ lạnh một tiếng:

- Đan Thành không có trâu như vậy, cũng sẽ không làm cái chuyện ngu ngốc như vậy. Kiếm Cốc chính là Vô Cực Tông tôi tiêu diệt, mà lý do thì chả cần, nhưng anh có thấy Đan Thành đi ra nói cái gì sao? Hơn nữa Diệp Mặc tuy là một Đan Vương, nhưng tôi phải xuất động nhiều cao thủ như vậy để giết hắn cũng đã là rất coi trọng hắn rồi.

- Đúng thật là như vậy.

Vương Thuyền Hòa thì thào.

Sau một lúc lâu, y dứt khoát gật đầu:

- Được, lần này nếu như mà không giết được Diệp Mặc, thì Lôi Vân Tông từ nay về sau sẽ không xuất thủ nữa.

Dương Phí Thành gật đầu:

- Đương nhiên là lần này nếu còn không thành công nữa, thì Vô Cực Tông tôi cũng sẽ không tùy tiện hành sự nữa.

Chỉ là trong lòng y đang cười nhạt:

“Nếu như Vô Cực Tông của ta có thể để cho Vương Thuyền Hòa ngươi thoát thân ra khỏi chuyện lần này thì Dương Phí Thành ta cũng quá là vô dụng rồi.”

…

Đan Thành.

Diệp Mặc cùng với Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết và cả Bắc Vi cùng ngồi một chỗ với nhau, cũng đang thương lượng về chuyến đi trở lại Mặc Nguyệt

Chi Thành.

Việc trở về Mặc Nguyệt Chi Thành đã không có ý kiền nào khác nữa, ở Đan Thành tuy rằng an toàn, thế nhưng đây không phải là địa bàn của mình. Cho dù là tu luyện, thì Diệp Mặc cũng không dám tiến nhập vào thế giới trang vàng, hơn nữa hắn mặc dù là Phó thành chủ danh dự của Đan Thành, thế nhưng quyền lực thực sự thì lại không có bao nhiêu. Cái này chỉ là danh tiếng để dọa người thôi, chứ ở Đan Thành thì quyền lực còn không thể so sánh với một người trưởng lão.

- Anh, chúng ta bao gồm cả Lục tiền bối thì là có tất cả ba tu sĩ Hóa Chân, còn có sáu tu sĩ Kiếp Biến tiền bối, cùng với chín tiền bối tu sĩ Thừa Đỉnh, nhiều cao thủ như thế cùng nhau trở về, còn có cái thế lực gì có thể ngăn cản chúng ta nữa?

Đường Bắc Vi nghe Diệp Mặc nói thực lực của bọn họ còn quá thấp, liền có chút khó hiểu.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Dương Phí Thành khẳng định dù phải đập nồi dìm thuyền thì cũng phải giết được anh. Nếu như Nguyệt thành chủ còn ở đây, thì anh còn có thể xin y trợ giúp, đáng tiếc là y lại vừa mới rời đi, thậm chí là có thể một hai năm cũng chưa trở về, thì chúng ta không thể đợi lâu như thế được. Chúng ta mặc dù có ba tu sĩ Hóa Chân, nhưng tuyệt đối chưa thể đủ được. Vô Cực Tông có năm tên tu sĩ Hóa Chân, mà Lôi Vân Tông nghe nói cũng có bốn tên tu sĩ Hóa Chân, nếu như bọn chúng toàn bộ đều xuất động, thì có thể giết hết mấy người chúng ta.

- Bọn họ có lá gan lớn như vậy sao?

Ninh Khinh Tuyết biết địa vị của Diệp Mặc ở Đan Thành, liền có chút không dám tin mà hỏi lại một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1161

Hóa Chân Quyết Đấu

Diệp Mặc lắc đầu:

- Anh không biết, thế nhưng anh thấy chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, vạn nhất bọn họ thực sự dám làm như vậy, thì Đan Thành cũng sẽ không vì cái chết của một Đan Vương như anh mà đi tranh đấu với hai môn phái chín sao để bảo vệ các em đâu. Hơn nữa anh cho rằng khả năng bọn họ ra tay lần này là 90%.

Diệp Mặc đã từng trải qua nhiều sóng gió như vậy, đương nhiên hiểu được nhân tình thế thái. Dù cho thành chủ Đan Thành có tán thưởng hắn, thì một khi hắn xảy ra chuyện, đám người Lạc Ảnh và Khinh Tuyết cũng sẽ phải chấp nhận số phận bi thảm vạn phần. Vì thế bất luận là cho vì chính hắn, hay là vì những người thân bên cạnh, hắn đều phải hành sự vô cùng cẩn thận, không thể để mắc sai lầm lớn nào. Huống chi chuyện hắn gần như có thể khẳng định là đối phương sẽ ra tay rồi, làm sao có thể không cẩn thận được.

Hai vị thành chủ Đan Thành đi lúc nào không đi, lại nhằm ngay khi hắn phải về Mặc Nguyệt Chi Thành mà đi, đây đúng là có chút kỳ quặc rồi. Nếu như bọn họ không phải là thực sự có chuyện, thì đó chính là có người đã cố ý muốn hai người bọn họ phải rời đi.

Mấy người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết nghe được lời Diệp Mặc nói, lập tức đều trở nên khẩn trương, càng nắm chặt lấy tay của Diệp Mặc. Các cô vẫn chờ đợi cái ngày được đoàn tụ với Diệp Mặc, sau đó vĩnh viễn ở bên nhau, mà hiện tại ước nguyện mới thành được có một tháng, lại đã nói đến chuyện sinh ly tử biệt rồi, làm sao các cô có thể không lo lắng sợ hãi được?

Thấy bọn họ trở nên khẩn trương, Diệp Mặc liền mỉm cười:

- Các em không cần lo lắng, anh đã có sắp xếp rồi, anh quyết định mấy người chúng ta sẽ đi trước.

- Cái gì? Anh, anh vừa mới nói chúng ta đi cùng với mấy người Lục tiền bối cũng khó có thể đảm bảo an toàn, vậy thì một khi chúng ta tự mình đi trước, thì làm sao có thể trốn tránh khỏi sự truy sát của Vô Cực Tông?

Đường Bắc Vi kinh ngạc.

Diệp Mặc bình thản trả lời:

- Chúng ta đến Mặc Nguyệt Chi Thành bằng chiến thuyền của Kỳ Bẩm tiền bối, anh đã nhờ Kỳ Bẩm tiền bối giúp đỡ, bố trí một 'Truyền tống trận' ở trên thuyền. Chờ khi chiến thuyền bắt đầu xuất phát, chúng ta sẽ từ 'Truyền tống trận' bên trong thuyền rời đi trước. Sau đó anh có thể mang mọi người trở về Mặc Nguyệt Chi Thành trước, chỉ cần tới được Mặc Nguyệt Chi Thành, bọn họ cũng sẽ không dám công thành.

Diệp Mặc làm như vậy là vì đã lo lắng tính toán qua nhiều lần, hắn đã có 'Ô vân trùy' Thanh Nguyệt, ngay khi ra khỏi 'Truyền tống trận', hắn có thể mang theo mọi người nhanh chóng bay đến Mặc Nguyệt Chi Thành. Chỉ cần bọn họ rời đi, thì hắn tin tưởng cho dù là Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông có lực lượng lớn hơn cả đội ngũ hộ tống của mình, thì cũng không dám thực sự đại khai sát giới. Nói trắng ra là họ sẽ không làm cái việc hết sức ngu ngốc đó.

Diệp Mặc thấy mấy người Lạc Ảnh tuy rằng không biết biện pháp của hắn, thế nhưng đều cảm giác được cũng chỉ có thể làm như vậy. Nếu như thực sự theo như lời của Diệp Mặc nói, thì Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông hai đại môn phái này cùng nhau ra tay, hơn nữa còn là xuất động toàn bộ thực lực gồm chín tên tu sĩ Hóa Chân, vậy thì cho dù có Lục Vô Hổ giúp đỡ, cũng rất khó có thể đảm bảo an toàn.

…

Đan Thành.

Một chiếc chiến thuyền thật lớn dừng ở trước cửa Đan Hội, hầu như những Đan Vương và trưởng lão Đan Thành đều ra để đưa tiễn, bởi vì hôm này là ngày Diệp Mặc - Phó thành chủ danh dự của Đan Thành trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành.

Tất cả có ba tu sĩ Hóa Chân cùng với Lục Vô Hổ và một Hóa Chân trưởng lão của Đan Thành, còn có sáu tu sĩ Kiếp Biến và chín cao thủ Thừa Đỉnh cùng đi với đám người Diệp Mặc lên chiến thuyền.

So sánh với các cao nhân trước mặt thì hai người hộ vệ tu vi Ngưng Thể của Diệp Mặc là Lâm Dị Bán và Từ Đồng thực sự là không đáng kể.

Trong tiếng vỗ tay tiễn biệt của mọi người, chiến thuyền chậm rãi bay dần lên không trung, sau đó hóa thành một cái bóng, nháy mắt đã biết mất khỏi bầu trời của Đan Thành.

Mà lúc này ở trên chiến thuyền trong gian phòng của Diệp Mặc, ngoại trừ Lâm Dị Bán, Từ Đồng ra, còn lại đều là người của Kiếm Cốc.

- Tôi hiện tại cần mở ra 'Truyền tống trận', chỉ cần hai người lưu lại là được rồi.

Diệp Mặc nhìn những người trong phòng một chút rồi nói.

- Sư phụ, con sẽ ở lại.

Cố Mân Tiềm nói không chút do dự, tu vi của y là Hư Thần trung kỳ, ở lại là thích hợp nhất.

- Tôi cũng ở lại.

Nỉ Chân Kiệt cũng lên tiếng.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đã như vậy, những người còn lại theo tôi vào 'Truyền tống trận'.

Ngoại trừ Diệp Mặc, Ninh Khinh Tuyết, Lạc Ảnh, Cận Chỉ Hằng và Lạc Phi ra, còn có Miêu Vũ Nhân, Hoàng Lan Lan và Cam Lang ba người của Kiếm Cốc. Tính cả vợ chồng Lâm Dị Bán và Từ Đồng nữa là mười người.

…

Tốc độ chiến hạm của Kỷ Bẩm nhanh vô cùng, lúc này đã rời khỏi phạm vi Đan Thành cả một ngày đêm rồi. Khi Kỷ Bẩm và Lục Vô Hổ còn có hai tu sĩ Hóa Chân nữa đứng nói chuyện ở đầu thuyền, thì Lục Vô Hổ bỗng nhiên đứng lên.

Những người còn lại, thấy Lục Vô Hổ đứng lên thì cũng đều đứng lên theo.

Toàn bộ các tu sĩ Kiếp Biến và tu sĩ Thừa Đỉnh cũng đều đứng dậy, nhìn vào một con thuyền khổng lồ đang chặn trước chiến hạm của Kỷ Bẩm. Từ chiếc thuyền đối diện đó có hơn mười kẻ lạ mặt đi ra, những người này cũng không có động thủ, thế nhưng khí thể cường đại tỏa ra cũng đã đủ hiểu rồi.

Các tu sĩ phía sau Kỷ Bẩm nhất thời đều kinh hãi không ngớt, bọn họ nghĩ rằng lần này chỉ tùy ý đi Mặc Nguyệt Chi Thành một chuyến, là có thể mời Diệp Mặc luyện một lò đan dược miễn phí, chuyện tốt này chẳng khác nào nhặt được của rơi. Thế nhưng tất cả không thể ngờ được là trên đường đi lại có thể có kẻ chăn đường lợi hại như vậy, hơn mười tu sĩ đối diện, hiển nhiên phải có đến một nửa là tu sĩ Hóa Chân.

Chín tên tu sĩ Hóa Chân, chỉ cần chín người này là hoàn toàn có thể tiêu diệt hết bọn họ rồi, huống chi những tên còn lại cũng đều là tu sĩ Kiếp Biến nữa. Tại cái chiến trường như thế này, thì cho dù là tu sĩ Thừa Đỉnh cũng chỉ là đồ ăn trong miệng kẻ khác mà thôi.

Lúc này đã có vài người đã cảm thấy hối hận, mơ mơ hồ hồ lên thuyền

giặc của Diệp Mặc, kết quả lại bị mấy tên cao thủ này chặn giết. Tuy rằng đối phương có đeo mặt nạ, nhưng hiển nhiên là cũng không sợ bị người khác nhận ra, mà là chỉ đeo lên để lấy cớ mà thôi. Cho dù là mọi người biết được, bọn chúng là tu sĩ Hóa Chân của Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông thì sẽ thế nào chứ?

Lục Vô Hổ cười ha hả, bạo phát ra khí thế toàn thân rồi nói:

- Giả thần giả quỷ, bịt tai trộm chuông mà thôi. Bỏ mặt nạ ra đi, có ai mà không biết các ngươi là ai chứ? Muốn ăn cướp của Lục Vô Hổ ta thì còn kém một chút.

- Lục huynh, tôi rất kinh phục anh, tuy rằng chúng ta đều là tu vi Hóa Chân, thế nhưng anh Lục cũng coi như là một tiền bối. Chúng ta cũng không muốn coi anh là địch, vì thế xin anh Lục tránh ra. Chúng ta chỉ muốn giết một mình Diệp Mặc, còn lại tất cả mọi người có mặt ở đây đều không có quan hệ.

Một gã tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ đi lên, nhẹ nhàng nói với Lục Vô Hổ.

Lục Vô Hổ lạnh lùng cười:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

- Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Tên tu sĩ này nói xong, liền cười lạnh một tiếng, phất tay một cái, một đạo ánh sáng màu hồng đã hiện ra trên tay y.

Luồng sáng màu hồng sau khi xuất hiện, còn chưa được y đánh ra, chỉ có chân nguyên điều động pháp bảo cũng đã có thể áp bách mọi người khiến hô hấp cũng trở nên có chút khó khăn.

Pháp bảo thật mạnh, chưa thực sự được đánh ra, vậy mà khí thế pháp bảo này tỏa ra đã mạnh như vậy rồi, vậy nếu như pháp bảo đó được đánh ra thì sẽ kinh khủng như thế nào?

Lục Vô Hổ thấy pháp bảo màu hồng kia, sắc mặt liền đột biến:

- Vô Cực Tông bỏ ra tiền vốn cũng thật là lớn, ngay cả trấn phái chi bảo ‘Vô hình hắc hồng’ tiên khí hạ phẩm cũng đã lấy ra sử dụng rồi.

Lời của Lục Vô Hổ khiến mọi người trở nên trầm mặc, đối phương ngay cả trấn phái chi bảo cũng đã lấy ra, hiển nhiên là đã quyết giết Diệp Mặc cho bằng được rồi. Bằng không thì cũng không phải mang theo mặt nạ, đeo mặt nạ mà còn mang theo trấn phái chi bảo thì khác gì đứa ngốc bịt tai trộm chuông.

Tên tu sĩ lấy ra 'Vô hình hắc hồng', cũng không có phản bác lại lời Lục Vô Hổ, mà lại trầm giọng nói tiếp:

- Các vị bằng hữu, nguyên nhân chuyện này tôi không nói nữa. Tôi bảo đảm rằng chỉ cần các vị không động thủ, thì chúng tôi tuyệt đối cũng sẽ không công kích. Chúng tôi muốn giết chỉ có một người là Diệp Mặc. Nếu như ai muốn ngăn cản chúng tôi giết Diệp Mặc, thì đó chính là kẻ thù, đối mặt với kẻ thù thì chúng tôi sẽ chỉ có lựa chọn đó là giết.

Lục Vô Hổ thấy mọi người trầm mặc xuống, trong lòng âm thầm cảm thán, cuộc làm ăn lần này của lão thật đúng là cực kỳ lỗ vốn. Vốn tưởng rằng Vô Cực Tông không dám chặn đường, không nghĩ tới không chỉ chặn và mà còn xuất động toàn bộ cao thủ của cả hai phái ra hết. Cũng may tiểu tử Diệp Mặc kia tinh ranh như cáo, chứ nếu không thì bản thân lão cũng sẽ không thể nào bảo trụ được cho hắn.

Tuy rằng nghĩ là như vậy, thế nhưng Lục Vô Hổ cũng không phải là người có thể bị khi dễ, lão căn bản là mặc kệ 'Vô hình hắc hồng' của đối phương, phất tay một cái, một pháp bảo khí tức kinh người cũng đã xuất hiện trên tay lão.

- Tiên khí hạ phẩm 'Phách chân phủ'?

Tên tu sĩ cầm 'Vô hình hắc hồng' trong tay cũng sợ hãi than một tiếng,

chuyện Lục Vô Hổ có tiên khí hạ phẩm mọi người đều biết, thế nhưng khi thấy lão lấy ra thì vẫn làm cho bản thân cảm thấy cực kỳ chấn động.

- Lục huynh, lẽ nào anh thực sự vì một tên tu sĩ không có quan hệ mà cùng chúng ta tử chiến sao?

Tên tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ cầm 'Vô hình hắc hồng' nhìn chằm chằm vào tiên khí hạ phẩm trong tay Lục Vô Hổ rồi trầm giọng nói.

Lục Vô Hổ cười hắc hắc:

- Cùng các ngươi tử chiến? Các ngươi cứ chờ lửa giận của Đan Thành đi. Chờ thành chủ của Đan Thành trở về, ta xem các ngươi có thể tiếp tục mang cái mặt nạ bảo hộ đó không.

Tên tu sĩ cầm 'Vô hình hắc hồng' nghe lời nói của Lục Vô Hổ, cũng không có chút phản ứng gì, không biết là trong lòng y đang nghĩ cái gì.

Chỉ là ánh mắt của hắn ngày càng băng lãnh, nhìn chằm chằm vào Lục Vô Hổ hai giây, sau đó bỗng nhiên lạnh giọng:

- Động thủ.

Sau khi lời nói của y phát ra, thì 'Vô hình hắc hồng' trong tay của hắn đã đánh ra. Ánh sáng đen điên cuồng chuyển động khắp bầu trời, cho dù là các tu sĩ đứng ở xa thì cũng có cảm giác sợ hãi nếu như bị ánh sáng đen này cuốn đi.

Cảm giác được sự mạnh mẽ của không gian sụt lún truyền đến, một số tu sĩ Thừa Đỉnh lúc này không những không bắt đầu động thủ, mà còn nhanh chóng lao ra khỏi phạm vi tranh đấu, bọn họ sợ rằng chỉ cần do dự một chút, sẽ bị không gian sụt lún cuốn đi mất.

Lục Vô Hổ hừ lạnh một tiếng, căn bản là không coi không gian sụt lún trước mặt vào đâu, rìu trong tay cũng được đánh ra. Chiếc rìu vừa được đánh ra liền phát ra từng đợt bóng ảnh đánh về phía ánh sáng đen khắp bầu trời.

Ầm…

Tiếng nổ kinh khủng vang lên bên tai các tu sĩ, một cái động đen ngòm hiện ra. Mọi người đều biết rằng đây là do hai người tranh đấu khiến không gian bị thủng một lỗ.

Lục Vô Hổ kêu lên một tiếng đau đớn, rút lui ra xa vài dặm, mà tên tu sĩ sử dụng 'Vô hình hắc hồng' kia còn phun ra cả một ngum máu tươi, lùi xa ra hơn mười trượng.

Sau khi hai pháp bảo đều bị thu trở về, thì không gian sụt lún mới chậm rãi khôi phục lại. Những tu sĩ Thừa Đỉnh vẻ mặt trở nên tái nhợt nhìn không gian sụt lún vừa được khôi phục, một lát sau cũng không có ai nói gì. Loại chiến đấu cấp bậc này căn bản là không phải người như bọn họ có thể tưởng tượng được, nguyên bản họ vẫn nghĩ rằng tu vi Thừa Đỉnh của bọn họ cũng là một cao thủ rồi, thế nhưng tại chiến trường của tu sĩ Hóa Chân này thì những người như bọn họ quả thực là nhỏ bé không đáng kể.

Lúc này vài tên tu sĩ Hóa Chân của đối phương đã vọt tới, mà bên này ngoại trừ một tu sĩ Hóa Chân là Kỷ Bẩm ra thì không có một một tên tu sĩ Hóa Chân nào có dũng khí đứng ra cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1162

Không Nơi Nào Có Thể Đi Được

Ở một nơi bên ngoài cách thành mấy trăm dặm, mấy người Diệp Mặc sau khi từ truyền tống trận bước ra ngoài, Diệp Mặc nhanh chóng thu nguyên liệu của truyền tống trận lại. Đối với truyền tống trận mà Kỷ Bẩm bố trí, Diệp Mặc rất hài lòng, truyền tống trận này chẳng những bí mật, mà khoảng cách cũng không gần.

Cũng chỉ mất một khoảng thời gian ngắn, Thanh Nguyệt của Diệp Mặc dẫn theo một màu xanh nhạt, biến mất trong màn mây mù.

…

Lúc này Lục Vô Hổ đã bị tu sĩ Hóa Chân vây tứ phía, cho dù gã có tiên khí hạ phẩm, nhưng dưới sự bao vây của hai tên Hóa Chân hậu kỳ tầng thứ chín, một tên là Hóa Chân đỉnh phong, một tên nữa là Hóa Chân trung kỳ, thì cũng liên tiếp nôn ra máu tươi.

Với tính tình của Lục Vô Hổ, cho dù Diệp Mặc đi rồi, gã cũng tuyệt đối không có phép người khác lục soát thuyền hạm trước mặt gã, nếu như như vậy cũng có thể, thì Lục Vô Hổ gã sau này còn thế nào? Nhưng đáng tiếc là, gã mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể nào làm được gì trước sự vây hãm của bốn tên tu sĩ Hóa Chân. Huống chi, cũng có một tu sĩ có tiên khí hạ phẩm giống gã.

Bị bốn người bao vây, Lục Vô Hổ căn bản không phân sức mạnh ra để chiếu cố những tu sĩ còn lại. Dưới sự tấn công của những tu sĩ Hóa Chân và Biến Kiếp còn lại, thuyền của Kỷ Bẩm sớm đã bị thiêu rụi.

Giờ phút này không gian hiện trường đánh nhau sớm đã là một mảnh hỗn loạn, mặc dù đại đa số tu sĩ đều không tham chiến, nhưng vẫn có một bộ phận tu sĩ bị liên lụy. Một tu sĩ Thừa Đỉnh căn bản không bước vào vòng đấu, nhưng cũng bị ánh sáng đen của "Vô Hình Hắc Hồng" cuốn đi.

Lục Vô Hổ lại lần nữa ngăn sự tấn công của "Vô Hình Hắc Hồng" lại, hơn nữa đồng thời cũng chém tan xác một gã tu sĩ Hóa Chân trung kỳ đang vây lấy gã, bản thân thì bị một đường kiếm quang màu lục xuyên qua ngực, trong nháy mắt bị trọng thương.

Lục Vô Hổ sau khi nuốt một viên đan dược, không dám đánh nhau tiếp. Gã biết nếu đánh nhau tiếp gã sẽ chết không nghi ngờ gì, tu sĩ Hóa Chân của đối phương thật quá đông. Tu sĩ Hóa Chân của Đan thành, chỉ có một người cuốn lấy, cũng không hạ sát thủ. Nhạc Dao của Thiên Nha Môn bị thương nặng, được trưởng lão Hóa Chân của môn phái mang đi, trong nháy mắt rút khỏi trận đấu, hơn nữa không ở lại, lập tức rút lui rời khỏi.

Hiện tại dường như tất cả mọi lực lượng đều ở cạnh mình, Lục Vô Hổ cảm thấy chân nguyên của mình sau khi bị đường đao màu lục kia cuốn động, bắt đầu suy yếu, gã cũng không dám chậm trễ. Một đường đao màu hồng xoẹt qua, trong nháy mắt biến mất.

Lần này tu sĩ Hóa Chân tham gia trận chiến có mười hai người, tu sĩ Biến Kiếp của mười bảy người, tu sĩ Thừa Đỉnh có chín người. Hơn nữa còn bao gồm Lục Vô Hổ "Lục địa khí thần" của Nam An châu và tông sư trận pháp Kỷ Bẩm của Nam An châu rồi. Có thể nói gần năm trăm năm nay, đây là trận đấu có quy mô lớn nhất của những tu sĩ từ cấp Thừa Đỉnh trở lên. Trừ những người bị giết này ra, còn có cả đệ tử của Diệp Mặc là Hồ Mân đan vương Cố Mân Tiềm, trưởng lão Kiếm Cốc Nỉ Chân Kiệt cũng bị giết.

Trận chiến này oanh động cả vùng Tu Chân giới của Nam An châu, khiến người ta không tưởng tượng được chính là sau khi nhiều cao thủ như vậy bị chết, Diệp Mặc và những người bên cạnh Diệp Mặc ngoại trừ Cố Mân Tiềm cũng bị giết, thì đều biến mất.

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên chính là, sau khi xảy ra trận đại chiến này, Đan thành không ngờ lại không có ai đứng ra nói, cho dù tất cả mọi người đều biết đó chính là do Vô Cực tông và Lôi Vân tông làm, nhưng Đan thành thì lại không có động tĩnh gì, cái này dường như không phải tác phong của Đan thành.

Ngay cả Đan thành cũng không ra mặt, không có bất kỳ ai tự nguyện ra mặt. Huyền Băng phái bị mất đi một trưởng lão Biến Kiếp, thậm chí cũng không nói gì nhiều. Kỷ Bẩm mặc dù là tông sư trận pháp, nhưng Vạn Pháp môn cũng chỉ là tông môn tám sao, mặc dù không sợ người khác ức hiếp, nhưng cũng không có cách nào lấy lại công bằng có người trong tông môn.

Vạn Trận môn sở dĩ không sợ người khác ức hiếp, là vì Vạn Trận môn có trận pháp phòng ngự và trận pháp công kích lớn nhất trong giới Tu Chân ở Nam An châu, không có bất kì môn phái nào có thể tấn công Vạn Trận môn bọn họ. Đáng tiếc trận pháp không thể mang theo bên mình, Vạn Trận môn chỉ có thể nghiến răng nuốt giận trong lòng mà thôi.

…

Tốc độ Thanh Nguyệt của Diệp Mặc nhanh vô cùng, giống như tia chớp vậy, điều này khiến cho Diệp Mặc rất hài lòng. Tốc độ như này, cho dù hắn có qua Vô Tâm Hải, chắc hẳn cũng không có vấn đề gì.

- Anh, Mặc Nguyệt Chi Thành thế nào rồi?

Đường Bắc Vi chen đến bên cạnh Diệp Mặc rồi ngồi xuống, mấy ngày nay, anh đều ở cùng hai chị dâu, cô căn bản không có cơ hội nói mấy lời vẫn canh cánh trong bụng.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Em nhất định sẽ rất hài lòng, ở đó giống như Lạc Nguyệt thành của chúng ta vậy, mà còn đẹp hơn Lạc Nguyệt thành. Kiến trúc hiện đại hóa, ha ha, hiện đại hóa…

Diệp Mặc chẳng qua chỉ là một câu cười giỡn, Đường Bắc Vi cũng không có gì, người thân duy nhất của cô chính là Diệp Mặc. Nhưng Ninh Khinh Tuyết lại trầm mặc, cô có chút nhớ mong cha mẹ ở thành Lạc Nguyệt ở trái đất, không biết bọn họ bây giờ thế nào rồi? Bản thân mình ở đại lục Lạc Nguyệt cách xa trái đất hàng trăm hàng nghìn dặm, vậy thì khác gì với chết?

- Lục tiền bối và Kỷ tiền bối bọn họ chắc là không có chuyện gì chứ?

Lạc Ảnh thấy Ninh Khinh Tuyết có chút thương cảm, vội vàng chuyển đề tài.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Bọn họ không thể nào có chuyện được, cho dù bị chặn lại, chỉ cần hai vị tiền bối Lục Vô Hổ và Kỷ Bẩm tránh ra, để bọn họ lục soát thuyền một phen, không tìm được chúng ta, Vô Cực tông và Lôi Vân tông cũng tự động rời đi. Đợi sau khi Kỷ Bẩm tiền bối đến Mặc Nguyệt Chi Thành giúp chúng ta bố trí một đại trận phòng ngự cao cấp, cho dù Vô Cực tông và Lôi vân tông muốn giết anh, cũng không dám động thủ với Mặc Nguyệt Chi Thành.

Lạc Ảnh bỗng nhiên lắc đầu nói:

- Lục tiền bối kia là một cao nhân, làm sao có thể cho phép người khác lục soát thuyền của anh được, tuyệt đối không thể nào.

Diệp Mặc thấy Lạc Ảnh nói như vậy, đột nhiên đứng dậy. Sau lưng hắn toát mồ hôi lạnh, hắn tính trước tính sau, không ngờ quên mất đặt địa vị của Lục Vô Hổ vào.

Lục Vô Hổ mặc dù không câu nệ tiểu tiết, nhưng chuyện để cho những hậu bối lục soát thuyền của gã, thì rõ ràng là tuyệt đối không thể được. Nếu như chuyện như này xảy ra, Lục Vô Hổ gã sau này gặp người cũng kém hơn người ta một bậc.

Nếu như Lục Vô Hổ không đồng ý để cho Vô Cực tông và Lôi Vân tông

lục soát thuyền, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Cuộc chiến đẫm máu, ngoài trừ cuộc chiến đẫm máu ra thì không thể xảy ra chuyện gì khác.

Diệp Mặc sau khi hiểu được đạo lý này, nhất thời trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết hắn đã không cần Lục Vô Hổ đi cùng mình, nếu như Lục Vô Hổ không đến, mà đổi là người khác, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

- Dừng lại.

Diệp Mặc nghĩ đến đây lập tức nói với Lâm Dị Bán khống chế Thanh Nguyệt, không đợi Lâm Dị Bán trả lời, Diệp Mặc lại nói:

- Lập tức thay đổi hướng đi, không thể hướng về Mặc Nguyệt Chi Thành được nữa.

Lâm Dị Bán lúc này căn bản cũng không phản bác gì với câu nói của Diệp Mặc, Diệp Mặc nói đổi hướng, gã lập tức đưa Thanh Nguyệt đổi sang một hướng khác.

- Chuyện gì vậy?

Đường Bắc Vi ngạc nhiên hỏi một câu.

Diệp Mặc sắc mặt rất khó coi nói:

- Anh sợ bọn họ chắc là đánh nhau rồi, Tố Tố nói rất đúng, cao nhân như Lục Vô Hổ tuyệt đối không thể để tu sĩ của Vô Cực tông lục soát thuyền đâu.

- Á, vậy làm sao bây giờ?

Đường Bắc Vi lập tức căng thẳng, cô biết nếu những lão yêu quái Hóa Chân kia đến đây thật, thì mấy người bọn họ cũng chưa đủ để người ta cho mấy cái tát.

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời, bỗng nhiên một phi kiếm truyền tin đã rơi vào tay hắn. Diệp Mặc chỉ lướt nhìn qua phi kiếm truyền tin trong tay, lập tức sắc mặt đại biến.

- Sao rồi.

Mấy người xung quanh cũng vây lấy.

Diệp Mặc để phi kiếm truyền tin xuống, nắm chặt nắm đấm lạnh lùng nói:

- Vô Cực tông và Lôi Vân tông chặn thuyền của chúng ta lại, Lục tiền bối trọng thương viễn độn rồi, bặt vô âm tín. Kỷ Bẩm tiền bối, Sư tiền bối của Huyền Băng phái, ba vị tiền bối Thừa Đỉnh của Thiên Tinh môn và Kim Kiếm môn cùng với Nỉ Chân Kiệt tiền bối của Kiếm Cốc và Cố Mân Tiềm đều bị giết hết, Nhạc Dao tiền bối của Thiên Ma tông bị trọng thương…

- Hả…

Lạc Phi chấn động, trưởng lão Hư Thần duy nhất của Kiếm Cốc cũng bị giết rồi, còn Cận Chỉ Hằng lúc đó liền khóc nức nở, Diệp Mặc không còn thời gian dỗ dành cô, luyện đan của cô dường như đều là do Cố Mân Tiềm chỉ bảo, vị này dạy cô giống như sư phụ lại giống như sư huynh không ngờ lại bị giết, trong lòng cô sao có thể nhẫn nhịn được.

Dường như tất cả mọi người đều trầm mặc, Kỷ Bẩm cũng bị giết, rõ ràng Vô Cực tông và Lôi Vân tông cũng đã bất chấp tất cả.

Ninh Khinh Tuyết đứng lên nắm lấy tay Diệp Mặc, để cho hắn thả lỏng một chút.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới giọng khàn khàn nói:

- Anh thật có lỗi với bọn họ, nếu như anh đợi thành chủ của Đan thành quay về rồi mới đi, thì sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mặc dù Diệp Mặc trong lòng cũng biết rõ, nếu như Lôi Vân tông và Vô Cực tông cùng nhắm vào hắn rồi, cho dù hắn đợi ở Đan thành mấy năm, cuối cùng kết cục cũng thế này mà thôi.

Huống chi bây giờ hắn cần phải gấp rút nâng cao tu vi của mình, thì làm sao có thể phí thời gian ở Đan thành? Đan thành mặc dù an toàn, thứ nhất hắn không thể tiến vào thế giới Trang vàng tu luyện, thứ hai không thể đi tìm nơi của linh tủy kia mà Thanh Mộng trai nói, nói như vậy hoàn toàn là vì đem trách nhiệm chuyển lên người mình mà thôi.

- Phi kiếm truyền tin là trưởng lão Hóa Chân của Đan thành chuyển đến, ông ấy cho anh biết bây giờ không thể quay về Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc thấy đám đông nhìn về phía hắn, hắn cũng biết lúc này hắn đành phải quyết định.

Sau khi nói xong câu đó, hắn mới nói với Lâm Dị Bán:

- Bây giờ quả thật không thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành được nữa rồi, không có Kỷ Bẩm tiền bối bố trí trận pháp, chúng ta đến đó cũng vô ích. Chúng ta không đi thì bọn họ cũng chẳng làm gì được Mặc Nguyệt Chi thành, trong mắt bọn họ thành phố như vậy căn bản không đáng để ra tay, huống chi thành chủ Đan thành cũng sẽ trở lại. Chỉ cần tôi không bị giết, thì bọn họ cũng không làm được gì.

- Chuyển hướng phía nam, chúng ra thẳng tiến về phía nam.

Diệp Mặc bỗng nhiên dứt khoát nói, không có sức mạnh cho dù phương diện khác có lợi hại, cũng cần phải mượn sức của người khác. Lần này thành chủ của Đan thành bị người khác điều đi, bản thân lâm vào cục diện bế tắc. Có một lần rồi, thì sẽ có lần thứ hai.

Lúc này, Diệp Mặc quyết định, nếu như không tu luyện đến một mức sức mạnh nhất định, hắn kiên quyết sẽ không quay về liều mạng với tông môn chín sao kia nữa. Danh hiệu Đan vương của đan thành, đó chỉ là dễ

nghe mà thôi. Rời khỏi Đan thành rồi, người ta xin anh luyện đan, mới khách sáo với anh. Một khi đến lúc muốn giết anh, anh rời khỏi Đan thành rồi, thì cũng chẳng là cái gì.

- Nam cực? Đây là nơi cấm địa Băng Thần đấy.

Lâm Dị Bán có chút ngạc nhiên nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, đó chính là cấm địa Băng Thần nơi chúng ra sẽ đến, chỉ có nơi đó mới an toàn. Cũng chỉ có nơi đó, mới có thứ mà tôi cần.

Tấm bản đồ mà ngày trước Thiện Băng Lam đưa cho Diệp Mặc, chính là cấm địa Băng Thần. Nơi đó có linh tủy, Diệp Mặc quyết định đến đó để nâng cao sức mạnh của mình lên trước rồi tính sau. Không có sức mạnh, những thứ khác cũng chỉ là hư vô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1163

Cực Kỳ Bi Thảm

Vương Thuyền Hòa vẻ mặt âm trầm ngồi giữa chủ điện, chưa giết được Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc cũng không quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, tiếp tục đi tiêu diệt Mặc Nguyệt Chi Thành, chẳng qua cũng chỉ để cho Đan thành kiếm cớ khai chiến mà thôi. Hơn nữa giết mấy người phàm, gã cũng không có hứng.

Sở dĩ sắc mặt âm trầm, là vì lúc này gã hoàn toàn hiểu đựơc vì sao Dương Phí Thành của Vô Cực tông nhất định muốn giết Diệp Mặc rồi. Vì đối với Vô Cực tông mà nói, Diệp Mặc phải giết không tha.

Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, cũng đã là Đan vương thất phẩm, hơn nữa lại là Hư Thần tầng thứ nhất mà lại có thể giết được thiên tài Hư Thần tầng thứ bảy của Vô Cực tông. Cuối cùng đến Thiên Hỏa Trùng cũng thiêu cháy, rõ ràng đã biến thái đến cực điểm. Nếu như nói từ trước đến nay có vị tu sĩ Hư Thần nào lại biến thái như Diệp Mặc, chỉ có thể là Sở Cửu Vũ. Thậm chí Sở Cửu Vũ cũng không kinh khủng như Diệp Mặc.

Loại tu sĩ như Diệp Mặc nếu như không thể kết giao, thì tuyệt đối không thể kết thù. Một khi kết thù, ngoại trừ giết chết đối phương, nếu không một khi hắn trưởng thành rồi, lại có thể bỏ qua cho người đã từng lén lút tính toán với hắn sao?

Dương Phí Thành của Vô Cực tông chính là biết bọn họ và Diệp Mặc đã là tử thù rồi, nên mới quyết đánh đến cùng. Chẳng những tu sĩ Hóa Chân trong môn phái đều bị xuất động, thậm chí đến trấn phái chi bảo cũng lấy ra. Vì bọn họ biết, một khi để cho Diệp Mặc trưởng thành, thì Vô Cực tông chỉ có một con đường chết.

Nếu như nói lúc trước hai môn phái lớn là Vô Cực tông và Lôi Vân tông cùng trong trạng thái thù hận với Diệp Mặc, nhưng tâm trạng thù hận này, chỉ là sự căm thù của bọn họ với Diệp Mặc, Diệp Mặc đối với bọn họ lại không chắc là phẫn hận như vậy. Nhưng Vô Cực tông ra tay với Kiếm Cốc, còn ra tay cả với Lạc Tố Tố của Huyền Băng phái. Hơn nữa Diệp Mặc liên tiếp giết đệ tử nòng cốt của Vô Cực tông, có thể nói giữa Vô Cực tông và Diệp Mặc đã là căm hận vô cùng rồi.

Lôi Vân tông mặc dù tiếng sấm lớn, nhưng cũng không mưa, thậm chí sau Điền Ngạo Phong, cũng không phát sinh xung đột nào với Diệp Mặc, hoặc là chưa kịp ra tay với Diệp Mặc.

Cho nên nói giữa Vô Cực tông và Diệp Mặc là tử thù, nhưng giữa Lôi Vân tông và Diệp Mặc lại không phải vậy. Nhưng đây cũng chỉ có thể nói ngày trước không phải, sau khi mai phục thuyền đoàn hộ tống Diệp Mặc, giữa bọn họ và Diệp Mặc cũng đã là tử thù rồi. Hơn nữa còn đắc tội với Đan thành.

Lúc này Vương Thuyền Hòa cũng đã hoàn toàn hiểu được dụng ý của Dương Phí Thành, chỉ cần đồng ý yêu cầu của y, thì cũng không có cách nào rút lui khỏi chuyện này được. Huống chi, lần này Lôi Vân tông còn bị chết một tu sĩ Hóa Chân.

Nếu như nói phải chọn lựa giữa tu sĩ Hóa Chân và Điền Ngạo Phong, gã cũng không chút do dự nào mà chọn tu sĩ Hóa Chân.

Hối hận cũng đã muộn rồi, lúc này gã thậm chí còn không thể lật lọng được với Vô Cực tông, bởi vì chỉ có liên minh với Vô Cực tông thì mới có thể giữ vững được Lôi Vân tông.

Điền Cực giờ phút này một câu cũng không dám nói, chuyện quan trọng của Lôi Vân tông và Diệp Mặc là chính y quậy lên. Vì Điền Ngạo Phong chính là đệ tử của y. Bây giờ Lôi Vân tông dường như tất cả trưởng lão đều hiểu được đây là chuyện gì rồi, cũng đều biết Lôi Vân tông thực ra là bị Vô Cực tông lôi kéo vào.

Nếu như giết Diệp Mặc, cũng còn dễ nói, nhưng bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa bị giết chết, ngược lại lại còn đắc tội với Đan thành, Huyền Băng phái, Thiên Ma môn, Kim Kiếm môn, Vạn Trận môn thậm chí còn có một "Lục Địa khí thần".

Đừng nói là Diệp Mặc, cho dù là "Lục Địa khí thần" đứng lên nói một tiếng, thì người đi giúp bọn họ cũng nhiều vô số kể.

Đại chiến xảy ra đã 3 tháng, nhưng lúc này Nam Anh châu ngược lại lại trở nên yên bình. Đan thành không đi gây phiền phức cho Vô Cực tông và Lôi Vân tông, mấy môn phái lớn như Huyền Băng phái, Thiên Ma môn cũng không nói nhiều, Lục Vô Hổ lại giống như biến mất, còn Mặc Nguyệt Chi thành của Diệp Mặc thì vẫn y nguyên, chưa có ai tìm đến Đồng thời, Diệp Mặc thành chủ, Đan vương thất phẩm của Đan thành từng bị khinh thường, thì cũng không có tin tức gì.

Giờ phút này ở một nơi của Nam cực của Nam An châu, có một phi hành pháp bảo màu xanh đang phi hành rất nhanh. Pháp bảo này đã bay ba tháng rồi, vẫn chưa tới điểm đến.

Đương nhiên Thanh Nguyệt đang bay kia chính là của Diệp Mặc, nơi mà hắn muốn đến chính là "cấm địa Băng Thần". Diệp Mặc cũng không ngờ "cấm địa Băng Thần" lại xa như vậy, chân khí cực phẩm của hắn đã bay ba tháng rồi, không ngờ vẫn chưa đến đích.

Diệp Mặc biết về "cấm địa Băng Thần" là từ bản đồ của Thiện Băng Lam, hắn cũng không biết "cấm địa Băng Thần" thực ra là một trong tứ đại cấm địa của Nam An châu.

Hắn biết "cấm địa Băng Thần" là một trong tứ đại cấm địa của Nam An châu là do Lâm Dị Bán nói cho hắn biết.

Tứ đại cấm địa của Nam An châu xếp theo thứ tự, xếp thứ nhất là cấm

địa Ma Ngục, xếp thứ hai là cấm địa Diễm Hải, xếp thứ ba là cấm địa Băng Thần, và xếp thứ tư là cấm địa Vẫn Chân.

Cấm địa Vẫn Chân thì Diệp Mặc đi qua rồi. Đó là một cấm địa trong Vẫn Chân điện. Nếu như không phải hắn có thể hấp thu lôi nguyên, hoặc là nếu như không phải Duẫn Phán Điệp nói cho hắn đi thế nào. Hắn ở cấm địa Vẫn Chân chỉ có thể giống như một con ốc sên không dám tiến lên.

Xếp hạng của cấm địa Băng Thần trong các cấm địa ở Nam An châu vẫn còn trên cấm địa Vẫn Chân, mức độ lợi hại, cho dù Diệp Mặc chưa đi, nhưng trong lòng cũng hiểu đôi chút.

Thanh Nguyệt càng bay về phía nam càng chậm, người đứng trên Thanh Nguyệt cũng cảm giác được cái lạnh thấu xương. May là Diệp Mặc còn là một đại sư trận pháp, liên tiếp trên Thanh Nguyệt bố trí một trận pháp chống lạnh, như vậy mới khiến cho những người có tu vi thấp như Cận Chỉ Hằng mới không run rẩy được.

Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ, nếu như hắn ngồi không phải chân khí phi hành cực phẩm như Thanh Nguyệt, nói không chừng lúc này pháp bảo phi hành cũng đã nứt vỏ rồi.

Ở chỗ này có linh tủy sao? Diệp Mặc quả thực có chút khó tưởng tượng. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai cũng sẽ không lừa hắn.

Lại một tháng nữa, Thanh Nguyệt tiến về phía trước lại càng trở nên khó khăn. Thần thức của Diệp mặc quét ra ngoài, phát hiện thần thức của hắn ở nơi này thậm chí cũng như bị đông cứng lại vậy, căn bản không thể quét ra ngoài phạm vi mười mét. Hơn nữa không khí ở đây thậm chí cũng bị đông cứng lại, tốc độ Thanh Nguyệt càng ngày càng chậm.

Lúc này Diệp Mặc cũng không dám chậm trễ nữa, mặc dù Thanh Nguyệt là chân khí cực phẩm, nhưng gặp phải nơi lạnh thấu xương như này, ai có thể khẳng định Thanh Nguyệt sẽ không nứt vỏ?

Diệp Mặc phóng đại đỉnh tám cực ra khỏi khoang thuyền, bước tới phía trước Thanh Nguyệt, mặc dù có đại đỉnh tám cực, nhưng Diệp Mặc không ngờ lại không tự chủ được mà rét run cầm cập. Đại đỉnh tám cực trên đỉnh đầu hắn mang theo từng đợt âm thanh răng rắc, giống như trong quá trình chuyển động cũng gặp phải đóng băng vậy. Nhưng Diệp Mặc biết, những thứ này không phải là băng, mà chính là giá lạnh khủng bố.

Đứng bên ngoài Thanh Nguyệt, Diệp Mặc lấy ra vài trận kỳ bỏ xuống, nhưng không đợi trận kỳ của Diệp Mặc bố trí trận pháp phòng ngự trên Thanh Nguyệt, lập tức đã bị vỡ tan hoàn toàn.

Diệp Mặc bất đắc dĩ, đành phải đồng thời khởi động trận pháp phòng ngự kèm theo của Thanh Nguyệt, cũng hi vọng nhanh chóng đến được cấm địa Linh Tủy.

Mấy người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết trong khoang thuyền Thanh Nguyệt, mặc dù có trận pháp chống lạnh, nhưng vẫn cảm thấy lạnh run người. Nhưng vì Diệp Mặc ra ngoài rồi, hai người lại lo lắng cho hắn, ai ai cũng đứng trước cửa nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc ám thị cho hai người bước vào trong, lại từ thế giới Trang vàng lấy ra một “Đông Chí”.

Kể từ khi tu vi của hắn và của Vô Ảnh tăng lên, hắn rất ít sử dụng Đông Chí, đây cũng là lần đầu tiên hắn lấy Đông Chí ra.

Hắn nghĩ Đông Chí có phải có thể hấp thu được sự giá lạnh khủng bố ở nơi này hay không, điều khiến Diệp Mặc không thể tưởng tượng được chính là, Đông Chí vừa mới lấy ra, lập tức bám vào một mặt của Thanh Nguyệt, đồng thời một màu trắng nhạt giống như dòng khí vậy, bị Đông Chí hút vào trong. Hơn nữa màu trắng ấy càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí giống như thực chất vậy.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, hắn không ngờ Đông Chí có thể hút được sự băng hàn nơi này.

Quả nhiên màn băng hàn xung quanh Thanh Nguyệt sau khi bị Đông Chí hút hết, tốc độ của Thanh Nguyệt lập tức trở nên nhanh hơn, cuối cùng càng ngày càng nhanh, không ngờ lại không khác gì mấy tốc độ bay ở những nơi bình thường.

Diệp Mặc thở phào, không để ý đến Đông Chí nữa, tốc độ của Thanh Nguyệt đã nhanh rồi, chứng tỏ pháp bảo phi hành của mình bây giờ chắc chắn không có chuyện gì nữa rồi.

- Làm sao có thể nhanh như vậy được?

Lâm Dị Bán kinh ngạc nhìn bên ngoài Thanh Nguyệt, cảm nhận được tốc độ vô cùng nhanh chóng rồi nói:

- Tôi nghe người ta nói, sau khi đến được bên ngoài cấm địa Băng thần, cho dù pháp bảo phi hành bán tiên khí, cũng sẽ bị ảnh hưởng đến tốc độ.

Diệp Mặc lại càng cảm thấy "Vô Ảnh Thao Tàm" của mình không tầm thường, "Vô Ảnh Thao Tàm" chẳng những toàn thân quý báu, hơn nữa khi mới sinh ra lại cho ra Đông Chí không ngờ lại hung mãnh như này. Băng hàn ở đây, Diệp Mặc có thể nói là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng hắn dám chắc rằng, tuyệt đối không có băng hàn nơi nào lại khủng bố như ở đây. Mà đến cả loại băng hàn như này, Đông Chí cũng có thể hút được, vậy người làm ra "Vô Ảnh Thao Tàm" cho ra Đông Chí kia rốt cục là thần thánh nơi nào?

Nhưng đáng tiếc hôm đó hắn giả bộ hiểu, cũng không tiện đi hỏi Lục Vô Hổ. Nhưng Diệp Mặc hạ quyết tâm, đợi sau khi đi ra vùng cấm địa Băng Thần này, nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Vì sự hấp thu của Đông Chí, ở phía trước Thanh Nguyệt đã không có màn băng hàn đó nữa rồi, những người trong khoang thuyền ai ai cũng rối rít ra ngoài, đứng trước Thanh Nguyệt quan sát cảnh sắc phía trước.

- Đến bên ngoài cấm địa rồi.

Lâm Dị Bán bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên.

Cùng lúc Lâm Dị Bán ngạc nhiên thốt lên, Diệp Mặc cũng thấy được, trong lòng nhất thời cực kì kinh hãi. Hắn cho rằng khu vực bên ngoài cấm địa Băng Thần lạnh như vậy, thì bên trong cấm địa chắc chắn toàn bộ đều là từng khối từng khối như núi băng hoặc tảng băng.

Trên thực tế hắn cũng không nghĩ sai, nhưng điều khác nhau duy nhất chính là, trong này không chỉ có núi băng, ngoại trừ núi băng, còn có người băng. Những người băng này đứng giữa ngọn núi băng ngoằn ngoèo, cũng phải trên trăm người.

Hơn nữa hơn trăm người băng này dường như đều là những cô gái tuyệt sắc, mỗi người đều rất sống động, nhưng sớm đã bị băng đông cứng lại không nghi ngờ gì.

- Thật thê thảm…

Đường Bắc Vi một hồi lâu sau mới kinh hãi thốt lên một câu, những người con gái này rõ ràng khi sống bị đột nhiên chết rét, vậy mới duy trì được trạng thái trước khi chết.

Là loại Đại năng nào mà tàn nhẫn như vậy? Không ngờ cùng một lúc lại làm chết rét nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, hơn nữa những người con gái này vẫn còn giữ được động tác lúc trước khi còn sống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1164

Dưới Đáy Dòng Sông Băng Quỷ Dị

Loại băng hàn lạnh thấu xương kinh khủng này, nếu là người bình thường, ở nơi này sớm đã bị đông đến bột phấn cũng không còn, làm sao có thể duy trì được thần thái sống động như vậy?

Diệp Mặc lấy bản đồ ra, trên bản đồ không có hình những người con gái này, nhưng cảnh sắc trên bản đồ rõ ràng lại chính là chỗ này, không có chút khác biệt nào.

Sau khi đi dọc theo dãy núi băng này, hẳn là một dòng sông băng.

Diệp Mặc sau khi điều khiển Thanh Nguyệt rồi cẩn thận bước vào dòng sông băng, phát hiện ra bên trong không ngờ là một dòng sông băng dài thật dài. Trong dòng sông băng đó không có chút nước nào, bất luận là bên bờ sông hay lòng sông thậm chí là trên bờ, toàn là băng. Hai bên bờ sông có những tảng băng đá hình thù kỳ quái, dày đặc dựng theo bờ sông dài.

Còn hai bên dòng sông thì lại có những người băng khác, nhưng khác nhau là, những người băng này không phải là con gái nữa, mà loại gì cũng có, có người thậm chí vẫn giữ trạng thái chiến đấu, có người thậm chí đến hai cánh tay hoặc đầu cũng không còn.

Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai đã từng đến nơi này, lúc ấy cô là tu vi gì? Chẳng lẽ cũng là tu vi Hư Thần? Nếu như cô là tu vi Hư Thần thật, không có loại pháp bảo giống như Thanh Nguyệt này, Diệp Mặc tin rằng Thiện Băng Lam không thể một mình mà có thể đến được nơi như này.

Hoặc là nói lúc cô đến đây, vẫn chưa có kiểu lạnh thấu xương này.

Nhưng như vậy cũng không thể nào, nếu như không có kiểu lạnh thấu xương này, thì không thể gọi là cấm địa Băng Thần được, thậm chí còn là bên ngoài.

Diệp Mặc lại lấy bản đồ ra cẩn thận nhìn lần nữa, nhưng phát hiện ra mình cũng không đi nhầm, chắc chắn là nơi này.

Phát hiện ra mình không đi nhầm, Diệp Mặc không chế Thanh Nguyệt tiếp tục bay nhanh dọc theo lòng sông bay về phía trước. Sau khi bay tiếp được khoảng hai tiếng đồng hồ, Diệp Mặc cảm thấy có chút không ổn. Bên hai bờ sông lúc trước có những thi thể bị đông cứng lại, hoặc là bên bờ sông có rất nhiều băng đá, nhưng Diệp Mặc càng đi về phía trước, lại phát hiện ra bờ sông và lòng sông lại rất sạch sẽ.

Bờ sông không có chút gì cả, quả thực sạch sẽ trống trơn. Diệp Mặc lại lần nữa lấy bản đồ ra nhìn, lại phát hiện hình như hắn cũng không đi nhầm đường.

- Không đúng, anh, dòng sông băng trên bản đồ là càng ngày càng rộng, còn chúng ta bây giờ đi hình như lại càng ngày càng hẹp lại.

Đường Bắc Vi đứng bên cạnh Diệp Mặc bỗng nhiên chỉ chỉ bản đồ nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn kỹ một chút, quả nhiên tấm bản đồ này đúng là nhìn nhầm rồi. Hoặc là nói phương hướng hắn đi đã bị nhầm, tấm bản đồ của Thiện Băng Lam chỉ đi lên phía trên, còn hắn thì lại đi xuống dưới. Phương hướng phán đoán không ngờ lại là chiều rộng của dòng sông băng, mà không phải là căn cứ theo đánh dấu trên bản đồ.

Diệp Mặc vội vàng điều khiển Thanh Nguyệt quay đầu, lại chính vào lúc này, dòng sông băng phía dưới Thanh Nguyệt bỗng nhiên kêu răng rắc, dòng sông băng vừa rồi không có chút dị trạng nào lại đột nhiên tách nát.

- Mau đi vào trong.

Diệp Mặc không đợi Đường Bắc Vi nói chuyện, liền giơ tay ra đẩy cô vào trong khoang thuyền, đồng thời vận chuyển đại đỉnh tám cực.

Ầm, ầm…

Sau tiếng nổ cực lớn vừa rồi, dòng sông băng bỗng nhiên có một lực hút cực lớn, khiến Diệp Mặc nhớ ra dưới đáy đầm lầy Chú Hà ngày trước.

Diệp Mặc trải qua chuyện này một lần rồi, đương nhiên không thể không đề phòng. Trong nháy mắt hắn liền điều khiển Thanh Nguyệt cấp tốc thoát ra. May là mũi thuyền Thanh Nguyệt có Đông Chí hỗ trợ. Tốc độ của Thanh Nguyệt không vì băng hà mà gặp phải bất kỳ một ảnh hưởng nào, lúc này mới với tốc độ cực nhanh chạy ra khỏi phạm vi bị hút.

Còn Diệp Mặc quay đầu lại nhìn cái khe vừa nãy bị nứt ra, lại phát hiện ra cái khe đó lại biến mất dạng, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Không đợi Diệp Mặc khiếp sợ, hắn lại lần nữa cảm nhận được linh khí nồng đặc. Luồng linh khí này giống như cảm giác ngày trước hắn ở trong Linh tủy trì ở Sa Nguyên dược cốc, khiến người ta sảng khoái đến cực điểm. Thậm chí còn sảng khoái hơn cái cảm giác ở Linh tủy trì trước đó. Hắn thậm chí cảm thấy mình chỉ cần hấp thu một chút linh khí, cảnh giới liền có thể tăng lên không ít vậy.

- Linh khí thật nồng đặc.

Lâm Dị Bán đứng một bên cũng kinh ngạc kêu lên.

Diệp Mặc không điều khiển Thanh Nguyệt nữa, mà lại không ngừng kinh dị nhìn dòng sông băng không chút dị trạng này. Lúc này hắn đã hiểu được, tại sao xung quanh dòng sông băng này lại không có bất kỳ vật gì rồi, cái khe này nứt ra, còn có một lực hút kinh khủng nữa, cho dù có nhiều đồ đi nữa cũng sẽ bị hút vào.

Chút linh khí vừa rồi lộ ra từ cái khe nứt đó khiến cho bọn họ cảm giác thoải mái, nếu như tiến vào bên trong cái khe đó mà tu luyện, thì hiệu quả sẽ

như thế nào?

Diệp Mặc thậm chí cũng không dám tưởng tượng.

Nhưng Diệp Mặc cũng không dám đi xuống, bây giờ không phải là một mình hắn, chẳng may dưới lòng sông có cái gì đó nguy hiểm, vậy thì sẽ thế nào?

Bỗng nhiên Lâm Dị Bán ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Thành chủ, tôi…

Mặc dù Lâm Dị Bán mới nói được nửa câu, nhưng Diệp Mặc cũng hiểu, hắn nhìn Lâm Dị Bán nói:

- Anh có phải muốn vào lòng sông kia không?

Lâm Dị Bán kiên định gật đầu nói:

- Vâng, thành chủ, linh khi trong lòng sông kia dồi dào, rõ ràng là nơi rất tốt để tu luyện, tôi nghĩ nếu tôi không có nơi tu luyện như này, thì tôi có tu luyện cả đời cũng chỉ thế này mà thôi. Nhưng nếu như tiến vào trong đó rồi, nói không chừng tôi sẽ có thể lên Hóa Chân được.

Thật ra không cần nói Lâm Dị Bán, cho dù là Diệp Mặc làm sao lại không muốn tiến vào lòng sông kia để tu luyện chứ? Luồng linh khí vừa nãy quả thực Diệp Mặc trước giờ chưa bao giờ gặp.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn bóng dáng mấy người còn lại, bỗng nhiên nói:

- Nếu như vậy, mọi người cùng vào đi.

Món nợ Vô Cực tông và Lôi Vân tông giết Kỷ Bẩm, khiến cho Diệp Mặc trong lòng tức giận đến cực điểm. Sau khi đến Nam An châu, hắn nhiều lần nhận được sự chiếu cố và lòng hảo tâm của Kỷ Bẩm.

Người hiền lành như Kỷ Bẩm lại bị giết, có thể nói Kỷ Bẩm đối với Tu chân giới ở Nam An châu chỉ có lòng giúp đỡ, không có bất kỳ tổn hại nào. Rất nhiều trận pháp phòng ngự của nhiều đại môn phái là do anh ta bố trí, người như vậy không ngờ lại bịt giết, hắn sao có thể cam tâm được.

Cho dù chết rồi, hắn cũng phải báo thù cho Kỷ Bẩm. Muốn báo thù thì phải có sức mạnh, muốn có sức mạnh thì phải có một chỗ tốt để tu luyện, mà khe nứt dưới lòng sông kia chính là chỗ tốt nhất.

Diệp Mặc không hỏi mấy người Lạc Ảnh, hắn tin rằng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng sẽ đi cùng hắn, bất luận là đi đến nơi nào.

Diệp Mặc điều khiển Thanh Nguyệt dừng lại, nhưng cái khe nứt giữa lòng sông kia lại không xuất hiện nữa. Cho tới buổi trưa ngày thứ ba, Diệp Mặc quyết định không đợi nữa, tiếp tục tìm nơi có linh tủy như Thiện Băng Lam nói, thì khe nứt trên lòng sông kia không ngờ lại xuất hiện.

Đồng thời lực hút này lại truyền đến, Diệp Mặc lần này không khống chế Thanh Nguyệt bỏ chạy, mà lại cố gắng giảm tốc độ của Thanh Nguyệt xuống. Cho dù là như vậy, Thanh Nguyệt cũng với tốc độ khủng bố mà đi xuống, giống như sao băng vậy.

Cũng may Diệp Mặc có kinh nghiệm một lần rồi, trận kỳ trong tay hắn không ngừng vứt xuống, còn dưới lòng sông lại không có sự giá lạnh giống như trên mặt sông kia, trận kỳ của Diệp Mặc cũng không bị đông cứng mà rách tan như lúc trước.

Mặc dù không có cách nào làm cho Thanh Nguyệt dừng lại, nhưng Thanh Nguyệt rõ ràng tốc độ cũng đã chậm lại.

Ầm.

Một tiếng vang thật lớn, Thanh Nguyệt đập vào đáy lòng sông, phát ra một tiếng ầm thật lớn. Cũng may mấy người Lạc Nguyệt cũng có tu vi nhất định, cũng không có bất kỳ tổn thương nào.

Lâm Dị Bán đã là tu sĩ Ngưng Thể, gã cùng với Từ Đồng là hai người đầu tiên bước xuống thuyền, lập tức vui mừng nói với Diệp Mặc:

- Trong này không có bất kỳ hàn băng nào, hơn nữa linh khí cũng đậm đặc đến đáng sợ. Đây tuyệt đối là nơi tốt nhất để tu luyện, so bất kỳ linh đan nào cũng tốt hơn.

Lúc này Diệp Mặc cũng đã xuống, những người còn lại trên Thanh Nguyệt cũng xuống. Lúc này mọi người mới nhìn rõ, ở đây quả thực không có chút băng hàn nào, còn có chút lạnh lẽo nhàn nhạt, những tia lạnh lẽo kia chắc là theo xuống từ khe nứt kia.

Diệp Mặc thu hồi Thanh Nguyệt lại, quan sát nơi này một chút, ngoại trừ luồng linh khí nồng đậm kia ra, thì nơi này không có bất cứ thứ gì. Nếu như nhất định phải nói có thứ gì, chỉ có chút cát mịn dưới chân, sau đó những miền cát mịn này kéo dài tới tận xa, nhìn không thấy bờ. Cho dù thần thức có quét ra, cũng sẽ phát hiện thần thức biến mất không giải thích được.

- Nơi này không phải là cấm địa Băng thần.

Lâm Dị Bán rõ ràng rất am hiểu tình hình ở nơi này, lập tức khẳng định nói.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, Lâm Dị Bán tiếp tục nói:

- Tôi nghe cha tôi nói, bên ngoài cấm địa Băng Thần cho dù là tu sĩ Hư Thần không có sự trợ giúp nào thì cũng khó tiến vào, trong cấm địa lại càng nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bỏ mạng. Mà ở đây dường như chỉ có linh khí nồng đậm, nhưng lại không có bất kỳ nguy hiểm nào, thậm chí là cái lạnh thấu xương kia cũng không có.

Diệp Mặc gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời nói của Lâm Dị Bán. Bên ngoài cấm địa Băng Thần đã đi qua rồi, quả thực giống như những gì Lâm Dị Bán nói. Nếu như hắn không có Thanh Nguyệt, không cần nói dẫn theo nhiều người như vậy, cho dù một mình vào cũng rất khó khăn. Huống chi hắn trừ Thanh

Nguyệt ra, cũng còn có Đông Chí.

Nếu như không có Đông Chí hấp thu những băng hàn xung quanh, cho dù hắn có thể tiến vào, cũng là chuyện của một hai tháng sau, tuyệt đối không thể nhanh như vậy được. Hơn nữa còn phải bảo đảm Thanh Nguyệt của hắn không bị đông lạnh, một khi bị đông lạnh mà hỏng mất, đừng nói hắn tiến vào, cho dù muốn ra ngoài cũng không ra được.

Diệp Mặc nhớ ra những thi thể đóng băng bên bờ sông, có lẽ những người bị đóng băng đó là vì bọn họ không có hộ giáp tốt hoặc không có pháp bảo phi hành tốt, nên mới bị đóng băng bên ngoài cấm địa Băng Thần.

- Nếu lòng sông này cứ cách ba ngày mới vỡ ra một lần, tại sao chỉ có chúng ta mới có thể đi vào được, chẳng lẽ lúc trước không có ai biết, cũng không có ai tiến vào?

Đường Bắc Vi bỗng nhiên chen vào nói.

Đường Bắc Vi sau khi nói xong, không ngờ không có ai trả lời. Đúng vậy, đến cấm địa Băng Thần tuyệt đối không phải chỉ có mấy người bọn họ, tại sao lúc trước lại không có ai đến đây? Nếu như lúc trước có người đến đây rồi, vậy thì những người đó thì sao?

Linh khí nơi này nồng đậm như vậy, những người có cùng suy nghĩ với Lâm Dị Bán chắc chắn rất nhiều, thậm chí đại bộ phận người đều có thể bước vào xem xem. Dù sao tới cấm địa Băng Thần vốn dĩ đã là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, nếu có người đến, chắc chắn cũng sẽ không sợ nguy hiểm.

Nếu như muốn thông qua nguy hiểm để giải thích không có ai dám đến, vậy tuyệt đối sẽ không có ai tin.

- Không đúng, nơi này sức hút rất lớn, mấy thứ bên hồ trước đó cũng bị hút đến mới đúng, tại sao ở đây chúng ta lại không nhìn thấy gì? Chỉ có lớp cát mịn trên đất?

Cam Lang sau khi phát hiện ra vấn đề, bật thốt lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1165

Cát Biết Di Chuyển

Trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên có dự cảm không tốt, nhưng cũng không biết cái gì không tốt, không biết là ở chỗ toàn cát thế này thì có thể có nguy hiểm từ đâu chứ?

Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được 'Vô Ảnh' bên trong Thế giới trang vàng bỗng nhiên bạo động, thần thức lập tức quét vào thì Diệp Mặc thấy được 'Vô Ảnh' kêu lên một tiếng rồi vọt tới bên cạnh 'Ô vân trùy' Thanh Nguyệt mà hắn mới thu vào Thế giới trang vàng, há rộng miệng, một số hạt cát nhanh chóng bay vào trong miệng nó.

Mà Diệp Mặc cũng có cảm giác rất là quái dị, hắn cảm thấy những hạt cát bị 'Vô Ảnh' cắn nuốt hình như là có sự sợ hãi, nhưng 'Vô Ảnh' cũng rất sinh động, sau khi ăn xong mấy hạt cát, Diệp Mặc cảm giác được nó càng lúc càng cao hứng hơn.

Diệp Mặc không có tâm tình đi quản sự kích động và hưng phấn của 'Vô Ảnh', hắn đang suy nghĩ xem vì sao 'Vô Ảnh' lại ăn cát như vậy? Mà không ngờ đống cát kia lại có tâm tình Trong nháy mắt Diệp Mặc không ngờ lại cảm giác được da đầu trở nên tê dại. “Chỗ cát này có vấn đề”. Nghĩ tới đây hắn lập tức kêu lên:

- Tất đứng im không được nhúc nhích. (Lời DG: Công an đây kaka)

Miêu Vũ Nhân và Cam Lang của Kiếm Cốc đang định đi dọc theo bãi cát vào bên trong tìm kiếm, nghe được thanh âm của Diệp Mặc liền đứng im không động đậy nữa.

Mà sau khi Diệp Mặc vừa kêu mọi người dừng lại thì ngay lập tức đã lấy ra 'Vụ Liên Tâm hỏa'.

Trong nháy mắt Diệp Mặc đã đem 'Vụ Liên Tâm hỏa' bao phủ lấy tất cả mọi người, hầu như quanh thân mỗi người đều có một đoàn 'Vụ Liên Tâm hỏa'. Ngay cả quanh thân Diệp Mặc cũng có một đoàn 'Vụ Liên Tâm hỏa'.

Diệp Mặc thấy ngoại trừ Miêu Vũ Nhân và Hoàng Lan Lan có chút kinh hoàng, thì những người còn lại thậm chí không có một chút biểu tình nào, nhất thời khiến hắn cảm thấy rất yên tâm.

Biểu hiện Lâm Dị Bán và Từ Đồng là khiến Diệp Mặc an tâm nhất, mặc dù là Lâm Dị Bán đã là tu vi Ngưng Thể hậu kỳ, còn Từ Đồng đã là Ngưng Thể trung kỳ, bọn họ đều có thể dễ dàng phản kháng lại thiên hỏa, nhưng cả hai đều không làm như vậy.

Cho dù với tu vi Ngưng Thể của bọn họ, thì chỉ cần tâm ý của hắn khẽ động, thì cũng có thể tùy thời mà giết cả hai người bọn họ. Vậy mà dưới loại tình huống này bọn họ cũng không hề có cử động nào, thì Diệp Mặc hiểu rằng bọn họ thực sự đã quyết tâm đi theo hắn rồi.

Diệp Mặc đương nhiên không phải muốn thiêu cháy bọn họ, mà là hắn đem 'Vụ Liên Tâm hỏa' bao quanh mọi người là để tách biệt tất cả khỏi bãi cát ở dưới chân, chỗ cát xung quanh chân họ gặp phải 'Vụ Liên Tâm hỏa' thì lập tức tan biến không thấy đâu nữa.

Mấy người thấy không còn chút cát nào ở chỗ bọn họ đứng nữa, phía dưới chỉ còn lại một khoảng đất nham thạch màu xám trắng mà thôi.

Diệp Mặc thu hồi Thiên hỏa, thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đang muốn giải thích thì Lâm Dị Bán đã kinh hãi thốt lên:

- Chỗ cát này là sinh vật sống sao?

Diệp Mặc gật đầu, lúc này hắn đã không cần giải thích nữa rồi, vừa rồi Thiên hỏa đốt cháy chỗ cát xung quanh mọi người, trong không khí cũng đã

có một mùi vị nhàn nhạt truyền đến.

- Sinh vật sống vì sao lại bất động như vậy? Chẳng lẽ là chúng trốn dưới chỗ cát này?

Cận Chỉ Hằng nói lên nghi ngờ của mình, chỉ là lời của cô vừa dứt thì lại thấy chỗ cát vừa rồi bị thiên hỏa của Diệp Mặc đốt cháy cả mảng lớn, lại lần nữa chuyển động đến một cách chậm rãi, thế nhưng tuyệt đối không phải là hoàn toàn bất động.

- Thật đáng ghét.

Hoàng Lan Lan nhìn chỗ cát có thể di động này liền cau mày nói lên một câu.

Diệp Mặc liên tiếp ném ra hơn mười miếng trận kỳ, sau đó trầm giọng:

- Nếu như tôi đoán không sai, loại cát này chính là một loại linh trung kỳ dị tên là 'Phệ linh trùng'.

- 'Phệ linh trùng'?

Lâm Dị Bán kinh ngạc thốt lên.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, đây chính là 'Phệ linh trùng', thế nhưng cũng không hoàn toàn là 'Phệ linh trùng'.

Diệp Mặc nghĩ đến đây là 'Phệ linh trùng' bởi vì lúc trước khi hắn so đấu với Mẫn Vô Kiếm đã gặp qua 'Thôn hỏa trùng', lúc này mới có thể nghĩ đến 'Phệ linh trùng' xếp thứ mười một ngay sau 'Thôn hỏa trùng' trong linh trùng, thế nhưng một khi trưởng thành thì lực công kích cũng cực kỳ kinh khủng, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn cả 'Thôn hỏa trùng' một bậc.

- Sư phụ, vì sao bọn 'Phệ linh trùng' này lại không hoàn toàn là 'Phệ linh trùng'? Vậy 'Phệ linh trùng' thực sự rất đáng sợ sao?

Cận Chỉ Hằng vô thức đến gần bên Lạc Phi, nhìn bãi cát không có sự sống rồi lại đột nhiên trở thành sinh vật sống này thật là đáng sợ.

Diệp Mặc sau khi ném một miếng trận kỳ xuống, bố trí một trận pháp phòng ngự xung quanh mọi người, khiến những hạt cát bên ngoài không thể tiếp tục tiến đến, lúc này mới lên tiếng:

- 'Phệ linh trùng' ăn sạch tất cả nhưng thứ có linh khí, bất luận là sinh vật sống hay không phải là sinh vật sống đi nữa.

Chỉ cần chứa đựng linh khí, linh thể, chúng nó đều sẽ ăn sạch. Mà những 'Phệ linh trùng' này chỉ là trứng còn chưa có ấp nở, một khi hoàn toàn được ấp nở, thì sẽ không giống như vừa rồi nữa, mà là chúng sẽ dùng tốc độ cực nhanh cắn nuốt chúng ta.

Hoàng Lan Lan rùng mình một cái:

- Anh Diệp, nói như vậy có nghĩa là trứng 'Phệ linh trùng' này cũng có thể chậm rãi cắn nuốt chúng ta đúng không?

Lần này không cần Diệp Mặc trả lời Lạc Phi đã nói:

- Những thứ bị hút vào lúc trước giờ đã không thấy nữa rồi…

Mấy người liền trở nên trầm mặc, lúc trước những đồ vật bị rơi vào bãi cát 'Phệ linh trùng' kia đã không thấy nữa, hiển nhiên là đã bị trứng 'Phệ linh trùng' này ăn sạch rồi, những trứng 'Phệ linh trùng' này thậm chí còn ăn luôn cả một tảng đá có linh khí.

- Cũng may sư phụ có mồi lửa, nếu không chúng ta cũng không thể đốt chết những con sâu này.

Cận Chỉ Hằng lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

Lâm Dị Bán cười khổ, nhưng không giải thích thêm gì, Diệp Mặc có mồi lửa, thế nhưng đàn trứng 'Phệ linh trùng' vô cùng vô tận kia mỗi thời khắc

đều dùng thiên hỏa đốt được sao? Còn chưa có đốt chết đám trứng 'Phệ linh trùng' kia thì chân nguyên của Diệp Mặc cũng đã cạn kiệt rồi.

Diệp Mặc cũng không nghĩ đến điểm ấy, hắn nghĩ chính là những 'Phệ linh trùng' này lúc nào sẽ phá trứng mà ra, một khi chúng không còn là trứng 'Phệ linh trùng' nữa, vậy thì lực công kích không biết sẽ tăng lên gấp trăm nghìn lần hay là hơn nữa đây.

- Anh, chúng ta làm sao bây giờ?

Đường Bắc Vi vô thức đến bên cạnh Diệp Mặc hỏi một câu, vẻ mặt có chút lo lắng.

- Ở đây nhất định là có linh mạch cực phẩm, hoặc là một loại phúc địa tu luyện cực phẩm nào đó, bằng không cũng sẽ không có người đem trứng 'Phệ linh trùng' đặt ở đây để ấp nở.

Diệp Mặc khẳng định.

- A…

Đường Bắc Vi kinh hãi thốt lên:

- Anh nói là những trứng 'Phệ linh trùng' này là do người khác nuôi dưỡng?

- Nhất định là thế, bởi vì lực hút ở đáy sông này cũng là một trận pháp.

Diệp Mặc lúc này đã thấy rõ ràng, ở đây và đầm Chú Hà khác nhau, ở đây không thể đưa thần thức vào dò xét được là bởi vì có trận pháp ngăn trở, đàn trứng 'Phệ linh trùng' đông đúc này, một khi được ấp nở toàn bộ, cho dù là công kích cả một môn phái thì cũng chỉ mất thời gian ngắn mà thôi.

Ấp trứng 'Phệ linh trùng' chỉ cần là nơi có linh khí nồng đậm, tới thời kỳ cuối của trứng thì chúng mới cần cắn nuốt một ít sinh vật sống có linh khí, chẳng hạn như các tu sĩ hoặc là các loại yêu thú.

- Hơn nữa trận pháp này cũng được bố trí cách đây không lâu, nói cách khác là trước khi chúng ta tới đây không lâu đã có người tới nơi hẻo lánh ít người này để tiến hành nuôi dưỡng 'Phệ linh trùng'.

Diệp Mặc khẳng định.

Hắn không giải thích rõ chuyện 'Phệ linh trùng' khi bắt đầu thành thục thì cần phải cắn nuốt rất nhiều linh thể của tu sĩ thì những trứng 'Phệ linh trùng' này mới có thể phá trứng mà ra. Sau khi chúng đã phá trứng ra thì có thể không cần chờ tu sĩ đi vào đây nữa mà có thể tự mình tìm kiếm nơi có linh khí nồng đậm hơn để phát triển, đây là một quá trình rất dài, thế nhưng ở tâm kế của người đã bố trí trận pháp chỗ này rất sâu, hiển nhiên là đã được chuẩn bị từ trước rồi.

Những tu sĩ đi vào đây chính là để chuẩn bị cho đàn trứng 'Phệ linh trùng' này phá trứng mà ra, hơn nữa cho dù là sau khi Diệp Mặc đi vào đã biết ý định này của y thì cũng không có cách nào để ra ngoài cả, Diệp Mặc đã là một đại sư trận pháp cấp sáu rồi, thế nhưng hắn lại không thể nào cảm nhận được giới hạn của trận pháp này chứ đừng nói đến việc phá trận mà ra.

Mà người bố trí trận pháp này cũng không sợ ai tiến đến, vì vậy mới mở ra lòng sông dưới đây, mặc dù là một cái khe có lực hút, thế nhưng loại linh khí nồng đậm này thì căn bản là không có ai muốn cự tuyệt cả. Ngay cả Diệp Mặc và Lâm Dị Bán lúc trước cũng chủ động đi vào.

Sau đó khẳng định sẽ có tin lọt ra và càng lúc càng có nhiều tu sĩ tiến nhập vào nơi này, bởi vì không ai có thể cưỡng chế lại cái ham muốn với một nơi có linh khí nồng đậm như thế này, cho dù là có sự tử vong uy hiếp đến thì các tu sĩ sẽ càng cảm thấy hiếu kỳ. Chỉ khi đã có nhiều tu sĩ bỏ mạng lại nơi đây, rồi qua nhiều năm sau thì mới dần dần giảm thiểu đến khi không còn ai dám đi vào nữa.

Có thể nói người bố trí cái trận pháp lực hút này đã nắm chắc tâm lý của tất cả những người tu luyện, lúc này mới thỉnh thoảng mở trận pháp ra để

linh khí nồng đậm có thể tràn ra ngoài.

Nghĩ tới đây, sau lưng Diệp Mặc thậm chí đã toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hắn lại nhớ tới cái loại u linh có thể cắn nuốt không gian ở 'Sa nguyên dược cốc', đồng thời lại nghĩ tới cao thủ bí ẩn ở Vẫn Chân Điện tầng bảy, liệu đó có phải là cùng một người không? Người này cẩn thận như vậy rốt cuộc là muốn làm cái gì? Lẽ nào muốn thống nhất toàn bộ Tu Chân giới, muốn hủy diệt toàn bộ Tu Chân giới sao?

Thấy mọi người đều không nói gì, Diệp Mặc mạnh mẽ đem suy nghĩ trong lòng ném sang một bên sau đó mỉm cười nói:

- Ở đây có thể chính là nơi mà chúng ta muốn tìm, tôi tuy rằng không dám khẳng định nơi này là một linh tủy trì, thế nhưng tôi dám khẳng định ở đây tuyệt đối là một nơi tu luyện không kém hơn linh tủy trì.

- Thế nhưng những trứng 'Phệ linh trùng' này…?

Lâm Dị Bán khác với những người khác, hiển nhiên là y hiểu nơi đầy rẫy 'Phệ linh trùng' này không phải là nơi thích hợp để tu luyện, thiên hỏa của Diệp Mặc tuy rằng lợi hại, thế nhưng cũng không có khả năng đốt chết hoàn toàn đám trứng 'Phệ linh trùng' này, cũng không thể đốt ra một con đường để đi.

Diệp Mặc gật đầu: 'Phệ linh trùng' tuy rằng lợi hại, thế nhưng điều kiện để phá trứng ra lại cực kỳ hà khắc, không có linh khí nồng đậm, vậy thì căn bản sẽ không thể sống được bao lâu. Diệp Mặc biết là phải nhanh chóng tìm được linh mạch ở đây trước khi bọn trứng 'Phệ linh trùng' này nở ra.

Bất luận là linh tủy trì hay là linh mạch thì Diệp Mặc đều quyết định rồi.

Mấy người hiện tại đều là để Diệp Mặc dẫn dầu, Diệp Mặc nói ra cái gì, thì bọn họ sẽ nghe theo cái đó, không ai phản đối. Khi Diệp Mặc chuẩn bị thả 'Vô Ảnh' ra để mở đường thì…

“ÀM”.

Một âm thanh thật lớn vang lên.

Lại có một pháp bảo phi hành bị phá hủy rơi xuống, cách chỗ đám người Diệp Mặc khoảng mấy chục trượng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1166

Phệ Linh Trùng Khủng Bố

Đám người Diệp Mặc không hề động, trên pháp bảo phi hành của đối phương có khoảng bốn tên tu sĩ. Hơn nữa còn là bốn Tu sĩ Ngưng Thể, khi bốn tên vừa ra khỏi pháp bảo thì đã nhìn thấy đám người Diệp Mặc.

- Này mấy người kia…

Hoàng Lan Lan vừa nói được một nửa, đã bị Lạc Phi kéo lại. Lạc Phi đã trải qua việc bị trưởng bối trong môn phái ám sát, đã từng là một người vợ bị vứt bỏ, đã từng chứng kiến sư môn bị diệt vong, đã sớm không còn là một cô gái đơn thuần nữa rồi.

Lúc này Lạc Phi đã hoàn toàn trưởng thành, thậm chí còn có vẻ tang thương không tương xứng với tuổi của cô. Đối diện với mấy người vừa ra khỏi cái pháp bảo phi hành kia, Lạc Phi tuy rằng không nhìn ra tu vi của họ nhưng cũng biết rằng thực lực của bọn họ cao hơn so với bên cô rất nhiều.

Không những thế, bọn cô lại không biết đám người này là địch hay là bạn, cho nên Lạc Phi cũng không có ý định sẽ nhắc nhở bọn họ.

- Linh khí thật là nồng đậm…

Một gã trung niên mặc quần áo màu vàng đất hút một hơi khoan khoái.

- Mấy cô gái kia thật là xinh đẹp.

Một tên tu sĩ mắt tam giác nhìn mấy người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiễn mở miệng nói.

Một tên tu sĩ gầy gò nghe thấy thế, lập tức ngăn cản tên kia không để y nói tiếp, rồi hướng đến đám người Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Mấy vị cũng là bị lực hút của lòng sông đưa vào đây sao?

Tuy rằng tên tu sĩ gầy gò này nói với Diệp Mặc nhưng ánh mắt lại hướng về phía Lâm Dị Bán, hiển nhiên là nghĩ rằng ở đây là do Lâm Dị Bán làm chủ. Bởi vì Lâm Dị Bán mới là tu sĩ Ngưng Thể giống như họ.

- Đúng thế, chúng tôi cũng bị lòng sông hút vào trong này.

Lâm Dị Bán gật đầu.

Tên tu sĩ gầy gò chỉ hỏi một câu, còn chưa kịp nói tiếp câu thứ hai, thì tên tu sĩ vừa mới nói mấy người Lạc Ảnh thật xinh đẹp bỗng nhiên nói xen vào:

- Mấy cô gái kia đều cùng đi với anh sao.

Diệp Mặc lập tức sầm mặt lại, lúc trước hắn còn đang suy nghĩ xem có nên nhắc nhở đối phương một câu không, sau lại thấy tên mắt tam giác nhìn chằm chằm vào Lạc Ảnh liền khiến hắn cực kỳ khó chịu, nên mới không nhắc nhở nữa. Hiện tại không ngờ y lại chủ động hỏi đến mấy cô gái. Có thể thấy được những tên này căn bản không phải là hạng người tốt đẹp gì.

Sắc mặt Lâm Dị Bán cũng trầm xuống hướng về phía Diệp Mặc. Nếu như không phải vì đối phương là bốn tu sĩ Ngưng Thể, thì không chừng hiện tại anh ta đã động thủ rồi.

Diệp Mặc lắc đầu, ở đây không cần phải động thủ. Huống hồ nếu như động thủ, thì bên hắn mặc dù nhiều người, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ.

Tên tu sĩ mắt tam giác còn muốn nói gì đó, lại bị tên tu sĩ mặc áo vàng cắt lời:

- Hải huynh, ở đây hình như có điểm không bình thường. Không chỉ là sự hoang vắng, mà trên mặt đất hình như cũng không có một thứ đồ gì cả.

Hiển nhiên tên tu sĩ mặc áo vàng đã phát hiện lúc này không phải là thời gian để bàn về chuyện phụ nữ, bây giờ nên biết rõ ràng đây là nơi nào trước đã, phụ nữ cũng sẽ không bay đi đâu được.

Tên tu sĩ mắt tam giác gật đầu, hiểu rõ ý của tu sĩ áo vàng. Tuy rằng mấy cô gái kia là đi theo hai tên tu sĩ Ngưng Thể, nhưng đến lúc đó mình nói muốn thì y cũng phải tự động dâng lên. Không ai sẽ vì một người phụ nữ mà liều mạng với mấy người có tu vi cao hơn bản thân cả.

Ánh mắt Diệp Mặc càng lúc càng băng lãnh, nhưng hắn cũng không có động thủ. Bốn tên tu sĩ này căn bản là không nhận ra bọn họ, hiển nhiên là đã tới nơi này từ rất lâu rồi. Nói không chừng cũng phải hơn một năm trước rồi. Bằng không chuyện mình đạt danh hiệu đệ nhất đại hội Đan Vương ở Đan Thành và việc bị Lôi Vân Tông cùng Vô Cực Tông truy sát thì cho dù là người điếc cũng sẽ biết một hai Mấy tên tu sĩ kia tất nhanh đã ném đám người Diệp Mặc qua một bên, thu hồi lại pháp bảo. Bắt đầu đi đến chỗ bãi cát.

- Hình như có gì đó không đúng, lúc trước chúng ta đợi ba ngày thì cái khe kia mới mở ra, thế nào mà chúng ta rơi xuống đây không bao lâu, thì những người này đã tới đây rồi?

Lâm Dị Bán chờ sau khi đám người kia rời đi, lập tức nghi ngờ nói.

Thần thức của Diệp Mặc quét một chút. Nhưng hoàn toàn không được, hắn cũng không thể hiểu nổi. Nhưng chỉ suy nghĩ trong chốc lát liền nói:

- Chắc là cái khe kia cũng không chỉ có thời gian ba ngày mới mở ra một lần, cũng có thể ba canh giờ đã mở ra rồi. Tôi chỉ sợ chúng ta chỉ là người đầu tiên đi vào cái khe đó. Sau khi chúng ta tiến vào, thì cái khe đó vẫn luôn luôn mở ra. Những người này mới tới này, nói không chừng là bị cái luồng linh khí nồng đậm tỏa ra từ cái khe đó hấp dẫn tới.

- Anh, anh vừa mới nói ở đây khẳng định có linh mạch cực phẩm, thậm chí là có thể có linh tủy trì, nhưng những người kia lại đi trước rồi, chúng ta có nên đi theo không?

Đường Bắc Vi thấy bốn gã tu sĩ kia rất nhanh đã biến mất, liền có chút lo lắng.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Chúng ta cũng sẽ theo sau, nhưng mà chúng ta sẽ đi theo một phương hương khác. Ở đây nói không chừng sẽ ngày càng có thêm nhiều người tới, chỉ cần có người đem tin tức truyền ra, trăm phần trăm là sẽ có nhiều tu sĩ tiến vào đây hơn.

Ngoại vi cấm địa Băng Thần tuy rằng rất đáng sợ, thế nhưng Diệp Mặc biết chỉ cần có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm là có thể đi vào được. Những môn phái cao cấp thì có môn phái nào là không có một hai cái pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm chứ?

Hầu như mọi người đều cho rằng Diệp Mặc sẽ dùng thiên hỏa để mở đường, thế nhưng Diệp Mặc lại biết rằng nếu dùng thiên hỏa căn bản là không thể được, cho dù là chân nguyên của hắn đủ để duy trì, thì cũng không cách nào ngăn cản đám trứng 'Phệ linh trùng' này tiến lên lấp chỗ trống của những trứng 'Phệ linh trùng' đã bị chết cháy cả.

Diệp Mặc gọi 'Vô Ảnh' ra, sau khi 'Vô Ảnh' vừa ra tới lập tức hứng thú phấn khởi. Kêu lên một tiếng, liền xông ra ngoài.

Mấy người còn lại lập tức thấy kinh ngạc khi bãi cát kia giống như là đang rất sợ hãi, đều cố gắng lui lại. Thế nhưng tốc độ của bãi cát kia quá chậm. Còn chưa có nở thành 'Phệ linh trùng' thì thật sự là chúng không có cách nào tránh né 'Vô Ảnh' cả.

Diệp Mặc chỉ thấy lúc 'Vô Ảnh' tít lên một tiếng, bay lên không trung, sau đó đám trứng 'Phệ linh trùng' liền hình thành một đường thẳng màu xám

tro trực tiếp nhảy vào miệng của 'Vô Ảnh'.

Tuy rằng so sánh thì thể tích của đám trứng 'Phệ linh trùng' lớn hơn 'Vô Ảnh' rất nhiều, mỗi cái trứng cũng lớn bằng một hạt đậu xanh mà thôi. Nhưng cùng lúc nuốt chửng nhiều hạt đậu xanh trứng 'Phệ linh trùng' như vậy, thì ngoài Diệp Mặc ra mọi người đều sợ hãi đến ngây người.

Cho dù là Ninh Khinh Tuyết vẫn lẳng lặng không nói gì cũng phải hỏi Diệp Mặc một câu:

- Ông xã, con vật này của anh cũng không lớn, sao lại ăn khỏe như vậy?

Diệp Mặc có chút xấu hổ:

- Anh cũng không biết, hình như từ lúc nó mới sinh ra, đã có thể nuốt những thứ có thể tích lớn hơn nó gấp trăm lần thì phải?

Diệp Mặc nghĩ đến 'Vô Ảnh' ngày trước nuốt chính vỏ trứng của mình, khiến hắn đến tận bây giờ vẫn không thể tin được.

- Đây là 'Vô Ảnh thao tằm'…

Lâm Dị Bán kinh ngạc thốt lên.

- Anh biết 'Vô Ảnh thao tằm'?

Diệp Mặc lập tức vui mừng, hắn cũng không biết 'Vô Ảnh thao tằm' của hắn có đặc điểm gì, nếu như Lâm Dị Bán mà biết, thì đó là chuyện hay nhất rồi.

Lâm Dị Bán gật đầu:

- Tôi nghe cha của tôi nói rằng có một câu truyền về 'Vô Ảnh thao tằm' là “Không phải linh trùng không phải tiên, không phải đệ nhất Vô Ảnh tằm”. 'Vô Ảnh thao tằm' này là vật trân quý khó có được nhất ở Tu Chân giới, không ngờ thành chủ lại có được nó, Lâm Dị Bán xin được chúc mừng thành

chủ.

Diệp Mặc khoát tay:

- Anh Lâm, anh nhanh nói đi, những lời kia là có ý gì, tôi rất muốn biết.

Lâm Dị Bán không chần chờ, lập tức nói:

- 'Vô Ảnh' không thuộc về linh trùng, cũng sẽ không xuất hiện ở Tu Chân giới, tôi tuy rằng không biết thành chủ làm thế nào mà có được nó, thế nhưng 'Vô Ảnh thao tằm' khẳng định là không phải sinh vật thuộc về Tu Chân giới, đây chính là sự thực. Thế nhưng nó chính là linh trùng độc nhất vô nhị, hơn nữa tất cả linh trùng ở trên bảng xếp hạng linh trung kỳ dị đều vô cùng sợ hãi 'Vô Ảnh'.

- Đó không phải là đệ nhất linh trùng rồi sao? Vì sao còn “không phải đệ nhất”?

Hoàng Lan Lan tò mò hỏi.

Lâm Dị Bán lắc đầu:

- Bởi vì thật lâu trước đây đã có người sở hữu 'Vô Ảnh thao tằm', còn đi tới Tu Chân giới. 'Vô Ảnh thao tằm' ở Tu Chân giới rất nhanh nổi danh, sau đó lại có tiền bối đem 'Vô Ảnh thao tằm' xếp vào vị trí đệ nhất linh trùng kỳ dị, nhưng rất nhanh lại có người phát hiện, cho dù là linh trung kỳ dị lợi hại nhất cũng vô cùng kinh hoàng khi nhìn thấy 'Vô Ảnh thao tằm'. Vì thế mọi người nhanh chóng thấy 'Vô Ảnh thao tằm' xếp thứ nhất các linh trung kỳ dị vẫn không đúng, bởi vì nó căn bản không phải là cùng một đẳng cấp với các linh trùng kia, cho nên sau này không đem 'Vô Ảnh' vào xếp bào bảng linh trung kỳ dị nữa.

- Vậy tại sao lại “không phải tiên”?

Hoàng Lan Lan lại lần nữa hỏi vấn đề mà Diệp Mặc vốn muốn hỏi.

Lâm Dị Bán lắc đầu:

- Tôi cũng không biết…

Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Anh Lâm, cha của anh có phải là một cao nhân không?

Trong mắt Lâm Dị Bán lộ ra một tia hoài niệm, lại có một tia thương đau, một lát sau mới nói:

- Đúng vậy, cha của tôi rất tài ba, bởi vì tổ tiên của tôi chính là một nhân vật kinh tài diễm diễm. Cho dù là hiện tại, người khác nhắc tới tổ tiên của tôi cũng tràn đầy tôn kính.

Dừng một chút Lâm Dị Bán lại nói tiếp:

- Thành chủ, tôi cũng không giấu ngài nữa. Tổ tiên của tôi chính là Sở Cửu Vũ, tôi chính là hậu duệ của Sở Cửu Vũ.

Thấy mấy người Diệp Mặc đều rất kinh ngạc nhìn y, trên mặt y liền hiện lên một tia bi phẫn:

- Sơn trang chín sao của Tổ tiên chúng tôi đã bị một đám người hầu chiếm lĩnh, từ đời cụ nội của tôi, đã luôn nỗ lực vì việc trở lại ‘sơn trang chín sao '. Cha của tôi đặt tên cho tôi là Lâm Dị Bán kỳ thực chính là nói chúng tôi chỉ mới được là nửa chữ Sở mà thôi. Một ngày chúng tôi đường đường chính chính trở về 'sơn trang chín sao ', thì tôi mới có thể khôi phục lại họ Sở.

Diệp Mặc chợt hiểu ra, khó trách lúc hắn biết tên của Lâm Dị Bán lại cảm thấy là lạ, hóa ra còn có cách nói này. Hắn vừa lúc muốn đi 'Sơn trang chín sao', mà Lâm Dị Bán lại chính là hậu duệ của Sở Cửu Vũ, không biết y có biết về chuyện 'Ngư dược Long Môn' không?

Diệp Mặc vừa định hỏi Lâm Dị Bán một chút, thì lại nghe thấy một

thanh âm thảm thiết truyền tới. Chỉ chốc lát sau, một gã tu sĩ từ sâu bên trong lao ra, rõ ràng là một trong những tên tu sĩ Ngưng Thể vừa đi vào.

Thế nhưng trên người y lúc này toàn bộ đều là những hạt cát, chính xác hơn đều là những trứng 'Phệ linh trùng'. Y cũng không có lao ra xa, đã ngã xuống bãi cát, rất nhanh liền bị cát bao phủ hoàn toàn, sau một lát đã giống như là hoàn toàn tan biến.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, đám trứng 'Phệ linh trùng' này khi cắn nuốt máu huyết của tu sĩ, thì chắc cũng sắp nở rồi. Bằng không thì không có khả năng cắn nuốt một gã tu sĩ Ngưng Thể nhanh như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1167

Phương Hướng Kỳ Quái

Vào lúc này 'Vô Ảnh' bỗng nhiên ngưng việc ăn trứng Phệ Linh Trùng, mà lại phát ra một tiếng kêu bén nhọn, không ngờ rằng hướng về phía có 'Phệ linh trùng' phá trứng mà phóng đi.

Những 'Phệ linh trùng' này sau khi cắn nuốt tên tu sĩ Ngưng Thể đã dần dần trưởng thành, đã có một bộ phận thậm chí bắt đầu mọc ra cánh. Hơn nữa còn có ý định tiến về phía mấy người Diệp Mặc.

Thế nhưng khi 'Vô Ảnh' rít lên một tiếng, những 'Phệ linh trùng' này không ngờ đều bỏ chạy, ngoài trừ những trứng trùng vẫn thong thả di chuyển, thì những 'Phệ linh trùng' đã phá trứng ra đều bay thật nhanh để chạy trốn.

Thế nhưng Diệp Mặc lại có một loại ảo giác, dường như đám 'Phệ linh trùng' này rất thông minh, chúng cũng không hề chạy theo cùng một hướng, mà là mỗi con lại bay đi một hướng khác nhau. Đảo mắt một cái đã không còn thấy nữa.

Những con 'Phệ linh trùng' mới nở này làm sao lại thông minh như vậy? Trong lòng Diệp Mặc âm thầm kỳ quái, thế nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều. Thấy 'Vô Ảnh' muốn đuổi theo những con 'Phệ linh trùng' kia liền vội vã kêu 'Vô Ảnh' trở về. Sau khi 'Vô Ảnh' trở về lại muốn tiếp tục ăn thêm đám trứng 'Phệ linh trùng' thì lại bị Diệp Mặc ngăn cản.

Diệp Mặc không phải sợ 'Vô Ảnh' gặp vấn đề khi cắn nuốt đám trứng 'Phệ linh trùng' này, mà là sợ sau khi nó ăn xong thì lại lần nữa ngủ say.

Hắn thật ra cũng không để 'Vô Ảnh' mở đường, tuy thế thì đám trứng 'Phệ linh trùng' cũng tự chủ động tránh ra hai bên, không dám tiến đến gần đám người Diệp Mặc. Khổ một nỗi là đám trứng 'Phệ linh trùng' này tránh ra cũng rất chậm cho nên Diệp Mặc nghĩ nếu dựa vào 'Vô Ảnh' thì cũng phải vài ngày mới đi qua được chỗ này.

Vì thế hắn liền thi triển thiên hỏa ra để mở đường, hơn nữa còn để 'Vô Ảnh' đứng trên vai của hắn. Khi Diệp Mặc vừa dùng thiên hỏa mở đường, thì khí tức của 'Vô Ảnh' cũng liên tục tỏa ra, căn bản là cũng không có trứng 'Phệ linh trùng' nào dám tới gần, vì thế Diệp Mặc có thể nhanh chóng mở đường đi. Thẳng đến khi đám người Diệp Mặc đã đi được rất xa, đám trứng 'Phệ linh trùng' không còn cảm thụ được khí tức của 'Vô Ảnh' nữa, lúc này mới chậm rãi tập hợp lại như cũ tiếp tục ẩn nấp hấp thụ linh khí, cũng chờ đợi để có thể cắn nuốt máu huyết của tu sĩ để giúp chúng phá trứng mà ra.

Nếu như không có 'Vô Ảnh', Diệp Mặc căn bản là không có cơ hội nghỉ ngơi, bởi vì một khi hắn nghỉ ngơi, thì đám trứng 'Phệ linh trùng' sẽ chậm rãi tụ tập trở lại, phạm vi mười thước cũng sẽ nhanh chóng đầy rẫy trứng 'Phệ linh trùng'. Cho nên có 'Vô Ảnh' thì Diệp Mặc mới có thời gian để nghỉ ngơi, vì trứng 'Phệ linh trùng' rất sợ uy thế của 'Vô Ảnh', không dám tiến lên.

Mấy canh giờ sau, khi đám người Diệp Mặc đã vào sâu bên trong, thì đám trứng 'Phệ linh trùng' ngăn trở bọn họ hoạt động càng lúc càng nhanh, hiển nhiên là đã muốn phá trứng ra rồi. Cũng có một vài con 'Phệ linh trùng' đã nở hoàn toàn bay đi.

Lại đi vào sâu thêm nữa, thì càng lúc càng nhiều những 'Phệ linh trùng' đã nở, lúc này bọn họ hiểu rằng mấy tên tu sĩ Ngưng Thể đi trước đã sớm tới chỗ này và bị đám trứng 'Phệ linh trùng' này cắn nuốt rồi.

Cũng may bên người Diệp Mặc có 'Vô Ảnh', cho nên đám 'Phệ linh trùng' kia căn bản là không dám làm gì cả.

Sau nửa ngày đám người Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có tiếng phát nổ, linh khí chấn động dữ dội. Lập tức họ đã thấy phía trước có ba tên tu sĩ đang ở bên trong một trận bàn phòng ngự công kích các con 'Phệ linh trùng' muốn lao vào tấn công họ.

Mà 'Phệ linh trùng' này lại chi chít một tầng rồi lại một tầng, tiến lên muốn công phá trận pháp phòng ngự của ba tên tu sĩ kia, đám người Diệp Mặc chỉ có thể dùng thần thức mới thấy được ba tên tu sĩ đang không ngừng công kích tiêu diệt đám 'Phệ linh trùng' bên ngoài trận pháp.

Đáng tiếc là bọn họ vừa tiêu diệt được một tầng 'Phệ linh trùng', lập tức sẽ có nhiều 'Phệ linh trùng' hơn xông lên, dường như số lượng bọn chúng là vô cùng vô tận vậy. Theo thời gian càng dài, thì 'Phệ linh trùng' vây bắt ba người kia ngày càng nhiều. Có thể nói bọn họ hiện tại chỉ công kích phí công mà thôi, đến cuối cùng cũng sẽ bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt Diệp Mặc chợt nhớ tới một vấn đề kỳ quái, đó chính là những nguyên thần của các tu sĩ bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt đã đi chỗ nào rồi? Chẳng lẽ những con 'Phệ linh trùng' này vừa mới nở ra đã có thể ăn cả nguyên thần.

Nếu những tu sĩ lúc trước đã bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt rồi thì Nguyên Thần của họ đi đâu rồi? Nguyên Thần của tu sĩ Ngưng Thể so với tu sĩ Hư Thần cường đại hơn nhiều lắm, tu sĩ Hư Thần bị chém giết dưới công kích cường đại thì Nguyên Thần có thể bị nghiền nát, ngoại trừ một số người cá biệt có Nguyên Thần cường đại, còn hầu hết là khó có thể giữ hoàn chỉnh Nguyên Thần mà chạy trốn. Thế nhưng Nguyên Thần của tu sĩ Ngưng Thể thì đã có năng lực để tự bảo vệ rồi, nếu như bị giết thì Nguyên Thần cũng có thể chạy trốn, nếu trong thời gian ngắn có thể tìm được vật dẫn thì còn có thể chậm rãi trở thành linh tu.

Linh tu rất khó sống sót, thế nhưng những linh tu tồn tại đều là các sát nhân vô hình, khiến các tu sĩ đều khó lòng phòng bị. Mặc dù là như vậy thì rất nhiều tu sĩ vẫn mong có thể gặp được linh tu cao cấp, bởi vì các linh tu cao cấp đều có 'Tịnh linh châu', đó tuyệt đối là một thứ tốt.

Trước mắt thì thì ba tên tu sĩ kia rõ ràng là tên mắt tam giác và tên mặc

áo vàng, còn có một tên chẳng bao giờ mở miệng nói chuyện. Tên tu sĩ gầy gò thì đã không thấy nữa rồi, chắc là đã bị 'Phệ linh trùng' ăn luôn rồi.

Tốc độ của ba tên tu sĩ này cũng thật nhanh, đám người Diệp Mặc đã đi một ngày một đêm rồi, lúc này mới nhìn thấy bọn họ, có thể thấy được tốc độ bọn họ rất nhanh

Khi Diệp Mặc thấy ba tên tu sĩ, thì ba tên tu sĩ cũng dùng thần thức thấy được đám người Diệp Mặc, tên tu sĩ mắt tam giác nhất thời kinh ngạc kêu lên:

- Các người vì sao lại không có việc gì?

Thế nhưng y liền nhìn thấy thiên hỏa trong lòng bàn tay của Diệp Mặc, trong mắt nhất thời lộ ra một tia tham lam. Chỉ là thần sắc tham lam đó chỉ lóe lên rồi biến mất, liền kêu lên:

- Các vị bằng hữu, nhanh một chút giúp chúng tôi đem toàn bộ các con sâu này tiêu diệt đi.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, thế nào mà còn có cái loại hàng lô này? Y nghĩ rằng y là ai? Muốn người khác hỗ trợ thì phải hỗ trợ sao? Quả thực y đã quên chuyện lúc trước rồi sao?

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không hỗ trợ, hắn thậm chí còn sợ 'Vô Ảnh' làm ảnh hưởng đến bọn 'Phệ linh trùng' đang công kích ba tên tu sĩ Ngưng Thể kia nên còn cố ý rút đi.

Quả nhiên đám người Diệp Mặc vừa rút đi, ba tên tu sĩ bên trong trận pháp phòng ngự nhất thời trở nên nóng ruột. Mà đám 'Phệ linh trùng' vốn là bị 'Vô Ảnh' ảnh hưởng thì giờ lại một lần nữa vây quanh ba tên tu sĩ kia. Còn những 'Phệ linh trùng' hay trứng 'Phệ linh trùng' đến gần Diệp Mặc đều bị thiên hỏa của Diệp Mặc đốt nên cũng không dám tụ lại lần nữa.

- Chờ một chút, vị bằng hữu sử dụng mồi lửa kỳ dị kia. Tôi là người của tông môn chín sao Thần Phong Cốc, cậu giúp chúng tôi một chút, đem

những con sâu này đốt đi, đại ân này Ô Cái tôi nhất định ghi nhớ trong lòng.

Tên tu sĩ áo vàng vội vã kêu lên.

Diệp Mặc giống như là không nghe được, Thần Phong Cốc thì đã làm sao? Nếu như là Thiên Ma Môn thì không chừng hắn sẽ đi giúp một lần, thế nhưng lần này trong hạm đội hộ tống hắn về Mặc Nguyệt Chi Thành thì Thần Phong Cốc chỉ phái có một tên tu sĩ Thừa Đỉnh, hiển nhiên là chỉ muốn hắn hỗ trợ luyện đan mà thôi, mà Thần Phong Cốc có những năm tên tu sĩ Hóa Chân chứ không ít.

Cho nên đối với Thần Phong Cốc, Diệp Mặc tuy rằng không có ác cảm gì, nhưng cũng không có chút thiện cảm nào cả. Huống chi tên mắt tam giác kia càng làm hắn chán ghét, sao có thể ra tay trợ giúp họ được.

Tên tu sĩ mắt tam giác thấy đám người Diệp Mặc căn bản là không thèm nhìn bọn chúng, đột nhiên điên cuồng lao ra khỏi trận pháp phòng ngự, muốn ngăn cản đám người Diệp Mặc lại, thế nhưng không đợi y đi được bao xa, đã lập tức bị vô số 'Phệ linh trùng' vây quanh. Toàn bộ chân nguyên hộ thể và pháp bảo phòng ngự đều chỉ trong vài lần hít thở đã bị công phá.

Tên mắt tam giác vừa trải qua một ngày một đêm không ngừng thi triển pháp thuật, chân nguyên lúc này đã khô kiệt, cho nên sau khi chân nguyên hộ thể cùng pháp bảo phòng ngự bị vỡ nát, lập tức giống như tên tu sĩ trước đó, bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt không còn một chút bột phấn.

Khi Diệp Mặc lại lần nữa thấy một con 'Phệ linh trùng' kỳ quái nhanh chóng muốn bỏ chạy, thì hắn nhất thời hiểu ra điều gì đó, liền chỉ thị cho 'Vô Ảnh' đuổi theo, nháy mắt đã đem con 'Phệ linh trùng' muốn chạy trốn một hơi nuốt chửng.

'Vô Ảnh' sau khi nuốt con 'Phệ linh trùng' kia, thân thể liền phình lớn lên một chút, giống như bong bóng bị bơm hơi vậy.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, hắn cũng không phải sợ 'Vô Ảnh' nổ tung,

mà là sợ 'Vô Ảnh' lại chìm vào giấc ngủ thì hắn xong đời. Một khi 'Vô Ảnh' chìm vào giấc ngủ, thì tình cảnh cuối cùng của bọn hắn cũng không khác ba tên tu sĩ kia bao nhiêu.

Cũng may 'Vô Ảnh' cũng không đi ngủ, mà lại có bộ dạng lắc lư vô cùng thỏa mãn, rồi lại lần nữa trở lại trên vai của Diệp Mặc, cuối cùng cái bụng của nó cũng rất nhanh bình thường trở lại.

Cái năng lực tiêu hóa của tên nhóc 'Vô Ảnh' này, khiến Diệp Mặc cũng phải âm thầm sợ hãi, quả thực là không có gì sánh kịp nó cả.

Diệp Mặc biết 'Vô Ảnh' nuốt vào trong bụng vừa rồi không chỉ là một 'Phệ linh trùng' mà còn có cả Nguyên Thần của một tu sĩ Ngưng Thể là tên mắt tam giác nữa. Cũng chính là tên mắt tam giác đã cho Nguyên Thần của mình bám vào một con 'Phệ linh trùng' để chạy trốn, sau đó mới chậm rãi chuyển hóa thành linh tu.

Con 'Phệ linh trùng' kỳ quái lúc trước cũng chạy trốn nhanh như vậy chính là cũng có Nguyên Thần của một tên tu sĩ bám vào, chỉ là lúc đó Diệp Mặc không có chú ý mà thôi.

Diệp Mặc cố ý lấy ra quyển sách 'Vật' một lần nữa, rồi lại đọc một chút. Quả nhiên phát hiện lúc 'Phệ linh trùng' thôn phệ tu sĩ Hư Thần, thì chỉ cần Nguyên Thần của người đó không bị hao tổn, thì có thể bám vào trên thân của 'Phệ linh trùng'.

Thế nhưng mặt trên cũng đã giới thiệu rồi, bất luận là loại tu sĩ gì, nếu như không phải là có Nguyên Thần cường đại, thì cho dù có bám vào 'Phệ linh trùng', cuối cùng linh trí cũng sẽ bị che mờ, trở thành một 'Phệ linh trùng' biết phát thuật. Nói cách khác, là hoàn toàn biến thành một con 'Phệ linh trùng' lợi hại hơn vô số lần những con 'Phệ linh trùng' khác mà thôi, tuyệt đối không thể trở thành một linh tu được.

Diệp Mặc thu hồi lại quyển sách 'Vật', đồng thời hít vào một hơi khí lạnh, lúc trước hắn cho rằng người nuôi dưỡng đám 'Phệ linh trùng' này chỉ

là muốn chăn nuôi một đàn 'Phệ linh trùng' mà thôi, không ngờ lại còn có cả cái kế hoạch kinh khủng này phía sau nữa.

Một khi 'Phệ linh trùng' ở đây cắn nuốt được ngàn vạn tu sĩ, thì thật sự sẽ trở thành một lực lượng kinh khủng cỡ nào? Huống hồ có thể đi tới đây đều là những tu sĩ có chút bản lĩnh. Nếu không thì đến cả ngoại vi của cấm địa Băng Thần cũng không đi vào được.

Diệp Mặc cũng không để ý đến hai tên tu sĩ còn lại đang cầu cứu hắn, liền nhanh chóng mang theo mọi người rời khỏi nơi này. Hắn đã hiểu rõ, bất luận đối phương có mục đích gì, có liên quan gì đến hắn không, thì chỉ cần thực lực của hắn cường đại hơn, thì sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Chỉ đi được hơn mười thước, Diệp Mặc lại ngừng lại, hắn thấy mọi người đều nhìn về phiá mình, lúc này mới có chút kỳ quái nói:

- Mọi người có thấy tình huống nơi này có chút không đúng? Chính là hướng đi của chúng ta lựa chọn không có cùng hướng với bọn họ, vì sao đi đến nơi đây lại có thể gặp được bọn họ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1168

Phá Trận – Tấn Cấp

Diệp Mặc sau khi đưa ra vấn đề này, mấy người khác mới thực sự nhận ra, đúng vậy, vốn là bọn họ đã thay đổi một phương hướng khác, vì sao đi lâu như vậy lại tới cùng một chỗ?

- Chúng ta có phải là đi vào một mê cung rồi không, đi tới đi lui vẫn là dẫm chân tại chỗ?

Đường Bắc Vi có chút hoang mang.

- Nhất định đây là một trận pháp, hơn nữa chúng ta tuyệt đối không phải là dẫm chân tại chỗ. Bởi vì chúng ta càng đi thì linh khí càng nồng đậm hơn.

Diệp Mặc khẳng định.

Tất cả đều đồng ý với lời Diệp Mặc nói, đây chắc chắn là một trận pháp, thế nhưng chỉ có Diệp Mặc là người duy nhất hiểu trận pháp ở đây. Hiện tại ngoại trừ Diệp Mặc, thì không có bất cứ ai có biện pháp cả.

Diệp Mặc trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng:

- Chúng ta hiện tại không nên đi, chờ tôi suy nghĩ biện pháp đã.

Nói xong, Diệp Mặc liền lấy ra trận kỳ bố trí một trận pháp phòng ngự ở xung quanh, sau đó bắt đầu suy ngẫm.

Lúc này không ai quấy rầy Diệp Mặc cả, tất cả đều tự giác ngồi một bên chờ đợi, hoặc là tu luyện, không thì nhìn đám trứng 'Phệ linh trùng' chi chít

bên ngoài trận pháp phòng ngự. Đám trứng 'Phệ linh trùng' này cũng không dám tiến đến gần trận pháp.

Tất cả mọi người đều biết đám 'Phệ linh trùng' này không phải sợ hãi trận pháp của Diệp Mặc, mà là sợ 'Vô Ảnh' quá mức hung tàn, cho nên chúng không dám đến gần.

Mấy canh giờ sau, một tiếng kêu thảm thiết mơ hồ vang lên, tất cả mọi người đều biết hai tên tu sĩ dựa vào cái trận bàn phòng ngự kia đã đi tới cực hạn rồi, đã bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt rồi.

Lâm Dị Bán vô thức rùng mình một cái, nếu như không phải là y đi theo Diệp Mặc đến nơi này, mà là tự mình mang theo Từ Đồng tới. Thì kết cục của hai tên tu sĩ kia có lẽ cũng chính là kết cục chờ đợi bọn họ.

Diệp Mặc lúc này hoàn toàn không chú ý đến bên ngoài, hắn đã hoàn toàn chìm đắm vào trong dòng suy nghĩ, tỉ mỉ nghe động tĩnh dưới nền đất. Ở đây khẳng định là một mê trận, có thể là do bản lĩnh bố trí trận pháp của hắn còn có hạn chế, nên căn bản là không thể nhìn ra được.

Hơn nữa Diệp Mặc biết, cho dù là thần thức của hắn có thể đi ra ngoài, nhưng nếu đụng phải cái loại cao thủ trận pháp này thì cũng không phải là việc tốt gì. Người ta tùy ý đã có thể bố trí mấy cái trận pháp mê hoặc thần thức, thì tốt nhất là không nên quấy rầy đến y.

Thế nhưng Diệp Mặc có biện pháp của chính mình, con mắt và thần thức không dùng được, thì hắn sẽ dùng đến cái lỗ tai của mình. Hắn không tin cái người bố trí trận pháp kia có thể trâu như thế, ngay cả âm thanh cũng có thể làm đảo lộn. Hơn nữa hắn cũng không có tin người bố trí những trận pháp này có thể nghĩ đến việc có người có thể ngồi yên tĩnh giữa đám 'Phệ linh trùng' này mà nghe ngóng mấy canh giờ.

Bất luận là loại tu sĩ gì, đi đến nơi có chi chít 'Phệ linh trùng' thế này, thì cho dù là có trận pháp phòng ngự ngăn trở, thì cũng không có khả tâm tình mà ngồi tĩnh lặng nghe ngóng. Thế nhưng Diệp Mặc lại có 'Vô Ảnh', cho nên

'Phệ linh trùng' căn bản là không dám đến gần hắn. Hơn nữa tu luyện 'Tam sinh quyết' thì hoàn toàn có thể tùy thời tập trung toàn bộ tinh thần làm một việc.

Thời gian dần dần qua đi, thoáng chốc đã gần hết ngày rồi.

Không ai sốt ruột, Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết còn có cả Bắc Vi mấy người đều ngồi bên cạnh Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc mà xảy ra chuyện thì các cô cũng không nghĩ đến việc tiếp tục sống nữa. Mà những người còn lại thì lại biết rằng chỉ có Diệp Mặc mới có thể dẫn bọn họ rời khỏi đây.

Diệp Mặc lúc này lại đứng lên, bắt đầu lấy ra trận kỳ bố trí trận pháp.

Hắn đã nghe ra được có một phương hướng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng càu nhàu, thanh âm kia đều không phải là phát ra theo quy luật, thế nhưng thỉnh thoảng có một hai lần, mà khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là thanh âm kia phát ra từ chính phương hướng mà bọn hắn vừa đi tới. Ngoại trừ phương hướng đó, thì các phương hướng khác đều vô cùng yên tĩnh, ngoài trừ tiếng di động sàn sạt của đám trứng 'Phệ linh trùng' ra, thì không có âm thanh nào khác.

Diệp Mặc dọc theo phương hướng thanh âm phát ra mà bố trí một trận pháp che đậy. Quả nhiên khi hắn bố trí xong trận pháp, ở phía trước mọi người liền xuất hiện một đường thẳng có thể nhìn được. Vốn tầm mắt của mọi người luôn luôn có cảm giác mơ mơ hồ hồ, căn bản không có biện pháp nhìn đi quá xa, nhưng sau khi Diệp Mặc bố trí trận pháp này, tầm mắt bọn họ đều có thể nhìn ra xa hơn.

Đồng thời mọi người cũng phát hiện, thần thức đảo qua đoạn đường nhìn được kia cũng có thể thấy một nơi khác xa với những nơi khác. Hiện tại mọi người đều hiểu rõ, lúc trước tầm mắt của bọn họ bị hạn chế là bởi vì ảnh hưởng của trận pháp.

Diệp Mặc mỉm cười, hắn biết biện pháp của mình đã có tác dụng rồi nên lập tức nói với mọi người:

- Chúng ta cứ đi dọc theo phương hướng này, khẳng định là có thể thoát ra.

Mọi người đi được vài dặm, Diệp Mặc lại lần nữa ngồi xuống nghe, sau đó lại thay đổi một phương hướng khác bố trí trận pháp, rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Cứ như vậy đoàn người Diệp Mặc đi một chút lại dừng một chút, thẳng đến năm ngày sau, Diệp Mặc mới ngừng lại.

Lần này Diệp Mặc cũng không bố trí trận pháp nữa, bởi vì hắn nghe được âm thanh càu nhàu kia đã ở ngay phía trước, thế nhưng bất luận thế nào thì phía trước cũng là một vũng cát gồm toàn trứng 'Phệ linh trùng'. Một khi hắn đi dọc theo hướng âm thanh càu nhàu kia thì âm thanh lập tức sẽ giảm nhỏ dần. Khi mà hắn lùi ngược lại thì âm thành đó lại lần nữa rõ ràng hơn.

Thấy người khác đều nhìn mình, Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Nếu như tôi không nhầm, ở đây hẳn là còn một trận pháp ẩn nấp, chỉ là tu vi trận pháp của tôi hiện tại quá thấp, không có cách nào nhìn ra cả.

Câu nói kế tiếp Diệp Mặc chưa có nói ra, thế nhưng tất cả mọi người mọi người đều không hiểu biết nhiều về trận pháp, thì làm thế nào để phá giải?

- Ông xã, hay là anh nói ra phương hướng của trận pháp kia, mọi người cùng nhau công kích là được.

Ninh Khinh Tuyết đề nghị.

Diệp Mặc liền vỗ mạnh tay một cái:

- Đúng rồi, tại sao anh lại không có nghĩ đến việc này nhỉ, trận pháp ẩn nấp dù có lợi hại, thì cũng chỉ là một trận pháp mà thôi, chỉ cần có đủ lực để công phá được nó, thì chắc chắn nó sẽ phải lộ ra nguyên hình.

Nói xong Diệp Mặc lại lấy ra một hỏa cầu đánh ra ngoài, đồng thời nói:

- Chính là ở đây, mọi người cùng nhau công kích…

Diệp Mặc lập tức dừng lại, vì hiện hắn đang vui mừng phát hiện hỏa cầu của hắn đã bị chặn lại, hiển nhiên là suy đoán của hắn không sai, ở đây đúng là một trận pháp ẩn nấp, còn có công năng phòng ngự nữa.

Đám người Lâm Dị Bán đều đại hỉ, đều bắt đầu lấy ra pháp bảo.

Có hai tu sĩ Ngưng Thể là Lâm Dị Bán và Từ Đồng, lực công kích tổng thể của mọi người lập tức thăng lên một đẳng cấp khác.

Diệp Mặc lại ngừng công kích, hắn đã nhìn thấy hình thức ban đầu của trận pháp, rõ ràng là một trận pháp ẩn hình mà hắn chưa từng nhìn thấy qua. Thủ đoạn bố trí trận pháp của người này quả thực là rất cao minh, một số trận kỳ đều ẩn nấp trên không trung, được linh khí thấm nhuần, căn bản là không cần linh thạch để duy trì.

Diệp Mặc trực tiếp lại bố trí một trận pháp phòng ngự xung quanh mọi người, rồi sau đó ngồi xuống bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu trận pháp trước mắt.

Ầm…Ầm…

Những âm thanh ‘Ầm ầm’ vang lên không ngừng. Trận pháp ẩn nấp càng lúc càng lộ rõ ra, thế nhưng lại không có chút dấu hiệu bị công phá nào. Hiển nhiên trận pháp này còn có công năng phòng ngự, cho dù biết đây là một trận pháp ẩn nấp thì cũng không có cách nào để đi vào cả.

Hơn nữa chỉ cần mọi người ngừng công kích, thì trận pháp ẩn nấp này sẽ từ từ phục hồi lại nguyên dạng.

Thật là một trận pháp lợi hại, không chỉ là Diệp Mặc, cho dù là tu vi Ngưng Thể như Lâm Dị Bán và Từ Đồng cũng chưa từng thấy qua loại trận pháp này. Nhiều người cùng nhau công kích như vậy, còn có hai người là tu

sĩ Ngưng Thể, vậy mà không thể công phá nổi một trận pháp ẩn nấp.

Mọi người thấy Diệp Mặc lại lần nữa ngồi xuống nghiên cứu trận pháp, bọn họ biết chỉ có không ngừng công kích trận pháp để nó lộ ra tới mức tối đa thì Diệp Mặc mới có thể dễ dàng nghiên cứu.

Lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn chìm đắm vào trong trận pháp, loại thủ pháp bố trí trận pháp này không biết cao minh hơn hắn bao nhiêu lần, đương nhiên Diệp Mặc cũng biết hắn chỉ là một đại sư trận pháp mà thôi, còn chưa có chân chính tự mình diễn sinh ra một hệ thống trận pháp hoàn chỉnh cho riêng mình.

Thời gian một ngày một đêm nhanh chóng trôi qua. Không ngờ lúc này Diệp Mặc lại xuất ra tài liệu bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Khi Diệp Mặc luyện chế được một đống trận kỳ, lúc này mới nói với mọi người:

- Hiện tại không cần công kích nữa, trận pháp này tuy rằng không phải là trận pháp chuyên về phòng ngự, nhưng với tu vi của vài người chúng ta thì cho dù là có công kích đến tháng sau cũng không có cách nào công phá nó cả.

Trong lòng Diệp Mặc rất rõ ràng, trận pháp này hiển nhiên là trận pháp đỉnh cấp, cho dù là tu sĩ Hóa Chân, sợ rằng cũng phải phí sức một phen mới có thể công phá được, chứ đừng nói đến tu sĩ Ngưng Thể, hơn nữa với điều kiện là tu sĩ Hóa Chân có thể tìm tới nơi này.

Diệp Mặc biết là nếu muốn tìm tới nơi này, thì rất khó khăn. Hắn có thể tìm tới đây là dựa vào 'Vô Ảnh' và 'Tam sinh quyết', còn có sự bình tĩnh và quyết đoán của hắn nữa. Đương nhiên còn cần phải hiểu trận pháp thì mới có thể. Những thứ kia một thứ cũng đều không thể thiếu được.

Chờ sau khi mọi người dừng lại, Diệp Mặc bắt đầu không ngừng ném ra những miếng trận kỳ, một lát sau, hắn lại lần nữa thu hồi trận kỳ, sau đó lại

thay đổi một cái phương hướng rồi lại ném trận kỳ ra.

Cứ làm đi làm lại như vậy nhiều lần, sau khi đã biến đổi đến mấy trăm phương hướng, Diệp Mặc mới bỗng nhiên ngừng lại.

- Làm sao vậy?

Đường Bắc Vi lo lắng.

- Anh đã hiểu được rồi.

Một loại hệ thống bố trí trận pháp hoàn toàn mới đã hình thành trong đầu của Diệp Mặc, phương vị không phải là thủ đoạn duy nhất tính toán trận kỳ để bố trí trận pháp, mà còn có không gian, thậm chí Diệp Mặc đoán rằng còn có cả thời gian nữa. Đáng tiếc chính là hiện tại hắn đối với không gian cũng đều không hiểu, chứ đứng nói đến thời gian.

Thế nhưng không hiểu không gian và thời gian thì cũng không có vấn đề gì, điều này không có nghĩa là hắn không hiểu trận pháp. Giờ khắc này này đối với việc bố trí trận pháp đã có một cái nhìn hoàn toàn mới, hắn căn bản là không chần chờ một chút nào, trận kỳ trong tay liền không ngừng ném ra ngoài.

Một lát sau, một thông đạo đã xuất hiện trước mắt mọi người.

- Mở rồi.

Không chỉ là Diệp Mặc mừng rỡ, mọi người xung quanh cũng đều mừng rỡ. Tuy rằng bọn họ có 'Vô ảnh' mở đường, thế nhưng cứ trường kỳ bị vây giữa bốn phương tám hướng là chi chít trứng 'Phệ linh trùng' thế này, thì không thể nào nói là trong lòng không thấy kinh hoàng được.

Những đám trứng 'Phệ linh trùng' này ngay cả tu sĩ Ngưng Thể nói giết là cũng giết, huống chi là những tu sĩ thấp như bọn họ.

Thế nhưng không ai tiến nhập vào thông đạo, tất cả đều chờ Diệp Mặc,

Diệp Mặc nhắm mắt lại suy nghĩ hết nửa ngày, bỗng nhiên mở hai mắt ra. Hắn biết mình đã tấn cấp lên cảnh giới tông sư trận pháp cấp bẩy rồi, với hắn mà nói, thì thủ pháp bố trí trận pháp lúc này đã là một hệ thống hoàn toàn mới rồi, chỉ cần hắn nỗ lực, thì thành tựu sau này hoàn toàn có thể vượt xa Kỷ Bẩm tiền bối.

Nghĩ đến Kỷ Bẩm tiền bối, lửa giận của Diệp Mặc đối với Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông lại tràn ngập trong lòng, hắn thề rằng chờ hắn một ngày tấn cấp lên tu sĩ Hóa Chân, hắn nhất định phải san bằng hai môn phái này.

Chậm rãi thu hồi lại tâm thần, Diệp Mặc phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, liền lên tiếng:

- Phương hướng này không có nguy hiểm, mọi người vào trước đi, tôi đi sau cùng.

Diệp Mặc sở dĩ cần đi sau cùng, đó là bởi vì hắn cần phải thu hồi trận kỳ. Ở đây rất nhanh sẽ không còn là bí mật nữa, hắn không muốn lưu lại cái thông đạo này cho người khác tiến đến, huống chi không chỉ nói người khác, cho dù là đám 'Phệ linh trùng' không chừng cũng sẽ lợi dụng cái thông đạo này để tiến đến.

Mấy người Lạc Ảnh theo Diệp Mặc tiến vào thông đạo, Diệp Mặc thu hồi tất cả trận kỳ phía sau. Thông đạo lại lần nữa biến mất. Mà đám người Diệp Mặc vốn đứng ở chỗ này cũng đã biến mất hoàn toàn, giống như là chưa từng xuất hiện qua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1169

Linh Địa

Sau một nén nhang, mọi người đều lui ra, không ai lưu ý ở đây so với chỗ vừa nãy lạnh hơn vô số lần, thổi ra một hơi thậm chí cũng có thể biến thành băng sương. Nhưng không ai trong bọn họ chú ý điểm này, là bởi vì bọn họ lại bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ.

Một Linh tủy trì thật lớn xuất hiện trước mắt mọi người, xung quanh Linh tủy trì có các loại bạch ngọc và thanh ngọc được luyện chế thành ghế ngồi và bàn bát giác, tất cả đều vô cùng xa hoa, còn có mười mấy thị nữ bưng bê đứng ở các phương vị, mà trên bàn thậm chí còn có một bầu rượu lâu năm đã thành hóa thạch.

Và cũng giống như với bên ngoài, những thị nữ kia đều đã bị biến thành người băng rồi, tuy rằng vẫn sống động như khi còn sống, thế nhưng không ai còn sống cả, thậm chí cả Linh tủy trì cũng đã khô cạn rồi.

- Giống với ở bên ngoài.

Một lúc lâu sau Lạc Phi mới mở miệng nói đầu tiên.

Hiển nhiên năng lực thừa nhận của Lâm Dị Bán so với mấy cố gái kia cũng cao hơn rất nhiều, y gật đầu nói:

- Đúng vậy, giống với bên ngoài, chỉ có điều mọi người có chú ý không, ở đây tuy rằng rất lạnh, nhưng lại không có băng hàn như ở ngoại vi cấm địa Băng Thần.

- Lẽ nào đây mới thực sự là cấm địa Băng Thần?

Cam Lang nghi hoặc.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Ở đây tuyệt đối không phải là cấm địa Băng Thần, nếu như bên trong cấm địa Băng Thần thư thái như thế này, vậy thì cũng không thể gọi là cấm địa Băng Thần rồi.

Diệp Mặc đã đi qua cấm địa Vẫn Chân của Vẫn Chân Điện, hắn biết cấm địa Băng Thần so với cấm địa Vẫn Chân còn xếp cao hơn một hạng, hiển nhiên liền biết là sẽ nguy hiểm hơn so với cấm địa Vẫn Chân, mà không có khả năng chỉ có chút lạnh như lúc này.

- Ở đây thật giống như tiên hội Dao trì, những người này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Đường Bắc Vi nói với giọng có chút run rẩy.

- Ở đây cũng có 'Phệ linh trùng'.

Từ Đồng đột nhiên thốt lên.

Kỳ thực không cần cô nói thì Diệp Mặc cũng đã thấy 'Phệ linh trùng' rồi, đây cũng là 'Phệ linh trùng' đã nở, thậm chí còn có vẻ trưởng thành hơn một chút - Đám 'Phệ linh trùng' này hẳn là những 'Phệ linh trùng' đã tấn cấp rồi tiến đi tìm kiếm linh địa.

Diệp Mặc nhìn mấy trăm con 'Phệ linh trùng' nói.

Số 'Phệ linh trùng' ở đây mặc dù có đến mấy trăm thậm chí là hơn nghìn con, thế nhưng so sánh với hàng tỉ con bên ngoài mà nói thì thực quá bé nhỏ không đáng kể.

Diệp Mặc gọi 'Vô Ảnh' ra, lần này 'Phệ linh trùng' nhìn thấy 'Vô Ảnh', lập tức quay đầu chạy trốn, thế nhưng tốc độ của 'Vô Ảnh' cực kỳ nhanh, chỉ chốc lát đám 'Phệ linh trùng' này đã bị 'Vô Ảnh' nuốt sạch không còn một

mống.

Diệp Mặc lại đi đến vị trí bọn 'Phệ linh trùng' đi vào tùy ý đánh ra mấy miềng trận kỳ, liền xuất hiện một gốc cây cao một thước, hơn nữa phía trên của cây còn đã kết quả. Nhìn chín quả trên cây còn có chút xanh, hiển nhiên là còn chưa có chín.

- 'Sa quả' linh dược cấp chín?

Lâm Dị Bán kinh ngạc thốt lên.

Sa quả Diệp Mặc đương nhiên biết, thật sự là linh dược cấp chín, cũng là tài liệu chủ yếu để luyện chế 'Kiếp sinh đan'. 'Kiếp sinh đan' chính là đan dược quan trọng để tu sĩ Thừa Đỉnh sử dụng để tấn cấp Kiếp Biến. Chí ít thì có thể đề cao hai thành cơ hội, vì thế có thể thấy được sự trâm quý của 'Sa quả'.

- Tôi nghe nói 'Sa quả' không có mùi vị, quả nhiên đúng là không có chút mùi vị đạo.

Từ Đồng cũng kinh ngạc nói, hiển nhiên là lần đầu cô thấy được 'Sa quả'.

Diệp Mặc lại nói:

- 'Sa quả' không phải là không có mùi vị, chỉ là chúng ta không ngửi được mà thôi. Nhưng có một loại linh trùng kỳ dị lại có thể ngửi được, bất luận là khoảng cách xa bao nhiêu, thì loại linh trùng này đều có thể theo mùi vị mà tìm được đến đây.

- 'Phệ linh trùng'?

Vài người đồng thanh nói.

- Đúng vậy.

Diệp Mặc gật đầu, hắn không cần phải giải thích, thì mọi người cũng

hiểu được, bên ngoài bố trí trận pháp phòng ngự và trận pháp ẩn nấp, không ai có thể tìm đến, thế nhưng người bố trí trận pháp chỉ cần lưu lại một chút khe hở ở giữa trận pháp, thì 'Phệ linh trùng' có thể theo mùi vị của 'Sa quả' mà tìm đến chỗ này.

Bởi vậy có thể thấy được linh địa để 'Phệ linh trùng' tấn cấp chính là ở đây.

Quả nhiên mọi người thấy sau khi Diệp Mặc mở trận pháp ẩn nấp của 'Sa quả' không bao lâu, đã có thêm nhiều 'Phệ linh trùng' tiến vào. Nhưng 'Vô Ảnh' cũng không chờ chúng tìm được lối đi thì đã nuốt hết vào bụng rồi.

Diệp Mặc không có chút do dự nào đem gốc 'Linh sa quả' chưa chín này dời đến Thế giới trang vàng của hắn. Thứ này chắc chắn là hắn giữ rồi, nói không chừng sau này luyện chế 'Kiếp sinh đan' phải dựa vào cái cây này đây.

Sau khi đưa 'Sa quả' vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc biết sau này 'Phệ linh trùng' căn bản là không có khả năng tìm đến nơi này nữa, trừ phi là những con có vận khí cực cá biệt, thế nhưng những con 'Phệ linh trùng' cá biệt đó Diệp Mặc cũng không có dự định để cho bọn chúng tìm đến đây.

Diệp Mặc liên tục ném ra trận kỳ, từng đạo pháp quyết đánh ra, cái trận pháp vốn có một cái khe nhỏ kia đảo mắt đã được Diệp Mặc bổ sung hoàn chỉnh.

Diệp Mặc nhìn trận pháp đã bị mình phong kín, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một cái, sau này những 'Phệ linh trùng' kia cho dù có phá trứng nở ra, cũng sẽ không tìm được linh địa để tấn cấp nữa, cũng chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Bản thân lại lần nữa phá hỏng kế hoạch của một kẻ thần bí, có thể sau khi kẻ thần bí này biết, chắc sẽ tức giận muốn ăn tươi nuốt sống mình, nhưng Diệp Mặc đã không thể làm khác được, trái lại hắn cũng không lo đến việc đắc tội với nhiều người nữa, sau này chỉ cần thực lực của hắn được đề cao, đến khi mà người khác sẽ không dám nói những lời vô ích với hắn nữa, thì

hắn sẽ không có việc gì cả.

Diệp Mặc chờ cho đường vào của những con 'Phệ linh trùng' kia hoàn toàn bị che kín, lúc này mới vỗ vỗ tay gọi 'Tuyết Nhung Hồ' ra.

Nếu không có 'Tuyết Nhung Hồ', hắn nói không chừng còn cần phải giữ lại một con 'Phệ linh trùng' để tìm kiếm linh địa, thế nhưng đã có 'Tuyết Nhung Hồ' rồi thì Diệp Mặc hoàn toàn không cần bận tâm nữa.

- Tiểu hồ ly thật là xinh đẹp, ông xã à, đây là 'Tuyết Nhung Hồ' mà lần trước anh đưa em đến Mai Nội Tuyết Sơn tìm kiếm đó sao?

Lạc Ảnh thấy 'Tuyết Nhung Hồ', lập tức mừng rỡ muốn ôm lấy nó.

'Tuyết Nhung Hồ' vừa ra tới, bất luận là Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết hay là cô gái nào có mặt ở đây đều rất thích nó, cái tên nhóc này thoạt nhìn rất khả ái, cả người trắng muốt xinh đẹp, hơn nữa còn mập mạp mũm mĩm, làm cho các cô không nhịn được phải lấy tay vuốt ve nó một chút.

- Không phải, đây là anh tìm được ở Tu Chân giới, còn 'Tuyết Nhung Hồ' ở Mai Nội Tuyết Sơn thì không biết đã đi tới nơi nào rồi.

Diệp Mặc lắc đầu.

'Tuyết Nhung Hồ' thấy Đường Bắc Vi muốn tới ôm lấy nó, liền hóa thành một cái bóng trắng từ trước người Đường Bắc Vi thoát đi, tu vi Đường Bắc Vi đã là Kim Đan tầng sáu, không ngờ cũng không bắt được nó.

- Tốc độ thật nhanh.

Đường Bắc Vi kinh hãi than một tiếng.

Từ Đồng vừa cười vừa nói:

- Đây chắc là Tầm linh thú cấp năm rồi, rất nhanh sẽ tấn cấp lên cấp sáu, em không bắt được nó cũng là bình thường.

- Cái gì? Tiểu hồ ly này sắp tấn cấp yêu thú cấp sáu?

Đường Bắc Vi kinh ngạc thốt lên.

Diệp Mặc lại biết Từ Đồng nói đúng, lúc hắn thu được 'Tuyết Nhung Hồ' đã là cấp năm sơ kỳ, chắc là do ở trong Thế giới trang vàng với mức linh khí quá mức nồng đậm nên mới lớn nhanh như vậy, giờ sắp tấn cấp lên cấp sáu cũng không quá ngạc nhiên.

'Tuyết Nhung Hồ' nhanh chóng chạy đến một góc tối bên traí, bắt đầu nhanh chóng dùng móng vuốt đào bới, Diệp Mặc lập tức đi qua đó, bố trí một số trận kỳ ra ngoài.

Lại một trận pháp ẩn nấp xuất hiện trước mặt mọi người, Diệp Mặc đã quen với việc dùng trận kỳ khai mở thông đạo, mọi người lại nhanh chóng đi vào.

Sau khi tiến vào trong, một loại cảm giác sảng khoái đến cực điểm liền truyền tới.

- Linh tủy trì ở đây thật là lớn…

Ngay cả người rụt rè như Từ Đồng cũng nhịn không được mà kinh ngạc thốt lên, ngay cả Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng vậy, cũng đều nhìn không được mà chạy tới, hơn nữa cái loại linh khí nồng đậm này, nói rõ là đây không chỉ là Linh tủy trì trung phẩm, thậm chí phải là Linh tủy trì cực phẩm, không… chí ít thì đã là Linh tủy trì thượng đẳng rồi.

Diệp Mặc thu hồi trận kỳ, liền lấy ra hơn mười miếng trận kỳ khác lần nữa phong tỏa lại nơi này. Lúc này mới bắt đầu kiểm tra Linh tủy trì.

Noi này là một đại điện cực lớn, mặt ngoài đại điện ngoại trừ một Linh tủy trì thật lớn, không có bất cứ một thứ gì khác cả. Mỗi một Linh tủy bên trong Linh tủy trì đều vô cùng đầy đủ, hiển nhiên là đã một thời gian dài rồi không có ai ở đây tu luyện.

Linh tủy trì ở đây không chỉ có một cái, hơn nữa sát bên ngoài từng cái Linh tủy trì đều có một số viên linh tinh rơi lả tả bên cạnh, thậm chí đều là linh tinh cao cấp. Thế nhưng không ai vào đây tu luyện, cũng không ai tranh đoạt chém giết, tất cả đều là để chờ Diệp Mặc.

Diệp Mặc đếm một chút, tổng cộng có mười sáu cái Linh tủy trì, thì biết là hơn mười người bọn họ cho dù là mỗi người một cái, cũng vẫn còn thừa. Hơn nữa linh tủy của Linh tủy trì ở đây còn cao cấp hơn lần hắn gặp ở 'Sa nguyên dược cốc' nhiều lắm.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc nói:

- Mỗi người đi vào một cái Linh tủy trì, thu lại những linh tinh ở bên cạnh.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Lâm Dị Bán và Từ Đồng liền đi đầu tiên thu nhặt những linh tinh rơi vãi bên Linh tủy trì. Đám người Cam Lang Lạc Phi cũng đều đi theo đến Linh tủy trì khác.

Diệp Mặc để Đường Bắc Vi đi trước đến một cái Linh tủy trì, sau đó lại nói với Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết:

- Các em cũng đã là Kim Đan đỉnh rồi, anh ở đây có 'Thảo Hoàn Đan', hiện tại các em liền tấn cấp Nguyên Anh đi, sau đó lại ở bên trong Linh tủy trì tu luyện mới là tốt nhất. Về phần công pháp, thì sau này không cần tu luyện công pháp cũ nữa, anh sẽ cho các em công pháp tu luyện mới.

Có Diệp Mặc ở một bên bảo vệ, lại có nhiều Linh tủy trì như vậy, cho dù là ở trong đại điện này tấn cấp Nguyên Anh thì Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng hoàn toàn là vô kinh vô hiểm.

Lôi kiếp qua đi, Diệp Mặc chờ sau khi Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết bắt đầu đi tu luyện, thì lúc này hắn mới bố trí ở bên ngoài một trận pháp phòng ngự và một trận pháp công kích, cả hai trận pháp đều là cấp bẩy.

Cho dù là ở bên trong này, Diệp Mặc cũng rất cẩn thận, ai biết được có

thể có người nào đột nhiên tìm được đến nơi này hay không? Bọn họ mặc dù là có mười người, nhưng nói thẳng ra là ngoại trừ Lâm Dị Bán và Từ Đồng là tu sĩ Ngưng Thể còn có thể có một chút sức chiến đấu, còn lại đều là góp mặt cho đủ số.

Diệp Mặc thấy mọi người đều đã nỗ lực hấp thu linh khí bên trong Linh tủy trì để tu luyện, lốc xoáy linh khí không ngừng hình thành trên đỉnh đầu của mỗi người, biết rằng lần này mọi người đều sẽ đề thăng tu vi rất nhiều, nhưng hắn cũng không vội vã đi tu luyện, mà bắt đầu lấy ra trận bàn thời gian kia.

Hắn không có ý định để tất cả mọi người tiến vào trận bàn thời gian tu luyện, bởi vì Diệp Mặc biết như vậy căn bản là không hiện thực. Cho dù là trận bàn bố trí cho một mình hắn tu luyện thì cũng cần tiêu tốn rất nhiều linh khí để khởi động, nếu như tất cả mọi người cùng vào tu luyện thì mười sáu cái Linh tủy trì ở đây không chừng còn chẳng đủ cho cái trận bàn thời gian này tiêu hao.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1170

Hư Thần Đỉnh

Còn lại bảy linh trì, Diệp Mặc dùng ba, một trong đó để cho hắn tu luyện, còn hai cái để cung cấp linh khí cho bảy dẫn linh trận của hắn. Chủ yếu là cung cấp linh khí cho Trận bàn thời gian, Trận bàn thời gian của Diệp Mặc tiêu hao linh khí quá mức lợi hại, hắn sợ linh khí của một linh trì không đủ dùng Sử dụng linh tủy trì cộng thêm 'Hư linh đan' hạng nhất tu luyện, Diệp Mặc tin tưởng sau khi sử dụng hết linh tủy của một linh tủy trì, hẳn là hắn có thể tấn cấp đến Hư Thần hậu kỳ.

Nếu như nói người khác tu luyện chỉ hình thành một lốc xoáy linh khí, vậy thì khi Diệp Mặc tu luyện đỉnh đầu sẽ có tám lốc xoáy linh khí, hơn nữa lốc xoáy linh khí hình thành màn sương như là thực thể. Chỉ là bởi vì Diệp Mặc ở bên trong trận pháp gia tốc thời gian, khi đó trận pháp gia tốc thời gian liên tục chuyển động, làm xuất hiện cái bóng mờ nhưng người ở phía ngoài căn bản nhìn không thấy mà thôi.

Hai tháng trôi qua, Lâm Dị Bán là người thức tỉnh đầu tiên từ trong tu luyện, y kinh hỉ phát hiện mình đã là Ngưng Thể tầng 8 rồi, chỉ cần tiến thêm một bước thì sẽ là Ngưng Thể tầng chín. Mà y nhìn linh tủy bên trong linh tủy trì, cũng chỉ mất chưa đến một phần năm, nhất thời mừng rỡ vạn phần.

Linh tủy không đến một phần năm, thì đã đủ cung cấp để y từ Ngưng Thể tầng bảy tấn cấp đến Ngưng Thể tầng tám, hiển nhiên linh tủy bên trong linh tủy trì này là linh tủy thượng phẩm.

Y vô thức nhìn những người xung quanh đang tu luyện, Cam Lang tiến bộ nhiều nhất, hiện tại thình lình đã là Nguyên Anh tầng bảy, mà vợ y Từ Đồng đã là Ngưng Thể tầng sáu. Hai người vợ của Diệp Mặc đều là Nguyên

Anh tầng ba, mà cô em gái của hắn thì Kim Đan tầng tám, mắt thấy sẽ là Kim Đan viên mãn bắt đầu Kết Anh rồi.

Lạc Phi của Kiếm Cốc và Cận Chỉ Hằng cũng đã là Kim Đan tầng một rồi, hiển nhiên các cô trong lúc này đã Kết Đan.

Chỉ có Diệp Mặc thì y nhìn không ra được. Chỉ biết là ở chung quanh hắn có một trận pháp không ngừng xoay tròn, y chỉ là nhìn thoáng qua nhất thời cũng cảm thấy choáng váng xây xẩm. Y nhanh chóng chuyển dời ánh mắt. Trong lòng âm thầm hoảng sợ, đây là cái trận pháp gì?

Khi y thấy Diệp Mặc ở vìa hai Linh tủy trì khác cũng bố trí trận pháp, thì càng khiếp sợ. Cái y khiếp sợ đương nhiên không phải trình độ bày binh bố trận của Diệp Mặc, mà là vì linh tủy của hai Linh tủy trì được Diệp Mặc bố trí trận pháp. Linh tủy của mỗi một Linh tủy trì đều đã vơi đi một phần ba, thậm chí thêm chút nữa thì sẽ tiếp cận một phần hai rồi, cộng thêm Linh tủy trì Diệp Mặc đang dùng để tu luyện, Lâm Dị Bán không dám nghĩ tiếp Vị tân thành chủ này của mình tu luyện sao mà kinh khủng như thế? Phải cần đến linh tủy của ba Linh tủy trì, hơn nữa tiêu hao còn lớn đến thế? Lẽ nào linh tủy của hai linh tủy trì khác là cung cấp cho cái trận pháp kia của hắn? Là cái trận pháp gì mà cần nhiều linh khí dữ vậy? Tụ linh trận? Cũng đâu cần, coi như là cần, Diệp Mặc cũng hấp thu không được nhiều như vậy.

Diệp Mặc tuy rằng không biết bên ngoài đã qua bao lâu, thế nhưng lại biết mình đã tu luyện hai năm rồi. Lúc này tu vi của hắn rõ ràng là Hư Thần tầng bảy đỉnh, tiếp theo đây sẽ là đột phá Hư Thần tầng tám, thế nhưng hắn không hề có ý dừng lại Chỉ cần linh tủy trì của mình không khô cạn, hắn sẽ không dừng lại.

Bên ngoài lại hai tháng nữa trôi qua, Diệp Mặc lúc này bỗng đứng lên, dừng việc tu luyện. Trong trận pháp gia tốc, hắn đã tu luyện được bốn năm. Lúc này hắn đã là tu vi Hư Thần đỉnh, sau Hư Thần đỉnh, Diệp Mặc biết mình không còn biện pháp tiếp tục ở bên trong trận pháp gia tốc thời gian tu luyện rồi. Lúc này hắn phải phí chút thời gian nhất định để ổn định chân nguyên của Hư Thần hậu kỳ, sau đó tìm chỗ chuẩn bị độ kiếp.

Diệp Mặc thu hồi trận pháp, khi đi ra, lại phát hiện em gái Bắc Vi sớm đã đứng ở một bên không tu luyện. Những người còn lại tốc độ tu luyện cũng rất nhanh. Thế nhưng Diệp Mặc phát hiện trừ linh tủy bên trong ba linh tủy trì của hắn đều vơi đi ít nhiều, thì linh tủy trì của mấy người kia hầu như còn nguyên xi Chỉ có linh tủy trì của Lâm Dị Bán thì vơi đi hai phần năm, mà Lâm Dị Bán đã là Ngưng Thể tầng 8 đỉnh - Anh, anh cũng đi ra rồi?

Đường Bắc Vi một mình buồn chán, thấy Diệp Mặc đi ra. Lập tức mừng rỡ kêu lên.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết Đường Bắc Vi đã không có cách nào tu luyện rồi, cô rõ ràng là Kim Đan tầng chín đỉnh rồi.

- Cần Kết Anh rồi Diệp Mặc phát hiện lần này hắn tiến vào cấm địa Băng Thần này thật sự là đi đúng đường Lạc Ảnh đã là Nguyên Anh tầng bốn. Mà Khinh Tuyết cũng là Nguyên Anh tầng ba, những người còn lại đều có tiến bộ.

- Em tu luyện bao lâu rồi?

Diệp Mặc chợt nhớ tới chuyện trận pháp gia tốc thời gian, nhanh chóng hỏi một câu.

Đường Bắc Vi nghi hoặc nói:

- Bốn tháng rồi, anh không biết mình tu luyện bao lâu ư? Đúng rồi cái trận pháp mà anh tu luyện là gì thế? Em căn bản không dám nhìn, vừa nhìn liền choáng váng Hóa ra trận pháp gia tốc thời gian của mình sử dụng linh khí do loại linh tủy này cung cấp, không ngờ thời gian đã đạt tới mười hai lần, thật sự là quá mức kinh người rồi Diệp Mặc không giải thích chuyện này với Đường Bắc Vi, đây không phải một câu hai câu là có thể giải thích Hắn dẫn Bắc Vi đến một bên đại điện, bố trí mấy trận pháp, bắt đầu để Đường Bắc Vi Kết Anh. Lúc này tất cả mọi người đang trong tu luyện, Diệp Mặc không muốn Kết Anh của Bắc Vi ảnh hưởng đến người khác.

Tư chất của Đường Bắc Vi tốt hơn Ninh Khinh Tuyết một chút, Ninh Khinh Tuyết sở dĩ Kết Anh trước, hoàn toàn là bởi vì nguyên nhân của Diệp Mặc. Hiện tại Đường Bắc Vi Kết Anh, đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

Diệp Mặc một tu sĩ Hư Thần đỉnh lo cho Đường Bắc Vi Kết Anh, muốn không quấy rầy người khác lại không cần phí nhiều khí lực.

- Anh, hiện anh đã là tu vi gì rồi?

Sau khi lôi kiếp của Đường Bắc Vi qua đi, chuyện đầu tiên không phải mừng rỡ mình đã Kết Anh, mà là hỏi tu vi của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lấy ra hơn mười bình đan dược đưa cho Đường Bắc Vi nói rằng:

- Anh đã là Hư Thần đỉnh rồi, anh muốn tìm chỗ độ kiếp. Những đan dược này đều có tên trên mặt, đến lúc đó em phân phát cho mọi người tu luyện là được, anh hẳn là sẽ không đi quá xa.

-A…

Đường Bắc Vi tiếp nhận đan dược nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh, ở đây là một đại điện, anh còn đi chỗ nào độ kiếp? Ở trong đại điện không được sao?

Diệp Mặc rất là thẳng thắn nói:

- Không được, em không cần quản anh, anh khẳng định có chỗ đi, nếu có chuyện gì, em có thể thông qua Thông tin châu cho anh biết Trước đó Diệp Mặc chính là thông qua thanh âm càu nhàu kia mà tìm tới nơi này, nhưng sau khi tới đây hắn lại không hề nghe thấy bất cứ thanh âm càu nhàu nào cả, cho nên Diệp Mặc tin tưởng, ở đây vẫn không phải chỗ hắn thật sự cần tìm Huống hồ lôi kiếp Hư Thần của hắn đã dẫn đến đáy đầm lầy Chú Hà sụp xuống, lúc này hắn cần độ chính là lôi kiếp Ngưng Thể. Cái loại uy thế

này, chẳng may chỗ này cũng sụp xuống thì tính sao? Hắn có Thế giới trang vàng, thế nhưng người khác thì đâu có

Đường Bắc Vi tuy rằng không muốn Diệp Mặc rời khỏi, thế nhưng cũng không nói gì thêm, cô có thể thấu hiểu tâm tình của anh trai. Anh trai tuy rằng ngoài mặt không nói gì, thế nhưng sự khó chịu trong lòng hắn phỏng chừng không ai có thể lĩnh hội được. Cô từ trong miệng Cận Chỉ Hằng biết được, anh trai rất tôn kính Kỷ Bẩm. Cho nên anh trai hiện tại cấp thiết muốn đề thăng tu vi, cô cũng có thể lý giải.

…

Sau khi chờ Đường Bắc Vi bắt đầu tu luyện, Diệp Mặc nhìn nhìn bốn linh tủy trì còn lại. Hắn suy tính bốn linh tủy trì này, đám người Lâm Dị Bán căn bản là không dùng đến. Suy nghĩ một hồi, hắn trực tiếp đem toàn bộ linh tủy của bốn linh tủy trì chuyển vào bên trong Thế giới trang vàng. Về phần linh tinh toàn bộ bị hắn thu thập hết Tu vi của Diệp Mặc so với lúc trước càng đề cao mấy lần, mà lúc này hắn đang lắng nghe trong đại điện không có Phệ Linh Trùng, rất nhanh liền nghe được thanh âm càu nhàu Thanh âm không có quy luật, thế nhưng ở trong đại điện, một khi chú ý tập trung lắng nghe thì sẽ rõ ràng hơn rất nhiều so với bên ngoài

- Lại là một trận pháp ẩn nấp Diệp Mặc đứng ở một góc đại điện tự nhủ thầm một câu, cao thủ trận pháp này hình như rất thích chơi kiểu này, từng loại trận pháp, thì có từng loại bí mật.

Nếu như là một người không hiểu trận pháp tới đây, dù là biết nghe thanh âm, cũng không thể đi vào.

Diệp Mặc đánh ra trận kỳ, rất nhanh liền nhìn thấy một cánh cửa nhỏ. Sau khi tiến vào cánh cửa nhỏ, Diệp Mặc lại lần nữa thu hồi trận kỳ lúc này mới tỉ mỉ quan sát cảnh tượng trước mắt Một hành lang khúc khuỷu xuất hiện trước mắt, ngoại vi hành lang còn có sân vườn. Chỉ là linh thảo trong đó đều chết sạch rồi, thế nhưng linh khí lại cực kỳ nồng nặc.

Diệp Mặc lắc đầu, ở đây cũng không biết đã qua bao nhiêu năm, loại linh thảo linh khí này cũng bị chết đi, hiển nhiên là bởi vì thời gian quá dài. Có lẽ linh thảo ở đây cũng không trân quý cho lắm Đi đến đầu hành lang khúc khuỷu, là một cánh cửa gỗ khép hờ. Diệp Mặc dùng tay sờ sờ cửa gỗ. Trong lòng càng kinh hãi, lúc này không biết đã qua bao nhiêu năm, mà cánh cửa gỗ này vẫn hoàn hảo như cũ, hiển nhiên loại gỗ này là thứ tốt cực phẩm Diệp Mặc rất muốn đem cánh cửa này thử xem có thể luyện khí hay không, thế nhưng suy nghĩ một chút thì bỏ qua, ở đây rất nhiều đồ đều là thứ tốt, nếu như đến một cánh cửa cũng muốn lấy đi, thì đây có vẻ hơi quá Tiến vào gian phòng là một không gian tiếp khách cực lớn, tuy rằng đã nhiều năm tuổi, thế nhưng đồ vật bốn phía, không có món nào bị hư hao cả. Rất rõ ràng, đồ vật trong phòng đều là cực kỳ trân quý. Từ cái ghế đến bầu rượu, chén ngọc, hoặc là một số đồ trang sức giản đơn đều là tài liệu cực phẩm chế tác Thế nhưng mấy thứ này Diệp Mặc lại không mấy hứng thú, hắn không phải là người thích hưởng thụ, mấy thứ này với hắn mà nói là đồ vô dụng. Hơn nữa hắn còn có một thói quen, không thích bày biện đồ người khác đã dùng qua ở chỗ ở của mình. Đối với Diệp Mặc mà nói, chỗ ở của hắn và vợ mình, đồ dùng đều phải là do chính tay hắn chế tác, chứ số đồ người khác đã dùng qua, dù có tốt hơn nữa, hắn thật sự là không chút hứng thú.

Diệp Mặc đi theo thanh âm càu nhàu đẩy ra một cánh cửa khác, một thế giới màu hồng xuất hiện ở trước mắt hắn.

Tại góc của thế giới màu hồng này có một linh tủy tuyền trì, ở một thạch bích phía trên tuyền trì còn thỉnh thoảng có một dòng suối tinh khiết chảy ra, mà thứ chảy ra đó rõ ràng là một dòng suối linh tủy đậm đặc đến cực điểm. Dòng suối linh tủy này chảy vào trong linh tủy tuyền trì, phát ra một số thanh âm càu nhàu. Linh khí nồng nặc khiến Diệp Mặc thoải mái hít vào một hơi, linh khí của linh tủy tuyền này thậm chí còn cao cấp hơn so với linh tủy bên ngoài Đây rõ ràng là nơi tắm táp của phụ nữ, đối diện linh tủy tuyền trì, thậm chí còn có một linh kính cực lớn cực kỳ đẹp, bên cạnh cái gương vẫn còn treo vài chiếc áo yếm của phụ nữ. Hiển nhiên tài liệu luyện chế loại áo này cũng là cực kỳ trân quý, thế nhưng Diệp Mặc đối với y phục phụ nữ đã mặc qua càng không có nửa điểm hứng thú.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra được, một cô gái cực xinh đẹp, đã từng tắm rửa bên trong linh tủy tuyền trì này. Cái chỗ này cũng không biết là nơi ở của Đại năng nào, không ngờ xa xỉ cùng cực như vậy. Lúc này Diệp Mặc nghĩ đến nhiều nhất chính là, số Phệ Linh Trùng kia có phải là chủ nhân nơi này nuôi không, còn mấy thị nữ bị hóa thành người băng lại là do ai làm?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1171

Mang Ta Rời Đi

Diệp Mặc âm thầm thở dài, hắn không biết lúc đó có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng từ tình huống nơi này mà đoán, thì tình huống lúc đó đại khái là ở trong phòng tắm này có một cô gái đang tắm, sau đó có sự việc đột ngột xảy ra, cuối cùng cô gái này cũng không kịp mặc quần áo đã lập tức bỏ chạy ra ngoài. Hoặc là cô gái này cũng không có cơ hội mặc quần áo đã bị một người khác đưa đi.

Bất luận là như thế nào, thì việc một cô gái không kịp mặc quần áo mà chạy ra ngoài đều là chuyện tình bi thảm.

Diệp Mặc không hề động đến cái phòng tắm này, cho dù nó là một cái Linh tủy tuyền nồng đậm linh khí thì hắn cũng không muốn di dời nó.

Chỉ tiếc là những gian phòng này đều không thể sử dụng thần thức để mà dò xét. Có thể thấy được rằng cái thứ hạn chế thần thức vô cùng lợi hại này căn bản không phải là trận pháp, mà chỉ là một ít cấm chế đơn giản mà thôi.

Hắn rời khỏi gian phòng tắm, lại lần nữa đi tới gian phòng sát vách, sau khi đẩy cửa ra, thì cảnh tượng đập vào mắt hắn càng khiến hắn giật mình.

Một gã trung niên mặc hoa phục thượng hạng đang ngồi tại vị trí phía trên, trước mặt y còn có một bàn trà tinh xảo, trên bàn trà còn bầy biện một bộ trà cụ mỹ lệ không biết là chế tác từ cái loại tai liệu gì.

Nhưng khiến Diệp Mặc giật mình cũng không phải là những thứ này, mà chính là một tay của người này đang cắm cả năm ngón tay lên đỉnh đầu của

mình. Vài dòng máu đã khô lại trên gương mặt, từ trong mắt người này Diệp Mặc chỉ có thể nhìn thấy một loại tâm tình làm cho lòng người bi thương và tuyệt vọng, thậm chí còn có một tia trống rỗng vô hồn.

Rất hiển nhiên, cái người trung niên mặc Hoa phục này chính là chủ nhân của nơi này rồi, Diệp Mặc thật không ngờ vị chủ nhân này lại tự sát. Dựa theo sự tưởng tượng của hắn. Thì nơi này chính là gặp phải cường địch, còn chủ nhân nơi này thì đã bị giết khi chiến đấu với kẻ địch, hoặc là đã chạy trốn rồi. Nhưng nghĩ không ra y lại ở bên trong phòng của mình tuyệt vọng mà tự sát, không biết là cái gì đã khiến y bi phẫn và đau thương như vậy.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn không muốn tiếp tục suy đoán nữa, có lẽ đây là một chuyện xưa đầy bi thảm, có lẽ là khó có thể tiếp nhận, bằng không cũng không có khả năng nhiều thị nữ chết đi như vậy, ngay cả chủ nhân cũng phải tự sát.

Không có cái nhẫn nào trong tay người trung niên này, Diệp Mặc đoán là đã bị người khác cầm đi rồi. Hắn tiến đến đây là để tìm kiếm chút tài nguyên tu luyện, nếu như đã không có, vậy thì cũng không cần tiếp tục ở đây nữa.

Khi hắn vừa định rời khỏi, chuẩn bị ra phía sau độ kiếp. Thì lại phát hiện ở phía góc phòng chợt có sự dao động của linh lực.

- Ở đây còn có một trận pháp?

Diệp Mặc bước nhanh đến, lấy ra mấy trận kỳ. Quả nhiên một trận pháp đã xuất hiện trước mặt của hắn. Đây không ngờ lại là một Truyền Tống Trận loại nhỏ có công năng ẩn nấp. Chắc là bởi vì đã qua thời gian quá lâu nên mới lộ ra sự dao động của linh lực.

Diệp Mặc nhìn xung quanh một chút, cuối cùng bước vào cái Truyền tống trận này đặt vào lỗ khóa khởi động hai viên linh thạch, xung quanh Truyền tống trận tỏa ra một luồng ánh sáng trắng, Diệp Mặc liền biến mất khỏi căn phòng.

…

Một cảm giác lạnh buốt đến tận xương tủy truyền đến, Diệp Mặc lúc này mới phát hiện bản thân đang đứng giữa một vùng băng thiên tuyết địa. Hắn mới vừa ra khỏi Truyền tống trận, lập tức đã cảm thụ được từng đợt âm thanh của xương cốt truyền đến, Diệp Mặc sợ hãi nhanh chóng vận chuyển chân nguyên bảo vệ bản thân.

Thật sự là một nơi lạnh như băng, nếu như một tu sĩ Nguyên Anh đi tới đây, nói không chừng là trong nháy mắt sẽ bị đông thành người đá Ở đây còn lạnh hơn cả ngoại vi cấm địa Băng Thần vô số lần. Sau một lát Diệp Mặc vẫn cảm giác lạnh lẽo đến tận xương thì liền lấy ra cả Đại đỉnh tám cực.

Đại đỉnh tám cực bắt đầu xoay tròn trên đỉnh đầu của hắn. Hình thành một lốc xoáy đỉnh ảnh bảo hộ quanh thân, những thanh âm ‘Răng tắc’ không ngừng vang lên, Diệp Mặc lúc này mới cảm giác được một chút thoải mái.

Thật là một nơi đáng sợ.

Lẽ nào nơi này mới chân chính là cấm địa Băng Thần? Tu vi của bản thân đã đạt đến Hư Thần đỉnh, thế nhưng cho dù có cả Đại đỉnh tám cựcbảo vệ thì hắn vẫn cảm thấy rất gian nan. Nếu như là một tu sĩ Hư Thần khác đi vào đây, thậm chí có khi cả tu sĩ Ngưng Thể đi vào đây thì chắc là cũng đều không chịu nổi.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, hắn rất nhanh phát hiện được một nơi khác.

Không ngờ rằng lại có một gốc cây xanh mọc ở một nơi mà bốn phía đều là băng tuyết thế này?

Diệp Mặc bước nhanh đến, hắn phát hiện bản thân càng tới gần gốc cây, thì sự lạnh lẽo quanh người càng ít đi, cuối cùng hắn đã có thể thu hồi lại Đại đỉnh tám cực'.

Khi Diệp Mặc đi tới bên cạnh gốc cây xanh kia thì lại ngây người, một cô gái tuyệt sắc giai nhân đang trợn tròn mắt theo dõi hắn, hắn liền vô thức lùi ra sau một bước, có chút xấu hổ ôm quyền nói:

- Tại hạ Diệp Mặc, chỉ hoàn toàn là ngẫu nhiên mà đi tới nơi này, đã quấy rầy tiền bối rồi.

Tuy rằng đối phương thoạt nhìn chỉ trạc tuổi mấy người Ninh Khinh Tuyết, thế nhưng Diệp Mặc lại biết đây chẳng qua là mặt ngoài mà thôi. Cái cây này thật đúng là tà môn, chính bản thân vừa dò xét đến bằng thần thức, lại chỉ có thể nhìn thấy cái cây mà không nhìn thấy cô gái này Diệp Mặc chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp như vậy, vẻ đẹp của cô đã khiến hắn không dám nhìn thẳng, căn bản là không có một loại ngôn ngữ nào có thể miêu tã được vẻ đẹp của cô.

Thế nhưng rất nhanh Diệp Mặc lại phát hiện lời hắn nói là dư thừa rồi, người con gái vô cùng xinh đẹp kia vẫn nhìn hắn như cũ, ngay cả ánh mắt cũng không có động đậy chút nào, tư thế cũng vẫn duy trì trạng thái cũ.

Diệp Mặc chợt hiểu ra, cô gái xinh đẹp này không biết đã chết từ bao lâu rồi. Nếu như không có cái gốc cây này, thì không chừng cũng đã bị đóng băng giống như những thị nữ ở bên ngoài rồi.

Trong lòng Diệp Mặc thậm chí còn có một chút đau thương, hắn nhanh chóng vận chuyển 'Thanh tâm quyết' rồi lui ra ngoài. Gốc cây xanh tươi này tuyệt đối là một linh vật vô cùng trân quý, bằng không cũng không có khả năng duy trì được sự xanh tốt ở cái nơi băng thiên tuyết địa như thế này. Mà hắn cũng không nhận ra loại 'Linh thụ' này, ngay cả tên cũng không thể đoán ra được.

Lúc này trong đầu Diệp Mặc lại không ngờ không có chút chủ ý nào với cái cây này, thậm chí cũng không nghĩ đến đây chính là một nơi rất tốt để độ kiếp. Có thể là do trong tiềm thức của hắn đã nghĩ rằng, một khi hắn thu lấy cái cây này, thì người con gái vô cùng xinh đẹp kia cũng sẽ lập tức bị hóa thành băng.

Hắn thật sự là không đành lòng để một người con gái xinh đẹp mỹ lệ hiếm có trên thế gian như vậy bị hóa thành băng, đây không phải là bởi vì sự ái mộ, mà hoàn toàn là vì một loại thưởng thức đối với vẻ đẹp mà ông trời đã ban tặng.

Hơn nữa hắn tin rằng, cho dù là 'Linh thụ' này có quý gia thế nào thì cũng không thể bằng được 'Khổ trúc' của hắn. 'Khổ trúc' của hắn là một trong mười đại linh căn thượng cổ, có mấy thứ có thể so sánh được với nó chứ?

Diệp Mặc lui ra phía sau vài bước, hắn chuẩn bị rời khỏi chỗ này, tìm một nơi khác để độ kiếp. Ở chỗ này độ kiếp hắn cũng không đành lòng. Thế nhưng khi hắn vừa đi được mấy thước, thì lại nghe thấy được một thanh âm tràn ngập sự tuyệt vọng:

- Mang ta rời đi, mang ta rời đi…

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, thần thức của hắn liền toàn lực quét ra ngoài, mà hắn lại không thấy gì cả. Thần thức của hắn lại lần nữa chú ý tới cô gái xinh đẹp trước mặt này, hiển nhiên là cô đã chết từ lâu. Ở trên gương mặt tái nhợt còn có hai vết tích, Diệp Mặc đoán rằng đó là nước mắt của cô, mà nước mắt có thể trải qua thời gian dài như vậy vẫn bảo trì được vết tích thì chỉ có thể là 'Huyết lệ' mà thôi.

Vậy thì âm thanh hắn vừa nghe được không phải là của cô gái này. Lẽ nào hắn lại nghe lầm? Diệp Mặc lại lần nữa lui ra sau vài bước, thế nhưng cái âm thanh tuyệt vọng kia lại lần nữa vang lên bên tai.

Lúc này Diệp Mặc đã xác định chính là cô gái xinh đẹp này vừa nói với hắn, khiến hắn đã có chút cảm giác sợ hãi rồi. Cô gái này có thể kêu gọi hắn, thì có thể là trước khi cô chết đi đã sử dụng một loại bí thuật để lưu lại giọng nói. Đây chẳng qua chỉ là một lời kêu gọi hoàn toàn vô thức, hoặc là cái loại bí thuật này có thể cảm thụ được người từ bên ngoài đến.

Thế nhưng Diệp Mặc xác thực là cảm thấy rất khó xử, hắn cũng không phải là không muốn mang cô gái đã chết này đi, mà là hắn căn bản là không

biết nên đưa cô tới nơi nào.

Cũng không thể lại đưa cô vào Thế giới trang vàng được? Bên trong Thế giới trang vàng của hắn đã có mấy người con gái rồi, lẽ nào lại phải thêm một người nữa? Lẽ nào hắn lại có loại ham muốn đặc biệt này?

Diệp Mặc vô thức rùng mình một cái, hắn thực sự là không muốn mang theo một cô gái nữa vào trong Thế giới trang vàng.

Ngay khi Diệp Mặc đang cảm thấy rất khó xử, thì lại thấy cô gái trước mặt tựa hồ còn có một chiếc ngọc giản rất nhỏ. Diệp Mặc liền tiến lên cầm lấy ngọc giản nhìn một chút.

- 'Thanh châu' là thế giới của ta, làm ơn đưa 'Thanh châu' đến Băng Thần Cung, Thanh Như xin nhớ ơn suốt đời…

Một câu nói không hiểu đầu đuôi, Diệp Mặc nghi hoặc không giải thích được, 'Thanh châu' là cái gì vậy, hắn chưa từng thấy qua. Hơn nữa Băng Thần Cung là nơi nào, hắn cũng chưa bao giờ nghe nói qua. Nhưng chẳng lẽ nó lại ở ngay cấm địa Băng Thần này, hay cũng có thể là ở một nơi rất xa.

Ngay khi Diệp Mặc còn đang nghi hoặc, ‘Linh thụ’ xanh tươi kia bỗng nhiên chuyển động, Diệp Mặc nheo mắt lại, hắn nghĩ rằng mình đang bị hoa mắt. Thế nhưng ‘Linh thụ’ đúng là đang chuyển động, trong nháy mắt, ‘Linh thụ’ liền biến ảo trở thành một viên ngọc màu xanh, mà cô gái xinh đẹp kia cũng biến mất hoàn toàn sau khi viên ngọc mầu xanh xuất hiện.

Diệp Mặc ngơ ngác nhìn viên ngọc mầu xanh trước mặt, sửng sốt hết nửa ngày mới có phản ứng trở lại. Lúc này hắn đã hiểu được, viên ngọc màu xanh này giống như Thế giới trang vàng của hắn, không ngờ cũng chính là một tiểu thế giới. Hơn nữa đối phương đối với việc sử dụng tiểu thế giới còn am hiểu hơn cả hắn, cho dù là sau khi chết cũng có thể khiến cho tiểu thế giới chủ động đưa cô vào trong.

Mà chính bản thân không thể khống chế Thế giới trang vàng như vậy

được, lần trước thì chỉ khi hắn đã gần như là gục ngã, thì Thế giới trang vàng mới chủ động đi ra hộ chủ một lần.

Rất hiển nhiên, cái viên ngọc màu xanh này là tiểu thế giới mà cô gái tên Thanh Như kia muốn nhờ mình đưa đến Băng Thần Cung.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét vào trong hạt châu này, nhưng rất nhanh phát hiện thần trí của hắn không thể đi vào trong, chỉ rõ là do viên ngọc đã ngăn trở.

Diệp Mặc rơi vào đường cùng, chỉ có thể nhặt viên ngọc màu xanh lên, đem 'Thanh châu' đưa vào trong Thế giới trang vàng. Không biết vì sao cô gái tên Thanh Như kia lại tin tưởng hắn, người bình thường thì sao có thể tiết lộ tiểu thế giới của mình ở trước mặt người khác được chứ? Tiểu thế giới căn bản chính là một loại đồ vật nghịch thiên, một khi đã bị lộ ra, bất luận là ai đều mơ ước có thể chiếm lấy nó làm của riêng.

- Có lẽ chỉ có mình mới không thèm để ý.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn thật sự là không thèm để ý đến cái 'Thanh châu' này, so sánh với Thế giới trang vàng của hắn, thì hắn cho rằng Thế giới trang vàng là tốt nhất. Hơn nữa hắn mơ hồ cảm nhận được, sau này Thế giới trang vàng không ngừng lớn lên, thì sẽ không còn là một tiểu thế giới nữa.

Cô gái này hẳn là đã không còn có quyền lựa chọn nữa rồi. Diệp Mặc chỉ có thể nghĩ như vậy. Hắn tin tưởng nếu như cô gái tên Thanh Như này có thể lựa chọn, thì sẽ không để cho người khác mang tiểu thế giới của cô đi.

Lại lần nữa nhìn khối ngọc giản trong lòng bàn tay mình một chút, Diệp Mặc chỉ có thể tự nói với mình “Chờ đến khi hắn biết Băng Thần Cung ở đâu rồi nói sau. Muốn mình phải đi tìm Băng Thần Cung thì tuyệt đối không được”. Hắn có quá nhiều chuyện phải làm rồi, sao có thể lãng phí thời gian vào chuyện này?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1172

Đối Kháng Lôi Kiếp

Quyết định độ kiếp tại chỗ này, Diệp Mặc liền nhìn bốn phía xung quanh một chút, phát hiện linh khí ở đây so với nơi khác càng nồng đầm hơn, hơn nữa vì ở đây có 'Thanh Châu' nên bốn phía cũng tràn đầy băng hàn lạnh đến thấu xương, cho nên độ kiếp ở đây là hay nhất, nhưng...

Khi hắn tấn cấp Hư Thần, thì trữ lôi trận của hắn đã bị nổ tung. Cho nên bây giờ coi như là đã có kinh nghiệm, vì thế hắn trực tiếp bố trí liền bảy Trữ lôi trận, hơn nữa còn thêm một Dẫn lôi trận, hắn không tin là bẩy cái trữ lôi trận này cũng không đủ để chứa đựng lôi nguyên của lôi kiếp.

Khi Diệp Mặc dùng linh tinh bố trí xung quanh để tạo một cái Tụ linh trận, thì trong nháy mắt toàn bộ diện tích trận pháp được bao phủ bởi màn sương linh khí vô cùng nồng đậm. Diệp Mặc liền hiểu ra, loại màn sương linh khí này căn bản không phải là do Tụ linh trận mang đến, mà chỉ có thể là do ở đây còn có một linh mạch.

Nghĩ tới việc ở đây có một linh mạch, trong lòng Diệp Mặc liền đại hỉ, cái hắn thiếu khuyết chính là một linh mạch. Thảo nào ở đây không những có linh tủy trì mà còn có cả linh tủy tuyền, thậm chí linh khí nơi đây cũng nồng đậm như thế này nữa. Hóa ra là vì có linh mạch. Tuy rằng hiện giờ hắn cần phải độ kiếp, nhưng mà hắn cũng đã quyết định một khi mình độ kiếp xong thì nhất định phải đào cái linh mạch này đi.

Không cần biết cái linh mạch này là của ai lưu lại, hắn đã nhìn thấy thì hắn sẽ phải lấy làm của riêng.

Phòng tắm của cô gái kia cũng là một linh tủy tuyền trì, lúc đầu Diệp

Mặc không hề muốn động đến, nhưng nếu như đã phát hiện ra cái linh mạch này, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không khách khí nữa.

Sau khi nuốt vào một viên 'Phá thần đan' Diệp Mặc lại lấy ra Đại đỉnh tám cực điều khiển nó xoay quanh bản thân để phòng vệ, đồng thời liên tục vận chuyển 'Tam sinh quyết' trong kinh mạch.

Sau nửa ngày, chân nguyên của Diệp Mặc đã nhanh chóng tụ lại, bắt đầu tìm kiếm điểm đột phá giới hạn. Nhưng vào lúc này, một luồng sáng trắng xóa đã xuất hiện trên đầu hắn, trong nháy mắt hơn mười tia sét lớn bằng cánh tay cùng nhau đánh xuống.

Diệp Mặc cũng không phải là lần đầu độ kiếp, nên hắn căn bản là không thèm để ý chút nào, Đại đỉnh tám cực điên cuồng vận chuyển, đông thời hắn cũng lấy ra 'Tử Đao'.

Ầm ầm...

Tiếng nổ vang lên không dứt. Một loạt ba mươi sáu tia sét không ngờ là không đụng tới được cái bóng của Diệp Mặc, đã hoàn toàn bị Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc ngăn cản. Mà 'Tử Đao' của Diệp Mặc không ngờ cũng không có đất dụng võ.

Diệp Mặc bỗng nhiên có cảm giác rất khó chịu, tu vi của hắn đề cao quá nhanh, loạt lôi kiếp vừa rồi tuy rằng lợi hại, thế nhưng không mang đến cho hắn một chút lợi ích nào. Nghĩ tới đây hắn liền thu hồi lại Đại đỉnh tám cực.

Nếu như những tia sét tiếp theo đều bị Đại đỉnh tám cực ngăn cản, thì hắn có thể vui sướng được sao?

Khi Diệp Mặc vừa thu hồi lại Đại đỉnh tám cực thì “Rầm, rầm... Ầm...”

Lại có thêm ba mươi sáu tia sét nữa đánh xuống. Kích thước của ba mươi sáu tia sét này còn to hơn cánh tay một ít. Hắn nhanh chóng vung 'Tử Đao' lên đem theo đao quang màu tím đánh ra, vô số đao quang màu tím va chạm vào với lôi kiếp, bắn ra vô số lôi hoa, tạo thành một quang cảnh vô

cùng mỹ lệ.

Mà hơn hai mươi tia sét còn lại toàn bộ đánh lên trên người Diệp Mặc, chỉ trong một chốc lát đó, toàn bộ quần áo và hộ giáp trên người Diệp Mặc đều bị nghiền nát, thế nhưng Diệp Mặc không sao cả, Nguyên Anh đỉnh và Hư Thần đỉnh căn bản là hơn kém gấp chục lần. Tuy rằng lôi kiếp này cường đại hơn lôi kiếp khi tấn cấp Hư Thần, thế nhưng so sánh với tu vi của Diệp Mặc thì mức độ tăng tiến của lôi kiếp vẫn còn chậm.

Rắc... rắc... Bành...

Tia sét đánh vào trên người Diệp Mặc, khiến cho đầu khớp xương của hắn cũng có chút rung động, đồng thời cũng bị tổn thương một chút máu thịt, một mùi cháy khét liền truyền ra, nhưng tâm tình của Diệp Mặc thì lại càng hưng phấn hơn.

Lúc này hắn đã hiểu được việc cứng rắn đối kháng lại lôi kiếp quả thực là một điều tốt, tốc độ luyện hóa lôi nguyên của hắn ngày càng nhanh. Mà tu vi của hắn cũng nhanh chóng được tăng lên.

Tuy rằng da tróc thịt bong, thậm chí xương cốt cũng phải rạn nứt, thế nhưng theo tu vi của hắn tăng lên, thì năng lực chữa trị thân thể cũng càng kinh người.

Ba mươi sáu tia sét của lần lôi kiếp thứ hai đã kết thúc, Diệp Mặc cảm giác được kinh mạch của mình phát sinh ra những âm thành ‘Răng rắc... ’ giòn tan. Một loại lực lượng cực kỳ cường hãn truyền đến chân nguyên trong cơ thể hắn, lúc này nguyên thần cảa hắn càng nhanh chóng ngưng thực. Diệp Mặc biết là hắn đã đột phá tới Ngưng Thể rồi, đây là lần đầu tiên hắn chưa hoàn toàn độ kiếp xong mà đã đột phá được tu vi.

Cảm thụ được thực lực toàn thân tăng vọt, Diệp Mặc liền trở nên vô cùng hưng phấn. Hồn nhiên không có cảm thụ được cái lạnh thấu xương xung quanh. Thậm chí cả 'Tử Đao' cũng bị hắn thu hồi. Hắn đang rất mong chờ lôi kiếp thứ ba đánh xuống.

Chỉ hai lần lôi kiếp đã khiến hắn tấn cấp lên tu vi Ngưng Thể. Đã khiến hắn vô cùng hưng phấn, hắn muốn biết cực hạn của bản thân nằm ở chỗ nào, càng muốn biết sau khi hắn luyện hóa toàn bộ lôi nguyên của lôi kiếp, thì thực lực của hắn sẽ tăng trưởng đến trình độ nào, công pháp lôi hệ của hắn sẽ tăng tiến ra sao?

Nếu như lúc này có người ở đây, đứng từ xa quan sát Diệp Mặc. Khẳng định là sẽ nghĩ đây chính là một thằng điên. Bởi vì lúc này Diệp Mặc đang trần truồng đứng ở giữa băng thiên tuyết địa mà chờ bị sét đánh, thì bất luận là hành động hay là ngoại hình của hắn cũng chỉ có thể là một kẻ điên mà thôi.

Ầm... ầm... ầm...

Lại có thêm mười tám tia sét đánh xuống, số lượng tia sét thiếu đi một nữa, thế nhưng lại có kích thước to gấp đôi lần trước.

Diệp Mặc vui mừng chứ không hề sợ hãi, không đợi những tia sét kia đánh xuống đầu hắn, thì hắn đã lấy ra 'Thập nhất lôi kiếm'. Hắn muốn dung hòa lôi nguyên của lôi kiếp vào 'Thập nhất lôi kiếm', chứ nếu chỉ nâng cao tu vi thì sẽ khiến hắn có chút lo lắng.

- Ầm... răng rắc... rắc...

Tia sét màu đen của hắn sau khi đánh ra va chạm với lôi kiếp, phát ra tiếng nổ kinh hoàng, lôi quang văng ra khắp nơi, cảnh vật xung quanh bị hai loại tia sét này đánh trúng liền bị nghiền nát, một lỗ thủng thật lớn đã được hiện ra.

Tia sét màu đen từ lôi kiếm của Diệp Mặc và tia sét màu xanh của lôi kiếp cùng nhau vỡ vụn ra, hình thành chùm sáng màu xanh đen khổng lồ. Thế nhưng bất cứ đồ vật gì bị chùm sáng xanh đen này chạm vào cũng đều bị phá hủy

Mà Diệp Mặc phát hiện sau khi hắn đánh ra 'Thập nhất lôi kiếm', không

thể mạnh mẽ bằng tia sét của lôi kiếp. Nhưng mà ba bốn đường 'Thập nhất lôi kiếm' của hắn cũng có thể đánh tan được một tia sét của lôi kiếp.

Diệp Mặc càng thêm hưng phấn, liên tục hấp thụ lôi nguyên, 'Thập nhất lôi kiếm' trong tay cũng đánh ra với tốc độ nhanh hơn. Hắn cảm giác được tu vi của mình đang không ngừng ‘bay’ lên, thậm chí lôi kiếp còn chưa ngừng lại hắn đã tới tu vi Ngưng Thể tầng một đỉnh rồi.

Lôi kiếp dường như cũng bị Diệp Mặc làm cho tức giận, không chút nào ngưng lại mà liên tục đánh xuống chi chít những tia sét. Diệp Mặc cũng không cố kỵ chút nào, vận chuyển 'Tam sinh quyết' tới cực hạn, 'Thập nhất lôi kiếm' trong tay liên tục đánh ra. Về phần những tia sét không ngăn được thì hắn cũng không cần chú ý, thản nhiên để nó đánh lên trên người mình.

Những tia sét đánh vào trên người Diệp Mặc không ngừng truyền ra mùi da thịt bị cháy khét, thế nhưng Diệp Mặc vẫn như cũ, liên tục đánh ra 'Thập nhất lôi kiếm' chống chọi với những tia sét từ lôi kiếp giáng xuống, còn một bên thì luyện hóa lôi nguyên đã đánh lên trên người hắn.

Tới cuối cùng, Diệp Mặc phát hiện những tia sét kia đã to bằng bắp đùi, nhưng 'Thập nhất lôi kiếm' của hắn cũng đã đề thăng lên một cấp bậc, hiện chỉ cần hai đường lôi kiếm đã có thể ngăn được một tia sét của lôi kiếp rồi.

May mà không có ai ở chỗ này. Nếu có tu sĩ nào đó ở chỗ này nhìn Diệp Mặc độ kiếp, khẳng định là nghĩ bản thân đang bị ảo giác. Đây cũng không phải là một kẻ điên đang độ kiếp nữa, mà là một kẻ điên đang khiêu chiến với lôi kiếp rồi, mà cũng có thể là một tên biến thái...

Tu sĩ tu luyện càng lên cao, lại càng giữ vững tâm tình, cần đạt đến cảnh giới tâm bình khí hòa, đặc biệt là đối với lôi kiếp, tu sĩ chẳng những có một loại tâm lý sợ hãi, còn có một loại tâm lý luôn cảm thấy yếu đuối trước lôi kiếp. Các tu sĩ tu luyện đến tu vi càng cao, thì càng cố gắng giảm thiểu sát nghiệp. Chính là muốn để cho lôi kiếp trở nên ôn hòa hơn, cũng để bản thân giảm đi áp lực của tâm ma khi độ kiếp. Có một số các tu sĩ trước khi độ kiếp còn dâng hương cầu xin, khẩn cầu cho Lôi Kiếp trở nên ôn hòa hơn.

Cái kiểu đối kháng với Lôi Kiếp như Diệp Mặc, thì tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Lôi Kiếp có linh, những lời này hoàn toàn đúng, vì hành vi của Diệp Mặc hoàn toàn chọc giận Lôi Kiếp rồi. Nếu như là người khác tấn cấp Ngưng Thể, thì Lôi Kiếp tính đến giờ chắc cũng đã kết thúc rồi.

Thế nhưng hiện tại Lôi Kiếp của Diệp Mặc không những không kết thúc, mà tia sét đánh xuống càng ngày cào to hơn, càng ngày càng nhiều hơn.

Diệp Mặc lúc này lại hồn nhiên không nhận ra, tâm tình của hắn lúc này đang tràn ngập niềm vui. Cảm thụ được thực lực nhanh chóng tăng tiến, Lôi Kiếp đối với hắn không hề có tác dụng nữa. Nhất là khi tốc độ hấp thu lôi nguyên của hắn càng lúc càng nhanh, mà uy lực của 'Thập nhất lôi kiếm' cũng theo lôi nguyên hắn hấp thu mà tăng lên ngày càng nhiều, tới cuối cùng, Diệp Mặc không ngờ có thể dùng một đường lôi kiếm đánh tan một tia Lôi Kiếp.

Nếu tu sĩ của Lôi Vân Tông có nhìn thấy thì cũng không thể biết được chiêu thức Diệp Mặc thi triển ra là 'Thập nhất lôi kiếm', bởi vì chẳng bao giờ có 'Thập nhất lôi kiếm' nào lợi hại như 'Thập nhất lôi kiếm' của hắn cả.

Ầm... Rắc răc...

Khi Diệp Mặc lại lần nữa đánh ra một đường lôi kiếm đánh tan tia sét của Lôi Kiếp, trong đầu liền lóe lên một suy nghĩ, sau đó nhìn 'Thập nhất lôi kiếm' của mình nói:

- Từ nay về sau sẽ gọi mày là 'Lôi kiếm'.

Diệp Mặc biết lúc này hắn ngoài chiêu thức 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' ra đã có thêm một tuyệt chiêu nữa đó chính là 'Lôi kiếm'.

Đồng thời Diệp Mặc cảm giác được tu vi của mình vừa tiếp tục đột phá một tầng nữa, đã là Ngưng Thể tầng hai rồi. từng đạo ma ảnh xuất hiện, Diệp Mặc bỗng nhiên có cảm thấy cụt hứng, loại tâm ma kiếp này đối với hắn mà

nói căn bản là không có tác dụng, tùy ý đánh ra vài đường 'Lôi kiếm' thì những ma ảnh này sẽ biến mất hoàn toàn.

'Khổ trúc' quả nhiên là thứ tốt, chỉ cần trường kỳ tu luyện ở bên cạnh, thì ngay cả tâm ma kiếp cũng không có chút uy hiếp nào đối với hắn. Lần này để trải nghiệm một chút tâm ma kiếp, hắn cố ý không dùng lá 'Khổ trúc', ai biết đâu đến cuối cũng cũng chẳng có gì khác nhau cả.

Diệp Mặc hiểu rằng quanh năm tu luyện ở bên cạnh 'Khổ trúc', lúc này tâm tình của hắn đã vô cùng ổn định, các loại quấy rối tâm thần đối với hắn thì căn bản là vô cùng tầm thường.

Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất chờ mong Lôi Kiếp tiếp theo, đáng tiếc chính là từng đám mây linh khí trắng muốt lại đang hạ xuống trên đỉnh đầu của hắn, chứ không còn có tia sét nào nữa.

Hấp thụ ‘Linh vân’ củng cố tu vi của mình, Diệp Mặc cảm thấy cực kỳ thất vọng. Hắn nhìn một chút bẩy Trữ lôi trận mà hắn đã bố trí, không thể ngờ rằng lại hoàn toàn bỏ không một chỗ.

Hắn thậm chí cảm thấy bản thân thưởng thức Lôi Kiếp còn chưa có đủ thì đã kết thúc rồi, hắn thậm chí còn không có đếm qua số lượng tia sét mà mình đã vượt qua.

Khi ‘Linh vân’ đã hoàn toàn bị Diệp Mặc hấp thu, thì hắn cũng không hề động đậy. Hắn hiểu ra được một đạo lý, đó là sự việc càng nguy hiểm thì càng có nhiều chỗ tốt, cũng như là việc độ kiếp này vậy, trước đây hắn sợ một rồi lại sợ hai, mỗi lần độ kiếp đều khổ cực trôi qua, thế nhưng lần này hắn hoàn toàn không có chút gian nan nào, trái lại còn có được rất nhiều chỗ tốt.

Có lẽ chuyện này cũng có quan hệ đến việc thực lực của hắn được đề thăng, chứ nào có Lôi Kiếp nào lại hiếp yếu sợ mạnh, khi anh càng sợ hãi Lôi Kiếp thì nó càng mạnh, mà anh cứng rắn mạnh mẽ thì nó lại yếu dần

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1173

Linh Mạch Cực Phẩm

Diệp Mặc thu hồi những trận pháp chưa dùng tới, nhưng lại phát hiện linh khí ở đây càng nồng đậm hơn. Hắn trực tiếp dùng 'Ngũ hành độn pháp' chui xuống dưới đất, xuống dưới được vài trăm thước, Diệp Mặc phát hiện một linh mạch như cự long vắt ngang ở trước mắt.

- Linh mạch cực phẩm.

Cho dù là Diệp Mặc chưa từng thấy qua linh mạch cực phẩm, thế nhưng loại linh mạch này thì hắn vừa nhìn là đã biết nó chắc chắn là một linh mạch cực phẩm.

Đây là một cái linh mạch còn khổng lồ hơn cả Linh Mạch Dược Vương của Diệp Mặc, thế nhưng tu vi Diệp Mặc lúc này cũng đã vượt xa Nguyên Anh rồi.

Với tu vi Ngưng Thể tầng hai thì việc di dời một linh mạch cực phẩm đối với Diệp Mặc hoàn toàn không có khó khăn gì.

Chỉ cần mấy trận pháp di dời đơn giản, sau đó theo từng đợt âm thanh 'Ầm, ầm' vang lên, thì lúc này cái linh mạch cực phẩm kia đã bị Diệp Mặc đưa vào Thế giới trang vàng rồi.

Chỉ trong nháy mắt, cả địa phương này bắt đầu sụt lún, thậm chí cả băng tuyết và núi băng cũng mất đi sự sống.

Diệp Mặc lao ra khỏi lòng đất, dùng Thanh thủy quyết tắm rửa lại một lần sau đó thay đổi lại một bộ quần áo, cảm giác trở nên nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

Thần thức của hắn quét một chút, cái chỗ này, ngoại trừ hắn ra, thì cũng không còn thứ gì có sự sống nữa cả. Diệp Mặc biết đó là bởi vì linh mạch cực phẩm dưới lòng đất kia đã bị mình lấy đi mất rồi.

Một linh mạch cực phẩm, Diệp Mặc khẳng định cho dù là toàn bộ Nam An Châu cũng không có khả năng có được, Đan Thành là một môn phái mười sao, thế nhưng muốn nói có khả năng lấy ra một linh mạch cực phẩm, thì Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Thần thức của Diệp Mặc kéo dài vào trong thế giới trang vàng của mình, phát hiện bên trong càng tràn trề sinh cơ. Một khi thế giới của hắn hình thành quy tức, thì ở đó chính là địa bàn của riêng hắn rồi.

Có thể đi rồi. Diệp Mặc không chần chờ nữa, lại lần nữa đi về phía Truyền Tống Trận.

...

Đúng như Diệp Mặc suy đoán. Sau khi bọn họ bị cái khe ở lòng sông hút vào đây, thì từ đó cái khe cũng chưa có đóng lại, mà lúc này đã có tới mấy trăm tu sĩ có được tin tức tìm đến nơi này.

Thế nhưng những người tiến vào trong cái khe đó rồi, thì cũng có tình cảnh không khác mấy so với mấy tên tu sĩ Thần Phong Cốc. Cũng bị vô số 'Phệ linh trùng' vây quanh, một số tu sĩ tu vi thấp sớm đã bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt hoàn toàn rồi.

Chỉ có hơn mười tu sĩ có tu vi cao, còn có vài tu sĩ có pháp bảo phòng ngự hoặc là trận pháp phòng ngự mới đang chống đỡ lại một cách cực khổ.

- Nếu cứ tiếp tục thể này thì chúng ta chắc chắn sẽ phải chết hết. Đám trứng 'Phệ linh trùng' này đã cắn nuốt được rất nhiều máu huyết của các tu sĩ nên đã nở ra ngày càng nhiều hơn rồi.

Một gã tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ đầu đầy mồ hôi nói. Y đã liều mạng chống đỡ vài ngày rồi, sắp không thể tiếp tục kiên trì nữa rồi.

- Nếu có biện pháp, thì có ai muốn ở đây chém giết những con côn trùng này chứ? Sớm biết thế này ta tuyệt đối sẽ không đi xuống. Có thể khẳng định chỗ này là do có người cố ý bố trí, chờ chúng ta tự đâm đầu vào.

Lại có một tên tu sĩ Ngưng Thể khác tiếp lời.

- Hừ, hiện tại nói những lời đó thì có ích lợi gì? Tôi khẳng định nếu như hiện tại anh đi ra ngoài, căn bản là không biết tình huống ở bên trong này, thì chắc chắn là anh sẽ lại chui đầu vào lần nữa.

Tên tu sĩ Ngưng Thể đầu đầy mồ hôi liền châm chọc một câu.

Tên tu sĩ đang hối hận kia cũng không có phản bác, bởi vì y biết lời đối phương nói là sự thật. Nếu như y không biết tình huống bên trong này, mà lại cảm nhận được linh khí nồng hậu phát ra thì chắc chắn muốn y không tiến vào thì là chuyện không thể nào.

- Mấy đạo cô của Thanh Mộng Trai kia cũng thật là có bản lãnh, không ngờ có thể kiên trì đến tận bây giờ.

Lại có một tên tu sĩ khác ước ao.

Một tên tu sĩ béo bên cạnh y đang kịch liệt chống cự với công kích của 'Phệ linh trùng' nghe thấy lời này liền khinh thường:

- Mấy cô ấy chỉ là có một trận pháp phòng ngự tốt mà thôi, nếu như không có cái trận bàn phòng ngự kia thì mấy cô ấy đã sớm biến thành bột phấn rồi.

- Mẹ nó chứ, ông đây chịu không nổi nữa rồi, nhưng trước khi chết ông cũng muốn được nếm thứ mùi vị của phụ nữ Thanh Mộng Trai.

Một tên tu sĩ Ngưng Thể bên cạnh tên béo chợt quát tô một tiếng. Không ngờ lại chạy ra khỏi vòng phòng ngự, lao về phía mấy nữ tu của Thanh Mộng Trai.

Những người còn lại chợt ngây dại. Tên này điên rồi sao? Nhiều 'Phệ linh trùng' như vậy, tùy thời đều có thể trở thành món ăn tươi cho chúng, vậy mà y còn có tâm tư trèo lên người phụ nữ sao?

Thế nhưng một số người thông minh liền lập tức hiểu rõ ý đồ của tên tu sĩ kia, y chẳng qua là chỉ cố ý nói rằng không chịu nổi áp lực nữa, cần phải nếm thử đạo cô của Thanh Mộng Trai trước khi chết mà thôi. Thế nhưng chỉ sợ là khi y nhìn thấy trận pháp phòng ngự kia mạnh hơn cái trận bàn phòng ngự này nhiều, thì cũng chỉ có thể nhìn trạng thái hoàn hảo vô khuyết của các cô gái Thanh Mộng Trai còn bản thân thì lại đứng trơ ra cho 'Phệ linh trùng' cắn nuốt mà thôi.

Mà cái tên tu sĩ kia khẳng định cũng không phải là vì muốn nếm thử mùi vị của các cô gái Thanh Mộng Trai mà chính là muốn trốn vào trận pháp phòng ngự của các cô ấy mà thôi.

Những tu sĩ hiểu được đạo lý này đều động tâm, thế nhưng rất nhanh bọn họ lại đem cái cách suy nghĩ này vứt ra khỏi đầu. Tên tu sĩ vừa lao ra kia chỉ chạy được hơn mười thước thì đã bị 'Phệ linh trùng' vây quanh, rất nhanh đã hoàn toàn bị 'Phệ linh trùng' cắn nuốt không còn gì cả.

Tuy rằng mấy ngày qua, mọi người không ngừng thấy được loại tình huống tương tự, thế nhưng nhìn thấy một lần thì vẫn phải sợ hãi một lần.

Ngay lúc cực kỳ áp lực này, tu sĩ mập mạp mới vừa rồi còn hâm mộ Thanh Mộng trai có một được trận pháp phòng ngự tốt bỗng nhiên hét lên một tiếng:

- Mọi người có để ý thấy công kích của 'Phệ linh trùng' có vẻ yếu đi rồi hay không?

Không cần tu sĩ béo này nhắc nhở, mọi người đều đã cảm nhận được rồi. Công kích của 'Phệ linh trùng' đúng là đã yếu đi, hơn nữa là càng ngày càng yếu.

Có vài tên tu sĩ tu vi cao đã rất nhanh phát ra mấy pháp thuật công kích cường đại, đem những 'Phệ linh trùng' vây xung quanh giết hết toàn bộ. Mà những 'Phệ linh trùng' này sau khi bị giết hết, cũng không có 'Phệ linh trùng' lao vào bù đắp chỗ trống như trước nữa, mà chỉ có vài con 'Phệ linh trùng' bay tới mà thôi.

Rất nhanh mọi người phát hiện một chuyện quỷ dị, đó là có những con 'Phệ linh trùng' đang bay không ngờ lại tự rụng xuống, sau đó rất nhanh đã héo rũ đi.

Theo thời gian trôi qua, những con 'Phệ linh trùng' rụng xuống chết đi ngày càng nhiều, cuối cùng thì hầu như toàn bộ 'Phệ linh trùng' đều đã rụng xuống.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Mười mấy tên tu sĩ đều quay sang nhìn nhau, không ai hiểu rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

- Đám trứng 'Phệ linh trùng' trên mặt đất hình như cũng không còn chuyển động nữa rồi.

Lại có một gã tu sĩ phát hiện ra đám trứng trùng hiện cũng đã hoàn toàn yên tĩnh.

Một tên tu sĩ Ngưng Thể ném một hỏa cầu ra bên ngoài, vốn hỏa cầu của y chỉ có thể giết mấy trăm ‘Phệ linh trùng’, thế nhưng hiện tại hỏa cầu của y không ngờ lại đốt ra cả một khoảng không gian lớn. Những ‘Phệ linh trùng’ gặp phải hỏa cầu của y đều nhanh chóng bị thiêu hủy. Cuối cùng chỉ lưu lại một mùi hôi thối nhàn nhạt mà thôi. Cái hỏa cầu của y lần này thiêu hủy đâu chỉ hàng ngàn hàng vạn ‘Phệ linh trùng’.

Thấy một màn này, các tu sĩ khác đều bắt chước theo, các loại hỏa cầu đều nhanh chóng được tung ra, vốn đám ‘Phệ linh trùng’ ở trước mặt mọi người đang chất thành đống giống như là đã chết thì toàn bộ đều nhanh

chóng trở thành một khoảng không.

- Hình như linh khí cũng đã loãng đi rất nhiều rồi. Không đúng, không phải là loãng đi, mà đã không còn khác biệt gì mấy so với bên ngoài nữa rồi.

Lại có một người nói Một tên tu sĩ đã lấy ra phi kiếm, sau đó nhanh chóng bay đi một vòng, không đợi y hạ xuống, những người xung quanh cũng đã hiểu rõ rằng lực hút ở đây cũng đã hoàn toàn biến mất rồi.

- Không còn loại lực hút kia nữa, chúng ta có thể đi ra rồi.

Tên tu sĩ vừa bay đi một vòng bỗng nhiên lên tiếng.

Thế nhưng không có ai có ý đi ra ngoài cả, nếu như hiện tại đám 'Phệ linh trùng' rải rác đầy đất này đều còn sống, vậy thì mọi người khẳng định sẽ nối đuôi nhau mà chạy. Thế nhưng hiện tại đã không còn nguy hiểm nữa, mà ở đây lúc trước có linh khí rất nồng đậm thì hiển nhiên là có thứ tốt. Đã không có nguy hiểm, thì mọi người đều muốn tìm hiểu xem trước đó vì sao có linh khí nồng đậm.

- Tôi hiểu rồi.

Bỗng nhiên có một tên tu sĩ hậu kỳ thốt lên.

- Chuyện gì xảy ra vậy Cương huynh?

Lập tức có người lên tiếng hỏi.

Tên tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ chỉ vào đám 'Phệ linh trùng' trên mặt đất rồi nói: - Cương huynh, lúc trước không phải nói những 'Phệ linh trùng' này là được người khác nuôi dưỡng hay sao? Người này đã nuôi dưỡng nhiều 'Phệ linh trùng' như vậy, lẽ nào lại không biết là chúng sẽ chết khi linh khí không còn nồng đậm nữa?

Lại có một người nữa lên tiếng hỏi.

Tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ gọi là Cương huynh lập tức lắc đầu:

- Điều này thì tôi cũng không rõ.

- Tôi biết.

Một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên.

Tên tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ kia sau khi nghe thấy thanh âm người này lập tức quay sang ôm quyền nói: Lúc này mọi người đều không nói gì, bởi vì Dịch Cảnh tuy rằng chỉ là tu sĩ tu vi Ngưng Thể tầng một, nhưng lại mà một tông sư trận pháp cấp bẩy, ở Tu Chân giới thì một tông sư trận pháp cũng là người rất có địa vị.

Dịch Cảnh cũng không chần chờ, lập tức chỉ lên phía trên rồi nói:

- Khi chúng ta đến đây thì đều có một loại lực hút kéo chúng ta vào, mà hiện tại lực hút này cũng đã không còn nữa, hiển nhiên là do có một cái trận pháp được bố trí ở đây cố ý đưa chúng ta vào. Giống như những 'Phệ linh trùng' vừa mới chết đi, là do đã không còn nguồn linh khí nồng hậu nữa, thì trận pháp ở đây cũng mất đi tác dụng của nó, vì thế cũng tự biến mất.

Nói xong y nhìn mọi người xung quanh một chút rồi nói tiếp:

- Chắc chắn là người bố trí trận pháp không có khả năng tính toán sai nguồn linh lực hỗ trợ cho trận pháp, mà là đã có người tới đây trước chúng ta một bước, đoạt lấy linh nguyên của nơi này.

- Cái gì? Chúng ta thiên tân vạn khổ đi tới được đây, còn cùng với đám 'Phệ linh trùng' đánh một hồi đến kẻ chết người sống. Đã chết nhiều người như vậy, mà cái tên kia lại cứ đơn giản mà lấy đi linh nguyên của nơi này sao, vậy thì cũng quá tiện nghi cho hắn rồi.

Tên tu sĩ béo lúc trước khinh thường Thanh Mộng Trai có trận pháp phòng ngự mạnh mẽ kia lập tức bất mãn kêu lên.

Chỉ là vì y đã có tu vi Ngưng Thể tầng chín viên mãn, cho nên không ai

dám nói gì y.

Thanh Hàn của Thanh Mộng Trai cười lạnh một tiếng:

- Nếu như quả thật là như vậy, thì anh hẳn là nên đi cảm kích người đó, bằng không anh đã sớm thành thức ăn của đám 'Phệ linh trùng' kia rồi.

- Cô nói cái gì?

Tên tu sĩ béo kia lạnh giọng.

- Ta nói nhà ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa đó, nhà ngươi làm gì được ta nào?

Thanh Hàn cười khinh thường.

Tên tu sĩ béo kia cũng không dám tiếp tục cãi cọ nữa, chỉ là tức giận đến xanh mặt, quay đầu sang một bên, hiển nhiên y có chút cố kỵ với Thanh Mộng Trai.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1174

Linh Tủy Trì Bại Lộ

Tên tu sĩ béo mặc dù là nhân tài kiệt xuất của tông môn bẩy sao Vô Lượng Hải, thậm chí không thua kém gì Tông Môn tám sao bình thường, thế nhưng muốn so sánh với tông môn chín sao Thanh Mộng Trai thì căn bản chỉ là đứa trẻ mà thôi. Người ta chỉ cần xuất động một cao thủ tu sĩ Hóa Chân là có thể san bằng cả Vô Lượng Hải rồi.

- Trận pháp...

Lúc này một tên tu sĩ Ngưng Thể viên mãn đang nhìn chằm chằm vào một chỗ cách đó không xa, rồi thốt lên một câu.

Mọi người đều nhìn về phía tên tu sĩ Ngưng Thể viên mãn kia, một cái trận pháp ẩn nấp đang từ từ lộ ra nguyên dạng khiến cho mọi người phải kinh ngạc. Tuy rằng tốc độ rất chậm, thế nhưng không có dừng lại một chút nào, cuối cùng chắc chắn lộ ra hoàn toàn..

Khi trận pháp hoàn toàn lộ ra, hầu như tất cả mọi người đều cùng đi tới.

- Đây chính là một trận pháp ẩn nấp, tại sao lại không có hiệu lực nữa?

Một tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ có chút nghi hoặc.

Bên cạnh lập tức đã có người lên tiếng: Có lẽ người bố trí trận pháp này cũng không thể ngờ được, trận pháp ẩn nấp của y cao minh như vậy, nhưng hiện bị lấy mất linh nguyên rồi, thì cũng không khác gì một trận pháp ẩn nấp bình thường cả.

- Trận pháp này thật là cao minh.

Dịch Cảnh nhìn trận pháp trước mặt kinh hãi than một tiếng, loại trận pháp này y chưa từng được thấy qua, đúng là vô cùng cao mình.

- Dịch tông sư, làm sao để đi qua trận pháp này.

Lúc này tên tu sĩ Ngưng Thể viên mãn lúc trước đã phát hiện ra trận pháp mở miệng hỏi.

- Dịch Cảnh hân hạnh được gặp sư huynh Hồ Quý Minh của Thần Phong Cốc, thủ đoạn của người thiết lập trận pháp này vô cùng cao minh, tôi không có cách nào để nhìn thấy nó cả. Trận pháp này tuy là lấy ẩn nấp làm chính, thế nhưng sức phòng ngự cũng đã đạt trận pháp cấp tám, chúng ta chắc là cũng không thể cưỡng chế ép nó mở ra được.

Dịch Cảnh là tông sư trận pháp của Thiên Diễn Tông, nếu như là tu sĩ Ngưng Thể khác thì y căn bản là không cần phải để ý, thế nhưng Hồ Quý Minh là tu sĩ Ngưng Thể viên mãn của Thần Phong Cốc, Thần Phong Cốc là một tông môn chín sao, nên y không dám không để ý tới.

Một tông sư trận pháp cấp bẩy như y cũng không được như Diệp Mặc trâu bò như thế. Nếu như y đắc tội với Hồ Quý Minh, thì Hồ Quý Minh có làm ra hành động gì với y thì cũng không có một ai nguyện ý vì y mà ra mặt cả.

- Ừ.

Hồ Quý Minh gật đầu một cái, vẫn vẫn đứng im một bên.

Ở đây chỉ có Hồ Quý Minh mà tên tu sĩ béo của Vô Lượng Hải là có tu vi Ngưng Thể viên mãn, những người còn lại thì tu vi cao nhất cũng chỉ là Ngưng Thể tầng chín. Hơn nữa Hồ Quý Minh còn là tu sĩ của tông môn chín sao Thần Phong Cốc, vì thế sau khi y nói xong rồi lại im lặng đứng một bên, thì những người còn lại cũng chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ của mình.

Dịch Cảnh bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra trận pháp này, sau một ngày một đêm, việc nghiên cứu của Dịch Cảnh không có chút nào tiến triển. Hồ Quý Minh

đã có chút nóng vội không nhịn được nữa, y liền đứng ra nói:

- Nếu không thì chúng ta cùng nhau cố gắng công kích trận pháp này là được rồi.

Hồ Quý Minh vừa nói ra lập tức được hầu hết mọi người đồng ý. Hồ Quý Minh lập tức lấy ra pháp bảo của mình, chỉ là khi y vừa đánh ra pháp bảo tới cái trận pháp kia thì trận pháp lập tức đã bị đánh thủng một lỗ.

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn tại chỗ.

Dịch Cảnh là một tông sư trận pháp, y nói trận pháp này không thể nào dùng sức mà công phá được, vậy thì chắc chắn là đúng rồi. Thế nhưng Hồ Quý Minh chỉ là tùy ý đánh ra một cái, đã khiến trận pháp này bị thủng một lỗ rồi. Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Hồ Quý Minh có thể nhẹ nhàng đánh thủng một lỗ, cho thấy trận pháp này nhiều nhất cũng chỉ là trận pháp phòng ngự cấp bốn mà thôi, thậm chí còn không phải là trận pháp cấp năm.

- Ha ha...

Hồ Quý Minh ha ha cười, đi đầu tiến qua cái trận pháp kia, những người còn lại đều đi theo vào.

Sắc mặt của Dịch Cảnh đỏ bừng lên, lúc này y mới nhớ ra là trận pháp ẩn nấp đã không có linh lực duy trì, thì hiển nhiên là trận pháp phòng ngự cũng sẽ không khác gì.

Cũng may không có ai chế nhạo y, nhưng y cũng cảm nhận được không ít ánh mắt cười nhạo rồi. Tiếp tục tiến theo mọi người nhưng cũng không dám tiếp tục ba hoa nữa.

Những người này rất nhanh nhìn thấy cảnh tượng giống như đám người Diệp Mặc đã thấy. Có vài cô gái đã nhất thời la hoảng lên.

- Cảnh tượng chỗ này có chút giống với bên ngoài cấm địa Băng Thần.

Một tên tu sĩ hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước măt.

Măc dù có những người cảm thấy xót xa trong lòng, nhưng số người đi xung quanh tìm kiếm bảo vật thì càng nhiều hơn.

- Cửa vào ở chỗ này.

Rất nhanh có người đã phát hiện cái trận pháp ẩn nấp mà lúc trước đám người Diệp Mặc đã đi vào. Lúc này thì cái trận pháp ẩn nấp đó đã hoàn toàn lộ ra.

Không chỉ nói đến người bố trí trận pháp trước kia không ngờ rằng sẽ có một ngày phát sinh cái tình huống linh mạch bị đoạt đi này, mà ngay cả chính Diệp Mặc cũng không ngờ được, nếu như hắn nghĩ tới thì khẳng định sẽ bố trí thêm một ít linh thạch để bổ xung linh nguyên cho cái trận pháp ẩn nấp ở trong này. Hắn đã nhờ vào chính bản lĩnh trận pháp của mình mà trải qua muôn ngàn khó khăn để đi tới được đây, vậy mà mấy người này chỉ đơn giản là nhìn bằng mắt thôi cũng có thể tìm được đến nơi này rồi.

Mọi người tiến vào cái trận pháp ẩn nấp kia, một cánh cổng hình bán nguyệt đã xuất hiện trước mắt.

- Lại là một trận pháp phòng ngự, còn là trận pháp phòng ngự cấp bẩy.

Dịch Cảnh bỗng nhiên thốt lên một câu, bởi vì y đã nhìn ra trận pháp phòng ngự này còn mang theo hiệu quả công kích nữa. Hơn nữa trận pháp phòng ngự này cũng có được linh nguyên duy trì. Lúc trước y quên mất vấn đề linh nguyên để duy trì trận pháp, nhưng lần này đã để ý kĩ rồi, nên lúc này mới thốt lên như vậy.

Thế nhưng không ai để ý tới y cả. Sau sự việc vừa nãy, địa vị của tông sư trận pháp cấp bẩy Dịch Cảnh này cũng giảm xuống rất nhiều.

Thấy không người nào để ý đến lời y nói, Dịch Cảnh liền tự giác ngậm

miệng lại lùi sang một bên.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh của Vô Lượng Hải lấy ra một thanh phi kiếm đánh thẳng vào trận pháp.

Rầm...

Phi kiếm của tên tu sĩ Nguyên Anh đánh vào trận pháp, phát ra một âm thanh mạnh mẽ, thế nhưng khiến tất cả mọi người thật không ngờ là ở giữa trận pháp lóe ra một luồng sáng đen. Luồng sáng đen này nhanh chóng phóng xuyên qua đan điền của tên tu sĩ Nguyên Anh rồi biến mất.

Mà tên tu sĩ Nguyên Anh bị luồng sáng đen phá tan đan điền lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trên đỉnh đầu lập tức có một viên Nguyên Anh nhỏ chui ra.

Đan điền bị hủy, hiển nhiên tu sĩ Nguyên Anh này đã không có cách nào sống sót nữa. Nguyên Anh còn có thể chạy ra ngoài như tên tu sĩ này cũng rất ít. Mà tên tu sĩ béo của Vô Lượng Hải không ngờ lại hừ lạnh một tiếng, rồi tung ra một hỏa cầu, Nguyên Anh của tên tu sĩ vừa chết còn đang kinh hoàng không ngớt thì đã lập tức bị hỏa cầu thiêu rụi hoàn toàn.

Những người xung quanh sau khi thấy một màn này liền âm thầm líu lưỡi, tên béo này cũng thật quá hung tàn, một tên tu sĩ Nguyên Anh đồng môn hậu bối bị giết chết, vậy mà y còn không chút do dự mà tiêu diệt cả Nguyên Anh vừa thoát ra.

Tuy rằng mọi người cũng biết tên béo này đang tức giận chuyện tên hậu bối vô phép không thông qua sự đồng ý của y thì đã ra tay. Thế nhưng loại nghiêm phạt này cũng thật quá hung tàn.

Thế nhưng chỉ là một tên tu sĩ Nguyên Anh đã chết mà thôi. Cũng sẽ không có ai quá chú ý đến cả.

- Trận pháp phòng ngự này không ngờ còn có cả tác dụng công kích, nhưng lại không mất đi hiệu lực như những trận pháp kia.

Hồ Quý Minh của Thần Phong Cốc mở miệng, nói xong y quay đầu nhìn Dịch Cảnh, rồi ôm quyền nói:

- Dịch tông sư, không biết anh có biện pháp nào ngắn nhất có thể giúp chúng ta công phá trận pháp này hay không?

Dịch Cảnh mặc dù có chút khó chịu, thế nhưng cũng không chậm trễ, y gật đầu nói:

- Trận pháp này so với trận pháp bên ngoài đơn giản hơn rất nhiều, tuy rằng thủ pháp bố trí này tôi chưa từng thấy qua, nhưng hẳn là tôi có biện pháp để công phá nó.

...

Khi Lâm Dị Bán vừa tấn cấp Ngưng Thể tầng chín, thì đã phải kinh ngạc tỉnh lại khi trận pháp bên ngoài bị công kích, anh ta lập tức đứng lên dùng thần thức quét ra ngoài.

Trận pháp mà Diệp Mặc bố trí tuy rằng thần thức của người khác không thể dò xét vào bên trong, nhưng lại có thể từ bên trong quét ra ngoài. Khi Lâm Dị Bán thấy hơn mười tên tu sĩ đứng ở bên ngoài, nhất thời kinh hãi. Hơn mười tu sĩ này còn có cả hai tên là tu vi Ngưng Thể viên mãn, hai tên là Ngưng Thể tầng chín đỉnh.

Mà phía bọn họ thì ngoại trừ y là vừa mới tấn cấp Ngưng Thể tầng chín ra, thì chỉ có vợ của y là Từ Đồng có tu vi Ngưng Thể tầng bảy mà thôi, những người còn lại đều là tu vi Nguyên Anh hoặc Kim Đan, căn bản thể không thể so sanh cùng thực lực của đối phương.

Ầm.

Trận pháp phòng ngự bên ngoài lại lần nữa bị công kích.

Lần này thì không chỉ có mình Lâm Dị Bán, mà ngay cả đám Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng đã nghe thấy được.

Tất cả đều dừng việc tu luyện lại, toàn bộ đứng lên nhìn chằm chằm vào trận pháp phòng ngự.

- Anh em nói với em là anh ấy cần đi độ kiếp rồi, bảo em nói với mọi người một câu. Giờ em sẽ lập tức truyền tin tức đi, chắc chắn anh ấy sẽ rất nhanh trở về.

Đường Bắc Vi thấy mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc tu luyện, liền vội vàng nói. Sau đó lấy ra ngọc truyền tin chuẩn bị thông báo tin tức cho Diệp Mặc.

Từ Đồng kinh ngạc:

- Tu vi của thành chủ không phải mới chỉ có Hư Thần tầng một sao? Cho dù là ở đây tu luyện cũng không có khả năng nhanh chóng độ kiếp như vậy chứ?

Không thể trách Từ Đồng, bởi vì cho dù là thiên tài, có tài nguyên tu luyện dồi dào, cũng không có khả năng trong bốn năm tháng có thể tu luyện từ Hư Thần tầng một tấn cấp đến Hư Thần đỉnh, thậm chỉ là độ kiếp tấn cấp Ngưng Thể, nếu có thì cũng là phải mất thời gian ba bốn năm.

Không chỉ riêng Từ Đồng kinh ngạc, mà ngay cả Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết cũng cảm thấy có chút kinh dị. Tu vi Diệp Mặc là Hư Thần tầng một thì các cô đều biết, nếu cần độ kiếp thì nhất định là Lôi Kiếp Ngưng Thể. Lúc này mới qua có mấy tháng, cho dù là có linh tủy trì, cũng không thể nào độ Lôi Kiếp Ngưng Thể nhanh như vậy chứ?

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Không đợi mấy người Lạc Ảnh kịp phản ứng, trận pháp phòng ngự ở cánh cửa đại điện lập tức đã bị phá tan.

- A, không ngờ lại có người bên trong?

Lập tức có tu sĩ đã nhìn thấy đám người Lâm Dị Bán.

- Không đúng, ở đây còn có rất nhiều linh tủy trì, linh khí rất nồng hậu.

Chốc lát sau lại có người phát hiện ra mấy cái linh tủyy trì, lập tức kinh hỉ kêu lên.

- Có bẩy cái đã khô cạn rồi, còn hai cái thì chỉ còn phân nửa.

Tên tu sĩ phát hiện linh tủyy trì lại nói tiếp.

Lâm Dị Bán trầm giọng nói:

- Những linh tủy trì này là do chúng tôi phát hiện được.

- Thì đã làm sao? Mấy người đã tu luyện thời gian dài như vậy, thì có thể nhường một chút rồi. Thứ tốt thì phải cùng chia sẻ.

Hồ Quý Minh cười nhạt.

Lâm Dị Bán nắm chặt bàn tay lại, nhưng cũng không có cách nào cả, y căn bản không phải là đối thủ của đối phương.

- Đó là Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu Tiên Trì, vợ của Diệp Mặc. Ninh Khinh Tuyết đã ở đây, vậy thì Diệp Mặc khẳng định cũng ở đây...

Một tên tu sĩ Hư Thần đã nhận ra Ninh Khinh Tuyết, đồng thời nhớ tới Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông đã liên thủ treo giải thưởng.

- Ha ha, hóa ra cô chính là Ninh Khinh Tuyết, vậy bên cạnh cô chính là Lạc Tố Tố và Đường Bắc Vi rồi. Được, được, Vô Cực Tông đang truy bắt các người, vậy thì linh tủy trì của cô Phổ Trình tôi phải lấy rồi.

Tên tu sĩ béo của Vô Lượng Hải vốn đã nhìn chằm chằm vào Ninh Khinh Tuyết, lúc này nghe người khác nói ra tên của cô, thì lập tức cười ha hả.

- Mày dám.

Lạc Ảnh và Đường Bắc Vi lập tức đứng sát vào với Ninh Khinh Tuyết.

- Trước đây thì ta không dám, thế nhưng hiện tại cô đã không phải là đệ tử của Huyền Băng Phái nữa rồi, Huyền Băng Phái từ lâu đã tuyên bố đem cô trục xuất ra khỏi sư môn rồi.

Tên béo Phổ Trình nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1175

Người Nào Muốn Linh Tủy Thì Đứng Ra

Bỗng nhiên có một giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng đứng ra nói với Vô Lượng Hải:

- Tên họ Phổ kia, anh tai nào nghe thấy Vô Cực tông vây bắt Diệp Mặc? Tại sao tôi lại không nghe thấy nhỉ? Anh dám chịu trách nhiệm với những gì anh nói không?

Phổ Trình nghe thấy giọng nói này trong lòng kinh ngạc, đang định tức giận, nhưng lại nhìn thấy đạo cô lúc trước của Thanh Mộng trai, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Nếu như không phải người ở trong này đông đến vậy, nói không chừng gã sớm đã giết mấy đạo cô của Thanh Mộng trai để diệt khẩu rồi. Người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Hư Thần hậu kỳ mà thôi, lại dám hết lần này đến lần khác châm chọc mình.

Vô Cực tông và Lôi Vân tông quả thực đã phát thông báo rồi, nhưng chuyện này gã có thể nói sao? Người ta bí mật thông báo và còn là môn phái có quan hệ tương đối tốt với bọn họ, một khi tìm được tung tích của Diệp Mặc sẽ lập tức thông báo, thì sẽ nhận được một khoản thù lao đặc biệt. Nguyên nhân chính là Huyền Băng phái và Phiêu Miểu tiên trì biết Vô Cực tông và Lôi Vân tông phải giết chết Diệp Mặc, vẫn còn đang phát lệnh truy nã hắn, mà Đan thành lại không có bất kỳ tin tức nào, lúc này mới trục xuất đệ tử môn phái của mình.

Nhưng trưởng lão tu sĩ Biến Kiếp kia của Huyền Băng phái lại bị người ta giết chết rồi, cũng phải tự nuốt cục giận này rồi, rõ ràng là sợ Vô Cực tông và Lôi Vân tông bắt tay với nhau. Nhưng Diệp Mặc dù sao cũng là thành chủ danh dự của Đan thành, đến Vô Cực tông và Lôi Vân tông cũng phải bí mật

phát lệnh truy nã, còn mình thì lại kích động, không ngờ lại nói ra.

Nghĩ tới đây, gã trừng mắt nhìn tu sĩ Hư Thần vừa nãy nhận ra Ninh Khinh Tuyết, tên này sau khi nhận ra Ninh Khinh Tuyết, lập tức nói một câu Diệp Mặc ở đây. Y chắc chắn cũng nhớ ra lợi ích của việc báo cáo tung tích của Diệp Mặc, nhưng tên này không ngờ lại bình tĩnh hơn mình, cũng không nói ra chuyện Diệp Mặc bị Vô Cực tông và Lôi Vân tông phát lệnh truy nã bí mật.

Nghĩ đến tên tiểu tử khiến mình lỡ miệng, Phổ Trình lại dậy lên sát ý đới với tên tu sĩ Hư thần này. Vô Cực tông chặn Diệp Mặc lại, Vô Cực tông và Lôi Vân tông bắt tay nhau âm thầm phát lệnh vây bắt Diệp Mặc, điều này mọi người đều biết, nhưng chuyện này rõ ràng không thể hồ đồ mà nói ra được.

- Vị sư muội này của Thanh Mộng trai lo lắng quá rồi, Phổ Trình chỉ là trong lòng đoán vậy mà thôi, cũng không phải là nói Vô Cực tông đang đuổi giết Diệp Mặc.

Hồ Quý Minh của Thần Phong cốc bỗng nhiên nói.

Phổ Trình nghe thấy Hồ Quý Minh nói vậy trong lòng lập tức vui mừng, Vô Lượng Hải sợ Thanh Mộng trai, nhưng Thần Phong Cốc người ta thì không sợ chút nào cả. Gã lập tức ôm quyền nói với Hồ Quý Minh:

- Cám ơn anh Hồ nói một câu công đạo, tôi quả thực chỉ là suy đoán mà thôi.

Hồ Quý Minh mỉm cười, khua tay nói:

- Anh Phổ tu vi cũng là Ngưng Thể đỉnh phong rồi. Muốn làm cái gì thì đâu còn cần nhìn sắc mặt người khác? Cho nên anh Phổ khách sáo rồi, tôi chỉ là nói một câu công đạo mà thôi.

Phổ Trình cười ha hả, không do dự gì nữa, bước lên giơ tay chộp tới Ninh Khinh Tuyết, miệng nói:

- Linh tủy này tôi lấy chắc rồi, ha ha…

Những người xung quanh thầm lắc đầu, tên béo Vô Lượng Hải này bị Hồ Quý Minh người ta đưa đến đầu súng rồi mà không biết chút gì.

Thanh Hàn vẫn còn muốn nói cái gì đó, lại bị một đạo cô đứng bên cạnh kéo lại, rõ ràng biết cho dù người khác sợ Thanh Mộng trai nhưng cũng không sợ ba người các cô. Tu vi cao nhất cũng chỉ là Hư Thần hậu kỳ mà thôi, ở đây tu sĩ Hư Thần quả thực không là cái gì cả.

Thình thịch.

Một tiếng chân vang vọng đến, tay của Phổ Trình vẫn còn chưa chạm tới Ninh Khinh Tuyết, đã bị một đòn của Lâm Dị Bán đánh bay khoảng hơn mười bước.

Lâm Dị Bán đứng bên cạnh vẫn trong tư thế chuẩn bị, còn Phổ Trình thì dưới đòn công kích, kết quả chỉ một chiêu thôi mà đã thất thế rồi.

- Mày muốn chết à.

Phổ Trình trừng mắt nhìn Lâm Dị Bán bỗng nhiên duỗi tay ra, chuẩn bị phóng ra hơn một đôi phi bạt. Đôi phi bạt đó vẫn chưa được phóng ra, liền phát ra âm thanh oong oong, khí thế cực kì kinh người. Phi bạt này đã là một chân khí trung phẩm à nha.

Sắc mặt Lâm Dị Bán ngưng trọng, đồng thời phóng ra một cây giáo dài, đây là lần đầu tiên anh ta phóng pháp bảo ra, là một món chân khí hạ phẩm.

- Anh vẫn chưa về.

Đường Bắc Vi có chút sốt ruột.

…

Diệp Mặc vừa định bỏ hai viên linh thạch vào vết lõm trên truyền tống trận, lại phát hiện ra khoảng không gian vừa rồi hắn mới độ kiếp có chút kì

lạ. Bởi vì sau khi hắn lấy linh mạch, sự sống ở đây trong chốc lát liền trở nên khô cứng, nhưng lại có một chỗ vẫn nguyên như cũ.

Đó là một đỉnh băng bên ngoài cách truyền tống trận khoảng mấy nghìn mét, đỉnh băng đó dường như không bị mất đi sự sống, không những vậy, trên đỉnh băng đó dường như còn có một thứ giống như một đóa hoa băng vậy, đóa hoa băng đó không ngờ lại rất tươi tốt.

Diệp Mặc lập tức ra khỏi truyền tống trận, lắc mình một cái liền đến chỗ đỉnh băng kia.

- Băng La?

Diệp Mặc vừa mới nhìn đã nhận ra đóa hoa băng trước mặt mình, không ngờ là linh thảo cấp chín Băng La, hơn nữa đã là một Băng La trưởng thành.

Băng La, linh thảo cấp chín, linh dược chủ yếu để luyện chế đan dược Thiên cấp cửu phẩm Chân La đan, Chân La đan đồng thời cũng là đan dược chủ yếu để tu sĩ Biến Kiếp thăng cấp lên Hóa Chân, nhưng lại quý giá hơn nhiều so với Chân Linh đan.

Chủ yếu là vì Chân Linh thảo để luyện chế ra Chân Linh đan có thể trồng được, chỉ có điều phải dùng nhiều công sức, tốn nhiều thời gian mà thôi, thỉnh thoảng cũng được tìm thấy ở một số nơi mật địa. Nhưng Băng La luyện chế ra Chân La đan lại rất hiếm gặp, hơn nữa không thể trồng được, nhưng Chân La đan lại có thể khiến cho cơ hội tu sĩ Biến Kiếp tăng bốn thành khi thăng cấp lên Hóa Chân, gấp đôi Chân Linh đan.

Ngoại trừ những thứ này Băng La còn có tác dụng cực kỳ quan trọng, nó còn là một thứ để giải độc, còn có thể giải trừ Nguyên Thần trúng độc.

Diệp Mặc không ngờ ở đây lại có thể gặp được một gốc Băng La, không tìm được Chân Linh thảo, bây giờ lại hay, tìm thấy một gốc Băng La trước.

Dường như không cần nghĩ ngợi gì, Diệp Mặc liền nhổ gốc Băng La này lên, đồng thời đựng nó vào một hộp ngọc, chẳng những liên tục đánh cấm

chế vào, còn đem gốc Băng La này đặt lên trên linh mạch Dược Vương. Có lẽ ở đây cũng là một tiểu linh mạch, đối với linh mạch, bây giờ Diệp Mặc dường như có một kiểu chấp nhất, chỉ cần nhìn thấy rồi, hắn phải lấy đi bằng được.

Diệp Mặc lại lần nữa thi triển thuật độn thổ, bắt đầu tìm kiếm theo luồng linh khí. Một ngày sau, Diệp Mặc cảm giác mình càng ngày càng tiến gần đến nguồn linh khí, bỗng nhiên thông tấn châu có tin truyền đến, là của Đường Bắc Vi.

Không có chuyện gấp, Bắc Vi biết mình đang độ kiếp, không thể truyền tin tức đến được. Diệp Mặc lại không để ý đến nguồn linh khí kia nữa, lập tức ra ngoài. Bất kỳ bảo vật nào cũng không quan trọng bằng sự an toàn của Đường Bắc Vi.

…

- Không biết tự lượng sức mình.

Phổ Trình nhìn Lâm Dị Bán bị gã đánh vỡ đan điền, xoa xoa vết máu ở khóe miệng rồi cười khẩy.

- Dị Bán…

Từ Đồng đã tiến đến, đỡ Lâm Dị Bán dậy, đan điền đã bị phế, khác gì với phế nhân.

- Ha ha, anh Phổ thủ đoạn tốt, thủ đoạn tốt.

Hổ Quý Minh thấy Lâm Dị Bán bị phế, lập tức vỗ tay tán thưởng nói.

Nói xong y lại nhìn linh tủy trì còn lại nói:

- Ở đây vẫn còn bảy linh tủy trì hoàn chỉnh, hai linh tủy trì còn một nửa, tôi lấy hai cái

Phổ Trình căn bản cũng không thu phi bạt đang trôi nổi trên đỉnh đầu,

liếc mắt nhìn Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh nói:

- Hai người con gái này và linh tủy trì mà họ dùng tôi đều muốn hết.

- Tôi cũng muốn có một cái Một gã tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ chín bước lên một bước nói.

Những người còn lại đều đang do dự, vì những linh tủy trì này không phải của người bình thường, là của đan vương thất phẩm Diệp Mặc, mà Diệp Mặc thì vẫn còn trong này, ai mà biết được hắn đã chết hay chưa? Một khi hắn chưa chết, dùng linh tủy trì của hắn thì hậu quả sẽ thế nào?

Nhưng do dự cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, khi một tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ chín khác cũng đứng ra, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh như băng - Những linh tủy trì này là của tôi, tôi không cho ai hết, anh làm gì được tôi sao?

- Anh.

Đường Bắc Vi vẫn nhớ đến anh, bây giờ cô vừa nghe thấy giọng nói này truyền đến liền biết được anh đã trở về.

Mấy người Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh lập tức bước về phía Diệp Mặc, mặc dù đều biết Diệp Mặc không phải đối thủ của những người này, nhưng Diệp Mặc trở về thật giống như có chỗ dựa vững chắc vậy.

- Anh Diệp, đan điền của anh Lâm đã bị hủy rồi.

Lạc Phi có chút thương cảm nói nhỏ một câu.

Diệp Mặc thấy Từ Đồng đang vạn phần đau lòng ôm lấy Lâm Dị Bán bỗng nhiên nói:

- Chị Từ không cần phải đau lòng, tôi là Đan vương thất phẩm, chỉ là đan điền bị hủy thôi thì ngại gì cơ chứ.

Từ Đồng đang đau thương nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, bỗng nhiên trở

lên vui vẻ, đúng vậy, Diệp Mặc là Đan vương thất phẩm, nói không chừng hắn có cách khôi phục lại đan điền của Dị Bán.

Không đợi Từ Đồng nói lời cảm kích, Phổ Trình lại cười ha hả nói:

- Người khác sợ Diệp Mặc, nhưng tôi thì lại không sợ. Hôm nay tôi phải giết anh ở đây, thì đã làm sao? Một người chết như anh còn có thể bảo vệ được vợ anh sao? Tên họ Diệp kia, Phổ Trình tôi muốn giết anh lâu lắm rồi. Ngô Dự của Vô Lượng Hải chúng tôi hẳn là đã mất mạng trong tay anh rồi? Hôm nay anh phải đền mạng cho Ngô Dự.

Nói xong đôi phi bạt phát kích những tiếng "Ki…Ki" chói tai, dường như lúc nào cũng có thể vỗ chết Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn mười mấy người trước mặt một vòng, lạnh lùng nói:

- Có ai còn muốn linh tủy trì của tôi, thì đứng hết ra, đợi lát nữa nếu như cùng một chỗ với mấy con lợn này thì đừng trách tôi không khách khí.

Diệp Mặc lúc này đột nhiên hiện thân, một số tu sĩ nóng lòng muốn tỉ thí nhất thời lùi lại. Mặc dù tu vi của Diệp Mặc không cao, nhưng người ta là thành chủ danh dự của Đan thành, còn là một Đan vương thất phẩm. Đan thành bây giờ vì chiinh1 phó thành chủ không có mặt, cho nên không phát biểu suy nghĩ về việc của Diệp Mặc, ai mà biết được sau khi hai vị thành chủ trở về, lại có nổi giận chuyện Diệp Mặc bị truy giết hay không? Huống chi là những tu sĩ tham dự vào việc giết Diệp Mặc.

- Anh là Ninh Tiểu Ma?

Thanh Hàn nhìn Diệp Mặc giọng điệu vui mừng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, vừa cười vừa nói:

- Đúng vậy, Thanh Hàn sư tỷ, không biết Thanh Nghi và Thanh Nguyệt có khỏe không?

- Đúng là sư đệ Tiểu Ma rồi, có thể gặp được cậu là tốt quá rồi.

Thanh Hàn lập tức vui mừng nói, rồi lại tiếp tục bổ sung;

- Bọn họ rất khỏe, thường nhắc tới em đấy, Thiện trưởng lão cũng thường xuyên nhắc đến em.

Nói xong, Thanh Hàn quay người nói với hai cô gái:

- Sư tỷ, chúng ta cùng đi qua bên Tiểu Ma sư huynh đi, Tiểu Ma sư huynh đã từng cứu chúng em.

Vị sư tỷ của Thanh Mộng trai khách sáo nói với Diệp Mặc:

- Hóa ra Diệp thành chủ ở đây, linh tủy trì là của Diệp đan vương, Thanh Mộng trai chúng tôi dĩ nhiên không dám ngấp nghé.

Nói xong, vị sư tỷ này lôi hai sư muội kia rời khỏi đám người, nhưng không đi tới bên cạnh Diệp Mặc, mà đứng ở một bên khác. Rõ ràng mặc dù bọn họ không muốn đối địch với Diệp Mặc, nhưng cũng không muốn đối địch với mấy người Hồ Quý Minh của Thần Phong cốc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1176

Lôi Kiếm Khủng Bố

Thấy Thanh Hàn có gì muốn nói, mấy vị sư tỉ khác của Thanh Mộng trai liền kéo lại. Diệp Mặc mỉm cười, cũng không có để trong lòng. Thanh Mộng trai có thể đứng một bên, đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn lại càng không muốn lúc này Thanh Mộng trai lại đi nộp mạng cùng bọn họ.

Bản thân bên này chỉ có một Ngưng Thể tầng thứ chín, mà đan điền lại còn bị hủy, một khi xông lên, nơi này cũng sẽ không có ai để ý anh là Đan vương gì. Huống chi Diệp Mặc bây giờ vẫn đang bị Vô Cực tông thầm truy giết.

Diệp Mặc không để ý ba đạo cô của Thanh Mộng trai, mà lại nhìn mười mấy người còn lại nói - Nói như vậy, các anh đều muốn cướp linh tủy trì của tôi rồi?

- Anh nói đúng, chúng tôi chính là muốn lấy linh tủy trì. Nhưng không phải là cướp của anh, số linh tủy trì này là mọi người phát hiện ra, ai cũng có thể lấy được.

Hồ Quý Minh lạnh lùng nói.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều giống Hồ Quý Minh, lại có bảy tám tu sĩ thực lực bình thường, hoặc là không muốn đối địch với Diệp Mặc lại đứng qua một bên. Có lẽ bọn họ cho rằng, cho dù giết Diệp Mặc rồi, bọn họ cũng không lấy được linh tủy trì. Không lấy được linh tủy trì thì thôi, lại còn mang tội giết Đan vương thất phẩm.

- Tôi là Hạ Cương của Hợp Hoan phái, tôi không muốn đối địch với

Diệp Mặc, chỉ là tôi cần một linh tủy trì mà thôi. Bảo vật chia cho tất cả mọi người.

Một tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ chín đứng ra nói. Dịch Cảnh của Thiên Diễn tông là tu sĩ Ngưng Thể, nếu như anh ta không rút lui thì chắc là có thể được chia một linh tủy trì, nhưng không ai ngờ rằng anh ta lại rút lui.

Nhưng sau khi Dịch Cảnh rút lui, lại không có nghĩa là những người khác cũng rút lui. Ngoại trừ Hạ Cương của Hợp Hoan phái nói một câu chỉ cần linh tủy trì ra, những người còn lại đến một chữ cũng không nói, rõ ràng trong mắt bọn họ, Diệp Mặc nhất định sẽ bị Phổ Trình giết chết.

Diệp Mặc thấy vẫn còn hai tu sĩ Hư Thần đứng đối diện với linh tủy trì, lập tức liên tục cười nhạt.

Đối diện với bảy tu sĩ, hai người là Ngưng Thể viên mãn, còn có hai người là Ngưng Thể tầng thứ chín, ba người còn lại một người là Ngưng Thể trung kì, hai người tu vi Hư Thần.

Diệp Mặc trong lòng vẫn rất kì quái, những người này sao lại tìm đến đây được.

Cho dù bản thân tìm đến cũng mất một lượng lớn khí lực rồi, thậm chí trình độ trận pháp thăng cấp lên cấp bảy mới miễn cưỡng bước vào được. Nếu như tất cả mọi người đều dễ dàng tiến vào được, thì người bố trí trận pháp lúc đó cũng có thể đi chết cho rồi. Người bố trí trận pháp đó cần phải nhận thức chính xác không có ai có thể tìm được nơi này, mới dám để linh tủy trì ở đây để chuẩn bị cung cấp cho Phệ Linh trùng thăng cấp, anh ta làm sao có thể để cho nhiều người tìm đến chỗ này được?

Phổ Trình đã không đợi được nữa rồi. Một đôi phi bạt mang theo những tiếng “Ki.. Ki” chói tai phóng ra, phi bạt đó trong nháy mắt liền biến thành hai chụp choe to lớn vây hai bên trái phải Diệp Mặc, không ngờ muốn kẹp cho Diệp Mặc nát vụn.

Diệp Mặc cảm nhận được chân nguyên sụt lún mà phi bạt mang theo, những người có thực lực kém một chút không cần nói là phản công, dưới tình huống chân nguyên sụt lún này, cũng đành phải giơ tay chịu trói mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc cũng không thèm để ý, vận động chân nguyên trên người, đã hoàn toàn hóa giải được cái cảm giác sụt lún kia, đồng thời đại đỉnh tám cực được phóng ra.

Nếu như chỉ là một gã béo, Diệp Mặc thậm chí không cần phóng đại đỉnh tám cực ra cũng có thể giết được gã, nhưng đối phương có bốn tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ, còn một tu sĩ Ngưng Thể trung kì. Còn hai gã Hư Thần, trực tiếp bị Diệp Mặc bỏ qua.

Loảng xoảng… chan chát…

Phi bạt công kích đánh vào đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc, phát ra những âm thanh cực kỳ chói tai. Những người có tu vi thấp thậm chí phải bịt lỗ tai lại.

Phi bạt của Phổ trình bị đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc ngăn lại, trong lòng nhất thời kinh hãi, gã lúc này mới ý thức được mà kinh hô:

- Anh đã là Ngưng Thể rồi?

Diệp Mặc ẩn nấp tu vi chính là vì muốn đánh lén gã một chút, là sao có thể trả lời gã được, hai tay vung lên, tám đường lôi kiếm màu đen to như cánh tay trẻ con được phóng ra ngoài.

- Á…..

Phổ Trình căn bản cũng không ngờ, Diệp Mặc lại có lôi kiếm khủng bố đến vậy, quả thực giống đường lôi kiếp có một không hai, hơn nữa lại thình lình đánh ra. Nhất thời bị đánh, trong nháy mắt thân thể trọng thương. Da thịt cả người bong tróc, đến khớp xương cũng bị đánh bung ra ngoài.

- Chờ một chút, tôi bỏ… bỏ cuộc không lấy linh tủy trì.

Phổ Trình vừa muốn thu phi bạt lại, vừa hồn bay phách lạc kêu lên.

Phi bạt còn chưa quay trở về đỉnh đầu của gã, lại hai đường lôi kiếm đánh xuống, đây là hai tia sét to bằng cánh tay người trưởng thành.

Phổ Trình kêu lên một tiếng đau đớn, nhất thời bị lôi kiếm chém thành hai nửa, không đợi nguyên thần của gã chạy trốn, Vụ Liên Tâm Hỏa của Diệp Mặc lại cuốn ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, trong trời đất này không còn con người Phổ Trình này, gã biến mất không còn tung tích.

Những người xung quanh thậm chí còn không kịp phản ứng, Phổ Trình đã bị Diệp Mặc chém giết. Một tu sĩ Ngưng Thể viên mãn như Phổ Trình, cho dù là quá mức khinh địch bị giết chết, cũng không thể chết dễ dàng như vậy được.

Nhưng chỉ trong chốc lát, sáu gã tu sĩ còn lại cũng hiểu được, sắc mặt đại biến, lập tức rút lui, nhưng Diệp Mặc đâu có thể để cho những người này rút lui được.

Hai tay liên tiếp vung lên, vô số những tia sét chằng chịt giáng xuống, một màu đen kịt của lôi kiếm. Cho dù là lôi kiếp, cũng không thể nào có tia sét chằng chịt đến vậy, cũng không thể nào có tia sét lợi hại như vậy được, huống chi là lôi kiếm?

Lúc này không còn người nào dám ở lại, các loại pháp bảo đều được rút ra hướng về phía Diệp Mặc.

Ầm…ầm…

- Tôi rút lui, Diệp đan vương…

Cho dù mấy tu sĩ đối diện có kêu thảm, Diệp Mặc cũng không chút mảy

may, lôi kiếm của hắn là do đối kháng tia sét lôi kiếp mà tu luyện được, uy lực vô cùng kinh người. Hai tên tu sĩ Hư Thần kia thậm chí đến kêu thảm cũng không kêu được, liền bị Diệp Mặc giết chết. Còn tên tu sĩ Ngưng thể trung kỳ cũng không khá hơn là bao, xin tha hai câu rồi cũng bị lôi kiếm của Diệp Mặc giết chết.

Hai gã tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ chín bị Diệp Mặc đánh cho trọng thương, chân nguyên tán loạn. Cái này không giống với lôi kiếp, lôi kiếp đánh xong thì tu vi còn tăng lên được, nhưng bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh thương rồi, thì chỉ có chân nguyên tán loạn. Không đợi bọn họ có bất kỳ cử động nào, Tử Đao của Diệp Mặc lại đã được phóng ra, mang theo một màn sương máu mù mịt. Nếu là đánh lén, Diệp Mặc sẽ không cho bọn họ cơ hội thở dốc. Một khi mấy tên tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ thở dốc, liên hợp lại đánh hắn, cho dù hắn có thể giết, cũng sẽ không đơn giản đến vậy.

Chỉ hơn mười lần hô hấp, Diệp Mặc đã giết chết sáu tên tu sĩ, công kích của sáu tên tu sĩ này cũng chỉ là bị đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc ngăn lại. Các loại âm thanh và tiếng nổ, kéo dài không ngớt trong đại điện.

Sau khi tia sét chằng chịt kia dừng lại, đứng trước mặt Diệp Mặc chỉ còn lại Hồ Quý Minh. Mà Hồ Quý Minh lúc này đã giống ma giống quỷ rồi. Toàn thân cháy đen đủi, máu me be bét, tóc bị tia sét của Diệp Mặc đốt trụi như rơm rạ. Còn gã chỉ là vận chân nguyên một cách máy móc, hoàn toàn giống như một thằng điên.

Diệp Mặc không phóng tia sét ra nữa, đợt tia sét vừa nãy dường như tiêu hao hầu hết chân nguyên của hắn rồi. Hắn nuốt vài viên Sinh Nguyên đan vẫn còn đang khôi phục chân nguyên, mặc dù đẳng cấp của Sinh Ngyên Đan so với hắn là quá thấp, nhưng cũng không còn cách nào tốt hơn.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, lúc này Hồ Quý Minh cũng đã tỉnh táo lại. Gã với vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc, thậm chí nghi ngờ không biết vừa nãy có phải nằm mơ hay không. Lúc này gã hoàn toàn đã nhìn rõ tu vi của Diệp Mặc, Ngưng Thể sơ kỳ, chắc chắn là chưa đến Ngưng thể trung kỳ.

Một tên tu sĩ Ngưng Thể sơ kỳ mà đã lợi hại như vậy, ở đây còn có đạo trời sao? Lập tức gã liền nhớ ra lúc trước Diệp Mặc ở Huyền Băng phái với tu vi Hư Thần tầng thứ nhất mà giết chết tu sĩ Hư thần hậu kỳ, nghĩ đến điều này cũng là sự thật. Một tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất trong thời gian ngắn lại thăng cấp lên Ngưng thể tầng thứ hai không cần phải nói, sức chiến đấu không ngờ lại kinh khủng đến vậy?

Bản thân mình là một tu sĩ Ngưng thể viên mãn mặc dù không tính là lợi hại, nhưng cũng miễn cưỡng tính là tuyệt vời rồi, còn đối phương chỉ cần một tia sét không ngờ lại đánh cho bọn họ đến sức đánh trả cũng không có.

Những tu sĩ đứng quanh không chọn làm địch thủ của Diệp Mặc thầm nghĩ mà sợ, một khi lúc đó không đứng ra, lúc này bọn họ đã thành tro bụi rồi. Tên Diệp đan vương này quả thực quá biến thái rồi, cho dù là tu sĩ Ngưng Thể viên mãn cũng không có cách nào trong thời gian ngắn lại có thể giết chết nhiều tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ như vậy, càng không cần nói Diệp Mặc mới chỉ là một tu sĩ Hư Thần vừa mới thăng cấp lên Ngưng Thể. Hắn không ngờ còn là một tu sĩ lôi linh căn, điều này khiến cho người khác quả thực quá kinh hãi.

Đan vương lôi linh căn, từ trước tới nay cũng chưa có nghe qua. Lôi linh căn là loại linh căn quý hiếm biết bao, mà có ai sẽ dựa vào lôi linh căn để luyện đan chứ? Đây quả thực là hành vi của người điên.

Thế nhưng lúc này không ai dám nói, bởi vì mọi người đều biết rõ, tia sét khủng bố của Diệp Mặc, muốn giết mấy người bọn họ, cũng chỉ là tiện tay phất một cái mà thôi.

Cho dù bản thân Diệp Mặc cũng thầm sợ hãi mà than, lôi kiếm của mình quá mức lợi hại, nếu như chân nguyên và thần thức của hắn không theo được, thì lôi kiếm này của hắn cũng thành kiếm kĩ giết người khủng bố rồi.

Diệp Mặc tay nắm chặt Tử Đao thong thả tiến về phía Hồ Quý Minh, Ngưng Thể viên mãn thì đã làm sao? Cũng bị lôi kiếm của mình đánh cho không có sức mà trở tay.

- Anh đừng qua đây.

Lúc này Hồ Quý Minh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại từ cú sét đánh vừa nãy. Một tu sĩ Ngưng Thể không ngờ lại nói ra những câu nói bất lực thế này.

Nhưng lập tức gã phản ứng lại, lập tức thu hồi phi kiếm vẫn đang trôi trên đầu gã lại nói:

- Diệp đan vương, lúc trước là tôi sai. Tôi rút lui, tôi là tu sĩ của Thần Phong cốc, anh không thể ra tay với tôi được.

Diệp Mặc dừng bước chân lại, Hồ Quý Minh thấy vậy cuối cùng cũng thở phào, lại một lần nữa nói với ngữ khí hòa hoãn:

- Diệp đan vương, Thần Phong cốc chúng tôi hồi trước cũng phái một trưởng lão Thừa Đỉnh đi hộ tống anh, nói ra thì mối quan hệ giữa anh và Thần Phong cốc chúng tôi cũng tốt. Chuyện hôm nay là Hồ Quý Minh tôi lỗ mãng, xin Diệp đan vương thứ tội. Hồ Quý Minh nhất định sẽ bồi thường gấp đôi, đến khi Diệp đan vương hài lòng mới thôi.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Thần Phong cốc chẳng phải rất giỏi hay sao? Tôi cũng chỉ là thành chủ danh dự của Đan thành thôi, cũng ít gặp người tài giỏi. Đừng nói đến tu sĩ bình thường như anh trong Thần Phong cốc, cho dù là Viên Quan Nam và Mẫn Vô Kiếm của Vô Cực tông, hay là Điền Ngạo Phong của Lôi Vân tông, ông đây cần giết thì cũng giết hết. Thần Phong cốc các anh chỉ là một con châu chấu, giết anh thì sao?

Những người xung quanh nghe xong câu nói của Diệp Mặc đều thầm kinh hãi, tên Diệp đan vương này chắc là điên rồi, đắc tội chết với Lôi Vân tông và Vô Cực tông rồi, bây giờ lại muốn mạng đệ tử của Thần Phong cốc nữa.

Hồ Quý Minh ngây ngẩn cả người, gã cho rằng vừa nãy Diệp Mặc dưới

sự phẫn nộ mà nghĩ không thông suốt, bây giờ Diệp Mặc chắc là bình tĩnh lại rồi, tại sao vẫn chưa buông tha mình, hắn rốt cục có sức mạnh như nào?

Nhưng gã vừa mới nghĩ đến đây, một đường đao màu tím hồng đến từ xa xôi vô cùng đẹp đã bổ đến đỉnh đầu gã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1177

Đan Thành Gặp Chuyện

Hồ Quý Minh hồn bay phách tán, gã đã từng nghe nói một đao tím hồng của Diệp Mặc, thậm chí đã từng bổ chết Thiết Bách Phỉ của Vô Cực tông. Cho dù đao kĩ của Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, cũng chỉ là một đao kĩ mà thôi. Hơn nữa gã còn cao hơn Diệp Mặc mấy tầng, không ngờ đến một đao cũng không tránh được, chẳng phải vô dụng lắm sao?

Lúc này gã cùng hoàn toàn hiểu được đao này của Diệp Mặc lợi hại tới mức nào, đao này dường như cướp hết tâm thần của gã đi. May là tu vi của gã cao hơn Diệp Mặc nhiều, cho dù vừa nãy vì tia sét của Diệp Mặc liên tiếp tấn công, khiến gã sau khi bị thương tinh thần có chút không ổn định, nhưng cũng không bị đường đao tím hồng tuyệt đẹp kia mê hoặc. Dường như trong nháy mắt Tử Đao của Diệp Mặc phóng một đường đao đến, gã liền phản ứng lại, đồng thời phi kiếm trong tay cũng phóng ra, định chặn lại đường đao tím hồng kia.

Nhưng trong nháy mắt, gã lại không phải thất vọng, mà lại là tuyệt vọng, gã cảm giác được phi kiếm của mình chậm lại, đúng vậy, là vô cùng chậm chạp.

Đây là vực, tuyệt đối là vực, bản lĩnh của Hồ Quý Minh bình thường, nhưng xuất thân từ tông môn chín sao không có nghĩa là gã có kiến thức. Vực là lĩnh vực của tu sĩ cao cấp, tuyệt đối không phải tu sĩ Ngưng Thể có thể khống chế được, cho dù là tu sĩ thiên tài, cũng phải sau khi đến tu vi Thừa Đỉnh mới có thể mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của vực.

Bình thường đại đa số vực đều là tu sĩ Hóa Chân, đương nhiên cũng có những tu sĩ Biến Kiếp cá biệt lý giải xa hơn so với những tu sĩ cùng bậc. Cho

dù là tu sĩ Hóa Chân nắm được sự lý giải của vực, cũng có phần mạnh yếu.

Còn Diệp Mặc đao này vừa mới bổ ra, bất ngờ đã khiến gã đã tiến vào địa bàn của Diệp Mặc, địa bàn này hoàn toàn không phải do gã làm chủ.

Trong lúc này một sự sợ hãi kinh khủng lan tỏa, gã biết cứ tiếp tục như này bản thân mình sẽ chết không nghi ngờ gì. Hồ Quý Minh cũng không dám ở lại, miệng phun máu, đồng thời phóng một tấm bùa ra, tốc độ phi kiếm của gã trong nháy mắt tăng nhanh, chặn lại đường đao màu hồng tím của Diệp Mặc đang bổ xuống.

Một tiếng "Choang" thật lớn, anh tím văng khắp nơi, Hồ Quý Minh miệng phun máu, lại phát hiện ra cánh tay của mình biến mất không còn.

Gã cũng không dám ở lại, quay người chạy.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mặc nhất định sẽ đuổi theo. Sau đó truy giết Hồ Quý Minh. Nhưng khiến tất cả mọi người ngạc nhiên chính là, Diệp Mặc lại không động đậy, thậm chí nhắm mắt lại.

Từ Đồng lúc này chú ý đến Diệp Mặc, vì Diệp Mặc xảy ra chuyện thì Lâm Dị Bán cũng xong đời. Khi Diệp Mặc đại triển thần uy, chém giết, Từ Đồng cuối cùng cũng yên lòng. Nhưng vào lúc quan trọng, cô lại phát hiện Hồ Quý Phi bỏ lại một cánh tay mà chạy thoát thân. Còn Diệp Mặc không ngờ lại không đuổi, trái lại lại nhắm mắt lại.

Từ Đồng là Ngưng Thể hậu kỳ, lập tức liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, chắc là Diệp Mặc trong lúc đánh nhau đã ngộ ra điều gì đó, cho nên cô không do dự gì mà phóng phi kiếm ra, trực tiếp hướng về phía Hồ Quý Minh.

Hồ Quý Minh lúc này như chó chết chủ, thậm chí đã hồn bay phách lạc. Gã từ trước tới giờ vẫn chưa bao giờ gặp tu vi Ngưng Thể mà đã có 'Vực', cho nên gã lúc này chỉ muốn chạy trốn, chạy càng xa càng tốt.

Đến khi phi kiếm của Từ Đồng sát đến đầu gã thì mới lại lần nữa tỉnh

lại, nhưng lập tức lại lâm vào một mớ hỗn độn, một đường nguyên thần đồng thời bị phi kiếm của Tử Đồng chém giết.

Trong đại điện vô cùng im ắng, chỉ có một mình Diệp Mặc nhắm mắt đứng bất động.

Diệp Mặc quả thực vào lúc này cảm nhận được một thứ gì đó rất huyền bí, hắn biết rõ Hồ Quý Minh chạy thoát thân. Nhưng cũng không ngăn gã lại, là vì hắn sợ cảm giác ấy lại biến mất.

Sau khi một đao Hoa Sơn của hắn phóng ra, thậm chí có một cảm giác chúa tể trời đất. Giống như không gian xung quanh đều theo Tử Đao của hắn mà bổ ra, biến thành của hắn vậy. Trong mảnh không gian đất trời này, hắn lại có thể cảm nhận được, hắn chính là chúa tể, hắn là người cầm quyền.

Pháp quyết Tu chân của Diệp Mặc đều là từ Tam Sinh quyết lĩnh ngộ được, hắn không hiểu Vực, nhưng trong nháy mắt hắn cảm giác được một chiêu này của mình chốc lát biến thành cực kì phi thường.

Một hồi lâu sau hắn mới mở mắt, gật đầu với Từ Đồng, ý tên Hồ Quý Minh kia giết rất hay. Hắn rất tiếc, không có một đối thủ xứng tầm, nếu như có một đối thủ mạnh, bây giờ hắn có thể nhẹ nhàng vui vẻ nhễ nhải đổ mồ hôi mà đánh một trận, nói không chừng lĩnh ngộ vừa nãy sẽ càng khắc sâu thêm.

- Tiểu Ma… Diệp đan vương…

Thanh Hàn bước tới, cô căn bản muốn gọi Tiểu Ma sư đệ, nhưng bây giờ người ta bất luận về địa vị hay là tu vi cũng không phải người mà cô có thể so bì được rồi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Thanh Hàn sự tỷ, cứ gọi tôi là Tiểu Ma sư đệ đi, tình hữu nghị sẽ không vì sự tăng lên của năm tháng và tu vi mà biến đổi. Tiểu Ma vĩnh viễn vẫn là Tiểu Ma, sẽ không biến thành người khác.

- Thanh Hàn, không được không hiểu quy tắc.

Một sư tỷ của Thanh Mộng trai bước tới quát lớn Thanh Hàn, sau đó lại hành lễ nói với Diệp Mặc:

- Không ngờ đến bây giờ có thể gặp được Diệp đan vương ở đây, chúc mừng tu vi Diệp đan vương được nâng lên một tầng.

Diệp Mặc gật đầu không nói gì, chỉ quay đầu nói với Thanh Hàn:

- Nơi này có chín linh tủy trì, các chị nhận hai cái là được rồi, một cái tặng cho các chị, còn một cái thì làm phiền các chị giúp tôi tặng cho Lăng Hiểu Sương sư muội.

- Tiểu Ma sư đệ, cậu và Hiểu Sương sư tỷ …

Thanh Hàn vui mừng nói được nửa câu, rồi lại không nói tiếp, lúc trước tại Vẫn Chân điện Hiểu Sương sư tỷ hình như đối với Tiểu Ma sư đệ không được hài lòng cho lắm.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi và cô ấy không thân nhau lắm, nhưng mối quan hệ giữa tôi và Thiện tiền bối sư phụ của cô ấy thì lại không tồi.

Diệp Mặc nói xong cũng không giải thích chuyện này, dù sao hắn cũng đã đáp ứng nhu cầu của Thiện Băng Lam là tặng cho Lăng Hiểu Sương một linh tủy, mặc dù hắn biết rõ linh tủy mà Thiện Băng Lam nói chắc chắn không phải linh tủy thượng đẳng ở đây, nhưng hắn có thể đến đây cũng là do đề nghị của Thiện Băng Lam.

- Chị Từ Đồng, chị thu linh tủy trong linh tủy trì của chị tu luyện và của anh Lâm tu luyện lại đi.

Nói xong Diệp Mặc lại quay sang tám tên tu sĩ rút lui tranh giành linh tủy trì nói:

- Nếu như đã gặp rồi, mọi người cũng là có duyên, ở đây tôi tặng một linh tủy trì cho các anh. Tám người các anh tự chia đi.

Bây giờ những người muốn cướp linh tủy trì của Diệp Mặc đều bị hắn giết hết, những linh tủy trì này Diệp Mặc không cho bất kỳ ai, cũng không có người nào dám nói. Bây giờ Diệp Mặc mở miệng rồi, những người này lập tức không khách khí nữa, ai ai cũng hướng về phía linh tủy trì mà Diệp Mặc chỉ.

Linh tủy là thứ tốt, không có ai là không thích, huống chi mọi người đến đây đều là vì thứ này mà đến. Có thể tám người chia nhau một linh tủy trì, bọn họ cũng đã rất mãn nguyện rồi. Không thấy những người trước đó muốn cướp linh tủy trì, đã bị Diệp Mặc giết chết hết rồi đấy sao.

Còn lại bốn linh tủy trì, Diệp Mặc không chút do dự lấy toàn bộ đi.

Chờ tất cả mọi người sau khi lấy hết linh tủy trong linh tủy trì, Diệp Mặc mới hỏi:

- Tôi có bố trí một trận pháp cấp bảy trong này, sao mọi người lại phá vỡ được?

Lúc trước những người này sao lại vào được, lúc này Diệp Mặc cũng đã nghĩ thông rồi, chắc là sau khi hắn lấy linh mạch cực phẩm đi rồi, trận pháp phía dưới thiếu đi sự chống đỡ của linh khí, lúc này mới hoàn toàn mất đi. Không có sự chống đỡ của linh khí, trận pháp ẩn nấp và trận pháp phòng ngự cũng không phải là trận pháp nữa.

Hơn nữa trừng Phệ Linh Trùng và Phệ Linh Trùng mới phá trứng mà ra, nếu như không có sự chống đỡ của linh khí, chắc chắn không có cách nào sống sót được, nhìn từ góc độ này, chắc hắn là mình đã cứu những người này.

Nhưng trận pháp phòng ngự mà hắn bố trí thì lại là linh thạch khác, tại sao cũng bị phá rồi? - Diệp đan vương, chuyện này quả thực là lỗi của

Dịch mỗ. Tôi không biết trong này là trận pháp phòng ngự mà Diệp đan vương bố trí, cho nên chỉ điểm cho bọn họ đến phá.

- Anh hiểu trận pháp?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Dịch Cảnh hỏi một câu.

Dịch Cảnh gật đầu:

- Đúng vậy, tại hạ là tông sư trận pháp cấp bảy của Thiên Diễn tông.

Diệp Mặc thư thái, hóa ra là vậy.

Vừa lúc đó, một âm thanh ầm ầm truyền đến, dường như có cái gì đang sụp đổ xuống vậy. Diệp Mặc đã từng có kinh nghiệm khi ở đầm lầy Chú Hà, cũng có thể ở đây sắp sụp xuống rồi, vội vàng nói:

- Mọi người mau chạy đi, ở đây sắp sụp xuống rồi.

Mọi người đều lùi lại, sau một lát, những người ở đây đều đạp lên pháp bảo phi hành mà chạy, bay qua nơi Phệ Linh trùng đã chết, lại lần nữa quay về lòng sông.

Sau khi tới lòng sông rồi, những âm thanh ầm ầm bên dưới không ngừng truyền đến, nhưng lại không có dấu hiệu của sự sụp xuống. Nhưng lúc này, đã không có ai bằng lòng xuống dưới rồi, mọi người lần lượt cáo từ Diệp Mặc rồi đạp lên pháp bảo phi hành nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Khi Diệp Mặc thấy những pháp bảo phi hành của những tu sĩ này thậm chí còn có linh khí cực phẩm nhất thời sững sờ, linh khí cực phẩm có thể vào trong khu này được sao? Mình dùng lại là chân khí cực phẩm.

Nhưng lập tức hắn lại hiểu ra, những người này mặc dù dùng pháp bảo chân khí không ra làm sao, nhưng mỗi pháp bảo phi hành xung quanh lại được khảm viên châu chống lạnh và trận pháp phòng lạnh cao cấp chuyên dùng.

Hóa ra như vậy cũng được, Diệp Mặc bừng tỉnh.

Diệp Mặc thấy ba người của Thanh Mộng trai vẫn chưa đi, lập tức hỏi:

- Thanh Hàn sư tỷ, mọi người sao biết được nơi này?

Không đợi Thanh Hàn trả lời, sư tỷ của cô đã trả lời:

- Mấy tháng trước, có một tu sĩ trước kia đã từng đến cấm địa Băng Thần phát hiện nơi này linh khí nồng đậm, bọn họ trước khi xuống liền phát phi kiếm truyền tin. Tôi và hai vị sư muội đúng lúc đi tôi luyện ở Nam cực, sau khi nhận được tin này, cũng cùng đến luôn.

Diệp Mặc gật đầu, hóa ra là như vậy. Hiện tại tung tích của hắn lại lần nữa bị bại lộ, rõ ràng không thích hợp tiếp tục ở lại chỗ này nữa.

Mấy người Thanh Hàn sau khi cáo từ rời đi, Diệp Mặc định đưa Thanh Nguyệt cho Từ Đồng điều khiển, hắn chuẩn bị luyện chế một lò Quý Dương đan, thì một phi kiếm truyền tin phi màu lửa đỏ rơi vào tay hắn.

Người có thể truyền phi kiếm truyền tin cho hắn chỉ có mấy người, Diệp Mặc nhận được phi kiếm truyền tin có chút ngạc nhiên, là ai truyền phi kiếm truyền tin cho hắn. Nhưng sau khi đọc nội dung, hắn lập tức trầm giọng nói:

- Chúng ta bây giờ sẽ quay về Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Ninh Khinh Tuyết lập tức hỏi.

- Thành chủ Nghiễn Điền của Đan thành quay về rồi, phi kiếm truyền tin chính là ông ấy gửi cho anh. Đan thành xảy ra chuyện rồi, bây giờ thành chủ Nghiễn Điền cũng không ở Đan thành, mà là ở Mặc Nguyệt Chi Thành đợi anh.

Diệp Mặc trầm giọng nói, không có tin tức của thành chủ Ngân Nguyệt, hắn lại có một dự cảm không tốt.

- Đan thành xảy ra chuyện? Có ai to gan dám động đến Đan thành?

Từ Đồng biết địa vị của Đan thành, độc nhất vô nhị ở Nam An châu, hơn nữa cách xa thế giới bên ngoài. Nếu nói có người dám động thủ với Đan thành, cô tuyệt đối không thể tin được, thứ nhất là không có thế lực nào lại có khả năng chống lại Đan thành, thứ hai là cũng không có ai dám làm vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1178

Quay Về Mặc Nguyệt

Ninh Khinh Tuyết cũng tán thành lời nói của Từ Đồng, lập tức hỏi Diệp Mặc:

- Ông xã, hai vị Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền có địa vị vô cùng cao, hơn nữa em nghĩ các môn phái chín sao cũng rất kính nể Đan Thành, chắc sẽ không có ai dám ra tay với Đan Thành đâu.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Anh cũng không dám khẳng định, thế nhưng thái độ làm người của Đan Vương Nghiễn Điền vô cùng chính trực, tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh. Phi kiềm truyền tin của ông ấy, cũng không có nhắc đến Đan Vương Ngân Nguyệt, anh hoài nghi Đan Vương Ngân Nguyệt đã xảy ra chuyện rồi.

Hắn cũng biết địa vị của Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền ở Đan Thành vô cùng cao thượng, thế nhưng lại không phải là rất quan tâm đến sự vụ của Đan Thành. Vạn nhất có người của Đan Thành cố tình lợi dụng việc xung đột của mình và tông môn chín sao, để lôi kéo hai đại môn phái chín sao nhắm vào nhị vị thành chủ thì phải làm thế nào?

Tuy rằng Diệp Mặc không có nói ra, nhưng Lạc Ảnh cũng đã nhìn ra cách suy nghĩ của Diệp Mặc, cô liền nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh là nói Đan Thành có nội chiến phải không? Nhưng Đan Thành thì em cũng nghe nói rồi, ngoại trừ có hai vị thành chủ là Đan Vương thất phẩm ra thì cũng chỉ có một Đan Vương lục phẩm nữa thôi, cho dù là có nội chiến thì cũng không ai có thể thay thế địa vị của hai vị thành chủ cả.

- Chúng ta cứ quay về trước rồi nói sau.

Diệp Mặc nói, hiện tại hắn đã có 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt', cho dù là gặp tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ, cũng có thể chạy thoát được. Hắn cũng không tin vận khí mình kém đến nỗi gặp phải tu sĩ Kiếp Biến hoặc thậm chí là tu sĩ Hóa Chân.

Kỳ thực hắn cũng có suy nghĩ giống như Lạc Ảnh, với địa vị của hai vị thành chủ Đan Thành, hoàn toàn không có người có khả năng vượt lên trên bọn họ. Cho dù là bọn họ không quan tâm nhiều đến sự vụ của Đan Thành, nhưng người khác muốn ở Đan Thành đoạt quyền, thì cũng tuyệt đối là không có khả năng.

Càng làm cho hắn nghi hoặc chính là Đan Vương Nghiễn Điền đến Mặc Nguyệt Chi Thành làm gì? Người như Đan Vương Nghiễn Điền có quan hệ rộng khắp thiên hạ, cho dù là cần tìm người giúp đỡ thì cũng sẽ không đến Mặc Nguyệt Chi Thành tìm mình mới phải chứ? Bởi vì lúc trước ở đại hội Đan Vương, tu vi mới chỉ là Nguyên Anh, tuy rằng là không phải không phải loại yếu đuối gì, nhưng cũng là người có thực lực thấp nhất trong số những người dự thi mà.

Không tiếp tục trò truyện với mọi người nữa, Diệp Mặc giao 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' cho Từ Đồng điều khiển, đồng thời lấy ra ‘Đông chí’ đặt ở phía trước 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt', còn bản thân thì quay vào trong khoang thuyền luyện chế 'Quý Dương đan'.

'Quý Dương đan' Diệp Mặc đã từng luyện chế qua một lần, bây giờ luyện chế lần thứ hai, hơn nữa tu vi của hắn cũng đã đề thăng rất nhiều. Cho nên chỉ tốn thời gian hai nén hương, thì một lò 'Quý Dương đan' đã được luyện chế hoàn thành.

Sau khi Lâm Dị Bán nuốt 'Quý Dương đan' vào, chỉ cần dùng một canh giờ thì đã hoàn toàn chữa trị được đan điền đã bị hủy trước đó. Lâm Dị Bán sau khi bị hủy đan điền đã từng có ý niệm tự tử ở trong đầu. Y đã là một phế nhân, không mơ tưởng gì đến chuyện có thể được khôi phục. Thế nhưng y

căn bản là không ngờ rằng Diệp Mặc có thể chữa trị được cho đan điền của y.

Lúc này y mới cảm nhận được quyết định ngày trước của y chính xác cỡ nào. Theo một Đan Vương như Diệp Mặc, sợ rằng chỉ cần không có mất đi Nguyên Thần, thì y cũng có thể được hắn cứu trở về.

Từ Đồng càng vui mừng hơn gấp bội, nước mắt cứ thế trào ra. Diệp Mặc cứu Lâm Dị Bán thì cũng chẳng khác nào đã cứu cô một mạng.

Lâm Dị Bán tuy rằng không nói gì, nhưng nội tâm đã cực kỳ không bình tĩnh. Diệp Mặc có thể cứu y quay trở về, đó là vì Diệp Mặc là một Đan Vương thất phẩm. Nhưng Diệp Mặc lại có thể trong vòng chưa đến nửa năm đã từ Hư Thần tầng một tấn cấp đến Ngưng Thể tầng hai, điều này đã không thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung nữa rồi, đây quả thực chính là một kỳ tích.

Tốc độ cảu 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' càng lúc càng nhanh. Đám người Diệp Mặc rất nhanh đã băng qua ngoại vi cấm địa Băng Thần, dọc theo nơi có tượng của các thị nữ bị đóng băng. Dọc theo đường đi bọn họ nhìn thấy rất nhiều pháp bảo phi hành bay vào trong cấm địa Băng Thần, nhưng vì tốc độ của 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' quá nhanh nên những người đó tuy rất muốn hỏi đám người Diệp Mặc một chút về tình huống bên trong thì căn bản cũng không có cơ hội.

Hơn một tháng sau mọi người đã hoàn toàn rời khỏi cực nam của Nam An Châu, qua hai tháng Diệp Mặc lại thành công tấn cấp Ngưng Thể tầng ba, mà khoảng cách giữa bọn họ và Mặc Nguyệt Chi Thành đã rất gần rồi.

Diệp Mặc ngừng việc tu luyện lại, đồng thời thu hồi lại 'Đông chí', 'Đông chí' lúc này đã trở nên vô cùng băng hàn. Hình thành một đám mây mù màu trắng xung quanh giống như là cái kén vậy. Diệp Mặc liền thu 'Đông chí' vào trong Thế giới trang vàng, tuy hiện tại mức độ băng hàn của 'Đông chí' còn chưa thể giúp gì được cho hắn, nhưng Diệp Mặc biết chỉ cần có một đột biến thì 'Đông chí' sẽ cho hắn một kinh hỉ.

Hai ngày sau, khi 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' đã tiến sát đến Mặc Nguyệt Chi Thành. Diệp Mặc bỗng nhiên nói với Từ Đồng đang điều khiển 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt':

- Chị Từ, chị dừng lại một chút.

Chờ Từ Đồng dừng 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' lại, Diệp Mặc nói với mấy người Lạc Ảnh ở lại trên thuyền đợi một chút, sau đó bay ra ngoài.

Diệp Mặc cũng không có đi xa, thần thức của mấy người Lạc Ảnh vẫn có thể nhìn thấy hắn. Nhưng lại phát hiện nơi hắn tiến đến đang có ba tu sĩ đánh nhau. Thế nhưng tu vi của ba tu sĩ kia cũng rất thấp, chỉ là ba tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi, mà một đôi nam nữ trong ba người đang vây công cô gái mặt sẹo còn lại.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc thấy cô gái mặt sẹo này, lần đầu tiên là ở trấn Mãng Sơn, lúc đó Đoàn Diệc Thái dẫn hắn đi đến Linh Tức lâu của trấn Mãng Sơn, đã thấy cô cùng bàn luận với mấy tên tu sĩ có mặt ở đó về mình. Lúc đó không ngờ là cô đang hỏi thăm chính mình, thần thái dường như có chút kích động. Vốn Diệp Mặc muốn hỏi cô một chút, thì đáng tiếc là ngay sau đó đã không còn tìm được cô nữa. Giờ Diệp Mặc cũng không ngờ được là sau hơn một năm trôi qua, hắn lại có thể gặp lại cô gái này ở đây.

Cô gái mặt sẹo vốn đã không phải là đối thủ của hai người kia, trên người lại còn có vết thương nữa, chỉ là vài lần cô muốn bỏ chạy thì đều bị hai người kia ngăn cản.

Diệp Mặc sau khi đi đến ngoại vi tranh đấu của ba người, thì ba tu sĩ Trúc Cơ này mới phát hiện ra hắn, cũng đều nhanh chóng ngừng lại. Bởi vì ba người đều nhìn ra tu vi của Diệp Mặc hơn xa so với họ.

- Anh chính là Diệp Đan Vương…

Cô gái mặt sẹo kia lập tức nhận ra Diệp Mặc, liền kinh hỉ kêu lên.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, chính là tôi, cô dường như có quen biết tôi.

Hai tu sĩ còn lại khi nghe nói đến người trước mặt chính là Diệp Đan Vương, lập tức hiểu rõ Diệp Đan Vương là ai rồi, sắc mặt của cả hai liền đại biến, liền suy nghĩ đến việc rời khỏi.

Với danh tiếng của Diệp Mặc ở bên ngoài, không ai là không nhận ra hắn. cho dù là không nhận ra, thì chỉ cần nghe tên của hắn cũng đều có thể đoán ra được.

- Diệp Đan Vương, nhanh giết hai người kia đi, bọn họ không những đã cướp đồ của chúng tôi, còn đả thương đệ tử ký danh của ngài, còn truy sát tôi tới tận nơi này.

Cô gái mặt sẹo vội vàng nói.

Diệp Mặc liền cau mày:

- Đệ tử ký danh của tôi?

Cô gái mặt sẹo vội vàng nói:

- Đúng thế, chính là Thạch Thiết, từ Thần Châu tới, anh ấy nói ngài chính là sư phụ của anh ấy. Sau đó tôi lại nghe được tin tức ngài ở Đan Thành từ trấn Mãng Sơn, liền muốn cùng Thạch Thiết đến Đan Thành tìm ngài. Nhưng lại nghe nói ngài đã về Mặc Nguyệt Chi Thành. Chúng tôi đã tìm ngài suốt hơn một năm, mới đến được Mặc Nguyệt Chi Thành. Hiện tại Thạch Thiết đang ở ngay Mặc Nguyệt Chi Thành này.

Diệp Mặc lập tức đã nhớ ra, chị của Thạch Thiết là Thạch Tĩnh Cầm, cũng chính là Lạc Nguyệt. Thi thể của Lạc Nguyệt hiện còn đang ở trong Thế giới trang vàng của hắn, không ngờ em trai của Lạc Nguyệt cũng đã đi tới Nam An Châu rồi. Tư chất của Thạch Thiết cũng rất nghịch thiên, chính là dị linh căn Phong hệ. Ngày đó mình truyền thụ cho nó công pháp ‘Hồng mông tạo hóa quyết’ chỉ có đến Trúc cơ, cho nên chắc hiện giờ nó cũng chưa kết thành Kim Đan được.

Diệp Mặc có chút xấu hổ, một thiên tài dị linh căn phong hệ đã bị hắn hủy hoại mất rồi.

- Tu vi của Thạch Thiết hiện giờ là gì?

Tuy rằng hắn suy đoán tu vi của Thạch Thiết hẳn là Trúc cơ, nhưng mà vẫn nên hỏi một chút.

Cô gái mặt sẹo lập tức buồn bã:

- Anh ấy là dị linh căn phong hệ tinh khiết, chỉ là không có được công pháp truyền thừa, cho nên vẫn dừng chân ở Trúc cơ. Khi một số môn phái muốn tuyển đệ tử, tôi muốn anh ấy đi xem, nhưng anh ấy nói đã có sư phụ rồi, cho nên đến giờ vẫn chưa thể tấn cấp lên Kim Đan.

Diệp Mặc thấy biểu tình của cô gái này, thì chắc là quan hệ của cô với Thạch Thiết cũng rất tốt, liền gật đầu:

- Trước tiên cô cùng tôi quay về Mặc Nguyệt Chi Thành đã, để tôi gặp Thạch Thiết rồi sẽ tính tiếp.

- Vậy hai người kia…

Cô gái mặt sẹo còn muốn nói đến hai tu sĩ Trúc Cơ kia, thì đã thấy Diệp Mặc tiện tay đánh ra hai tia sét giải quyết xong rồi.

Diệp Mặc cũng không có hứng thú thu lại món đồ của bọn họ, trực tiếp kéo cô gái mặt sẹo lên 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt'.

Cô gái mặt sẹo quay đầu lại nhìn vài cái, hiển nhiên là có chút tiếc nuối mấy chiếc nhẫn trữ vật, nhưng hiện đang có mặt Diệp Mặc nên cũng đành từ bỏ.

Mấy người Lạc Ảnh nhìn thấy Diệp Mặc mang về một cô gái mặt sẹo, đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Sau khi Diệp Mặc giải thích qua một lượt, liền để cho cô gái mặt sẹo tự mình kể lại nốt.

Qua câu chuyện cô gái mặt sẹo kể lại, mọi người cũng biết được tên cô là Vân Thư Lôi, mấy năm trước cô đã quen biết Thạch Thiết trong một tổ đội tu sĩ Trúc Cơ ở Nam An Châu, đồng thời cũng trở thành bạn tốt của Thạch Thiết. Tuy cô không nói gì, nhưng đám người Diệp Mặc cũng đoán được quan hệ giữa cô và Thạch Thiết hẳn là một đôi vợ chồng rồi.

Thạch Thiết mặc dù là linh căn Phong hệ, nhưng vì không có công pháp truyền thừa, nên vẫn dừng lại ở tu vi Trúc cơ. Mà bản thân cô vì Thạch Thiết, đã đi khắp nơi để tìm kiếm sư phụ của y, cũng chính là Diệp Mặc. Cho nên khi nghe được tin tức về Diệp Mặc ở trấn Mãng Sơn, đã vô cùng vui mừng, lập tức tìm kiếm Diệp Mặc, đuổi theo tới tận Mặc Nguyệt Chi Thành này.

Hai tên tu sĩ vừa nãy đã cướp của Vân Thư Lôi một chiếc nhẫn trữ vật, vẫn truy sát cô đến tận Mặc Nguyệt Chi Thành này. Sau khi Thạch Thiết bị thương, Vân Thư Lôi đã đưa y đến Mặc Nguyệt Chi Thành này để nghỉ ngơi. Bản thân cô thì ra ngoài để tìm kiếm một ít linh thảo, không ngờ lại bị hai tên tu sĩ kia bắt gặp và bao vây. Nếu như không phải đúng lúc Diệp Mặc xuất hiện, cho dù là cô không ngã xuống thì kết cục cũng phải bị trọng thương.

…

'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' rất nhanh đã tiến nhập vào Mặc Nguyệt Chi Thành. Khi Diệp Mặc biết được việc Mặc Nguyệt Chi Thành không ngờ lại không có tu sĩ thủ vệ, chỉ có một ít binh lính thủ vệ căn bản là không thể ngăn cản tu sĩ ra vào, nhất thời nhíu chặt mày lại.

- Thật là một nơi xinh đẹp.

Mấy người Đường Bắc Vi và Ninh Khinh Tuyết thấy Mặc Nguyệt Chi Thành thì đã có một loại cảm giác rất thân thiết. Thành thị ở đây có chút giống với ở địa cầu, chí ít bố cục kiến trúc trong thành cũng đã rất giống. Chỉ là diện tích khổng lồ hơn nhiều, hơn nữa nơi nơi đều làm một mầu xanh tươi. Các loại quy hoạch ngay ngắn rõ ràng, làm cho các cô vừa nhìn thấy thì đã

có cảm giác vô cùng thoải mái. Các khu phố còn có vẻ rộng rãi hơn cả Đan Thành đến mấy lần.

Khi toàn bộ nhóm Diệp Mặc gồm mười một người xuống khỏi pháp bảo phi hành, cũng không có ai đi tới hỏi han gì, điều này làm cho Diệp Mặc cực kỳ bất mãn. Ở Đan Thành, cho dù là không có ai thủ vệ ở cửa, thế nhưng luôn có người âm thầm theo dõi, còn ở đây thì không chỉ không có người nào âm thầm theo dõi, hơn nữa cũng chỉ có vài tên vệ binh đứng nói chuyện phiếm ở cửa thành mà thôi.

Khi Diệp Mặc rời khỏi đây, đã đem toàn bộ sự vụ giao lại cho Diệp Vô Tài, nhưng hiện tại căn bản là không thấy mặt mũi của Diệp Vô Tài đâu, cũng may thần thức của Diệp Mặc đã thấy được Hứa Xương Cát và Đan Vương Nghiễn Điền - Thẩm Nghiễn Thanh ở trong phủ thành chủ.

Thẩm Nghiễn Thanh cũng đã thấy được Diệp Mặc, lập tức đã đứng lên, nhưng Diệp Mặc cũng không chờ Thẩm Nghiễn Thanh đi ra ngoài này, mà nhanh chóng mang theo mấy người Lạc Ảnh đi vào phủ thành chủ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1179

Ngân Nguyệt Đan Vương Bị Ám Toán

Diệp Mặc, cậu đã trở về.

Khi Đan Vương Nghiễn Điền nhìn thấy Diệp Mặc, thì sự lo lắng trong mắt dường như đã buông lỏng rất nhiều rồi. Diệp Mặc cảm nhận được sự lo lắng của Đan Vương Nghiễn Điền dành cho hắn, trong lòng dấy lên một chút cảm giác ấm áp. Khi bị Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông ám toán, ngoại trừ một số người là bằng hữu thực sự, thì hầu hết mọi người đều cố gắng phân rõ giới hạn với hắn để tránh bị liên lụy.

Thẩm Nghiễn Thanh chỉ nói được một câu như vậy, liền kinh ngạc nhìn chắm chằm vào Diệp Mặc:

- Tu vi của cậu đã là Ngưng Thể tầng ba? Điều này sao có thể?

- Đúng thế, Nghiễn Điền tiền bối, vãn bối chỉ là chiếm được một ít kỳ ngộ, vì thế tu vi thăng tiến có chút nhanh.

Diệp Mặc chỉ nói nửa câu, ngay lập tức đã chuyển đổi đề tài:

- Thẩm tiền bối, sao tôi lại không thấy Đan Vương Ngân Nguyệt đâu?

Diệp Mặc không muốn nói nhiều về vấn đề tu vi của mình, chuyện thứ hai hắn thực sự lo lắng chính là Đan Vương Ngân Nguyệt.

Trong mắt Thẩm Nghiễn Thanh hiện lên một tia buồn bã:

- Việc này chúng ta đi vào rồi nói sau.

Diệp Mặc gật đầu, hắn biết ở bên trong đã được bố trí cấm chế cho nên

việc nói chuyện sẽ an toàn hơn. Hắn lại lần nữa quay sang hỏi Hứa Xương Cát:

- Sư huynh, sao tôi lại không thấy Diệp Vô Tài đâu? Khi nãy tôi tiến vào Mặc Nguyệt Chi Thành cũng không thấy có ai ở cửa thành cả?

Hứa Xương Cát hoàn toàn không nói gì, Thẩm Nghiễn Thanh đã tiếp lời:

- Diệp Mặc, cậu không cần lo lắng, bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành tuy rằng không có hộ vệ, nhưng kỳ thực vẫn có hai tu sĩ Hóa Chân âm thầm giám sát. Sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

- Đúng thế, có hai vị tiền bối Hóa Chân theo Nghiễn Điền thành chủ đến đây, có hai vị tiền bối này âm thầm bảo hộ Mặc Nguyệt Chi Thành sẽ không có vấn đề gì đâu, sư đệ cứ yên tâm. Diệp Vô Tài hiện tại đang bế quan tấn cấp Trúc Cơ, sư đệ cũng không cần lo lắng.

Hứa Xương Cát vội vàng nói.

Diệp Mặc nhất thời yên lòng, nhưng hắn không muốn Mặc Nguyệt Chi Thành cũng phải có cao thủ âm thầm bảo hộ như Đan Thành. Hắn cần chính là một chế độ riêng của Mặc Nguyệt Chi Thành, tuyệt đối không phải là cái loại ngoài lỏng lẻo trong chặt trẽ này, mà là cả trong và ngoài đều phải như nhau, phải là một thành thị mà không một kẻ nào có thể muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, chí ít thì phải là không kẻ nào muốn tới thì tới.

Ninh Khinh Tuyết dường như biết được cách suy nghĩ của Diệp Mặc, lập tức nói:

- Ông xã, sau này em sẽ giúp anh. Chúng ta sẽ thành lập một Mặc Nguyệt Chi Thành hoàn chỉnh cả về chế độ và hệ thống hộ tịch, sau đó khiến cho Mặc Nguyệt Chi Thành giống như Lạc Nguyệt của chúng ta trước đây.

Hứa Xương Cát nghi hoặc nhìn Ninh Khinh Tuyết, y biết chuyện tình của Diệp Mặc. Nhưng không nhận ra Ninh Khinh Tuyết, nhưng Ninh Khinh Tuyết dám nói ra lời như vậy thì hiển nhiên là có quan hệ rất thân mật với

Diệp Mặc, bằng không sẽ không mở miệng ra là muốn quản lý Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc vội vã giới thiệu mấy người Lạc Ảnh và Lâm Dị Bán cho mọi người, sau đó bảo Hứa Xương Cát an bài chỗ nghỉ ngơi cho mọi người, lúc này mới cùng đi với Thẩm Nghiễn Thanh.

Thẩm Nghiễn Thanh mang theo Diệp Mặc đi vào trong mật thất. Sau khi cấm chế được mở ra thì Diệp Mặc mới nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Kỳ Siêu, trong lòng nhất thời cả kinh:

- Ngân Nguyệt thành chủ làm sao vậy?

Hắn chỉ sợ Nguyệt Kỳ Siêu xảy ra chuyện, và lúc này thì y thực sự là có chuyện rồi.

Sau khi Thẩm Nghiễn Thanh phục hồi lại cấm chế rồi mới nói với Diệp Mặc:

- Trước đó, tôi và Nguyệt thành chủ đúng là bị người khác dụ ra khỏi Đan Thành, tiện thể thực hiện mục đích đối phó với cậu mà thôi.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, quả nhiên là hắn không đoán sai. Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền thực sự là bị người khác dụ ra khỏi Đan Thành. Lá gan của những người này thật lớn, không ngờ lại dám ám hại cả Đan Vương Ngân Nguyệt. Ngay cả Đan Vương Ngân Nguyệt bọn họ cũng dám đối phó, thì sao có thể e ngại một tên phó thành chủ danh dự của Đan Thành - Đan Vương thất phẩm vừa mới tấn cấp lên như mình được?

Thần thức của Diệp Mặc quét qua người của Đan Vương Ngân Nguyệt một chút, nhưng không thấy tình trạng bất thường nào, hắn cũng không vội vã hỏi, mà chờ đợi Thẩm Nghiễn Thanh tự giải thích.

- Hơn một năm trước, Đan Vương Ngân Nguyệt nói với tôi rằng anh ấy có cảm ngộ, chuẩn bị bế quan để tấn cấp Đan Vương bát phẩm. Nhưng

ngay trước khi anh ấy bế quan, thì lại nhận được tin tức 'Đan tuyền' xuất hiện.

- 'Đan tuyền'?

Diệp Mặc vô thức cắt đứt lời của Thẩm Nghiễn Thanh, hắn chưa nghe nói đến 'Đan tuyền', nhưng hắn cũng có một chút kiến thức.

Thẩm Nghiễn Thanh không hề để ý, mà gật đầu nói:

- 'Đan tuyền' chỉ có tại thời thượng cổ, cậu không nghe nói đến là bình thường, bởi vì đã rất lâu rồi 'Đan tuyền' chưa từng xuất hiện lại. Nghe nói thời thượng cổ có một quả tiên đan rơi xuống đại lục Lạc Nguyệt, cuối cùng hình thành một cái 'Uông thanh tuyền', hay còn gọi là 'Đan tuyền'. Nước của 'Đan tuyền' đối với người bình thường thì có thể chữa được bách bệnh, thế nhưng các tu sĩ lại không thể dùng để luyện đan.

Dừng lại một chút, sắc mặt Thẩm Nghiễn Thanh dần dần trở nên ngưng trọng:

- Thế nhưng đối với những luyện đan sư thì 'Đan tuyền' có tác dụng cực kỳ quan trọng. Tương truyền rằng thời thượng cổ, các Đan Vương của đại lục Lạc Nguyệt muốn cảnh giới tiến thêm một bước, thì nhất định phải đi 'Đan tuyền', ngồi ở bên cạnh 'Đan tuyền' để lĩnh ngộ ‘Đan đạo’. Đó cũng là vì sao đại lục Lạc Nguyệt thời thượng cổ có nhiều Đan Vương cửu phẩm, thậm chí còn có cả Đan Vương có thể luyện chế ra được tiên đan. Nhưng về sau số lần 'Đan tuyền' xuất hiện ngày càng ít dần, lần cuối cùng 'Đan tuyền' xuất hiện cách đây cũng đã một ngàn năm rồi.

Diệp Mặc có chút hiểu ra:

- Tiền bối và Ngân Nguyệt tiền bối sau khi biệt được tin 'Đan tuyền' xuất hiện, thì muốn đến đó để lĩnh ngộ ‘Đan đạo’ phải không.

Thẩm Nghiễn Thanh gật đầu:

- Đúng thế, lúc đó tôi và Đan Vương Ngân Nguyệt biết được tin tức này, đều phấn chấn dị thường, cùng nhau nhanh chóng đi tới 'Đan tuyền'.

Diệp Mặc thậm chí khẳng định chuyện tình của 'Đan tuyền' là giả, hiện tại hắn chỉ muốn biết là ai đã báo tin cho hai vị chuyện 'Đan tuyền' xuất hiện thôi.

- Khẳng định là cậu nghĩ chuyện 'Đan tuyền' xuất hiện là giả.

Thẩm Nghiễn Thanh dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, lền lên tiếng.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, tôi nghĩ rằng có người cố ý dụ hai vị tiền bối rời khỏi Đan thành', sau đó mới dám ra tay với tôi.

Thẩm Nghiễn Thanh lại lắc đầu:

- Chuyện 'Đan tuyền' xuất hiện là thật, quả thật 'Đan tuyền' đã xuất hiện rồi, người báo tin cũng không có lừa chúng tôi…

Nói đến đay, Thẩm Nghiễn Thanh bỗng thở dài một tiếng, y cũng không nói tiếp nữa mà lại quay sang hỏi Diệp Mặc:

- Cậu có biết hiện tại phẩm cấp Đan Vương cao nhất Nam An Châu là bao nhiêu không?

Diệp Mặc cũng không rõ Thẩm Nghiễn Thanh vì sao đột nhiên lại đổi đề tài, chuyển qua một vấn đề chẳng mấy liên quan cả, nhưng hắn cũng không do dự mà trả lời:

- Tôi cũng không rõ ràng, nhưng nghe nói ở Đan Thành còn có một Đan Vương bát phẩm và một Đan Vương cửu phẩm lánh đời. Bọn họ không màng đến thế sự, chỉ chuyên tâm vào việc nghiên cứu luyện chế tiên đan, hoặc là tìm kiếm tiên đạo đan đạo.

Thẩm Nghiễn Thanh nghe Diệp Mặc nói xong, bỗng cười lạnh một tiếng:

- Cậu tin không?

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, một lòng tìm kiếm tiên đạo thì hắn đương nhiên tin? Người tu đạo không phải là vì tìm kiếm tiên đạo sao? Đan Vương cũng là tu sĩ, cũng sẽ tìm kiếm tiên đạo của riêng Đan Vương.

Thẩm Nghiễn Thanh thấy Diệp Mặc có chút sững sờ, liền lạnh lùng nói:

- Một lòng tìm kiếm tiên đạo và đan đạo thì thật sự là có, nhưng mà hoàn toàn không màng thế sự thì cậu có tin không?

Không đợi Diệp Mặc nói, Thẩm Nghiễn Thanh lại lần nữa lên tiếng:

- Kỳ thực Đan Thành hoàn toàn không có Đan Vương bát phẩm với Đan Vương cửu phẩm lánh đời nào, ngoại trừ tôi và Ngân Nguyệt sư huynh ra, xác thực là còn một người Đan Vương lánh đời nữa, nhưng y cũng chỉ là một Đan Vương thất phẩm mà thôi. Vị Đan Vương thất phẩm lánh đời này xác thực là chưa từng hỏi qua thế sự, thế nhưng tài liệu và linh thảo cấp tám trở lên mà Đan Thành thu thập hàng năm đều bị y lấy đi bẩy phần. Đan Thành có nhiều Đan Vương và tu sĩ Hóa Chân như vậy, hơn nữa linh thảo các nơi Nam An Châu chuyển tớiđược, một năm có thể tìm kiếm được bao nhiêu linh thảo cấp tám, cấp chín? Một người không màng thế sự, lại có thể lấy đi nhiều linh thảo cao cấp như vậy sao?

Bỗng nhiên Thẩm Nghiễn Thanh đứng lên, xiết chặt nắm tay nói với giọng căm hận:

- Hầu hết tài nguyên Đan Thành hàng năm đều tập trung hết vào một mình y, bởi vì tôn kính y là tiền bối, tôi và Ngân Nguyệt sư huynh chưa bao giờ nói gì cả, thậm chí còn chủ động hỗ trợ y thu thập các loại linh thảo cao cấp. Nhưng thật không ngờ, hắn lại ám toán Ngân Nguyệt sư huynh, tôi thật không thể nhịn được nữa.

Diệp Mặc không nói gì, hắn cảm giác chuyện này có chút phức tạp, hắn căn bản là không thể làm rõ ràng. Nhưng hắn nhớ tới Khổng Diệp trưởng lão đã từng nói với hắn, Đan Vương lợi hại nhất của Nam An Châu cũng chỉ là Đan Vương thất phẩm, hóa ra thật sự là vậy.

Sau khi Thẩm Nghiễn Thanh đã bớt kích động, cũng đã bình tĩnh trở lại, nói với giọng điệu có chút mất hứng:

- Người có quyền lợi lớn nhất ở Đan Thành cũng không phải là đệ nhất thành chủ, mà là thái thượng thành chủ. Ở Đan Thành có một quy định thép, đó là ai có tu vi đan đạo tối cao, thì người đó là thái thượng thành chủ, không có lý do nào khác. Vốn vị tiền bối kia tiến vào cảnh giới Đan Vương thất phẩm sớm hơn tôi và Ngân Nguyệt sư huynh, cho nên y liền trở thành thái thượng thành chủ. Chỉ khi nào Đan Thành có người có thể vượt qua Đan vương thất phẩm, thì có thể lập tức thay thế y trở thành thái thượng thành chủ.

Diệp Mặc bỗng nhiên có một chút hiểu ra, Thẩm Nghiễn Thanh tuy rằng cũng không nói ra tên vị thái thượng thành chủ kia, nhưng hiển nhiên là đã xác định được ai ám hại Ngân Nguyệt Đan Vương rồi. Có lẽ tên thái thượng thành chủ kia sợ Ngân Nguyệt Đan Vương tấn cấp Đan Vương bát phẩm thì sẽ khiến y phải thoái vị.

Có lẽ y cũng không quá để tâm đến chức vị thái thượng thành chủ đó, nhưng một khi thoái vị, vậy thì lượng tài nguyên cực phẩm mà Đan Thành cung cấp cho y hàng năm cũng sẽ không cánh mà bay. Nếu đã không có tài nguyên, vậy thì sao có thể tiến đến đẳng cấp Đan Vương cao hơn? Sao có thể tìm hiểu tiên đạo?

Nói đi nói lại thì cũng chỉ là vì con đường tu luyện của bản thân mà thôi. Như vậy thì việc mình bị hại mà Đan Thành lại không có ai xuất đầu cũng là chuyện bình thường rồi. Vị thái thượng thành chủ kia liệu có phải là sợ mình tấn cấp quá nhanh, cuối cùng có thể nhanh chóng trở thành Đan Vương bát phẩm, đoạt đi địa vị thái thượng thành chủ của y. Nếu như y thật sự nghĩ như vậy thì y đúng là bị mù rồi, chính mình đâu có ý nghĩ ở lại Đan Thành đâu.

Thái độ làm người của Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền luôn quang minh lỗi lạc, hơn nữa không có tư tâm. Cho dù là có tấn cấp Đan Vương bát phẩm, chắc cũng sẽ không có thêm gì đặc biệt, chỉ có sự vui vẻ vì Tu Chân giới đã có thêm một Đan Vương bát phẩm.

- Ngân Nguyệt tiền bối đã là tu vi Hóa Chân, vị thái thượng thành chủ kia cho dù muốn ám toán, thì sao có thể ám toán được Ngân Nguyệt tiền bối được chứ?

Diệp Mặc tin tưởng, Thẩm Nghiễn Thanh sẽ không gạt hắn, nhưng một tu sĩ Hóa Chân nếu như không bị vây công, thì thực sự khó có thể bị ám toán được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1180

Nguyên Thần Bị Ăn Mòn

Thẩm Nghiễn Thanh hiểu rõ ý của Diệp Mặc, lập tức nói:

- Chính là vì 'Đan tuyền', việc 'Đan tuyền' xuất hiện là thật, nhưng lại bị người phát hiện 'Đan tuyền' sớm hơn động tay động chân vào. Khi Nguyệt sư huynh ở 'Đan tuyền', thì đã bị ám toán rồi. Bởi vì có người trồng 'Hủ thần hoa' ở 'Đan tuyền'…

- Linh thảo cấp chín 'Hủ thần hoa'? Chính là loài hoa được tương truyền là ngàn vạn dặm cũng chỉ có thể có sinh trưởng một gốc 'Hủ thần hoa' đó sao?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi lại.

Diệp Mặc là một Đan Vương thất phẩm, đối với 'Hủ thần hoa' cũng rất hiểu biết. Một linh thảo cấp chín không mùi không vị, hơn nữa lại là một loại linh thảo cấp chín hiếm thấy, ngàn dặm cũng chỉ có thể xuất hiện một gốc, tuyệt đối không phải là khoa trương. Tác dụng lớn nhất của loại linh thảo này chính là có thể ăn mòn Nguyên Thần.

Hơn nữa loại linh thảo này có thể bất tri bất giác mà ăn mòn Nguyên Thần của một tu sĩ, nếu như tu sĩ nhập định tu luyện một thời gian dài để lĩnh ngộ cảnh giới, Nguyên Thần sẽ dễ dàng bị 'Hủ thần hoa' ăn mòn. Một ngày tu sĩ tỉnh lại từ trạng thái nhập dịnh, thi cũng sẽ phát hiện ra là mình đã bị ăn mòn Nguyên Thần rồi.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên:

- Đan Vương Ngân Nguyệt …

Hắn đã hiểu được, Đan Vương Ngân Nguyệt - Nguyệt Kỳ Siêu đi đến 'Đan tuyền' để cảm ngộ, muốn nhờ 'Đan tuyền' để tấn cấp Đan Vương bát phẩm, kết quả lại bị người khác âm thầm đặt 'Hủ thần hoa' để ám toán.

Thẩm Nghiễn Thanh gật đầu:

- Cậu đoán không sai, Nguyệt sư huynh đúng là đã bị 'Hủ thần hoa' ăn mòn Nguyên Thần, hiện tại Nguyên Thần vẫn đang bị ăn mòn kịch liệt.

- Tiền bối tới Mặc Nguyệt Chi Thành chắc cũng là vì muốn cùng vãn bối tìm xem có cách nào để giúp Ngân Nguyệt tiền bối thoát khỏi sự ăn mòn của 'Hủ thần hoa' phải không?

Diệp Mặc cũng đã hiểu vì sao Thẩm Nghiễn Thanh phải đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành tìm hắn rồi.

Thẩm Nghiễn Thanh thở dài:

- Đúng, nhưng cũng không phải hoàn toàn. Khi Nguyệt sư huynh tu luyện bên 'Đan tuyền' để tấn cấp Đan Vương bát phẩm, thì lại phát hiện bản thân đã bị 'Hủ thần hoa' ăn mòn vào Nguyên Thần. Lúc đó sư huynh thật không nghĩ đến việc là người Đan Thành ra tay với mình mà nghĩ là đã bị kẻ thù ám toán. Cho nên lập tức mang theo tôi vội vã chạy về Đan Thành.

- Sau khi chúng tôi về tới Đan Thành, mới biết được cậu xảy ra chuyện, lúc này Nguyệt sư huynh mới nổi giận lôi đình. Lôi Vân Tông biết Nguyệt sư huynh trở lại Đan Thành rồi nổi giận, lập tức tuyên bố phong bế sơn môn. Nhưng Nguyệt sư huynh lập tức yêu cầu Vô Cực Tông giao ra tu sĩ đã sát hại Kỳ huynh, không ngờ thái độ của Vô Cực Tông lại cường ngạnh như vậy, kiên quyết không thừa nhận là do bọn chúng đã ra tay. Phải biết rằng tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đã sắp lên tới hai mươi người. Mà số lượng tu sĩ Kiếp Biến lại càng nhiều hơn. Cho dù là Nguyệt sư huynh bị ám toán nhưng chúng tôi cũng không ngờ Vô Cực Tông lại có lá gan lớn như vậy.

Diệp Mặc không nói gì, thế nhưng trong lòng lại rất cảm kích. Ngân Nguyệt thành chủ đã bị 'Hủ thần hoa' ăn mòn vào Nguyên Thần, nhưng vẫn muốn ra mặt cho mình.

Thấy biểu tình của Diệp Mặc, Thẩm Nghiễn Thanh biết là Diệp Mặc lại đa tâm rồi, cho nên nói:

- Cậu cũng không cần tự trách, kỳ thực Nguyệt sư huynh rất coi trọng cậu, anh ấy cho rằng cậu là người duy nhất có hy vọng tấn cấp đến Đan Vương cửu phẩm. Cho nên đối với cậu anh ấy có kỳ vọng rất lớn. Có người ám toán anh ấy thì cũng có thể nhịn, nhưng mà lại muốn ra tay với niềm hi vọng của Tu Chân giới như cậu, thì Nguyệt sư huynh tuyệt đối không thể nhịn được, cho nên anh ấy muốn diệt Vô Cực Tông trước khi bản thân bị 'Hủ thần hoa' ăn mòn toàn bộ nguyên thần.

Diệp Mặc hiểu rõ Tu Chân giới một khi phong sơn, nếu như không phải mối thù diệt môn, thường thì không cho phép công kích môn phái phong sơn. Lôi Vân Tông phong sơn rồi, cho nên lời Đan Vương Nghiễn Điền nói cũng là chỉ Vô Cực Tông.

Thế nhưng đây là đối với Đan Vương Nghiễn Điền và Đan Vương Ngân Nguyệt mà thôi, một khi thực lực của mình đạt được trình độ nhất định, không cần nói là Lôi Vân Tông phong sơn, cho dù là chạy khỏi Nam An Châu, thì cũng sẽ đuổi giết tới cùng Thẩm Nghiễn Thanh tiếp tục nói:

- Thế nhưng lúc này, Thái thượng thành chủ của Đan Thành đi ra nói, hắn nói Đan Thành ta không thể lấy thế đè người. Hơn nữa người ngăn chặn cậu và Lục tiền bối lúc đó không có kẻ nào lộ ra mặt thật, thì làm sao có thể khẳng định là Vô Cực Tông? Tôi và Nguyệt sư huynh lập tức biết rằng người phía sau ám toán là vị Thái thượng thành chủ kia Nói đến đây ngữ khí Thẩm Nghiễn Thanh bỗng trở nên đau thương:

- Tôi và Nguyệt sư huynh đối với Thái thượng thành chủ của Đan Thành có thể nói tôn kính có thừa. Hàng năm bảy phần tài nguyên Đan Thành đều chủ động đưa cho hắn. Hơn nữa những dặn dò của hắn chúng tôi cũng chưa

bao giờ phản đối, thế nhưng cuối cùng không ngờ hắn đối với tôi và Đan Vương Ngân Nguyệt như vậy. Nguyệt sư huynh ngay tại chỗ nản lòng thoái chí. Hủ thần hoa cũng đồng thời phát tác. Tôi cũng không còn muốn tiếp tục ở lại Đan Thành, liền mang theo Nguyệt sư huynh đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành, ban đầu tôi là muốn bảo cậu trở về bảo vệ cậu, không cho cậu lưu lạc bên ngoài. Thế nhưng sau khi thấy nơi này, tôi liền thích ở đây, tôi lúc đó quyết định lưu lại ở chỗ này.

- Vậy Thái thượng thành chủ…

Diệp Mặc có chút lo lắng hỏi một câu.

Thẩm Nghiễn Thanh không đợi Diệp Mặc nói xong, khoát tay nói:

- Điểm ấy cậu không cần lo, hắn vẫn không có ý muốn giết tới đây, bằng không sẽ không ám toán Nguyệt sư huynh rồi, huống chi hắn cũng không cần làm như vậy. Sau khi tôi và Nguyệt sư huynh ra đi, Đan Thành cũng chỉ có hắn làm chủ, mục đích của hắn đã đạt được, hơn nữa Nguyệt sư huynh cũng không thể sống sót, hắn càng không cần lo lắng. Chúng tôi sau khi ra đi, một số tu sĩ Hóa Chân biết được tình hình cũng giải tán hết. Có ba tu sĩ Hóa Chân đã theo tôi cùng tới Mặc Nguyệt Chi Thành, còn có bảy tám người đều tự rời khỏi Đan Thành. Đan Thành hiện nay tuy vẫn là địa phương có thực lực lớn nhất, nhưng từ lâu đã không còn là Đan Thành của ngày xưa nữa Nói xong, Thẩm Nghiễn Thanh thổn thức không ngớt, Đan Thành huy hoàng trước kia đã biến mất rồi. Một thành chủ đố kị Đan Vương phía dưới vượt mặt, bất kể như thế nào cũng không thể đem Đan Thành phát dương quang đại. Từ nay về sau, Đan Thành chỉ có thể là từ từ suy yếu Diệp Mặc lúc này đã hơi chút bình tĩnh lại, nơi này có Đan Vương Nghiễn Điền, còn có ba tu sĩ Hóa Chân, Vô Cực Tông dù là dữ dằn hơn, cũng không dám đến Mặc Nguyệt Chi Thành gây chuyện Lôi Vân Tông sau khi phong núi, càng không có khả năng tìm đến, nói cách khác Mặc Nguyệt Chi Thành hiện tại đã vững như núi Thái Sơn. Chờ hắn bố trí xong đại trận phòng ngự, cho dù là Vô Cực Tông tới, cũng là cục diện có đến mà không có về Đan Thành dù là Đan Vương Nghiễn Điền và Đan Vương Ngân Nguyệt rời khỏi, cũng tuyệt

đối không có khả năng giúp đỡ Vô Cực Tông tiến công Mặc Nguyệt Chi Thành Bỗng nhiên Diệp Mặc nghĩ đến vấn đề trước đó, lại lần nữa hỏi:

- Nghiễn Điền tiền bối, vậy người nói cho các ngài biết Đan tuyền xuất hiện là ai?

- Người đó cậu cũng đã gặp qua, sau đó cậu cũng có hỏi thăm qua, chính là Đan Vương tứ phẩm Trường Thuận - Triệu Thuận Thiên. Hắn chắc là người làm việc cho Thái thượng thành chủ, nên mới bán đứng tôi và Đan Vương Ngân Nguyệt.

Thẩm Nghiễn Thanh buồn bã nói.

Quả nhiên là gã, tên Mạc Hữu Thâm kia đúng là rất có hậu thuẫn, đến Thái thượng thành chủ cũng có thể nịnh bợ. Lúc này Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu rõ sự vĩ đại và cao thượng của Đan Vương Ngân Nguyệt, sự vĩ đại của Đan Vương Ngân Nguyệt, chính là biết mình bị ai ám toán rồi, không ngờ cũng không nói gì, chỉ là nản lòng thoái chí rời khỏi Đan Thành

Nếu như là người bình thường, khẳng định sẽ cùng Thái thượng thành chủ nội chiến một phen. Với uy vọng của Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền, Đan Thành một khi nội chiến, vậy sẽ là tai hoạ lớn của toàn bộ Tu Chân giới Nam An Châu. Hơn mười tu sĩ Hóa Chân, vô số tu sĩ Kiếp Biến chia thành hai phe đánh nhau, kết quả sẽ thế nào, Diệp Mặc thậm chí không dám tưởng tượng. Đan Vương Ngân Nguyệt, dù bằng bất cứ giá nào, mình cũng phải cứu cho được ông ta Hủ thần hoa ăn mòn Nguyên Thần, đây hầu như là không giải trừ được, Diệp Mặc nhíu mày. Nửa ngày sau hắn mới thở dài nói một câu:

- Nghiễn Điền tiền bối, Hủ thần hoa có thể cứu chữa được không?

Thẩm Nghiễn Thanh lắc đầu nói - Hủ thần hoa ăn mòn Nguyên Thần, thời gian càng dài càng khó giải. Hơn một năm thời gian, coi như là thần tiên đến đây cũng là khó giải. Trong vòng một năm thật ra có hai loại linh dược có thể giải được, thế nhưng hai loại linh dược này đều là chỉ có thể gặp mà

không thể cầu. Một loại là linh thảo cấp 9 'Tiên khuyên hoa', nếu có 'Tiên khuyên hoa' có thể trước lúc nguyên thần tan rả đúc lại nguyên thần tu sĩ, thế nhưng 'Tiên khuyên hoa' tôi nghe nói mấy trăm năm rồi, nhưng chưa từng thấy qua. Còn có một loại là linh thảo cấp 9 Băng La, có thể loại trừ sự ăn mòn của Hủ thần hoa, Băng La tôi cũng nghe nói mấy trăm năm rồi, cũng là chưa từng thấy qua…

- Băng la?

Diệp Mặc bỗng nhiên đứng lên, hắn không phải có một gốc Băng la sao? Để luyện chế 'Chân la đan', vừa rồi sao không nghĩ ra nhỉ?

Thẩm Nghiễn Thanh bộ dạng kinh dị, Diệp Mặc không đợi ông ta nói, lập tức lấy ra Băng La đưa cho Thẩm Nghiễn Thanh nói:

- Đan Vương Nghiễn Điền, đây là Băng la - Cậu có Băng la?

Thẩm Nghiễn Thanh nắm lấy hộp ngọc Diệp Mặc đưa mình, đồng thời kinh ngạc hô lớn Diệp Mặc gật đầu nói:

- Lần này đi cấm địa Băng Thần ngẫu nhiên gặp được, Nghiễn Điền tiền bối, hãy cầm lấy để giải trừ nguyên thần bị ăn mòn của Đan Vương Ngân Nguyệt tiền bối trước đi Thẩm Nghiễn Thanh mở hộp ngọc, rõ ràng là một gốc linh thảo cấp 9 Băng la đã trưởng thành. Giờ khắc này Thẩm Nghiễn Thanh tựa hồ cảm giác được trên người mình lại lần nữa tràn ngập sức sống, nói câu thật lòng, ông ta và Đan Vương Ngân Nguyệt vì Đan Thành có thể nói tiêu hao toàn bộ tâm huyết. Cuối cùng Đan Vương Ngân Nguyệt rơi vào tình trạng này, nếu nói ông ta không thất vọng thương tâm vậy là nói dối. Mà hiện tại có Băng la, tức là Đan Vương Ngân Nguyệt có thể hồi phục rồi - Diệp Mặc huynh đệ, cảm tạ cậu, sau này cậu đừng gọi chúng tôi là tiền bối nữa, cứ gọi tôi và Ngân Nguyệt một tiếng lão ca là được rồi. Chúng tôi không có nhìn lầm cậu, cậu là một người nhân hậu Thẩm Nghiễn Thanh cũng không thể ngăn lại sự kích động trong nội tâm, cầm Băng la run giọng nói Diệp Mặc biết ý tứ của Thẩm Nghiễn Thanh, Băng la căn bản là bảo vật cực phẩm cầu cũng cầu không được, là linh thảo có thể luyện chế 'Chân la

đan'. Có thể đề cao bốn thành tỷ lệ cho tu sĩ Kiếp Biến tấn cấp Hóa Chân đấy, phải biết rằng chỉ một viên 'Chân linh đan' cũng chỉ có thể đề cao hai thành tỷ lệ cho tu sĩ Kiếp Biến tấn cấp Hóa Chân mà thôi Hắn lại xua tay nói:

- Đan Vương Nghiễn Điền tiền bối, ngài và Đan Vương Ngân Nguyệt vĩnh viễn là tiền bối của tôi. Chúng ta trước tiên nên cứu trị Đan Vương Ngân Nguyệt tiền bối đi, Hủ thần hoa càng sớm loại trừ càng tốt Ở trong lòng Diệp Mặc, Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền đối với hắn đều rất tốt, Đan Vương Ngân Nguyệt thậm chí sau khi đã trúng phải Hủ thần hoa, vẫn luôn nhớ đến hắn. Hơn nữa hai vị thành chủ này quang minh lỗi lạc, đem ra so thì tên Thái thượng thành chủ kia quá vô lại rồi. Không chỉ một gốc Băng la, dù là muốn mình xuất ra linh mạch cực phẩm, Diệp Mặc cũng sẽ không chút do dự.

Thẩm Nghiễn Thanh đem Băng la đặt trên miệng Nguyệt Kỳ Siêu, đồng thời bắt đầu vận chuyển chân nguyên giúp Nguyệt Kỳ Siêu hấp thu Băng la, chỉ nửa nén hương, sắc mặt của Ngân Nguyệt Đan Vương đã bắt đầu dần dần chuyển hồng, còn mở mắt.

Lúc này Thẩm Nghiễn Thanh rút tay ra, cấp thiết nói:

- Nguyệt sư huynh, mau vận chuyển chân nguyên hấp thu Băng la, hóa giải Hủ thần hoa Nguyệt Kỳ Siêu trong mắt lộ ra ánh mắt kinh dị không thể tin được, thế nhưng rất nhanh liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, lập tức nhắm mắt lại. Thế nhưng hiện tại ông ta không cần Thẩm Nghiễn Thanh hỗ trợ rồi, tự vận chuyển chân nguyên luyện hóa Băng la. Băng la trên miệng ông ta thu nhỏ lại rất nhanh, rồi biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1181

Mặc Nguyệt Mới

Sau hai tuần hương, Nguyệt Kỳ Siêu bỗng nhiên ngồi dậy, há miệng liền phun ra một ngụm máu đen, ông ta không đợi ngụm máu đen kia rơi xuống đất, khua tay dùng một mồi lửa đốt sạch ngụm máu đen đó.

Một lát sau, ông ta mới lần nữa mở mắt rồi nói một câu:

- Hủ Thần Hoa, đúng là một thứ lợi hại.

Thẩm Nghiễn Thanh liền vội vàng nói:

- May là Diệp Mặc đem về một đóa Băng La, nếu không thì không dám tưởng tượng thế nào.

Nguyệt Kỳ Siêu đứng dậy, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn Diệp Mặc huynh đệ, nếu không lão ca này sớm đã mất mạng rồi.

Diệp Mặc vội vàng đáp lễ nói:

- Lần này là tôi làm phiền đến hai vị Đan vương rồi, thật xin lỗi.

Nguyệt Kỳ Siêu tự giễu cười cười:

- Có liên quan gì đến anh, cho dù không có anh, thì sau khi tôi thăng cấp lên Đan vương bát phẩm, cũng vậy thôi. Vô Cực tông kia cũng có bản lĩnh tốt đấy, còn có thể liên hệ với Thái Thượng thành chủ của Đan thành nữa.

Diệp Mặc cũng biết chuyện gì xảy ra, không cần hỏi là chuyện của Đan vương Trương Thuận sư phụ của Mạc Hữu Thâm làm, hắn quyết định đợi chút nữa rồi hỏi đan vương Ngân Nguyệt lai lịch của Triệu Thuận Thiên. Tại sao lại tốt với Mạc Hữu Thâm đến vậy, cho dù quan hệ sư đồ cũng không thể như vậy được, huống chi Mạc Hữu Thâm đến Nam An châu cũng chưa được vài năm.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết bây giờ không phải là lúc, hắn cười cười nói:

- Chúc mừng Nguyệt tiền bối thăng cấp lên đan vương bát phẩm, lần này đan vương Ngân Nguyệt quay về đan thành, nhất định là Thái Thượng thành chủ rồi.

đan vương Ngân Nguyệt điềm đạm cười nói:

- Tôi cũng không khát vọng lắm với Đan thành, Đan thành tôi không thể quay về nữa rồi. Hi vọng Diệp thành chủ không để ý tôi và Nghiễn Điền ở đây làm phiền là được.

Diệp Mặc nói không sai. Nếu như bây giờ ông ta quay về Đan thành, rõ ràng là Thái Thượng thành chủ không nghi ngờ gì, nhưng Nguyệt Kỳ Siêu căn bản không có bất kỳ ý tưởng gì về chức Thái Thượng thành chủ kia, muốn nói nản lòng thoái chí cũng có thể, ông ta không ngờ Thái Thượng thành chủ của Đan thành lại có thể đánh lén ông ta, sau khi nhận được tin mình bị ai đánh lén, tâm trạng của ông ta trở nên lạnh lùng. Đồng thời cũng biết, lúc trước thành lập nhiệm kì thành chủ đầu tiên của Đan thành chỉ là quá lí tưởng hóa rồi.

Dưới tình cảnh tài nguyên tu chân càng ngày càng ít đi, người đứng đầu của Đan thành có nghĩa là có tài nguyên tu chân dồi dào, cho dù Đan thành trong tay ông ta không thể phân tách ra được, thì trong tay những thế hệ sau cũng có thể bị phân tách, đây thuộc về nhân tính con người, căn bản không thể tránh khỏi.

Diệp Mặc lại lộ ra vẻ vui mừng ngạc nhiên, vội vàng nói:

- Hai vị thành chủ có thể ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, chính là vinh hạnh của vãn bối.

Về điều này thì Diệp Mặc không nói khoác, hắn mặc dù là Đan vương thất phẩm rồi, nhưng so với Đan vương Ngân Nguyệt và cả Nghiễn Điền thì vẫn còn kém hơn rất nhiều. Nếu như có thể nói chuyện với hai vị đan vương này được nhiều hơn, trình độ luyện đan của hắn chắc chắn sẽ cao lên một tầng.

- Cậu đến Băng La cũng có thể lấy ra được. Tôi và Nghiễn Điền đúng là không nhìn nhầm cậu rồi.

Ngân Nguyệt nói xong câu này, bỗng nhiên nhíu nhíu mày nới với Diệp Mặc:

- Cậu đã là Ngưng Thể tầng thứ ba rồi?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, vãn bối gặp được chút thời cơ, cho nên gần đây thăng cấp có chút nhanh

Nguyệt Kỳ Siêu ừ một tiếng, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tôi biết cậu có thù với Vô Cực tông và cả Lôi Vân tông nữa. Nhưng người tu luyện kiêng kị nhất là nền móng không ổn, nếu không cho dù là tu luyện có nhanh đi nữa thì cũng uổng công. Tôi và Nghiễn Điền bây giờ ở đây, cả mấy tu sĩ Hóa Chân nữa cũng có mặt, cậu không cần lo lắng Vô Cực tông đến Mặc Nguyệt Chi Thành, cậu chỉ cần chú ý đến tu luyện là được rồi.

Mặc dù rất tôn kính Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh, nhưng chuyện trận bàn thời gian và Khổ Trúc bọn họ có biết hay không cũng không có quan hệ gì, cho nên Diệp Mặc cũng không nói. Chỉ nói:

- Vãn bối hiểu rồi, vãn bối sẽ bố trí vài trận pháp phòng ngự ở Mặc Nguyệt Chi Thành, cho dù là Vô Cực tông có đến thì vãn bối cũng không sợ.

Nguyệt Kỳ Siêu gật gật đầu, lấy nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc nói:

- Trong này có mấy cái linh mạch, còn có một số nguyên liệu bố trí trận pháp, cậu lấy mà dùng đi, tôi cần nói chút chuyện với Đan vương Nghiễn Điền, khi cậu bố trí trận pháp, nếu như cần người giúp, tôi sẽ mời hai người bạn Hóa Chân đến giúp.

…

Sau khi Diệp Mặc ra ngoài, lúc này mới hít một hơi, Đan vương Ngân Nguyệt không sao đối với hắn mà nói là tốt nhất rồi. Lôi Vân tông phong sơn, Vô Cực tông mặc dù kiêu ngạo nhưng không dám kiêu ngạo đến Mặc Nguyệt Chi Thành. Hắn cũng không trông cậy hai vị Đan vương sẽ đứng ra giúp hắn báo thù, mối thù của Kỷ Bẩm tiền bối, hắn sẽ tự mình báo.

Mặc Nguyệt Chi Thành hắn cần phải bố trí đại trận rồi, Diệp Mặc theo bản năng lấy nhẫn trữ vật mà Nguyệt Kỳ Siêu đưa cho hắn xem xét, nhất thời há to miệng ngạc nhiên.

Trong không gian khổng lồ không gì so sánh được của nhẫn trữ vật không ngờ lại có hai linh mạch trung phẩm, có cả ba linh mạch hạ phẩm. So với đoạn linh mạch hạ phẩm mà ngày trước Dương Phí Thành đem đến Huyền Băng Phái làm sính lễ, quả thực là quá bá đạo rồi. Ngoài những thứ đó ra, các loại nguyên liệu luyện khí và nguyên liệu bố trí trận pháp, chất cao như núi. Không cần nói bố trí một trận pháp cho một thành phố, cho dù bố trí trận pháp cấp tám cho hai ba thành phố, những nguyên liệu này cũng dư dả.

Ngày trước Diệp Mặc vẫn còn hâm mộ sự giàu có của Lục Vô Hổ, bây giờ hắn mới biết được thế nào là giàu có. Đan vương Ngân Nguyệt của Đan thành quả thực quá giàu có rồi, những nguyên liệu này phải thu thập bao nhiêu thời gian mới thu thập hết đây? Băng La của mình mặc dù quý giá, nhưng cũng chỉ là một gốc mà thôi, còn nguyên liệu cấp chín này thì có không dưới mười loại.

Diệp Mặc cảm kích Ngân Nguyệt thành chủ, đồng thời cẩn thận thu lại nhẫn trữ vật. Mặc dù bây giờ hắn chỉ là tông sư trận pháp cấp bảy, nhưng nếu hắn chuyên tâm, chưa chắc trong thời gian ngắn không thể thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp tám.

Lấy lại bình tĩnh, thần thức của Diệp Mặc lúc này mới quét ra ngoài, hắn muốn thương lượng với Ninh Khinh Tuyết một chút về chuyện quản lí Mặc Nguyệt Chi Thành sau này, lại nhìn thấy trên đường tập trung một đám người, Khinh Tuyết và Bắc Vi đều có mặt trong đó. Diệp Mặc cũng không cần nghĩ gì, lập tức lắc mình qua bên đó.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Diệp Mặc vừa đến liền nhìn thấy một thi thể nằm trên đất, chắc là một người phàm, lập tức hắn lên tiếng hỏi.

- Anh là thành chủ đại nhân?

Một tên binh lính cường tráng không dám tin nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, tên binh sĩ này có thể biết hắn chắc là thủ hạ của Vô Tài, ngày trước gặp phải mình cũng không ngạc nhiên.

Ninh Khinh Tuyết thấy Diệp Mặc đến, vội vàng bước qua nói:

- Một tu sĩ Trúc Cơ vì một người phàmcản đường gã, nên giết anh ta, em nhìn thấy liền lập tức đến hỏi thăm chuyện gì. Nhưng những người này lại nói địa vị Tiên Sư phải cao hơn chút, giết người phàm là vô tội.

Sắc mặt Diệp Mặc lập tức trở nên khó coi. Hắn bỗng nhiên nói:

- Gọi Diệp Vô Tài đến đây. Không cần bế quan chó gì nữa - Dạ, thành chủ đại nhân.

Tên binh lính vừa nãy nhận ra Diệp Mặc vội vàng khom người nói, gã biết uy thế của Diệp Mặc, ngày trước ở đây Diệp Mặc đã giết vô số binh lính

người thường.

Lần này Diệp Vô Tài đến rất nhanh, không biết là vừa xuất quan, hay bị gọi đến. Nhưng Diệp Mặc nhìn gã đã là tu sĩ Trúc Cơ rồi, rõ ràng Trúc Cơ thành công rồi.

- Sư phụ, người đã trở về?

Diệp Vô Tài vui mừng chạy đến.

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống - Quy định tu sĩ ở Mặc Nguyệt Chi Thành có thể giết người phàm là ai đề ra? Trước khi ta rời khỏi đây đã nói với anh thế nào? Tính mạng con người ở Mặc Nguyệt Chi Thành ai ai cũng bình đẳng như nhau, anh làm thế nào vậy?

Diệp Vô Tài nhất thời ngây ngẩn cả người, gã không ngờ Diệp Mặc gọi gã ra đây là để tức giận, lập tức cẩn thận nói:

- Trước kia không có Tiên Sư, sau này Tiên Sư đến, nên tôi mới quyết định như vậy.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Chức phó thành chủ của anh tạm thời không cần nữa, sau này Ninh Khinh Tuyết sẽ là phó thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành. Anh giúp Ninh Kinh Tuyết thiếp lập lại chế độ của Đan thành. Nếu như còn xảy ra chuyện như này, anh cũng không cần làm đệ tử của ta nữa.

Mặc dù Diệp Mặc có chút dọa nạt Diệp Vô Tài, nhưng thực sự rất tức giận, có Hứa Xương Cát ở Mặc Nguyệt Chi Thành, Diệp Vô Tài hoàn toàn có thể đặt ra quy định người phàm và tu sĩ đều bình đẳng như nhau, nhưng gã vì bản thân mình là tu sĩ rồi, nên cũng đã bắt đầu khinh rẻ người phàm.

- Vâng, sư phụ…

Diệp Vô Tài sợ run cả người, vội vàng khom người trả lời Diệp Mặc, nói

xong lại cung kính nói với Khinh Tuyết - Diệp Vô Tài xin chào Ninh thành chủ.

Ninh Khinh Tuyết đứng dựa vào sư phụ Diệp Mặc, rõ ràng mối quan hệ với sư phụ không phải tầm thường, Diệp Vô Tài không dám chậm trễ chút nào.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Từ giờ trở đi Mặc Nguyệt Chi Thành thực hiện nguyên tắc bình đẳng, nếu có tu sĩ nào dám giết người phàm, thì cũng giống như người phàm đó.

Nói xong, Diệp Mặc tiện tay đánh ra một tia sét, tên tu sĩ Trúc Cơ đứng một bên kinh dị bất định bị một tia sét của Diệp Mặc đánh chết, không ngờ đến chút bụi cũng không còn để lại.

Mấy người xung quanh thấy uy thế của Diệp Mặc, nhất thời lặng ngắt như tờ, có một số tu sĩ cũng bắt đầu dần dần rút lui, rõ ràng là muốn rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành rồi. Một thành phố mà địa vị bình đẳng với người phàm, còn ở lại làm gì? Cho dù thành phố tu chân, địa vị của tu sĩ Trúc Cơ và tu sĩ luyện khí, tu sĩ Kim đan và tu sĩ Trúc Cơ cũng khác nhau rất lớn.

Cùng với những tu sĩ này rời khỏi, ngày càng nhiều tu sĩ biết thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành trở về rồi, hơn nữa còn quy định điều kiện tu sĩ và người phàm bình đẳng. Những tu sĩ biết được tin này đều thấp thỏm lo âu, ai ai cũng rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, còn một số người phàm thì lại vui mừng khốn xiết, những ngày tháng tu sĩ ức hiếp bọn họ cũng đã qua rồi.

Diệp Vô Tài thấy rất nhiều tu sĩ rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng có chút lo lắng nói:

- Sư phụ, những tu sĩ này đều đi hết rồi, về sau ở đây có trở thành một thành phố bình thường giống như ngày trước không?

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Thu lại tất cả những khu vực mà tu sĩ miễn phí chiếm cứ lại, nếu như là những nơi mua hoặc thuê, đều phải cần linh thạch, sau này Mặc Nguyệt Chi Thành sẽ tấc đất tấc vàng.

Ninh Khinh Tuyết hiểu rõ ý của Diệp Mặc, cô nói với Diệp Mặc:

- Em và Bắc Vi sẽ hoàn thiện lại tất cả nơi này, cứ yên tâm đi làm việc của anh đi. Đúng rồi, chị Tố Tố đã về hồ Mặc Nguyệt rồi, đợi lát nữa anh cũng đi thăm chị ấy đi.

Diệp Mặc lúc này mới nhớ đến Diệp Vô Tài ở Mặc Nguyệt Chi Thành cũng thiết kế một hồ Mặc Nguyệt, giống như hồ Mặc Nguyệt ở Lạc Nguyệt. Hắn thiết kế hồ Mặc Nguyệt là đợi sau này mình đến đó ở, không ngờ Diệp Vô Tài đã làm xong rồi.

Diệp Vô Tài nhìn về phía hắn, lập tức nói:

- Đúng vậy, sư phụ, hồ Mặc Nguyệt xây xong rồi.

Đến lúc này, gã mới thở phào nhẹ nhõm, gã biết vừa nãy sư phụ quả thực rất tức giận, một khi sư phụ tức giận đến cực điểm, trục xuất gã ra khỏi sư môn thì xong đời rồi.

Giao Mặc Nguyệt Chi Thành cho Khinh Tuyết và Bắc Vi, Diệp Mặc lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn tin rằng Mặc Nguyệt Chi Thành dưới sự trợ giúp của Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi, chắc chắn sẽ tốt hơn là mình quy hoạch.

…

Diệp Mặc sau khi bàn giao Mặc Nguyệt Chi Thành cho Khinh Tuyết xong, cố ý đi thăm Thạch Thiết, Thạch Thiết sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, lại càng thêm vui mừng. Anh ta cho rằng đời này cứ như vậy thôi, không ngờ đến Nam An châu lại có thể gặp được sư phụ. Cuối cùng không ngờ lại đến được thành phố của sư phụ.

Diệp Mặc sắp xếp chỗ ở gần hồ Mặc Nguyệt cho hai người Thạch Thiết và Văn Thư Lôi xong, lại đưa “Hồng Mông tạo hóa quyết” hoàn chỉnh cho hai người, sau khi để lại một lượng đan dược, lúc này mới rời khỏi.

Sau khi làm xong những thứ này, Diệp Mặc mới bắt đầu chuẩn bị bố trí lại đại trận bảo vệ thành.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1182

Trận Pháp Thành Công, Bảo Địa Mặc Nguyệt

Mấy người Ninh Khinh Tuyết biết Diệp Mặc phải đi bố trí đại trận bảo vệ thành, cho dù có chút chuyện nhỏ cũng không tìm đến Diệp Mặc hỏi, cuối cùng đến Lạc Ảnh và Khinh Tuyết cũng ra ngoài giúp. Sau khi một loạt những chế độ pháp luật mà Ninh Khinh Tuyết ban bố, Mặc Nguyệt Chi Thành trở thành thành phố đầu tiên có pháp luật trói buộc tại đại lục Lạc Nguyệt. Mặc dù không dám nói sau này không có ai đến, nhưng trong thế giới Tu Chân, điều này tuyệt đối trước giờ chưa bao giờ có.

Hai người Lâm Dị Bán và Từ Đồng cũng theo mấy người Ninh Khinh Tuyết, ngoại trừ uy hiếp còn giúp đỡ nữa. Vì Mặc Nguyệt Chi Thành linh khí thiếu thốn, cho nên những tu sĩ đến Mặc Nguyệt Chi Thành đa số là luyện khí hoặc tu sĩ Trúc Cơ, tu sĩ Kim Đan cũng không có mấy. Tu vi cao nhất cũng chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh, nhưng tu sĩ Nguyên Anh này tên Cố Vị, vốn dĩ là vì báo đáp Diệp Mặc mà đến Mặc Nguyệt Chi Thành. Sau đó gã nghe nói Diệp Mặc vẫn chưa chết, lại càng quyết tâm ở lại Mặc Nguyệt Chi thành giúp đỡ, bây giờ Ninh Khinh Tuyết trở thành thành chủ mới, việc đầu tiên gã làm chính là đến phủ thành chủ báo với Diệp Mặc là mình đã đến rồi.

Còn những tu sĩ còn lại, cho dù luyện khí bình thường hoặc là một số tu sĩ Trúc Cơ, sau khi Diệp Mặc nói ai cũng bình đẳng như nhau, cũng đều rời đi hết.

Linh khí Mặc Nguyệt chi thành thiếu thốn, mặc dù có Tụ Linh Trận, nhưng cũng không thu hút được tu sĩ. Những tu sĩ cấp thấp đến đây, cũng là do danh tiếng của Diệp Mặc. Sau này Diệp Mặc bị Vô Cực tông truy giết, đây đã trở thành một bí mật công khai, những tu sĩ biết được điều này cũng

đều rời đi hết. Cuối cùng những tu sĩ cấp thấp, cũng bị một câu nói của Diệp Mặc dọa mà bỏ đi, cho nên nói Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ, tu sĩ thì ít mà người phàm thì nhiều.

Không cần phải nói mấy người Ninh Khinh Tuyết đều là tu vi Nguyên Anh, còn có hai tu sĩ Ngưng Thể Lâm Dị Bán ở bên hộ vệ. Cho dù không có ai hộ ệ, tu vi mấy người Ninh Khinh Tuyết ở Mặc Nguyệt Chi Thành cũng đứng hàng đầu.

Còn ba tu sĩ Hóa Chân đang thầm bảo vệ, thì từ trước đến giờ lại càng chưa bao giờ ra ngoài. Bọn họ đều nhận được sự phân phó của đan vương Ngân Nguyệt và đan vương Nghiễn Điền, chuẩn bị giúp Diệp Mặc bố trí đại trận phòng ngự.

Sau khi Ninh Khinh Tuyết chủ trì ban bố pháp luật, một số người bị trục xuất ra khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, cộng thêm những tu sĩ tự động rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, thì người Tu Chân trong Mặc Nguyệt Chi Thành càng ngày lại càng ít đi, còn lại số ít người đều là nể mặt Diệp đan vương, không muốn rời khỏi.

Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ thực hiện chế độ hộ tịch, vào thành đều phải đăng kí nghiêm ngặt, không có một ai có thể trà trộn vào. Bất luận là bây giờ hay là sau này, cũng không có ai có thể trà trộn vào Mặc Nguyệt chi thành được.

Hiện tại ba tu sĩ Hóa Chân âm thầm quản chế, đợi sau khi Diệp Mặc bố trí trận pháp phòng ngự xong, cũng không có ai có thể tự tiện trà trộn vào được. Cho nên bây giờ rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành cũng rất đơn giản, nhưng sau này vào thành thì lại không dễ dàng nữa.

…

Diệp Mặc lúc này lại một lòng chuyên tâm bố trí đại trận phòng ngự, đối với hắn mà nói, bố trí một trận pháp phòng ngự căn bản cũng không có ý nghĩa gì. Cái mà hắn muốn bố trí chính là trận pháp phòng ngự cấp tám, mặc

dù Diệp Mặc biết trình độ bố trí của mình còn kém trình độ trận pháp sư cấp tám một đoạn, nhưng hắn tin rằng chỉ cần mình chuyên tâm một thời gian, chắc chắn có thể thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp tám.

Diệp Mặc khi ở dưới lòng sông ở cấm địa Băng Thần, ngộ cảm với trận pháp cũng đã có lĩnh hội mới, thậm chí hình thành một khái niệm bước đầu về hệ thống mới. Chỉ là lúc đó sau khi phá vỡ trận pháp ẩn nấp, vì thời gian có hạn, hắn cũng không có cách nào ngẫm nghĩ kĩ càng được.

Bây giờ Diệp Mặc bình tĩnh lại, vừa nghiên cứu trận pháp ở cấm địa Băng Thần, sau đó lại thông qua Tam Sinh Quyết suy luận. Chỉ cần đủ thời gian, hắn quả thực có thể làm rõ hệ thống pháp quyết của mình. Thậm chí cuối cùng có thể thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp tám.

Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi, vẫn còn một nguyên nhân khác, đó chính là Diệp Mặc cho rằng trình độ trận pháp của hắn vẫn cao hơn so với những gì mà bây giờ hắn biểu hiện ra ngoài.

Vì từ trước tới nay, trận pháp mà hắn bố trí đại đa số đều hoàn thành trong thời gian rất nhanh, hơn nữa trận kì sử dụng lại là loại trận kì thông dụng, chứ không phải lấy một trận kỳ đặc biệt để luyện chế. Cho nên Diệp Mặc cho rằng, một khi hắn chăm chỉ luyện chế trận kì, hoặc là nói kết hợp địa hình mà nỗ lực nghiên cứu phương vị bố trận, trình độ trận pháp của hắn chắc hẳn cao hơn một chút so với những gì mà ngày trước hắn biểu hiện ra ngoài.

Huống chi bây giờ hắn đã có thể miễn cưỡng luyện chế ra linh khí trung phẩm rồi, thậm chí thỉnh thoảng còn luyện chế ra một hai linh khí thượng phẩm cũng không có gì là ngạc nhiên. Mặc dù luyện chế trận kì và luyện chế pháp bảo cũng không giống nhau, nhưng một tông sư có thể luyện khí luyện chế ra được trận kì rõ ràng hiệu quả sẽ cao hơn rất nhiều.

Những nhân tố này kết hợp lại, nếu như để hắn toàn tâm toàn ý nghiên cứu trận pháp trong thời gian ngắn, trận pháp cấp tám không hẳn không luyện chế ra được.

Huống hồ Diệp Mặc tự nhận sau này hắn thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp tám, thì thời gian dùng cũng không nhiều. Hoặc là nói hắn căn bản cũng không dùng thời gian vào trận pháp, tốt nhất là tốn ít thời gian nghiên cứu trận pháp dưới lòng hồ.

cho nên lần này vì lĩnh hội được trận pháp mới, thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp tám, Diệp Mặc cố ý bước vào Thế giới trang vàng, sau đó trong trận pháp gia tốc thời gian không ngừng hoàn thiện hệ thống trận pháp mới. Đây là lần đầu tiên hắn không phải là vì tu luyện mà dùng trận pháp gia tốc thời gian, mà là vì học trận pháp. Hắn biết thời gian của mình có hạn, chỉ có thể thông qua cách dùng linh mạch cực phẩm để kéo dài thời gian suy ngẫm của hắn.

Diệp Mặc ở trong trận pháp gia tốc thời gian suy ngẫm tròn một năm, còn bên ngoài thì một tháng cũng dần trôi đi, không có ai đến làm phiền Diệp Mặc, tất cả mọi người đều biết Diệp Mặc đang nghiên cứu hệ thống trận pháp mới.

Sau khi Diệp Mặc dần dần hoàn thiện hệ thống trận pháp mới của mình, lúc này mới thu trận pháp gia tốc lại, ra khỏi Thế giới trang vàng. Mặc dù hắn vẫn chưa bắt đầu bố trí trận pháp, nhưng hắn tin rằng mình đã có thực lực bố trí trận pháp cấp tám rồi.

Sau đó hắn lại tốn thời gian một tháng đi điều tra địa hình, trong một tháng này, Diệp Mặc đi điều tra kĩ lưỡng tất cả những đồng bằng, và hai con sông giao nhau bên ngoài Mặc Nguyệt Chi thành, hắn quyết định bố trí ba tuyến đại trận bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành.

Tuyến đại trận thứ nhất bao vây toàn bộ sông ngòi, thảo nguyên và cả núi non, ruộng đồng xung quanh sông ngòi, hắn cũng thông qua Tụ Linh trận biến thành linh điền. Linh điền trồng linh thực, cho dù người phàm ăn cũng có được thân thể khỏe mạnh. Loại đại trận này cần rất nhiều nguyên liệu, hơn nữa phạm vi quá lớn. Diệp Mặc đoán chừng với tu vi bây giờ của hắn, cho dù đã là tông sư trận pháp cấp tám rồi, nhiều lắm cũng chỉ có thể bố trí một trận pháp phòng ngự cấp bảy mà thôi.

Tuyến đại trận thứ hai, Diệp Mặc định bố trí tuyến đại trận phòng ngự thứ hai bên ngoài trong phạm vi cách Mặc Nguyệt Chi Thành khoảng trăm dặm, tuyến trận pháp phòng ngự này Diệp Mặc rất muốn bố trí thành tuyến trận pháp phòng ngự cấp tám.

Còn tuyến thứ ba là tuyến trận pháp phòng ngự cuối cùng bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành, tuyến trận pháp phòng ngự này Diệp Mặc cho rằng hắn cần phải bố trí thành trận pháp cấp tám, hơn nữa còn cần bổ sung sát trận cấp tám.

Lúc trước hắn ở trong đại điện có linh tủy trì cũng trong thời gian ngắn bố trí được một trận pháp cấp bảy, nhưng trận pháp đó bị một tông sư trận pháp cấp bảy nhìn thấy, nên cảnh báo Diệp Mặc. Lúc đó khi hắn bố trí trận pháp rất qua loa, hắn cho rằng không thể có ai đến đại điện linh tủy trì được, nhưng kết quả chẳng những có người đến, hơn nữa lại là một tông sư trận pháp.

Cho nên trận pháp cấp tám bây giờ hắn bố trí cần phải học thủ pháp trận pháp ẩn nấp ở dưới lòng sông dưới mặt đất kia, không cho bất kì ai tìm ra kẽ hở, cho dù là tông sư trận pháp cũng không tìm được.

Người khác làm không được, cũng không có nghĩa là hắn không làm được. Trong Thế giới trang vàng hắn nghiên cứu trận pháp một năm, hắn tin rằng mình hoàn toàn có thể làm được.

Những ngày sau, Diệp Mặc toàn luyện chế trận kì, bố trí linh mạch. Thành chủ Ngân Nguyệt đưa cho hắn năm linh mạch, một cái hắn cũng không giữ lại, dường như toàn bộ đều bố trí xuống dưới mặt đất Mặc Nguyệt Chi Thành.

Mấy ngày hôm nay tất cả mọi người ở Mặc Nguyệt Chi Thành đều nghe thấy những âm thanh ầm ầm, khi Diệp Mặc đang trong thời gian bố trí linh mạch, Nguyệt Kì Siêu thậm chí còn đích thân dẫn hai tu sĩ Hóa Chân đến giúp sức.

Ba tháng sau, Diệp Mặc bố trí tổng cộng được mười mấy trận pháp, trận pháp phòng ngự, trận pháp tụ linh, trận pháp cấm không, trận pháp công kích… Thậm chí trận pháp của phủ thành chủ và hồ Mặc Nguyệt hắn cũng bố trí lại.

Đến cuối cùng, Diệp Mặc dường như có thể đơn gian bố trí một trận pháp cấp bảy, chỉ cần tiêu tốn chút thời gian là có thể bố trí hoàn thành trận pháp cấp tám.

Khi Diệp Mặc bố trí xong linh mạch ở dưới lòng đất của Mặc Nguyệt Chi Thành, cuối cùng khi hợp tất cả tụ linh trận lại, tất cả mọi người ở Mặc Nguyệt Chi Thành trong nháy mắt đều cảm nhận được linh khí nồng đậm.

Có rất ít tu sĩ cấp thấp vẫn còn ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành mà chưa rời đi sau khi cảm nhận được luồng linh khí nồng đậm đó, lại càng vui mừng hớn hở, dường như tất cả đều lập tức ngồi xuống. Nơi có linh khí nồng đậm này, ngoại trừ những thế lực đại môn phái, cho dù là những thành phố Tu Chân lớn cũng không có.

- Diệp Mặc huynh đệ thật tài giỏi, trong thời gian ngắn ngủi không ngờ lại bố trí được trận pháp cấp tám, thật đáng tiếc cho Kỷ Bẩm huynh đệ.

Đan vương Nghiễn Điền - Thẩm Nghiễn Thanh cảm nhận được luồng linh khí nồng đậm sau khi Diệp Mặc hợp trận lại, cảm thán một câu.

Gã đã gần là tu sĩ Hóa Chân rồi, thần thức đương nhiên có thể cảm nhận được chỗ lợi hại của trận pháp của Diệp Mặc, gã nhìn cũng không ra, chính là nói đại trận mà Diệp Mặc bố trí, hoàn toàn là bút tích của tông sư trận pháp đỉnh cao.

Kỳ Nguyệt Siêu cũng gật đầu, gã hiểu rõ ý tứ của đan vương Nghiễn Điền. Nếu Kỷ Bẩm còn sống, đối với thiên tài trận pháp như Diệp Mặc mà nói nhất định là vui mừng không thôi.

…

Trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành thành công rực rỡ, linh khí vô cùng nồng đậm, những người dân bình thường sinh sống ở Mặc Nguyệt Chi Thành đều được chia một phần linh điền. Những tu sĩ ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành đều có thể có được chỗ ở của riêng mình, còn sau đó những tu sĩ đến đây muốn ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành thì lại có chút khó khăn.

Trừ những thứ đó ra, dưới sự chỉnh đốn của Đường Bắc Vi và Ninh Khinh Tuyết, Mặc Nguyệt Chi Thành hình thành một tuyến đường buôn bán tu chân, tuyến đường buôn bán của dân thường.

Các loại đan dược, các loại tài nguyên cũng lục tục tiến vào tuyến đường kinh doanh Tu Chân.

Còn những dược phẩm quý giá nơi khác không mua được, Mặc Nguyệt Chi thành đều có đủ, có Trúc Cơ đan, có Bồi Chân đan, có Ngưng Bích đan, có Thanh Uẩn đan, Thảo Hoàn đan, Ngưng Danh đan, Hư Lạc đan cũng có, chỉ cần anh có linh thạch, thậm chí đến Lộ Ngưng đan và cả những đan dược cao hơn cũng có thể mua được.

Trong thời gian ngắn ngủi, danh tiếng của Mặc Nguyệt Chi thành vang vọng toàn bộ Nam An châu. Thành chủ của Mặc Nguyệt Chi thành chính là Diệp Mặc, Diệp đan vương trong đại hội Đan vương ngày trước. Bây giờ Diệp Mặc quay trở về Mặc Nguyệt Chi thành, lại còn gióng trống khua chiêng tuyên truyền Mặc Nguyệt Chi thành. Nhưng Lôi Vân tông lúc trước một lòng muốn giết Diệp Mặc đã phong sơn rồi, còn Vô Cực tông thì không có bất kì tin tức gì.

Nhưng những thứ này không phải là điều mà tu sĩ quan tâm, điều mà tu sĩ quan tâm chính là Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ đã và đang là bảo địa Tu Chân, dường như tất cả các tu sĩ đều đến Mặc Nguyệt Chi Thành. Những tu sĩ ngày trước rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, lúc này cũng lòng ruột rối bời, rời đi thì dễ, muốn quay lại Mặc Nguyệt Chi thành quả thực rất khó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1183

Thành Phố Tươi Đẹp, Ngày Càng Phồn Thịnh

Mặc Nguyệt Chi Thành có tài nguyên và tiền đồ của Đan thành, còn đẹp hơn Đan thành ngày trước gấp mười gấp trăm lần, quản lí cũng tốt hơn nghìn lần. Ở Đan thành, tu sĩ cấp thấp thấy tu sĩ cấp cao đều phải hành lễ nhường đường, đồ tốt không thể tranh giành với tu sĩ cấp cao được. Nhưng ở Mặc Nguyệt Chi Thành thì lại không có cảnh tượng này, Mặc Nguyệt ai ai cũng bình đẳng như nhau.

Mà Mặc Nguyệt Chi thành bây giờ muốn đến định cư thì quả thực quá khó, chẳng những chế độ hộ tịch không có cách nào làm giả được, hơn nữa giá mua một mảnh đất ở Mặc Nguyệt Chi thành không phải ai cũng có khả năng gánh vác được. Cho dù là một số tu sĩ Hư Thần và Ngưng thể, cũng chỉ có thể thuê một mảnh đất mà thôi.

Nhưng ngược lại những tu sĩ Trúc Cơ hoặc Luyện khí lúc trước ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành lại có nơi ở của riêng mình, nhưng nơi này người khác căn bản không cướp đi được, vì ở Mặc Nguyệt Chi Thành, cho dù là tu sĩ Hóa Chân và một người dân thường cũng bình đẳng như nhau.

Còn những tu sĩ Luyện khí có thể làm kinh doanh được thì ai ai cũng dùng mảnh đất của mình cho những tu sĩ cấp cao thuê, như vậy bọn họ căn bản không cần đi khắp nơi tìm tài nguyên, chỉ cần vài người cùng nhau thuê một chỗ, là có thể tu luyện được.

Theo dòng thời gian trôi đi, tu sĩ đến Mặc Nguyệt Chi thành càng ngày càng nhiều, các loại tài nguyên nguyên liệu linh thảo đều đổ dồn về Mặc Nguyệt Chi thành. Còn tuyến đường kinh doanh tu chân của Mặc Nguyệt Chi Thành, lại dần dần quy mô hóa, dần dần hình thành một hệ thống, ngày

càng trở nên phồn thịnh.

…

Lúc này Diệp Mặc đang sánh vai đi cùng Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết bên bờ sông ngoài thành, trải qua chia lìa, bôn bam bị truy sát, lúc này bọn họ cuối cùng cũng yên ổn.

Lúc này không có ai nói chuyện, sự yên lặng và ấm áp này chính là thứ mà bọn họ theo đuổi, ngày hôm nay đạt được rồi, cùng ở bên nhau, lúc này mới cảm thấy quý giá.

- Ông xã, em rất thích nơi này. Nếu như có thể, em thực sự muốn cả đời sống ở đây, mọi người cùng tu luyện, thời gian rảnh rỗi thì cùng nhau ra ngoài đi dạo, khi nào vui vẻ, thì cùng nhau đi dạo phố…

Lạc Ảnh vung tay qua khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt vô cùng mơ mộng.

Mặc dù cô lớn hơn Khinh Tuyết vài tuổi, nhưng tính cách của Lạc Ảnh thậm chí còn trẻ hơn một chút, yêu cầu của cô rất đơn giản, cùng với người mình yêu thương ở nơi mình thích là được rồi. Còn những thứ khác, đều là thứ yếu.

Diệp Mặc gật đầu, kéo tay Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết nói:

- Chuyện bên này đã kết thúc rồi, Mặc Nguyệt Chi Thành cũng vững như núi Thái Sơn rồi, tuyệt đối không có ai dám đến kiếm chuyện nữa. Em và Kinh Tuyết yên tâm ở lại Mặc Nguyệt Chi thành mà tu luyện là được rồi, Khinh Tuyết tiện giúp anh trông coi Mặc Nguyệt Chi Thanh chút nhé.

- Anh lại muốn đi sao?

Lạc Tố Tố cảm giác tay mình có chút run rẩy, cô sợ nhất chính là Diệp Mặc lại rời xa bọn họ.

Diệp Mặc ôm chầm lấy Tố Tố, dịu dàng nói:

- Anh cũng không muốn rời xa hai em. Thời gian mà anh và Ánh Trúc hẹn nhau đã qua lâu lắm rồi, anh sợ bọn họ đợi có chút sốt ruột rồi. Cho nên anh muốn đón mấy người Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc và cả Tĩnh Văn nữa về đây, sau này chúng ta cùng ở Mặc Nguyệt Chi thành, không rời xa nữa.

Diệp Mặc còn có một câu nữa chưa nói, đợi tu vi của hắn tăng lên rồi, hắn nhất định sẽ tìm Vô Cực tông để báo thù. Hắn không nói, chỉ là không muốn để Lạc Ảnh và Khinh Tuyết lo lắng mà thôi.

Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh đều không nói gì, mặc dù hai cô không muốn Diệp Mặc rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành một chút nào, nhưng mấy người Tống Ánh Trúc ở lại Bắc Vọng châu cũng không phải là chuyện tốt.

Diệp Mặc thở dài nói:

- Đáng tiếc anh bây giờ mới chỉ là một tông sư trận pháp cấp tám, nếu như có một ngày anh trở thành tông sư trận pháp cấp chín, thậm chí là tông sư trận pháp cao hơn, anh nhất định sẽ bố trí một truyền tống trận cho Mặc Nguyệt Chi Thành, trực tiếp đến Bắc Vọng châu.

- Còn tin tức của Ức Mặc, anh đi cũng hỏi xem sao.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên có chút thương cảm nói, cô nhớ cha mẹ mình, ai mà biết được Tiểu Ức Mặc có nhớ cha mẹ hay không? Huống chi, Diệp Mặc mặc dù chưa bao giờ nói đến, cô là gái theo chồng, chẳng lẽ lại không nhớ cha mẹ mình hay sao?

Diệp Mặc trong lòng đau xót, hắn lo lắng nhất chính là Ức Mặc, mặc dù chưa bao giờ hắn nói ra, nhưng Ức Mặc lại là người mà hắn lo lắng nhất. Mặc dù Mục Tiểu Vận hắn cũng rất lo lắng, nhưng Mục Tiểu Vận đã sống ở thôn Hoàng Bình một thời gian rồi, cô cũng có thể tự lo cho mình được. Ninh Khinh Tuyết biết suy nghĩ trong lòng mình, cô mới thẳng thắn nói ra, vậy mình cũng không cần một mình phiền muộn trong lòng nữa, có lẽ sẽ tốt hơn chút.

Lạc Ảnh bỗng nhiên sắc mặt đỏ lên, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Diệp Mặc gác sự lo lắng cho Ức Mặc sang một bên, ôm sát Lạc Ảnh nói:

- Tố Tố, em muốn nói gì sao? Ở đây chỉ có ba người chúng ta, em cứ nói thẳng ra đi.

Ninh Khinh Tuyết bỗng nhiên cười nắm tay Lạc Ảnh nói:

- Chị Tố Tố lần trước hỏi em, tại sao đến bây giờ chị ấy vẫn chưa có thai…

Ninh Khinh Tuyết nói vậy vốn là để giải vây cho Tố Tố, đừng xấu hổ như vậy, nhưng nói được một nửa, cô lại đỏ mặt. Nửa câu sau âm thanh nhỏ dần nói:

- Thực ra, em cũng không biết tại sao em và chị Tố Tố từ trước đến nay vẫn ở cùng anh mà đến bây giờ vẫn chưa có…

Thực ra chuyện này Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh sớm đã muốn hỏi Diệp Mặc rồi, nhưng đừng thấy ba người họ đều ở cùng nhau, thật ra Lạc Nguyệt và Ninh Khinh Tuyết đều là người rất dễ xấu hổ, lại có chút lo lắng có phải do mình hay không, đến bây giờ vẫn chưa hỏi.

Diệp Mặc lại càng cảm động, hắn đương nhiên biết suy nghĩ của hai cô, hẳn là sợ mình quá nhớ Ức Mặc rồi, cho nên cũng muốn sinh cho mình một đứa con.

Cảm nhận được tâm tư của hai người, Diệp Mặc ôm hai người dịu dàng nói:

- Hai em không cần lo lắng như vậy, là anh bây giờ vẫn chưa muốn có con. Đợi khi nào tu vi của chúng ta cao lên rồi, đến lúc đó tính tiếp.

Diệp Mặc lúc trước cũng không biết rõ lắm, nhưng tu vi của hắn sau khi

cao lên rồi thì cũng đã hiểu. Nữ tu nếu như muốn có thai, thì cần phải dừng tu luyện, thậm chí là vài năm, đồng thời Diệp Mặc cũng biết, bây giờ là thời gian để Tố Tố và Khinh Tuyết cố gắng nâng cao tu vi, căn bản không thể dừng tu luyện vài năm được.

Hơn nữa tu luyện về sau thì tuổi thọ càng được kéo dài, cần gì phải lo lắng thời kì con cháu. Có Ức Mặc, Diệp Mặc cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Trong khi ba người đang chìm đắm trong tình yêu, một phi kiếm màu lửa đỏ rơi vào tay Diệp Mặc, Diệp Mặc nhận lấy phi kiếm sắc mặt lập tức biến đổi. Hắn lập tức dẫn hai người Lạc Ảnh và Khinh Tuyết bay về hướng đông.

- Sao vậy?

Ninh Khinh Tuyết nghi ngờ hỏi một câu Lạc Ảnh cũng nhìn Diệp Mặc, có chút không hiểu.

Diệp Mặc đưa phi kiếm trong tay cho hai người họ nói:

- Truyền tin cho anh là Trình Na Na, vốn là vợ của Tử Phong từng bị anh phá tan đan điền một lần rồi. Không ngờ cô ta và Tử Phong cũng đến Nam An Châu, nhưng Tử Phong vì không thể nào tu luyện được mà tự mình bỏ cô ra đi. Vì khi ở Vẫn Chân thành anh có gặp cô ta một lần, nên mới biết được chuyện Tử Phong cũng đến đây.

- Tử Phong cũng tới rồi?

Ninh Khinh Tuyết kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu không nói gì, âm thanh của một trận đánh nhau truyền đến. Diệp Mặc đồng thời nhìn thấy Trình Na Na bị hai tên tu sĩ Kim Đan vây lấy, đang vây đánh.

Hai tên tu sĩ Kim Đan này đều mặc quần áo của tu sĩ của Vô Lượng Hải, Diệp Mặc vừa nhìn liền không cần hỏi cũng biết, chắc là Trình Na Na biết

được mình trở về Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, sau đó muốn đến Mặc Nguyệt Chi Thành, kết quả bị tu sĩ của Vô Lượng Hải phát hiện, nhưng Trình Na Na có thể chạy đến biên giới của Mặc Nguyệt Chi thành, cũng coi như là có bản lĩnh rồi.

Trình Na Na và hai gã tu sĩ đánh nhau đồng thời phát hiện ra Diệp Mặc đã đến, Trình Na Na vẻ mặt vui mừng, cô biết Diệp Mặc đến cũng tương đương tính mạng của mình an toàn rồi.

Hai gã tu sĩ của Vô Lượng Hải phát hiện Diệp Mặc, đồng thời cũng nhận ra người trước mắt mình chính là thành chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng là Diệp đan vương của đại hội Đan vương ngày đó. Sắc mặt hai người này lập tức trở nên khó coi, chuyện Diệp Mặc giết hại một tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy ở Huyền Băng phái, được truyền đi khắp nơi, đương nhiên bọn họ cũng biết.

Không cần nói tu sĩ Kim Đan như bọn họ, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, phỏng chừng đối với Diệp Mặc cũng chỉ là chuyện một cái tát.

- Xin chào Diệp thành chủ.

Hai gã tu sĩ này bước lên phía trước hành lễ.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, Trình Na Na liền vội vàng kính cẩn hỏi:

- Đại ca, chị dâu Lạc Ảnh, chị dâu Khinh Tuyết…

Lạc Ảnh và Khinh Tuyết đều đã từng gặp Trình Na Na, nhưng lúc đó cô ấy tên Đông Phương Na Na, ấn tượng cũng không đậm lắm. Bây giờ Trình Na Na gọi hai cô ấy trước, hai cô vội vàng trả lời. Mặc dù chuyện của nhà Đông Phương, hai cô cũng có nghe nói qua, nhưng ở đây thấy người của thành Lạc Nguyệt, trong lòng Ninh Khinh Tuyết cũng có chút vui mừng, huống hồ Trình Na Na lại là vợ của Tử Phong.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Diệp Mặc nhìn Trình Na Na hỏi một câu.

Trình Na Na đứng bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Em biết tin đại ca đã về Mặc Nguyệt Chi thành, lập tức muốn qua đây. Nhưng chuyện em và đại ca gặp nhau ở Vẫn Chân thành bị môn phái biết được. Bọn họ nghi ngờ chuyện Ngô Dự của Vô Lượng Hải có liên quan đến anh, nên lúc nào cũng để ý đến em. Sau đó em thừa dịp trốn ra ngoài, đến đây vẫn bị bọn họ truy đuổi.

- Tiền bối, không liên quan đến chuyện của chúng tôi, chúng tôi mặc dù lúc nào cũng theo dõi tung tích của Trình sư muội, nhưng cũng không ra tay hạ sát cô ấy. Chúng tôi chỉ là có trách nhiệm dẫn cô ấy về mà thôi.

Một tu sĩ của Vô Lượng Hải vội vàng nói.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng:

- Vừa nãy các anh cũng nghe thấy rồi, Trình Na Na gọi tôi là đại ca, từ bây giờ trở đi cô ấy đã không phải là người của Vô Lượng Hải nữa rồi. Hôm nay nể mặt Trình Na Na tôi không giết các anh, quay về nói với môn phái của các anh, nếu như còn muốn gây sự với tôi, thì đừng có trách.

- Vâng, vâng, vãn bối cáo từ.

Hai tên tu sĩ của Vô Lượng Hải vội vàng nói, nói xong hai người căn bản đến đầu cũng không dám quay lại, trong nháy mắt liền biến mất.

- Xin lỗi, đại ca, liên lụy đến anh rồi.

Trình Na Na gặp Diệp Mặc liền có chút căng thẳng.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Em về Mặc Nguyệt Chi Thành với bọn anh trước đã, còn chuyện của Tử Phong, em không cần lo lắng, anh sẽ tìm kiếm xung quanh xem sao.

- Vâng, đại ca.

Trình Na Na vội vàng nói.

Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết thấy Lâm Dị Bán đang từ đằng xa chạy đến, lập tức biết được anh ta tìm Diệp Mặc có chuyện, lập tức nói với Diệp Mặc:

- Chúng em dẫn Trình Na Na về thành, anh có chuyện gì thì giải quyết trước đi.

Diệp Mặc đợi ba người đi rồi, lúc này mới nhìn Lâm Dị Bán đang đi tới hỏi:

- Anh Lâm, có chuyện gì sao?

- Thành chủ Ngân Nguyệt cũng đến rồi, anh ta tìm anh có chút chuyện.

Lâm Dị Bán vội vàng nói.

Quả nhiên Lâm Dị Bán vừa nói xong, Nguyệt Kì Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh lập tức dắt tay nhau đến. Diệp Mặc vội vàng tiến lên phía trước hành lễ nói:

- Hai vị tiền bối đột nhiên đến tìm vãn bối, chắc là có chuyện gì cấp thiết phải không?

Thẩm Nghiễn Thanh cười ha hả nói:

- Không có chuyện gì thì không tìm cậu được sao? Tôi và Nguyệt sư huynh đúng là có chuyện thật. Mặc Nguyệt Chi thành dưới mấy tuyến trận pháp, lại dưới sự phòng thủ của ba tu sĩ Hóa Chân, đúng là vững như núi Thái sơn rồi. Tôi và Nguyệt sư huynh lại muốn giúp cậu tìm một số nhân khí, tìm vài người bạn cũ đến đây định cư, chứ chúng tôi quá cô đơn rồi.

Diệp Mặc trong lòng vui mừng, hắn đương nhiên biết hai vị Đan vương này là vì Mặc Nguyệt Chi Thành, tu sĩ có gì mà cô đơn? Nhanh chóng nói lời

cảm tạ, đối với hắn mà nói, cao nhân đến Mặc Nguyệt Chi Thành càng đông càng tốt.

Nguyệt Kì Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh cũng là hạng người thẳng thắn, sau khi chào hỏi Diệp Mặc xong, lập tức cáo từ. Còn Diệp Mặc thì lại bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng gọi lại nói:

- Hai vị tiền bối xin dừng bước, vãn bối có chuyện muốn hỏi một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1184

Nguyên Thần Của Kỷ Bẩm

Có chuyện gì vậy?

Nguyệt Kỳ Siêu dừng lại nghi hoặc hỏi - Không biết hai vị tiền bối đã từng nghe nói qua Băng Thần cung chưa?

Diệp Mặc vẫn nhớ rõ lời thỉnh cầu của người con gái vô cùng xinh đẹp trong 'Thanh Châu' đang ở trong Thế giới trang vàng của hắn.

Nguyệt Kỳ Siêu lắc đầu nghi hoặc:

- Chưa từng nghe qua, đây là môn phái nào vậy? Một môn phái mới sao? Cấm địa Băng Thần thì tôi biết, nhưng Băng Thần Cung thì chưa từng được nghe nói qua.

Thẩm Nghiễn Thanh cũng lắc đầu, hiển nhiên cũng không biết Băng Thần Cung là nơi nào.

- Vậy hai vị tiền bối có biết cấm địa Băng Thần đã tồn tại từ bao giờ không?

Diệp Mặc chưa từ bỏ ý định, lại lần nữa hỏi lại.

Hai người lại lần nữa lắc đầu, Thẩm Nghiễn Thanh chủ động nói:

- Cấm địa Băng Thần đã có từ khi chúng tôi ra đời, hơn nữa mỗi nơi lại có một kiểu tương truyền khác nhau. Nhưng những lời tương truyền kia có vẻ cũng không chuẩn xác, cậu cũng không nên tin.

Sau khi Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh rời đi, trong lòng Diệp

Mặc có chút buồn bực. Cô gái tên gọi Thanh Như kia thỉnh cầu hắn đưa 'Thanh Châu' đến Băng Thần Cung, nhưng bản thân hắn lại không biết Băng Thần Cung rốt cuộc là cái địa phương nào. Hiện giờ ngay cả hỏi Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh cũng không có được chút tin tức nào, vậy thì bảo hắn phải đi đâu tìm Băng Thần Cung đây?

“Cũng may cô gái tên Thanh Như cũng không có nói là mình nhất định phải giúp bằng được”. Trong lòng Diệp Mặc chỉ có thể nghĩ như vậy.

- Được rồi, anh Lâm. Mảnh đất tổ tiên của anh, chính là Sơn trang chín sao, cũng là Nam Cung sơn trang hiện giờ đúng không?

Diệp Mặc bỗng nhớ tới chuyện 'Ngư Dược Long Môn', thuận tiện hỏi Lâm Dị Bán một chút.

Lâm Dị Bán gật đầu, thần sắc có chút thương cảm, hiển nhiên là đang nhớ tới việc mảnh đất tổ tiên bị người hầu phản bội chiếm giữ, khiến y không thể nhận tổ quy tông.

Diệp Mặc vỗ vỗ vào vai Lâm Dị Bán:

- Nếu như anh Lâm không ngại, có thể kể cho tôi chút chuyện về Sở tiền bối cụ tổ của anh không?

Lâm Dị Bán không chút do dự:

- Đương nhiên có thể, kỳ thực hiểu biết của tôi đối với cụ tổ Sở Cửu Vũ cũng không nhiều, tất cả cũng đều đến từ lời kể của cha tôi. Gia phả của Sở gia tôi có ghi chép, tổ tiên tôi là Sở Cửu Vũ sau khi Phá vỡ không gian ở Nam An Châu, cũng không phải là phi thăng lên tiên giới, mà là đến một nơi không thể nào tu chân. Cha tôi nói rằng nơi đó gọi là Địa Tinh, sau hình như đổi thành Địa Cầu. Là một nơi thiếu thốn linh khí không thể nào tu luyện.

Diệp Mặc giật mình, Sở Cửu Vũ quả nhiên đã đến Địa Cầu. Chính mình có thể sống lại ở Địa Cầu có thể cũng là vì Sở Cửu Vũ đã phá rách hàng rào không gian thông qua Nam An Châu để đến Địa Cầu. Tạo thành một vùng

không gian bất ổn giữa hai đại lục.

Lâm Dị Bán không chú ý đến thân thái của Diệp Mặc, tiếp lúc nói:

- Lúc đó cụ tổ Sở Cửu Vũ của tôi không cam lòng. Ông ấy đã phá rách không gian không phải là để đi tới một nơi thiếu thốn linh khí như vậy, vì thế ông ấy lại lần nữa nỗ lực để trở lại Nam An Châu. Ông ta đã nghĩ tới rất nhiều biện pháp, cuối cùng dùng hơn nửa số lượng tài liệu cực phẩm để chế tạo ra một đôi Trận bàn Truyền Tống đỉnh cấp gọi là 'Ngư Dược Long Môn'. Nhưng mà trận bàn này tối đa chỉ có thể truyền tống một người trở lại Nam An Châu mà thôi. Cho dù là có một đôi Trận bàn Truyền Tống thì cũng chỉ có thể truyền tống hai người trở lại Nam An Châu. Mà khi đó bên người của ông ấy cũng có thêm rất nhiều người rồi. Nên đương nhiên là không cam lòng, vì thế lại tiếp tục nghĩ biện pháp khác.

- Biện pháp gì vậy?

Diệp Mặc có chút kích động, vậy thì 'Ngư Dược Long Môn' quả nhiên là tác phẩm của Sở Cửu Vũ. Chỉ là Diệp Mặc không ngờ nó không phải là một cái trận bàn mà là một đôi.

Giọng điệu của Lâm Dị Bán có pha chút cô đơn:

- Cụ Tổ Sở Cửu Vũ của tôi vốn muốn bố trí ở Địa Cầu một cái Truyền Tống Trận, sau đó dùng 'Ngư Dược Long Môn' để trở về Nam An Châu, sau đó mới bố trí thêm một cái Truyền Tống Trận ở Nam An Châu...

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng cảm thấy rất nghi hoặc. Vậy thì Truyền Tống Trận hiển nhiên là đã được bố trí rồi, vì sao Sở Cửu Vũ vẫn không trở lại Nam An Châu.

Lâm Dị Bán thở dài:

- Không ngờ là tới khi ông ấy bố trí xong Truyền Tống Trận, thì lại phát hiện một Tiểu thế giới khác gọi là Thần Châu, có linh khí nồng hậu hơn nhiều so với Địa Cầu. Cho nên ông ấy đã quyết định đem Truyền Tống Trận

bố trí trong Thần Châu. Ông cho rằng khoảng cách giữa Thần Châu và Nam An Châu gần nhau hơn, hơn nữa linh khí sung túc, có thể dễ dàng duy trì Truyền Tống Trận. Chỉ là không ngờ, ông vừa bố trí xong Truyền Tống Trận từ Địa Cầu tới núi Thần Châu, còn chưa kịp bố trí Truyền Tống Trận đến Nam An Châu thì đã phải nghênh đón Lôi Kiếp phi thăng.

- Anh nói là cụ tổ Sở Cửu Vũ của anh đã phi thăng ở Tiểu thế giới rồi?

Diệp Mặc kinh ngạc.

Truyền Tống Trận ở Tĩnh Gia sơn không phải là do Sở Cửu Vũ bố trí, vậy thì là ai? Hơn nữa Sở Cửu Vũ phi thăng rồi, vậy thì sao 'Ngư Dược Long Môn' lại vẫn xuất hiện tại Địa Cầu?

Lâm Dị Bán lắc đầu:

- Cụ ấy có phi thăng hay không thì tôi không biết, nhưng căn cứ vào những gì mà tổ tiên ghi chép trong gia phả, thì khi cụ tổ Sở Cửu Vũ của tôi gặp được Lôi Kiếp, đã lập tức đưa nhẫn trữ vật cho người ông ấy dẫn theo, để y lưu lại cho hậu nhân của Sở Gia. Mà căn cứ vào những gì được ghi chép lại, nhẫn trữ vật xác thực đã về được với Sở gia chúng tôi. Trong đó có nhắc đến lần Lôi Kiếp đó vô cùng kinhk khủng, chỉ cần một tia sét đã có thể san phẳng cả một đỉnh của ngọn núi rồi.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu vì sao đỉnh núi Thần Châu lại không có rồi, hóa ra là do Sở Cửu Vũ độ kiếp tạo thành.

Lâm Dị Bán tiếp tục nói:

- Lúc đó những người tổ tiên của tôi mang theo người nhà thông qua Truyền Tống Trận mà tổ tiên Sở Cửu Vũ đã bố trí quay lại Địa Cầu. Nhưng bất luận là Địa Cầu hay Tiểu thế giới cũng đều không đủ linh khí để tu luyện, cho nên có một tổ tiên của tôi đã sử dụng trận bàn Truyền Tống Trận 'Ngư Dược Long Môn' để trở về được tới Sơn trang chín sao. Sau đó người ấy muốn mời các tiền bối trận pháp của Nam An Châu thiết lập một cái

Truyền Tống Trận thông đến Tiểu thế giới. Đáng tiếc là không có ai biết Tiểu thế giới kia ở nơi nào, cũng không có ai đủ khả năng để thiết lập một cái Truyền Tống Trận như cụ tổ Sở Cửu Vũ của tôi cả.

Dừng một chút Lâm Dị Bán lại trầm giọng:

- Sự tình tiếp theo thì hẳn là thành chủ đã đoán được, người tổ tiên kia cũng không để trở lại đón những người nhà còn lại, sau đó việc tu luyện lại bị trì trệ không tiến. Bởi vì hoài niệm người nhà nên mới đổi tên của Sơn trang chín sao thành sơn trang"Ngư Dược Long Môn. Thẳng cho đến khi Sở gia của tôi xuống dốc, sơn trang 'Ngư Dược Long Môn' rơi vào trong tay người khác, đổi thành ‘Nam Cung sơn trang’ hiện giờ.

Diệp Mặc hít vào một hơi, vỗ vỗ vai Lâm Dị Bán:

- Đừng lo lắng, chờ tu vi của anh cao lên tới một trình độ nhất định, biết đâu anh có thể lại một lần nữa trở lại Sơn trang chín sao.

Hai người nói chuyện suốt dọc đường cho tới khi về tới Mặc Nguyệt Chi Thành. Hiện tại Diệp Mặc đã biết cái 'Ngư Dược Long Môn' trong tay hắn là vật gì rồi, lúc này hắn cũng không còn cảm giác mất mác như trước nữa.

Cho dù 'Ngư Dược Long Môn' trong tay hắn là món đồ hoàn chỉnh thì đã sao? Hắn cũng không muốn giống với Sở Cửu Vũ, về tới Địa Cầu thì lại không thể gặp lại mấy người Lạc Ảnh nữa. Tình cảnh của hắn và Sở Cửu Vũ cũng không khác nhau cho lắm, nhưng những người quan trọng đối với hắn hầu như đều đang ở đại lục Lạc Nguyệt. Khoảng cách của Nam An Châu với Bắc Vọng Châu tuy rằng xa xôi, nhưng so với Địa Cầu thì còn gần hơn nhiều lắm.

...

Một tuần sau. Diệp Mặc để lại Ngân Tử cho Ninh Khinh Tuyết, để Tuyết Nhung Hồ cho Lạc Ảnh, rồi hắn lại lần nữa từ biệt mấy người Ninh Khinh Tuyết và Lạc Ảnh. Lúc này hắn muốn một mình quay về Bắc Vọng Châu để

đón mấy người Tống Ánh Trúc, và còn muốn đi tìm kiếm Ức Mặc nữa.

Hắn đã không có cách nào sử dụng Truyền Tống Trận, không nói đến việc Lục Vô Hổ hiện đã không rõ tung tích, ngay cả hai vị thành chủ Đan Thành cũng đã rời đi, mà cho dù là bọn họ còn ở Đan Thành, vậy thì Truyền Tống Trận cũng không thể để cho hắn dùng được. Số người có thể truyền tống cùng lúc quá ít, hơn nữa quản lý Truyền Tống Trận chính là các tông môn chín sao và tám sao, mà ở Đan Thành cũng chỉ cần có một người không đồng ý, thì hắn cũng không có cách nào sử dụng Truyền Tống Trận cả. Huống chi Diệp Mặc cũng không muốn để cho mọi người biết rằng mình đã rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành.

Truyền Tống Trận không thể dùng. Nhưng hắn lại có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, theo lời Lục Vô Hổ nói, thì sử dụng pháp bảo phi hành đến Bắc Vọng Châu sẽ phải mất khoảng thời gian chừng năm năm.

Nhưng Diệp Mặc cũng không nghĩ như vậy, khi Lục Vô Hổ nói lời này với hắn thì tu vi của hắn mới chỉ là Hư Thần tầng một mà thôi. Mà hiện tại thì hắn đã có tu vi Ngưng Thể tầng ba rồi. Tu vi càng cao, thì tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng nhanh. Vì thế hắn đoán thời gian năm năm thì hiện hắn có thể rút ngắn đi còn bốn năm.

Hơn nữa Diệp Mặc cho rằng trên đường đi thì hắn còn có thể dùng bốn năm thời gian để tu luyện, nói không chừng khi chưa đến nơi hắn có thể đã tấn cấp lên Thừa Đỉnh. Vậy thi tốc độ của hắn sẽ lại tăng thêm, có lẽ chỉ ba năm là hắn có thể tới Bắc Vọng Châu rồi.

Đối với tu sĩ mà nói, thời gian ba năm chỉ thoáng cái là qua thôi, cũng không phải là thời gian rất dài. Nhưng lo lắng duy nhất của Diệp Mặc là sợ mấy người Tống Ánh Trúc lo lắng sốt ruột, vì khi đi hắn đã hẹn là hai ba năm sẽ trở về, hiện tại đã vượt quá thời gian đó rồi. Điều này chỉ có thể trách hắn khi đó còn chưa hiểu rõ tình huống của Nam An Châu, không biết việc truyền tống từ Nam An Châu đến Bắc Vọng Châu lại khó khăn như vậy.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng không lập tức

tiến vào Vô Tâm Hải, mà đi tới nơi mà Kyỷ Bẩm đã ngã xuống. Ở nơi này, hắn đã mất đi một tiền bối từng toàn tâm toàn ý giúp đỡ cho hắn, cho nên hắn cần phải đến bái tế.

Nơi xảy ra trận tranh đấu là cả một mảng hỗn độn, các vết tích kinh khủng do tiên khí hạ phẩm tạo ra vẫn rõ ràng ở trước mắt, chiếc chiến hám của Kỷ Bẩm cũng bị nghiền nát hoàn toàn, hiện tại chắc không đáng xu nào Diệp Mặc có chút thương cảm, thu hồi pháp bảo phi hành đã không còn sử dụng được này. Rồi lại ở đây tế bái sau đó mới đứng dậy rời đi.

Đúng lúc đó, Diệp Mặc lại cảm giác được một tiếng kêu gọi vô cùng yếu ớt. Hắn liền vô thức giật mình một cái, không ngờ lại có cảm giác được đó chính là thanh âm của Kỷ Bẩm tiền bối.

Rất nhanh Diệp Mặc định thần trở lại, nghĩ rằng do mình suy nghĩ quá nhiều mà sinh ra ảo tưởng. Cho dù Kỷ Bẩm tiền bối là tu sĩ Kiếp Biến, tguyên thần vững chắc, nhưng cũng không thể nào bảo vệ được nguyên thần dưới sự công kích của tu sĩ Hóa Chân được.

Nhưng trong lúc Diệp Mặc đang nghi hoặc, thì hắn lại lần nữa nghe thấy cái âm thanh kêu gọi yếu ớt kia. Không sai, lần này Diệp Mặc đã nghe được rất rõ ràng, đúng là thanh âm của Kỷ Bẩm tiền bối.

Diệp Mặc nhất thời đại hỉ, nguyên thần của Kỷ Bẩm tiền bối vẫn chưa bị tiêu tán, sau một khắc hắn lại tự trách bản thân mình, sớm biết như vậy thì đã sớm đi bái tế Kỷ Bẩm tiền bối rồi. Nếu như hắn có thể đến sớm một chút, thì khẳng định sẽ sớm phát hiện ra nguyên thần của Kỷ Bẩm tiền bối hơn.

Kỷ Bẩm tiền bối là tông sư trận pháp, vậy thì có thể có đồ vật để bảo vệ nguyên thần cũng không đáng ngạc nhiên.

Rất nhanh Diệp Mặc tại một đống đất đá, đã tìm được một hòn đá màu vàng nhạt. Hiện tại Diệp Mặc đã là tông sư trận pháp cấp tám, liếc mắt đã có thể nhìn ra hòn đá kia là do trận pháp cấu thành, cũng chính là nơi ký thác nguyên thần của Kỷ Bẩm tiền bối.

Quả nhiên, khi Diệp Mặc cầm hòn đá lên, thì thanh âm của Kỷ Bẩm tiền bối cũng trở nên rõ ràng hơn:

- Nguyên thần của ta đã gần tiêu tán, ta còn có một đứa con là Kỷ Cần ở Vạn Trận Môn, xin Diệp lão đệ hãy giúp ta chiếu cố cho nó...

Chỉ nói được một câu này, thì thanh âm của Kỷ Bẩm cũng đã có chút yếu ớt đi. Trong lòng Diệp Mặc liền trở nên khẩn trương, Kỷ Bẩm tiền bối có ân đối với hắn, không ngờ tới tận hôm nay hắn mới tới tế bái. Nếu như sớm một chút, thì nói không chừng hắn còn có thể giúp Kỷ Bẩm.

- Cậu không cần áy náy, nếu như không có ‘Tiên khuyên hoa’, cho dù cậu có tới sớm hơn thì kết quả cũng như nhau thôi.

Thanh âm độ lượng của Kỷ Bẩm lại vang lên.

Diệp Mặc nghe được đến 'Tiên khuyên hoa', trong lòng bỗng nhiên khẽ động, lấp tức lấy ra một viên ngọc gần như trong suốt nói:

- Trước tiên tiền bối cứ ký thác tguyên thần trên viên ngọc này, chờ khi tôi tìm 'Tiên khuyên hoa' cho tiền bối

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1185

Vượt Qua Vô Tâm Hải

Một tháng sau, một đường sáng màu xanh từ khoảng cách mấy vạn dặm bay qua thành Mặc Hải, biến mất tại Vô Tâm Hải vô biên vô hạn.

Hiện nhiên đó chính là 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc. Diệp Mặc đã gặp được Nguyên Thần của Kỷ Bẩm, tuy rằng Nguyên Thần của Kỷ Bẩm đã gần tiêu tán, nhưng Diệp Mặc lại có 'Tịnh Linh Châu', cho nên vẫn có thể bảo vệ tốt cho Nguyên Thần của Kỷ Bẩm tạm thời không bị tiêu tán. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, cho dù là có 'Tịnh Linh Châu' thì cũng phải sớm ngày tìm được 'Tiên khuyên hoa', nếu không thì sẽ không có cách nào có thể cứu được Kỷ Bẩm cả.

'Tiên khuyên hoa' nghe nói chỉ xuất hiện qua một nơi, nhưng vẫn chưa từng có ai thấy được nó cả, đó chính là Vô Tâm Hải. 'Tiên khuyên hoa' có tác dụng đắp nặn thân thể hoặc Nguyên Thần của tu sĩ một cách hoàn mỹ. Chỉ cần có thể tìm được 'Tiên khuyên hoa', thì Kỷ Bẩm chẳng khác nào đã được cứu rồi. Nếu như không có 'Tiên khuyên hoa', thì Nguyên Thần của Kỷ Bẩm chỉ còn duy nhất một con đường đó là tiêu tán, cũng khó có thể chuyển hóa thành linh tu hoặc là quỷ tu.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' có trận pháp phòng ngự cường đại do Lục Vô Hổ bố trí, nhưng hiện tại thì Diệp Mặc đã là một tông sư trận pháp cấp tám, cho nên hắn lại lần nữa tăng mạnh trận pháp phòng ngự của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lên, đồng thời còn bố trí thêm một trận pháp ẩn nấp.

Diệp Mặc biết việc muốn vượt qua Vô Tâm Hải thì điều khó khăn nhất không phải là cự ly của Vô Tâm Hải, cũng không phải là thời gian, mà là ở Vô Tâm Hải có vô số các thế lực lớn không thể nào đắc tội được. Đừng nói

là hắn, cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không thể nào may mắn thoát được cả.

Vì thế khi Diệp Mặc vượtqua Vô Tâm Hải, hắn tận lực dấu mình lại. Nếu như không phải vì Kỷ Bẩm, hắn thậm chí không có dự định dừng lại một khắc nào, trực tiếp bay thẳng về Bắc Vọng Châu.

Nguyên Thần của Kỷ Bẩm đã suy yếu rất nhiều, Diệp Mặc để cho Nguyên Thần của y ký thác vào 'Tịnh linh châu' đặt trên 'Linh mạch Dược Vương', cố gắng không cùng y trò chuyện. 'Tịnh linh châu' tuy là rất trân quý, nhưng cũng chỉ là tài liệu tu luyện chủ yếu của linh tu cao cấp, cũng không thể vĩnh vô chừng mực mà dùng được

Sắp xếp ổn định những chuyện này rồi, Diệp Mặc mới bố trí một trận pháp giám sát trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', sau đó tạo ra một đạo thần thức phụ trên trận pháp đó, đồng thời cũng khảm vào tám viên linh thạch cực phẩm. Lúc này hắn mới tiến vào trong Thế giới trang vàng sử dụng trận bàn gia tốc thời gian để tu luyện.

Tuy là dùng một đạo thần thức phụ để khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thì tốc độ sẽ có chút chậm, nhưng Diệp Mặc không muốn lãng phí thời gian. Bởi vì thời gian tu luyện của hắn cần rất nhiều, nên để tốc độ bị giảm đi một chút cũng không sao.

Mặc Nguyệt Chi Thành có đại trận phòng ngự của hắn, hơn nữa còn có hai vị Đan Vương Ngân Nguyệt và Đan Vương Nghiễn Điền tọa trấn, thậm chí còn có cả ba tu sĩ Hóa Chân nữa, thì chắc chắn là vững chắc như núi Thái Sơn. Cho dù là tông môn chín sao cũng không thể kiên cố như Mặc Nguyệt Chi Thành. Cho nên Diệp Mặc cũng không lo lắng cho sự an toàn của mọi người ở Mặc Nguyệt Chi Thành.

…

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại bay liên tục thêm một tháng, đã tiến nhập vào biển sâu. Mà lúc này Diệp Mặc đã tấn cấp tới tu vi Ngưng Thể tầng năm. Tuy hắn để lại tất cả Linh tủy trì cho mấy người Lạc Ảnh, nhưng mà

hắn vẫn còn một linh mạch cực phẩm, tu luyện ở bên linh mạch cực phẩm này nhanh hơn so với Linh tủy trì không biết bao nhiêu lần. Nếu so về mức độ nồng đậm của linh khí thì linh mạch cực phẩm này càng mạnh mẽ hơn nhiều. Khuyết điểm duy nhất chính là linh khí của linh mạch không dễ hấp thụ như Linh tủy trì, nhưng đối với Diệp Mặc thì điều này cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào, bởi vì hắn còn có 'Khổ Trúc' nữa.

Khiến Diệp Mặc cảm thấy may mắn chính là một tháng này hắn căn bản cũng không gặp phải sự cản trở nào, cho dù là gặp phải một ít yêu thú, nhưng mà tốc độ 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn lại quá nhanh, cho nên những yêu thú kia còn chưa kịp có phản ứng thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã biến mất khỏi tầm mắt chúng rồi.

Tiếc nuối duy nhất của Diệp Mặc là cái 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' này cần tiêu hao tận tám viên linh thạch cực phẩm cho một tháng phi hành. Tuy là Nguyệt Kỳ Siêu có tặng cho hắn một ít linh thạch cực phẩm, còn có số linh thạch cực phẩm của bản thân hắn nữa, nhưng tính ra tất cả cũng không đến một trăm viên linh thạch cực phẩm. Số lượng linh thạch này tối đa chỉ có thể duy trì cho 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' trong thời gian một năm mà thôi.

Gần qua thời gian hai tháng, Diệp Mặc đã tấn cấp tới tu vi Ngưng Thể tầng sáu. Khi hắn thấy mình sắp đột phá Ngưng Thể tầng sáu lên Ngưng Thể hậu kỳ tầng bảy, thì có một pháp bảo phi hành đang cấp tốc đuổi theo 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn, tốc độ của pháp bảo phi hành này thậm chí còn nhanh hơn hắn một chút.

Mục tiêu của pháp bảo phi hành kia hiển nhiên chính là 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc. Trong lòng của Diệp Mặc liền cả kinh, hắn từ bỏ việc lập tức tấn cấp Ngưng Thể tầng bảy, nhanh chóng rời khỏi Thế giới trang vàng, đồng thời tự mình khống chế tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' vốn chỉ được một đạo thần thức của Diệp Mặc khống chế tốc độ, cũng đã nhanh như một luồng sáng màu xanh rồi, hiện tại do chính Diệp Mặc khống chế thì tốc độ càng trở nên nhanh hơn.

Pháp bảo phi hành đang đuổi theo kia dường như cũng cảm thụ được tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tăng lên, lập tức cũng bắt đầu tăng tốc đuổi theo, quyết không bỏ qua cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc rất nhanh đã phát hiện việc đối phương cũng gia tăng tốc độ, so với tốc độ của hắn cũng không khác biệt gì. Trong lòng hắn liền có một dự cảm không tốt, nhưng khi hắn phát hiện ra trên pháp bảo phi hành kia chỉ có ba người, hơn nữa người có tu vi cao nhất chỉ là Thừa Đỉnh tầng ba, thì hắn liền thẳng thắn cho 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' dừng lại. Chứ nếu cứ tiếp tục truy đuổi nhau như vậy ở Vô Tâm Hải này, thì khẳng định là sẽ bị bại lộ. Một khi bị các tu sĩ và yêu thú chú ý đến, thì thật quá nguy hiểm rồi.

Pháp bảo phi hành đuổi theo phía sau là một chiếc 'Phong xa', đứng ngay trước chiếc 'Phong xa' là một thiếu nữ xinh đẹp, da trắng nõn, mái tóc bồng bềnh uốn lượn vắt ngang vai. Sắc mặt hồng hào không biết là vì có chút tức giận hay là vì cái gì khác.

Khiến Diệp Mặc kinh dị chính là bộ ngực của cô, trước ngực của cô là một đôi gò bồng đào đang cuộn trào mãnh liệt, khiến cho Diệp Mặc nhớ tới cô giáo Vân Băng ngày trước. Trong những người phụ nữ mà Diệp Mặc đã gặp, thì bộ ngực của Vân Băng tuyệt đối là lớn nhất. Nhưng hiện giờ thì người thiếu nữ xinh đẹp trước mặt này lại còn khủng bố hơn nữa. Nghĩ đến cô giáo Vân Băng, trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên có chút buồn bã, sau khi hắn rời khỏi Ninh Hải, cũng không còn gặp lại cô nữa, không biết cuộc sống của cô có tốt hay không, Đình Đình có khỏe hay không. Diệp Mặc có chút cảm khái, vì sau này có lẽ không còn cơ hội gặp lại mẹ con họ nữa rồi.

- Hừ…

Một tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức khiến Diệp Mặc hồi thần lại. Hắn lắc lắc đầu, không tiếp tục nghĩ đến Vân Băng nữa.

Diệp Mặc lại lần nữa đem ánh mắt chuyển hướng về phía người thiếu nữ này, hình dáng của cô thì nhiều lắm cũng chỉ mười mấy tuổi mà thôi, không ngờ cũng đã là tu vi Hư Thần trung kỳ rồi. Diệp Mặc ở Nam An Châu gặp

qua rất nhiều thiên tài, trong vòng ba mươi tuổi đạt đến tu vi Hư Thần đã là thiên tài hiếm có rồi, thế mà cô gái này không ngờ thoạt nhìn chỉ mới mười mấy tuổi đã là Hư Thần trung kỳ rồi. Nhưng Diệp Mặc lại nghĩ đến việc, nếu cô gái này sử dụng 'Trú nhan đan' thì bản thân cũng không thể nào nhìn ra được tuổi thật của cô.

- Anh đã thấy chúng tôi rồi, vì sao còn muốn chạy trốn? Có phải là anh đã làm chuyện gì xấu không dám gặp người đúng không? Ai cho anh cái quyền lực dương oai ở nơi này hả?

Giọng nói băng lãnh của cô gái kia vang lên, mang theo sự chất vấn đầy nghiêm khắc, hiển nhiên là tiếng hừ lạnh vừa rồi là do cô phát ra.

Diệp Mặc nhíu mày, cô gái này cũng thật là vô lý, thậm chí còn có thể nói là cố ý vu tội cho hắn. Nhưng hắn lưu ý đến cũng không phải là người thiếu nữ này, mà là hai người ở phía sau cô, một người là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai, người còn lại là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba. Bất cứ người nào trong hai người đều có thể khiến cho hắn khó lòng ứng phó được, có vẻ như địa vị của người thiếu nữ này không thấp, cho nên mới có hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh hộ vệ cho cô.

- Lỗ tai của anh bị điếc sao? Bà cô này hỏi anh, anh không nghe thấy à?

Cô gái kia thấy Diệp Mặc vẫn không nói gì, giọng điệu liền tràn đầy sự bất mãn.

Diệp Mặc lạnh lùng đáp lại:

- Tôi làm cái gì mắc mớ gì tới cô sao? Lẽ nào Vô Tâm Hải này là của nhà cô? Tôi không thể đi qua được sao?

Hắn không ngờ thiếu nữ thoạt nhìn có vẻ yểu điệu này lại có lời lẽ hung ác độc địa như vậy.

- Muốn chết…

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai ở bên cạnh cô gái nghe Diệp Mặc nói vậy liền quát lên. Trong tay y xuất hiện một cái pháp bảo đen thùi lùi, Diệp Mặc thậm chí còn không nhìn thấy rõ được nó là loại pháp bảo gì thì tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba còn lại đã đưa tay ngăn cản.

Sau khi tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba ngăn cản đồng bạn lại, lạnh lùng nói với Diệp Mặc một câu:

- Anh nói đúng, nơi này chính là của nhà tiểu thư chúng tôi. Niệm tình anh vi phạm lần đầu, chỉ cần anh lưu lại pháp bảo phi hành của mình thì chúng tôi sẽ để anh đi.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra rằng cô gái kia đã nhìn trúng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn rồi. Nhưng nếu muốn 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của mình thì cô ta đúng là đang nằm mơ rồi. Hơn nữa Diệp Mặc chú ý tới tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba kia vừa nói dứt lời thì ánh mắt liền lóe lên một tia tàn nhẫn. Hiển nhiên là y muốn giết mình ngay sau khi mình đưa 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cho chúng.

Những người này thật độc ác, nhưng họ cũng không nhận ra mình, chỉ là nhìn trúng pháp bảo phi hành của mình nên muốn cướp đoạt mà thôi.

- Chỉ là một tu sĩ Ngưng Thể mà cũng dám vượt qua Vô Tâm Hải, quả thực là một kẻ không biết trời cao đất rộng.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai cười nhạt một tiếng.

Diệp Mặc nhìn ra được mấy người này không phải là yêu thú, chỉ là cô bé kia có chút khả nghi, nhưng lại xác định cũng không phải là yêu thú. Hắn không rõ vì sao ở sau trong Vô Tâm Hải còn có tu sĩ tồn tại.

- Rất xin lỗi, tôi không thể tiếp tụng phụng bồi rồi.

Diệp Mặc nói xong liền khởi động 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

- Nếu đã không muốn sống, vậy tao sẽ thành toán cho mày.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai thấy Diệp Mặc chuẩn bị bỏ chạy. Nhanh chóng phóng ra một luồng sáng màu đen phóng thẳng về phía đỉnh đầu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Nếu như mà hắn thực sự muốn chạy trốn thì căn bản là ngay từ đầu đã không dừng lại. Đây là lần đầu tiên hắn có cơ hội đối chiến với tu sĩ Thừa Đỉnh, cho nên hắn căn bản là không có chút khinh địch nào, ngay lập tức đã lấy ra Đại đỉnh tám cực và 'Tử Đao' để ứng chiến.

Khi cái pháp bảo đen sì của tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai bay tới đỉnh đầu của Diệp Mặc, trong nháy mắt Diệp Mặc cũng cảm giác được một khoảng không gian hoàn toàn không thuộc về hắn nữa. Thậm chí Đại đỉnh cũng không có cách nào xoay tròn như bình thường được, khiến trong lòng hắn nhất thời trở nên hoảng hốt. Hắn nhớ tới một tên tu sĩ Thần Phong Cốc ở đại điện Linh tủy trì đã nhắc tới 'Vực' khi mà hắn lĩnh ngộ ra trong một đao kia.

Lẽ nào đây là 'Vực'? 'Vực' của đối phương cũng không chỉ là vẻ bề ngoài, nhưng Diệp Mặc cũng đã có một lần từng lĩnh ngộ qua 'Vực', nên trong nháy mắt hắn đã hiểu được rõ ràng. Hắn cảm giác được bản thân có thể tùy ý trói buộc đối phương ở không gian thuộc về riêng mình, điều này hoàn toàn không có lý do gì, chỉ là một loại tự tin trong tiềm thức mà thôi.

Sau một khắc, 'Tử Đao' của Diệp Mặc liền được đánh ra, một ánh tím thật dài mang theo sự khao khát đối với không gian trói buộc đánh ra ngoài.

- Đỉnh tốt…

Khi tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai đánh nhau cùng Diệp Mặc, y nhất thời kinh hỉ kêu lên khi thấy chiếc Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc. Hiển nhiên y không y đem một tu sĩ có tu vi Ngưng Thể như Diệp Mặc để vào trong mắt.

- Thứ tốt, Nhị Vu, cái đại đỉnh kia tôi cũng muốn.

Cô bé kia cũng nhìn thấy Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc, và cũng biết

được đây tuyệt đối là một thứ đồ cực phẩm.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng thầm nghĩ

“Cô muốn ư? Đừng có nằm mơ”.

'Tử Đao' nhanh chóng được hắn đánh ra, ánh đao tím nhanh chóng nghiền nát không gian trói buộc xung quanh Diệp Mặc.

- 'Vực'…

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai cảm nhận được bản thân y không thể trói buộc được pháp bảo của đối phương nữa, ngược lại pháp bảo của mình còn bị đối phương trói buộc lại, nhất thời kinh hãi thốt lên. Y thật sự không ngờ được một tu sĩ Ngưng Thể làm thế nào có thể hiểu được 'Vực'? Cho dù là y được giáo chủ chỉ đạo, cũng chỉ mới lĩnh ngộ được một ít vẻ ngoài của 'Vực' mà thôi.

Thế nhưng y tỉnh ngộ cũng có chút chậm, pháp bảo của y đã hoàn toàn bị trói buộc. Y hiểu rõ là bản thân đã quá khinh địch rồi.

Ầm…

Răng rắc…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1186

Sát Biên Giới Tam Hải

Chỉ là tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia chỉ bay ra xa hơn mười trượng thì đã ổn định lại được thân hình. Mà cô gái và tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba kia đứng ở trên chiếc 'Phong xa' quan sát cũng giật mình kinh hãi, bọn họ căn bản là không ngờ tới rằng, lại có một tu sĩ Ngưng Thể tầng sáu có thể dùng một đao đánh bay một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai. Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba thấy Diệp Mặc muốn đuổi giết tiếp thì y lập tức lấy ra pháp bảo của mình muốn ngăn trở Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba lấy pháp bảo rồi lao ra ngoài 'Phong xa' muốn ngăn cản mình, trong lòng nhất thời đại hỉ, hắn muốn chính là cái hiệu quả này. Hắn biết là với thực lực hiện tại của hắn thì cho dù là tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai vừa rồi có khinh địch rồi bị thương hắn cũng không có cách nào để giết được đối phương. Một khi đối phương đã không còn khinh thường hắn nữa, thì cho dù là hắn sẽ không thua đối phương thì muốn giết một tu sĩ Thừa Đỉnh cũng là chuyện tuyệt đối không dễ dàng.

Thu hút tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba rời khỏi 'Phong xa', mới là mục đích chủ yếu của Diệp Mặc. Vì thế khi tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba bay đến ngăn cản, thì Diệp Mặc đã sớm xoay người đổi hướng lao về phía chiếc 'Phong xa' của đối phương.

Hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh vừa phục hồi lại được tinh thần thì lại thấy được động tác này của Diệp Mặc, nhất thời hồn phi phách tán. Đây chính là một kế ‘Điệu hổ ly sơn’ của Diệp Mặc. Ngay cả tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai còn bị một chiêu của Diệp Mặc bức lùi thì tiểu thư của họ làm sao có thể bình an trong tay của đối phương được.

- Không nên giết…

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba lập tức kêu lên một tiếng, một khi tiểu thư gặp chuyện không may, bọn họ phải chết thì cũng là chuyện nhỏ, nhưng thần hồn cũng sẽ bị thiêu đốt và còn sẽ liên lụy của đến người nhà nữa thì mới là chuyện lớn.

Thiếu nữ mái tóc lượn sóng bồng bềnh trong nháy mắt thấy Diệp Mặc lao qua cũng nhất thời hồn phi phách tán. Lập tức cô thấy một ánh đao tím lao thẳng về phía mình.

“Mình phải chết sao?”, đây chính là ý nghĩ duy nhất trong đầu cô lúc này.

Diệp Mặc đương nhiên là sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi giết cô gái này. Chỉ cần nhìn qua cũng biết cô gái này là người có lai lịch không tầm thường, một khi mà mình giết cô ta, vậy thì chắc chắn đã chọc vào đại họa rồi. Địa bàn của người ta là Vô Tâm Hải, mà chính mình cũng chưa từng đi qua Vô Tâm Hải lần nào, một khi bị phát lệnh truy sát toàn lực, thì có thể trốn được đi nơi nào chứ.

Mục đích chính của hắn là hủy đi chiếc 'Phong xa' của đối phương. Một khi đối phương đã không còn 'Phong xa', thì làm sao có thể truy sát mình được chứ?

Ầm…

'Tử Đao' đánh thẳng vào 'Phong xa' của đối phương. Phát sinh ra một tiếng nổ dữ dội.

Sau khi Diệp Mặc bổ ra một đao vừa rồi, liền mặc kệ kết quả ra sao, lập tức trở lại 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của mình, nhanh chóng khởi động, nháy mắt đã hóa thành một luồng ánh sáng biến mất không còn tăm tích.

Lúc trước hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh không để Diệp Mặc vào trong mắt cho nên cũng không mở ra trận pháp phòng ngự trên 'Phong xa', cho nên hiện tại

chiếc 'Phong xa' chân khí cực phẩm khi bị một đao của Diệp Mặc đánh trúng liền bị thủng một lỗ lớn. Tuy cái lỗ thủng kia không ảnh hưởng đến việc tiếp tục phi hành, nhưng mà muốn dùng nó để tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc thì không thể được rồi.

- A…

Sau khi cô gái kia thấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã không còn trong tầm mắt nữa, lúc này mới hét to một tiếng:

- Khốn kiếp, dám hủy 'Phong xa' của ta. Ta muốn giết hắn…

Hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh kinh hãi nhìn thoáng qua, lúc này trong lòng bọn họ thầm hô may mắn. Một đao của Diệp Mặc vừa rồi chỉ nhắm vào chiếc 'Phong xa' chứ không phải là tiểu thư của bọn họ.

Đồng thời trong lòng bọn họ cũng kinh hãi với bản lĩnh của Diệp Mặc. Nếu như bọn họ chỉ có một người, thì chắc chắn đối phương sẽ không lựa chọn phương thức bỏ chạy rồi, nói không chừng là sẽ giết người diệt khẩu.

Một tu sĩ Ngưng Thể sao lại có thể lợi hại như vậy? Đây quả là quá thái quá rồi.

- Liệu có phải là hắn ẩn dấu tu vikhông?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba nói với giọng ngưng trọng.

Tên tu sĩ Ngưng Thể tầng hai trầm mặc trong chốc lát, sau đó lắc đầu:

- Tuyệt đối không có khả năng đó. Một đao của hắn tôi có thể cảm thụ rõ ràng. Hoàn toàn là chân nguyên của tu vi Thừa Đỉnh. Tôi thật sự là không thể ngờ được một tu sĩ Ngưng Thể lại có thể có bản lĩnh lợi hại như vậy.

- Đại Vu, Nhị Vu, chúng ta lập tức đuổi theo, tôi tuyệt đối sẽ không để cho tên khốn kiếp kia chạy thoát. Tôi muốn giết hắn. Cái đại đỉnh kia, cái pháp bảo phi hành kia tôi đều muốn. Không, cả cái thanh thái đao kia tôi

cũng muốn.

Cô gái kia lập tức hét lên một cách tàn bạo.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba cũng rất lý trí, liền lên tiếng khuyên bảo:

- Tiểu thư, tên kia cố ý phá hoại 'Phong xa' của chúng ta chính là để chúng ta không thể dùng 'Phong xa' đuổi theo hắn được nữa. Hiện giờ ngoài 'Phong xa' ra chúng ta không có cách nào đuổi kịp hắn cả.

- Dám phá hỏng 'Phong xa' của ta, tôi tuyệt đối không buông tha cho hắn, tôi muốn giết hắn. Lập tức quay về, bảo cha tôi phát đi lệnh truy sát, tôi không tin hắn có thể ở địa bàn của Thông Hải Giáo ta mà chạy thoát được.

Cô gái kia nghiến răng nghiến lợi mà nói. Việc Diệp Mặc không giết cô đã sớm bị cô quên hoàn toàn. Có lẽ ở trong tiềm thức của cô, không có ai dám ra tay giết cô cả.

…

Chạy xa khoảng mấy vạn dặm, Diệp Mặc mới thở phào một hơi. May mà mình đã hủy pháp bảo phi hành của đối phương, nếu không cùng đối chiến với hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh, thì mình tuyệt đối không chiếm được thể thượng phong, kết cục cuối cùng chính là sẽ liên tục bị truy sát. Ở Vô Tâm Hải này thì thứ mà mình không biết nhiều lắm, ngay cả tu sĩ Hóa Chân cũng không dám khinh thường, chứ đừng nói gì đến một tu sĩ Ngưng Thể tầng sáu như mình cả.

Đồng thời hắn cũng có chút nghi hoặc, vốn hắn nghĩ rằng ở Vô Tâm Hải khẳng định đều là yêu tu, làm sao có thể có tu sĩ nhân loại được. Hắn có thể xác định rằng ba tu sĩ kia đều là tu sĩ nhân loại, ngoại trừ cô gái có chút quỷ dị ra, thì hai người còn lại chắc chắn là con người.

Lúc này Diệp Mặc không dám tiếp tục vào Thế giới trang vàng tu luyện nữa, mà liên tục khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cấp tốc hướng lên phía bắc, cũng cố gắng nắm chặt thời gian rảnh rỗi để tranh thủ tu luyện.

Lại một tháng nữa trôi qua, Diệp Mặc thành công đột phá tu vi Ngưng Thể tầng sáu đỉnh tấn cấp Ngưng Thể hậu kỳ tầng bảy. Diệp Mặc cảm giác được thực lực của mình lại lần nữa tăng mạnh, trọng yếu nhất là hắn có thêm lĩnh ngộ khống chế không gian, cũng có thêm nhận thức mới về 'V ực'.

…

Hôm nay khi Diệp Mặc đang tu luyện trên 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt', bỗng nhiên thần thức của hắn lại thấy được ở bên ngoài có ba tên tu sĩ Nguyên Anh đang truy đuổi theo một yêu thú cấp sáu.

Diệp Mặc cứ ngỡ rằng đầu óc mình phải chăng có vấn đề rồi sao? Cho nên lại lần nữa sử dụng thần thức tra xét lại, xác thực là hắn không nhìn nhầm. Không ngờ ở sâu trong Vô Tâm Hải lại có mấy tu sĩ Nguyên Anh truy sát một yêu thú.

Diệp Mặc liền thu hồi 'Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt' của mình lại, lắc mình một cái đã ngăn cản lại yêu thú cấp sáu Hải Báo Yêu, nhanh chóng đá một cước khiến nó bất tỉnh. Lúc này hai tên tu sĩ Nguyên Anh mới đi tới nơi, nhìn thấy cảnh này lập tức đều kinh hãi.

Hiên nhiên là tu vi của Diệp Mặc hơn xa bọn họ, cho nên hai tên tu sĩ Nguyên Anh vội vàng thi lễ:

- Xin ra mắt tiền bối.

Diệp Mặc gật đàu:

- Nơi này là biển sâu của Vô Tâm Hải, sao hai người các cậu lại có thể quang minh chính đại mà săn bắt yêu thú? Hơn nữa tu vi của các cậu tới đây, không lẽ không gặp phải nguy hiểm gì sao?

Ba tên tu sĩ Nguyên Anh lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc, một tên tu sĩ trên mặt đầy nước liền đứng ra kính cẩn nói:

- Tiền bối chắc là vừa mới đến Vô Tâm Hải?

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, đúng là ta vừa mới tới Vô Tâm Hải, làm sao vậy?

Tên tu sĩ Nguyên Anh này liền vội vàng nói:

- Tiền bối chắc là không biết, ở đây tuy rằng cách thành Mạc Hải của Nam An Châu rất xa, nhưng lại vẫn chưa phải là chỗ sâu trong Vô Tâm Hải, ở đây vẫn là biên giới của Vô Tâm Hải. Nếu muốn tới biển sâu của Vô Tâm Hải, cho dù là có pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm cũng phải mất đến hai ba năm mới tới được. Chúng tôi là tu sĩ của 'Hải tu minh' ở đây chính là phạm vi hải vực của 'Hải tu minh'.

Diệp Mặc nhất thời không biết nói gì, hắn đi vào Vô Tâm Hải đã ba bốn tháng rồi, còn tưởng rằng đã tiến sâu vào trong Vô Tâm Hải rồi. Không ngờ rằng vẫn còn đang ở sát biên giới. Diệp Mặc chợt nhớ tới một vấn đề, nếu như bản thân vẫn đang ở sát biên giới Vô Tâm Hải, vây thì tên tu sĩ Thừa Đỉnh trước đó sao lại biết mình muốn đi vượt qua Vô Tâm Hải?

Ba tên tu sĩ Nguyên Anh không thấy Diệp Mặc nói gì, cho nên cũng không dám tiếp tục mở miệng.

Diệp Mặc phục hồi lại tinh thần, lại hỏi tiếp:

- 'Hải tu minh' là nơi nào? Lẽ nào ở đây còn có hải đảo có đông đảo tu sĩ sinh hoạt?

Mấy tên tu sĩ Nguyên Anh xác định được Diệp Mặc thật đúng là không hiểu rõ nơi này, lập tức nói:

- Hồi báo Tiền bối, tại đây đúng là có nơi có đông đảo tu sĩ sinh hoạt, chỉ vì nơi này không thuộc về biển sâu, lại có ba thế lực lớn chiếm cứ, cho nên chúng tôi mới gọi là 'Tam Hải'.

- Nói nghe một chút xem.

Diệp Mặc lập tức hỏi tiếp.

Tên tu sĩ mặt toàn nước cũng không dám chậm trễ. Y cảm giác được tu vi của Diệp Mặc ít nhất đã là Ngưng Thể rồi. Cho nên y nói rất tỉ mỉ:

- Thế lực mạnh nhất 'Tam Hải' là Thông Hải Giáo, giáo chủ Ung Lam Y nghe nói đã là Tiền bối Hóa Chân đỉnh. Thế lực lớn thứ hai là chính là Hải Tu Minh chúng tôi, minh chủ Vương Thương cũng đã có tu vi Hóa Chân hậu kỳ, hơn nữa Hải Tu Minh còn có hai tu sĩ Hóa Chân làm phó minh chủ. Thế lực thứ ba chính là Hải Điện, nghe nói ba vị điện chủ đều là Tiền bối Hóa Chân.

- Vậy các cậu vì sao không đi Nam An Châu mà lại ở lại đây tu luyện?

Diệp Mặc có chút nghi hoặc, tài nguyên ở đây mặc dù nhiều, nhưng sao có thể thoải mái như trong đất liền được?

Tên tu sĩ lại lần nữa khom người:

- Tiền bối, kỳ thực chúng tôi rất nhiều người đều là đến từ Nam An Châu. Bởi vì tài nguyên ở Nam An Châu khan hiếm và thưa thớt, cho nên những tu sĩ có tư chất bình thường như chúng tôi rất khó có thể tìm được môn phái tốt để nương tựa. Cho dù là có vào được môn phái nào đó, cũng khó mà được phân chia đến nơi có tài nguyên tốt. Nhưng ở Vô Tâm Hải thì không như vậy, tuy là ra ngoài tìm kiếm tài nguyên tu luyện đều có thể gặp nguy hiểm, nhưng mỗi lần hầu như đều có kết quả tốt. Chỉ cần chúng tôi nỗ lực, có thể ở trên đảo đổi lấy được đan dược để tu luyện. - Đúng là không sai.

Diệp Mặc vô thức đáp lại một câu.

- Đúng thế, Tiền bối, nhưng điều không tốt duy nhất ở đây chính là thỉnh thoảng lại có 'Thú triều' tập kích, cũng may dưới tình huống như vậy thì Tam Hải đều liên hợp lại, cùng nhau chống đối với 'Thú triều'.

Một tên tu sĩ khác cũng phụ họa.

Diệp Mặc không hỏi nữa, mà chỉ nói một câu:

- Các cậu có bản đồ cuả Vô Tâm Hải không?

Tên tu sĩ mặt đầy nước sửng sốt một chút, dường như y nghĩ rằng mình nghe nhầm, nhưng y rất nhanh lại kính cẩn nói:

- Bản đồ của Vô Tâm Hải vô cùng trân quý, chúng tôi không thể có được, nếu như Tiền bối muốn bản đồ của Vô Tâm Hải, thì có thể đi Lăng Đảo để thử vận may, nhưng cũng không nhất định có thể có được bản đồ Vô Tâm Hải. Lăng Đảo là địa bàn của Hải Tu Minh chúng tôi, cách nơi này ba mươi vạn dặm, tiền bối nếu như muốn đi, thì chúng tôi có bản đồ ở đây.

Nói xong y liền lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cảm tạ một câu, rồi tặng cho mỗi người một viên 'Anh nguyên đan'. Cầm lấy ngọc giản nhìn một chút, lúc này mới cáo từ ba tên tu sĩ kia.

- Vị tiền bối này thật trẻ tuổi, hơn nữa cũng thật là giàu có, tùy tiện có thể tặng chúng ta mỗi người một viên 'Anh nguyên đan'.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh nhìn viên 'Anh nguyên đan' trong tay mình liên tục cảm thán.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1187

Luyện Khí Tại Chỗ

Diệp Mặc cũng không tiếp tục gấp rút lên đường, sau khi hắn đến đây, lại phát hiện mình chuẩn bị không được kĩ càng. Mấy tháng từ Nam An châu vào Vô Tâm Hải, vẫn còn thế lực này tồn tại, Diệp Mặc cũng không nghĩ đến. Cho nên hắn định đến Lăng Đảo một chuyến, có hai mục đích chủ yếu, thứ nhất là muốn nghe ngóng Tiên Khuyên Hoa xuất hiện ở đâu của Vô Tâm Hải. Thứ hai chính là muốn mua một tấm bản đồ biển, tốt nhất là làm rõ thế lực yêu tu đỉnh cao dưới lòng biển sâu, sau đó tránh chúng ra.

Diệp Mặc cho rằng, Lăng Đảo nếu chỉ có một hải đảo, chắc chắn sẽ không lớn. Nhưng khi hắn đến Lăng Đảo, lại hiểu ra mình đã quá nhầm rồi. Mặc dù trên Lăng Đảo còn có một trận pháp hao mòn thần thức, nhưng Diệp Mặc lại phát hiện ra hắn căn bản không thể nào nhìn rõ được Lăng Đảo rốt cục là rộng bao nhiêu.

Nam An thành của Nam An châu cũng coi là rộng lớn, nhưng Diệp Mặc cho rằng phải đến mấy cái Nam An thành đặt lên Lăng Đảo, phỏng chừng diện tích cũng chỉ chiếm không đến 1/10. Ở Vô Tâm Hải không ngờ lại có một hòn đảo rộng lớn đến vậy, điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của Diệp Mặc. Hơn nữa đây cũng không phải là điều khiến hắn ngạc nhiên nhất, điều khiến hắn ngạc nhiên nhất chính là những trận pháp phòng ngự xung quanh Lăng Đảo, không ngờ đã đạt đến trận pháp cấp chín đỉnh phong rồi, cho dù là Kỷ Bẩm cũng không chắc đã bố trí được.

Sau khi vào Lăng Đảo, Diệp Mặc lập tức cảm nhận được một luồng thần thức cực mạnh quét đến, rõ ràng là đang kiểm tra tu vi của mình. Nhưng thần thức đó chỉ là quét qua mà thôi, cũng không dừng lại, hắn cũng không nhận được sự nghi vấn của bất kì người nào.

Tu sĩ bên trong Lăng Đảo rất đông, Diệp Mặc cũng không nhìn thấy một yêu tu nào, toàn bộ đều là tu sĩ loài người. Nhưng đại đa số tu sĩ sắc mặt đều có chút ngấn nước, rõ ràng là do sinh hoạt lâu này ở trong nước mà tạo nên.

Khi Diệp Mặc bước vào tuyến phố trong Lăng Đảo, lại phát hiện ra sự phồn hoa của phường thị nơi này quả thực không thua gì bất kì một thành phố nào trong đất liền. Hai bên đường rộng mở là các loại cửa hàng, hơn nữa ở một số chỗ trống rộng lớn, còn có rất nhiều hàng vỉa hè. Đây căn bản chính là một thành phố rất hỗn tạp, trong phường thị có các loại tu sĩ, vô cùng náo nhiệt. Diệp Mặc hỏi thăm một chút, một viên yên đan cấp năm không tồi cũng chỉ có vài nghìn linh thạch thượng phẩm, giá cả quả thực cũng rất rẻ.

Nhưng Diệp Mặc lại không có hứng với những yêu đan này, nếu như có yêu đan cấp tám trở lên thì có khi hắn còn đi hỏi mua, nhưng yêu đan cấp thấp thì hắn có lấy cũng vô dụng.

Diệp Mặc bước vào một cửa hàng "Hải Bảo các" khá rộng lớn, hắn muốn mua một tấm bản đồ biển. Nhưng hắn vừa mới bước chân vào cửa hàng này, liền cảm giác toàn thân mình trở nên lạnh run, trong nháy mắt tu vi của hắn liền bị hạn chế dưới mức Kim Đan.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, vô thức liền muốn phóng pháp bảo ra, nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, cái này chắc là không phải nhằm vào hắn, hẳn là bất kì người nào vào đây đều bị hạn chế tu vi.

Sau khi hắn cẩn thận quan sát những người xung quanh, phát hiện ra những tu sĩ xem pháp bảo, nguyên liệu ở đây đều thần sắc như thường, lập tức biết được mình đã nghĩ nhiều rồi.

Diệp Mặc thầm toát mồ hôi, trong lòng lại trở nên cẩn thận, Lăng Đảo nơi này, đến cả cửa hàng cũng cẩn thận như vậy, hơn nữa lại có thể bố trí ra một trận pháp khủng bố đến vậy, hạn chế tu vi của người khác, điều này quả thực khiến cho người khác chấn động. Cho dù hắn ở Đan thành ở Nam An châu, cũng không gặp một cửa hàng nào như này, thế giới rộng lớn, quả nhiên ngọa hổ tàng long, đâu đâu cũng là cao thủ, trận pháp hạn chế tu vi của

người khác như này, hắn cũng không bố trí được.

Nếu như đây không phải là cửa hàng của người khác, hơn nữa Diệp Mặc lại là lần đầu tiên đến nơi này, hắn thậm chí cũng muốn đi nghiên cứu loại trận pháp kia, rốt cục là loại trận pháp gì mà lợi hại đến vậy, đến tu vi cũng có thể giới hạn được. Nhưng Diệp Mặc biết rằng, hắn tuyệt đối không thể ở đây làm những chuyện vô lí được. Nói không chừng thần thức của hắn vừa mới tiếp xúc với trận pháp kia, thì đã bị Đại năng dẫn đi tra hỏi rồi.

Hoàn toàn không giống với cửa hàng ở Nam An châu, ở đây chỉ là hạn chế tu vi, chứ không náo nhiệt như ở cửa hàng ở Nam An châu, không có một lời mời chào mua hàng, cũng không có ai đến giới thiệu, hoàn toàn là tự mình nhìn, nhắm rồi thì hỏi, thì lúc này mới có người trả lời.

Diệp Mặc phát hiện ra những tu sĩ đang đứng ngắm hàng ở đây có hơn mười người, hắn cũng như những người khác chỉ nhìn một lượt các giá hàng.

Vốn dĩ Diệp Mặc định tiện thì nhìn thôi, sau đó tìm một người hỏi bản đồ biển, nhưng khi hắn phát hiện ra ở đây có các loại nguyên liệu luyện khí, lập tức động lòng.

Hắn học luyện khí đang cần những thứ này, lúc này hắn đã là một đại sư luyện khí lục phẩm rồi, nếu lại mua những nguyên liệu này, khi quay về không ngừng luyện chế linh khí, ai biết được đợi đến khi hắn đến Bắc Vọng châu, đã là một tông sư chân khí rồi chăng?

Hơn nữa Diệp Mặc cũng phát hiện một hiện tượng còn kì lạ hơn nữa, đó chính là giá linh khí nơi này quá mức cao, còn nguyên liệu thì tương đối mà nói lại rẻ hơn rất nhiều so với Nam An châu.

- Haizz, mình đúng là phải đi học luyện khí thật rồi, nếu như mình có thể luyện khí rồi, cũng không cần phải đi săn bắt yêu thú, tìm nguyên liệu nữa.

Một tu sĩ Nguyên Anh đứng bên giá linh khí cực phẩm nhìn một lúc lâu,

lắc lắc đầu cảm thán một câu. Rõ ràng là dùng những nguyên liệu mà hàng ngày mình thu thập được để đổi lấy linh khí, quá thiệt thòi rồi.

Còn Diệp Mặc sau khi nghe thấy những lời này, trong lòng thương cảm, suy nghĩ muốn mua nguyên liệu của hắn lập tức nguội dần. Một là vì linh thạch của hắn bây giờ cũng không có nhiều, còn một cái nữa là hắn có thể thu thập nguyên liệu tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc bước đến trước mặt tên tiểu nhị nói:

- Xin hỏi một chút ở đây có bán bản đồ biển không?

Tên tiểu nhị mới chỉ là tu vi Kim Đan, gã vừa nhìn thấy Diệp Mặc liền biết được tu vi của Diệp Mặc cao hơn gã, vội nói:

- Có, tiền bối đợi một chút.

Nói xong tên tiểu nhị này tiện tay lấy ra hơn mười miếng ngọc giản nói:

- Tiền bối, bản đồ của Hải Bảo các chúng tôi dường như bao gồm những nơi trong phạm vi mấy triệu dặm xung quanh Lăng Đảo, hơn nữa ghi dấu cũng rất rõ ràng…

Diệp Mặc tiện tay lấy mười ngọc giản nhìn xong, nhíu nhíu mày nói:

- Cái mà tôi cần không phải loại bản đồ này, cái mà tôi cần là bản đồ toàn bộ Vô Tâm Hải.

Diệp Mặc sau khi nói những lời này ra, toàn bộ tu sĩ bên trong cửa hàng đều dồn ánh nhìn về phía Diệp Mặc, rõ ràng yêu cầu của Diệp Mặc hơi lớn chút.

- Hả…

Tên tiểu nhị kia sau khi sửng sốt, lập tức lắc đầu nói:

- Tiền bối, bản đồ biển Vô Tâm Hải thì lại không có, đừng nói là Hải

Bảo các chúng tôi, cho dù là toàn bộ Lăng Đảo, tiền bối có tìm cũng không mua được bản đồ Vô Tâm Hải. Mười năm trước, trong một hội đấu giá của Lăng Đảo cũng xuất hiện loại bản đồ này, nhưng cũng không phải toàn bộ, được một người mua với giá một trăm triệu linh thạch rồi.

Một trăm triệu linh thạch, mà vẫn không là bản đồ đầy đủ, Diệp Mặc nhất thời tức cười. Toàn bộ linh thạch trên người hắn, cho dù có loại bản đồ này, hắn cũng không mua được.

Thấy Diệp Mặc vẻ mặt ngượng ngùng, tên tiểu nhị kia mỉm cười, cũng không phản đối, những tu sĩ không biết trời cao đất dầy là gì như Diệp Mặc cũng nhiều rồi. Muốn mua bản đồ biển Vô Tâm Hải hoàn chỉnh, rõ ràng là muốn vượt Vô Tâm Hải. Rất nhiều tu sĩ đều muốn vượt Vô Tâm Hải, kết quả những người này không một ai thành công. Gã là một tiểu nhị của một cửa hàng, đương nhiên sẽ không khuyên Diệp Mặc những câu đừng vượt Vô Tâm Hải.

- Cảm ơn anh nhé.

Diệp Mặc cười đau khổ, vẻ mặt lộ vẻ xấu hổ. Sau khi hắn hỏi bản đồ Vô Tâm Hải, bao nhiêu người nhìn hắn như vậy, rõ ràng là vì câu hỏi của mình quá vô lí rồi.

Vốn dĩ hắn vẫn còn muốn hỏi Tiên Khuyên Hoa, nhưng với tình hình như này cũng không cần hỏi, nói không chừng đợi sau khi hắn hỏi Tiên Khuyên Hoa, sẽ bị người khác coi là khác loài.

Diệp Mặc không tiếp tục có ý nghĩ mua nguyên liệu nữa, mặc dù nguyên liệu nơi này rẻ, nhưng nguyên liệu mà hắn cần cũng không phải là một ít, mà là từng đống từng đống.

Ra khỏi Hải Bảo các, Diệp Mặc lại lần nữa cảm nhận thấy sức mạnh của mình được khôi phục lại, cũng lại càng nể nang trận pháp trong Hải Bảo các kia. Cách này thực ra chỉ đáng giá tham khảo, nếu như hắn có thể nắm được trình độ trận pháp này, có lẽ hắn sẽ có thể dùng trận pháp hạn chế này trong

các cửa hàng của Mặc Nguyệt Chi Thành.

Không tiếp tục đến những cửa hàng khác hỏi nữa, Diệp Mặc đến thẳng trung tâm thành phố, trong một góc tìm thấy một chỗ trống trải, sau đó hắn treo một tấm bảng lên, chính là 'Luyện khí taị chỗ'.

Diệp Mặc tính qua giá linh khí và giá nguyên liệu để luyện chế ra một linh khí trong cửa hàng, giá mua một linh khí cao gấp bốn năm lần giá nguyên liệu cần luyện chế ra một linh khí. Cái giá này quả thực quá cao, nếu như ở Nam An châu, giá luyện khí chỉ gấp 1, 5 đến 2 lần giá nguyên liệu cần để luyện, ở đây thì lại là giá quá cao, giá cao gấp bốn đến năm lần thì trước giờ lại chưa từng thấy.

Sở dĩ Diệp Mặc treo tấm bảng này lên chính là, luyện chế linh khí trung phẩm, giá cấp hai lần giá nguyên liệu, nói cách khác anh chỉ cần bỏ hai lần nguyên liệu luyện chế linh khí của mình ra, là có thể mời Diệp Mặc miễn phí luyện chế một món linh khí.

Mặc dù làm như vậy là để thu thập nguyên liệu luyện chế, nhưng lại là mục đích đầu tiên của Diệp Mặc. Thu thập nguyên liệu luyện chế, chỉ là ý tạm thời, mục đích chủ yếu của hắn là biết nơi xuất hiện Tiên Khuyên Hoa và cả thu thập bản đồ biển nữa.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng cái biển này của Diệp Mặc treo lên, những người đến đây luyện khí là rất nhiều, nhưng hắn đợi đúng một ngày, không ngờ lại không có mối làm ăn nào, điều này khiến cho Diệp Mặc cảm thấy rất uể oải. Chẳng lẽ những người này lại thích tiêu một khoản tiền lớn để đến cửa hàng mua linh khí sao? Đối với hàng vỉa hè của mình lại không coi ra gì?

Cái này cũng không đúng, đối với tu sĩ mà nói cũng sẽ không để ý là hàng vỉa hè hay hàng trong cửa hàng, chỉ cần tốt là được.

Mặc dù không có cửa làm ăn, nhưng những tu sĩ đến nhìn tấm biển của Diệp Mặc lại không ít, rất nhiều tu sĩ chỉ chỉ trỏ trỏ tấm biển của Diệp Mặc

treo lên, sau đó lại rời đi, rồi lại một đám tu sĩ khác đến ngó xem. Điều này khiến cho Diệp Mặc nhớ đến lúc bán bùa ở vỉa hè Ninh Hải, nhớ đến cửa hàng quầy hàng vỉa hè đó, hắn lại nhớ Tô Tĩnh Văn, trong lòng không ngờ lại có chút tĩnh mịch.

Lãng phí mất một ngày, không có ai đến giao dịch, Diệp Mặc có chút thất vọng, hắn đang chuẩn bị thu tấm biển lại rút lui. Lại nghe thấy có người nhút nhát hỏi:

- Cho hỏi anh ở đây luyện khí, nhận nguyên liệu gấp đôi là được phải không?

Diệp Mặc nghe thấy vậy, trong lòng lập tức vui mừng, ngẩng đầu lên nhìn hai tu sĩ Kim Đan một nam một nữ đang đứng trước mặt. Người vừa nãy nói chuyện là một nữ tu sĩ Kim Đan, mái tóc có chút vàng vàng, thân người hơi gầy yếu.

Diệp Mặc vội nói:

- Đúng, đúng, chỉ cần lấy nguyên liệu gấp đôi. Hai người là khách hàng đầu tiên của tôi, tôi quyết định miễn phí luyện chế cho hai người, không cần thù lao.

Đối với Diệp Mặc mà nói, cái mà hắn thiếu chính là cái mở đầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1188

Làm Ăn Phát Đạt

Hả…

Đôi tu sĩ nam nữ kia lộ ra vẻ vui mừng ngạc nhiên, bọn họ không ngờ vì mình là khách hàng đầu tiên, đến phí luyện chế cũng không cần phải trả, điều này quả thực khiến người ta không dám tin.

Nữ tu sĩ tóc vàng dáng người gầy lại càng liên thanh nói:

- Cám ơn, cám ơn tiền bối.

Nói xong, cô vội lấy ra một miếng Hải Lam San đưa cho Diệp Mặc nói:

- Cái tôi có chính là nguyên liệu này, tôi muốn luyện chế ra linh khí phi hành hạ phẩm, nếu như không đủ, tôi còn mấy loại nguyên liệu yêu thú cấp năm…

Cô chính là vì nguyên liệu không đủ, muốn luyện chế một pháp bảo phi hành, lại không có đủ thù lao cho luyện khí sư, cho nên thấy Diệp Mặc quảng cáo mới mừng rỡ như vậy.

Những người xung quanh quen biết hai người họ đều lắc đầu:

- Rõ ràng là tên lừa đảo, vậy mà cũng tin.

- Nghe nói năm ngoái cũng có một người làm như này rồi, cuối cùng hắn thu thập được rất nhiều nguyên liệu, nhưng một món linh khí cũng không luyện chế ra được. Vì người ta tu vi cao, những người mất đi nguyên liệu cũng chỉ có thể tự cho là mình đen đủi mà thôi.

Những bàn tán ở trên Diệp Mặc cũng nghe thấy rất rõ, hắn nhíu nhíu mày, cuối cùng cũng hiểu được vì sao mình đến bây giờ vẫn chưa có mối làm ăn nào. Hóa ra chiêu này của mình sớm đã có người dùng rồi, hơn nữa còn dùng để lừa nguyên liệu nữa. Xem ra tu sĩ nam nữ làm khách hàng đầu tiên này của mình, cũng mới đến đây không lâu.

Quả nhiên đôi nam nữ kia sau khi nghe thấy những lời bàn tán kia lập tức có chút căng thẳng, nam tu sĩ kia chằm chằm nhìn Hải Lam San trong tay Diệp Mặc, sợ Diệp Mặc luyện chế hỏng mất. Vì tu vi của Diệp Mặc vừa nhìn là biết được không phải là người mà bọn họ có thể trêu trọc được, nếu như Diệp Mặc làm hỏng nguyên liệu của bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo mà thôi.

Diệp Mặc nhìn ra sự căng thẳng của nam tu liền cười nhạt nói:

- Nếu như hai người tin tôi, tôi sẽ giúp hai người luyện chế pháp bảo phi hành, nếu như không tin, bây giờ tôi sẽ trả lại Hải Lam San cho hai người.

- Không, tiền bối, tôi tin tưởng anh.

Nữ tu tóc vàng gầy ốm lập tức khẳng định nói.

Diệp Mặc gật đầu nói - Tốt lắm, bây giờ tôi sẽ giúp hai người luyện chế.

Hải lam san là nguyên liệu cực phẩm cấp năm, nếu như đưa cho Lục Vô Hổ luyện chế, Diệp Mặc tin rằng cho dù là linh khí thượng phẩm, thậm chí là linh khí bán cực phẩm thì Lục Vô Hổ cũng có thể luyện chế ra được. Mặc dù hắn không thể so sánh được với Lục Vô Hổ, nhưng nếu hắn chỉ là luyện chế ra một linh khí hạ phẩm, thì cũng là thất bại một chút rồi. Cho nên Diệp Mặc quyết định ít nhất cũng phaỉ luyện chế ra một linh khí phi hành trung phẩm.

Diệp Mặc giơ một tay lên, một mồi lửa màu cam đậm xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Mồi lửa này của Diệp Mặc vừa mới xuất hiện, những

người xung quanh lập tức bị thu hút mà kinh ngạc thốt lên.

- Tử Quỳ Hỏa, không ngờ là mồi lửa kì dị - Tử Quỳ Hỏa.

- Chẳng lẽ lại có thể luyện linh khí được, không phải là tên lừa gạt sao? Tôi nhớ là năm ngoái tên tu sĩ luyện khí đó không luyện khí trước mặt mọi người thì phải, hắn chỉ luyện chế trong cấm chế, cuối cùng đi ra nói luyện chế thất bại, sau đó nguyên liệu không còn.

- Tôi thấy vị tu sĩ này đúng là có bản lĩnh thật, nếu không sẽ không luyện khí trước mặt mọi người, huống chi còn có Tử Quỳ Hỏa.

- Chắc là vậy, vì như vậy hắn sẽ không có cách nào lén lấy nguyên liệu làm của riêng của mình.

…

Đối với những lời bàn tán nghị luận xung quanh, Diệp Mặc làm như không nghe thấy, hắn đã là tu vi Ngưng Thể hậu kì rồi, phóng Tử Quỳ Hỏa ra, thì không có ai có thể ngấp nghé được.

Nhưng hai tu sĩ nam nữ kia, nghe những lời nghị luận của những người xung quanh lại trở lên vui mừng, bọn họ nghe thấy những lời bàn tán xung quanh, rõ ràng tiền bối luyện khí trước mặt mọi người không phải là tên lừa gạt.

Miếng Hải Lam San dưới ngọn lửa Tử Quỳ Hỏa của Diệp Mặc nhanh chóng hóa thành một chất lỏng màu lam, trôi nổi trước mặt Diệp Mặc, dường như căn bản không thấy sự quan sát của những người xung quanh, thủ quyết của Diệp Mặc từng đợt từng đợt đánh vào chất lỏng màu lam đó, tốc độ vô cùng nhanh lẹ, cho dù là những tu sĩ xung quanh, cũng không nhìn rõ Diệp Mặc đã đánh bao nhiêu thủ quyết vào trong đó nữa.

Chất lỏng màu lam của Hải Lam San kia bắt đầu dần dần chuyển động trong không trung, sau đó biến hóa thành hình thức ban đầu của pháp bảo phi hành, đến cuối cùng, chuyển động càng ngày càng nhanh, cuối cùng những

người xung quanh chỉ có thể nhìn thấy một màu lam đang xoay tròn quanh người Diệp Mặc, còn căn bản nhìn không rõ hình dạng thế nào.

Duy nhất chỉ có thể nhìn rõ chính là thủ quyết của Diệp Mặc không ngừng đánh vào trong chất lỏng màu lam đó, dường như đang vẽ trận pháp, lại dường như đang luyện hóa nguyên liệu.

- Hình như không đúng rồi, tôi đã từng chứng kiến người khác luyện khí, sao lại không có lò luyện khí?

- Đúng vậy, luyện khí ít nhất cũng phải có một lò luyện khí chứ? Làm gì có kiểu luyện khí như này? Thật kì lạ.

…

Nghị luận của những người xung quanh không ảnh hưởng chút nào đến Diệp Mặc, hắn đương nhiên biết luyện khí phải dùng đến lò luyện khí, bình thường không có lò luyện khí thì không thể luyện chế ra một pháp khí cấp thấp thông thường, linh khí cấp cao, thậm chí là chân khí cũng không có cách nào luyện chế ra được. Nhưng từ sau khi Diệp Mặc quyết định học luyện khí từ Lục Vô Hổ, thì cũng không dùng đến lò luyện khí.

Tam Sinh quyết nghiên cứu vạn vật tự sinh, trói buộc không phải là cách tốt nhất. Cho nên hắn quyết định bỏ lò luyện khí, không dùng lò luyện khí để trói buộc pháp quyết luyện chế. Diệp Mặc phát hiện pháp bảo luyện chế như vậy, đẳng cấp pháp bảo càng cao thì yêu cầu đối với thần thức của luyện khí sư lại càng cao. Thậm chí luyện khí sư bình thường vẫn chưa để cho pháp bảo thành hình, thì nguyên liệu đã bị hư hao rồi. Không phải trình độ luyện khí không được, mà là thần thức không khống chế được nguyên liệu. Diệp Mặc tu luyện có Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, hơn nữa thần thức mạnh mẽ, thì cũng không sợ điều này.

Vì Diệp Mặc phát hiện ra, không dùng lò luyện khí luyện chế pháp bảo, một khi pháp bảo được luyện chế ra rồi, năng lực và tính năng công kích lợi hại hơn nhiều so với pháp bảo cùng cấp.

Có kinh nghiệm này rồi, Diệp Mặc lại càng bỏ qua suy nghĩ sử dụng lò luyện khí. Có một thời gian hắn thậm chí đến luyện đan cũng muốn bỏ lò đan, nhưng hắn nhanh chóng liền phát hiện nếu bỏ lò đan mình luyện chế ra nhiều nhất cũng chỉ là đan dược thiên cấp nhất phẩm. Hơn nữa tác dụng đan dược bộc lộ, một chút cũng không ôn hòa, rất dễ khiến người tu luyện tổn thương kinh mạch, đối với người tu luyện căn bản không có chút tác dụng tốt nào.

Cuối cùng kết quả mà Diệp Mặc nhận được chính là khi luyện khí thì phong mang càng lộ càng tốt, luyện đan thì lại cần lò luyện cô đọng lại phong mang trong đó, có lẽ đợi hắn một ngày nào đó chính thức trở thành Đan vương cực phẩm rồi, hắn thậm chí có thể không dùng đến lò đan để luyện chế ra đan dược ôn hòa mà lại nghịch thiên, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

Những người vây xem Diệp Mặc càng ngày càng nhiều, còn vòng tròn màu lam quay quanh Diệp Mặc lại càng ngày càng sáng, cuối cùng thậm chí còn có chút chói mắt. Lại nửa tuần hương nữa trôi qua, vòng tròn màu lam quanh người Diệp Mặc phát ra những âm thanh ong ong, nhanh chóng màu lam quay điên cuồng kia lại lần nữa biến hóa, nhưng thời gian biến hóa lần này lại cực ngắn, khi sự xoay chuyển kia hoàn toàn dừng lại, một pháp bảo phi hành màu lam vô cùng tinh xảo nằm gọn trong tay Diệp Mặc.

- Linh khí thượng phẩm…

- Không ngờ là linh khí thượng phẩm? Hải lam san cấp năm luyện chế ra được một linh khí thượng phẩm, điều này là thật sao?

- Vậy trận pháp phòng ngự trên linh khí kia, vừa nhìn thì ít nhất là cấp sáu, thật là cừ.

- Một pháp bảo phi hành thật đẹp…

Tiếng nghị luận càng ngày càng lớn, bầu không khí trong đám người càng ngày càng kích động. Không ai ngờ rằng, Diệp Mặc chẳng những

không phải là tên lừa gạt, còn là một đại sư luyện khí có thể luyện chế ra linh khí thượng phẩm, tên này ít nhất cũng là đại sư linh khí thất phẩm rồi.

Đôi nam nữ tu sĩ yêu cầu Diệp Mặc luyện chế linh khi phi hành thì lại càng kích động không ngừng, sắc mặt hai người họ đều đỏ ửng lên, bọn họ đồng thời cũng trở nên lo lắng. Vốn dĩ Diệp Mặc có thể giúp luyện chế ra được một món linh khí phi hành hạ phẩm, bọn họ cũng đã vô cùng mãn nguyện rồi. Nhưng không ngờ, vị đại sư luyện khí này bây giờ lại luyện chế ra linh khí phi hành thượng phẩm. Điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Bọn họ lo lắng Diệp Mặc sau khi luyện chế ra pháp bảo phi hành linh khí thượng phẩm này, lúc trước nói miễn phí có giữ lời hay không. Vì giá của linh khí thượng phẩm và linh khí hạ phẩm khác nhau quá lớn, căn bản không thể so sánh được. Giá một món linh khí thượng phẩm mua được mấy chục món linh khí hạ phẩm cũng là chuyện bình thường, huống chi còn là pháp bảo phi hành có giá trị cao hơn?

Diệp Mặc lại đưa pháp bảo phi hành trong tay cho đôi nam nữ tu sĩ kia nói:

- May mắn không làm nhục mệnh, luyện chế một món linh khí thượng phẩm, không biết bằng hữu có hài lòng hay không?

Nữ tu sĩ kia kích động nhận lấy linh khí mà Diệp Mặc đưa cho cô, thậm chí tay còn chút run rẩy. Linh khí thượng phẩm này cô lại không hài lòng sao, nếu như không phải Diệp Mặc giúp cô luyện chế, cho dù cô vất vả cực nhọc hơn mười năm nữa xung quanh Lăng Đảo này, cũng chưa chắc có thể lấy được linh khí phi hành thượng phẩm tốt như này.

Diệp Mặc thấy cô kích động nói cũng nói không ra lời, cũng không có để ý. Luyện chế món pháp bảo phi hành màu lam này hắn cũng tốn một chút suy tư, mục đích chính là vì quảng cáo. Tiếp theo luyện chế tiếp những pháp bảo sau, hắn nhất định sẽ không nỗ lực như này, hắn cần tiết kiệm thời gian, như vậy thu thập nguyên liệu mới nhanh được.

- Cám ơn, cám ơn tiền bối…

Nam tu sĩ kia kịp phản ứng lại, vội vàng kéo nữ tu sĩ nói lời cảm ơn với Diệp Mặc.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Hai người là khách hàng đầu tiên của tôi, cũng là giúp tôi, thì cũng không phải khách khí nữa.

Nói xong, Diệp Mặc đứng dậy ôm quyền nói:

- Các vị bằng hữu, tôi ở đây luyện khí, vừa nãy mọi người cũng đã nhìn rồi, vẫn là giá cũ, hai bộ nguyên liệu luyện chế ra một món linh khí trung phẩm, hoặc là linh khí thượng phẩm, vị bằng hữu nào muốn luyện chế, thì bây giờ mời lên báo danh.

Diệp Mặc vừa mới dứt lời, những tu sĩ đứng xem ai ai cũng muốn bước lên, bản lĩnh luyện khí của Diệp Mặc, mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, cơ hội tốt như này nếu như bỏ lỡ, thì đúng là thằng ngu. Bây giờ đã không còn ai ngưỡng mộ đôi nam nữ vừa được Diệp Mặc luyện khí cho nữa, vì ý của đại sư luyện khí trước mặt nói là, ai ai cũng có cơ hội.

Những tu sĩ kiếm sống ở biển không nhiều lắm, nhưng tài nguyên thì lại nhiều, bất luận là nguyên liệu luyện khí, hay là nguyên liệu luyện đan, đều vô cùng nhiều.

Diệp Mặc thấy mọi người đều xông lên, liền khua tay nói:

- Mọi người xếp hàng có trật tự, chuẩn bị tốt nguyên liệu của mình, những người nào chen ngang không có trật tự, thì không cho luyện khí.

Nửa câu nói trước của Diệp Mặc thì vẫn chưa có ai để ý, nhưng sau khi Diệp Mặc thêm vào câu chen ngang không luyện khí, những tu sĩ đang chen lấn xếp hàng ai ai cũng đứng vào hàng ngũ, cũng không có ai dám chen ngang nữa. Đôi nam nữ tu sĩ lúc trước Diệp Mặc giúp luyện khí miễn phí,

vốn dĩ muốn giúp Diệp Mặc bảo vệ một chút, nhưng thấy một câu nói của Diệp Mặc có thể sắp xếp xong, cũng không nói gì thêm.

Sau đó Diệp Mặc cũng không chậm trễ nữa, cũng không tỉ mỉ cẩn thận như vừa nãy dùng Hải Lam San luyện chế pháp bảo phi hành, nhưng cho dù như vậy, từng món đồ linh khí trung phẩm cũng giống như hoa tươi nở rộ trong tay Diệp Mặc.

Những tu sĩ lấy được linh khí lại càng vui mừng không ngớt, liên mồm cám ơn. Dùng nguyên liệu nhiều hơn gấp đôi có thể đổi lấy một món linh khí, chuyện như này ở Lăng Đảo, không có ai là không muốn cả.

Nguyên liệu trong nhẫn trữ vật của Diệp Mặc càng ngày càng nhiều, cuối cùng thậm chí tích lũy được thành một ngọn núi nhỏ. Tốc độ hắn luyện chế linh khí càng lúc càng nhanh, lúc mới bắt đầu, hắn luyện chế linh khí thượng phẩm có chút thất bại, đến cuối cùng, tỉ lệ thành công hoàn toàn là 100%.

Ba ngày sau, Diệp Mặc thậm chí bắt đầu luyện chế linh khí cực phẩm, còn lúc này hắn lại không nhận những đơn linh khí trung phẩm nữa. Treo bảng luyện khí linh khí thượng phẩm và linh khí cực phẩm, cứ như vậy nguyên liệu mà hắn thu thập được cấp bậc càng ngày càng cao.

Vì Diệp Mặc ở đây luyện khí, những tu sĩ đến vây quanh sạp hàng của Diệp Mặc càng ngày càng nhiều, theo tin tức truyền đi, lại càng có nhiều tu sĩ đến đây.

Nhiều tu sĩ như vậy đến tìm Diệp Mặc, Diệp Mặc chỉ có một mình, rõ ràng giúp không xuể, vào lúc này hắn lại lần nữa treo một cái bảng mới lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1189

Thật Là Thiên Hạ Lắm Anh Tài

Ý tứ của tấm bảng cũng rất rõ ràng, chính vì số người cần luyện khí ngày càng nhiều, còn Diệp Mặc thì lại chỉ có một mình, cho nên phải ưu tiên những tu sĩ có hải đồ được luyện khí trước, thứ hai phải là tu sĩ biết được nơi nào đã từng xuất hiện linh thảo cao cấp.

Ví dụ như ‘Sa quả’, ‘Chân linh thảo’. ‘Hoàn hồn quả’, 'Tiên khuyên hoa' vân vân…

Đương nhiên trọng yếu nhất thì Diệp Mặc vẫn muốn tìm 'Tiên khuyên hoa', nhưng mà hắn cũng không thể tự mình đơn độc đi tìm kiếm 'Tiên khuyên hoa' khắp Vô Tâm Hải được, cho nên chỉ có thể làm thế này mà thôi.

Những tu sĩ muốn nhờ Diệp Mặc luyện khí khi nhìn thấy tên những loại linh thảo này, thì đều cảm thấy da đầu trở nên tê dại, phải biết là ngoại trừ ‘Hoàn hồn quả’ ra, thì những loại linh thảo còn lại đều là linh thảo cấp chín đấy, linh thảo cấp chín có thể dễ dàng nhìn thấy vậy sao?

Vậy mà vị đại sư luyện khí này lại muốn tìm hiểu nơi mà những loại linh thảo trong truyền thuyết đã từng tồn tại bằng cách thông qua các tu sĩ đến nhờ hắn luyện khí sao?

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Mặc lại thu thập được rất nhiều tài liệu, cũng thu thập được rất nhiều hải đồ, Diệp Mặc nhìn một chút các tấm hải đồ này, đều thấy đủ loại hải đồ linh tinh lộn xộn, cũng không phải toàn bộ đều là hải đồ của Vô Tâm Hải. Về phần nơi xuất hiện các loại linh thảo thì một loại hắn cũng không thu thập được.

Ba ngày trôi qua, Diệp Mặc luyện chế linh khí cực phẩm cũng đã có được xác xuất thành công nhất định, nhưng vẫn không có chút tin tức nào về nơi của 'Tiên khuyên hoa'. Lúc này tài liệu của Diệp Mặc thu thập được cũng đã rất nhiều, hắn thở dài suy nghĩ có lẽ nên rời khỏi Lăng Đảo. Nếu cứ tiếp tục lãng phí thời gian ở chỗ này, thì cũng không có chút ý nghĩa gì cả.

- Thủ pháp tốt, thật là có bản lĩnh…

Một âm thanh sợ hãi than lên khiến mọi người lập tức dời sự chú ý từ Diệp Mặc chuyển sang hướng phát ra âm thanh, mọi người lại phát hiện cách đó không xa có một tu sĩ trung niên, tu vi đã là Thừa Đỉnh tầng sáu. Vốn tưởng người này tìm đến Diệp Mặc là để luyện khí nhưng hình như là không phải.

Tu sĩ trung niên vừa thấy Diệp Mặc chú ý đến y, liền ôm quyền nói:

- Hân hạnh được gặp mặt, tôi là Vương Hóa Năng quản sự của Chân Bảo Liên trên Lăng Đảo.

Diệp Mặc vội vàng đứng lên ôm quyền đáp lại:

- Tán tu Diệp Mặc hân hạnh được gặp mặt.

Diệp Mặc tuy rằng chưa nghe qua Chân Bảo Liên, nhưng hắn biết người này tuyệt đối là một thương gia ngành luyện khí, bản thân mình ở đây nhận luyện khí với thù lao thấp, khẳng định là đã động chạm đến lợi ích của bọn họ. Cũng may số tài liệu mà mình thu được cũng khá đủ rồi, cũng nên chuẩn bị rời khỏi Lăng Đảo thôi.

Vương Hóa Năng mỉm cười:

- Diệp đạo hữu. Cậu ở chỗ này luyện khí đã được nửa tháng. Cậu có biết nếu như là cậu làm như thế này ở Thông Linh Đảo của Thông Hải Giáo hoặc là Thương Hải Tam Đảo của Thương Hải Điện thì sẽ có hậu quả như thế nào không?

Diệp Mặc âm thầm kêu khổ, đúng là ‘Cường long bất áp địa đầu xà’ (rồng mạnh cũng không thể áp chế được rắn bản địa), huống chi với tu vi của hắn thì cũng không tính là cái loại ‘Cường long’ gì, nhưng lại đắc tội với Chân Bảo Liên rồi. Nếu như không phải là vì muốn giúp Kỷ Bẩm tiền bối tìm 'Tiên khuyên hoa' thì nói không chừng Diệp Mặc hắn đã sớm rời khỏi Lăng Đảo rồi.

- Vương quản sự, Diệp mỗ mới tới nơi này. Thực sự là không hiểu rõ quy củ nơi đây lắm, mong Vương quản sự niệm tình, Diệp mỗ xin lập tức rời khỏi Lăng Đảo.

Diệp Mặc chỉ có thể khách khí ôm quyền mà giải thích một câu, bất luận là đối phương có tin hay không, thì hắn cũng chỉ có thể nói như vậy mà thôi.

Tu sĩ trung niên tên Vương Hóa Năng liền cười ha hả nói:

- Diệp đạo hữu không cần lo lắng, Lăng Đảo tôi khác với Thông Hải Giáo và Thương Hải Điện. Chúng tôi là Liên minh hải tu, Diệp đạo hữu ở nơi này thể hiện bản lĩnh luyện khí, đó chính là dựa vào năng lực của cậu. Tôi tới đây cũng không phải có ý muốn đuổi Diệp đạo hữu đi, mà là muốn mời Diệp đạo hữu tới Chân Bảo Liên của tôi đàm luận vài chuyện.

Tuy tu sĩ trung niên gọi là Vương Hóa Năng này thoạt nhìn thì cũng không có ác ý, nhưng Diệp Mặc cũng không có dự định sẽ đi theo y. Trong lòng hắn nghĩ liệu có phải Chân Bảo Liên đang muốn lôi kéo hắn không, để mình vào Chân Bảo Liên luyện khí cho bọn họ. Nhưng hắn làm sao có thời gian mà giúp Chân Bảo Liên luyện khí chứ? Vì thế Diệp Mặc lại lập tức ôm quyền nói:

- Đa tạ ý tốt của Vương quản sự, chỉ là Diệp mỗ còn có việc. Không thể cùng đi với Vương quản sự được. Mong Vương quản sự lượng giải cho.

Vương Hóa Năng dường như biết được suy nghĩ trong lòng của Diệp Mặc, liền mỉm cười:

- Diệp đạo hữu không cần phải lo lắng. Tôi không phải là muốn mời Diệp đạo hữu trở thành luyện khí sư cho Chân Bảo Liên của chúng tôi, mà là muốn đàm luận một chút với Diệp đạo hữu về mấy loại linh thảo mà đạo hữu đã viết ra. Nếu như Diệp đạo hữu có hứng thú, vậy không ngại cùng tôi tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện chứ.

Nếu như là việc khác, khẳng định là Diệp Mặc sẽ cự tuyệt. Nhưng nếu là chuyện tình về mấy loại linh thảo, thì căn bản là hắn không có biện pháp gì để cự tuyệt cả. Vốn là hắn muốn đến Lăng Đảo để hỏi thăm về nơi cuả 'Tiên khuyên hoa', cho nên hiện giờ cho dù là Vương Hóa Năng có biết đích xác tin tức về 'Tiên khuyên hoa' hay không thì hắn cũng muốn đi để thử thời vận.

Nghe xong lời nói của Vương Hóa Năng, Diệp Mặc lập tức đáp lại:

- Được, mời Vương quản sự đợi một lát.

Diệp Mặc nói xong, liền hoàn thành kiện linh khí thượng phẩm cuối cùng sau đó thu hồi lại tấm bảng, ôm quyền nói với các tu sĩ còn đang xếp hàng phía dưới:

- Đa tạ các vị bằng hữu đã ủng hộ tôi. Lần luyện khí này xin phép được dừng lại ở đây.

Nghe được Diệp Mặc nói dừng việc luyện khí lại, rất nhiều tu sĩ đang xếp hàng nhất thời ồn ào hẳn lên, có vài người thậm chí đã xếp hàng mấy ngày rồi. Nhưng cho dù là bọn họ có muốn làm nháo loạn, cũng không dám gây sự với Diệp Mặc, chưa nói đến việc bọn họ không thấy rõ tu vi của Diệp Mặc, mà cái người gọi là Vương quản sự kia thi hầu hết mọi người ở đâu đều nhận ra thân phận của y rồi.

Quản sự của Chân Bảo Liên, là tu sĩ có tu vi Thừa Đỉnh trung kỳ, làm sao mấy tu sĩ cấp thấp này dám đi lên tìm phiền toái chứ? Những tu sĩ ở đây nhờ Diệp Mặc luyện khí không phải là tu sĩ Kim Đan thì cũng là tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là tu sĩ Hư Thần thì cũng chỉ có vài người. Vì thế những tu sĩ này mặc dù không muốn Diệp Mặc rời khỏi, nhưng cũng chỉ có

thể mở to mắt mà nhìn hắn đi cùng Vương quản sự mà thôi.

…

Vương quản sự cũng không mang Diệp Mặc rời khỏi phường thị, mà chỉ đi tới một cửa hiệu xa hoa. Ở trên cửa lớn của cửa hiệu này, Diệp Mặc nhìn thấy ba chữ lớn màu vàng lóng lánh 'Chân Bảo Liên' với khí thế bất phàm.

Thấy Vương Hóa Năng bầy ra tư thế hoan nghênh khách quý với mình, Diệp Mặc cũng chỉ có chút nhíu mày, nhưng cũng không chút do dự mà tiến vào trong.

Nhưng khi Diệp Mặc vào trong Chân Bảo Liên, lập tức hít vào một hơi. Hắn nhíu mày chính là vì sợ Chân Bảo Liên này giống với Hải Bảo Các, chỉ cần tiến vào trong thì tu vi lập tức sẽ bị áp chế. Nhưng hiện tại thì xem ra cũng không có cái loại tình huống đó, sau khi hắn tiến vào trong Chân Bảo Liên thì tu vi của hắn cũng không bị áp chế.

Vương Hóa Năng đưa Diệp Mặc lên tới tầng trên cùng của Chân Bảo Liên, lúc này Diệp Mặc mới phát hiện ở đây đã sớm có mặt hai người phụ nữ. Một người là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, còn một người là một cô gái xinh đẹp chừng hơn hai mươi tuổi.

Người phụ nữ trung niên tết tóc ra phía sau thành búi, lộ ra vẻ đẹp ung dung, phú quý, trên người của cô là một chiếc váy ôm sát lấy thân thể có lồi có lõm, từng khoảng nhỏ lộ ra da thịt trắng nõn cũng tạo cho cô một loại mị lực như ẩn như hiện.

Còn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp bên cạnh lại có vóc người cao gầy, khuôn mặt dịu dàng, chân mày nhạt cong vút như hai vầng trăng khuyết, nhưng Diệp Mặc cũng nhận ra đôi lông mày của cô là tự nhiên mà sinh ra chứ không phải do tô vẽ mà có được. Da thịt cô trắng nõn tuyệt đối không thua kém người phụ nữ trung niên kia. Chỉ là trên người cô còn có thêm một chút sức sống của tuổi trẻ thanh xuân. Mái tóc dài, tết lại một cách tùy ý. Diệp Mặc còn có thể ngửi được một mùi hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cô nữa.

Khiến Diệp Mặc lưu ý cũng không phải là dung mạo của hai người, mà chính là tu vi của họ. Vị người phụ nữ trung niên kia đã là tu sĩ Kiếp Biến tầng hai, cao hơn hắn rất nhiều. Cho dù là cô gái trẻ tuổi kia cũng là tu sĩ Hư Thần tầng bảy, tuy không bằng Diệp Mặc nhưng khẳng định tuổi của nàng cũng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ lớn hơn Cảnh Anh Ly vài tuổi mà thôi.

Tuổi còn trẻ như vậy đã có tu vi Hư Thần hậu kỳ, khiến cho Diệp Mặc nhớ tới cô gái có mái tóc bồng bềnh lượn sóng mà hắn gặp trên biển Vô Tâm Hải. Cô gái kia hiển nhiên còn có tư chất càng nghịch thiên hơn, xem ra nơi nơi đều là các tu sĩ thiên tài, không nhất định là chỉ có ở các môn phái lớn mới có.

- Diệp đạo hữu, vị này chính là chị Mông, bảo chủ của Chân Bảo Liên chúng tôi. Cũng là một trong các phó minh chủ của Liên Minh Hải Tu, lần này chị Mông tìm cậu là có chuyện cần thương lượng.

Vương Hóa Năng hướng Diệp Mặc giới thiệu thân phận của người phụ nữ trung niên, nhưng lại không giới thiệu đến cô gái trẻ tuổi kia.

Diệp Mặc ôm quyền nói với người phụ nữ trung niên xinh đẹp:

- Diệp Mặc xin được ra mắt tiền bối.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp mỉm cười nói với Diệp Mặc:

- Mời Diệp đại sư ngồi, cứ gọi tôi là chị Mông là được rồi, không cần phải gọi là tiền bối. Ở phương diện tu vi thì tôi so với cậu là một tiền bối, nhưng ở phương diện luyện khí thì tôi lại không thể so sánh với cậu được.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp có vẻ rất thoải mái về cách xưng hô chứ không giống như Vương Hóa Năng.

- Vâng, chị Mông.

Diệp Mặc khách khí nói một câu, sau đó lập tức ngồi xuống. Nếu đã tới đây rồi, thì cho dù là hắn có tu vi Ngưng Thể cũng không thể nào trốn thoát

khỏi tay đối phương. Diệp Mặc nghĩ rằng nếu đối phương đã gọi hắn tới, thì cho dù là muốn nói với hắn về tin tức của linh thảo, thì cũng là do nhìn trúng bản lĩnh luyện khí của hắn mà thôi.

Cô gái trẻ tuổi tu vi Hư Thần thấy Diệp Mặc ngồi xuống, liền nhẹ nhàng rót cho Diệp Mặc và Vương Hóa Năng mỗi người một chén trà, sau đó lại trở về đứng bên người phụ nữ trung niên xinh đẹp.

- Diệp đại sư tuổi còn trẻ, đã có thể luyện chế được linh khí cực phẩm rồi, quả là tiền đồ không thể hạn lượng.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp thấy Diệp Mặc không hề có biểu hiện lo lắng mà ngồi xuống, trong mặt liền hiện lên một tia tán thưởng.

Diệp Mặc không thể làm gì khác là lại tiếp tục ôm quyền nói:

- Vãn bối chỉ là muốn tìm kiếm một chút tài liệu, chỉ là không biết rõ được quy củ nơi này, xin chị Mông…

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp khoát tay, cười khẽ:

- Nơi này là Liên Minh Hải Tu, cậu ở phường thị luyện khí một năm thì cũng là tự do của cậu, không có người nào có thể can thiệp vào, về điểm này thì cậu có thể yên tâm. Cậu có thể tu luyện tới Ngưng Thể ở độ tuổi này, hơn nữa còn đạt được bản lĩnh luyện khí cao như vậy, hiển nhiên là một thiên tài trong thiên tài rồi.

Quả nhiên đã nhắc tới việc luyện khí rồi, dựa theo ý của Vương Hóa Năng, thì Chân Bảo Liên không cần hắn hỗ trợ luyện khí, vậy khả năng duy nhất chính là muốn mình lưu lại thủ pháp luyện khí cho Chân Bảo Liên. Nhưng đối với điểm này, Diệp Mặc chỉ thể nói rằng thủ pháp luyện khí của hắn vẫn còn trong giai đoạn không ngừng hoàn thiện, chứ không thể nói là do hắn diễn sinh ra từ 'Tam sinh quyết' được. Tuy là một hệ thống luyện khí mới, nhưng bây giờ còn chưa có hoàn thiện, cho nên có cấp cho họ thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Diệp Mặc cũng không ngờ là người phụ nữ trung niên xinh đẹp này lại chuyển đề tài sang một chuyện khác:

- Tôi đã nhìn qua linh khí cực phẩm mà cậu luyện chế, không chỉ thủ pháp luyện khí rất tốt, mà trình độ trận pháp trên mặt linh khí cũng là hạng nhất. Nếu như tôi nhìn không nhầm thì cậu ít nhất cũng là một đại sư trận pháp cấp sáu đúng không?

Diệp Mặc nghe đến đây, thì đã hiểu ra được, hóa ra người ta mời mình tới đây không phải là vì thủ pháp luyện khí của mình, mà là do nhìn trúng bản lĩnh trận pháp của mình.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, người phụ nữ trung niên xinh đẹp kia càng nhìn Diệp Mặc với ánh mắt tán thưởng hơn:

- Tuổi cậu còn trẻ như vậy, đã có tu vi Ngưng Thể hậu kỳ, lại còn là song hệ đại sư trong phương diện luyện khí và trận pháp nữa chứ. Thật là thiên hạ lắm anh tài mà.

Diệp Mặc thầm nghĩ, trình độ trận pháp của tôi là tông sư cấp tám đấy, còn luyện khí tôi mới chơi đùa chưa được bao lâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1190

La Khúc Thập Bát Bàn

Diệp Mặc không biết người phụ nữ trung niên xinh đẹp này tốt cuộc là có ý gì, vì thế hắn cũng im lặng không nói.

Sau khi người phụ nữ trung niên xinh đẹp khích lệ Diệp Mặc vài câu, bỗng nhiên lại đổi đề tài:

- Nghe nói khi cậu luyện khí ở ngoài kia, đã đưa ra điều kiện để luyện khí là tung tích của mấy loại linh thảo mà bản thân đang cần tìm kiếm phải không?

Diệp Mặc nhẹ nhàng đáp lời:

- Đúng vậy, một vị trưởng bối của vãn bội cần có 'Tiên khuyên hoa', tuy vãn bối biết hầu như loại linh thảo này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, rất khó có thể gặp được, nhưng vãn bối vẫn muốn tìm hiểu một chút. Cho dù là không thể tìm thấy thì trong lòng cũng có chút thanh thản.

Đến lúc này, Diệp Mặc cũng không cần che giấu ý định muốn tìm 'Tiên khuyên hoa' nữa.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp mỉm cười, cũng không châm chọc việc Diệp Mặc không biết tự lượng sức, mà chỉ nói:

- 'Tiên khuyên hoa' xác thực là có truyền thuyết kể lại, cũng chưa có người nào có được nó. Nhưng thật ra tin tức của 'Tiên khuyên hoa' thì lại có một chút, đương nhiên hầu hết các tin tức này đều là giả…

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức vui vẻ, vội vã đứng lên khom người thi lễ rồi nói với người phụ nữ trung niên xinh đẹp:

- Thỉnh cầu chị Mông giúp đỡ, nếu có việc cần đến vãn bối, vãn bối nguyện sẽ cố gắng hết sức mình.

Hắn đương nhiên biết người phụ nữ trung niên xinh đẹp này cố ý chỉ nói nửa câu là có ý gì, rõ ràng là đang muốn trả giá. Thế nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều, chỉ cần có thể giúp được Kỷ Bẩm tiền bối, cho dù là hắn có thiệt thòi một chút cũng không sao.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp gật đầu, cũng không nói ra tin tức của 'Tiên khuyên hoa', mà lại hỏi Diệp Mặc một câu:

- Cậu có phải là một đại sư trận pháp cấp sáu không?

Diệp Mặc biết mình đã sớm vượt qua cảnh giới đại sư trận pháp rồi, lúc này bản thân đã là tông sư trận pháp cấp tám, nếu như bản thân có thêm thời gian, thì không chừng đã có thể tấn cấp lên tông sư trận pháp cấp chín rồi. Đối với cái địa phương xa lạ này. Diệp Mặc cảm giác mình nên bảo lưu lại một chút thực lực. Vì thế khi nghe người phụ nữ trung niên xinh đẹp nói, Diệp Mặc cũng không có phản đối, mà chỉ gật đầu:

- Đối với trận pháp cấp sáu, thì vãn bối coi như là tinh thông.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp cũng không hiểu được ẩn ý trong câu nói kia, cô chỉ thấy Diệp Mặc đã thừa nhận bản thân là một đại sư trận pháp thì đã lập tức vui vẻ mà gật đầu:

- Vậy thì tốt rồi, xem ra vận khí của Hải Tu Minh tôi cũng rất tốt.

Rồi cô lại lập tức hỏi lại:

- Trên người của cậu vẫn không có khí tức của nước biển. Vậy chắc cậu không phải là một tu sĩ của Vô Tâm Hải. Hơn nữa cốt cách trẻ trung, khí tức tinh thần nồng hậu, chắc cũng không vượt quá một trăm tuổi, thậm chí có thể

mới chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi mà thôi. Một tu sĩ bình thương mà có thể tu luyện tới tu vi Ngưng Thể hậu kỳ ở độ tuổi này, hơn nữa còn là một song hệ đại sư trận pháp và luyện khí nữa, Mông Hàn An tôi quả thật là chưa từng thấy qua…

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh. Cái người phụ nữ trung niên xinh đẹp tên Mông Hàn An này thật sự là quá lợi hại rồi, ngay cả tuổi thật của mình cũng có thể thấy được. Tuy cô không có nói chính xác ra là mình bao nhiêu nhưng cũng không sai lệch là mấy.

Cô gái trẻ tuổi đứng ở phía sau người phụ nữ trung niên xinh đẹp cũng dùng ánh mắt đầy kinh hãi mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, nàng vốn chỉ nghĩ Diệp Mặc không vượt quá một trăm tuổi thỉ cũng phải gần đến rồi. Nhưng nghe sư phụ nói, thì đối phương không ngờ chỉ có ba bốn mươi tuổi, điều này sao có thể được? Lẽ nào thật sự có tu sĩ chỉ ba bốn mươi tuổi đã đạt được tu vi Ngưng Thể?

(Lời DG: Nàng ơi, nếu nàng biết hắn còn là Đan Vương thất phẩm, tông sư trận pháp cấp tám nữa thì liệu nàng có say mê mà tự nguyện hiến thân không hé hé)

Thấy Diệp Mặc gật đầu, người phụ nữ trung niên xinh đẹp hài lòng nói:

- Cậu có thể tới Lăng Đảo, hẳn là đã biết thế lực Tam Hải ở ngoại hải Vô Tâm Hải rồi chứ?

Diệp Mặc tiếp tục gật đầu, không nói gì Người phụ nữ trung niên xinh đẹp tên Mông Hàn An tiếp tục nói:

- Kỳ thực ba thế lực Tam Hải ở ngoài Vô Tâm Hải, cũng khá đoàn kết, nhưng chẳng qua là chỉ ở những lúc ‘Thú triều’ tấn công mà thôi.

- Biên giới của Vô Tâm Hải tuy rằng rộng lớn. Nhưng phần lớn các tài nguyên tu luyện đỉnh cấp đều tập trung ở một hải đảo, hải đảo đó tên là Phượng Khúc Đảo. Diện tích của Phượng Khúc Đảo rộng đến mấy trăm vạn

dặm, bên trong đầy rẫy linh thảo, hơn nữa còn là rất nhiều loại linh thảo cao cấp. Phượng Khúc Đảo vẫn luôn nằm giữa Tam Hải, cho nên vẫn là nơi mà Tam Hải cùng nhau nhau thu thập linh thảo cao cấp. Thế nhưng Phượng Khúc Đảo cứ năm mươi năm mới có thể đi vào một lần, hơn nữa tu sĩ có thể tiến lên đảo chỉ có thể là tu sĩ Trúc Cơ, đồng thời còn hạn chế số lượng.

Mông Hàn An nói tới đây, lại nhìn Diệp Mặc:

- Diệp đại sư, tôi nghĩ cậu hẳn là đã hiểu được ý của tôi, mỗi lần Tam Hải chúng tôi tiến vào Phượng Khúc Đảo thu thập linh thảo đều bị hạn chế số lượng người tiến vào, nếu như có thể có nhiều người đi vào, vậy thì linh thảo thu thập được đương nhiên nhiều hơn và ngược lại.

Diệp Mặc nghi hoặc:

- Vậy nhân số của Tam Hải tiến vào Phượng Khúc Đảo không giống nhau sao?

Chỉ cần là tu sĩ Trúc Cơ mà thôi, Diệp Mặc tin tưởng đối với thế lực Tam Hải mà nói thì muốn có bao nhiêu người thì có thể có bấy nhiêu người. Loại chuyện này thì có cái gì mà phải tranh luận.

Mông Hàn An thở dài:

- Vốn việc phân phối số lượng người, Hải Tu Minh chúng tôi rất tán thành. Phượng Khúc Đảo vốn có trận pháp bảo vệ rất lợi hại do tu sĩ thượng cổ lưu lại. Mỗi năm mươi năm trôi qua, thì tối đã có thể có một trăm tu sĩ Trúc Cơ tiến vào. Ba nhà chúng tôi mỗi nhà có ba mươi ba người, nhưng lại dư ra một chỗ, mà ai cũng không muốn bị thiệt.

Diệp Mặc không còn gì để nói, thọ mệnh của một tu sĩ luôn dài hơn bình thường, lần này nhà kia được đi nhiều hơn một người, lần sau lại đến nhà khác nhiều hơn một người không phải là được sao.

Mông Hàn An cũng không để ý việc Diệp Mặc suy nghĩ cái gì, vẫn tiếp tục giải thích:

- Sau này giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải Giáo lại cho rằng thực lực của Thông Hải Giáo là mạnh nhất, nên phải có được nhiều người hơn. Nhưng Hải Tu Minh chúng tôi và Thương Hải Điện lại không đồng ý như vậy, cuối cùng chúng tôi quyết định dùng phương thức so đấu để chọn ra nhà nào được nhiều người tiến vào Phượng Khúc Đảo. Đạt được hạng nhất thì có thể có năm mươi người để tiến vào Phượng Khúc Đảo, hạng nhì có ba mươi và cuối cùng chỉ có thể có hai mươi người tiến vào Phượng Khúc Đảo mà thôi.

Diệp Mặc chợt hiểu ra, hắn nghi hoặc nhìn Mông Hàn An rồi hỏi:

- Chị Mông, ý của chị là muốn tôi đại biểu cho Hải Tu Minh để tham gia thi đấu sao?

Mông Hàn An gật đầu:

- Đúng thế, tôi chính là có ý này. Hải Tu Minh của tôi đã liên tục ba lần xếp hạng ba rồi, số lượng linh thảo thu thập được là ít nhất. Cho dù là tu sĩ thiên tài cũng cần phải có linh thảo cao cấp mới có thể bồi dưỡng ra được. Bởi vì mỗi lần tiến nhập Phượng Khúc Đảo thì Hải Tu Minh của tôi luôn có số lượng người ít nhất, vì thế số lượng linh thảo cao cấp thu thập được cũng là ít nhất, cho nên sự chênh lệch về thực lực giữa ba nhà đã dần dần rõ rệt.

Trong lòng Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ về cái Phượng Khúc Đảo kia, hắn nghe ý của Mông Hàn An thì cái Phượng Khúc Đảo kia thậm chí có cả linh thảo cấp tám, đây chính là một chuyện rất tốt, cho dù là ở Vẫn Chân Điện thì hắn cũng không tìm được linh thảo cấp tám. Phượng Khúc Đảo này năm mươi năm mới mở ra một lần, có chút giống với 'Sa nguyên dược cốc'. Hơn nữa ý của Mông Hàn An là đẳng cấp linh thảo trong Phượng Khúc Đảo còn cao hơn 'Sa nguyên dược cốc' nhiều.

Mông Hàn An thấy Diệp Mặc thất thần, thản nhiên cười nói:

- Diệp đại sư là tu vi Ngưng Thể hậu kỳ, còn là một đại sư trận pháp. Nếu như cậu có thể giúp chúng tôi đạt được hạng nhì trong khi so đấu, thì

chúng tôi sẽ có thêm mười chỗ trong danh sách, và tôi hứa sẽ tặng cho cậu một viên 'Côn thừa đan'.

Diệp Mặc đâu thèm để ý đến một viên 'Côn thừa đan', bản thân hắn là một Đan Vương thất phẩm, hắn đã có đủ linh thảo để luyện chế cả một lò 'Côn thừa đan'. Chỗ linh dược đó là quà cảm tạ ngày trước hắn ở Đan Thành giúp các môn phái luyện chế đan dược. Tuy nói là miễn phí luyện đan, nhưng không một đại môn phái nào có thể thiếu tầm nhìn như vậy, sao có thể để cho một Đan Vương thất phẩm miễn phí hoàn toàn việc luyện đan cho bọn họ chứ.

Vì thế nếu hắn muốn có 'Côn thừa đan' thì chỉ cần mang lò ra luyện chế một chút là được rồi. Nhưng Diệp Mặc vẫn nói lời cảm tạ:

- Vậy thì xin đa tạ chị Mông.

Mông Hàn An thấy biểu hiện bình thản của Diệp Mặc sau khi nghe thấy 'Côn thừa đan', thì trong lòng liền có chút kinh ngạc. Nếu là một tu sĩ Ngưng Thể hậu kỳ khác biết mình sẽ nhận được thù lao là một viên 'Côn thừa đan', thì nhất định sẽ vô cùng kinh hỉ. Sao có thể bình thản giống như Diệp Mặc chứ?

Cũng may cô cũng không có suy nghĩ nhiều, liền nói thẳng:

- Lần này Tam Hải so đấu với phương thức là hạn chế tu sĩ trong vòng trăm tuổi, địa điểm là một hòn đảo phụ cận Phượng Khúc Đảo gọi là 'La khúc thập bát bàn'.

Không đợi Diệp Mặc lên tiếng hỏi, Mông Hàn An liền tự mình giải thích luôn:

- 'La khúc thập bát bàn' tuy là một cái tên, nhưng không có bất cứ quan hệ nào với Phượng Khúc Đảo. Nhưng lại có vài điểm tương đồng, thứ nhất 'La khúc thập bát bàn' quanh năm ẩn trong sương mù, chỉ khi nào Phượng Khúc Đảo mở ra, thì nó mới lộ ra theo. Thứ hai là bên trong 'La khúc thập

bát bàn' có rất nhiều trận pháp. Đoán chừng cũng là do tu sĩ thượng cổ bố trí. Không chỉ thế, mỗi một trận pháp trong 'Thập bát bàn' cũng không hề tầm thường, mà càng đi về phía sau càng là trận pháp đẳng cấp cao. Trận pháp càng cao cấp, thì tu sĩ tiến vào 'Thập bát bàn' càng có nguy cơ tử vong cao, nếu vận khí tốt thì có thể sẽ may mắn được truyền tống ra ngoài.

Diệp Mặc bỗng nhiên lại nhớ tới 'Mười hai bậc Đan Vương' trong đại hội Đan Vương ở Đan Thành. Thế nào mà nghe lại thấy giống nhau thế nhỉ?

Mông Hàn An đột nhiên nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Cậu hẳn là tu sĩ tới từ Nam An Châu, vậy thì chắc đã nghe nói qua 'Mười hai bậc Đan Vương' rồi chứ.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, hắn còn tưởng rằng Mông Hàn An biết được suy nghĩ của hắn nữa chứ, nhưng hắn để ý một chút thấy Mông Hàn An cũng không phải là biết được suy nghĩ của hắn, lúc này mới thở pháo nhẹ nhõm một hơi rồi gật đầu:

- Đúng vậy chị Mông, tôi tới từ Nam An Châu, và cũng đã nghe nói qua 'Mười hai bậc Đan Vương'.

Trong lòng vẫn thầm nói “Tôi không chỉ nghe nói qua, mà còn lên tới 'Đan bậc' thứ mười nữa kìa”

Mông Hàn An gật đầu:

- Nghe nói 'Mười hai bậc Đan Vương' là do một tiên khí sư thượng cổ căn cứ vào 'La khúc thập bát bàn' mà luyện chế ra thành một tiên khí hạ phẩm…

- Cái gì?

Diệp Mặc sợ hãi kêu lên một tiếng. Hắn vẫn nghĩ rằng 'Mười hai bậc Đan Vương' là do một tông sư trận pháp vô cùng khủng bố bố trí ra mục đính chính là để sử dụng trong đại hội Đan Vương. Không ngờ rằng 'Mười

hai bậc Đan Vương' lại là một kiện pháp bảo, hơn nữa còn là một tiên khí hạ phẩm.

Mông Hàn An cười nhẹ một tiếng:

- Chuyện này không chỉ là cậu không biết, ngay cả Đan Thành cũng có rất nhiều người không biết, không có gì là kỳ quái cả. Rất nhiều người thậm chí còn cho rằng 'La khúc thập bát bàn' cũng là một tiên khí, nhưng sự thực thì lại chứng minh rằng 'La khúc thập bát bàn' thật sự là một hải đảo, chứ không phải là tiên khí được luyện chế ra, những trận pháp được bố trí trên đó cũng là do các tu sĩ thượng cổ cố ý lưu lại để cho các đệ tử thiên tài dùng để thử luyện và tỷ thí.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Chị Mông, ý chị là muốn tôi đại biểu cho Hải Tu Minh so đấu trên 'La khúc thập bát bàn'?

Mông Hàn An nói với vẻ áy náy:

- Đúng vậy, bởi vì tu sĩ ngoài trăm tuổi không thể tiến vào 'La khúc thập bát bàn'. Nếu cố tình tiến vào thì nhẹ sẽ bị truyền tống ra, nặng thì sẽ lập tức tử vong. Chỉ có những tu sĩ trong vòng chưa đến trăm tuổi mới có thể tiến vào 'La khúc thập bát bàn'. Cậu vốn có độ tuổi phù hợp, hơn nữa còn là một đại sư trận pháp cấp sáu, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, hẳn là có thể đi qua ‘Cửu bàn’. Chỉ cần như vậy là Hải Tu Minh của tôi đã chắc chắn giành được vị trí thứ hai rồi. Tuy rằng tu vi của cậu ở trong số những người tham gia so đấu không tính là cao, nhưng bản lĩnh trận pháp của cậu có thể bù đắp được…

- Cái gì?

Diệp Mặc lại một lần nữa chấn kinh, bản thân đã là tu vi Ngưng Thể tầng bảy rồi, chẳng lẽ trong vòng trăm tuổi còn có thiên tài vượt trên tu vi Ngưng Thể tầng tám sao? Điều này hắn tuyệt đối không tin tưởng. Ở Nam

An Châu tu sĩ trong vòng trăm tuổi có thể tu luyện đến Ngưng Thể cũng đã vô cùng hiếm hoi rồi, càng không cần nói đến Ngưng Thể hậu kỳ. Cho dù là tu sĩ thiên tài của Vô Tâm Hải có nhiều như lá thì cũng tuyệt đối không thể có khả năng này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1191

Một Vụ Giao Dịch

Mông Hàn An nhìn sắc mặt của Diệp Mặc, lập tức liền biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, cô cũng không giải thích, mà lại nói thẳng:

- La Khúc thập bát bàn thoạt nhìn là một cái bàn hình tròn rộng lớn, qua mỗi một cái bàn, trận pháp sẽ lại càng phức tạp hơn, nghe nói sau bàn thứ mười tám, chính là một đỉnh núi cao chót vót chạm mây. Mỗi lần ba nhà Tam Hải chúng tôi tham gia đại hội La Khúc thập bát bàn, đều là ba mươi người, mỗi nhà có thể chọn ra mười người. Mỗi lần ai xông đến càng gần với bàn cao nhất thì người đó sẽ là đứng đầu. Nếu như hai nhà cùng xông đến cùng một bàn, vậy thì dựa vào số lượng người gần với bàn sau là bao nhiêu.

Dừng một lúc, Mông Hàn An lúc này mới có chút áy náy nhìn Diệp Mặc nói:

- Mỗi lần trong những người đến tham gia La Khúc thập bát bàn, đều có tu sĩ Thừa Đỉnh, mỗi bên ba người…

Lần này Diệp Mặc lại không nhẫn nhịn được nữa, hắn bỗng nhiên đứng dậy, có chút không tin nhìn Mông Hàn An nói:

- Chị Mông, ý chị nói là ở địa bàn Tam Hải có tu sĩ Thừa Đỉnh trong khoảng một trăm tuổi sao? Hơn nữa lại có nhiều như vậy? Ở đây quả thực có nhiều thiên tài như vậy sao? Điều này quả thực khiến cho người khác khó có thể tin được…

Một cô gái rụt rè vẫn đứng sau lưng Mông Hàn An cũng không nhịn được, bật cười xì một tiếng, rõ ràng biểu hiện của Diệp Mặc có chút hơi kích

động rồi. Vì cười thành tiếng, sự ưu phiền ẩn sau sắc mặt cô lại ít đi một chút.

Diệp Mặc không thể không kích động, trình độ tu chân ở Nam An châu cao như vậy, tu sĩ Ngưng Thể trong khoảng một trăm tuổi cũng rất hiếm hoi, còn ở hải ngoại Vô Tâm Hải, không ngờ đến tu sĩ Thừa Đỉnh trong khoảng một trăm tuổi lại cũng nhiều như vậy, chẳng lẽ sự chênh lệch lại lớn như vậy sao?

Nếu như ở đây có nhiều tu sĩ thiên tài như vậy thật, vậy thì tông môn chín sao ở Nam An châu chắc là sớm đã đến nhận đệ tử rồi, những đệ tử thiên tài này còn mạnh hơn Viên Nam Quan, Điền Ngạo Phong gấp nhiều lần.

Mông Hàn An mỉm cười nói: Diệp Mặc vẫn có chút nghi ngờ nhìn Mông Hàn An, nếu như vậy thì cũng không thể tưởng tượng được rồi. Tu sĩ con người kết hôn với yêu tu, cuối cùng toàn thế giới chẳng phải là sẽ bị những hậu duệ này chiếm lấy hay sao?

- Nhưng…

Mông Hàn An chuyển đề tài nói:

- Những tu sĩ này tiêu hao linh dược rất kinh khủng, cho dù là một môn phái cũng chưa chắc có thể nuôi được mấy người, hơn nữa loại tu sĩ này còn có một mối tai họa ngầm cực kì lớn, đó chính là những tu sĩ này sau khi lên đến Thừa Đỉnh đỉnh phong rồi, thì rất khó tiến thêm nữa. Cho dù là thăng cấp Biến Kiếp cũng là tỉ lệ 1/100, còn thăng cấp Hóa Chân, thì trước giờ chưa từng có.

Diệp Mặc thở phào một hơi, trong lòng lúc này mới bình thường lại được, nếu như nghịch thiên như vậy, vậy thì nơi khác cũng không cần lăn lộn nữa. Loại tu sĩ này chỉ là đến Thừa Đỉnh là xong rồi, vì sao còn phải nuôi dưỡng nữa? Diệp Mặc chỉ vừa nghĩ lại thôi thì đã hiểu rồi, Tam Hải đều nuôi dưỡng những loại tu sĩ này, chắc chắn là vì tham gia La Khúc thập bát bàn.

Mông Hàn An thấy Diệp Mặc ngồi xuống, mỉm cười nói:

- Diệp đại sư cũng không cần lo lắng, loại tu sĩ này mỗi nhà chúng tôi chỉ cho phép nuôi ba người, những người còn lại đều là tu sĩ con người giống chúng ta. Tham gia La Khúc thập bát bàn quả thực có chút nguy hiểm, nếu như Diệp đại sư không đồng ý, tôi cũng không miễn cưỡng. Nếu như anh đồng ý, tôi sẽ nói cho anh biết nơi xuất hiện Tiên Khuyên Hoa trong truyền thuyết, hơn nữa sau cuộc đấu còn tặng anh một viên Côn Thừa đan.

Diệp Mặc cũng không để ý lắm đến Côn Thừa đan, cái mà hắn để ý chính là nơi mà Tiên Khuyên Hoa có thể xuất hiện. Sau khi nghe thấy Mông Hàn An nói vậy, Diệp Mặc đã biết người con gái có mái tóc gợn sóng mà ngày trước hắn gặp chắc là chính là hậu duệ của yêu tu và con người.

- Được, tôi đồng ý.

Diệp Mặc không chút do dự gật đầu nói.

Nói xong, hắn lại nhớ đến người con gái mái tóc gợn sóng kia, người con gái đó rõ ràng chính là một trong ba thế lực lớn. Chẳng may mình tham gia đại hội thập bát bàn bị cô ấy nhìn thấy, sẽ gây rắc rối cho mình không? Chuyện này hắn phải nói rõ trước, huống chi với ánh mắt của Diệp Mặc, người con gái đó ngang ngược kiêu ngạo như vậy, thì chắc chắn sẽ gây phiền phức cho hắn.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, Mông Hàn An lập tức mừng rỡ nói:

- Đại hội thập bát bàn còn có thời gian là một tuần, Diệp đại sư nếu có vấn đề gì, bây giờ có thể hỏi tôi.

Diệp Mặc cũng không khách khí, hắn nói thẳng:

- Tôi thực ra có vài vấn đề, chính là khi tôi đến Lăng Đảo có đắc tội với một người con gái, tôi không biết cô ấy là thế lực nơi nào, nếu đến lúc đó cô ấy gây phiền phức cho tôi, thì xin chị Mông nói hộ tôi một câu, nhưng tôi đoán là lai lịch người con gái đó chắc cũng không tầm thường đâu.

Mông Hàn An nhíu mày nói:

- Vậy anh có thể nói cụ thể hơn chút được không? Ví dụ như người con gái đó có đặc điểm gì đặc biệt?

Diệp Mặc gật đầu, đối với người con gái kia có thể nói hắn rất có ấn tượng, bây giờ Mông Hàn An hỏi đến, hắn lập tức nói:

- Tính khí cô ta rất ngang ngược, làn da rất trắng, uhm, mái tóc bồng bềnh gợn sóng, đúng rồi, bộ ngực cô ta rất to…

Đây là ấn tượng trực quan của Diệp Mặc, hắn không nghĩ nhiều, nói thẳng ra. Nhưng sau khi nói ra rồi, lập tức cảm thấy lời nói của mình có chút không thích hợp, lập tức dừng lại. Vì ngồi đối diện hắn là một người con gái, đứng trước mặt cũng có một người con gái, mặc dù hắn căn bản không để ý gì, nhưng những lời này nói ra khó tránh được người khác hiểu lầm, thậm chí có chút lỗ mãng. Vì ánh nhìn đầu tiên của mình chính là bộ ngực của người khác, nhưng Diệp Mặc biết rằng cái này thực không thể trách hắn được, bộ ngực của người con gái kia quả thực quá lớn.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa nói ra, người con gái rất điềm đạm đứng trước mặt lập tức cúi đầu xuống, mặt đỏ ửng.

Diệp Mặc đang lúc xấu hổ, Mông Hàn An lại mỉm cười nói:

- Tôi nghĩ anh chắc biết cô ta là ai, cô ấy có phải là có pháp bảo Phong xa đúng không?

Diệp Mặc vỗ đầu của mình, thầm mắng mình đúng là ngốc, bây giờ Mông Hàn An nhắc nhở, hắn lập tức nói cách khác:

- Đúng vậy, cô ta không những có một pháp bảo Phong xa, mà còn có hai hộ vệ. Lúc đó cô ta đuổi theo tôi một đoạn đường, tôi dừng lại hỏi cô ta có chuyện gì, không ngờ cô ta lại muốn cướp pháp bảo phi hành của tôi. Vì thoát thân, tôi đành phải ra tay làm hỏng pháp bảo Phong xa của cô ta.

Mông Hàn An nghe Diệp Mặc nói vậy, lập tức khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới không tin được mà nói:

- Cô gái đó là con gái giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải giáo tên là Ung Du Nhi, mẹ của cô ta mặc dù là yêu tu, nhưng lại không phải là yêu tu của Vô Tâm Hải. Hai tên hộ sĩ của cô ấy là tu vi Thừa Đỉnh, anh không ngờ lại chạy thoát được dưới tay hai tu sĩ Thừa Đỉnh.

Mông Hàn An mặc dù khiếp sợ, rõ ràng còn chút nghi ngờ khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy. Đến cả cô gái điềm tĩnh đỏ mặt vừa nãy cũng ngẩng đều lên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, thậm chí Vương Hóa Năng bên cạnh cũng tỏ thái độ nghi ngờ.

Diệp Mặc lúc này mới hiểu được hóa ra cô gái có mái tóc bồng bềnh kia lại là con gái của một thế lực lớn, địa vị quả nhiên không tầm thường. Sau khi hắn nghe thấy Mông Hàn An nói vậy, lập tức nói:

- Tôi không phải đối thủ của bọn họ, tôi chỉ là lợi dụng bọn họ khinh địch, sau đó dùng một số kế sách phá hỏng pháp bảo Phong xa của bọn họ.

- Phù…

Mông Hàn An trong mắt hiện lên chút ưu tư, nhưng lập tức lại thở phào một tiếng rồi mới nói:

- Dù là như vậy, anh cũng thật tài giỏi. Anh yên tâm được rồi, chuyện này anh không sai gì cả, gã Ung Lam Y dù có bênh đến con gái gã, trong đại hội thập bát bàn này cũng không làm gì được anh đâu.

Diệp Mặc không có ý kiến gì, nghe thấy Mông Hàn An nói vậy thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô gái đó vừa nhìn cũng biết không phải là thứ tốt đẹp gì, hắn cũng chẳng muốn đối nghịch với loại công chúa điêu ngoa như vậy làm gì. Ức Mặc cũng lớn hơn cô ta không là bao, nhưng trong lòng Diệp Mặc, Ức Mặc mạnh hơn cô gái đó không chỉ một trăm lần.

Thấy chuyện này Mông Hàn An cũng đã đồng ý rồi, Diệp Mặc lại nói

tiếp:

- Tôi vẫn còn muốn hỏi thêm chút nữa, nơi mà Tiên Khuyên Hoa kia xuất hiện bây giờ có thể nói cho tôi biết được hay không.

Mông Hàn An cười nhạt nói:

- Anh không nói thì tôi cũng cho anh biết.

Nói xong cô lấy ra một ngọc giản đưa cho Diệp Mặc:

- Nơi này là tàn đồ của Hải vực, tôi đã từng đến đó cùng Vượng sư huynh, nhưng nơi này nằm dưới đáy biển sâu Vô Tâm Hải, lần đó tôi suýt nữa thì bị ngã xuống. Mặc dù trên tấm bản đồ này chú thích có Tiên Khuyên Hoa, nhưng tấm bản đồ này không biết đã bao nhiêu năm rồi, cho dù là có Tiên Khuyên Hoa, bây giờ phỏng chừng cũng không tồn tại nữa rồi, tôi chỉ có cái này, nếu như…

Diệp Mặc nhanh tay nhận lấy ngọc giản nói:

- Cám ơn chị Mông.

Hắn vốn dĩ không có chút đầu mối gì về Tiên Khuyên Hoa, bây giờ có chút manh mối, cho dù thời gian cũng đã lâu lắm rồi, hắn cũng không để ý, nếu như đã từng xuất hiện, thì cũng có thể tìm được một chút dấu tích của chúng.

- Uhm.

Mông Hàn An thấy Diệp Mặc nhận lấy tấm bản đồ liền gật gật đầu, sau đó chỉ vào cô gái đứng sau nói:

- Đây là Mông Kỳ đệ tử của tôi, lần này cũng đến La Khúc thập bát bàn, nếu như không tính mấy tu sĩ Thừa Đỉnh đặc biệt kia, với tu vi Hư Thần tầng thứ chín của nó cũng coi như là cao rồi. Nhưng nó lại không hiểu trận pháp, cho nên nguyên nhân thứ hai tôi muốn mời anh đến Thập bát bàn, chính là

muốn anh chăm sóc Kỳ Nhi một chút.

Diệp Mặc lại nghi ngờ hỏi:

- Vậy thì không cần phải đi là được rồi?

Mông Hàn An lại mỉm cười nói:

- Diệp đại sư có thể vẫn chưa hiểu La Khúc thập bát bàn lắm, mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng lại có thể nâng cao cảnh giới của tu sĩ, bình thường những tu sĩ vượt qua Thập bát bàn, đều có thể giảm thiểu tâm ma trong quá trình tu luyện. Tinh lọc thần thức, có thể khiến mình nhanh chóng thăng cấp lên một tầng mới cao hơn. Hơn nữa Mông Kì đã là tu sĩ Hư Thần tầng thứ bảy rồi, những tu sĩ trong khoảng một trăm tuổi cũng coi được xếp vào hạng tương đối cao rồi, cho dù không có lợi, nó cũng cần phải đi.

- Lại còn chỗ tốt này nữa?

Diệp Mặc lập tức có chút kì vọng, hắn để ý nhất chính là thần thức, nếu thần thức được tinh lọc, thì Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát của hắn có càng thêm sắc bén hay không?

Mông Hàn An gật đầu:

- Đúng vậy, cho nên nói anh bây giờ là tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ bảy đến La Khúc thập bát bàn, đối với anh cũng có lợi.

- Có phải trên đường tham gia đại hội, thì không thể rút lui được?

Diệp Mặc lại hỏi, câu hỏi của hắn là có mục đích.

Mông Hàn An dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, lại nói:

- Anh yên tâm, nếu tôi đồng ý không để cho Ung Du Nhi động vào anh rồi, thì có thể bảo vệ anh được. La Khúc thập bát bàn một khi đã vào rồi, chỉ có đợi khi nào trên đường thất bại bị giết chết hoặc bị truyền tống đi, hoặc là đợi mười tám ngày sau, La Khúc thập bát bàn đóng cửa bị truyền ra ngoài.

- Ồ.

Diệp Mặc có chút thất vọng ồ lên một tiếng, hắn quả thực vẫn có chút lo lắng Ung Du Nhi sau này sẽ đến gây phiền phức cho hắn.

Mặc dù Mông Hàn An nói dễ nghe, nhưng mình và Hải Tu Minh không có chút quan hệ nào, hoàn toàn là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, nói trắng ra chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi. Mà tính tình cô Ung Du Nhi ngang ngược kiêu ngạo, ai mà biết được cô ta có yêu cầu cha của cô ta là giáo chủ của Thông Hải giáo gây áp lực cho Mông Hàn An hay không? Dù sao giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải giáo cũng đã là Hóa Chân đỉnh phong rồi, nghe nói còn là người đứng đầu ngoài biển. Còn Mông Hàn An chỉ là một tu vi Biến Kiếp sơ kì mà thôi, khác biệt quá lớn. Có lúc, chuyện cũng không như những gì mà Mông Hàn An có thể khống chế được.

- Tôi nghe nói La Khúc thập bát bàn chỉ cần leo lên được đỉnh bàn cuối cùng, cũng chính là đỉnh núi bàn thứ mười tám, là có thể rời đi bất cứ lúc nào. Nhưng từ trước tới nay, hình như vẫn chưa có ai lên được bàn thứ mười tám, cho dù Tam Hải chúng tôi tranh đấu, đã từng có tu sĩ lợi hại nhất cũng chỉ leo lên được bàn thứ mười hai đã bị truyền ra ngoài rồi.

Mông Hàn An còn giải thích thêm, nhưng cô cũng biết, lời này đối với Diệp Mặc mà nói cũng không có chút tác dụng gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1192

Mông Kì Xin Giúp Đỡ

Sau khi cáo từ Mông Hàn An, Diệp Mặc được Vương Hóa Năng sắp xếp chỗ ở ở Chân Bảo Liên. Trong lòng hắn vẫn còn đang suy nghĩ về tin tức mà Mông Hàn An đưa cho, "mười hai bậc đan vương" ở Đan thành cũng chỉ là một món tiên khí, cái này từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ nghĩ qua. Hắn cũng không ngờ những tu sĩ ở Tu Chân giới, không ngờ lại có thể luyện chế ra tiên khí, vậy thì vị luyện khí sư kia chắc hẳn phải tài giỏi như nào?

Nhưng mình cũng không kém, ở nơi này chỉ trong thời gian ngắn, cũng đã có thể luyện chế ra linh khí cực phẩm rồi. Cái đáng lo duy nhất của hắn chính là, hắn không tin lắm vào lời chấp thuận của Mông Hàn An. Vì sau chuyện này hắn nghĩ lại những lời mà Mông Hàn An nói lúc đó, "tên Ung Lam Y dù là rất bênh con gái của gã, trong đại hội thập bát bàn cũng không thể làm gì được anh".

Trong cuộc đấu thì không có chuyện gì, nhưng đấu xong rồi thì sao?

Không tin vào lời hứa của Mông Hàn An, không phải là hắn không tin tưởng nhân phẩm của người phụ nữ trung niên này, mà là không tin tưởng vào sức mạnh của cô. Ở Tu Chân giới thì thực lực vi tôn, càng không cần nói đến Vô Tâm Hải động một tí là giết người.

Một khi cô gái điêu ngoa kia nhất định phải xử lý mình, chỉ cần minh chủ của Hải Tu Minh đồng ý rồi, Mông Hàn An tuyệt đối không bảo vệ được chính mình. Mông Hàn An sở dĩ thoải mái đưa ngọc giản cho hắn, chính là vì không sợ hắn chạy đi. Diệp Mặc cũng chưa từng nghĩ đến chuyện chạy trốn, lấy được đồ của người khác rồi mà lại chạy đi, không phải là tính cách của hắn. Huống chi hắn cũng biết, tuyệt đối chạy không được. Cho nên hắn

mới hỏi Mông Hàn An, ở trong La Khúc thập bát bàn có thể trên đường mà rời đi được không.

Nhưng theo những gì Mông Hàn An nói, trừ phi lên đỉnh La Khúc thập bát bàn, hay sẽ bị truyền tống ra ngoài, trong đám người, hắn chỉ có thể đem toàn bộ hi vọng ký thác lên người Mông Hàn An. Lúc trước Diệp Mặc cũng không dám hoàn toàn tin tưởng vào Mông Hàn An, bây giờ nghĩ lại những gì cô ấy nói lúc đó, lại càng không dám tin.

Căn cứ vào những gì Mông Hàn An nói, từ trước tới giờ chưa có ai đăng đỉnh La Khúc thập bát bàn, nhiều lắm cũng chỉ là bàn thứ mười hai đã bị truyền tống ra ngoài, vậy thì mình có thể đăng đỉnh sao?

Nhưng nếu như có thể đăng đỉnh được, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không để sự an nguy của mình giao cho Mông Hàn An. Chỗ dựa dẫm lớn nhất của hắn chính là tông sư trận pháp cấp tám, điều này không một ai có thể biết được.

Hắn tin rằng tông sư trận pháp cấp tám trong vòng một trăm tuổi cho dù là có, cũng là vô cùng ít ỏi. Theo những gì Mông Hàn An nói, trong La Khúc thập bát bàn ngoại trừ cần tu vi, quan trọng hơn chính là trình độ trận pháp. Nói không chừng hắn có thể dựa vào trình độ trận pháp cấp tám của mình xông qua bàn thứ mười tám. Chỉ cần đến được đỉnh bàn thứ mười tám, hắn sẽ có thể rời đi bất cứ lúc nào. Đến lúc đó mình sẽ vô cùng cẩn thận, không để cho những tu sĩ Hóa Chân kia phát hiện được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc dần dần yên tâm, hắn đang định lấy miếng ngọc giản mà Mông Hàn An đưa cho hắn ra nhìn, rốt cục Tiên Khuyên Hoa nằm ở chỗ nào trong lòng biển. Thần thức lại quét ra ngoài cửa, người đang bước đến không ngờ là cô gái tu vi Hư Thần hậu kì lúc trước cứ đứng im lặng đứng sau Mông Hàn An, tên Mông Kì.

Không đợi Mông Kì gõ cửa, Diệp Mặc mở cấm chế ra, ôm quyền nói với Mông Kì:

- Không biết Mông sư muội tìm tôi có chuyện gì?

Mông Kì đáp lễ lại Diệp Mặc, vẻ mặt có chút không được tự nhiên nói:

- Mông Kì chào Diệp sư huynh, mấy ngày nữa La Khúc thập bát bàn lại làm phiền đến Diệp sư huynh rồi.

Giọng nói nhẹ nhàng, lại giống như chim hoàng oanh hót nghe rất êm tai, khiến người ta cảm thấy như gió mùa xuân. Diệp Mặc không khỏi cảm thán cô Mông Kì này với Ung Du Nhi ngày trước cản đường mình cũng là phận nữ nhi xinh đẹp, tại sao lại khác nhau nhiều đến vậy?

Diệp Mặc cười ha hả, cất ngọc giản đi nói:

- Tôi còn phải cám ơn sự giúp đỡ của chị Mông, đưa cho tôi địa chỉ mà Tiên Khuyên Hoa đã từng xuất hiện.

Mông Kì mỉm cười, có thể là vì nói ra hai câu, ngữ khí trở nên tự nhiên lên một chút. Cô quay đầu nhìn cấm chế ở cửa của Diệp Mặc, không nói gì Diệp Mặc giật mình, lập tức che cấm chế lại, lúc này mới hỏi:

- Mông sư muội có phải có chuyện muốn nói không? Mời ngồi xuống trước đã.

Mông Kì thấy Diệp Mặc che cấm chế lại, lúc này mới hít một hơi nói:

- Diệp sư huynh, nếu như anh đắc tội với Ung Du Nhi rồi, tôi khuyên Diệp sư huynh đừng tham gia La Khúc thập bát bàn nữa. Cô Ung Du Nhi đó tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, cho dù sư phụ tôi có giúp anh cũng vô ích. Giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải giáo rất yêu chiều Ung Du Nhi, trước đại hội sẽ không động đến anh, nhưng sau đại hội 100% sẽ tìm đến anh, thậm chí sẽ giết anh. Vương sư bá của Hải Tu Minh tuyệt đối sẽ không vì anh mà trở mặt với giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải giáo đâu. Huống chi, cái mà anh động đến còn là pháp bảo Phong xa mà Ung Du Nhi thích nhất nữa.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, quả nhiên chuyện là như này, cô Ung Du Nhi kia hắn cảm thấy cũng không phải là một người dễ đối phó. Nhưng

hắn không biết vì sao Mông Hàn An lại lợi dụng hắn, còn Mông Kì lại báo cho hắn biết. Hắn và Mông Kì căn bản không quen biết gì, Mông Kì không có lý do gì là lại vì hắn mà nói xấu sư phụ của cô.

Mông Kì lại tiếp tục nói:

- Đã từng có một tu sĩ Thừa Đỉnh từ ngoài đến, còn trên Lăng Đảo đụng độ với Ung Du Nhi, nói là đụng độ, thực ra cũng chỉ là nhìn Ung Du Nhi không thuận mắt, tùy miệng mắng Ung Du Nhi vài câu ngang ngược mà thôi. Kết quả tên tu sĩ đó chạy tới đến Thương hải tam đảo, vẫn còn bị giáo chủ của Thông Hải giáo bắt về, cuối cùng đến hồn phách cũng bị thiêu đốt.

Diệp Mặc hít vào một hơi, người này quả là độc ác. Nếu như tu sĩ Thừa Đỉnh chỉ là mắng một câu cũng đốt cháy hồn phách, vậy thì mình đốt Phong xa của đối phương, không biết sẽ bị xử lý thế nào?

Lúc này cái mà Diệp Mặc nghĩ không phải là chuyện La Khúc thập bát bàn nữa rồi, mà là một khi hắn không có cách nào vượt qua bàn thứ mười tám được, thì sẽ phải chạy trốn thế nào.

- Cô vì sao lại giúp tôi?

Diệp Mặc định thần lại, Mông Kỳ sao lại giúp hắn?

- Bởi vì tôi có cách giúp anh chạy trốn khỏi Lăng Đảo được, nếu như anh đồng ý, tôi có thể giúp anh rời khỏi Lăng Đảo, nhưng có một điều kiện.

Khi câu nói cuối cùng của Mông Kỳ được nói ra, Diệp Mặc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Mông Kì không có bất kì yêu cầu nào với hắn, hắn thật sự không thể tin được lời nói của cô. Nhưng không phải không tin cô nói chuyện ngang ngược của Ung Du Nhi, mà là không tin cô giúp mình mà không cần báo đáp.

- Nói điều kiện trước đã.

Diệp Mặc trầm giọng nói.

Mông Kì bỗng nhiên khua tay lại bố trí ra vài cấm chế, nhưng cấm chế đó quả thực cấp quá thấp. Diệp Mặc nhìn rồi mỉm cười nói:

- Cô yên tâm đi, làm bất kì chuyện gì trong phòng của tôi, thì cũng không có ai có thể biết được. Đừng quên tôi là một cao thủ trận pháp.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Mông Kỳ đỏ mặt, không biết đã nhớ ra cái gì. Diệp Mặc trong lòng thầm mắng, cô Mông Hàn An trò chuyện vui vẻ, tại sao lại có đồ đệ ngượng ngùng đến vậy?

Mông Kỳ nhanh chóng định thần lại, sau khi mấp mé miệng, rồi dứt khoát nói:

- Tôi vốn dĩ không phải người của đại lục Lạc Nguyệt, càng không phải người của Lăng Đảo. Mười năm trước, tôi vì ngoài ý muốn đến một hoang đảo của Vô Tâm Hải trên đại lục Lạc Nguyệt, sư phụ tôi đúng lúc đi qua, tiện tay cứu tôi. Tôi cảm kích ân tình của sư phụ, rồi ở lại bên cạnh sư phụ. Lâu dần, tôi cũng dần quen với nơi này, cũng không muốn rời đi nữa.

Diệp Mặc nghe thấy Mông Kì nói vậy, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng không phải là quá mức kì quái. Bản thân hắn chính là người từ trái đất đến, cũng không phải là người của đại lục Lạc Nguyệt. Mông Kỳ nói không rời đi, đó chính là nói cô có cách rời đi, đồng thời cũng chứng tỏ cô mặc dù không phải là người của đại lục Lạc Nguyệt, cũng không phải là đến từ trái đất. Nếu như là từ trái đất đến, cũng không có cách nào rời khỏi được.

Thấy Diệp Mặc cũng không ngạc nhiên lắm, Mông Kỳ lại có chút không quen lắm, nhưng tính cách của cô điềm đạm, chỉ là một lúc sau lại định thần lại được, tiếp tục nói:

- Nhưng năm ngoái thiếu chủ Ung Ô Tử của Thông Hải giáo đến Lăng Đảo, sau khi y nhìn thấy tôi, lập tức nói với sư phụ tôi và Vượng minh chủ muốn lấy tôi về Thông Hải giáo. Sư phụ tôi căn bản không có năng lực phản

đối lại, Vượng minh chủ lại càng một câu cũng không dám từ chối.

Nói đến đây cô thấy Diệp Mặc vẫn không có chút kinh ngạc nào, ngược lại tự giễu nói:

- Tên Ung Ô Tử anh chưa gặp qua, nhưng em gái Ung Du Nhi của anh ta thì chắc hẳn anh đã gặp rồi.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng kinh ngạc hỏi một câu:

- Vậy Ung Du Nhi vẫn còn một ông anh trai nữa?

Trong lòng hắn đang nghĩ chính là, Ung Du Nhi ngang ngược như vậy, thì anh trai của cô ta còn lợi hại thế nào nữa?

Mông Kỳ buồn bã nói:

- Tính cách của Ung Ô Tử anh từ Ung Du Nhi cũng đoán được phần nào rồi, nói là một con quỷ cũng không quá đáng. Y cường bạo vợ bé của cha y, bị cha của y biết, chẳng những không trách y, mà lại tặng vợ bé của mình cho y. Còn người vợ bé kia sau khi tặng cho y, y lại nói không thích, không có hứng, ngược lại lại giết chết.

Diệp Mặc sững sờ, lại còn có một tên như vậy nữa, đây là cái gì với cái gì đây? Tên Ung Ô Tử tính cách như vậy, chẳng lẽ lại là di truyền từ yêu tu đời trước để lại sao?

- Tử phủ của tôi có cất giấu một miếng Phá không phù, nhưng không có cơ hội khởi động. Miếng Phá không phù này cần phải ở một nơi có linh khí cực nồng đậm mới có thể khởi động được, trở về chỗ của tôi. Cho nên tôi không có cách rời đi, cũng không có sức mà chạy trốn. Vốn dĩ tôi định đợi đến khi nào tu vi cao lên, lại đi tìm nơi có linh khí cực nồng đậm, đáng tiếc là tôi không đợi được đến lúc đó rồi. Lần này sau khi La Khúc thập bát bàn xong, tôi lại bị Hải Tu Minh dẫn đến Thông Linh đảo liên hôn rồi.

Mông Kỳ sau khi nói xong, sắc mặt có chút buồn bã nhìn Diệp Mặc, rõ

ràng là muốn Diệp Mặc dẫn cô đi.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc xuống không nói gì, cô lại càng sốt sắng nói:

- Tôi có thể dựa vào thân phận của tôi, dẫn anh đi xung quanh Lăng Đảo tham quan, rồi dẫn anh ra ngoài trận pháp của Lăng Đảo.

Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

- Sao cô biết được tôi có thể dẫn cô đi được? Tôi chỉ là tu vi Ngưng Thể, ở Lăng Đảo lại có bao nhiêu Đại năng như này? Hơn nữa như vậy thật, cô tự mình có thể ra ngoài được, sau đó chạy trốn mà?

Mông Kỳ bỗng nhiên nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói:

- Bởi vì tôi căn bản chạy không được bao xa, mà anh thì lại không giống vậy, anh có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, nếu như anh không có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, Phong xa của Ung Du Nhi không thể đuổi theo anh nửa ngày cũng không đuổi kịp được. Phong xa của Ung Du Nhi là chân khí phi hành cực phẩm, một pháp bảo phi hành bình thường dưới sự truy đuổi của Phong xa căn bản cũng không chạy được bao xa.

Diệp Măc trong lòng kinh ngạc, cô Mông Kỳ này suy nghĩ cẩn thận, mình chỉ là tùy miệng nói ra một câu, không ngờ đã lộ ra nhiều như vậy.

Diệp Mặc gật đầu, không tiếp tục nói chuyện này nữa, mà lại nói:

- Mông sư muội, mặc dù suy nghĩ của cô rất kín kẽ, nhưng tôi chắc rằng cô nghĩ quá đơn giản. Chúng ta căn bản không cần thử, tôi cũng biết cô tuyệt đối không có cách nào dẫn tôi ra ngoài Lăng Đảo được, chẳng những cô không có cách nào dẫn tôi ra ngoài Lăng Đảo được, cho dù là bản thân cô cũng không có cách nào rời Lăng Đảo nửa bước, nếu không tin, cô có thể thử nhìn xem. Cho dù là sư phụ của cô không để ý đến cô, thì Vượng Thương cũng sẽ nhắm vào cô. Nhưng tôi cũng khuyên cô không cần thử, sau khi thử rồi ngược lại cũng chẳng tốt cho cô. Tôi cũng sẽ không đi thử, vì cách này của cô quá kém cỏi.

- Hả…

Mông Kỳ nghe Diệp Mặc nói xong, hơi sửng sốt. Một lát sau, liền cụt hứng mà ngồi xuống, cô biết cách nghĩ của mình chỉ là an ủi trong lòng cô một chút, có lẽ không muốn đem chuyện này trở nên gay go hơn mà thôi. Bây giờ Diệp Mặc không nể tình mà nói ra như vậy, khiến cô chợt tỉnh ngộ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1193

Gặp Lại Kẻ Thù

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng tiếp tục nói:

- Cô không cần nói đến việc bây giờ rời khỏi Lăng Đảo, ngay cả cô bây giờ đến chỗ tôi, cũng bị người khác theo dõi rồi.

Mông Kỳ tỉnh táo lại, cô biết rõ những gì Diệp Mặc nói là sự thật. Cô đứng dậy, sắc mặt khôi phục lại bộ dạng bình thường, nhưng có vẻ lại càng đờ đẫn hơn.

- Cám ơn Diệp sư huynh đã giải thích nghi hoặc cho tôi, Mông Kỳ cáo từ.

Mông Kỳ lại một lần nữa phúc lễ Diệp Mặc, có chút thương thần nói.

Diệp Mặc lại mỉm cười, khua khua tay nói:

- Trong khi đại hội La Khúc thập bát bàn, tu sĩ hơn một trăm tuổi cần phải cách xa đảo La Khúc thập bát bàn bao xa, mới không bị ảnh hưởng?

Mông Kỳ không biết ý Diệp Mặc hỏi câu này, cô lại trả lời:

- La Khúc thập bát bàn nằm giữa đảo, tôi nghe nói bình thường mỗi lần đại hội, cao thủ của Tam Hải ở biên giới đảo, cách xa nhất cũng chỉ trong phạm vi mấy chục dặm thôi. Nếu như tiến gần hơn, thì sẽ bị chịu phải ảnh hưởng. Ở biên giới đảo, vì rìa La Khúc thập bát bàn có một tấm bia đá màu trắng cực lớn, có thể ghi lại tiến trình của những người tham gia.

- Vậy thần thức của tu sĩ có thể tiến vào La Khúc thập bát bàn ở giữa đảo

không?

Diệp Mặc khi hỏi câu này, đến ngữ khí cũng có chút run rẩy, đây mới là chuyện hắn quan tâm nhất.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu La Khúc thập bát bàn có trận pháp không cho những tu sĩ trên một trăm tuổi tiến lại gần, vậy thì cũng che chắn thần thức. Còn trong kế hoạch của hắn cái quan trọng nhất, chính là La Khúc thập bát bàn có thể che chắn thần thức hay không, nếu như không thể, hắn khi đến được bàn đỉnh của bàn thứ mười tám thì rất khó chạy trốn được.

Mông Kỳ nghi ngờ nhìn nhìn Diệp Mặc, lập tức lắc đầu nói:

- Không thể được, chỉ cần tu sĩ tham gia đại hội thập bát bàn, thì đều biến mất trong thần thức của người ngoài. Tu sĩ tham gia nếu như vượt qua được bàn thứ nhất, tiến vào bàn thứ hai, tại nơi tiến vào bàn thứ hai có một tấm bia lớn, tu sĩ tham gia chỉ cần khắc tên của mình lên tấm bia đó là được. Sau khi tu sĩ tham gia khắc tên của mình lên tấm bia đá đặt nơi giao nhau giữa bàn thứ nhất và bàn thứ hai, thì tấm bia đá màu trắng cực lớn ở biên giới đảo cũng sẽ hiển thị tên của người tham gia, hơn nữa còn hiển thị người tham gia đã qua bàn thứ nhất, tiến vào bàn thứ hai.

Diệp Mặc trong lòng vui mừng hớn hở, lập tức lại hỏi tiếp:

- Nếu như tôi không khắc tên lên đó, hoặc là người dự thi trong quá trình thi đâu bị ngã xuống thì sao?

Mông Kỳ lập tức trả lời:

- Không khắc tên lên, tấm bia đá sẽ không thể ghi lại thành tích của anh được, nhưng đối với người dự thi thì lại không có bất cứ ảnh hưởng gì. Một khi người dự thi trong thi đấu bị truyền tống ra ngoài, tên lập tức biến thành màu xanh, một khi người dự thi bị ngã xuống ở bàn thứ mười tám, tên của anh ta sẽ biến thành màu đỏ, hơn nữa dừng lại ở vị trí mà đã khắc tên trước khi ngã xuống.

Diệp Mặc hít một hơi, như vậy thì dễ làm rồi. Bây giờ hắn cần phải lo lắng chỉ là trong La Khúc thập bát bàn hắn có thể lên đỉnh được không. Cho dù không thể lên đỉnh được, hắn cũng cần phải lên đỉnh, hắn không giống với những người dự thi khác.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cô cũng không cần lo lắng, đợi đến hôm đó rồi nói sau, có lẽ tôi có cách giúp cô.

- Thật sao?

Ánh mắt của Mông Kỳ lập tức sáng lên, chút đờ đẫn vừa nãy nhất thời lại có sự sống động khó có thể miêu tả được.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi cũng không chắc, cô cũng thấy tình cảnh của tôi rồi đấy, cũng không khác cô là mấy, cô bị anh trai của người ta nhắm trúng, tôi thì bị em gái của người ta nhắm trúng. Nhưng hai cái nhắm trúng này thì lại không giống, người ta thì lại cần mạng của tôi.

Mặc dù Mông Kỳ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy có chút buồn cười, nhưng vừa mới nghĩ đến tên Ung Ô Tử kia, cô lại không có chút tâm trạng gì nữa.

- Cô về trước đi. Ở lại chỗ của tôi lâu quá cũng không thích hợp.

Diệp Mặc nói với Mông Kỳ. Bây giờ vẫn còn người chú ý đến hắn, một khi phát hiện ra hắn và Mông Kỳ câu kết làm bậy, nói không chừng càng chú ý đến hắn hơn, vậy thì không gì có thể bù đắp được.

Mông Kỳ lúc này thấy có thể chạy trốn được, lại hoàn toàn khôi phục lại sự bình tĩnh, khom người cám ơn Diệp Mặc một câu, rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ ở của Diệp Mặc.

Mấy ngày sau, Diệp Mặc cũng không ra ngoài, ngoại trừ nghiên cứu tìm

hiểu ngọc giản của Mông Hàn An, thời gian còn lại đều ở lại trong phòng nghiên cứu trận pháp. Hắn là trận pháp sư cấp tám, theo đánh giá của hắn, trong bàn thứ mười tám của La Khúc thập bát bàn, trận pháp chắc chắn không đơn giản. Diệp Mặc biết, trận pháp cuối cùng chắc chắn không chỉ là cấp tám, hắn chỉ có thể mong rằng trận pháp đó đừng vượt quá cấp chín.

Mặc dù Diệp Mặc biết chỉ có thời gian vài ngày trình độ trận pháp của hắn cũng không tăng được là bao, nhưng gần tới lúc lâm trận mài gươm không hài lòng nhưng cũng sáng.

...

Thời gian sáu ngày thoắt cái trôi qua, mấy ngày này Diệp Mặc không ra ngoài, cũng không có người đến tìm hắn. Mông Kỳ cũng không đến tìm hắn, phỏng chừng cũng sợ người khác nhìn thấy thì không hay.

Ngày cuối cùng, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện có thể xảy ra, lập tức cả người toát mồ hôi. Hắn cũng không nghĩ ngợi gì, liền lấy nhẫn trữ vật trống trơn ra. Sau đó bố trí mười mấy trận pháp phát nổ trong nhẫn trữ vật, rồi lại bố trí mấy cấm chế cao cấp cho nhẫn trữ vật, sau đó đeo vào tay đổi cái nhẫn trữ vật trước đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngày thứ hai, Diệp Mặc vừa mới mở cấm chế trong phòng ra, Vương Hóa Năng lập tức đến.

Diệp Mặc biết là chắc hẳn thời gian tham gia thi đấu cũng đã đến rồi, hắn ôm quyền nói vơi Vương Hóa Năng:

- Vương quản sự, có phải thời gian đại hội đã đến rồi không?

Vương Hóa Năng gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, Diệp sư đệ mời đi theo tôi.

Diệp Mặc hơi sửng sốt, lập tức liền hiểu ra ý của Vương Hóa Năng,

mình đại diện cho Hải Tu Minh, Vương Hóa Năng cũng không thể xưng hô lạnh nhạt như thế được. Nghĩ tới đấy, cũng cười nói:

- Được, mời Vương sư huynh dẫn đường.

Vương Hóa Năng gật đầu, rõ ràng rất hài lòng với Diệp Mặc, gã vừa đi vừa nói chuyện với Diệp Mặc:

- Diệp sư đệ, tôi thực sự rất khâm phục với tài luyện khí của anh, tôi mặc dù có thể luyện được chân khí hạ phẩm, nhưng tôi cảm thấy thủ pháp luyện khí của anh còn mạnh hơn tôi rất nhiều.

Diệp Mặc cười ha hả, hắn không hiểu Vương Hóa Năng là có ý gì, đành phải khiêm tốn nói:

- Vương sư huynh khách khí quá rồi.

Vương Hóa Năng lại bình thường nói:

- Không phải tôi khách khí, mà là thực sự khâm phục bản lĩnh luyện khí của Diệp sư đệ. Mấy ngày nay vì chị Mông giao phó, cho nên tôi khong dám đến quấy rầy Diệp sư đệ. Đợi sau khi đại hội lần này kết thúc, tôi nhất định sẽ mời Diệp sư đệ dạy tôi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Không dám, không dám.

Trong lòng thì lại thầm nghĩ, sau khi đại hội kết thúc, nếu như tôi không thể chạy đi được, thì chỉ có một con đường chết, làm gì còn có cơ hội đàm đạo về luyện khí với anh?

Huống chi hắn căn bản không tin Vương Hóa Năng không hiểu sự lợi hại của Ung Du Nhi, nếu như Vương Hóa Năng biết cái thái độ làm người và tính kiêu ngạo của Ung Du Nhi, mục đích nói ra câu này chính là muốn an ủi chính mình. Diệp Mặc cũng không để ý lắm, cái mà hắn cần chính là Mông

Hàn An cho hắn vào đại hội La Khúc thập bát bàn là được rồi. Mặc dù Mông Hàn An không bảo vệ được hắn, nhưng hắn là do cô ta gọi đến, điều này thì chắn hẳn cô ta làm được?

Cái cô Ung Du Nhi tính cách ngang ngược như vậy, chỉ cần đến đảo La Khúc thập bát bàn, thì chắc chắn sẽ gây phiền phức cho hắn. Hơn nữa Diệp Mặc tin rằng, loại người như Ung Du Nhi, gặp chuyện như La Khúc thập bát bàn, muốn cô ta không đi, thì căn bản cũng không thể nào.

Diệp Mặc và Vương Hóa Năng nhanh chóng đến được quảng trường trước tổng bộ Hải Tu Minh, bên cạnh quảng trường có một truyền tống trận cực lớn, lúc này xung quanh truyền tống trận tu sĩ đã đứng đông nghịt người. Diệp Mặc không cần dùng thần thức quan sát, hắn chỉ liếc nhìn một cái, liền phát hiện có ít nhất ba tu sĩ Hóa Chân, gần mười tu sĩ Biến Kiếp. Đây hoàn toàn là những tu sĩ còn lợi hại hơn tông môn chín sao bình thường. Chẳng trách Hải Tu Minh còn có thể đứng vững được ở đây, đây chỉ là thể hiện trên mặt sức mạnh, ai biết được sau lưng của Hải Tu Minh còn có những nhân vật nào lợi hại hơn nữa?

Đồng thời Diệp Mặc liếc mắt liền nhìn thấy Mông Hàn An và Mông Kỳ, Mông Kỳ đứng bên cạnh Mông Hàn An, cũng giống như bộ dạng lần đầu hắn gặp cô, rất nhã nhặn lịch sự.

Mông Hàn An nhìn thấy Diệp Mặc trên mặt liền lộ vẻ tươi cười, nói với một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô:

- Đây chính là tu sĩ mà tôi đề cử, tên Diệp Mặc, rất cừ, tuổi không lớn, nhưng đã là Ngưng Thể hậu kì rồi, quan trọng hơn, hắn còn là một đại sư trận pháp cấp sáu.

Người nam tu kia gật đầu, ánh mắt quét về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức liền có cảm giác không thoải mái.

Mông Hàn An nói xong, liền vẫy vẫy tay về phía Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, đây chính là minh chủ Vượng Thương của Hải Tu Minh, anh lại đây gặp chút.

Tên Vượng Thương này mặt hơi dài, giống như một thanh kiếm vậy, gương mặt lõm, nhưng khí thế toàn thân lại khiến cho người khác kinh ngạc. Diệp Mặc lại sớm nhìn ra tu vi của người này, không ngờ đã là tu vi Hóa Chân tầng thứ bảy rồi, không khỏi thầm cảm thán.

Chờ Diệp Mặc tiến lên phía trước chào hỏi xong, Vượng Thương khẽ gật đầu nói:

- Không tồi, không tồi, trẻ tuổi mà đã là đại sư trận pháp cấp sáu rồi, khó trách luyện khí lợi hại như vậy. Tiền đồ vô lượng, làm cho tốt, Hải Tu Minh chúng tôi sẽ không để anh thua thiệt đâu.

Diệp Mặc vội ôm quyền nói:

- Cám ơn Vượng minh chủ.

Vượng Thương sau khi nói xong câu này, lập tức nói với mấy người còn lại:

- Hải Tu Minh chúng ta ba lần liền đều là người cuối cùng, lần này tôi hi vọng mọi người chọn người không để cho tôi thất vọng nữa.

Nói xong, lại hướng về phía bảy tám tu sĩ đang đứng bên cạnh Truyền Tống trận nói:

- Lần này hoàn toàn dựa vào mọi người, chỉ cần mọi người đạt được tiến bộ trong lần này, mỗi người đều có thể đưa ra một yêu cầu. Cho dù anh muốn chân khí thượng phẩm, tôi cũng có thể làm cho anh được. Hơn nữa ngoài những thứ đó ra, người tham dự đều là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Hải Tu Minh.

- Vâng, minh chủ, chúng tôi nhất định hết sức ứng phó.

Mấy người lập tức đồng thanh nói.

Diệp Mặc lại nghe ra một chút vấn đề, hắn từ những lời của Vượng Thương nghe ra, dường như tu sĩ tham gia La Khúc thập bát bàn cũng không phải là tự gã chọn ra, mà là những thủ hạ còn lại của gã chọn. Chẳng trách Mông Hàn An lại có quyền cho mình tham gia, phỏng chừng tranh chấp quyền lực cao trong Hải Tu Minh cũng vô cùng kịch liệt.

Nói không chừng phó minh chủ của Hải Tu Minh, còn có những đầu não bên dưới cũng có sản nghiệp riêng của mình, giống như Chân Bảo Liên của Mông Hàn An. Đúng là nơi có người là có tranh chấp, câu này thật quá chính xác.

- Được.

Vượng Thương hài lòng gật đầu, sau đó khua khua tay nói:

- Bây giờ thì đến La Khúc thập bát bàn.

Diệp Mặc cùng Vương Hóa Năng đứng đằng sau Mông Hàn An, cùng tiến vào truyền tống trận. Truyền tống trận này quả thực vô cùng rộng lớn, hơn một trăm người đứng, cũng không có gì là chật chội.

Sau đó linh thạch được khảm vào các lỗ trũng của truyền tống trận, xung quanh truyền tống trận sáng lên một màu trắng, mọi người đồng thời cũng được truyền đi.

Diệp Mặc cho rằng Truyền Tống trận này chỉ có hơn một trăm người, vậy thì người đến La Khúc thập bát bàn cũng không nhiều, nhiều nhất cũng không thể nhiều hơn năm trăm người. Nhưng sau khi hắn và đám người này được truyền tống trận truyền đi, mới biết mình đã quá nhầm rồi. Trong này không ngờ đã chật kín tu sĩ, thậm chí còn có mười hai mươi nghìn người.

Vương Hóa Năng nhìn ra sự kinh ngạc của Diệp Mặc, mở miệng giải thích:

- Những người xem náo nhiệt hơn mười ngày trước sớm đã đến đây rồi, cho nên nhiều người thì cũng không có gì là ngạc nhiên cả.

Nhưng Diệp Mặc lại không có tâm trạng đi trả lời câu nói của Vương Hóa Năng, vì hắn đã nhìn thấy Ung Du Nhi với bộ ngực lớn mái tóc bồng bềnh, mà đồng thời đối phương cũng nhìn thấy hắn ngay trong thời gian đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1194

Tôi Sẽ Quay Lại

Ung Du Nhi thấy Diệp Mặc trong nháy mắt liền sững sờ, nhưng lập tức cũng trở nên hung bạo, cô lập tức chỉ Diệp Mặc hét lớn:

- Là mày, mày không ngờ lại dám đến đây... tao phải giết mày, giết nó cho ta giết chết nó...

Khi Ung Du Nhi hét xong ba chữ giết chết nó cuối cùng, sắc mặt vốn trắng nõn trở lên đỏ rần, hai bầu ngực cực đại trước mặt lại càng trở nên phập phồng, trực quan mà nhìn thì rõ ràng cô ta đang rất kích động. Mặc dù thân hình của Ung Du Nhi rất mê lòng người, nhưng những nam tu đang có mặt tại đó không ai dám liếc nhìn bộ ngực của cô.

- Du Nhi, chuyện gì vậy?

Một người đàn ông thân hình cao lớn, khuôn mặt nhu hòa đứng cạnh Ung Du Nhi nghe thấy Ung Du Nhi hét lớn, lập tức lo lắng hỏi.

Ung Du Nhi lúc này dừng lại thở dốc, chỉ tay vào Diệp Mặc hét lớn:

- Lần trước chính tên khốn nạn này đã một đao làm hỏng Phong xa của con, lúc đó nếu không phải con nhanh chân nhanh tay, thì đao đó đã chém vào người con rồi. Tên khốn nạn này con cần phải giết chết nó, nhẫn trữ vật của nó phải bồi thường cho con.

Chỉ có Diệp Mặc biết rõ, mục đích chủ yếu mà Ung Du Nhi muốn giết hắn, đó chính là vì nhẫn trữ vật của hắn. Nói cách khác là vì đại đỉnh tám cực của hắn, còn cả chân khí phi hành cực phẩm kia nữa.

Người đàn ông sắc mặt nhu hòa trắng trẻo nhất thời trầm mặc, gã lạnh lùng nhìn Diệp Mặc:

- Chỉ là một tên Ngưng Thể nhãi nhép, dám động đến con gái của giáo chủ ta, mày muốn chết à...

Người đàn ông này bắt đầu tức giận, những tu sĩ xung quanh cảm nhận được sát khí nồng đậm.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, người đàn ông này đã là tu vi Hóa Chân đỉnh phong rồi, sát khí trên người còn nặng hơn rất nhiều so với Lục Vô Hổ. Rõ ràng gã chính là cha của Ung Du Nhi, cũng là giáo chủ của Thông Hải giáo. Nhìn bộ dạng phẫn nộ của gã giáo chủ này, Diệp Mặc rất nghi ngờ mình có cơ hội vào La Khúc thập bát bàn hay không.

Mông Kỳ còn căng thẳng hơn cả Diệp Mặc, cô lo lắng nhìn sư phụ của mình, hi vọng sư phụ có thể đứng ra nói giúp một câu. May là Mông Hàn An cũng không khiến cô phải thất vọng, trước khi Ung Lam Y động thủ đã đứng ra hành lễ với Ung Lam Y, sau đó mới ôn hòa nói:

- Hàn An bái kiến Ung giáo chủ, Diệp Mặc là tu sĩ đại diện cho Hải Tu Minh chúng tôi tham gia đại hội, nếu lúc trước vì không nhận ra công chúa Du Nhi, có chút chậm trễ, Hàn An thay mặt hắn nhận tội với giáo chủ, mà xin Ung giáo chủ nể mặt Hải Tu Minh, tha cho hắn lần này.

Ung Lam Y nghe Mông Hàn An nói xong, sắc mặt cực kì lạnh lùng, đồng thời hừ một tiếng nói:

- Đắc tội với con gái ta, cho dù là bá chủ của Vô Tâm Hải đến, Ung Lam Y ta cũng phải giết hắn không nghi ngờ gì, thể diện của Mông Hàn An vẫn chưa đủ lớn. Nếu như cô còn dám ngăn tôi lại, đừng trách tôi không khách khí.

Diệp Mặc trong lòng lại trầm xuống, hắn đã đánh giá thấp năng lực của Mông Hàn An rồi, nhưng không ngờ hắn đánh giá vẫn còn cao một chút.

Xem chừng Mông Hàn An đến cơ hội mình tham gia đại hội cũng khó có thể bảo toàn được, nói cách khác hắn rất có khả năng không có cơ hội tiến vào La Khúc thập bát bàn thì đã bị Ung Lam Y giết chết rồi.

- Vượng sư huynh...

Mông Hàn An cũng sắc mặt vô cùng khó voi nhìn Vượng Thương của Hải Tu Minh đứng trước mặt, rất muốn Vượng Thương đứng ra nói giúp một câu.

Vượng Thương lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một cái, liền mở miệng. Ánh mắt đó thậm chí còn có chút ý giết Diệp Mặc, hoàn toàn không có chút ý tứ gì giống như lúc trước nói Diệp Mặc tiền đồ rộng mở, làm cho tốt, Hải Tu Minh sẽ không để cho hắn thua thiệt.

Diệp Mặc không cần chờ Vượng Thương nói gì, cũng biết được ý của gã là đẩy mình ra ngoài, tuyệt đối không thể vì mình mà cầu xin. Mình chỉ là một tu sĩ Ngưng Thể từ ngoài đến, gã căn bản không coi ra gì. Nói rút lui thì rút lui, thậm chí còn có thể nói mình không phải là người của Hải Tu Minh.

Không đợi Vượng Thương mở miệng, Diệp Mặc chủ động đứng ra ôm quyền nói với Ung Lam Y:

- Ung giáo chủ, chuyện lúc trước là vì vãn bối không biết công chúa Du Nhi là công chúa của Thông Hải giáo, có nhiều mạo phạm, nhưng vãn bối lần này đại diện cho Hải Tu Minh, nếu tiền bối trước mặt nhiều người như vậy lại giết vãn bối, đối với Hải Tu Minh mà nói là không có chút thể diện nào, sau này còn có ai dám đến Hải Tu Minh?

- Ha ha...

Ung Lam Y cười ha hả, nhưng tiếng cười lập tức có chút ý tứ lạnh lùng, gã cười xong lạnh lùng nhìn Diệp Mặc:

- Giáo chủ đây muốn giết mày, thì mày tính sao?

Quả nhiên sau khi Diệp Mặc nói xong, những lời này của Ung Lam Y khiến sắc mặt của Vượng Thương có chút khó coi, nhưng vẫn không nói gì.

Diệp Mặc cũng không đợi Ung Lam Y động thủ mà liền nói:

- Đương nhiên giáo chủ muốn giết tôi cũng là nên, vì tôi đã đắc tội với công chúa Du Nhi. Nhưng tôi là người biết trước biết sau, Vượng minh chủ của Hải Tu Minh đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi muốn vì Hải Tu Minh mà đấu xong trận này. Vượng minh chủ cũng đã đồng ý với hành động này của tôi, cho nên đợi sau khi đại hội kết thúc, giáo chủ tùy ý chém giết, lúc đó tôi cũng báo đáp được ân tình của Hải Tu Minh và Vượng minh chủ rồi.

Vượng Thương sắc mặt lạnh lùng, trong lòng lại vô cùng phẫn nộ, gã lúc trước căn bản chưa gặp Diệp Mặc, tên này lại trước mặt nhiều người như vậy nói mình có ân với hắn, hắn đến đại hội là muốn đền ơn. Nếu như mình không nói gì, mà bị truyền ra ngoài, thì quả thực là một đòn đau với Hải Tu Minh và với địa vị của gã. Nhưng gã căn bản cũng không vì một con kiến hôi như Diệp Mặc, lại đến gây với Ung Lam Y.

- Hừ, bà mày đây muốn rút gân hút hồn mày, mày cho rằng đến đại hội La Khúc thập bát bàn là có thể thoát được sao? Tao nói cho mày biết, sau khi thất bại thập bát bàn, sẽ lập tức bị truyền ra ngoài. Nhưng bà mày đây muốn mày chết ngay lập tức.

Ung Du Nhi trước mặt cha của cô ta nói liên khúc bà mày đây, nhưng Ung Lam Y cứ như không nghe thấy vậy.

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Cũng được, chỉ cần tôi báo đáp ân đức của Vượng minh chủ rồi, muốn chém muốn giết tùy.

Diệp Mặc hiên ngang lẫm liệt, rất nhiều tu sĩ xung quanh nhỏ tiếng xì xầm bàn luận, nhưng lại sợ uy thế của Ung Lam Y, căn bản không dám lớn tiếng bàn luận.

Vượng Thương biết chuyện này gã không nói không được rồi, liền đứng ra ôm quyền nói với Ung Lam Y:

- Haizz, anh Ung, tôi cũng đã nhìn nhầm rồi, không ngờ lại đi giúp đỡ loại người như này, sớm biết tôi đã không giúp hắn. Nếu người này đắc tội với công chúa Du Nhi cũng là chết chưa hết tội, thì cứ theo anh Ung làm chủ là được rồi, Vương mỗ tôi tuyệt đối không có chút dị nghị nào.

Diệp Mặc nghe thấy Vượng Thương nói vậy, trong lòng lại càng lạnh, hắn không ngờ gã Vượng Thương này đến con chó cũng không bằng. Mình cũng là quân của gã rồi, gã còn đưa đuôi mình lên cho người ta vẽ lên mặt.

- Đưa nhẫn trữ vật của mày lên trước đã.

Ung Du Nhi hung hãn nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc sau khi nghe xong lời này, nhất thời trong lòng vui mừng, không chút do dự lấy nhẫn trữ vật của mình ra, đồng thời ôm quyền nói:

- Nhẫn trữ vật của tôi đưa lên rồi, tôi đắc tội với công chúa Ung Du Nhi, vốn dĩ cũng không định sống tiếp nữa. Công chúa du Nhi cứ nhận nhẫn trữ vật của tôi trước, cái này cũng là nên.

Nói xong hắn lại chuyển hướng quay sang Ung Lam Y ôm quyền nói:

- Nếu như giáo chủ không tin lời tôi, bây giờ có thể giết tôi.

Nói xong những lời này rồi Diệp Mặc lại quay sang ôm quyền nói với Vượng Thương:

- Vượng minh chủ, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ cảm tạ sự giúp đỡ của Vượng minh chủ không hề thay đổi. Nếu Ung giáo chủ ra tay, cũng xin Vượng tiền bối không cần cầu xin giúp nữa. Mặc dù không có cách nào thi đấu cho Hải Tu Minh, cũng có chút tiếc nuối, nhưng cũng cám ơn đại ân của Vượng minh chủ.

Sắc mặc Vượng Thương càng lúc càng khó coi, Diệp Mặc rõ ràng là muốn gã mất mặt trước Hải Tu Minh, nhưng cho dù như vậy, gã vẫn không giúp Diệp Mặc nói một câu nào.

Lúc này Diệp Mặc trong lòng vẫn đang suy nghĩ một khi Ung Lam Y muốn ra tay thật, thì hắn chạy thế nào được, Ngũ Hành độn pháp mặc dù lợi hại, nhưng dưới tay một tu sĩ Hoá Chân như Ung Lam Y, hắn có cơ hội hay không? Nhưng muốn hắn khoanh tay chịu chết, vậy thì tuyệt đối không thể nào. Cho dù là chết, hắn cũng phải kéo một tấm đệm lưng theo.

Diệp Mặc trong lòng lại một lần nữa dâng lên một cảm giác bất lực, đem hi vọng kí thác lên người khác, quả nhiên là không đáng tin. Mông Hàn An nói rất dễ nghe, bây giờ đối mặt rồi, thì cô lại không có cách nào nói giúp một câu được.

Ung Lam Y thấy Ung Du Nhi chỉ chăm chăm lo nhẫn trữ vật trong tay, dường như đang nghĩ cách mở nó ra, lập tức liếc nhìn vẻ mặt âm trầm của Vượng Thương, hừ lạnh nói với Diệp Mặc:

- Mày cũng không có cách nào chạy thoát được, nói ba hoa chích chòe, cũng chỉ sống thêm được ngày một ngày hai thôi. Hôm nay tao nể mặt Vượng minh chủ, để cho mày sống thêm một giờ ba khắc nữa.

- Cha, nó không có một giờ ba khắc nữa.

Lúc này Ung Du Nhi lại ngẩng đầu lên nói. Nói xong lại hất khuôn mặt xinh đẹp của mình lên với gã đại hán cao gần hai thước đứng cạnh nói:

- Anh, giao cho anh đấy. Anh đừng có mà đến một tên Nguyên Thần tay không cũng không bắt được đấy nhé?

Tên đại hán này cười khẩy:

- Em yên tâm, loại rác rưởi này, một ngón tay của anh cũng bóp chết rồi.

Diệp Mặc âm thầm quan sát tên đại hán này cũng đã là tu vi Thừa Đỉnh

tầng thứ ba rồi, mặt đanh như thép, đôi môi phì ra như bị ong vò vẽ đốt. Hắn không cần đoán, cũng biết tên này chính là Ung Ô Tử anh trai của Ung Du Nhi. Chẳng trách Mông Kỳ lại sợ đến vậy, tên này vừa nhìn liền biết không phải là loại tốt đẹp gì, sự hung hãn thể hiện ra hết bên ngoài vẻ mặt. Thật không biết Ung Du Nhi khuôn mặt trắng trẻo kia sinh ra như nào trong gia đình kinh khủng này.

Mông Kỳ nghe thấy Ung Lam Y tạm thời không giết Diệp Mặc, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô lại nghe thấy câu nói của Ung Du Nhi, tim lại đập thình thịch. Cô không ngờ, Ung Ô Tử lại cũng tham gia đại hội La Khúc thập bát bàn này.

Lúc trước Diệp Mặc mặc dù không nói với cô chạy thoát thế nào, nhưng Mông Kỳ tâm hồn trong sáng, đoán được cách chạy thoát của Diệp Mặc chắc là có liên quan đến La Khúc thập bát bàn. Nhưng tên Ung Ô Tử này tham gia thi đấu, bọn họ nói không chừng đến tính mạng còn không còn, chạy thế nào được?

- La Khúc thập bát bàn đã khởi động, mời tu sĩ ba bên tham gia thi đấu bước vào bàn thứ nhất của La Khúc thập bát bàn.

Chính vào lúc Mông Kỳ vẫn đang lo lắng, vị tu sĩ chủ trì đại hội lần này đã hô bắt đầu thi đấu.

Diệp Mặc trong lòng nhất thời kích động, chỉ cần tiến vào La Khúc thập bát bàn, hắn sẽ có cơ hội chạy thoát. Nếu hắn chẳng may không có cách nào xông đến được bàn thứ mười tám, hắn sẽ bước vào thế giới trang vàng. Còn Mông Kỳ, thì cũng không quản được rồi. Hắn đến bản thân còn không giữ được, làm sao còn có cách bảo vệ Mông Kỳ? Nhiều lắm cũng chỉ là giúp Mông Kỳ giết Ung Ô Tử thôi.

Diệp Mặc theo đội ngũ của Hải Tu Minh cùng bước vào La Khúc thập bát bàn, hắn cúi đầu đi cuối cùng, không nhanh không chậm. Lúc này phỏng chừng tất cả mọi người đều cho rằng hắn đang thầm ai thán vận mệnh mình, lại không biết rằng lúc này Diệp Mặc đang cấp thiết muốn kêu những người

đi trước nhanh chân lên chút.

Nếu lúc này Ung Lam Y đổi ý, hắn sẽ không do dự gì mà chạy thẳng vào La Khúc thập bát bàn.

Mông Hàn An dường như biết mình có chút lỗi với Diệp Mặc, cũng sắc mặt xấu hổ không nói gì. Cũng may Diệp Mặc không hỏi cô, nếu không cô lại càng không biết nên trả lời thế nào.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không hỏi cô, cái này căn bản không phải là cô muốn làm chủ là làm chủ được, lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu được sự ngây thơ của mình. Mông Hàn An đến đồ đệ của mình còn không bảo vệ được, còn nói gì đến bảo vệ mình?

Ung Ô Tử nhìn Diệp Mặc dữ tợn cười, bỗng nhiên nói:

- Mày sẽ nhanh chóng cảm giác được mình không nên bước vào La Khúc thập bát bàn, vì mày sẽ rất hối hận chuyện mà mày gặp phải.

Nói xong Ung Ô Tử quay người nhanh chóng tiến vào La Khúc thập bát bàn.

Diệp Mặc đứng ở cửa vào La Khúc thập bát bàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn chậm rãi quay đầu lại, vận đủ chân nguyên, nói với Ung Lam Y của Thông Hải giáo:

- Ung giáo chủ, tôi sẽ quay lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1195

Diệp Mặc Vs Thừa Đỉnh

Mọi người đều cho rằng Diệp Mặc đang lấy lòng Ung Lam Y, chính là Ung Lam Y đang tự cho rằng Diệp Mặc đang lấy lòng gã, càng chẳng đáng để cười. Cho dù Diệp Mặc có lấy lòng gã, gã cũng cần phải giết Diệp Mặc không nghi ngờ gì, không có ai có thể đắc tội với con gái gã. Hơn nữa gã phỏng chừng mình đến cơ hội ra tay cũng không có, vì con trai Ung Ô Tử của gã sẽ không để cho Diệp Mặc sống mà bước ra ngoài, cho dù có bước ra, nhiều nhất cũng chỉ là Nguyên thần mà thôi.

Không ai hiểu được ý câu nói này của Diệp Mặc, ngoài hắn ra. Hắn quay lại đương nhiên không phải lúc này, hắn quay lại cũng không phải là vì để cho Ung Lam Y giết hắn. Hắn quay lại là đi giết Ung Lam Y, giết Ung Du Nhi. Còn Ung Ô Tử, Diệp Mặc đã không để cho y sống mà bước ra khỏi La Khúc thập bát bàn.

Lúc trước khi hắn mới là Ngưng Thể trung kì, có thể liều mạng với một tên Thừa Đỉnh tầng thứ hai, bây giờ hắn đã là Ngưng Thể hậu kì rồi, tu vi không ngừng tăng cao, sao lại sợ một tên như Ung Ô Tử chứ?

...

Sau khi Diệp Mặc cùng với hai mươi chín người còn lại bước vào La Khúc thập bát bàn, lập tức liền cảm nhận được sự ẩm ướt xung quanh, khi thần thức của hắn phóng ra, thì cũng đã không nhìn thấy bất kì người nào đứng ngoài nữa rồi, ngoài hai mươi chín người còn lại bên cạnh mình, trừ những thứ đó ra, chỉ có một thảo nguyên ẩm ướt.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, thật là một cấm chế lợi hại, loại trận pháp

này quả thực quá lợi hại rồi. Chỉ là một bước chân thôi, đã có khoảng cách xa như vậy rồi, Diệp Mặc cho rằng trình độ bố trận của mình vẫn còn kém xa trình độ này.

- Ha ha ha ha...

Một tiếng cười to điên cuồng, khiến tu sĩ bước vào Thập bát bàn đều sững sờ.

Nhưng những người xung quanh nhanh chóng biết được tại sao có người cười to, vì tiếng cười đó chính là Ung Ô Tử. Ung Ô Tử chằm chằm nhìn Diệp Mặc cười lớn, rõ ràng là muốn giết Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng nhìn Ung Ô Tử đang điên cuồng cười to, cũng không nói lời nào.

Những người còn lại ai ai cũng rời khỏi đội, dường như rất không muốn dính dáng đến Diệp Mặc. Cho dù vài tu sĩ cùng thuộc Hải Tu Minh với Diệp Mặc cũng không dám đứng cùng Diệp Mặc, có vài tu sĩ muốn mời đội của Mông Kỳ, sau khi thấy Ung Ô Tử hung thần ác sát nhìn Diệp Mặc cười, lập tức gác suy nghĩ của mình sang một bên.

Sau khi Ung Ô Tử cười to xong, bỗng nhiên sắc mặt trở nên hiền từ. Có lẽ chỉ y cho rằng hiền từ, trong con mắt người khác, cũng giống như hung thần mà thôi.

Đang lúc Diệp Mặc không biết tên này tại sao lại có có biểu cảm hung tợn đến vậy, Ung Ô Tử lại nhìn Mông Kỳ nói:

- Kỳ Kỳ, đợi lát nữa chúng ta cùng tổ đội, anh nhất định sẽ dẫn em đến bàn thứ chín.

Trong mắt Mông Kỳ lộ ra một tia chán ghét, cô cũng không thèm nhì Ung Ô Tử, liền bước đến bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Tôi và Diệp sư huynh đi cùng nhau. Anh đi cùng với người của Thông

Hải giáo đi, còn nữa tôi và anh không có bất kỳ quan hệ nào, trước đây chưa có, sau này cũng sẽ không có.

- Khặc khặc... Diệp sư huynh, em sẽ nhanh chóng phát hiện ra rằng em không còn Diệp sư huynh nữa Ung Ô Tử nói xong ánh mắt nhìn một lượt những tu sĩ vẫn còn chưa đi, thậm chí đến nói cũng không nói câu nào. Mấy tên tu sĩ đó ai ai cũng rời khỏi, không có ai dám nói câu gì.

Mông Kỳ không nói được một lời, lập tức phóng một thanh phi kiếm ra, đồng thời giơ tay lên, lại một thanh phi kiếm linh khí cực phẩm xuất hiện trong tay cô. Cô đưa thanh kiếm linh khí dài cho Diệp Mặc nói:

- Đưa cho anh linh khí này trước, cho dù không địch lại được, tôi cũng chém cho tên súc sinh này vài đường.

Rõ ràng cô thấy Diệp Mặc không có nhẫn trữ vật, chắc chắn không có bất kì pháp bảo nào. Nên mới lấy ra một thanh kiếm dài đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc khua tay, mỉm cười, nói:

- Cô ra sau, tên súc sinh này giao cho tôi là được rồi.

Nói xong Diệp Mặc bước lên phía trước một bước, cũng không thấy động tác của hắn, trên đỉnh đầu hắn đã xuất hiện một đại đỉnh lớn, rõ ràng là đại đỉnh tám cực, đồng thời Tử Đao dẫn theo một đường ánh sáng màu tím được Diệp Mặc phóng ra.

- Sao mày lại vẫn còn một đại đỉnh, nhẫn trữ vật của mày không phải đã bị lấy đi rồi sao?

Ung Ô Tử thấy Diệp Mặc lấy đại đỉnh tám cực ra lập tức kinh ngạc nói, rõ ràng chuyện Diệp Mặc có đại đỉnh tám cực và chân khí phi hành cực phẩm y cũng đã từng nghe Ung Du Nhi nói qua.

Hơn nữa y còn nghe nói Diệp Mặc còn có thể một chiêu chiến đấu với Nhị Vu tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ hai, thậm chí còn chiếm thượng phong,

nhưng lúc đó y cũng không tin lắm. Chỉ là một tu sĩ Ngưng thể mà thôi, sao lại có thể đấu lại một tu sĩ Thừa Đỉnh chứ? Tu sĩ Ngưng Thể chân nguyên vừa mới ngưng kết hóa thực, nhiều nhất cũng chỉ là vừa mới hình thành, so với những tu sĩ Thừa Đỉnh hiểu được chút ít về 'vực' thì còn quá kém xa.

Trong nháy mắt biết được pháp bảo của Diệp Mặc vẫn còn, Ung Ô Tử lại bình tĩnh lại, mặc dù y không để ý Diệp Mặc, nhưng cũng không khinh địch, chỉ nhỏ giọng nói:

- Cho dù mày có pháp bảo, tao cũng có thể giết mày một cách dễ dàng...

Diệp Mặc căn bản cũng không thừa lời, Tử Đao đã mang theo đường đao màu tím cuốn đến, trong lòng hắn đã muốn giết Ung Ô Tử rồi. Bất luận thế nào, cần phải đòi lại chút lãi mới được.

- Hừ.

Tên Ung Ô Tử hừ lạnh một tiếng, đồng thời y phóng ra lang nha bổng cực lớn, lang nha bổng này vừa được phóng ra, thì bắn ra hơn mười mũi tên màu đen, đồng thời lang nha cũng theo lang nha bổng bành trướng kịch liệt.

Lang nha bắn ra những mũi tên màu đen và lang nha bành trướng kịch liệt chỉ là phóng nhanh trong thời gian cực ngắn, rồi lại chậm lại, cuối cùng thậm chí còn dừng lại.

- Mày, mày không phải là 'Tràng', không ngờ mày có 'vực' thật, điều này sao có thể được?

Ung Ô Tử sau khi cảm thấy Diệp Mặc có vực, nhất thời kinh hãi, y thậm chí còn bị lâm vào vũng bùn.

Tu sĩ sau khi bước vào Hư Thần, thì sẽ có Nguyên thần, thần thức sẽ tăng lên. Một khi từ Hư Thần thăng cấp lên Ngưng Anh, chân nguyên của tu sĩ ngưng hóa, dường như vi thực, chân nguyên của những tu sĩ như này cũng có thể tăng lên, so với tu sĩ Hư Thần còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Có một số tu sĩ tương đối thiên tài, thậm chí có thể lĩnh hội được hình thức

ban đầu của ‘vực’, đó chính là ‘tràng’. Nhưng không phải tất cả tu sĩ Ngưng thể đều có thể lĩnh hội được ‘tràng’.

‘Tràng’ không thuộc ‘vực’, còn kém hơn nhiều so với ‘vực’, nhưng lại là hình thức ban đầu của ‘vực’, những tu sĩ bình thường sau khi lĩnh ngộ được ‘tràng’, mới có thể chuyển sang lĩnh ngộ ‘vực’, hoặc dễ dàng lĩnh ngộ khái niệm của ‘vực’. Nhưng cho dù là tu sĩ thiên tài, muốn có những hiểu biết về ‘vực’ thì cũng phải thăng cấp lên Thừa Đỉnh đã. Vì không lên Thừa Đỉnh, cảnh giới vẫn chưa đủ, tâm cảnh cũng chưa đủ, căn bản không có cách nào cảm nhận được lĩnh hội này.

Sở dĩ chỉ sau khi lên được Thừa Đỉnh, mới là bước đầu để tu sĩ nắm được thiên địa, không có ‘vực’ căn bản không có cách nào nắm được không gian, nắm được tất cả. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chỉ có tu sĩ Hóa Chân mới có thể ngưng tụ được chân nguyên, tùy ý nắm được tu sĩ có tu vi thấp, vì bọn họ lĩnh ngộ khái niệm ‘vực’, ở dưới chân nguyên là toàn địa bàn của anh ta, không có ai có thể phá được. Chỉ có cao thủ cũng nắm được ‘vực’, thì mới có thể đối kháng được.

Đương nhiên cũng có một số tu sĩ, trong cảnh giới Biến Kiếp đã hoàn toàn lĩnh ngộ được ‘vực’, những tu sĩ này so với những tu sĩ Hóa Chân bình thường, cũng không kém là bao. Thậm chí giết người vượt cấp, cũng không phải là không thể.

Mà quá trình từ Thừa Đỉnh đến Hóa Chân, một là dần dần hoàn thiện ‘vực’, một cái nữa chính là lĩnh ngộ quy tắc của thế giới. Còn số ít những Đại năng Hóa Chân, sẽ lĩnh ngộ còn cao hơn ‘vực’, đó chính là bước mở đầu của ‘giới’, nhưng những tu sĩ này trong hàng tỉ Hóa Chân may ra mới gặp được một người.

Ung Ô Tử sở dĩ khiếp sợ Diệp Mặc, là vì y căn bản không tin Nhị Vu nói Diệp Mặc có hình thức ban đầu của ‘vực’, vì lĩnh ngộ ‘vực’ đều bắt đầu từ ‘tràng’. Còn đối phương mới là tu vi Ngưng Thể, lại vượt qua ‘tràng’, trực tiếp hình thành hình thức ban đầu của ‘vực’, sao khiến y không chấn động được?

Cho dù Mông Kỳ đứng một bên nghe cũng không dám tin, cô nhìn không ra 'vực' của Diệp Mặc, nhưng không có nghĩa là cô không hiểu. Diệp Mặc chỉ là tu vi Ngưng Thể, cô cũng biết, một tu vi Ngưng Thể không ngờ lại vượt qua 'tràng', còn trực tiếp hình thành 'vực', điều này thực khiến người ta vừa nghe thấy đã rợn cả người rồi.

Nhưng Ung Ô Tử rõ ràng càng cường hãn hơn Nhị Vu lúc trước, dưới sự chuyển động của chân nguyên, thậm chí mắt thường cũng có thể nhìn thấy từng vòng sóng gợn xung quanh thân thể y, loại sóng gợn này nhanh chóng tiếp xúc với đường đao đầy trời của Diệp Mặc, phát ra những âm thanh "keng keng".

Ánh đao mà Tử Đao cuồn cuộn nổi lên của Diệp Mặc trong nháy mắt tan biến, đồng thời Lang nha bổng và lang nha của Ung Ô Tử lại lần nữa với tốc độ nhanh chóng công kích vào đại đỉnh trên đầu Diệp Mặc. Trong những tiếng ầm ầm đó, Diệp Mặc bị đánh lùi mấy chục mét.

"Đoàng" một tiếng, Ung Ô Tử lại thu lại Lang nha bổng, thấy Diệp Mặc bị đánh lùi mấy chục mét, cười khẩy liên tục nói:

- Hình thành hình thức ban đầu của 'vực' thì sao? Chỉ là Ngưng thể hậu kì, Ung Ô Tử tao phải giết được mày như giết một con gà.

Mông Kỳ thấy Diệp Mặc lau lau vết máu ở khóe miệng, vội vàng bước đến đỡ lấy Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, anh không sao chứ?

Cô không thể không lo lắng, một khi Diệp Mặc chết rồi, vận mệnh của cô cũng vô cùng bi thảm.

Diệp Mặc thản nhiên cười, khua tay nói:

- Tôi không sao, nhưng tên súc sinh này còn mạnh hơn tên lần trước tôi gặp rất nhiều.

Mặc dù ngữ khí thản nhiên, nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng biết, tên Ung Ô Tử này còn mạnh hơn rất nhiều so với tên Nhị Vu lần trước hắn đánh nhau trên biển. Lúc trước khi hắn và Nhị Vu đánh nhau, vẫn là Ngưng Thể tầng thứ sáu, dưới một chiêu, cũng đánh thương được Nhị Vu. Mặc dù cái này không có liên hệ gì với khinh địch, nhưng cũng chứng tỏ lúc đó Diệp Mặc căn bản không sợ Nhị Vu.

Bây giờ hắn đã là Ngưng Thể tầng thứ bảy rồi, sức mạnh tăng cao không chỉ một tầng, còn trúng một chiêu của Ung Ô Tử, không ngờ lại bị thương rồi. Mặc dù lang nha của Lang nha bổng của Ung Ô Tử tiêu hao rất nhiều sức lực của y, nhưng sức mạnh của tên Ung Ô Tử này quả thực rất mạnh không thể nghi ngờ gì. Vừa nãy hắn bị thương hoàn toàn là bị đối phương phản chấn lại gây thương tích, rung động hình sóng đó, rất có khả năng chính là 'tràng' mà Ung Ô Tử nói, hoặc cũng là 'vực'.

Sau khi để Mông Kỳ đứng sang một bên, Diệp Mặc lại bước ra, đồng thời Tử Đao lại phóng ra lần nữa. Đối phó với loại người như Ung Ô Tử, tuyệt đối không thể lui lại, một khi lui lại khí thế sẽ yếu đi rất nhiều.

Khi Tử Đao vừa bổ ra cũng là đường đao dài hơn một mét, khi Tử Đao của Diệp Mặc bổ đến đỉnh đầu của Ung Ô Tử, đã biến hóa thành tia hồng tím dài gần ba trượng. Nhưng tia hồng tím này cũng không phải vì đến đỉnh đầu Ung Ô Tử mà dừng lại, chẳng những càng ngày càng dài, hơn nữa màu hồng tím này còn càng ngày càng lan ra khắp bầu trời.

Huyễn Vân Hoa Sơn đao.

Đây là lần đầu tiên sau khi Diệp Mặc luyện thành công Hoa Sơn đao, toàn lực thi triển Huyễn Vân Hoa Sơn đao, một đường Hoa Sơn, không chảy máu không lui.

Trên mặt Ung Ô Tử cuối cùng cũng lộ ra biểu hiện ngưng trọng, y cảm thấy uy lực của đao này, thậm chí cảm giác được sự hô hoán của đao này.

Mồ hôi lạnh từ sau lưng y chảy ra, nhưng y cũng không để ý đến, chỉ

“Thái” một tiếng, Lang nha bổng trong tay đã hóa thành một màn mưa đen.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1196

Diệp Mặc Quá Thần Bí

Mông Kỳ thấy Diệp Mặc đánh ra một đao quang thật dài màu hồng tím, nhất thời chợt cảm thấy mê man.

"Thật đẹp!"

Trong lòng của cô thốt lên một câu này, cô có cảm giác muốn chìm đắm vào giữa luồng sáng màu hồng tím mỹ lệ kia. Cô thậm chí còn có cảm giác luồng sáng đó còn đang không ngừng kêu gọi cô, mời gọi cô tiến vào.

Mông Kỳ vô thức giật mình dừng lại bước chân, vì cô đã thấy xung quanh luồng sáng màu hồng tím kia đang sinh ra vô số ánh tím xung quanh giống như hoa tươi đang nở rộ.

- Đẹp quá!

Cô rốt cuộc cũng đứng hẳn lại, nhưng rất nhanh lại có một loại sát khí mãnh liệt khiến cô phải rùng mình một cái tỉnh táo trở lại. Cô lập tức đã thấy vô số đốm sáng màu đen đang không ngừng sản sinh ra từ bên trong quầng sáng màu hồng tím và đang nhanh chóng bao trùm lấy toàn bộ.

Mông Kỳ rốt cuộc đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cô khẽ vuốt cái trán đầy mồ hôi lạnh của mình rồi lùi ra sau mấy bước. Trong lòng càng thêm kinh hãi vì bản thân cô biết mình không có nổi một cơ hội phản kháng nào trước một đao kia của Diệp Mặc.

Mà Ung Ô Tử lại có thể lấy ra pháp bảo trong lúc này, ngăn trở lại đao quang màu tím của Diệp Mặc thì có thể thấy được Ung Ô Tử thật sự là rât lợi hại. Chứng minh rằng tin đồn y có thể chiến đấu giết chết đối thủ vượt cấp

tuyệt đối không phải là giả.

Ầm… ầm…

'Tử Đao' vào Lang Nha Bổng của Ung Ô Tử va chạm vào với nhau, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa kéo dài một lúc mới ngừng lại.

Một luồng chân nguyên mạnh mẽ đánh vào Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc, từng tia sáng màu đen của Lang Nha Bổng liên tục đánh vào trên Đại đỉnh tám cực. Cho dù là chân nguyên của Diệp Mặc vô cùng cường hãn, cũng không thể nào chịu đựng được, "Phụt" một tiếng liền phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh đao tím dài mấy trượng của 'Tử Đao' nhanh chóng thu nhỏ lại, ánh tím xung quanh 'Tử Đao' cũng rất nhanh co rút lại không còn nở rộ như đóa hoa tươi lúc trước nữa. Sau một lát dần trở thành một đóa hoa tàn dần suy yếu.

Răng rắc..

Lại một tiếng vang thật lớn, không gian phía trước của 'Tử Đao' trống trơn, khiến Diệp Mặc không biết nên vui hay buồn, vì hắn biết rằng tuy Ung Ô Tử chặn được thế công của 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' nhưng lại không ngăn trở được sự theo đuổi của 'Tử Đao'.

Đọc Truyện Online Tại http://truyenfull. vn Ánh đao tím đã co rút lại chỉ còn dài hơn một thước đánh thẳng vào ngực của Ung Ô Tử, một tia máu phun ra.

Ung Ô Tử bay ngược ra sau cả trăm mét, dùng vẻ mặt khó tin mà nhìn Lang Nha Bổng bị sứt mẻ trong tay mình, thậm chí còn quên cả vết thương dài trước ngực.

Khi y một lần nữa nhìn về phía Diệp Mặc, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, không ngờ rằng một tu sĩ Ngưng Thể lại mạnh mẽ đến mức này, quả thực còn mạnh mẽ hơn cả thân thể bán yêu của mình.

Diệp Mặc căn bản không có ý định dừng tay, hắn không buồn lau cả vết máu ở khóe miệng, tiếp tục lao đến, 'Tử Đao' trong tay lại một lần nữa đánh ra.

Ung Ô Tử không ngờ lại thấy Diệp Mặc vẫn không có vấn đề gì, nhất thời trở nên phẫn nộ, một lỗ hổng màu đen nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu của y, cũng nhanh chóng lao đi giống như Diệp Mặc, Lang Nha bổng trong tay cũng được y đánh ra.

Diệp Mặc đã thấy rõ lỗ hổng màu đen kia là một cái giường lớn, chắc chắn là pháp bảo phòng ngự của đối phương. Nhưng cái loại pháp bảo phòng ngự có hình dạng cái giường này thì cũng là lần đầu tiên Diệp Mặc được nhìn thấy.

(Lời GD: Pháp bảo tiện dụng cho nhiều việc khác he he)

Leng keng Vài âm thanh nhỏ phát ra, toàn thân Ung Ô Tử không tự chủ được mà chấn động, cái pháp bảo hình giường của y không ngờ lại bị đình trệ lại. Cảm nhận được pháp bảo phòng ngự của mình đã trở nên vô dụng, Ung Ô Tử nhất thời kinh hãi, không ngờ rằng công kích của đối phương có thể ảnh hưởng đến việc y khống chế pháp bảo, đây quả thực là loại công kích quá kinh khủng rồi. Lúc này y cũng bất chấp tất cả, không bảo lưu lại chút thực lực nào nữa. Lang Nha Bổng trong tay ngưng tụ lại chân nguyên của toàn thân, sau đó mạnh mẽ đánh ra ngoài. Trong lòng y vô cùng hối hận vì trước đó đã không mặc vào chiếc giáp phòng ngự của mình.

'Thần thức đao' của Diệp Mặc bị pháp bảo phòng ngự của đối phương ngăn trở, khiến thần thức trở nên tê dại. Hắn lập tức cẩn thận hơn. Cái pháp bảo hình chiếc giường kia của Ung Ô Tử thật là cổ quái, không ngờ có thể ngăn trở được cả 'Tử nhãn thần hồn thiết cát'.

Diệp Mặc không biết Ung Ô Tử nghĩ thế nào, nhưng hắn cũng không hề có chút khinh thường nào đối với Ung Ô Tử, lập tức lấy ra 'Vô Ảnh'.

Ầm…

'Tử Đao' và Lang Nha Bổng lại lần nữa va chạm với nhau, ánh đao tím lại văng ra khắp nơi, nhưng lần này Diệp Mặc va Ung Ô Tử lại không có người nào bị bức lùi lại, lại tiếp tục cùng tung pháp bảo của mình đánh ra.

Ầm… ầm…ầm Pháp bảo của cả hai không ngừng công kích vào nhau, nhưng lại không ai có phương thức công kích nào khác biệt cả. Hiện trường chiến đấu của cả hai lúc này đã trở thành một cái hố lớn, nhưng có lẽ chẳng ai phát hiện ra cả.

Mông Kỳ đứng ở một bên mà kinh hồn bạt vía, cô không hiểu vì sao Diệp Mặc lại liều mạng với đối phương như vậy, bởi vì cô biết rằng nếu Diệp Mặc lại đánh ra một đao kia, khẳng định là có thể chiếm được thế thượng phong, thậm chí còn có thể khiến Ung Ô Tử bị trọng thương.

Nhưng lúc này Diệp Mặc lại nhắm hai mắt lại mà ngăn chặn các thủ đoạn của Ung Ô Tử, bất luận là 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' hay 'Huyễn vân trận sát đao', hay là 'Lôi kiếm' hắn cũng không có dùng đến. Khí thế của Ung Ô Tử tuy rằng kinh người, nhưng cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, có thể nói rằng y đã sắp trở thành nỏ mạnh hết đà rồi. Tuy rằng bản thân Diệp Mặc không có cách nào một mình mà giết đối phương, nhưng nếu có 'Vô Ảnh' hỗ trợ, thì việc giết Ung Ô Tử lại không có vấn đề gì.

Sở dĩ hắn không giết Ung Ô Tử ngay là vì hắn đang muốn lĩnh ngộ đao thứ bẩy của "Huyễn Vân Đao", và Ung Ô Tử chính là đối tượng thử luyện tốt nhất.

Diệp Mặc cảm thụ được đao thứ bẩy càng lúc càng rõ ràng, đồng thời mỗi đao đánh ra càng lúc càng thoải mái hơn.

Ung Ô Tử càng đánh càng trở nên kinh hãi, nếu là chiến đấu với một kẻ khác, thì cho dù là tu sĩ có cảnh giới tu vi cao hơn y một chút, y cũng có thể dễ dàng đánh bại đối phương, nhưng đối mặt với loại biến thái như Diệp Mặc này, y không ngờ lại có cảm giác khiếp đảm. Bởi vì y cảm nhận rõ khí thế của bản thân ngày càng yếu ớt dần, mà khí thế của đối phương thì càng ngày càng mạnh, thậm chí sắp đến lúc y không thể nào chống đỡ nổi nữa.

Khi 'Tử Đao' lại lần nữa đánh vào Lang Nha Bổng, Ung Ô Tử đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu. Nhưng lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn nắm được dòng suy nghĩ của y trong tay rồi, 'Tử Đao' không còn đánh cái kiểu ngàn chiêu một thức nữa, mà nhanh chóng đánh ra một luồng đao quang màu tím thật dài.

Một đao này có khí thế giống như 'Huyễn vân Hoa Sơn đao', nhưng lại hoàn toàn khác với 'Huyễn vân Hoa Sơn đao'.

'Huyễn vân Hoa Sơn đao' là một đạo màu tím mang hình cầu vồng, mà một đao này lại là một quầng sáng màu tím hồng nhàn nhạt càng lúc càng lớn hơn.

Ung Ô Tử bị quầng sáng mầu tím hồng nhàn nhạt này quấn lấy, không ngờ lại cảm giác giống như là đang bị lún vào một vũng bùn lầy, bất luận là chân nguyên hay thần thức, hay cho dù là pháp bảo phòng ngự hình chiếc giường lớn kia y cũng không thể nào tự mình khống chế nữa.

- 'Vực', đây thực sự là 'Vực', mày không ngờ đã lĩnh ngộ được rồi…

Ung Ô Tử hoảng hốt kêu lên một cách sợ hãi, lúc này y đã hoàn toàn hiểu rõ vì sao khi này đối phương không hề suy nghĩ mà cứ liều mạng ứng chiêu. Hóa ra là đối phương mượn chính mình làm vật thí nghiệm để tu luyện, mượn mình để lĩnh ngộ 'Vực'.

Ung Ô Tử lúc này cũng cố gắng liều mạng, liên tục phun ra mấy ngụm tinh huyết, đồng thời nhanh chóng lấy ra mấy đạo bùa chú. Nhanh chóng ném ra ngoài.

Khi mấy đạo bùa chú của y nổ tung, thì quầng sáng tím quấn lấy y nhất thời như pháo hoa tứ tán ra khắp nơi.

Ung Ô Tử cảm nhận phạm vi xung quanh nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Y cũng không hề có ý thu hồi lại pháp bảo mà nhanh chóng xoay người bỏ chạy. Y thật sự đã sợ màn đao màu tím của Diệp Mặc rồi, lại còn

có cả 'Vực' kinh khủng kia nữa. Cảnh giới của bản thân cao hơn, vậy mà thi triên 'Vực' với đối phương lại vô dụng còn bị 'Vực' của đối phương suýt nữa giết chết, khiến y cảm thấy tức nghẹn đến mức muốn nôn ra máu.

Nếu như y và Diệp Mặc có cảnh giới ngang nhau, thì dù có bị Diệp Mặc dùng 'Vực' vây khốn thì cũng sẽ không tức nghẹn vậy. Nhưng hết lần này tới lần khác lại không được như y nghĩ, một tu sĩ Thừa Đỉnh như y lại bị một tu sĩ Ngưng Thể sử dụng 'Vực' khống chế hoàn toàn, nếu điều này bị truyền ra ngoài thì đúng là y không còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

Diệp Mặc sao có thể để cho y chạy trốn được, hắn đã sơ bộ ngộ được khống chế của 'Vực' rồi, tuy rằng một đao kia cũng có một chút thành tựu nhưng mà với hắn mà nói, đã là có một sự thay đổi lớn rồi.

Trong nháy mắt Ung Ô Tử muốn chạy trốn, 'Vô ảnh' đã vọt tới người y rồi, "Độn phù" trong tay Ung Ô Tử còn chưa kịp kích phát, thì y đã cảm thụ được bản thân đã hoàn toàn bị kiềm hãm rồi.

Không đợi y có thêm động tác gì, thì lại thêm một đạo cầu vồng tím đã phóng đến. Ung Ô Tử tuyệt vọng nhìn quầng sáng cầu vồng trên đỉnh đầu, trong miệng thì thào:

- Lại là quầng sáng hồng tím này…

Phụt Máu thịt văng ra khắp nơi, Ung Ô Tử đã bị "Tử Đao" của Diệp Mặc chém thành hai nửa, một nguyên thần nhanh chóng xuất ra, trước khi chạy trốn còn cố phát ra một âm thanh căm hận về phía Diệp Mặc:

- Cha của tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày…

Diệp Mặc coi như là không nghe thấy, lại một lần nưã giương tay lên, một tia sét màu đen lập tức được hắn đánh ra, Nguyên Thần của Ung Ô Tử lập tức đã bị đốt thành tro bụi.

Trước khi chết Ung Ô Tử thì y mới hiểu được, hóa ra Diệp Mặc còn chưa có xuất ra toàn lực. Nếu như ngay từ đầu Diệp Mặc đã dùng loại lôi

kiếm này, thì không chừng y đã sớm bị giết chết rồi.

Sau khi giết Ung Ô Tử, Diệp Mặc thu hồi lại 'Vô ảnh', nuốt vào mấy viên đan dược, ngồi lại để bắt đầu trị thương. Chân nguyên của Ung Ô Tử hùng hậu, cho nên Diệp Mặc giết được y cũng phải nỗ lực rất nhiều. Đặc biệt là khi một đạo "Thần thức đao" của hắn bị pháp bảo của đối phương chặn lại đã khiến thức hải của hắn bị một vết thương nhẹ, lại thêm vài lần liều mạng cũng bị một số nội thương không nhẹ.

Thấy Diệp Mặc bắt đầu trị thương, lúc này Mông Kỳ đứng ở một bên mới kịp phản ứng, cô ngơ ngác nhìn Ung Ô Tử đã bị giết, một lát sau vẫn không thể nào tin tưởng vào mắt mình.

Không ngờ một tu sĩ Ngưng Thể tầng bảy như Diệp Mặc lại có thể giết chết một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng ba như Ung Ô Tử. Có thể nói tu vi của Ung Ô Tử trong số những người tiến vào "La khúc thập bát bàn" này thì đã là người có tu vi cao nhất rồi. Diệp Mặc có thể giết được y thì cũng có nghĩa là trong "La khúc thập bát bàn" đã không còn kẻ nào có thể uy hiếp được đến hắn nữa.

Mông Kỳ quay đầu nhìn Diệp Mặc, trong lòng hiểu rõ, bất luận sư phụ cô, Ung Lam Y giáo chủ, hay là Vượng Thương cũng đều đã quá xem thường Diệp Mặc rồi. Cái người tên Diệp Mặc này thực sự là quá thần bí, cô tận mắt đã thấy Diệp Mặc giao ra nhẫn trữ vật của hắn, cũng không còn thấy bất cứ đồ vật nào có khả năng lưu trữ vật phẩm trên người hắn nữa, vậy mà khi nãy pháp bảo hắn lấy ra sử dụng cũng không ít.

Nói cách khác hắn đã có sự chuẩn bị về việc có thể bị lấy mất nhẫn trữ vật rồi, thậm chí là pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm của hắn cũng không có bị lấy mất, lúc này không ngờ cô lại có thêm hy vọng vào Diệp Mặc.

Ung Ô Tử đã bị giết, Mông Kỳ thở phào một hơi, biểu hiện giống như là vừa thoát ra khỏi cơn ác mộng vậy, khiến cho bóng ma trong lòng của cô cũng biến mất hoàn toàn.

Lúc này cô cuối cùng cũng hiểu rõ một câu "Tôi sẽ quay lại" mà trước khi Diệp Mặc tiến vào "La khúc thập bất bàn" đã nói với Ung Lam Y.

Câu nói đó không phải là hắn dùng để lấy lòng Ung Lam Y, mà là một lời hứa sẽ trở lại báo thù Ung Lam Y.

Nếu như là lúc trước, Mông Kỳ sẽ không tin tưởng vào cái suy nghĩ này, nhưng hiện tại thì cô khẳng định Diệp Mặc có thể làm được. Càng hiểu rõ về người này, Mông Kỳ lại càng cảm thấy hắn vô cùng khó hiểu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1197

La Khúc Bàn Thứ Nhất

Sau một lúc lâu Diệp Mặc mới đứng lên thu hồi lại nhẫn trữ vật của Ung Ô Tử, lại tung một mồi lửa thiêu hủy thi thể của Ung Ô Tử, lúc này mới gật đầu nói với Mông Kỳ:

- Chúng ta đi thôi, đến Bàn thứ hai. Hai người cũng rất nhanh gặp được một số khốn trận và sát trận đơn giản, tuy rằng những trận pháp này ẩn nấp rất tài tình, nhưng đẳng cấp thì thực sự là quá thấp. Không nói đến việc Diệp Mặc hiện tại đã là Tông sư trận pháp cấp tám rồi, mà cho dù là tu sĩ Trúc Cơ không hiểu gì về trận pháp thì gặp phải loại trận pháp này cũng như không. Bởi vì đây đều là những trận pháp cấp một và cấp hai, thực sự là một chút tác dụng ngăn trở cũng không có.

- Tôi nghe nói Bàn thứ nhất là và thứ hai đều là trận pháp dưới cấp ba, cho nên các tu sĩ tham gia 'La khúc thập bát bàn' chỉ cần không ngã xuống ở Bàn thứ nhất thì khẳng định sẽ đến được Bàn thứ hai.

Mông Kỳ thấy Diệp Mặc dường như đang cảm thấy khó hiểu vì sao bàn thứ nhất của 'La khúc thập bát bàn' lại đơn giản như vậy, cho nên liền lên tiếng giải thích.

Thấy Diệp Mặc gật đầu, cô lại bổ sung thêm một câu:

- Đi tới Bàn thứ tư và thứ năm thì mới là trận pháp cấp bốn, mà Bàn thứ sáu thì nghe nói là trận pháp cấp năm.

- Khó như vậy sao?

Diệp Mặc nghe được lời Mông Kỳ nói thì nhất thời kinh ngạc dừng

bước.

Mông Kỳ nghi hoặc nhìn Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, dưới Bàn thứ bẩy tôi đều có sự nắm chắc là sẽ qua được, cũng không phải là rất khó mà?

Diệp Mặc cau mày suy nghĩ một hồi mới lắc đầu:

- Tôi không phải nói đến Bàn thứ bẩy, tôi muốn nói chính là Bàn thứ mười tám. Dựa theo lời cô nói, thì chẳng phải là Bàn thứ mười tám sẽ vượt trên cả trận pháp cấp chín sao?

Mông Kỳ bỗng nhiên che miệng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một lúc sau mới thì thào:

- Anh, anh, không ngờ anh lại muốn đi đến Bàn thứ mười tám, sau đó chạy trốn...

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không phải như vậy thì cô nghĩ phải thế nào?

Mông Kỳ bỗng nhiên lắc đầu:

- Không được, cách suy nghĩ của anh tuyệt đối không được. Tuy rằng tôi biết đi tới Bàn thứ mười hai vẫn chỉ là trận pháp cấp bẩy, Bàn thứ mười tám cũng không vượt quá trận pháp cấp chín, nhưng mà tôi biết anh tuyệt đối không thể đi được đến Bàn thứ mười tám.

Trong suy nghĩ của Mông Kỳ, thì Diệp Mặc chỉ là một đại sư trận pháp cấp sáu, thì có thể đi tới được Bàn thứ mười hai đã là giỏi lắm rồi. Cô không bao giờ nghĩ rằng Diệp Mặc lại là một tông sư trận pháp bởi vì tuổi của Diệp Mặc thực sự còn quá trẻ. Tu sĩ trong vòng trăm tuổi thì có thể trở thành một đại sư trận pháp cấp sáu đã vô cùng hiếm có rồi, về phần tông sư trận pháp thì không có khả năng.

Trăm tuổi đã là đại sư trận pháp cấp sáu, không có nghĩa là qua trăm tuổi có thể trở thành tông sư trận pháp. Có người trong vòng trăm tuổi trở thành một đại sư trận pháp cấp sáu nhưng đến tận mấy trăm năm sau cũng vẫn dậm chân tại chỗ, vẫn không thể nào tấn cấp lên tông sư trận pháp được.

Nghe xong lời Mông Kỳ nói, Diệp Mặc mới hiểu được cũng không phải là cứ qua mỗi một bàn thì đẳng cấp của trận pháp sẽ lại cao lên một cấp. Như vậy cũng có nghĩa là tới Bàn thứ mười tám cũng không nhất định là sẽ tồn tại loại trận pháp vượt trên cả trận pháp cấp chín.

Khi hai người bắt đầu phá vỡ những trận pháp ở Bàn thứ nhất này thì Diệp Mặc cũng không mấy quan tâm, nhưng chỉ một lát sau hắn đã thực sự chú ý. Không ngờ loại trận pháp này tuy rằng rất đơn giản, đều là trận pháp dưới cấp hai. Nhưng mà thủ đoạn bố trí chúng thì lại vô cùng cao minh.

Cho dù Diệp Mặc đã là tông sư trận pháp cấp tám thì cũng không thể nào nhìn ra tâm của những trận pháp này nằm ở đâu. Nói cách khác, loại trận pháp này tuy rằng đều là trận pháp cấp thấp, nhưng thủ pháp bố trí lại đều là thủ pháp đỉnh cấp, mỗi một loại thoạt nhìn thì đều giống như là trận pháp của thiên nhiên. Cho dù với sự tinh thông trận pháp của Diệp Mặc thì hắn cũng không thể nhìn bề ngoài mà đoán ra giá trị của chúng Nếu như không phải là được Mông Kỳ nhắc nhở rằng chỉ có thể ở lại một ngày đêm cho Bàn thứ nhất, thì Diệp Mặc thực sự muốn ở lại chỗ này để chuyên tâm nghiên cứu một chút thủ pháp bố trí các trận pháp ở đây rồi. Hắn khẳng định nếu như mình ở lại đây chuyên tâm nghiên cứu trận pháp vài ngày, thì bản lĩnh trận pháp của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Tuy rằng hệ thống trận pháp của hắn là được diễn sinh ra từ 'Tam sinh quyết', thậm chí hắn là người duy nhất được truyền thừa. Nhưng nếu có thể tiếp thu những tinh hoa trong thủ pháp bố trí trận pháp của người khác thì đối với bản lĩnh bố trí trận pháp của hắn tuyệt đối sẽ có lợi. Lúc trước hắn có thể tấn cấp từ đại sư trận pháp cấp sáu lên tông sư trận pháp cấp bẩy cũng là nhờ tìm hiểu thủ pháp bố trí trận pháp ở cấm địa Băng Thần.

Hơn nữa Diệp Mặc còn nghĩ tới một vấn đề khác, đó là loại trận pháp

cấp thấp này ngay cả ngăn trở tu sĩ Trúc Cơ cũng không được thì vì sao lại được bố trí ở 'La khúc thập bát bàn' này?

Nếu như nhất định phải giải thích thì chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là những trận pháp cấp thấp này là để dành cho những tu sĩ tiến vào tự mình lĩnh ngộ thủ pháp bày trận từ Bàn thứ nhất đến Bàn thứ mười tám. Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc càng trở nên hưng phấn hơn, hắn cứ vừa đi vừa lặp lại trong đầu những trận pháp cấp thấp này.

'Tam sinh quyết' vốn có khả năng tự mình diễn sinh ra vạn vật, cho nên khi Diệp Mặc đi hết Bàn thứ nhất, thi thủ pháp bố trí những trận pháp cấp một cấp hai này đã đại khái hình thành một hệ thống trong đầu của hắn rồi.

Diệp Mặc và Mông Kỳ đi tới cửa thông giữa Bàn thứ nhất và thứ hai, thì quả nhiên phát hiện ở đó có một tấm bia đá, trên mặt tấm bia đá này đã viết lên hai mươi bẩy cái tên rồi, hiển nhiên là toàn bộ hai mươi bẩy người kia đã tiến lên Bàn thứ hai rồi.

Diệp Mặc và Mông Kỳ nhanh chóng viết tên mình lên bia đá, tiến vào Bàn thứ hai. Hai người cũng biết, lần này tiến lên Bàn thứ hai sẽ ít đi một người rồi, bởi vì Ung Ô Tử vĩnh viễn cũng không có cách nào để đi lên Bàn thứ hai cả.

Diệp Mặc vừa tiến vào Bàn thứ hai liền cảm nhận được một lực đẩy mạnh mẽ, dường như muốn đẩy ngược hắn ra ngoài vậy. Mông Kỳ cũng đã cảm nhất được giống như Diệp Mặc nên nhất thời biến sắc.

Cô cũng lập tức hiểu rõ vì sao có người không bị trận pháp giết chết mà lại được truyền tống ra ngoài rồi, hóa ra là khi tiến vào Bàn thứ hai của 'La khúc thập bát bàn' lại còn có cái loại lực đẩy mạnh mẽ này nữa.

Trong nháy mắt cảm nhận được lực đẩy mạnh mẽ kia, Diệp Mặc cũng hiểu được, lực đẩy mỗi một bậc trên 'Mười hai bậc Đan Vương' đều mỗi lúc một mạnh, mà 'Mười hai bậc Đan Vương' là đại sư tiên khí thượng cổ căn cứ vào 'La khúc thập bát bàn' mà luyện chế ra, thì ở 'La khúc bàn' này có lực

đẩy như vậy cũng chẳng có gì là lạ cả.

Mông Kỳ biến sắc chính là vì ở Bàn thứ hai đã có loại lực đẩy mạnh mẽ đến thế này rồi, nếu như là tới Bàn thứ mười tám thì sẽ có lực đẩy mạnh mẽ tới mức nào nữa? Cho dù là bản lĩnh tông sư trận pháp thì cũng không thể nào chống lại cái loại lực đẩy không ngừng tăng lên trong 'La khúc thập bát bàn' này. Huống chi là Diệp Mặc mới chỉ là một đại sư trận pháp cấp sáu.

Diệp Mặc nhìn thấy sắc mặt Mông Kỳ đại biến lập tức đã biết trong lòng cô suy nghĩ cái gì rồi. Cho nên liền cười nói:

- Cô tới gần tôi một chút.

"Anh ấy có ý gì?" trong lòng Mông Kỳ sửng sốt. Nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều, mà lập tức đi tới sát phía sau Diệp Mặc, cô tin tưởng rằng Diệp Mặc không phải là một kẻ thích chiếm tiện nghi, đây là một loại trực giác. Huống chi cô cũng không có ghét Diệp Mặc.

(Lời GD: nghĩa là anh ấy có chiếm cũng không sao chớ gì ^_^)

Một mùi hương nhàn nhạt truyền đến, khiến trong lòng Diệp Mặc có chút thất thần trong nháy mắt. Hắn lại nhớ tới hai người Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, nhớ tới ánh mắt khi hai người đưa tiễn hắn rời đi, ánh mắt tràn đầy yêu thương và mong đợi hắn sớm ngày trở lại.

Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL Cho dù là một tu sĩ, thì Diệp Mặc cũng có nguyên tắc làm người của mình.

Hắn lập tức phóng ra một đạo 'Tử Nhãn Thàn Hồn Thiết Cát'. Sau khi cảm nhận được áp lực xung quanh không còn nữa thì cũng vui mừng vì quả nhiên là hoàn toàn giống với 'Mười hai bậc Đan Vương'. Chỉ cần dùng 'Tử Nhãn Thàn Hồn Thiết Cát' là mọi việc sẽ ổn.

Mông Kỳ vẫn còn đang đoán xem Diệp Mặc gọi cô tới gần là có ý gì, thì lại cảm nhận được áp lực xung quanh bản thân đã hoàn toàn biến mất. Cô lập tức đã hiểu được ý của Diệp Mặc, liền vui mừng lên tiếng hỏi:

- Diệp sư huynh, anh có biện pháp khiến cho lực đẩy kia biến mất sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, nếu như không có biện pháp khiến cho lực đẩy này trở nên vô hiệu, thì cho dù là chúng ta đi theo một tông sư trận pháp cấp chín thì cũng không thể nào tiến lên được Bàn thứ mười tám. Chứ đừng nói đến chuyện đi lên được tới đỉnh.

...

Lúc này ở bên ngoài hải đảo 'La khúc thập bát bàn', vẻ mặt của Ung Lam Y tràn ngập khó tin mà nhìn vào tấm bia đá màu trắng. Lúc trước có tên của hai mươi bẩy người xuất hiện trên đó, thì y cũng hoàn toàn không để ý, bởi vì y biết con trai y là Ung Ô Tử còn muốn giết chết Diệp Mặc nên không thể đi cùng những người khác.

Nhưng hiện tại thì tên của Mông Kỳ và Diệp Mặc đã xuất hiện trên tấm bia đá màu trắng rồi, vì sao mà tên của con y còn chưa có xuất hiện?

- Chuyện gì đã xảy ra?

Khi thấy đã trôi qua thời gian một ngày đêm, mà tên của Ung Ô Tử vẫn chưa xuất hiện trên tấm bia đá, thì Ung Lam Y cũng không thể nhịn được nữa mà kêu lên.

- Nhị Vu, ngươi mau đem sự việc tranh đấu lần trước của ngươi và Diệp Mặc kể lại một lần nữa cho ta nghe.

Ung Lam Y chỉ tay vào một tên hộ vệ bên cạnh Ung Du Nhi quát lớn.

Tên hộ vệ gọi Nhị Vu run rẩy toàn thân, nhanh chóng kể lại toàn bộ việc tranh đấu của Diệp Mặc và y lúc trước không sót một chữ.

- Ngươi nói là hắn lấy tu vi Ngưng Thể tầng sáu dùng một chiêu đã có thể khiến ngươi bị thương sao? Hơn nữa hắn còn lĩnh ngộ được hình thức

ban đầu của 'Vực'?

Âm thanh của Ung Lam Y càng lúc càng trở nên băng lãnh hơn.

- Đúng thế thưa giáo chủ, lúc đó thuộc hạ đã quá khinh địch.

Tên tu sĩ gọi Nhị Vu ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên mà nói.

Giọng nói của Ung Lam Y càng trở nên băng hàn hơn:

- Ngươi khinh địch cái rắm, cho dù là ngươi không có khinh địch, tên khốn nhà ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn, cút...

Nói xong y liền một cước đã bay Nhị Vu ra xa, khiến Nhị Vu phun ra một búng máu nhưng một chữ cũng không dám phản bác lại.

Sau khi Ung Lam Y đá bay tên Nhị Vu liền lạnh giọng lẩm bẩm:

- Được, được lắm, tao thật đã xem thường mày rồi, không ngờ chỉ là một tu sĩ Ngưng Thể lại có thể lĩnh ngộ được 'Vực'. Nếu như mày dám nhiết con trai của tao, thì lão đây thề không đem thần hồn mày thiêu đốt hàng ngàn hàng vạn lần sẽ uổng với mấy nghìn năm sống trên cõi đời này rồi.

Cùng lúc đó sát khí trên người Ung Lam Y cũng dâng lên, những tu sĩ bên cạnh y cũng đều cảm nhận được sát ý băng hàn thấu xương, khiến tất cả không tự chủ được mà phải lùi về phía sau.

Vượng Thương nhíu mày, quay đầu lại nhìn thoáng qua Mông Hàn An. Nếu như Diệp Mặc thật sự đã giết chết Ung Ô Tử, thì hắn nhất định phải tìm Ung Lam Y gây phiền phức. Nếu như là một người bình thường đề cử Diệp Mặc, thì y khẳng định sẽ đem cả Diệp Mặc và người đề cử hắn đá ra xa. Nhưng mà người đề cử lại là Mông Hàn An thì y lại không thể làm thế được. Bởi vì Mông Hàn An tuy chỉ là một phó minh chủ, nhưng phía sau cô lại là một tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ.

Ngay lúc đó, thì lại có một tên tu sĩ tham gia thi đấu trong 'La khúc thập

bát bàn' bị truyền tống ra ngoài. Không đợi tên tu sĩ kia đứng lên, Ung Lam Y đã biến ảo ra chân nguyên hình bàn tay nhanh chóng tóm lấy y rồi lớn tiếng hỏi:

- Con trai Ung Ô Tử của ta ở đâu?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1198

Người Hào Sảng

Còn lúc này Mông Kỳ luôn theo sát phía sau Diệp Mặc, trận pháp Bàn thứ hai của "La Khúc thập bát bàn" đều là một số trận pháp cấp hai, trong lòng thầm nghĩ, những trận pháp cấp hai này đến Mông Kỳ cũng không coi ra gì, cho dù là cô hiểu trận pháp, nhưng trận pháp cấp hai cũng có thể đánh phá dễ dàng, cho dù là không phá được, cũng có thể đánh tan.

Nhưng cô lại phát hiện đại đa số thời gian, Diệp Mặc lại vòng vài vòng, những trận pháp công kích cấp hai kia và trận pháp mê hồn đều thành đồ trang trí. Nhưng có lúc, cô lại phát hiện Diệp Mặc đứng trước một trận pháp rất lâu, mà trận pháp mà Diệp Mặc đứng trước đó, cô thấy rằng, thực ra cũng không khó, vì cô có thể nhìn rõ trận pháp này làm thế nào đi qua.

Một lúc lâu sau, Mông Kỳ liền hiểu ra cách làm của Diệp Mặc, hắn căn bản đang nghiên cứu những trận pháp này. Diệp Mặc quả thực đang nghiên cứu những trận pháp này, hắn cảm thấy ở Bàn thứ hai cần phải lĩnh ngộ nhiều thứ hơn ở Bàn thứ nhất. Hắn thậm chí tin rằng, nếu cứ theo tiến độ này, khi đến Bàn thứ mười tám, rất có khả năng hắn có thể thăng cấp lên Tông sư trận pháp cấp chín.

Cho dù Diệp Mặc nán lại chút thời gian, khi Mông Kỳ cùng với Diệp Mặc đến được biên giới giữa Bàn thứ hai và Bàn thứ ba, đã vượt qua một số người rồi. Những tu sĩ đó đang khắc tên mình lên tấm bia đá ở biên giới, khi thấy Diệp Mặc và Mông Kỳ đều rất ngạc nhiên. Bọn họ dường như không ngờ, Diệp Mặc lại có thể đến được đây, Ung Ô Tử sao có thể buông tha cho hắn? Hơn nữa còn cho phép Diệp Mặc và Mông Kỳ đi cùng nhau nữa?

Diệp Mặc và Mông Kỳ vừa mới tiến vào khắc tên mình trên tấm bia đá ở

Bàn thứ ba, một tu sĩ cũng là Ngưng Thể hậu kì tầng thứ bảy liền ngăn Diệp Mặc lại.

- Đứng lại, thằng nhóc, có phải mày dùng quỷ kế đã chạy thoát khỏi thiếu chủ của chúng tao không? Nhưng cho dù anh có dùng quỷ kế đi nữa, rơi vào tay của tao cũng chỉ là một chữ chết mà thôi…

Tiếng nói của vị tu sĩ Ngưng Thể hậu kì chưa dứt, Tử Đao trong tay Diệp Mặc đã mang theo một đường sáng tím hồng bổ ra, hắn căn bản đến một câu cũng không nói gì. Tên tu sĩ cản lại này, lúc trước Diệp Mặc cũng đã từng gặp mặt, chính là tu sĩ thi đấu của Thông Hải giáo, Diệp Mặc đâu có thời gian để nói những lời thừa với gã.

Tên tu sĩ này là một bán yêu tu, một bán yêu thu chỉ là Ngưng Thể tầng thứ bảy có thể tiến vào đến đây, rõ ràng là rất am hiểu về lí giải trận pháp.

Tu sĩ của Thông Hải giáo này sau khi nói xong, vốn không phóng pháp bảo ra, nhưng không ngờ Diệp Mặc không nói câu nào mà lại động thủ, hơn nữa tốc độ cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Tên tu sĩ Ngưng Thể của Thông Hải giáo kia dưới sự kinh hoảng, lập tức phóng pháp bảo ra. Nhưng khi gã vừa mới nắm được pháp bảo trong tay, thì lại phát hiện không gian xung quanh mình liền trở nên chậm lại, hoặc là nói hành động của gã đã trở nên chậm lại.

Trong nháy mắt, gã lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, đây là "vực", trong mắt gã nhất thời hiện lên một tia kinh ngạc, không đợi gã lộ ra vẻ hối hận, Tử Đao của Diệp Mặc đã mang theo một màn sương máu.

Ngay sau đó Diệp Mặc phóng ra một mồi lửa tím, rồi thu lấy một chiếc nhẫn. Toàn bộ quá trình này như nước chảy mây trôi, không có chút đình trệ nào. Khiến người ta vừa nhìn thấy, liền cho rằng hắn thường xuyên làm chuyện như này.

- Á. …

Gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ của Thông Hải giáo thấy Diệp Mặc chỉ dùng một đao liền giết được tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ bảy, lập tức hét lên một tiếng, nhất thời thất thần, trong nháy mắt bị áp lực của truyền tống trận đẩy ra ngoài.

Những người xung quanh đều im lặng không nói gì, một đao của Diệp Mặc giết chết một tu sĩ Ngưng Thể, không có ai dám bước lên trước mặt hắn nói gì. Một số tu sĩ còn ngây thơ chưa biết gì, đã hiểu ra Ung Ô Tử của Thông Hải giáo rất có khả năng đã bị Diệp Mặc giết chết rồi.

Mông Kỳ cũng ngây ngẩn cả người, cô biết Diệp Mặc lợi hại, vì cô tận mắt chứng kiến Diệp Mặc giết chết Ung Ô Tử. Nhưng Diệp Mặc đấu với Ung Ô Tử rất lâu, cuối cùng bị thương mới giết chết được Ung Ô Tử. Nhưng lúc này cô không ngờ một chiêu lại giết chết một tu sĩ có tu vi tương đương với hắn, rõ ràng sức chiến đấu của hắn sau khi chiến đấu với Ung Ô Tử xong, lại được tăng lên không ít.

Dường như từng giây từng phút hắn lại tiến bộ rất nhanh, hể không để tâm, thì hoàn toàn không biết được hắn đã đến mức độ nào rồi.

Hai tên tu sĩ của Thông Hải giáo còn lại đứng một bên nhìn Diệp Mặc giết đồng đội của bọn họ, nửa câu cũng không dám nói, lập tức tiến vào Bàn thứ ba.

- Diệp huynh thật có bản lĩnh.

Khiến Diệp Mặc và Mông Kỳ không thể tưởng tượng được chính là, lúc này, không ngờ lại có người bước lên phía trước chào hỏi Diệp Mặc.

Đây là một tên tu sĩ thoạt nhìn chỉ có hơn ba mươi tuổi, tu vi Ngưng Thể tầng thứ nhất, sắc mặt màu đồng cổ, rõ ràng có chút tang thương, nhưng ánh mắt lại rất sáng, vừa nhìn liền biết được không phải hạng người tầm thường.

Tên tu sĩ kia thấy Diệp Mặc nhìn gã, bước lên ôm quyền nói:

- Tôi tên Kinh Học Thành, đến từ Thương Hải Điện.

- Anh là con của điện chủ Kinh Hướng Đông của Thương Hải Điện …

Mông Kỳ kinh ngạc nói.

Kinh Học Thành tự giễu cười cười nói:

- Đúng vậy, cha tôi chính là điện chủ Kinh Hướng Đông của Thương Hải điện. Ha ha, mỗi lần tôi nói ra tên của mình, người khác nhớ ra đầu tiên chính là cha của tôi.

Mông Kỳ có chút ngượng ngùng cười cười nói:

- Xin lỗi, vì cha của anh quá nổi tiếng. Cho nên, tôi chỉ là nói theo quán tính mà thôi.

Kinh Học Thành cũng không thèm để ý cười cười nói:

- Không sao cả, có lẽ mấy chục năm sau, có người nhắc tới Kinh Hướng Đông, lập tức liền hỏi có phải là cha của Kinh Học Thành hay không, ha ha.

Ngữ điệu của Kinh Học Thành rất rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết, hơn nữa thoạt nhìn cũng không giả tạo, Diệp Mặc lập tức sinh thiện cảm. Mặc dù Kinh Học Thành là vì mình có thể giết được Ung Ô Tử mới bước tới làm quen, nhưng Diệp Mặc cũng không có để ý. Không có tài năng, ai muốn kết giao với anh? Cho dù là Kỷ Bẩm khen mình, cũng là vì tài hoa của mình.

Sau khi người khác vì sự tài hoa của anh mà kết giao với anh, mới dần dần hiểu được anh, mới có thể hiểu cái anh có không chỉ là tài hoa, mới có thể trở thành người bạn chí cốt của anh.

- Anh Khinh quá khen rồi, tôi tên Diệp Mặc, chỉ là một tán tu mà thôi, như hôm nay chỉ là đi qua Hải Tu Minh.

Diệp Mặc cũng ôm quyền đáp lại.

Kinh Học Thành thấy xung quanh không còn tu sĩ nào, mới khua khua tay, yêu cầu những tu sĩ Thừa Đỉnh bên mình tiến vào Bàn thứ ba trước, lúc

này mới hỏi tiếp:

- Tên Ung Ô Tử là do anh Diệp giết chết phải không? Nếu không với tính cách của gã sẽ không thả cho anh đi.

Diệp Mặc cười nói:

- Đúng vậy, là tôi giết nó.

Diệp Mặc thẳng thắn khiến Kinh Học Thành lại càng thích, gã vỗ vỗ tay nói:

- Anh Diệp đúng là có khí phách, tôi rất thích người như anh Diệp. Nếu anh Diệp không chê, sau khi thi đấu xong có thể cùng tôi đến Thương Hải điện, tôi rất mong được làm bạn cùng với anh Diệp, nhưng không biết anh Diệp có bằng lòng hay không.

Diệp Mặc cũng rất thích Kinh Học Thành, người này biết mình giết Ung Ô Tử, còn dám mời mình đến Thương Hải điện. Rõ ràng Kinh Học Thành muốn thông qua cách này để bảo vệ chính mình. Đối phương chỉ là sợ mình mất sĩ diện trước mặt Mông Kỳ, nên mới nói vậy mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc cũng đã sớm định rời khỏi nơi này rồi, đương nhiên sẽ không đến Thương Hải điện, hắn lại cảm kích nói:

- Cám ơn anh Kinh, tên Ung Lam Y vốn dĩ sẽ không bỏ qua cho tôi, bây giờ tôi giết Ung Ô Tử rồi, gã lại càng không bỏ qua cho tôi. Cho nên nói, đến Thương Hải điện cũng không được rồi, vì tôi bây giờ cũng không còn cơ hội đi nữa.

Kinh Học Thành cho rằng Diệp Mặc nói chính là hắn lập tức sẽ bị Ung Lam Y giết chết, cho nên mới không có cơ hội. Đối với tính cách không chút kiêng kị như Diệp Mặc, cũng vô cùng thích. Gã lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, sau khi anh ra ngoài nếu như tôi vẫn chưa ra, nếu tên Ung

Lam Y kia dám gây phiền phức cho anh, anh cứ lấy tấm ngọc bài này đưa cho cha tôi là Kinh Hướng Đông. Chỉ cần anh mở miệng nói nhất định phải giết Ung Lam Y, thì được rồi. Ung Lam Y cho dù có nói lý, cũng không dám dương oai trước mặt Thương Hải điện. Đương nhiên, nếu như tôi ra ngoài trước, vậy thì càng không có chuyện.

Nói xong, Kinh Học Thành lại lần nữa tự giễu cười nói:

- Ha ha, tôi vẫn còn phải dùng miếng ngọc bài của cha tôi. Truyện Sắc Hiệp - http://truyenfull. vn Diệp Mặc lại sững sờ, hắn với Kinh Học Thành mới gặp nhau lần đầu, mặc dù hai bên đều có chút tán thưởng nhau, nhưng Kinh Học Thành không ngờ lại dám đưa cho hắn ngọc bài bảo hộ của cha đưa cho. Tạm thời bất luận thế nào cũng có thể bảo vệ tính mạng được, hành vi này đã là vô cùng khí khái rồi. Vì chỉ cần Kinh Hướng Đông dám giúp mình chuyện này, vậy thì nhất định sẽ gây thù với Ung Lam Y, lúc đó đánh nhau cũng có khả năng.

- Anh Kinh, tôi và lão già Ung Lam Y có thù, nếu như vậy, thì sẽ liên lụy đến anh Kinh.

Diệp Mặc đẩy trả ngọc bài.

Kinh Học Thành cười ha hả nói:

- Anh Diệp, anh không coi Kinh Học Thành tôi ra cái gì sao? Tên Ung Lam Y của Thông Hải giáo mặc dù lợi hại, nhưng Thương Hải điện của chúng tôi cũng không phải đồ ăn chay. Nếu anh Diệp chịu kết bạn với tôi, thì nhận lấy ngọc bài đi. Kinh Học Thành tôi lấy tính mạng ra bảo đảm, anh Diệp có thể đến Thương Hải Tam Đảo tôi làm khách.

Diệp Mặc thấy Kinh Học Thành đã nói như vậy rồi, cũng không già mồm nữa, nhận lấy miếng ngọc bài ôm quyền nói:

- Anh Kinh, nếu như vậy, người bạn như anh Diệp Mặc tôi xin được kết giao. Nhưng, đến làm khách Thương Hải điện lần này không được rồi.

Nhưng anh Kinh yên tâm, đợi lần sau tôi trên đường quay lại qua Tam Hải, nhất định sẽ đến Thương Hải điện làm phiền một chuyến.

- Được, vậy cứ như vậy đi, tôi vào trước đây. Đợi chúng ta sau khi ra ngoài thì nói chuyện sau, cho dù anh Diệp không đến Thương Hải điện, tôi cũng có thể đến Lăng Đảo một chuyến.

Nói xong Kinh Học Thành ha hả cười, quay mình tiến vào Bàn thứ ba. Rõ ràng gã cho rằng Diệp Mặc không đến Thương Hải điện, chỉ là tạm thời ở lại Lăng Đảo mà thôi. Nhưng không ngờ, Diệp Mặc nói không đến, là vì hắn chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Diệp Mặc thấy bóng dáng Kinh Học Thành biến mất, gật đầu nói:

- Anh Kinh này cũng là hạng người hào sảng, đáng để kết giao. Không đến trăm tuổi, không ngờ đã là tu vi Ngưng Thể tầng thứ nhất rồi, quả thực tài giỏi.

Mông Kỳ vốn dĩ cũng định nói anh cũng là hạng người hào sảng, nhưng nghe thấy Diệp Mặc nói hết nửa câu sau, nhất thời ngậm miệng lại, trong lòng thầm nghĩ bản thân hắn cũng đã là tu vi Ngưng Thể tầng thứ bảy rồi, còn nói người khác tu vi Ngưng Thể tầng thứ nhất tài giỏi, chẳng lẽ là tự khoe khoang sao?

Diệp Mặc đương nhiên không phải khoe khoang, hắn có quá nhiều thứ nghịch thiên như Tam Sinh quyết, thế giới trang vàng, Khổ Trúc, linh mạch, linh tủy trì, trận pháp gia tốc…

Bởi vì có nhiều thứ nghịch thiên như vậy, cho nên Diệp Mặc đến bây giờ vẫn không cho rằng mình là thiên tài, hắn cảm thấy những thứ này của hắn nếu như bất kì người nào lấy được, cũng có thể trở thành thiên tài. Nhưng hắn không ngờ, bản thân lấy được những thứ này cũng đã là một thiên tài rồi.

Diệp Mặc không biết chính là, lúc này Kinh Học Thành đồng thời cũng

thầm cảm thán Diệp Mặc là một thiên tài, cũng là hạng người hào sảng. Bản thân gã có thể thăng cấp lên tu vi Ngưng Thể tầng thứ nhất ở tuổi này, là trải qua nhiều lần kì ngộ. Hơn nữa gã còn là thiếu chủ của Thương Hải điện, còn Diệp Mặc là một tán tu, còn trẻ tuổi hơn gã, tu vi cũng cao hơn, không là thiên tài thì là cái gì? Huống chi chuyện Diệp Mặc giết được Ung Ô Tử, liền khiến gã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Giết Ung Ô Tử rồi, đồng thời cũng thừa nhận, bên ngoài Vô Tâm Hải không có ai dám làm thế này, nhưng Diệp Mặc lại dám, bạn bè như này gã sao có thể không kết giao chứ?

…

Trong cùng lúc đó, tên Ung Lam Y đang nhìn chằm chằm tên tu sĩ chộp được gào thét kêu:

- Mày nói cái gì, Diệp Mặc đã giết đệ tử Cực Ly tham gia thi đấu của chúng ta rồi sao? Còn là một chiêu? Nói…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1199

Đây Là Chuyện Tôi Phải Làm

Tiến vào Bàn thứ ba, Diệp Mặc không ở lại lâu hơn, cũng không buồn nghiên cứu tỉ mỉ với trận pháp nữa. Tuy rằng là rất muốn nghiên cứu hẳn mười ngày nửa tháng, nhưng hắn cũng biết là chuyện này tuyệt đối không hiện thực. Cũng may hắn cũng chỉ cần biết được hệ thống kết cấu của trận pháp là đủ, về phần chi tiết hắn cũng không cần phải tìm hiểu quá kỹ như người khác.

Mông Kỳ đi theo Diệp Mặc, đã muốn chết lặng đi rồi, cô nghe đồn rằng ba bàn đầu tiên cho dù là người dự thi nhanh nhất, thì chí ít cũng cần phải mất đến nửa ngày. Mà Diệp Mặc đưa cô đi qua Bàn thứ ba chỉ mất có một nén nhang thì hai người đã tới cửa vào Bàn thứ tư rồi, lúc này trên mặt bia đá chỉ có ba cái tên mà thôi.

Mà khi Mông Kỳ lại lần nữa nhanh chóng đi theo Diệp Mặc đi qua Bàn thứ tư, thì trên bia đá ở cửa vào Bàn thứ năm không có một cái tên nào cả. Nói cách khác cô và Diệp Mặc là người đầu tiên vượt qua Bàn thứ tư tiến đến Bàn thứ năm.

Nhưng điều khiến Mông Kỳ cảm thấy kỳ quái chính là sau khi theo Diệp Mặc tiến vào Bàn thứ năm, thì Diệp Mặc lại ngừng lại. Vốn vẫn là Diệp Mặc làm chủ còn cô chỉ theo sau, giờ Diệp Mặc dừng lại thì cô cũng sẽ không đi tiếp.

Khi qua thời gian hơn nửa ngày, thì mới có hai tên tu sĩ mặc quần áo của Thông Hải Giáo đi tới. Hai tên tu sĩ này sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, thì lập tức trở nên khẩn trương, lấy ra pháp bảo của mình. Hiển nhiên bọn chúng đã biết được việc Diệp Mặc một đao chém giết Cực Ly, thậm chí ngay cả Ung

Ô Tử cũng có thể đã bị hắn giết. Cho nên hai người bọn họ có chút bản lĩnh về trận pháp thì cũng chỉ là tu vi Hư Thần mà thôi, đối mặt với kẻ địch nguy hiểm như Diệp Mặc thì hiển rất khẩn trương sợ hãi.

Diệp Mặc khoát tay:

- Các ngươi cũng không cần lo lắng, ta không muốn giết các ngươi. Ở đây ta có một ngọc giản, cần nhờ một trong các ngươi cầm đi giao cho giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải Giáo.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một ngọc giản đưa cho một tên tu sĩ Hư Thần và nói:

- Tin tức này đối với giáo chủ của các ngươi rất hữu dụng, ta đối với Ung Lam Y rất tán thưởng, cho nên mới hao tổn tâm tư muốn giao cái này cho y.

Tên tu sĩ Hư Thần không dám chần chờ, nhanh chóng tiếp nhận ngọc giản của Diệp Mặc. Nhưng vẫn phòng bị Diệp Mặc như cũ, một khi Diệp Mặc ra tay, thì y cũng sẽ lập tức để 'La khúc bàn' truyền tống ra ngoài.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ kia sau khi tiếp nhận ngọc giản vẫn cứ đề phòng mình, nhưng cũng không có động tác gì, thì lập tức trầm mặt xuống nói:

- Điều ta mới vừa nói ngươi không nghe rõ sao? Ta muốn ngươi giao ngọc giản này cho Ung Lam Y, có phải là ngươi bị điếc hay không?

Tên tu sĩ Hư Thần trong lòng cả kinh, vội vã nói:

- Nhưng mà hiện đang là thời gian thi đấu mà?

Diệp Mặc quét mắt nhìn y một cái, thản nhiên nói:

- Việc thi đấu quan trọng hơn so với việc giúp ta truyền tin cho Ung Lam Y giáo chủ sao?

- Không, không dám…

Tên tu sĩ Hư Thần vội vã đáp lời. Y thực sự rất sợ Diệp Mặc đột nhiên đánh ra một đao. Ngay cả Cực Ly là tu sĩ Ngưng Thể tầng bảy cũng không đỡ được, thì huống chỉ là một tu sĩ Hư Thần trung kỳ như y.

- Nếu không dám, thì sao còn không mau cút đi.

Diệp Mặc đột nhiên quát lên.

Tên tu sĩ Hư Thần sợ đến run rẩy cả người, cũng không dám tiếp tục chống đỡ lại lực đẩy của 'La khúc thập bát bàn' nữa. Chỉ sau một khắc thì đã bị truyền tống ra ngoài.

Thấy tên tu sĩ Hư Thần đã mang theo ngọc giản của mình đi ra ngoài. Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến tên tu sĩ Hư Thần còn lại đang sợ đến nỗi trắng bệch cả mặt nữa, mà trực tiếp tiến thẳng vào sâu trong Bàn thứ năm.

Mông Kỳ rất nhanh lại đi theo Diệp Mặc vào trong Bàn thứ năm. Đi hết nửa ngày cuối cùng cũng nhịn không được mà hỏi Diệp Mặc một câu:

- Tôi cảm giác cách làm của anh vừa rồi có chút giống với Ung Lam Y.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Đúng vậy, là tôi học theo cách của lão.

Mông Kỳ trầm mặc một hồi rồi mới nói tiếp:

- Học theo lão cũng không có gì tốt, tôi không thích loại người như lão.

Diệp Mặc cũng chỉ cười cười, không trả lời cô. Hắn đương nhiên sẽ không muốn giống Ung Lam Y, càng không thể thích cái phong cách ác bá đó được. Bất quá cũng không cần phải giải thích gì với Mông Kỳ cả, mục đích của hắn chỉ có một, đó chính là có thể khiến Ung Lam Y phải tức đến nôn ra máu hay không?

…

Bên ngoài đảo 'La khúc thập bát bàn'. Chân nguyên biến ảo của Ung Lam Y vừa tóm lấy tên tu sĩ được truyền tống ra ngoài đã tức giận đến phát run. Y đã biết Diệp Mặc và Mông Kỳ hoàn toàn vô sự, hơn nữa Diệp Mặc còn ở cửa vào Bàn thứ ba giết chết tu sĩ Ngưng Thể của Thông Hải Giáo là Cực Ly. Hơn nữa hắn giết chết Cực Ly chỉ với một đao, thì hiển nhiên là Ung Ô Tử đã dữ nhiều lành ít rồi.

Lúc này trong lòng của Ung Lam Y đã vô cùng hối hận, y hối hận đã không giết Diệp Mặc ngay tại chỗ, hối hận để Diệp Mặc tiến vào trong 'La khúc thập bát bàn'. Vì cho dù cuối cùng Diệp Mặc nhất định sẽ bị 'La khúc thập bát bàn' truyền tống ra, nhưng mà con trai Ung Ô Tử của y cũng đã chết rồi.

Y thề rằng nếu như tên Diệp Mặc kia đi ra, y nhất định sẽ lột da róc xương của hắn, sau đó mới dùng "Ô minh chi hỏa" đốt cháy Nguyên Thần của hắn, để Nguyên Thần của hắn vừa nhìn thân thể mình bị cắt xẻ, vừa nhìn cái con Mông Kỳ kia bị hàng ngàn hàng vạn người làm nhục.

Cho dù có như vậy thì cũng không thể giải hết nỗi hận trong lòng của y.

Cho dù là Ung Du Nhi thì lúc này cũng không dám tiếp tục chơi đùa chiếc nhẫn trong tay nữa, mà cùng dùng ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm vào 'La khúc thập bát bàn'.

Nhưng Ung Lam Y đã là một tu sĩ Hóa Chân, cho nên dù là con trai y có khả năng đã bị giết, trong lòng y vô cùng phẫn hận, nhưng vẫn có thể kiềm chế được lửa giận của mình. Ngoại trừ ánh mắt mang theo sát ý vô cùng băng lãnh, thì biểu hiện bên ngoài của y đã dần dần bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Ngay lúc đó, lại có một tên tu sĩ bị truyền tống ra khỏi 'La khúc thập bát bàn', Ung Lam Y vừa nhìn thấy tên tu sĩ này lại một lần nữa biến ảo ra một

bàn tay tóm lấy y rồi lớn tiếng quát lên:

- Bàng Bạc, ngươi là đại sư trận pháp cấp sáu duy nhất của Thông Hải Giáo, vì sao lại bị truyền tống ra ngoài? Nói…

Sắc mặt của tên tu sĩ gọi là Bàng Bạc kinh hoàng đến nỗi trắng bệch, toàn thân run rẩy. Một tên tu sĩ Hóa Chân bên cạnh Ung Lam Y vội vàng nói:

- Giáo chủ, trước tiên ngài không nên quá kích động, hãy thả y xuống rồi từ từ hỏi.

Ung Lam Y gật đầu, ném Bàng Bạc xuống đất rồi lạnh lùng nói:

- Mau mau thuật lại mọi chuyện, không được phép thiếu một chữ nào.

- Vâng thưa giảo chủ…

Bàng Bạc run giọng:

- Khi đệ tử tiến vào Bàn thứ năm thì lại gặp được Diệp Mặc đã chờ sẵn ở đó. Hắn đưa cho tôi một ngọc giản để đệ tử mang trở lại giao cho giáo chủ, nếu như đệ tử không ra ngoài, thì hắn lập tức sẽ giết đệ tử, vì thế, vì thế…

Ung Lam Y xanh mặt nói:

- Đưa ngọc giản đó ra đây cho ta.

- Vâng…

Bàng Bạc càng không có chút chần chờ nào, nhanh chóng lấy ngọc giản của Diệp Mặc ra đưa cho Ung Lam Y.

Ung Lam Y tiếp nhận ngọc giản, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới sử dụng thần thức dò tiếp xúc với ngọc giản, thì ngọc giản liền tự động phát ra một loạt âm thành "Bụp bụp", khiến Ung Lam Y phải lập tức tạo ra một đạo chân nguyên bảo hộ quanh thân.

Nhưng những tiếng "Bụp bụp" kia cũng không có gây ra thương tổn gì, mà giống như là pháo hoa nổ tung ra ngoài. Nhưng cũng không ai chú ý tới trong những luồng khí lưu vừa tràn ra từ ngọc giản có một luồng ám quang chủ động bắn về phía chiếc nhẫn trong tay Ung Du Nhi. Bởi vì hầu hết ánh mắt mọi người đều đã bị một màn "pháo hoa" vừa rồi hấp dẫn.

Trong nháy mắt khi Bàng Bạc bị truyền tống ra, thì những người xung quanh cũng đã nhìn về phía bên này rồi, cho nên khi ngọc giản trong tay Ung Lam Y phát nổ, thì tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng.

Khi mọi người vẫn còn chưa hiểu Diệp Mặc làm thế là có ý gì, lại nghe được có tu sĩ kêu lên:

- Mau nhìn lên trời.

Theo âm thanh kia phát ra, hầu hết các tu sĩ đều nhìn lên trời, tất cả mọi người lúc này đều nhìn thấy một loạt các chữ lớn hiện lên:

- "Ung Lam Y, lão da mềm thịt trơn, anh tuấn tiêu sái, vậy mà Ung Ô Tử lại mặt đen như đáy nồi, xấu xí vô cùng, vậy thì sao có thể là do lão sinh ra được? Nói vậy thì chắc lão cũng đã biết được nguyên nhân rồi chứ, nhưng tâm địa của lão thiện lương, cho nên tôi liền giúp lão diệt loại con hoang này, đỡ cho lão phải nhọc lòng. Lão không cần phải cảm ơn tôi, đây là việc mà tôi phải làm."

Những dòng chữ này xuất hiện một lúc lâu trên trời rồi mới dần dần tan biến.

Tất cả những tu sĩ thấy được những dòng chữ kia đều muốn cười nhưng lại không ai dám cười ra tiếng. Ung Ô Tử có phải là con của Ung Lam Y hay không thì mọi người đều có thể đoán được, nhưng chỉ có một mình Diệp Mặc là dám nói ra mà thôi.

Cái tên Diệp Mặc này không những có ý tứ, hơn nữa đủ độc, không ngờ dám nói như thế với Ung Lam Y. Lẽ nào hắn không biết trên đời này có

nhiều chuyện so với cái chết còn kinh khủng hơn rất nhiều sao? Trực tiếp khiêu khích Ung Lam Y như vậy, mà y còn có thể để cho Diệp Mặc sống sót thì đúng thực là quái sự rồi.

Nhưng mà loại chuyện này mọi người cũng chỉ biết trong lòng mà thôi, cũng không người nào dám nghị luận ra miệng cả.

Bàn tay của Ung Lam Y nắm chặt đến run rẩy cả lên, cổ họng cảm thấy ngòn ngọt, nếu như không phải tu vi của y thâm hậu, vậy thì vừa rồi đã phun ra một ngụm máu tươi rồi. Người xung quanh cũng biết Ung Lam Y phẫn nộ vì Diệp Mặc không những đã giết con của y, mà còn nói là đã giúp Ung Lam Y giết một đứa con hoang nữa chứ.

Khi mà hai mắt của Ung Lam Y đang bốc hỏa, bỗng nhiên nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay của Ung Du Nhi có chút không đúng, trong lòng lập tức cả kinh kêu lên:

- Nhanh lên, đưa chiếc nhẫn cho ta.

Ung Du Nhi lúc này không dám có bất cứ một ý niệm không tình nguyện nào, vội vã đưa chiếc nhẫn cho Ung Lam Y, ngay khi chiếc nhẫn rời khỏi tay của Ung Du Nhi, lập tức đã bộc phát ra một luồng năng lượng kinh khủng.

Ung Lam Y đã là tu sĩ Hóa Chân, cho nên ngay lúc đó đã nhanh chóng bố trí một đạo chân nguyên bảo hộ đồng thời hất Ung Du Nhi ra ngoài.

Bụp, bụp…. Ầm…

Liên tiếp mấy tiếng nổ phát ra, những tu sĩ có tu vi thấp kém xung quanh nhanh chóng bị cuốn bay đi.

Cũng may cấm chế khiến chiếc nhẫn kia phát nổ là do Diệp Mặc bố trí trong thời gian ngắn. Cho nên Diệp Mặc cũng biết cho dù là có nổ lớn hơn nữa thì cũng không thể nào tổn hại tới Ung Lam Y nửa phần.

Mặc dù Ung Lam Y đã hất Ung Du Nhi ra ngoài, thế nhưng trong nháy mắt đó áo ngoài của Ung Du Nhi đã bị phá rách một mảng lớn, lộ ra da thịt trắng nõn. Cũng may Ung Du Nhi không hề thọ thương, cho nên lập tức đã lấy ra một cái áo khoác mặc bên ngoài. Đồng thời khuôn mặt xinh đẹp cũng tức giận đến mức đỏ bừng. Chưa bao giờ cô phải chịu sự sỉ nhục như vậy?

Sao khi vụ nổ qua đi, tóc của Ung Lam Y chỉ có chút rối loạn mà thôi, không có chút thương tổn nào cả. Nhưng sự phẫn nộ trong lòng đã không thể nào ngăn lại được nữa. Cái tên lúc trước luôn miệng nói mạo phạm công chúa của Thông Hải Giáo chết còn chưa hết tội, không ngờ đã bắt đầu giở thủ đoạn với y rồi.

- Diệp Mặc, ta không giết ngươi, thì Ung Lam Y ta thề không làm người…

Mỗi câu mỗi chứ Ung Lam Y nói ra đều mang theo sát ý trải rộng toàn bộ hải đảo 'La khúc thập bát bàn'.

Mà một tên tu sĩ của Thương Hải Điện sau khi thấy một màn này cũng phải nhíu mày. Có thể làm ra loại ngọc giản này, thậm chí còn hạ một đạo cấm chế thần thức, sau đó lại còn kết nối với đạo cấm chế đã hạ trong chiếc nhẫn trữ vật trước đó nữa. Điều này tuyệt đối không phải là một tu sĩ bình thường có thể làm được. Muốn làm được điều này cần phải có bản lĩnh trận pháp và bố trí cấm chế hơn xa Ung Lam Y, hơn nữa còn phải có công pháp khống chế thần thức, và thần thức cũng phải vô cùng cường đại mới được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1200

Cô Có Bằng Lòng Cởi Hết Đồ Không

Tiến vào trận pháp cấp bốn của Bàn thứ năm đối với Mông Kỳ mà nói cũng đã là cật lực lắm rồi, nhưng Diệp Mặc thì lại lững thững như không. Bất luận là trận pháp công kích, trận pháp vây khốn, hay là mê trận hoặc huyễn trận, dường như cũng không ngăn cản được hắn.

Cho dù Mông Kỳ biết Diệp Mặc là đại sư trận pháp cấp sáu, nhưng Diệp Mặc lại dễ dàng vượt qua Bàn thứ năm bước vào Bàn thứ sáu cũng nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Có lúc, cô thậm chí nghi ngờ, Diệp Mặc bây giờ có phải đã vượt qua trình độ đại sư trận pháp cấp sáu rồi không. Khiến cô càng nghi ngờ chính là, Diệp Mặc dùng cách gì mà lại khiến những lực đẩy ở đây biến mất hoàn toàn? Mặc dù nghi ngờ, nhưng Mông Kỳ cũng không nói ra.

Thực ra Diệp Mặc cũng đã cố gắng chậm tốc độ lại rồi, có lúc hắn gặp trận pháp bố trí tinh xảo, còn đứng lại nghiên cứu một chút. Nhưng cho dù như vậy, hắn và Mông Kỳ vẫn đang ở ngày thứ ba vượt qua Bàn thứ chín, đến cửa Bàn thứ mười.

Bàn thứ chín đã có trận pháp cấp sáu linh tinh rồi, căn cứ vào kinh nghiệm trên đường đi, Diệp Mặc khẳng định Bàn thứ mười nhất định là trận pháp cấp sáu.

Diệp Mặc đến cửa Bàn thứ mười cũng không bước vào trong, cũng không khắc tên mình lên tấm bia đá, mà lại ngồi xuống. Mông Kỳ thấy vậy, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thấy Diệp Mặc dường như cũng không có ý nói chuyện, Mông Kỳ cẩn

thận hỏi:

- Diệp sư huynh, anh có phải lo lắng bước vào Bàn thứ mười là trận pháp cấp sáu, rồi chúng ta sẽ bị truyền tống ra ngoài đúng không?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi lo lắng, nhưng không phải lo lắng chuyện này.

Dừng lại một chút, hắn nhìn Mông Kỳ nói:

- Nếu chúng ta khắc tên lên tấm bia đá ở Bàn thứ chín, cô thấy Hải Tu Minh có thể xếp thứ mấy?

Mông Kỳ suy nghĩ rồi trả lời:

- Tôi nghĩ nếu như Hải Tu Minh có thể qua Bàn thứ chín, không phải thứ hai thì là thứ ba, thứ nhất thì không thể đạt được.

Diệp Mặc lại lắc đầu nói:

- Tôi không đồng ý với cách nhìn của cô, tôi khẳng định nếu như tôi khắc tên mình lên Bàn thứ chín, Hải Tu Minh không phải thứ nhất thì là thứ hai. Tuyệt đối không thể là thứ ba được. Tôi nghĩ phần nhiều là thứ hai, người dự thi của Thương Hải điện chắc hẳn có thể qua được Bàn thứ chín.

Hắn sở dĩ nói như vậy là vì có nguyên nhân, vừa nãy tên tiểu tử bị ép ra ngoài chắc chắn là đại sư trận pháp của Thông Hải giáo, nói không chừng chính là lực lượng chính của Thông Hải giáo. Tên tiểu tử đó bị mình ép ra ngoài, Thông Hải giáo chẳng khác nào đã bị xóa tên rồi.

Nói xong hắn nhìn Mông Kỳ một chút, lại bổ sung thêm:

- Nếu không nể tình sư phụ của cô đã giúp tôi, Hải Tu Minh cho dù đứng cuối tôi cũng không để ý. Nhưng bất luận Hải Tu Minh đứng thứ mấy, tấm bia đá ở Bàn thứ chín là tấm bia tôi sẽ khắc tên lên sau cùng.

Mông Kỳ trở nên trầm mặc, cô không có cách nào giúp Diệp Mặc nói sư phụ của mình không đúng., cũng không có cách nào giúp sư phụ nói Diệp Mặc không đúng. Ngoại trừ trầm mặc, thì cô cũng không có cách nào. Cô biết Diệp Mặc tại sao bây giờ vẫn chưa khắc tên mình lên, hắn đang đợi người đến sau, nếu không hai người bọn họ đi quá nhanh, cũng không tốt.

Quả nhiên, nửa ngày sau, Diệp Mặc đứng dậy, khắc tên mình lên tấm bia đá, sau đó nói với Mông Kỳ:

- Đi thôi, chúng ta vào Bàn thứ mười thôi.

Sau khi nói xong, hắn lại cố ý quay đầu lại nói với Mông Kỳ:

- Có lúc, đừng quá tin tưởng vào người không phải đặc biệt quen biết, ví dụ như sư phụ của cô.

Lời hứa của Mông Hàn An với Diệp Mặc không thể làm tròn được, khiến Diệp Mặc có chút nghi ngờ về nhân phẩm của cô.

Mông Kỳ lại nhíu mày nói:

- Diệp sư huynh, tôi biết sư phụ của tôi không giúp được anh, anh có chút thành kiến với bà ta. Nhưng sư phụ tôi quả thực đối xử với anh rất tốt. Bà ấy không phải là không muốn giúp chúng ta, mà là vì năng lực của bà ấy có hạn, không giúp được mà thôi.

Diệp Mặc cười khẩy một cái, không trả lời Mông Kỳ, không giúp được thì cần gì phải hứa? Mông Hàn An rõ ràng không thèm quan tâm chút gì đến cái mạng nhỏ của mình, cái này chẳng có liên quan gì đến năng lực có hạn cả.

Mông Kỳ thấy Diệp Mặc cười khẩy, cũng thở dài một hơi, không nói gì nữa.

…

- Diệp Mặc và Mông Kỳ của Hải Tu Minh không ngờ đã qua được Bàn thứ chín tiến vào Bàn thứ mười rồi, Thương Hải điện thì mới đến bàn thứ bảy…

Những tu sĩ đứng xem bên cạnh La Khúc thập bát bàn đang thảo luận, cũng không ai nói ra tên của Thông Hải giáo. Rõ ràng những tu sĩ này sợ Ung Lam Y phẫn nộ.

Vượng Thương lúc này có chút kích động nhìn tấm bia đá màu trắng bên cạnh, gã vốn dĩ căn bản không tin Diệp Mặc có thể qua được Bàn thứ chín, thậm chí còn là người đứng đầu, đại sư trận pháp cấp sau không có nghĩa khẳng định có thể qua được Bàn thứ chín.

Nhưng sau đó tin một chiêu của Diệp Mặc giết chết được tu sĩ Ngưng Thể tầng thứ tám được truyền ra ngoài, gã trong lòng lại có chút mong chờ, nếu như Diệp Mặc lợi hại như vậy thật, hơn nữa lại là một đại sư trận pháp cấp sáu, đại hội lần này Hải Tu Minh nói không chừng sẽ có một tin vui bất ngờ.

Quả nhiên gã đoán không nhầm, gã kinh ngạc vui mừng nhìn tên được hiện lên tấm bia đá. Diệp Mặc nhanh như vậy đã tiến vào Bàn thứ mười, điều đó chứng tỏ gã rất có khả năng tiến được vào Bàn thứ mười một, thậm chí là Bàn thứ mười hai.

Một khi Diệp Mặc tiến vào Bàn thứ mười một, thì Hải Tu Minh lấy được ngôi vị thứ nhất là đương nhiên rồi, cũng có nghĩa Hải Tu Minh lần này có thể lọt vào danh sách có được 50 người của Phượng Khúc đảo, điều này trước giờ chưa từng có, năm mươi người, một khi thành sự thực, vậy thì Hải Tu Minh lần này phát đạt rồi.

Chỉ cần Diệp Mặc giúp bọn họ đạt được hạng thứ nhất là được, còn Diệp Mặc bước ra ngoài có bị Ung Lam Y giết hay không, đó không phải là chuyện mà gã cần phải quản.

Khi Mông Hàn An thấy Diệp Mặc và Mông Kỳ đã tiến vào Bàn thứ

mười, trong lòng cũng kinh ngạc, cô biết Diệp Mặc là đại sư trận pháp cấp sáu, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì có thể thông qua Bàn thứ chín. Nhưng Diệp Mặc vượt qua hạng thứ hai nhiều như vậy, lại còn là thí sinh đầu tiên qua Bàn thứ chín, cô cũng không thể tưởng tượng được. Cứ theo cái đà này, Diệp Mặc rất có khả năng trở thành quán quân.

Nghĩ tới việc một thiên tài như Diệp Mặc còn bị Ung Lam Y truy giết, Mông Hàn An có chút hổ thẹn, cô quả thực không để ý đến sự an nguy của Diệp Mặc, huống chi bây giờ cô chỉ có thể bảo vệ chính mình, Diệp Mặc giết con trai Ung Ô Tử của Ung Lam Y, còn làm nhục Ung Lam Y trước mặt mọi người, bản thân mình quả thực không bảo vệ được hắn.

Ung Lam Y càng phẫn nộ, gã không ngờ trình độ trận pháp của con kiến hôi Diệp Mặc này lại lợi hại như vậy, là người đầu tiên bước vào Bàn thứ mười không nói, lại còn bỏ rơi người đứng thứ hai là Thương Hải điện xa như vậy. Còn Thông Hải giáo của mình, Bàng Bạc lợi hại nhất lại bị Diệp Mặc ép ra ngoài, muốn cướp được ngôi vị đầu tiên thì không thể nào được.

Nhưng những tu sĩ đứng xem nhanh chóng nghi ngờ, vì Diệp Mặc và Mông Kỳ sau khi tiến vào Bàn thứ mười, lại giống như mất tích. Còn Kinh Học Thành của Thương Hải điện và một tu sĩ khác thì lại qua được Bàn thứ tám, khắc tên lại trên tấm bia đá Bàn thứ tám, còn tên của Diệp Mặc và Mông Kỳ thì lại vẫn lưu lại trên tấm bia đá Bàn thứ mười.

Mọi người đều cho rằng Diệp Mặc và Mông Kỳ đã gặp rắc rối ở Bàn thứ mười, vì lại một ngày nữa trôi qua, tên của Kinh Học Thành lại được khắc lên tấm bia đá Bàn thứ chín, đồng thời tiến vào Bàn thứ mười. Lúc này tên của Diệp Mặc và Mông Kỳ vẫn khắc trên Bàn thứ mười.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Vượng Thương nhíu mày, nhìn về phía Mông Hàn An hỏi:

- Đây là chuyện gì vậy?

Thực lực của Diệp Mặc gã cũng biết, hơn nữa đã có chút hi vọng với Diệp Mặc. Gã tin vào sức mạnh của Diệp Mặc, hơn nữa lại là trình độ đại sư trận pháp cấp sáu, khả năng hắn vượt qua Bàn thứ mười là quá lớn. Nhưng bây giờ tu sĩ của Thương Hải điện đã vào Bàn thứ mười, Diệp Mặc vẫn chưa lưu tên, điều này khiến Vương Thượng có chút nghi ngờ.

Mông Hàn An cũng nhíu mày, cô lắc đầu nói:

- Diệp Mặc tôi không biết, nhưng Kỳ Kỳ hẳn là vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

…

Khi Diệp Mặc dẫn theo Mông Kỳ tiến vào Bàn thứ mười một vẫn chưa khắc tên mình lên tấm bia đá Bàn thứ mười, Mông Kỳ liền biết Diệp Mặc căn bản không muốn vì Hải Tu Minh mà lấy được ngôi vị quán quân. Diệp Mặc không khắc tên mình, Mông Kỳ đương nhiên cũng không khắc tên.

Khi Mông Kỳ cùng Diệp Mặc bước vào Bàn thứ mười bốn, Mông Kỳ đã hoàn toàn hiểu được, Diệp Mặc căn bản không phải là đại sư trận pháp cấp sáu. Hắn ít nhất cũng phải là tông sư trận pháp cấp bảy, nếu không tuyệt đối không thể đến được Bàn thứ mười bốn, vì bàn thứ mười bốn đã không còn trận pháp cấp sáu nào, hoàn toàn là trận pháp cấp bảy. Nhưng cho dù như vậy, những trận pháp này vẫn không có nhiều trở ngại gì với Diệp Mặc.

Ngoại trừ vừa mới bước vào bàn thứ mười bốn, hắn bị trận pháp công kích làm bị thương chút ít, hắn cũng không có bị thương thêm chút gì nữa. Hơn nữa Mông Kỳ lúc này vẫn còn nghi ngờ, trận pháp kia chắc hẳn là Diệp Mặc cố ý gây ra. Hắn chắc chắn biết mình đang ở trong trận pháp công kích cấp bảy.

Mông Kỳ nghĩ không sai, trận pháp công kích kia là do Diệp Mặc cố ý phát động, nhưng nguyên nhân thì Mông Kỳ lại không thể đoán trúng được. Vì Diệp Mặc ngoại trừ thử sự lợi hại của trận pháp công kích này, còn có một điều nữa chính là khi hắn phát động trận pháp công kích cấp bảy này,

cũng là đang nghiên cứu trận pháp đó. Lúc này Diệp Mặc đã hiểu, trình độ tông sư trận pháp cấp tám của hắn, muốn đến được Bàn thứ mười tám thì có chút khó khăn, hắn cần phải tăng trình độ trận pháp của mình trên đường đi.

Khi đi được một nửa Bàn thứ mười bốn, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, hắn quay đầu lại nhìn Mông Kỳ nói:

- Tôi tin rằng không thể có người nào có thể bước vào bàn thứ mười bốn được.

Mông Kỳ gật đầu, cô tán thành ý kiến của Diệp Mặc, mặc dù bây giờ cô không biết lực đẩy của bàn thứ mười bốn là bao nhiêu, nhưng cô chắc chắn rằng một khi Diệp Mặc không bảo vệ cô nữa, cô rất có khả năng chống cự được chẳng là bao lâu nữa rồi lại bị truyền tống ra ngoài. Huống chi, trận pháp của Bàn thứ mười bốn là trận pháp lợi hại nhất trong những trận pháp cấp bảy, đại sư trận pháp bình thường tuyệt đối không thể nào bước lên được đây.

Diệp Mặc nhìn Mông Kỳ một chút, bỗng nhiên lại nói tiếp:

- Nếu như bây giờ tôi muốn cô cởi sạch quần áo, để tôi nhìn một lần, cô có đồng ý không?

Mông Kỳ vừa mới rất ôn hòa nghe Diệp Mặc nói, nhưng chợt nghe thấy câu này, lập tức căng thẳng đỏ ửng mặt, trong mắt hiện ra chút phẫn nộ, chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh nói cái gì?

Trong lòng cô lại càng trở nên băng giá, cô vẫn cho rằng Diệp Mặc là bậc chính nhân quân tử, hơn nữa ân oán phân minh, là một nhân vật anh hùng giống như đại ca, nhưng bây giờ cô mới biết mình nhìn lầm người, quá lầm. Hắn không ngờ dến lúc này lại đưa ra yêu cầu như vậy, cái này khác gì mới loại người lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn?

Bản thân mình cho dù chết rồi, cũng không đồng ý để cho người này làm

trò bẩn thỉu.

Nhưng Diệp Mặc lại nhìn chằm chằm cô, ánh mắt bình tĩnh, căn bản không có chút háo sắc nào. Mông Kỳ thở gấp, bộ ngực phập phồng bất định, nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Cô lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh đừng bảo vệ tôi nữa, để tôi ra ngoài, tôi không đồng ý đi cùng anh đến cùng.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi, bây giờ tôi không thể để cô một mình rời khỏi đây được. Cô ra ngoài thì chết không nghi ngờ gì, hơn nữa tên Ung Lam Y kia sẽ để cô chết một cách rất khó coi…

Mông Kỳ nghe Diệp Mặc nói xong, sợ run cả người, nhưng lập tức lại kiên định lạnh lùng nói:

- Cho dù tôi chết, cũng không phải chuyện của anh, không liên quan gì đến anh.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Có liên quan đến tôi, vì một khi cô ra ngoài, người khác liền biết được tôi có khả năng bước đến Bàn thứ mười tám, bọn họ sẽ cho người chặn khắp nơi quanh La Khúc thập bát bàn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1201

Tiến Vào La Khúc Bàn Thứ Mười Sáu

Mông Kỳ tỉnh táo lại, lạnh lùng nói:

- Cho dù anh có giết tôi, tôi cũng sẽ không cởi bỏ quần áo, anh đừng có nằm mơ…

Nói đến đây, cô bỗng nhiên dừng câu nói của mình lại, không đúng. Nếu như Diệp Mặc muốn chiếm đoạt cô, căn bản sẽ không cần trưng cầu ý kiến của cô, mình làm gì có năng lực phản kháng trước mặt hắn? Hơn nữa dưới tình hình như này, hắn làm gì còn tâm trạng đó?

Hơn nữa, vừa nãy Diệp Mặc nói hoàn toàn đúng, một khi mình ra ngoài, sư phụ có thể bảo vệ được mình sao? E rằng trước mặt Ung Lam Y, bà ấy thậm chí đến việc sống chết cũng không làm chủ được.

Bất luận Diệp Mặc có ý gì, hắn cũng là một con người, bản thân mình là một cơn ác mộng mà thôi. Lập tức bị chết, cô có thể sao? Nghĩ đến đây, Mông Kỳ hoàn toàn bình tĩnh lại, vừa nãy sự tức giận khi nghe thấy câu nói của Diệp Mặc đã tiêu tan. Cô đưa tay mở từng cái cúc của áo quần, rồi lạnh giọng nói:

- Được, tôi đồng ý, tôi hi vọng sau khi anh làm rồi, thực hiện theo lời hứa đưa tôi ra ngoài chỗ này.

Diệp Mặc thản nhiên cười:

- Mông sư muội, cô không cần cởi bỏ quần áo nữa. Mặc dù cô hiểu nhầm ý của tôi, nhưng thực tế tôi quả thực muốn ngắm thân thể cô một lần, cho nên hiểu nhầm hay không thì cũng là sự thực. Vì tôi quả thực muốn

kiểm tra trên người cô có dấu vết gì không, nên mới bảo cô cởi quần áo ra. Nhưng tôi dẫn cô ra ngoài, cũng không phải là vì thực hiện theo lời hứa, nếu như cô không đồng ý, thì tôi cũng không miễn cưỡng. Nhưng có một điều kiện, tôi cần phải nói rõ, đó chính là nếu như đến Bàn đỉnh Bàn thứ mười tám, tôi không đồng ý cho cô đi cùng tôi.

Mông Kỳ có chút sửng sốt, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý tứ của Diệp Mặc, sắc mặt đỏ bừng vô cùng xấu hổ, lắp bắp nói:

- Diệp sư huynh, ý anh nói là trên người tôi có khả năng bị người khác đánh dấu? Một khi rời khỏi, sẽ bị theo dõi?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, cho nên cô đồng ý hay không thì tùy cô, nhưng ý vừa nãy của tôi, cô cũng đã hiểu rồi.

Diệp Mặc nhiều lần bị người ta đánh dấu, lần nguy hiểm nhất chính là Cảnh Anh Ly nhắc nhở, hắn đương nhiên không để ý. Nếu như trên người Mông Kỳ cũng bị đánh dấu, hắn lại dẫn Mông Kỳ theo, vậy thì quá thảm rồi.

Mông Kỳ xấu hổ vô cùng nói với Diệp Mặc:

- Xin lỗi Diệp sư huynh, tôi lòng dạ tiểu nhân rồi, anh kiểm tra đi, bất luận là có hay không, tôi cũng không phản kháng.

Cô lúc này đã hiểu rõ Diệp Mặc vì sao lại nói như vậy, Diệp Mặc dùng thần thức kiểm tra thân thể cô một lần, điều này cũng chẳng khác nào cô lột sạch quần áo trước mặt hắn.

Diệp Mặc gật đầu, rất hài lòng với sự quả quyết của Mông Kỳ. Nếu như Mông Kỳ chuyện này không quả quyết, hắn dẫn theo người cũng như một sự trói buộc. Sớm muộn gì cũng hại mình, cho nên hắn dứt khoát trước khi kiểm tra phải nói rõ ràng, nếu như đồng ý dẫn đi cùng, nếu cô muốn già mồm cãi láo, thì xin lỗi, tôi cũng không có nhiều thời gian rảnh như vậy.

- Buông lỏng tinh thần và phòng hộ của mình một chút.

Diệp Mặc nói xong câu này, giơ tay nắm chặt lấy cổ tay của Mông Kỳ. Thần thức không chút do dự quét từ đầu xuống chân, đến cả cái móng tay cũng không bỏ qua. Mông Kỳ mặc dù không có cách nào cảm nhận được thần thức của Diệp Mặc, nhưng cũng biết Diệp Mặc đang làm gì, cô thậm chí còn cảm thấy tay của Diệp Mặc căn bản không nắm lấy tay cô, mà là thân thể cô vậy, khiến cô run rẩy.

Lúc này mặt cô đã đỏ như gấc, cô hoàn toàn hiểu được thân thể của mình đã không còn chút che chắn gì trước mặt Diệp Mặc nữa rồi. Lúc này cô chỉ muốn sớm rời khỏi La Khúc thập bát bàn một chút, sau đó dùng phá không phù rời khỏi đại lục Lạc Nguyệt, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại Diệp Mặc nữa.

Trong khi Mông Kỳ đang cực kỳ lúng túng, cánh tay của Diệp Mặc đột nhiên buông tay của Mông Kỳ ra, đồng thời dường như có một chấm đen hiện lên trong lòng bàn tay Diệp Mặc Mông Kỳ lúc này sớm đã quên sự lúng túng vừa nãy, thần thức của cô có thể cảm nhận một cách rõ ràng những bước sóng rất nhỏ màu đen, cô sững sờ chằm chằm nhìn Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, đây chính là dấu tích thần thức trên người tôi sao?

Diệp Mặc hít vào một hơi, hắn sợ trên người Mông Kỳ có dấu tích thần thức, hắn tìm không ra, vì tìm không ra, thì cuối cùng cũng là một mầm tai họa, bây giờ tìm ra rồi hắn hoàn toàn nhẹ nhõm.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây chính là dấu tích thần thức trên người cô.

- Hả…

Mông Kỳ hả một tiếng, căn bản không biết là ai đã đánh dấu thần thức trên người mình. Cô bỗng nhiên cảm giác đau xót, sư phụ tốt với cô như vậy, không ngờ lại lén lút đánh dấu thần thức lên người cô.

Diệp Mặc dường như biết được suy nghĩ trong lòng Mông Kỳ, an ủi cô một câu:

- Dấu tích thần thức này chắc không phải do sư phụ của cô làm, làm ra loại thần thức như này ít nhất cũng phải là tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa tu vi còn không thấp.

Mông Kỳ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy trong lòng chấn động, bỗng nhiên nói:

- Tôi hiểu rồi.

Cô thật sự hiểu rồi, lúc trước khi sư phụ dẫn cô đến gặp phó minh chủ số một Thiết Hiệp của Hải Tu Minh, Thiết Hiệp đã thử tư chất của cô.

Thiết Hiệp là hậu thuẫn của sư phụ, cũng là tu sĩ Hóa Chân. Điều này chứng tỏ dấu tích thần thức của mình chính là do Thiết Hiệp lưu lại, nếu là do lão lưu lại, sư phụ chắc chắn cũng biết.

Mặc dù có chút buồn bã, nhưng nghĩ tới mình là do sư phụ cứu, trong lòng Mông Kỳ lại dần dần bình tĩnh trở lại. Đồng thời trong lòng cũng dâng lên một nỗi sợ hãi, nếu như không phải có cơ hội gặp được Diệp sư huynh, cho dù là chạy trốn khỏi La Khúc thập bát bàn, cô cũng là hại người hại mình, thậm chí liên lụy đến Diệp Mặc.

Lúc này những ngại ngùng khó xử đã tiêu tan, Mông Kỳ nhìn chằm chằm nốt đen trong lòng bàn tay của Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Diệp sư huynh, anh có cách gì hủy dấu tích thần thức này không?

Mông Kỳ cũng không phải là người không có kiến thức, dấu tích của tu sĩ Hóa Chân có thể tìm ra đã là rất tài giỏi rồi, cũng không cần phải nói đến việc tiêu hủy.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Tôi sao phải hủy cái dấu tích này?

Hắn đương nhiên sẽ không hủy dấu tích này, một khi hủy dấu tích này đi rồi, sẽ làm cho đối phương mất đi đầu mối, ngược lại lại không tốt. Chỉ cần đối phương có đầu mối, như vậy sẽ không đề phòng gì nhiều với Mông Kỳ.

Diệp Mặc lấy trận kì ra, không ngờ lại bố trí một trận pháp ở ngay đây, chỉ trong thời gian một tuần hương, hắn đã bố trí được một khốn trận ngay trong Bàn thứ mười bốn. Sau đó, hắn đem dấu tích vây lên trên khốn trận Bàn thứ mười bốn, lúc này mới dẫn theo Mông Kỳ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trận pháp cấp bảy của Bàn thứ mười bốn là một trận pháp cấp bảy rất cao cấp, nhưng Diệp Mặc trên đường đi trình độ trận pháp cũng đã sát mức đột phá. Những trận pháp này mặc dù rất tuyệt, nhưng muốn ngăn được hắn thì không được. Nếu không phải hắn muốn lĩnh ngộ tinh túy trận pháp của tầng này, hắn sớm đã dẫn Mông Kỳ vượt qua Bàn thứ mười bốn, tiến vào Bàn thứ mười năm rồi.

Nhưng cho dù Diệp Mặc vừa muốn lĩnh ngộ trận pháp Bàn thứ mười bốn này, hắn lại còn muốn dẫn theo Mông Kỳ nhanh chóng tiến vào Bàn thứ mười năm.

Sau khi vào Bàn thứ mười năm, cũng không còn cảm giác ẩm ướt như những nơi trước đó. Diệp Mặc và Mông Kỳ đều cảm thấy linh khí nơi này bắt đầu trở nên nồng đậm, thậm chí còn nồng đậm hơn nhiều lần so với linh khí ở Bàn thứ mười bốn.

- Linh khí thật nồng đậm.

Mông Kỳ cảm thán một câu:

- Nếu như tu luyện ở đây, chắc chắn sẽ nhân lên gấp bội.

Nói xong, dường như cô nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói:

- Diệp sư huynh, nếu như tôi dùng phá không phù ở đây, liệu có thể rời khỏi được hay không?

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi không biết phá không phù của cô có tác dụng trong này hay không, nhưng tôi khuyên cô không nên thử, một khi thất bại, sẽ bị truyền tống trận truyền ra ngoài, truyền đến trước mặt Ung Lam Y, đến lúc đó tôi cũng bị cô liên lụy.

Mông Kỳ kiên định nói:

- Tôi chắc chắn sẽ không nói ra kế hoạch của anh.

Diệp Mặc lắc đầu cười:

- Vì lúc đó, Ung Lam Y cũng không cần cô nói, gã cũng có thể biết được.

Mông Kỳ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, rùng mình một cái, cô cũng hiểu được ý của Diệp Mặc, thủ đoạn của tu sĩ Hóa Chân cô làm sao có thể biết? Ai mà biết được tu sĩ Hóa Chân có thể lục soát được hồn phách của cô hay không?

Sau đó Mông Kỳ không nói thêm gì nữa, chỉ đi theo Diệp Mặc, đồng thời cũng quan sát trận pháp Bàn thứ mười năm. Những trận pháp này cô không biết cái nào, cô chắc rằng những trận pháp này cái nào cũng có thể cản đường cô được.

Diệp Mặc cũng đang quan sát trận pháp ở đây. Bàn thứ mười năm bắt đầu là trận pháp cấp tám bình thường, Diệp Mặc bây giờ mặc dù đã thuộc vào người sắp đột phá, nhưng vẫn là một tông sư trận pháp cấp tám, vừa vào đến Bàn thứ mười năm, tốc độ của hắn liền chậm lại.

Mông Kỳ chăm chú nhìn Diệp Mặc, không dám rời một bước. Gì thì gì Diệp Mặc cũng nhìn thấy hết rồi, cũng không có chuyện gì xấu hổ với không

xấu hổ nữa. Đồng thời bây giờ trong lòng cô cũng rất rõ, một khi mình bị truyền tống trận truyền ra ngoài, đến lúc đó tính mạng của cô thật quá bi thảm, đến việc sống chết của mình cũng không có cách nào làm chủ được.

Bàn thứ mười năm, Diệp Mặc biết được các loại trận pháp cấp tám, xem vậy là đủ rồi. Khiến hắn càng không tin nổi chính là, ở Bàn thứ mười năm không ngờ lại xuất hiện một số linh thảo cấp bảy. Mặc dù không nhiều, nhưng so với Bàn thứ mười bốn, phỏng chừng có liên quan đến việc linh khí đột nhiên tăng lên.

Diệp Mặc vừa thu thập một chút linh thảo, vừa nghiên cứu những trận pháp cấp tám này, tốc độ của hai người lập tức trở nên chậm lại.

Nếu không phải Diệp Mặc có thể vào được La Khúc thập bát bàn, Mông Kỳ chắc chắn cho rằng Diệp Mặc là lão yêu quái mấy nghìn năm. Nếu không sao có thể vào được Bàn thứ mười năm của La Khúc thập bát bàn, đi lại dễ dàng như vậy?

Đối với Mông Kỳ mà nói, Diệp Mặc đi lại rất dễ dàng, Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát của hắn giúp hắn được rất nhiều. Hơn nữa Diệp Mặc cho rằng, nếu như có công pháp thần thức tốt hơn nữa, Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát của hắn sớm đã thăng cấp rồi.

Thời gian một ngày, Diệp Mặc và Mông Kỳ vượt qua Bàn thứ mười năm tiến vào Bàn thứ mười sáu, Diệp Mặc ở Bàn thứ mười năm ngoài việc thu thập được một số linh thảo ra, trình độ trận pháp cũng tăng lên được một tầng.

Nhưng Diệp Mặc biết, hắn vẫn thuộc tông sư trận pháp cấp tám.

Vừa bước vào Bàn thứ mười sáu Mông Kỳ và Diệp Mặc lại cảm nhận được nơi này linh khí còn nồng đậm hơn bàn thứ mười năm, Mông Kỳ nhẹ nhàng hít thở, có chút ngưỡng mộ nhìn Diệp Mặc nói:

- Tôi thực sự muốn ở đây tu luyện vài năm, đến lúc đó tôi chắc chắn

thăng lên cấp Ngưng Thể.

Diệp Mặc lúc này cũng đã hiểu, ở dưới đây hoàn toàn là linh mạch, hơn nữa còn là một linh mạch không phải cấp thấp. Hắn có kinh nghiệm, lúc trước ở dưới lòng sông ở cấm địa Băng Thần, chính là vì linh khí cực kì nồng đậm, cuối cùng bị hắn tìm ra một linh mạch cực phẩm.

Trận pháp của Bàn thứ mười sáu đều là trận pháp cấp tám đỉnh cao, cho dù Diệp Mặc bây giờ có thuộc vào gần đến trình độ tông sư trận pháp cấp chín, cũng không dám khinh thường. Hắn biết chỉ cần mình không cẩn thận một chút thôi, là có thể rơi vào tay của Ung Lam Y.

Kinh Học Thành cho hắn một miếng ngọc bài, nói cha của gã là Kinh Hướng Đông có thể giúp đỡ. Nhưng Diệp Mặc bây giờ chưa đến bước đường cùng, hắn cũng tuyệt đối không cần người khác giúp đỡ. Ví dụ của Mông Hàn An vẫn còn trước mắt, huống chi yêu cầu của hắn lúc đó là cần Mông Hàn An bảo vệ tính mạng cho hắn, hắn chỉ là muốn Mông Hàn An bảo vệ cho hắn vào được La Khúc thập bát bàn, đến điều này mà Mông Hàn An cũng không có cách nào làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1202

Bị Vây Khốn Trong Trận Pháp Cấp Chín

Giờ phút này ở bên ngoài 'La khúc thập bát bàn', Ung Lam Y đang nhắm hai mắt lại, không ai biết lão đang suy nghĩ cái gì. Nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sát ý của lão. Tất cả các tu sĩ có mặt ở đây đều hiểu được là Ung Lam Y không phải đang chờ đợi thành tích cuối cùng của Thông Hải Giáo, mà là chờ đợi cái tên tu sĩ gọi là Diệp Mặc kia ra khỏi 'La khúc thập bát bàn'.

Mà lúc này các tu sĩ bị truyền tống ra khỏi 'La khúc thập bát bàn' càng lúc càng nhiều, ngoài hai tu sĩ Thông Hải Giáo có thể đi sâu vào trong Bàn thứ chín, thì chỉ có Thương Hải Điện là có nhiều tu sĩ tiến sâu vào Bàn thứ chín nhất. Kinh Học Thành của Hải Điện đã vượt qua được Bàn thứ mười, đang muốn tiến lên Bàn thứ mười một, ngoài ra còn có hai tên tu sĩ Thương Hải Điện đang ở Bàn thứ chín nữa.

Về phần Hải Tu Minh, ngoài Diệp Mặc và Mông Kỳ để lại tên ở Bàn thứ chín ra, thì những tu sĩ còn lại của Hải Tu Minh nhiều nhất chỉ có thể lên đến Bàn thứ tám, còn hầu hết là đã thất bại từ sớm.

Vẻ mặt của Vượng Thương âm trầm, nhìn chằm chằm vào tấm bia đá lớn, Mông Kỳ không gặp phải chuyện gì, mà cô cùng với Diệp Mặc lại tiến vào Bàn thứ mười, nhưng cho đến tận giờ cũng chưa thấy tên của bất cứ ai trong hai người ở trên bia đá của Bàn thứ mười.

Nếu hai tên tu sĩ của Thông Hải Giáo có thể ghi lại tên trên Bàn thứ chín, thì vị trí của Hải Tu Minh vẫn là cuối cùng. Vượng Thương thậm chí còn đang hoài nghi là Diệp Mặc tức giận vì y không có ý muốn giúp đỡ hắn, nên cố ý không lưu lại tên trên bia đá. Nếu thực sự là như vậy, thì lát nữa

cũng không cần đợi Ung Lam Y giết Diệp Mặc, tự tay y sẽ giết Diệp Mặc.

…

Khi Diệp Mặc gặp khốn trận đầu tiên của Bàn thứ mười sáu thì liền dừng lại, vì thủ đoạn của trận pháp này quả thực là thiên biến vạn hóa, cho dù cùng là một trận pháp cấp tám đỉnh, thì với thủ pháp bố trí khác nhau, thì hiệu quả cũng hoàn toàn khác nhau. Cũng có thể nói là không phải một tông sư trận pháp cấp tám nào cũng có thể nhìn thấu được một trận pháp cấp tám.

Huống chi Diệp Mặc đã biết tất cả những trận pháp bên trong 'La khúc thập bát bàn' này đều không hề tầm thường. Hắn cũng khẳng định là nếu không phải bản thân ở trước Bàn thứ mười lăm cảm thụ từ thấp đến cao về thủ pháp bố trí trận pháp ở 'La khúc thập bát bàn' này, mà trực tiếp tiến thẳng lên Bàn thứ mười sáu, thì cho dù là tới cuối cùng có thể phá trận được cũng sẽ phải mất rất nhiều thời gian.

Cho nên hắn đã ngừng lại ngay ở khốn trận đầu tiên. Cũng không phải là hắn không phá nổi khốn trận này, mà là hắn muốn cảm thụ một chút về trận pháp cao cấp trên Bàn thứ mười sáu này, để làm cơ sở chuẩn bị cho Bàn thứ mười bẩy tiếp theo.

Mông Kỳ im lặng ngồi ở phía sau Diệp Mặc mà tu luyện, ngay cả mấy linh thảo cấp bẩy ở bên cạnh cô cũng không muốn thu lấy, vì cô cũng hiểu được thời điểm hiện tại rất nguy hiểm.

Diệp Mặc từng bước từng bước nghiên cứu từng trận pháp trên Bàn thứ mười sáu, cũng không có tâm tư để thu thập các linh thảo cấp bẩy xung quanh. Diệp Mặc cũng hiểu rõ, một khi bản thân không thể vượt qua Bàn thứ mười tám, thì những chuyện chờ đợi hắn ở ngoài kia chẳng có chuyện nào tốt cả. Vốn chỉ cần thời gian một ngày là Diệp Mặc có thể vượt qua Bàn thứ mười sáu, nhưng hắn lại đi mất những ba ngày. Ba ngày sau, thì Diệp Mặc mới mang theo Mông Kỳ tiến vào Bàn thứ mười bẩy.

- Diệp sư huynh, anh là tông sư trận pháp cấp chín sao?

Sau khi tiến lên Bàn thứ mười bẩy, Mông Kỳ cũng không nhịn được nữa mà phải lên tiếng hỏi. Bởi vì nàng cảm giác được các trận pháp cấp tám vừa rồi cũng không có mang đến nhiều khó khăn cho Diệp Mặc, mà Diệp Mặc mất đến ba ngày thời gian ở Bàn thứ mười sáu là vì muốn nghiên cứu các trận pháp đó.

Diệp Mặc lắc đầu một cách khó nhọc:

- Tôi còn chưa phải là tông sư trận pháp cấp chín. Hiện tại chỉ là tông sư trận pháp cấp tám mà thôi.

Sau khi Mông Kỳ nghe được Diệp Mặc nói hắn là tông sư trận pháp cấp tám thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Chỉ trong vòng trăm tuổi đã là một tông sư trận pháp cấp tám, điều này nghe ra thực sự là thấy rợn cả người. Không chỉ nói sư phụ của cô không thể ngờ được việc này, mà thực tế cho dù Diệp Mặc có thừa nhận trước mặt người khác thì cũng không có ai dám tin tưởng. Nhưng hiện tại cô lại tin, vì Diệp Mặc thực sự đã dẫn cô qua Bàn thứ mười sáu rồi.

Thế nhưng cô lại lập tức cảm thấy sợ hãi hơn, vì Diệp Mặc nói hắn còn chưa phải tông sư trận pháp cấp chín. Nói cách khác thì hắn căn bản là không nắm chắc việc có thể vượt qua Bàn thứ mười tám hay không. Ở Bàn thứ mười sáu là trận pháp cấp tám, vậy thì Bàn thứ mười tám chắc chắn sẽ là trận pháp cấp chín rồi.

- Diệp sư huynh, ý của anh là, là….

Mông Kỳ hỏi có chút run rẩy.

Diệp Mặc biết rằng cô muốn nói cái gì, nhưng chỉ cười nhạt:

- Đúng thế, tôi quả thật là không có nắm chắc có thể qua được Bàn thứ mười tám, mà hiện tại ngay cả Bàn thứ mười bẩy tôi cũng không chắc có thể vượt qua. Ai có thể khẳng định là tôi có thể thăng cấp tông sư trận pháp cấp chín ở trong này chứ?

Mông Kỳ có chút sững sờ mà nhìn Diệp Mặc, cô không thể ngờ rằng Diệp Mặc lại tính toán tiến vào đây để thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp chín. Khó trách hắn lại muốn nghiên cứu những trận pháp cấp thấp kia cả nửa ngày mới chịu đi tiếp. Cho dù cho hắn cả mười tám ngày để nghiên cứu những trận pháp này, thì liệu hắn có thể thăng cấp tông sư trận pháp cấp chín hay không? Mười tám ngày, trời ạ, không phải là mười tám năm, cũng không phải là một trăm tám mươi năm đâu.

Mông Kỳ không biết phải nói cái gì, nhưng cô lập tức lại nghĩ tới việc Diệp Mặc có thể trong vòng trăm tuổi đã trở thành tông sư trận pháp cấp tám, vậy thì ai dám khẳng định rằng hắn không thể chỉ trong vòng mười tám ngày này thăng cấp lên tông sư trận pháp cấp chín chứ? Hơn nữa nhìn bộ dạng của Diệp Mặc, thì còn chưa đến năm mươi tuổi nữa. Nghĩ tới đây Mông Kỳ không nhịn được lại phải hỏi một câu:

- Diệp sư huynh, anh hiện tại đã tới năm mươi tuổi chưa?

Diệp Mặc sửng sốt một chút, hắn không rõ vì sao Mông Kỳ lại đột nhiên hỏi cái vấn đề này, thế nhưng hắn vẫn lắc lắc đầu đáp lại câu hỏi của cô.

Mông Kỳ không biết phải nói gì nữa. Ngay cả năm mươi tuổi còn chưa tới, không chừng thì hắn mới chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi, vậy mà đã đạt tới độ cao này rồi. Ở thế giới tu chân của cô, số lượng tu sĩ thiên tài còn nhiều hơn so với đại lục Lạc Nguyệt này nhiều lắm. Nhưng bản thân cô cũng chưa từng thấy qua có loại tu sĩ nào biến thái như Diệp Mặc này. Trẻ tuổi như vậy, mà không chỉ tu vi cao cường, mà còn là một tông sư trận pháp, hơn thế nữa còn là một đại sư luyện khí nữa.

Khi Diệp Mặc còn đang nói chuyện với Mông Kỳ, thì hắn lập tức lại phát hiện bản thân cùng với Mông Kỳ đã bị vây khốn trong một thế giới tràn ngập sương trắng, nhất thời khiến hắn cả kinh trong lòng. Đây là lần đầu tiên hắn còn chưa phát hiện ra trận pháp thì đã bị trận pháp vây khốn rồi.

Mông Kỳ cũng đã phát hiện ra tình huống này, cũng biết được rằng cô cùng với Diệp Mặc đã bị trận pháp vây khốn, nhưng cũng không dám mở

miệng ra nói câu nào, thậm chí cô còn đang nghĩ rằng chỉ vì bản thân bắt chuyện với Diệp Mặc khiến hắn phân tâm nên mới bị trận pháp vây khốn, cho nên cực kỳ hối hận.

Diệp Mặc thì lại biết chuyện này chẳng liên quan gì đến Mông Kỳ cả, công pháp hắn tu luyện chính là 'Tam sinh quyết', ngay cả khi đang Kết Đan mà còn có thể đánh nhau với người khác, thì sao có thể bị phân tâm chỉ vì nói chuyện vài câu chứ. Hắn biết rằng bản thân thực sự không hề phát hiện ra trận pháp này.

- Cô không nên cử động, đứng gần tôi vào, đây chính là một khốn trận cấp chín, không chừng còn là một ảo trận nữa.

Diệp Mặc trầm giọng. Hắn không cho Mông Kỳ cử động, là bởi vì hắn hoàn toàn chưa biết đây là trận pháp gì, nếu như hai người cử động, thì không chừng có thể chỉ trong nháy mắt đã bị tách rời.

Một khi Mông Kỳ bị tách rời khỏi hắn, thì cô không chết cũng sẽ bị truyền tống ra ngoài, cả hai cái kết quả này Diệp Mặc đều không muốn.

Mông Kỳ nghe được lời Diệp Mặc nói, thì mới dần an tĩnh lại. Cô tin tưởng lời nói của Diệp Mặc, cho nên một cử động nhỏ cũng không dám.

Diệp Mặc cẩn thận phóng thần thức ra ngoài, ngay lập tức hắn lại phát hiện thần thức của mình không thể nào xuyên qua được màn sương trắng này. Chỉ cần thần thức của hắn tiếp xúc với mần sương trắng, thì đều bị cắn nuốt toàn bộ.

Lúc này Diệp Mặc lại nhớ tới màn sương mù có thể cắn nuốt thần thức ở 'Sa nguyên dược cốc'.

Diệp Mặc ngồi xuống, bắt đầu diễn sinh đại trận cấp chín trong đầu.

Mông Kỳ không dám nhìn cảnh sắc xung quanh, ánh mắt cô chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc không chớp. Lập tức cô lại cảm giác thấy bóng dáng của Diệp Mặc lại dần dần mơ hồ đi, thậm chí càng ngày càng xa. Cô

lập tức sợ hãi đưa tay muốn nắm lấy quần áo của Diệp Mặc.

Nhưng khiến Mông Kỳ kinh hãi chính là tay của cô chỉ nắm được vào khoảng không. Lập tức có một lực đẩy mạnh mẽ truyền đến. Trong lòng Mông Kỳ vô cùng hoảng hốt, cô cực lực ngăn trở lại loại lực đẩy mạnh mẽ này, chỉ là lực đẩy này lại càng ngày càng lớn. Chắc chắn là cô không thể trụ được bao lâu nữa thì sẽ bị truyền tống ra ngoài, cho nên cô lập tức lấy ra phi kiếm, để một khi bị truyền tống ra ngoài thì cô sẽ lập tức dùng phi kiếm để tự sát Nếu cô bị truyền tống ra ngoài, còn bị Ung Lam Y bắt sống, thì cô thật không dám tưởng tượng đến vận mệnh bi thảm đang chờ đón cô. Ung Lam Y tuyệt đối còn là loại ma quỷ hơn cả con trai Ung Ô Tử của y, ở Thông Hải Giáo thì y chính là trời.

Mà lúc này Diệp Mặc lại đột ngột bừng tỉnh, phát hiện không thấy Mông Kỳ ở phía sau, thì cũng lập tức hốt hoảng. Nếu Mông Kỳ bị truyền tống ra ngoài, thì cũng có nghĩa là việc hắn muốn chạy trốn từ 'La khúc thập bát bàn' sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Lúc này Diệp Mặc cũng không buồn nghiên cứu kỹ trận pháp này nữa, mà liền tục ném những miếng trận kỳ trong tay ra.

Sau một lát, những sương mù xung quanh bắt đầu tan ra, ngay sau đó Diệp Mặc liền nhìn thấy Mông Kỳ đang muốn dùng phi kiếm tự sát.

Diệp Mặc cũng không kịp suy nghĩ, nhanh chóng lao tới bên cạnh Mông Kỳ, đoạt lấy phi kiếm trong tay cô, đồng thời phóng ra 'Tử nhãn thần hồn thiết cát' để bảo vệ cô.

Mông Kỳ đột nhiên bừng tỉnh, sau khi cô phát hiện người cứu mình chính là Diệp Mặc, nhất thời không nhịn được mà nước mắt vui sướng chảy ra. Cô không sợ chết, nhưng mà rơi vào tay của Ung Lam Y thì còn đáng sợ hơn cả cái chết.

- Leo lên lưng tôi.

Diệp Mặc biết bản thân hắn mới chỉ nghiên cứu được một chút bề ngoài của trận pháp này, nên mới may mắn có thể cứu được Mông Kỳ. Nhưng lần này cứu được Mông Kỳ, không có nghĩa là lần sau hắn cũng có thể cứu được Mông Kỳ.

Mông Kỳ lập tức gật đầu, không cự tuyệt, thậm chí không đợi Diệp Mặc nói xong, thì cô đã chủ động ghé vào trên lưng của Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc lấy ra một chiếc đai lưng linh khí thượng phẩm, buộc chặt hắn và Mông Kỳ vào với nhau. Lúc này hắn mới ngồi xuống nghiên cứu trận pháp một lần nữa, rồi rất nhanh đã tiếp tục tiến vào cảnh giới vong ngã.

Diệp Mặc toàn tâm toàn ý dùng 'Tam sinh quyết' thôi diễn trận pháp cấp chín, muốn đột phá cảnh giới tông sư trận pháp cấp chín. Còn Mông Kỳ sau lưng Diệp Mặc thì lại không cách nào bình tĩnh được mặc dù cô đã được Diệp Mặc buộc chặt sau lưng, cho dù là ảo trận có lợi hại hơn nữa cũng không thể mang cô đi được.

Nhưng cô không thể bình tình chính là vì bản thân đang bị buộc chặt với Diệp Mặc. Vì ngực của cô đang hoàn toàn dán chặt vào sau lưng Diệp Mặc. Một mùi vị nam tính truyền đến, làm cho cô không thể nào không miên man suy nghĩ.

Từ khi cô tu luyện đến giờ, chưa bao giờ tiếp xúc với người con trai nào, tính cách của cô cũng vô cùng e lệ. Lại càng không nói đến hiện tại cô đang dán sát cả người vào Diệp Mặc, hơn nữa cô còn không dám nhúc nhích, vì sợ rằng bản thân vừa động một cái, sẽ ảnh hưởng đến việc Diệp Mặc nghiên cứu trận pháp.

Theo thời gian trôi qua, Mông Kỳ cảm giác được cả người mềm nhũn ra, thậm chí còn có một loại cảm giác sung sương khó có thể miêu tả được. Khiến cô phải cắn chắn môi đến nỗi cả người run rẩy thì mới có thể khống chế được bản thân.

Khi Mông Kỳ còn đang cố gắng chịu đựng, thì Diệp Mặc bỗng nhiên lại

thét dài một tiếng rồi đứng lên, trận kỳ trong tay không ngừng được hắn ném ra, ngay cả Mông Kỳ dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được màn sương mù màu trắng đang nhanh chóng tan rã, càng ngày càng mỏng hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1203

Lên Đỉnh - Rời Đi

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn diễn sinh ra từ 'Tam sinh quyết' một hệ thống trận pháp truyền thừa của riêng mình. Từ giờ hắn hoàn toàn không cần phải đi nghiên cứu trận pháp của người khác nữa, thông qua trận pháp của người khác hắn đã thành công tấn cấp bản lĩnh của mình lên tông sư trận pháp cấp chín. Từ giờ trở đi, hắn đã thực sự là tông sư trận pháp cấp chín, cho dù đối mặt là trận pháp vĩ đại thế nào, nổi bật thế nào, thì chỉ cần là trận pháp cấp chín thì đối với hắn cũng chỉ là mây bay mà thôi.

Kinh nghiệm ở Bàn thứ mười sáu trước đó đã nói với hắn, bất cứ trận pháp cấp tám nào cũng đều không thể ngăn trở hắn được, bởi vì lúc đó hắn là một tông sư trận pháp cấp tám. Nếu như hắn một lòng muốn thông qua việc nghiên cứu trận pháp của người khác để thăng cấp, thì ngược lại sẽ khiến hắn bị lạc lối. Đối với hắn, thì chỉ cần nghiên cứu được thủ pháp bày trận của người khác là có thể được rồi.

Khi hắn đã thông suốt được điều này, thì bản lĩnh trận pháp của hắn cũng hé ra một lỗ hổng giữa cấp tám và cấp chín. Hắn liền đứng lên, ném trận kỳ ra ngoài, hắn muốn thực sự tiến nhập vào hàng ngũ tông sư trận pháp cấp chín.

Sau khi Mông Kỳ thấy Diệp Mặc đã nhìn ra ảo trận, những trận pháp kế tiếp càng lúc càng không ngăn trở được hắn bao lâu. Cuối cùng, Diệp Mặc còn dùng phần lớn thời gian tiết kiệm được để thu thập linh thảo, mà ở Bàn thứ mười bẩy đã có một số linh thảo cấp tám.

Mông Kỳ rốt cuộc không nhịn được mà hỏi Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, anh đột phá rồi sao?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đúng thế, tôi vừa mới gia nhập vào hàng ngũ tông sư trận pháp cấp chín, cho nên Bàn thứ mười bẩy đối với tôi đã không còn chút uy hiếp nào nữa. Lúc trước là do tôi lĩnh ngộ không đúng phương hướng, nếu không thì đã sớm tấn cấp lên tông sư trận pháp cấp chín rồi.

Mông Kỳ hít một hơi lạnh, không ngờ Diệp Mặc thật sự chỉ cần thời gian ngắn ngủi như vậy đã thực sự tiến nhập vào hàng ngũ tông sư trận pháp cấp chín rồi, thế giới này thật sự có người như hắn sao?

Giờ phút này cô đã hoàn toàn quên bản thân còn đang dán sát người trên lưng Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới lại hỏi:

- Diệp sư huynh, có phải khi anh tiến vào 'La khúc thập bát bàn', thì đã khẳng định là mình có thể đột phá cấp bậc tông sư trận pháp cấp chín hay không?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Sao có thể thế chứ, tôi kỳ thật không có chút nắm chắc nào, bất quá 'La khúc thập bát bàn' có chỗ đặc biệt của nó. Đối với việc tôi lĩnh ngộ về trận pháp có giúp ích rất lớn, tôi nghĩ đây chính là nơi mà môn phái thượng cổ bố trí để giúp đệ tử lĩnh ngộ trận pháp.

Diệp Mặc cũng không có nói sai, khi hắn tiến vào 'La khúc thập bát bàn' cũng không nghĩ bản thân có thể đột phá lên trình độ tông sư trận pháp cấp chín. Nhưng bản thân hắn vẫn còn con bài chưa lật, chính là nếu hắn không thể xuyên qua Bàn thứ mười tám, thì hắn sẽ tiến vào trong thế giới trang vàng để tìm Kỷ Bẩm trợ giúp. Nếu Kỷ Bẩm cũng không có cách nào để giúp hắn, thì hắn sẽ trốn luôn trong Thế giới trang vàng. Chứ nếu để hắn chết uổng trong tay Ung Lam Y thì hắn tuyệt đối không muốn.

Khi Diệp Mặc cùng Mông Kỳ bước vào Bàn thứ mười tám, thì cảnh

tượng trước mắt nhất thời làm cho cả hai người ngây dại.

Giờ phút này Diệp Mặc và Mông Kỳ đều hiểu ra, nơi bọn họ đang đứng chính là trên đỉnh núi của 'La khúc thập bát bàn'. Nơi này không có lực đẩy mạnh mẽ nữa, cũng không có một trận pháp nào cả. Nói cách khác thì 'La khúc thập bát bàn' chỉ có mười bẩy 'Bàn' mà thôi, nếu người dự thi có thể vượt qua được mười bẩy 'Bàn' trước đó, thì Bàn thứ mười tám căn bản chỉ là một vật trang trí mà thôi.

Nếu nhất định phải nói nơi này có một cái trận pháp thì chính là ở giữa đỉnh núi có một cái linh trận rất lớn. Mà cái linh trận ở giữa này chính là hai cái linh mạch có linh khí vô cùng nồng đậm.

- Linh mạch cực phẩm…

Mông Kỳ sợ hãi kêu lên một tiếng, cho dù là chưa từng thấy qua linh mạch cực phẩm. Thì Mông Kỳ cũng có thể nhận ra được đây là linh mạch cực phẩm.

Diệp Mặc cũng hít một hơi lạnh, đúng là linh mạch cực phẩm, hơn nữa còn là hai cái. Nhưng làm cho Diệp Mặc rung động nhất, không phải là hai cái linh mạch cực phẩm này, mà là bên cạnh hai cái linh mạch này còn có hai cái bàn ngọc màu trắng, trên mỗi chiếc bàn đều đặt một số đồ vật.

Một là chiếc khăn tay nữ giới, một là một khối khoáng thạch mầu lam nhạt. Diệp Mặc khiếp sợ chính là cái chiếc khăn tay kia khẳng định đã siêu việt hơn loại chân khí cực phẩm rồi, nói cách khác nó có thể là một kiện tiên khí hạ phẩm. Điều đáng tiếc duy nhất chính là kiện tiên khí này là dành cho phụ nữ sử dụng.

Tuy rằng chiếc khăn tay nữ giới không hề tầm thường. Nhưng Diệp Mặc vẫn chú ý đến khối khoáng thạch màu lam nhạt kia hơn. Một khối khoáng thạch có màu lam thì sẽ thường làm cho người cầm có cảm giác mát lạnh, nhưng khối khoáng thạch này lại khiến cho hắn cảm giác được nó vô cùng nóng.

- Đúng là chân khí cực phẩm…

Mông Kỳ kêu lên ở phía sau Diệp Mặc, cô nhìn chằm chằm vào chiếc chiếc khăn tay nữ giới kia, trong mắt tràn đầy khát vọng. Thế nhưng cô lập tức nhớ tới bản thân còn đang dán sát trên lưng Diệp Mặc, nên vội vàng nói:

- Diệp sư huynh, mau buông tôi xuống. Nơi này không còn lực đẩy mạnh mẽ kia nữa.

Diệp Mặc nhanh chóng buông Mông Kỳ ra, căn bản cũng không hề chú ý tới sắc mặt đỏ bừng của cô. Mà hắn vừa nhìn chiếc khăn kia vừa nói:

- Chiếc khăn tay nữ giới kia tuyệt đối không phải là chân khí cực phẩm, tuy rằng tôi chưa từng thấy qua tiên khí hạ phẩm nào, nhưng tôi lại có một loại dự cảm, chiếc khăn tay nữ giới kia chính là một kiện tiên khí hạ phẩm.

- A…

Mông Kỳ vốn đang có chút xấu hổ, nhưng nghe xong lời Diệp Mặc nói, thì màu đỏ trên mặt trong nháy mắt đã biến mất, chỉ còn lại vẻ kinh hãi mà thôi.

‘Tiên khí’, cho dù là một kiện tiên khí hạ phẩm, cũng không phải là người bình thường có thể có được, nghe nói cho dù là tông môn chín sao thì cũng chỉ có một số ít tông môn mới có thể có loại tiên khí hạ phẩm này.

- Chiếc khăn tay nữ giới thuộc về cô, còn khoáng thạch màu lam kia thuộc về tôi.

Diệp Mặc nói không chút do dự. Hắn cảm giác được khối khoáng thạch màu làm kia có tác dụng rất lớn đối với hắn, tuy là hắn còn chưa biết nó có tác dụng ở chỗ nào.

Mông Kỳ vội vàng xua tay:

- Tôi không cần, Diệp sư huynh, anh cầm lấy toàn bộ đi, tôi chỉ là đi nhờ

theo anh thôi. Tôi chỉ cần anh dẫn tôi thoát khỏi nơi này, sau đó tôi dùng phá không phù rời khỏi đại lục Lạc Nguyệt, thi tôi đã rất thỏa mãn rồi.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Cô nghĩ tôi là một kẻ tham lam sao? Hơn nữa chiếc khăn tay kia cũng là dành cho phụ nữ sử dụng, nếu hai chúng ta đã cùng thấy nó, vậy thì sẽ chia đều. Hai cái linh mạch cực phẩm kia tôi cũng sẽ lấy đi một cái.

Mông Kỳ lại vội vàng nói:

- Linh mạch tôi cũng không cần, hơn nữa tôi cũng không có cách nào mang nó đi.

Cô đã đồng ý việc Diệp Mặc cho cô chiếc khăn tay kia, vì cô thực sự thích nó, nhưng cô cũng không thể nói thành lời được.

Diệp Mặc gật đầu:

- Tôi biết cô không có cách nào mang đi. Mà còn nhất định phải để lại ít nhất một cái linh mạch ở nơi này.

- Vì sao?

Mông Kỳ nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay:

- Chuyện này giải thích thì có hơi phiền toái, dù sao cô cũng chỉ cần biết là không thể lấy đi được là được rồi.

Diệp Mặc không muốn lấy đi linh mạch, là vì đã có kinh nghiệm ở lần đi đến cấm địa Băng Thần trước đó rồi. Khi đó hắn lấy đi cái linh mạch cực phẩm ở dưới linh địa của cấm địa Băng Thần, khiến tất cả trận pháp đều mất đi hiệu lực. Nếu lần này hắn cũng lấy đi cả hai cái linh mạch kia thì không chừng toàn bộ tất cả trận pháp của La Khúc thập bát bàn đều sẽ mất đi hiệu lực. Điều này đối với hắn chính là đi tìm đường chết.

Diệp Mặc vừa lấy đi một cái linh mạch, thì hắn liền cảm giác được có chút gì đó không đúng. Hắn cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đưa chiếc khăn tay cho Mông Kỳ, sau đó thu hồi khối khoáng thạch màu lam kia, rồi nhanh chóng lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra.

Mông Kỳ cũng không hỏi vì sao Diệp Mặc lại có thể lấy đi được một linh mạch cực phẩm. chiếc khăn tay mà Diệp Mặc đưa cho cô thì cô chỉ cần nhìn một chút đã biết được nó tuyệt đối không phải là một kiện chân khí cực phẩm, mà chắc chắn là nó có cấp bậc cao hơn hẳn.

Mông Kỳ vừa lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì Diệp Mặc liền lấy ra mấy miếng trận kỳ nhanh chóng bố trí một cái trận pháp ẩn nấp. Trong nháy mắt 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' liền lặng yên lao đi không một tiếng động, chỉ giây lát đã rời xa khỏi đỉnh núi 'La khúc thập bát bàn'.

...

Ngay khi Diệp Mặc vừa lấy đi một cái linh mạch cực phẩm, thì tất cả mọi người ở hải đảo 'La khúc thập bát bàn' đều cảm nhận được một loạt âm thanh chấn động ‘Rầm rầm’.

- Sao lại thế này?

Trong những tu sĩ đang kinh ngạc ngoài này có một người thốt lên.

Nháy mắt khi trấn động này phát ra, thì những tu sĩ còn lại bên trong 'La khúc thập bát bàn' đều bị truyền tống ra ngoài. Vượng Thương lại thở phào một hơi, vì mặc dù hai tu sĩ của Thông Hải Giáo đã đến được Bàn thứ chín, nhưng cũng chưa thực sự thông qua được, mà đã bị truyền tống ra ngoài rồi.

Bất quá chấn động kia cũng không kéo dài, chỉ một lát là đã yên ổn xuống. Tuy rằng chỉ chấn động trong thời gian ngắn nhưng cũng khiến cho tất cả các tu sĩ trong 'La khúc thập bát bàn' bị truyền tống hết ra ngoài, việc này khiến cho mọi người có suy nghĩ rằng liệu có phải bên trong 'La khúc thập bát bàn' đã xảy ra chuyện gì đó không?

Ung Lam Y phát hiện trong số những người bị truyền tống ra ngoài không hề có Diệp Mặc. Nhất thời khí thế của y liền tăng vọt, lập tức biến ảo ra chân nguyên bàn tay muốn tóm lấy người cuối cùng bị truyền tống ra khỏi 'La khúc thập bát bàn', cũng chính là người tiến vào được Bàn thứ mười một Kinh Học Thành.

Kinh Học Thành đã tiến vào Bàn thứ mười một, cũng có thể nói là tu sĩ duy nhất vượt qua được Bàn thứ mười vì Diệp Mặc không có lưu lại tên ở Bàn thứ mười cho nên không hề có tin tức nào của hắn. Ung Lam Y cũng chỉ có thể hỏi duy nhất một mình Kinh Học Thành đã qua được Bàn thứ mười thôi.

Chỉ là chân nguyên bàn tay của Ung Lam Y còn chưa có chạm được vào Kinh Học Thành, thì đã gặp một luồng chân nguyên bàn tay khác vươn tới. Hai luồng chân nguyên va chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ ‘Ầm’ thật lớn. Ở giữa nơi va chạm đã nứt ra thành một cái khe lớn.

- Ung giáo chủ thật là nóng nảy quá, nhưng nếu muốn giương oai trước Thương Hải Điện chúng tôi thì còn kém một chút.

Một thanh âm lạnh lùng vang lên. Sau đó có một văn sĩ trung niên đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ung Lam Y

Ung Lam Y tỉnh táo lại. Y cũng hiểu hành động của mình vừa rồi thực không ổn. Y có thể làm như vậy với tu sĩ của Hải Tu Minh, nhưng lại không thể làm thế với tu sĩ của Thương Hải Điện được. Đại điện chủ Kinh Hướng Đông của Thương Hải Điện tuy rằng tu vi kém hơn y một chút, nhưng cũng chẳng kém hơn bao nhiêu, cũng là một tu sĩ tu vi Hóa Chân tầng chín.

Kinh Hướng Đông ra mặt hiển nhiên là do người mà y muốn bắt lại chính là con trai độc nhất của mình, Kinh Học Thành Sau khi hiểu ra, Ung Lam Y liền thay đổi tư thế, ôm quyền hướng tới Kinh Hướng Đông nói:

- Kinh huynh, Ung mỗ vừa rồi nóng vội vì muốn báo thù cho con trai, nên mới có chút mạo phạm. Không biết Kinh huynh có thể hỏi lệnh công tử

dùm tôi một chút xem có thấy Diệp Mặc ở Bàn thứ mười không?

Những người xung quanh nghe được lời nói của Ung Lam Y, lại càng thêm khinh bỉ Vượng Thương. Vì Thông Hải Giáo sử dụng cùng một thủ đoạn để đối phó với Hải Tu Minh và Thương Hải Điện, nhưng chỉ có Thương Hải Điện là dám đối chọi lại, còn Hải Tu Minh thì lại ngoan ngoãn giống như con cháu biết nghe lời vậy.

Vượng Thương đương nhiên biết người xung quanh đang bàn tán cái gì, nhưng y vẫn giữ nguyên sắc mặt âm trầm, nửa câu cũng không nói ra miệng.

Kinh Hướng Đông nghe được lời Ung Lam Y nói, liền quay đầu lại nhìn con trai Kinh Học Thành của mình:

- Học Thành, giáo chủ đại nhân đang hỏi con kia, nếu con muốn thì cứ trả lời, không muốn thì thôi, chúng ta đi.

Ung Lam Y nghe được lời của Kinh Hướng Đông nói, thì sắc mặt liền tức giận đến xanh mét, nhưng y cũng không thể lấy đây làm cái cớ để khai chiến với Kinh Hướng Đông được. Vừa rồi chỉ giao thủ qua một chút, thì y đã biết tu vi của Kinh Hướng Đông cũng không kém y bao nhiêu. Hơn nữa Thương Hải Điện có ba vị điện chủ, thực lực cũng chỉ kém nhau một chút, cho nên một khi thực sự chiến đấu, thì y chắc chắn không thể chiếm thế thượng phong.

Kinh Học Thành lúc này mới kịp phản ứng lại, anh ta nghi hoặc nhìn cha mình rồi lên tiếng hỏi:

- Cha, anh chàng Diệp Mặc kia còn chưa có đi ra sao? Sao có thể như vậy được? Hắn còn cùng con kết làm bằng hữu trong 'La khúc thập bát bàn' mà.

Kinh Hướng Đông nghe xong lời Kinh Học Thành nói, liền cười ha hả:

- Học Thành, ánh mắt của con thật không tồi, cái tên Diệp Mặc kia thực sự đáng để kết giao.

Nhìn hai cha con kiêu ngạo kia nói chuyện, sắc mặt Ung Lam Y càng lúc càng xanh mét, nhưng bản thân y cũng hiểu được là Kinh Học Thành không biết tung tích của Diệp Mặc.

Sau khi hiểu được điều này, y lập tức nhìn về phía Mông Hàn An, dùng ngữ điệu băng lãnh mà hỏi một câu:

- Mông phó minh chủ, cô nên biết an nguy của đồ đệ mình chứ, hiện tại tình hình của nó như thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1204

Mông Kỳ Rời Đi

Mông Hàn An trong lòng kinh ngạc, cô biết mặc dù mình có chỗ dựa, nhưng chỗ dựa này trước mặt Ung Lam Y căn bản cũng không là cái gì. Đồng thời trong lòng cô cũng dâng lên một nỗi đau xót, từ sau khi Nhâm minh chủ mất tích, phó minh chủ Vượng Thương tiếp nhận Hải Tu Minh, Hải Tu Minh không thể nào bằng được trước kia. Mặc dù thế lực Tam Hải vẫn còn, nhưng Hải Tu Minh cũng là vị trí cuối cùng không thể nghi ngờ gì.

Cô lấy ra một ngọc bài ném cho Ung Lam Y nói:

- Trên người Mông Kỳ có dao động thần thức, thông qua ngọc bài này có thể cảm nhận được.

Ung Lam Y nhận lấy ngọc bài dùng thần thức quét vào xong nhíu mày nói:

- Dấu tích thần thức này vẫn còn trong La Khúc thập bát bàn, nói cách khác đệ tử Mông Kỳ của cô chắc là vẫn đang còn trong đó?

Mông Hàn An hành lễ đáp lại với Ung Lam Y:

- Trên lý thuyết là như vậy, nhưng dấu tích thần thức này trong thời gian vài ngày chỉ dao động trong một phạm vi nhỏ mà thôi, tôi bây giờ cũng không chắc chắn.

Ung Lam Y vẻ mặt âm trầm bất định, gã thậm chí có chút dự cảm không tốt, đó chính là Diệp Mặc đã đi rồi. Nhưng gã lại không tin vào phán đoán của chính mình, vì muốn rời khỏi La Khúc thập bát bàn, cần phải đến được đỉnh Bàn thứ mười tám, mà muốn đến được Bàn thứ mười tám, cần phải là

một tông sư trận pháp cấp chín. Diệp Mặc cho dù là thiên tài, cũng không thể nào chưa đến một trăm tuổi mà đã là tông sư trận pháp cấp chín được, vì điều này tuyệt đối không thể nào.

Mặc dù đại hội đã kết thúc, nhưng những tu sĩ đứng bên đảo La Khúc thập bát bàn quan sát, cũng chưa có một ai rời đi. Tất cả mọi người đều muốn biết một khi Diệp Mặc và Mông Kỳ bị truyền tống ra ngoài, chờ kết quả của bọn họ sẽ ra sao.

Kinh Học Thành cũng đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào, gã cũng phải giúp được Diệp Mặc một lần. Đối với tu sĩ mà nói, thời gian vài ngày cũng không là cái gì, thời hạn mười tám ngày cũng nhanh chóng trôi qua, La Khúc thập bát bàn cũng đã bị màn sương mù bao phủ lại, trong nháy mắt biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Tất cả mọi người đều biết, Diệp Mặc không thể nào có thể ra ngoài được, vì La Khúc thập bát bàn đã đóng cửa lại rồi, muốn xuất hiện một lần nữa, cũng là chuyện của năm mươi năm sau.

Ung Lam Y sắc mặt xanh mét, đại hội lần này Thông Hải giáo rối tinh rối mù không nói, bản thân y cũng bị bôi tro trát trấu vào mặt. Những chuyện này cũng không là cái gì, quan trọng nhất chính là con trai của gã Ung Ô Tử không ngờ đã bị Diệp Mặc giết chết trong La Khúc thập bát bàn. Mà gã thề phải giết chết Diệp Mặc, bây giờ đến bóng dáng của đối phương cũng không có.

Lúc này đại đa số mọi người đều biết, Diệp Mặc hẳn là đã chạy trốn khỏi La Khúc thập bát bàn rồi. Mặc dù không có ai biết Diệp Mặc chạy thoát như nào, nhưng chuyện này hẳn là sự thật.

Còn Mông Hàn An bây giờ lại rất thương cảm, Mông Kỳ nếu như có thể chạy trốn cùng Diệp Mặc rồi, thì có nghĩa là dấu tích thần thức trên người Mông Kỳ đã bị phát hiện rồi. Cô không biết sau khi Mông Kỳ phát hiện ra dấu tích thần thức trên người mình xong, có thất vọng về mình như nào, nhưng cô biết cô và đệ tử cho dù có gặp lại nhau, tình cảm cũng không có

cách nào trở lại được như ngày trước.

Lúc này Thanh Nguyệt của Diệp Mặc đã rời khỏi Tam Hải cũng được mười mấy ngày rồi, hơn nữa tốc độ cũng không giảm xuống, càng ngày lại càng nhanh hơn.

Mông Kỳ cũng cảm nhận được tốc độ của Thanh Nguyệt, trong lòng thầm nhủ mình may mắn, may là cô nhớ ra Diệp Mặc có một pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, chủ động xin sự trợ giúp của Diệp Mặc. Nếu không cho dù Ung Ô Tử có chết rồi, cô cũng không sống ổn được. Nếu sư phụ không có chút nghi ngờ gì với cô thật, thì sẽ không đánh dấu thần thức trên người cô.

Diệp Mặc từ sau khi rời khỏi La Khúc thập bát bàn, ngoài việc tu luyện, thì cũng chỉ nghiên cứu hòn đá màu xanh trong tay mình, nhưng với kiến thức của hắn, cũng không có cách nào hiểu được hòn đá màu xanh to bằng mấy nắm đấm người này rốt cục là loại khoáng thạch gì.

- Diệp sư huynh, tôi muốn xin anh một chuyện.

Nửa tháng sau, Mông Kỳ nhìn Diệp Mặc đang nghiên cứu viên khoáng thạch trong tay, cuối cùng cũng không nhịn được mà nói.

Diệp Mặc ngẩng đầu lên nhìn Mông Kỳ khẽ mỉm cười nói:

- Tôi biết cô đang nghĩ gì, nhưng cô không phải gấp gáp, dạo này chúng ta đi đường cũng không ít, nhưng cũng không phải là rất an toàn. Đợi chúng ta đi khoảng được nửa tháng, tôi sẽ tìm một nơi giúp cô bố trí một Tụ Linh trận. Chúng ta cũng coi là chung hoạn nạn, là bạn bè rồi, chút việc này tôi nhất định sẽ giúp cô.

Tâm tư trong lòng Mông Kỳ Diệp Mặc cũng biết, Mông Kỳ biết mình có linh mạch cực phẩm, lại là tông sư trận pháp cấp chín, muốn dùng linh mạch của mình bố trí một Tụ Linh trận, sau đó dùng phá không phù rời khỏi đại lục Lạc Nguyệt.

Cho dù Mông Kỳ không nói, Diệp Mặc cũng sẽ giúp cô, nếu không hắn phải đi Bắc Vọng châu dẫn theo gánh nặng như Mông Kỳ cũng không ổn, vì trên đường hắn vẫn còn phải tìm Tiên Khuyên Hoa.

Mông Kỳ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức vui mừng đứng dậy phúc lễ lại Diệp Mặc nói:

- Cám ơn Diệp sư huynh, có thể làm bạn với Diệp sư huynh, Mông Kỳ quá may mắn rồi.

Lại nửa tháng nữa trôi đi, trên một hoang đảo của Vô Tâm Hải, Diệp Mặc lấy linh mạch cực phẩm ra, sau khi bố trí một Ẩn Linh trận dùng linh khí của linh mạch bao phủ toàn bộ xong, lúc này mới bố trí một Tụ Linh trận trên linh mạch cực phẩm này.

Mông Kỳ đứng trong Tụ Linh trận mà Diệp Mặc bố trí, lập tức cảm giác được linh khí nồng đậm, luồng linh khí nồng đậm này thậm chí giống như thật vậy. Cô thậm chí cảm thấy mình không cần tu luyện, cảnh giới cũng có thể thăng cấp được.

Cô thoải mái hít vào một hơi, rồi khom người với Diệp Mặc nói:

- Hôm nay từ biệt, có thể tôi sẽ mãi mãi không gặp lại Diệp sư huynh được nữa, nhưng Diệp sư huynh vĩnh viễn vẫn là đại ca của Mông Kỳ, xin nhận một lạy của Mông Kỳ. Nếu như không phải Diệp sư huynh, Mông Kỳ có lẽ sẽ không bao giờ có được cơ hội quay về quê hương của mình. Diệp Mặc khua tay nói:

- Cô dùng phá không phù nhanh đi, ở đây là Vô Tâm Hải, mặc dù Ẩn Linh trận của tôi rất tuyệt, nhưng chẳng may linh khí bị lộ, sau đó bị một số yêu tu tìm ra, vậy thì xong đời rồi.

- Vâng, vậy thì Mông Kỳ đi đây, Diệp đại ca bảo trọng.

Mông Kỳ trong lòng rất cảm kích Diệp Mặc, đã đem sư huynh đổi thành đại ca rồi.

Nói xong Mông Kỳ cũng không do dự nữa, trong nháy mắt lấy lá bùa màu vàng nhạt từ trong Tử Phủ, đồng thời há miện phun ra một ngụm máu. Với tu vi bây giờ của cô, không đốt tinh huyết căn bản cũng không thể nào khởi động lá bùa được.

Lá bùa màu vàng nhạt dưới sự phát động của Mông Kỳ, trong nháy mắt biến hóa thành một vòng lốc xoáy mày vàng, vòng lốc xoáy này càng ngày càng lớn, cuối cùng ôm trọn lấy cả người Mông Kỳ.

Tụ Linh trận của Diệp Mặc nhanh chóng vận chuyển, đến linh khí trên linh mạch cực phẩm cũng bắt đầu hình thành một màn sương mù, nhanh chóng bị Tụ Linh trận hút lấy. Diệp Mặc kinh động đứng nhìn, phá không phù này hút linh khí quá lợi hại, nếu không phải hắn có linh mạch cực phẩm, những linh mạch bình thường thật sự không thể vận chuyển được.

Cứ với đà này, cho dù Mông Kỳ sau này tu vi có cao hơn, không tìm được linh mạch cao cấp và Tụ Linh trận cấp chín, cô cũng không thể dùng phá không phù được, gặp được mình, thật không biết là vận may của cô ấy hay là cơ duyên.

Mông Kỳ bị vòng tròn màu vàng vây lấy trong nháy mắt cũng hiểu phá không phù của mình cần linh khí kinh khủng đến vậy, đồng thời trong lòng thầm nhủ mình may mắn gặp được trận pháp tông sư cấp chín như Diệp Mặc. Nếu không cho dù cô sau này có tu luyện lên tầng cao hơn, không có linh mạch cực phẩm, không có Tụ Linh trận cấp cao, cô cũng không thể về quê hương của mình được.

Mặc dù Mông Kỳ vẫn muốn nói với Diệp Mặc câu cảm kích, nhưng vòng tròn màu vàng này càng lúc quay càng nhanh, trong nháy mắt đã dẫn cô phá không ra ngoài, biến mất trong không gian.

“Rầm rầm” một tiếng, Ẩn Linh trận của Diệp Mặc vì linh khí linh mạch kích thích quá cường hãn, không ngờ tự động nổ tung. Linh khí nồng đậm trong nháy mắt bị kích phát ra ngoài, Diệp Mặc cũng không kịp để ý đến tình trạng của phá không phù, nhanh chóng phóng trận kì ra, cất linh mạch cực

phẩm của mình vào Thế giới trang vàng.

Đợi sau khi Diệp Mặc thu trận kì của Ẩn Linh trận và Tụ Linh trận lại, hai đường tiếng gió phá không nổi lên, trong nháy mắt, hai tah6n ảnh này rơi xuống chỗ Diệp Mặc đứng trên đảo.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, đồng thời nghĩ không thể nào lại nhanh vậy được, linh khí của linh mạch vừa mới bị lộ ra, hắn cũng thu lại rồi. Cho dù linh khí bị lộ ra ngoài, cũng không thể nào mà nhanh vậy được, sao lại đã có người đến rồi?

- Linh khí thật nồng đậm…

Người đến sau lập tức nói ra một câu, nhưng tu sĩ đứng trước mặt, cũng không nói lời nào.

Diệp Mặc lúc này đã thấy rõ, hai tu sĩ đứng trước mặt một người là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ tám, còn người đến sau đã là tu vi Biến Kiếp tầng thứ nhất rồi. Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu hai người này không phải vì cảm nhận được linh khí mà đến, mà vị tu sĩ Thừa Đỉnh trước mặt là chạy trốn, còn tu sĩ Biến Kiếp theo sau là đuổi, đến nơi này chỉ là qua đường mà thôi.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh dáng người trung bình, sắc mặt màu đồng cổ có chút giống với Kinh Học Thành, tóc cũng không dài lắm. Lúc này y đã phóng ra một thanh đao bảng to, thanh đao này không ngờ đã là chân khí trung phẩm rồi. Diệp Mặc cũng có chút hứng thú, vị tu sĩ Thừa Đỉnh này không ngờ lại dùng đao.

Còn tên tu sĩ Biến Kiếp kia khóe miệng lại có hai ria mép nhỏ, khiến Diệp Mặc nhớ đến chòm râu dê của Đông Phương Tê ở trên trái đất ngày trước, vừa nhớ đến Đông Phương Tê, Diệp Mặc trong lòng lại có ấn tượng ban đầu không mấy tốt đẹp về tên tu sĩ Biến Kiếp này. Căn bản tu sĩ Biến Kiếp là truy sát tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia mà đến, lúc này ngược lại lại không có chú ý gì đến tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia, mà lại chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ xui xẻo. Đồng thời hắn cũng rõ, lúc này đối phương chắc chắn sẽ không dễ dàng để hắn rời đi.

Quả nhiên tên tu sĩ Biến Kiếp kia sau một hồi cảm thụ, sau đó nhíu mày nhìn Diệp Mặc nói:

- Vừa nãy ở đây có vật gì? Có phải đã bị anh lấy đi rồi hay không? Nếu không, linh khí ở đây sao lại tiêu tán đi như vậy?

Tên tu sĩ Biến Kiếp tầng thứ nhất, Diệp Mặc nghĩ hắn nhất định không đánh lại được, nhưng Diệp Mặc cho rằng dưới tên tu sĩ Biến Kiếp này, hắn cũng có thể chạy trốn được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại điềm đạm nói:

- Bất kể chỗ này có thứ gì, hình như cũng chẳng liên quan gì đến anh.

- Thật to gan, chỉ là một tu sĩ Ngưng Thể, cũng dám nói với lão phu những lời này, muốn chết à.

Tên tu sĩ Biến Kiếp hằn học nói, lập tức phóng ra một đường sáng màu đỏ, thậm chí không đợi Diệp Mặc nhìn rõ đường màu đỏ này là thứ gì, thì đường màu đỏ này đã đánh tới đầu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng tức giận, Tu Chân giới quả nhiên không có chút đạo lý nào có thể nói, thực lực mạnh chính là lão phu. Trong nháy mắt khi đường màu đỏ này đánh về phía Diệp Mặc, Tử Đao của Diệp Mặc đã phóng ra, đồng thời bổ ra một đao.

Diệp Mặc không dùng Huyễn Vân đao pháp, hắn chỉ dồn tất cả chân nguyên vào một đao bổ ra, vì hắn biết vừa nãy tên tu sĩ Biến Kiếp này cũng không lấy toàn bộ sức lực của mình ra.

“Ầm” một tiếng thật lớn, đường màu đỏ cùng tia ánh sáng màu tím va đập vào nhau, phát ra bốn phía. Diệp Mặc bị đường màu đỏ này đánh bay ra vài trăm thước, đồng thời chân nguyên trong thân thể tán loạn, suýt chút nữa

thì nôn ra máu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1205

Liên Thủ

Tên tu sĩ Kiếp Biến này thấy mình và tên tu sĩ tu vi Ngưng Thể nhỏ bé Diệp Mặc này tiếp một chiêu, đối phương không ngờ chỉ bị đánh bay xa mấy trăm mét, đến máu cũng không bị nôn ra, càng không cần nói là trọng thương, lập tức sững sờ.

Không cần nói một tu sĩ Ngưng Thể như Diệp Mặc, cho dù là một tu sĩ Thừa Đỉnh bình thường tiếp một chiêu của mình như vậy, ít nhất cũng phải bị trọng thương.

Diệp Mặc tiếp một chiêu của tu sĩ Kiếp Biến, chỉ thiệt thòi một chút, chẳng những tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ nhất này sững sờ, cho dù là tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ tám đứng bên cạnh cũng ngây ngẩn cả người, y không ngờ tên tu sĩ Ngưng Thể này lại có thể tiếp được một chiêu của tu sĩ Biến Kiếp, mà lại bình yên vô sự.

Lúc trước Diệp Mặc phóng ra Tử Đao tiếp chiêu của người khác, y cũng đang lắc đầu cho rằng Diệp Mặc chưa gặp được cao thủ, không biết tự lượng sức mình chỉ là một Ngưng Thể mà lại đi đánh nhau với một Kiếp Biến. Bây giờ y mới hiểu, suy nghĩ của mình quá nhầm rồi.

Diệp Mặc bình tĩnh một chút rồi khởi động chân nguyên, trong lòng thầm nói mình lợi hại. Hắn đã thử rồi, cho dù là mình có ra hết thủ đoạn, cũng không thể nào là đối thủ của tên Kiếp Biến này được. Nhưng hắn cũng đồng thời nghĩ, nếu hắn muốn chạy, tên tu sĩ Biến Kiếp này cũng không có cách nào giữ hắn lại được.

Nếu như giết chết tên tu sĩ Kiếp Biến này, trừ phi mình dùng khốn trận

cấp tám vây khốn tên này lại trước, sau đó dùng Lôi kiếm công kích, vậy mới giết được gã.

Nhưng Diệp Mặc cũng hiểu, khốn trận cấp tám cũng không phải là trong chốc lát liền bố trí ra được, nói không chừng hắn vẫn chưa bố trí khốn trận xong, thì mình đã bị người khác giết chết mất rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu rất rõ những pháp bảo trong tay tên tu sĩ Biến Kiếp này, không ngờ là một thạch lưu hoa màu đỏ lửa.

- Chả trách lại kiêu ngạo như vậy, quả nhiên có bảo vật.

Tên tu sĩ Biến Kiếp tầng thứ nhất này hừ lạnh một tiếng, rồi lại tiến lên muốn động thủ.

Nhưng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ tám kia lại bay ra chặn tên tu sĩ Biến Kiếp này lại, đồng thời thanh đao bảng to trong tay cũng được phóng ra ngoài. Thanh đao này vừa được phóng ra ngoài, liền cuốn theo từng đợt lân quang màu trắng. Diệp Mặc cũng nhìn rất rõ, những lân quang màu trắng đó từng vòng từng vòng nối tiếp nhau, chi chít hình thành nên một đao sóng. Chỉ trong chốc lát, những đường lân quang này càng lúc càng lớn, giống như khí cầu được thổi căng lên vậy.

Những đường đao sóng này vừa phóng ra, cho dù Diệp Mặc đang đứng một bên cũng có thể cảm nhận được chân nguyên cắt vào cơ thể của đường đao. Đồng thời Diệp Mặc cũng thầm khen ngợi tên tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kì này, vừa nãy khi tên tu sĩ Biến Kiếp đối phó với mình, y hoàn toàn có thể bỏ chạy. Lúc này y chẳng những không bỏ chạy, mà còn giúp mình chặn tên tu sĩ Biến Kiếp này lại.

Tên tu sĩ Biến Kiếp thấy tn tu sĩ Thừa Đỉnh ngăn gã lại, lập tức hừ lạnh một tiếng, Thạch lưu hoa trong tay cũng phát ra một màu đỏ đầy trời, đường ánh sáng màu đỏ này đập vào đường đao của tu sĩ Thừa Đỉnh kia, phát ra những âm thanh nghe chói tai.

Đường ánh sáng màu đỏ lần này lợi hại hơn nhiều so với đường ánh sáng màu đỏ trong chiêu vừa nãy Diệp Mặc vừa tiếp, rõ ràng vừa nãy ra tay với Diệp Mặc, tên tu sĩ Biến Kiếp này vẫn còn chưa ra hết sức lực.

Trong khi hai người đánh nhau, Diệp Mặc rõ ràng cảm nhận được tên tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ này không phải đối thủ của tên tu sĩ Biến Kiếp tầng thứ nhất kia, đường lân quang màu trắng của thanh đao bảng to của y phóng ra trong lúc gặp phải đường ánh sáng màu đỏ, lập tức không bành trướng được nữa, hơn nữa lại dần co rút lại. Nhưng Diệp Mặc cũng nhận ra tên tu sĩ Thừa Đỉnh này cũng không đơn giản, một tên tu sĩ Thừa Đỉnh có thể ngăn tu sĩ Biến Kiếp cũng đã vô cùng tài giỏi rồi, huống chi lại còn đôi bên giằng co nữa.

Chính vào lúc này, tên tu sĩ Kiếp Biến kia lại phóng ra phi kiếm chân khí. Tên tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kì thấy tên tu sĩ Kiếp Biến phóng ra phi kiếm, sắc mặt đại biến, lập tức muốn rút lui, nhưng ý nghĩ của y cũng không thành công. Rõ ràng, Thạch lưu hoa màu đỏ của tên tu sĩ Biến Kiếp kia rất cổ quái, lúc này đã vây khốn tên tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ lại rồi.

Lúc này tên tu sĩ Thừa Đỉnh nếu như vẫn không có chiêu tiếp theo, một khi phi kiếm của tên tu sĩ Kiếp Biến này lại phóng ra lần nữa, y chết là cái chắc.

Diệp Mặc không biết tên tu sĩ Thừa Đỉnh vẫn chưa đánh ra chiêu tiếp theo, nhưng hắn cũng không có ý định bàng quan nữa rồi, vừa nãy nếu như tên tu sĩ Kiếp Biến không ra tay với hắn, lúc này hắn đã có thể một mình rời khỏi rồi. Nhưng tên tu sĩ Kiếp Biến này không ngờ lại ra tay với hắn, lúc này, hắn không trả lại, hắn cũng không phải là Diệp Mặc.

Diệp Mặc từ trước tới giờ chưa bao giờ là người thua thiệt mà bỏ đi, lúc trước ở La Khúc thập bát bàn hắn không có cách nào giết được Ung Lam Y, cho dù dùng ngọc giản cũng không có chút ác ý gì. Mặc dù ngọc giản đối với Ung Lam Y mà nói cũng không có thương hại gì đối với gã, nhưng lúc đó có quá nhiều người nhìn, đối với Ung Lam Y mà nói, cũng nước tiểu heo không làm đau người khác, nhưng lại làm người khác tức giận.

Tên tu sĩ Kiếp Biến này lại dùng 'vực' vây khống lại tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh, cũng không đợi gã phóng phi kiếm ra, thì lại nhìn thấy vài đường lôi kiếm màu đen rơi xuống.

Lần này không ngờ lại là đường lôi kiếm to bằng cánh tay trẻ con, tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ nhất kia trong lòng lập tức kinh hãi, gã không ngờ tên Diệp Mặc lại là một tu sĩ có lôi linh căn, là một tu sĩ lôi linh căn thì thôi, lôi hệ pháp thuật của hắn lại còn lợi hại như vậy. Những đường lôi kiếm to bằng cánh tay trẻ con này, dường như có thể so sánh với đường sét khi gã độ kiếp.

Nếu như không bị tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ tám làm phiền, gã cũng không sợ đường sét của Diệp Mặc, nhưng bây giờ có sự trói buộc giữa gã và tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ tám kia, gã chắc chắn đường sét của tên tu sĩ Ngưng Thể này mạnh hơn nhiều so với đường đao vừa nãy.

Cảm nhận được sự lợi hại của lôi kiếm màu đen của Diệp Mặc, tên tu sĩ Kiếp Biến này cũng không quản nữa, chẳng những phóng ra một lá chắn, đồng thời thạch Lưu hoa màu đỏ trong tay cũng được bành trướng ra. Hơn nữa thanh phi kiếm chuẩn bị được phóng ra, cũng hướng về phía Diệp Mặc bắt đầu chặn lại đường lôi kiếm của Diệp Mặc.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh bị khốn trận vây lại vốn dĩ muốn dùng bí thuật chạy thoát khỏi sự không chế của 'vực' của đối phương, nhưng y không ngờ tên tu sĩ Ngưng Thể bên cạnh lại khiến y bất ngờ đến vậy, nhất thời chân nguyen dưới sự cổ động, trong nháy mắt liền thoát được sự trói buộc của đối phương. Sau khi thoát được rồi, tên tu sĩ Thừa Đỉnh này lại càng không thể lui được, thanh đao trong tay cũng được phóng ra.

Tên tu sĩ Biến Kiếp lần này đang bận ngăn những đường lôi kiếm chằng chịt của Diệp Mặc, không ngờ lại không có cách nào chặn được đường lân quang màu trắng của thanh đao bàng to của tên tu sĩ Thừa Đỉnh.

Cũng chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đường lân quang màu trắng kia cũng càng ngày càng lớn, càng ngày càng nhiều.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ nhất vô cùng bực bội, gã không ngờ mình lại không đánh được sự liên thủ của một tên tu sĩ Thừa Đỉnh và một tên tu sĩ Ngưng Thể. Nếu như là tên tu sĩ Thừa Đỉnh bình thường, không cần nói là hai người, cho dù là bảy tám chục người, gã cũng không có chút lo lắng gì. Nhưng tên tu sĩ Ngưng Thể này không ngờ lại biến thái đến vậy, lôi hệ công pháp này không có chút kém cạnh gì so với tu sĩ Thừa Đỉnh đỉnh phong, thậm chí là tia sét của tu sĩ Biến Kiếp phóng ra.

Rầm rầm rầm…

Đường lôi kiếm màu đen của Diệp Mặc không ngừng đánh xuống tấm lá chắn của tên tu sĩ Kiếp Biến. Khiến tên tu sĩ Kiếp Biến đó tức muốn hộc máu, còn lúc này tên tu sĩ Thừa Đỉnh lại phóng ra đường đao lân quang càng ngày càng lớn càng nặng.

Một tiếng "Thình thịch" thật lớn vang lên, thanh đao bảng to cuối cùng cũng bổ lên tấm lá chắn của tu sĩ Kiếp Biến, tên tu sĩ Kiếp Biến đó hộc máu mồm, đồng thời cũng biết nếu không chạy đi, một khi bị hai tên này vây trói lại, thì mình thật sự có thể toi mạng. Một tu sĩ Kiếp Biến bị một tu sĩ Thừa Đỉnh và một tu sĩ Ngưng Thể liên kết công kích, truyền ra ngoài đúng là chuyện để cho thiên hạ chê cười.

Tên tu sĩ Kiếp Biến này sau khi nghĩ đến đây, Thạch lưu hoa màu đỏ trong tay đột nhiên tách ra thành màn mành màu đỏ. Tấm màn mành này cuộn cả người gã lại, đợi đường lôi kiếm của Diệp Mặc đánh nát màn mành này của gã, thì tên tu sĩ Kiếp Biến kia cũng sớm chạy thoát rồi.

Diệp Mặc cũng không để ý, hắn biết với bản lĩnh bây giờ của hắn, trừ phi bố trí một khốn trận, nếu không muốn giết chết tên tu sĩ Biến Kiếp này, cũng là chuyện không thể nào.

Tên tu sĩ Kiếp Biến sau khi chạy trốn, còn lại tên tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kì nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong lòng cũng thầm hoảng sợ. Diệp Mặc mặc dù chỉ là tu vi Ngưng Thể tầng thứ bảy, nhưng y thậm chí nghi ngờ mình không phải là đối thủ của đối phương, tên tu sĩ Ngưng Thể này là tên tu sĩ

Ngưng Thể lợi hại nhất mà y từng gặp, có một không hai Tên tu sĩ Thừa Đỉnh này cũng không đuổi theo, y biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ nhất kia.

- Cám ơn bằng hữu đã ra tay trợ giúp, tôi tên Biên Phượng Tháp.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh này thấy tên tu sĩ Biến Kiếp đã chạy thoát, thì lại quay sang ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng khách khí nói:

- Tôi tên Diệp Mặc, chuyện vừa rồi anh Biên cũng không cần phải để ý. Vì tôi quả thực cũng là giúp chính mình, nếu như không phải có sự trợ giúp của anh Biên, tôi cũng phải chạy trốn rồi.

Nghe thấy những lời Diệp Mặc nói Biên Phượng Tháp lập tức ấm ức nói:

- Tên tu sĩ Kiếp Biến kia quả thực quá mức vô lễ. Ỷ mình tu vi cao một chút, động tí là muốn giết người. Lúc trước tôi ở một hoang đảo tìm thấy được hai gốc Quyết Sinh, tên tu sĩ Kiếp Biến đó chỉ là qua đường mà thôi, lập tức lại muốn cướp của tôi, rồi một mạch truy giết tôi đến tận đây.

Quyết Sinh thì Diệp Mặc dĩ nhiên biết, là linh thảo cấp tám. Đồng thời cũng là linh thảo chủ yếu để luyện chế ra Kiếp Ý đan, vô cùng quý báu. Diệp Mặc cũng hiểu tại sao vừa nãy tên tu sĩ Biến Kiếp lại muốn truy sát Biên Phượng Tháp rồi, là vì Kiếp Ý đan là đan dược chủ yếu để tu sĩ Kiếp Biến luyện chế. Tu sĩ Kiếp Biến tu luyện khó khăn, thứ nhất cần phải có linh khí quá nhiều, thứ hai chính là không có linh đan cao cấp để hỗ trợ tu luyện. Cho nên tên tu sĩ Biến Kiếp này sau khi nhìn thấy Quyết Sinh, mới muốn cướp lấy, cũng không có gì là lạ.

- Anh Diệp, nơi này cho dù là nơi gần nhất với thế lực Tam Hải nhưng cũng có khoảng cách cực xa, anh tại sao lại có thể một mình đến đây được?

Biên Phượng Tháp cũng không tiếp tục giải thích về chuyện Quyết Sinh

nữa, ngược lại lại hỏi Diệp Mặc. Y cho rằng, Diệp Mặc mặc dù sức chiến đấu không tồi, nhưng cũng chỉ là tu sĩ Ngưng Thể mà thôi. Một tu sĩ Ngưng Thể đến được chỗ này, quả thực không sáng suốt chút nào. Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng sức chiến đấu của Diệp Mặc cũng đã khiến y đặt địa vị của Diệp Mặc ngang hàng với mình rồi.

Diệp Mặc không trực tiếp trả lời câu hỏi của Biên Phượng Tháp, ngược lại lại dò hỏi:

- Chẳng lẽ anh Biên chính là tu sĩ của Tam Hải sao?

Biên Phượng Tháp lắc đầu nói:

- Không phải, tôi là từ Đông Huyền châu đến đây. Linh khí của Đông Huyền châu quá mỏng, linh thảo lại ít, linh thảo cấp cao thì lại càng hiếm. Tôi tu luyện đến Thừa Đỉnh hậu kì cũng đã rất khó khăn rồi, từ chỗ của tiến bối của Đông Huyền châu biết được linh khí ở Nam An châu nồng đậm, là nơi thăng thiên, cho nên tôi rời khỏi Đông Huyền châu, là chuẩn bị đến Nam An châu.

- Anh đến từ Đông Huyền châu?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi một câu, Đông Huyền châu cách nơi này cũng không phải là một hai giờ đi đường. Biên Phượng Tháp mặc dù đã là tu sĩ Thừa Đỉnh rồi, nhưng cũng không thể nào dễ dàng đến nơi này như vậy được.

Biên Phượng Tháp dường như biết Diệp Mặc đang nghi ngờ cái gì, gật đầu nói:

- Đúng vậy, năm mươi năm trước tôi rời khỏi Đông Huyền châu, dựa vào một pháp bảo phi hành chân khí trung phẩm vừa đi vừa tu luyện. Trên đường đi mặc dù gặp rất nhiều nguy hiểm, nhưng bây giờ cũng đã rất gần với Nam An châu rồi.

Diệp Mặc nghe thấy Biên Phượng Tháp nói, trong lòng lại có chút kính

nể y, vì theo đuổi cảnh giới cao hơn, Biên Phượng Tháp không ngờ lại dùng nửa thập kỉ vượt Vô Tâm Hải. Điều này chứng tỏ vận khí và thực lực của y không tồi, nếu không, y sớm đã bị chết rồi.

Vận khí và thực lực của Biên Phượng Tháp may mắn còn sống, nhưng Vô Tâm Hải cũng chết bao nhiêu tu sĩ có lòng theo đuổi đại đạo như Biên Phượng Tháp rồi? Phỏng chừng cũng không ai biết được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1206

Tu Sĩ Của Đông Huyền Châu

Ý chí quyết tâm theo đuổi tiên đạo của Biên Phượng Tháp làm cho Diệp Mặc vô cùng kính nể, nên hắn lập tức đáp lời:

- Anh Biên, tôi không phải là từ Tam Hải tới đây, mà là từ Nam An Châu tới đây. Nếu Biện huynh sử trụng pháp bảo phi hành chân khí trung phẩm, thì không chừng chỉ cần một năm nữa thôi là có thể tới Nam An Châu rồi, chúc Biên huynh may mắn.

- Anh Diệp chính là tu sĩ từ Nam An Châu tới đây? Nam An Châu kia có thực sự là nơi có linh khí nồng đậm hay không, có phải là chỗ thích hợp để phi thăng không?

Biên Phượng Tháp vui mừng dò hỏi Diệp Mặc vài điều.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, nới đó đúng là linh khí nồng đậm, tuy là tôi chưa từng thấy qua người nào phi thăng, nhưng đối với tu luyện giả mà nói thì đó đúng là một nơi rất tốt.

- Hiện anh Diệp cũng đang trên đường quay về Nam An Châu sao? Nếu vậy thì chúng ta cùng đi đi.

Biên Phượng Tháp lập tức mời mọc Diệp Mặc cùng đi, tuy rằng Diệp Mặc chỉ có tu vi Ngưng Thể, nhưng thực lực vẫn rất mạnh mẽ, còn là tu sĩ Lôi hệ. Y có thể cùng Diệp Mặc đi Nam An Châu hiển nhiên là sẽ an toàn hơn không ít.

Diệp Mặc có chút áy náy:

- Tôi muốn đi vào Vô Tâm Hải để tìm dược liệu, cho nên không thể đi cùng anh tới Nam An Châu được.

Nói tới đây Diệp Mặc lại chợt nhớ tới cái ngọc giản mà Mông Hàn An đưa cho thì cái vị trí kia cũng là nằm ở hướng đông, vậy không biết là Biên Phượng Tháp từ Đông Huyền Châu tới đây có đi qua nơi đó không. Nghĩ thế, Diệp Mặc liền lấy ra cái ngọc giản đưa cho Biên Phượng Tháp rồi hỏi:

- Anh Biên, không biết anh Biên đã từng đi ngang qua nơi này chưa?

Biên Phượng Tháp tiếp nhận ngọc giản của Diệp Mặc, nhìn qua một chút, lập tức vẻ mặt đại biến, có chút kinh dị mà nhìn Diệp Mặc:

- Anh muốn đi đến Lạc Hồn Khư sao?

Không đợi Diệp Mặc trả lời, thì y đã nói tiếp:

- Anh tuyệt đối không thể đi tới đó, nơi đó căn bản là không có cách nào đi ra cả…

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Biên Phượng Tháp:

- Anh Biên, anh thật sự đã đi qua nơi này? Nơi đó gọi là Lạc Hồn Khư ah, chỗ đó thực sự nguy hiểm như vậy sao?

Sở dĩ Diệp Mặc nói như vậy không phải là không có đạo lý, lúc trước Mông Hàn An đưa cho hắn ngọc giản này thì cô ta nói là đã từng đi qua, tuy rằng thiếu chút nữa đã ngã xuống, nhưng dù sao thì cũng chưa thực sự ngã xuống.

Biên Phượng Tháp cố gắng chấn tĩnh lại một chút, sau đó dùng giọng điệu ngưng trọng nói với Diệp Mặc:

- Nơi đó rất quỷ dị, tôi chưa từng đi vào, chỉ là đi ngang qua mà thôi. Chỉ là tôi nghe người ta nói Lạc Hồn Khư có linh thảo cấp chín, cho nên mới

cố ý đi qua đó xem thử…

- Nghe người ta nói?

Diệp Mặc có chút khó hiểu mà nhìn Biên Phượng Tháp. Y một mình bay qua Vô Tâm Hải, thì nghe người ta nói như thế nào?

Biên Phượng Tháp giải thích:

- Tôi có thể sống đến hiện tại, thì ngoài thực lực cũng khá gần tu sĩ Kiếp Biến tầng một, thì trọng yếu hơn là vì tôi rất cẩn thận. Tôi ở Vô Tâm Hải cũng không làm gì, thậm chí còn không động vào yêu thú cấp thấp nào. Kỳ thật yêu tu ở Vô Tâm Hải cũng không phải đều là kẻ thích giết chóc, rất nhiều yêu tu cũng giống như tu sĩ nhân loại, không hề có hứng thú đối với việc giết chóc, chỉ dốc lòng tu luyện mà thôi. Tôi biết được Lạc Hồn Khư, chính là nhờ đã kết bạn với một yêu tu tu vi Thừa Đỉnh đỉnh. Có rất nhiều điều mà tôi không biết ở Vô Tâm Hải này đều là y nói cho tôi biết. Lạc Hồn Khư cũng là do y kể, hơn nữa y còn nói cho tôi biết ở Lạc Hồn Khư có rất nhiều linh thảo cấp chín, thậm chí còn có một vài linh thảo cá biệt cấp mười.

Trong lòng Diệp Mặc trở nên hoảng sợ, linh thảo cấp mười đã thuộc vào loại tiên thảo, sao lại có thể xuất hiện ở Tu Chân giới được? Bởi vì quá kinh ngạc nên Diệp Mặc cũng quên hỏi Biên Phượng Tháp vì sao lại quen được một yêu tu cấp chín tu vi Thừa Đỉnh kia làm bằng hữu.

Biên Phượng Tháp tiếp tục nói: Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng liền trầm xuống. Nếu là như vậy thì Mông Hàn An kia nói đã đi qua Lạc Hồn Khư thì cũng không phải là lừa gạt mình, mà là cô căn bản chỉ đi qua bên ngoài Lạc Hồn Khư mà thôi.

Nhưng 'Tiên khuyên hoa' là thứ duy nhất có thể cứu được Kỷ Bẩm tiền bối, nên Diệp Mặc không thể không đi xem thử, nếu không đi xem thử, thì bản thân hắn cũng không thể tha thứ cho chính bản thân mình.

- Anh Diệp vẫn muốn đi sao?

Biên Phượng Tháp nói rồi nhìn Diệp Mặc một cách mong đợi, nếu như Diệp Mặc đồng ý không đi Lạc Hồn Khư nữa, thì y sẽ cùng Diệp Mặc đi Nam An Châu.

Diệp Mặc chậm rãi gật đầu:

- Nếu đã đến đây rồi, thì tôi nhất định phải nhanh chóng đi xem, nếu thật sự là không có cách nào, thì tôi cũng sẽ không có gì hối tiếc.

Nếu biết rõ sẽ phải chết, thì Diệp Mặc cũng sẽ không dại gì mạo hiểm mạng sống. Nhưng hắn vẫn muốn đi thử đến Lạc Hồn Khư để xem xét tình hình đã.

Biên Phượng Tháp nghe được lời nói của Diệp Mặc, thì trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng:

- Được, một khi đã như vậy, thì tôi sẽ cùng anh Diệp đi tới Lạc Hồn Khư một chuyến.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Biên Phượng Tháp, hắn và Biên Phượng Tháp mới gặp mặt nhau lần đầu, chẳng lẽ bản thân lại có mị lực lớn đến vậy sao?

Biên Phượng Tháp thấy biểu cảm của Diệp Mặc thì liền cười nói:

- Anh Diệp là tu sĩ Ngưng Thể tầng bảy, nhưng lại có thể đối chiến một chiêu cùng tu sĩ Kiếp Biến mà không bị thương, huống chi tôi chưa bao giờ được thấy qua pháp thuật nào lợi hại như Lôi kiếm của anh Diệp cả. Tôi nghĩ người như anh Diệp ở Nam An Châu tuyệt đối không phải là hạng người vô danh, tuy rằng tu vi của tôi cao hơn anh Diệp một chút, nhưng tôi biết rằng anh Diệp muốn vượt qua tôi chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Tôi nếu đến Nam An Châu thì một người cũng không quen thuộc, như vậy còn không bằng đi theo anh Diệp…

Dừng một chút Biên Phượng Tháp lại nói tiếp:

- Huống hồ một mình tôi đã ở trong Vô Tâm Hải này được vài chục năm

rồi, từ chỗ này tới Lạc Hồn Khư nhiều lắm cũng chỉ khoảng một năm mà thôi. Thực lòng mà nói, thì tôi rất có thiện cảm đối với anh Diệp, cho nên muốn kết bạn cùng anh, chỉ là không biết anh Diệp có cho rằng tôi quá mức đường đột hay không?

Diệp Mặc lúc này đã hiểu được vì sao tu sĩ tu vi Thừa Đỉnh này lại có thể làm bạn với một yêu tu rồi. Y chẳng những có ánh mắt biết nhìn người, hơn nữa lại rất biết cách ăn nói, thái độ làm người cũng rất quang minh lỗi lạc. Y chỉ liếc mắt một cái đã biết mình không phải là một kẻ vô danh ở Nam An Châu, là một người đáng để kết giao, hơn nữa y còn sẵn sàng trả giá. Dựa theo lời y nói thì hơn một năm trước y đã đi qua Lạc Hồn Khư, chứ không phải là chuyện từ hai ba năm trước, mà ở Vô Tâm Hải này thì lại vô cùng nguy hiểm, không biết bản thân có thể gặp phải loại tai họa gì.

Biên Phượng Tháp đã nói đến nước này, thì Diệp Mặc cũng không muốn giấu diếm nữa. Diệp Mặc cũng hiểu được Biên Phượng Tháp muốn cùng hắn đi Lạc Hồn Khư là để đến khi hắn phát hiện nếu tiến vào Lạc Hồn Khư thì sẽ không thể trở ra, thì sẽ lại cùng mình đi Nam An Châu. Trực giác của Diệp Mặc cũng cảm nhận được người này cũng đáng để kết giao, và bản thân Diệp Mặc cũng tin tưởng vào trực giác của mình.

Diệp Mặc nhìn thẳng vào Biên Phượng Tháp và nói:

- Có thể kết bạn cùng anh Biên, thì Diệp Mặc đương nhiên là cầu còn không được. Nhưng bản thân tôi sau khi đi Lạc Hồn Khư tìm 'Tiên khuyên hoa' thì còn muốn đi Bắc Vọng Châu một chuyến, cho nên bất luận là ở Lạc Hồn Khư có thể tìm được 'Tiên khuyên hoa' hay không, thì tôi cũng không thể nào cùng anh Biên đi Nam An Châu được. Nhưng anh cũng không cần phải lo lắng khi đến Nam An Châu sẽ không biết đi đâu. Đúng như lời anh đã nói chính là tôi ở Nam An Châu cũng coi như là có chút danh tiếng, có một thành thị của riêng mình. Nếu anh không ngại, thì khi đến Nam An Châu có thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành của tôi.

- Cái gì! Anh muốn vượt qua Vô Tâm Hải để tới Bắc Vọng Châu?

Vẻ mặt Biên Phượng Tháp tràn ngập khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Muốn vượt qua Vô Tâm Hải cũng không phải là chuyện đơn giản, mà là vô cùng khó khăn cùng nguy hiểm. Y đã tự mình trải nghiệm qua. Bản thân y là một tu sĩ tu vi Thừa Đỉnh hậu kỳ, hơn nữa còn phải rất cẩn thận, và cũng có cách nhìn nhận sự việc rất tốt, nhưng cũng phải mất tới năm mươi năm mới đi tới được nơi này.

Diệp Mặc trịnh trọng gật đầu:

- Đúng thế, tôi muốn vượt qua Vô Tâm Hải.

Biên Phượng Tháp nghe Diệp Mặc khẳng định, liền trầm mặc một lúc. Sau đó mới than thở:

- Anh Diệp, tôi thấy anh là một tu sĩ có khí phách, với tu vi Ngưng Thể đã dám một mình vượt qua Vô Tâm Hải, hơn nữa còn là từ một nơi tu luyện tốt như Nam An Châu để đi tới Bắc Vọng Châu. Tôi khẳng định là anh có nguyên nhân bắt buộc, nhưng bất luận là anh đi Bắc Vọng Châu làm gì, thì Biên Phượng Tháp tôi đều vô cùng khâm phục. Cho nên tôi vẫn muốn đưa anh tới Lạc Hồn Khư, hơn nữa sẽ chờ anh một tháng.

Biên Phượng Tháp rất tự tin vào ánh mắt của mình, y tuyệt đối không nhìn lầm Diệp Mặc. Diệp Mặc chắc chắn không phải là một tu sĩ tầm thường. Y mất vài năm mới có thể kết giao với một tu sĩ như vậy, thì đối với y chỉ có ưu đãi chứ không có chỗ xấu nào.

Diệp Mặc biết ý tứ của Biên Phượng Tháp, một khi bản thân không thể trở ra khỏi Lạc Hồn Khư, thì y sẽ đem tin tức của mình báo về Nam An Châu. Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Vậy thì đa tạ anh Biên, anh cũng chỉ cần chỉ cho tôi phương hướng đại khái là được rồi, về phần đi cùng tôi, rồi lại chờ tôi một tháng thì thực sự là không cần.

Biên Phượng Tháp kiên định:

- Anh Diệp, nếu anh đã để mắt tới Biên mỗ, thì hãy để tôi đi cùng với anh. Tuy rằng tôi không thể cùng anh đi Bắc Vọng Châu, nhưng có thể quen biết với một tu sĩ có khí phách như anh cũng đã là chuyện vô cùng may mắn rồi.

Diệp Mặc nghe Biên Phượng Tháp nói vậy thì liền cười cười:

- Một khi đã như vậy, tôi sẽ không khách khí nữa. Anh Biên, tôi nhỏ tuổi hơn anh, sau này anh cứ gọi tôi Diệp Mặc là được rồi.

Biên Phượng Tháp vì muốn dẫn đường cho mình, nguyện ý bỏ qua hai ba năm trời, người bạn như vậy thực sự đáng để kết giao. Cho nên Diệp Mặc cũng không do dự, cũng giống như Kinh Học Thành mà hắn gặp trong 'La khúc thập bát bàn', cũng là một người đáng để kết bạn. Chỉ là bản thân phải rời khỏi Tam Hải, nếu không chắc chắn sẽ tìm y để trò truyện một phen.

Biên Phượng Tháp nghe Diệp Mặc nói vậy, lập tức vui mừng:

- Được, tôi sẽ không khách khí. Diệp Mặc, về sau cậu chỉ cần kêu tôi là Nhị Tháp là được rồi. Khi tôi vẫn còn ở môn phái của mình, thì các sư huynh, sư muội đều gọi tôi như vậy, cho nên cậu cũng có thể gọi tôi như vậy.

Diệp Mặc giật mình, lập tức cười nói:

- Được, Nhị Tháp, tôi thấy anh đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng bảy, chắc là phải thuộc một đại môn phái nào đó ở Đông Huyền Châu phải không?

Trong mắt Biên Phượng Tháp hiện lên một tia ảm đạm, gật đầu nói:

- Đúng thế, tôi đã từng là đệ tử của Tàng Đao Tông…

- Tông môn tám sao Tàng Đao Tông?

Không đợi Biên Phượng Tháp nói hết, Diệp Mặc đã kinh ngạc kêu lên.

- Cậu biết Tàng Đao Tông của Đông Huyền Châu?

Biên Phượng Tháp cũng nhi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, tôi nghe vợ của mình nói qua Tàng Đao Tông của Đông Huyền Châu là một trong ba đại tông môn tám sao ở Đông Huyền Châu.

Lời này Diệp Mặc nói thực ra thì cũng không sai, hắn biết đến Tàng Đao Tông là khi còn ở Thần Dược Môn, chính là được Lạc Ảnh nói cho biết.

- Vợ của cậu biết được về các môn phái ở Đông Huyền Châu, quả thực là một cô gái có hiểu biết rộng.

Biên Phượng Tháp gật đầu, nhưng cũng không hỏi thêm cái gì.

Diệp Mặc nhớ tới Thần Dược Môn thì lại lập tức hỏi:

- Nhị Tháp, anh có biết một tông môn bốn sao của Đông Huyền Châu là Thần Dược Môn hay không?

Biên Phượng Tháp gật đầu:

- Xem ra anh cũng biết rất nhiều, loại môn phái nhỏ này cũng biết được. Chính là tôi trước khi rời khỏi Tàng Đao Tông thì mới biết được là có một môn phái là Thần Dược Môn. Nghe nói môn phái kia cũng rất bình thường, luyện chế linh thảo cấp thấp cũng rất tốt, còn những chuyện khác thì tôi không biết.

Diệp Mặc có chút buồn bã, hắn đoán rằng khi Biên Phượng Tháp rời khỏi Đông Huyền Châu, thì Thần Dược Môn có thể vẫn còn chưa bị diệt môn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1207

Tấn Cấp Ngưng Thể Đỉnh

Thế nhưng Diệp Mặc nhanh chóng bỏ qua chuyện Thần Dược Môn, dù sao môn phái đã mất nhưng hắn vẫn còn có Lạc Ảnh ở bên, thiếu chủ của Tây Lưu Môn là Kinh Vũ Điền cũng đã bị hắn giết ở Vẫn Chân Điện, còn về phần Kinh Thân cha của y thì Diệp Mặc biết, chỉ cần đi qua Đông Huyền Châu thì đều có thể tùy thời mà giết hắn báo thù.

- Tàng Đao Tông là tông môn tám sao cao cấp nhất ở Đông Huyền Châu, vì sao Nhị Tháp anh lại rời khỏi đó?

Diệp Mặc thu liễm lại tâm tình, sau đó lại đổi đề tài hỏi Biên Phượng Tháp.

Biên Phượng Tháp lại có chút ưu tư:

- Tuy chuyện này đã là quá khứ, nhưng tôi thủy chung cũng chưa thể nào quên đi được. Cha tôi kỳ thực chính là tông chủ của Tàng Đao Tông - Biên Hướng Tân. Khi đó Tàng Đao Tông có ba đệ tử thiên tài, tôi là một trong số đó, còn lại là sư huynh Diêu Thiện, cùng với vị hôn thê của tôi là sư muội Kỳ Di Dung. Khi tôi còn trẻ, ỷ lại vào việc cha tôi là tông chủ, cho nên cũng không chuyên tâm vào tu luyện, chỉ thường xuyên ngao du chơi bời mà thôi.

Biên Phượng Tháp nói tới đây lại thở dài một hơi:

- Bởi vì tôi không bao giờ cố gắng tu luyện, cho nên khi tôi còn là Nguyên Anh trung kỳ, thì sư huynh Diêu Thiện của tôi đã sắp tấn cấp Hư Thần, hơn nữa ngay cả vị hôn thê của tôi là Kỳ Di Dung cũng sắp tấn cấp lên

Hư Thần. Lúc ấy tôi cũng không hề để tâm đến, nhưng rồi sau này Di Dung dần dần xa lánh tôi mà trở nên thân thiết với Diêu Thiện sư huynh thì tôi mới giật mình tỉnh giấc.

Diệp Mặc nghe đến đó liền nhíu nhíu mày, nhưng cũng không nói gì. Biên Phượng Tháp thấy Diệp Mặc nhíu mày, thì cười khổ một tiếng:

- Vốn tôi muốn tiếp tục cố gắng đuổi theo họ, nhưng không ngờ sư huynh của tôi lại đề xuất xin được kết làm vợ chồng với vị hôn thê Kỳ Di Dung của tôi. Chuyện Kỳ Di Dung là vị hôn thê của tôi đã được công khai từ lâu, nhưng không ngờ là cha tôi lại đồng ý với lời đề nghị sư huynh. Tôi lúc ấy thực sự không thể nào hiểu được, liền đi tìm cha tôi nói lý lẽ, không ngờ chính cha tôi lại châm chọc tôi mấy câu, nói tôi là người không có chí tiến thủ, không xứng với Di Dung…

Sau đó tôi lại đi tìm Di Dung để nói chuyện, thì lại phát hiện cô ấy đang cùng sư huynh Diêu Thiện thì thầm cùng nhau. Quá thương tâm, tôi liền rời khỏi Tàng Đao Tông, sau đó luôn luôn tu luyện ở phụ cận Vô Tâm Hải. Hơn nữa còn dựa vào chính cố gắng của mình, trở thành một Đan Vương tam phẩm. Thẳng đến khi tôi tấn cấp lên tu vi Thừa Đỉnh tầng bảy, thì tôi mới phát hiện bản thân không thể nào tiếp tục tu luyện lên cao hơn ở Đông Huyền Châu được, thì tôi mới nghĩ đến việc vượt qua Vô Tâm Hải để đi tới Nam An Châu.

Tuy Diệp Mặc không hiểu rõ cách làm của Biên Hướng Tân, nhưng hắn vẫn vỗ vai an ủi Biên Phượng Tháp:

- Đại trượng phu sợ gì không lấy được vợ, đối với người con gái không chung thủy như vậy thì cũng chẳng cần gì phải đau buồn cả.

Nói xong Diệp Mặc liền lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', rồi nhìn Biên Phượng Tháp:

- Nhị Tháp, lên đây đi, chúng ta đi Lạc Hồn Khư thôi.

- Pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm?

Biên Phượng Tháp nhất thời khiếp sợ kêu lên. Y là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng tám, đương nhiên có thể biết được sự trân quý của chân khí cực phẩm, huống chi còn là một kiện pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm nữa.

Diệp Mặc gật đầu cười:

- Cho nên anh không cần đến một năm thì đã có thể dẫn tôi đến Lạc Hồn Khư rồi, nếu toàn lực phi hành thì chắc chỉ hơn nửa năm là có thể tới nơi.

Biên Phượng Tháp hít vào một hơi:

- Nếu có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, thì cho dù là cậu muốn đi Bắc Vọng Châu thì chắc cũng chỉ trong thời gian vài năm mà thôi. Khi tôi tới đây, là vừa đi vừa tu luyện, thậm chí còn có lúc dừng lại để thu thập linh thảo. Nếu như cậu chỉ toàn lực phi hành, thì thậm chí có thể chỉ tốn ba bốn năm là có thể tới Bắc Vọng Châu rồi.

Diệp Mặc cũng không khách khí với Biên Phượng Tháp:

- Nhị Tháp, ở trên đường đi, tôi muốn tu luyện một chút, anh có thể giúp tôi khống chế chiếc 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' này không?

Biên Phượng Tháp lập tức đáp ứng:

- Đương nhiên là không có vấn đề, cậu cứ vào tu luyện đi. 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' này thì cứ giao cho tôi. Tôi còn chưa từng được cảm nhận tốc độ của pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm.

Diệp Mặc cần lợi dụng thời gian này để tăng tu vi của mình lên. Hắn sau khi tới Vô Tâm Hải, thì mới hiểu được ý vị của việc tu vi thấp kém là như thế nào. Ở trước mặt của Ung Lam Y, thì hắn thậm chí còn không có quyền lên tiếng. Nếu lúc ấy, tu vi của hắn đã là Kiếp Biến, thì hắn cũng có thể lập tức quay đầu bỏ chạy.

Sau khi giao 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cho Biên Phượng Tháp, Diệp Mặc liền để lại cho Biên Phượng Tháp một cái thông tin châu, sau đó tiến vào trong phòng riêng trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Sau khi bố trí một cái trận pháp, thì mới tiến vào bên trong Thế giới trang vàng.

Tuy rằng Diệp Mặc khẳng định Biên Phượng Tháp sẽ không dùng thần thức để tra xét hắn tu luyện, nhưng Thế giới trang vàng của hắn là bí mật quá lớn, hắn không thể để nó bị bại lộ được.

Giờ phút này Diệp Mặc đã có hai linh mạch cực phẩm, 'Linh mạch Dược Vương' hắn sẽ không động đến. 'Linh mạch Dược Vương' là linh mạch vô cùng hiếm có và trân quý, đương nhiên hắn sẽ để lại để nuôi dưỡng 'Khổ Trúc'.

Chuẩn bị tốt ‘Lộ ngưng đan’ cùng với trận bàn gia tốc, Diệp Mặc nhanh chóng bố trí một cái tụ linh trận ở trên linh mạch để có thể tăng tốc độ hấp thụ linh khí lên.

Theo 'Tam sinh quyết' liên tục vận chuyển, linh khí cũng liên tục quay cuồng xung quanh Diệp Mặc, hình thành một màn sương mù linh khí dày đặc phía trên linh mạch cực phẩm. Thậm chí còn không thấy được cái bóng của Diệp Mặc ở trong màn sương mù linh khí này.

'Vô Ảnh' vẫn luôn nằm ngủ bên cạnh 'Khổ Trúc' cũng bị thanh thế quá lớn khi Diệp Mặc hấp thu linh khí làm cho bừng tỉnh, nhưng nó chỉ liếc qua một cái, lại lập tức lăn ra ngủ say, vì nó cảm giác được việc của Diệp Mặc cũng không ảnh hưởng gì đến nó cả.

…

Một năm sau, Diệp Mặc đột phá lên tới Ngưng Thể tầng tám, rồi lại qua hai năm nữa thì hắn đột phá lên Ngưng Thể tầng chín. Đến năm thứ tư thì tu vi của Diệp Mặc đã tới Ngưng Thể tầng chín đỉnh, lúc này thì hắn mới dừng việc tu luyện lại. Tu vi tới Ngưng Thể tầng chín đỉnh, thì đối với khái niệm 'Vực' hắn lại càng lĩnh ngộ được rõ ràng hơn. Nếu hiện giờ hắn phải đối

chiến một chiêu với tên tu sĩ Kiếp Biến tầng một lúc trước, thì hắn nắm chắc có thể khiến cho đối phương phải chịu chút mệt mỏi.

Khi đã ở trong trận bàn gia tốc tu luyện được bốn năm, thì cũng có nghĩa là thời gian bên ngoài đã trôi qua khoảng bốn tháng. Diệp Mặc cũng phải cảm thán với cái trận bàn nghịch thiên này, nhưng khi hắn quay ra nhìn cái linh mạch cực phẩm thì lại không biết phải nói gì cả. Không ngờ là cái linh mạch cực phẩm kia đã mất đi hơn một nửa rồi, chỉ còn lại có hơn một phần ba mà thôi.

Tuy rằng hắn tu luyện với tốc độ rất nhanh, nhưng linh khí tiêu sài cũng quá là khủng bố. Chính bản thân hấp thu nhiều linh khí đã đành, mà cái trận bàn gia tốc thời gian này cần linh khí cũng quá khổng lồ. Nếu hắn không tiếp tục tìm kiếm thêm linh mạch, thì hai cái linh mạch hiện tại khó mà đủ cho hắn tu luyện tới tu vi Thừa Đỉnh viên mãn. Nhưng chỉ nghĩ tới vấn đề này thôi thì Diệp Mặc đã thấy đau đầu rồi.

Quẳng cái vấn đề thiếu thốn linh mạch qua một bên, Diệp Mặc thu hồi lại trận bàn gia tốc, rồi quét thần thức ra ngoài, nhưng lại bất ngờ phát hiện ra Nhị Tháp đang ở trong khoang thuyền của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' luyện chế đan dược, khiến cho Diệp Mặc có chút cảm kích trong lòng. Ngay sau đó thì hắn cũng lấy ra 'Thần nông đỉnh'.

Lúc này Diệp Mặc cũng muốn luyện chế 'Côn thừa đan'. Hắn cũng chỉ có dược liệu đủ để luyện chế một lò 'Côn thừa đan', một khi luyện chế thất bại, vậy thì xong rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng không thèm lo lắng, hắn tin tưởng vào trình độ hiện tại của bản thân, luyện chế 'Côn thừa đan' tuyệt đối sẽ không thất bại.

Sau thời gian ba nén hương, Diệp Mặc thu hồi lại sáu viên đan dược, ba viên thượng đẳng và ba viên hạng nhất. Nếu sáu viên đan dược này được đặt ở một cửa hàng buôn bán đan dược tại Nam An Châu, chắc chắn sẽ tạo thành một chấn động cực lớn. Bởi vì sáu viên đan dược này chính là một lò 'Côn thừa đan' được Diệp Mặc mới luyện chế hoàn thành Luyện chế một lò 'Côn thừa đan', Diệp Mặc cũng không thu hồi lại đan lô, mà tiếp tục luyện chế

‘Đỉnh nguyên đan’. ‘Đỉnh nguyên đan’ chẳng những có thể dùng để nhanh chóng khôi phục chân nguyên cho tu sĩ Thừa Đỉnh, mà còn có thể cho tu sĩ Thừa Đỉnh dùng để tu luyện nữa.

Diệp Mặc luyện chế xong mấy lô đan dược, đang chuẩn bị ra ngoài nói cho Biên Phượng Tháp là hắn muốn tìm địa phương độ kiếp lên Thừa Đỉnh, thì lại thấy Biên Phượng Tháp đột nhiên thu hồi lại đan lô, sau đó y khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' chuyển sang một hướng đi khác, tốc độ càng lúc càng được đẩy nhanh hơn.

Diệp Mặc nhanh chóng ra khỏi Thế giới trang vàng rồi tiến tới cạnh y hỏi:

- Nhị Tháp, xảy ra chuyện gì thế?

Nhưng Diệp Mặc lập tức không cần phải hỏi thêm gì nữa, vì hắn đã thấy ở phía trước không xa trên một hòn đảo nhỏ, đang có hai tên tu sĩ đánh nhau đến nghiêng trời lệch đất. Hơn nữa cả hai tên này đều là yêu tu, đều là yêu thú hóa hình. Biên Phượng Tháp thấy Đằng Dịch cũng không phải là đang gặp nguy hiểm, cho nên cũng không lấy pháp bảo của bản thân ra.

Nhưng lời y còn chưa nói hết, thì liền nhìn Diệp Mặc với vẻ mặt tràn ngập khiếp sợ:

- Cậu, cậu đã là tu vi Ngưng Thể viên mãn rồi sao? Điều này… Làm sao có thể?

Cho dù có là tu sĩ thiên tài, linh căn tinh khiết, tu luyện trong hoàn cảnh tuyệt vời, thì cũng tuyệt đối không có khả năng tấn cấp từ tu vi Ngưng Thể tầng bảy lên đến Ngưng Thể tầng chín viên mãn trong vòng bốn tháng được.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Đúng thế, tôi hiện giờ muốn tìm nơi nào đó để độ kiếp chuẩn bị thăng cấp lên Thừa Đỉnh. Nếu không thì tu vi quá thấp, tiến vào Lạc Hồn Khư đúng là không đảm bảo lắm.

Hít…

Biên Phượng Tháp hít sâu một hơi. Quên luôn cả chuyện bạn mình đang đánh nhau với người khác, mà chỉ dùng vẻ mặt kinh hãi mà nhìn Diệp Mặc.

Thật lâu sau, y mới lắc lắc đầu, rồi thở dài một hơi:

- Tôi khẳng định cậu chính là đệ nhất thiên tài của đại lục Lạc Nguyệt. Lúc trước tôi còn đang hoài nghi cậu có phải là chưa đến một trăm tuổi hay không, nhưng hiện tại thì không cần phải hoài nghi nữa rồi, mà có thể cậu còn chưa đến năm mươi tuổi cũng nên. Tôi chưa từng thấy qua tu sĩ nào có tốc độ tu luyện quái thai như cậu cả, đây là lần đầu tiên, nhưng tôi sợ sau này cũng không không gặp được.

Diệp Mặc cũng không trả lời. Yêu tu đang đánh nhau bên kia nhìn thấy Biên Phượng Tháp thì lại kêu lên:

- Nhị Tháp, vì sao anh vẫn còn ở nơi này? Không phải là đi Nam An Châu sao?

Khi y nói chuyện thì lại cùng yêu tu kia đối chiến một chiêu, nơi mà hai người đánh nhau thì đá vụn văng đi khắp nơi, rồi lại xuất hiện thêm một cái hố lớn nữa.

Tên yêu tu cùng đánh nhau với Đằng Dịch thấy Đằng Dịch có đồng bạn tới, thì không tiếp tục công kích Đằng Dịch nữa, mà lấy ra pháp bảo rồi đứng yên một bên nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc cùng với Biên Phượng Tháp.

Diệp Mặc thì y không để ý nhiều vì hắn chỉ có tu vi Ngưng Thể, nhưng còn Biên Phượng Tháp thì đã là Thừa Đỉnh tầng tám.

Biên Phượng Tháp nghe được Đằng Dịch gọi y, thì mới có phản ứng trở lại, và nhớ ra là y đến đây để giúp Đằng Dịch, cho nên vội vàng nói:

- Tôi vốn là muốn đi Nam An Châu, chỉ là trên đường xảy ra chút vấn đề, nên mới quay lại đây, vừa lúc thấy anh đánh nhau với người khác nên

thuận tiện đến xem.

Yêu tu cùng Đằng Dịch giằng co, thấy Biên Phượng Tháp cùng Đằng Dịch là đồng bạn, lập tức lạnh lùng nói:

- Đồng bạn của mày đã đến, vậy thì chúng ta lần sau lại đánh tiếp…

Đằng Dịch "Xì" một tiếng rồi dùng giọng khinh miệt nói:

- Ông mày đánh nhau, chính là tự mình đánh, đồng bạn có đến thì cũng sẽ không ra tay giúp đỡ, mày sợ thì nói ra, lấy cái cớ chó má làm gì.

Tên yêu tu kia cũng không để ý đến Đằng Dịch, lấy ra một cây phi kiếm phi hành chân khí rồi xoay người rời đi, nháy mắt đã biến mất hoàn toàn.

Đằng Dịch thấy y rời đi, cũng không hề đuổi theo, mà đi tới bên Biên Phượng Tháp, sau đó lại lập tức chú ý tới cái pháp bảo phi hành mà Biên Phượng Tháp đã dừng lại trên đảo, thì nhất thời ánh mắt liền sáng ngời:

- Nhị Tháp, anh kiếm được một cái pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm này khi nào thế?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1208

Hai Người Bạn

Biên Phượng Tháp lập tức lắc đầu chỉ Diệp Mặc nói:

- Đại Đằng, pháp bảo phi hành này không phải của tôi, là của người anh em Diệp Mặc, là người bạn mà tôi mới làm quen, vì Diệp Mặc muốn đến Lạc Hồn Khư, cho nên tôi dẫn hắn đến. - Nhị Tháp, chú không có nói với hắn về chuyện Lạc Hồn Khư?

Diệp Mặc không đợi Biên Phượng Tháp trả lời, chủ động bước lên phía trước ôm quyền nói:

- Tôi biết chuyện ở đó, nhưng tôi có chuyện cực kì quan trọng cần phải vào đó.

Đằng Dịch ngây ngẩn cả người, lập tức giơ ngón tay cái lên khen Diệp Mặc:

- Tốt, có khí phách. Anh là bạn của Nhị Tháp, cũng chính là bạn của Đằng Dịch tôi đây, sau này cứ gọi tôi là Đại Đằng như Nhị Tháp là được rồi.

Diệp Mặc dễ dàng nhận ra Đằng Dịch là người thẳng tính, còn tính tình của Biên Phượng Tháp thì lại hiền từ, không ngờ có thể kết giao với người có tính hào sảng như Đằng Dịch, rõ ràng cũng không phải là người đơn giản.

- Tôi tên Diệp Mặc, nếu Đại Đằng đã nói như vậy, tôi sau này cũng gọi anh là Đại Đằng.

Diệp Mặc tương đối thích người có tính cách như Đằng Dịch này. Mặc dù hắn rất muốn hỏi Đằng Dịch, gã sau khi ăn Hóa Hình đan hóa hình, hay là

sau khi độ kiếp mới hóa hình. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, bây giờ hỏi chuyện này có chút đường đột.

- Được, nếu như vậy, tôi cũng giúp anh đi đến Lạc Hồn Khư. Nhưng Diệp Mặc huynh đệ, ý của tôi là đứng bên ngoài xem một chút là được rồi, tốt nhất là đừng vào trong.

Đằng Dịch nói rất thẳng thắn.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Anh Đại Đằng nói rất đúng, nếu như nói đó không thể đi vào được. Tôi cũng không lỗ mãng làm việc.

- Được, được.

Đằng Dịch cười ha hả, nói:

- Bây giờ chúng ta đi thôi, hôm nay đánh không xong, đến Lạc Hồn Khư đi dạo một chút cũng được.

Diệp Mặc lại nói:

- Bây giờ vẫn chưa thể đi được, tôi phải độ kiếp trước đã, tôi muốn đợi tôi thăng cấp lên Thừa Đỉnh rồi, đến lúc đó đi thì càng yên tâm hơn.

Biên Phượng Tháp nghe thấy Diệp Mặc nói vậy vội vàng nói:

- Diệp Mặc, anh vừa mới thăng cấp lên Ngưng Thể viên mãn, lại muốn độ kiếp nữa thì có chút không thỏa đáng. Lúc trước tôi sau khi thăng cấp lên Ngưng Thể viên mãn xong, phải dùng đến gần hai mươi năm, mới dám độ kiếp. Lôi kiếp Thừa Đỉnh và lôi kiếp Ngưng Thể không giống nhau, cần phải cẩn thận chút, nếu không sẽ mất mạng đấy.

Biên Phượng Tháp lúc trước chỉ là vì bị tốc độ Diệp Mặc thăng cấp dọa cho phát khiếp, lúc đó mới không nghĩ tới chuyện Diệp Mặc cần phải độ kiếp, bây giờ sau khi hiểu sự lợi hại trong đó, lập tức bắt đầu khuyên bảo.

Đằng Dịch mở to mắt nhìn Diệp Mặc:

- Anh vừa mới lên Ngưng Thể viên mãn, đã muốn độ lôi kiếp Thừa Đỉnh rồi?

Mặc dù câu hỏi của gã cũng không có nói ra, nhưng Diệp Mặc từ ngữ khí của gã cũng đã có thể nghe thấy, đây quả thực chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, Biên Phượng Tháp lại khuyên bảo:

- Huống hồ thăng cấp lên Thừa Đỉnh chẳng những phải độ qua lôi kiếp Thừa Đỉnh hơn nữa còn phải có Côn Thừa đan. Nếu không độ kiếp chẳng qua chỉ là…

Y không nói tiếp, nhưng rõ ràng cũng là cùng ý tứ với Đằng Dịch.

Nói xong y lại giải thích:

- Cậu thăng cấp từ Ngưng Thể tầng thứ bảy lên Ngưng Thể viên mãn chỉ cần bốn tháng, tốc độ mặc dù nhanh, nhưng thiếu hụt căn cơ. Không có căn cơ thì sẽ dễ dàng bị tâm ma xâm lấn, cũng đừng nói đến độ qua lôi kiếp.

- Cái gì?

Đằng Dịch nghe thấy Biên Phượng Tháp nói vậy hoàn toàn kinh hãi. Có rất nhiều yêu tu có tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh, nhưng cũng không ai lại có tốc độ kinh khủng như Diệp Mặc. Bốn tháng đã có thể từ Ngưng Thể tầng thứ bảy thăng cấp lên Ngưng Thể viên mãn, đang nói đùa sao?

- Chú thăng cấp từ Ngưng Thể tầng thứ bảy lên Ngưng Thể viên mãn chỉ cần bốn tháng?

Đằng Dịch lại không dám tin lời nói của Biên Phượng Tháp, chỉ chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

Biên Phượng Tháp giúp Diệp Mặc trả lời:

- Đúng vậy, Đại Đằng, khi tôi vừa mới quen Diệp Mặc, chính là bốn tháng trước, tôi bị một tên Kiếp Biến theo đuôi truy sát, còn được Diệp Mặc giúp đỡ. Lúc đó hắn mới chỉ là tu vi Ngưng Thể tầng thứ bảy, chúng em trên đường đến Lạc Hồn Khư, đến hôm nay cũng mới có bốn tháng, Diệp Mặc liền dùng thời gian bốn tháng này tu luyện thăng cấp lên Ngưng Thể viên mãn, đây là chuyện tôi tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không lừa anh.

Diệp Mặc có chút im lặng, hắn cũng không thể nói hắn tu luyện đã bốn năm rồi, chỉ là ở trong trận bàn thời gian. Hắn đành phải cười nói với hai người kia:

- Tôi cũng là một đan sư, có thể luyện chế ra một số đan dược phụ trợ, hơn nữa tôi còn có một linh tủy trì, cho nên tốc độ tu luyện có chút nhanh một chút.

- Cho dù có linh tủy trì và đan dược, cũng không thể nào trong vòng bốn tháng lại có thể thăng cấp từ Ngưng Thể tầng thứ bảy lên Ngưng Thể viên mãn được.

Đằng Dịch vẫn có chút không dám tin.

Biên Phượng Tháp gật đầu, nhưng lập tức lại càng kinh hãi ngó nhìn Diệp Mặc:

- Cậu nói cậu có thể luyện chế đan dược để cho tu sĩ Ngưng Thể tu luyện? Cậu là Đan vương ngũ phẩm? Hay là cậu đã là Đan vương lục phẩm rồi?

Đan dược thấp nhất cần phải có để tu sĩ Ngưng Thể tu luyện cũng cần phải là Đan vương ngũ phẩm mới có thể luyện chế ra được, còn cao hơn một chút thì là Đan vương lục phẩm mới có thể luyện chế ra được, cho nên Biên Phượng Tháp lúc này mới vô cùng kinh hãi.

Diệp Mặc biết hắn cũng không cần phải giấu diếm gì, nhưng ngay sau

đó lại gật đầu nói:

- Tôi là một Đan vương thất phẩm, Côn Thừa đan chính là do tôi luyện chế ra.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một viên Côn Thừa đan đưa cho Biên Phượng Tháp nói:

- Đây chính là Côn Thừa đan mà tôi luyện chế, anh xem xem.

Biên Phượng Tháp run rẩy nhận lấy viên đan dược mà Diệp Mặc đưa cho y, đặt viên đan dược vào lòng bàn tay nhìn ngắm, lập tức lẩm bẩm nói:

- Không ngờ đúng là đan dược Thiên cấp thất phẩm thật, đây tuyệt đối là vừa mới luyện chế ra, còn là đan dược hạng nhất nữa.

Có thể luyện chế ra đan dược Thiên cấp thất phẩm hạng nhất, rõ ràng là Đan vương thất phẩm không tầm thường, nói cách khác Diệp Mặc cũng có thể là Đan vương bát phẩm bình thường.

Biên Phượng Tháp ngây ra nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc huynh đệ, không ngờ anh đã là Đan vương bát phẩm rồi?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, mặc dù tôi bây giờ đã là Đan vương bát phẩm rồi, nhưng tôi cảm thấy muốn thăng cấp lên Đan vương bát phẩm cũng không còn bao lâu nữa.

Diệp Mặc sở dĩ nói như vậy, là vì lúc trước hắn ở La Khúc thập bát bàn thu thập được một số linh thảo cấp tám, những linh thảo này hoàn toàn có thể khiến hắn thăng cấp lên Đan vương bát phẩm.

- Hả…

Đằng Dịch đứng ngây dại một hồi lâu bên cạnh lại thốt lên đầy kinh

ngạc:

- Diệp Mặc, anh đúng là Đan vương thất phẩm thật sao? Sắp lên Đan vương bát phẩm rồi?

- Đúng vậy, tôi đúng là Đan vương thất phẩm, nhưng cũng còn chút khoảng cách với Đan vương bát phẩm.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Đằng Dịch, trong lòng nhiều nhất cũng chỉ muốn mình giúp luyện chế ra một lò đan dược mà thôi, có cần thiết phải kích động như vậy không?

- Tốt, tốt, Diệp Mặc huynh đệ, tôi xin anh giúp tôi một chuyện… Anh nhất định phải đồng ý với tôi.

Đằng Dịch bước lên phía trước nắm lấy tay của Diệp Mặc, ngữ khí thậm chí có chút run rẩy, rõ ràng là muốn xin hắn một chuyện không đơn giản.

Diệp Mặc vừa muốn nói nếu muốn luyện chế đan dược cũng không có gì, Biên Phượng Tháp lúc này đã dần dần bình tĩnh trở lại, y bước đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Mẹ của Đại Đằng là giao vương Đằng Hùng của Vô Tâm Hải, mẹ của anh ấy trong một lần gặp kẻ thù, bị kẻ thù phế mất đan điền, còn thần thức cũng bị trọng thương. Đại Đằng nghe nói đan dược Thiên cấp cấp tám Huyễn Thần đan có thể khôi phục được thần thức, cho nên anh ta đã thu thập được mấy gốc Huyễn Thần hoa muốn mới người luyện chế ra Huyền Thần đan giúp.

- Đúng, đúng, tôi muốn mời anh luyện chế giúp tôi Huyễn Thần đan, tôi có Huyễn Thần hoa rồi.

Đằng Dịch không đợi mình nói xong, liền lấy ra mấy gốc Huyễn Thần hoa.

Huyễn Thần hoa Diệp Mặc cũng biết, hắn cũng có một gốc, cũng là lấy

được từ chỗ của Lục Vô Hổ. Nhưng hắn biết Huyễn Thần hoa mặc dù có thể khôi phục thần thức, nhưng tác dụng chủ yếu lại không phải là khôi phục thần thức, mà là khôi phục thần hồn. Mẹ của Đại Đằng đan điền bị vỡ, hơn nữa thần thức bị tổn thương nghiêm trọng, dùng Huyễn Thần đan rõ ràng là không giải quyết được vấn đề.

Diệp Mặc nói thẳng:

- Đại Đằng, Huyễn Thần hoa mặc dù có tác dụng khôi phục thần thức, nhưng tác dụng chủ yếu của nó không phải là cái này, cho dù tôi giúp anh luyện chế ra loại đan dược này được, mẹ của anh cũng không thể nào khôi phục thần thức hoàn toàn được. Nếu anh tin tôi…

Không đợi Diệp Mặc nói xong, Đằng Dịch liền vội nói:

- Tôi biết, tôi biết, tôi bây giờ muốn chữa trị thần thức của mẹ tôi trước, đợi sau khi thần thức của bà khôi phục rồi, bà ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình được. Còn về nguyên liệu khôi phục đan điền, tôi sẽ tìm dần.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Đại Đằng, anh nghe tôi nói xong đã, ý của tôi là nói anh không cần luyện chế Huyễn Thần đan, nếu anh tin tôi, tôi có thể đến xem mẹ của anh thế nào, nếu đúng như những gì anh nói, tôi sẽ có cách trị lành cho bà ấy.

Diệp Mặc có Quý Dương đan, là loại đan dược tốt nhất để hồi phục đan điền cho tu sĩ, hắn còn có đan dược cực phẩm Phục Thần đan chuyên chữa trị và khôi phục thần thức. Nếu đan điền của mẹ Đại Đằng bị vỡ tan, thần thức bị trọng thương, hắn cũng có thể giúp được.

Vậy thì Phục Thần đan coi như thôi, không có tác dụng phụ. Nhưng Diệp Mặc lại biết Quý Dương đan cũng không phải là vạn năng, chẳng may bệnh trạng của mẹ Đại Đằng không như những gì gã nói, Quý Dương đan lại có tác dụng phụ. Đằng Dịch tính tình thẳng tính, hào sảng dễ kết giao, Diệp Mặc cũng không để ý lãng phí chút thời gian.

Đằng Dịch thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức lộ ra biểu hiện vô cùng vui mừng hớn hở, gã thậm chí không nghĩ ngợi gì, liền quỳ rạp xuống trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc huynh đệ, anh nhất định phải cứu mẹ tôi, mẹ tôi quả thực quá đáng thương rồi. Nơi nào bà cũng không thể đi được, nguyện vọng kiếp này của tôi, chính là chỉ cần cứu được mẹ của tôi Diệp Mặc vội vàng kéo Đằng Dịch lên nói:

- Đại Đằng, không cần thế, nếu đã là bạn bè, chuyện của mẹ anh tôi nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Đợi sau khi tôi độ kiếp xong, chúng ta đến nhà anh xem sao.

- Hả, anh muốn độ kiếp thật sao?

Đằng Dịch lo lắng nhìn Diệp Mặc, nếu nói trước đây chỉ là sự lo lắng của bạn bè dành cho nhau, bây giờ gã thực sự để ý đến việc Diệp Mặc độ kiếp. Vì Diệp Mặc một khi xảy ra chuyện gì, thì mẹ của gã sẽ thế nào?

Diệp Mặc vỗ vai Đằng Dịch nói:

- Đại Đằng, anh và Nhị Tháp đứng bên cạnh hộ pháp cho tôi, lôi kiếp Thừa Đỉnh đối với tôi mà nói cũng không là cái gì cả.

Diệp Mặc nói là sự thật, lần độ kiếp Ngưng Thể trước, hắn căn bản là chưa đã nghiền, đối với người khác mà nói là trận độ kiếp sống chết, nhưng đối với hắn mà nói chỉ là lợi khí tu luyện lôi hệ công pháp mà thôi.

Đằng Dịch thấy căn bản cũng không có cách nào khuyên bảo được Diệp Mặc, đành phải lấy ra một mảnh lân phiến cực lớn đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là pháp bảo phòng ngự của tôi, đưa cho anh độ kiếp trước.

Diệp Mặc đem lân phiến trả lại cho Đằng Dịch nói:

- Tôi độ kiếp không cần phải dùng đến pháp bảo phòng ngự, các anh chỉ

cần hộ pháp giúp tôi là được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1209

Lôi Kiếp Thừa Đỉnh Cổ Quái

Sau khi Diệp Mặc bố trí xong Tụ Linh trận, linh khí xung quanh lập tức trở nên điên cuồng, trong nháy mắt trên hoang đảo đã tràn đầy linh khí. Mặc dù hai người biết Tụ Linh trận của Diệp Mặc bố trí không đơn giản, nhưng cũng không dám nghĩ Diệp Mặc bố trí ra Tụ Linh trận cấp bảy, bọn họ cho rằng Diệp Mặc là một trận pháp đại sư cấp sáu đã là quá tài giỏi rồi.

Diệp Mặc lên Thừa Đỉnh, hắn dùng bao nhiêu linh tinh và linh thạch, cũng không cần bố trí ra một Tụ Linh trận cấp chín, Tụ Linh trận cấp bảy đối với hắn mà nói cũng đủ rồi. Trận pháp cấp chín lãng phí nguyên liệu, nguyên liệu trận pháp cấp chín của hắn cũng không nhiều, cũng là lấy từ chỗ của Nguyệt Kỳ Siêu.

Thấy trên đỉnh đầu Diệp Mặc hình thành một lốc xoáy linh khí cực lớn, Đằng Dịch lẩm bẩm nói:

- Nhị Tháp, chú vừa nãy có nói Diệp Mặc huynh đệ nói trong vòng bốn tháng có thể thăng cấp từ Ngưng Thể tầng thứ bảy lên Ngưng Thể viên mãn tầng thứ chín, anh bây giờ cũng tin một chút rồi. Anh từ trước tới giờ chưa bao giờ gặp người nào lại hấp thụ linh khí lợi hại đến vậy, cho dù là yêu tu thiên tài nhất, cũng không thể so sánh được với Diệp Mặc.

Biên Phượng Tháp vốn dĩ muốn đáp lại câu nói của Đằng Dịch, nhưng nhìn bầu trời trong nháy mắt trở nên âm u, nhất thời không nói tiếp. Y không ngờ lôi kiếp của Diệp Mặc lại đến nhanh như vậy, theo cách nghĩ của y, lôi kiếp cho dù sắp đến, ít nhất cũng phải mất ba ngày.

Rầm rầm rầm…

Khi hơn ba mươi tia sét to bằng cánh tay người lớn đánh xuống, không cần nói Biên Phượng Tháp sợ ngây người, đến Đằng Dịch cũng đơ hết cả người ra.

Dưới tình huống này, lôi kiếp của yêu tu còn mạnh hơn rất nhiều so với lôi kiếp của tu sĩ cùng bậc, nhưng cho dù là mạnh hơn nữa, Đằng Dịch cũng chưa bao giờ nhìn thấy một lôi kiếp kinh khủng như này.

Một lần đánh xuống bốn tia không nói, sự kinh khủng của lôi kiếp này có thể so sánh với lôi kiếp mà tu sĩ Kiếp Biến thăng cấp lên Hóa Chân, hơn nữa cho dù tu sĩ Kiếp Biến thăng cấp lên Hóa Chân, số lượng sấm sét cũng không thể nào một lần mà lại đánh xuống ba mươi sáu tia được. Đây đâu phải là lôi kiếp? Đây rõ ràng là muốn đánh chết Diệp Mặc trong lần kiếp lôi thứ nhất.

Xong rồi, bọn họ còn biết được Diệp Mặc đến pháp bảo phòng ngự cũng không có.

Nhưng chuyện khiến hai người càng không thể tưởng tượng được lại xảy ra, Diệp Mặc căn bản không để ý đến những tia sét to lớn đánh vào người mình, thậm chí còn đánh ra tia sét công kích tia sét của lôi kiếp.

Nhưng tia sét mà hắn phóng ra lại là màu đen, còn tia sét trên trời rơi xuống lại là màu xanh.

- Ầm ầm ầm…

Một tia sét màu xanh thô to đánh trúng vào người Diệp Mặc, nhưng chỉ đánh vỡ hộ giáp linh khí cực phẩm của hắn mà thôi, nhưng trong chốc lát những tia sét lại biến mất, dường như bị Diệp Mặc hấp thụ hết vậy.

Không đợi Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp hiểu được Diệp Mặc hấp thụ tia sét như nào, tia sét màu đen trong tay Diệp Mặc lại va đập vào tia sét lôi kiếp màu xanh từ trên trời rơi xuống.

Những tiếng “Răng rắc, răng rắc…” vang lên liên hồi, Đằng Dịch và

Biên Phượng Tháp kinh hãi phát hiện ra, tia sét của Diệp Mặc không ngờ lại đánh tan tia sét màu xanh trên bầu trời.

Ầm, ầm…

Sau khi ba mươi sáu tia sét này bị Diệp Mặc đánh tan, lại một lần nữa đánh xuống hơn mười tia sét, nhưng những tia sét lần này lại không giống lần trước, chẳng những càng ngày càng to mà càng ngày lại càng dày đặc.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp chỉ có thể nhìn tia sét lôi kiếp màu xanh trên trời và lôi kiếm màu đen của Diệp Mặc va đập vào nhau trên không trung, không ngừng phát ra những âm thanh răng rắc, còn chuyện rốt cục giáng xuống bao nhiêu tia sét lôi kiếp thì hai người họ cũng hoàn toàn không biết được.

Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp khiếp sợ nhìn nhau, người bạn mà bọn họ mới kết giao rốt cục biến thái như nào?

Loại tia sét này cho dù là tu sĩ Kiếp Biến cũng không chắc đã có thể qua được, mặc dù hai người chưa gặp lôi kiếp thăng cấp của tu sĩ Hóa Chân, nhưng nghĩ đến cũng không kinh khủng như này?

Làm gì có lôi kiếp như này? Lôi kiếp bình thường đều là từng đợt từng đợt giáng xuống, còn có chút thời gian nghỉ ngơi. Nhưng trong lôi kiếp của Diệp Mặc thì lại không dừng lại chút nào, giống như lôi kiếp này không đánh tan xác Diệp Mặc thì không yên vậy, còn Diệp Mặc thì như không chọc tức lôi kiếp thề không buông tha vậy.

Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp cũng đã từng trải qua lôi kiếp Thừa Đỉnh, nhưng lôi kiếp này của Diệp Mặc khiến bọn họ bây giờ tiến lên thì chết không nghi ngờ gì. Lúc này hai người cũng hiểu tại sao Diệp Mặc lại hiểu trận pháp, chỉ bố trí Tụ Linh trận, nhưng lại không bố trí trận pháp phòng ngự. Vì trận pháp phòng ngự cấp sáu bình thường, dưới trận lôi kiếp này, căn bản cũng không có tác dụng gì.

Lôi kiếp vừa mới bắt đầu, Diệp Mặc còn đếm xem có bao nhiêu tia sét, nhưng tia sét lôi kiếp càng ngày càng dày đặc, Diệp Mặc dường như không còn sức lực để luyện hóa lôi nguyên trên đó. Hắn cũng không còn hứng đi đếm có bao nhiêu tia sét, hắn chỉ hi vọng tia sét lôi kiếp lần này càng ngày càng nhiều, như vậy cảnh giới của hắn mới tăng lên càng lúc càng nhanh được.

Hộ giáp linh khí cực phẩm bị đánh tan, đồng thời Diệp Mặc cũng đổi một bộ linh khí cực phẩm khác. Hộ giáp linh khí cực phẩm của hắn có rất nhiều, căn bản không để ý chỉ là một hộ giáp linh khí. Nếu không phải có Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp đứng một bên xem hắn độ kiếp, thì hắn thậm chí đến hộ giáp cũng lười chẳng thèm đổi.

Một tiếng "Răng rắc" rất nhỏ vang lên, mặc dù trong tiếng ầm ầm của lôi kiếp, nhung Diệp Mặc lại có thể nghe thấy rất rõ. Hắn biết mình đã thăng cấp lên Thừa Đỉnh rồi, trong lúc này, cảnh giới và sức mạnh của hắn cũng tăng vọt.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Mặc liền luyện hóa được linh khí giống như thực chất xung quanh mình, từ Thừa Đỉnh tầng thứ nhất thăng cấp lên Thừa Đỉnh tầng một đỉnh. Sau khi lại có chín đường lôi kiếp to giáng xuống, trong lòng Diệp Mặc lại càng sảng khoái. Đang lúc hắn hi vọng có càng nhiều tia sét kiếp lôi giáng xuống, thì mây mù lôi kiếp xung quanh không ngờ lại tiêu tán không còn, lôi kiếp cũng qua đi.

Lôi kiếp qua đi không còn chút dấu vết nào, cứ như trong lúc mãnh liệt lại đột nhiên biến mất không còn gì, khiến người ta không quen lắm.

Diệp Mặc lẳng lặng nhìn mây mù lôi kiếp trong nháy mắt biến mất trong không gian, nhíu nhíu mày, hắn cảm thấy số lượng tia sét lôi kiếp lần này không bằng lần trước khi hắn độ kiếp Ngưng Thể, mặc dù hẳn rất nghi ngờ, nhưng cũng không có cách nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lôi kiếp đó dường như biết được hắn muốn mượn tia sét giúp đột phá vậy, trong lúc quan trọng nhất thì lại rút lui, điều này cũng tương đương với

việc không giúp hắn.

Diệp Mặc tức giận phóng ra vài tia sét màu đen lên không trung, nhưng mặc cho hắn khiêu khích thế nào, lần độ kiếp Thừa Đỉnh này của hắn cũng đã kết thúc rồi.

Đang lúc Diệp Mặc vô cùng buồn bực, một đám mây linh khí màu xanh rơi xuống đỉnh đầu hắn, Diệp Mặc cảm thấy linh khí trong Tụ Linh trận của hắn lại càng nồng đậm và tinh khiết hơn, cũng thoải mái hơn rất nhiều. Hắn dường như không muốn buông tha một chút nào, hấp thụ hoàn toàn đám mây linh khí. Sau khi Diệp Mặc hấp thụ hoàn toàn đám mây linh khí màu xanh, tu vi của hắn từ Thừa Đỉnhtầng một đỉnh tăng lên Thừa Đỉnh tầng thứ hai.

Diệp Mặc sau khi cảm nhận được sức mạnh của mình đã là Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi, thoải mái thở phào, dùng Thanh thủy quyết rửa sạch bụi đen thui trên người. Đồng thời đổi một bộ quần áo khác sạch sẽ hơn, lúc này mới bắt đầu thu lại những linh thạch và linh tinh mình chưa dùng hết.

Biên Phượng Tháp và Đằng Dịch lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đây là độ kiếp sao? Nếu như không phải bọn họ tận mắt chứng kiến Diệp Mặc độ kiếp, bọn họ cũng cho rằng mình hoa mắt rồi. Đây đâu phải là lôi kiếp? Đây căn bản chính là lôi kiếp giết người.

Nhưng hai người lập tức lại thấy Diệp Mặc đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi, lại càng không có gì để nói. Thời gian một ngày, hai người đứng bên cạnh Diệp Mặc cũng đã biết được quá nhiều cái gọi là không thể nào.

Diệp Mặc vừa mới thu lại nguyên liệu trận pháp và linh thạch xong, lại có hai bóng người xà xuống hoang đảo này.

- Tu sĩ con người?

Đứng phía trước là một người đàn bà xinh đẹp, bên cạnh người đàn bà đó là một người đàn ông trung niên anh tuấn. Người đàn bà đó sau khi nói một câu tu sĩ con người, liền ngó chừng Diệp Mặc nói:

- Vừa nãy động tĩnh nơi này là có chuyện gì xảy ra vậy?

Người đàn ông kia bước lên phía trước lạnh nhạt nói:

- Y muội, có gì phải nói với những tu sĩ con người này chứ, cứ giết đi là xong việc.

Khi hai người này vừa đến, Diệp Mặc liền nhìn ra hai người này chính là yêu tu, hơn nữa đều là yêu tu Thừa Đỉnh đỉnh phong. Vốn dĩ Diệp Mặc muốn trả lời một chút, là mình vừa mới độ kiếp, nhưng hai yêu tu này không ngờ lại muốn giết chết hắn, ánh mắt hắn nhất thời trở nên lạnh lùng.

Nhưng Diệp Mặc cũng không nói chuyện, Đằng Dịch liền bước đến ngăn Diệp Mặc lại sau lưng mình rồi lạnh lùng nói với hai tên yêu tu:

- Diệp Mặc là bạn của Đằng Dịch ta, còn chưa tới lượt hai người quơ tay múa chân.

- Đằng Dịch, anh không ngờ lại kết giao với loại tu sĩ này?

Người đàn ông anh tuấn bị nhìn chằm chằm Đằng Dịch lạnh lùng nói.

Đằng Dịch cười ha hả nói:

- Tôi kết giao với tu sĩ con người? Tôi cứ như vậy đấy, anh làm gì được tôi? Có bản lĩnh thì đến trước mặt phụ vương mà nói. Phụ vương cũng có bạn là tu sĩ con người, huống chi là tôi. Cút đi, ở đây không hoan nghênh hai người.

- Anh…

Người đàn ông anh tuấn kia tức giận chỉ Đằng Dịch, nhưng cũng không làm gì được Đằng Dịch.

Người phụ nữ xinh đẹp kia dùng mắt liếc nhìn Đằng Dịch, bỗng nhiên nũng nịu nói:

- Đằng Dịch, gì thì tôi cũng là chị dâu của anh, anh sao lại có thể đối đãi với chúng tôi như vậy? Tôi chỉ là hỏi thăm nơi này có chuyện gì xảy ra một chút thôi mà, nơi này cũng nằm trong phạm vi của Giao Đằng cung chúng ta, chẳng lẽ tôi không thể đến hỏi sao?

- Ha ha…

Đằng Dịch bỗng nhiên cười ha hả, chỉ vào người đàn bà xinh đẹp nói:

- Hỗ Y, đừng để mình mất mặt như vậy chứ. Cô là chị dâu của tôi? Cô là chị dâu gì của tôi? Trước đây rất lâu rồi, cô hình như là chị hai của tôi, sao bây giờ lại ở cùng với anh sáu của tôi thế? Tôi nhổ vào!

- Hừ!

Người đàn bà xinh đẹp sau khi nghe thấy Đằng Dịch nói vậy, nhất thời hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi. Người đàn ông anh tuấn đứng bên cạnh cô ta cũng hung hăng trợn mắt nhìn Đằng Dịch một cái, cũng rời đi theo.

Đằng Dịch cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy, bước tới trước mặt Diệp Mặc giơ ngón tay cái lên nói:

- Diệp Mặc huynh đệ, Đại Đằng tôi thật có phúc, không ngờ lại có thể kết giao với nhân vật anh hùng như cậu. Nói thật lòng, đây lần đầu tiên tôi gặp một người độ kiếp như cậu, lợi hại, thật lợi hại!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1210

Giao Đằng Vương

Đằng Dịch, tôi hỏi anh một chuyện nhé. Có phải yêu tú các anh sau khi tu luyện đến hóa hình sau đó mới đổi cấp bậc tu luyện trở thành giống như tu luyện giả đúng không?

Những yêu tu trước đây Diệp Mặc đã từng tiếp xúc thì chưa từng có yêu thú hóa hình nào cả, đều là sử dụng cấp bậc của yêu thú để phân biệt. Cho nên khi hắn nghe Biên Phượng Tháp nói đến yêu tu Thừa Đỉnh, thì nghĩ rằng có phải cũng tương đương với yêu thú cấp chín hay không? Rồi hắn lại thấy Đằng Dịch này là một tên có tính cách ngay thẳng thì liền trực tiếp mở miệng hỏi.

Đằng Dịch sau khi nghe xong câu hỏi của Diệp Mặc thì liền cười ha hả, vỗ vỗ vai hắn:

- Diệp Mặc huynh đệ, cậu sẽ không nghĩ rằng tôi là một yêu thú hóa hình chứ?

Nói xong thì y cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, mà trực tiếp giải thích luôn:

- Kỳ thực tôi vừa sinh ra thì hình dạng đã không khác gì tu sĩ loài người rồi, chỉ có công pháp tu luyện là công pháp của yêu tu mà thôi. Chỉ riêng yêu thú thuần túy mới dùng cấp bậc yêu thú để phân chia. Nhưng yêu thú sau khi hóa hình, thì sẽ hoàn toàn giống với tu sĩ loài người. Hơn nữa sau khi hóa hình, thì sẽ không thể biến hình về bản thể được nữa, trừ khi là đạt được tới tu vi Hóa Chân. Bản thân tôi cũng vậy, nếu không tu luyện đến tu vi Hóa Chân thì không có cách nào biến thành bản thể được.

Diệp Mặc lúc này mới giật mình hiểu ra, hóa ra bản thân suy đoán cũng chưa được chính xác. Yêu thú đúng là yêu tu, nhưng không phải tất cả yêu tu lại không phải tất cả đều là yêu thú - Diệp Mặc huynh đệ, cậu vẫn muốn đi đến Lạc Hồn Khư trước hay...

Sau khi Đằng Dịch giải thích xong, thì lại có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc. Lôi Kiếp biến thái của Diệp Mặc, thì y đã tận mắt nhìn thấy. Nhưng cho dù là có lợi hại hơn nữa, thì sau khi tiến vào Lạc Hồn Khư, thì y cũng không dám khẳng định là Diệp Mặc có thể an toàn trở ra hay không.

Diệp Mặc cũng vỗ vai Đằng Dịch:

- Đương nhiên là phải đi chữa bệnh cho bác gái trước rồi, về phần đi Lạc Hồn Khư, thì một mình tôi đi là được rồi.

- Không được, cậu đã giúp tôi chữa trị bệnh cho mẹ tôi, thì tôi nhất định phải đi Lạc Hồn Khư cùng cậu. Đằng Dịch tôi không thể là một người không có nghĩa khí được.

Biên Phượng Tháp ở bên cạnh cũng noi:

- Đúng, tôi cũng sẽ cùng đi, hơn nữa tôi cũng quyết định không đi Nam An Châu nữa, mà sẽ cùng Diệp Mặc huynh đệ đi Bắc Vọng Châu. Được đi theo một Đan Vương thất phẩm cũng chính là vinh hạnh lớn nhất của tôi.

- Cậu muốn đi Bắc Vọng Châu?

Đằng Dịch lúc này mới kinh ngạc mà nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, nếu tôi có thể trở ra từ Lạc Hồn Khư, thì tôi sẽ đi tiếp đến Bắc Vọng Châu.

Đằng Dịch bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Diệp Mặc huynh đệ, chỉ cần mẹ của tôi hết bệnh, thì tôi cũng sẽ cùng

anh đi Bắc Vọng Châu.

Diệp Mặc nghĩ rằng Đằng Dịch căn bản là một người nhàn rỗi không có việc gì làm, nếu có đi cùng mình đến Bắc Vọng Châu thì cũng không có gì cả. Nghĩ vậy thì hắn liền gật đầu:

- Chúng ta đi xem bệnh tình của mẹ anh thế nào trước đã.

...

Cùng trò truyện với Đằng Dịch về các thế lực ở quanh nơi này, thì Diệp Mặc mới biết Đằng Dịch ở đây đã lâu. Tổ tiên của y là hậu duệ của ngũ trảo kim long. Chỉ là huyết mạch đã quá lâu nên mới dần dần bị thoái hóa, tới đời ông nội của Đằng Dịch thì chỉ là huyết mạch giao long Cho dù là như vậy, thì cha của Đằng Dịch là Đằng Hùng vẫn có thể chiếm lấy hải vực kế bên, biến nơi này hoàn toàn trở thành phạm vi thế lực của Giao Đằng cung, mà Đằng Hùng cũng chính là Giao Đằng Vương tiếng tăm lừng lẫy ở Vô Tâm Hải. Mẹ của Đằng Dịch cũng chỉ là một trong hơn mười người vợ lẻ của y mà thôi, cho nên sau khi mẹ của Đằng Dịch bị thương, thì Đằng Hùng thậm chí còn quên luôn việc mình có một người vợ như vậy. Nếu Đằng Dịch không giúp mẹ tìm linh dược trị thương, vậy thì mẹ y chỉ có thể nằm chờ chết mà thôi.

Phía trên cái đảo nhỏ có một thanh niên cùng một thiếu phụ xinh đẹp đang đi cùng nhau chính là anh sáu Đằng Phi cùng với chi hai Hỗ Y của Đằng Dịch. Sở dĩ Đằng Phi dám ở cùng một chỗ với Hỗ Y là do anh hai Đằng Yết của Đằng Dịch đã rời khỏi Giao Đằng Cung từ trăm năm trước, đến nay vẫn không rõ tung tích.

Sau khi theo Đằng Dịch vào Giao Đằng Cung, Diệp Mặc mới biết được diện tích của Lăng Đảo thật sự cũng không tính là cái gì so với Giao Đằng Cung này..

Hơn nữa linh khí ở nơi này cũng nồng đậm hơn so với Lăng Đảo rất nhiều, chỉ có điều chỗ này có quá nhiều yêu thú, còn nhiều hơn rất nhiều so

với yêu tu hóa hình nên thực sự làm cho Diệp Mặc có chút không quen.

Cũng may sau khi tiến vào giữa đảo, thì trên cơ bản đều là các yêu tu hóa hình. Hiện Diệp Mặc có chút lo lắng sẽ bị người nào đó đến để truy hỏi, thậm chí hắn còn lo Đằng Hùng sẽ tự mình đến truy hỏi hắn, nhưng khi hắn theo sau Đằng Dịch tiến vào một động phủ hẻo lánh, thì mới an tâm một chút vì hắn nghĩ căn bản là Đằng Hùng sẽ không quản đến việc nhỏ nhặt như Đằng Dịch dẫn người trở về.

Mẹ của Đằng Dịch tuy rằng không có địa vị cao, nhưng dù sao cũng là vợ của Đằng Hùng, cho nên ở Giao Đằng Cung cũng có động phủ không nhỏ. Chỗ này tuy hẻo lánh, nhưng linh khí cũng không tồi, hơn nữa động phủ phía trước có mầu sắc rực rỡ, hiển nhiên là do được bố trí một cách tỉ mỉ. Còn có vài thị nữ diện mạo không tầm thường đứng ở cửa động phủ, sau khi các cô thấy Đằng Dịch trở về, đều kính cẩn chào Dịch thiếu gia.

Đằng Dịch không để ý đến mấy thị nữ này. Chỉ nhanh chóng đưa Diệp Mặc cùng Biên Phượng Tháp vào trong động phủ. Y rất nóng vội chính là thương thế của mẹ mình có thể trị liệu hay không.

Diệp Mặc chỉ cần liếc mắt là đã có thể thấy được một người phụ nữ tiều tụy trên cái giường ngọc màu xanh. Thoạt nhìn thì người phụ nữ trung niên này rất xinh đẹp, giống như là đang ngủ vậy. Nhưng chân nguyên trên người cô đích thực sắp tiêu tan hết, hơn nữa dao động thần thức cũng rất hỗn loạn.

Tuy rằng chỉ tùy ý nhìn lướt qua, nhưng Diệp Mặc đã xác nhận là đúng như lời Đằng Dịch nói. Người phụ nữ này chính là đan điền bị tổn hại, hơn nữa thần thức cũng bị thương. Nói cách khác thì hắn chỉ cần phải dùng một viên 'Quý Dương Đan' cùng với một viên 'Phục Thần Đan' là có thể trị khỏi cho đối phương rồi.

- Thế nào? Mẹ của tôi có thể cứu được không?

Đằng Dịch vội vàng lên tiếng hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu, lấy ra hai viên đan dược đưa cho Đằng Dịch:

- Có thể, anh chỉ cần cho mẹ anh ăn hai viên đan dược này, hai canh giờ sau hẳn là sẽ thấy được hiệu quả.

Nếu không phải là do mẹ của Đằng Dịch đã bị thương thời gian quá dài, thì Diệp Mặc khẳng định chỉ cần thời gian một nén nhang là có thể trị khỏi đan điền cho bà rồi. 'Quý Dương Đan' chính là đan dược tốt nhất dùng để khôi phục đan điền, căn bản là không có loại dược liệu nào có thể so sánh được.

Đằng Dịch kích động nhận lấy đan dược trong tay Diệp Mặc, thậm chí còn quên cả việc cảm tạ Diệp Mặc mà vội vội vàng vàng đem đan dược vào cho mẹ y dùng Diệp Mặc và Biên Phượng Tháp cũng không quấy rầy Đằng Dịch, hai người đi theo sự hướng dẫn của một thị nữa, tới một gian phòng cách vách để chờ. Diệp Mặc cũng biết Đằng Dịch đang rất nóng vội nên cũng không để ý.

- Diệp Mặc, đan dược của cậu thực sự là có tác dụng sao? Tôi thấy Đằng Dịch rất...

Biên Phượng Tháp ngôi xuống, rồi có chút lo lắng mà hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết Biên Phượng Tháp lo lắng điều gì, chính là y sợ vạn nhất đan dược của hắn không có tác dụng, thì Đằng Dịch sẽ vô cùng thất vọng. Cho nên Diệp Mặc lập tức cười nói:

- Anh yên tâm đi, đan dược của tôi tuyệt đối có hiệu quả Biên Phượng Tháp gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi Diệp Mặc nữa, mà lại nói sang chuyện khác:

- Tôi thật không ngờ cậu lại là một Đan Vương thất phẩm. Tôi cố gắng trở thành một Đan Vương tam phẩm đã tự thấy mình rất giỏi rồi. Vậy mà hiện tại gặp cậu, thì tôi mới biết mình chưa là gì cả. Diệp Mặc, có phải là Nam An Châu có rất nhiều thiên tài giống như cậu không?

Diệp Mặc cười ha hả:

- Truyền thừa luyện đan của tôi có chút đặc thù, không giống với những người khác. Kỳ thật thì ở Nam An Châu, cũng không có nhiều Đan Vương thất phẩm, cho nên anh có thể thành tựu được Đan Vương tam phẩm cũng đã là rất giỏi rồi.

Biên Phượng Tháp cũng cười cười:

- Tuy tôi biết là cậu đang an ủi tôi, nhưng trong lòng tôi cũng rất vui. thế nhưng, hiện tại có thể đi theo một Đan Vương thất phẩm như cậu, thì tôi cũng sẽ không cần tự mình luyện đan nữa. Huống hồ đan dược tự tôi luyện cũng không đúng cấp bậc tu luyện.

Diệp Mặc nghe Biên Phượng Tháp nói xong liền nghiêm nghị trả lời:

- Nhị Tháp, anh nguyện ý cùng tôi đi Bắc Vọng Châu, tôi cũng không có ý kiến. Nhưng đi Lạc Hồn Khư thì tôi khuyên anh không nên đi theo. Anh và Đằng Dịch nên ở lại đây chờ tôi, sau khi tôi ra khỏi Lạc Hồn Khư thì chúng ta sẽ cùng nhau đi Bắc Vọng Châu.

Biên Phượng Tháp lập tức đứng lên:

- Diệp Mặc, cậu coi Biên Phượng Tháp tôi là một kẻ sợ chết sao? Tôi muốn cùng cậu đi Bắc Vọng Châu, không chỉ vì chúng ta là bạn, mà một phần cũng là vì muốn mượn dùng đan dược của cậu để tu luyện. Nếu đã được hưởng thụ ưu đãi như thế, mà khi gặp nguy hiểm tôi lại lùi lại phía sau, thì Nhị Tháp tôi cũng không xứng làm bạn bè với cậu. Hơn nữa tôi nghĩ Đằng Dịch chắc chắn cũng có suy nghĩ giống như tôi.

- Hay, Nhị Tháp nói rất đúng, ý của tôi cũng chính là như vậy.

Thanh âm của Đằng Dịch bất chợt vang lên từ ngoài cửa.

Diệp Mặc và Biên Phượng Tháp cũng lập tức nhìn thấy ở bên cạnh Đằng Dịch là một người phụ nữ trung niên gầy gò, rõ ràng chính là mẹ của y.

- Đằng Dịch, bệnh tình của bác gái đã tốt rồi sao?

Biên Phượng Tháp ngạc nhiên hỏi.

Đằng Dịch kích động gật đầu, đi đến trước mặt Diệp Mặc rồi khom người xuống:

- Diệp Mặc huynh đệ, về sau anh chính là anh em sống chết có nhau của tôi, ân đức cứu sống mẹ tôi, tôi suốt đời sẽ không quên.

Người phụ nữ gầy yếu kia cũng tiến lên nói lời cảm tạ:

- Đạ tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp, Đằng Dịch có thể trở thành bạn bè của cậu, thì cũng chính là may mắn của nó.

Diệp Mặc lập tức nhận thấy tu vi của mẹ Đằng Dịch đã là Kiếp Biến hậu kỳ, nếu như hoàn toàn khôi phục lại, thì cho dù có thăng cấp lên tu vi Hóa Chân cũng không phải là không có khả năng.

- Mẹ, con muốn cùng Diệp Mặc huynh đệ đi đến Lạc Hồn Khư, sau khi trở ra còn muốn đi theo cậu ấy lang bạt nữa. Về phần Giao Đằng Cung thì sau này chắc con sẽ ít có cơ hội trở lại.

Lúc này tâm bệnh của Đằng Dịch đã không còn nữa, cho nên nói chuyện cũng trở nên lanh lẹ vô cùng. Nếu không phải sợ mẹ mình lo lắng, thì y thậm chí sẽ nói tới việc đi Bắc Vọng Châu rồi.

Người phụ nữa kia liền gật đầu:

- Nam nhi chí tại bốn phương, nếu cứ sợ hãi không dám ra ngoài, thì sao có thể trưởng thành được. Con cứ đi đi, bệnh tình của ta đã khỏi hẳn, nên con không cần lo lắng gì nữa.

Diệp Mặc nghe xong lời mẹ Đằng Dịch nói, liền cảm thấy rất khâm phục người phụ nữ này. Một người mẹ bình thường đều sẽ nhất mực cưng chiều con cái của mình, đừng nói là đi đến chỗ nguy hiểm như Lạc Hồn Khư, mà

cho dù là chỉ ra ngoài chịu chút khổ cũng sẽ đau lòng muốn chết. Vậy mà mẹ của Đằng Dịch lại không hỏi một câu nào, đã đồng ý cho Đằng Dịch đi Lạc Hồn Khư rồi. Có thể thấy được tư tưởng của bà rộng rãi cỡ nào.

Đằng Dịch cười ha hả nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc huynh đệ, tôi vốn muốn cùng anh nhắm vài chén rượu chúc mừng, nhưng mà tôi cũng biết chuyện của anh rất gấp gáp, cho nên hiện tại chúng ta nên đi luôn thôi.

Hiện tại Đằng Dịch muốn lên đường luôn, thì Diệp Mặc đương nhiên là không có ý kiến, hắn vốn là ước gì lên đường càng nhanh càng tốt mà. Mẹ của Đằng Dịch thì cũng biết rằng lần Đằng Dịch rời đi này, sẽ không biết đến bao giờ mới có cơ hội trở về, cho nên trong lòng tuy có chút không nỡ, nhưng vẫn đi tiễn Đằng Dịch. Trong lòng cô cũng chỉ nghĩ rằng Đằng Dịch là muốn đưa Diệp Mặc đến xem bên ngoài Lạc Hồn Khư mà thôi.

Diệp Mặc tuy chỉ nghe mẹ của Đằng Dịch nói mấy câu, nhưng cũng cảm giác được mẹ của Đằng Dịch là một người có tính cách nội liễm, cũng không phải là người thẳng thắn, không biết ngày trước vì sao mà bị người ta phá hủy đan điền.

Mấy người vừa mới cùng mẹ của Đằng Dịch đi ra đến ngoài động phủ, còn chưa ra đến phạm vi của Giao Đằng Cung, thì trước mặt đã có năm sáu người đi tới. Diệp Mặc nhìn thấy người đi đầu chính là một tu sĩ có một chòm râu dài, thì trong lòng liền kinh hãi vì tu vi của người này là Hóa Chân đỉnh, hơn nữa khí thế còn đáng sợ hơn cả Ung Lam Y nữa.

Càng làm cho Diệp Mặc kinh hãi hơn chính là mấy người bên cạnh tu sĩ đi đầu cũng đều là tu sĩ Hóa Chân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1211

Dù Là Tu Sĩ Hóa Chân Cũng Không Tính Kế Được Tôi

Phụ vương. Tên trung niên râu dài nhìn thoáng qua Đằng Dịch một cái, rồi lại nhìn lướt qua Diệp Mặc cùng Biên Phượng Tháp. Khi y thấy Diệp Mặc, thì trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng lại lập tức nhíu mày, không nói gì cả.

Nhưng ánh mắt y lập tức nhìn sang mẹ của Đằng Dịch, rôi khiếp sợ kêu lên:

- Tiệp Tiệp, thương thế của em đã khỏi rồi sao?

Mẹ của Đằng Dịch nghe được câu hỏi của tên trung niên râu dài, liền chạy nhanh tới rồi nhẹ nhàng nói:

- Vâng, nhờ có Dịch nhi nhờ bạn của nó đến mang cho thiếp hai viên đan dược, và thiếp chính là nhờ hai viên đan dược này mà được trị khỏi.

Diệp Mặc lúc này đã biết tên trung niên râu dài có tu vi Hóa Chân đỉnh kia là Đằng Hùng cha của Đằng Dịch. Cũng chính là cung chủ Giao Đằng Vương của Giao Đằng Cung.

Đằng Hùng nghe được câu trả lời từ mẹ của Đằng Dịch, liền lập tức nhìn thoáng qua Đằng Dịch bằng ánh mắt tán thưởng:

- Con làm rất tốt.

Nói xong thi y lại quay sang nói tiếp với mẹ của Đằng Dịch:

- Tiệp Tiệp, anh luôn luôn tìm kiếm linh dược để chữa trị đan điền cho

em, đáng tiếc chính là vẫn chưa hề tìm được, hiện tại em đã được trị khỏi rồi, thật sự là tốt quá.

- Đa tạ đại vương Mẹ của Đằng Dịch vội vàng nói lời cảm kích.

Đằng Dịch thì lại cúi đầu khinh thường, cảm thấy có chút tức nghẹn. Sau khi mẹ y bị thương, thì cha y không chỉ không vì mẹ y mà đi tìm linh dược, mà ngay cả nhìn mẹ y thôi thì cũng chẳng được mấy lần. Nhưng Đằng Dịch cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng chứ không thể nói ra.

- Bạn của con lại có thể có được đan dược lợi hại như thế sao?

Đằng Hùng nói với vẻ khen ngợi Đằng Dịch, ánh mắt thì đã đưa đến trên người của Diệp Mặc cùng Biên Phượng Tháp rồi. Hiển nhiên với y thì chuyện mẹ của Đằng Dịch khỏi bệnh là chuyện tốt, nhưng mà y càng để ý đến đan dược có thể chữa trị được đan điền kia hơn, vì nó hẳn phải là loại đan dược cao cấp cỡ nào? Ngay cả chuyện tu vi của Diệp Mặc cũng bị y đặt qua một bên.

Đằng Dịch sợ Biên Phượng Tháp cùng Diệp Mặc nói chuyện không hợp với cha mình, nên vội vàng đi lên nói trước:

- Đúng thế thưa phụ vương, bạn của con là một Đan Vương thất phẩm, cho nên đối với bệnh tình của mẹ con cũng không là gì với hắn cả.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm kêu khổ, hắn lại không thể nào trước mặt mấy tu sĩ Hóa Chân mà truyền âm cho Đằng Dịch được vì hiện hắn còn chưa có năng lực để làm như thế. Không đợi hắn tìm ra đối sách, thì Đằng Dịch đã đem chuyện mình là Đan Vương thất phẩm nói ra mất rồi.

Bản thân nói ra thân phân Đan Vương thất phẩm với Đằng Dịch thì cũng không có gì, bởi vì Diệp Mặc đã hiểu Đằng Dịch là hạng người gì rồi, nhưng đối với Đằng Hùng thì tuy rằng Diệp Mặc chỉ vừa gặp mặt một chút, thì hắn cũng biết được Đằng Hùng là hạng người gì rồi. Y biết vợ mình vừa mới khỏi bệnh, mà cũng không quá quan tâm, lại đi hỏi đến chuyện đan dược,

hiển nhiên là một kẻ ích kỷ rồi. Người như y đã biết được mình là một Đan Vương thất phẩm, mà có thể để mình rời đi thì mới là việc lạ.

Quả nhiên Đằng Hùng vừa nghe Đằng Dịch nói xong, thì vẻ mặt liền trở nên vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc:

- Cậu là một Đan Vương thất phẩm? Làm sao có thể? Khí tức trên người cậu vẫn còn rất trẻ, hiển nhiên là chưa đến trăm tuổi, làm sao có thể là một Đan Vương thất phẩm được?

Dừng một chút thì y lại gật đầu:

- Thế nhưng cậu có thể ở tuổi này đã tu luyện đến tu vi Thừa Đinh thì chắc chắn cũng không phải là người tầm thường rồi. Cậu tên là gì? Là tu sĩ của Tam Hải hay là tu sĩ của Nam An Châu?

Diệp Mặc biết lúc này ngoài việc thừa nhận ra cũng không còn biện pháp nào khác, nên hắn đành phải thi lễ với Đằng Hùng rồi ôm quyền nói:

- Vãn bối Diệp Mặc ra mắt Đằng cung chủ. Tôi mặc dù là một Đan Vương thất phẩm, nhưng tỷ lệ luyện chế đan dược thành công cũng không lớn. Cho nên chỉ có thể miễn cưỡng xem là một Đan Vương thất phẩm mà thôi. Đan dược trước đó dùng để chữa bệnh cũng là do sư phụ để lại cho tôi.

- Tốt, tốt, tốt. Như vậy cũng đã là rất giỏi rồi. Rất tốt.

Đằng Hùng liên tiếp nói mấy chữ “Tốt”, rồi mới nói với Đằng Dịch:

- Đại Đằng, con hãy đưa bạn của con tới điện chủ, hôm nay ta sẽ mở tiệc chiêu đãi các bạn của con.

Đằng Hùng không thèm để ý đến việc Diệp Mặc và Biên Phượng Tháp có đồng ý hay không, cũng không tiếp tục hỏi việc Diệp Mặc đến từ nơi nào.

Đằng Dịch còn đang suy nghĩ vì sao lúc trước rõ ràng là Diệp Mặc nói với y là cho dù muốn thăng cấp lên Đan Vương bát phẩm cũng không phải

chuyện khó. Nhưng giờ lại nói với cha y là bản thân chỉ miễng cưỡng được coi là một Đan Vương thất phẩm mà thôi?

Không đợi Đằng Dịch nói nữa, Diệp Mặc đã vội vàng mở miệng ngay:

- Đại Đằng nói sẽ đưa tôi đi xem Lạc Hồn Khư. Nghe nói nơi đó rất quỷ dị, tôi muốn đi đến đó học hỏi một chút.

- Cậu muốn đi Lạc Hồn Khư?

Đằng Hùng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc.

Đằng Dịch lúc này đã hiểu được ý của Diệp Mặc rồi, Diệp Mặc căn bản là không muốn ở lại Giao Đằng Cung, càng không muốn tiếp xúc nhiều với cha mình. Lúc này Đằng Dịch liền vội vàng tiến lên nói với Đằng Hùng:

- Đúng thế thưa phụ vương, con cùng hai vị huynh đệ là Diệp Mặc và Nhị Tháp đây sau khi quen biết nhau đã nói chuyện về sự đáng sợ của Lạc Hồn Khư, nhưng mà Diệp Mặc huynh đệ lại rất muốn nhanh chóng đến xem Lạc Hồn Khư đáng sợ như thế nào, cho nên chúng con mới muốn đi Lạc Hồn Khư.

Lần này Đằng Hùng cũng không nói gì, nhưng một tên yêu tu tu vi Hóa Chân hậu kỳ bên cạnh y đã đi đến vỗ vai Diệp Mặc mà nói:

- Không tồi, tuổi còn trẻ mà đã là tu vi Thừa Đỉnh, hơn nữa còn là một Đan Vương thất phẩm, tuyệt đối là tiền đồ vô lượng. Tôi rất xem trọng cậu đó.

Diệp Mặc bị tên yêu tu này vỗ vai vài cái, thì trong lòng liền có một cảm giác không thoải mái.

Diệp Mặc còn đang không biết phải trả lời thế nào, thì lại có một tên yêu tu Hóa Chân trung kỳ chụp lấy bả vai của hắn cười ha hả:

- Lãm huynh, cháu gái của anh chẳng phải là quốc sắc thiên hương sao,

anh đã coi trọng Đan Vương Tiểu Diệp như vậy, sao không đem cháu gái mình gả cho hắn đi?

Tên yêu tu Hóa Chân hậu kỳ kia liền lộ ra vẻ mặt tươi cười vui mừng nói:

- Không sai, không sai, tôi kỳ thật cũng muốn như vậy. Diệp Mặc, chờ sau khi cậu trở về, cùng tôi đi tới Tự Thiên Đảo gặp mặt cháu gái của tôi xem.

Y nói xong còn đem một ánh mắt tán thưởng nhìn về phía tên tu sĩ hát đệm kia, hiển nhiên là trong lòng y cũng thực sự có ý muốn này nhưng ngại việc tự mình mở miệng mà thôi, nhưng lại được người khác nói giúp rất đúng lúc.

Diệp Mặc theo bản năng liền run rẩy toàn thân. Một yêu tu tặng cháu gái y cho mình làm vợ, thì cho dù là quốc sắc thiên hương thì hắn cũng khó mà chấp nhận được. Tuy rằng Diệp Mặc biết yêu tu sau khi hóa hình cũng sẽ không khác gì loài người, hơn nữa nhan sắc so sánh với tiên nữ mà nói thì cũng không khác gì nhau. Nhưng mà cho dù là thế thì hắn cũng không muốn đi, huống chi hắn hoàn toàn không có cái tâm tư này.

Làm cho Diệp Mặc không ngờ là Đằng Hùng cũng tiến lên vỗ vai hắn:

- Cậu trước tiên cứ đi cùng Đại Đằng xem Lạc Hồn Khư đi. Chờ khi cậu trở về tôi sẽ cùng cậu nói chuyện. Nhưng Lạc Hồn Khư thì chỉ cần ở bên ngoài nhìn xem là được rồi, ngàn vạn lần không nên tiến vào trong.

Diệp Mặc ước gì sớm được rời đi rồi, cho nên vừa nghe Đằng Hùng nói như vậy thì lập tức trả lời luôn:

- Vậy thì vãn bối xin cáo từ trước.

Nói xong Diệp Mặc lập tức quay đầu lại nhìn Đằng Dịch. Đằng Dịch cũng nhanh chóng cáo từ cha mẹ cùng với mấy tên yêu tu kia rồi mang theo Diệp Mặc và Biên Phượng Tháp rời đi.

Diệp Mặc vừa ra khỏi đảo, lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Chờ Đằng Dịch cùng Biên Phượng Tháp lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì lập tức bay đi, loáng cái đã biến mất khỏi Giao Đằng Cung rồi.

...

Trên đường đi Đằng Dịch cùng Biên Phượng Tháp thấy Diệp Mặc không nói lời nào, nên cả hai cũng không nói gì, thẳng đến khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rời khỏi Giao Đằng Cung được hơn mười ngàn dặm, thì Diệp Mặc mới hít sâu một hơi.

Thấy Diệp Mặc đã có ý muốn nói chuyện, thì Đằng Dịch liền vội vàng hỏi:

- Diệp Mặc, vì sao anh lại vội vàng rời khỏi Giao Đằng Cung như vậy? Cha tôi tuy là chỉ vừa mới gặp anh, nhưng ông ấy cũng không bao giờ làm khó bạn bè của tôi cả.

Biên Phượng Tháp so với Đằng Dịch thì hiểu rõ chuyện này hơn một chút, liền cười lạnh một tiếng:

- Đại Đằng, cha của anh chắc chắn là không làm khó bạn của anh, nhưng mà anh không thấy là cha anh cùng với bạn của ông ta đối với Diệp Mặc có chút nhiệt tình quá mức sao?

Đằng Dịch nghe Biên Phượng Tháp nói như vậy, thì lúc này y mới nhớ tới cha mình dường như đúng là quá nhiệt tình với Diệp Mặc, cho nên liền gật đầu:

- Chú nói như vậy thì tôi mới để ý, đúng là chưa bao giờ tôi thấy cha mình đối đãi với bạn bè của tôi như vậy cả. Không chỉ bạn bè tôi, mà ngay cả đối với tôi cũng chưa nhiệt tình như thế bao giờ, thật là kỳ quái.

- Tuyệt đối không kỳ quái, bởi vì Diệp Mặc là một Đan Vương thất phẩm.

Biên Phượng Tháp lập tức nói.

Đằng Dịch lúc này mới tỉnh ngộ, y hết nhìn Diệp Mặc rồi lại nhìn Biên Phượng Tháp, một lúc sau mới nói:

- Ý của chú là bởi vì Diệp Mặc là Đan Vương thất phẩm, cho nên cha tôi muốn giữ cậu ấy ở lại Giao Đằng Cung?

Diệp Mặc trầm giọng:

- Hôm nay nếu không phải là cha của anh cùng với bạn của ông ta cùng tới, thì có lẽ là tôi muốn đi cũng không được rồi. Cha của anh muốn giữ lại tôi không chỉ là vì cái danh Đan Vương thất phẩm, mà còn muốn tìm hiểu vì sao tôi lại có tốc độ tu luyện nhanh như vậy.

Diệp Mặc nghĩ lại mà vẫn cảm thấy sợ, một khi hắn bị Đằng Hùng giữ lại. Thì chắc chắn là toàn bộ bí mật của hắn sẽ bị Đằng Hùng lôi ra hết, cuối cùng thậm chí cả Thế giới trang vàng cũng khó có thể dấu được.

Đằng Dịch sửng sốt, một lúc sau mới hiểu được lời nói của Biên Phượng Tháp cùng Diệp Mặc là sự thật. Lúc này y có chút hổ thẹn với Diệp Mặc:

- Thực xin lỗi Diệp Mặc, cậu đã cứu mẹ của tôi, vậy mà thiếu chút nữa tôi lại đưa cậu vào tử lộ.

Đằng Dịch biết một khi cha mình đã nổi lên tâm tư với Diệp Mặc, thì khẳng định là sẽ giam lỏng Diệp Mặc, chính y cũng tuyệt đối không thể cứu Diệp Mặc được. Một khi chọc giận cha y, thì tuyệt đối là sẽ không có cái kết cục tốt.

Sau khi nói xong. Đằng Dịch hít sâu một hơi rồi mới nói tiếp:

- Cũng may chúng ta hiện tại đã an toàn rồi. Chúng ta đi Lạc Hồn Khư bằng pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm của Diệp Mặc, thì cho dù cha tôi là tu vi Hóa Chân đỉnh cũng không có cách nào đuổi kịp cả.

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Hiện tại cho dù là chúng ta có đi trước nửa tháng, thì cha của anh cũng có thể đuổi kịp chúng ta. Chẳng những là cha của anh, cho dù là cái tên Tự Thiên Đảo kia cũng có thể tìm được chúng ta.

Tâm tư của Biên Phượng Tháp chuyển động rất nhanh, khi Diệp Mặc vừa mới nói ra, thì y liền hiểu được là có chuyện gì xảy ra rồi, lập tức khiếp sợ nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Cậu nói thế có nghĩa là trên người cậu đã bị đánh dấu thần thức lên rồi sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Chẳng những bị đánh dấu thần thức lên người, mà còn không phải chỉ có một cái.

Biên Phượng Tháp cùng Đằng Dịch lập tức hiểu được, cha Đằng Dịch là Đằng Hùng, tên yêu tu của Tự Thiên Đảo và cái tên tu sĩ Hóa Chân khi vỗ vai hắn đều đã đánh dấu thần thức lên Diệp Mặc.

- Làm sao anh biết? Đó là dấu hiệu thần thức do tu sĩ Hóa Chân tạo ra mà?

Biên Phượng Tháp nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc hít một hơi rồi nói:

- Bởi vì tôi bị người khác đánh dấu thần thức lên người nhiều lần lắm rồi, khi tôi là Trúc Cơ có tu sĩ Kim Đan đánh dấu thần thức lên người. Khi tôi là Nguyên Anh thì lại bị tu sĩ Hư Thần đánh dấu thần thức lên người. Hiện lại tôi là Thừa Đỉnh, thì vẫn bị tu sĩ Hóa Chân đánh cấu thần thức lên người. Tu vi thấp, đúng thực không khác gì với một con kiến mà.

Đằng Dịch có chút xấu hổ nhìn Diệp Mặc:

- Thực xin lỗi, Diệp Mặc huynh đệ. Chúng ta làm sao bây giờ?

Đằng Dịch biết dấu hiệu thần thức của tu sĩ Hóa Chân không có cách nào có thể xóa đi được, Diệp Mặc biết được tu sĩ Hóa Chân đánh dấu thần thức lên người mình thì đã vô cùng lợi hại rồi, còn nếu muốn xóa nó đi, thì quả thực là hoàn toàn không thể.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Đằng Dịch, anh cũng không cần phải để ý chuyện này. Cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không thể tính kế tôi được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1212

Truyền Thuyết Lạc Hồn Khư

Diệp Mặc cậu có cách hủy dấu tích thần thức trên người sao?

Biên Phượng Tháp lập tức hỏi, hủy dấu tích thần thức của tu sĩ Hóa Chân trên người đối với tu sĩ Thừa Đỉnh khác mà nói thật vô cùng khó, nhưng Diệp Mặc trong lòng Biên Phượng Tháp căn bản không phải là tu sĩ Thừa Đỉnh bình thường. - Đúng vậy, tôi có cách hủy nó, nhưng bây giờ tôi không thể hủy đi được.

- Tại sao?

Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp đồng thanh hỏi.

- Bây giờ tôi đi rồi, tôi chỉ có thể lập tức đi ngay, căn bản không thể đến Lạc Hồn Khư được.

Diệp Mặc trả lời, một khi hắn hủy đi dấu tích thần thức đánh dấu, Đằng Hùng và một tu sĩ Hóa Chân khác chắc chắn sẽ biết, nói không chừng sẽ đến Lạc Hồn Khư đợi hắn, hắn sao có thể làm chuyện sơ suất như vậy được?

Nếu như Lạc Hồn Khư quả thực không thể vào được, Diệp Mặc định hủy dấu tích thần thức, sau đó chạy trốn, nếu như Lạc Hồn Khư có thể vào được, hắn sẽ đem dấu tích thần thức đặt vào trong Lạc Hồn Khư. Hai tên tu sĩ Hóa Chân vẫn cho rằng mình đã mất mạng trong Lạc Hồn Khư rồi.

Vì trên người Diệp Mặc có dấu tích thần thức, mặc dù Diệp Mặc không để ý lắm, nhưng Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp cũng không hăng hái nói chuyện.

Thanh Nguyệt được Diệp Mặc khảm lên tám viên linh thạch cực phẩm, dưới sự vận động chân nguyên của Diệp Mặc, trong bầu không khí của Vô Tâm Hải, lại càng giống như một tàn ảnh màu xanh xoẹt qua.

Mấy ngày sau, Thanh Nguyệt dừng lại.

Diệp Mặc lần này là lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Hồn Khư, hắn vừa nhìn thấy Lạc Hồn Khư liền biết được, nơi này tuyệt đối không phải là nơi mà người bình thường có thể vào được.

Cả Lạc Hồn Khư nhìn từ xa giống như chìm vào trong làn sương mù trắng xám mông lung, cũng giống như một thành phố bị chiến tranh phá hoại vậy, một số kiến trúc không chịu nổi sức tàn phá lờ mờ hiện ra, giống như ẩn trong làn sương mù vậy. Ngay cả những đảo thuộc về Lạc Hồn Khư cũng giống như đang lay động vậy.

- Đừng dùng thần thức quét vào…

Đằng Dịch nói ra quá muộn rồi, thần thức của Diệp Mặc đã quét vào bên trong Lạc Hồn Khư, thần thức của Diệp Mặc vừa mới quét vào, liền cảm thấy thức hải đau nhói, dường như trong chính thời khắc đó có một tiếng hô hoán muốn hắn vào Lạc Hồn Khư vậy. Biểu cảm của hắn nhất thời ngây dại, thậm chí theo bản năng muốn đi về phía trước.

Nhưng ngay sau đó Tam Sinh quyết của hắn liền tự động khởi động, Diệp Mặc đúng lúc này làm cảm giác không đúng, lập tức một đạo Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát phóng ra, tiếng hô hoán mời gọi hắn lập tức bị cắt đứt, còn hắn thì giống như được tỉnh lại.

Mà lúc này Đằng Dịch lại đã giơ tay ra lôi hắn lại, rõ ràng biết thần thức của Diệp Mặc đã quét vào bên trong.

- Tôi quên không nói với anh, thần thức không thể quét vào trong được. Vừa nãy thần thức của anh quét vào rồi à?

Đằng Dịch có chút sững sờ nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng vậy, quả thực rất lợi hại, trong này có chút quỷ dị.

- Thần thức của anh quét vào, có thể chủ động bị cắt đứt?

Đằng Dịch lại lần nữa kinh dị nói, gã biết thần thức của những người bình thường quét vào nếu như không có sự giúp đỡ của người khác, thì chỉ có con đường chết, còn Diệp Mặc không ngờ lại có thể chủ động cắt đứt được thần thức, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Mặc nuốt một viên Phục Thần đan gật đầu nói:

- Thần thức của tôi có chút đặc biệt, cho nên có thể tự cắt đứt. Nhưng, Lạc Hồn Khư này quả thực quá khác biệt. Nơi như này làm sao có thể có linh thảo cấp chín được? Điều này hoàn toàn là không thể nào.

Lạc Hồn Khư trước mắt căn bản chính là một thành phố bị bỏ hoang, phải nói những thành phố bỏ hoang như này có chút khoáng thạch, Diệp Mặc còn có thể tin được. Nhưng ở đây có linh thảo cấp chín, hắn thực không dám tin.

Đằng Dịch lần này lại ngưng trọng nói:

- Trong này có linh thảo cấp chín là sự thật. Tuyệt đối không có chút giả dối nào, đã từng có người nhìn thấy một tu sĩ Kiếp Biến hậu kì tay cầm ba gốc linh thảo cấp chín từ trong đó đi ra. Đáng tiếc là thần hồn của anh ta đã bị biến mất, hoàn toàn thành một cái xác không hồn. Sau đó có rất nhiều người đều tiến vào trong đó, nhưng không có ai ra ngoài được. Đến cuối cùng mặc dù mọi người đều biết trong này có linh thảo cấp chín, nhưng người đi vào trong đó thì lại rất ít ỏi. Nhưng cho dù như vậy, mỗi năm đều có một vài tu sĩ đi vào đó.

- Anh biết Lạc Hồn Khư sao lại tồn tại sao? Sao tôi lại nhìn đó giống như một thành phố vậy?

Diệp Mặc lại nghi ngờ hỏi.

Biên Phượng Tháp cũng nhìn về phía Đằng Dịch, y cũng không biết Lạc Hồn Khư sao lại có, y có thể biết Lạc Hồn Khư cũng là vì do Đằng Dịch dẫn y đến.

Đằng Dịch gật đầu, nói:

- Tôi có biết chút ít, nhưng cũng là nghe người khác kể lại. Nghe nói ở thời đại thượng cổ, Lạc Hồn Khư cũng là một thành phố đẹp đẽ rộng lớn tên Minh Nguyệt thành, còn là thành phố của loài người, thành chủ tên Phong Thuần. Phong Thuần có một người bạn cực tốt tên Kế Hòa, hai người bọn họ có thể nói là bạn chí cốt. Vì tình cảm giữa hai người Phong Thuần và Kế Hòa cực tốt, Kế Hòa liền dẫn con gái mình là Kế Hôn gả cho con trai độc nhất của Phong Thuần là Phong Hi.

Lúc này xung quanh Lạc Hồn Khư hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ ba người Diệp Mặc, chỉ có thể nhìn kiến trúc bên trong Lạc Hồn Khư giống như đang lắc lư, thậm chí đến yêu thú cũng không thể tiếp cận được. Giọng nói của Đằng Dịch lại càng vì Lạc Hồn Khư vốn dĩ đã quỷ dị lại càng thêm phần thần bí.

Đằng Dịch không chút cảm thấy cảm giác này, tiếp tục nói:

- Phong Hi cùng Kế Hôn vì sự quan tâm của bậc cha chú, cảm tình của hai người càng ngày càng tăng, cuối cùng thậm chí trở thành đôi uyên ương không thể chia lìa. Đáng tiếc ngày mưa ngày gió thất thường, Phong Thuận và Kế Hòa lại gặp kẻ thù vô cũng mạnh ở Vô Tâm Hải, cuối cùng hai người liên thủ lại cũng không là đối thủ của đối phương. Lúc này, Phong Thuần dứt khoát đuổi Kế Hòa đi, một mình ngăn đối thủ lại. Ông muốn Kế Hòa chăm sóc con trai Phong Hi của ông, Kế Hòa vốn dĩ không muốn rời đi, nhưng bị Phong Thuận dứt khoát đuổi về, còn Phong Thuận thì lại đốt tinh huyết ôm lấy đối thủ rồi tự vẫn.

Biên Phượng Tháp nghe đến đó thở dài nói:

- Ông Phong Thuận này quả thực là một hảo hán.

Đằng Dịch khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, Kế Hòa nghe thấy tiếng nổ cực lớn, biết mình có quay lại cũng không làm được gì, ông lập tức quay trở về Minh Nguyệt thành, sợ đối thủ đến Minh Nguyệt thành báo thù. Nhưng ông đợi đến vài tháng sau, cũng không có bóng dáng của đối thủ, Kế Hòa đoán rằng đối thủ chắc cũng bị ông bạn già của mình cho nổ mà trọng thương chạy trốn xa rồi. Ông rời khỏi Minh Nguyệt thành, quay về chỗ ở của mình, ông muốn tổ chức đám cưới cho con mình và Phong Hi xong, rồi sau đó tự mình tìm chỗ dựng đài tưởng niệm cho ông bạn già. Đáng tiếc là, lúc này lại xảy ra một chuyện.

- Chuyện gì?

Biên Phượng Tháp vội vàng hỏi, rõ ràng là rất muốn biết ngay lập tức.

Ngay cả Diệp Mặc cũng rất muốn biết rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Đằng Dịch tiếp tục nói:

- Kế Hòa sau khi trở về nơi ở của mình, phát hiện ra con gái của mình xảy ra chuyện, con gái trong quá trình tu luyện đột nhiên bị hôn mê, cuối cùng thần hồn biến mất, trở thành một người vô hồn. Cho dù Kế Hòa tìm đan vương cao minh của cả Vô Tâm Hải, cũng không có cách nào chữa cho con gái hồi phục lại như cũ được. Kế Hòa nản lòng thoái chí, cùng con gái mình ở lại đảo của mình, cũng không muốn ra ngoài nữa.

- Ông Kế Hòa này đúng là số khổ.

Biên Phượng Tháp nghe nói đến đây thổn thức không thôi, rõ ràng nhớ đến chuyện của mình, Kế Hòa vô cùng thương yêu con gái của mình, còn cha của mình thì lại đem vợ sắp cưới của mình gả cho người khác, cái này khác biệt quá lớn.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn là một đan vương, không phải chuyện gì cũng

không hiểu. Trong quá trình tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma là có, nhưng tu luyện đến mức thần hồn bị mất thì thật hiếm gặp. Cho dù một số ma tu cực đoan, cũng rất khó tu luyện đến mức mất thần hồn, trừ phi có ngoại giới tác động vào. Nhưng nghĩ lại, Diệp Mặc cũng có chút thư thái. Vì Đằng Dịch nói chỉ là truyền thuyết mà thôi, cũng không chắc là sự thật, truyền thuyết sở dĩ là truyền thuyết, vì trong đó chắc chắn là có chỗ sai lệch.

Đằng Dịch đương nhiên không biết tu luyện rất ít có trường hợp thần hồn bị mất, thở dài một hơi tiếp tục nói:

- Phong Hi sau khi biết cha mình bị mất mạng, vô cùng đau xót. Nhưng một năm sau, anh ta cũng không đợi Kế Hòa dẫn Kế Hôn đến Minh Nguyệt thành, vì nhớ nhung Kế Hôn, đã chủ động tìm đến nơi ở của Kế Hòa. Sau khi anh ta biết được chuyện của Kế Hôn, lại càng đau thương tuyệt vọng. Cuối cùng anh ta yêu cầu Kế Hòa để anh ta dẫn Kế Hôn đang hôn mê bất tỉnh đi, anh ta bằng lòng chăm sóc cho Kế Hôn cả đời. Kế Hòa mỗi ngày đều vô cùng đau xót cho đứa con gái hôn mê bất tỉnh của mình, nghĩ tình cảm của con gái của mình và Phong Hi vốn rất tốt, liền đồng ý yêu cầu của Phong Hi, để Phong Hi dẫn Kế Hôn đi.

Diệp Mặc và Biên Phượng Tháp biết chuyện này chắc chắn không có kết thúc, nếu không, sẽ không có Lạc Hồn Khư.

Quả nhiên Đằng Dịch nói tiếp:

- Phong Hi sau khi dẫn Kế Hôn trở về, một lòng muốn cứu sống Kế Hôn, cho nên anh ta lật xem tất cả sách quý của cha mình cất giữ, cuối cùng tìm được một cách có thể phục hồi được thần hồn cho Kế Hôn, đó chính là bố trí một Dưỡng Hồn trận, đem người bị mất thần hồn đặt vào bên trong Dưỡng Hồn trận, sau đó dùng thần hồn của mình để ôn dưỡng thần hồn của đối phương. Theo cách này, chỉ cần sau chín mươi chín ngày sau, người bị mất đi thần hồn sẽ có khả năng dần dần khôi phục được một phần thần hồn, sau đó tự mình tu luyện lớn mạnh. Nhưng Dưỡng Hồn trận có một khuyết điểm cực lớn, đó chính là nếu như dùng thần hồn của mình để ôn dưỡng thần hồn của người bị mất đi, lâu dần thần hồn của mình cũng có nguy hại cực

lớn, kẻ nhẹ thì giảm đi 80% tuổi thọ, kẻ nặng thì cũng bị mất đi thần hồn, thành một người ngu ngốc.

Biên Phượng Tháp lại thở dài nói:

- Tên Phong Hi này cũng là người trọng tình cảm, haizz…

Diệp Mặc không nói gì, Dưỡng Hồn trận này hắn cũng biet1 một chút ít, nhưng thần hồn của người bị thương cần giữ lại một chút mới có thể ôn dưỡng được, nếu không không có tác dụng gì. Nhưng Diệp Mặc cho rằng người bị mất đi thần hồn cách tốt nhất không phải là Dưỡng Hồn trận, mà là Dưỡng Hồn đan. Dưỡng Hồn đan không những có thể nuôi dưỡng được thần hồn của tu sĩ mất đi thần hồn, thậm chí có thể dần dần khôi phục được thần hồn của tu sĩ mất đi thần hồn, vạn kim nan cầu. Mặc dù thuộc vào đan dược thiên cấp cấp chín, giá trị cũng không thua gì đan dược thiên cấp cấp tám thậm chí cấp chín.

Nhưng đáng tiếc luyện chế ra được Dưỡng Hồn đan cần phải có Hoàn Hồn quả, còn Hoàn Hồn quả lại là linh thảo cấp tám, mức quý giá còn khó kiếm hơn linh thảo cấp chín. Lúc trước khi hắn vào trong sơn cốc sương mù của Sa Nguyên dược cốc, mục đích chính là giúp Nhiếp Song Song tìm một gốc Hoàn Hồn quả, đáng tiếc là cũng không tìm được.

- Tên Phong Hi kia có thành công không?

Biên Phượng Tháp lại không nghĩ nhiều như Diệp Mặc, y căn bản để ý Phong Hi có thể cứu được Kế Hôn hay không.

Đằng Dịch lắc đầu nói:

- Nếu Phong Hi thành công, thì cũng không có Lạc Hồn Khư rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1213

Hồn Của Tôi Đâu?

Không thành công?

Biên Phượng Tháp vội hỏi. - Không thành công, nhưng cũng không thể nào trách Phong Hi được, mà là vì cha của Kế Hôn là Kế Hòa. Phong Hi nuôi dưỡng thần hồn của Kế Hôn mới được hơn một tháng, thậm chí chưa được nửa thời gian, Kế Hòa đột nhiên lại muốn thăm con gái của mình. Không biết vì nguyên nhân gì, sau khi ông ta đến Minh Nguyệt thành, không ngờ không báo cho Phong Hi biết, thậm chí còn đánh tất cả những hộ sĩ phá trận pháp tiến thẳng vào nơi mà Phong Hi phong tỏa. Khi Kế Hồn nhìn thấy con gái của mình và Phong Hi ngủ cùng nhau, hơn nữa quần áo xộc xệch, nhất thời giận tím mặt. Con gái của ông ta đã không còn thần hồn nữa, tên Phong Hi này không ngờ lại không bằng súc sinh, còn muốn trà đạp lên con gái ông ta.

Biên Phượng Tháp lại nghi ngờ hỏi một câu:

- Đây là Phong Hi dùng thần hồn của mình nuôi dưỡng thần hồn của Kế Hôn mà?

Đằng Dịch ừ một tiếng nói:

- Tôi cũng đoán như vậy, chắc là bị Kế Hòa hiểu lầm. Ông tát cho Phong Hi một cái, ôm lấy con gái của mình chỉ vào Phong Hi liên tiếp phun ra mấy ngụm máu nói: “Mày, mày…”

Thở dài một hơi, Đằng Dịch lại nói tiếp:

- Sau đó Kế Hòa vẫn còn nể tình cảm năm xưa với người bạn cũ Phong

Thuần, cũng không giết chết Phong Hi, chỉ nói vài chữ mày, mày, rồi dẫn con gái rời khỏi Vô Tâm Hải. Nhưng đáng buồn là thần hồn của Phong Di đã trên người Kế Hôn để nuôi dưỡng thần hồn của Kế Hôn rồi, cho nên Kế Hòa dẫn con gái mình đi mặc dù không giết chết Phong Hi, Phong Hi cũng không có thần hồn, quả thực không khác gì đã chết.

- Haizz…

Đến cả Biên Phượng Tháp cũng thở dài một câu, cũng không biết nên đánh giá thế nào về thảm kịch này.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Đằng Dịch nói:

- Kế Hòa kia chắc cũng phải là tu sĩ Hóa Chân rồi chứ? - Đúng vậy, tôi nghe nói Kế Hòa và Phong Thuận đều là tu sĩ Hóa Chân rồi, hơn nữa đều là tu sĩ Hóa Chân cực kỳ lợi hại.

Diệp Mặc lại càng không tin nói:

- Một tu sĩ Hóa Chân lại không nhìn ra Dưỡng Hồn trận?

Dưỡng Hồn trận không phải là trận pháp gì quá thâm ảo, một tu sĩ Hóa Chân thượng cổ không nhìn ra, Diệp Mặc quả thực không thể tin nổi. Nếu Kế Hòa nhìn ra Dưỡng Hồn trận rồi, tại sao vẫn muốn làm như vậy?

Đằng Dịch lắc đầu nói:

- Cái này thì tôi cũng không biết, tôi cũng chỉ là nghe người khác kể lại, còn cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ.

- Vậy Minh Nguyệt thành sao lại biến thành Lạc Hồn Khư?

Biên Phượng Tháp lại có chút nghi ngờ hỏi.

Đằng Dịch khẽ gật đầu nói:

- Cái này thì tôi cũng nghe nói qua, Kế Hòa sau khi dẫn Kế Hôn đi, thần

hồn của Phong Hi cũng mất. Minh Nguyệt thành không có thành chủ, dần dần sụp đổ, mọi người bỏ đi hết. Chỉ có một số hộ vệ trung thành với Phong Hi thì mới ở lại. Theo thời gian trôi, trận pháp phòng ngự của Minh Nguyệt thành vì không có sự bảo vệ, nên bị yêu thú công phá, kết quả những người ở lại cũng bị yêu thú đánh chết. Còn những con yêu thú đó, cũng không biết vì nguyên nhân gì, sau khi vào Minh Nguyệt thành, thì cũng không ra nữa. Tất cả đều bị chết hết trong đó.

- Rồi sau đó bầu trời Minh Nguyệt thành dâng lên một màn sương mù màu tro xám, màn sương mù này chính là màn sương mù mà chúng ta nhìn thấy bây giờ đây. Sau đó có rất nhiều tu sĩ đều muốn đến xem xét, nhưng lại không có ai có thể ra được, nghe nói sau khi vào Minh Nguyệt thành rồi, thì có thể nghe thấy giọng nói của Phong Hi.

- Là giọng nói gì?

Biên Phượng Tháp lập tức hỏi.

Đằng Dịch nói:

- Nghe nói bên trong có một người không ngừng kêu "Hồn của tôi đâu rồi, hồn của tôi đâu rồi" … Còn những người bước vào đó nghe thấy giọng nói này, đều bị mất đi thần hồn một cách khó hiểu, nơi này sau đó bị người ta gọi là Lạc Hồn Khư.

- Nhất định là thần hồn của Phong Hi bị Kế Hòa mang đi, anh ta không cam tâm, cho nên mới hình thành một loại chấp niệm.

Biên Phượng Tháp khẳng định nói.

Đằng Dịch lại lắc đầu nói:

- Chưa chắc, tôi nghe nói anh ta gọi không phải là "Hồn của tôi đâu" mà là "Của tôi đâu". Nói Phong Hi là do thương nhớ người con gái của mình, nhưng bất luận là thế nào, chấp niệm này hẳn là có.

Nói xong Đằng Dịch nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc huynh đệ, chúng ta là bạn bè, tôi cũng không nói mò. Truyền thuyết này là thật hay giả, thì tôi cũng không rõ.

- Thậm chí truyền ra ngoài như nào, tôi cũng không biết. Nhưng bên trong Lạc Hồn Khư quả thực là vào được mà không có đường ra, tôi hi vọng cậu cũng đừng vào đó, có chuyện gì, chúng ta có thể đến chỗ khác nghĩ cách được mà. Chỉ cần cậu có thể xóa đi dấu tích thần thức trên người mình, chúng ta sẽ có cách.

Biên Phượng Tháp cũng sốt ruột nhìn Diệp Mặc, rõ ràng cũng đồng ý với lời nói của Đằng Dịch. Hi vọng Diệp Mặc đừng tiến vào Lạc Hồn Khư, có thể đi cùng bọn họ.

Diệp mặc gật đầu nói:

- Đại Đằng, chúng ta có phải bạn bè hay không?

Đằng Dịch cũng không cần nghĩ ngợi gì nói:

- Diệp Mặc huynh đệ, chúng ta đương nhiên là bạn bè rồi, cho dù Diệp Mặc huynh đệ không coi Đại Đằng tôi là bạn, Đại Đằng tôi cũng coi anh là bạn, điều này còn phải hỏi. Hơn nữa tôi cũng biết, Diệp Mặc huynh đệ sớm đã coi Nhị Tháp và tôi là bạn bè rồi.

- Được.

Diệp Mặc vỗ vai Đằng Dịch nói:

- Tôi đương nhiên coi hai anh là bạn bè rồi.

- Điều này tôi biết.

Đằng Dịch lập tức nói. Nếu không phải là bạn bè, Diệp Mặc sao phải độ kiếp trước mặt hai người họ? Rồi sao phải nói hắn có thể hủy dấu tích thần thức?

Diệp Mặc lại nói:

- Nếu như tôi cần một loại linh dược mới có thể sống được, còn linh dược thì lại ở trong Lạc Hồn Khư, thì hai người có giúp tôi tìm ra loại linh dược đó không?

Đằng Dịch lập tức vỗ ngực nói:

- Điều này còn phải nói, Diệp Mặc huynh đệ cứu mẹ của tôi, thì cũng là cứu mạng tôi rồi. Chỉ là một Lạc Hồn Khư có nguy hiểm đi nữa, tôi cũng phải vào đó giúp anh.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Vậy là được, một bạn tốt của tôi giống như anh, thậm chí còn có một tiền bối cần một loại linh thảo, loại linh thảo này cũng ở trong Lạc Hồn Khư, cho nên tôi phải vào trong đó tìm. Tôi nghĩ Đại Đằng, anh chắc là có thể hiểu được suy nghĩ của tôi đúng không.

Biên Phượng Tháp sớm đã biết cái mà Diệp Mặc cần chính là Tiên Khuyên Hoa, không nói gì. Đằng Dịch lại lập tức mượn cớ nói:

- Nên vào, Diệp Mặc huynh đệ, tôi cùng anh vào đó.

- Không cần, anh và Nhị Tháp rời khỏi đây trước, sau đó đợi tôi.

Diệp Mặc nói xong không đợi Đằng Dịch nói thêm gì, lại giải thích nói:

- Vì tôi có một loại công pháp có thể tránh được màn sương mù màu tro xám này, các anh vào cũng không có lợi gì.

Diệp Mặc vừa mới dùng Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, công pháp thần thức có hiệu quả, trong lòng sớm đã muốn vào trong đó xem xem. Nhưng hắn biết công pháp thần thức này cực kỳ ít ỏi, Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp chắc chắn không có loại công pháp này, cho nên một mình hắn đi vào vẫn yên tâm hơn chút.

- Cậu có thể tránh được màn sương mù màu xám tro kia?

Đằng Dịch kinh ngạc nói, sau khi hỏi xong lập tức nhớ ra chuyện vừa nãy, vội vàng nói tiếp:

- Tôi hiểu rồi, vừa nãy thần thức của anh quét vào không có việc gì, chắc là anh có cách đúng không?

- Đúng vậy.

Diệp Mặc khẳng định nói.

Diệp Mặc đã nói như vậy, Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp cũng không có ý kiến gì, Biên Phượng Tháp lại hỏi tiếp:

- Vậy chúng tôi đợi anh ở đâu?

Diệp Mặc trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Nhị Tháp, lúc trước đảo nhỏ nơi mà chúng ta gặp nhau đấy cũng không tồi đâu, các anh cứ đợi tôi ở đó cũng được. Nếu thuận lợi, trong vòng một năm tôi chắc chắn sẽ ra ngoài, nếu như quá một năm rưỡi, thì các anh không cần đợi tôi nữa.

Nơi mà Diệp Mặc nói, chính là nơi mà Mông Kỳ sử dụng phá không phù. Cách đó không xa chính là nơi giao nhau giữa Bắc Vọng châu và Lạc Hồn Khư, Diệp Mặc muốn về Bắc Vọng châu, đi qua đó thì cũng gần.

Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp biết có khuyên Diệp Mặc đi nữa thì cũng không có tác dụng gì, sau khi dặn dò Diệp Mặc phải cẩn thận, hai người ngồi lên chân khí phi hành của Biên Phượng Tháp nhanh chóng rời khỏi Lạc Hồn Khư.

Sau khi Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp rời khỏi, ở đây lại càng lạnh lẽo trống vắng, trong Lạc Hồn Khư thỉnh thoảng lại truyền ra những âm thanh réo rắt, khiến người ta trống ngực đập thình thịch.

Nơi mà Diệp Mặc cảm thấy khó có thể nắm bắt nhất chính là tầng thứ bảy của Vẫn Chân điện, nhưng ở đây, hắn không ngờ cũng có một cảm giác giống như ở tầng thứ bảy của Vẫn Chân điện.

Nhìn màn sương mù màu tro xám che phủ lấy Lạc Hồn Khư. Diệp Mặc không chút do dự, trực tiếp xông vào trong, đồng thời xung quanh mình thi triển vài đường Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, Diệp Mặc quyết định một khi tình thế không ổn, hắn lập tức liền bước vào Thế giới trang vàng hoặc rút lui ra ngoài.

Bên trong Lạc Hồn Khư có linh thảo, cái đó là không thể nghi ngờ được, Đằng Dịch cũng nói, có người cầm linh thảo bước từ trong đó ra, rõ ràng bên trong có linh thảo là sự thật.

Diệp Mặc vừa mới bước vào Lạc Hồn Khư, thân hình của hắn liền bị màn sương màu xám tro bao phủ lấy, bên ngoài cũng không nhìn thấy bất kỳ hình ảnh nào nữa.

Trong lúc Diệp Mặc tiến vào Lạc Hồn Khư, đúng lúc có hai người con gái gần đó đi qua, tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc tiến vào Lạc Hồn Khư.

- Chị, em không có nhìn lầm đấy chứ? Sao em lại nhìn thấy một tu sĩ bước vào Lạc Hồn Khư?

Người con gái mặc bộ đồ màu đỏ dụi dụi mắt, có chút không tin nói.

Người con gái mặc chiếc váy hoa đó cũng nghi ngờ nhìn nơi mà Diệp Mặc biến mất, một hồi lâu sau mới lẳng lặng nói:

- Em à, em không nhìn lầm đâu, vừa nãy đúng là có người bước vào Lạc Hồn Khư.

- Hả…

Hai chị em liếc nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chóng đi đến chỗ mà

lúc đầu Diệp Mặc đứng, nhìn Diệp Mặc tiến vào bên trong một hồi lâu sau cũng không nói câu nào.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào Lạc Hồn Khư, lập tức cảm giác thần thức của mình căn bản không bị khống chế, cho dù là Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, cũng không có cách nào ngăn cản được sự mất phương hướng của thức hải của Diệp Mặc, có một loại phản kháng khiến hắn không muốn chống cự, khiến hắn cứ như vậy cũng không muốn làm gì nữa.

Nếu như không phải có Tam Sinh quyết, Diệp Mặc thậm chí không dám tưởng tượng, có lẽ bây giờ hắn đã bị lạc rồi.

Ngay sau đó, Diệp Mặc liền muốn rời khỏi Lạc Hồn Khư, giúp Kỷ Bẩm tìm Tiên Khuyên Hoa cũng rất quan trọng, nhưng nếu như mình đến cái mạng cũng không còn, cho dù tìm được Tiên Khuyên Hoa rồi, rồi ai có thể cứu sống được Kỷ Bẩm?

Nhưng Diệp Mặc quay người lại nhất thời lại trợn tròn mắt, hắn đã hoàn toàn rơi vào một thế giới bị vây kín bởi sương mù, còn hắn từ hướng nào bước vào đây, thì hắn hoàn toàn lại không xác định được.

Mà trong khoảng thời gian này, thức hải của hắn lại lần nữa quay cuồng, thần thức đao của Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát được phóng ra cũng dần dần trở nên mơ hồ, Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, một khi Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát không còn tác dụng, hắn quả thực trở thành người mất hồn.

Diệp Mặc vừa nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng, liền cảm giác thấy thần thức đao của mình bổ ra đã không còn liên lạc gì với thức hải của hắn, còn không gian an toàn mà Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát cắt ra thì trong nháy mắt cũng hoàn toàn biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1214

Thiên Đường Của Vô Ảnh

Sau khi bước vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc vội vàng nuốt một viên Phục Thần đan chữa trị thương tổn thần hồn của mình, trong lòng thầm kêu lợi hại.

Hắn đã là tu vi Thừa Đỉnh rồi, hơn nữa thần thức còn hơn nhiều so với những tu sĩ cùng bậc, hơn nữa lại có công pháp thần thức, cuối cùng cũng bị ép vào Thề giới trang vàng. Nhưng những tin đồn về Lạc Hồn Khư cũng không là giả, mà là thật không thể thật hơn được nữa.

Ít nhất hắn cảm thấy được thần hồn suýt chút nữa thì bị mất đi, đồng thời cũng cảm thấy được âm thanh đó lại kêu gào. Nhưng vừa quay đầu thì lại không nhìn thấy đường ra, Diệp Mặc cho rằng, đã là chuyện không dễ dàng giải thích rồi. Đây chắc hẳn là huyễn trận mà thôi, Diệp Mặc tin rằng chỉ cần cho hắn thời gian, cho dù huyễn trận có lợi hại hơn nữa, hắn cũng có thể tìm được lối ra, thậm chí có thể phá vỡ.

Nhưng màn sương mù màu xám tro thì lại không có cách nào giải thích được, màn sương mù này gần giống với màn sương mù trong Sa Nguyên dược cốc, nhưng lại hoàn toàn không giống, vì nó rất quỷ dị.

Diệp Mặc vừa mới nuốt Phục Thần đan, còn chưa hoàn toàn hồi phục thần thức, Vô Ảnh liền xuông ra ngoài, tâm trạng dường như có chút xao động.

Diệp Mặc lúc này tâm trạng cũng không được tốt, quát lớn Vô Ảnh một câu, sau khi để cho Vô Ảnh đứng sang một bên, lúc này mới bố trí trận bàn quan sát Từ bên trong trận bàn quan sát Diệp Mặc nhìn bên ngoài màn sương

mù màu xám tro, chỉ là một khung cảnh phế tích tan hoang. Nơi này đừng nói là có linh thảo, đến một sự sống cũng chưa chắc đã có.

Vì có màn sương mù màu xám tro này, Diệp Mặc từ bên trong trận bàn quan sát cũng không thể nhìn được nhiều cảnh vật bên ngoài. Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng có thể nhìn rất rõ, Lạc Hồn Khư căn bản chính là một ảo trận cực lớn, vì ảo trận này cộng thêm màn sương mù mờ ảo, những người bình thường căn bản không có cách nào sinh sống trong này được.

Nếu như hắn không có Thế giới trang vàng, cho dù là tông sư trận pháp cấp chín, cũng không có bất kỳ chiêu nào trong này. Ảo trận trong này tuyệt đối không dưới trận pháp cấp chín, mà cho dù là tông sư trận pháp cấp chín muốn phá vỡ trận pháp ở trong này, cũng không thể nhất thời là làm được. Không đợi hắn nghiên cứu xong trận pháp này, nói không chừng hắn cũng bị mất mạng rồi.

Hơn nữa Diệp Mặc còn cảm giác nơi này không chỉ có ảo trận và màn sương mù mờ ảo kia, hắn còn cảm thấy trong màn sương mù mờ ảo kia còn có một thứ gì đó rất lợi hại, chỉ là bây giờ hắn không thể nào phát hiện ra được mà thôi. Giống như lúc trước khi ở tầng thứ bảy của Vẫn Chân điện, những thứ lúc đó không nhìn thấy, sau đó mình lại cho rằng đó là linh tu.

Lúc này Vô Ảnh lại bay lên tay của hắn, mặc dù mắt của Vô Ảnh rất nhỏ, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể từ mắt của nó nhìn thấy có chút ánh mắt nịnh nọt.

- Chẳng lẽ mày muốn ra ngoài?

Diệp Mặc nghi ngờ liếc nhìn Vô Ảnh hỏi.

Điều khiến hắn không thể tưởng tượng được chính là, Vô Ảnh sau khi nghe thấy hắn nói vậy, lập tức gật đầu lia lịa, không ngờ lại muốn ra ngoài thật.

Diệp Mặc giật mình, Vô Ảnh thực ra chính là Vô Ảnh Thao Tầm, là một

tên ăn tham chân chính, mặc dù nhỏ, nhưng hệ thống tiêu hóa của nó lại vô cùng kinh khủng, có lẽ nó có thể nuốt trôi được màn sương mù kia thật.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng không do dự nữa, trực tiếp ném Vô Ảnh ra ngoài, đồng thời cũng chuẩn bị xong, một khi Vô Ảnh xảy ra chuyện, hắn lập tức ra ngoài mang nó vào trong. Mặc dù mình cũng sợ màn sương mù mờ mịt kia, nhưng dưới Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, duy trì mấy phút chắc cũng không có vấn đề gì.

Càng làm cho Diệp Mặc không thể tưởng tượng được chính là, Vô Ảnh vừa mới bị ném ra ngoài, liền giống như một cái máy hút bụi vậy, màn sương mù màu xám tro kia không ngờ hóa thành một sợi dây màu xám nhỏ, trực tiếp lọt vào miệng Vô Ảnh. Còn màn sương mù màu xám tro kia không ngờ lại giống như có linh tính vậy, bị Vô Ảnh hút vào như vậy, lập tức tan ra bốn phía, thậm chí muốn rời xa Vô Ảnh.

Thật đúng là có thể ăn? Diệp Mặc cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức ra ngoài Thế giới trang vàng, đồng thời Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát mang theo vài đường thần thức đao cắt ra ngoài.

Vì mối liên hệ với Vô Ảnh, màn sương mù xung quanh Diệp Mặc đã mỏng đi rất nhiều, hắn rất dễ dàng cắt được màn sương mù màu xám tro vây quanh hắn, hình thành một khoảng không an toàn.

Vô Ảnh cảm nhận được màn sương mù xung quanh muốn rút lui, càng không cam lòng yếu thế, muốn đuổi theo để hấp thụ. Diệp Mặc vội vàng gọi Vô Ảnh trở về, tên này đang cao hứng ăn uống, đến lúc đó ăn no rồi quay về Thế giới trang vàng ngủ là xong, mình bây giờ lại đang cần nó giúp.

Vô Ảnh nhận được tâm ý của Diệp Mặc, mặc dù có chút không bằng lòng, nhưng lại không thể không quay về bả vai Diệp Mặc, vừa hấp thụ những tia sương mù màu trắng thỉnh thoảng trôi vào thần thức thiết cát của Diệp Mặc, vừa không bằng lòng bò qua bò lại trên vai Diệp Mặc, rõ ràng là vì Diệp Mặc quá làm phiền bắt nó rút lui, cũng ảnh hưởng đến bữa ăn của nó.

Diệp Mặc lúc này cũng chẳng thèm để ý Vô Ảnh nghĩ cái gì, hắn nhanh chóng điều tra tình hình xung quanh một chút. Một cảnh tượng hoang vu đổ nát, đồng thời cảm thấy vị trí bây giờ hắn đang đứng chắc là một con phố.

Nhưng hai bên con phố lúc này ngoại trừ một số kiến trúc bị phá hoại, cũng không tìm thấy thứ gì khác.

Diệp Mặc sau khi dọc theo con đường được mấy chục bước, bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề, đó chính là tiếng gọi "Hồn của tôi đâu" lúc trước hắn nghe thấy, còn lúc này thì lại không nghe thấy chút nào. Nếu nói là mình nghe nhầm, Diệp Mặc cũng tuyệt đối cũng không tin được, hắn đã là tu sĩ Thừa Đỉnh, không thể nào lại có loại ảo giác này.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục đi về phía trước nữa, mà lại bước vào một cửa hàng ở ven đường đã đổ một nửa rồi. Sau khi vào cửa hàng rồi, Diệp Mặc mới nhìn thấy một đống xương người chất đống lên nhau, còn cả hai binh khí đã mục nát, chắc đây là dấu tích của những người của Minh Nguyệt thành đánh nhau với yêu thú ngày trước.

Diệp Mặc cũng không để ý đến những thứ này, hắn tìm một chỗ thoáng một chút, bắt đầu tìm dấu hiệu thần thức trên người. Mặc dù lúc trước hắn không biết dấu tích thần thức của mình bị đánh dấu ở những chỗ nào, nhưng Diệp Mặc khẳng định hai tu sĩ Hóa Chân kia sẽ không vô duyên vô cớ mà vỗ hắn một cái, ngoại trừ làm dấu hiệu thần thức, Diệp Mặc cũng không nghĩ ra được mục đích của bọn họ.

Với kinh nghiệm phong phú của Diệp Mặc, chỉ trong chốc lát, liền tìm ra được dấu tích thần thức của hai tu sĩ Hóa Chân kia trên người mình, một trái một phải.

Sau khi tìm được hai dấu tích thần thức, Diệp Mặc trong lòng cười đểu, hai tên này đúng là thật ăn ý nhau quá, quả thực đem mình trở thành con cừu mà xử lý.

Mặc dù Diệp Mặc có thể túy ý phóng ra Thiên Hỏa để thiêu hủy hai dấu

tích thần thức này, nhưng hắn cũng không làm như vậy, còn bóc hai dấu tích thần thức trên người mình ra, sau đó bố trí một khốn trận, rồi đem hai dấu tích thần thức đó đặt vào bên trong khốn trận, lúc này mới đứng dậy rời khỏi cửa hàng hoang tàn này.

Nhưng Diệp Mặc cũng không nghĩ tới chính là, bên trong cửa hàng mà hắn vừa mới rời khỏi bỗng nhiên lại có thêm một bóng đen, bóng đen kia không ngờ lại không nhìn thấy thân thể, chỉ là hai tia sáng yếu ớt chuyển động, hình như là hai con mắt. Bóng đen cũng không cùng Diệp Mặc rời khỏi cửa hàng, mà lại đi vài vòng xung quanh khốn trận mà Diệp Mặc bố trí, cuối cùng không ngờ lại chui vào khốn trận của Diệp Mặc.

Mục đích của Diệp Mặc bố trí khốn trận này, chỉ là muốn để lại hai dấu tích thần thức vào trong đó mà thôi, hắn không ngờ lại không lãng phí nguyên liệu tốt để bố trí khốn trận cao cấp, cho nên đẳng cấp cũng không được cao.

Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng, đồng thời Đằng Hùng của Giao Đằng cung lập tức nhíu mày, một tu sĩ Hóa Chân khác làm một dấu tích thần thức trên người Diệp Mặc cũng nhíu mày, thậm chí có chút nôn nóng.

Đằng Hùng là chủ, sắc mặt của gã không được tốt, những người còn lại cũng lập tức cảm nhận được.

Nhưng mấy tên tu sĩ Hóa Chân rõ ràng hiểu đây là chuyện gì, cũng hiểu hai vị này tại sao lại nhíu mày, vừa nãy Đằng Hùng và tên Tự Thiên đảo làm dấu tích thần thức trên người Diệp Mặc, bọn họ cũng nhìn thấy nhưng chỉ là không có nói ra mà thôi. Lúc này bọn họ lại nhíu mày, nói không chừng là có liên quan đến dấu tích thần thức mà bọn họ làm ra.

Nếu như không phải ba người còn lại thực lực hơi kém, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua cho đan vương thất phẩm như Diệp Mặc. Đan vương thất phẩm ở Vô Tâm Hải cũng chỉ có một hai người mà thôi, đan vương thất phẩm có tu vi như Diệp Mặc, một khi gia nhập vào phe bọn họ, thì căn bản cũng không có cách nào lường được.

- Anh Hùng, tên Diệp Mặc mà lệnh lang vừa mới kết giao là đan vương thất phẩm thật sao?

Lúc này một tên tu sĩ Hóa Chân trung kỳ đột nhiên phá vỡ bầu không khí âm trầm.

Cùng lúc đó, Đằng Hùng và tu sĩ Hóa Chân của Tự Thiên đảo dường như thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng bọn họ cũng cảm ứng được dấu tích thần thức trên người Diệp Mặc. - Người trẻ tuổi thích mạnh miệng là chuyện bình thường, tốc độ tu luyện của Diệp Mặc rất nhanh, là đan vương cũng rất có khả năng, nhưng nói là đan vương thất phẩm, ha ha, không cần tôi nói, mọi người cũng hiểu được chuyện này không có chút thực tế nào.

Nói tới đây Đằng Hùng bỗng nhiên chuyển đề tài nói:

- Nhưng cho dù là Đan vương dưới cấp tứ phẩm, với độ tuổi của hắn cũng là rất tài giỏi rồi. Cho nên tên Diệp Mặc này, tôi cũng rất thích hắn. Hơn nữa hắn và Đằng Dịch là bạn bè, tôi cũng muốn mời hắn ở lại Giao Đằng cung.

Lúc trước tu sĩ Hóa Chân của Tự Thiên đảo muốn mời Diệp Mặc làm cháu rể bỗng nhiên mở miệng cười nói:

- Lúc trước anh Lãm nói muốn gả cháu gái cho Diệp Mặc mà, nếu như tên Diệp Mặc này nhìn thấy cháu gái của anh Lãm, thì không biết hắn còn tâm trạng ở lại Giao Đằng cung nữa hay không?

- Ha ha, đúng vậy, đúng vậy. Tên Diệp Mặc tôi nhìn cũng ưa, thật ra cũng xứng đôi với cháu gái của tôi, đợi hắn và Đại Đằng trở về, thì cùng đến Tự Thiên đảo của tôi chơi nhé.

Anh Lãm kia vội vàng gật đầu nói, trong lòng lại càng cảm kích tu sĩ đã nói ra đề nghị này.

Đằng Hùng trong lòng cười đểu, muốn mời Diệp Mặc đến Tự Thiên đảo, đến rồi còn có thể rời đi được không? Nhưng biểu hiện của gã không có chút

dị dạng nào, lại cười ha hả nói:

- Đề nghị này quả thực không tồi, cháu gái tôi có rất nhiều, anh Lãm cũng là đã nhắc nhở tôi Anh Lãm của Tự Thiên đảo kia nghe thấy Đằng Hùng nói vậy, sắc mặt lập tức có chút không được tốt, gã sở dĩ bị rơi vào bước đường này, là vì Diệp Mặc là bạn của con trai Đằng Hùng của Giao Đằng cung.

Đang lúc gã muốn phản bác lại, một người con gái xinh đẹp bưng vài đĩa linh quả còn tươi đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1215

Giá Linh Trận

Nào, nào, đến nếm thử một chút linh quả 'Lam sắc quả' của Giao Đằng Cung tôi vừa mới hái xuống đi.

Đằng Hùng cầm lấy một quả 'Lam sắc quả' cao hứng phấn chấn mời mọi người cùng thưởng thức. Y lại cảm nhận được dấu hiệu thần thức trên người Diệp Mặc rồi, tuy trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn, nhưng cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đối với loại tu sĩ như Diệp Mặc, thì y tuyệt đối sẽ không buông tha.

'Lam sắc quả' là linh quả cấp sáu, hương vị vô cùng ngon ngọt, đối với tu sĩ Hóa Chân mà nói, thì loại linh quả này cũng chỉ dùng như đồ ăn phàm tục mà thôi. Nhưng mấy tên yêu tu Hóa Chân ở đây đều đang nghĩ về tên Đan Vương thất phẩm trẻ tuổi kia, bởi vì một khi Giao Đằng Cung có thêm một Đan Vương thất phẩm, thì thực lực sẽ gia tăng rất mạnh. Hơn nữa có thể chính họ sau này cũng phải nhờ Giao Đằng Cung luyện chế đan dược, nếu cứ như vậy thì chỗ tốt đều sẽ bị bị tên Đằng Hùng này cầm đi hết mất.

Điều mà bọn họ muốn hiện giờ không phải là thưởng hức 'Lam sắc quả', mà là làm thế nào để Diệp Mặc không trở thành người của Giao Đằng Cung, để sau này hắn có thể tùy thời mà trợ giúp bọn họ luyện đan.

Đằng Hùng sao có thể không biết ý của mấy người này, y quay đầu hướng tới thiếu phụ xinh đẹp vừa đưa 'Lam sắc quả' vào nói:

- Ta hiện đang cùng với vài bị bằng hữu tham khảo chuyện tu luyện, cần mất chút thời gian, nếu như Đại Đằng trở về, thì bảo nó tới chỗ mẹ của nó

chờ ta, sau khi ta kết thúc chuyện bên này, thì cũng sẽ tới đó. Nhưng Đằng Hùng cũng không biết là Đằng Dịch căn bản là sẽ không trở về, bởi vì y cũng không nói thêm câu nào với mẹ mình. Nếu y nói nhiều thêm mấy câu, để Đằng Hùng biết y sẽ không trở về, thì không chừng Đằng Hùng hiện giờ căn bản là sẽ không có tâm tư mà ngồi ở đây.

- Vâng, thưa phụ vương. Con cũng đã lâu không gặp cửu đệ Đại Đằng, lúc đó nó lại đang ở cùng với hai tu sĩ nhân loại, hơn nữa, hơn nữa...

Thiếu phụ xinh đẹp sau khi nghe Đằng Hùng nói, liền bày ra bộ dáng ủy khuất.

Hiển nhiên thiếu phụ xinh đẹp này chính là Hỗ Y mà lúc trước đã cùng Đằng Phi gặp qua Diệp Mặc. Chỉ là tốc độ pháp bảo phi hành của Diệp Mặc quá nhanh, hơn nữa hai người còn trì hoãn chút thời gian ở nơi khác, cho nên căn bản là không biết Đằng Dịch đã sớm quay lại. Vì thế cô tự mình thay thị nữ đưa linh quả lên cũng chính là để kể tội Đằng Dịch với Đằng Hùng.

Cô hận nhất chính là khi bản thân đang cùng lão lục Đằng Phi thân thiết, lại có người nhắc tới cô là vợ của lão nhị Đằng Yết. Đằng Dịch vốn đã biết điều ấy, vậy mà còn cố tình nhắc tới trước mặt người khác.

Đằng Hùng nhíu mày, hiển nhiên cho rằng thiếu phụ xinh đẹp này đã nói hơi nhiều. Nhưng một tên yêu tu Hóa Chân tầng bảy lại chủ động hỏi trước:

- A, cô nói đã gặp Đại Đằng sao? Bọn họ hiện tại ở chỗ nào?

Tên yêu tu này hiển nhiên đang nghĩ rằng Hỗ Y đã gặp Đằng Dịch cùng Diệp Mặc sau khi họ rời khỏi Giao Đằng Cung, cho nên mới lên tiếng hỏi. Nếu có thể biết Diệp Mặc hiện đang ở đâu, thì chắc là có thể lấy cớ xin về trước để đi tìm Diệp Mặc.

Người khác đã lên tiếng, thì Đằng Hùng cũng chỉ đành hùa theo:

- Ừ, hơn nữa cái gì? Con nói rõ một chút đi.

Thiếu phụ xin đẹp căn bản không có nghe được tên yêu tu vừa rồi hỏi chính là "Bọn họ", cho nên hiện tại Đằng Hùng hỏi, ả vội vàng tỏ vẻ ủy khuất:

- Nó kết bạn với hai tên tu sĩ loài người, nên lục ca có nói nó một câu, nhưng nó lại không thèm để ý. Đã thế hai tên tu sĩ loài người kia còn nhìn con chằm chằm một cách mê đắm, chỉ hận không thể nuốt con vào...

Đằng Hùng nghe Hỗ Y nói xong, lập tức lại tỏ vẻ vui mừng:

- Con nói tên tu sĩ loài người kia nhìn chằm chằm vào con, hắn có ý với con sao?

Hỗ Y còn tưởng rằng lời mình nói đã có hiệu quả, nên vội vàng nói tiếp:

- Dạ, tuy rằng Yết ca đã biệt tích vài chục năm, nhưng con dù sao cũng là...

Đằng Hùng lần này cũng không đợi Hỗ Y nói hết, mà liền cắt ngang lời cô:

- Tốt, tốt lắm. Ở trong lòng của ta, con cũng giống như là con gái ruột vậy.

Không đợi Hỗ Y kịp vui mừng, thì Đằng Hùng đã lại nói tiếp:

- Tên tu sĩ nhìn chằm chằm vào con tên là Diệp Mặc, mấy ngày nữa đợi hắn trở về, thì con cũng chuẩn bị một chút đi, ta sẽ đem con gả cho hắn là tốt rồi. Ha ha... Không tồi, không tồi, ha ha...

Đằng Hùng cũng không nghĩ gì về Biên Phượng Tháp, coi như là Hỗ Y nói là chỉ có một mình Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào cô thôi chứ không phải cả hai người.

- A...

Hỗ Y lần này hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cô tới là để kể tội Đằng

Dịch, nhưng không ngờ là Đằng Hùng lại không hỏi nhiều, mà lại trực tiếp đem cô gả cho tên tu sĩ loài người kia.

Sao lại có thể thế này? Đằng Hùng mặc dù là Giao Đằng Vương, cũng là cung chủ của Giao Đằng Cung, hơn nữa còn là bố chồng của mình. Mình là con dâu của y, trong khi con trai y còn chưa biết sinh tử thế nào, thì y đã thuận miệng mà đem con dâu gả cho người khác làm vợ rồi sao? Điều này quả thực là hơi quá đáng rồi.

Hỗ Y sau khi hiểu được chuyện này, thì nhất thời trở nên kinh hoàng, nhưng không đợi cô nói tiếp thì Đằng Hùng đã phất tay:

- Con cứ ăn mặc, trang điểm cho tốt, chờ Diệp Mặc trở về. Còn loại chuyện bưng bê này thì cứ giao cho bọn thị nữ làm đi, con không cần phải tự tay làm.

- Thưa vâng.

Hỗ Y biết không thể nói tiếp điều gì nữa, chỉ có thể tức giận trong lòng mà thôi. Cô sống ở Giao Đằng Cung cũng không phải là một hai năm, cho nên biết rằng nếu như làm cho cung chủ tức giận thì sẽ phải gánh chịu hậu quả như thế nào.

Chờ khi Hỗ Y đã rời đi, Đằng Hùng mới quay sang nhìn tên yêu tu Hóa Chân của Tự Thiên Đảo cười ha hả:

- Tôi cũng không ngờ là Diệp Mặc đã sớm coi trọng đứa con gái này của tôi rồi, xem ra Lãm huynh cũng không cần phải giới thiệu đứa cháu gái cho Diệp Mặc nữa ha ha...

Những người khác ngoài việc mắng thầm trong lòng là Đằng Hùng vô sỉ ra, thì cũng chẳng có biện pháp nào cả.

...

Diệp Mặc muốn đem hai cái dấu hiệu thần thức của hai tên yêu tu Hóa

Chân vây ở trong Lạc Hồn Khư là vì hắn sợ Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp chạy không thoát được sự truy tìm của mấy tên yêu tu Hóa Chân kia. Còn bản thân hắn lại rất tự tin vào công pháp ẩn nấp của mình. Chi cần không phải trực tiếp đối mặt với tu sĩ Hóa Chân, thì hắn chắc chắn có thể chạy trốn được.

Thế nhưng hắn lại không ngờ rằng trận pháp vây khốn thần thức của mình lại xuất hiện việc ngoài ý muốn. Hiện giờ hắn đã rời khỏi ngã tư đổ nát kia, đi tới một quảng trường thật lớn.

Lúc này màn sương mù mầu xám trắng dường như rất sợ 'Vô Ảnh'. Đôi khi bình thường không cần Diệp Mặc phải thi triển 'Tử Nhãn Thàn Hồn Thiết Cát', thì màn sương mù này đã tự động lui ra phía sau rồi.

- Hồn của ta đâu, hồn của ta đâu...

Diệp Mặc còn đang suy nghĩ xem vì sao màn sương mù này lại có thể có linh tính, thì cái tiếng kêu “Hồn của ta đâu” lại xuất hiện. Lần này Diệp Mặc nghe được rất rõ ràng, tuyệt đối không hề nghe nhầm. Hắn thậm chí còn cảm giác được bản thân sau khi nghe thấy thanh âm này, thì thần hồn cũng muốn rời khỏi thân thể.

Sau khi hắn dùng thần thức đảo qua chỗ này, dương như có một đạo bóng đen hiện lên, nhưng lại nhìn không rõ. Diệp Mặc mặc dù có 'Tử Nhãn Thàn Hồn Thiết Cát', nhưng thần thức của hắn cũng không thể đưa đi quá xa được. Mà loại âm thanh này lại không ngừng xuất hiện, khiến cho tu vi Thừa Đỉnh của hắn cũng có chút cảm giác rợn tóc gáy.

Tuy là Diệp Mặc có 'Vô Ảnh' trợ giúp, cho nên màn sương mù màu xám trắng, và ảo trận đối với hắn cũng không có ảnh hưởng lớn, nhưng Diệp Mặc vẫn muốn đi tìm trận môn của ảo trận. Cho dù là hắn không phá đi ảo trận này, nhưng tối thiểu cũng phải xác định được phương hướng và vị trí. Nếu không thì hắn biết đi đâu tìm 'Tiên khuyên hoa' chứ!

Sau khi Diệp Mặc nghe được cái thanh âm kia, trong lòng lại khẽ động.

Hắn là một tu sĩ Thừa Đỉnh, đương nhiên sẽ không sợ quỷ. Không chỉ nói đến quỷ, cho dù là quỷ tu hắn cũng sẽ không để ý. Chỉ là cái thanh âm kia lại làm cho Diệp Mặc cảm thấy rất kỳ quái, nếu nói là thanh âm này tự nhiên mà có, thì Diệp Mặc tuyệt đối không tin. Cho dù là chấp niệm của người đã chết thì cũng không thể. Bởi vì thanh âm kia có thể ảnh hưởng đến tâm thần. Không có một chấp niệm của tu sĩ nào có thể ảnh hưởng đến tâm thần của tu sĩ Thừa Đinh cả.

Huống chi Diệp Mặc biết trình độ kiên định của tâm thần mình như thế nào. Hắn tu luyện thời gian dài dưới 'Khổ trúc', ngay cả tâm ma lôi kiếp còn không thể ảnh hưởng đến hắn, thì nếu là một cái chấp niệm cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng tới hắn.

Thanh âm kia xuất phát từ một cái cung điện đổ nát, mà cái cung điện này tuy rằng đã bị tàn phá nặng nề, nhưng chỉ cần nhìn từ vẻ ngoài, Diệp Mặc cũng có thể tưởng tượng ra sự xa hoa tráng lệ của nó khi xưa.

Cung điện cũng không hoàn toàn bị sập, chỉ là mấy cây cột chống bên ngoài không được trọn vẹn mà thôi. Trong cung điện là một mảng tối đen, nhưng Diệp Mặc cũng không thèm để ý, tiêu sái mà đi vào bên trong cung điện vô cùng đen tối này.

Vừa tiến vào cung điện, Diệp Mặc lại cảm nhận được cả người lạnh buốt, cái lạnh này cũng không phải là lạnh lẽo như băng, mà là cái lạnh phát ra từ trong lòng, dường như muốn nói cho hắn biết đây là một nơi không nên đi vào.

Một ánh mắt nhoáng lên hai luồng sáng mỏng manh nhìn Diệp Mặc một cái rồi biến mất, Diệp Mặc lập tức dừng bước đứng im tại chỗ, đồng thời quét thần thức ra ngoài. Hắn nhìn thấy một cái bóng đen, cái bóng đen này lại ẩn giữa một màn đen tối khiến hắn khó có thể thấy được. Đối với người khác không thể dùng thần thức ở trong này, nhưng Diệp Mặc lại thi triển một đạo 'Tử Nhãn Thàn Hồn Thiết Cát' trước khi quét thần thức ra nên mới có thể nhìn thấy cái bóng đen kia.

Đây không phải là quỷ tu, hơn nữa cũng không phải là linh tu. Khiến Diệp Mặc cảm thấy kinh dị chính là hắn chưa từng thấy thứ gì như thế này, chẳng phải người, cũng không phải yêu, càng không phải là linh vật. Chẳng lẽ lại là do màn sương mù mầu xám trắng này đã trải qua thời gian quá lâu mà sinh ra linh trí chăng?

- 'Vô Ảnh', đi lên ăn nó đi!

Diệp Mặc lần này không ngăn cản 'Vô Ảnh' nữa, mà trực tiếp hạ lệnh công kích cho 'Vô Ảnh'. Chỉ là 'Vô Ảnh' còn chưa kịp động, thì cái bóng đen kia đã biến mất không còn tung tích nữa rồi. Thế này còn ăn cái rắm gì...

Diệp Mặc không nghĩ tới tốc độ của cái bóng đen kia lại nhanh như vậy, chỉ thoáng cái đã biến mất, ngay cả 'Vô Ảnh' cũng không có cách nào bắt kịp được.

Quang cảnh trong đại điện tuy rằng đã vô cùng tan hoang, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể cảm nhận được sự huy hoàng của nó năm xưa.

Xuyên qua đại điện đen ngòm, Diệp Mặc tiến vào trong hậu viện, đây dường như là nội phủ của thành chủ. Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét một vòng phía trong viện. Cái thứ nhất hắn chú ý tới là một chiếc giường lớn trong một gian phòng tối.

Diệp Mặc liền tiến vào trong gian phòng đó. Hắn cũng không phải là vì cái giường mà vào đây, mà là vì xung quanh cái giường này có nhiều dấu vết của trận pháp.

Diệp Mặc là tông sư trận pháp cấp chín, cho nên sau khi hắn nhặt lên một cái trận kỳ đã gẫy, lại nhìn một lúc những vị trí đã từng bố trí trận kỳ, thì trong lòng lập tức đã hiểu ra.

Phòng này chính là của thiếu thành chủ Phong Hi của Minh Nguyệt Thành, còn cái giường lớn này chính là nơi Phong Hi để Kế Hôn nằm lên.

Đồng thời hắn cũng hiểu được vì sao cha của Kế Hôn lại vô cùng phẫn

nộ rồi. Vì y tuyệt đối không phải hiểu lầm Phong Hi, mà bởi vì y cũng nhìn ra được cái trận pháp này không phải là Dưỡng hồn trận, mà là một cái Phệ thần trận, hay còn gọi là Giá linh trận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1216

Bóng Đen Trong Lạc Hồn Khư

Phệ thần trận là một trận pháp vô cùng tà ác, cũng có tên gọi khác là Giá linh trận. Nhưng cho dù là phệ thần trận cấp một, thì cũng khó có người nào có thể bố trí được, bởi vì tài liệu dùng để bố trí Phệ thần trận thì người thường căn bản là không thể có được.

Tài liệu chủ yếu để bố trí Phệ thần trận chỉ có một loại, đó chính là Phệ thần mộc. Phệ thần mộc sinh trưởng ở nơi cực kỳ bí mật, hơn nữa không thể có chút ánh sáng nào. Một khi bị ánh sáng chiếu vào, lập tức sẽ héo rũ đi nhanh chóng.

Phệ thần trận bị coi là trận pháp tà ác, bởi vì Phệ thần trận có thể di dời linh căn của một tu sĩ. Thông qua loại trận pháp này, có thể đem linh căn vô cùng tốt của một tu sĩ di dời sang cho mình, khiến cho linh căn của mình càng thêm mạnh mẽ, thậm chí có thể chồng thêm vào linh căn vốn có.

Nhưng ở Tu Chân giới cũng có rất ít người làm như vậy, bởi vì sử dụng Phệ thần trận có điều kiện quá mức hà khắc. Đầu tiên Phệ thần mộc là tài liệu cực kỳ quý hiếm, tu sĩ bình thường không cách nào có được, cho dù là có được Phệ thần mộc, thì cũng rất ít người lập Phệ thần trận để sử dụng. Bởi vì cho dù có sử dụng Phệ thần trận để lấy được linh căn có tư chất tốt, thì chính bản thân người bầy trận cũng không thể dùng, mà phải mang cái linh căn vừa lấy được này cấp cho người thứ ba, cho nên sử dụng Phệ thần trận thì người chiếm được chỗ tốt chính là người thứ ba. Chính vì nguyên nhân này, cho nên trận pháp này mới có thêm cái tên là Giá linh trận.

Hơn nữa người thứ ba muốn lấy được linh căn thì cần phải có một điều kiện đó là phải có quan hệ huyết thống với người khống chế trận pháp, nếu

không thì cũng vô dụng.

Có vẻ như là Phong Hi muốn sử dụng Phệ thần trận này để lấy được linh căn của Kế Hôn, để làm cho linh căn của y trở nên ưu tú hơn, nhưng cái linh căn này y lại không thể sử dụng, mà phải cấp cho một người khác có quan hệ huyết thống với y sử dụng.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu ra vì sao Kế Hòa sau khi thấy Phệ thần trận cũng không giết Phong Hi, bởi vì Phong Hi cũng là người bị hại mà thôi. Mà người hại y cũng có thể chính là cha của y Phong Thuần.

Dưỡng hồn trận cùng với Phệ thần trận có cách bố trí không khác nhau mấy, thứ duy nhất khác nhau chính là Phệ thần mộc. Có thể chính Phong Thuần đã dùng trăm phương ngàn kế, sắp xếp cho Phong Hi học cách bố trí Phệ thần trận, sau đó lại nói đó là cách bố trí Dưỡng hồn trận, rồi lại đem Phệ thần mộc luyện chế thành trận kỳ rồi đưa cho Phong Hi.

Thế nhưng Diệp Mặc lại không hiểu. Chuyện này cho dù là do Phong Thuần làm, thì vẫn có điểm đáng ngờ. Bởi vì bất luận là Phong Hi có thành công hay không, thì Phong Thuần cũng không cần phải bố trí một cái ảo trận lớn như vậy chứ, hơn nữa còn tạo ra một màn sương mù màu xám trắng dày đặc và khủng bố như vậy nữa. Màn sương mù này có thể khiến cho tu sĩ bị lạc mất cả thần hồn, thì hiển nhiên không phải là thứ đồ đơn giản gì.

Huống chi nơi phát ra cái tin tức kia cũng chỉ nói đó là một truyền thuyết mà thôi, mà đã là truyền thuyết thì ai biết thật hay giả? Hơn nữa lúc ấy Minh Nguyệt Thành đều đã bị hủy diệt, vậy thi ai đã đem tin tức này truyền ra? Đương nhiên, Phong Thuần chính là hiềm nghi lớn nhất trong chuyện này.

Diệp Mặc lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ nữa. Hắn rời khỏi gian phòng này tiếp tục tìm kiếm linh thảo, cái câu truyện kia quá mức phức tạp, hơn nữa lại chẳng liên quan gì tới hắn cả.

Ngay khi Diệp Mặc vừa bước ra cửa gian phòng, thì trong thần thức của hắn lại phát hiện ra ánh mắt của cái bóng đen kỳ lạ kia. Lần này 'Vô Ảnh'

sớm đã biết ý của Diệp Mặc rồi, cho nên đã nhanh chóng vọt lên. Bóng đen kia dường như biết là 'Vô Ảnh' muốn tấn công mình, cho nên muốn bỏ chạy. Nhưng công phu ăn uống của 'Vô Ảnh' đã lập tức được thi triển, bóng đen kia lập tức bị biến thành một đường màu đen kéo theo hai con mắt chui vào bụng 'Vô Ảnh'.

Diệp Mặc nhìn 'Vô Ảnh' nuốt gọn cái bóng đen kỳ quái, trong lòng thầm kêu lợi hại. Cái tên nhóc này đúng là cái gì cũng ăn, hơn nữa đều là một hơi nuốt gọn.

Sau một lát Diệp Mặc liền cảm nhận được sự vui sướng của 'Vô Ảnh'. Rất nhanh hắn hiểu được cái mà 'Vô Ảnh' ăn chính là một thần hồn được nuôi dưỡng ở trong đám sương mù kia.

Sau khi hiểu được điều này, trong lòng Diệp Mặc liền hoảng hốt, nếu thật sự là như vậy, thì màn sương mù này quả thực là một tồn tại khủng bố. Những tu sĩ đã mất đi thần hồn ở Lạc Hồn Khư này, nói không chừng đều là được nuôi dưỡng ở trong cái màn sương trắng này, đến thời điểm cần sử dụng thì sẽ có người đến lấy.

Là cái loại công pháp gì mà lại có thể cắt nuốt thần hồn? Hơn nữa còn có thể nuôi dưỡng được thần hồn bên trong thì là cái loại đồ vật gì? Rốt cuộc là ma tu hay yêu tu đã làm cái việc nghịch thiên này?

Nếu tìm được 'Tiên khuyên hoa', thì hiện tại không chừng Diệp Mặc đã rời đi rồi, hắn căn bản là không hề muốn ở lại cái nơi quái quỷ này. Nhưng hiện tại lại không tìm được 'Tiên khuyên hoa', cho nên hắn vẫn phải tiếp tục nán lại đây.

Hắn không còn tâm tình tiếp tục ở trong căn phòng này nữa, hắn vội vã rời khỏi gian phòng, rất nhanh đã xuyên qua một cái ngã tư đổ nát, tìm được một nơi hẻo lánh, rồi tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Cho dù là nguyên thần của Kỷ Bẩm lão ca hiện tại rất suy yếu, thì hắn cũng phải hỏi Kỷ Bẩm một chút. Nếu hắn không có được chút thông tin nào

về sự quỷ dị của nơi này, thì cho dù là có 'Vô Ảnh' hỗ trợ cũng vẫn rất nguy hiểm.

Kỷ Bẩm còn đang ngủ say, nhưng vì được 'Linh mạch Dược Vương' và 'Khổ Trúc' của Diệp Mặc bảo vệ, nên nguyên thần tuy không lớn mạnh lên được, nhưng cũng không tiếp tục bị suy yếu đi.

Bị Diệp Mặc đánh thức, Kỷ Bẩm lập tức biết được là có truyện trọng yếu, nếu không thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tìm đến lão, cho nên không đợi Diệp Mặc hỏi đã tự lên tiếng dò hỏi Diệp Mặc:

- Có phải có chuyện quan trọng gì không?

Diệp Mặc gật đầu:

- Tiền bối, tôi ở bên ngoài gặp một thứ, đó là một màn sương trắng, chỉ cần tiến vào trong màn sương đó, thì thần hồn của tu sĩ sẽ dễ dàng bị mất đi, sau đó biến thành…

- Cậu nói đến Lạc Hồn Khư?

Kỷ Bẩm không đợi Diệp Mặc nói xong, đã lập tức kinh ngạc.

Diệp Mặc đứng im trả lời:

- Đúng thế, chính là Lạc Hồn Khư.

- Diệp Mặc, cám ơn cậu, cậu tới Lạc Hồn Khư là để tìm 'Tiên khuyên hoa' phải không?

Kỷ Bẩm lập tức đã hiểu được nguyên nhân trong đó, truyền thuyết có nói rằng bên trong Lạc Hồn Khư có rất nhiều linh thảo cấp chín, Diệp Mặc hiện tại tới nơi này, nhất định là vì hắn muốn tìm kiếm 'Tiên khuyên hoa'.

- Kỷ Bẩm tiền bối, hiện tại không phải lúc nói tới chuyện này, tôi ở bên trong Lạc Hồn Khư gặp rất nhiều thần hồn, chúng chỉ là một cái bóng mầu đen không có thân thể, nhưng có một ánh mắt tỏa ra ánh sáng mỏng manh…

Diệp Mặc còn chưa nói hết lời, thì Kỷ Bẩm đã kinh hãi:

- Hóa ra Lạc Hồn Khư là nơi của các Ma tu phệ hồn. Diệp Mặc, cậu mau chóng chạy ra khỏi đó đi. Cho dù tôi không khôi phục lại được thân thể, cũng không thể để cậu ở bên trong Lạc Hồn Khư được. Cậu không biết sự đáng sợ của tu sĩ phệ hồn đâu, bọn họ thực sự còn kinh khủng hơn cả ma quỷ nữa!

Diệp Mặc đã đi vào, thì nếu không tìm được 'Tiên khuyên hoa', hắn tuyệt đối sẽ không đi ra, trừ phi là ở chỗ này không hề có 'Tiên khuyên hoa'.

Kỷ Bẩm muốn hắn đi ra ngoài, cũng là vì muốn tốt cho hắn. Nhưng Diệp Mặc vẫn nói:

- Tiền bối, tu sĩ phệ hồn là loại tu sĩ gì, tôi lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, họ cũng là tu sĩ như yêu tu, quỷ tu hay sao?

Kỷ Bẩm lập tức trả lời:

- Không, đây chẳng qua là một loại công pháp tu luyện vô cùng đáng sợ mà thôi. Tu sĩ tu luyện bằng cách nuôi dưỡng thần hồn của người khác, sau đó sẽ để cho thần hồn đó tự mình lớn mạnh. Đến khi bọn họ cần, thì tùy thời đều có thể cắt nuốt thần hồn đó để làm lớn mạnh thần hồn của chính mình. Loại tu sĩ này có thần hồn vô cùng cường đại, hơn nữa thần thức mạnh mẽ không chỉ gấp mười lần tu sĩ bình thường. Trong cùng đẳng cấp tuyệt đối là tồn tại vô địch. Cũng có thể vượt cấp chiến đấu mà giết chết đối thủ.

Nói xong Kỷ Bẩm lại bổ xung thêm một câu:

- Khó trách nơi này lại có nhiều linh thảo như vậy.

- Vì sao?

Diệp Mặc hỏi.

- Bởi vì tu sĩ tu luyện công pháp phệ hồn cần phải dùng linh thảo để nuôi

dưỡng thần hồn, nếu không gian linh thảo nuôi dưỡng thần hồn không đủ cấp bậc, thì đối với bọn họ sẽ không có ích lợi gì.

Giọng nói của Kỷ Bẩm đã dần yếu ớt đi.

Diệp Mặc thấy thế thì liền vội vàng nói:

- Tiền bối, người tiếp tục ngủ đi, tôi đã biết rồi.

Kỷ Bẩm thở dài một tiếng. Lão biết cho dù là bản thân lo lắng cho Diệp Mặc, nhưng cũng không có cách nào để trợ giúp hắn cả, chỉ có thể lựa chọn cách tiếp tục ngủ say mà thôi.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng. Lúc này hắn đã hiểu vì sao 'Vô Ảnh' lại thích cắn nuốt những bóng đen thần hồn kia như vậy. Hóa ra là những thần hồn đó đều được nuôi dưỡng bằng linh thảo cao cấp. Cắn nuốt thứ tinh hoa tích tụ do được linh thảo cao cấp nuôi dưỡng, thì 'Vô Ảnh' không thích mới là chuyện lạ.

Lúc này Diệp Mặc thậm chí còn hoài nghi tu sĩ lúc trước cầm linh thảo cao cấp trong tay chạy thoát ra khỏi Lạc Hồn Khư có khi chính là được cố ý thả ra. Nói không chừng người đó muốn thông qua việc này để thu hút thêm nhiều người tiến vào. Cho tới bây giờ Tu Chân giới vẫn không bao giờ thiếu tu sĩ liều mạng vì tài nguyên tu luyện cả.

Biết rằng chuyện này còn có một sự tồn tại mạnh mẽ đứng đằng sau sắp xếp, nên Diệp Mặc không tiếp tục tìm kiếm linh thảo nữa. Nếu là linh thảo chuyên dùng để nuôi dưỡng những thần hồn kia, thì hắn có tìm được cũng sẽ không có cách nào cướp đi cả. Dựa theo lời Kỷ Bẩm nói, thì tu sĩ tu luyện công pháp phệ hồn kia thực sự là vô cùng mạnh mẽ, bản thân hiện tại chắc chắn không phải là đối thủ. Hiện giờ điều hắn cần làm chính là tìm được cái trận môn của ảo trận này, sau đó mới có thể tiếp tục tìm kiếm linh thảo.

Chỉ khi hiểu được ảo trận này, thì Diệp Mặc mới có tự tin để chạy trốn khi không thể địch lại đối thủ.

Ngay lúc đó, Diệp Mặc lại cảm nhận được trên người 'Vô Ảnh' truyền đến một đợt linh nguyên dao động mãnh liệt. Hắn lập tức hiểu được là 'Vô Ảnh' sắp thăng cấp. Cho dù Diệp Mặc không biết 'Vô Ảnh' sẽ thăng cấp thế nào, nhưng hắn lại biết mỗi lần 'Vô Ảnh' thăng cấp thì thực lực đều tăng lên trên diện rộng.

Ăn vào một cái bóng đen thần hồn, 'Vô Ảnh' liền thăng cấp, hơn nữa khi thăng cấp 'Vô Ảnh' còn không chìm vào ngủ say như lần trước. Điều này làm cho Diệp Mặc mừng rỡ, hắn cũng thu hồi lại 'Tử nhãn thần hồn thiết cát', để mặc cho đám sương mù tiếp cận đến gần.

Quả nhiên màn sương mù mầu xám trắng kia vừa tới gần Diệp Mặc, thì lập tức đã biến thành một đường mầu xám chui thẳng vào bụng của 'Vô Ảnh'. Mà cái màn sương mầu xám trắng này cũng thực sự có linh tính, sau khi có một số bị 'Vô Ảnh' cắn nuốt, thì chúng bắt đầu tự động tránh xa khỏi Diệp Mặc và 'Vô Ảnh'.

Đối với màn sương mù mầu xám trắng đang lùi lại này, thì 'Vô Ảnh' dường như cũng không có hứng thú đuổi theo cắn nuốt, ánh mắt của nó không ngừng tìm kiếm cái gì đó bên trong màn sương, hiển nhiên là đang muốn tìm những bóng đen thần hồn.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra một hơi, có 'Vô Ảnh' thì hắn có thể thoải mái hơn rất nhiều, có thể chuyên tâm mà nghiên cứu trận pháp rồi.

Tuy rằng ảo trận này có cấp bậc vô cùng cao, nhưng một tông sư trận pháp cấp chín như Diệp Mặc muốn tìm ra trận môn cũng không phải là quá khó, huống chi hiện tại hắn không cần phải kiêng nể màn sương mù kia nữa.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc lại đi tới cái quảng trường đổ nát kia, hắn tìm được ở đây một trận môn đầu tiên. Đồng thời hắn còn phát hiện đấy không chỉ có một ảo trận, mà còn có một trận pháp công kích cấp tám, cùng với một trận pháp vây khốn cấp tám nữa, nhưng chỉ có duy nhất ảo trận là trận pháp cấp chín mà thôi.

Nơi bố trí trận kỳ cũng là hai nơi, một cái là ẩn trên không, một cái biến ảo thành đá vụn ở trên quảng trường.

Nếu trước đây, Diệp Mặc nhất định là sẽ nhớ kỹ trận pháp này sau khi tìm được trận môn, nhưng hiện tại thì hắn còn phải đi tìm linh thảo. Hơn nữa hắn biết nơi này có thể có một Tu sĩ đại năng tu luyện công pháp phệ hồn vô cùng nguy hiểm, cho nên Diệp Mặc không thể chậm trễ thời gian được.

Hắn tìm được trận môn thứ nhất, liền nhanh chóng luyện chế một miếng trận kỳ, đem trận kỳ của trận pháp này đổi thành của mình. Đối với nơi như thế này, thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không tiếc rẻ mấy cái tài liệu trận pháp cấp chín nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1217

Nước Mắt Xá Lợi

Diệp Mặc lúc trước bố trí trận pháp hộ thành ở Mặc Nguyệt Chi Thành, hơn nữa không chỉ là một tầng trận pháp, bây giờ trong Lạc Hồn Khư căn cứ theo trận pháp ngày trước mà thay đổi, đối với hắn mà nói cũng không có gì là khó cả. Huống hồ bây giờ hắn đã là tông sư trận pháp cấp chín rồi, mà trong này trừ Ảo Trận ra, những trận pháp khác đều là trận pháp cấp tám.

Sau khi trận kì đầu tiên được thay đổi, cả trận pháp đã có một hình dáng cơ bản trong lòng Diệp Mặc, thay đổi những trận kỳ còn lại đối với hắn mà nói, tốc độ nhanh hơn. Một ngày sau, Diệp Mặc đã thay đổi toàn bộ trận kỳ trận môn xung quanh ảo trận. Diệp Mặc biết còn mấy trận kỳ quan trọng nữa, hắn vẫn chưa đổi, nhưng hắn đã luyện chế xong rồi.

Trong thời gian này, Diệp Mặc không để Vô Ảnh đi săn bóng đen nữa, thậm chí âm thanh "Hồn của tôi đâu", Diệp Mặc cũng không để ý đến nữa, ngoại trừ thỉnh thoảng phóng ra vài thần thức đao, để âm thanh kia không ảnh hưởng đến thần hồn của hắn ra, hắn chỉ toàn tâm toàn ý đi bố trí trận pháp. Đối với hắn mà nói, tìm được đường ra của mình rồi, mới là việc quan trọng nhất.

Lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn hiểu được Lạc Hồn Khư này rồi, hình dáng gần giống hình bầu dục. Theo những gì mà Diệp Mặc hiểu về trận pháp, tâm trận của ảo trận này nằm chính giữa hình bầu dục. Từ đó Diệp Mặc cũng có thể đoán ra được, nếu như có người bị khống chế trong này, người đó nhất định cũng nằm trong chính giữa hình bầu dục này, vì theo bố trí trận pháp, nơi đó mới chính là tâm trận không chế toàn bộ trận pháp.

Diệp Mặc không biết hắn đã ở trong này một ngày, người tu luyện công

pháp phệ hồn kia trong Lạc Hồn Khư không biết có biết hắn trong này hay không. Nhưng từ lúc hắn đổi trận kỳ đến bây giờ cũng không để ý đến gã, Diệp Mặc đoán rằng đối phương chắc là không biết, hoặc là đối phương đã rời đi rồi.

Sau khi làm rõ tình hình trong này xong, Diệp Mặc trực tiếp dọc theo đường đi di chuyển về phía vị trí của tâm trận, đồng thời trận kỳ cũng đã chuẩn bị xong trong tay rồi, một khi tiến vào tâm trận rồi, hắn sẽ lập tức không chế toàn bộ trận pháp trong tay mình rồi nói tiếp.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc hoàn toàn tiến vào giải đất trung tâm của Lạc Hồn Khư, màn sương mù xung quanh nơi này lại lần nữa trở nên dày đặc, mặc dù màn sương mù màu xám tro này sợ Vô Ảnh, nhưng sau khi cảm nhận được Diệp Mặc đến, lập tức lại dâng lên.

Diệp Mặc nuông chiều Vô Ảnh ăn nhiều, nhưng cho dù Vô Ảnh có ăn nhiều đi nữa, thì bóng đen kia cũng càng ngày càng nhiều, phần lớn những thần hồn màu đen thậm chí đến mắt cũng không có, nhưng những bóng đen và màn sương mù này cảm nhận được Diệp Mặc đang uy hiếp sự có mặt của bọn chúng, cũng hết lớp này đến lớp khác bước đến.

Lúc này, bóng đen không ngừng gọi “Hồn của tôi đâu” cũng vừa gọi, vừa chầm chậm trôi về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại cảm thấy thức hải của mình lại trở nên nặng trĩu, hắn mạnh mẽ thiêu đốt một ngụm tinh huyết, vừa thông qua Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát phóng ra thần thức đao, vừa thúc giục Vô Ảnh phải nhanh hơn nữa.

Vô Ảnh cũng cảm nhận được sự căng thẳng của Diệp Mặc, không thong dong như lúc trước nữa. Trong miệng phát ra những âm thanh sắc nhọn, những bóng đen và màn sương mù kia lập tức bị nó hút hết, thậm chí không có chút phản kháng nào.

Diệp Mặc thoải mái được một chút, trong lòng hắn thầm hoảng sợ, hắn khẳng định những bóng đen thần hồn này là tự động công kích hắn. Nếu như

có người điều khiến mấy bóng đen này công kích hắn, Vô Ảnh có lợi hại hơn nữa, lúc này hắn cũng muốn rút lui.

Diệp Mặc hơi thả lỏng một chút, lấy ra một lá Khổ Trúc ngậm vào miệng, sau khi ngậm lá Khổ Trúc vào miệng xong, Diệp Mặc lập tức cảm giác thần thức của mình trở nên nhẹ nhõm, ảnh hưởng của tiếng gọi thần hồn kia dường như cũng yếu đi rất nhiều.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, đồng thời phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa, hắn muốn giúp Vô Ảnh một chút. Nhưng Diệp Mặc lại nhanh chóng phát hiện ra, Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn lại khiến những thần hồn bóng đen kia lùi lại nhiều hơn, nhưng cũng không có cách nào thiêu đốt đi màn sương mù mờ mịt kia, nói cách khác tốc độ thiêu rụi quá chậm, Diệp Mặc lập tức biết được, chắc là Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn cấp bậc quá thấp.

Nhưng lúc này Vô Ảnh lại đại phát thần uy, áp lực của Diệp Mặc cũng được giảm đi. Hắn thu lại Vụ Liên Tâm Hỏa cẩn thận quan sát xung quanh rồi lại phát hiện ra, bóng đen không ngừng gọi “Hồn của tôi đâu” và những bóng đen khác lại không giống nhau.

Cái bóng đen này không ngờ lại giống người thật, ánh mắt của gã khô khan, không ngừng lẩm bẩm kêu “Hồn của tôi đâu”, rõ ràng là đã mất đi thần hồn rồi. Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc thậm chí có chút thông cảm với tên Phong Hi này, đúng là một người đàn ông bi kịch.

Nhưng Diệp Mặc lại nhanh chóng phát hiện ra không đúng, những thần hồn chỉ có bóng đen kia, không ngờ trong lúc suy yếu lại chủ động bước vào cơ thể Phong Hi để ôn dưỡng, sau một lúc thì lại bước ra ngoài, sau đó tốc độ lại tăng lên kinh khủng.

Diệp Mặc trong lòng ngán ngẩm, thân thể Phong Hi ngày trước bị người khác dẫn đi thần hồn lại dùng để nuôi dưỡng thần hồn rồi, cái này rất dễ giải thích. Vì những người trong này, ngoại trừ một mình Phong Hi là chủ động để thần hồn của mình tách ra, những thần hồn khác đều là bị ép buộc tách ra khỏi thân thể, cho nên cơ thể của Phong Hi là thích hợp nhất để nuôi dưỡng

thần hồn.

Những thần hồn kia có cơ thể của Phong Hi, thông qua tiếng gọi của Phong Hi, rất dễ dàng tước đoạt thần hồn của tu sĩ tiến vào màn sương mù kia.

Thật là những tu sĩ tàn nhẫn, đến một cái thân thể cũng không buông tha, lại còn muốn lợi dụng. Diệp Mặc trong lòng trở nên khó chịu, hắn có một loại cảm giác đồng tình với Phong Hi, bất luận là ai đã hại Phong Hi, nhưng bị người ta lợi dụng bao nhiêu năm vẫn còn bị lợi dụng, điều này thật quá đáng.

Diệp Mặc liên tiếp ném ra mấy chục cái trận kỳ, vây Phong Hi lại, lúc này mới để cho Vô Ảnh đặc biệt công kích bám vào bóng đen thần hồn trên người Phong Hi.

Tốc độ cắn nuốt của Vô Ảnh càng lúc càng nhanh, sau khi nhận được lệnh của Diệp Mặc, lập tức đánh về phía Phong Hi. Vô Ảnh vừa mới nhào về phía người Phong Hi, vô số những bóng đen trên thân thể Phong Hi đã bị nó cắn nuốt hết. Đồng thời một đường bóng đen từ trong thân thể của Phong Hi tràn ra, dường như muốn chạy trốn, nhưng Vô Ảnh khi nhìn thấy một đám bóng đen đó, lại càng hưng phấn, ngay lập tức bay về phía những bóng đen kia.

Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy những thần hồn thật như vậy, hai con mắt không ngờ lại giống y như người thật, nhưng lại là hai đường ánh sáng yếu ớt.

Nhưng cho dù là như vậy, cũng bị Vô Ảnh cắn nuốt hết.

Những bóng đen này sau khi bị Vô Ảnh nuốt hết, những bóng đen xung quanh lập tức kinh sợ muốn rút lui, cũng không còn cảnh cùng nhau ùa lên như lúc trước nữa, những bóng đen thần hồn này sau khi bị Vô Ảnh dọa sợ mà lùi lại hết, màn sương mù màu xám kia cũng dần dần rút lui, trong nháy mắt, Diệp Mặc căn bản không dùng đến công pháp thần thức, Vô Ảnh cũng

không cần cắn nuốt, xung quanh hắn đã không còn bất kỳ bóng đen nào xông đến.

Nhìn Vô Ảnh cũng có chút dao động, Diệp Mặc vội vàng ra mệnh lệnh, cho dù muốn ngủ thì bây giờ cũng không được ngủ, cần phải đợi hắn ra ngoài xong mới được ngủ, nếu không thì toi.

Vô Ảnh cho Diệp Mặc một tin tức không hài lòng, dừng lại trên vai Diệp Mặc, cũng không đi ngủ.

Diệp Mặc thấy Vô Ảnh cắn nuốt nhiều thần hồn bóng đen như vậy, cũng không có ai đến quấy rầy, chắc là người bố trí trận pháp sớm đã chết rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc yên tâm được một chút, lúc này mới liếc mắt nhìn sang Phong Hi đang bị vây trong khốn trận.

Lúc này Diệp Mặc cũng không biết phải xử lý Phong Hi này như nào, một khi hắn rời khỏi nơi này, thân thể của Phong Hi cũng lại bị những bóng đen kia chiếm cứ một lần nữa.

Sau khi suy nghĩ Diệp Mặc lấy ra một viên Phục Thần đan nhét vào miệng của Phong Hi, hắn cũng không biết sau khi trải qua bao nhiêu năm như vậy, viên Phục Thần đan này còn có tác dụng với Phong Hi nữa hay không.

Sau khi Phong Hi nuốt Phục thần đan, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nhẹ nhõm hơn chút, Diệp Mặc giật mình, chẳng lẽ lại có tác dụng thật? Hắn lại nhét thêm hai viên Phục Thần đan nữa vào miệng Phong Hi.

Chỉ một lát sau, ánh mắt Phong Hi có hồn lại, gã nhìn những bóng đen bốn phía sợ hãi rụt rè không dám bước lên, hai mắt bỗng nhiên chảy ra hai hàng nước mắt bằng máu.

- Hôn Nhi đi rồi, ta cũng phải đi rồi, cảm ơn anh bạn…

Cơ thể của Phong Hi bỗng nhiên bốc cháy thành một ngọn lửa, một lát

sau, cơ thể của gã biến mất trong ngọn lửa ấy, cuối cùng chỉ còn lại một viên Xá Lợi to bằng con mắt.

Viên Xá Lợi này bóng mượt, giống như một loại trân châu quý giá vậy. Nhưng khác với Xá Lợi chính là, giữa viên Xá Lợi bóng mượt này lại có hai vết đỏ đậm, thoạt nhìn giống hai hàng nước mắt.

Diệp Mặc trong lòng cảm thấy chán nản, hắn biết suy nghĩ của Phong Hi, gã không có thần thức, Phục Thần đan của mình chỉ là để cho bản năng của gã thanh tĩnh trong chốc lát mà thôi. Viên Xá Lợi này là tinh nguyên gã tu hành cả đời, gã muốn tặng viên Xá Lợi này cho mình, là để báo đáp công ơn giải thoát cho gã. Còn hai dòng nước mắt này, chính là hàng nước mắt bằng máu trong lòng gã.

Diệp Mặc cũng không có cách nào dùng viên Xá Lợi này, hắn ngăn lại hành động muốn ăn lấy viên Xá Lợi của Vô Ảnh, mà lấy ra một hộp ngọc đựng viên Xá Lợi này lại, rồi để vào trong Thế giới trang vàng.

Phong Hi sau khi biến mất, màn sương mù xung quanh lập tức trở nên điên cuồng, hơn nữa những bóng đen trong màn sương mù lại không đứng yên được.

Diệp Mặc lại mang Vô Ảnh đến phía trước mặt cách khoảng vài trăm mét, có một cái hồ khô khốc lại xuất hiện trước mặt. Diệp Mặc biết đây chính là tâm trận của Lạc Hồn Khư, cũng là nơi mà hắn muốn tìm ra.

Mặc dù tâm hồ này không có chút dị dạng nào, nhưng cũng không làm khó được Diệp Mặc, hắn liên tiếp vứt mười mấy trận kỳ ra, một trận môn bí ẩn xuất hiện ra trước mắt hắn.

Diệp Mặc sau khi bước vào trận môn, một luồng linh khí cực kỳ nồng đậm xộc vào tâm thần của hắn. Diệp Mặc giật mình, nơi này ít nhất cũng phải có một linh mạch thượng phẩm, có lẽ không chỉ có một cái, nếu không không thể nào lại có linh khí nồng đậm đến vậy.

Khi Diệp Mặc vừa mới cảm nhận được luồng linh khí nồng đậm này, thì một âm thanh chói tai vô cùng phẫn nộ vang lên:

- Bọn chuột nhắt kia, dám làm hỏng chuyện lớn của tao, vậy thì mày làm hồn quán của tao đi.

Âm thanh này vừa phát ra, Diệp Mặc lập tức hiểu cái gì là hồn quán, lúc trước Phong Hi chắc hẳn là một hồn quán. Diệp Mặc lại vứt ra vài trận kỳ xuống, sau khi lại có một trận pháp ẩn nấp bị hắn phá, một cảnh tượng cực kỳ kinh người xuất hiện trước mắt hắn.

Giờ phút này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu vì sao bên ngoài long trời lở đất, chủ nhân bên trong thì lại không có chút động tĩnh gì rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1218

Nữ Tu Lõa Thể

Chị à, người kia chắc là đã chết rồi nhỉ, đã vào đấy hai ngày rồi.

Hai người con gái nhìn thấy Diệp Mặc cũng đứng ở ngoài trọn hai ngày rồi, bây giờ ngày thứ hai đã trôi qua, người con gái mặc quần áo màu đỏ lúc này mới hỏi.

Người chị ừ một câu nói:

- Chị nói rồi mà, bước vào trong này là chết không nghi ngờ gì. Người vừa nãy chị e rằng cũng đã là tu vi Ngưng Thể rồi, em nhìn sau khi hắn bước vào trong đó, cũng chỉ là một giọt nước rơi xuống biển bao la, biến mất không còn tung tích.

Người con gái quần áo màu đỏ lại có chút không phục cãi lại một câu:

- Chị, cũng không thể nói như vậy được. Lạc Hồn Khư mặc dù nguy hiểm, nhưng Tinh Tráo của em cũng là chân khí phòng ngự trung phẩm, chị sao lại biết được em không thể chặn được màn sương mù màu xám kia chứ? Hơn nữa, em cũng không định bây giờ bước vào trong đó.

- Được rồi, chị biết Tinh Tráo của em là đệ nhất, đại tỷ bị thương chị cũng rất sốt ruột, nhưng bây giờ sức mạnh của chúng ta vẫn chưa đủ. Chẳng may chúng ta lại xảy ra chuyện gì, cha chắc chắn sẽ càng lo lắng, chúng ta ra ngoài cũng được vài ngày rồi, hay là quay về trước đã…

Người con gái mặc váy hoa màu xanh nói được nửa câu thì dừng lại câu nói của mình.

Người con gái mặc quần áo màu đỏ lúc này đã thét chói tai:

- Chị, chị nhìn kìa, bên trong Lạc Hồn Khư…

Không cần em gái nhắc, người chị cũng đã nhìn rất rõ, những hình ảnh hoang tàn đổ nát bên trong Lạc Hồn Khư dần dần trở nên rõ ràng, hơn nữa màn sương mù dày đặc tĩnh mịch cũng đã bắt đầu quay cuồng, dường như bên trong có chuyện gì đó xảy ra vậy.

- Bên trong có chuyện rồi.

Người con gái mặc váy hoa màu xanh nhìn Lạc Hồn Khư không ngừng quay cuồng lẩm bẩm nói một câu.

Người con gái mặc quần áo màu đỏ nhìn chị gái, bỗng nhiên nói - Chị à, cái này có phải có liên quan gì đó tới người tu sĩ hai ngày trước bước vào đó hay không?

- Chị cũng không biết?

Người con gái mặc váy màu xanh lắc đầu, cô cũng cảm thấy rất kì quái với chuyện xảy ra trong Lạc Hồn Khư.

- Hay là chúng ta vào trong đó xem sao? Dù sao em cũng có Tinh Tráo chân khí trung phẩm.

Người con gái mặc quần áo màu đỏ đề nghị.

Người con gái mặc váy hoa màu xanh lập tức phản đối nói:

- Chị biết em có Tinh Tráo chân khí trung phẩm, lúc nào cũng muốn vào trong Lạc Hồn Khư, không được, tuyệt đối không được, trong Lạc Hồn Khư, có bao nhiêu tu sĩ Kiếp Biến thậm chí tu sĩ Hóa Chân đã mất mạng trong đó rồi, hai người chúng ta mới chỉ là tu vi Hư Thần, đi vào khác gì chịu chết.

- Em nghe nói trong đó có Tiên Khuyên Hoa, chẳng may có Tiên Khuyên Hoa thật, chúng ta lại bỏ lỡ như vậy, nói không chừng cuối cùng lại

cả đời tiếc nuối. Em nghĩ đại tỷ sớm khỏe lại, sau đó ba chị em chúng ta có phải vui hơn nhiều không.

Người con gái mặc quần áo màu đỏ lập tức có chút bất mãn nói.

- Đợi một chút, chị báo cho cha đến, hai người chúng ta tu vi thấp quá, cho dù có chân khí trung phẩm, cũng không thể vào trong được.

Người con gái mặc váy hoa màu xanh chần chừ một chút, cũng gật đầu nói, rõ ràng đề nghị của người con gái mặc áo đỏ đã làm cô rung động.

…

Trước mặt Diệp Mặc là một tu sĩ lõa thể ánh mắt phẫn nộ chằm chằm nhìn hắn, xung quanh người tu sĩ này có màn sương mù màu đen đang quay cuồng. Từng bóng đen thần hồn không biết từ nơi nào đến, đều tự động nhảy vào bên trong màn sương mù màu đen đang quay cuồng.

Trên đỉnh đầu tu sĩ này lại có một lốc xoáy giống như thật, thần thức của Diệp Mặc không thể nào quan sát được bên trong cái lốc xoáy đó. Lúc này cái lốc xoáy đã dần dần nhạt lại, dường như trong chốc lát, cái lốc xoáy này sẽ hoàn toàn biến mất.

Hóa ra người tu sĩ này tu luyện công pháp phệ hồn đang đến cửa quan trọng thăng cấp, Diệp Mặc cũng hiểu được đây là chuyện gì. Chẳng lẽ mình bên ngoài gây chuyện long trời lở đất, bên trong này lại không có bất kì tiếng động nào.

Diệp Mặc trong lòng thầm kêu may mắn, đồng thời cũng không ngừng hoảng sợ. Lúc trước mình làm ầm ầm lên vậy, tên tu sĩ này nếu như không phải đang tấn cấp, ngược lại sẽ toàn lực đối phó hắn, hắn sẽ thế nào?

Càng khiến cho Diệp Mặc kinh dị chính là, tên tu sĩ này còn là một nữ tu, nếu như không phải Diệp Mặc biết Lạc Hồn Khư đã tồn tại bao nhiêu năm như vậy rồi, hắn thậm chí sẽ cho rằng nữ tu này là một cô nương trẻ tuổi.

Người nữ tu lõa thể này bị Diệp Mặc nhìn thấy hết, cũng không có chút ngượng ngùng nào, mà lại còn dữ tợn chằm chằm nhìn Diệp Mặc. Dường như lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống Diệp Mặc đến cái xương cũng không còn vậy.

Cho dù nữ tu này có xinh đẹp, nhưng Diệp Mặc cũng không có chút hứng thú nào nhìn. Lúc này cái mà hắn chú ý chính là cái lốc xoáy trên đầu nữ tu này. Cái lốc xoáy đó đã càng ngày càng nhạt, Diệp Mặc biết cũng không bao lâu nữa, nữ tu này sẽ hoàn toàn thành công. Mà quan trọng hơn chính là, tu vi của nữ tu này cao hơn hắn nhiều, đã sắp bước vào Hóa Chân hậu kỳ rồi.

Lúc này Diệp Mặc cũng không để ý đến sự phẫn nổ của nữ tu Hóa Chân này với hắn nữa, không ngừng rắc trận kỳ trong tay mình xuống, nữ tu kia nhìn thấy Diệp Mặc bắt đầu rắc trận kỳ xuống thì chỉ cười khẩy. Khi cô nhìn thấy vị trí mà Diệp Mặc rắc trận kỳ xuống, lại nhìn đại trận biến ảo của mình, nhất thời sắc mặt trở nên khó coi.

Khi cô thấy Diệp Mặc rắc mấy chục trận kỳ cố định xung quanh người cô, sắc mặt của cô cuối cùng đại biến.

Những trận kỳ của Diệp Mặc không ngừng được rắc xuống, lúc này những bóng đen dấn thân vào màn sương mù quay cuống lại càng ngày càng ít, cuối cùng không ngờ không còn một con nào. Rõ ràng Diệp Mặc đã nhìn thấu được trận pháp mà nữ tu kia tu luyện, tiện tay phá vỡ trận pháp của cô, những thần hồn màu đen kia đã không còn cách nào thông qua trận pháp mà bay vào giúp cô tu luyện nữa.

Lốc xoay trên đỉnh đầu nữ tu sĩ lõa thể kia cũng đã nhạt dần vì sự cản trở của Diệp Mặc, không ngờ không tiếp tục nhạt dần nữa, cô lập tức thét chói tai:

- Dừng tay ngay cho ta.

Diệp Mặc lúc này làm sao có thể dừng tay được, hắn dường như lấy toàn

bộ thủ đoạn của mình ra để bố trí trận pháp, nhưng để cắt đứt đối phương tu luyện cần phải chặn bóng đen thần hồn bước vào trận pháp, còn phải toàn quyền khống chế trận pháp trong tay mình, điều này cũng không tính, hắn còn bố trí thêm khốn trận và sát trận. Chơi trận pháp, hắn bây giờ cũng không sợ bất cứ ai.

Chỉ trong chốc lát, xung quanh nữ tu liền xuất hiện khốn trận cấp bảy, nhưng Diệp Mặc vẫn chưa hài lòng, hắn lại bắt đầu bố trí sát trận cấp bảy.

Sau khi Diệp Mặc bố trí xong sát trận cấp bảy, lại hoảng sợ phát hiện nữ tu kia đã thu công, mặc dù không biết cô có phải ép buộc thu công hay không, nhưng Diệp Mặc cũng biết chuyện này đối với hắn cũng không phải là chuyện tốt gì.

Không đợi nữ tu kia công kích khốn trận của hắn, Diệp Mặc lại đánh mấy đường lôi kiếm màu đen vào bên trong, nữ tu vốn dĩ vì ép buộc thu công đã bị thương, hơn nữa công pháp lại bị cắn trả. Bây giờ Diệp Mặc lại đánh xuống vài đường lôi kiếm, nhất thời bị công kích liên tục mà phun ra vài ngụm máu tươi, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

…

Mà lúc này hai chị em đứng bên ngoài Lạc Hồn Khư phát hiện ra màn sương mù trên bầu trời Lạc Hồn Khư bắt đầu tiêu tan, màn sương mù đó dường như không bị trói buộc nữa, dần dần tự động phân tán, đồng thời cổ thành hoang tàn rách nát Lạc Hồn Khư cũng dần dần hiện ra.

- Chị ơi, nhìn kìa.

Người con gái mặc áo đỏ chỉ vào cổ thành quái dị Lạc Hồn Khư mà nói.

- Màn sương mù màu xám tiêu tan rồi.

Người con gái mặc váy hoa màu xanh cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm Lạc Hồn Khư vô cùng hoang tàn.

Người con gái mặc áo đỏ quay đầu về phía người con gái mặc váy hoa xanh nói:

- Chị à, bây giờ chắc chắn là cơ hội ngàn năm có một rồi, chúng ta nhanh chóng tiến vào trong Lạc Hồn Khư thôi. Nếu không đợi tất cả mọi người đều biết rồi, thì linh thảo trong đó cũng bị người ta cướp đi hết.

Người con gái mặc váy xanh do dự một hồi lâu, lúc này mới gật đầu nói:

- Được, nhưng em nhất định phải theo sát chị, một khi có bất kỳ nguy hiểm nào, chúng ta sẽ lập tức ra ngoài.

Hai người con gái sau khi bàn bạc cẩn thận, cẩn thận xuyên qua màn sương mù tiến vào bên trong Lạc Hồn Khư.

…

Diệp Mặc sau khi phóng ra hơn mười tia sét, liền hiểu được nữ tu này cho dù đã bị thương, hắn vẫn không thể nào giết được cô ta, hay là đi tìm Tiên Khuyên Hoa trước, rồi lập tức rút lui.

Nơi này linh khí vô cùng nồng đậm, thần thức của Diệp Mặc lúc nào cũng có thể quét ra ngoài được, lập tức quét được một Tụ Linh trận cực lớn. Bên trong Tụ Linh trận không ngờ có hai đại dược viên, một là linh thảo cấp thấp, đều là dưới cấp sáu, còn một khu còn lại không ngờ lại là linh thảo trên cấp bảy, hơn nữa linh thảo cấp chín cũng có hơn ba mươi gốc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy nhiều linh thảo cấp chín như vậy, hơn nữa hắn liếc mắt nhìn liền thấy được bốn gốc Tiên Khuyên Hoa, chính xác đúng là Tiên Khuyên Hoa, còn không chỉ là một gốc, Kỷ Bẩm được cứu rồi. Hắn không do dự xông vào trong, trực tiếp di chuyển dược viên linh thảo cấp chín vào trong Thế giới trang vàng của mình.

Diệp Mặc cũng không để ý đến dược viên cấp thấp kia, mặc dù hắn nhìn thấy bên trong dược viên cấp thấp có vài loại dược liệu vô cùng quý giá, nhưng hắn biết lúc này chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Ầm…

Diệp Mặc còn chưa kịp chạy khỏi chỗ này, liền nhìn thấy nữ tu trong hai trận pháp mà hắn bố trí đã công kích ầm ầm, trận pháp hoàn toàn tan nát. Những kiếm quang phát ra từ trận pháp công kích đó của hắn, trước mặt nữ tu kia cũng như một đám cỏ non mà thôi. Đồng thời hắn cũng cảm thấy xung quanh mình bị giam cầm lại, không gian xung quanh dường như chậm lại.

Lúc này Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, phun ra một ngụm tinh huyết, trực tiếp phòng Tử Đao ra, mạnh mẽ bổ ra một đao.

Một đường đao dài màu tím quét ra, hắn cảm giác thấy xung quanh mình dường như thoải mái được một chút, nhưng trong nháy mắt lại chậm lại.

Diệp Mặc sắc mặt biến sắc, đây không phải là vực, không ngờ là một loại công pháp thần thức, nói cách khác hắn bị nữ tu này dùng thần thức vây khốn lại, rõ ràng công pháp thần thức của nữ tu này rất mạnh mẽ.

Thần thức của Diệp Mặc cho dù vô cùng cường đại, hắn trước giờ chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày thần thức của người khác lại có thể vây khốn được hắn. Nếu như là lúc trước, Diệp Mặc chắc chắn cho dù là tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, cũng không thể chỉ dùng thần thức mà khống chế được mình.

Nhưng bây giờ hắn thật sự lại bị người khác khống chế lại, hắn giống như bị người ta cùng một sợi dây thừng vô hình trói lại, còn sợi dây thừng thì siết chặt, đến Tử Đao của hắn cũng không có cách nào chặt đứt được. Hoặc vừa mới chặt đứt, thì sợi dây thừng lại phục hồi lại nguyên trạng.

Chẳng lẽ thần thức của người tu luyện công pháp phệ hồn không ngờ lại mạnh tới mức này? Diệp Mặc trong lòng nhớ đến câu nói của Kỷ Bẩm, thần thức của người tu luyện công pháp thần thức mạnh hơn không chỉ mười mấy lần so với người bình thường, vô địch so với người cùng bậc, huống chi mình còn thấp hơn người ta mấy bậc?

- Ta nói rồi, muốn anh trở thành hồn quán của ta.

Nữ tu sau khi thét lên, căn bản không để ý mình không mặc quần áo, lại một lần nữa hừ lạnh một tiếng.

Diệp Mặc vốn cử động đã rất khó khăn, lại hừ lạnh rồi phun ra một ngụm máu, không ngờ không có cách nào chống cự được. Càng làm cho hắn kinh hãi chính là, hắn cảm giác được thức hải của mình từng trận quay cuồng, đến cả hồn phách cũng muốn rời khỏi cơ thể hắn.

Mà trong lúc này, hai người con gái một người mặc áo đỏ một người mặc váy hoa xanh đột nhiên xông vào, hai người nhìn thấy cảnh một người con gái trần truồng giằng co với một người đàn ông, nhất thời ngây dại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1219

Giằng Co Với Hóa Chân

Diệp Mặc cảm giác được thần thức của đối phương như một bàn tay to lớn vô hình, muốn bóp nát thức hải của hắn, sau đó lôi hồn phách của hắn đi.

Công pháp thần thức thật là lợi hại, thần hồn thật mạnh mẽ. Nữ tu này vừa nãy trong lúc tu luyện tấn cấp bị mình cưỡng ép làm gián đoạn, khẳng định thần hồn bị thương, thần hồn thọ thương hiển nhiên sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thần thức. Thế nhưng sau khi ả ta bị thương vẫn cường hãn như vậy, có thể thấy được nếu không bị thương ả sẽ cường hãn đến mức độ nào…

Kỷ Bẩm lão ca thật không nói sai, tu sĩ tu luyện công pháp phệ hồn, thần hồn đúng là vô địch trong cùng cấp. Thế nhưng Diệp Mặc tin tưởng, nếu như mình tu luyện tới Hóa Chân tầng sáu, thần thức cũng sẽ không kém hơn đối phương Diệp Mặc thôi động thần thức đao của mình, muốn cắt đứt bàn tay thần thức kinh khủng này đang thâm nhập thức hải, thế nhưng lại phát hiện thần thức của mình thiếu khuyết một thứ gì đó Lúc này hai cô gái vừa vào thấy một màn này trước mắt nhất thời kinh hoảng, sau khi nữ tu lõa thể kia nhìn thấy hai cô gái này tiến đến, nhất thời biến sắc, lập tức hừ lạnh một tiếng, bàn tay chân nguyên liền vươn qua đó Hai cô gái kia nhất thời đứng hình, hai cô dưới bàn tay chân nguyên to lớn của một tu sĩ Hóa Chân ngoại trừ chờ chết ra thì không còn biện pháp nào Thế nhưng khiến hai người thật không ngờ chính là, ngay lúc bàn tay chân nguyên to lớn sắp chạm tới đỉnh đầu của hai người, nữ tu Hóa Chân kia bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng lại lần nữa tràn ra một vệt máu, đồng thời mấy chục thủ ấn đánh ra, bàn tay chân nguyên lại thay đổi phương hướng hướng Diệp Mặc mà chộp tới Diệp Mặc vào lúc hai cô tiến vào, trong nháy mắt ả nữ tu lõa thể

động thủ đối với hai cô, bắt được một tia dao động của bàn tay thần thức của đối phương.

Sau khi cảm nhận được dao động này, Diệp Mặc nhất thời có một tia cảm ngộ, đồng thời thần thức đao của hắn lại lần nữa biến hóa, biến thành lưỡi dao sắc bén như thực chất mà bổ ra ngoài.

Thế là bàn tay thần thức to lớn muốn thu lấy thần hồn của hắn trong thức hải, trong nháy mắt bị thần thức đao của hắn đánh tan tành Trong cùng lúc Diệp Mặc bổ nát bàn tay thần thức của đối phương, Diệp Mặc biết, bởi vì cảm ngộ vừa nãy, 'Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát' của hắn lại lần nữa tấn cấp, đã tới tầng thứ tư, thần thức hóa hình.

Thế nhưng Diệp Mặc căn bản không kịp mừng rỡ, cùng lúc với với việc lấy lại tự do, hắn không chọn cách đào tẩu, mà là trong nháy mắt phóng ra 'Tử Đao', bổ ra một đao.

Hai cô gái tìm được đường sống trong chỗ chết, thấy Diệp Mặc sau khi bổ ra một đao mang theo quầng sáng tím, càng không dám có chút dừng lại, lập tức bỏ chạy ra ngoài.

Vào lúc này nữ tu loã thể kia căn bản không thể tin được cứ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa nãy vừa không ngờ dùng thần thức đao đánh nát bàn tay thần thức của ả, đồng thời khiến cho thức hải của ả càng bị thương nặng hơn. Ả nghĩ không ra một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai không ngờ còn có loại bản lĩnh này, cho dù thần thức ả thọ thương, chỉ có một phần mười của thần thức thôi đã đủ giết chết một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai Nhưng sự thực là ả không chỉ không thể giết chết đối phương, còn để đối phương thoát khỏi thần thức bắt chước ‘vực’ của mình. Cho nên ả nghĩ cũng không nghĩ liền bỏ qua không giết hai cô gái kia, ngược lại lại lần hướng về phía Diệp Mặc mà giết.

Tu sĩ Thừa Đỉnh tầng hai có thần thức cường hãn như vậy, ả tuyệt đối là lần đầu tiên gặp được Khiến cho ả thật không ngờ chính là, cách suy nghĩ của Diệp Mặc và ả như nhau, cũng là không muốn chạy trốn, trái lại quay

đầu giết nhau. Về phần hai cô gái kia, cho dù là làm gì, Diệp Mặc cũng sẽ không chủ động giết các cô, cho nên cứ thế để hai cô chạy thoát ra ngoài.

Diệp Mặc sở dĩ làm như vậy, là bởi vì hắn phát hiện ả nữ tu lõa thể này hình như không thể di chuyển, ả vẫn luôn ngồi một chỗ. Tuy rằng thần thức của mình không thể quét tới đó xem rốt cuộc là gì, thế nhưng Diệp Mặc lại có thể phán đoán hẳn là bởi vì nguyên nhân gì đó mà không thể rời khỏi.

Hơn nữa trước đó quá trình ả tấn cấp bị mình ép cho gián đoạn, cho nên lúc này thực lực của ả thậm chí cực suy yếu, nếu như hắn muốn chạy trốn, nói không chừng trái lại rơi xuống hạ phong. Cho nên Diệp Mặc thẳng thắn liều mạng một phen, sau khi 'Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát' tấn cấp đến tầng thứ tư, rồi loại bỏ uy hiếp trong thức hải, lập tức phóng 'Tử Đao' ra công kích.

‘Oành’ một tiếng vang lên Khiến Diệp Mặc thật không ngờ chính là, một đao kia của hắn không ngờ hoàn toàn đánh nát bàn tay chân nguyên của đối phương. Diệp Mặc trong lòng đại hỉ, ả nữ tu này nhất định là một cái thùng rỗng, mới vừa rồi bị mình làm gián đoạn tu luyện, tuyệt đối ảnh hưởng không nhỏ.

Sau khi hiểu rõ điểm này rồi, Diệp Mặc không còn cố kỵ, 'Tử Đao' liền hóa thành một dãy cầu vồng bổ tới, Huyễn Vân Hoa Sơn Đao.

Nữ tu kia bỗng nhiên lại lần nữa kêu lên một tiếng đau đớn, một cái bóng màu đỏ lóe lên, va chạm với 'Tử Đao' của Diệp Mặc Lại một tiếng trầm đục vang lên, Diệp Mặc lần này không chiếm được tiện nghi, bị đánh bay ra xa vài trăm thước, va vào một ngọn núi giả, khiến nó vỡ tanh bành Diệp Mặc phun ra một ngụm máu đọng, lần này không tiếp tục lỗ mãng tiến lên. Hắn đã không hiểu ả nữ tu này rốt cuộc còn có vài phần chiến lực, bàn tay chân nguyên trước đó hình như so với hắn cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Mà uy lực pháp bảo màu đỏ vừa rồi bộc phát ra, so với bàn tay chân nguyên trước đó thì mạnh hơn mấy chục lần Nữ tu lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Mặc, tay hươ một cái, trên người đã có thêm một bộ quần áo.

Thế nhưng ả lại không hề có ý đứng dậy, chỉ là lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Để lại Dược Viên, sau đó cút.

Diệp Mặc sửng sốt, lập tức liền biết nữ tu này không có năng lực giết hắn rồi. Nhất thời cũng cười lạnh một tiếng nói:

- Bảo tôi để lại Dược Viên? Dược Viên này là của cô sao?

Diệp Mặc nói Dược Viên không phải của nữ tu, hoàn toàn là suy đoán. Thế nhưng sau khi hắn nói ra, nữ tu kia không hề phản bác, hắn liền biết suy đoán của mình là chính xác Quả nhiên nữ tu kia hồi đáp:

- Ta đến sớm hơn ngươi, vậy Dược Viên hiển nhiên là của ta. Ta không truy cứu ngươi làm gián đoạn tu luyện của ta, đã là ân tình cực lớn rồi, nếu như ngươi không đi, thì đừng trách ta không khách khí Đang khi nói chuyện, trong tay nữ tu kia đã ném ra vô số trận kỳ, Diệp Mặc cười lạnh một tiếng đồng thời cũng ném ra vô số trận kỳ Chỉ chốc lát, nữ tu kia khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc - Ngươi… không ngờ là một tông sư trận pháp cấp chín, còn động tay chân vào toàn bộ mấy trận pháp bên ngoài Diệp Mặc cười nhạt nói - Không động tay chân lẽ nào chờ tôi sau khi rời khỏi đây, cô dùng trận pháp vây khốn tôi? Đừng có nằm mơ

Lúc này Diệp Mặc mới biết, nữ tu này căn bản là không phải không để hắn đi, mà là để hắn sau khi rời khỏi đây, lại dùng trận pháp vây khốn hắn. Hiển nhiên ả nữ tu này hiện tại hẳn là gặp phải phiền phức rồi. Bằng không một tu sĩ Hóa Chân như ả, sẽ không có khả năng mượn trận pháp vây khốn mình - Ta cứ nghĩ mãi sao ngươi vào được, còn có những người khác tiến vào nữa, hóa ra màn sương mù u hồn và hồn phách ta nuôi dưỡng cũng đều là ngươi thả ra Ngữ khí nữ tu này trở nên băng hàn hẳn lên Diệp Mặc sửng sốt một chút, lập tức liền hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Sau khi mình tiến vào, liền lập tức khống chế trận kỳ chủ, màn sương mù màu xám trắng và bóng đen thần hồn gì đó, hắn đương nhiên sẽ không thèm để ý. Cho nên hắn sau khi khống chế trận pháp, màn sương mù và bóng đen thần hồn mất đi ràng buộc liền chủ động tản ra.

Thảo nào vừa rồi có hai cô gái cũng vào được, hóa ra nguyên nhân là thếKhí thế trên người nữ tu kia lại lần nữa bành trướng, tay duỗi ra, ánh sáng đỏ kia lại xuất hiện trên tay của ả, Diệp Mặc lần này thấy rõ ràng rồi, đây lại là một dải ruy băng màu đỏ Dải ruy băng mang theo khí tức cường hãn, hiển nhiên là một món chân khí cực phẩm.

Diệp Mặc không cần suy nghĩ, lập tức lấy ra đại đỉnh tám cực, 'Tử Đao' đồng thời cuồn cuộn nổi lên từng đạo ánh tím bổ tới.

Đối với Diệp Mặc mà nói tiến công là cách phòng ngự tốt nhất, với việc chờ đối phương động thủ, hắn thà rằng động thủ trước.

Nữ tu kia lạnh lùng nghiêm mặt vẫy dải ruy băng màu đỏ trong tay, chỉ là tiện tay vẫy một cái, dải ruy băng màu đỏ cuồn cuộn nổi lên ánh sáng đỏ đánh tan toàn bộ ánh tím của Diệp Mặc, mà lúc này một chiêu của Diệp Mặc vẫn chưa hoàn toàn thành hình.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, không đợi hắn lui ra phía sau, dải ruy băng màu đỏ trực tiếp đánh bay đại đỉnh tám cực của hắn, sau đó như một con độc xà xẹt qua trước ngực của hắn, đồng thời mang theo một tia máu bắn ra Diệp Mặc lại lần nữa bay ngược ra ngoài, trong không trung phun ra một ngụm máu, triệu hồi đại đỉnh tám cực, đồng thời nuốt vào mấy gốc đan dược.

Ả ta thật là lợi hại, mà đây là ả đang bị trọng thương trong người. Nhưng chỉ cần vậy, nửa chiêu của ả cũng đã khiến cho mình không còn lực đánh trả lại Lúc này Diệp Mặc đã rõ, trước đó sở dĩ hắn có thể đánh tan bàn tay thần thức biến ảo của ả ta, khẳng định là có nguyên nhân khác. Mà ả ta dù là bị thương nặng, hiện tại muốn giết Diệp Mặc hắn, thì chỉ là chuyện dễ dàng.

Diệp Mặc thu hồi đại đỉnh tám cực, không động thủ nữa, tuy rằng công

lực đối phương cực yếu, thế nhưng chính mình không đủ sức chống trả, hắn hiện nghĩ đến là làm thế nào chạy thoát Ả ta dùng một chiêu đã đánh hắn tan tác, không ngờ lại không có ý thừa thắng xông lên, mà là mặt tái nhợt lấy ra một gốc đan dược nuốt xuống Diệp Mặc biết nữ tu này đang ở cửa ải tấn cấp quan trọng, bởi vì bị mình làm gián đoạn mà bản thân bị trọng thương, nhưng hắn vẫn không dám lập tức đào tẩu, dải ruy băng màu đỏ của đối phương bất cứ lúc nào đều có thể cuốn hắn đến bên cạnh ả. Tuy rằng nữ tu kia có thể phóng ra pháp bảo, thế nhưng Diệp Mặc tin tưởng hiện tại hắn cách nữ tu kia càng xa, hắn càng an toàn.

Mà nữ tu kia sau khi Diệp Mặc lui xuống gần nghìn mét, vẫn không có nhúc nhích, đồng thời cũng không phóng ra dải ruy băng màu đỏ của mình, lúc này Diệp Mặc đã khẳng định ả đúng là không thể chuyển động Nữ tu kia không động thủ với Diệp Mặc nữa, Diệp Mặc cũng không dám đào tẩu, hai người trong lúc nhất thời đơ người ra. Diệp Mặc trong lòng lại đang lo lắng suy nghĩ đối sách, thời gian giằng co càng lâu đối với mình càng không có lợi.

Kỳ thực nữ tu kia trong lòng cũng đang suy tính đối sách, thời gian giằng co càng lâu đối với Diệp Mặc không có lợi, đối với ả càng không có lợi. Bởi vì Lạc Hồn Khư hiện tại không còn là Lạc Hồn Khư trước đây không người nào dám vào, đáng tiếc chính là khi ả muốn động thủ lần nữa thì cần phải tụ kết chân nguyên lần nữa.

Ả cũng không nắm chắc một lần phóng ra pháp bảo là có thể đánh chết Diệp Mặc, phòng ngự của đại đỉnh tám cực của tên tu sĩ Thừa Đỉnh trước mắt rất mạnh mẽ. Tuy rằng thần hồn của ả cũng cường đại không gì sánh được, thế nhưng lần bị thương này quá mức nghiêm trọng rồi. Huống chi tên tu sĩ Thừa Đỉnh trước mắt cũng có công pháp thần thức, mà còn rất lợi hại, dù so với ả đã trọng thương, cũng không chênh lệch gì nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1220

Người Ác Độc

Lúc này hai người con gái trốn được ra ngoài lại càng liều mạng chạy ra khỏi Lạc Hồn Khư, bọn họ bị Diệp Mặc và người con gái trần truồng kia doạ cho chết khiếp rồi. Nếu như không phải tu sĩ trẻ tuổi tiến vào sau này ra tay, bọn họ nói không chừng đã bị người con gái kia đánh cho tan xác rồi.

- Chị à, hai người kia là tu vi gì vậy? Sao em lại không nhìn ra.

Hai người sau khi đã chạy cách Lạc Hồn Khư khoảng mấy chục nghìn mét rồi, người con gái mặc áo đỏ mới dám nói.

Người con gái mặc váy hoa xanh lắc đầu nói:

- Mặc dù chị cũng không nhìn ra, nhưng người nữ tu kia hình như bị thương rồi. Cô ta bị thương rồi mà vẫn có thể biến hóa bàn tay chân nguyên, ít nhất cũng là Kiếp Biến hậu kỳ rồi, thậm chí đã là tu vi Hóa Chân rồi. Người nam tu kia có thể giằng co với người nữ tu kia, rõ ràng cũng không kém nữ tu đó là bao, thấp nhất cũng phải là tu vi Kiếp Biến. Đừng nhìn hắn trẻ tuổi, tuổi tác của hắn nói không chừng cũng lớn như cha chúng ta rồi.

- Chúng ta làm sao bây giờ? Lạc Hồn Khư xảy ra biến cố như vậy, nói không chừng sớm sẽ có người đến.

Người con gái áo đỏ tiếp tục nói.

- Ở đây chờ cha đến, cha chắc hẳn cũng đến nhanh thôi.

Người con gái mặc váy hoa xanh khẳng định nói.

…

Lúc này Diệp Mặc cũng biết nữ tu kia đang tụ kết chân nguyên, nhưng cửa ra lại quá gần với nữ tu đó, nếu như hắn muốn chạy, hắn không dám chắc là có thể thoát được đòn công kích của cô ta hay không. Với cự ly bây giờ của hắn, nữ tu kia có thể di động được, cho dù chân nguyên tụ kết được phóng ra dải ruy băng màu đỏ, nhiều nhất cũng chỉ làm trọng thương hắn, cũng không thể nào giết nổi hắn.

Nhưng Diệp Mặc trong lòng lo lắng chính là nơi này nhanh chóng sẽ có người ngoài đến, một khi có vài tu sĩ Hóa Chân đến đây, hắn cũng chết là chắc. Đặc biệt là mấy tên của Giao Đằng cung, Diệp Mặc trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nữ tu Hóa Chân kia chỉ nhìn nhìn vẻ mặt của Diệp Mặc, liền biết được Diệp Mặc đã nhìn ra rồi, chỉ cần hắn không tiếp cận với khoảng cách nhất định, thì sát chiêu của mình đối với hắn cũng không có chút nào uy hiếp đến tính mạng. Nhưng cô bây giờ cũng không thể nào di chuyển được, đối với Diệp Mặc bây giờ đứng xa như vậy thủ đoạn của cô căn bản cũng khó khăn.

Khi chân nguyên của cô khôi phục đến trình độ nhất định, cô cũng không ra tay, mà lại chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

- ngươi cũng là tu sĩ, ngươi biết chặt đứt căn cơ là thù hận cỡ nào không? Hôm nay anh đoạn căn cơ của ta, ta cho dù có rút hồn rút tủy của ngươi ra cũng không quá đáng.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, châm chọc nói:

- Đừng nói dễ nghe, công pháp phệ hồn mà cô tu luyện chẳng phải là rút hồn phách của người khác sao? Lại còn nói tôi, lúc trước cô chẳng phải là muốn tôi làm hồn quán sao? Người đàn bà độc ác như cô chuyện gì mà không làm được? Đáng tiếc bây giờ tôi không có khả năng giết được cô, đợi tôi thăng cấp lên Hóa Chân rồi, loại người cặn bã như cô tôi sẽ giết chết không còn một ai.

- Ha ha, ta độc ác…

Người con gái đó bỗng nhiên cười vang, chỉ bên ngoài nói:

- Ta có một phần vạn sự độc ác của Phong Thuần coi như là đã coi trọng ta rồi, ngươi cho rằng hồn quán kia là do ta làm ra sao? Đó là do tên súc sinh Phong Thuần làm ra đấy. Lão đánh lén người bạn già của lão, lão dùng chính con trai mình để bố trí Giá Linh trận, hấp thụ linh căn của con dâu tương lai. Lão dùng Tỏa Hồn trận khóa thần hồn của chính vợ mình dưới đáy hồ, vĩnh viễn không thoát thân được…

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn nữ tu này, nữ tu này chẳng phải là cũng bị khóa dưới đáy hồ sao? Chẳng lẽ bà chính là vợ của Phong Thuần hay sao? Khó trách nữ tu này lại không động thân được, hóa ra là bị Tỏa Hồn trận khóa hồn phách lại.

Giọng nói của nữ tu kia trở nên thê thảm:

- Ngươi đoán đúng rồi, không sai, ta chính là vợ của lão, ta bị lão khóa hồn phách của mình dưới đáy hồ bao nhiêu năm rồi. Lão lợi dụng chính con trai mình bố trí Giá Linh trận bị ta phá hoại rồi, ta mặc dù bị khóa dưới đáy hồ, nhưng ta lại có cách truyền tin cho Kế Hòa. Kế Hòa dẫn con của gã đi rồi, đồng thời cũng mang luôn thần hồn của Phong Hi đi. Nhưng cho dù là như vậy, Phong Thuần cũng không bỏ qua. Nó không có cách nào nâng linh căn của mình lên được, không ngờ lại muốn tu luyện công pháp phệ hồn.

Nói tới đây người đàn bà nghiến răng nghiến lợi:

- Lão để cho yêu thú công kích Minh Nguyệt thành của mình, sau đó giết tất cả yêu thú và những người của Minh Nguyệt thành, rồi lại bố trí một Rút Hồn trận, bố trí màn sương mù u hồn, nuôi dưỡng những thần hồn của những người bị lão giết để cho lão tu luyện. Lão dùng chính con ruột của lão làm hồn quán, nuôi dưỡng thần hồn, vì thần hồn nuôi dưỡng được đối với lão mà nói lại càng tốt. Ngươi biết thần hồn đầu tiên bị cắn nuốt là ai không? Là tôi, lão không những khóa ta dưới đáy hồ, mà còn nuốt thần hồn của ta để tu

luyện công pháp, tên súc sinh này, lão đến súc sinh cũng không bằng…

Diệp Mặc cười lạnh:

- Bà không phải rất tốt sao, hơn nữa và cũng tốt không đến mức này, Phong Hi cũng là con trai của bà, bà cũng là dùng anh ta làm hồn quán.

Nữ tu kia tỉnh táo lại một chút, căm hận nói;

- Ta rất may, là vì lão bị ta đánh lén. Sau khi lão nuốt thần hồn của ta rồi, lại bị ta dùng bí pháp mà không có người nào biết được ám thương bỏ chạy. Ta biết lão không chết, ta cũng biết lão sẽ quay trở về, nhưng đáng tiếc là ta không tu luyện đến Hóa chân đỉnh phong, ta không có cách nào rời khỏi Tỏa Hồn trận này, ta nhất định phải giết lão, nhất định phải giết lão thì mới cam tâm chết được.

Diệp Mặc khinh thường cười lạnh, cũng chẳng thèm hỏi người đàn bà này. Nhưng hắn cũng hiểu rồi, những thứ này đều là do Phong Thuần bố trí ra, người hưởng lợi cuối cùng trước mắt chính là nữ tu này.

Người nữ tu này nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Mặc, ngữ khí lại không kích động như vừa nãy, bà lạnh giọng nói:

- Phong Hi căn bản không phải con trai của ta, là con trai của con tiện nhân đã đề nghị lão khóa thần hồn của ta lại. Đáng tiếc con tiện nữ đó cũng bị Phong Thuần đánh lén, cha của con tiện nhân đó là kẻ thù không đội trời chung của Phong Thuần, Phong Thuần giỏi giả tạo, lừa được người đàn bà này vào tay mình, rồi lại hành hạ con trai của bà ta.

Diệp Mặc nghe vậy cũng chẳng nói được gì, đây là loại logic chó má gì, con trai của người đàn bà kia, bộ không phải là con trai của Phong Thuần sao? Nhưng Diệp Mặc lại lập tức hiểu đây là chuyện gì rồi, nếu như nữ tu này nói không phải là sự thực, thì Phong Thuần căn bản không phải là vì hành hạ Phong Hi, mà là muốn yên lòng khi tu luyện. Phong Thuần có lẽ không xem Phong Hi là con trai mình, mà là con trai của con gái của kẻ thù.

Lý do này thật quá mức hoang đường, nhưng Diệp Mặc nghĩ không thông ngoài lí do này, Phong Thuần còn có lý do gì khác.

Bất luận Phong Thuần có dùng con trai của mình là Phong Hi làm hồn quán hay không, nhưng hành động của Phong Thuần quả thực là táng tận lương tâm. Mặc dù Diệp Mặc biết thông qua Giá Linh trận có thể lấy được linh căn, người hiến linh căn hẳn phải chết, còn người truyền linh căn thì có thể là một người bình thường không thể nào tu luyện được. Nói cách khác, nếu Giá Linh căn của Phong Thuần thành công, Kế Hôn chắc chắn sẽ chết, Phong Hi thì lại có thể sống thành một người bình thường thêm mấy chục năm nữa.

Nhưng hành động của Phong Thuần, chuyện gì làm không được chứ? Giá Linh căn của lão trước mắt bị người đàn bà này phá hỏng, không thể không chuyển tu công pháp phệ hồn, nói như vậy, lão quả thực có thể dùng con trai Phong Hi của mình là hồn quán.

Tên Phong Thuần này và người vợ này của lão đều không phải là người tốt đẹp gì, Diệp Mặc trong lòng càng ngày càng chán ghét. Tên Kế Hòa kia mắt bị mù, kết giao với loại bạn bè như này, hại mình thì không nói, còn hại cả con gái của mình.

Trong mắt Diệp Mặc hiện lên tia chán ghét, nữ tu này bỗng nhiên nói: Diệp Mặc cười lạnh:

- Tôi chẳng những phải giúp bà loại bỏ Tỏa Hồn trận, lại còn đưa cho bà một gốc Tiên Khuyên Hoa, vụ giao dịch này của bà cũng khôn khéo phết.

Người nữ tu kia cũng châm chọc nhìn Diệp Mặc một cái nói:

- Tiên Khuyên Hoa của ngươi? Dược viên đó là của ngươi? Ngươi rõ ràng là cướp từ tay ta, còn nói là của ngươi?

Diệp Mặc nghe thấy bà ta nói vậy cũng có chút lúng túng, dường như chuyện đúng là như vậy thật.

Nữ tu kia thấy dường như Diệp Mặc có chút toan tính, lại nói tiếp:

- Nếu như ngươi bằng lòng thì nhanh một chút, nơi này có một linh mạch bán cực phẩm và một linh mạch hạ phẩm bị tàn phá, ta có thể cho anh. Nếu không ta trần giữ cửa ra này, ngươi cũng không thể nào tránh được một đòn của ta, cũng không ra ngoài được.

Diệp Mặc biết nữ tu này nói hoàn toàn đúng, lập tức gật đầu nói:

- Được, cứ giao dịch vậy đi. Bà phải thề, sau khi tôi giải thoát bà khỏi Tỏa Hồn trận, bà không được ra tay với tôi.

Nữ tu kia dường như không nghĩ ngợi gì lập tức nói:

- Diệu Huệ Trân ta thề, nếu như có người giải thoát cho tôi khỏi Tỏa Hồn trận này, Diệu Huệ Trân ta sẽ coi anh ta là ân nhân cả đời mình, tuyệt đối không đổi ý. Nếu như phản lại, sẽ bị kiếp lôi phệ tâm mà chết.

Người nữ tu kia sau khi thề thốt xong, giọng nói thậm chí có chút run rẩy. Nếu như sớm có tông sư trận pháp đến làm vụ giao dịch này với bà, thì bà bỏ ra cái gì cũng bằng lòng. Lúc này bà thậm chí cảm thấy may mắn vì Diệp Mặc đến đây, giải thoát bà khỏi Tỏa hồn trận, còn chuyện Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy đã là tông sư trận pháp cấp chín rồi, thì bà cũng không để ý lắm.

Diệp Mặc cũng là người quả quyết, nữ tu này thề như vậy, hắn cũng không do dự gì. Hắn đồng thời cũng hiểu được, càng trễ nải thời gian thì đối với hắn càng bất lợi. Cho nên hắn đồng thời ném ra mấy trận kỳ, sau đó nhanh chóng luyện chế trận kỳ, thậm chí một số nguyên liệu cao cấp cũng được đem ra hết.

Người nữ tu kia không phải là người không có kiến thức, bà thấy nguyên liệu mà Diệp Mặc luyện chế trận kì, lập tức liền biết Diệp Mặc là toàn tâm toàn ý muốn giải trừ Tỏa Hồn trận. Lập tức không nói câu nào, chỉ căng thẳng nhìn hành động của Diệp Mặc. Bà bị khóa ở đây đã bao nhiêu năm, lúc

này được giải thoát, trong lòng lại vô cùng kích động.

Mấy nghìn năm rồi, cho dù bà tu luyện công pháp phệ hồn, thần thức mạnh, nhưng nếu như không giải thoát khỏi Tỏa Hồn trận, thì bà không thể phi thăng được, cho dù lên một cấp cũng vô cùng khó khăn.

Sau hai tuần hương, Diệp Mặc vứt ra trận kì cuối cùng, hơn mười đạo giam cầm xung quanh nữ tu trong nháy mắt biến mất. Bà bỗng nhiên đứng dậy, lại vừa khóc vừa cười nói:

- Phong Thuần tên súc sinh này, ta phải khóa lại thần hồn của ông, sau đó chính tay mình răn dạy ông.

Diệp Mặc lập tức đứng sang một bên, đề phòng canh chừng người nữ tu tên Diệu Huệ Trân này.

Người nữ tu này thoáng nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Mặc dù ngươi hại ta tu vi giảm đi một nửa, nhưng ngươi cũng đã cứu ta. Ta nói rồi sẽ không gây rắc rối cho ngươi thì sẽ không gây rắc rối cho ngươi, nhưng ngươi cần phải đưa cho ta một gốc Tiên Khuyên Hoa.

Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức lấy ra một gốc Tiên Khuyên Hoa ném cho nữ tu này.

Nữ tu gật đầu, vừa mới lấy Tiên Khuyên Hoa cũng không nói gì, sắc mặt lại biến đổi, một lát sau, bà nói một câu:

- Có người đến rồi, là tu sĩ Hóa Chân.

Rồi trong nháy mắt xuyên qua cửa vào, trong tích tắc liền biến mất.

Diệp Mặc nhìn linh mạch bán cực phẩm lộ một nửa ra ngoài, cuối cùng nghiến răng, rồi lại ném ra vài trận kì, vứt linh mạch vào Thế giới trang vàng. Còn linh mạch hạ phẩm bị hư hỏng, hắn căn bản cũng không thèm nhìn.

Nữ tu chạy từ trong Lạc Hồn Khư chạy ra ngoài sau khi nghe thấy tiếng nổ ầm ầm bên trong, toàn thân bỗng nhiên đơ ra, quay đầu lại kinh dị nhìn một cái, lẩm bẩm nói:

- Chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh mà lại to gan đến vậy.

Nói xong liền với tốc độ nhanh nhất chạy mất dạng.

Âm thanh ầm ầm đó tất nhiên là do Diệp Mặc lấy linh mạch mà nổ, hắn sau khi lấy được linh mạch rồi, liền nhìn thấy một pháp bảo phi hành bay đến, trong nháy mắt đã đến Lạc Hồn Khư. Vì trận pháp của Lạc Hồn Khư, thần thức của tu sĩ đứng ngoài tạm thời không nhìn vào bên trong được.

Lúc này Diệp Mặc cũng không để ý đến Dược Viên nhỏ kia nữa, phóng ra ngoài, lập tức dùng độn pháp, rời xa Lạc Hồn Khư, ngồi trên Thanh Nguyệt, trong nháy mắt chạy ra xa.

Diệp Mặc biết Lạc Hồn Khư mặc dù có ảo trận, nhưng không có linh mạch chống đỡ, cũng chỉ có tác dụng mê hoặc ánh mắt người khác mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1221

Tách Ra Truy Tìm Dấu Tích

Cha, cha nhìn này, màn sương mù màu xám ở đây đã biến mất rồi, bên trong Lạc Hồn Khư đã an toàn rồi. Giữa Lạc Hồn Khư có một hồ cạn nước, trong hồ có một trận môn có thể vào trong đó được, con và chị cũng từ trong đó đi ra. Bên trong có hai tu sĩ, rất lợi hại, người nam tu thoạt nhìn có vẻ trẻ tuổi đã từng cứu chị em con một lần Người từ pháp bảo phi thuyền bước xuống không ngờ là hai người con gái lúc trước rời khỏi, nhưng có thêm một người đàn ông trung niên Người trung niên kia gật đầu, cũng không tiến vào Lạc Hồn Khư, mà lại nhìn hướng Diệp Mặc rời khỏi nhíu nhíu mày.

Người con gái mặc váy hoa xanh lại nói:

- Cha à, vừa nãy có một người từ trong đó đi ra, tốc độ pháp bảo phi hành của hắn rất nhanh.

- A.

Người con gái mặc áo đỏ kia ‘a’ một câu, bỗng nhiên nói:

- Vậy thì chúng ta vào trong đó, hay là đuổi theo người kia?

Người đàn ông trung niên trầm ngâm trong chốc lát, còn chưa kịp nói chuyện, thì lại có một đường độn quang đến, lần này vài tu sĩ đến đều là tu sĩ Hóa Chân.

Mấy tên tu sĩ Hóa Chân vừa đến đây, lập tức nhìn thấy màn sương mù trên bầu trời Lạc Hồn Khư đã biến mất không còn, nhất thời vẻ mặt kinh hãi. Nhưng ngay sau đó một tên tu sĩ Hóa Chân cầm đầu liền chuyển hướng đến bên vị tu sĩ trung niên và hai người con gái kia, rồi ôm quyền nói với người

tu sĩ trung niên:

- Hóa ra là đảo chủ đảo Nhân Trúc anh Giải Phong, Giải đảo chủ tin tức cũng nhạy bén phết nhỉ, màn sương mù của Lạc Hồn Khư vừa mới biến mất, tôi đã nhìn thấy Giải đảo chủ rồi.

Người tu sĩ trung niên kia bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Giao Đằng vương cũng chẳng kém, chân trước tôi vừa đến, thì ngay sau đó các anh đã đến rồi.

Mấy người đến sau này rõ ràng chính là năm tu sĩ Hóa Chân mà lúc trước Diệp Mặc gặp ở Giao Đằng cung, vì thân phận Đan vương cấp bảy của Diệp Mặc không có một ai muốn buông tha, cuối cùng đành phải dắt tay nhau đi tìm Diệp Mặc.

Chẳng qua mấy người này không ngờ rằng bọn họ đến thật đúng lúc, màn sương mù của Lạc Hồn Khư không ngờ biến mất.

Giao Đằng vương rõ ràng có chút kiêng kị với Giải đảo chủ, chỉ cười cười, rồi quay đầu nhìn tên tu sĩ Hóa Chân của Tự Thiên đảo nói:

- Kỳ Thủy huynh, là chuyện gì vậy? Sao tôi lại có cảm giác anh ta vào Lạc Hồn Khư rồi?

Đằng Hùng biết Lãm Kỳ Thủy của Tự Thiên đảo cũng đánh dấu thần thức trên người Diệp Mặc, đồng thời cũng hiểu đối phương biết mình cũng có dấu hiệu thần thức. Chuyện Diệp Mặc tiến vào Lạc Hồn Khư, khiến bọn họ vô cùng ngạc nhiên. Gã cho rằng Diệp Mặc chỉ là đến Lạc Hồn Khư nhìn xung quanh mà thôi, không ngờ Diệp Mặc lại dám tiến vào trong đó thật.

Nên lúc này gã cũng không giấu, hỏi thẳng.

Lãm Kỳ Thủy lúc này mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng gã thì lại vô cùng kích động, gã cảm giác được dấu hiệu thần thức của mình. Lúc trước ở rất gần với Lạc Hồn Khư, bây giờ đã dần rời xa Lạc Hồn Khư rồi,

hơn nữa lại càng ngày càng xa.

Gã không biết câu này của Đằng Hùng là có ý gì, chẳng lẽ dấu hiệu thần thức của Đằng Hùng chẳng phải càng ngày càng xa sao? Hay là dấu hiệu thần thức của Đằng Hùng có vấn đề gì rồi? Nhưng bất luận là thế nào, gã cũng sẽ không nói cho Đằng Hùng biết được dấu tích thần thức của mình đã rời khỏi Lạc Hồn Khư càng ngày càng xa rồi.

Bây giờ Đằng Hùng hỏi đến, gã cau mày suy tư một hồi lâu rồi nói:

- Tôi cũng cảm thấy được hắn đã vào Lạc Hồn Khư rồi, nhưng chẳng lẽ hắn lại không sợ chết sao?

Nói xong Lãm Kỳ Thủy lại bước lên phía trước ôm quyền nói với người tu sĩ trung niên kia nói:

- Anh Giải, Lạc Hồn Khư này có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao đám sương mù kia lại biến mất rồi, hơn nữa thần thức quét vào trong hình như cũng không có ảnh hưởng gì lớn?

Tu sĩ trung niên mỉm cười nói:

- Tôi thực ra cũng vừa mới tới đây, chưa kịp vào trong thì các anh đến rồi, tôi đang muốn vào trong đó xem xem, không biết suy nghĩ của các anh thế nào?

Đằng Hùng tìm thấy dấu hiệu thần thức của Diệp Mặc trong này, thì nhất định phải vào trong, gã liền gật gật đầu nói:

- Được, tôi đồng ý với ý kiến của Giải đảo chủ, còn mấy người thì sao?

Một tên tu sĩ cằm nhọn nói:

- Hoàng Thất tôi cũng đồng ý, bên trong Lạc Hồn Khư đã từng xuất hiện linh thảo cấp chín, bây giờ màn sương mù đáng sợ kia lại biến mất rồi, đúng là cơ hội tốt để đi điều tra.

Một gã tu sĩ đầu hói đứng bên cạnh gã tu sĩ cằm nhọn kia cũng gật đầu nói:

- Ý kiến của Giải đảo chủ và Giao Đằng chủ được đấy, Cung Tuyệt tôi cũng đồng ý.

Lúc này tu sĩ họ Lãm của Tự Thiên đảo thấy mọi người hướng về phía gã, lúc này mới trầm ngâm chốc lát nói:

- Lạc Hồn Khư hung hãn dị thường, tôi cũng cần phải suy nghĩ một chút đã. Dù sao tu luyện đến Hóa Chân cũng không phải dễ, một nửa tu sĩ có tu vi cao của Vô Tâm Hải cũng tập trung hết trong này rồi, một khi xảy ra chuyện gì, hậu quả cũng khó mà lường được.

Một tu sĩ Hóa Chân trung kỳ vẫn đứng sau Lãm Kỳ Thủy nghe thấy Lãm Kỳ Thủy nói vậy, lập tức gật đầu nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của anh Lãm, cũng phải suy nghĩ cẩn thận đã.

Giải Phong của đảo Nhân Trúc bỗng nhiên cười ha ha nói:

- Mấy người các anh suy nghĩ thảo luận, vậy thì chúng tôi đi vào đó trước.

Nói xong gã liền không chút do dự, trực tiếp xông vào Lạc Hồn Khư. Thấy cha vào rồi, hai người con gái kia cũng theo sau cùng vào Lạc Hồn Khư.

Đằng Hùng nghi ngờ nhìn Lãm Kỳ Thủy, có chút không hiểu tại sao bây giờ Lãm Kỳ Thủy lại không muốn vào đó. Theo những gì mà gã hiểu về Lãm Kỳ Thủy, Lãm Kỳ Thủy tuyệt đối không phải là tu sĩ sợ chết, chẳng những không sợ chết, hơn nữa còn là một tên dũng cảm ưa mạo hiểm. Lúc này màn sương mù trên bầu trời Lạc Hồn Khư đã biến mất, đối phương không ngờ lại không muốn vào Lạc Hồn Khư, điều này khiến gã có chút khó hiểu.

Càng làm cho Đằng Hùng không hiểu được chính là Diệp Mặc lúc này cũng ở trong Lạc Hồn Khư, chẳng lẽ Lãm Kỳ Thủy không có chút suy nghĩ gì về Đan vương thất phẩm Diệp Mặc này sao?

Bất luận Lãm Kỳ Thủy nói là ý gì, Đằng Hùng cũng không do dự, ngay sau đó theo chân Giải Phong bước vào Lạc Hồn Khư, còn Hoàng Thất và Cung Tuyệt thì cũng ngay sau đó đi vào trong.

Chỉ trong chốc lát, bên ngoài Lạc Hồn Khư chỉ còn Lãm Kỳ Thủy và một tu sĩ Hóa Chân khác, tu sĩ Hóa Chân kia thấy mấy người Giải Phong đã vào trong hết, lúc này mới hỏi:

- Anh Lãm, anh có phải đã cảm giác được tung tích của Diệp Mặc rồi phải không?

Lãm Kỳ Thủy gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc trước khi chúng ta vừa mới đến, hắn vẫn còn gần ở Lạc Hồn Khư, nhưng lúc này hắn đã rời đi cách Lạc Hồn Khư khoảng hơn trăm nghìn dặm rồi, chúng ta nhanh chóng đuổi theo. Linh thảo cấp chín có quý giá đi nữa, cũng không thể bằng được một tên Đan vương thất phẩm. Chỉ cần chúng ta khống chế được tên Diệp Mặc đó, cho dù Đằng Hùng có hái tất cả linh thảo cấp chín trong đó, vậy thì đã sao? Gã cũng phải cần sự giúp đỡ của chúng ta mà?

- Ha ha, Lãm huynh thật cao kiến.

Tên tu sĩ Hóa Chân trung kỳ lập tức cười ha hả, rõ ràng rất hài lòng với ý kiến của Lãm Kỳ Thủy.

- Anh Hợi Tài, anh ủng hộ Lãm Kỳ Thủy tôi trong lòng cũng rất rõ, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh đâu. Ha ha, có một Đan vương thất phẩm trong tay…

Lãm Kỳ Thủy cười ha hả, rõ ràng là rất hài lòng với hành động làm dấu hiệu thần thức lúc trước của mình.

Hai người nói xong, lập tức hóa thành một độn quang biến mất trong không trung.

- Trong này quả thực không còn áp lực thần hồn nữa rồi, hơn nữa ảo trận dường như cũng không được sự ủng hộ đầy đủ của linh lực nữa rồi, quả thực là không có chút uy hiếp nào.

Mấy người vừa bước vào, Hoàng Thất lập tức nói.

Nghe thấy Hoàng Thất nói vậy, người con gái áo đỏ dường như muốn nói gì đó, nhưng không đợi người con gái áo đỏ nói ra, thì người tu sĩ trung niên tên Giải Phong đã chủ động mở miệng nói:

- Đúng là như vậy, mấy người chúng ta chắc hẳn là nhóm đầu tiên đến đây, nếu không ảo trận không có sự ủng hộ của linh lực chỉ cần một tu sĩ Hư Thần cũng có thể phá được rồi.

Người con gái mặc áo đỏ tuy đơn giản, nhưng sau khi nghe thấy cha nói vậy, lập tức hiểu ra đây là ý gì, cha của cô muốn cô không nói ra chuyện lần trước đến đây.

Giải Phong chính là có ý này, mặc dù gã không có chút sợ hãi ba người Đằng Hùng, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn. Huống chi xung quanh đây, phần lớn là yêu tu, tu sĩ con người giống mình cũng không có nhiều. Gã chiếm cứ được đảo có linh khí nồng đậm ở Vô Tâm Hải, hoàn toàn là vì thực lực của gã vô cùng mạnh. Nếu không, sớm đã bị yêu tu cắn nuốt đến xương cũng không còn rồi.

Khi mấy người băng qua một con đường hoang tàn đổ nát, Đằng Hùng lại cảm giác được dấu hiệu thần thức của mình, trong một cửa hàng đổ nát bên đường. Nhưng Đằng Hùng cũng không dùng thần thức cẩn thận quan sát, gã biết sự lợi hại của Giải Phong, mình hơi có động tĩnh, là đối phương liền biết được ngay. Cho nên khi biết được dấu hiệu thần thức của mình ở trong một khốn trận, gã cũng không tiếp tục điều tra.

Gã làm như không có chuyện gì đi đằng sau Giải Phong, dấu hiệu thần thức này chỉ cần không đi, gã cũng không cần phải lo lắng Diệp Mặc sẽ chạy thoát. Điều mà gã quan tâm nhất bây giờ chính là, thần hồn của Diệp Mặc đã bị mất. Nếu thần hồn của Diệp Mặc mất rồi, bây giờ gã tìm thấy Diệp Mặc, cũng không có cách nào.

Giải Phong là đại sư trận pháp, khi mấy người đến quảng trường, Giải Phong liền nhíu mày nói:

- Nơi này có người đến qua, hơn nữa còn thay đổi trận pháp nơi này.

Người con gái mặc áo đỏ và người con gái mặc váy hoa xanh lập tức hiểu ra trận pháp trong này chắc là do nam tu trẻ tuổi kia thay đổi, nhưng hai người bây giờ cũng không dám nói ra.

Lạc Hồn Khư mặc dù không nhỏ, nhưng bây giờ khốn trận và ảo trận cũng không còn có tác dụng gì, hơn nữa màn sương mù kia cũng biến mất, chỉ trong một tuần hương, mọi người cũng đã đến được bên hồ cạn nước.

- Trong này có một trận pháp ẩn nấp, trận pháp này bị người ta phá hỏng rồi, còn có một trận môn bị tàn phá nữa.

Giải Phong nhìn trận pháp trong hồ, lập tức hiểu được đây là chuyện gì.

Lúc này tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ bảy Cung Tuyệt vẫn không nói gì đột nhiên mở miệng nói:

- Thần thức bây giờ có thể quét vào bên trong trận môn kia, nhưng bên trong đó lại có linh khí tràn ra, rõ ràng là nơi có linh thảo cấp cao. Chúng ta bây giờ có sáu người, Giải đảo chủ, Giao Đằng vương, hai người anh có tu vi cao nhất, ý của tôi là hay là phân chia linh thảo trong đó trước đã, rồi vào đó sau?

Giải Phong gật đầu, Đằng Hùng thì lại để ý nhất chính là Diệp Mặc, cho nên gã không chút do dự gật đầu:

- Ý của Giải đảo chủ thế nào?

Giải Phong trầm ngâm trong chốc lát vẫn không nói gì, Hoàng Thất lại chủ động nói:

- Tôi thấy cứ như vậy là được rồi, bốn tu sĩ Hóa Chân chúng ta mỗi người một phần, hai cô con gái của Giải đảo chủ tu vi thấp thì chung một phần đi? Nếu trong này trừ linh thảo ra còn có đồ khác, thì lúc đó chúng ta lại chia tiếp.

- Được, tôi đồng ý.

Giải Phong gật đầu nói.

Mấy người Đằng Hùng cũng không có ý kiến gì, rối rít đồng ý.

Linh thảo phân chia xong, Đằng Hùng bước vào trận môn đầu tiên, ngay sau đó mấy người cũng bước vào. Cảnh tượng bên trong ngoại trừ hai con gái của Giải Phong liếc mắt một cái, thì những người còn lại cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Có người tới trước, hơn nữa còn lấy đi một linh mạch và phần lớn linh dược.

Đằng Hùng chỉ nhìn lướt qua, lập tức trầm giọng nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1222

Lại Bị Chặn Đường

Không cần Đằng Hùng nói, những người còn lại đều nhìn thấy tình cảnh bên trong này, bên trong chỉ có một linh mạch hạ phẩm bị phá hoại, ngoài ra còn có một dược viên cấp thấp. Linh thảo cấp cao nhất trong dược viên cũng chỉ là linh dược cấp sáu, mặc dù có một số loại quý, nhưng tu sĩ Hóa Chân ở nơi này cũng không có hứng thú lắm.

Bên cạnh dược viên, dường như còn có một dược viên khác, nhưng dược viên này chỉ có một khoảng đất trống, căn cứ theo những dấu vết vẫn còn mới trên đó, rõ ràng là có người vừa mới đem hết linh thảo trong đó đi.

Ngoại trừ hai cô con gái của Giải Phong thích đến dược viên cấp thấp lấy dược liệu ra, thì những tu sĩ còn lại cũng không có hành động gì. Tu sĩ Hóa Chân và tu sĩ Hư Thần đi cướp dược liệu cấp thấp, điều này cũng không thể nào xảy ra được.

- Đồ bị người khác lấy đi rồi, tôi phải đến chỗ khác xem xem.

Đằng Hùng sắc mặt đại biến, nói xong ôm quyền, lập tức rời khỏi nơi này.

Hoàng Thất và Cung Tuyệt cũng liếc nhìn một cái, cũng hướng về phía Giải Phong ôm quyền nói:

- Giải đảo chủ, chúng tôi cũng đến chỗ khác xem xem.

Hai người nói xong nhanh chóng rời khỏi chỗ này, trong nháy mắt chỉ còn lại tu sĩ trung niên Giải Phong và hai đứa con gái của gã.

Giải Phong nhíu mày, bỗng nhiên cười nói:

- Ấu Huê, tình hình lúc con dẫn Ấu Ngưng vào trong, con nói kĩ lại cho cha nghe.

Người con gái mặc váy hoa xanh lập tức vâng nói:

- Khi con và em vào đó, người nam tu trẻ tuổi tiến vào trước đang giằng co với một người đàn bà. Người nam tu đó hình như đang vào thế yếu, con nhìn không ra tu vi của bọn họ. Nữ tu đó sau khi nhìn thấy con và em vào, lập tức muốn động thủ với chúng con. Trong lúc bà ta muốn ra tay với chúng con, thì người nam tu đó lợi dụng cơ hội phản công lại. Nữ tu kia bị nam tu kia phản công lại, tạm thời không ra tay với chúng con nữa, mà lại quay sang đối kháng với nam tu kia. Chúng con nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Giải Phong gật đầu, con gái mặc dù nói là nam tu trẻ tuổi, nhưng bây giờ tuổi tác của tu sĩ căn bản cũng không thể nào nhìn ra được, cho nên trong mắt gã, Diệp Mặc cũng là một tu sĩ cũng có tu vi thâm niên nhiều năm, nếu không không thể nào lại không xảy ra chuyện gì trong Lạc Hồn Khư, còn phá tan màn sương mù màu xám tro, cuối cùng đến nơi này.

Người em gái thấy tất cả đều được chị mình nói hết rồi, vội vàng bổ sung thêm vài câu:

- Con nhìn thấy pháp bảo mà hắn dùng là con dao phay màu tím, uhm, con dao phay đó rất lợi hại.

- Pháp bảo phi hành trước đó chạy trốn chắc chắn là một trong hai người đó rồi, cha à, cha cảm thấy người chạy trốn đó là nam tu hay nữ tu? Chúng ta có phải đuổi theo không?

Người con gái mặc váy hoa xanh lại bổ sung thêm một câu.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm chốc lát nói:

- Sau này không cho phép các con tự ý rời khỏi đảo Nhân Trúc. Nếu

không phải là sự trùng hợp, thì bây giờ hai con cũng bị giết rồi.

Người con gái mặc áo đỏ kia mặc dù không bằng lòng, nhưng vẫn bĩu môi nói vâng.

Giải Phong cũng không để ý con gái mình có bằng lòng hay không, lập tức nói:

- Bất luận là ai chạy thoát, cũng đã mang linh thảo cấp chín đi rồi, chúng ta bây giờ liền đuổi theo, chẳng may có Tiên Khuyên Hoa, đó là linh thảo duy nhất có tác dụng với chị của các con, chúng ta bây giờ phải đi, pháp bảo phi hành của người đó thậm chí là chân khí cực phẩm, nếu còn trì hoãn nữa, thì sẽ không đuổi kịp đâu.

…

Đằng Hùng lúc này sắc mặt đã xanh mét, trước mặt gã chỉ là một khốn trận được che đậy đơn giản bởi thần thức, bên trong có một dấu tích thần thức bị che chắn, rõ ràng là dấu tích thần thức mà lúc trước gã đánh dấu trên người Diệp Mặc.

- Ta đúng là khinh thường anh rồi, đến dấu tích thần thức của tu sĩ Hóa Chân mà anh cũng có thể xóa đi được. Xem ra bí mật trên người anh còn nhiều hơn những gì ta tưởng tượng.

Đằng Hùng nói xong nhìn về phía Lãm Kỳ Thủy biến mất bên ngoài Lạc Hồn Khư, lại hừ lạnh một tiếng, phóng ra chân khí phi hành thượng phẩm.

Chỉ trong chớp mắt, chân khí phi hành thượng phẩm của gã dẫn theo một đường ánh sáng màu trắng biến mất trên bầu trời của Lạc Hồn Khư.

Lúc này gã đã hiểu, tại sao bên trong Lạc Hồn Khư an toàn, Lãm Kỳ Thủy không tiến vào mà lại bỏ đi. Hóa ra gã biết dược Diệp Mặc đã rời khỏi Lạc Hồn Khư rồi, mặc dù Đằng Hùng không biết tại sao Diệp Mặc xóa đi dấu hiệu thần thức của gã được, mà lại không có cách nào xóa đi dấu tích thần thức của Lãm Kỳ Thủy, nhưng bây giờ gã tuyệt đối không thể để Diệp

Mặc lại rơi vào tay của Lãm Kỳ Thủy được.

Một Đan vương thất phẩm có tác dụng vô cùng quan trọng với Giao Đằng cung, chí ít gã cũng có thể vì Diệp Mặc mà tiếp cận gần với bá chủ. Giao Đằng cung của gã mặc dù có chút mạnh hơn đảo Tự Thiên, nhưng một khi Diệp Mặc bị Lãm Kỳ Thủy của đảo Tự Thiên mang đi, đối với gã mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì.

Giải Phong dẫn hai cô con gái đến trận môn của đáy hồ, đúng lúc nhìn thấy Đằng Hùng phóng pháp bảo phi hành ra rời khỏi, nhất thời nhíu nhíu mày.

Người con gái mặc áo đỏ nhìn hướng Đằng Hùng rời đi mà hỏi cha:

- Cha, chúng ta nhìn thấy người đó đi về hướng nam bắc, vì sao Giao Đằng chủ muốn hướng về phía đông?

Giải Phong lắc đầu nói:

- Cha cũng không rõ, nhưng tên Lãm Kỳ Thủy của đảo Tự Thiên lúc trước là đi về hướng đông, chắc là chuyện giữa hai người bọn họ, chúng ta không cần quan tâm, đi về phía nam bắc đi.

Nói xong Giải Phong phóng ra một chân khí phi hành cực phẩm, mang theo hai đứa con gái của mình đi, trong nháy mắt liền biến mất trên bầu trời Lạc Hồn Khư. Trong lòng gã đang nghĩ, người trong Lạc Hồn Khư mà Đằng Hùng và Lãm Kỳ Thủy nói lúc trước là ai, nghe ngữ khí của bọn họ hình như rất coi trọng người này.

- Tại sao bọn họ lại rời đi theo hướng ngược lại?

Hoàng Thất nghi ngờ nhìn hướng mà Giải Phong rời khỏi và hướng đi của Đằng Hùng tự hỏi.

Cung Tuyệt cau mày chỉ nghĩ trong chốc lát rồi trả lời:

- Chúng ta không cần quan tâm đến Giải Phong, ông ta chắc có chuyện riêng, chúng ta chỉ cần theo đuôi Giao Đằng chủ là được rồi, hướng mà gã đi chính là hướng đi của Lãm Kỳ Thủy. Tôi chắc rằng Đằng Hùng mất dấu Diệp Mặc rồi, còn hướng đi của Lãm Kỳ Thủy mới là hướng đi của Diệp Mặc.

- Nói không sai, tên Giải Phong đó căn bản không biết chuyện của Diệp Mặc, chắc chắc sẽ không đuổi theo.

Hoàng Thất lập tức tỏ vẻ đồng tình.

Hai người sau khi nhất trí, lập tức phóng pháp bảo phi hành ra đuổi theo hướng Đằng Hùng.

Vừa nãy vì mấy người đến Lạc Hồn Khư có chút náo nhiệt, sau khi mấy người đó rời khỏi thì Lạc Hồn Khư lại chìm vào sự yên ắng.

…

Diệp Mặc sau khi nạm tám viên linh thạch cực phẩm lên trên Thanh Nguyệt, khống chế Thanh Nguyệt bỏ chạy, sau nửa ngày, hắn phát hiện ra không có ai theo đuôi, mới vội vàng đổi phương hướng.

Lúc này Thanh Nguyệt giống như một đường ánh sáng nhàn nhạt trên bầu trời Vô Tâm Hải, nếu như không chú ý, thì thật không thể nào nhìn ra được.

Năm ngày sau, Diệp Mặc chầm chậm thở phào nhẹ nhõm, hắn cho rằng lúc này chắc hẳn là không có ai theo đuôi hắn nữa. Nhưng không đợi hắn thả lỏng toàn thân, thì trong lòng lại dâng lên một cảm giác như có ai đó nhìn chằm chằm. Không đợi hắn phục hồi tinh thần lại, một đường ánh sáng màu vàng tốc độ còn nhanh hơn Thanh Nguyệt từ phía sau nhanh chóng phóng lên, hơn nữa còn vượt qua cả Thanh Nguyệt.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn vừa nhìn đường ánh sáng màu vàng này liền biết được đối phương là nhắm về phía hắn.

Hắn dứt khoát giảm tốc độ của Thanh Nguyệt xuống, đứng phía trước Thanh Nguyệt, một khi đối phương không phải là người mà hắn có thể đấu được, hắn sẽ trốn vào Vô Tâm Hải. Cho dù là bị phát hiện ra Thế giới trang vàng, thì hắn cũng chẳng quan tâm.

Đường ánh sáng màu vàng phía trước dừng lại, là một pháp bảo phi thuyền. Ba tên tu sĩ từ trong pháp bảo phi thuyền bước ra, khi Diệp Mặc nhìn thấy hai cô gái, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hai người con gái này chính là hai người xông vào trận pháp ẩn nấp, nhìn thấy mình và nữ tu kia giằng co. Lúc đó mình vì hai người này đột nhiên xuất hiện, thấy được thần thức công pháp của nữ tu này có chút dao động, lĩnh ngộ thần thức hóa hình, hơn nữa làm Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát của mình tăng lên tầng thứ tư. Nhưng hai người con gái này cũng là vì mình mới thoát mạng được, theo lý mà nói mình chính là ân nhân của hai cô ấy mới đúng.

Bây giờ xem ra, rõ ràng hai người con gái này sau khi thua thiệt, lập tức gọi cứu binh đến. Người tu sĩ trung niên đứng bên cạnh hai cô gái đó rõ ràng đã là tu vi Hóa Chân đỉnh phong rồi, lúc trước mình đối phó với nữ tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu kia, hơn nữa còn bị trọng thương cũng còn kém xa, lúc này lại đối mặt với tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, Diệp Mặc căn bản không cần đánh cũng biết, mình không có chút cơ hội nào.

Giải Phong thấy Diệp Mặc bước ra khỏi Thanh Nguyệt, trong mắt lập tức hiện lên một tia hoảng sợ, gã là Hóa Chân đỉnh phong, rõ ràng nhìn Diệp Mặc cũng trẻ tuổi, thậm chí còn là quá trẻ, còn tu vi của hắn thì không ngờ đã là Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi.

Nhưng sự khiếp sợ của gã chỉ trong chốc lát lại được giấu đi, rồi quay lại ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tôi là đảo chủ Giải Phong của đảo Nhân Trúc, lần này đến gặp bằng hữu có chút vội vàng, chuyện lúc trước cảm ơn anh trước đã cứu giúp con gái của Giải mỗ.

Thì ra hai người con gái này là con ruột của Giải Phong, chẳng trách lại dám một mình bay trên Vô Tâm Hải này, người cha này của các cô ấy rõ ràng là rất nổi tiếng quanh đây, người bình thường phỏng chừng cũng không dám động vào các cô.

Giải Phong là tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, lại khách khí với mình như vậy, Diệp Mặc trong lòng cũng có chút thiện cảm, hắn cũng ôm quyền đáp lễ lại:

- Vãn bối là Diệp Mặc, Giải đảo chủ khách khí rồi, lúc trước chỉ là vì nhân duyên gặp gỡ, cũng không phải là cố ý giúp đỡ lệnh ái.

Mặc dù biểu hiện của Giải Phong vô cùng khách sáo, nhưng Diệp Mặc trong lòng cũng có chút thấp thỏm lo lắng, đối mặt với một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, hắn nếu như có thể yên tâm, đây mới là chuyện lạ. Hơn nữa hai người con gái này nhìn thấy hắn và nữ tu kia đánh nhau, nếu như bọn họ đã đến Lạc Hồn Khư rồi, thì chắn chắc biết được linh thảo trong Lạc Hồn Khư đã rơi hết vào túi của hắn rồi.

Linh thảo cấp chín đối với tu sĩ Hóa Chân cũng có ý nghĩa như nào, Diệp Mặc trong lòng cũng rất rõ, chẳng may đối phương đến giết người cướp của, hắn căn bản cũng không thể nào chống cự được.

Diệp Mặc trong nháy mắt nghĩ ra được hai cách, cách thứ nhất là một khi Giải Phong ra tay, mình sẽ nghĩ cách tránh được chiêu đầu tiên của gã, sau đó bắt con gái của gã làm con tin. Cách thứ hai là lập tức trốn vào Vô Tâm Hải, vào Thế giới trang vàng tìm vận may.

Vừa nghĩ ra hai cách này, Diệp Mặc lập tức phủ định lại cách đầu tiên, trước mặt loại tu sĩ như Giải Phong mà bắt con gái gã làm con tin, rõ ràng là không thể thực hiện được. Lúc trước hắn hủy phi xa của Ung Du Nhi, cũng là thi triển vài thủ đoạn di chuyển. Hơn nữa hai tên hộ vệ của Ung Du Nhi so với Giải Phong, căn bản cũng không so được. Nếu như hắn dùng cách thứ nhất, nói không chừng đến cơ hội ra tay cũng không có.

Không dùng cách thứ nhất thì chỉ còn cách thứ hai thôi. Diệp Mặc lập tức quyết định, một khi Giải Phong ra tay, hắn thà rằng đến Thanh Nguyệt cũng không cần, cũng phải trong nháy mắt trốn vào Vô Tâm Hải.

Sau khi quyết định, Diệp Mặc nhất thời dồn toàn bộ tinh thần để đề phòng Giải Phong ra tay, một khi gã có chút hành động nào bất lợi với mình, mình sẽ chạy trốn ngay lập tức.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1223

Tặng Đan

Giải Phong giơ tay lên, một viên khoáng thạch tản mát một màu lam xuất hiện trên tay gã. Diệp Mặc vừa nhìn thấy viên khoáng thạch này lập tức kinh ngạc, hắn không phải là người không có kiến thức, viên khoáng thạch này tên là Lam Cực Quang thạch, là nguyên liệu cực phẩm luyện chế pháp bảo, thuộc vào nguyên liệu cấp chín.

Vật này tương đương với Hoàng Tinh thạch lúc trước hắn lấy được hoặc là lông đuôi của Cửu Vũ Kim bằng, đều là nguyên liệu luyện chế cấp chín, mà còn là thứ cực kỳ quý hiếm. Diệp Mặc không biết Giải Phong lấy nguyên liệu vô cùng quý hiếm này ra có ý gì, mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì.

Giải Phong cười ha hả nói:

- Diệp Mặc lão đệ, tôi hơn anh vài tuổi, to gan xưng hô như vậy. Khoáng thạch này lão đệ đã nhìn thấy bao giờ chưa?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu như vãn bối nhìn không nhầm, đây chắc hẳn là Lam Cực Quang Thạch nguyên liệu luyện chế cấp chín, vô cùng quý giá, người tầm thường căn bản nhìn cũng chưa bao giờ nhìn thấy được.

Giải Phong khen nói:

- Con mắt lão đệ không sai, đây đúng là Lam Cực Quang Thạch, nhưng bây giờ Lam Cực Quang Thạch này của anh rồi.

Nói xong Giải Phong ném viên Lam Cực Quang Thạch này cho Diệp Mặc, mà phi thuyền dưới chân cũng không lại gần, dường như biết Diệp Mặc đang đề phòng gã.

Mặc dù đây chỉ là chi tiết nhỏ, nhưng Diệp Mặc lại chú ý đến, nhất thời trong lòng kích động, đây mới là phong cách cao nhân.

Diệp Mặc nhận lấy Lam Cực Quang Thạch, một luồng khí lạnh thấu xương cốt thẩm thấu ra ngoài, Diệp Mặc lập tức biết được đây cũng không phải là Lam Cực Quang Thạch bình thường, đây là một viên Lam Cực Quang Thạch chất lượng cao. Hắn cầm lấy viên Lam Cực Quang Thạch có chút nghi ngờ nói:

- Vãn bối không có công không nhận thưởng, không dám nhận viên Lam Cực Quang Thạch này của tiền bối.

Giải Phong giơ tay ra chặn lại hành động trả lại Lam Cực Quang Thạch của Diệp Mặc lại nói:

- Lúc trước lão đệ đã cứu con gái của tôi, miếng Lam Cực Quang Thạch này chỉ là báo đạp lại lão đệ mà thôi.

Diệp Mặc biết trên đời này chẳng ai cho không ai cái gì, trước khi chưa hiểu rõ được nguyên nhân, thì miếng Lam Cực Quang Thạch này Diệp Mặc nhất quyết không thể nhận được, cho dù có thích miếng Lam Cực Quang Thạch đi nữa, vì hắn biết thứ này không thể nhận không vậy được.

Hắn tuyệt đối không tin, mình trong lúc vô tình cứu hai cô gái đó, còn Giải Phong này lại còn cố ý đuổi kịp hắn rồi lại còn tặng Lam Cực Quang Thạch cám ơn hắn.

Không đợi Diệp Mặc nói gì thêm, Giải Phong lại nói:

- Tôi nghe nói trong Lạc Hồn Khư có Tiên Khuyên Hoa, nhưng tôi cũng biết Tiên Khuyên Hoa, mặc dù là linh thảo cấp chín, nhưng cấp bậc cũng vượt qua cấp chín rồi. Còn con gái lớn của tôi thì vì linh căn bị suy giảm,

không có cách nào tu luyện được, hơn nữa cơ thể lại bị thương nặng…

Diệp Mặc vừa nghe thấy vậy liền hiểu ý, bất luận là linh căn bị suy giảm hay cơ thể bị thương đến một Hóa Chân đỉnh phong cũng không có cách nào chữa trị được, thì Tiên Khuyên Hoa là lựa chọn tốt nhất, hoặc là có Cửu Thải Liên, nhưng Cửu Thải Liên cũng giống Tiên Khuyên Hoa, mặc dù là linh thảo cấp chín, nhưng cũng đã vượt quá sự quý giá của linh thảo cấp chín rồi. Hơn nữa Cửu Thải Liên và Tiên Khuyên Hoa cũng vô cùng quý hiếm. So sánh mức độ khôi phục linh căn và chữa lành vết thương cơ thể thì Tiên Khuyên Hoa thích hợp hơn Cửu Thải Liên.

Giải Phong nói ra ý tứ này, rõ ràng là muốn một gốc Tiên Khuyên Hoa, Diệp Mặc vốn dĩ có bốn gốc Tiên Khuyên Hoa đã bị nữ tu kia lấy đi một gốc rồi, hắn vẫn còn lại ba gốc, lúc này nghe thấy ý tứ của Giải Phong như vậy, Diệp Mặc không chút do dự lấy ra một gốc Tiên Khuyên Hoa, đưa cho Giải Phong.

Đừng nói là lấy Lam Cực Quang Thạch đổi lấy, cho dù gã không dùng Lam Cực Quang Thạch đổi, Diệp Mặc cũng sẽ không thể không đưa.

Giải Phong cũng không ngờ đơn giản như vậy mà lấy được một gốc Tiên Khuyên Hoa, lập tức run rẩy đưa tay ra nhận lấy, gã đang cầm gốc Tiên Khuyên Hoa mà Diệp Mặc vừa vứt cho gã, hoàn toàn không biết làm sao biểu đạt được tâm trạng của mình.

Đừng nói Giải Phong vô cùng kích động, đến hai cô con gái bên cạnh gã cũng vô cùng xúc động, biết Tiên Khuyên Hoa sau khi vào tay mình rồi, thì chị cũng được cứu rồi.

Một lúc lâu sau, vẫn là người con gái mặc váy hoa xanh đẩy đẩy gã, gã mới hồi tỉnh lại. Gã không ngờ lại cúi người nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn Diệp Mặc lão đệ, Giải Phong vô cùng cảm kích.

Diệp Mặc vội khua tay nói:

- Giải tiền bối khách khí rồi, một gốc linh thảo có thể cứu được lệnh ái, cũng là vinh hạnh của Diệp Mặc tôi, tiền bối cũng không cần khách khí với vãn bối như vậy.

Giải Phong lấy ra một hộp ngọc cất Tiên Khuyên Hoa đi, sau khi cất đi ròi, lúc này mới nghiêm nghị nói với Diệp Mặc:

- Diệp lão đệ, bất luận là anh cứu sống mạng của con gái yêu của tôi, hay là tư chất nghịch thiên của anh cũng đều đáng để tôi hành lễ. Anh là tu sĩ thiên tài nhất mà tôi đã từng gặp, có một không hai, tôi tin rằng tiền đồ của anh là vô lượng. Nếu như sau này lão đệ gặp hai con gái của tôi, thì cũng xin lão đệ chiếu cố một vài phần.

Lời này của Giải Phong là lời nói thật lòng, Diệp Mặc tuổi trẻ như vậy, đã là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi, rõ ràng tiền đồ là vô cùng rộng mở. Lúc này thuận miệng nói một câu kết giao, ai mà biết được sau này có lợi cho con gái của mình hay không? Huống chi, Diệp Mặc lại còn không chút do dự cho một gốc Tiên Khuyên Hoa nữa.

Lam Cực Quang Thạch mặc dù quý giá, nhưng đối với gã cũng không có tác dụng gì lắm, còn Tiên Khuyên Hoa, lại là một bảo vật không phải nơi nào cũng tìm thấy được, hơn nữa đối với người nào cũng có lợi, huống chi con gái của gã cũng cần loại linh thảo này.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Cám ơn tiền bối đã hậu ái, nếu như tiền bối không có chuyện gì nữa, vãn bối xin đi trước.

Diệp Mặc biết Giải Phong còn dễ nói chuyện, nhưng mấy tên của Giao Đằng cung kia thì lại không dễ nói chuyện. Hắn trước mặt Giải Phong có thể rút lui được, nhưng trước mặt mấy tên tu sĩ Hóa Chân của Giao đằng cung, chỉ cần sai một lời, chắc chắn sẽ trực tiếp bắt lấy hắn.

- Cũng được, ba ngày trước tôi thấy Giao Đằng vương của Giao Đằng

cung và Lãm Kỳ Thủy của đảo Tự Thiên cùng hướng về phía đông đi rồi, cũng không biết là đi làm gì.

Giải Phong gật gật đầu, nói một câu không thể hiểu nổi.

Tu sĩ có thể tu luyện đến tu vi Hóa Chân cũng không phải đơn giản, Giải Phong mặc dù không biết mối quan hệ giữa Diệp Mặc và đám người Đằng Hùng. Bây giờ Diệp Mặc rời khỏi Lạc Hồn Khư, còn mấy người Đằng Hùng thì cũng đã đến Lạc Hồn Khư, lúc trước mấy người Đằng Hùng còn nhắc tới một người tiến vào Lạc Hồn Khư, bất luận có liên quan đến Diệp Mặc hay không, gã cũng phải nhắc nhở Diệp Mặc một câu đã.

Giải Phong cũng không biết, câu thuận miệng nhắc nhở này của gã, khiến Diệp Mặc trong lòng vô cùng cảm kích. Đồng thời hắn cũng có chút nhận thức mới về tu sĩ Hóa Chân, khoảng cách giữa hắn và Giải Phong tương đối xa, Giải Phong cũng có thể đuổi kịp được, ai mà biết được đám người Đằng Hùng có đuổi theo hắn hay không?

Giải Phong nói xong gật đầu nhìn Diệp Mặc nói:

- Nếu như vậy, tôi cũng không cản đường anh nữa, Diệp lão đệ cứ tự nhiên.

Diệp Mặc gật đầu, đột nhiên lấy hai bình ngọc đưa cho Giải Phong nói:

- Giải đảo chủ, Diệp Mặc bái phục sự quang minh lỗi lạc của Giải đảo chủ, có thể kết giao với người bạn như Giải đảo chủ đúng là vinh hạnh của Diệp Mặc tôi, nhưng tôi bây giờ quả thật phải đi ngay. Không có đồ gì tốt, chỉ có hai bình ngọc này tặng cho hai em gái này.

Giải Phong gật đầu nhận lấy, cũng không khách sáo.

Diệp Mặc thấy Giải Phong lấy đan dược rồi, lại ôm quyền, Thanh Nguyệt dưới chân mang theo một đường ánh sáng màu xanh, trong nháy mắt biến mất trên bầu trời.

Hắn quả thực không thể ở lại được, ý tứ của Đằng Hùng hắn biết rất rõ, một khi hắn còn ở lại, cũng sẽ liên lụy đến Giải Phong. Giải Phong mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Chân mà thôi, còn bên Đằng Hùng thì hắn lại nhìn thấy có năm tu sĩ Hóa Chân.

Thấy Thanh Nguyệt của Diệp Mặc biến mất trong không trung, người con gái mặc váy hoa xanh kia mới có chút không hiểu nhìn Giải Phong nói:

- Cha à, hình như cha rất khách sáo với tên tu sĩ này, còn đưa cho hắn một Lam Cực Quang Thạch để đổi lấy Tiên Khuyên Hoa nữa.

Không đợi Giải Phong trả lời, người con gái mặc áo đỏ nói:

- Chị à, chị không nghe cha nói hắn là tu sĩ thiên tài nhất sao? Là tu sĩ thiên tài nhất, cha đương nhiên rất coi trọng rồi. Nhưng cái mà em vui nhất chính là chị có thể cùng với chúng ta rồi…

Giải Phong gật đầu nói:

- Lần này lấy được Tiên Khuyên Hoa, quả thực đã quá thiệt thòi cho tên Diệp Mặc kia rồi. Hơn nữa cha nói hắn là tu sĩ thiên tài nhất cũng không phải là lời nói khách sáo, hắn mới chưa đến trăm tuổi, đã là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi. Các con đã gặp tu sĩ con người nào mà chưa đến trăm tuổi đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ hai chưa? Hắn là người đầu tiên mà cha gặp đấy.

- Hả…

Hai người con gái ngây ngẩn cả người, các cô không ngờ tên Diệp Mặc vẫn chưa đến trăm tuổi.

- Cha à, cha không nhìn nhầm đấy chứ? Hắn có thể giết được một nữ tu tu vi Kiếp Biến, sao lại có thể chỉ là tu vi Thừa Đỉnh? Hơn nữa còn chưa đến trăm tuổi?

Người con gái mặc váy hoa xanh lập tức không tin hỏi.

Giải Phong lại khẳng định nói:

- Cha không nói sai, hắn quả thực chưa đến một trăm tuổi, thậm chí còn trẻ hơn những gì cha tưởng tượng.

Người con gái mặc áo đỏ thở dài nói:

- Vận khí của tên Diệp Mặc kia đúng là không tồi, gặp được cha, nếu như hắn gặp phải lão yêu quái Giao Đằng vương kia, con đoán là hắn đến xương cốt cũng bị ăn sạch.

Giải Phong trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Ấu Ngưng, cách nói của con mặc dù đúng, nhưng con không thể coi thường tên Diệp Mặc đó được. Mặc dù chúng ta đuổi kịp hắn, nhưng cho dù gắng hết sức, cha cũng không để giữ hắn lại được.

Nghe thấy Giải Phong nói vậy, hai chị em há to miệng, không dám tin nhìn cha của mình, Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai, còn cha của hai cô lại là tu vi Hóa Chân đỉnh phong, sao lại có thể không giữ được Diệp Mặc lại chứ?

Giải Phong cũng có chút nghi ngờ nói:

- Lúc trước hắn có chút đề phòng với cha, hơn nữa hắn mặc dù lo lắng, nhưng cũng không sợ.

- Rõ ràng hắn có cách chạy trốn, nếu không có cách chạy trốn, thì một tu sĩ Thừa Đỉnh gặp một tu sĩ Hóa Chân, chắc chắn sẽ không có kiểu thong dong như vậy.

Ngừng lại một chút, Giải Phong tiếp tục nói:

- Các con lúc trước chẳng phải nghi ngờ tu vi của nữ tu kia sao? Cha khẳng định với hai con, căn cứ theo những gì hai con miêu tả lại, ban tay chân nguyên của nữ tu đó chắc hẳn là tu vi Hóa Chân rồi. Tên Diệp Mặc kia

trong tình huống đó có thể thoát được nữ tu đó, hơn nữa còn lấy được linh thảo, rõ ràng đã giết nữ tu đó rồi. Hắn là một tu sĩ Thừa Đỉnh, không có chút thủ đoạn nào có thể làm đến mức này sao? Đương nhiên hắn muốn làm tổn thương cha còn kém chút, nhưng nếu hắn muốn chạy trốn, cha cũng không chắc có ngăn hắn lại được hay không?

- Đúng rồi, cha à, khi người đó chạy đi, nói tặng cho chúng con đan dược, cha nhìn xem đó là đan dược gì?

Người con gái mặc áo đỏ tên Ấu Ngưng chen miệng nói.

Giải Phong khẽ mỉm cười, Diệp Mặc mặc dù chỉ là tu vi Thừa Đỉnh, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy, trên người không thể có nhiều đồ quý giá được. Hơn nữa hắn nói tặng cho hai con gái của gã, rõ ràng là đan dược mà tu sĩ Hư Thần dùng.

Nhưng con gái vừa hỏi đến, gã cũng không nói khác được, tiện tay đổ hai bình ngọc ra, Khi hai viên đan dược tỏa linh khí ra bốn phía xuất hiện trong bàn tay Giải Phong, Giải Phong và hai cô con gái ngây ngẩn cả người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1224

Có Qua Có Lại

Trong tay Giải Phong rõ ràng là hai viên 'Phá thần đan', đây là đan dược Thiên cấp ngũ phẩm, là đan dược mà tu sĩ Hư Thần cần để đột phá Ngưng Thể, hơn nữa còn là 'Phá thần đan' hạng nhất 'Phá thần đan' chí ít cần Đan Vương ngũ phẩm mới có thể luyện chế, 'Phá thần đan' hạng nhất thậm chí cần Đan Vương ngũ phẩm đỉnh, thậm chí Đan Vương lục phẩm mới có thể luyện chế ra.

Chính bởi vì vậy, Giải Phong và hai cô gái khiếp sợ không gì sánh được. Giải Phong cũng không phải là không có 'Phá thần đan', thế nhưng tuyệt đối không có 'Phá thần đan' hạng nhất, hơn nữa mấy viên 'Phá thần đan' thượng đẳng của y còn là một ân tình rất lớn, cộng thêm rất nhiều rất nhiều linh thảo mới đổi lấy được Y đổi lấy vốn là vì để cho con gái mình dùng, thật không ngờ, Diệp Mặc lại tặng hai viên 'Phá thần đan' hạng nhất - Đây là 'Phá thần đan' mà, còn là 'Phá thần đan' hạng nhất Cô gái mặc váy hoa màu xanh khiếp sợ nói - Cái người tên Diệp Mặc thật hào phóng, ra tay cái là đưa cho loại đan dược này - Cha, cha xem hai viên đan dược còn lại đi Cô gái váy hồng tên Ấu Ngưng lập tức nói.

Giải Phong cất lại hai viên 'Phá thần đan', trong lòng âm thầm khiếp sợ, một tu sĩ Thừa Đỉnh hươ tay cái là 'Phá thần đan' hạng nhất, điều này cũng quá kinh người. Không nói con gái của mình, ngay đến Giải Phong lúc này cũng đối với bình đan dược còn lại cũng đầy chờ mong Bình ngọc kia được mở ra, khi hai viên đan dược rơi vào tay Giải Phong, Giải Ấu Huê và Giải Ấu Ngưng gần như đồng thời thét chói tai - Côn Thừa Đan…

Ngay đến Giải Phong cũng hít một hơi lãnh khí, trong tay của gã dĩ nhiên là hai viên 'Côn Thừa Đan', chính là 'Côn Thừa Đan' thượng đẳng 'Côn

Thừa Đan' là đan dược Thiên cấp thất phẩm, 'Côn Thừa Đan' thượng đẳng càng vạn linh khó cầu. Bởi vì coi như là bạn có 'Côn la khuẩn' cũng không thể luyện chế ra 'Côn Thừa Đan', Đan vương thất phẩm rất thưa thớt căn bản là người thường không có khả năng nhìn thấy. Coi như là anh bạn gặp được Đan vương thất phẩm đi, anh bạn cũng không nhất định có thể khiến người ta giúp anh bạn luyện đan.

Dù có là tông môn chín sao, số lượng 'Côn Thừa Đan' cũng là có hạn, thậm chí chỉ có vài viên thôi. Hiện tại trong tay Giải Phong có hai viên 'Côn Thừa Đan' thượng phẩm, gã há có thể không kích động sao, thậm chí hít hà vài cái Lúc trước khi gã cho Diệp Mặc Lam Cực Quang Thạch, còn tưởng rằng kẻ hậu bối như Diệp Mặc khẳng định sẽ bị sự hào phóng của mình làm cho khiếp sợ, bởi vì Lam Cực Quang Thạch xác thực cực kỳ rất hiếm có.

Bản thân mình nói là đưa cho Diệp Mặc để thay lời cảm ơn, kỳ thực cũng mang theo một điểm tưởng thưởng hậu bối, thêm ý không lấy không 'Tiên khuyên hoa' của Diệp Mặc trong đó. Trước đó trong lòng gã cho rằng Diệp Mặc sau khi có được Lam Cực Quang Thạch, khẳng định sẽ phục sát đất tính cách của mình.

Nhưng sau đó sau khi nhận được 'Tiên khuyên hoa' của Diệp Mặc, cách nghĩ này mới không còn. Bởi vì 'Tiên khuyên hoa' so với Lam Cực Quang Thạch còn trân quý gấp vạn lần Hiện tại khi gã nhìn 4 viên đan dược trong tay, gã mới biết được ai mới thật sự là người hào phóng, gã vì chính ý nghĩ của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Gã chỉ đưa ra một viên Lam Cực Quang Thạch liền cho rằng là ra tay hào phóng. Diệp Mặc người ta đây mới là gọi là ra tay hào phóng Lúc đầu khi bản thân lấy ra Lam Cực Quang Thạch, chưa chắc là không có ý tứ trên cao nhìn xuống, thậm chí có một chút ít là khoe khoang trong đó mà đến bản thân cũng không phát hiện Thế nhưng đan dược người ta lấy ra thì không hề có ý tứ khoe khoang gì cả, bởi vì hai cô con gái của mình là tu vi Hư Thần, sắp tới sẽ phải dùng đến 'Phá thần đan'. Đợi đến sau khi Ngưng Thể viên mãn, lại phải dùng đến 'Côn Thừa Đan', người ta căn bản là căn cứ vào sự

cần thiết của hai cô con gái mà tặng Nhìn ra được cách làm và khí độ của Diệp Mặc, Giải Phong nhất thời xấu hổ không ngớt, thậm chí mặt có chút đỏ.

Lúc này Giải Ấu Huê và Giải Ấu Ngưng vẫn còn trong khiếp sợ chưa tỉnh ra, tuy rằng cha các cô là Hóa Chân đỉnh, thế nhưng yêu cầu hai viên 'Côn Thừa Đan' thượng đẳng cũng tuyệt đối không dễ dàng. Với tư chất hai cô, có được hai viên 'Côn Thừa Đan', kỳ thực chẳng khác nào có 90% có thể tấn cấp Thừa Đỉnh - Cha, tên Diệp Mặc này quá có khí phách rồi, không ngờ đến 'Côn Thừa Đan' thượng đẳng cũng đem tặng. Hắn rốt cuộc là người thế nào. không ngờ có loại đan dược đẳng cấp cao này Cô chị Giải Ấu Huê với chiếc váy hoa xanh sau một lát mới giựt mình cảm thán hỏi.

Cô em Giải Ấu Ngưng gật đầu, đang muốn nói, nhưng nghi ngờ hỏi:

- Cha, mặt của cha sao đỏ thế?

Giải Phong xấu hổ nói rằng:

- Cha cho rằng mình đã là hào phóng lắm rồi. Thế nhưng so với Diệp Mặc lão đệ, cha thật sự là quá mức keo kiệt Nói xong gã thu hồi đan dược. Thở dài một tiếng còn nói thêm:

- Thật sự là thiên tài, cha chưa từng gặp qua thiên tài như Diệp Mặc lão đệ. Thật khó có thể tin được, đúng là…

- Cha, cha rốt cuộc muốn khen cái tên Diệp Mặc kia tới khi nào? Nói không chừng hắn ở trong Lạc Hồn Khư chiếm được một đống 'Côn Thừa Đan' thì sao Cô em Giải Ấu Ngưng lầm bầm một câu.

Giải Phong lại nghiêm mặt nói:

- Cha nói Diệp Mặc lão đệ là thiên tài không phải không có lý do, bởi vì hắn là một tông sư trận pháp, hơn nữa còn là một Đan vương thất phẩm - Cái gì? Điều này sao có thể?

Hai chị em đồng thanh nói.

Giải Phong lắc lắc đan dược trong tay nói:

- Thời gian luyện chế đan dược này tuyệt đối sẽ không vượt hơn ba tháng, thậm chí một tháng cũng chưa tới. Hiển nhiên đan dược này không phải Diệp Mặc lão đệ có được từ di tích khác, mà là chính tay hắn luyện chế. Còn nữa, trước đó cha nói qua trận pháp trong Lạc Hồn Khư bị người động qua. Diệp Mặc là người ngoài đầu tiên tiến vào Lạc Hồn Khư, vậy trận pháp hiển nhiên chính là hắn động vào rồi. Hắn có thể thay đổi trận pháp Lạc Hồn Khư, còn phá hủy ảo trận bên trong, hiển nhiên là một tông sư trận pháp, cha hẳng định hắn còn có nhiều thủ đoạn khác Nói xong, Giải Phong liếc mắt nhìn hai cô con gái hỏi - Một tu sĩ Thừa Đỉnh trong vòng trăm tuổi, không chỉ là tông sư trận pháp, còn là Đan vương thất phẩm, con nói hắn có được xem là thiên tài trong thiên tài không? Chí ít cha đến nay chưa từng thấy qua, cũng chẳng bao giờ nghe qua.

Giải Ấu Huê và Giải Ấu Ngưng không tự chủ được mà gật đầu, nếu như đúng như cha của hai cô đã nói, Diệp Mặc đúng là một thiên tài, còn là một thiên tài trong thiên tài.

- Người như thế tiền đồ căn bản là vô lượng, cũng may trước đó cha và hắn kết giao. Hắn đối với cha ấn tượng cũng không tồi, nếu không sẽ không tặng loại đan dược này. Nếu như sau này các con tu luyện tới cảnh giới cao hơn, có thể gặp được hắn, đối với các con chỉ có lợi không có hại Giải Phong thấy Giải Ấu Huê và Giải Ấu Ngưng gật đầu, bổ sung.

Nói xong, Giải Phong thở dài - Nếu như không phải hắn đối với hai con không có ý, cha thậm chí còn muốn trèo cao nhận hắn làm rể rồi Nghe xong những lời này của cha, cô chị Giải Ấu Huê nhất thời cúi đầu, mà cô em Giải Ấu Ngưng thì không phục nói:

- Con và chị cũng được coi là mỹ nữ, lời cha sao mà đả kích người như thế? Làm sao cha biết hắn không có ý với bọn con, nói không chừng người ta là có ý đấy, chỉ là không tiện nói ra thôi - Nói như vậy con nhìn trúng người ta hả?

Giải Phong nhìn chằm chằm con gái hỏi một câu.

Giải Ấu Ngưng lập tức liền nói:

- Đây không phải là con có ý với người ta, con chỉ nói theo sự việc mà thôi Giải Phong sờ sờ tóc Giải Ấu Ngưng nói:

- Ba chị em con đều rất đẹp, cũng là niềm hãnh diện của cha. Thế nhưng làm một người cha, cha sẽ không lừa con. Tên Diệp Mặc kia nhìn con và chị con với tâm tình bình thản, sóng mắt bất động, hiển nhiên là không nhìn trúng hai người các con, điểm ấy cha không thể nhìn nhầm. Nếu như hắn có thể cư ngụ dài lâu ở Nhân Trúc đảo, nói không chừng các con còn có thể có cơ hội, thế nhưng hiện tại khẳng định không được - Vậy cha đi bảo hắn tới nhân trúc đảo đi Giải Ấu Ngưng không có tâm cơ, nhanh mồm nhanh miệng, lập tức nói ra.

Giải Phong biết con gái nói lời này cũng không phải nhìn trúng Diệp Mặc, mà là thuận miệng nói ra, cũng không để ý. Gã lại lắc đầu nói rằng:

- Hiện tại cha đã hiểu rõ tên Diệp Mặc kia vì sao lại vội vã phải đi, hơn nữa còn chạy nhanh đến vậy - Vì sao?

Giải Ấu Ngưng lập tức hỏi - Bởi vì hắn đang tránh mấy người Đằng Hùng của Giao Đằng cung Giải Phong cười nhạt nói - Trước đó Lãm Kỳ Thủy của Tự Thiên đảo không tiến nhập Lạc Hồn Khư, cha liền hoài nghi, y căn bản không phải là người sợ chết, hơn nữa bên trong Lạc Hồn Khư không có nguy hiểm gì. Có thứ gì có thể quan trọng hơn cả linh thảo cấp 9 nào? Hiện tại Diệp Mặc xuất hiện, cha liền hiểu rõ, là Đan vương thất phẩm, y khẳng định biết Diệp Mặc là Đan vương thất phẩm, nên mới rời khỏi Lạc Hồn Khư để truy bắt Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không đơn giản, không ngờ dùng kế điệu hổ ly sơn. Dụ y chạy sang hướng đông, chả trách tuổi còn trẻ như vậy, đã có thể tu luyện tới Thừa Đỉnh, còn dám tiến nhập Lạc Hồn Khư, lợi hại, thật lợi hại - Vậy sao tên Giao Đằng Vương kia lúc đầu không đi?

Giải Ấu Ngưng lại lần nữa hỏi.

Giải Phong lắc đầu nói - Cha cũng không rõ lắm, thế nhưng sau đó Giao Đằng Vương chạy về hướng đông, hiển nhiên cũng là phương hướng Lãm Kỳ Thủy đã đi trước đó. Trước đây không phải các con rất nghi hoặc sao? Hiện tại hẳn là có đáp án rồi nhỉ. Chính là vì Diệp Mặc.

Sau khi nói xong, Giải Phong bỗng nhiên lại nói - Cha nên giúp Diệp Mặc một chút. Đằng Hùng và Lãm Kỳ Thủy đi về hướng đông không tìm được Diệp Mặc, nói không chừng sẽ chuyển qua theo hướng đi của chúng ta mà tiếp tục đuổi theo, tuy rằng khả năng đuổi tới không lớn, thế nhưng cha vẫn giúp Diệp Mặc một lần - Giúp sao ạ?

Giải Ấu Ngưng lại hỏi.

- Chúng ta lưu lại một vài vết tích truy đuổi cho bọn họ, sau đó dẫn bọn họ sang hướng đông nam Giải Phong trầm ngâm một hồi nói …

Diệp Mặc đương nhiên không biết hắn chỉ vì thích Giải Phong người này, cho thêm bốn viên đan dược lại nhận được hồi báo lớn như thế. Hắn sở dĩ đem hai viên 'Côn Thừa Đan' đưa cho Giải Phong, một bởi vì Giải Phong rộng lượng khiến hắn nổi lên hảo cảm. Đổi là một tu sĩ Hóa Chân khác, cũng sẽ không như Giải Phong dễ nói chuyện như vậy, nói không chừng sẽ ra tay cướp giật nữa ấy chứ.

Đương nhiên hai là hắn ở bên trong Dược Viên Lạc Hồn Khư chiếm được ba gốc 'Côn la khuẩn', đây là linh thảo chủ yếu luyện chế 'Côn Thừa Đan'. Hắn chỉ bổ sung thêm dược liệu phụ trợ còn lại, là có thể luyện chế mấy lò rồi …

Trái ngược với Giải Phong vì Diệp Mặc thay đổi hướng đi và Diệp Mặc một lòng chạy trốn, Lãm Kỳ Thủy lại phiền muộn không gì sánh được, y đuổi nửa ngày nhưng chỉ là một thần hồn tu sĩ mà thôi. Cho dù y không truy đuổi, thần hồn này qua thời gian lâu cũng sẽ dần dần tiêu tán. Mà y lại bỏ qua linh thảo cấp chín để truy đuổi một thần hồn, y thật sự là không nghĩ ra Diệp Mặc làm thế nào đem ký hiệu thần thức của y gở xuống, trái lại đặt ở trên người một thần hồn, mà còn dẫn đi xa đến vậy Lẽ nào Diệp Mặc cũng

biết khống chế thần hồn?

Phiền muộn của Lãm Kỳ Thủy còn chưa kết thúc, trong lòng đang nghĩ phải nhanh chóng chạy về Lạc Hồn Khư gặp mặt Đằng Hùng, nhỡ mà Diệp Mặc ở bên trong Lạc Hồn Khư, thì y bị thiệt thòi rồi. Y thậm chí hoài nghi Đằng Hùng sở dĩ ở lại Lạc Hồn Khư, chính là bởi vì cảm ứng được Diệp Mặc ở bên trong Thế nhưng không đợi y quay trở về, Đằng Hùng đã mang theo một độn quang rơi xuống trước mặt của y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1225

Tu Sĩ Quá Nghịch Thiên

Mười lăm ngày sau, Giải Phong dẫn hai cô con gái quay về đảo Nhân Trúc, thấy Đằng Hùng và Lãm Kỳ Thủy đang đuổi theo đến.

Hai người nhìn thấy Giải Phong chỉ đi cùng với hai cô con gái, nhất thời há hốc mồm ngạc nhiên, bọn họ lần theo dấu vết đuổi theo nửa tháng, cũng không thấy chút bóng dáng nào của Diệp Mặc.

- Giải đảo chủ, thật trùng hợp quá.

Lãm Kỳ Thủy thấy Giải Phong nghi ngờ nhìn gã và Đằng Hùng, đành phải lúng túng nói một câu.

Không đợi Giải Phong nói, Đằng Hùng lại nói:

- Đúng vậy, đúng là trùng hợp, Giải đảo chủ bây giờ thật nhàn nhã, đi dạo khắp chốn mà không có bất kì mục đích nào, ha ha, tất cả mọi người đều biết.

Giải Phong dĩ nhiên hiểu được ý tứ của Đằng Hùng, gã nói trên đường mình đi, để lại nhiều đầu mối, nên dẫn hai người họ đến đây. Nhưng vẻ mặt thì lại giả vờ không hiểu câu nói của Đằng Hùng, nhíu nhíu mày lạnh giọng nói:

- Giao Đằng vương có ý gì vậy? Chẳng lẽ Vô Tâm Hải này cũng là Giao Đằng cung của anh sao? Tôi cũng không thể dẫn hai con gái đi dạo một chút hay sao?

Lãm Kỳ Thủy sợ Đằng Hùng và Giải Phong lâm vào bế tắc, vội vàng

nói:

- Đương nhiên có thể rồi, Giải đảo chủ mời tiếp tục, tôi và Đằng Hùng phải đi rồi.

Nói xong kéo tay Đằng Hùng rời khỏi, gã biết sự lợi hại của Giải Phong, đừng nhìn gã và Đằng Hùng một là Hóa Chân đỉnh phong, một là Hóa chân tầng thứ chín, nhưng liên thủ lại với nhau cũng chưa chắc đã là đối thủ của Giải Phong.

Đằng Hùng cũng biết cũng không có cách nào nắm được Giải Phong, đành phải quay người cùng Lãm Kỳ Thủy rời khỏi.

Nhìn hai người rời khỏi, Giải Phong lại lạnh lùng cười nói:

- Đi thôi, chúng ta có thể về đảo Nhân Trúc được rồi. Sau này các con ở đảo Nhân Trúc tu luyện, đừng chạy loạn khắp nơi nữa.

- Vâng.

Giải Ấu Huê và Giải Ấu Ngưng ủ rũ đáp lại.

Hai người Lãm Kỳ Thủy và Đằng Hùng sau khi đi rất xa rồi, Đằng Hùng mới lạnh giọng nói:

- Anh Lãm chẳng lẽ không cảm thấy kỳ lạ sao? Giải Phong từ lúc nào lại có thời gian rảnh rỗi như vậy, dẫn theo hai con gái ra ngoài dong chơi hẳn nửa tháng?

Lãm Kỳ Thủy cũng điềm đạm nói:

- Biết được lão giúp tên Diệp Mặc kia chạy thoát thì đã sao? Bây giờ tên Diệp Mặc đó không còn ở đây nữa, chúng ta cũng không thể vô duyên vô cớ mà đánh lão một trận được? Nhưng đảo Nhân Trúc sẽ có một ngày chúng ta sẽ đến đó xem.

Đằng Hùng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý kiến của Lãm Kỳ Thủy, tìm Giải

Phong tính sổ, đó là chuyện sau này. Lúc này gã và Lãm Kỳ Thủy đã hoàn toàn thống nhất một mục tiêu rồi, việc cấp bách chính là bắt được Diệp Mặc trước đã.

Lãm Kỳ Thủy bỗng nhiên lại nói tiếp: Đằng Hùng có chút tức giận nói:

- Chính là vì nó không quay về Giao Đằng cung nên tôi mới tức giận, thằng nghiệt tử kia cùng với mẹ nó nói rồi, cần cái gì ra ngoài xông xáo một phen, ai biết được mấy người bọn họ lại đến chỗ nào cơ chứ?

Lãm Kỳ Thủy gật đầu nói:

- Tôi nghĩ bọn có rất có khả năng đến Tam Hải, hay là chúng ta đến Tam Hải tìm xem sao.

Đằng Hùng gật đầu tỏ vẻ đồng tình, hai người thống nhất xong, lập tức chuyển phương hướng, hướng về phía Tam Hải đi. Bọn họ lại không biết, phương hướng lần này của bọn họ chính xác rồi, vì hướng của Diệp Mặc chính là Tam Hải.

…

Nửa tháng sau, Diệp Mặc hoàn toàn hạ quyết tâm, lấy linh châu chứa nguyên thần của Kỷ Bẩm ra, lay tỉnh Kỷ Bẩm.

Kỷ Bẩm nhìn thấy Tiên Khuyên Hoa trong tay Diệp Mặc, lập tức kinh ngạc nói:

- Cậu đúng là lấy được Tiên Khuyên Hoa rồi…

Hỏi xong không đợi Diệp Mặc trả lời, Kỷ Bẩm lại cảm kích nói:

- Diệp Mặc, cám ơn cậu.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Lần này có thể là nói có chút may mắn, Kỷ tiền bối, thời gian nguyên

thần của anh ở ngoài quá dài rồi, cần phải nhanh chóng khôi phục lại da thịt nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Kỷ Bẩm cũng không nói lời cảm kích nữa, đành phải nói:

- Cậu đưa Tiên Khuyên Hoa và viên đá màu vàng kia cho tôi, sau đó giúp tôi bố trí một Tụ Linh trận là được rồi. Tôi cần phải có thời gian hai tháng để hồi phục lại da thịt.

Diệp Mặc nghe thấy lời nói của Kỷ Bẩm khiếp sợ nói:

- Kỷ tiền bối, chẳng lẽ da thịt của anh lại giấu trong viên đá kia?

Kỷ Bẩm gật đầu:

- Đúng vậy, sau trận chiến đó, mọi người đều rút lui hết rồi, da thịt của tôi không có ai động đến, tôi bèn giấu mình vào trong trận pháp. Vì sợ cậu lo lắng, nên không nói ra.

Diệp Mặc dĩ nhiên hiểu ý tứ của Kỷ Bẩm, một khi hắn biết da thịt của Kỷ Bẩm vẫn còn, chắc chắn sẽ tìm linh thảo gìn giữ da thịt. Vì thời gian da thịt để lâu quá mà không dùng đến, thì cũng không dùng được. Nhưng bây giờ Kỷ Bẩm có da thịt lại có Tiên Khuyên Hoa, sau khi gã hồi phục lại da thịt, sức mạnh cũng không bị giảm xuống, hơn nữa tư chất cũng sẽ tăng lên không ít.

Mặc dù biết đây là chuyện tốt, nhưng trong lòng Diệp Mặc vẫn không nhịn được sự tức giận. Đan thành có một tu sĩ Hóa Chân, khi tu sĩ Hóa Chân đó rút lui, Vô Cực tông chắc chắn sẽ không ngăn cản, y không ngờ không gìn giữ lại da thịt của Kỷ Bẩm tiền bối, quả thực là quá ghê tởm. Diệp Mặc vẫn cho rằng Kỷ Bẩm dưới thủ đoạn của tu sĩ Hóa Chân đó, chắc chắn sớm đã không còn da thịt rồi.

Tình huống bây giờ chỉ là nguyên thần của Kỷ Bẩm và da thịt của lão không có cách nào hợp lại được mà thôi, Tiên Khuyên Hoa quả thực lại là linh thảo tốt nhất rồi.

Diệp Mặc yên tâm, đưa Tiên Khuyên Hoa và viên đá màu vàng đó cho Kỷ Bẩm, sau đó lập tức bố trí một Tụ Linh trận. Vì tăng cao tỉ lệ thành công của Kỷ Bẩm, hắn còn cố ý lấy ra một linh tủy trì cho Kỷ Bẩm dùng.

Xong những thứ này, Diệp Mặc lại bố trí một trận pháp ẩn nấp và trận pháp phòng ngự trong phòng. Lúc này mới để cho Kỷ Bẩm tự mình hồi phục lại da thịt, hắn đến trước Thanh Nguyệt lên đường.

Một tháng sau, Diệp Mặc cảm nhận được linh khí bên trong Tụ Linh trận có chút dao động, biết lúc này đã đến thời khắc quan trọng để Kỷ Bẩm hồi phục lại thân thể, trên đường đi lại càng cẩn thận hơn.

Ước chừng khoảng hơn nửa tháng, nếu như không phải hắn lòng vòng, vậy thì còn nhanh hơn.

Lại mấy ngày tiếp theo trôi qua, Kỷ Bẩm vẫn chưa ra ngoài, Diệp Mặc trong lòng lại có chút lo lắng, vì Kỷ Bẩm nói thời gian lão hồi phục lại cơ thể nhiều nhất cũng chỉ là hai tháng, bây giờ thời gian hai tháng đó đã trôi qua được ba ngày rồi.

Đang lúc Diệp Mặc muốn xem tiến độ của Kỷ Bẩm thế nào rồi, một đường độn quang bay nhanh về hướng hắn, Diệp Mặc lập tức dừng hành động lại.

Dường như trong chớp mắt đường độn quang đó từ bên cạnh Thanh Nguyệt bay đến, thần thức của Diệp Mặc sớm đã nhận ra người trong đường độn quang đó là ai, không đợi hắn nghi ngờ, đường độn quang đó lại quay trở lại.

Ánh mắt Diệp Mặc lạnh lùng, Tử Đao cũng đã nằm trong tay hắn, Thanh Nguyệt cũng không thể không dừng lại, vì lại có một đường độn quang nữa xuất hiện trước mặt.

Quay đầu lại nhìn đường độn quang này lại là một người đàn bà, hơn nữa lại là người mà Diệp Mặc quen biết, chính là Mông Hàn An của Hải Tu

Minh. Cũng chính là phó minh chủ của Hải Tu Minh đã giới thiệu hắn tham gia La Khúc thập bát bàn, sư phụ của Mông Kỳ.

Nhưng lúc này trên người Mông Hàn An lại be bét máu, rõ ràng là bị trọng thương, chưa có thời gian chữa trị.

Mông Hàn An không ngờ ở Vô Tâm Hải này lại gặp được Diệp Mặc, sau khi bay trở về khẩn trương nói:

- Tôi không có ác ý với anh, anh không có chuyện gì là tốt rồi. Tôi hỏi một chút, đệ tử Mông Kỳ của tôi bây giờ ở đâu rồi?

Mông Hàn An nói rất nhanh, cho dù như vậy, Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời, thì lại có một đường độn quang bay đến trước mặt. Dừng ngay trước mặt Thanh Nguyệt của Diệp Mặc, đây là một nam tu Kiếp Biến tầng thứ tư.

Diệp Mặc nhìn nam tu này một chút, rồi lại nhìn Mông Hàn An, lập tức biết Mông Hàn An là bị người khác truy đuổi đến đây. Cô bị truy sát, còn có thể dừng lại hỏi đệ tử của mình, coi như có chút tình nghĩa.

Nam tu kia sau khi thấy Diệp Mặc có chút sửng sốt, lập tức cười ha ha nói:

- Không ngờ là anh, đúng là không uổng công của lão phu.

Nói xong gã dường như bỏ qua Mông Hàn An, đưa tay về hướng Diệp Mặc tóm lấy, rõ ràng không coi Diệp Mặc ra cái gì.

Diệp Mặc cười khẩy một cái, Tử Đao đã phóng ra, tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư trước mặt chính là người của Thông Hải giáo, từ trang phục của tu sĩ này cũng có thể nhìn ra được.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tử Đao đã đánh một đòn mạnh về phía đối phương.

Trong nháy mắt bị đường đao màu tím đánh trúng, một tia máu tươi

phun ra, người nam tu này lập tức lùi về phía sau, trên mặt lộ ra vẻ vừa tức giận vừa sợ hãi. Vừa nãy gã khinh địch, không ngờ lại bị một tu sĩ gã cho rằng chỉ là tu vi Ngưng Thể đánh gãy hai ngón tay.

Lúc này gã mới nhìn rõ Diệp Mặc chính là tu sĩ Ngưng Thể tham gia đại hội La Khúc thập bát bàn lần đó, mà bây giờ đã là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi.

Diệp Mặc làm sao có thể để cho đối phương trị thương xong được, Tử Đao của hắn căn bản không có chút chậm trễ nào cuốn một đường đao khác bổ đến.

Huyễn Vân Toái Vực đao, đây là đao thứ bảy Huyễn Vân mà hắn lĩnh ngộ được, sau khi hắn lĩnh ngộ được đao này, cũng là lần đầu tiên thi triển ra. Lúc trước đao này chỉ là nhập môn, sau này sau khi thăng cấp lên Thừa Đỉnh rồi, thì lại có lĩnh ngộ mới. Đến khi giao đấu với Diệu Huệ Trân vài tháng trước, hắn tiếp xúc với thần thức khống vực, hơn nữa công pháp thần thức của hắn sau khi thăng cấp lên thần thức hóa hình tầng thứ tư, đao này cũng đã có chút thành công rồi.

Đối mặc với một cao thủ Kiếp Biến hậu kì cao hơn hắn mấy chục tầng nhỏ một tầng lớn, Diệp Mặc căn bản không có chút chần chừ gì. Khi đối phương vẫn đang còn khinh địch, đao này đã nhân cơ hội mà phóng ra.

Mông Hàn An kinh dị không ngừng nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ Diệp Mặc chỉ trong vòng vài tháng, đã có thể từ Ngưng Thể tầng thứ bảy thăng cấp lên Thừa Đỉnh tầng thứ hai, đây quả thực là tốc độ không phải sức người.

Cô bỗng nhớ ra lúc trước Diệp Mặc trước khi tiến vào La Khúc thập bát bàn có nói với Ung Lam Y, khi trước cô vẫn còn cho rằng tên Diệp Mặc này là lấy lòng Ung Lam Y. Còn sau đó Diệp Mặc lấy miếng ngọc giản làm nhục Ung Lam Y và chạy trốn đi, cô cũng đã biết đây không phải là Diệp Mặc đang lấy lòng Ung Lam Y, mà là nói cho Ung Lam Y biết hắn sẽ quay lại báo thù.

Những lời nói trong lòng, mặc dù Mông Hàn An biết ý tứ của Diệp Mặc, cũng cho rằng Diệp Mặc để ý thì cũng chẳng sao, nhưng bây giờ cô tuyệt đối không dám nghĩ như vậy. Diệp Mặc chỉ trong nửa năm mà đã là Thừa Đỉnh tầng thứ hai rồi, cứ theo đà này, hắn muốn thăng cấp lên Hóa Chân căn bản cũng không còn lâu nữa. Nói cách khác, những lời hắn nói không có chút khoác lác nào, hắn đúng là sẽ quay về tìm Ung Lam Y báo thù.

Mông Hàn An theo bản năng rùng mình một cái, Diệp Mặc chỉ là một Thừa Đỉnh tầng thứ hai mà đã có thể đối chiến với tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư đuổi giết mình, một khi hắn thăng cấp lên Hóa Chân rồi, thì Ung Lam Y chẳng phải là chết chắc rồi sao?

Đúng là tu sĩ nghịch thiên, cảm giác duy nhất của Mông Hàn An chính là, Diệp Mặc chẳng những tốc độ tu luyện kinh người, hơn nữa thân thủ cũng vô cùng nghịch thiên nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1226

Vượt Cấp Kinh Hoàng

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư kia thấy mình khinh thường địch nhưng cũng chỉ là thương nhẹ, còn con kiến hôi Thừa Đỉnh tầng thứ hai này, không ngờ lại dám thừa cơ đánh mình, lập tức trở nên tức giận.

Gã khua tay, một vòng ánh sáng màu đen hiện lên trong lòng bàn tay, trong nháy mắt Tử Đao của Diệp Mặc bổ đến, vòng ánh sáng màu đen của gã cũng đã được phóng ra.

Trong nháy mắt vòng ánh sáng đó được phóng ra, liền biến thành vòng tròn màu đen lớn, bên trong vòng tròn màu đen đó mông mông lung lung, cứ như là có một địa ngục trong đó vậy.

Mông Hàn An lúc này từ trong mơ hồ tu vi Diệp Mặc tăng nhanh đến chóng mặt cũng bừng tỉnh lại, vội vàng gọi:

- Đó là Minh Ngục Quyển, cố gắng đừng để nó vây lấy, trong đó cứ như có một nhà ngục u minh vậy, vào được những không ra được…

Mông Hàn An cũng biết rất rõ sự khủng bố của vòng tròn đen này, cô vài lần đã bị vòng tròn này bao lấy, nếu như không phải còn có mấy bí thuật, thì sớm đã bị đối phương bắt lại rồi.

Tu sĩ Biến Kiếp tầng thứ tư cười một cái rồi nói:

- Cô nói muộn rồi, chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai, cũng dám lớn lối trước mặt ông đây à.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc và tên tu sĩ Kiếp Biến kia hoàn toàn biến

mất, chỉ còn một vòng tròn màu đen mông lung trên Vô Tâm Hải.

Mông Hàn An thấy vậy lập tức muốn bước lên phía trước giúp đỡ, nhưng không đợi cô tiến lên, liền nhìn thấy một đường đao màu tím phóng ra từ màn sương màu đen đó, bắt đầu chỉ có một đường đao, nhưng trong nháy mắt, đường đao màu tím đó nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, rồi lại giống như một quầng thái dương màu tím, dâng lên bên trong vòng tròn màu đen kia.

Thình thịch thình thịch…

Những âm thanh liên tiếp không ngừng vang lên trong vòng tròn màu đen kia, sự mông lung trong vòng tròn màu đen đó dần dần tiêu tan, còn hình dáng của Diệp Mặc thì lại xuất hiện trong đường ánh sáng màu tím, theo sự khuếch tán của đường ánh sáng màu tím, bóng dáng của hắn cũng càng ngày càng rõ hơn.

Mông Hàn An nhất thời ngây ngẩn cả người, cho dù cô là Kiếp Biến tầng thứ hai một khi bị Minh Ngục Quyển vây lấy, cũng khó mà thoát thân được. Diệp Mặc chỉ là tu vi Thừa Đỉnh, sao lại có thể thoát thân được?

Không đợi cô lên tiếng, lại nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của tên tu sĩ Kiếp Biến của Thông Hải giáo:

- Vực của anh không ngờ đã hình thành rồi, còn hợp với đao pháp nữa…

Một tu sĩ Thừa Đỉnh sơ kỳ cho dù có thể hiểu được một chút ‘vực’, cũng không có cách nào nắm được là bao. Nhưng gã lại phát hiện đao pháp của Diệp Mặc chẳng những nắm ‘vực’ rất rõ ràng, mà còn dung hợp được. Minh Ngục Quyển của gã nói trắng ra, cũng là không chế ‘vực’, nhưng ‘vực’ của gã so với ‘vực’ của Diệp Mặc không ngờ không chiếm chút thượng phong nào.

Diệp Mặc phá vỡ được ‘vực’ của đối phương, đồng thời cũng hiểu được mình mặc dù phá vỡ được ‘vực’ của đối phương, cũng chỉ là thoát thân mà

thôi, cũng không thể nào giết được đối phương. Sự chênh lệch về tu vi căn bản cũng không có một lĩnh vực nào có thể bù đắp lại được.

Nhưng Diệp Mặc cũng đã hạ quyết tâm giết tên tu sĩ Kiếp Biến này rồi, người mà hắn bây giờ muốn giết chết nhất chính là tu sĩ của Thông Hải giáo, không thể giết được Ung Lam Y, giết mấy con chó của gã trước cũng được.

Nên Diệp Mặc khi thoát thân khỏi Minh Ngục Quyển của đối phương, đồng thời cũng gọi Vô Ảnh ra. Ngay sau đó Tử Đao của hắn lại lần nữa biến chiêu Huyễn Vân Trận Sát đao.

Để tạo điều kiện cho Vô Ảnh, cần vây khốn đối phương lại, cho dù là nửa nhịp thở, cũng có thể làm được.

Sau khi Huyễn Vân Trận Sát đao của Diệp Mặc được phóng ra, lập tức lại có mấy đường thần thức hóa hình xoẹt qua. Nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, Huyễn Vân Trận Sát đao và thần thức đao của hắn liên tiếp phóng ra, cũng không vây khốn được đối phương. Vì Minh Ngục Quyển của đối phương quá lợi hại, chẳng những không ngừng phá nát đường đao màu tím của Diệp Mặc, khiến Trận Sát đao của Diệp Mặc không thể nào thành hình được, mà còn ngăn lại thần thức đao của Diệp Mặc nữa.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư quá chênh lệch với hắn, không có sự trợ giúp nào từ bên ngoài, hắn giết chết đối phương cũng có chút khó khăn.

Diệp Mặc trong lòng buồn bã không có cách nào vây khốn được đối phương, nhưng tu sĩ Kiếp Biến kia thì trong lòng lại trở nên kinh hãi. Gã cảm thấy thủ đoạn cuả Diệp Mặc liên tiếp mang ra, hơn nữa vừa nãy gã còn cảm thấy thần thức của mình có chút đau đớn, gã cũng không chút nghĩ ngợi gì ra lệnh cho Minh Ngục Quyển bảo vệ mình.

Một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai, không ngờ lại cầm cự được đòn của mình, tu sĩ Kiếp Biến đó căn bản cũng không dám tưởng tượng. Ngón tay của gã bị gãy vẫn chưa liền lại, nhưng bây giờ gã căn bản không có thời gian chữa trị nó. Lúc này gã không có khinh Diệp Mặc chút nào nữa, gã biết nếu

như mình tiếp tục coi thường Diệp Mặc, gã thậm chí khẳng định, tiếp theo gã sẽ mất mạng ở chính nơi này. Hơn nữa còn là bị một tu sĩ Thừa Đỉnh mặt đối mặt giết chết.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kìm nén sự nôn nóng lại, lại lần nữa phóng ra pháp bảo đao khí hình chữ thập. Pháp bảo đao khí hình chữ thập này có bốn lưỡi đao, đã là chân khí trung phẩm rồi. Rõ ràng gã đã coi Diệp Mặc như một đối thủ ngang tầm.

Diệp Mặc cảm nhận được áp lực của chân khí hình chữ thập này, trong lòng có chút lo lắng, hắn sợ Mông Hàn An lợi dụng cơ hội tiến vào Thanh Nguyệt của hắn. Lão Kỷ vẫn còn đang hồi phục lại cơ thể, một khi bị gián đoạn, kết quả khó mà lường được.

Cũng may cái mà Diệp Mặc lo lắng cũng không xảy ra, Mông Hàn An nhìn thấy Diệp Mặc cầm cự được đòn của tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư của Thông Hải giáo kia, trong lòng cũng vô cùng kinh động.

Cô chắc rằng mình mặc dù là Kiếp Biến tầng thứ hai, nhưng nếu đánh nhau với Diệp Mặc tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Thủ đoạn của hắn hình như rất nhiều, hơn nữa mình cũng không nhìn thấy, huống chi cô vừa nãy còn nghe thấy tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư kia nói ‘vực’ của Diệp Mặc đã thành hình, dù sao ‘vực’ của mình cũng chưa thành.

Mông Hàn An chỉ kinh hãi trong chốc lát, sau đó phóng ra một phi kiếm tấn công lên phía trước, cô muốn giúp Diệp Mặc.

Điều này khiến cho Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, có sự giúp đỡ của Mông Hàn An, hắn chắc chắn có thể giết chết đối phương được, vốn dĩ chuẩn bị phóng ra đại đỉnh tám cực, Diệp Mặc cũng không tiếp tục phóng ra nữa.

Quả nhiên Mông Hàn An vừa lên, tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư kia sắc mặt đại biến, Diệp Mặc đã nhìn thấy sự sợ hãi từ mắt của gã, người này muốn chạy trốn rồi.

Lúc này Diệp Mặc sao có thể để cho gã chạy thoáy được, Tử Đao lại lần nữa phóng ra Huyễn Vân Hoa Sơn đao.

Một đường đao hồng tím dài phóng ra, cho dù Mông Hàn An đứng bên cạnh cũng cảm nhận được đao này rất đẹp. Nhưng cô trong nháy mắt lại bừng tỉnh, đây đúng là cơ hội tốt. Dường như trong chính thời khắc đó phi kiếm của Mông Hàn An dẫn theo một đường kiếm quang dày đặc, cuốn về phía tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư của Thông Hải giáo kia.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư của Thông Hải giáo kia thấy một đao của Diệp Mặc tiến đến, trong lòng run sợ, gã có một dự cảm không tốt, nhưng gã căn bản không cần nghĩ ngợi nữa, lại lần nữa điều khiến Minh Ngục Quyển muốn ngăn lại đường đao màu hồng tím tuyệt đẹp này lại.

Két.

Một âm thanh khô khốc vang lên, đường đao màu tím hồng va đập vào với Minh Ngục Quyển, lại phát ra càng nhiều đường đao tím, còn những đường đao này lại không khếch ra ngoài, mà lại hình thành một trận pháp, muốn vây khốn tên tu sĩ Kiếp Biến kia cùng với Minh Ngục Quyển của gã lại.

Tên tu sĩ Kiếp Biến hừ lạnh một tiếng muốn rút lui, nhưng không đợi gã thoát ra khỏi khốn trận đao mang của Diệp Mặc, đường kiếm của Mông Hàn An lại cuốn tới.

Tên tu sĩ Kiếp Biến hoảng hốt, sau khi phun ra một ngụm máu, lập tức muốn bỏ chạy, nhưng cơ hội tốt như này Diệp Mặc sao lại có thể để gã chạy thoát được chứ?

Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát lại lần nữa phóng ra vô số đường thần thức đao, Vô Ảnh đồng thời cũng xông tới.

Đao khí hình chữ thập của tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư của Thông Hải giáo này vẫn còn đang chặn lại đường kiếm của Mông Hàn An, Minh Ngục

Quyển vẫn còn đang bị vây khốn lại, lúc này gã cũng không có cách nào ngăn lại đường thần thức đao của Diệp Mặc lại được.

Mặc dù thần thức đao của Diệp Mặc không thể khiến gã chết được, nhưng lại có thể khiến thức hải của gã chậm lại. Khi gã cảm thấy thức hải của mình đau nhói, Vô Ảnh đồng thời cũng xông vào kinh mạch của gã.

Tên tu sĩ Kiếp Biến trong lòng lập tức biết không ổn rồi, không đợi gã bắt được Vô Ảnh, đường đao màu tím của Diệp Mặc lại lần nữa bổ ra.

Răng rắc một tiếng, chân khí hình chữ thập của tên tu sĩ Biến Kiếp tầng thứ tư kia bị Mông Hàn An vây lấy, đồng thời cũng dừng không công kích nữa, cô ngây ra nhìn đường đao màu hồng tím tuyệt đẹp trước giờ chưa từng thấy của Diệp Mặc kia, còn cả tu sĩ Kiếp Biến trong vòng ánh sáng đó đang từ từ tuyệt vọng, cảm giác rùng mình.

Cô mặc dù giúp Diệp Mặc một chút, nhưng cô tự mình biết được mình giúp được bao nhiêu, đó chỉ là một chút công sức vây bắt được đối phương mà thôi.

Còn Diệp Mặc thì chỉ là tận dụng được chút giúp sức của mình, trong nháy mắt vây khốn được tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư kia lại, đây quả thực quá yêu nghiệt.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia biết rõ đường đao màu tím hồng của Diệp Mặc đang đến gần, nhưng cũng không có cách nào gọi Minh Ngục Quyển trở về được, cũng không có cách nào tránh né được.

Trong lòng gã đang hô gọi, cho tôi thở một chút, cho dù là thở nửa nhịp thôi cũng được. Nhưng đáng tiếc đến thở nửa nhịp cũng không có, đợi khi nào gã triệu hồi được Minh Ngục Quyển, thì đường đao màu hồng tím kia cũng đã đánh xuống từ đỉnh đầu gã rồi.

Một luồng khí lạnh như băng trong nháy mắt bao lấy toàn thân thể, tên tu sĩ Kiếp Biến này hai mắt căm hận chằm chằm nhìn Diệp Mặc, nguyên

thần tràn ra.

Diệp Mặc cũng nhìn thấy nguyên thần của gã cũng không động đậy nữa, hắn biết Vô Ảnh sẽ không thể nào bỏ qua nguyên thần của đối phương.

Quả nhiên, Vô Ảnh trong nháy mắt liền xông ra mang theo một đường đen không nhìn thấy, nuốt sạch sẽ nguyên thần.

Phốc…

Đến lúc này, một màn máu nổ tung trên bầu trời Vô Tâm Hải, Diệp Mặc giơ tay lên tóm lấy Minh Ngục Quyển và một chiếc nhẫn rồi nhảy xuống mũi thuyền Thanh Nguyệt.

Vô Ảnh lượn một vòng, rồi lại biến mất trên thân thể Diệp Mặc.

Mông Hàn An ngơ ngác nhìn Diệp Mặc một hồi lâu mới lẩm bẩm nói:

- Anh mới là Thừa Đỉnh sơ kì, không ngờ lại có thể giết được Kiếp Biến trung kỳ như Ung Ngạn.

- Ồ, gã tên là Ung Ngạn à?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu.

Mông Hàn An bừng tỉnh lại, gật đầu nói:

- Đúng vậy, gã là cháu của Ung Lam Y, nếu như không phải gã không muốn giết tôi, muốn bắt sống tôi, thì tôi sớm đã mất mạng rồi. Tôi cho dù có chết đi, cũng sẽ không sống cùng với tên này.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Đúng vậy, địa vị của Mông đại các chủ cao quý như cô, không thể sống cùng với người khác được. Đệ tử của Mông đại các chủ, đó chính là một cái mạng hèn, gả cho ai cũng như nhau mà thôi.

Mông Hàn An xấu hổ cúi đầu nói:

- Tôi có lỗi với Kỳ Kỳ, bất luận anh có tin tôi hay không. Tôi lợi dụng anh là chuyện có thật, nhưng đối với Kỳ Kỳ thì tôi thật không lợi dụng nó. Đánh dấu thần thức trên người nó, là sợ có xảy ra chuyện mà thôi.

Diệp Mặc khinh thường hất tay một cái nói:

- Tôi cũng không cần nói với cô nữa, tôi cũng không giết cô, chúng ta không liên quan gì đến nhau cả. Cô đi đường cô, tôi đi đường tôi.

Mông Hàn An cũng không cảm thấy buồn cười khi thấy một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai nói không giết một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ hai, cô biết Diệp Mặc cũng không khoác lác chút nào, người ta muốn giết cô đúng là có thể làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1227

Còn Là Đan Vương Thất Phẩm

Mông Hàn An cười tự giễu:

- Tôi đi, hiện tại thì tôi biết phải chạy đi đâu? Hải Tu Minh hiện tại đã đổi thành họ Ung, tôi có thể đi đâu bây giờ? Ung Ngạn đã chết thì Ung Lam Y sẽ đổ hết tội lên đầu tôi, cho dù là tôi có chạy tới Nam An Châu thì y cũng sẽ không bỏ qua cho tôi.

- Hải Tu Minh đã bị Thông Hải Giáo thôn tính sao?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi lại.

Giọng nói của Mông Hàn An liền có chút thương cảm:

- Tôi có thể đứng vững gót chân ở Hải Tu Minh, cũng không phải bởi vì tu vi của chính mình, mà là nhờ có phó minh chủ Hải Tu Minh là Thiết Hiệp đứng đằng sau. Lần tiến nhập vào Phượng Khúc Đảo này thu được rất nhiều linh dược, nhưng Thông Hải Giáo lại có thu hoạch ít nhất, cho nên Ung Lam Y đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để cướp đoạt. Y không dám gây sự cùng Thương Hải Điện, cho nên tìm đến Hải Tu Minh. Vượng Thương thì lại không có chút khí phách của tông chủ Hải Tu Minh chút nào, lại biện minh là vì lợi ích toàn cục, nên làm tay sai cho Ung Lam Y.

- Vượng Thương biết tôi cùng Thiết Hiệp khẳng định là sẽ không đồng ý, cho nên liền thừa dịp Thiết Hiệp bế quan mà xuống tay với tôi cùng thế lực của Thiếp Hiệp. Cuối cùng Thiết Hiệp bị chúng ám toán mà bỏ mạng, những người còn lại không chạy được thì là bị giết, còn không thì cũng đầu hàng theo Vượng Thương.

Cuối cùng Diệp Mặc cũng hiểu là vì sao, hóa ra là vì Hải Tu Minh phát sinh nội loạn.

Mông Hàn An thấy Diệp Mặc đã hiểu liền nói tiếp:

- Sở dĩ làm dấu hiệu thần thức cũng là vì sợ nó gặp chuyện không may, thế lực ở Tam Hải phức tạp, cho dù là tu vi Hư Thần thì cũng thật sự là quá thấp. Nếu nó có nguy hiểm thì tùy thời tôi đều có thể biết được.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Nói như vậy bà đem cô ấy gả cho Ung Ô Tử cũng là xuất phát từ ý tốt sao?

Mông Hàn An có chút hổ thẹn, bất quá vẫn nói:

- Tuy rằng tôi đồng ý lời câu hôn của Ung Lam Y, nhưng thực lòng thì cũng không đồng ý hôn sự này, chỉ là lúc ấy tôi không thể nào phản kháng lại mà thôi. Tôi vốn muốn chờ Thiết đại ca xuất quan, sau đó nhờ anh ấy ra mặt viện cớ Kỳ Kỳ cần phải bế quan để mà từ chối.

- Nếu như Mông Kỳ bế quan, nhưng Ung Lam Y vẫn muốn cưỡng chế mang Mông Kỳ đi thì cô sẽ làm thế nào?

Diệp Mặc lại lạnh giọng.

Giọng nói của Mông Hàn An liền có chút thê lương:

- Nếu như vậy thì tôi cũng khó có thể bảo vệ cho nó được.

Diệp Mặc nghe vậy liền khinh thường:

- Bà nếu đã không thể bảo đảm cho cô ấy, thì vì sao lại không để cho cô ấy đi? Chẳng lẽ ở lại Lăng Đảo chờ tu sĩ Hóa Chân kia xuất quan sao?

Mông Hàn An ngẩng đầu nhìn Diệp Mặc, nói một cách bình tĩnh:

- Kỳ Kỳ ở lại Lăng Đảo, thì còn có một chút hy vọng. Cậu nghĩ rằng tôi để nó đi, thì nó có thể sống sót được sao? Cho dù là cuối cùng không thể bảo vệ được cho nó, để nó phải gả cho Ung Ô Tử, nhưng chỉ cần nó đủ thông minh sáng suốt là vẫn có thể giữ lại được tính mạng, là vẫn còn có hy vọng. Nhưng nếu tôi thật sự để nó rời khỏi Lăng Đảo, thì tôi khẳng định rằng nó không thể sống nổi quá ba tháng, thậm chí kết cục có khi còn rất thê thảm. Cậu cho rằng mỗi người đều giống cậu, có bản lãnh biến thái như vậy sao?

Diệp Mặc bỗng yên lặng, hắn cảm thấy Mông Hàn An nói đích thực là không sai. Với tình huống này thì ngoại trừ cách chờ tu sĩ Hóa Chân kia xuất quan ra để làm chỗ dựa cho cô, thì cũng chỉ có cách là gả cho Ung Ô Tử mà thôi, vì đằng nào thì cũng là một con đường chết. Bởi vì Ung Lam Y đã lên tiếng, thì cho dù là Thương Hải Điện cũng sẽ không vì một cô gái không có bối cảnh gì như Mông Kỳ mà đi đối kháng với Thông Hải Giáo cả.

Chạy khỏi Lăng Đảo đi Nam An Châu sao? Mông Kỳ căn bản là không có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm. Còn không thì cho dù là cô có một cái pháp bảo phi hành chân khí hạ phẩm, cũng không thể nào chạy thoát khỏi sự khống chế của Thông Hải Giáo được. Hơn nữa cho dù cô trốn thoát được khỏi Thông Hải Giáo, thì cô có thể tránh thoát khỏi đầy rẫy yêu thú bên ngoài sao?

Bản thân mình là nhờ có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm có tốc độ quá nhanh nên có rất nhiều yêu thú cao cấp không kịp ngăn cản mà thôi, nếu đổi lại thành pháp bảo phi hành khác, cho dù là thượng phẩm thì cũng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió như vậy. Thấy Diệp Mặc không nói gì, Mông Hàn An lại hỏi tiếp:

- Kỳ Kỳ hiện đã đi đâu rồi?

Lần này Diệp Mặc không im lặng nữa, mà lập tức trả lời:

- Cô ấy đã quay về chính quê hương của mình rồi, chính tôi đã tiễn cô ấy một đoạn, hiện giờ chắc cô ấy đã an toàn rồi.

Mông Hàn An thở nhẹ một hơi, hiển nhiên là đã tin tưởng lời Diệp Mặc nói. Trầm mặc một lúc, cô lại tiếp tục nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, tôi biết cậu không phải là người tầm thường. Cậu có thể từ 'La khúc thập bát bàn' mà chạy trốn, thì ít nhất cũng đã là một tông sư trận pháp cấp tám rồi, trước đó tôi đã đánh giá cậu quá thấp. Tôi và cậu làm giao dịch lúc trước, nên hiện giờ tôi sẽ đưa cậu đi tìm 'Tiên khuyên hoa', cũng không quản sống chết gì nữa, chỉ hy vọng cậu sẽ dẫn tôi rời khỏi Vô Tâm Hải.

Nói xong thì cô liền nhìn vào pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm dưới chân Diệp Mặc. Hiển nhiên là mong Diệp Mặc cho cô đi nhờ, đưa cô rời khỏi Vô Tâm Hải. Nếu như không có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, thì cho dù cô là tu vi Kiếp Biến, thì cũng chỉ có thể ngã xuống ở Vô Tâm Hải mà thôi. Không phải tu sĩ nào cũng có vận khí như Biên Phượng Tháp.

Diệp Mặc cười nhạt. Tính cách của Mông Hàn An thì hắn không thích lắm, huống chi 'Tiên khuyên hoa' thì hắn đã có được rồi, căn bản là không cần cô ta đưa đi nữa.

Ai biết được không đợi Diệp Mặc nói chuyện thì Mông Hàn An đã nói tiếp:

- Lúc trước tôi cũng khôngnói rõ với cậu, bởi vì nơi có 'Tiên khuyên hoa' có tên là Lạc Hồn Khư. Ngày trước tôi cũng chưa từng đi vào, vì nơi đó quá mức nguy hiểm. Nhưng hiện tại tôi đã không còn nơi nào để đi, cho nên nếu cậu nguyện ý đưa tôi đến bất cứ một Châu nào, thì tôi cũng có thể theo giúp cậu vào Lạc Hồn Khư tìm kiếm 'Tiên khuyên hoa'.

Diệp Mặc nghe xong lời Mông Hàn An nói, thì liền hiểu được. Hóa ra là Mông Hàn An căn bản không biết Lạc Hồn Khư có bao nhiêu nguy hiểm. Diệp Mặc khẳng định, Mông Hàn An nếu như tiến vào Lạc Hồn Khư thì chắc chắn là sẽ phải chết. Trừ phi là cô giống với hắn, có tiểu thế giới bí mật, lại có 'Vô ảnh', hơn nữa bản thân còn phải là tông sư trận pháp.

Bất quá theo phản ứng của Mông Hàn An, thì đúng là cô đã không còn nơi nào để đi nữa. Diệp Mặc nghĩ một chút, tính toán để cô đi tới Nam An Châu. Dù sao thì tu vi thấp như Biên Phượng Tháp còn có thể đi từ Đông Huyền Châu đến nơi này, thì nếu như Mông Hàn An cẩn thận một chút, thì đi tới Nam An Châu cũng vẫn có cơ hội.

- Ha ha...

Diệp Mặc vừa định nói chuyện, thì chợt nghe được một tiếng cười sang sảng truyền đến. Trong lòng Diệp Mặc nhất thời mừng rỡ, hắn lập tức biết rằng Kỷ Bẩm đã hồi phục thân thể thành công rồi. Quay đầu nhìn lại, đã thấy Kỷ Bẩm mang vẻ mặt vô cùng vui sướng đi ra.

- Kỷ tiền bối, ngài đã thành công.

Diệp Mặc kinh hỉ kêu lên một câu.

Kỷ Bẩm lại cười ha hả nói:

- Diệp Mặc lão đệ, lần này thật sự là phải cám ơn cậu, tôi nhân họa mà đắc phúc, vốn tôi nghĩ đời này mình chỉ có thể dừng lại ở tu vi Kiếp Biến mà thôi, nhưng hiện tại lại vì 'Tiên khuyên hoa' của cậu mà tôi lại có thể tiến thêm một bước nữa, ha ha...

Diệp Mặc xấu hổ:

- Nếu không phải bởi vì tôi, thì tiền bối làm sao có thể rơi xuống tình trạng này được.

- A, Mông các chủ, cô tại sao lại ở đây?

Kỷ Bẩm nhìn thấy Mông Hàn An đang đứng một bên, nhất thời kinh ngạc hô lên.

Mông Hàn An lúc này mới giật mình:

- Thật sự là ngài sao Kỷ tiền bối? Ngài sao lại...

Cô muốn hỏi vì sao Kỷ Bẩm lại xuất hiện ở Vô Tâm Hải này. Hay là Kỷ Bẩm vốn ở trong pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, nhưng nếu như vậy thì sao khi Diệp Mặc chiến đấu cùng tên Ung Ngạn kia thì Kỷ Bẩm lại không ra trợ giúp?

Diệp Mặc lúc này mới biết được là Kỷ Bẩm có quen biết với Mông Hàn An, nên hắn liền có chút xấu hổ muốn mở miệng mời Mông Hàn An lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Nhưng không đợi hắn nói thì Kỷ Bẩm đã lên tiếng:

- Lên đây, lên đây đi đã, sao còn đứng ở bên ngoài làm gì?

Mông Hàn An liền liếc mắt nhìn về phía Diệp Mặc một cái. Diệp Mặc cũng không đợi cô nói chuyện, liền vội vàng nói:

- Mông các chủ, mời lên thuyền.

Kỷ Bẩm không biết được chuyện giữa Mông Hàn An và Diệp Mặc, nhưng lão có thể gặp Mông Hàn An ở đây hiển nhiên là có chút vui mừng, cho nên Mông Hàn An vừa mới lên trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì Kỷ Bẩm liền vội vàng nói:

- Lục huynh gần đây có khỏe không?

Mông Hàn An khom người thi lễ với Kỷ Bẩm một cái, sau đó mới buồn bã nói:

- Lục đại ca đã đi rồi. Hiện tại Hải Tu Minh nằm trong tay của Vượng Thương, nhưng y lại đầu phục Thông Hải Giáo rồi. Hải Tu Minh đã không còn là nhà của tôi nữa, tôi chạy trốn tới nơi này, vốn định đi đến một Châu nào đó, thì không ngờ lại có thể gặp được Kỷ tiền bối.

- Tại sao lại như vậy? Lục huynh tu vi cao thâm, vì sao lại đột nhiên rời đi?

Kỷ Bẩm nói tới đây, liền ngừng lại. Lão nghĩ tới chính bản thân mình, nếu là trước đây thì có ai có thể nghĩ đến việc lão sẽ bị Vô Cực Tông ám toán chứ? Nếu không phải là nhờ Diệp Mặc, thì hiện lão cũng không còn giữ được cái mạng già này nữa rồi.

Nhưng bất trắc phong vân trong cõi đời này, nào ai có thể biết trước được chứ?

Mông Hàn An lại trả lời:

- Hơn trăm năm trước Lục đại ca đã ra đi sau một lần gặp phải sự ám toán của kẻ kịch ở Vô Tâm Hải mà không thể nào trốn chạy được. Sau khi Lục đại ca ra đi, Vượng Thương tiếp nhận Hải Tu Minh, tôi cùng với Thiết Hiệp làm phó minh chủ.

- Ài...

Kỷ Bẩm thở dài một hơi. Lão biết được kẻ có thể ám toán được minh chủ của Hải Tu Minh thì phải là kẻ có thực lực như thế nào. Cho dù lão có biết được thì cũng không có cách nào báo thù cả.

Dừng một lát, Kỷ Bẩm liền nói tiếp:

- Mông các chủ, năm đó tôi tới Lăng Đảo, được cô cùng với Lục huynh tiếp đón vô cùng nhiệt tình, hiện tại cô ở đây, thì cũng không cần phải khách khí gì cả. Cô yên tâm, nếu không có chỗ nào đi, thì hãy đi cùng tôi và Diệp Mặc. Thái độ làm người của Diệp lão đệ rất tốt, cô không cần phải lo lắng cái gì cả.

Mông Hàn An hít một hơi rồi nói:

- Đa tạ Kỷ tiền bối.

Nói xong thì cô lại hướng đến Diệp Mặc nói lời cảm kích:

- Đa tạ Diệp sư đệ, xin Diệp sư đệ nể mặt Kỳ Kỳ, bỏ qua cho sự hiểu

lầm lúc trước với Hàn An.

Kỷ Bẩm đã đồng ý rồi, Diệp Mặc hiển nhiên là phải nể mặt của lão, cho nên hắn cũng không đợi Kỷ Bẩm mở miệng, đã vội vàng đáp ứng:

- Chị Mông khách khí rồi, chị Mông có thể lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thì đó chính là vinh hạnh của Diệp Mặc này.

Mông Hàn An nghe được Diệp Mặc đổi lại giọng, trong lòng liền thở phào một cái, bất quá cũng nhớ tới lời Kỷ Bẩm nói lúc nãy, lập tức kinh hãi nhìn Kỷ Bẩm:

- Kỷ tiền bối, ngài mới vừa nói Diệp sư đệ đã giúp ngài lấy được 'Tiên khuyên hoa'? Nghĩa là cậu ấy đã đi vào Lạc Hồn Khư, hơn nữa còn an toàn trở ra?

Kỳ thật Kỷ Bẩm hiện tại cũng có rất nhiều điều muốn hỏi Diệp Mặc, chỉ là trong nhất thời không biết bắt đầu từ đâu mà thôi, hiện tại Mông Hàn An đã hỏi đến, thì lão cũng liền gật đầu:

- Cái mạng già này của tôi còn giữ lại được, chính là nhờ có Diệp Mặc lão đệ. Cho nên quen biết được với một người như Diệp lão đệ chính là điều vinh hạnh nhất của tôi. Cô đoán không sai đâu, Diệp lão đệ chính là lấy được 'Tiên khuyên hoa' ở trong Lạc Hồn Khư, hiện giờ chính tôi cũng đang muốn hỏi hắn một chút tình huống bên trong Lạc Hồn Khư.

Diệp Mặc biết Kỷ Bẩm là một người chính trực, sảng khoái và thành thật, hoàn toàn không có chút tâm địa gian xảo gì. Hiện tại lão đã hỏi, thì hắn cũng sẽ không giấu diếm gì, trực tiếp đem toàn bộ quá trình bên trong Lạc Hồn Khư, kể đơn giản lại một lần.

Kỷ Bẩm và Mông Hàn An sau khi nghe được sự tình của Phong Thuần cùng Diệu Huệ Trân, nhất thời không biết phải nói gì. Khi hai người nghe đến chuyện của Phong Hi cùng Kế Hôn thì lại vô cùng thổn thức.

Kể lại đơn giản toàn bộ câu truyện, Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục

đề tài này nữa, mà quay sang hỏi Kỷ Bẩm:

- Kỷ tiền bối, vừa rồi ngài có nói là sau khi dùng 'Tiên khuyên hoa' khôi phục lại, đã có được cơ duyên thăng tiến phải không?

Kỷ Bẩm gật đầu:

- Đúng thế, hiện tại tôi đã là tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ đỉnh, chỉ cần có 'Chân linh đan' hoặc là ‘Chân la đan’ thì tôi sẽ có cơ hội để tấn cấp lên tu vi Hóa Chân.

Lão cũng không đợi Diệp Mặc nói gì, mà cười ha hả nói tiếp:

- Nhưng chuyện này thì tôi lại không lo lắng, có Đan Vương thất phẩm như cậu ở bên, thì muốn luyện chế được 'Chân linh đan' chắc cũng chỉ cần vài năm mà thôi.

Mông Hàn An nghe được lời Kỷ Bẩm nói, nhất thời khiếp sợ vô cùng, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc một hồi lâu mới mở miệng:

- Câu, Cậu còn là Đan Vương thất phẩm sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1228

Thoáng Qua

Kỷ Bẩm nghi hoặc nhìn Mông Hàn An:

- Cô không biết cậu ấy là Đan Vương thất phẩm sao?

Diệp Mặc vội vàng đem chuyện bản thân vì đi tìm tin tức của 'Tiên khuyên hoa' mà quen biết Mông Hàn An ra sao kể lại đơn giản một lần cho Kỷ Bẩm. Mông Hàn An cũng chỉ đứng nghe Diệp Mặc nói, song trong lòng cô cũng bình tĩnh trở lại. Nếu không phải là Kỷ Bẩm nói ra, thì cho dù cô có tưởng tượng đến đâu cũng không thể nghĩ rằng Diệp Mặc là một Đan Vương thất phẩm được. Một Đan Vương thất phẩm đấy, cho dù cả Tam Hải cũng không có một Đan Vương thất phẩm nào, cao nhất cũng chỉ là một Đan Vương ngũ phẩm mà thôi.

Tâm tư của Mông Hàn An có chút ảo tưởng, thật sự là còn có ý nghĩ muốn đi theo Diệp Mặc. Ba người nói chuyện một hồi, thì cái nhìn của Diệp Mặc đối với cô lại có chút thay đổi.

Mà Mông Hàn An càng biết thêm về Diệp Mặc thì lại càng khiếp sợ nhiều hơn, lúc này cô mới biết được Diệp Mặc chính là người đạt danh hiệu đệ nhất trong đại hội Đan Vương, hơn nữa lại còn dám đối địch với môn phái chín sao là Vô Cực Tông, tự mình thành lập một Mặc Nguyệt Chi Thành. Khiến cho cô thấy rung động nhất chính là ở Mặc Nguyệt Chi Thành có đến ba Đan Vương trên tam phẩm thất phẩm, trong đó có một người là Đan Vương bát phẩm.

Giờ phút này cô mới hiểu được Ung Lam Y thực sự không là cái gì so với Diệp Mặc cả, Thông Hải Giáo cho dù là có lợi hại hơn, thì cũng chỉ có

ba tên tu sĩ Hóa Chân mà thôi, nhiều nhất chỉ là ngang với một tông môn chín sao bậc trung. Diệp Mặc thì ngay cả tông môn chín sao mạnh nhất cũng không sợ, thì sao có thể e ngại một cái Thông Hải Giáo chứ? Lão già Ung Lam Y kia chỉ là ở Vô Tâm Hải thôi, chứ nếu tới Nam An Châu thì y căn bản là không có can đảm đi khiêu khích Diệp Mặc.

Sau khi Mông Hàn An biết Diệp Mặc muốn đi Bắc Vọng Châu, thì trong lòng liền nghĩ cách để được đi theo hắn. Bất luận là như thế nào, thì được đi cùng với một Đan Vương thất phẩm trẻ tuổi, đều là một việc may mắn vô cùng. Riêng việc Kỷ Bẩm coi trọng Diệp Mặc đã nói rõ vấn đề, huống chi là ở Mặc Nguyệt Chi Thành còn có cả một Đan Vương bát phẩm nữa. Cơ hội như thế này, nếu cô không cố gắng nắm bắt, thì thực là quá uổng phí.

Nhưng đi theo hắn đến Bắc Vọng Châu thì cô có thể làm được cái gì? Bắc Vọng Châu là nơi thiếu thốn tài nguyên nhất đại lục Lạc Nguyệt, hơn nữa nghe nói còn không có tu sĩ Hóa Chân. Nếu muốn tu luyện tới trình tự cao hơn, thì chỉ có thể đi Nam An Châu, nhưng mà có thể đi cùng với một Đan Vương thất phẩm, thì là một việc mà người khác nằm mơ cũng muốn có cơ hội.

Mông Hàn An có kinh nghiệm lão luyện qua nhiều năm. Nên cô quen biết với Diệp Mặc tuy không lâu, nhưng cũng nhìn ra được Diệp Mặc là người rất trọng tình cảm, nếu không cũng sẽ không giúp Mông Kỳ chạy trốn. Tuy rằng cô không biết Mông Kỳ rời đi như thế nào, nhưng Diệp Mặc là một tông sư trận pháp, thì hắn đương nhiên là sẽ có cách của hắn mà cô không thể biết được.

Bởi vì đã hiểu được một chút tính cách của Diệp Mặc, cho nên cô mới nắm chắc rằng chỉ cần bản thân không nổi lên dị tâm, toàn lực trợ giúp Diệp Mặc, thì sớm hay muộn cô cũng sẽ được Diệp Mặc coi trọng.

- Kỷ tiền bối. Ngài bây giờ quay về Nam An Châu hay là muốn cùng tôi đi Bắc Vọng Châu?

Diệp Mặc không để ý đến tâm tư của Mông Hàn An, mà trực tiếp hỏi Kỷ

Bẩm.

Suy nghĩ của hắn cũng rất đơn giản, nếu Kỷ Bẩm phải đi về Nam An Châu, vậy thì tốt nhất là đưa Mông Hàn An cùng đi theo. Nếu Kỷ Bẩm muốn đi Bắc Vọng Châu thì cũng tốt, trên đường có thể cùng lão thảo luận một chút về trận pháp, hơn nữa có thêm một tu sĩ Kiếp Biến đỉnh cùng đi, thì lộ trình cũng sẽ an toàn hơn không ít.

Kỷ Bẩm cười ha hả:

- Tôi đang lo không có thời gian cùng cậu đàm luận về trận pháp. Thật sự không ngờ là bản lĩnh trận pháp của cậu đã đạt tới tông sư cấp chín rồi. Trên đường đi chúng ta có thể cùng nhau tham khảo, cho nên nhất định tôi sẽ cùng cậu đi Bắc Vọng Châu.

Diệp Mặc nghe Kỷ Bẩm nói xong, thì trong lòng cũng rất vui mừng. Thấy Kỷ Bẩm cũng muốn đi Bắc Vọng Châu, thì Mông Hàn An vô cùng cao hứng. Cô sao có thể không biết Diệp Mặc cũng không có thiện cảm gì với cô cho lắm, một khi Kỷ Bẩm muốn trở lại Nam An Châu, thì cô nhất định cũng sẽ phải theo Kỷ Bẩm đi Nam An Châu, vậy thì sẽ không có khả năng được đi cùng Diệp Mặc rồi.

...

Hai ngày sau. Trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', Diệp Mặc đang thảo luận về trận pháp cùng với Kỷ Bẩm, thì bỗng nhiên Kỷ Bẩm nhìn về hướng bắc rồi nói:

- Hướng kia có một pháp bảo phi hành chân khi trung phẩm, có vẻ như là đang đi về cùng một hướng giống như chúng ta. Diệp Mặc, cậu đi xem xem, có phải là bạn của cậu hay không?

Thần thức của Diệp Mặc tuy rằng rất mạnh mẽ, nhưng cũng chưa thể đến được trình độ như của Kỷ Bẩm. Cho nên thần thức của Kỷ Bẩm có thể nhìn thấy, còn hắn thì lại không thấy gì cả.

Sau khi nghe Kỷ Bẩm nói xong, thì Diệp Mặc gần như đã khẳng định là hai người Biên Phượng Tháp cùng Đằng Dịch rồi. Hắn lập tức khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đi chếch sang. Sau một lát, Diệp Mặc quả nhiên đã nhìn thấy Biên Phượng Tháp cùng Đằng Dịch.

Khi Diệp Mặc thấy được hai người họ, thì hai người họ cũng đã chú ý tới Diệp Mặc, lập tức khống chế pháp bảo phi hành của mình tiến đến gần.

Ba người gặp mặt liền vui mừng một phen, Diệp Mặc lại giới thiệu Kỷ Bẩm cùng Mông Hàn An cho hai người biết, sau đó cả năm người rất nhanh đều đã quen thuộc nhau.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' liền được khống chế thay đổi theo một phương hướng khác, không tiếp tục đi tới tiểu đảo kia nữa mà trực tiếp hướng tới Bắc Vọng Châu.

Khi Biên Phượng Tháp cùng Đằng Dịch biết được Diệp Mặc vào trong Lạc Hồn Khư và lấy được 'Tiên khuyên hoa', hơn nữa đã cứu trị hoàn toàn cho Kỷ Bẩm, thì lại sợ hãi than thở một phen. Giờ phút này thì bọn họ cũng có ý nghĩ là không có chuyện gì mà Diệp Mặc không làm được cả.

Nếu như là lúc trước Mông Hàn An thấy hai tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ đi theo Diệp Mặc, thì có lẽ cô sẽ thấy có chút kỳ quái, nhưng hiện tại thì hoàn toàn khác. Có một người bạn là Đan Vương thất phẩm mà không đi theo, thì đó mới là việc lạ.

Tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng lúc càng nhanh, mà năm người Diệp Mặc nói chuyện càng lúc càng hòa hợp. Diệp Mặc cũng thật không ngờ, lúc trước hắn một mình rời khỏi Nam An Châu, hiện tại còn chưa tới một năm, thì đã trở thành một tiểu đội năm người rồi.

...

Lúc này trên hoang đảo mà Diệp Mặc cùng với Biên Phượng Tháp hẹn gặp nhau, đang có năm tên tu sĩ Hóa Chân đứng ở đó. Nếu Diệp Mặc ở chỗ

này, thì khẳng định là có thể nhận ra đây chính là năm tên tu sĩ Hóa Chân hắn đã gặp ở Giao Đằng Cung. Trong đó còn có cả Đằng Hùng cha của Đằng Dịch, và cả tên tu sĩ họ Lãm của Tự Thiên Đảo nữa.

Có thể khẳng định là nếu không phải Diệp Mặc gặp được Biên Phượng Tháp ở trên đường đi, thì giờ phút này bọn họ chắc chắn đã rơi vào trong tay những người này rồi. Đôi khi, sự sống chết cũng chỉ cách nhau có một đường như vậy thôi.

Năm người Đằng Hùng có thể tìm tới tiểu đảo này, là vì bọn họ đã tìm được dấu vết trận pháp của Diệp Mặc lưu lại ở đây. Chính là trận pháp lúc trước Diệp Mặc bố trí để giúp đỡ Mông Kỳ rời đi.

Cũng là khi năm người Đằng Hùng muốn đi tới Tam Hải, thì vừa lúc đi ngang qua chỗ này nên mới nhìn thấy được dấu vết của trận pháp, và ngay lập tức đã đi xuống để tra xét.

Đằng Hùng tuy không phải là cao thủ trận pháp, nhưng những trận kỳ lưu lại chỗ này cùng với những trận kỳ lão đã thấy ở Lạc Hồn Khư chính là cùng một người luyện chế ra. Chẳng nhưng lão nhìn ra được, mà mấy người còn lại cũng đều phát hiện được.

- Xem ra Diệp Mặc đúng là từ Tam Hải mà đến, chỉ là không biết hắn có quay lại Tam Hải hay không?

Lâm Kỳ Thủy nghe Đằng Hùng phân tích xong, lập tức biết là Diệp Mặc đã từ Tam Hải mà tới đây. Vì tiểu đảo này gần với nơi tập trung tu sĩ loài người là Tam Hải, chứ không phải là Nam An Châu.

Đằng Hùng gật đầu:

- Chính là như thế, nếu tôi không đoán sai, thì Diệp Mặc khẳng định sẽ trở về Tam Hải, có lẽ còn ở phía sau chúng ta. Ý của tôi là sẽ lưu lại hai người trông chừng ở đây, còn ba người sẽ đi tới Tam Hải. Chỉ cần Diệp Mặc đi về Tam Hải sẽ phải qua chỗ này. Nhưng bất luận là ai tìm được Diệp Mặc,

thì phải để cả năm người chúng ta cùng nhau khống chế.

Nói xong Đằng Hùng nhìn về phía Lâm Kỳ Thủy, lão nói cả năm người cùng nhau khống chế Diệp Mặc, chính là muốn biết ý tứ của Lâm Kỳ Thủy, bởi vì ở đây chỉ có tu vi của Lâm Kỳ Thủy là không chênh lệch nhiều với y.

Đằng Hùng nói như vậy, thì mấy người còn lại đều không cảm thấy có vấn đề gì, đều đồng ý với đề nghị của Đằng Hùng. Cuối cùng Cung Tuyệt và Hoàng Thất ở lại chỗ này trông chừng, ba người còn lại tiếp tục đi đến Tam Hải tìm tung tích của Diệp Mặc.

Năm tên tu sĩ Hóa Chân đem Diệp Mặc trở thành hàng hóa chia chác với nhau, còn Diệp Mặc lúc này vẫn đang trên đường hướng đến Bắc Vọng Châu.

...

Đan Thành – Nam An Châu Đan Thành vẫn là Đan Thành trước kia, chỉ khác là đã không còn phồn hoa như trước nữa. Thế nhưng, một thành thị mười sao có đông đảo Đan Vương, thì vẫn là một nơi mà các tu sĩ tề tụ về.

Giờ phút này ở một Đan Vương phủ trong Đan Thành, có một tu sĩ thanh niên chỉ mới tu vi Nguyên Anh tầng hai, cùng một tu sĩ mặc áo xám ngồi đối diện nhau. Hai người này Diệp Mặc đều biết. Tên tu sĩ trẻ tuổi chính là kẻ vẫn muốn giết Diệp Mặc, Mạc Hữu Thâm, còn tu sĩ áo xám thì chính là trưởng lão của Đan Thành, Đan Vương tứ phẩm với danh hiệu Trương Thuận Đan Vương - Triệu Thuận Thiên.

Hiện tại Diệp Mặc trở mặt với Đan Thành, hiển nhiên sẽ không quay lại Đan Thành nữa, cho nên Trường Thuận Đan Vương đã sớm đưa Mạc Hữu Thâm trở lại Đan Thành rồi.

Triệu Thuận Thiên thở dài một tiếng:

- Lần này không làm gì được Diệp Mặc, nên về sau con cũng không cần phải ra ngoài đi loạn nữa. Hắn là Đan Vương thất phẩm, lại có Nguyệt Kỳ

Siêu cùng Thẩm Nghiễn Thanh làm chỗ dựa, lông cánh càng ngày càng đầy đủ rồi. Nếu như con muốn báo thù, thì nhất định phải nhanh chóng tăng tu vi của chính mình lên. Ta nghe nói cái tên Diệp Mặc kia đã là tu vi Ngưng Thể rồi, con còn cách biệt quá lớn so với hắn.

Mạc Hữu Thâm gật đầu, giọng nói đầy căm hận:

- Sư phụ, con biết. Lần này nếu không phải nhờ có người, thì con khẳng định là đã bị Diệp Mặc kia giết chết rồi. Chỉ hận một nỗi là tu vi của con quá thấp, không có cách nào để tìm hắn báo thù. Từ hôm nay trở đi, con khẳng định sẽ điên cuồng tu luyện.

Triệu Thuận Thiên ừ một tiếng, bỗng nhiên lại nói:

- Con cũng họ Diệp, hơn nữa tướng mạo của còn cùng Diệp Mặc có chút tương tự, ta thậm chí hoài nghi có khi nào con và hắn có quan hệ với nhau không?

Mạc Hữu Thâm lập tức nói:

- Cho dù là con cùng hắn có quan hệ gì đi nữa, thì con nhất định cũng phải giết chết hắn. Hắn chính là kẻ thù không đội trời chung với con, nếu không giết hắn, thì tâm tình của con không thể viên mãn được. Sư phụ...

Triệu Thuận Thiên cũng gật đầu:

- Ta chỉ trợ giúp một mình con thôi, bất luận là Diệp Mặc kia có phải là hậu nhân của Diệp Thải hay không, thì cũng thế thôi. Diệp Thải cha con thì ta cũng chưa từng gặp, nhưng ta đã đáp ứng với ông nội của con là Diệp Vô Tác. Chỉ cần là bất cứ một hậu nhân nào của lão cầm tín vật tìm được đến ta, thì ta đều sẽ coi người đó là thân nhân của mình, cho nên con không cần phải lo lắng về điểm này...

Giọng Mạc Hữu Thâm có chút khàn khàn:

- Con cũng chưa từng gặp qua cha của mình, nhưng con nghe mẹ con

nói cha con đã rời đi từ khi con còn rất nhỏ. Nói là muốn đi tìm ông nội của con, con cũng không biết là ông ta đã đi nơi nào.

Mạc Hữu Thâm nói xong, cũng không để sư phụ hỏi chuyện khác nữa, mà nói tiếp:

- Sư phụ, con nghe nói, Diệp Mặc kia tới từ Bắc Vọng Châu, liệu hắn còn có người thân nào ở Bắc Vọng Châu hay không?

Hiển nhiên là Mạc Hữu Thâm cũng không có quan tâm đến Diệp Thải, mà y chỉ chú ý đến Diệp Mặc mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1229

Yêu Thú Tên Côn

Triệu Thuận Thiên nhìn Mạc Hữu Thâm, thản nhiên nói:

- Ta hiểu ý của con, bất luận suy đoán của con có thật vậy hay không, nhưng cũng đừng muốn thông qua Truyền Tống trận mà đến Bắc Vọng châu được. Không có lý do chính đáng, cho dù là Thái Thượng thành chủ của Đan thành cũng không thể nào thông qua Truyền Tống trận đến Bắc Vọng châu được.

Nói tới đây Triệu Thuận Thiên cảm thấy ngữ khí của mình có chút trầm trọng, lại nói tiếp:

- Nhiệm vụ duy nhất của con bây giờ là tu luyện, tu luyện thêm nữa. Ông của con Diệp Vô Tác không chừng cũng đã thăng lên Tiên giới rồi, cho dù con không có cách nào giết được Diệp Mặc ở Tu Chân giới Lạc Nguyệt. Chỉ cần con có thể phi thăng, thì ở Tiên giới cũng có thể giết được hắn. Huống chi bây giờ con vẫn còn ở Đan thành, di sản của Đan thành chẳng lẽ con lại không biết, tố chất tu luyện chỉ được tốt hơn Diệp Mặc, không được kém hơn hắn. Cho dù Diệp Mặc là Đan vương thất phẩm, cũng không có cách nào đối địch với di sản của Đan thành.

- Vâng, sư phụ.

Mạc Hữu Thâm đáp lại một câu, dường như còn muốn nói thêm điều gì đó.

Không đợi Mạc Hữu Thâm nói ra, Triệu Thuận Thiên liền khua khua tay nói:

- Con không cần nói nữa, ta hiểu ý của con rồi. Lúc này con không cần nghĩ tên Tiêu Thi Nhân kia nữa, đợi tu vi của con cao rồi, thì căn bản cũng không phải là vấn đề.

…Diệp Mặc trong Thế giới trang vàng lúc này đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ tư đỉnh phong rồi, lúc này hắn tạm thời dừng tu luyện, lại bắt đầu luyện khí và luyện đan. Diệp Mặc biết thời gian của hắn không còn nhiều, cho dù có trận bàn thời gian, nhưng trận bàn thời gian ăn linh mạch quả thực không thể tưởng tượng được.

Hắn sở dĩ muốn luyện đan là muốn sớm thăng cấp lên Đan vương cấp chín, sau đó luyện chế Chân Linh đan cho Kỷ Bẩm. Còn luyện khí, là vì hắn lấy được một lượng lớn nguyên liệu trên Lăng đảo, nếu không gấp rút đốt cháy thời gian, thì nói thật hắn cũng không còn thời gian nữa. Thời gian vội vã trôi đi, bên ngoài trong nháy mắt hai tháng lại trôi qua. Còn Diệp Mặc thì không lười biếng chút nào, một số linh thảo cấp bảy cấp tám và một số nguyên liệu luyện khí sau khi bị hắn dùng hết, hắn cũng tâm đắc chút thời gian lúc trước hắn tiêu tốn để tu luyện. Không luyện khí nữa, Diệp Mặc lại tiếp tục bắt đầu tu luyện, đồng thời cũng bắt đầu tạo hình Huyễn Vân thất đao và lôi kiếm của mình.

Ở bên ngoài sau khi tháng thứ mười một trôi qua, Diệp Mặc đột phá lên Thừa Đỉnh tầng thứ sáu, lúc này mới dừng tu luyện lại. Hắn không thể không dừng tu luyện lại, vì linh mạch cực phẩm mà hắn lấy được ở La Khúc thập bát bàn, bị hắn và trận bàn thời gian hấp thụ, cũng đã biến mất hoàn toàn rồi.

Trừ đoạn linh mạch này, Diệp Mặc cũng vẫn còn một đoạn linh mạch bán cực phẩm lấy được từ Lạc Hồn Khư, một đoạn linh mạch Dược vương mới dùng một ít, và còn cả một linh mạch cực phẩm lấy từ cấm địa Băng Thần nữa. Còn đoạn linh mạch hạ phẩm thì đã bị Diệp Mặc vứt vào tận cùng thế giới trang vàng rồi, huống chi linh mạch hạ phẩm đối với Diệp Mặc mà nói cũng không có tác dụng lớn lắm.

Nếu như chỉ là một mình hắn cần đến linh khí thì cũng dễ xử lí, linh mạch hạ phẩm cũng đủ cho hắn dùng, nhưng trận bàn thời gian tiêu hao linh

khí thật quá kinh khủng, hơn nữa nếu thời gian càng kéo dài, linh khí tiêu hao cũng tăng lên gấp mấy lần, nhưng hắn cũng không thể dừng lại trong quá trình tu luyện được.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng phát hiện ra, dùng linh mạch cực phẩm cung cấp linh khí cho trận bàn thời gian, ít nhất cũng phải lãng phí hơn 90% linh khí. Cho dù hắn bố trí Dẫn Linh trận tốt hơn nữa cũng không có tác dụng, cũng lãng phí như vậy. Nói cách khác thứ tốt nhất cho trận bàn thời gian dùng chính là linh thạch, hoặc linh nguyên cao cấp hơn linh thạch, nhưng điều kiện tiên quyết là không được dùng trận pháp khác để chuyển dời linh khí, mà là trực tiếp khảm vào trận bàn mới được. Một khi chuyển dời, thì lập tức lại lãng phí.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, trong lòng lại thầm than, nếu như hắn không tìm được linh mạch cực phẩm mới, muốn nhanh chóng tiến vào Kiếp Biến kỳ cũng có chút khó khăn. Đoạn linh mạch cực phẩm duy nhất, hắn không thể động đến, dùng làm dự bị, và cả linh mạch Dược Vương cũng không thể động đến. Còn linh mạch bán cực phẩm, Diệp Mặc cũng không định động đến nó. Đoạn linh mạch bán cực phẩm đó nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp hắn thăng cấp lên Thừa Đỉnh tầng thứ bảy, thà rằng hắn đem về chôn ở dưới Mặc Nguyệt Chi Thành còn hơn.

Hắn đồng thời cũng buồn bực, người khác tu luyện dùng linh thạch, tu sĩ cao cấp dùng linh tinh, hắn thì ngược lại, dùng linh mạch, hơn nữa còn phải dùng linh mạch cực phẩm. Cho dù toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, thì có bao nhiêu linh mạch cực phẩm cho hắn lấy chứ? Nói cách khác là bị hắn lãng phí?

Diệp Mặc vừa mới ra, Mông Hàn An liền bước ra ngoài, cô và Biên Phượng Tháp và cả Đằng Dịch thấy Diệp Mặc đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ sáu rồi, đều có chút ngỡ ngàng, mới có một năm, Diệp Mặc không ngờ từ Thừa Đỉnh tầng thứ hai thăng cấp lên Thừa Đỉnh tầng thứ sáu, đây là tốc độ gì vậy?

- Diệp Mặc, cậu lại thăng cấp rồi, thế này thì tôi và Nhị Tháp qua làm

sao được?

Đằng Dịch nhìn Diệp Mặc bước ra, không ngờ cảm thấy lòng tin của mình bị đả kích.

Biên Phượng Tháp cười ha hả nói:

- Nên qua thế nào thì cứ qua như vậy. Diệp Mặc cho chúng ta nhiều Đỉnh Nguyên đan như vậy, anh sợ không lên Kiếp Biến được sao? Tôi cũng đã là Thừa Đỉnh tầng thứ sáu đỉnh phong rồi, từ trước tới giờ tôi cũng chưa bao giờ tu luyện nhanh như này.

Diệp Mặc chào hỏi ba người đó, cũng cười ha hả nói:

- Tốc độ tu luyện của tôi sau này chắc phải chậm lại rồi, haizz, không còn cách nào.

Mấy người cũng không biết ý của Diệp Mặc chính là không còn linh mạch nữa rồi, còn cho rằng Diệp Mặc khiêm tốn, cũng không có để ý.

Diệp Mặc đi ra ngoài, Mông Hàn An cũng không tu luyện nữa, cô muốn đi theo Diệp Mặc, cần phải tiếp xúc với Diệp Mặc nhiều hơn nữa, để cho Diệp Mặc có cái nhìn khác về cô.

Thanh Nguyệt bay nhanh như tên bắn, bốn người ngồi trước Thanh Nguyệt nghiên cứu thảo luận về tu vi, cùng nhau tương trợ. Trước kia ba người vẫn chưa để ý đến một số tâm đắc tu luyện của Diệp Mặc, nhưng theo những vấn đề được nói ra, mấy người mới kinh ngạc phát hiện ra, bất luận bọn họ có vấn đề gì, Diệp Mặc đều có thể đưa ra cách giải quyết một cách dễ dàng. Nhưng sự thật là, tu vi của Diệp Mặc lại là thấp nhất trong bốn người.

May là mấy người này cũng quen Diệp Mặc nghịch thiên rồi, dần dần bắt đầu tiếp nhận được sự thực này. Có vấn đề gì không hiểu về công pháp, cũng sẽ không ngại ngùng mà không nói ra, tất cả đều được nói ra hết. Diệp Mặc là người không sợ hãi gì, chỗ nghịch thiên của Tam Sinh quyết của hắn chính là, có thể giải quyết được vấn đề công pháp mà người khác không giải

quyết được.

Có người thầy như Diệp Mặc, những người còn lại đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như này, các loại vấn đề đều được đưa ra hết, Diệp Mặc cũng giải đáp từng cái từng cái một. Đối với Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp, Diệp Mặc đã là bạn, hắn đến đan dược cao cấp cũng không keo kiệt, thì làm sao keo kiệt chút vấn đề về công pháp tu luyện này được.

Mấy người nghiên cứu thảo luận về tu luyện căn bản cũng không cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh, trong nháy mắt ba ngày đã trôi qua.

Hôm nay mấy người đang thảo luận về tu luyện, Biên Phượng Tháp lại lấy ra một chân khí phi hành trung phẩm Huyễn Diệu của gã, vì chân khí phi hành này có thể đạt đến trung phẩm quả thực là một chuyện kì diệu đáng để đánh giá bình luận. Chân khí phi hành chỉ kém một cấp thôi là đã khác xa nhau rồi, đừng nhìn chân khí phi hành hạ phẩm và chân khí phi hành trung phẩm chỉ chênh lệch nhau chút ít, nhưng giá cả của nó thì lại gấp trăm lần.

Đằng Dịch thấy Huyễn Diệu của Biên Phượng Tháp, liền có chút châm biếm nói:

- Chân khí phi hành cực phẩm của Diệp Mặc cũng hơn hẳn Huyễn Diệu của anh ta, anh chỉ là một chân khí phi hành trung phẩm mà thôi, đúng chưa thấy sự đời.

Gã mặc dù là nói Biên Phượng Tháp, nhưng ai cũng nghe được trong lời nói của gã có chút chua sót, vì gã chỉ có một chân khí phi hành hạ phẩm, không còn đồ gì tốt hơn nữa.

Biên Phượng Tháp đắc ý cười nói:

- Ha ha, Diệp Mặc thì tôi không so sánh được với sự biến thái của cậu ta, tôi nói này Đại Đằng, anh cũng đừng châm biếm, anh cũng biết chân khí phi hành trung phẩm này của tôi cũng không dễ dàng mà có được mà? Tôi đi tìm nguyên liệu thôi cũng tìm hơn trăm năm, sau đó dùng một nửa nguyên liệu

xin một tông sư luyện khí bát phẩm vô cùng nổi tiếng của Đông Huyền châu luyện chế. Anh cho rằng dễ lắm sao? Ha ha, Đại Đằng, không phải tôi nói, trong yêu tu cao thủ có thể luyện khí cũng không có nhiều, anh chắc là cũng chưa bao giờ gặp tông sư luyện khí bát phẩm.

Đằng Dịch chán nản, nhưng cũng không có cách nào phản bác lại được, vì tông sư luyện khí trong yêu tu đúng là vô cùng hiếm hoi. Gã quả thực cũng chưa bao giờ gặp được tông sư luyện khí trên cấp tám.

Diệp Mặc lại biết Biên Phượng Tháp đắc ý cũng là có cái để đắc ý, chân khí phi hành của gã đã là hàng cao nhất trong chân khí phi hành trung phẩm rồi, chỉ cần lên một bậc nữa là lên đến chân khí phi hành thượng phẩm rồi.

Thấy Đằng Dịch bị mình nói cho không nói được câu nào, Biên Phượng Tháp lại càng đắc ý.

Mông Hàn An nhìn Biên Phượng Tháp một cái, bỗng nhiên quay đầu nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư đệ, anh chắc là cũng sắp trở thành một tông sư luyện khí rồi nhỉ?

Mông Hàn An biết Diệp Mặc đã là đại sư luyện khí cửu phẩm rồi, nhưng giữa đại sư luyện khí và tông sư luyện khí có khoảng cách cực lớn. Cho dù là đại sư luyện khí cửu phẩm, cũng có sự khác biệt rất lớn với một tông sư luyện khí nhất phẩm, thậm chí sự chênh lệch này cả đời cũng không có cách nào qua được.

Mông Hàn An sở dĩ muốn nói như này, thực tế là tức không chịu được Nhị Tháp bắt nạt Đại Đằng, muốn dằn mặt Nhị Tháp. Cô cũng sẽ không cho rằng Diệp Mặc đã có thể luyện chế chân khí rồi.

Diệp Mặc đương nhiên biết ý tứ của Mông Hàn An, hắn mỉm cười nói:

- Không sai, tôi vừa mới thăng lên Tông sư luyện khí, bây giờ mới chỉ có thể luyện chế được chân khí hạ phẩm thô sơ thôi.

Diệp Mặc bế quan mười một tháng, ngoài việc tu luyện thì cũng đem những nguyên liệu luyện khí lấy được ở Lăng Đảo và những nơi khác đem toàn bộ ra luyện chế, bây giờ trong nhẫn trữ vật của hắn toàn là linh khí cực phẩm và một số chân khí hạ phẩm.

Chân khí hạ phẩm đẳng cấp cao nhất thậm chí cũng đạt đến trình độ tam phẩm, cho nên bây giớ hắn là đại sư chân khí sơ kì hàng thật giá thật.

Diệp Mặc cũng không ngờ, hắn vừa mới thừa nhận câu nói của Mông Hàn An, thì ba người còn lại chằm chằm nhìn vào hắn, giống như nhìn một quái thai vậy.

Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp đã sớm quên mất chuyện đang tranh luận về chân khí rồi, mà lại vẻ mặt bất ngờ nhìn Diệp Mặc nói:

- Cậu còn nói cậu không thể sao? Chắc là cậu chế phù cũng là một cấp bậc tông sư đúng chứ?

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi cũng chỉ có thể luyện chế phù lục cấp thấp mà thôi, hạng trung đẳng thì tôi cũng không luyện chế ra được. Cho nên anh đoán nhầm rồi.

Còn lúc này thì lại có một giọng nói truyền đến, tu vi của Kỷ Bẩm đã hoàn toàn vững chắc rồi, vừa mới xuất quan. Gã ra ngoài đúng lúc thấy Diệp Mặc nói hắn là tông sư luyện khí, lập tức thở dài nói:

- Năm đó sư phụ tôi nói cho tôi biết, cho dù là tu sĩ thiên tài đi nữa thì cũng không thể ngoài tu luyện ra, có thể tinh thông trên hai loại trong các loại luyện đan, luyện khí, trận pháp, phù lục. Diệp Mặc lão đệ, cậu đúng là cá biệt, tôi chưa bao giờ gặp được một tu sĩ nào lại thiên tài hơn cậu. Tôi chắc rằng chỉ cần để cậu đi học luyện chế phù lục, chắc là cũng rất nhanh có thể trở thành tông sư chế phù.

Diệp Mặc vội đứng dậy nói:

- Kỷ tiền bối, anh đã củng cố được tu vi rồi?

Kỷ Bẩm gật đầu, ngồi bên cạnh mấy người, gia nhập vào câu chuyện của mấy người đang bàn tán.

Diệp Mặc thấy Kỷ Bẩm đã củng cố được thân thể và tu vi của mình, lập tức nói:

- Với tốc độ của Thanh Nguyệt, khoảng chừng một năm nữa thì có thể đến Bắc Vọng châu rồi, thời gian này cũng không sai lệch lắm với những gì tôi dự liệu.

Kỷ Bẩm nghiêm nghị nói:

- Chúng ta trên đường không gặp trở ngại nào, thứ nhất là may mắn, không gặp phải những yêu tu cường đại, còn có một cái nữa là chân khí phi hành cực phẩm của cậu bay quá nhanh, rất nhiều yêu tu sợ phiền toái, nên cũng chẳng thèm đuổi theo. Nếu như gặp phải một yêu tu Hóa Chân không sợ phiền toái, thì mấy người chúng ta căn bản cũng không đủ sức.

Diệp Mặc lúc này cũng biết được sự lợi hại của yêu tu Hóa Chân, hắn gật đầu nói:

- Kỷ tiền bối nói không sai, nếu như Thanh Nguyệt của tôi là bán tiên khí, nói không chừng tôi sớm đã đến Bắc Vọng châu rồi.

Mông Hàn An cũng bừng tỉnh lại, đột nhiên nói:

- Diệp sư đệ, cậu nghe nói qua thần thú tên Côn chưa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1230

Âm Hải Thành

Diệp Mặc gật gật đầu, Côn hắn đương nhiên biết. Trong "Tiêu diêu du" của Trang Tử có viết:

- Tại biển Bắc có con cá Côn, lớn không biết mấy nghìn dặm. Cá này hóa ra chim Bằng: lưng của chim Bằng lớn cũng không biết mấy nghìn dặm. Vỗ cánh mà bay, cánh nó xoè ra như mây che rợp một phương trời… Chim Bằng lúc bay qua biển Nam, cánh đập làm cho sóng nước nổi lên ba nghìn dặm dài; gió nổi lên chín muôn dặm cao, và bay luôn sáu tháng mới nghỉ…

Ý là Bằng là do Côn hóa thành, còn tốc độ của Bằng thì lại nhanh vô cùng, không có bất kỳ thứ gì có thể so sánh được.

Lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng trên Thanh Nguyệt của hắn, chính là nguyên liệu luyện khí cấp mười, nghe nói Cửu Vũ Kim Bằng chỉ là có chút ít huyết mạch của thần thú Bằng, vì vậy, Diệp Mặc cũng có thể biết được sự cao quý của huyết mạch thần thú Bằng.

Thấy Diệp Mặc gật đầu, Mông Hàn An lại lập tức nói:

- Tôi nghe nói ở Vô Tâm Hải đã từng xuất hiện yêu thú Côn, lúc đó là một trứng thú Côn rơi xuống Vô Tâm Hải, còn từ nơi nào rơi xuống, thì tôi cũng không biết. Khi nở trứng thì lại là cấp bảy, nhưng không biết sao lại bị người khác phát hiện ra. Dường như tất cả tu sĩ con người và yêu thú đều nườm nượp đến, đều muốn lấy được thần thú Côn đó, cho dù là lấy được Côn, lấy được một giọt máu hoặc là một cái vảy của nó thôi cũng được. - Đúng vậy, chuyện này tôi cũng từng nghe nói qua. Lúc đó trừ mấy châu lớn cách quá xa, những thế lực hải vực gần nơi xuất hiện Côn trên Vô Tâm Hải

dường như đều đến hết, cho dù sau đó còn có cả những tu sĩ Hóa Chân đỉnh cao của mấy châu lớn cũng đến Vô Tâm Hải tìm tung tích của Côn.

Mông Hàn An lập tức nói:

- Chính là như vậy, nhưng cuối cùng tung tích của Côn đó hoàn toàn biến mất, không biết là bị ai bắt được rồi, hay là tự mình chạy thoát được, dù sao đây cũng là một điều bí ẩn không ai biết. Nhưng Côn đó vì nhiều lần bị thương, nên làm rơi ba miếng vảy, trong ba miếng đó có một miếng là vảy ngược.

- Vảy của thần thú Côn?

Diệp Mặc dường như hiểu được Mông Hàn An muốn nói gì, nhưng vẫn không kìm chế được mà hỏi ra. Côn lân có thể coi là nguyên liệu luyện khí cấp mười, nhưng tất cả mọi người đều biết, giá trị và bản thân của Côn lân tuyệt đối không chỉ là nguyên liệu cấp mười.

Mông Hàn An gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là Côn lân. Nghe nói hai miếng trong ba miếng côn lân là Thuận Phong lân, còn một miếng là gọi là Nghịch lân. Miếng Nghịch lân đó bị một Đại năng Hóa Chân đỉnh phong của Vô Tâm Hải lấy đi rồi, còn hai miếng Thuận lân còn lại có một miếng ở thành phố Âm Hải thành của Vô Tâm hải, còn một miếng nữa thì chẳng biết đâu mất rồi.

Kỷ Bẩm bỗng nhiên chen miệng nói:

- Mông Hàn An, ý của cô là Thanh Nguyệt của Diệp Mặc nếu có một miếng Thuận lân, lập tức có thể thăng lên Tiên khí phải không?

Mông Hàn An gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi nghe Diệp sư đệ nói Thanh Nguyệt của cậu ta tốc độ quá chậm, liền nhớ đến Thuận lân. Nói không chừng có một ngày nào đó Diệp sư đệ sẽ đến Âm Hải thành thật, hơn nữa lại mua được miếng Thuận lân đó

không chừng. Miếng Nghịch lân đó là nguyên liệu pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp, còn Thuận lân lại là nguyên liệu luyện chế pháp bảo phi hành đỉnh cấp.

Kỷ Bẩm vẻ mặt lại nghiêm nghị gật đầu nói:

- Nếu Thanh Nguyệt này của Diệp Mặc có được miếng Thuận lân đó thật, vậy thì tuyệt đối không phải là một bán tiên khí, mà chắc chắn là tiên khí không nghi ngờ gì.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Kỷ Bẩm nói:

- Kỷ tiền bối, sao anh lại chắc chắn như vậy?

Kỷ Bẩm khẽ mỉm cười nói:

- Vì Lục tiền bối đã từng nói với tôi, Thanh Nguyệt của anh đã dùng lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng, lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng mặc dù huyết mạch mỏng manh, nhưng dù sao cũng là huyết mạch của Bằng. Nếu như Thanh Nguyệt của anh thêm một miếng Côn lân, vậy thì đúng là Côn Bằng giương cánh, sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Diệp Mặc giật mình, hắn đắc tội với quá nhiều người, một khi Thanh Nguyệt của hắn là tiên khí rồi, hắn đánh không được thì có thể bỏ chạy. Huống chi nếu Thanh Nguyệt là tiên khí, cho dù là bán tiên khí, hắn cũng có thể trong khoảng thời gian ngắn về đến Phỉ Hải thành của Bắc Vọng châu.

Hơn nữa Diệp Mặc bây giờ cũng biết sự lợi hại của tu sĩ Hóa Chân rồi, lúc trước chân khí phi hành của hắn tuyệt đối tốt hơn nhiều so với của Giải Phong, nhưng sau khi hắn đi được một lúc lâu rồi, Giải Phong vẫn có thể đuổi kịp hắn, chứng tỏ rằng, với tu vi hiện tại của hắn, cũng không thể dựa vào Thanh Nguyệt mà có thể chạy thoát khỏi tay tu sĩ Hóa Chân được.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, hắn biết điều này là không thể nào, đừng nói hắn căn bản đến vị trí của Âm Hải thành ở chỗ nào hắn cũng không biết, cho dù là biết, thì hắn làm sao có thể lấy được miếng Thuận lân đó chứ? Nếu như miếng Thuận lân đó có thể dễ dàng lấy đi như

vậy, thì qua nhiều năm như vậy, sớm đã bị tu sĩ Hóa Chân lấy đi rồi, làm sao còn có thể còn ở Âm Hải thành nữa.

Mông Hàn An thấy Diệp Mặc nhìn về hướng cô, cô lắc lắc đầu nói:

- Cậu đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết Âm Hải thành, tôi chỉ là nghe người khác nói mà thôi. Tôi vẫn còn đang nghĩ sao tốc độ Thanh Nguyệt của anh lại nhanh đến vậy, hóa ra là có lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng, thứ này cũng là nguyên liệu đỉnh cấp khó có được đấy.

Đằng Dịch lại nắm lấy cơ hội cười ha ha nói:

- Vừa rồi tôi bị Đằng Dịch làm cho kinh sợ rồi, còn cho rằng nguyên liệu mà anh ta kiếm được đúng là đỉnh cấp vô song, bây giờ mới biết, Nhị Tháp lừa tôi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đó cũng là kiến thức lâu đời, sau này nếu chẳng may rôi đến Âm Hải thành, nói không chừng tôi có thể lấy được Côn lân thì sao. Nhưng bây giờ, chúng ta cần phải nắm lấy thời cơ mới là việc chính.

Kỷ Bẩm có chút trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói:

- Âm Hải thành đó tôi quả thực cũng không biết, tổ sư của tôi khi vượt Vô Tâm Hải, cũng đã đến Âm Hải thành một chuyến, cho nên tôi có la bàn hải tiêu của Âm Hải thành. Tục truyền Âm Hải thành ở một nơi sâu nhất của Vô Tâm Hải, nhưng là thành phố trung tâm, trong đó có yêu thú, có yêu tu, cũng có tu sĩ con người, thậm chí còn có cả quỷ tu, nhưng lại có thể bình yên vô sự.

- Vậy thì Kỷ tiền bối dùng la bàn thử xem sao, xem nó cách chỗ này bao xa, chúng ta giúp Diệp Mặc xem thế nào, nhỡ may lại có thể mua được Thuận lân của Côn thì sao? Trên người tôi vẫn còn vài triệu linh thạch nữa.

Đằng Dịch vội vàng nói.

Mông Hàn An xì một tiếng bật cười, cô nhìn Đằng Dịch nói:

- Đại Đằng, nếu Âm Hải thành có Côn lân bán thật, thì đâu chỉ mấy triệu linh thạch cực phẩm, anh lấy ra vài chục nghìn linh thạch thượng phẩm, nói không chừng cũng không đủ dùng Đằng Dịch đỏ mặt lên nói:

- Của tôi không phải là linh thạch cực phẩm mà là linh thạch thượng phẩm.

Nhị Tháp tát cho Đằng Dịch một cái:

- Đại Đằng, Mông Hàn An đang trêu đùa anh, anh không nghe ra sao. Nếu như có vảy của thần thú Côn, đừng nói là vài triệu linh thạch thượng phẩm, cho dù là vài tỉ tôi thấy cũng nguy hiểm.

Kỷ Bẩm cũng không cười, lại nghiêm nghị nói:

- Nếu như có Côn lân thật, vài tỉ linh thạch quả thực cũng không mua được.

Nói xong, gã nhìn về phía Diệp Mặc hỏi:

- Diệp Mặc lão đệ, nếu như cậu muốn đến Âm Hải thành, chỉ cần có la bàn, tôi có thể giúp cậu tìm được vị trí đại khái của nó. Nhưng, tôi khẳng định với cậu là, cho dù Âm Hải thành có Côn lân, mấy người chúng ta muốn mua được Côn lân từ Âm Hải thành, thì tuyệt đối cũng không thể được, cho dù là mua được rồi, thì cũng không lấy đi được.

Diệp Mặc trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng:

- Kỷ tiền bối, vậy Âm Hải thành đó có nguy hiểm không? Đó là nơi biển sâu của Vô Tâm Hải, đa số là yêu tu, mấy người chúng ta ngoại trừ Đại Đằng ra thì đều là tu sĩ con người, chẳng may yêu tu của Âm Hải thành…

Kỷ Bẩm hừ nói:

- Âm Hải thành bây giờ tôi cũng không hiểu, nhưng Âm Hải thành của

mấy nghìn năm trước nghe nói tất cả các tu sĩ đều có thể sống chung trong hòa bình. Đương nhiên đừng nói đây là nơi tận cùng Vô Tâm Hải, cho dù là nơi bốn phía đều là biển, nơi sống chung trong nền hòa bình này cũng được xây dựng trên cơ sở thực lực, không có thực lực, thì đừng nghĩ đến việc sống hòa bình với người khác.

Diệp Mặc không chút do dự, lại nói tiếp:

- Kỷ tiền bối, mặc dù bây giờ có Côn lân thì tôi cũng không có linh thạch để mua, nhưng tôi muốn đến Âm Hải thành xem xem, cho dù là không vào được, cũng đại khái biết được vị trí là được rồi.

Cái mà trong lòng Diệp Mặc nghĩ chính là, bây giờ hắn quả thực không có năng lực để lấy được Côn lân, nhưng tu vi của hắn cũng phải được nâng cao lên, hơn nữa con gái Ức Mặc vẫn còn ở Bắc Vọng châu. Chỉ cần không tìm được Ức Mặc, hắn sẽ không ngừng qua lại giữa Nam An châu và Bắc Vọng châu.

Đương nhiên nếu bố trí Truyền tống trận chắc chắn là tốt nhất, nhưng với tu vi trận pháp như Kỷ Bẩm, liên hiệp với những cao thủ trận pháp của Nam An châu, cũng phải tốn mất mấy năm mới bố trí xong truyền tống trận từ Nam An châu đến Bắc Vọng châu. Đây vẫn là thứ yếu, chủ yếu là truyền tống trận này truyền tống một lần còn dùng một lượng lớn nguyên liệu, một mình Diệp Mặc cho dù có giàu có hơn nữa cũng không thể nào giàu hơn một châu được.

Cho nên trước khi bố trí xong truyền tống trận, hắn vẫn cần phải chuẩn bị tốt tâm lý vượt qua Vô Tâm Hải. Nếu như chân khí phi hành của hắn có thể thăng lên một cấp bậc nữa, vậy thì quả là quá giá trị với hắn.

Kỷ Bẩm nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, không chút do dự, lập tức hỏi:

- Ai có la bàn trên biển?

La bàn trên biển ngoài Kỷ Bẩm ra mấy người Diệp Mặc đều có, nhưng

la bàn của Mông Hàn An là cao cấp nhất. Kỷ Bẩm liền dùng la bàn của Mông Hàn An, gã dùng la bàn tính toán một hồi lâu, để Thanh Nguyệt của Diệp Mặc tiến về phía Tây.

Thanh Nguyệt đi được khoảng mười ngày, lại dưới sự điều khiển của Kỷ Bẩm lại hướng về hướng Tây, cứ như vậy vừa đi vừa chuyển hướng, cho đến một tháng sau, Kỷ Bẩm mới để cho Diệp Mặc dừng lại, sau đó chỉ về một vùng biển phía trước nói:

- Chắc hẳn là chỗ này, vị trí cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Vì tôi cũng chưa đến bao giờ, tôi biết được chỗ này cũng là do tổ tiên nói lại.

- Vậy làm sao bây giờ?

Đằng Dịch lại lập tức hỏi.

Diệp Mặc vừa muốn nói tìm một yêu tu gần đây hỏi thăm xem sao, liền nhìn thấy hai đường độn quang xoẹt qua giữa thần thức, hắn lập tức điều khiến Thanh Nguyệt phi độn qua.

Tốc độ của Thanh Nguyệt vẫn còn nhanh hơn nhiều so với hai đường độn quang kia, chỉ trong nháy mắt, đã đuổi kịp hai đường độn quang trước mắt.

Hai đường độn quang đó chính là hai tu sĩ Thừa Đỉnh, đều là sơ kỳ, bọn họ thấy Thanh Nguyệt của Diệp Mặc đuổi đến, lập tức có chút lo lắng phóng pháp bảo ra, giữ lực chờ đợi.

Diệp Mặc không nói gì, chỉ liếc nhìn Đằng Dịch, Đằng Dịch lập tức biết, đây là muốn gã tiến lên phía trước hỏi thăm. Cũng đúng, ai bảo trong năm người này, chỉ có gã là yêu tu.

Đằng Dịch lại đi ra, lại ôm quyền nói với hai yêu tu kia nói:

- Hai vị huynh đệ, chúng tôi vừa đúng lúc qua đường, muốn hỏi thăm một chút vị trí của Âm Hải thành. Không biết hai vị huynh đệ có thể chỉ cho

được không.

Hai tên yêu tu thấy Đằng Dịch nói vậy, dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, tên yêu tu tóc đỏ trước mặt cũng ôm quyền đáp lại:

- Chúng tôi vừa mới từ Âm Hải thành trở về, các anh từ đây đi về hướng Tây khoảng năm mươi sáu mươi nghìn dặm nữa là đến.

- Cám ơn hai vị huynh đệ, mời hai vị cứ tự nhiên.

Đằng Dịch lập tức cao hứng nói.

Năm mươi sáu mươi nghìn dặm đối với Thanh Nguyệt mà nói cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi, nói cách khác bọn họ đã gần đến Âm Hải thành rồi.

Diệp Mặc thấy hai tên yêu tu này vội vã rời đi, lại cảm thấy có chút kì lạ, hắn cảm thấy hai tên yêu tu vừa nãy nói có chút ngập ngừng, dường như còn có chuyện gì chưa nói ra. Nhưng sau đó hắn cũng không nghĩ ra được chuyện gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1231

Người Quen Ở Âm Hải Thành

Năm sáu ngàn dăm đường đúng là chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã tới nơi, nhưng khiến Diệp Mặc không ngờ chính là sau khi bọn họ tới nơi mà hai tên yêu tu kia chỉ, thì thứ xuất hiện trước mặt lại là khối đá biển khổng lồ bán kính hơn mười trượng. Khối đá to lớn này dựng đứng từ đáy biển lên, giống như là một cái tiểu đảo vậy.

Sau khi đám người Diệp Mặc dừng lại ở trước khối đá này, thì lại không tìm được cửa vào.

- Chúng ta làm sao để đi vào đây?

Biên Phượng Tháp dạo xung quanh một vòng, sau đó có chút khó hiểu.

Kỳ Bẩm cũng nhìn một vòng rồi nói:

- Nơi này hẳn là có một trận pháp, lúc trước tôi cũng không được kể lại cách để tìm được cửa vào.

Diệp Mặc thì đã sớm nhìn ra nơi này là một cái trận pháp, chỉ là Kỳ Bẩm không tìm được trận môn mà thôi, chính hắn cũng không tìm được, cho nên đang muốn cẩn thận xem xét một chút. Nhưng lúc này lại có một cái pháp bảo phi hành chân khí bay tới, đó là một chiếc phi thuyền loại chân khí hạ phẩm.

Chiếc phi thuyền chân khí kia dừng lại, liền có một tên tu sĩ có đôi mắt ưng đi xuống, tu vi Kiếp Biến tầng sáu. Y đi xuống phía trên cự thạch, liền liếc qua mấy người Diệp Mặc một chút, nhưng cũng không nói gì, chỉ vẫy vẫy tay về phía pháp bảo phi thuyền.

Lập tức có hai cô gái từ trên phi thuyền đi xuống, tựa hồ là một chủ một phó, cô gái phía sau luôn kính cẩn cúi đầu với cô hái phía trước. Cô gái đi phía trước cũng chỉ là tu vi Thừa Đỉnh, lại được người khác hộ tống thì hiển nhiên là vì sự cao quý của cô ta rồi.

Diệp Mặc chỉ nhìn lướt qua rồi không để ý đến hai cô gái kia nữa, mà tiếp tục đem ánh mắt nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ có đôi mắt ưng kia, vì hiện hắn rất muốn biết tên kia sẽ tiến vào thành Âm Hải như thế nào.

Tên tu sĩ kia thấy Diệp Mặc theo dõi mình, liền quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Mặc với ánh mắt lạnh lùng, nhưng sau khi y nhìn qua Kỷ Bẩm lại không nói gì nữa, chỉ là vẻ mặt của y thì giống như là cũng không để Kỷ Bẩm vào trong mắt. Lúc này y lấy một tấm ngọc bài màu đen tùy ý vạch lên trên khối đá lớn kia, một cái cửa lớn liền hiện ra ngay tại không trung trước mắt y.

Ánh mắt Diệp Mặc nhất thời căng ra, không ngờ lại là một cái trận môn hư không, hơn nữa căn bản là hắn nhìn không ra cái trận môn này, Kỷ Bẩm cũng không nhìn ra được. Trận môn Hư không này so với trận môn không gian lúc trước Diệp Mặc gặp ở Vạn Dược sơn mạch thì mạnh hơn nhiều, thậm chí không có chút vết tích nào để hắn tìm ra cả.

- Vào đi thôi.

Tên tu sĩ có đôi mắt ưng quay đầu lại nói với hai cô gái.

Hai cô gái kia vừa định bước vào trong không gian trận môn, thì Diệp Mặc bỗng nhiên lại kêu lên:

- Chờ một chút.

Tên tu sĩ mắt ưng kia nghe thấy Diệp Mặc kêu lên, thì khí thế trên người liền tăng vọt, y lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc:

- Thế nào? Có ai muốn ngăn Ưng Sát ta tiến vào Âm Hải thành sao?

Diệp Mặc không trả lời y mà nhìn cô gái mặc váy màu xanh lam:

- Cô là Quảng Vi?

Cô gái mặc váy mầu xanh lâm liền run rẩy toàn thân, nhanh chóng ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Diệp Mặc liền kinh ngạc thốt lên:

- Diệp Mặc...

Quả nhiên là Quảng Vi, Diệp Mặc tuyệt đối không thể tưởng tượng được đệ tử Quảng Vi của Tiên Dược Cốc Bắc Vọng Châu lại có thể xuất hiện ở nơi này, nên lúc này hắn cũng rất vui sướng:

- Thật sự là cô sao Quảng sư tỷ, cô sao lại ở chỗ này?

Cô gái được Quảng Vi đỡ lấy bỗng nhiễn hừ lạnh một tiếng:

- Đi thôi, còn nhiều lời vô ích cái gì.

- Vâng...

Sự kinh hỉ của Quảng Vi đột nhiên biến mất hoàn toàn, lại tiếp tục cúi đầu sợ hãi trả lời.

Diệp Mặc cảm giác có chút không đúng, Quảng Vi hiện tại xuất hiện ở đây đã rất kỳ quái, mà tình cảnh trước mắt này thì biểu hiện ra cô còn không bằng một tỳ nữ nữa.

Hắn không đợi Quảng Vi cùng cô gái kia tiến vào trận môn hư không, lập tức đã tiến lên ngăn cản phía trước.

- Mày muốn làm gì?

Tên tu sĩ mắt ưng bỗng nhiên tiến lên, đã nhanh chóng lấy ra pháp bảo, chính là một đôi ‘Âm dương tỏa’, chân khí thượng phẩm.

Diệp Mặc cũng không thèm trả lời, từng bước bước lên. Đưa tay ra kéo

lấy Quảng Vi bên cạnh cô gái tu vi Thừa Đỉnh kia, rồi cười lạnh một tiếng:

- Muốn đánh cứ đánh, không cần nhiều lời vô ích.

Nói xong thì Diệp Mặc định lấy ra Tử Đao, nhưng Kỷ Bẩm cũng đã nhìn thấy ý định của hắn, lập tức khoát tay. Diệp Mặc cũng giật mình sau đó không tiếp lúc lấy pháp bảo ra nữa.

Cô gái tu vi Thừa Đỉnh trung kỳ kinh hãi nhìn chằm chằm Diệp Mặc, vừa rồi Diệp Mặc kéo Quảng Vi đang đứng bên cạnh cô đi, vậy mà cô ngay cả một chút năng lực phản kháng lại đều không có.

- Mày muốn chết.

Toàn thân tên tu sĩ mắt ưng nổi lên từng trận sát ý, Âm Dương Tỏa trong tay cũng bị kích thích phát ra âm thành 'Ong ong... '. Chỉ là Diệp Mặc phát hiện ra rằng thanh thế của y tuy rất lớn, nhưng lại không thật sự ra tay. Thanh thế y phát ra nhiều như vậy cũng chỉ là muốn áp bách Diệp Mặc ra tay trước mà thôi. Nhưng y đã tự đánh giá bản thân quá cao rồi, vì Diệp Mặc không hề có chút sứt mẻ nào trước thanh thế của y cả.

Vừa lúc đó lại có một tiếng hừ lạnh vang lên. Lập tức có một tên thanh thiên gầy yếu đột ngột xuất hiện tại phía trên khối đá to lớn kia. Người thanh niên kia quét mắt nhìn mấy người Diệp Mặc một cái, rồi lại đem ánh mắt lạnh như băng quét về phía tên tu sĩ mắt ưng lạnh giọng nói:

- Ai dám động thủ ở bên ngoài Âm Hải thành?

Tên tu sĩ mắt ưng thật không ngờ mình ra vẻ nửa ngày, nhưng ngay cả pháp bảo thì Diệp Mặc cũng không lấy ra, hiện tại người thanh niên gầy yếu kia hỏi đến, thì y lập tức thu hồi lại Âm Dương tỏa, khí thế trên người cùng hoàn toàn biến mất, hướng tới thanh niên gầy gò kia ôm quyên kính cẩn:

- Chấp sự đại nhân, mấy người kia dám ở ngoài Âm Hải thành cướp đoạt lô đỉnh của vãn bối. Lô đỉnh này vãn bối đã khổ cực mua được ở Âm Hải thành, chuẩn bị dùng để đột phá vào Kiếp Biến hậu kỳ, xin chấp sự đại nhân

minh giám.

Vốn khi Diệp Mặc thấy thanh niên gầy yếu này tới, thì trong lòng hắn liền cả kinh, vì tu vi của người này đã là Hóa Chân sơ kỳ, hơn nữa công pháp tu luyện cũng rất quỷ dị. Nhưng khi hắn nghe được lời tên tu sĩ mắt ưng nói Quảng Vi là do y dùng tiền mua được, chuẩn bị dùng cô làm lô đỉnh, thì trong lòng liền trở nên giận dữ.

Giao tình giữa Diệp Mặc và Quảng Vi là có từ khi còn ở trong 'Sa nguyên dược cốc', hai người không chỉ là tu sĩ của Bắc Vọng Châu, hơn nữa trong 'Sa nguyên dược cốc' Quảng Vi cũng đã trợ giúp hắn nhiều lần. Vậy mà hiện tại Quảng Vi lại bị người khác mua đi làm lô đỉnh, thì sao hắn có thể đứng nhìn được.

Thây tên tu sĩ mắt ưng trước mặt này thu lại khí thế, thậm chí còn đối với Chấp sự kia rất kính cẩn, thì Diệp Mặc lập tức biết được Chấp sự ở Âm Hải thành là người có địa vị rất cao rồi. Đồng thời hắn cũng hiểu được vì sao tên tu sĩ mắt ưng kia lại lấy ra pháp bảo nhưng không hề ra tay công kích, hóa ra là y muốn chờ cho mình không ngăn cản được khí thế của y mà phải lấy ra pháp bảo công kích trước. Chỉ cần như vậy là sẽ vừa lúc bị vị Chấp sự kia bắt gặp được.

Trong lòng Diệp Mặc cảm kích Kỷ Bẩm, đồng thời cũng hiểu được thế nào là 'Gừng càng già càng cay'.

Thấy tên Chấp sự kia lạnh lùng nhìn về phía mình, trong lòng Diệp Mặc đã hiểu được tên tu sĩ mắt ưng kia nhất định là người quen của nơi này, còn mình và mọi người thì mới là lần đầu tiên tới đây. Nếu cùng có đạo lý như nhau thì đương nhiên đối phương sẽ trợ giúp cho người quen rồi.

Diệp Mặc không đợi vị Chấp sự kia nói chuyện, lập tức tự mình tiến lên ôm quyền nói:

- Chấp sự đại nhân, Quảng Vi là sư tỷ của tôi, về chuyện cô là lô đỉnh hoàn toàn là giả, tên kia đã cướp người lại còn nói điều vô căn cứ.

Diệp Mặc chính là đang đánh cuộc rằng một vị Nghi Trượng của Âm Hải thành sẽ không đi quản mấy việc lặt vặt này, cho nên mới tránh nói đến việc mình cướp người, thậm chí là còn hoàn toàn phủ nhận. Nếu như vị Chấp sự kia thật sự cố ý muốn xen vào việc này, thì hắn sẽ lập tức đào tẩu. Pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm không thể chạy thoát khỏi cao thủ Hóa Chân, nhưng chẳng lẽ lại không thoát nổi một Hóa Chân sơ kỳ sao.

Quảng Vi cũng lập tức tiến lên vừa nhu thuận vừa cung kính nói với vị Chấp sự kia:

- Đúng thế thưa Chấp sự đại nhân, tôi căn bản không phải là lô đỉnh của ai cả.

Vị Chấp sự kia liền cười lạnh một tiếng:

- Ta mặc kệ chuyện lằng nhằng của các ngươi, chỉ cần có người nào dám động thủ ở Âm Hải thành thì ta chắc chắn sẽ giết chết. Nếu có ân oán gì thì ra khỏi mười vạn dặm ngoài Âm Hải thành mà giải quyết, trong phạm vi của Âm Hải thành không cho phép xảy chuyện tranh đấu gì.

Quả nhiên là như Diệp Mặc đoán. Trong lòng Diệp Mặc nhất thời vui vẻ, lập tức ôm quyền cảm kích:

- Thưa vâng.

Tên tu sĩ mắt ưng thấy lô đỉnh của mình đã bị cướp đi, thì trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng y biết hiện tại căn bản là không thể cướp lại được. Nếu y vẫn còn muốn động thủ, vậy thì sẽ không phải là đối mặt với Diệp Mặc, mà là đối mặt với vị Chấp sự của Âm Hải thành. Căn bản là y còn chưa có cái lá gan gây chuyện cùng với Âm Hải thành.

Y nhìn Diệp Mặc với ánh mắt đầy oán hận, nhưng cũng không hề tiến vào Âm Hải thành, mà đứng ở một bên, hiển nhiên là đang chờ mấy người Diệp Mặc. Đồng thời lấy ra một cái ngọc truyền tin, phát đi mấy tin tức.

Một khi Diệp Mặc tiến vào, thì y cũng sẽ tiến vào, một khi Diệp Mặc rời

đi, thì y cũng sẽ lập tức muốn đi theo giám sát Diệp Mặc. Chỉ cần nhìn những hành động này của y, thì mấy người Diệp Mặc cũng đều đã đoán được rồi.

Vị Chấp sự kia giống như là không hề thấy hành động của tu sĩ mắt ưng, mà lại liếc mắt nhìn về phía mấy người Diệp Mặc, nhàn nhạt nói một câu:

- Ngoài trừ cô cái áo lam kia, thì mấy người các ngươi đều là lần đầu tiên tới Âm Hải thành sao?

Mấy người Diệp Mặc vừa nghe, thì đã hiểu là vị Chấp sự kia hiểu rõ mọi chuyện nãy giờ rồi, cũng biết là Quảng Vi là do tên tu sĩ mắt ưng kia mua đi làm lô đỉnh, chỉ là người ta lười quản đến mà thôi.

Diệp Mặc vội vàng đáp:

- Đúng thế thưa Chấp sự đại nhân, mấy người chúng tôi muốn đi Âm Hải thành, nhưng bởi vì là lần đầu tới, cho nên không có lệnh bài mầu đen kia, cho nên không thể vào được.

Vị Chấp sự kia gật đầu:

- Ừm, 'Âm hải bài' cần phải mua, loại lệnh bài dùng cho một người đến một trăm người đều có, ngươi muốn mua loại nào? Loại từ mười người trở xuống thì ở chỗ này ta còn có, còn nhiều hơn thì phải vào Âm Hải thành mua.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu vị Chấp sự này là đang muốn làm ăn buôn bán với mình, cho nên liền mở miệng hỏi:

- Xin hỏi Chấp sự đại nhân, 'Âm hải bài' dành cho mười người cần bao nhiêu linh thạch?

- Mười triệu linh thạch, có thể dùng trong mười năm.

Vị Chấp sự kia nhanh chóng trả lời.

Diệp Mặc cả kinh, như vậy quá đắt rồi, không ngờ một cái lệnh bài vào cửa cũng đã cần đến cả chục triệu linh thạch, vậy thì Âm Hải thành còn có những món đồ đắt đỏ thế nào nữa? Mấu chốt là trên người hắn lúc này cũng không có đến mười triệu linh thạch.

Kỳ thật sau khi hắn biết được vị trí của Âm Hải thành, thì Diệp Mặc cũng không nghĩ sẽ tiến vào Âm Hải thành nữa. Hắn tin tưởng rằng cho dù tên tu sĩ mắt ưng kia tìm người vây giết hắn, thì với pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm hắn cũng sẽ trốn thoát được.

Dường như đã nhìn ra sự do dự của Diệp Mặc, Quảng Vi ở bên cạnh liền thấp giọng nói với vẻ thê lương:

- Diệp Mặc sư đệ, sư phụ của tôi còn ở trong Âm Hải thành, cũng giống như tôi...

Không cần Quảng Vi nói xong, thì Diệp Mặc đã biết Minh Tâm cũng bị bắt đi làm lô đỉnh hoặc tỳ nữ để bán đi giống như là Quảng Vi rồi. Tuy rằng hiện tại Diệp Mặc có rất nhiều chuyện muốn hỏi Quảng Vi, nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải là lúc. Xem ra phải vào Âm Hải thành một chuyến rồi.

Mông Hàn An cũng rất biết chọn thời điểm, cô chỉ cần nhìn vào biểu tình của Diệp Mặc là biết trên người hắn không có đủ linh thạch rồi, nên cô cũng nhanh chóng lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Diệp Mặc nói:

- Chỗ này có năm mươi triệu linh thạch, cậu cứ dùng trước đi.

Diệp Mặc cảm kích gật đầu, lấy ra mười triệu linh thạch đưa cho vị Chấp sự kia để mua một miếng 'Âm hải bài' dành cho mười người.

Sau khi cầm được 'Âm hải bài' trong tay, Diệp Mặc liền làm giống như tên tu sĩ mắt ưng lúc trước, quả nhiên trận môn hư không lại lập tức xuất hiện.

Diệp Mặc cũng không chút suy nghĩ, nhanh chóng tiến vào trận môn hư

không kia, sau đó đám người Kỷ Bẩm cũng lập tức theo sau Diệp Mặc tiến vào trong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1232

Âm Hải Thành Cũng Là Một Tiểu Thế Giới

Diệp Mặc vốn nghĩ rằng phải đi qua trận môn hư không để vào Âm Hải thành, thì chắc đây là một thành thị dưới đáy biển, thực vật linh tinh chắc là không nhiều lắm...

Nhưng khi hắn cùng với mấy người Kỷ Bẩm tiến vào thì mới phát hiện, điều mình nghĩ là không đúng, chẳng những là không đúng, hơn nữa còn kém quá nhiều. Nơi bọn họ đứng là một đồng cỏ xanh mượt rộng lớn, ở giữa đồng cỏ này còn có một con đường bằng đá. Cuối con đường là một cửa thành cũ kỹ, phía trên còn có tấm biển còn cũ hơn ghi ba chữ lớn 'Âm Hải Thành'.

Linh khí nồng đậm bên ngoài thành khiến cho Diệp Mặc có cảm giác nơi này ít nhất phải có một cái linh mạch cực phẩm, nếu không thì không có khả năng có loại linh khí nồng đậm thế này.

- Chính là nơi này, sư tổ của tôi nói khi tiến vào chính là cái đồng cỏ này.

Kỷ Bẩm là người đầu tiên lên tiếng.

Diệp Mặc lại dấy lên một loại cảm giác quen thuộc, loại cảm giác này khiến hắn không thể nói rõ, nhưng hắn khẳng định là nơi này hắn chưa từng tới qua. Rõ ràng là chưa từng tới đây, nhưng dù thế nào vẫn thấy có chút quen thuộc.

Lúc này Biên Phượng Tháp lại sợ hãi than một tiếng:

- Nơi này chính là một nơi tốt nhất để ẩn cư, đáng tiếc hiện tại cái chỗ

này lại là thành thị công khai, mọi người đều biết tới. Nếu như là một mình tôi biết đến một nơi thế này, thì tôi sẽ ẩn cư ở đây để tu luyện, linh khí ở đây, chậc chậc...

Diệp Mặc nghe xong lời Biên Phượng Tháp nói, trong đầu bỗng lóe lên một tia linh quang, hắn rốt cuộc cũng hiểu được vì sao lại có cái cảm giác quen thuộc đó rồi. Lúc trước hắn ở cấm địa Băng Thần đã gặp được cô gái tên Thanh Như ở dưới gốc cây đại thụ kia. Cây đại thụ kia kỳ thật cũng chính là tiểu thế giới của cô gái tên Thanh Như kia. Sau khi cô gái tên Thanh Như kia tiến vào tiểu thế giới, thì cả hai biến thành 'Thanh châu', đến bây giờ vẫn đang ở trong Thế giới trang vàng của mình.

Diệp Mặc không có chút cảm giác quen thuộc nào với tiểu thế giới của cô gái tên Thanh Như kia, vì cái tiểu thế giới đó khác hoàn toàn với Thế giới trang vàng của hắn. Nhưng hiện tại khí tức của Âm Hải thành này lại có chút giống với tiểu thế giới kia. Diệp Mặc nghĩ đến đây, trong lòng nhất thời cả kinh, sau lưng của hắn đã toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Nếu đúng như hắn suy đoán, thì nói cách khác Âm Hải thành này chính là một cái tiểu thế giới, nếu tiểu thế giới này là thuộc về một người nào đó, vậy thì hắn và nhóm của hắn hiện đã bị người đó hoàn toàn nắm trong tay, tùy tiện đều có thể vo tròn vo méo thế nào cũng được.

Tiểu thế giới này cùng với 'Thanh châu' của Thanh Như có cùng một loại khí tức, khác hoàn toàn với Thế giới trang vàng của mình. Giờ phút này Diệp Mặc cũng đã hiểu, Thế giới trang vàng của mình hoàn toàn khác với 'Thanh châu' của Thanh Như và Âm Hải thành này, thậm chí nó còn không phải là tiểu thế giới.

Diệp Mặc lắc lắc đầu. Bỏ đi suy nghĩ về Thế giới trang vàng, lại nghĩ tới Âm Hải thành trước mắt. Nếu Âm Hải thành là một tiểu thế giới không có chủ nhân, thì hắn cũng không cần phải sợ, nhưng một khi Âm Hải thành là tiểu thế giới do người khác khống chế, thì liệu có nên lập tức đi ra ngoài hay không? Nếu không đi ra, thì nhất cử nhất động của mấy người bọn họ chẳng phải là đều nằm trong sự khống chế của người khác hay sao?

Mông Hàn An thấy Diệp Mặc đứng im không di chuyển, mà lại không ngừng nhíu mày, thì lập tức nghi hoặc hỏi:

- Diệp sư đệ, làm sao vậy? Chúng ta nhanh vào thành đi.

Diệp Mặc giật mình tỉnh lại, đúng là đứng ở đây cũng chẳng có ích lợi gì. Nếu như đã là tiểu thế giới của người khác, vậy thì bọn họ cũng đã vào rồi. Huống chi Âm Hải thành tồn tại đã không biết bao nhiêu năm, Kỷ Bẩm cũng đã nói không có sự tình cổ quái gì, chẳng lẽ đúng lúc mình cùng họ tiến vào thì lại có chuyện sao?

Bất luận có phải là tiểu thế giới của người khác hay không. Thì cũng không có quan hệ gì tới mình. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc hít vào một hơi, rồi cười ha hả:

- Đúng, chúng ta nhanh vào thành thôi.

Tuy rằng biết là không có quan hệ với mình, nhưng Diệp Mặc đã quyết định là vẫn phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Mấy người vừa mới đi ra không xa, thì Diệp Mặc liền thấy tên tu sĩ mắt ưng kia cũng tiến vào Âm Hải thành. Hơn nữa bên cạnh y ngoài cô gái tu vi Thừa Đỉnh lúc này ra, còn có thêm một tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn và một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng tám nữa. Xem ra là đối phương đã chuẩn bị theo dõi hắn rồi. Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh "tu sĩ Kiếp Biến viên mãn thì đã làm sao?".

Lúc này thần thức của Diệp Mặc đã cẩn thận dò xét xung quanh, sau một lúc lâu thì hắn thu hồi thần thức lại, cảm giác rằng có lẽ mình đã quá lo lắng rồi. Đây có lẽ là một tiểu thế giới vô chủ, lại bị mọi người xem là một địa phương bí ẩn, rồi thành lập ra một cái thành thị.

Sáu người Diệp Mặc sau khi tiến vào Âm Hải thành, thì tên tu sĩ mắt ưng kia cũng đi theo. Diệp Mặc biết rằng ở Âm Hải thành, thì tên tu sĩ mắt ưng kia căn bản là không dám động thủ, cho nên cũng không thèm để ý tới

bọn chúng.

Trong Âm Hải thành thật đúng như lời đồn, Diệp Mặc nhìn thấy phần đông là yêu tu, cũng có rất nhiều tu sĩ loài người, cho dù là quỷ tu Diệp Mặc cũng nhìn thấy mười mấy tên. Thái quá hơn là Diệp Mặc còn nhìn thấy bốn năm tên yêu thú còn chưa có hóa hình đi dạo chung quanh Âm Hải thành.

Sự hỗn tạp này lại có vẻ vô cùng nào nhiệt. Hai bên ngã tư đường cũng đầy những cửa hàng, nhà trọ, linh tức lâu, hay đan dược các gì gì đó.

Tuy rằng Diệp Mặc không có nhìn thấy tu sĩ Hóa Chân ở trên dường cái đi dạo, nhưng Diệp Mặc cũng biết rằng tu sĩ Hóa Chân ở nơi này tuyệt đối sẽ không ít.

Cho dù diện tích của Âm Hải thành có nhỏ hơn đi nữa, thì thần thức của Diệp Mặc căn bản là cũng không thể thấy rõ hết được, bởi vì nơi này đâu đâu cũng trận pháp ngăn cản thần thức. Lúc này Diệp Mặc cần nhất là nhanh chóng làm hai việc, thứ nhất là tìm một chỗ yên tĩnh hỏi Quảng Vi một chút xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao cô cùng sư phụ cô đều bị người ta bắt tới Âm Hải thành này.

Sư phụ Minh Tâm của Quảng Vi thì Diệp Mặc cũng nhớ rõ, Diệp Mặc lại nghĩ đến việc ngày trước Minh Tâm ở thành Toái Diệp muốn tuyển hắn làm rể của Tiên Dược Cốc, thì trong lòng liền dâng lên một ít thương cảm. Minh Tâm bị bắt đi khỏi thành Toái Diệp thì sao có thể có một ngày tốt lành được.

Đối với Minh Tâm, thì trong lòng Diệp Mặc vẫn có một chút kính ý. Minh Tâm là chưởng môn của một tông môn năm sao là Tiên Dược Cốc, một người như vậy mà sau khi bị mình cự tuyệt hôn sự ngay trước mặt, vậy cũng không có bất cứ hành động không tốt nào đối với mình, thì có thể nói là một người hiếm thấy rồi.

Ở Tu Chân Giới vẫn là nơi cường giả vi tôn, mà Diệp Mặc lúc ấy vẫn là một tu sĩ Trúc Cơ không có bối cảnh gì, người ta muốn làm gì mình cũng

được. Nhưng thực tế thì Minh Tâm lúc ấy cũng chỉ có chút khó chịu mà thôi. Cho nên, nếu có thể cứu được Minh Tâm, thì bất luận là vì thái độ làm người của Minh Tâm, hay là vì nể mặt Cầm Mộ Tâm đi nữa, thì Diệp Mặc cũng đều muốn ra tay cứu giúp.

Chuyện thứ hai Diệp Mặc muốn làm chính là nghe ngóng chút tin tức của 'Côn lân', bất luận là có hay không, thì hắn cũng muốn hỏi thăm một chút.

Sau khi tiến vào Âm Hải thành, Diệp Mặc phát hiện tên tu sĩ mắt ưng kia cũng không đi theo mình, mà lại đứng ở cửa thành cùng với mấy tên tu sĩ kia.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, mà dẫn theo mọi người tiến đến một khách điếm rồi đi vào.

Sáu người tiến vào trong phòng, thì đầu tiên là Diệp Mặc liền bố trí một cái cấm chế cách âm. Kỷ Bẩm thấy Diệp Mặc dễ dàng bố trí cấm chế cách âm như vậy, lập tức gật đầu:

- Diệp Mặc, sự lý giải của cậu đối với trận pháp và cấm chế đích thực là bẩm sinh Diệp Mặc cười ha hả, sau đó trực tiếp quay sang hỏi Quảng Vi:

- Quảng Vi sư tỷ, cô đem chuyện đã xảy ra của Tiên Dược Cốc nhanh chóng nói lại một lần đi, cô cùng với sư phụ của mình vì sao lại lưu lạc tới mức bị người khác mua làm lô đỉnh.

Quảng Vi liền vội vàng nói:

- Chuyện này tôi với cậu nói sau được không? Ba ngày trước tôi bị tên kia mua đi, thì sư phụ tôi còn ở bên trong chợ, hiện tại không biết tình huống như thế nào, tôi muốn nhanh chóng đến xem.

Diệp Mặc biết được Minh Tâm còn đang ở chợ, lập tức nói với mấy người Kỷ Bẩm:

- Hay tôi cùng với Quảng Vi sư muội đi trước xem, mọi người ở chỗ này chờ là được rồi.

Kỷ Bẩm lập tức nói:

- Tôi đi cùng cậu.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Không cần, nơi này không cho phép đánh nhau, cho nên có nhiều người hơn thì cũng không giải quyết được việc gì. Mọi người ai còn có linh thạch, thì có thể đưa cho tôi mượn là tốt rồi. - Linh thạch của cậu không đủ đâu, để tôi đưa cho Diệp Mặc cho.

Nói xong Mông Hàn An liền lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc:

- Đây là tài sản của 'Hải bảo các', kỳ thật Ung Ngạn muốn bắt tôi cũng chính vì cái nhẫn trữ vật này. Cấm chế tôi đã trừ bỏ rồi, cậu cầm lấy dùng đi.

Diệp Mặc tiếp nhận lấy nhẫn trữ vật của Mông Hàn An, dùng thần thức quét qua một chút, nhất thời rung động nhìn sang Mông Hàn An.

Không đợi Diệp Mặc nói lời cảm kích, thì Mông Hàn An liền mỉm cười:

- Tôi đã nói là tôi muốn đi theo cậu, cho nên coi như đây là chi phí đi.

Diệp Mặc khom người ôm quyền với Mông Hàn An:

- Đa tạ chị Mông tỷ, bất luận chị Mông trước kia đã làm cái gì, thì với sự hỗ trợ của chị Mông hôm này, Diệp Mặc cũng sẽ không làm gì có lỗi với chị Mông Mông Hàn An cắt ngang lời Diệp Mặc:

- Cậu nhanh đi cứu người đi, nếu có thể, thì tôi muốn sớm rời khỏi nơi này một chút, nơi này cho tôi một cảm giác không được thoải mái.

Trong lòng Diệp Mặc cũng có chút kinh dị, không ngờ trực giác của

Mông Hàn An lại sâu sắc như vậy.

Diệp Mặc cũng biết không còn thời gian nói lời vô nghĩa nữa, hắn liền lôi kéo Quảng Vi đi nhanh ra ngoài:

- Cô nhanh chóng mang tôi tới chợ xem Minh Tâm tiền bối có còn ở nơi đó không.

Quảng Vi so với Diệp Mặc thì càng sốt ruột hơn, vội vã mang theo Diệp Mặc đi qua một cái ngã tư vô cùng náo nhiệt.

Diệp Mặc nhanh chóng theo sau Quảng Vi, trong lòng ngoại trừ nghĩ đến việc của Minh Tâm, còn nghĩ nhiều về việc Mông Hàn An đưa cho hắn chiếc nhẫn trữ vật kia hơn.

Trong nhẫn trữ vật đó đúng là đã làm cho Diệp Mặc chấn kinh rồi, có tới không dưới năm trăm triệu linh thạch thượng phẩm ở trong đó, còn linh thạch cực phẩm cũng có tới vài triệu. Ngoài ra còn có các loại linh thảo và khoáng thạch, và rất nhiều tài liệu luyện khí nữa.

Tuy rằng không có linh thảo cấp chín, nhưng linh thảo cấp tám thì Diệp Mặc cũng thấy hơn mười gốc, linh thảo cấp bẩy và dưới cấp bẩy thì càng nhiều hơn. Tai liệu luyện khí cũng có cấp bẩy cùng cấp tám, ngoài ra còn rất nhiều tài liệu dưới cấp sáu.

Về phần đan dược thì Diệp Mặc không thấy, hắn đoán là sau khi Mông Hàn An biết mình là Đan Vương thất phẩm thì cũng không cảm thấy cần phải đưa cho mình nữa.

Mông Hàn An muốn đi theo mình, thì Diệp Mặc cũng biết là vì nguyên nhân gì, hắn đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Mông Hàn An nhìn trúng hắn. Tuy rằng ở Tu Chân Giới thì tuổi không phải là khoảng cách, nhưng Diệp Mặc cũng biết là điều này hoàn toàn không có khả năng. Mông Hàn An nhìn trúng chính là thân phận Đan Vương thất phẩm của hắn mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc khẳng định là Mông Hàn An cũng không biết là hiện

tại hắn đã là Đan Vương bát phẩm rồi. Nhưng Mông Hàn An cũng vì khi mình cần đến linh thạch, mà không chút do dự lấy ra cho mình hơn năm trăm triệu linh thạch thượng phẩm, thì Diệp Mặc đã tính toán đến việc cung cấp đan dược cho cô tu luyện rồi.

Năm trăm triệu linh thạch đích thực là một còn số khổng lồ, Diệp Mặc cũng hiểu đây rất có thể là số linh thạch mà 'Hải bảo các' tích trữ được. Vậy mà Mông Hàn An lại đưa toàn bộ cho hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1233

Nữ Tu Này Tôi Lấy

Quảng Vi dẫn Diệp Mặc vội vã xuyên qua mấy tuyến phố, lúc này mới tới được một quảng trường cực rộng. Những tu sĩ trên quảng trường cũng không nhiều, Quảng Vi cũng không dừng lại trên quảng trường, mà lại dẫn Diệp Mặc nhanh chóng đi ra phía sau quảng trường, vào một đại điện cực lớn.

Diệp Mặc chắc rằng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một đại điện rộng như vậy, cho dù lúc trước là trong đại điện của tông môn chín sao Huyền băng phái, cũng không lớn bằng 1/100 của đại điện trước mặt này. Phía trên đại điện treo đầy các loại đá sáng, khiến cho cả đại điện trở nên sáng láng.

Hơn nữa trong đại điện cũng có rất nhiều người, dường như trong góc nào cũng có người đứng chật kín. Thấy những thứ này, Diệp Mặc trong lòng thầm than, nếu một người bình thường đến nơi này, không bị hù dọa thành người đần, thì mới là chuyện lạ.

Quảng Vi vừa mới đến, nhìn xung quanh một lượt, cô nhìn một hồi lâu cũng không nhìn thấy người mà mình muốn tìm, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vô cùng thảm thương. Rõ ràng sư phụ của cô đã bị người khác mua đi rồi, một khi bị người khác mua đi trong đại điện này, thì không còn kết cục nào khác, chỉ còn con đường chết.

Diệp Mặc vỗ vai của cô nói:

- Không cần phải vội, lần trước cô và sư phụ của cô ở chỗ nào, thì cô đến chỗ đó trước xem sao.

Quảng Vi thấy Diệp Mặc nói vậy, mới giật mình hiểu ra, cô hiểu ra mình quá căng thẳng rồi, vội vàng kéo Diệp Mặc đến nơi tận cùng của đại điện.

Nơi này có hơn mười nữ tu đang xếp hàng dài, dung nhan ai cũng xinh đẹp, nhưng sắc mặc lại chết lặng, rõ ràng đều biết số mệnh sau này của các cô. Hơn nữa trên người bọn họ đều bị người khác hạ cấm chế lại, nếu như không có người có chuyên môn giải khai, thì bọn họ tyệt đối không thể chạy thoát được.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, mặc dù thấy tình cảnh này, hắn rất không thoải mái, nhưng lại biết mình không làm được gì cả. Lai lịch của những người này chắc chắn cũng giống như Quảng Vi, không phải cam tâm tình nguyện đến, mà là bị người khác bắt.

Bất luận là trên Trái đất hay trong Tu Chân giới, những chuyện như này đều tồn tại, không có cách nào ngăn chặn được. Với tính tình của Diệp Mặc, nếu như tu vi của hắn đủ mạnh, lúc này hắn đã giết sạch những tên tiểu tử mua những người phụ nữ này làm lô đỉnh rồi, sau đó thì thả người đi.

Đáng tiếc là có lòng mà không đủ lực, tu vi bây giờ là số vốn lớn nhất của hắn. Cho dù tu vi của hắn đã rất nhanh rồi, nhưng so với những đại năng trong này, thì hắn còn kém quá xa.

- Ý, cô chẳng phải là người mà mấy ngày trước đã bị người khác mua đi làm lô đỉnh rồi sao? Sao lại quay lại đây?

Một tu sĩ bán lô đỉnh là một nam tu tai to mặt lớn, tu vi Ngưng Thể tầng thứ bảy. Gã sau khi nhìn thấy Quảng Vi lời đầu tiên chính là không dám tin, tại sao Quảng Vi lại có thể quay lại được. Quan trọng nhất chính là, nam tu đi bên cạnh Quảng Vi lại không phải là người đàn ông mua cô lúc trước.

Diệp Mặc bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Con heo mập kia, anh nói ai là lô đỉnh, rửa sạch cái miệng thối của anh đi cho tôi.

Tên tu sĩ Ngưng Thể bị Diệp Mặc dọa cho cái mồ hôi túa đầy mình, không dám nói gì nữa. Mặc dù nơi này không cho phép bất kỳ tu sĩ nào đánh nhau, nhưng nếu như một tu sĩ cấp thấp như gã lại khiêu khích một tu sĩ cấp cao, bị người khác đánh thì cũng đáng đời.

Bởi vì lời nói lúc nãy của gã đã nói sai rồi, trong đại điện này những người được dán nhãn bị bán và những người tự do căn bản là hai chuyện khác nhau. Cho dù là cùng một người trong hai khoảng thời gian khác nhau dùng hai thân phận để xuất hiện, thì địa vị cũng không giống nhau.

Còn chuyện lô đỉnh bán ra, hắn hoàn toàn có quyền xử lý, cho dù giết lô đỉnh mà mình muốn bán ra, cũng là quyền của hắn, không có người nào có thể chen vào được. Cho nên vừa nãy gã nói sai một câu chính là nói Quảng Vi là lô đỉnh, Diệp Mặc bây giờ quát lớn gã, gã căn bản cũng không dám phản kháng lại.

Đừng nói là quát lớn, cho dù Diệp Mặc tát cho gã vài cái, gã cũng không dám trả đòn, vì gã là tu vi cấp thấp lại mạo phạm tới tu sĩ có tu vi cao hơn gã. Đáng tiếc là Diệp Mặc không biết quy tắc nơi này, chỉ biết nơi này không được đánh người bừa bãi, nên cũng không đánh tên béo này.

- Anh nói xem, sư phụ tôi đâu?

Quảng Vi không nhìn Diệp Mặc, lập tức xông lên hướng về phía tên mập kia vội vàng hỏi.

Tên mập tu vi Ngưng Thể nghi ngờ nhìn Quảng Vi một hồi lâu, đột nhiên hỏi:

- Ý cô nói chính là người phụ nữ mà hôm đó đến cùng với cô đấy ư?

- Vâng, chính là người đó, người đó bây giờ ở đâu rồi?

Quảng Vi lại vội vàng dò hỏi.

Tên mập tu vi Ngưng Thể lại ngây người một lúc, ngay sau đó lại phản

ứng lại nói:

- Cô ấy sắc đẹp cũng bình thường, không có ai cần, lúc trước Song Tu lầu đã đến đặt trước rồi, chỉ là vẫn chưa đến dẫn đi mà thôi.

Sắc mặt Diệp Mặc giận dữ, Song Tu lầu nói thật dễ nghe, thực ra chính là kỹ viện của Tu Chân giới, càng là lô đỉnh giá rẻ bèo, những lô đỉnh bình thường bị người khác mua rồi hoặc chỉ là đưa cho một người nào đó tu luyện, nhưng một khi bước vào Song Tu lầu rồi, thì bất kỳ người nào cũng có thể vào tu luyện, cho đến khi nào lô đỉnh chết đi thì thôi.

Có thể nói Song Tu lầu so với một kỹ viện, thì còn tàn nhẫn hơn vạn lần.

Nhưng cái mà Diệp Mặc nghi ngờ chính là, Minh Tâm dung mạo xinh đẹp, nói là một thiếu phụ xinh đẹp cũng không quá đáng, hơn nữa dung mạo của cô ta cũng không nói là kém hơn Cầm Mộ Tâm, thậm chí còn xinh đẹp hơn Quảng Vi mấy lần, sao lại có thể nói là dung nhan bình thường được?

Quảng Vi cũng không nghe ra câu nói của tên béo tu vi Ngưng Thể, vội vàng nói:

- Anh dẫn sư phụ tôi ra đây nhanh chút, chúng tôi muốn chuộc bà ấy ra khỏi nơi này.

Khóe miệng của tên mập hiện lên một tia sung sướng, lại có chút làm khó nói:

- Nhưng cô ấy đã được Song Tu lầu đặt rồi, tôi cũng không tiện đổi ý.

Diệp Mặc sao lại không biết ý tứ của tên này, lập tức cười khẩy nói:

- Chỉ cần người vẫn còn trong này là được, đừng nói nhiều, mau mời người ra đây. Còn chuyện linh thạch, ông đây cũng có rất nhiều. Nếu người ta bị mất đi một sợi tóc nào, thì tôi sẽ phá tan gian hàng của anh.

Tên mập nghe thấy Diệp Mặc nói vậy sung sướng đáp lại:

- Được, được, tôi sẽ lập tức đưa người đến.

Còn nửa câu sau của Diệp Mặc, gã căn bản cũng coi như không nghe thấy, tu sĩ muốn phá gian hàng của gã cũng nhiều rồi, nhưng gian hàng của gã đến hôm nay vẫn còn tồn tại. Người ta muốn giết gã, thì cũng tùy người ta, quan trọng là có giết được không? Huống chi gian này này lại không phải là của gã, gã chỉ là một tên bán hàng mà thôi.

Tên mập kia lập tức lấy ra một truyền tin châu, phát một tin tức đi.

Chỉ mấy phút trôi qua, một nam tu mắt tam giác dáng người trung bình dẫn theo một nữ tu trung niên tới, Diệp Mặc vừa nhìn người phụ nữ này liền biết được cô chính là Minh Tâm.

Nhưng lúc này dung mạo của Minh Tâm đã bị hủy, Diệp Mặc vừa nhìn liền hiểu được, dung mạo của Minh Tâm là cô tự mình hủy đi. Người muốn đem cô đi bán, thì không thể nào lại đi hủy dung nhan của cô.

- Sư phụ…

Quảng Vi nhìn thấy Minh Tâm lập tức khóc lóc chạy đến, một tay kéo Minh Tâm qua.

Tên mập kia nhìn thấy hành động của Quảng Vi chỉ cười ha ha, cũng không lo Diệp Mặc sẽ không trả tiền. Gã càng hi vọng địa vị của Minh Tâm càng cao càng tốt, như vậy gã mới có thể lấy được càng nhiều tiền.

Minh Tâm thấy Quảng Vi đi cùng Diệp Mặc, cũng ngây người lại, một hồi lâu sau mới chậm chạp hỏi:

- Sao con lại ở cùng với Diệp Mặc? Mà sao con lại xuất hiện ở chỗ này được?

Quảng Vi vội vàng nói:

- Sư phụ, những chuyện này khi nào về con sẽ nói với sư phụ, là Diệp

Mặc đã cứu con. Con lại dẫn anh ta đến cứu sư phụ, may là sư phụ vẫn còn ở trong này, đúng là dọa làm con sợ chết mất, hu hu…

Quảng Vi nói đi nói lại rồi lại không kìm được sự đau thương trong lòng, không ngờ lại khóc thành tiếng.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Quảng Vi, ý nói cô bình tĩn lại, lúc này mới nói với Minh Tâm:

- Minh Tâm tiền bối, thật không ngờ năm đó từ biệt tại Toái Diệp thành, lại còn có thể gặp cô một lần nữa ở Vô Tâm Hải xa xôi này.

Minh Tâm lúc này mới kịp phản ứng lại, Diệp Mặc là đến cứu cô, lập tức vui mừng giọng run run nói:

- Diệp Mặc, anh cứu Quảng Vi sao? Lại còn cố ý đến cứu tôi nữa?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cũng chưa phải là cố ý, chỉ là cơ duyên trùng hợp mà thôi. Quảng Vi sư tỷ vốn dĩ là bạn của tôi, có thể giúp Quảng Vi sư tỉ, tôi cũng bằng lòng. Huống chi vãn bối trước giờ vẫn ngưỡng mộ phong phạm của Minh Tâm tiền bối năm đó, cho nên chuyện nhỏ này cũng là nên làm.

Minh Tâm trong lòng hiểu Diệp Mặc nói phong phạm là có ý gì, cô là chưởng môn của Tiên dược cốc, đương nhiên sẽ không làm khó một đệ tử Trúc Cơ như Diệp Mặc. Huống chi cô còn nhắm trúng Diệp Mặc, cho rằng Diệp Mặc tiền đồ vô lượng.

Đồng thời trong lòng cô cũng đã thầm than tạo hóa đúng là trêu người ta, không ngờ chỉ trong vài năm, cô chẳng những không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc, mà còn được Diệp Mặc đến cứu. Nhưng trong lòng cô nghĩ nhiều hơn chính là, ở hiền ắt gặp lành. Năm đó cô còn chưa ban ơn cho Diệp Mặc, chỉ là chưa dựa thế ép người mà thôi, nên mới nhận được thiện quả như hôm nay. Vốn dĩ cô cũng đã chắc chắn là mình sẽ chết, không ngờ lại còn có cơ hội như này.

Đối với người giữ mình trong sạch như Minh Tâm, lại còn là chưởng môn của Tiên dược cốc, cho dù chết rồi, cũng sẽ không đến Song Tu lâu song tu với vô số những tu sĩ khác.

Diệp Mặc không biết Minh Tâm đang nghĩ gì, hắn lại nói với tên tu sĩ béo mập kia:

- Nói đi, bao nhiêu linh thạch. Nhanh lên chút, tôi không còn thời gian nữa.

Tên tu sĩ béo mập cười ha ha nói:

- Bên Song Tu lâu ra giá là năm triệu linh thạch thượng phẩm, nhưng anh lại chen chân vào giữa, chúng tôi phải thu nhiều linh thạch hơn, anh cứ lấy ra bảy triệu linh thạch đi.

Diệp Mặc thầm than đồng thời cười khẩy, hắn thầm than Minh Tâm là một chưởng môn không ngờ lại bị người ta mang ra buôn bán, chỉ là năm triệu linh thạch thượng phẩm mà thôi. Hơn nữa năm triệu linh thạch thượng phẩm cũng rất có khả năng là tên tu sĩ béo kia khai khống lên ít nhiều, nếu không sẽ còn rẻ hơn. Cười khẩy cũng là vì tên tu sĩ béo này rõ ràng là lừa bịp tống tiền mình một phen, cho rằng mình là tên coi tiền như rác.

Diệp Mặc vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên thần thức quét thấy người đàn ông có đôi mắt ưng và một nữ tu đang bước đến cửa đại điện, cũng đã bước vào đại điện rồi. Thấy người đàn ông mắt ưng này bước vào, bất luận người này có phải là nhắm về phía hắn hay không, hắn cũng cần phải trước khi người đó đến nơi này, phải hoàn thành phi vụ giao dịch này đã.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không chút do dự lấy ra một túi đựng bảy triệu linh thạch đưa cho tên mập nói:

- Đây là bảy triệu linh thạch, thanh toán xong.

Tên tu sĩ béo mập vui mừng nhận lấy túi linh thạch mà Diệp Mặc ném cho gã, hoàn toàn không ngờ mình ra giá cao như vậy, đối phương cũng

không mặc cả gì.

Không đợi gã kiểm xong linh thạch của Diệp Mặc, giọng nói của tên tu sĩ mắt ưng kia lại vang lên bên tai:

- Khoan đã, nữ tu này tôi lấy Nói xong gã chỉ về phía Minh Tâm đang nắm chặt lấy tay Quảng Vi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1234

Vụ Giao Dịch Bẫy Người

Quảng Vi nghe thấy vậy, lập tức trở nên căng thẳng, Diệp Mặc thì lại như không nghe thấy người đàn ông mắt ưng nói gì, lại nói với Quảng Vi:

- Chúng ta đi thôi.

- Khoan đã.

Người đàn ông mắt ưng kia ngăn Diệp Mặc và Quảng Vi lại, sau đó quay đầu hừ lạnh nói với tên tu sĩ mập mạp kia: Diệp Mặc không đợi tên tu sĩ mập mạp kia nói chuyện, liền lạnh giọng nói:

- Tôi đã trả linh thạch rồi, con mắt nào của anh lại thấy vụ giao dịch này chưa kết thúc?

Ưng Sát lại khinh thường liếc nhìn Diệp Mặc một cái nói:

- Hai mắt của tôi đều thấy vụ giao dịch này chưa kết thúc, không hiểu quy tắc thì đừng nói bừa.

Nói xong lập tức hừ lạnh nói với tên tu sĩ mập mạp kia:

- Bàn Hồ, nữ tu này bán xong rồi sao?

Tên tu sĩ Ngưng Thể mập mạp theo bản năng run rẩy, luôn miệng nói:

- Chưa kết thúc, chưa kết thúc. Tôi vừa nãy còn chưa kịp làm bước tiếp theo với ông bạn này, thì anh đã đến rồi.

Nói xong, gã có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh bạn, mua bán lô đỉnh ở đây đều chia làm hai bước, anh vừa nãy mới thực hiện bước thứ nhất của vụ giao dịch này.

Bàn Hồ tâm hoạt bát, lúc trước nhìn thấy Quảng Vi đi theo sau Diệp Mặc có chút kì lạ, bây giờ chủ nhân mua Quảng Vi lại đến rồi, hơn nữa dường như lại có chút thù hận gì đó với Diệp Mặc, làm gì còn không hiểu chuyện này?

Diệp Mặc nhướn mày, đây là lần đầu hắn đến Âm Hải thành, làm gì biết được nhiều như vậy. Không đợi Diệp Mặc nói, tên tu sĩ mập mạp kia lại giải thích tiếp:

- Bước thứ nhất chỉ là hai bên thống nhất giao dịch, anh đưa linh thạch, tôi giao người. Bước thứ hai là giải cấm chế trên người lô đỉnh, lúc này anh vẫn phải trả thêm chút tiền nữa.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra tên Bàn Hồ này bẫy hắn thế nào, bước thứ nhất bảy triệu linh thạch chỉ là bắt đầu bẫy, đợi sau khi giao dịch xong, hắn muốn giúp lô đỉnh giải cấm chế, thì giá cả cũng theo đó mà đặt ra. Bình thường giải cấm chế, đều là người đặt cấm chế đi giải, người khác rất khó có thể giải được.

Cho dù có thể giải, thì tu vi của tu sĩ giải cấm chế kia cũng phải cao hơn nhiều so với tu vi của người đặt cấm chế mới được, nếu không chỉ cần sơ xuất một chút, thì người bị đặt cấm chế sẽ mất mạng. Nếu như người đặt cấm chế là tu sĩ Hóa Chân, thì cho dù là tu sĩ Hóa Chân khác, cũng khó mà giải được.

Diệp Mặc sau khi hiểu được nơi này bẫy người, cười khẩy một tiếng nói:

- Tên mập, ý của anh là tôi cần phải đưa cho anh một món tiền mà anh đặt ra nữa, sau đó mới hoàn thành bước giao dịch thứ hai?

Tên mập cười ha hả nói:

- Anh bạn nói không sai, chính xác là như vậy, nhưng bước giao dịch thứ

hai này, chúng tôi cũng không ra nhiều hơn với bước đầu tiên là bao…

Diệp Mặc trong lòng tức giận, lại còn không nhiều hơn bước đầu tiên là bao. Không cần hỏi, mình một khi không đồng ý bước thứ hai, thì món tiền bỏ ra ở bước thứ nhất cũng không lấy lại được.

Ưng Sát bỗng nhiên lại vung tay lên nói:

- Bất luận hắn xuất ra bao nhiêu linh thạch, thì tôi ra giá hơn hắn nhiều hơn một triệu. Nữ tu này, tôi mua.

Bàn Hồ sắc mặt vui mừng hớn hở, có chút bất đắc dĩ trả linh thạch lại cho Diệp Mặc:

- Xin lỗi, có người ra giá cao.

Diệp Mặc lại lần nữa không kìm chế được sự tức giận của mình, phóng một thần thức đao ra. Bàn Hồ không có chút dấu hiệu nào bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, khi nhìn lại Diệp Mặc, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Một lúc lâu sau, gã bỗng nhiên chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Anh, anh không ngờ lại dám ra tay trong đại điện của Âm Hải thành…

Gã không đợi câu nói của mình nói xong, liền giơ tay ra lắc chuông. Chỉ trong chốc lát, hai gã tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ vội vã bước đến trước mặt mấy người.

- Anh là người đánh chuông?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh đến trước nhìn Bàn Hồ nói.

Bàn Hồ gật đầu như gà con mổ thóc nói:

- Đúng vậy, hai vị chấp pháp đại nhân, người này mua bán ở chỗ tôi, chẳng những không tuân thủ quy tắc giao dịch, còn ỷ tu vi mình cao, ra tay với tôi.

Nói xong còn chỉ một vũng máu dưới đất, vẻ mặt vô cùng tức giận.

- Anh dám động thủ ở đây sao?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh sau khi nghe thấy Bàn Hồ nói vậy, ngữ khí nói chuyện với Diệp Mặc lập tức trở nên lạnh lùng, hai người đồng thời ngăn đường đi của Diệp Mặc lại.

Nhưng người xung quanh thấy vậy, ai ai cũng ngừng giao dịch lại, chằm chằm nhìn cảnh náo nhiệt bên này.

Nếu như là ở chỗ khác, Diệp Mặc không chút do dự gì đã giết hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh này và tên mập kia rồi, nhưng hắn biết nếu như làm như vậy ở đây, thì hắn cũng chết là cái chắc.

Lùi một bước, cho dù là hắn chạy thoát rồi, thì người cùng vào đây với hắn cũng không sống được. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức bước lên phía trước nói:

- Hai vị chấp pháp đại nhân, vừa nãy tên mập này nói khoác trước mặt hai vị chấp pháp đại nhân, nói tôi ra tay với y. Nhưng nơi này có trận pháp giám sát, cũng có nhiều người nhìn thấy, tôi đến tay cũng không giơ ra, thì sao đánh được cậu ấy?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức rời khỏi, một lát sau, gã lại quay lại nói với một tên tu sĩ Thừa Đỉnh đứng bên cạnh:

- Vừa nãy người này quả thực là không ra tay.

Rõ ràng vừa nãy tên tu sĩ Thừa Đỉnh này đi kiểm tra hình ảnh của trận pháp giám sát.

- Không đúng, hắn ra tay rồi, tôi bị thổ huyết chính là do hắn đánh.

Tên mập này lại hét lên nói.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh vừa mới đi kiểm tra trận pháp giám sát lại nói:

- Anh có chứng cứ không? Chỉ cần anh có chứng cứ, chứng minh người này đã ra tay, thì chúng tôi lập tức sẽ bắt anh ta đi. Nếu như anh không có chứng cứ gì mà lại chất vấn chấp pháp chúng tôi như vậy, thì chúng tôi cũng không khách khí.

Tên mập trong lòng lạnh như băng, gã biết Diệp Mặc dùng thần thức công kích, nhưng thần thức công kích thì lại không có dao động chân nguyên, gã làm sao có thể chứng mình được? Hơn nữa gã cũng hiểu hai vị chấp pháp này cũng biết người này vừa nãy có ra tay với gã, nhưng không có chứng cứ thì không thể bắt được đối phương.

Diệp Mặc lúc này lại châm chọc cười:

- Có lẽ anh cảm thấy máu của anh không được tươi rồi, mới muốn phun ra ngoài, hoặc là bệnh của anh phát tác, ai mà biết được?

Những tu sĩ xung quanh thầm cười, một tu sĩ tu luyện đến Ngưng Thể, bệnh tình phát tác, điều này có thể sao? Nhưng cũng không có ai đứng ra nói giúp cho tên mập này.

Tên mập này nhìn hai gã chấp pháp rời khỏi, lập tức lại chỉ vào mặt Diệp Mặc kêu:

- Giao dịch giữa người này và tôi chưa kết thúc, đã muốn dẫn lô đỉnh đi. Hơn nữa còn không cho phép người khác đấu giá, căn bản là muốn phá hỏng quy tắc nơi này.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh vừa nãy vì Diệp Mặc rõ ràng đã ra tay rồi, nhưng không có cách nào bắt được nhược điểm của Diệp Mặc, trong lòng lại có chút khó chịu với Diệp Mặc, bây giờ lại có chút dây dưa với Diệp Mặc về chuyện khác, vẻ mặt của gã lập tức lại trở nên lạnh lùng.

- Lá gan của anh cũng không nhỏ nhỉ, nhưng muốn biến nơi này thành nơi của anh, thì anh sẽ phát hiện đến cơ hội hối hận của anh cũng không có

đâu.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia vừa mới nói xong, thì lại lấy ra hai còng tay chân khí, muốn bắt được Diệp Mặc.

Tên Ưng Sát vẻ mặt lộ ra nụ cười khẩy, gã biết một khi tên tu sĩ này bị chấp pháp của Âm Hải thành dẫn đi, thì chỉ có con đường chết.

Diệp Mặc đại khái cũng biết được quy tắc nơi này, cho dù chấp pháp muốn bênh Bàn Hồ, nhưng thực tế cũng phải biết rõ chuyện như nào.

Hắn lúc này sao có thể để đối phương còng đi được, một khi bị như vậy, thì hắn cũng xong đời.

Diệp Mặc không sợ hai vị chấp pháp ra tay, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Hai vị chấp pháp đại nhân, có phải chỉ cần nghe một bên nói, là có thể dẫn người đi? Nếu như hai vị như vậy thật, tôi cần phải khiếu nại với đại nhân của Âm Hải thành.

Một gã tu sĩ Thừa Đỉnh ngăn tên tu sĩ muốn còng Diệp Mặc lại, sau đó lạnh lùng nói với Diệp Mặc:

- Anh thấy khi nào chúng tôi chỉ nghe một bên rồi dẫn người đi? Vừa nãy anh không tuân thủ quy tắc của Âm Hải thành chúng tôi, chẳng lẽ chúng tôi lại không thể dẫn anh đi được hay sao?

Diệp Mặc cười ha hả một tiếng nói:

- Chuyện vừa rồi rất nhiều người ở đây cũng chứng kiến, hơn nữa cũng có nhật ký của trận pháp giám sát, hai vị chấp pháp đã hỏi tôi nguyên nhân hay chưa? Hình như chỉ cần nghe lời nói một phía của tên béo này, liền nói tôi không tuân thủ quy tắc của nơi này sao? Chẳng lẽ Âm Hải thành lại có quy tắc này sao? Hai vị chấp pháp đại nhân chỉ cần nghe lời nói một phía đã dẫn tôi đi? Nếu như Âm Hải thành có quy tắc này thật, thì coi như tôi xui xẻo.

- Hừ.

Một tiếng hừ lạnh, lại là một tu sĩ xuất hiện bên cạnh mấy người, tu sĩ đó hừ một tiếng rồi nói:

- Âm Hải thành chúng tôi từ khi nào lại có quy tắc chỉ nghe một phía? Bất cứ người nào đến Âm Hải thành, đều bình đẳng. Cho dù là anh hay tôi, cũng đều bình đẳng như nhau.

Người này không ngờ đã là tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, bình đẳng cái rắm. Cái quy luật bình đẳng buồn cười này, quả thực có thể khiến người ta cười rụng cả hàm răng, rồi y lại còn làm bộ nghiêm túc.

Hai gã chấp pháp tu sĩ Thừa Đỉnh thấy tu sĩ Kiếp Biến hậu kì này đến, lập tức sắc mặt thay đổi, cúi đầu khom mình đáp:

- Quản sự đại nhân.

Tên tu sĩ Kiếp Biến căn bản không để ý tới hai gã chấp pháp tu sĩ Thừa Đỉnh, chỉ lạnh lùng chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Nếu anh không nói ra được lý dó, tôi sẽ đánh chết anh ngay tức khắc.

Diệp Mặc trong lòng cũng rất khinh thường, giết mình ngay tại trận? Chỉ là một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy mà thôi, lại dám nói những lời như này. Mình khi là Thừa Đỉnh tầng thứ hai, cũng đã từng giết tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ tư rồi, mặc dù lúc đó có Mông Hàn An trợ giúp chút xíu, nhưng bây giờ mình đã là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ sáu rồi, còn mạnh hơn lúc trước đâu chỉ gấp đôi?

Trong lòng mặc dù khinh thường, Diệp Mặc vẫn đáp lại:

- Quản sự đại nhân, vụ giao dịch vừa nãy của tôi và Bàn Hồ đã kết thúc rồi, gã lại cứ khăng khăng nói là chưa kết thúc, còn muốn bán lại nữ tu mà

tôi vừa mua cho người khác. Xin hỏi đại nhân, đây có phải là hành vi cậy quyền không? Nếu như tất cả mọi người trong đại điện đều giống như gã, sau này còn có ai dám đến đây mua bán nữa?

Không đợi vị quản sự này nói, tên Bàn Hồ lại vội vàng cung kính khom người nói với tên quản sự:

- Quản sự đại nhân, tên tu sĩ này nói nhảm, vụ giao dịch vừa nãy rõ ràng là vẫn chưa kết thúc. Chẳng những có trận pháp giám sát, còn có rất nhiều người ở đây cũng nhìn thấy, hắn nói láo. Vì giao dịch vẫn chưa kết thúc, tôi mới nói bán lô đỉnh cho người khác, hơn nữa tôi cũng định trả lại linh thạch, trận pháp giám sát cũng ghi lại.

Ưng Sát vội nói:

- Đúng vậy, quản sự đại nhân, vừa nãy tôi quả thực thấy giao dịch vẫn chưa kết thúc, nhưng tên tu sĩ này lại cứ nói là kết thúc rồi.

Tên tu sĩ Kiếp Biến hừ lạnh nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói:

- Có phải như vậy không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1235

Tu Sĩ Tàn Nhẫn Đến Từ Bên Ngoài

Diệp Mặc lại không chút hoang mang nói:

- Quản sự đại nhân, xin cho phép tôi nói với vị chưởng quầy này mấy câu.

Tên quản sự nói với vẻ vô cảm:

- Ngươi cứ hỏi.

Diệp Mặc nhìn tên Bàn Hồ rồi lạnh giọng: - Đúng thế, hơn nữa tôi và anh mới chỉ thực hiện được bước giao dịch đầu tiên, còn chưa có giao dịch bước thứ hai.

Bàn Hồ lập tức trả lời.

- Tốt, ta đây hỏi anh, có phải chúng ta đã hoàn thành bước giao dịch đầu tiên hay không? Anh đã thu linh thạch của tôi rồi phải không?

Diệp Mặc nói tiếp.

Tên Bàn Hồ vẫn chưa hiểu ý Diệp Mặc, nên gật gật đầu:

- Đúng thế, chúng ta đã giao dịch hoàn thành bước đầu tiên, anh cũng đã giao linh thạch cho tôi, hơn nữa tôi cũng đã giao lô đỉnh cho anh Giọng nói Diệp Mặc bỗng nhiên lớn hơn:

- Như vậy thì người đã là của tôi rồi đúng không? Vậy anh dựa vào cái gì có thể lấy lại người của tôi mà giao dịch một lần nữa? Hay là linh thạch của tôi là giả? Hay chính anh thường xuyên làm như vậy.

Tên Bàn Hồ kia sửng sốt một chút, hiển nhiên là không kịp phản ứng với câu hỏi của Diệp Mặc. Bởi vì tu sĩ mua bán ở chỗ y thì đều phải tiến hành giao dịch bước thứ hai, nếu không thì cho dù có mua được lô đỉnh thì cũng không thể dùng vì lô đỉnh sẽ rất nhanh chết đi. Những kẻ đến mua lô đỉnh hiển nhiên là không phải ngu ngốc gì, mà lại bỏ mấy trăm vạn linh thạch ra để mua một cái lô đinh không thể sử dụng được.

Nhưng anh chỉ cần suy nghĩ một chút đã hiểu được ý của Diệp Mặc, lập tức lớn tiếng:

- Anh nói đúng, nhưng nếu như anh muốn cùng tôi giao dịch bước thứ hai, mà tôi lại không đồng ý, thì lô đỉnh chắc chắn sẽ phải chết. Nếu anh nhất định muốn cùng tôi giao dịch bước thứ hai, thì việc mua bán này là chưa hề chấm dứt, cho nên tôi tùy thời đều có thể đổi ý, cũng có thể trả lại linh thạch cho anh, còn anh phải trả hàng lại cho tôi.

Giọng nói của Diệp Mặc lại ôn hòa đi một chút:

- Ý của anh là sau khi kết thúc bước giao dịch thứ nhất, thì muốn cùng anh giao dịch bước thứ hai thì phải được sự đồng ý của anh sao? Chẳng lẽ tôi lại không thể không đồng ý sao? Chẳng lẽ điều khoản giao dịch bước thứ hai là bắt buộc tôi nhất định phải đồng ý sao?

Bàn Hồ lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc, liền lạnh giọng:

- Bước giao dịch thứ hai cần cả hai bên tình nguyên. Anh có thể không đồng ý, tôi cũng không bắt buộc anh. Thế nhưng một khi anh không đồng ý, thì lô đỉnh kia sẽ lại do tôi làm chủ.

Sở dĩ Bàn Hồ cười lạnh là vì y biết một khi Diệp Mặc muốn giao dịch bước thứ hai thì nhất định phải cầu y, bằng không thì lô đỉnh hắn mua chắc chắn sẽ phải chết. Bất luận là vì linh thạch của hắn, hay là vì đây là người hắn quen biết, thì hắn cũng sẽ không nguyện ý để người này chết một cách vô ích.

Diệp Mặc cũng không để ý tới Bàn Hồ, lại ôm quyền hướng tới viên quản sự:

- Quản sự đại nhân, tôi thủy chung vẫn chưa hề yêu cầu tiến hành giao dịch bước thứ hai, nhưng người này lại muốn bức bách tôi phải tiến hành giao dịch bước thứ hai đó, hơn nữa còn muốn thu hồi lại lô đỉnh của tôi. Nếu đại nhân không tin thì có thể đi xem lại trận pháp giám sát, cũng có thể hỏi mọi người xung quanh là từ đầu đến giờ tôi có nói với chủ quán Bàn Hồ đây là muốn tiến hành giao dịch bước thứ hai hay không? Nếu như y đã biết đạo lý này, vậy thì vì cái gì mà còn muốn bức bách tôi phải tiến hành giao dịch bước thứ hai, xin quản sự đại nhân minh giám.

Viên quản sự kia bỗng nhiên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Bàn Hồ:

- Có phải như vậy không?

Sau lưng của Bàn Hồ đã đầy mồ hôi lạnh, y vốn là người nắm quyền buôn bán, nên vẫn cho rằng Diệp Mặc khẳng định là muốn tiến hành giao dịch bước thứ hai, thế nhưng y thực sự không có chú ý tới việc Diệp Mặc hoàn toàn không có nói ra chuyện này.

Vạn nhất đối phương muốn đánh liều mặc kệ sống chết của lô đỉnh kia, cũng không cần lấy lại bẩy triệu linh thạch, mà kiên quyết không đồng ý giao dịch bước thứ hai, thì chẳng phải là mình tự chui vài cái hố do mình đào ra hay sao?

Nhưng đã có trận pháp giám sát rồi, thì căn bản là y cũng không có biện pháp nào để phủ nhận cả, chỉ có thể khúm núm gật đầu:

- Đúng thế thưa quản sự đại nhân, nhưng hắn nhất định sẽ đồng ý...

Diệp Mặc không đợi Bàn Hồ nói xong, liền cười lạnh:

- Lô đỉnh đã do tôi làm chủ, thì vì sao tôi phải tiến hành bước giao dịch thứ hai với anh? Anh nghĩ nhầm rồi, tôi thủy chúng chưa bao giờ muốn cùng anh giao dịch bước thứ hai cả.

Trong lòng Bàn Hồ liền trầm xuống. Tên tu sĩ này không ngờ lại tàn nhẫn như vậy. Đến chỗ y mua lô đỉnh rồi, lại thà rằng là vứt vỏ bẩy triệu linh thạch, mặc kệ sự sống chết của người quen của hắn. Cũng không đồng ý tiến hành bước giao dịch thứ hai. Trước tình hình này, thì y thật sự là không có biện pháp nào để biện minh nữa, chỉ có thể khom người thi lễ với Diệp Mặc:

- Tôi thật không ngờ anh bạn lại không muốn tiến hành giao dịch bước thứ hai, cũng là do tôi nhầm lẫn, xin được cáo lỗi...

Diệp Mặc căn bản là không thèm nhìn sắc mặt của y, mà lại ôm quyền nói với viên quản sự kia:

- Quản sự đại nhân, nếu không phải là do ngài tới đây, tôi hẳn là đã bị bức bách phải tiến hành lần giao dịch thứ hai. Hơn nữa lô đỉnh của tôi cũng sẽ vô duyên vô cớ bị mang đi. Tôi tin tưởng sự công chính của Âm Hải thành, cũng tin rằng Âm Hải thành sẽ cho tôi một cái công đạo.

Trong mắt tên tu sĩ Kiếp Biến kia liền hiện lên một tia nghiêm túc, nhìn lướt qua Diệp Mặc một lát sau đó gật đầu:

- Tình huống cụ thể thì ta đã hiểu được, về phần xử trí chuyện này thì hai chấp pháp của Âm Hải thành chúng tôi sẽ tự mình đi làm. Đối với tên chủ quán muốn bức bách anh phải tiến hành bước giao dịch thứ hai này, thì anh có thể đưa ra hai yêu cầu không tổn thương tới tính mạng của hắn.

Diệp Mặc lập tức tiếp lời:

- Đa tạ quản sự đại nhân, Âm Hải thành xử lý công việc quả là công bình công chính, lời đồn quả thật không sai.

Nói xong Diệp Mặc đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang Bàn Hồ:

- Yêu cầu thứ nhất của tôi chính là muốn anh bồi thường cho tôi, ở chỗ này có mười một lô đỉnh, mặc dù là có hơi ít, nhưng miễn cưỡng cũng đủ rồi. Tôi hy vọng có được mười một cái lô đỉnh này nguyên vẹn.

Bàn Hồ nghe được Diệp Mặc ngay câu đầu tiên đã muốn lấy không cả mười một lô đỉnh mà y muốn đem ra bán, thì trong lòng nhất thời run lên vì những lô đỉnh này không thể do y quyết định hết được. Nhưng yvẫn sợ hãi mà liếc mắt nhìn vị chấp sự kia một cái, nhưng cũng không dám nói gì.

Mười một cô gái bị bắt làm lô đỉnh đem bán, không ngờ lại có người muốn cùng lúc thu lấy tất cả các cô, thì tất cả đều đưa ánh mắt nhìn về phía Bàn Hồ.

Sắc mặt viên quản sự kia cũng không chút thay đổi:

- Được, anh lập tức xóa bỏ cấm chế của mười một lô đỉnh kia rồi đưa cho vị khách này.

Không đợi tên Bàn Hồ trả lời, thì một tên tu sĩ đang đứng lẫn trong đám người bên ngoài đã đi tới khom người với viên quản sự:

- Vâng thưa quản sự đại nhân, Ma Toàn Mã tôi sẽ làm ngay lập tức.

Đây rõ ràng là một tu sĩ Kiếp Biến viên mãn, thậm chí tu vi còn cao hơn cả viên quản sự kia. Diệp Mặc không cần hỏi, thì cũng biết được tên tu sĩ này chắc là người chủ thực sự của cửa hàng này.

Tên tu sĩ kia sau khi nói xong liền nhanh chóng xóa bỏ cấm chế cho mười một cô gái lô đỉnh, sau đó lại đưa mười một cô gái lô đỉnh này tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Anh bạn này, nếu cậu cần thì tôi cũng có thể xóa bỏ cấm chế cho cả cô gái lô đỉnh này để hoàn thành luôn việc mua bán lúc trước.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, loại tiểu xảo này mà cũng muốn dùng trước mặt hắn hay sao? Hắn liền trực tiếp phất tay:

- Không cần, lô đỉnh ta mua thì tự ta muốn làm sao thì làm, không cần người khác nhúng tay vào.

Nếu hiện giờ hắn yêu cầu đối phương thực hiện bước giao dịch thứ hai, thì một khi đối phương đồng ý, hắn sẽ không còn là người nắm đạo lý nữa.

Trong mắt tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn kia liền hiện lên một tia sát khí, nhưng cũng không nói thêm cái gì mà lại chậm rãi lùi lại.

Tên quản sự Kiếp Biến gật đầu:

- Hãy nói nốt yêu cầu thứ hai của cậu đi.

Diệp Mặc liền cảm tạ:

- Đa tạ quản sự đại nhân, yêu cầu thứ hai của tôi chính là muốn tát tên Bàn Hồ muốn lừa bịp tống tiền tôi một cái.

Viên quản sự kia cũng không thèm để ý đến lời Diệp Mặc, mà gật đầu nói:

- Ở Âm Hải thành nếu không có mệnh lệnh của thành chủ, thì không được phép giết người, anh hẳn là hiểu điều này chứ.

Diệp Mặc vội vàng đáp:

- Tôi hiểu thưa quản sự địa nhân, tôi là một tu sĩ đến từ bên ngoài, làm sao dám ở Âm Hải thành giết người? Tôi chỉ là muốn tát tên kia một cái, nhiều nhất cũng chỉ là ói ra chút máu mà thôi. Nếu không phải là vừa rồi bị hắn lừa gạt quá đáng, thì tôi cũng sẽ không dám nói ra cái yêu cầu này.

Người xem xung quanh đều âm thầm cảm thán. Còn nói rằng nhiều nhất chỉ ói ra máu thôi sao, lời như vậy mà cũng nói ra thoải mái thế sao. Ban đầu đúng là tên Bàn Hồ kia lừa bịp tống tiền hắn, nhưng cũng chưa thực sự lừa được, vậy mà giờ hắn lại nói là bị người ta lừa bịp tống tiền một cách quá đáng. Phải biết rằng ngay vừa rồi hắn thuận miệng nói một câu thì người ta đã phải miễn phí dâng tặng hắn mười một cô gái lô đỉnh đó. Mười một cái lô đỉnh tốt nhất này thì cần phải bao nhiêu linh thạch mới có thể mua được?

Trong số những người hiểu được đạo lý này còn có cả Bàn Hồ đang cảm thấy vô cùng bi ai nữa. Một cái tát này chắc chắn là còn muốn giúp mười một cô gái lô đỉnh kia xả mối hận với tên lừa đảo kia nữa, cho nên nhất định là sẽ không đơn giản.

Sau lưng Bàn Hồ đầy mồ hôi lạnh, y có chút sợ hãi đưa ánh mắt cầu cứu nhìn qua tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn vừa xóa bỏ cấm chế cho mười một lô đỉnh kia, hiển nhiên là hy vọng tên tu sĩ Kiếp Biến này sẽ mở miệng cầu xin cho y. Nhưng sắc mặt tên tu sĩ Kiếp Biến kia cũng không có chút thay đổi nào, giống như là không hề nhìn thấy Bàn Hồ vậy.

- Vậy nhanh chóng tát một cái đi.

Viên quản sự kia lại gật đầu, hiển nhiên là lão chỉ coi đây là một chuyện nhỏ.

Diệp Mặc sau khi nghe được, thì cũng không hề do dự mà tiến lên tát vào mặt tên Bàn Hồ một cái, sau đó lùi lại.

Người xem xung quanh lại không hề thấy Bàn Hồ có chút thay đổi nào, chỉ là ánh mắt trở nên đờ đẫn đi rất nhiều. Viên quản sự kia đem ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một chút, trong lòng thầm nghĩ "Tên tu sĩ này thủ đoạn thật là độc ác. Hơn nữa hắn là một tu sĩ đến từ bên ngoài, vậy mà cũng dám làm việc một cách quyết đoán như vậy ở Âm Hải thành này. Hơn nữa tên tu sĩ này tuổi còn trẻ như vậy, mà tu vi lại cao như thế, thì hiển nhiên là lai lịch cũng không nhỏ.

Nhưng y cũng không nói gì, mà lại quay sang nói với hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh:

- Còn các ngươi thì lập tức đi tới chấp pháp điện nhận tội.

Hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia vừa nghe vậy thì liền sợ run cả người, vội vàng đáp lại:

- Vâng thưa quản sự đại nhân.

Viên quản sự tu vi Kiếp Biến lại lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó thân hình chợt lóe lên rồi biến mất khỏi bên trong đại điện.

Lúc này tên Bàn Hồ mới tỉnh lại sau sự kinh hoàng, toàn thân run rẩy chỉ tay vào Diệp Mặc:

- Mày, không ngờ mày lại độc ác như vậy... Lại phá hủy đi đan điền của tao...

Một câu nói còn chưa dứt, thì Bàn Hồ lại phun ra một ngụm máu to, té lăn trên mặt đất run rẩy liên tục. Mọi người lúc này cũng đã biết là tên Bàn Hồ này xong đời rồi. Vừa rồi tên tu sĩ kia không giết y, nhưng lại còn độc hơn so với việc giết y nhiều.

Một vài tu sĩ ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc liền trở nên nao núng, lúc này Diệp Mặc ở trong mắt họ đã là một tên tu sĩ độc ác đến từ bên ngoài. Đồng thời cũng kinh hãi với lá gan của tên tu sĩ đến từ bên ngoài này. Tuy rằng viên quản sự kia vì sự thật đã rõ ràng nên không thể không đồng ý với yêu cầu của tên tu sĩ đến từ bên ngoài này, không ngờ tên tu sĩ tới từ bên ngoài này lại dám lợi dụng điều này để phá hủy đi đan điền của tên Bàn Hồ kia, điều này cũng đã phạm vào tối kỵ rồi.

Ánh mắt Ưng Sát lạnh băng, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Trong lòng y hiện đang vô cùng kinh hãi, y không thể ngờ được rằng Diệp Mặc lại tàn nhẫn như vậy, dám thật sự hủy đi đan điền của tên Bàn Hồ kia. Thế nhưng tên này đã phạm vào tối kỵ của quản sự Âm Hải thành, thì tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp được.

Sự từng trải của Diệp Mặc nhiều như vậy, thì sao hắn có thể không hiểu rằng mình đã phạm vào điều tối kỵ của viên quản sự kia? Thế nhưng hắn căn bản là không sợ gì cả, vì hắn đã chuẩn bị lập tức rời khỏi Âm Hải thành rồi. Nơi này không phải là chỗ để ở lâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1236

Nguyên Nhân Gây Ra Biến Cố

Diệp Mặc va Quảng Vi mang theo mười một cô gái kia rời khỏi đại điện, khi đoàn người Diệp Mặc đi tới quảng trường thì Diệp Mặc đột nghiên ngừng lại, sau đó nhìn mười một cô gái kia rồi nói:

- Các cô đều đã có tu vi Nguyên Anh hoặc là Hư Thần rồi, hiện tại thì tôi cũng không thể mang theo các cô cùng đi. Vì thế tôi sẽ cho các cô vài món pháp bảo phi hành để các cô tự mình chạy trốn.

- Tiền bối, ngài không muốn chúng đem chúng tôi làm lô đỉnh sao?

Một cô gái áo hồng có tu vi Hư Thần nghe được lời Diệp Mặc nói thì nhất thời không thể tin được mà run giọng hỏi lại.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Các cô thấy tôi là người cần dùng lô đỉnh sao? Tôi không thể mang các cô cùng đi ở Âm Hải thành này, về phần các cô có thể tự mình giữ được mạng mình hay không, thì phải xem vận mệnh của chính các cô rồi.

Nói xong Diệp Mặc liền lấy ra mười một cái nhẫn, đưa cho mười một cô gái kia:

- Trong mỗi chiếc nhân này đều có một ít pháp bảo phi hành linh khí và linh thạch, còn có một cái pháp bảo phi hành hạ phẩm chân khí. Tôi cũng chỉ có thể giúp các cô được như thế mà thôi.

Mười một cô gái bị bán làm lô đỉnh căn bản không thể tin được đây là sự thật, chẳng lẽ còn có chuyện tốt như vậy sao? Chờ sau khi Diệp Mặc cùng

Quảng Vi và Minh Tâm sau khi đã đi khuất, thì các cô mới nhớ tới là mình còn chưa kịp cảm tạ Diệp Mặc. Đợi đến khi các cô muốn đuổi theo Diệp Mặc thì hắn đã sớm biến mất không thấy đâu rồi.

Cô gái áo hồng là người đầu tiên có phản ứng, lập tức quay sang nói với một cô gái áo vàng khá lớn tuổi:

- Chị Hân Du, chúng ta làm sao bây giờ?

Cô gái gọi là Hân Du hướng về phía Diệp Mặc rời khỏi bái lậy một cái, sau đó mới trầm giọng: Lúc này thì không chỉ cô gái áo hồng đồng ý với lời Hân Du nói, mà những cô gái còn lại cũng đều đồng ý. Dù cho các cô một phút trước còn là món hàng bị người ta đem bán, thế nhưng chỉ cần giải trừ được thân phận đầy tớ, thì về sau các cô cũng sẽ có địa vị ngang hàng với các tu sĩ còn lại ở Âm Hải thành, sẽ không có người nào dám làm gì các cô cả.

...

Trong lòng Diệp Mặc cũng rất bất đắc dĩ. Khả năng của hắn xác thực chỉ có thể giúp các cô gái kia như vậy mà thôi. Hắn thực sự không đánh lòng nhìn những cô gái kia bị bán vào Song Tu lâu rồi bị người ta chà đạp, hơn nữa hắn cũng hy vọng sau này hắn có gặp rủi ro, thì cũng sẽ có người đưa tay ra giúp hắn.

Kỳ thực lúc trước giúp đỡ Mông Kỳ, thì trong lòng hắn cũng không có nghĩ như vậy. Hắn hi vọng chính là nếu như ở bên ngoài gặp trắc trở, thì cũng có thể có người ra tay giúp đỡ giống như hắn vừa rồi vậy.

Diệp Mặc và Quảng Vi cùng với Minh Tâm về đến nhà trọ, liền giới thiệu cho đám người Kỷ Bẩm cùng quen biết, lúc này thì Đằng Dịch cùng Biên Phượng Tháp cũng không có ở đây. Mông Hàn An nói hai người họ cố ý ra ngoài hỏi thăm tin tức của 'Côn lân' rồi. Vì thế sau khi Diệp Mặc đi về thì bọn họ cũng đang đi dạo trong Âm Hải thành rồi.

Mông Hàn An và Kỷ Bẩm không ngờ Diệp Mặc thực sự cứu được Minh Tâm trở về, mọi người đoàn tụ, đều cùng nhau có một tâm trạng vui vẻ.

Sau khi mấy người Diệp Mặc hàn huyên một chút, thì lại lần nữa bố trí mấy cái cấm chế, sau đó mời tất cả ngồi xuống.

- Diệp sư đệ, cấm chế trên người sư phụ của tôi phải làm sao bây giờ?

Tuy rằng dọc đường Quảng Vi không nói gì, nhưng đây vẫn là chuyện mà cô lo lắng nhất.

Minh Tâm khoát tay với Quảng Vi, sau đó run giọng:

- Diệp Mặc, đa tạ cậu. Nếu như không phải là có cậu với Quảng Vi, thì tôi không biết sẽ phải thế nào nữa. Tôi không sợ cấm chế, tôi chỉ sợ rằng muốn chết mà cũng không được.

Lúc này Minh Tâm nhìn về phía Diệp Mặc với ánh mắt cảm kích từ tận dáy lòng, cô thật sự không sợ chết, thế nhưng một khi cô bị bán vào Song Tu lâu. Thì cô có muốn chết cũng không được, kết cục của cô sẽ vô cùng bi thảm.

Diệp Mặc mời Minh Tâm ngồi xuống, bởi vì cho dù là cấm chế của tu sĩ Hóa Chân thì hắn cũng không sợ. 'Tam sinh quyết' của hắn luôn có thể tự mình diễn sinh ra vạn vật, thì sao có thể e ngại một cái cấm chế được. Huống chi Diệp Mặc còn biết cấm chế trên người của Minh Tâm chỉ là do một tu sĩ Kiếp Biến hạ xuống mà thôi, cho dù là không có Ưng Sát phá đám, thì Diệp Mặc cũng không có ý định tiến hành bước giao dịch thứ hai với tên Bàn Hồ kia.

- Minh Tâm tiền bối, tôi có thể giúp người xóa bỏ cấm chế, nếu như cô tin lời của tôi thì cứ yên tam.

Diệp Mặc chờ sau khi Minh Tâm ngồi xuống, thì mới nói với vẻ chắc chắn.

Không đợi Diệp Mặc nói lần thứ hai, thì Minh Tâm liền kiên định:

- Cậu giúp tôi đi, tôi tin tưởng cậu.

Cho dù là Diệp Mặc không thể nào xóa bỏ được cấm chế, hoặc là vì tu vi của Diệp Mặc quá thấp khiến kinh mạch của cô vỡ vụn, thì cô cũng sẽ không hề để tâm đến. Cô có thể thoát khỏi kiếp bị bán làm lô đỉnh kia đã là chuyện vui bằng trời rồi, sao có thể để ý đến chuyện nhỏ này chứ?

Diệp Mặc cầm cổ tay của Minh Tâm tùy ý dò xét một chút kinh mạch của cô, lập tức đã có lý giải đối với loại cấm chế này rồi.

Chỉ không đến thời gian nửa nén hương, Diệp Mặc đã xóa bỏ hoàn toàn cấm chế trên người Minh Tâm rồi, đồng thời còn khiến Minh Tâm hồi phục lại tu vi vốn có.

Minh Tâm cảm thụ được chân nguyên lại lần nữa trở lại trong thân thể của mình, lâm tức kích động đứng lên cảm tạ Diệp Mặc. Ngoại trừ cảm kích, trong nội tâm của cô có nhiều kinh ngạc và chấn động hơn. Không phải là tự mình hạ cấm chế, mà muốn xóa bỏ cấm chế của người khác thì phải vô cùng khó khăn. Nhưng Diệp Mặc không ngờ lại dễ dàng xóa bỏ đi cấm chế trong người cô như vậy. Nếu như không phải cô đã biết về Diệp Mặc từ mấy năm trước, khi hắn mới là tu sĩ Trúc Cơ, thì cô thậm chí còn cho rằng Diệp Mặc hiện tại đã đạt đến tu vi Hóa Chân rồi.

Bởi vì tranh chấp trên đại điện, nên cô vốn đã không ôm hy vọng được xóa bỏ cấm chế rồi, nhưng không ngờ là Diệp Mặc lại có thể dễ dàng giúp cô khôi phục lại.

Diệp Mặc lấy ra một cái nhẫn đưa cho Minh Tâm, rồi lại lấy ra một cái nữa đưa cho Quảng Vi:

- Hai người thay đổi một bộ y phục, sau đó chúng ta lại từ từ nói chuện.

Minh Tâm gật đầu, tiếp nhận nhẫn trữ vật mà Diệp Mặc đưa cho cô, sau đó cùng Quảng Vi đứng lên đi thay y phục. Trước khi hai người đi, Diệp

Mặc còn nói thêm một câu:

- Trong nhẫn còn có hai viên 'Trú nhan đan', tuy rằng là bản lĩnh luyện đan của tôi không được tốt, nên ảnh hưởng tới phẩm cấp của đan dược, nhưng những đan dược đó đều được luyện chế từ tài liệu cực phẩm đấy.

'Trú nhan đan' là đan dược Thiên cấp, luyện chế cũng không khó khăn, khó khăn duy nhất chính là ‘Trú nhan quả’ rất khó có thể tìm được. Nếu như không phải Diệp Mặc ở Thần Nông Giá chiếm được ‘Trú nhan quả’, thì hiện tại hắn cũng sẽ không có 'Trú nhan đan'. Diệp Mặc cũng đã đi qua rất nhiều bí cảnh, cũng đã thu thập được rất nhiều linh thảo cao cấp, nhưng lại chưa từng thấy một gốc 'Trú nhan quả' nào. Điều này cho thấy ‘Trú nhan quả’ hiếm có ra sao.

- 'Trú nhan đan'?

Minh Tâm và Quảng Vi cùng khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, kêu lên ba chữ kia còn có cả Mông Hàn An nữa. Cô cũng đang ước ao nhìn vào nhẫn trữ vật trong tay Quảng Vi và Minh Tâm.

'Trú nhan đan' đấy, có cô gái nào là không thích 'Trú nhan đan' chứ? Cho dù là Minh Tâm tự mình hủy đi dung nhan, cũng chỉ là do bất dắc dĩ mà thôi. Đôi khi các cô gái đều coi trọng dung mạo của mình hơn cả sinh mạng. Các cô luôn vô thức nghĩ rằng, nếu như dung mạo của mình bị hủy, thì cũng chẳng khác nào hủy đi tất cả.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, là 'Trú nhan đan', nhưng đây là do hơn hai mươi năm trước tôi luyện chế ra, cho nên phẩm chất đan dược cũng không được tốt lắm.

Quảng Vi kích động cầm chiếc nhẫn trong tay, cô hận không thể lập tức đi thử ngay đan dược. Còn Minh Tâm thì lại một lần nữa cảm kích nhìn Diệp Mặc, nhưng cũng không nói gì mà mang theo Quảng Vi đi vào trong thay quần áo.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn vẻ mặt ước ao của Mông Hàn An, nên cũng lấy ra một cái bình ngọc đưa cho cô:

- Ở đây tôi vẫn còn, nên cũng sẽ cho Mông tỷ một viên.

Mông Hàn An hầu như không có chút khách khí nào, nhanh chóng bắt lấy bình ngọc trong tay Diệp Mặc:

- Thật tốt quá, tôi đã từng tìm kiếm ‘Trú nhan quả’ qua vài chục năm rồi, không ngờ tới lúc này lại thực sự có được 'Trú nhan đan', tôi lại phải cảm tạ cậu rồi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Mông tỷ đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi còn chưa có cám ơn chị, chỉ là một viên 'Trú nhan đan' thì đã tính là gì.

Kỷ Bẩm thì lại ở một bên lắc đầu:

- Trên người cậu cũng thật là nhiều đồ tốt, ngày trước trong đại hội Đan Vương tôi còn muốn hỏi xin Lục tiền bối cho cậu một loại dị hỏa đấy, hiện tại xem ra tôi đã quá coi thường cậu rồi.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Kỷ Bẩm tiền bối, hay tôi cũng cho ngài một viên nhé?

Ngoài dự liệu của Diệp Mặc chính là Kỷ Bẩm lại nhanh chóng gật đầu:

- Ừ, cậu cho tôi một viên cũng tốt, lần này tôi gặp chuyện không may, cháu gái bảo bối của tôi còn không biết là đã lo lắng đến thế nào nữa. Sau này về cho nó một viên 'Trú nhan đan', nếu không nhất định nó sẽ không buông tha đâu. Còn về phần tôi thì không cần.

Diệp Mặc liền lấy ra một cái nhẫn trữ vật đã sớm được chuẩn bị, đưa cho Kỷ Bẩm:

- Kỷ tiền bối, trong nhẫn này có một ít đồ tốt tôi đã chuẩn bị, còn có một chút cảm ngộ của tôi đối với trận pháp nữa, đều đưa cho tiền bối.

Nhẫn của Kỷ Bẩm đã sớm bị lấy mất, lần trước khi lão khôi phục lại tu vi, liền vội vã bế quan. Đến tận hôm nay, Diệp Mặc mới có chút thời gian để lấy chiếc nhẫn trữ vật này ra đưa cho Kỷ Bẩm.

Kỷ Bẩm ừ một tiếng rồi không chút khách khí nhận lấy nhẫn trữ vật của Diệp Mặc. Lão biết Diệp Mặc có rất nhiều, hơn nữa lão cũng không cần phải khách khí với Diệp Mặc.

Ba người Diệp Mặc cũng không phải đợi lâu, thì Minh Tâm cùng với Quảng Vi đã thay xong quần áo đi ra. Dung mạo của Minh Tâm cũng không được khôi phục lại, hiển nhiên là cô còn chưa sử dụng 'Trú nhan đan'.

Chờ Minh Tâm va Quảng Vi lại ngồi xuống, thì Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Minh Tâm tiền bối, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, xin tiền bối kể lại một lần. Còn trước khi tiền bối đến Vô Tâm Hải, thì có biết tin tức gì của Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành không?

Minh Tâm suy nghĩ một chút, sau đó bắt đầu nói:

- Đệ nhất tán tu của Bắc Vọng Châu cậu biết là ai chứ?

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Tôi biết, là Lăng Trung Thiên có tu vi Kiếp Biến đỉnh, nghe nói y là người có tu vi cao nhất Bắc Vọng Châu.

Minh Tâm gật đầu:

- Không sai, Bắc Vọng Châu có ba tu sĩ Kiếp Biến, Phiến Nhất của Vọng Nguyệt Tông, Đường Mộng Nhiêu của Ngọc Nữ Phái, người còn lại chính là Lăng Trung Thiên. Tuy rằng cả ba đều là tu vi Kiếp Biến, nhưng tu vi của Lăng Trung Thiên là cao nhất. Tôi nghe nói tu vi của Lăng Trung

Thiên đã tiếp cận tới Hóa Chân, hơn nữa y còn có thể vượt cấp chiến đầu, cho dù là Hóa Chân sơ kỳ cũng không có cách nào chiếm thượng phong trước y cả.

Diệp Mặc chỉ ngồi nghe, cũng không nói gì cả. Đối với Lăng Trung Thiên thì ấn tượng của Diệp Mặc cũng là không tệ lắm. Bất luận là ngày trước tiến nhập vào 'Sa nguyên dược cốc' thấy được khí độ của Lăng Trung Thiên, hay là bởi vì quan hệ của sư huynh Hứa Xương Cát với Lăng Trung Thiên, thì Diệp Mặc đều nghĩ rằng Lăng Trung Thiên là một người không tệ.

Thấy Diệp Mặc biết về Lăng Trung Thiên, thì Minh Tâm liền nói sang chuyện khác:

- Tôi còn có một đệ tử là Cầm Mộ Tâm, cậu còn nhớ chứ?

Diệp Mặc lúc này mới nhớ tới chuyện của Cầm Mộ Tâm hắn chưa nói cho Minh Tâm biết, nên vội vàng nói:

- Vâng, tôi vẫn nhớ Mộ Tâm sư muội, tôi ở Nam An Châu còn gặp qua cô ấy, hiện giờ cô ấy là đệ tử nòng cốt của tông môn tám sao Vô Tình Cốc ở Nam An Châu rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1237

Nội Loạn Bắc Vọng

Hả, anh nhìn thấy Mộ Tâm ở Nam An châu rồi?

Minh Tâm lập tức kích động đứng dậy, đến cả Quảng Vi cũng bật dậy.

Diệp Mặc đợi sau khi Minh Tâm và Quảng Vi ngồi xuống, lúc này mới chắc chắn nói:

- Đúng vậy, Minh Tâm tiền bối, Mộ Tâm sư muội bây giờ rất tốt, còn là một Đan vương nhất phẩm nữa, tiền bối không cần phải lo lắng cho cô ấy.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt, vào được tông môn tám sao là tốt quá rồi.

Minh Tâm liên tiếp nói vài chữ tốt, lúc này mới thầm thở dài nói tiếp:

- Mộ Tâm không có phúc, không thể kết phu thế với anh được…

Diệp Mặc sắc mặt trở nên lúng túng, không nói tiếp, nhưng Minh Tâm mới nói được nửa câu, thì hình như nhớ ra cái gì đó, rung động nhìn Diệp Mặc nói:

- Đúng rồi, tôi nghe nói anh đến Nam An châu rồi, chẳng lẽ, chẳng lẽ…

Diệp Mặc đành phải nói:

- Đúng vậy, Minh Tâm tiền bối, tôi là từ Nam An châu về, chuẩn bị vượt Vô Tâm Hải. Cũng là vì đi qua Âm Hải thành mới gặp tiền bối và Quảng Vi đây.

- Không ngờ là vượt Vô Tâm Hải thật…

Minh Tâm hoàn toàn quên mất mình định nói gì, sau khi lẩm bẩm nói những lời này, lập tức chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh rốt cục là tu vi gì rồi?

Chuyện mà Diệp Mặc sợ nhất chính là có người hỏi thăm dò tu vi của hắn, vì tiến độ tu vi của hắn quá không bình thường, người bình thường căn bản không thể hiểu được. Nhưng bây giờ Minh Tâm hỏi đến, hắn cũng đành phải nói:

- Tôi đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ sáu rồi.

Minh Tâm nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, chán nản một lúc lâu mới thở dài nói:

- Diệp Mặc, lúc trước tôi đã biết anh là một thiên tài rồi, nhưng anh vẫn còn nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi. Thừa Đỉnh tầng thứ sáu, ở cả Bắc Vọng Châu cũng rất hiếm gặp, huống chi anh vẫn còn trẻ tuổi như vậy, so với anh, tôi cảm thấy mình quả thật vô dụng.

Dừng một chút, Minh Tâm lại nói tiếp:

- Diệp Mặc, sau này anh không cần gọi tôi là Minh Tâm tiền bối nữa. Tu vi của anh cao hơn tôi rất nhiều, cứ gọi tôi Minh Tâm là được rồi, nếu như anh bằng lòng, thì cứ gọi tôi là chị Minh Tâm cũng được.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi đều gọi Mộ Tâm và Quảng Vi là sư muội, lại gọi cô là chị thì có phải loạn hay không, cứ gọi là tiền bối đi, cách nhìn của tôi và của người khác không giống nhau, tu vi cao thì nhất định là tiền bối sao?

Quảng Vi lập tức sợ ngây người, nếu như không phải cô rất hiểu Diệp Mặc, cô vẫn còn cho rằng Diệp Mặc là lão yêu quái nghìn năm tuổi. Năm đó khi cô gặp Diệp Mặc, Diệp Mặc vẫn là tu sĩ Trúc Cơ. Thậm chí khi Diệp Mặc kết thành Kim Đan cô cũng nhìn rất rõ, lúc đó Kim Đan mà Diệp Mặc

kết được cũng không được xếp vào hàng cửu phẩm, đại sư tỷ liền nói Diệp Mặc tiền đồ vô lượng, bây giờ xem ra quả thực là như vậy rồi.

Minh Tâm do dự một chút, gật đầu nói:

- Như vậy cũng được.

Diệp Mặc thấy Minh Tâm không hỏi thăm gì nữa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói:

- Minh Tâm tiền bối, cô vừa nói đến ba tu sĩ Kiếp Biến đến Bắc Vọng châu, còn có cả Mộ Tâm sư muội nữa, sau đó thế nào?

Minh Tâm bừng tỉnh lại, không tiếp tục nói chuyện tu vi của Diệp Mặc nữa, lại nói:

- Thực ra Mộ Tâm sở dĩ đến Nam An châu, chính là do Đường Mộng Nhiêu tiền bối của phái Ngọc Nữ tông môn tám sao của Bắc Vọng châu tiến cử. Đường tiền bối sau khi gặp Mộ Tâm, cho rằng Mộ Tâm là kỳ tài luyện đan, ở lại Bắc Vọng châu thì thật quá lãng phí, liền tiến cử nó đến Nam An châu. Bây giờ biết được Mộ Tâm đã vào được tông môn tám sao rồi, tôi cũng yên tâm rồi.

Diệp Mặc nghe đến đây, mới chợt hiểu ra, khó trách Cầm Mộ Tâm có thể đến được Nam An châu, không ngờ cũng là do một cao thủ Kiếp Biến tiến cử. Từ đó danh sách ba người được tiến cử tới Bắc Vọng châu chính là hắn và Hứa Xương Cát và cả Cầm Mộ Tâm nữa.

Minh Tâm nói tới đây lại thở dài, giọng nói trở nên có chút khó khăn:

- Vốn dĩ ở Bắc Vọng châu, ba vị Kiếp Biến tiền bối là định hải thần châm, đáng tiếc, ba vị Kiếp Biến vốn dĩ đoàn kết không ngờ lại có một ngày lại đánh nhau…

- Tại sao?

Diệp Mặc nghe thấy vậy, lập tức cả kinh hỏi. Mặc dù hắn khẳng định tu sĩ Kiếp Biến của Bắc Vọng châu không chỉ có ba người, nhưng trên thực tế thì quả thực chỉ có ba người Lăng Trung Thiên này, ba người họ sao lại có thể đánh nhau được?

Minh Tâm lắc đầu nói:

- Tôi cũng không rõ nguyên nhân thế nào, hình như là vì một người đàn bà, Lúc đó Đường Mộng Nhiêu tiền bối và Phiến Phất tiền bối của Vọng Nguyệt tông liên thủ lại đánh Lăng Trung Thiên tiền bối, nghe nói lúc đó đánh đến mức trời đất đen kịt, ngay cả mấy ngọn núi lớn ở đó cũng bị mấy người san bằng. Đánh nhau kéo dài mấy ngày mấy đêm, sau đó ba người đều bị thương. Nghe nói Lăng Trung Thiên tiền bối cuối cùng dẫn được người đàn bà đó đi, người đàn bà đó còn là đệ tử của phái Ngọc Nữ. Nhưng thân phận của tôi thấp kém, không dám hỏi kỹ Đường tiền bối.

Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Minh Tâm tiền bối, cô nói trước đi, sau đó thế nào.

Minh Tâm tiếp tục nói:

- Lăng Trung Thiên tiền bối sau khi rời khỏi đó thì mất tung tích luôn, không còn nghe thấy tin tức gì của ông ta nữa. Nhưng không lâu sau đó thì Bắc Vọng châu lại xảy ra chuyện, Thú triều không những xuất hiện ở Toái Diệp thành, đồng thời còn xuất hiện ở Phỉ Hải thành. Lúc trước Thú triều vừa đến thì rút lui ngay, nhưng lần đó Thú triều chẳng những không rút lui, hơn nữa số lượng và cấp bậc cũng hung hãn hơn nhiều so với lần trước. Lăng Trung Thiên tiền bối không còn ở đó nữa, những Tán Tu kia cũng không có cách nào liên kết lại để đánh yêu thú. Tu vi cao nhất ở Bắc Vọng châu là Phiến Phất tiền bối và Đường Mộng Nhiêu tiền bối mặc dù vết thương chưa lành, nhưng vẫn thường xuyên chạy qua chạy lại giữa Toái Diệp thành và Phỉ Hải thành để đánh yêu thú.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng trầm xuống, mấy người Tĩnh Văn ở

Phỉ Hải thành, một khi Thú triều xuất hiện ở Phỉ Hải thành, thì bọn họ biết làm sao?

Hắn căn bản cũng không kịp chờ cho Minh Tâm nói xong, liền vội vàng hỏi:

- Minh Tâm tiền bối, cô nói Phỉ Hải thành cũng gặp phải thú triều?

Minh Tâm gật đầu nói:

- Đúng vậy, lúc đó Đường Mộng Nhiêu tiền bối là tiền bối đến Phỉ Hải thành đầu tiên, Đường Mộng Nhiêu tiền bối tiến cử Mộ Tâm đến Nam An châu, có ơn với Tiên dược cốc của chúng tôi, Tiên dược cốc chúng tôi chủ động cùng Đường Mộng Nhiêu tiền bối đến Phỉ Hải thành đối phó với yêu thù. Nhưng lần đó trong những con thú triều thì lại có không dưới mười con yêu thú Kiếp Biến, yêu thú cấp chín, mặc dù Bắc Vọng châu có rất nhiều tu sĩ chủ động đến Phỉ Hải thành trợ chiến, nhưng yên thú thật sự là quá nhiều.

- Phỉ Hải thành bị yêu thú công phá?

Diệp Mặc trong lòng lại càng kích động nói.

Minh Tâm lắc đầu nói:

- Lúc tôi rời đi, Phỉ Hải thành vẫn chưa bị yêu thú công phá, hình như có một tu sĩ đại năng đến, ngăn sự tấn công của yêu thú lại. Nhưng lúc đó yêu thú quá nhiều, cùng giằng co chiến đấu một chỗ, tôi cũng không nhìn rõ lắm. Nhưng vị tu sĩ đại năng đó hình như cũng không kém Đường Mộng Nhiêu tiền bối chút nào, dưới pháp thuật của tiền bối đó, yêu thú chết như ngả rạ.

Diệp Mặc thở dài, lại nghi ngờ hỏi:

- Cô rời đi?

Minh Tâm lập tức trả lời nói:

- Không sai, Đường Mộng Nhiêu tiền bối mặc dù bị thương nặng, nhưng

chiến đấu với yêu thú đến cùng, nhưng cô lại bị một đám đông yêu thú vây tấn công, bị thương càng lúc càng nặng. Lúc đó tu sĩ của phái Ngọc Nữ chết thì chết, theo sau Đường Mộng Nhiêu tiền bối ngoại trừ tôi và hai đệ tử, chỉ còn vài Tán Tu lẻ tẻ. Nhìn thấy Đường Mộng Nhiêu tiền bối sắp mất mạng, tôi và Quảng Vi, Nguyệt Đường liều mạng dẫn theo Đường Mộng Nhiêu tiền bối rời khỏi Phỉ Hải thành. Nhưng đáng tiếc những con yêu thú đó dường như lại biết địa vịc của Đường Mộng Nhiêu tiền bối lớn, con nào cũng xông tới. Tôi đành phải thi triển bí thuật phá khai trọng vi, dẫn theo Liễu Nguyệt Đường tiền bối chạy tới chỗ khác.

Nói tới đây, Minh Tâm lại xúc động dừng lại:

- Trong khi chúng tôi bỏ chạy, Liễu Nguyệt Đường của Tiên dược cốc chúng tôi cũng bị mất tích, tôi sợ lành ít dữ nhiều. Sau đó chúng tôi không có chỗ nào để chạy, cuối cùng vẫn phải vào Vô Tâm Hải.

Diệp Mặc nghĩ đến việc Liễu Nguyệt Đường mất tích, trong lòng lại càng thổn thức, lại lo lắng cho mấy người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng.

- Sau khi chúng tôi chạy vào Vô Tâm Hải, căn bản cũng không có cách nào phân biệt được phương hướng, chạy một mạch vài tháng, nhưng cuối cùng vẫn bị yêu thú đuổi sát phía sau. Vì lúc đó pháp bảo phi hành là một món chân khí phi hành trung phẩm của Đường tiền bối, chân khí phi hành đó vì trong khi chạy đã nhiều lần bị hao tổn, thấy không ổn rồi, sau đó Đường tiền bối nói, vì chân khí phi hành quá nhỏ, nhiều người tốc độ sẽ chậm, cứ như vậy ba người chúng tôi cũng không chạy thoát được người nào. Khi gặp được một đảo đá ngầm, Đường tiền bối yêu cầu chúng tôi thả cô ấy xuống, cô ấy nói có năng lực ẩn mình chữa thương, để cho hai người chúng tôi ngồi chân khí phi hành chạy trốn.

Minh Tâm dường như lại nhớ ra Đường Mộng Nhiêu, vẻ mặt lộ ra thần sắc lo lắng, nhưng không đợi Diệp Mặc tiếp tục hỏi, cô lại thở dài nói:

- Tôi cũng không biết chỉ cần theo ý của Đường tiền bối, mới có thể giữ được mạng. Đường tiền bối sau khi ẩn mình ở đảo đá ngầm, thì tôi và Quảng

Vi lại tiếp tục chạy. Vì chỉ có hai người, tốc độ quả nhiên nhanh lên rất nhiều, cuối cùng không ngờ lại thoát khỏi sự truy lùng của bọn yêu thú.

Nghe thấy Minh Tâm nói thoát được yêu thú, đến Mông Hàn An ngồi một bên cũng thở phào, mặc dù biết rõ Minh Tâm cuối cùng bị người khác bắt lại, nhưng cũng thầm nhủ may mắn.

Minh Tâm vừa thở dài vừa nói:

- Tôi cùng Quảng Vi mặc dù thoát khỏi sự truy lùng của yêu thú, nhưng ai cũng bị thương nặng, đành phải tìm một đảo nhỏ để chữa thương. Chúng tôi ở lại trên tiểu đảo thiếu thốn linh khí đó vài tháng, lúc này mới hoàn toàn khôi phục lại. Sau khi khôi phục lại, chúng tôi muốn quay về tìm Đường tiền bối, nhưng lại mất phương hướng. Cứ như vậy đi không mục đích cũng được gần ba năm, sau đó cũng không tìm thấy phương hướng nào. Tôi và Quảng Vi quyết định không thể tiếp tục thế này được nữa, cần phải tìm được một tiểu đảo để dừng lại vừa tu luyện, vừa nghỉ cách.

Diệp Mặc trong lòng cũng thầm than, Minh Tâm mới chỉ là tu vi Hư Thần hậu kỳ, mà tu vi của Quảng Vi thì lại càng thấp, mới chỉ có tu vi Kim Đan tầng thứ chín. Với tu vi này mà đi ba bốn năm ở Vô Tâm Hải, không xảy ra chuyện gì, đã là quá may mắn rồi.

Quả nhiên Minh Tâm nói:

- Chúng tôi vẫn chưa tìm được một đảo yên thân, thì lại bị mấy tên yêu tu bắt được, những tên yêu tu này căn bản muốn làm nhục tôi và Quảng Vi, nhưng lúc đó bọn họ phát hiện ra tôi và Quảng Vi đều là thân phận trinh nữ hơn nữa tư chất lại không tồi, lập tức thay đổi chủ ý. Vì bọn họ biết, nếu như bọn họ bán chúng tôi đi, thì sẽ thu được lợi hơn, còn mạnh hơn nhiều so với bọn họ đi tìm tài nguyên tu luyện bên ngoài.

Minh Tâm có thể đã trải qua quá nhiều chuyện, nói mình là thân phận trinh nữ cũng không có bất kỳ thẹn thùng hoặc lúng túng gì, còn Quảng Vi thì lại đỏ mặt cúi đầu.

- Sau đó cô và Quảng Vi sư muội lại bị người ta dẫn đến Âm Hải thành?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Minh Tâm gật đầu nói:

- Đúng vậy, sau khi chúng tôi bị mấy tên yêu tu mang đi, bọn họ vừa tìm kiếm tu luyện vừa lên đường, trên đường lại chậm trễ mất gần nửa năm, mới đến được Âm Hải thành. Tên yêu tu bán tôi và Quảng Vi ở Âm Hải thành, chuyện sau đó thì anh cũng biết rồi, nếu như không phải anh đến, thì tôi và Quảng Vi sống không bằng chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1238

Trận Pháp Luyện Hóa Ở Phủ Thành Chủ

Sắc mặt Diệp Mặc nhất thời trở nên khó coi, hắn có thiện cảm với Lăng Trung Thiên, đối với Phiến Phất của Vọng Nguyệt Tông cũng có thiện cảm. Hắn đi Nam An Châu cũng là do Phiến Phất đề cử, mặc dù bản thân có dùng 'Phục thần đan' để cảm tạ, nhưng người ta đã ở lại Phỉ Hải thành giúp hắn trông coi Mặc Nguyệt, đồng thời còn phái tới cả một tên tu sĩ Hư Thần đến nữa.

Nhưng đây cũng không phải là điều mà Diệp Mặc cần quan tâm, bất luận là Lăng Trung Thiên và Phiến Phất vì nguyên nhân gì mà sinh ra tử chiến thì cũng không có quan hệ đến hắn, hắn lo lắng chính là Tống Ánh Trúc và em gái Diệp Lăng cùng mấy người Tĩnh Văn ở đó.

Mông Hàn An bỗng nhiên mở miệng:

- Minh Tâm tỷ vừa nói rằng ba người có tu vi cao nhất Bắc Vọng Châu sau khi bị thương, thì yêu thú mới tập kích Bắc Vọng Châu. Nhưng lúc trước khi ba người kia còn đó, có xảy ra vấn đề lớn gì không? Liệu đây có phải là một âm mưu được sắp đặt trước?

Không cần Mông Hàn An nhắc nhở, Diệp Mặc đã biết rằng chuyện này rất kỳ quặc, nhưng hiện tại hắn chưa về đến Bắc Vọng Châu, nên cũng không có cách nào để xác định chuyện này có phải là do có người âm mưu sắp đặt hay không.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc không được tốt, hơn nữa còn có chút lo lắng, nên Minh Tâm liền muốn nói gì đó, nhưng lại bị Diệp Mặc nói trước:

- Minh Tâm tiền bối, nói cách khác thì có phải cô đã rời khỏi Phỉ Hải thành bốn năm năm rồi phải không?

Minh Tâm gật đầu:

- Đúng thế, nếu như dựa theo thời gian mà tính, thì đúng là đã hơn năm năm rồi.

Diệp Mặc có chút lo lắng, đã trôi qua năm năm rồi, vậy thì có bao nhiêu chuyện có thể xảy ra? Nếu như muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt thì Mặc Nguyệt có thể bị diệt đến mấy lần rồi. Phỉ Hải thành bị tiêu diệt, thì liệu Mặc Nguyệt có thể may mắn sống sót không? Tổ chim đã bị phá thì liệu trứng có còn nguyên vẹn?

Hắn đã từng bố trí một truyền tống trận ở Mặc Nguyệt, chỉ hi vọng là nếu như Toái Diệp thành thực sự bị hủy, thì mấy người Tống Ánh Trúc cũng có thể thông qua truyền tống trận mà chạy thoát thân.

Thấy biểu tình vô cùng lo lắng của Diệp Mặc. Thì Minh Tâm lại nói tiếp:

- Diệp Mặc, cậu không cần phải lo lắng, lúc chúng tôi rời đi, thì có một người vô cùng mạnh mẽ đã tới giúp Phỉ Hải thành, thậm chí đã dần chiếm được thế thượng phong. Một khi Phỉ Hải thành chiếm được thế thượng phong, thì tu sĩ các nơi đều sẽ liên tục tiến đến trợ chiến, hẳn là Phỉ Hải thành có thể hóa nguy thành an.

Diệp Mặc thở dài, hiện tại hắn cũng chỉ có thể cầu mong là như vậy mà thôi, chẳng lẽ bây giờ hắn có thể trong nháy mắt mà trở về Phỉ Hải thành hay sao?

Thấy Diệp Mặc lại tiếp tục trầm mặc, Minh Tâm lại nói lời cảm kích:

- Diệp Mặc, cảm tạ cậu đã cho tôi đan dược tốt như vậy.

Diệp Mặc gật đầu:

- Minh Tâm tiền bối, sau khi trở lại Bắc Vọng Châu thì nếu tiền bối không muốn tiếp tục ở lại Bắc Vọng Châu nữa, có thể cùng với chúng tôi đi Nam An Châu.

Minh Tâm nghe được lời Diệp Mặc nói, thì không trả lời ngay lập tức, suy nghĩ nửa ngày rồi mới hồi đáp:

- Tôi không thể đi. Tôi còn có Tiên Dược Cốc. Nếu như cậu có thể, thì hãy giúp tôi đưa Quảng Vi đi theo. Tư chất của nó rất tốt, ở lại Bắc Vọng Châu tu luyện thì chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Vành mắt của Quảng Vi đỏ lên, vừa muốn nói gì đó, thì Diệp Mặc lại lập tức đứng lên rồi mở cấm chế trong phòng ra. Diệp Mặc bỏ qua chuyện đang nói dở, nhìn hai người kia rồi hỏi:

- Hai người hình là như là gặp được chuyện gì tốt thì phải?

Đằng Dịch cười ha hả:

- Bởi vì chúng tôi đã nghe ngóng được tin tức của 'Côn lân' rồi. Ở Âm Hải thành thật sự là có 'Côn lân', nhưng là ở trong phủ thành chủ. Cái vảy đó hàng năm đều được mang ra cho mọi người cùng tham quan, nhưng mà lại không bán ra.

Thấy Đằng Dịch nói không rõ ràng, thì Biên Phượng Tháp vội vàng bổ sung:

- Là như vậy, thành chủ của Âm Hải thành hàng năm đều tổ chức một lần đại hội giao lưu tài nguyên tu luyện. Mà mỗi lần trước khi đại hội diễn ra, thì thành chủ Âm Hải thành đều mang miếng vảy trấn thành chi bảo 'Côn lân' ra để cho mọi người cùng thưởng thức. Mà lần đại hội của năm này còn không tới ba tháng nữa là sẽ bắt đầu, nếu như chúng ta ở đây chờ thêm ba tháng, thì có thể thấy được 'Côn lân' rồi.

Chưa nói đến việc Diệp Mặc đang lo lắng về Phỉ Hải thành, cho dù là không có chuyện gì, thì hắn cũng không thể nào ở lại Âm Hải thành này chờ

ba tháng được. Âm Hải thành này khiến toàn thân hắn thấy khó chịu.

- Chúng ta không thể nào ở lại chỗ này ba tháng được.

Diệp Mặc vẫn chưa nói gì, thì Mông Hàn An đã chủ động nói rồi.

Vì Mông Hàn An và Diệp Mặc đều có cảm giác khó chịu đối với Âm Hải thành này.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Âm Hải thành, đây không phải là chỗ có thể ở lâu.

Nói xong thì hắn cũng không đợi mọi người đưa ra ý kiếm, liền nhanh chóng nói tiếp:

- Tôi muốn chủ động đến bái kiến thành chủ Âm Hải thành một lần, bất luận là có thể lấy được 'Côn lân' hay không, thì tôi đều muốn đi thử xem.

- Cậu muốn gặp thành chủ Âm Hải thành?

Đằng Dịch kinh ngạc, y không đợi Diệp Mặc trả lời mà khoát tay nói tiếp:

- Cậu không cần phải đi, cậu căn bản là không thể thấy được y đâu. Nghe nói thành chủ Âm Hải thành là Âm Tự có tu vi cao tuyệt, hơn nữa cũng không gặp người ngoài, cậu sao có thể muốn gặp là gặp được.

- Không thử thì làm sao biết? Nếu quả thật là không gặp được y, thì chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Âm Hải thành.

Diệp Mặc nói một cách chắc chắn.

Người vẫn luôn không đồng ý việc ở lại Âm Hải thành là Mông Hàn An bỗng nhiên lên tiếng:

- Diệp sư đệ, tôi đi cùng cậu.

Mông Hàn An là tu sĩ tu vi Kiếp Biến, ở đại lục Lạc Nguyệt, thì ngoại trừ một ít tu sĩ Hóa Chân ra, tu sĩ Kiếp Biến đã là tồn tại đỉnh cao rồi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

...

Mông Hàn An và Diệp Mặc rời khỏi nhà trọ, thì Mông Hàn An liền truyền âm:

- Diệp Mặc, nếu như cậu còn có 'Tiên khuyên hoa', nói không chừng thật sự có thể đổi được lấy 'Côn lân' đấy.

Diệp Mặc lắc đầu không trả lời, 'Tiên khuyên hoa' thì hắn chỉ còn một gốc cuối cùng mà thôi, tuyệt đối sẽ không lấy ra trao đổi. Bốn gốc 'Tiên khuyên hoa' lấy được ở Lạc Hồn Khư nói không chừng là bốn gốc duy nhất còn lại ở Tu Chân Giới, hiện tại Diệp Mặc chỉ còn lại một gốc cuối cùng, hắn sao có thể đem nó ra trao đổi được chứ?

Thấy Diệp Mặc lắc đầu, Mông Hàn An liền thở dài, cô cũng biết 'Tiên khuyên hoa' là linh thảo hiếm có, nhưng nếu muốn đổi lấy 'Côn lân', thì chắc là không thể nào được.

Phủ thành chủ của Âm Hải thành rất dễ tìm ra, nó nằm ở chính giữa Âm Hải thành, toàn bộ phủ thành chủ đều rất rộng lớn và sang trọng. Phía trước phủ thành chủ còn có một cái quảng trường, trên mặt đất quảng trường phủ kín dẫn linh thạch mầu xanh, không chỉ có linh khí nồng đậm đến bức người, còn có vẻ cao quý không gì sánh được.

Sau khi Diệp Mặc thấy phủ thành chủ này, thì lại nhớ tới phủ thành chủ của Minh Nguyệt Thành. Minh Nguyệt thành cũng hùng vĩ vô cùng, nhưng cuối cùng lại trở thành Lạc Hồn Khư khiến tu sĩ nghe đến cũng phải biến

sắc. Hơn nữa phủ thành chủ của Minh Nguyệt Thành kia cũng đã bị phá hủy từ lâu, hiện giờ không còn cái vẻ hùng vĩ nữa, mà chỉ còn một đống đổ nát tan hoang mà thôi.

Diệp Mặc và Mông Hàn An vừa mới tiến đến quảng trường, thì đã bị hai tên tu sĩ Ngưng Thể ngăn cản lại:

- Đứng lại, nơi này là trọng địa của phủ thành chủ, bất luận là ai cũng không được phép lại gần, bằng không thì giết không tha.

Vốn Mông Hàn An còn nghĩ rằng Diệp Mặc sẽ có thủ đoạn gì đó để cho hai tên tu sĩ Ngưng Thể này vào báo cáo, sau đó mới nghĩ cách tiến nhập vào phủ thành chủ.

Nhưng khiến cô không ngờ chính là Diệp Mặc cũng không có đi vào, chỉ lấy ra một cái ngọc giản đưa cho một tên tu sĩ Ngưng Thể:

- Ngươi mang cái ngọc giản này đưa cho thành chủ đại nhân, cái ngọc giản này đối với thành chủ đại nhân rất quan trọng, đương nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn bỏ qua chuyện này. Nhưng nếu như các ngươi có thể gánh chịu được hậu quả, thì các ngươi cứ làm như vậy.

Nói xong, Diệp Mặc liền kéo Mông Hàn An xoay người rời đi dọc theo quảng trường của phủ thành chủ, căn bản là không đợi hai tên tu sĩ Ngưng Thể này nói lời nào.

Đến khi hai người đã đi được rất xa, thì Mông Hàn An mới nghi hoặc mà nhìn Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, cậu chỉ đưa một cái ngọc giản là được rồi sao? Chúng ta thì làm gì bây giờ? Lập tức rời đi, hay là...

Diệp Mặc trầm giọng:

- Chúng ta trước tiên hãy đến 'Nhược Trì Linh Tức Lâu' ở phía trước chờ một canh giờ, nếu như sau một canh giờ mà thành chủ của Âm Hải thành

vẫn không gặp chúng ta, thì chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Âm Hải thành.

Sau khi nói xong, Diệp Mặc vội vàng bước đi, cũng không có ý nói lại nữa, dường như là đang phải suy tư rất nhiều.

Mông Hàn An gật đầu, hiển nhiên là đã hiểu ý của Diệp Mặc.

. . .

Diệp Mặc và Mông Hàn An nhanh chóng rời đi để lại hai tên hộ vệ Ngưng Thể ở trên quảng trường, cả hai hết nhìn ngọc giản của Diệp Mặc rồi lại đưa mắt nhìn nhau.

Một lát sau tên tu sĩ cầm ngọc giản mới lên tiếng:

- Làm sao bây giờ? Hay tôi đuổi theo đem ngọc giản này trả lại cho hắn nhé!

Tên tu sĩ còn lại lập tức lắc đầu:

- Nếu trả lại cho hắn, vậy vạn nhất thành chủ đại nhân thực sự cần, thì chúng ta khó mà thoát tội được.

- Nhưng chúng ta nào có bản lĩnh đem đồ của hắn giao cho thành chủ đại nhân?

Tên tu sĩ cầm ngọc giản của Diệp Mặc hiện đang khóc không thành tiếng.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có một thanh âm lạnh như băng truyền đến:

- Đem cái ngọc giản đó đến phủ thành chủ.

Hai tên tu sĩ Ngưng Thể sau khi nghe thấy thanh âm này, lập tức kinh hãi, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng lại, vội vàng hướng về hư không thi lễ:

- Tham kiến thành chủ đại nhân.

Nói xong, hai người cũng không dám chần chờ, vội vã rời khỏi quảng trường chạy tới phủ thành chủ.

...

'Nhược Trì Linh Tức Lâu' cũng rất gần, Diệp Mặc và Mông Hàn An không mất bao lâu đã tới nơi rồi. Diệp Mặc yêu cầu một tiểu nhị của 'Nhược Trì Linh Tức Lâu' cho một gian phòng tốt nhất, sau đó cùng Mông Hàn An vào trong ngồi chờ đợi.

Mông Hàn An nhìn Diệp Mặc, cũng không nói thêm cái gì. Cô cảm giác được Diệp Mặc sau khi rời khỏi phủ thành chủ, dường như tâm tư của hắn có chút bất ổn.

Suy đoán của Mông Hàn An không sai, Diệp Mặc bây giờ đã là một tông sư trận pháp cấp chín, mặc dù vẫn chưa tới đỉnh của cấp chín, nhưng những trận pháp khác muốn lừa gạt ánh mắt của hắn thì tuyệt đối là không thể. Huống chi hắn đã đi qua cấm địa Băng Thần gặp phải trận kỳ trên không, lại đi qua 'La khúc thập bát bàn' với đủ các loại trận pháp, hơn nữa 'Tam sinh quyết' của hắn diễn hóa ra hệ thống trận pháp cho riêng mình, thì lúc này lý giải của hắn đối với trận pháp còn rõ ràng hơn nhiều so với tông sư trận pháp cấp chín bình thường.

Hắn vừa đến bên ngoài quảng trường của phủ thành chủ, đã nhìn ra một cái trận pháp rất lớn rồi. Đó không phải là Tụ Linh Trận, cũng không phải là trập pháp phòng ngự hay trập pháp công kích, mà đó là một cái trận pháp luyện hóa.

Lúc trước Diệp Mặc cảm giác Âm Hải thành có chút giống với Tu Chân Giới, hiện tại lại nhìn thấy một cái trận pháp luyện hóa lớn như vậy, thì hắn lập tức liên tưởng đến việc có người muốn luyện hóa tiểu thế giới Diệp Mặc đối với tiểu thế giới không phải là không hiểu gì như trước. Thế giới trang vàng của hắn tuy răng cũng là một thế giới, nhưng nó lại chủ động nhận mình làm chủ, không cần phải luyện hóa. Nhưng một tiểu thế giới thực sự thì lại cần phải luyện hóa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1239

Giao Dịch Cùng Thành Chủ

Nếu như Âm Hải thành thật sự là một tiểu thế giới, vậy một khi nó bị người luyện hóa, vậy thì một cái cây ngọn cỏ trong Âm Hải thành đều sẽ bị người đó khống chế. Nghĩ tới đây, sau lưng Diệp Mặc nhất thời đầy mồ hôi lạnh. Vạn nhất thành chủ Âm Hải thành mời tất cả những người có thân phận ở quanh Vô Tâm Hải, thậm chí là cả tứ đại Châu đều mời đến, sau đó đóng tiểu thế giới lại thì sẽ như thế nào? Hơn nữa Âm Hải thành đối với các tu sĩ mà nói thì đúng là một nơi vô cùng an toàn, ngay cả những chuyện như các yêu tu buôn bán Nguyên Anh, Nguyên Thần của tu sĩ loài người, thậm chí buôn bán các cô gái làm lô đỉnh thì cũng đều rất bình thường ở đây.

Từ chỗ đại điện mua bán lô đỉnh, Diệp Mặc cũng có thể thấy được rằng ở đây ngoại trừ một mình hắn coi đó là một việc mua bán tà ác ra, thì những tu sĩ khác đều coi đó là chuyện rất bình thường. Cái tên Bàn Hồ bị hắn phá hủy đan điền, viên quản sự và chấp sự kia rõ ràng rất chán ghét mình, nhưng họ lại không thể không xử lý một cách công bằng, đây hết thẩy cũng đều là dùng để mua lấy danh tiếng cho Âm Hải thành.

Một thành thị có danh tiếng lớn như vậy, một khi tổ chức một đại hội giao lưu quy mô lớn, thì sẽ có bao nhiêu tu sĩ đến? Lại có bao nhiêu tài nguyên tu luyện quy tụ lại? Diệp Mặc thậm chí không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu rõ vì sao Âm Hải thành lại có danh tiếng tốt như vậy rồi. Chính là do chúng cố ý làm như vậy để tạo được sự công bằng trong lòng các tu sĩ tới đây.

Nếu quả thật là như vậy, thì tâm tư của tên thành chủ kia cũng thật là

đáng sợ. Nhưng mà cái tiểu thế giới này đã mấy nghìn năm rồi sao còn chưa luyện hóa được?

Trong lòng Diệp Mặc thả lỏng một chút, vì hiện tại cho dù hắn có hoài nghi, cũng không thể nào cùng Mông Hàn An bàn luận được, chỉ có thể chờ đến khi rời khỏi Âm Hải thành mà thôi.

Diệp Mặc và Mông Hàn An cũng không đợi lâu, cũng chỉ vừa uống xong chén linh trà thứ nhất, thì đã có một tu sĩ trung niên tìm đến. Phía sau y còn dẫn theo một tên thanh niên sắc mặt tái nhợt. Tên thanh niên này cứ im lặng theo sau tu sĩ trung niên giống như là một u linh vậy.

Tên tu sĩ trung niên vừa tiến đến đã nhanh chóng bố trí một cái cấm chế, đem gian phong tách biệt hẳn với bên ngoài, sau đó mới nhìn Diệp Mặc nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu cố ý tới phủ thành chủ tìm tôi sao? Cậu có biết nếu như điều trong ngọc giản cậu nói không phải là thật, thì cậu sẽ có hậu quả gì không?

Tên tu sĩ trung niên này vừa bước vào, Diệp Mặc đã cảm nhận được một áp lực cường đại rồi, y tuyệt đối chính là thành chủ Âm Tự của Âm Hải thành. Nhưng Diệp Mặc thật không ngờ dung mạo của người này lại giống như là một thanh niên, thoạt nhìn bất quá cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, anh tuấn vô cùng. Mái tóc đen nhánh tùy ý búi lên, vóc người cân xứng, chính là hình tượng của một thanh niên tuấn kiệt hoàn mĩ.

Người này quả thực là so với Trương Thừa Phong của Hà Châu Thành Bắc Vọng Châu cũng khá tương đồng. Nhưng Âm Tự lại càng có khí thế hơn Trương Thừa Phong.

Ngay cả Mông Hàn An lúc nhìn thấy Âm Tự thì ánh mắt cũng bị ngoại hình hoàn mĩ của y hấp dẫn.

Nhưng khiến Diệp Mặc cảnh giác chính là Âm Tự này đã có tu vi Hóa Chân tầng chín đỉnh, hơn nữa khí thế trên người tuyệt đối không kém hơn so

với Lục Vô Hổ.

Âm Tự tiến đến, nhưng Diệp Mặc lại không chút khẩn trương nào, từ từ đứng lên, sau đó ôm quyền nói:

- Vãn bối đương nhiên biết thành chủ đại nhân bận rộn nhiều việc. Vì thế sao có gan dám lừa dối ngài. Mời thành chủ đại nhân ngồi, còn cả vị đại nhân này nữa, mời ngời.

Tên tu sĩ trung niên thấy Diệp Mặc cư xử đúng mực, tuy rằng tự xưng là vãn bối, nhưng trong giọng nói lại không có chút ý tứ nào là của một vãn bối cả. Nhưng y cũng chỉ kinh ngạc một chút, sau đó gật đầu, lập tức ngồi xuống. Tên thanh niên giống như u linh đi theo y giống như là không nghe thấy Diệp Mặc nói gì, vẫn im lặng đứng phía sau Âm Tự.

Mông Hàn An vội vã rót hai chén linh trà cho Âm Tự, sau đó cũng lên tiếng chào hỏi:

- Vãn bối Mông Hàn An ra mắt thành chủ đại nhân, xin ra mắt vị đại nhân này nữa.

Âm Tự gật đầu nhìn thoáng qua Mông Hàn An, không nói lời nào, lại chuyển hướng ánh mắt về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không có chút hoang mang nào, lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Âm Tự nói:

- Thành chủ đại nhân, mời xem, đây là thứ mà vãn bối đã nhắc tới bên trong ngọc giản, vãn bối biết là thứ này rất trân quý, về phần trân quý ra sao, thì vãn bối không dám tự mình đoán bừa.

Âm Tự thản nhiên cầm lấy bình ngọc trong tay Diệp Mặc, mở ra nhìn thoáng qua. Sắc mặt lập tức đại biến, hít sâu một hơi. Lúc này mới che lại bình ngọc, vẻ mặt đầy kích động không dám tin mà nhìn Diệp Mặc:

- Không ngờ thực sự là 'Vạn niên thạch duẩn tủy', linh dược cấp mười,

hơn nữa còn có tới mười giọt, cậu từ đâu mà có được nó.

Đồng thời trong lòng Âm Tự lại cảm thấy vô cùng may mắn. 'Vạn niên thạch duẩn tủy' tuy rằng mọi người đều biết đến, nhưng ở Tu Chân Giới thì gần như là không có, bởi vì thứ đồ này quá mức trân quý.

'Vạn niên thạch duẩn tủy' không chỉ có tác dụng vô cùng lớn trong việc chữa trị thần thức và thần hồn, còn có thể diễn sinh ra linh căn nữa. Linh căn đấy, người không có linh căn thì căn bản là không có biện pháp để tu luyện, nhưng chỉ cần có 'Vạn niên thạch duẩn tủy', vậy thì sẽ hoàn toàn khác, bất luận là người nào cũng có thể tự mình sinh ra một linh căn.

Loại linh dược như thế này thì có thể không trân quý hay sao?

Mông Hàn An cũng vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, cô cho rằng thứ trân quý nhất trên người Diệp Mặc là 'Tiên khuyên hoa', nhưng căn bản là cô không thể ngờ được trên người Diệp Mặc còn có 'Vạn niên thạch duẩn tủy'. So sánh ra thì cũng khó phân biệt loại nào trân quý hơn.

Nhưng chủ yếu là Diệp Mặc lấy ra những mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy', đây là cái khái niệm gì chứ?

Trên người Diệp Mặc rốt cuộc còn có bao nhiêu thứ tốt nữa? Lúc này ánh mắt Mông Hàn An nhìn Diệp Mặc có chút thay đổi, cô căn bản không dám nghĩ đến việc trên người Diệp Mặc còn có đồ tốt gì nữa không.

Âm Tự cũng không trả bình ngọc lại cho Diệp Mặc, đối với người có thân phận như y, thì xem xong đồ của đối phương rồi căn bản là không có khả năng không đem trả lại. Nhưng mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' này thì y thực sự là không muốn đem trả lại cho Diệp Mặc.

(Lời DG: Ném cho Bill Gate 100 tỷ USD nó cũng cầm không muốn trả lại đâu)

- Cậu hẳn là không phải vô duyên vô cớ mà lấy ra 'Vạn niên thạch duẩn tủy' đúng không? Nói đi, cậu muốn thứ gì?

Âm Tự dõi theo Diệp Mặc, nhíu mày hỏi, nhưng vẫn không trả lại 'Vạn niên thạch duẩn tủy' cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe Âm Tự nói xong, lập tức ôm quyền trả lời:

- Thành chủ đại nhân, vãn bối muốn một thứ mà chỉ có thành chủ đại nhân mới có.

- Nói đi.

Âm Tự nhíu mày, y cảm giác thứ đồ mà Diệp Mặc muốn thật sự không đơn giản, bằng không sẽ không lấy ra 'Vạn niên thạch duẩn tủy'.

Diệp Mặc gật đầu:

- Vãn bối nghe nói thành chủ đại nhân có một miếng 'Côn lân', cho nên muốn đổi lấy miếng 'Côn lân' này, không biết thành chủ đại nhân có thể bỏ được thứ mình yêu thích hay không?

Nghe thấy Diệp Mặc nói hai chữ 'Côn lân', thì trong mắt của Âm Tự hiện lên một tia âm lãnh, nhưng cũng không nói gì, chờ sau khí Diệp Mặc nói xong, thì y mới lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc hỏi lại:

- Cậu cho rằng với mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' có thể đổi lấy được 'Côn lân' sao? Hơn nữa cho dù là ta đổi 'Côn lân' cho cậu, thì cậu có khả năng giữ được nó sao?

Trong lòng Mông Hàn An trầm xuống, quả nhiên đổi không được. Kỳ thực cô biết, 'Vạn niên thạch duẩn tủy' cũng là đồ vật cực kỳ trân quý rồi, nhưng muốn đổi lấy 'Côn lân' thì vẫn không thể được. Nhưng thành chủ Âm Tự đã nói như vậy, thì hiển nhiên là không muốn trao đổi với Diệp Mặc rồi.

Biểu tình của có vẻ như là vội vàng sợ hãi, Diệp Mặc ôm quyền nói với Âm Tự:

- Đúng vậy, vãn bối cũng không rõ ràng mức độ trân quý của 'Côn lân',

nên mới cho rằng mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' có thể đổi lấy được 'Côn lân' rồi. Thực sự là vãn bối đã quá mức lỗ mãng, xin thành chủ đại nhân tha thứ cho. May mà đây là Âm Hải thành, bằng không vãn bối thật sự là không dám làm càn.

Thành chủ Âm Tự nghe Diệp Mặc nói như vậy, thì sắc mặt có chút hòa hoãn:

- Không sao, dù sao thì cậu cũng không có lừa gạt ta. Âm Hải thành của ta tuy rằng không dám so sánh cùng với Đan Thành của Nam An Châu, nhưng luận về sự công bằng, thì Âm Hải thành ta đứng thứ hai, sẽ không có thành thị nào dám nói mình là đệ nhất.

Diệp Mặc lại lần nữa nói:

- Đa tạ thành chủ đại nhân, vãn bối cuối cùng cũng yên tâm được rồi, vậy vãn bối sẽ không làm phí thời gian của thành chủ đại nhân nữa, xin được cáo từ.

Không đợi thành chủ gật đầu, Diệp Mặc đã đưa tay lấy lại 'Vạn niên thạch duẩn tủy'. Đồng thời trong lòng hắn cũng cười nhạt Mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' còn không bằng một cái 'Côn lân' sao? Người này muốn lừa ai vậy? Nếu như là 'Côn lân' là vẩy của thần thú Côn đã thành niên, vậy thì đừng nói là mười giọt, cho dù là hàng trăm hàng nghìn giọt cũng không thể so sánh được, điều này thì hắn đồng ý.

Thế nhưng Mông Hàn An nói rằng, thần thú Côn khi mới sinh ra cũng chỉ là yêu thú cấp bẩy mà thôi, mặc dù là có huyết mạch thần thú, nhưng cũng chưa thực sự tiến hóa thành thần thú. Như vậy thì một miếng 'Côn lân' này dùng mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' đổi lấy là đủ rồi.

'Vạn niên thạch duẩn tủy' là của Diệp Mặc, cho nên Âm Tự thành chủ cũng không có cách nào ngăn cản Diệp Mặc lấy lại đồ của mình. Chỉ có thể xấu hổ mà đem bình ngọc 'Vạn niên thạch duẩn tủy' đặt lại ở trên bàn cho Diệp Mặc lấy đi.

Mông Hàn An bỗng nhiên hiểu được tại sao Diệp Mặc lại ở 'Nhược Trì Linh Tức Lâu' này đợi thành chủ Âm Hải thành rồi, linh tức lâu chính là một nơi công cộng, cho nên dù là thành chủ của Âm Hải thành đối với 'Vạn niên thạch duẩn tủy' nổi lên dị tâm, cũng không dám chiếm đoạt, bằng không thì danh tiếng Âm Hải thành khổ công xây dựng vô số năm sẽ hoàn toàn tan biến.

Lúc này Mông Hàn An cực kỳ bội phục Diệp Mặc. Nếu như bọn họ thực sự đi vào phủ thành chủ, thì chắc chắn là hai người sẽ không thể ra ngoài được, mà việc như vậy ở Âm Hải thành cũng sẽ không tạo nên sóng gió gì cả.

Thấy Diệp Mặc đem 'Vạn niên thạch duẩn tủy' cầm vào tay, thì Âm Tự thành chủ bỗng nhiên nói:

- Các người dự định ở lại Âm Hải thành bao lâu? Còn ba tháng nữa là Âm Hải thành sẽ tiến hành đại hội giao lưu rồi, đến lúc đó sẽ có rất nhiều đồ vật trân quý xuất hiện, tuy rằng không nhất định có thứ gì trân quý nhưng 'Côn lân', nhưng cũng sẽ có rất nhiều thứ hiếm thấy. 'Vạn niên thạch duẩn tủy' của cậu cũng có thể đổi được rất nhiều thứ tốt đấy.

Diệp Mặc cười tự giễu:

- Vãn bối chắc không thể ở chỗ này ba tháng được, kỳ thực vãn bối là một linh đan sư cửu phẩm, cho nên vãn bối dự định trở về nhà trọ đem 'Vạn niên thạch duẩn tủy' luyện chế thành đan dược tinh lọc linh căn, sau đó bán đi kiếm chút gì đó, rồi lập tức sẽ rời khỏi nơi này.

Giọng điệu của Diệp Mặc rất cứng rắn, sắc mặt của Âm Tự cũng lập tức thay đổi, y không ngờ Diệp Mặc lại muốn phá hư 'Vạn niên thạch duẩn tủy'. Một linh đan sư cửu phẩm mà cũng dám luyện chế 'Vạn niên thạch duẩn tủy'? Cái gì mà đan dược tinh lọc linh căn? 'Vạn niên thạch duẩn tủy' có thể dùng như vậy sao?

- Đợi một chút.

Thấy Diệp Mặc đã sắp rời khỏi, Âm Tự rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà gọi hắn lại. Y không muốn trao đổi, nhưng không có nghĩa là y không muốn có được mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' này. Nhưng một khi bị tên ngu xuẩn này mang đi luyện chế, thì y còn muốn cái rắm gì nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1240

Dẫn Tới Họa Sát Thân

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, hắn đương nhiên biết giá trị của 'Vạn niên thạch duẩn tủy' tuyệt đối sẽ không thấp hơn so với vảy của thần thú Côn mới sinh. Tên cáo già Âm Tự này cũng không phải là kẻ ngốc.

Người này vừa rồi hỏi hắn còn ở lại Âm Hải thành bao lâu, chính là đợi hắn sau khi rời khỏi Âm Hải thành thì sẽ ra tay. Nhưng Diệp Mặc đã đoán được ý của y, thì liền nói là muốn lãng phí mười giọt 'Vạn niên thạch duẩn tủy' này. Hắn cũng không tin là Âm Tự có thể nhịn được. Nếu như Âm Tự có thể nhịn được, thì Diệp Mặc chỉ còn một cách là ở lại Âm Hải thành không dám đi ra ngoài mà thôi.

Bởi vì một khi đi ra ngoài, hắn chắc chắn phải chết, bất luận là hắn có lãng phí 'Vạn niên thạch duẩn tủy' hay không, thì cũng sẽ có cùng một kết quả. Âm Tự chắc chắn sẽ không để một kẻ từng mang 'Vạn niên thạch duẩn tủy' đến trước mặt y an toàn rời khỏi, khi Âm Tự tiến vào phòng, thì Diệp Mặc đã cảm nhận được loại uy hiếp này rồi.

Vì thế khi hắn lấy ra 'Vạn niên thạch duẩn tủy' thì cũng đã tính hết mọi nước đi rồi. Nếu như Âm Tự không gọi hắn lại, thì hắn chỉ có thể tự quay lại lấy thêm ra 'Tiên khuyên hoa' mà thôi. Bất luận là tốn bao nhiêu tiền vốn, thì hắn đều phải lấy được 'Côn lân' từ trong tay Âm Tự.

(Lời DG: Điêu! Thách chú cũng không dám đem 'Khổ trúc' ra khoe ha ha...)

Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết', cho nên giác quan thứ sáu cũng rất nhạy cảm, hắn vừa nhìn thấy Âm Tự, thì đã biết được mình sẽ không thể dễ

dàng có được chỗ tốt từ y. Điều này cũng là khẳng định chứ không hoàn toàn là trực giác.

Hiện tại Âm Tự đã gọi hắn lại, nên hắn vội vã dừng lại ôm quyền:

- Tiền bối, còn có gì phân phó sao?

Âm Tự gật đầu:

- Ừ, 'Vạn niên thạch duẩn tủy' của cậu nếu dùng để luyện chế linh đan cấp chín thì thực sự là quá mức lãng phí. Tuy 'Vạn niên thạch duẩn tủy' không có trân quý như 'Côn lân', nhưng cũng là một vật hi hữu...

Không chỉ mình Diệp Mặc, mà ngay cả Mông Hàn An cũng hiểu được Âm Tự muốn mượn cớ này, để có thể dùng thứ khác đổi lấy 'Vạn niên thạch duẩn tủy' mà thôi. Vì hiện tại y đã biết Diệp Mặc sẽ làm lãng phí 'Vạn niên thạch duẩn tủy', nên y mới phải cố gắng trao đổi.

Diệp Mặc không đợi Âm Tự nói xong, thì đã lấy ra một ‘Sa quả’ rồi nói:

- Thành chủ đại nhân, tôi đột nhiên nhớ ra mình còn có một linh quả cấp chín, nếu như tôi dùng 'Vạn niên thạch duẩn tủy' và ‘Sa quả’ cấp chín này không biết có thể đổi lấy 'Côn lân' của ngài hay không?

- Thực là linh quả cấp chín ‘Sa quả’?

Âm Tự lại lần nữa chấn động nhìn Diệp Mặc, cái tên tu sĩ trẻ tuổi này trên người rốt cuộc là có bao nhiêu thứ tốt? Ngay cả linh quả cấp chín mà hắn cũng có?

Mông Hàn An càng không biết phải nói cái gì, cô biết trên người Diệp Mặc có rất nhiều đồ tốt, nhưng lúc này Diệp Mặc lại lấy ra một thứ hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, chính là ‘Sa quả’- linh dược cấp chín, chuyên dùng để luyện chế ‘Kiếp sinh đan’, cho dù là có linh thạch cũng không thể mua được, nhưng Diệp Mặc lại có thể tùy tiện lấy ra. Cho dù là muốn trao đổi 'Côn lân', thì cũng không cần phải lấy ra loại linh dược có cấp bậc như

thế này chứ.

- Thứ tốt. Có thể đổi. Tuy rằng 'Côn lân' rất trân quý, nhưng thứ mà cậu lấy ra thêm có tác dụng rất lớn đối với ta.

Âm Tự nói xong, không chút do dự lấy ra một hộp ngọc mầu hồng đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không hề do dự, đem ‘Sa quả’ và 'Vạn niên thạch duẩn tủy' đưa qua cho Âm Tự. ‘Sa quả’ tuy là chưa hoàn toàn chín mùi, nhưng vẫn là linh quả cấp chín. Diệp Mặc dùng thứ này để thêm vào điều kiện trao đổi, thực sự có thể khiến đối phương không còn lý do gì để nói nữa. Cho dù là điều kiện trao đổi trước không đủ, nhưng hiện tại cũng có thể đáng giá.

Diệp Mặc kích động, thu hồi lại hộp ngọc mầu hồng, ôm quyền khách khí với Âm Tự:

- Đa tạ thành chủ đại nhân đã cho vãn bối chiếm được tiện nghi, vãn bối xin cáo từ.

Hắn thậm chí còn không buồn mở hộp ngọc ra xem, liền mang theo Mông Hàn An vội vã rời khỏi linh tức lâu.

- Hộp ngọc có cấm chế, làm sao cậu biết trong đó là 'Côn lân'?

Ra khỏi linh tức lâu, Mông Hàn An lập tức hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Tôi chỉ khẳng định là không có gì ngoài ý muốn nên nhanh chóng cầm đi. Hơn nữa với thân phận của y thì cũng không thể lừa dối chúng ta được.

Mông Hàn An gật đầu, lập tức lại có chút lo lắng:

- Nhưng tôi thấy thành chủ...

Diệp Mặc khoát tay:

- Trở về rồi hẵng nói.

Không cần Mông Hàn An nói, Diệp Mặc sao có thể không biết được thành chủ Âm Hải thành đã động sát cơ đối với hắn chứ? Hiển nhiên là y muốn giết hắn rồi. Bất luận là 'Vạn niên thạch duẩn tủy' hay là linh quả cấp chín của hắn đều là thứ sẽ dẫn đến họa sát thân. Huống chi hiện tại, trên người hắn còn có một cái họa sát thân lớn hơn nữa, đó chính là 'Côn lân'. Đối với Diệp Mặc mà nói, hiện tại 'Côn lân' đã nằm trong tay hắn là được rồi. Về phần bị đuổi giết, thì cho dù là hắn không lấy được 'Côn lân' thì cũng sẽ bị truy sát như thường. Ở đại điện mua bán lô đỉnh kia đã đắc tội với quản sự và chấp sự, còn có tên tu sĩ Kiếp Biến đã giải trừ cấm chế cho mười một cô gái kia nữa, thậm chí còn có cả Ưng Sát nữa. Cho nên hắn đã sớm có chuẩn bị rồi.

...

Diệp Mặc vừa mới rời khỏi linh tức lâu, thì Âm Tự lại lần nữa nhìn lại bình ngọc chứa 'Vạn niên thạch duẩn tủy' và ‘Sa quả’ trong tay mình. Nghĩ một lúc lâu rồi mới mở miệng:

- Không ngờ chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh, lại có nhiều thứ tốt như vậy ở trên người, hơn nữa hắn có thể tấn cấp tu vi Thừa Đỉnh trong vòng trăm tuổi, thì trên người hắn rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật nữa?

Tên tu sĩ vẫn theo Âm Tự như một cái bóng lúc này mới đột nhiên lên tiếng:

- Chủ nhân, tại sao phải trao đổi cùng với con kiến hôi kia? Chúng ta cứ mượn cớ đuổi hắn ra khỏi Âm Hải thành, sau đó giết hắn đi, đơn giản như vậy là được rồi.

Âm Tự lắc đầu:

- Âm Hải thành của ta nếu như vô duyên vô cớ đuổi một tu sĩ ra ngoài, thì sẽ không tránh khỏi bị đàm tiếu. Hơn nữa 'Côn lân' cũng chỉ là cấp cho

hắn vài ngày mà thôi, ở trên đó có dấu hiệu thần thức của ta, chỉ cần hắn động một chút thì ta sẽ lập tức biết được.

Dừng một chút, y lại nói tiếp:

- Trên người của hắn tuyệt đối là có rất nhiều bí mật, sau khi hắn có được 'Côn lân', rất có thể sẽ rời khỏi Âm Hải thành, ngươi phải theo dõi chặt chẽ. Một khi hắn rời đi, thì ngươi hãy lập tức đi theo, cho dù là phải xuất động hai tên tu sĩ Hóa Chân thì cũng phải để lại bí mật của hắn ở lại Âm Hải thành này.

- Vâng thưa chủ nhân.

Tên tu sĩ kia lập tức kinh cẩn trả lời.

...

Diệp Mặc và Mông Hàn An vừa về tới nhà trọ, thì mấy người Kỳ Bẩm lập tức tiến lên đón.

- Thế nào rồi? Thành chủ có mang 'Côn lân' ra cho cậu xem không?

Đằng Dịch là người thứ nhất lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cái này đợi lát nữa Mông tỷ kể lại cho mọi người. Kỷ tiền bối, tôi lập tức cần bế quan, ngài trước tiên bố trí thật nhiều đạo cấm chế ở nhà trọ này giúp tôi, không thể cho phép bất kỳ thần thức nào tiến vào dò xét. Hơn nữa khi tôi còn chưa đi ra, thì tất cả mọi người không nên rời khỏi nhà trọ này, chờ tôi ra khỏi, thì chúng ta lập tức sẽ đi.

Mấy người Kỷ Bẩm nghe được Diệp Mặc nói, đều gật đầu đồng ý. Kỷ Bẩm lập tức bắt tay vào bố trí cấm chế. Mà Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp thì nhanh chóng quấn lấy Mông Hàn An để hỏi sự tình khi nãy.

...

Diệp Mặc tiến vào trong gian phòng, bố trí mấy đạo cấm chế, sau đó tiến vào trong Thế giới trang vàng. Hắn biết hiện tại thì Âm Hải thành là an toàn nhất đối với hắn. Nếu như hắn rời khỏi đây, thì chắc chắn sẽ phải chết.

Tuy rằng ở bên trong này tiến vào Thế giới trang vàng vẫn rất nguy hiểm, nhưng hắn hiện tại cũng không cần quan tâm đến cái gì nữa. Huống hồ sau khi hắn từ quảng trường phủ thành chủ trở về, cũng đã biết là tên thành chủ kia còn chưa hoàn toàn luyện hóa được Âm Hải thành. Có cấm chế của hắn, hơn nữa còn có cấm chế của Kỷ Bẩm tiền bối, thì vẫn có thể phòng ngự lại thần thức của một tu sĩ Hóa Chân.

Sau khi Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng. Bỗng nhiên lại có chút bất an. Hắn lắc đầu một cái, không nghĩ ra là vấn đề gì Đem cảm giác bất an ném sang một bên, thì chuyện thứ nhất Diệp Mặc làm là lấy ra cái hộp ngọc mầu hồng kia ra. Hắn lập tức phát hiện được phía trên hộp ngọc có dne619 mấy dấu hiện thần thức ẩn nấp. Diệp Mặc cẩn thận mở hộp ngọc ra, lập tức nhìn thấy được một miếng vẩy bằng lòng bàn tay, miếng vẩy này mang theo mầu xanh nhạt và đã có chút cảm giác về uy áp của yêu thú rồi.

Đây chắc chắn là 'Côn lân' rồi. Diệp Mặc lập tức xác định miếng vẩy trong tay mình chính là 'Côn lân'. Mông Hàn An nói 'Côn lân' này là lấy được khi thần thú Côn vừa mới phá trứng mà ra, thậm chí chỉ là một yêu thú cấp bẩy. Một con yêu thú cấp bẩy, mà đã có được loại uy áp này rồi, thật không hổ danh là huyết mạch của thần thú.

Sau một khắc, Diệp Mặc liền lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', hiện tại hắn mặc dù chỉ là một tông sư luyện khí tam phẩm, nhưng hắn cũng không có ý định đem 'Côn lân' hoàn toàn dung hợp vào 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Hắn chỉ cần dùng 'Côn lân' để đề thăng một chút cho phẩm chất của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' là được rồi.

Diệp Mặc không trông mong vào việc có thể biến 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thành tiên khí. Nhưng chỉ cần một bán tiên khí, hoặc là chuẩn tiên khí thì hắn vẫn có chút nắm chắc.

Là một tông sư luyện khí tam phẩm, muốn dung hợp hoàn mĩ một tài liệu cấp mười vào một chân khí cực phẩm, đó thực sự là chuyện không có khả năng. Diệp Mặc cũng không hề nghĩ đến việc đó. Hắn chỉ muốn đem 'Côn lân' luyện hóa, dung hợp đơn giản với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', sau đó thăng cấp nó lên. Về phần dung hợp hoàn toàn 'Côn lân' với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', Diệp Mặc tính đến khi nào hắn trở thành tông sư luyện khí thất phẩm thì mới làm tiếp. Tới lúc đó, hắn không chỉ dung hợp 'Côn lân', mà còn dung hợp cả hai chiếc lá 'Khổ trúc' vào nữa.

Đem 'Côn lân' cầm trong tay nhìn một lúc lâu, Diệp Mặc mới lấy ra 'Vụ liên tâm hỏa'. thế nhưng hắn còn chưa dốt cháy 'Côn lân', thì đã cảm thấy có gì đó không đúng, hắn lập tức thu hồi lại 'Vụ liên tâm hỏa'.

Sau một lát, Diệp Mặc lại lần nữa tìm được một cái dấu hiệu thần thức rất nhỏ trên 'Côn lân'. Nhất thời âm thầm kinh hãi, nếu như hắn cứ thế mà đem 'Côn lân' này luyện hóa, thì cái dấu hiệu thần thức này sẽ hòa vào trong 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', vậy thì cho dù hắn đi tới đâu, Âm Tự cũng sẽ biết được rõ ràng.

Cái dấu hiệu thần thức này còn có một đạo cấm chế bao trùm lấy, chỉ cần hắn động tay vào cái 'Côn lân' này, thì đối phương sẽ biết được. Diệp Mặc giật mình, lập tức ra khỏi Thế giới trang vàng, sau đó lau đi mồ hôi lạnh ở trên trán.

Nếu như Âm Tự cảm ứng không được dấu hiệu thần thức của hắn, có thể lập tức tìm tới chỗ này hay không? Khả năng này rất lớn, hắn không thể mạo hiểm như vậy được.

Cũng may là hắn đã trở thành một tông sư trận pháp cấp chín, tuy rằng dấu hiệu thần thức trên 'Côn lân' bị cấm chế của thành chủ Âm Hải thành bao lấy, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì hoàn toàn không có chút khó khăn nào. Hắn cẩn thận đem cái cấm chế kia gỡ ra, sau đó lấy ra ‘Thanh cương lôi nguyên châu’ ngày trước có được từ tay Điền Ngạo Phong, sau đó để đạo cấm chế kia chuyển sang bao vây lấy nó.

Sau khi làm xong, thì Diệp Mặc lại đem ‘Thanh cương lôi nguyên châu’ để vào trong chiếc hộp mầu hồng, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn lại cẩn thận kiểm tra 'Côn lân' lại vài lượt, xác nhật không còn dấu hiệu thần thức nào nữa, thì mới lại lần nữa tiến vào trong Thế giới trang vàng, còn chiếc hộp mầu hồng thì bị hắn để ở trong phòng, không mang theo vào trong Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc không biết là lần đầu tiên hắn tiến vào Thế giới trang vàng thì Âm Tự cũng đã cảm nhận được rồi. Sau khi cảm thụ được dấu hiệu thần thức của mình biến mất trong nháy mắt, Âm Tự lập tức nhíu mày, khi y vừa định cử động, thì lại lần nữa cảm nhận được dấu hiệu thần thức của mình.

Âm Tự lại ngồi xuống, trong lòng thầm nghĩ không biết rằng trên người tên tu sĩ kia rốt cuộc có bao nhiêu bí mật, còn hai thứ kia thì hắn từ đâu mà có được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1241

Thiên Hỏa Điên Cuồng Tấn Cấp

Lần này bước vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc cũng không còn cảm giác bất an như lần trước nữa. Trong lòng liền biết, cảm giác bất an lần trước là do hộp ngọc đựng Côn lân làm ảnh hưởng đến, đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ lại mà sợ. Nếu như hắn không nhớ ra rồi đưa cái hộp ngọc màu đỏ ấy ra, không cần hắn luyện hóa dấu tích thần thức của Âm Tự lên trên Thanh Nguyệt, thì Âm Tự phỏng chừng cũng đã tìm đến nhà trọ này rồi.

Diệp Mặc lại phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa, lần này hắn không chút kiêng kị nào đem Côn lân ném vào Vụ Liên Tâm Hỏa. Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng, Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn là thiên hỏa, hơn nữa còn là màu đỏ nữa, muốn hòa tan miếng côn lân của Côn vừa mới sinh ra kia thì chắc cũng không có vấn đề gì.

Nhưng nửa tuần hương sau, Diệp Mặc lại thất vọng, miếng Côn lân đó chỉ hòa tan trong thiên hỏa một chút mà thôi. Cứ theo tốc độ này, một miếng Côn lân to bằng lòng bàn tay chí ít cũng phải cần mấy ngày mới có thể hòa tan hết được. Thời gian vài ngày mới có thể hòa tan hết được, hắn còn muốn đem Côn lân dung hợp với Thanh Nguyệt, vậy thì phải cần bao nhiêu thời gian?

Diệp Mặc nhanh chóng lại phát hiện ra cái này căn bản không phải là vấn đề thời gian, mà là hắn không có cách nào làm được. Nếu như thiên hỏa hòa tan Côn lân chậm như này, hắn căn bản cũng không có cách nào làm tới bước dung hợp thứ nhất, cũng chính là bước đơn giản nhất của luyện khí.

Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc lại toát mồ hôi lạnh. Hắn sở dĩ không chút kiêng kị gì với Âm Tự, đó là vì hắn chính là một tông sư luyện

khí, một khi lấy được Côn lân rồi, thì hắn có thể dung hợp Côn lân với Thanh Nguyệt, sau đó tăng phẩm chất của Thanh Nguyệt lên.

Một khi Thanh Nguyệt thành bán tiên khí rồi, cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng đừng mong đuổi kịp hắn. Nhưng trên lý thuyết là như vậy, trên thực tế lại bất đắc dĩ. Cuối cùng Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn không ngờ cũng không có cách nào dung hợp với côn lân được, đây quả là một đòn đả kích với hắn.

Không có cách nào hòa tan côn lân được, thì không có cách nào thăng cấp cho Thanh Nguyệt được, tâm trạng Diệp Mặc trở nên nôn nóng. Đồng thời đầu óc của hắn lại nhanh chóng suy nghĩ, muốn tìm cách thoát thân. Diệp Mặc nghĩ ngoại trừ thăng cấp cho Thanh Nguyệt, thì cũng chẳng còn cách nào khác, bây giờ không phải một mình hắn, mà bây giờ bọn họ có đến bảy người.

Muốn Thanh Nguyệt thăng cấp được thì cần phải hòa tan Côn lân, muốn Côn lân hòa tan được, ngoại trừ việc thiên hỏa của hắn phải được thăng cấp, thì cũng không còn cách nào khác.

Diệp Mặc nghĩ đến chuyện thăng cấp Vụ Liên Tâm Hỏa, lập tức nhớ ra trong tay mình còn một miếng Viêm Liên Bồng Tâm.

Miếng Viêm Liên Bồng Tâm thứ nhất của hắn là do lão Khổng Diệp cho, đã dùng để thăng cấp cho Vụ Liên Tâm Hỏa, còn miếng thứ hai này thì là của Lục Vô Hổ, hắn vẫn chưa dùng đến.

Nhớ đến Viêm Liên Bồng Tâm, Diệp Mặc lập tức lấy ra miếng Viêm Liên Bồng Tâm đó. Quả nhiên Viêm Liên Bồng Tâm vừa mới lấy ra, Diệp Mặc liền cảm giác được Vụ Liên Tâm Hỏa lập tức nóng hổi. Ngay sau đó không cần Diệp Mặc động tay vào, thì Vụ Liên Tâm Hỏa đã cuốn lấy Viêm Liên Bồng Tâm rồi.

Diệp Mặc hài lòng nhìn Vụ Liên Tâm Hỏa, trong lòng nghĩ sau khi nó thăng cấp rồi, thì thiên hỏa của mình chắc hẳn lên cấp màu xanh lục rồi.

Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng lại thất bại, lần này tốc độ Vụ Liên Tâm Hỏa nuốt Viêm Liên Bồng Tâm cực nhanh, nhưng sau khi Vụ Liên Tâm Hỏa nuốt xong, thì Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn chỉ là màu sắc đậm hơn chút mà thôi, vẫn là màu đỏ.

Diệp Mặc cảm nhận được Vụ Liên Tâm Hỏa có chút thăng cấp, lại lần nữa lấy ra miếng Côn lân đốt cháy một lần nữa, lại phát hiện ra tốc độ hòa tan cũng nhanh lên, nhưng muốn đạt đến mức khiến cho Thanh Nguyệt thăng cấp thì cũng chưa đủ.

Diệp Mặc chán chường lại bỏ Côn lân xuống, trong lòng suy nghĩ làm sao có thể để cho Vụ Liên Tâm Hỏa thăng cấp được.

Hắn lấy ra tất cả linh thạch mà Mông Hàn An đưa cho hắn, lại lấy ra tất cả nguyên liệu mà mình có, sau đó đặt những nguyên liệu này trước mặt. Hẳn chuẩn bị thử một chút, xem xem những thứ này rốt cục có tác dụng với Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn hay không.

Nhưng không đợi Diệp Mặc thử nghiệm, hắn lại vui mừng nhìn thấy, Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn lại tự động nghiêng về một viên khoáng thạch màu lam.

Diệp Mặc lập tức nhớ ra viên khoáng thạch màu lam này, lúc trước hắn lấy được viên khoáng thạch này ở La Khúc thập bát bàn, có chút cực nóng. Lúc đó hắn cảm thấy viên khoáng thạch này rất có ích với mình, nhưng lại không biết có ích ở điểm nào, bây giờ nhìn thấy Vụ Liên Tâm Hỏa như vậy, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, viên khoáng thạch này chắn hẳn có tác dụng với Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn.

Diệp Mặc không chút do dự lấy viên khoáng thạch này, vừa cầm được viên khoáng thạch màu lam này, lập tức đã bị Vụ Liên Tâm Hỏa vây lấy, Vụ Liên Tâm Hỏa sau khi vây lấy viên khoáng thạch màu lam này, lập tức phát ra những tiếng trầm đục, còn có những âm thanh tanh tách trong đó truyền ra.

Nhiệt lượng đó lập tức nhanh chóng tăng lên, Diệp Mặc thậm chí cảm giác được sức nóng ngày càng tăng.

Diệp Mặc sau khi cảm nhận được sức nóng này, nhất thời trong lòng cả kinh, Vụ Liên Tâm Hỏa là hắn đã luyện hóa, sao lại có thể phát ra nhiệt được? Điều này hoàn toàn là không thể.

Ngay sau đó Diệp Mặc lại không kinh hãi nữa, mà lại hoảng hốt, hắn cảm giác được mình không ngờ lại từ từ không nắm được Vụ Liên Tâm Hỏa trong tay nữa, Vụ Liên Tâm Hỏa dường như lại bay bật lên từ bàn tay hắn.

Diệp Mặc lập tức liền cảm giác không ổn, sau khi đốt hai ngụm tinh huyết, liền vận chuyển Tam Sinh quyết, khống chế Vụ Liên Tâm Hỏa.

Cũng may chuyện mà Diệp Mặc lo lắng cũng không xảy ra, hắn cũng không cần tiếp tục luyện hóa Vụ Liên Tâm Hỏa nữa. Ngoài việc vừa bắt đầu Vụ Liên Tâm Hỏa đã suýt tuột mất khỏi tay mình, thì mồi lửa sau đó cũng dần dần bình ổn lại.

Chỉ trong chốc lát, màu đỏ của Vụ Liên Tâm Hỏa bắt đầu đổi sang màu xanh lam, hơn nữa mồi lửa giống như những đóa hoa đua nhau nở tanh tách, lại sau một tuần hương nữa, mồi lửa màu xanh biếc lại biến thành màu xanh da trời, mồi lửa đó dường như càng trở nên nóng hơn.

Lại một tuần hương nữa trôi qua, khi mồi lửa trong lòng bàn tay Diệp Mặc lại biến thành màu xanh lam, hắn cũng vui mừng hớn hở. Hắn hiểu ra viên khoáng thạch màu xanh lam này có tác dụng gì rồi, đó có thể khiến cho bất kỳ mồi lửa kỳ dị thăng cấp lên mồi lửa màu xanh lam.

Đúng là một khoáng thạch kinh khủng, đây đúng là vật hiếm thế gian, Diệp Mặc khẳng định viên khoáng thạch màu xanh này còn quý giá nhiều so với Côn lân.

Cái khó nhất của mồi lửa kì dị chính là cái gì? Rất nhiều người nói muốn có được mồi lửa kì dị thì rất khó, nhưng Diệp Mặc lại biết, cái khó nhất

chính là thăng cấp. Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn lần đầu dùng Viêm Liên Bồng Tâm còn thăng cấp lên màu đỏ nhạt, lần thứ hai dùng Viêm Liên Bồng Tâm, thì hiệu quả thực quá kém.

Nói cách khác cấp bậc dưới màu đỏ thăng cấp còn dễ một chút, nhưng một khi đến màu đỏ rồi, thì thăng cấp lại khó hơn nhiều lần, càng về sau thì lại càng khó.

Mà viên khoáng thạch này không ngờ lại có thể khiến cho thiên hỏa Viêm Liên Bồng Tâm của hắn trực tiếp thăng cấp lên màu lam, quả thực quá nghịch thiên. Diệp Mặc quả thực không ngờ viên khoáng thạch nào mà lại khủng bố như vậy, cho dù là khoáng thạch cấp mười cũng chưa chắc có được hiệu quả như vậy.

Lúc này Diệp Mặc cũng thầm nhủ mình may mắn lấy được viên khoáng thạch màu lam này, đây quả thực là của trên trời rơi xuống. Đáng tiếc, loại khoáng thạch này hắn chỉ có một viên, nếu như có vài viên, thì hắn phát tài rồi. Đến lúc đó sẽ đưa cho Lạc Ảnh và Cận Chỉ Hằng mỗi người một viên, vì lần này sau khi trở về, Tử Quỳ Hỏa hắn cũng chuẩn bị đưa cho Lạc Ảnh, Tuyết Tinh hỏa hắn lại chuẩn bị đưa cho Cận Chỉ Hằng.

Lại nửa ngày nữa, Vụ Liên Tâm Hỏa trong lòng bàn tay Diệp Mặc dần dần ổn định, cuối cùng một mồi lửa màu xanh lam trong lòng bàn tay hắn toát ra.

Diệp Mặc vừa mừng vừa sợ, hắn cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ và kinh khủng của Vụ Liên Tâm Hỏa, thậm chí cảm thấy dùng mối lửa này đánh lén tu sĩ Hóa Chân cũng có thể thành công.

Đúng là khiến người ta quá bất ngờ, một viên khoáng thạch không ngờ lại khiến cho Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn thăng cấp từ màu đỏ lên màu xanh, đây rốt cục mà loại khoáng thạch gì? Sao lại nghịch thiên như vậy?

Lúc này hắn đến chuyện thăng cấp Thanh Nguyệt cũng gác sang một bên, thăng cấp Vụ Liên Tâm Hỏa đã khiến cho hắn vô cùng hi vọng rồi.

Hắn thưởng thức Vụ Liên Tâm Hỏa trong lòng bàn tay khoảng được một tuần hương, Diệp Mặc mới hài lòng lấy ra vài loại nguyên liệu, hắn muốn thử một chút.

Vài loại nguyên liệu dưới Vụ Liên Tâm Hỏa màu xanh, nhanh chóng hòa tan thành chất lỏng, Diệp Mặc hao tổn rất ít chân nguyên và thần thức đã có thể khống chế được nguyên liệu.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc lại cảm nhận được tác dụng của Vụ Liên Tâm Hỏa mang đến, bình thường cần phải một ngày mới có thể luyện chế được chân khí hạ phẩm, nhưng với Vụ Liên Tâm Hỏa màu xanh lam, thì hắn chỉ cần hai canh giờ, hơn nữa khách quan mà nói, dùng Vụ Liên Tâm Hỏa luyện chế chân khí hạ phẩm cũng đẹp hơn nhiều.

Vụ Liên Tâm Hỏa tăng lên mấy cấp bậc, tài nghệ luyện khí của Diệp Mặc đồng thời cũng được nâng lên, Diệp Mặc căn bản không cần nghĩ cũng biết, trình độ luyện đan của hắn cũng tăng lên rất nhiều.

Đặt chân khí hạ phẩm vừa mới luyện chế được sang một bên, Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra Côn lân, ném Côn lân này vào giữa Vụ Liên Tâm Hỏa.

Không lấy gì làm ngạc nhiên, Côn lân trong Vụ Liên Tâm Hỏa nhanh chóng được hòa tan, chỉ trong chốc lát, Côn lân đã hoàn toàn hòa tan.

Diệp Mặc cũng không kịp vui mừng, lấy Thanh Nguyệt ra, đem Côn lân dung hợp vào Thanh Nguyệt. Đồng thời liên tục đánh pháp quyết vào, từng trận pháp được hắn khắc họa lên.

Mặc dù năng lực hiện tại của hắn vẫn chưa có cách nào dung hợp hoàn toàn Côn lân vào Thanh Nguyệt được, nhưng Diệp Mặc tin rằng chỉ cần dung hợp được một phần, Thanh Nguyệt của hắn cũng có thể thăng cấp.

Côn lân và lông đuôi Cửu Vũ Kim Bằng vốn lấy từ cùng một chỗ, bây giờ Diệp Mặc muốn dung hợp lại, thì yêu cầu đối với việc luyện khí của hắn cũng được hạ thấp rất nhiều.

Ba ngày sau, vảy của Côn lân cũng không còn nhìn thấy nữa, còn Thanh Nguyệt trong tay Diệp Mặc lại phát ra từng đợt âm thanh giống tiếng chim kêu, dường như có thêm một loại linh tính và vận vị. Diệp Mặc trong lòng sung sướng, lại càng nắm chặt Thanh Nguyệt hơn, hắn bắt đầu luyện hóa lại Thanh Nguyệt.

Một ngay sau, Diệp Mặc vui mừng sung sướng, Thanh Nguyệt lại được hắn luyện hóa hai lần, không ngờ đã là bán tiên khí rồi. Lúc này hắn gấp gáp muốn thử tốc độ của Thanh Nguyệt, có phải nhanh hơn nhiều so vói chân khí phi hành cực phẩm không.

Kế hoạch của hắn đã thành công được hơn một nửa rồi, bây giờ hắn chỉ cần ẩn nặc khí tức của Thanh Nguyệt nữa thôi, sau đó xông ra Âm Hải thành là được rồi. Chỉ cần hắn ra khỏi Âm Hải thành, Diệp Mặc tin rằng hắn có thể dựa vào tốc độ pháp bảo phi hành bán tiên khí Thanh Nguyệt, muốn thoát khỏi sự truy lùng của tu sĩ Hóa Chân tuyệt đối cũng không có vấn đề gì.

Trừ phi đối phương cũng có một món bán tiên khí, nhưng Diệp Mặc biết bán tiên khí tuyệt đối không thể dễ dàng có được như vậy, huống chi là bán tiên khí là quý giá nhất trong những tiên khí phi hành? Hắn có thể có được bán tiên khí, không phải là vì trình độ luyện khí của hắn, mà là vì pháp bảo phi hành của hắn vốn dĩ chính là chân khí phi hành cực phẩm. Hơn nữa có Côn lân và lông đuôi của Cửu Vũ Kim Bằng, có thể nói chỉ cần một đại sư luyện khí cũng có thể làm được điều này. Nhưng điều kiện tiên quyết lại là, vị đại sư luyện khí này cần phải hòa tan được Côn lân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1242

Tái Chiến Kiếp Biến

Diệp Mặc nghe nói rằng khi tiên khí xuất thế thì sẽ có Lôi Kiếp xuất hiện, nhưng hiện hắn chỉ cảm giác được 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' sau khi bị hắn luyện hóa lần thứ hai thì càng dễ dàng khống chế hơn, nhưng cũng không thấy có Lôi Kiếp xuất hiện. Hắn nghĩ là có thể do tiểu thế giới của hắn hiện còn chưa có đầy đủ quy tắc thiên địa, hoặc cũng có thể là do hắn chưa hoàn toàn đem 'Côn lân' dung hợp với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Có lẽ chủ yếu là do 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' chỉ mới miễn cưỡng tiếp cận đẳng cấp bán tiên khí mà thôi, so với tiên khí chân chính vẫn còn kém xa, cho nên không thể xuất hiện Lôi Kiếp được.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc thăng cấp vẫn chưa thực sự hoàn thiện, vì khí tức vẫn bị lộ ra ngoài. Diệp Mặc không có cách nào làm hoàn mĩ hơn nữa cả, nhưng hắn vẫn có biện pháp khác, vì hắn còn là một tông sư trận pháp cấp chín nữa. Cho nên Diệp Mặc lại lần nữa bố trí thêm mấy cái trận pháp ẩn nấp, đem toàn bộ khí tức bán tiên khí của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' che đi.

Làm xong tất cả mọi việc, Diệp Mặc mới ra khỏi Thế giới trang vàng, thu hồi lại cấm chế, lại đem cái hộp ngọc mầu hồng cho vào trong nhẫn trữ vật rồi mới đi ra khỏi phòng.

Sau khi Diệp Mặc đi ra, thì phát hiện mấy người Kỷ Bẩm đang nghị luận cái gì đó, vẻ mặt đều rất ngưng trọng.

- Làm sao vậy?

Diệp Mặc nghi hoặc.

Kỷ Bẩm lập tức đáp: Diệp Mặc gật đầu:

- Kỷ Bẩm tiền bối, không phải là có thể, mà là chắc chắn. Thành chủ của Âm Hải thành tuyệt đối là một kẻ kiêu hùng, nếu như y không đuổi giết chúng ta thì mới là chuyện không bình thường. Bất quá chúng ta hiện tại sẽ lập tức rời khỏi đây, tránh cho đêm dài lắm mộng.

- Diệp Mặc sư đệ, chúng ta đi ngay bây giờ sao?

Quảng Vi nghi hoặc.

Diệp Mặc khẳng định:

- Đúng thế, chúng ta hiện tại đi ngay lập tức, nhất định là phải càng nhanh càng tốt.

Hắn cũng không hề nói ra việc mình đã thành công thăng cấp 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Loại chuyện này thì khi nào còn chưa ra khỏi Âm Hải thành, thì hắn tuyệt đối sẽ không nói. Dù cho hắn có lòng tin đối với bản lĩnh trận pháp và cấm chế của mình, nhưng hắn cũng sẽ không phạm phải cái loại sai lầm ngu ngốc này. Ai biết được thần thức của Âm Tự có mạnh mẽ xuyên qua được cấm chế mà nghe lén hắn nói chuyện không?

Kỷ Bẩm thấy Diệp Mặc đã quyết định, nên cũng không hỏi thêm gì nữa, mà nhanh chóng thu hồi trận pháp quản chế và cấm chế của mình. Chỉ trong chốc lát thời gian, mọi người đều đã thu thập xong mọi thứ, rời khỏi nhà trọ.

Thần thức của Diệp Mặc lúc này cũng đã thấy được bên ngoài nhà trọ có mấy người đang giám sát hắn. Nhưng Diệp Mặc khẳng định những người này vốn cũng không phải là do thành chủ phái tới, bởi vì nếu y cần phải giám sát hắn, cũng sẽ không dùng đến loại thủ đoạn này.

Bẩy người sau khi ra khỏi cửa thành, Diệp Mặc đã thấy Ưng Sát đang quang minh chính đại mà đứng chờ hắn ở cửa thành. Bên cạnh y còn có hai

tên tu sĩ Kiếp Biến nữa, về phần cô gái tu vi Thừa Đỉnh thì Diệp Mặc không nhìn thấy đâu cả.

Quảng Vi có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, những người này hình như là đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Chúng ta cứ mặc kệ chúng, chỉ tự mình nhanh chóng rời khỏi Âm Hải thành là tốt rồi.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến ánh mắt sát nhân của Ưng Sát, trực tiếp ra khỏi Âm Hải thành.

Quả nhiên đúng như Diệp Mặc đoán, sau khi bọn họ ra khỏi Âm Hải thành, thì không có bất kỳ người nào ngăn cản cả. Mấy người đi tới thảm cỏ rộng lớn, thì Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra 'Âm hải bài' vẽ vào hư không. Lập tức lại có một trận pháp hư không nữa xuất hiện trước mặt họ.

- Nhanh chóng ra ngoài thôi.

Diệp Mặc nói xong liền nhanh chóng tiến vào trận pháp hư không.

Sau một lát, bẩy người lại lần nữa xuất hiện tại khối hải thạch khổng lồ ở Vô Tâm Hải. Diệp Mặc thở dài một hơi, sau khi đứng ở trên khối hải thạch khổng lồ này, thì cái loại cảm giác tự do tự tại lại lần nữa trở về, toàn toàn không giống như cảm giác bị ràng buộc đến mất tự nhiên ở trong Âm Hải thành.

- Tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi.

Mông Hàn An thở dài nói.

Diệp Mặc không hỏi gì về cảm giác của Mông Hàn An, trực tiếp lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rồi nói:

- Nhanh lên đi thôi, chúng ta phải xuất phát rồi.

Kỷ Bẩm liếc mắt đã thấy được Diệp Mặc đã động tay động chân lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', dường như bố trí thêm mấy cái trận pháp ẩn nấp nữa, lão lập tức nghĩ đến 'Côn lân'. Lẽ nào Diệp Mặc có thể luyện hóa được 'Côn lân' sao? Nhưng lão cũng không lên tiêng hỏi Diệp Mặc, bất luận là Diệp Mặc có thể luyện hóa được 'Côn lân' hay không, thì nơi này cũng không phải là nơi có thể nói chuyện được.

Mấy người Diệp Mặc sau khi đã lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' mới bay lên. Đám người Ưng Sát ngay lập tức đi theo phía sau, pháp bảo phi hành của chúng là một cái phi thuyền. Nhưng chiếc phi thuyền này không phải là chiếc chân khí hạ phẩm lúc trước nữa, mà đã đổi thành một cái pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm rồi.

Sau khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' bay lên, mấy người Kỷ Bẩm mới phát hiện tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lúc này còn chậm hơn cả lúc trước.

Đằng Dịch cũng cảm giác được tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' có chút chậm chạp. Lập tức mở miệng hỏi:

- Diệp Mặc, đem tốc độ tăng lên đến mức nhanh nhất đi. Hiện tại đối với chúng ta thì chạy trốn là quan trọng nhất.

Diệp Mặc hoàn toàn không trả lời, Mông Hàn An ở một bên lại chủ động nói:

- Hiện tại chúng ta không thể tăng tốc độ lên được. Nếu chúng ta làm như vậy thì những tên tu sĩ Hóa Chân sẽ biết sử dụng pháp bảo phi hành bình thường sẽ không đuổi kịp chúng ta được. Nói không chừng sẽ có thêm tu sĩ Hư Thần được phái ra.

- Mông tỷ nói không sai.

Diệp Mặc gật đầu đồng ý, nhưng hắn vẫn còn có mục đích khác. Tên Ưng Sát kia đúng là đã quá kiêu ngạo rồi, Nếu hắn không giáo huấn tên Ưng

Sát này một trận thì trong lòng thực sự có chút khó chịu. Muốn giáo huấn Ưng Sát thì hiển nhiên là tốc độ không thể quá nhanh được.

Mấy canh giờ sau, Diệp Mặc ngừng lại không khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đi tiếp nữa.

Mông Hàn An nghi ngờ:

- Diệp Mặc, chỗ này vừa vặn là đã cách Âm Hải thành mười dặm, vì sao phải dừng lại.

Dựa theo suy nghĩ của Mông Hàn An, vậy thì hiện tại hắn phải nhanh chóng tăng tốc mới đúng chứ.

Diệp Mặc cũng biết ý tứ của Mông Hàn An, hắn chỉ chỉ cái tên Ưng Sát đằng sau rồi nới:

- Cái tên kia nhìn rất đáng ghét, tôi muốn giáo huấn y một trận.

Đồng thời trong lòng Diệp Mặc cũng nói rõ, cho dù là thành chủ Âm Hải thành muốn phải ra tay với hắn, thì cũng sẽ không làm trước mặt đám người Ưng Sát. Vì thế lúc này hắn căn bản là không sợ hãi người của Âm Hải thành.

Sau khi ra khỏi phạm vi cấm tranh đấu của Âm Hải thành, thì ba người Ưng Sát đang muốn tăng tốc ngăn cản Diệp Mặc lại. Nhưng chúng lại kinh ngạc nhìn thấy pháp bảo phi hành của Diệp Mặc bất ngờ lại dừng lại.

Không đợi ba người Ưng Sát nói gì, thì Diệp Mặc đã nhanh chóng đi tới đầu 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', trực tiếp lấy ra Tử Đao lạnh giọng nói:

- Muốn động thủ thì nhanh lên, tao không có nhiều thời gian như vậy.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói thì ba người Ưng Sát đều sửng sốt một chút, nhưng sau đó lại cười ha hả. Một tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu không ngờ lại chỉ vào một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu mà nói “Muốn động thủ thì

nhanh lên”. Trên thế giới này còn có chuyện đáng cười như vậy sao?

Bên phía Diệp Mặc, thì chỉ có Quảng Vi lộ ra vẻ mặt lo lắng. Cô biết tu vi của Ưng Sát là Kiếp Biến trung kỳ, còn Diệp Mặc thì chỉ có tu vi Thừa Đỉnh, thì sao có thể đánh thắng được Ưng Sát kia chứ? Minh Tâm thì lại không biết tu vi của Ưng Sát, Mông Hàn An và Kỷ Bẩm thì lại không lo lắng cho Diệp Mặc chút nào. Khi Diệp Mặc còn đang ở tu vi Thừa Đỉnh tầng hai, thì đã giết được tên tu sĩ Kiếp Biến tầng bốn trung kỳ là Ung Ngạn rồi. Hiện tại hắn đã là Thừa Đỉnh tầng sáu, thì cho dù là không thể giết chết được Ưng Sát, hắn cũng sẽ không phải chịu nhiều thiệt thòi.

Ưng Sát quay đầu nói với hai tên tu sĩ Kiếp Biến còn lại:

- Hai vị coi chừng bọn chúng, đừng để cho người nào chạy thoát, xem tôi làm sao để giáo huấn tên tiểu tử này.

Nói xong Ưng Sát liền lấy ra một đôi pháp bảo Âm Dương tỏa, khí thế toàn thân của y trong nháy mắt liền tăng vọt. Không khí xung quanh đều bị khí thế của y đè ép, không ngừng phát ra những tiếng nổ mạnh.

Diệp Mặc lúc này bỗng nhiên lại ôm quyền nói:

- Anh bạn, lúc trước tôi mang Quảng Vi đi là sai, nhưng mà Quảng Vi là bạn của tôi nên...

Mấy người Ưng Sát liền ngây ngẩn. Diệp Mặc mới vừa rồi khiêu chiến một cách kiêu ngạo, bầy ra bộ dáng không coi ai ra gì, nhưng hiện giờ sao lại có cái vẻ kính sợ thế này?

Ưng Sát lập tức hiểu rằng lúc trước Diệp Mặc là cố làm ra vẻ, cho nên lập tức nhe răng cười lạnh một tiếng:

- Thế nào? Sợ rồi sao? Nhưng hiện tại thì đã muộn rồi. Ở đại điện giao dịch trong Âm Hải thành, mày không phải là rất kiêu ngạo sao? Thật là lợi hại mà, hủy đi đan điền của người khác, cướp lấy mười một lô đỉnh. Lão tử nói thật cho mày biết, cho dù hôm nay tao không giết mày, mày cho rằng là

có thể rời đi được sao? Con mẹ nó đừng có năm mơ.

Cho dù là thành chủ Âm Hải thành có công bằng đến đâu, thì đạo lý cường giả vi tôn cũng rất khó bị phá hủy, mà Ưng Sát cũng biết rằng cái viên quản sự kia khẳng định cũng sẽ không buông tha cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày, bỗng nhiên lấy ra một hộp ngọc mầu hồng rồi nói:

- Ở đây có một viên 'Thanh cương lôi nguyên châu', cũng coi như là một vật vô cùng trân quý, tôi xin được dâng tặng cho anh bạn, hi vọng là có thể bỏ qua truyện lần trước.

Nói xong Diệp Mặc không đợi Ưng Sát trả lời, liền mở hộp ngọc ra cho đối phương xem một chút, sau đó ném hộp ngọc sang cho Ưng Sát.

Ưng Sát lập tức dùng chân nguyên bao bọc lấy hộp ngọc mà Diệp Mặc đưa cho y, tỉ mỉ kiểm tra một lúc, cũng không có phát hiện bất cứ cái gì. Lúc này mới mở hộp ngọc ra nhìn một chút, quả nhiên là một viên 'Thanh cương lôi nguyên châu'. Trong lòng y nhất thời đại hỉ.

'Thanh cương lôi nguyên châu' còn trân quý hơn bẩy tám cái lô đỉnh nữa. Nếu như là tu sĩ có Lôi linh căn, thì 'Thanh cương lôinguyên châu' là đố tốt nhất đối với người đó. Có được 'Thanh cương lôi nguyên châu' dùng để tu luyện công pháp lôi hệ, thì là chuyện làm ít mà hưởng nhiều. Hơn nữa nó còn có thể chứa đựng lôi nguyên nữa, có thể nói đối với tu sĩ có linh căn hệ Lôi thì cái thứ này chính là một vật báu vô giá.

Y không ngờ còn chưa có ra tay, mà đối phương đã xin y khoan dung rồi, còn dâng tặng cả 'Thanh cương lôi nguyên châu' nữa. Có thể hiểu được rằng trên người hắn chắc còn có rất nhiều vật trân quý.

Ưng Sát thu hồi lại 'Thanh cương lôi nguyên châu', sau đó nhe răng cười một tiếng:

- Muốn ông nội đây bỏ qua cho mày, tiểu tử kia, mày đừng nằm mơ nữa...

Diệp Mặc căn bản là không đợi hắn nói hết lời, Tử Đao trong tay đã đánh ra. Từng vòng đao quang tím hồng khuếch tán ra từ Tử Đao của Diệp Mặc. Vô số đạo đao quang tím hồng bay về phía Ưng Sát, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy thân hình của Ưng Sát, giữa bầu giờ đầy rẫy đao quang tím hồng rồi.

Đao thứ bẩy của 'Huyễn vân đao pháp': 'Huyễn vân toái vực đao'.

Trong nháy mắt một đao kia đánh ra, thì đồng thời Diệp Mặc cũng phát ra mấy đạo thần thức đao nữa.

Ưng Sát sao có thể để một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu như Diệp Mặc vào trong mắt? Y cũng không thèm đánh ra Âm Dương tỏa, bởi vì y cần không phải là cái mạng của Diệp Mặc, mà là muốn bắt sống Diệp Mặc.

Nhưng trong nháy mắt y đã cảm giác được có điều không đúng. Y cảm giác được không gian xung quanh gần như là bị ngưng trệ lại, ngay cả khi y muốn đánh ra pháp bảo cũng có chút khó khăn.

- Đây là 'Vực', là 'Vực' đã đạt được tiểu thành...

Ưng Sát nhất thời vô cùng kinh hãi. 'Vực' của y vẫn chưa có chút thành tựu nào, vậy mà không ngờ một tu sĩ Thừa Đỉnh lại có thể có thành tựu với 'Vực' rồi.

Sau khi kinh hãi, Ưng Sát lập tức mạnh mẽ xuất ra Âm Dương tỏa, chỉ là trong nháy mắt, y đã phá khai được 'Vực' của Diệp Mặc, đồng thời Âm Dương tỏa cũng cuồn cuộn nổi lên lốc xoáy âm dương hướng về phía đao quang tím hồng của Diệp Mặc. Nhưng đúng lúc đó, thì thần thức của y lại truyền đến từng đợt đau đớn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1243

Bị Hãm Hại

Đây là công pháp thần thức. Hiện tại Ưng Sát đã hoàn toàn sợ hãi rồi, y cũng không dám suy nghĩ nữa, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình mạnh mẽ chém nát thần thức đao của Diệp Mặc.

Ầm ầm ầm…

Mấy tiếng nổ liến tiếp vang lên.

Âm Dương Tỏa của Ưng Sát cuồn cuồn nổi lên lốc xoáy âm dương va chạm với ánh sáng tím của Diệp Mặc, trong nháy mắt liền phát ra một tiếng nổ mạnh, nước biển phía dưới bị luồng lốc xoáy chân nguyên này làm cho bắn tung ra tứ phía.

Âm Dương Tỏa của Ưng Sát sau khí phá bỏ được 'Vực' của Diệp Mặc, chặn lại được đại bộ phận của đao quang tím hồng, nhưng y cũng không mạnh mẽ dùng toàn bộ công lực đề đánh ra Âm Dương Tỏa, cho nên vẫn có một phần nhỏ đao quang tím hồng xuyên qua Âm Dương Tỏa đánh vào người y.

Phụt...

Một tia máu lóe lên, một cánh tay của y cũng bị đao Vực màu tím của Diệp Mặc chém đứt. Ưng Sát vì khinh thường Diệp Mặc mà không sử dụng pháp bảo phòng ngự, cho nên mới dẫn tới cái kết quả này.

Sau khi Ưng Sát bị trọng thương, thì chính Diệp Mặc cũng không chịu nổi lốc xoáy chân nguyên kia mà bị đánh bay ra ngoài. Đồng thời cũng phun ra một ngụm tinh huyết trên không trung, Diệp Mặc biết rằng cho dù là hắn

không sợ Ưng Sát, nhưng tu vi của hắn vẫn cách biệt quá lớn. Tên Ưng Sát này so với tên Ung Ngạn lúc trước thì mạnh hơn nhiều.

- Mày dám đả thương tao...

Ưng Sát bị Diệp Mặc chém mất một cánh tay, nhất thời giận dữ, thấy Diệp Mặc thổ huyết lùi lại thì y sao có thể bỏ qua được.

Nhưng Diệp Mặc cũng không lập tức lùi về 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', mà lại lần nữa đánh ra hai tia sét.

Ầm, ầm...

Lại là hai âm thanh trầm đục vang lên, Ưng Sát nhất thời ngây người tại chỗ, hai tia sét này của Diệp Mặc cũng không đánh về phía y mà là đánh về phía cánh tay đã bị chém đứt mà y đang muốn thu hồi lại.

Dưới sự tàn phá của hai tia sét, cánh tay bị chém của Ưng Sát lập tức tan biến thành tro bụi. Có loại người vô sỉ thế này sao. Ưng Sát lại lần nữa phẫn nộ phun ra một ngụm máu tươi. Cánh tay bị chặt đứt rồi thì y cũng có thể nối lại, nhưng lại bị tên khốn kia cho sét đánh thành tro bụi rồi, thì y nối lại thế nào đây? Nếu như không có loại linh thảo hoặc linh dược nghịch thiên nào thì tay của y đời này chắc chắn đã bị phế rồi.

Linh thảo có thể làm cho tứ chi bị đứt sống lại, thì cho dù là toàn bộ Tu Chân Giới cũng vô cùng hiếm có. 'Tiên khuyên hoa' có thể làm được, nhưng y có thể tìm được 'Tiên khuyên hoa' sao? 'Cửu thái liên' cũng có thể, nhưng y cũng không thể nào có được nó.

Khi Diệp Mặc lần nữa quay trở về 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Thì Ưng Sát mới tỉnh lại từ trong sự bàng hoàng, y thực sự chỉ còn một tay rồi. Trong lòng Ưng Sát cuồng nộ, nhưng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã lại lần nữa bay đi.

- Đuổi theo, tao muốn giết nó...

Lúc này Ưng Sát đã vì Diệp Mặc mà mất đi lý trí.

Nhưng hai tên tu sĩ Kiếp Biến đi cùng y thì vẫn còn giữ lại được lý trí của mình, trong đó tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn mở miệng nói với Ưng Sát:

- Ưng huynh đệ, cậu vừa rồi đã quá mức vội vàng và khinh địch rồi. Bằng không thì cái tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu kia cho dù là đã có chút thành tựu về 'Vực'. Thì cũng không thể gây thương tổn cho cậu được. Nhưng chúng ta đúng là cần phải nhanh chóng đuổi theo hắn, sau đó giết chết hắn, bằng không thì loại tu sĩ này một khi tấn cấp tu vi lên Kiếp Biến thì những tu sĩ Kiếp Biến khác căn bản sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng tám cũng gật đầu:

- Không sai, tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia quá kinh khủng, chỉ là tu vi Thừa Đỉnh tầng sáu đã có chút thành tựu về 'Vực' rồi. Hơn nữa công pháp Lôi hệ của hắn cũng rất kinh người. Một khi hắn tấn cấp Kiếp Biến, vậy thì căn bản sẽ là tồn tại vô địch trong cùng đẳng cấp rồi.

Ưng Sát cũng tỉnh táo lại, cũng hiểu rằng mình đã quá khinh địch rồi. Không chỉ y, mà bất kì một tên tu sĩ Kiếp Biến nào đánh nhau với một tên tu sĩ Thừa Đỉnh thì cũng đều sẽ khinh địch như thế. Huống chi y còn là một tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu, còn đối phương chỉ là một tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu nữa.

- Tôi nhất định phải giết nó, bằng không tâm cảnh tôi sẽ không cách nào bình yên được.

Ưng Sát nói từng câu từng chữ, hiển nhiên là đã hận Diệp Mặc đến thấu xương.

Tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn cười nhạt:

- Pháp bảo phi hành của bọn chúng mặc dù là chân khí cực phẩm đấy, nhưng tốc độ lại không khống chế được. Hiện tại có nhanh hơn trước một chút, nhưng muốn chạy thoát khỏi sự truy sát của chúng ta thì vẫn còn kém

một chút. Chỉ cần nửa ngày, là chúng ta có thể đuổi kịp chúng rồi.

...

Minh Tâm vốn là không biết Ưng Sát có tu vi Kiếp Biến, nhưng sau khi được Quảng Vi nói cho biết, thì cô vẫn có chút lo lắng. Hiện tại không ngờ Diệp Mặc có thể dùng tu vi Thừa Đỉnh của mình chém đứt một tay của Ưng Sát, khiến Minh Tâm chấn động vô cùng. Chuyện chiến đấu vượt cấp thì cô không phải là chưa từng thấy, mà ngược là đã thấy rất nhiều. Nhưng cho dù cô có thấy nhiều hơn nữa, thì cũng chưa từng thấy qua người như Diệp Mặc. Chỉ có tu vi Thừa Đỉnh trung kỳ mà có thể đánh bại tu sĩ tu vi Kiếp Biến trung kỳ. - Diệp Mặc, hiện tại chúng ta phải nhanh chạy đi chứ.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không cần phải gấp, đợi nửa ngày nữa đã.

Diệp Mặc không biết có phải là người của phủ thành chủ đều một mực theo dõi hắn hay không, nhưng hắn lại có một loại cảm giác là đối phương tuyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Thời gian nửa ngày nhanh chóng trôi qua, pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm của Ưng Sát lại lần nữa hiện ra trước mắt của mấy người Diệp Mặc, thì lúc này Diệp Mặc mới lên tiếng:

- Hiện tại có thể đi rồi.

Nói xong, Diệp Mặc liền khảm lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tám khối linh thạch cực phẩm, đồng thời phát huy tốc độ của một kiện pháp bảo phi hành bán tiên khí đến cực hạn.

Vốn nghĩ rằng có thể dễ dàng đuổi kịp mấy người Diệp Mặc, cho nên ba tên tu sĩ Ưng Sát còn chưa kịp tính toán sách lược. Lúc này lại nhìn thấy tốc độ của pháp bảo phi hành chân khí của đối phương đột nhiên gia tăng hơn trước đến gấp mười lần rồi vẫn chưa ngừng lại, quả thực là giống như là đang nhìn một cái bóng xẹt qua trước mặt vậy, hơn nữa còn không để lại

chút dấu vết nào.

Ba người Ưng Sát nhất thời dại ra, vô thức nhìn pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm của mình. Đối phương có tốc độ nhanh như vậy, thì bọn họ còn truy đuổi cái rắm gì? Căn bản là liếc mắt một cái đã không thấy đâu rồi.

- Còn rùa khốn kiếp, hóa ra thằng khốn này vẫn một mực đùa giỡn chúng ta.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng tám nhất thời căm hận gào lên. Y giúp đỡ Ưng Sát cũng là vì nhìn trúng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc, nhưng hiện tại đừng nói là cả chiếc 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', mà ngay cả cái đuôi của nó y cũng không nhìn thấy được nữa rồi.

- Không ngờ lại là pháp bảo phi hành bán tiên khí, thật là lợi hại, lợi hại...

Tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn nhìn chằm chằm về phía 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc biến mất, liên tục cảm thán.

Ưng Sát cũng chấn động nhìn về hướng Diệp Mặc biến mất, một lát sau mới lẩm bẩm:

- Hóa ra thằng khốn đó căn bản là không sợ chúng ta truy sát. Có một kiện pháp bảo phi hành bán tiên khí, thì sao hắn có thể sợ việc bị người khác truy đuổi được? Tâm cơ của thằng khốn này cũng thật là âm hiểm.

- Không đúng.

Tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn bỗng nhiên nhìn chằm chằm Ưng Sát kêu lên.

Ưng Sát và tên tu sĩ Kiếp Biến còn lại đều vô thức nhìn về phía tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn, không hiểu được ý của y là gì?

Tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn lạnh giọng:

- Ưng Sát huynh đệ, cậu nói đối phương có pháp bảo phi hành bán tiên khí, thì chúng ta có thể đuổi theo chúng được sao?

Ưng Sát vô thức lắc đầu:

- Khẳng định là không thể đuổi kịp, pháp bảo phi hành của chúng ta chỉ là một chân khí thượng phẩm, nếu muốn truy đuổi theo pháp bảo phi hành bán tiên khí thì quả thực là một trò cười.

Bỗng nhiên Ưng Sát dường như đã nghĩ ra cái gì đó, y lập tức lấy ra cái hộp ngọc mầu hồng rồi nói:

- Anh muốn nói là...

Tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn gật đầu:

- Đúng thế, nếu đối phương nhất định có thể chạy thoát, thì vì sao còn đem ‘Thanh cương lôi nguyên châu’ trân quý như vậy tặng cho cậu? Lẽ nào cậu không cảm thấy kỳ quái sao?

Đúng thế, đối phương đã có pháp bảo phi hành bán tiên khí, thì cho dù là bọn họ có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm thì cũng không thể nào đuổi kịp được, vậy thì vì sao hắn còn muốn dâng tặng 'Thanh cương lôi nguyên châu' cho mình? Điều này quả thực là vô lý.

- Tên tu sĩ kia rất tàn nhẫn quyết đoán. Hắn chặt đứt một tay của cậu, sau đó còn đánh ra tia sét hủy đi cánh tay đó. Cậu cho rằng một tên tu sĩ biết nịnh bợ dâng tặng 'Thanh cương lôi nguyên châu' cho cậu có thể làm như vậy sao?

Tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn lại lần nữa lạnh giọng nói.

Ưng Sát bỗng nhiên nhớ tới sự tàn nhẫn của Diệp Mặc khi còn ở trong đại điện Âm Hải thành mua bán lô đỉnh, thì mồ hôi lạnh của y nhất thời ứa ra. 'Thanh cương lôi nguyên châu' là đồ vật vô cùng trân quý, nhưng y không dám chiếm giữ nó nữa rồi. Đối phương ngay cả quản sự Âm Hải thành cũng

không thèm nể mặt, thì sao có thể có lòng tốt với Ưng Sát y như thế?

Khi y còn đang do dự, thì có hai đạo độn quang giống như cái bóng đã hạ xuống pháp bảo phi hành của bọn họ.

Vốn ba người Ưng Sát còn đang nghị luận nhất thời trở nên im bặt, đều cẩn thận thậm chí mang theo một tia kính ý nhìn hai người trước mặt.

Tu vi của hai người này bọn họ đều không nhìn ra được. Vậy thì hiển nhiên là tu sĩ Hóa Chân rồi.

Trước mặt họ là một người rất có phong độ, chỉ là trên mặt mang theo một cái mặt nạ không thể nhìn rõ được dung mạo. Mà theo sau người này còn có một tu sĩ giống như u linh vậy, luôn im lặng không nói, nhưng bọn họ cũng không thể nào nhìn ra tu vi của người này.

Tên tu sĩ đeo mặt nạ nhìn thấy hộp ngọc trên tay Ưng Sát, trong mặt lập tức bắn ra một tia băng lãnh, liền đưa tay ra lấy chiếc hộp ngọc về rồi nhanh chóng mở nó ra.

Một viên 'Thanh cương lôi nguyên châu' hiện ra bên trong chiếc hộp ngọc, còn 'Côn lân' thì đã sớm biến mất rồi. Dấu hiệu thần thức vẫn hoàn mĩ không hao tổn gì, mà nhưng lúc này nó lại đang bao bọc lấy 'Thanh cương lôi nguyên châu' chứ không phải là 'Côn lân' nữa. Ngay cả cấm chế của dấu hiệu thần thức cũng không hề có chút dị động nào.

Tay của tên tu sĩ mang mặt nạ run lên, hiển nhiên là nội tâm của y đang vô cùng kích động. Y đưa ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm vào Ưng Sát rồi nói:

- Ngươi từ đâu mà có được hộp ngọc này?

Ưng Sát không dám dấu diếm, vội vàng đem chuyện của Diệp Mặc nói ra.

- Ngươi nói hắn có pháp bảo phi hành bán tiên khí sao?

Giọng nói của tên tu sĩ này càng lúc càng trở nên vô cảm.

Ưng Sát và hai tên tu sĩ Kiếp Biến bên cạnh y cũng không khỏi rùng mình một cái, chỉ có thể không ngừng gật đầu. Lúc này Ưng Sát và hai tên đồng bạn của y cuối cùng cũng đã rõ vì sao Diệp Mặc lại dâng tặng cái hộp ngọc này cho bọn họ rồi, cái này căn bản là một cái bẫy dùng để hãm hãi họ mà.

Tên tu sĩ mang mặt nạ thậm chí phẫn nộ đến mức run rẩy lên, rất hiển nhiên y chính là Âm Tự thành chủ của Âm Hải thành, bởi vì lo lắng cho 'Côn lân', cho nên cố ý tự mình truy sát Diệp Mặc, nhưng không ngờ lại để cho đối phương thoát được.

- Chủ nhân, chúng ta hiện tại đuổi theo hắn, cho dù là không có dấu hiện thần thức thì cũng không nhất định là sẽ không đuổi kịp.

Tên tu sĩ vẫn đi theo Âm Tự như cái bóng kia bỗng nhiên nhỏ giọng nói.

Âm Tự gật đầu, sau đó lạnh lùng nhìn bọn Ưng Sát ba người nói một chữ:

- Giết Y cũng hận ba tên này đến thấu xương. Chỉ là ba con kiến hôi mà cũng dám phá hỏng đại sự của y.

- Vâng Tên tu sĩ kia lập tức nhận mệnh, trực tiếp bao phủ lấy bọn Ưng Sát ba người. Ngay cả tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn kia vừa mới lấy ra được pháp bảo thì đã bị 'Vực' của tên kia khống chế không thể nào nhúc nhích, lập tức đã biến mất trong hư vô. Về phần Ưng Sát và tên tu sĩ Kiếp Biến tầng tám kia càng không có chút phản kháng nào thì đã bị giết chết rồi.

- Đuổi theo.

Âm Tự tự thấy thủ hạ của mình đã hoàn thành nhiệm vụ, lập tức nhìn về phía Ưng Sát đã chỉ nói một câu.

Lập tức biến thành hai đạo độn quang rồi biến mất tại chỗ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1244

Đường Mộng Nhiêu Thảm Hại

Cậu thực sự đã thăng cấp 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thành công rồi à?

Mông Hàn An thấy được tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', nhìn Diệp Mặc với vẻ mặt không thể tin được mà hỏi lại. Đây tuyệt đối là tốc độ của một bán tiên khí, pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm nào có thể có được tốc độ thế này chứ?

Những người khác thì lúc này đã hiểu được vì sao Diệp Mặc lại nắm chắc có thể chạy trốn được, hóa ra hắn đã đem 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thăng cấp thành công lên bán tiên khí rồi. Với pháp bảo phi hành bán tiên khí, thì cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không thể đuổi kịp họ được, trừ phi đối phương cũng có một cái pháp bảo phi hành bán tiên khí. Nhưng pháp bảo phi hành bán tiên khí đâu phải là ai cũng có thể có được?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đã thăng cấp thành công rồi, tôi không biết bây giờ có phải là bán tiên khí hay không, nhưng bản lĩnh của tôi cũng có hạn, chỉ có thể dung hợp một chút 'Côn lân' lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' mà thôi. Ngay cả khí tức cũng không có cách nào để che lấp cả. Ha ha... May mà tôi còn là một tông sư trận pháp nên mới có thể dùng trận pháp để che lấp đi đấy.

Biết được pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm của Diệp Mặc đã thăng cấp thành bán tiên khí, thì những người khác đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Có pháp bảo phi hành bán tiên khí, thì chắc chắn sẽ an toàn.

Nhưng Diệp Mặc lại không hề cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vì hắn biết mình và Âm Tự đã hoàn toàn vì 'Côn lân' mà đối lập với nhau rồi. Hắn quay sang nhìn Quảng Vi và Minh Tâm một chút, rồi thận trọng hỏi:

- Minh Tâm tiền bối, ngài và Quảng Vi sư tỷ có để lộ ra là mình tới từ Bắc Vọng Châu hay không?

Minh Tâm và Quảng Vi cùng nhau lắc đầu, nhưng cuối cùng Minh Tâm vẫn có chút lo lắng:

- Sau khi chúng tôi bị bắt đi, thì chúng chỉ muốn đem chúng tôi đi bán, căn bản cũng không tra hỏi gì. Nhưng trong nhẫn của tôi lại có ngọc ấn của chưởng môn Tiên Dược Cốc. Hiện ngọc ấn kia đã bị mấy tên yêu tu lấy đi, không biết bọn chúng có thể điều tra ra được không?

- Bị mấy tên yêu tu lấy đi sao?

Diệp Mặc nhíu mày một chút, nhưng lại lập tức nói:

- Hẳn là không có vấn đề rồi. Muốn tìm được mấy tên yêu tu kia thì chí ít cũng phải mất thời gian một năm, mà trong một năm này, thì chúng ta đã sớm đến Bắc Vọng Châu rồi. Chỉ cần chúng ta trở lại Nam An Châu, thì cho dù là Âm Tự có tìm ra được mấy tên yêu tu kia, thì cũng chẳng thể làm gì được.

- Diệp Mặc, cậu nói là thành chủ Âm Hải thành cũng sẽ vượt qua Vô Tâm Hải? Diệp Mặc gật đầu:

- Vượt qua Vô Tâm Hải đối với người khác thì cho dù có là tu sĩ Hóa Chân cũng đều cực kỳ nguy hiểm. Nhưng nếu như là một tên tu sĩ Hóa Chân đỉnh, lại có cả pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm nữa, thì không chừng chỉ cần hai năm là có thể vượt qua Vô Tâm Hải rồi, thậm chí còn có thể nhanh hơn nữa.

Kỷ Bẩm gật đầu:

- Không sai, Lục Vô Hổ tiền bối đã từng vượt qua Vô Tâm Hải, ông ấy chính là đi tới Tây Ích Châu. Lúc đó chỉ mất có thời gian bốn năm mặc dù chưa phải là tu vi Hóa Chân đỉnh, mới chỉ là Hóa Chân tầng bẩy mà thôi. Lần đó Lục Vô Hổ tiền bối xuýt chút nữa đã bỏ mạng tại Vô Tâm Hải rồi. Nhưng nếu là tu sĩ Hóa Chân đỉnh, lại có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, thì vượt qua Vô Tâm Hải hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm gì cả.

Diệp Mặc gật đầu, vượt qua Vô Tâm Hải đối với thành chủ Âm Hải thành mà nói thì đúng là không có bất kỳ nguy hiểm gì, nếu như còn có cả tên tu sĩ luôn như hình với bóng của y đi cùng, thì y không đi tìm người khác gây phiền đã là chuyện tốt rồi, nào có ai dám đi tìm y gây chuyện chứ? Cho dù là Âm Tự có đi qua trên không khu vực Tam Hải hay là Giao Đằng Cung đi chăng nữa, thì những tu sĩ Hóa Chân khác như Đằng Hùng và Ung Lam Y cũng sẽ không động thủ với y. Cho dù là có thể đánh thắng được thì chắc cũng sẽ không ra tay.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' như một làn khói nhẹ nhàng bay qua bầu trời Vô Tâm Hải, tốc độ nhanh vô cùng khiến Diệp Mặc cũng phải kinh ngạc. Diệp Mặc khẳng định nếu như là 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn thực sự trở thành một kiện tiên khí, vậy thì không chừng chỉ cần chưa đến ba tháng đã có thể vượt qua Vô Tâm Hải rồi. Thậm chí có khi chỉ cần một tháng hoặc ngắn hơn nữa.

Vừa nghĩ tới chuyện chỉ cần thời gian hai ba tháng là có thể vượt qua Vô Tâm Hải một lần, thì trong lòng Diệp Mặc nhất thời hưng phấn hẳn lên, hắn quyết định nắm bắt thời gian, cố gắng tăng cường bản lĩnh luyện khí của mình lên.

Một tuần sau. Đằng Dịch và Biên Phượng Tháp vẫn rất hưng phấn mà đứng ở trên đầu 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' mà cảm thụ tốc độ của nó.

Nhưng Diệp Mặc lại phát hiện trong lòng mình có chút thấp thỏm không yên, hắn vừa suy nghĩ một chút đã hiểu được là có chuyện gì xẩy ra rồi. Lập tức hướng Minh Tâm hỏi:

- Minh Tâm tiền bối, ngài có biết phương hướng của bãi đá ngầm san hô mà Đường Mộng Nhiêu tiền bối của Ngọc Nữ Phái ẩn nấp không? Chúng ta có thể tới đó xem một chút.

Minh Tâm lập tức cảm kích nhìn Diệp Mặc:

- Tôi cũng không biết, tôi đã bị mất phương hướng, nhưng hẳn là ở phụ cận hướng đi tới Bắc Vọng Châu. Chúng ta cứ chú ý trên đường đi một chút, có thể sẽ thấy được.

- Được.

Diệp Mặc không có linh mạch để tu luyện. Cho nên trực tiếp khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Hắn có la bàn trên biển, cho nên phương hướng đi Bắc Vọng Châu hẳn là sẽ không tính sai.

Hai tháng sau. Minh Tâm vốn vẫn một mực đứng cạnh Diệp Mặc bỗng nhiên chỉ vào một cái hải đảo thật lớn nói:

- Hải đảo này tôi đã từng thấy, chúng tôi chạy về phía nam hơn một tháng, thì đã đi qua nơi này, liệu Đường Mộng Nhiêu tiền bối có ẩn nấp ở hải đảo này không.

Diệp Mặc nghe xong thì trong lòng liền vui vẻ. Minh Tâm nhận ra hải đảo ở đây, thì điều này nói lên rằng thứ nhất là bọn họ tối đa chỉ còn cách Bắc Vọng Châu có một tháng thời gian nữa thôi. Tốc độ của pháp bảo phi hành bán tiên khí quả thực là nhanh đến kinh người. Thứ hai chính là hắn có thể đi xem Đường Mộng Nhiêu tiền bối có còn ở đó hay không, nếu như cô ấy còn ở tại tiểu đảo kia, thì hẳn là cũng sẽ biết rõ về biến cố của Bắc Vọng Châu.

Minh Tâm nói là một tháng, nhưng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc thì chỉ mất có ba ngày đã tới được hải đảo kia rồi. Từ trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thì Diệp Mặc đã nhìn thấy trên tiểu đảo có vết tích của một trận pháp ẩn nấp rồi. Hắn là một tông sư trận pháp, thì cho dù là Đường

Mộng Nhiêu có tu vi Kiếp Biến hậu kỳ, thì khả năng bố trí trận pháp cũng không thể qua mắt hắn được.

- Chúng ta không cần lên đảo, trên đó không có ai cả.

Kỷ Bẩm lúc này lại lên tiếng.

Diệp Mặc gật đầu, quay sang nói với Minh Tâm:

- Minh Tâm tiền bối, trên đảo này đúng là có người đã từng bố trí qua một trận pháp ẩn nấp, nhưng hiện tại người này đã đi rồi. Ở chỗ này cũng không có vết tích tranh đấu nào.

Minh Tâm thở dài:

- Đường Mộng Nhiêu tiền bối có phải đã phục hồi lại thương thế quay trở về Bắc Vọng Châu rồi chăng. Với tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thì tôi sợ không cần tới một tháng chúng ta đã có thể về tới Bắc Vọng Châu rồi.

Diệp Mặc gật đầu, đối với việc có thể trong vòng một tháng về tới Bắc Vọng Châu, thì hắn cũng tin tưởng giống như lời Minh Tâm nói. Nhưng đối với Đường Mộng Nhiêu tiền bối có phải đã phục hồi lại thương thế hay không, thì Diệp Mặc thấy không chắc chắn lắm. Tại nơi thiếu thốn linh khí như tiểu đảo này, một tu sĩ đơn độc, lại còn bị thương do chiến đấu với tu sĩ Kiếp Biến đỉnh, thì nếu không có đan dược thượng đẳng sẽ không thể nào bình phục nhanh như thế được. Điều này căn bản là không có khả năng.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại một lần nữa quay đầu lại, nhanh chóng lướt qua cái tiểu đảo kia tiến về hướng Bắc Vọng Châu. Vài ngày sau, bỗng nhiên Diệp Mặc giảm tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại, quay đầu lại nhìn Kỷ Bẩm hỏi:

- Kỷ tiền bối, ngài chắc cũng thấy ở hướng tây cách đây không xa có người đang giao tranh phải không?

Kỷ Bẩm gật đầu:

- Đúng thế, có ba người đang đánh nhau, một cô gái đang bị hai tên yêu tu vây công. Cô gái kia hiện đang thụ thương rất nghiêm trọng, hơn nữa còn là vừa đánh vừa chạy.

- Liêu có phải là Đường Mộng Nhiêu tiền bối hay không?

Minh Tâm lập tức khẩn trương.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Minh Tâm tiền bối không cần phải lo lắng, chỉ là hai tên Kiếp Biến sơ kỳ mà thôi. Chúng ta lập tức đi qua xem là được.

Nói xong Diệp Mặc lại lần nữa khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đổi hướng. Chỉ vài lần hô hấp, thì mấy người Minh Tâm đã nhìn thấy ba tu sĩ đang giao tranh với nhau rồi. Mà thương thế của cô gái kia đã vô cùng nghiêm trọng rồi, cô vừa chống trả lại sự vây công của hai tên yêu tu, vừa cố gắng chạy về hướng bắc.

- Diệp Mặc, nhanh lên một chút, giúp Đường Mộng Nhiêu tiền bối.

Minh Tâm lập tức la hoảng lên, toàn bộ sự lo lắng đều được biểu đạt qua lời cô nói.

Tiếng thét chói tai của Minh Tâm trong nháy mắt đã dẫn tới sự chú ý của ba tu sĩ đang giao tranh kia. Cô gái đang bị thương kia lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ khi nhìn thấy Minh Tâm, sau đó nhanh chóng bay về phía mấy người Diệp Mặc. Cô bị đuổi giết đã mấy tháng rồi, không nghĩ tới lại có thể gặp được người quen ở Vô Tâm Hải này.

Hai tên yêu tu sau khi nhìn thấy pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, cũng đều mừng rỡ không thôi, lập tức tiến lên bao vây lấy.

Diệp Mặc mở cấm chế của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra để cho Đường

Mộng Nhiêu đi lên. Đường Mộng Nhiêu không nhìn ra được tu vi của Kỷ Bẩm, nhưng cô liếc mắt đã thấy tu vi của Diệp Mặc chỉ có Thừa Đỉnh tầng sáu, nhưng cái pháp bảo phi hành này thì lại rất tốt. Cô cũng không kịp hỏi rõ vì sao Minh Tâm gặp được Diệp Mặc, thì đã vội vàng nói:

- Thương thế của tôi vô cùng nghiêm trọng, cậu nhanh chóng bay về Bắc Vọng Châu đi. Hai yêu tu kia không có pháp bảo phi hành, hẳn là không thể nào đuổi kịp đâu.

Nhưng cô rất nhanh phải kinh ngạc vô cùng, vì Diệp Mặc không khống chế pháp bảo phi hành bay đi, mà lại dừng hẳn lại rồi quay đầu cười nói với Mông Hàn An ở bên cạnh:

- Mông tỷ, ở đây có hai tên yêu tu Kiếp Biến, một người chỉ có Kiếp Biến tầng một thì sẽ giao cho chị, còn tên Kiếp Biến tầng ba kia để tôi đối phó, thế nào?

Mông Hàn An trợn trắng mắt liếc nhìn Diệp Mặc:

- Coi như là cậu còn có chút lương tâm, tỷ tỷ còn tưởng rằng cậu sẽ để tôi phải đối phó với tên Kiếp Biến tầng ba kia chứ.

Diệp Mặc cười ha hả, lấy ra Tử Đao trực tiếp đánh về tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba. Mông Hàn An cũng không chần chờ, lập tức lấy ra phi kiếm công kích về phía tên yêu tu Kiếp Biến tầng một.

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu vì sao Diệp Mặc phân chia như vậy. Mấy người Minh Tâm hiện tại cũng hiểu được rằng Diệp Mặc tuy chỉ có tu vi Thừa Đỉnh tầng sáu, nhưng hắn so ra còn lợi hại hơn cả tu vi Kiếp Biến tầng ba của Mông Hàn An nữa.

Đường Mộng Nhiêu cũng không kịp hỏi Minh Tâm Diệp Mặc là ai, cô chỉ nhìn Diệp Mặc với ánh mắt khiếp sợ, hoàn toàn không hiểu tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu này vì cái gì lại dám trực diện nghênh chiến với tu sĩ Kiếp Biến tầng ba chứ? Nếu như chỉ có một mình hắn, thì có thể biện hộ

rằng đây là việc bất đắc dĩ, nhưng cô gái kia hiển nhiên là có tu vi cao hơn hắn, vậy mà hắn lại để cô ta đi đối phó với tên yêu tu có tu vi thấp nhất, hơn nữa cô gái kia còn nói tên tu sĩ Thừa Đỉnh là có lương tâm, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đã có pháp bảo phi hành cao cấp, vì sao còn không trốn đi? Trái lại còn muốn đánh nhau?

Kỷ Bẩm lại cười ha hả:

- Đường Mộng Nhiêu, cô không cần phải lo lắng cho Diệp Mặc, thủ đoạn của hắn vẫn còn nhiều lắm. Thực ra chính cô mới là cần phải lo tìm đan dược trị thương.

Nói xong Kỷ Bẩm liền đưa cho Đường Mộng Nhiêu hai viên đan dược:

- Cô trước tiên nuốt viên đan dược này xuống, rồi tự trị thương cho mình đi đã.

Đường Mộng Nhiêu lúc này mới nhìn rõ Kỷ Bẩm, lập tức mừng rỡ kêu lên:

- Ngài là tông sư trận pháp Kỷ Bẩm tiền bối của Nam An Châu?

Kỷ Bẩm lại lần nữa cười ha hả:

- Không sai, không ngờ cô còn nhớ rõ tôi, tôi chính là Kỷ Bẩm đây. Lúc trước chúng ta đã từng gặp mặt ở Phỉ Hải thành, hazz...

Kỷ Bẩm nói xong, liền thở dài, không tiếp tục nói chuyện nữa, hiển nhiên là nhớ tới chuyên ba tu sĩ Kiếp Biến đứng đầu Bắc Vọng Châu. Ngày đó lão và ba người đều quen biết nhau, hiện tại ba người này lại trở mặt thành thù rồi. Đường Mộng Nhiêu này nếu không phải là gặp được Diệp Mặc, thì cho dù cô có trốn thoát cũng không sống qua một tháng nữa.

Lão cũng không hỏi Đường Mộng Nhiêu nguyên nhân cụ thể của sự

tình, vì lão biết lát nữa Diệp Mặc sẽ hỏi chuyện này, bản thân không cần phải hỏi trước...

- Minh Tâm, đây là có chuyện gì? Sao cô có thể gặp được Kỷ Bẩm tiền bối, lẽ nào cô đã tới Nam An Châu rồi? Điều này sao có thể?

Đường Mộng Nhiêu ngạc nhiên hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1245

Thủ Đoạn Vô Cùng

Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, chờ Diệp Mặc và cô gái kia đánh xong thì tôi sẽ nói cho ngài biết.

Minh Tâm chỉ vào Diệp Mặc rồi nói.

Đường Mộng Nhiêu lúc này mới nhớ tới bên này còn có người đang vì cô mà tranh đấu, lập tức có chút lo lắng. Trong nội tâm của cô cũng nghi hoặc vì sao Kỷ Bẩm lại không ra tay, bởi vì cô biết rõ là tu vi của Kỷ Bẩm còn cao hơn cả cô nữa.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba thấy Diệp Mặc chỉ là tu sĩ Thừa Đỉnh mà cũng dám động thủ với y, còn đồng bạn mình thì lại nhường cho cô gái tu vi Kiếp Biến tầng ba kia thì ngay ngẩn cả người trong giây lát. Nhưng lập tức hắn đã đoán được rằng đối phương chính là muốn để cho tên tu sĩ Thừa Đỉnh này dây dưa cùng mình, sau đó chờ cho cô gái Kiếp Biến tầng ba kia giết chết đồng bạn của mình thì mới quay trở lại trợ giúp tên tu sĩ Thừa Đỉnh vây công mình.

Hiểu rõ được điểm này, tên tu sĩ Kiếp Biến tầng ba nhe răng cười một tiếng, “Chỉ là một tên tu sĩ Thừa Đỉnh cũng dám ngăn chặn mình ư?”. Nhưng đợi lát nữa thì y sẽ hiểu rõ rằng đối phương chính là muốn trực tiếp giết y, và đó cũng chỉ là chuyện tốn vài lần hô hấp mà thôi, còn thời gian về sau không phải là cô gái kia trợ giúp tu sĩ Thừa Đỉnh, mà là hắn trợ giúp cho cô gái kia mới đúng.

Kỷ Bẩm ở trong cấm chế của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cho nên thần thức của tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba cũng không thấy được, mà y chỉ thấy

được Minh Tâm tiến lên đỡ lấy Đường Mộng Nhiêu mà thôi, cho nên y cũng không có chút lo lắng nào cả.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba này muốn nhanh chóng giết Diệp Mặc, cho nên y căn bản là không đợi Diệp Mặc lấy ra pháp bảo, thì y đã phóng ra một quầng sáng mầu đen rồi.

Quầng sáng mầu đen kia vừa hiện ra thì Diệp Mặc cũng cảm giác được toàn bộ bầu trời đều tối sầm lại, xung quanh đều như có vô số quỷ oan đang kêu gào "Phệ Hồn Phiên!", Diệp Mặc liếc mắt một cái đã nhận ra pháp bảo trước mắt là cái gì rồi, bản thân hắn cũng có một cái Phệ Hồn Phiên năm mầu, chỉ là tu vi của hắn sau khi được đề cao, thì không có sử dụng qua nó nữa. Nhưng cái Phệ Hồn Phiên của tên yêu tu trước mặt này hiển nhiên là không chỉ mạnh hơn gấp mấy trăm lần cái Phệ Hồn Phiên năm mầu của hắn.

Phệ Hồn Phiên vừa được phóng ra, thì Diệp Mặc đã cảm giác được có vô số oan hồn đang kêu gọi hắn. Tâm thần nhất thời trở nên bất ổn. Đây tuyệt đối phải là Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên rồi, bằng không thì không thể nào có hiệu quả mạnh mẽ như vậy. Phệ Hồn Phiên muốn thăng cấp là vô cùng khó khăn, Ngũ Sắc Phệ Hồn Phiên sau khi tấn cấp sẽ trở thành Bách Minh Phệ Hồn Phiên, tấn cấp lần nữa thì mới là Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên. Mà muốn tấn cấp lên Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên thì ngoài việc cần tài liệu cao cấp ra, thì chủ yếu là cần phải để cho Phệ Hồn Phiên cắn nuốt Nguyên Thần của các tu sĩ khác. Phệ Hồn Phiên cắn nuốt được càng nhiều âm hồn và Nguyên Thần, thì càng có thể thăng cấp cao hơn, cuối cùng cũng có khả năng trở thành một kiện bán tiên khí.

Một cái Phệ Hồn Phiên muốn trở thành bán tiên khí, vậy thì số lượng âm hồn và Nguyên Thần cắn nuốt được không biết phải là bao nhiêu nữa. Nhưng những âm hồn đó phải cao cấp, bằng không thì tốc độ tấn cấp sẽ rất chậm.

Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên tương đương với chân khí trung phẩm rồi. Cũng có nghĩa là số lượng âm hồn nó đã cắn nuốt căn bản là không thể nào mà ước tính được.

Nguyên Thần của Diệp Mặc cường đại, thần thức so ra cũng phải vượt qua tu sĩ Kiếp Biến trung kỳ bình thường, hơn nữa hắn quanh năm tu luyện bên cạnh 'Khổ trúc', thì tâm thần của hắn càng kiên định vô cùng. Cho dù là Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên có lợi hại, thì cũng vô pháp đoạt được tâm thần của hắn.

Dưới sự vận chuyển của 'Tam sinh quyết', tâm thần của hắn nhanh chóng an tĩnh lại, đồng thời Tử Đao cũng được hắn lấy ra.

Tên yêu tu kia vốn cho rằng Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh, căn bản là sẽ phải mê mẩm dưới Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên của mình, sau đó sẽ tống xuất ra Nguyên Thần để cho Phệ Hồn Phiên của y cắn nuốt. Nhưng không đợi Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên của y hoàn toàn quấn lấy đối phương, thì y đã nhìn thấy một ánh tím to lớn đang hướng tới.

Ánh tím kia khi vừa hiện ra mới chỉ là một đường, nhưng đảo mắt một cái đã thành cả một mảnh rộng lớn rồi. 'Huyễn vân toái vực đao' của Diệp Mặc có vô số biện pháp thi triển ra, hắn mượn 'Huyễn vân phân liệt đao' thi triển ra 'Vực', trong nháy mắt đã phá vỡ Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên của tên yêu tu Kiếp Biến kia rồi.

Tên yêu tu Kiếp Biến thấy sau khi Diệp Mặc đánh ra 'Huyễn vân toái vực đao'. Thì nhất thời cảm giác được không gian xung quanh bị ngưng trệ lại. Trong lòng y lập tức hoảng hốt, đồng thời trong nháy mắt này y cũng đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cái tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu này không ngờ đã có thành tựu về 'Vực', cho nên đối phương cũng không phải là tiến lên ngăn trở y, mà thật sự là có khả năng để đối kháng lại y.

Tên yêu tu Kiếp Biến tuy rằng khinh thường Diệp Mặc, nhưng hiển nhiên là không giống như Ưng Sát, ngay cả pháp bảo phòng ngự cũng không lấy ra. Khi y hiểu được đạo lý này thì trong lòng vô cùng chấn động, không dám tiếp tục coi thường Diệp Mặc nữa. Lập tức thiêu đốt tinh huyết của mình, mạnh mẽ thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc. Sau đó hai tay run lên phóng ra chín cái đầu lâu trống rỗng, đảo mắt một cái thì chín cái đầu lâu này đã bắn ra mấy chục đạo hắc quang âm lãnh, phá vỡ 'Huyễn vân toái vực

đao' của Diệp Mặc rồi.

Sau khi phá vỡ được 'Vực' của Diệp Mặc, thì chín cái đầu lâu kia lập tức xoay quanh Diệp Mặc, và càng lúc càng nhanh hơn, còn không ngừng phát ra một loại âm thanh cực kỳ chói tai, sau đó lại bắn ra thêm mấy chục luồng sáng mầu đen nhọn hoắc nữa.

Diệp Mặc thấy tên yêu tu này phản ứng lại nhanh như vậy, đã thoát khỏi 'Vực' của hắn. Đồng thời còn phóng ra một bộ đầu lâu trận nữa. Mà những hắc quang của mấy cái đầu lâu này cũng rất là lợi hại.

Kế sách muốn lợi dụng sự khinh địch của đối thủ đã không thành công, Diệp Mặc liền nhanh chóng phóng ra 'Đại đỉnh tám cực'.

Sau khi 'Đại đỉnh tám cực' được Diệp Mặc lấy ra, thì Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu đã nhìn ra được là cái đại đỉnh này không hề đơn giản. Còn Mông Hàn An thì lúc này mới biết được thì ra Diệp Mặc còn có cái loại pháp bảo phòng ngự này. Nói cách khác khi hắn và Ung Ngạn đối chiến, thì hắn cũng chưa xuất ra toàn lực nữa.

Một đợt âm thanh chói tai đánh vào trên 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc, khiến cho 'Đại đỉnh tám cực' lay động một chút. Nhưng dù thế thì 'Đại đỉnh tám cực' vẫn xoay tròn rất nhanh trên đầu của Diệp Mặc, bảo hộ cho hắn không một khe hở nào.

Tên yêu tu phát hiện chín cái đầu lâu của mình không có ảnh hưởng được tới một tu sĩ Thừa Đỉnh, thì trong lòng vô cùng kinh hãi. Y chưa từng thấy qua tu sĩ Thừa Đỉnh nào nghịch thiên như vậy, có thể cùng một kẻ có tu vi Kiếp Biến như y cầm cự được mà không rơi vào thế hạ phong chút nào.

Đường Mộng Nhiêu càng không thểtin được vào mắt mình nữa. Lúc này cô mới hiểu được vì sao Diệp Mặc chỉ mới có tu vi Thừa Đỉnh tầng sáu mà lại chọn đối thủ có tu vi cao hơn hẳn mình. Rất hiển nhiên là vì Diệp Mặc còn lợi hai hơn cả cô gái có tu vi Kiếp Biến tầng ba kia.

Trong lòng Diệp Mặc lúc này cũng rất rõ ràng, nếu như hắn không dùng 'Vô ảnh' để hỗ trợ, thì một mình hắn không thể nào giết được tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba trước mặt này. Cái tên yêu tu này tuy rằng chỉ có tu vi Kiếp Biến tầng ba, nhưng bất luận là tâm tính, hay là tu vi của y thì so với tên tu sĩ Kiếp Biến tầng bốn như Ung Ngạn đều lợi hại hơn nhiều.

Diệp Mặc gọi 'Vô ảnh' ra, đồng thời cũng lấy ra Lôi Kiếm. Chi chít những tia sét từ Lôi Kiếm của Diệp Mặc nhanh chóng phóng về phía tên yêu tu Kiếp Biến kia.

Tên yêu tu Kiếp Biến lúc này mới biết được Diệp Mặc không ngờ lại là một Lôi Tu, trong nháy mắt này y liền này ra ý định chạy trốn. Y mặc dù là một yêu tu, nhưng lại tu luyện công pháp của ma tu, hơn nữa còn có thiên hướng về luyện hồn. Nếu như là cô gái tu luyện công pháp phệ hồn cao cấp mà Diệp Mặc gặp được ở Lạc Hồn Khư thì còn có thể đặt cược đấy. Nhưng công pháp của tên yêu tu trước mặt này thì lại hoàn toàn là loại công pháp bàng môn tà đạo rồi.

Loại tu sĩ tu luyện công pháp như vậy sợ nhất chính là tu sĩ Lôi hệ rồi, bởi vì tu sĩ Lôi hệ đối với công pháp của chúng chính là khắc tinh trời sinh.

Vì thế khi Diệp Mặc đánh ra luồng lôi kiếm kia, thì tên yêu tu kia liền lập tức khống chế chín cái đầu lâu bao quanh bản thân để bảo hộ. Đồng thời lại lấy ra một phi kiếm chân khí mầu xanh nhạt. Thứ duy nhất có thể công kích Diệp Mặc chỉ có Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên mà thôi.

Diệp Mặc thấy hơn mười tia sét đã có thể bức đối phương như vậy, thì lập tức hiểu là lôi hệ chính là khắc tinh của tên yêu tu trước mặt này rồi, cho nên càng điên cuồng phóng ra lôi kiếm. Thần thức của hắn cường đại, mà lôi kiếm của công pháp lôi hệ cũng đã có chút thành tựu rồi, cho nên lúc này hắn toàn lực công kích thì chỉ mất nửa khắc đã đem tên yêu tu Kiếp Biến vây chặt lại rồi. Tên yêu tu đang đối chiến cùng Diệp Mặc vốn đang chịu áp lực rất lớn rồi, hiện tại Đằng Dịch lại nhúng tay vào nữa, càng làm cho y kinh hãi. Đằng Dịch tuy rằng chỉ có tu vi Thừa Đỉnh tầng chín, nhưng y đã bị tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu như Diệp Mặc dọa cho sợ rồi, nếu như Đằng Dịch cũng

biến thái như Diệp Mặc thì y chết chắc rồi.

Lúc này thì y cũng chẳng thèm quan tâm đến đồng bạn nữa, Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên cuồn cuộn nổi lên những lỗ hổng mầu đen, hướng tới Đằng Dịch và Diệp Mặc, y chuẩn bị chạy trốn rồi.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng một hiện tại 'Ốc còn không mang nổi mình ốc', vì bị Mông Hàn An ngăn chặn. Trong lòng còn đang mong muốn tên đồng bạn kia đến hỗ trợ, đâu có thể ngờ rằng tên đồng bạn của mình lại muốn chạy trốn chứ?

Diệp Mặc vừa nhìn động tác của đối phương, thì đã biết rằng y muốn chạy rồi. Lúc này hắn không chút do dự phóng ra mấy đạo thần thức đao, đồng thời lệnh cho 'Vô ảnh' tùy thời chuẩn bị xông lên.

'Vô ảnh' và Diệp Mặc đã phối hợp rất nhiều, sớm đã hiểu rõ ý của Diệp Mặc rồi, huống chi hiện tại khẩu vị của nó cũng cực kỳ kén chọn. Thứ đồ bình thường gì đó căn bản là nó sẽ không thèm nhìn một cái. Nhưng đây lại là một tên yêu tu không bình thường, vì thế nó vừa mới thấy tên yêu tu này thì đã sớm chảy nước miếng rồi.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba để cho Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên quấn lấy Đằng Dịch và Diệp Mặc, đồng thời nắm chặt cơ hội để chạy trốn. Một khi đao quang màu tím kinh khủng của đối phương phá vỡ Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên của y, thì y sẽ không còn cơ hội chạy trốn nữa. Lúc này y chỉ cần thoát thân khỏi lôi kiếm của Diệp Mặc, là có thể triệu hồi Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên rồi lập tức trốn xa.

Nhưng không đợi y hoàn toàn thoát thân khỏi lôi kiếm, thì y đã cảm giác được một trận đau nhức trong thức hải rồi. Lập tức cả chín cái đầu lâu và phi kiếm của y cũng bị kìm hãm lại, ngay cả Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên cũng có chút đình trệ.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba này lập tức đã biết là không hay rồi, y mặc dù không nhìn thấy nhưng không có nghĩa là y không hiểu rằng đây chính là

công pháp thần thức chuyên dùng để công kích thần thức. Chính là loại công pháp đỉnh cấp.

Y không ngờ rằng một tu sĩ Thừa Đỉnh không chỉ có thành tựu về 'Vực', thậm chí còn biết cả công pháp thần thức nữa. Tên tu sĩ Thừa Đỉnh này thật quá mức nghịch thiên mà!

Lúc này tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba cũng bất chấp cái Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên mà y nhiều năm nuôi dưỡng, không chút do dự nào mà thiêu đốt tinh huyết của mình, mạnh mẽ thoát ra khỏi thần thức đao của Diệp Mặc.

Chỉ là khi y vừa mới giãy ra khỏi thần thức đao của Diệp Mặc, thì lại cảm giác được kinh mạch mình tê dại đi, dường như lại bị đánh lén một lần nữa.

'Vô ảnh' dưới sự vây công của lôi kiếm và thần thức đao của Diệp Mặc, thì cũng chẳng phí bao nhiêu sức lực đã thành công đánh lén tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba này rồi.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba lúc này mới hiểu được là tên tu sĩ Thừa Đỉnh đối chiến cùng hắn âm hiểm cỡ nào, hết thủ đoạn này tới thủ đoạn khác làm cho y khó lòng phòng bị. Y là một yêu tu Kiếp Biến tầng ba, phải chạy trốn trước một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu đã vô cùng mất mặt rồi, nhưng lúc này thì ngay cả chạy trốn y cũng khó lòng làm được.

Tên yêu tu này lại lần nữa liều mạng, điên cuồng hét lên một tiếng, rồi liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, trong nháy mắt thì 'Vô ảnh' đã bị y bức ra ngoài.

Cũng trong lúc này, thì một tiếng nổ “Ầm ầm” thật lớn vang lên. Chín viên đầu lâu trên đỉnh đầu của y đang ngăn cản lôi kiếm của Diệp Mặc và ‘Kim Long chùy’ của Đằng Dịch đã hoàn toàn nổ tung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1246

Đệ Nhất Mỹ Nữ Bắc Vọng Châu

Diệp Mặc có 'Đại đỉnh tám cực' nên còn tốt hơn một chút, nhưng dù là thế, thì cũng bị chấn động phun ra một ngụm máu tươi. Sau khi pháp bảo ‘Cửu tử khô lâu’ của tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba nổ tung, thì trong nháy mắt y cũng lùi ra xa. Ngay cả pháp bảo Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên và phi kiềm cũng không kịp thu hồi lại. Hiển nhiên là chính y cũng không chịu nổi vụ nổ vừa rồi, đồng thời cũng biết được đây là cơ hội chạy trốn duy nhất.

Nhưng Diệp Mặc sao có thể để cho y chạy được? Tử Đao trong nháy mắt liền đánh ra, đao quang màu tím nhanh chóng phá thủng cự ly không gian giữa hắn và yêu tu Kiếp Biến tầng ba, đảo mắt một cái đã đến trước mặt tên yêu tu Kiếp Biến kia rồi.

Tên yêu tu kia lập tức biến sắc, y không ngờ là 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc lại kiên cố đến như vậy. Ngay cả pháp bảo ‘Cửu tử khô lâu’ của y đã tự bạo cũng không bức hắn lùi ra sau nửa bước. Nhanh như vậy đã tiếp tục đánh tới y rồi. Quả thực là khiến y không thể tranh thủ hít thở lấy nửa nhịp, đã phải khởi động chân nguyên muốn liều mạng hứng chịu một đao của Diệp Mặc để chạy trốn rồi.

Chỉ là chân nguyên của y chỉ có thể làm thức ăn cho 'Vô ảnh' mà thôi. Tốc độ của 'Vô ảnh' so với Diệp Mặc không chậm chút nào, trong nháy mắt Diệp Mặc tiếp tục công kích thì nó cũng đã xông lên rồi.

Răng rắc...

Một tiếng động nhỏ vang lên, đao quang tím hồng của Diệp Mặc xẹt qua hộ giáp của tên yêu tu kia giống như là đang cắt đậu phụ vậy. Lập tức một

luồng huyết vụ.

Tên yêu tu Kiếp Biến không thể tin được mà nhìn vào thân thể mình đã bị Diệp Mặc chặt đôi ra, y không ngờ lại phải chết trong tay một tu sĩ Thừa Đỉnh mà ngay cả cơ hội để chạy trốn cũng không có. Hơn nữa đối phương còn không đánh lén mà là chính diện giao đấu, lấy cứng đối cứng mà giết y. Mặc dù y biết mình chỉ là tu vi Kiếp Biến tầng ba, nhưng mà ngay cả gặp đối thủ Kiếp Biến trung kỳ y cũng không sợ, vậy mà hiện tại y lại bị một tu sĩ Thừa Đỉnh giết chết, thì làm sao y có thể cam tâm?

Một đạo Nguyên Thần tràn ra ngoài, nhưng cũng không kịp chạy trốn thì 'Vô ảnh' đã há miệng ra. Đạo Nguyên Thần kia đã nhanh chóng trở thành thức ăn trong bụng nó.

Diệp Mặc thu hồi nhẫn trữ vật và pháp bảo của tên yêu tu này, đang muốn triệu hồi lại 'Vô ảnh' thì lại thấy nó đang tiến về Nguyên Thần của một tên yêu tu Kiếp Biến còn lại.

Tên yêu tu Kiếp Biến tầng một kia không ngờ rằng đồng bạn của mình lại bị Diệp Mặc giết chết. Y vốn đang ở thế hạ phong, lại trong nháy mắt ngạc nhiên này mà bị Mông Hàn An giết chết. Nguyên Thần cũng không kịp chạy trốn thì đã thành thức ăn cho 'Vô ảnh' rồi.

Mông Hàn An thở dài một tiếng, nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Cậu quả nhiên là chiến thắng trước tôi.

Diệp Mặc vừa cười vừa nói:

- Do có Đằng Dịch hỗ trợ đấy.

Nói xong thì quay đầu lại nhìn về phía Đằng Dịch, đang định hỏi một câu thì lại nghe thấy Đằng Dịch kêu lên:

- Lần sau tôi không bao giờ chạm vào tu sĩ có cấp bậc cao hơn tôi nữa, đây quả thực là muốn chết mà.

Biên Phượng Tháp cười ha hả, y biết cách suy nghĩ của Đằng Dịch. Đằng Dịch thấy Diệp Mặc nhiều lần chiến đấu cùng tu sĩ Kiếp Biến, hơn nữa tu vi của Diệp Mặc còn thấp hơn cả Đằng Dịch, điều này làm cho lòng tự tin của Đằng Dịch tăng vọt. Nhưng y đã quên mất y chỉ là Đằng Dịch chứ không phải là Diệp Mặc.

Đường Mộng Nhiêu hít một hơi lạnh. Hôm nay cô đã tận mắt nhìn thấy một tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu, dùng cứng đối cứng mà giết chết một tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba. Mà tên yêu tu này đã truy sát cô mấy tháng rồi, cho nên cô đương nhiên biết sự lợi hại của đối phương. Mặc dù đối phương chỉ là Kiếp Biến tầng ba, nhưng thực lực phải tương đương với Kiếp Biến trung kỳ rồi, cho dù là tu sĩ Kiếp Biến trung kỳ dưới pháp bảo Thiên Huyễn Phệ Hồn Phiên và ‘Cửu tử khô lâu’ của y thì cũng khó mà chiếm được thế thượng phong. Nhưng một kẻ như vậy lại bị một tu sĩ Thừa Đỉnh trẻ tuổi kỳ quái giết chết, hơn nữa còn là thần hồn câu diệt.

Nếu đây không phải là do cô tận mắt nhìn thấy, thì cô tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

- Diệp Mặc xin ra mắt Đường Mộng Nhiêu tiền bối.

Diệp Mặc lại lần nữa trở về 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', ôm quyền nói với Đường Mộng Nhiêu.

- Cậu là Diệp Mặc? Là Diệp Mặc nào? Nghe nói trong đại hội luyện đan danh nhân đường ở Toái Diệp thành cũng có một tu sĩ gọi là Diệp Mặc, hắn đã sáng tạo ra 'Chức thần đan'...

Đường Mộng Nhiêu phục hồi lại tinh thần, nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi lại.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đó chính là vãn bối.

- Vậy cậu tại sao lại ở chỗ này? Phiến Phất không phải nói là cậu đã đi

Nam An Châu rồi sao?

Đường Mộng Nhiêu càng kinh ngạc mà nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là lại nói tiếp:

- Không sai, vãn bối mới từ Nam An Châu trở về, trên đường gặp được Minh Tâm tiền bối và Quảng Vi sư tỷ, sau đó đi tìm tiền bối, cuối cùng đã gặp được ngài ở đây.

- Cậu vượt qua Vô Tâm Hải?

Đường Mộng Nhiêu kinh ngạc thốt lên, xong cũng không đợi Diệp Mặc trả lời mà lại nói với vẻ không tin:

- Cậu chỉ có tu vi Thừa Đỉnh mà cũng dám vượt qua Vô Tâm Hải?

Có dũng khí vượt qua Vô Tâm Hải, thì không người nào không phải tu vi Hóa Chân? Coi Vô Tâm Hải là hậu hoa viên thì cũng có người nào không phải là Hóa Chân đỉnh? Cậu ta chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh mà dám vượt qua Vô Tâm Hải, lẽ nào không muốn sống nữa?

Minh Tâm thấy thế, vội vã tiến lên, đem một đường mấy người họ tới đây kể lại một lần, cả việc cô và Quảng Vi ở Âm Hải thành được Diệp Mặc cứu giúp cũng đều kể hết.

- Nói như vậy, mọi người đã đi qua cái tiểu đảo kia tìm tôi?

Đường Mộng Nhiêu cảm kích.

Minh Tâm gật đầu:

- Đúng thế, Diệp Mặc vì cứu tiền bối, cố ý đi một chuyến qua tiểu đảo kia, không ngờ tiền bối đã rời khỏi đó rồi.

Đường Mộng Nhiêu nói lời cảm kích với Diệp Mặc:

- Cảm ơn cậu Diệp Mặc. Năm đó tôi nghe nói cậu đoạt được danh hiệu đệ nhất luyện đan danh nhân đường, lúc ấy mới chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, không ngờ chỉ mới qua thời gian mấy năm, cậu đã trở thành tu sĩ Thừa Đỉnh tầng sáu rồi. Cho dù là tôi đã thấy qua rất nhiều tu sĩ thiên tài, nhưng cũng chưa từng thấy qua người nào thái quá như cậu cả.

Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là im lặng, vì lời như vậy hắn thực sự đã nghe nhiều lắm rồi. Nhưng hắn cảm giác được tu vi của mình tiến bộ vẫn quá chậm, đến giờ mới chỉ là Thừa Đỉnh tầng sáu, với hắn mà nói thì tiến vào cảnh giới Hóa Chân mới là tốt. Đáng tiếc là việc tu luyện của hắn quá phung phí linh mạch.

Đường Mộng Nhiêu nói xong, lại giải thích:

- Nửa năm trước tôi rời khỏi cái tiểu đảo kia, nhưng lại không có pháp bảo phi hành tốt, cho nên chỉ có thể dùng phi kiếm quay về Bắc Vọng Châu. Không ngờ trên đường lại gặp phải hai tên yêu tu kia, chúng thấy tôi bị trọng thương nên lập tức muốn bắt tôi. May nhờ tu vi của tôi cao hơn chúng, cho nên vẫn còn trụ được mấy tháng. Đáng tiếc chính là thương thế của tôi ngày càng nghiêm trọng, nếu như không phải là gặp được mọi người, thì tôi đã sớm phải bỏ mạng tại Vô Tâm Hải này rồi.

Diệp Mặc thấy khí tức của Đường Mộng Nhiêu đã bình ổn, thương thế kịch liệt cũng đang khôi phục lại, cũng đoán được là Kỷ Bẩm đã cho cô đan dược trị thương cực phẩm, cho nên cũng không lấy ra đan dược cho cô nữa. Hắn không biết lúc này có nên hỏi Đường Mộng Nhiêu về chuyện tình Bắc Vọng Châu hay không, nhưng nếu không hỏi, thì hắn lại lo lắng Phỉ Hải thành xảy ra chuyện. Cái người vô cùng mạnh mẽ tới sau trợ giúp kia Minh Tâm không nhận ra, nhưng không có nghĩa là Đường Mộng Nhiêu cũng không biết.

Minh Tâm liếc mắt nhìn Diệp Mặc thì đã nhận ra được tâm tư của Diệp Mặc rồi. Cô lại nhìn Đường Mộng Nhiêu một chút, do dự một hồi rồi mới nói:

- Đường tiền bối, Diệp Mặc đối với chuyện tình của Bắc Vọng Châu rất lo lắng, tôi đã kể cho hắn rất nhiều, nhưng có một số chuyện tôi cũng không biết.

Diệp Mặc vốn đang muốn hỏi Đường Mộng Nhiêu chuyện này, hiện tại Minh Tâm đã giúp hắn nói ra, thì không còn gì tốt hơn nữa.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu nhìn Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, cậu rất tốt, so với trong lời đồn thì tôi càng tán thưởng cậu hớn. Bắc Vọng Châu sau này cần các người đi trợ giúp, cho nên chuyện này dù Minh Tâm không hỏi, thì tôi cũng chủ động nói cho mọi người nghe.

Diệp Mặc mỉm cười, không giải thích, nếu như hắn ở lại Bắc Vọng Châu, thì hắn sẽ không chối từ việc trợ giúp, nhưng hắn cũng không có ý định vĩnh viễn ở lại Bắc Vọng Châu, nhưng lời như vậy cũng không nên nói ra.

Đường Mộng Nhiêu suy nghĩ một chút rồi mới nói:

- Ngày đó tôi và Phiến Phất sư huynh còn có cả Lăng Trung Thiên đánh nhau, các người khẳng định là thấy rất kỳ quái. Tôi biết Minh Tâm cũng không rõ, nhưng tôi cũng không giải thích, bởi vì tôi biết cho dù là đã hiểu rõ nguyên nhân thì cũng không có cách nào giải quyết cả. Tôi cũng rất xin lỗi mọi người, chuyện này để lát nữa rồi hãy nói.

Dừng một chút, Đường Mộng Nhiêu lại quay sang hỏi Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, cậu đã từng đi qua Phỉ Kỳ đảo phải không?

Diệp Mặc nghe thấy thế thì trong lòng cũng cả kinh, chuyện hắn đi qua Phỉ Kỳ đảo hẳn là không có mấy người biết. Bởi vì hắn có mang mặt nạ, hiện tại Đường Mộng Nhiêu đã biết, hiển nhiên là có người đã điều tra về hắn.

Nhưng tu vi của hắn lúc này đã không còn sợ bất cứ kẻ nào điều tra nữa,

cho nên lập tức gật đầu:

- Không sai, tôi đã đi qua Phỉ Kỳ đảo, lại ở đấu giá hội trên Phỉ Kỳ đảo mua một viên nội đan của Đề Hóa Thú.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu:

- Nghe nói Thương hội Ngạo Thành là đệ nhất thương hội trên Phỉ Kỳ đảo. Áo Kỳ Long con trai của hội trưởng Áo Tiêu cũng là do cậu giết phải không?

Diệp Mặc cười nhạt, hắn biết người như Đường Mộng Nhiêu mà đi quản một chuyện như vậy thì hẳn là quan hệ với thương hội kia hiển nhiên là không tệ, bằng không cái thương hội kia có tư cách gì mà đứng trước mặt Đường Mộng Nhiêu tố cáo hắn? Với hắn mà nói thì hiện tại thương hội Ngạo Thành có là của Đường Mộng Nhiêu thì hắn cũng sẽ không để ở trong lòng.

Đường Mộng Nhiêu đã hỏi, thì Diệp Mặc cũng thản nhiên trả lời:

- Đúng thế, tôi đúng là muốn giết Áo Kỳ Long, nhưng y lại không phải do tôi giết, mà là bị một người tên là Mạc Thiên Lý tu vi Kim Đan tầng chín giết chết.

- Mạc Thiên Lý? Cậu nói chính là người xếp thứ ba trong Kim Đan danh nhân đường của Bắc Vọng Châu sử dụng ‘sợi tơ Ác hồn đến xuất quỷ nhập thần Mạc Thiên Lý?

Đường Mộng Nhiêu kinh ngạc nói một câu. Cô đã nghe nói qua về Mạc Thiên Lý. Một tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ như cô có thể nghe nói về loại tu sĩ cấp dưới như Mạc Thiên Lý, hiển nhiên là vì Mạc Thiên Lý cũng là một kẻ có tài.

- Đúng thế, Áo Kỳ Long truy sát tôi, Mạc Thiên Lý cũng theo dõi, cuối cùng y giết Áo Kỳ Long, nhưng khi y muốn giết tôi, thì lại bị tôi giết chết.

Diệp Mặc bình thản nói.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu, nếu như là lúc trước Diệp Mặc nói lời này, thì cô còn có chút hoài nghi. Bởi vì cô nghe nói Mạc Thiên Lý mặc dù xếp thứ ba trong Kim Đan danh nhân đường, nhưng trên thực tế ở trong số các tu sĩ Kim Đan, thì y đã là tồn tại vô địch rồi. Chỉ là vì y chưa bao giờ lộ diện, cho nên mới bị xếp hạng hơi thấp mà thôi.

Diệp Mặc có thể dùng tu vi Thừa Đỉnh tầng sáu giết chết một yêu tu Kiếp Biến tầng ba. Vậy thì khi hắn là Kim Đan giết Mạc Thiên Lý cũng không có gì kỳ quái cả. Đường Mộng Nhiêu cũng không biết rằng ngày đó Diệp Mặc thiếu chút nữa đã bị Mạc Thiên Lý giết chết.

Đường Mộng Nhiêu không hỏi lại việc này nữa, mà tiếp tục nói:

- Tôi biết được việc này là vì hội trưởng thương hội Ngạo Thành là Áo Tiêu ngoài một đứa con trai là Áo Kỳ Long ra thì còn có một cô con gái tên là Áo Thiên Điệp. Áo Thiên Điệp có tư chất bẩm sinh trác tuyệt, mới hơn hai mươi tuổi cũng đã là tu vi Hư Thần viên mãn rồi, có thể nói trước khi tôi gặp được cậu, thì cô ta là tu sĩ thiên tài nhất mà tôi biết. Không chỉ như thế, Áo Thiên Điệp còn là đệ nhất mỹ nữ của Bắc Vọng Châu, nhan sắc của cô ta không có bất kỳ cô gái nào có thể so sánh được.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn cảm giác được Đường Mộng Nhiêu sẽ không vô duyên vô cớ mà đề cập tin tức con gái của hội trưởng Áo Tiêu. Hiện tại cô đã nhắc tới, thì khẳng định là chuyện này có liên hệ cùng cô ta.

Quả nhiên Đường Mộng Nhiêu liền thở dài:

- Đúng thế, Áo Thiên Điệp chính là đệ tử thân truyền của tôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1247

Áo Thiên Điệp Báo Thù

Thiên Điệp một mực ở trong môn phái tu luyện, sau khi Áo Kỳ Long bị giết hai năm thì nó mới biết được chuyện này. Lúc đó nó vô cùng phẫn nộ, lập tức rời khỏi Ngọc Nữ Phái chạy về thương hội Ngạo Thành. Nó thề là phải vì ca ca mà báo thù. Tin tức về cậu cũng là do nó dùng thủ đoạn để điều tra ra được đấy, lúc ấy nó vừa mới tấn cấp lên Hư Thần tầng bốn.

Đường Mộng Nhiêu nói đến đây, thì ánh mắt của Diệp Mặc trở nên lạnh lẽo. Nếu như Áo Thiên Điệp ra tay với Mặc Nguyệt của Phỉ Hải thành, thì cô ta căn bản là không cần phải mời cao thủ của môn phái hỗ trợ. Vì đối với một người tu vi Hư Thần hậu kỳ viên mãn như cô ta thì Mặc Nguyệt không có ai có khả năng chống lại cả.

Đường Mộng Nhiêu nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mặc, thì cho dù tu vi của cô là Kiếp Biến hậu kỳ trong lòng cũng phải rùng mình một cái, cô lập tức lại nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, cậu cứ ngồi xuống, chờ tôi nói xong đã.

Ánh mắt của Diệp Mặc hòa hoãn một chút, hắn biết hiện tại dù có sốt ruột thì cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Đường Mộng Nhiêu có chút xấu hổ:

- Đây cũng là do sai lầm của tôi, sau khi Thiên Điệp tra ra cái chết của anh trai nó có quan hệ với cậu, thì muốn đi tìm Mặc Nguyệt gây phiền phức. Tôi biết đến nhưng lại lựa chọn im lặng, cũng không ngăn cản nó.

Ánh mắt của Diệp Mặc có chút lạnh lẽo, tuy rằng hắn biết là ở Tu Chân

Giới thì cường giả vi tôn, nhưng Đường Mộng Nhiêu là một trong những cao nhân của Bắc Vọng Châu, lại dung túng cho hành vi của đệ tử mình như vậy, khiến hắn vô cùng khó chịu. Nếu như hắn giết Áo Kỳ Long là do ý muốn của hắn, thì trong lòng hắn còn có một điểm thăng bằng. Nhưng Áo Kỳ Long lại là một tên nhị thế tổ, Đường Mộng Nhiêu dung túng cho em gái nhị thế tổ đi tìm Mặc Nguyệt báo thù, khiến cho Diệp Mặc cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đường Mộng Nhiêu dường như biết được sự khó chịu của Diệp Mặc, cho nên cũng không dám nhìn thẳng vào Diệp Mặc mà tiếp tục nói:

- Tất cả mọi người đều biết Mặc Nguyệt của Phỉ Hải thành là do Vọng Nguyệt Tông bảo vệ, thậm chí còn phái cả một tu sĩ Hư Thần là Tô Kiến Hồ ở lại Phỉ Hải thành chỉ để bảo vệ cho Mặc Nguyệt. Bởi vì Thiên Điệp là người của Ngọc Nữ Phái chúng tôi, hơn nữa nó còn liên hợp với Vọng Nguyệt Tông đối phó với Mặc Nguyệt. Cho nên Mặc Nguyệt có bản lĩnh lớn hơn nữa thì cũng không thể nào đối kháng với hai tông môn tám sao của Bắc Vọng Châu.

Sắc mặt của Diệp Mặc càng ngày càng băng lãnh, hắn lạnh lùng nói:

- Vọng Nguyệt Tông có giao ước với tôi rằng sẽ cho người ở Phỉ Hải thành giúp đỡ Mặc Nguyệt của tôi. Nhưng mà dựa theo lời cô nói thì bọn họ không chỉ không giúp Mặc Nguyệt, trái lại còn cùng với Áo Thiên Điệp đối phó với Mặc Nguyệt. Thế gian lại có đạo lý này sao?

Đường Mộng Nhiêu cúi thấp đầu nói tiếp: Diệp Mặc nghe thấy thế, sắc mặc lạnh đi, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ rồi. Đem hi vọng ký thác vào trên người khác thì luôn hư vô mờ mịt. Bất luận là thời đại nào, thì không có thực lực cũng chỉ là uổng công mà thôi.

Cho dù là hắn đã cấp cho môn phái như Vọng Nguyệt Tông hai viên 'Phục thần đan' thì vẫn không thể nào cải biến sự thật mình là con kiến hôi trước mặt người khác. Khi lợi ích đã xung đột, thì người ta muốn tiêu diệt ngươi chỉ là chuyện một câu nói mà thôi, căn bản sẽ không nghĩ tới chuyện tốt mà ngày trước đã nhận được từ Mặc Nguyệt.

Nói đơn giản một câu thì chính là hai viên 'Phục thần đan' kia còn không bằng một đệ tử của Ngọc Nữ Phái.

Ánh mắt của Diệp Mặc không còn ôn hòa nữa, ngay cả Minh Tâm và Mông Hàn An ở bên cạnh cũng kinh hãi không ngớt. Lúc này Diệp Mặc đã quyết định, nếu như Mặc Nguyệt mà bị Ngọc Nữ Phái và Vọng Nguyệt Tông tiêu diệt, thì hắn nhất định phải đại sát cả hai tông môn này, cho dù là Đường Mộng Nhiêu trước mặt hắn cũng sẽ không bỏ qua. Nếu đã làm, thì sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Đối với môn phái giám giết người thân bên cạnh mình. Thì Diệp Mặc cũng không bao giờ rộng lượng buông tha. Nguyên tắc của hắn là không chủ động hiếp người, nhưng một khi có bất cứ kẻ nào chủ động xâm phạm hắn, hắn cũng sẽ không chút lưu tình mà diệt tận gốc.

Nhìn ánh mắt băng lãnh đầy sát ý của Diệp Mặc, Minh Tâm vô thức rùng mình một cái. Cho tới nay cô vẫn chỉ thấy một mặt ôn hòa của Diệp Mặc, chưa từng thấy Diệp Mặc có sát khí nồng hậu như vậy. Có thể thấy được người trong Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành quan trọng như thế nào đối với Diệp Mặc.

Đường Mộng Nhiêu là tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ, hơn nữa thương thế đang hồi phục rất nhanh, sao có thể không cảm thụ được sát khí của Diệp Mặc. Nếu như là trước khi cô thấy được trận chiến giữa Diệp Mặc và tên yêu tu Kiếp Biến tầng ba kia, thì cô sẽ không lưu ý đến. Nhưng hiện tại cô lại biết, Diệp Mặc có thực lực để tiêu diệt toàn bộ Ngọc Nữ Phái. Huống chi Diệp Mặc hiện giờ mới tu luyện được bao nhiêu năm? Mà đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng sáu rồi. Nếu như hắn tu luyện thêm vô số năm nữa thì cho dù là ba vị cao thủ Bắc Vọng Châu bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Cái này còn chưa tính. Cô hiện tại đã hoàn toàn cảm nhận được ở trên cái pháp bảo phi hành này, dường như tất cả đều lấy Diệp Mặc là trung tâm. Cho dù là cái cô tu vi Kiếp Biến tầng ba cũng lấy Diệp Mặc làm chủ, phía sau hắn còn có hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng tám và tầng chín giống như là hộ

vệ vậy. Về phần Kỷ Bẩm thì không cần hỏi cũng biết là sẽ đứng về phía Diệp Mặc rồi.

Đường Mộng Nhiêu đem những suy nghĩ này vứt sang một bên, rồi tiếp tục nói:

- Mặc Nguyệt của Phỉ Hải thành có trận pháp bảo hộ, nhưng cũng không thể trường kỳ chống đỡ được khi Thiên Điệp và Dịch Dật, một người là Hư Thần viên mãn còn một là Hư Thần sơ kỳ, hơn nữa còn có vài tu sĩ Nguyên Anh của thương hội Ngạo Thành tương trợ nữa.

- Vậy thì Kỳ Tử Ngư của Phỉ Hải thành đâu?

Diệp Mặc lạnh giọng.

Đường Mộng Nhiêu lập tức trả lời:

- Nghe nói Kỳ Tử Ngư cũng đi khuyên bảo Thiên Điệp một phen, nhưng Thiên Điệp thiếu chút nữa đã muốn tiêu diệt cả y rồi. Sau khi Kỳ Tử Ngư rút lui, lại không dám xuất đầu ra nữa...

Diệp Mặc nghe thấy thế thì lại có chút giật mình, không ngờ Kỳ Tử Ngư của Phỉ Hải thành lại có chút nghĩa khí? Còn dám nói giúp cho Mặc Nguyệt? Nhưng hắn lại lập tức hiểu được, Kỳ Tử Ngư chỉ là giúp Diệp Mặc nói một câu mà thôi, cũng không thực sự mất đi miếng thịt nào. Y nói giúp Mặc Nguyệt cũng chính là nói rằng mình đã đi Nam An Châu rồi, y không dám khẳng định là lúc nào mình mới trở về Phỉ Hải thành. Thực chất là Kỳ Tử Ngư cũng chỉ là tạo một đường lùi cho bản thân mà thôi.

Bất luận là Kỳ Tử Ngư nghĩ như thế nào, thì chỉ cần y không động thủ với Mặc Nguyệt, thì Diệp Mặc hắn căn bản cũng sẽ không động tới y. Chứ đừng nói đến là y còn nói giúp Mặc Nguyệt một câu, mặc dù câu nói này có chút mưu lợi, nhưng cũng phải cực kỳ mạo hiểm.

Diệp Mặc căn bản là không cần hỏi cũng biết loại phụ nữ như Áo Thiên Điệp chắc chắn là cực kỳ kiêu ngạo. Cô ta khiến hắn nhớ tới Văn Thái Y của

Vô Cực Tông ở Nam An Châu, cũng là một mỹ nữ nhưng kiêu ngạo và ngang ngược giống như nhau.

Nhưng đồng thời thâm tâm của Diệp Mặc ngày càng âm trầm hơn. Hai đệ tử thiên tài của hai tông môn tám sao cùng vây công Mặc Nguyệt, thì Mặc Nguyệt có chuyện tốt thì mới là lạ.

Đường Mộng Nhiêu thở phào nhẹ nhõm:

- Vừa lúc đó thì đệ nhất tán tu Lăng Trung Thiên của Bắc Vọng Châu mang theo một tu sĩ thiên tài Kim Đan tầng chín tới Mặc Nguyệt. Khi Lăng Trung Thiên thấy được vài tên tu sĩ Nguyên Anh của thương hội Ngạo Thành thì căn bản là không thèm nói gì, đã hủy đi toàn bộ đan điền của chúng rồi.

Trong lòng Diệp Mặc liền vui vẻ, hắn không ngờ Lăng Trung Thiên lại trợ giúp hắn nhiều như vậy, hơn nữa hạ thủ cũng rất tàn nhẫn. Mặc Nguyệt ở trong tình huống đó, thì ngoài Lăng Trung Thiên ra, không ai có thể giúp đỡ cả.

Đường Mộng Nhiêu lại thở dài:

- Thiên Điệp cùng Dịch Dật đều biết Lăng Trung Thiên, cho nên đều bị hành động của Lăng Trung Thiên làm cho kinh hãi. Nhưng Thiên Điệp rất nhanh phát hiện năm tên tu sĩ Nguyên Anh của thương hội Ngạo Thành do cha nó phái tới thì có cả nhị thúc của nó trong đó. Thiên Điệp nhất thời kinh hoàng rồi chỉ vào Lăng Trung Thiên mà mắng to, chấn vấn Lăng Trung Thiên làm sao lại dám ra tay với người của nó. Lăng Trung Thiên thì lại cười lạnh nói, y không chỉ ra tay với người khác, mà cho dù Áo Thiên Điệp nó thì y cũng dám động tới.

Nói đến đây, ngữ khí của Đường Mộng Nhiêu liền có chút thất vọng:

- Sau khi nghe Lăng Trung Thiên nói như thế, thì Thiên Điệp vừa khóc vừa mắng to, lại thóa mạ Dịch Dật là kẻ vô dụng, nhìn nó bị người khác ức

hiếp, không muốn làm vị hôn thê của Dịch Dật nữa. Nhiệt huyết của Dịch Dật liền xung động lên, không ngờ lại giết chết cái tên tu sĩ Kim Đan tầng chín mà Lăng Trung Thiên đưa tới. Lăng Trung Thiên thấy tên tu sĩ mình đưa tới bị giết thì liền giận tím mặt, lập tức quát lên "Thằng nhãi ranh, dám giết Lý Khởi Thiện*? Lão phu nuốt sống mày..."

Sau khi Diệp Mặc nghe được ba chữ Lý Khởi Thiện, thì nhất thời có một loại cảm giác rất quen thuộc. Rất nhanh hắn đã nhớ ra Lý Khởi Thiện là ai rồi. Chính là ngày trước sau khi hắn đại chiến với Xích Hồng yêu thú, lấy được một cái nhẫn trữ vật của tu sĩ Nguyên Anh, rồi luyện chế thành công 'Thiên hoa đan' có thể giết chết người thường kia. Sau khi hắn dùng 'Thiên hoa đan' đó tu luyện được hai tháng, thì trên đường đến Phỉ Hải thành gặp phải hai tu sĩ đang tranh đấu, một người trong đó chính là Lý Khởi Thiện, lúc đó là tu vi Kim Đan tầng tám.

Hắn còn trợ giúp Lý Khởi Thiện giết tên tu sĩ Kim Đan tầng chín kia, sau đó Lý Khởi Thiện còn để cho mình trở lại báo tin rằng thương hội Ngạo Thành cấu kết với yêu thú, lừa cho tu sĩ rời bến. Sau đó giết chết toàn bộ để lấy Kim Đan cung cấp cho yêu thú. Về phần chúng nhận được chỗ tốt nào từ yêu thù thì hắn cũng không biết.

Thái độ làm người của Lý Khởi Thiện không tệ, lúc đó còn tặng cho y một linh khí trung phẩm. Không ngờ một người nhiệt tình với chính nghĩa và lợi ích chung của các tu sĩ như vậy, lại dễ dàng bị Dịch Dật giết chết. Diệp Mặc đối với tên Dịch Dật này đã chán ghét tới cực điểm.

Lý Khởi Thiện cũng thực có bản lĩnh, không ngờ lại tìm được Lăng Trung Thiên. Nếu như Lăng Trung Thiên xuất đầu, thì chuyện thương hội Ngạo Thành cấu kết với yêu thú khẳng định là khắp thiên hạ đều sẽ biết rõ.

Đường Mộng Nhiêu thở dài một tiếng:

- Lăng Trung Thiên dễ dàng bắt được Dịch Dật sao đó muốn giết y tại chỗ. Dịch Dật lại nói nếu như Lăng Trung Thiên dám giết hắn, thì Phiến Phất tông chủ của Vọng Nguyệt Tông nhất định sẽ tìm y báo thù. Lăng Trung

Thiên vốn muốn giết Dịch Dật, nhưng nghe Dịch Dật nói thế thì y liền cười ha hả, không ngờ lại ra tay phá hủy hoàn toàn đan điền của Dịch Dật, rồi hờ hững nói "Ta biết ngươi là đệ nhất thiên tài của Vọng Nguyệt Tông, hôm nay ta đem tên thiên tài như ngươi hủy đi, chứ không giết, để xem Phiến Phất làm gì được ta. Lăng Trung Thiên ta đỉnh thiên lập địa, sao có thể sợ ai đến hỏi tội.

- Hay...

Diệp Mặc vỗ tay:

- Phế rất hay, còn con ả ti tiện kia nhất định cũng phải giết.

Đường Mộng Nhiêu nghe thấy Diệp Mặc nói Áo Thiên Điệp là ả ti tiện, thì sắc mặt liền có chút xấu hổ, nhưng cũng không phản bác, mà tiếp tục nói:

- Thiên Điệp sau khi thấy vị hôn phu của mình bị Lăng Trung Thiên phế bỏ, sắc mặt lập tức đại biến, cô bỗng nhiên chỉ vào Lăng Trung Thiên nói mấy câu. Nhưng vì Thiên Điệp lúc đó sử dụng truyền âm, cho nên tôi cũng không biết được Thiên Điệp nói cái gì, nhưng sau khi Lăng Trung Thiên nghe xong, thì sắc mặt cũng đại biến. Y không ngờ lại bắt lấy Thiên Điệp, rồi rời khỏi Phỉ Hải thành, thậm chí còn quên luôn cả mục đích mà y tới Phỉ Hải thành nữa.

- Lăng Trung Thiên mang Áo Thiên Điệp đi đâu?

Diệp Mặc hoàn toàn không hiểu gì cả, Lăng Trung Thiên chẳng lẽ lại bỏ qua cho Áo Thiên Điệp hay sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1248

Cưỡng Hiếp Áo Thiên Điệp

Đường Mộng Nhiêu lại gật đầu nói: Đường Mộng Nhiêu nói tới đây, đừng nói là Diệp Mặc không phải rất hiểu, cho dù mấy người Minh Tâm cũng không hiểu. Lúc trước rõ ràng là đồn Đường Mộng Nhiêu và Phiến Phất liên thủ lại đánh Lăng Trung Thiên, bây giờ sao lại biến thành Phiến Phất muốn tìm Lăng Trung Thiên tính sổ, còn Đường Mộng Nhiêu thì lại khuyên can?

Dường như biết mấy người nghi ngờ, Đường Mộng Nhiêu lại cười khổ nói:

- Phiến Phất có một linh thú truy lùng, sau khi đuổi được gần bốn tuần, Lăng Trung Thiên không ngờ bị nó tìm thấy. Lúc đó Phiến Phất liền không nói đến câu thứ hai liền đánh nhau với Lăng Trung Thiên, tôi thì lại tìm được đệ tử Áo Thiên Điệp. Lúc đó tôi bảo Thiên Điệp đi ra chỗ khác, sau đó chuẩn bị bước đến khuyên hai người họ, nhưng không ngờ Thiên Điệp bỗng nhiên lại ôm tôi khóc nói Lăng Trung Thiên muốn nó làm lô đỉnh, nó bị Lăng Trung Thiên cưỡng hiếp rồi.

Đường Mộng Nhiêu sau khi nói xong câu đó, đừng nói là Diệp Mặc không tin, cho dù là Minh Tâm và Kỷ Bẩm cũng không dám tin. Bọn họ đều gặp qua Lăng Trung Thiên rồi, nếu nói Lăng Trung Thiên cưỡng hiếp một cô gái, thì tuyệt đối không thể nào. Nhưng nếu nói dùng làm lô đỉnh, thì còn có khả năng thật. Lăng Trung Thiên Kiếp Biến đỉnh phong, Thiên Điệp tư chất nghịch thiên, ai mà biết được anh ta có dùng cô gái này làm lô đỉnh thăng cấp hay không?

- Tôi vừa nghe thấy thì đầu óc trở nên choáng váng, tôi tuyệt đối không

thể tin được Lăng Trung Thiên lại cưỡng hiếp Thiên Điệp được. Nhưng Thiên Điệp là đệ tử của tôi, tôi rất hiểu nó, tính cách của nó mặc dù có kiêu ngạo một chút, nhưng trước giờ chưa bao giờ nói dối. Lúc đầu tôi còn cho rằng Thiên Điệp vì muốn tôi giúp Phiến Phất, dạy cho tên Lăng Trung Thiên này một trận, nhưng tôi lại cảm thấy không đúng. Cho nên lúc đó tôi trực tiếp chấn vấn Lăng Trung Thiên, có phải anh ta đã cưỡng hiếp Thiên Điệp hay không.

Giọng nói của Đường Mộng Nhiêu càng ngày càng nhỏ, âm thanh càng ngày càng trở nên thương cảm:

- Tên Lăng Trung Thiên đó không ngờ lại không nói một lời nào, cứ cam chịu như vậy. Sự phẫn nộ của tôi lập tức lên cao, Lăng Trung Thiên là tấm gương tu sĩ của Bắc Vọng châu, không ngờ anh ta lại làm ra chuyện cầm thú như vậy. Một tu sĩ hơn nghìn năm tuổi, không ngờ lại đi cưỡng hiếp một cô gái mới hơn hai mươi tuổi. Cho dù là muốn thăng cấp lên Hóa Chân, cũng không thể làm ra chuyện dã thú như vậy được. Tôi trong khi tức giận, lập tức phóng ra pháp bảo cùng Phiến Phất tấn công Lăng Trung Thiên. Trận đánh lúc đó diễn ra vài ngày vài đêm, những núi non xung quanh đó cũng bị ba người chúng tôi san bằng hết.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, hắn lại cảm thấy lúc này có chút cổ quái, đến hắn cũng không biết cổ quái ở chỗ nào.

Đường Mộng Nhiêu thản nhiên nói:

- Sau đó các anh cũng biết rồi, ba người chúng tôi đánh nhau tam bại câu thương. Tôi và Phiến Phất bị thương, Lăng Trung Thiên cũng bị trọng thương. Nhưng sau đó Lăng Trung Thiên dẫn Áo Thiên Điệp chạy trốn, khi Phiến Phất và tôi truy đuổi, cũng không có bất kỳ manh mối nào. Sau đó, vết thương của tôi và Phiến Phất sư huynh còn chưa lành, thì thú triều đã tới rồi.

Đường Mộng Nhiêu nói xong, cũng không có ai nói gì. Vì lúc trước Diệp Mặc và Mông Hàn An thảo luận qua chuyện này, thú triều cũng đến quá đúng lúc đi. Vừa lúc ba tu sĩ Kiếp Biến đều bị trọng thương, thú triều

cũng đến, hơn nữa lại còn mạnh hơn lúc trước. Cho nên Diệp Mặc và Mông Hàn An cho rằng, nội chiến của ba tu sĩ Kiếp Biến của Bắc Vọng châu chắc chắn là có liên quan đến thú triều, chắc chắn là có ai đó khích bác trong đó.

Nhưng theo lời nói của Đường Mộng Nhiêu, ba tên tu sĩ Kiếp Biến của Bắc Vọng châu đánh nhau hoàn toàn là tình cờ, căn bản không có ai có ý khích bác.

Diệp Mặc hơi nhíu mày một chút, nếu như nhất định nói là khích bác, thì Áo Thiên Điệp là đáng nghi ngờ nhất. Lúc đó nếu không phải Áo Thiên Điệp khóc nói cô là vị hôn thê của Dịch Dật mà lại bị người khác cưỡng hiếp, Dịch Dật trong cơn phẫn nỗ có giết Lý Khởi Kiện hay không? Tình hình của Dịch Dật lúc đó ngoại trừ muốn giết Lý Khởi Kiện ra, căn bản không còn cách nào khác, tu vi của gã còn kém quá nhiều so với Lăng Trung Thiên.

Nhưng Áo Thiên Điệp chỉ là một cô gái kiêu ngạo, cũng mới chỉ có hơn hai mươi tuổi, thời gian của cô chủ yếu dành để tu luyện, sao lại có thể có cơ mưu nặng như vậy được?

Nếu như một cô gái hơn hai mươi tuổi đều dành phần lớn thời gian của cô để tu luyện lại có cơ mưu lợi hại như vậy, có thể khích bác Lăng Trung Thiên đánh Dịch Dật, còn có thể châm ngòi lúc đó, khiến ba tu sĩ Kiếp Biến đánh nhau, vậy thì nghe qua cũng rợn cả người rồi. Có lẽ cô ấy thật sự là vì tính cách kiêu ngạo của mình, mới nói ra những lời như vậy.

Thấy Diệp Mặc cau mày, Đường Mộng Nhiêu cho rằng Diệp Mặc quá phản cảm mới Thiên Điệp, dù sao Áo Thiên Điệp cũng dự định tiêu diệt Mặc Nguyệt của Phỉ Hải. Đường Mộng Nhiêu chủ động giải thích nói:

- Thực ra bỏ qua hành động của Áo Thiên Điệp với Mặc Nguyệt thì cũng không ổn, những chuyện còn lại lúc đó cũng không thể trách Thiên Điệp được, dù sao nó vẫn còn trẻ. Lăng Trung Thiên làm cũng quá đáng, sau khi đến cũng không hỏi han gì, trực tiếp phế đi năm tu sĩ Nguyên Anh của Ngạo Thành thương hội, hơn nữa trong đó còn có nhị thúc của Áo Thiên Điệp. Với tính cách ngang ngược của Thiên Điệp, thì tại chỗ phát tác cũng có thể tưởng

tượng được.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Đường tiền bối, gọi cô một tiếng tiền bối cũng không phải là tôn trọng gì nhiều với cô, mà là vì sự bảo vệ của cô đối với Bắc Vọng châu trong những năm gần đây. Nói thật, cô quả thực không đáng làm một tiền bối. Nếu như đổi lại là Lăng Trung Thiên tiền bối, thì tôi cũng không phải là phế đan điền của bọn họ, mấy tu sĩ Nguyên Anh của Ngạo Thành thương hội kia, thì tôi cũng không giữ lại một tên nào mà giết chết toàn bộ.

Nhìn thoáng qua sắc mặt trở nên khó coi của Đường Mộng Nhiêu, Diệp Mặc lại càng châm chọc nói:

- Sau đó tôi sẽ đến Ngạo Thành thương hội giết hết sạch, chó gà cũng không tha. Về tên Dịch Dật kia, tôi sẽ phế đi đan điền của gã ư? Cũng đừng có nằm mơ, tôi sẽ giết chết gã ngay tức khắc. Lăng Trung Thiên tiền bối ra tay vẫn còn quá nhẹ nhàng, haizz, quá mềm lòng rồi.

Đường Mộng Nhiêu sắc mặt trở nên khó coi nhìn Diệp Mặc nói:

- Loại người như Lăng Trung Thiên cũng xứng làm tiền bối sao? Nếu như anh ta lúc trước có chút cống hiến gì đó cho Bắc Vọng châu, anh quả thực có thể làm tiền bối được. Nhưng loại người có uy vọng như anh ta, không ngờ lại đi cưỡng hiếp đệ tử mới có hơn hai mươi tuổi đầu của tôi, cho dù là súc sinh cũng không làm như vậy.

Diệp Mặc khinh thường nói:

- Cưỡng hiếp? Cô tận mắt tận tai nghe thấy Lăng Trung Thiên tiền bối nói sao? Nếu như không nghe thấy thì đừng nói bừa. Hơn nữa, cho dù là cưỡng hiếp, ai mà biết được có phải là đệ tử của cô dụ dỗ Lăng Trung Thiên tiền bối hay không?

Đường Mộng Nhiêu nghe thấy Diệp Mặc nói vậy thì đứng bật dậy, lạnh giọng nói:

- Anh, Diệp Mặc, anh thật quá đáng. Mặc dù hành động của Thiên Điệp lúc đó có chút quá kích, nhưng dù sao cũng không có thương tổn gì đến Mặc Nguyệt, anh cần gì phải nói những lời khó nghe như vậy? Anh có thành kiến với Thiên Điệp, cũng không cần phải đi công kích một cô gái trẻ tuổi như vậy. Tên Lăng Trung Thiên kia không chính miệng phản bác, thì làm sao là giả được đây? Còn chuyện anh muốn giết Dịch Dật, anh cũng không cần nói trước mặt tôi, có bản lĩnh thì anh đến tước mặt Phiến Phất của Vọng Nguyệt tông mà nói.

Nói xong lập tức muốn đi ra ngoài, nhưng lại lẩm bẩm trong miệng:

- Tôi không ngồi trên loại pháp bảo phi hành cao cấp như này của anh được, cứ để tôi tự đi đi. Người thân của anh là người, còn của tôi thì không phải.

Diệp Mặc cũng không động đậy gì, Đường Mộng Nhiêu muốn rời đi, hắn lập tức mở cửa cấm chế, để cho cô tự mình về. Hắn cũng không dùng dằng gì với loại người như này.

Minh Tâm kéo tay Đường Mộng Nhiêu lại nói:

- Đường tiền bối, Diệp Mặc không phải là người như vậy, cô chắc chắn hiểu lầm gì rồi. Cô ngồi xuống trước đã, Thanh Nguyệt là bán tiên khí, tốc độ vô cùng nhanh, chỉ cần nửa tháng là có thể tới được Bắc Vọng châu rồi.

Đường Mộng Nhiêu hơi ngây người một chút, cô có thể không ngờ Thanh Nguyệt là bán tiên khí, nhưng cô lại không tiếp tục rời đi nữa. Không biết là do Minh Tâm nói Thanh Nguyệt là bán tiên khí khiến cô ở lại, hay là câu nói chỉ có nửa tháng nữa là đến được Bắc Vọng châu khiến cô ở lại.

Minh Tâm thấy Đường Mộng Nhiêu dừng lại, cũng thở phào nhẹ nhõm, sao đó cẩn thận nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, tôi chắc là anh không phải vô duyên vô cớ nói ra câu này, anh nói nguyên nhân của anh xem nào.

Diệp Mặc cũng không giấu diếm, cười khẩy một tiếng nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản, chính là Ngạo Thành thương hội cấu kết với yêu thú, lừa gạt tu sĩ Kim Đan ra biển, sau đó giao dịch toàn bộ những tu sĩ Kim Đan này với yêu thú. Những yêu thú này chẳng những cần kim đan của tu sĩ Kim Đan, mà còn cần cả máu của tu sĩ Kim Đan nữa, còn tu sĩ Nguyên Anh có bị giao dịch bao giờ hay chưa, thì tôi cũng không biết.

- Cái gì?

Đường Mộng Nhiêu lại đứng bật dậy lần nữa, có chút không tin nhìn Diệp Mặc. Là ai dám giả trời giả đất, không ngờ dám dùng kim đan của tu sĩ để cấu kết với yêu thú? Ngạo Thành thương hội điên rồi sao?

Chỉ chốc lát sau, cô tỉnh táo lại nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp Mặc, sao anh lại nói như vậy, anh đến Nam An châu rồi, sao anh lại biết được chuyện này?

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Bởi vì chuyện này chính là chính mắt tôi chứng kiến, năm đó tôi đi hái dược liệu ở Vô Tâm Hải, gặp được thương thuyền cực lớn của Ngạo Thành thương hội. Lúc đó vì Hào trưởng lão của Ngạo Thành thương hội cũng có mặt trên thuyền muốn thăng cấp lên Nguyên Anh, thuyền dừng lại trên Vô Tâm Hải. Hai tu sĩ Kim Đan nhắm trúng vào linh khí phi hành của tôi, mời tôi lên thuyền, nhưng lại bị tôi từ chối. Lúc đó trên thuyền có mấy trăm tu sĩ Kim Đan, đều là do Ngạo Thành thương hội triệu tập đến. Diệp Mặc biết ý tứ của Đường Mộng Nhiêu, hắn tiếp tục nói:

- Sau khi tôi ở lại Vô Tâm Hải tu luyện mấy tháng, trên đường quay về lại gặp hai tu sĩ đang đánh nhau, hai tu sĩ đang đánh nhau này, trong đó có một tu sĩ Kim Đan tầng thứ tám là một tu sĩ mà lúc đó Ngạo Thành thương hội dẫn đến biển sâu, còn một tu sĩ Kim Đan tầng thứ tám khác thì lại là người của Ngạo Thành thương hội. Bọn họ sở dĩ đánh nhau, là vì tu sĩ Kim

Đan tầng thứ tám chính là người chạy trốn, là từ trong số hơn ba trăm tu sĩ Kim Đan bị Ngạo Thành thương hội dẫn đi giao dịch với yêu thú chạy thoát được ra ngoài.

- Cái gì?

Đường Mộng Nhiêu biết Diệp Mặc không thể nào nói dối được, nhưng cô vẫn lần thứ hai thốt lên.

Diệp Mặc cũng không để ý, mà lại nói tiếp:

- Tên tu sĩ Kim Đan tầng thứ tám đó sau khi chạy trốn được, muốn đem chuyện Ngạo Thành thương hội câu kết giao dịch với yêu thú về Bắc Vọng châu, để tu sĩ Bắc Vọng châu biết được bộ mặt thật của Ngạo Thành thương hội. Nhưng đáng tiếc là anh ta bị truy lùng đến mức không có chỗ nào chạy trốn được, sau khi gặp được tôi, muốn tôi giúp anh ta đem tin tức này về. Nhưng tôi lại là một người lười, tôi trực tiếp giúp anh ta giết tên tu sĩ của Ngạo Thành thương hội kia, rồi để anh ta tự mình về báo tin.

Nói xong Diệp Mặc ngó chừng Đường Mộng Nhiêu từng chữ từng câu nói:

- Tên tu sĩ đó tên Lý Khởi Thiện, chính là người mà cô nói bị đệ tử đệ nhất thiên tài Dịch Dật của Vọng Nguyệt tông giết chết. Cô nói xem, tôi gặp được anh ta có giết anh ta hay không? Người này tùy tay giết chết người liều chết báo tin như Lý Khởi Thiện, thật quá dễ dàng cho gã. Nếu như để tôi gặp lại gã, tôi chắc chắn sẽ giết gã trăm nghìn lần.

Đường Mộng Nhiêu nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, ngơ ngác đứng một hồi lâu, lúc này mới lẩm bẩm nói:

- Sai rồi, chúng tôi đều sai lầm rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1249

Người Đáng Nghi Nhất

Lúc này Đường Mộng Nhiêu đã hiểu, bất luận Lăng Trung Thiên có cưỡng hiếp Áo Thiên Điệp hay không cũng đã không còn quan trọng nữa rồi, cái quan trọng là ba người bọn họ có bị người ta tính sổ hay không?

Ngạo Thành thương hội phát rồ mất trí, không ngờ lại dám câu kết với yêu thú để mua bán kim đan và máu của tu sĩ Kim Đan, đây đã là kẻ địch chung của tu sĩ loài người rồi. Lăng Trung Thiên có thể dưới tình huống tức giận như này, chẳng qua chỉ là phế đi đan điền của năm tu sĩ của Ngạo Thành thương hội, cũng đã là quá khai ân rồi.

Nếu như đổi lại là Đường Mộng Nhiêu, cô không chút do dự nào mà giết chết năm tên tu sĩ Nguyên Anh ngay lập tức, sau đó trực tiếp xông đến Ngạo Thành thương hội tiêu diệt toàn bộ Ngạo Thành thương hội. Được một lúc, Đường Mộng Nhiêu lại cảm thấy có gì đó không đúng, vừa nãy cô nghĩ chính là dưới sự khích bác của một người con gái, chẳng lẽ Dịch Dật giết Lý Khởi Thiện chính là bị Thiên Điệp khích bác hay sao? Thiên Điệp khích bác Dịch Dật giết Lý Khởi Thiện, sau đó lại khiến cho Lăng Trung Thiên giết chết Dịch Dật, sau đó lại khiến mình và Phiến Phất vây công Lăng Trung Thiên?

Thiên Điệp mới có hơn hai mươi tuổi, làm sao lại có cơ mưu như này được? Cái này tuyệt đối không thể nào, chờ đến lúc Phiến Phất truy sát được Lăng Trung Thiên, nó lại nói mình bị cưỡng hiếp, sau đó mình cũng nhất định muốn đối phó với Lăng Trung Thiên. Nếu như đây là có tính toán thật, thì đúng là thật đáng sợ, đây đúng là một dây chuyền.

Đường Mộng Nhiêu lắc đầu, cô tuyệt đối không thể tin có chuyện trùng

hợp như vậy. Cho dù Thiên Điệp có tâm cơ như vậy, cũng không có cách nào dự liệu được bọn họ khi đang công kích Mặc Nguyệt thì Lăng Trung Thiên lại sẽ đến. Huống chi, nó làm sao biết được Lăng Trung Thiên sẽ không phản bác lại lời của nó?

Thực ra thì Diệp Mặc mặc dù có ấn tượng cực xấu với Áo Thiên Điệp, nhưng cũng nghi ngờ chuyện này lại có thể trùng hợp như vậy được. Điều duy nhất khiến Diệp Mặc không hiểu chính là, Áo Thiên Điệp nói Lăng Trung Thiên cưỡng hiếp cô, tại sao Lăng Trung Thiên lại không phản bác lại? Đến lúc cuối cùng, còn dẫn Áo Thiên Điệp đi?

Cưỡng hiếp, Diệp Mặc tuyệt đối không thể tin được, nếu nói là một tu sĩ Kiếp Biến viên mãn, đối với những chuyện như này cũng không khắc phục được, thì gọi là tu sĩ viên mãn cái quái gì nữa? Nhưng nếu nói lô đỉnh, Diệp Mặc cũng không dám chắc chắn. Hắn và Lăng Trung Thiên cũng chưa thân quen cho lắm, cũng không dám hủy bỏ suy nghĩ Lăng Trung Thiên này có phải vì thăng cấp Hóa Chân mà ngông cuồng một lần hay không.

Thấy Đường Mộng Nhiêu trầm mặc không nói gì, Diệp Mặc bỗng nhiên hỏi:

- Đường chưởng môn, vậy chuyện Dịch Dật và Áo Thiên Điệp ăn hỏi là từ khi nào. Là ai chủ động nói ra?

Đường Mộng Nhiêu thấy Diệp Mặc hỏi vậy, lúc này mới bừng tỉnh lại. Cô nghe thấy Diệp Mặc vừa mới gọi cô là Đường chưởng môn, trong lòng có chút ngán ngẩm, lập tức trả lời:

- Mười năm trước, tôi đến Vọng Nguyệt tông tìm Phiến Phất sư huynh có chút chuyện. Thiên Điệp lại cứ đòi đi cùng với tôi, khi chúng tôi quay về chưa được bao lâu, thì Phiến Phất sư huynh lại dẫn Dịch Dật đến làm mối. Tôi hỏi ý kiến của Thiên Điệp, không ngờ nó lập tức đồng ý luôn.

- Mười năm trước Thiên Điệp bao tuổi rồi?

Diệp Mặc lại hỏi lần nữa?

Đường Mộng Nhiêu biết Diệp Mặc đang nghi ngờ Áo Thiên Điệp, nhưng cô cũng không nói gì, là lại đáp:

- Năm đó nó hai mươi hai tuổi.

Mười năm trước Áo Thiên Điệp hai mươi hai tuổi, năm năm trước Áo Thiên Điệp cũng đã là Hư Thần viên mãn rồi, cũng là nói Áo Thiên Điệp trở thành Hư Thần viên mãn khi mới hai mươi bảy tuổi, đúng là tu sĩ thiên tài.

- Dịch Dật trông rất anh tuấn? Hay là rất đẹp trai?

Diệp Mặc lại hỏi tiếp.

Đường Mộng Nhiêu lắc đầu:

- Không phải, ngược lại Dịch Dật lại rất bình thường, mặt chữ điền mắt nhỏ. Nhưng so với những tu sĩ ở Bắc Vọng châu, thì Dịch Dật quả thực là thiên tài. Ngoại trừ anh và Thiên Điệp ra, tôi cũng chưa gặp tu sĩ trẻ tuổi nào lại xuất sắc như Dịch Dật cả.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Đường chưởng môn cũng trải qua chuyện nam nữ, cũng biết trong lòng con trai con gái thích nhất cái gì chứ.

Đường Mộng Nhiêu sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy mặt lại đỏ bừng, cô quả thực còn chưa trải qua chuyện nam nữ bao giờ. Thời gian của cô chủ yếu dùng để tu luyện, còn chuyện trong lòng thanh niên thích cái gì, thì cô cũng không hiểu, lúc đó, cô ngoại trừ bế quan thì cũng chỉ là bế quan.

Diệp Mặc không để ý Đường Mộng Nhiêu nữa, lại lạnh lùng nói:

- Vậy Áo Thiên Điệp được xưng là mĩ nữ của Bắc Vọng châu, chắc cũng phải là người tuyệt mỹ vô song. Dịch Dật đến cầu hôn cũng là chuyện bình thường, nhưng một cô gái hai mươi hai tuổi không thích anh chàng đẹp trai,

thì tôi cũng không tin được. Nếu như thêm mấy chục năm nữa, thì cách nói này tôi có thể tiếp nhận được. Nhưng tôi tin rằng một người con gái hai mươi hai tuổi tuyệt đối sẽ không đặt tư chất của đối phương lên hàng đầu, mà là dung mạo của đối phương lên hàng đầu.

Nói tới đây Diệp Mặc lại nhìn Đường Mộng Nhiêu nói:

- Cho nên, Áo Thiên Điệp khi hai mươi hai tuổi đã có thể đồng ý một người con trai dung mạo bình thường cầu hôn, điểm này cũng nói không thông được. Tôi lại hỏi Đường chưởng môn một chuyện nữa, khi Áo Thiên Điệp ở phái Ngọc Nữ, có thường xuyên về hay không? Hoặc là nhớ nhung gia đình hay không?

Đường Mộng Nhiêu theo bản năng lắc đầu:

- Anh sao lại khẳng định tất cả con gái đều thích những anh chàng đẹp trai? Có lẽ Thiên Điệp cũng không phải vậy, Thiên Điệp từ bảy tuổi đã đi theo tôi tu luyện, mặc dù tính cách có chút ngang ngược, nhưng là người rất hiểu chuyện, phần lớn thời gian của nó đều dùng để tu luyện, đương nhiên cũng không còn thời gian để về nhà được.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Cô ấy rất hiểu chuyện, nhưng Đường tiền bối lại hiểu chuyện không nhiều, cô Áo Thiên Điệp đó từ nhỏ nếu nói không nhớ nhà, thì tôi không tin. Còn nữa, lúc trước cô và gia đình có liên hệ gì, thậm chí anh trai chết được mấy năm rồi cũng không thấy cô ấy quát lớn như sấm, tại sao sau vài năm sau lại có thể quát lớn như sấm vậy được? Đương nhiên những thứ này cũng không coi là điểm nghi vấn, cũng là chuyện thường tình, vì người ta báo thù mà. Còn mấy năm trước cô ta vẫn chưa báo thù, có thể hiểu là vì cô ta lúc đó vẫn chưa biết. Nhưng bản thân cô ta đã là tu sĩ Hư Thần viên mãn rồi, phái Ngọc Nữ cũng là tông môn tám sao, lúc nào cũng có thể tìm được một tu sĩ Hư Thần cùng cô ấy đến Phỉ Hải thành đối phó với Mặc Nguyệt của tôi, tại sao cô ấy lại cứ gọi Dịch Dật đến?

Khinh Tuyết và Tĩnh Văn lớn như vậy rồi, cũng nhớ nhà lắm, Diệp Mặc không tin một cô gái hai mươi hai tuổi lại không nhớ nhà?

Thấy Đường Mộng Nhiêu muốn nói, Diệp Mặc lại khua tay nói:

- Cô không cần nói Mặc Nguyệt của tôi có tu sĩ Vọng Nguyệt tông bảo vệ, cho nên cô ta muốn mời Dịch Dật đến. Cô một mực nói Áo Thiên Điệp đến Phỉ Hải thành để đối phó với Mặc Nguyệt, tu sĩ của Vọng Nguyệt tông có thể đứng ra giúp Mặc Nguyệt hay không?

Đường Mộng Nhiêu không thể làm gì khác hơn là lắc đầu:

- Không thể.

Đây là chuyện hiển nhiên, Áo Thiên Điệp là đệ tử đệ nhất của phái Ngọc Nữ, cô ta muốn động đến Mặc Nguyệt, một tu sĩ Hư Thần bình thường của Vọng Nguyệt tông lại dám ngăn lại sao? Không giúp đỡ cũng coi là chuyện tốt rồi.

Đường Mộng Nhiêu bị Diệp Mặc hỏi tới đây, sớm đã nghe ra Diệp Mặc chính là nghi ngờ Áo Thiên Điệp, cô thật không chịu được mà giải thích một câu:

- Mười năm trước Thiên Điệp mới có hai mươi hai tuổi, đã nói chuyện với Dịch Dật, chẳng lẽ cứ phải đẹp trai mới được sao? Huống chi, lúc đó Thiên Điệp và Dịch Dật đột nhiên tiến vào Phỉ Hải thành tìm Mặc Nguyệt báo thù. Thiên Điệp lại không phải là thần tiên, nó làm sao biết được lúc đó Lăng Trung Thiên sẽ đến Phỉ Hải? Thậm chí ngay lúc đó lại để Dịch Dật chọc tức Lăng Trung Thiên? Anh đúng là quá đề cao Thiên Điệp rồi đây. Nó năm đó mới là một cô gái hơn hai mươi tuổi, bây giờ cũng mới chỉ có hơn ba mươi tuổi mà thôi.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tôi cũng không nói nhất định là cô ta khích bác, chỉ là cô ta là người tình nghi lớn nhất mà thôi. Huống chi điều cuối cùng cô nói căn bản không

phải là trùng hợp, chẳng lẽ cô có thể đoán ra chuyện Lăng Trung Thiên sẽ đến Phỉ Hải thành hay sao? Lý Khởi Thiện biết Mặc Nguyệt của tôi, lúc đó cũng là tôi cứu được anh ta, hơn nữa tôi cũng là người tận mắt chứng kiến chuyện kia. Lăng Trung Thiên tiền bối sẽ tìm người nhà tôi nghe ngóng tình hình cũng là chuyện bình thường, cho nên anh ta nhất định phải đến Phỉ Hải thành.

- Nhưng Thiên Điệp sao lại biết được Lăng Trung Thiên đến? Nó là thần tiên ư? Hơn nữa chuyện của Ngạo Thành thương hội sao nó lại biết được? Với lại làm sao có thể biết được Lý Khởi Thiện đem chuyện nói với Lăng Trung Thiên?

Đường Mộng Nhiêu mặc dù biết năm đó ba người bọn họ sống mái với nhau chắc chắc có chút kỳ lạ, nhưng bị Diệp Mặc hỏi đến có chút không thoải mái, cũng không chịu được mà ném cho Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy những lời khó nghe này vậy, vẫn nói:

- Cô ta không phải là thần tiên, nhưng sau khi cô tiêu diệt Mặc Nguyệt, có thể ở lại Mặc Nguyệt đợi Lăng Trung Thiên, chỉ cần Lăng Trung Thiên đến Phỉ Hải rồi, gặp được cô ta. Tôi nghĩ, cô ta cuối cùng cũng sẽ có cách khích bác Lăng Trung Thiên giết chết Dịch Dật.

Lần này Đường Mộng Nhiêu không trả lời, Diệp Mặc nói không phải là không có chút đạo lý nào, một khi Lăng Trung Thiên giết Dịch Dật thật, thì với Phiến Phất chắc chắn thế thành nước lửa. Còn mình thì sao? Nếu như Thiên Điệp đúng là bị Lăng Trung Thiên lăng nhục, thì Thiên Điệp là một đệ tử mà cô thích nhất, tương lai của phái Ngọc Nữ, cô có thể nhịn được lửa giận hay không?

Đáp án duy nhất là không thể.

Nghĩ đến đáp án này, Đường Mộng Nhiêu thậm chí có chút tin tưởng những gì mà Diệp Mặc nói. Nhưng Áo Thiên Điệp không có chút cơ mưu

nào lại bị Diệp Mặc nói thành tên giảo hoạt, khiến Đường Mộng Nhiêu chẳng những không tin, mà còn có chút phản cảm.

Lúc này Mông Hàn An một mực vẫn ngồi nghe lại nói một câu:

- Chị Đường, tôi thấy Diệp Mặc sư đệ nói có chút đạo lý. Rất nhiều người con gái tâm cơ không để ý đến tuổi tác lớn nhỏ, có lúc tâm cơ ngay khi còn rất nhỏ đã rất thâm sâu rồi. Hành động của Áo Thiên Điệp là sơ hở, nếu như cô ta quan tâm đến người nhà thật, không thể nào anh trai chết được vài năm mới biết. Cho dù cô ấy không biết, thì cha cô ấy cũng không thể không báo cho cô ấy được. Chẳng lẽ tin tức của phái Ngọc Nữ lại khó truyền vào như vậy sao? Nếu không phải, đây là một điểm nghi ngờ cực lớn.

Đường Mộng Nhiêu nghe thấy vậy trong lòng chấn động, thật sự chính là như vậy. Ngạo Thành thương hội truyền tin đến phái Ngọc Nữ, điều này thực quá đơn giản. Huống chi, Thiên Điệp còn là thiên chi kiều nữ của phái Ngọc Nữ, tin tức của gia đình cô ta chuyển đến, có ái lại dám giấu cô.

Mông Hàn An thấy Đường Mộng Nhiêu không nói câu nào, lại nói thêm:

- Nếu như Áo Thiên Điệp từ đó mà bị cản trở, tôi còn nghi ngờ chuyện tu sĩ tên Lý Khởi Thiện tìm được Lăng Trung Thiên tiền bối, nói không chừng sớm đã lọt vào tai mắt của Áo Thiên Điệp rồi, cho nên cô ta mới đến Phỉ Hải thành trước.

Đường Mộng Nhiêu càng nghe trong lòng càng thấy không thoải mái, nếu quả thực là Áo Thiên Điệp khích bác từ bên trong, tạo nên chuyện yêu thú tập kích Phỉ Hải thành và Toái Diệp thành, thì cô và Phiến Phất chính là tội nhân.

Đường Mộng Nhiêu đang suy nghĩ Phỉ Hải thành thế nào rồi, yêu thú có đến công phá Phỉ Hải thành hay không, thì lại nghe thấy Diệp Mặc hỏi:

- Đường chưởng môn, tôi nghe nói vài năm trước khi có yêu thú xuất

hiện, sau khi cô trúng thương rồi rời khỏi, Phỉ Hải thành lại có một đại năng đến. Sau đó vị đại năng đó lại ngăn lại sự tiến công của yêu thú có phải không? Vị đại năng đó là ai, tu vi thế nào?

Nghe thấy Diệp Mặc hỏi vậy, Đường Mộng Nhiêu mới gác sự lo lắng trong lòng sang một bên nói:

- Đúng vậy, tên tu sĩ đột nhiên xuất hiện cứu giúp cũng là một tu sĩ Kiếp Biến, tu vi cũng không kém hơn so với tôi. Bên ngoài Bắc Vọng châu mặc dù chỉ có tôi và Lăng Trung Thiên và cả Phiến Phất nữa là ba tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ, nhưng cũng có vài tu sĩ ẩn cư nữa. Chỉ là những tu sĩ này không xuất thế, cho dù là thú triều, bọn họ bình thường cũng không ra ngoài được.

- Vậy Đường chưởng môn cho rằng sau khi tu sĩ kia đến, Phỉ Hải thành có phải là có thể trụ lại được không?

Diệp Mặc khi hỏi ra câu hỏi này, ngữ khí rõ ràng có chút kích động.

Đường Mộng Nhiêu biết ý tứ của Diệp Mặc, nhưng cô lại lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết, mới vừa rồi tôi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này. Tôi nghĩ chắc là có thể giữ lại Phỉ Hải thành rồi, dù sao bên ngoài Phỉ Hải thành có trận pháp phòng ngự, còn số lượng yêu thú mặc dù nhiều, nhưng yêu thú cấp cao cũng rất ít.

Diệp Mặc biết hỏi nữa cũng chẳng hiểu được cái gì, chỉ có thể để cho Thanh Nguyệt bay nhanh một chút, nhanh thêm chút nữa mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1250

Phỉ Hải Thành Đổ Nát

Minh Tâm đã nhìn ra sự lo lắng trong mắt Diệp Mặc, cô bỗng nhiên lên tiếng:

- Căn cứ vào tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', tôi nghĩ chắc là còn khoảng nửa tháng nữa là chúng ta sẽ tới Bắc Vọng Châu.

Diệp Mặc nghĩ tới thế cục của Bắc Vọng Châu, lập tức đứng lên:

- Tôi đi tu luyện nửa tháng, tranh thủ đột phá lên Thừa Đỉnh hậu kỳ.

Thấy Diệp Mặc tiến vào trong để bế quan, Đường Mộng Nhiêu và Minh Tâm cùng Quảng Vi ba người đều nhìn nhau bằng vẻ mặt khó tin, nửa tháng có thể đột phá từ Thừa Đỉnh tầng sáu lên Thừa Đỉnh tầng bẩy sao? Quả thực là biến thái mà. Nhưng thật ra thì những người còn lại đều không có vẻ gì là cảm thấy việc này rất thái quá cả, dường như đều cho rằng đây là chuyện rất bình thường.

Một hồi lâu sau Đường Mộng Nhiêu mới nghi hoặc nhìn Kỷ Bẩm:

- Kỷ tiền bối, thiên chất như của Diệp Mặc quả thật là tôi chưa từng thấy qua, nhưng nếu nói trong nửa tháng sẽ đột phá đến Thừa Đỉnh hậu kỳ thì, thì, dường như...

Kỷ Bẩm cười ha hả:

- Người khác nói thì tôi khẳng định sẽ không tin, nhưng trên người Diệp Mặc lão đệ có xảy ra chuyện khó tin gì, thì tôi cũng sẽ không hoài nghi. Cho dù là hắn nói nửa tháng sau sẽ đột phá tới tu vi Kiếp Biến, thì tôi thấy cũng

không phải là không có khả năng.

Kỷ Bẩm vừa nói ra lời này, thì ba người Đường Mộng Nhiêu đều không biết phải nói gì nữa.

Diệp Mặc nghĩ sau khi hắn tới Bắc Vọng Châu, thì hắn lập tức sẽ phải đối mặt với yêu thú cao cấp hoặc là Phiến Phất. Dù là hắn có tu luyện đến Thừa Đỉnh hậu kỳ, cũng không phải là đối thủ của Phiến Phất, nhưng tu vi cao hơn một chút, thì tiền vốn của hắn cũng sẽ hùng hậu hơn không ít. Chí ít là sau khi tới Thừa Đỉnh hậu kỳ, thì hắn sẽ nắm chắc hơn việc đối phó với tu sĩ Kiếp Biến sơ kỳ.

Sau khi bố trí cấm chế rồi tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc vận dụng linh mạch cực phẩm dự bị của hắn, lúc này hắn cũng chẳng quan tâm đến việc lãng phí nữa rồi. Diệp Mặc cũng biết là linh thạch cực phẩm cũng có thể dùng để tu luyện, nhưng linh thạch cực phẩm thì sẽ không thể làm cho trận pháp gia tốc chuyển động nhanh được, nói cách khác thì linh thạch cực phẩm không thể nào khiến cho trận pháp gia tốc thời gian tăng lên đến mười hai lần được.

Bên ngoài loáng cái đã trôi qua mười ba ngày. Diệp Mặc lại lần nữa ngừng tu luyện. Hơn bốn tháng thời gian trong trận pháp gia tốc vừa rồi, hắn đã sử dụng một lượng lớn 'Đỉnh nguyên đan', còn uống thêm rất nhiều giải độc đan là 'Măng ích đan' nữa, lúc này mới miễn cưỡng đột phá từ Thừa Đỉnh tầng sáu hậu kỳ lên tới Thừa Đỉnh tầng bẩy sơ kỳ.

Thừa Đỉnh trung kỳ và Thừa Đỉnh hậu kỳ chính là một cái ranh giới lớn. Sau khi Diệp Mặc tiến vào Thừa Đỉnh hậu kỳ thì đã cảm thụ được chân nguyên của chính mình một lần nữa tăng lên trên phạm vi lớn. Đồng thời thần thức cũng tăng mạnh hơn, 'Vực' cũng hiểu biết càng thêm sâu sắc.

Sở dĩ Diệp Mặc ngừng việc tu luyện lại là bởi vì việc tu luyện của hắn quá mức lãng phí. Mấy thứ này nếu cấp cho người thường dùng thì không chừng đủ để tu luyện từ Luyện Khí lên tới Kiếp Biến đấy. Nhưng chỉ cần bốn tháng thôi mà hắn đã lãng phí hết sạch rồi.

Sau khi ra khỏi Thế giới trang vàng, Diệp Mặc cảm giác được tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã chậm lại, hắn liền đi tới phía trước.

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Đường Mộng Nhiêu đã kinh ngạc nhìn Diệp Mặc thốt lên:

- Cậu thực sự chỉ cần dùng hơn mười ngày đã có thể từ Thừa Đỉnh tầng sáu tấn cấp lên Thừa Đỉnh tầng bẩy rồi sao?

Diệp Mặc gật đầu, không nói gì cả, nhưng lại kinh ngạc nhìn cái đảo nhỏ bên ngoài 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt':

- Đã đến Phỉ Kỳ đảo rồi, nhưng Phỉ Kỳ đảo sao lại biến thành cái bộ dạng này rồi?

Phỉ Kỳ đảo thì Diệp Mặc đã từng tới một lần. Coi như cũng là một nơi phồn hoa náo nhiệt, hắn ở chỗ này mua được một viên nội đan của ‘Đề hoa thú’, và cũng là vì viên nội đan này mà hắn và Áo Kỳ Long mới xung đột lẫn nhau. Nhưng hiện tại thì nơi đây đã là một mảnh tiêu điều, khắp nơi đều là những bức tường bị đổ vỡ, khung cảnh vô cùng hoang vắng, chẳng những là không có tu sĩ loài người, mà ngay cả yêu thú cũng không có mấy con cả, chỉ có lẻ tẻ mấy con yêu thú cấp thấp rảnh rỗi ở trên đảo.

- Đã đến Bắc Vọng Châu rồi, đi qua Phỉ Kỳ đảo này thì chính là Phỉ Hải thành. Khi xuất hiện thú triều thì Phỉ Kỳ đảo đã sớm rút lui toàn bộ rồi. Nếu như là thú triều đã qua, thì Phỉ Kỳ đảo sẽ rất nhanh kiến thiết lại, hiện tại bây giờ còn chưa có kiến thiết lại, thì hiển nhiên là thú triều còn chưa bị đẩy lui.

Minh Tâm lập tức nói.

Cũng đã trôi qua năm năm thời gian, vậy mà thú triều còn chưa thối lui sao? Trong lòng Diệp Mặc lo lắng hẳn lên.

Diệp Mặc tăng tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lên, chỉ mất thời gian một nén nhang thì Phỉ Hải thành đã hiện ra trong thần thức thậm chí trước mắt của mọi người Mùi máu tanh tràn ngập bốn phía Phỉ Hải thành,

khiến mọi người cảm nhận được vô cùng rõ ràng. Trận pháp xung quanh Phỉ Hải thành đã sớm bị tàn phá, nhưng không thực sự bị hủy hoại, Diệp Mặc chỉ cần nhìn vết tích của những trận pháp này thì đã biết được là có cao nhân ra tay tu sửa lại rồi.

Bên trong Phỉ Hải thành bị trận pháp cấm chế ngăn trở, thần thức của mấy người Diệp Mặc không có cách nào đi vào. Bên ngoài Phỉ Hải thành mặc dù có nhiều yêu thú vây quanh, nhưng lúc này cũng không phát động công kích, hiển nhiên là còn đang ở trạng thái cân bằng. Tuy rằng ở Phỉ Hải thành đầy những vết máu loang lổ, các loại pháp bảo sứt mẻ, hủy hoại khắp nơi. Nhưng không có bất kỳ một cái thi thể nào, bất luận là thi thể của yêu thú hay là của tu sĩ loài người.

Lúc này Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm một cái. Chí ít thì Phỉ Hải thành lúc này còn chưa bị phá hủy. Còn hắn thì đã là một tông sư trận pháp cấp chín rồi, cho nên hoàn toàn có thể giữ vững được Phỉ Hải thành. Căn cứ vào trận pháp bị sứt mẻ trước mặt, thì cho dù là bọn họ không đến, Phỉ Hải thành cũng chỉ cần có tu sĩ Kiếp Biến trợ giúp, là có thể kiên trì được nửa năm nữa, nhưng nếu nhiều hơn thì sẽ khó mà đảm bảo được.

- Diệp Mặc sư đệ, Phỉ Hải thành vẫn chưa bị phá hủy.

Quảng Vi thở dài một hơi. Cô biết Diệp Mặc rất lo lắng cho Phỉ Hải thành, cho nên thấy Phỉ Hải thành còn chưa bị hủy thì trong lòng cô cũng cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Minh Tâm lập tức gật đầu:

- Phỉ Hải thành so với mấy năm trước càng hoang tàn hơn, nếu như chúng ta không đến, thì sợ là cũng không kiên trì được thêm mấy tháng nữa.

Diệp Mặc cũng đồng ý với lời nói của Minh Tâm, thần thức của hắn bắt đầu quét ra ngoài, lại phát hiện yêu thú ở đây mặc dù nhiều, nhưng yêu thú cao cấp thì cũng không nhiều, chỉ có hai tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ mà thôi, còn lại là hơn mười tên yêu tu Thừa Đỉnh hoặc là yêu thú cấp chín. Còn

lại thì đều là yêu thú dưới cấp chín.

Yêu thú và yêu tu có sự khác nhau rõ ràng, ngoại trừ một số ít yêu thú cường hãn vô cùng ra, thì đại bộ phận yêu thú sau khi tấn cấp đến cấp chín thì đều sẽ độ kiếp hóa hình, tấn cấp thành yêu tu. Những yêu thú không thay hình đổi dạng mà bảo trì thân thể yêu thú tấn cấp thành yêu thú cấp mười một, mười hai, thì sức chiến đấu so với yêu tu còn lợi hại hơn nhiều.

Thực lực của loại thú triều này đặt ở Nam An Châu, thì còn không đủ để đối phó với một cái tông môn tám sao, nhưng ở Bắc Vọng Châu lại có thể tàn phá đến hơn nửa châu lục rồi. Vọng Nguyệt Tông và Ngọc Nữ Phái mặc dù là tông môn tám sao, nhưng đấy chỉ là ở Bắc Vọng Châu mà thôi, còn như hai môn phái này đặt ở Nam An Châu thì còn không bằng đại bộ phận các tông môn bẩy sao nữa.

Diệp Mặc nghe xong lời Minh Tâm và Quảng Vi nói, thì cũng buông lỏng được đôi chút, nhưng khi hắn thấy Trận pháp tỏa không bên ngoài thành thì tâm tình lại lần nữa tồi tệ đi.

Trận pháp tỏa không có thể tập trung không gian phụ cận khiến cho truyền tống trận trở nên vô hiệu. Những yêu thú và yêu tu này bố trí Trận pháp tỏa không, hiển nhiên chính là muốn ngăn cản tu sĩ của Phỉ Hải thành chạy trốn. Mà Diệp Mặc vì mấy người Tống Ánh Trúc đã để lại một đường rút an toàn, đó chính là một cái truyền tống trận. Hiện tại không gian đã bị tập trung lại, thì truyền tống trận đó chắc chắn cũng không thể dùng được. Điều này khiến cho tâm tình của Diệp Mặc lại trở nên tồi tệ hơn.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' trong nháy mắt đã đi tới bên ngoài Phỉ Hải thành, những yêu thú này cũng đều đã chú ý đến. Lập tức có hai tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ vung tay lên, để những yêu thú dưới quyền tiếp tục công kích Phỉ Hải thành, còn bọn chúng thì chủ động bay tới 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc.

Những yêu thú kia sau khi nhận được mệnh lệnh, thì càng liều mạng nhắm vào trận pháp của Phỉ Hải thành, rất nhiều tu sĩ trong thành cũng bắt

đầu lấy ra pháp bảo, ỷ vào trập pháp phòng ngự mà đối công với đám yêu thú bên ngoài. Trong nhất thời, các loại pháp thuật xung đột oanh kích lẫn nhau phát ra vô số những tiếng nổ mạnh xung quanh Phỉ Hải thành, mùi máu tanh lại một lần nữa tràn ngập, liên tục có những tu sĩ và yêu thú bị giết, sau đó lại có thêm những tu sĩ và yêu thú lấp vào chỗ trống tiếp tục đối chiến.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức đã nhìn thấy Lê Kinh Mân, lúc này y đã là tu sĩ Nguyên Anh tầng hai rồi, y mang theo vài tu sĩ mặc trang phục của Mặc Nguyệt đứng ở một góc chống lại đàn yêu thú. Lập tức Diệp Mặc đã nhìn thấy Diệp Lăng và Chân Tiểu San ở trong số tu sĩ đó, trong lòng hắn liền dâng lên một chút cảm giác ấm áp và an ủi.

Diệp Lăng từ lâu đã không còn là cô gái nhu nhược và nhát gan nữa, lúc này đã có được sự sát phạt và quyết đoán rồi, tu vi cũng đã đạt tới Kim Đan viên mãn. Cô và Chân Tiểu San cùng nhau đánh giết yêu thú, hơn nữa còn vận dụng chân nguyên và thần thức hết sức nhẹ nhàng nhuần nhuyễn.

Diệp Mặc thở dài một tiếng, sự đau khổ luôn luôn làm cho con người ta trưởng thành, cho dù hiện tại Diệp Lăng một mình ở lại Bắc Vọng Châu thì cũng sẽ không có vấn đề gì rồi. Cô và Chân Tiểu San đã trưởng thành, trở thành một tu sĩ thực thụ.

Lúc này hai tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ đã đi tới ngay phía trước 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc. Diệp Mặc nhìn thoáng qua Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu rồi nói:

- Đường chưởng môn, hai tên yêu tu Kiếp Biến này, tiền bối đối phó một tên được chứ?

Đường Mộng Nhiêu gật đầu:

- Đan dược của Kỷ tiền bối rất tốt, thương thế của tôi đã hoàn toàn bình phục rồi, một tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ mà thôi, tôi sẽ không để vào mắt.

Kỷ Bẩm cũng gật đầu:

- Tên còn lại để tôi là được rồi.

Yêu tu Kiếp Biến chỉ có hai tên, cho nên cũng không có phân chia cho Mông Hàn An, Mông Hàn An liền nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Tôi làm gì bây giờ?

Diệp Mặc chỉ vào đám yêu tu và yêu thú cấp chín: Đằng Dịch lập tức mất hứng, y nhanh chóng kêu lên:

- Diệp Mặc, có phải cậu thấy tôi là yêu thú, cho nên mới không để tôi động thủ phải không? Cái này căn bản là hai việc khác nhau mà, tôi ở Vô Tâm Hải mỗi ngày đều phải giết yêu thú đấy, sao có thể đứng nhìn ở đây được. Nhị Tháp, chúng ta lên trước, nếu không đợi lát nữa Diệp Mặc bắt đầu, thì chúng ta không có cả chén canh mà uống đâu.

Nói xong thì Đằng Dịch liền trực tiếp lấy ra 'Kim Long chùy', dẫn đầu lao vào đàn yêu thú. Sau khi Đằng Dịch lao đi, thì Biên Phượng Tháp cũng không do dự mà xông ra ngoài.

Hai tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ vừa đến phía trước 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc, thì đã nhìn thấy bên trong có hai tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ đi ra. Bọn chúng còn chưa kịp động thủ, thì đã lại có thêm hai tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ và một tu sĩ Kiếp Biến tầng ba lao tới rồi.

Hai tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ này thì Kỷ Bẩm đã là Kiếp Biến viên mãn rồi, khiến cho hai tên yêu tu nhất thời hoảng hốt. Ở Bắc Vọng Châu ngoài Lăng Trung Thiên và Phiến Phất ra, thì lúc nào có thêm cái loại tu sĩ cao cấp này chứ? Về phần Đường Mộng Nhiêu, thì bọn chúng đã nhận ra cô rồi. Lập tức cả hai tên yêu tu đều hiểu được rằng tu sĩ Kiếp Biến viên mãn này và cả những tu sĩ bên trong cái pháp bảo phi hành kia đều là trợ thủ mà Đường Mộng Nhiêu tìm đến.

Cùng lúc có thêm nhiều cao thủ như vậy, thì yêu tu có nhiều hơn nữa

cũng như không. Sau khi hai tên yêu tu hiểu được đạo lý này, lập tức vô cùng kinh hoảng. Nhưng không đợi cho chúng hạ lệnh cho yêu tu lui lại, thì Kỷ Bẩm va Đường Mộng Nhiêu đều đã lấy ra pháp bảo cùng công kích về phía hai tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1251

Mưa Lôi Kiếm Bên Ngoài Phỉ Hải Thành

Diệp Mặc lúc này cũng không đến giúp đỡ, lôi kiếm của hắn là đại sát khí, yêu thú nơi này mặc dù dày đặc, đếm không hết, nhưng một khi hắn muốn đánh thật, thì những con yêu thú này căn bản cũng không chịu nổi một kích. Những con yêu thú cấp thấp này, chỉ cần một đường lôi kiếm của hắn là có thể hóa yêu thú thành tro bụi rồi.

Lúc này Diệp Mặc lại bay ra bên ngoài, hơn nữa lại lấy ra trận kỳ và linh thạch, bắt đầu bố trí trận pháp. Diệp Mặc dụng tâm thâm hiểm, hắn rất ghét những con yêu thú này mấy năm đến một lần, hắn thật sự rất căm hận. Những yêu thú này chắc chắn là yêu thú cấp cao, yêu thú cấp thấp sẽ không tham gia thú triều được. Bây giờ hắn bố trí khốn trận cấp bảy, một lưới bắt hết những con yêu thú này, cho dù lần sau có yêu thú đến, cũng là chuyện của mấy trăm năm sau.

Diệp Mặc là một tông sư trận pháp cấp chín, bố trí một trận pháp cấp bảy, quả thực cũng không có áp lực gì lớn. Từng trận kỳ và từng viên linh thạch được hắn tung ra, khốn trận xung quanh Phỉ Hải thành nhanh chóng được hình thành.

Lúc này, phía trước Phỉ Hải thành, có rất nhiều tu sĩ nhìn thấy có một pháp bảo phi hành đang bay đến, sau đó pháp bảo phi hành đó lại xuất hiện vài tu sĩ. Dĩ nhiên những thứ này không phải quan trọng, cái quan trọng là mấy tu sĩ đó là đến giúp bên Phỉ Hải thành này.

Lại có tu sĩ viện trợ đến sao?

Phỉ Hải thành vì bị yêu thú vây mấy năm rồi, thời gian mấy năm này các

tu sĩ không ngừng đến trợ giúp. Nhưng những tu sĩ đến trợ giúp này phần lớn đến cửa thành cũng không chạm được, đều bị chìm ngập trong yêu thú rồi. Còn những tu sĩ vẫn kiên trì tiếp tục, thì ngược lại lại cần đến sự trợ giúp của những tu sĩ trong thành. Mỗi lần những tu sĩ trong thành bước ra trợ giúp những tu sĩ bị yêu thú bao vây, cuối cùng những tu sĩ viện trợ đó cũng bị liên lụy. Cứ như vậy kéo dài đến bây giờ, tu sĩ của Phỉ Hải thành đã không còn trông cậy vào sự viện trợ của tu sĩ nữa.

Cho nên mấy người Diệp Mặc bây giờ muốn đến viện trợ, thì cũng không khiến cho những tu sĩ của Phỉ Hải thành vui mừng, những tu sĩ đó lại càng bất đắc dĩ mà thôi, bọn họ cũng không hi vọng nhiều vào đám người Diệp Mặc.

Nhanh chóng có tu sĩ phát hiện ra những tu sĩ lần này đến viện trợ có chút không giống với trước kia, một tu sĩ Kim Đan chỉ Đường Mộng Nhiêu ngạc nhiên nói:

- Mọi người nhìn kìa, đó có phải là Đường tiền bối của phái Ngọc Nữ trở về rồi hay không?

Không đợi tu sĩ này nói tiếp, phần lớn những tu sĩ cũng nhìn thấy Đường Mộng Nhiêu đã trở lại, tiếp đó bọn họ lại cũng nhìn thấy một tu sĩ Kiếp Biến khác đối chiến là Kỷ Bẩm. Sau đó lại nhìn thấy người giết tu sĩ Thừa Đỉnh cực kỳ nhanh gọn là Mông Hàn An, còn cả tu sĩ dễ dàng giết chết được yêu thú cấp tám là Đại Đằng và Nhị Tháp.

Những tu sĩ của Phỉ Hải thành nhanh chóng hiểu ra, lần này những tu sĩ đến viện trợ không tầm thường, nói cách khác những tu sĩ lần này đến viện trợ thực lực chiến đấu rất mạnh.

Trong nháy mắt, Phỉ Hải thành liền hoan hô lớn, lại có càng nhiều tu sĩ dâng lên. Ra sức chém giết yêu thú. Một tu sĩ Kiếp Biến trung kỳ từ trong Phỉ Hải thành bay ra, bảo vệ một tu sĩ Thừa Đỉnh nhanh chóng sửa lại trận pháp phòng ngự.

Những tu sĩ vốn dĩ bị yêu thú chèn ép trong Phỉ Hải thành, dưới sự ảnh hưởng của những người này, có chút năng lực phản công lại, ít nhất cũng không phải là nghiêng về một phía nữa rồi. Nói cách khác không phải chỉ cần dựa vào trận pháp phòng ngự của Phỉ Hải thành để chiến đấu rồi.

Hai người Diệp Lăng cũng nhìn thấy những tu sĩ viện trợ này, nhưng Diệp Lăng lại rất nhanh cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc đang đứng bên cạnh bố trí trận pháp.

Một con yêu thú cấp năm phun ra một đường băng tiễn đến, Diệp Lăng lại quên đi phải ngăn nó lại. Chân Tiểu San lại vội vàng giúp Diệp Lăng ngăn lại đường băng tiễn đó, đồng thời kéo Diệp Lăng ra nói:

- Diệp Lăng, có viện trợ rồi, chúng ta cũng không thể buông lỏng cảnh giác, cô chú ý… Diệp Lăng, cô sao vậy?

Diệp Lăng hoàn toàn không chú ý Chân Tiểu San đã giúp cô ngăn lại một lần, chỉ lẩm bẩm nói:

- Đó là anh trai Diệp Mặc của tôi, anh ấy đã quay về, là thật…

Chân Tiểu San lúc này thần thức cũng nhìn thấy Diệp Mặc vẫn đang đứng bố trí trận pháp. Không sai, đúng là Diệp đại ca, cô lập tức vui mừng nói:

- Là thật, đúng là Diệp đại ca đã về rồi.

Cùng lúc đó mấy người Lê Kinh Mân cũng thấy Diệp Mặc, cũng mừng rối rít.

Diệp Lăng vui mừng, lập tức muốn xông ra. Chân Tiểu San lại vội vàng ngăn Diệp Lăng lại nói:

- Bây giờ bên ngoài trận pháp phòng ngự có nhiều yêu thú như vậy, tu sĩ dưới cấp Ngưng Thể mà ra ngoài thì khác gì tìm cái chết, anh của cô có thể tay nghề điêu luyện trong đám yêu thú đông đúc kia, chắc chắn đã là tu sĩ

Ngưng Thể rồi, tu luyện đúng là nhanh thật. Cô xem Đường Mộng Nhiêu tiền bối cũng trở về rồi, chỉ cần chúng ta kiên trì ở đầu thành Phỉ Hải thành là được, cho dù không có cách nào đánh lui được yêu thú, Diệp đại ca cũng sẽ không có chuyện gì, chắc chắn sẽ tiến vào Phỉ Hải thành.

Diệp Lăng thấy Chân Tiểu San nói vậy, trong lòng lại tỉnh lại đôi chút, nhưng vẫn kích động không thôi.

Vừa lúc đó, tất cả những tu sĩ trong ngoài Phỉ Hải thành đều cảm thấy toàn bộ không gian dường như có chút thay đổi, một số tu sĩ cấp thấp và yêu thú vẫn chưa chú ý đến, nhưng những tu sĩ tu vi cao hơn chút thì đã chú ý đến tình hình này rồi.

Kỷ Bẩm lại nhìn ra Diệp Mặc đã bố trí một khốn trận cấp bảy rồi, hơn nữa lại hợp trận rồi. Kỷ Bẩm sững sờ một chút, rồi ngay lập tức lại hiểu ra ý tứ của Diệp Mặc, hắn là muốn một lưới tóm gọn. Cho dù Kỷ Bẩm có chút không hiểu ý tứ của Diệp Mặc, Diệp Mặc mặc dù tu vi không tồi, nhưng yêu thú nhiều như này bị vây khốn hết lại, cho dù những yêu thú này cấp bậc thấp, thật ra cũng không phải là ý kiến hay. Đang lúc Kỷ Bẩm muốn nhắc nhở Diệp Mặc buông ra một lỗ hổng, phòng ngừa yêu thú bước đường cùng mà công kích tự sát, Diệp Mặc bỗng nhiên xông vào đàn yêu thú kia, hai tay không ngừng vung lên.

Chỉ trong chốc lát, chỗ của Diệp Mặc lập tức lại biến thành âm u, rất nhanh lại có những tiếng sấm ầm ầm vang lên.

Khi Kỷ Bẩm vừa mới nghĩ Diệp Mặc vẫn là một tu sĩ lôi hệ, thì vô số đường lôi kiếm liền bị Diệp Mặc phóng ra, dày chi chít, cứ như là những tia sét từ trên trời đánh xuống vậy.

Lôi kiếm của Diệp Mặc đã có chút thành công, tia sét được thi triển thậm chí còn to bằng cánh tay trẻ con, hơn nữa lôi hiếm của hắn sớm đã thoát khỏi "Thập nhất Lôi Kiếm" của Lôi Vân tông rồi, lúc này đã bị Diệp Mặc thay đổi không giống chút nào so với lúc trước nữa.

“Thập nhất Lôi Kiếm” cho dù là trình độ tu vi cao nhất, cũng chỉ có thể đồng thời phóng ra được mười một lôi kiếm. Nhưng Diệp Mặc cho dù phóng ra lôi kiếm thô bạo nhất, cũng chỉ có thể phóng ra hai ba mươi đường. Hơn nữa trận thế và không gian trói buộc mà lôi kiếm của hắn phóng ra, cũng không khác gì với lôi kiếp. Nói cách khác lôi kiếm của hắn vốn dĩ chính là lôi kiếp, vì lôi kiếm của hắn chính là từ lôi kiếp mà tu luyện được.

Đối phó với những yêu thú cấp thấp này, Diệp Mặc căn bản cũng không cần lãng phí mấy đường lôi kiếm to lớn này, mà chỉ cần dùng một đường lôi kiếm chia thành vài đường nhỏ, cho dù như vậy, thì uy lực cũng rất kinh người. Chẳng qua là yêu cầu đối với thần thức có cao hơn một chút mà thôi, nhưng Diệp Mặc hoàn toàn không thèm để ý đến sự tiêu hao của thần thức. Hắn gì không có, chứ Thần Thức đan là nhiều, một tu sĩ có nhiều Thần Thức đan lại sợ tiêu hao thần thức sao?

Một đường lôi kiếm của Diệp Mặc chia làm mười mấy đường, hai ba chục đường lôi kiếm nhỏ to bằng cánh tay trẻ con, trong nháy mắt bị hắn chia thành hơn ba trăm tia sét đánh xuống.

Trong chốc lát, vô số tiếng sấm sét vang lên bên ngoài Phỉ Hải thành, những đường lôi kiếm chằng chịt không phải giống như mưa lôi kiếm, mà chính là mưa lôi kiếm, hơn nữa còn là mưa lôi kiếm màu đen.

Một lần đánh ra hơn ba trăm lôi kiếm, hơn ba trăm đường lôi kiếm này bao phủ toàn bộ phạm vi rộng hơn mấy chục trượng, hơn nữa lại không ngớt, không ngừng.

Những con yêu thú bị bao trùm bởi màn lôi kiếm kia trong nháy mắt đã bị san bằng, giữa đám đông yêu thú đó hình thành một giải đất trống không. Đồng thời mùi máu tanh xen lẫn với mùi cháy khét lẹt bao trùm toàn bộ bên ngoài Phỉ Hải thành, trong thời gian ngắn ngủi, bên ngoài Phỉ Hải thành đã thành một Tu La địa ngục.

Màn này đã khiến tất cả những tu sĩ và yêu thú sợ ngây người, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy pháp thuật khủng bố thế này, cái này căn bản không

phải là pháp thuật, đây chính là thiên họa.

Rầm, rầm, rầm…

Cơn mưa lôi kiếm vô cùng tận rơi xuống, từng đám từng đám yêu thú đều bị đánh tan, chết hết, nói cách khác cắt lúa cũng không có tốc độ nhanh như này được.

Những tu sĩ của Phỉ Hải thành vừa mới đang đánh nhau với yêu thú bên ngoài thành tất cả dường như đều ngây dại ra, bọn họ chưa bao giờ gặp một cảnh kinh khủng như vậy. Trong lúc đánh nhau với thú triều cũng có một số bị giết chết, nhưng làm gì có cảnh kinh người như này? Yêu thú dưới con mưa lôi kiếm vũ, từng mảng từng mảng biến mất.

Nhưng dường như chỉ trong vài lần hít thở, trong ngoài Phỉ Hải thành hoàn toàn trở rối loạn. Một số yêu thú cấp thấp lại càng không biết đang xảy ra chuyện gì, còn cho rằng là trời giáng đại họa xuống rồi, ai ai cũng bỏ chạy. Cho dù là yêu thú cấp cao cũng muốn hô quát ngăn cản lại, thì cũng uổng công.

Đường Mộng Nhiêu ngây ra, cô cũng biết Diệp Mặc là công pháp lôi hệ, có pháp thuật lôi hệ, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ pháp thuật lôi hệ của Diệp Mặc không ngờ lại kinh khủng như vậy. Yêu thú đông như kiến nơi này cũng không đủ để hắn giết một ngày, đây là thú triều mà, không phải là bầy thú bình thường. Lôi tu kinh khủng như vậy, nếu như muốn tiêu diệt phái Ngọc Nữ… Đường Mộng Nhiêu cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Kỷ Bẩm và Mông Hàn An cũng lắc đầu, bọn họ sớm đã biết Diệp Mặc biến thái, nhưng công pháp biến thái tới mức độ này, cũng khiến cho bọn họ bất ngờ.

Mà lúc này tu sĩ của Phỉ Hải thành ai ai cũng đều trợn mắt há mồm, bọn họ là Tu Chân, cũng có các loại pháp thuật như hỏa cầu, thủy tiễn…, nhưng làm gì gặp được mưa lôi kiếm đáng sợ như này?

Giờ phút này bọn họ thậm chí nhìn thấy những con yêu thú dưới màn mưa lôi kiếm mà cảm thấy thương cảm, đừng nói là những con yêu thú đó, cho dù là bất kì ai trong số họ dưới con mưa lôi kiếm đáng sợ như này, cũng chẳng có ai có bất kỳ suy nghĩ may mắn nào.

- Đúng là pháp thuật đáng sợ…

Một tu sĩ Kiếp Biến duy nhất bảo vệ trận pháp của Phỉ Hải thành, lúc này đã hoàn toàn quên mất công việc của mình, cũng đơ ra đứng nhìn màn mưa lôi kiếm của Diệp Mặc, sắc mặt tái nhợt lẩm bẩm một mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1252

Cảnh Giới Mới

Còn tên tu sĩ Thừa Đỉnh đang tu bổ trận pháp thì cũng dừng lại, gã biết gã căn bản không cần phải tiếp tục tu bổ nữa. Đừng nói là những con yêu thú kia lúc này đã giống như những con ruồi không đầu không ngừng bay ra bên ngoài đâm xầm vào nhau, cho dù màn mưa lôi kiếm màu đen này kéo những thi thể yêu thú kia đi, thì Phỉ Hải thành cũng vững như núi Thái Sơn rồi.

Lúc này Kỳ Tử Ngư vẫn đứng ở đầu thành thậm chí cũng không có cách nào nói ra được, y đứng đơ ra nhìn Diệp Mặc không ngừng phóng ra lôi kiếm, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh lại, vội vàng nói với tu sĩ đang đứng đơ ra bên cạnh nói:

- Nhanh, nhanh đi báo cho hai vị tiên tử Tống Ánh Trúc và Tô Tĩnh Văn của Mặc Nguyệt nhanh, nói là Diệp đại nhân đến rồi.

Nhìn tên tu sĩ vội vàng đi kia, Kỳ Tử Ngư lại thở phào nhẹ nhõm nói:

- May mà năm đó mình không khinh suất.

Bên ngoài Phỉ Hải thành cũng đã rối loạn hết lên rồi, những con yêu thú mới đầu vây lấy Phỉ Hải thành cũng đã không còn có hứng thú với Phỉ Hải thành, đành phải liều mạng bỏ chạy ra ngoài.

Nhưng đáng tiếc bên ngoài Phỉ Hải thành sớm đã bị khốn trận của Diệp Mặc vây khốn lại rồi, những con yêu thú này cũng không ngoại lệ, đều bị ngăn lại Lôi kiếm của Diệp Mặc cũng không có chút thương tình nào, từng mảng từng mảng lớn đánh xuống, cuối cùng hắn còn dường như quay trở về cảnh tượng lúc trước chém chết Thiết Tích Ngạc trong Sa Nguyên dược cốc,

hoàn toàn quên mất mình đang giết yêu thú, mà là tạo ra một động tác của lôi kiếm mà thôi.

Con mưa Lôi kiếm của hắn càng lúc càng nhanh, hơn nữa đến mắt cũng nhắm lại, dường như cảm thấy được trời đất như hòa vào làm một. Lúc này Diệp Mặc quả thực lại một lần nữa lĩnh ngộ được, hắn cảm thấy lôi kiếm của mình đã có thể tăng lên một tầng mới, chỉ cần qua được tầng này, thì lôi kiếm của hắn đại thành công, uy lực cũng còn lớn hơn nhiều so với tiểu thành ngày trước.

Từng mảng lôi kiếm màu đen không ngừng rơi xuống, Diệp Mặc dường như là một cái máy không biết mệt mỏi vậy, không ngừng phất tay, thu hoạch tính mạng của yêu thú.

Đến lúc này, hai tên yêu tu Kiếp Biến kia mới kịp phản ứng lại, cứ như vậy những con yêu thú trong này hoàn toàn bị tiêu diệt. Bọn họ cũng không thèm đến đối phó với Kỷ Bẩm và cả Đường Mộng Nhiêu, mà lại xông thẳng về hướng Diệp Mặc.

Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu đang vui mừng nhìn Diệp Mặc thu hoạch yêu thú, lúc này hai tên đối thủ lại muốn bỏ chạy, làm sao có thể để bọn chúng được như ý, lại phóng ra pháp bảo ngăn hai tên yêu tu này lại.

Đừng nói là hai tên yêu tu Kiếp Biến này, cho dù là những yêu tu Thừa Đỉnh và những con yêu thú cấp chín còn lại cũng cảm thấy uy thế của Diệp Mặc, rối rít muốn xông lên ngăn Diệp Mặc lại.

Nhưng Mông Hàn An tu sĩ Kiếp Biến sao lại có thể để chuyện này xảy ra được, lại càng không chút lưu tình mà đại khai sát giới.

Mấy canh giờ sau, ngoại trừ hai người Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu đang đánh nhau ra, thì tất cả những người trong ngoài Phỉ Hải thành đều hướng về một phía, đó chính là lôi kiếm ầm ầm của Diệp Mặc và vô số những con yêu thú đang gào thét không ngừng.

- Dừng lại, chúng tôi rút khỏi Phỉ Hải thành, mau dừng lại…

Hai tên yêu tu Kiếp Biến trung kỳ vừa đánh nhau với hai người Kỷ Bẩm, vừa kinh hoàng gào thét Diệp Mặc dừng tay.

Đáng tiếc là Diệp Mặc lúc này làm sao có thể nghe được những lời của bọn họ, hắn hoàn toàn chìm trong cảnh giới, hắn cảm giác được một uy lực khác của lôi kiếm, đó chính là lôi cảnh.

Diệp Mặc chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy người nào thi triển pháp thuật qua 'cảnh' đây là một lĩnh vực mới. Nhưng lĩnh vực này lại được hắn cảm nhận được. Hắn dường như có một loại cảm giác, khi hắn hoàn toàn nắm được 'cảnh' này trong tay, thì lôi kiếm của hắn cũng hoàn toàn tùy theo ý mình, hoàn toàn có thể khống chế được nhược điểm của đối phương. Với mức tiêu hao nhỏ nhất, nhưng lại đạt được hiệu quả lớn nhất.

Nếu như đánh nhau với một đối thủ có tu vi cao, hắn thậm chí có thể thông qua 'cảnh' trong công pháp lôi hệ mà lén phá nhược điểm của đối phương, sau đó nhằm vào nhược điểm của đối phương mà công kích.

Hắn đồng thời cũng mơ hồ hiểu được hàm ý thực sự của ý cảnh. Ý cảnh tuyệt đối không phải là cái mà lúc trước hắn lĩnh ngộ được, cũng không phải cái mà tu sĩ khác lĩnh ngộ được. Ý cảnh chính là chỉ hai lĩnh vực. Lĩnh vực thứ nhất là 'ý', giống như Huyễn Vân Hành Ý Đao của hắn, thông qua 'ý' có thể khống chế được đao quang của mình, để trói buộc hành động của đối phương lại.

'Ý' rất khó chạm tới, hiểu thì hiểu rồi, không hiểu thì không có cách nào mà dạy được. Hắn sở dĩ có thể lĩnh ngộ được Huyễn Vân Hành Ý đao, cũng là do bản thân có chút am hiểu về 'ý'.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng ý cảnh chính là 'ý', bây giờ Diệp Mặc mới mơ hồ hiểu được 'ý' và 'cảnh' hoàn toàn khác nhau. 'Ý' là nhận thức lĩnh ngộ và khống chế được bản thân mình, còn 'cảnh' thì lại là nhận thức lĩnh ngộ và khống chế nhược điểm của đối phương. Nếu như hoàn toàn lĩnh ngộ

được ý cảnh, hắn có thể tùy ý không chế được pháp thuật của mình hoặc đao pháp công kích nhược điểm của đối phương.

Một khi ý cảnh của pháp thuật đến được tầng cao nhất, thậm chí có thể tùy ý phá tan được sát chiêu của đối phương, dễ dàng giành được phần thắng. Hơn nữa đối với vượt cấp khiêu chiến cũng là một sự trợ lực vô cùng lớn.

Hai bên trong khi vượt cấp khiêu chiến chẳng những trình độ tu vi không giống nhau, hơn nữa sự am hiểu về pháp thuật cũng không giống nhau, tu sĩ có tu vi cao và tu sĩ có tu vi thấp cùng thi triển một pháp thuật, hiệu quả hoàn toàn là không giống nhau Tu sĩ có tu vi cao có thể nhắm vào công kích tu sĩ có tu vi thấp, hoặc là tu sĩ có tu vi cao kia tự mình cũng không ý thức được đây chính là lý giải của 'cảnh', nhưng trên thực tế thì chính là loại này.

Cùng với mưa lôi kiếm không ngừng được rắc ra, sự hiểu biết của Diệp Mặc về 'cảnh' lại càng ngày càng thâm sâu, đến cuối cùng cơn mưa lôi kiếm của hắn hoàn toàn qua loa sơ sài. Tùy ý đánh xuống, toàn bộ yêu thú đã bị hắn thu hoạch, hơn nữa hắn căn bản cũng không cần dùng thần thức quan sát, cũng cảm nhận được vị trí cần đánh lôi kiếm xuống.

Hai tên yêu tu Kiếp Biến càng lúc càng vội vàng, một tên yêu tu trong đó lại bị Kỷ Bẩm chém cho một đao tan thành màn sương máu. Còn tên yêu tu còn lại thì nhìn thấy cảnh này, liền biết được lần thú triều kéo dài vài năm này cũng không khiến cho con người diệt vong được, mà là tiêu diệt căn cơ của yêu thú.

Cho dù nó biết tầm nghiêm trọng của chuyện này, cũng biết được bây giờ nó cũng không còn sức lực gì nữa, sau khi rít một tiếng to phóng truyền thư phi kiếm đi, thì quay người bỏ chạy.

Đường Mộng Nhiêu mặc dù chân nguyên chưa khôi phục, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ, tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ này vốn dĩ không phải là đối thủ của cô, bây giờ muốn chạy trốn, lập tức bị cô bắt được sơ hở. Một đường chém bay đầu con yêu thú này, nhưng lại tuột mất nguyên thần của nó

trốn thoát.

Lúc này cuộc chiến bên ngoài Phỉ Hải thành chỉ còn một mình Diệp Mặc, còn lại cũng chỉ là những yêu thú náo loạn. Không phải là người khác không muốn giúp hắn, mà là căn bản không có cách nào giúp được hắn. Lôi kiếm của Diệp Mặc lúc này chi chít chằng chịt, nếu như những tu sĩ bên này của mình đến, cũng tất sẽ bị tiêu diệt hết.

Nhưng các tu sĩ cũng không lo lắng, vì mọi người đều biết thú triều đã qua rồi, bây giờ chỉ còn lại những yêu thú đang chờ Diệp Mặc thu hoạch mà thôi.

Tốc độ giết yêu thú của Diệp Mặc vô cùng nhanh, hơn nữa mỗi lần lôi kiếm chém giết yêu thú lại cực nhiều, nhưng những con yêu thú này quả thực quá nhiều, Diệp Mặc giết đến bây giờ cũng chưa giết được một phần mười.

Cũng may những con yêu thú cấp cao đã bị mấy người kia giết chết rồi, chỉ còn lại những con yêu thú cấp thấp. Đại Đằng và Biên Phượng Tháp cũng đứng một bên giúp Diệp Mặc giết yêu thú, mặc dù tốc độ của bọn họ cũng rất nhanh lẹ, nhưng so với Diệp Mặc, thì quả thực cũng không thấm vào đâu.

…

Toái Diệp thành ở Bắc Vọng châu, cũng là một thành lớn gần Vô Tâm Hải. So với Phỉ Hải thành, thì Toái Diệp thành cũng phồn hoa hơn nhiều, hơn nữa trận pháp phòng ngự của Toái Diệp thành cũng cao cấp hơn nhiều so với Phỉ Hải thành, thậm chí đã đạt đến trình độ trận pháp cấp chín.

Lúc này Toái Diệp thành cũng đối mặt với sự tấn công của vô số yêu thú, mà đẳng cấp những yêu thú nơi này so với lũ yêu thú vây quanh Phỉ Hải thành còn mạnh hơn nhiều. Yêu tu Kiếp Biến có ba tên, một tên Kiếp Biến hậu kì, còn yêu thú cấp chín lại càng nhiều.

Mặc dù tu sĩ cao cấp bên trong Toái Diệp thành nhiều hơn rất nhiều so

với Phỉ Hải thành, nhưng tình hình bây giờ thì đến Phỉ Hải thành cũng không bằng. Nếu như không phải có trận pháp phòng ngự cấp chín và tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ chín như Phiến Phất, còn có cả một tông sư trận pháp cấp tám nữa thì Toái Diệp thành sớm đã bị hủy hoại rồi.

Trong cùng lúc đó, trên một đảo nhỏ trên Vô Tâm Hải, một yêu tu tóc đỏ đang gác tay đứng trên một khối đá nhìn về hướng Toái Diệp thành. Vì nơi này rất gần với Toái Diệp thành, thậm chí còn là một đảo nhỏ gần nhất với Toái Diệp thành. Tên tu sĩ này chắp tay sau lưng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, không có chút vội vàng xao động gì.

Phía sau gã còn có một nữ tu xinh đẹp, nhưng nữ tu này chỉ đứng sau lưng gã, rõ ràng là vô cùng hiền dịu.

Tên yêu tu này sau khi nhìn một lúc, quay đầu lại nhìn nữ tu kia muốn nói điều gì đó, bỗng nhiên một đường kiếm màu đỏ bay tới.

Tên yêu tu lập tức đưa tay bắt lấy đường kiếm đó, đây là truyền tin phi kiếm. Tên yêu tu đó từ trên truyền tin phi kiếm lấy ra một miếng ngọc giản, nhìn một lát. Sau đó, sắc mặt của gã bỗng nhiên đại biến. Gã tiện tay thu truyền tin phi kiếm lại, đồng thời bay vọt lên cao, trực tiếp hướng về phía đất liền.

Người nữ tu kia thấy tên yêu tu lại bay về phía Bắc Vọng châu, sắc mặt ngay lập tức trở nên khiếp sợ.

Tên yêu tu tóc đỏ vừa mới rời khỏi bầu trời Vô Tâm Hải, thì một bóng người màu xám đứng chặn trước mặt gã, một lão già đứng trên bầu trời, nhưng chỉ lạnh nhạt nhìn chằm chằm tên yêu tu tóc đỏ.

- Khổng Diệp, anh ngăn tôi lại là có ý gì? Toái Diệp thành cho dù tôi không đến, thì hai tháng nữa chắc chắc sẽ bị phá tan rồi. Anh có hi vọng thăng cấp lên tầng cao hơn, cần gì vì chuyện này mà phải xuất đầu lộ diện?

Tên yêu tu tóc đỏ mặc dù vẻ mặt nôn nóng, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn

Khổng Diệp nói.

Khổng Diệp điềm đạm nói:

- Toái Diệp thành một ngày còn chưa bị phá, thì ngày đó tôi cũng không cho anh đến đó. Năm đó chúng ta có thỏa thuận với Bắc Vọng châu, tu sĩ Hóa Chân không được tham dự vào chuyện của thú triều, nhưng anh bây giờ tại sao lại muốn đến Bắc Vọng châu?

Tên yêu tu lạnh lùng nói: Khổng Diệp lạnh lùng nói:

- Bất kỳ chỗ nào của Bắc Vọng châu cũng thiếu linh khí, nếu như muốn nơi có đầy đủ linh khí, các anh cũng có thể đến Tây Tích châu rồi, đó mới chính là thiên đường tu luyện. Chia đều Bắc Vọng châu? Xích Hạt, năm đó Tây Tích châu sao lại trở thành địa bàn của yêu thú, tôi nghĩ anh chắc cũng biết chứ? Chính là vì phân chia bình đẳng cùng với yêu thú, tu sĩ loài người cuối cùng đã lưu lạc rồi.

Tên yêu tu được kêu tên Xích Hạt bỗng nhiên lạnh giọng nói:

- Tây Tích châu? Khổng Diệp anh thật là nghĩ ra được, những yêu tu có tu vi như chúng ta có thể vượt qua Vô Tâm Hải đến Tây Tích châu sao? Anh muốn tôi tìm đến cái chết đấy à? Hơn nữa, cái nơi Tây Tích châu đó bây giờ là nơi mà yêu thú có thể đến sao? Tây Tích châu trở thành địa bàn của yêu thú đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, lúc này, đến yêu thú cũng không dám đến Tây Tích châu nữa rồi.

Khổng Diệp lại bình thản nói:

- Tôi có thể ngăn được anh cả trăm năm, thì có thể ngăn được anh nghìn năm. Còn chuyện của Toái Diệp thành, chỉ cần anh không đi, thì bị phá hoại là vận mệnh của Toái Diệp thành rồi.

Tên yêu tu tóc đỏ trở nên sốt ruột, gã bỗng nhiên nhìn Khổng Diệp nói:

- Khổng Diệp, tôi không phải đến Toái Diệp thành để giúp đỡ, tôi có

chuyện khác, anh tránh ra có được không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1253

Tái Chiến Hóa Chân

Yêu tu tóc đỏ thấy Khổng Diệp cứng mềm đều không chịu, thì trong lòng liền cấp thiết hẳn lên:

- Được, Khổng Diệp. Tôi hiện tại để cho yêu thú rút khỏi Toái Diệp thành, đồng thời cũng kết thúc lần thú triều này, cái này, anh cần phải tin tưởng lời của tôi chứ?

Lần này thì Khổng Diệp gật đầu:

- Có thể, anh hãy cho yêu thú lui lại đi.

Yêu tu tóc đỏ thấy Khổng Diệp gật đầu, lập tức lấy ra một chiếc phi kiếm, nháy mắt thì phi kiếm đã bay đi mất rồi.

Sau khi phi kiếm bay đi, thì tên yêu thú tóc đỏ lại thở dài, nhìn Khổng Diệp:

- Khổng Diệp, hiện tại tôi cũng đã phát phi kiếm truyền tin đi rồi, anh có thể để cho tôi đi qua không?

Tên yêu tu tóc đỏ tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ, y không đi thì không được, nhưng y cũng không dám làm cứng với Khổng Diệp. Tu vi của Khổng Diệp này không thua gì y, một khi y không tuân thủ ước định, thì Khổng Diệp hoàn toàn có thể động thủ với yêu thú đang vây công Toái Diệp thành.

Khổng Diệp lắc đầu:

- Yêu thú rời khỏi Toái Diệp thành là chuyện tốt, nhưng căn cứ theo ước

định, thì anh không thể nào tiến vào Bắc Vọng Châu.

- Khổng Diệp, anh nói mà không giữ lời sao?

Tên yêu tu tóc đỏ tức giận, khí thế toàn thân tăng vọt, đồng thời một thanh song đầu đao kim sắc đã hiện ra trên tay của y.

Khổng Diệp cũng không nói nửa lời, nhưng trên đỉnh đầu của lão lại đột ngột hiện ra một cái dược đỉnh, vừa nhìn thì đã biết cái dược đỉnh này không hề đơn giản.

Thấy cái dược đỉnh này của Khổng Diệp, thì tên yêu tu tóc đỏ lại đè nén sự phẫn nộ xuống, lạnh giọng nói:

- Khổng Diệp, thái độ làm người của anh vốn vẫn rất quang minh lỗi lạc, và biết giữ chữ tín, cớ sao hôm này lại nuốt lời với tôi?

Khổng Diệp lập tức đáp lời:

- Tôi nói anh có thể để cho yêu thú rút lui, nhưng cũng chưa hề đồng ý cho ngươi đi Bắc Vọng Châu.

Tên yêu tu tóc đỏ biết rằng cho dù mình liều mạng thì cũng chưa chắc có thể đánh bại Khổng Diệp, cho dù là đánh bại được Khổng Diệp thì chính y cũng phải mất rất nhiều thời gian, cho nên thẳng thắn đứng im bất động.

Mấy canh giờ sau, vô sô yêu thú rời khỏi Toái Diệp thành. Đi qua bên cạnh tên yêu tu Xích Hạt rồi tiến vào trong Vô Tâm Hải.

Tên yêu tu Xích Hạt này không ngờ cũng không muốn tiến vào Bắc Vọng Châu nữa, mà cùng những yêu thú cao cấp khác trở về Vô Tâm Hải.

Khổng Diệp nhìn Xích Hạt đã quay trở về, thì liền nhíu mày một chút, đứng bất động một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu rồi thu hồi lại dược đỉnh của mình. Nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Một nén nhang sau, một tên yêu thú Kiếp Biến hậu kỳ đứng trước mắt

tên yêu tu tóc đỏ. Tên yêu tu tóc đỏ nhìn tên yêu tu Kiếp Biến hậu kỳ này rồi nói:

- Phía bên Phỉ Hải thành xảy ra chuyện, ta lập tức sẽ đi qua đó. Bên này ngươi không nên động thủ nữa. Chờ ta trở lại đã.

- Vâng.

Tên yêu tu Kiếp Biến hậu kỳ lập tức kính cẩn trả lời.

Tên yêu tu tóc đỏ gật đầu, lấy ra một cái 'Thuấn di bùa', nhìn một hồi lâu, sau đó mới thở dài một tiếng rồi kích phát lá bùa đó. Vốn là y định dùng 'tiểu na di phù' đấy, nhưng vì 'tiểu na di phù' thì lại không thể nào tránh khỏi việc có không gian dao động, như vậy thì khó có thể gạt được Khổng Diệp.

'Thuấn di phù' khi kích phát không có hiện tượng không gian dao động. cũng không thể nào phát hiện được, đáng tiếc chính là 'Thuấn di phù' quá mức quý giá, dù y là yêu tu Hóa Chân, thì cũng chỉ có một lá bùa này mà thôi. Vốn y định dùng lá bùa này làm một cái chiêu bài hộ mệnh.

Hiện tại Khổng Diệp canh giữ ở chỗ này, thì nếu y dùng 'Tiểu na di phù' Khổng Diệp chắc chắn sẽ biết. Cho nên vạn bất đắc dĩ, y cũng chỉ còn cách dùng 'Thuấn di phù' mà thôi.

...

Bên ngoài Phỉ Hải thành, từng tảng lớn yêu thú bị Diệp Mặc chém giết, yêu thú cũng không ngừng muốn lao ra ngoài khốn trận của Diệp Mặc. Nhưng cơn mưa lôi điện từ lôi kiếm của Diệp Mặc có diện tích càng ngày càng lớn, sát thương cũng càng ngày càng nhiều.

Nếu dựa theo tình hình hiện tại mà tiếp diễn, thì chỉ khoảng nửa ngày thôi, toàn bộ yêu thú ở chỗ này sẽ bị Diệp Mặc giết sạch. Ngay lúc đó lại có một tiếng huýt dài bén nhọn từ xa truyền đến, khiến trong lòng Diệp Mặc khẽ động. Hắn bỗng nhiên mở mắt, dừng lôi kiếm lại. Một tiếng rít vừa rồi

khiến tâm thần hắn cả kinh, phải tỉnh lại từ trong cảnh giới vong ngã.

Giờ khắc này hắn đối với 'Cảnh' đã nhận thức được rõ ràng hơn, nhưng không đợi hắn chỉnh lý lại sự hiểu biết đối với 'Cảnh'. Thì một ánh đao mầu đỏ nhạt đã đánh về phía khốn trận mà hắn bố trí. Vô số yêu thú đều không thể thoát ra khỏi khốn trận cấp bẩy này. Không ngờ lại bị một đao này phá nát.

Sau khi khốn trận bị tan vỡ, thì vô số yêu thú đều lao ra ngoài một cách tán loạn. Nhưng tiếng huýt kia lại một lần nữa truyền đến. Tất cả những yêu thú nghe thấy tiếng huýt này, đều nhanh chóng yên tĩnh lại, sau đó lui ra khỏi khốn trận của Diệp Mặc một cách trật tự.

Tuy yêu thú ở đây bị Diệp Mặc giết gần một phần ba rồi, nhưng vẫn có vô số yêu thú đang từ từ lùi ra ngoài.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, hắn hiểu được tiếng rít này tuyệt đối là của một tên tu sĩ Hóa Chân. Bằng không không có khả năng người còn chưa tới, mà ánh đao đã tới đây rồi.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa nghĩ đến việc này, thì đã có một tên tu sĩ tóc đỏ xuất hiện trước mắt Diệp Mặc. Con mắt của Diệp Mặc bỗng nhiên giật nảy lên, vì đây chính là một tên yêu tu Hóa Chân tầng hai.

- Ông xã...

- Diệp Mặc...

Cùng một lúc, liền có tiếng gọi thanh thúy của hai cô gái truyền đến, Diệp Mặc lập tức biết được là Ánh Trúc và Tĩnh Văn đã tới rồi, lúc này trong lòng hắn đã hoàn toàn buông lỏng, vì chí ít thì các cô ấy đều không xảy ra chuyện gì. Lúc này Diệp Mặc không quay đầu lại, đối mặt với một tên yêu tu Hóa Chân thì hắn vẫn rất tỉnh táo. Hắn cũng biết, một khi mình bị tên yêu tu Hóa Chân này giết, thì toàn bộ Phỉ Hải thành cũng sẽ bị biến thành tro bụi.

Khiến Diệp Mặc không thể nào hiểu nổi chính là, vì sao có một tên yêu

tu Hóa Chân như thế này, mà Phỉ Hải thành còn có thể trụ vững được thời gian lâu như thế? Chỉ cần một tên yêu tu Hóa Chân thôi, thì muốn tiêu diệt Phỉ Hải thành quả thực là chuyện rất dễ dàng.

- Nếu như ta tới chậm một chút, có phải ngươi muốn giết sạch toàn bộ bọn chúng không?

Tên yêu tu tóc đỏ, nhìn xuống những thi thể yêu thú đầy rẫy dưới đất, trong không khí vẫn còn mùi máu tanh và mùi khét lẹt, khiến giọng nói của y tràn đầy phẫn hận.

Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu còn có cả Mông Hàn An lúc này cũng đều đã đứng ở phía sau Diệp Mặc, vẻ mặt cảnh giác nhìn tên yêu tu Hóa Chân tầng hai này, nói thật ra, thì đối mặt với một yêu tu Hóa Chân, thì bọn họ không có bất kỳ năng lực phản kháng nào. Bọn họ cũng đang hoài nghi giống như Diệp Mặc, đó là vì sao có yêu tu Hóa Chân, mà những yêu thú này công kích Phỉ Hải thành những năm năm rồi mà vẫn không thành công?

Diệp Mặc lấy ra Tử Đao, đồng thời cũng lấy ra 'Đại đỉnh tám cực', ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm vào tên yêu tu Hóa Chân rồi lạnh giọng nói:

- Điều ngươi nói là cái loại Logic gì thế? Lẽ nào yêu tu tấn công Phỉ Hải thành, thì bọn ta không thể nào phản kháng sao? Chẳng lẽ yêu thú các ngươi có huyết mạch cao quý hơn chúng ta sao? Có thể làm chủ sự sống chết của tu sĩ loài người sao?

Tên yêu tu thấy hầu hết yêu thú đã rời khỏi, thì bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu bối, ngươi chỉ là một tên Thừa Đỉnh hậu kỳ, mà cũng dám kiêu ngạo trước mặt ta sao. Có tin ta giết ngươi xong rồi diệt cả Phỉ Hải thành thì lão già kia vẫn chưa có tới không?

Diệp Mặc không hiểu tên yêu tu này đang nói gì, chỉ lạnh lùng cười:

- Muốn đánh thì nhanh lên, ít lải nhải thôi.

Nói xong, thì liền kích động chân nguyên trên người, Tử Đao cũng chưa được phóng ra, nhưng đã tản mát ra từng vòng đao quang màu tím rung động rồi.

- Thật can đảm, vậy thì chết đi.

Tên yêu tu Hóa Chân giận tím mặt, ngay cả pháp bảo cũng không lấy ra, mà đưa tay ra muốn bắt giữ lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc không phải là lần đầu tiên giao đấu cùng Hóa Chân cao thủ, lần trước hắn cũng đã đánh một trận cùng với Diệu Huệ Trân, chỉ là cô gái đó thương thế quá nghiêm trọng, cho nên không thể so với tên yêu tu Hóa Chân sơ kỳ trước mặt này được.

Cũng là một bàn tay chân nguyên hình thật lớn, nhưng uy lực lại khác hẳn nhau.

Diệp Mặc thấy đối phương biến ảo ra chân nguyên hình bàn tay, thì một sự khó chịu vô cùng đang dâng lên trong lòng. Nhưng kẻ như tên này đều ỷ vào tu vi của mình cao hơn, đều muốn đem hắn nắm vào trong lòng bàn tay rồi bóp chết. Ngày trước ở Huyền Băng Sơn, tên tu sĩ của Vô Cực Tông kia cũng làm như thế, chỉ là bị Lục Vô Hổ đánh bay đi mà thôi.

Dưới sự phẫn nộ, Diệp Mặc cũng bất chấp tất cả. Tử Đao trực tiếp đánh ra. Một đạo đao quang tím hồng phóng về phía bàn tay của tên yêu tu Hóa Chân kia, uy thế của đao quang tím hồng lần này vô cùng lợi hại, trước nay chưa từng có.

'Huyễn vân hoa sơn đao'. Diệp Mặc tức giận vì cái bàn tay chân nguyên hình kia, cho nên vừa ra tay đã là 'Huyễn vân hoa sơn'

Bành... Ầm...

Đao quang tím hồng của Diệp Mặc hoàn toàn đánh vào chân nguyên hình bàn tay của đối phương, phát sinh ra hai tiếng nổ nặng nề, trong nhất thời, chân nguyên và đao quang màu tím văng ra bốn phía. Không gian xung

quanh dưới sự đè ép của hai luồng chân nguyên va chạm, toàn bộ dường như đang có chút sụt lún.

Mà lần này Diệp Mặc bị đánh bay ra xa đến mấy ngàn thước, trên không trung điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi. Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, vì dù cho là hiện tại hắn đã đạt đến tu vi Thừa Đỉnh hậu kỳ rồi, nhưng đối mặt với tu sĩ Hóa Chân, thì hắn vẫn chỉ có thể bị giết mà thôi.

Một chiêu vừa rồi, thì hắn liền biết, cho dù hắn có xuất ra toàn bộ thủ đoạn của mình, thì cũng không có cách nào đối phó được với tên yêu tu Hóa Chân trước mặt này.

Sắc mặt của ba người Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu đều đại biến, lùi lại phía sau. Loại không gian sụt lún này, thì cho dù là tu sĩ Kiếp Biến như họ, cũng không thể nào chống đối lại. Ngày trước Kỷ Bẩm ới tu sĩ Hóa Chân, thì lão đã biết tu sĩ Hóa Chân đều không phải là người mà họ có khả năng đối địch, cho dù là Hóa Chân sơ kỳ đi chăng nữa.

Mấy người Kỷ Bẩm liền bay theo hướng Diệp Mặc bị bức lùi, thì trong lòng Kỷ Bẩm đang lo lắng nhất, ngày đó lão không thể tránh thoát nổi một chiêu của tu sĩ Hóa Chân, vậy thì Diệp Mặc liều mạng đối chiến một chiêu với đối phương thì có khả năng tốt đẹp được sao?

Tên yêu tu Hóa Chân thấy Diệp Mặc và y liều mạng đối chiến một chiêu, không ngờ lại đánh chân nguyên của y văng ra tứ phía, còn hắn chỉ phải nôn ra một ngụm máu mà thôi, khiến cho y cũng rất kinh ngạc. Con kiến hôi tu vi Thừa Đỉnh này dường như cũng có chút môn đạo, không ngờ có thể lấy cứng đối cứng, kháng lại một lần chân nguyên biến ảo ra hình bàn tay của y.

Tên yêu tu Hóa Chân này nhe răng cười một tiếng, giơ tay lên, một luồng sáng mầu hồng hiện ra trên tay y, một khắc sau thì luồng sáng màu hồng này đã hóa thành hai đạo đao quang sắc bén đánh về phía Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc bản thân cũng là một kẻ dùng đao đấy, cho nên một đạo đao quang này lợi hại thế nào thì sao hắn có thể không thấy được? Đao quang của tên yêu tu Hóa Chân vừa được đánh ra thì đã tập trung tất cả về hướng Diệp Mặc. Trước đao quang lợi hại như vậy, Diệp Mặc không ngờ không lùi mà lại tiến tới, thậm chí còn nhắm mắt lại, Tử Đao trong tay lại một lần nữa đánh ra.

Kỷ Bẩm và toàn bộ tu sĩ Phỉ Hải thành khi thấy Diệp Mặc đánh ra một đao kia thì sắc mặt đều đại biến, bởi vì một đao này của Diệp Mặc đánh sai hướng rồi, căn bản là không thể nào ngăn trở đao quang của đối phương.

Trong lòng của Kỷ Bẩm cũng khẩn trương, lão biết một khi Tử Đao của Diệp Mặc tiến vào 'Vực' của đối phương, thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ phải chết, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1254

Vui Mừng Gặp Lại

Diệp Mặc đương nhiên không phải là muốn chết, một đao này của Diệp Mặc chính là 'Huyễn vân toái vực đao', hắn muốn nghiền nát 'Vực' của đối phương để hình thành 'Vực' của chính mình.

Hắn không biết lĩnh ngộ về 'Vực' của đối phương ở đẳng cấp nào, nhưng bản thân hắn đã có sự hiểu biết đối với hình thức ban đầu của 'Cảnh', một đao kia hoàn toàn không phải hướng về phía đao quang của đối phương, mà hướng về phía 'Vực' suy yếu nhất của đối phương.

Tên yêu tu thấy Diệp Mặc đánh ra một đao này, thì nhe răng cười lạnh, không ngờ chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh mà cũng dám đối chiến cùng tu sĩ Hóa Chân? Chờ đến khi một đao này của hắn tiến vào 'Vực' của mình, thì hắn chỉ có thể chờ chết, chứ không có biện pháp nào khác nữa.

Nhưng nụ cười trên mặt tên yêu tu rất nhanh đã vụt tắt, y phát hiện đao quang màu tím của Diệp Mặc sau khi tiến nhập vào 'Vực' của y, thi lại không chậm lại chút nào, mà còn khuếch tán ra, tạo thành từng màn sáng màu tím. Màn sáng mầu tím này sau khi khuếch tán ra, càng trở nên rực rỡ hơn, cuối cùng dường như là bất cứ vật gì cũng sẽ bị nó nghiền nát.

Chuyện gì đang xảy ra? 'Vực' của mình không ngờ không có cách nào trói buộc được một đao này của đối phương? Sau một khắc, tên yêu tu Hóa Chân trong lòng càng kinh hãi hơn, y không ngờ Ly Quang Song Sát đao lại bị chậm chạp đi, hơn nữa đã không còn giữ được 'Vực' của y nữa rồi.

Tên yêu tu này lập tức hiểu là chuyện gì đã xảy ra, cùng là 'Vực', nhưng không ngờ con kiến hôi Thừa Đỉnh này lại có thành tựu về 'Vực' cao như

vậy. Cái này còn chưa tính, một đao của hắn không ngờ không chỉ phá nát 'Vực' của mình, còn dùng chính 'Vực' của mình mà trói buộc Ly Quang Song Sát đao của mình.

Hắn làm sao có thể biết chỗ sơ hở trong 'Vực' của mình? Nhược điểm hay kẽ hở của 'Vực', thì chỉ có tu sĩ thi triển ra mới biết được, không có bất kỳ ai có thể biết, nhưng tên tu sĩ Thừa Đỉnh trước mặt này lại biết được nhược điểm 'Vực' của mình, còn có thể lợi dụng nhược điểm này để phản kích lại nữa.

Đây rốt cuộc là do ngẫu nhiên hay đối phương thực sự biết? Lúc này tên yêu tu Hóa Chân cảm giác được đao quang tím hồng của Diệp Mặc ở trong 'Vực' của y khuếch tán ra càng lúc càng nhanh, trong lòng nhất thời kinh sợ, càng không hề lưu thủ, hai tay liên tiếp đánh ra hơn mười thủ quyết, từng đạo chân biến dạng móp méo được y đánh ra. Đao quang tím của Diệp Mặc cho dù đã phá vỡ được 'Vực' của đối phương, nhưng vẫn bị chân nguyên biến dạng này ngăn trở lại, đao quang tím cũng nhanh chóng tan đi. Sau đó tản mát ra bốn phía.

Ly Quang Song Sát đao của đối phương mặc dù đã không còn 'Vực' chống đỡ nữa, nhưng vẫn vô cùng nhanh chóng mang theo hai luồng sáng mầu hồng đánh lên 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc.

Ầm Ầm...

Hai tiếng nổ lớn vang lên, 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc lay động dữ dội, mà Diệp Mặc thì lại một lần nữa bị đợt trấn động này đánh văng ra ngoài, một ngụm máu tươi nữa lại phun ra.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, tuy rằng hắn đã có sự hiểu biết nhất định đối với 'Cảnh'. Nhưng tu vi của hắn và tên yêu tu này chênh lệch quá lớn, căn bản là pháp thuật không thể bù đắp lại được.

Thấy Diệp Mặc lại lần nữa bị thổ huyết, thì mấy người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng ở Phỉ Hải thành nhất thời đều la hoảng, sắc mặt của Tô Tĩnh

Văn cũng hoảng sợ đến mức tái nhợt.

Kỷ Bẩm và Đường Mộng Nhiêu thì lại thở phào nhẹ nhõm. Diệp Mặc không ngờ có thể thoát chết dưới 'Vực' của đối phương. Đồng thời trong lòng cũng khiếp sợ với sự lợi hại của Diệp Mặc, hắn đang đối mặt là một yêu tu Hóa Chân đấy. Không chỉ nói Diệp Mặc là một tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ, mà cho dù là chính họ thay thế vào, thì chắc chắn cũng sẽ phải chết. Mà Diệp Mặc sau hai chiêu đối chiến, thì hiển nhiên không hề thua đối phương trên phương diện lĩnh ngộ pháp thuật, mà là thua do cảnh giới của cả hai chênh lệch quá lớn.

Bọn họ khẳng định, một khi Diệp Mặc tấn cấp Hóa Chân, thì toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt sẽ không còn đối thủ nữa. Đáng tiếc chính là Diệp Mặc làm sao có thể thoát khỏi kiếp nạn ngày hôm nay đây? Bọn họ đều muốn hỗ trợ, nhưng vẫn chỉ có thể bất lực mà nhìn thôi.

Tên yêu tu Hóa Chân lại lần nữa cười lạnh:

- Quả nhiên là có chút môn đạo, nhưng cũng sẽ chấm hết ở đây thôi...

Chỉ là y vừa mới nói tới đây, thì vẫn không xuất chiêu lần thứ ba, mà sắc mặt lại đại biến, lập tức quay về phía hư không hừ lạnh một tiếng. Sau đó lại quay đầu nhìn Diệp Mặc nói:

- Lần sau đừng để ta gặp lại ngươi.

Nói xong thì không ngờ y lại xoay người đi ngay, trong nháy mắt cũng mang theo bầy yêu thú rời khỏi.

Tất cả mọi người đều không hiểu rõ, cái tên yêu tu này đã hoàn toàn chiếm thượng phong rồi, tại sao lại đột nhiên bỏ đi. Nhưng tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tên yêu tu Hóa Chân này nếu như không rút lui, thì mọi người thật sự là không còn bất kỳ biện pháp nào chống đỡ cả.

Diệp Mặc nhìn theo bóng lưng tên yêu tu, đồng dạng cũng hừ lạnh một tiếng:

- Những lời này phải là ta nói mới đúng.

Hắn cũng rất nghi hoặc vì sao tên yêu tu lại đột nhiên bỏ đi, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy được một trận dao động trong không trung, hắn lập tức nhìn qua, lại có một giọng nói truyền âm đến tai hắn:

- Diệp Mặc, cậu rất giỏi, không ngờ chỉ có mấy năm trôi qua, mà cậu đã có được thành tích như vậy rồi. Trăm năm ước hẹn, có thể giảm bớt đi một nửa rồi...

Diệp Mặc nghe được thanh âm này, thì cả người liền chấn động. Hắn lập tức biết người này là ai rồi, chính là Khổng Diệp trưởng lão. Khổng Diệp có khả năng dọa cho tên yêu tu kia bỏ đi, thì hiển nhiên cũng là tu sĩ Hóa Chân.

Diệp Mặc chẳng bao giờ nghĩ tới Khổng Diệp vốn vẫn không hiển sơn lộ thủy lại chính là đệ nhất nhân của Bắc Vọng Châu. Năm đó hắn còn tưởng tu vi của Khổng Diệp không bằng Lăng Trung Thiên, hiện tại xem ra là mười phần sai lầm rồi. Diệp Mặc hướng về phía hư không thi lễ một cái, không nói gì cả. Trước đó hắn và Khổng Diệp có một ước định, đó chính là một ước hẹn trăm năm. Hiện tại hắn là tu vi Thừa Đỉnh hậu kỳ, mà Khổng trưởng lão đã đem ước định rút ngắn đi một nửa thời gian. Có thể thấy được rằng trước đó Khổng trưởng lão ước định với hắn, chính là đối với hắn có kỳ vọng thật lớn Diệp Mặc nghĩ tới tình cảnh lúc ban đầu ở Toái Diệp thành gặp được Khổng Diệp trưởng lão, nhớ tới sự quan tâm và tin tưởng của lão đối với hắn khiến hắn cảm thấy ấm áp trong lòng. Ngày đó hắn cho rằng Khổng Diệp ít nhất đã là tu vi Ngưng Thể, không ngờ rằng Khổng Diệp cũng là một tu sĩ Hóa Chân. Diệp Mặc nghĩ rằng chắc không chỉ riêng mình hắn không ngờ tới, mà cả Bắc Vọng Châu chắc cũng sẽ không ngờ tới.

Khổng Diệp không xuất hiện, hiển nhiên là không muốn người khác biết thân phận của lão.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu rõ, vì sao đối phương có yêu tu Hóa Chân tầng hai cầm đầu, mà vẫn không thể công kích được Phỉ Hải thành rồi, bởi vì Bắc Vọng Châu cũng có một tu sĩ Hóa Chân tọa trấn.

Sau khi yêu thú rút lui hết, thì một lát sau toàn bộ tu sĩ trong ngoài Phỉ Hải thành đều hoan hô vang dội. Mấy người Diệp Lăng cũng không nhịn được nữa, đều xông về phía Diệp Mặc, vốn chỉ nghĩ là hai ba năm là có thể gặp lại Diệp Mặc rồi, không ngờ chuyến đi này của Diệp Mặc đã là mấy cái hai ba năm liền.

Diệp Lăng không hề cố kỵ, nhào vào trong lòng Diệp Mặc, Tống Ánh Trúc và Tô Tĩnh Văn mặc dù không nói lời nào, nhưng nhu tình và tưởng niệm trong mắt thiếu chút nữa đã hòa tan cả người Diệp Mặc rồi.

Tô Tĩnh Văn tiến lên ôm lấy cánh tay của Diệp Mặc, hoàn toàn không có chút ngượng ngùng nào. Cô liên tục tu luyện, chính là vì muốn được ở bên Diệp Mặc, muốn trở về gặp mặt mẹ mình. Nếu như những chuyện này đều không thể thực hiện được, thì cho dù cô có tu luyện tới đỉnh, thì có để làm gì chứ?

Mấy năm nay nếu như không phải là còn có Diệp Lăng và Tống Ánh Trúc ở bên, an ủi lẫn nhau, thì cô phỏng chừng là đã buông xuôi rồi. Cô thật sự không có thói quen chuyên tâm tu luyện, không thích chuyện giẫm đạp lên mạng người ở Tu Chân Giới này, nếu như cuộc sống chỉ có như vậy, thì chỉ là một sự dày vò thống khổ mà thôi. Huống chi khi Diệp Mặc rời đi, thì cô vẫn còn đang bế quan tu luyện.

Lúc này gặp lại Diệp Mặc, thì trong nội tâm của cô thực sự có thiên ngôn vạn ngữ, cô hận không thể lập tức nói toàn bộ ra cho Diệp Mặc nghe. Nhưng cô cũng không biết là phải bắt đầu từ chỗ nào nữa.

Diệp Mặc nắm lấy tay của Tô Tĩnh Văn, ôn nhu nói:

- Tĩnh Văn, em cũng đã là Nguyên Anh trung kỳ rồi...

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên cắt đứt lời Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, đứng rời xa em nữa. Sau này bất luận anh đi tới đâu, thì em đều sẽ đi theo anh, em chịu không nổi cái loại dày vò này nữa rồi. Em không

muốn tu luyện nữa, chỉ muốn ở bên anh mà thôi. Muốn quay về Ninh Hải nữa, ở chỗ này em sợ, em, em...

Tô Tĩnh Văn dũng cảm nói ra, nhưng không cách nào nói cho hết lời. Đại nạn thú triều vô cùng vô tận. Làm cho cô một lần nữa lâm vào tuyệt vọng, cô sợ chính mình sẽ không còn gặp lại được Diệp Mặc nữa, sợ sẽ không còn cơ hội quay về Ninh Hải nữa. Cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ sát sinh qua. Không ngờ thời gian trước mỗi ngày lại phải chém giết yêu thú. Cô thậm chí nhớ kỹ lần đầu tiên cô giết yêu thú, sau khi giết xong còn không ngừng nôn mửa. Cô thật sự chán ghét cuộc sống như thế, thật sự không thích cuộc sống kiểu này.

- Được, sau này chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.

Diệp Mặc kéo Tô Tĩnh Văn lại, nhìn sang đôi mắt đỏ ngầu của Tống Ánh Trúc:

- Ánh Trúc, lần này anh trở lại Bắc Vọng Châu là để đưa các em theo đấy.

Thấy Tống Ánh Trúc có chút do dự dường như muốn nói gì đấy, thì Diệp Mặc cũng không đợi cô nói ra, lập tức đã nói trước:

- Em yên tâm, anh sẽ tìm được Ức Mặc, sau đó chúng ta sẽ cùng đi Nam An Châu. Khinh Tuyết, Tố Tố cùng với Bắc Vi đều đang đợi ở đó.

- Vâng.

Tống Ánh Trúc cũng cố gắng khắc chế tâm tình của mình, mặc dù cô cũng có rất nhiều tưởng niệm, nhưng cũng không có nói ra.

Lúc này Diệp Mặc đang cùng đoàn tụ với thân nhân, cho nên những người còn lại đã sớm đứng sang một bên rồi. Khi thấy tâm tình Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng ba người dần an tĩnh lại, thì lúc này Diệp Mặc mới dẫn theo các cô tới trước mặt mấy người Kỷ Bẩm giới thiệu bọn họ cho nhau.

Kỷ Bẩm cười ha hả:

- Tôi và họ đã sớm quen biết rồi, năm đó tôi ở Phỉ Hải thành, thì đã đều gặp mặt họ ở Mặc Nguyệt, nhưng Diệp Mặc cậu thì lại không có mặt ở đó.

Mông Hàn An cười dài:

- Diệp sư đệ, hai người vợ của cậu đều là nhân gian tuyệt sắc, em gái cũng là mỹ nữ vạn dặm khó cầu, Đường tỷ, đệ tử kia của chị có đẹp hơn Tô Tĩnh Văn không?

Mông Hàn An liếc mắt đã thấy Tô Tĩnh Văn vẫn còn là xử nữ, cho nên cô mới cố ý nói như vậy. Thứ nhất là muốn hạ thấp một chút đệ nhất mỹ nữ Bắc Vọng Châu là Áo Thiên Điệp, thứ hai cũng muốn giúp Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn lôi kéo một chút. Loại nữ nhân tuyệt sắc như Tô Tĩnh Văn, mà Diệp Mặc còn bỏ lỡ, vậy thì ngay cả cô cũng thấy đáng tiếc.

Bởi vì Mông Hàn An không biết chuyện giữa Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, cho nên lúc này mới có ý nghĩ như vậy.

Đường Mộng Nhiêu lúc mới nhìn thấy Tô Tĩnh Văn, trong lòng cũng âm thầm kinh hãi. Cô vợ này của Diệp Mặc thật sự quá đẹp, Tô Tĩnh Văn nhu hòa nội liềm, không giống như Áo Thiên Điệp phóng khoáng đường hoàng. Cô đương nhiên cũng hiểu rõ lời của Mông Hàn An. Bởi vì Diệp Mặc có địch ý đối với Áo Thiên Điệp, cho nên Mông Hàn An là người bên cạnh Diệp Mặc, thì cũng sẽ có địch ý đối với Áo Thiên Điệp. Đối với phụ nữmà nói, thì bất luận là độ tuổi thế nào, tu vi cao thấp ra sao, thì dung mạo vẫn luôn luôn là thứ đầu tiên được để ý tới.

Tuy rằng Đường Mộng Nhiêu cũng phải thán phục trước dung nhan của Tô Tĩnh Văn, nhưng cô cũng cảm giác được đệ tử Áo Thiên Điệp cũng không kém. Nếu thuần túy là so về dung mạo, thì dung mạo của Áo Thiên Điệp cũng hoàn mỹ không có chút tỳ vết nào. Nếu cứ nhất định phải so ra, thì Tô Tĩnh Văn có lẽ vẫn hơn Áo Thiên Điệp. Đó chính là Tô Tĩnh Văn đứng ở một chỗ giống như là vịnh thanh tuyền, còn Áo Thiên Điệp thì giống

như một ngọn lửa kiêu ngạo và ngang ngược.

Mấy người Diệp Mặc còn chưa vào Phỉ Hải thành, thì thành chủ Phỉ Hải thành Kỳ Tử Ngư đã vội vã tiến lên tiếp đón rồi, từ xa đã ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp môn chủ, Phỉ Hải thành thực sự là được cậu cứu rồi, nếu không có cậu, thì Phỉ Hải thành tuyệt đối không kiên trì được bao lâu nữa. Mặc Nguyệt ở lại Phỉ Hải thành, thật sự là vạn hạnh của Phỉ Hải thành đấy.

Đọc Truyện Online Tại http://truyenfull. vn Nói xong, thì Kỳ Tử Ngư liền quay đầu chào Đường Mộng Nhiêu và Kỷ Bẩm, thái độ rất chu đáo. Có thể coi là như vậy, nhưng vẫn có thể thấy được y đối với Diệp Mặc còn tôn trọng hơn đối với Đường Mộng Nhiêu.

Kỷ Bẩm cười ha hả, phất tay nói:

- Lại gặp lại Kỳ thành chủ rồi.

Kỷ Bẩm là một tu sĩ Kiếp Biến, lúc trước bố trí truyền tống trận ở Phỉ Hải thành, đã quen biết Kỳ Tử Ngư. Chỉ là thái độ làm người của Kỷ Bẩm vẫn luôn như thế, không hề khinh thường Kỳ Tử Ngư. Còn hầu hết những người cùng đến với Kỷ Bẩm thì đều sẽ khinh thường cái loại tu sĩ cấp thấp như Kỳ Tử Ngư.

Diệp Mặc khoát tay:

- Kỳ thành chủ khách khí rồi, chúng ta vào thành rồi nói Thú triều đã lui, rất nhiều tu sĩ đã tự mình bắt đầu tu bổ lại Phỉ Hải thành, còn có một số tu sĩ bắt đầu thu dọn chiến trường. tuy rằng Diệp Mặc giết chết rất nhiều yêu thú, nhưng ngoài trừ những yêu thú cực kỳ cá biệt, còn lại hầu hết là ngay cả yêu đan của yêu thú cũng bị lôi kiếm của Diệp Mặc tiêu diệt rồi.

Diệp Mặc chợt nhớ tới tu sĩ đã bảo hộ cho Phỉ Hải thành năm năm, thì hẳn phải là tu sĩ Kiếp Biến. Hắn đối với tu sĩ này cũng vô cùng cảm kích, cho nên lập tức hỏi Kỳ Tử Ngư:

- Kỳ thành chủ, lúc trước có một tu sĩ Kiếp Biến tiền bối đã trợ giúp Phỉ Hải thành thủ hộ năm năm, vậy vị tiền bối ấy đâu?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1255

Bí Mật Của Áo Thiên Điệp

Kỳ Tử Ngư lúc này mới nhớ ra, vội vàng hỏi tu sĩ đứng bên cạnh:

- Đúng rồi, còn Vu tiền bối thì sao?

Mấy tên tu sĩ sững sờ nhìn mặt nhau, rõ ràng không có ai biết Vu tiền bối mà Kỳ Tử Ngư hỏi đi đâu rồi. Thần thức của Diệp Mặc lúc này đã quét đến, mấy tên tu sĩ Kiếp Biến khi hắn đến thì nhìn thấy, nhưng bây giờ thì lại không nhìn thấy đâu nữa. Nhưng hắn lại nhìn thấy một tu sĩ Thừa Đỉnh đang tu bổ lại trận pháp, tên tu sĩ Thừa Đỉnh đó cũng đang đi tới.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền nghênh đón:

- Diệp Mặc của Mặc Nguyệt xin chào vị bằng hữu này, Phỉ Hải thành nếu như không có được sự giúp đỡ của bạn bè, thì cũng sớm đã bị phá rồi.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia cười ha hả, khách khí nói:

- Diệp huynh khách sáo quá rồi, tôi sớm đã nghe nói qua danh tiếng của Diệp môn chủ, thiên tài luyện chế ra Chức Thần đan. Không ngờ tu luyện cũng là một thiên tài, lúc trước khi tôi rời khỏi Phỉ Hải thành, tôi có nghe nói Tử Ngư nói anh mới là tu vi Kim Đan, bây giờ còn cao hơn cả tôi rồi. Vừa nãy anh Diệp giao đấu với tên yêu tu Hóa Chân kia, quả thực khiến cho người ta mở rộng tầm mắt. Nếu như là tôi, nói không chừng đến một chiêu cũng không đỡ được, đã bị tên yêu tu kia tiêu diệt rồi. Hơn nữa trình độ trận pháp của anh Diệp cũng cao hơn tôi rất nhiều, từ khốn trận được anh Diệp bố trí bên ngoài thành kia, tôi liền biết được trận pháp của anh Diệp chắc chắn không phải là trình độ tôi có thể đọ được. Anh Diệp, anh đúng là tu sĩ thiên

tài nhất mà tôi từng gặp.

Kỳ Tử Ngư vội vàng đứng bên giải thích:

- Diệp môn chủ, Lý Thiên Dật là trưởng lão của Trận Khí các, lần này nếu như không phải Lý trưởng lão của Trận Khí các và vị tiền bối họ Vu thần bí kia, thì Phỉ Hải thành sớm đã bị tiêu diệt rồi.

Diệp Mặc vội vàng cảm kích nói:

- Người nhà của Diệp Mặc đều ở Phỉ Hải thành, anh Lý giúp Phỉ Hải thành, cũng chính là giúp Diệp Mặc tôi đây. Anh Lý nếu có gì cần giúp đỡ, thì Diệp Mặc nhất định sẽ không từ chối.

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull. vn - Được, được, chúng ta đến phủ thành chủ nói chuyện chút đã. Nhưng Vu Đại Thiên tiền bối không thích việc vặt và ầm ĩ, khi yêu thú rút lui, ông ấy đã chủ động rời khỏi Phỉ Hải thành rồi. Nếu không, kết giao với người như anh Diệp đây, thì còn gì vui hơn.

Lý trưởng lão này đối nhân xử thế thật thẳng thắn thành thật.

Phỉ Hải thành là do Lý Dật Phong và Vu tiền bối kia gắng sức giữ lại, Diệp Mặc nghe thấy Lý trưởng lão nói vậy, lập tức gật đầu đồng ý. Sau đó lại nói với mấy người Diệp Lăng và Tô Tĩnh Văn đang đứng sau lưng mình:

- Mọi người về Mặc Nguyệt trước đi, anh tới phủ thành chủ một lát, chút nữa rồi về.

…

Dãy núi Vạn Dược của Bắc Vọng châu, Diệp Mặc đã đến vài lần rồi. Lần cuối cùng là vì cái gọi là di tích kia, suýt chút nữa thì bỏ mạng trong đó.

Lúc này trong một sơn cốc động phủ của dãy núi Vạn Dược, một người đàn ông thân hình cao lớn thở một hơi đứng dậy. Gã cũng không bước ra

khỏi động phủ, mà lại quay người hướng về một phía thạch thất khác, rồi lại đi vào trong đó.

Trong thạch thất đó chỉ còn lại một cô gái xinh đẹp mê hoặc lòng người, người con gái đó sau khi nhìn thấy người đàn ông kia bước vào, lại hừ lạnh một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

- Thiên Điệp, sao cô lại muốn làm như vậy?

Người đàn ông cao lớn kia chằm chằm nhìn cô gái xinh đẹp này rất lâu, lúc này mới nói với giọng khàn khàn.

Cô gái xinh đẹp này lại như không nghe thấy tí nào, vẫn nhắm mắt lại.

Người đàn ông cao lớn kia đợi một lúc lâu sau, không lấy được câu trả lời, gã lắc lắc đầu thở dài một tiếng, quay người muốn ra ngoài.

Khi người đàn ông đó muốn ra khỏi thạch thất, người con gái tên Thiên Điệp kia lại lạnh lùng nhìn nói:

- Lăng Trung Thiên, thu lại sắc mặt bi thương đó đi, đừng nghĩ mình là chúa cứu thế cả Bắc Vọng châu như vậy nữa. Anh cũng chỉ là một ngụy quân tử vô sỉ mà thôi.

Rõ ràng người đàn ông thân hình cao lớn này chính là Lăng Trung Thiên mà Đường Mộng Nhiêu nói, còn cô gái kia chính là Áo Thiên Điệp người mà Diệp Mặc rất ghét.

Lăng Trung Thiên chậm rãi quay đầu lại, nói:

- Thiên Điệp, từ trước tới giờ tôi chưa từng nói tôi là chúa cứu thế. Tôi chỉ là đang làm chuyện mà mình nên làm. Là một trong số ba tu sĩ có tu vi cao nhất Bắc Vọng châu, tôi có trách nhiệm bảo vệ sự sinh tồn của Bắc Vọng châu.

- Tôi nhổ vào.

Người con gái xinh đẹp tên Áo Thiên Điệp bỗng nhiên đứng phắt dậy, chỉ vào Lăng Trung Thiên mắng chửi:

- Lăng Trung Thiên, đừng tự cho mình vĩ đại như vậy, lúc trước là ai dụ dỗ gian dâm với một cô gái còn chưa lấy chồng, là ai khiến cho người con gái đó mang thai? Là ai bội tình bạc nghĩa với người con gái đang mang thai đó. Anh biết một cô gái còn chưa lấy chồng mà dẫn theo một đứa con thì khổ cực như nào không? Anh biết đứa bé đó sắp chết rồi, mẹ của nó đau khổ không có cách nào cứu được nó không? Lăng Trung Thiên, anh còn có mặt mũi để nói đến hai chữ trách nhiệm sao, anh còn mặt mũi để nói đến hai từ bảo vệ sao…

Áo Thiên Điệp càng nói càng kích động, cuối cùng thậm chí cả người run rẩy lên, nhưng giọng nói của cô vẫn chưa dứt:

- Lăng Trung Thiên, vì tìm anh, tôi liều mạng tu luyện. Nhưng khi nguyên liệu của tôi cạn kiệt, thì anh ở đâu? Khi tôi bị kẻ thù truy sát, thì anh ở đâu? Nếu như không phải nguyên thần của tôi trong ba khắc tìm được người đàn bà mang thai kia, ghé vào thân thể của cô ấy, hơn nữa tình cờ may mắn mà sống sót, thì trên thế giới này làm gì còn Lạc Thiên Điệp tôi nữa. Tôi chỉ còn là một con ma chết oan, một con người dư thừa mà thôi.

Lăng Trung Thiên sắc mặt tái nhợt, càng ngày càng xấu hổ, cuối cùng đến thân thể cũng lung la lung lay. Gã nhìn thấy người con gái kia cuối cùng quả thực cũng không còn gì để nói tiếp, lúc này mới ảm đạm nói:

- Thiên Điệp, Lăng Trung Thiên tôi cả đời này người bạc đãi nhất chính là cô. Năm đó tôi tuổi trẻ bồng bột, có rất nhiều chuyện không hiểu, cho rằng muốn theo đuổi tiên đạo, thì phải cắt đứt tục duyên. Sau này khi tôi hiểu được mình đã sai thì đi tìm cô, thì cô đã rời quê cũ rồi, tôi biết, tôi có lỗi với cô.

Chần chừ một lúc lâu, Lăng Trung Thiên lại tiếp tục nói: Cô gái xinh đẹp kia dường như có phần bình tĩnh lại, sau khi cô nghe thấy Lăng Trung Thiên nói vậy thì lại sừng cồ lên:

- Lăng Trung Thiên, tâm tư của anh tôi không biết sao? Người anh thích chính là Đường Mộng Nhiêu, là tôi nói anh cưỡng hiếp tôi, khiến anh mất mặt trước Đường Mộng Nhiêu kia sao? Anh có dám nói là anh không cưỡng hiếp tôi không, anh nói đi.

Lăng Trung Thiên sắc mặt đỏ gay, lại đáp lại:

- Thiên Điệp, cô đừng nói lung tung, Đường Mộng Nhiêu dù sao cũng là sư phụ của cô, sao cô lại có thể đối xử với sư phụ mình như vậy được?

- Bà ta xứng làm sư phụ của tôi sao?

Áo Thiên Điệp lạnh lùng nhìn Lăng Trung Thiên nói:

- Tôi dàn xếp để ba người các anh đánh nhau? Lăng Trung Thiên, đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa. Nếu anh không ghen Phiến Phất và Đường Mộng Nhiêu thân mật với nhau, hai người đó liên thủ lại đánh một mình anh, anh có thể toàn lực ra tay được không? Còn cái tên Phiến Phất kia, anh cho rằng y lại không nhìn ra tôi vẫn còn trong trắng sao? Y đã trải qua bao nhiêu người đàn bà, Đường Mộng Nhiêu không nhìn ra thì còn có khả năng, còn y có thể không nhìn ra sao? Tôi nhổ vào.

Lăng Trung Thiên nhíu mày, gã quả thực đã nói với Áo Thiên Điệp như này, đối với Phiến Phất có chút ghen tỵ, nhưng chỉ là một chút mà thôi. Lúc đó y cũng không nghĩ muốn liều mạng với Phiến Phất, còn Phiến Phất thì quả thực chiêu nào cũng là liều mạng. Nếu như gã có chút khinh địch, thì sẽ bỏ mạng trong tay y. Cuối cùng gã cũng phải toàn lực chiến đấu.

Gã quả thực có chút tâm tư với Đường Mộng Nhiêu, khiến gã giải thích trước mặt tình địch, Lăng Trung Thiên cũng không còn mặt mũi nào. Huống chi, Lăng Trung Thiên trước giờ cũng chưa từng sợ gì tên Phiến Phất.

Áo Thiên Điệp không nể mặt Lăng Trung Thiên chút nào, lại tiếp tục nói:

- Tôi thấy cái mà anh nản lòng thoái chí không phải là Phiến Phất dùng

hết sức ra tay, mà là Đường Mộng Nhiêu vì giúp Phiến Phất mà ngăn lại chiêu trọng thương của anh, cái này mới là cái mà anh thất vọng nhất.

Lăng Trung Thiên dường như trong chốc lát già nua đi rất nhiều, gã nhìn nhìn Áo Thiên Điệp nói:

- Thiên Điệp, cô đi đi, tôi hi vọng sau này cô đừng kết giao với bọn yêu thú kia nữa.

- Tôi đi? Lăng Trung Thiên, anh không ngờ lại còn để cho tôi đi? Sau khi anh vứt bỏ tôi một lần rồi, còn muốn vứt bỏ tôi lần thứ hai sao?

Người con gái xinh đẹp vừa nói bỗng nhiên khóc lên thành tiếng.

- Thiên Điệp, cô…

Lăng Trung Thiên kinh ngạc nhìn Áo Thiên Điệp. Mặc dù gã biết linh hồn của người con gái trẻ tuổi này chính là của người con gái mà năm đó gã bỏ rơi ở nhà. Nhưng cô mới là một cô bé mới có chừng ba mươi tuổi, mà hắn lại gần nghìn tuổi rồi, bất luận thế nào, hai người cũng không thể đi cùng nhau nữa.

Áo Thiên Điệp đang khóc bỗng nhiên vọt vào lòng Lăng Trung Thiên:

- Trung Thiên, tôi hận anh, tôi có chỗ nào không bằng Đường Mộng Nhiêu chứ, tại sao anh lại thích cô ấy? Tại sao lại không thích tôi, tôi đã từng có con với anh, mà anh vẫn còn muốn đối xử với tôi như này …

Lăng Trung Thiên cảm nhận được người con gái trẻ tuổi Áo Thiên Điệp đang trong lòng mình, mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra, gã bỗng nhiên không biết nên làm gì, mà lại lẩm bẩm nói:

- Chính là, chính là…

Áo Thiên Điệp hoàn toàn không còn sự tức giận và u oán vừa nãy nữa, chỉ khóc lóc nói:

- Trung Thiên, tôi nhớ con của chúng ta, tôi có lỗi với nó, huhu…

- Thật xin lỗi, Thiên Điệp, tôi, tôi…

Lăng Trung Thiên rốt cục lai giơ tay ra đẩy Áo Thiên Điệp đang trong lòng mình ra, dường như muốn an ủi cô một chút.

- Trung Thiên, chúng ta lại có đứa con nữa đi, rồi giống như nhiều năm trước, sau đó chúng ta sống cùng nhau…

Áo Thiên Điệp ngẩng đầu, vẻ mặt thê lương nhìn Lăng Trung Thiên, cái vẻ dịu dàng đó đến sắt thép cứng nhất cũng phải mềm nhũn.

- A…

Lăng Trung Thiên ngây người một chút, vẫn không nói gì, sắc mặt gã lập tức đại biến, giơ tay lên, Áo Thiên Điệp vừa mới đang ở trong lòng gã bị đẩy xa mấy bước, đập vào một viên thạch bích, khóe miệng có chút máu.

Còn Lăng Trung Thiên thì lại điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, lạnh lùng nhìn Áo Thiên Điệp nói:

- Cô không phải là Áo Thiên Điệp, cô không phải là Lạc Thiên Điệp cũng không phải là Áo Thiên Điệp, rốt cục cô là ai?

Áo Thiên Điệp lạnh lùng cười một cái, lau lau vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nhìn Lăng Trung Thiên nói:

- Tôi là ai không quan trọng, cái quan trọng là từ nay về sau, trên thế giới này vĩnh viễn không còn Lăng Trung Thiên nữa. À, có lẽ còn có một Lăng Trung Thiên nữa, nhưng cũng chỉ là một con chó của tôi thôi.

Lăng Trung Thiên cười ha hả nói:

- Thế giới này chỉ có Lăng Trung Thiên đang sống và Lăng Trung Thiên đã chết, không có Lăng Trung Thiên làm con chó. Tiện nhân, Lăng Trung Thiên tôi mắt mù, không ngờ lại cho rằng người mà tôi yêu thương nhất lại

biến thành người hung hãn như cô. Cái mà Lăng Trung Thiên tôi mù nhất chính là, không ngờ đến hôm nay mới biết được cô là tu sĩ Thừa Đỉnh, đáng tiếc là Đường Mộng Nhiêu không biết đệ tử của cô ấy lại là một con rắn độc như này, mà lại ẩn nấp trong phái Ngọc Nữ nhiều năm như vậy…

Nói xong lại từng câu từng chữ nhìn Áo Thiên Điệp nói:

- Cô, cô rốt cục là muốn làm gì?

Áo Thiên Điệp khinh thường nhìn Lăng Trung Thiên nói:

- Tôi muốn làm gì, đáng tiếc là anh không biết rồi, tôi cũng không thể cho anh biết được, anh chỉ cần biết làm chó là được rồi.

Lăng Trung Thiên phóng pháp bảo của mình ra, lạnh lùng nhìn Áo Thiên Điệp nói:

- Cô cho rằng phá hủy đan điền của tôi là có thể giết được tôi sao? Tôi chỉ muốn hỏi cô một chuyện, Thiên Điệp thế nào rồi? Cô ấy đang ở đâu? Tại sao những chuyện trong lòng cô ấy cô lại biết hết?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1256

Tĩnh Văn Ở Với Anh

Áo Thiên Điệp cười lạnh một tiếng, giơ tay lên thì một đường phù lục màu lửa đỏ đánh tới, cô biết cho dù vết thương lúc trước của Lăng Trung Thiên do Phiến Phất động thủ vẫn chưa khỏi, đan điền của gã cho dù cũng bị mình đánh lén vỡ tan, nhưng người có tu vi Kiếp Biến viên mãn như Lăng Trung Thiên, cũng cao hơn nhiều so với Thừa Đỉnh hậu kỳ như cô, cô nhất định phải cẩn thận hơn.

Phù lục màu đỏ nổ tung xung quanh Lăng Trung Thiên, phần lớn sóng xung kích đánh vào vách đá, tấm chắn phòng ngự của Lăng Trung Thiên cũng chỉ ngăn được một phần nhỏ sóng xung kích, thì lại điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi. Lăng Trung Thiên trong lòng thầm than, gã biết mình hôm nay khó có thể thoát được rồi, gã đang định nhân cơ hội hành động, khi chuẩn bị tự nổ nguyên thần, liền cảm thấy từng đợt rung chuyển dưới bàn chân mình, tựa hồ như cả núi sông dao động. Những tảng đá xung quanh thạch thất cũng bắt đầu nứt ra, những hòn đá cực lớn cũng rơi xuống.

Động đất? Áo Thiên Điệp và Lăng Trung Thiên đồng thời hiểu được đang có chuyện gì xảy ra, không đợi hai người kịp phản ứng lại, thì từng trận âm thanh ầm ầm cực lớn vọng ra từ dãy núi.

Thần thức của Áo Thiên Điệp quét ra ngoài, lại phát hiện ra thần thức của cô căn bản không có cách nào quét ra được, sắc mặt cô đại biến, lập tức phóng ra một lạc hồn linh màu hồng phấn, muốn tấn công về hướng Lăng Trung Thiên.

Lăng Trung Thiên sớm đã chú ý đến Áo Thiên Điệp, cho dù đan điền của gã bị vỡ, gã thà rằng tự nổ, cũng không muốn bị người đàn bà này bắt

được. Cho nên Lạc hồn linh của Áo Thiên Điệp khi vừa mới tấn công đến, thì tấm lá chắn trong tay gã sớm đã phóng ra ngăn trước người gã, cho dù là tự nổ, cũng cần phải cho gã thời gian.

Đan điền đã bị vỡ, trong khoảng thời gian ngắn ngủi năng lực tự vệ của gã vẫn còn.

Một tiếng chuông "coong" vang lên, thần thức của Lăng Trung Thiên bị trọng thương, dường như thứ gì đó đã phá thể vậy, gã vội vàng lại thiêu một ngụm tinh huyết nữa.

Ầm ầm ầm…

Âm thanh bên ngoài lại càng lớn hơn, Áo Thiên Điệp liếc nhìn Lăng Trung Thiên, cuối cùng cũng không động thủ. Mà lại phóng ra một phù lục màu nâu.

Sau khi phù lục được phóng ra, xung quanh gã hình thành lên một vòng tròn hình sóng gợn, sau khi vòng tròn đó biến mất, Áo Thiên Điệp cũng biến mất trong không trung.

Lăng Trung Thiên vừa nhìn cũng biết được đây chính là Độn không phù, Áo Thiên Điệp đúng là nhiều đồ tốt. Lăng Trung Thiên cũng biết mình bây giờ cũng không có cách nào chạy đi được, đừng nói gã không có phù lục cao cấp, cho dù là có, đan điền của gã cũng bị vỡ rồi, cũng không có cách nào thi triển được.

Gã nhìn chỗ mà Áo Thiên Điệp biến mất lại thở dài, cái này chắc chắn là Áo Thiên Điệp cướp được, lúc trước người này chắc hẳn là một con người độc ác. Nếu như chuyện Ngạo Thành thương hội câu kết với yêu thú có liên quan đến cô ta, thì cô ta rất có khả năng cũng là một yêu tu.

Nhưng Lăng Trung Thiên cũng biết, khả năng này cũng không được cao lắm. Với tâm cơ và tu vi của Áo Thiên Điệp, làm sao có thể coi trọng những tu sĩ Kim Đan kia được, mưu đồ của cô chắc chắn là thứ khác.

Bây giờ Lăng Trung Thiên vẫn đang suy đoán thân phận của Áo Thiên Điệp, liền cảm thấy được dưới chân mình trở nên trống rỗng, nơi mà gã đang đứng, không ngờ lại dần tách ra, một vết nứt cực lớn xuất hiện dưới chân gã. Lăng Trung Thiên lắc đầu, không có chút chống cự nào. Đối với tu sĩ đan điền đã bị vỡ như gã, cho dù sống được thì cũng còn ý nghĩa gì?

…

Lúc này trong phủ thành chủ của Phỉ Hải thành, ngoại trừ Diệp Mặc và Kỷ Bẩm, Đường Mộng Nhiêu, Minh Tâm ra, còn có bốn vị tu sĩ Thừa Đỉnh của Phỉ Hải thành, cùng với thành chủ Kỳ Tử Ngư, Lý trưởng lão của Trận Khí môn.

Diệp Mặc cũng chỉ đơn giản tóm tắt lại tình hình của Nam An châu, còn nhiều hơn lại là hỏi thăm tình hình của Phỉ Hải thành. Nhưng phần lớn thời gian của Vu Đại Thiên đều dành để bảo vệ Lý trưởng lão của Trận Khí môn để duy trì trận pháp của Phỉ Hải thành, nếu không Phỉ Hải thành cho dù có Vu Đại Thiên, cũng sớm đã bị tiêu diệt rồi. Có thể nói tu sĩ có công lao lớn nhất cho Phỉ Hải thành chính là Lý trưởng lão của Trận Khí môn.

Diệp Mặc cảm kích đứng lên ôm quyền nói với Lý trưởng lão:

- Anh Lý, những lời cảm kích thì tôi cũng không cần nói nữa, Phỉ Hải thành nếu như không có anh, nói không chừng mấy năm trước cũng không còn duy trì được nữa. Tôi lần này tới ở một thời gian ngắn vẫn còn phải quay về Nam An châu, khi tôi rời khỏi đây, muốn đến Trận Khí môn hỏi thăm anh Lý một chút.

Lý Thiên Dật nghe những lời này của Diệp Mặc, vội vàng nói:

- Vậy thì tôi hoan nghênh anh còn không kịp, Kỷ Bẩm tiền bối đến Phỉ Hải thành muốn bố trí lại đại trận cấp chín cho Phỉ Hải thành, tôi vừa lúc muốn học tập một phen, nói không chừng khi anh đi rồi thì tôi vẫn còn ở Phỉ Hải thành.

Lý trưởng lão của Trận Khí môn vừa nói xong lời này, một phi kiếm truyền tin rơi vào tay của gã, gã mở ra nhìn một chút, lập tức vui mừng nói:

- Thú triều của Toái Diệp thành cũng rút rồi, lần này tốt rồi, tôi chắc là trong vòng trăm năm nữa thì Bắc Vọng châu cũng không bị thú triều đến quấy nhiễu nữa đâu.

Nghe thấy yêu thú của Toái Diệp thành cũng rút rồi, tất cả mọi người lại cảm thấy vui vẻ. Đường Mộng Nhiêu đứng lên nói:

- Diệp Mặc, lần này cám ơn ân cứu mạng của anh, tôi biết anh có thành kiến với tôi, bất luận khi nào tôi gặp được Lăng Trung Thiên đại ca, tôi sẽ nói xin lỗi với anh ta. Thú triều đã rút rồi, tôi cũng cần về môn phái rồi, sau này gặp lại.

Đường Mộng Nhiêu cáo từ, Minh Tâm cũng đứng lên cáo từ, hơn nữa nói sau khi về môn phái sắp xếp ổn thỏa xong, sẽ đến Phỉ Hải thành cám ơn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng muốn trở về Mặc Nguyệt sớm một chút, đồng thời cũng đứng lên cáo từ, còn Kỷ Bẩm thì ở lại phủ thành chủ, cùng với Lý trưởng lão của Trận Khí môn bàn bạc việc bố trí đại trận của Phỉ Hải thành.

…

Diệp Mặc quay về Mặc Nguyệt, mấy người Tống Ánh Trúc sớm đã sốt ruột chờ hắn, khi Diệp Mặc nhìn thấy mấy người Ngu Vũ Thiên, Lê Kinh Mân, Chân Tiểu San, Tô Việt, Thịnh Dực Trung, Dư Kỳ Dương, cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bên cạnh mình cũng có không ít người.

Ngu Vũ Thiên đã là Nguyên Anh hậu kì rồi, còn Tống Ánh Trúc và Lê Kinh Mân cũng đã là Kim Đan đỉnh phong, tu vi nhanh nhất có lẽ là Tô Tĩnh Văn, cô đã là tu vi Nguyên Anh trung kỳ rồi.

Rất nhiều người tụ tập trong một mái nhà, nói các chuyện trên đời. Diệp Mặc cũng biết sau khi hắn rời khỏi, Hắc Bạch Chuẩn Đan vương cũng tìm

tới Phỉ Hải thành rồi, nhưng lại bị Tô Kiến Hồ của Vọng Nguyệt tông đuổi đi.

Diệp Mặc mặc dù không biết Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương sao lại biết được Diệp Mặc đã lấy được thiên hỏa rồi, nhưng bây giờ hắn cũng không sợ hãi hai tu sĩ Hư Thần này nữa.

Mọi người sau khi kể xong chuyện của mình, Diệp Mặc nói vắn tắt một chút tình hình ở Nam An châu mới lên tiếng:

- Lần này tôi đến đây chính là muốn dẫn mọi người trở về Nam An châu, nhưng Bắc Vọng châu bên này chúng ta cũng có sản nghiệp Mặc Nguyệt, nếu muốn ở lại, thì tôi sẽ giao Mặc Nguyệt cho mọi người quản lý, nếu như đều không muốn ở lại, thì cũng tôi về Mặc Nguyệt Chi Thành ở Nam An châu.

Diệp Mặc sau khi nói xong, mọi người trong phòng trở nên trầm mặc, rõ ràng không có ai muốn ở lại Bắc Vọng châu bên này.

Diệp Mặc thấy tình hình này cũng biết mọi người đều muốn đến Nam An châu, đang muốn nói nếu như ai cũng muốn đến Nam An châu, thì bỏ lại sản nghiệp Mặc Nguyệt bên này, thì Lê Kinh Mân lại đứng dậy nói:

- Môn chủ, tôi bằng lòng ở lại Bắc Vọng châu, tương lai khi Mặc Nguyệt của chúng ta phát triển lớn mạnh, Bắc Vọng châu nhất định phải có dấu chân của mình đặt lên đó. Nếu như không phải môn chủ, tôi cả đời có thể chỉ dừng lại ở cảnh giới Kim Đan, như hôm nay tôi đã thăng cấp Nguyên Anh rồi, đối với tôi mà nói cũng đã đủ lắm rồi.

Thời gian Lê Kinh Mân đi theo Diệp Mặc cũng không ngắn, hơn nữa Diệp Mặc lại hiểu gã làm người luôn trung thành, gã ở lại Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành, Diệp Mặc cũng yên tâm.

Lê Kinh Mân mở đầu muốn ở lại, Tô Việt lại cũng đứng dậy nói: Diệp Mặc cũng biết hai người cũng đã có chút tình cảm rồi, lập tức đồng ý nói:

- Vậy được, các anh ở lại giúp Lê Kinh Mân đi. Các anh cũng không cần quá lo lắng, tôi sau này sẽ làm một truyền tống trận thông tới Nam An châu cho Mặc Nguyệt. Bây giờ trình độ trận pháp của tôi vẫn chưa đủ mạnh, đợi sau khi trình độ trận pháp của tôi mạnh rồi, tôi nhất định sẽ làm Truyền Tống trận này. Đến lúc đó, mọi người lúc nào cũng có thể qua lại hai bên một cách dễ dàng.

Bây giờ Truyền Tống trận từ Phỉ Hải thành của Bắc Vọng châu đến Mạc Hải thành của Nam An châu, mỗi lần truyền tống cần phải tiêu hao lượng lớn nguyên liệu, còn phải tiêu hao lượng lớn linh khí. Diệp Mặc cho rằng không chỉ là vì nguyên nhân khoảng cách, nguyên nhân chính là không có đại sư trận pháp cao cấp. Một khi đại sư trận pháp cấp cao bố trí Truyền Tống trận, không cần nói khoảng cách giữa hai châu, cho dù là từ trái đất đến Lạc Nguyệt, cũng sẽ không tiêu hao nhiều nguyên liệu. Truyền Tống trận của Tinh Gia Sơn chính là một ví dụ điển hình.

Diệp Mặc có Tam Sinh quyết, hắn tin rằng mình một ngày nào đó có thể bố trí ra loại truyền tống trận như này, một khi truyền tống trận được bố trí rồi, chẳng những có lợi cho Mặc Nguyệt, cho dù là đại lục Lạc Nguyệt cũng có lợi cực lớn.

Nghe thấy Diệp Mặc nói sau này sẽ xây dựng một truyền tống trận đến Mặc Nguyệt Chi Thành ở Mặc Nguyệt, thì những người bằng lòng ở lại lại càng nhiều. Mối quan hệ của Dư Kỳ Dương và Lê Kinh Mân rất sâu đậm, sau khi Lê Kinh Mân ở lại, y vốn dĩ cũng muốn ở lại, bây giờ Diệp Mặc lại nói bố trí truyền tống trận, y lại càng không chút do dự nào mà lựa chọn ở lại. Chân Tiểu San suy nghĩ một lúc, cũng chọn ở lại.

…

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Mặc đều ở bên Tống Ánh Trúc và Tô Tĩnh Văn, mặc dù hắn và Tô Tĩnh Văn vẫn chưa phải là vợ chồng, nhưng trên thực tế thì ai cũng biết Tô Tĩnh Văn nhất định sẽ là vợ của Diệp Mặc.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Trên đường phố của Phỉ Hải thành, Tống Ánh Trúc và Tô Tĩnh Văn đi cùng Diệp Mặc, nhớ đến năm đó khi cô rời khỏi Phỉ Hải thành, cảm giác nhớ không thôi vẫn còn hiện ra trước mắt, bây giờ Diệp Mặc cuối cùng cũng trở về rồi, sự lo lắng của cô cuối cùng cũng được nguôi ngoai.

Diệp Mặc sao lại không biết tâm tư của Tống Ánh Trúc, mặc dù sau khi hắn trở về, Tống Ánh Trúc rõ ràng ra vẻ rất vui mừng, nhưng sau cảm giác vui mừng ấy lại là sự ưu sầu. Hắn biết, Tống Ánh Trúc vẫn còn đang thương nhớ con gái Ức Mặc, Ức Mặc sau khi đến Bắc Vọng châu, thì cũng không có tin tức gì, cô sao lại không lo lắng được. Hơn nữa Diệp Mặc cũng biết, mấy năm chưa có yêu thú, Tống Ánh Trúc vẫn một mực đi tìm Ức Mặc.

- Em không cần lo lắng, chúng ta trở về rồi hãy nói. Ức Mặc anh nhất định phải tìm ra nó, bất luận là thế nào.

Diệp Mặc kiên định nói.

Nói xong Diệp Mặc lại bổ sung một câu:

- Chờ chuyện của Phỉ Hải thành bên này ổn định lại chút, thì anh sẽ đi tìm Ức Mặc. Bắc Vọng châu có rộng lớn hơn nữa, cũng không rộng lớn bằng Nam An châu được, anh có bán tiên khí, muốn lượn vài vòng quanh Bắc Vọng châu thì cũng không tốn thời gian là bao.

- Uhm.

Tống Ánh Trúc gật đầu, một lát sau cô bỗng nhiên chuyển đề tài nói với Diệp Mặc:

- Tối nay Tô Tĩnh Văn ở với anh nhé.

- Hả…

Tô Tĩnh Văn vẫn đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện sau khi nghe đến câu này lập tức đỏ bừng cả mặt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1257

Tiếng Nỉ Non Trong Nắng Ban Mai

Mấy ngày nay Tô Tĩnh Văn ở cùng Diệp Mặc, lại lần nữa khôi phục lại sức sống như lúc ở Ninh Hải, điều khiến cô ngại mở miệng chính là, vẫn chưa chính thức trở thành vợ chồng với Diệp Mặc. Chuyện như này, cho dù cô có muốn, cũng không dám nói trước mặt Diệp Mặc, huống chi Tống Ánh Trúc lại còn ở bên cạnh.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Tống Ánh Trúc vẫn nói trước mặt cô, cô cũng có chút không chịu nổi. Thậm chí có chút oán giận Tống Ánh Trúc, người kết hôn rồi đúng là nói quá thẳng.

Diệp Mặc nhìn thấy Tô Tĩnh Văn có chút ngại ngùng, nhưng lại cười ha hả kéo tay Tô Tĩnh Văn, sau đó nhìn hai người nói:

- Ánh Trúc, em và Tô Tĩnh Văn đối với anh mà nói cũng như Tố Tố và Khinh Tuyết vậy, năm đó anh và Tố Tố Khinh Tuyết làm lễ cưới, em cũng có mặt. Cái mà anh phải xin lỗi em chính là, không ngờ lại quên mất em. Lần này đợi anh sau khi về Mặc Nguyệt Chi Thành ở Nam An châu, anh cũng sẽ lại tổ chức lại một hôn lễ giống như lần trước ở Lạc Nguyệt…

Diệp Mặc còn chưa nói hết, Tống Ánh Trúc trong mắt hiện lên tia vui mừng sung sướng. Năm đó khi Diệp Mặc kết hôn, cô là người đàn bà đầu tiên của hắn, nhưng cũng chỉ có thể ôm Ức Mặc đứng một bên nhìn, khi Ức Mặc khóc, cô thậm chí chỉ có thể lén rời đi.

Cái cảm giác chua xót và khát vọng này cũng không nên cho người ngoài biết, hôm nay Diệp Mặc lại có thể hiểu được tâm tư của cô, muốn làm cho cô một lễ cưới, khiến Tống Ánh Trúc trong lòng nhất thời ngây dại, có

một loại xúc động phát khóc. Từ trước tới nay, cô đều cho rằng Diệp Mặc sở dĩ ở cũng cô, đó là vì Ức Mặc, nếu như không phải chuyện của Ức Mặc, thì cô mãi mãi không trở thành vợ của Diệp Mặc được.

Hôm nay Diệp Mặc có thể nghĩ đến chuyện này, đối với Tống Ánh Trúc mà nói, là sự bù đắp tuyệt vời nhất, làm một người phụ nữ đến từ trái đất, khát vọng lớn nhất của cô không giống với những người phụ nữ nơi này, khát vọng lớn nhất của cô là mãi mãi bên cạnh người chồng của mình, chứ không phải tu luyện tu luyện. Nói cách khác, cho dù cần tu luyện, thì cũng muốn tu luyện cùng chồng của mình.

- Ông xã…

Tống Ánh Trúc cũng không để ý đến Tô Tĩnh Văn đang đứng bên cạnh, không kìm chế được sự kích động trong lòng mình, nhào vào lòng Diệp Mặc.

- Quay về cùng em…

Tống Ánh Trúc hoàn toàn loại bỏ Tô Tĩnh Văn đang đứng bên cạnh, ngữ khí trở nên líu ríu, thậm chí cơ thể cũng trở nên nóng hừng hực.

Tô Tĩnh Văn sắc mặt nhất thời đỏ ửng, cô không ngờ Tống Ánh Trúc lại to gan như vậy, chẳng lẽ người phụ nữ kết hôn rồi lại như này sao? Cô nghĩ vậy nhưng cũng cảm thấy thân mình đang mềm nhũn ra.

Diệp Mặc có chút buồn bã nhìn bầu trời xa xăm, hắn đang nhớ đến Mục Tiểu Vận, còn có một Tiểu Vận, giờ này không biết đang ở nơi nào?

…

Đối với Diệp Mặc mà nói, lần trước phóng túng và cả mấy năm trước gặp mặt Tố Tố Khinh Tuyết, lần này sự nhiệt tình và lửa lòng của Tống Ánh Trúc suýt nữa hoàn toàn nuốt chửng hắn.

Lần đầu tiên hắn gác sự lo lắng sang một bên, yên tâm ngủ một giấc say. Cái ý niệm mỗi ngày không ngừng tu luyện, tu luyện mãi trong giờ phút này

bị Diệp Mặc gác lại hết sang một bên.

Sáng sớm những tia nắng ban mai lung linh bên ngoài chiếu vào, Diệp Mặc cảm thấy tinh thần thoải mái. Hắn giơ tay rồi lại chạm phải thân thể mềm mại đang nằm bên cạnh, lại cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, lập tức bật cười:

- Ánh Trúc, chẳng lẽ em chỉ dám buổi tối…

Nhưng ngay sau đó hắn lại cảm thấy không đúng, thân thể này không phải là Tống Ánh Trúc, nơi mà hắn chạm vào lại lớn hơn Tống Ánh Trúc nhiều.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, một mùi hương cơ thể nhàn nhạt lan tỏa, Diệp Mặc lập tức hiểu ra trong lòng mình là ai, hắn bật thốt lên nói:

- Tĩnh Văn?

- Uhm…

Một âm mũi phát ra, nhưng cũng không nói gì nữa.

Diệp Mặc nhớ ra lúc trước đang nói chuyện với Tô Tĩnh Văn ở bên ngoài, bọn họ ở cùng nhau. Lúc đó hắn sao lại có thể không hiểu ý tứ của Tô Tĩnh Văn? Tĩnh Văn ở đây, nhất định là do Ánh Trúc gọi đến. Hắn cũng không có suy nghĩ khác, đưa tay ra ôm chặt thân thể của Tô Tĩnh Văn vào lòng.

Tô Tĩnh Văn chỉ căng thẳng trong chốc lát, cái cảm giác cứng ngắc đó tiêu tan trong chốc lát, biến thành mềm như cọng bún, đồng thời cũng nhiệt tình ôm lấy Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn là một cô gái bảo thủ nhã nhặn, nhưng cô đồng thời cũng là người con gái chung tình. Trước Diệp Mặc, cô chưa từng thích một người đàn ông nào. Sau khi cô yêu Diệp Mặc rồi, thì trải qua bao nhiêu gian khổ, từ Ninh Hải đến Lạc Nguyệt thành, từ Lạc Nguyệt thành đến tiểu thế giới, từ

tiểu thế giới đến đại lục Lạc Nguyệt. Trên đường theo đuổi, chỉ là vì yêu Diệp Mặc mà thôi. Sự chua xót trong đó thực sự là người khác không thể biết, quả thực chỉ có một mình cô mới có thể hiểu được.

Hôm nay nằm trong lòng Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn căng thẳng cũng chỉ trong chốc lát, rồi cũng không có chút để ý gì nữa. Nỗi nhớ và khát vọng bao năm trong giờ khắc này hoàn toàn buông lỏng, cô điên cuồng ôm lấy Diệp Mặc, điên cuồng hôn Diệp Mặc, thậm chí đem thân mình hoàn toàn ép sát lên thân thể Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng dâng lên một cảm giác nhu tình và thương tiếc, hắn nhớ về tuyến đường phủ đầy tuyết kia, Tô Tĩnh Văn giống như một phong cảnh tĩnh mịch, một người con gái như cô không biết đường một mình tập tễnh đi, bóng hình cô đơn dưới tuyết, hắn mãi mãi không thể quên được.

Diệp Mặc cũng không có cách nào quên đi được, Tô Tĩnh Văn sau khi hôn mê, mắt của cô vẫn còn nhìn mình, hắn lại càng không thể quên được, khi cô tỉnh lại, câu nói đầu tiên là nơi này tuyết thật lớn.

Hôm nay, người ấy trong lòng, nhưng Diệp Mặc lại dấy lên từng đợt áy náy, hắn mặc dù không có chút nợ ần gì Tô Tĩnh Văn, nhưng hắn lại cảm thấy mình nợ Tô Tĩnh Văn quá nhiều. Một người con gái hiền thục trên trái đất, một người con gái bình lặng, mà mình lại khiến cô ấy đối mặt với việc chém giết yêu thú ở Phỉ Hải thành.

Tô Tĩnh Văn lúc này lại dâng lên một cảm giác cực kỳ thoải mái, cho dù Diệp Mặc vẫn chưa làm gì với cô, cho dù cũng chỉ là lẳng lặng ôm cô.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Tô Tĩnh Văn thấy ánh mắt thương tiếc của Diệp Mặc liền hỏi một câu, tay lại càng ôm chặt, dường như khiến cô nghẹt thở. Nói cách khác chỉ có như vậy, cô mới có thể cảm nhận được cảm giác chân thực nhất.

Diệp Mặc hôn nhẹ lên môi Tô Tĩnh Văn:

- Anh đang nghĩ về thành phố rơi đầy tuyết kia, ngã tư trong màn tuyết trắng xóa.

Tô Tĩnh Văn ánh mắt thê lương, trong cái thành thị lạ lẫm đầy tuyết đó, cô một mình tha hương trên đường phố. Cô cho rằng đó là ngày cuối cùng của cuộc đời cô, cô sẽ chết ở một nơi xa lạ. Cô cũng không còn gặp lại được cha mẹ mình, lại càng không gặp lại được người trong lòng cô muốn gặp. Cả người cô rất mệt mỏi, lòng của cô đã chán nản.

Nhưng chính vào lúc cô xuất hiện ảo giác, cô lại nhìn thấy Diệp Mặc, nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng trên mặt tuyết, nhìn thấy Diệp Mặc đứng trước mặt cô, lúc đó nước mắt cô tuôn lã chã, cô không dám chớp mắt mình, vì cô sợ, sợ mắt mình khi nháy một cái, thì Diệp Mặc sẽ biến mất không thấy nữa.

Chính là lúc đó, cô lại thỏa mãn, cô trước khi chết gặp được hắn. Khi cô biết mình sắp từ giã khỏi cõi đời này, cô nhớ tới cảnh tượng đầu tiên mà cô gặp Diệp Mặc.

Lần đầu tiên em gặp anh Em đang đi trên con phố phồn hoa nơi quê cũ.

Từng tốp người tốp người xuống phố.

Anh đang một mình đứng trong một góc phố bán bùa.

Lúc đó Anh không phải là phong cảnh của em Nhưng lại cứu mẹ của em

Khi lần cuối cùng được gặp anh Em đang đi trên con phố tĩnh mịch nơi tha hương Bông tuyết bay bay Em một mình đứng giữa đường chờ đợi hoa tuyết rơi Lúc này Anh lại là ảo giác trong lòng em.

Anh để em đi không chút nhớ thương.

…

Khiến cho cô không thể ngờ được chính là, cái nhìn cuối cùng đó lại không phải là ảo giác, mà là thật, thật sự đã gặp được Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mặc có chút ướt, cô lại gục trên người Diệp Mặc, ngẩng đầu lên lau lau khóe mắt Diệp Mặc, rủ rỉ nói:

- Lấy em đi…

Tia nắng ban mai càng ngày càng rõ, xen lẫn với tiếng rên rỉ của Tô Tĩnh Văn, lại càng trở nên tĩnh lặng hơn.

…

Khi Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn bước ra khỏi phòng, đám người Tống Ánh Trúc sớm đã ở phòng khác chờ bọn họ. Thấy mấy người Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng cười dài, Tô Tĩnh Văn cảm thấy da mặt mình có chút nóng.

Cho dù cô đã là tu vi Nguyên Anh, nhưng mới trải qua sự đời, đi đứng cũng có chút lúng túng.

Kỷ Bẩm và Mông Hàn An còn cả mấy vị thành chủ của Phỉ Hải thành cũng có mặt, đến cả tông sư trận pháp Lý trưởng lão của Trận Khí môn cũng có mặt.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn mọi người hỏi một câu.

Kỳ Tử Ngư vội vàng đứng dậy kính cẩn nói với Diệp Mặc:

- Diệp môn chủ, nếu như không phải Kỷ tiền bối nói, chúng tôi đến bây giờ vẫn không biết Diệp môn chủ cũng là một tông sư trận pháp. Là thế này, sau khi chúng ta bàn bạc, muốn bố trí một trận pháp phòng ngự cấp cao ở Phỉ Hải thành…

Lời nói của Kỳ Tử Ngư còn chưa dứt, thì Diệp Mặc đã hiểu được ý tứ

của gã, lập tức cười gật đầu nói:

- Kỳ thành chủ cho dù không nói chuyện này, thì tôi cũng sẽ giúp. Mặc Nguyệt của tôi vẫn còn ở Phỉ Hải thành, Phỉ Hải thành chẳng những bố trí trận pháp phòng ngự, tôi còn định bố trí một trận pháp công kích cấp chín nữa, sau này nếu có thú triều yêu thú như này đến, thì Phỉ Hải thành cũng không sao.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy Kỳ Tử Ngư lập tức vui mừng nói:

- Nếu quả thực là như vậy, vậy thì Phỉ Hải thành cũng không còn sợ gì nữa, thậm chí phòng ngự còn chắc chắn hơn Toái Diệp thành.

Nói xong Kỳ Tử Ngư dường như nhớ ra cái gì đó, vội vàng bổ sung:

- Căn cứ theo tin tức mà chúng tôi lấy được, yêu thú của Toái Diệp thành đã rút, dường như có liên quan đến Phỉ Hải thành chúng ta.

Diệp Mặc gật đầu, mặc dù hắn không rõ sự rút lui của yêu thú ở Toái Diệp thành có phải là vì Phỉ Hải thành hay không, nhưng chắc chắn là có liên quan.

Trong khi mấy người đang còn ngồi bàn bạc bố trí trận pháp phòng ngự cho Phỉ Hải thành như nào, Lê Kinh Mân lại vội vã bước vào, y bước tới trước Diệp Mặc nói nhỏ:

- Môn chủ, Vọng Nguyệt tông truyền tin đến, tông chủ Phiến Phất của bọn họ mời môn chủ đến Vọng Nguyệt tông một chuyến, ngữ khí hình như không được thân thiện cho lắm. Nghĩ tới đây lạnh giọng nói:

- Tôi muốn đến đó một chuyến, nhưng không phải bây giờ, đợi tôi xử lý xong chuyện ở Phỉ Hải thành đã, tôi sẽ đến Vọng Nguyệt tông giết chết tên Dịch Dật kia, báo thù cho Lý Khởi Thiện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1258

Đi Tìm Ức Mặc

Mười ngày sau, bên ngoài một thị trấn nhỏ ở Bắc Vọng châu, một đôi nam nữ thanh niên đang bước tới bên này, hai người đó chính là Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, còn thị trấn nhỏ kia chính là nơi mà ngày trước Tô Tĩnh Văn cùng Ức Mặc luyện công, cũng là nơi mà Ức Mặc bị người khác dẫn đi.

Vì chuyện tìm kiếm Ức Mặc, cũng không biết cần phải bao nhiêu lâu. Cho nên Tống Ánh Trúc và Diệp Lăng lại ở lại Mặc Nguyệt, vì Diệp Mặc để lại một linh tủy trì, hai người đều dùng để thăng cấp lên Nguyên Anh, lúc này không có thời gian rảnh ra ngoài, lại có Mông Hàn An bảo vệ cho hai người, Diệp Mặc cũng rất yên tâm.

Cái thị trấn nhỏ này rất cũ nát, Diệp Mặc đứng bên ngoài thị trấn nhìn hai chữ "Thủy Dương".

- Tĩnh Văn, em và Ức Mặc sống ở Thủy Dương một thời gian rồi sao?

Diệp Mặc nhìn cái thị trấn cũ rách nhỏ trước mặt hỏi một câu.

- Uhm.

Tô Tĩnh Văn dựa sát vào Diệp Mặc nói:

- Chúng em sau khi đến nơi này, chưa quen với cuộc sống nơi đây, liền sống ở trong một thị trấn nhỏ, sau đó hai người chúng em đều tu luyện một số pháp thuật bên ngoài thị trấn. Cho đến một ngày, Ức Mặc vị tên tu sĩ đó thu nhận làm đệ tử rồi dẫn đi, sau đó em một mình đến Vu Ma thành, sau đó Vu Ma thành cũng bị hủy hoại, em lại đến Giang Xuyên thành mới gặp được anh.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong thị trấn, đều là một số người bình thường, không có cách nào tu luyện được. Hắn cũng chưa đi vào, chỉ nói với Tô Tĩnh Văn:

- Tĩnh Văn, em dẫn anh đến chỗ mà Ức Mặc lúc trước tu luyện công pháp lôi hệ xem nào.

Hai người vừa mới quay người, đi chưa được bao xa, thì lại có hai bóng đen đáp xuống trước mặt Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn.

Vì quan tâm Ức Mặc, thần thức của Diệp Mặc chỉ quét bên trong thị trấn, cũng không quét ra chỗ khác nữa. Khi hai tên tu sĩ bay đến, Diệp Mặc mới biết, thực ra không đợi hai người này đáp xuống, Diệp Mặc đã nhận ra một trong hai người đó.

Đó là một nam một nữ, người con gái rất xinh đẹp, chỉ kém hơn Tô Tĩnh Văn một chút mà thôi, là tu vi Kim Đan tầng thứ sáu. Còn người đàn ông thì lại rất đẹp trai, tu vi cao hơn người con gái kia một chút, cũng đã là tu vi Kim Đan viên mãn rồi.

- Tên họ Diệp kia, anh đứng lại Nữ tu ngăn đường đi của Diệp Mặc lại, sau đó trừng mắt nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh xuất hiện ở đây làm gì?

Cô gái này sau khi hỏi xong lập tức nhìn thấy Tô Tĩnh Văn, nhất thời ánh mặt hiện lên tia kinh dị, rõ ràng cảm thấy Tô Tĩnh Văn còn đẹp hơn cô ta. Một người luôn tự phụ dung mạo như cô ta, lập tức có chút không được tự nhiên.

Diệp Mặc nhăn mày một chút, lạnh lùng nhìn nữ tu này nói:

- Tôi xuất hiện ở đây thì liên quan gì đến cô? Tôi cũng thấy lạ, vì sao lần trước tôi gặp cô, bên cạnh cô là Dư Như Ngọc, mà hôm nay thấy bên cạnh cô lại là một người khác rồi?

Người nữ tu này chính là Hải Đồng, người mà lần trước Diệp Mặc gặp ở Nam Sơn phường thị, là đệ tử của tông môn năm sao Song Tâm cốc ở Bắc Vọng châu, Diệp Mặc nhớ cô còn một người anh trai tên Hải Tân. Diệp Mặc biết Hải Tân, người đàn ông đi cùng Hải Đồng trước mặt hắn này không phải là Hải Tân.

Lúc trước Diệp Mặc và Dư Như Ngọc thành bạn bè, Dư Như Ngọc còn tặng cho hắn một viên Tinh Thần Sa hạ phẩm. Chỉ có điều tên Dư Như Ngọc kia quá thật thà đàng hoàng, đối xử với Hải Đồng trước mặt này muốn gì được đó. Bây giờ Hải Đồng lại đi cùng người đàn ông này, không biết có phải là đá Dư Như Ngọc rồi không. Cô có thể biết mình họ Diệp, rõ ràng là do Dư Như Ngọc nói cho cô ta biết.

Đối với Dư Như Ngọc, Diệp Mặc cũng rất thích, không kiêu ngạo không nóng nảy, chỉ là quá đàng hoàng chút thôi. Đối với Hải Đồng đứng trước mặt này, Diệp Mặc nhìn cũng không thuận mắt. Lúc đó Diệp Mặc còn nói một câu "Chân trời nơi nào không có cỏ thơm", bây giờ xem ra hai người đúng là đã chia tay thật.

Nam tu kia nghe thấy Diệp Mặc nói vậy thì nhíu nhíu mày, cũng không nói gì, bọn họ không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, nhưng Tô Tĩnh Văn còn xinh hơn cô Hải Đồng kia, rõ ràng lai lịch cũng không bình thường, gã lúc này mới nhẫn nhịn không nói câu nào.

Nhưng gã cũng nhìn ra Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn cũng còn rất trẻ, nói không chừng hai người đều dùng công pháp ẩn nấp gì đó, nên mới khiến gã nhìn không ra tu vi của bọn họ, cũng không phải là tu vi cao hơn gã. Tư cách của gã rất cao, hơn nữa lại xuất thân từ một tông môn lớn, những người cũng lớn tương đương gã, muốn vượt mặt gã về tu vi, thì cũng rất khó.

Hải Đồng nghe thấy Diệp Mặc nói vậy thì vẻ mặt lập tức trở nên không được thoải mái, cô liền lạnh giọng nói:

- Anh đừng nói lung tung, tôi và Dư Như Ngọc không có bất kỳ mối quan hệ nào. Gã là gã, tôi là tôi.

Diệp Mặc lại gật đầu thở vào nhẹ nhõm nói:

- Như vậy là tốt nhất, tôi sợ anh Dư nhìn nhầm người, hủy hoại cả một đời. Anh ta có thể kìm cương bên bờ vực thẳm, rời xa cô, quả thực là một chuyện tuyệt vời.

Nói xong Diệp Mặc căn bản cũng không thèm hỏi cô, mà lại nói với Tô Tĩnh Văn:

- Tĩnh Văn, dẫn anh đến ngọn núi nhỏ kia.

- Uhm.

Tô Tĩnh Văn dịu dàng đáp lại, kéo tay Diệp Mặc rồi quay người rời đi.

- Hừ.

Hải Đồng nhìn thấy bộ dạng dịu dàng của Tô Tĩnh Văn với Diệp Mặc liền cảm thấy khó chịu, bỗng nhiên nói:

- Có công pháp ẩn nấp khiến tôi không nhìn ra tu vi thì giỏi lắm sao? Tôi nghĩ mấy năm trôi qua rồi, anh chắc hẳn không phải là Trúc Cơ.

Hải Đồng sau khi châm chọc Diệp Mặc một câu, nhưng Diệp Mặc vẫn không thèm nhìn cô, lại càng khó chịu lạnh giọng nói:

- Anh cho dù không nói, tôi cũng biết các anh là đang đến dãy núi Vạn Dược. Còn nữa, anh cũng cần phải xin lỗi với tôi rồi mới đi, nếu không hôm nay anh cũng không đi được.

Đến dãy núi Vạn Dược làm gì? Diệp Mặc nghe thấy có chút ngạc nhiên, hắn vừa muốn hỏi một chút, tên nam tu đó bỗng nhiên ngăn lại trước mặt Diệp Mặc nói:

- Anh không biết điều, xin lỗi Đồng muội, sau đó rồi đi.

Lúc trước gã cũng không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc, mặc dù nghi ngờ

cũng không dám khẳng định, bây giờ Hải Đồng lại nói ra, gã cũng không có chút cố kị gì nữa.

Diệp Mặc nhìn nam tu tu vi Kim Đan đứng trước mặt này, có chút ngạc nhiên. Mình là một tu vi Thừa Đỉnh không ngờ lại bị một tu sĩ Kim Đan ngăn lại bắt xin lỗi, trong lòng hắn cũng không biết nói gì.

Hắn liếc nhìn tên nam tu này lạnh giọng nói:

- Anh thật sự muốn tôi xin lỗi?

- Vừa nãy Đồng muội nói rồi, nếu như tai anh không bị điếc thì cứ làm vậy đi.

Nam tu bình thản nói.

Diệp Mặc bỗng nhiên cười nói:

- Nói về giả vờ, anh còn có nghề tôi hơn, tôi sẽ không xin lỗi, tôi chỉ có cái tát này thôi.

Nói xong Diệp Mặc giơ tay lên tát một cái, cái tát kia cũng không đánh tới mặt của nam tu kia nhưng chân nguyên đã bay đến.

Nam tu kia thấy Diệp Mặc động thủ, lập tức phóng ra pháp bảo. Nhưng lập tức gã lại phát hiện ra mình căn bản cũng không thể nhúc nhích được.

Bốp một tiếng.

Cái tát này của Diệp Mặc trực tiếp khiến gã bay xa vài trăm mét, rơi xuống một mương ruộng, tóe nước bẩn lên, lập tức lại nhổ ra mấy chiếc răng. Lúc này vẻ mặt bình thản của tên nam tu này sớm đã biến mất, mà thay vào đó là vẻ mặt kinh hãi.

Một một tu sĩ chỉ cần dùng cái tát chân nguyên mà có thể đánh gã bắn xa ra mấy trăm mét, hơn nữa lại có thể trói buộc được gã, khiến gã không có cách nào nhúc nhích được, đây là tu vi gì vậy? Nguyên Anh? Tuyệt đối

không chỉ là Nguyên Anh, Hư Thần, cũng chắc chắn không phải. Khi gã hiểu được tu vi của Diệp Mặc là Ngưng Thể thậm chí trên mức Ngưng Thể, thì ánh mắt gã lộ ra tia cực kỳ kinh hãi.

Đắc tội với một tu sĩ Ngưng Thể, người ta giơ tay ra là giết được gã. Gã cho dù xuất thân từ tông môn sáu sao, nhưng môn phaí cũng không thể vì gã mà đắc tội với một tu sĩ Ngưng Thể được. Huống chi, người thanh niên trước mắt này chưa chắc đã là Ngưng Thể, thậm chí còn cao hơn tu vi Ngưng Thể.

Diệp Mặc lắc đầu lạnh lùng nhìn Hải Đồng cũng đã ngây ra bên cạnh lạnh giọng nói:

- Nể mặt Dư Như Ngọc, tôi hôm nay sẽ tha cho cô một lần. Cô hẳn là may mắn, gặp được tôi, tôi cũng không thích những người con gái so đo tính toán. Nếu như là người khác, tôi sớm đã giết chết cô rồi. Còn nữa, nếu như cô gặp phải người khác, khi cô sắp chết, có lẽ cô cũng biết, Dư Như Ngọc quan trọng với cô thế nào.

Lời này của Diệp Mặc mặc dù có chút châm biếm, nhưng chưa chắc đã có ý khuyên nhủ trong đó. Dư Như Ngọc là bạn của hắn, hắn có thể cảm thấy Dư Như Ngọc thích Hải Đồng. Rất hiển nhiên loại con gái ngang ngược như Hải Đồng, đi cùng Dư Như Ngọc còn an toàn một chút. Nếu như đi sau người đàn ông giả tạo, thì chết rất nhanh. Ví dụ như ngày hôm nay, nếu như đổi lại là ngời khác, nói không chừng đã ra tay giết chết hai người rồi.

Tu Chân giới, chuyện như này cũng không có đạo lý nào có thể nói được.

Thấy Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đi khỏi, một hồi lâu sau Hải Đồng mới phản ứng lại. Cô sờ sờ mặt mình, dường như cảm thấy có chút may mắn. Nhưng trong lòng cô lại rất kinh ngạc về tu vi của Diệp Mặc, vừa nãy hành động trong chốc lát đó của Diệp Mặc ít nhất cũng là tu vi Hư Thần trở lên, còn tu vi Song Tâm cốc bọn cô cao nhất cũng chỉ là Hư Thần mà thôi. Hải Đồng cho rằng, Diệp Mặc bây giờ cũng trên tu vi Hư Thần rồi, khi ở Nam Sơn phường thị, hắn ít nhất cũng là tu vi Nguyên Anh rồi.

Nghĩ tới đây, sau lưng cô ướt đẫm mồ hôi. Cô theo bản năng quay người lại nhìn đồng bọn bị Diệp Mặc tát cho ngã xuống mương, trong lòng lại có chút chua xót.

Chuyện vừa rồi, nếu như là Dư Như Ngọc, cho dù không nhận ra đối phương, cũng chắc chắn sẽ không ngăn đối phương lại, yêu cầu đối phương xin lỗi mình. Gã nhất định sẽ chủ động xin lỗi đối phương, sau đó nói mình không hiểu chuyện.

Hải Đồng càng nghĩ trong lòng lại càng cảm nhận được, lúc trước cô luôn cho rằng Dư Như Ngọc không có khí phách, giống như một con côn trùng vậy, đến đâu cũng xin lỗi rối rít lên, thấp đầu cúi mình, khiến cô cảm thấy Dư Như Ngọc làm mất hết mặt mũi của Thần Kiếm tông, sau đó cô và đệ tử nòng cốt Cố Danh Hòa của La Đàm kiếm tông tông môn sáu sao cùng ngoa du Tu Chân giới, mới cảm nhận được cái gì là sảng khoái thoải mái.

Nhưng đó là thoải mái thật sao? Người mà lúc trước bọn họ dạy dỗ chỉ là sức mạnh không bằng bọn họ, hoặc là tu vi thấp hơn bọn họ mà thôi, một khi gặp được cao nhân như Diệp Mặc đây, người ta tùy tay cũng có thể giết được bọn họ, mất mạng rồi, thì còn gì là thoải mái nữa?

Hải Đồng rùng mình một cái, vừa rồi Diệp Mặc muốn giết cô, có thể nói cô căn bản không có cách nào thoát thân được, cũng không có cách nào uy hiếp được sức mạnh của đối phương. Bàn về môn phái, người ta một mình nói không chừng có thể đấu được với tông môn của cô, nếu như chẳng may gặp phải tu sĩ lợi hại như vậy, cô chết rồi có lẽ là chuyện nhỏ, cuối cùng nói không chừng còn liên lụy đến tông môn.

Vừa rồi người ta nói, là nể mặt Dư Như Ngọc, tha cho cô và Cố Danh Hòa. Hải Đồng nhìn Cố Danh Hòa đang lóp ngóp bò lên, cũng không còn cảm giác thoải mái xông xáo ngoa du Tu Chân giới nữa, cô chẳng qua chỉ là sợ nhiều hơn.

Lúc này cô cuối cùng cũng hiểu được Dư Như Ngọc tại sao lại giúp cô xin lỗi khi đi bên cạnh cô rồi, tại sao lại giống một con côn trùng đến vậy,

còn nữa, gã tại sao luôn nói tiền bối đã nói, cao thủ của Tu Chân giới nhiều như mây trên trời.

…

Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đứng trên một đỉnh núi nhỏ, Diệp Mặc nhặt một tảng đá Tô Tĩnh Văn nói, trên tảng đá đó còn có dấu tích, Tô Tĩnh Văn nói, đây chính là dấu tích năm đó Ức Mặc luyện công pháp lôi hệ để lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1259

Biến Cố Ở Dãy Núi Vạn Dược

Diệp Mặc nhìn tảng đá cháy đen trên tay một chút, thì biết được ngày đó Ức Mặc tu luyện phóng ra tia sét thì cũng chỉ là biểu hiện hình thức của lôi linh căn mà thôi, chứ không có bất kỳ hiệu quả công kích nào.

- Anh thấy cái ngọn núi đối diện kia không, tuy rằng không cao, nhưng lúc ấy cái tên mang Ức Mặc đi đánh một chưởng đã phá nát nó rồi.

Tô Tĩnh Văn chỉ vào một nửa ngọn núi còn lại nói.

Diệp Mặc nhìn một chút ngọn núi ở xa xa kia, còn có cả diện tích xung quanh nữa, lập tức biết rằng người tu sĩ mang Ức Mặc đi ngày đó ít nhất đã là một tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ rồi.

Tô Tĩnh Văn nhìn thấy cô gái lúc nãy đang đi tới chân núi, thì quay sang nói với Diệp Mặc:

- Cô gái vừa rồi bị anh mắng lại tới đây rồi, không biết là cô ấy muốn làm gì.

Cho dù Tô Tĩnh Văn không thực sự lớn lên ở Tu Chân Giới, nhưng cũng biết cách làm người của cô gái kia đúng là không tốt, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cuối cùng nhất định sẽ có hại.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Chúng ta đi thôi, loại nữ nhân tự cho mình là đệ nhất thiên hạ này, anh nhìn thôi cũng thấy đau đầu. Dư Như Ngọc rời khỏi cô ta cũng là chuyện tốt.

Tô Tĩnh Văn thản nhiên cười, ôm lấy cánh tay của Diệp Mặc, đứng lên trên Tử Đao. Tử Đao nhanh chóng bay lên cao, hóa thành một luồng sáng mầu tím sau đó biến mất ở chân trời.

Hải Đồng vừa đi tới chân núi, đã nhìn thấy Diệp Mặc và cô gái kia bay đi mất, trong lòng không ngờ lại cảm thấy buồn bã vô cớ. Cô cũng không ngờ, với tính tình của mình, vậy mà bị Diệp Mặc mắng một phen đã nghĩ thống suốt rồi. Câu nói cuối cùng của Diệp Mặc là "Nếu như cô gặp phải người khác, thì có lẽ cô đến chết cũng không biết Dư Như Ngọc đối với cô quan trọng như thế nào?" không ngờ đã khiến cô hiểu ra. Cũng bởi vì cô đã hiểu, nên mới biết tính tình của mình tùy hứng và ngang ngược như thế nào. Cô tìm tới chỗ Diệp Mặc cũng là vì muốn xin lỗi Diệp Mặc, còn muốn hỏi Diệp Mặc xem có phải hắn muốn đi tới 'dãy núi Vạn Dược' hay không, nhưng người ta ngay cả nhìn cô cũng không muốn, trực tiếp đã bay đi rồi.

Có thể thấy được rằng, cũng không phải là tất cả mọi người đều đem cô trở thành nữ vương, chỉ có tên ngốc Dư Như Ngọc kia mới như vậy, chỉ có Dư Như Ngọc mà thôi.

Cố Danh Hòa lúc này cũng đã đi tới, đồng thời gọi tên của Hải Đồng. Hải Đồng quay đầu lại nhìn thoáng qua cái tên Cố Danh Hòa động một chút là muốn giáo huấn người khác kia, trong lòng lại cảm thấy phiền não. Cô không để ý tới Cố Danh Hòa nữa, mà bước lên phi kiếm bay theo hướng mà Diệp Mặc đã rời khỏi.

...

- Chúng ta đi đâu?

Tô Tĩnh Văn dựa vào người Diệp Mặc, ôm nhu hỏi. Kỳ thực trong lòng cô muốn cùng Diệp Mặc đi tới cái con dường mà hai người đã gặp nhau, cho dù chỉ một lát thôi cũng tốt. Cô rất cảm kích con đường ấy, cảm kích ngày tuyết rơi ấy, bởi vì ở nơi đó, cô đã tìm được Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn cũng muốn đi qua Giang Xuyên thành, nhưng sau khi

nghe Hải Đồng nói, hắn bỗng nhiên muốn đi 'dãy núi Vạn Dược' xem một chút. Ở sâu trong 'dãy núi Vạn Dược' có một tồn tại khủng bố. Đến giờ trong lòng Diệp Mặc vẫn còn thấy sợ hãi. Ngày đó nếu không phải là người của môn phái Phí Tứ Giang tìm đến, thì hắn có lẽ đã bị khốn chết ở cái phòng lục giác kia rồi. Chỉ là không biết mấy tên tu sĩ Nguyên Anh có thể đi ra không.

- Chúng ta tới 'dãy núi Vạn Dược' trước xem một chút, hiện tại cũng không thể nào xác định được vị trí của Ức Mặc, đi tới 'dãy núi Vạn Dược' trước xem nơi đó xảy ra chuyện gì đã.

Diệp Mặc cũng biết, không có một chút đầu mối nào thì muốn tìm một người ở Bắc Vọng Châu rộng lớn này, căn bản là giống như mò kim đáy biển vậy.

Diệp Mặc thu hồi lại Tử Đao. Lấy ra một cái pháp bảo phi hành chân khí hạ phẩm Xuyên Vân Thoa mà tự hắn luyện chế ra. Cái pháp bảo này bị hắn luyện chế thành một nơi để hưởng thụ. Phía trước pháp bảo là một cái mái che lớn, trên bình đài có một cái bàn gỗ. Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn vừa ngồi ở bên bàn gỗ, vừa uống linh trà, vừa nhìn những đám mây bay qua, thật sự là vô cùng hưởng thụ.

- Nếu có một ngày, chúng ta có thể ngồi ở chính pháp bảo phi hành chân khí của mình trở lại Ninh Hải thì thật tốt!

Tô Tĩnh Văn được ở bên Diệp Mặc thì trong lòng vô cùng thỏa mãn, nhưng cô thủy chung vẫn nhớ thương mẹ của mình ở Địa Cầu.

Diệp Mặc cầm lấy tay của Tô Tĩnh Văn:

- Hẳn là sẽ có ngày đó. Em không cần phải lo lắng. Trước kia Sở Cửu Vũ có thể đi tới Địa Cầu, thì anh cũng có thể đưa em trở về được.

- Vâng, em tin tưởng anh.

Đối với Diệp Mặc, thì Tô Tĩnh Văn vẫn luôn tin tưởng không cần lý do.

Xuyên Vân Thoa của Diệp Mặc chỉ bay có một canh giờ, thì trên đường đã gặp được nhiều tu sĩ hơn. Nhưng những tu sĩ này thấy Xuyên Vân Thoa của Diệp Mặc thì cũng không dám tới gần, bởi vì tu sĩ có thể sử dụng pháp bảo phi hành chân khí hạ phẩm thì tuyệt đối không phải là người đơn giản.

Lúc này Diệp Mặc đã xác định là ở 'dãy núi Vạn Dược' có chuyện gì đó rồi, bởi vì những tu sĩ này đều đang bay bề phía 'dãy núi Vạn Dược'.

Diệp Mặc đẩy nhanh tốc độ. Khi Xuyên Vân Thoa bay ngang với một tu sĩ sử dụng pháp bảo phi hành linh khí cực phẩm, thì Diệp Mặc đứng trước Xuyên Vân Thoa rồi phẩy tay nói với tu sĩ ở trên chiếc pháp bảo phi hành linh khí cực phẩm kia:

- Vị bằng hữu này, Diệp Mặc có việc muốn hỏi một chút.

Người này là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, tu vi này ở Bắc Vọng Châu cũng là được coi là một cao thủ rồi, nhưng khi y thấy pháp bảo phi hành của Diệp Mặc là chân khí hạ phẩm, còn tu vi của Diệp Mặc thì y căn bản là không thấy rõ. Thậm chí thần thức của y cũng không thể quét vào bên trong pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, lập tức biết được tu vi của đối phương hơn xa so với mình rồi, nên vội vàng dừng lại rồi ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối, có chuyện gì mời tiền bối cứ hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Rất nhiều tu sĩ đều chạy tới 'dãy núi Vạn Dược', không biết ở 'dãy núi Vạn Dược'đã xảy ra chuyện gì?

Tên tu sĩ kia nhìn Diệp Mặc có chút nghi hoặc:

- Mấy ngày trước ở 'dãy núi Vạn Dược' xuất hiện động đất. Toàn bộ 'dãy núi Vạn Dược'đều bị đẩy lên, một số ngọn núi thì thành sơn cốc, còn một số hồ nước thì lại trở thành một ngọn núi.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, xảy ra chuyện thế này, thì cái đại sảnh lục giác kia có xảy ra chuyện gì không? Đây chính là một cái phong ấn đang phong ấn một người, nếu phong ấn xảy ra vấn đề, thì liệu cái linh hồn bên trong có thể thoát ra hay không? Cái linh hồn kia thì Diệp Mặc biết chắc rằng tuyệt đối không phải là một kẻ đơn giản.

Một kẻ tầm thường có thể có độn pháp Thiên cấp sao? Có tài liêu cấp mười là lông đuôi của 'Cửu vũ kim bằng' hay sao? Mấy năm nay Bắc Vọng Châu vốn đã vô cùng rối loạn, một khi cái linh hồn này thoát ra gây sóng gió, thì cuối cùng không biết sẽ có cái kết cục gì nữa. Khiến Diệp Mặc lo lắng nhất chính là, bản thân hắn còn có thù oán với cái linh hồn kia nữa chứ. Ngày đó hắn đã cầm của tên kia rất nhiều đồ tốt, nhưng không có giúp y làm cái gì cả.

Thấy Diệp Mặc trầm tư không nói, tên tu sĩ Nguyên Anh vội vàng hỏi:

- Tiền bối, người còn muốn hỏi gì nữa không?

Đối với một người có tu vi cao hơn hẳn mình, thì y cũng không dám chậm trễ chút nào. Tuy rằng trong lòng rất muốn đi, đi càng xa càng tốt, nhưng khi Diệp Mặc chưa mở miệng, thì y cũng không dám có hành động gì cả.

Diệp Mặc 'Ừ' một tiếng, lại hỏi tiếp:

- Cho dù là có động đất xảy ra ở một số sơn mạch cũng là chuyện thường, cũng không cần thiết đều phải chạy tới xem chứ?

Tên tu sĩ Nguyên Anh nghe thế, liền vội vã đáp:

- Nghe nói sau khi động đất xảy ra, thì bên trong 'dãy núi Vạn Dược' đã xuất hiện đủ loại khoáng thạch, còn có rất nhiều linh thảo nữa, thậm chí có người còn tìm được linh thảo cấp chín là 'Chân linh thảo' nữa. Về phần linh thảo cấp tám, thì càng có nhiều người tìm được hơn.

- Có loại chuyện này sao?

Diệp Mặc liền kinh ngạc.

Tên tu sĩ Nguyên Anh vẫn khẳng định:

- Tiền bối, việc này là thiên chân vạn xác, nhiều tu sĩ tới 'dãy núi Vạn Dược'như vậy, cũng chỉ là vì muốn tìm được những linh thảo và khoáng thạch ở đó mà thôi.

- Xin đa tạ.

Diệp Mặc ôm quyền nói một câu, bỗng nhiên kéo Tô Tĩnh Văn, thu hồi lại Xuyên Vân Thoa, sau đó lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' liền biến thành một tia sáng mầu xanh, nháy mắt đã hoàn toàn biến mất trước mặt tên tu sĩ Nguyên Anh này rồi.

Tên tu sĩ Nguyên Anh ngây dại nhìn chút ánh sáng còn sót lại phía trước, một lát sau mới lẩm bẩm:

- Người này thật đáng sợ, ngay cả pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm cũng có sao? Thực là trâu, ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm nữa đấy.

- Ở đây đã xảy ra chuyện gì sao?

Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc đột nhiên thay đổi pháp bảo phi hành, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn không chỉ gấp trăm lầm.

Diệp Mặc thận trọng gật đầu:

- Anh chỉ sợ có chuyện xảy ra. Nếu có một ngày thực sự xảy ra chuyện như anh nghĩ, vậy thì quả thực là chuyện không tốt.

Diệp Mặc biết, với tu vi hiện tại của hắn thì ở toàn bộ Bắc Vọng Châu cũng không có đối thủ nào có khả năng khiến hắn sợ hãi được. Cho dù là tu sĩ Hóa Chân, thì hắn đánh không lại cũng có thể chạy trốn được. Lúc trước đánh với tên yêu tu Hóa Chân kia, nếu như không phải là ở bên ngoài Phỉ

Hải thành, thì Diệp Mặc hoàn toàn có thể chạy trốn chứ không đánh nhau với tên tóc đỏ đó. Đáng tiếc sau lưng hắn lại là Phỉ Hải thành, nên hắn căn bản là không thể đi.

Diệp Mặc đổi pháp bảo phi hành, thì chỉ mất thời gian một nén hương, đã tới một dãy núi rộng lớn rồi. Cho dù là thần thức của Diệp Mặc cũng không thể nào quét hết một phần ngàn dãy núi này được.

'Dãy núi Vạn Dược' thì Diệp Mặc đã đi qua một lần, nhưng hiện tại 'Dãy núi Vạn Dược' đã bị biến dạng rồi. Ở phía bên ngoài, có vố số tu sĩ đều đang tìm kiếm cái gì đó, trong số này còn có hơn mười tu sĩ Hư Thần.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc vừa đến, đã khiến đông đảo tu sĩ chú ý tới. Dù sao thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc không chỉ có đẳng cấp cao, mà ngay cả vẻ ngoài cũng vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng cũng không có ai dám đi lên nói lung tung cả, dù sao thì bọn họ cũng không thấy rõ được tu vi của Diệp Mặc. Cho dù là tu sĩ Hư Thần cũng không đi tới, vì bọn họ cũng không nhìn thấu tu vi của Diệp Mặc. Những người ngu ngốc như Hải Đồng ở Tu Chân Giới cũng không nhiều lắm.

Nhưng không nhiều thì cũng không có nghĩa là không có, một lão già mặt trắng không râu đã đi tới trước mặt của Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn rồi.

Con mắt của lão già này vẫn luôn híp lại, bộ dạng thoạt nhìn thì thấy là kẻ vô hại, thậm chí còn có chút hiền lành.

Nhưng Diệp Mặc lại biết, lão già trước mặt này tuyệt đối không phải là người tốt, bởi vì hắn biết lão ta, tên là Tư Mã Trú. Lão ta và cái tên gọi là Đồng Vũ Sinh tự xưng là Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương, cả hai lão đều hận Diệp Mặc thấu xương. Mà Diệp Mặc cũng biết được Tư Mã Trú dám đi lên, cũng là vì lão nhận biết mình chính là cái tên tu sĩ Trúc Cơ ngày trước đã tham gia luyện đan danh nhân đường năm đó. Lúc này những tu sĩ xung quanh 'Dãy núi Vạn Dược' đã thấy Tư Mã Trú đi tới trước Diệp Mặc. Hơn mười tên tu sĩ Hư Thần khác cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì bọn họ nhìn

không thấu được tu vi của Diệp Mặc, thì lẽ ra Tư Mã Trú cũng không thể chứ, sao lão còn dám tiến đến tìm Diệp Mặc gây phiền phức.

Lão ta vừa tới trước pháp bảo phi hành của tu sĩ kia, có khi đã bị giết chết rồi cũng nên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1260

Giết Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương

Chỉ mới vài năm không gặp vậy mà đệ nhất luyện đan danh nhân đường của chúng ta đã thay đổi nhiều rồi. Loại công pháp ẩn nấp này, ngay cả ta cũng không nhận ra được tu vi của ngươi nữa rồi. Diệp Mặc, kia là vợ của ngươi sao, đẹp thật. Aizz... đáng tiếc...

Tư Mã Trú nói đến đây thì lắc đầu thở dài một câu.

Nghe được những lời này của Tư Mã Trú, thì những tu sĩ xung quanh đều rõ. Hóa ra là Diệp Mặc có được công pháp ẩn nấp, thảo nào mà Tư Mã Trú lại dám tiến lên.

Có vài tên tu sĩ Hư Thần đã có chút hối hận, sớm biết như vậy thì bọn họ đã tiến lên không kiêng kỵ gì rồi, không ngờ lại để Tư Mã Trú nhận được chỗ tốt. Mấy năm nay tu vi của Tư Mã Trú thăng tiến thật nhanh, đã là Hư Thần tầng tám rồi, những tu sĩ Hư Thần khác căn bản là không dám làm gì lão cả. Huống chi ở Tu Chân Giới, thì cũng rất để ý đến thứ tự trước sau.

Tuy rằng biết rõ pháp bảo phi hành mà hai tu sĩ kia dùng để tới đây không phải là thứ đồ tầm thường, rất có thể là pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, nhưng lúc này thì cũng chỉ có thể đứng mà nhìn Tư Mã Trú phát tài thôi.

Tư Mã Trú bỗng nhiên kêu lên:

- Lão già Tô Kiến Hồ hoàn toàn lừa gạt ta, dám nói rằng ngươi đã đi Nam An Châu rồi. Hắc hắc... ngươi trở về thật là nhanh. Nhưng tu vi của vợ ngươi đề thăng xem ra còn nhanh hơn nữa đó, đã là Nguyên Anh trung kỳ

rồi.

Diệp Mặc vẫn bình thản, hoàn toàn không động thủ. Hắn sở dĩ còn chưa động thủ là vì muốn chờ Đồng Vũ Sinh, Đồng Vũ Sinh đã tới rồi, chỉ là mắt lão Tư Mã Trú này mọc mủ nên không nhìn thấy mà thôi. Hắn chờ Đồng Vũ Sinh tới chính là muốn hỏi hai lão già này từ đâu mà có được quyển sách 'Vật'. Hơn nữa hắn còn một lý do khác, đó là hắn cũng đã nhìn thấy một tên tu sĩ tu vi Thừa Đỉnh ở chỗ này. Tên tu sĩ Thừa Đỉnh này đã ẩn nấp tu vi của mình, nhưng Diệp Mặc vẫn nhìn ra được.

Ở Bắc Vọng Châu, có rất ít tu sĩ Thừa Đỉnh, thậm chí còn có thể đếm ra được, vậy mà lại gặp được một người ở đây. Mặc dù y đã ẩn nấp tu vi của mình ở Hư Thần hậu kỳ, nhưng Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết' chính là pháp quyết vạn vật tự sinh, cho nên cái loại công pháp ẩn nấp này hoàn toàn không có tác dụng.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, gương mặt trắng của Tư Mã Trú tối sầm lại, lạnh lùng nói:

- Năm đó ở Trường Phần Khâu, cái quyển sách kia của tao cùng với mồi lửa kỳ dị đều là do mày lấy đi phải không? Biết điều thì mang mấy thứ đó giao ra đây, cả nhẫn trữ vật của mày nữa, sau đó tự chặt một tay.

Nói xong Tư Mã Trú cười hắc hắc:

- Biết vì sao tao tha cho mày một mạng không? Bởi vì mày mang đến một người vợ làm tao rất hài lòng, vì thế nên mới tha cho mày một mạng.

Diệp Mặc vốn còn muốn chờ Đồng Vũ Sinh tới để cùng xử lý một lúc, nhưng hiện tại Tư Mã Trú đã muốn chết sớm, vậy thì cũng đừng trách hắn không có tính nhẫn nại.

Diệp Mặc bỗng nhiên lại lấy ra một cái bao tay đeo lên, sau đó lạnh lùng nhìn Tư Mã Trú nói:

- Tư Mã Trú, mày biết vì sao tao lại phải mang cái bao tay này lên

không?

Tư Mã Trú sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị Diệp Mặc tóm lấy cổ rồi nhấc bổng lên. Sau đó hắn lại nhìn Tư Mã trú trong tay mình mà lạnh lùng nói:

- Bởi vì tao sợ tay tao bị cổ của mày làm bẩn.

Lúc này Tư Mã Trú còn đâu uy phong khi nãy nữa, sắc mặt của lão hiện tại hoàn toàn là sự kinh hoàng, lão căn bản là không thể ngờ được một tu sĩ Trúc Cơ chỉ mới không gặp có mấy năm hiện giờ đã kinh khủng như thế này rồi? Có thể dễ dàng bóp cổ mình nhấc bổng lên, mà bản thân mình không thể nào phản kháng được, vậy thì phải là tu vi gì rồi? Ngưng Thể? Thừa Đỉnh hay là Kiếp Biến?

Vừa rồi lão thấy rõ ràng tay của Diệp Mặc tiến tới, nhưng bản thân lại không thể nào nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Mặc đưa tay tới bóp cổ mình.

Không chỉ mình Tư Mã Trú kinh hãi đến ngây dại, mà tất cả những tu sĩ xung quanh cũng đều kinh hãi như thế. Một số tu sĩ Hư Thần vừa nãy hối hận thì giờ lại cảm thấy may mắn, may mà bản thân không có tiến lên, nếu như tiến lên tìm Diệp Mặc gây phiền phức, vậy hiện tại kẻ bị bóp cổ không phải là Tư Mã Trú mà chính là mình rồi.

Diệp Mặc nhìn Tư Mã Trú lạnh lùng nói:

- Mày nói rất đúng, mấy thứ kia đều là bị tao năm đó lấy đi, nhưng mày có thể làm gì được tao? Tu vi của tao mày nhìn không ra, cũng không phải là vì tao ẩn dấu tốt, mà là vì tao tiến bộ nhanh. Nhưng mày thì lại quá kém cỏi, năm đó là tu vi Hư Thần tầng sáu rồi, vậy mà bây giờ mới miễn cưỡng là Hư Thần tầng tám. Tư Mã Trú mày sống lâu nên dần hóa thành chó rồi sao?

- Vâng... tiền... tiền bối...

Cổ của Tư Mã Trú bị Diệp Mặc nắm chặt, căn bản là nói cũng không

nên lời, mãi mới phun ra được bốn chữ. Lúc này cả người của lão run rẩy, cũng biết rằng mình hôm nay xong đời rồi.

Nhưng lúc này Diệp Mặc căn bản cũng không để ý tới lão, mà lại nói với một tên tu sĩ vừa mới tới:

- Lão già Đồng Vũ Sinh kia, mày cũng chẳng khác gì cả.

Đồng Vũ Sinh làm một trong Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương, không chỉ bản lĩnh luyện đan không kém Tư Mã Trú, mà ngay cả tu vi cũng không kém Tư Mã Trú chút nào. Lão vừa từ pháp bảo phi hành đi xuống, thì đã nhìn thấy Diệp Mặc bóp cổ Tư Mã Trú rồi. Trong lòng của lão cũng đang vô cùng kinh hãi.

Chỉ là không đợi lão kịp phản ứng, không biết là nên tiếp tục ở lại đây, hay là rời đi, thì Diệp Mặc đã gọi đến lão rồi. Khi lão nghe được Diệp Mặc gọi, thì đã biết sự tình hôm nay có chút không ổn rồi. Vì thế lão cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức lấy ra pháp bảo phi hành muốn bỏ chạy.

Nhưng pháp bảo phi hành lão vừa mới lấy ra, thì đã bị một tia sét đánh thẳng vào rồi. Chiếc Phong Xa của lão lập tức đã bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh ra một lỗ thủng thật lớn.

Đồng Vũ Sinh hoảng hốt, còn chưa kịp nói gì thì Diệp Mặc đã cười lạnh:

- Nếu như mày còn dám quay đầu chạy, vậy thì mày cũng không cần phải đi đâu nữa, tao sẽ tiễn mày một đoạn đường.

Đồng Vũ Sinh biết tu vi của Diệp Mặc lúc này thì lão căn bản là ngay cả bóng lưng cũng không thể thấy được, cho nên nhanh chóng lết cái thân run rẩy đi tới trước mặt Diệp Mặc, khom người thi lễ rồi nói:

- Diệp tiền bối, vãn bối Đồng Vũ Sinh có mắt như mù, không thấy Diệp tiền bối ngài ở chỗ này.

- Nghe nói mày cùng với cái thứ rác rưởi này đã tới Phỉ Hải thành tìm tao?

Diệp Mặc nhìn Đồng Vũ Sinh lạnh giọng.

- Tiền bối hiểu lầm rồi, tôi làm sao mà dám đi tìm tiền bối, là lão già Tư Mã Trú này ép buộc tôi đi đấy, nhưng vãn bối đi tới Phỉ Hải thành rồi thì ngay cả một ngón tay cũng không động chút nào.

Đồng Vũ Sinh vội vàng giải thích.

- À...

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Đồng Vũ Sinh rồi nói tiếp:

- Nhưng năm đó chính là tao đã lấy đi mồi lửa kỳ dị và quyển sách 'Vật' của mày mà, lẽ nào chúng mày lại không cần?

Đồng Vũ Sinh sợ đến run cả người, trong lòng tự nhủ rằng “Ta làm sao lại không cần chứ?”, nhưng mà trong miệng thì lại vội vàng nói:

- Tiền bối, đó chính là đồ của tiền bối, vãn bối sao dám lấy lại nó được?

Nói xong cũng không dám đợi Diệp Mặc chủ động hỏi nữa, mà chỉ vào Tư Mã Trú nói:

- Lão già Tư Mã Trú này gian xảo vô cùng, hơn nữa còn mất hết cả nhân tính. Năm đó lão ta thích tiểu sư muội của mình, nhưng tiểu sư muội kia lại không muốn gả cho lão, thế là lão liền giết luôn người yêu của tiểu sư muội, hơn nữa còn gian sát cả tiểu sư muội của lão...

Tư Mã Trú bị Diệp Mặc bóp cổ, cho nên mặc dù là muốn nói, nhưng cũng chỉ ‘Ặc, ặc’ được vài tiếng, không nói ra được lời nào.

Trong mắt Diệp Mặc hiện lên một tia chán ghét, thả Tư Mã Trú ra rồi lạnh giọng:

- Quyển sách kia chúng mày từ đâu mà có được? Nếu như có một lời một chữ làm tao không hài lòng, thì tao sẽ trực tiếp giết.

- Tôi nói, là ở Nam Sơn phường thị, tôi và Tư Mã Trú đã cùng nhau thấy quyển sách đó ở một cái quán nhỏ, sau đó cùng nhau cướp lấy. Sau lại bị một người khác cướp lấy một nửa. Sau này chúng tôi mới đi tìm chủ quán kia, nhưng y đã hoàn toàn biến mất.

Đồng Vũ Sinh vội vàng nói.

Diệp Mặc nhíu mày, Nam Sơn phường thị thì hắn biết, nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy, muốn tìm được xuất xứ của quyển sách này thì hiển nhiên là không có khả năng.

Hắn lạnh lùng nhìn Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh nói:

- Hai người chúng mày hiện tại động thủ đánh nhau một trận đi, tên nào còn sống thì tao sẽ xem xét xem có nên tha hay không.

Không đợi Diệp Mặc nói xong, thì Tư Mã Trú đã lấy ra pháp bảo Hắc Minh Âm Võng của mình rồi. Mà Đồng Vũ Sinh cũng không chậm hơn chút nào, vài chục thanh phi kiếm của lão cũng đã bay ra. Từ động tác của cả hai, thì Diệp Mặc cũng thấy được bình thường hai tên này là kẻ âm hiểm giả dối cỡ nào.

Đây là vấn đề liên quan đến sinh tử, hai lão căn bản là không dám nương tay, trong nhất thời, nơi mà cả hai tranh đấu đều đã cát bay đá chạy, liên tục nổ vang. Cho dù là hai lão biết Diệp Mặc nói vậy thì cũng khó có thể sống mà rời đi, nhưng bọn họ cũng không dám có lời dị nghị nào.

Hắc Minh Âm Võng của Tư Mã Trú còn lợi hại hơn năm xưa ở Trường Phần Khâu. Mang theo từng mảng hắc vụ muốn bao phủ lấy phi kiếm của Đồng Vũ Sinh. Hai lão già này đánh nhau đã nhiều, cho nên đều biết bản lĩnh của nhau, Đồng Vũ Sinh liền có thể hóa giải dễ dàng sau đó không ngừng phản kích.

Diệp Mặc thấy hai tên này càng đánh thì càng lùi ra xa, cuối cùng không ngờ lại hướng ra phía ngoài chạy đi, thì trong lòng hắn cười lạnh một tiếng. Trước mặt hắn mà hai lão cũng dám giở trò này?

Đồng Vũ Sinh và Tư Mã Trú sau khi rời khỏi Diệp Mặc đã khá xa, thì cả hai cùng nhau phun ra một ngụm máu, không ngờ là muốn sử dụng huyết độn.

Diệp Mặc không đợi hai lão thi triển hoàn thành huyết độn, thì đã giơ một tay lên đánh ra hai đường lôi kiếm. Hai đường lôi kiếm này kỳ thực chính là một đường được Diệp Mặc phân ra thành hai. Để đối phó với hai tu sĩ Hư Thần, thì một đường lôi kiếm là đã đủ rồi.

Ầm, ầm...

Hai tiếng nổ vang lên, cả Tư Mã Trú và Đồng Vũ Sinh vừa rồi còn đang chuẩn bị huyến độn, thì đã bị lôi kiếm đánh thành than, thần hồn câu diệt tại chỗ.

Những tu sĩ còn lại đều hít một hơi lạnh “Người này thật là lợi hại”

Không ngờ chỉ có hai đường lôi kiếm đã trực tiếp giết chết hai tu sĩ Hư Thần. Những tu sĩ còn lại thấy ánh mắt của Diệp Mặc thì đều bắt đầu né tránh. Tuy rằng danh tiếng của Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương không lớn lắm, nhưng Diệp Mặc có thể bá đạo giết một lúc cả hai người, thì những người còn lại sao dám nói lời thừa chứ?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ đã ẩn dấu tu vi thấy lôi kiếm của Diệp Mặc thì ánh mắt có chút co quắp lại. Không ngờ hắn lại là một tu sĩ lôi hệ, một người tu luyện tới Thừa Đỉnh, đã có thể thi triển ra lôi kiếm lợi hại như thế, thật sự là có chút quá mức kinh người.

Vừa lúc đó, cả sơn cốc của 'dãy núi Vạn Dược' vốn đang vô cùng yên ắng, thì ở sâu trong cốc lại một lần nữa phát ra một trận những tiếng nổ “Ầm, ầm”. Tiếng nổ phát ra từ sâu trong 'dãy núi Vạn Dược', vô số đá vụn

và cỏ dại bị vụ nổ làm bay toán loạn.

Một tên tu sĩ Nguyên Anh nhặt lên một gốc linh thảo ở trước mặt, không ngờ lại la hoảng lên:

- Linh thảo cấp tám ‘Quyết sinh’?

Hầu như mọi người nghe thấy tiếng hét của tên tu sĩ này, đều nhìn vào linh thảo trong tay của y. Diệp Mặc lại cau mày nhìn về phía tiếng nổ phát ra. Đó chính là nơi mà hắn đã từng phát hiện ra cái phong ấn kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1261

Người Đàn Bà Không Hài Hòa

Rất nhanh, có một số tu sĩ tìm được những linh thảo bị bắn tung tóe ra bên ngoài, còn những linh thảo cấp thấp nhất cũng là trên cấp sáu, linh thảo không ngừng được tìm ra, những tu sĩ bên ngoài trong nháy mắt trở nên điên cuồng.

Lúc này tất cả các tu sĩ đều hiểu được bây giờ chuyện quan trọng nhất không phải là nhìn linh thảo trong tay người khác, mà là tự tìm linh thảo cho mình. Nhất thời, đám tu sĩ ai ai cũng xông ra ngoài, dường như những tiếng nổ cực lớn trong này cũng trở thành thứ yếu.

Nhưng chỉ trong chốc lát, một số tiếng kêu thảm thiết vang ra, những tu sĩ xông vào ai ai cũng chạy trở lại, một số tu sĩ không kịp chạy thì bị Không gian đao gió trong đó giết chết hết, rồi bị không gian khe nứt cuốn đi. Còn những âm thanh nổ trong này thì lại vang lên không ngừng.

Diệp Mặc trong lòng thầm kinh hãi, hắn đương nhiên biết những không gian đao gió này cũng với khe nứt kia không phải là do tự nhiên tạo nên, nếu như là thiên nhiên, thì trong này căn bản không phải là nơi mà con người có để ở lại được, hắn ngay lập tức dẫn Tô Tĩnh Văn rời khỏi. Không gian đao gió trong này đều là do người tạo nên, là một trận pháp không gian công kích, chỉ có đều trận pháp này sau khi bị phá, thì đao gió công kích lại tàn sát bừa bãi, một khi đợi đến làn sóng công kích này tiêu tan rồi, thì tiến vào trong đó cũng không có vấn đề gì.

Diệp Mặc kinh hãi chính là vì nơi này hắn đã từng đến, hắn biết phía trước chính là phong ấn đại sảnh lục giác, cũng không biết tại sao lại xuất hiện một trận pháp không gian công kích.

Mặc dù biết rõ trong đó có rất nhiều thứ tốt, nhưng không gian đao gió công kích lại không phải là những tu sĩ bình thường có thể ngăn lại được, những tu sĩ này sau khi rút lui, cũng không dám vào trong nữa, chỉ đứng bên ngoài tìm những linh thảo bị chôn trong cát đá.

Diệp Mặc không biết bên tên bị phong ấn giữ lại bên trong này đã ra hay chưa, trong lòng hắn lại rất rõ, nếu như nhân vật phong ấn kia ra ngoài rồi, thì hắn cũng không còn cách nào.

Vừa lúc đó lại có hai đường độn quang từ hai hướng xông vào dãy núi Vạn Dược. Diệp Mặc nhìn về phía đó, là hai pháp bảo phi hành, hơn nữa bên trái còn là chân khí phi hành trung phẩm.

Trên chân khí phi hành bên trái có hai người con gái bước xuống, Diệp Mặc nghi ngờ là hai người con gái này có một người hắn quen biết, chính là Hải Đồng mà hắn gặp lúc trước cách đây không lâu. Còn người con gái đi cũng cô ta thì lại vô cùng xinh đẹp, không kém gì so với Hải Đồng, nhưng thân mình của cô lại càng đẹp hơn nhiều so với khuôn mặt của cô.

Diệp Mặc chắc rằng thân hình người con gái này là thân hình hoàn mĩ thứ hai mà hắn gặp, lúc trước khi ở cấm địa Băng Thần, hắn gặp một người con gái tuyệt sắc giai nhân, đó chính là Thanh Như. Mặc dù lúc đó Thanh Như đã không có sức sống nữa, nhưng Diệp Mặc vẫn không thể không khẳng định cô ta là người con gái hoàn mĩ nhất mà hắn từng gặp. Còn người con gái đi cùng Hải Đồng đây, mặc dù dung mạo không được như Thanh Như, nhưng thân hình của cô thì cực kỳ hoàn mĩ, đường cong dường như được vẽ ra vậy, gần giống với Thanh Như kia.

Đáng tiếc dung mạo của cô khiến cho cảm giác chỉnh thể bị giảm xuống. Mặc dù dung mạo cô cũng cực xinh đẹp, nhưng kết hợp với thân thể thì có chút không hài hòa.

Điều khiến cho Diệp Mặc chú ý nhất cũng không phải là thân hình người con gái này, mà là tu vi của cô. Người con gái này biểu hiện tu vi ra ngoài là Hư Thần viên mãn, nhưng Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, vừa nhìn đã

nhìn ra cô này là tu vi Thừa Đỉnh cấp tám rồi, hơn nữa người con gái này cũng vẫn còn trẻ, trẻ tuổi như vậy, không ngờ đã luyện tới tu vi Thừa Đỉnh cấp tám rồi.

Diệp Mặc thầm than Bắc Vọng châu cũng coi là đầm rồng hang hổ. Nhưng những người này bình thường không ra thì thôi, hắn lại chuyển ánh mắt sang bên phải. Bên phải có một nam một nữ bước xuống, nữ tu rất trẻ, còn nam tu thì có chút già dặn. Lộ vẻ rất tang thương, khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là, trong hai người này thì cũng có một người hắn biết.

Hắn biết nữ tu trẻ tuổi kia, tên là Chu Ngữ Sương. Diệp Mặc biết cô ấy, là vì năm đó bốn tu sĩ Kim Đan tìm được một đại sảnh phong ấn lục giác, kết quả La Do Bình muốn thiết kế tiêu diệt ba người còn lại, lại bị Chu Ngữ Sương dùng Độn Không phù cấp tám chạy mất.

Diệp Mặc biết rõ Chu Ngữ Sương mặc dù cũng biết đại sảnh phong ấn lục giác kia, nhưng Chu Ngữ Sương chắc chắn không biết mình, vì hắn sau khi Chu Ngữ Sương dùng Độn không phù chạy trốn, mới xuất hiện.

Đồng thời khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc không chỉ là Chu Ngữ Sương, mà là người đàn ông tang thương đi bên cạnh cô ta, không ngờ là tu sĩ Thừa Đỉnh viên mãn rồi. Nhưng cũng là ẩn giấu tu vi của mình, đem tu vi của mình thể hiện ở Hư Thần tầng thứ sáu.

Lúc này Diệp Mặc phát hiện ra ba tên tu sĩ Thừa Đỉnh rồi, hơn nữa lại là Thừa Đỉnh trên tầng thứ tám, ba tên tu sĩ này có một điểm chung duy nhất, đó chính là giấu đi tu vi của mình.

Người duy nhất không giấu đi tu vi của mình chỉ có hắn, hắn là Thừa Đỉnh tầng thứ bảy, biểu hiện ra ngoài cũng là Thừa Đỉnh tầng thứ bảy.

Hải Đồng liếc mắt nhìn Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, ánh mắt lập tức có chút kinh hỉ, vội vàng bước tới phía Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn khom người nói:

- Đa tạ Diệp đại ca khuyên bảo và tha thứ, Hải Đồng bây giờ đã hiểu rồi. Chuyện lúc trước Hải Đồng cực kỳ vô lễ, bây giờ nhận lỗi với Diệp đại ca, xin Diệp đại ca tha thứ.

Diệp Mặc kinh dị nhìn Hải Đồng, người con gái này sau khi mình tự ý nói một tràng dài, không ngờ lại có thể tỉnh ngộ được? Phải biết trong mắt Diệp Mặc, người con gái này căn bản không còn thuốc nào cứu chữa được nữa rồi. Lúc dó hắn nói là dạy cho một bài, cũng không bằng nói là đang châm chọc cô. Như thế mà cũng tỉnh ngộ được, kiểu giác ngộ này đúng là không được bình thường. Diệp Mặc đoán chừng Hải Đồng sở dĩ có thể tỉnh ngộ được, đó là vì hiểu được lúc trước gặp phải nếu không phải là mình, cô sớm đã bị người khác giết thành tro bụi rồi.

Người giơ tay không đánh khuôn mặt cười, Hải Đồng cũng nói như vậy, Diệp Mặc đương nhiên cũng không tiếp tục kêu cô cút đi. Đành phải gật đầu, cũng không nói gì, nói thật, hắn thật không nghĩ Dư Như Ngọc lại ở cùng người con gái như này. Người ta nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay, ai mà biết được Hải Đồng lại có phải vì lúc trước khi chết đã thay đổi, thời gian lâu dần rồi lại khôi phục lại bản tính cũ hay không?

- Hải Đồng, đây là bạn của cô sao? Sao không giới thiệu chút đi?

Người con gái đi cũng Hải Đồng cũng bước lên, cười hi hi nhìn Hải Đồng nói.

Diệp Mặc vừa đánh giá cô gái trước mặt mình chút, trong nháy mắt giật mình, hắn cuối cùng hiểu ra người con gái đi cùng Hải Đồng này tại sao lại khiến cho mình có cảm giác không hòa hợp. Người con gái này đeo pháp bảo ẩn nấp cao cấp, thậm chí cấp bậc còn cao hơn Nặc Sa của hắn. Nói cách khác người con gái này chẳng những ẩn giấu tu vi của mình, mà còn ấn giấu dung nhan của mình nữa.

Hải Đồng vội vàng nói:

- Chị Tiêu Y, vị này là Diệp đại ca người mà lúc trước em nói với chị là

muốn xin lỗi đấy, Diệp đại ca, đây là chị Tiêu Y, lúc trước tôi muốn tìm Diệp đại ca để xin lỗi, trên đường gặp được chị Tiêu Y, chị Tiêu Y là người tốt, nên tiện đường tôi cùng chị ấy đến đây.

Diệp Mặc trong lòng thầm lắc đầu, Hải Đồng đúng là ngây thơ như một trang giấy trắng vậy. Bất luận là người hay là quỷ, chuyện mà cô muốn làm, thì cũng không có giấu diếm gì. Chảtrách lúc trước lại có nhiều chuyện tai bay vạ gió vậy, cái cô này căn bản cho rằng tất cả mọi người trên thế giới đều là người của Song Tâm cốc. Chẳng lẽ, cô lăn lộn Tu Chân giới nhiều năm như vậy, phỏng chừng cũng không có một người bạn chân chính nào. Với tính cách không coi ai ra gì của cô ngày trước, cũng không kết giao bạn bè gì, ngoại trừ người coi cô như bảo bối Dư Như Ngọc kia.

- Diệp đại ca, Diệp đại tẩu…

Tiêu Y có chút lễ phép bước lên phía trước chào hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, trong lòng lại không thoải mái với cô Tiêu Y này. Loại cảm giác này hắn không nói ra được thành lời, nhưng Diệp Mặc biết hắn tu luyện Tam Sinh quyết cảm giác bình thường không thể nhầm được. Tiêu Y trước mắt này nhiều lắm cũng chỉ ba mươi tuổi, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy ánh mắt tang thương của cô còn thê lương hơn Mông Hàn An. Loại cảm giác này quá quái dị, cũng giống như thân thể của cô và khuôn mặt xinh đẹp của cô không phù hợp với nhau vậy.

Thấy Diệp Mặc cũng không giới thiệu Tô Tĩnh Văn, Tiêu Y cười cười, cũng không để ý.

Lúc này bên trong dãy núi Vạn Dược vang lên những âm thanh ầm ầm dường như cũng ngừng lại, dường như không gian đao gió và vết nứt kia cũng hoàn toàn không nhìn thấy nữa rồi. Đám đông tu sĩ cũng dần dần muốn thử vào xem một chút.

Hải Đồng bỗng nhiên nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp đại xa, anh cũng vào xem chút chứ?

Diệp Mặc nhìn Hải Đồng, lại nhìn Tiêu Y, bỗng nhiên nói:

- Hải Đồng, nếu như cô tin tôi, vậy thì sớm quay về môn phái đi. Bên ngoài không thích hợp với cô, thậm chí bây giờ cũng không thích hợp.

- Hả…

Hải Đồng hả một tiếng, khuôn mặt có chút ửng hồng. Cô cảm thấy mình cố ý đến xin lỗi, nhưng Diệp Mặc lại có chút không nể mặt.

Nhưng trong nháy mắt, cô lại cảm thấy hắn không phải có ý như vậy, cô vốn muốn đến xin lỗi, lại còn để ý người khác có nể mặt hay không, chẳng phải là giống tính cách trước đây sao?

Nghĩ tới đây, Hải Đồng lại thầm thở dài, sau dó khóe mắt có chút đỏ oan ức nói:

- Cám ơn Diệp đại ca, bên ngoài có lẽ không thích hợp với tôi thật. Thôi tôi về đây, Diệp đại ca bảo trọng.

Nói xong Hải Đồng mắt vẫn còn đỏ nói với Tiêu Y:

- Chị Tiêu Y, em đi đây. Sau này chị có rảnh, thì có thể đến Song Tâm cốc chơi.

Tiêu Y lại vội vàng nói:

- Em Hải Đồng, không cần vội đi, nơi này nói không chừng vẫn còn nhiều thứ tốt lắm.

Hải Đồng lại lắc đầu, phóng pháp bảo phi hành linh khí thượng phẩm ra, sau khi đạp lên pháp bảo, quay người rời khỏi.

Tiêu Y nhìn Hải Đồng rời đi, có chút miễn cưỡng nói với Diệp Mặc:

- Thật ra Hải Đồng quá ngây thơ, cô ấy ở trong này, tôi có thể bảo vệ được cô ấy.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, Hải Đồng nói dễ nghe chút là ngây thơ, nói khó nghe chút là ngu ngốc. Nhưng cô ấy ngây thơ, thì cô cũng không đơn giản.

Tô Tĩnh Văn kéo tay Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, vừa rồi câu nói của anh có phải có chút hơi quá rồi chăng?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Không biết.

Hắn vừa mới nói xong câu này, tu sĩ phía trước vừa mới bước vào lại vang lên những âm thanh ồn ào, thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, lại phát hiện ra trận môn không gian khi hắn mới bước vào cũng không còn nữa. Nói cách khác trong khi tiếng nổ kịch liệt và đất rung vừa nãy, thì những trận pháp xung quanh cũng mất đi hiệu quả.

Một thềm đá dài xuất hiện trước mặt mọi người, thềm đá này Diệp Mặc rất quen thuộc, lúc trước hắn chính là đi theo sau bốn người Chu Ngữ Sương bước vào thềm đá này, nhưng bốn người vào cuối cùng lại chỉ có hai người bước ra. Bây giờ hắn lại xuất hiện ra ở đây, còn Chu Ngữ Sương kia thì cũng xuất hiện ở nơi này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1262

Phong Ấn Bị Giải Khai

Trận pháp ẩn nấp không còn, trận môn không gian cũng mất đi rồi, chỉ có một thềm đá duy nhất, những tu sĩ tại hiện trường thậm chí nghĩ cũng không nghĩ ai nấy liền bước vào thềm đá đó.

Diệp Mặc phát hiện ra tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín vừa nãy xuất hiện ở nơi này, cũng chen lấn cùng với mấy tu sĩ Hư Thần kia tiến vào trong thềm đá. Tên tu sĩ đó mặc dù là Thừa Đỉnh tầng thứ chín, nhưng Diệp Mặc cũng biết chỉ có một mình hắn mới nhìn ra mà thôi, người khác nhìn gã cũng chỉ là một tu sĩ Hư Thần hậu kỳ.

Diệp Mặc đang muốn dẫn Tô Tĩnh Văn cùng vào thềm đá, lại thấy Chu Ngữ Sương truyền âm đến tu sĩ Thừa Đỉnh viên mãn cạnh cô nói:

- Sư phụ, chính là nơi này, lần trước khi con dẫn sư phụ đến không biết tại sao trận pháp ẩn nấp không còn nữa, cho nên mới không tìm được trận môn không gian. Không ngờ lần này trong này lại vô duyên vô cớ phát nổ, nên nơi này lại lộ ra.

Chu Ngữ Sương chỉ là tu vi Nguyên Anh tầng thứ ba, truyền âm của cô bị Diệp Mặc nghe thấy không sót một chữ nào, Diệp Mặc đoán nữ tu tên Tiêu Ý kia cũng nghe thấy những câu nói của Chu Ngữ Sương. Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, cho dù tu vi của Chu Ngữ Sương là Thừa Đỉnh, muốn truyền âm trước mặt Diệp Mặc, thì cũng không được.

Người đàn ông được Chu Ngữ Sương gọi là sư phụ ừ một tiếng, sau đó lại nói:

- Chúng ta cũng xuống đó đi.

Diệp Mặc lần này chợt hiểu ra, chẳng trách năm đó một tu sĩ Kim Đan như Chu Ngữ Sương lại có Độn không phù cấp tám, hóa ra là vì có sư phụ tài giỏi như này.

Thấy Chu Ngữ Sương và sư phụ của cô cùng với những tu sĩ còn lại cũng đi xuống, Diệp Mặc dẫn Tô Tĩnh Văn cũng bước xuống thềm đá, lúc này Tiêu Y bước đến rất hòa nhã nói với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, tôi có thể đi cùng anh được không?

Diệp Mặc liếc nhìn Tiêu Y nói, gật đầu nói:

- Đương nhiên là được, nơi này ai cũng có thể xuống được.

Tiêu Y dịu dàng gật đầu, cẩn thận đi theo sau Diệp Mặc. Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, bảo vệ lấy Tô Tĩnh Văn. Người con gái này tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ tám, nhưng lại cứ muốn giả làm Hư Thần viên mãn, còn dùng mặt nạ ẩn nấp. Bất luận cô ta có phải là có mưu đồ gì hay không, Diệp Mặc cũng có ít nhiều cảnh giác với cô ta.

Đi tới cuối thềm đá, quả nhiên vẫn là cửa lớn đại sảnh lục giác ngày trước, lúc này cửa được mở rộng, tất cả tu sĩ cũng đã đi vào trong.

Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn bước đến trước cửa đại sảnh, lại phát hiện ra Chu Ngữ Sương và sư phụ của cô ta cũng không bước vào, mà lại đứng một bên nhìn.

Diệp Mặc cũng không chút do dự dẫn Tô Tĩnh Văn đi vào đại sảnh lục giác này. Chu Ngữ Sương không bước vào, ả không phải là sợ không ra ngoài được. Mà là lúc trước khi Chu Ngữ Sương rời đi, chắc là vẫn chưa biết đại sảnh lục giác này là một phong ấn, cho nên cũng không biết sau khi vào rồi thì không ra được. Cô và sư phụ của cô ta cũng không đi vào, hẳn là có nguyên nhân khác.

Bất luận là nguyên nhân gì, Diệp Mặc lúc này cũng không để ý, bây giờ phong ấn này đã được công khai rồi, trận pháp ẩn nấp và trận môn không gian bên ngoài cũng bị phá rồi. Sau này sẽ có rất nhiều tu sĩ đi vào, tuyệt đối không thể nào có chuyện vào được mà không ra được.

Thấy mấy người Diệp Mặc sau khi đi vào rồi, Chu Ngữ Sương và sư phụ của cô dường như cũng cảm giác mình quá cẩn thận rồi, cũng theo mấy người đi vào đại sảnh lục giác.

Diệp Mặc vừa tiến vào trong đại sảnh lục giác liền nhìn thấy bốn bộ thi thể, đồng thời Diệp Mặc cũng nhận ra được bốn người này là ai, chính là bốn tu sĩ Nguyên Anh lúc trước tiến vào đây tìm Phí Tứ Giang. Không ngờ bốn người này lại không ra ngoài được, cuối cùng lại bị mất mạng trong này.

Nhẫn trữ vật và những thứ khác trên người bốn người này đều bị những tu sĩ tiến vào lấy hết, chỉ còn bốn thi thể trống trơn.

Diệp Mặc chuyển ánh mắt ra chỗ khác, đang muốn tìm xem âm thanh nổ vang vừa nãy có phải là có liên quan với chỗ này hay không, vì sao lại bắn ra ngoài nhiều linh thảo và khoáng thạch như vậy, lại cảm thấy không đúng. Bốn người này cho dù không ra ngoài thì cũng không chết được?

Cái linh hồn thể mà Diệp Mặc gặp được kia, mặc dù nghe nó nói là rất tài ba, nhưng Diệp Mặc biết, chỉ cần trong đại sảnh này không cần để ý đến nó, thì cái linh hồn thể đó căn bản cũng không có cách nào làm được gì những tu sĩ trong đại sảnh này. Nếu cái linh hồn thể kia không có cách nào, thì bốn tu sĩ Nguyên Anh này sao lại chết được?

Diệp Mặc lại cẩn thận quan sát bốn tu sĩ này, lại kinh ngạc phát hiện ra vị trí bốn xác chết này lại rất quỷ dị, vừa vặn tạo thành một Tứ Minh Phệ Huyết Trận.

Tứ Minh Phệ Huyết Trận dùng máu của tu sĩ làm mồi, linh thảo cực phẩm làm phụ trợ cho một trận pháp ma đạo. Tác dụng của trận pháp này chỉ có một, hút huyết tinh của tu sĩ sau đó thêm vào các loại linh thảo đắp nặn

lên cơ thể của mình. Nói như vậy chỉ có Nguyên Thần thể hoặc là Linh Hồn thể, mới có thể dùng trận pháp này. Nói một cách dễ hiểu, tác dụng của Tứ Minh Phệ Huyết Trận này có chút giống với Tiên Khuyên Hoa, nhưng hiệu quả lại lớn hơn nhiều so với Tiên Khuyên Hoa.

Hiệu quả cải tạo thân thể của Tiên Khuyên Hoa mạnh hơn nhiều so với Tứ Minh Phệ Huyết Trận, vì Tiên Khuyên Hoa là Nguyên Thần tự thân thông qua linh thảo diễn sinh ra tinh huyết rồi cải tạo thân thể. Còn Tứ Minh Phệ Huyết Trận thì lại thông qua tinh huyết của người khác để tự diễn sinh thân thể của mình, hiệu quả lớn hơn nhiều.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy Tứ Minh Phệ Huyết Trận này, lập tức nhớ ra Linh Hồn thể trong đại sảnh lục giác năm đó, ngay sau đó Diệp Mặc liền nghĩ đến Linh Hồn thể đó dùng bốn tu sĩ Nguyên Anh này bố trí Tứ Minh Phệ Huyết Trận, sau đó cải tạo thân thể rồi rời khỏi phong ấn này.

Nhưng Diệp Mặc lại lắc lắc đầu chuyển dòng suy nghĩ, phong ấn này căn bản không bị động bắn ra, cho dù gã có thể bố trí Tứ Minh Phệ Huyết Trận, sau đó hút tinh huyết của bốn tu sĩ Nguyên Anh này, cũng không có cách nào rời khỏi nơi này.

Diệp Mặc lại lần nữa quan sát tứ phía, lại phát hiện ra chỗ khác thường, chứng tỏ những linh thảo kia căn bản không phải là từ trong này bắn ra.

Bốn tu sĩ Nguyên Anh này thật ngu ngốc, một Linh Hồn thể bị phong ấn giam hãm không ra ngoài được, không ngờ lại có thể lừa được bốn người bố trí một Tứ Minh Phệ Huyết Trận, Diệp Mặc thật không còn gì để nói.

Người vào đại sảnh lục giác càng ngày càng nhiều, Diệp Mặc biết không có Cửu Xoa Đao Thi của hắn, những người này căn bản cũng không có cách nào mở được phong ấn, còn Cửu Xoa Đao Thi thì hắn lại không thể nào lấy ra được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc theo bản năng nhìn chỗ lõm của Cửu Xoa Đao Thi kia, lúc trước hắn chính là lấy Cửu Xoa Đao Thi đút vào chỗ đó, suýt

chút nữa thì thả Linh Hồn thể đó ra rồi.

Nhưng khi Diệp Mặc nhìn thấy chỗ lõm đó đã biến thành màu đỏ đậm, lại ngây ngẩn cả người, thần thức của hắn có thể rõ ràng nhận thấy chỗ đỏ sẫm đó chính là do vết máu tạo thành.

Lúc này người trong đại sảnh càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng huyên náo, rõ ràng những người này không tìm thấy bất cứ đồ gì có thể lấy đi được, đều thất vọng bắt đầu oán trách. Nhưng Diệp Mặc quay đầu nhìn lại vị trí của mấy thi thể Nguyên Anh, sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Hắn phát hiện ra vừa nãy hắn nhìn nhầm, vị trí của bốn người này không phải là Tứ Minh Phệ Huyết Trận, mà là thông qua Tứ Minh Phệ Huyết Trận diễn sinh ra trận pháp. Nhưng trận pháp này lại cực giống Tứ Minh Phệ Huyết Trận, nên mới nhìn nhầm. Tứ Minh Phệ Huyết Trận là lúc trước La Do Bình tiến vào bố trí ra trận pháp huyết tế, trận pháp này lại thông qua Tứ Minh Phệ Huyết Trận mà diễn sinh ra, mục đích rõ ràng không phải là phục hồi lại thân thể, mà là muốn giải khai phong ấn…

Diệp Mặc nghĩ đến việc tên khủng bố này lại có thể giải khai phong ấn rời khỏi nơi này, hắn cũng cảm thấy cả người trở nên phát rét. Mình lừa được mấy thứ tốt của gã, nếu như bị người này tìm thấy được, thì chẳng phải là chỉ có duy nhất con đường chết hay sao?

Cái Linh Hồn thể này nếu như rời khỏi phong ấn này thật rồi, rất có khả năng vẫn là mình giúp gã một tay, vì lúc trước mình dùng Cửu Xoa Đao Thi buông lỏng phong ấn này, nên mới khiến cho Tứ Tượng Phá Vị Trận có tác dụng. Nếu như là vì mình thật, để cho một đại ma đầu chạy thoát, vậy thì hắn đã phạm tội rồi.

Tội này là chuyện nhỏ, vấn đề quan trọng chính là, tên đại ma đầu kia rời khỏi chỗ này rồi, chuyện đầu tiên gã làm chính là muốn giết chết Diệp Mặc.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Tô Tĩnh Văn lắc lắc cánh tay Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc vừa định trả lời, lại nghe thấy một tiếng ầm cực lớn. Một gã tu sĩ Hư Thần đang phóng pháp bảo ra tấn công chỗ lõm Cửu Xoa Đao Thi kia, âm thanh lớn này chính là do pháp bảo công kích của tên tu sĩ Hư Thần này phát ra.

Những tu sĩ bên cạnh nhìn thấy tên tu sĩ Hư Thần này tấn xông chỗ lõm Cửu Xoa Đao Thi, ai ai cũng phóng ra pháp bảo công kích vào chỗ lõm đó.

Khi Diệp Mặc đang không biết phong ấn này sao khi bị phá giải rồi, thì chỗ lõm Cửu Xoa Đao Thi kia có phải là có hiệu quả phòng ngự không, thì lại nghe thấy một âm thanh chấn động cực lớn, chỗ lõm của phong ấn đã bị phá hoại kia không ngờ dưới sự hợp lực tấn công của nhiều tu sĩ lại bị bể nát.

Một cánh cửa màu đen sâu kín xuất hiện trước mặt đám tu sĩ, những tu sĩ này ngây người trong chốc lát, rồi lại lập tức hoan hô, rõ ràng đều cho rằng bộ phận chủ chốt này đã bị bọn họ hợp lực phá vỡ.

Mấy tên tu sĩ Nguyên Anh xông thẳng vào, nhưng trong nháy mắt mấy tên tu sĩ Nguyên Anh đó lại bị đánh bay ra ngoài, chỉ có điều bọn họ khi đi vào thì vẫn còn tốt, nhưng khi đi ra, thì đã tan thành trăm mảnh, cho dù là Nguyên Anh cũng không có cách nào may mắn thoát khỏi được.

Một số tu sĩ đang định xông vào thì cũng dừng chân lại, nhưng công kích bên trong hắc động cũng không vì những tu sĩ dừng chân lại này mà dừng lại, vô số đao gió và kiếm khí không nhìn thấy từ bên trong hắc động phóng ra, trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ đại sảnh lục giác.

Diệp Mặc trong nháy mắt liền phóng ra đại đỉnh tám cực, đại đỉnh tám cực đó vây lấy hắn và Tô Tĩnh Văn, hình thành một khoảng không. Vô số tu sĩ trong màn đao gió và kiếm khí vô hình này bị chém tan tành, nhất thời cả đại sảnh vang lên những tiếng thét chói tai.

Một số tu sĩ tương đối may mắn, đã phóng ra ngoài đại sảnh lục giác,

còn những tu sĩ xui xẻo thì lại trực tiếp bị không gian đao gió này chém chết hết.

Cũng may những đao gió và kiếm khí này cũng không còn tiếp tục được bao lâu nữa, chỉ trong nửa tuần hương mà thôi. Nửa tuần hương sau, không gian đao gió và kiếm khí hoàn toàn biến mất.

Còn lúc này bên trong đại sảnh cũng không còn cảm giác chật kín người như lúc trước nữa, chỉ còn khoảng ba bốn chục tu sĩ vẫn còn đang đứng trong các góc của đại sảnh lục giác, cho dù những tu sĩ này vẫn còn đang đứng đó, nhưng phần lớn cũng đã bị thương. Trong thời gian ngắn ngủi, tu sĩ bị giết chết cũng có khoảng một hai trăm người, mùi máu tanh tràn ngập cả đại sảnh.

Một số tu sĩ tu vi thấp hơn Nguyên Anh thấy không gian đao gió và kiếm thế này biến mất trong nháy mắt, lập tức liền phóng ra ngoài đại sảnh lục giác. Thậm chí đến một số tu sĩ Hư Thần sơ kỳ cũng rút ra ngoài, di tích cũng kệ, nhưng cần phải có mạng mới hưởng được...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1263

Bảo Vật Kinh Thiên

Diệp Mặc quan sát một chút những tu sĩ còn lại trong đại sảnh, phần lớn đều là Hư Thần trung kỳ hoặc là Hư Thần hậu kỳ. Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín đến dãy núi Vạn Sơn sớm nhất, pháp bảo phòng ngự mà gã dùng chỉ là cái khiên hình tròn bình thường mà thôi, còn sư phụ của Chu Ngữ Sương thì lại dùng một vòng bảo hộ đơn giản, còn Tiêu Y thì lại dùng pháp bảo hình lá sen.

Những đường đao gió này mặc dù có thể dễ dàng giết được một tu sĩ Nguyên Anh, nhưng tu sĩ Thừa Đỉnh thì lại không có chút uy hiếp gì. Diệp Mặc nếu như không lo lắng cho Tô Tĩnh Văn, thì căn bản cũng không cần phải phóng ra đại đỉnh tám cực.

Có thể luồng không gian đao gió và kiếm khí vừa rồi quá nhanh, bây giờ cho dù không gian đao gió cũng đã dừng lại rồi, thì trong đại sảnh nhất thời cũng không có ai nói câu gì.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong cửa động tối om kia, thì phát hiện ra thần thức của hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể quét được xa hơn mười mét thì bắt đầu mờ.

Nơi này chắc chắn là có trận pháp che chắn thần thức, Diệp Mặc lúc này cũng đã khẳng định, Linh Hồn thể kia sớm đã rời khỏi phong ấn này rồi. Diệp Mặc mặc dù lo lắng tên tiểu tử kia, nhưng hắn cũng biết Linh Hồn thể cũng đã rời khỏi rồi, trong thời gian ngắn cũng có thể tìm hắn gây phiền phức, vì chuyện đầu tiên mà sau khi Linh Hồn thể kia ra ngoài chính là tái tạo lại cơ thể hoặc đoạt xá.

- Ai đồng ý cùng tôi thành một đội?

Một tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ liếc nhìn cửa động tối om kia nói.

Không có ai trả lời, bên trong động này bố trí một sát trận pháp thuật không gian, rõ ràng thứ bên trong đó cũng không phải tồi.

Tên tu sĩ Hư Thần trung kỳ này nói xong, rất nhanh lại có ba tu sĩ Hư Thần đứng ra. Sau khi bốn tên tu sĩ Hư Thần hợp lại thành một đội, thì các loại pháp bảo được phóng ra rồi đi vào cửa động tối om kia.

Thần thức của những người bên ngoài cũng quét vào, phát hiện bốn người tiến vào quả nhiên lại dẫnđến một luồng không gian đao gió và kiếm khí. Nhưng bốn tên tu sĩ Hư Thần này rõ ràng cũng lợi hại hơn mấy tu sĩ Nguyên Anh lúc trước, những không gian đao gió này cũng không làm thương họ được là bao.

Rất nhanh bốn người này biến mất khỏi thần thức của mọi người, một lúc lâu sau, bên trong cũng không phát ra âm thanh nào.

Có bài học thành công của bốn người này, những tu sĩ Hư Thần còn lại cũng phân thành từng đội. Diệp Mặc phát hiện ra tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín giấu tu vi mình kia, cũng tìm một đội để tiến vào trong.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương dẫn Chu Ngữ Sương đi tìm đội, nhưng tìm một lúc lâu rồi, cũng không có ai đồng ý cùng đội với gã, thứ nhất gã chỉ là Hư Thần trung kỳ, thứ hai gã lại dẫn theo lọ nước xì dầu Chu Ngữ Sương kia.

Còn Diệp Mặc, cũng không có ai dám đến trước mặt hắn chung đội, vì tu sĩ nơi này đều biết tu vi Diệp Mặc là cao nhất, thậm chí còn là tu vi Ngưng Thể. Ai mà dám cùng đội với tu sĩ Ngưng Thể cơ chứ?

Sư phụ của Chu Ngữ Sương thấy không có người nào muốn chung đội với gã, trực tiếp dẫn Chu Ngữ Sương vào trong động tối kia, một lúc sau thì biến mất khỏi phạm vi thần thức của mọi người. Điều này khiến cho những

tu sĩ Hư Thần trung kỳ, thậm chí là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng bắt đầu nóng lòng muốn thử, đều nghĩ nếu một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như Chu Ngữ Sương và một tu sĩ Hư Thần kia cũng có thể vào được, thì bọn họ cũng có thể vào được.

Nhưng nhanh chóng mọi người cũng hiểu được nhầm to rồi, đội có bốn tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ kia sau khi đi vào, kết quả cũng không đi được quá mười mét, thì đều bị không gian đao gió xé tan.

- Diệp đại ca, tôi cùng đội với anh được không?

Tiêu Y bước đến trước mặt Diệp Mặc ngại ngùng nói.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Được thì được, nhưng tôi không có cách nào bảo vệ được cô đâu, tôi phải bảo vệ vợ của tôi nữa.

Tiêu Y vội vàng nói:

- Tôi không cần anh bảo vệ, tôi đã là tu vi Hư Thần viên mãn rồi, tôi tự mình cũng có thể thông qua lối đi này.

Diệp Mặc nghe thấy vậy nhăn chân mày một chút nói:

- Một mình cô có thể đi qua, tại sao còn muốn chung đội với tôi?

Tiêu Y xấu hổ cười nói:

- Cũng đúng, tôi cũng nghĩ như mấy người kia vậy, nghĩ ra thì tôi cũng không cần phải chung tổ đội thật. Vậy thì Diệp đại ca, tôi đi trước đây.

Nói xong Tiêu Y tiến thẳng vào con đường tối om kia. Những tu sĩ vẫn còn trong đại sảnh thấy Tiêu Y không cần chung đội với ai mà bước vào, thì cũng không để ý lắm. Dù sao tu sĩ Hư Thần viên mãn, một mình hoàn toàn có thể đi được.

- Diệp Mặc, em có cảm giác người đàn bà kia có chút gì đó không ổn. Nhưng em cũng không nói ra được cô ấy không ổn ở điểm nào.

Tô Tĩnh Văn nhìn Tiêu Y bước vào con đường kia có chút nghi ngờ nói.

Diệp Mặc truyền âm cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Tĩnh Văn, em nghĩ không sai. Người đàn bà đó rất lợi hại, đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ tám rồi, còn cao hơn anh một tầng nữa. Cô ta dùng công pháp ẩn giấu, hơn nữa còn đeo pháp bảo mặt nạ ẩn giấu, không biết rốt cục cô ta muốn làm gì.

Lúc này tu sĩ trong đại sảnh cũng đi gần hết rồi, Diệp Mặc mới dẫn Tô Tĩnh Văn nhanh chóng tiến vào con đường tối om kia.

Không gian đao gió và kiếm khí bắn ra trong lối đi chạm vào đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc, căn bản cũng không có bất kỳ tiếng động nào. Chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc đã dẫn Tô Tĩnh Văn tiến vào một đại điện lớn hơn.

Bên trong và bên ngoài của đại điện trong đại sảnh lục giác cũng không có bất kỳ đồ vật gì, nếu như nói có thứ gì đó, thì trong đại điện cũng chỉ có một màn hào quang màu xám tro cực lớn. Thần thức không thể quét vào màn hào quang đó được, còn những người bước vào trước cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn màn hào quang đó mà thôi.

Lúc này bên trong cũng có hơn ba mươi tu sĩ Hư Thần, còn có một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín ẩn giấu thành Hư Thần hậu kỳ, và sư phụ của Chu Ngữ Sương lại ẩn giấu thành Hư Thần trung kỳ, trên thực tế lại là tu vi Thừa Đỉnh viên mãn. Tiếp theo là Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, cùng với Tiêu Y ẩn giấu thành Hư Thần viên mãn.

Người duy nhất không ẩn giấu tu vi chỉ có Diệp Mặc, tu vi của hắn rõ ràng là Thừa Đỉnh tầng thứ bảy. Nhưng có thể nhìn ra tu vi của Diệp Mặc, cũng chỉ có ba tu sĩ Thừa Đỉnh ẩn giấu tu vi kia thôi.

Thấy Diệp Mặc đi vào, một gã tu sĩ Hư Thần hậu kỳ đến trước mặt Diệp

Mặc khom người nói:

- Tiền bối, nơi này có một màn hào quang màu xám tro, chắc hẳn là một trận pháp phòng ngự, chúng ta bây giờ có thể mở trận pháp đó. Nếu như bên trong có đồ tốt, tiền bối một mình ăn một nửa, còn những người còn lại thì ăn nửa còn lại, không biết ý của tiền bối thế nào?

Diệp Mặc lúc này mới hiểu tại sao những tu sĩ Hư Thần vào trước cũng không có nhúc nhích gì, hóa ra là để ý đến tiền bối có tu vi cao nhất là hắn.

Đối với những tu sĩ biết trước biết sau này, Diệp Mặc cũng rất thích, ít ra cũng có thể nể vị trí của mình. Hắn gật gật đầu nói:

- Nếu như vậy thì tốt, vậy thì tôi một nửa là được rồi, còn lại thì mọi người có tự chia nhau không, tôi cũng không quản được.

Diệp Mặc sau khi nói xong câu này, chẳng những những tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia lộ ra vẻ châm chọc, đến sư phụ của Chu Ngữ Sương khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười khinh bỉ, chỉ có Tiêu Y thì vẫn với thái độ như lúc trước, hình như cũng không thèm để ý.

Chu Ngữ Sương nhìn thoáng qua Diệp Mặc thầm lắc đầu, trong lòng lại coi Diệp Mặc như người đã chết. Vì cô biết một khi sư phụ của mình nhắm trúng thứ gì đó rồi, thì không có người nào có thể lấy đi được. Tu vi của tên thanh niên này có thể đã là Ngưng Thể rồi, nhưng lấy một nửa đồ, cũng không sợ đầu sóng ngọn gió. Sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng không nói với Chu Ngữ Sương về tu vi của Diệp Mặc, cho nên cô đoán Diệp Mặc cũng cao hơn những tu sĩ Hư Thần kia chút ít.

Tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ thấy Diệp Mặc nói vậy thì sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng nói:

- Có lời này của tiền bối rồi, những thứ còn lại, chúng tôi sẽ căn cứ theo thực lực mà chia. Vãn bối tin rằng, sẽ không có ai là không hài lòng cả.

- Ra tay.

Tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ được sự cho phép của Diệp Mặc, trực tiếp vung tay lên phóng ra pháp bảo của mình.

Ầm…

Một miếng sơn ấn trực tiếp đánh vào trên màn hào quang màu xám tro kia, dẫn theo từng đợt chấn động của màn hào quang màu xám tro kia.

Thấy tên tu sĩ này động thủ, những tu sĩ còn lại ai ai cũng phóng ra pháp bảo của mình. Nhất thời vang lên tiếng rung động trời đất, các loại pháp bảo không ngừng đánh lên trên màn hào quang màu xám tro kia.

Nhưng Diệp Mặc cũng không ra tay, nếu được người khác xưng là cao thủ đệ nhất, thì phải có giác ngộ của cao thủ, chuyện nhỏ như này không cần tiền bối có tu vi cao nhất ra tay. Diệp Mặc không ra tay, Tô Tĩnh Văn cũng không động thủ gì.

Thật ra nơi này cũng đã có hơn mười tu sĩ Hư Thần rồi, căn bản cũng không cần Diệp Mặc ra tay, màn hào quang màu xám tro kia nói là trận pháp phòng ngự, cũng không bằng nói nó là trận pháp che chắn.

Nhiều tu sĩ như vậy ra tay cùng một lúc, chỉ trong thời gian nửa tuần hương, màn hào quang màu xám tro cũng phát ra những tiếng răng rắc, bắt đầu vỡ tan.

Màn hào quang màu xám tro vừa biến mất, bên trong lập tức lộ ra bảy quả cầu màu vàng kim trong suốt. Những thứ bên trong những quả cầu kim này nhìn thấy rất rõ, khi thần thức Diệp Mặc vừa mới quét vào trong những thứ này, cũng hít một hơi lạnh. Đây rốt cục là một phong ấn, hay là một di tích vậy? Sao lại có nhiều thứ nghịch thiên như vậy?

Quả cầu thứ nhất, bên trong đặt ba món chân khí cực phẩm, ba quyển công phách Thiên cấp thất phẩm. Quả cầu thứ hai, bên trong đặt hai món chân khí cực phẩm, còn có một quyển công pháp Thiên cấp bát phẩm. Trong hai món chân khí cực phẩm, còn bao gồm một bộ hộ giáp chân khí cực

phẩm. Quả cầu thứ ba, một bình đan dược, trên viết Chân La đan, ngoài ra còn có một quyển công pháp Thiên cấp cửu phẩm.

Quả cầu thứ tư, một ngọn lửa màu cam bay lơ lửng trên một lò luyện đan cực lớn, lò luyện đan đó vừa nhìn liền biết được là lò đan chân khí cực phẩm. Còn mối lửa kia không ngờ là Chân Muội hỏa, Chân Muội hỏa xếp thứ tám trong giới Tu Chân, là một loại thiên hỏa.

Quả cầu thứ năm, lại là một quyển công pháp, nhưng khi nhìn thấy quyển công pháp này, cho dù là Diệp Mặc cũng kinh ngạc thốt lên lời, vì quyển này không ngờ là công pháp Tiên cấp nhất phẩm.

Quả cầu thứ sáu, không ngờ là một tiên khí phòng ngự hạ phẩm, Tằm Lân Thuẫn.

Quả cầu thứ bảy, bên trong chỉ có ba miếng tinh thể, nhưng Diệp Mặc khi nhìn thấy ba miếng tinh thể này, đến đồng tử cũng muốn nhảy ra ngoài. Ba miếng tinh thể này thậm chí như chứa một luồng linh tính vậy, vừa nhìn liền biết được là tuyệt vật phi phàm. Thậm chí còn quý báu hơn so với linh thạch cực phẩm, thứ này Diệp Mặc chưa thấy bao giờ, nhưng hắn cũng có thể đại khái đoán được, tinh thể này chỉ có thể có hai loại, một là ba miếng tinh thạch cực phẩm, thứ hai thì Diệp Mặc cũng không dám nghĩ, vì ngoại trừ tiên tinh hạ phẩm ra, hắn cũng không nghĩ được còn có thứ gì có linh tính hơn những thứ này.

Diệp Mặc thấy rất nhiều đồ tốt, đến hắn cũng khó có thể khống chế được mình, những người còn lại lại càng không có cách nào khống chế được tâm trạng của mình. Một tên tu sĩ Hư Thần sơ kỳ thậm chí quên mất gã là người có tu vi thấp nhất trong này, không ngờ lại xông đến quả cầu thứ nhất thò tay vào lấy đồ bên trong ra.

Nhưng cũng không đợi gã chạm đến quả cầu, thì lại có lực đàn hồi cực lớn bắn gã ra xa, đập vào mặt phiến đá đối diện, điên cuồng phun ra một ngụm máu. Lúc này, gã mới tỉnh lại, những thứ này nói không chừng gã đến mảnh vụn cũng không sờ tới được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1264

Giả, Giả, Giả

Tuy rằng tên tu sĩ Hư Thần sơ kỳ bị luồng sáng mầu vàng của quả cầu đánh bay, nhưng hiện tại cũng không có ai quan tâm đến y. Trong mắt mọi người lúc này đều đang nhìn chằm chằm vào bẩy quả cầu vàng kim trong suốt, bẩy cái quả cầu này, thì chỉ cần người nào lấy được một cái, đã là may mắn bằng trời rồi. Mấy thứ này thì không chỉ tu sĩ Hư Thần mà ngay cả tu sĩ Hóa Chân có nhìn thấy thì cũng phải thèm nhỏ dãi.

Diệp Mặc nghe được xung quanh đều là những tiếng thở dốc, thì hắn đã hiểu được việc kế tiếp chính là phải 'Đổ máu'.

Một tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ tỉnh lại, y đứng lên phía trước rồi lớn tiếng:

- Các vị bằng hữu, ở đây còn có một vị tiền bối, chúng ta để cho vị tiền bối này lựa chọn ba cái, sau đó lại lựa chọn thêm một nửa cái thứ tư, còn lại sẽ là phần chúng ta, mọi người có ý kiến gì hay không?

Không có một ai lên tiếng.

Hiển nhiên là ý kiến của tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ này không ai là không đồng ý, tuy rằng tu vi của Diệp Mặc cao, nhưng tối đa cũng chỉ là một tu sĩ Ngưng Thể mà thôi, ở đây có tới hơn mười tu sĩ Hư Thần, nếu như liên kết lại, thì không nhất định sẽ không phải là đối thủ của hắn. Chủ yếu cũng là do đồ vật bên trong bẩy quả cầu vàng kim này quá mức kinh thế hãi tục, vậy thì ai mà nguyện ý chắp tay dâng tặng cho người khác chứ?

Nhưng lúc này thì hầu như tất cả các tu sĩ đều tránh xa khỏi Diệp Mặc,

đồng thời cẩn thận của nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Bọn họ đề phòng chính là Diệp Mặc sẽ ra tay giết người, vì thế nên mới cố gắng lùi ra xa.

Diệp Mặc cười nhạt một cái, cũng không hề động đậy, trong mắt ba tên tu sĩ Thừa Đỉnh cũng đều lộ ra thần sắc cuồng nhiệt, nhưng bọn chúng cũng không nhúc nhích. Trường hợp này hắn đã gặp nhiều rồi, người khác không động thì hắn cũng sẽ không động? Nếu ba tên tu sĩ Thừa Đỉnh này và hơn mười tu sĩ Hư Thần cùng vây công, thì Diệp Mặc cũng không sợ hãi. Chỉ là hắn sợ vạn nhất không bảo vệ tốt được cho Tô Tĩnh Văn, vậy thì cái được sẽ không đủ đề bù cho cái mất.

- Ha ha ha ha...

Một giọng cười khàn khàn cất lên:

- Bẩy quả cầu ở đây, thì tao muốn năm cái trong đó.

Tên này nói xong thì đã đưa tay lên muốn lấy đi đồ vật bên trong quả cầu.

Mọi người nhìn thấy đây là một tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ, có vài tên tu sĩ Hư Thần tu vi không kém, đều lấy ra pháp bảo muốn ngăn cản tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ này.

Nhưng tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ này thì ngay cả pháp bảo cũng chưa lấy ra, chỉ tùy ý đánh ra mấy thủ quyết, thì mấy tên tu sĩ Hư Thần đã lập tức bị chân nguyên của y bao vây lại.

Sau một lát thì mọi người đều nghe thấy âm thanh ‘Răng rắc’ vang lên. Mấy tên tu sĩ Hư Thần muốn ngăn cản y đã bị y ném ra xa, đập vào trên vách đá. Chỉ có điều mấy tên tu sĩ Hư Thần đó đã bị vặn gẫy cổ, sớm đã không còn thở nữa rồi.

Vừa rồi bẩy quả cầu đều thu hút đông đảo ánh mắt của các tu sĩ, nhưng sau khi thấy một màn này thì đều phải hít một hơi lạnh. Tất cả mọi người đều đã hiểu được rằng tên tu sĩ Hư Thần hậu kỳ có thể tùy ý mà vặn gẫy cỗ

mấy tu sĩ Hư Thần khác này tuyệt đối là đã ẩn dấu đi tu vi. Chỉ nhẹ nhàng đã có thể giết chết mấy tên tu sĩ Hư Thần, thì hiển nhiên đã là tu vi Ngưng Thể hoặc thậm chí còn là tu vi Thừa Đỉnh rồi.

Không một ai nói câu nào. Lúc này hầu hết các tu sĩ đều đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc bởi vì ở đây chỉ có Diệp Mặc là tu vi cao nhất. Nhưng bây giờ lại xuất hiện một tên tu sĩ giả heo ăn thịt hổ thì hiển nhiên tranh đấu chủ yếu sẽ là do hai người này.

Những tu sĩ nhiệt tình hưng phấn lúc trước giờ đều đã tỉnh táo lại, những thứ kia đều là đồ tốt, nhưng có đến lượt bọn họ cầm được vào tay hay không, thì lại là hai việc khác nhau. Có lẽ việc đó căn bản là sẽ không tới phiên bọn họ rồi. Có hai tu sĩ tu vi đã ngoài Ngưng Thể, thì sao có thể đến lượt những tu sĩ Hư Thần như bọn họ được chứ?

Diệp Mặc phát hiện lúc này thì Tiêu Y và sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là hai người này sớm đã nhìn ra tên kia là loại giả heo ăn thịt hổ rồi.

Tên tu sĩ kia lúc này đã không còn ẩn dấu tu vi ở Hư Thần hậu kỳ nữa, khí thế trên người liền tăng vọt, đảo mắt đã tới tu vi Thừa Đỉnh tầng chín rồi. Nhìn thấy nhiều đồ tốt nghịch thiên thế này, thì bất chấp tất cả y cũng muốn phải thu hết vào tay, như vậy thì tiếp tục ẩn dấu tu vi cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Ngoại trừ Diệp Mặc vẫn bình thản, thì sư phụ của Chu Ngữ Sương và Tiêu Y đều lộ ra sự ngưng trọng và ngạc nhiên trong mắt, hiển nhiên là họ cũng không ngờ rằng có người cũng ẩn dấu tu vi giống như họ. Đối với hai người, tu sĩ Thừa Đỉnh càng nhiều thì càng không có lợi.

Tên tu sĩ kia sau khi bộc lộ ra thực lực tu vi Thừa Đỉnh tầng chín lại đi tới trước người Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Anh bạn, cậu là tu vi Thừa Đỉnh tầng bẩy, cũng coi như là Thừa Đỉnh hậu kỳ, những quả cầu vàng kim ở đây, tôi muốn năm cái, cho cậu hai cái,

phân chia như vậy cậu không có ý kiến gì chứ?

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, chỉ là một tu sĩ tu vi Thừa Đỉnh tầng chín, thì bản thân lúc nào cũng có thể giết y. Không ngờ y lại nói là muốn lấy năm Diệp Mặc. Hơn nữa còn xem các tu sĩ khác có mặt ở đây là không khí, coi bọn họ như là không hề tồn tại vậy.

Nhưng Diệp Mặc biết, hiện tại không phải là lúc tranh giành, nên thản nhiên nói:

- Anh cần quả cầu thì xin cứ tự nhiên, không cần phải hỏi tôi.

Tên tu sĩ này vừa nghe thấy câu trả lời của Diệp Mặc, lập tức lộ ra thần thái coi như là Diệp Mặc biết điều, hiển nhiên là y nghĩ Diệp Mặc sau khi biết mình là tu vi Thừa Đỉnh tầng chín thì đã sợ mình rồi, cho nên mới đem quả cầu dâng tặng cho mình.

Y liền gật đầu:

- Tốt!

Nói xong thì y liền trực tiếp hướng tới những quả cầu, món đồ thứ nhất y nhìn trúng nhiển nhiên là công pháp tiên cấp nhất phẩm. Diệp Mặc vẫn luôn chú ý tới sư phụ của Chu Ngữ Sương, phát hiện ra sau khi y nhìn thấy tên tu sĩ kia đi tới trước quả cầu, thì chân nguyên quanh người liền chậm rãi tụ lại, trong lòng Diệp Mặc liền cười thầm, vì hắn biết sư phụ của Chu Ngữ Sương chuẩn bị ra tay rồi.

Nói thật ra thì mấy cái công pháp tiên cấp nhất phẩm này chẳng có chút hấp dẫn đới với hắn cả, chỉ có một quả cầu là có lực hấp dẫn lớn nhất với hắn mà thôi, chính là quả cầu có chứa ba viên linh thạch tràn đầy linh khí.

Oành

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín vừa đưa tay chạm vào quả cầu, thì chân nguyên của y liền va chạm vào vòng bảo hộ của quả cầu vàng kim, phát ra

một tiếng vang nặng nề.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín này liền kêu lên một tiếng đau đớn, rồi lùi lại mấy bước. Sư phụ của Chu Ngữ Sương thấy tình huống này, thì liền thu lại ý muốn động thủ của mình.

Mà Diệp Mặc cũng không hề để ý tới tên tu sĩ Thừa Đỉnh bị quả cầu vàng kim đánh bay, mà hắn chỉ kinh hãi nhìn quả cầu vàng kim có chứa công pháp tiên cấp nhất phẩm, một lúc sau vẫn không nói nên lời.

Vừa rồi sau khi tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia đưa tay tóm lấy quả cầu vàng kim, thì quả cầu vàng kim đã rớt ra một cái khe, Thần thức của Diệp Mặc nhanh chóng đi vào, trong nháy mắt đã tiến vào trong quả cầu qua khe nứt đó dò xét. Sau đó hắn nhìn thấy rõ ràng quyển công pháp tiên cấp nhất phẩm kia chỉ là hư ảo, nói cách khác thì chúng đều là giả.

Diệp Mặc lại tiếp tục đưa ánh mắt nhìn sang mấy quả cầu còn lại, thì ngoài quả cầu bên trong có chứa ba viên linh thạch có chứa nhiều linh khí ra, những thứ còn lại Diệp Mặc càng nhìn càng thấy giống đồ giả.

- Thật là lợi hại.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kia sau khi bị bức lùi lại mấy bước, thì lúc này mới có chút giật mình nhìn mấy quả cầu kia.

Sau đó y lại nhìn về phía Diệp Mặc, hiển nhiên là muốn Diệp Mặc cùng liên thủ công kích mấy quả cầu này.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Để tôi thử xem.

Nói xong Diệp Mặc liền đi về phía một quả cầu, đưa tay ra nắm lấy giống như tên tu sĩ kia. Không ai biết rằng động tác này của hắn chỉ là vì muốn đưa thần thức của mình xâm nhập vào bên trong quả cầu, chứ không phải là thực sự muốn nắm lấy đồ vật bên trong quả cầu Oành

Lại một tiếng nổ vang lên, nhưng lại khiến mọi người phải kinh dị, vì Diệp Mặc cũng không bị vòng bảo hộ của quả cầu đánh bay. Người xung xanh lập tức cũng hiểu ra là có chuyện gì, hẳn là vì chân nguyên của Diệp Mặc cũng không bằng với tên tu sĩ vừa nãy, bởi vì tiếng nổ vừa rồi nhỏ hơn tiếng nổ lúc trước nhiều lắm.

Chỉ có Diệp Mặc biết rõ là có chuyện gì xảy ra, sau khi thần thức của hắn tiến vào trong quả cầu, thì lập tức đã kiểm tra đồ vật bên trong quả cầu rồi, ba món chân khí cực phẩm là giả, ba quyển công pháp Thiên cấp thất phẩm cũng là giả.

Diệp Mặc nhíu mày, nhưng không dừng lại, tiếp tục đi tới quả cầu thứ hai, lại đưa tay ra muốn nắm lấy. Nhưng tất cả những quả cầu hắn vừa kiểm tra qua, thì tất cả đều chỉ có thể nói một chữ "Giả".

Tất cả mọi người đều không hiểu Diệp Mặc làm cái gì mà cứ thử nắm lấy hết quả cầu này tới quả cầu khác như thế Còn tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín bị quả cầu đánh bay ra lại nhíu mày, sau đó ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn, làm như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, khẳng định là anh bạn cũng không có cách nào phá giải mấy quả cầu này cả. Ý tôi là không bằng hai người chúng ta cùng liên thủ. Nếu như chúng ta liên thủ có thể phá giải những quả cầu này, thì tôi nguyện ý tặng thêm cho cậu một quả cầu nữa, thế nào?

Trong lòng Diệp Mặc thầm lắc đầu, tuy rằng ở đây đều là các tu sĩ Hư Thần, nói đúng hơn thì thoạt nhìn đều là các tu sĩ Hư Thần. Nhưng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín này đã phạm vào đều tối kỵ rồi, y không chỉ xem tất cả các tu sĩ ở đây thành không khí, hơn nữa còn định ăn mảnh một mình.

Diệp Mặc cảm thấy, cho dù là những tu sĩ Hư Thần này không đáng nhắc tới, nhưng những món đồ mình không dùng được, hoặc là không cần đến, thì cũng có thể đem ra phân chia cho người khác, đó cũng chẳng phải là chuyện xấu gì. Nhưng loại chuyện này thì Diệp Mặc cũng không cần phải đi

nhắc nhở tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia, cứ để y đóng vai kẻ tàn nhẫn đi thôi. Lúc trước ý tùy tiện đã vặn gẫy cổ mấy tên tu sĩ Hư Thần kia, thì đủ thấy y chính là một kẻ khát máu.

Diệp Mặc quay đầu nhìn tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín một chút rồi nói:

- Tôi thử lại một lần nữa, nếu như không được thì nói sau.

Nói xong Diệp Mặc lại đưa tay ra nắm lấy quả cầu cuối cùng, một tiếng nổ lại vang lên, thần thức của Diệp Mặc vừa quét vào trong, thì nháy mắt trong lòng Diệp Mặc liền vô cùng mừng rỡ, ba viên tinh thạch trong quả cầu này đều là đồ thật, hơn nữa trình độ nồng đậm của linh khí tuyệt đối còn vượt qua cả linh tinh.

Thần thức của hắn chỉ xem qua ba viên tinh thạch kia một chút, thì đã cảm nhận được một cảm giác cực kỳ thoải mái rồi. Diệp Mặc cố gắng đè nén sự kinh hỉ của mình xuống, thu hồi lại thần thức của mình đi tới một bên, sau đó mới ôm quyền nói với tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín:

- Tôi vừa thử qua, thấy được rằng mấy quả cầu kia đều rất kiên cố, chỉ có quả cầu cuối cùng tôi mới cảm giác được có chút hy vọng. Vì thế tôi chỉ cần một quả cầu cuối cùng kia thôi, những quả cầu còn lại thì tôi cũng biết là mình không có năng lực phá giải.

- Thật là như vậy?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh không đợi Diệp Mặc nói hết, thì đã đưa tay về phía quả cầu cuối cùng, nhưng kết quả vẫn giống như trước. "Oành..." Tiếng nổ lớn lại vang lên, tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín lại một lần nữa bị vòng bảo hộ của quả cầu đánh bay ra xa.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh nhíu mày, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Mặc:

- Không phải là cậu đã nói rằng vòng bảo hộ của quả cầu cuối cùng kia đã yếu đi một chút hay sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1265

Quả Cầu Vỡ Ra

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Tôi có một Bạo Chân Châu có uy lực cực lớn.

Nói tới đây, Diệp Mặc lại ngừng lại một chút, rồi lại nói tiếp:

- Nếu tôi toàn lực ra tay, rất có khả năng sẽ phá vỡ được màn hào quang kia. Còn bên trong quả cầu thứ bảy kia có ba viên linh tinh rất tuyệt, tôi nhắm trúng nó rồi.

- Bạo Chân Châu?

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia ngạc nhiên lặp lại một câu, Bạo Chân Châu gã đương nhiên biết, là pháp bảo dùng một lần được tu sĩ Hóa Chân ngưng luyện ra, có được những thứ như Bạo Ngân Châu này, nhưng cấp bậc lại cao hơn Bạo Ngân Châu nhiều.

Nếu Diệp Mặc dùng Bạo Chân Châu đối phó với gã, gã bị đánh bất ngờ mà không có đề phòng gì, thậm chí còn có thể bị thương. Mặc dù gã đoán chừng Diệp Mặc không phải là đối thủ của gã, nhưng Diệp Mặc nếu như có Bạo Chân Châu, vậy thì lại khác.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín này sắc mặt không ngừng biến đổi, một hồi lâu sau thở dài một tiếng nói:

- Không ngờ anh đến loại pháp bảo dùng một lần có tính uy hiếp lớn như vậy cũng có, anh lãng phí một viên Bạo Chân Châu để phá tan màn hào quang trong này tôi đương nhiên không có ý kiến gì, chỉ có điều màn hào

quang còn lại…

Diệp Mặc không đợi gã nói hết câu, liền khua tay lên nói:

- Màn hào quang còn lại, tôi đảm bảo không cần, chỉ cần cái thứ bảy này thôi, huống chí tôi toàn lực ra tay cũng chỉ có thể phá tan được một cái trong đó, sau khi đánh tan cái thứ bảy này rồi, những cái khác tôi cũng không đánh vỡ được.

- Vậy được, tôi không có ý kiến gì, anh đến mà phá. Nhưng dùng Bạo Chân Châu rất có khả năng những thứ bên trong quả cầu đó sẽ bị hỏng đấy.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh không chút do dự trả lời lại.

Mặc dù Diệp Mặc nói chỉ có một viên Bạo Chân Châu, ai mà biết được Diệp Mặc hắn có mấy viên? Gã không tin Diệp Mặc sẽ dùng viên Bạo Chân Châu duy nhất mà hắn có. Nếu như mình đổi lại là đối phương, gã nhất định sẽ không dùng Bạo Chân Châu để phá tan quả cầu kia, mà là dùng Bạo Chân Châu làm thương người có tu vi cao nhất trong này rồi tính tiếp.

Cho nên Diệp Mặc dùng Bạo Chân Châu, gã cũng vô cùng mong đợi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tôi chỉ cần quả cầu thứ bảy, nếu như tự tôi không cẩn thận mà làm hỏng những thứ có trong quả cầu này, tôi đương nhiên sẽ không lại đi muốn quả cầu khác.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia trong lòng mừng rỡ, cái mà gã cần chính là câu nói này của Diệp Mặc. Đang lúc gã cho rằng tiếp theo Diệp Mặc sẽ đến phá tan quả cầu thứ bảy này, thì không ngờ Diệp Mặc lại quay đầu lại nhìn một lượt những tu sĩ Hư Thần còn lại hỏi:

- Tôi chỉ cần quả cầu thứ bảy này, các vị có ý kiến gì không?

Một tu sĩ Thừa Đỉnh chỉ cần một quả cầu trong đó, những tu sĩ Hư Thần

còn lại muốn có ý kiến, thì mới là chuyện lạ. Nhưng Diệp Mặc lại cứ nhìn từng người một hỏi, khi hắn đến hỏi Tiêu Y, Tiêu Y lại cười khúc khích nói:

- Diệp đại ca có thể lấy được một trong những quả cầu kia, tôi cũng rất mong đợi đấy, sao lại có ý kiến gì được?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Vậy thì tốt.

Nói xong Diệp Mặc lại hỏi sư phụ của Chu Ngữ Sương, người nam tu có khuôn mặt tang thương đó hai mắt chằm chằm nhìn Diệp Mặc, dường như muốn nhìn ra động cơ mà Diệp Mặc muốn hỏi thăm, nhưng ngữ khí mà Diệp Mặc hỏi y cũng giống như hỏi những người khác, căn bản không có chút đặc biệt nào cả.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín âm thầm lắc đầu, gã cho rằng, một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy như Diệp Mặc muốn có một quả cầu, chỉ cần mình đồng ý, thì trong này có người nào dám phản đối? Cách làm này của Diệp Mặc quả thực rắc rối, làm chuyện thừa.

Nhưng cho dù là như vậy, gã cũng chỉ nhíu nhíu mày, cũng không đứng ra phản đối. Dù sao hỏi một lượt như này, cũng không cần nhiều thời gian. Gã còn muốn đợi Diệp Mặc sau khi lấy đồ của quả cầu thứ bảy ra rồi, lại xin Diệp Mặc giúp gã mở những quả cầu còn lại. Gã thậm chí còn định cho Diệp Mặc chút ưu đãi, lúc này đương nhiên sẽ không đắc tội với Diệp Mặc về những chuyện râu ria này.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương thấy Diệp Mặc hỏi y, y thản nhiên nói:

- Anh cho dù lấy hết những quả cầu ở đây làm của riêng anh, thì tôi cũng không có ý kiến gì.

Giọng nói của Diệp Mặc bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, cũng không còn cái thái độ mềm mỏng một câu tiên sinh hai câu tiên sinh như vừa nãy nữa, mà lại lạnh lùng nhìn sư phụ của Chu Ngữ Sương nói:

- Anh trực tiếp nói có ý kiến hay là không có ý kiến, nếu như tôi phát hiện khi tôi lấy đồ trong quả cầu ra, có người gây bất lợi cho tôi, thì tôi bây giờ sẽ ra tay giết chết tên gây bất lợi cho tôi trước đấy.

Diệp Mặc không muốn khi hắn lấy đồ trong đó ra, lại có người quấy rầy, nên bây giờ mới bày ra trò thăm hỏi ý kiến. Thực ra chủ ý của hắn chính là muốn hỏi hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh này, còn những tu sĩ Hư Thần còn lại, chẳng qua chỉ là tiện hỏi mà thôi. Nếu như sư phụ của Chu Ngữ Sương không nể mặt hắn, thì hắn sẽ lập tức ra tay.

Hắn tin rằng nếu hắn muốn đối phó với sư phụ của Chu Ngữ Sương, thì hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh còn lại cũng sẽ không xen vào. Huống chi, cho dù chen vào thì hắn cũng không sợ. Đối với hắn mà nói, tuyệt đối sẽ không cho phép khi mình lấy đồ lại bị người khác quấy rầy, nếu như có người quấy rầy, thì cũng không bằng trước khi hắn lấy đồ ra hắn sẽ giết chết tên đó.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương nghe thấy Diệp Mặc lạnh lùng nói vậy thì thu hồi ánh mắt lại, y thậm chí chắc rằng Diệp Mặc đã nhìn ra tu vi của y rồi, nếu không mình chỉ là một tu sĩ Hư Thần mà thôi, thì làm sao lại khiến hắn lãng phí thời gian đến vậy?

Ý tứ câu này của Diệp Mặc chính là, nếu như y dám nói không bằng lòng, hoặc là nói khó nghe, thì hắn sẽ lập tức ra tay.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương vốn định khi Diệp Mặc phá vỡ quả cầu thứ bảy thì sẽ ra tay với hắn, bây giờ Diệp Mặc lại tìm đến thăm hỏi, khiến y lại có cảm giác bị người khác nhìn thấu.

Thấy ánh mắt của Diệp Mặc càng ngày càng lạnh lùng, sư phụ của Chu Ngữ Sương cuối cùng cũng gật gật đầu:

- Tôi không có ý kiến gì, bảy quả cầu trong này, tiền bối dù sao cũng chỉ lấy một quả…

Diệp Mặc biết ý tứ của y, lập tức lạnh lùng nói:

- Anh nói không sai, tiền bối tôi chỉ lấy một quả.

Hắn tự xưng là tiền bối, hiển nhiên là đang châm chọc sư phụ của Chu Ngữ Sương.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương gật đầu, không nói gì thêm, nếu như trong này chỉ có một mình Diệp Mặc, y sớm đã trở mặt động thủ rồi. Diệp Mặc châm chọc y không phải là y không nghe ra, y đoán chừng Diệp Mặc trên 60% đã nhìn ra tu vi của mình rồi.

Bây giờ Diệp Mặc muốn lấy quả cầu thứ bảy kia, bên trong quả cầu đó mặc dù có ba viên tinh thạch, nhưng đối với bảy quả cầu trong này mà nói, ba viên tinh thạch này cũng không phải là đồ quý giá gì.

Cái quan trọng hơn chính là, kẻ địch lớn nhất bây giờ của y chính là tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia, một khi y đánh nhau với Diệp Mặc, thì tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia chắc chắn sẽ giúp Diệp Mặc đối phó với một mình y. Y mặc dù là Thừa Đỉnh viên mãn, nhưng một Thừa Đỉnh tầng thứ chín cộng với một Thừa Đỉnh tầng thứ bảy, thì y cũng chưa chắc nắm được phần thắng. Huống chi, tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy này vừa còn nói mình có Bạo Chân Châu.

Nếu là Bạo Chân Châu thật, cho dù là y cũng không dám trực tiếp đối diện.

Mấy đối thủ trọng yếu cũng đã đồng ý yêu cầu của mình rồi, Diệp Mặc dẫn Tô Tĩnh Văn đến bên cạnh quả cầu màu vàng kim thứ bảy. Mặc dù hắn bây giờ đã thống nhất với ba tên tu sĩ Thừa Đỉnh còn lại rồi, nhưng để phòng ngừa chẳng may, chẳng may khi mình lấy đồ trong đó ra, những người còn lại lại ra tay với Tô Tĩnh Văn, vậy thì cũng không được.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia vốn muốn đi nghiên cứu quả cầu, thấy Diệp Mặc bước tới trước quả cầu thứ bảy, gã cũng không nhúc nhích gì, chỉ chằm chằm nhìn Diệp Mặc nhìn uy lực cực lớn của Bạo Chân Châu, khoảng cách giữa bảy quả cầu này lại không xa, nếu như mình bây giờ đến

đó, nói không chừng sẽ bị ảnh hưởng. Dù sao gã cho rằng, đợi sau khi tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy này lấy quả cầu thứ bảy rồi, thì gã cũng còn nhiều thời gian đi nghiên cứu những quả cầu còn lại kia.

Còn những tu sĩ Hư Thần còn lại, cũng đã bị gã coi như là người chết rồi. Trước khi đồ trong quả cầu mình vẫn chưa lấy được, những tu sĩ trong này thì cũng không ai có thể đi được, ai đi, thì gã sẽ giết người đó.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương thầm ngó chừng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín, y định khi tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia lấy quả cầu thì sẽ đánh lén gã, chỉ cần đánh thương được y, những quả cầu còn lại chẳng phải là của y sao? Thậm chí cái mà Diệp Mặc lấy đi chỉ là một quả cầu có linh tinh, thì đối với y mà nói cũng chẳng đáng gì.

Tiêu Y đứng một bên chỉ nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, không có ai có thể nhìn ra được cô rốt cục đang nghĩ cái gì.

Diệp Mặc bước đến bên cạnh quả cầu, nhưng căn bản cũng không lấy ra Bạo Chân Châu như dự liệu của mọi người, mà lại lấy trận kỳ ra, bố trí một trận pháp xung quang quả cầu. Sau đó lại phóng ra một đao pháp như con dao thái rau, trực tiếp bổ về phía quả cầu kia.

Một âm thanh thình thịch vang tới, quả cầu kia không ngờ bị Tử Đao của Diệp Mặc khoét một lỗ thủng, nhưng cái lỗ này rất nhỏ. Theo như suy đoán của những tu sĩ xung quanh lúc trước và trên thực tế, sau khi lỗ thủng này xuất hiện, thì nó sẽ từ từ khép lại. Nhưng rất nhanh những tu sĩ xung quanh lại ngây người, vì cái lỗ thủng này không bị khép lại, chẳng những không khép lại mà lại còn từ từ mở lớn. Từ lúc đầu chỉ có vết nứt nho nhỏ, thì dần dần hình thành một lỗ thủng mà bàn tay người lớn có thể cho vào được.

Mà lúc này sắc mặt Diệp Mặc lại càng tái nhợt, không ai biết lúc này hắn đã dốc hết sức lực ra rồi. Lúc trước hắn sở dĩ muốn thỏa thuận xong với ba tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia, chính là vì lúc này, lúc này là lúc mà hắn yếu nhất, thần thức hóa hình cũng đã dùng đến cực hạn rồi. Cái lỗ càng lúc càng lớn kia không phải hắn dùng chân nguyên kéo ra, mà là hắn dùng thần thức kéo

ra.

Lúc trước hắn cũng thử qua những quả cầu này mà dùng chân nguyên thì cũng không có tác dụng gì, loại vòng bảo hộ phòng ngự này, chân nguyên càng mạnh thì phản chấn càng mạnh, chỉ dùng thần thức mới có thể phá tan được. Trên thực tế bây giờ đã nói cho hắn biết, cách nghĩ của hắn là đúng đắn. Nhưng cách này cũng chỉ có hắn mới có thể dùng được, vì hắn dùng thủ pháp thần thức hóa hình, những tu sĩ khác thì lại không có.

Lúc này, nếu như ba tên tu sĩ Thừa Đỉnh kia đánh lén hắn, hắn chẳng những công toi, mà còn bị trọng thương. Cho nên hắn tìm ba tên tu sĩ đó thương lượng ổn thỏa xong, nếu như khi hắn thương lượng mà có người không đồng ý, thì hắn sẽ lập tức ra tay.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương khi thương lượng với Diệp Mặc có chút do dự, Diệp Mặc đã chuẩn bị ra tay rồi. Giết một tu sĩ Thừa Đỉnh viên mãn đối với y mà nói cũng không có gì khó khăn, nhưng y không muốn chẳng có cớ gì mà tự nhiên lại đi giết người.

Cũng may cuối cùng sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng đồng ý, sợ hắn và tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia liên thủ lại, ngược lại lại đồng ý yêu cầu của hắn.

Thấy cái lỗ trên quả cầu màu vàng kim trước mặt Diệp Mặc kia càng lúc càng lớn, chẳng những tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ nhín ngây ngẩn cả người, cho dù là sư phụ của Chu Ngữ Sương và Tiêu Y cũng ngây ra. Bọn họ đều cho rằng Diệp Mặc sẽ dùng Bạo Chân Châu, không ngờ Diệp Mặc lại có thể trực tiếp phá tan được vòng bảo hộ của quả cầu.

Ánh mắt của tên tu sĩ Thừa Đỉnh lóe lên không ngừng, dường như đang còn do dự có cần đánh lén Diệp Mặc hay không. Nếu như không phải Diệp Mặc lúc trước nói có Bạo Chân Châu, thì gã quả thực cũng ra tay rồi.

Không đợi gã quyết định, tay Diệp Mặc đã lấy được ba viên linh tinh, một luồng linh khí cực kỳ thoải mái tản ra, khiến Diệp Mặc thoải mái suýt

chút nữa thì rên rỉ thành lời. Hắn với tốc độ nhanh nhất cất ba viên linh tinh đó vào Thế giới trang vàng, đồ tốt như thế này mà để vào nhẫn trữ vật thì hắn cũng không yên tâm.

Diệp Mặc xoa xoa tay một chút, quả cầu màu vàng kim trong nháy mắt đóng lại, Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, lấy ra một viên Phục Thần đan nuốt.

- Ha ha…

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín thấy Diệp Mặc nuốt một viên đan dược, bỗng nhiên cười ha ha.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1266

Sát Cơ Của Phiến Phất

Sau đó gã nhìn về phía Diệp Mặc vừa mới nuốt một viên Phục Thần đan lạnh giọng nói:

- Sao tôi lại không nhìn thấy anh dùng Bạo Chân Châu nhỉ? Chẳng lẽ vừa rồi tôi nghe nhầm sao?

Diệp Mặc lúc này đã khôi phục được phần lớn thần thức, hắn tiện tay xóa đi trận pháp mà mình vừa bố trí, lạnh lùng nhìn tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín nói:

- Tại sao tôi lại phải dùng Bạo Chân Châu? Thật kỳ lạ.

Đồ tới tay rồi, Diệp Mặc cũng định đi rồi, nếu như tên tu sĩ Thừa Đỉnh này còn dài dòng, thì hắn đã tiện tay dạy cho một bài học rồi.

Cái mà tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia không ngờ chính là, tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy trước mắt này, sau khi lấy được đồ trong quả cầu thứ bảy kia rồi, ngữ khí lại trở nên không khách sao như lúc trước nữa. Gã cho rằng, đây là kiểu qua cầu rút ván điển hình, gã ngây ra một lúc, rồi lại lập tức ác độc nói:

- Vừa nãy anh chẳng phải nói anh có Bạo Chân Châu sao? Tôi nghe nhầm rồi, chẳng lẽ tất cả mọi người ở đây cũng nghe nhầm sao?

Nếu như không phải kiêng kị tên Diệp Mặc này là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ bảy, thì gã sớm đã động thủ rồi. Mấy tu sĩ Hư Thần vừa nãy chỉ là vì dám ngăn cản hắn xem quả cầu màu vàng kim một chút mà đã bị hắn giết toàn bộ.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Vậy thì anh bị điếc rồi, vừa nãy tôi chỉ nói tôi có Bạo Chân Châu, nhưng tôi nói dùng Bạo Chân Châu mở quả cầu bao giờ? Anh là óc heo sao? Bạo Chân Châu thậm chí có thể giết được tu sĩ Kiếp Biến, tôi có thể dùng Bạo Chân Châu quý giá như vậy để lấy linh tinh sao? Nếu là anh, thì anh có làm vậy không?

- Anh…

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín cả người khí thế kích động, tay vừa giơ ra, thì một pháp bảo màu đen rơi vào tay gã, đây là một pháp bảo chân khí thượng phẩm có hai cánh. Rõ ràng thái độ rất khó chịu với tên Diệp Mặc này, muốn động thử rồi. Xem ra ngoài cái khiên kia, thì pháp bảo hai cánh này cũng là pháp bảo công kích chủ yếu nhất của gã.

- Xem ra đồ của anh lấy được rồi, xương cũng cứng cáp rồi, nói như vậy anh còn muốn cướp những quả cầu còn lại.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín sau khi phóng pháp bảo ra, thì lại thu lại kiểu nói tàn ác lại, chỉ có sát cơ rất đậm.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, đến pháp bảo cũng không phóng ra, chỉ lạnh lùng nói:

- Những lời tôi nói trước giờ giữ lời, nói chỉ cần một quả cầu thì chỉ lấy một, còn anh muốn động thủ thì nhanh chút đi, tôi không còn kiên nhẫn được nữa.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia không ngừng kinh dị nhìn Diệp Mặc, sự tức giận vừa rồi cũng đã biến mất, cái mà gã muốn chính là Bạo Chân Châu trên người Diệp Mặc. Một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy, nếu không có đại sát khí như Bạo Chân Châu này, thì làm sao lại dám khiêu khích tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín như mình chứ?

Sư phụ của Chu Ngữ Sương lại càng mong Diệp Mặc đánh nhau với tên

tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia, như vậy thì y mới nhân cơ hội đánh lén được, chỉ cần giết được một trong hai người, thì y sẽ có lợi hơn. Y cũng nghĩ giống như tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia, tên tu sĩ Thừa Đỉnh đó căn bản cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi.

Nhưng khi tất cả mọi người đều cho rằng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia muốn ra tay, thì tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín ngược lại lại thu hồi pháp bảo lại, bình tĩnh nói:

- Nếu như anh không muốn lấy những thứ còn lại, thì không có bất kỳ tranh chấp nào với tôi, tôi cũng không cần phải đánh nhau với anh.

Cho dù Diệp Mặc nhìn thấy tên này thu hồi lại pháp bảo, cũng có chút bất ngờ. Hắn vừa mới đang nghĩ với vài đao có thể chém chết tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín trước mặt này, không ngờ gã lại tự động rút lui. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, Diệp Mặc cũng hiểu rồi, đối phương đang sợ mình có Bạo Chân Châu.

Hắn cũng không nói ra, hắn không phải là loại người hiếu chiến, nếu là loại người hiếu chiến, lúc trước khi xuất hiện bảy quả cầu, hắn đã có thể giết toàn bộ tu sĩ trong này rồi. Trên thực tế, Diệp Mặc căn bản cũng không định làm như vậy. Hắn cuối cùng muốn giáo dục cho tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia một bài học, thứ nhất là vì tên tu sĩ này ý mình có thể giết chết những tu sĩ còn lại bất cứ lúc nào, khiến Diệp Mặc cảm thấy khó chịu. Thứ hai chính là, cuối cùng gã không ngờ lại chủ động tiến đến trách hỏi mình.

Nhưng tên này kinh sợ rồi, Diệp Mặc cũng không muốn đánh trận không có ý nghĩa gì.

Nhưng ánh mắt của sư phụ Chu Ngữ Sương lại lộ ra tia thất vọng, y đang mong chờ Diệp Mặc đánh nhau với tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia, nhưng có một bên rút lui rồi, khiến y có chút không cam lòng. Trong lòng y cũng hiểu, tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín này sở dĩ rút lui, không phải là sợ Diệp Mặc, mà là sợ Bạo Chân Châu của Diệp Mặc.

- Diệp đại ca, anh muốn đi sao?

Tiêu Y nhìn thấy Diệp Mặc dẫn theo Tô Tĩnh Văn muốn rời khỏi nơi này, cũng có chút không thoải mái nói.

Diệp Mặc biết Tiêu Y có vấn đề, nhưng bất luận là vấn đề gì cũng không liên quan đến hắn. Hơn nữa, một quang cầu thật duy nhất trong này cũng bị hắn lấy đi rồi, hắn không đi còn ở lại chỗ này làm gì?

Diệp Mặc liếc nhìn Tiêu Y một cái, lãnh đạm nói:

- Không sai, con người của tôi rất tự giác, có một quả cầu là hài lòng rồi. Còn những thứ còn lại, tôi để lại cho mọi người, cho nên, tôi đi trước đây.

Tiêu Y thấy Diệp Mặc nói vậy liền nũng nịu nói:

- Diệp đại xa, anh có thể đợi chút nữa hãy đi được không? Nếu như anh đi rồi, thì một mình tôi ở đây cũng hơi sợ đấy.

Tô Tĩnh Văn thấy người con gái xinh đẹp này nói vậy lập tức nhíu nhíu mày, người con gái này cô thật sự không thích. Diệp Mặc lại lãnh đạm nói:

- Cô sợ, vậy thì cùng đi đi, ở lại đây làm gì?

Tiêu Y có chút không thoải mái nhìn sáu quả cầu còn lại, rồi mới lên tiếng:

- Đồ trong sáu quả cầu trong này, nếu như tôi có thể lấy được một trong số đó, vậy thì tôi cũng hài lòng lắm rồi. Haizz, đồ tốt như này, cho dù muốn cái mạng của tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện…

Những lời này của Tiêu Y nói ra, mang theo một chút hương vị nịnh bợ, ánh mắt của những tu sĩ Hư Thần kia cũng sáng lên, có vài tên tu sĩ Hư Thần ngó chừng bộ ngực vĩ đại của Tiêu Y, thậm chí còn nuốt vài miếng nước bọt.

Diệp Mặc cười lạnh, Tô Tĩnh Văn thì đang đứng bên cạnh mình, mà người con gái này lại dám như vậy. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, người con

gái này sắc đẹp trời sinh, vừa nãy cô ta cũng không thi triển mị thuật, nếu như cô thi triển mị thuật, chắc là những tu sĩ Hư Thần ở đây cũng sớm không kiềm chế được rồi.

Đối với Diệp Mặc mà nói, cho dù người con gái này có lấy toàn bộ mị thuật thi triển ra, thì hắn cũng không thèm để ý. Hắn tu luyện bên cạnh Khổ Trúc, cho dù khi độ kiếp tâm ma kiếp cũng khó có thể ảnh hưởng đến hắn, chứ nói gì đến mị thuật này?

Tô Tĩnh Văn thấy Tiêu Y dụ dỗ trong lòng lại càng khó chịu, cô cố ý áp sát và người Diệp Mặc, sau đó nói:

- Diệp Mặc, chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc vừa muốn nói, lại nghe thấy một giọng nói lạnh lùng truyền đến:

- Bây giờ ai cũng không thể rời đi được, bên ngoài tôi đã phong bế rồi, cũng không có ai có thể vào được.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, sau khi giọng nói kia phát ra, thì hắn mới nhìn thấy người. Rõ ràng tu vi của người này cao hơn hắn rất nhiều, ngay sau đó hắn liền nhìn thấy tu sĩ đang đến.

Nói một cách chính xác là hai tu sĩ, một tu sĩ là tu vi Hư Thần sơ kỳ, mặt chữ điền mắt nhỏ. Diệp Mặc nhìn thấy tu sĩ này, không ngờ lại có chút cảm giác quen thuộc. Còn tu sĩ còn lại lại ăn mặc theo kiểu văn sĩ trung niên, nhưng tu vi của gã thì lại khiến Diệp Mặc vô cùng kinh ngạc. Tu sĩ ăn mặc theo kiểu văn sĩ trung niên này không ngờ đã là tu vi Kiếp Biến tầng thứ chín rồi, trên cảnh giới thì thấp hơn Kỷ Bẩm một bậc mà thôi. Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ chín ăn mặc theo kiểu văn sĩ trung niên kia rõ ràng là Phiến Phất của Vọng Nguyệt tông, còn tu sĩ trẻ tuổi kia chính là Dịch Dật. Hiểu được đối phương là Dịch Dật rồi, Diệp Mặc nhất thời trong lòng dâng lên ác cảm, người này giết Lý Khởi Thiện, hắn cũng đã từng nói phải giết Dịch Dật để báo thù cho Lý Khởi Thiện, nếu tự dẫn xác tới rồi, thì cũng đừng trách hắn

không khách khí. Huống chi tên Dịch Dật này lại chủ động đến Phỉ Hải, muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt.

Tên Phiến Phất này cũng có bản lĩnh, đan điền của Dịch Dật bị Lăng Trung Thiên hủy hoại, gã không ngờ lại tìm được linh dược bổ sung vào, tài sản của Vọng Nguyệt tông cũng vô cùng giàu có. Nhưng không biết tên Dịch Dật và Phiến Phất này có quan hệ như nào, không ngờ lại chiếm được sự coi trọng của Phiến Phất như vậy, chẳng những dùng linh dược cực phẩm giúp gã khôi phục lại đan điền, còn dẫn gã đi khắp chốn nữa.

Phiến Phất vừa vào đã nói câu này, ánh mắt lại quét nơi này một lượt. Uy áp trên người cũng đã tràn đầy cả đại sảnh này, cho dù mấy tên tu sĩ Thừa Đỉnh cũng cảm thấy có chút rung động.

- Phiến môn chủ…

- Phiến tiền bối.

…

Những tu sĩ trong này căn bản đều biết Phiến Phất, rối rít chào hỏi, thần thái và giọng nói rõ ràng rất kính cẩn và cẩn thận.

Tên Dịch Dật vừa mới tiến đến, ánh mắt cũng không rời khỏi Tô Tĩnh Văn và Tiêu Y, ánh mắt của y nhìn Tô Tĩnh Văn và Tiêu Y đánh giá, khiến cho Diệp Mặc trong lòng tức giận, nếu như không phải kiêng nể Phiến Phất, thì hắn sớm đã ra tay rồi.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, mặc dù phải giết chết Dịch Dật, nhưng đồng thời cũng phải bảo đảm được sự an toàn của Tô Tĩnh Văn, hắn cũng không muốn Tô Tĩnh Văn có bất kỳ thương tổn nào.

Phiến Phất gật đầu, ánh mắt ngó chừng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín một hồi lâu, cho đến khi tên tu sĩ đó toàn thân toát mồ hôi, lúc này mới chuyển ánh nhìn sang phía Diệp Mặc.

Vừa rồi Diệp Mặc và người con gái bên cạnh hắn là hai người duy nhất không hành lễ với gã, điều này khiến gã cực kỳ quan tâm, hơn nữa trong mắt còn có chút căm tức.

Gã nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, cũng không nói câu gì, nhưng ngay sau đó lại liếc nhìn sang mấy tên tu sĩ Hư Thần bị tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín vừa nãy bẻ cổ, lúc này mới lạnh lùng nói:

- Mấy người này là do ai động thủ? Có phải là ỷ mình tu vi cao, nên giết người bừa bãi không? Những tu sĩ cao cấp ở Bắc Vọng châu vốn dĩ rất ít, nếu như có cách giết này, lần sau thú triều đến, chỉ dựa vào một mình tôi hay sao?

Khi nói tới đây, gã cũng đã lần nữa liếc ánh nhìn sang phía Diệp Mặc, hiển nhiên cho rằng mấy cái xác này chính là do Diệp Mặc làm. Vì vừa nãy khi gã tiến vào, chỉ có Diệp Mặc không hành lễ với gã, điều này chắc là do tên tiểu tử kiêu ngạo không coi người khác ra gì này. Mấy tên tu sĩ Hư Thần này chắc chắn đã mạo phạm gì với hắn, gặp phải sát cơ của hắn.

Diệp Mặc thấy Phiến Phất nhìn về phía mình, trong lòng cũng cười khẩy, hắn sao có thể không biết Phiến Phất đang muốn gây phiền phức cho mình, nhưng hắn cũng không chút sợ hãi gì. Diệp Mặc nghĩ không sai, Phiến Phất chính là muốn hắn xuất đao.

Đang lúc Phiến Phất nghĩ muốn tiếp tục hỏi thăm, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy bảy quả cầu bên trong, khi gã nhìn thấy những đồ bên trong mấy quả cầu đó, trong mắt lập tức lộ vẻ vui mừng không dám tin.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1267

Tiên Tinh

Chân khí cực phẩm và công pháp Thiên cấp thì cũng đã khiến y hít thở khó khăn rồi, lại còn có cả 'Chân linh đan' khiến y muốn ngừng thở nữa. Lại còn có cả Thiên hỏa, công pháp tiên cấp, tiên khí...

Đây rốt cuộc là cái di tích gì? Giờ phút này thì Phiến Phất không phải là không thể hít thở, mà là y hít thở càng lúc càng năng nề. Y thậm chí còn khẳng định, toàn bộ những thứ tốt hiện có ở Bắc Vọng Châu thì cũng không bằng một phần mười sự trân quý so với những món đồ trong mấy quả cầu vàng kim này.

Khi Phiến Phất nhìn về cái quả cầu vàng kim cuối cùng, thì ánh mắt nhất thời ngưng lại, dựa theo thứ tự xếp hàng này, thì món đồ trong quả cầu vàng kim cuối cùng này phải là trân quý nhất mới đúng chứ? Vì sao bên trong quả cầu vàng kim này lại trống không?

Y liền vô thức quay đầu lại muốn tìm người hỏi một chút, nhưng khi y thấy ánh mắt của những người còn lại đều nhìn chằm chằm vào mình, thì y lập tức biết rằng biểu hiện của mình vừa rồi đã hơi thái quá. Lập tức liền ho khan một tiếng, sau đó cố gắng bầy ra biểu hiện thản nhiên, nhìn những người xung quanh một chút, sau đó mới lên tiếng:

- Bên trong quả cầu vàng kim này vì sao lại không có gì cả?

Phiến Phất trở nên thản nhiên hơn, là vì y biết, nếu y đã tới đây rồi, thì những thứ tốt này hẳn sẽ thuộc về y, bất luận là kẻ nào cũng không thể cướp đi được. Vì thế y mới muốn hỏi rõ ràng câu chuyện khi mà y đã có thể khẳng định rằng những món đồ bên trong đều thuộc về mình rồi. Chẳng lẽ ở Bắc

Vọng Châu còn có ai dám ở trước mặt y mà cướp giật hay sao?

Trong lòng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín và sư phụ của Chu Ngữ Sương đều đang vô cùng âm trầm, bọn họ không ngờ một trong ba đại cự đầu của Bắc Vọng Châu là Phiến Phất lại tới đây. Phiến Phất đã tới, vậy thì những thứ kia sao có thể có phần của họ được nữa? Cho dù là Phiến Phất không ăn một mình, thì hai người họ tối đa cũng chỉ có thể có được hai cái chân khí cực phẩm mà thôi. Một khi Phiến Phất muốn chiếm đoạt hết, thì cho dù giết cả hai người họ, cũng sẽ không có ai dám nói lời nào.

Lúc này, Phiến Phất lại chỉ vào quả cầu vàng kim cuối cùng mà hỏi, thì tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín lại lập tức đứng ra chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Phiến tiền bối, đồ vật bên trong quả cầu vàng kim đó đã bị tên này cầm đi, bên trong hình như là ba viên tinh thạch có linh khí vô cùng nồng đậm, tôi cảm thấy so với linh thạch cực phẩm còn nồng đậm hơn rất nhiều, thậm chí có thể chính là tiên tinh...

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh này vốn đã khó chịu với Diệp Mặc rồi, hiện tại thì y lại không có bao nhiêu hy vọng có thể chiếm được mấy món đồ tốt kia, cho nên cũng không thể để cho Diệp Mặc sống yên ổn được. Vì thế Phiến Phất vừa lên tiếng hỏi, thì y đã lập tức nói ra rồi. Vốn y còn muốn nói quá sự việc lên, sau đó khiến cho Phiến Phất động thủ giết Diệp Mặc, nhưng khi y nói đến hai chữ 'Tiên tinh', thì lập tức cũng không nói nên lời nữa.

Lúc này thì cho dù y có ngu ngốc mấy đi chăng nữa, thì cũng đã hiểu rằng thứ đồ quả cầu vàng kim cuối cùng kia chính là tiên tinh rồi. Ngẫm lại thì, mấy cái quả cầu vàng kim phía trước đều đã xuất hiện tiên khí hạ phẩm, thì quả cầu vàng kim cuối cùng đó sao có thể kém hơn được? Chỉ tiếc là y và các tu sĩ còn lại đều như nhau, đều quên mất một đạo lý là 'Đến trước làm chủ'.

Dù sao thì tiên tinh căn bản là đồ vật không có khả năng xuất hiện ra ở Tu Chân Giới. Ở tiên giới thì ba viên tiên tinh cũng không thể mua được một góc của tiên khí hạ phẩm. Nhưng ở Tu Chân Giới thì lại khác. Bởi vì ở Tu

Chân Giới thì tiên tinh trân quý hơn nhiều so với tiên khí, vì tiên khí hạ phẩm vẫn có vài cái hiếm hoi, chỉ cần có tài liệu nghịch thiên, lại có tông sư luyện khí nghịch thiên thì miễn cưỡng vẫn có thể luyện chế ra được.

Nhưng tiên tinh thì không giống như vậy, ở nơi thiếu thốn linh khí như Tu Chân Giới, thì không có khả năng xuất hiện tiên tinh được. Hơn nữa đối với tu sĩ mà nói, thì tiên tinh tuyệt đối là tiên đan tu luyện tốt nhất. Không có đan độc, mà chỉ có thể có một tiên linh khí tinh thuần vô cùng.

Sau khi hiểu được ba viên tinh thạch mà Diệp Mặc lấy đi có thể là tiên tinh, thì trong mắt tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín này liền hiện ra sự hối hận cực độ. Trước kia sao y lại không nghĩ tới nhỉ? Nếu như y nghĩ tới, thì cho dù là chỉ có một mảnh tiên tinh vỡ thì y cũng phải chiếm lấy bằng được. Một tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng bẩy, thì nếu như bản thân mạnh mẽ cướp lấy đồ của hắn, thì hắn cũng sẽ không vì một mảnh tiên tinh mà liều chết được. Hơn nữa, việc hắn có 'Bạo chân châu' hay không thì cũng chưa chắc chắn được.

Lúc này chẳng những là tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín hiểu được thứ mà Diệp Mặc lấy đi chính là tiên tinh. Mà cả sư phụ của Chu Ngữ Sương và Tiêu Y cũng đã hiểu rõ rồi. Ba viên tinh thạch mà Diệp Mặc lấy đi chính là tiên tinh. Cho dù là hạ phẩm tiên tinh, thì cũng là thứ mà Tu Chân Giới căn bản không thể nào có được. Nhất thời trong mắt mấy người này đều lộ ra vẻ hối hận cực độ, ánh mắt liên tục biến hóa không ngừng.

Ba viên tinh thạch mà khi nãy Diệp Mặc lấy được, thì hắn chỉ có cảm giác là đồ vật không tầm thường, rất có thể là tiên tinh trong truyền thuyết, chỉ là hắn không dám khẳng định mà thôi. Hiện tại tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín đã nói ra, thì hắn lại có thể thực sự xác định rằng đây chính là ba viên tiên tinh hạ phẩm.

Khi Phiến Phất nghe được Diệp Mặc đã lấy đi ba viên tiên tinh, thì ánh mắt liền hướng về phía Diệp Mặc, trong mắt lộ ra ánh sáng.

- Ngươi vừa rồi đã lấy đi ba viên tinh thạch là tiên tinh?

Thấy Diệp Mặc một lát sau vẫn không có ý chủ động lên tiếng, thì Phiến Phất trực tiếp mở miệng hỏi.

Diệp Mặc thản nhiên đáp lại:

- Ta cũng không biết, khi ta lấy đi thì cũng không có nhìn qua.

- Ồ...

Phiến Phất liền có chút khó chịu, lẽ ra một kẻ hậu bối như Diệp Mặc, thì nói đến như thế này rồi, chính hắn sẽ phải chủ động lấy ra tinh thạch giao cho mình mới phải chứ, nhưng đối phương thì cả đầu ngón tay cũng không động chút nào.

Sau khi Phiến Phất 'Ồ' lên một tiếng, thì đợi một lúc lâu sau cũng không thấy Diệp Mặc có cử động gì cả.

Phiến Phất liền nhíu mày, biểu hiện của y đã rõ ràng như thế rồi, một tên tu sĩ Thừa Đỉnh như đối phương lại chẳng biết điều gì cả. Nghĩ tới đây, thì Phiến Phất liền hừ lạnh một tiếng:

- Đem ba viên tinh thạch mà ngươi vừa lấy mang ra đây cho ta xem có phải đúng là tiên tinh hay không?

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, nói một cách bình thản:

- Không cần, bất luận là có phải tiên tinh hay không, thì ta cũng không quan tâm.

- Làm càn...

Phiến Phất đột nhiên hét lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Ở đây có nhiều người như vậy, chỉ có một mình ngươi lấy đi đồ vật, chẳng lẽ ngươi cho rằng tu vi cao một chút, thì có thể coi rẻ tất cả hay sao?

Diệp Mặc sao có thể không biết Phiến Phất đang mượn cớ được, nói thật

ra thì từ khi hắn lĩnh ngộ được 'Cảnh', thì hắn cũng đã không sợ Phiến Phất chút nào rồi. Ngày trước hắn còn có thể đối chiêu với yêu tu Hóa Chân tầng hai, thì sao có thể e ngại một tu sĩ Kiếp Biến tầng chín như Phiến Phất được.

Phiến Phất vừa dứt lời, thì Diệp Mặc lại cười ha hả:

- Thực sự là buồn cười, đồ của ta thì sao phải lấy ra cho ngươi xem. Hơn nữa, ở đây nhiều người như vậy, đều đã đồng ý để ta lấy đi cái quả cầu vàng kim đó rồi, vậy mà một kẻ đến sau như ngươi lại muốn chấn vấn ta sao? Chẳng lẽ ngươi cũng cho là tu vi của mình cao, nên có thể coi rẻ tất cả sao?

Diệp Mặc đem nguyên câu nói của Phiến Phất trả lại cho y. Sau khi Phiến Phất nghe được, thì nhất thời chán nản. Y Lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, sau đó ánh mắt quét đến những tu sĩ xung quanh một vòng, đang muốn hỏi một chút có phải là tất cả thực đã đồng ý để cho Diệp Mặc lấy đi ba viên tinh thạch kia hay không. Nhưng lời vừa ra đến mép thì lại phải lập tức nuốt xuống, vì lời này thực không thể nói ra, nếu không y muốn lấy đi sáu quả cầu vàng kim kia thì cũng phải được những tu sĩ ở đây đồng ý sao?

Đúng lúc đó, lại một thanh âm trong trẻo vang lên:

- Phiến tiền bối, vừa rồi hắn lấy đi những thứ kia, chí ít cũng không có được sự đồng ý của tôi, có thể là vì tu vi của tôi yếu kém.

Tuy rằng Diệp Mặc không sợ Phiến Phất chút nào, nhưng loại người bỏ đá xuống giếng thế này, thì lại khiến hắn vô cùng khó chịu. Hắn quay đầu lại nhìn Chu Ngữ Sương một chút, cũng thật không thể ngờ rằng Chu Ngữ Sương lại đối đầu với hắn. Vừa rồi dúng là hắn đã không hỏi ý kiến của Chu Ngữ Sương, một là vì tu vi Chu Ngữ Sương thấp nhất chỗ này, hay là vì hắn đã hỏi qua sư phụ của Chu Ngữ Sương rồi.

- Khá lắm, tiểu bối gian xảo, Phiến Phất ta cũng muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Phiến Phất nói xong thi lập tức muốn động thủ với Diệp Mặc.

Nhưng Phiến Phất còn chưa kịp động thủ, thì lại có một thanh âm truyền đến:

- Phiến sư huynh, chuyện gì mà huynh phải tức giận như vậy? Còn dùng trận pháp phong bế bên ngoài nữa? Tôi phải tốn rất nhiều khí lực mới có thể đi vào được đấy.

Phiến Phất nghe được thanh âm này, liền dừng tay lại, vội vàng hướng tới người vừa đi vào nói:

- Mộng Nhiêu sư muội, tôi nghe nói rằng cô đã bình yên vô sự, thì liền muốn đến thăm, nhưng không ngờ rằng 'dãy núi Vạn Dược' lại xảy ra chuyện, cho nên tôi mới tới đây xem trước.

Khi Phiến Phất còn đang nói lằng nhằng, thì thần thức của Diệp Mặc đã sớm nhìn thấy Đường Mộng Nhiêu đi tới rồi. Đi theo Đường Mộng Nhiêu chính là một thiếu nữ trẻ tuổi, chắc cũng là đệ tử của Đường Mộng Nhiêu. Diệp Mặc chẳng biết phải nói gì nữa. Chẳng lẽ mấy người có tu vi cao này, đều thích mang theo đệ tử chạy loạn khắp nơi sao?

Đường Mộng Nhiêu không đợi Phiến Phất nói hết, thì đã nhìn thấy Diệp Mặc, liền kinh hỉ nói:

- Diệp môn chủ, cậu cũng tới đây sao?

Sau khi Diệp Mặc tới Phỉ Hải thành, thì thành chủ của Phỉ Hải thành và người của Mặc Nguyệt đều gọi hắn là môn chủ, cho nên Đường Mộng Nhiêu cũng gọi theo.

Tuy rằng cô có tu vi Kiếp Biến hậu kỳ, nhưng trước mặt Diệp Mặc thì cũng không dám qua loa chút nào. Sự nghịch thiên của Diệp Mặc cô đã được tận mắt chứng kiến rồi. Một tên nghịch thiên đến nỗi với tu vi Thừa Đỉnh tầng bẩy có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Kiếp Biến sơ kỳ, hơn nữa còn có thể đối chiến cùng với tu sĩ Hóa Chân nữa.

Phải biết rằng tên Hóa Chân tầng hai kia là yêu tu đấy, cho dù là cô hay Kỷ Bẩm cũng không dám khẳng định là có thể qua được một chiêu của đối phương. Nhưng Diệp Mặc thì lại có thể đối chiến qua mấy chiêu với tên yêu tu kia, cũng chỉ có mất đi mấy ngụm máu lớn mà thôi. Chính Đường Mộng Nhiêu cũng không tin rằng mình có thể làm được như Diệp Mặc.

Vì thế khi cô nhìn thấy Diệp Mặc, thì cô hoàn toàn đem Diệp Mặc thành tu sĩ ngang hàng với mình. Đường Mộng Nhiêu nói xong, thì đang muốn giới thiệu cho Diệp Mặc làm quen một chút với đệ tử bên cạnh mình, thì thần thức của cô cũng đã nhìn tới sáu quả cầu vàng kim kia. Nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, hoàn toàn quên luôn chuyện muốn giới thiệu đệ tử của mình cho Diệp Mặc làm quen.

- Chân khí cực phẩm, công pháp tiên cấp, tiên khí...

Đường Mộng Nhiêu thì thào, một lát sau mới thu hồi lại được ánh mắt của mình:

- Trời ạ, tôi có nhìn lầm không?

Khi Đường Mộng Nhiêu tới, thì Phiến Phất cũng đã biết là những thứ kia sẽ phải chia cho Đường Mộng Nhiêu một nửa rồi. Bất quá phải chia một nửa với Đường Mộng Nhiêu, thì y cũng không có gì khó chịu cả. Dù sao đồ tốt ở đây nhiều lắm, một mình y cũng không thể chiếm hết được.

Hiện tại Đường Mộng Nhiêu kinh dị kêu lên như vậy, thì Phiến Phất cũng gật đầu:

- Là thật đấy Mộng Nhiêu sư muội, khi tôi vừa mới tới thì cũng không thể tin được, đây không ngờ lại là một cái di tích thật tốt. Không ngờ có thể gặp được nhiều thứ đồ nghịch thiên như vậy, nhưng mà tiên tinh trong quả cầu vàng kim cuối cùng kia đã bị người khác lấy đi mất rồi...

- Tiên tinh?

Không đợi Phiến Phất nói hết lời, thì Đường Mộng Nhiêu đã kinh ngạc

thốt lên.

Phiến Phất gật đầu:

- Đúng thế, chính là tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng bẩy kia đã lấy đi, hắn không chỉ cướp đi tiên tinh, mà còn tiện tay giết chết mấy tu sĩ Hư Thần cố ý gây bất lợi cho hắn nữa.

Nói xong thì Phiến Phất liền chỉ tay sang mấy tên tu sĩ Hư Thần đã bị tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín vặn gẫy cổ lúc trước. Sau đó lại nói tiếp:

- Tôi rất hổ thẹn khi Bắc Vọng Châu có loại tu sĩ bại hoại như thê này, nên đang định giáo huấn hắn một lần đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1268

Động Thủ

Đường Mộng Nhiêu sau khi nghe được lời Phiến Phất nói, lập tức liền lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Trong suy nghĩ của cô, thì Diệp Mặc không phải là loại người thích giết người vô tội. Tuy rằng cô và Diệp Mặc thời gian ở chung cũng không phải là dài, nhưng cô cũng biết Diệp Mặc không phải là loại người khát máu. Chỉ cần không phải kẻ chủ động khiêu khích tới đầu hắn, thì hắn sẽ không tùy ý mà giết tu sĩ khác, lại càng không phải nói đến các tu sĩ cấp thấp nữa.

Lúc này cô gái trẻ tuổi đi theo Đường Mộng Nhiêu sau khi nghe được lời Phiến Phất nói, thì trong mắt liền lộ ra vẻ chán ghết. Cô lập tức đi tới trước mặt Phiến Phất khom người:

- Nguyệt Thiền xin ra mắt tiền bối.

Phiến Phất gật đầu một cái, còn Đường Mộng Nhiêu thì lại chỉ vào Diệp Mặc mà nói với đệ tử của mình:

- Nguyệt Thiền, vị này chính là Diệp Mặc Diệp môn chủ, là người mà con muốn đi theo sư phụ để cảm tạ đấy, lúc đầu là hắn cứu sư phụ. Theo lý mà nói thì con hẳn phải họi hắn là sư thúc, nhanh tới hành lễ đi!

- Hắn chính là Diệp Mặc?

Cô gái kia liền kinh ngạc liếc mắt nhìn Diệp Mặc, nhưng cũng không hề gọi Diệp Mặc là sư thúc.

Đường Mộng Nhiêu thấy đệ tử của mình có chút vô lễ, thì sắc mặt liền không được tốt, cô vừa định nói, thì lại nghe Phiến Phất kinh ngạc kêu lên:

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, Phiến Phất này thật đúng là biết cách ‘Gắp lửa bỏ tay người’, tên đệ tử Dịch Dật của y muốn đi Phỉ Hải thành tiêu diệt Mặc Nguyệt, vậy mà giờ lại thành mình hại đệ tử của y. Lão khốn kiếp này thật đúng là mặt dầy mà.

Phiến Phất chỉ nói nửa câu, thì liền lấy ra một kiện Hỏa Văn Kính, rồi hừ lạnh một tiếng:

- Thì ra ngươi là Diệp Mặc, ta nể mặt Đường Mộng Nhiêu nên không so đo chuyện của Dịch Dật, nhưng chuyện ngươi giết người vô tội thì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi. Lấy ra pháp bảo của ngươi đi, đừng nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ.

Diệp Mặc liền châm chọc:

- Con mắt nào của ngươi thấy ta giết người? Muốn đánh thì đánh, việc gì phải cố gắng tìm cho mình cái cớ chứ.

Nói xong thì Diệp Mặc cũng chẳng thèm để ý tới Phiến Phất, giơ tay lên thì Tử Đao liền hiện ra.

Thấy tình huống này thì Đường Mộng Nhiêu liền vội vã tiến lên ngăn cản:

- Phiến Phất sư huynh, chờ hỏi rõ sự tình đã, có lẽ là mấy tên tu sĩ Hư Thần kia đã mạo phạm tới Diệp Mặc cũng nên.

Trong lòng Đường Mộng Nhiêu rất rõ ràng, đừng xem Phiến Phất là tu vi Kiếp Biến tầng chín, nhưng một khi thực sự đánh với Diệp Mặc, thì ai chết vào tay ai còn khó mà nói trước được. Ngày trước Diệp Mặc tại Vô Tâm Hải, còn chưa có tấn cấp lên Thừa Đỉnh hậu kỳ, đã có thể dễ dàng giết chết một tên yêu tu ngang với tu sĩ Kiếp Biến trung kỳ rồi, hiện tại thì hắn đã tấn cấp Thừa Đỉnh hậu kỳ, hơn nữa ngay cả 'Vực' của tu sĩ Hóa Chân cũng không có tác dụng với hắn. Thì cô cảm thấy Phiến Phất không nhất định có thể là đối thủ của Diệp Mặc, điều này cũng không phải là khoa trương.

Phiến Phất thấy Đường Mộng Nhiêu muốn ngăn cản y, thì lập tức nhíu mày:

- Mộng Nhiêu sư muội, sao cô phải giúp đỡ cái loại tu sĩ sát tính nặng như hắn chứ?

Đường Mộng Nhiêu thấy Diệp Mặc toàn thân đã tràn đầy sát khí, thì trong lòng thầm than. Cho dù là hôm nay cô không ngăn cản Phiến Phất, thì Diệp Mặc cũng nhất định sẽ cùng Phiến Phất đánh nhau. Bởi vì hôm nay Dịch Dật đã tới rồi, cho nên Diệp Mặc còn nhất định muốn giết Dịch Dật nữa.

Nhưng khiến Diệp Mặc và tất cả mọi người đều không ngờ tới, chính là Chu Ngữ Sương vừa rồi có hành động bỏ đá xuống giếng với Diệp Mặc bỗng nhiên lại mở miệng nói:

- Mấy người tu sĩ Hư Thần này không phải là do Diệp Mặc giết, mà là do người kia giết.

Chu Ngữ Sương nói xong, thì liền chỉ tay vào tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín sắc mặt đang dần trắng bệch kia.

Trong nháy mắt này, thì hầu như tất cả những tu sĩ có mặt tại đây đều nhìn về phía tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kia. Phiến Phất chỉ cần nhìn những ánh mắt xung quanh, cũng đã biết là Chu Ngữ Sương nói không sai.

Phiến Phất có chút căm tức quay đầu lại nhìn về phía tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kia, vì đương nhiên là y không phải muốn ra mặt thay cho mấy tên tu sĩ Hư Thần đã chết kia rồi, chỉ là y muốn mượn cái cớ này để giết Diệp Mặc, sau đó thu hồi lại nhẫn trữ vật trong tay Diệp Mặc mà thôi.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín thấy Phiến Phất nhìn về phía mình, thì sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thấp giọng giải thích:

- Phiến tiền bối, mấy tên này đã đánh lén vãn bối, cho nên vãn bối mới ra tay giết chúng.

- Hóa ra là như vậy.

Phiến Phất nhíu mày, sau đó lại nói:

- Sau này nếu không phải là chuyện gì lớn, thì không nên hơi một tý là giết người. Bắc Vọng Châu chúng ta lúc này đang nguyên khí đại thương, giết một tu sĩ Hư Thần thì liền ít đi một phân lực lượng.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín vội vàng gật đầu liên tục:

- Vâng, vâng, vãn bối đã hiểu, sau này vãn bối nhất định ghi nhớ lời dạy bảo của tiền bối.

Phiến Phất bất đắc dĩ phải thu hồi lại pháp bảo, vì y muốn giết Diệp Mặc thì nhất định phải có một cái cớ.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lại tiếp tục châm chọc:

- Ngươi cũng đừng ‘giả vờ’ nữa, không phải là muốn lấy ba viên tiên tinh của ta sao? Nhưng ta không cho ngươi, thì ngươi có thể làm gì được ta?

Thấy Diệp Mặc nói như vậy, thì cô gái trẻ đi theo Đường Mộng Nhiêu liền đưa tay bịt miệng lại, thiếu chút nữa đã bật cười.

Sắc mặt của Phiến Phất liền trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi cho là Đường môn chủ tới thì ta không dám giết ngươi sao? Tiểu bối như ngươi, Phiến Phất ta muốn giết cũng chỉ như giết gà mà thôi.

Diệp Mặc cười ha hả, bỗng nhiên lại đưa tay búng nhẹ một cái lên Tử Đao trên tay. Tử Đao liền phát ra một âm thanh trong trẻo. Trong lúc này Diệp Mặc cũng nói:

- Phiến Phất, ngươi muốn giết ta thì cũng không cần phải gấp, chờ lát nữa ta cũng sẽ để cho ngươi giết. Nhưng năm đó khi ta rời khỏi Phỉ Hải thành, thì đã giúp ngươi luyện chế ra ba viên 'Phục thần đan' bằng chính dược liệu của mình, về phần ngươi muốn dùng đan dược cứu ai thì ta không

biết.

Nói đến đây thì thanh âm của Diệp Mặc bỗng nhiên đề cao:

- Nhưng họ Phiến ngươi, ngày đó giao dịch của ta và ngươi là như thế nào? Vọng Nguyệt Tông của ngươi phái ra một tên tu sĩ Hư Thần bảo hộ Mặc Nguyệt của ta ở Phỉ Hải thành không phải chính là do lão rùa đen ngươi đồng ý với ta sao? Không ngờ lại để cho con rùa đen nhỏ cùng với tiểu yêu nữ kia đến công kích Mặc Nguyệt của ta nữa? Ngươi đã không giúp đỡ thì thôi, lại còn chủ động công kích Mặc Nguyệt của ta. Nếu như không phải có Lăng Trung Thiên tiền bối, thì Mặc Nguyệt của ta hiện đã sớm không còn tồn tại nữa rồi. Mặt của ngươi nằm ở dưới mông sao, sao lại có thể nói ra những lời thối tha như vậy.

Cô gái tên Nguyệt Thiền đi theo Đường Mộng Nhiêu rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, bật ra một tiếng cười. Cô cũng là lần đần tiên thấy một loại tu sĩ không có chút phong độ nào như Diệp Mặc này. Liên tiếp chửi thẳng vào tai của Phiến chưởng môn như vậy.

Phiến Phất bị Diệp Mặc chửi mắng giận đến tím mặt, cũng không nhịn được nữa, pháp bảo vừa mới thu vào lại lần nữa được lấy ra. Loại chuyện nhỏ nhặt này thì Phiến Phất y không bao giờ để trong mắt, căn bản là chẳng coi ra gì. Nhưng không ngờ một tiểu bối như Diệp Mặc, cũng dám nói đây là việc hắn giao dịch với Vọng Nguyệt Tông.

- Tiểu bối, ta giết ngươi.

Phiến Phất không thể nhịn được nữa, Hỏa Văn Kính trong tay liền trực tiếp được đánh ra.

Diệp Mặc thì lại không sợ hãi chút nào, mà cười nhạt nói:

- Giết ta thì không cần vội, ta trước tiên muốn giết một người, chính là cái thứ rác rưởi tên Dịch Dật kia. Hắn đã giết bằng hữu Lý Khởi Thiện của ta, còn dám công kích Mặc Nguyệt của ta. Vốn ta dự định đi tới Vọng

Nguyệt Tông giết tên súc sinh này, nhưng hôm nay nếu như tên súc sinh này đã tự động tới, thì ta cũng đỡ mất công phải đi một chuyến rồi, miễn cho ta tức giận quá mức mà phá hủy đi hoa cỏ trên Vọng Nguyệt Tông, còn làm cô vợ nhỏ của Vọng Nguyệt Tông phải kinh sợ nữa.

Phiến Phất thấy Diệp Mặc ngông cuồng như thế, thì thiếu chút nữa đã tức tới mức thổ huyết. Chân nguyên càng điên cuồng dồn vào Hỏa Văn Kính, y muốn hiểu rõ rằng một tiểu bối tu vi Thừa Đỉnh tầng bẩy đối chiến với một tu sĩ Kiếp Biến thì sẽ có ý vị như thế nào.

Đường Mộng Nhiêu thầm than một tiếng, lần này thì cô cũng không ngăn cản Diệp Mặc. Cô biết cho dù là Phiến Phất không động thủ, thì Diệp Mặc cũng sẽ ra tay. Trận chiến này, cô căn bản không thể khuyên can. Cô thực sự cũng nghe ra được Diệp Mặc nói câu cuối cùng chính là muốn châm chọc cả cô và Phiến Phất. Vì đã lợi dụng chuyện liên hôn của Áo Thiên Điệp. Nhưng loại chuyện này, thì Đường Mộng Nhiêu cũng không muốn đứng ra giải thích.

- Sư phụ...

Nguyệt Thiền vốn không có thiện cảm với Diệp Mặc, nhưng sau khi biết được những tu sĩ Hư Thần kia không phải là do Diệp Mặc giết, lại thấy Phiến Phất chưởng môn ra tay, thì cô lại có chút bận tâm tới Diệp Mặc.

Đường Mộng Nhiêu dường như biết đệ tử của mình đang nghĩ gì, cô liền kéo đệ tử của mình ra phía sau rồi nói:

- Con không cần lo lắng, đứng phía sau sư phụ đi, tránh khỏi bị liên lụy.

Nguyệt Thiền có chút nghi hoặc nhìn sư phụ, vì câu nói vừa rồi của sư phụ cô thật sự không hiểu được. Phiến Phất chưởng môn muốn giết một tu sĩ Thừa Đỉnh, sao có thể liên lụy tới cô được? Y chỉ cần tùy ý tát một cái là có thể giết chết đối phương rồi.

Chu Ngữ Sương và các tu sĩ Hư Thần còn lại đều lộ ra ánh mắt không

đành lòng. Cô nghĩ rằng Diệp Mặc có thể kiên trì được mười lần hô hấp trước mặt Phiến Phất đã vô cùng tài giỏi rồi.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kia thấy Phiến Phất động thủ với Diệp Mặc, thì trong mắt liền hiện lên một tia hưng phấn. Y đã sớm muốn giết Diệp Mặc rồi, chỉ là mấy quả cầu vàng kim còn lại kia khiến y có chút lo được lo mất mà thôi. Hiện tại thì y chắc chắn không có phần với mấy thứ đồ kia rồi, nếu như Diệp Mặc bị giết thì trong lòng y còn có chút thỏa mãn.

Hỏa Văn Kính của Phiến Phất khi được đánh ra, thì toàn bộ khu vực trong đại điện đều nóng lên nhanh chóng, tất cả các tu sĩ xung quanh đều lùi lại. Diệp Mặc tiện tay đưa Tô Tĩnh Văn tới một góc của đại điện, Tử Đao trong tay liền được đánh ra. Tô Tĩnh Văn cũng không hề lo lắng, cô đã thấy qua Diệp Mặc đối chiến với tên yêu tu Hóa Chân. Thì cho dù Phiến Phất có lợi hại, cũng không thể so với tên yêu tu Hóa Chân kia được, mà phải là kém xa tới vạn dặm ấy chứ. Cho nên cô căn bản cũng không cần phải lo lắng.

Hỏa Văn Kính càng lúc càng biến lớn, cuối cùng giống như một vầng mặt trời bao phủ hoàn toàn lấy Diệp Mặc. Đối phó với một tu sĩ như Diệp Mặc, thì Phiến Phất hoàn toàn coi thường. Nhưng y sử dụng Hỏa Văn Kính, chủ yếu là muốn khiến Diệp Mặc trực tiếp bị thiêu chết trước mặt các tu sĩ khác, như vậy thì vừa có thể lập uy, lại vừa có thể hả giận.

Đáng tiếc chính là người y muốn đối phó không phải là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng bẩy tầm thường. Mà là Diệp Mặc, một tu sĩ Thừa Đỉnh dám đối chiến cùng với yêu tu Hóa Chân tầng hai.

Ngày đó Diệp Mặc đối chiến cùng yêu tu Hóa Chân tầng hai, thì Phiến Phất không thấy được, nếu như y nhìn thấy, thì y tuyệt đối không khinh thường Diệp Mặc như vậy, thậm chí sẽ không muốn cùng Diệp Mặc động thủ.

Sau khi Tử Đao được đánh ra, trong nháy mắt đã tìm được nhược điểm của Hỏa Văn Kính rồi. Trong lòng Diệp Mặc lập tức lộ ra một tia khinh thường, không ngờ một tu sĩ hàng đầu như Phiến Phất, lại không có chút

thành tựu nào ở 'Vực' cả, thật đúng là loại có tiếng mà không có miếng. Kỳ thực Diệp Mặc đã nghĩ oan cho Phiến Phất rồi. Phiến Phất dù sao cũng là đệ nhị cao thủ ở Bắc Vọng Châu, còn mạnh hơn những tu sĩ Kiếp Biến bình thường nhiều lắm.

Sở dĩ Diệp Mặc có loại cảm giác này, thứ nhất là sau khi Phiến Phất từ Toái Diệp thành trở về, thương thế của y cũng vừa mới bình phục, thứ hai là pháp bảo mạnh nhất của y đã bị Lăng Trung Thiên phá hư rồi. Cho nên đối với tu sĩ Kiếp Biến mà nói thì y đã rất giỏi rồi. Nhưng 'Vực' của y phải phối hợp với kiện pháp bảo kia thì mới có thể biểu hiện ra uy lực lớn hơn nữa.

Vì thế nên Diệp Mặc mới cảm giác được 'Vực' của Phiến Phất không có được bao nhiêu thành tựu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1269

Người Muốn Giết Chính Là Dịch Dật

Độ sáng của Hỏa văn kính càng ngày càng lớn, cuối cùng những tu sĩ đứng quanh xem ngoại trừ Đường Mộng Nhiêu, những người còn lại chỉ có thể thấy được một tia sáng màu trắng cực nóng. Tia sáng cực nóng màu trắng đó thậm chí đến thần thức cũng không quét vào được, dường như thần thức gặp phải tia sáng đó lập túc bị hóa thành hư vô vậy.

Chỉ trong chốc lát, tia sáng cực nóng của Hỏa văn kính bắt đầu biến hóa thành từng vòng sóng gợn, những vòng sóng này lan ra từ trên Hỏa văn kính, hoàn toàn hướng về phía Diệp Mặc.

Một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy bị một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ chín tấn công hoàn toàn bị áp đảo, có cơ hội sống sót mới là chuyện lạ. Ngoại trừ Đường Mộng Nhiêu và Tô Tĩnh Văn, dường như tất cả các tu sĩ đều đoán Diệp Mặc có phải sẽ bị vòng sóng gợn này làm cho tan xác hay không.

Nhưng nhanh chóng những người xung quanh đều không nghĩ như vậy nữa, Tử Đao của Diệp Mặc mặc dù bổ ra sau Hỏa văn kính, nhưng đường đao tím rực rỡ đó lại nhanh chóng thoát được phóng ra ngoài. Đường đao tím đó vô cùng lộng lẫy, dưới đường đao khủng bố của Hỏa văn kính của Phiến Phất, cũng không có chút phai màu gì, ngược lại càng lúc càng đẹp.

Khi đường đao đẹp lung linh kia đập vào tia ánh sáng màu trắng của Hỏa văn kính, thì Hỏa văn kính không ngờ lại bị đường đao rực rỡ kia đánh lùi lại, sau đó tiêu tan trong bốn phía.

Lúc này, tia ánh sáng màu trắng đó đập vào đường đao tuyệt đẹp kia phát ra những âm thanh “tra tra…”.

Tia sáng màu trắng vừa rồi vẫn sáng chói mắt kia trong nháy mắt bị đường đao màu tím của Diệp Mặc tiêu tán, lộ ra một Hỏa văn kính bay lơ lửng trên không trung.

Phiến Phất thấy Diệp Mặc không ngờ lại có thể đánh tan Hỏa văn kính của gã, trong lòng sửng sốt, vẫn còn chưa tiếp tục ra tay, thì Tử Đao của Diệp Mặc lại phóng tới, Huyễn Vân Phân Liệt Đao.

- To gan.

Một tiếng gầm lên, gã không ngờ Diệp Mặc dưới Hỏa văn kính của mình lại có thể không bị thương chút nào, còn dám nhân cơ hội phản công lại, nhất thời tức giận.

Hỏa văn kính lại lần nữa phóng ra, lần này tia sáng màu tím không chỉ mạnh gấp đôi tia sáng vừa nãy. Lúc này những người xung quanh đều mới nhìn ra, hóa ra vừa nãy Phiến Phất vẫn chưa dùng hết công lực. Nhưng những người xung quanh lại cũng thay đổi cách nhìn về Diệp Mặc, cho dù Phiến Phất không dùng hết sức, Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy có thể toàn thân rút lui dưới Hỏa văn kính của gã, rõ ràng cũng không phải chuyện đơn giản.

Nhưng Diệp Mặc lại cười khẩy, nếu như khi hắn là một Thừa Đỉnh trung kỳ, dưới tia sáng màu trắng kinh khủng như này, hắn cũng chỉ có thể rút lui. Nhưng bây giờ, Diệp Mặc cũng không muốn rút lui một tí nào. Huyễn Vân Phân Liệt đao còn chưa kết thúc, Huyễn Vân Hành Ý Đao và Huyễn Vân Trận sát Đao cũng được phóng ra.

Những vòng sóng gợn màu trắng của Hỏa văn kính càng ngày càng mạnh, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao. Nhưng những đường đao của Tử Đao của Diệp Mặc phóng ra cũng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, cuối cùng những đường đao vô cùng vô tận tạo thành một khốn trận, ngăn lại tia sáng màu trắng của Hỏa văn kính kia, hơn nữa cũng không ngừng co lại.

Phiến Phất khóe mặt hiện lên từng đợt nhíu nhíu, gã lúc này đã hiểu được Diệp Mặc đúng là có vốn để trực tiếp đối thoại với gã. Từ bao giờ lại có tu sĩ Thừa Đỉnh nghịch thiên như này? Gã chẳng những chưa bao giờ gặp, thậm chí còn chưa từng nghe qua.

Mình cũng đã tương đối dốc toàn lực ra rồi, nhưng phần lớn thượng phong cũng không chiếm được.

Nhìn những đường đao màu tím càng ngày càng nhiều, dày đặc vây tia sáng của Hỏa văn kính lại, những tu sĩ xung quanh cũng đều hoảng sợ. Đừng nói những tu sĩ Hư Thần, cho dù là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín và sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng kinh ngạc. Bọn họ không ngờ Diệp Mặc lại có thể lợi hại đến vậy, có thể ngang ngạnh đấu chiến với Kiếp Biến tầng thứ chín như Phiến Phất.

Nếu như đòn công kích của Phiến Phất để bọn họ ra đánh, thì sớm đã bị giết chết rồi, làm gì còn có thể kiên trì đến bây giờ nữa?

Chỉ có người trong cuộc như Phiến Phất mới có thể hiểu được là chuyện gì, không phải chân nguyên của Diệp Mặc cao hơn chân nguyên của gã, cũng không phải thần thức của Diệp Mặc mạnh hơn gã. Mà là vực của đối phương không ngờ hoàn thiện hơn của gã, mình lại cứ như là khách đến đấu ở sân chủ nhà vậy.

Đây là thứ yếu, cái quan trọng là, Phiến Phất kinh ngạc phát hiện ra rằng, nhược điểm của Hỏa văn kính và 'vực' của mình không ngờ đã bị đối phương nắm rất rõ. Diệp Mặc mỗi lần công kích, cùng với mỗi lần đẩy mạnh, cũng đều bắt đầu từ nhược điểm của mình.

Tuyệt đối không thể tiếp tục như này được, nếu như cứ tiếp tục như này, mặc dù mình không thể thua được, nhưng chỉ cần rơi xuống thế hạ phong thì cũng mất mặt lắm rồi.

Nghĩ tới đây, Phiến Phất đang định lần nữa phóng ra sát kiếm bảy sao của mình, lại đột nhiên phát hiện ra thần thức của mình ngừng lại, không đợi

gã thầm kêu mình xui xẻo, thì lại phát hiện ra đường đao màu tím vừa nãy liều mạng chống cự lại tia sáng của Hỏa văn kính của mình đột nhiên lại tóe ra tứ phía.

Thần thức của Phiến Phất ngừng lại, liền biết Diệp Mặc không ngờ còn có công pháp thần thức, gã vừa mới loại bỏ công kích thần thức đao của Diệp Mặc, thì lại nhìn thấy đường đao màu tím kia vừa nãy phân tách ra bây giờ lại vây tới, giống như có linh tính nhận biết một cách rõ ràng vậy. Còn Phiến Phất lại đột nhiên phát hiện ra, những đường đao lần này vây tới đã hình thành lên một khốn trận không bình thường. Còn con dao thái rau trong tay đối phương, còn có cả đường đao màu tím liên tục không ngừng bổ sung đến, không ngừng bù đắp và khôi phục khốn trận.

Không ổn, đây là vây khốn mình. Phiến Phất hiểu ra điểm này, đồng thời thét lên một tiếng, bảy phi kiếm có màu xanh lại được phóng ra, bảy phi kiếm này vừa xuất ra, thì lập tức hình thành sát thế bảy sao.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng, hắn sớm đã dự liệu được Phiến Phất có chiêu sau. Cho dù ‘vực’ của một tu sĩ Kiếp Biến hậu kỳ không bằng mình. Cho dù mình mới bước đầu lĩnh ngộ được ‘cảnh’, nhưng muốn đơn giản giết chết một tu sĩ Kiếp Biến tầng chín, thì rõ ràng cũng không phải là đơn giản.

Cho nên khi bảy thanh phi kiếm của Phiến Phất được phóng ra, đồng thời lôi kiếm của Diệp Mặc cũng được xuất ra.

Ầm, ầm, ầm…

Mấy chục tia sét đánh xuống, những tia sét này tia nào cũng to bằng cánh tay, có tia thậm chí còn to hơn cánh tay.

Những tu sĩ xung quanh đã từng thấy tia sét của Diệp Mặc, nhưng lúc này bọn họ mới biết lúc trước lôi kiếm mà Diệp Mặc công sát Hắc Bạch Chuẩn Đan Vương, căn bản cũng chưa xuất ra 1/10 uy lực, còn đường lôi kiếm ngày hôm nay, mới là sát khí thực thụ.

Tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín đứng bên cạnh rùng mình một cái, lúc này gã hiểu được mình ngu ngốc đến mức nào, thủ đoạn như này của Diệp Mặc muốn giết một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín như gã, quả thực không khác gì giết một con gà. Buồn cười mình còn nghĩ sẽ thắng chắc được đối phương.

Điều duy nhất gã không hiểu chính là, tại sao Diệp Mặc lại lợi hại như vậy, bảy quả cầu màu vàng kim trong này, hắn cũng chỉ lấy một quả trong đó mà thôi?

Sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng không ngừng kinh hãi, y lẳng lặng nhìn Diệp Mặc ùn ùn phóng ra thủ đoạn. Lúc này y cũng hiểu được, nếu như lúc trước y không đồng ý Diệp Mặc lấy quả cầu thứ bảy kia đi, thì bây giờ có khả năng mình cũng bị Diệp Mặc giết chết rồi.

Đây rốt cục là loại biến thái gì, lôi kiếm này cũng không phải một tu sĩ Thừa Đỉnh viên mãn như y có thể ngăn lại được, lại càng không cần phải nói đến đường đao màu tím đáng sợ kia.

Y cẩn thận lau lau mồ hôi trên trán, quyết định, cho dù sau này gặp phải tu sĩ tu vi có thấp hơn y, thì cũng không dùng thái độ như lúc trước mà đối đãi. Nếu như lại gặp được một tu sĩ Thừa Đỉnh như Diệp Mặc này, vậy thì quả thật đáng sợ.

Chu Ngữ Sương lúc này cũng đã ngây ngẩn cả người, cô căn bản không tin vào những gì mắt mình thấy. Sự lợi hại của Phiến Phất thì cô sớm đã nghe nói rồi, nhưng tu sĩ trẻ tuổi như Diệp Mặc đây, không ngờ lại đối địch với Phiến Phất, lại không bị rơi xuống thế hạ phong chút nào, điều này quả thực vượt khỏi phạm vi nhận thức của cô.

Mà Tiêu Y khi thấy Phiến Phất vừa mới bước vào, đã chen vào trong đám tu sĩ Hư Thần rồi, cô lúc này cũng kinh hãi nhìn Diệp Mặc, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

Mà bây giờ Phiến Phất cũng toát mồ hôi lạnh ra, gã không ngờ Diệp

Mặc còn là một tu sĩ công pháp lôi hệ, hơn nữa công pháp lôi hệ của hắn còn mạnh hơn bình thường. Từng đợt tia sét rơi xuống, chẳng những phát ra những âm thanh ầm ầm, mà lại càng khiến gã phải toàn lực chống đỡ. Vốn dĩ Thất Tinh sát kiếm muốn giết chết Diệp Mặc, lúc này cũng đã tạo thành một cái thìa bảo vệ, thậm chí còn phóng ra một đường lá chắn bảo vệ.

Loại lôi kiếm này của Diệp Mặc quả thực không có chút kém cạnh gì với lôi kiếp, chẳng những uy lực lớn, còn ảnh hưởng đến sự trói buộc của chân nguyên. Phiến Phất bây giờ nào còn ý nghĩ khinh thường Diệp Mặc nữa, gã biết nếu mình không để ý chút thôi, không phải là chuyện thua trận, mà là bị giết trong này.

Từ bao giờ lại xuất hiện một tu sĩ biến thái như vậy? Một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy đánh với một Kiếp Biến tầng thứ chín như mình, còn chiếm hết thượng phong? Phiến Phất trong lòng thầm kêu khổ, nếu như gã sớm biết tên Diệp Mặc này biến thái như vậy, gã đã tuyệt đối không chuốc lấy cực khổ đi tìm Diệp Mặc tính sổ rồi.

Nhưng Diệp Mặc lại rất rõ, Phiến Phất mặc dù hiện tại chống cự có chút khó khăn, nhưng mình muốn giết gã thì vẫn còn rất khó. Vì loại lôi kiếm cường độ mạnh như này hắn cũng không thể đánh không ngừng nghỉ được, một khi đợi chân nguyên của mình khô kiệt, thần thức không bổ sung được, thì chính là lúc Phiến Phất phản kích lại.

Nhưng cái khiến Diệp Mặc không sợ gã chính là, hắn còn có Vô ảnh và đại đỉnh tám cực vẫn chưa phóng ra ngoài, thậm chí Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát vẫn chưa toàn lực thi triển ra. Nếu muốn liều mạng, ai chết trong tay ai cũng khó đoán trước được. Phiến Phất bị Huyễn Vân Trận Sát Đao và lôi kiếm của mình vây khốn lại, Diệp Mặc biết thời gian vây khốn gã lại cũng không còn dài, lúc này Diệp Mặc lại thu hồi 'Tử Đao' lại.

Đang lúc những người còn lại không hiểu tại sao vào lúc này Diệp Mặc lại muốn thu hồi lại pháp bảo công kích của mình, thì Tử Đao của Diệp Mặc lại phóng ra lần nữa.

Một đường đao màu hồng tím thật dài từ trên Tử Đao của Diệp Mặc được phóng ra, dẫn theo một tiếng gió xé rách không gian. Đường đao màu tím này vừa phóng ra liền giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ vậy, ngoại trừ màu sắc khác nhau ra, thì sắc đẹp của nó cũng khiến tất cả mọi người không rời mắt.

Huyễn Vân Hoa Sơn Đao, đao phóng ra khát máu, chỉ có tiến không lùi.

Những tu sĩ xung quanh chú ý đến sắc đẹp tuyệt diệu này, khi đường đao màu tím hồng này mang theo sức ép của không gian truyền đến, bọn họ mới sợ run cả người, đây không phải là đóa mẫu đơn đẹp, mà là đao quang, đao quang khát máu.

Dịch Dật mở ánh mắt mê mị của mình ra nhìn đường đao này đang tiến tới, lại cảm thấy bông hoa mẫu đơn này thật đẹp, gã hoàn toàn không biết chỗ mà bông hoa mẫu đơn này nở rộ chính là chỗ mà gã đang đứng.

Đường Mộng Nhiêu lắc đầu, không nói gì, Diệp Mặc muốn giết Dịch Dật là chắc chắn, không có ai có thể ngăn cản lại được. Cô không thể, thì Phiến Phất cũng không thể.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1270

Muốn Đánh Thì Cứ Đánh

Phiến Phất cũng bất chấp việc mình đang đối chiến với một tu sĩ Thừa Đỉnh, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, lập tức lấy ra một tấm khiên phòng vệ chân khí hạ phẩm, nháy mắt đã được phóng tới trước mặt Dịch Dật rồi.

Lúc này thì Dịch Dật mới tỉnh ngộ, vì đây không phải là hoa mẫu đơn nở rộ, mà là một đạo đao quang tím hồng đang muốn giết y. Cả người y liền toát đầy mồ hôi lạnh, cũng nhanh chóng lấy ra một tấm khiên chân khí hạ phẩm.

Đao quang tím hồng của Diệp Mặc được Tử Đao đánh ra lúc này đã đạt tới cực hạn, khí thế vô cùng mãnh liệt. Những tu sĩ xung quanh đều có thể cảm nhận được, không khỏi phải sợ hãi lùi về phía sau vài bước. Đồng thời trong lòng cũng kinh hãi với uy thế một đao này của Diệp Mặc.

Loại đao pháp có khí thế vô địch này, thì người bình thường mà gặp phải, thì chắc chắn sẽ bị chấn động tâm thần. Nhưng loại đao pháp này cũng có một khuyết điểm, chính là không thể dễ dàng mà thu hồi lại. Từ trước tới nay các loại đao pháp mạnh mẽ như thế, thì một khi không thể đả thương đối thủ, cuối cùng còn gây tổn thương cho chính mình.

Diệp Mặc đương nhiên biết uy thế của 'Huyễn vân hoa sơn đao', chính là đao pháp từ trước tới nay chưa từng có được, không thấy máu thì không trở về. Mà một đao này Diệp Mặc thực sự quyết tâm muốn lấy mạng của Dịch Dật. Sau khi phóng ra, thì đao quang phân liệt liền thu liễm lại thành một đạo đao quang tím hồng tất sát.

Ầm, Răng rắc...

Hai tiếng nổ mạnh vang lên, tấm khiên chân khí hạ phẩm mà lúc đó Phiến Phất phóng ra đã vỡ tan như một khối đậu hũ trước ánh tím. Đồng thời chân nguyên cũng nổ tung ra tứ phía, khiến cho không gian xung quanh rung động lên. Mà lúc này thì ánh tím cũng đã mờ đi, có thể thấy được nó sắp phải tan biến.

Lúc này Diệp Mặc lại kêu lên một tiếng đau đớn, thiêu đốt một ngụm tinh huyết của mình, chân nguyên và thần thức hắn liền tăng vọt lên, sau đó liền trút toàn bộ vào trong Tử Đao. Ánh tím vừa rồi đã mờ đi lại lần nữa nở rộ.

Răng rắc...

Lại một tiếng nổ thật lớn vang lên, cầu vồng tím lại một lần nữa đánh trúng vào tấm khiến thứ hai. Nhưng tấm chắn này tuy là có phẩm chất không khác với tấm khiên trước, nhưng do người sử dụng khác nhau, cho nên hiệu quả cũng khác nhau. Căn bản là nó không thể ngăn cản được đao quang tím hồng chút nào, thì đã bị bổ đôi rồi.

Mà lúc này đao quang tím hồng lại càng rực rỡ hơn, khiến cho người nhìn khó có thể mở mắt ra được. Những người xung quanh lại không nỡ phải nhắm mắt lại. Thực sự quá mức rực rỡ, quá mức hấp dẫn, thực không muốn phải dời ánh mắt đi.

Oành...

Bên trong ánh sáng kia như là có một đóa hoa hồng nở rộ, vô cùng xa hoa lộng lẫy. Một đóa hoa đỏ tươi đang nhanh chóng nở rộ ra ở giữa ánh tím rồi lại nhanh chóng héo rũ đi.

Chỉ chốc lát, thì những ánh tím liền hoàn toàn biến mất, giống như là thoắt ẩn thoắt hiện vậy. Còn Dịch Dật vừa rồi bị đóa hoa nở rộ kia trùm lấy, lúc này đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất không một tiếng động nào, một dòng máu trào ra từ giữa mi tâm của y.

Trong đại điện lúc này hoàn toàn yên lặng, không có bất kỳ một tiếng động nào, cũng không có bất cứ một động tác nào. Hoàn toàn là một sự tĩnh mịch. Lúc này tất cả mọi người đều hiểu ra đóa hoa đỏ tươi vừa rồi nở rộ ra ở giữa đao quang tím hồng của Diệp Mặc là cái gì rồi. Đó chính là máu của Dịch Dật trước khi chết nở rộ trên ánh đao của Diệp Mặc.

Phiến Phất trở nên ngây ngốc, lúc này thì đao trận màu tím và lôi kiếm tấn công y cũng đã hoàn toàn biến mất, chỉ có Hỏa Văn Kính và Thất Tinh Sát Kiếm của y đang bay lượn trên đầu y mà thôi.

Một lúc lâu sau Phiến Phất mới nhìn Diệp Mặc một cách khó tin, nói từng chữ một:

- Ngươi giết Dật nhi, ngươi dám giết Dật nhi...

Khi y nói tới câu thứ hai, thì đã phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lại hét lên:

- Ta phải giết ngươi...

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Phiến Phất, rồi lại cười châm chọc:

- Đừng ra vẻ nữa, ngươi vừa rồi một mực muốn giết ta. Nhưng hiện tại ta vẫn rất tốt đây. Ngươi hét lên làm cái rắm gì chứ. Muốn đánh thì cứ đánh đi.

Nói xong thì Diệp Mặc lại vung tay lên, 'Đại đỉnh tám cực' đã xoay tròn ở trên đầu của hắn.

Lúc này thì các tu sĩ trong đại điện mới hiểu rõ, hóa ra Diệp Mặc chiến đấu cho tới giờ cũng chưa từng lấy ra pháp bảo phòng ngự. Nhưng một tu sĩ Thừa Đỉnh không ngờ lại không cần lấy ra pháp bảo phòng ngự vẫn có thể đối chiến cùng với một tu sĩ Kiếp Biến, hơn nữa còn giết được đệ tử của đối phương ngay tại chỗ.

Chuyện này nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, thì không ai có thể tin được cả, bởi vì nó quá mức khó tin rồi, không phải là khó tin bình

thường, mà là vô cùng thái quá.

Lúc này thì Phiến Phất lại lau đi vết máu ở khóe miệng, tinh thần Tỉnh táo trở lại. Trong mắt y liền hiện lên sát khí âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc mà nói:

- Giỏi, ngươi quả nhiên là có thực lực để đối đầu với ta. Đên giờ mới lấy ra pháp bảo phòng ngự, ta thì lại quá coi thường ngươi rồi. Ngày hôm nay không giết ngươi, vì Dật nhi mà báo thù, thì Phiến Phất ta thề không làm người. Để Phiến Phất ta xem xem ngươi ở Bắc Vọng Châu là cái loại yêu nghiệt gì.

Phiến Phất nói xong, thì Hỏa Văn Kính trên đỉnh đầu y liền phát ra những tiếng 'Oong, oong', còn Thất Tinh Sát Kiếm cũng tự động tản mát ra sát khí nồng đậm hơn.

- Sư phụ...

Đệ tử Nguyệt Thiền của Đường Mộng Nhiêu vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ rằng Diệp Mặc là một tu sĩ trẻ tuổi như vậy, lại có thể đối chiến được với Phiến Phất. Việc này khiến cho cô cảm giác vô cùng khó tin.

- Phiến sư huynh, tôi nghĩ, ở chỗ này không phải là nơi để đấu đá lẫn nhau, hơn nữa Dịch Dật sư điệt đã giết bạn của hắn là Lý Khởi Thiện ở Phỉ Hải thành...

Đường Mộng Nhiêu thấy hai người muốn tiếp tục đánh nhau, lập tức đứng ra khuyên giải một câu. Nhưng cũng khoát tay áo ám chỉ cho đệ tử của mình đừng nói gì cả.

- Ha ha ha ha...

Phiến Phất cười điên cuồng, nhưng trên mặt của y lại không có chút ý cười nào cả, vừa cười xong liền chỉ tay vào Diệp Mặc nói:

- Chỉ là một tên kiến hôi tu sĩ Thừa Đỉnh, lại dám giết đệ tử của ta, ta không vì Dật nhi mà giết hắn báo thù, thì Phiến Phất ta cũng không cần phải ra khỏi nơi này nữa. Lý Khởi Thiện là cái quái gì chứ, có thể so sánh cùng với đệ tử của ta sao.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Ta chỉ giết một thứ rác rưởi mà thôi, ngươi có cần phải khóc như cha chết như thế không? Á, chẳng lẽ cái tên Dịch Dật kia lại là con riêng của ngươi sao?

- Tiểu tử ngươi chỉ ỷ vào miệng lưỡi lợi hại mà thôi.

Phiến Phất nói xong thì cũng không nhiều lời nữa, Thất Tinh Sát Kiếm trên đỉnh đầu nhanh chóng xoay tròn, từng đạo kiếm phong mà mắt thường cũng có thể thấy được đang thong thả mở rộng ra.

- Kiếm 'Vực'?

Đường Mộng Nhiêu thấy kiếm phong khuếch tán ra ngoài như vậy, liền kinh ngạc kêu lên một tiếng. Cô không ngờ mới không gặp một thời gian, mà Phiến Phất đã có thể thi triển được Kiếm 'Vực' rồi.

Hình thành Kiếm Vực khó khăn hơn hình thành 'Vực' nhiều lắm, cần phải đạt tới trình độ kiếm đạo nhất định thì mới có thể hình thành được ‘Kiếm Vực'. Hơn nữa Đường Mộng Nhiêu còn biết, tu sĩ có thể hình thành được ‘Kiếm Vực', thì đều là sử dụng một thanh kiếm để hình thành ‘Kiếm Vực'. Còn Phiến Phất có thể sử dụng bẩy thanh kiếm để hình thành ‘Kiếm Vực', hiển nhiên là y đã tiến bộ rất nhiều.

Diệp Mặc nhìn Thất Tinh Sát Kiếm của Phiến Phất khuếch tán ra kiếm phong, thì cũng không thèm để ý. Thậm chí Tử Đao trong tay cũng không phóng ra ngoài, chỉ là hắn lại lấy ra một mảnh vải trắng.

Không ai hiểu lúc này Diệp Mặc lấy ra mảnh vải trắng làm gì, đối thủ của hắn đã thi triển ra cả ‘Kiếm Vực', vậy mà hắn chẳng khẩn trương chút

nào, ngay cả Đường Mộng Nhiêu cũng phải bội phục Diệp Mặc.

Phiến Phất cũng không hiểu Diệp Mặc lấy ra mảnh vải trắng kia làm cái gì, thì Diệp Mặc lại giơ mảnh vải trắng trong tay mình lên, sau đó nói với Phiến Phất:

- Muốn đánh thì ta sẽ phụng bồi, nhưng ngươi cần phải chờ một chút.

Nói xong Diệp Mặc cầm lấy mảnh vải trắng trên tay, sau đó đưa lên lau Tử Đao một chút, một lúc sau thì lại phóng ra một mồi lửa trong tay thiêu rụi mảnh vải trắng đi. Lúc này mới nhìn lại Tử Đao của mình một chút rồi nói:

- Vừa mới giết đi một tên rác rưởi, làm bẩn đao của ta, lau nó mất nửa ngày mới sạch được. Được rồi, hiện tại có thể đánh rồi.

Những người xung quanh đều nén cười, lúc này thì bọn họ mới hiểu được, hóa ra Diệp Mặc muốn làm nhục Phiến Phất một chút. Phiến Phất vừa mới nói bạn của hắn là Lý Khởi Thiện không thể so sánh với đệ tử Dịch Dật của y, thì Diệp Mặc lại lập tức nói giết đệ tử của y làm bẩn cả đao của hắn.

Tu sĩ ở đây đều có thể nhìn thấy rõ ràng, vừa rồi một đao kia của Diệp Mặc căn bản là cũng không có chạm vào người Dịch Dật, mà Dịch Dật hoàn toàn là chết trong đao quang tím hồng của hắn.

Phiến Phất tức giận đến xanh mặt, y biết, nếu bàn về công phu miệng lưỡi, thì y thế nào cũng không thể bằng được Diệp Mặc, cho nên thẳng thắn câm miệng, chân nguyên dồn vào Hỏa Văn Kính và Thất Tinh Sát Kiếm cuồn cuộn nổi lên.

Những tu sĩ trong đại điện đều lùi lại. Khi thấy hai người sắp đánh nhau, thì không có người nào nguyện ý đứng ở phạm vi chiến trận của hai người cả.

Vừa lúc đó, thì từng đợt âm thành ‘Ầm ầm’ truyền đến, đất dưới chân cũng bắt đầu rung động, dường như chỉ một khắc sau thì đất dưới chân họ có thể lập tức bị sụt lún xuống.

Động đất?

Trong đầu tất cả các tu sĩ đều hiện lên hai chữ này. Một khi động đất, thì tùy thời tất cả đều có thể bị rơi xuống khe nứt không đáy. Không chỉ tu sĩ Hư Thần, ngay cả tu sĩ Thừa Đỉnh thì một khi động đất mãnh liệt thì đều sẽ bị uy hiếp tới tính mạng.

Bởi vì động đất mãnh liệt không chỉ có thể vùi sâu các tu sĩ xuống lòng đất, mà trong đó còn kèm theo vết nứt không gian và không gian đao gió nữa. Một khi bị cuốn vào vết nứt không gian, ngoại trừ việc chờ chết ra thì không có bất cứ biện pháp nào cả. Huống chi là không có những thứ này, thì một khi bị vùi sâu dưới lòng đất mấy ngàn thước, cũng khó mà chui ra được, cuối cũng đều sẽ phải chết mà thôi.

Cho nên khi âm thanh 'Ầm ầm' từ dưới lòng đất phát ra, thì cho dù là Phiến Phất đang rất muốn giết chết Diệp Mặc cũng đều thu hồi lại pháp bảo của mình. Giết Diệp Mặc thì không cần phải vội, y cần phải chạy trước đã, còn phải đoạt lấy đồ vật trong sáu cái quả cầu vàng kim kia nữa.

Hai tên tu sĩ Hư Thần biết được là cho dù có tiếp tục ở lại đại điện này thì cũng không còn hy vọng gì rồi, hơn nữa động đất đã xảy ra, cho nên lập tức lao về phía cửa động bỏ chạy. Chỉ là hai người này vừa chạy ra, thì không gian đao gió vô cùng mạnh mẽ đã đem cả hai xé tan thành từng mảnh.

Cả Đường Mộng Nhiêu và Phiến Phất khi quét thần thức đến, đều lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Tên tu sĩ Hư Thần thứ ba đi tới cửa, thấy được thảm cảnh của hai tên kia, liền muốn lùi lại, nhưng khi y vừa vươn một chân ra, thì chân của y lại không hiểu sao đã biến mất rồi.

- Vết nứt không gian...

Ở đây không có người thường, đều là các tu sĩ nên hiển nhiên biết vì sao mà tên tu sĩ Hư Thần kia đột nhiên lại bị mất một chân, chính là vì có vết nứt

không gian.

Nếu như là không gian đao gió thì có thể dựa vào thực lực mà chạy trốn được, nhưng nếu gặp phải vết nứt không gian thì ngoài cái chết ra sẽ không có con đường thứ hai. Trừ phi anh có thể cường hãn đến mức có thể xé rách không gian. Nhưng loại cao thủ có thể xé rách không gian thì chỉ nghe qua một người trong Tu Chân Giới là Sở Cửu Vũ mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1271

Tiêu Y Đánh Lén

Lúc này dưới nền đất vẫn đang chấn động, nhưng không ai dám đi ra ngoài. Diệp Mặc kéo Tô Tĩnh Văn đến gần mình, liên tục để ý tới dao động của không gian xung quanh. Hắn đã từng đi qua Vẫn Chân cấm địa, đã từng trải nghiệm qua không gian đao gió và không gian loạn lưu, vì thế khi có vết nứt không gian, thì hắn đã biết là phải tránh ra rồi.

Về phần 'Đại đỉnh tám cực' thì hắn đã thu hồi lại, vì đối phó với vết nứt không gian thì 'Đại đỉnh tám cực' không có bất kỳ tác dụng nào. Hắn tin rằng nếu Phiến Phất không muốn chết, thì hiện tại cũng sẽ không tìm hắn mà đánh nhau.

Phiến Phất lúc này thực sự không muốn tìm Diệp Mặc để đánh nhau, người đã chết rồi, thì hiện tại đánh cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Y căn bản là cũng không sợ Diệp Mặc chạy trốn. Cho dù là hắn chạy trốn, thì y cũng có thể tìm đến Phỉ Hải thành để báo thù.

Phiến Phất nhìn sáu quả cầu vàng kim một chút, sau đó nói với Đường Mộng Nhiêu:

- Mộng Nhiêu sư muội, ở đây còn có sáu quả cầu vàng kim, chúng ta mỗi người ba cái.

Đường Mộng Nhiêu cười khổ một cái, sau đó nhìn Diệp Mặc dò hỏi:

- Diệp môn chủ, ý của cậu thế nào?

Phiến Phất nghe được Đường Mộng Nhiêu hỏi Diệp Mặc như vậy, tuy rằng trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng cũng không hề chen ngang vào. Y

biết Diệp Mặc hoàn toàn có bản lĩnh để chia phần mấy quả cầu vàng kim kia. Nếu như bản thân không đồng ý, thì cũng chỉ có thể đánh một trận. Nhưng lúc này Phiến Phất đã không còn lòng tin có thể chiến thắng Diệp Mặc nữa rồi, cái tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng bẩy này thực sự là rất biến thái. Chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh vậy mà có thể lĩnh ngộ và thành tựu 'Vực' đến trình độ như vậy, hơn nữa khi cùng mình chiến đấu còn có thể nắm bắt được nhịp độ của trận đấu, loại tu sĩ này thật sự là đáng sợ. Tuy rằng hiện tại Phiến Phất không sợ hãi Diệp Mặc, nhưng y cũng rõ ràng, một khi tu vi của Diệp Mặc đề thăng tới Kiếp Biến, thì y tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc nữa, cho dù hắn chỉ là Kiếp Biến tầng một, thì kết quả cũng chỉ như vậy mà thôi.

Lúc trước Diệp Mặc đã nói rằng chỉ cần một quả cầu vàng kim. Nhưng hiện tại thì Diệp Mặc có nói sao đi nữa, thì cũng sẽ không có một tu sĩ nào dám nói gì. Một tu sĩ có thể đánh nhau sinh tử với Phiến Phất như Diệp Mặc, còn có thể giết đệ tử của Phiến Phất ngay trước mặt y, mà Phiến Phất lại không thể làm gì được. Vậy thì có ai nguyện ý đi đắc tội với loại tu sĩ này chứ? Ai còn dám đắc tội chứ?

Đường Mộng Nhiêu nghĩ rằng Diệp Mặc sẽ muốn lấy hai quả cầu vàng kim đấy, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại cười nhạt một cái rồi nói:

- Tôi đã nói rồi, tôi chỉ cần một quả cầu vàng kim thôi, giờ đồ đã tới tay rồi, thì thứ khác tôi cũng không cần nữa.

- Cậu từ bỏ sao?

Đường Mộng Nhiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, lại hỏi lại một câu. Trong lòng cô thật sự không tin tưởng lắm khi Diệp Mặc quyết định từ bỏ.

Phiến Phất cũng không chờ Diệp Mặc nói, liền hừ lạnh một tiếng:

- Mộng Nhiêu sư muội, tôi lấy trước vậy.

Nói xong, Phiến Phất không đợi Đường Mộng Nhiêu trả lời, trực tiếp

đưa tay tới quả cầu vàng kim thứ ba kia. Hiển nhiên thứ mà y nhìn trúng chính là 'Chân linh đan'.

Oành Một tiếng nổ vang lên, khi tay của Phiến Phất chạm vào quả cầu vàng kim. Thì quả cầu vàng kim liền nứt ra một cái khe, nhưng cái khe nứt kia cũng không hề vỡ ra, hiển nhiên là động tác của Phiến Phất đã không có tác dụng. Chỉ khác với tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín lúc trước chính là y không bị đánh bay ra mà chỉ ‘A’ lên một tiếng.

Sau một khắc, thì y cũng không tiếp tục nắm lấy quả cầu vàng kim nữa, mà là trực tiếp sử dụng Thất Tinh Sát Kiếm. Bẩy thanh đoản kiếm vừa được phóng ra, liền phát ra những âm thành ‘Xuy xuy’, sau đó liền đâm về phía quả cầu vàng kim kia.

Oành

Lại một tiếng nổ vang lên, quả cầu vàng kim liền bị kiếm quang trực tiếp đánh ra một cái khe nứt to như nắm tay, khi cái khe còn chưa kịp tự mình phục hồi lại, thì Phiến Phất đã nhanh chóng đưa tay vào lấy 'Chân linh đan' ra rồi.

Nhưng sắc mặt của y liền đại biến, đồng thời thu tay trở về. Mới vừa rồi khi y vừa nắm lấy viên 'Chân linh đan' kia, thì viên 'Chân linh đan' đã lập tức biến thành một luồng chân nguyện, tan biến dưới nắm tay của y rồi. Cuối cùng không còn tồn tại cái gì cả.

Nhìn quả cầu vàng kim trống trơn. Còn trong tay của Phiến Phất cũng chỉ có hư vô. Thì tất cả mọi người đều hiểu được là có chuyện gì xảy ra. Không ngờ đồ vật bên trong sáu quả cầu vàng kim này đều là giả.

Phiến Phất ngây ngốc một hồi lâu, trong mắt liền lộ ra sự thất vọng tột độ. Y lập tức lại tiếp tục phá những quả cầu vàng kim còn lại, nhưng cũng không có gì là ngoại lệ cả, tất cả đều là chân nguyên ảo ảnh, không có một món đồ nào là thật.

Diệp Mặc nhìn Phiến Phất bận bịu hết nửa ngày, trong lòng âm thầm buồn cười. Có đồ thật cho ngươi thì mới là chuyện lạ. Chả lẽ ta lại còn vui vẻ dâng tặng cho ngươi nhiều món đồ nghịch thiên như vậy sao.

Lúc này tất cả các tu sĩ đều đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc, đều đã hiểu ra vì sao mà Diệp Mặc lại nói rằng hắn từ bỏ những quả cầu vàng kim còn lại kia. Hóa ra là vì hắn đã sớm biết những thứ kia là giả rồi. Đồ giả mà hắn còn cần thì mới là chuyện lạ.

Món đồ duy nhất là thật chính là thứ mà Diệp Mặc hắn đã lấy được từ trong quả cầu vàng kim lúc trước, vì thế hắn mới nói rằng chỉ cần một quả cầu vàng kim mà thôi. Đồng thời mọi người cũng hiểu vì sao Diệp Mặc đều phải thử cầm qua mỗi quả cầu vàng kim một lần rồi, hóa ra là vì hắn muốn xác nhận thật giả.

Lúc này không chỉ sư phụ của Chu Ngữ Sương phải cười khổ, mà cả tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín cũng như vậy. Y rốt cuộc đã hiểu vì sao mà một tu sĩ Thừa Đỉnh lợi hại như vậy lại không cùng y tranh dành mấy quả cầu vàng kim rồi, vì căn bản là chẳng cần thiết phải cạnh tranh.

Người ta chỉ cần tùy ý sờ soạng một chút, thì đã biết được là thật hay giả rồi, còn bản thân lại tốn bao nhiêu khí lực để phá hư mấy quả cầu vàng kim kia, thì lại chẳng biết cái gì cả.

Sắc mặt Phiến Phất trầm xuống nhìn Diệp Mặc, lạnh lùng nói:

- Quả cầu vàng kim duy nhất có đồ thật ở trong đã bị ngươi cầm đi?

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Đúng thế, đồ vật ta muốn lấy, còn phải đợi ngươi sao? Còn phải có sự cho phép của ngươi sao? Khi ta vượt qua Vô Tâm Hải thì đã gặp phải một kẻ giống như ngươi rồi, có phải dù ta ở nơi nào tìm được đồ vật gì đó, thì đều phải đưa cho ngươi xem hay không? Hay là phải trực tiếp dâng tặng cho ngươi?

Sắc mặt Phiến Phất cực kỳ khó coi, lúc này y mới nhớ tới Diệp Mặc chính là tên trâu bò đã vượt qua Vô Tâm Hải. Một người có thể vượt qua Vô Tâm Hải thì sao có thể là tu sĩ tầm thường được.

Những người có mặt ở đây, đều là các tu sĩ tu vi đã ngoài Hư Thần rồi, cho nên họ đương nhiên biết đến Vô Tâm Hải. Khi bọn họ nghe Diệp Mặc nói hắn đã vượt qua Vô Tâm Hải, thì đều phải hít sâu một hơi.

Vượt qua Vô Tâm Hải ư? Đây chính là chuyện mà chỉ có tu sĩ Hóa Chân mới làm, hơn nữa đều là những tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ mới dám làm, không ngờ cái tên tu sĩ trẻ tuổi trước mặt này lại cũng dám làm như thế. Người này chẳng những có thể vượt qua Vô Tâm Hải, mà còn có thể đối chiến cùng với tu sĩ Kiếp Biến nữa, rốt cuộc hắn là cái loại tu sĩ gì vậy.

Phiến Phất biết rằng cho dù có đánh tiếp, thì y cũng không thể làm gì Diệp Mặc, hơn nữa âm thanh 'Rầm rầm' luôn không ngừng phát ra, dường như là cái đại điện này tùy thời đều có thể bị hủy. Cho nên y cũng không hề để ý tới Diệp Mặc nữa, mà lại quay đầu sang nhìn Đường Mộng Nhiêu rồi nói:

- Mộng nhiêu sư muội, tiên tinh có ba viên, cô cũng đã gần với tu vi Hóa Chân, ý của tôi là...

Đường Mộng Nhiêu trước đó đã hỏi qua một tên tu sĩ Hư Thần bên cạnh Diệp Mặc, cho nên đã biết được thứ mà Diệp Mặc lấy được từ trong quả cầu vàng kim kia là ba viên tiên tinh. Tiên tinh thì bất luận kẻ nào cũng đều sẽ mơ tưởng đến nó, huống chi đối với tu sĩ bị kẹt lại ở tu vi Kiếp Biến như Đường Mộng Nhiêu.

Nhưng mà vẫn phải xem xem tiên tinh là ai lấy đi đã, đối với Diệp Mặc thì Đường Mộng Nhiêu vẫn rất kiêng kỵ, hơn nữa Diệp Mặc còn có ân với cô, cho nên cô không thể cướp đồ trong tay Diệp Mặc được. Thứ nhất là vì không muốn, thứ hai chính là vì không thể.

Vì thế không đợi Phiến Phất nói hết, thì Đường Mộng Nhiêu liền mỉm

cười:

- Diệp môn chủ có ân cứu mạng với tôi, đệ tử Thiên Điệp của tôi lúc trước cũng đã làm chuyện không phải với Mặc Nguyệt của hắn, cho nên đối với chuyện Diệp môn chủ lấy đi tiên tinh, thì tôi không có ý kiến gì.

Nghe Đường Mộng Nhiêu nói xong, thì Phiến Phất có chút chán nản, y không ngờ rằng mình và Đường Mộng Nhiêu đã có giao tình nhiều năm như vậy, đã nhiều lần cùng kề vai chiến đâu, vậy mà hiện giờ cô lại đứng về phía một tên trẻ trâu như Diệp Mặc.

Tuy rằng Phiến Phất rất muốn tìm Diệp Mặc đánh tiếp, nhưng y cũng biết, cho dù là tiếp tục đánh, thì y cũng không thể chiếm được chút tiện nghi nào. Hơn nữa ở nơi nguy hiểm như thế này thì y cũng không dám đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

Ở chỗ này không thể làm gì được Diệp Mặc, thì Phiến Phất liền bất đắc dĩ muốn rời đi rồi. Bên ngoài mặc dù là có vết nứt không gian, nhưng y tin tưởng với tu vi Kiếp Biến tầng chín như mình, thì vẫn có thể xông ra ngoài được.

Vừa lúc đó Đường Mộng Nhiêu bỗng nhiên hướng về Tiêu Y vẫn đứng núp ở một bên hỏi một câu:

- Cô tên là gì?

Tiêu Y sau khi nghe được câu hỏi của Đường Mộng Nhiêu, lập tức có chút biểu hiện được yêu mà sợ:

- Đường tiền bối, tôi tên là Tiêu Y, đi vào đây cùng Diệp đại ca.

Nói xong thì Tiêu Y liền bước nhanh tới chỗ Diệp Mặc, trong ánh mắt dường như là muốn nói với Diệp Mặc là ‘Nếu như có đi ra ngoài thì nhớ phải đưa tôi theo’. Nhưng biểu tình của cô thì lại giống như sợ Diệp Mặc cự tuyệt, cho nên không có cách nào nói ra miệng cả.

Đường Mộng Nhiêu nghi hoặc nhìn Diệp Mặc một chút, cô cảm giác được cô gái tên Tiêu Y này có chút quen thuộc, nhưng không thể nhớ ra được là mình đã gặp ở đâu.

Mà lúc này thì đệ tử Nguyệt Thiền của cô lại lên tiếng:

- Vị Tiêu Y tỷ tỷ kia thực sự làm còn nhớ đến một người, đúng rồi, sư phụ, con nhớ ra rồi.

Lúc này Tiêu Y đã đi tới trước mặt của Diệp Mặc, dường như đang muốn nói gì đó. Nhưng Diệp Mặc căn bản là không đợi cô nói, thì đã lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' rồi. Lúc trước Tiêu Y vẫn đứng cách hắn một khoảng nhất định, nhưng lần này thì cô ta lại đứng quá gần rồi. Diệp Mặc biết Tiêu Y đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng tám, cho nên vẫn một mực phòng bị cô ta, sao có thể để cô ta tới gần được chứ? Vì thế khi Tiêu Y vừa mới tới gần, thì Diệp Mặc đã lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' rồi. Hắn không sợ bị Tiêu Y đánh lén, nhưng hắn lại cần phải bảo vệ cho Tô Tĩnh Văn.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên trong đại điện, tiếng nổ này mang theo thanh thế kinh người giống như là bầu trời sắp sập vậy.

Hầu như cùng một lúc, thì Đường Mộng Nhiêu và Phiến Phất đều lấy ra pháp bảo phòng ngự của chính mình, ngay cả tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín cũng như vậy. Hai thầy trò Chu Ngữ Sương cũng đều lấy ra pháp bảo phòng ngự. Chỉ có mấy tu sĩ Hư Thần là không kịp phản ứng, không kịp lấy ra pháp bảo của mình. Nhưng có lẽ cho dù là có lấy ra pháp bảo, thì căn bản cũng không thể nào chống đỡ nổi vụ nổ kinh hoàng này.

Khí lưu của vụ nổ lớn phá tan cả một góc đại điện, những tu sĩ Hư Thần kia đều bị luồng khí lưu kinh khủng này cuống bay đi mất, không còn thấy bóng dáng nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1272

Sự Nhạy Cảm Của Đường Mộng Nhiêu

Một hồi lâu sau thì vụ nổ điên cuồng này mới dần bình thường trở lại, mà hiện tại thì trong đại điện ngoại trừ Diệp Mặc, Phiến Phất và hai thầy trò Đường Mộng Nhiêu ra, thì cũng chỉ còn có hai tu sĩ Thừa Đỉnh còn sống. Chu Ngữ Sương được sư phụ cô bảo vệ, hơn nữa cũng đứng khá xa Diệp Mặc, cho nên cũng không có vấn đề gì.

- Bạo chân châu...

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kinh ngạc thốt lên, tuy rằng y lấy ra pháp bảo phòng ngự rất đúng lúc, nhưng khoảng cách của y và Diệp Mặc gần hơn so với Chu Ngữ Sương, vì thế nên vẫn bị thương nhẹ. Y không ngờ sau khi Diệp Mặc nói rằng hắn có ‘Bạo chân châu’ nhưng không lấy ra sử dụng, thì lại có cô gái khác lấy ra ‘Bạo chân châu’. Càng khiến y không ngờ tới chính là cô gái đánh lén Diệp Mặc kia thì biểu hiện lúc trước lại có vẻ có quan hệ rất tốt với Diệp Mặc.

Tu sĩ có khả năng kích phát ‘Bạo chân châu’ trong nháy mắt, thì hiển nhiên không phải là chỉ có tu vi Hư Thần rồi, nói cách khác thì cô gái kia cũng đã ẩn dấu tu vi của mình.

Sắc mặt Phiến Phất vẫn bĩnh tĩnh, nhưng trong lòng lão ta lại có chút tiếc nuối, cô gái kia đứng gần Diệp Mặc như vậy, mà sử dụng ‘Bạo chân châu’ để đánh lén, nhưng cũng chẳng làm gì được Diệp Mặc cả. Cái tên Diệp Mặc thật sự không phải là dạng biến thái bình thường.

Tiêu Y thật không ngờ rằng Diệp Mặc đã sớm có lòng phòng bị với cô rồi, khi cô còn chưa lấy ra ‘Bạo chân châu’ thì Diệp Mặc đã sớm lấy ra 'Đại

đỉnh tám cực' rồi.

Thấy Diệp Mặc cấp tốc lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' như vậy, thì Tiêu Y biết mình khẳng định không thể ám sát được Diệp Mặc rồi, nhưng mà ‘Bạo chân châu ’ đã kích phát, có muốn thu hồi lại cũng không được.

- Sư phụ, còn cảm thấy vị Tiêu Y tỷ tỷ kia rất giống với Thiên Điệp sư tỷ, không, không phải giống, mà con cảm giác cô ấy chính là Thiên Điệp sư tỷ.

Lúc này thì Nguyệt Thiền bỗng nhiên lên tiếng, sau đó giọng nói của cô lại có chút sợ sệt:

- Sư phụ, Thiên Điệp sư tỷ tai sao lại dùng ‘Bạo chân châu‘ để ám toán Diệp Mặc? A... con biết rồi...

Nguyệt Thiền nói rằng đã biết, thì cũng chỉ là nghĩ rằng Áo Thiên Điệp muốn báo thù cho anh trai Áo Kỳ Long, cho nên Áo Thiên Điệp mới động thủ.

Sắc mặt Đường Mộng Nhiêu lúc này cũng cực kỳ khó coi, trong nháy mắt khi Tiêu Y động thủ, thì cô đã nhận ra Tiêu Y chính là Áo Thiên Điệp rồi. Về phần Áo Thiên Điệp tại sao phải ám toán Diệp Mặc, thì cô cũng có suy nghĩ giống như đệ tử của mình. Hiện tại Nguyệt Thiền hỏi, thì cô liền gật đầu:

- Thiên Điệp đã sử dụng độn không phù rời đi rồi.

Diệp Mặc sau khi nghe được Đường Mộng Nhiêu và Nguyệt Thiền nói chuyện, thì đã xác định được Tiêu Y kia chính là Áo Thiên Điệp rồi. Sắc mặt hắn nhất thời trở nên lạnh lùng nói:

- Đường môn chủ quả nhiên lợi hại, không ngờ lại có thể bồi dưỡng ra một đệ tử tu vi Thừa Đỉnh tầng tám, thật sự là khiến Diệp mỗ kính nể không ngớt.

- Cậu nói rằng Thiên Điệp đã là tu vi Thừa Đỉnh tầng tám rồi sao?

Đường Mộng Nhiêu mặc dù biết Áo Thiên Điệp có thể kích phát ‘Bạo chân châu’ thì không có khả năng là tu vi Hư Thần, chỉ là cô vừa rồi còn bận tâm bảo vệ Nguyệt Thiền, cho nên không thấy rõ được tu vi của Áo Thiên Điệp.

Diệp Mặc cười châm chọc:

- Thiên Điệp? Nếu thật sự đệ tử Áo Thiên Điệp của cô chỉ có chừng ba mươi tuổi, lại có khả năng tu luyện tới tu vi Thừa Đỉnh tầng tám sao? Cô nghĩ thế giới này thực sự có loại thiên tài như vậy sao?

- Ý cậu là...

Trong lòng Đường Mộng Nhiêu liền cả kinh, cô đương nhiên hiểu được ý Diệp Mặc là gì. Diệp Mặc chính là muốn nói rằng Áo Thiên Điệp đã bị kẻ khác ‘Đoạt xá’ rồi, ngoại trừ 'Đoạt xá' ra, thì ai có thể có tài năng trong vòng ba mươi tuổi có thể tu luyện tới Thừa Đỉnh tầng tám chứ.

Diệp Mặc cười lạnh không nói gì. Nhưng Nguyệt Thiền lại khó chịu thốt lên:

- Sư phụ tôi nói anh cũng là tu vi Thừa Đỉnh tầng bẩy, vậy anh làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Cô nghĩ rằng loại thiên tài giống như tôi sẽ có người thứ hai sao? Hơn nữa tôi cũng lớn tuổi hơn so với Áo Thiên Điệp kia.

Nguyệt Thiền ngây ngẩn cả người, cô vốn cho rằng Diệp Mặc sẽ không biết phải nói gì, không ngờ hắn lại nói thẳng ra hắn là đệ nhất thiên tài. Sao lại có loại người mặt dầy thế nhỉ?

- Có phải cậu đã sớm nhìn ra tu vi của Thiên Điệp hay không, cho nên

khi nó vừa mới tới gần cậu, còn chưa lấy ra 'Bạo chân châu', thì cậu đã lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' để phòng vệ rồi?

Một lúc sau, thì Đường Mộng Nhiêu mới hỏi Diệp Mặc một câu. Lúc này cô hoàn toàn tin vào phán đoán của Mông Hàn An và Diệp Mặc khi còn ở trên Vô Tâm Hải. Áo Thiên Điệp đích thực là không bình thường.

Nếu như Áo Thiên Điệp thực sự đã bị 'Đoạt xá', vậy thì nó đã ở bên mình hơn hai mươi năm mà mình còn không nhận ra. Đúng thực là mắt mù mà.

Diệp Mặc biết Đường Mộng Nhiêu nhất định là nhìn không ra được tu vi của Áo Thiên Điệp, cho nên cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu:

- Không sai, tôi đã sớm nhìn ra cô ta ẩn dấu tu vi. Mấy người tu sĩ Thừa Đỉnh quanh đây, thì ngoại trừ tôi thành thật ra, thì mấy người còn lại đều là ẩn dấu đi tu vi của mình.

Nói xong Diệp Mặc lại nhìn thoáng qua Đường Mộng Nhiêu rồi nói tiếp:

- Lôi Kiếp của tu sĩ bị 'Đoạt xá' so với Lôi Kiếp của tu sĩ bình thường đều mạnh hơn rất nhiều, cho nên tôi đoán rằng khi Áo Thiên Điệp độ kiếp, có phải là đều không cần cô hộ pháp giúp phải không?

Đường Mộng Nhiêu nghe được lời Diệp Mặc nói, thì liền giật mình, lúc này mới nhớ tới sự thật chính là như vậy. Khi Áo Thiên Điệp độ kiếp, thì chưa bao giờ nói hay nhờ cô giúp hộ pháp. Vậy lúc này mà cô còn không hiểu rằng Áo Thiên Điệp thực sự đã bị 'Đoạt xá', thì cô thực sự cũng quá ngu ngốc rồi.

Sau một lúc, thì cô mới nhìn Diệp Mặc hỏi lại:

- Nhưng tại sao nó lại ám toán cậu? Nó dùng 'Bạo chân châu' để ám toán cậu. Hiển nhiên là đã không nghĩ rằng có thể thành công. Nếu nó không phải là Áo Thiên Điệp, vậy thì căn bản là cũng không có lý do để ám toán cậu?

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi làm sao biết, nếu tôi biết thì đã sớm giết chết cô ta rồi.

Lúc này thì sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng hiểu rõ rằng tu vi của y đã sớm bị bại lộ, hơn nữa vụ nổ vừa rồi thì hiển nhiên là không phải một tu sĩ Hư Thần có thể ngăn cản được. Mà lời Diệp Mặc vừa nói ra, cũng đã biểu lộ rằng từ khi bản thân mình tới đây thì hắn đã biết được mình là tu sĩ Thừa Đỉnh rồi, buồn cười là mình vẫn còn đang cố gắng ẩn dấu tu vi.

Sau khi hiểu được điểm này thì sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng để tu vi của mình biểu hiện ra. Quả nhiên là sau khi y để tu vi biểu hiện rõ ràng là Thừa Đỉnh viên mãn, thì biểu hiện của Diệp Mặc cũng không có gì thay đổi cả. Nhưng Phiến Phất thì lại nhíu mày một cái, cũng không nói tiếng nào.

Còn tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kia lúc này cũng hiểu được vì sao lúc trước Diệp Mặc phải hỏi qua sư phụ của Chu Ngữ Sương một câu, hóa ra là vì hắn đã sớm biết rằng ở đây có vài người ẩn dấu tu vi rồi. Lúc này y lại cười khổ một tiếng, vì vốn y cho rằng tu vi của mình ở đây là cao nhất, nhưng hiện tại thì mới hiểu được hóa ra chính mình là kẻ kém cỏi nhất.

Phiến Phất cũng không ngờ cô gái vừa dùng ‘Độn không phù’ kia là Áo Thiên Điệp, y lại đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Diệp Mặc một chút, rồi lại nhìn về phía đường ra đã bị bịt kín, rồi y cũng lại lấy ra một tấm ‘Độn không phù’, hiển nhiên là muốn trực tiếp rời đi rồi.

Diệp Mặc cũng không hề ngăn cản, hắn biết rằng Phiến Phất hiện không làm gì được hắn, mà bản thân hắn hiện tại cũng không thể giết được Phiến Phất.

Nhưng khi Phiến Phất muốn kích phát 'Độn không phù', thì động tĩnh bên ngoài đại điện có vẻ như càng lúc càng lớn. Từng trận âm thanh ‘Ầm ầm’ dày đặc như mây mù, quả thực là khiến mọi người cảm thấy đinh tai nhức óc.

Diệp Mặc biến sắc, lập tức điều động 'Đại đỉnh tám cực' bảo vệ hắn và Tô Tĩnh Văn.

Mà lúc này thì chẳng những là Phiến Phất mà ngay cả hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh và Đường Mộng Nhiêu cũng đều lấy ra 'Độn không phù' để rời khỏi đây. Bởi vì tất cả mọi người đều biết, hiện tại ngoại trừ sử dụng 'Độn không phù' ra, thì việc tìm được đường ra từ nơi này chính là nằm mơ nói mộng. Nơi này không chỉ động đất liên tục, mà còn có cả không gian đao gió và vết nứt không gian nữa. Không gian đao gió thì còn đỡ, nhưng một khi gặp phải vết nứt không gian thì chắc chắn chỉ còn có đường chết.

Diệp Mặc lúc này mới phát hiện ra là ở đây chỉ có mình hắn là không có chút chuẩn bị nào, ngay cả 'Độn không phù' cũng không lấy ra. Diệp Mặc lập tức biết được là không tốt rồi. Hắn thấy Đường Mộng Nhiêu cũng không cho hắn mượn 'Độn không phù', thì cũng biết chắc là Đường Mộng Nhiêu cũng chỉ có một cái 'Độn không phù' mà thôi.

Hắn lập tức lại nghĩ tới sư phụ của Chu Ngữ Sương, vì 'Độn không phù' của y là phù chú cấp tám, vậy thì không chừng y còn 'Độn không phù' dư thừa để cho mình mượn. Chỉ là khi hắn vừa nghĩ tới đây, thì mấy người kia đều đã kích phát 'Độn không phù' rồi, nhất thời trong đại điện liền hiện lên ba đạo bạch quang.

Đường Mộng Nhiêu nhìn về phía Diệp Mặc, trong mắt cô liền hiện lên một tia hổ thẹn, hiện tại cô cũng không có 'Độn không phù' dư thừa để đưa cho Diệp Mặc. Hiện tại cô chỉ hy vọng có thể sớm rời khỏi đây thôi, cho dù sau này gặp lại cũng không cần phải hổ thẹn.

Ngay khi cô muốn kích phát 'Độn không phù', thì cô chợt nhớ tới 'Độn không phù' của mình là phù chú cấp chín, muốn dẫn theo bốn người cùng đi thì hẳn là không có vấn đề gì. Huống chi hiện tại đã là lúc nào rồi chứ? Cần thiết phải e ngại chuyện nam nữ tiếp xúc hay sao?

Nghĩ tới đây, thì Đường Mộng Nhiêu liền vội vàng kêu lên:

- Diệp Mặc, cậu nhanh ôm lấy tôi, chúng ta cùng đi.

Diệp Mặc đang muốn hỏi tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín kia xem y có còn 'Độn không phù' dư thừa hay không, thì lại nghe được Đường Mộng Nhiêu gọi lại. Hắn cũng chẳng do dự gì cả, lập tức thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực'. Trong nháy mắt liền đi tới bên người Đường Mộng Nhiêu, đưa tay ôm lấy cô.

Tuy rằng thoạt nhìn thì Đường Mộng Nhiêu giống như là một thiếu phụ còn trẻ, nhưng tuổi của cô thì không còn nhỏ nữa rồi. Nhưng vì vẫn luôn chuyên tâm tu luyện, cho nên cô chẳng bao giờ tiếp xúc qua với nam nhân nào cả, tuy cô hiểu rõ chuyện tư tình nam nữ, nhưng cũng chưa thực sự trải qua bao giờ, cũng chưa hề nghĩ qua. Nhưng hiện tại bị Diệp Mặc ôm lấy, thì không ngờ cô lại cảm giác được toàn thân mềm nhũn ra.

Một loại khí tức nam tử làm cho toàn thân của cô run rẩy lên, trong nhất thời, cô không ngờ lại quên cả việc kích phát độn phù.

Diệp Mặc mấy ngày này luôn cùng Tô Tĩnh Văn và Tống Ánh Trúc thân mật, đương nhiên là nhận thấy rõ ràng phản ứng của Đường Mộng Nhiêu rồi. Hắn cũng không ngờ rằng Đường Mộng Nhiêu lại có phản ứng kịch liệt như thế, thân thể của cô cũng quá mức nhạy cảm rồi.

Khi Diệp Mặc đang muốn nhắc nhở Đường Mộng Nhiêu kích phát 'Độn không phù', thì Nguyệt Thiền đã vội vàng kêu lên trước rồi:

- Sư phụ, nhanh lên một chút...

Diệp Mặc bất ngờ lại buông cánh tay đang ôm eo của Đường Mộng Nhiêu ra, sau đó lắc đầu:

- Không cần kích phát 'Độn không phù' nữa, đỡ phải lãng phí.

Khi Diệp Mặc vừa nói xong lời này, thì liền nghe thấy ba tiếng ‘Rầm rầm rầm’. Phiến Phất cùng tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng chín và thấy trò Chu Ngữ Sương đều rơi xuống, nhưng mà luồng bạch quang của 'Độn không phù'

vẫn chưa hề biến mất. Rõ ràng là 'Độn không phù' không có hiệu quả ở chỗ này.

Nói cách khác, thì khi nãy Áo Thiên Điệp sử dụng được 'Độn không phù' chính là do sau khi kích phát 'Bạo chân châu' nên không gian xung quanh đây đã xuất hiện vấn đề.

Lúc này Đường Mộng Nhiêu mới thanh tỉnh lại được, mặt của cô vẫn đỏ lựng như một trái hồng chín mọng, cô không ngờ được rằng vốn chuyện mình có thể không suy nghĩ tới, vậy mà khi thực sự Diệp Mặc ôm lấy thì thân thể cô lại có phản ứng lớn như vậy. Trong nháy mắt này khiến cho cô cảm thấy có chút mê man.

- Diệp Mặc, ngươi thật to gan.

Tất cả mọi người không ngờ được rằng sau khi Phiến Phất không thể sử dụng được 'Độn không phù', thì người thứ nhất mà y trách mắng lại là Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1273

Phong Ấn Lại Lần Nữa

'Độn không phù' không có tác dụng, hơn nữa động đất phía bên ngoài càng lúc càng nghiêm trọng hơn, tùy thời đều có thể phá hủy cả cái đại điện này. Lúc này thì tất cả mọi người ở đây đều muốn nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này, ngay cả Diệp Mặc cũng vậy.

Nhưng lúc này thì Phiến Phất lại thốt lên một câu khó hiểu như vậy, không chỉ khiến cho các tu sĩ khác ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Diệp Mặc cũng không hiểu nổi. Nếu là Phiến Phất muốn đánh nhau với mình, thì Diệp Mặc không hề nghi ngờ, nhưng hắn cũng không cho rằng người như Phiến Phất có khả năng dùng thủ đoạn đánh lén.

Thấy Diệp Mặc nghi hoặc, thì Tô Tĩnh Văn khẽ cười một tiếng, ghé sát vào người Diệp Mặc rồi thì thầm vào tai hắn:

- Y thấy anh sờ soạng vào chiếc eo thon của Đường chưởng môn, nên thẹn quá mới hóa giận đấy.

Diệp Mặc liền có chút bất đắc dĩ, quay đầu lại nhìn Tô Tĩnh Văn rồi nói:

- Tĩnh Văn, anh đâu có sờ...

Tô Tĩnh Văn cười khúc khích, không hề trả lời Diệp Mặc. Ý của cô chính là Diệp Mặc đã động vào người Đường Mộng Nhiêu, nhưng một cô gái so với đàn ông như Diệp Mặc thì mẫn cảm hơn nhiều lắm. Phản ứng của Phiến Phất vừa rồi hiển nhiên là có gì đó không đúng, hơn nữa lúc trước ánh mắt của Phiến Phất đối với Đường Mộng Nhiêu cũng không bình thường, vì thế Tô Tĩnh Văn mới nghĩ rằng Phiến Phất khẳng định là có ý với Đường

Mộng Nhiêu.

Mà Phiến Phất vẫn luôn nhằm vào Diệp Mặc, điều này làm cho Tô Tĩnh Văn vô cùng căm ghét, nhưng tu vi của cô lại quá thấp, không có cách nào giúp Diệp Mặc xả giận cả. Vừa rồi cố ý nói cái ôm của Diệp Mặc trở thành việc hắn sờ soạng Đường Mộng Nhiêu, chính là muốn chọc tức Phiến Phất. Cô biết rằng cho dù là mình nói nhỏ, nhưng những người xung quanh đều có thể nghe rõ.

Quả nhiên vốn Phiến Phất trên mặt cũng có chút tức giận chất vấn Diệp Mặc. Hiện tại nghe Tô Tĩnh Văn nói như vậy, thì y càng không chút do dự nào mà lấy ngay Hỏa Văn Kính ra, hiển nhiên là muốn động thủ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này cũng đã hiểu được ý của Tô Tĩnh Văn, hắn đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, tiện tay phóng Tử Đao ra. Muốn đánh thì đánh, hắn cũng không sợ gì Phiến Phất cả.

- Phiến sư huynh, anh làm cái gì vậy? Hiện tại là lúc nào rồi, 'Độn không phù' cũng không thể sử dụng được, vậy mà anh còn có thời gian đánh nhau sao?

Đường Mộng Nhiêu lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, đương nhiên là đã hiểu Phiến Phất muốn động thủ chính là vì mình, nhưng cô không thể làm gì khác hơn là lên tiếng can ngăn.

Phiến Phất nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc:

- Mộng Nhiêu sư muội, tên tiểu tử này quá mức vô lễ, không ngờ lại dám làm càn như vậy với cô, hiển nhiên là hắn tự cho rằng mình có bản lĩnh. Tôi hôm nay thực sự muốn xem cái bản lĩnh của hắn có bao nhiêu lợi hại.

Đường Mộng Nhiêu trầm mặt xuống:

- Phiến sư huynh, nếu như anh muốn đánh nhau với Diệp Mặc, thì cũng đứng lôi tôi vào. Vừa rồi là tôi để cho Diệp Mặc ôm lấy mình, căn bản là

Diệp Mặc không hề vô lễ với tôi. Tôi không thích người khác mang tôi ra để làm cái cớ.

Nói xong thì Đường Mộng Nhiêu lại lôi kéo Nguyệt Thiền bên cạnh:

- Nguyệt Thiền, chúng ta đứng qua một bên.

Nghe Đường Mộng Nhiêu nói xong, thì sắc mặt của Phiến Phất càng trầm xuống, thậm chí Đường Mộng Nhiêu còn đổi giọng không gọi là Diệp môn chủ nữa mà gọi thành Diệp Mặc càng làm y khó chịu. Vì thế y không nói lời nào nữa, Hỏa Văn Kính vẫn mang theo luồng sáng mầu trắng với nhiệt độ cực cao đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng rất tức giận, nếu như không phải là có Tô Tĩnh Văn ở đây, thì hắn dù phải liều mạng cũng muốn đánh với Phiến Phất một trận. Hiện tại hắn chỉ có thể nhanh chóng đưa Tô Tĩnh Văn đứng qua một bên, cũng không cố kỵ gì nữa, hơn mười tia sét đã được đánh ra.

Những tên tu sĩ còn lại cũng rất sốt ruột muốn rời khỏi đại điện này, nhưng hiện tại Diệp Mặc và Phiến Phất lại đánh nhau, cho nên cũng không có bất kỳ người nào dám tới gần cả, tất cả đều lui sang một bên.

Trong nhất thời, lôi kiếm và đao quang màu tím của Diệp Mặc không ngừng oanh kích vào Thất Tinh Sát Kiếm của Phiến Phất. Từng tiếng nổ vang không ngừng phát ra, đá vụn cũng bay ra từng mảnh.

Hỏa Văn Kính của Phiến Phất chẳng bao giờ hình thành luồng quang mang màu trắng được cả, bởi vì mỗi lần hình thành thì đều bị đao quang màu tím của Diệp Mặc đánh tan.

Lôi kiếm của Diệp Mặc không ngừng được đánh ra, giữa đại điện liên tục nổ vang, những người xung quanh thấy một màn này đều vô cùng kinh haĩ. Thật quá cường hãn, không ngờ một tu sĩ Thừa Đỉnh đối chiến cùng một tu sĩ Kiếp Biến, vậy mà tu sĩ Thừa Đỉnh lại có thể chiếm tới bẩy phần lợi thế.

Bên ngoài Phiến Phất bị Diệp Mặc làm cho bám đầy bụi đát, có vẻ như

là vô cùng trật vật. Nhưng trong lòng Diệp Mặc hiểu rõ, tuy rằng bề ngoài nhìn có vẻ đẹp đấy, nhưng thực tế thì lôi kiếm của mình lại không thể làm gì được đối phương cả, nếu càng kéo dài thì càng bất lợi.

Hơn nữa sử dụng lôi kiếm tiêu hao rất nhiều thần thức và chân nguyên, Diệp Mặc nghĩ rằng ngay cả khi hắn sử dụng cả thần thức đao và 'Vô ảnh' thì cũng chỉ có thể khiến cho Phiến Phất khó khăn hơn một chút mà thôi. Lúc này thì Tử Đao và Thất Tinh Sát Kiếm của Phiến Phất lại tiếp tục lao vào nhau.

Ngay lúc này, thì một tiếng nổ lớn vang lên, một mặt thạch bích của đại điện không ngờ lại bị đổ sụp hẳn xuống.

Vốn tất cả mọi người đều nghĩ bốn phía đại điện bị động đất này đều là núi đá. Nhưng không ngờ một mặt của đại điện lại bị trận chiến của Phiến Phất và Diệp Mặc đánh sập xuống. Lúc này thì tất cả mới hiểu ra, hóa ra phía sau của đại điện lại là một không gian rộng lớn.

Hơn nữa cái không gian này còn có chút tia sáng lờ mờ, cho nên không cần dùng thần thức kiểm tra, thì mắt thường cũng có thể thấy rõ.

Khi những người khác còn đang do dự, thì Diệp Mặc lại đột nhiên thu hồi lại đại đỉnh, căn bản là không thèm để ý tới Phiến Phất nữa, mà nhanh chóng bay vọt tới bên người Tô Tĩnh Văn, ôm lấy cô rồi vọt vào trong không gian bên kia đại điện.

Động tác của Diệp Mặc những người khác đều thấy được, cho nên đều học theo Diệp Mặc tiến vào trong đó.

Quả nhiên sau khi mọi người đều rời đi, thì đại điện phía sau không ngờ lại đột nhiêu bị mất đi một mảng lớn, hơn nữa chỉ một lát sau, thì đại điện lại mất thêm một mảng nữa. Hơn nữa hoàn toàn là vô thanh vô tức biến mất, mà không có bất kỳ một dấu hiệu nào cả.

Cho dù là kẻ ngốc, thì cũng biết việc đại điện bị mất đi từng mảng như

vậy không phải là vì động đất hay là vết nứt không gian, mà vì không gian bị cắn nuốt. Lúc này thì tất cả mọi người đều nhìn Diệp Mặc một cách kính nể, nếu như không phải là Diệp Mặc nhanh chóng nắm bắt thời cơ, thì không có bất cứ kẻ nào có thể chống lại được cái không gian cắn nuốt kia.

Phiến Phất lúc này đã hoàn toàn không có ý muốn đấu đá với Diệp Mặc nữa rồi, không nói tới cái không gian cắn nuốt quá mức kinh khủng kia, mà ngay cả trong lòng của y hiện tại cũng vô cùng kiêng kỵ Diệp Mặc. Y lúc này đã hiểu rõ, bản thân rất có thể thật sự không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Đường Mộng Nhiêu đã sớm quên đi sự xấu hổ vừa rồi, cô đi tới trước mặt Diệp Mặc rồi hỏi:

- Diệp Mặc, vừa rồi cậu làm sao biết sẽ gặp nguy hiểm ở trong đại điện kia?

Diệp Mặc không nói gì cả, trong lòng hắn vẫn đang có chút sợ hãi. Vừa rồi hắn cảm giác được nguy hiểm ở trong đại điện, không phải vì hắn lợi hại thế nào, mà là vì hắn đã từ gặp qua việc không gian cắn nuốt khủng bố này rồi.

Ban đầu ở sơn cốc trong ‘Sa nguyên dược cốc’ kia, ở giữa một cái màn sương dày đặc chính là một cái không gian cắn nuốt kinh khủng. Diệp Mặc không ngờ rằng, ở sâu bên trong 'dãy núi Vạn Dược' này, thì hắn lại lần nữa gặp được, điều này thực sự là rất đáng sợ.

Diệp Mặc không phải là kẻ nhát gan, nhưng loại không gian cắn nuốt này thì hắn căn bản là không có năng lực để chống lại, cho nên nó khiến cho hắn cực kỳ kiêng kỵ và lo lắng.

Lúc này tất cả mọi người đều không nói gì, cái không gian cắn nuốt kia hiện ra, thì ai cũng biết là nó nguy hiểm tới mức nào. Một khi không cẩn thận, thì chắc chắn sẽ bỏ mình tại đây. Lúc trước có nhiều tu sĩ Hư Thần như vậy, hiện tại thì ngay cả một người cũng không có, đây chính là căn cứ chính

xác nhất.

Càng làm cho mấy người hối hận, chính là sau khi tiến vào đây, thì ngoại trừ một mình Diệp Mặc chiếm được ba viên tiên tinh ra, thì những người còn lại ngay cả một cọng lông cũng không được.

Sau khi trầm mặc một lúc, thì Diệp Mặc mới nói với Đường Mộng Nhiêu:

- Đường môn chủ, ở đây tuyệt đối không phải là chỗ nên ở lâu, chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời đi.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu:

- Tôi cũng biết như vậy, nhưng hiện tại chúng ta đi đâu? Phía nào cũng hư vô mờ mịt, nếu như chúng ta cứ trực tiếp đi vào, ai biết có thể sẽ gặp phải cái gì chứ?

Diệp Mặc vừa định nói, thì liền phát hiện ra đại điện phía sau lại một lần nữa mất đi một mảng lớn, hiển nhiên là nó lại bị không gian cắn nuốt mất rồi, hơn nữa còn là đang tiến về hướng này nữa.

Diệp Mặc đã không muốn nói gì nữa, trực tiếp ôm chặt lấy Tô Tĩnh Văn bay vào bên trong. Dựa theo loại tốc độ cắn nuốt này, thì chỉ một lúc nữa thôi, nó sẽ cắn nuốt tới chỗ hiện tại mà họ đang đứng rồi.

Thấy Diệp Mặc nhanh chóng bay đi, thì mấy người còn lại đều không nói gì, cũng nhanh chóng lấy ra pháp bảo phi hành theo sau Diệp Mặc.

Lúc trước Diệp Mặc bị 'Bạo chân châu' của Tiêu Y ám toán mà vẫn bình yên vô sự, vừa rồi hắn cũng là người đầu tiên phát hiện ra không gian bắt đầu bị cắn nuốt đi đấy. Mọi người ở đây đều cho rằng Diệp Mặc có một trực giác trời sinh có thể tránh né được nguy hiểm, vì thế tất cả cũng không suy nghĩ gì, mà cứ thế bay theo Diệp Mặc.

Diệp Mặc thuần túy là do sợ cái không gian cắn nuốt kia, cho nên mới

vội vã bay vào trong. Nếu như là chỉ có một mình hắn thì không sao cả, cùng lắm thì trốn vào Thế giới trang vàng là xong. Nhưng hiện tại có Tô Tĩnh Văn đi theo, hắn chỉ có thể chạy mà thôi. Thế giới trang vàng của hắn, thì phải tu luyện tới tu vi Hóa Chân mới có thể dẫn người đi vào. Còn hiện tại thì vô phương.

Loại không gian cắn nuốt này, khiến cho Diệp Mặc cảm giác được nó có chút liên hệ với 'Sa nguyên dược cốc'.

Khi đám người Diệp Mặc đi sâu vào bên trong, thì càng lúc càng cảm thấy diện tích nhỏ dần, chỉ chốc lát, thì Diệp Mặc đã nhìn thấy phía trước là ngõ cụt rồi. Nhưng ở đó lại xuất hiện một cái tế đàn cao lớn và một cái miếu nhỏ.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy cái tế đàn này thì đã biết, đây chính là một phong ấn. Hắn là một tông sư trận pháp cấp chín, đương nhiên chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Thấy được phong ấn này, thì Diệp Mặc liền nhớ tới linh hồn kia. Cái phong ấn này nhất định là dùng để phong ấn linh hồn kia. Nhưng lập tức hắn biết là mình nghĩ sai rồi, cái phong ấn này tuy là lay động sắp sụp đổ, nhưng cũng chưa hề bị phá mở ra, chỉ là tùy thời đều có thể bị phá vỡ mà thôi.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn một chút, hắn bỗng nhiên nghĩ đến, liệu cái không gian đại điện kia đột nhiên bị cắn nuốt, có phải là do cái phong ấn này bị buông lỏng hay không?

Âm thanh 'Ầm ầm' phía xa không hề dừng lại. Diệp Mặc liền lấy ra vài cái trận kỳ, tiện tay đánh vào xung quanh phong ấn. Bất luận là có phải do cái phong ấn này hay không, thì hắn đều phải thử một lần, phải một lần nữa đem cái phong ấn này phong ấn trở lại.

Mấy người còn lại thấy Diệp Mặc lấy ra trận kỳ bố trí quanh tế đàn, thì cũng không có bất cứ động tác gì cả, mà đứng im chờ đợi Diệp Mặc. Diệp Mặc rất nhanh phát hiện, khi trận kỳ của hắn bố trí xuống, thì cái phong ấn

càng lay động dữ dội hơn.

Diệp Mặc nhìn một chút tụ linh trận xung quanh, dường như linh khí đã loãng đi rồi. Hắn liền lấy ra hơn trăm viên linh thạch cực phẩm, nhanh chóng bố trí lại những tụ linh trận xung quanh tế đàn.

Những người xung quanh thấy vậy liền âm thầm líu lưỡi. Diệp Mặc này cũng quá giàu có rồi, thoáng cái đã lấy ra hơn trăm viên linh thạch cực phẩm để bố trí tụ linh trận. Ngay cả một môn phái cũng không có nhiều linh thạch cho hắn lãng phí như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1274

Không Có Đường Ra

Diệp Mặc thấy quả nhiên là sau khi hắn bố trí xong tụ linh trận, thì sự lung lay của phong ấn dường như bị áp chế đi rất nhiều. Nhất thời trong lòng hắn liền đại hỉ, càng không ngừng ném ra các loại trận kỳ mạnh mẽ áp chế lại phong ấn.

Một nén nhang sau, thì Diệp Mặc và những người còn lại đều kinh hãi phát hiện, những tiếng 'Ầm ầm' vừa rồi không ngờ đang dần dần nhỏ lại, cuối cũng hầu như là đã không còn tiếng động nào nữa.

Mà phong ấn kia dường như còn đang có chút lay động. Diệp Mặc nhìn một chút ổ khảm bên cạnh tế đàn, nghĩ một chút rồi quyết định lấy ra một viên tiên tinh gắn vào đó.

Diệp Mặc phát hiện khi hắn gắn tiên tinh vào, thì phong ấn còn đang lay động kia lập tức yên tĩnh trở lại. Mà trận pháp xung quanh tế đàn dường như đang liên tục tản mát ra uy lực cực lớn. Rất nhiều linh khí đang tràn qua, bổ sung cho trận pháp phong ấn của tế đàn.

- Diệp Mặc, cái tế đàn kia có phải là một cái phong ấn không?

Đường Mộng Nhiêu lên tiếng hỏi, cô và Phiến Phất đều nhìn ra được cái tế đàn này có thể là một cái phong ấn, nhưng Phiến Phất và Diệp Mặc thù sâu tựa biển, đương nhiên sẽ không hỏi Diệp Mặc. Nhưng mà Đường Mộng Nhiêu thì lại có thể hỏi được.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đây đúng là một phong ấn, còn là một trận pháp phong ấn cấp mười.

Tuy rằng tôi không thể bố trí được trận pháp cấp mười, nhưng tu bổ nó thì cũng không có vấn đề gì.

Nói xong Diệp Mặc liếc mắt nhìn những người còn lại nói:

- Trận pháp này còn cần rất nhiều tài liệu đỉnh cấp, nó có thể phong ấn lại vật thể có thể cắn nuốt không gian kia. Tôi không nói thì mọi người cũng biết, một khi cái phong ấn này bị mở ra, thì không chỉ Bắc Vọng Châu phải gánh chịu thảm họa, mà mấy người chúng ta cũng phải đứng mũi chịu sào. Vì thế tôi hy vọng tất cả mọi người đem tài liệu đỉnh cấp bên người lấy ra, để tôi lại một lần nữa luyện chế trận kỳ đem trận pháp phong ấn này tu bổ hoàn thiện. Tôi hôm nay đã lấy ra hơn trăm viên linh thạch cực phẩm và ngay cả tiên tinh cũng đã lấy ra rồi, nếu như các người cái gì cũng không muốn lấy ra, thì đừng trách tôi sẽ không khách khí.

Diệp Mặc là một tông sư trận pháp cấp chín, thì Đường Mộng Nhiêu đã sớm biết, nhưng những người còn lại thì lại vô cùng kinh hãi. Tuổi của Diệp Mặc cũng không lớn lắm, không ngờ lại là một tông sư trận pháp cấp chín. Phiến Phất thì vừa trở lại Vọng Nguyệt Tông, thậm chí còn chưa kịp ngồi xuống thì đã tới 'dãy núi Vạn Dược' này rồi, hiển nhiên là không biết được sự việc lần trước của Diệp Mặc ở Phỉ Hải thành.

Nhưng một U Linh có thể cắn nuốt không gian, thì bất luận người nào cũng không dám bỏ qua nó. Hơn nữa Diệp Mặc đã lấy ra cả linh thạch cực phẩm và tiên tinh rồi, thì những người còn lại đều lấy ra những tài liệu tốt nhất trên người mình, cho dù là Phiến Phất và Diệp Mặc đang đối nghịch đi nữa, thì cũng góp cho Diệp Mặc hơn trăm viên linh thạch cực phẩm.

Phiến Phất và Đường Mộng Nhiêu là có nhiều tài liệu đỉnh cấp nhất. Diệp Mặc thầm nghĩ, cho dù là Bắc Vọng Châu là nơi cằn cỗi, nhưng là một chưởng môn của tông môn tám sao, thì những thứ có trong tay quả thực cũng không phải là bình thường.

Nhìn Diệp Mặc luyện chế trận kỳ, Phiến Phất cảm thấy khóe miệng co quắp liên tục. Người này quả thực là quá nghịch thiên, chỉ chừng ấy tuổi đã

là tu sĩ Thừa Đỉnh còn không nói, đã vậy còn là một tông sư trận pháp cấp chín nữa, hắn là một quái thai sao?

Theo một miếng trận kỳ nữa được Diệp Mặc ném ra. Thì Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra một trăm viên linh thạch cực phẩm, hơn nữa còn không ít những linh thạch cực phẩm do mọi người góp lại đều được Diệp Mặc bố trí xuống dưới.

Diệp Mặc chủ yếu tu bổ tụ linh trận trong cái trận pháp phong ấn này, khiến cho nó hoàn thiện hơn nhiều. Tuy rằng không đạt được trình độ vững chắc vốn có, nhưng căn cứ vào trận pháp phong ấn này, thì sau khi Diệp Mặc tu bổ nó, chí ít có thể trong vòng vài trăm năm không xảy ra vấn đề gì.

Phiến Phất rất muốn Diệp Mặc lấy ra hai viên tiên tinh còn lại. Nhưng nếu y nói ra, thì khẳng định sẽ lại bị cười nhạo, chỉ có thể nuốt trở vào.

Khi Diệp Mặc lần nữa hợp lại trận pháp phong ấn, thì mọi người đều cảm thấy mặt đất dưới chân lay động một chút, một lát sau, thì sự lay động này liền biến mất hoàn toàn. Vốn khi nãy còn thỉnh thoảng có một chút tiếng động ‘Ầm ầm’, thì hiện giờ cũng đã hoàn toàn không thấy nữa, ở nơi này lại lần nữa khôi phục lại sự yên bình.

- Diệp sư thúc, người lại lần nữa phong ấn lại trận pháp này, thì có phải là chúng ta có thể đi ra ngoài theo lối cũ không?

Nguyệt Thiền vì bản lĩnh thông thiên của Diệp Mặc. Cho nên cái nhìn của cô đối với Diệp Mặc đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất rồi. Đã chủ động gọi Diệp Mặc là sư thúc.

Diệp Mặc thở dài một hơi, từ trên tế đàn đi xuống, nhìn Nguyệt Thiền rồi nói:

- Tôi không cần quay đầu lại nhìn, thì cũng biết là đường đi phía sau đã hoàn toàn bị bịt kín rồi. Bên ngoài nhất định là không thể mở ra được, nếu như chúng ta mạnh mẽ mở ra từ bên trong, thì phong ấn có khả năng sẽ bị

phá vỡ một lần nữa.

- A...

Nguyệt Thiền kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Ở đây không có lối ra, ngay cả 'Độn không phù' cũng không có tác dụng, chúng ta chẳng lẽ cả đời đều bị nhốt ở trong này sao?

Tuy rằng Nguyệt Thiền kêu lên sợ hãi như vậy, nhưng đám người Đường Mộng Nhiêu đều có suy nghĩ giống như cô, có phải là họ không thể thoát ra khỏi nơi này không?

Tô Tĩnh Văn cũng có chút bận tâm nhìn Diệp Mặc dò hỏi:

- Chúng ta có thể thoát ra sao?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Anh cũng không biết, nhưng bên kia còn có một cái miếu, chúng ta có thể qua đó xem một chút.

Diệp Mặc không nói, thì những người còn lại cũng không nhớ tới rằng ở đây còn có một cái miếu mà khi họ tới đây cũng đã nhìn thấy.

Bởi vì vừa rồi Diệp Mặc hoàn thiên lại trận pháp phong ấn, cho nên lúc này Phiến Phất cũng không tiến tới cái miếu nhỏ đó trước.

Diệp Mặc tiến tới cái miếu nhỏ kia, thứ đầu tiên mà hắn nhìn thấy là một cái bồ đoàn, ở bên cạnh bồ đoàn có một cái ngọc giản, mà cái ngọc giản này thoạt nhìn còn rất mới, dường như là được đặt ở đây chưa lâu.

Ngoài ra, thì ở vách tường phía sau miếu còn có một bức họa. Bức họa này chỉ vẽ một suối nước chảy xuống từ trên núi, nhưng thần thức lại không thể nào xuyên qua được bức tranh này. Diệp Mặc trước tiên cầm lấy cái ngọc giản, quét thần thức vào trong. Khi thần thức hắn vừa mới vào, thì lập tức

nghe thấy một thanh âm rít gào: “Họ Sở kia, ngươi nói là để ta thủ hộ phong ấn mấy trăm năm thì sẽ có người tới thay ta, hiện tại sợ rằng đã có tới mười mấy cái trăm năm đã trôi qua rồi, lão tử ngay cả một cái bóng của quỷ cũng không thấy, chứ đừng nói là 'Tiên khuyên hoa' nữa. Họ Sở kia, ta nhổ vào! Nếu thêm mấy trăm năm nữa, thì ngay cả Nguyên Thần lão tử cũng đều không thể giữ được nữa...”

Diệp Mặc nghe được cái thanh âm này, thì trong lòng liền cả kinh, bởi vì hắn rất quen thuộc cái thanh âm này, vì đó chính là giọng nói của cái linh hồn kia. Hắn vốn nghĩ cái linh hồn kia là do một người vô cùng mạnh mẽ phong ấn lại, có thể là một đại ma đầu. Nhưng không ngờ rằng căn bản là cái linh hồn thể này lại là người trông coi phong ấn, khác xa so với tưởng tượng của mình.

“Ta căn bản là không thể thủ hộ cái phong ấn này nữa rồi, nếu như cái phong ấn này không thể tu bổ, vậy thì tên khốn kiếp kia đi ra đầu tiên sẽ là muốn xơi tái lão tử. Lần trước có năm con kiến hôi đi tới đây, thì đã chết mất ba, một thì dùng ‘Phá không phù’ chạy đi, còn có một tên khốn gọi là Diệp Mặc đã lấy đi cả ‘Cửu xoa đao thi’. Ta còn tưởng hắn là người thay thế cho ta. Nhưng thực lực của hắn lại quá kém, ngay cả con kiến hôi cũng không bằng, lão tử nhổ một ngụm nước miếng là có thể dìm chết nó rồi.

Sau đó ta lại phát hiện ra tên khốn kia quả nhiên không phải là tới thay thế ta, tên khốn kia muốn phát tài, hơn nữa còn gian xảo như quỷ. Không chỉ lấy của ta ‘Ngũ hành độn pháp’, còn lấy cả tài liệu cấp mười của ta là lông vũ của ‘Cửu vũ kim bằng’. Ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn.”

Diệp Mặc toát mồ hôi. Hóa ra sự việc chính là như thế.

Thanh âm kia nói tới đây, liền có chút hòa hoãn đi:

“Nhưng cái tên khốn họ Diệp kia thật ra cũng giúp ta một chút, tuy rằng ‘Cửu xoa đao thi’ của hắn không có tác dụng thực sự, nhưng cũng đã làm cho lối vào buông lỏng, để cho ta có phương pháp thoát ra ngoài. Cũng may là còn có bốn con kiến hôi tự mình đưa tới, cho nên ta dùng bốn tên ngu

ngốc đó để bố trí một trận pháp phệ huyết, lúc này mới có thể thoát ra ngoài. Về phần phong ấn, không còn là chuyện ta cần quan tâm nữa. Ta giúp ngươi thủ hộ nhiều năm như vậy, ngay cả một cái bóng của 'Tiên khuyên hoa' cũng không thấy, ngươi còn muốn thế nào nữa?”

Nói đến đây thì cái thanh âm kia dường như đã hoàn toàn phát tiết hết sự tức giận, giọng nói liền hòa hoãn hơn:

“Dù sao khi ta đi rồi, thì cái phong ấn này chỉ cần có chút ngoại lực trợ giúp cũng sẽ bị phá vỡ, cái ngọc giản này ngươi có thể nhìn thấy không thì cũng không quan trọng. Ngươi là kẻ không giữ lời trước. Cho nên ngươi không còn liên quan gì tới Tiết Vưu Phong ta nữa rồi, ta sẽ không tiếp tục ở lại đây chờ chết nữa, đi nha...”

Giọng nói này dừng lại một lúc lâu, sau đó mới nói tiếp:

“Về phần đồ vật bên trong bẩy quả cầu vàng kim kia, ta cũng không có lấy hết nha. Ta có để lại ba viên tiên tinh đó, ta nghĩ ba viên tiên tinh cũng đủ để lại cho người đến sau phong ấn lại trận pháp này rồi.”

Diệp Mặc không biết phải nói gì nữa, đem ngọc giản đưa cho Đường Mộng Nhiêu đang đứng một bên, lúc này hắn mới biết được cái linh hồn kia tên gọi là Tiết Vưu Phong, là người có hẹn ước cùng với người họ Sở, ở lại đây trông coi cái trận pháp phong ấn này.

Nghe lời y nói thì có vẻ như là chỉ cần y ở đây thủ hộ cái trận pháp phong ấn này trăm năm, thì người họ Sở kia sẽ tìm người thay thế cho y, sau đó còn tặng cho y một gốc 'Tiên khuyên hoa'.

Nhưng cuối cùng, không biết vì sao, cái người họ Sở kia cũng không có tìm người thay thế, hơn nữa cũng không đưa 'Tiên khuyên hoa' tới cho y. Khiến cho trong lòng tên Tiết Vưu Phong này khó chịu, muốn đi ra ngoài, cuối cùng gặp được mình mang ‘Cửu xoa đao thi’ đến.

Cái ‘Cửu xoa đao thi’ này chính là chìa khóa để cho người kế nhiệm thủ

hộ phong ấn, nhưng về sau lại xảy ra vấn đề, ‘Cửu xoa đao thi’ lại biến mất không thấy đâu. Thẳng cho tới khi Diệp Mặc lấy được ‘Cửu xoa đao thi’ trở thành một người đi tìm di tích thượng cổ.

Nếu như dựa theo lời Tiết Vưu Phong nói, vậy thì hẳn là người kế nhiệm sau khi đến, trước tiên là phải đi qua đại sảnh lục giác, sau đó lại tới đại điện kia. Về phần bẩy quả cầu vàng kim kia, chính là lưu lại cho người kế nhiệm thủ hộ sử dụng.

Nhưng người kế nhiệm không đến, cho nên nhiều đồ tốt trong bẩy quả cầu vàng kim kia lại bị Tiết Vưu Phong lấy đi toàn bộ. Cái linh hồn họ Tiết kia thực sự là đáng ghét, chỉ lưu lại có ba viên tiên tinh. Ba viên tiên tinh này thì hắn đã lấy được rồi, quả nhiên là một viên phải sử dụng để tu bổ lại trận pháp phong ấn.

Ngọc giản truyền qua tất cả mọi người, thì mới biết được ở đây căn bản là không có cách nào để đi ra cả. Cho dù là muốn vào, thì cũng phải có ‘Cửu xoa đao thi’.

Chu Ngữ Sương do dự một chút, sau đó nhìn Diệp Mặc dò hỏi:

- Diệp đại ca, ngày trước chúng tôi tiến vào, anh đã đi theo phía sau sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, chính là tôi đã theo phía sau.

Chu Ngữ Sương giờ mới hiểu được, hóa ra bốn người bọn họ tiến váo cái đại sảnh lục giác kia, thì đã sớm bị người theo dõi rồi.

- Diệp Mặc, chỗ này hình như chỉ có thể vào, nhưng lại không thể ra được.

Đường Mộng Nhiêu cũng có chút lo lắng dò hỏi Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói lời nào, thì Đường Mộng Nhiêu lại

bổ sung thêm một câu:

- Nhưng cũng may là chúng ta vào được, để cậu có thể tu bổ lại trận pháp phong ấn kia, bằng không khi cái phong ấn này bị phá vỡ, thì không biết cái vật kinh khủng kia là vật gì.

Diệp Mặc gật đầu, sau đó lại đi tới vách tường kia, kéo bức tranh trên tường xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1275

Nơi Quỷ Dị

Diệp Mặc lại biết rằng bức tranh sơn thủy này tuyệt đối không tầm thường, nếu không không thể nào đến cả thần thức cũng không quét vào trong được, hắn không chút do dự thu bức tranh sơn thủy lại. Phiến Phất thấy Diệp Mặc thu bức tranh sơn thủy lại khóe mắt hơi nhíu nhíu một chút, nhưng cũng không nói gì.

Những người còn lại cũng hướng về phía thạch bích, trên mặt thạch bích ngoài trừ có một lỗ khảm sâu thì cũng không có cái gì, Diệp Mặc cũng thấy đó là một lỗ khảm, một lỗ khảm Cửu Xoa Đao Thi.

Lỗ khảm đó có hình một thanh đao, hai bên lỗ khảm đó, có chín nhánh phân ra. Diệp Mặc vừa nhìn thấy liền biết lỗ khảm này giống với lỗ khảm bên ngoài đại sảnh lục giác, nói cách khác chỗ này có thể đặt Cửu Xoa Đao Thi vào được.

Đường Mộng Nhiêu nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Cái lỗ này có phải chính là Cửu Xoa Đao Thi trên ngọc giản nói phải không?

Diệp Mặc cũng không giấu diếm, gật đầu nói:

- Đúng vậy, cái lỗ này chính là cái lỗ khảm Cửu Xoa Đao Thi. Chỗ này rất có khả năng là để cho người trông giữ phong ấn ra ngoài. Hơn nữa cái miếu nhỏ chắc cũng là một trận pháp, là một Truyền Tống trận.

Tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Mặc, vì chỉ có Diệp Mặc có Cửu Xoa Đao Thi.

Diệp Mặc thấy tất cả mọi người hướng về phía hắn, lập tức nói:

- Tôi có Cửu Xoa Đao Thi là không sai, nhưng các anh nhìn tôi cũng vô ích. Bốn góc của cái miếu nhỏ này các anh cũng biết, trên đó có bốn lỗ linh thạch, chứng tỏ cái miếu này khởi động cần có sự giúp sức của linh lực…

- Vậy thì dùng linh thạch.

Nguyệt Thiền cũng không nghĩ ngợi liền trả lời.

Diệp Mặc không nói gì.

Thấy Diệp Mặc trầm mặt, Đường Mộng Nhiêu có chút không chắc nói:

- Diệp Mặc, ý của anh có phải là cái bốn cái lỗ này cần không phải là linh thạch, mà là tiên tinh?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Phần giữa của những cái lỗ đặt linh thạch kia, mặc dù nhỏ, nhưng có lỗ sáu góc. Linh thạch của chúng ta cho dù có linh thạch cực phẩm thì cũng chỉ có bốn góc, rõ ràng đây không phải là chỗ đặt linh thạch. Chỉ có tiên tinh mới có sáu góc, tôi chắc rằng trên này căn bản chính là để đặt tiên tinh vào, tiên tinh chắc là bị tên trông coi kia lấy đi mất rồi.

Nói xong Diệp Mặc nhìn mấy người còn lại cũng muốn nói chuyện, lại không nói gì. Lập tức biết đây là chuyện gì, lại nói tiếp:

- Tôi chỉ có hai viên tiên tinh, cho dù tôi lấy ra, thì cũng vô ích.

- Hay là chúng ta dùng linh thạch cực phẩm thử xem sao, nếu như không được thì nghĩ cách khác?

Đường Mộng Nhiêu nói.

Phiến Phất từ lúc đi vào đến bây giờ cũng không nói gì, có lẽ gã biết cho dù gã có nói, Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến gã.

Diệp Mặc trầm giọng hỏi:

- Thử thì cũng được, nhưng nếu như linh lực không đủ thậm chí có thể sinh ra không gian uốn khúc, nghiêm trọng hơn thì có thể mất mạng.

Đường Mộng Nhiêu trầm mặc một lúc lâu nói:

- Nơi này rõ ràng không còn đường ra nào, chúng ta cho dù ở nơi này nghĩ bao lâu cũng vậy mà thôi. Đến cuối cùng nói không chừng cứ thử một chút, so với những cách khác không bằng bây giờ thử xem sao.

Nói xong Đường Mộng Nhiêu lại hỏi những người còn lại:

- Ý kiến của mọi người thế nào?

- Tôi không có ý kiến gì.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín lập tức nói, sư phụ của Chu Ngữ Sương và Phiến Phất cũng lập tức nói không có ý kiến gì.

Diệp Mặc cũng biết ngoại trừ lúc này thử một chút, thì thật cũng không còn cách nào. Hắn lấy ra bốn viên linh thạch cực phẩm ném vào bốn cái lỗ trong bốn góc của cái miếu nhỏ. Sau đó Diệp Mặc lại lấy ra Cửu Xoa Đao Thi, lần này Diệp Mặc lấy ra Cửu Xoa Đao Thi, không giống với những lần trước, viên thạch bích đó không có chút lực hút nào. Diệp Mặc cho Cửu Xoa Đao Thi vào lỗ khảm, quả nhiên lập tức vừa khớp Những người bên trong miếu đợi vài tích tắc, liền cảm giác thấy cái miếu cũng bắt đầu chuyển động. Diệp Mặc trong lòng khinh bỉ, lại là thế này. Trình độ trận pháp của tên bố trí trận pháp này đúng là không ra làm sao cả, lần nào cũng là chuyển động.

Nếu như tên tông sư trận pháp bố trí ra phong ấn cấp mười nghe thấy Diệp Mặc phỉ nhổ tài nghệ của y không ra làm sao, không biết sẽ có cảm nghĩ thế nào.

Mặc dù biết cái miếu nhỏ này và đại sảnh lục giác bên ngoài cũng chuyển động như nhau. Diệp Mặc vẫn ôm Tô Tĩnh Văn sang một bên, hắn sợ

chẳng may cái Truyền Tống Trận này xảy ra chuyện gì, hắn và Tô Tĩnh Văn thất lạc thì xong đời.

Cái miếu nhỏ chuyển động càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng căn bản cũng không nhìn thấy bóng dáng nữa. Tô Tĩnh Văn thầm nghĩ, nếu như không phải những người trong này đều là tu sĩ, thì chuyển động này sẽ giết chết hết bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người trong cái miếu nhỏ này cảm giác được thân mình trở nên nhẹ hẫng, mấy vòng sáng do những màu sáng vàng nhạt tạo thành, những vòng sáng này sau khi tạo thành thì lại nhanh chóng biến mất. Đợi sau khi nó biến mất hoàn toàn, thì mấy người trong cái miếu nhỏ bị truyền đi.

Diệp Mặc cũng cảm giác được từng đợt choáng váng truyền đến, hắn lập tức cũng biết được có vấn đề rồi. Vì Truyền Tống trận truyền đi trong nháy mắt, phần lớn thần thức và ý thức của những tu sĩ đều trở nên mơ hồ, cái loại ý niệm không gian này, tu vi không đạt được đến trình độ nhất định thì căn bản cũng không cảm giác được.

Hắn bây giờ cảm giác một cách rõ ràng sự choáng váng trong khi truyền tống, chỉ có một giải thích, quá trình truyền tống này bị sai sót rồi. Hắn lập tức càng ôm chặt lấy Tô Tĩnh Văn, lại không phóng ra đại đỉnh tám cực. Trong quá trình truyền tống không gian này phóng ra bất kỳ thứ gì cũng là hành động rất nguy hiểm. Chẳng những đồ của mình bị mất, hơn nữa còn ảnh hưởng đến phương hướng truyền đi của truyền tống trận, khiến cho không gian loạn lưu Diệp Mặc dứt khoát nhắm mắt lại, tình huống như này căn bản không phải là thứ mà hắn có thể đối phó được, chỉ có thể nghe theo mệnh trời mà thôi. Loại cảm giác này hắn không thích tí nào, nhưng cũng không thể không đối mặt với cảm giác này được.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Diệp Mặc bỗng nhiên có một cảm giác gì đó dưới chân mình, nhất thời trong lòng vui sướng. Bất luận Truyền tống trận này có gì nhầm lẫn hay không, nhưng chỉ cần đặt chân lên mặt đất rồi, thì hắn cũng không sợ.

Thịch một tiếng, Diệp Mặc đạp vào một tảng đá cực lớn làm hiện ra một cái hố lớn, những đá vụn kia bị Diệp Mặc đá cho bay loạn xạ.

Nhưng hắn cũng không bị thương, rất nhanh, Diệp Mặc liền dẫn theo Tô Tĩnh Văn từ trong động sâu bay ra ngoài.

Ngay sau đó thì mấy người Đường Mộng Nhiêu cũng được truyền đến, cũng giống như Diệp Mặc, mỗi người cũng khoét một cái hố lớn, vô số đá vụn bay lên.

May là những tu sĩ này đều là trên cấp Thừa Đỉnh, mấy người có tu vi thấp cũng đều có người che chở, cũng không có ai bị thương.

- Đây là chỗ nào vậy?

Nguyệt Thiền từ trong lòng Đường Mộng Nhiêu đi ra, kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc sớm đã bắt đầu quan sát vị trí của họ đang đứng, tất cả những chỗ mà bọn họ đang đứng đều là một bãi sa mạc, mà sa mạc này cũng không lớn, đằng sau sa mạc là một dãy núi triền miên, giữa dãy núi này có những ngọn núi nhấp nhô trùng trùng điệp điệp, chọc thẳng vào tầng mây xanh, cho dù thần thức cũng không có cách nào nhìn được đỉnh của nó. Phía trước sa mạc còn có một dòng sông, đối diện với dòng sông đó cũng là một khu rừng rậm đến thần thức cũng không quét đến tận cùng được.

Chỗ này Diệp Mặc cũng chưa từng nghe nói qua, nhưng hắn cũng không vội, nếudù gì đã đi ra, với kinh nghiệm của Phiến Phất và Đường Mộng Nhiêu, nơi này bọn họ chắc chắn nhận ra. Bất luận ở nơi nào trong Bắc Vọng châu, Diệp Mặc cũng không lo lắng. Thanh Nguyệt của hắn có thể với thời gian ngắn nhất quay về Phỉ Hải thành được.

Thấy Đường Mộng Nhiêu không nói gì, Diệp Mặc cũng hỏi một câu:

- Đường chưởng môn, nơi này là ở đâu vậy?

Đường Mộng Nhiêu nghi ngờ nhìn xung quanh, thần thức cũng được

phóng ra ngoài, sau khi thu hồi lại, sau đó cau mày lắc đầu nói:

- Diệp Mặc, tôi chưa từng đến nơi này bao giờ, cũng không biết nơi này ở chỗ nào.

Nói xong cố hướng về phía Phiến Phất đang đứng cách đó không xa hỏi:

- Phiến sư huynh, anh biết chỗ này là chỗ nào không?

Phiến Phất cũng ngẫm nghĩ một hồi lâu, lúc này cũng lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết.

Sư phụ của Chu Ngữ Sương bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tôi nghĩ bất luận là chỗ nào, cũng thuộc đại lục Lạc Nguyệt. Chúng ta chỉ cần đi ra ngoài được, tìm người hỏi thăm là được rồi.

Diệp Mặc trầm mặc một hồi mới lên tiếng:

- Truyền tống trận trong quá trình truyền tống hẳn là có sai lệch gì rồi, có thể là linh lực không đủ, nhưng cũng coi là tốt rồi, không xảy ra không gian uốn khúc.

- Sao anh lại biết truyền tống có sai sót?

Nguyệt Thiền kinh ngạc hỏi một câu.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Truyền tống trận trong đó chắc hẳn là địa điểm truyền tống cố định, mà địa điểm truyền tống cố định hẳn là phải xuất hiện tại một truyền tống trận khác, nhưng nơi này chẳng những không có truyền tống trận, hơn nữa khi chúng ta rơi xuống cũng không có chút quy luật nào cả.

Phiến Phất nhìn Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, cũng không chọn động thủ, mà lại nói với Đường Mộng Nhiêu:

- Mộng Nhiêu sư muội, tôi đi trước đây. Khi nào rảnh tôi sẽ đến núi Ngọc Nữ.

Nói xong, gã phóng ra một chân khí phi hành trung phẩm, trong nháy mắt biến mất.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia và sư phụ của Chu Ngữ Sương cũng ôm quyền với Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu nói:

- Vãn bối cáo từ, cám ơn anh Diệp và Đường chưởng môn đại lượng.

Nói xong hai người cũng phóng ra chân khí phi hành, rồi phóng về hai hướng khác nhau.

Đường Mộng Nhiêu thấy mọi người cũng đã đi hết, cười cười có chút lúng túng nới với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, tôi cũng phải đi rồi, nếu như anh rảnh, thì cùng vợ anh đến núi Ngọc Nữ chúng tôi chơi. Chuyện của Thiên Điệp, tôi rất xin lỗi anh…

Diệp Mặc do dự một chút, rồi nói:

- Đường chưởng môn, tôi cảm thấy nơi này có chút không đúng, hay là chúng ta đợi chút nữa rồi đi.

Đường Mộng Nhiêu thấy Diệp Mặc nói vậy thì dường như nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt bỗng nhiên ửng đỏ, lập tức vội vàng nói:

- Không có gì, chỉ cần là ở Bắc Vọng châu, cho dù có gì không đúng, thì tôi cũng không sợ.

Cô có chút sợ đi cùng Diệp Mặc và cả Tô Tĩnh Văn nữa, cái cảm giác này rất tế nhị.

Diệp Mặc thấy Đường Mộng Nhiêu nói vậy, cũng không nói gì thêm, chỉ ôm quyền từ biệt Đường Mộng Nhiêu.

Cảm giác của Nguyệt Thiền đối với Diệp Mặc bây giờ càng ngày càng tốt, sắp cùng sư phụ rời khỏi, cô cũng nói với Tô Tĩnh Văn:

- Chị Tĩnh Văn, khi nào chị rảnh thì cùng với Diệp sư thúc đến núi Ngọc Nữ chơi nhé, chị là người con gái xinh đẹp thứ hai mà em đã từng gặp đấy.

Cô nói xong dường như lại nhớ tới Áo Thiên Điệp, sắc mặt buồn bã.

Đường Mộng Nhiêu thở dài một cái, rồi dẫn Nguyệt Thiền gật gật đầu với Diệp Mặc, phóng ra chân khí phi hành hạ phẩm, rồi cũng nhanh chóng biến mất.

- Diệp Mặc, chúng ta làm sao bây giờ? Tại sao không đi cùng bọn họ?

Tô Tĩnh Văn nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc nhìn dòng sông trước mặt và cả khu rừng đối diện với dòng sông, nói:

- Tĩnh Văn, anh cảm thấy nơi này rất quỷ dị, nơi mà chúng ta đang đứng còn tốt một chút, còn khu rừng kia và cả dãy núi phía sau bãi sa mạc này, anh cảm giác không phải là đang ở Bắc Vọng châu.

Giác quan của Diệp Mặc rất cảnh giác, hắn rõ ràng nhận thức được một tia nguy hiểm nào đó.

Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc nói vậy cũng cau mày gật đầu nói:

- Đúng vậy, em cũng có cảm giác như vậy, linh khí ở nơi này dường như còn nồng đậm hơn ở Bắc Vọng châu rất nhiều. Nhưng vừa nãy linh khí ở nơi có phong ấn kia cũng rất đậm, chúng ta đột nhiên lại từ đó bước ra, không cảm thấy mà thôi.

Diệp Mặc gật đầu nói: Tô Tĩnh Văn vừa định gật đầu đồng ý với câu nói của Diệp Mặc, thì lại nghe thấy một tiếng hét thảm ở nơi núi xa vọng đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1276

Tốc Độ Tu Luyện Của Tiên Tinh

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia ôm một cánh tay từ trong mây mù trên núi vọt tới, nhưng còn chưa đặt chân xuống đất, thì một bóng người màu xám từ phía sau lưng gã đuổi đến, ngay sau đó bóng người màu xám kia phun ra một dải sương mù màu đen, vây lấy tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia rồi dẫn đi. Bóng người màu xám kia sau khi vây được tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín rồi, lập tức biến mất trong màn mây mù của núi non trùng điệp.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, cho dù hắn muốn giết tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia, cũng không ra tay linh hoạt gọn gàng như vậy được.

Tô Tĩnh Văn rùng mình một cái, lại ôm chặt lấy cánh tay của Diệp Mặc, nơi này đúng là quá đáng sợ. Một hồi lâu sau cô mới lo lắng hỏi:

- Diệp Mặc, vừa nãy là thứ gì vậy? Thật kinh khủng, một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín, mà thứ đó không ngờ lại có thể cuốn mang đi được.

Diệp Mặc sắc mặt trở nên ngưng trọng, hắn ôm lấy Tô Tĩnh Văn nói:

- Tĩnh Văn, chúng ta nhất định phải tìm được một chỗ để tránh né, nơi này quá nguy hiểm rồi. Vừa nãy là một con yêu thú cấp mười, anh thậm chí còn nghi ngờ con yêu thú đó đã phát hiện ra chúng ta rồi, nhưng không biết tại sao lại không phóng đến đây.

- Vậy Đường chưởng môn và Nguyệt Thiền thì sao?

Tô Tĩnh Văn theo bản năng nhìn nơi mà mấy người Đường Mộng Nhiêu biến mất, có chút lo lắng hỏi.

- Bây giờ không quản được bọn họ nữa rồi, chúng ta tự mình còn khó bảo toàn được. Vừa nãy tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín đó, vừa mới bước vào vùng núi mây mù kia, liền rước con yêu thú cấp mười kia ra đây. Yêu thú chưa hóa hình là hung hãn nhất, một con yêu thú cấp mười đỉnh phong cho dù là Hóa Chân sơ kỳ cũng chưa chắc có thể làm gì được nó.

Diệp Mặc thận trọng nói.

Tô Tĩnh Văn lúc này làm sao còn không biết sự việc nghiêm trọng đến mức nào:

- Vậy thì chúng ta trốn ở đâu đây?

Diệp Mặc thấy Tô Tĩnh Văn vô cùng lo lắng, hắn vỗ vỗ Tô Tĩnh Văn nói:

- Em không cần lo lắng, anh còn có bán tiên khí Thanh Nguyệt, khi nào vạn bất đắc dĩ, chúng ta có thể dùng Thanh Nguyệt chạy trốn.

- Vậy thì bây giờ chúng ta bỏ chạy đi.

Tô Tĩnh Văn lập tức nói.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Bất luận là khu rừng đối diện với dòng sông kia, hay là vùng núi mây mù phía sau bãi sa mạc kia, thần thức của chúng ta không thể quan sát được, một khi chúng ta lọt vào phạm vi của bọn yêu thú, cho dù tốc độ của Thanh Nguyệt có nhanh hơn nữa, thì cũng chết không nghi ngờ gì.

- Nhưng chúng ta đi ẩn nấp, thì cũng có được gì đâu?

Tô Tĩnh Văn lại lo lắng hỏi.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, nói:

- Em không cần lo lắng, anh có hai viên tiên tinh, chúng ra đi nấp rồi bế

quan tu luyện, anh tin rằng hai viên tiên tinh này có thể khiến chúng ta trở thành tu sĩ Kiếp Biến cũng có thể đấy.

- Vậy thì cần bao nhiêu thời gian?

Tô Tĩnh Văn lập tức lại hỏi, Diệp Mặc cho dù có tiên tinh, nhưng cũng cần phải có thời gian, một khi thời gian tu luyện trong này quá lâu, có thể bị những con yêu thú kia phát hiện ra hay không?

Diệp Mặc vẫn chưa giải thích cho Tô Tĩnh Văn biết về chuyện trận bàn thời gian, cái thứ này mà đem ra giải thích thì rất phức tạp, hắn đành phải nói:

- Anh có cách, đợi sau này sẽ nói cho em biết.

Nói xong Diệp Mặc dẫn theo Tô Tĩnh Văn trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ vừa mới đứng.

Diệp Mặc cũng không di chuyển bao xa, chỉ chạy được hơn một trăm dặm rồi lại dừng lại. Sau đó thi triển pháp thuật ẩn nấp, che giấu hoàn toàn hắn và Tô Tĩnh Văn. Hắn cũng không đợi bao lâu, thì lại nhìn thấy một con yêu thú Thanh Phong Lang cấp mười đến chỗ hắn đang đứng một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Thần thức của Tô Tĩnh Văn không dám phóng ra ngoài, nhưng Diệp Mặc trong lòng lại rất ngạc nhiên, Thanh Phong Lang nơi này đến cấp mười rồi mà không ngờ cũng không hóa hình. Hơn nữa con Thanh Phong Lang này và con yêu thú mà vừa nãy bắt lấy tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ chín kia rõ ràng không giống nhau, có thể thấy yêu thú cấp mười ở nơi này còn nhiều hơn rất nhiều so với những gì hắn nghĩ.

Đường Mộng Nhiêu cùng đồ đệ của cô ấy nguy hiểm rồi, còn Chu Ngữ Sương và sư phụ của cô ta chắc hẳn cũng bị làm rau rồi. Nơi này, những tu sĩ Thừa Đỉnh bình thường tiến vào chỉ là tìm cái chết.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết sự lợi hại của Đường Mộng Nhiêu, nếu

không, không thể nào bị trọng thương mà vẫn có thể chạy mấy tháng trên Vô Tâm Hải, mà lại không bị bất kỳ con yêu tu nào bắt được.

Cái bãi sa mạc này nhỏ như vậy, Diệp Mặc cũng biết căn bản không có cách nào chạy thoát được, dòng sông phía trước bãi sa mạc này Diệp Mặc lại càng không dám tới, ai mà biết được trong đó có nguy hiểm gì?

Thấy con yêu thú Thanh Phong Lang kia rời đi rồi, Diệp Mặc không đợi Tô Tĩnh Văn nói gì, liền dẫn theo Tô Tĩnh Văn dùng độn thổ thuật lập tức biến mất tại chỗ.

Độn thổ thuật là pháp thuật đơn giản nhất, cho dù hắn độn dưới trăm mét, cũng có người có thể dùng thần thức quan sát được, còn những yêu thú cao cấp thì thậm chí không cần dùng đến thần thức, cũng có thể cảm nhận được khí tức.

Nhưng đây chỉ là đối với những tu sĩ khác mà thôi, đối với Diệp Mặc mà nói thì cái này không có vấn đề gì, vì hắn cũng là một đại sư trận pháp.

Diệp Mặc dẫn theo Tô Tĩnh Văn chui xuống đất được mấy chục nghìn mét, lúc này mới dừng lại, hắn khoét một không gian giống như một phòng dưới lòng đất, sau đó bố trí vài trận pháp ẩn nấp trong này, rồi trong trận pháp ẩn nấp đó lại bố trí một trận pháp phòng ngự cấp chín, lúc này mới lấy ra linh tủy trì đặt vào giữa phòng rồi nói với Tô Tĩnh Văn:

- Em ở đây tu luyện nhé.

- Anh muốn vào Thế giới trang vàng sao?

Tô Tĩnh Văn vội hỏi, Diệp Mặc khi ở Phỉ Hải thành, đã nói cho cô và Tống Ánh Trúc biết chuyện Thế giới trang vàng, chỉ là không nói về chuyện trận bàn thời gian.

Diệp Mặc biết ý tứ của Tô Tĩnh Văn, hắn lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Thế giới trang vàng của anh ở ngay bên trong linh tủy trì, nếu như em gặp chuyện gì, lập tức bóp nát ngọc bài, thì anh sẽ ra ngay lập tức. Hơn nữa khi anh vào đó cũng có thể nhìn thấy em tu luyện, em không cần lo lắng.

Mặc dù biết Diệp Mặc ở trong tiểu thế giới trang vàng kia, nhưng Tô Tĩnh Văn đến từ trái đất không nhìn thấy Diệp Mặc cũng cảm thấy không xác thực. Nhưng cô cũng hiểu, bây giờ sức mạnh của hai người cũng quá thấp rồi, chỉ cần một con yêu thú cấp mười, thì bọn họ cũng không chống trả được. Huống chi nơi này còn không biết có bao nhiêu con yêu thú cấp mười, thậm chí đến yêu thú cấp mười một cũng có thể có.

Sau khi Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng, Tô Tĩnh Văn bắt đầu dùng đan dược mà Diệp Mặc đưa cho cô tu luyện giữa linh tủy trì. Cô cũng biết cho dù cô tu luyện đến Hư Thần, thì tác dụng ở nơi này cũng không lớn, nhưng tu vi của cô thì lại cao hơn, thì lại càng giúp được Diệp Mặc nhiều hơn. Huống chi nếu như không tu luyện, một mình cô sao có thể trải qua được quãng thời gian dài như này được?

Thấy Tô Tĩnh Văn bắt đầu bế quan tu luyện, Diệp Mặc lúc này mới bước lên trên linh mạch cực phẩm, bây giờ hắn để linh mạch cực phẩm và linh mạch Dược Vương ở cùng một chỗ, đều ở bên cạnh Khổ Trúc. Lúc này vì tiết kiệm thời gian để tăng tu vi của mình lên, Diệp Mặc cũng không dám lãng phí thời gian nữa.

Hắn đoán chừng bố trí một Tụ Linh trận trên linh mạch cực phẩm, cũng chỉ có một mình hắn có thể làm được mà thôi.

Tụ Linh trận nhanh chóng được bố trí xong, Diệp Mặc lấy ra hai viên tiên tinh, mặc dù thứ này giữ lại để thăng lên Hóa Chân là tốt nhất, nhưng vào lúc này dù là thần tinh thì Diệp Mặc cũng phải dùng. Hắn đến chỗ này là chỗ nào cũng không biết, làm sao còn có thể để ý đến những thứ khác được. Lúc này hắn cần phải tăng tốc tu luyện, tăng tu vi của mình lên, sau đó dẫn Tô Tĩnh Văn rời khỏi nơi quỷ quái này.

Diệp Mặc chia một viên tiên tinh còn lại thành bảy phần, sau đó đặt vào

bảy lỗ khảm, sau khi khởi động trận bàn, Diệp Mặc lập tức cảm giác không ổn, tốc độ xoay tròn của trận bàn này nhanh hơn trước rất nhiều. Diệp Mặc đoán là có liên quan đến tiên tinh, nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ nhiều. Viên tiên tinh này mỗi mảnh nhỏ đều là vô giá, hắn không nỡ lãng phí thời gian này được.

Lần này hắn thậm chí không dùng linh mạch để tu luyện, cầm viên tiên tinh còn lại, bắt đầu hấp thu linh khí.

Trong nháy mắt Diệp Mặc liền cảm thấy kinh mạch cả người mình đều giãn ra, cái cảm giác thoải mái không thể diễn tả thành lời được khiến hắn lần đầu tiên cảm nhận được tu luyện còn có cảm giác như này.

Đây chính là tiên khí, Diệp Mặc lúc này thậm chí có chút đáng tiếc viên tiên tinh bị hắn dùng để tu bổ phong ấn. Nếu như hắn có một lượng lớn tiên tinh, vậy thì thăng cấp lên Hóa Chân cũng chỉ là chuyện ngay trước mắt mà thôi.

Sự khó khăn của kinh mạch tắc nghẽn và đột phá cảnh giới dưới sự vận động của tiên tinh quả thực không có chút chậm trễ nào, giống như đang đi trên một con đường rộng thênh thang vậy, chỉ đơn giản là đã đến được Thừa Đỉnh tầng thứ tám.

Lúc này Diệp Mặc cũng muốn lấy bảy miếng tiên tinh đang ở trận bàn thời gian kia xuống, sau đó dùng để tu luyện. Nhưng hắn vừa nghĩ tới mức độ lãng phí linh mạch đáng sợ của trận bàn thời gian, cuối cùng cũng vẫn nhẫn nhịn lại.

Có tiên tinh tu luyện là tốt, nhưng tiên tinh khống chế trận bàn thời gian thì lại càng tốt, thậm chí không lãng phí linh khí, còn dùng linh mạch khống chế trận bàn thời gian, thì cái lãng phí đó cũng quá khủng khiếp rồi, loại lãng phí này Diệp Mặc cảm thấy hắn không chịu được.

Sau năm tháng, Diệp Mặc không ngờ đã là Thừa Đỉnh tầng thứ chín đỉnh phong rồi. Diệp Mặc nhanh chóng dừng tu luyện lại, sau đó dừng trận bàn

thời gian lại, hắn phát hiện ra bảy miếng tiên tinh của mình chỉ dùng hết hơn ¼ mà thôi. Diệp Mặc trong lòng vui sướng, nói như vậy trận bàn thời gian của hắn có thể khống chế được khoảng hơn một năm.

Dùng tiên tinh khống chế trận bàn thời gian so với dùng linh mạch cực phẩm khống chế không phải là tốt hơn một hai điểm, chẳng những không lãng phí, hơn nữa tiêu hao càng đến cuối, cũng không kinh khủng như linh mạch.

Tiên tinh tu luyện quả thực quá nghịch thiên rồi, miếng tiên tinh tu luyện trong tay hắn cũng chỉ là dùng hết một nửa non cũng đã từ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy thăng cấp lên Thừa Đỉnh tầng thứ chín đỉnh phong rồi. Hơn nữa trên thời gian thì cũng được rút ngắn đi rất nhiều, nếu như hắn không dùng tiên tinh, muốn thăng cấp từ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy đến Thừa Đỉnh tầng thứ chín đỉnh phong, thì cũng phải cần hai năm, cái này còn cần phải có linh mạch cực phẩm cung cấp linh khí, nếu không thời gian sẽ còn kéo dài hơn rất nhiều.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, hắn mặc dù dùng tiên tinh tu luyện, nhưng phần lớn linh khí vẫn là hấp thụ từ linh mạch cực phẩm, tiên tinh chỉ là để cho hắn đột phá dễ dàng hơn mà thôi, nói cách khác dưới sự kết hợp giữa linh mạch cực phẩm và tiên tinh để tu luyện, căn bản không cần lo lắng vấn đề bình cảnh.

Diệp Mặc thông qua trận pháp hình ảnh thấy Tô Tĩnh Văn đang tu luyện, cũng không ra ngoài quấy rầy cô. Mà lại lấy ra Sa Quả và vài loại linh thảo, bắt đầu luyện chế Kiếp Sinh đan, hắn cũng muốn chuẩn bị thăng cấp Kiếp Biến rồi.

Kiếp Sinh đan là linh đan cấp tám, Diệp Mặc đã là đan vương thiên cấp bát phẩm rồi, luyện chế Kiếp Sinh đan đối với hắn mà nói quả thực cực kỳ dễ dàng.

Luyện chế đan dược rất dễ dàng, lại khiến Diệp Mặc hiểu ra cái gì là lo trước khỏi họa. Lúc trước nếu như không phải hắn lấy được Sa Quả từ cấm

địa Băng Thần, bây giờ cho dù hắn là Đan vương bát phẩm, cũng không có cách nào luyện chế được Kiếp Sinh đan.

Thiên hỏa Vụ Liên Tâm Hỏa của Diệp Mặc đã thăng cấp lên màu lam rồi, sau một tuần hương, một lò Kiếp Sinh đan được hắn luyện chế ra năm viên đan dược hạng nhất, một viên đan dược thượng đẳng.

Lấy ra một viên Kiếp Sinh đan đặt trên tay, Diệp Mặc cất hết những viên đan dược còn lại vào bình ngọc, lúc này mới ra khỏi thế giới trang vàng. Hắn muốn độ kiếp, thì cần phải ra ngoài, thế giới trang vàng bây giờ cũng không thể độ kiếp được.

- Ý, sao anh nhanh như vậy đã ra ngoài rồi?

Tô Tĩnh Văn nghi ngờ nhìn Diệp Mặc hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1277

Lôi Kiếp Dọa Cả Yêu Thú

Anh tu luyện được bao lâu rồi?

Diệp Mặc lập tức cũng rất quan tâm đến vấn đề này, hắn đoán thời gian khi mình dùng tiên tinh khởi động trận bàn thời gian, chắc hẳn là có tác dụng hơn nhiều so với dùng linh mạch khởi động trận bàn thời gian.

- Mới có mười ngày mà thôi, anh bây giờ đã là tu vi gì rồi?

Tô Tĩnh Văn nghi ngờ hỏi.

Quả nhiên nhanh hơn dùng linh mạch khống chế trận bàn thời gian, nhưng nhanh cũng có hạn, nhiều hơn cũng chỉ một tháng.

Diệp Mặc giải thích một cách đơn giản với Tô Tĩnh Văn:

- Bên trong tiểu thế giới của anh có một trận bàn thời gian, anh tu luyện một năm trong trận bàn thời gian, bên ngoài tương đương với hơn một tháng, cho nên đã là Thừa Đỉnh tầng thứ chín đỉnh phong rồi, lập tức muốn ra ngoài độ kiếp.

Tô Tĩnh Văn khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một hồi lâu mới giật mình nói:

- Vậy chẳng phaỉ chúng ta sau này có thể dùng trận bàn thời gian tu luyện được sao? Em nói sao tốc độ tu luyện của anh lại nhanh như vậy được, hóa ra là trận bàn thời gian một chọi mười hai, em cũng muốn tu luyện trong trận bàn thời gian.

Diệp Mặc lúng túng nhìn Tô Tĩnh Văn nói:

- Trận bàn thời gian này cần có tiên tinh hoặc linh mạch cực phẩm…

Tô Tĩnh Văn không đợi Diệp Mặc nói xong, liền gật đầu nói:

- Em hiểu rồi, cho dù có trận bàn thời gian, không có tiên tinh hoặc linh mạch cực phẩm thì cũng không có cách nào tu luyện được.

Tô Tĩnh Văn không suy nghĩ nhiều, sau khi nói một câu hiểu xong, liền đứng dậy ôm chặt lấy cổ Diệp Mặc hôn một cái rồi nói:

- Anh đi độ kiếp, dẫn em đi cùng nhé, em đứng bên cạnh nhìn.

Diệp Mặc thấy Tô Tĩnh Văn nói vậy thì lập tức ngưng trọng nói:

- Cái này tuyệt đối không được, anh độ kiếp muốn đến dãy núi phía sau kia, nếu như em đi thì anh không có cách nào bảo vệ em được đâu, mà còn ảnh hưởng anh độ kiếp.

- Vậy làm sao bây giờ? Nhiều yêu thú cao cấp như vậy, một mình anh đến đó độ kiếp, sao em có thể yên tâm được?

Tô Tĩnh Văn lập tức lo lắng nói.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười:

- Em vẫn ở lại đây chờ anh, sau khi anh độ kiếp xong, còn muốn lén trở về tu luyện tiếp, chỉ là một Kiếp Biên sơ kỳ mặc dù cao hơn lúc trước nhiều, nhưng bây giờ trong này không phải là hoàn toàn an toàn. Dù sao có em bên cạnh, nếu như một mình anh cũng không sao cả.

Tô Tĩnh Văn nghe thấy vậy lập tức nói:

- Vậy thì được, anh nhanh chóng tu luyện lên Hóa Chân, sau đó dẫn em vào tiểu thế giới của anh xem sao, để em xem anh có giấu cô nào trong đó không.

Diệp Mặc biết Tô Tĩnh Văn muốn mình thư giãn trước khi độ kiếp,

nhưng lời này của Tô Tĩnh Văn lại khiến hắn có chút lúng túng. Trong tiểu thế giới của hắn đúng là có giấu một mĩ nữ, Lạc Nguyệt thì không nói, nhưng còn có một Nhiếp Song Song nữa. Nhiếp Song Song vì cứu hắn mà trở thành như vậy, từ khi cô ấy vào Thế giới trang vàng đến giờ, đều không có chút biến đổi gì, Diệp Mặc rất muốn luyện chế một viên Dưỡng Hồn đan để cô ấy thử xem sao, nhưng tiếc là, hắn vẫn chưa tìm được Hoàn Hồn thảo.

Cũng may Tô Tĩnh Văn cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ dặn dò Diệp Mặc:

- Anh độ kiếp đi, đừng nhớ em đấy. Em chắc chắn là ở lại trong này không đi đâu, bất luận anh tốn bao nhiêu thời gian, em cũng ở trong này đợi anh, không gặp không về.

- Được, không gặp không về.

Diệp Mặc nói xong lại bố trí một trận pháp công kích nữa bên ngoài trận pháp của Tô Tĩnh Văn, lúc này mới từ chỗ khác độn ra, sau đó mang theo một đường độn quang bay hướng về phía vùng núi mây mù đối diện với sa mạc.

Sau một tuần hương, Diệp Mặc đã xuất hiện ở một đỉnh núi có linh khí dày đặc, hắn vừa mới xuất hiện ở đây, thần thức liền quét thấy có vài con yêu thú cấp chín, còn có hai con yêu thú cấp mười ngay gần đó. Diệp Mặc nhất thời da đầu tê dại, đây rốt cục là nơi quái quỷ nào vậy? Không ngờ lại có nhiều yêu thú nghịch thiên như này, lúc trước thú triều ở Phỉ Hải thành, hắn cũng chỉ nhìn thấy không đến hai mươi con yêu thú cấp chín mà thôi, yêu thú cấp mười lại càng không thấy.

Nhưng ngay sau đó thứ mà hắn nhìn thấy lại càng khiến hắn kinh động, không ngờ hắn lại nhìn thấy một mảng lớn linh thảo cấp sáu “Tử bối thanh la”, cũng phải hơn hai trăm gốc. Bên cạnh "Tử bối thanh la" không xa, còn có ba gốc linh thảo cấp bảy Hổ Huyết Chi.

Diệp Mặc cũng hít một hơi lạnh, chỗ này không ngờ lại có nhiều linh

thảo như vậy, những linh thảo này vẫn chưa có người nào động đến, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Mặc vừa mới tới chỗ này, thì đã có mấy con yêu thú nhìn thấy Diệp Mặc, mấy con yêu thú này sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt lập tức hiện ra ánh mắt điên cuồng, con nào cũng xông về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không còn để ý đến những linh thảo kia, rồi lại lấy trận kỳ ra bố trí Tụ Linh trận, vứt xuống hơn một trăm viên linh thạch cực phẩm, sau đó lại vứt xuống một đống linh tinh. Lúc này mới nuốt Kiếp Sinh đan, bắt đầu vận chuyển Tam Sinh quyết chuẩn bị thăng lên Kiếp Biến.

Mấy con yêu thú cấp tám kia rất nhanh đã đến gần nơi Diệp Mặc, Diệp Mặc căn bản không đợi mấy con yêu thú này đến, thì mấy đường lôi kiếm đã đánh xuống.

Ầm, ầm, ầm…

Sau khi mấy tiếng sấm sét vang lên, mang theo đường lôi kiếm màu đen xoẹt qua, vài con yêu thú đang xông đến bị đường lôi kiếm đánh cho đến cơ hội quay đầu cũng không còn liền ngã nhào trên mặt đất, chết ngay tại chỗ.

Mấy con yêu thú còn lại thấy uy thế của Diệp Mặc, rối rít dừng bước lại. Nhưng nhanh chóng lại có mấy con yêu thú cấp chín xông tới, mấy con yêu thú cấp chín này cũng không có chút kiêng kị nào, vừa mới đến, liền xông về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại lần nữa phóng ra mấy đường lôi kiếm, một con yêu thú Xích bối giác lang cấp chín bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh cho loạng choạng, lúc này mới đứng vững được, nhưng trên mình thì lại xuất hiện một vệt đen, rõ ràng là bị trọng thương rồi.

Nhìn thấy tình cảnh này, những con yêu thú còn lại mới dừng bước lại, có chút kiêng kị nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến mấy con yêu thú nữa, mà lại điên cuồng vận chuyển Tam Sinh quyết, muốn dẫn lôi kiếp đến. Những con yêu thú vây xung quanh Diệp Mặc biết tia sét của Diệp Mặc lợi hại, mặc dù không xông lên, nhưng cũng không rời đi.

Con yêu thú cấp chín bị thương kia thấy Diệp Mặc không ngờ lại điềm nhiên bắt đầu tu luyện, trong mắt lập tức hiện lên tia hung hãn, ngay sau đó nó ngẩng đầu hét một tiếng thật dài. Những âm thanh đó trực tiếp xuyên ra ngoài, rất nhanh trong những ngọn núi còn lại có âm thanh phản hồi lại.

Diệp Mặc cũng không sợ chút nào, tiếp tục vừa vận chuyển Tam Sinh quyết, vừa hấp thụ tiên tinh điên cuồng tăng tu vi của mình lên.

Chỉ trong vòng nửa tuần hương, đỉnh đầu của Diệp Mặc lại bắt đầu trở nên âm trầm, từng đám mây đen bắt đầu ngưng tụ lại trên đầu Diệp Mặc. Bầu trời càng ngày càng tối đen lại, thậm chí còn kèm theo những tiếng sấm sét trầm thấp.

Lúc này cho dù là những con yêu thú cũng hiểu được tu sĩ con người trước mặt này đang độ kiếp, hơn nữa còn dám độ kiếp trong dãy núi Thần Thú.

Yêu thú tu luyện đến cấp tám cấp chín đương nhiên cũng trải qua độ kiếp, đương nhiên biết được khi độ kiếp là khi mà thân thể suy yếu nhất, phần lớn tu sĩ hoặc yêu thú sau khi độ kiếp lại càng yếu. Những tu sĩ bình thường hoặc là yêu thú độ kiếp đều phải dùng hộ pháp. Nhưng tu sĩ con người trước mặt này không ngờ lại to gan lớn mật như vậy, lại độ kiếp trong dãy núi Thần Thú.

Một tiếng thét kêu lên, hai con yêu thú cấp mười xông tới, thấy hai con yêu thú cấp mười xông tới, những con yêu thú xung quanh đều giãn hết ra. Hai con yêu thú cấp mười thấy mây đen trên đỉnh đầu Diệp Mặc, cũng sững sờ. Nhưng chỉ sững sờ trong thời gian rất ngắn, một con Giác Long thú cấp

mười trong đó trực tiếp đánh về phía Diệp Mặc.

Nhưng con Giác Long thú này còn chưa xông đến trước mặt Diệp Mặc, thì bốn mươi tám tia sét tráng kiện giáng xuống, những tia sét này không những tráng kiện, mà còn là tia sét màu đen. Con yêu thú cấp mười đó nhất thời ngây dại, đây là loại độ kiếp gì vậy? Làm gì có loại tia sét lôi kiếp như này? Cho dù là yêu thú hóa hình độ kiếp, cũng không bằng 1/10 độ kiếp này.

Tia sét giáng xuống trong nháy mắt, con yêu thú cấp mười kia biết không ổn rồi, đang định chạy, nhưng nó cũng đã lọt vào lôi kiếp của Diệp Mặc, sớm đã bị lôi kiếp coi thành sinh vật để tàn sát. Bốn mươi tám tia sét ngoại trừ phần lớn hướng về phía Diệp Mặc, thì còn một phần nhỏ lại hướng về phía con Giác Long thú.

Tia sét to như vậy, hung hãn như vậy tiến đến, con Giác Long thú kia trong mắt lập tức hiện ra thần sắc sợ hãi.

Ầm, ầm, ầm…

Tia sét màu đen cực lớn rơi xuống, Diệp Mặc lại đến một pháp bảo phòng ngự cũng không phóng ra, đối với hắn bây giờ mà nói, lôi kiếp chính là thuốc bổ thăng cấp, làm sao lại có thể dùng pháp bảo phòng ngự mà lãng phí được.

Dường như trong cùng một lúc, Diệp Mặc cũng phóng ra vài chục đường lôi kiếm. Đây là cách cũ của hắn, lấy sét đánh lôi, như vậy dường như có thể dẫn phát được sự tức giận của lôi kiếp, sau đó có thể giáng xuống càng nhiều đường sét to hơn.

Tu sĩ độ kiếp nghĩ như Diệp Mặc vậy, từ xưa tới nay phỏng chừng cũng chỉ có mình hắn mà thôi.

Rầm, rầm, rầm…

Lôi kiếm của Diệp Mặc và những đường lôi kiếp trên trời giáng xuống va đập vào nhau, phát ra những âm thanh kinh khủng. Nhất thời những

đường lôi quang màu đen phát ra bốn phía, những con yêu thú đứng cách đó khá xa cũng đều lùi về phía sau.

Đồng thời mấy đường sấm sét tráng kiện đánh trúng vào người Diệp Mặc, xé rách hộ giáp chân khí hạ phẩm trên người Diệp Mặc một cách dễ dàng, đồng thời dẫn theo từng đường huyết ảnh, Diệp Mặc cũng không thèm để ý. Hắn không có cái gì khác, chỉ có hộ giáp là nhiều.

Những tia sét màu đen kia bị Diệp Mặc hấp thu, Diệp Mặc nhất thời cảm thấy một cảm giác khoan khoái, linh mạch sau khi được lôi kiếp lau rửa, rõ ràng lại càng rộng rãi và lưu loát hơn.

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc lại nhìn thấy con Giác Long thú kia, lúc này Giác Long thú đã giống như một quả banh da bị rách vậy, hấp hối chút hơi tàn cuối đời.

Diệp Mặc châm chọc nhìn nó nói:

- Chút bản lĩnh này của mày, cũng dám chống đỡ lôi kiếp cho ông mày sao, thật mất mặt.

Nói xong Diệp Mặc lại đi tới trước mặt con Giác Long thú kia, một chân đá nó bay ra vài trăm mét, con Giác Long thú này ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng nhục nhã và hổ thẹn, nó là một con yêu thú cấp mười, cũng có thể nói chuyện rồi, sao lại nghe không hiểu lời nói của Diệp Mặc cơ chứ? Nhưng nó quả thật không hiểu tại sao mình chỉ trải qua năm sáu tia sét mà suýt nữa mất mạng, còn tên tu sĩ con người này chịu hơn bốn mươi tia sét, chỉ đánh vỡ hộ giáp của hắn, chỉ bị thương nhẹ chút mà thôi.

Từ khi nào lại có loại tu sĩ con người biến thái như này? Chẳng lẽ hắn đang khiêu khích với dãy núi Thần Thú, cố ý đến nơi này độ kiếp?

Diệp Mặc dĩ nhiên không biết con Giác Long thú này còn có hoạt động tâm lý nhiều đến vậy, hắn rất muốn có một nội đan của yêu thú cấp mười. Hắn cũng biết nội đan của yêu thú cấp mười nếu lấy mang đi bán, thì chắc

chắn là giá trên trời. Nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác được, nếu như mình là như thế thật ở trong này thì quả thực là không sáng suốt chút nào.

Nơi này có quá nhiều yêu thú cấp cao như vậy, nếu như hắn dám công khai thu thập yêu đan, vậy thì sẽ trở thành tử địch của yêu thú là cái chắc, chỉ cần có một mình hắn thì đỡ hơn chút, nhưng còn có Tô Tĩnh Văn vẫn còn đang đợi hắn. Yêu thú cấp tám giết rồi thì thôi, nhưng vị trí của yêu thú cấp mười chắc chắn là không thấp.

Ầm, ầm…

Lại có mấy tiếng nổ vang, ba mươi sáu tia sét lại giáng xuống, Diệp Mặc lần này chỉ phóng ra mười tám đường lôi kiếm, sau đó để những đường lôi kiếm này chia thành ba mươi sáu đường.

Những đường lôi kiếm này một đường vốn không có cách nào ngăn được một tia sét trong đó, bây giờ sau khi tách ra rồi uy lực lại càng thấp, nhưng ba mươi sáu đường lôi kiếm này lại triệt tiêu được uy lực ba mươi sáu tia sét kia.

Trong nháy mắt, uy lực của lôi kiếp kia bị tiêu diệt phần nào hoàn toàn rơi xuống người Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1278

Cùng Diệp Mặc Điên Cuồng

Diệp Mặc nhanh chóng mừng rỡ vì phát hiện biện pháp này luyện hóa Lôi Kiếp thì một là không hề bị thương, hai là không hề lãng phí. Điều duy nhất đáng tiếc chính là hiệu quả trung hòa Lôi Kiếp có kém đi một chút.

Từng tia sét bị Diệp Mặc luyện hóa, Diệp Mặc cũng cảm giác được kinh mạch của mình không ngừng mở rộng ra. Khi ba mươi sáu tia sét được Diệp Mặc hấp thu hoàn toàn, thì Diệp Mặc cũng cảm giác được kinh mạch mình đang kêu lên từng tiếng ken két và rồi trọng tổ lại. Đồng thời khí thế của hắn cũng được tăng vọt. Hắn lập tức huýt lên một tiếng dài rồi đi ra ngoài.

Chân nguyên cường đại và thần thức sung mãn khiến Diệp Mặc biết được ở lượt Lôi Kiếp thứ hai kết thúc, thì hắn đã tấn cấp tu vi Kiếp Biến rồi. Mà lúc này khi đợt Lôi Kiếp thứ ba lại lần nữa rơi xuống, và cũng là ba mươi sáu tia sét nữa.

Tới tu vi Kiếp Biến rồi, thì Diệp Mặc cũng không đánh ra lôi kiếm để trung hòa Lôi Kiếp, mà trực tiếp dùng thân thể để hứng chịu Lôi Kiếp.

Từng tia sét mầu đen đánh lên người của Diệp Mặc, phát ra từng trận nổ vang, lôi quang bắn ra tứ phía. Còn Diệp Mặc thì vẫn đứng giữa những tia sét vui mừng chứ không hề sợ hãi.

Lúc này thì những yêu thú xung quanh đều kinh hồn táng đảm, đã bao giờ chúng nó gặp qua kẻ biến thái nào độ kiếp như thế này đâu. Đây nào phải là đang độ kiếp chứ? Căn bản là đang cắn nuốt Lôi Kiếp mà...

Sau khi đợt Lôi Kiếp thứ ba rơi xuống, thì thân thể của Diệp Mặc lại lần

nữa da tróc thịt bong, mọi chỗ đều cháy đen, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác được hiệu quả khi luyện hóa Lôi Kiếp bị trung hòa tốt hơn rất nhiều. Lại tới đợt Lôi Kiếp thứ tư hạ xuống, tuy rằng những tia sét càng lúc càng trở nên sắc bén và mãnh liệt hơn, nhưng Diệp Mặc cũng không hề thi triển ra lôi kiếm để trung hòa.

Từng tia sét vô cùng to lớn đánh xuống liên miên không ngừng. Trên người Diệp Mặc, xương cốt và máu thịt liên tục bị nghiền nát kêu lên từng tiếng ken két, sau đó lại nhanh chóng tự phục hồi lại, rồi lại tiếp tục bị tàn phá. Mà tu vi của hắn cũng không ngừng tăng lên, khi tia sét thứ một trăm bẩy mươi hai đánh lên người hắn, và được hắn luyện hóa hết, thì kiếp vân trên bầu trời cũng hoàn toàn tiêu tán.

Diệp Mặc thở ra một hơi sáng khoái, tu vi của hắn đã là Kiếp Biến tầng hai rồi. Lần độ kiếp này thoải mái hơn nhiều so với khi hắn tấn cấp từ Ngưng Thể lên Thừa Đỉnh, chí ít thì không bị nửa vời như lần trước.

Vào lúc này, một đạo tử sắc Linh Vân đã rơi lên người của Diệp Mặc, hắn cảm thấy tác dụng chữa thương của luồng linh khí này còn hữu hiệu hơn cả tiên tinh. Chỉ trong chốc lát, thương thế khi vừa rồi luyện hóa Lôi Kiếp của hắn đã biến mất toàn bộ, mà linh khí của Linh Vân này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, vẫn liên tục mở rộng kinh mạch của hắn. Diệp Mặc càng không thể nào lãng phí cơ hội tốt như vậy, 'Tam sinh quyết' lập tức được vận chuyển toàn lực. Chỉ trong thời gian ngắn, tu vi của hắn đã từ Kiếp Biến tầng hai tấn cấp lên Kiếp Biến tầng ba.

Diệp Mặc tạo ra một Thanh thủy quyết rửa thân thể, sau đó thay một bộ quần áo sạch sẽ, bỗng nhiên lại cười lên ha hả. Những yêu thú xung quanh thấy Diệp Mặc cười điên cuồng như vậy, thì đều lui lại phía sau. Lúc này cái con yêu thú cấp mười vẫn đứng một bên không dám tiến lên, bỗng nhiên lại gào thét một tiếng, rồi lao về phía Diệp Mặc.

Chỗ mà tên yêu thú kia đánh tới, thì không gian đều trở nên ngưng trệ lại. Diệp Mặc đương nhiên biết đó chính là 'Vực' của yêu thú, chính là một loại 'Vực' thông qua vô số thời gian mà tự nhiên cảm ngộ được, và cũng

không kém hơn 'Vực' của tu sĩ chút nào, thậm chí còn có phần hơn nữa.

Nếu như là lúc còn ở tu vi Thừa Đỉnh, thì Diệp Mặc nhất định là sẽ xoay người rời đi. Nhưng lúc này Diệp Mặc lại không chút do dự, đánh ra mười mấy luồng lôi kiếm. Lôi kiếm mà lúc này Diệp Mặc đánh ra đã to như cánh tay rồi, so với tia sét của Lôi Kiếp thì cũng không kém hơn bao nhiêu.

Mấy luồng lôi kiếm này phá vỡ 'Vực' của tên yêu thú kia giống như là cắt đậu hũ vậy, không gian xung quanh lại nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng. Tên yêu thú kia phát hiện Diệp Mặc không ngờ lại không bị ảnh hưởng bởi 'Vực' của nó chút nào, thì ánh mặt lập tức lộ ra sự kinh ngạc. Sau đó nó cũng lập tức thấy được mấy luồng lôi kiếm của Diệp Mặc.

Rầm rầm rầm...

Yêu thú cấp mười Thanh Phong Lang điên cuồng phóng ra hơn mười đường đao gió, những đường đao gió này vừa được phóng ra, đã tràn đầy khắp không gian xung quanh rồi. Đây là Thanh Phong Lang muốn ngăn cản lại lôi kiếm của Diệp Mặc, nhưng lôi kiếm của Diệp Mặc giống như là biết được nhược điểm của những luồng đao gió kia vậy. Một phần lôi kiếm liền dễ dàng phá tan đao gió của Thanh Phong Lang, phần còn lại đều đánh lên trên người của Thanh Phong Lang.

Thanh Phong Lang hét thảm một tiếng, cũng bị Diệp Mặc đánh bay ra hơn mười thước giống như là Giác Long Thú cấp mười lúc trước. Khi nó đứng lên một lần nữa, thì trên người đã cháy đen, trên người cũng đầy những vết thương.

Thanh Phong Lang nhìn Diệp Mặc mà sợ hãi vô cùng, nó không thể ngờ là có loại tu sĩ Kiếp Biến như vậy, quả thực là quá mức nghịch thiên đến không thể nghịch thiên hơn. Vừa mới tấn cấp lên Kiếp Biến, vậy mà có thể khiến cho một yêu thú cấp mười còn lợi hại hơn cả tu sĩ Kiếp Biến bình thường không có chút năng lực đánh trả nào cả.

Diệp Mặc nhìn lướt qua vô số những yêu thú cấp bẩy cấp tám xung

quanh, bỗng nhiên lại vung tay lên. Hơn mười đạo lôi kiếm được chia nhỏ đánh ra bên ngoài.

Hơn mười đạo lôi kiếm này giống như là có mắt vậy, đem toàn bộ những yêu thú có mặt đánh cho cháy đen, không có yêu thú nào may mắn tránh thoát.

Cho dù là có mấy con yêu thú cấp chín muốn né tránh lôi kiếm của Diệp Mặc, nhưng căn bản là không có khả năng để tránh thoát.

Trong nhất thời, toàn bộ yêu thú vừa rồi còn tiến lên vây công Diệp Mặc khi độ kiếp, lúc này đều đang phải nằm lăn lộn trên mặt đất.

Nhìn những yêu thú đang sợ hãi lùi lại, Diệp Mặc bỗng nhiên quát lớn:

- Lần đầu tiên là cảnh cáo, lần sau nếu như ta xuất hiện, mà các ngươi còn dám tới xem, thì sẽ giết không tha. Cút...

Những yêu thú này sau khi nghe Diệp Mặc quát lên, thì đều nhanh chóng cụp đuôi bỏ chạy. Ngay cả hai con yêu thú cấp mười bị thương nặng nhất cũng cố gắng xoay người bỏ chạy, không có một con yêu thú nào dám quay đầu lại nhìn Diệp Mặc cả. Ở trong mắt của chúng, thì tên tu sĩ loài người này quá mức điên cuồng, quá mức hung ác rồi.

Diệp Mặc nhìn đàn yêu thú đang bỏ chạy, trong lòng cảm thấy thích chí. Đồng thời cũng có chút tiếc nuối. Nếu nói hắn không tiếc nuối, thì hoàn toàn là giả, yêu đan của những yêu thú này đều là thứ có giá đó.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, với tu vi hiện tại của hắn, thì vẫn không thể tàn sát yêu thú quy mô lớn ở đây được. Ở đây có nhiều yêu thú và linh thảo cao cấp như vậy, thì khẳng định là có tồn tại lợi hại hơn. Nếu như hắn làm lớn chuyện, thì với hắn mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Dù sao thì chỗ này là nơi nào, cho đến hiện giờ hắn vẫn mù tịt. Nếu như nơi đây toàn bộ đều là yêu thú, vậy chẳng lẽ hắn muốn trở thành tử địch của toàn bộ yêu thú sao?

Nhìn một mảnh hỗn độn xung quanh, Diệp Mặc biết rằng chỗ này không thể ở lâu, cho nên hắn lập tức rời đi.

Sau khi Diệp Mặc rời đi được nửa nén hương, thì một con yêu thú cấp mười Băng Ma Báo vừa rồi có mặt ở nơi Diệp Mặc độ kiếp đang báo cáo tình hình với một tên thanh niên tóc xanh.

Thanh niên tóc xanh này cũng không có cử động gì khi nghe Băng Ma Báo báo cáo, mà chỉ ngồi im nhìn Băng Ma Báo cùng hai thi thể của hai yêu thú cấp tám một chút. Sau đó nhíu mày để cho Băng Ma Báo rời đi.

...

Diệp Mặc trở lại bên cạnh Tô Tĩnh Văn, thì Tô Tĩnh Văn vốn đang rất lo lắng liền kinh hỉ khi thấy Diệp Mặc trở về:

- Anh đã độ kiếp thành công, trở thanh tu sĩ Kiếp Biến rồi à?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, anh hiện tại đã là một tu sĩ Kiếp Biến rồi.

Với hắn mà nói, thì việc độ kiếp căn bản là không tồn tại mấy từ thành công hay không. Mà là sau khi độ kiếp có thể tấn cấp nhiều hay ít mới là vấn đề. Lần Lôi Kiếp tấn cấp Kiếp Biến này, khiến Diệp Mặc rất thỏa mãn, không như lần Lôi Kiếp tấn cấp Thừa Đỉnh lúc trước, khiến hắn rất khó chịu.

- Vậy hiện tại chúng ta sẽ đi chứ?

Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc độ kiếp thành công, thực lực lại tăng lên cấp bậc, trong lòng càng cao hứng hơn cả Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Tĩnh Văn, chúng ta phát tài rồi, em biết bên trong dãy núi này là cái gì không? Khắp nơi đều là linh thảo đấy. Bọn yêu thú này giống như là người mù vậy, nhiều linh thảo như vậy mà chúng lại không hề động tới. Lần này

chúng ta phải mang tất cả đi, như vậy thì em nói chúng ta có phải là phát tài rồi hay không?

Tô Tĩnh Văn nghe Diệp Mặc nói như vậy, có chút kỳ quái mà nhìn Diệp Mặc:

- Nhưng, nơi này là địa bàn của yêu thú, chúng làm sao có thể để cho chúng ta tùy ý mà thu thập linh thảo được?

Diệp Mặc lại lần nữa cười hắc hắc:

- Không cần lo lắng, khi nãy anh dùng lôi kiếm dọa bọn chúng một trận rồi, chờ anh bế quan đề thăng tu vi thêm một chút nữa, thì sau đó chúng ta sẽ đi phát tài. Chỉ cần không gặp phải yêu tu Hóa Chân hay là yêu thú cấp mười một, thì chúng ta sẽ không có vấn đề gì cả. Huống hồ cho dù là gặp phải yêu tu Hóa Chân, thì anh cũng không sợ. Anh tin tưởng với tu vi hiện tại, thì chạy trốn căn bản là sẽ không gặp phải bất kỳ áp lực nào.

- Được.

Tô Tĩnh Văn nghe Diệp Mặc nói thì cũng cảm thấy hưng phấn. Khi còn ở Địa Cầu cô là một cô gái văn nhã lịch sự, sau khi tới địa lục Lạc Nguyệt thì đã phải trải qua rất nhiều truyện, tận mắt thấy vô số cảnh đổ máu và chết chóc. Sau đó trải qua thú triều ở Phỉ Hải thành, chính cô đã tự mình chém giết rất nhiều yêu thú. Lúc này cô không còn là cô gái phải nôn thốc nôn tháo khi giết một con yêu thú nữa rồi.

Cô càng hiểu rõ ý nghĩa của tài liệu và linh thảo quan trọng với việc tu luyện như thế nào. Để có thể mãi mãi ở bên Diệp Mặc, thì cô hiện giờ càng chú ý đến việc tu luyện hơn. Hơn nữa cô cùng Diệp Mặc điên cuồng thu thập linh thảo ở địa bàn của yêu thú, thì trong nội tâm cũng có một loại cảm giác hưng phấn khó nói nên lời.

Thấy sắc mặt của Tô Tĩnh Văn ửng hồng, thì Diệp Mặc sao có thể không biết cô đang suy nghĩ cái gì chứ. Hắn liền cúi người ghé vào tai của cô nói

nhỏ vài câu. Mặt của Tô Tĩnh Văn càng đỏ thêm giống như là có thể xuất huyết đến nơi. Diệp Mặc thì lại cười hắc hắc, sau đó tiến vào trong Thế giới trang vàng. Hắn nhất định phải tấn cấp lên Kiếp Biến trung kỳ, thì mới có thể an tâm thoải mái mà thu thập linh thảo ở dãy núi này được.

Thấy Diệp Mặc lại lần nữa đi tu luyện, thì mặt của Tô Tĩnh Văn cũng mất một lúc lâu sau mới bình thường trở lại, nhưng vẫn có chút kiều diễm và ướt át, nếu như lúc này Diệp Mặc không tiến vào Thế giới trang vàng, thì có lẽ cô cũng không nhịn được Diệp Mặc lúc này đang luyện chế một lò ‘Kiếp ý đan’. Linh thảo chủ yếu dùng để luyện chế ‘Kiếp ý đan’ là do Biên Phượng Tháp lúc trước cho hắn, ngày đó Biên Phượng Tháp để lại cho hắn, vì hai gốc ‘Quyết sinh’này Biên Phượng Tháp còn cùng với một tên tu sĩ Kiếp Biến đánh nhau một trận. Lúc này nó đã có tác dụng rất lớn đối với Diệp Mặc, mà chính Diệp Mặc cũng không ngờ được, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy hắn đã có thể tấn cấp Kiếp Biến rồi. Có thể thấy được cơ duyên lần nầy, thật sự là vô cùng may mắn.

Hắn vì muốn tìm kiếm Ức Mặc nên gặp được Hải Đồng, sau đó lại lần nữa tới 'dãy núi Vạn Dược‘, và ở đó hắn có được tiên tinh. Bằng không thì cho dù là hắn có linh mạch cực phẩm, thì muốn tấn cấp Kiếp Biến cũng không thể nào chỉ mất có một thời gian ngắn như vậy.

Nuốt một viên ‘Kiếp ý đan’ xuống, Diệp Mặc lại lần nữa khởi động trận bàn thời gian. Tiên tinh trong tay hắn còn một phần ba, vì thế lúc này hắn muốn trong một ngày sử dụng hết tiên tinh, sau đó lập tức xuất quan, đưa Tô Tĩnh Văn rời khỏi nơi này.

Cầm lấy tiên tinh tiến lên trên linh mạch cực phẩm bắt đầu tu luyện, còn có ‘Kiếp ý đan’ và trận bàn thời gian nữa. Còn có 'Khổ trúc' và 'Linh mạch Dược Vương' khiến Diệp Mặc không cần phải bận tâm quá nhiều. Diệp Mặc nghĩ cho dù là toàn bộ Tu Chân Giới thì cũng không tìm ra người thứ hai nào có được điều kiện tu luyện như hắn cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1279

Cửu Dương Thiên Hỏa

Linh khí của linh mạch cực phẩm và linh khí của tiên tinh hợp vào cùng một chỗ không ngừng rửa sạch và đánh sâu vào kinh mạch của Diệp Mặc, còn Kiếp Ý đan thì lại càng làm cho sự công kích này không ngừng cung cấp sức sống. Ngăn cách của Kiếp Biến tầng thứ ba dưới sự công kích kinh khủng như này của linh lực, còn có sự vận chuyển của Tam Sinh quyết, không dừng lại chút nào, trực tiếp nhảy tới.

Hai tháng sau, Diệp Mặc đột phá Kiếp Biến tầng thứ tư, bốn tháng sau, thăng cấp lên Kiếp Biến tầng thứ năm. Khi Diệp Mặc vừa mới đột phá lên tầng thứ năm, tiên tinh trong tay hắn phát ra tiếng răng rắc, biến thành hư không. Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến, tiếp tục nuốt Kiếp Ý đan, hấp thụ linh khí trên linh mạch cực phẩm để tu luyện.

Chín tháng sau Kiếp Biến tầng thứ sáu… Diệp Mặc thở dài một hơi ngừng tu luyện, chỉ thiếu chút nữa, chỉ cần một bước nữa hắn có thể thăng cấp lên Kiếp Biến hậu kỳ rồi.

Đáng tiếc tiên tinh của hắn cũng không còn nữa rồi, hiệu quả khi dùng tiên tinh tu luyện và hiệu quả khi không có tiên tinh tu luyện khác nhau hoàn toàn. Lúc trước hai tháng hắn có thể đột phá một cảnh giới, chỉ cần một viên Kiếp Ý đan, mà cuối cùng từ Kiếp Biến tầng thứ năm tăng lên Kiếp Biến tầng thứ tám, hắn lại phải tốn mất năm tháng, nuốt đến ba viên Kiếp Ý đan.

Diệp Mặc nhìn ra ngoài một chút, Tô Tĩnh Văn vẫn đang cố gắng tu luyện, thậm chí còn đột phá Nguyên Anh tầng thứ sáu lên đến Nguyên Anh tầng thứ bảy. Diệp Mặc căn bản không muốn ra ngoài, thấy Tô Tĩnh Văn lại sắp đột phá, hắn nhẫn nhịn lại không ra ngoài. Nguyên Anh tầng thứ bảy

chính là Nguyên Anh hậu kỳ rồi, mặc dù vẫn còn rất thấp, nhưng thực lực lại tăng lên rất nhiều, đây là sự thật.

Hắn nhìn trận bàn thời gian, lại phát hiện tiên tinh bên trong vẫn còn một ít, chắc là kiên trì một tháng nữa cũng không có vấn đề gì.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục tu luyện, tiếp tục tu luyện hắn cũng không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn đột phá từ Kiếp Biến trung kỳ lên Kiếp Biến tầng thứ bảy được, hắn lấy ra bức tranh sơn thủy kia.

Lúc đầu Diệp Mặc trong cái miếu nhỏ trong phong ấn kia lại cảm thấy bức tranh sơn thủy này không đơn giản, một bức tranh đến thần thức cũng không thể quét vào được, làm sao lại có thể đơn giản được? Hắn cũng biết lúc trước hắn lấy đi bức tranh sơn thủy, Phiến Phất cũng có ý kiến, nhưng đáng tiếc gã không dám nói với mình là gã cần, còn Đường Mộng Nhiêu đương nhiên cũng muốn bức tranh này, nhưng cô lại không tiện nói. Còn hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh còn lại, cho dù muốn cũng không dám nói.

Bức tranh sơn thủy thần thức không quét vào được, Diệp Mặc từ một góc của bức tranh sơn thủy phát hiện bên trong bức tranh này còn kẹp một tầng nữa.

Ngay sau đó Diệp Mặc lại rút được một tờ lụa mỏng từ trong bức tranh đó ra, trên tờ lụa mỏng này có sáu chữ Lạc Nguyệt "Pháp thuật Ngũ Hành cơ bản".

Diệp Mặc có chút sửng sốt, pháp thuật Ngũ Hành chính là pháp thuật đơn giản nhất, có thể nói là pháp thuật cơ bản nhất của giới Tu Chân, cái gì Hỏa Cầu Thuật, Thủy Cầu Thuật, Độn Thuật, khi hắn luyện khí cũng đều biết hết. Pháp thuật đơn giản như này mà còn phải thận trọng dùng một miếng lụa mỏng giấu trong bức tranh sơn thủy?

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc cũng cảm giác có gì đó không đúng, những thứ pháp thuật này không phải cơ bản, hắn đã nhìn thấy Ngũ Hành độn thuật cuối cùng. Ngũ Hành độn thuật này Diệp Mặc rất quen, lúc trước

cái Linh Hồn thể kia, cũng chính là Tiết Vưu Phong đưa cho hắn một phần, là công pháp thiên cấp, sao lại có thể nói là pháp thuật cơ bản?

Diệp Mặc nhìn lại từ đầu một lần nữa, từ kim chi chí cực, vô kiên bất tồi, canh vi kỳ sát, cương kiện vi tối, khởi năng dĩ khí chi mang nhi luận hung lệ tai …

Diệp Mặc càng xem càng kinh hãi, cái này đâu phải là pháp thuật Ngũ Hành cơ bản gì đó, căn bản chính là pháp thuật Ngũ Hành đỉnh cao cực kỳ cao thâm, trong công pháp thủy hệ, thổ hệ, Diệp Mặc căn bản không nhìn thấy Thủy Cầu thuật, Lạc Thạch thuật gì gì đó, có cũng chỉ là thủ pháp dời sông lấp biển mà thôi.

Đúng là pháp thuật Ngũ Hành lợi hại, Diệp Mặc hít một hơi dài, so với những pháp thuật Ngũ Hành này, cái Hỏa Cầu thuật gì đó mà lúc trước hắn tu luyện, quả thực đúng như so sánh núi lửa với trẻ con chơi que diêm.

Diệp Mặc trực tiếp bỏ qua những thứ còn lại, mắt dán vào pháp thuật hỏa hệ. Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn đã đại thành rồi, thậm chí thành màu lam rồi, lúc này hắn đang rất cần gấp một môn pháp thuật có thể cùng xứng đôi với Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn.

- Hỏa chi tinh dã, bính chước dương chi chí mãnh, bất úy thu nhi khi sương, bất úy đông nhi vũ tuyết. Hóa kim dung vạn vật, át thiên địa chi âm tà, nhược hợp phản nhược diệc... Thử diễn sinh pháp thuật nhất thiên, Thiên Hỏa Cửu Dương.

Ngay sau đó sử dụng pháp thuật hỏa hệ và vận dụng mồi lửa, Diệp Mặc một mạch đọc xong trang viết về luyện hỏahệ, mới hiểu được đây là một công pháp hỏa hệ tên Thiên Hỏa Cửu Dương, lập tức mừng rỡ.

Người tu luyện Thiên Hỏa Cửu Dương tốt nhất có một mồi lửa kỳ dị cơ bản nhất, thiên hỏa là tốt nhất. Nếu như không có, thì dùng chân hỏa của chính thân mình. Diệp Mặc vui mừng là vì hắn có thiên hỏa Vụ Liên Tâm Hỏa, mà Vụ Liên Tâm Hỏa chẳng những là thiên hỏa, hơn nữa đẳng cấp

cũng không thấp.

Tu luyện Thiên Hỏa Cửu Dương đến trình độ cao nhất, có thể thi triển được mồi lửa của mình thành chín mặt trời xông kích đối thủ, thiêu sống đối thủ. Bình thường tu luyện ra một tia lập lòe, mới chỉ là nhập môn. Tu luyện ra một vòng sáng đỏ mới là tiểu thành tầng thứ nhất. Nếu như đẳng cấp của thiên hỏa đạt đến màu lam, vậy thì tu luyện ra một vòng thái dương tiểu thành xong sẽ là màu lam, đánh đâu thắng đó, không có gì là không hòa tan được.

Sử dụng thiên hỏa cũng không phải giống như cái kiểu lúc trước của Diệp Mặc, phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa thiêu đốt không có chút đạo lý nào. Cách này nếu như gặp phải đối thủ không ra làm sao cả, có thể thắng dễ dàng, nhưng nếu như là cao thủ, thì cách này chẳng những không có công hiệu đối địch, mà còn lãng phí thần thức và chân nguyên nữa.

Diệp Mặc vừa nhìn liền hiểu được đạo lý trong đó, lúc đầu ở cấm địa Băng Thần, cho dù thiên hỏa của hắn không thăng cấp, nhưng nếu như hắn biết Thiên Hỏa Cửu Dương, chỉ cần tu luyện ra một vòng mặt trời, vậy thì những Phệ Linh trùng kia cũng chết mất xác, căn bản không cần dùng đến sự giúp đỡ của Vô Ảnh.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, năng lực lĩnh ngộ vốn rất mạnh, cộng thêm Thiên Hỏa Cửu Dương giải thích lại hết sức cặn kẽ, chỉ trong vòng hơn một tháng, tầng thứ nhất hắn đã tiếp cận gần đến tiểu thành rồi, vòng thái dương đầu tiên tu luyện ra cũng là màu xanh nhạt.

Mặc dù Diệp Mặc rất muốn tìm một đối thủ để thử Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn, nhưng cũng biết bây giờ không có cách nào thử nghiệm được. Tiên tinh trên trận bàn thời gian cũng đã hoàn toàn tiêu hao hết, Diệp Mặc nhìn thấy Tô Tĩnh Văn bên ngoài cũng vừa mới thăng cấp lên Nguyên Anh tầng thứ bảy, cũng không ở lại trong thế giới trang vàng nữa, lắc mình rời khỏi thế giới trang vàng.

Bên trong những dãy núi trùng điệp phía sau bãi sa mạc, lúc này có một

nam một nữ đang mừng rỡ đi thu thập linh thảo quanh đó. Hai người này chính là Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đã xuất quan, bọn họ chuẩn bị sau khi thu thập linh thảo xong, thì sẽ rời khỏi nơi này.

Diệp Mặc tu luyện đến Kiếp Biến tầng thứ sáu, hơn nữa tầng thứ nhất cuả Thiên Hỏa Cửu Dương cũng gần tiếp cận đến tiểu thành rồi, lúc này lại quay về dãy núi toàn là yêu thú kia, hắn cũng không có chút cố kị nào.

Tô Tĩnh Văn lúc trước còn nghĩ rằng Diệp Mặc bốc phét, bây giờ đi sau Diệp Mặc lại phát hiện ra khắp nơi đều là linh thảo, cô mới biết Diệp Mặc bảo thủ tới mức nào.

Những linh thảo cấp năm cấp sáu cũng chỉ là bình thường, đến linh thảo cấp bảy cấp tám cũng thỉnh thoảng gặp được.

Hai người càng đào về phía trong, đẳng cấp của linh thảo lại càng cao. Tô Tĩnh Văn lại càng phấn chấn, không ngờ quên mất đây là nơi yêu thú cao cấp nhiều đến nỗi có thể chất thành đống.

Nhưng hai người cũng không được thanh nhàn bao lâu, cũng đã có yêu thú vây đến, bắt đầu là yêu thú cấp bảy, sau đó có một số yêu thú cấp thấp phát hiện ra Diệp Mặc dường như không dễ đối phó, liền bước ra yêu thú cấp tám cấp chín, đến cuối cùng cũng có vài con yêu thú cấp mười bước tới.

Tiếng gào thét của vô số những con yêu thú mới khiến cho Tô Tĩnh Văn thức tỉnh lại, lúc này mới hiểu cô và Diệp Mặc không phải đang ở nhà, mà là đang trong một đống yêu thú.

Những con yêu thú này sở dĩ vẫn chưa xông lên, là vì trong đám yêu thú này có một con Thanh phong lang cấp mười mà mấy con yêu thú cấp tám cấp chín đều thua dưới tay Diệp Mặc, lúc này mới sợ hãi rụt rè không dám tiến lên.

Chỉ có mấy con yêu thú chưa từng chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc mới liều lĩnh xông lên, bị vài đường lôi kiếm của Diệp Mặc đánh ngã gục.

Đến một con yêu thú cấp mười cũng bị một đường lôi kiếm của Diệp Mặc đánh cho cả người nám đen, một hồi lâu sau cũng không bò dậy nổi.

Nhưng ngay sau đó lại có hai con yêu thú cấp mười gào thét, lần này bọn nó trở nên thông minh, cũng không xông thẳng đến, mà lại áp sát ngay phía sau Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn. Cũng không được bao lâu, nơi này liền có hàng chục hàng trăm con yêu thú, hơn nữa yêu thú lại càng ngày càng nhiều.

Diệp Mặc nhíu mày, đang muốn đuổi những con yêu thú này đi. Nơi này có nhiều linh thảo như vậy, muốn hắn từ bỏ như vậy, hắn cũng không cam tâm. Nhưng không đợi hắn ra tay, thì những con yêu thú kia dưới sự chỉ huy của mấy con yêu thú cấp mười ầm ầm vọt đến.

Diệp Mặc lần này cũng không nương tay, sấm sét ùn ùn kéo đến giáng xuống, ngay lập tức trong toàn sơn cốc vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Nhưng con yêu thú cấp thấp dưới lôi kiếm của Diệp Mặc, tử thương vô số. Vài con yêu thú cấp mười bị lôi kiếm của Diệp Mặc tấn công xuống hố sâu, còn những con yêu thú cấp thấp thì lại một tia sét của Diệp Mặc giáng xuống đánh cho chạy tán loạn. Một số con có sức chống cự yếu hơn một chú, dưới tia sét của Diệp Mặc thì đến mạng cũng không giữ được.

Đây còn là Diệp Mặc còn nương tay, nếu như hắn không nương tay, thì những con yêu thú này hắn có thể giết chết ngay lập tức. Chỉ trong chốc lát sau, nơi này đã biến thành một đống hỗn độn, hàng trăm con yêu thú cấp thấp thi thể chất thành đống, còn nhiều con yêu thú khác thì lại trên người có những vệt nám đen.

Những con yêu thú còn lại cũng không dám xông lên nữa, nhưng lại không cam tâm buông tha Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn. Đến cuối cùng Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đi đến đâu, thì những con yêu thú tránh đường đến đó.

Lúc đầu Tô Tĩnh Văn còn có chút lo lắng, nhưng cuối cùng thì đã không còn chút cố kỵ nào rồi, những con yêu thú này dường như sợ sự lợi hại của Diệp Mặc. Quả thật tia sét của Diệp Mặc đúng là có chút hung mãnh.

Diệp Mặc nhìn thấy những con yêu thú kia dường như giống như cái đuôi vậy, nhất thời tức giận, tiện tay phóng ra hơn mười tia sét đánh vào những núi đá gần đó, lạnh giọng nói:

- Tao biết bọn mày nghe hiểu tao nói gì, nếu như tao nói xong câu này, bọn mày vẫn còn theo đuôi tao, ảnh hưởng tao đi hái dược liệu, vậy thì tao sẽ giết chết hết, cũng không nương tay nữa đâu.

Những con yêu thú kia nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, giải tán ngay lập tức, chỉ trong chốc lát, không còn một con nào.

Cuối cùng trong những dãy núi trùng điệp nơi này hình thành lên một cảnh tượng như vậy, một trai một gái đi hái linh dược trong dãy núi này, còn những con yêu thú kia sau khi nhìn thấy hai người này tới, thì cũng lập tức quay người rời đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1280

Đều Cút Cho Ta

Khi Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đang thu thập linh dược ở sâu trong dãy núi. Thì ở trên một ngọn núi lớn khác đã được trận pháp ẩn dấu đi, trên đỉnh ngọn núi có một tòa cung điện mầu xanh nhạt cực kỳ xa hoa. Mà ngọn núi này từ chân núi đến đỉnh núi đều là từng dẫy động phủ hùng vĩ, nhưng động phủ này có kiến trúc cực kỳ bắt mắt. Xung quanh đại điện còn có rất nhiều linh trì và linh thụ.

Ở trong cung điện, có một thanh niên mặt chữ điền tóc xanh đang cau mày nhìn một tên yêu tu hóa hình bẩm báo. Chỗ mà tên thanh niên này đang ngồi là chiếc ghế thứ ba bên phải, còn ghế ở giữa và ghế bên trái đều trống không. Căn cứ vào đó có thể thấy được vị trí của người thanh niên này đứng thứ ba trong đại điện này.

Ở phía sau người thanh niên là hai người, một cô gái yêu tu hóa hình xinh đẹp, và một tên yêu tu râu cá trê.

Thanh niên tóc xanh sau khi nghe thuộc hạ bẩm báo xong, lập tức khoanh tay đứng một bên. Thanh niên tóc xanh này cau mày suy nghĩ nửa ngày mới lên tiếng:

- Ngươi nói là yêu thú cấp mười ở trước mặt hắn đều không sống nổi qua một chiêu?

- Thưa vâng, nhưng hắn hạ thủ có vẻ như là rất chừng mực, cũng không có một mạch chém giết lung tung. Chỉ đến khi hắn thực sự phẫn nộ, thì mới ra tay giết hơn mười tên yêu thú cấp thấp. Sau đó lại nói rằng nếu như còn dám theo dõi hắn, hoặc là ngăn cản hắn tìm kiếm linh thảo, thì đừng trách

hắn không khách khí.

Tên yêu thú kia liền bổ xung thêm.

- Ừ.

Thanh niên tóc xanh gật đầu, sau đó nhịp tay lên chiếc ghế dựa, một lát sau mới lên tiếng:

- Mị Nương, Tô Phong, hai người thấy thế nào?

- Tam thần chủ.

Cô gái xinh đẹp gọi một tiếng, sau đó dùng giọng nói nhu mì của mình nói rằng:

- Người kia có khả năng đánh bại yêu thú cấp mười. Hiển nhiên đã là tu vi Hóa Chân, lúc trước hắn độ kiếp, có nghĩa giờ hắn là Hóa Chân sơ kỳ. Nói cách khác tu vi của hắn hiện so với tam thiếu chủ còn kém một chút, nhưng cũng không nhiều.

Cô gái xinh đẹp kia nói tới đây, thì thanh niên tóc xanh sắc mặt có chút mất tự nhiên, hiển nhiên là cô gái này nói cũng có chút tâng bốc y, vì y cũng không có bản lĩnh một chiêu đánh bại yêu thú cấp mười.

Cô gái gọi là Mị Nương dường như không thấy sắc mặt của thanh niên tóc xanh kia, vẫn tiếp tục nói:

- Hơn nữa hắn cũng không hề đại khai sát giới, thậm chí còn không thu lấy yêu đan, hiển nhiên là loại tu sĩ biết chừng mực. Cũng không khác nào đang nể mặt Thần Thú sơn mạch chúng ta. Mà hắn lại vừa mắt với mấy cái linh thảo cấp thấp đó, thì cũng có thể hiểu rằng hắn chính là người đến từ bên ngoài. Hơn nữa Đại thần chủ và nhị thần chủ cũng không có mặt ở đây, ý của tôi là...

Thấy cô gái kia có chút do dự, thì thanh niên tóc xanh liền mất hứng nói:

- Có cái gì mà phải do dự, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi. Vừa rồi cô nói cũng rất đúng.

Nghe được thanh niên tóc xanh nói lời này, thì cô gái xinh đẹp kia vội vàng nói tiếp:

- Vâng thưa Tam thiếu chủ, ý của tôi chính là cứ để cho hắn tùy ý. Loại người này sau khi góp nhặt được một chút linh thảo thì sẽ lập tức rời đi thôi. Vạn nhất chúng ta bức hắn quá, khiến hắn gia nhập vào phe đối lập, trở lại đối phó với chúng ta, thì chúng ta sẽ thiệt thòi lớn.

- Ừ.

Thanh niên tóc xanh gật đầu. Sau đó nhìn về phía tên yêu thú râu cá trê kia nói:

- Tô Phong, ý của ngươi thế nào?

Tên râu cá trê gật đầu:

- Cách nghĩ của tôi cũng giống với Mị Nương, Đại thần chủ và Nhị thần chủ không có ở đây, thì chúng ta nên cẩn thận một chút. Hơn nữa hắn cũng chỉ thu thập một ít linh thảo cấp thấp, lại cách phạm vi hạn chế của chúng ta quá xa. Tôi cũng cảm thấy không cần quá mức để ý tới hắn. Chỉ là gần đây hình như tu sĩ loài người không ngừng lui tới, không biết có phải là bọn chúng đi cùng với nhau không?

Thanh niên tóc xanh vung tay lên nói:

- Cứ như vậy đi, không cần quản chúng có đi cùng nhau hay không, chỉ cần không chạm tới giới hạn của chúng ta, thì chúng ta cũng không cần để ý tới chúng. Cũng không cần thiết phải sợ hãi hắn, nếu có chuyện gì, chờ đại ca và nhị ca của ta trở về đã.

- Vâng thưa Tam thần chủ.

Tên yêu tu vừa rồi bẩm báo vội vã kính cẩn trả lời, sau đó lập tức xoay người lùi ra ngoài.

...

- Diệp Mặc, đây rốt cuộc là nơi nào vậy? Ngay cả linh thảo cấp tám em cũng có thể thấy được?

Tô Tĩnh Văn càng lúc càng thấy sợ hãi, trong nhẫn trữ vật của cô lúc này đã là một đống lớn linh thảo chất thành núi rồi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Anh cũng muốn biết đây là nơi nào, đến hiện giờ cũng không có yêu thú hay yêu tu lợi hại nào đi ra, thì hẳn không phải là một nơi trọng yếu rồi? Em chờ một chút, anh tìm một con yêu thú tới để hỏi xem sao.

Diệp Mặc vừa định tìm một tên yêu thú nào đó để dò hỏi, thì thần thức đã nhìn thấy một luồng sáng mang theo chân nguyên dao động một cách kịch liệt Diệp Mặc thấy luồng sáng kia thì lập tức đã biết đó là pháp bảo của Đường Mộng Nhiêu, ngày trước hắn đã từng thấy qua khi ở phía bên ngoài Phỉ Hải thành. Khoảng cách luồng sáng kia xuất hiện chỉ cách nơi hai người Diệp Mặc đang đứng chừng mười dặm. Diệp Mặc cũng không ngờ rằng Đường Mộng Nhiêu hiện vẫn còn sống, hơn nữa còn đang chiến đấu nữa.

Nhưng bên trong dãy núi này thì thần thức cũng bị ngăn trở, không thể nào đưa ra xa được, nếu như không phải là nhìn thấy luồng sáng kia thì Diệp Mặc còn không biết là Đường Mộng Nhiêu hiện tại đang chiến đấu nữa.

Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc đứng bất động, nghi hoặc hỏi hắn một câu:

- Diệp Mặc, anh đang nhìn cái gì thế?

Diệp Mặc quay đầu lại cười nói:

- Không nghĩ tới hóa ra Đường môn chủ còn chưa chết, bây giờ còn

đang chiến đấu ở phía trước cách chúng ta chừng mười dặm. Anh nghĩ chắc là cô ấy đang bị yêu thú bao vây rồi. Em nói chúng ta có nên đi hỗ trợ hay không?

- Vậy mà còn phải hỏi sao? Nhanh đi qua đó...

Tô Tĩnh Văn vội vàng thúc dục Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Được rồi, vậy thì đi xem.

Tô Tĩnh Văn biết suy nghĩ của Diệp Mặc, nên cô vừa cười vừa nói:

- Anh vẫn còn tức giận vì cái cô Áo Thiên Điệp kia sao? Có ai là người không bao che khuyết điểm chứ, em nghĩ chắc thời gian đó thì anh ở trong mắt Đường môn chủ cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi, chết thì cứ chết chứ sao.

- Vậy sao em còn muốn anh đi hỗ trợ?

Diệp Mặc nhìn Tô Tĩnh Văn có chút khó hiểu.

Tô Tĩnh Văn ôm lấy một cách tay của Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Em muốn anh di hỗ trợ vì có hai nguyên nhân. Thứ nhất, khi thú triều nổi lên, nếu như không phải có Đường Mộng Nhiêu tiền bối, thì Phỉ Hải thành đã bị công phá rồi. Anh đã không thể gặp lại em và Ánh Trúc rồi, đây là sự thật. Thứ hai, ở cái đại điện lúc trước, khi Đường môn chủ muốn dùng 'Độn không phù' để rời đi, thì đã gọi chúng ta theo. Chỉ cần hai điểm này, thì chúng ta đã phải giúp đỡ cô ấy rồi. Người không phải là thánh hiền, nào có ai hoàn mỹ? Huống chi một bên là đệ tử mà mình yêu mến, còn một bên lại là người hoàn toàn xa lạ.

Diệp Mặc vuốt má của Tô Tĩnh Văn một cái:

- Em thật đúng là một người mềm lòng, nhưng em nói cũng rất đúng.

Chờ sau khi rời khỏi đây, anh sẽ bồi thường cho em. Ừm... hay là lúc trước anh nói với em cái kia...

- Phì...

Tô Tĩnh Văn mặt đỏ bừng, không dám nói gì nữa.

...

Lúc này thì sắc mặt của Đường Mộng Nhiêu đã vô cùng mệt mỏi, hơn nữa toàn thân đều là các vết thương, bênh cạnh cô ngoại trừ đệ tử của mình là Nguyệt Thiền ra, còn có hai thầy trò Chu Ngữ Sương. Ngoài ra còn có một đôi nam nữ nữa, nhưng tất cả mọi người đều thương thế đầy mình, liên tục thay phiên nhau chống đỡ yêu thú tấn công.

Sáu người ở trong sơn cốc này, dựa vào một cái trập pháp phòng ngự cấp tám để phòng thủ. Trận pháp này hiển nhiên không phải là do bốn người Đường Mộng Nhiêu bố trí, bởi vì lúc này đang tu bổ lại trận pháp là một thiếu phụ khoảng hơn ba mươi tuổi. Mà năm người còn lại thì liên tục chống đỡ yêu thú tấn công và bảo vệ thiếu phụ này tu bổ lại trận pháp.

Bản lĩnh trận pháp của thiếu phụ kia cũng không phải là kém, một miếng trận kỳ nhanh chóng được đưa vào vị trí trận pháp bị tổn hại.

Khi Tô Tĩnh Văn kéo tay của Diệp Mặc đi tới, thì thiếu phụ đang tu bổ trận pháp và Đường Mộng Nhiêu là hai người nhìn thấy đầu tiên.

Đường Mộng Nhiêu lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Diệp Mặc, mau lại đây, bên này...

Nhưng Đường Mộng Nhiêu chỉ kêu lên một câu kia thì đã ngừng lại rồi, bởi vì Diệp Mặc đang đi tới phía của cô, bọn họ cũng không tránh né hay phi độn, mà là đi tới một cách chậm chạp.

Khiến Đường Mộng Nhiêu và mấy người khác đều cảm thấy kinh dị,

chính là vô số yêu thú xung quanh sau khi thấy Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn tới, thì đều tách ra hai bên để nhường đường. Không có một con yêu thú nào dám động thủ với hai người cả, cho dù là mấy yêu thú cấp mười đầu lĩnh cũng như vậy.

Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Bởi vì Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đến, cho nên những yêu thú này liền dừng lại việc công kích trận pháp, dõi theo hai người Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn, dương như là chúng đang chờ hai người đi qua, rồi mới tiếp tục công kích cái trập pháp phòng ngự cấp tám của mấy người Đường Mộng Nhiêu.

Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đi tới trước trận pháp, cũng không đi vào trong, mà lại đứng ở bên ngoài gọi:

- Đường chưởng môn, ra đi, cùng chúng tôi đi thu thập linh thảo, sau đó rời khỏi đây.

- Cậu nói cái gì?

Đường Mộng Nhiêu hoàn toàn cho rằng lỗ tai của mình bị hư rồi. Cô sao có thể không biết ở nơi này có rất nhiều linh thảo chứ? Nhưng những linh thảo này vốn không phải là thứ mà cô có thể động vào.

Mấy ngày trước, cô mang theo Nguyệt Thiền muốn đi xuyên qua dãy núi kia, không ngờ rằng chưa đi được bao xa, đã bị yêu thú cản lại rồi. Nếu như không phải gặp được hai anh em có trập pháp phòng ngự đang chống đỡ với yêu thú ở chỗ này, thì cô đã sớm mất mạng rồi. Về phần hai thầy trò Chu Ngữ Sương, thì đã trốn vào trập pháp phòng ngự này trước cả cô rồi. Bằng không với tu vi của hai người họ, khó mà có thể thoát chết được.

Diệp Mặc không để ý đến Đường Mộng Nhiêu, mà xoay người quay lại nói với vô số yêu thú đang sợ hãi ở xung quanh:

- Lời nói của ta lúc trước các ngươi đã quên rồi sao? Hay là không coi ta ra gì? Những người này đều là bằng hữu của ta, các ngươi muốn ở đây làm

gì? Đều cút cho ta.

Nghe xong Diệp Mặc nói, thì chẳng những là Đường Mộng Nhiêu kinh ngạc, mà cả những người còn lại đều cảm thấy khó hiểu, nhưng tình cảnh kế tiếp lại làm cho bọn họ hoàn toàn phải trợn mắt há mồm.

Tất cả những yêu thú kia sau khi nghe được Diệp Mặc nói, mặc dù đều không hề tình nguyện, nhưng vẫn chậm rãi mà rút lui, chỉ chốc lát thời gian, thì tất cả yêu thú đều đã rút lui toàn bộ.

- Diệp Mặc, đây là chuyện gì?

Đường Mộng Nhiêu vừa đi ra, liền kinh ngạc nhìn Diệp Mặc dò hỏi. Trong lòng cô đang có vô số câu hỏi, muốn Diệp Mặc giúp cô giải đáp, cô còn phát hiện ra mình không ngờ lại không nhìn thấu được tu vi của Diệp Mặc nữa.

Tu vi của Diệp Mặc đương nhiên là do hắn cố ý ẩn đi rồi, hắn không muốn để cho yêu thú cao cấp ở đây nhìn ra tu vi của hắn sâu cạn thế nào.

Sau khi nghe thấy Đường Mộng Nhiêu hỏi, thì hắn chỉ mỉm cười:

- Đường môn chủ, cô cứ trị thương trước đi, sau đó đổi lại một bộ quần áo khác, lúc đó chúng ta lại nói chuyện.

Đường Mộng Nhiêu nhìn thương thế của mình một chút, liền gật đầu đi qua một bên. Sau đó bắt đầu vận công trị thương.

Chu Ngữ Sương cùng với sư phụ của cô cũng mang theo vẻ mặt khó hiểu, đi tới trước mặt Diệp Mặc cảm tạ một tiếng, sau đó cũng đi qua một bên để trị thương.

Nhưng thiếu phụ vẫn luôn tu bổ lại trận pháp thì lại đi tới trước mặt Diệp Mặc, đánh giá Diệp Mặc một chút, sau đó mới dò hỏi:

- Ngài là Thiếu thần chủ đại nhân?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1281

Tây Tích Tứ Vực

Thiếu phụ kia nói xong thì cũng không chờ Diệp Mặc trả lời, lại chủ động lắc đầu nói tiếp:

- Xin lỗi, tôi tưởng lầm anh là Thiếu thần chủ Nói xong cô lại khom người:

- Ngôn Nghiên đa tạ tiền bối cứu mạng, đây là anh trai Trịnh Đông của tôi.

Tay cô chỉ sang người thanh niên mà Diệp Mặc chưa từng gặp qua.

Người thanh niên kia cũng lập tức thi lễ với Diệp Mặc:

- Ngôn Trịnh Đông xin ra mắt tiền bối.

Diệp Mặc nhìn tu vi của hai anh em này một chút, thì thấy cả hai đều là tu vi Ngưng Thể hậu kỳ, cũng không biết vì sao họ lại ở chỗ này. Cô em gái tên Ngôn Nghiên kia hẳn là đã lấy chồng rồi cho nên mới ăn mặc như một thiếu phụ, nhan sắc tuy cũng không tính là đẹp, nhưng cũng không xấu. Anh trai Ngôn Trịnh Đông thì có khuôn mặt thô ráp, nhìn rất hiền hòa, có vẻ cũng ít nói.

Thấy hai người cảm tạ mình, thì Diệp Mặc gật đầu đáp lại:

- Hai vị trước tiên hãy trị thương đi đã, lát nữa tôi muốn hỏi một số việc.

Mọi người đều ngồi xuống vận công trị thương, thật ra thì hai thấy trò Chu Ngữ Sương là bị thương nhẹ nhất. Còn Nguyệt Thiền vốn muốn tìm Tô

Tĩnh Văn nói chuyện, nhưng nhìn thấy Tô Tĩnh Văn đứng cạnh Diệp Mặc, thì cũng có chút do dự.

Tô Tĩnh Văn và Diệp Mặc cũng không phải đợi lâu, thì mấy người Đường Mộng Nhiêu đã trị thương xong rồi.

Ngôn Nghiên sau khi thay đổi lại quần áo, thì lại thấy có vẻ xinh đẹp hơn hẳn, cô biết Diệp Mặc có chuyện cần hỏi, cho nên trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn kính cẩn:

- Tiền bối có vấn đề gì xin cứ hỏi.

Diệp Mặc khoát tay cười nói:

- Chị Ngôn, tuổi của tôi cũng không lớn lắm, chị cứ trực tiếp gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi, gọi tiền bối tôi cảm thấy không quen.

Ngôn Nghiên vội vã đáp lại:

- Vâng, anh Diệp.

Tuy rằng tuổi của cô lớn hơn so với Diệp Mặc, nhưng vẫn không dám trực tiếp gọi thẳng tên của Diệp Mặc. Ở Tu Chân Giới, thì cấp bậc luôn phân chia rõ ràng, có thực lực thì sẽ có địa vị cao. Diệp Mặc gọi cô là chị, đó là khách khí với cô, nhưng cô cũng không thể tự xưng là chị được.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này, liền mở miệng hỏi:

- Ở đây là đâu vậy?

Nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì mấy người Đường Mộng Nhiêu cũng đều chăm chú hơn, hiển nhiên là tới hiện giờ, thì tất cả cũng chưa biết được đây là nơi nào, lúc trước sau khi tách khỏi Diệp Mặc rời đi, thì vẫn một mực phải chiến đấu liên tục.

Ngôn Nghiên vội vàng đáp:

- Anh Diệp, ở đây gọi là Thần Thú sơn mạch, là nơi trồng các loại linh thảo thừa thãi. Ở bên ngoài thì những linh thảo này vô cùng trân quý, nhưng ở đây thì lại chẳng khác gì rễ cây cả.

Thần Thú sơn mạch? Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Đường Mộng Nhiêu một chút. Đường Mộng Nhiêu cũng hiểu được ý của hắn, nhưng cô cũng có chút mờ mịt mà lắc đầu:

- Tôi cũng không biết Thần Thú sơn mạch, chưa từng nghe nói qua Bắc Vọng Châu có Thần Thú sơn mạch nào cả.

- Lẽ nào ở đây không phải là Bắc Vọng Châu?

Tô Tĩnh Văn kinh ngạc thốt lên. Cô mặc dù chưa bao giờ vượt qua Vô Tâm Hải, nhưng lại biết tất cả các Châu khác của đại lục Lạc Nguyệt đều cách Bắc Vọng Châu vô cùng xa.

Diệp Mặc âm thầm than vãn, thật là một cái truyền tống trận cường hãn. Rốt cuộc là cái truyền tống trận này đã đưa bọn họ tới nơi nào vậy? Bọn họ dùng cả linh thạch cực phẩm lẫn tiên tinh để khởi động một cái truyền tống trận bị lỗi sao, không ngờ lại vượt ra khỏi Bắc Vọng Châu luôn.

Diệp Mặc nghe Ngôn Nghiên nói xong thì trong lòng cũng trầm xuống. Nếu là chỉ vượt ra khỏi Bắc Vọng Châu thì còn tốt, vì hắn còn có 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', nhưng vạn nhất mà vượt ra khỏi đại lục Lạc Nguyệt thì xong rồi.

Hắn vừa đinh hỏi lại Ngôn Nghiên, thì lại nghe thấy Ngôn Nghiên kinh ngạc nhìn mấy người Diệp Mặc thốt lên:

- Tiền... anh Diệp, các anh là từ Bắc Vọng Châu tới đây sao? Đã vượt qua Vô Tâm Hải sao?

Nghe xong lời này, thì trong lòng Diệp Mặc liền thở phảo nhẹ nhõm. Ngôn Nghiên biết Vô Tâm Hải, biết Bắc Vọng Châu, thì có nghĩa là bọn họ vẫn còn đang ở đại lục Lạc Nguyệt. Ở trên đại lục Lạc Nguyệt thì Diệp Mặc

có thể an tâm, vì hắn có 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Cho dù là Nam An Châu cách xa Bắc Vọng Châu nhất thì cũng chỉ cần thời gian ngắn là hắn đã có thể vượt qua Vô Tâm Hải rồi.

Sau khi đã có chút an lòng, thì Diệp Mặc lại gật đầu:

- Đúng thế, chúng tôi là từ Bắc Vọng Châu tới đây. Đối với nơi này còn rất xa lạ, cô hãy nói một chút đi, đây là Châu nào vậy? Còn có chỗ này là nơi nào?

Ngôn Nghiên thở dài một hơi, cô nghĩ tới việc vừa rồi Diệp Mặc chỉ quát một tiếng yêu thú liền bỏ đi, thì trong lòng đã biết Diệp Mặc hẳn không phải là người tầm thường rồi.

Hiện tại Diệp Mặc hỏi, cô càng không dám chậm trễ, vội vàng trả lời:

- Anh Diệp, nơi chúng ta đang đứng là Thần Thú sơn mạch, ở phía đối diện Thần Thú sơn mạch có một con sông gọi là Thông Minh Hà, dài vô cùng vô tận, không ai biết rằng Thông Minh Hà rốt cuộc là dài tới tận đâu. Đương nhiên cũng có một số lời đồn rằng Thông Minh Hà đi thông tới Ma Vực*.

Diệp Mặc nhíu mày, cắt đứt lời Ngôn Nghiên:

- Ma Ngục*? Tôi có nghe nói qua có một cấm địa Ma Ngục, lẽ nào nơi này là Nam An Châu? Cấm địa Ma Ngục là ở Nam An Châu Mà - Anh Diệp, tôi cũng đã nghe nói qua Nam An Châu, nhưng ở đây cũng không phải là Nam An Châu, mà là Tây Ích Châu, nhưng Ma Vực ở đây đúng là cấm địa Ma Vực.

Hóa ra là đã tới Tây Ích Châu rồi. Diệp Mặc gật đầu, Tây Ích Châu so với Nam An Châu thì gần Bắc Vọng Châu hơn nhiều, điểm này Diệp Mặc không cảm thấy lo lắng.

Nhưng Đường Mộng Nhiêu nghe được những lời này thì lại vô cùng chấn động, không ngờ là lại tới tận Tây Ích Châu rồi. Với tu vi hiện tại của

cô, thì hiển nhiên là không có khả năng vượt qua Vô Tâm Hải. Cô liền nhìn về phía Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc muốn trở về, thì cô hẳn là phải xin đi nhờ Diệp Mặc rồi.

Mà sư phụ của Chu Ngữ Sương nghe được đây là Tây Ích Châu thì sắc mặt lại lộ ra vẻ vui sướng, hiển nhiên thì với y mà nói, thì nơi này tốt hơn Bắc Vọng Châu rất nhiều. Linh khí ở đây đầy đủ, hơn nữa chỉ cần nhìn linh thảo ở Thần Thú sơn mạch này, thì đã biết là ở đây sẽ không lo đến việc thiếu thốn tài nguyên tu luyện rồi, cho nên y căn bản là không có dự định quay về Bắc Vọng Châu.

- Cô nói là "Vực" trong từ "Địa vực" hay "Ngục" trong từ "Lao ngục"?

Diệp Mặc có cảm giác không được đúng lắm.

Tuy rằng địa vực và địa ngục có thể nhầm lẫn, nhưng lần này Ngôn Nghiên đã nghe rõ lời Diệp Mặc nói cho nên vội vàng đáp lại:

- Ma Vực tất nhiên là vực trong từ địa vực.

Nói xong thì Ngôn Nghiên lại nói tiếp:

- Ở đối diện Thông Minh Hà là rừng rậm không có điểm cuối, nó có tên gọi là Rừng rậm vô tận, nghe nói bên trong đó linh thảo cao cấp và linh dược cao cấp còn nhiều hơn ở Thần Thú sơn mạch này, hơn nữa càng trân quý hơn nhiều.

- Vậy hai người từ đâu tới đây? Ở đây còn có tu sĩ loài người sao? Tôi nghe nói Tây Ích Châu rất ít tu sĩ nhân loại mà.

Đường Mộng Nhiêu lên tiếng.

Ngôn Nghiên gật đầu: Tô Tĩnh Văn sợ hãi than một tiếng:

- Tây Tu thành cũng không nhỏ hơn Thần Thú sơn mạch này? Có thành thị lớn như vậy sao?

- Đúng thế, nếu nói Tây Tu thành thành là một thành thị, thì không bằng nói đó là phạm vi của tu sĩ loài người ở Tây Ích Châu này. Ở Tây Ích Châu, địa vực có thể chia làm bốn mảnh, mảnh thứ nhất là chỗ ở của yêu thú, bao gồm cả Thần Thú sơn mạch và Rừng rậm vô tận. Thứ hai là Tây Tu thành của tu sĩ loài người. Thứ ba là Thông Minh Hà và Ma Vực.

Ngôn Nghiên lập tức lên tiếng giải thích.

Diệp Mặc có chút khó hiểu, liền vội vàng hỏi lại:

- Thông Minh Hà chỉ dài có vài trăm dặm thôi chứ, thần thức cũng có thể nhìn thấy phía đối diện, vậy thì tại sao nó và Ma Vực lại là mảnh thứ ba?

Ngôn Nghiên lắc đầu:

- Anh Diệp, anh không biết rồi. Ở Thông Minh Hà thì không phải là lúc nào thần thức cũng có thể nhìn tới phía đối diện được, anh chỉ nhìn tới vài trăm dặm, nhất định là đã nhìn tới một góc thác rồi. Kỳ thực khi anh thật sự muốn vượt qua Thông Minh Hà, thì thậm chí còn phải tốn nhiều thời gian hơn cả vượt qua Vô Tâm Hải. Cùng một hoàn cảnh, nếu như không phải có đoạn đường riêng, thì không có cách nào vượt qua Thông Minh Hà cả. Riêng đoạn đường để đi tới một góc kia thôi, cũng phải mất đến một năm trời ấy chứ, cũng như hiện nay Mấy người Diệp Mặc lúc này mới hiểu rõ, hóa ra sa mạc mà bọn họ đặt chân xuống chính là một góc mà thôi. Xem ra bọn họ rất là may mắn, nếu như chệch đi một chút, rơi xuống Thông Minh Hà, thì không chừng sẽ gặp nguy hiểm khôn cùng.

- Vậy Ma Vực là nơi nào?

Diệp Mặc lúc này giống như là một học sinh hiếu học vậy.

Ngôn Nghiên cũng không cảm thấy chút phiền toái nhàm chán nào, mà nhanh chóng trả lời:

- Ma Vực không có ai đi qua, nghe nói có hai cách để tới Ma Vực, một chính là vượt qua Thông Minh Hà, nhưng một khi tiến vào Thông Minh Hà

thì không có ai sống sót cả, có lẽ nói đúng hơn là không có ai đi ra cả. Cách khác chính là đi qua Sa Hà. Sa Hà chính là vực thứ tư của Tây Ích Châu và cũng là diện tích lớn nhất, không ai có thể đi hết toàn bộ Sa Hà cả, rất nhiều tu sĩ sau khi đi vào đều đã bị mất phương hướng, cuối cùng không có cách nào để trở ra cả.

Sau khi nghe Ngôn Nghiên nói, thì mấy người Diệp Mặc đều trầm mặc. Tây Ích Châu này thực sự là quá mức quỷ dị, không nói đến việc đầy rẫy yêu thú cao cấp, mà ngay cả thành thị của tu sĩ loài người cũng chỉ có một cái. Điều này còn chưa tính, lại còn có hai nơi nguy hiểm như Thông Minh Hà và Sa Hà nữa chứ.

- Vậy chúng ta hiện tại muốn rời khỏi Tây Ích Châu, thì cần phải đi về hướng nào, thì mới có thể tiến vào Vô Tâm Hải?

Đường Mộng Nhiêu có chút lo lắng cho Ngọc Nữ Phái của mình, cho nên suy nghĩ đầu tiên chính là muốn vượt qua Vô Tâm Hải để trở lại Bắc Vọng Châu.

Ngôn Nghiên liền trả lời:

- Nếu như muốn đi Vô Tâm Hải, thì nhất định phải quay lại Tây Tu thành. Chỉ có Tây Tu thành thành mới có thể đi vào Vô Tâm Hải.

Diệp Mặc ừ một tiếng rồi nói:

- Chúng ta ở đây thu thập linh thảo một chút đã, rồi sau đó đi tới Tây Tu thành. Được rồi, vừa rồi cô hỏi tôi có phải là Thiếu thần chủ gì đó hay không, nghĩa là sao? Mà cô là tu sĩ ở Tây Tu thành, vì sao lại tới Thần Thú sơn mạch này?

Ngôn Nghiên thấy tất cả đang nhìn về phía cô, thì liền vội vàng trả lời:

- Bởi vì Thần Thú sơn mạch có ba đại Thần chủ, còn có một Thiếu thần chủ nữa. Tôi nhìn thấy những yêu thú kia bị anh quát một cái liền bỏ đi, thì tưởng rằng anh là Thiếu thần chủ. Sau tôi lại thấy chị Đường gọi anh là Diệp

Mặc, cho nên tôi mới biết mình nghĩ sai rồi. Hơn nữa...

Ngôn Nghiên nhìn thoáng qua Tô Tĩnh Văn, do dự một chút rồi mới nói tiếp:

- Tôi nghe nói những vị hôn thê của Thiếu thần chủ rất không thích Thiếu thần chủ, cô ta cũng không thể nào cùng xuất hiện với Thiếu thần chủ ở Thần Thú sơn mạch này như hai vị cả, vì thể khi tôi nhìn thấy vợ chồng anh Diệp thắm thiết với nhau như vậy, thì tôi biết mình đã sai rồi. Bởi vì Thiếu thần chủ kia vô cùng để ý đến vị hôn thê của mình, cũng không thể nào đi cùng người khác như vậy được, vì y sợ chuyện sẽ truyền đến tai của vị thôn thê.

Diệp Mặc gật đầu, trong lòng liền nghĩ rằng Thiếu thần chủ kia khẳng định là địa vị không thấp hơn ba vị thần chủ là bao nhiêu. Ở Thần Thú sơn mạch này thì tuyệt đối là người có quyền lực cao cao tại thượng. Một người như vậy lại có thể sợ vợ, thì hiển nhiên là vị hôn thê kia cũng không phải là bình thường. Nếu không phải là tuyệt sắc vô song, thì điạ vị cũng phải cao vô cùng, thậm chí là cả hai thứ đều có.

Thấy Diệp Mặc không hề để tâm, thì Ngôn Nghiên thở phào một cái rồi tiếp tục nói:

- Chúng ta hiện tại mặc dù là đang ở Thần Thú sơn mạch, nhưng cũng không phải là cấm địa của Thần Thú sơn mạch. Ở Thần Thú sơn mạch, thì việc tu sĩ loài người lén đến thu thập linh thảo đã là bí mật được công khai rồi. Nhưng ở đây có rất nhiều yêu thú cao cấp, cho nên đại bộ phận các tu sĩ đi vào đều bị yêu thú cắn nuốt hết

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1282

Thiên Cương Ba Mươi Sáu Vực

Vẻ mặt Ngôn Nghiên buồn bã nói:

- Vì tôi vẫn còn một người em trai nữa tên Ngôn Trịnh Tân, ba mươi năm trước khi nó tham gia trận chiến Thiên Cương ba mươi sáu vực ở Tây Tu thành, ở vực thứ chín bị người khác hạ độc. Xương cốt toàn thân mềm hóa không có cách nào tu luyện được, trừ phi cải tạo lại thân thể hoặc đi giải độc. Diệp Mặc lập tức nói.

Ngôn Nghiên khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, dược liệu cải tạo lại thân thể chúng tôi căn bản không dám hi vọng. Huống chi nếu như có thể tìm được Dịch Tinh Đằng còn có hi vọng nhiều hơn là cải tạo lại thân thể. Nếu không phải vì tìm Dịch Tinh Đằng chúng tôi căn bản sẽ không đến nơi có nhiều tu sĩ bỏ mạng như Thần Thú Sơn mạch này.

Dịch Tinh Đằng là linh dược tốt để giải độc cốt, Diệp Mặc có thể nói ra cái tên này, Ngôn Nghiên cũng không có gì là ngạc nhiên.

- Tôi cũng muốn đào linh thảo, chị đi theo tôi đi. Có thể tìm được hay không thì phải xem số phận của chị thế nào.

Diệp Mặc ngay sau đó nói, chuyện tiện tay giúp đỡ như này, Diệp Mặc cũng quá để ý đến, linh thảo của Thần Thú Sơn mạch này rất nhiều, đừng nói đến vài người, cho dù là hàng nghìn người đến đào cũng đào không hết.

- Cám ơn anh Diệp Ngôn Nghiên nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức vui mừng cám ơn. Đi theo sau Diệp Mặc đào tìm linh thảo ở nơi này, yêu thú

căn bản cũng không dám đến gần, bình thường làm gì có thể gặp được chuyện tốt như này? Chuyện tốt như này ở Tây Tu thành, cho dù là đánh vỡ đầu, thì người khác cũng dám cướp.

Cho dù người không mấy nói như Ngôn Trịnh Đông cũng bước tới trước mặt Diệp Mặc tỏ vẻ cảm ơn, nếu như không theo Diệp Mặc, bọn họ cho dù có đến được Thần Thú Sơn mạch, nhưng muốn tìm được Dịch Tinh Đằng, cũng là vô cùng khó khăn.

Diệp Mặc cũng không hỏi nhiều, một đoàn người đi cùng Diệp Mặc, vừa đào linh thảo, vừa nói chuyện, cứ giống như trong vườn rau nhà mình vậy. Mấy người đào một hồi lâu, thấy ngạc nhiên là không có con yêu thú này dám xuất hiện trước mặt bọn họ.

Thậm chí một số con yêu thú đi qua thấy mấy người này đang đào linh thảo, cũng vội vàng chuyển ra chỗ khác, tránh mọi người ra.

Lúc mới bắt đầu, Đường Mộng Nhiêu và Ngôn Nghiên còn có chút lo lắng, nhưng sau đó lại giống Tô Tĩnh Văn, bắt đầu vùi đầu vào đào linh thảo, loại cơ hội này đúng là nghìn năm có một.

Cái đáng tiếc chính là, linh thảo nơi này mặc dù rất nhiều, nhưng chủ yếu là linh thảo cấp năm cấp sáu, linh thảo cấp bảy thì lại ít gặp. Linh thảo cấp tám thì cũng có, nhưng số lượng lại vô cùng ít ỏi, cho dù là có, thì cũng là những linh thảo cấp tám thường gặp, còn Dịch Tinh Đằng, mấy người đào nửa ngày cũng không gặp.

Thời gian trôi đi Ngôn Nghiên càng lúc này sốt ruột, cô biết Diệp Mặc không thể nào cứ ở lại trong Thần Thú Sơn mạch này đào linh thảo được, một khi Diệp Mặc cảm thấy linh thảo của mình đủ rồi, muốn ra khỏi đây, thì mình lại cũng càng đừng nghĩ đến Dịch Tinh Đằng được.

Đường Mộng Nhiêu nhìn vẻ mặt của Ngôn Nghiên trong lòng thầm than, Ngôn Nghiên cứu cô và đệ tử của cô, cô thật trong lòng vẫn còn cảm kích Ngôn Nghiên. Cho nên cô chủ động nói:

- Ngôn sư muội, lúc trước cô nói em trai của than gia vào Thiên Cương ba mươi sáu vực là cái gì?

Cô muốn Ngôn Nghiên thoải mái một chút, lúc này mới nói một câu.

Ngôn Nghiên nghe Đường Mộng Nhiêu nói vậy, quả nhiên có chút thu hút, cô lập tức trả lời:

- Ở Tây Tu thành có ba nơi nổi tiếng nhất. Thứ nhất là tháp Sinh Tử, thứ hai là Hành Tu hội, thứ ba là Thiên Cương ba mươi sáu vực. Mà Thiên Cương ba mươi sáu vực lại nổi tiếng nhất trong ba cái này, dường như tất cả tu sĩ trên cấp Ngưng Thể ở Tây Tu thành đều đi qua Thiên Cương ba mươi sáu vực rồi.

Không đợi Đường Mộng Nhiêu hỏi tiếp, Ngôn Nghiên lại nói tiếp:

- Thiên Cương ba mươi sáu vực đó là nơi tốt nhất để tu sĩ tu luyện vực, những tu sĩ trên cấp Ngưng Thể muốn lĩnh ngộ 'tràng', nơi tốt nhất chính là Thiên Cương ba mươi sáu vực. Còn những tu sĩ trên cấp Ngưng Thể muốn lĩnh ngộ 'vực', nơi tốt nhất cũng là ba mươi sáu vực. Thậm chí một số tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, vì muốn hiểu sâu hơn về vực, cũng đều đến Thiên Cương ba mươi sáu vực.

Diệp Mặc vốn dĩ không có chút hứng thú gì với cái gì mà Thiên Cương ba mươi sáu vực, nhưng nghe thấy Ngôn Nghiên nói vậy, cũng có chút hứng thú rồi. Một nơi có thể tu luyện vực, sao có thể đơn giản? Vực của hắn mặc dù đã là tiểu thành rồi, nhưng đó cũng chỉ là thông qua sự lĩnh ngộ của bản thân, vẫn còn chưa được tổng kết thông qua việc đánh nhau với người khác. Nói cách khác là công lao của Tam sinh quyết của hắn.

Hắn có lẽ chưa hiểu một cách hệ thống về vực, cũng không có ai dạy cho hắn. Nếu có một nơi như Thiên Cương ba mươi sáu vực, để cho hắn có khái niệm hoàn chỉnh để hiểu vực thêm chút, muốn thông qua Tam Sinh quyết để hoàn thiện, vậy thì lực chiến đấu của hắn cũng được tăng lên không ít. Trận pháp của hắn chính là vì sau khi trải qua La Khúc thập bát bàn, mới dưới sự

trợ giúp của Tam sinh quyết nhanh chóng thăng cấp. Lúc này vực của hắn đã là tiểu thành, nếu đến Thiên Cương ba mươi sáu vực lĩnh ngộ một chút, làm sao lại không thể đại thành được?

Diệp Mặc đã là tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ sáu, tầm quan trọng của vực đương nhiên biết rất rõ. Tu vi càng cao không chỉ là hiểu biết về chân nguyên và thần thức nữa, mà là sự hiểu biết về pháp thuật cùng với sự hiểu biết về cảnh giới, vực chính là một loại trong cảnh giới, mà cái ý nghĩa mà lúc trước hắn lĩnh ngộ được và 'cảnh' cũng là một loại trong cảnh giới.

- Những tu sĩ thông qua Thiên Cương ba mươi sáu vực, có phải là càng hiểu sâu hơn về vực hay không?

Diệp Mặc lập tức hỏi, hắn đã có chút hiếu kỳ với Thiên Cương ba mươi sáu vực này rồi.

Ngôn Nghiên vội vàng lắc đầu nói:

- Diệp đại ca, anh chưa từng đến Tây Tu thành, cũng chưa từng gặp Thiên Cương ba mươi sáu vực. Mặc dù Thiên Cương ba mươi sáu vực từ xưa tới nay vẫn tồn tại, nhưng chưa ai thông qua được vực thứ ba mươi, tôi đã từng gặp một tu sĩ Hóa Chân lợi hại nhất cũng chỉ trong vực thứ hai mươi sáu đã chủ động ra ngoài rồi.

- Vậy sao gã không tiếp tục tiến sâu và vực thứ hai mươi bảy?

Nguyệt Thiền nhỏ tuổi nhất, lòng hiếu kỳ cũng là lớn nhất, nhưng vấn đề mà cô hỏi cũng là cái mà mọi người muốn biết.

Ngôn Nghiên lại nói:

- Bên trong ba mươi sáu vực có thể lĩnh ngộ 'tràng' và khái niệm của 'vực', có thể càng hiểu sâu hơn về 'vực', đối với tu sĩ mà nói là nơi tu luyện bổ trợ tốt nhất. Nhưng nếu không nắm chắc mà xông đến 'vực' tiếp theo, miễn cưỡng đi vào, thì sẽ bị 'vực' xé nát, căn bản không thể ra ngoài được. Tên tu sĩ Hóa Chân đó sau khi đến vực thứ hai mươi sáu, biết mình không

thể nào đi tiếp được nữa, cho nên mới ra ngoài. Trong Thiên Cương ba mươi sáu vực, mỗi năm có vô số chết trong đó.

- Vậy em trai của cô có phải cũng vì…

Đường Mộng Nhiêu theo bản năng hỏi một câu, cô đang nghĩ em trai của Ngôn Nghiên có phải là vì xông vào Thiên Cương ba mươi sáu vực miễn cưỡng muốn thông qua được cửa tiếp theo, nên mới bị 'vực' gây thương tích. Nói được một nửa, Đường Mộng Nhiêu cũng biết không nên hỏi như này. Như vậy sẽ khiến cho Ngôn Nghiên đau lòng, lúc trước mục đích của cô chính là chuyển hướng đề tài, không ngờ lại phải quay lại.

Ngôn Nghiên lập tức lắc đầu nói:

- Không phải, em trai tôi lúc trước là tu vi Ngưng Thể viên mãn, nó và bạn của nó hẹn xông vào Thiên Cương ba mươi sáu vực, vừa mới đi qua được vực thứ chín, kết quả em trai tôi lại bị đánh lén trong vực thứ chín đó.

Thấy Ngôn Nghiên lại nhớ tới em trai của mình, những người xung quanh biết đều không nói gì thêm.

Còn lúc này Ngôn Nghiên vừa lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy phía mà Diệp Mặc đang đi tới, đột nhiên kêu lên:

- Diệp đại ca, phía trước không thể vào được đâu.

Diệp Mặc dừng bước lại, nghi ngờ nhìn Ngôn Nghiên hỏi:

- Tại sao phía trước lại không thể vào được?

- Thần Thú Sơn mạch chỉ đến đây mà thôi, phía trước là cấm địa rồi, bất kể tu sĩ con người nào không được cho phép thì cũng không thể vào được, nếu không sẽ bị giết không tha. Những Dẫn linh thụ xếp hàng dài liên miên kia chính là đánh dấu, đi qua hàng dẫn linh thụ dài liên miên không ngớt phía sau dãy núi chính là cấm địa Thần Thú, qua những Dẫn linh thụ này chính là phạm vi cấm địa. Một khi vào rồi, yêu thú trong Thần Thú Sơn

mạch sẽ toàn lực giết chết, cho nên chúng tôi mặc dù lén lút vào Thần Thú Sơn mạch tìm linh thảo, cũng không dám qua Dẫn linh thụ một bước.

Ngôn Nghiên vội nói.

Diệp Mặc cảm nhận được luồng linh khí nồng đậm phía sau hàng Dẫn linh thụ trước mặt, liền biết được linh thảo cao cấp thực thụ không phải những linh thảo mà bọn họ đang hái, mà là bên trong cấm địa phía sau hàng Dẫn linh thụ kia. Thần thức của Diệp Mặc mở rộng thêm một chút, liền phát hiện ra cấm địa này hắn căn bản không thể nào nhìn rõ được.

Bên trong cấm địa này hẳn là có trận pháp thần thức, chỉ có thể dùng mắt thường nhìn, thần thức không quét được đến chỗ xa hơn.

Bây giờ Ngôn Nghiên nói nơi này là cấm địa, hắn cũng không muốn đi vào, nếu như Ngôn Nghiên không nói, yêu thú cao cấp đến rồi, hắn có thể nói là không biết.

Diệp Mặc biết Thần Thú Sơn mạch chắc chắn có yêu thú tu vi cực cao, hắn gật gật đầu, mặc dù không tiến vào bên trong cấm địa, nhưng lại hái được nhiều linh thảo, cũng coi như thu hoạch không nhỏ rồi. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đến bây giờ vẫn chưa có con yêu thú nào đến quấy rối hắn, rõ ràng những con yêu thú đó cũng nhận được chỉ thị của yêu thú cấp cao trong cấm địa này, nếu người khác cũng không muốn rắc rối, thì Diệp Mặc cũng không muốn bới móc làm gì.

Đang lúc Diệp Mặc chuẩn bị rời đi, Ngôn Nghiên vừa mới kêu Diệp Mặc đừng vào trong cấm địa lại từ bên người Diệp Mặc vọt vào cấm địa.

- Ngôn Nghiên, cô muốn làm gì…

Đường Mộng Nhiêu trong lòng cả kinh, cô đương nhiên biết Thần Thú Sơn mạch tuyệt đối không đơn giản. Mặc dù cho đến bây giờ cô cũng không biết Diệp Mặc dùng cách gì, khiến những con yêu thú kia không dám đến gây rắc rối cho hắn, nhưng một khi chọc giận yêu thú trong cấm địa của

Thần Thú Sơn mạch kia, bọn họ cuối cùng có thể chạy thoát được không, thì vẫn là một nghi vấn.

Ngôn Nghiên vừa rồi cũng nói đây là cấm địa, tại sao chính cô lại xông vào trong đó?

Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ hành động của Ngôn Nghiên, nhưng khi mắt của hắn nhìn thấy một gốc Dịch Tinh Đằng trong cấm địa, lập tức hiểu ra.

Gốc Dịch Tinh Đằng, Ngôn Nghiên cũng nhìn thấy rồi, rõ ràng cô chính là hướng về phía gốc Dịch Tinh Đằng đó.

Diệp Mặc cũng không ngăn Ngôn Nghiên lại, hắn biết Ngôn Nghiên sau khi lấy được Dịch Tinh Đằng, chắc chắn sẽ lập tức ra ngoài.

Nhưng Ngôn Nghiên lại không có may mắn đến vậy, cô vừa mới xông vào cấm địa phía sau Dẫn linh thụ kia còn chưa được một nghìn mét, thì một bóng người màu xám vọt tới, Ngôn Nghiên hét lên thảm thiết, liền bị bóng người màu xám kia đánh ra xa, bắn từ trong cấm địa ra ngoài. Ngay tại chỗ phun ra mấy ngụm máu tươi, ngã co quắp trên mặt đất.

Diệp Mặc cau mày, lấy ra một viên đan dược đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Tĩnh Văn, em mang cái này đến cho Ngôn Nghiên ăn.

Nói xong hắn liền xông vào cấm địa.

Bóng người màu xám sau khi đá cho Ngôn Nghiên hộc máu, cũng không ẩn mình, rõ ràng là một con yêu thú Kiếp Biến đỉnh phong. Tên yêu tu này nhìn thấy Diệp Mặc tới, vẻ mặt lộ ra biểu cảm căng thẳng, nhưng cũng không ra tay với Diệp Mặc.

Khi nó nhìn thấy Diệp Mặc bước vào cấm địa, sắc mặt lập tức thay đổi, lập tức lớn tiếng quát:

- Mày có biết là bây giờ mày đã vào cấm địa của Thần Thú Sơn mạch chưa? Luật của cấm địa của Thần Thú Sơn mạch chúng tao là vào rồi thì giết không tha.

Nó sở dĩ cũng không đối phó với Diệp Mặc như với Ngôn Nghiên, đó là vì nó không nhìn ra được tu vi của Diệp Mặc. Nếu như không phải là vì Diệp Mặc, Ngôn Nghiên vừa nãy tiến vào cấm địa, nó đã một chưởng đánh chết rồi, làm gì còn để cho Ngôn Nghiên sống sót nữa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1283

Ném Mấy Con Kiến Hôi Này Đi

Diệp Mặc đương nhiên biết là tên yêu thú này đã nhẹ tay với Ngôn Nghiên rồi, nhưng hắn cảm thấy như vậy vẫn là ra tay rất nặng, căn bản là lưu hay không lưu tình thì cũng không khác gì nhau cả. Tên yêu tu kia hoàn toàn có thể ngăn cản Ngôn Nghiên, buộc Ngôn Nghiên phải rời đi, hoặc yêu cầu Ngôn Nghiên phải giải thích lý do. Nếu lần này không phải là mình có đan dược thượng đẳng, thì không chừng Ngôn Nghiên đã giống như em trai của cô rồi.

- Ta vừa tới đây, không biết cái gì là cấm địa Thần Thú sơn mạch. Nhưng ngươi làm bạn của ta thương thế như vậy, ngươi nói ta nên trả cho ngươi một cái tát hay là làm cái gì đó?

Tuy rằng Diệp Mặc đã tiến vào cấm địa, nhưng hắn cũng không lập tức động thủ.

Tên yêu tu kia cũng trơ mắt ra nhìn Diệp Mặc tiến vào cấm địa mà không thể làm gì cả, vì trong mắt y, Diệp Mặc đã là một tu sĩ Hóa Chân, nếu như y dám động thủ với tu sĩ Hóa Chân, thì chính là ngại bản thân mình sống quá lâu rồi.

- Tiền bối, nơi này của chúng tôi là cấm địa của Thần Thú sơn mạch, lúc trước tiền bối ở bên ngoài thu thập linh thảo, thì chúng tôi cũng không ngăn cản người. Nhưng nếu như tiền bối cố ý xâm phạm vào cấm địa, thì sẽ là tử địch của Thần Thú sơn mạch chúng tôi.

Tên yêu tu kia biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nhưng thủ hộ cấm địa chính là trách nhiệm của y, nếu như y lùi lại, thì cũng là phạm

vào tội chết. Tin tức thì y đã thông báo về, nên hiện tại thì y chỉ có thể chờ đợi viện trợ mà thôi.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Vốn ta cũng không muốn tiến vào cấm địa, ngươi cũng thấy rồi đấy. Nhưng bằng hữu của ta chỉ muốn thu thập một gốc linh thảo mà thôi, mà ngươi đã ra tay tàn độc như vậy. Hiện tại ta cho ngươi hai sự lựa chọn, thứ nhất là để ta tát lại một cái, thứ hai là để cho chúng ta tiến vào thu thập linh thảo. Để Diệp Mặc tát một cái, đó là chuyện không thể nào, nhưng để mấy người Diệp Mặc tiến vào thu thập linh thảo thì càng không có khả năng. Tên yêu tu biết rõ mình không thể đánh, nhưng cũng chỉ có thể lấy ra pháp bảo của mình mà thôi.

...

Lúc này ở sâu trong cung điện của cấm địa Thần Thú sơn mạch, thì thanh niên tóc xanh vẫn bình tĩnh và lạnh lùng nhìn chằm chằm vào một tên yêu tu đang quỳ mọp ở phía dưới:

- Ngươi nói là hắn dám tiến vào cấm địa Thần Thú sơn mạch sao?

- Vâng, thiên chân vạn xác, người kia thực sự đã tiến vào cấm địa rồi ạ.

Tên yêu tu đang quỳ vội vàng run giọng trả lời.

Thanh niên tóc xanh quay đầu dùng ánh mắt băng lãnh nhìn hai người phía sau mình nói:

- Mị Nương, lúc trước không phải cô nói rằng tên tu sĩ kia là loại người biết chừng mực sao? Vì sao hiện tại hắn lại xâm nhập vào cấm địa rồi?

Cô gái xinh đẹp kia lại không có chút khẩn trương nào, sau đó khom người nói:

- Tam thần chủ, tu sĩ nếu đã đi lầm vào cấm địa, thì thần chủ chỉ cần tự

mình đi giải thích với hắn một chút là được rồi. Tôi tin tưởng sau khi thần chủ giải thích, thì hắn sẽ biết lí lẽ hơn. Nếu như hắn thật sự muốn mạnh mẽ tiến vào cấm địa Thần Thú sơn mạch, thì tôi nghĩ rằng căn bản là tam thần chủ người sẽ không cần phải tự mình động thủ...

Thanh niên tóc xanh sau khi nghe vậy, thì không còn tức giận nữa, gật đầu nói:

- Cũng được. Hai người các ngươi đi cùng với tôi. Thần Thú sơn mạch của chúng ta đâu phải là nơi có thể tùy tiện đi vào.

...

Diệp Mặc thấy tên yêu tu kia lấy ra pháp bảo, thì định cho y nằm đo đất với một tia sét, nhưng vừa lúc này, lại nghe thấy bốn phía truyền đến từng đợt âm thanh ồn ào, hiển nhiên là có đến hàng vạn con thú đang chạy tới mang theo tiếng gầm rú vang vọng.

Chỉ hơn mười lần hít thở, thì đã có vô số yêu thú đi tới rồi, đảo mắt một cái đã đầy rẫy yêu thú trong vùng cấm địa này. Ngay cả Tô Tĩnh Văn đã từng chứng kiến thú triều thì cũng có chút sợ hãi. Những yêu thú này chỉ cần vừa nhìn đã biết không phải là những yêu tu mà đợt thú triều Bắc Vọng Châu kia có thể so sánh được. Nhưng yêu thú này thấp nhất cũng đều là yêu thú cấp sáu. Ngay cả yêu thú cấp mười cũng có tới hơn trăm con.

Mấy người Nguyệt Thiền và Chu Ngữ Sương sắc mặt cũng đều trở nên trắng bệch, ngay cả Ngôn Nghiên lúc này cũng đang kinh hãi và hối hận. Cô hối hận vì mình đã xông vào cấm địa Thần Thú sơn mạch này.

Thấy nhiều yêu thú như vậy, thì Diệp Mặc cũng dừng tay lại, quay lại vẫy tay với mấy người Tô Tĩnh Văn bên ngoài. Tô Tĩnh Văn và mấy người Đường Mộng Nhiêu cũng đều tiến vào cấm địa đứng phía sau Diệp Mặc.

Bên ngoài cấm địa có nhiều yêu tu vây quanh liên tục gào thét như vậy, nhưng chúng cũng không xông tới, mà đứng tràn ra ở phía bên ngoài, hiển

nhiên đều là đang đợi mệnh lệnh.

Diệp Mặc nhìn sang tên yêu tu Kiếp Biến viên mãn kia. Sau đó cười lạnh một tiếng:

- Ngươi muốn nhìn cảnh ta tiêu diệt yêu thú quy mô lớn sao? Tốt thôi, ta sẽ cho ngươi thấy.

Nói xong Diệp Mặc liền vung tay lên, mấy đường lôi kiếm liền rơi xuống, những Dẫn linh thụ xung quanh cấm địa lập tức bị lôi kiếm của Diệp Mặc phá hủy toàn bộ. Ngoại trừ đống hỗn độn còn lại trên mặt đất, thì căn bản là không thể nhìn ra được vừa rồi đây còn là những linh thụ cao lớn nữa.

Thấy lôi thuật của Diệp Mặc có uy thế như vậy, thì tên yêu tu Kiếp Biến viên mãn lại lần nữa biến sắc, vừa định nói gì đó, thì đã nghe được phía sau truyền đến từng đợt những tiếng gầm rú.

Tên yêu tu Kiếp Biến kia liền dừng lại, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, đã sớm quên việc nói lý cùng Diệp Mặc rồi, mà vội vã khom người đứng sang một bên, dường như đang chờ đợi một đại nhân vật đến.

Tên yêu tu Kiếp Biến này vừa đứng sang một bên, thì một con Băng Ma Báo cấp mười đã bay xà xuống, theo phía sau nó là hơn mười yêu tu Kiếp Biến, còn có hai tên yêu tu Kiếp Biến sơ kỳ. Ngoài ra còn có hơn mười con yêu thú cấp mười, ở giữ những yêu thú cấp mười này còn có một Song Đầu Sư cấp mười một nữa.

Mà những yêu thú này đều đi theo sau Băng Ma Báo, khi Băng Ma Báo vừa hạ xuống, thì trên lưng của nó có một thanh niên tóc xanh đi xuống. Người này cũng là một yêu tu, hơn nữa còn là một yêu tu Hóa Chân tầng bốn.

Diệp Mặc thấy tình cảnh này, thì cũng phải hít vào một hơi lạnh. Thực lực này, quả thực là quá cường đại, thực sự là có yêu thú cấp mười một, hơn nữa còn không phải là yêu thú cấp mười một bình thường.

Tên yêu tu tóc xanh sau khi đi xuống, thì theo sau y còn có một yêu thú và một yêu tu nữa, đều yên lặng đi theo sau. Chỉ có hai người này là cùng tiến tới trước mặt Diệp Mặc với thanh niên tóc xanh kia.

Thanh niên tóc xanh sau khi đi tới, liền đánh giá Diệp Mặc một chút, nhất thời khóe mắt y cũng phải co rút lại. Không ngờ là y cũng không nhìn thấu được tu vi của Diệp Mặc. Lúc này thì y đã có suy nghĩ là lúc trước Lôi Kiếp Diệp Mặc vượt qua cũng không phải là Lôi Kiếp tấn cấp Hóa Chân, mà chính là Lôi Kiếp phi thăng rồi.

Tu sĩ sau khi vượt qua Lôi Kiếp phi thăng, thì đều lập tức phi thăng, chỉ có một số tu sĩ vô cùng cường đại, thì mới có thể khống chế đem thời gian phi thăng kéo dài ra một chút. Nhưng thời gian kéo dài này cũng không thể quá lâu, tối đa cũng chỉ có một tháng mà thôi.

- Tham kiến Tam thần chủ đại nhân...

Tên yêu tu Kiếp Biến vừa rồi ngăn cản Diệp Mặc, sau khi thấy thanh niên tóc xanh này thì lập tức run giọng kêu lên.

Thanh niên tóc xanh khoát tay, cũng không nói một lời. Còn tên yêu tu Kiếp Biến cũng lập tức tự giác lùi sang một bên.

Lúc này thì cô gái xinh đẹp phía sau thanh niên tóc xanh bỗng nhiên lại đi tới trước mặt Diệp Mặc, sau đó ôm quyền nói:

- Vị bằng hữu này, Thần Thú sơn mạch của chúng tôi vẫn không cùng ngươi đối lập, không biết vì sao các hạ còn muốn tiến vào cấm địa của Thần Thú sơn mạch chúng tôi? Hôm nay Tam thần chủ của Thần Thú sơn mạch đã tự mình ra mặt, nếu như các hạ không thể cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, thì Thần Thú sơn mạch chúng tôi cho dù là đạp nồi dìm thuyền, cũng không thể để các hạ rời khỏi đây được.

Mấy câu nói đó kỳ thực là để lại mặt mũi cho chính mình, và cũng là để lại một đường lui.

Diệp Mặc gật đầu, ôm quyền nói với thanh niên tóc xanh:

- Tán tu Diệp Mặc, ra mắt Tam thần chủ.

Thanh niên tóc xanh không thể nhìn thấu được tu vi của Diệp Mặc, thì hiện tại Diệp Mặc chào hỏi, y cũng chỉ gật đầu ôm quyền chào lại một cái, nhưng cũng không nói gì cả.

Diệp Mặc cũng không quan tâm, liền nói thẳng vào vấn đề:

- Tôi đi ngang qua đây, thấy linh thảo ở đây cũng không tệ, vì thế mới tiến lên thu thập một ít linh thảo cấp thấp. Bạn của tôi vì thấy ở đây có một gốc 'Dịch tinh đằng', nên mới muốn tiến đến để hái đi, nhưng lại bị đánh trọng thương. Nếu như không phải tôi là một luyện đan sư, trong tay còn có đan dược trị thương, thì có lẽ bạn của tôi đã sớm mất mạng rồi. Hôm nay Tam thần chủ mang theo nhiều yêu thú cao cấp như vậy, chẳng lẽ muốn đại chiến một hồi với tôi sao? Nếu như vậy thì Diệp mỗ cũng xin phụng bồi đến cùng.

Nói xong thì khí thế toàn thân của Diệp Mặc liền tăng vọt, trong nháy mắt đã bao trùm diện tích mấy ngàn thước xung quanh. 'Cảnh' của hắn đã có chút thành tựu, đương nhiên có thể biết được nhược điểm của Tam thần chủ này nằm ở đâu, cho nên khí thế của hắn cũng tập trung chủ yếu ở nhược điểm đó của Tam thần chủ.

Thanh niên tóc xanh không nhìn thấu được tu vi của Diệp Mặc, nhưng lại thấy Diệp Mặc còn rất trẻ, cho nên vẫn còn đang do dự, thì lúc này lại đột nhiên cảm thấy được khí thế của Diệp Mặc. Tâm thần của y giờ khắc này đột nhiên kinh hãi. Một khoảng trống vô thanh vô tức của mở, khiến thanh niên tóc xanh liền bị dọa đến mực giật mình, vì lúc này nếu như đối phương động thủ, thì y nhất định sẽ bị rơi vào thế hạ phong. Khí thế lợi hại như vậy, thì hiển nhiên đối phương ít nhất cũng phải là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh. Bằng không sao có thể chỉ bằng khí thế đã có thể khiến y ở vào thế hạ phong.

Thật là một tu sĩ cường đại, so với lão đại và lão nhị cũng không kém

chút nào. Tam thần chủ sau khi giật mình một cái, lập tức vận chuyển tâm thần, toàn lực chống lại. Đồng thời càng kiêng kỵ Diệp Mặc hơn, lập tức ôm quyền nói:

- Hóa ra chỉ là chút hiểu lầm, 'Dịch tinh đằng' thì cấm địa Thần Thú sơn mạch chúng tôi còn nhiều, nếu như Diệp huynh muốn, chỉ cần nói một câu thì cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Nhưng nếu cứ như vậy mà xông vào cấm địa Thần Thú sơn mạch chúng tôi, thì đã trái với quy củ rồi.

Diệp Mặc thấy Tam thần chủ này nói như vậy, thì cũng gật đầu rồi ôm quyền đáp lại:

- Nếu như chỉ là hiểu lầm, thì quên đi. Chị Ngôn, chị lấy 'Dịch tinh đằng' trở về đi, chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc không phải là kẻ không có tầm nhìn, ở đây nhiều yêu thú cao cấp như vậy, còn có cả yêu thú cấp mười một và vài tên yêu tu Hóa Chân, nếu như hắn nhất định muốn ở đây thu thập linh thảo cao cấp, thì đó chính là tự mình tìm phiền toái rồi. Vì thế hắn cũng bỏ qua, không cần thiết phải đối địch với nhiều yêu thú như vậy. Huống chi Tam thần chủ này cũng đã là yêu tu Hóa Chân tầng bốn rồi, vậy thì Đại thần chủ và Nhị thần chủ sao có thể đơn giản được?

- Ha ha ha ha...

Khi Ngôn Nghiên đang muốn thu lấy 'Dịch tinh đằng', thì một tiếng cười truyền đến:

- Ta xem ai dám ở Thần Thú sơn mạch chúng ta mà thu thập linh thảo chứ. Tam thần chủ, hiện Đại thần chủ và Nhị thần chủ không có ở đây, thì sao ngươi có thể phá hư quy củ của Thần Thú sơn mạch được? Hay là ngươi sợ hãi mấy con kiến hôi tu sĩ loài người này?

Theo thanh âm này truyền đến, thì một tên thanh niên trẻ tuổi đã hạ xuống gần chỗ của Tam thần chủ. Thanh niên này thoạt nhìn cũng không

xấu, mái tóc dài có vẻ phóng khoáng tự nhiên, chỉ là mặt của y thì đen như nhọ nồi.

Diệp Mặc nghe được thanh âm này thì liền nhíu mày lại. Hắn đã không muốn truy cứu việc Ngôn Nghiên bị đánh trọng thương rồi, vậy mà lấy một gốc 'Dịch tinh đằng' cũng có người đứng ra ngăn cản.

- Thiếu thần chủ...

Thanh niên mặt đen này vừa hạ xuống, thì những yêu tu xung quanh đều khom người thi lễ.

Thanh niên mặt đen khinh thường nhìn Tam thần chủ, sau đó nói với một tên yêu tu Hóa Chân đi theo sau y:

- Đi... Ném mấy con kiến hôi này đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1284

Con Kiến Hôi Vẫn Còn Sống

Tam Thần Chủ thấy thanh niên mặt đen đến đây, lập tức cau mày, muốn nói cái gì đó, nhưng khi nó nghe thấy Thiếu Thần Chủ muốn dạy dỗ Diệp Mặc một bài học, thì lại dừng lại không nói nữa, thậm chí cũng không để ý đến vẻ châm chọc của Thiếu Thần Chủ, mà lại nhắm mắt lại.

- Vâng.

Tên yêu tu Hóa Chân sau khi nghe thấy Thiếu Thần Chủ nói vậy, chỉ nói một từ vâng, bàn tay chân nguyên liền chộp về phía Diệp Mặc, gã không ngờ lại đối đãi với Diệp Mặc như một tu sĩ cấp thấp.

Gã cho rằng tuổi tác của Diệp Mặc là vô cùng trẻ, tu sĩ con người trẻ tuổi như này cho dù tu luyện tới đỉnh thiên, cũng chỉ là Hư Thần mà thôi. Đối diện với một tu sĩ Hư Thần, gã làm gì còn quan tâm đến? Cho dù nữ tu có tu vi cao nhất trong này cũng chỉ là Kiếp Biến tầng thứ tám, căn bản gã cũng không coi ra cái gì.

Diệp Mặc thấy đối phương không ngờ lại thi triển chiêu thức đại thủ chân nguyên vô cùng khinh thường như vậy, nhất thời cười khẩy, đối phương chỉ là một yêu tu Hóa Chân tầng thứ nhất, cho dù dốc hết sức đánh nhau với mình, nói không chừng cũng sẽ bị mình giết chết, còn tên này không ngờ lại to gan đến vậy, đáng đời gã xui xẻo.

Tử Đao trong nháy mắt được Diệp Mặc phóng ra, Huyễn Vân Toái Vực đao.

Con yêu tu Hóa Chân đó rất khinh thường Diệp Mặc, vừa ra vực của

mình đã có vô số sơ hở, đao này của Diệp Mặc chính là nhắm vào sự khinh bỉ của đối phương mà đánh. Hắn muốn trong vòng một đao khiến cho đối thủ chịu thiệt thòi lớn, như vậy đối phương sẽ không nhìn ra tu vi của mình được, nếu không đối diện với nhiều yêu thú như này, hắn cũng chỉ có thể chạy trốn.

Thịch… răng rắc.

Đại thủ chân nguyên của con yêu thú Hóa Chân gặp được đường đao mà Tử Đao của Diệp Mặc phóng ra, lập tức phát ra tiếng thịch, tan thành mây khói, còn Tử Đao thì lại không dừng lại chút nào, trực tiếp xông đến điểm yếu nhất của đối phương.

Sau khi đại thủ chân nguyên của đối phương bị vỡ tan, Tử Đao lại phát ra những tiếng răng rắc, vực của đối phương dường như như bao tải bị xé vậy, dưới đường đao của Tử Đao tiêu tán không còn.

Con yêu thú Hóa Chân thấy vực của mình bị phá, lập tức vong hồn ứa ra, gã lập tức muốn phóng pháp bảo ra, nhưng không gian xung quanh gã không ngờ lại trở nên chậm lại, đối phương phá vỡ vực của gã rồi, còn dùng vực không chế gã, gã ngoài việc đợi chết thì có thể làm được gì?

Phụt Tử Đao xoẹt qua phần ngực của con yêu thú Hóa Chân, dẫn theo một đường máu tươi, con yêu tu Hóa Chân kia bay ngược ra vài trăm mét, mới miễn cưỡng đứng vững lại được, một vệt máu sâu kéo dài từ ngực của nó xuống tận đến bụng, máu tươi không ngừng phun ra ngoài. Con yêu tu đó nhanh chóng lấy ra một viên đan dược rồi nuốt vào, lúc này mới vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc.

Còn Diệp Mặc lúc này cũng không đuổi theo gã, chỉ tiện tay phóng ra bốn tia sét màu đen.

Ầm ầm ầm…

Lại có tiếng nổ vang bốn phía, bốn con yêu thú cấp mười đi bắt lấy mấy

người Đường Mộng Nhiêu, bị bốn tia sét này đánh cho lăn ra xa, toàn thân nám đen lại. Chỉ có một con yêu thú cấp mười thậm chí bị tia sét của Diệp Mặc đánh ngã xuống đất, một hồi lâu sau mới lóp ngóp bò dậy.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Thiếu Thần Chủ sắc mặt đang kinh hãi, bỗng nhiên giơ một tay lên, một tia sét to bằng cánh tay giáng xuống.

- Đừng…

Tam Thần Chủ kia nhìn thấy Diệp Mặc trong nháy mắt đã đánh trọng thương con yêu thú Hóa Chân sơ kỳ kia, con yêu thú Hóa Chân đến đánh trả cũng không có cơ hội. Cái này còn không tính, bốn con yêu thú cấp mười kia trước mặt nó đến một chiêu cũng không đánh trả được, nếu hắn đại khai sát giới, thì Thần Thú sơn mạch này sẽ chết bao nhiêu con yêu thú đây? Nó còn kinh hãi hơn Thiếu Thần Chủ kia. Nhưng bây giờ nó thấy Diệp Mặc phóng tia sét về phía Thiếu Thần Chủ, nhất thời trở nên nóng nảy.

Một khi Diệp Mặc giết Thiếu Thần Chủ rồi, thì đúng là cục diện không chết không thôi, đây cũng không phải là chuyện mà Tam Thần Chủ y có thể làm chủ được.

Nhưng y kêu cũng quá muộn rồi, tia sét của Diệp Mặc cũng đã phóng tới.

Ầm.

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, lôi kiếm màu đen cũng đã bắt đầu khiến cho tầm nhìn của những người xung quanh trở nên mờ mịt. Sau tiếng nổ vang đó, đám người mới nhìn thấy Thiếu Thần Chủ sắc mặt cực kỳ kinh hãi, nhưng gã cũng không bị tia sét của Diệp Mặc đánh chết. Tảng đá chu vi mấy trượng trước mặt gã, bị đường lôi kiếm màu đen của Diệp Mặc đánh cho tan tành, còn một số viên đá vụn thì lại bắn vào người và mặt Thiếu Thần Chủ, hiện ra một số vết máu.

Thấy Diệp Mặc cũng không có ý giết chết Thiếu Thần Chủ, yêu tu tóc

màu lam thở phào, lại lần nữa dừng lại lời nói của mình. Nếu Diệp Mặc vừa nãy không giết chết, vậy chứng tỏ Diệp Mặc có chừng có mực, cũng sẽ không giết nữa.

Diệp Mặc bước tới bên cạnh Thiếu Thần Chủ sắc mặt tràn đầy sự kinh hãi, dùng tay vỗ vỗ mặt nó vẫn còn khiếp sợ nói:

- Thiếu Thần Chủ đại nhân, con kiến hôi như tôi đây vẫn còn, anh có muốn bắt hay không?

Lúc này tên yêu tu Hóa Chân bị Tử Đao của Diệp Mặc khắc một vết thương sâu mới kinh hãi chỉ Diệp Mặc nói:

- Anh, anh là Hóa Chân đỉnh phong…

Chỉ có tu sĩ có tu vi cao hơn mình nhiều, mới có thể trong nháy mắt nhìn ra được nhược điểm của mình, còn Diệp Mặc trong lúc giơ tay lên đã phá tan vực của gã, gã không ngờ đến phản kháng cũng không phản kháng lại được, không phải là Hóa Chân đỉnh phong thì là cái gì?

Diệp Mặc cũng không trực tiếp trả lời gã, mà lại giả bộ khinh thường liếc nhìn gã một cái:

- Có biết vừa rồi tôi đã tha cho anh một mạng hay không? Tôi là nể mặt Tam Thần Chủ tha cho anh một lần, nếu như còn dám vô lễ như vậy lần nữa, thì tôi cũng không tha cho anh lần thứ hai nữa đâu.

Vốn dĩ Tam Thần Chủ cực kỳ kiêng kị và kinh hãi tên Diệp Mặc này, sau khi thấy Diệp Mặc nói như vậy, lập tức cảm thấy có chút thoải mái. Thiếu Thần Chủ từ trước tới giờ thường châm chọc mình, bây giờ tốt rồi, đắc tội với người khác, lại còn là nể mặt mình, người ta mới tha cho một mạng.

- Anh, anh là tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong…

Thiếu Thần Chủ lúc này cũng kịp phản ứng lại, kinh hãi nghi ngờ nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc căn bản cũng không trả lời câu hỏi của Thiếu Thần Chủ này, chỉ cười nhạt nói:

- Anh có tin tôi lúc nào cũng có thể bóp chết được anh hay không?

Lúc này xung quanh Diệp Mặc có vô số yêu tu và yêu thú cao cấp, nhưng cũng không có ai dám tiến đến ra tay với Diệp Mặc. Còn yêu tu mà Thiếu Thần Chủ dẫn tới, cũng biết Diệp Mặc không dễ đối phó, cho dù bọn họ bây giờ tiến đến, cũng chưa chắc có thể cứu được Thiếu thần chủ. Nếu như chọc giân đối phương, nói không chừng bây giờ Thiếu Thần Chủ cũng bị giết chết rồi.

Tên Thiếu Thần Chủ trong chốc lát kịp phản ứng lại, cũng biết Diệp Mặc giết gã cũng dễ như trở bàn tay. Một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong giết một yêu thú Ngưng Thể như gã, quả thực là quá đơn giản.

Nhưng có nhiều yêu tu và yêu thú đứng bên như vậy, lại để cho gã yếu thế, vậy thì tuyệt đối không thể được. Mặc dù gã hối hận đã đến đây, nhưng miệng thì vẫn lạnh lùng nói:

- Anh cứ việc giết tôi, Lượng Vô Lan tôi nếu như nháy mắt chút thôi thì cho dù là bọn hèn nhát, tôi cũng tin rằng bây giờ anh có thể chạy thoát khỏi Thần Thú sơn mạch, nhưng chỉ cần anh ở Tây Tích châu, tôi cũng tin rằng Thần Thú sơn mạch cũng sẽ báo thù cho tôi, trưởng lão ẩn thế của Thần Thú sơn mạch chúng tôi sẽ giúp tôi ra mặt.

Diệp Mặc trong lòng thật sự cũng cả kinh, Thần Thú sơn mạch này ngoại trừ có ba Thần chủ ra, không ngờ còn có trưởng lão ẩn thế nữa? Trưởng lão ẩn thế đó không cần nói cũng là Hóa Chân đỉnh phong. May là không giết chết tên Thiếu Thần Chủ này, nếu không thì cũng khó có thể chạy thoát thân được.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mặc lại lần nữa vỗ vỗ mặt Thiếu Thần Chủ nói:

- Trưởng lão ẩn thế ư, tôi cũng không sợ. Tôi tại sao phải ở lại Tây Tích châu này nữa? Tôi vốn dĩ chỉ là đi ngang qua Tây Tích châu, tôi cần phải quay về Nam An châu rồi, khi nào rảnh thì đến Nam An châu tìm tôi, tôi đợi.

Diệp Mặc biết chút thực lực Bắc Vọng châu ở Thần Thú sơn mạch cũng chỉ coi là con kiến hôi mà thôi, hắn dứt khoát nói Nam An châu, đừng nói yêu tu Hóa Chân nơi này sẽ không đến Nam An châu, cho dù là có đến thật, thì hắn ở Nam An châu cũng sẽ không sợ.

Quả nhiên Thiếu Thần Chủ sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức trở nên trầm mặc. Người ta cũng sắp rời khỏi Tây Tích châu rồi, cho dù là có uy hiếp, người ta cũng sẽ không coi ra gì. Huống chi trình độ tu chân ở Nam An châu cũng sẽ không kém gì so với Tây Tích châu, cho dù là trưởng lão của Thần Thú sơn mạch lại càng không thể rời khỏi Thần Thú sơn mạch được.

Thấy Thiếu Thần Chủ không nói gì, Diệp Mặc cũng không tiếp tục châm chọc gã nữa, nhưng lại bước tới trước mặt Tam Thần Chủ ôm quyền nói:

- Cám ơn Tam Thần Chủ. Nhưng lần nãy cũng không có bất kỳ yêu thú hay yêu tu nào đến chặn cô lại, Tam Thần Chủ lại càng giống như không nhìn thấy vậy, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp khách khí rồi, đúng rồi, vừa nãy anh Diệp nói mình còn là một luyện đan sư?

Diệp Mặc vừa nghe thấy Tam Thần Chủ nói vậy, lập tức hiểu ý của y, tên Tam Thần Chủ này muốn kết giao với hắn, biết hắn là luyện đan sư nhất định là muốn tặng chút linh thảo cho hắn. Dù sao linh dược ở Thần Thú sơn mạch cũng rất nhiều, dùng chút linh dược làm quà kết giao với cao nhân như mình, thì cũng quá có lợi rồi.

Thật ra lúc trước hắn chủ động nói mình là luyện đan sư, chính là có chút ý tứ trong đó. Hắn thấy trong này có nhiều linh thảo như vậy mà không ai động đến, liền biết được luyện đan sư trong này tuyệt đối là vô cùng khan hiếm. Bây giờ thân phận luyện đan sư quả nhiên khiến Tam Thần Chủ này

hỏi đến, Diệp Mặc làm sao còn không nắm lấy cơ hội cơ chứ?

Ngay sau đó hắn liền gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi lại không phải là luyện đan sư, mà là một Đan vương cấp tám, nếu Tam Thần Chủ có việc gì muốn Diệp mỗ giúp, Diệp mỗ cũng có thể giúp được.

Sở dĩ nói bản thân là Đan vương cấp tám, Diệp Mặc biết đối phương chắc chắn muốn tặng linh thảo, mình nói càng cao, thì đối phương tặng linh thảo chắc chắn sẽ càng cao cấp. Nếu không phải sợ Tam Thần Chủ cần mình giúp luyện chế đan dược thiên cấp cửu phẩm, thì hắn cũng định nói mình là Đan vương cửu phẩm rồi.

Đường Mộng Nhiêu cũng vừa mới hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô biết Diệp Mặc chắc chắn là thăng cấp lên Kiếp Biến rồi, tốc độ tu luyện nhanh kinh khủng của Diệp Mặc, cô cũng biết. Hơn nữa hắn biến thái vượt cấp sức chiến đấu, cô cũng biết. Lúc trước yêu tu Hóa Chân đối trận bên ngoài Phỉ Hải thành, hắn còn thua thiệt chút, bây giờ một chiêu của hắn có thể đánh bại được yêu tu Hóa Chân, ngoại trừ yêu tu Hóa Chân khinh địch, thì tu vi của Diệp Mặc tuyệt đối đã tiến nhanh rồi.

Lúc này mới chưa đến một tháng, đã thăng cấp lên Kiếp Biến rồi, Đường Mộng Nhiêu trong lòng không biết nói sao, cho dù cô biết Diệp Mặc có hai viên tiên tinh, cũng không dám tưởng tượng. Thấy Diệp Mặc và Tam Thần Chủ nói chuyện nhiệt tình, cô trầm mặc, cô lúc này cũng đã chắc chắn, Diệp Mặc tương lai sẽ không như những gì cô có thể tưởng tượng được.

- Cái gì? Anh là Đan vương bát phẩm…

Tên Tam Thần Chủ lúc trước hỏi Diệp Mặc chuyện luyện đan sư, quả thực như những gì Diệp Mặc nghĩ, y muốn thông qua việc tặng linh thảo để kết giao với tu sĩ đỉnh cấp như Diệp Mặc. Nhưng bây giờ y thấy Diệp Mặc nói mình đã là Đan vương bát phẩm rồi, thì cũng không thể nào khống chế được sự chấn động của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1285

Luyện Chế Thiên Đan Thất Phẩm Ngay Tại Chỗ

Chỉ trong chốc lát, tên Tam Thần Chủ kia lại sững sờ hỏi một câu:

- Anh Diệp, anh đúng là Đan vương bát phẩm thật sao?

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đan vương bát phẩm thì có cái gì ngạc nhiên? Tôi ngay bây giờ có thể luyện chế cho anh xem.

Có thể luyện đan ngay tại chỗ chứng minh cho mọi người thấy, rõ ràng là quá vô lễ, Tam Thần Chủ kia vội khua tay nói:

- Không cần, không cần, thật không ngờ anh Diệp lại còn là Đan vương bát phẩm nữa, quá tốt, quá tốt rồi.

Vừa nói mặt của y lại lộ ra vẻ kích động không thôi, liên tục xoa tay nói:

- Anh Diệp, anh biết Thần Thú Sơn mạch chúng tôi cái gì không nhiều, chứ linh thảo thì nhiều lắm, nhưng chúng tôi đến một Đan vương nhất phẩm cũng không có. Hay là anh Diệp đến Thần chủ phong tôi chơi đi, tôi đảm bảo sẽ khiến cho anh Diệp hài lòng.

Đừng nói Tam Thần Chủ không ngừng kích động, đến những yêu tu còn lại phía sau lưng y cũng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, nhưng phần lớn ánh mắt đều mang theo vẻ hoài nghi. Đan vương của Thần Thú Sơn mạch có thể nói là khan hiếm đến mức không có, đến cả Rừng rậm vô tận còn có Tây Tu thành, Đan vương cũng vô cùng quý hiếm, càng đừng nói đến bát phẩm trong Đan vương. Lúc nãy gã đã tin chắc Diệp Mặc là tu sĩ Hóa

Chân đỉnh phong rồi, nếu như không phải tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, ai dám tùy tiện nói mình là Đan vương bát phẩm chứ? Trừ phi hắn không muốn nhìn thấy mặt trời nữa.

Mặc dù Diệp Mặc biết Tam Thần Chủ này không có ác ý, nhưng hắn dẫn theo nhiều người như vậy, cùng vào Thần Thú vô tận, hắn vẫn rất kiêng kị. Nếu không đi, Diệp Mặc quả thực không cam tâm, trong tay tên Tam Thần Chủ này chắc chắn có rất nhiều linh thảo cấp cao. Những linh thảo cấp cao đó bất luận là loại nào, chỉ cần là linh thảo cấp tám cấp chín đối với hắn bây giờ mà nói cũng có tác dụng cực kỳ lớn. Vì bây giờ hắn là Đan vương cấp tám, muốn thăng cấp lên Đan vương cấp cửu phẩm thì cần phải có một lượng lớn linh thảo cấp chín để thử nghiệm. Cho dù truyền thừa luyện đan của hắn cũng không tầm thường, quá trình thử nghiệm này cũng không thể giản lược đi được.

Đan vương cấp bậc càng cao, thì linh thảo cần có để thử nghiệm càng nhiều. Cho nên đối với hắn mà nói lấy được một lượng lớn linh thảo cấp chín, không chỉ là phát tài, mà còn có nghĩa trình độ luyện đan của hắn có thể tăng lên được hay không. Đan vương bát phẩm cửu phẩm hiếm hoi, thực ra từ một góc độ khác mà nói, phần lớn nguyên nhân là vì không có linh thảo để luyện.

Hắn bây giờ là Kiếp Biến tầng thứ sáu, nếu không có nguyên liệu để tu luyện, có khả năng phải hơn trăm năm nữa hắn vẫn dừng lại ở Kiếp Biến tầng thứ sáu. Nhưng một khi gặp được tài nguyên tu luyện đỉnh cấp, ví dụ như lượng lớn linh mạch cực phẩm, hoặc là gặp được hai viên tiên tinh, hắn có thể nhanh chóng thăng cấp lên Kiếp Biến đỉnh phong.

Đến Kiếp Biến đỉnh phong rồi, đối với Diệp Mặc mà nói cũng có nghĩa là luyện chế đan dược thăng cấp Hóa Chân, muốn luyện chế đan dược thăng cấp Hóa Chân, vậy thì cần phải là Đan vương cửu phẩm. Đan vương cửu phẩm, Diệp Mặc căn bản không cần nghĩ, ở đại lục Lạc Nguyệt cho dù có, hắn cũng không tìm được, khả năng duy nhất chỉ dựa vào chính bản thân hắn.

Đan vương bát phẩm không phải nói không thể luyện chế được đan dược cửu phẩm, nhưng tỉ lệ thành công quá thấp, ai mà biết được cần phải lãng phí bao nhêu linh thảo mới có thể luyện chế ra được một viên?

Cho nên nói lời mời của Tam Thần Chủ, Diệp Mặc đúng là có chút động lòng.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Tam Thần Chủ bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

- Anh Diệp, tôi quá vô lễ rồi, tôi tên Giao Hoán Chấn, là Tam Thần Chủ của Thần Thú Sơn mạch.

Nói xong y không đợi Diệp Mặc trả lời, liền nói với hai tên yêu tu Kiếp Biến đỉnh phong lúc trước bảo vệ nơi này:

- Giải tán tất cả mọi người đi, nên làm gì thì đi làm đi, sau này anh Diệp đến dãy núi Thần Thú Sơn mạch chúng ta chính là khách, không được ngăn cản.

- Vâng.

Tên yêu tu trả lời xong, vội vàng ra ngoài tuyên bố mệnh lệnh, chỉ trong chốc lát, những yêu thú xung quanh đó liền tản đi hết, ngay sau đó, không còn một ai.

Diệp Mặc thấy Tam Thần Chủ giải tán hết những yêu thú và yêu tu xung quanh đó, biết y thật sự muốn kết giao với mình, đang định đồng ý với lời mời của Tam Thần Chủ, thì lại nghe thấy Tam Thần Chủ lại nịnh bợ nói:

- Anh Diệp không biết có thể luyện chế ra Tuyết Tang đan được không?

Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Tam Thần Chủ có linh thảo cấp tám Lam Tuyết Đề Tử không?

Tuyết Tang đan là đan dược thiên cấp cấp tám, luyện chế tương đối khó

khăn, cho dù là những Đan vương bát phẩm bình thường cũng phải cẩn trọng. Tác dụng chủ yếu của nó là hóa giải độc tố, mặc dù tất cả đan sư đều biết Tuyết Tang đan dùng để hóa giải độc tố, nhưng không có ai có thể dùng nổi. Vì linh thảo chủ yếu luyện chế ra Tuyết Tang đan là Lam Tuyết Đề Tử.

Lam Tuyết Đề Tử là linh thảo cấp tám, hơn nữa còn là linh thảo cấp tám cực kỳ quý hiếm. Thực ra Tuyết Tang đan rất khó luyện chế, lại dùng linh thảo cấp tám, theo lý mà nói Tuyết Tang đan hẳn là đan dược thiên cấp bát phẩm mới đúng. Nhưng loại đan dược này có một đặc điểm, đó là không có cách nào kéo dài thời gian bảo quản được, chỉ có thể bảo quản được một năm, sau một năm, bất luận là anh dùng cấm chế hay dùng bình ngọc gì, đan dược cũng như tuyết tự động tan biến.

Như vậy giá của loại đan dược này cũng giảm bớt đi nhiều, giới Tu Chân phân chia đẳng cấp đan dược chẳng những cần phải xem tác dụng của đan dược đó, mà còn cần xem xét giá của nó thế nào. Cho nên Tuyết Tang đan được xếp vào thiên đan thất phẩm, cũng không có gì là lạ.

Tác dụng của Tuyết Tang đan và Hóa Tang đan như nhau, nhưng đẳng cấp thì lại khác nhau như trời với đất, một là thiên đan thất phẩm, một là linh đan cửu phẩm. Diệp Mặc có Duẩn Ích đan, cho nên sau khi lấy được Hóa Tang đan từ tay Nguyệt Kỳ Siêu, thì cũng không phân tích thành phần làm gì.

- Anh quả nhiên là Đan vương bát phẩm, vậy thì tốt quá rồi. Anh Diệp, tốt quá rồi.

Tam thần thủ sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức vui mừng nói.

Diệp Mặc trong lòng thầm buồn cười, mình biết linh thảo chủ yếu của Tuyết Tang đan, liền bị cho rằng là Đan vương bát phẩm rồi, nếu Đan vương bát phẩm là như này mà xác định, vậy thì Nam An châu đâu đâu cũng là Đan vương bát phẩm. Tên Giao Hoán Chấn này cũng quá chưa biết sự đời rồi.

Tam Thần Chủ sau khi vui mừng nói xong, cũng không để ý đến Diệp

Mặc nữa, trực tiếp lấy ra một gốc Lam Tuyết Đề Tử, ấn vào tay Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, anh giúp tôi nhé, luyện chế một lò Tuyết Tang đan, tôi đang cần gấp.

Y có lẽ nghĩ rằng Diệp Mặc cũng không đồng ý đến thần chủ phong, dứt khoát lấy linh thảo ra.

Diệp Mặc thấy Lam Tuyết Đề Tử của Tam Thần Chủ đến hộp ngọc cũng không có, càng không dùng cấm chế để bảo quản nó, không khỏi có chút im lặng. Đối với Tam Thần Chủ không tiếp tục mời mình đến Thần chủ phong nữa, mà ở đây luyện đan cũng hài lòng rồi. Đoán chừng là sự do dự của mình cũng khiến cho đối phương có chút cố kỵ, nhưng như này là tốt hơn hết.

Tên Thiếu Thần Chủ kia thấy Tam Thần Chủ lấy Lam Tuyết Đề Tử thỉnh cầu Diệp Mặc luyện đan, không ngờ không lập tức rời đi, mà lại chằm chằm nhìn về phía này, rõ ràng gã cũng muốn biết Diệp Mặc rốt cục có thể luyện chế ra Tuyết Tang đan thiên cấp thất phẩm hay không?

Diệp Mặc tùy tay bố trí một cấm chế, khiến những người xung quanh không thể nào nhìn rõ hành động của hắn, lúc này mới lấy ra thần nông đỉnh phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa trong cấm chế.

Cấm chế mà hắn tiện tay bố trí khiến hai mắt của Tam thần chủ lại nhìn đăm đăm, hai yêu tu và Thiếu Thần Chủ sau lưng y lại càng há to miệng. Từ cấm chế mà Diệp Mặc tiện tay bố trí này, bọn họ có thể nhìn ra, Diệp Mặc ít nhất cũng là Tông sư trận pháp. Một Tông sư trận pháp còn là một Đan vương? Làm sao mà tin nổi?

Ngôn Nghiên lúc này đã đi hái Dịch Tinh Đằng trở về, cô thấy hành động của Diệp Mặc cũng đồng thời ngây người ra. Bản thân cô là một Đại sư trận pháp cấp sáu, đương nhiên biết thăng cấp lên Tông sư trận pháp là rất khó khăn. Cô là một Đại sư trận pháp trong Tây Tu thành đã là rất tài giỏi rồi, tài nguyên mà anh chị em nhà bọn họ phần lớn là do cô bố trí trận pháp

giúp mà đạt được. Lúc trước cô cũng mượn sự trợ giúp của tiền nhân bố trí trận pháp tàn phá cấp tám, ngăn yêu tu tấn công vào thành được gần một tháng.

Đến bây giờ cô cũng hiểu được chút kiến thức về trận pháp của mình trước mặt Diệp Mặc cũng không là cái gì.

Lúc này Diệp Mặc đã ném Lam Tuyết Đề Tử vào lò luyện đan hòa tan, Tuyết Tang đan luyện chế khó hơn nhiều so với những thiên đan thất phẩm thông thường, nhưng Diệp Mặc đã là Đan vương bát phẩm, chỉ trong nửa tuần hương, linh thảo sớm đã hòa tan rồi, hơn nữa bắt đầu ngưng đan rồi.

Cấm chế mà hắn bố trí mặc dù ngăn được tầm nhìn và thần thức, nhưng cũng không ngăn được mùi vị lan tỏa ra. Một mùi hương đan dược thơm ngát truyền ra, tất cả những người xung quanh ngửi thấy mùi hương thuốc này tinh thần đều phấn chấn, giống như một số tạp chất trong cơ thể mình biến mất vậy.

Tất cả mọi người đều biết rõ, cái biến mất đó không phải là tạp chất, mà là độc tố. Chỉ cần ngửi mùi đan là có thể ép đan độc được, một khi nuốt được một viên Tuyết Tang đan thì hiệu quả sẽ thế nào? Căn bản không cần hỏi, cũng không cần thử, những người xung quanh cũng có thể đại khái hiểu được.

Tam Thần Chủ lại càng kích động cả người run rẩy, miệng vẫn lẩm bẩm nói:

- Không sai, không sai, chính là mùi này, chính là cái mùi này…

Thiếu Thần Chủ thì sắc mặt âm trầm bất định, gã từng may mắn có được một viên Tuyết Tang đan, gã vừa ngửi thấy mùi này liền biết được Diệp Mặc luyện chế ra chính là Tuyết Tang đan. Hơn nữa cái mùi này, còn thuần khiết hơn nhiều so với Tuyết Tang đan ngày trước gã lấy được. Lúc này gã cũng hiểu được tại sao Tam Thần Chủ lại khách khí đến vậy, hóa ra người ta còn là một Đan vương bát phẩm.

Gã cũng không biết Tam Thần Chủ lúc trước khách khí với Diệp Mặc, là vì biết Diệp Mặc lợi hại, đối với việc biết được Diệp Mặc là Đan vương bát phẩm, là chuyện sau này.

Diệp Mặc lúc này đã ngưng đan xong, thu đan quyết đánh ra, tiện tay lấy sáu viên đan dược trắng tinh khôi như tuyết ra. Sau khi cất đan dược vào bình ngọc, Diệp Mặc lại hủy cấm chế đi.

Tam Thần Chủ đang đứng một bên sốt ruột chờ đợi cũng vội vàng chạy tới trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc không đợi y mở miệng, liền đưa bình ngọc trong tay đưa cho y:

- Tuyết Tang đan đã luyện chế xong, anh Giao xem xem có đạt yêu cầu của anh không?

- Đạt, đạt…

Tam Thần Chủ nhận lấy Tuyết Tang đan vẫn chưa mở ra nhìn, liền liên tục nói đạt, đạt.

Nói xong, y cũng bình tĩnh mở bình ngọc ra, khi y nhìn thấy sáu viên Tuyết Tang đan trắng như tuyết nằm ngay ngắn trong bình ngọc, trên mặt mừng rỡ không nói thành lời.

Độ trắng của Tuyết Tang đan nói lên được đẳng cấp của đan dược, sáu viên Tuyết Tang đan không có chút ố vàng nào, trắng như tuyết, rõ ràng là Tuyết Tang đan hạng nhất không nghi ngờ gì.

- Đây là Tuyết Tang đan hạng nhất…

Phải một lúc lâu sau Tam Thần Chủ mới kinh ngạc thốt lên, y không ngờ mình chẳng những lấy được Tuyết Tang đan mà còn là sáu viên Tuyết Tang đan hạng nhất, sáu viên đan dược này cần bao nhiêu linh thạch mới có thể mua được đây? Nhưng Diệp Mặc chỉ tốn một tuần hương thôi là có thể tặng đến tay mình rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1286

Tây Tu Thành

Thiếu thần chủ rõ ràng cũng nhìn thấy sáu viên Tuyết Tang đan bên trong bình ngọc, sắc mặt lập tức âm trầm bất định. Y không ngờ Diệp Mặc lại còn là một Đan vương bát phẩm thật, một Đan vương bát phẩm chính cống. Trong thời gian ngắn ngủi đã luyện chế ra được Tuyết Tang đan hạng nhất, rõ ràng đã là Đan vương bát phẩm đỉnh cấp rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm.

Thiếu thần chủ cũng có thể thấy Diệp Mặc là Đan vương bát phẩm đỉnh cấp, thì Tam thần chủ lại càng có thể nhìn ta Diệp Mặc sắp thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm rồi. Được một lúc, y mới từ sự khiếp sợ và vui mừng khôn xiết bừng tỉnh lại, nhanh chóng thu lại mấy viên Tuyết Tang đan trong tay mình, lại càng tha thiết ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, trình độ luyện đan của anh thật lợi hại, tôi nghĩ anh Diệp cho dù thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm, cũng không còn lâu nữa, anh là đan vương thiên tài nhất mà tôi đã từng gặp.

Diệp Mặc miệng nhoẻn cười nhưng cũng không nói gì, trong lòng lại nghĩ, linh dược mà tôi muốn thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm chẳng phải vẫn đang trên người anh đấy sao, anh nhanh lấy ra đi, đừng vòng vo nữa.

- Anh Diệp, Hoán Chấn mặt dầy muốn mời anh Diệp đến Thần chủ phong tôi làm khách, Giao Hoán Chấn tôi nhất định sẽ coi anh là khách quý.

Tam thần chủ lại lần nữa mời Diệp Mặc, bản lĩnh của Diệp Mặc, khiến y lại càng khẩn cấp muốn kết giao với Diệp Mặc, đối với người tài giỏi như Diệp Mặc, y đánh cũng đánh không lại, chỉ có thể dùng cách khác lung lạc

mà thôi.

Lúc này đã giúp Tam thần chủ luyện đan xong, Diệp Mặc sớm đã muốn rời khỏi nơi này rồi, tên tam Thần chủ này mặc dù nghĩ đơn giản, nhưng Thần Thú Sơn mạch tuyệt đối không thể khinh thường được, hắn dẫn theo Tô Tĩnh Văn, chẳng may xảy ra chuyện gì thì làm sao? Huống chi, Thiếu thần chủ còn thù hận mình thế nữa.

Cho nên hắn căn bản cũng không suy nghĩ nhiều mà ôm quyền nói:

- Cám ơn Tam thần chủ, tôi phải cáo từ rồi.

Thấy Diệp Mặc muốn đi thật rồi, Tam thần chủ vội lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, đây là chút thành ý của tôi muốn mời anh Diệp đến làm khách, Thần Thú Sơn mạch của tôi cái gì không có, chỉ có chút linh thảo này thôi.

Y vốn dĩ muốn mời Diệp Mặc đến Thần chủ phong chơi, sau đó để cho Diệp Mặc tự mình đi dược phong đỉnh cấp hái thuốc. Bây giờ Diệp Mặc lại muốn đi, y đành phải đưa linh dược trên người mình cho hắn.

Cái mà Diệp Mặc đang chờ chính là cái nhẫn này, nên cũng không khách khí mà nhận nó luôn, sau khi thần thức của hắn quét vào, khóe miệng giật giật, linh thảo cấp chín có tới hơn năm mươi gốc, linh thảo cấp tám thì đến ba bốn trăm gốc.

Thật là giàu có, Thần Thú Sơn mạch này thật giàu có, mình chỉ giúp luyện chế một lò Tuyết Tang đan, Tam thần chủ này lại tặng cho mình nhiều linh thảo như này, đây đúng là không cần vốn mà được vạn lời. Từ đó có thể thấy Đại thần chủ và Nhị thần chủ càng giàu có hơn, lúc này hắn thậm chí còn muốn ở lại đây mở một gian hàng luyện đan.

Khiến cho Diệp Mặc tiếc nuối chính là trong hơn năm mươi gốc linh thảo cấp chín này lại không có Băng La hoặc là Chân Linh mà hắn đang cần.

Diệp Mặc cất chiếc nhẫn đi rồi cảm ơn Tam thần chủ:

- Cám ơn anh Giao, không ngờ lại tặng tôi nhiều linh thảo quý giá đến vậy.

Tam thần chủ thấy Diệp Mặc cất đồ của y đi rồi, lại càng vui mừng, vội nới:

- Anh Diệp, lần này tôi vội ra ngoài, nên nhiều dược liệu quý không mang theo, lần sau anh Diệp nhất định phải đến Thần Thú Sơn mạch của tôi làm khách đấy, Giao Hoán Chấn tôi nhất định sẽ tặng cho nhiều linh thảo hơn.

Diệp Mặc cũng không tiện kêu Tam thần chủ về lấy thêm, đành phải trả lời:

- Được, lần sau Diệp mỗ nếu có đến, nhất định sẽ quấy rầy Tam thần chủ. Nhưng một người bạn của tôi thần hồn bị trúng độc, không biết tam thần chủ có một gốc Băng La nào hay không?

Muốn Băng La đương nhiên là luyện chế Chân La đan, nhưng Diệp Mặc chỉ có thể nói là thần hồn trúng độc, nếu không sẽ khiến người khác nghi ngờ tu vi của mình thì cũng không tốt. Còn Chân Linh thảo, Diệp Mặc lại càng không thể nói ra, vì tác dụng của Chân Linh thảo chỉ có một, đó chính là luyện chế Chân Linh đan, chỉ cần hắn nói ra thì đối phương sẽ biết mình muốn làm gì ngay lập tức.

- Băng La ư?

Tam thần chủ nhíu nhíu mày, Diệp Mặc liền biết y không có. Cũng phải, Chân La thảo còn qúy hơn linh thảo cấp chín nhiều, nơi nó sinh sống cũng là nơi băng tuyết. Hơn nữa cũng khó mà tìm được, Thần Thú sơn mạch cho dù giàu có, cũng chưa chắc có Băng La.

Đang lúc Diệp Mặc định nói thôi đi, thì Tam thần chủ bỗng nhiên lại nói:

- Anh Diệp, ba tháng sau anh đến thần chủ phong của tôi, tôi nhất định sẽ tìm cách giúp anh.

Đã nói đến nước này, Diệp Mặc biết nói nữa cũng chẳng được gì, hắn gật đầu nói:

- Ba tháng sau nếu như có thời gian, Diệp mỗ chắc chắn sẽ đến thăm hỏi Tam thần chủ.

Nói xong Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Thanh Nguyệt, sau khi mấy người Tô Tĩnh Văn lên Thanh Nguyệt rồi, mới từ biệt Tam thần chủ.

Thanh Nguyệt mang theo bóng dáng màu xanh biến mất trên bầu trời Thần Thú sơn mạch, Thiếu thần chủ biết, cho dù trưởng lão ra mặt, cũng không giữ được đan vương trước mặt này lại.

Tam thần chủ hướng nhìn về phía Diệp Mặc rời đi, lúc này mới khuôn mặt mừng rỡ quay người lại nói với một nam một nữ phía sau lưng y:

- Ha ha, hôm nay đúng là may mắn, Giao Hoán Chấn tôi không ngờ lại có thể kết giao với cao nhân như vậy, đi, về thôi.

Thiếu thần chủ nhìn Tam thần chủ dương dương đắc ý, sắc mặt lập tức xanh mét, nhìn hướng mà Diệp Mặc rời đi một lúc lâu, lúc này mới đi.

…

Thanh Nguyệt mang theo một đường màu xanh bay về hướng mà Ngôn Nghiên chỉ, hai ngày sau, mới rời khỏi phạm vi Thần Thú sơn mạch. Thanh Nguyệt cần đến hai ngày mới rời khỏi phạm vi của Thần Thú sơn mạch, rõ ràng Thần Thú sơn mạch này cũng rất rộng. Diệp Mặc có chút nghi ngờ hỏi Ngôn Nghiên:

- Nơi mà các cô bị vây khốn cách bên ngoài này xa như vậy, sao các cô có thể vào trong được?

Tận mắt chứng kiến Diệp Mặc dạy dỗ Thiếu thần chủ của Thần Thú sơn mạch, lại còn kết bạn với Tam thần chủ cao cao tại thượng của Thần Thú sơn mạch, Ngôn Nghiên trong lòng cũng có chút kính sợ Diệp Mặc. Vì cô sinh sống ở Tây Tu thành, đương nhiên biết địa vị Thần chủ của Thần Thú sơn mạch.

Bây giờ Diệp Mặc lại hỏi đến, cô vội vàng đáp lại:

- Tôi và anh trai của tôi hai năm trước đã tiến vào Thần Thú sơn mạch rồi, vẫn rất cẩn trọng, nhưng một tháng trước bị yêu thú chặn đường, chúng tôi mới lợi dụng trận pháp tàn phá kia cố gắng gượng đến khi Diệp đại ca tới. Nếu như không phải gặp được mình, Diệp Mặc chắc rằng anh em nhà này cuối cùng cũng chết là cái chắc, căn bản cũng không tìm được Dịch Tinh Đằng.

Thanh Nguyệt sau khi rời khỏi Thần Thú sơn mạch, tốc độ lại trở nên nhanh chóng, chỉ trong vòng một tuần, Thanh Nguyệt đã tiến gần đến một dãy núi dài miên man cực kỳ hùng vĩ.

Lần này không đợi Diệp Mặc hỏi, Ngôn Nghiên chủ động nói:

- Dãy núi này chính là Tây Tu giới, qua dãy núi này rồi, thì chính là phạm vi của Tây Tu thành rồi.

Diệp Mặc gật đầu, Thanh Nguyệt sau khi xuyên qua dãy núi đó, quả nhiên tu sĩ loài người trở nên nhiều hơn. Những tu sĩ đó sau khi thấy tốc độ của Thanh Nguyệt, ai ai cũng tránh ra. Tu sĩ có loại pháp bảo phi hành như Thanh Nguyệt này, rõ ràng là bậc tiền bối tài giỏi.

Lại hai ngày nữa, thần thức của Diệp Mặc đã nhìn thấy một cửa thành cao lớn, trên cửa thành có hai chữ “Tây Tu”. Ngoài ra, không có đồ gì khác, đến tường thành cũng không có.

- Tây Tu thành là một thành phố tu sĩ không có tường thành, chỉ có cửa thành cao vút. Diệp đại ca trước khi vào thành, tốt nhất là đổi một pháp bảo

phi hành khác.

Ngôn Nghiên lại giải thích thêm.

Diệp Mặc thấy Tây Tu thành có thể tồn tại song song cùng Thần Thú sơn mạch ở nơi này, cũng không phải là nơi tầm thường, cho dù Ngôn Nghiên không nói, hắn cũng định đổi pháp bảo rồi. Ngay sau đó ai nấy nhảy lên pháp bảo của mình, Diệp Mặc cũng phóng ra một chân khí phi hành hạ phẩm.

Sau nửa tuần hương, mọi người cũng đã dừng chân bên ngoài Tây Tu thành. Đối với sự có mặt của mấy người, cũng không có ai thấy kỳ quái. Cửa lớn của Tây Tu thành mặc dù chỉ là một cửa thành cực lớn, nhưng tu sĩ ra vào lại cực kỳ nhiều. Một số tu sĩ trên người còn mang theo mùi máu tanh, rõ ràng là vừa đi bắt yêu thú về.

Mấy người vừa tiến vào Tây Tu thành, sư phụ của Chu Ngữ Sương liền dẫn theo Chu Ngữ Sương đến trước mặt Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu cáo từ, gã căn bản không định quay về Bắc Vọng châu. Linh khí của Tây Tu thành vô cùng nồng đậm, tu luyện ở đây, đối với gã mà nói cũng là chọn lựa tốt nhất.

Anh em Ngôn Nghiên nhớ em trai Ngôn Trịnh Tân, cũng thiên ân vạn tạ cáo từ Diệp Mặc, hơn nữa còn để lại truyền tin châu, nói đợi sau khi em trai khỏe trở lại, chắc chắn sẽ tìm đến Diệp Mặc cám ơn đầu tiên.

Đường Mộng Nhiêu thấy lúc này cũng không còn ai xung quanh, mới nói:

- Diệp Mặc, khi nào anh quay về Bắc Vọng châu? Tôi muốn về cùng anh.

Diệp Mặc gật đầu, hắn biết Đường Mộng Nhiêu nhất định muốn đi cùng hắn, nếu không, cô tuyệt đối không thể nào về đến Bắc Vọng châu được.

Bây giờ từ Tây Tích châu vượt Vô Tâm Hải đến Bắc Vọng châu, đối với

Diệp Mặc cũng không có chút áp lực nào. Tu vi của hắn cũng đã là Kiếp Biến tầng thứ sáu rồi, còn có Thanh Nguyệt nữa, cho dù là tu sĩ Hóa Chân, cũng không sợ chút nào.

- Vậy bây giờ anh muốn đi đâu? Nếu không tiện, tôi và Nguyệt Thiền đi tìm chỗ nào ở lại trước đã, đợi đến khi nào anh đi thì gọi tôi một tiếng cũng được.

Đường Mộng Nhiêu không biết cô đi theo Diệp Mặc, có ảnh hưởng đến Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn hay không, nên mới chủ động nói trước.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, Tô Tĩnh Văn đã nói:

- Không sao cả Đường môn chủ, chúng ta đi cùng nhau đi, cùng nhau chăm sóc.

Đường Mộng Nhiêu thực ra cũng muốn đi cùng Diệp Mặc, thấy Tô Tĩnh Văn nói vậy, lập tức nói:

- Vậy thì tốt quá, em Tĩnh Văn à, sau này em gọi chị là chị Đường là được rồi, không cần phải xa lạ như vậy nữa, chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua bao khó khăn hoạn nạn rồi mà.

Tô Tĩnh Văn khoác tay Diệp Mặc điềm nhiên cười nói:

- Vâng, chị Đường.

Đối với việc đi cùng Đường Mộng Nhiêu, Diệp Mặc cũng không để ý lắm, cái mà hắn chú ý bây giờ là những tu sĩ ở trong Tây Tu thành này. Hắn phát hiện ra tu sĩ trong Tây Tu thành đều rất vạm vỡ, hơn nữa lại còn mang sát khí, rõ ràng đây là nơi người nào mạnh hơn thì làm chủ. Những tu sĩ có tu vi thấp muốn sinh tồn ở đây, cũng có chút khó khăn.

- Chúng ta đi tìm chỗ ở trước đã, sau đó đến Thiên Cương ba mươi sáu vực.

Diệp Mặc thấy mấy người nhìn về phía mình, lập tức nói.

Thiên Cương ba mươi sáu vực hắn sớm đã muốn đến rồi. Vực của hắn đã là tiểu thành rồi, nếu như có thể hiểu sâu hơn một chút về vực trong Thiên Cương ba mươi sáu vực, khiến vực của mình thành đại thành, đối với hắn mà nói sức chiến đấu sẽ tăng lên một cấp bậc.

- A, Hành Tu hội, chị Ngôn nói là một trong ba nơi nổi tiếng nhất của Tây Tu thành, chúng ta có đi hay không.

Nguyệt Thiền lúc này chỉ vào một tấm biển lớn màu đen cực lớn kêu lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1287

Máu Tanh Ở Hành Tu Hội

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, thì lại phát hiện ra thần thức của hắn bị ngăn trở bởi trận pháp của Hành Tu Hội. Từ độ nồng đậm của linh khí của nơi này thì có thể thấy được, hẳn là có tụ linh trận cao cấp được bố trí bên trong Hành Tu Hội.

Cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc cũng không muốn đi Hành Tu Hội để lãng phí thời gian. Mục đích của hắn rất rõ ràng, chính là đi Thiên Cương ba mươi sáu vực trước, nếu như tu vi tiến nhanh, thì ba tháng sau sẽ đi Thần Thú sơn mạch bái phỏng tam thần chủ một chút. Nếu như Thiên Cương ba mươi sáu Vực không có trợ giúp gì được cho hắn, thì hắn sẽ rời khỏi Tây Tu thành, vượt qua Vô Tâm Hải để trở về Bắc Vọng Châu.

Lúc này thì hai tên tu sĩ Kiếp Biến vừa đi ra từ bên trong Hành Tu Hội, mặc dù cả hai cũng không nói gì, nhưng cũng mang theo chút mùi máu tanh khiến Diệp Mặc chú ý, Diệp Mặc cũng lập tức nghe được tiếng hai người truyền âm với nhau.

- Đúng là 'Chân linh thảo' sao?

- Không sai, đúng là 'Chân linh thảo'. Người này đúng là muốn chết mà, mang 'Chân linh thảo' theo mà cũng dám đi vào Hành Tu Hội.

- Hắc, hắc, y cũng không biết việc bản thân có 'Chân linh thảo' đã bị bại lộ...

...

Hai người này nói tới đây, liền chú ý tới mấy người Diệp Mặc, cho nên

dừng cuộc nói chuyện lại nhanh chóng dời đi, rất nhanh đã không thấy bóng dáng nữa.

Diệp Mặc vốn đang đi tiếp thì lại phải dừng lại. Hành Tu Hội là nơi nào? Không ngờ lại xuất hiện 'Chân linh thảo'? Hai tên tu sĩ Kiếp Biến vừa rồi trên người đúng là có tỏa ra một mùi máu tươi nhàn nhạt, lẽ nào ở chỗ này có thể tùy ý giết người hay sao?

- Vào xem xem.

Diệp Mặc quay đầu nói với mấy người Đường Mộng Nhiêu một câu, sau khi nói xong thì hắn liền đi vào trước. Nếu thực sự có 'Chân linh thảo', thì ba tháng sau hắn sẽ không cần phải đi Thần Thú sơn mạch nữa rồi. Tam thần chủ thoạt nhìn thì có vẻ rất thẳng thắn, nhưng Đại thần chủ cùng Nhị thần chủ nữa, còn có cả trưởng lão kia là dạng người gì, thì một người Diệp Mặc cũng chưa từng gặp qua.

Bản thân hắn cũng không cho rằng mình tu luyện đến Kiếp Biến tầng sáu đã là vô địch. Ở Tây Ích Châu này tu sĩ lợi hại hơn hắn tuy rằng không chắc là có quá nhiều, nhưng chắc chắn sẽ không ít.

Đường Mộng Nhiêu còn tưởng Diệp Mặc không muốn đi vào, không ngờ tới Diệp Mặc chỉ ngừng lại một chút, lại lựa chọn tiến vào trong Hành Tu Hội rồi.

Cửa vào Hành Tu Hội không có bất kỳ người nào ngăn cản, cũng không có ai hỏi câu nào. Nhưng sau khi Diệp Mặc đi vào Hành Tu Hội, thì cũng phải ngây ngẩn cả người. Linh khí trong quảng trường nồng đậm tới bức người, Diệp Mặc khẳng định là phía dưới Hành Tu Hội có một cái linh mạch, hơn nữa ít nhất phải là linh mạch bán cực phẩm. Ở trong phạm vi quảng trường có đầy rẫy các tu sĩ, hơn nữa những tu sĩ này đều ẩn nấp tu vi của mình. Ai nấy trông cũng đằng đằng sát khí.

Ở giữa quảng trường có vài chục cái cấm chế trong suốt, bên trong đều có tu sĩ đang tu luyện. Diệp Mặc chỉ cần nhìn cũng biết là những tu sĩ đang

tu luyện trong cấm chế kia chính là đang trùng kích bình cảnh.

Tại sao lại có một chỗ như thế này chứ? Diệp Mặc đang muốn tìm một người để hỏi một chút, thì bỗng nhiên có một cái cấm chế mở ra. Một tu sĩ hưng phấn đi ra ngoài, đồng thời một cỗ linh khí cực kỳ nồng hậu tràn ra, hiển nhiên là do sự nồng đậm vô cùng của linh khí bên trong cái cấm chế vừa rồi.

Tên tu sĩ này vừa đi ra, thì đã có hai tên tu sĩ khác vọt tới trước mặt cái cấm chế kia. Hai tên tu sĩ này căn bản là cũng không nói hai lời, lập tức đã đối chiến với nhau rồi. Hai người này tuy rằng đều đang ẩn nấp tu vi, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhìn ra được rõ ràng, một người là tu vi Ngưng Thể tầng sáu, còn một người là Ngưng Thể tầng ba. Bọn họ cướp giật cái cấm chế kia hẳn cũng là vì muốn đề thăng cảnh giới của chính mình.

Hai người tranh đấu cũng không được bao lâu, vì chỉ trong chốc lát thời gian, thì tên tu sĩ Ngưng Thể tầng ba kia đã bị chặt đứt mất một cánh tay. Tên tu sĩ Ngưng Thể tầng ba lúc này hiển nhiên là cũng đã biết được bản thân không phải là đối thủ của đối phương, cho nên liền trực tiếp ném nhẫn trữ vật của mình cho đối phương. Còn tên tu sĩ Ngưng Thể tầng sáu kia sau khi lấy được nhẫn trữ vật, thì cũng không tiếp tục công kích tu sĩ Ngưng Thể tầng ba nữa. Trực tiếp đi vào trong cấm chế và bắt đầu tu luyện.

Hóa ra là đang đoạt địa bàn tu luyện. Diệp Mặc lắc đầu, vừa định lùi ra ngoài, thì lại thấy ở một góc của đại điện lại có hai tu sĩ đánh nhau không rõ lý do. Nhưng sự chênh lệch của hai người này cũng tương đối lớn, vì một người là tu vi Ngưng Thể tầng năm, còn một người thì mới chỉ có tu vi Hư Thần.

Chỉ hơn mười lần hít thở, thì tu sĩ Hư Thần đã bị tên tu sĩ Ngưng Thể tầng năm giết chết. Sau khi tên tu sĩ Ngưng Thể tầng năm thu hồi nhẫn trữ vật của đối phương, thì lại ngồi xuống tiếp tục tu luyện giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Lại có thêm một tên tu sĩ cấp thấp nhanh chóng đi tới hiện trường tranh

đấu, thu dọn toàn bộ vết tích, sau đó lại nhanh chóng rời khỏi đại điện này, không biết là đã đi đâu.

Diệp Mặc phát hiện rằng muốn đánh nhau ở đây, thì không thể dùng cách đánh lén được, mà phải chính diện khiêu chiến đối phương thì mới được.

Tô Tĩnh Văn cũng nhíu mày một chút, ôm chặt lấy cánh tay của Diệp Mặc rồi nói:

- Ở đây thật không tốt, chúng ta nên đi thôi.

Diệp Mặc gật đầu, hắn hiểu được lúc trước hai tu sĩ kia nói đến 'Chân linh thảo' thì khẳng định cũng là do cướp đi từ trong tay người khác. Đối với Hành Tu Hội này thì Diệp Mặc đã không còn thấy hứng thú nữa.

- Khoan đã...

Mấy người Diệp Mặc còn chưa kịp xoay người rời đi, thì đã có một tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh tiến lên ngăn cản.

Diệp Mặc ngừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh này. Còn tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh thì lại nhìn Đường Mộng Nhiêu một chút, sau đó bỗng nhiên hướng tới Tô Tĩnh Văn nói:

- Đem dây chuyền và giầy của cô lưu lại, sau đó các người có thể đi.

Tô Tĩnh Văn liền nhướng mày, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ này rồi lạnh giọng nói:

- Dựa vào cái gì?

Tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh liền nhíu mày rồi nói:

- Nếu như không phải ta nể mặt bằng hữu của cô, thì ngay cả cô ta cũng muốn lưu lại.

- Cút...

Diệp Mặc lạnh giọng thốt lên một chữ.

Hắn đương nhiên biết ý tứ của tên tu sĩ này, chính là nói là do nể mặt Đường Mộng Nhiêu, cho nên mới chỉ cần dây chuyền và giày của Tô Tĩnh Văn. Diệp Mặc luyện chế ra ba kiện chân khí trung phẩm, thì trên người Tô Tĩnh Văn đang đeo hai kiện. Hai thứ này chính là dây chuyền và giầy mà cô đang mang.

Dây chuyền thì do Diệp Mặc dung nhập vào một chút 'Lam nguyệt khoáng thạch' cho nên nhìn có vẻ cực kỳ đẹp mắt.

Tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh kia nghe được Diệp Mặc nói một chữ 'Cút' thì sắc mặt lập tức trở nên băng lãnh:

- Ngươi muốn chết.

Nói xong thì y cũng không đợi Diệp Mặc lên tiếng, đã đánh ra một đạo kiếm quang mầu ố vàng lạnh lẽo xuống đỉnh đầu Diệp Mặc rồi. Không ngờ y lại muốn chẻ Diệp Mặc ra thành hai khúc.

Chỗ này quả nhiên là nơi động chút có thể giết người. Diệp Mặc vừa rồi đã thấy có người giết người xong cũng không có việc gì cả, thì lúc này hắn cũng chẳng cần phải khách khí nữa. Chân nguyên nhanh chóng bùng lên, đồng thời Tử Đao cũng được phóng ra.

Đối với tên tu sĩ Kiếp Biến trước mặt này, thì Diệp Mặc muốn trực tiếp giết chết tại chỗ, cho nên 'Huyễn vân hoa sơn' của hắn đánh ra càng mang theo sự khát máu sắc bén.

Đối với chiến đấu sinh tử của tu sĩ cấp thấp, thì cũng không có bao nhiêu người để ý, nhưng lần này là cuộc chiến của tu sĩ Kiếp Biến thì lại khác. Huống chi tên tu sĩ Kiếp Biến này cũng rất có danh tiếng ở Tây Tu thành, hầu như không có người nào dám đắc tội với y cả.

Lúc này đao quang màu tím vô cùng rực rỡ của Diệp Mặc đánh ra, thì càng hấp dẫn nhiều ánh mắt hơn. Rất nhiều người lập tức hiểu được, Diệp Mặc cũng không phải là một kẻ đơn giản.

Tên tu sĩ Kiếp Biến thấy Diệp Mặc lấy ra pháp bảo, hơn nữa còn dám phản kích lại y, thì nhất thời cười lạnh một tiếng, đang muốn khống chế kiếm quang của mình nhanh hơn nữa, thì lại phát hiện bản thân giống như là bị hãm vào vũng bùn vậy, mà pháp bảo Bán Nguyệt Kiếm của y cũng trở nên khó lòng khống chế được. Ngay cả 'Vực' của y cũng giống như là tuyết tan, chỉ nửa khắc sau khi đao quang của đối phương đi tới thì đã hoàn toàn tan biến rồi.

Không tốt, đã trúng thiết bản rồi. Sắc mặt tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh này liền đại biến, lúc này thì y đã khẳng định Diệp Mặc ít nhất đã là tu vi Hóa Chân rồi. Bản thân không ngờ lại muốn chết, dám đi cướp đồ của một tu sĩ Hóa Chân.

- Tiền bối, xin tha...

Lời cầu xin của tên tu sĩ Kiếp Biến này còn chưa nói ra hết, thì một đường đao quang màu tím đã đi qua mi tâm của y kéo theo một tia máu đỏ tươi. Một Nguyên Thần kinh hoàn tràn ra rồi lập tức muốn bỏ chạy. Nhưng Nguyên Thần này cũng không đi được bao xa, thì đã bị đao quang của Tử Đao quay vòng lại giống như là một mặt trời đỏ nhanh chóng trùm lấy rồi biến mất. Chỉ còn lại một tiếng hét thảm vẫn còn vang vọng một chút trong đại điện.

Diệp Mặc học theo tên tu sĩ Ngưng Thể trước đó lấy đi nhẫn trữ vật của tên tu sĩ Kiếp Biến này. Về phần chân khí hộ giáp trên người tên tu sĩ Kiếp Biến này thì hắn căn bản là không thèm nhìn một cái.

Vốn đại điện đã im ắng lạnh lùng, thì lúc này lại càng trở nên yên tĩnh hơn. Những tu sĩ khác thậm chí còn không dám trực tiếp nhìn vào mắt Diệp Mặc. Một tu sĩ Kiếp Biến đỉnh, không ngờ lại chết trước mặt người thanh niên trẻ này chỉ trong một chiêu. Ngay cả Nguyên Thần cũng không thể

thoát khỏi. Đây là thực lực gì? Hóa Chân sao, chắc chắn là tu vi Hóa Chân mới có thể làm như vậy.

Còn có một số tu sĩ len lén nhìn cái thi thể còn đang nằm trên mặt đất kia. Hộ giáp trên người tên tu sĩ Kiếp Biến đỉnh kỉa tuy rằng đã bị tàn phá không ít, nhưng vẫn là một kiện chân khí trung phẩm đấy, vẫn là một thứ rất đáng giá. Nhưng Diệp Mặc còn ở chỗ này, thì cũng không có ai dám tiến lên thu lấy cái hộ giáp kia cả.

Những tu sĩ có tu vi thấp ở xung quanh đây đều lộ ra ánh mắt thất vọng khi lại có một tên tu sĩ cấp thấp đi tới xử lý thi thể kia.

Ngay khi mấy người Diệp Mặc muốn rời đi, thì có một cô gái mặc một bộ váy xanh trang nhã đã đi tới. Cô gái này sau khi tới trước mặt mấy người Diệp Mặc, đầu tiên là kính cẩn thi lễ một cái, sau đó mới nói một cách điềm đạm:

- Mấy vị bằng hữu, hội chủ của chúng tôi có ý muốn gặp mặt mấy vị, nếu như mấy vị bằng hữu nguyện ý, thì đệ tử xin được dẫn đường...

Sau khi cô gái mặc váy xanh nói ra lời này, thì tất cả tu sĩ có mặt bên trong Hành Tu Hội đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, đều hâm mộ mấy người Diệp Mặc được nhận lời mời. Hơn nữa mấy người Diệp Mặc được cô gái đại sứ váy xanh mời, thì hiển nhiên là đãi ngộ nhận được sẽ rất cao.

Diệp Mặc nghe xong thì lại mơ hồ hiểu được mục đích của Hành Tu Hội một chút. Ở đây cung cấp linh khí nồng đậm cho tu sĩ tu luyện, sau đó nếu như phát hiện được những tu sĩ có tu vi cao thâm, hoặc là tu sĩ có tư chất lợi hại. Một khi có những tu sĩ như vậy xuất hiện thì Hành Tu Hội sẽ chủ động lôi kéo, giống như là lúc này bọn họ đang được cô gái váy xanh này mời đón vậy.

Chỉ là Diệp Mặc lúc này đối với việc thăng tiến tu vi thì không hề có hứng thú, nên hắn liền khoát tay:

- Không cần, chúng tôi bây giờ còn có việc, sẽ không quấy rầy quý hội quá lâu, xin cáo từ...

- A...

Cô gái váy xanh thật không ngờ Diệp Mặc lại cự tuyệt, đây là lần đầu tiên cô gặp phải loại tình huống này, huống chi cô còn là đại sứ được mặc váy xanh.

Không chỉ nói cô gái mặc váy xanh này ngây ngẩn cả người, mà toàn bộ tu sĩ có mặt trong đại điện cũng đều ngây ngẩn cả người. Tiến vào Hành Tu Hội này ngoài việc cố gắng tu luyện tấn cấp, hướng đến các cao nhân lĩnh giáo, hơn nữa chủ yếu nhất không phải chính là vì được Hành Tu Hội nhìn trúng rồi đưa ra lời mời sao? Người này đã được mời, không ngờ còn cự tuyệt, thậm chí còn là cô gái đại sứ váy xanh mời nữa chứ, Tây Tu thành còn có kẻ ngốc như thế này sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1288

Thiên Cương Vực

Mấy vị đại nhân thật không muốn đi sao…

Người con gái mặc váy xanh lúc trước cho rằng sau khi mình nói xong, thì mấy người Diệp Mặc chắc chắc sẽ cám ơn rồi đi theo cô đến gặp hội chủ. Bây giờ mấy người Diệp Mặc lại từ chối không có chút do dự gì, sau đó muốn rời đi, cô cũng không biết nên nói thế nào mới phải, ngược lại lại thốt ra một câu như vậy.

Diệp Mặc nhíu mày nhìn cô gái mặc váy xanh một chút nói:

- Chẳng lẽ nhất định phải đi? Không đi không được?

Cô gái kia nhìn ra vẻ mất hứng của Diệp Mặc, vội lắc đầu nói:

- Không phải, không phải, mấy vị đại nhân đừng hiểu lầm, Hành Tu hội chúng tôi sẽ không ép buộc sự tự nguyện của tu sĩ.

- Vậy thì tốt.

Nói xong Diệp Mặc không thèm nhìn nữ tu này, quay người rời đi. Mấy người Tô Tĩnh Văn và Đường Mộng Nhiêu cũng ai nấy rối rít rời đi, chỉ còn một mình nữ tu không ngờ lại kết quả như này ở lại.

Sau khi mấy người rời xa khỏi Hành Tu hội, Tô Tĩnh Văn mới nói:

- Hành Tu hội này đúng là đáng sợ, không ngờ lại có thể tùy ý cướp đồ của người khác, giết người cũng chẳng sao.

Diệp Mặc biết Tô Tĩnh Văn mặc dù đến Tu Chân giới lâu rồi, nhưng nơi

người mạnh lên ngôi như này cũng chưa quen cho lắm.

Đường Mộng Nhiêu lại nói:

- Hành Tu hội chắc là một tổ chức Tu Chân, bọn họ có thể khiến Hành Tu hội đứng vững trong này được, chính là vì thu hút nhiều tu sĩ đến. Tôi nghĩ một khi bên trong Hành Tu hội biểu hiện tươi đẹp, được hội chủ chú ý đến, chắc chắn sẽ xin gia nhập, sau đó lại cung cấp cho người gia nhập lượng lớn tài nguyên tu luyện.

Diệp Mặc gật đầu, đồng ý với ý kiến của Đường Mộng Nhiêu.

Nguyệt Thiền lại nói:

- Vậy thì tôi không tham gia vào Hành Tu hội có được không? Theo cách nói này, thì là tu sĩ cấp cao có thể tùy ý cướp đồ của tu sĩ cấp thấp, còn có thể giết tu sĩ cấp thấp nữa, ai mà bằng lòng vào đó chứ?

Diệp Mặc cũng không trả lời Nguyệt Thiền, nhưng lại biết nếu nhiều người như này vào Hành Tu hội, vậy thì Hành Tu hội chắc chắn có cách thu hút người khác đến.

- Chúng ta đi tìm chỗ để ở lại đã, nếu có thể em muốn rời nơi này sớm một chút.

Tô Tĩnh Văn ở Phỉ Hải thành cũng thỉnh thoảng ra ngoài một chuyến, cũng được mọi người tôn kính, ở Tây Tu thành, cô lại có chút cảm giác xa lạ.

- Được, vậy đi tìm nơi nào ở lại đã.

Diệp Mặc cũng đồng ý với ý kiến của Tô Tĩnh Văn, bây giờ hắn có nhiều linh thảo cấp tám cấp chín như này, muốn thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm cũng là chuyện chắc chắn rồi. bây giờ trước khi trở về Bắc Vọng châu, đối với Diệp Mặc mà nói chuyện quan trọng nhất có hai chuyện, thứ nhất là thăng cấp lên Đan vương cửu phẩm, thứ hai là có thể tìm được Chân Linh thảo hoặc Băng La.

…

- Cô nói hắn không đồng ý đến?

Một người đàn ông trung niên nhìn không rõ tuổi nghi ngờ hỏi một câu.

Còn đứng trước mặt gã đương nhiên là người con gái mặt váy xanh vừa nãy mời mấy người Diệp Mặc, lúc này cô gái này cũng không còn vẻ dửng dưng tự tin mỉm cười như lúc trước gặp Diệp Mặc nữa, mà là khom người căng thẳng nói:

- Đúng vậy, hội chủ, hắn chính xác nói không muốn đến, sau đó thì đi luôn. Tôi sau đó hỏi mới biết được, bọn họ chắc hẳn là vừa mới đến Tây Tu thành, không hiểu quy tắc Hành Tu hội chúng ta, một khi bọn họ biết thì chắc chắn sẽ gia nhập Hành Tu hội chúng ta.

Người đàn ông trung niên kia trầm ngâm, không nói câu nào. Một người đàn ông khác bên cạnh gã cũng nói:

- Chúng ta có cần đi điều tra mấy người này không?

Người đàn ông trung niên kia khua tay nói:

- Không cần, đó chắc hẳn là một tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ. Đúng như những gì Lục Diệp nói, đợi hắn hiểu ra chỗ tốt của Hành Tu hội chúng ta, cho dù hắn là Hóa Chân đỉnh phong cũng sẽ đến. Còn chuyện đi điều tra thì cũng không cần lắm, mặc dù một tu sĩ Hóa Chân đối với Hành Tu hội chúng ta cũng không là cái gì, chỉ là không cần vì cái này sẽ khiến cho người khác phản cảm.

- Vâng.

Người đàn ông kia lập tức đáp.

…

Mấy người Diệp Mặc lúc này đã tìm được chỗ ở, Diệp Mặc có rất nhiều

linh thạch, ở một nơi như Tây Tu thành thì lại càng không thể không nỡ tốn linh thạch.

Nhà trọ Tây Nguyệt ở Tây Tu thành cũng là một trong vài nhà trọ lớn, thuộc vào nơi dừng chân của những tu sĩ xa hoa nhất. Hai phòng mà Diệp Mặc đặt lại càng đắt tiền, ở một tối cũng tốn khoảng một trăm nghìn linh thạch, ở vài tháng thì cần đến mấy chục triệu linh thạch. Nhưng linh khí của nhà trọ này lại vô cùng nồng đậm, hơn nữa đầy đủ trận pháp phòng ngự và các thứ phụ kiện khác.

Sở dĩ không quan trọng về linh thạch, là vì bây giờ Diệp Mặc tùy tiện luyện chế vài món chân khí hoặc luyện chế vài viên đan dược, thì cũng có một bó lớn linh thạch. Huống chi, bây giờ hiệu quả tu luyện của linh thạch thượng phẩm đối với hắn mà nói cũng có hạn rồi, hắn căn bản không cần tiếp tục tích trữ linh thạch thượng phẩm nữa.

Cho dù trận pháp phòng ngự và trận pháp che chắn ở nơi này là bậc nhất, nhưng Diệp Mặc vẫn còn bố trí lại trận pháp trong hai phòng. Hắn và Tô Tĩnh Văn một phòng, còn Đường Mộng Nhiêu và Nguyệt Thiền một phòng.

Diệp Mặc sau khi ở lại nhà trọ Tây Nguyệt, việc đầu tiên hắn làm là đi hỏi thăm về tình hình Hành Tu hội. Từ tiểu nhị của nhà trọ, Diệp Mặc biết được Hành Tu hội mặc dù có chút khác biệt với những gì hắn nghĩ, nhưng đại khái cũng không sai biệt lắm.

Hành Tu hội cung cấp quảng trường linh khí nồng đậm để tu luyện, cũng là đại sảnh mà mấy người Diệp Mặc đã nhìn thấy. Còn cung cấp linh nhãn thăng cấp, cũng chính là nơi tu luyện có vài cấm chế mà Diệp Mặc đã nhìn thấy. Những nơi này đều là miễn phí, nhưng anh cần phải cùng với người khác tranh cướp.

Bình thường, những tu sĩ cấp thấp trong Hành Tu hội chỉ cần không tìm đến tu sĩ cấp cao khiêu khích, thì tu sĩ cấp cao cũng không chủ động gây rắc rối với tu sĩ cấp thấp, vì như vậy sẽ làm giảm điểm số của tu sĩ cấp cao trong

Hành Tu hội. Nhưng một khi tu sĩ cấp thấp mạo phạm đến tu sĩ cấp cao, thì có thể tùy ý chém giết. Nhưng phần lớn tu sĩ ở trong Hành Tu hội đều ẩn giấu tu vi của mình, nếu như tu vi chênh lệch quá lớn, thì cũng không có ai biết được ai thấp ai cao.

Còn tu sĩ Kiếp Biến viên mãn bảo Tô Tĩnh Văn giao dây chuyền ra, đó là vì tu sĩ cấp cao nếu như nhắm trúng đồ của tu sĩ cấp thấp nào đó rồi, thì có thể yêu cầu tu sĩ cấp thấp giao vật đó ra, nhưng tu sĩ cấp cao cũng không thể lật xem nhẫn trữ vật của tu sĩ cấp thấp được.

Còn những tu sĩ đến Hành Tu hội này, ngoại trừ cần quảng trường của Hành Tu hội để tu luyện ra, còn một mục đích chính nữa, đó là vì muốn được Hành Tu hội để ý tới. Một khi Hành Tu hội để ý đến anh rồi, thì sẽ mời anh gia nhập vào Hành Tu hội, thì việc tu luyện của anh cũng sẽ tiến triển cực nhanh. Còn làm sao có thể lọt vào mắt Hành Tu hội được, ngoại trừ cướp linh nhãn ra, thì chỉ có tỷ thí. Những tu sĩ trong Hành Tu hội có thể chủ động tìm một tu sĩ bất kỳ để thi đấu, sống chết không bàn. Đương nhiên tu sĩ được chọn cũng có thể từ chối, nhưng một khi từ chối rồi, sau này cũng không thể vào Hành Tu hội tu luyện được nữa.

Mà Hành Tu hội cũng sẽ căn cứ theo mức độ biểu hiện của những người ưu tú sẽ để cho hầu gái của hội đến mời, hầu gái đến mời được chia làm mấy cấp loại trang phục như vàng, chanh, hồng, lục, xanh, lam, tím, hầu gái mặt quần áo màu vàng gọi là hầu gái hoàng y. Bình thường, màu sắc quần áo của hầu gái đi mời người có biểu hiện xuất sắc càng gần về sau, thì chứng tỏ người được mời càng có nhiều chỗ tốt, sau khi gia nhập và Hành Tu hội thì địa vị càng cao.

Diệp Mặc nghe đến đó đã hiểu tất cả, lại càng không có hứng thú với Hành Tu hội. Trong lòng hắn thậm chí còn thầm bất mãn, mời mình chỉ mà một hầu gái váy xanh mà thôi. Hắn cũng không biết hầu gái váy xanh của Hành Tu hội mà xuất động, thì địa vị đã rất cao rồi, người khác có hâm mộ cũng hâm mộ không đến được.

Mặc dù hiểu được mục đích của Hành Tu hội, mấy người Diệp Mặc và

Tô Tĩnh Văn cũng tu luyện ba ngày cũng không ra ngoài, Diệp Mặc chủ yếu là luyện đan. Vì Diệp Mặc vẫn còn có chút lo lắng Hành Tu hội kia có đến điều tra hắn hay không, ba ngày sau, Diệp Mặc biết được hắn nghĩ nhiều quá rồi, người ta căn bản cũng chẳng thèm đến hỏi.

Cũng đúng, hắn cũng được hầu gái váy xanh mời, người khác nói không chừng căn bản cũng không để ý đến hắn nữa. Ba người sau khi cám ơn Diệp Mặc, Ngôn Trịnh Tân chủ động dẫn Diệp Mặc đến Thiên Cương ba mươi sáu vực. Căn cứ theo những gì Ngôn Nghiên nói, Diệp Mặc biết được Ngôn Trịnh Tân là người nhỏ nhất trong ba người, nhưng Diệp Mặc lại phát hiện anh ta còn lão luyện hơn anh cả của anh ta. Bây giờ Ngôn Trịnh Tân chủ động dẫn đường, Diệp Mặc đoán rằng anh ta chắc hẳn muốn bày tỏ sự cảm kích của mình với Diệp Mặc, cũng gật đầu đồng ý.

Vốn dĩ Diệp Mặc không định cho Tô Tĩnh Văn đi, nhưng Tô Tĩnh Văn lại cứ nhất định muốn đi cùng, dù sao đến Thiên Cương ba mươi sáu vực cũng nguy hiểm. Đường Mộng Nhiêu cũng muốn đến Thiên Cương ba mươi sáu vực lĩnh ngộ một chút vực, cuối cùng thì mấy người cùng đi.

Tây Tu thành là một thành phố rất kỳ quái, nơi ở của tu sĩ và linh điền, vườn linh dược thậm chí cả núi non cũng liền một chỗ, diện tích quá rộng lớn, hơn nữa tu sĩ trong này cũng cực kỳ nhiều.

Thiên Cương ba mươi sáu vực cách nhà trọ Tây Nguyệt nơi mà Diệp Mặc ở cũng mất trăm dặm đường, nhưng cũng ở trong Tây Tu thành.

Cũng may Tây Tu thành không có cấm không, mấy người Diệp Mặc chỉ trong chốc lát đã đến được bên ngoài của Thiên Cương ba mươi sáu vực.

Thiên Cương ba mươi sáu vực là một sân thí luyện, Diệp Mặc cho rằng nơi này chắc chắn không nhiều người, giống như quảng trường đề danh ở Nam An thành, chỉ khi nào có người đến đề danh, thì quảng trường đề danh mới có người. Bình thường khi không có người đến đề danh, thì quảng trường đề danh cũng không có một ai.

Nhưng sau khi Diệp Mặc đến nơi này rồi mới biết, nơi này đã hình thành một khu vực buôn bán, lại càng giống như một phường thị cố định vậy. Từng cửa hàng xếp xung quanh Thiên Cương ba mươi sáu vực, còn đồ mà nơi này buôn bán ngoại trừ dược liệu và khoáng thạch, thì pháp bảo, linh sủng cái gì cũng có.

Mấy người Diệp Mặc vừa mới bước đến bên ngoài Thiên Cương ba mươi sáu vực, liền nghe thấy có chút âm thanh lầm rầm truyền đến:

- Anh Ngôn không ngờ lại tìm được Dịch Tinh Đằng, đúng là tài giỏi. Bây giờ cũng có thể đứng dậy được rồi, chúc mừng, chúc mừng.

Ngôn Trịnh Tân nghe thấy những âm thanh này sắc mặt lập tức trở nên khó coi, anh ta chằm chằm nhìn vào tu sĩ vừa mới nói lạnh lùng nói:

- Kim Kỳ Long, ba mươi năm trước có phải là mày thông đồng với người khác hãm hại tao không?

Người đàn ông có giọng ầm ầm kia sau khi nghe thấy Ngôn Trịnh Tân nói vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngôn Trịnh Tân, anh nói thì phải có trách nhiệm với lời mình nói, năm đó tôi có lòng tốt giúp anh, anh còn nói những lời này, nếu như anh còn dám nói như vậy, thì đừng trách tôi không khách khí.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1289

Ác Bá Ở Quảng Trường Thiên Cương Vực

Sau khi Ngôn Trịnh Tân nghe được, thì vừa định nói lại đã bị Ngôn Nghiên kéo về. Ngôn Trịnh Tân liền hiểu được ý của Ngôn Nghiên, cho nên cũng không nói thêm gì cả, hiển nhiên là không muốn đối nghịch với tên tu sĩ này.

Diệp Mặc thì lại có chút kỳ quái nhìn tên tu sĩ vừa nói, y là tu vi Ngưng Thể viên mãn, thực lực bình thường nhưng lại rất to mồm, tướng mạo cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tên tu sĩ Ngưng Thể to mồm thấy Ngôn Trịnh Tân không nói gì nữa, thì trong mắt liền hiện lên một tia trào phúng. Nhưng y cũng không tiếp tục để ý tới Ngôn Trịnh Tân, mà lại cười hì hì đi tới trước mặt Diệp Mặc đưa tay ra nói:

- Mấy vị bằng hữu này muốn đi tới Thiên Cương ba mươi sáu Vực để thử thách phải không?

Diệp Mặc liền thuận miệng trả lời:

- Không sai, chúng ta muốn đi Thiên Cương ba mươi sáu Vực Tên tu sĩ mồm to sau khi nghe được Diệp Mặc khẳng định, thì nụ cười trên mặt của y càng đậm hơn, lập tức nói tiếp:

- Mấy người muốn tham gia thí luyện Thiên Cương ba mươi sáu vực thì cứ đi theo chúng tôi là được rồi, tôi xin đảm bảo là mấy người sẽ cực kỳ thỏa mãn. Các tu sĩ từ thông đạo Khê Trung của chúng tôi tiến vào Thiên Cương ba mươi sáu vực là có tỷ lệ tổn thưởng thấp nhất đấy. Hơn nữa mấy người là

bạn của Ngôn Trịnh Tân, thì tôi nhất định sẽ chiếu cố cho mấy người.

Câu nói cuối cùng thì lại tỏ ra giống như là y cùng Ngôn Trịnh Tân là lão bằng hữu vậy, cứ như là lời uy hiếp vừa rồi đối với Ngôn Trịnh Tân không phải là từ miệng y nói ra.

Diệp Mặc nghi hoặc quay đầu lại nhìn Ngôn Trịnh Tân một chút, vì những lời của tên mồm to này hắn một chút cũng không hiểu được.

- Diệp đại ca, anh không biết tình hình của Thiên Cương vực?

Ngôn Trịnh Tân thấy vẻ nghi hoặc của Diệp Mặc, thì mới biết được Diệp Mặc đối với nơi này căn bản là một điểm cũng không hề hiểu rõ.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, tôi nghĩ nếu đã là một nơi dùng để thí luyện, vậy thì cứ tới rồi đi vào thôi, chẳng lẽ còn cần cái gì khác sao? Cái thông đạo kia là lần đầu tiên tôi nghe thấy.

Tên tu sĩ mồm to nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, lập tức biết được là đám người Diệp Mặc lần đầu tiên tới nơi này, cho nên liền vội vã tiến lên phất tay ngăn không cho Ngôn Trịnh Tân nói tiếp, sau đó mới tự mình nói cùng Diệp Mặc:

- Mấy vị là lần đầu tiên tới đây, vậy thì cứ đi chỗ chúng tôi là tốt nhất, có chỗ nào không biết thì chúng tôi sẽ giải đáp tường tận, sau đó lại có chuyên gia hộ tống mấy vị tiến nhập vào Thiên Cương ba mươi sáu vực.

Mấy thứ này Ngôn Trịnh Tân cũng biết, cho nên Diệp Mặc đương nhiên sẽ không còn phải đi hỏi người khác làm gì. Huống chí cái tên tu sĩ mồm to này Diệp Mặc cũng không cảm thấy có chút thiện cảm nào cả. Vừa rồi Ngôn Trịnh Tân muốn giải thích cho hắn thì tên mồm to kia lại trực tiếp xen ngang vào, thực là quá mức vô lễ.

Đối với Ngôn Trịnh Tân mà nói, thì Diệp Mặc là ân nhân cứu mạng của

ba chị em y, cho nên y đương nhiên sẽ không để cho Diệp Mặc bị mắc lừa được. Vì thế y đợi cho tên mồm to kia vừa nói xong, thì y cũng lập tức nói với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, hay chúng ta đi tìm một cái linh tức lâu, sau đó em sẽ kể lại cho anh nghe, lúc đầu em còn tưởng anh đã hỏi qua tiểu nhị vấn đề này rồi.

Diệp Mặc vừa định gật đầu, thì đã thấy tên tu sĩ mồm to lại lần nữa chen ngang vào:

- Ngôn Trịnh Tân, anh không cần phải giải thích, bằng hữu của anh chúng tôi khẳng định sẽ chiếu cố tốt.

Tên này căn bản là không để cho Ngôn Trịnh Tân nói, cực kỳ bá đạo.

Sắc mặt của Diệp Mặc nhất thời lạnh xuống, sau đó hắn nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ mồm to kia nói một chữ:

- Cút.

Tên tu sĩ mồm to nghe Diệp Mặc bảo y phải 'Cút' thì dường như là có chút kinh ngạc, một lát sau mới có thể phản ứng lại được, y gào lên với Diệp Mặc:

- Mày bảo tao cút? Mày dám bảo tao cút? Có phải là có một tu sĩ Kiếp Biến bên cạnh, thì đã tự cho mình là rất giỏi rồi phải không? Có gan đấy, mày rất có gan đấy.

Tên tu sĩ mồm to sau khi nói xong liền phát ra một đạo tin tức, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc nói:

- Mày nhất định phải chết, ở quảng trường Thiên Cương vực này mà cũng dám bảo ông mày cút sao?

Khóe mắt của y liền liếc sang Đường Mộng Nhiêu một chút, nhưng cũng

không dám động thủ với Diệp Mặc. Diệp Mặc biết nếu như không phải y kiêng kỵ Đường Mộng Nhiêu, thì hắn là đã sớm tự mình ra tay rồi.

Diệp Mặc tuy rằng nghi hoặc không hiểu vì sao tên tu sĩ mồm to này lại có thể thấy được tu vi của Đường Mộng Nhiêu, nhưng hắn cũng không hề sợ sự uy hiếp của tên này. Lúc này hắn nhìn thấy thần sắc lo lắng trên mặt Ngôn Trịnh Tân, thì liền hướng đến Ngôn Nghiên hỏi một câu:

- Ngôn đại tỷ, ở đây giết người thì có sao không?

Ngôn Nghiên cũng có chút lo lắng, hiện tại Diệp Mặc đã hỏi, thì cô cũng lập tức nhớ tới Diệp Mặc là người có thể kết giao cả với Tam thần chủ của Thần Thú sơn mạch. Một người như vậy, thì sao có thể e ngại một tên ác bá ở quảng trường Thiên Cương vực được.

Nghĩ tới điều này, cô liền trả lời Diệp Mặc:

- Tây Tu thành có quy định, tu sĩ cấp thấp chủ động phạm thượng, thì có thể giết không tha. Nhưng ở đây thì lại không ai làm như vậy, bởi vì có thể chiếm lấy thông đạo đi vào Thiên Cương ba mươi sáu vực thì đều là người có hậu trường cả.

Nói xong thì cô liền nhìn thoáng qua tên tu sĩ mồm to Kim Kỳ Long kia, sau đó cẩn thận truyền âm cho Diệp Mặc:

- Tên Kim Kỳ Long này có hội chủ của Khê Trung thương hội là cao thủ Hóa Chân tầng ba làm hậu thuẫn, cho nên người bình thường không dám đắc tội với y.

Diệp Mặc thấy ở phía xa có thêm hai tên tu sĩ Kiếp Biến tầng chín đang tới, thì đã biết nước ở Thiên Cương vực này cũng khá sâu Kim Kỳ Long thấy hai tên tu sĩ Kiếp Biến này đã tới, thì lập tức kiêu ngạo hẳn lên sau đó chỉ vào Diệp Mặc mà nói:

- Ở trên quảng trường Thiên Cương vực mà tên khốn này dám bảo đại diện của Khê Trung thương hội ta đây phải cút, chỉ vì hắn ỷ vào có một tu sĩ

Kiếp Biến làm hậu thuẫn đấy.

Nói xong thì tên tu sĩ mồm to liếc nhìn qua Đường Mộng Nhiêu, ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Một trong hai tên tu sĩ Kiếp Biến mới tới này bỗng nhiên ngăn trước mặt của Đường Mộng Nhiêu, sau đó một người còn lại mới nói với Kim Kỳ Long:

- Làm nhục người của Khê Trung thương hội, giết...

- Vâng.

Kim Kỳ Long đáp lại một tiếng, sau đó lấy ra một cái roi mầu đen đánh về phía Diệp Mặc. Bộ dạng đúng là muốn lập tức đánh cho Diệp Mặc tan xác.

Trong lòng Diệp Mặc liền cười nhạt, không thể ngờ hai tên tu sĩ Kiếp Biến này lại muốn ngăn không cho Đường Mộng Nhiêu cứu mình, sau đó để cho Kim Kỳ Long đi lên động thủ.

Kim Kỳ Long mặc dù là tu vi Ngưng Thể viên mãn, nhưng trong mắt Diệp Mặc thì cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi, Diệp Mặc cũng không thèm lấy pháp bảo ra, mà trực tiếp đá ra một cước.

Trong mắt Kim Kỳ Long lộ ra màu đỏ của sự khát máu, y thích nhất chính là khiêu khích cho đối phương tức giận, sau đó lại dẫm nát đối phương, rồi nhìn ngắm Nguyên Anh hoặc Nguyên Thần của đối phương vô lực rên rỉ. Rồi cuối cùng mới đưa tay ra bóp chết, đây chính là thú vui của y. Ỷ vào thế lực Khê Trung thương hội ở quảng trường Thiên Cương vực này, cho nên không có ai dám làm gì y cả.

Đáng tiếc là ngày hôm nay y gặp phải Diệp Mặc, cây roi của y vừa được đánh ra ngoài, thì đã bị trì trệ lại. Dường như là phía trước cây roi có một vạn bức tường đang ngăn cản nó vậy, khiến nó di chuyển có vẻ vô cùng chậm chạp, thậm chí là bất động.

Kim Kỳ Long lăn lộn tại Thiên Cương Vực này không chỉ trăm năm, đương nhiên sẽ không phải là một kẻ không có chút kiến thức nào, y vừa lâm vào tình cảnh này, thì đã biết rằng mình rơi vào 'Vực' của đối phương rồi, cho nên nhất thời kinh hãi hét lên:

- Ngài là Hóa Chân tiền...

Nhưng y cũng không kịp nói hết lời, thì đã nhìn thấy một cái chân to đùng đạp tới lồng ngực của mình. Y rất muốn tránh né, nhưng lại không thể nào tránh được, cho dù là hiện tại muốn ngã xuống đất cũng không thể làm được.

Răng rắc...

Một âm thanh tan vỡ vang lên.

Thân thể Kim Kỳ Long bay lên không trung, rồi nổ tan thành một đống máu, ngay cả Nguyên Thần cũng không còn. Nếu như không phải là nơi y rơi xuống còn một vũng máu, thì không ai biết rằng vừa rồi ở đây còn một kẻ tên là Kim Kỳ Long.

Những tu sĩ đứng xem xung quanh đều hít vào một hơi lạnh. Thật là một cước bá đạo, uy thế quá mức cường đại.

Hai tên tu sĩ Kiếp Biến kia đã không còn tâm tình ngăn cản Đường Mộng Nhiêu nữa, bọn chúng đều chấn động mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, một hồi lâu sau mới có một tên chậm chạp mở miệng:

- Ngài thật sự là Hóa Chân tiền bối...

Diệp Mặc lạnh giọng:

- Cút, nếu như dám ở đây cản trở ta nữa, thì cũng đừng trách ta đập tan Khê Trung thương hội của các ngươi.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu rõ, ở Tây Tu thành này mà ẩn nhẫn là không

được. Lúc này nhất định phải bầy ra thực lực của mình, chỉ có thực lực mới có thể được tôn trọng.

Vừa rồi hắn một cước giết chết tên Kim Kỳ Long kia, thì hai tên tu sĩ Kiếp Biến kia đã không dám tìm hắn mà hỏi tội nữa rồi, trái lại còn đổi cách xưng hô thành 'tiền bối' với hắn nữa. Từ đó có thể thấy, làm như vậy vừa bớt được việc, lại vừa không có sự tình gì cả.

Những người xung quanh nghe được Diệp Mặc nói muốn phá tan Khê Trung thương hội thì đều biến sắc. Khê Trung thương hội cũng là một thương hội không nhỏ ở Tây Tu thành này, vậy mà người này cũng dám nói rằng sẽ phá tan Khê Trung thương hội mà không lo lắng gì cả. So ra hắn còn bá đạo hơn cả tên Kim Kỳ Long kia.

Hai tên tu sĩ Kiếp Biến tầng chín nghe được Diệp Mặc nói lời này, thì sắc mặt lại càng biến đổi, nhưng cũng không dám làm gì cả. Khê Trung thương hội mặc dù là một thương hội không nhỏ, nhưng cũng chỉ có một tu sĩ Hóa Chân mà thôi. Tên tu sĩ trước mặt này nếu như thực sự là một cao thủ Hóa Chân, vậy thì đúng là hắn sẽ không phải sợ Khê Trung thương hội.

Hơn nữa bọn họ không cần nghĩ cũng biết Kim Kỳ Long là hạng người như thế nào, hiển nhiên chính là y đã mạo phạm đến vị tiền bối này. Tu sĩ cấp thấp mạo phạm tới tu sĩ cao cấp, thì cho dù là bị giết cũng đáng đời.

Trừ phi Khê Trung có thực lực muốn tìm tới để báo thù, thì Tây Tu thành cũng sẽ không quản đến. Nhưng trên thực tế thì nếu như đối phương là tu sĩ Hóa Chân, thì Khê Trung thương hội bọn họ cũng không dám tìm đến mà báo thù.

Diệp Mặc thấy hai tên tu sĩ Kiếp Biến này sửng sốt cả nửa ngày, không hề có cử động nào, thì hắn liền cười lạnh một tiếng:

- Thế nào, chẳng lẽ thực sự phải chờ ta đi đập phá Khê Trung thương hội của các ngươi, thì các ngươi mới có thể cút sao?

- Ha ha, được, được, Khê Trung thương hội của tôi cũng cần một loại người trẻ tuổi hào kiệt như vậy tới để đạp phá đây. Mạnh Sát tôi muốn thưởng thức một chút loại người hào sảng không sợ cường thế như vậy.

Một giọng nói khàn khàn tục tằng vang lên trước khi hai tên tu sĩ Kiếp Biến kịp trả lời. Sau đó có một tên trung niên vóc dáng to lớn, tóc dài phiêu dật, trông giống như là một kẻ lang bạt tiêu sái đang đi tới.

Những người xem xung quanh thấy người này đi tới, thì càng trở nên lặng ngắt như tờ, khung cảnh vô cùng yên ắng.

Diệp Mặc tuy rằng không nhận ra tên tu sĩ này, nhưng nhìn vào tu vi Hóa Chân tầng ba của y, thì cũng lập tức đoán ra được đây chính là cái tên hội trưởng của Khê Trung thương hội rồi.

- Hội trưởng...

Hai tên tu sĩ Kiếp Biến thấy tên to con này đi tới, thì liền vội vã khom người thi lễ.

Diệp Mặc sau khi biết tên này thực sự là hội trưởng của Khê Trung thương hội, thì cũng vẫn không hiểu được câu nói châm chọc lúc trước của y là có ý gì. Nhưng bất luận là ý gì, thì đối phương cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng ba, hiện tại thì hắn đúng thực là không hề sợ hãi.

- Tôi là Mạnh Sát, bằng hữu có phải là vừa mới tới Tây Tu thành hay không? Mạnh Sát tôi thực sự rất xem trọng tu sĩ hào kiệt như bằng hữu đây, nếu như bằng hữu không chê, thì xin mời tới linh tức lâu của Khê Trung thương hội chúng tôi nghỉ ngơi một chút, Mạnh Sát tôi nguyện ý chào đón.

Giọng nói của Mạnh Sát rất chân thành, hơn nữa tư thế cũng vô cùng tiêu sái.

Nhưng Diệp Mặc thì lại có chút nghi ngờ, bản thân vừa giết người của Khê Trung thương hội, hơn nữa còn nói là muốn đập nát Khê Trung thương hội của y, vậy mà sao y còn có thể khách khí với mình như thế chứ? Điều

này cần phải có sự độ lượng như thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1290

Anh Có Thể Diện Sao?

Bất luận đối phương có phải muốn kết giao với mình hay không, Diệp Mặc cũng không muốn liên quan gì đến đối phương. Nhìn cách làm việc của thương hội Khê Trung, chính là vô cùng bá đạo. Đây là gặp được mình, nếu như gặp phải tu sĩ khác, nói không chừng đã bị tên Kim Kỳ Long kia làm cho sống dở chết dở rồi.

Diệp Mặc đương nhiên không tin Kim Kỳ Long có thể làm như này lâu dài trong Thiên Cương Vực, tên Mãnh Sát này chút cũng không biết. Bởi vậy có thể thấy được, tên Mãnh Sát này cũng không phải là đồ tốt gì. Nhưng đối phương là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba, Diệp Mặc cũng không muốn đắc tội, nếu đối phương không phải vừa đến đã hỏi tội, Diệp Mặc cũng mừng đến mức hồ đồ rồi. Hắn ngay sau đó lại ôm quyền nói:

- Cám ơn Mãnh hội trưởng, Diệp mỗ bây giờ còn có chuyện, không đi được, Mãnh hội trưởng cứ tự nhiên.

Diệp Mặc cho rằng nếu như hắn nói như này thì đối phương chắc chắn lập tức khách khí mà hẹn lại thời gian, nhưng hắn không ngờ Mãnh Sát sau khi nghe nói vậy, sắc mặt lập tức trầm mặc. Đồng thời khí thế trên người tăng vọt, từng trận sát khí truyền tới, hơn nữa một pháp bảo hình bán nguyệt màu đỏ lửa xuất hiện trên đỉnh đầu gã.

Không đợi Diệp Mặc nói thêm, gã đã lạnh lùng nói:

- Nói như vậy anh không nể mặt Mãnh Sát này rồi? Mãnh Sát tôi đích thân mời mà cũng không mời được anh.

Khi nói xong câu này, luồng sát khí đó càng ngày càng mạnh, Đường Mộng Nhiêu đứng gần với Diệp Mặc nhất nhất thời cũng lùi vài bước, sau đó bảo vệ bên người Tô Tĩnh Văn.

Diệp Mặc vừa nghe thấy lời này, nhìn thấy khí thế như vậy, nhất thời trở nên tức giận, lại càng không thèm nói câu nào, Tử Đao mang theo một đường màu tím hồng cũng được phóng ra.

Huyễn Vân Toái Vực Đao trực tiếp được bổ ra, đường đao màu hồng tím trong nháy mắt đã xoẹt qua bầu trời cao mấy trượng mà xông đến Mãnh Sát.

Mãnh Sát vốn cho rằng dưới sự đe dọa của mình, Diệp Mặc lập tức sẽ đi vào khôn khổ. Gã cho rằng Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, chắn hẳn vẫn chưa đến được Hóa Chân. Cho dù là Hóa Chân, nhiều nhất cũng chỉ là tầng thứ nhất mà thôi. Nhưng gã không ngờ đối phương lại không sợ hãi chút nào, không đợi gã tiếp tục nói những lời uy hiếp, thì đối phương đã ra tay rồi.

- Thật to gan.

Sự tức giận của Mãnh Sát bỗng chốc dâng cao, gã cho rằng, mình chiêu hiền hạ sĩ, mời Diệp Mặc là đã nể mặt hắn lắm rồi. Hắn từ chối mình thì thôi, lại còn dám ra tay, đây đúng là phản trời rồi.

Không đợi đường đao của Tử Đao của Diệp Mặc hoàn toàn khởi động xong, pháp bảo trên đỉnh đầu gã trong nháy mắt khuếch tán ra những đường đao màu đỏ kinh khủng, sau đó vo số sát khí màu đỏ xen lẫn vào nhau đó trực tiếp xông về phía Tử Đao của Diệp Mặc.

Theo như Mãnh Sát nghĩ, Bạt bán nguyệt của gã một khi phát động, sát khí có thể dễ dàng tiêu diệt được đường đao của đối phương, sau đó vây khốn đối phương lại. Nếu đối phương chỉ sơ sẩy một chút, thì sát khí sẽ nhắm thẳng vào đối phương chém tan tành.

Két.. két… ét….

Sát khí mà Bạt bán nguyệt phóng ra đập vào đường đao màu tím của Tử

Đao của Diệp Mặc, phát ra từng trận âm thanh két két, giống như toái ngọc bị đánh vỡ nát vậy, không dừng không ngớt.

Ầm.

Luồng sát khí kia và đường đao kia sau khi va đập vào nhau, Tử Đao và Bạt bán nguyệt hoàn toàn đập vào nhau, phát ra âm thanh kinh thiên động địa.

Mãnh Sát chỉ cảm thấy tinh thần của mình chấn động, chân nguyên của gã dường như cũng bị dao động, gã lập tức hiểu Diệp Mặc thậm chí là một tu sĩ Hóa Chân rồi. Gã không suy nghĩ gì, lập tức phóng ra đỉnh đồng phòng ngự, nhưng không đợi đỉnh đồng của gã được phóng ra, thì gã lại cảm thấy xung quanh mình lại phát ra những âm thanh cực nhỏ. Những âm thanh này rất nhỏ, nhưng Mãnh Sát cũng nghe thấy rất rõ.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt Mãnh Sát lại đại biến, gã trong nháy mắt liền hiểu ra vực của mình đã bị rạn nứt, đường đao màu tím của đối phương sau khi va đập vào với Bạt bán nguyệt của gã, uy thế không ngờ lại không có chút tiêu tan nào, ngược lại lại làm vỡ tan vực của gã.

Không ổn, tu vi của đối phương ít nhất cũng là Hóa Chân trung kỳ rồi, còn cao hơn tu vi của gã. Mãnh Sát sau khi hiểu ra điều này, lập tức muốn rút lui, nhưng ngay sau đó gã lại cảm nhận được mình rút lui trở nên chậm rãi, dường như là bị trói buộc lại.

Mồ hôi của Mãnh Sát trong chốc lát túa ra, gã hiểu đối phương không những trong nháy mắt đánh tan được vực của mình, hơn nữa còn thành lập nên vực của mình.

Mãnh Sát điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, mạnh mẽ phóng ra đỉnh đồng của mình, lúc này gã rất muốn kêu Diệp Mặc dừng tay, nhưng gã không có cách nào nói ra được một câu.

Đỉnh đồng sau khi Mãnh Sát điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, mạnh mẽ

phóng ra, nhưng không đợi gã khởi động hoàn toàn đỉnh đồng, thì lại nhìn thấy pháp bảo màu tím của đối phương lại lần nữa biến đổi.

Đường đao màu tím vừa mới tản ra bây giờ đã hoàn toàn biến mất trong không trung, thay vào đó là một đường đao màu hồng tím dài mấy trượng.

Đường đao màu hồng tím này rất đẹp, mang theo một vẻ đẹp giống như ánh nắng chiều từ trên trời rọi xuống vậy.

Huyễn Vân Hoa Sơn đao khí thế phóng qua,, không thể chống đỡ.

Vừa nãy Mãnh Sát giả khờ, sớm đã khiến cho Diệp Mặc khó chịu, Mãnh Sát còn cho rằng gã là ai, muốn kết giao thì kết giao, muốn động thủ uy hiếp thì động thủ uy hiếp.

Lúc này những tu sĩ đứng quanh xem thấy đường đao màu tím và sát khí màu đỏ, căn bản không nhìn thấy hành động của Diệp Mặc và Mãnh Sát. Còn khi đường đao màu hồng tím kia xuất hiện, bọn họ cuối cùng cũng nhìn rõ, đường đao màu tím tuyệt đẹp như nắng chiều vậy.

Người duy nhất cảm thấy không đẹp chỉ có Mãnh Sát, gã là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba, đương nhiên sẽ không bị sát cơ của đường đao màu hồng tím này mê hoặc.

Nhưng chỉ trong chốc lát, đường đao màu hồng tím tuyệt đẹp này đã đến trước mặt gã, Mãnh Sát kinh hãi, cũng không thèm để ý đến cái gì khác, đỉnh đồng trực tiếp hướng về phía đường đao màu hồng tím.

Ầm…

Đường hồng tím trong nháy mắt bổ trúng đỉnh đồng, sau đó mang theo một mùi máu tanh.

Mãnh Sát bay ngược vài trăm mét lúc này mới đứng vững lại được, vừa nãy đỉnh đồng mà gã phóng ra đã bị chém thành hai nửa, rơi xuống đất, một vết chém thật sâu kéo dài từ cánh vai trái của gã xuống, đến tận bắp đùi.

Gã kinh hãi ngó chừng Diệp Mặc, căn bản không dám tin, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, mình lại bị bại lui dưới tay đối phương. Tu sĩ thoạt nhìn rất trẻ tuổi trước mặt này quá lợi hại rồi, cho dù tu sĩ có tu vi cao nhất của Tây Tu thành cũng chưa chắc trong khoảng thời gian ngắn như này lại đánh gã trọng thương được.

Ting…tang…

Lúc này Bạt bán nguyệt của gã mới rơi xuống chân Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa nhấc một chân lên, thì chân khí thượng phẩm Bạt bán nguyệt kia đã bị hắn đá sang một bên xa mấy nghìn mét. Sau đó Diệp Mặc lại lạnh lùng nhìn Mãnh Sát đang đứng ngây dại một bên, châm chọc nói:

- Anh có thể diện sao?

Một món chân khí thượng phẩm giá trị vô cùng cao trong Tây Tu thành không ngờ lại bị Diệp Mặc đá đi như đá một túi rác, còn món chân khí thượng phẩm này lại không có ai dám đi nhặt, vì đây là pháp bảo của Mãnh Sát của thương hội Khê Trung. Người khác cho rằng, Diệp Mặc đá Bạt bán nguyệt của Mãnh Sát như đá một túi rác cũng không phải là hành động kiêu ngạo nhất, mà kiêu ngạo nhất chính là câu nói, anh có thể diện sao?

Chỉ bằng những lời này, Mãnh Sát sau này cũng không còn mặt mũi nào lăn lộn trong Thiên Cương Vực nữa rồi.

Còn Diệp Mặc lúc này lại khinh bỉ liếc nhìn Mãnh Sát một cái, cũng không ra tay nữa, mà lại giơ tay lên, 'Tử Đao'được vác lên sau lưng. Diệp Mặc lại lần nữa không ngờ đến pháp bảo cũng không cất vào nhẫn trữ vật, mà lại trực tiếp giắt vào sau lưng như một võ giả trần tục.

Những người xung quanh cũng biết, người ta đó là đang thị uy, nếu như có tu sĩ nào lại dám đối nghịch với hắn như Mãnh Sát, thì cũng đừng trách hắn không khách khí.

Phương pháp thị uy đơn giản, nhưng hiệu quả lại không tầm thường. Tất

cả mọi người đều không dám khinh thường con đao không bằng dao thái rau màu tím nhạt đằng sau lưng Diệp Mặc nữa, đó đâu phải là con dao thái rau? Căn bản là một pháp bảo cực phẩm giết cao thủ Hóa Chân.

Còn câu anh còn thể diện sao? Câu nói vô cùng bá đạo, đấy là nói với một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba. Tu sĩ Hóa Chân trước mặt hắn cũng không có thể diện, thì ai dám có thể diện?

Tô Tĩnh Văn nhìn con đao sáng loáng nhô lên sau bả vai Diệp Mặc, bỗng nhiên nói thầm bên tai Diệp Mặc:

- Anh như này quả thực đúng như khí khái anh hùng mà vừa nãy Mãnh Sát nói, em thích thế này, ít nhất còn uy phong hơn tên ác bá kia nhiều.

Diệp Mặc định châm chọc Mãnh Sát một câu, nhưng lại bị Tô Tĩnh Văn nói như này, sát khí toàn thân bỗng nhiên tiêu tán, không ngờ lại đem mình so sánh với ác bá. Hắn lắc lắc đầu nói với Ngôn Trịnh Tân đang kinh ngạc đến ngây người đứng bên cạnh:

- Tìm một linh tức lâu, anh nói cho tôi nghe một chút về quy tắc trong Thiên Cương Vực này.

- Vâng, Diệp, Diệp đại ca.

Ngôn Trịnh Tân lúc này mới biết chị mình Ngôn Nghiên nói không có sai chút nào, Diệp Mặc căn bản chính là một cao thủ Hóa Chân đỉnh phong.

Thấy Diệp Mặc rời đi, Mãnh Sát lúc này mới lấy ra một viên đan dược nuốt, cầm vết máu trên ngực lại. Nhưng sự kinh hãi vô cùng trong mắt gã thì vẫn chưa tiêu biến hết, gã biết vừa nãy đối phương nếu như muốn giết gã, thì quá đơn giản, nhưng gã không ngờ đối phương lại tha cho mình.

Diệp Mặc sở dĩ không giết Mãnh Sát, cũng không là vì hắn khona dung, mà vì hắn không biết hắn giết tu sĩ Hóa Chân trong Tây Tu thành có ảnh hưởng đến phản ứng của đại năng không, nếu như lại thu hút những cao thủ mạnh hơn, thì hắn cũng không dám có thể thắng được.

Mãnh Sát chỉ là một tu sĩ Hóa Chân bình thường mà thôi, nhưng vực cũng lĩnh ngộ được tương đối rồi, nếu như Hóa Chân trung kỳ thậm chí Hóa Chân hậu kỳ đến thì sao? Cái này mới là nguyên nhân chính khiến Diệp Mặc kiêng kỵ. Nếu như vực của hắn đại thành rồi, thì hắn chắc chắn cũng không sợ cao thủ Hóa Chân hậu kỳ.

Mãnh Sát đợi mấy người Diệp Mặc sau khi đi rất xa rồi, lúc này mới thu lại Bạt bán nguyệt của mình, nhưng sắc mặt của gã thì vẫn hết sức tái nhợt.

Lúc này hai tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ chín với sắc mặt vô cùng kinh khủng đứng trước mặt Mãnh Sát, một người trong đó thậm chí cũng có thể cảm giác được tay của mình đang run lẩy bẩy, y biết Khê Trung trước giờ bá đạo, lần này lại gặp trúng vỏ dừa rồi. Tên tu sĩ vừa nãy nếu như giết hội chủ của bọn chúng rồi, rồi lại giết hai người bọn chúng, căn bản cũng không có ai dám làm gì hắn.

- Vừa nãy là ai đầu têu gây ra chuyện này?

Mãnh Sát lạnh lùng nhìn hai tên tu sĩ Kiếp Biến nói.

- Là Kim Kỳ Long, anh ta đã bị người đó giết rồi.

Một tu sĩ Kiếp Biến vội căng thẳng trả lời.

Mãnh Sát sắc mặt vô cảm hỏi tiếp:

- Vậy Kim Kỳ Long còn có là anh trai của Kim Kỳ Hổ không?

- Vâng thưa hội chủ.

Tên tu sĩ Kiếp Biến đó lại run rẩy đáp lại, y dường hư biết ý tứ của hội trưởng, ngữ khí trở lên bất định.

- Giết cho tôi.

Mãnh Sát nói xong cũng không thèm nhìn hai tên tu sĩ Kiếp Biến, quay người bỏ đi.

Lúc này những tu sĩ vây quanh thấy Diệp Mặc sau khi giết Kim Kỳ Long của Khê Trung, lại làm trọng thương Mãnh Sát, ai ai cũng vô cùng chấn động. Cho đến sau khi mấy người Diệp Mặc đi rồi, thì mấy tu sĩ trên quảng trường mới rời đi, dường như sợ chẳng may không cẩn thận sẽ đụng độ với tiền bối Hóa Chân này.

Càng nhiều tu sĩ lại càng thầm phấn khởi, bây giờ động phải trong tay tiền bối rồi, vậy là đáng đời.

Một tiểu nhị của linh tức lâu bên cạnh quảng trường, thấy mấy người Diệp Mặc bước vào, liền khom lưng bước đến nghênh tiếp, không đợi Diệp Mặc phân phó, tên tiểu nhị này đã dẫn mấy người Diệp Mặc đến một phòng đẹp nhất linh tức lâu...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1291

Tu Sĩ Dẫn Nổ Tây Tu Thành

Chuyện Thiên Cương Vực rốt cục là thế nào? Sao vẫn còn cách nói thông đạo?

Diệp Mặc vừa bước vào liền hỏi.

Ngôn Trịnh vội vàng đáp lại:

- Nghe nói Thiên Cương Vực căn bản không có thông đạo, chỉ là sau này tu sĩ đến Thiên Cương ba mươi sáu vực tu luyện nhiều lên, mới có người xây dựng mười thông đạo. Muốn vào Thiên Cương Vực tu luyện, cần phải từ thông đạo đi vào. Còn những thông đạo này thì cần phải thu phí, cho nên mỗi tu sĩ bước vào Thiên Cương Vực tu luyện đều phải trả phí thông đạo này. Khê Trung thông đạo chính là do thương hội Khê Trung chế tạo ra, hội trưởng của Khê Trung thương hội tên Mãnh Sát, chính là tên tu sĩ Hóa Chân vừa nãy đối chiến với Diệp đại ca đấy.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên nói một câu:

- Cái này cũng giống như thu tiền phí đường cao tốc vậy.

Diệp Mặc gật đầu, đúng là như vậy. Xem ra cách kiếm tiền như này không đơn thuần chỉ trên trái đất mới có, đến đại lục Lạc Nguyệt cũng có người có thể nghĩ ra cách này.

Ngôn Nghiên lại nói thêm:

- Những đường thông đạo đó mỗi người đi qua mỗi lần đều phải thu phí một trăm linh thạch, cạnh tranh lẫn nhau cũng vô cùng lớn. Em trai tôi lần

trước chính là bị tên Kim Kỳ Long của thông đạo Khê Trung hãm hại, Kim Kỳ Long yêu cầu nó đi vào từ Khê Trung thông đạo, sau đó nói, nếu như nó có thể vào được vực thứ mười thì sẽ miễn một trăm ngàn linh thạch, nếu không thể thông qua được, thì em trai tôi sẽ phải trả thêm một trăm ngàn linh thạch cho gã. Em trai tôi cho rằng mình chắc chắn có thể qua được vực thứ mười, nên đồng ý.

Ngôn Trịnh thấy Ngôn Nghiên nói vậy, lại trở nên trầm mặc. Ngôn Nghiên bất mãn nhìn Ngôn Trịnh một cái rồi nói tiếp:

- Nhưng lúc đó cũng có một người đi cùng em tôi vào trong Thiên Cương ba mươi sáu vực tu luyện, khi em trai tôi đạt được vực thứ chín, thì người đó đột nhiên ra tay đánh lén em tôi. Em tôi dưới tình thế cấp bách lập tức rời khỏi Thiên Cương Vực, bảo toàn tính mạng. Mặc dù chúng tôi chắc rằng người đánh lén em tôi chính là bạn của Kim Kỳ Long, nhưng cho dù có chứng cớ, chúng tôi cũng không dám làm gì được gã.

Nói xong cô lại đứng lên khom người nói với Diệp Mặc:

- Lần này cám ơn Diệp đại ca.

Lần này Diệp Mặc biết cô cám ơn mình là đã báo thù cho Ngôn Trịnh, cũng không để bụng. Hắn bây giờ lo lắng chính là một khi mình vào Thiên Cương Vực rồi, thì sự an toàn của Tô Tĩnh Văn không có cách nào bảo đảm được. Vừa nãy hắn suýt nữa giết chết Mãnh Sát, ai mà biết được thương hội Khê Trung sẽ có đến tìm hắn báo thù hay không.

Trầm ngâm trong chốc lát Diệp Mặc mới nói với Tô Tĩnh Văn:

- Tĩnh Văn, hay là em về trước đi, đợi sau khi anh từ Thiên Cương Vực ra rồi sẽ đến tìm em.

Đường Mộng Nhiêu lập tức hiểu ý tứ của Diệp Mặc, cô vội nói:

- Hay là tôi trước không vào Thiên Cương Vực tu luyện, đợi cậu ra rồi, thì vào đó sau.

Ngôn Nghiên vừa nói lập tức hiểu ra ý Đường Mộng Nhiêu nói với Diệp Mặc, vội nói:

- Thiên Cương Vực mỗi ngày có thời gian mở cửa, bây giờ vẫn còn ba canh giờ nữa mới đến thời gian mở cửa. Em Tĩnh Văn không cần quay về. Chúng ta chỉ cần đến Thiên Cương quan vực điện, thì cũng không có ai dám ra tay với chúng ta.

- Cái gì là quan vực điện?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Ngôn Nghiên lập tức trả lời:

- Quan vực điện đó chính là nơi để quan sát những tu sĩ xông vào Thiên Cương Vực, có một trận pháp chiếu hình cực lớn, mặc dù có thể nhìn thấy rất rõ tình hình của những tu sĩ bên trong vực, lại có thể nhìn thấy vực thứ mấy có người. Có rất nhiều người ngồi trong đó cá cược linh thạch, trong quan vực điện còn có phòng xa hoa, bất kỳ ai cũng không thể kiếm chuyện trong quan vực điện, nếu không sẽ bị giết không tha.

- Vậy được, chúng ta đến quan vực điện đặt một phòngxa hoa Diệp Mặc lập tức đứng dậy nói.

Mấy người rời phòng, tên tiểu nhị kia cũng hết sức cẩn thận đưa đám người ra khỏi linh tức lâu.

…

Sau khi vào quan vực điện, mấy người Diệp Mặc mới biết được quan vực điện lại rộng lớn đến vậy, tu sĩ bên trong cũng không nhiều, cũng chỉ có hơn nghìn người. Nhưng hơn nghìn người này ngồi quan sát trong một quan vực điện lớn như vậy, rõ ràng là rất thưa thớt.

Ngay phía trên quan vực điện có một trận pháp chiếu hình cực lớn, Diệp Mặc thấy trong hình đó có ba mươi sáu vòng tròn, trong mấy vòng tròn phía

trước còn có mấy điểm sáng thưa thớt.

Không đợi Diệp Mặc hỏi thăm, Ngôn Nghiên lại giải thích:

- Những điểm sáng đó là những tu sĩ tu luyện trong Thiên Cương Vực, một khi điểm sáng đó biến mất, thì sẽ chủ động truyền ra ngoài, hoặc là bị vực cắt cổ chết. Nếu như có tu sĩ không muốn tiến vào vực tiếp theo, thì có thể lùi lại một vực, lập tức bị truyền tống ra ngoài.

Diệp Mặc lúc này cũng biết ngồi trong đại điện của quan vực điện quan sát hình ảnh xông vực, thì cũng không cần bất kỳ linh thạch nào, nhưng muốn ngồi trong phòng cao cấp của đại điện quan sát, thì cần phải bỏ ra linh thạch cực cao quý. Phòng cao cấp nhất phải bỏ ra một triệu linh thạch thượng phẩm, không hạn chế thời gian.

Lúc này Diệp Mặc chắc chắn sẽ không nỡ tốn linh thạch, xa hoa cũng là thứ yếu, phòng cao cấp nhất chẳng những linh khí nồng đậm, hơn nữa còn có trận pháp phòng ngự cao cấp.

Mấy người Diệp Mặc vừa mới lên tầng trên, thì có một nữ tu vô cùng xin đẹp bước đến tiếp, nữ tu này có thể cũng biết chuyện Diệp Mặc vừa nãy ở quảng trường Thiên Cương dạy dỗ Mãnh Sát, nên rất kính cẩn với mấy người Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc nói muốn thuê phòng cao cấp, nữ tu này lại càng khách khí.

Mấy người sau khi vào phòng cao cấp rồi, mới phát hiện bên trong phòng cao cấp cũng có một trận pháp chiếu hình nhỏ, căn bản không cần xem chiếu hình phía dưới, cũng có thể biết được tình hình tu luyện bên trong Thiên Cương Vực. Diệp Mặc lại bố trí mấy trận pháp phòng ngự bên trong phòng, lúc này mới yêu tâm rời đi đến tham gia Thiên Cương Vực tu luyện.

Ngôn Nghiên ở lại chăm sóc Tô Tĩnh Văn và Nguyệt Thiền, Ngôn Trịnh thì lại dẫn Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu đến cửa vào của Thiên Cương

Vực. Vì bên trong phòng cao cấp kia chỉ có Tô Tĩnh Văn và Nguyệt Thiền cùng với Ngôn Nghiên, Ngôn Trịnh Đông chủ động yêu cầu đến đại điện quan sát tình hình tu luyện của mấy người Diệp Mặc.

…

Có thể lúc này những tu sĩ trong Thiên Cương Vực đều biết sự lợi hại của Diệp Mặc, lần này khi Diệp Mặc và Ngôn Trịnh đến cửa vào Thiên Cương Vực, cũng không có ai có ý tiến đến làm ăn gì.

Cho đến khi mấy người Diệp Mặc tiến vào cửa Húc Thượng, thì tu sĩ của cửa vào đó mới nhiệt tình đến đón tiếp. Sau khi Ngôn Trịnh rời đi, Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu giao hai trăm nghìn linh thạch, hai người bước vào cửa vào, lúc này mới nhìn thấy toàn cảnh Thiên Cương Vực.

Thiên Cương Vực trước mắt hoàn toàn bị vây mởi một màn sương mù mông lung, thần thức căn bản không thể quét vào được.

Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu sau khi tiến vào Thiên Cương vực thứ nhất, Diệp Mặc lập tức hiểu ra hàm ý của Thiên Cương Vực. Trong này, những không gian xung quanh trở nên có chút chậm rãi lại, hơn nữa còn mang theo chút quấy nhiễu chân nguyên. Nếu như tu sĩ tiến vào tu luyện không thể ngăn cản được quấy nhiễu chân nguyên kia trong không gian chậm rãi này, thì có khả năng sẽ bị quấy nhiễu chân nguyên kia mạt sát.

Hoặc không thể thích ứng được với sự chậm chạp này, thân thể lập tức cũng bị kéo rách. Giống như chân anh đi được ba bước rồi, nhưng thân thể anh thì vẫn ở nguyên chỗ cũ không nhúc nhích vậy.

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc cũng cảm giác được hướng chuyển động của luồng chân nguyên kia, rất rõ ràng. Chẳng khác nào hướng dẫn tu sĩ chuyển động chân nguyên thế nào để khống chế được không gian và khí tràng xung quanh cơ thể mình vậy.

Quả nhiên là một nơi để tu luyện ‘vực’, chuyển động chân nguyên nơi

này chỉ thuộc vào trình độ cấp thấp, căn bản không hình thành vực, còn là một 'tràng'. Nhưng nếu như tu sĩ Ngưng Thể có thể chầm chậm lĩnh ngộ chuyển động chân nguyên của 'tràng' này, và cả sự chậm chạp của không gian nữa, thì sự hiểu biết về 'tràng' nhất định sẽ lên một tầng.

Diệp Mặc chắc rằng phía sau còn có chân nguyên và thần thức giống công kích của 'vực' còn lợi hại hơn, hắn đã có chút khẩn trương rồi, đối với 'vực' thứ nhất của Thiên Cương Vực, Diệp Mặc cảm thấy hắn hoàn toàn không thích hợp.

Hắn không quấy rầy Đường Mộng Nhiêu vẫn còn đang cảm ngộ, trực tiếp tiến vào 'vực' thứ hai. Diệp Mặc cảm thấy Thiên Cương Vực này giống như một vòng bát quái cực lớn, nếu như đi đến trung tâm của vòng tròn này, thì chính là 'vực' thứ ba mươi sáu.

'Vực' thứ nhất và 'vực' thứ hai thoạt nhìn vẫn còn chưa có ngăn cách rõ ràng, nhưng Diệp Mặc ở nơi giao nhau của hai đường 'vực' này có thể cảm nhận rõ ràng được, bước qua một bước này thì chính là 'vực' thứ hai.

Diệp Mặc trong lòng cũng thầm than tu sĩ Đại Năng thiên tài chế tạo ra Thiên Cương Vực này, quả thực không thuộc vào năng lực của con người, không ngờ lại có thể chế tạo ra một nơi tu luyện 'vực' không thể tưởng tượng nổi như này. Cái này cần đến tu vi bao nhiêu, còn có cách nghĩ thiên tài như nào nữa?

Dao động chân ngyên của 'vực' thứ hai so với 'vực' thứ nhất cũng mạnh hơn nhiều, không gian cực chậm, nhưng vẫn là hình thành một chút 'tràng' và hướng dẫn tu sĩ hiểu được 'tràng'.

Diệp Mặc không để ý đến, hắn trực tiếp xông qua chín 'vực' phía trước xông đến 'vực' thứ mười.

Vừa tiến vào 'vực' thứ mười, Diệp Mặc đã cảm nhận được sự trói buộc của không gian, thậm chí mỗi bước chân đều vô cùng khó khăn, chỉ sơ suất chút thôi, sẽ bị sự trói buộc không gian kia quấy vỡ hoàn toàn. Diệp Mặc lập

tức liền biết được, đây mới thật sự là ‘vực’. Hắn không đợi sự trói buộc không gian này thi triển công kích với hắn, đã trực tiếp phóng Tử Đao ra bổ tới.

Một trận âm thanh ken két vang lên, Tử Đao mang theo một đường sáng màu tím đánh vỡ ‘vực’ trước mặt, lúc này trước mặt Diệp Mặc đã hiện ra một dải chân không của ‘vực’, Diệp Mặc hoàn toàn có thể qua ‘vực’ thứ mười này tiến vào ‘vực’ thứ mười một. Nhưng Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, hắn nhắm mắt lại đợi sau khi ‘vực’ đóng lại, lại lần nữa bổ đao ra.

Cứ như vậy mấy lần, Diệp Mặc mới gật gật đầu, tiến vào ‘vực’ thứ mười một. Diệp Mặc ở vực thứ mười cũng đã hiểu, lúc trước sự hiểu biết của hắn về ‘vực’ cũng có chút hạn hẹp.

‘Vực’ không đơn thuần là sự trói buộc không gian xung quanh đối phương, phải trói buộc được chân nguyên của đối phương, thậm chí thần thức, hơn nữa thi triển ‘vực’ cũng không nhất định phải sử dụng chân nguyên và thần thức, sau khi tu vi cuả tu sĩ hoặc sự hiểu biết về ‘vực’ đạt tới một trình độ nhất định, ý niệm cũng có thể hình thành một đường ‘vực’.

Một khi ‘vực’ từ suy nghĩ mà sinh ra, ra tay cũng có thể tùy ý nghĩ mà khống chế được, đó chính là tồn tại của địch, hoặc là dựa vào một Kiếp Biến tầng thứ nhất mà chém giết tu sĩ Hóa Chân thì cũng không phải là không thể nào.

Dưới sự vận chuyển của Tam Sinh quyết, Diệp Mặc mỗi lần tiến lên một ‘vực’, thì cũng có cảm nhận khác nhau, hắn cảm thấy ‘vực’ của mình đang sinh ra một sự chuyển hóa thay đổi hoàn toàn. Lúc này hắn thậm chí tiến vào cảnh giới quên mất bản thân mình, nhưng trong Thiên Cương Vực lại không ngừng lĩnh ngộ, sau đó lại không ngừng tiến lên, hoàn toàn bên mất khái niệm về thời gian.

Ngày thứ mười, Đường Mộng Nhiêu từ vực thứ mười bảy lùi về, cô cũng không tiến đến vực thứ mười tám, cô cảm thấy năng lực của mình chỉ có thể ở ‘vực’ thứ mười bảy. Khi cô quay trở về phòng trong quan vực điện,

mới biết Diệp Mặc đã tiến vào ‘vực’ thứ hai mươi ba rồi.

Ngày thứ mười hai, những người trong quan vực điện cũng đã nhiều lên, vì rất nhiều người đều biết được có người tiến vào ‘vực’ thứ hai mươi lăm của Thiên Cương ba mươi sáu vực.

Người có thể tiến vào ‘vực’ thứ hai mười lăm căn bản chính là một trong các Đại Năng, loại người như này trong Thiên Cương Vực thậm chí trong số trăm người cũng không thấy được một người. Lần trước thấy được tiền bối Hóa Chân kia, cũng chỉ là tiến vào đến ‘vực’ thứ hai mươi sáu rồi lại lùi ra.

Ngày thứ mười lăm, trong quan vực điện vô cùng rộng lớn cũng đã chật kín người, hơn nữa mấy vị Đại Năng là tu sĩ cấp cao cũng đều vào trong này, thậm chí những tu sĩ ở những nơi khác của Tây Tu thành cũng đều vào trong này xem.

Bởi vì có một tu sĩ xông Thiên Cương Vực lúc này đã tiến vào Thiên Cương vực thứ hai mươi bảy rồi, điều này đối với Tây Tu thành mà nói cũng đã là ghi chép vô cùng hiếm hoi rồi.

Cả Thiên Cương Vực trong lần ầm ĩ này, nhân khí bị nổ đến cực đỉnh. Đừng nói Thiên Cương Vực, cho dù toàn Tây Tu thành cũng trở nên náo nhiệt, mục tiêu của tất cả mọi người chỉ có một, Thiên Cương ba mươi sáu vực.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1292

Vực Thứ Hai Mươi Bẩy

Sở dĩ tạo nên sự oanh động lớn như thế cho các tu sĩ là vì có người có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi bẩy, vì tu sĩ ở Tây Tu thành này hiểu rõ rằng ở Thiên Cương Vực này cứ mỗi chín 'Vực' sẽ là một đẳng cấp khác nhau. 'Vực' thứ chín và 'Vực' thứ mười sẽ là một khái niệm hoàn toàn bất đồng. Mà người có thể bình yên vô sự ở 'Vực' thứ mười tám chưa chắc đã có thể kiên trì được mấy hơi thở ở 'Vực' thứ mười chín.

Hiện tại có người đã tiến vào 'Vực' thứ hai mươi bẩy rồi, tất cả mọi người đều muốn biết người này có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám hay không? Trong một ngày mà hắn có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám, thì đó chính là tu sĩ đệ nhất ở Tây Tu Thành này, hay nói đúng hơn là tu sĩ lĩnh ngộ về 'Vực' sâu sắc nhất.

Nghe nói Thiên Cương Vực từ trước tới nay, chưa bao giờ nghe nói có người nào có thể đi tới 'Vực' thứ ba mươi. Nếu như người này có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám, vậy thì hắn rất có thể sẽ khiêu chiến 'Vực' thứ ba mươi.

Vì thế hầu hết các tu sĩ đều đi tới quảng trường quan sát Thiên Cương Vực, ngoại trừ muốn biết một chút về người có thể tiến vào Thiên Cương Vực thứ hai mươi bẩy ra, thì càng muốn biết người này có thể đi vào 'Vực' thứ hai mươi tám hay không?

Lúc này số người trong quảng trường quan sát Thiên Cương Vực đã đông như nêm cối rồi, về phần những chỗ có ghế ngồi thì sớm đã chật ních các tu sĩ, cũng không tránh khỏi việc đông đảo tu sĩ phải chen chúc vào cùng một gian phòng. Tuy rằng trận pháp theo dõi cũng chỉ có một cái, nhưng cái

trận pháp duy nhất này lại có thể hấp dẫn tất cả ánh mắt của các tu sĩ.

Chỉ có một gian phòng quan sát xa hoa là không ai chen chúc vào, nghe nói bên trong gian phòng đó có bốn cô gái, nếu như dựa theo sự cuồng nhiệt hiện tại, vậy thì gian phòng này nhất định sẽ bị các tu sĩ chen chúc đến chật ních. Nhưng cái gian phòng đó thì lại không có ai dám tới, cho dù là phó thành chủ Tây Tu thành là La Vũ Kiếm cũng không yêu cầu được tiến vào gian phòng kia. Bởi vì tất cả mọi người lúc này đều biết, bốn cô gái trong gian phòng đó chính là người thân của tên tu sĩ đang thí luyện trong Thiên Cương Vực kia.

Người nhà của một tu sĩ có thể tiến vào Thiên Cương Vực thứ hai mươi bẩy, thì trừ phi là kẻ nào không kiên nhẫn sống tiếp nữa thì mới dám đi tới quấy rầy, bằng không thì ai mà lại nguyện ý mò vào cái vùng nguy hiểm đó chứ?

Có rất nhiều người đã truyền tai nhau, rằng tu sĩ kia trước khi đi vào Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực", thì chỉ có mấy chiêu đã đánh cho hội trưởng Khê Trung thương hội là Mạnh Sát trọng thương suýt chết. Tin tức này sau khi truyền đi, thì đã biến thành tên tu sĩ trong kia ngay cả tay cũng không hề động, chỉ cần ngưng tụ một đạo chân nguyên màu tím đã có thể đánh cho tên Mạnh Sát kia trọng thương rồi.

Mạnh Sát là ai? Chính là hội trưởng của Khê Trung thương hội, tu vi Hóa Chân tầng ba. Là một trong mười đầu sỏ ở Thiên Cương Vực này, những loại người như thế này, thì hoàn toàn không cần phải động thủ, chỉ cần dùng chân nguyên là có thể giết chết tu sĩ nào dám đứng ra khiêu khích. Vậy mà tên tu sĩ kia chỉ cần dùng chân nguyên đã suýt nữa giết một tu sĩ như vậy, thì là loại tu sĩ nghịch thiên cỡ nào? Không có người nào dám suy nghĩ tiếp nữa, bởi vì khả năng này đã vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ rồi.

Mấy người Tô Tĩnh Văn nhìn vô số tu sĩ ở bên ngoài đi tới, nháy mắt đã khiến cho quảng trường quan sát này trở nên chật ních rồi. Hầu hết các tu sĩ đang chen chúc đến nỗi cả con kiến cũng không chui lọt này đều là người mà các cố không thể nhìn rõ được tu vi, nhất thời khiến các cô có chút hoảng

hốt. Nhiều tu sĩ lợi hại như vậy, một khi họ cùng xông lên, thì cho dù lô ghế này của các cô có cấm chế thì cũng không thể chống đỡ được.

Cũng may lo lắng của các cô chỉ là dư thừa. Tuy rằng người tới càng lúc càng nhiều, nhưng không có người nào dám tiến lại gần gian phòng của các cô cả, thậm chí ngay cả gõ cửa cũng không hề có ai.

Đường Mộng Nhiêu thở phào một hơi, rồi mới tạm yên lòng. Cô đương nhiên biết cái người đang chạy ào ào trong ‘Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" là ai, cho nên tự trong đáy lòng cô cũng phát ra một sự kính phục.

Ở Bắc Vọng Châu cô chính là tồn tại mà vạn người phải ngước nhìn, một trong tam đại thủ lĩnh của Bắc Vọng Châu chính là Đường Mộng Nhiêu cô. Nhưng hiện tại cô phát hiện bản thân mình ở Tây Ích Châu này quả thực là chẳng hơn được ai cả.

Khê Trung thương hội tùy tiệên đưa ra hai tên quản gia kia thì tu vi đều cao hơn so với cô. Tu sĩ ở đây có thể đánh bại, thậm chí là giết chết Đường Mộng Nhiêu cô thì căn bản là đếm cũng không hết.

Mà Diệp Mặc thì lại có thể làm cho đông đảo tu sĩ ở Tây Ích Châu này phải chú ý đến. Cũng có thể chỉ mấy chiêu đã đánh bại một tu sĩ Hóa Chân tầng ba. Khi so sánh với Diệp Mặc, Đường Mộng Nhiêu chợt nghĩ, nếu tiếp tục gọi cô là một trong tam đại cự đầu Bắc Vọng Châu, thì căn bản là cô không có chút mặt mũi nào để tiếp nhận nữa cả. Không chỉ cô không có mặt mũi, ngay cả Lăng Trung Thiên và Phiến Phất cũng không có mặt mũi nào mà tiếp nhận.

Lúc này người ở Thiên Cương Vực càng ngày càng đông hơn, thậm chí ngay cả quảng trường quan sát cũng đầy ắp người. Tất cả mọi người đều đang cố gắng chen vào quảng trường quan sát này. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì có khi quảng trường quan sát sẽ bị chen chúc đến nổ tung mất.

Cuối cùng mấy người đứng đầu của Tây Tu Thành mới quyết định di dời trận pháp theo dõi, đem trận pháp này đặt ở giữa đại quảng trường thì mới

dẹp bớt được sự chen chúc tới mức khủng bố này.

Tuy rằng vẫn còn các tu sĩ đang không ngừng chen chúc tới, nhưng bởi vì giữa quảng trường Thiên Cương Vực đã có trận pháp theo dõi, cho nên sự chen chúc đã được giải quyết. Các tu sĩ đều có thần thức, cho dù là không ở trên quảng trường của Thiên Cương Vực, thì thần thức cũng có thể thấy rõ được trận pháp theo dõi.

Vốn là quảng trường của Thiên Cương Vực không có trận pháp theo dõi, nhưng lần này vì Diệp Mặc gây ra náo loạn, cho nên đã phải thiết kế thêm một trận pháp quan sát thật lớn đặt ở quảng trường Thiên Cương Vực.

Khác với cảnh náo nhiệt vô cùng ở quảng trường Thiên Cương Vực, thì lúc này Mạnh Sát đang vô cùng hoảng hốt. Lúc này y mới hiểu được là mình ngu xuẩn cỡ nào, không ngờ lại chọc phải một tu sĩ tuyệt thế cao thủ như Diệp Mặc.

Nếu như có cơ hội làm lại một lần, thì y thà rằng làm con rùa, cũng không nguyện ý thể hiện ở quảng trường Thiên Cương Vực. Hiện tại cũng không còn là chuyện mất mặt nữa rồi, bởi vì y thua trên tay của một tồn tại khủng bố có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi bẩy, thì cũng chẳng thể tính là chuyện mất mặt được. Hiện tại y lo lắng nhất chính là cái tên khủng bố kia sau khi đi ra, có thể tiếp tục tìm y gây phiền toái hay không? Nếu thật sự là như thế, thì y đúng thật là không có chỗ nào để mà trốn cả.

Tuy rằng y cũng có mấy người bạn là tu sĩ Hóa Chân, nhưng ai có thể nguyện ý vì y mà đối địch với một tu sĩ có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi bẩy chứ? Không nói gì đến người khác, ngay chính bản thân y cũng sẽ không làm như vậy.

Mạnh Sát thở dài một hơi, cuối cùng chỉ biết tùy ý trời mà thôi. Toàn bộ cơ nghiệp của y nằm ở Tây Tu thành này, y căn bản là không có biện pháp nào để rời đi cả.

...

Khi Diệp Mặc tiến vào 'Vực' thứ hai mươi bẩy, thì lập tức cảm giác được không gian xung quanh giống như là đã biến thành một vũng bùn, căn bản là hắn không thể nào cử động được, hơn nữa ở giữa vũng bùn này đều là những kiếm quang sắc bén. Chỉ cần hắn hơi lơ là một chút, thì không phải là bị những kiếm quang này xé rách, thì cũng sẽ bị vũng bùn này nghiền nát. Hơn nữa vũng bùn không gian này thậm chí còn biến đổi quy luật, khiến hắn hoàn toàn không thể nào nắm bắt được.

Hắn thi triển ra 'Vực' của bản thân, nhưng rất nhanh 'Vực' của hắn đã bị không gian biến hình xung quanh nghiền nát. Không gian biến đổi vặn vẹo ở xung quanh này, khiến cho Diệp Mặc còn có một loại ảo giác, rằng đây không phải là 'Vực', mà là một không gian bị hỏng.

Nhưng sau một khắc, thì hắn đã hiểu rõ. Đây không phải là Không gian sai vị trí, mà chính là một loại 'Vực'. Cũng may vũng bùn và những kiếm quang kia còn chưa hợp nhất lại, cho nên hắn còn có thể giẫy dụa được. Ở dưới loại không gian này, thì trong nháy mắt hắn đã lại hình thành nên 'Vực' của chính bản thân mình.

Diệp Mặc biết sau khi hắn đi qua 'Vực' thứ hai mươi sáu, thì đối với 'Vực' hắn đã có được sự hiểu biết mới, bằng không thì với cường độ đè ép của 'Vực' thứ hai mươi bẩy này, thì hắn tuyệt đối không thể nào hình thành được 'Vực' của bản thân.

Chỉ là 'Vực' của Diệp Mặc vừa được hình thành, thì lại lần nữa bị nghiền nát, nhưng Diệp Mặc cũng không tức giận chút nào, 'Vực' của hắn lại tiếp tục được hình thành, sau đó lại tiếp tục bị nghiền nát.

Nếu như đổi thành một tu sĩ khác, thì nói không chừng lúc này đã lập tức lùi lại 'Vực' thứ hai mươi sáu rồi. Loại 'Vực' đè ép và vặn vẹo này, còn có cả không gian kiếm quang kia nữa, chỉ cần 'Vực' của Diệp Mặc vừa được hình thành một chút là nó đã nghiền cho nát bét rồi.

Kỳ thực Diệp Mặc cũng biết, hắn hoàn toàn có thể thi triển ra 'Huyễn vân toái vực đao' để phá đi 'Vực' phía trước, để hắn có thể tiến vào 'Vực' thứ

hai mươi tám. Nhưng nếu làm như vậy, thì hắn căn bản không thể lĩnh ngộ được cái gì cả. Hơn nữa 'Vực' thứ hai mươi bẩy này thì hắn còn có thể xuất đao ra được, nhưng tới 'Vực' thứ hai mươi tám thì có lẽ ngay cả đao hắn cũng không thể nào lấy ra được mà đã bị ép thành từng mảnh nhỏ rồi.

Diệp Mặc đã trải qua 'Vực' thứ hai mươi sáu, đương nhiên đã hiểu được cứ mỗi chín 'Vực' thì sẽ là một cảnh giới. 'Vực' thứ hai mươi bẩy và 'Vực' thứ hai mươi tám tuyệt đối không phải là tồn tại như nhau. Tuyệt đối là sẽ lợi hại hơn 'Vực' thứ hai mươi bẩy vô số lần.

Khi Diệp Mặc đang không ngừng hình thành 'Vực', rồi 'Vực' của hắn lại nhanh chóng bị đè ép tới vỡ vụ, cứ một lần rồi lại một lần. Theo thời gian trôi qua, thì khả năng chịu được của 'Vực' của Diệp Mặc đã ngày càng dài hơn. Đến cuối cùng thì 'Vực' của hắn đã hoàn toàn có thể chống đỡ lại được 'Vực' ở 'Vực' thứ hai mươi bẩy này.

Nhưng Diệp Mặc cũng không lập tức tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám. Vì 'Vực' thứ hai mười tám so với 'Vực' thứ hai mươi bẩy chắc chắn sẽ lợi hại hơn gấp mấy lần. Nếu như hắn không có gì nắm chắc, thì hắn thà rằng lùi về 'Vực' thứ hai mươi sáu cho rồi.

Tu luyện đề thăng cảnh giới rất quan trọng, nhưng cũng không thể quan trọng bằng cái mạng nhỏ của chính mình được.

Cho nên khi 'Vực' của Diệp Mặc có thể hoàn toàn chống đỡ lại 'Vực' của 'Vực' thứ hai mươi bẩy này, thì hắn vẫn liên tục không ngừng hình thành ra 'Vực', sau đó lại không ngừng công kích 'Vực' kia.

Cách suy nghĩ này đến từ việc hắn tu luyện lôi kiếm. Chính vì Diệp Mặc hắn tu luyện thành công lôi kiếm là nhờ hắn sử dụng lôi kiếp công kích ngược lại những tia sét của Lôi Kiếp, đồng thời hấp thu lôi nguyên, cho nên cuối cùng mới tu luyện thành công được lôi kiếm.

Mà hiện tại hắn cũng đang dùng phương pháp này, dùng chính 'Vực' của bản thân mình công kích 'Vực' của 'Vực' thứ hai mươi bẩy. Đông thời cảm thụ và bắt chước chân nguyên lưu động công kích với 'Vực' trong 'Vực' thứ hai mươi bẩy, từ đây đề thăng ‘vực’ của chính mình.

Sau một thời gian, thì 'Vực' của Diệp Mặc đã hoàn toàn có thể chống đối lại được 'Vực' của 'Vực' thứ hai mươi bẩy, lúc này thì hắn thậm chí còn có thể tự do đi lại trong 'Vực' thứ hai mươi bẩy mà không có bất kỳ trở ngại nào. Nhưng nếu muốn công phá được cái 'Vực' này, thì hiện tại hắn vẫn chưa thể làm được.

Diệp Mặc cũng không chịu buông tay lúc này, vì nếu không thể công phá được 'Vực' ở 'Vực' thứ hai mươi bẩy này, thì cho dù khi đi tới 'Vực' thứ hai mươi tám, hắn có thể ngăn trở lại sự công kích của 'Vực' ở đó, thì với hắn mà nói đó cũng là thất bại mà thôi.

Nếu đối địch cùng với người khác, thì không phải chỉ cần ngăn trở được 'Vực' của đối phương là được, mà hắn còn muốn phá vỡ được 'Vực' của đối phương nữa. Trước tiên hắn cần phải thông qua 'Huyễn vân toái vực đao' để có thể làm được điều đó. Nhưng hiện tại hắn muốn dùng chính 'Vực' của bản thân, để có thể trực tiếp xé rách không gian trói buộc ở xung quanh.

Điều này rất khó, nhưng Diệp Mặc hiểu rõ, một khi hắn có thể lĩnh ngộ được điều này, thì 'Vực' của hắn đã sắp đại thành rồi, hơn nữa lúc đó cho dù là chống lại tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ cao thủ, thì hắn cũng không phải là không nắm được chút cơ hội đánh thắng nào.

...

Lúc này ở phía ngoài quảng trường Thiên Cương Vực, cả bên trong đại điện quan sát, thì đông đảo các tu sĩ đều có chút nôn nóng rồi. Bởi vì Diệp Mặc đã ở lại trong Thiên Cương Vực thứ hai mươi bẩy những ba ngày, dựa theo tốc độ của hắn trước đây, mỗi 'Vực' mà hắn đi qua cũng không hề dừng lại quá một ngày đêm.

Vì thế lúc này mọi người đều đang bàn tán xem, Diệp Mặc có thể tiến vào được 'Vực' thứ hai mươi tám hay không, hay là trực tiếp lui về từ 'Vực' thứ hai mươi bẩy này.

Rất nhanh bàn cá cược đã được mở ra, một cái là Diệp Mặc có thể đi vào 'Vực' thứ hai mươi tám, một cái là Diệp Mặc lui về từ 'Vực' thứ hai mươi bẩy. Đương nhiên còn có một cái kết quả khác, đó chính là Diệp Mặc bỏ xác lại ở 'Vực' thứ hai mươi bẩy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1293

'Vực' Chân Chính

Phía ngoài quảng trường đã bắt đầu cá cược. Mấy người Tô Tĩnh Văn ở bên trong phòng cũng đã nhìn thấy được - Sư phụ, những người đó đều đang cược xem Diệp sư thúc có thể đi tới 'Vực' thứ mấy, chúng ta có nên cược một chút hay không?

Nguyệt Thiền thấy bàn cá cược đã được mở ra, hơn nữa tỷ lệ thắng cược nếu Diệp Mặc có thể tiến vào 'Vực' thứ ba mươi sáu thì cao kinh khủng, nhất thời khiến cho cô phải động tâm.

Không chỉ có bàn cược cho Diệp Mặc tiến vào được 'Vực' thứ hai mươi tám hay không, mà còn có cả bàn cược cho Diệp Mặc có thể tiến tới 'Vực' thứ ba mươi sáu hay không nữa. Chỉ là tỷ lệ thắng cược cho việc Diệp Mặc tiến vào được 'Vực' thứ hai mươi tám là một ăn ba, còn lùi lại từ 'Vực' thứ hai mươi bẩy là một ăn hai. Nhưng nếu Diệp Mặc có thể tiến vào 'Vực' thứ ba mươi thì tỷ lệ thắng cược là một ăn tám, còn tiến vào được 'Vực' thứ ba mươi sáu thì là một ăn một trăm.

Đường Mộng Nhiêu nhìn Tô Tĩnh Văn một chút, thì thấy Tô Tĩnh Văn lại đang khẩn trương nhìn chằm chằm vào cái điểm sáng kia, không hề để ý tới việc Nguyệt Thiền muốn đặt cược, dường như trong mắt cô hiện giờ chỉ còn có một điểm sáng kia mà thôi.

Ngôn Nghiên lại nói:

- Nếu muốn đặt cược, thì ở chỗ này cũng có thể đặt được, chỉ cần viết lên trên biểu tượng bàn cược trên trận pháp theo dõi số linh thạch mình muốn cược, sau đó đặt linh thạch vào là được rồi. Linh thạch sẽ được tự

động truyền tống đi, nhưng số linh thạch viết vào đó phải đúng với số linh thạch được đặt vào thì mới được.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu:

- Cho con một triệu linh thạch, tự con đi đặt đi.

Tô Tĩnh Văn lúc này lại đột nhiên tỉnh táo lại, nghe được Đường Mộng Nhiêu nói như vậy, thì cô cũng vội vã lấy ra nhẫn trữ vật của mình đưa cho Nguyệt Thiền rồi nói:

- Giúp tôi đặt cược với.

Nguyệt Thiền liền mừng rỡ tiếp nhận lấy linh thạch của sư phụ và nhẫn trữ vật của Tô Tĩnh Văn, sau đó lại hỏi:

- Tĩnh Văn tỷ tỷ, chị muốn đặt cược vào cửa nào?

Tâm sự của Tô Tĩnh Văn hiển nhiên vẫn không đặt ở trên bàn cược, cho nên lập lức thuận miệng trả lời:

- Mặc kệ đặt ở bàn nào, chỉ cần cược Diệp Mặc thắng là được.

Cô nghĩ rằng có thể thông qua phương thức cá cược này mà ủng hộ thêm cho Diệp Mặc. Ngôn Nghiên thấy Tô Tĩnh Văn và Nguyệt Thiền đều đặt cược, thì bản thân cũng lấy ra linh thạch đi theo sau.

...

Lúc này đã là ngày thứ tư Diệp Mặc ở 'Vực' thứ hai mươi bẩy rồi, từ lâu hắn đã có thể phá vỡ được không gian đè ép và vặn vẹo ở xung quanh, nhưng nếu muốn phá vỡ được 'Vực' ở đây thì vẫn còn kém một chút.

Trong lòng Diệp Mặc cũng có chút thất vọng, không ngờ hắn vẫn còn kém chỉ một chút như vậy.

Cuối cùng hắn lại ngồi xuống, tĩnh tâm vận chuyển 'Tam sinh quyết' để

chậm rãi lĩnh ngộ. Diệp Mặc bắt đầu nhớ lại lúc trước mình đã bắt chước lại mà hình thành 'Vực' giống như 'Vực' ở đây, hắn muốn thông qua việc bắt chước lại chân nguyên lưu động và sau đó tự mình biến hóa ra để tìm được điểm mấu chốt.

Lại hai ngày nữa trôi qua. Diệp Mặc lại cảm thấy có gì đó không đúng, phương thức hình thành 'Vực' mấu chốt chính là thông qua điều động chân nguyên. Tu sĩ đến đây đều thông qua việc bắt chước lại chân nguyên lưu chuyển của 'Vực' ở đây, để hoàn thiện 'Vực' của chính mình. Như vậy thì 'Vực' của mình mới có thể thực sự ngày càng kiên cố. Bởi vì bản thân càng nắm chặt được sự lưu chuyển của chân nguyên, thì đối với sự hiểu biết lý giải về 'Vực' sẽ càng trở nên thấu triệt hơn.

Như vậy thì dường như là cũng không có gì sai cả, bởi vì 'Vực' mà các tu sĩ sở hữu đều hình thành như vậy mà, ngay cả 'Vực' của Diệp Mặc cũng chính là hình thành như vậy.

Nhưng khi Diệp Mặc thông qua 'Tam sinh quyết' để cảm ngộ, thì 'Vực' mà 'Tam sinh quyết' lĩnh ngộ ra được lại hoàn toàn khác.

'Vực' được hình thành không phải là thông qua chân nguyên. Thông qua chân nguyên để hình thành 'Vực' đều là ngụy 'Vực', 'Vực' chân chính là một loại ý cảnh, một loại thế. Khi tu sĩ hình thành được thế, thì 'Vực' sẽ tùy ý mà sinh, mà lúc này nếu đối thủ ở bên trong 'Vực' của mình, thì hoàn toàn chính là đang nằm trong tay mình.

Về phần chân nguyên lưu chuyển tạo thành không gian vặn vẹo, thậm chí là thần thức biến hóa, thì chẳng qua cũng chỉ là một loại thủ đoạn công kích được hình thành bên trong 'Vực' mà thôi. Khi 'Vực' được thật sự hình thành một cách hoàn mỹ, thì tùy thời có thể biến hóa chân nguyên thành thủ đoạn giết chết đối thủ đang ở bên trong 'Vực'. Chân nguyên và thần thức không phải là vận dụng để hình thành 'Vực', mà chỉ là một loại biện pháp thông qua 'Vực' để đối địch mà thôi.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì Diệp Mặc trở nên thanh tỉnh hơn, hắn

bỗng nhiên lại đứng lên, 'Vực' ở không gian xung quanh trong nháy mắt liền bị hắn đè ép rời ra, chân nguyên của hắn được biến hóa ra, không gian tập trung xung quanh lập tức đã hoàn toàn tan vỡ.

Diệp Mặc mừng rỡ không thôi. Hắn không ngờ lại có thể đơn giản như vậy. Lúc này thì hắn mới hiểu được, chính là 'Vực' của hắn tới hiện tại mới chính thức là có chút thành tựu. Thành tựu về 'Vực' của hắn lúc trước còn không được gọi là nhập môn của 'Vực'. Không chỉ mình hắn, mà Diệp Mặc phỏng chừng chút thành tựu về 'Vực' của 90% các tu sĩ khác, cũng chưa được gọi là nhập môn.

Lúc này Diệp Mặc có chút nghi hoặc với Thiên Cương Vực thí luyện này, vì nơi này không thể nào là một nơi dành cho các tu sĩ thí luyện 'Vực' được. Nếu như không phải là vì hắn có 'Tam sinh quyết', thì cho dù hắn có thể thông qua được 'Vực' thứ ba mươi sáu, thì cũng không thể nào thật sự lý giải được khái niệm về 'Vực'.

Nghĩ tới vị thần thông bố trí 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" này cố ý nói dối các thí luyện giả. Vì muốn để cho người nổi bật trong các thí luyện giả tự mình tìm ra được chân lý, thì Diệp Mặc tuyệt đối không tin tưởng. Người khác không có 'Tam sinh quyết', thì tìm ra chân lý như thế nào?

Trừ phi vị tu sĩ thần thông bố trí Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" này cũng không thật sự hiểu được 'Vực'. Nhưng Diệp Mặc lập tức lắc đầu, nếu người này không hiểu được 'Vực', thì làm sao có thể bố trí ra 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" khổng lồ như vậy? Huống chi, hôm nay Thiên Cương Vực này đối với việc tu luyện 'Vực' đích xác là có sự trợ giúp rất lớn. Cho dù là ngụy 'Vực', thì tổng thể so với người không hiểu 'Vực' cũng mạnh hơn nhiều lắm. Cho dù là hiện tại hắn đã ngộ ra được 'Vực' chân chính, nhưng cũng là từ 'Vực' trong không gian này mà được.

Hiện tại Diệp Mặc đã có thể tiện tay phá vỡ 'Vực' không gian xung quanh, cho nên không tiếp tục lưu lại 'Vực' thứ hai mươi bẩy nữa, mà trực tiếp tiến nhập vào 'Vực' thứ hai mươi tám.

Hắn vừa tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám, thì nhất thời cảm nhận được không gian đè ép giống như là những mũi châm nhọn, cái này hoàn toàn khác với 'Vực' thứ hai mươi bẩy. 'Vực' thứ hai mươi bẩy, không gian là không gian riêng biệt, ở trong không gian là kiếm quang sát khí hỗn loạn, hoàn toàn tách biệt với nhau, cho nên vẫn có thể cho thí luyện giả một chút chỗ để tránh né.

Nhưng 'Vực' thứ hai mươi tám này thì lại hoàn toàn khác. Không gian và kiếm quang sát khí hoàn toàn dung hợp lại với nhau, chỗ hắn đứng giống như không phải là một cái không gian, mà là một nơi được tạo thành từ vô vàn sát khí. Bất luận là ở chỗ nào, hay ở vị trí nào thì cũng như vậy.

Mà trong lúc này, thì sự văn vẹo và đè ép của 'Vực' không gian lại không chỉ lớn mạnh hơn 'Vực' thứ hai mươi bẩy hơn cả mười lần, khiến Diệp Mặc phải hít vào một hơi lạnh. Chỗ này là muốn để cho các tu sĩ thí luyện 'Vực' sao? Cái này căn bản là chẳng khác gì không gian tất sát cả.

Có lẽ nếu như hắn còn chưa lĩnh ngộ được 'Vực' chân chính, thì lúc này tiến nhập vào nơi đây, có khả năng là hắn đã tiêu rồi cũng nên. Thậm chí hắn có thể còn không có cả thời gian tiến nhập vào trong Thế giới trang vàng nữa. Không chỉ nói hắn, mà cho dù là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh tiến vào loại không gian này thì cũng không thể nào sinh tồn được. Bởi vì nếu chưa lĩnh ngộ được 'Vực' chân chính, thì sẽ không có bất kỳ hiệu quả gì ở đây cả. Cho dù là có thể hình thành được 'Vực' của chính mình, thì cũng không thể nào kiên trì được 1% lần hít thở, huống chi ở trong thời gian 1% của một cái hít thở này, thì 'Vực' của bản thân cũng chưa chắc có thể hình thành được.

Cho dù Diệp Mặc biết 'Vực' thứ hai mươi tám so với 'Vực' thứ hai mươi bẩy sẽ khủng bố hơn nhiều lắm, nhưng cũng không ngờ nó lại khủng bố tới mức này. Cũng may hắn đã hiểu được 'Vực' chân chính, cho nên hiện tại đã có thể hình thành 'Vực' của mình trong nháy mắt.

'Vực' của Diệp Mặc được hình thành, thì không gian sát châm xung quanh cũng đè ép mạnh mẽ hơn nhiều. Diệp Mặc liền đồng thời thi triển cả chân nguyên đao gió và thần thức đao phóng ra ngoài.

Rắc, rắc, rắc, rắc...

Từng đợt âm thành trầm đục vang lên. 'Vực' của Diệp Mặc cũng bị nghiền nát, nhưng hắn cũng đã chặn được công kích của không gian sát châm xung quanh.

Lúc này Diệp Mặc không tiếp tục cảm ngộ 'Vực' không gian ở đây nữa, hắn cảm giác được 'Vực' này cũng không thích hợp với hắn, có lẽ nói ở đây cũng không hoàn toàn là 'Vực'. Nhưng phương diện không gian công kích và còn có cái loại bắt chước công kích của 'Vực' này đối với Diệp Mặc mà nói thì cũng rất không tệ. Hắn có thể mượn cơ hội này để ở lại chỗ này tu luyện về sự lĩnh ngộ đối với 'Vực' chân chính.

Cho nên khi 'Vực' của Diệp Mặc bị vỡ vụn, thì hắn lại lập tức hình thành lại, đồng thời không ngừng thêm vào trong 'Vực' của mình những thủ đoạn công kích.

...

Lúc này thì các tu sĩ ở ngoài quảng trường quan sát đã nhìn thấy điểm sáng kia đi tới 'Vực' thứ hai mươi tám. Nhất thời có rất nhiều người hoan hô lên. Một số người cược Diệp Mặc có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám đều mừng rỡ không ngớt, còn những người thua tiền cược thì lại mặt mày ủ rũ.

Trong phòng quan sát lúc này, thì Tô Tĩnh Văn cuối cùng đã nhìn thấy điểm sáng kia tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám, nên liền thở phào một hơi. Bàn tay cũng nới lỏng ra một chút, vừa khẩn trương vừa nhìn chằm chằm vào cái điểm sáng kia.

...

Hành Tu Hội Tây Tu thành.

Vẫn là tên tu sĩ trung niên nhìn không ra số tuổi mà lúc trước không thèm để ý tới việc Diệp Mặc không muốn gia nhập vào Hành Tu Hội. Nhưng lúc này y lại đang cau mày, một lát sau mới lên tiếng:

- Ngươi nói là cái tên tu sĩ kia sau khi rời khỏi nơi này, đã đi tới Thiên Cương Vực, hơn nữa hiện tại đã tiến nhập vào 'Vực' thứ hai mươi bẩy rồi sao?

Tên tu sĩ béo trước mặt hắn đang muốn nói, thì lại phát hiện thông tin châu trong tay mình sáng lên một cái. Tên tu sĩ béo lập tức quét thần thức vào trong thông tin châu, sau đó nhanh chóng trả lời:

- Vâng thưa hội chủ. Nhưng chúng tôi vừa nhận được tin tức mới, hiện tại tu sĩ kia đã tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám rồi.

Tên tu sĩ trung niên được xưng là hội chủ kia bỗng nhiên đứng lên, biểu tình trên mặt của y có chú cổ quái, giờ khắc này y không nói câu nào, chỉ đi đi lại lại vài vòng tại chỗ, sau đó bỗng nhiên đứng lại rồi nới:

- Ta sẽ đi Thiên Cương Vực ngay lập tức...

Dừng lại một chút, y lại nói tiếp:

- Kỷ Lương, báo cho Cung trưởng lão chuẩn bị lễ vật, một khi tu sĩ kia đi ra, thì Hành Tu Hội chúng ta sẽ phải chào hỏi hắn đầu tiên.

- Hội chủ, chúng ta hẳn là phải chuẩn bị một lễ vật đẳng cấp cao chứ?

Tên tu sĩ gọi là Kỷ Lương lập tức khom người dò hỏi.

Tu sĩ trung niên chần chờ một chút, rồi lại nói:

- Người như thế, thì lễ vật bình thường hắn căn bản là sẽ không thèm để trong mắt...

Do dự một chút, y mới tiếp tục nói:

- Lấy ra kiện tiên khí hạ phẩm đi, chỉ có loại lễ vật này thì mới có thể đả động tới hắn.

Kỷ Lương sửng sốt một chút, lập tức kinh ngạc:

- Nhưng hội chủ, tiên khí hạ phẩm thì Hành Tu Hội chúng ta chỉ có duy nhất một cái, hơn nữa còn là trấn hội chi bảo...

Không đợi cho Kỷ Lương nói hết, thì tên hội chủ kia đã khoát tay:

- Trước Hành Tu Hội chúng ta phái ra một đại sứ váy xanh, đã làm hắn phật ý rồi, nếu như lần này lại làm hắn không vừa ý nữa... phỏng chừng người này sẽ xem thương Hành Tu Hội chúng ta. Tiên khí hạ phẩm tuy rằng trân quý vô cùng, thế nhưng nếu như chúng ta có thể lôi kéo một người có thể tiến vào 'Vực' thứ hai mươi tám trong 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực", thì đối với Hành Tu Hội chúng ta vẫn là việc vô cùng tốt.

- Vâng.

Lần này thì Kỷ Lương không nói gì nữa cả.

...

Ken két...

Diệp Mặc cũng không hề lấy ra Tử Đao, cũng không thi triển ra 'Huyễn vân toái vực đao', nhưng 'Vực' của hắn đã có chứa công kích của chân nguyên đao gió. Ở vô số những lần thí nghiệm trước, thì 'Vực' của hắn liên tục bị vỡ vụn trước không gian 'Vực' kia.

Diệp Mặc phát hiện ra, nếu như hắn thông qua việc không ngừng công kích này, thì khi hắn đi tới được 'Vực' thứ ba mươi sáu, thì 'Vực' của hắn cũng sẽ được đại thành.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1294

Vực Thứ Ba Mươi Bảy

Tiến vào vực thứ hai mươi chín rồi…

Những tu sĩ trong quan vực điện lại lần nữa nhốn nháo lên, điểm sáng đã tiến vào vực thứ hai mươi chín rồi, hơn nữa chỉ dừng lại ở vực thứ hai mươi tám một ngày, còn ngắn hơn thời gian ở vực thứ hai mươi bảy.

Nhưng đây cũng không phải là điều khiến cho những tu sĩ trong quan vực điện kinh ngạc nhất, khiến tất cả mọi người kinh ngạc nhất chính là ngày thứ hai mươi hai, điểm sáng ở vực thứ hai mươi chín kia lại lần nữa tiếp tục xông vào vực thứ ba mươi.

Diệp Mặc trong thời gian ngắn như vậy đã tiến vào vực thứ ba mươi rồi, cá cược trong quan vực điện của Thiên Cương Vực cũng bắt đầu hạ xuống, cuối cùng một ăn một, còn đang tiếp tục hạ xuống.

…

Vực thứ ba mươi của Thiên Cương Vực, Diệp Mặc lúc này hoàn toàn coi thường sức đè ép và trói buộc của không gian trong nháy mắt đã khiến những tu sĩ Hóa Chân ngã xuống. Hắn thậm chí nhắm mắt lại, sau khi qua 'vực' thứ hai mươi tám, rồi vực thứ hai mươi chín, hắn hoàn toàn nắm được sự trói buộc và công kích của 'vực'. Lúc này hắn đang kết hợp những gì lĩnh ngộ 'cảnh' và 'vực' lại, một khi hắn kết hợp hai cái này lại, Diệp Mặc cảm giác được 'vực' của hắn có khả năng sẽ tăng lên một chất khác.

Sự ác liệt không gian của 'vực' thứ ba mươi còn mạnh hơn nhiều lần so với 'vực' thứ hai mươi tám, Diệp Mặc chắc rằng nếu như không phải hắn có

cách hiểu hoàn toàn bất đồng về 'vực', đối với 'vực' có nhận thức chân chính, cho dù 'vực' của hắn vốn dĩ là đại thành rồi, thì ở 'vực' thứ ba mươi vẫn không dùng được, cũng sẽ bị xé nát trong nháy mắt.

Diệp Mặc lắc đầu, nếu như nói hai mươi bảy vực phía trước đối với tu sĩ lĩnh ngộ 'vực' cũng còn sự giúp sức nhất định, thì sau 'vực' thứ hai mươi tám, căn bản chính là một không gian chết chóc. Trong không gian này, đừng nói là lĩnh ngộ 'vực', cho dù bảo đảm được tính mạng của mình cũng khó lắm rồi. Chẳng trách có rất ít người tiến được đến sau 'vực' thứ ba mươi, nơi này ngoại trừ mình ra, thì đúng là rất khó mà có người tiến vào được.

Diệp Mặc cũng không cảm ngộ nữa, mà chỉ là dựa vào 'vực' mà tự rèn luyện mình, tốc độ tiến lên càng lúc càng nhanh, ngày thứ hai mươi ba, hắn lại tiến vào 'vực' thứ ba mươi mốt, ngày thứ hai mươi tư tiến vào 'vực' thứ ba mươi hai…

Lúc này một bên của trận cá cược bên ngoài sớm đã đóng cửa cái, trận cá cược này muốn mở ra, thì không biết phải bồi thường bao nhiêu. Hơn nữa bây giờ linh thạch đặt Diệp Mặc tiến vào vực thứ ba mươi sáu cũng khiến Thiên Cương Vực phá sản một nửa rồi. Mặc thù bên Thiên Cương Vực rất muốn Diệp Mặc lúc này bước ra ngoài, nhưng cũng biết theo tình hình hiện tại, khả năng Diệp Mặc tiến vào vực thứ ba mươi sáu cực kỳ lớn.

Tô Tĩnh Văn thấy tốc độ Diệp Mặc càng lúc càng nhanh, cuối cùng cũng thở phào. Cô lại lần nữa buông lỏng cơ thể, mới có thời gian nói chuyện vài câu với Đường Mộng Nhiêu.

Ngày thứ hai mươi tám, Diệp Mặc tiến vào 'vực' thứ ba mươi năm.

Theo những gì Diệp Mặc nghĩ, trong 'vực' thứ ba mươi năm chắc hẳn không gian vặn vẹo mô phỏng kia lại càng mãnh liệt hơn mới đúng, vì 'vực' thứ ba mươi tư cũng khiến hắn tốn mất một ngày. Cho nên khi hắn vừa mới vào, đã mở rộng vực của mình. Nhưng khiến Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, 'vực' thứ ba mươi năm không ngờ lại không có chút động tĩnh gì. Căn bản

không có sự dao động của không gian, nói cách khác nơi này chẳng khác gì một nơi bình thường.

Thần thức của Diệp Mặc phóng ra ngoài, quả thật phát hiện ra 'vực' thứ ba mươi năm là một 'vực' rỗng. Hắn lắc lắc đầu, đang định tiến vào 'vực' thứ ba mươi sáu, nhưng ngay lập tức hắn lại cảm giác không đúng, 'vực' thứ ba mươi năm này không ngờ lại che giấu một trận pháp.

Nếu như hắn không phải là một tông sư trận pháp cấp chín, thì trận pháp này căn bản cũng không nhìn ra. Nhưng cho dù hắn nhìn ra đây là một trận pháp, thì cũng không có cách nào, vì trận tâm của trận pháp này không ở đây. Nhưng bây giờ hắn đã nhìn thấy trận pháp này rồi, nếu như lại khiến hắn đền nơi trận tâm này tồn tại, thì hắn liệu có chắc rằng tìm được và phá vỡ hay không.

Trận pháp này không liên quan đến mình, Diệp Mặc không để ý, trực tiếp bước vào 'vực' thứ ba mươi sáu. Diệp Mặc vừa tiến vào 'vực' thứ ba mươi sáu, lập tức cảm giác được chỗ không giống với 'vực' trước đó, nơi này cũng có sự trói buộc không gian, có không gian uốn khúc và dao động, hơn nữa sát ý cũng không kém phía trước. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy rất rõ, trong này mới là 'vực' thực sự, hoàn toàn không giống với 'vực' lúc trước.

Cảm nhận được chỗ khác nhau và giống nhau của 'vực' nơi này và sự lĩnh ngộ về 'vực' của mình, Diệp Mặc nhíu nhíu mày. Chẳng lẽ đối với tu sĩ khác mà nói, 'vực' thứ ba mươi sáu lại chính là nơi lĩnh ngộ vực chân chính?

Từng đường công kích bị 'vực' mô phóng ra và nhằm vào lôi kéo, trói buộc, đè ép khiến Diệp Mặc trở nên hưng phấn, chỉ có nơi có mô phỏng vực chân chính như này, hắn mới có thể dùng 'vực' và 'cảnh' của mình kết hợp lại.

…

Tin tức Diệp Mặc tiến vào vực thứ ba mươi sáu, trong thời gian ngắn

ngủi đã được truyền khắp Tây Tu thành, thậm chí đến những tu sĩ không có mặt trong Tây Tu thành cũng đều biết được tin này.

Tây Tu thành xuất hiện một tu sĩ nghịch thiên, trong vòng ba mươi ngày, tiến vào vực thứ ba mươi sáu.

Lúc này những tu sĩ đến đây cũng đã không vì nhìn điểm sáng nữa rồi, mà là muốn đến nhìn tên tu sĩ xông vào được 'vực' thứ ba mươi sáu rốt cục là ai?

Tô Tĩnh Văn lại càng trở nên vui vẻ, cô cho rằng Diệp Mặc sẽ nhanh chóng ra ngoài thôi, cũng đã tiến vào 'vực' thứ ba mươi sáu rồi mà.

Nhưng người vui mừng nhất lại không phải là Tô Tĩnh Văn, mà là Nguyệt Thiền và Ngôn Nghiên.

Đường Mộng Nhiêu nhìn thấy Ngôn Nghiên mừng rỡ, tiện hỏi một câu:

- Con vừa rồi đặt cược cửa nào?

Nguyệt Thiền lập tức hưng phấn nói:

- Con cược một triệu, cá Diệp sư thúc có thể tiến vào 'vực' thứ ba mươi sáu. Chị Ngôn đặt hai trăm nghìn linh thạch và cũng giống như con, nhiều nhất chính là chị Tĩnh Văn, trong nhẫn trữ vật có khoảng mười triệu linh thạch, toàn bộ đều cược vào trận 'vực' thứ ba mươi sáu.

- Cái gì?

Đừng nói là Đường Mộng Nhiêu ngây người, đến Tô Tĩnh Văn cũng sững sờ. Mười triệu đặt vào cửa một đền một trăm, cuối cùng có thể lấy được bao nhiêu linh thạch đây? Một tỉ? Cho dù Diệp Mặc trước giờ cũng chưa từng có nhiều linh thạch như vậy.

Tô Tĩnh Văn vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên lại dừng lại, cô nhìn thấy điểm sáng trên hình ảnh trận pháp biến mất rồi.

…

Ầm một tiếng, một đường hồng tím xoẹt qua, đây là Tử Đao Diệp Mặc phóng ra lần thứ nhất từ sau khi tiến và ‘vực’ thứ hai mươi tám.

Tử Đao bổ ra, đao khí mà Huyễn Vân Toái Vực Đao phóng ra va đập vào với không gian xung quanh, không gian trói buộc xung quanh thân người hắn cũng chỉ buông lỏng một chút, nhưng tiếng vang lại cực lớn.

Diệp Mặc thầm lau mồ hôi, vừa nãy hắn còn cho rằng nơi này chính là thế này, đang không nhanh không chậm thông quan ‘vực’ của mình tiến hành chống đỡ ‘vực’ xung quanh, nhưng cái khiến hắn không ngờ được chính là, không gian trói buộc xung quanh hắn không ngờ lại biến đổi, hoàn toàn khác với không gian trói buộc ‘vực’ của hắn vừa nãy. Cái này còn không tính, sự công kích của ‘vực’ cũng thay đổi hoàn toàn khác.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, Diệp Mặc căn bản cũng không có cách nào lại lần nữa hình thành ‘vực’ đã bị vỡ tan của mình, chỉ có thể phóng ra Tử Đao bổ ra ngoài.

Huyễn Vân Toái Vực Đao của hắn đã gần đến đại thành, nhưng đao này cũng chỉ có thể chém tan đường công kích ‘vực’ của hắn, có thể thấy công kích của ‘vực’ này vô cùng mạnh. Nếu như hắn không có đao này, cũng không có cách nào tránh né được, hắn chỉ có thể đợi chết, đến đường lui cũng không có cách nào tìm được.

Bị ‘vực’ thứ ba mươi sáu đánh lén, mặc dù Diệp Mặc hơi kinh ngạc một chút, nhưng lại vui mừng nhiều hơn. Hắn cuối cùng cũng nắm được điểm kết hợp giữa ‘vực’ và ‘cảnh’, đồng thời cũng nắm được một thủ đoạn khác của ‘vực’.

‘Vực’ thứ ba mươi sáu quả nhiên không uổng phí, Diệp Mặc sau khi Tử Đao tạo một kẽ hở, lại nhanh chóng hình thành ‘vực’ của mình.

Lần này hắn đã có sự phòng bị, lại lần nữa đối kháng với không gian

‘vực’ xung quanh, cảm ngộ của Diệp Mặc lại càng lúc càng lớn. ‘Vực’ thứ ba mươi sáu này, mới là nơi lĩnh ngộ ‘vực’ thực sự.

Đến cuối cùng, Diệp Mặc hoàn toàn có thể nắm được sự dao động và tùy ý còn có độ mạnh yếu của ‘vực’. Ngay lập tức trong khi hắn ý động, ‘vực’ của mình hình thành đột nhiên thay đổi lớn nhỏ và phương hướng, thậm chí đến phạm vi khống chế cũng trở nên chặt chẽ hơn.

Diệp Mặc thét lên một tiếng, đến tay cũng không cần động đến, ‘vực’ của hắn lập tức khuếch tán ra ngoài, những không gian ‘vực’ xung quanh lại lần nữa phát ra những âm thanh ken két, giống như khi hắn ở ‘vực’ thứ hai mươi bảy lĩnh ngộ ‘vực’ chân chính, sau đó ‘vực’ cũng tiểu thành vậy. Một ý niệm quen thuộc và minh ngộ dâng lên, Diệp Mặc biết, ‘vực’ của hắn đã đại thành rồi.

Đây mới là ‘vực’ thực sự, không phải loại ‘vực’ mà những tu sĩ khác nói, những tu sĩ khác lĩnh ngộ được ‘vực’ tiểu thành đó, đối với hắn mà nói cũng chưa có nhập môn.

Lúc này Diệp Mặc tùy ý có thể khống chế được sự kéo dài và khuếch tán của ‘vực’ của mình, những không gian ‘vực’ vô cùng cường hãn xung quanh vừa nãy, liền vỡ tan như sứ bị vỡ, từng mảnh vỡ vụn.

Đây mới gọi là ‘vực’, Diệp Mặc trong lòng vô cùng hài lòng, lần này hắn đến Thiên Cương Vực cũng không uổng công, không ngờ lại lĩnh ngộ được ‘vực’ chân chính, hơn nữa ‘vực’ còn là đại thành nữa.

Mặc dù hắn không hiểu Thiên Cương Vực này tại sao lại có thể dẫn dắt được những sai lầm mà hắn không hiểu, nhưng đây cũng không phải là trọng điểm. Vực thứ ba mươi sáu hắn đã không cần tiếp tục ở lại nữa rồi, nên ra ngoài rồi, Diệp Mặc biết rời khỏi Thiên Cương Vực thì phải lùi về một vực.

Diệp Mặc quay người đi về phía vực thứ ba mươi năm, nhưng khi hắn đến ranh giới giữa vực thứ ba mươi năm và vực thứ ba mươi sáu, lại phát hiện vực thứ ba mươi năm đã hoàn toàn biến mất. Nói cách khác hắn ở vực

thứ ba mươi sáu không cảm nhận được vực thứ ba mươi năm nữa, đây rốt cục là chuyện gì?

Diệp Mặc nhíu mày, hắn cảm thấy Thiên Cương Vực này có chút cổ quái, có chút khác biệt với quan niệm Đại Năng thượng cổ để lại cho những tu sĩ sau này tu luyện.

'Vực' thứ ba mươi năm biến mất, chỉ có một khả năng, là trận pháp tạo nên, ngay lập tức hắn liền nhớ ra cái trận pháp trong 'vực' thứ ba mươi năm. Diệp Mặc lập tức quay đầu lại, trận tâm của trận pháp trong 'vực' thứ ba mươi năm không có trong 'vực' thứ ba mươi năm, trận tâm đó rất có khả năng là ở trong 'vực' thứ ba mươi sáu này.

Công kích không gian trong 'vực' thứ ba mươi sáu lúc này dưới 'vực' của Diệp Mặc, cũng không còn chút uy hiếp nào nữa, chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc liền tới được điểm cuối cùng của 'vực' thứ ba mươi sáu.

Diệp Mặc cũng không tìm thấy trận tâm, nhưng lại nhìn thấy một đường ranh giới mới xuất hiện trước mặt. Đường ranh giới này Diệp Mặc cũng nhìn nhiều lần rồi, hắn mỗi lần thông qua một 'vực', thì đường ranh giới kiểu này cũng xuất hiện một lần.

Chẳng lẽ còn 'vực' thứ ba mươi bảy?

Diệp Mặc có chút không hiểu, hắn chỉ nghĩ trong chốc lát rồi nhảy vào vực thứ ba mươi bảy. 'Vực' của hắn đã là đại thành rồi, cho dù có 'vực' thứ ba mươi bảy, hắn cũng không sợ.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào 'vực' thứ ba mươi bảy, thần thức cũng chưa kịp quét ra, thì cảm giác toàn thân bị xé rách và đau đớn truyền đến, sát cơ kinh khủng đó căn bản không phải tu sĩ Tu Chân giới có thể chống đỡ được.

Không có chút do dự, Diệp Mặc lại tiến vào thế giới trang vàng. Trong này chỉ cần do dự một chút, là hắn sẽ chỉ có chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1295

Sát Cơ Của Thiên Cương Vực

Diệp Mặc vừa mới tiến vào thế giới trang vàng, máu toàn thân liền phun ra, đến Vô Ảnh cũng khẩn trương bay tới, kêu ong ong trên đầu Diệp Mặc.

Diệp Mặc sắc mặt trắng bệch lấy máy viên đan dược ra nuốt, mới cầm được máu lại.

Hai canh giờ sau, Diệp Mặc mới cởi bỏ toàn bộ hộ giáp chân khí đã bị nát tan tành, cho mình vào thanh thủy quyết. Một vết thương nghiêm trọng nhất suýt nữa tháo rụng cánh tay của hắn, Diệp Mặc thầm nhủ may mắn, nếu như cánh tay của mình bị mất đi, hắn chắc chắn không có cách nào lấy lại được.

Lúc trước hắn chỉ chậm vài tích tắc thôi, đừng nói là cánh tay, đến cả người hắn cũng không còn nữa rồi. Nếu như 'vực' của hắn chưa là đại thành, hoặc là nói 'vực' của hắn đại thành rồi mà chưa tiến vào thế giới trang vàng được, hắn cũng chết chắc. 'Vực' thứ ba mươi bảy này căn bản không phải là 'vực', mà là nơi giết người.

Diệp Mặc chắc rằng đừng nói là hắn, cho dù là bất kỳ cao thủ nào của Tu Chân giới đến nơi này, cũng chết là cái chắc.

Trước khi kết hợp mình suýt chút nữa bị sai lệch, Thiên Cương Vực có vấn đề rất lớn, ít nhất Diệp Mặc cho là có vấn đề rất lớn.

Thiên Cương Vực này hình như chuyên môn thu hút những tu sĩ cấp cao vào đây, tu vi càng cao thì lại càng dễ bị giết. Vì tu vi càng cao, sự hiểu biết

về pháp thuật và cảnh giới lại càng sâu, có thể càng đi sâu vào vực, thì cũng càng dễ bị không gian vực trong này bị giết chết.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc giật mình, theo như cách nghĩ của hắn, Thiên Cương ba mươi sáu vực quả thực chính là được xây dựng lên chuyên chém giết thiên tài Tại sao lại phải như vậy?

Với tu sĩ có hiểu biết thực sự về 'vực' đại thành như hắn, trong tình huống có thế giới trang vàng này, cũng suýt chút nữa bị giết, những người còn lại nếu như có thể tiến vào 'vực' thứ ba mươi bảy, chẳng phải là chịu chết hay sao?

Một ngày sau, Diệp Mặc mới nghĩ kỹ lại tình huống khi vừa mới vào trong này.

Trong nháy mắt hắn tiến vào trong này, 'vực' của hắn đã bị không gian trong này đè ép vỡ tan, toàn thân người cũng bị không gian xung quanh hoàn toàn trói chặt lại. Nếu như không phải vì 'vực' của hắn đã đại thành rồi, thì sự trói buộc đó cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy trói cố định được hắn, hắn cũng đã bị chết rồi.

Bởi vì 'vực' đại thành của hắn trong nháy mắt chặn được sự trói buộc kia, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này khiến hắn thoát được. Sau khi không gian cố định lại, dường như không tồn tại chút không gian nào, mà mỗi đường sát quang sắc bén cũng không kém một tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ toàn lực công kích.

Loại sát cơ sung triệt cả không gian này, có ai có thể ngăn cản được? Cho dù là Sở Cửu Vũ có đến, Diệp Mặc cũng chắc rằng sẽ bị giết là cái chắc. Cho dù là tu sĩ có thể xé rách được không gian, cũng không có cách nào trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại chạy thoát khỏi không gian xé rách.

Hoặc chỉ có thể là tiên nhân, nhưng tiên nhân có thể đến những nơi như này sao?

Diệp Mặc càng nghĩ lại càng sợ, thậm chí mồ hôi cũng túa ra. Đây là cái quái gì vậy? Không ngờ lại âm độc như vậy, làm ra cái 'vực' thứ ba mươi bảy quái đản này.

Diệp Mặc lấy trận bàn quản chế ném ra ngoài thế giới trang vàng, ngay sau đó hắn nhìn thấy một không gian vô cùng kinh khủng.

Vô số những không gian đã ngưng tụ thành hình, sát quang dày đặc trôi bồng bền trong này, Diệp Mặc biết chỉ cần có bất kỳ sinh mạng nào tiến vào không gian này, thì sẽ lập tức bị giết hết.

Sát quang trước giờ vẫn tồn tại dựa vào hình thức ánh sáng, còn những đường sát quang trước mặt này cũng đã thành hình rồi, cái này cần phải có thủ pháp bố trí trận pháp không gian lợi hại thế nào đây? Cần phải có bao nhiêu linh lực đây?

Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện ra, đường sát quang hắn vừa mới nhìn thấy chỉ là một mà thôi, trong khoảng không gian này, còn có một đường không gian sóng gợn uốn khúc, đường không gian sóng gợn uốn khúc này rõ ràng không phải là thứ có hình, mà là một loại sát trận không gian cực độ, những tu sĩ bình thường chỉ cần tiến vào trong khoảng không gian này, cản bản không cần kích động những đường sát quang kia, chỉ cần những đường sóng gợn không gian uốn khúc kia có thể hoàn toàn xé nát bất kỳ tu sĩ nào.

'Vực' thứ ba mươi sáu phía trước, Diệp Mặc đã chứng kiến các loại không gian uốn khúc, không gian đè ép và không gian xé rách, lôi kéo. Nhưng những thứ này cho dù có lợi hại, cũng không thành hình, 'vực' của hắn còn có thể ngăn cản lại được. Còn loại này cũng đã thành hình không gian sóng gợn uốn khúc, hắn có thể ngăn được mới là lạ.

Trên thực tế vừa nãy cũng đã chứng minh điểm này, khi hắn vừa mới bước vào, 'vực' mà hắn mở rộng ra cũng chỉ kiên trì được trong chốc lát mà thôi.

Đây còn là sát cơ mà hắn có thể nhìn thấy, sát cơ mà hắn không nhìn thấy có bao nhiêu trong khoảng không gian này? Diệp Mặc cũng không dám tưởng tượng tiếp, cái này căn bản chính là một không gian mà sự sống không thể tồn tại được, tu sĩ đến những nơi như này có thể sống được mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc cũng không chú ý đến sát cơ trong khoảng không gian này nữa, sát cơ không gian này hắn biết cũng không có cách gì. Bây giờ hắn không dám ra ngoài, ra ngoài chính là tìm đến cái chết.

Vì để cho tầm nhìn của mình nhìn được nhiều hơn, hắn lại lần nữa ném vài trận bàn quản chế ra. Loại trận bàn quản chế như này không thăng cấp được, trận pháp nơi này cũng không công kích đến.

Diệp Mặc cẩn thận di chuyển thế giới trang vàng của mình, sau đó vừa ném trận bàn quản chế, hắn rất muốn từ 'vực' thứ ba mươi bảy này lùi về vực thứ ba mươi sáu. Nhưng 'vực' thứ ba mươi sáu mà hắn nhìn thấy cũng bị biến mất, hắn cũng biết, mình cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Hắn bây giờ vẫn chưa hoàn thiện khống chế Thế giới trang vàng, cũng chưa làm được chuyển động nhanh chóng.

Trong nháy mắt điểm sáng màu vàng của Diệp Mặc bị biến mất, toàn thể quảng trường Thiên Cương và trong quan vực điện cũng trở nên nhốn nháo, rất nhiều người đều cho rằng Diệp Mặc đã bị truyền tống ra ngoài rồi, nhưng chỉ trong chốc lát sau, tất cả mọi người trong ngoài quảng trường Thiên Cương cũng đều biết, Diệp Mặc vẫn chưa bị truyền tống ra ngoài.

Khi điểm sáng Thiên Cương Vực bị biến mất, lại không truyền tống ra ngoài, kết quả chỉ có một, đó chính là tu sĩ xông vào Thiên Cương Vực đã bị không gian 'vực' trong Thiên Cương Vực bóp chết rồi.

Từng đợt thở dài truyền đến, có người tiếc, có người vui mừng, nhưng càng nhiều hơn là tiếc nuối. Một tu sĩ có thể tiến vào Thiên Cương ba mươi sáu 'vực' lại bị biến mất như vậy, đây cũng không phải là tin tức tốt lành gì.

Nhưng đối với một số thế lực mà nói, đây cũng không phải là tin xấu gì.

Người vui mừng nhất trong này có thể nói là Mãnh Sát, gã nhìn thấy điểm sáng của Diệp Mặc biến mất, Diệp Mặc cũng không bị truyền tống ra ngoài, trong lòng lập tức thoải mái. Gã lau lau mồ hôi trên trán mình, thở phào nhẹ nhõm, lại nhớ đến gia quyến của Diệp Mặc.

Nhưng ngay sau đó trong mắt của gã lại hiện lên tia hung hãn, người này dám làm nhục mình, bây giờ hắn chết rồi, thì những người đi cùng với hắn sao có thể bỏ qua được?

Trong quảng trường Thiên Cương, Mãnh Sát gã cũng chưa từng bị mất mặt kinh khủng như vậy, gã ở trong Khê Trung thương hội cũng chưa bao giờ mất mặt đến vậy.

Trong phòng cao cấp nơi Tô Tĩnh Văn ở, Tô Tĩnh Văn nhìn thấy điểm sáng kia biến mất trong nháy mắt cũng cho rằng Diệp Mặc ra ngoài rồi, nhưng sau khi cô đợi một lúc lâu, cũng không nhìn thấy Diệp Mặc đến tìm các cô, cô liền cảm giác có gì đó không đúng.

Nhưng ngay sau đó lại truyền đến tin Diệp Mặc mất mạng trong 'vực' thứ ba mươi sáu của Thiên Cương Vực, cho dù Tô Tĩnh Văn đã là tu vi Nguyên Anh tầng thứ bảy rồi, cũng cảm giác từng màn u ám xuất hiện trước mắt mình.

Thấy Tô Tĩnh Văn chấn động, Đường Mộng Nhiêu vội vàng đỡ lấy cô. Mặc dù cô rất muốn khuyên Tô Tĩnh Văn rằng Diệp Mặc chưa chắc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Đường Mộng Nhiêu cũng biết, Diệp Mặc chắc chắn đã có chuyện rồi. Điểm sáng trong Thiên Cương ba mươi sáu vực biến mất từ trước tới giờ chưa bao giờ có ngoại lệ, thì lần này làm sao có ngoại lệ được?

Ngôn Nghiên thấy Tô Tĩnh Văn an ủi:

E- Em Tĩnh Văn, hay là chúng ta đến cửa vào mà Diệp Mặc tiến vào xem sao?

Tô Tĩnh Văn biết đây chỉ là an ủi cô mà thôi, nếu như Diệp Mặc ở cửa vào mà hắn lại không đến thăm cô, thì người khác cũng sẽ truyền tin đến.

Cô lắc lắc đầu nói:

L- Lúc trước tôi có ước định trước với Diệp Mặc, anh ấy muốn tôi không đi, trừ phi anh ấy đến. Bây giờ anh ấy chưa đến, thì tôi cũng không đi. Tôi phải ở trong này đợi anh ấy, không gặp không về.

Ngôn Nghiên do dự một lát, cô muốn nói nếu như Diệp Mặc một năm không đến, thì cô cũng ở trong này đợi hắn một năm hay sao?

Nhưng không đợi Ngôn Nghiên nói ra, thì Đường Mộng Nhiêu lại gật đầu nói:

T- Tĩnh Văn nói đúng, chúng ta không thể đi. Căn phòng này chúng ta thuê cũng không giới hạn thời gian, một khi chúng ta rời khỏi nơi này, thì chúng ta sẽ bị nguy hiểm.

Ngôn Nghiên cũng không phải con ngốc, cô lập tức hiểu ra ý của Đường Mộng Nhiêu, Diệp Mặc giết người của Khê Trung thương hội, hơn nữa còn làm nhục và khiến Mãnh Sát bị thương nặng ở quảng trường Thiên Cương, lúc này vợ của Diệp Mặc là Tô Tĩnh Văn rời khỏi quan vực điện, thì chắc chắc rất nguy hiểm.

Ngay sau đó tất cả mọi người trở nên trầm mặc, không có ai muốn nói gì vào lúc này.

Ba ngày sau, cảnh tượng náo loạn nơi này cũng đã ổn đinh lại, quan vực điện lại lần nữa khôi phục lại vẻ yên bình vốn có. Quảng trường vô cùng chật chội cũng dần dần khôi phục lại trạng thái cũ, những tu sĩ này đến nhanh, mà rời đi cũng nhanh.

Tiến vào được ‘vực’ thứ ba mươi sáu của Thiên Cương Vực cũng rất tài giỏi rồi, nhưng bất luận là người nào, thế lực nào, cái mà bọn họ quan tâm vẫn là tu sĩ sau khi tiến vào rồi thì có thể ra ngoài được hay không. Một khi

tu sĩ tiến vào được, nhưng lại không ra được, cho dù có lợi hai đi nữa thì cũng có tác dụng gì đâu? Không có ai quan tâm đến một tu sĩ đã chết rồi, cho dù tu sĩ đó có lợi hại, thì cũng như nhau cả thôi.

Nguyệt Thiền mặc dù cũng lo lắng cho Diệp Mặc, nhưng cô cũng lo lắng về chỗ linh thạch kia. Nhưng không có ai nói về chuyện cược linh thạch, cô cũng không dám mở miệng. Còn bên nhà cái cũng hình như quên mất trong phòng thuê kia còn có người đặt cược linh thạch, cũng không có bất kỳ ai đến hỏi.

Đã là ngày thứ sáu rồi, Ngôn Nghiên đang định nói với Tô Tĩnh Văn vài câu, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, muốn xông ra ngoài ngay. Nhưng Đường Mộng Nhiêu lại ngăn cô lại nói: Đ- Đứng lại, em trai của cô đã vào quan vực điện rồi, người đó không dám làm gì đâu.

Bên ngoài cửa quan vực điện, chỉ còn lại một Ngôn Trịnh Tân người be bét máu đang xông vào quan vực điện. Nhưng không đợi Ngôn Trịnh Tân xông lên lầu, thì có người trong quan vực điện đã ngăn anh ta lại:

T- Trong quan vực điện không cho phép đánh nhau, nhưng cũng không phải là nơi tu sĩ lánh nạn.

Ngôn Trịnh Tân cũng không thèm để ý đến tu sĩ ngăn anh ta lại, chỉ hướng lên tầng hai gọi lớn:

C- Các chị đừng rời khỏi chỗ này, người của Khê Trung thương hội đang đợi đây, bọn họ muốn bắt vợ của Diệp đại ca.

Còn hai gã tu sĩ truy đuổi theo Ngôn Trịnh Tân, vì đến sau, nên bị người của quan vực điện ngăn lại ở cửa vào.

Ngôn Trịnh Đông vẫn ở lại tầng một của quan vực điện vội vàng xông đến đỡ lấy Ngôn Trịnh Tân, đỏ mắt nói:

C- Có phải là Khê Trung thương hội.

Tu sĩ của quan vực điện đó lại càng không thèm để ý đến Ngôn Trịnh Đông, cũng không đợi Ngôn Trịnh Tân trả lời, lại nói với Ngôn Trịnh Tân:

M- Mời ra ngoài, bất kỳ tu sĩ nào đang đánh nhau cũng không thể vào quan vực điện được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1296

Một Đống Xương Khô

Để anh ta vào, chúng tôi thuê phòng cao cấp nhất trong này, tại sao anh ta lại không vào được? Chẳng phải số người ngồi xem trong phòng của quan vực điện cũng không giới hạn hay sao?

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên bước ra khỏi phòng lạnh lùng nói.

Tên tu sĩ bảo vệ ngăn cản Ngôn Trịnh Tân trước cửa quan vực điện hìn Tô Tĩnh Văn, rồi lại nhìn phòng cao cấp phía sau lưng cô, nghĩ một lúc, mới bước sang một bên, nhường đường cho Ngôn Trịnh Tân.

Thấy quản sự của quan vực điện rút lui, Ngôn Trịnh Đông vội đỡ lấy em trai đi lên lầu.

Còn tên tu sĩ đuổi giết Ngôn Trịnh Tân thì lại lạnh lùng chằm chằm nhìn Ngôn Trịnh Tân, sau đó lại nhìn Tô Tĩnh Văn và Đường Mộng Nhiêu đứng sau Tô Tĩnh Văn, rồi lấy truyền tin châu truyền tin ra ngoài.

Lúc này tu sĩ ở lại quan vực điện vẫn chưa rời đi nhìn thấy Tô Tĩnh Văn, ai ai cũng thầm than người vợ của tu sĩ tiến vào thứ ba mươi sáu 'vực' kia không ngờ cũng xinh đẹp như vậy.

Ngôn Trịnh Tân vẫn chưa tới cửa của phòng, thì Ngôn Nghiên lại bước đến, cũng Ngôn Trịnh Đông đỡ Ngôn Trịnh Tân vào phòng trị thương.

- Trịnh Tân, là ai ra tay vậy? Có phải là Khê Trung thương hội không?

Ngôn Nghiên nhìn Ngôn Trịnh Tân bị gãy cánh tay và toàn thên be bét máu, tức giận nói.

Ngôn Trịnh Tân cũng chưa nói gì, thì lại nghe thấy bên ngoài cửa có một tu sĩ lạnh giọng nói:

- Cô nói đúng rồi, là Khê Trung thương hội của tôi. Người nào làm nhục Khê Trung thương hội, làm sao có thể thong dong như vậy được?

Ngôn Nghiên lập tức nhìn thấy tên tu sĩ đang đứng ngoài cửa, không ngờ là Mãnh Sát của Khê Trung thương hội, tu vi Hóa Chân.

Tên Mãnh Sát nhìn thấy Tô Tĩnh Văn vẫn chưa vào phòng, bỗng nhiên giơ tay lên chộp lấy, nhưng đại thủ chân nguyên của gã ngay lập tức lại bị người khác dùng đại thủ chân nguyên hóa giải tiêu tan.

Mãnh Sát thấy một tu sĩ từ trong phòng đi ra lập tức sững cả người, sau đó ôm quyền nói:

- La phó thành chủ, đây là ý gì? Đây chỉ là vài con kiến hôi mà thôi.

Người dùng đại thủ chân nguyên ngăn Mãnh Sát lại không ngờ lại là phó thành chủ La Vũ Kiếm của Tây Tu thành, tu vi Hóa Chân tầng thứ hai, còn thấp hơn Mãnh Sát một chút.

Lời nói của Mãnh Sát La Vũ Kiếm đương nhiên hiểu, vì mấy con kiến hôi này không có bất kỳ căn cơ nào, cũng không có bất kỳ thế lực nào mà trở mặt với Khê Trung thương hội, cái này có đáng giá không?

La Vũ Kiếm cũng cười nhạt nói:

- Tôi thích tên tu sĩ tiến vào ‘vực’ thứ ba mươi sáu kia, huống chi nơi này còn là quan vực điện. Chẳng lẽ trong quan vực điện không thể ra tay, anh lại không biết sao?

Sắc mặt Mãnh Sát trở nên có chút khó coi, gã lạnh nhạt nói:

- Điện chủ của quan vực điện cũng không ra cản lại, La phó thành thủ đúng là quản nhiều chuyện, thật không ngờ, La phó thành chủ đến bây giờ

vẫn còn ở trong quan vực điện này, thật kỳ lạ.

La Vũ Kiếm vẫn không chút sợ hãi nào nói:

- Anh có thể đến hỏi Vu điện chủ, nếu như anh ta cho phép đánh nhau trong quan vực điện, thì cho dù tôi không nói, thì anh ra tay thế nào thì tùy.

Giọng nói của Mãnh Sát bỗng nhiên trở nên lạnh đạm nói:

- Nếu như vậy, Mãnh Sát tôi cũng nể mặt La phó thành chủ, nhưng không biết La phó thành chủ có thể ở trong này bao lâu nữa?

Tô Tĩnh Văn biết, lúc này không phải là lúc tiếp tục đứng bên ngoài nữa, sau khi tiến vào phòng có trận pháp phòng ngự Diệp Mặc bố trí, cho dù đại chủ chân nguyên công kích cũng không vào trong được, cô vội vàng cám ơn La Vũ Kiếm, rồi nhanh chóng vào phòng. Đợi sau khi mấy người Ngôn Nghiên vào phòng rồi, lại đóng trận pháp ở cửa vào lại.

La Vũ Kiếm thấy Tô Tĩnh Văn đi vào rồi, lại cười nhạt nói:

- Tôi cũng đi ngay bây giờ đây, chẳng lẽ anh vẫn còn muốn tấn công phòng này? Nếu như anh tấn công được phòng này, tôi tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào.

La Vũ Kiếm nói xong, căn bản cũng không để ý đến Mãnh Sát nữa, túy ý sải bước đi, trong nháy mắt liền biến mất.

Mãnh Sát lạnh lùng nhìn phòng của mấy người Tô Tĩnh Văn, cũng không tiếp tục tấn công nữa. Nhưng lại mắng nhiếc mấy câu với hai tên tu sĩ vừa nãy truy sát Ngôn Trịnh Tân, sau đó quay người rời đi.

Hai tên tu sĩ lại đứng lại ở cửa vào, cũng không rời đi nữa.

…

Diệp Mặc lúc này đã dừng lại, hắn nhìn ở trong trận bàn quản chế nhìn thấy một đống xương khô. Đống xương khô đó ngồi trên một cái ao khô

nước, bên trong ao đó dường như có một số dấu tích bố trí trận pháp. Mặc dù những trận pháp này bố trí cực kỳ cao minh, vì không cố ý giấu nó đi. Diệp Mặc vẫn có thể nhìn ra một số đầu mối, khiến không gian trong này hình thành sát cơ vô tận, chính là trận pháp không gian được bố trí trong này.

Sau khi quan sát cẩn thận, Diệp Mặc mới phát hiện ra trận pháp trong hồ không chỉ có một. Những trận pháp này đều cực kỳ cao cấp. Những trận pháp không gian cao cấp như này, Diệp Mặc cho rằng với bản lĩnh của mình bây giờ cũng không có cách nào bố trí ra được. Trận pháp trong này không có bất kỳ che giấu hoặc phòng ngự nào. Có thể là vì biết không có người nào có thể tiến gần đến cái ao này. Nói như vậy, đoạn linh mạch trước kia cũng có thể hấp thụ linh khí đầy đủ. Đi tới đi lui như vậy, cho dù có bao nhiêu năm nữa, thì sát trận không gian nơi này cũng sẽ không vì linh nguyên khô kiệt mà mất hiệu lực.

Diệp Mặc nhớ ra phong ấn mà lần trước gặp ở Vạn Dược sơn mạch, cuối cùng suýt nữa thì bị phá chính là vì linh nguyên kiệt quệ.

Nhưng làm như vậy cũng có chút nhược điểm, chính là trong nháy mắt khi linh nguyên của hai linh mạch này chuyển hóa, thì sát trận không gian trong này trong thời khắc đó cũng sẽ dừng lại. Trong khoảng thời gian cực ngắn này, không thể nào có ai có thể nắm được, vì người muốn nắm được cơ hội trong tích tắc này chẳng những phải tinh thông trận pháp, thậm chì còn là tông sư trận pháp đỉnh cấp, còn phải lúc nào cũng chằm chằm nhìn vào nơi này.

Diệp Mặc biết, nếu như hắn có thể nắm được khoảng thời gian này, hắn có thể trong nháy mắt phá được trận tâm của sát trận không gian không có bất kỳ phòng ngự nào kia.

Thật ra nếu có người có thể lúc nào cũng chằm chằm nhìn vào chỗ này không việc gì, vậy thì cũng không cần phải đi quản trận pháp chuyển đổi linh nguyên kia nữa. Người nào có thể bình yên vô sự trong này, rõ ràng cũng không sợ sát trận không gian kia, người như này sao có thể đi để ý đến trận pháp hoán đổi linh nguyên kia?

Nhưng trên thế giới này bất kỳ chuyện gì cũng có ngoại lệ, Diệp Mặc bây giờ chính là cái ngoại lệ đó. Hắn chẳng những là một tông sư trận pháp cấp chín, mà còn là một người có thể lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào trận pháp chuyển động kia, hắn còn sợ cái sát trận không gian này, còn muốn thừa cơ hội trong thời khắc hoán đổi này mà ra tay.

Diệp Mặc bắt đầu tính toán chu kỳ chuyển đổi linh mạch cung cấp linh nguyên cho trận pháp, nhưng hắn tính ra chu ký hóa đổi cũng khiến hắn sợ hết hồn. Mỗi một chu kỳ hoán đổi linh mạch là bốn mươi chín năm, chẳng lẽ hắn còn phải đợi trong này bốn mươi chín năm nữa sao?

Diệp Mặc ôm trong lòng tâm trạng bất an, lại lần nữa dựa theo trận pháp hoán đổi này tính thời gian hoán đổi. Hắn hi vọng lần chuyển đổi trước là bốn mươi tám năm lẻ ba trăm sáu mươi tư ngày, như vậy thì hắn chỉ cần đợi thêm một ngày nữa là được rồi.

Khi Diệp Mặc tính ra thời gian hoán đổi lần trước xong, cũng không vui mừng là bao. Lần trước là bốn mươi năm trước chuyển đổi, nói cách khác đợi hai linh mạch này lại lần nữa chuyển đổi thì cần phải đợi chín năm. Đừng nói là chín năm, cho dù là chín tháng thì Diệp Mặc cũng không đợi được.

Vất vả suy nghĩ nửa ngày, tính đi tính lại cách nào có thể phá được sát trận không gian này, nhưng cũng không có tác dụng nào, Diệp Mặc trong lòng lại vô cùng buồn bực.

Loại sát trận không gian này, nhưng hắn ở trong thế giới trang vàng không ra ngoài, chắc chắn không có cách nào phá vỡ được. Hắn chuyển ánh nhìn sang đống xương khô bên cạnh cái hồ.

Đống xương khô này cũng chết chưa được bao lâu, đầu buông xuống, mặc dù Diệp Mặc trong thế giới trang vàng, nhưng có thể từ trong trận pháp quản chế cảm nhận được uy thế và sự cô đơn của đống xương khô này.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, người này nói không chừng cũng tiến

vào Thiên Cương ba mươi sáu 'vực' như mình. Người này không có thế giới trang vàng, có thể xông vào giữa 'vực' thứ ba mươi bảy, rõ ràng là một tu sĩ cực kỳ tài giỏi. Nhưng đáng tiếc, tu sĩ cực kỳ lợi hại này, cũng không thể từ Thiên Cương ba mươi sáu vực mà đi ra được.

Lúc này Diệp Mặc trong lòng lại dâng lên một cảm giác thương cảm, hắn cảm thấy mình cũng tương tự như người này, về tu vi hắn chắc chắn cũng kém hơn nhiều so với người này, hắn sở dĩ bảo toàn được tính mạng là do hắn có một thế giới trang vàng.

Thế giới trang vàng cứu hắn, Diệp Mặc cũng nhớ tới Lạc Huyên cho hắn thế giới trang vàng, trong lòng không ngờ lại dâng lên từng đợt thương cảm. Lạc Huyên ở tiểu thế giới bị Giai Uấn đẩy xuống vách núi, hắn sau này đi tìm cũng không tìm được.

Gác tâm trạng sang một bên, Diệp Mặc lại nhìn thấy một miếng ngọc giản bên cạnh đống xương khô này, Diệp Mặc cẩn thận di chuyển Thế giới trang vàng đến bên cạnh đống xương khô này, phải tốn mất một ngày, hắn mới lấy được miếng ngọc giản bên cạnh đống xương khô này và nhẫn trữ vật của bộ xương này.

Diệp Mặc cầm lấy miếng ngọc giản, thần thức quét vào, bên trong chỉ có mấy chữ "Sở Tiêu Y của Bắc Vọng bị lừa ở Thiên Cương Vực, vực này có âm mưu…"

Sở Tiêu Y? Lại còn đến từ Bắc Vọng châu nữa, Diệp Mặc chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ. Nhưng hắn biết người này nếu có thể đến được nơi này, còn có thể trước khi chết để lại mấy chữ này, tuyệt đối là một tu sĩ có tu vi cực cao, thậm chì còn lợi hại hơn Sở Cửu vũ của Lạc Nguyệt. Nhưng người này không nổi tiếng, có thể thấy Tu Chân giới thượng cổ, nhân vật lợi hại chỗ nào cũng có.

Sau khi mài đi cấm chế của nhẫn trữ vật, thần thức của Diệp Mặc quét vào trong nhẫn trữ vật của Sở Tiêu Y, cái đầu tiên mà hắn nhìn thấy không ngờ lại là bảy miếng tiên tinh, miếng tiên tinh này giống như miếng tiên tinh

lần trước hắn lấy được ở Vạn Dược sơn mạch. Thấy bảy miếng tiên tinh này, Diệp Mặc đến Cửu Xoa Đao Thi bên cạnh bảy miếng tiên tinh này cũng không chú ý đến, việc đầu tiên hắn làm là lấy mấy miếng tiên tinh này ra ngoài.

Bảy miếng tiên tinh này đặt vào trận bàn thời gian sẽ sinh ra sự khác biệt thời gian thế nào? Diệp Mặc nghĩ đến việc thời gian mà dùng mảnh nhỏ tiên tinh này dẫn trận bàn thời gian cũng sẽ cao hơn nhiều dùng linh mạch cực phẩm, nếu như dùng toàn bộ bảy miếng tiên tinh này, vậy thì thời gian sẽ thế nào? Hắn nghĩ tới thời gian của trận bàn thời gian trôi qua sẽ nhanh hơn gấp bội, trong lòng lập tức trở nên phấn chấn. Nếu như vậy thật, có lẽ hắn vẫn còn có cách.

Diệp Mặc dùng thời gian một ngày bên ngoài trận bàn thời gian, sau đó không chút do dự khảm mấy miếng tiên tinh lên lỗ khảm của trận bàn thời gian.

Bảy miếng tiên tinh này hoàn mĩ khảm vào lỗ khảm, không có chút khe hở nào. Hoàn toàn khác với lúc trước dùng dẫn linh trận, linh thạch cực phẩm còn có mảnh vụn tiên tinh.

Trong nháy mắt Diệp Mặc khởi động trận bàn thời gian, trận bàn thời gian liền điên cuồng vận chuyển. Diệp Mặc ngồi trong trận bàn thời gian cũng không cảm nhận được trận bàn thời gian, hắn nhanh chóng nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện. Cho dù là thời gian thử nghiệm, hắn cũng không muốn lãng phí.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1297

Kiếp Biến Hậu Kỳ

Sau khi tiến vào trận bàn thời gian được một lát, Diệp Mặc liền quên mất mình đang trong thời gian thí luyện. Tiên linh khí và linh khí của linh mạch cực phẩm của trận bàn đó hợp lại với nhau, khiến Diệp Mặc có cảm giác vô cùng thoải mái. Hắn cảm thấy tu vi của mình đang tăng lên nhanh chóng, lại càng liều mạng hấp thu linh khí để gia tăng tu vi của mình, làm gì còn tâm trạng nghĩ đến mình đang trong thời gian thí luyện?

Khi Diệp Mặc lại lần nữa cảm thấy chân nguyên trong cơ thể mình cuồn cuộn lên, đến cả phần lớn kinh mạch không được lưu thông cũng biến thành kiên cố mở rộng thêm, hắn không tự chủ được thét lên một tiếng.

Kiếp Biến tầng thứ bảy rồi, sức mạnh còn tăng lên mạnh mẽ hơn tầng thứ sáu một tầng. Diệp Mặc thích cái cảm giác cả thân mình lưu chuyển như ý như này, lại giống như chân nguyên cuồn cuộn, một cảm giác hài lòng dâng lên tận đầu.

Ngay sau đó Diệp Mặc cũng nhớ ra mình đang trong thời gian thí luyện của trận bàn thời gian, nhất thời kinh hãi, trong khi tu luyện, hắn không ngờ lại quên đi chính mình.

Lúc trước hắn sở dĩ không tiếp tục xông lên Kiếp Biến tầng thứ bảy, đó là vì hắn biết Kiếp Biến tầng thứ bảy cần lượng linh thạch không phải một hai viên. Bây giờ hắn quên đi mục đích của chính mình, dưới sự vận chuyển của tiên tinh chỉ lo tu luyện, chẳng may tiêu hết tiên tinh thì biết làm sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc vội vàng dừng lại lưu chuyển của trận bàn thời gian lại, việc đầu tiên hắn làm là ra khỏi thế giới trang vàng.

Mình tu luyện ba tháng trong trận bàn thời gian, còn bên ngoài đồng hồ cát một ngày vẫn còn chút xíu, Diệp Mặc lập tức vui mừng. Nói cách khác trận bàn thời gian này quả thực chính là do tiên tinh khống chế, toàn bộ dùng tiên tinh khống chế trận bàn thời gian, so sánh thời gian bên trong và bên ngoài trận bàn thời gian cũng có thể đạt tới khoảng 1/100. Còn hơn 1/12 linh thạch cực phẩm, cũng hơn nhiều 1/50 mảnh vỡ tiên tinh.

Diệp Mặc lại vội vàng xem xét bảy miếng tiên tinh khắc trên trận bàn thời gian, có chút đáng tiếc, tiên tinh đó chỉ vận chuyển thời gian ba tháng đã ảm đạm một chút.

Muốn dùng bảy viên tiên tinh này để tu luyện, chỉ cần có Chân La đan, Diệp Mặc chắc rằng có thể thăng cấp lên Hóa Chân trung kỳ. Nhưng Diệp Mặc cũng biết cho dù hắn không nỡ, cũng phải bỏ ra bảy viên tiên tinh này. Hắn chỉ hi vọng bảy viên tiên tinh này khống chế trận bàn thời gian chuyển động chín năm sau, vẫn có thể còn lại một chút.

Nếu như lần này không có bất kỳ bận tâm gì, Diệp Mặc thật sự muốn ở lại nơi này tu luyện chín năm mới ra ngoài. Nhưng nhớ tới Tĩnh Văn vẫn ở trong quan vực điện đợi hắn, hắn cũng sốt ruột.

Diệp Mặc lại lần nữa khống chế thế giới trang vàng tiến gần đến trận tâm của trận pháp không gian phía đáy hồ, sau đó ném trận bàn thời gian ra ngoài, để trận tâm của sát trận không gian kia vừa vặn thuộc vào phạm vi khống chế của trận bàn thời gian. Diệp Mặc mới phóng ra trận kỳ khởi động trận bàn thời gian.

Sau khi trận bàn thời gian được khởi động, Diệp Mặc lại cũng không nhìn rõ được sát trận không gian và trận bàn thời gian bên ngoài. Hắn chỉ có thể cảm thấy khu vực trận bàn thời gian chuyển động chỉ là một khoảng uốn khúc mơ hồ, cũng may hắn dùng trận pháp quản chế, nếu không mắt của hắn cũng nhất định hoa lên rồi.

Căn cứ theo những suy tính của Diệp Mặc, nếu như trận bàn thời gian và thời gian bên ngoài chênh lệch 1/100, hắn ở bên ngoài chỉ cần đợi khoảng ba

mươi hai ngày, thì linh nguyên của sát trận không gian mới chuyển tiếp được. Để càng chắc chắn hơn, Diệp Mặc quyết định trong ngày thứ ba mươi mốt để cho trận bàn thời gian dừng lại, tránh việc hắn bỏ qua thời gian chuyển tiếp linh nguyên của sát trận không gian.

Thấy nhiều tiên linh khí bị tiêu hao như vậy, Diệp Mặc lại càng đau lòng, nhưng hắn biết đây là cách duy nhất mà hắn có thể ra ngoài được.

Trận bàn thời gian vẫn còn đang chuyển động, trong lúc đợi thời gian chuyển đổi linh nguyên hai đoạn linh mạch cực phẩm. Diệp Mặc lại lấy nhẫn trữ vật của Sở Tiêu Y ra, lần này cái đầu tiên đập vào mắt hắn chính là Cửu Xoa Đao Thi.

Cửu Xoa Đao Thi này không ngờ cũng giống như cái mà lần trước hắn lấy được, cái duy nhất không giống chính là, Cửu Xoa Đao Thi lần này được bảo tồn hoàn chỉnh hơn. Đáng tiếc là hắn đã dùng rồi, nếu không hắn cũng lấy nó ra để so sánh.

Sau khi Diệp Mặc lấy được Cửu Xoa Đao Thi, bỗng nhiên nhớ ra linh hồn thể Tiết Vưu Phong kia, hắn thầm mắng tên họ Sở trên miếng ngọc giản kia không thủ tín ước. Hắn nói tên họ Sở kia chắc hẳn là Sở Tiêu Y chăng?

Nhớ tới Cửu Xoa Đao Thi có cả tiên tinh nữa, Diệp Mặc càng lúc lại càng khẳng định tên họ Sở kia chính là Sở Tiêu Y. Lúc trước hắn còn cho rằng tên họ Sở kia rất có khả năng là Sở Cửu Vũ, xem ra lúc trước hắn đã đoán nhầm rồi.

Nếu như người phong ấn trận pháp kia là Sở Tiêu Y thật, vậy thì đến cuối cùng cũng không quay lại kiểm tra phong ấn kia cũng rất dễ giải thích, chắc là ông ta mất mạng ở Thiên Cương Vực rồi.

Diệp Mặc lại thổn thức, kiểu tu sĩ lợi hại đến cực điểm này cũng mất mạng ở Thiên Cương Vực, có thể thấy ở Tu Chân giới, cho dù tu vi thông thiên, cũng chưa thể nói chắc là không việc gì.

Sở Tiêu Y phong ấn u linh kinh khủng của không gian cắn nuốt kia, rõ ràng cũng là một tu sĩ có chuẩn tắc, người như này mất mạng ở nơi thí luyện ở Tây Tu thành, khiến cho Diệp Mặc trở nên thương cảm.

Người của Tây Tu thành cho rằng trước giờ chưa bao giờ có tu sĩ qua được 'vực' thứ ba mươi, đó chắc chắn là chuyện sau khi Tây Tu thành được xây dựng. Trước khi Tây Tu thành được xây dựng, ai có thể chắc rằng tu sĩ thiên tài tiến vào trong này chỉ có một mình Sở Tiêu Y? Có lẽ còn có nhiều tu sĩ thiên tài cũng bị mất mạng trong này rồi, chỉ có không có người nào biết mà thôi.

Còn bây giờ sở dĩ không có ai đến, nói không chừng là vì thiên tài trong tu sĩ con người ít dần, không có ai có thể xuyên qua được 'vực' thứ hai mươi sáu mà thôi.

Tên Sở Tiêu Y kia cũng trước lúc chết hiểu ra âm mưu của Thiên Cương Vực, chuyên lừa thiên tài đến tu luyện, sau đó giết hại những tu sĩ thiên tài này. Diệp Mặc lúc này cũng hiểu được cái cảm giác lúc trước của hắn không phải là cảm giác sai lệch, mà là Thiên Cương Vực này đúng là cố ý hướng dẫn tu sĩ đến tu luyện.

Cho dù không phải là tu sĩ thiên tài, không có cách nào xông vào được 'vực' thứ hai mươi tám của Thiên Cương Vực, sau khi an toàn quay ra ngoài, cũng không có cách nào hiểu thực sự về vực.

Một nơi tu luyện chuyên giết tu sĩ thiên tài, rõ ràng không phải là do tu sĩ con người chế tạo ra.

Diệp Mặc lắc đầu, để Cửu Xoa Đao Thi sang một bên, lại lần nữa xem xét những thứ còn lại trong nhẫn trữ vật của Sở Tiêu Y.

Linh thạch bên trong đó rất ít, nhưng lại có một số linh tinh, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp. Ngoài ra, đan dược trong bình và linh thảo trong hộp ngọc cũng bị phân hủy rồi.

Cho dù cấm chế có tốt hơn nữa, trải qua bao nhiêu năm như vậy, những linh thảo và đan dược này cũng không thể nào dùng được. Ngoài trừ đẳng cấp của nhẫn trữ vật cao hơn, hoặc là dùng Thế giới trang vàng của mình để đựng những thứ này.

Trong nhẫn trữ vật chỉ còn một số chân khí, Sở Tiêu Y có nhiều tiên tinh như vậy, thậm chí phong ấn dùng tiên tinh cũng có một cái khủng bố, đồ bên trong nhẫn trữ vật của ông ta cũng không nhiều. Ngoài trừ bảy viên tiên tinh quý giá ra, Diệp Mặc cũng không tìm được thứ quý giá nào khác.

Nhưng trong một hộp ngọc màu trắng tinh khiết trong một góc nhẫn trữ vật, Diệp Mặc lại nhìn thấy một nửa sợi dây chuyền, sợi dây chuyền này chỉ là một linh khí hạ phẩm mà thôi, nhưng lại được đặt trong một hộp bảo quản tốt nhất trong nhẫn trữ vật. Chẳng những hộp ngọc là cực phẩm, hơn nữa cấm chế trong đó cũng là cực phẩm.

Diệp Mặc lập tức cũng biết được sợi dây chuyền này đối với Sở Tiêu Y cũng không phải là thứ tầm thường, hắn cũng không động đến sợi dây chuyền này, tiếp tục đóng hộp ngọc lại. Diệp Mặc đã quyết định đợi khi nào hắn có thể ra ngoài được, việc đầu tiên hắn làm là lấy một hộp ngọc đựng di cốt của Sở Tiêu Y đem ra ngoài, thậm chí phải mang về Bắc Vọng châu.

Sở Tiêu Y trước khi chết vẫn còn để lại mấy câu di ngôn này, đặt Bắc Vọng lên trên đầu, rõ ràng là rất muốn quay về Bắc Vọng châu.

Bắc Vọng châu trong lịch sử không ngờ lại xuất hiện một tu sĩ tài giỏi như này, mà hắn cũng chưa từng nghe nói qua.

Diệp Mặc lắc đầu, cẩn thận thu lại nhẫn trữ vật của Sở Tiêu Y lại, vẫn không động vào những thứ còn lại trong đó. Bảy viên tiên tinh lấy đi rồi, là vì muốn cứu mạng. Còn những thứ còn lại, cho dù có tiên khí, Diệp Mặc cũng không định lấy đi. Đợi sau khi thu hồi di cốt của Sở Tiêu Y lại, hắn lại đeo lại nhẫn trữ vật lên tay Sở Tiêu Y.

Đối với phong ấn cắn nuốt không gian ác ma của Sở Tiêu Y, Diệp Mặc

cũng có chút ý kính trọng. Huống chi hắn vẫn còn lấy cho mình vài viên tiên tinh, tiên tinh mà lúc trước hắn lấy được từ dãy núi Vạn Dược, cũng chắc chắn là của Sở Tiêu Y để lại.

Sau đó, Diệp Mặc cũng không tu luyện, mà lại chằm chằm nhìn vào đồng hồ cát chú ý sự trôi đi của thời gian.

Một tháng tu luyện trôi đi rất nhanh, nhưng khi Diệp Mặc chằm chằm nhìn vào đồng hồ cát, thì lại rất chậm. Cho dù cảm giác thời gian chậm lại, Diệp Mặc cũng không dám có chút phân tâm.

Đối với hắn mà nói cơ hội chỉ có một lần, trận bàn thời gian đó vận chuyển gần đến chín năm, ai mà biết được tiên tinh còn bao nhiêu? Huống chi tiên tinh còn lại Diệp Mặc cũng muốn tu luyện đến Kiếp Biến đỉnh phong nữa.

Khi ngày thứ ba mươi mốt vừa mới bắt đầu, Diệp Mặc lại lấy ra trận kỳ chú ý đến trận bàn quản chế từng tích tắc. Hắn muốn khi ngày thứ ba mươi mốt vừa mới trôi đi sẽ phóng trận kỳ ra, để trận bàn thời gian dừng chuyển động lại.

Chính vào lúc thời gian gần đến, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, hắn phát hiện ra trận bàn thời gian của mình dừng chuyển động lại, còn trận kỳ của hắn thì vẫn chưa được vứt ra ngoài. Chuyện gì thế này? Ngay sau đó Diệp Mặc lại nhìn thấy bảy viên tiên tinh trong trận bàn thời gian không ngờ lại hóa thành bụi bay.

Tiên tinh dùng hết rồi, Diệp Mặc cười khổ. Bảy viên tiên tinh đấy, dùng hết cho trận bàn thời gian rồi, mà thời gian tiêu hao hết, cũng không phải là hắn tu luyện mà dùng hết, hoàn toàn dùng vào chỗ không có tác dụng gì. Lúc này Diệp Mặc hận thấu xương tên nào đã bố trí ra sát trận không gian và cái khoảng không gian này, nếu như có thể gặp được tên khốn kiếp này, hắn nhất định sẽ giết chết bằng mọi cách.

Diệp Mặc cũng biết, bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ những thứ này,

hắn thậm chí không dám tính toán thời gian cần có để linh mạch chuyển đổi nữa. Hắn sợ trong nháy mắt linh mạch chuyển đổi, hắn vẫn còn đang tính toán thời gian.

Lúc này mắt của Diệp Mặc cũng không thèm chớp nháy chằm chằm nhìn sát trận không gian, một tay của hắn nắm chặt mười mấy trận kỳ, còn tay kia thì nắm chặt lấy Tử Đao, căng thẳng chờ đợi khoảng thời gian chớp nhoáng chuyển đổi linh nguyên của sát trận không gian này.

Một ngày trôi qua rồi nhưng sát trận không gian vẫn chưa có động tĩnh gì, hai ngày, ba ngày… mười ngày trôi qua, sát trận không gian kia vẫn không có chút động tĩnh gì.

Ngày thứ mười hai, hai mắt của Diệp Mặc đau nhức, vẫn không chớp mắt chằm chằm nhìn chỗ đó hơn mười ngày, cho dù hắn cũng đã là tu sĩ Kiếp Biến rồi, cũng cảm giác không được quen cho lắm.

Bây giờ Diệp Mặc nghĩ hay là mình tính toán một chút thời gian còn bao nhiêu lâu nữa, thì liền nhìn thấy sát trận không gian bên ngoài dường như có chút chậm lại, Diệp Mặc dường như không nghĩ ngợi gì muốn từ Thế giới trang vàng xông ra ngoài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1298

Đánh Thành Bùn Nhão

Khi Diệp Mặc lao ra thì hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi không gian sát khí kia có thể diệt hắn, thì hắn sẽ lập tức trở lại Thế giới trang vàng, cùng lắm thì lại bị thương một lần nữa. Dẫu sao thì vẫn tốt hơn là mất mạng, biện pháp này không được thì hắn cũng có thể tìm biện pháp khác.

Trong nháy mắt khi Diệp Mặc lao ra khỏi Thế giới trang vàng, thì hắn đã biết rằng mình đã thành công rồi, trong khoảng nửa khắc sẽ không có bất kỳ không gian công kích nào. Ngoại trừ không gian trói buộc xung quanh, và không gian đè ép bên ngoài, thì không gian vặn vẹo và không gian châm sát kinh khủng kia đều không có chút động tĩnh nào.

Nói cách khác điều mà hắn phán đoán hoàn toàn chính xác, trong chốc lát thời gian mà linh mạch chuyển giao linh nguyên cho sát trận, thì uy hiếp của không gian sát trận lớn nhất đối với hắn tạm thời không có ảnh hưởng gì.

Còn đối với Diệp Mặc mà nói, chỉ cần không gian sát trận bất động là được, 'Vực' của hắn đã đại thành, thì những không gian vặn vẹo và không gian áp bức xung quanh không có bất kỳ tác dụng trở ngại nào. Khi hắn mở rộng 'Vực' của mình ra, thì không gian áp bức và không gian vặn xoắn xung quanh đều tan biến như bong bóng xà phòng.

Lúc này Diệp Mặc mới chính thức cảm thụ được chỗ tốt khi 'Vực' đã đại thành, nếu như 'Vực' của hắn còn chưa đại thành, thì trong chốc lát thời gian này hắn chỉ có thể chuyên tâm đối phó với không gian 'Vực' xung quanh thôi, căn bản là không có biện pháp động thủ với trận tâm của không gian sát trận. Cho dù là hắn phóng ra Tử Đao nghiền nát 'Vực' xung quanh, thì cũng không phải chỉ mất chút thời gian là được.

Mà hiện tại 'Vực' của hắn đã đại thành rồi, nên những không gian 'Vực' xung quanh này đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì tới hắn.

Trong nháy mắt khi ra khỏi Thế giới trang vàng, thì Diệp Mặc đã ném ra hơn mười miếng trận kỳ, sau đó lại phóng ra Tử Đao. Một đaọ tử quang xẹt qua không gian như một cái bóng, đánh thẳng vào trận tâm của không gian sát trận, đồng thời hơn mười luồng lôi kiếm cũng được tập trung lại đánh vào cùng một chỗ. Trận kỳ mà hắn ném ra ngoài chính là vì muốn bố trí một cái trận pháp trì hoãn, mục đích là trì hoãn việc không gian sát trận có tác dụng trở lại sau khi hoàn thành việc chuyển giao linh nguyên, cho dù là chỉ trì hoãn thêm một giây thì với Diệp Mặc lúc này cũng đã vô cùng quý giá rồi.

Ầm...

Rầm, rầm, rầm...

Ngay khi Tử Đao đánh trúng vào trận tâm của không gian sát trận, thì những tiếng nổ kịch liệt liền liên tiếp vang lên. Trận tâm của không gian sát trận kia đã bị Diệp Mặc đánh trúng, đã bị rạn nứt rồi.

Không đợi cho vết nứt kia kịp tự động tu bổ, thì hơn mười lôi kiếm to như cánh tay đã lại đánh xuống vết nứt đó, những tiếng nổ kia lại liên tục vang lên.

Những tiếng nổ còn chưa kịp biến mất, thì Diệp Mặc đã lại đánh xuống, những tiếng nổ vang liên miên không ngừng, trận tâm của không gian sát trận đã biến thành một đống tro bụi, biến mất hoàn toàn.

Răng rắc...

Một âm thanh vang lên, Diệp Mặc biết rằng hai cái linh mạch cực phẩm kia đã hoàn toàn việc chuyển giao linh nguyên, nhưng lúc này hắn đã phá vỡ được trận tâm của không gian sát trận rồi, cho dù đã được chuyển giao linh nguyên thì đã làm sao?

Quả nhiên lúc này chỉ còn có không gian 'Vực' vặn xoắn xung quanh,

còn không gian châm sát và không gian vặn xoắn gợn sóng đã dần dần nhạt đi, cuối cùng thì hoàn toàn không còn nữa.

Diệp Mặc lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, hắn không ngờ là trận tâm của không gian sát trận không có bất kỳ phòng ngự nào mà lại kiến cố như vậy, nếu như không phải là hắn đánh ra lôi kiếm để phòng ngừa vạn nhất, thì hẳn là trận tâm của không gian sát trận sẽ không bị công phá, còn linh nguyên thì đã được chuyển giao hoàn tất rồi. Nếu quả thật là như vậy, thì cho dù là hắn có thể khiến cho trận tâm của không gian sát trận bị rạn nứt, thì cũng không tránh khỏi việc phải quay về Thế giới trang vàng một lần nữa.

Cũng may hắn rất cẩn thận, nên đã dùng lôi kiếm đánh cho cái trận tâm này tan thành tro bụi rồi, cho dù là cái sát trận kia có khôi phục lại được năng lực cường hãn đi chăng nữa, thì cũng không có cách nào tiếp tục vận hành cả.

Từ khi Diệp Mặc đi ra đến khi phá hủy hoàn toàn cái trận tâm kia, thì có vẻ như là rất dài, nhưng thực tế thì cũng chỉ là trong thời gian một hai hơi thở mà thôi.

Chỉ trong thời gian một hai hơi thở, Diệp Mặc đã hoàn toàn phá vỡ cái không gian sát trận kia rồi. Còn những trận tâm của các trận pháp bao gồm không gian trói buộc, không gian 'Vực' mô phỏng, không gian trận pháp công kích từ 'Vực' thứ hai mươi tám tới 'Vực' thứ ba mươi sáu ở dưới đáy ao kia thì cứ để sau đã, hiện tại Diệp Mặc cũng chưa cần phải động đến.

Đầu tiên là hắn lấy ra ngọc thạch để luyện chế một cái hộp ngọc để lưu giữ thi hài của Sở Tiêu Y. Sau đó đem hộp ngọc để vào trong Thế giới trang vàng.

Sau khi lưu giữ lại thi hài của Sở Tiêu Y, Diệp Mặc thấy rõ ở phía dưới thân của Sở Tiêu Y còn có một mảnh của pháp bảo đã bị tàn phá, hắn đoán rằng đây chính là pháp bảo để Sở Tiêu Y dùng để chống lại với không gian sát trận ở đây. Chỉ là hiện tại pháp bảo này đã bị không gian sát trận phá hủy không còn nguyên vẹn nữa rồi.

Sau khi xong việc, Diệp Mặc mới đứng ra bờ ao, lạnh lùng nhìn các loại trận pháp trong ao một chút. Với bản lĩnh trận pháp hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể hủy đi toàn bộ các trận pháp này. Nhưng Diệp Mặc cũng không làm như vậy, hắn sử dụng biện pháp đơn giản nhất là lôi kiếm.

Rầm, rầm, rầm...

Từng đạo lôi kiếm mầu đen rơi vào trong hồ, những tiếng nổ vang liên miên không dứt. Chỉ trong chốc lát, thì phía trên cái hồ nhỏ kia đã tràn ngập lôi kiếm của Diệp Mặc. Còn Diệp Mặc càng đánh ra nhiều lôi kiếm, thì càng cảm thấy bỏ tức.

Một tông sư trận pháp phá vỡ trận pháp của một tông sư khác thì cách làm tôn kính nhất chính là dùng bản lĩnh trận pháp của bản thân để phá hủy mà không làm tổn hai đến trận pháp của đối phương. Cách làm thô lỗ nhất chính là sử dụng thủ đoạn công kích để phá hủy trận pháp của đối phương, khiến trận pháp không còn tác dụng nữa.

Mà vũ nhục nhất chính là bản thân căn bản là mặc kệ đông tây nam bắc gì, cứ công kích đến khi trận pháp của đối phương thành bùn nhão.

Cách làm hiện tại của Diệp Mặc không thể nghi ngờ chính là sự vũ nhục đối với người bố trí trận pháp ở đây, hơn nữa còn không phải là vũ nhục bình thường, vì hắn căn bản là không thèm nhìn xem trận tâm của mấy trận pháp kia ở đâu, mà cứ thế đánh lôi kiếm xuống. Cái này còn chưa tính, vì hắn còn lấy ra một quả cầu ghi lại hình ảnh (camera thời tiền sử ^^) để ghi lại quá trình hắn dùng lôi kiếm đánh cho mấy cái trận pháp này thành bùn nhão.

Tuy rằng Diệp Mặc biết hắn muốn gặp được tên bố trí những trận pháp này, sau đó lại cho đối phương xem lại hình ảnh này thì có chút khó khăn. Nhưng vạn nhất sau này hắn gặp được, thì hắn nhất định phải cho đối phương xem lại cái quả cầu ghi lại hình ảnh này.

Khi mà toàn bộ những gì dưới đáy hồ đều bị Diệp Mặc đánh thành bùn nhão, thì những không gian vặn xoắn và không gian 'Vực' mô phỏng cũng

hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng toàn bộ phiến không gian này đều trở nên bình thường, có thể thấy rằng trận pháp đều đã bị Diệp Mặc phá hủy hoàn toàn. Nhưng Diệp Mặc cũng không hề ngừng phóng ra lôi kiếm, thẳng cho tới khi toàn bộ trận pháp dưới đáy hồ đã thành bùn nhão, ngay cả những miếng trận kỳ cũng không còn nữa, thì Diệp Mặc mới dừng lại rồi thở phào một hơi.

Lúc này thì hai mươi bẩy 'Vực' phía trước của 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" vực vẫn chưa bị phá hủy, bởi vì trận pháp của hai mươi bẩy 'Vực' đó không được bố trí ở chỗ này. Nhưng từ 'Vực' thứ hai mươi tám trở đi, thì Thiên Cương Vực đã trở thành một mảnh đất bằng rồi.

Cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng không có dự định bỏ qua, trận pháp ở đây đã hoàn toàn bị hắn phá vỡ rồi. Hiện tại hắn lại lấy ra hơn mười miếng trận kỳ, sau đó lại bố trí một cái trận pháp di dời. Một nén nhang sau, thì Diệp Mặc đã mạnh mẽ lôi một cái linh mạch từ trong đáy hồ ra, đây rõ ràng là một cái linh mạch cực phẩm. Lại thêm một nén nhang nữa trôi qua, thì Diệp Mặc lại lấy được cái linh mạch cực phẩm thứ hai ra khỏi hồ.

Sau khi thu hai cái linh mạch cực phẩm vừa lấy được vào trong Thế giới trang vàng, thì trong lòng Diệp Mặc mới có chút thư thái. Lúc này hắn mới thu hồi lại tinh thạch ghi lại hình ảnh kia.

Nghĩ đến việc sau này có thể vô tình gặp được tên đã vô tình bắt gặp được hai cái linh mạch cực phẩm này sau đó lại bố trí 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" này, thì không chừng hắn chỉ cần lấy ra cái quả cầu ghi lại hình ảnh này cũng sẽ khiến đối phương tức đến nổ mũi. Chỉ nghĩ thôi cũng khiến cho Diệp Mặc cảm thấy từng đợt sảng khoái trong lòng rồi.

Lúc này không chỉ là trận pháp bị hủy, mà linh mạch cũng đã bị Diệp Mặc lấy đi, cho nên dù trận pháp có còn thì cũng chẳng thể có tác dụng gì cả.

Diệp Mặc lại lần nữa quay lại 'Vực' thứ ba mươi sáu, thì liền phát hiện vực thứ ba mươi sáu vốn không thấy đâu cũng đã đi ra. Diệp Mặc trở lại

'Vực' thứ ba mươi sáu thì cũng không bị truyền tống ra ngoài, cho nên hắn lại tiếp tục quay lại 'Vực' thứ ba mươi lăm.

Hiện tại nơi này đều đã trở thành giống như một nơi bình thường rồi, cho nên Diệp Mặc hiểu là hắn lại phải trở về 'Vực' thứ hai mươi bẩy một lần nữa thì mới có thể được truyền tống ra ngoài. Về phần trận pháp của không gian 'Vực' mô phỏng từ 'Vực' thứ hai mươi bẩy trở xuống nằm ở chỗ nào, thì Diệp Mặc cũng không có hứng thú đi tìm nữa. Hai mươi bẩy 'Vực' kia tuy rằng là lừa gạt các tu sĩ, nhưng cũng là một nơi thí luyện rất tốt, cho nên cũng không cần phải hủy đi.

'Vực' chân chính không phải là người nào cũng có thể lĩnh ngộ được, cho nên sử dụng chân nguyên để hình thành ngụy 'Vực' cũng không phải là chuyện xấu gì.

...

Trong phòng quan sát ở Thiên Cương Vực, Tô Tĩnh Văn đã khóc mấy lần sau khi Diệp Mặc mất tích rồi. Cô đã đợi gần hai tháng rồi, nếu như cô cuối cùng cũng không thể đợi được Diệp Mặc, thì cô thà rằng tự sát ở đây, cũng không đề mình phải rơi vào trong tay của Khê Trung thương hội.

Tô Tĩnh Văn vốn nghĩ rằng sẽ đợi đủ một năm, nhưng lúc này mới qua hai tháng, thì Quan 'Vực' Điện đã truyền tin tức đến cho mấy người Tô Tĩnh Văn, yêu cầu các cô phải rời khỏi Quan 'Vực' Điện. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì lo lắng sau này sẽ lại có người tiến đến được 'Vực' thứ hai mươi tám của Thiên Cương Vực, thì số phòng quan sát của Quan 'Vực' Điện sẽ thiếu rất nhiều, cho nên hiện tại cần phải quy hoạch lại, cũng có nghĩa là phải cần kiến tạo lại một lần nữa, và thêm vào nhiều gian phòng quan sát hơn.

Bởi vì toàn bộ Quan 'Vực' Điện cần phải quy hoạch lại một lần nữa, cho nên gian phòng quan sát của mấy người Tô Tĩnh Văn cũng phải bị đưa vào quy hoạch. Vì thế mấy người Tô Tĩnh Văn nhất định phải rời khỏi, bởi vì nếu các cô không đi thì Quan 'Vực' Điện sẽ không có cách nào khởi công quy hoạch lại cả.

- Không có khả năng?

Sau khi biết được tin này, thì Ngôn Nghiên rất phẫn nộ:

- Quan 'Vực' Điện đã tồn tại mấy trăm năm rồi, cũng chưa từng quy hoạch lại lần nào, vì sao chúng ta mới đến có hai ba tháng, thì đã phải quy hoạch lại rồi? Nhất định là do Khê Trung thương hội giở trò.

Đường Mộng Nhiêu nhíu mày:

- Thế lực của Quan 'Vực' Điện này chắc chắn sẽ không nhỏ hơn thế lực của Khê Trung thương hội, lẽ nào lại sợ Khê Trung thương hội uy hiếp sao?

Quan 'Vực' Điện cần phải quy hoạch lại một lần nữa, hiển nhiên phải là do Khê Trung thương hội giở trò quỷ, bằng không thì không thể nào có chuyện trùng hợp như thế được. Một khi mấy người Tô Tĩnh Văn rời khỏi phòng quan sát của Quan 'Vực' Điện, thì cũng có nghĩa là bọn họ đã rời khỏi phạm vi bảo hộ theo quy tắc của Quan 'Vực' Điện, tùy thời đều có thể bị người khác bóp chết.

Sau khi Diệp Mặc đã mất tích hơn một tháng, thì Tô Tĩnh Văn đã từ trong bi thương mà bình tĩnh lại, cô mặc dù không có nhiều kinh nghiệm từng trải ở Tu Chân Giới này, nhưng thời gian ở Ninh Hải, cô từ là người quản lý một công ty lớn, đã từng trải qua các loại thủ đoạn đấu tranh thương nghiệp rồi.

Cho nên cô cũng cảm giác được không phải là Quan 'Vực' Điện sợ Khê Trung thương hội, không thể đem thanh danh của họ phá hủy đi được. Tô Tĩnh Văn chỉ suy nghĩ trong chốc lát, sau đó liền hỏi:

- Người mở ra bàn cược có phải chính là Quan 'Vực' Điện hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1299

Ngươi Dám Làm Gì Nào?

Ngôn Nghiên còn chưa kịp phản ứng, nhưng nghe Tô Tĩnh Văn hỏi như vậy, thì vô thức đáp:

- Đúng thế, loại bàn cược lớn như thế trên cơ bản đều là do Quan 'Vực' Điện tự mình mở ra, hơn nữa tiền cược của chúng ta ngay lúc đó cũng là cấp cho Quan 'Vực' Điện...

Lời còn chưa nói hết, thì Ngôn Nghiên đã kịp phản ứng lại, cô kinh ngạc thốt lên:

- Tĩnh Văn, em muốn nói là vì chúng ta thắng họ quá nhiều linh thạch, cho nên họ mới...

Tô Tĩnh Văn gật đầu:

- Hẳn là không sai được, lúc đó Diệp Mặc đang ở 'Vực' thứ hai mươi bẩy, Quan 'Vực' Điện đã đặt ra bàn cược một đền một trăm cho việc Diệp Mặc có thể tiến đến 'Vực' thứ ba mươi sáu. Em khẳng định là lúc đó chỉ có chúng ta ở đây là đặt cược cho Diệp Mặc có thể đi tới 'Vực' thứ ba mươi sáu mà thôi, nếu không sao khi Diệp Mặc đi tới 'Vực' thứ hai mươi tám thì bọn họ lại phải hạ thấp tỉ lệ đặt cược xuống?

Nguyệt Thiền vốn vẫn quan tâm đến vấn đề này, hiện tại Tô Tĩnh Văn hỏi tới, thì cô liền vội vàng nói:

- Đúng thế, chị Tĩnh Văn, khi Diệp sư thúc tiến đến 'Vực' thứ hai mươi tám, thì tỉ lệ đặt cược khi tiến vào 'Vực' thứ ba mươi sáu đã hạ xuống một đền tám rồi.

Tô Tĩnh Văn ừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Một đền một trăm hẳn là chỉ có chúng ta, người khác cho dù đặt cược cũng sẽ không đặt nhiều. Tôi đặt cược mười triệu linh thạch thượng phẩm, thì đối phương sẽ phải đền ra một tỷ linh thạch thượng phẩm. Một tỷ linh thạch thượng phẩm, thì cho dù là đại thương gia cũng sẽ thương gân động cốt rồi, thậm chí có khi phải mất đến hơn nửa tài sản.

Đường Mộng Nhiêu lúc này lại gật đầu nói:

- Chính là như vậy, một khi chúng ta rời khỏi Quan 'Vực' Điện, vậy thì Khê Trung thương hội sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Tĩnh Văn cũng sẽ khó mà bảo toàn được tính mạng, càng không cần phải nói tới việc Quan 'Vực' Điện đền bù linh thạch rồi. Như vậy thì bọn họ sẽ tiết kiệm được một tỷ linh thạch, cái danh tiếng kia của họ có đáng giá hơn một tỷ linh thạch sao?

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Nguyệt Thiền khẩn trương cầm chặt lấy hai mảnh ngọc giản bằng chứng đặt cược rồi hỏi. Cô từ đầu đến giờ đều không để cho hai mảnh ngọc giản kia rời khỏi tay mình. Hiển nhiên đối với cô thì có thể thắng được mười triệu linh thạch thượng phẩm chính là thu hoạch lớn nhất.

Tô Tĩnh Văn nhíu mày, đi ra ngoài chính là chết, không đi ra thì cũng không được. La Vũ Kiếm thành chủ lúc trước cũng chỉ tùy ý giúp mình một chút mà thôi, người ta cũng không có khả năng lúc nào cũng trợ giúp cho mình được. Hiện tại các cô chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình mà thôi.

Không đợi cho Tô Tĩnh Văn có thời gian nghĩ ra biện pháp tốt, thì bên ngoài Quan 'Vực' Điện đã vang lên tiếng cười ha hả của Mạnh Sát:

- Vu điện chủ cần tái thiết lại Quan 'Vực' Điện, Khê Trung thương hội của tôi quyết định sẽ tài trợ ba triệu linh thạch. Cô gái ở lô ghế kia quả là không tệ, cũng có thể lọt vào mắt xanh của Mạnh Sát ta rồi, ha ha ha ha...

Lập tức lại có một thanh âm âm nhu đáp lại:

- Đa tạ Mạnh hội trưởng, về chuyện còn lại thì sẽ không có quan hệ với Quan 'Vực' Điện của chúng tôi. Quan 'Vực' Điện của chúng tôi cần phải quy hoạch lại một lần nữa thì cũng không có quan hệ với ngài, cho nên Mạnh hội trưởng, tôi không thể giúp thêm nữa rồi.

- Đâu có, đâu có, ha ha...

Mạnh Sát dường như cũng không có chút buồn bực nào, vẫn cười ha ha như cũ.

...

Diệp Mặc sau khi tiến đến 'Vực' thứ hai mươi bẩy, lập tức cảm giác được thân thể nhẹ đi. Khi hắn ngẩng đầu lên nhìn, thì hắn đã xuất hiện lại ở cửa vào 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" rồi.

- Cô gái ở lại Quan 'Vực' Điện kia thảm rồi. Mạnh hội trưởng có thể buông tha cô ta thì mới là chuyện lạ...

Một tên tu sĩ Ngưng Thể đang đứng trước lối vào nói chuyện phiếm, nhưng lời y còn chưa kịp nói hết thì lại chợt im lặng, bởi vì y đã nhìn thấy Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện.

Tên tu sĩ Ngưng Thể lập tức trở nên lắp bắp:

- Tiền bối, tiền bối, ngài, ngài không có việc gì...

Diệp Mặc cau mày lạnh lùng nói:

- Đừng nói nhảm mất thời gian, lời ngươi vừa nói lúc nãy là có ý gì?

Một tên tu sĩ Ngưng Thể khác thì lại bình tĩnh hơn một chút, tuy rằng y cũng đang vô cùng kinh hãi. Nhưng vẫn tỉnh táo lại nhanh hơn tên kia. Hiện tại Diệp Mặc hỏi, thì y vội vã khom người thi lễ với Diệp Mặc rồi trả lời:

- Tiền bối, khi ngài tiến nhập vào 'Vực' thứ ba mươi sáu, thì điểm sáng biểu hiện cho ngài ở bên ngoài Quan 'Vực' Điện đã biến mất. Sau đó những

người khác đều cho rằng tiền bối đã chết, vì thế Mạnh Sát liền muốn tìm vợ của ngài đề trút giận. Nhưng lần đầu tiên động thủ thì Mạnh hội trưởng lại bị La phó thành chủ ngăn cản lại. Hiện tại Quan 'Vực' Điện cần phải quy hoạch lại một lần nữa, cho nên đã đưa ra yêu cầu thu hồi lại tất cả lô ghế và gian phòng quan sát, bằng không Quan 'Vực' Điện sẽ dùng biện pháp mạnh buộc phải rời đi...

Tên tu sĩ Ngưng Thể vẫn chưa nói xong, thì liền phát hiện Diệp Mặc đột nhiên đã biến mất.

Y liền xoa xoa cái trán đang đầy mồ hôi lạnh cuả mình, lại cẩn thận nhìn chung quanh một chút rồi thì thào:

- Khê Trung thương hội xong rồi, Quan 'Vực' Điện...

Quan 'Vực' Điện có thực sự xong đời hay không thì y chung quy cũng không nói gì cả.

Còn tên tu sĩ Ngưng Thể không nói nên lời khi nhìn thấy Diệp Mặc, thì sau khi Diệp Mặc rời đi y lại lập tức phục hồi lại tinh thần. Lúc này thì y lại hưng phấn lôi kéo tên tu sĩ vừa rồi giải thích cho Diệp Mặc cấp tốc chạy đi:

- Chúng ta nhanh lên, đi xem Hóa Chân đại chiến, nhanh chút...

Nói xong, thì y cũng không đợi đồng bạn của mình, mà đã lập tức chạy đi trước.

...

Lúc này ở bên ngoài Quan 'Vực' Điện, thì tên Vu điện chủ lúc trước nói không thể bồi tiếp Mạnh Sát nữa đang đứng ở trước cửa Quan 'Vực' Điện hướng về phía mấy người Tô Tĩnh Văn lạnh lùng nói:

- Hiện tại Quan 'Vực' Điện của chúng tôi cần phải quy hoạch lại, tất cả mọi người đều đã rời đi, còn có thời gian hai nén hương nữa, nếu như mấy người không rời đi, thì tôi sẽ phải ép buộc các người rời đi.

- Ngài dựa vào cái gì để bắt chúng tôi rời đi? Tôi đã thanh toán linh thạch, hơn nữa thời gian sử dụng phòng này cũng là không có hạn chế đấy.

Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên lại mở cấm chế của gian phòng quan sát ra, sau đó đi tới nhìn Vu điện chủ lạnh giọng hỏi.

Vu điện chủ kia liền khinh thường:

- Hiện tại Thiên Cương Vực đã không còn tu sĩ nào thí luyện, các người ở chỗ này đơn giản chỉ là trốn tránh kẻ thù mà thôi. Chẳng lẽ Quan 'Vực' Điện chúng tôi muốn quy hoạch lại, còn cần phải đợi các người thoát khỏi kẻ thù thì mới được hay sao? Hay là cần phải xin chỉ thị của các người? Ngày hôm nay các người có muốn hay không thì cũng phải đi. Vu Chung Thông tôi hôm nay không có thời gian để dài dòng với các người, còn thời gian một nén hương nữa.

Lần này Tô Tĩnh Văn còn chưa kịp đáp lại, thì đã nghe thấy một thanh âm lạnh như băng vang lên:

- Nếu như chúng ta không muốn đi thì sao? Ngươi dám làm gì nào?

Vu Chung Thông vừa quay đầu lại nhìn, thì đã thấy sắc mặt lạnh như băng của Diệp Mặc, y chưa từng gặp qua Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc có thể yên lặng mà tới gần y mà y không có cảm giác được, thì nhất thời khiến y phải sinh lòng cảnh giác.

Mà Mạnh Sát lúc này thì lại trở nên ngây dại, lập tức kinh ngạc lắp bắp:

- Mày, mày không ngờ lại không chết?

Lúc này thì y cảm thấy đầu óc của mình hoàn toàn trống rỗng. Diệp Mặc không ngờ lại không chết, đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Diệp Mặc không chết, vậy thì có nghĩa là y phải chết rồi. Bản thân thực sự là tự gây nghiệt mà, lần đầu tiên người ta đã không giết mình rồi, nhưng mình lại tự mình rước họa vào thân.

- Diệp Mặc...

Trong nháy mắt khi Tô Tĩnh Văn thấy Diệp Mặc, thì đã nhào tới trong lòng của hắn. Tất cả những phiền não và bất lực vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, có Diệp Mặc ở chỗ này, thì tất cả đều đã có hắn lo lắng hết.

- Hu hu... Em biết là anh sẽ không có việc gì mà, em biết mà...

Tô Tĩnh Văn đã không thể ngăn được nước mắt của mình nữa. Nếu như có thể, thì cô thực sự không muốn Diệp Mặc phải đi những nơi nguy hiểm kia để thí luyện. Nhưng Tô Tĩnh Văn cũng biết, như vậy thì khẳng định là không được. Ở Tu Chân Giới thì chỉ có cường giả mới có quyền, chỉ có cường giả mới có thể sinh tồn.

Lúc này thì Diệp Mặc lại nhớ tới quá khứ khi còn ở Ninh Hải, lần đầu tiên Tô Tĩnh Văn mời hắn đi ăn, lúc đó hắn còn nghĩ Tô Tĩnh Văn không biết khóc là gì cơ, cô hình như vĩnh viễn đều mang trên người một loại khí chất tài trí và nhu hòa. Nhưng sau khi Tô Tĩnh Văn và hắn ở bên nhau, thì đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy biểu hiện này của cô.

Cũng là khi ở bữa ăn kia, Tô Tĩnh Văn đã nói với hắn:

- Tôi lớn hơn so với cậu, sau này cậu gọi tôi là chị Tĩnh Văn là được rồi.

- Chị Tĩnh Văn.

Diệp Mặc nghĩ tới đây trong lòng liền có chút ấm áp, không ngờ lại vô thức kêu lên.

Tô Tĩnh Văn sửng sốt, nhưng cô cũng lập tức nhớ tới ngày trước cùng Diệp Mặc tới 'Tây Hồ nhân gia'. Lúc đó là cô mời Diệp Mặc một bữa cơm, lại yêu cầu Diệp Mặc gọi mình là chị.

Thế sự khó hiểu, không ngờ sau bao năm, bọn họ lại cùng nhau nhớ về quá khứ khi đang đứng ở Tây Tu thành này. Hồi tưởng lại chuyện năm xưa, Tô Tĩnh Văn càng muốn trở lại Ninh Hải, muốn tới 'Tây Hồ nhân gia' một

lần nữa, xem Phương tỷ có còn ở đó không, 'Tây Hồ nhân gia' có còn ở đó không?

Diệp Mặc hiểu được tâm tư của Tô Tĩnh Văn, liền đưa tay vỗ vỗ vào lưng của Tô Tĩnh Văn, sau đó nhìn chằm chằm vào tên Mạnh Sát đang muốn lặng lẽ chuồn đi lạnh giọng nói:

- Ngươi muốn đi sao?

Mạnh Sát gật mình, vội vã tiến lên ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiền bối, chuyện lúc trước đều là hiểu lầm, tôi dự định muốn giải thích với ngài đây.

- Ngươi biết ta sẽ đi ra sao?

Giọng nói của Diệp Mặc càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Tô Tĩnh Văn cảm thụ được sát ý trong lòng của Diệp Mặc, cô liền từ trong lòng của Diệp Mặc đứng lên, nhẹ nhàng đi ra phía sau của Diệp Mặc. Đối với tên Mạnh Sát này, thì cô thực sự đã chán ghét từ tận đáy lòng.

- Diệp đại ca.

Mấy người Ngôn Trịnh Tân cũng đều đi ra, lúc này tất cả đều đã biết Diệp Mặc quay trở lại. Diệp Mặc đã tới, thì bọn họ cũng chẳng khác nào là được cứu rồi.

Diệp Mặc thấy Ngôn Trịnh Tân thiếu mất một cánh tay, thì ánh mắt càng lạnh lẽo hơn:

- Có chuyện gì xảy ra?

Ngôn Trịnh Tân vừa định nói, thì Mạnh Sát đứng phía dưới đã lên tiếng trước:

- Người của Khê Trung thương hội tôi có chút xung đột với Ngôn Trịnh

Tân, cuối cùng không cẩn thận làm bị thương cậu ấy. Tôi cố ý tới đây để bồi tội đây, không ngờ Diệp tiền bối cát nhân thiên tướng, thật sự là quá tốt.

Tô Tĩnh Văn đang đứng ở phía sau Diệp Mặc, liền liếc nhìn Mạnh Sát một cách khinh bỉ, bỗng nhiên lại nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, giết y đi.

Tô Tĩnh Văn rất hiếm khi nổi lên sát tâm, về phần yêu cầu Diệp Mặc giết người thì càng không bao giờ nói ra miệng. Nhưng vừa rồi Mạnh Sát đã vũ nhục cô, hơn nữa hành vi của y hoàn toàn trái ngược với những gì y nói, hiển nhiên là một kẻ tiểu nhân. Huống chi cô biết, nếu như Diệp Mặc không quay trở lại, thì cô chắc chắn sẽ phải rơi vào tay y, kết quả cuối cùng có lẽ còn kinh khủng hơn cả chết.

Nếu như cô không nghĩ rằng còn có khả năng có thể nhìn thấy được Diệp Mặc, thì cô thà rằng tự sát, cũng không nguyện ý rơi vào trong tay của người này.

Mạnh Sát nghe xong lời Tô Tĩnh Văn nói, thì lại rùng mình một cái, lập tức lấy ra pháp bảo Bán Nguyệt Bạt. Y hiểu được rằng nếu muốn chạy trốn trước mặt Diệp Mặc, thì căn bản là không có khả năng. Đỉnh Đồng của y đã bị Diệp Mặc phá hủy, đến giờ còn chưa tìm được một pháp bảo phòng ngự tốt nào, chỉ có một cái Bán Nguyệt Bạt này thôi.

Lúc này thì điện chủ của Quan 'Vực' Điện là Vu Chung Thông mới biết được người thanh niên này chính là người nhà của mấy người mà y muốn đánh đuổi, và cũng chính là tu sĩ đã tiến vào 'Vực' thứ ba mươi sáu. Khi y phát hiện bản thân hoàn toàn không thể nhìn thấu được tu vi của Diệp Mặc, thì khóe mắt nhất thời trở nên co quắp.

Y cũng không cho rằng Diệp Mặc dùng pháp thuật ẩn nấp đi tu vi. Vì một tu sĩ có thể tiến vào 'Vực' thứ ba mươi sáu, sau đó lại có thể an toàn đi ra, thì bản thân không nhìn thấu được tu vi của người như thế, hiển nhiên cũng là chuyện rất bình thường.

Lúc này trong lòng y đã vô cùng hối hận, không nên phối hợp với Mạnh Sát hành động. Cho dù là có đuổi đối phương đi, thì cũng không thể bắt tay với Mạnh Sát được, có lẽ đợi thêm một hai tháng cũng tốt.

Khi Vu Chung Thông còn đang lo lắng nghĩ biện pháp, thì Mạnh Sát bỗng nhiên truyền âm:

- Vu điện chủ, hiện tại hai người chúng ta đã ngồi chung một con thuyền, ta mà chết thì ngươi cũng không qua được đâu. Biện pháp tốt nhất chính là chúng ta phải liên thủ lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1300

Chém Giết Hóa Chân

Vu Chung Thông giật mình, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu như gã, tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba như Mãnh Sát, hai người mà liên thủ lại, nói không chừng khiến cho đối phương có chút kiêng kị thật. Nhưng ngay sau đó gã lại nhìn thấy trong mắt Diệp Mặc có chút châm chọc, nhất thời trong lòng cả kinh.

Gã cảm thấy hình như Diệp Mặc đã nghe thấy truyền âm mà Mãnh Sát truyền cho gã, Vu Chung Thông lại không dám nhúc nhích. Đến truyền âm của tu sĩ Hóa Chân cũng có thể nghe thấy được, tên tu sĩ trẻ tuổi trước mặt này tuyệt đối là Hóa Chân đỉnh phong rồi, thậm chí gã không cũng thể tưởng tượng được.

Thực ra nếu như Vu Chung Thông muốn liên thủ với Mãnh Sát thật, Diệp Mặc cũng có chút kiêng kị, hắn không phải chỉ có một mình hắn. Cho dù chỉ có một mình hắn, đối diện với Hóa Chân sơ kỳ và một Hóa Chân trung kỳ toàn lực ra tay, áp lực cũng không phải nhỏ.

Bây giờ Vu Chung Thông do dự, Diệp Mặc cũng không có chút do dự nào, Tử Đao cũng đã được phóng ra, Huyễn Vân Trận sát đao.

Mãnh Sát đã từng chứng kiến sự lợi hại của pháp bảo này, căn bản không dám chậm trễ, trước khi Diệp Mặc còn chưa ra tay, Bán nguyệt bạt của y cũng đã mang theo những mũi tên chết người màu đỏ dày đặc hướng về phía Diệp Mặc.

Mãnh Sát toàn lực xuất thủ, uy thế của Bán nguyệt bạt này lại càng kinh người, những đường mũi tên chết người màu đỏ hết lớp này đến lớp khác

xông đến. Đến cả Vu Chung Thông đang đứng một bên cũng thầm kinh hãi, gã đã chuẩn bị tốt rồi, một khi Mãnh Sát có thể kiên trì được, thì gã sẽ lập tức tấn công Diệp Mặc, một khi Mãnh Sát căn bản không phải là đối thủ của Diệp Mặc, thì gã kiên quyết không ra tay.

Lúc trước Mãnh Sát nhìn thấy pháp bảo của Diệp Mặc là một đường đao màu hồng tím tuyệt đẹp, nhưng bây giờ y nhìn thấy lại là một đường đao vô số sắc tím, những đường đao màu tím này không ngờ tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận, giống như cò linh tính vậy, phong tỏa tất cả đường lui của gã.

Nếu như đỉnh đồng của y vẫn còn, bây giờ cái đầu tiên mà Mãnh Sát phóng ra chính là đỉnh đồng của mình, nhưng đáng tiếc đỉnh đồng của y mất rồi.

Mãnh Sát vừa dốc hết sức thúc giục Bán nguyệt bạt của mình, vừa phóng ra một lá chắn bảo vệ chân khí hạ phẩm. Y cho rằng, cho dù Diệp Mặc là Hóa Chân đỉnh phong, mũi tên giết người của Bán nguyệt bạt cũng sẽ khiến đối phương kiêng kị, thậm chí hồi phòng. Sau đó y chính trong khoảng thời gian này cho dù bị thương nhưng cũng phải bắt được Tô Tĩnh Văn.

Nếu không có con tin trong tay, Mãnh Sát khẳng định y sẽ bị Diệp Mặc giết chết.

Nhưng Mãnh Sát lại nhanh chóng cảm giác thấy không đúng, tấm lá chắn chân khí hạ phẩm của y được phóng ra rồi, nhưng lại chậm chạp giống như lông vũ bay lên trời.

Ngay sau đó, y cũng cảm thấy ‘vực’ của mình tan vỡ từng khúc, còn khi đợi y kịp phản ứng, thì lại phát hiện mình hoàn toàn lọt vào ‘vực’ của đối phương rồi. Xung quanh thân mình dường như lâm vào một vũng bùn vậy, đến cử động cũng vô cùng chậm rãi.

Còn lúc này đường đao màu tím của đối phương cũng đã phủ đầy trời mà cuốn tới, Mãnh Sát nhất thời hoảng hốt. Cứ như vậy, y lập tức sẽ bị đường đao màu tím này bóp cho đến chết.

Mãnh Sát cũng không thèm để ý đến đối phương nữa, điên cuồng thiêu đốt ngụm tinh huyết, muốn từ trong 'vực' của Diệp Mặc thoát thân ra ngoài. Y khẳng định mình chưa bao giờ gặp một 'vực' lợi hại như này, loại 'vực' này căn bản không phải đại thành, mà đã vượt khỏi đại thành rồi, nếu không không không thể nào phá tan 'vực' của y như vậy được.

Thịch thịch thịch…

Sau khi mấy âm thanh vang lên, Vu Chung Thông đứng một bên mới phát hiện ra, toàn bộ đường mũi tên chết người của Bán nguyệt bạt của Mãnh Sát đã đập mạnh vào đại đỉnh tám cực đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Mặc, không thể gây ra chút tổn thương nào cho Diệp Mặc.

Lần đầu tiên Diệp Mặc và Mãnh Sát đánh nhau trên quảng trường Thiên Cương. Diệp Mặc thậm chí đến đại đỉnh tám cực cũng không phóng ra, đã đánh bại hoàn toàn Mãnh Sát. Còn lần này hắn thăng cấp lên Kiếp Biến hậu kỳ, hơn nữa vực cũng đã đại thành rồi, ngược lại hắn lại phóng ra đại đỉnh tám cực.

Không phải Diệp Mặc thụt lùi rồi, mà là vì lần này Mãnh Sát ra tay hoàn toàn khác với lần trước, lần trước Mãnh Sát căn bản không coi Diệp Mặc ra cái gì, nên không dốc hết sức ra tay, bị Diệp Mặc suýt nữa giết chết là chuyện bình thường. Còn lần này Mãnh Sát lại coi tu vi của Diệp Mặc còn cao hơn nhiều so với y, đương nhiên sẽ toàn lực ra tay.

Đối mặt với tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba dốc hết sức ra tay, Diệp Mặc vẫn phải phóng ra đại đỉnh tám cực.

Sự chênh lệch giữa Kiếp Biến và Hóa Chân không phải là một điểm hai điểm, chỉ có tu sĩ nghịch thiên như Diệp Mặc mới có thể ở mức Kiếp Biến hậu kỳ, lại không sợ Hóa Chân tầng thứ ba một chút nào như vậy. Những tu sĩ Kiếp Biến bình thường căn bản không cần đối kháng với Hóa Chân, sớm cũng bị giết chết rồi.

Mãnh Sát thiêu đốt tinh huyết xong, miễn cưỡng thoát ra khỏi 'vực' của

Diệp Mặc, nhưng cũng không thể nào còn sức mạnh bị những đường đao màu tím của Diệp Mặc cuốn lấy.

Tấm lá chắn chân khí hạ phẩm kia của y lúc này dưới 'vực' của Diệp Mặc, bị mấy đường đao màu tím kia phân tán ra công kích.

Huyễn Vân Trận Sát Đao đã thành hình, Mãnh Sát cho dù có bản lĩnh hơn nữa, lúc này cũng không có cách nào hồi thiên được. Mấy tiếng phụt phụt vang lên, từng đường máu tươi như bão táp trên không trung.

Mãnh Sát trơ mắt ra nhìn thân thể của mình bị đường đao màu tím kia xé rách, khi những đường đao chết người màu tím này từ thân thể của y không ngừng tàn sát, y bỗng nhiên hiểu ra, trong mắt lộ ta vẻ kinh hãi nhìn Diệp Mặc nói:

- Mày, mày là Kiếp…

Diệp Mặc làm sao còn có thể để cho y nói ra mình là tu sĩ Kiếp Biến? Tử Đao đã quay lại một vòng nữa, nguyên thần của Mãnh Sát đang nằm trong 'vực' của hắn lại lần nữa bị Diệp Mặc chém giết, biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này.

Diệp Mặc giơ tay lên, một nhẫn trữ vật rơi vào lòng bàn tay hắn. Đây là lần đầu tiên hắn chính diện chém chết một tu sĩ Hóa Chân, Diệp Mặc biết, cho dù hắn chưa phải là tu sĩ Hóa Chân, lúc này hắn cũng đã ở đỉnh của Tu Chân giới ở Lạc Nguyệt rồi.

Vu Chung Thông ngây ra đứng nhìn Mãnh Sát hóa thành màn máu, sau lưng túa mồ hôi lạnh. Một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba như Mãnh Sát, trong Thiên Cương Vực cũng không sợ bất cứ ai. Hơn nữa lại còn là có giao tình tốt với hội chủ của Hành Tu hội, đến phó thành chủ của Tây Tu thành cũng nể mặt y.

Nhưng loại người hung hãn như này, nửa tuần hương trước vẫn cùng gã trò chuyện vui vẻ, dưới tay Diệp Mặc chỉ dùng vài chiêu thôi đã bị giết chết,

đây quả thực quá đáng sợ rồi.

Còn đối phương thoạt nhìn chỉ là một thanh niên trẻ tuổi, có thể đơn giản giết một tu sĩ như Mãnh Sát, cho dù có trẻ tuổi hơn nữa, thì làm sao có thể là một Hóa Chân đỉnh phong bình thường được?

Tên tu sĩ trẻ tuổi này rốt cục từ đâu đến, quả thực quá nghịch thiên rồi.

Còn Diệp Mặc lúc này lại thu pháp bảo lại, hướng về phái Vu Chung Thông, lạnh nhạt nói:

-Vu điện chủ, chẳng phải cửa hàng lớn ức hiếp khách chính là quan vực điện của anh sao? Lúc trước tôi hình như nghe nói phòng cao cấp trong quan vực điện không giới hạn thời gian, sao tôi quay lại, thì quan vực điện của anh lại đuổi người ta đi rồi? Là anh lắm chuyện hay là quan vực điện của anh lắm chuyện đây?

Vu Chung Thông giật mình, lúc này mới tỉnh lại, mình cũng đã đắc tội với đối phương rồi, nếu như hắn hả hê với uy thế giết chết Mãnh Sát mà giết luôn cả mình, trong này lại không có ai giúp đỡ, thì gã chết là cái chắc.

Vu Chung Thông cũng không khống chế được mồ hôi lạnh của mình, y hối hận rồi, làm sao lại có thể đắc tội với loại người như này được? Nếu như người khác dám nói gã là đồ nói dóc trước mặt gã, gã sớm đã nghiến tên đó thành thịt nát rồi. Nhưng đối diện lại là Diệp Mặc, gã đến nửa câu phản bác lại cũng không dám nói.

Ngoại trừ trong lòng buồn bực Diệp Mặc chuyển đánh thời gian quá dài rồi, bây giờ Diệp Mặc hỏi, gã cũng không thể không trả lời. Vu Chung Thông sau khi hiểu ra điều này, đành phải kính cẩn ôm quyền nói với Diệp Mặc:

D- Diệp tiền bối, vãn bối vô lễ, không ngờ lúc này lại quy định lại quan vực điện. Cũng là vì Diệp tiền bối quá thần võ, không ngờ lại tiến vào vực thứ ba mươi sáu, khiến quan vực điện chúng tôi tiếp đãi tu sĩ trở thành trứng

chọi đá. Chuyện này quan vực điện chúng tôi làm không tốt, xin Diệp tiền bối thứ tội, quan vực điện bằng lòng bồi thường cho tiền bối toàn bộ tổn thất.

Diệp Mặc mặc dù trong lòng tức giận, cũng không định giết Vu Chung Thông. Tu Chân giới vốn dĩ là mạnh hiếp yếu, mình và Mãnh Sát có thù, một khi biết mình bị thất lạc trong Thiên Cương Vực, quan vực điện không giúp Mãnh Sát mới là chuyện lạ.

Cho dù hắn giết Vu Chung Thông rồi, thì cũng không thay dổi được sự thực cường giả vi tôn của Tu Chân giới này, lần sau hắn gặp phải chuyện như này, người khác như vậy cùng vẫn ra tay với kẻ yếu.

Huống chi Vu Chung Thông là cao thủ Hóa Chân trung kỳ ở Tây Tu thành, bất kỳ nơi nào, tu sĩ Hóa Chân cũng là cực kỳ hiếm có. Mình vừa mới giết chết Mãnh Sát, nếu như còn giết chết Vu Chung Thông nữa, một khi gây phản cảm với Tây Tu thành, thì cũng không phải chuyện tốt gì.

Chính vào lúc Diệp Mặc đang định để cho Vu Chung Thông bồi thường, thì Nguyệt Thiền lại nói:

- Diệp sư thức, quan vực điện vẫn còn nợ chúng tôi hơn một tỉ linh thạch nữa, đến bây giờ vẫn chưa trả. Tôi nghi ngờ bọn họ muốn đuổi chúng ta đi, chính là vì muốn nuốt hết số linh thạch đó, để cho người của Khê Trung giết người diệt khẩu.

Vu Chung Thông vốn dĩ mồ hôi túa ra đầy mình rồi, bây giờ Nguyệt Thiền lại nói như vậy, gã lại càng sợ hãi, gã biết mình đã thành công dẫn phát sát cơ của Diệp Mặc rồi.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, Nguyệt Thiền lại tiếp tục giải thích:

-- Khi Diệp sư thúc vào được vực thứ hai mươi bảy, quan vực điện thông báo sư thúc vào được vực thứ ba mươi sáu sẽ cược 1 ăn 100, chị Tĩnh Văn đặt mười triệu linh thạch, bây giờ bọn họ chẳng những không bồi thường tiền, đến tiền vốn chúng tôi cũng không nhìn thấy.

- Có phải như vậy không?

Sát cơ mà Diệp Mặc vừa mới tiêu tán đi hết lại lần nữa dâng lên, Vu Chung Thông cảm giác mình dưới loại sát cơ nồng đậm này giống như một chiếc thuyền nhỏ không có bánh lái vậy, nhưng gã cũng không dám vận chuyển khí thể ngăn cản lại, gã sợ mình một khi ngăn cản lại, thì sẽ khiến cho đối phương ra tay.

Diệp Mặc lúc trước không giết Vu Chung Thông là vì Tu Chân giới vốn không phải như này, nhưng Vu Chung Thông vì không muốn bồi thường linh thạch, lại muốn ném đá giấu tay, giết người diệt khẩu, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

- Tiền bối bớt giận, vãn bối cũng không có ý nuốt hết số linh thạch này, vãn bối chuẩn bị đợi sau khi bọn họ ra ngoài rồi, thì sẽ trả lại linh thạch.

Vu Chung Thông thấy Diệp Mặc muốn động thủ, làm gì còn dám do dự nữa.

Gã hiểu một khi Diệp Mặc động thủ, đó chính là một loại lôi đình, không ngừng không ngớt. Mãnh Sát vừa nãy chính là ví dụ điển hình nhất, chỉ trong thời gian ngắn, Mãnh Sát đã bị Diệp Mặc giết chết.

Diệp Mặc dĩ nhiên biết đối phương nói dối, hừ lạnh một tiếng, Tử Đao đã được phóng ra, giết tên Vu Chung Thông này, linh thạch trên người hắn được bổ sung rồi.

- Diệp tiền bối khoan đã, La Vũ Kiếm của Tây Tu thành muốn gặp Diệp tiền bối.

Vừa lúc Diệp Mặc muốn ra tay, một đường độn quang nhanh chóng rơi vào trong, người đến chính là phó thành chủ La Vũ Kiếm của Tây Tu thành.

La Vũ Kiếm thân người không cao, thậm chí nhìn có chút điềm đạm nho nhã.

Thấy phó thành chủ của Tây Tu thành đến, Diệp Mặc cũng không dám chậm trễ, hắn thu Tử Đao lại, đồng thời cũng ôm quyền nói với La Vũ Kiếm:

- La thành chủ, gọi tiền bối thật sự không dám nhận, La thành chủ cứ gọi Diệp Mặc là được rồi.

Đối với La Vũ Kiếm, Diệp Mặc cũng rất cảm kích, khi hắn đi ra ngoài, đã nghe thấy hai tên tu sĩ Ngưng Thể nói. Mãnh Sát lần đầu ra tay, chính là La Vũ Kiếm đã ngăn lại. Bất luận đối phương có phải là tạm thời nảy lòng tham hay không, nhưng ân tình này Diệp Mặc không quên được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1301

Cùng Nhau Thăm Hỏi

Thấy Diệp Mặc rất khách khí với mình, La Vũ Kiếm thậm chí có chút được ưu ái mà kinh sợ, một tu sĩ đại năng có thể xông vào vực thứ ba mươi sáu của Thiên Cương Vực như này, đối với y lại khách khí như vậy, y căn bản không dám tưởng tượng. Sau đó y cũng hiểu ra đây là chuyện gì, chắc là lúc trước do mình tiện ra tay giúp gia quyến của Diệp Mặc đây mà.

Lúc trước y chẳng qua chỉ là tự dưng muốn giúp một chút mà thôi, sau khi hiểu ra điều này, lúc này La Vũ Kiếm cũng có chút hối hận lúc trước không giúp đến cùng. Lúc đó y chỉ là khâm phục Diệp Mặc có thể xông vào vực thứ ba mươi sáu của Thiên Cương Vực, cho nên tạm thời có nhã ý giúp Tô Tĩnh Văn mà thôi, không ngờ lại có thể kết giao với tu sĩ nghịch thiên như này.

La Vũ Kiếm mặc dù chiếm được cảm tình của Diệp Mặc, nhưng y lại cho rằng y không thể gọi thẳng hai chữ Diệp Mặc này được. Cho nên khi Diệp Mặc nói xong, y lại vội vàng ôm quyền nói:

- Nếu như vậy thì tôi gọi anh Diệp là được rồi, anh Diệp, vì tu sĩ Hóa Chân của Tây Tu thành chúng tôi trong các thế lực của Tây Tích châu là nhỏ nhất, cho nên muốn anh Diệp nhẹ tay với quan vực điện này.

Diệp Mặc hiểu được ý tứ của La Vũ Kiếm, tu sĩ Hóa Chân có nghĩa là thế lực, một khi tu sĩ con người và các thế lực khác xung đột, thì tu sĩ Hóa Chân chính là lực lượng mang tính quyết định. Nếu như mình giết hai tu sĩ Hóa Chân của Tây Tu thành, thì đồng nghĩa với việc làm yếu đi lực lượng tu sĩ con người của Tây Tu thành.

La Vũ Kiếm đến cầu xin giúp mình, nếu như bây giờ Vu Chung Thông không biết nhìn thời cơ, y cũng uổng công tu luyện bao năm như vậy, uổng công cho mình là điện chủ của quan vực điện.

Không đợi Diệp Mặc nói gì thêm, Vu Chung Thông lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp tiền bối, đây là sáu trăm triệu linh thạch cực phẩm và một miếng Tiệt thổ cực phẩm. Nếu tiền bối thấy không đủ, vãn bối sẽ đi gom đủ những linh thạch còn lại.

Mặc dù biết đồ của mình bổ sung thêm một tỉ linh thạch là đủ rồi, nhưng bây giờ mấy người lợi hại nhất của Tây Tu thành cũng không còn, Diệp Mặc muốn giết gã, gã quả thực cũng không có cách nào. Thiệt thòi thì thiệt thòi, so với cái mạng nhỏ này, thì chút thiệt thỏi này cũng có là gì?

Một miếng Tiệt thổ cực phẩm chính là dược liệu mà Diệp Mặc đang cần, đây là thứ để bố trí truyền tống trận đường dài, Diệp Mặc bây giờ đang thiếu Tiệt thổ. Thứ này có lúc cho dù mấy tỉ linh thạch cũng không mua được, cho nên Tiệt thổ cực phẩm Diệp Mặc tuyệt đối muốn có nó.

Diệp Mặc không chút do dự nhận lấy đồ mà Vu Chung Thông đưa cho nói:

- Cứ vậy đi, lần này tôi nể mặt La thành chủ tha cho anh một lần. Nếu không, cho dù linh mạch dưới quan vực điện của anh, tôi cũng muốn anh đào lên.

Vốn dĩ Diệp Mặc vẫn định sau khi giết Vu Chung Thông xong, xem linh thạch trong nhẫn trữ vật của gã có đủ hay không, nếu như không đủ, hắn sẽ trực tiếp đào lấy mấy linh mạch cực phẩm dưới quan vực điện lên.

Vu Chung Thông mồ hôi lạnh túa ra, tiền bối này hành sự thật lạ lùng, đến linh mạch cũng muốn đào lên. Nếu như La Vũ Kiếm không đến, mình rất có khả năng sẽ bị chôn vùi trên đống một tỉ linh thạch này mất. Đến cả La

Vũ Kiếm cũng thầm than cách Diệp Mặc hành sự quả quyết, không chịu nửa phần thua thiệt.

- Diệp sư thúc, đây là ba miếng ngọc giản chứng thực đặt cược, một miếng của chị Tĩnh Văn, một miếng của tôi, còn một miếng nữa của chị Ngôn Nghiên.

Nguyệt Thiền liền tranh thủ đưa cho Diệp Mặc ba miếng ngọc giản, Diệp Mặc nhìn lướt qua ngọc giản, há có thể không biết tâm sự Nguyệt Thiền. Hắn đem ba miếng ném cho Vu Chung Thông, lấy ra một cái nhẫn đưa cho Nguyệt Thiền, lại lấy ra một cái nhẫn đưa cho Ngôn Nghiên.

Nguyệt Thiền vốn là vì chỗ linh thạch này, bây giờ lấy được linh thạch rồi, lại càng vui mừng, đến ánh mắt của sư phụ cũng giả bộ không nhìn thấy. Hơn trăm triệu linh thạch cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới, còn bây giờ cô không ngờ lại lấy được rồi, cho dù sư phụ bây giờ cũng không giàu có bằng cô.

- Anh Diệp, không biết có thời gian không? La mỗ muốn mời anh Diệp đến phủ thành chủ một chuyến.

La Vũ Kiếm thấy chuyện giải quyết xong rồi, lập tức lại ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội nói:

- Cám ơn anh La, tôi còn có việc, không đến phủ thành chủ được rồi. Diệp mỗ còn ở lại Tây Tu thành một tháng nữa, nếu như có việc gì, thì anh La có thể đến nhà trọ Tây Nguyệt tìm tôi.

La Vũ Kiếm giúp mấy người Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc trong lòng cũng vô cùng cảm kích, nhưng La Vũ Kiếm người ta chỉ là nhất thời giúp một chút mà thôi. Còn mấy người Tô Tĩnh Văn đang sống hay chết, thì trong lòng y cũng không quản. Cho nên khi La Vũ Kiếm muốn Diệp Mặc giúp đỡ, hắn chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng làm trễ nải thời gian của hắn để đến phủ

thành chủ thì hơi thừa lời rồi, hắn cũng không rảnh rỗi đến vậy.

Diệp Mặc cũng định hai ngày sau sẽ đến Thần Thú sơn mạch một chuyến, xem tam thần chủ kia có Băng La hay không, nếu như có, hắn cũng vừa lúc mang đi rời khỏi Tây Tích châu. Nếu như không có, hắn cũng muốn rời khỏi Tây Tích châu này.

La Vũ Kiếm thấy mấy người Diệp Mặc cáo từ, trong lòng cũng cực kỳ tiếc nuối, y rất muốn kết giao với Diệp Mặc. Nhưng đối phương lại không có ý ở lại Tây Tu thành này lâu dài, xem ra chỉ còn có cách ngày mai đích thân đến quán trọ Tây Nguyệt thăm hỏi hắn thôi.

La Vũ Kiếm vừa mới nghĩ tới đây vừa muốn rời đi, một phi kiếm truyền thư màu đỏ bay tới rơi trên tay y, La Vũ Kiếm cầm lấy truyền thư đọc một chút, lập tức sắc mặt đại biến, sải bước rời khỏi, còn nhanh hơn cả Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên nhìn thấy bộ dạng gấp gáp rời đi của La Vũ Kiếm, nhưng cũng không để ý lắm, hắn dẫn mấy người Tô Tĩnh Văn chuẩn bị đến tiêu diệt Khê Trung thương hội. Nhưng sau khi hắn đến Khê Trung thương hội rồi, mới biết Mãnh Sát đã chết, Khê Trung thương hội cũng sớm tan rã rồi.

Không có ai bằng lòng ở lại Khê trung thương hội nữa, hoàn toáàn trốn đi hết.

Khi mấy người Diệp Mặc quay về quán trọ Tây Nguyệt, toàn bộ Tây Tu thành đều truyền tin tên tu sĩ lúc trước tiến vào vực thứ ba mươi sáu vẫn chưa chết, còn ở trong vực thứ ba mươi sáu hai tháng mới ra ngoài.

Cái này cũng không tính, tu sĩ sau khi ra ngoài, biết được Mãnh Sát đến gây rắc rối với gia quyến, một chiêu liền giết chết Mãnh Sát. Sau đó sẽ lại đến Khê Trung thương hội tiêu diệt, cuối cùng nếu như không phải Vu Chung Thông của quan vực điện xin lỗi bồi thường và La phó thành chủ cầu xin, thì tên tu sĩ tên Diệp Mặc kia đến quan vực điện cũng sẽ hủy hết, Vu

Chung Thông lại càng bị hắn giết chết.

Những tin này càng truyền đi càng xa rộng, cuối cùng lại trở thành đại thủ chân nguyên của Diệp Mặc phóng ra dễ dàng bóp chết được tên Mãnh Sát kia.

Nhưng bất luận thế nào, có ít nhất hai chuyện là thật, thứ nhất Mãnh Sát là do hắn giết chết, thứ hai tên tu sĩ nghịch thiên chính là ở trong quán trọ Tây Nguyệt của Tây Tu thành.

Nếu nói nổi tiếng, bây giờ Tây Tu thành vẫn chưa nổi tiếng hơn quán trọ Tây Nguyệt được, đến cả mấy nơi như Sinh Tử tháp, Hành Tu hội, Thiên Cương ba mươi sáu vực, bây giơ cũng không nổi tiếng bằng quán trọ Tây Nguyệt. Chưởng quầy của quán trọ Tây Nguyệt lại càng vui mừng hớn hở, tên tu sĩ đại năng nghịch thiên xông vào vực thứ ba mươi sáu của Thiên Cương Vực, bây giờ lại ở chính trong quán trọ Tây Nguyệt, vậy thì hãnh diện biết bao?

Lúc này những tu sĩ muốn trọ lại trong quán trọ Tây Nguyệt đếm không hết, nhưng ai cũng bị quán trọ Tây Nguyệt từ chối hết. Nguyên nhân rất đơn giản, không thể quấy rầy tiền bối tu luyện. Chưởng quầy của quán trọ Tây Nguyệt kia lại càng sợ Diệp Mặc nhìn thấy người vào trong quán trọ này quá nhiều, lại tức giận. Cho nên lúc này gã làm sao còn để cho những tu sĩ khác vào đây trọ được? Trọ lại cũng không có cách nào được, muốn vào đây, thì lại càng không thể.

Cái này cũng chưa tính, quán trọ Tây Nguyệt còn chuyên phái một tu sĩ Thừa Đỉnh đứng gần với quán trọ đó để quan sát, một khi có tiếng động gì lớn, ồn ào, thì phải khuyên rút đi hết, đừng quấy rầy đến tiền bối đại năng trong quán trọ Tây Nguyệt. Chưởng quầy của quán trọ Tây Nguyệt lại càng đích thân đến quán trọ mà chỉ đạo, phòng ngừa có người đến quán trọ quấy rầy mấy người Diệp Mặc.

Mặc dù có rất nhiều tu sĩ muốn đến gặp Diệp Mặc một chút, nhưng cũng chỉ có thể đứng bên ngoài quán trọ Tây Nguyệt chờ đợi, muốn vào được

quán trọ, thì tuyệt đối không thể được.

Nhưng ngày hôm nay, chưởng quầy của quán trọ lại rất khó nghĩ, vì những người đến hỏi thăm Diệp Mặc quá nhiều rồi. Thành chủ thứ hai của Tây Tu thành là Việt Mẫn, phó thành chủ thứ năm La Vũ Kiếm, một trong hai đại hội chủ của Hành Tu hội là Vương Tà, nghệ nhân giỏi bậc nhất của thương hội đứng đầu ở Tây Tu thành Hành Tu hội là Ngưu Nhữ Dương cũng đến rồi, mục đích đến chỉ có một, đó là thăm hỏi Diệp Mặc.

Những người này tới, chưởng quầy của quán trọ cũng không có quyền ngăn những người này bên ngoài được, gã chỉ có thể mời những người này đứng ngoài chờ đợi, để gã đi vào trong bẩm báo.

Đối với quán trọ mà Diệp Mặc có thể ở lại, thì tên chưởng quầy này mặc dù vui mừng không ngớt, nhưng cũng không thể tùy ý đến quấy rầy người ta. Tên chưởng quầy này vẫn còn đang do dự không biết bẩm báo và giải thích thế nào với Diệp Mặc, thì lại nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc truyền tới:

- Nếu như đến rồi, thì cứ để cho bọn họ vào đi.

Câu nói này của Diệp Mặc đối với tên chưởng quầy, quả thực có chút tiên âm.

Bốn người Việt Mẫn, Vương Tà, Ngưu Nhữ Dương, La Vũ Kiếm đều là những nhân vật quan trọng của Tây Tu thành, nếu như có người dám yêu cầu bốn người này chờ đợi, bốn người này cũng sẽ tức giận lắm rồi. Nhưng bây giờ chưởng quầy của quán trọ Tây Nguyệt lại yêu cầu bọn họ chờ, mấy người bọn họ cũng chỉ có tức giận một chút, ai ai cũng nói không sao cả.

May là mấy người bọn họ cũng không chờ lâu, thì chưởng quầy của quán trọ kia cũng nói Diệp Mặc gặp bọn họ.

Mặc dù Diệp Mặc cũng đoán ra mấy người họ tại sao lại tới đây, nhưng bốn người đến cùng một lúc, thì Diệp Mặc cũng có chút kinh ngạc.

La Vũ Kiếm quen với Diệp Mặc, y vừa đến đã giới thiệu Việt Mẫn,

Vương Tà, Ngưu Nhữ Dương.

Việt Mẫn là một nữ tu trong bốn người đó, dung mạo xinh đẹp, nói năng nhẹ nhàng. Thoạt nhìn còn trẻ tuổi hơn Đường Mộng Nhiêu, rõ ràng là dùng linh thảo trú nhan hoặc đan dược. Diệp Mặc không ngờ nữ tu này còn là thành chủ thứ hai của Tây Tu thành, địa vị còn cao hơn thành chủ thứ năm La Vũ Kiếm kia nữa. Nếu nói về tu vi, thì Việt Mẫn cũng cao hơn nhiều so với Vương Tà, cũng đã là tu vi Hóa Chân tầng thứ bảy rồi.

Tên Vương Tà Diệp Mặc mặc chừa từng gặp, nhưng cũng đã nghe nói qua, lúc trước hắn ở Hành Tu hội cũng được người này mời qua rồi, chỉ có điều lúc ấy hắn không đi. Thấy ấn tượng đầu tiên về Vương Tà căn bản là không nhìn ra tuổi tác, nếu như nhìn kỹ một chút, thì cũng sẽ phát hiện ra tuổi của gã cũng không lớn lắm. Nhưng tu vi của người này lại là cao nhất trong bốn người, không ngờ đã là tu vi Hóa Chân tầng thứ chín rồi.

Còn nghệ nhân Ngưu Nhữ Dương của Hành Tu hội kia, thoạt nhìn thì thành thật, nhưng có thành thật hay không, Diệp Mặc cũng không biết được, tu vi của y cũng là Hóa Chân tầng thứ tám rồi.

Trong bốn người thì La Vũ Kiếm không ngờ lại là tu vi thấp nhất, Diệp Mặc nghĩ lại cũng hiểu, hắn đoán chừng La Vũ Kiếm có thể đến, là vì có quan hệ tốt với mình. Nếu không hôm nay người đến tìm hắn cũng chỉ có ba người kia mà thôi.

Mấy người Vương Tà hàn huyên xong thì ngồi xuống, việc đầu tiên là lấy ra một hộp gỗ màu xanh đẩy về phía trước mặt Diệp Mặc:

- Anh Diệp, đây là chút ý kết giao với anh Diệp của Hành Tu hội tôi, mong anh Diệp nhận lấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1302

Phong Ấn Không Gian Trong Sa Hà

Diệp Mặc cũng có chút ngạc nhiên, sao lần đầu tiên Vương Tà của Hành Tu hội gặp hắn lại tặng quà, chẳng lẽ vẫn muốn mình gia nhập vào Hành Tu hội sao?

Nếu như nói Diệp Mặc khi vào vực thứ hai mươi tám, Vương Tà vẫn muốn mời mình vào Hành Tu hội, thì bây giờ Diệp Mặc từ vực thứ ba mươi sáu đi ra, gã cũng biết, tu sĩ đại năng như Diệp Mặc sẽ không vào Hành Tu hội của gã. Cho dù người ta vào Hành Tu hội, cũng là hội chủ thứ nhất, không thể nào lại dưới gã được. Cho nên lần này đến gặp Diệp Mặc, ngoại trừ kết giao với Diệp Mặc, quả thực cũng không nghĩ tới chuyện mời Diệp Mặc vào Hành Tu hội.

Thấy Vương Tà tặng đồ của mình ra, Việt Mẫn và Ngưu Nhữ Dương cũng lấy hộp ngọc của mình ra đẩy đến trước mặt Diệp Mặc, đến nói cũng là một ý tứ của Vương Tà.

Mấy cái hộp đều có cấm chế thần thức, nhưng cấm chế thần thức này lại rất đơn giản, thần thức đao của Diệp Mặc bất kì lúc nào cũng có thể xuyên vào cấm chế hộp ngọc đó, nhìn rất rõ những thứ bên trong đó.

Hộp ngọc của Vương Tà là một thanh đao mỏng màu xanh, thanh đao mỏng đó không ngờ là một tiên khí hạ phẩm. Diệp Mặc là một tông sư luyện khí, không phải là người không có kiến thức, thanh đao mỏng màu xanh này vừa quét vào liền biết được là tiên khí hạ phẩm. Trong lòng hắn đang thầm kinh hãi chút quà hối lộ này của Vương Tà, cũng đang nghĩ đối phương tại sao lại tặng một món đồ quý giá thế này.

Tiên khí hạ phẩm không quý giá thì chẳng còn thứ gì quý giá cả, nhưng cái này trong mắt Diệp Mặc, mức quý giá của chân khí hạ phẩm cũng không bằng tu sĩ của hắn, cho nên cũng chỉ có cảm giác món đồ này quý giá mà thôi, cũng không bị đánh động.

Việt Mẫn và La Vũ Kiếm đều ở trong phủ thành chủ của Tây Tu thành, thứ mà Việt Mẫn tặng chắc hẳn cũng đại biểu cho La Vũ Kiếm, thần thức của Diệp Mặc cũng hóa thành lưỡi đao quét vào. Bên trong là một gốc Muội Sát Hỏa, Muội Sát Hỏa này xếp thứ mười ba trong số những mồi lửa kỳ dị của Tu Chân giới, có thể nói nếu Diệp Mặc không có mồi lửa kỳ dị, thì Muội Sát Hỏa này rất hấp dẫn hắn. Đáng tiếc, bây giờ hắn chỉ cần liếc nhìn một cái thôi cũng không có hứng thú rồi.

Thứ trong hộp ngọc của Ngưu Nhữ Dương là một cái bình ngọc, thần thức của Diệp Mặc quét vào, liền phát hiện ra bên trong có khoảng mười giọt Vạn Niên thanh duẩn tủy. Thứ này đối với người khác vô cùng quý hiếm, nhưng đối với hắn mà nói, thì cũng chỉ là mớ bòng bong mà thôi.

Diệp Mặc cũng không có hứng với ba cái hộp ngọc kia nhíu nhíu mày hỏi:

- Mấy vị thế này là có ý gì? Tôi cũng chỉ là tiện đường qua Tây Tu thành mà thôi. Mấy vị đến tặng lễ vật quý giá như này, Diệp mỗ cảm thấy có chút e sợ.

Bốn người nhất thời có chút ngây người, Diệp Mặc đến hộp ngọc và hộp gỗ cũng chưa mở ra, liền nói là vật quý giá vô cùng, đây rốt cục là ý gì? Nếu nói thần thức của Diệp Mặc có thể xuyên qua những cấm chế thần thức bên trong hộp ngọc này, bọn họ cũng không dám tin.

Ánh mắt của Vương Tà có chút kinh dị, gã cho rằng Diệp Mặc chí ít phải chưa mở hộp ngọc ra nhìn. Đợi sau khi Diệp Mặc mở ra rồi, mình mới nói, vậy thì cũng dễ nói hơn nhiều.

Bây giờ người ta đến hộp ngọc cũng chưa mở ra, đã nói là không chịu

nổi rồi, rõ ràng là có ý từ chối rồi.

Thấy vậy, gã vội vàng đứng dậy ôm quyền nói:

- Anh Diệp, là thế này, Hành Tu hội chúng tôi đưa ra món quà này vốn dĩ có ý mời anh Diệp làm Thái Thượng cung phụng của Hành Tu hội chúng tôi.

Nói tới đây Vương Tà cố ý nhấn giọng, Diệp Mặc biết ý của gã, khua khua tay nói:

- Tôi cũng chẳng mấy nữa mà rời khỏi chỗ này rồi, đối với Thái thượng cung phụng của quý hội tôi cũng không có hứng thú.

Vương Tà thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức nói tiếp:

- Tôi hiểu anh Diệp cũng không thể ở lại Hành Tu hội chúng tôi được, cho nên cũng gạt tâm tư này rồi. Lần này tặng anh tiên khí hạ phẩm, cũng là muốn kết giao với anh Diệp mà thôi, và cũng muốn anh Diệp đừng từ chối chút quà mọn này.

Nói xong Vương Tà lại nhìn vẻ mặt của Diệp Mặc, gã thấy Diệp Mặc không mở hộp ra, cho nên chủ động nói ra. Bất kỳ tu sĩ nào, cho dù là tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, nghe thấy tiên khí cũng ngồi không yên. Nhưng khiến gã thất vọng chính là, sắc mặt của Diệp Mặc cũng không có chút động tĩnh nào, dường như tiên khí hạ phẩm, trên phố lúc nào cũng mua được vậy.

Diệp Mặc vẫn không nhúc nhích, mấy người Việt Mẫn cũng kinh ngạc, Hành Tu hội đến tiên khí hạ phẩm cũng nỡ lấy ra, thì quà của bọn họ có phải quá mức keo kiệt hay không? Nếu tiên khí hạ phẩm cũng là quà mọn, thì đồ của bọn họ là rác rồi.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, hắn cũng không tin tên Vương Tà này lại tốt bụng đến vậy. Một tu sĩ tốt bụng như vậy, cũng không thể nào tạo dựng được nơi nồng mùi máu tanh như Hành Tu hội. Huống chi nhận đồ của người ta, thì phải vì người ta mà bán mạng, đạo lý này, Diệp Mặc cũng rất

rõ.

Thấy Việt Mẫn cũng muốn nói gì đó, Diệp Mặc giơ tay lên chặn lời của cô lại, nói thẳng:

- Mục đích của mấy vị tới đây nói luôn ra đi, Diệp mỗ có thể giúp thì giúp, nếu không giúp được, thì mong mấy vị thứ lỗi.

Nếu như không phải hắn vẫn cần phải đến Thần Thú sơn mạch một chuyến, mấy người Tô Tĩnh Văn vẫn còn ở nơi này một khoảng thời gian nữa, Diệp Mặc sớm đã nói lời từ chối rồi. Mấy vị đang ngồi trước mặt này đều là người có quyền cao chức trọng của Tây Tu thành, bây giờ hắn nói thẳng lời từ chối thì cũng có chút không thích hợp lắm.

Việt Mẫn thấy vậy trong mắt có chút bất đắc dĩ, đành phải nói lần nữa:

- Anh Diệp, anh chắc là biết Sa Hà của Tây Tích đúng không?

Diệp Mặc gật đầu, hắn đã từng nghe Ngôn Nghiên nói qua, ngoại trừ là Ma Vực không có ai đến, Sa Hà là một trong ba đại vực có diện tích lớn nhất của Tây Tích châu, cũng là một nơi vô cùng nguy hiểm, rất nhiều người sau khi vào đó, thì cũng không có cách nào ra ngoài được.

Thấy Diệp Mặc biết Sa Hà, Việt Mẫn lại nói tiếp:

- Tây Tích châu đã có hàng nghìn năm không có ai phi thăng rồi, hơn nữa tôi cũng nghe nói những châu còn lại cũng vậy, cho dù tu luyện đến Hóa Chân đỉnh phong rồi cũng không cảm nhận được lôi kiếp phi thăng.

Diệp Mặc nghe thấy Việt Mẫn nói tới chuyện phi thăng, lập tức chú ý, nếu có tài nguyên tu luyện, hắn muốn tu luyện đến Hóa Chân cũng vô cùng lâu.

Thấy Diệp Mặc dường như có chút hứng thú, Việt Mẫn lại càng không dám chậm trễ nói:

- Hành Tu hội của Tây Tu thành trước giờ vẫn đi tìm các động phủ tu sĩ thượng cổ và di tích lớn của Tây Tích châu, cho dù là vô có ai dám vào Sa Hà cũng có rất nhiều người của Hành Tu hội. Cho nên nắm được nhiều động phủ thượng cổ nhất ở Tây Tích châu cũng chỉ có Hành Tu hội, còn một năm trước Hành Tu hội ở Sa Hà tìm được một nơi có một phong ấn.

Vương Tà lại tiếp lời:

- Đúng vậy, người phát hiện ra phong ấn đó chính là do một tu sĩ Kiếp Biến đỉnh phong, tên Sùng Vũ. Tên tu sĩ đó cũng là một tông sư trận pháp cấp bảy, anh ta nói phong ấn đó là một phong ấn không gian, phong ấn không gian trong Tu Chân giới rất ít hoặc căn bản không có ai gặp được.

Diệp Mặc liếc nhìn Vương Tà, điềm đạm nói:

- Nếu là phong ấn không gian, thì không ai có thể gặp được, vậy thì các anh sao lại biết được?

Trình độ trận pháp đến mức độ như Diệp Mặc, đương nhiên hiểu cái gì là phong ấn không gian. Phong ấn không gian căn bản không phải tu sĩ thông thường có thể gặp được. Cho dù anh đã từng đến nơi có phong ấn không gian, cũng không ra được. Đừng nói tu sĩ bình thường, đến việc khiến hắn đến xem, nói không chừng cũng không ra được.

Vương Tà vội vàng giải thích:

- Sùng Vũ có thể phát hiện ra phong ấn không gian cũng là cực kỳ trùng hợp, thời gian anh ta trong Sa Hà cũng rất lâu, không ngờ lại xuất hiện ảo giác, anh ta phóng pháp bảo ra công kích vào ảo giác kia. Đi cùng anh ta là hai tu sĩ Kiếp Biến khác của Hành Tu hội, khi bọn họ phát hiện ra hành động của Sùng Vũ không đúng, lúc đó đã ngăn hành vi của anh ta lại. Sùng Vũ chìm vào ảo giác đó cũng không lâu, lập tức tỉnh ra. Ngay sau đó anh ta lại nói khi mình phóng pháp bảo ra, quả thật đã gặp được sự dao động linh lực của không gian.

Diệp Mặc nhíu mày, bình thường ở nơi trống trải mà phóng ra pháp bảo và công kích pháp thuật chỉ có sự dao động chân nguyên của riêng mình, vì không có ngăn cản nào, thì sẽ không có những dao động linh lực còn lại.

Thấy Diệp Mặc dường như có chút nghi ngờ, Vương Tà lại càng nhấn mạnh nói:

- Lúc đó hai người còn lại đi cùng Sùng Vũ cũng không tin lắm, nhưng Sùng vũ lại tiếp tục phóng pháp bảo ra công kích, quả nhiên một phong ấn không gian dưới sự công kích của bọn họ xuất hiện ngay lập tức. Tin này sau khi truyền ra ngoài, tôi và Trác hội chủ cũng cảm thấy chuyện này không bình thường, sau đó Trác hội chủ đích thân đến điều tra cái phong ấn đó. Quả thực là một phong ấn không gian thật, hơn nữa đó còn là cả một phong ấn không gian trong một góc núi băng.

- Trác hội chủ sau khi kiểm tra cái phong ấn kia, kết luận là cái phong ấn này là phong ấn không gian của Tây Tích châu chúng tôi và những giới diện còn lại, nói cách khác chỉ cần có phong ấn này, thì tu sĩ trong Tây Tích châu chúng tôi cũng không thể thăng lên những cảnh giới khác. Nói ngắn gọn, chính là không có cách nào thăng lên Tiên giới được.

Diệp Mặc trầm mặc, nếu nói có người có thể phong ấn một giới, còn không cho tu sĩ của giới đó thăng lên Tiên giới được, kiểu nói này quá xa rời thực tế. Cần phải có bao nhiêu bản lĩnh đây? Đừng nói hắn bây giờ là Kiếp Biến tầng thứ bảy, cho dù hắn tu luyện luyện Hóa Chân đỉnh cũng không có cách nào phong ấn được một giới. Cái này căn bản không liên quan gì đến trình độ trận pháp, vì cho dù trình độ của anh có cao đi nữa, anh cũng không có năng lực phong ấn một giới được.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, Việt Mẫn lại mở miệng nói:

- Vì chuyện phong ấn này rất quan trọng, nên Tây Tu thành chúng tôi phái ra năm tu sĩ Hóa Chân, đến Thần Thú sơn mạch và rừng rậm Vô Tâm cũng phái ra năm tu sĩ Hóa Chân. Chính là vì giải khai cái phong ấn này ra, một khi phong ấn này khiến cho những tu sĩ của Tây Tích châu không thể

phi thăng lên được, vậy thì đúng là một đại họa rồi.

Diệp Mặc nghĩ tới lúc trước hắn đến Thần Thú sơn mạch, Đại thần chủ và Nhị thần chủ không có mặt, chỉ có một mình Tam thần chủ, xem ra hai đại thần chủ này cũng đến Sa Hà rồi.

Vương Tà lại nói thêm:

- Có lẽ anh Diệp không tin, cái phong ấn đó sau khi mở ra rồi, bên trong dùng toàn là tiên tinh. Mặc dù tôi cũng không tin tiên tinh lại xuất hiện ở Tu Chân giới, nhưng đó là tiên tinh không nghi ngờ gì. Hơn nữa Trác hội chủ của Hành Tu hội chúng tôi và Đại thần chủ Nỉ Nhạc của Thần Thú sơn mạch cũng cho rằng đó là tiên tinh không nghi ngờ gì, thành chủ Tạ Chính Sư của Tây Tu thành cũng nghi ngờ có đoạn tiên linh mạch dưới Sa Hà cung cấp cho phong ấn này vận chuyển…

- Tiên tinh? Tiên mạch?

Diệp Mặc cũng không có cách nào trấn tĩnh lại được, bỗng nhiên đứng dậy nói.

Cái phong ấn đó mặc dù hắn cũng muốn giúp đỡ, nhưng cái này cũng không thể hấp dẫn hắn cố ý đi một chuyến. Tu sĩ của Tây Tu thành không thể thăng cấp được, hắn cũng không phải là chúa cứu thế, cái mà hắn muốn lúc này chính là Nam An châu có phải cũng có một phong ấn như này hay không?

Nhưng bây giờ hắn lại nghe thấy tiên tinh và tiên mạch, cũng không thể nào nhẫn nhịn được sự kích động của mình. Hắn chỉ dùng một viên tiên tinh là có thể thăng cấp lên một tầng được, nếu như có nhiều tiên tinh cho hắn, thì sẽ ra sao? Thêm vào một đoạn tiên mạch nữa thì sao? Đừng nói là hắn, đến tất cả những người bên cạnh hắn tu luyện cũng làm ít công to rồi.

Thấy Diệp Mặc có chút động lòng, Vương Tà lại khẳng định nói:

- Không sai, chính là tiên tinh, về tiên mạch thì cũng là do Tạ thành chủ

suy đoán.

Đúng vào lúc này, tên chưởng quầy của quán trọ Tây Nguyệt kia lại lần nữa có chút sợ hãi đứng ở cửa truyền tin vào:

- Tam thần chủ của Thần Thú sơn mạch đến thăm hỏi, hơn nữa còn nói mang đến đồ mà Diệp đại nhân cần.

Diệp Mặc nghe thấy câu này lập tức mừng rỡ nói:

- Mời vào, nhanh mời vào… Không cần, để tôi đích thân đi đón.

Nói xong Diệp Mặc vội vàng muốn ra ngoài đón Tam thần chủ Giao Hoán Chấn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1303

Đối Kháng 'Vực'

Ha ha ha ha...

Không đợi Diệp Mặc đi ra, thì tiếng cười ha hả của Tam thần chủ Giao Hoán Chấn đã truyền đến. Khi y thấy Diệp Mặc đứng dậy, thì liền vội vã bước đến ôm quyền nói:

- Diệp huynh, Giao mỗ đã không phụ sự ngờ vả, cuối cùng đã có được thứ Diệp huynh cần rồi, Diệp huynh nhìn một chút xem, liệu có đúng không?

Nói xong Giao Hoán Chấn liền lấy ra một hộp ngọc băng lãnh đến thấu xương đưa cho Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa tiếp nhận hộp ngọc, thì đã biết được đây đích thực là 'Băng la' hàng thật giá thật rồi. Thần thức của hắn quét vào trong, thì lập tức biết được đây không chỉ là một gốc 'Băng la' đã thành thục, mà còn là một gốc 'Băng la' mới chỉ được hái xuống có mấy ngày.

Diệp Mặc vội vã thu hồi lại 'Băng la', vô cùng vui mừng và cảm kích:

- Giao huynh, anh thật sự đã giúp tôi một đại ân rồi, sau này Giao huynh cần Diệp Mặc tôi hỗ trợ cái gì, thì xin cứ việc phân phó, Diệp Mặc tôi nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.

Diệp Mặc thật sự rất cảm kích, Tam thần chủ của Thần Thú sơn mạch này thoạt nhìn không tốt cho lắm, nhưng làm việc lại rất nhanh chóng, gọn gàng mà linh hoạt. Y thấy mình không đi Thần Thú sơn mạch, thì đã tự mình đưa đồ tới. Tuy rằng Diệp Mặc biết người như Tam thần chủ thì đi tới Tây Tu thành này chắc chắn sẽ không có người nào dám gây khó dễ, nhưng dù sao thì Thần Thú sơn mạch và Tây Tu thành cũng là hai thế lực không mấy

hòa hợp.

Tầm quan trọng của 'Băng la' đối với hắn thì không cần nói cũng biết, hiện tại hắn lại có thêm mấy cái linh mạch cực phẩm rồi, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, thì hắn vẫn có thể miễn cưỡng tu luyện tới Kiếp Biến đỉnh. Nhưng một khi tấn cấp Kiếp Biến đỉnh, thì hắn sẽ cần có đan dược tấn cấp Hóa Chân. Hôm nay Giao Hoán Chấn đã mang 'Băng la' tới cho hắn, thì chẳng khác nào miễn phí tấn cấp Hóa Chân cho hắn cả.

Giao Hoán Chấn cảm nhận được Diệp Mặc nhiệt tình hơn hẳn lúc trước, thậm chí bản thân còn cảm thấy có chút được yêu mà sợ (Thụ sủng nhược kinh), cho nên y vội vàng nói:

- Giao mỗ tôi có thể kết giao với một nhân vật lớn như Diệp huynh đã là vinh hạnh vô cùng rồi. Lần này tôi tới là vì muốn đưa cho Diệp huynh linh dược, hai là còn muốn nhờ Diệp huynh luyện chế cho vài viên 'Chân tủy đan'.

Giao Hoán Chấn trực tiếp nói, không hề quanh co. Người còn chưa ngồi xuống, thì đã nói ra mục đích của mình rồi.

Vốn thấy có Tam thần chủ của Thần Thú sơn mạch tự mình đến Tây Tu thành, thì mấy người Vương Tà đã vô cùng kinh ngạc rồi, hiện tại bọn họ còn nghe thấy Tam thần chủ muốn nhờ Diệp Mặc luyện chế hộ 'Chân tủy đan'. Thì nhất thời đều kinh hãi đứng lên.

- Diệp huynh có thể luyện chế được 'Chân tủy đan'?

Vương Tà hít một hơi lạnh rồi hỏi.

Tam thần chủ lúc này mới ôm quyền nói với mấy người Vương Tà:

- Giao mỗ xin chào mấy vị. Lần này Giao mỗ tới là vì có việc gấp muốn gặp Diệp huynh, cho nên đã không báo trước, mong Việt thành chủ và mấy vị thứ lỗi cho.

Việt Mẫn lúc này mới đáp lễ lại:

- Không có gì, không có gì...

Nói xong thì cô cũng kinh ngạc mà nhìn Diệp Mặc, lúc này thì đối với cô mà nói, chuyện kinh hãi nhất không phải là việc Tam thần chủ đi tới Tây Tu thành, mà là chuyện Diệp Mặc thật sự có thể luyện chế được 'Chân tủy đan' hay không.

'Chân tủy đan' là đan dược dùng để tu sĩ Hóa Chân khôi phục chân nguyên, và cũng là đan dược trị thương cực phẩm. Tu sĩ Hóa Chân mặc dù là tồn tại cường đại nhất Tu Chân Giới. Nhưng tu sĩ Hóa Chân cũng có một nhược điểm cực lớn, đó chính là một khi chân nguyên khô kiệt, hoặc là trọng thương, cần phải khôi phục chân nguyên thì cần phải tiêu hao rất nhiều linh thạch và thời gian. Mà 'Chân tủy đan' lại có thể bù đắp cho cái khuyết điểm này, đáng tiếc chính là 'Chân tủy đan' là đan dược Thiên cấp cấp chín, người bình thường căn bản là không thể nào luyện chế được.

Mấy người Việt Mẫn chấn động, là bởi vì nếu như Diệp Mặc có thể luyện chế được 'Chân tủy đan', vậy thì hắn chính là một Đan Vương cửu phẩm.

- Diệp huynh, anh là Đan Vương cửu phẩm...

Ngưu Nhữ Dương vốn vẫn ít nói, nhưng lúc này thì y cũng vô cùng khiếp sợ. Một Đan Vương cửu phẩm đang ở trước mặt bọn họ, điều này so với việc Diệp Mặc có thể xông qua 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực" còn chấn động lòng người hơn nhiều.

Giao Hoán Chấn lúc này mới hiểu được những người ở đây không biết việc Diệp Mặc là Đan Vương bát phẩm đỉnh, liền có chút đắc ý:

- Diệp huynh bây giờ là Đan Vương bát phẩm đỉnh, tấn cấp lên Đan Vương cửu phẩm cũng chỉ là một ý niệm mà thôi. Không có vấn đề gì, quay lại việc chính, thì linh dược dùng để luyện chế 'Chân tủy đan' của tôi còn

nhiều mà. Diệp huynh chỉ cần chuyên tâm luyện chế là được, luyện chế hỏng thì chúng ta làm lại.

Diệp Mặc nghe được lời Giao Hoán Chấn nói, thì khóe miệng cũng phải co quắp từng đợt. Lời như vậy đúng là chỉ có ba đại thần chủ của Thần Thú sơn mạch có thể nói ra mà thôi. Người khác thì ai dám nói linh dược luyện chế 'Chân tủy đan' còn nhiều chứ? Chẳng lẽ không sợ gió lớn làm đau lưỡi sao?

(Lời DG: Đề nghị vả vỡ mồm các cháu hay chém gió ha ha)

Lúc này Diệp Mặc đã có được 'Băng la' rồi, cho nên tâm tình rất tốt. Hắn khẳng định bản thân chưa bao giờ có được tâm tình tốt như thế này, vì thế hắn liền mời Giao Hoán Chấn ngồi xuống, sau lại ôm quyền nói với mọi người:

- Không sai, Diệp mỗ hiện giờ còn chưa phải là Đan Vương cửu phẩm, chỉ là một Đan Vương bát phẩm mà thôi, nhưng nếu muốn giúp Giao huynh luyện chế 'Chân tủy đan' thì không có vấn đề gì.

Lời này của Diệp Mặc hoàn toàn không tỏ vẻ ta đây chút nào, lúc trước hắn ở ‘Tây Nguyệt’ luyện chế đan dược vài ngày, thì linh thảo cấp chín đã lãng phí gần hai mươi gốc rồi, hiện tại muốn tấn cấp lên Đan Vương cửu phẩm, cũng chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, vì thế hắn mới dám nói có thể luyện chế 'Chân tủy đan'.

Thật sự là Đan Vương cửu phẩm? Mấy người Vương Tà hít sâu một hơi. Một Đan Vương cửu phẩm đang ngồi ngay trước mặt bọn họ, không ngờ bọn họ lại giống như là người mù không hề biết được. Ngược lại một kẻ thô lỗ như Tam thần chủ lại là người đầu tiên biết được chuyện này, đây quả thực là chuyện đáng chê cười mà.

Nhưng lập tức mọi người lại trở nên kích động. Đan Vương cửu phẩm đấy, nếu như có thể kết giao được, thì chỉ cần một lò đan dược thôi cũng đủ cho họ rồi.

Tu sĩ Hóa Chân tu luyện rất gian nan, ngoại trờ việc tài nguyên thưa thớt ra, thì thiếu thốn nhất chính là đan dược Thiên cấp cấp chín. Nếu có đan dược Thiên cấp cấp chín, thì sao bọn họ có thể còn lo lắng đến vấn đề tu luyện nữa?

Đừng nghĩ ở đây đang có bốn năm tu sĩ Hóa Chân, nhưng có đan dược tấn cấp hóa chân thì cũng chỉ có một mình Vương Tà. Những người còn lại đều là thông qua linh thảo nghịch thiên để tấn cấp lên Hóa Chân đấy. Nhưng loại linh thảo nghịch thiên này thì có thể có bao nhiêu? Hơn nữa trực tiếp sử dụng linh thảo để tấn cấp Hóa Chân rất nguy hiểm, bởi vì dược tình quá mãnh liệt, chỉ cần một chút rủi ro thôi thì sẽ thân tử đạo tiêu ngay.

Cũng may đây là Tây Tích Châu, nơi sản sinh ra linh thảo, các loại linh thảo cao cấp quá nhiều, bằng không hiện tại tu sĩ Hóa Chân căn bản là có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Việt Mẫn chợt nhớ tới cái gì đó, cô liền hỏi Tam thần chủ:

- Tam thần chủ, ngài đột nhiên cần Diệp huynh luyện chế 'Chân tủy đan', có phải là muốn đi Sa Hà không?

Tam thần chủ liền trả lời với thần sắc buồn bã:

- Không sai, Đại thần chủ của Thần Thú sơn mạch chúng tôi đã bị trọng thương ở phong ấn Sa Hà, hơn nữa không thể nào khôi phục được chân nguyên. Vì thế tôi mới muốn nhờ Diệp huynh luyện chế ra 'Chân tủy đan', sau đó sẽ lập tức chạy tới phong ấn ở Sa Hà.

La Vũ Kiếm lúc này cũng đứng lên nói với Diệp Mặc:

- Diệp huynh, đúng là như vậy, không lâu trước tôi cũng được thu được phi kiếm truyền tin. Tam thành chủ của Tây Tu thành chúng tôi cũng đã trọng thương, cho nên lúc này chúng tôi mới muốn mời Diệp huynh xuất thủ.

- Diệp huynh cũng muốn đi Sa Hà?

Tam thần chủ nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, tuy rằng y biết tu vi của Diệp Mặc thông thiên, còn là một Đan Vương nữa, nhưng Diệp Mặc dù sao cũng không phải là tu sĩ của Tây Tích Châu, làm sao có thể xuất thủ vì chuyện này chứ?

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời, thì lại nghe thấy bên ngoài 'Tây Nguyệt lâu' vang lên một tiếng gọi thanh thúy của một cô gái:

- Giao Hoán Chấn, nếu như sau ba hơi thở nữa mà ngươi không ra đây, thì ta sẽ phá cái tức lâu này thành mảnh nhỏ đấy.

Nghe được thanh âm này, thì Giao Hoán Chấn liền biến sắc, thậm chì không kịp chào hỏi Diệp Mặc, đã nhanh chóng đi ra ngoài rồi.

Mấy người còn lại cùng Diệp Mặc đều lập tức theo ra ngoài. Có người nào lại dám ở Tây Tu thành hủy đi tức lâu mà Diệp Mặc đang ở? Huống chi, ở đây còn có hai vị thành chủ của Tây Tu thành, hội chủ Hành Tu Hội cũng ở đây, còn có cả trưởng lão cung phụng của Tây Tu thành đệ nhất thương hội nữa.

...

Ở bên ngoài 'Tây Nguyệt lâu' có hai cô gái xinh đẹp đang đứng, thoạt nhìn thì tuổi cũng không lớn lắm, nhưng Diệp Mặc lại biết cô gái áo hồng phía trước tuyệt đối không phải là người trẻ tuổi, hơn nữa tu vi của cô ta cũng không thấp hơn so với Việt Mẫn, cũng là Hóa Chân tầng bẩy đỉnh.

Mà cô gái mặc một bộ quần áo xanh nhạt đứng phía sau thì Diệp Mặc lại chỉ cảm giác rằng cô ấy mới chỉ hơn hai mươi tuổi. Nhưng tu vi của cô đã là Hư Thần tầng một rồi. Loại tư chất này cũng không kém hơn Cảnh Anh Ly mà ngày trước hắn quen biết ở Nam An Châu.

Ngoại trừ tư chất nghịch thiên ra, thì dung mạo của cô gái này cũng không kém hơn so với Tô Tĩnh Văn, yên lặng đứng sau cô gái áo hồng, không nói một lời nào, nhưng lại mang theo một cỗ khí tức băng lãnh.

- Phi Hoàn tỷ...

Sắc mặt Giao Hoán Chấn lúc này vô cùng khó coi. Thi lễ với cô gái áo hồng một cái. Còn Diệp Mặc thì lại thấy có chút kỳ quái, tên Tam thần chủ này vì phải cầu mình nên mới có chút cung kính, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy Tam thần chủ cung kính với người khác như vậy.

Cô gái áo hồng khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Giao Hoán Chấn, đừng nhận thân lung tung. Đem 'Băng la' của ta giao ra đây, sau đó tự trói mình đến Tuyết Lâm Hàn Trì bồi tội, bằng không Mục Phi Hoàn ta hôm nay sẽ chém lấy cái Giao đầu của ngươi.

Nói xong cô liền trực tiếp phóng ra hai pháp bảo trắng như tuyết, chính là một đóa băng hoa ở trên Minh Nguyệt Song Trảm.

Sau khi pháp bảo được phóng ra, thì không gian xung quanh nháy mắt liền trở nên vô cùng băng lãnh. Sau một lát, thì không khí cũng đều trở nên rung động. Một số tu sĩ đứng ngoài xem đều phải lùi lại về phía sau để tránh khỏi bị liên lụy. 'Vực' của Diệp Mặc đã đại thành, khi khí thế băng lãnh của cô gái áo hồng vừa phát ra, thì hắn đã biết đây chính là một loại băng 'Vực'. Loại băng 'Vực' này, thì với tu vi Hóa Chân sơ kỳ như Giao Hoán Chấn tuyệt đối không phải là đối thủ.

Vốn Diệp Mặc dự định xem náo nhiệt một chút, đến lúc cần thì thuận lợi hỗ trợ Giao Hoán Chấn một chút. Nhưng hiện tại đã liên quan tới 'Băng la', thì hắn đành phải đứng ra rồi. Bởi vì lúc này 'Băng la' của Giao Hoán Chấn đã nằm trong tay của hắn. Nếu để Giao Hoán Chấn phải chịu tiếng xấu thay cho mình, thì Diệp Mặc cũng không có thói quen đấy. Huống chi hiện tại Giao Hoán Chấn không chỉ là phải chịu tiếng xấu rồi, mà chỉ cần một chút không cẩn thận thì sẽ bị trọng thương dưới loại băng 'Vực' này.

Hắn đi tới trước mặt cô gái áo hồng nói một cách khách khí:

- Vị đại tỷ này, có chuyện gì thì xin mời vào trong nói chuyện. Giao

huynh nếu có chỗ mạo phạm, vậy Diệp mỗ xin hướng đại tỷ bồi tội.

Nói xung Diệp Mặc còn cố ý chắp tay lại, vì lúc này hắn đã đoán ra được 'Băng la' của Giao Hoán Chấn chính là được y trộm lấy từ chỗ cô gái này rồi. Hiện tại 'Băng la' đã ở trong tay hắn, thì hắn phải ra mặt thôi, đem sự tình ôm lên người mình.

Cô gái áo hồng thấy Diệp Mặc đi ra, nhất thời hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi là cái thứ gì, mà dám gọi ta là đại tỷ, ta nhổ vào.

Cô còn chưa nói hết câu, thì băng 'Vực' đã tràn tới Diệp Mặc rồi, một kẻ còn trẻ tuổi như Diệp Mặc, tối đa cũng chỉ là một tu sĩ Hư Thần mà thôi. Một tu sĩ Hư Thần ở trong băng 'Vực' của mình mà không bị trọng thương, thì cô cũng không để ý. Cô để ý chính là Diệp Mặc cùng một phe với Giao Hoán Chấn, hiển nhiên không phải là thứ tốt gì, giết thì giết thôi.

Diệp Mặc cảm thụ được khí thể che trời phủ đất của băng 'Vực' hướng tới mình, sắc mặt liền biến đổi. Cô gái này thực là ác độc. Nếu như là người thường, thì gặp phải loại băng 'Vực' này, sao có thể giữ được mạng? Cho dù là có thể giữ được mạng sống, thì cũng sẽ trọng thương, thậm chí cả kiếp này coi như là đã xong rồi.

Lửa giận của Diệp Mặc cũng dâng cao lên, khí thế trên người tăng vọt, 'Vực' cũng không ngừng mở rộng ra ngoài. Đồng thời Tử Đao cũng đã được hắn lấy ra, đây là lần đầu tiên hắn giao thủ với tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ.

Cô gái áo hồng thấy Diệp Mặc vẫn dám lấy ra pháp bảo, thì lập tức lộ ra ánh mắt khinh thường, sát khí trong mắt càng đậm hơn. Khi cô còn đang muốn khống chế băng 'Vực' của mình xé tan Diệp Mặc ra, thì một tiếng ‘Ken két’ truyền đến, sắc mặt của cô lập tức đại biến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1304

Đan Vương Cửu Phẩm

Âm thành ‘Kén két’ này tuy rằng rất nhỏ, nhưng tất cả càng tu sĩ xung quanh đều nghe được rõ ràng. Vẻ mặt của cô gái tu vi Hóa Chân kia lộ ra, cũng đã có thể đoán được đó là thanh âm của 'Vực' bị nghiền nát rồi.

Chỉ có tiếp cận 'Vực' đại thành, thì mới có được loại thanh âm này khi nghiền nát 'Vực'. Băng 'Vực' của cô gái áo hồng vừa rồi được hình thành thì mọi người đều được thấy rõ, uy thế quả thật là vô cùng cường đại. Nhưng hiện tại bọn họ căn bản là không hề thấy Diệp Mặc động thủ, vậy mà đã có thể phá vỡ 'Vực' của cô gái áo hồng kia rồi.

Cách giải thích duy nhất chính là Diệp Mặc đã dùng 'Vực' của chính mình mạnh mẽ phá tan 'Vực' của đối phương. Có thể sử dụng 'Vực' của chính mình nghiền nát 'Vực' của đối phương thì cần tu vi về 'Vực' cao thâm như thế nào? Đại thành? Thậm chí so với đại thành còn phải hoàn mỹ hơn thì mới có thể làm được. Băng 'Vực' của cô gái áo hồng kia hiển nhiên là đã tiếp cận tới đại thành, thậm chí là đã đại thành rồi, nhưng không ngờ là loại 'Vực' này trước mặt Diệp Mặc lại không có chút năng lực nào cả.

Tu vi của Diệp Mặc quá mức kinh người, lập tức mọi người nhớ đến việc Diệp Mặc là tu sĩ nghịch thiên đã xông qua 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực", cho nên đều có chút bình tâm trở lại. Một tu sĩ nghịch thiên có thể xông qua 'Thiên Cương ba mươi sáu 'Vực", thì việc có thể dùng chính 'Vực' của mình phá vỡ 'Vực' của một tu sĩ Hóa Chân tầng bẩy cũng không phải là chuyện gì quá khó khăn.

Cô gái áo hồng kia thấy đối phương không hề động thủ mà đã có thể phá vỡ được 'Vực' của mình rồi, thì sắc mặt cùng đại biến. Cho dù là tu sĩ Hóa

Chân đỉnh, cũng không thể nào mà đứng im bất động phá vỡ đi 'Vực' của cô được.

Lập tức cô cũng cảm giác được không gian trói buộc xung quanh mình, cái loại cảm giác trói buộc này càng lúc càng lớn, cô thậm chí còn có một loại cảm giác rằng nếu cứ tiếp tục thì nói không chừng cô ngay cả muốn cử động thì cũng không thể nào nhúc nhích được.

Cô gái áo hồng cũng không dám do dự nữa, Minh Nguyệt Song Trảm lập tức đã được phóng ra.

Từng đợt thanh âm ‘Uu... u.. u’ vang lên xung quanh, giống như là đang giữ ngày đông giá rét có gió lạnh thổi qua vậy. Hai luồng sáng trắng mang theo hàn khí trực tiếp cắt ngang qua không gian giữa cô và Diệp Mặc, sau đó nhanh chóng đem Diệp Mặc bao phủ lại.

Đồng thời Diệp Mặc cũng nghe thấy từng đợt âm thanh ‘Ken két’ vang lên, hắn biết 'Vực' của hắn còn chưa hình thành thì đã bị Minh Nguyệt Song Trảm băng lãnh kia phá tan.

Trong lòng Diệp Mặc biết hiện tại 'Vực' của hắn đối mặt với tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ thì còn quá yếu, cho nên lập tức phóng Tử Đao ra.

Một luồng đao quang tím hồng huyễn lệ vô cùng xẹt qua không gian giữa hai người, đánh về phía cô gái áo hồng kia.

'Huyễn vân hoa sơn đao' đã được thi triển ra. Cô gái áo hồng này đã nổi lên sát ý đối với Diệp Mặc, thì Diệp Mặc cũng sẽ có sát tâm với cô ta. Nếu có người muốn giết mình, thì cho tới giờ Diệp Mặc cũng chưa bao giờ hạ thủ lưu tình cả.

Những tu sĩ xung quanh thấy được đao quang tím hồng huyễn lệ vô cùng. Thậm chí còn có người trở nên say mê. Nhưng những tu sĩ Hóa Chân khác thì thấy được rõ ràng. Một đạo đao quang tím hồng này của Diệp Mặc mang theo sát ý vô tận, không giết không lùi, so với Minh Nguyệt Song

Trảm của cô gái áo hồng kia thì càng sắc bén hơn nhiều.

-Ầm...

Tử đao quang tím hồng va chạp vào với Minh Nguyệt Song Trảm, sương mù băng hàn và đao quang tím hồng của Tử Đao bắn ra tứ phía, một số tu sĩ đứng ở khá gần nhất thời toàn thân phát lạnh, không hề có chút do dự nào mà nhanh chóng lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình.

Răng rắc...

Sau khi tử quang và băng vụ văng ra tứ phía, thì thế đi của Tử Đao của Diệp Mặc vẫn không hề bị trì hoãn. Còn Minh Nguyệt Song Trảm của đối phương thì đã bị Diệp Mặc trực tiếp đánh bay ra rồi.

Cô gái áo hồng kinh hãi, lập tức lấy ra một chếc khiên chân khí trung phẩm miễng cưỡng che chắn trước mặt của mình.

-Rầm...

Một tiếng va chạm mạnh vang lên, kiện chân khí phòng ngự trung phẩm kia vì thiếu hụt chân nguyên, cho nên đã bị Tử Đao của Diệp Mặc chém thành hai nửa, thẳng tới lúc này thì thế công của Tử Đao mới hòa hoãn lại.

Cô gái áo hồng bị lực phản chấn vì khiên chắn bị nghiền nát, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Bay ngược ra xa vài trăm thước, sau đó mới dừng lại. Cô gái trẻ mặc bộ đồ xanh nhạt vốn vẫn lạnh lùng lúc này mới kinh hoảng hẳn lên, vội vàng lao tới, đỡ lấy cô gái áo hồng, kêu lên thất thanh:

- Sư phụ, người không sao chứ?

Mà lúc này Tử Đao mang theo vết máu của cô lại lần nữa trở về trong tay Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không có ý định bỏ qua, tiến lên phía trước một bước, khí thế toàn thân tăng vọt. Tử Đao trong tay hắn cũng kêu lên ‘Oong, oong’.

Những tu sĩ xung quanh đều kinh hãi không ngớt. Một tu sĩ Hóa Chân tầng bẩy, không ngờ lại không thể cầm cự được thời gian nửa nén hương trước mặt Diệp Mặc, thì đã bị đả thương rồi.

Cô gái áo xanh thấy Diệp Mặc còn muốn đánh tiếp, thì trên mặt nhất thời lộ ra biểu tình sợ hãi, chỉ là cô cũng chưa kịp nói gì, thì Tam thần chủ Giao Hoán Chấn đã đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Đa tạ Diệp huynh đã xuất thủ tương trợ, nhưng xin Diệp huynh hãy hạ thủ lưu tình.

Diệp Mặc dừng lại, nhìn chằm chằm vào Giao Hoán Chấn:

- Cô ta vừa rồi còn muốn giết anh, anh vẫn còn cầu tình giúp cô ta?

Tam thần chủ cười khổ:

- 'Băng la' là do tôi trộm của cô ấy, tôi không nghĩ cô ấy sẽ sớm phát hiện như vậy. Chờ tới khi tôi từ Sa Hà quay về, thì cho dù cô ấy có phát hiện được, thì lão đại và lão nhị của tôi cũng sẽ ra mặt giúp tôi thôi. Chỉ là không ngờ chân trước của tôi vừa bước tới Tây Tu thành, thì chân sau cô ấy đã đi tới rồi.

Nói tới đây, Giao Hoán Chấn dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Hơn nữa, cô ấy là chủ nhân của Tuyết Lâm Hàn Trì, cho nên cũng không thể giết được. Về phần nguyên nhân, tôi sẽ không giải thích, vì nó quá mức phức tạp.

Diệp Mặc gật đầu, lúc trước cũng vì cô gái áo hồng này coi hắn là con kiến hôi, muốn giết chết hắn đấy. Chỉ là hiện tại 'Băng la' không phải do hắn lấy trộm, nhưng cũng là do hắn gián tiếp tham gia vào. Nếu như mà hắn lại giết cô ta, thì dường như không được hay cho lắm, huống chi Giao Hoán Chấn cũng đã đứng ra cầu tình.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền thu hồi lại Tử Đao.

Thấy Diệp Mặc thu hồi lại pháp bảo, thì Giao Hoán Chấn đại hỉ, vội vàng hướng tới Diệp Mặc nói:

- Diệp huynh thực sự là một người bạn chí cốt, Giao Hoán Chấn tôi xin được đa tạ.

- Nhược Phi, con tránh ra.

Cô gái áo hồng liền yêu cầu đệ tử của mình tránh ra, thu lấy pháp bảo của mình, sau đó mới lạnh lùng nói với Diệp Mặc:

- Vừa rồi nếu như không phải là tôi sơ suất, thì sao có thể bị ngươi dễ dàng đánh bị thương như vậy. Nếu như ngươi muốn động thủ, vậy thì tốt, chúng ta làm lại.

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý tới cô ta. Nếu như cô ta lại muốn tiếp tục động thủ, thì hắn sẽ không lưu tình nữa. Lấy 'Băng la' thì hắn có chút không đúng, nhưng nếu muốn giết hắn, thì không thể nào. Nếu như cô ta trực tiếp yêu cầu Giao Hoán Chấn giao ra 'Băng la', thì Diệp Mặc cũng không phải động tay rồi. Hắn cũng không phải là loại người đoạt đồ của người khác, mà còn là một người khá ngay thẳng.

Cô gái áo xanh lúc này lại đổi đề tài:

- Sư phụ, còn đi chào hỏi Ngưu cung phụng một chút.

Cô gái áo hồng bị đệ tử của mình cắt đứt trọng tâm câu chuyện, thì cũng không tiếp tục khiêu chiến Diệp Mặc nữa, gật đầu nói:

- Con đi đi.

Kỳ thực không đợi cho cô gái áo xanh đi tới, thì Ngưu Nhữ Dương lúc trước tới để tặng lễ vật cho Diệp Mặc đã đi tới trước mặt cô rồi. Đầu tiên lão ta khách khí chào cô gái áo hồng một tiếng:

- Mục tiên tử, đã lâu không gặp, phong thái của người vẫn như xưa.

Cô gái áo hồng hừ lạnh một tiếng, không hề trả lời.

Cô gái áo xanh vội vàng nói:

- Nhược Phi xin ra mắt Ngưu bá bá.

Diệp Mặc có chút nghi hoặc nhìn cô gái áo xanh, hẳn là cô ấy một đường đều theo cô gái áo hồng kia truy sát Giao Hoán Chấn tới đây, tại sao lại gọi cung phụng của thương hội đệ nhất Tây Tu thành là bá bá? Nhưng cô gái áo xanh vừa bỏ đi bộ dạng lạnh lùng, thì lại có thêm chút ý vị.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào cô gái áo xanh kia, thì Giao Hoán Chấn lại tưởng Diệp Mặc đã nhìn trúng đối phương rồi. Dù sao ngày trước khi Diệp Mặc tới Thần Thú sơn mạch, thì theo bên người hắn cũng không ít cô gái đẹp. Cho nên y liền chủ động nói nhỏ vào tai Diệp Mặc:

- Diệp huynh, cô gái kia tên là Lãnh Nhược Phi, cô ấy là thân truyền đệ tử của Mục Phi Hoàn chủ nhân Tuyết Lâm Hàn Trì. Tư chất kinh người không gì sánh được, hơn nữa cô ấy còn là con gái của hội chủ đệ nhất thương hội Tây Tu thành Lãnh Hàn.

Nói đến đây, thì thanh âm của y càng nhỏ hơn:

- Diệp huynh nếu như muốn cô ấy, thì cũng không phải là không được, chỉ là hiện tại cô ấy là vị hôn thể của Thiếu thần chủ Thần Thú sơn mạch Lượng Vô Lan, nếu như Diệp huynh muốn...

Tình cách của Giao Hoán Chấn khá là thẳng thắn, loại chuyện này đúng là phong cách của y. Nhưng thực tế thì nếu không phải là Diệp Mặc, thì sao y có thể nói loại chuyện này được. Nhưng giọng nói của y mặc dù nhỏ, thì những người xung quanh hầu như vẫn có thể nghe thấy được.

Diệp Mặc cười khổ, trong lòng hắn cảm thấy tên Tam thần chủ này chắc là đang cố ý, chẳng lẽ y lại không biết truyền âm sao? Bản thân có ý với cô gái áo xanh lạnh lùng kia? Hắn đâu có bị điên?

- Giao Hoán Chấn, ngươi câm miệng lại. Nếu như ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ xé nát cái miệng rộng của ngươi ra.

Cô gái áo hồng tức giận quát lên.

Giao Hoán Chấn nghe được Mục Phi Hoàn quát tháo, lại nhìn vẻ mặt trong sáng nhưng lại vô cùng thẹn thùng của Lãnh Nhược Phi, thì biết rằng bản thân vừa rồi đã quá lớn tiếng rồi. Nhưng y cũng không quá lưu ý, trực tiếp nói với Mục Phi Hoàn rằng:

- Phi Hoàn tỷ, tôi giới thiệu cho cô một chút, vị này chính là Diệp Mặc, Đan Vương cửu phẩm, về phần tu vi, thì tự cô cũng thấy rồi đấy.

Mục Phi Hoàn vốn đang tức giận muốn chửi mắng, nhưng nghe được Giao Hoán Chấn giới thiệu Diệp Mặc là Đan Vương cửu phẩm, thì những lời muốn thốt ra lại lập tức nuốt vào, vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc:

- Đan Vương cửu phẩm? Điều này sao có thể?

Không chỉ Mục Phi Hoàn ngây dại ra, mà tất cả các tu sĩ xung quanh đang đứng xem cũng đều chấn động với tin tức này. Đan Vương cửu phẩm, đây chẳng qua là một tồn tại trong truyền thuyết, hiện tại bọn họ đã được nhìn thấy, hơn nữa còn ở ngay trước mặt.

- Hắn thật sự là Đan Vương cửu phẩm?

Giọng điệu của Mục Phi Hoàn lúc này đã hòa hoãn đi, có chút khó tin nhìn vào Giao Hoán Chấn.

Giao Hoán Chấn cười đắc ý:

- Đó là điều đương nhiên, tôi sẽ nói lung tung sao? Lúc trước tôi đã mời Diệp huynh giúp tôi luyện chế ra một lò đan dược cực phẩm ‘Tuyết tang đan’. Lần này tôi lấy 'Băng la' của cô cũng chính là muốn nhờ Diệp huynh hỗ trợ luyện chế giúp tôi một ít 'Chân tủy đan', cô đã hiểu chưa.

Có khả năng luyện chế đan dược cực phẩm ‘Tuyết tang đan’ thì hiển nhiên ít nhất phải là Đan Vương bát phẩm rồi. Mà tu sĩ có thể luyện chế 'Chân tủy đan', thì hiển nhiên là Đan Vương cửu phẩm không thể nghi ngờ được.

Nhưng Mục Phi Hoàn lúc này lại đột nhiên nhớ tới mục đích của mình khi tới đây, cho nên lại lớn tiếng quát lên:

- Giao Hoán Chấn, đem 'Băng la' ngươi trộm của ta giao ra đây.

Giao Hoán Chấn thật không ngờ lại tự vả vào miệng mình, tự dưng lại chủ động nhắc lại chuyện 'Băng la', hiện tại chọc giân Mục Phi Hoàn rồi. Y liền nhanh chóng cố gắng giải thích:

- Phi Hoàn tỷ, cô cũng biết, lão đại của ta ở Sa Hà đã bị trọng thương, hiện tại cần có 'Chân tủy đan' để đi cứu mạng, vì thể tôi chỉ có thể nhờ Diệp huynh hỗ trợ.

Ngoài dự liệu của y, chính là Mục Phi Hoàn sau khi nghe xong thì lại không để ý tới y nữa, mà lại quay sang nhìn Diệp Mặc rồi hỏi một cách bình thản:

- 'Băng la' có phải đang ở trên người của anh không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1305

Trước Ngạo Mạn Sau Cung Kính

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Băng La trên người tôi, cũng không liên quan gì đến cô, vì tôi không phải là lấy từ tay cô.

Không lâu trước đó Mục Phi Hoàn vẫn còn muốn liều mạng sống chết với Diệp Mặc bỗng nhiên cũng cười cười nói:

- Anh nói không sai, Băng La chính xác là anh không lấy từ tôi. Nhưng Băng La đó là Giao Hoán Chấn ăn trộm của tôi, nếu như tôi muốn cưỡng ép Giao Hoán Chấn trả lại, chẳng lẽ anh cũng định không đưa?

Cái mà Diệp Mặc sợ nhất chính là chuyện này, bây giờ Mục Phi Hoàn nói ra rồi, trong lòng hắn mặc dù không thoải mái, nhưng cũng không có cách nào phản bác lại được. Mục Phi Hoàn này chỉ cần đến chậm một ngày thôi, nói không chừng hắn đã dẫn mấy người Tô Tĩnh Văn rời khỏi Tây Tích châu này rồi, bây giờ cũng không thể không đối mặt lại lần nữa mất đi Băng La. Trong lòng thầm nhủ, muốn Diệp Mặc bỏ ra Băng La, hắn quả thực cũng không muốn.

Bỏ ra Băng La chẳng khác nào vụt mất cơ hội thăng cấp lên Hóa Chân, nếu như chỉ có một mình hắn buông mất cơ hội trong thời gian ngắn thăng cấp lên Hóa Chân thì thôi, nhưng bây giờ hắn có một lượng lớn kẻ thù, từ bỏ cơ hội thăng cấp Hóa Chân chẳng những là chuyện hắn gặp nguy hiểm, đến những người xung quanh hắn cũng đối diện với nguy hiểm.

- Chị Phi Hoàn…

Giao Hoán Chấn thấy Mục Phi Hoàn từng bước ép buộc Diệp Mặc, đành phải bước ra nói chuyện. Một khi Diệp Mặc bị cô cướp đi Băng La, thì đó không chỉ riêng là chuyện mất mặt, không có nhân tình lễ vật, thì ngay cả Chân Tủy Đan gã cũng ngại mời Diệp Mặc luyện chế.

Mục Phi Hoàn lại quay đầu lạnh lùng nhìn Giao Hoán Chấn một cái, Giao Hoán Chấn cảm nhận thấy sự uy hiếp của Mục Phi Hoàn, nhất thời câu phía sau cũng không nói ra được nữa.

Đang lúc Diệp Mặc muốn nghĩ cách giữ lại Băng La của mình, Mục Phi Hoàn bỗng nhiên lại nói:

- Anh có phải là đan vương cửu phẩm không?

- Đúng.

Diệp Mặc lần này không do dự, hắn cảm thấy đối phương hỏi câu này, chắc chắn là có mục đích. Nói không chừng hắn có thể chính vào lúc này lại giữ lại được Băng La, cho dù bây giờ hắn vẫn còn kém đan vương cửu phẩm một chút thôi, nhưng hắn vẫn không có chút do dự nói mình chính là đan vương cửu phẩm.

- Vậy anh có thể luyện chế ra Uẩn Huyết đan được không?

Mục Phi Hoàn không chút chần chừ tiếp tục hỏi.

- Nếu như cô có Huyết Thiên Quả, thì tôi có thể luyện chế ra được, trong vòng năm ngày.

Diệp Mặc lạnh lùng nói. Uẩn Huyết Đan là thiên đan cửu phẩm, tu sĩ tu luyện ra xá hậu, kinh mạch không thể nào tạo máu được, thân thể cũng sẽ bị phá hư, ngoại trừ Uẩn Huyến đan ra thì không có đan dược nào có thể chữa được.

Nếu là tu sĩ trên cấp Hư Thần, còn có thể thông qua việc tái tạo lại thân thể, nhưng nếu tu sĩ dưới cấp Hư Thần, nguyên thần không thành hình được,

chỉ có thể dùng Uẩn Huyết đan.

- Anh có thể luyện chế được Uẩn Huyết đan thật sao?

Trong mắt Mục Phi Hoàn lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc, câu nói này nói ra không đợi Diệp Mặc trả lời. Cô liền lấy ra một hộp ngọc đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là hai gốc Huyết Thiên Quả, nếu như anh có thể luyện chế ra được Uẩn Huyết đan thì Băng La đó tôi tặng cho anh.

Diệp Mặc vẻ mặt bình tĩnh nhận lấy hộp ngọc, nhưng trong lòng hắn lại không bình tĩnh chút nào, gốc Băng La này cũng coi như là của hắn rồi. Diệp Mặc thầm thở dài, có Băng La rồi, hắn hoàn toàn có thể yên tâm rồi. Đồng thời trong lòng hắn cũng thầm than linh thảo cao cấp của những tu sĩ trong Tây Tích châu quá nhiều rồi. Huyết Thiên Quả này chính là thứ rất khó tìm thấy ở Nam An châu, còn đối phương thì lại có thể tùy ý lấy ra, đây là linh quả cực kỳ quý hiếm trong số những linh dược cấp chín.

Thấy vẻ mặt Diệp Mặc có vẻ lạnh nhạt, dường như cũng không để tâm nhiều. Mục Phi Hoàn lại có chút không yên tâm lại nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, Uẩn Huyết Đan này đối với tôi cực kỳ quan trọng, anh nhất định phải giúp tôi luyện chế…

Nói đến phần sau dường như còn muốn nói một hai câu uy hiếp Diệp Mặc, nhưng khi phát hiện ra mình không có câu nào có thể uy hiếp được Diệp Mặc, đành phải xoay chuyển nói:

- Nếu như anh luyện chế thành công Uẩn Huyết đan, nếu nhắm trúng đệ tử Nhược Phi của tôi, cũng không phải không có thương lượng.

Người con gái mặc váy lam đứng bên cạnh nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức ửng đỏ. Nghiến chặt hàm răng trắng bóc của mình, cũng không dám nói một câu phản bác nào.

Diệp Mặc lại cười nhạt nói:

- Cũng không cần phải gọi là anh Diệp, tôi không với tới cái chức cao như vậy đâu. Tôi có vợ rồi, cũng không cần đến đệ tử của cô nữa.

Nói tới đây, Diệp Mặc bỗng nhiên châm chọc cười lạnh rồi lại nói tiếp:

- Chẳng trách vị hôn phu của đệ tử cô giống như cái nồi không đáy, hóa ra có người sư phụ như cô. Cô ấy nếu như không có vị hôn phu này, thì mới là chuyện lạ. Hóa ra cô tìm vị hôn phu cho đệ tử của mình, chính là tùy thời tùy chỗ, khâm phục, khâm phục.

Mục Phi Hoàn nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt từng trận xanh hồng, cũng không dám nói một câu nào phản bác lại Diệp Mặc. Cô sợ mình một khi nói ra rồi, thì Diệp Mặc lại trả lại hộp ngọc trong tay hắn cho cô. Bây giờ cô đang cầu xin Diệp Mặc, cũng không đánh lại được người ta, ngoại trừ thấp giọng, thì cũng không có cách nào khác.

Giao Hoán Chấn thấy vật mà mình đền đáp lại bị Mục Phi Hoàn đưa cho người ta, đang lo Diệp Mặc không nhận được tấm ân tình của gã, không tiện yêu cầu Diệp Mặc luyện đan. Lúc này nghe thấy Diệp Mặc nói lời này, lập tức phụ họa cùng với Diệp Mặc một câu:

- Đúng đấy, Thiếu thần chủ ở Thần Thú sơn mạch cũng không tốt đẹp gì, đừng nói anh Diệp không ưa, đến tôi cũng không thoải mái.

Mục Phi Hoàn nghe thấy Giao Hoán Chấn nói câu này, lập tức có chút nghi ngờ nhìn Giao Hoán Chấn hỏi:

- Giao Hoán Chấn, Diệp… đan vương có phải có hiềm khích với Thiếu thần chủ không?

Giao Hoán Chấn cười lạnh một tiếng nói:

- Đâu chỉ có hiềm khích, anh Diệp mà khách của lão Giao tôi, anh ta vừa mới xuất hiện liền không nói lời thứ hai đã gọi người ra tay với Diệp Mặc,

thậm chí còn muốn giết Diệp Mặc ngay lập tức. Đáng tiếc là, anh Diệp chỉ tiện tay vài cái thôi, đã đánh cho tên thủ hạ Dư Trạch của tên tiểu tử đó một trận nhừ tử rồi. Nếu không phải anh Diệp còn nể mặt tôi, thì sớm đã giết tên Dư Trạch đó rồi.

Mục Phi Hoàn biết Dư Trạch là yêu tu Hóa Chân, nếu như lúc trước cô chắn chắn cho rằng Giao Hoán Chấn trợn mắt nói lời bịa đặt. Nhưng bây giờ cô cũng biết những gì Giao Hoán Chấn nói tuyệt đối không phải nói láo, đối phương có thể dễ dàng đánh thương mình, rõ ràng có thể đánh bại Dư Trạch một cách dễ dàng.

Nghĩ tới đây, Mục Phi Hoàn bỗng nhiên nói:

- Diệp đan vương, nếu như anh không thích tên Lượng Vô Lan đó, thì tôi có thể hủy hôn ước của anh ta và Nhược Phi bất cứ lúc nào.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Đó là chuyện của cô, liên quan gì đến tôi.

Lúc này người con gái mặc váy màu lam bỗng nhiên nói hai câu với Ngưu Nhữ Dương đứng bên cạnh, Ngưu Nhữ Dương vội vàng bước lên phía trước nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, cháu gái Nhược Phi của tôi quả thực không thích cái tên Lượng Vô Lan kia, kính xin…

Diệp Mặc lập tức hiểu ý tứ của Ngưu Nhữ Dương, cái này chỉ cần thuận miệng nói ra là có thể ban ân huệ rồi, hắn ước gì càng nhiều càng tốt. Sau đó hắn cũng nhìn Mục Phi Hoàn nói:

- Tôi quả thực không thích cái tên Lượng Vô Lan đó, còn Uẩn Huyết đan của cô…

Nói tới đây, Diệp Mặc cố ý dừng lại một chút.

Mục Phi Hoàn cũng không phải là con ngốc, đệ tử của mình nói chuyện với Ngưu Nhữ Dương, Ngưu Nhữ Dương lại nói với Diệp Mặc, cô đương nhiên biết rõ. Bây giờ Diệp Mặc nói đến Uẩn Huyết đan tự dưng lại dừng lại, cô sao lại không hiểu? Cho nên không đợi Diệp Mặc chỉ rõ, cô chủ động nói:

- Chuyện hôn sự của Nhược Phi thực ra tôi cũng không đồng ý lắm, đợi chuyện này xong rồi, tôi nhất định sẽ hủy hôn ước của chúng nó…

Diệp Mặc thấy Mục Phi Hoàn vẫn còn muốn nói tiếp, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy chán ghét, hắn khua tay nói:

- Được rồi, cứ vậy đi, năm ngày sau, cô đến đây lấy Uẩn Huyết đan.

Mục Phi Hoàn mặc dù trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không dám khiến cho Diệp Mặc có chút phản cảm nào, cô chỉ có thể khúm núm gật đầu đồng ý.

Mà lúc này cô gái mặc váy màu lam cũng bước đến khom người nói với Mục Phi Hoàn:

- Nhược Phi cám ơn sư phụ.

Nói xong lại khom người cám ơn Diệp Mặc nói:

- Cám ơn Diệp sư thúc.

Mục Phi Hoàn đang định nói vài câu an ủi đệ tử trước mặt Diệp Mặc, lại nghe thấy những tiếng rì rầm bàn tán xung quanh:

- Diệp tiền bối xông vào vực thứ ba mươi sáu, đừng nói là tu sĩ Hóa Chân bình thường, cho dù là Hóa Chân viên mãn đến thì đã sao? Tên Mãnh Sát kia lớn lối như vậy, Diệp tiền bối cũng chỉ một chiêu thôi là đã giết được gã rồi.

- Thật không ngờ Diệp tiền bối lại còn là một đan vương cửu phẩm nữa…

- Mấy năm sau, tôi cũng có thể nói, tôi cũng đã từng đứng cùng đan vương cửu phẩm…

…

Mục Phi Hoàn sau khi nghe được lời nghị luận đầu tiên tự dưng ngây người ra, hoàn toàn quên mất câu nói vừa định nói, sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi:

- Anh còn qua vực thứ ba mươi sáu rồi? Cái này, cái này làm sao có thể được?

Ấn tượng của Diệp Mặc về Mục Phi Hoàn không thể kém hơn được nữa, đang định quay về, thì lại nhìn thấy Tô Tĩnh Văn cũng bước đến, đứng bên cạnh hắn.

Giao Hoán Chấn đang không tìm được cách nào mời Diệp Mặc giúp đỡ, thấy Tô Tĩnh Văn bước đến, gã vội phủi đít bước đến, lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Lần trước gặp mặt anh Diệp vội quá, chưa tặng cho chị dâu được món gì, bên trong nhẫn trữ vật này có vài gốc linh thảo, mong chị dâu đừng từ chối.

Mặc dù Tô Tĩnh Văn còn nhỏ tuổi hơn nhiều so với gã, nhưng Giao Hoán Chấn cũng không để tâm, nhất định phải nịnh bợ Diệp Mặc. Món quà Băng La vừa nãy lại bị Mục Phi Hoàn lấy đi mất rồi, bây giờ đã đặt gã vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi.

Tô Tĩnh Văn khẽ mỉm cười, cô biết Diệp Mặc thích linh thảo, nên nhận lấy nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc, sau đó lạ nói với Giao Hoán Chấn:

- Cám ơn Giao đại ca.

Giao Hoán Chấn cũng không cảm thấy Tô Tĩnh Văn đưa nhẫn trữ vật của gã đưa cho Diệp Mặc có chút không ổn nào, bây giờ nghe thấy Tô Tĩnh

Văn gọi gã, lại càng vui mừng nói:

- Không có gì, không có gì, chút linh thảo này căn bản cũng không là cái gì.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong nhẫn trữ vật này, khóe miệng hơi nhếch nhếch. Bên trong linh thảo cấp tám có gần năm trăm gốc, còn linh thảo cấp chín thì cũng gần ba mươi bốn mươi gốc. Quan trọng nhất chính là, Diệp Mặc nhìn thấy ba gốc Chân Linh Thảo trong đống linh thảo này. Ba gốc Chân Linh thảo không biết luyện chế ra được bao nhiêu Chân Linh đan đây, hắn làm gì còn lo lắng thăng cấp lên Hóa Chân không có đan dược nữa.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình, Giao Hoán Chấn còn tưởng rằng muốn mình lấy ra dược liệu luyện chế Chân Tủy đan nữa, gã vội vã lại lấy ra mười mấy hộp ngọc đưa cho Diệp Mặc nói:

- Bên trong những hộp ngọc này đều là Tủy Nguyên Cô, anh Diệp nhìn xem có đủ hay không, tôi chỉ cần vài viên Chân Tủy đan là được rồi.

Nhiều Tủy Nguyên Cô như vậy, cũng chỉ yêu cầu mình luyện chế mấy viên Chân Tủy đan mà thôi, chẳng lẽ trình độ luyện đan của hắn lại thấp đến vậy? Tên Tam thần chủ này quả thực quá xem nhẹ bản thân rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1306

Sa Hà Cuồn Cuộn

Diệp Mặc vỗ vai Giao Hoán Chấn nói:

- Anh Giao, anh yên tâm đi, Chân Tủy đan này tôi sẽ làm được Mặc dù tính tình của Giao Hoán Chấn có chút táo bạo, nhưng cách làm của gã Diệp Mặc cũng cảm thấy không tồi, thậm chí là một người bạn có thể kết giao được.

Thu hồi hộp ngọc, Diệp Mặc lại nói với mấy người Việt Mẫn và Vương Tà:

- Mấy vị lên trên nói chuyện chút đi, một chút nữa là tôi bế quan luyện đan rồi.

Diệp Mặc sở dĩ gọi mấy người Việt Mẫn lên trên, là vì quả thực có chút trông mà thèm mấy viên tiên tinh kia. Viên tiên tính đó hắn không cần nhiều, chỉ cần mười viên, thì hắn đã nắm chắc phần thăng cấp lên Hóa Chân trung kỳ rồi.

Mấy người Việt Mẫn vốn dĩ có chuyện vẫn chưa nói xong, lúc trước nghe nói Diệp Mặc cần phải luyện chế năm ngày, trong lòng lại càng gấp gáp. Bây giờ Diệp Mặc lại mời bọn họ lên trên nói chuyện tiếp, mấy người lại vội vàng đi cùng Diệp Mặc quay về đại sảnh tiếp khách. Mục Phi Hoàn cũng chưa nhận được lời mời của Diệp Mặc, nhưng cô có đan dược cần Diệp Mặc luyện chế, nên cũng đi cùng.

Lần này Vương Tà cũng không có chút do dự gì, một khi Diệp Mặc bế quan bọn họ muốn tìm Diệp Mặc thương lượng chuyện đến Sa Hà, cũng cần

phải đợi năm sáu ngày nữa, cái này đối với bọn họ mà nói cũng không đợi được.

- Anh Diệp, lúc trước phong ấn của Sa Hà anh cũng biết rồi. Bây giờ chẳng những là Tây Tu thành, cho dù là những cao thủ cao cấp của Thần Thú sơn mạch và rừng rậm Vô Tâm cũng đến Sa Hà rồi. Nhưng gần đây có truyền đến một tin, phong ấn của Sa Hà có vấn đề, đã lấy mạng sáu cao thủ Hóa Chân rồi, hơn nữa còn vô số người khác bị thương nữa.

Lúc này ngữ khí của Vương Tà nói chuyện với Diệp Mặc, cũng cung kính hơn lúc trước nhiều lần, rõ ràng thân phận đan vương cửu phẩm của Diệp Mặc cũng làm gã chấn động.

Diệp Mặc âm trầm không nói gì, hắn muốn mời mấy người lên trên, là muốn hỏi một chút về chuyện tiên tinh, không phải là muốn nói về chuyện phong ấn kia.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Việt Mẫn bỗng nhiên lấy ra một tinh cầu đưa cho Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, đây là tinh cầu hình ảnh của phong ấn kia, anh xem một chút đi.

Diệp Mặc liền nhận lấy tinh cầu, thần thức quét vào trong.

Bức hình đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là một cột sáng màu trắng mơ mơ hồ hồ, bên trong cột sáng này dường như có một phong ấn bát quái. Còn cái khiến Diệp Mặc chú ý nhất chính là, xung quanh Bát Quái bên trong cột sáng đó không ngờ là vô số tiên tinh được xếp hàng, Diệp Mặc đếm sơ một chút, tuyệt đối không ít hơn mấy nghìn viên, thậm chí còn nhiều hơn.

Diệp Mặc hít một hơi dài, hắn khẳng định những tinh thạch này 100% là tiên tinh, hơn nữa những tiên tinh này thoạt nhìn dường như còn cao cấp hơn cả tiên tinh.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng

ngực, những tu sĩ còn lại đang ngồi kia không có ai dùng tiên tinh tu luyện qua, nhưng hắn thì đã từng dùng.

Dùng thứ này tu luyện, quả thực còn mạnh hơn nhiều so với đan dược. Tiên linh khí đó căn bản không phải linh khí bình thường có thể so sánh được, đả thông kinh mạch và tốc độ hấp thụ cũng vô cùng cường hãn.

Nhiều tiên tinh như vậy, chỉ cần để cho hắn lấy được 1/100 trong số đó, hắn sợ gì không tu luyện lến Hóa Chân đỉnh phong được?

Cho dù Diệp Mặc bây giờ cũng tin rồi, phong ấn kia rất có khả năng đúng là phong ấn phong ấn một giới, nếu không làm sao có thể có nhiều tiên tinh như vậy được?

Nói thật lòng, Diệp Mặc động lòng rồi. Nếu nói lúc trước khi hắn lấy được Băng La cũng đã định rời khỏi Tây Tích châu này rồi, thì bây giờ hắn lại lần nữa muốn đến Sa Hà một chuyến. Nếu hắn có thể lấy dược những tiên tinh này, hắn sao còn e ngại vấn đề thời gian tu luyện nữa?

Thấy Diệp Mặc một lúc lâu sau cũng không nói gì, Vương Tà lại cẩn thận hỏi:

- Anh Diệp, cách nghĩ của anh thế nào? Bất luận là thế nào, Tây Tu thành chúng tôi cũng tôn trọng ý kiến của anh.

Tô Tĩnh Văn cảm thấy Diệp Mặc có tâm sự, cô rất muốn Diệp Mặc đừng đi. Nhưng cô biết Diệp Mặc chắc chắn sẽ đi. Vì cô cũng biết tác dụng của tiên tinh với Diệp Mặc, đồng thời cũng biết tác dụng của tiên tinh đối với các cô.

Tu sĩ tu luyện chính là một quá trình có rất nhiều nguy hiểm liên tiếp và đi tìm cơ duyên, quá trình như này lúc nào cũng có thể bị mất mạng, nhưng nếu vì sợ, đừng nói cơ duyên không có, đến tâm cảnh cũng bị nứt vỡ.

- Nếu anh Diệp đến Sa Hà, Việt Mẫn tôi đồng ý ở lại chăm sóc em dâu Tĩnh Văn, tuyệt đối không cho phép tên rác rưởi như Mãnh Sát kia ảnh

hưởng em dâu Tĩnh Văn tu luyện. Nếu trái lời thề này thì trời tru đất diệt.

Việt Mẫn thấy Diệp Mặc vẫn còn do dự, lập tức nhớ tới chuyện quan vực điện lúc trước, cô cho rằng Diệp Mặc là vì chuyện của quan vực điện mà lo lắng, cho nên mới thề.

Diệp Mặc gật đầu cho dù không có Việt Mẫn thề thốt, hắn cũng không cho phép chuyện quan vực điện lại xảy ra lần nữa.

Biết Diệp Mặc chắc chắn muốn đến Sa Hà, Tô Tĩnh Văn nói nhỏ bên tai Diệp Mặc:

- Anh yên tâm đi, em sẽ ở lại nơi này tu luyện, sẽ không rời đi đâu hết. Hơn nữa lại có sự cam kết của thành chủ nữa, lại càng không thể xảy ra chuyện gì.

- Anh Diệp, Tây Tu thành chúng tôi cũng chọn ra vài tu sĩ Hóa Chân đi cùng với anh, do anh dẫn đầu.

Vương Tà thấy Diệp Mặc cũng đã ý động rồi, lập tức nói thêm.

- Tôi cũng sẽ đi cùng, đợi anh Diệp luyện chế xong Chân Tủy đan rồi, tôi sẽ quay về Thần Thú sơn mạch dẫn vài yêu tu Hóa Chân cùng Diệp Mặc đến phong ấn.

Giao Hoán Chấn vội tiếp lời.

Diệp Mặc khua tay nói với Vương Tà:

- Tôi đã quyết định đến Sa Hà xem xét rồi, ba ngày sau xuất phát, nhưng anh chỉ cần đưa bản đồ cho tôi, một mình tôi đi là được rồi. Còn người mà Tây Tu thành phái đi, có thể đi hướng khác, đừng đi theo tôi.

Diệp Mặc có bán tiên khí, cộng thêm hắn còn là một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy, mới không muốn dẫn thêm bốn năm tu sĩ Hóa Chân đi cùng. Ai mà biết được trên đường sẽ xảy ra chuyện gì? Sự lợi hại của hắn trong mắt mấy

người Vương Tà cũng có chút khiêm tốn rồi, trên thực tế, hắn cũng không lợi hại như mấy người Vương Tà tưởng tượng. Chỉ cần Vương Tà và Việt Mẫn liên thủ lại, hắn chắc chắn cũng không phải là đối thủ. Đừng nói hai người liên thủ lại, đến Vương Tà đối chiến với hắn, hắn cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Chính vì biết thực lực của mình quá thấp, Diệp Mặc mới khẩn cấp cần lên Hóa Chân.

Đối với Diệp Mặc mà nói, mấy người Tô Tĩnh Văn ở lại quán trọ Tây Nguyệt cũng tốt, hắn sẽ bố trí sát trận cấp chín và khốn trận đỉnh cấp cho bọn họ. Đợi khi nào hắn đi rồi, thì sẽ để lại một phi kiếm truyền tin, cho dù có chuyện, hắn cũng có thể nhanh chóng biết tin. Huống chi Diệp Mặc tin rằng, với uy vọng của hắn bây giờ, căn bản cũng không có ai dám động thủ với mấy người Tô Tĩnh Văn. Đừng nói Việt Mẫn đã thề rồi.

- Đan dược đó của tôi…

Mục Phi Hoàn có chút lo lắng hỏi một câu.

Diệp Mặc lãnh đạm nói:

- Hai ngày sau, đan dược của cô và Giao Hoán Chấn, tôi sẽ luyện chế xong.

Thấy Diệp Mặc cũng đã đồng ý, Vương Tà liền tranh thủ đưa lễ vật cho Diệp Mặc, đến Việt Mẫn cũng vội vàng tặng đồ cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc mặc dù cũng không để ý lắm đến mấy thứ này, nhưng những thứ này chẳng khác gì được không, không cần thì không cần. Hắn thu những thứ của Vương Tà và Việt Mẫn rồi, nói với hai người:

- Đợi sau khi tôi trở về, tôi sẽ giúp hai người luyện cho mỗi người một lò đan dược.

Vương Tà và Việt Mẫn mừng rỡ, Ngưu Nhữ Dương lại có chút lúng

túng nhìn Diệp Mặc, vì Diệp Mặc cũng chưa nhận hộp ngọc của gã.

Diệp Mặc dĩ nhiên sẽ không cần Vạn niên thạch duẩn tủy, thứ này hắn vẫn còn nửa bình nữa.

- Anh Ngưu, anh là cung phụng của Hành Tu hội, đồ tôi cũng không lấy nữa, anh giúp tôi đổi lấy một số nguyên liệu luyện chế cao cấp. Đợi khi nào tôi quay về, cũng sẽ giúp anh luyện chế một lò đan dược.

Ngưu Nhữ Dương nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, trong lòng nhất thời trút được gánh nặng. Gã sợ Diệp Mặc không thích đồ của gã, bây giờ Diệp Mặc lại muốn gã làm chuyện, vậy thì cũng dễ lo liệu.

Nên Diệp Mặc vừa mới nói xong, gã liền vỗ ngực mình nói:

- Anh Diệp yên tâm, tôi chắc chắn sẽ làm thỏa đáng.

Nhược Phi vẫn đứng sau lưng Mục Phi Hoàn bỗng nhiên bước tới trước mặt Diệp Mặc khom lưng hành lễ nói:

- Diệp sư thúc, nếu anh nhìn thấy cha của tôi rồi, thì cũng xin Diệp sư thúc chiếu cố vài phần.

Diệp Mặc khẽ gật đầu, trong lòng nghĩ cũng buồn cười, đến hội chủ của Hành Tu hội, Hóa Chân tầng thứ chín đỉnh phong, một hóa chân tầng thứ chín đỉnh phong, mà còn cần một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy chiếu cố? Nói đùa cái gì vậy?

Chuyện đã kết luận rồi, Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đi vào luyện đan, những người còn lại cũng không dám rời đi.

…

Vốn dĩ Diệp Mặc cũng không định vào thế giới trang vàng tu luyện, nhưng bây giờ muốn đến Sa Hà, hắn đành phải bố trí một trận pháp tiến vào trong Thế giới trang vàng, dùng trận bàn thời gian. Chỉ trong mấy chục ngày,

mặc dù lãng phí nhiều linh mạch cực phẩm, nhưng chút linh mạch này, Diệp Mặc cũng không quan tâm lắm.

Ở trong trận bàn thời gian hai mươi ngày, Diệp Mặc cũng chỉ tốn mười sáu ngày là có thể luyện chế xong thiên đan cửu phẩm rồi. Vì thời gian có chút gấp gáp, cảm ngộ luyện đan cũng không đủ, cho nên những linh dược cấp chín kia được Diệp Mặc luyện tay, dường như dùng hết toàn bộ.

Hai mươi ngày sau, Diệp Mặc luyện chế được bốn lò Chân Tủy Đan. Chân Tủy Cô hắn dùng hết bảy gốc mà thôi, lãng phí ba lò dược liệu, chỗ Chân Tủy Cô còn chín gốc. Đây mới là Diệp Mặc vừa mới thăng cấp lên đan vương cửu phẩm, luyện đan có chút không thành thạo. Cái duy nhất khiến Diệp Mặc nuối tiếc chính là, Chân Tủy Đan mà hắn luyện chế ra được đều là thượng đẳng và trung đẳng, không có một viên hạng nhất nào.

Đối với Uẩn Huyết đan của Mục Phi Hoàn, Diệp Mặc luyện chế cuối cùng. Huyết Thiên quả mà Mục Phi Hoàn đưa cho Diệp Mặc có hai quả, một khi luyện chế thất bại, hắn khó mà bàn giao với Mục Phi Hoàn.

Cho dù như vậy, hai quả Huyết Thiên quả, Diệp Mặc vẫn bị thất bại một lò, may mà còn một lò, hắn luyện chế ra được sáu viên Uẩn Huyết đan.

Khi Diệp Mặc ra ngoài, mới có hơn một ngày. Mục Phi Hoàn nhận được bốn viên Uẩn Huyết đan, cũng đã vui mừng hớn hở rồi. Ngay sau đó cáo từ Diệp Mặc, dẫn đệ tử của mình vội vã quay về, rõ ràng cô là vì nhận được Uẩn Huyết đan rồi.

Còn Giao Hoán Chấn nhận được hai bình Chân Tủy đan thượng đẳng lại càng không ngừng cảm kích, Diệp Mặc biết gã cần phải quay về Thần Thú sơn mạch dẫn người đến Sa Hà, nên cũng không ngăn gã lai.

Sau đó Diệp Mặc lại dùng một ngày bố trí trận pháp phòng ngự cấp chín và sát trận cấp chín, lại đưa phi kiếm truyền tin cho Tô Tĩnh Văn, lúc này mới yên tâm rời khỏi Tây Tu thành, phóng thẳng tới Sa Hà.

…

Sa Hà, là nơi có diện tích lớn nhất của Tây Tích châu, cũng là một nơi nguy hiểm nhất, đương nhiên không có ai dám đi qua ma vực này.

Đối với người khác mà nói nhanh nhất cũng phải tốn mất ba tháng mới có thể đến được Sa Hà, Diệp Mặc chỉ tốn hơn mười ngày đã có thể đến được Sa Hà. Từ chỗ Diệp Mặc đang đứng nhìn thấy Sa Hà cũng chỉ trong một thời gian ngắn mà thôi.

Diệp Mặc từng đi qua sa mạc Taklamakan, được chứng kiến uy thế của sa mạc, vô cùng cường hãn. Lúc đó hắn mới là luyện khí tầng thứ hai, suýt chút nữa thì mất mạng trong sa mạc đó rồi. Nhưng hôm nay hắn đứng trước Sa Hà của Tây Tích châu, mới biết được thế nào mới là mênh mông rộng lớn khôn cùng.

Vẫn chưa tiến vào Sa Hà, cát đá đã cuồn cuộn như khói trong thần thức của Diệp Mặc, cái cảm giác vô cùng mênh mông đó, khiến Diệp Mặc nhớ tới Vô Tâm Hải, vô biên vô hạn, vô cùng vô tận. Khi ở trong đó, lại dâng lên một cảm giác bi thương thê lương, cái cảm giác đó hình như ăn sâu vào trong tâm can, nằm trong một nơi không có chút sự sống không có chút hơi người nào, hoang vắng cô độc.

Diệp Mặc lấy lại bình tĩnh, nhấc chân bước vào Sa Hà trước mặt. Hắn vừa tiến vào Sa Hà dường như cảm nhận được một tiếng kêu nức nở đang ào ào kêu gào trong Sa Hà, chính là với tâm chí của Diệp Mặc như vậy, cũng có chút đau thương thoáng qua, dường như nhìn thấy những đống xương khô và vong hồn vô tận trong Sa Hà.

Quả thật là một Sa Hà đáng sợ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1307

Bóng Ảnh Kinh Khiếp Của Sa Hà

Diệp Mặc thu hồi Thanh Nguyệt lại, phóng ra Tử Đao đạp lên phóng vào Sa Hà. Càng vào sâu Sa Hà, Diệp Mặc lại càng cảm thấy có một âm thanh khóc nức nở vang vọng bên tai, giống như tiếng cát cuồn cuộn trong gió vậy, lại giống như tiếng khóc thảm của một lữ khách tuyệt vọng trong biển cát.

Diệp Mặc cũng chỉ bay trong Sa Hà một lúc, rồi cũng hoàn toàn hiểu ra tại sao lại có nhiều người bị lạc trong Sa Hà đến vậy. Trong Sa Hà này, chỉ cần thời gian kéo dài thêm một chút, thì cái cảm giác bi thương cô độc không ai giúp sẽ chiếm lĩnh toàn thể tinh thần. Thời gian càng dài, thì cái cảm giác bi thương không ai giúp đó lại càng sâu, cuối cùng nếu như không có cách nào giải quyết được, thì ngay cả người có tâm chí kiên cường cũng sẽ bị thất lạc trong Sa Hà này.

Lúc này Diệp Mặc cũng khẳng định, những tu sĩ tiến vào Sa Hà, chắc chắn có tu sĩ có cách ngăn lại cái cảm giác bị thất lạc này, nếu không làm sao có thể tiến vào nơi như này được? Chẳng qua cách này, hắn cũng không biết mà thôi. Còn mấy người Vương Tà và Việt Mẫn không nói cho hắn biết điều này, Diệp Mặc cũng không quan tâm lắm. Vương Tà và Việt Mẫn cho rằng, mình đã là tu vi thông thiên rồi, trong Sa Hà chắc chắn sẽ không lo lắng vấn đề tâm trí bị thất lạc.

Trên thực tế, nếu Diệp Mặc không có Khổ Trúc, hoặc hắn không phải tu luyện dưới Khổ Trúc, thì tinh thần của hắn đúng là khó có thể giữ được thanh tĩnh trong Sa Hà này.

Nhưng bây giờ hắn đương nhiên không sợ, mặc dù hắn chỉ mới là Kiếp

Biến hậu kỳ, nhưng tinh thần của hắn sớm đã cực kỳ vững chắc rồi, ngay cả khi độ kiếp, tâm ma cũng khó có thể gây ảnh hưởng đến hắn. Ngoại trừ khi độ kiếp Nguyên Anh, hắn trải qua một lần tâm ma kiếp, sau đó hắn cũng chưa từng phải trải qua tâm ma kiếp, vì hắn đã có Khổ Trúc rồi. Dưới Khổ Trúc một trong thập đại linh căn tu luyện lâu dài, tâm ma kiếp đối với hắn mà nói cũng chỉ là hư ảo mà thôi.

Diệp Mặc thét lên một tiếng, dưới sự vận chuyển của Tam sinh quyết, tinh thần có chút thanh tịnh, những tiếng kêu của cát cuồn cuộn xung quanh bên tai Diệp Mặc cũng biến mất.

Nhưng ngay sau đó Tử Đao của Diệp Mặc lại mang theo một đường đao màu tím trên Sa Hà khôn cùng xoẹt qua một đường màu tím nhàn nhạt.

Trong tay Diệp Mặc có tấm bản đồ Sa Hà mà Vương Tà đưa cho hắn, tấm bản đồ này mặc dù không phải là toàn cảnh Sa Hà, nhưng cũng có thể chỉ ra phương hương cho hắn.

Tam sinh quyết tự động vận chuyển, những tiếng nức nở nghẹn ngào xung quanh cũng trở nên bình thản lại, Diệp Mặc giống như đang bay trên một bãi cát rất bình thường mà lại vô cùng vô tận.

Hắn rất thích cái cảm giác bay trên cát vàng thế này, cái tâm trạng trong sự thê lương lại có chút gì đó hùng tráng. Hắn không phải thi nhân cũng không phải nhạc sĩ. Dưới tâm trạng như này, không ngờ lại có tâm trạng muốn hát một bài hát nào đó.

- Giếttttt…

Một tiếng gọi thảm bi ai thê lương đến cực điểm từ dưới chân truyền lên, Diệp Mặc đột nhiên dừng Tử Đao của mình lại, thần thức của hắn phát hiện ra một người đàn ông mặc quần áo tu sĩ màu trắng, nhưng lúc này bộ quần áo màu trắng trên người đàn ông này cũng đã vô cùng bẩn thỉu rồi. Trong tay gã quơ quơ một thanh phi kiếm, một đường sát khí quét qua, giống như trước mặt gã có vô số yêu ma vậy. Nhưng trên thực tế, thì trước mặt gã chỉ có cát

vàng vô cùng vô tận mà thôi.

Cát vàng cuồn cuộn trước mặt gã dưới phi kiếm của gã biến thành một đường rãnh cát dài thật dài. Nhưng chỉ trong chốc lát, đường rãnh cát đó trong sự cuồn cuộn của cát của Sa Hà lại khôi phục lại hình dáng ban đầu.

- Tao phải giết mày, giết chết mày…

Người đàn ông kia không ngừng gào thét, phi kiếm lại càng phóng ra từng đường đao chân nguyên. Nhưng bây giờ bên người gã lại không có bất kỳ đồ vật nào, cũng không có vật cản nào.

Diệp Mặc đang muốn cho gã một thanh thần quyết, liền nhìn thấy người đàn ông này bỗng nhiên bổ nhào té xuống, phi kiếm trong tay vẫn còn bay trong không trung vẫn chưa rơi xuống.

Diệp Mặc nhảy xuống, đứng cách người đàn ông đó không xa, thần thức quét tới, lại phát hiện người đàn ông này đã khí tuyệt rồi. Đây là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư rồi, không ngờ vì trong Sa Hà này mà lại mất đi trạng thái tinh thần của mình, cuối cùng trong ảo giác chém giết đến chân nguyên cô quạnh mà chết, đây không thể không nói là một loại bi ai.

Cũng không biết gã đã chém giết bao lâu rồi, cũng không biết gã phóng ra pháp bảo công kích bao nhiêu lần rồi.

Sa Hà trước sau như một, những sóng cát cuồn cuộn kéo tới. Người đàn ông đó chân nguyên cô quạnh mà chết trong nháy mắt đã bị Sa Hà chôn vùi, biến mất. Còn lúc này phi kiếm của gã mới rơi xuống, cắm vào đống cát vừa mới mai táng gã xong, giống như một loại bia mộ đơn giản vậy. Nhưng bia mộ này dưới sự tàn bạo của cát vàng, trong nháy mắt cũng biến mất.

Diệp Mặc đứng phía trước đống cát đó trầm mặc một lúc lâu, vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không đến lấy bất kỳ thứ gì của tên tu sĩ Hóa Chân này, ngay cả nhẫn trữ vật của gã, Diệp Mặc cũng không động tới, hắn chỉ nhìn thấy một cái tên trên phi kiếm kia, Thạch Trung Khước.

Một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư, lại chết một cách kỳ lạ trong Sa Hà này, có lẽ trước đây gã là một người danh tiếng hiển hách, thậm chí là người tung hoành ngang dọc, hoặc sau lưng gã vẫn còn người đợi gã trở về, nhưng đến hôm nay gã lại chết trong Sa Hà vô cùng vô tận này, nếu không phải Diệp Mặc nhìn thấy, có lẽ cái chết của gã cũng chẳng có người nào biết.

Ngay trong lúc Diệp Mặc cảm thán một câu muốn tiếp tục rời đi, thì bỗng nhiên trống ngực đập thình thịch, giống như có thứ gì đó hắn không nhìn thấy lại đang nhìn chằm chằm hắn vậy. Chỉ cần hắn nhúc nhích, thì cái thứ nhìn chằm chằm hắn đó sẽ bổ nhào tới.

Da đầu Diệp Mặc từng trận tê dại, hắn rất tin vào cảm giác của mình, cho dù thần thức của hắn không quét đến, thì hắn cũng tin vào cảm giác của mình, vì Tam Sinh quyết của hắn bẩm sinh nhạy cảm, trực giác kinh người. Cho nên hắn căn bản không nghĩ ngợi gì, giơ tay lên, một mồi lửa màu lam nhạt hiện lên.

Cửu Dương Thiên Hỏa, mặc dù hắn chỉ tu luyện đến tầng thứ nhất, thậm chí tầng thứ nhất còn chưa tu luyện hoàn tất, nhưng Diệp Mặc có một dự cảm, chỉ có Cửu Dương Thiên Hỏa mới có thể cứu được hắn trong tình cảnh quỷ dị này.

Màu lửa màu lam kia hiện lên trong nháy mắt, một vầng thái dương màu đỏ nhạt giống như mặt trời vừa mới mọc xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Mặc dần dần bay lên.

Màu đỏ nhạt đó vừa mới xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Mặc, thì bắn ra vô số những đường ánh sáng màu đỏ nhạt, giống như một quả cầu phát sáng đột nhiên bùng nổ vậy, không có chút dấu hiệu nào.

Mà dưới thái dương màu đỏ nhạt này, Diệp Mặc mới nhìn thấy một bóng dáng lờ mờ đã tiến gần đến phía sau hắn. Mồ hôi trong nháy mắt túa ra ướt đầm lưng hắn, hắn đã là tu vi Kiếp Biến hậu kỳ rồi, chẳng những không quét được bóng dáng kia, không ngờ bóng dáng đó đến sát phía sau hắn rồi, hắn mới dựa vào sự nhạy cảm bẩm sinh của Tam Sinh quyết mới có thể phát hiện

ra, quả thật đáng sợ. Nếu không phải hắn có Cửu Dương Thiên Hỏa, thì kết quả sẽ thế nào? Diệp Mặc nhớ tới tên năm tên tu sĩ vừa mới chết đi, hoặc tên tu sĩ trên phi kiếm cho khắc ba chữ có chữ Thạch Trung Khước trong đó kia.

Bóng dáng lờ mờ kia đã tiến gần đến Diệp Mặc, thậm chí cũng đã đưa ra cái đầu lâu không có ngũ quan nào, nhưng khi Diệp Mặc phóng Cửu Dương Thiên Hỏa ra, thì bóng dáng mờ ảo đó lập tức lại vô cùng hoảng sợ.

Diệp Mặc cảm thấy thật kỳ quái, hắn rõ ràng chỉ là nhìn thấy một cái bóng, là một cái bóng không có mặt mũi. Nhưng dưới Cửu Dương Thiên Hỏa, bóng dáng đó lại lộ ra vẻ mặt vô cũng hoảng sợ.

Cửu Dương Thiên Hỏa chỉ xuất hiện trong nháy mắt, liền phát ra vô số đường ánh sáng màu đỏ nhạt, trông vô số đường ánh sáng đó dường như có một đường vô cùng nóng, cũng không ngoại lệ toàn bộ đâm thẳng vào cái bóng kia.

Sau khi kêu một tiếng "Á" thật lớn, cái bóng đó dưới Cửu Dương Thiên Hỏa của Diệp Mặc, lại giống như tuyết đọng dưới bầu trời nắng chói chang, trong nháy mắt liền biến mất, không chút tung tích.

Diệp Mặc cả người bỗng nhiên nhẹ bẫng, cái cảm giác hồi hộp vừa nãy cũng biến mất không còn.

Diệp Mặc thu hồi Vụ Liên Tâm Hỏa lại, hắn có một dự cảm không tốt, Sa Hà này còn đáng sợ hơn so với những gì hắn tưởng tượng.

Cái bóng dáng cuối cùng cũng bị biến mất dưới Cửu Dương Thiên Hỏa rất đáng sợ, cái này đương nhiên không phải quỷ tu, cũng không phải linh tu. Điều này từ trước đến giờ hắn chưa từng nghe qua, cũng chưa từng gặp qua thứ như này. Vô thanh vô tức, vô ảnh vô tung.

Tên tu sĩ Hóa Chân vừa rồi không ngừng kêu "Phải giết mày", chính là cái bóng này chăng? Hoặc chính là cái bóng dáng này? Bất luận có phải hay không, có Cửu Dương Thiên Hỏa Diệp Mặc nghĩ hắn cũng không sợ.

Diệp Mặc lấy la bàn và nhìn vào bản đồ, sau khi xác định được phương hướng, thần thức lại quét ra, hắn chuẩn bị lại lên đường. Nhưng khi thần thức của hắn lại quét thấy một tu sĩ nữa, giống như tu sĩ vừa nãy, quơ quơ pháp bảo từ trong thần thức của hắn xẹt qua, thì cũng kinh hoàng hết sức.

Lần này Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, lại phi độn đi, đồng thời Cửu Dương Thiên Hỏa cũng được phóng ra.

Thái dương màu đỏ nhạt này lại giống như một mồi lửa vậy, đột ngột dâng lên, bao lấy tên tu sĩ không ngừng kinh hãi này vào trong.

Dưới thái dương màu đỏ nhạt Cửu Dương Thiên Hỏa của Diệp Mặc, một bóng dáng mờ ảo áp sát theo sau tên tu sĩ thần sắc sợ hãi kia, phần đầu của cái bóng này dán chặt vào phần gáy của tên tu sĩ kia, thoạt nhìn giống như đang hút máu vậy.

Cửu Dương Thiên Hỏa vừa mới tới, bóng dáng kia lập tức cảm nhận được thái dương của Diệp Mặc, nhất thời cũng sợ hãi giống như cái bóng kia, hét lên một tiếng "Á" thảm thiết, dưới Cửu Dương Thiên Hỏa, trong nháy mắt trở nên mờ nhạt, cuối cùng liền giống như màn sương khói, biến mất trong không trung.

Đây không ngờ là một tu sĩ Hóa Chân, nhưng chỉ là một yêu tu, tu sĩ Hóa Chân tầng thứ năm.

Cái bóng kia bị Cửu Dương Thiên Hỏa của Diệp Mặc làm cho tan biến, yêu tu này lập tức dừng lại, thậm chí không kịp cám ơn Diệp Mặc, liền ngồi xuống, nuốt một viên đan dược, tự mình chữa thương.

Sau một tuần hương, tên yêu tu này mới đứng dậy, vẫn mang theo một thần sắc kinh hãi khom lưng ôm quyền nói cám ơn Diệp Mặc:

- Cám ơn ơn cứu mạng của anh bạn, tôi là Tra Kỳ Phụ của Thần Thú sơn mạch.

Diệp Mặc thấy gặp liền một lúc hai tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa trong đó

còn có một người là người của Thần Thú sơn mạch, trong lòng kinh ngạc, lập tức hỏi:

- Anh là tu sĩ của Thần Thú sơn mạch, vậy anh biết Thạch Trung Khước không? Hoặc anh có biết Đại Thần Chủ và Nhị Thần Chủ, còn cả thành chủ Tạ Chính Sư của Tây Tu thành không?

Tra Kỳ Phụ lập tức kinh ngạc hỏi:

- Anh là vì phong ấn của Sa Hà nên mới đến? Anh đến cứu viện sao? Nghìn vạn lần đừng nên vào, phong ấn đó căn bản chính là một địa ngục ác ma. Đừng vào đó, tuyệt đối đừng vào đó…

Nói tới đây, gã thậm chí quên mất Diệp Mặc rồi, chỉ lo hoảng sợ nói:

- Nơi đó bây giờ sớm đã không còn ai rồi, bọn họ ai ai cũng bị chết hết rồi, bị thương cũng nhiều, người chạy được thì chạy, đi được thì đi, nơi đó quá đáng sợ, quá đáng sợ, xong rồi, Tây Tích châu xong rồi…

Diệp Mặc nhíu mày, một tu sĩ Hóa Chân lại sợ hãi đến vậy, cũng quá phi lý rồi. Hắn khua khua tay cho tên tu sĩ tên Tra Kỳ Phụ kia một đường thanh thần quyết, sau đó mới hỏi:

- Anh Tra, rốt cục là có chuyện gì? Anh có thể nói rõ hơn một chút được không?

Tên yêu tu tên Tra Kỳ Phụ này giật mình, lúc này mới hoàn toàn tỉnh lại. Gã cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức gã kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Vừa nãy bốn phía không ngừng truy sát tôi là thứ gì vậy? Sao tôi lại không nhìn thấy, sao anh lại có thể nhìn thấy được? Là anh tiêu diệt bọn chúng?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1308

Phong Ấn Kinh Hãi

Diệp Mặc hơi trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Cái thứ này thực ra cũng không lợi hại, cái đáng sợ duy nhất chính là thần thức của anh không thể quét đến được, hơn nữa mắt trần cũng không nhìn thấy. Cho dù có tấn công anh, thì anh cũng không biết nó công kích từ nơi nào, tôi nghĩ nếu anh có thể nhìn thấy cái thứ đó, thực ra với tu vi của anh muốn tiêu diệt nó thì cũng đơn giản.

- Đấy là cái gì?

Tra Kỳ Phụ lại lập tức hỏi theo bản năng.

- Là một cái bóng, tôi có một loại thiên hỏa, dưới thiên hỏa của tôi, nó căn bản cũng không có cách nào che dấu được. Tôi không biết nếu là những người khác, dùng thiên hỏa thì có thể nhìn thấy hay không.

Diệp Mặc cũng không giấu diếm, trực tiếp đem những gì mình thấy nói hết ra, nhưng hắn sau khi nói xong cũng có chút nghi ngờ nhìn Tra Kỳ Phụ hỏi:

- Các anh thường xuyên đến Sa Hà, chắc hẳn biết có thứ này chứ? Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên mà anh gặp sao?

Tra Kỳ Phụ thấy Diệp Mặc nói vậy thì sắc mặt lại biến sắc, nhưng ngay sau đó lại gật đầu nói:

- Đúng, nếu tôi không đoán nhầm, cái bóng này có khả năng còn là chúng tôi thả ra. Lúc trước chúng tôi sau khi tấn công cái phong ấn kia, năng

lực phản chấn của cái phong ấn kia rất mạnh. Khi chúng tôi tấn công một góc của phong ấn đó, thì phong ấn đột nhiên lại nổ ra một tiếng nỗ kinh khủng. Khi đó những tu sĩ đứng gần đó chết ngay tại chỗ, đại thần chủ của Thần Thú sơn mạch chúng tôi bị thương, Tạ thành chủ và tam thành chủ của Tây Tu thành cũng bị thương rồi. Cho nên lúc đó chúng tôi ai nấy đều phóng ra phi kiếm truyền tin, muốn mời người đến cứu trợ.

Nói tới đây Tra Kỳ Phụ hình như còn nhớ ra cái gì đó, lập tức lấy ra một phi kiếm màu đỏ nói:

- Tôi muốn nhanh chóng phát một phi kiếm truyền thư về, không thể để cho những tu sĩ lại đến Sa Hà nữa, nơi này căn bản không thể đến được.

Tốc độ của Tra Kỳ Phụ rất nhanh, phi kiếm sau khi tới tay rồi, ngay sau đó lại mang theo một đường ánh sáng màu đỏ bắn đi. Nhưng phi kiếm của gã chỉ bay xa khoảng vài trăm mét, thì đột nhiên lại nổ tan.

- Chuyện gì vậy?

Tra Kỳ Phụ nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, sao đến phi kiếm truyền tin cũng không thể ra ngoài được?

Diệp Mặc sắc mặt cũng biến đổi, nhưng ngay sau đó lại lấy ra một phi kiếm, nhưng phi kiếm của hắn cũng giống như phi kiếm của Tra Kỳ Phụ, chỉ đi được nửa đường thì lại nổ tan, cũng không thể phóng ra ngoài được.

Tra Kỳ Phụ lại thử lại lần nữa, sắc mặt có chút khó coi nhìn Diệp Mặc nói:

- Phi kiếm truyền tin không có cách nào ra ngoài được. Chắc là sau khi chúng tôi phá giải cái phong ấn kia mà tạo thành rồi.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Anh vừa mới nói những bóng đen kia là do các anh thả ra, là chuyện gì vậy?

Tra Kỳ Phụ có chút hối hận nói:

- Lúc đó chúng tôi cũng tấn công cái phong ấn kia, chúng tôi đơn thuần chỉ là vì muốn phá bỏ cái phong ấn kia là được rồi. Không ngờ chúng tôi còn chưa phá được cái phong ấn đó, thì lại khiến cho phong ấn nổ tung, khiến cho mấy tu sĩ Hóa Chân bị chết và trọng thương. Dưới sự đề nghị của Tạ thành chủ, chúng tôi không tiếp tục tấn công cái phong ấn đó nữa, mà lại phóng phi kiếm truyền tin đi tìm viện trợ. Chúng tôi cho rằng nhiều người, thì cái phong ấn kia cho dù có chắc chắn đi nữa, thì cũng sẽ bị đánh vỡ.

Diệp Mặc nhíu mày, phá giải phong ấn nếu như không tìm được cách thích hợp, cứng rắn tấn công là cách tốt nhất. Nhưng hắn cũng chưa bao giờ nghe nói cố gắng tấn công phong ấn, sẽ khiến cho vài tu sĩ Hóa Chân bị mất mạng, đây quả thực quá phi lí.

Tra Kỳ Phụ tiếp tục nói:

- Chúng tôi sau khi phóng phi kiếm truyền tin đi, cũng không tiếp tục tấn công cái phong ấn kia nữa. Mà lại bố trí trận pháp phòng ngự xung quanh phong ấn đó. Muốn đợi đến khi tấn công lần sau, thì phát nổ cũng sẽ không làm thương gì đến chúng tôi nữa. Nhưng chính vào lúc này, từng đám hắc vụ lại tràn ra từ phong ấn, đám hắc vụ đó rất quỷ dị, thần thức của chúng tôi quét đến hắc vụ đó lại có cảm giác cực kỳ khó chịu. Nhưng nếu không dùng thần thức quan sát, thì cũng không có chuyện gì.

Nói tới đây Tra Kỳ Phụ lại bắt đầu thở dài, gã lắc lắc đầu nói:

- Chính là vì chúng tôi lúc đó không chú ý đến hắc vụ đó, nhưng mấy ngày sau đó một anh bạn đến từ rừng rậm Vô Tâm bỗng nhiên điên cuồng. Anh ta cho rằng có vô số thứ gì đó đang tấn công anh ta, anh ta phóng ra pháp bảo, không ngừng phản công lại, ngay cả khi chúng tôi khuyên anh ta cũng không có tác dụng gì. Vốn dĩ chúng tôi định khống chế anh ta lại, sau đó lại nghĩ cách. Nhưng sau đó người bị điên cuồng lại càng ngày càng nhiều, có mấy tu sĩ Hóa Chân thậm chí lại ra tay với nhau ngay tại trận, cuối cùng chết mấy người.

- Khi chúng tôi biết không ổn rồi, thì cũng đã trúng kế rồi. Người tên Thạch Trung Khước mà lúc trước anh nói chính là tu sĩ Hóa Chân trong Tây Tu thành. Anh ta chắc hẳn cũng giống như tôi, bị cái bóng đen mà anh nói truy sát, sau đó thần trí bắt đầu bị lạc, cho nên tôi đoán rằng, cái đó có liên quan đến hắc vụ mà chúng tôi phá phong ấn đã thả ra.

Tra Kỳ Phụ lại chắp tay cám ơn Diệp Mặc nói:

- Anh bạn, vừa nãy nếu như không phải anh ra tay, tôi sớm đã mất mạng rồi. Tra Kỳ Phụ cám ơn ân cứu mạng này của anh, anh Diệp đến Thần Thú sơn mạch, Tra Kỳ Phụ tôi sẽ mãi mãi đối đãi như khách quý, chỉ có điều tôi vẫn chưa biết tên họ đầy đủ của anh bạn là gì.

Diệp Mặc cũng ôm quyền nói:

- Tôi tên Diệp Mặc, là bạn của tam thần chủ Giao Hoán Chấn của Thần Thú sơn mạch, cứu anh cũng là việc mà tôi nên làm, anh cũng không cần phải để tâm như vậy. Lần này tôi đến, chính là nhận được sự ủy thác của Tây Tu thành, đến giúp trước.

Tra Kỳ Phụ lại vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá rồi, hóa ra là bạn của tam thần chủ.

Nói xong Tra Kỳ Phụ hình như là nhớ ra nửa câu sau của Diệp Mặc, lại có chút lo lắng nói:

- Anh Diệp, nơi có phong ấn đó rất nguy hiểm, tôi nghi ngờ cái phong ấn đó trong Sa Hà chắc hẳn không phải phong ấn Tây Tích châu không thăng giới được, mà là phong ấn ma vực. Màn hắc vụ kia chắc là từ ma vực tràn ra, cuối cùng kết hợp với những thứ gì đó trong Sa Hà này, hình thành lên một sinh linh vô hình quỷ dị vô cùng kinh khủng.

Thật ra Diệp Mặc cũng nghi ngờ màn hắc vụ kia sau khi tiến hành cái gì đó quỷ dị trong này xong, mới hình thành cái thứ vô hình vô ảnh này.

Sau khi trầm mặc trong chốc lát, Diệp Mặc bỗng nhiên lại hỏi:

- Anh Trác, các anh nhìn thấy tiên tinh trong phong ấn hay chưa?

Đây mới là chuyện mà Diệp Mặc quan tâm nhất, nếu không phải vì tiên tinh, thì hắn cũng lười chẳng muốn đến nơi này.

Tra Kỳ Phụ vừa nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng biết Diệp Mặc đến nơi này là có ý gì, trong mắt gã tu vi của Diệp Mặc hẳn là cao hơn gã rất nhiều, nên Diệp Mặc hỏi đến tiên tinh, thì cũng là chuyện hiển nhiên. Tra Kỳ Phụ cũng không giấu diếm, gật đầu nói:

- Không sai, trong cột sáng phong ấn đó có một bàn tròn bát quái cực lớn, xung quanh cái bàn tròn đó có rất nhiều tiên tinh. Hơn nữa tôi chắc chắn là, đó chính là tiên tinh.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Anh Trác chắc cũng đoán được, tôi chính là vì tiên tinh mới đến. Mặc dù phong ấn đó rất nguy hiểm, nhưng tôi vẫn muốn đến đó. Nếu anh Trác muốn đi, vậy thì đi cùng tôi đi, nếu không muốn đi, thì quay về trước cũng được. Hơn nữa tôi cảm thấy cái bóng đó thực ra chỉ là vô hình vô thanh mà thôi, một khi bị tấn công, nếu như giữ vững tâm trí, dùng mồi lửa kỳ dị hoặc tu sĩ dùng lửa chân nguyên của chính mình mà thiêu đốt, thì chắc hẳn cũng có tác dụng.

Diệp Mặc nhớ ra Cửu Dương Thiên Hỏa của mình cũng chỉ mới luyện chế đến tầng thứ nhất đã có thể hòa tan cái bóng đó một cách dễ dàng, chứng tỏ lực tấn công của cái bóng đó cũng còn kém cỏi, kém hơn nhiều so với tu sĩ Hóa Chân. Cái lợi hại duy nhất là, chính cái bóng đó cũng có thể bám vào thân thể của tu sĩ Hóa Chân, khiến tu sĩ Hóa Chân bị điên, thất lạc chính mình, và cuối cùng thì mất mạng.

Tra Kỳ Phụ khẽ gật đầu nói:

- Anh Diệp anh nói không sai, nhưng cũng không phải tu sĩ Hóa Chân

nào cũng có loại định lực như anh. Nếu như tâm thần bị thất lạc rồi, căn bản cũng không biết nên hành động thế nào nữa. Thực ra muốn giống như những gì anh nói, nếu chính diện đánh nhau, chúng tôi căn bản cũng không sợ cái bóng đó. Nhưng cái bóng đó không ngờ có thể khiến tu sĩ Hóa Chân bị thất lạc tâm thần, rõ ràng rất đáng sợ.

Nói xong gã nhìn về phía Diệp Mặc kiên định nói:

- Anh Diệp, nếu như một mình tôi trở về, nói không chừng cũng bị mất mạng. Tôi muốn cùng anh đến nơi có phong ấn kia, chỉ có anh mới không sợ những cái bóng tràn ra từ phong ấn kia thôi.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Vậy thì cùng đi.

Nói xong hắn trực tiếp phóng ra Thanh Nguyệt, để cho Tra Kỳ Phụ dẫn đường. Phong ấn xảy ra biến cố, Diệp Mặc cũng rất muốn sớm qua đó xem xét thế nào, rốt cục là có chuyện gì.

…

Tốc độ của Thanh Nguyệt giống như một tàn ảnh không nhìn thấy, ngay cả Tra Kỳ Phụ cũng chưa bao giờ nhìn thấy pháp bảo phi hành bán tiên khí, gã cũng bị tốc độ của Thanh Nguyệt làm cho kinh ngạc ngây ngẩn người. Gã thậm chí còn cảm thấy, nếu dùng Thanh Nguyệt, Diệp Mặc chỉ cần không đến nửa ngày, là có thể đưa gã ra ngoài Sa Hà rồi.

Nhưng chuyện như này, gã cuối cùng cũng không tiện nói ra. Hơn nữa Diệp Mặc có thể đối phó với cái bóng đen kia, cũng là vì tiên tinh mà thôi, nếu nói hắn không muốn lấy được hai viên tiên tinh, thì cũng là chính mình lừa mình mà thôi.

Tra Kỳ Phụ trên Thanh Nguyệt giải thích với Diệp Mặc một cách đơn giản nhất về Sa Hà, Diệp Mặc mới biết những tu sĩ vào Sa Hà này đều cần chuẩn bị Thanh Ích đan. Thanh Ích đan là linh đan cửu phẩm, đẳng cấp cũng

không cao, nhưng lại là thứ cần phải có khi vào Sa Hà. Vì sau khi dùng Thanh Ích đan xong, mới có thể ngăn chặn sự thất lạc và tránh khỏi lâm vào ảo giác khi ở trong Sa Hà. Nhưng Thanh Ích đan cũng không phải vạn năng, cũng có rất nhiều tu sĩ sau khi ăn Thanh Ích đan rồi, vẫn bị lâm vào ảo giác.

Tra Kỳ Phụ cũng không biết mình rốt cục đã chạy được bao nhiêu thời gian rồi, nhưng gã cảm thấy từ chân nguyên cô quạnh của gã, gã thậm chí một mình chạy trong Sa Hà này cũng được gần mười ngày rồi.

Thời gian mười ngày rất dài, nhưng đối với Thanh Nguyệt mà nói, cũng không đến nửa ngày, cũng đã đến được nơi có cái phong ấn kia rồi.

Diệp Mặc thu hồi Thanh Nguyệt lại cùng với Tra Kỳ Phụ đáp xuống một tảng đá trên cát, quan sát, nơi này cũng giống như những nơi khác, căn bản không nhìn ra dấu tích nổ tung của phong ấn, cũng như dấu tích chiến đấu của những tu sĩ Hóa Chân trong này mấy ngày trước. Đập vào tầm mắt chỉ là một bãi cát vàng, cũng không có dấu hiệu kỳ quái nào cả.

Cái duy nhất, chỉ có những sóng cát điên cuồng không ngừng dâng lên.

Tra Kỳ Phụ vừa muốn nói chuyện, Diệp Mặc bỗng nhiên lại lần nữa giơ tay lên. Tra Kỳ Phụ nhất thời cảm giác thấy từng trận nóng ran, ngay sau đó, gã lại nhìn thấy một mặt trời đỏ nhô lên cao, mặt trời này dưới sự khống chế của Diệp Mặc, rõ ràng không phải tấn công gã, nhưng gã vẫn cảm nhận được sức nóng kinh khủng.

Tra Kỳ Phụ trong lòng cả kinh, đúng là pháp thuật lợi hại, nếu như Diệp Mặc dùng mặt trời này đối phó với gã, gã chắc rằng cũng không tìm được cách nào phá giải nó, cách duy nhất chính là phóng pháp bảo phòng ngự ra ngăn lại mà thôi.

Ngay sau đó, Tra Kỳ Phụ cũng hiểu được ý tứ của Diệp Mặc, dưới ánh sáng của mặt trời kia có hai cái bóng lờ mờ, Diệp Mặc cũng không khống chế thiên hỏa đến tấn công hai cái bóng kia, cho nên Tra Kỳ Phụ vẫn có thể nhìn thấy hai cái bóng đó đang trốn trong một góc vẻ mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Không sai, Tra Kỳ Phụ cho rằng hoảng sợ, rõ ràng cái bóng không có ngũ quan kia, nhưng Tra Kỳ Phụ cũng có thể nhìn thấy sự hoảng sợ của cái bóng đó.

Tra Kỳ Phụ trong nháy mắt hiểu ra ý của Diệp Mặc, gã lẳng lặng hỏi một câu:

- Cái thứ vừa nãy tập kích tôi chính là thứ này đúng không? Anh cũng là dùng mặt trời này vây lại nó?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, chính là cái thứ này.

Tra Kỳ Phụ lập tức tức lên tận đầu, giơ tay lên liền có mấy đường ánh sáng màu đỏ xoẹt đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1309

Sát Cơ Của Tạ Chính Sư

Diệp Mặc lại thấy rất rõ, mấy đường ánh sáng màu đỏ mà Tra Kỳ Phụ đánh ra là ánh lửa mà vực hỏa của tu sĩ Hóa Chân ngưng hóa ra, xem chừng gã là nghe theo cách nói của mình, nội hỏa của tu sĩ có chút khống chế nhất định đối với những bóng đen này.

Một tiếng "Á" thảm thiết truyền đến, hai cái bóng bị hai ánh lửa mà vực hỏa ngưng hóa ra đánh trúng, lập tức tán loạn, mặc dù tốc độ tán loạn có chút chậm, hơn nữa sau khi ngọn lửa kia được phóng ra, thì cái bóng giải tán kia hình như có khuynh hướng tụ lại.

Không đợi Tra Kỳ Phụ lại lần nữa phóng vực hỏa ra, thiên hỏa của Diệp Mặc lại mang theo vô số đường ánh sáng màu đỏ phóng qua, hai cái bóng đó trong nháy mắt bị tiêu tan. Sắc mặt Tra Kỳ Phụ có chút lúng túng, lực tấn công của gã so với lực tấn công của thiên hỏa của Diệp Mặc, quả thực là quá khác nhau.

Tra Kỳ Phụ vừa định nói vài lời tự giễu mình, thì lại thấy Diệp Mặc khua khua tay, sau đó phóng ra 'Tử Đao' bổ một đường đao xuống một sa địa cách đó không xa.

Một đường ánh sáng màu hồng tím chói mắt xoẹt qua, sa địa vừa vẫn còn trong sóng cát độc nhất vô nhị kia, đã bị một đao của Diệp Mặc mang theo vô số tường cát tường cao vài trượng.

Thịch thịch.

Bức tường cát kia cứ như là bị điều khiển vậy, dưới đường đao cầu vồng

màu tím kia tự động phân ra thành hai bên, một rãnh cát sâu mấy chục mét đột ngột bị Diệp Mặc bổ ra.

Cũng không đợi Tra Kỳ Phụ hiểu Diệp Mặc làm như này là có ý gì, thì một bóng dáng màu xanh nhạt từ trong rãnh cát đó phóng ra, nhanh như cắt.

Cái bóng kia trong nháy mắt nhảy ra khỏi rãnh cát, cho dù là nhanh như chớp, Tra Kỳ Phụ cũng có thể rõ ràng nhìn thấy cái bóng đó có chút dừng lại.

Ngay sau đó, Tra Kỳ Phụ cũng thấy rõ cái bóng rơi trong cái rãnh đó, nhất thời kinh ngạc kêu lên một tiếng:

-- Tạ đường chủ, sao lại là anh? Sao anh lại có mặt trong này?

Vốn dĩ Diệp Mặc còn muốn tiếp tục ra tay với bóng người nấp trong cát đó, nhưng khi nghe thấy giọng nói kinh ngạc của Tra Kỳ Phụ, lập tức dừng tay lại.

Bóng người màu xanh kia lúc này hoàn toàn rơi xuống cát vàng, lại là một người đàn ông trung niên vô cùng anh tuấn. Nhưng bây giờ y rõ ràng có chút chật vật. Một vết chém sâu kéo dài từ ngực y xuống, mặc dù không làm tổn thương thân thể, nhưng cũng khiến cho hộ giáp có tổn thất.

Người đàn ông trung niên kia trước tiên ôm quyền nói với Tra Kỳ Phụ:

- Anh Trác, chúc mừng anh Trác đã thoát khỏi kiếp nạn.

Người đàn ông này nói xong, lại hướng về phía Diệp Mặc nói:

- Anh bạn này tu vi thật cao minh, ‘vực’ thật cường hãn, Tạ mỗ vừa nãy chút nữa đã bị thương rồi.

Diệp Mặc nhìn chăm chú tu sĩ trung niên từ trong đất chui lên vẫn vô cùng phóng khoáng này trầm mặc hỏi:

- Anh chính là thành chủ Tạ Chính Sư của Tây Tu thành sao?

Không đợi tu sĩ trung niên này nói chuyện, Tra Kỳ Phụ đứng một bên đã bộ vàng nói với Diệp Mặc:

- Đúng vậy, anh ta là thành chủ Tạ Chính Sư.

Nói xong Tra Kỳ Phụ lại nói với tu sĩ trung niên kia:

- Cám ơn thành chủ, vị này là Diệp Mặc, đến từ Tây Tu thành của anh. Lần này đễn đây hiệp trợ chúng ta phá giải phong ấn. Tôi chính là do anh Diệp giúp đỡ, nên mới thoát khỏi kiếp nạn. Nếu không, lúc này Tra Kỳ Phụ tôi sớm đã hóa thành một đống xương khô rồi.

Tu sĩ trung niên kia nghe thấy Tra Kỳ Phụ nói vậy, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Hóa ra là anh Diệp, tại hạ chính là Tạ Chính Sư. Anh Diệp đao thuật lợi hại, nhưng Tạ mỗ tôi thân là thành chủ của Tây Tu thành, cũng chưa từng gặp anh Diệp bao giờ nhỉ.

Diệp Mặc thu hồi Tử Đao lại nói:

- Tôi là đi ngang qua Tây Tu thành, sau đó nhận được sự ủy thác của Việt thành chủ và La thành chủ của Tây Tu thành, còn cả hội chủ Vương Tà của Hành Tu hội và Ngưu Nhữ Dương của Tây Tu thương hội nữa, nên mới tới Sa Hà giúp đỡ. Lúc trước đúng lúc gặp được anh Trác của Thần Thú sơn mạch, cứu giúp cũng là chuyện tình cờ.

Tạ Chính Sư thở phào nhẹ nhõm lại ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn anh Diệp, không ngờ anh Diệp lại không có chút sợ hãi gì với những cái bóng kia. Không ngờ lại còn có thể phát hiện ra tôi đang ẩn nấp dưới cát nữa, tu vi của Diệp quả thực đời thường hiếm gặp.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, nhưng cũng không nói gì. Tra Kỳ Phụ lại vội hỏi:

- Tạ thành chủ, anh sao lại giết được cái bóng đen kia?

Tạ Chính Sư trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi nói:

- Trong lúc tôi thanh tĩnh, dùng thiên hỏa Lý Minh Hỏa của mình đốt toàn thân một lượt, lúc này mới thiêu chết cái bóng kia. Cái bóng đó quả thực giống như những gì anh Diệp nói, cực kỳ sợ hãi mồi lửa kỳ dị, đặc biệt lại càng sợ thiên hỏa.

Diệp Mặc cũng khâm phục, Tạ Chính Sư không hổ là thành chủ của Tây Tu thành, đến thiên hỏa Lý Minh Hỏa xếp thứ chín trong thập đại thiên hỏa của Tu Chân giới cũng có.

- Haizz, lần này mấy chục người chúng tôi, không biết là còn có thể sống được mấy người?

Tra Kỳ Phụ cảm thán một câu.

Tạ Chính Sư trong mắt lộ vẻ tiếc nuối, sau đó nói:

- Mặc dù lần này chúng tôi tổn thất quá nặng, nhưng Nỉ Nhạc thần chủ của Thần Thú sơn mạch và anh Quý của rừng rậm Vô Tâm chắc hẳn cũng không có chuyện gì. Cái thứ đó mặc dù đáng sợ, tu sĩ chỉ cần giữ vững được tâm thần, có thể tiêu diệt hết một cách đơn giản.

Tạ Chính Sư trả lời câu hỏi của Tra Kỳ Phụ xong lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, anh phát hiện ra tôi có phải vì tôi thấy anh dễ dàng giết chết được hai bóng đen kia lộ ra chút kinh dị, chân nguyên có chút dao động hay không?

Diệp Mặc khẽ cười nhưng cũng không trả lời, hắn căn bản không phát hiện ra Tạ Chính Sư, chỉ cảm giác thấy nơi mà Tạ Chính Sư đang ẩn nấp có chút nguy hiểm, lúc này mới phóng Tử Đao ra.

Chỉ là có chút sát cơ với hắn, hắn mới có thể cảm thấy nguy hiểm. Cho

nên Diệp Mặc căn bản bán tin bán nghi với câu nói của Tạ Chính Sư, vừa nãy Tạ Chính Sư có chút sát cơ với hắn, khiến hắn cảm giác thấy. Cho dù sát cơ của Tạ Chính Sư có che giấu đi, có nhạt hơn nữa, thì Diệp Mặc cũng có thể cảm nhận được.

Còn Tạ Chính Sư tại sao lại có sát cơ với mình, Diệp Mặc bây giờ cũng chưa hiểu. Theo lý mà nói hắn đến giúp đỡ, Tạ Chính Sư cũng không nên có sát cơ với hắn.

- Tạ thành chủ, anh nếu như thoát khỏi cái bóng kia rồi, tại sao lại còn ở lại nơi này?

Tra Kỳ Phụ có chút nghi ngờ hỏi một câu.

Mặc dù Tạ Chính Sư vẻ mặt không có chút biến đổi gì, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm nhận được sự dao động của y, không đợi Tạ Chính Sư trả lời, Diệp Mặc lại hỏi tiếp:

- Tạ thành chủ, anh có phải là đã biết cái bóng đó là thứ gì rồi hay không?

Tạ Chính Sư trong lòng cả kinh, nhưng y cũng lập tức gật đầu nói:

- Không sai, bây giờ tôi đã hiểu có chuyện gì rồi. Lúc trước khi chúng tôi đánh phá một góc của cái phong ấn kia, màn khí đen tràn ra chắc hẳn là ma khí của ma vực. Sa Hà bao năm qua, không biết đã chôn vùi bao nhiêu người, cũng không biết đã chết bao nhiêu sinh linh, cho nên trong Sa Hà hình thành lên một oán khí. Vì những người đã chết trong Sa Hà, cơ bản đều là tu sĩ có tu vi cao thâm, cho nên oán khí kia và oán khí của người thường cũng không giống nhau.

- Người ở trong oán khí này lâu, rất có khả năng cũng bị thất lạc tâm thần. Còn oán khí này sau khi kết hợp với ma khí của ma vực, hình thành lên một loại tà linh có thần trí, loại tà linh này không nhìn thấy cũng không cảm nhận được.

Diệp Mặc cũng gật đầu, hắn cho rằng Tạ Chính Sư nói cũng đúng, loại tà khí này cũng giống như quỷ tu có linh tu vậy, đợi thời gian dài rồi, thì sẽ hình thành một loại linh khí tu luyện mới.

Tra Kỳ Phụ dĩ nhiên cũng không phải là đứa ngốc, sự cổ quái của Tạ Chính Sư gã cũng cảm nhận được chút ít. Nhưng gã nghe thấy Tạ Chính Sư nói vậy, ngược lại lại thở phào nói:

- Hóa ra là như vậy, cái thứ này chỉ cần biết được, thì cũng không có gì. Tu vi thấp, nếu có thể nhìn thấy, thì cũng dễ giải quyết thôi.

Tạ Chính Sư lắc đầu nói - Nếu không, tà linh đó vẫn trong thời gian vừa mới hình thành, một khi những tà linh đó trưởng thành rồi, thì vô cùng đáng sợ.

Diệp Mặc vẻ mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn Tạ Chính Sư nói:

- Chẳng lẽ Tạ thành chủ ở trong này, chính là vì quan sat những tà linh này trưởng thành sao?

Tạ Chính Sư sắc mặt khó coi, y cảm thấy Diệp Mặc đã nhìn ra có chút không ổn, thậm chí đến sát cơ vừa nãy của mình với hắn cũng cảm nhận được rồi, nếu không không thể nào hỏi câu này được. Tu vi của Diệp Mặc y căn bản không nhìn ra, nhưng chỉ cần nhìn thấy Diệp Mặc vừa nãy giết hai cái bóng kia một cách dễ dàng, còn cả vực đáng sợ vừa nãy nữa, Tạ Chính Sư liền biết được tu vi của Diệp Mặc rất có thể còn cao hơn y, không thể nào kém hơn y được. Còn Diệp Mặc tại sao lại nhìn trẻ tuổi như vậy, Trú Nhan của Tu Chân giới thậm chí đan dược Trú Cốt cũng có rất nhiều, ai mà chắc được?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng nghe thấy Diệp Mặc hỏi câu này, Tạ Chính Sư lập tức trả lời:

- Tôi mặc dù có thể giết được tà linh, nhưng không có kiểu nhẹ nhàng dễ dàng như anh Diệp được, từ trong này rời khỏi Sa Hà cũng cần đến nửa

tháng, thời gian này tôi cũng không dám chắc có thể thoát được ra ngoài hay không, cho nên cứ núp trong này đã.

Diệp Mặc biết lời này của Tạ Chính Sư không thật, cũng không vạch trần, chỉ quay đầu nói với Tra Kỳ Phụ:

- Nơi có phong ấn đó có phải là trong này hay không?

Tạ Chính Sư thấy Diệp Mặc căn bản cũng không hỏi y, cũng biết Diệp Mặc có chút hoài nghi với y. Mặc dù y cảm thấy tu vi của Diệp Mặc có khả năng cũng chỉ như y, nhưng y cũng có chút lo lắng, cũng không chủ động nói thêm gì nữa.

Tra Kỳ Phụ cũng khẽ gật đầu nói:

- Cái phong ấn đó chính là trong này.

Nói xong, Tra Kỳ Phụ cũng chủ động phóng ra bảo tháp Tứ Tượng của mình, đánh mạnh một cái xuống chỗ trống. Bảo tháp Tứ Tượng kia chính là chân khí thượng phẩm, lúc trước Tra Kỳ Phụ cũng chưa có lấy ra.

Bảo tháp Tứ tượng của Tra Kỳ Phụ vừa mới được lấy ra, liền mang theo một âm thanh nổ lớn, giống như một tháp lớn cực lớn trong không trung vậy, từ trong không trung rơi thẳng xuống. Những không gian xung quanh bị bảo tháp Tứ Tượng đè ép rung động đùng đùng, mặc dù bảo tháp Tứ Tượng cũng chưa nhắm trúng được mục tiêu, Diệp Mặc cũng đã cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

Quả nhiên, bảo tháp Tứ Tượng vừa mới trào ra một khoảng cách nhỏ, thì không gian từng trận kích động, một cột sáng cực lớn lập tức lúc ẩn lúc hiện xuất hiện.

Quả nhiên là một phong ấn, Diệp Mặc ngay sau đó phóng ra Tử Đao bổ tới. Ầm một tiếng thật lớn, Tử Đao bổ lên trên cột sáng kia, cột sáng đó lại càng rõ, nhanh chóng hoàn toàn lộ ra ngoài.

Bên trong cột sáng đó rõ ràng là vòng tròn bát quái mà lúc trước Tra Kỳ Phụ đã nói, xung quanh vòng tròn đó quả thật là có hàng nghìn viên tiên tinh. Diệp Mặc dùng qua tiên tinh rồi, hắn vừa nhìn thấy liền biết được chỗ này đúng là tiên tinh thật, hơn nữa còn cao cấp hơn tiên tiinh của hắn.

- Hả, vòng tròn chuyển động rồi.

Tra Kỳ Phụ kinh ngạc nói:

- Lúc trước vòng tròn bát quái này không động, sao bây giờ lại đầu chuyển động rồi, hơn nữa tốc độ còn càng lúc càng nhanh nữa?

Diệp Mặc là một tông sư trận pháp cấp chín, vừa nhìn thấy cột sáng vô cùng lớn này và vòng tròn bát quái kia, liền biết được vòng tròn bên trong phong ấn này tại sao lại có thể chuyển động được, cũng hiểu vì sao Tạ Chính Sư sau đó lại có sát cơ với hắn rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1310

Tử Địa Sa Hà

Cái phong ấn này dưới sự công kích của mấy người Tạ Chính Sư cũng đã có chút nứt vỡ rồi, chỗ nứt vỡ của phong ấn kia có thể khôi phục lại được, nhưng cho dù khôi phục lại cũng cần phải có một khoảng thời gian dài. Bây giờ vì phong ấn có đường nứt rồi, thì có sơ hở rồi.

Diệp Mặc là tông sư trận pháp cấp chín, hắn đã nhìn ra cái phong ấn này nhiều nhất cũng chỉ mấy ngày là có thể phát hiện ra một cửa vào theo chu kỳ, tu sĩ bên ngoài có thể từ cửa vào đó vào bên trong phong ấn của cột sáng kia. Thời gian của vết nứt này cũng sẽ không dài, nhưng tu sĩ sau khi vào đó rồi thì phải nhanh chóng ra ngoài, thời gian tuyệt đối cũng không kịp.

Tạ Chính Sư chắc chắn phát hiện ra điểm này, y có thể phát hiện ra điểm này, chứng tỏ y cũng là tông sư trận pháp rồi, ít nhất là tông sư trận pháp trên cấp bảy rồi.

Tạ Chính Sư phát hiện ra điểm này, chẳng những không nói ra, mà còn định mưu đồ với hắn và Tra Kỳ Phụ, mục đích chỉ có một, chính là vì muốn một mình nuốt hết số tiên tinh của phong ấn trong cột sáng kia.

Mặc dù biết tiên tinh vật này ai ai cũng thích, nhưng đối với cách làm này của Tạ Chính Sư, Diệp Mặc cảm thấy có chút trơ trẽn.

Tra Kỳ Phụ thấy Diệp Mặc phóng ra pháp bảo công kích được mấy đường, lại vội vàng nói:

- Anh Diệp, phong ấn kia không thể tấn công thêm được nữa, nếu như tấn công nữa sẽ phát nổ.

Diệp Mặc vốn dĩ không định tiếp tục tấn công nữa, bây giờ Tra Kỳ Phụ nói ra, hắn lại càng không tấn công tiếp nữa, mà lại quay đầu hỏi Tạ Chính Sư:

- Tạ thành chủ, anh là tông sư trận pháp rồi?

Tạ Chính Sư thấy Diệp Mặc nói vậy trong lòng lập tức cả kinh, y không phải là thằng ngốc, Diệp Mặc hỏi câu này ý nói chính là hắn đã nhìn ra vết nứt của phong ấn rồi, chỉ cần chu kỳ đến rồi, là có thể trong thời gian ngắn tiến vào phong ấn. Diệp Mặc có thể nhìn ra điểm này, chứng tỏ hắn cũng là tông sư trận pháp.

Đến nước này rồi thì giấu diếm cũng chẳng được gì, Tạ Chính Sư gật đầu nói:

- Đúng, tôi quả thực còn là một tông sư trận pháp cấp tám nữa. Tôi ở lại trong này còn có một mục đích khác, chính là cái phong ấn trong cột sáng kia bây giờ cũng bị nứt rồi, căn cứ theo những gì tôi đoán, chỉ cần bốn ngày nữa, thì cột sáng phong ấn kia cũng sẽ có cơ hội tiến vào trong đó được.

Tra Kỳ Phụ thấy Tạ Chính Sư nói vậy lập tức hiểu ra, Tạ Chính Sư dĩ nhiên là vì tiên tinh.

Đối với việc lúc trước Tạ Chính Sư không nói thật, gã trong lòng hiển nhiên cũng không hài lòng, nhưng nghĩ đến nhiều tiên tinh như này, nếu như đổi lại là mình, nói không chừng cũng sẽ không nói ra mục đích của mình. Nghĩ tới đây, Tra Kỳ Phụ cũng không nghĩ thêm nữa. Gã cũng biết được Tạ Chính Sư lúc trước có ý giết Diệp Mặc. Diệp Mặc mới biết được vị trí của y.

Tạ Chính Sư nói xong, thấy Diệp Mặc không nói gì, không thể làm gì khác hơn là ho khan một tiếng tiếp tục nói:

- Thời gian xuất hiện vết nứt đó tôi tính toán rồi, chắc hẳn là chỉ trong chốc lát nữa thôi. Nói cách khác, chúng ta có thể trong thời gian ngắn ngủi này, tiến vào bên trong cột sáng phong ấn đó lấy tiên tinh. Nếu anh Diệp và

anh Trác không có ý gì, chúng ta đến lúc đó cùng vào, lấy được bao nhiêu là tùy vào bản lĩnh của mỗi người.

- Tôi không có ý kiến.

Diệp Mặc gật đầu nói.

- Tôi cũng không có ý kiến gì.

Tra Kỳ Phụ cũng lập tức nói.

Tạ Chính Sư thở ra, y chỉ sợ Diệp Mặc lấy cái cớ mình không nói thật mà không tha cho mình. Y cho rằng, Diệp Mặc ít nhất cũng là tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong rồi.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến Tạ Chính Sư, hắn cũng đã quan sát kỹ cái cột sáng phong ấn này trước rồi. Cái cột sáng này là một phong ấn. Hắn vừa đến liền xác nhận. Nhưng Diệp Mặc càng nhìn lại càng kinh hãi, bút tích cái phong ấn này quả quá nhiều.

Sau khi nghiên cứu một hồi, bây giờ Diệp Mặc cũng không cho rằng lúc trước mấy người Tạ Chính Sư nhìn nhầm, khi Diệp Mặc nhìn ra đây quả thực còn là một cái phong ấn không gian phong ấn một giới, thậm chí còn là phong ấn tu sĩ Tây Tích châu thăng lên cảnh giới cao hơn nữa.

Nói cách khác đám người Tạ Chính Sư suy đoán rất chính xác, cái phong ấn này rất có thể chính là khiến cho tu sĩ nơi này không thể thăng cấp được.

Hơn nữa cột sáng trước mắt này chính là một góc của núi băng, thậm chí nói là cái phong ấn là một trong số vô số cột sáng. Muốn phá được cái phong ấn này, tuyệt đối không thể dựa vào cứng rắn tấn công. Cứng rắn tấn công đối với những phong ấn khác thì được, nhưng đối với phong ấn này thì không được.

Cái cột sáng khổng lồ này, trong cái phong ấn cực lớn này cũng gọi là ấn

kỳ. Vì cứng rắn tấn công cho dù có phá được cột sáng ấn kỳ, thì sẽ ảnh hưởng đến những cột sáng ấn kỳ dự bị còn lại. May mắn, có thể phát hiện ra một ấn kỳ, chẳng lẽ sau khi anh phá đi ấn kỳ của phong ấn rồi, thì vẫn còn có thể dùng vận may gặp được ấn kỳ thứ hai sao? Còn muốn phá bỏ triệt để phong ấn lớn này, ít nhất cần phải hủy được bảy ấn kỳ thì mới có thể được.

Cách duy nhất có thể giải quyết được chính là tiến vào trong cột sáng ấn kỳ của cái phong ấn này để tính toán vị trí của ấn kỳ thứ hai, sau đó tiếp tục thông quan cứng rắn công kích tiến vào ấn kỳ thứ hai, rồi lại đi tìm ấn kỳ thứ ba. Cứ như vậy, chỉ cần phá được bảy ấn kỳ, cho dù cái phong ấn lớn này phong ấn một giới, thì cũng sẽ tự động tiêu tán.

- Anh Diệp, anh cảm thấy đây phải là một phong ấn không gian không?

Tra Kỳ Phụ lúc này lại vô cùng khâm phục Diệp Mặc, cho nên gã thấy Diệp Mặc quan sát phong ấn, lập tức đến hỏi.

Diệp Mặc ừ nói:

- Tôi cho rằng các anh cũng không sai, đây không phải là phong ấn Ma Vực, chính là là một đại phong ấn một giới. Cái cột sáng như này gọi là ấn kỳ, chỉ có cách liên tiếp phá đi bảy ấn kỳ, thì mới có thể phá bỏ đại phong ấn này. Hơn nữa, cái phong ấn này tôi cũng cho rằng là phong ấn cấm chế tu sĩ của Tây Tích châu thăng cấp lên giới cao hơn.

- Hả…

Tra Kỳ Phụ và Tạ Chính Sư đồng thời ngạc nhiên kêu lên, đến cả Tạ Chính Sư lúc này cũng quên mất việc mình muốn chiếm tiên tinh trong ấn kỳ này rồi.

- Anh Diệp, mặc dù tôi biết anh là một tông sư trận pháp, nhưng tôi cũng không biết anh rốt cục là tông sư trận pháp cấp mấy rồi?

Tạ Chính Sư cũng không kiềm chế được hỏi một câu.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi là tông sư trận pháp cấp mấy không quan trong, cái quan trọng là, anh muốn có được tiên tinh, hay là phá được cái phong ấn này?

- Tôi muốn phá cái phong ấn này, anh Diệp, nếu anh có thể giúp chúng tôi phá đi cái phong ấn này, để cho tu sĩ của Tây Tích châu chúng tôi có thể thăng cấp bình thường như ngày trước, thì số tiên tinh này tôi thà rằng không lấy một viên, toàn bộ tặng hết cho anh.

Tạ Chính Sư thậm chí đến nghĩ cũng không nghĩ mà nói luôn.

Diệp Mặc gật đầu, tên Tạ Chính Sư này mặc dù tham lam, nhưng trên việc đại sự cũng nghiêm túc, hoặc là y cũng biết, chỉ cần phá được cái phong ấn này rồi, thì y có thể thăng cấp được. Nếu không cho dù y có lấy được bao nhiêu tiên tinh đi nữa, thì cũng như có thêm vài viên đá mà thôi, không thể thăng cấp được.

Tra Kỳ Phụ sững sờ trong chốc lát rồi lại nghi ngờ hỏi:

- Anh Diệp, lúc trước màn hắc vụ tràn ra giải thích thế nào? Tạ thành chủ chẳng phải nói màn hắc vụ đó là ma khí hay sao?

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Cái này tôi cũng không rõ lắm, nhưng nói không chừng màn hắc vụ đó chính là những người lúc trước bố trí ra trận pháp này cố ý đặt vào trong phong ấn, một khi phong ấn bị tấn công, thì màn hắc vụ đó sẽ tràn ra, sau đó hình thành tà linh công kích những người phá trận.

Nghe thấy những lời mà Diệp Mặc nói Tra Kỳ Phụ cũng có chút thận trọng nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, chỉ cần có thể phá vỡ cái phong ấn phong giới này, bất luận là cần Tra Kỳ Phụ tôi giúp cái gì, tôi cũng bằng lòng. Còn chỗ tiên tinh kia, tôi cũng không cần nữa, toàn bộ cho hết anh Diệp.

Diệp Mặc ừ một tiếng, trong lòng cũng không nắm chắc, từ trong đáy lòng hắn, hắn cũng muốn mở được cái phong ấn này. Cái phong ấn này có thể không đơn thuần phong ấn một Tây Tích châu, rất có khả năng có thể là phong ấn cả đại lục Lạc Nguyệt. Hắn sau khi giải được phong ấn trong này rồi, nói không chừng tu sĩ Nam An châu cũng có thể thăng cấp được. Hoặc cho dù không thăng cấp được, tu sĩ Nam An châu cũng có thể đến Tây Tích châu để thăng cấp.

Thời gian bốn ngày thoắt cái trôi qua, thời gian khi phong ấn xuất hiện vết nứt, Diệp Mặc trực tiếp nhảy vào trong, Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cũng nhảy vào theo.

Cái khe này chỉ trong chốc lát sẽ khép lại, mặc dù Diệp Mặc không sợ bị ấn kỳ của phong ấn này bịt lại, nhưng có thể ra ngoài trước khi vết nứt đó khép lại là tốt nhất.

Cho nên hắn căn bản cũng không kịp lấy tiên tinh nữa, cho dù Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cướp tiên tinh không cho hắn, thì cũng có thể cướp lại được.

Diệp Mặc vừa tiến vào ấn kỳ xong, lập tức lại bắt đầu căn cứ theo vòng tròn bát quái bên trong ấn kỳ tính toán phương vị ấn kỳ. Bên ngoài cột sáng ấn kỳ này, rất nhiều thứ cũng chưa chắc đã là sự thật. Chỉ có tiến vào cột sáng ấn kỳ này, mới có thể xác định được đồ thực sự.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới bước vào trong này, vẫn chưa hô hấp được năm cái, liền cảm giác từng trận choáng váng truyền đến. Ngay sau đó vòng tròn bát quái bên trong cũng chuyển động điên cuồng. Sau đó, Diệp Mặc và Tra Kỳ Phụ cùng với Tạ Chính Sư cũng bị cột sáng cực lớn này đẩy ra ngoài.

- Có chuyện gì vậy?

Tra Kỳ Phụ đứng bên ngoài bãi cát vàng nghi ngờ hỏi một câu.

Tạ Chính Sư sắc mặt khó coi, y trầm giọng nói:

- Hẳn là chúng ta khi lấy được chỗ tiên tinh kia, ấn kỳ đột nhiên cảm nhận được, đẩy chúng ta ra ngoài.

Tra Kỳ Phụ có chút không tin Tạ Chính Sư lắm, gã nhìn nhìn Diệp Mặc. Rất muốn lấy được đáp án chính xác từ Diệp Mặc.

Sắc mặt Diệp Mặc cũng trở nên khó coi, gật gật đầu nói:

- Tạ thành chủ nói không sai, số tiên tinh trong ấn kỳ này không thể động đến được, một khi động đến chúng, thì ấn kỳ này lập tức sẽ biến mất, còn ấn kỳ dự bị tiếp theo sẽ tiếp nhận tác dụng của nó.

Tra Kỳ Phụ sắc mặt biến sắc nói:

- Anh Diệp, anh nói cái phong ấn ấn kỳ này đã biến mất?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu như tôi nghĩ không nhầm, chắc hẳn là như vậy.

Tra Kỳ Phụ cũng không hỏi nữa, phóng ra bảo tháp Tứ Tượng của mình định đập phá nơi mà vừa nãy xuất hiện ấn kỳ.

Ầm một cái cát đá văng khắp nơi, dưới sự tấn công mạnh mẽ của bảo tháp Tứ Tượng, một cái hố cực lớn xuất hiện trước mặt mấy người, nhưng ngoại trừ cái hố này, xung quanh cũng không có biến đổi gì, cũng không có chút dao động linh lực còn lại nào.

- Biến mất thật rồi.

Sắc mặt Tra Kỳ Phụ trở nên cực kỳ khó coi, cái phong ấn ấn kỳ này biến mất rồi, nếu giống như những gì Diệp Mặc nói thật, cái phong ấn ấn kỳ tiếp theo sẽ tiếp nhận thay thế, thì chính là nói bọn họ không tìm thấy nơi có ấn kỳ tiếp theo, thì cũng không có cách nào phá được phong ấn này, cũng đồng nghĩa với việc vĩnh viễn không thể thăng cấp được.

Nhưng Tra Kỳ Phụ rất nhanh lại nhớ ra những gì lúc trước Diệp Mặc

nói, gã lập tức quay đầu nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, vừa nãy anh tính ra nơi xuất hiện ấn kỳ tiếp theo chưa?

Diệp Mặc trầm ngâm một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Không sai, tôi chỉ là tính đại khái vị trí của nó, từ trong này hướng về phía Tây khoảng một triệu dặm, chắn hẳn là gần đó, đến lúc đó chúng ta tìm tiếp.

- Tử địa Sa Hà?

Khiến cho Diệp Mặc không thể ngờ chính là, hắn vừa mới nói ra phương vị, thì Tra Kỳ Phụ và Tạ Chính Sư đồng thời kinh thanh nói.

- Cái gì là tử địa Sa Hà?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Tra Kỳ Phụ lập tức giải thích:

- Sa Hà Tây Tích có ba nơi không thể đến, thứ nhất là cửa vào Ma Vực, thứ hai là Thanh Sa Khanh, thứ ba chính là Sa Đấu Tuyền, nới thứ ba này chính là tử địa Sa Hà, đến đó chết là cái chắc. Nơi cách chỗ này khoảng một triệu dặm về phía Tây mà anh Diệp vừa mới nói đến chính là Sa Đấu Tuyền.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1311

Ấn Kỳ Bên Trong Sa Đấu Tuyền

Không đợi Diệp Mặc hỏi thì Tra Kỳ Phụ đã tiếp tục giải thích:

- Cửa vào Ma Vực cách đây rất xa, nghe nói cho dù là có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm thì cũng cần phải mất thời gian nửa năm. Hơn nữa hầu hết các tu sĩ đi tới Ma Vực đều chưa nghe nói rằng có ai trở về cả, cũng giống như là Thông Minh Hà, một đi không trở lại. Thanh Sa Khanh nằm ở phía Bắc của Sa Hà, diện tích rộng đến mấy trăm dặm, cát ở tất cả mọi nơi thuộc Thanh Sa Khanh đều là mầu xanh. Thậm chí trên bầu trời cũng là mầu xanh. Không có ai dám tiếp cận Thanh Sa Khanh cả, vì ở đó nhiệt độ vô cùng cao, chỉ cần tu sĩ tiếp cận tới gần thì đều bị chết cháy. Cho dù là tu sĩ Hóa Chân, thì cũng không thể nào tiến vào Thanh Sa Khanh được.

Diệp Mặc nghe đến đó, thì cũng âm thầm kinh hãi, cái Thanh Sa Chi Địa này không ngờ lại kinh khủng như vậy, ngay cả tu sĩ Hóa Chân cũng không thể nào tiến vào. Như vậy là có thể đoán được là cái nhiệt độ kia cao tới mức nào rồi.

Tra Kỳ Phụ tiếp tục nói:

- Cát đá xung quanh vùng phụ cận Thanh Sa Khanh cũng đều bị nung thành nham thạch hết rồi, hơn nữa còn là nham thạch cực kỳ kiên cố, nghe nói có thể dùng những nham thạch này để luyện chế pháp bảo nữa, trình độ cứng rắn cũng không thua gì chân khí.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi:

- Nhiệt độ ở Thanh Sa Khanh cao như vậy là vì sao, có nguyên nhân gì

chăng?

Tra Kỳ Phụ lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ, nghe người ta nói thì đệ nhất mồi lửa ký dị Thanh Như Hiểu Thiên nằm trong Thanh Sa Khanh, nhưng lại không có bất kỳ người nào có thể đi vào, vì thế cũng không ai biết thật sự là có Thanh Như Hiểu Thiên hay không. Tôi nghĩ rằng đấy cũng không phải là sự thật, vì nghe nói khi xuất hiện thì xung quanh 'Thanh Như Hiểu Thiên' cũng là một mầu xanh đấy, nhưng sao có thể lan rộng tới diện tích vài trăm dặm của Thanh Sa Khanh được? Huống chi cho dù đó đúng là 'Thanh như hiểu thiên' đi nữa, thì cũng không thể nào từ khi xuất hiện tới nay đã có nhiệt độ kinh khủng như vậy.

Diệp Mặc không hề lên tiếng, vì hắn không nghĩ như vậy. Khi 'Thanh như hiểu thiên' xuất hiện thì cả không gian đều là một mầu xanh cũng chỉ là lời đồn đại, hắn cũng không tin rằng một mồi lửa chưa hề đại thành có thể biến cả không gian thành một mầu xanh, điều này quả thực là hơi thái quá một chút. Nhưng hiện tượng của Thanh Sa Khanh thật sự là giống như vì 'Thanh như hiểu thiên'. Chỉ là không thể trông chờ vào người khác được, chính hắn muốn tự mình đi vào cũng rất khó. Nhưng dù là rất khó, thì Diệp Mặc hắn vẫn muốn sau khi hoàn tất chuyện phong ấn thì sẽ đi xem một chuyến.

'Thanh như hiểu thiên' là mồi lửa kỳ dị xếp hàng thứ nhất của Tu Chân Giới, ở trong toàn bộ các loại thiên hỏa cũng được xếp hạng thứ ba.

Nó được xếp hạng thứ ba cũng không phải là vì nó kém hơn so với mồi lửa kỳ dị hạng nhất và hạng hai. Mà là bởi vì trong số các loại Thiên hỏa căn bản là không có mồi lửa xếp hạng nhất. Từ mồi lửa hạng hai tới hạng mười của Thiên hỏa, thì bất luận là loại Thiên hỏa nào có thể cắn nuốt được 'Tinh không viêm tủy' thì lập tức có thể tấn cấp thành Thiên hỏa xếp hạng nhất, và tên của loại Thiên hỏa này sẽ được căn cứ theo tên của chính bản thân Đương nhiên, rất nhiều cái tên đều đã được đặt sẵn rồi. Ví dụ như Thiên hỏa xếp hạng ba là 'Thanh như hiểu thiên' sau khi cắn nuốt 'Tinh không viêm

tủy', thì đều sẽ được các tu sĩ gọi là ‘Tinh không thanh hỏa’.

Nếu như hai trong mười loại Thiên hỏa đều cắn nuốt 'Tinh không viêm tủy' thì sẽ xem sau khi hai mồi lửa này gặp nhau, cắn nuốt lẫn nhau, thì mồi lửa nào thắng sẽ tiếp tục là đệ nhất mồi lửa trong thiên địa này.

'Tinh không viêm tủy' so với Thiên hỏa càng khó có được hơn, cái loại 'Tinh không viêm tủy' này đều tồn tại trong vết nứt không gian, hoặc là trong không gian hư vô. Những tu sĩ bình thường căn bản là không thể nào nhìn thấy được, chứ đừng nói là chiếm được.

Diệp Mặc thấy Tạ Chính Sư sau khi nghe Tra Kỳ Phụ nói về Thanh Sa Khanh, thì sắc mặt có chút không được tốt cho lắm, tuy rằng Diệp Mặc rất muốn hỏi Tạ Chính Sư một chút, nhưng nghĩ tới việc người này lúc trước đã động sát ý với mình, thì nhất thời không còn hứng thú nữa.

- Vậy Sa Đấu Tuyền thì có vấn đề gì?

Diệp Mặc không muốn Tra Kỳ Phụ tiếp tục nói về chuyện Thanh Sa Khanh nữa, vì hiện tại nơi mà họ muốn đi là Sa Đấu Tuyền.

Tra Kỳ Phụ gật đầu:

- Sa Đấu Tuyền so với Thanh Sa Khanh thì tốt hơn rất nhiều. Diện tích chỉ có vài dặm mà thôi, nhưng cái diện tích vài dặm này đều là vòng xoáy cát đá. Cái vòng xoáy này tạo thành một cái hố xoáy khổng lồ. Bất luận là tu sĩ nào thì cũng không thể tới gần, một khi tới gần đều sẽ bị cái hố đấu này cuống đi, không thể nào sống sót được.

Diệp Mặc nhíu mày, nếu như cái ấn kỳ thứ hai thực sự là ở chỗ Sa Đấu Tuyền này, thì thật đúng là có chút phiền phức.

Hiện tại không có bất kỳ biện pháp nào, thì Diệp Mặc cũng chỉ có thể đi xem một lần mà thôi. Việc tu sĩ không thể phi thăng không chỉ quan hệ tới Tây Tích Châu, mà cũng liền quan tới cả hắn nữa.

...

Bọn họ phi hành tuy rằng không chậm, nhưng cũng không được nhanh lắm, dù sao Diệp Mặc cũng không khẳng định được vị trí của ấn kỳ thứ hai, cho nên cũng chỉ có thể vừa đi vừa nhìn một chút.

Sau năm ngày, thì Diệp Mặc đã nhìn thấy Sa Đấu Tuyền. Tuy rằng hắn rất hi vọng là ấn kỳ không phải nằm ở trong đó, nhưng cuối cùng Diệp Mặc vẫn phải đưa ra kết luận, cái ấn kỳ thứ hai xác thực là nằm trong Sa Đấu Tuyền.

Tuy rằng mấy người Diệp Mặc còn cách Sa Đấu Tuyền tới mấy ngàn thước, nhưng cái Sa Đấu Tuyền khổng lồ kia đã có thể nhìn thấy được một cách rõ rệt rồi. Từng tảng cát đá lớn cuồn cuộn lên tạo thành một cái hố đấu khổng lồ. Thoạt nhìn thì cái hố đấu này cực kỳ hùng vĩ, nhưng Diệp Mặc lại biết cái Sa Đấu Tuyền này chẳng những hùng vĩ, mà còn là một nơi cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút, là sẽ bị cuốn vào trong đó.

Mà Sa Đấu Tuyền kia phát ra từng tiếng động ‘ung.. ung... ’, thì cho dù là đứng cách xa tới mấy ngàn thước thì cũng phải cảm thấy đinh tai nhức óc. Điều này cũng bình thường, vì Diệp Mặc càng cảm thấy được một lực hút mạnh mẽ vẫn cuồn cuộn quanh thân hắn, tựa như chỉ cần hắn hơi thả lỏng tâm thần một chút, thì cái lực hút mạnh mẽ kia sẽ lập tức dẫn hắn vào bên trong Sa Đấu Tuyền.

- Diệp huynh, cái ấn kỳ thứ hai kia thực sự ở trong Sa Đấu Tuyền này sao? Chúng ta căn bản là không có biện pháp để tới gần?

Tra Kỳ Phụ nhìn hố xoáy cát vàng kinh khủng kia, còn có một cái hố đẩu vô cùng lớn nữa, liền có chút lo lắng.

Diệp Mặc nhìn về phía Tạ Chính Sư:

- Tạ thành chủ, ý của ngài thì thế nào?

Tạ Chính Sư nhìn thấy uy thế kinh khủng của Sa Đấu Tuyền trước mặt,

cũng nhíu mày:

- Tôi cũng không có biện pháp nào tốt cả, nhưng chúng ta đã tiếp cận tới Sa Đấu Tuyền này, thì chí ít cũng có một biện pháp đáng để thử, đó chính là bố trí một cái trận pháp phản xoáy. Khiến cho cái hố xoáy Sa Đấu Tuyền này bị chậm tốc độ lại, sau đó có thể tiến tới gần rồi. Nhưng đây cũng chỉ là tới gần mà thôi, còn nếu muốn đi vào tìm kiếm ấn kỳ, thì hiển nhiên là không được thực tế cho lắm, hơn nữa cái trận pháp phản xoáy này thì với bản lĩnh trận pháp hiện tại của tôi, còn cần phải có người đến giúp.

Tra Kỳ Phụ nghi hoặc:

- Tạ thành chủ, ngài và Diệp huynh không phải đều là tông sư trận pháp hay sao? Vì sao còn phải cần tìm người tới giúp nữa? Có phải là do không có linh nguyên không? Nếu như vì thiếu linh nguyên, thì ở đây tôi còn rất nhiều linh thạch thượng phẩm, và một ít linh thạch cực phẩm nữa...

Tạ Chính Sư lắc đầu:

- Tra huynh, không phải là vấn đề ở linh nguyên đâu. Huống hồ cái trận pháp phản xoáy này cần lượng linh nguyên cũng không phải là nhỏ, nếu dùng linh thạch thượng phẩm là không đủ, linh thạch cực phẩm thì có thể, nhưng phỏng chừng anh cũng không có nhiều như vậy. Trận pháp khó có thể bố trí căn bản là vì không có tông sư trận pháp cấp chín, bởi vì trận pháp này chính là một trận pháp cấp chín đỉnh. Tuy rằng tôi có một cái linh mạch cực phẩm có thể dùng làm linh nguyên, nhưng lại không thể nào bố trí được trận pháp cấp chín đỉnh được.

- Cái gì? Trận pháp cấp chín sao?

Tra Kỳ Phụ hít một hơi lạnh, toàn bộ Tây Tích Châu cũng chỉ có một tông sư trận pháp cấp chín, đó chính là lão sơn chủ của Tuyết Lâm Hàn Trì, hơn nữa người ta đã bế quan cả trăm năm rồi. Muốn mời cô ta đi ra bố trí trận pháp cấp chín, thì độ khó cũng không thua gì trực tiếp tiến vào trong Sa Đấu Tuyền cả.

Diệp Mặc thì lại mỉm cười:

- Tôi cũng đồng ý với ý của Tạ thành chủ, nếu Tạ thành chủ đã có linh nguyên thì không còn gì tốt hơn nữa rồi. Cái trận pháp phản xoáy này tôi có thể bố trí được. Đợi sau khi trận pháp phản xoáy bố trí thành công, thì sau khi tôi tiến vào trong trận pháp, phải làm phiền Tạ thành chủ thủ hộ trận pháp giúp tôi rồi.

Sau khi Diệp Mặc nói xong, thì Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ đều ngây người nửa ngày, sau đó mới cùng đồng thành thốt lên:

- Anh là tông sư trận pháp cấp chín?

Bọn họ mặc dù biết Diệp Mặc là một tông sư trận pháp, nhưng tuyệt đối không thể nghĩ rằng Diệp Mặc là một tông sư trận pháp cấp chín được. Hiện tại hắn nói hắn có thể bố trí được trận pháp cấp chín đỉnh, thì lúc này hai người mới phải giật mình.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, tôi đích thực là một tông sư trận pháp cấp chín.

Tạ Chính Sư hít một hơi lạnh, một lát sau mới hồi phục lại được tinh thần, sau đó khom người nói với Diệp Mặc:

- Tôi còn tưởng rằng Diệp Mặc nhiều nhất cũng chỉ là một tông sư trận pháp cấp tám giống như tôi, chỉ là có nhiều nghiên cứu hơn về phương diện phong ấn mà thôi, không ngờ được Diệp huynh lại là một tông sư trận pháp cấp chín. Lúc trước Tạ mỗ có chỗ đắc tội, mong Diệp huynh không nên tính toán, Tạ mỗ xin nguyện ý bồi tội.

Là thành chủ của Tây Tu thành, một tu sĩ Hóa Chân đỉnh, thì Tạ Chính Sư có thể nói với Diệp Mặc những lời này đã là rất khó có được rồi, có thể thấy được việc phi thăng trong lòng y có địa vị ra sao.

Tra Kỳ Phụ không rõ vì sao Tạ Chính Sư lại nói rằng muốn bồi tội với

Diệp Mặc. Nhưng Diệp Mặc lại hiểu được là Tạ Chính Sư đang nói về chuyện lúc trước đã có sát ý đối với hắn.

Diệp Mặc khoát tay:

- Chuyện phi thăng là đại sự, với tôi thì nó cũng là chuyện vô cùng quan trọng. Chỉ là tài liệu của tôi không đủ, không biết Tạ thành chủ có nhiều tài liệu hay không, có thể giúp tôi luyện chế trận kỳ.

Hiện tại tài liệu của Diệp Mặc tuy rằng không nhiều lắm, nhưng nếu dùng để luyện chế trận kỳ cũng không hề thiếu được. Nhưng hiện tại thì hắn có thể hiên ngang sử dụng tài liệu của Tạ Chính Sư thì ngu gì mà không dùng.

Tạ Chính Sư thì lại không có chút keo kiệt nào khi nghe Diệp Mặc nói vậy cả. Vung tay lên đã hiện ra một đống lớn tài liệu trước mặt của Diệp Mặc rồi. Hầu như tất cả đều là tài liêu luyện khí từ cấp bẩy trở lên. Dùng chỗ tài liệu này để luyện chế trận kỳ của một trận pháp cấp chín thì đúng là thừa.

Tra Kỳ Phụ cũng không tỏ ra yếu kém, cũng ném ra một đống lớn tài liệu.

Diệp Mặc thầm than sự giầu có của Tây Tích Châu. Nhưng cũng chẳng dại gì mà cự tuyệt cả, lập tức thu đống tài liệu này vào trong nhẫn trữ vật, sau đó đi ra một chỗ xa hơn một chút, bầy ra một cái cấm chế bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Hai ngày sau, Diệp Mặc ra khỏi cấm chế, thì lại phát hiện Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ vẫn đang chờ hắn.

Diệp Mặc lấy ra một phần trận kỳ đưa cho Tạ Chính Sư:

- Tôi hiện tại sẽ bố trí trận pháp phản xoáy, anh hãy lấy ra linh mạch của mình đi. Chờ sau khi tôi bố trí xong trận pháp, thì sẽ lập tức tiến nhập vào trong Sa Đấu Tuyền. Còn anh thì sẽ ở ngoài này giúp tôi khống chế trận pháp, để tôi phá giải ấn kỳ.

Tuy rằng biết rõ bên trong có tiên tinh, nhưng hiện tại Tạ Chính Sư cũng hiểu rõ, bất luận là đối với sự hiểu biết về phong ấn, hay là bản lĩnh trận pháp, thì y đều kém hơn nhiều so với Diệp Mặc, cho nên loại chuyện này thì y căn bản cũng không có biện pháp tham dự vào, chỉ có thể gật đầu đồng ý mà thôi.

Lập tức Tạ Chính Sư vung tay tung ra một cái linh mạch thật lớn. Cái linh mạch này khiến Diệp Mặc cũng có chút phát thèm. Đây là một cái linh mạch cực phẩm hoàn mỹ, cũng không biết là Tạ Chính Sư từ đâu mà chiếm được. Linh mạch vừa mới hiện ra, thì linh khí xung quanh cũng nhanh chóng nồng đậm hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1312

Phá Giải Ấn Kỳ

Linh mạch cực phẩm vừa hạ xuống trên mặt cát, thì Tạ Chính Sư liên tục ném ra hơn mười miếng trận kỳ cố định lấy linh mạch.

Trước tiên Diệp Mặc bố trí trên linh mạch một cái trận pháp cung cấp linh nguyên, sau đó mới nhanh chóng bay vòng quanh Sa Đấu Tuyền khổng lồ để bố trí trận kỳ.

Khi Tạ Chính Sư thấy trận kỳ mà Diệp Mặc bố trí đều là trên hư không, thì khóe mắt cũng giật giật. Y là một tông sư trận pháp, nên đương nhiên đã nghe nói qua về trận kỳ bố trí trên không, đây chính là một thủ pháp bố trí trận pháp cực kỳ cao minh, chỉ là hiện tại y không thể nào bố trí được như vậy.

Biết được Diệp Mặc là một tông sư trận pháp cấp chín, đã khiến y rất kinh ngạc rồi, nhưng hiện tại thì y càng không thể ngờ được là Diệp Mặc lại có thể bố trí trận kỳ của đại trận cấp chín trên hư không một cách lưu loát như vậy, thực lực này hiển nhiên là đã tiếp cận đến tiêu chuẩn tông sư trận pháp cấp chín đỉnh rồi. Y thực sự không thể nào hiểu nổi vì sao Diệp Mặc có thể học được, lúc này y thậm chí rất muốn hỏi Diệp Mặc xem rốt cuộc là hắn bao nhiêu tuổi rồi, liệu có phải là lão yêu quái đã sống mấy nghìn năm hay không?

Ngay cả Tạ Chính Sư cũng vô cùng chấn động, thì Tra Kỳ Phụ lại càng trở nên ngây dại. Lúc này thì Diệp Mặc trong mắt y đã là một người toàn năng rồi, cái bóng tà linh mà y không có biện pháp nào đối phó thì trong tay Diệp Mặc lại chẳng khác gì giấy lộn cả. Mà giờ khắc này người ta bố trí đại trận pháp cấp chín, cũng vẫn nhẹ nhàng lưu loát như vậy.

Thân ảnh của Diệp Mặc bay lượn bốn phía xung quanh Sa Đấu Tuyền, từng đạo trận kỳ được phóng ra ngoài, mỗi một miếng trận kỳ dường như đều mang theo một không gian dao động cực kỳ cường đại. Tuy rằng trận pháp còn chưa được hình thành, nhưng Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cũng đã có thể cảm giác được theo những miếng trận kỳ mà Diệp Mặc bỏ lại, thì không gian xung quanh dường như đã có sự khác biệt lớn rồi.

Thời gian một ngày một đêm nhanh chóng trôi qua, Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ vốn đang khẩn trương theo dõi Diệp Mặc bố trí trận pháp bỗng nhiên cảm giác được mặt đất dưới chân run lên. Lập tức hai người đã nghe được một tiếng nổ 'Oành' phát ra. Linh mạch cực phẩm kia lúc này đã bộc phát ra một luồng linh khí mầu trắng sữa trực tiếp vọt vòng bên trong Sa Đấu Tuyền.

Sau một lát, thì lại có một tiếng 'Răng rắc' phát ra, thẳng phía trên Sa Đấu Tuyền đột ngột hình thành một trận pháp phản xoáy. Còn hố xoáy của Sa Đấu Tuyền thì đang dần chậm lại, ngày càng trở nên chậm chạp hơn.

Đại trận phản xoáy đã bố trí thành công rồi. Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ liền đại hỉ. Tạ Chính Sư để Tra Kỳ Phụ ở lại trông coi linh nguyên, còn y thì nhanh chóng chạy vào trung tâm trận pháp phản xoáy thay Diệp Mặc bảo vệ trận pháp.

Sau khi Tạ Chính Sư tiến vào trận pháp phản xoáy của Diệp Mặc, thì thần thức liền quét vào bên trong Sa Đấu Tuyền. Vòng xoáy của Sa Đấu Tuyền vẫn vô cùng nhanh, hơn nữa vẫn có một lực hút ảnh hưởng tới y. Chỉ là tốc độ vòng xoáy và lực hút này đã tương đối yếu đi rồi, phải nói là kém quá xa so với lúc trước. Chỉ là thần thức của y vẫn không thể nào quét vào trong, vì thần thức vừa đi vào trong Sa Đấu Tuyền thì đã biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này Tạ Chính Sư tuy rằng có thể thấy được hố đẩu khổng lồ của Sa Đấu Tuyền, nhưng cũng không còn nhìn thấy Diệp Mặc nữa rồi. Trong lòng của y cũng cảm thấy vô cùng bội phục Diệp Mặc, bởi vì vận tốc vòng xoáy này, thì y tuyệt đối không thể nào tiến vào một cách dễ dàng được. Còn Diệp

Mặc cho dù tu vi có cao hơn y, thì tối đa cũng chỉ là Hóa Chân đỉnh mà thôi, chẳng lẽ lại còn có thể là tiên nhân sao?

...

Diệp Mặc vừa tiến vào trong Sa Đấu Tuyền, thì đã cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ cuốn hắn đi, giống như là bị vòng xoáy hút xuống dưới lòng đất vậy. Bên trong cái Sa Đấu Tuyền này dường như là một cái động không đáy.

Một cảm giác vô cùng choáng váng truyền đến, trong lòng Diệp Mặc thầm than lợi hại, với loại lực hút xoáy xuống dưới này, thì không nói tới việc hắn có thể phá vỡ ấn kỳ hay không, mà ngay cả việc đứng vững thôi cũng cực kỳ khó khăn.

Nhưng lúc này thì hắn cũng không hề lo lắng, vì hắn cũng không phải là một kẻ cả tin. Tuy rằng Tạ Chính Sư chắn chắn sẽ không quấy rầy hắn phá giải ấn kỳ, nhưng Diệp Mặc vẫn phải đề phòng bất trắc.

Trận pháp phản xoáy bên ngoài của Diệp Mặc vẫn chưa phát huy được toàn bộ uy lực, hắn còn bố trí thêm hơn mười miếng trận kỳ ẩn nấp nữa. Loại trận kỳ ẩn nấp không gian này là hắn học được từ Băng Thần cấm địa đấy.

Hơn mười miếng trận kỳ ẩn nấp này có tác dụng chủ yếu là để hắn có thể bố trí thêm một cái trận pháp phản xoáy bên trong Sa Đấu Tuyền này nữa. Trận pháp này sẽ dùng cùng một cái linh nguyên với trận pháp bên ngoài, nhưng lại khiến cho Tạ Chính Sư không thể nào thấy được. Tạ Chính Sư muốn nhìn thấy trận pháp phản xoáy nhỏ bên trong Sa Đấu Tuyền thì nhất định phải tiến vào vòng xoáy tốc độ cao kia của Sa Đấu Tuyền. Cho nên Diệp Mặc tin rằng Tạ Chính Sư không có lá gan đó.

Diệp Mặc cũng biết, trận pháp phản xoáy ở đây nhất định phải nhanh chóng được bố trí, chỉ trong thời gian ngắn là phải bố trí hoàn tất, bằng không thì hắn sẽ bị Sa Đấu Tuyền cuống đi mất, còn bố trí cái gì nữa?

Kỳ thực căn bản là không cần Diệp Mặc tự mình hành động, vì Sa Đấu Tuyền trong nháy mắt đã đem Diệp Mặc bay vòng quanh vô số lần rồi, hơn nữa càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng xuống sâu hơn, dường như sau một khắc, thì Diệp Mặc sẽ bị hút xuống lòng đất biến mất hoàn toàn cũng nên.

Hiện tại loại lực hút xoáy điên cuồng hút xuống dưới quanh thân Diệp Mặc này, thì hắn chỉ có thể cố gắng giữ vững tâm tình mình thanh tĩnh. Chỉ trong chốc lát thời gian, thì hắn đã bố trí xong trận pháp phản xoáy rồi. Theo sự khống chế trận kỳ ở bên ngoài của hắn, thì hai trận pháp phản xoáy đã hoàn toàn hợp lại.

Sau một khắc, thì thân hình Diệp Mặc cũng rơi chậm lại, lốc xoáy của Sa Đấu Tuyền đã không còn tác dụng đối với hắn nữa. Khi đã hoàn toàn dừng lại, thì hắn đã có thể thấy rõ được mọi thứ xung quanh.

Trước mắt là một cái hố cát thật lớn, bên trong đều là cát vàng. Bởi vì trận pháp phản xoáy của Diệp Mặc, cho nên dưới đáy hố cát thì cát vàng vẫn đang xoáy tròn, nhưng rất chậm rãi nhẹ nhàng, chí ít thì nó không thể nào hình thành một cái hố đấu nhỏ được, cũng không thể nào hút người vào được.

Ở đây quả nhiên là không có cái gì ngoài cát vàng cả, Diệp Mặc cũng biết cho dù là lúc hắn vị cuốn xuống dưới này thì cũng không gặp được bất cứ một cái gì cả.

Ấn kỳ của cái phong ấn này thuộc về khỏang không ấn kỳ, nếu như cái ấn kỳ thứ hai ở chỗ này, thì mắt thường và ngay cả thần thức đều không thể nào nhìn ra được. Muốn thấy rõ ràng, thì hắn nhất định phải để cho ấn kỳ tự mình lộ ra.

Cho nên khi vòng xoáy ở giữa Sa Đấu Tuyền giảm xuống mức nhỏ nhất, thì Diệp Mặc lập tức lấy Tử Đao ra đánh thẳng vào hư không.

Ánh đao tím xẹt qua mấy trượng, thì chân nguyên dao động liền bị ngăn

trở lại, một cột sáng liền hiện ra mờ mờ. Ở giữa cột sáng này là một cái vòng tròn bát quái, xung quanh vòng tròn này có tới mấy nghìn miếng tiên tinh, vô cùng lóa mắt. Nhưng Diệp Mặc cảm giác được, tiên tinh ở cái ấn kỳ thứ hai này so với cái thứ nhất ít hơn nhiều, hơn nữa ngay cả chất lượng của tiên tinh cũng kém hẳn đi. Tiên tinh ở đây thoạt nhìn thì không khác gì tiên tinh hắn lấy được từ thi hài của Sở Tiêu Y cả.

Lúc này Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cũng không có ở đây, nên Diệp Mặc không có chút cố kỵ nào. Nhưng hắn vẫn bố trí trước một cái trận pháp che đậy, sau đó mới tiếp tục phóng Tử Đao ra. Loại phong ấn ấn kỳ hư không dầy đặc này, thì hắn cũng không có cách nào phá vỡ cả, cách duy nhất là chỉ có thể cứng rắn công phá mà thôi.

Sau hơn mười đao, thì linh lực của ấn kỳ trở nên bất ổn hẳn, trong nháy mắt Diệp Mặc tiến vào trong Thế giới trang vàng thì một tiếng nổ kinh thiên liền phát ra từ giữa Sa Đấu Tuyền.

Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cảm giác được ở trong Sa Đấu Tuyền có gì đó không đúng, dường như có một linh lực dao động vô cùng lợi hại vừa phát ra, tuy nhiên bọn họ lại không biết là không đúng ở điểm nào. Bởi vì tiếng nổ mạnh khi cột sáng kia bị công kích đã bị trận pháp che đậy của Diệp Mặc ngăn trở lại, cho nên bọn họ căn bản là không nghe thấy gì.

Diệp Mặc không đợi cho vụ nổ hoàn toàn tan biến, đã lại lần nữa xuất hiện trước cột sáng ấn kỳ. Lập tức hắn đã nhìn thấy từng luồng hắc khí từ trong phong ấn tràn ra. Diệp Mặc biết đấy chính là ma khí mà Tạ Chính Sư nói tới.

Có vẻ như là cái loại ma khí này đều có ở mỗi một vị trí phong ấn, cho nên Diệp Mặc cũng không hề có dự định để cho luồng ma khí này ra khỏi Sa Đấu Tuyền.

Trong nháy mắt 'Vụ liên tâm hỏa' liền được phóng ra, Cửu Dương thiên hỏa liền được thi triển.

Một vòng thái dương thiên hỏa mầu hồng nhạt xuất hiện trên đỉnh đầu của Diệp Mặc, chiếu sáng rõ cả không gian dưới đáy Sa Đấu Tuyền này. Những hắc khí tràn ra kia liền bị hòa tan dưới vòng thái dương của Cửu Dương thiên hỏa, nháy mắt liền biến mất hoàn toàn.

Diệp Mặc cũng không đình chỉ công kích, lại lần nữa phóng Tử Đao ra công kích phong ấn. Hắn đương nhiên biết, ấn kỳ của phong ấn càng bị tổn hại lớn, thì chu kỳ xuất hiện cái khe của ấn kỳ lại càng nhanh.

Lần thứ hai phát nổ, Diệp Mặc lại lần nữa tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Sau một lát, Diệp Mặc lại từ Thế giới trang vàng đi ra, hắn không tiếp tục công kích ấn kỳ nữa. Hắn đã tính toán qua, sau hai lần phát nổ, thì chu kỳ của cái ấn kỳ này còn thời gian một ngày, thời gian một ngày này hắn còn có thể chờ được.

Sau một ngày đêm, Diệp Mặc lại giống như lần trước, trong nháy mắt tiến vào ấn kỳ của phong ấn. Đã từng có kinh nghiệm, cho nên hắn chỉ dùng thời gian sáu lần hít thở đã tính toán được vị trí kế tiếp của ấn kỳ. Cùng lúc này, hắn ném ra vài miếng trận kỳ, đem vòng tròn bát quái này che lại, sau đó lại lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' bảo hộ trăm viên tiên tinh, sau đó mới phóng Tử Đao ra.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, vòng tròn bát quái liền bị phá tan.

Trong nháy mắt Diệp Mặc tiến vào trong Thế giới trang vàng thì đã biết là ấn kỳ thứ hai đã bị phá. Cái ấn kỳ này khác với cái ấn kỳ thứ nhất, vì nó đã hoàn toàn tan vỡ rồi.

Sau một lát, Diệp Mặc lại ra khỏi Thế giới trang vàng, thì cái vòng tròn bát quái vì được trận kỳ bảo vệ, cho nên cũng chưa hề biến mất. Chỉ là hiện tại cái vòng tròn bát quái này liền bị Diệp Mặc chém đứt.

Về phần tiên tinh thì đã hoàn toàn biến mất không còn nữa, có thể là đã biến mất cùng với hư không trận kỳ, hoặc là bị nổ tan rồi. Gần trăm viên tiên tinh được 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc bảo vệ cũng chỉ còn lại có mười một viên.

Xác thực là những viên tiên tinh ở đây kém hơn nhiều so với tiên tinh trong ấn kỳ thứ nhất, nhưng Diệp Mặc cũng đã cực kỳ hài lòng rồi. Hắn không cần suy nghĩ, liền đem mười một viên tiên tinh vào trong Thế giới trang vàng, sau đó mới thu hồi 'Đại đỉnh tám cực' cùng với trận kỳ che đậy. Về phần trận kỳ của trận pháp phản xoáy, thì Diệp Mặc cũng lười thu lại. Đợi lát nữa linh nguyên bên ngoài bị Tạ Chính Sư thu hồi, thì trận kỳ cũng sẽ tự động biến mất thôi.

...

- Nhanh như vậy sao?

Diệp Mặc vừa ra tới thì Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ đã kinh ngạc thốt lên.

Hỏi xong thì cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, Tra Kỳ Phụ đã lại vội vã hỏi tiếp:

- Diệp huynh, phong ấn đã bị phá chưa?

Diệp Mặc vừa định trả lời, thì lại cảm giác được mặt cát dưới chân bộc phát ra từng đợt rung động, giống như là động đất vậy, thậm chí còn có từng trận âm thành ‘Rầm rầm’ trầm đục truyền đến. Giống như là ở giữa Sa Hà có cái gì đó bị nổ tung vậy.

Diệp Mặc lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rồi nói:

- Ấn kỳ ở đây đã bị phá rồi, ấn kỳ kế tiếp đang nằm ở phía vụ nổ đó, chúng ta nhanh tới xem.

Sau khi nói xong, Diệp Mặc cũng không nhắc tới chuyện tiên tinh, xoay

người rời đi. Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cũng không có ý hỏi Diệp Mặc có nhìn thấy tiên tinh hay không, cũng không hỏi Diệp Mặc phá vỡ ấn kỳ như thế nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1313

Kiếp Biến Đỉnh

Mấy vạn dặm cự ly thì đối với ba người Diệp Mặc mà nói, thì chỉ là một thời gian ngắn là đã tới nơi rồi.

Hiện ra trước mặt họ chính là một cái khe nứt lớn không thấy đáy. Tuy rằng có vô số dòng sóng cát chảy ào ào vào trong các hố cát, nhưng trong thời gian ngắn, thì hiển nhiên các hố cát này không thể nào bị lấp đấy được.

Tra Kỳ Phụ nghi hoặc nhìn Diệp Mặc:

- Cái ấn kỳ thứ ba chính là ở đây sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, vị trí của cái ấn kỳ thứ ba chính là ở chỗ này, không biết thế nào mà đột nhiên lại nổ tung...

Lời của Diệp Mặc còn chưa nói hết, thì mấy người lại lần nữa cảm nhận được phía dưới chân lại rung động từng đợt, hiển nhiên là lại có vụ nổ giống như ở đây truyền đến từ xa.

- Ấn kỳ nổ tung sao? Có phải là anh đã động đến đồ vật gì bên trong cái ấn kỳ thứ hai rồi không?

Tạ Chính Sư nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn cũng có chút hoài nghi, hiện tại Tạ Chính Sư vừa hỏi, thì trong lòng hắn lập tức khẽ động. Trong nháy mắt hắn đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cái không gian ấn kỳ dầy đặc này vốn là có người bố trí để cho

tu sĩ Tây Tích Châu không thể nào phi thăng. Nhưng lại có thể thay thế bổ sung ấn kỳ. Vậy nếu như cái ấn kỳ thứ hai sau khi bị phá hủy, thậm chí cả tiên tinh cũng chỉ thiếu đi mười một viên, thì có thể ảnh hưởng tới cái ấn kỳ thứ ba hay không?

Vậy thì cái người có thực lực vô cùng mạnh mẽ kia khi bố trí cái đại phong ấn này hoàn toàn có thể làm như vậy, đó chính là một cách phòng ngừa chu đáo, một khi ai đó phát hiện có thể tìm được cái ấn kỳ thứ hai, hơn nữa còn lấy mất cả đồ vật bên trong, thì rất có thể sẽ đem những ấn kỳ còn lại phá hủy.

Bởi vì một khi có người tìm được cái ấn kỳ thứ hai, hơn nữa còn lấy đi đồ vật bên trong, thì nói lên rằng người đó cũng có thể tìm được cái ấn kỳ thứ ba, thứ tư. Nếu như cái phong ấn cuối cùng cũng sẽ bị phá vỡ, thì không bằng để nó tự hủy, khiến cho người phá hủy phong ấn không thể chiếm được nhiều tiên tinh hơn.

Sau tiếng nổ nặng nề vừa rồi, thì lại có thêm mấy đợt rung động nữa truyền đến, Diệp Mặc biết, hắn không cần phải đi tìm và phá hủy ấn kỳ tiếp theo rồi. Các suy nghĩ của hắn tuyệt đối là chính xác. Cái đại phong ấn của thế giới này đã bị hủy dưới sự chuẩn bị sẵn của người đã bố trí ra nó.

Tra Kỳ Phụ kinh nghi bất định nhìn Diệp Mặc:

- Diệp huynh, những rung động này...

Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Tôi cũng không dám khẳng định, nhưng tôi phỏng chừng là những cái ấn kỳ này đã tự động phá hủy rồi, về phần nguyên nhân là cái gì, thì tôi cũng không rõ lắm.

Nguyên nhân thì Diệp Mặc đương nhiên biết rõ, đó chính là do hắn đã lấy đi tiên tinh bên trong phong ấn. Nhưng loại nguyên nhân này, thì hắn nhất định sẽ không nói ra.

Nếu chính diện đối kháng, thì hắn hoàn toàn có thể thắng được Tra Kỳ Phụ, nhưng đối với Tạ Chính Sư, thì Diệp Mặc không có chút nắm chắc nào. Hắn đoán rằng nếu mình và Tạ Chính Sư đánh nhau, thì cũng là thua nhiều thắng ít, nếu như không bỏ chạy, thì thậm chí có thể mất mạng.

Ngay khi mọi người còn đang nghi hoặc, thì Tạ Chính Sư bỗng nhiên mừng rỡ thốt lên:

- Tôi đã cảm nhận được thời gian phi thăng rồi, trong vòng nửa năm nữa...

Diệp Mặc nghe xong lời Tạ Chính Sư nói, thì lập tức đã hiểu được cái phong ấn kia đúng thực là để phong ấn thế giới này. Chỉ là bản thân vô tâm cắm liễu, cư nhiên lại khiến cho phong ấn bị phá hủy.

Tra Kỳ Phụ thì chỉ hơi sửng sốt một chút, lập tức trở nên kinh hỉ hướng tới Tạ Chính Sư nói:

- Chúc mừng Tạ thành chủ, rốt cuộc cũng có thể phi thăng tiên giới rồi. Chúc mừng, chúc mừng.

Nói xong thì y cũng không hề nghĩ ngợi gì, liền lấy ra phi kiếm truyền tin phát ra tin tức đã có thể phi thăng. Trong nháy mắt thì đạo phi kiếm kia đã biến mất ở chân trời.

Sau khi phát xong phi kiếm thì Tra Kỳ Phụ mới tỉnh ngộ, lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Phi kiếm đã có thể truyền đi rồi, vậy thì lúc trước là có chuyện gì?

- Chắc là do cái phong ấn kia tạo thành đấy, hoặc là ở một số nơi không thể phát phi kiếm truyền tin đi được, tôi cũng không hiểu rõ lắm.

Diệp Mặc trả lời.

Hiện tại ý nghĩ đầu tiên của hắn là trở lại Tây Tu thành, hay là đi Thanh

Sa Khanh xem một chút.

Tạ Chính Sư lúc này lại càng kinh hãi không ngớt mà nhìn Diệp Mặc:

- Diệp huynh, anh, anh không ngờ lại chỉ có tu vi Kiếp Biến tầng bẩy?

Trong lòng Diệp Mặc liền trầm xuống, hắn thật không ngờ sau khi Tạ Chính Sư cảm nhận được thời gian phi thăng, thì lại có thể nhìn ra tu vi của hắn. Có lẽ la do vừa rồi hắn không chú ý, còn Tạ Chính Sư thì lại đột nhiên cảm giận được sự huyền bí của thiên địa, cho nên mới trong khoảng thời gian ngắn này mà khám phá ra tu vi của hắn.

Diệp Mặc mỉm cười, ôm quyền nói:

- Hai vị, tôi muốn đi trước một bước. Hẹn gặp lại ở Tây Tu thành.

Nói xong Diệp Mặc cũng không đợi Tra Kỳ Phụ và Tạ Chính Sư trả lời, đã lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', trong nháy mắt liền biến mất khỏi thần thức của Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ. Hắn không trả lời câu hỏi của Tạ Chính Sư, vì lúc này so với đáp án chuẩn xác, còn không bằng dùng kiểu lập lờ nước đôi.

Nếu như tu vi của hắn còn chưa bị Tạ Chính Sư nhìn ra, thì hắn còn có thể tiếp tục lưu lại. Nhưng một khi đã bị Tạ Chính Sư nhìn ra, thì hắn sẽ không thể tiếp tục ở bên cạnh Tạ Chính Sư được. Tâm cơ của Tạ Chính Sư quá sâu, hơn nữa có lẽ y đã đoán được việc hắn chiếm lấy tiên tinh ở trong ấn kỳ thứ hai rồi.

Loại đồ tốt như tiên tinh này thì ai lại không muốn, huống chi là một tu sĩ sắp phi thăng như Tạ Chính Sư?

- Diệp huynh vì sao lại đột nhiên đi trước?

Tra Kỳ Phụ nghi hoặc nhìn về hướng Diệp Mặc biến mất, sau đó lại quay đầu nhìn Tạ Chính Sư:

- Tạ thành chủ, lần này thực sự là phải cảm ơn Diệp huynh rồi. Nếu như không phải bản lĩnh trận pháp của Diệp huynh thông thiên, vậy thì cái ấn kỳ kia quả thật là khó có thể phá hủy được. Được rồi, Tạ thành chủ mới vừa nói Diệp huynh chỉ là Kiếp Biến hậu kỳ, là có ý gì? Diệp huynh tuyệt đối phải là tu vi Hóa Chân hậu kỳ.

Tạ Chính Sư cười ha hả:

- Vừa rồi hẳn là tôi đã nhìn lầm rồi. Được rồi, tôi cũng muốn quay về Tây Tu thành chuẩn bị chuyện phi thăng, hiện giờ xin được cáo từ.

Nói xong thì Tạ Chính Sư cũng lấy ra một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm, biến thành một luồng sáng bay ngược lại phía Tra Kỳ Phụ, đảo mắt đã biến mất không thấy nữa.

Tra Kỳ Phụ nghi hoặc nhìn về hướng Tạ Chính Sư biến mất một chút, sau đó lắc lắc đầu, cũng lấy ra pháp bảo phi hành, hướng về lối vào Sa Hà mà bay đi. Lúc này y đã biết được biện pháp ngăn chăn tà linh, cho nên cũng không hề e sợ nữa, chỉ cần bảo trì được sự thanh tỉnh, sau đó dùng mồi lửa kỳ dị hoặc là hỏa 'Vực' đốt cháy toàn thân, thì tà linh kia cũng sẽ dễ dàng bị tiêu diệt.

...

Tạ Chính Sư sau khi bay ra khỏi phạm vi thần thức của Tra Kỳ Phụ, thì lập tức lại đổi một phương hướng khác. Y bay thẳng theo hướng mà Diệp Mặc đã rời đi.

Y khẳng định là đã nhìn ra được tu vi của Diệp Mặc chỉ có Kiếp Biến. Một tu sĩ tu vi Kiếp Biến cho dù là lợi hại thế nào đi nữa, pháp thuật có mạnh mẽ độc địa, thì cũng không phải là đối thủ của một tu sĩ Hóa Chân đỉnh như y được. Trước đó y bị Diệp Mặc phá hủy áo giáp, đó là bởi vì một đao kia của Diệp Mặc không hề có chút dấu hiệu nào, nếu nói là đánh lén thì cũng không quá đáng.

Y vội vã tìm Diệp Mặc, hoàn toàn đúng như những gì Diệp Mặc đã suy đoán.

Diệp Mặc phá vỡ ấn kỳ thứ hai, thì quá trình đó không có bất kỳ một ai biết cả, hơn nữa Tra Kỳ Phụ cũng nói rồi, Diệp Mặc tới đây chính là vì tiên tinh, cho nên lúc này y tuyệt đối không tin là trong tay Diệp Mặc không có tiên tinh.

Tiên tinh đối với một tu sĩ sắp phi thăng như y mà nói, thì lực hấp dẫn to lớn căn bản là khó có thể tưởng tượng được. Vì thế sau khi Diệp Mặc rời đi, thì y cũng không chút do dự nào mà bay theo hướng Diệp Mặc rời đi để tìm kiếm.

Tạ Chính Sư tin tưởng rằng, với bản lĩnh và năng lực của mình, thì y muốn đuổi theo Diệp Mặc, căn bản là không có vấn đề gì cả.

Nhưng ba ngày sau, thì Tạ Chính Sư đã hoàn toàn thất vọng, y đã hoàn toàn mất đi tung tích của Diệp Mặc. Ở giữa Sa Hà này, không có tìm được cái bóng nào của Diệp Mặc, giống như là người này chưa từng xuất hiện vậy.

...

Lúc này thì Diệp Mặc đã cho Thế giới trang vàng của hắn chìm vào trong cát rồi, còn hắn thì đang ở bên trong Thế giới trang vàng để tu luyện.

Với tu vi hiện tại của Tạ Chính Sư, thì không có cách nào để tìm được hắn cả, huống chi hắn còn có trận pháp ẩn nấp nữa.

Bẩy viên tiên tinh đã được Diệp Mặc khảm vào trận bàn thời gian, mà lúc này trận bàn thời gian đã bắt đầu cấp tốc chuyển động. Diệp Mặc thì vẫn hoàn toàn bình tĩnh, ngồi trên một cái linh mạch cực phẩm, trong tay nắm một viên tiên tinh, bắt đầu tu luyện.

Vốn hắn dự định sau khi trở lại Tây Tu thành thì mới tu luyện tới Kiếp Biến viên mãn, nhưng hiện tại tu vi của hắn đã bị Tạ Chính Sư nhìn thấu, hơn nữa Tạ Chính Sư còn có thèm muốn tiên tinh trong tay hắn. Thì lúc này

Diệp Mặc đã phải đổi lại chủ ý của mình. Trước tiên hắn nhất định phải đề cao tu vi đã.

Dùng tiên tinh khống chế trận bàn thời gian, hơn nữa trong tay còn cầm tiên tinh, thì tốc độ hoàn toàn khác so với ngày trước chỉ dựa vào linh mạch cực phẩm.

Dù cho Diệp Mặc lấy được là tiên tinh hạ phẩm, thì sự nồng đậm của linh khí cũng đã vô cùng kinh người rồi. Nếu như là tu luyện giả bình thường, thì nhiều linh khí như vậy đã có thể bị bạo thể rồi. Nhưng Diệp Mặc hấp thu linh khí vào trong cơ thể, thì liền được chuyển hóa thành chân nguyên dưới sự vận chuyển liên miên không ngừng của 'Tam sinh quyết'.

Sau hai tháng, Diệp Mặc đã tấn cấp Kiếp Biến tầng tám. Sáu tháng sau, Diệp Mặc lại tấn cấp lên Kiếp Biến tầng chín. Sau mười hai tháng, thì tiên tinh trong tay Diệp Mặc đã phát ra một đợt âm thanh ‘Răng rắc’, hoàn toàn biến thành tro bụi, mà lúc này thì Diệp Mặc đã tấn cấp tới Kiếp Biến tầng chín đỉnh.

Chỉ tu luyện mười hai tháng, mà đã dùng hết một viên tiên tinh rồi. Hơn nữa tiên tinh cũng chỉ có tác dụng phụ trợ, nếu như là hoàn toàn hấp thu linh khí của tiên tinh, thì không chừng không thể kiên trì được mười tháng.

Hiện tại thì tiên tinh khảm trên trận bàn thời gian cũng không dùng hết bao nhiêu, thậm chỉ mới chỉ dùng được một chút mà thôi. Mà trong thời gian mười hai tháng sử dụng tiên tinh khống chế trận bàn thời gian, thì ở bên ngoài tối đa cũng chỉ mới qua tầm ba bốn ngày mà thôi.

Diệp Mặc biết chỗ nghịch thiên của 'Tam sinh quyết', đó chính là 'Tam sinh quyết' của hắn chỉ cần có tài nguyên tu luyện để cho hắn hấp thu, thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ nhanh vô cùng. Nếu như không có tài nguyên tu luyện, thì thậm chí hắn còn không bằng cả thứ đồ bỏ đi.

Tài nguyên tu luyện, cũng chính là dùng linh khí càng cao cấp để tu luyện thì tấn cấp càng nhanh. Cho dù là một cái bình cảnh, thì tùy tiện dùng

đan dược cũng sẽ vượt qua được. Nhưng tài nguyên tu luyện hắn cần cũng vô cùng kinh khủng, sợ rằng mấy cái tông môn chín sao cộng lại cũng không đủ để cung cấp cho hắn. Tu sĩ của môn hạ tông môn chín sao nào có thể dùng linh mạch cực phẩm để tu luyện chứ, còn không phải chỉ là một cái? Đan dược cấp tám thì ăn như cắn hạt dưa, thậm chí còn tu luyện bằng cả tiên tinh nữa?

Ngoại trừ tiên tinh ở bên trong trận bàn thời gian, thì Diệp Mặc bây giờ còn có ba viên tiên tinh nữa. Hắn tin tưởng, ba viên tiên tinh này hẳn có thể đủ để cung cấp cho hắn tu luyện tới Hóa Chân tầng ba rồi. 'Tam sinh quyết' mà hắn tu luyện, thì càng về sau càng cần nhiều linh khí. Tới tu vi Hóa Chân, thì linh khí tu luyện thậm chí hắn không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù là sử dụng tiên tinh, thì tấn cấp Kiếp Biến tầng tám lên Kiếp Biến tầng chín cũng cần lượng linh khí gấp mấy lần. Còn Hóa Chân tầng một tấn cấp Hóa Chân tầng hai thì lượng linh khí cần hấp thụ thậm chí có thể nhiều hơn tấn cấp Kiếp Biến tầng chín không chỉ trăm lần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1314

Một Đường Kiếp Lôi

Kiếp Biến đỉnh phong rồi, cũng không cần phải tu luyện nữa, nhưng Diệp Mặc cũng không cất trận bàn thời gian đi, hắn vẫn còn muốn luyện chế đan dược.

Đan dược khác cũng không nói làm gì, chủ yếu là Chân Linh đan và Chân La đan là hắn cần luyện chế.

Hai loại đan dược này cũng đều là đan dược để thăng cấp lên Hóa Chân, Diệp Mặc sớm cũng đã có cách phòng bị trước rồi, luyện chế được hai lò Chân Linh đan, một lò đan dược hắn thậm chí luyện chế ra được năm viên Chân Linh đan hạng nhất, một lò Chân La đan, Diệp Mặc luyện chế được ba viên thượng đẳng, ba viên đan dược hạng nhất.

Đến Chân La đan Diệp Mặc cũng có thể luyện chế ra hạng nhất được, điều này chứng tỏ hắn cũng đã là đan vương thiên cấp cửu phẩm thực sự rồi.

Sau khi thu hồi trận bàn thời gian rồi rời khỏi thế giới trang vàng, Diệp Mặc lại xuất hiện trên bãi cát vô cùng vô tận này, lần này hắn cũng không muốn rời đi, hắn trực tiếp ở trong này độ kiếp, độ lôi kiếp Hóa Chân.

Đối với tu sĩ của Tu Chân giới mà nói, không lên được Hóa Chân, thì cuối cùng cũng chỉ là con kiến hôi. Dưới tu sĩ Hóa Chân, những tu sĩ khác cũng chỉ là con kiến hôi. Diệp Mặc sở dĩ có thể đối kháng với Hóa Chân, đó là vì Tam Sinh quyết của hắn quá nghịch thiên rồi, hoặc là nói hắn vẫn chưa gặp được tu sĩ Hóa Chân lợi hại thực sự.

Lần này Diệp Mặc cũng không vứt nhiều linh thạch như ngày trước, sau

đó hắn bố trí một Tụ Linh trận. Hắn trực tiếp lấy một đoạn linh thạch ra, dùng đoạn linh thạch cực phẩm này độ kiếp, cũng chỉ có Diệp Mặc mới có thể làm được.

Diệp Mặc cũng không dám đặt linh mạch cực phẩm vào chỗ độ kiếp, mà lại đặt ra bên ngoài, sau đó bố trí một Tụ Linh trận.

Hắn khẳng định lôi kiếp Hóa Chân của mình cũng hung hãn chưa từng thấy, nếu linh mạch cực phẩm đặt quá gần, thì lôi kiếp cũng có thể đánh cho linh mạch này tan tành. Linh mạch cực phẩm bị lôi kiếp đánh cho tan tành rồi, cũng không phải là không thể dùng được, nhưng hiệu quả lại giảm đi nhiều.

Sau khi bố trí xong Tụ Linh trận, Diệp Mặc nuốt một viên Chân La đan, Tam sinh quyết bắt đầu toàn lực vận chuyển. Bắt đầu đánh sâu và bình cảnh Hóa Chân.

Sau khi Tam Sinh quyết vận chuyển rồi, thì linh khí của linh mạch cực phẩm điên cuồng tuôn về hướng Diệp Mặc, trong nháy mắt, trên đỉnh đầu của Diệp Mặc hình thành một lốc xoáy linh khí cực lớn.

Dưới sự xung kích của Chân La đan, Diệp Mặc mới phát hiện ra chân nguyên mà mình đạt tới Kiếp Biến đỉnh phong cũng không ngừng tăng cao, kinh mạch cũng được mở rộng.

Còn trong khi Diệp Mặc càng lúc càng hấp thụ được nhiều linh khí, thì lốc xoáy kết tụ trên đỉnh đầu của hắn càng lúc càng lớn, tám cái lốc xoáy linh khí giống như mây đen trên đầu Diệp Mặc khiến toàn bộ không trung trên đầu Diệp Mặc dường như cũng ngưng tụ hết lại.

Một tiếng nổ ầm vang lên, bầu trời đột nhiên trở nên âm trầm. Còn Diệp Mặc cũng biết, đây căn bản không phải là kiếp lôi của hắn, mà là vì trời muốn đổ mưa.

Hắn không ngờ lại độ kiếp Hóa Chân trong trời mưa, đây là điều khiến

Diệp Mặc không ngờ tới.

Tu sĩ độ kiếp vì muốn giảm đi uy lực lôi kiếp của mình, trên cơ bản sẽ không chọn trời mưa, vì lôi kiếp trong thời tiết như này sẽ khiến cho lôi kiếp lại càng nhiều và càng mạnh hơn.

Nhưng Diệp Mặc cũng không có chút sợ hãi nào. Đối với hắn mà nói uy lực của lôi kiếp càng lớn càng tốt. Lúc này gặp phải trời mưa, hắn căn bản cũng không nghĩ tới việc trú mưa đã, thậm chí còn đang nghĩ, ngày trước sao lại không nghĩ tới chuyện độ kiếp dưới trời mưa cơ chứ.

Những tiếng sấm sét không ngừng vang lên, bầu trời lại càng trở nên âm u. Diệp Mặc thì lại điên cuồng hấp thụ linh khí, muốn dẫn động lôi kiếp xuống.

Đùng đùng…

Hạt mưa lớn như hạt đỗ tương rơi xuống, hơn nữa lại càng lúc càng mưa to, cuối cùng không ngờ hình thành lên một màn mưa dày đặc, nhưng lôi kiếp của Diệp Mặc vẫn chưa giáng xuống.

Diệp Mặc trong lòng cũng rất nghi ngờ, trước khi hắn độ kiếp cũng chỉ mấy canh giờ hoặc mấy tuần hương là có thể dẫn động được lôi kiếp rồi. Nhưng lần này không ngờ đã một ngày rồi, ngoại trừ những tiếng sét của trời mưa bàng bạc kia, không ngờ cũng không dẫn được lôi kiếp nào. Diệp Mặc mặc dù trong lòng không hiểu có chuyện gì, nhưng cũng không vội chút nào.

Hắn hàng năm đều tu luyện bên Khổ Trúc, tâm trí vô cùng kiên định, cho dù lần này lôi kiếp dẫn xuống tương đối trễ, nhưng hắn cũng không để ý chút nào.

Nhưng sáu ngày trôi qua, Diệp Mặc lại cảm thấy khi mình vẫn còn không ngừng hấp thụ linh khí chuyển hóa chân nguyên, thì lại có chút kỳ quái, hắn lại nuốt thêm viên Chân La đan nữa. Trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ, có lẽ viên Chân La đan đầu tiên của hắn không có tác dụng.

Sau khi viên Chân La đan thứ hai được Diệp Mặc nuốt vào, linh lực chân nguyên càng khổng lồ lại dâng lên từ đan điền của hắn, trong nháy mắt liền sung kích toàn bộ kinh mạch của hắn, cái cảm giác cực nóng và gò bó trói chân nguyên hắn lại, khiến hắn có cảm giác lập tức xông phá khỏi sự trói buộc đó. Hắn biết một khi xông phá khỏi sự ngăn cách này, thì sẽ thu hút cảm ứng của trời đất.

Hẳn là dẫn động được lôi kiếp rồi, Diệp Mặc trong lòng vui mừng, lại càng không có chút do dự điên cuồng vận chuyển Tam Sinh quyết.

Nhưng khiến cho Diệp Mặc thất vọng chính là, khi viên Chân La đan này đang phá tan vài đường kinh mạch của hắn, sau đó lại muốn xông ra chân linh ứng cảm thiên kiếp, thì lại lần nữa tiêu tán không còn. Vừa nãy vì hấp thụ điên cuồng linh khí của Chân La đan, lại lần nữa dừng lại. Còn linh lực chân nguyên của hắn đang thuộc vào mấy chân nguyên kinh huyệt như thần đình, bách hội, thông thiên, thượng tinh thì lại bị ngăn lại, thậm chí ngăn cản cái cảm giác cảm ứng đó quay lại.

Chuyện gì vậy? Hai viên Chân La đan không có chút tác dụng nào, Diệp Mặc bắt đầu trở nên lo lắng, hắn đã cảm thấy mình có chút không thoải mái rồi. Chân La đan mặc dù hắn vẫn còn, nhưng chỉ còn bốn viên thôi. Nghĩ tới đây Diệp Mặc lấy ra một viên Chân Linh đan nuốt xuống, Chân Linh đan vừa vào cơ thể, thì cũng giống như Chân La đan, kích phát một linh lực cuồn cuộn. Nhưng linh lực đó lại không tinh khiết như Chân La đan mà thôi, luồng linh lực đó cũng giống như luồng linh lực lúc trước, nhưng chỉ xông vào tận cuối kinh mạch, liền thiếu một chút gì đó không thể nối liền với lôi kiếp được.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn nghĩ đến lần trước hắn độ kiếp Ngưng Thể, mặc dù để cho hắn thăng cấp lên Ngưng Thể rồi, kết quả hắn độ kiếp cũng không được thoải mái. Lôi kiếp của hắn giống như độ được một nửa, thì lại dừng lại. Chẳng lẽ lần này cũng vậy, thậm chí đến lôi kiếp cũng không dẫn được?

Lôi kiếp không giáng xuống, còn trận mưa kia thì càng lúc lại càng hung

mãnh, trận mưa này trút xuống đến sáu ngày vẫn không yếu đi chút nào, ngược lại lại càng hung mãnh hơn. Nhưng bất luận bao nhiêu nước mưa rơi xuống Sa Hà, cũng giống như rơi vào một cốc nước vậy, trong nháy mắt liền biến mất.

Diệp Mặc cũng không bỏ qua, hắn lại lần nữa nuốt một viên Chân Linh đan, hắn tổng cộng có mười hai viên Chân Linh đan, còn có sáu viên Chân La đan nữa, hắn cũng không tin mười sáu viên đan dược này nuốt xuống rồi, thì không dẫn động được một lôi kiếp.

Mà lúc này chẳng những trận mưa kia càng lúc càng lớn, cuối cùng còn nổi lên gió lốc, gió lốc cuồn cuộn trong Sa Hà cũng đã cuốn hết cát đá lên từng lớp như sóng biển, từng lớp từng lớp uốn lượn xung quanh Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẫn không nhúc nhích nuốt viên Chân Linh đan thứ năm, sau đó là viên Chân Linh đan thứ sáu, viên thứ bảy. Khi Diệp Mặc nuốt viên Chân Linh đan thứ tám, thì hắn bỗng hiên cảm thấy tất cả kinh mạch trên người mình từng trận mát mẻ.

Sự không thông suốt giữa cơ thể mình và trời đất bỗng nhiên vỡ vát, một cảm giác cường hãn và sảng khoái truyền đến, Diệp Mặc trong lòng chấn động, hắn biết khi hắn nuốt viên Chân Linh đan thứ tám, lôi kiếp cũng đã đến rồi.

Trận mưa kia liên tục mấy ngày cũng không có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại lại rơi xuống những cục mưa đá to gần bằng nắm tay. Diệp Mặc cảm thấy không gian xung quanh mình trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương, hắn nhớ tới cấm địa Băng Thần, cái cảm giác lạnh thấu xương này giống y hệt như ở cấm địa Băng Thần, hơn nữa mưa đá rơi xuống càng lúc càng nhiều, khí lạnh xung quanh hắn lại càng lúc càng thấu xương.

Thời tiết như này không ngờ lại có mưa đá, hơn nữa mưa đá rơi xuống cũng không tính, xung quanh mưa đá còn kèm theo vô số bông tuyết. Những bông tuyết bay lượn, cùng với tiếng rầm rầm hỗn loạn, rõ ràng lộ ra vẻ không phối hợp với nhau.

Đây chính là sét đánh mùa đông sao? Diệp Mặc lúc này cũng biết, bất luận là mưa lớn, hay là gió lốc, hay là mưa đá hoặc là bông tuyết bay lượn là có liên quan đến lôi kiếp Hóa Chân của hắn.

Đến Diệp Mặc cũng rất muốn biết, lôi kiếp mà hắn cần phải độ rốt cục kinh khủng đến mức nào.

Lúc này trên bầu trời của Sa Hà nơi mà Diệp Mặc độ kiếp cũng hoàn toàn đen kịt lại, bầu trời dường như bị đổ một lớp mực đen lên vậy, vô cùng âm u.

Răng rắc…

Giống như sấm sét trong trận mưa lớn lúc trước, một đường sét nhanh như cắt xoẹt qua trên bầu trời Sa Hà. Dường như cùng lúc với tia sét này xoẹt qua, thì một tiếng nổ vang lên.

Diệp Mặc cực kỳ im lặng, lúc trước hắn độ kiếp chưa bao giờ gặp phải sấm sét nào, bây giờ lôi kiếp lần này còn hình thành lên như sét trong mưa vậy, còn truyền tia chớp tới trước nữa.

Căn cứ theo những gì Diệp Mặc nghĩ, lôi kiếp lần này ít nhất cũng có ba mươi sau đường.

Nhưng sau khi lôi kiếp giáng xuống, Diệp Mặc căn bản cũng biết được hắn hoàn toàn đoán nhầm rồi, đây chỉ là một đường kiếp lôi. Không sai, chỉ có một đường.

Chỉ có một đường kiếp lôi, Diệp Mặc sắc mặt lại tái nhợt, hắn hoàn toàn không còn cái kiểu thong dong đối phó với mười mấy tia sét như lúc trước nữa. Đây đúng là một đường kiếp lôi, một đường kiếp lôi to như thùng nước vậy, mang theo một màu xanh nhạt, từ trên trời trong nháy mắt giáng xuống. Đường kiếp lôi này còn chưa giáng xuống, đã khiến hắn có một cảm giác uy hiếp đến tính mạng.

Không sai, chính là có uy hiếp tới cái mạng nhỏ của hắn. Diệp Mặc tu

luyện Tam Sinh quyết, đối với cảm giác sống chết này cũng tuyệt đối vô cùng mẫn cảm. Hắn chắc rằng, tia sét của kiếp lôi này chỉ cần giáng xuống người hắn, hắn lập tức sẽ bị đánh chết.

Diệp Mặc căn bản cũng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, lập tức phóng ra hai tấm chắn bảo về chân khí hạ phẩm, đồng thời phóng ra đại đỉnh tám cực. Ngay sau đó, chân nguyên của hắn vận chuyển, lôi kiếm đã được toàn lực phóng ra.

Ầm, ken két…

Hai hộ giáp chân khí hạ phẩm giống như trang giấy mỏng vậy, bị xé rách tan tành bởi đường kiếp lôi kia, đến tro tàn cũng không còn. Mà kiếp lôi to bằng cái thùng nước này thì vẫn mang theo sát cơ nồng đậm không có chút chậm trễ nào tấn công tới, không có chút thương hại nào.

Diệp Mặc trong lòng thầm chửi rủa, đồng thời lôi kiếm của hắn cũng hoàn toàn được phóng ra.

Rầm, rầm, rầm…

Lôi kiếm của Diệp Mặc đánh ra mấy chục tia sét, những tia sét này cũng lớn dần bằng cái thùng nước rồi, nhưng đối diện với kiếp lôi màu xanh nhạt kinh khủng này, cũng không có chút tác dụng nào, chỉ chiếu sáng được một chốc lát, thì mấy tia sét của Diệp Mặc bị kiếp lôi này tách ra.

May mà hai đường công kích này sau khi đi qua Diệp Mặc, thì sát cơ và mức độ hung hãn của kiếp lôi kia cũng không còn kinh khủng như vậy nữa rồi. Nhưng cho dù là như vậy, thì uy thế cũng vô cùng kinh người.

Ầm…

Lại là một tiếng nổ vang nữa, những tia sét còn lại thì hoàn toàn đánh trúng vào đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc. Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc lập tức phát ra những âm thanh ong ong chấn động, đánh bay ra xa mấy nghìn mét.

Mà lúc này kiếp lôi vẫn chưa có dấu hiệu triệt tiêu, nhưng đường kiếp lôi màu xanh nhạt còn lại hoàn toàn đánh trúng vào người Diệp Mặc, không sai lệch chút nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1315

Uy Lực Của Hóa Chân

Một tiếng ken két vang lên, hộ giáp chân khí hạ phẩm trên người Diệp Mặc vỡ nát toàn bộ, đồng thời trên người cũng có vài vết máu, tạo thành một mảng nám đen.

Diệp Mặc điên cuồng phun ra một ngụm máu, nhưng cũng không lấy đan dược ra chữa thương, mà lại vận chuyển Tam Sinh quyết đến cực điểm, hắn bị đánh cho thê thảm như vậy, đến một nửa lôi nguyên cũng không hấp thụ được, nếu không tận dụng thời gian để hấp thụ lôi nguyên của lôi kiếp thăng cấp lên Hóa Chân, thì đợt lôi kiếp tiếp theo đến, hắn thì cũng chết là cái chắc.

Vì số lượng lôi nguyên lôi kiếp cũng không nhiều đã bị Diệp Mặc hấp thụ hoàn toàn, trong nháy mắt Diệp Mặc liền cảm giác thấy chân nguyên của mình lại dần dần tăng lên, còn lúc này Diệp Mặc lại càng không có chút do dự, lại lấy ra một viên Chân La đan nuốt xuống, đồng thời điên cuồng hấp thụ linh khí trong linh mạch, cái này cũng chưa tính, hắn còn lấy ra hai viên tiên tinh còn lại liều mạng hấp thụ linh khí.

Tu vi càng lúc càng tăng lên…

Lúc này Diệp Mặc cũng bắt đầu cảm thấy may mắn, may là hắn lúc trước dùng là linh mạch cực phẩm, chứ không phải là linh thạch, nếu không bây giờ hắn căn bản cũng không kịp để bố trí Tụ Linh trận nữa.

Sở dĩ điên cuồng hấp thụ linh khí và lôi nguyên, thậm chí không tiếc hai viên tiên tinh, vì Diệp Mặc biết, hắn chắc là bị lôi kiếp kháng lại rồi. Nếu hắn không thể trong thời gian ngắn thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ nhất,

thì hắn cũng chỉ có thể chờ chết.

Tu vi mặc dù không ngừng tăng lên, nhưng khoảng cách đến Hóa Chân cũng còn một chút nữa. Mà lúc này trên bầu trời lại trở nên biến sắc, bầu trời màu xanh nhạt vừa nãy lại biến thành màu xám đen.

Đường lôi kiếp lần thứ hai vẫn chưa giáng xuống, thì áp lực và sát cơ khủng bố kia cũng đã bao phủ lấy Diệp Mặc. Đường lôi kiếp lần thứ nhất Diệp Mặc dường như các thủ đoạn đều lấy ra hết rồi, ngoại trừ 'Tử Đao' còn chưa được phóng ra, thì hắn cũng không còn hậu thủ nào nữa.

Lúc này Diệp Mặc ngược lại lại bình tĩnh trở lại, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy lôi kiếp như này, các kiểu tình huống của lôi kiếp trước không nói, hơn nữa đường lôi kiếp lần thứ nhất không ngờ chỉ có một tia sét. Đường lôi kiếp thứ hai này hắn không biết sẽ có mấy tia sét. Bất luận thế nào, hắn cũng cần phải sống qua được đường lôi kiếp thứ hai này. Nếu thật sự hắn phải chết, hắn thà rằng không thăng cấp lên Hóa Chân, cũng không muốn trốn vào tiểu thế giới.

Nhưng cái Diệp Mặc sợ chính là đến lúc đó hắn lại bị lôi kiếp khóa lại, đến tiểu thế giới cũng không vào được.

Lại mấy tiếng ken két, tia chớp màu xám tro xoẹt qua trong không trung. Diệp Mặc dường như trong khoảng thời gian tia sét xoẹt qua đó, cũng phóng ra lá chắn chân khí hạ phẩm, đồng thời mặc một hộ giáp chân khí hạ phẩm lên người. Hắn bây giờ cái khác không nhiều, nhưng chân khí hạ phẩm lại nhiều.

Ầm ầm…

Hai tia chớp màu xám tro tốc độ còn nhanh hơn đường thứ nhất giáng xuống. Hai tia sét kiếp lôi này còn to hơn đường kiếp lôi thứ nhất, tốc độ còn nhanh hơn, uy lực cũng lớn hơn.

Diệp Mặc chắc rằng đây là hắn đang độ kiếp, nếu đổi lại một tu sĩ khác,

ngay dưới uy lực thế này, thì cũng không còn ý chí chiến đấu nữa rồi. Nhưng hắn thì lại khác, hắn thường xuyên tu luyện dưới Khổ Trúc, dùng tiên linh khí, loại uy thế như này mặc dù ép người, nhưng hắn cũng không sợ.

Với tốc độ và uy thế như này, nếu như không phải Diệp Mặc có chuẩn bị từ trước, thì đợt lôi kiếp thứ hai này hắn chưa chắc đã qua được.

Răng rắc, răng rắc…

Liên tiếp mấy tiếng răng rắc vang lên, Diệp Mặc phóng ra ba lá chắn chân khí hạ phẩm đều bị kiếp lôi phá vỡ hoàn toàn. Vì ba chân khí này trước khi Diệp Mặc phóng ra cũng có chuẩn bị rồi, cho nên mặc dù bị kiếp lôi phá tan hoàn toàn, nhưng hiệu quả cũng còn tốt hơn lần thứ nhất nhiều.

Hai tia sét màu xám tro to hơn thùng nước không chút chậm trễ giáng xuống, lôi kiếm của Diệp Mặc toàn lực phóng ra. Hơn năm mươi tia lôi kiếm và đường kiếp lôi va đập vào nhau, giống như cũng đá rơi vào giữa lòng hồ cũng không thấy gì nữa.

Nhưng Diệp Mặc cũng không có chút biến sắc, đại đỉnh tám cực cũng không chút do dự nào nghênh đón, đồng thời phóng Tử Đao ra.

Có sự chuẩn bị và không có sự chuẩn bị hoàn toàn là hai chuyện. Đại đỉnh tám cực và hai đường sét ầm một tiếng đập vào nhau, lôi quang màu xám phóng ra tứ phía. Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc lại lần nữa bị hai đường sét này đánh bay xa mấy nghìn mét.

Đại đỉnh tám cực bị kiếp lôi kia đánh bay, Diệp Mặc vì bị chấn động nên lại nôn ra một ngụm máu, còn Tử Đao của hắn thì cũng mang theo một đường đao màu tím hồng đã bị hai đường kiếp lôi kia đập vào ba lần ngăn lại.

Ken két…

Lại từng tiếng nổ vang, đường đao màu hồng tím của Tử Đao bổ trúng vào đường sét màu xám tro kia khuếch tán ra tứ phía. Không đợi Diệp Mặc

thu Tử Đao lại, hai tàn lôi còn lại giáng xuống đúng vào người Diệp Mặc. Áo giáp lại lần nữa bị vỡ tan, máu lại phun ra.

Diệp Mặc thậm chí có thể nghe thấy xương cốt thân thể mình không ngừng nứt vỡ, nhưng hắn cũng không thèm đi trị thương, mà lại lần nữa điên cuồng hấp thụ lôi nguyên của tia sét màu xám tro kia.

Khi sắc trời lại trở nên u ám, Diệp Mặc bỗng nhiên hét lên một tiếng, chân nguyên của hắn đã đạt tới điểm giới hạn rồi. Theo tiếng hét của hắn, thì hai viên tiên tinh trong tay hắn cũng bị bóp nát. Khí thế cường đại từ thân thể hắn xông ra, tiếng hét của Diệp Mặc lại càng không ngừng không ngớt.

Két….

Vô số những âm thanh tí tách từ thân thể hắn phát ra, xương cốt của hắn vừa mới bị kiếp lôi đánh cho vỡ vụn liền hợp lại, còn kinh mạch của hắn thì đồng thời trong nháy mắt cũng thông suốt.

Cái cảm giác cường đại này, khiến hắn chỉ mong đợt lôi kiếp thứ ba đến nhanh hơn, hắn biết, sau khi hắn qua được đợt lôi kiếp thứ hai đã là tu sĩ Hóa Chân rồi.

Trải qua ba đường kiếp lôi, hắn đã thăng cấp lên Hóa Chân rồi. Diệp Mặc nói ra người khác nhất định không tin, đến cả bản thân hắn cũng sẽ không tin.

Nhưng hắn phải nói ba đường kiếp lôi còn lợi hại hơn so với tất cả những kiếp lôi mà một đời tu sĩ bình thường cộng lại, đoán chừng cũng không có ai tin. Ba đường kiếp lôi, trong mắt những tu sĩ khác cũng chỉ là một phần ba của một đợt lôi kiếp mà thôi.

Ầm ầm….

Lôi kiếp dường như cảm nhận được Diệp Mặc đã thăng cấp lên Hóa Chân, trong tiếng nổ vang đó có chút căm phẫn, có thể nói là hung ác, sau khi tiếng nổ kinh khủng kia vang lên, trong nháy mắt tia sét màu đen của

kiếp lôi cũng được giáng xuống.

Diệp Mặc lần này ngay cả đại đỉnh tám cực cũng không phóng ra nữa, mà lại điên cuồng bắt đầu khởi động chân nguyên, hắn có chút kích động, chính là liều một lần dùng chính tu vi của mình đối chọi với lôi kiếp lần này.

Đợt sét đợt kiếp lôi lần thứ nhất và thứ hai cũng đánh cho hắn thương tích đầy mình, đặc biệt là lần thứ nhất, suýt chút nữa thì tiêu diệt hắn rồi. Lúc này hắn trong lòng tràn đầy ý chí chiến đấu và sự tức giận, hắn khẳng định lôi kiếp lần này là muốn mạt sát hắn. Hắn phải cho lôi kiếp lần này biết, hắn không cần đến lá chắn chân khí hạ phẩm, không cần đến đại đỉnh tám cực, cũng không sợ gì lôi kiếp khủng bố này.

Hắn muốn đánh cho lôi kiếp này sợ hãi mà quay về, lúc trước đánh lén hắn như nào, bây giờ hắn sẽ đánh trả cho như vậy. Bất luận ai muốn mạt sát Diệp Mặc hắn cũng đều không được, lôi kiếp cũng không thể được.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, giác quan vô cùng mãnh liệt, cho dù là sát cơ của lôi kiếp, hắn cũng có thể cảm nhận được. Bất luận là ai hoặc thiên cơ nào, muốn đánh lén Diệp Mặc hắn, hắn cũng sẽ không dễ nói chuyện.

Rầm rầm rầm…

Ba đường kiếp lôi dường như bị Diệp Mặc chọc giận đến mức càng phát điên lên rồi. Ba đường kiếp lôi màu đen dường như trong nháy mắt, đều giáng xuống, mỗi một đường còn to hơn đường kiếp lôi lần thứ hai, điều này hoàn toàn vượt khỏi cảm giác tia sét kiếp lôi của Tu Chân giới.

Thấy mấy đường kiếp lôi màu đen nhanh chóng giáng xuống, Diệp Mặc không đau khổ cũng không vui, không ngờ lại từ mặt đất bay vọt lên, đồng thời hai tay cũng giơ ra, gần trăm tia sét bị hắn phóng ra.

Những tia sét kiếp lôi màu đen từ trong không trung giáng xuống, lôi kiếm màu đen từ trên mặt đất đánh ngược lên trời, không chút nhường nhịn,

dường như bọn chúng cũng là từ lúc sinh ra đến giờ mới gặp được kẻ địch xứng tầm.

Ầm, ầm…

Những tiếng nổ vang không ngừng không ngớt trên không trung, còn lôi kiếm của Diệp Mặc sau khi hắn thăng cấp lên Hóa Chân so với Kiếp Biến đỉnh phong, lại mạnh hơn nhiều lần.

Còn tia sét kiếp lôi màu đen kia và lôi kiếm màu đen va đập vào nhau, ngoại trừ những tiếng nổ vang, thì lại càng khiến cho bầu trời trở nên đen kịt.

Ầm…

Cát đá xung quanh bị đường sét màu đen này đánh giống như bụi cát, cuốn lấy không gian. Trong màn cát bụi đó ngoại trừ Diệp Mặc và hai loại tia sét kia đang đánh nhau, thì cũng không còn vật gì khác. Mà Diệp Mặc lại càng tiến vào phạm vi và những đường sét đen đó đang va đập vào nhau, trong nháy mắt Diệp Mặc tiến vào trong đó, thì những đường sét màu đen tràn ra bị hắn hấp thụ hoàn toàn.

Dường như cảm thấy tia sét màu đen của Diệp Mặc quá mức lợi hại, bầu trời âm u lại vang lên mấy tiếng nổ nữa. Lại là ba tia sét kiếp lôi màu tím nữa giáng xuống, ba tia sét màu tím này còn hung mãnh và tức giận hơn nhiều so với tia sét màu đen kia.

Giống như Diệp Mặc đã mạo phạm đến sự uy nghiêm của nó vậy, kiếp lôi này nhất định phải nuốt chửng được Diệp Mặc, lúc này mới có thể nguôi giận được.

Diệp Mặc lúc này cũng bình tĩnh trở lại, hắn hấp thu nhiều lôi nguyên như vậy, hơn nữa còn là lôi nguyên khủng bố như vậy nữa, cũng chỉ khiến cho tu vi của hắn ổn định ở mức Hóa Chân sơ kỳ tầng thứ nhất. Có thể thấy hắn tu luyện Hóa Chân cần phaỉ có linh lực nhiều và khủng bố hơn nữa, lúc trước hắn còn ngây thơ cho rằng ba viên tiên tinh hạ phẩm, hắn có thể thăng

cấp lên Hóa Chân tầng thứ ba, bây giờ xem ra, cái đó đúng là người si nói mộng rồi.

Thăng cấp lên Hóa Chân rồi, uy lực của lôi kiếm của Diệp Mặc cũng được tăng lên hơn mười lần, ba tia sét kiếp lôi màu đen lần thứ ba, mặc dù còn mạnh hơn nhiều so với tia sét kiếp lôi lần thứ nhất và thứ hai, hắn ngược lại cũng không bị bất kỳ thương tích nào, thậm chí còn khiến tu vi của hắn càng vững chắc hơn.

Ba tia sét màu tím cực to của lần thứ tư này mang theo uy thế hung mãnh rơi xuống, dường như muốn đánh cho Diệp Mặc tan thành mây bụi. Còn lúc này Diệp Mặc cũng không có chút bối rối nào, hắn lại lần nữa phóng ra hơn trăm đường lôi kiếm.

Lôi kiếm màu đen của hắn và tia sét kiếp lôi màu tím va đập vào nhau, đồng thời Diệp Mặc chẳng những không đi tăng thêm uy lực của lôi kiếm, ngược lại lại xông vào tia sét kiếp lôi màu tím kia.

Diệp Mặc vừa xông vào trong tia sét màu tím này, lại cảm nhận được sự xé tan và uy lực của tia sét này, dường như khiến hắn khuất phục, sau đó lại xé tan hắn.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, thậm chí đến đại đỉnh tám cực cũng không phóng ra, chẳng qua lại không ngừng hấp thụ tia sét kiếp lôi màu tím này.

Có thể nói là một lúc sau, cũng có thể nói là một lúc lâu sau, Diệp Mặc cảm nhận được sự xé rách và uy lực kia hoàn toàn biến mất. Hắn mở mắt ra nhìn, lại phát hiện trên bầu trời ngoại trừ một màn âm u, thì những kiếp lôi vừa rồi cũng biến mất hoàn toàn.

Cho dù nghĩ tới mình thăng cấp lên Hóa Chân rồi, tu vi cũng sẽ gia tăng bội phần, nhưng Diệp Mặc vẫn vì sức chiến đấu cường hãn của mình sau khi thành tu sĩ Hóa Chân làm cho kinh ngạc. Uy lực của Hóa Chân, quá cường hãn.

Còn những vết máu loang lổ trên người hắn, tấm áo rách rưới mặc trên người, giống như một tên ăn mày vậy, nhưng thương thế cũng hoàn toàn khôi phục trở lại.

Diệp Mặc biết lôi kiếp đã qua rồi, nhưng hắn lại càng vì thế mà nghi ngờ hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1316

Tu Sĩ Xé Rách Không Gian

Diệp Mặc nghi hoặc, là vì sau khi Lôi Kiếp lần này qua đi cũng không xuất hiện Linh Vân hỗ trợ hắn trị thương và củng cố cảnh giới. Lần Lôi Kiếp thứ hai khi hắn tấn cấp Hóa Chân cũng chỉ có chín tia sét, vậy thì dựa theo lý thuyết độ kiếp của tu sĩ, thì hắn phải độ chính là nhất cửu Lôi Kiếp, điều này làm cho Diệp Mặc không thể nào hiểu được.

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh độ kiếp thì cũng đã là tứ cửu Lôi Kiếp, còn hắn thăng cấp Hóa Chân lại chỉ gặp có một cái nhất cửu Lôi Kiếp mà thôi, ngay cả số lượng cũng không bằng với Lôi Kiếp tu sĩ Nguyên Anh. Nhưng Diệp Mặc lại biết, một tia sét của Lôi Kiếp lần này so với toàn bộ các tia sét của mấy lần Lôi Kiếp mà người khác độ qua cộng lại cũng kinh khủng hơn nhiều.

Cơn mưa xối xả đã dần dần dừng lại, bông tuyết cũng không rơi phất phới nữa, chỉ là không khí xung quanh vẫn còn lưu lại một chút khí tức băng lãnh, cho thấy rằng ở nơi này đã từng có mưa tuyết mà thôi. Mà cái linh mạch cực phẩm kia của Diệp Mặc đã thiếu đi một lượng lớn, hiển nhiên là vì Diệp Mặc hấp thu linh khí quá mức kinh người.

Bất luận có phải là nhất cửu Lôi Kiếp hay không, thì hiện tại hắn cũng đã thăng cấp thành tu sĩ Hóa Chân rồi.

Mà chân nguyên kinh khủng của tu sĩ Hóa Chân trong người hắn cũng đã bắt đầu khởi động, hơn nữa cái loại giơ tay nhấc chân cũng có thể dễ dàng khống chế chân nguyên này khiến cho Diệp Mặc hiểu được, lúc trước bản thân mình lấy tu vi Kiếp Biến chống lại tu sĩ Hóa Chân là kinh người và thái quá tới mức nào, khiến cho hắn hiểu được cách suy nghĩ lúc trước rằng ‘Bất

quá Hóa Chân cũng chỉ như vậy' là vô tri cỡ nào.

Đó không phải là vì tu sĩ Hóa Chân không làm gì được hắn, mà là vì chân nguyên và bản lĩnh pháp thuật của hắn quá mức lợi hại mà thôi. Lúc này thì hắn cảm nhận được sự cường đại của bản thân, thì hắn thậm chí còn có chút sợ khi nghĩ lại những lần đối chiến với tu sĩ Hóa Chân lúc trước. Một khi tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ liều mạng với hắn, thì với tu vi Kiếp Biến lúc ấy của hắn đích thực là khó có khả năng thoát được, tỷ như là Mục Phi Hoàn lúc trước.

Diệp Mặc tin tưởng với tu vi Hóa Chân tầng một hiện tại của hắn, thì có thể dễ dàng giết chết mấy tu sĩ Kiếp Biến tầng chín đỉnh ngày trước. Có thể thấy được lúc trước hắn có thể lấy tu vi Kiếp Biến hậu kỳ để đối kháng cùng với tu sĩ Hóa Chân là vì hắn có pháp quyết nghịch thiên cỡ nào. Còn nếu như gặp phải cao thủ chân chính, hoặc là gặp phải cường giả trong các tu sĩ Hóa Chân, thì không biết sẽ như thế nào?

Lập tức sự tự tin của Diệp Mặc tăng mạnh, bất luận là trước đây làm sao, thì hiện tại hắn đã là tu sĩ Hóa Chân rồi. Với tu vi hiện tại của hắn, thì cho dù là gặp phải tu sĩ Hóa Chân cường đại nhất, thì hắn cũng không nghĩ rằng mình hoàn toàn không phải là đối thủ.

Điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là, sau khi đã thực sự trở thành tu sĩ Hóa Chân rồi, thì sau này sẽ tu luyện như thế nào? Trước đây thì sau mỗi lần độ kiếp, hắn đều có thể đề thăng thêm một hai cấp vì hấp thụ Linh Vân khí và lôi nguyên của Lôi Kiếp.

Nhưng lần này sau khi hắn hấp thu lôi nguyên của Lôi Kiếp mầu tím khủng bố kia, thì cuối cùng cũng chỉ có thể củng cố tu vi của mình vững chắc ở Hóa Chân tầng một trung kỳ mà thôi. Nói cách khác, tu vi hiện giờ của hắn còn cách Hóa Chân tầng một đỉnh rất xa. Nếu tiếp tục như vậy, thì sau này lượng linh khí hắn cần để thăng cấp càng nhiều hơn gấp bội, rồi tới khi tu vi đạt tới Hóa Chân tầng chín, thì hắn lấy cái gì để mà tu luyện đây?

Diệp Mặc vừa định thu hồi lại linh mạch, sau đó tắm rửa qua rồi đi

Thanh Sa Khanh nhìn một chút. Thì lúc này lại cảm nhận được linh lực dao động trong không gian. Chỉ trong phút chốc, đã có một pháp bảo phi hành chân khí mầu hồng xuất hiện trước mắt hắn.

Đây là một cái pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, Diệp Mặc khẳng định, nếu như 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn chưa được thăng cấp, thì cái pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm này cũng không hề kém hơn 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn chút nào.

Pháp bảo phi hành chân khí mầu hồng kia sau khi hạ xuống mặt đất, thì từ bên trong liền có một đôi nam nữ đi ra. Người thanh niên có đôi tai lớn, mặt chữ điền, khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng, thoạt nhìn thì cực kỳ có uy thế, nhưng tuổi thì lại còn rất trẻ, chỉ có khoảng hơn hai mươi tuổi mà thôi. Nhưng khi Diệp Mặc nhìn tu vi Hóa Chân tầng bốn của người này, thì cũng biết người thanh niên kia tuyệt đối đã không còn trẻ như vẻ ngoài nữa rồi.

Cô gái kia là tu sĩ tu vi Ngưng Thể tầng ba, khiến Diệp Mặc kinh ngạc cũng không phải là vì tu vi của cô ta, mà là vì dung mạo của cô ta. Cô gái này tuyệt đối là cô gái đẹp nhất hắn thấy kể từ khi tới Tây Tích Châu, so với Lãnh Nhược Phi lúc trước còn phải đẹp hơn ba phần. Nhưng so với Lãnh Nhược Phi đẹp hơn thì không phải là vì dung mạo, mà là vì thân hình của cô ta thực sự là quá tốt...

Trước sau lồi lõm thật sự giống như là được vẽ ra vậy. Khiến cho người ta có cảm giác chỉ cần thiếu đi một chút thì cũng không thỏa đáng (Thêm một phân thì béo, bớt một phân thì gầy). Cho dù là trên người cô ta là một bộ váy áo hoa mầu xanh lá, thì cũng vì vóc dáng kia cho nên càng nhìn càng hấp dẫn ánh mắt hơn. Diệp Mặc nhớ tới Thanh Như và Áo Thiên Điệp, thì cảm thấy nếu như khí tức trên người cô gái này pha tạp, thì hầu như là có thể sánh ngang với Áo Thiên Điệp rồi.

Tuy rằng tuổi của cô ta thoạt nhìn còn có vẻ trẻ hơn cả Lãnh Nhược Phi, nhưng Diệp Mặc lại biết, cô gái này ít nhất thì so với hắn cũng lớn tuổi hơn nhiều.

- Dương ca, nhặt được một cái linh mạch cực phẩm rồi...

Cô gái kia kinh hỉ nhìn lướt qua cái linh mạch cực phẩm của Diệp Mặc rồi thốt lên.

Thanh niên mặt chữ điền kia gật đầu:

- Đúng thế, vận khí cũng coi như là tốt. Ngọc Nhi, em đi thu lại cái linh mạch cực phẩm kia đi.

Cô gái tuyệt đẹp kia nhìn lướt qua Diệp Mặc với ánh mắt chán ghét rồi nói:

- Dương ca, cái tên rác rưởi này thật đáng ghét, toàn thân thì lôi thôi không chịu nổi, hai con mắt chó lại còn liên tục soi mói trên thân người của em.

Tên thanh niên mặt chữ điền cũng liếc qua Diệp Mặc, lúc này mới nói với cô gái kia:

- Người này cũng không phải là loại rác rưởi đâu, hắn tốt xấu gì cũng coi như là một tu sĩ Hóa Chân đấy, mặc dù chỉ là Hóa Chân tầng một.

Diệp Mặc sau khi thăng cấp tu vi Hóa Chân, thì căn bản là không hề ẩn dấu tu vi nữa, mà giữ nguyên cảnh giới tu vi Hóa Chân tầng một của mình. Lúc này thanh niên mặt chữ điền có tu vi Hóa Chân tầng bốn, thì có thể nhìn ra được tu vi của hắn thì cũng không lạ.

Cô gái kia nghe nói Diệp Mặc là tu vi Hóa Chân tầng một, thì cũng có chút kinh hãi. Cô ta thấy Diệp Mặc cũng không lớn tuổi, thậm chí so với cô còn nhỏ hơn, làm sao có thể là tu sĩ Hóa Chân tầng một được chứ?

Thanh niên mặt chữ điền xuất hiện, thì Diệp Mặc cảm nhận được thực lực cường hãn của y, cái loại uy thế này căn bản là được hình thành từ sự tự tin chứ không phải là tu luyện có thể có được. Điều này cho thấy tên thanh niên kia cũng không phải là một kẻ đơn giản, thậm chí y cũng có thể vượt

cấp chém giết tu sĩ cao thủ giống như hắn vậy.

Hiện tại hai người này rõ ràng là đã nhìn thấy dẫn linh trận của mình, còn nói là muốn chiếm linh mạch của mình, khiến cho trong lòng Diệp Mặc rất khó chịu.

Diệp Mặc không đợi cô gái kia tiến lên thu lại linh mạch, thì đã tiện tay đem linh mạch thu vào trong Thế giới trang vàng rồi.

Cô gái kia vừa mới tiến lên trước để thu lấy linh mạch của Diệp Mặc thì chợt sững người lại nhìn một đống đất cát hỗn độn, một lát sau mới quay đầu lại dùng vẻ mặt ủy khuất mà nhìn tên thanh niên mặt chữ điền kia.

Thanh niên mặt chữ điền liền liếc mắt nhìn Diệp Mặc một cách lạnh lùng sau đó nói:

- Lấy linh mạch ra để lại đây, sau đó cút.

Loại người tự cho mình là đúng này, thì Diệp Mặc căn bản là lười nói chuyện, cho nên hắn đã chuẩn bị động thủ rồi. Hai người này biết rõ đó là linh mạch của mình, vậy mà còn muốn chiếm sao?

Khi Diệp Mặc chuẩn bị động thủ với thanh niên mặt chữ điền kia, thì một đợt chân nguyên dao động mãnh liết từ trong không trung truyền đến, không chỉ Diệp Mặc bị hấp dẫn, mà ngay cả tên thanh niên mặt chứ điền kia cũng bị hấp dẫn. Trong nhất thời đã quên mất việc bản thân muốn ra tay với Diệp Mặc rồi.

Chân nguyên dao động cường liệt trong không gian kia phát ra, thì một luồng sáng vàng kim cực kỳ chói mắt hiện lên, sau dó một người trung niên từ trong luồng ánh sáng vàng kim kia thất thểu vọt ra. Người này vừa lao tới, thì đã lấy ra một pháp bảo phi hành chân khí, muốn dùng thời gian ngắn nhất để rời khỏi chỗ này.

Luồng sáng vàng kim này Diệp Mặc cũng rất quen thuộc, khi mà Mông Kỳ đã sử dụng qua một lần - ‘Phá không phù’. Loại bùa cao cấp này cực kỳ

thưa thớt, hơn nữa còn vô cùng trân quý. Diệp Mặc mặc dù chưa từng luyện chế qua, nhưng lại biết rằng loại bùa này căn bản không phải là đại sư luyện chế bùa có thể luyện chế ra được. Mà phải là đại năng có khả năng xé rách không gian đồng thời còn tinh thông việc luyện chế bùa thì mới có thể luyện chế ra được.

Người trung niên này vừa sử dụng 'Phá không phù' để tới đây, thì nói cách khác y tới đây từ một thế giới khác.

Người trung niên này không ngờ đã là tu vi Hóa Chân tầng chín, hơn nữa lại còn đang có bộ dạng chật vật như vậy. Dáng vẻ của y hiển nhiên là đang chạy trốn, nhưng lại sử dụng cả 'Phá không phù' để chạy trốn. Cũng không biết là loại tu sĩ kinh khủng nào có thể truy sát y tới tình trạng này.

Chỉ là người trung niên kia còn chưa khởi động được pháp bảo phi hành chân khí của mình, thì tên thanh niên mặt chữ điền lúc trước muốn Diệp Mặc phải giao ra linh mạch bỗng nhiên đã ngăn cản trước mặt y.

Diệp Mặc thì lại có chút nghi hoặc, vì khí thế trên người thanh niên mặt chữ điền tuy rằng rất cường hãn, nhưng tu vi của y cũng chỉ là Hóa Chân tầng bốn mà thôi. Một tu sĩ Hóa Chân tầng bốn, không ngờ lại dắm chặn trước mặt tu sĩ Hóa Chân tầng chín, thật không biết là do lớn mật hay là thực sự có bản lĩnh nữa.

Tu sĩ Hóa Chân tầng chín kia thấy có một tên tu sĩ Hóa Chân tầng bốn tới ngăn cản mình, thì cũng không thèm suy nghĩ gì, mà trực tiếp phóng ra một pháp bảo Kim Khắc Thiết Hoa về phía tên thanh niên mặt chữ điền kia.

Thanh niên mặt chữ điền kia ngay cả ánh mắt cũng không chút thay đổi nào, hơn nữa cũng không lấy ra bất cứ một cái pháp bảo gì, chỉ dùng nắm tay đánh về hướng Kim Khắc Thiết Hoa của tu sĩ trung niên kia.

Răng rác...

Một tiếng va chạm nhỏ vang lên, chân nguyên văng ra tứ phía, không

gian xung quanh cũng từng đợt lay động. Hai người đối chiến một chiêu, thì đều tự lui về mấy bước. Mà tu sĩ trung niên Hóa Chân tầng chín kia dĩ nhiên lại không thể chiếm được nửa phần tiện nghi nào, còn cái pháp bảo Kim Khắc Thiết Hoa thì lại lần nữa trở về trong tay y, y thậm chí cũng có chút sững sờ. Dường như y không thể ngờ được, một tu sĩ Hóa Chân tầng bốn mà lại có thể ngăn cản một chiêu công kích của mình mà không hề bị thụ thương.

Thanh niên mặt chữ điền cũng chấn động mà nhìn nắm đấm của mình, vì đã xuất hiện một vết máu trên đó, gã không ngờ tên trung niên tu sĩ Hóa Chân tầng chín vừa tới từ thế giới khác kia lại mạnh mẽ như thế, một quyền vừa rồi của gã không ngờ lại không chiếm được nửa phần tiện nghi nào.

Diệp Mặc cũng nhíu chặt lông mày, không ngờ tên thanh niên mặt chữ điền kia lại cường hãn như vậy, chân nguyên dao động vừa rồi so với Tạ Chính Sư thì không thua kém chút nào, thậm chí còn có phần hơn. Một tu sĩ Hóa Chân tầng bốn, không ngờ lại có được tu vi thâm hậu bậc này. Diệp Mặc khẳng định, một khi tên tu sĩ Hóa Chân tầng bốn này đại chiến cùng Tạ Chính Sư một hồi, thì Tạ Chính Sư chưa chắc đã là đối thủ của gã. Tại Tây Tích Châu này, không ngờ lại có một cao thủ nghịch thiên như vậy.

Hai người chỉ giao thủ trong thoáng chốc, thì ở chỗ mà người trung niên kia vừa sử dụng ‘Phá không phù’ để đi tới đây, lại lần nữa xuất hiện một cái khe nứt mầu đen. Cái khe nứt kia xuất hiện vô cùng đột ngột, không có chút dấu hiệu nào. Diệp Mặc dùng thần thức quét tới cái khe kia, không ngờ lại chỉ có thể thấy được một mảng hư vô vô biên vô hạn.

Diệp Mặc tu luyện tới tu vi Hóa Chân, hơn nữa còn là tu sĩ tu luyện 'Tam sinh quyết', cho nên trong nháy mắt đã hiểu đây là chuyện gì, sắc mặt lập tức biến đổi. Bởi vì cái khe nứt kia căn bản là do không gian bị xé rách mà tạo thành.

Nói cách khác, đó là có đại năng ở thế giới khác xé rách không gian thông tới đại lục Lạc Nguyệt, sau đó muốn đi tới Tu Chân Giới này.

Tu sĩ có thể xé rách không gian, thì Diệp Mặc chỉ nghe nói tới có một người là Sở Cửu Vũ. Nhưng hắn thật không ngờ là lại có thể tận mắt nhìn thấy loại tu sĩ có thể xé rách không gian này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1317

Vực Đại Thành Chân Chính

Tu sĩ có thể xé rách được hư không của Tu Chân giới hàng chục nghìn năm mới gặp được một người, cũng đã là vô cùng giỏi rồi, Diệp Mặc quả thực nghĩ không ra, hắn chỉ là độ kiếp, lại gặp được tu sĩ nghịch thiên như này.

Chỉ trong một chốc lát, hắn liền hiểu ra, hẳn là tu sĩ Hóa Chân trung niên vừa nãy sau khi sử dụng phá không phù, tạo thành giới diện không gian không ổn định, tu sĩ phía sau đuổi theo mới có thể xé rách được không gian. Một khi đợi không gian ổn định rồi, thì chắc là đối phương không thể nào xé rách được.

Nhưng cho dù là vậy, cũng quá kinh khủng rồi, vì thông qua xé rách không gian đến một thế giới khác, cần phải đi qua không gian hư vô, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, là có thể mất mạng trong không gian đó rồi. Người này có thể đến được đây, chứng tỏ hai vấn đề, thứ nhất là thực lực của gã cũng cường hãn đến cực điểm, thứ hai là thù hận giữa gã và người đàn ông trung niên kia tuyệt đối cũng là huyết hải thâm thù, nếu không sẽ không mạo hiểm như vậy truy sát đến tận nơi này.

Diệp Mặc vừa mới hiểu đạo lý này, thì một bóng người màu đỏ rơi xuống trước mặt mấy người, người này không ngờ là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong. Đầu tóc rất thưa thớt, thoạt nhìn cũng rất trẻ tuổi, da dẻ trắng nõn, đôi mắt mang thần sắc kiêu ngạo, giống như trong thế giới này chỉ có một mình y thôi vậy, người khác cũng chỉ là con kiến hôi.

Tên tu sĩ này vừa rơi xuống, Diệp Mặc liền từ người của y cảm nhận được một sự uy áp kinh người. Diệp Mặc trong nháy mắt biết được, vực của

người này cũng đã đại thành rồi, nếu không không thể nào có uy áp như vậy được.

Người đàn ông trung niên lúc trước thông qua phá không phù đến đây thấy tu sĩ mặc áo đỏ này lập tức sắc mặt đại biến, sau đó lại lạnh lùng nói:

- Phương Ức Tông, không ngờ anh có thể xé rách giới diện?

- Xé rách giới diện?

Tên nam tu trẻ tuổi mặt chữ điền Hóa Chân tầng thứ tư cũng không phải là người không có kiến thức, anh ta nhìn thấy bóng người màu đỏ lửa này đi ra từ cái khe hư không kia, sắc mặt cũng đại biến.

Nhưng ngay sau đó thì anh ta căn bản cũng không nghĩ ngợi gì, liền bắn ra một phi kiếm truyền tin, rõ ràng anh ta cho rằng mình cũng không phải là đối thủ của tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong xé rách giới diện này.

Tên tu sĩ tên Phương Ức Tông đứng trên Sa Hà, không ngờ lại không thèm để ý đến tên nam tu trung niên kia, mà lại vẻ mặt lộ vẻ vui mừng hớn hở, sau khi nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Nơi này không ngờ có thể thăng cấp được, không ngờ lại có thể thăng cấp được, ha ha…

Mấy người nhìn thấy tên tu sĩ mặc áo đỏ chỉ lo cười ha hả, không hiểu y có ý gì.

Nhưng Diệp Mặc lại rất rõ, giới diện mà Phương Ức Tông đến chắc chắn cũng không thể thăng cấp được, y đến nơi này chắc hẳn cũng như Tạ Chính Sư lúc trước, cũng nhận được sự kêu gọi thăng cấp.

Tu sĩ trung niên kia hình như biết được lúc này cho dù gã có muốn trốn cũng không trốn thoát được, dứt khoát nắm chặt lấy pháp bảo của mình trầm mặt không nhúc nhích gì.

- Mông Chẩm, Phương Ức Tông tôi cũng phải cám ơn anh. Nếu không phải là phá không phù của anh, thì cũng không thể xé rách được giới diện, tôi không xé rách được giới diện, thì cũng không biết được nơi này không ngờ lại có thể thăng cấp được. Ha ha ha…

Tu sĩ áo đỏ nói xong lại điên cuồng cười lớn.

Tên tu sĩ trung niên tên Mông Chẩm nghe thấy vậy sắc mặt trở nên khó coi, gã không ngờ cuối cùng cũng vẫn là mình giúp.

Tên tu sĩ áo đỏ Phương Ức Tông sau khi nói xong, lại nhìn mấy người Diệp Mặc một lượt. Bỗng nhiên ánh nhìn lại dừng lại trên người con gái cực kỳ xinh đẹp mặc váy xanh, ánh mắt có chút háo sắc nói:

- Đúng là một người con gái xinh đẹp, nếu không phải quá nhiều người đàn ông dùng qua rồi, thì người con gái này đúng là cực phẩm.

Người thanh niên mặt chữ điền nghe xong lời này rồi, sắc mặt lập tức biến đổi, gã nhìn chằm chằm vào tên tu sĩ mặc áo đỏ lạnh lùng nói:

- Anh bạn xin tự trọng chút.

- Tự trọng?

Tên tu sĩ mặc áo đỏ bỗng nhiên lại cười ha hả một tiếng, sau đó nhìn người tu sĩ trung niên đứng cách đó không xa cười nói:

- Mông Chẩm, nể tính anh tặng người phụ nữ của mình cho tôi, lại để tôi có cơ hội thăng cấp, tôi sẽ giết anh sau cùng. Tôi giết hai con kiến hôi này trước đã, còn người con gái cực phẩm kia, tôi vẫn muốn sử dụng.

Mông Chẩm sắc mặt âm trầm, cũng không nói câu nào.

Còn nam tu trẻ tuổi mặt chữ điền thì lại không nhẫn nhịn được sự tức giận trong lòng mình, giơ một tay lên, một đường đao màu vàng được phóng ra. Đường đao màu vàng đó vừa phóng ra, thì mang theo một đường cầu

vồng màu vàng tươi đẹp, bao phủ toàn bộ xung quanh, ngay sau đó, thì đường cầu vồng màu vàng tươi đẹp đó cũng đã bổ về phía tu sĩ mặc áo đỏ.

Diệp Mặc vốn dĩ chuẩn bị dạy cho tên thanh niên mặt chữ điền này một trận, sau khi nhìn thấy đường cầu vồng màu vàng tuyệt đẹp này lại thầm than thở một câu. Người thanh niên mặt chữ điền cũng là tu sĩ dùng pháp bảo hình đao, hơn nữa đao pháp lại còn rất hung mãnh. Đối với những tu sĩ dùng pháp bảo giống mình, Diệp Mặc cũng luôn chú ý đến.

Từ đường cầu vồng màu vàng này, Diệp Mặc có thể nhìn ra, người thanh niên mặt chữ điền này có thể dễ dàng giết chết được tu sĩ Hóa Chân tầng thứ bảy Mục Phi Hoàn lúc trước ra tay với gã.

Tên tu sĩ mặc áo đỏ kia thấy đường cầu vồng màu vàng tiến đến, trong mắt lập tức lộ vẻ kinh dị, thậm chí còn á lên một tiếng.

Dường như ngay trong lúc này, gã phóng ra một đường Càn Khôn Quyển. Đường Càn Khôn Quyển đó cũng giống như màu áo cuả gã vậy, vừa được phóng ra, lập tức hình thành một cầu vồng màu đỏ hình tròn, hoàn toàn bao lấy đường đao cầu vồng màu vàng của người thanh niên kia.

- Sa…sa…

Từng tiếng nghiến răng truyền đến, đường đao màu vàng của người thanh niên mặt chữ điền kia bị Càn Khôn Quyền của tu sĩ kia vây lấy, sau khi phát ra những âm thanh sa sa đơn giản, trong nháy mắt biến mất trong không trung.

Tên tu sĩ mặc áo đỏ hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không tha, Càn Khôn Quyền trong tay lại phóng ra lần nữa, lần này Càn Khôn Quyền của gã hóa thành một cái búa màu đỏ cực lớn hướng về phía người thanh niên mặt chữ điền kia, bổ đến đỉnh đầu.

Người thanh niên mặt chữ điền kia kinh hãi, một pháp bảo hình ô màu đen được gã bất ngờ phóng ra, Càn Khôn Quyển của tu sĩ tóc đỏ này đập lên

trên pháp bảo hình ô đen kia, nhất thời phát ra những âm thanh thịch thịch.

Chỉ răng rắc một tiếng, pháp bảo phòng ngự hình ô đen kia lại xuất hiện những vết nứt thật sâu, còn người thanh niên mặt chữ điền kia thì lại bị đánh bay ra mấy trăm mét, ngã trên mặt cát, điên cuồng phun ra một ngụm máu.

- Hả, tu sĩ Hóa Chân nơi này không ngờ lại lợi hại như vậy?

Tên tu sĩ tóc đỏ thấy lần tấn công thứ hai của mình, cũng chỉ khiến cho tu sĩ thanh niên mặt chữ điền Hóa Chân tầng thứ tư kia phun ra một ngụm máu, cũng không thể lấy được mạng của gã, lập tức kinh dị lại lần nữa ồ lên một tiếng.

Chính vào lúc gã muốn ra tay lần thứ ba, thì có bốn đường độn quang bay đến, trong nháy mắt liền hạ xuống trước mắt mọi người.

Bốn gã tu sĩ này Diệp Mặc biết hai người trong đó, Tam thần chủ Giao Hoán Chấn của Thần Thú sơn mạch, thành chủ Tạ Chính Sư của Tây Tu thành. Hai người còn lại một người thoạt nhìn có vẻ yếu đuối, thậm chí giống một cô gái yếu đuối, một người còn lại là một đại hán ngang tàng mình đồng da sắt.

Bốn người đó ngoại trừ Tam thần chủ Giao Hoán Chấn, đều là tu vi Hóa Chân đỉnh phong.

- Cậu đã là Hóa Chân rồi?

Tạ Chính Sư không chú ý đến những người còn lại, cái đầu tiên gã nhìn thấy chính là Diệp Mặc, tu vi Hóa Chân của Diệp Mặc nhất thời khiến gã kinh ngạc thốt lên.

Cho dù lúc trước gã khẳng định mình nhìn không sai, bây giờ cũng bắt đầu nghi ngờ rồi. Phải nói Diệp Mặc mới có mười mấy ngày thôi, từ Kiếp Biến tầng thứ bảy thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ nhất, gã cũng tuyệt đối không thể nào tin được. Khả năng duy nhất có thể là, lúc trước gã nhìn nhầm rồi. Nghĩ tới đây, gã thậm chí thầm nhủ may mắn, may là mình không tìm tới

Diệp Mặc, nếu lúc trước tìm đến hắn, có khả năng hậu quả cũng không đơn giản như vậy.

Thấy Diệp Mặc hứng thú nhất chính là Tam thần chủ Giao Hoán Chấn, gã kinh ngạc chạy đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, không ngờ có thể gặp được anh ở đây, thật may mắn quá. Tôi đã nghe Tra Kỳ Phụ nói rồi, lần trước đã làm phiền anh nhiều, cám ơn anh, quả thực cám ơn anh nhiều.

Nói xong gã không đợi Diệp Mặc trả lời, lại chỉ tu sĩ hiền lành như con gái kia nói với Diệp Mặc:

- Đây chính là Yết Kiếm, Nhị thần chủ của Thần Thú sơn mạch chúng tôi.

Vừa nói vừa chỉ vào đại hán ngang tàng kia nói:

- Đó là Chi Nam thành chủ Quý Trường Thiên của rừng rậm Vô Tâm, Tạ thành chủ thì anh biết rồi, tôi không giới thiệu nữa.

Quý Trường Thiên và Yết Kiếm cũng khách khí gật đầu với Diệp Mặc, hiển nhiên bọn họ đã nhìn ra tu vi của Diệp Mặc cũng không thấp, nhưng Diệp Mặc cũng là một tông sư trận pháp nữa.

Diệp Mặc cũng chỉ gật gật đầu, cũng không để ý lắm. Một tông sư trận pháp, có lúc cũng không kém so với những con người khí phách một phương như bọn họ.

- Là anh động thủ với Tu Dương?

Quý Trường Thiên vừa đến thì ánh mắt nhìn chằm chằm vào tu sĩ mặc áo đỏ kia.

Tên tu sĩ mặc áo đỏ kia khinh thường liếc nhìn Quý Trường Thiên, lạnh giọng nói:

- Anh coi mình là ai, Phương Ức Tông tôi ra tay với ai cũng còn phải cho anh biết nữa sao?

Nói xong gã không đợi Quý Trường Thiên phóng ra pháp bảo, Càn Khôn Quyển trong tay cũng đã hướng về phía Quý Trường Thiên. Đồng thời nhảy ra, trực tiếp xông về phía tu sĩ trẻ tuổi mặt chữ điền đang lóp ngóp bò dậy kia.

Quý Trường Thiên thấy đối phương không ngờ lại khinh rẻ gã, lập tức giận tím mặt, một nhánh cây đen nhánh trong nháy mắt được phóng ra, nhánh cây này vừa mới phóng ra, thì biến hóa thành vô số bóng cây lớn chọc trời bao phủ về phía Côn Khôn Quyển. Đồng thời thân người của gã cũng thoắt một cái, muốn trực tiếp ngăn cản lại tên tu sĩ mặc áo đỏ kia lại.

- Ha ha ha…

Tên tu sĩ mặc áo đỏ bỗng nhiên cười lớn, khí thế cả người lại tăng vọt, xung quanh gã thậm chí hình thành một đường rung động mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Quý Trường Thiên còn chưa tiếp cận đến đường rung động đó, thì lại cảm thấy thân thể từng trận chậm rãi lại, trong mắt gã lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, liên tiếp phun máu, miễn cưỡng lùi bước lại.

Mà lúc này tên tu sĩ mặc áo đỏ căn bản cũng không quản Quý Trường Thiên, trực tiếp xông đến trước mặt tên tu sĩ trẻ tuổi mặt chữ điền, không ngờ lại giơ tay ra đánh một chưởng.

Người thanh niên mặt chữ điền thấy nắm đấm này tới, lập tức muốn tránh né, nhưng anh ta không ngờ cũng giống như Quý Trường Thiên, trong nháy mắt cứ như bị trói lại vậy.

Là một người có thể dễ dàng khiêu chiến với Hóa Chân tầng thứ chín, người thanh niên này rõ ràng không phải là người tầm thường, anh ta lập tức biết được mình đã lọt vào vực của đối phương. Loại vực kinh khủng như

này, anh ta cũng là lần đầu tiên gặp. Nói cách khác, vừa nãy tên tu sĩ mặc áo đỏ này chiến đấu với anh ta cũng chưa ra toàn lực.

Tên tu sĩ mặt chữ điền tên Tu Dương kinh hãi, anh ta vội vàng muốn đốt tinh huyết của mình để chạy trốn khỏi sự trói buộc của 'vực' của đối phương, nhưng phản ứng của anh ta quá chậm. Một đấm của tên tu sĩ mặc áo đỏ đã đánh vào ngực của anh ta, lập tức đánh bay nửa bên mặt của anh ta.

Không đợi Tu Dương rơi xuống, tên tu sĩ mặc áo đỏ này lại bị đá một phát nữa vào ngực, một âm thanh xương cốt vỡ vụn truyền tới, những người tại đó cũng nghe thấy rất rõ.

Diệp Mặc vẫn không nhúc nhích, nhưng hắn cũng hiểu lúc trước mình đã đoán nhầm rồi, 'vực' của tên tu sĩ mặc áo đỏ trước mặt mình đây quả thực quá lợi hại, đây mới chính là 'vực' chân chính.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1318

Diệp Mặc Ra Mặt

Tu Dương bị đá bay ra ngoài, vung ra một vệt máu trên không trung, may là trên người anh ta vẫn còn hộ giáp chân khí thượng phẩm, nên cũng không bị đá cho nát vụn.

Quý Trường Thiên nhìn thấy cảnh này, hai mắt lại càng đỏ lên, bay lên ôm lấy Tu Dương đã bị trọng thương trên không trung kia, đồng thời đưa mấy chục viên thuốc vào miệng của anh ta.

Ngay sau đó lại đặt Tu Dương sang một bên, sau đó quay đầu nhìn Tạ Chính Sư và Nhị thần chủ hiền lành kia:

- Tạ thành chủ, Yết thần chủ, người này làm thương Vô Tâm Chỉ Nam Vực thiếu chủ của chúng tôi, Quý mỗ xin hai người ra tay cứu giúp, cùng đối phó với tên này.

Tạ Chính Sư và Nhị thần chủ của Thần Thú sơn mạch nhìn một cái, lập tức gật đầu đồng ý, ngay cả Tam thần chủ Giao Hoán Chấn không được mời cũng phóng pháp bảo ra.

Tạ Chính Sư và Giao Hoán Chấn đều nhìn về phía Diệp Mặc, mặc dù Diệp Mặc Hóa Chân tầng thứ nhất trong mắt Yết Kiếm và Quý Trường Thiên cũng không là cái gì, nhưng Giao Hoán Chấn và Tạ Chính Sư thì không cho là như vậy.

Nhưng Diệp Mặc đến đầu ngón tay cũng không nhúc nhích, rõ ràng không định ra tay.

Diệp Mặc hiển nhiên là không định ra tay, nếu hắn muốn ra tay, vừa nãy

trước khi Tu Dương bị trọng thương, hắn đã có thể ngăn tu sĩ mặc áo đỏ kia lại rồi.

Thấy Diệp Mặc không có ý ra tay, Tạ Chính Sư và Tam thần chủ cũng không chủ động mời nữa.

Pháp bảo của Tạ Chính Sư là Xích Diễm Phi Nha, Diệp Mặc cũng đã từng thấy qua, còn pháp bảo của Yết Kiếm là Cửu Hoàn Ngũ Phong kiếm, thanh Cửu Hoàn Ngũ Phong kiếm này vừa xuất ra, Diệp Mặc liền biết được, đây là chân khí cực phẩm. Giao Hoán Chấn thấy Diệp Mặc cũng không định ra tay, mà vừa nãy Quý Trường Thiên cũng không mời gã, gã dứt khoát mè nheo cũng không xuất pháp bảo trong tay mình ra.

Giao Hoán Chấn phục sát đất Diệp Mặc, cho nên Diệp Mặc không định ra tay, gã cũng hủy ý định giúp đỡ.

Giao Hoán Chấn cũng chỉ chậm trễ một lát, pháp bảo của ba người Quý Trường Thiên cũng đã hoàn toàn bao phủ lấy tên tu sĩ mặc áo đỏ Phương Ức Tông.

Vị trí của Phương Ức Tông trong nháy mắt biến thành một bóng cây đen nhánh, mà trong bóng cây đó lại có một nửa ngọn lửa màu đỏ, một nửa đường kiếm màu trắng.

Ngọn lửa và đường kiếm kia dường như muốn nuốt tươi Phương Ức Tông đang bị bao trùm bởi cái bóng đen đó, còn Phương Ức Tông quả thực cũng không có chút tung tích nào.

Diệp Mặc lại chú ý đến tên Mông Chẩm chạy trốn đến đây đang đứng bên cạnh, hắn cũng rất nghi ngờ, theo lý mà nói Mông Chẩm bây giờ mới là lúc tốt nhất để chạy trốn, tại sao gã lại không nhúc nhích gì?

Ngay sau đó Diệp Mặc lại chú ý đến Xích Diễm Hỏa Nha và Cửu Hoàn Ngũ Phong kiếm dưới bóng cây kia có chút trì trệ, sự chậm chạp của ngọn lửa và sự đình trệ của kiếm quang kia thần thức của Diệp Mặc chỉ có thể hơi

liếc nhìn đã thấy rồi.

Diệp Mặc biết sở dĩ xuất hiện sự chậm trễ này, đó là vì 'vực' của ba người Tạ Chính Sư cộng lại cũng hoàn toàn bị đánh bại bởi tu sĩ mặc áo đỏ Phương Ức Tông kia. Ba người bị đánh bại cũng chỉ trong nháy mắt.

Quả nhiên Diệp Mặc vẫn còn chưa tiếp tục xem xem tình hình cụ thể thế nào. Thì lại nghe thấy những tiếng nổ cực lớn ầm ầm, từ trong bóng cây kia nổ ra.

Một vòng kim quyển cực lớn màu đỏ từ dưới trào ra, đường kim quyển màu đỏ đó vừa xông ra ngoài, thì nổ tung, trong nháy mắt ngăn chặn hỏa nha màu đỏ ngăn chận nó, bóng cây màu đen, kiếm quang màu tím hoàn toàn bị đánh tan.

Sau khi Xích Diễm Hỏa Nha của Tạ Chính Sư bị Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông đánh trúng, Tạ Chính Sư đến Hỏa Nha cũng không để ý nữa, trực tiếp phóng ra lá chắn bảo vệ. Cho dù như vậy, Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông đập vào lá chắn của gã, gã cũng điên cuồng phun ra máu, trọng thương tại chỗ.

Cửu Hoàn Ngũ Phong kiếm của Yết Kiếm cũng không bị đánh bay. Nhưng y cũng lỗ lả không nhỏ, sắc mặt tái nhợt mang theo Cửu Hoàn Ngũ Phong kiếm lùi bước khoảng mấy trăm mét, phun ra một ngụm máu trong không trung.

Mà thua thiệt lớn nhất chính là Quý Trường Thiên, bóng cây màu đen của gã trong nháy mắt giải tán, liền bị Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông trọng điểm chiếu cố. Đường vòng đó đúng lúc nện trúng vào ngực của gã, một âm thanh xương cốt vỡ vụn truyền tới, Quý Trường Thiên bị nện bay ra ngoài đồng thời điên cuồng phun ra máu tươi.

Còn một đoạn nhánh cây lại rơi đúng xuống chân Diệp Mặc, Diệp Mặc sớm đã cảm nhận được nhánh cây này không bình thường, tiện tay nhặt nhánh cây đó lên. Một cảm giác cực kỳ tang thương xông lên tận óc, nhánh

cây này quả thực không tầm thường.

Quý Trường Thiên bị nện bay ra ngoài, mặc dù trong nháy mắt bị trọng thương, lập tức nuốt một viên đan dược trị thương. Sau đó gã giơ một tay ra, hút đi nhánh cây đó từ tay của Diệp Mặc.

Mặc dù Diệp Mặc có thể miễn cưỡng cầm lại nhánh cây này, nhưng đây không phải là thói quen của hắn, cái này khác gì giật đồ của người khác rồi.

Tạ Chính Sư và Yết Kiếm cũng vẻ mặt kinh hãi nhìn tu sĩ mặc áo đỏ này, bọn họ không biết tên tu sĩ áo đỏ này từ đâu mà đến, tu vi không ngờ lại kinh khủng đến vậy. Ba người bọn họ đều là tu sĩ sắp thăng cấp rồi, liên thủ lại, không ngờ lại bị người ta một chưởng đã đánh tan rồi.

Cái này cần tu vi gì? Chẳng lẽ là tiên nhân hay sao? Nhưng bọn họ cho rằng, tu vi của Phương Ức Tông rõ ràng cũng chỉ là Hóa Chân đỉnh phong mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc trong lòng cũng thầm than. Hắn biết ba người Tạ Chính Sư mặc dù không bằng Phương Ức Tông, nhưng cũng không thể bị đánh bại bởi một chiêu được. Ba người bọn họ phạm một sai lầm giống nhau, đó chính là cho rằng tu sĩ Hóa Chân đều có ‘vực’, cho dù ‘vực’ của một người không thấp hơn Phương Ức Tông, thì ‘vực’ của ba người cộng lại cũng không thể không đấu lại được Phương Ức Tông.

Trên thực tế, ba người bọn họ cũng không nghĩ nhầm, ‘vực’ cộng lại quả thực tăng cao nhanh chóng. Nhưng ‘vực’ của ba người bọn họ cộng lại, quả thực lại kém xa Phương Ức Tông. Vì tu vi của bọn họ đều là ngụy ‘vực’, còn Phương Ức Tông thì lại là ‘vực’ chân chính, hơn nữa lại còn là ‘vực’ đại thành nữa.

Ngụy ‘vực’ của ba người này, Diệp Mặc không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là bị ảnh hưởng của Thiên Cương ba mươi sáu vực mà tạo thành. Nhưng sau khi đấu với Phương Ức Tông rồi, thì bọn họ nếu như không chết, bọn họ sẽ nhanh chóng hiểu được ‘vực’ của mình đang có vấn đề gì, rồi từ từ

đi sửa lại ‘vực’ của mình. Cho dù cuối cùng ‘vực’ lĩnh ngộ được cũng như Phương Ức Tông, thì cũng không phải là không có khả năng. Có thể tu luyện đến loại tu vi nhất phương bá chủ như Tạ Chính Sư, thì có mấy ai là kém cỏi.

Một khi ‘vực’ của ba người bọn họ đại thành giống như Phương Ức Tông rồi, ba người lại liên thủ lại, Phương Ức Tông cho dù có thể thông thiên được, ở tu vi Hóa Chân cũng không có cách nào một chiêu đánh tan ba người họ được, dù sao loại tu vi giống như Sở Cửu Vũ cũng không nhiều.

Còn lúc này người con gái bị người khác không chú ý đến nữa thì sắc mặt khủng hoảng muốn rút lui, cô thậm chí muốn phóng ra pháp bảo phi hành, muốn lén rời đi.

Phương Ức Tông bỗng nhiên nhìn cô khẽ cười, trong nháy mắt giơ ra đại thủ chân nguyên kéo người cô, hộ giáp trên người cô liền giống như một tờ giấy vậy, bị Phương Ức Tông xé rách toàn bộ.

Chỉ còn lại chiếc áo ngực màu đỏ che đi phần ngực tuyệt đẹp của cô, làn da trắng ngần cũng với chiếc áo ngực màu đỏ, đứng trên bãi cát màu vàng dài vô tận, lại lộ ra vẻ hoang dại mê người, vô cùng tuyệt đẹp.

- Nếu như cô còn đi nữa, thì tôi sẽ xé rách chút đồ còn lại trên người cô đấy.

Phương Ức Tông khẽ mỉm cười nói với người con gái mặc váy xanh vừa nãy, ngữ khí vô cùng hiền lành, hoàn toàn khác với uy thế vừa rồi dùng một chiêu đánh tan ba tu sĩ Hóa Chân kia.

Cô gái mặc váy xanh này lúc này dáng người mê hồn, cho dù là Diệp Mặc nhìn cũng thầm khâm phục, người con gái như này quả thực đúng là thiên sinh đã có vẻ mê hoặc đàn ông rồi. Nếu không phải tâm trí hắn kiên định hơn những tu sĩ bình thường nhiều, đối diện với sắc đẹp mê người này, đến hắn cũng sẽ có chút động tâm.

Đến khi Phương Ức Tông nói xong câu đó, người con gái mặc váy xanh

mới ý thức được quần áo trên người mình đã bị xé hết, lập tức hét lên một tiếng, hai tay che lấy phần ngực, sắc mặt kinh hãi nhìn những tu sĩ xung quanh.

Nói thật đến bây giờ có thể nhìn thấy cô ngoại trừ Diệp Mặc, thì không còn người nào khác.

Ba người Tạ Chính Sư lúc này đều đang tự chữa thương cho mình, làm gì còn thời gian rảnh nhìn cô nữa, không cần phải nói bây giờ trên người cô chỉ còn chút vải, cho dù không còn mảnh vải nào, bọn họ cũng không có hứng. Tên Tu Dương kia bây giờ cũng không biết thân thể mình còn có thể giữ được nữa không, lại càng không chú ý đến chuyện này.

Tam thần chủ Giao Hoán Chấn căn bản cũng không có chút hứng thú gì với người con gái này, chỉ là sắc mặt khiếp sợ nhìn Phương Ức Tông. Còn người đàn ông trung niên bị Phương Ức Tông truy sát, cái mà bây giờ nghĩ chắc là làm sao có thể chạy thoát được tay Phương Ức Tông, làm gì còn tâm trí nhìn nữ sắc nữa.

Diệp Mặc chỉ liếc nhìn mấy lần, thì cũng không có hứng thú nữa, người con gái này cho dù thân sắc mê người, thì hắn cũng không hứng thú được. Nghĩ tới loại khí tức loang lổ trên người cô, Diệp Mặc cũng không có chút tâm tư gì.

Phương Ức Tông cũng chằm chằm nhìn người con gái đó, sau đó lại liếc nhìn Diệp Mặc và Giao Hoán Chấn, lại nhìn người con gái đó nói:

- Cô không cần lo lắng, đợi chút nữa tôi sẽ giết hết những ai nhìn cô, cô cứ ngoan ngoãn theo tôi. Tôi cũng không để ý cô đã từng có nhiều người đàn ông, nhưng những người đàn ông nào từng ở với cô rồi thì tôi sẽ giết sạch.

Nói xong, gã cười ha hả, đột nhiên nhìn chằm chằm Giao Hoán Chấn lạnh lùng nói:

- Anh muốn tự mình ra tay, hay là tôi ra tay.

Giao Hoán Chấn nghe thấy vậy, lập tức trong lòng cả kinh, gã không hiểu tại sao tên tu sĩ áo đỏ lại muốn ra tay với gã đầu tiên.

Nhưng muốn để cho gã tự sát là không thể nào, Giao Hoán Chấn cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức phóng ra Song Giác Hồn Tiễn của mình.

Diệp Mặc lúc này lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh gã, đưa tay ra cản lại Giao Hoán Chấn nói:

- Anh Giao, anh không phải là đối thủ của đồ bỏ đi này, cứ để tôi giáo huấn gã là được rồi.

Giao Hoán Chấn thấy Diệp Mặc ra mặt, lập tức vui mừng nói:

- Cám ơn anh Diệp, anh cẩn thận một chút, lão Giao tôi sẽ áp trận cho anh.

Nói xong, lập tức lùi về phía sau mấy trăm mét, gã cũng không cho rằng mình có thể ngăn được 'vực' của Phương Ức Tông.

Diệp Mặc đột nhiên tiến lên giúp Giao Hoán Chấn trận này, ngoại trừ Giao Hoán Chấn và Tạ Chính Sư, thì không ai hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Tạ Chính Sư thấy Phương Ức Tông đơn giản đã đánh tan ba người bọn họ, còn lúc này Diệp Mặc vẫn dám lên, trong lòng lại càng sợ hãi và run rẩy. Diệp Mặc dám tiến đến, chứng tỏ hắn có sức mạnh, hắn đến Phương Ức Tông cũng dám đối phó, bản thân mình lúc trước đúng là tìm phiền phức tới gã, làm sao có thiện quả được?

Đừng nói Quý Trường Thiên và Yết Kiếm sắc mặt không hiểu nhìn Diệp Mặc, đến Mông Chẩm bị tu sĩ áo đỏ kia truy sát tới đây cũng không hiểu tại sao Diệp Mặc muốn ra mặt, trong này ngoại trừ người con gái mặc váy xanh kia, thì tu vi của hắn là thấp nhất.

Người con gái mặc váy xanh kia thấy Diệp Mặc ra mặt, thậm chí còn

quên mình đang trần như nhộng, cũng vẻ mặt khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, đây chẳng phải là tìm đến cái chết hay sao?

Phương Ức Tông cũng bị hành động của Diệp Mặc khiến cho sững sờ hết cả người, gã nhìn Diệp Mặc một lúc lâu, bỗng nhiên cười ha hả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1319

Hóa Ra Hắn Mới Là Kẻ Mạnh Nhất

Giao Hoán Chấn là một người khá tốt, đối với Diệp Mặc mà nói, thì hắn có thể thăng cấp tới Hóa Chân, thì cũng không thể bỏ qua được công lao của Giao Hoán Chấn. Nếu như Phương Ức Tông không khiêu khích tới Giao Hoán Chấn, thì Diệp Mặc cũng sẽ không ra tay. Phương Ức Tông đã tìm đến Giao Hoán Chấn, thì hiển nhiên Giao Hoán Chấn sẽ không phải là đối thủ. Với thủ đoạn ác độc của Phương Ức Tông, thì Giao Hoán Chấn nói không chừng ngay cả Nguyên Thần cũng sẽ không giữ được.

- Vốn ta còn muốn xử lý nhà ngươi sau cùng đấy, nhưng nhà ngươi đã không kiên nhẫn muốn sống tiếp nữa, thì cũng đừng trách Phương mỗ không khách khí.

Phương Ức Tông nói xong một chữ cuối cùng, thì khí thế toàn thân liền tràn ra, trong nháy mắt đã bao phủ lấy Diệp Mặc.

Càn Khôn Quyển xoay tròn trên đỉnh đầu của y, mà 'Vực' của y thì đã hoàn toàn được mở rộng ra. Y phải trói buộc Diệp Mặc ở trong 'Vực' của mình, sau đó thỏa thích tra tấn một phen, rồi mới giết chết Diệp Mặc. Chỉ là một tên vừa thăng cấp tu sĩ Hóa Chân tầng một, đã tự cho mình là đệ nhất thiên hạ rồi.

Diệp Mặc cũng để yên cho 'Vực' của đối phương hoàn toàn bao phủ lấy mình, không hề cử động, vì hắn muốn cảm thụ 'Vực' của Phương Ức Tông một chút xem rốt cuộc là có gì khác biệt so với hắn. Nếu như không trực tiếp tiến vào trong ‘vực’ của Phương Ức Tông, thì căn bản là hắn không thể nào cảm nhận được.

Thấy Diệp Mặc không có chút phản ứng nào thì đã bị 'Vực' của mình bao phủ rồi, cho nên Phương Ức Tông cũng không lập tức công kích Diệp Mặc, mà lại nhìn Diệp Mặc cười châm chọc:

- Người thanh niên, có phải là vừa mới thăng cấp lên Hóa Chân, cảm thấy thực lực bản thân tăng vọt, cho nên nghĩ rằng mình đã là đệ nhất thiên hạ rồi phải không? Đáng tiếc thật, cái thời gian nhà ngươi làm đệ nhất thiên hạ này cũng quá ngắn rồi.

Diệp Mặc liên tục vận chuyển 'Tam sinh quyết' khi đang ở bên trong 'Vực' của Phương Ức Tông, trong nháy mắt thì hắn đã hiểu được 'Vực' của Phương Ức Tông và 'Vực' của hắn khác nhau như thế nào rồi. Nhưng 'Vực' của Phương Ức Tông cũng là 'Vực' chân chính, không phải là ngụy 'Vực' được chân nguyên mô phỏng ra. Lúc này Diệp Mặc đã hiểu, 'Vực' cũng không phải là một loại được cố định hình thành, mỗi tu sĩ đều có năng lực và thiên phú lĩnh ngộ về 'Vực' khác nhau, nên 'Vực' được hình thành cũng khác nhau.

Khí thế, ý niệm, cảnh giới vân vân, không một thứ nào không thể tạo thành 'Vực'. Cho dù là dùng chân nguyên mô phỏng thành ngụy 'Vực' như Tạ Chính Sư, thì cũng có thể từ đó mà hình thành 'Vực' chân chính. Chỉ là bọn họ còn chưa thể nào hiểu được yếu điểm này mà thôi. Bất luận là đi qua hình thức nào để lĩnh ngộ về 'Vực', thì cũng đều không phân chia cao thấp, 'Vực' được phân chia cấp bậc thật ra chỉ là so sánh về sự lĩnh ngộ và cảnh giới của mỗi tu sĩ mà thôi.

Sau khi đã hiểu được 'Vực' của Phương Ức Tông, thì Diệp Mặc đã không còn cố kỵ nữa, liền lạnh lùng nhìn Phương Ức Tông rồi nói:

- Ngươi nói hết chưa, ta sau khi thăng cấp lên Hóa Chân, thì tuy rằng còn chưa tự cảm thấy mình là vô địch, nhưng với loại rác rưởi như ngươi thì ta hoàn toàn không để vào mắt.

Nói xong thì khí thế toàn thân của Diệp Mặc cũng đồng thời tăng vọt lên. 'Vực' của hắn chính là được kết hợp từ khí thế và ý cảnh. Chỉ cần đối

phương bị bao vây bởi 'Vực' của hắn, thì hắn có thể nhìn rõ được nhược điểm của đối phương, đó chính là 'Cảnh vực'.

Phương Ức Tông nghe Diệp Mặc nói xong, đang muốn đưa tay ra tóm gọn lấy Diệp Mặc trong 'Vực' của mình, thì lại đột nhiên biến sắc. Lập tức y liền hạ tay xuống, Càn Khôn Quyển cũng không hề do dự mà phóng ra ngoài.

Trong nháy mắt y không ngờ lại cảm thụ được Diệp Mặc hoàn toàn không bị trói buộc trong 'Vực' của y, nhưng điều này còn chưa tính, y đồng thời còn cảm nhận được 'Vực' của mình đang vỡ ra từng mảnh, cái thanh âm ‘Rắc rắc’ kia cho y biết rằng y không nghĩ sai, 'Vực' của y đích thực đã bắt đầu tan vỡ rồi. Tuy rằng 'Vực' của y tan vỡ rất chậm, nhưng thực sự là nó đang bị phá vỡ.

Một khi 'Vực' của y hoàn toàn bị phá vỡ, thì y sẽ rơi vào trong 'Vực' của đối phương. Tuy rằng y cũng không sợ bị 'Vực' của đối phương bao vây, nhưng y biết nếu như vậy thì y tuyệt đối sẽ bị rơi xuống thế hạ phong.

Lúc trước y đối mặt với sự liên thủ của ba người Tạ Chính Sư, thì 'Vực' của y cũng toàn thắng. Nhưng hiện tại đối phương chỉ có một người, lại còn đợi cho 'Vực' của y hoàn toàn hình thành thì mới động thủ, cũng có nghĩa là 'Vực' của y không thể nào chống đối lại được 'Vực' của đối phương. Bởi vậy y liền nghĩ rằng cái tên thanh niên thoạt nhìn còn rất trẻ đang đối chiến với y lúc này cũng không phải là tu sĩ Hóa Chân tầng một gì, mà là một lão yêu quái Hóa Chân đỉnh.

Phương Ức Tông vẫn tự hào về 'Vực' của chính mình. Tu sĩ cùng cấp với y thì chưa từng có kẻ nào có thể đối kháng được với 'Vực' của y, vậy mà hiện tại Diệp Mặc lại dễ dàng phá vỡ được 'Vực' của y, thì hiển nhiên là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Cho nên Phương Ức Tông một bên nhanh chóng tu bổ lại 'Vực' của mình, một bên thì đã xuất thủ.

Mông Chẩm vẫn đứng xem một bên hoàn toàn hiểu rõ cách làm người của Phương Ức Tông, y thấy Diệp Mặc đã bị 'Vực' của Phương Ức Tông bao vây, thì lập tức biết được Phương Ức Tông đang muốn tra tấn Diệp Mặc một cách nhục nhã. Nhưng khi y thấy Phương Ức Tông cũng không đưa tay nắm lấy Diệp Mặc, mà lại phóng Càn Khôn Quyển ra, thì y lại hoàn toàn khó hiểu.

Diệp Mặc biết Càn Khôn Quyển của đối phương rất lợi hại, nên cũng nhanh chóng phóng Tử Đao ra. Đao quang tím hồng phóng lên diễn sinh ra vô số đao quang với khí thế che trời phủ đất hướng về phía Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông.

'Huyễn vân trận sát đao', đao quang bay phất phơ, đao ra tất sát.

Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông sau khi phóng ra, lập tức tạo thành vòng tròn ánh sáng vô cùng lớn, cái vòng tròn kia tản mát ra những mũi nhọn mầu hồng sắc bén, muốn đem Diệp Mặc lập tức bóp chết. Chỉ là vòng tròn mầu hồng kia còn chưa hạ xuống, thì đã bị vô số 'Tử Đao'của Diệp Mặc phóng ra ánh tím quấn lấy, trong nháy mắt liền bao phủ lại.

Rầm rầm rầm...

Một loạt tiếng nổ vang lên, vòng tròn mầu hồng của Càn Khôn Quyển trong nháy mắt đã thoát khỏi sự vây khốn của vô số ánh tím. Nhưng không đợi cái Càn Khôn Quyển to lớn kia tiếp tục hạ xuống, thì Tử Đao lại kích phát ra một trận đao quang điên cuồng nữa.

'Huyễn vân phân liệt đao', diễn sinh vô số đao quang, vô cùng vô tận.

Cảm thụ được ánh đao tím vô cùng vô tận của Diệp Mặc, thì Phương Ức Tông đã có chút không thể nào nhịn được nữa, y buồn bực hừ lạnh một tiếng, liên tiếp vung hai tay lên. Càn Khôn Quyển bỗng nhiên lại phân liệt ra, trong nháy mắt liền biến thành vô số vòng tròn mầu hồng sắc bén. Những vòng mầu hồng sắc bén kia trong nháy mắt liền thoát khỏi 'Huyễn vân phân liệt đao' của Diệp Mặc, tiếp tục đánh về hướng Diệp Mặc.

Ánh mắt của Diệp Mặc ngưng tụ lại, thầm than pháp bảo kia thật là lợi hại. Liền không suy nghĩ gì nữa, 'Đại đỉnh tám cực' đã lập tức hiện ra trên đỉnh đầu cuả hắn, cùng lúc lại phóng ra hơn mười đạo thần thức đao.

Diệp Mặc biết rằng tu vi của hắn vẫn còn kém hơn so với Phương Ức Tông, nếu như chờ sau khi Phương Ức Tông hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, thì hắn cũng không phải là đối thủ của Phương Ức Tông nữa. Hiện tại hắn muốn thừa dịp 'Vực' của đối phương vừa bị phá vỡ, còn chưa kịp phục hồi, còn đối phương thì đang ở vào thế hạ phong, cơ hội tốt thế này thì hắn lập tức phải khiến cho Phương Ức Tông bị thương nặng.

Chỉ cần Phương Ức Tông bị thương nặng, thì cho dù là y có thể hoàn toàn phục hồi lại tinh thần, thì hắn cũng sẽ không còn sợ y nữa.

Trong nháy mắt Phương Ức Tông kích phát Càn Khôn Quyển, thì y cũng có suy nghĩ giống như Diệp Mặc, muốn trước tiên là phải khiến đối phương bị trọng thương đã, rồi mới chậm rãi mà đối phó. Nhưng y không ngờ trong lúc mấu chốt này, thì thần trí của y lại trở nên tê dại.

Thần thức tê dại, thì Phương Ức Tông lập tức biết rằng không tốt rồi, đối phương thậm chí còn có công pháp thần thức, hơn nữa còn là công pháp thần thức công kích tương đối lợi hại nữa.

Phương Ức Tông hiển nhiên cũng không phải là tu sĩ Hóa Chân tầm thường, cho nên trong nháy mắt đã đêm thần thức đao của Diệp Mặc bức ra khỏi thức hải. Cùng lúc lại vung tay lên, một đoàn hắc khí lập tức bay ra từ trong lòng bàn tay của y.

Ngay cả Diệp Mặc cũng phải âm thầm kính phục, vì sai khi hắn thăng cấp Hóa Chân, thì thần thức đao mặc dù là không thăng cấp, nhưng uy lực so với lúc trước cũng phải mạnh hơn gấp mấy lần, nhưng không ngờ lại không thể kiên trì được mấy nhịp hở, thì đã bị Phương Ức Tông bức ra khỏi thức hải rồi. Cái tên Phương Ức Tông này thật sự là khó chơi cực kỳ. Hắn thấy Phương Ức Tông phóng ra một luồng khí đen, thì nhất thời trở nên cảnh giác, không chút suy nghĩ gì liền gọi 'Vô ảnh' ra.

Phương Ức Tông vì bị thần thức đao của Diệp Mặc đánh lén một lần, cho nên Càn Khôn Quyển kia đập vào 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc thì hơi dừng lại một chút. Mặc dù chỉ là dừng lại một chút, nhưng uy lực vẫn hết sức kinh thiên. Vốn là chí ít có thể khiến cho Diệp Mặc phải thụ thương đến mức thổ huyết, thì hiện tại lại chỉ có thể đánh ra từng đợt ‘Bình bình’ trên 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc mà thôi.

Diệp Mặc chỉ lay động một chút, còn đâu thì hoàn toàn bình yên vô sự.

Hai người từ lúc 'Vực' chạm nhau, đến khi giao thủ qua mấy chiêu, thì những tu sĩ xung quanh đều đã nhìn đến hoa cả mắt, nhưng càng nhiều hơn là sự chấn động vô cùng.

Vốn cho rằng Diệp Mặc sẽ bị giết chết ngay, nhưng thực sự là hai người đánh tới lúc này, thì Diệp Mặc vẫn chiếm được chút thế thượng phong. Tuy rằng biết rõ Diệp Mặc không đơn giản, nhưng khi nhìn thấy Diệp Mặc có thể chống lại Phương Ức Tông, thì Tạ Chính Sư cũng hoàn toàn bất ngờ. Không chỉ riêng Tạ Chính Sư, cho dù là Giao Hoán Chấn cũng thật không ngờ Diệp Mặc lại lợi hại quá mức như vậy. Y chỉ biết rằng Diệp Mặc lợi hại, nhưng cũng không ngờ lại lợi hại đến thế.

Y vẫn có dự định rằng một khi Diệp Mặc khó có thể địch lại được, thì sẽ xông lên hỗ trợ, nhưng hiện tại y vừa nhìn thì cũng đã biết, y căn bản là sẽ không có cơ hội hỗ trợ. Chính là 'Vực' của Diệp Mặc và cái tên tu sĩ áo đỏ kia thì y hoàn toàn không thể nào xông vào được. Lập tức y lại nghĩ tới nếu như Diệp Mặc có thể ngăn cản được tên tu sĩ áo đỏ kia, thì chẳng phải là ba người Quý Trường Thiên, Tạ Chính Sư và Yết Mưu liên thủ, cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc sao?

Sau khi hiểu được điều này, thì Giao Hoán Chấn càng cảm thấy âm thầm may mắn, vì y đã kết bằng hữu được với Diệp Mặc, bằng không thì hậu quả đúng thật là rất khó lường.

Trung niên tên Mông Chẩm lúc này cũng hoàn toàn ngây dại, y không ngờ người thực sự có thể ngăn cản được Phương Ức Tông lại chính là cái tên

tu sĩ Hóa Chân tầng một kém cỏi nhất ở đây. Y thấy Diệp Mặc hoàn toàn có thể cầm cự được Phương Ức Tông, liền phải hít vào một hơi khí lạnh. Hóa ra ở chỗ này thì hắn mới là kẻ mạnh nhất.

Sự lợi hại của Phương Ức Tông thì y đã biết quá rõ rồi, tuy rằng không thể nói là tu sĩ Hóa Chân vô địch, nhưng những người có thể thắng được Phương Ức Tông cũng sẽ không vượt quá mười người. Mà hiện tại người trước mặt này lại chỉ có tu vi Hóa Chân tầng một, lại có thể ngang tài ngang sức với Phương Ức Tông. Đây là cái đạo lý gì chứ?

Lẽ nào ở đây tu sĩ có tu vi càng thấp, thì bản lĩnh lại càng lớn sao? Y nhớ tới cái tên tu sĩ Hóa Chân tầng bốn gọi là Tu Dương kia, thì đó cũng là một tu sĩ không kém so với y.

Lập tức Mông Chẩm hiểu được, bây giờ cũng không phải là lúc để y nghĩ tới những thứ này, mà là hiện tại chính là thời điểm tốt nhất để y chạy trốn. Lúc trước khi Phương Ức Tông bị ba người Quý Trường Thiên vây công, thì y không dám chạy trốn, là vì y biết là không thể nào chạy được. Nhưng hiện tại Phương Ức Tông hiển nhiên lại bị quấn lấy, nếu như y còn không định chạy trốn, thì hiển nhiên là một tên ngốc rồi.

Sau khi hiểu được điều này, thì Mông Chẩm cũng không để ý tới việc Diệp Mặc và Phương Ức Tông quyết đấu nữa, trong nháy mắt liền lấy ra một pháp bảo phi hành chân khí, hóa thành một luồng sáng biến mấy trước mặt mọi người. Lúc này Phương Ức Tông cũng không có bất kỳ biểu hiện nào, thì Mông Chẩm biết rằng y đã thành công rồi.

Phương Ức Tông bị Diệp Mặc ngăn cản, mấy người còn lại bao gồm cả cô gái váy xanh kia ra thì không có một ai biết lai lịch của Mông Chẩm cả. Cho nên khi Mông Chẩm rời đi, thì cũng không ai có ý định ngăn cản y lại.

Phương Ức Tông trơ mắt nhìn Mông Chẩm chạy trốn, nhưng bản thân lại không có cách nào truy sát theo cả. Lửa giận trong lòng y liền thiêu đốt lên. Luồng khí đen sau khi được phóng ra, thì đã bắt đầu phân liệt, còn Phương Ức Tông lại cảm giác được quá chậm, y đột nhiên há mồm phun ra

một ngụm máu.

Cái luồng khí đen bị máu tươi của y phun lên, thì nhất thời nhanh chóng phân liệt chuyển động. Chỉ trong thời gian chốc lát, thì đã phát ra tiếng ‘Oong oong... ’ vang lên, hơn nữa tiếng vang này càng lúc càng lớn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1320

Quyết Đầu Cùng Phương Ức Tông

Chỉ trong chốc lát thời gian, thì luồng khí mầu đen kia liền chuyển hóa thành vô số các con trùng to cỡ hạt mè, có con trùng đã là mầu đen nhạt, có con thậm chí đã là mầu xám. Hơn nưa mầu sắc càng nhạt, thì kích cỡ lại càng nhỏ. Chỉ có điều những con trùng kia chỉ có há miệng ra, căn bản là không nhìn thấy chân của chúng.

Diệp Mặc còn chưa kịp nghi hoặc, thì bỗng nhiên cảm giác thần trí của mình trở nên trống rỗng, giống như là bản thân dùng mắt nhìn vào một đồ vật, thì đột nhiên phát hiện được tầm mắt của mình bị gián đoạn vậy. Lúc này thì thần thức của hắn cũng không có chút dấu hiệu nào mà lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, giữa thần trí của hắn thì đã hoàn toàn trắng xóa.

Diệp Mặc lập tức cũng biết rằng không tốt rồi, hắn cũng đã biết đây là loại trùng gì, nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, thì Tử Đao của hắn đã vì việc hắn bị gián đoạn thần thức, nên lập tức rơi xuống, mà vô số ánh tím đang vây khốn tên Phương Ức Tông kia cũng trở nên tán loạn, sau đó liền bị Càn Khôn Quyển của y phá tan, trong nháy mắt liền tiêu tan hết.

Mà cái Càn Khôn Quyển kia sau khi phá ánh tím của 'Huyễn vân phân liệt đao', thì tiếp tục đánh về phía Diệp Mặc như thiểm điện. Diệp Mặc lúc này căn bản là không thể nào suy nghĩ gì cả, liền cưỡng chế phóng ra hơn mười đạo thần thức đao, miễn cưỡng khống chế lấy 'Đại đỉnh tám cực'.

Ầm...

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, sau đó Diệp Mặc cùng 'Đại đỉnh tám cực' của hắn liền bị đánh bay ra xa cả ngàn thước, trong không trung Diệp Mặc

liên tục phun ra vài ngụm máu tươi, sau đó mới miễn cưỡng đứng lại được. Diệp Mặc còn chưa kịp ổn định thân thể, thì đã lấy ra hai viên 'Phục thần đan' nuốt xuống, sau đó lập tức lấy 'Vụ liên tâm hỏa' ra.

Giao Hoán Chấn mặc dù nói là sẽ áp trận cho Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc bị đánh bay đi, thì Phương Ức Tông cũng không hề có nửa phần dừng lại mà tiếp tục đuổi giết theo khiến cho Giao Hoán Chấn cũng không kịp phản ứng chút nào, chứ đừng nói tới việc ra tay giúp đỡ.

Phương Ức Tông thấy Diệp Mặc bị bản thân đánh bay thụ thương, thì cũng không có chút ngạc nhiên nào, vì bản thân y cho rằng đây là điều chắc chắn. Nhưng lúc này thì y đã đem Diệp Mặc liệt vào danh sách một trong số những nhân vật nguy hiểm nhất rồi, cho nên hiện tại Diệp Mặc bị đánh bay đi, thì y cũng lập tức lao lên truy sát.

Càn Khôn Quyển lần thứ hai được phóng ra, cùng lúc vô số những con trùng kia cũng ùa tới như thiểm điện. Cái này còn chưa tính, kinh khủng nhất chính là còn có cả một cái lưới mầu sám vô thanh vô tức mà bao phủ lấy Diệp Mặc. Y nghĩ rằng khi lần thứ hai cắn nuốt thần thức của Diệp Mặc, sẽ đem Diệp Mặc bao phủ lấy.

Diệp Mặc kêu lên một tiếng đau đớn. Loại trùng này thì hắn biết, hơn nữa vừa rồi đã phải chịu một chút thiệt thòi, sau có thể chịu thiệt thêm lần nữa được? 'Vụ liên tâm hỏa' lập tức được phóng ra, lập tức tạo thành một quầng sáng mầu hồng, quầng sáng này chỉ thoáng qua thì đã biến ảo thành một vầng Thái Dương, kích phát ra vô số luồng sáng mầu hồng phóng về phía đàn trùng rậm rạp kia.

Cửu Dương thiên hỏa, mặc dù chỉ là tầng thứ nhất, nhưng Diệp Mặc cho rằng muốn kiềm chế được loại trùng kia, thì khẳng định là đủ rồi, bởi vì loại sâu này hắn biết, chúng gọi là ‘Phệ thần trùng’. 'Phệ thần trùng' xếp thứ sáu trong các loại linh trùng kỳ dị, so với ‘Thôn hỏa trùng’ trên Huyền Băng Sơn, và ‘Phệ linh trùng’ ở cấm địa Băng Thần thì 'Phệ thần trùng' này nguy hiểm hơn nhiều.

Trước đây loại ‘Thôn hỏa trùng’ mà hắn gặp phải tuy rằng là lợi hại, nhưng vẫn chỉ là ấu trùng, căn bản là còn chưa trưởng thành, cho nên không đủ để làm cho hắn sợ. Về phần ‘Phệ linh trùng’ thì lúc đó nếu như không tìm được lối ra, kết quả của Diệp Mặc thật đúng là khó mà đoán trước được, mà ‘Phệ linh trùng’ mới chỉ xếp thứ mười một mà thôi.

‘Phệ linh trùng’ và 'Phệ thần trùng' chỉ khác nhau có một chữ, nhưng uy lực thì không thể nào so sánh với nhau được. Ở Tu Chân Giới thì 'Phệ thần trùng' có số lượng không nhiều lắm, loại linh trùng này khi mới sinh đều là ấu trùng mầu đen, một khi trưởng thành thì mầu sắc sẽ từ từ mà nhạt đi, cuối cùng khi những còn trùng này biến thành vô sắc, thì mới thực sự là vô địch thiên hạ.

Lúc này thì 'Phệ thần trùng' của Phương Ức Tông dù là đã có rất nhiều con biến thành mầu xám tro, nhưng khoảng cách để tới trình độ vô sắc còn rất xa. Nhưng những thứ này thì so với ‘Thôn hỏa trùng’ lúc trước hắn gặp phải thì vẫn cường hãn hơn nhiều lắm.

Nếu như không có Cửu Dương thiên hỏa, thì Diệp Mặc chỉ có một đường duy nhất đó là chạy. Nếu như không chạy, thì hắn tuyệt đối không thể nào chống đỡ được loại 'Phệ thần trùng' này.

Nếu như là tu sĩ bình thường khống chế loại 'Phệ thần trùng' này, thì Diệp Mặc còn có thể sử dụng lôi kiếm để công phá, nhưng loại tu sĩ với tu vi và cảnh giới 'Vực' đạt tới trình độ như Phương Ức Tông, thì việc sử dụng lôi kiếm căn bản là không thể nào tiêu diệt triệt để được 'Phệ thần trùng'. Bởi vì không đợi lôi kiếm của hắn tiêu diệt hết 'Phệ thần trùng', thì người ta đã bắt được hắn, có khi là đem hắn đánh chết rồi.

Phương Ức Tông vừa mới thấy Diệp Mặc phóng ra 'Vụ liên tâm hỏa', thì chỉ sửng sốt một chút, nhưng trong mắt lập tức đã lộ ra một tia tham lam và kinh hỉ. Y chỉ liếc mắt đã nhận ra 'Vụ liên tâm hỏa' rồi, y không ngờ là ở đây mình lại có thể gặp được mồi lửa kỳ dị xếp thứ ba Tu Chân Giới, trong toàn bộ các loại mồi lửa kỳ dị của thiên địa được xếp thứ mười bẩy đó là 'Vụ liên tâm hỏa'.

Mồi lửa này y nhất định phải cướp lấy, 'Vụ liên tâm hỏa' tuy rằng có thể dễ dàng giết hết 'Phệ thần trùng', tuy nhiên cũng phải tốn một thời gian nhất định, y tin tưởng trong thời gian này, thì y đã có thể sớm tiêu diệt được Diệp Mặc rồi.

Nhưng ánh mắt của y hưng phấn không được nửa lần hít thở, thì sắc mặt đã lập tức đại biến. Diệp Mặc sau khi phóng ra 'Vụ liên tâm hỏa' thì cũng không trực tiếp mà công kích 'Phệ thần trùng', mà lại tạo thành một vầng Thái Dương mầu hồng. Cái vầng Thái Dương kia kích phát ra vô số luồng sáng mầu hồng sắc bén, trong nháy mắt đã hoàn toàn bao phủ lấy 'Phệ thần trùng' của y rồi.

Một số ấu trùng mầu đen đều nhanh chóng hóa thành tro bụi dưới luồng sáng của vầng Thái Dương mầu hồng kia. Còn một số 'Phệ thần trùng' màu sắc nhạt hơn bị tia sáng mầu hồng của vầng Thái Dương kia chiếu xạ vào, thì cũng đã sớm mất đi sự điên cuồng cắn nuốt thần thức, bắt đầu chống đỡ lại luồng sáng của vầng Thái Dương kia.

Sắc mặt Phương Ức Tông cực kỳ khó coi, y không ngờ Diệp Mặc lại còn có loại pháp thuật này, dùng Thiên hỏa biến ảo thành vầng Thái Dương, pháp thuật này thật quá mức kinh người rồi. Y tin tưởng cái vầng Thái Dương mầu hồng này của Diệp Mặc mới chỉ là pháp thuật nhập môn sơ kỳ, một khi nó đại thành, thì y căn bản là sẽ không có cơ hội để xuất thủ.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì sắc mặt của Phương Ức Tông càng trở nên dữ tợn, y liên tiếp thiêu đốt mấy ngụm tiên huyết, khí tức của Càn Khôn Quyển và cái lưới lớn mầu xàm càng lúc càng trở nên nồng hậu phóng về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc tuy rằng đã nuốt xuống hai viên 'Phục thần đan', nhưng thần thức của hắn tiêu hao cũng quá nhiều, sắc mặt hắn lúc này cũng tái nhợt đi. Nếu như không có 'Phục thần đan', thì cho dù là có Cửu Dương thiên hỏa thì hắn căn bản là cũng không dám tiếp tục dây dưa với Phương Ức Tông nữa.

Lúc này Phương Ức Tông thiêu đốt tinh huyết, muốn toàn lực mà công

kích hắn. Diệp Mặc hắn sao có thể bỏ qua cơ hội này được. Cũng nhanh chóng tự thiêu đốt một ngụm tinh huyết của bản thân, 'Huyễn vân phân liệt đao' và 'Huyễn vân trận sát đao' lập tức cùng lúc được phóng ra.

Vô số ánh đao tím lần thứ hai vây khốn lại Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông. Diệp Mặc lại tiếp tục đánh ra đao thứ ba.

'Huyễn vân toái vực đao'.

'Vực' của hắn so với Phương Ức Tông đích thực là mạnh hơn, chỉ cần có thời gian dài một chút, thì 'Vực' của hắn có thể chậm rãi phá vỡ 'Vực' của Phương Ức Tông. Nhưng Diệp Mặc vẫn ngại rằng tốc độ như vậy thì quá chậm, vì hắn biết tu vi chân nguyên của mình còn có chút chênh lệch so với Phương Ức Tông. Cho nên với hắn mà nói, thì loại chiến đấu như thế này càn phải tốc chiến tốc thắng.

Tử Đao phóng ra ngoài, thì liền tỏa ra ánh sáng rực rỡ như một viên dạ minh châu trong đêm đen, nháy mắt đã khiến 'Vực' của Phương Ức Tông có chút rạn nứt, hơn mười cái khe đã xuất hiện.

Mà lúc này cái lưới lớn của Phương Ức Tông mới va vào trên 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc, bị 'Đại đỉnh tám cực' ngăn cản lại. 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc lần này lại không chiếm được chút tiện nghi nào, traí lại thì lại rơi xuống hạ phong khi bị cái lưới lớn của Phương Ức Tông cuốn lấy.

Nhưng Diệp Mặc cũng không sợ chút nào, 'Đại đỉnh tám cực' của hắn rơi xuống hạ phong không phải là vì pháp bảo của hắn kém hơn, mà là chân nguyên và thần thức của hắn kém hơn nhiều so với Phương Ức Tông.

Hiện tại hắn đang dồn chân nguyên vào Tử Đao để nghiền nát 'Vực' của đối phương rồi.

Răng rắc...

Phương Ức Tông nghe được âm thành 'Vực' của mình sắp bị nghiền nát, thì nhất thời hồn phi phách tán. 'Vực' của Diệp Mặc tuy rằng lợi hại, nhưng

cũng chỉ có thể chậm rãi mà phá vỡ 'Vực' của y. Nhưng hiện tại một đao kia của Diệp Mặc không ngờ lại là chuyên môn để đối phó với 'Vực' của y, thì sao y có thể không e sợ được.

Diệp Mặc rất rõ ràng, nếu như lúc này, hắn có thể phóng ra hơn mười đạo thần thức đao nữa về phía Phương Ức Tông, thì Phương Ức Tông nhất định sẽ thất bại thảm hại. Đáng tiếc là hắn hoàn toàn hữu tâm vô lực, lúc này thì ngay cả lôi kiếm còn không thể phóng ra, vì thần thức của hắn đã tới cực hạn rồi.

Phương Ức Tông lúc này đã triệt để hiểu rõ, bất luận là so thủ đoạn hay so tu vi thì y cũng chẳng thể làm gì được Diệp Mặc cả, hơn nữa y xác định được Diệp Mặc thật sự là tu sĩ Hóa Chân tầng một. Cho dù là y hiểu được tu vi Diệp Mặc rồi, thì cũng vô kế khả thi.

Đối phương tuy rằng rất trẻ, nhưng thủ đoạn thì dường như lại nhiều hơn y rất nhiều. Lúc này Phương Ức Tông cũng không hề suy nghĩ tới việc đoạt lấy Thiên hỏa của Diệp Mặc rồi sau đó mới chém giết Diệp Mặc nữa, mà y chỉ muốn làm sao để thoát thân mà thôi.

Y cảm giác được có một thứ gì đó đang âm thầm nhằm vào y, tùy thời sẽ động thủ, mà thần thức của y hết lần này tới lần khác đã tỷ mỉ tìm kiếm nhưng vẫn không thấy được gì.

Không nói tới việc y đang rơi vào thế hạ phong, cho dù là hiện tại y đang ở thượng phong, thì đánh nhau thời gian dài như vậy rồi, y cũng chẳng làm gì được Diệp Mặc, mà xung quanh vẫn còn vài tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn đang nhìn chằm chằm vào y nữa, nên y căn bản là cảm thấy việc tiếp tục là không thỏa đáng.

Phương Ức Tông chuẩn bị bỏ chạy, nên trước tiên muốn thu hồi lại 'Phệ thần trùng' của mình. 'Phệ thần trùng' của y dưới Cửu Dương thiên hỏa của Diệp Mặc không ngừng bị giảm thiểu đi số lượng, nếu cứ như vậy, thì 'Phệ thần trùng' của y sẽ tuyệt chủng mất. Loại linh trùng kỳ dị này bình thường khó mà có được, y có được nó cũng là do cơ duyên, một khi 'Phệ thần trùng'

của y bị tuyệt chủng, thì y muốn khóc cũng không kịp. Nếu sau này 'Phệ thần trùng' của y thành thục, thì ở bất cứ đâu y cũng có thể xưng hùng xưng bá được. Lúc này thì y sao có thể để chúng bị tuyệt chủng chứ?

Trong nháy mắt 'Phệ thần trùng' bỏ chạy, thì Càn Khôn Quyển vốn đang bị Tử Đao của Diệp Mặc vây khốn lần thứ hai bạo liệt, vô số luồng sáng mầu hồng sắc bén phóng về phía Diệp Mặc.

Dù muốn thu hồi lại Phệ thần trùng, nhưng Phương Ức Tông cũng không muốn Diệp Mặc có thể buông lỏng xuống. Đáng tiếc là y đã đánh giá thấp thần thức cường đại của Diệp Mặc rồi, cũng đánh giá thấp sự tiêu hao thần thức của Cửu Dương thiên hỏa.

Khi Phương Ức Tông vừa rút đi 'Phệ thần trùng', thì Diệp Mặc lập tức cảm giác được toàn thân nhẹ nhõm, đám 'Phệ thần trùng' kia mặc dù không thể tiếp tục cắn nuốt thần thức của hắn, thì hắn khống chế Cửu Dương thiên hỏa cũng trở nên đơn giản. Cho nên khi Phương Ức Tông rút đi 'Phệ thần trùng' thì chính là một cơ hội tuyệt hảo cho Diệp Mặc. Về phần Càn Khôn Quyển bạo phát, thì Diệp Mặc căn bản là không thèm nhìn đến. Chân nguyên lập tức phát động, đem cái lưới lớn vây khốn 'Đại đỉnh tám cực' phá tung ra, sau đó thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực'.

Sau khi thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực', thì trong nháy mắt, 'Vực' của Diệp Mặc lập tức khuếch tán ra, trước tiên thì hắn phải vây khốn Phương Ức Tông lại đã, sau đó mới dùng lôi kiếm và Tử Đao giết Phương Ức Tông.

Phương Ức Tông không ngờ rằng 'Vực' của y vừa mới vỡ tan, thì 'Vực' của Diệp Mặc đã bao vây lấy y nhanh như vậy, căn bản là không để cho y có nửa phần cơ hội thối lui. Y vừa bị vây trong 'Vực' của Diệp Mặc, thì sắc mặt lập tức đại biến, y biết mình đã làm sai hai việc rồi, tuy rằng 'Phệ thần trùng' không có tác dụng trực tiếp, nhưng y vẫn không nên thu hồi lại 'Phệ thần trùng', thứ hai chính là y không nên để cho 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc thoát khỏi cái lưới lớn của mình.

Thấy ba người Tạ Chính Sư đã liên hợp lại vây quanh mình, thì Phương

Ức Tông cuối cùng cũng không thể nào tỉnh táo lại nữa, y biết chỉ cần mình không thể thoát khỏi 'Vực' của Diệp Mặc trong thời gian ngắn, thì chờ đợi y chỉ còn cái chết mà thôi.

Sau khi hiểu điều này, thì Phương Ức Tông cũng bất chấp tất cả, giơ tay lấy ra một viên đan dược rồi nuốt xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1321

Cường Sát Trong Kiếp Lôi

Phương Ức Tông sau khi nuốt viên đan dược, chỉ trong chốc lát khí thế cả người lại tăng vọt, dường như tu vi lại bắt đầu tăng lên. 'Vực' của Diệp Mặc trói buộc gã chỉ trong chốc lát dần dần bị rạn nứt, chỉ trong nháy mắt, 'vực' của Diệp Mặc cũng hoàn toàn tan vỡ.

Diệp Mặc bỗng nhiên có một dự cảm cực kỳ xấu, nhưng vào lúc này Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông bỗng nhiên lại phát ra mấy đường màu hồng chói mắt, mang theo những âm thanh xé rách không gian hướng về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc căn bản cũng không kịp suy nghĩ, đại đỉnh tám cực đã được phóng ra.

Ầm…

Một tiếng nổ khủng khiếp, Diệp Mặc cùng đại đỉnh tám cực của hắn cũng bị Càn Khôn Quyển của Phương Ức Tông đánh cho bắn xa mấy trăm mét, vẫn còn điên cuồng phun máu trên không trung. Chỉ trong chốc lát, hắn cũng đã bị trọng thương.

Lúc này Phương Ức Tông cũng không truy sát Diệp Mặc nữa, mà lại tiếp tục thu lại tấm lưới màu xám và Càn Khôn Quyển của gã.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Phương Ức Tông, đang không hiểu gã muốn làm gì, trên bầu trời tự nhiên lại trở nên âm u. Dường như vào lúc này, Diệp Mặc và những tu sĩ xung quanh cũng đã hiểu ra ý tứ của Phương Ức Tông, gã không ngờ vào lúc này lại muốn độ kiếp.

Một tiếng ầm ầm truyền đến, lôi kiếp vẫn chưa giáng xuống, thì đã phát ra những âm thanh kinh người.

Mấy người Tạ Chính Sư ai ai cũng biến sắc lùi về phía sau, bọn họ sợ không cẩn thận sẽ bị lôi kiếp làm liên lụy. Bọn họ cũng là tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, một khi bị lôi kiếp dính đến, thì cũng phải đối mặt với lôi kiếp phi thăng.

Tu sĩ thăng cấp có thể áp chế tu vi của mình khiến cho lôi kiếp không cảm ứng được, dùng cái này để trì hoãn thời gian thăng cấp. Nhưng có tu sĩ cũng có thể cố ý tăng tu vi của mình lên, khiến lôi kiếp cảm nhận được anh ta, phi tăng nhanh hơn. Phương Ức Tông lúc này chính là làm như này, gã không những tăng tốc phi thăng, hơn nữa còn dùng đan dược ép buộc phi thăng.

Mục đích của gã rất rõ ràng, chính là muốn phi thăng ngay lập tức, bình thường khi độ kiếp, căn bản không có ai dám đến gần, đợi sau khi độ kiếp xong rồi, còn có ai dám làm gì được gã?

Ầm một tiếng chín đường kiếp lôi to bằng nắm đấm giáng xuống, trong mắt mấy người Tạ Chính Sư, kiếp lôi này đã vô cùng khủng bố rồi, lập tức lại lùi về sau càng xa hơn.

Phương Ức Tông lạnh lùng nhìn Diệp Mặc vẫn còn ở phía xa, phóng ra Càn Khôn Quyển mà một tấm Hắc Chướng, Hắc Chướng này lúc trước khi đánh nhau với Diệp Mặc cũng không phóng ra. Rõ ràng là pháp bảo phòng ngự để chạy thoát thân. Lúc này đối diện với lôi kiếp sắp tăng cấp, thì gã cũng không cố kỵ chút nào.

Diệp Mặc cũng giống như lúc trước cười lạnh một tiếng, hắn cũng không sợ. Nhưng hắn cũng không bước lên phía trước ngay lúc đó, vừa nãy khi Phương Ức Tông nuốt đan dược xong cũng đánh cho hắn một cái, khiến hắn trọng thương. Lôi kiếp của Phương Ức Tông vẫn còn một lúc nữa, cho nên Diệp Mặc căn bản cũng không vội, nuốt thêm vài viên đan dược trị thương, bắt đầu chữa thương.

Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, mấy người Tạ Chính Sư lại càng không dám bước lên. Đừng nói vừa tiến gần đến lôi kiếp này sẽ bị ảnh hưởng đến bọn họ, cho dù lôi kiếp không lan đến, Diệp Mặc không bước lên trước, thì bọn họ cũng không dám bước lên.

Lúc này ba người bọn họ mới hoàn toàn hiểu được, hóa ra lúc trước khi Phương Ức Tông đánh nhau với họ, đến một nửa thực lực cũng không lấy ra.

Trong tiếng sấm sét ầm ầm, Phương Ức Tông đã độ qua đợt thứ năm tổng cộng có bốn mươi năm tia sét, Diệp Mặc hoàn toàn đã trị thương xong rồi.

Phương Ức Tông trong khi độ kiếp thấy Diệp Mặc đứng dậy, bỗng nhiên có một dự cảm không lành, quả nhiên, gã phát hiện ra Diệp Mặc lại lần nữa phóng ra pháp bảo hướng về phía gã.

- Mày điên rồi…

Phương Ức Tông không dám tin nhìn Tử Đao đang bay lên không trung lầm bầm nói. Gã cho rằng Diệp Mặc điên rồi, nếu không điên, sao lại dám ra tay với người đang độ kiếp? Từ trước tới này, gã cũng chưa từng nghe nói có người lại dám tấn công người khác khi họ đang độ kiếp cả. Vì một khi ra tay với người đang độ kiếp, thì lôi kiếp sẽ coi người ra tay thành người khiêu khích nó. Cuối cùng người ra tay cũng sẽ kích thích sự trừng phạt của lôi kiếp, loại lôi kiếp trừng phạt này còn mạnh hơn nhiều so với lôi kiếp bình thường.

Chính là vì vậy, Phương Ức Tông mới cho rằng Diệp Mặc điên rồi.

Nhưng bất luận Diệp Mặc có bị điên hay không, thì gã cũng cần phải ngăn lại ánh đao hồng tím và Diệp Mặc bổ tới này.

Phương Ức Tông bất đắc dĩ, thu lại Càn Khôn Quyển đang ngăn lôi kiếp kia lại, sau đó dùng Càn Khôn Quyển ngăn lại Tử Đao của Diệp Mặc. Gã biết pháp bảo lưới xám của mình căn bản không ngăn được Tử Đao này của

Diệp Mặc, Tử Đao của Diệp Mặc khiến cho gã bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Hơn nữa gã cho rằng mình chỉ cần ngăn Diệp Mặc được một lần thì được rồi, vì sau khi ngăn được lần thứ nhất đó rồi, thì trên trời sẽ tự động giáng xuống lôi kiếp trừng phạt.

Lại một tiếng ầm cực lớn, Càn Khôn Quyển và Tử Đao của Diệp Mặc đập vào nhau, chân nguyên tràn ra bốn phía. Dường như trong cùng lúc đó, hơn mười tia sét giáng xuống, đồng thời tấn công về phía Diệp Mặc.

Phương Ức Tông còn cho rằng mình nhìn nhầm rồi, gã thậm chí còn nhìn đi nhìn lại, phát hiện mình đúng thật không nhìn nhầm, quả thực hơn mười tia sét đang tấn công về phía Diệp Mặc. Hơn nữa mỗi tia sét cũng không nhỏ hơn kiếp lôi của gã, phải biết rằng kiếp lôi của gã một lần cũng chỉ có chín đường mà thôi. Còn mười mấy tia sét đang xông về phía hắn này, hắn sao có thể sống được?

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Phương Ức Tông liền hiểu ra đạo lý này, lập tức vui mừng, Diệp Mặc chết là cái chắc. Chỉ cần Diệp Mặc chết rồi, thì gã trước khi thăng cấp, cũng có thể giết những người còn lại một cách dễ dàng.

Chính xác mà nói ba mười sáu tia sét hướng về phía Diệp Mặc, mấy người Tạ Chính Sư và Quý Trường Thiên khi Diệp Mặc xông tới phạm vi kiếp lôi của Phương Ức Tông để tấn công Phương Ức Tông, liền biết không ổn rồi. Bây giờ ba mươi sáu tia sét này đồng thời hướng về phía Diệp Mặc, mấy người thậm chí nhìn cũng không dám nhìn.

Ba mươi sáu tia sét giáng xuống, Diệp Mặc cũng không có chút cơ hội sống sót nào. Giao Hoán Chấn mới kịp phản ứng lại, muốn gọi Diệp Mặc lại, thì phát hiện ra cũng muộn rồi.

Người duy nhất không sợ chỉ có Diệp Mặc, ba mươi sáu tia sét này còn kém xa so với lôi kiếp Kiếp Biến mà hắn đã từng độ qua, làm sao có thể ngăn cản được hắn.

Hắn cũng không chút do dự phóng ra ba mươi sáu lôi kiếm, ba mươi sáu lôi kiếm màu tím này chống lại ba mươi sáu kiếp lôi màu xanh kia. Nếu không phải vì muốn giết chết Phương Ức Tông, hắn thậm chí muốn đối kháng lại mấy kiếp lôi này, sau đó luyện hóa lôi nguyên.

Bịch bịch bịch…

Ken két…

Hai loại tia sét va đập vào nhau, trên không trung nổ thành từng chùm pháo điện màu xanh đen. Vô số những tia sét màu đen bị đánh tan, còn những tia sét màu xanh thì lại không chút do dự tiếp tục xông về phía Diệp Mặc.

Lúc này tất cả mọi người có mặt lúc đó kêu kinh hãi, Diệp Mặc cũng vô cùng kinh hãi. Hắn phát hiện ra mình hoàn toàn đánh giá thấp ba mươi sáu tia sét kiếp lôi này rồi, ba mươi sáu đường tia sét kiếp lôi này cũng không kém gì so với lôi kiếp Hóa Chân mà hắn đã từng độ qua, thậm chí còn hơn thế nữa. Mặc dù ba mươi sáu đường tia sét kiếp lôi này cũng không khác mấy so với lôi kiếp Kiếp Biến của hắn, nhưng bản chất thực sự lại kém xa.

Nhưng chỉ trong nháy mắt ba mươi sáu đường kiếp lôi bị triệt tiêu một lần đều rơi hết xuống người Diệp Mặc, áo giáp trên người Diệp Mặc lại lần nữa bị vỡ tan, máu thịt tung tóe, sau khi hắn điên cuồng phun ra mấy ngụm máu, lập tức nuốt vài viên đan dược vào chữa thương, đồng thời đại đỉnh tám cực cũng được phóng ra.

Khi mấy người Tạ Chính Sư nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ cũng phóng ra tia sét cùng tia sét kiếp lôi đối kháng, đều hoàn toàn chấn động. Cũng may Diệp Mặc vẫn bị tia sét đánh cho trọng thương, nếu lôi kiếm của Diệp Mặc có thể cường hãn như lôi kiếp trừng phạt trên trời kia, bọn họ căn bản cũng không cần đánh với Diệp Mặc nữa, người ta chỉ cần một tia sét giáng xuống, thì bọn họ cũng chỉ có thể phòng ngự được thôi.

Vốn dĩ Phương Ức Tông đợi Diệp Mặc bị kiếp lôi mạt sát, thấy Diệp

Mặc không ngờ chỉ bị trọng thương, cũng không có chuyện gì, lập tức sắc mặt trở nên tái nhợt. Gã lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, trên thế giới này làm gì có loại tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất biến thái như Diệp Mặc?

Âm thanh ầm ầm của lôi kiếp kéo gã về với thực tại, lúc này gã chỉ hi vọng lôi kiếp đến nhanh chút, không cần đợi tên tu sĩ biến thái như Diệp Mặc kia chữa thương xong đến tính sổ mình.

Sau khi đợt lôi kiếp thứ sáu qua đi, Phương Ức Tông cũng không còn chú ý đến lôi kiếp nữa, cái mà gã chú ý chính là Diệp Mặc, gã lo lắng Diệp Mặc khi chữa thương xong, lại quay sang tính sổ với gã.

Khi lôi kiếp đợt thứ bảy qua đi, Phương Ức Tông thấy Diệp Mặc vẫn còn đang trị thương, nhất thời thở phào. Gã vẫn còn hai đợt lôi kiếp nữa, chỉ cần độ qua hai đợt lôi kiếp này, gã sẽ phi thăng, Diệp Mặc cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng không làm gì được gã.

Diệp Mặc quả thực là vì không coi trọng ba mươi sáu tia sét này, lại lần nữa bị trọng thương, nói cách khác không ngờ lôi nguyên tích trữ trong ba mươi sáu tia sét này lại kinh khủng đến vậy, đến nỗi khiến cho hắn trọng thương.

Nhưng lần này trọng thương cũng không phải là không thu hoạch được gì, hắn hấp thụ được phần lớn lôi nguyên màu xanh, lúc này hắn chẳng những đang trị thương, mà còn đang luyện hóa lôi nguyên. Cảnh giới Hóa Chân tầng thứ nhất của hắn lại lần nữa được tăng lên, đã tiến gần đến giai đoạn cuối của Hóa Chân tầng thứ nhất rồi.

Khi chín tia sét đợt thứ chín giáng xuống, Phương Ức Tông thở phào nhẹ nhõm, gã vốn dĩ muốn lúc gần phi thăng, thì sẽ giáng cho Diệp Mặc một phát, nhưng nghĩ tới thân thủ biến thái của Diệp Mặc, gã miễn cưỡng nhẫn nhịn lại. Phi thăng là ước mơ lớn nhất của gã tu luyện từ trước tới giờ, bây giờ sắp thực hiện được rồi, gã làm sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm ra chuyện ngoài ý muốn được.

Ầm, ầm, ầm…

Ba tia sét cuối cùng của đợt thứ chín của Phương Ức Tông cũng giáng xuống, đồng thời Diệp Mặc lại đột nhiên đứng dậy.

Phương Ức Tông trong lòng run rẩy, gã thậm chí rùng mình một cái. Trong nháy mắt gã biết được mình đã sợ chiến đấu rồi, loại tâm cảnh này mà đi đấu với Diệp Mặc, thì bị giết là cái chắc.

Phương Ức Tông trong nháy mắt hiểu ra đạo lý này, muốn xua tan ý nghĩ này trong đầu đi. Còn lúc này ba tia sét cuối cùng của lôi kiếp bị Hắc Chướng của gã hoàn toàn chặn lại, trên bầu trời xuất hiện một đám linh vân phi thăng Đám linh vân phi thăng đó còn chưa hạ xuống kéo Phương Ức Tông đi, thì Tử Đao của Diệp Mặc lại phóng tới.

Huyễn Vân Hoa Sơn Đao, chưa từng có từ trước đến nay, đi tất thấy máu.

Diệp Mặc biết thời gian của hắn cũng không còn nhiều, một khi để cho Phương Ức Tông phi thăng rồi, thì hắn cũng không còn cơ hội nào nữa.

Cầu vồng màu tím trong nháy mắt phá vỡ khoảng cách giữa hắn và Phương Ức Tông, khi linh vân bay đến, Tử Đao cũng đã đến đầu Phương Ức Tông rồi.

Phương Ức Tông hừ lạnh một tiếng, không chút do dự phóng Càn Khôn Quyển ra, muốn ngăn lại đao này của Diệp Mặc, hơn nữa gã tự tin muốn ngăn lại đao này của Diệp Mặc cũng không là vấn đề. Nhưng gã vừa mới phóng Càn Khôn Quyển ra, còn chưa kịp khởi động hoàn toàn Càn Khôn Quyển, thì lại cảm thấy kinh mạch trong thân thể mình dường như lại chậm lại.

Không ổn rồi, bị đánh lén rồi, Phương Ức Tông cũng không nghĩ ngợi gì phun ra một ngụm tinh huyết thiêu đốt, ép Vô Ảnh đang đánh lén trong thân thể gã ra.

Mà cùng lúc đó, đám linh vân phi thăng kia và ánh tím của Tử Đao đồng thời cuốn lấy Phương Ức Tông...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1322

Quay Về Tây Tu Thành

Phụt một đường máu tươi phun ra, còn Phương Ức Tông trong nháy mắt bị linh vân kia cuốn lấy không còn tung tích, chỉ còn một cánh tay rơi xuống dưới mặt cát.

Không giết được Phương Ức Tông, chỉ chặt được một cánh tay của gã, Diệp Mặc cũng không thất vọng nhiều, hắn giơ tay ra nhặt lấy nhẫn trữ vật từ cánh tay trên mặt cát kia, lại gọi Vô Ảnh về.

Đồ tốt trong nhẫn trữ vật của đại năng như Phương Ức Tông này chắc chắn không ít, Diệp Mặc cũng không cần mở ra nhìn, rồi trực tiếp ném nhẫn trữ vật vào thế giới trang vàng.

Người con gái mặc váy xanh kia đã mặc lại váy áo, nhưng lại sợ hãi rụt rè trốn một bên, không dám qua đây, cũng không dám chạy đi.

- Anh Diệp thật có bản lĩnh. Tôi cũng biết tên họ Phương kia cũng không phải là đối thủ của anh, nếu không phải lão mượn phi thăng chạy trốn, thì cũng chết là cái chắc.

Giao Hoán Chấn bước đến chúc mừng Diệp Mặc đầu tiên.

Tạ Chính Sư và Quý Trường Thiên cũng lộ ra vẻ mặt vừa vui mừng vừa sợ hãi nhìn Diệp Mặc, Phương Ức Tông có thể dễ dàng bại trận dưới sự liên thủ của ba người, còn Diệp Mặc không ngờ suýt nữa thì giết được Phương Ức Tông rồi. Sự chênh lệch này, khiến cho bọn họ nhất thời không thể nào tiếp nhận được.

Yết Kiếm lúc trước chỉ gật gật đầu với Diệp Mặc thì lúc này cũng nhiệt

tình ôm quyền đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, đúng là không ngờ, tu vi của anh lại cao như vậy, lúc trước tôi còn cho rằng anh là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất, con mắt thật là quá kém rồi.

Nói xong y lại chỉ vào Giao Hoán Chấn nói với Diệp Mặc:

- Lão tam là bạn của anh, thì tôi cũng là bạn của anh, sau này Thần Thú sơn mạch chúng tôi chính là hậu hoa viên của anh.

Diệp Mặc lạnh nhạt ôm quyền, cũng không tỏ ra nhiệt tình lắm. Đối với loại người như Yết Kiếm, hắn căn bản không muốn kết giao với y. Lúc trước khi Giao Hoán Chấn đến, cũng đã giới thiệu mình là bạn của gã, đến bây giờ Yết Kiếm mới nhiệt tình chào hỏi, rõ ràng là vì thực lực của mình.

Tạ Chính Sư mặc dù trong lòng vô cùng kinh hãi, nhưng biểu hiện lại là thích hợp nhất. Còn Quý Trường Thiên thì lại đến ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tu vi của anh Diệp đúng là kinh người, Quý mỗ lúc trước chậm trễ. Nhưng anh Diệp chắc hẳn có thể ngăn được tên tu sĩ áo đỏ kia động thủ với Tu Dương của rừng rậm Vô Tâm của chúng tôi. Sao lúc đó lại không ngăn lại?

Nếu như Tu Dương không phải là thiếu chủ của rừng rậm Vô Tâm Chi Nam Vực, với tu vi của Diệp Mặc, Quý Trường Thiên cũng không thể hỏi Diệp Mặc câu hỏi như này. Lúc này gã đã biết Diệp Mặc chỉ cần ra tay, thì chắc chắn có tể cứu được Tu Dương, nhưng hắn lại không cứu, ngược lại còn ra mặt giúp Tam thần chủ Giao Hoán Chấn của Thần Thú sơn mạch, điều này khiến gã không hiểu.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Quý Trường Thiên lạnh nhạt nói:

- Tôi tại sao lại phải ngăn lại?

Quý Trường Thiên bị một câu nói của Diệp Mặc làm cho kích động, nhất thời cứng lưỡi. Gã không ngờ Diệp Mặc trả lời lại thẳng thắn như vậy, nhưng cho dù Diệp Mặc có trả lời thẳng thắn như vậy, gã cũng không dám trách Diệp Mặc, chỉ có thể khúm núm lui về phía sau mà thôi.

Diệp Mặc cũng không để ý đến suy nghĩ của Quý Trường Thiên, mà lại nhìn Giao Hoán Chấn nói:

- Anh Giao, sao anh lại đi cùng với đám người Tạ Chính Sư?

Giao Hoán Chấn vội trả lời:

- Tôi gặp Tạ thành chủ ở Sa Hà, đồng thời cũng biết được chuyện của tà linh ở Sa Hà. Sau đó nhận được thư của nhị ca, liền cùng với Tạ thành chủ đi tìm anh Quý và cả Nhị thần chủ của Thần Thú sơn mạch. Chúng tôi sau khi biết tu sĩ có thể phi thăng, thì vô cùng vui mừng, vốn dĩ tôi còn định tìm anh Diệp, không ngờ Quý vực chủ nhận được truyền tin, nói có cao thủ đến, nên chúng tôi đi cùng nhau.

Nói xong Giao Hoán Chấn ánh mắt tức giận nhìn nơi mà Phương Ức Tông phi thăng nói:

- Thật quá ghê tởm, chúng tôi tốn công tốn sức phá vỡ phong ấn phi thăng của Tây Tu thành. Cái tên này lại là người phi thăng đầu tiên, lấy được một cánh tay của gã, quả thực đã quá dễ dàng cho gã rồi.

Sau khi hiểu chuyện gì xảy ra, Diệp Mặc cũng không ở lại nơi này suy nghĩ gì nữa. Hắn ôm quyền nói với Giao Hoán Chấn:

- Diệp mỗ còn có chuyện phải đi trước, các vị cáo từ.

Giao Hoán Chấn cũng vội hỏi:

- Anh Diệp, bây giờ anh quay về Tây Tu thành sao? Anh về trước, sau khi tôi về sẽ đến tìm anh.

Giao Hoán Chấn cũng biết pháp bảo phi hành của Diệp Mặc cũng vô cùng lợi hại, cho nên nói trước để Diệp Mặc về trước.

Diệp Mặc cười nói:

- Anh Giao, sau khi tôi về đến Tây Tu thành rồi, sẽ nhanh chóng rời khỏi thôi. Đợi sau này khi tôi lại đến Tây Tu thành, thì nói chuyện tiếp với anh Giao cũng không muộn.

Nói xong, Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Thanh Nguyệt.

- Vậy được, đợi lão Giao lên Hóa Chân đỉnh phong rồi thì sẽ quấy rầy anh Diệp một phen.

Giao Hoán Chấn lập tức hắng giọng nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được, vậy thì tôi sẽ ở Mặc Nguyệt Chi Thành ở Nam An châu đợi anh Giao giá lâm.

Đồng thời Thanh Nguyệt của Diệp Mặc mang theo một đường sáng màu xanh biến mất trên trời, chỉ còn mấy người Tạ Chính Sư ở lại ngơ ngác nhìn nhau.

Tạ Chính Sư có chút im lặng nhìn Giao Hoán Chấn nói:

- Lão Giao cũng có một chỗ dựa vững chắc, có anh Diệp rồi, ai còn dám động đến Giao Hoán Chấn của Thần Thú sơn mạch anh?

Giao Hoán Chấn cười ha hả, nhưng Yết Kiếm cũng chen miệng vào nói:

- Không ngờ, tên Diệp Mặc này lại là người của Nam An châu.

Quý Trường Thiên sắc mặt âm trầm vẫy tay cô gái mặc váy xanh nói:

- Cô lại đây một chút, vừa nãy trước khi chúng tôi đến, ở đây xảy ra

chuyện gì vậy?

Cô gái mặc váy xanh cũng không dám giấu diếm, giải thích toàn bộ sự việc một lần. Quý Trường Thiên lúc này mới hiểu Diệp Mặc tại sao lại không ra mặt ngăn lại, Tu Dương và người con gái của y không ngờ lại cướp linh mạch của hắn. Người ta không giết chết Tu Dương ngay tại chỗ, cũng đã nể mặt lắm rồi, nói không chừng cũng là do Giao Hoán Chấn cũng nên.

Nghĩ tới đây, Quý Trường Thiên lạnh lùng nói với người con gái mặc váy xanh:

- Sau khi quay về, cô cút ngay ra khỏi rừng rậm Vô Tâm cho tôi, nếu không, tôi sẽ giết chết cô…

- Vâng…

Người con gái kia run giọng nói.

Không ai biết, lúc này những gì miệng cô nói và trong lòng cô nghĩ hoàn toàn khác nhau. Trong lòng cô hoàn toàn đã coi Tu Dương thành không khí rồi, cho dù Quý Trường Thiên cô cũng không coi ra gì. Mục tiêu của cô chính là Diệp Mặc, cô tin rằng, với dung mạo và vẻ thùy mị của cô, thậm chí còn có kinh nghiệm lên giường, người trẻ tuổi như Diệp Mặc căn bản cũng không phải là đối thủ của cô. Nói không chừng cô chỉ cần hầu hạ hắn vài lần, thì cũng đã dính với cô rồi.

Nhưng người con gái này đồng thời cũng không biết, mặc dù Diệp Mặc cảm thấy bộ dạng cô cởi hết quần áo trên bãi cát cũng rất thu hút người khác, nhưng thực tế thì trong mắt Diệp Mặc, cô đến không khí cũng không bằng.

Quý Trường Thiên có chút bất đắc dĩ, gã biết nếu gã giết cô gái mặc váy xanh kia, thì sẽ trở thành kẻ thù với tên Tu Dương kia.

…

Diệp Mặc sau khi tắm rửa trên Thanh Nguyệt xong, đổi một bộ quần áo

khác, ngoại trừ đầu tóc vì lôi kiếp có chút bù xù, thì những thứ khác cũng không có gì thay đổi.

Hắn chuẩn bị đến Thanh Sa Khanh, đồ bên trong Thanh Sa Khanh đó bất luận có phải là Thanh Như Hiểu Thiên hay không, thì hắn cũng muốn qua đó xem xem.

Tốc độ của Thanh Nguyệt trên Sa Hà nhanh giống như một bóng xanh vậy, mặc dù Thanh Sa Khanh Tạ Chính Sư và Tra Kỳ Phụ cho rằng hơi xa, nhưng Diệp Mặc cho rằng Thanh Nguyệt của hắn nhiều nhất cũng chỉ tốn sáu ngày là có thể đến được.

Mà khi Thanh Nguyệt của Diệp Mặc mới bay được đến ngày thứ ba, hắn không ngờ nhận được thư của Đường Mộng Nhiêu, có một tu sĩ Hóa Chân viên mãn đến Tây Tu thành, tên tu sĩ này từ Vô Tâm Hải đến, hơn nữa vừa đến Tây Tu thành, đã dán bức hình của mấy người Minh Tâm, Mông Hàn An, Kỷ Bẩm, trong đó có cả Diệp Mặc.

Người đó nói bất luận là ai tìm được những tu sĩ này, thì gã sẽ tặng cho trên năm trăm linh thạch cực phẩm, ngoài ra còn thêm hơn nghìn linh thạch thượng phẩm, còn có một viên Kiếp Sinh đan. Đường Mộng Nhiêu nói tin này là do thành chủ Việt Mẫn của Tây Tu thành nói cho cô biết, bây giờ bọn họ căn bản cũng không muốn ra ngoài nữa.

Diệp Mặc nghe thấy tin này phản ứng đầu tiên, chính là thành chủ Âm Tự của Âm Hải thành ở Vô Tâm Hải đến rồi. Nhưng khiến cho Diệp Mặc không hiểu chính là, thành chủ Âm Tự của Âm Hải thành làm sao lại biết được hắn ở Tây Tích châu? Tại sao lại không cho rằng hắn đến Bắc Vọng châu? Phải biết Âm Hải thành cách Bắc Vọng châu cũng không phải là gần.

Đường Mộng Nhiêu cũng chưa từng gặp qua thành chủ của Âm Hải thành, cho nên cô không biết Âm Tự là chuyện bình thường.

Biết được tin Âm Tự đến Tây Tu thành, Diệp Mặc làm gì yên tâm mà còn tâm trí tiếp tục đến Thanh Sa Khanh nữa. Hắn chuyển tốc độ của Thanh

Nguyệt lên mức cực đại, nếu là người khác dùng thần thức quan sát thấy Thanh Nguyệt, thậm chí đến bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Lúc này tu vi của Diệp Mặc đã tăng lên nhiều, lại toàn lực điều khiển Thanh Nguyệt bay đi, tốc độ còn nhanh hơn lúc trước nhiều lần.

Vào ngày thứ ba, Thanh Nguyệt của Diệp Mặc cũng đã đến bên ngoài Tây Tu thành rồi. Thời gian này Tô Tĩnh Văn và Đường Mộng Nhiêu cũng chưa phát tin tức ra ngoài, khiến Diệp Mặc cảm thấy yên tâm hơn chút.

Cho dù Âm Tự đến Tây Tu thành, mấy người Tô Tĩnh Văn có sự bảo vệ của Việt Mẫn và Vương Tà, chắc hẳn cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Lùi một bước mà nói, cho dù xảy ra chuyện gì, Tô Tĩnh Văn cũng kịp truyền tin cho hắn, nếu Tô Tĩnh Văn không có tin gì truyền đến, thì chứng tỏ bọn họ vẫn an toàn.

Sau khi Diệp Mặc tiến vào Tây Tu thành, đến Thanh Nguyệt cũng không hạ xuống, trực tiếp bay tới cửa quán trọ Tây Nguyệt.

Người đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy chính là Việt Mẫn, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, thành chủ Việt Mẫn của Tây Tu thành vẫn còn ở đây, lại càng không có chuyện gì.

- Diệp đan vương, anh nhanh như vậy đã trở về rồi? Mấy ngày trước tôi vừa mới nhận được tin anh rời đi trước mà.

Việt Mẫn nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức mừng rỡ nói.

Nói xong, cô không đợi Diệp Mặc hỏi thăm, lại chủ động nói:

- Em Tĩnh Văn vẫn rất tốt, anh không cần lo lắng. Chỉ có điều gần đây có một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong đến Tây Tu thành, tu sĩ này đã biết anh đã từng xuất hiện ở Tây Tu thành, hơn nữa còn ở lại quán trọ Tây Nguyệt. Lúc trước gã miễn cưỡng vào quán trọ Tây Nguyệt, bị tôi và Vương Tà liên thủ ngăn lại.

Việt Mẫn vừa nói tới đây, Vương Tà của Hành Tu hội cũng xuất hiện, y nhìn thấy Diệp Mặc trở về rồi, thì cũng vô cùng hưng phấn. Rõ ràng y cũng nhận được tin tức, dưới sự giúp đỡ của Diệp Mặc, phong ấn phong ấn tu sĩ Tây Tu thành phi thăng đã được giải khai rồi.

Diệp Mặc không đợi Vương Tà hỏi thăm, liền vội vã cảm ơn nói:

- Cám ơn Việt thành chủ, cám ơn Vương hội chủ. Diệp mỗ lần này sẽ ở lại Tây Tu thành hai ngày, trong hai ngày này, Diệp mỗ sẽ luyện chế đan dược cho những người bạn ở Tây Tu thành. Hai ngày sau, Diệp Mặc sẽ rời khỏi Tây Tu thành về Nam An châu.

Việt Mẫn và Vương Tà biết Diệp Mặc muốn nói chuyện với Tô Tĩnh Văn, ai nấy đều cáo từ, hẹn khi nào Diệp Mặc rảnh rỗi, thì mời Diệp Mặc đến luyện đan. Mặc dù hai người nhìn thấy Diệp Mặc thể hiện ra ngoài cũng chỉ là Hóa Chân tầng thứ nhất, nhưng lại cho rằng đây căn bản không phải là cảnh giới thật của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1323

Rời Khỏi Tây Tích Châu

Khi Diệp Mặc vừa trở lại căn phòng, thì mấy người Tô Tĩnh Văn đã biết tin và ra đón.

Nhìn thấy Diệp Mặc trở về, Tô Tĩnh Văn là người vui mừng nhất. Sau khi Diệp Mặc đi Sa Hà, thì cô cũng chẳng còn tâm tư để tu luyện nữa. Cũng may là lần này thời gian Diệp Mặc rời đi không dài, mới chưa được một tháng thì đã về rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc đối với cô gái váy xanh gặp trong sa mạc kia cũng chẳng có chút hứng thú nào, nhưng đích thực là vóc người của cô ta và hình ảnh cô ta đứng giữa sa mạc mênh mông đúng là vô cùng mỹ diệu. Dù cho Diệp Mặc không có ý, nhưng cũng có chút ảnh hưởng. Cho nên lúc này khi hắn vừa ôm lấy Tô Tĩnh Văn thì Tô Tĩnh Văn liền cảm thấy được sự nồng nhiệt của Diệp Mặc. Vốn Tô Tĩnh Văn có sự tưởng niệm vô cùng đối với Diệp Mặc, cho nên lúc này càng trở nên nhu tình như nước, động tác cũng không kiêng nể gì cả.

Sau một phen triền miên, thì ngay cả tu vi của Tô Tĩnh Văn đã là Nguyên Anh hậu kỳ cũng nhễ nhại mồ hôi. Tuy rằng cái chuyện này không liên quan gì tới tu vi cả, nhưng Diệp Mặc lại nghĩ tới một chuyện khác, cho nên hắn liền nói với Tô Tĩnh Văn:

- Tĩnh Văn, sau này anh sẽ giúp em đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Linh căn của Tô Tĩnh Văn là Băng linh căn ẩn, sau khi được kích phát, thì tốc độ tu luyện cũng nhanh vô cùng, nhưng so với Diệp Mặc thì cô còn kém quá xa. Cho nên cô rất muốn tu luyện nhanh hơn để ngang bằng với

Diệp Mặc, chí ít thì sẽ không để làm liên lụy tới Diệp Mặc, để sau này nếu như Diệp Mặc phải đi xa, thì cô cũng có thể hỗ trợ. Nhưng cô cũng biết, loại chuyện này căn bản là không thể nào vội được, nhưng hiện tại lại nghe Diệp Mặc nói có thể giúp cô tu luyện nhanh hơn, thì sao cô có thể không vui mừng được?

- Chẳng lẽ là sử dụng trận bàn thời gian của anh sao? Chẳng phải anh nói không có tiên tinh thì không thể khởi động trận bàn thời gian sao? Lẽ nào anh thực sự đã lấy được tiên tinh ở chỗ phong ấn.

Tô Tĩnh Văn lập tức hỏi với giọng điệu vui mừng.

Diệp Mặc gật đầu:

- Bây giờ còn chưa được, chờ hai ngày sau, khi chúng ta rời khỏi Tây Tu thành, thì em sẽ bắt đầu tu luyện.

Diệp Mặc nghĩ rằng sau khi hắn thăng cấp tới tu vi Hóa Chân, thì có thể dẫn được người vào trong Thế giới trang vàng rồi. Cho nên hắn chuẩn bị để cho Tô Tĩnh Văn tiến vào trong Thế giới trang vàng tu luyện. Trong Thế giới trang vàng có 'Khổ trúc', có linh mạch cực phẩm, còn có trận bàn thời gian. Vậy thì với tư chất tốt hơn hắn nhiều lần của Tô Tĩnh Văn, thì tốc độ tu luyện hẳn phải là giống như bay vậy.

Buông Tô Tĩnh Văn trong lòng mình ra, sau đó đầu tiên là Diệp Mặc lấy ra cái nhẫn trữ vật lúc trước lấy được từ tên tu sĩ áo hồng Phương Ức Tông. Một tu sĩ có thể xé rách không gian, thì cho dù là do không gian đang bất ổn đi chăng nữa thì đồ đạc của loại tu sĩ như vậy hẳn là cũng sẽ không đơn giản.

Cấm chế của chiếc nhẫn rất phức tạp, nhưng đối với bản lĩnh tông sư trận pháp cấp chín như Diệp Mặc, thì cái cấm chế này cũng chẳng là gì, hắn thậm chí còn không mất đến một ngày, thì đã có thể hoàn toàn phá vỡ cấm chế của chiếc nhẫn rồi.

Diệp Mặc có Thế giới trang vàng, cho nên các loại tài liệu và linh mạch,

thì cho tới giờ hắn cũng không bao giờ cất trong nhẫn trữ vật cả, tất cả đều thu vào trong Thế giới trang vàng. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chiếc nhẫn trữ vật có không gian lớn như vậy, cái nhẫn trữ vật này nếu đem so diện tích với một cái thành thị nhỏ cũng không kém là bao. Nhưng đồ vật bên trong cũng không được nhiều lắm, còn chưa chiếm nổi một phần vạn diện tích của nhẫn trữ vật.

Diệp Mặc tiên tay lấy ra năm cái thẻ màu vàng, hắn biết rằng đây chính là thẻ linh thạch, thuộc về loại thẻ không gian. Loại thẻ này chỉ có một công năng duy nhất, đó chính là dùng để cất giữ linh thạch. Năm cái thẻ này rất nhỏ, nhưng bên trong đều là một trăm triệu linh thạch trong mỗi cái thẻ đấy. Một cái thẻ nhỏ như vậy, cũng có thể chứa một trăm triệu linh thạch, vậy thì năm cái là năm trăm triệu linh thạch rồi.

Hiện tại linh thạch của Diệp Mặc cũng rất nhiều, cho nên đối với vài trăm triệu linh thạch này thì hắn cũng chẳng mấy để tâm, lập tức Diệp Mặc liền ném mấy cái thẻ sang một bên. Hắn chú ý đến chính là một cái linh mạch cực phẩm ở bên trong. Vì hiện giờ chỉ có linh mạch cực phẩm mới có tác dụng tốt đối với hắn mà thôi.

Ngoại trừ cái linh mạch cực phẩm này, thì những thứ còn lại đều là đan dược và tài liệu, cùng với một đống lớn các loại chân khí hạ phẩm. Cũng có một ít chân khí thượng phẩm. Còn về phần chân khí cực phẩm thì Diệp Mặc nghĩ chắc là mấy cái Càn Khôn Quyển, cái lưới lớn mầu xám, còn có cả cái khiên chắn nữa đều đã bị Phương Ức Tông mang theo rồi.

Đồ vật đã không ít, nhưng Diệp Mặc lúc này lại thấy một cái ụ đá từ một góc khác. Cái ụ đá này thì hắn quá quen thuộc, bởi vì hắn có hai cái giống hệt như thế. Không ngờ ở đây lại xuất hiện một cái như vậy.

Diệp Mặc còn chưa lấy ra cái ụ đá của mình, thì đã cảm thụ được hai cái ụ đá của mình có chút rung động, hiển nhiên là ba cái ụ này đều có sự liên hệ.

Diệp Mặc lập tức đặt ba cái ụ đá ở cạnh nhau, quả nhiên phát hiện bề

ngoài của ba cái ụ đá này không khác nhau chút nào, hơn nữa Diệp Mặc còn cảm thấy được ba cái ụ đá này có thể hấp dẫn lẫn nhau.

- Đây là vật gì?

Tô Tĩnh Văn nghi hoặc.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Anh cũng không biết, nhưng anh vẫn luôn có cảm giác mấy cái ụ đá này có quan hệ rất lớn tới anh, hơn nữa số lượng những cái ụ đá này hẳn là không chỉ có ba cái, nhưng cụ thể chúng có cái tác dụng gì, thì anh lại không biết.

- Vậy hai cái ụ đá kia thì anh từ đâu mà có được?

Tô Tĩnh Văn lại hỏi tiếp.

- Một cái lấy được ở tiểu thế giới, còn một cái là ở Bắc Vọng Châu...

Diệp Mặc nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại một chút, vì hắn nhớ tới một vấn đề, chính là hắn có được hai cái ụ đá này ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa cái ụ đá này của Phương Ức Tông, cũng chẳng khác nào là từ một thế giới thứ ba mà có được, lẽ nào có sự liên hệ nào trong điểm khác biệt này sao?

- Mấy cái ụ đá này có chữ viết...

Tô Tĩnh Văn lập tức phát hiện được một điểm đặc biệt trên mấy cái ụ đá.

Khi Tô Tĩnh Văn vừa nói ra thì Diệp Mặc đã lập tức nhìn vào mấy cái chữ viết trên ba ụ đá. Lúc hắn có được hai cái ụ đá kia, thì tu vi của hắn vẫn còn thấp, chỉ có tu vi Kim Đan, sau đó hắn lại ném cả hai cái ụ vào trong Thế giới trang vàng, từ đó chưa từng để ý qua. Nếu như không phải ngày hôm nay lại phát hiện được thêm một ụ đá, thì hắn căn bản là cũng sẽ không nhớ tới hai cái ụ đá này.

Tô Tĩnh Văn đã là tu vi Nguyên Anh tầng bẩy, cho nên cô phát hiện được chữ viết trên mặt của ụ đá thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ba cái ụ đá chỉ khác nhau một chữ đầu tiên, còn lại đều là những chữ giống nhau. Cái ụ đá thứ nhất có ghi 'Thổ', tiếp theo là 'Đủ Ngũ Hành, thế giới hoàn thiện'. Cái ụ đá thứ hai lại là 'Mộc', tiếp theo cũng là 'Đủ Ngũ Hành, thế giới hoàn thiện', còn cái ụ đá thứ ba thì có chữ đầu tiên là 'Kim'.

- Anh hiểu rồi.

Diệp Mặc đã có chút hiểu ra được, liền thốt lên. Hắn cũng không đợi Tô Tĩnh Văn hỏi, thì liền giải thích:

- Tiểu thế giới của anh không thể nào độ kiếp được, chính là vì Ngũ Hành chưa được đầy đủ, cho nên không thể nào hình thành được qui tắc của thế giới chân chính. Nếu một ngày có đủ Ngũ Hành, thì tiểu thế giới của anh sẽ chính thức trở thành một cái thế giới riêng biệt.

- Vậy là sẽ trở thành một tinh cầu sao?

Tô Tĩnh Văn kinh ngạc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Thế giới trang vàng của anh và các tiểu thế giới khác hoàn toàn bất đồng. Vì tiểu thế giới của anh là thế giới hỗn độn chân chính, rất khó có thể hình thành, nhưng một khi có thể hoàn thiện, thì chắc chắn sẽ là một thế giới riêng.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu, cho dù là lúc trước Thế giới trang vàng chỉ để dùng tạm, không có cách nào để hoàn thiện Thế giới trang vàng cả, bởi vì Thế giới trang vàng của hắn không có đủ Ngũ Hành. Nhưng hắn lập tức lại có chút thất vọng:

- Nếu như anh không thể tìm được đủ năm cái ụ đá như thế này, thì anh không thể nào khiến thế giới của mình hoàn thiện được. Hơn nữa căn cứ vào

nơi lấy được ba cái ụ đá kia, thì hai cái ụ đá còn lại hẳn là đang ở thế giới khác. Cho nên muốn lấy được thì hẳn là rất khó khăn.

Tô Tĩnh Văn lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc, tuy rằng cô cũng rất tiếc nuối, nhưng cũng lập tức nói:

- Vậy hiện tại anh có thể cho em tiến vào Thế giới trang vàng của anh chứ?

Trước đây Diệp Mặc nói sau khi hắn thăng cấp tới tu vi Hóa Chân, thì có thể đưa người khác tiến vào Thế giới trang vàng của hắn. Hiện tại hắn đích thực đã là tu sĩ Hóa Chân, hiển nhiên là có thể làm như vậy rồi.

Diệp Mặc liền gật đầu:

- Kỳ thực anh cũng muốn như vậy, nhưng chờ sau khi tới Vô Tâm hải, thì em hãy tiến vào Thế giới trang vàng để tu luyện, còn bây giờ thì anh cho em đi vào xem trước, em không nên cố khống chế mình Tô Tĩnh Văn gật đầu sau đó nhắm mắt lại, lập tức cô cũng cảm giác được thân thể chợt nhẹ đi. Đợi tới khi cô mở mắt ra, thì đã phát hiện mình đang đứng ở một cái thế giới hoàn toàn xa lạ.

- Đây là thế giới của anh?

Tô Tĩnh Văn chỉ nói một câu, thì lại cảm giác được thân thể chợt nhẹ đi, khi định thần lại thì cô phát hiện mình đã quay trở về gian phòng kia rồi.

- Sao anh lại để em ra ngoài?

Tô Tĩnh Văn nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày: - Tĩnh Văn, có thể là lúc trước anh đã nghĩ sai, cũng không phải là anh muốn em phải đi ra, mà là Thế giới trang vàng của anh hiện tại không thể để cho em ở lâu trong đó được. Cho dù là mạnh mẽ tiến vào, thì cũng sẽ bị Thế giới trang vàng đẩy ra ngoài mà thôi.

Tô Tĩnh Văn lập tức hiểu được sự lo lắng của Diệp Mặc. Cô biết ý của Diệp Mặc chính là một khi Thế giới trang vàng của hắn còn chưa hoàn thiện, thì cô không thể nào ở lâu trong đó được.

Cô lập tức ôm lấy tay Diệp Mặc cười nói:

- Không có vấn đề gì, chúng ta có vào Thế giới trang vàng hay không thì cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Chỉ cần anh có thể ở bên bọn em thì tốt rồi, hơn nữa, trận bàn thời gian anh cũng có thể lấy ra ngoài cho em sử dụng mà.

Diệp Mặc vừa rồi cũng nghĩ như vậy. Với tu vi hiện tại của hắn, thì người có thể bức hắn phải bỏ chạy thì cho dù là có cũng không vượt quá ba đến năm người. Huống chi những người này hiện tại đều đang nghiên cứu để làm sao phi thăng rồi. Cho nên một khi họ biết được Tây Tích Châu này có thể phi thăng, thì không chừng họ đều sẽ tới đây, có ai mà rảnh rỗi tìm hắn gây phiền phức trước khi phi thăng chứ?

Về phần Âm Tự thành chủ vẫn đang ẩn nấp tại Tây Tu thành, thì Diệp Mặc căn bản là cũng không để y vào trong mắt. Tuy rằng Diệp Mặc chưa từng giao thủ với y, nhưng hắn cũng biết Âm Tự thành chủ tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của Phương Ức Tông, thậm chí còn kém rất xa nữa.

Điều duy nhất mà hắn lo lắng chính là khi hắn có thể tìm được phương pháp quay lại Địa Cầu, thì liệu hắn có thể mang theo mấy người Khinh Tuyết và Diệp Lăng cùng nhau trở về hay không?

...

Hai ngày sau, thì Diệp Mặc đều giúp đỡ mấy tu sĩ Hóa Chân của Tây Tu thành luyện chế đan dược. Tuy rằng Âm Tự không hề ra xuất thủ, nhưng sự giúp đỡ của mấy người Việt Mẫn thì Diệp Mặc không hề quên, huống chi Ngưu Nhữ Dương của thương hội Tây Tu thành còn giúp đỡ hắn đổi được một lượng lớn tài liệu luyện khí.

Đan dược mà tu sĩ Hóa Chân cần dùng thì người khác căn bản là không

thể nào luyện chế được, cho nên khi Diệp Mặc khai lò luyện đan, thì mặc dù là mấy người Việt Mẫn biết rằng không nên cầu Diệp Mặc luyện chế quá nhiều, nhưng loại cơ hội ngàn năm khó gặp như vậy, thì bọn họ lại không muốn bỏ qua. Bọn họ ngoại trừ thỉnh cầu Diệp Mặc luyện chế giúp 'Chân tủy đan', còn có cả ‘Chân lạc đan’ dùng cho tu sĩ Hóa Chân thăng từng cấp nhỏ nữa. Hai loại đan dược này đều là đan dược Thiên cấp cấp chín, vậy thì ngoài Diệp Mặc ra, ai có thể luyện chế được chứ?

Diệp Mặc ở Tây Tích Châu có thể thăng liền lên hai cấp bậc lớn, cho nên cũng không hề keo kiệt, vốn chỉ định luyện chế đan dược hai ngày, nhưng tu sĩ Hóa Chân tại Tây Tu thành này nài nỉ thỉnh cầu hắn, cho nên hắn cố ý ở lại lâu thêm một ngày. Thẳng tới ngày thứ tư, thì Diệp Mặc mới mang theo mấy người Tô Tĩnh Văn, Đường Mộng Nhiêu và Nguyệt Thiền cáo từ đám người Việt Mẫn. Lúc này thì mấy người Tạ Chính Sư còn chưa về tới Tây Tu thành.

Khi rời đi, mấy người Việt Mẫn tiễn Diệp Mặc tới tận Vô Tâm Hải thì mới quay về Mặc dù không đi xem Thanh Sa Khanh, thì Diệp Mặc cũng có chút tiếc nuối, nhưng sau này hắn thăng cấp được 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lên thành tiên khí hạ phẩm, thì tùy thời hắn đều có thể tới Tây Tích Châu rồi.

- Rốt cuộc cũng có thể trở về rồi.

Nguyệt Thiền đứng ở trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' nhìn Vô Tâm Hải mênh mông phía dưới, nhịn không được sự hưng phấn mà kêu lên một câu.

Diệp Mặc tuy rằng không biết Âm Tự có biện pháp nào để ngăn cản 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn không. Nhưng hiên lại khẳng định rằng Âm Tự chắc chắn sẽ ở phía trước để chặn đầu hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1324

Lấy Một Chọi Hai

Diệp Mặc vừa nghĩ đến chuyện này, lại bị một đường độn quang chặn lại, một pháp bảo phi thuyền màu xám đen chặn lại trước mặt Thanh Nguyệt của Diệp Mặc, phẩm cấp không ngờ lại vượt khỏi phạm vi chân khí cực phẩm, cũng chỉ có một đường ngăn cách với Thanh Nguyệt bán tiên khí của Diệp Mặc.

Nói cách khác pháp bảo phi thuyền chặn lại mấy người Diệp Mặc mặc dù không phải là bán tiên khí, nhưng cũng đã thuộc vào giữa bán tiên khí và chân khí cực phẩm rồi.

Lúc này Diệp Mặc trong lòng cũng khó hiểu, chẳng trách Âm Tự lại nắm chắc có thể ngăn cản được bọn họ, pháp bảo phi hành này mặc dù không bằng Thanh Nguyệt, nhưng cũng không kém nhiều. Với tu vi Hóa Chân đỉnh phong của gã điều hành pháp bảo phi hành này, tốc độ cũng không nhanh bằng Thanh Nguyệt của Diệp Mặc được.

Chỉ có điều gã không ngờ Diệp Mặc cũng đã là tu vi Hóa Chân rồi, nếu lúc này Diệp Mặc muốn chạy trốn, thì Âm Tự cũng không có cách nào đuổi kịp được hắn. Nhưng Diệp Mặc bây giờ cũng không muốn chạy trốn chút nào, hắn ước gì Âm Tự đuổi theo hắn.

Lúc trước nhẫn trữ vật của Phương Ức Tông, Diệp Mặc cũng đã thu được một khoản, hắn sao không biết Âm Tự còn giàu có hơn so với Phương Ức Tông. Những chuyện tốt như này, muốn hắn bỏ qua, trừ phi hắn là thằng ngu.

Trên phi thuyền xuất hiện hai gã tu sĩ, một người trong đó đúng là Âm

Tự mà Diệp Mặc đã từng gặp qua, còn người còn lại chính là bóng người bên cạnh Âm Tự.

Âm Tự vẫn giống như lúc trước, mái tóc đen nhánh bay phía sau lưng, đứng bay bay trên phi thuyền trên không trung, rõ ràng giống như một thần tiên vậy. Còn bóng người phía sau lưng gã vẫn với bộ dạng tái nhợt, giống như vừa mới từ dưới đất bò lên vậy.

Diệp Mặc không đợi Âm Tự nói chuyện, liền đứng phía trước Thanh Nguyệt cười nhạt nói:

- Tốc độ của Âm thành chủ nhanh thật, tôi vừa đi một vòng từ Tây Tích châu về, không ngờ lại gặp được Âm thành chủ, không biết là may mắn hay duyên phận đây.

Âm Tự cũng giống như không nghe thấy lời châm chọc của Diệp Mặc vậy, đồng thời cũng bình thản nói:

- Tôi nghĩ chắc là may mắn thôi, vận khí của tôi không tốt, không ngờ còn có thể gặp được Diệp đan vương, vận khí của Diệp đan vương cũng không tốt, lại gặp phải tôi ở nơi này.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Vận khí đúng là không tốt, nhưng tôi lại thấy kỳ lạ, Âm thành chủ sao lại có thể đến được Tây Tích châu?

Ý tứ những lời này của Diệp Mặc chính là, anh sao lại biết tôi đang ở Tây Tích châu.

Vẻ mặt Âm Tự cũng bình thản nói:

- Anh cũng không tệ, không ngờ cũng đã là tu vi Hóa Chân rồi, lúc trước tôi còn cho rằng anh cũng chỉ là tu vi Thừa Đỉnh thôi, thủ đoạn che giấu tu vi của anh quả thực vô cùng cao minh. Tôi nói làm sao anh có thể dễ dàng đánh bại được Ưng Sát chứ? Hóa ra có chuyện như này.

Giọng nói của Diệp Mặc cũng trở nên lãnh đạm:

- Âm thành chủ, anh hình như còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Âm Tự cũng không thấy tức giận chút nào, ngược lại lại gật đầu nói:

- Quả thực vẫn còn chưa trả lời câu hỏi của anh, bây giờ tôi có thể trả lời anh. Thứ nhất là tôi có nhiều thời gian, cho nên ở nơi này nói chuyện vài tháng tôi cũng không quan trọng, cho nên anh không cần gấp rút. Thứ hai việc tại sao tôi lại có thể xuất hiện ở Tây Tích châu được, là vì trên đường tôi đến Bắc Vọng châu có gặp một tu sĩ tên Phiến Phất. Anh ta nói với tôi, anh ở Tây Tích châu, nhưng tên Phiến Phất này lại có nghề, không ngờ lại chạy trốn khỏi tay tôi.

Hóa ra là Phiến Phất, Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu được đây là chuyện gì. Phiến Phất chẳng những không bỏ mạng ở Thần Thú sơn mạch, không ngờ lại có thể thăng cấp lên Hóa Chân rồi, điều này quả thực vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc rồi. Gã thăng cấp lên Hóa Chân rõ ràng là phát hiện ra thiên tài địa bảo gì đó trong phong thủy bảo địa, cuối cùng vận khí bạo bằng, ngược lại lại có thể thăng cấp được nữa.

Âm Tự nói xong ngó chừng Diệp Mặc hỏi:

- Sa Quả trên người anh chắc hẳn vẫn còn chứ? Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy đó tôi tin rằng anh cũng không chỉ có mười giọt.

Diệp Mặc lần này lại gật đầu:

- Đúng vậy, tôi vẫn còn năm mươi viên Sa quả, Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy tôi vẫn còn nửa bình.

Sau đó hắn ngẫm nghĩ rồi lại bổ sung thêm:

- Tôi vẫn còn vài đoạn linh mạch cực phẩm, đúng rồi, còn có Băng La và Chân Linh đan, anh bảo tôi phải nói thế nào đây, đồ tốt của tôi có nhiều quá rồi. Lần trước côn lân trao đổi với anh ở nơi này cũng có tác dụng rất lớn, tôi

cũng đã dùng cho pháp bảo phi hành của tôi rồi, anh xem, pháp bảo phi hành của tôi bây giờ cũng đã tương đương với bán tiên khí rồi.

Diệp Mặc càng nói, mắt Âm Tự càng sáng lên, cuối cùng ngay cả gã là người cũng đã được gặp nhiều thứ tốt cũng không kiềm chế được.

Nhưng ngay sau đó khí thế của gã bỗng nhiên lại tăng vọt, vực cũng đã hoàn toàn khuếch tán ra, cho dù đứng cách xa Diệp Mặc vài chục mét, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể cảm nhận được có một sự trói buộc mơ hồ nào đó.

- Côn lân anh dùng rồi tôi biết, tôi cũng không làm khó anh, sau khi anh đưa nhẫn trữ vật của anh cho tôi, tôi sẽ cân nhắc để cho anh đi.

Ngữ khí của Âm Tự có chút kích động, rõ ràng cũng có chút hài lòng với chuyến này của mình.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Côn lân là của tôi, tôi muốn dùng thế nào thì dùng thế đó, nhẫn trữ vật của tôi tại sao lại phải giao cho anh? Đúng rồi, cái pháp bảo phi hành kia cũng anh cũng không tệ, hay là anh cho tôi đi.

- Anh muốn chết hay sao? Người con gái đứng sau lưng anh kia sẽ rất thê thảm, Song Tu lâu của Âm Hải thành cũng sẽ rất thích.

Giọng nói của Âm Tự bỗng nhiên trở nên sẳng giọng.

Diệp Mặc giơ tay ra, Tử Đao cũng đã xuất hiện trên tay của hắn, sau đó hắn lại càng châm chọc nói:

- Âm Tự, nếu như tôi nói cái thế giới của Âm Hải thành kia anh cũng không còn cơ hội để tu luyện nữa rồi, thì anh sẽ thế nào?

Âm Tự nghe thấy những lời này của Diệp Mặc, mắt bỗng nhiên trợn tròn lên, khuôn mặt kinh hãi, gã cũng không muốn nói chuyện với Diệp Mặc, vừa sải bước ra, thì mười hai cái bóng trắng xóa cũng đã mang theo âm thanh xé

rách không gian lao về phía Diệp Mặc. Cái bóng đó vừa mới xuất hiện và cả mười hai cái bóng trắng nữa, đợi đến khi mười hai cái bóng kia hoàn toàn phóng ra hết, thì cũng đã tạo thành màn trắng phạm vi mười trượng. Toàn bộ không gian bị cái màn trắng đó chà sát kêu những âm thanh 'sa sa' nhỏ bé.

Màn trắng bóng kiếm khủng bố như này, đừng nói người có thể bị cuốn vào, bất kỳ sinh vật nào tiếp cận đến màn trắng bóng kiếm này cũng sẽ bị quấy tan.

Lại là kiếm trận, Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, sử dụng kiếm trận hắn cũng không phải là mới gặp có một hai lần, nhưng những tên đó đều đã hóa thành bụi bay, hôm nay hắn lại gặp phải một người nữa.

Âm Tự vốn dĩ thấy Diệp Mặc cũng đã rất hứng thú rồi, gã biết trên người Diệp Mặc có không ít đồ tốt, mặc dù côn lân bị Thanh Nguyệt của Diệp Mặc dùng rồi, nhưng cuối cùng Thanh Nguyệt chẳng phải là của gã sao? Gã sợ Diệp Mặc khi điên cuồng lại hủy đi nhẫn trữ vật, lúc này mới nói lời thừa với Diệp Mặc một lúc lâu.

Nhưng Diệp Mặc bây giờ đến việc tiểu thế giới mà gã muốn luyện hóa cũng biết, gã làm sao có thể để cho Diệp Mặc sống được? Tiểu thế giới là bí mật lớn nhất của gã, ngoại trừ bản thân gã, thì không có ai biết được, đến cả cái bóng kia của gã cũng không biết. Còn chuyện cơ mật như này, Diệp Mặc lại biết.

Cho nên gã thà rằng không cần bất kể thứ gì, cũng phải giết chết được Diệp Mặc.

Chính vì như vậy, gã vừa giơ tay ra liền là kiếm trận tất sát, xuất mười hai kiếm trận này ra ngoài rồi cũng không tính, một cây thương dài màu đỏ lại lần nữa xuất hiện trên tay gã. Gã căn bản cũng không phòng ngự, trực tiếp muốn giết Diệp Mặc trước rồi nói tiếp.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, khí thế Âm Tự động thủ mặc dù kinh khủng, kiếm trận của gã cũng cực kỳ kinh khủng, nhưng trong mắt Diệp Mặc

so với Phương Ức Tông lúc trước, thì gã còn kém xa, thậm chí 'vực' của gã căn bản cũng không đáng nhắc tới.

Diệp Mặc đồng thời vừa sải bước ra, thì Tử Đao cũng phóng ra, Huyễn Vân Trận Sát Đao, dùng đường đao sát trận của trận sát đao, đến ngăn lại mười hai phi kiếm trận của Âm Tự.

Mà đối mặt với cây thương dài màu đỏ, Diệp Mặc cũng không sợ chút nào, khí thế trên người cũng bộc phát, 'vực' cũng được mở rộng ra.

Một trận âm thanh ken két nho nhỏ chỉ có Âm Tự mới có thể nghe thấy lan tràn ra xung quanh, Âm Tự lập tức sắc mặt đại biến, gã không ngờ 'vực' của mình lại không còn tác dụng trong 'vực' của Diệp Mặc, chỉ trong chốc lát, không ngờ lại bị vỡ tan.

Thịch thịch…

Lại là một màn âm thanh dày đặc, vừa nãy màn kiếm vẫn còn hình thành một màn trắng xóa bị Tử Đao của Diệp Mặc cuốn đi, lập tức trở nên cực kỳ náo loạn, hơn nữa lại nằm trong 'vực' của Diệp Mặc, tốc độ chuyển hóa kiếm trận đó cũng trở nên vô cùng chậm lại.

Còn lúc này Diệp Mặc cũng không có chút khoan dung nào, Tử Đao cũng đã bổ tới.

Một đường chớp màu hồng tím, mang theo những đường màu hồng đập vào với cây thương dài màu đỏ của Âm Tự, ầm một tiếng, chân nguyên tóe ra tứ phía, ánh tím và ánh đỏ văng ra khắp nơi, không gian va đập lập tức xuất hiện một vài cái khe.

Dưới một chiêu này không ngờ lại đánh cho không gian rung chuyển, Âm Tự cũng không kiềm chế nổi trong lòng kinh hoảng, lúc này gã hoàn toàn hiểu ra, Diệp Mặc căn bản cũng không sợ gã chút nào.

Âm Tự cũng không nghĩ ngợi gì phun ra một ngụm máu, không gian xung quanh gã lại lần nữa lưu động, trong nháy mắt gã lại khôi phục được sự

tự do của mình. Đồng thời mười hai đường phi kiếm phát ra những âm thanh rất nhỏ, không ngờ lại có thể thoát ra được Huyễn Vân Trận Sát Đao của Diệp Mặc. Sau đó mười hai phi kiếm này lại đánh trên không trung, lại lần nữa những thanh kiếm sắc nhọn này chĩa thẳng về phía Diệp Mặc.

Cái bóng dáng tu sĩ sắc mặt tái nhợt kia, lúc này mới hiểu ra Diệp Mặc không ngờ lại cùng đẳng cấp với chủ nhân của nó. Đối diện với bọn họ, Diệp Mặc căn bản cũng không có chút sợ hãi nào. Gã biết mình nhất định phải ra tay, sau đó thân hình gã lóe lên, muốn xông vào Thanh Nguyệt của Diệp Mặc.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, đại đỉnh tám cực được phóng ra.

Đại đỉnh tám cực vừa được phóng ra, thì lập tức vô số bóng đỉnh hướng về phía mười hai kiếm trận trên không trung kia. Lại là một âm thanh kịch liệt nổ vang, đại đỉnh tám cực đó không ngờ lại có thể lần nữa ngăn được mười hai kiếm trận kia.

Còn Diệp Mặc lúc này thì lại giơ một tay ra phóng hơn mười tia sét về phía Âm Tự, người của hắn thì lại mang theo một đường hồng tím phóng về phía bóng tu sĩ sắc mặt tái nhợt kia.

Âm Tự đang định cản Diệp Mặc lại để cứu người, thì lại mấy tia sét giáng trúng người. Ngay cả khi gã không định phóng ra pháp bảo phòng ngự, đối diện với hơn chục tia sét to bằng cánh tay này, gã cũng không thể nào khinh thường được. Căn bản cũng không có chút do dự nào, một tấm lá chắn phòng ngự hình bán nguyệt được gã phóng ra, đồng thời mang theo một tường chân nguyên, muốn ngăn lại tia sét kia của Diệp Mặc.

Còn Diệp Mặc lúc này lại hoàn toàn không còn để ý đến Âm Tự, Tử Đao mang theo một âm thanh xé rách không gian phóng về phía bóng tu sĩ kia.

Huyễn Vân Hoa Sơn Đao, khứ thế thảm liệt, giống như phá tan không gian cách biệt của đường đao màu hồng tím kia vậy, mang theo một sát cơ sắc bén.

Người này chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu, không ngờ lại dám ra tay đối phó với pháp bảo phi hành của mình. Diệp Mặc cũng đã tức giận, chiêu này của hắn được phóng ra, đồng thời ‘vực’ cũng hoàn toàn được mở rộng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1325

Người Phụ Nữ Giết Âm Tự

Bóng tu sĩ kia sắc mặt vô cùng tái nhợt, mặc dù chỉ là tu vi Hóa Chân tầng thứ sáu, nhưng tốc độ cũng vô cùng nhanh nhẹn, gã thoạt nhìn vừa hành động, thì người đã đến bên cạnh Thanh Nguyệt rồi, trong đó đến nửa cái hít thở cũng không có. Trận pháp phòng ngự của Thanh Nguyệt mặc dù mạnh, nhưng đối diện với một tu sĩ Hóa Chân phỏng chừng cũng chỉ trong chốc lát, thì đã bị phá tan rồi.

Nhưng gã vừa mới tới trước mặt Thanh Nguyệt, liền cảm thấy được cái gì đó chậm lại, giống như rơi vào một vũng bùn rồi vậy. Cái bóng tu sĩ kia tu luyện đến Hóa Chân, rõ ràng cũng không phải là người tầm thường. Gã lập tức hiểu ra mình đã rơi vào 'vực' của Diệp Mặc, nếu gã không thể thoát khỏi 'vực' của Diệp Mặc trong thời gian ngắn, thì gã chỉ còn chờ chết mà thôi.

Hiểu được điều này, gã lập tức thiêu đốt ngụm tinh huyết của mình, lúc này đối với gã mà nói cái quan trọng nhất không phải là tinh huyết, mà là giữ được tính mạng.

Chỉ trong nháy mắt, gã hoàn toàn thoát khỏi 'vực' của Diệp Mặc, mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi gã thoát được sự trói buộc của vực của Diệp Mặc, liền nhìn thấy một đường hồng tím tuyệt đẹp từ trên trời tới. Nhưng bóng tu sĩ này lại rất rõ, đó không phải là cầu vồng, mà là đao hồng của Diệp Mặc.

Trong mắt gã hiện lên tia sợ hãi, trong nháy mắt phóng ra cây côn dài đen nhánh.

Thịch thịch….

Sau một âm thanh cực kỳ nặng nề vang lên, thì một pháp bảo hình côn màu đen cũng đã bị Tử Đao của Diệp Mặc hoàn toàn bổ ra.

Tử Đao có chút trì trệ, đường đao màu tím lại trở nên dữ dội.

Bóng tu sĩ lúc này làm gì còn chú ý đến cái khác nữa, một phù lục được phóng ra, muốn trong nháy mắt thoát khỏi phạm vi chém giết của Tử Đao của Diệp Mặc.

Phụt…

Một đường máu phun lên, 'Tử Đao' cũng đã chém một vệt dài phía sau tu sĩ bóng ảnh kia. Một Nguyên thần tràn ra, bị tia sét của Diệp Mặc giết chết trong nháy mắt.

Mà lúc này thì Âm Tự cũng mới hoàn toàn tránh khỏi tia sét mà Diệp Mặc vừa mới đánh ra, liền nhìn thấy cái bóng kia đã bị giết chết. Sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, nhưng gã cũng hiểu, tu vi của Diệp Mặc còn cao hơn gã, chứ không thấp hơn gã được.

Gã muốn đi rồi, nhưng Diệp Mặc làm sao có thể để cho Âm Tự đi được.

Diệp Mặc ngay cả nhẫn trữ vật của cái bóng kia cũng không kịp cướp lấy, thì lại bổ ra một đao về phía Âm Tự, đồng thời ‘vực’ của hắn cũng lại lần nữa được mở rộng.

Âm Tự trong lòng cũng rất rõ, Diệp Mặc nếu biết chuyện tiểu thế giới, bây giờ cầu xin đối phương tha mạng thì cũng chỉ là lời thừa. Gã lúc này trong lòng cực kỳ hối hận, côn lân mặc dù quý giá, nhưng có quý giá hơn nữa thì cũng không bằng cái mạng nhỏ này của gã.

Cho dù là hối hận, lúc này gã cũng cần phải qua được cửa ải này. Cho nên khi Tử Đao của Diệp Mặc được phóng ra, đồng thời cây thương màu đỏ của Âm Tự cũng điên cuồng phóng ra.

Cây thương màu đỏ biến hóa thành hàng trăm đường thương, những

đường thương này cũng giống như đao quang Tử Đao của Diệp Mặc, dày đặc, mang theo sát cơ xé rách không gian bao phủ hoàn toàn Tử Đao của Diệp Mặc.

Trong nháy mắt, đường đao của Tử Đao và đường thương màu đỏ kia va đập vào nhau, hình thành lên những tiếng nổ liên tiếp.

Sau tiếng nổ đó, đường đao màu tím và đường thương màu đỏ hoàn toàn tiêu tán, lại một tiếng nổ cực kỳ chói tai vang lên.

Tử Đao và cây thương dài của đối phương kết hợp lại cùng một chỗ, Diệp Mặc nhất thời trong lòng chấn động, một cảm giác choáng váng truyền đến, Diệp Mặc biết chân nguyên của đối phương còn thâm hậu hơn hắn nhiều.

Âm Tự càng đánh lại càng kinh hãi, gã thật sự không hiểu Diệp Mặc dựa vào cái gì mà một đao có thể giết được cái bóng của mình. Gã đồng thời cũng không hiểu, Khư Linh Thương của gã tại sao không chặt đứt được con dao thái rau kia của Diệp Mặc? Chỉ là một con dao thái rau thì có gì tài giỏi chứ? Khứ Linh Thương của mình lại là pháp bảo thượng cổ, có thể thăng cấp được.

Diệp Mặc sau khi Tử Đao và cây thương dài màu đen của Âm Tự đập vào nhau, cũng cảm thấy cây thương dài này của đối phương cũng không phải tầm thường, dường như cũng không kém cạnh gì với Tử Đao của hắn.

Âm Tự hoàn toàn hiểu, Diệp Mặc chẳng những tu vi không thấp hơn gã, hơn nữa pháp bảo cũng không kém hơn gã, bất luận là đại đỉnh tám cực ngăn lại kiếm trận của gã, hay là con dao thái rau màu tím kia.

Sau khi hiểu ra đạo lý này, Âm Tự bỗng nhiên lần nữa lại phun ra một ngụm máu tươi. Mười hai thanh phi kiếm bị Diệp Mặc ngăn lại kia, bỗng nhiên khí thế cũng điên cuồng tăng vọt.

Diệp Mặc trong nháy mắt cũng biết không ổn, hắn vừa định triệu hồi đại

đỉnh tám cực, lại nghe thấy một tiếng nổ kinh hoàng, nơi mà đại đỉnh tám cực và mười hai thanh phi kiếm kia đang dây dưa kia nhất thời xuất hiện một khe nứt màu đen.

Đồng thời sóng chân nguyên khí kinh khủng cũng hướng về phía Diệp Mặc, đập thẳng vào Thanh Nguyệt, lúc này mới dần chậm lại. Nhưng gã cảm nhận được sự phản kháng mãnh liệt của đại đỉnh tám cực, liên tiếp phun ra ngụm máu tươi.

Trong nháy mắt Diệp Mặc cũng hiểu ra đây là chuyện gì, Âm Tự không ngờ lại tàn nhẫn đến vậy, lại tự cho pháp bảo của mình phát nổ, đây là một phi kiếm chân khí cực phẩm, giá trị liên thành.

Mục đích tự phát nổ quả nhiên là chạy trốn, đợi sau khi Diệp Mặc ổn định lại thân hình, Âm Tự cũng đã kích phát một không phù chạy trốn.

Diệp Mặc có chút ảo não, nếu như vừa bắt đầu hắn đã đổi lại sách lược, dùng 'vực' giam cầm Âm Tự lại, sau đó dùng lôi kiếm công kích Âm Tự, Âm Tự nhất định không thể chạy thoát được.

Tên Âm Tự này không ngờ lại lợi hại như vậy, chỉ kém tên Phương Ức Tông kia chút xíu mà thôi.

Âm Tự thấy mình cũng đã phóng ra độn không phù rồi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, Diệp Mặc rời khỏi vị trí của hắn, muốn trước khi động không phù kích phát ngăn gã lại được, rõ ràng là không thể được.

Nhưng ngay sau đó khiến Diệp Mặc và Âm Tự không ngờ tới chính là, trong khi độn không phù của Âm Tự mới kích phát được một nửa, thì một đường phi kiếm màu xanh lại xoẹt qua. Độn không phù của Âm Tự trong nháy mắt bị đường màu xanh này cắt đứt, biến mất trong không trung.

Âm Tự vẻ mặt kinh hãi còn chưa kịp thể hiện ra ngoài, thì đường phi kiếm màu xanh đó đã lại vòng lại, bao phủ toàn bộ Âm Tự.

Phụt một cái lại là âm thanh một đường máu phun ra, Âm Tự không ngờ

trong nháy mắt lại bị đường kiếm màu xanh này giết chết. Ngay sau đó một mồi lửa ký dị lại vung lên, thân người của Âm Tự và nguyên thần của gã hoàn toàn biến mất trong mồi lửa ký dị này.

Ngay sau đó một mĩ nữ trung niên mặc váy xanh nhạt xuất hiện trong tầm nhìn của Diệp Mặc, đồng thời cô giơ tay ra nhặt lấy nhẫn trữ vật của Âm Tự. Động tác của mĩ nữ trung niên này làm liền một mạch, trước sau chưa đến một nhịp thở, rõ ràng là một cao thủ vô cùng tài giỏi.

Diệp Mặc lại rõ ràng nhìn thấy một nhẫn trữ vật rơi vào tay mĩ nữ trung niên này, tâm trạng của hắn lập tức trở nên không tốt. Hắn suy nghĩ một lúc lâu, là làm lợi cho người ta.

Mĩ nữ trung niên này sở dĩ có thể giết được Âm Tự dễ dàng như vậy, ngoại trừ tu vi kinh người của cô ra, càng quan trọng hơn chính là tất cả tinh thần của Âm Tự đều dồn về phía Diệp Mặc bên này. Cộng thêm Âm Tự nóng lòng chạy trốn, làm gì còn chú ý đến người khác trong nháy mắt gã muốn dùng không phù chạy trốn để đánh lén gã?

Huống chi tu vi của người đánh lén gã lại cao hơn gã, cái này lại càng khiến cho gã không ngờ tới.

Diệp Mặc không đợi mĩ nữ trung niên kia nói chuyện, đã vọt lên pháp bảo phi hành của Âm Tự, giơ tay ra thu lại pháp bảo phi hành. Diệp Mặc vừa mới thu pháp bảo phi hành này lại, thì một phi thuyền màu hồng phấn xuất hiện trong tầm thần thức của hắn, trong nháy mắt dừng bên cạnh mĩ nữ trung niên kia.

Hai người trên phi thuyền Diệp Mặc đều biết, một người là Mục Phi Hoàn, một người là đệ tử của Mục Phi Hoàn là Lãnh Nhược Phi.

- Anh thật cơ trí.

Mĩ nữ trung niên kia thấy Diệp Mặc thu lại pháp bảo phi hành bỗng nhiên nói. Giọng nói của cô dịu dàng thanh túy, nếu chỉ nghe giọng nói của

cô, chắc chắn cho rằng đây chỉ là một cô gái mới có hai mươi tuổi mà thôi.

Trên thực tế, cô mặc dù nhìn trẻ, nhưng Diệp Mặc cũng cho rằng cô tuyệt đối không còn trẻ nữa. Thân hình của cô cũng không thấp hơn Diệp Mặc là bao, đầu tóc cũng gọn gàng buộc phía sau lưng, rõ ràng có chút dày. Làn da trắng trẻo cùng với đôi mắt tuyệt đẹp kia, khiến người ta cho rằng tuổi của cô quả thực vẫn còn rất trẻ, nhưng Diệp Mặc tin chắc rằng hắn cũng không thể nhìn nhầm được.

Diệp Mặc quay về Thanh Nguyệt của mình, nhìn mĩ nữ trung niên kia lạnh giọng nói:

- Tôi nếu cơ trí, thì cũng không cần phải khổ sở vì chuyện của người khác.

Mĩ nữ trung niên kia bỗng nhiên khẽ cười nói:

- Anh muốn lấy nhẫn trữ vật của tên tu sĩ mà tôi vừa mới giết xong? Hay là còn muốn lấy được cây thương dài màu đỏ kia của gã? Cây thương đó rất tuyệt, tuyệt đối không kém hơn tiên khí hạ phẩm.

Diệp Mặc không nói gì, hắn biết những thứ này bị mĩ nữ trung niên kia lấy đi rồi, thì nhất định sẽ không đưa cho hắn. Tu vi của mĩ nữ trung niên này rất quỷ dị, ít nhất Diệp Mặc cũng cảm thấy như vậy.

Mĩ nữ trung niên dường như cũng không hi vọng vào câu trả lời của Diệp Mặc, tiếp tục nói:

- Nếu tôi không ra tay. Anh có thể giết được gã không? Nói không chừng người ta bây giờ sớm đã chạy đi không còn tung tích nữa rồi.

Diệp Mặc lúc này cũng không còn tâm trạng nói chuyện, chỉ ôm quyền nói:

- Nếu đồ bị cô lấy đi rồi, tôi cũng không định muốn nó nữa, thôi tôi cáo từ.

Mĩ nữ trung niên này nói cũng không sai, cho dù cô không ra, thì mình cũng không giết được tên Âm Tự này.

Diệp Mặc nói xong liền muốn rời Thanh Nguyệt đi, nhưng mĩ nữ thanh niên kia bỗng nhiên lại ngăn trước Thanh Nguyệt lại nói:

- Nghe nói anh đã dạy dỗ đệ tử Phi Hoàn của Tuyết Lâm Trì chúng tôi?

Nghe thấy câu này Diệp Mặc mới hiểu, hóa ra người ta là đến tính sổ, ngay sau đó hắn liền phóng ra Tử Đao, cười một tiếng nói:

- Thì đã làm sao?

Ý của Diệp Mặc đã vô cùng rõ ràng, tôi đánh rồi, cô không phục thì đánh đi. Hắn biết mĩ nữ trung niên này lợi hại. Trong mắt Diệp Mặc, cho dù có lợi hãi đi nữa cũng không thể lợi hại như Phương Ức Tông.

Mĩ nữ trung niên kia bỗng nhiên khúc khích cười nói:

- Được, đúng là tuổi trẻ sung sức, rất tốt, tôi rất thích những người như anh này, nghe nói anh còn là đan vương cửu phẩm phải không?

Diệp Mặc không trả lời, công pháp ẩn nấp của mĩ nữ trung niên này tuyệt đối là hạng nhất, hắn cũng không tin mĩ nữ này lại đến đúng lúc như vậy, người đàn bà này chắc chắn sớm đã mai phục rồi, cô ta nói không chừng chờ chính là lúc này.

Thấy Diệp Mặc bày trận sẵn sàng đón địch, mĩ nữ trung niên này lại cười ha hả nói:

- Tôi vừa mới bế quan ra ngoài, liền nghe nói có một tu sĩ rất tài giỏi đến Tây Tu thành, tuổi tác không cao, chẳng những qua được Thiên Cương ba mươi sáu vực, còn là một đan vương cửu phẩm nữa. Loại thiếu niên anh kiệt như này, Thuyên Loan tôi sao có thể bỏ qua được? Đáng tiếc là, khi tôi chạy đến Tây Tu thành, thì anh cũng đã đi rồi.

Nói xong cô nhìn mặt Diệp Mặc cười dài nói:

- Anh xem xem, tôi cố ý chạy ra khỏi Tây Tu thành, đến Vô Tâm Hải mới đuổi kịp anh.

Diệp Mặc cũng không nói câu nào, nếu như người đàn bà này đòi hắn luyện đan, thì cũng có thể đưa nhẫn trữ vật cho hắn. Hắn cũng biết, người đàn bà này tuyệt đối không dùng nhẫn trữ vật của Âm Tự để mời hắn luyện đan.

Mĩ nữ trung niên tên Thuyên Loan này thấy Diệp Mặc không nói gì, lại cười nói:

- Tôi nghe Phi Hoàn nói anh còn có chút ý tứ với Nhược Phi, tôi thích nhất chính là làm mối cho thiên tài trẻ tuổi. Anh là thiên tài, Nhược Phi của Tuyết Lâm Hàn Trì chúng tôi cũng là thiên tài, hai người đúng là xứng đôi vừa lứa. Nhẫn trữ vật và cây thương dài này, tôi coi như là quà gặp mặt. Đương nhiên đây cũng không phải là đồ của tôi lấy ra, đợi chút nữa anh cùng tôi đến Tuyết Lâm Hàn Trì, tôi sẽ tặng cho anh đồ khiến anh hài lòng.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, hóa ra người ta đến là để chọn con rể. Nói đi nói lại, vẫn là cái họa của Đan vương cửu phẩm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1326

Mặt Trời Màu Xanh

Lúc này Tô Tĩnh Văn đã ra ngoài đứng cạnh Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa kéo tay cuả Tô Tĩnh Văn vừa nói mới mĩ nữ trung niên kia:

- Cám ơn ý tốt, cô Nhược Phi rất tốt, nhưng Diệp mỗ cũng có vợ rồi.

Mĩ nữ trung niên kia liếc nhìn Tô Tĩnh Văn nói:

- Vậy thôi, không thì nhận thêm một tiểu thiếp cũng được.

Lời này của cô giống như là rất đúng đạo lý vậy, thậm chí suýt chút nữa thì nói thành câu giết đi cho rồi.

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lùng, người đàn bà này nói chuyện đúng là mồm thối, nhưng sau đó hắn lại nhíu nhíu mày, một lát sau hắn không ngờ thu lại Tử Đao, lập tức toàn lực thúc giục Thanh Nguyệt, trong nháy mắt Thanh Nguyệt mang theo một đường màu xanh biến mất trên trời Vô Tâm Hải.

Mĩ nữ trung niên kia thấy Diệp Mặc không ngờ cũng không đáp lại lời của cô, cứ như vậy mà đi, lập tức tức giận, nhưng cô cũng nhanh chóng phát hiện ra, cho dù cô có tức giận đi nữa, thì cũng không có cách nào đuổi kịp Thanh Nguyệt của Diệp Mặc, tốc độ pháp bảo phi hành của đối phương quả thực quá nhanh.

- Lão lão, tên Diệp Mặc này sao đã đi rồi?

Mục Phi Hoàn nghi ngờ hỏi, cô cũng không hiểu tại sao Diệp Mặc lại đột nhiên đi như vậy, cho dù không đồng ý, cũng không cần không nói lời nào mà đi như vậy chứ.

Mục Phi Hoàn vừa dứt lời, lại có một đường độn quang xuất hiện ngay trước phi thuyền màu hồng phấn của mấy người Mục Phi Hoàn, không ngờ là một người đàn ông râu quai nón đứng trên một cái búa.

Mĩ nữ trung niên liếc nhìn Mục Phi Hoàn nói:

- Biết tại sao hắn muốn đi rồi chứ? Tên tiểu tử này lòng dạ tiểu nhân, cho rằng Thuyên Loan ta muốn cùng với người khác đối phó hắn, hắn quá đề cao mình rồi. Cũng đúng, hắn là Đan vương cửu phẩm, thì cũng có lý do mà tự đề cao mình mà.

…

Mĩ nữ trung niên nghĩ đến điều này cũng không sai, Diệp Mặc quả thực sợ cô và người khác liên thủ lại đối phó hắn. Tu sĩ xuất hiện trong tầm thần thức của hắn, đạp trên một cái búa sắt rõ ràng là một yêu tu, hơn nữa còn là một yêu tu Hóa Chân đỉnh phong, hai tu sĩ như này, hắn không dám bảo đảm được sự an toàn của Thanh Nguyệt, chạy đi thì vẫn tốt hơn.

Sau khi thoát khỏi mĩ nữ trung niên kia, Diệp Mặc bố trí một trận pháp trên Thanh Nguyệt, sau đó đem trận bàn thời gian vứt vào bên trong trận pháp, để Tô Tĩnh Văn tu luyện. Hắn tin rằng Tô Tĩnh Văn trong trận bàn thời gian tu luyện, cộng với nhiều linh đan và linh thạch như này, thậm chí còn có lá Khổ Trúc, trong vài năm thì cũng có thể thăng cấp lên Nguyên Anh Đỉnh phong được.

Tô Tĩnh Văn sau khi bế quan, Đường Mộng Nhiêu lại tìm đến Diệp Mặc, cô lấy ra một gốc Hóa Chân thảo và hai gốc Quyết Sinh đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc không đợi cô nói gì liền nhận lấy linh thảo của Đường Mộng Nhiêu, đồng thời đưa cho Đường Mộng Nhiêu hai viên Chân Linh đan, cộng thêm một lọ Kiếp Ý đan. Ngẫm nghĩ một lát, Diệp Mặc lại đưa hai viên Chân Lạc đan và hai viên Chân Tủy đan cho Đường Mộng Nhiêu.

Với tư chất của Đường Mộng Nhiêu, có bình Kiếp Ý đan này rồi, chắc chắn có thể thăng cấp lên Kiếp Biến đỉnh phong trong thời gian ngắn. Như vậy hắn nói không chừng có thể thăng cấp lên Hóa Chân trước khi quay về Bắc Vọng châu - Cám ơn anh, Diệp Mặc.

Đường Mộng Nhiêu nhận lấy đan dược và nói cám ơn Diệp Mặc, cô không thể không cảm kích, cho dù là Chân Linh thảo, hay là hai gốc Quyết Sinh cùng với những linh dược cùng cấp khác, Đường Mộng Nhiêu cũng biết, đó là vì thể diện của Diệp Mặc, mấy người Việt Mẫn mới đưa cho cô.

Cho dù số linh thảo này, ngoại trừ tìm Diệp Mặc để luyện chế đan dược, thì cũng không còn người nào có thể luyện chế ra đan dược nữa. Còn Diệp Mặc một lát sau lại đưa hai viên Hóa Chân đan cho cô, không còn nhớ mối thù với cô nữa. Cái này cũng không tính, Diệp Mặc còn đưa cho cô bốn viên đan dược khác nữa.

Diệp Mặc là một người làm theo cảm tính, đi cùng với Đường Mộng Nhiêu một thời gian dài rồi, nói một chút tình cảm cũng không có, thì cũng không thể nào.

Dĩ nhiên đây chỉ là vì Diệp Mặc muốn giúp Đường Mộng Nhiêu một chút, nguyên nhân quan trọng hơn chính là lần này hắn sau khi quay về Bắc Vọng châu rồi, nếu không tìm được Ức Mặc, hắn có thể sẽ quay về Nam An châu. Ở Bắc Vọng châu hắn vẫn cần phải nhờ đến sự trợ giúp của Đường Mộng Nhiêu để tiếp tục tìm Ức Mặc.

Ngoài những thứ này ra, Diệp Mặc biết Bắc Vọng châu lần này ngoài Đường Mộng Nhiêu an toàn trở về, Lăng Trung Thiên không rõ tung tích, Phiến Phất sợ là lành ít dữ nhiều rồi.

Nếu như ngay cả Đường Mộng Nhiêu cũng không có cách nào tăng thực lực của mình lên được, đến lúc đó, Bắc Vọng châu đúng là không có cách nào tìm ra người được. Hắn để cho Đường Mộng Nhiêu thăng cấp lên tu vi Hóa Chân, đến lúc đó Bắc Vọng châu có xảy ra chuyện gì, hoặc là Ức Mặc ở Phỉ Hải thành có xảy ra chuyện gì, thì Đường Mộng Nhiêu cũng có thể chăm

nom được phần nào.

Những nguyên nhân này cộng lại, mới thúc đẩy Diệp Mặc giúp Đường Mộng Nhiêu thăng cấp lên Hóa Chân một cách nhanh chóng.

Đường Mộng Nhiêu tu luyện đến Kiếp Biến tầng thứ tám đỉnh phong, sao không biết tâm tư của Diệp Mặc, cho nên cho dù Diệp Mặc không nói, cô cũng có thể tiếp tục giúp Diệp Mặc chút ít.

Đường Mộng Nhiêu và Tô Tĩnh Văn lần lượt bế quan, một mình Nguyệt Thiền rảnh rỗi, kiên quyết muốn bế quan tu luyện. Rất nhanh, Thanh Nguyệt chỉ còn lại một mình Diệp Mặc.

Diệp Mặc bây giờ cũng không còn linh nguyên nữa, cho dù bế quan cũng không có hiệu quả nhiều, hắn sau khi thăng cấp lên Hóa Chân rồi, linh khí tiêu hao khi tu luyện cũng cực kì kinh khủng. Mặc dù có vài đoạn linh mạch cực phẩm, hắn vẫn muốn bố trí một đại Tụ Linh trận nữa ở Mặc Nguyệt Chi Thành.

Mấy đoạn linh mạch cực phẩm chôn xuống dưới Mặc Nguyệt Chi Thành, Diệp Mặc tin rằng linh khí của Mặc Nguyệt Chi Thành cũng trở nên cực kỳ nồng đậm, cộng thêm đan dược của hắn, thì tốc độ tu luyện của Lạc Ảnh và Khinh Tuyết cũng nhanh lên rất nhiều.

…

Thanh Nguyệt hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Diệp Mặc, bay xoẹt qua trên bầu trời Vô Tâm Hải, hoàn toàn không có chút dấu tích nào. Cho dù có yêu tu phát hiện Thanh Nguyệt, cũng không có cách nào động thủ được, vì tốc độ của Thanh Nguyệt quá nhanh.

Diệp Mặc đem chiếc thuyền nhỏ màu xám đen lấy được từ chỗ Âm Tự ra luyện lại một lần, sau đó lại luyện lại đao mỏng thiên khí hạ phẩm của Vương Tà tặng cho hắn.

Mặc dù thanh đao mỏng này Diệp Mặc rất không thuận tay, nhưng dù

sao cũng là tiên khí hạ phẩm. Một món tiên khí hạ phẩm, có lúc cũng có thể giữ được một mạng.

Mười ngày sau, Tô Tĩnh Văn tu luyện được gần ba năm trong Thanh Nguyệt xuất quan, không ngờ cũng đã là Nguyên Anh đỉnh phong rồi. Diệp Mặc dừng Thanh Nguyệt bên một đảo nhỏ không người trên Vô Tâm Hải, Tô Tĩnh Văn độ kiếp Hư Thần.

Ba ngày sau, Tô Tĩnh Văn độ kiếp thành công, thăng cấp lên Hư Thần, còn Đường Mộng Nhiêu và Nguyệt Thiền lúc này vẫn còn bế quan.

Tô Tĩnh Văn vì đuổi theo tu vi của Diệp Mặc, tiếp tục vào trong trận bàn thời gian tu luyện, Diệp Mặc thì lại vừa khống chế Thanh Nguyệt, vừa tu luyện Cửu Dương Thiên Hỏa. Hắn cảm thấy Cửu Dương Thiên Hỏa đối với hắn mà nói rất quan trọng, thời gian bình thường thì hắn đều dùng để tu luyện, bây giờ có được chút thời gian rảnh rỗi, hắn cũng không muốn lãng phí chút nào.

Lại gần bốn tháng nữa, Diệp Mặc lại luyện chế Cửu Dương Thiên Hỏa tầng thứ nhất lên trình độ mặt trời màu xanh, chỉ suýt chút nữa thôi thì hắn có thể luyện hóa đến mặt trời màu lam rồi. Đến lúc này, Diệp Mặc mới hiểu được uy lực thực sự của Cửu Dương Thiên Hỏa.

Nếu như bây giờ để cho hắn dùng Cửu Dương Thiên Hỏa tấn công Phệ thần trùng của Phương Ức Tông, hắn chắc rằng Phệ thần trùng kia cũng không chạy thoát được con nào, toàn bộ đều bị hắn giết chết.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu, nếu như bây giờ hắn tu luyện Cửu Dương Thiên Hỏa tầng thứ hai cũng có thể được, nhưng với Cửu Dương Thiên Hỏa của hắn bây giờ tu luyện ra tầng thứ hai thì cũng chưa chắc đã lợi hại hơn tầng thứ nhất là bao. Thêm một mặt trời, ngược lại lại tiêu hao càng nhiều thần thức. Muốn Cửu Dương Thiên Hỏa đại thành thực sự, hắn cần phải thăng cấp Vụ Liên Tâm Hỏa của mình lên màu tím mới được.

Cho nên tu luyện Cửu Dương Thiên Hỏa, chất lượng và đẳng cấp thiên

hỏa của mình mới là cái quan trọng nhất.

…

Còn lúc này Tô Tĩnh Văn và Nguyệt Thiền lần lượt xuất quan, Diệp Mặc cũng dừng tu luyện lại. Nguyệt Thiền lại vô cùng buồn bực, Tô Tĩnh Văn vì đã tiêu hao hết tiên linh thạch trong trận bàn thời gian, lúc này Tô Tĩnh Văn cũng là tu vi Hư Thần cấp chín đỉnh phong rồi.

Sau khi cô tiêu hao hết sạch tiên linh thạch trong trận bàn thời gian, lại tu luyện gần ba tháng nữa, mới thăng cấp lên Hư Thần viên mãn. Trên thực tế cũng sau khi thăng cấp lên Hư Thần rồi, lại tiếp tục tu luyện sáu tháng nữa trong trận bàn thời gian, mới có thể thăng cấp lên Hư Thần viên mãn.

- Có thể độ kiếp Ngưng Thể rồi.

Diệp Mặc cảm nhận được tu vi của Tô Tĩnh Văn, lập tức vui mừng nói, hắn tiếc là tiên linh thạch trong trận bàn thời gian không còn nữa, nếu không với tư chất của Tô Tĩnh Văn, muốn thăng cấp lên Hóa Chân thì cũng chỉ cần vài năm nữa thôi là có thể được.

- Cái gì, Tô Tĩnh Văn đã có thể độ kiếp Ngưng Thể rồi?

Đường Mộng Nhiêu vừa mới xuất quan ra ngoài kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc cũng không trả lời Đường Mộng Nhiêu, mà lại nhìn Đường Mộng Nhiêu nói:

- Chúc mừng Đường môn chủ, Kiếp Biến viên mãn rồi, lập tức có thể độ kiếp Hóa Chân rồi.

Đường Mộng Nhiêu cũng lập tức hiểu ra, những lời này Diệp Mặc cũng không muốn nói, cô ngay sau đó gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi muốn tìm một chỗ nào đó trên Vô Tâm Hải để độ kiếp. Có sự giúp đỡ của anh, anh có thể giúp tôi bố trí một Tụ Linh trận tốt một

chút, tôi độ kiếp cũng có phần nắm chắc.

Nói xong cô bỗng nhiên dừng lại một chút nói:

- Tô Tĩnh Văn đợt chút nữa có thể quan sát khi tôi độ kiếp, sau khi thể ngộ tôi độ kiếp, hiệu quả sẽ tốt hơn chút.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, đợi lát nữa tôi sẽ tìm một chỗ tốt để bố trí Tụ Linh trận, để cho cô và Tĩnh Văn độ kiếp.

- Chúng ta còn bao lâu nữa mới tới Bắc Vọng châu? Linh khí nơi này cũng đã rất thiếu thốn rồi, tôi đoán là cũng sắp đến Bắc Vọng châu rồi?

Đường Mộng Nhiêu hỏi một câu, rõ ràng lời này của cô cũng có ý rất quan tâm, càng tiền gần đến Bắc Vọng châu, thì linh khí càng thiếu thốn, độ kiếp bố trí Tụ Linh trận, linh thạch cần đến cũng càng nhiều. May là đồ đệ Nguyệt Thiền của cô thắng được một lượng lớn linh thạch thượng phẩm, độ kiếp mà nói thì chắc cũng đủ rồi.

Diệp Mặc ừ một tiếng đáp lại:

- Mặc dù không có phương hướng chính xác, nhưng tôi đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ còn mười ngày nữa thôi, chúng ta có thể tiến vào Bắc Vọng châu rồi.

…

Một ngày sau, Diệp Mặc dừng Thanh Nguyệt lại trên một hải đảo cực rộng lớn. Hắn căn bản không dùng đến linh thạch của Đường Mộng Nhiêu, mà lại trực tiếp ném một linh mạch cực phẩm ra bố trí một Tụ Linh trận cấp chín.

Ở một nơi gần Bắc Vọng châu trên Vô Tâm Hải, dùng linh mạch cực phẩm bố trí mọt Tụ Linh trận cấp chín, linh khí nồng đậm này, cho dù có trói

buộc đi nữa, thì cũng không thể ngăn được nó tràn ra ngoài.

Đường Mộng Nhiêu đứng trong Tụ Linh trận, còn chưa bắt đầu độ kiếp, liền cảm nhận được từng đợt sảng khoái, lúc này cô cũng hiểu ra tại sao tốc độ tu luyện của Diệp Mặc lại nhanh như vậy.

Một Đan Vương, còn là một tông sư trận pháp, đồng thời còn có một lượng lớn những thứ tốt, tốc độ tu luyện có thể không nhanh được sao?

Linh khí nồng đậm như vậy tràn ra, yêu tu trên Vô Tâm Hải cũng có thể cảm nhận được, sau khi Tụ Linh trận của Diệp Mặc bố trí xong chưa được bao lâu, thì những yêu tu gần đó liền biết được linh khí nơi này có biến cố.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1327

Tái Chiến Xích Hạt

Từ góc độ tư chất mà nói, thì Đường Mộng Nhiêu tuyệt đối là không kém hơn Tô Tĩnh Văn, bằng không cô sẽ không thể nào tu luyện tới được tu vi Kiếp Biến ở một nơi như Bắc Vọng Châu.

Hơn nữa, để chuẩn bị cho lần độ kiếp này, Đường Mộng Nhiêu cũng đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Sau khi nuốt vào một viên 'Chân linh đan', thì chỉ nửa ngày sau Lôi Kiếp đã được dẫn động xuống.

Lôi Kiếp Hóa Chân, đạo thứ nhất đã hạ xuống chín tia Lôi Kiếp, mặc dù là Lôi Kiếp này so với Lôi Kiếp của Diệp Mặc thì kém hơn nhiều lắm, nhưng uy thế của Lôi Kiếp thăng cấp Hóa Chân vẫn vô cùng kinh người.

Diệp Mặc thấy Đường Mộng Nhiêu chống đối với lượt Lôi Kiếp thứ nhất, thì cũng biết rằng cô có thể vượt qua Lôi Kiếp Hóa Chân mà không có vấn đề gì khó khăn cả.

Ngay trước khi Đường Mộng Nhiêu độ kiếp, thì trên bầu trời của vạn dặm Vô Tâm Hải đã trở nên u ám, lôi diện nổ vang không ngừng.

Với động tĩnh lớn như thế, nếu muốn không gây chú ý cho những yêu tu có thực lực mạnh mẽ của Vô Tâm Hải này, thì căn bản là không có khả năng.

Một tên yêu tu tóc đỏ thẫm thấy tình huống trên bầu trời Vô Tâm Hải như vậy, thì lập tức nghi hoặc tự nhủ:

- Ai độ kiếp ở đây vậy?

Nhưng sau khi lượt Lôi Kiếp thứ nhất của Đường Mộng Nhiêu hạ

xuống, thì y lập tức lại đứng lên, biến sắc nói:

- Lôi Kiếp Hóa Chân? Vô Tâm Hải có yêu tu thăng cấp Hóa Chân rồi sao? Là ai?

...

Hiện tại Đường Mộng Nhiêu đã vượt qua được lượt Lôi Kiếp thứ tư, lúc này bỗng nhiên có một tiếng cười ha hả truyền đến:

- Ta tưởng ai có tu vi cao cường như vậy, lại dám ở Vô Tâm Hải độ Lôi Kiếp Hóa Chân, hóa ra lại là mấy đứa của Ngọc Nữ Phái, ha ha ha ha...

Lại thêm một tràng cười ha hả nữa truyền đến, tên yêu tu tóc đỏ này đã có chút hưng phấn:

- Lão Khổng Diệp mà biết ngươi độ kiếp tại Vô Tâm Hải này, thì sợ rằng lão phải hối hận tới tận ruột gan rồi, ha ha ha ha...

Đường Mộng Nhiêu thì một chút cũng không hề kinh sợ, chỉ một mình cô thì đương nhiên sẽ không dám ở Vô Tâm Hải này độ kiếp, cho dù là nơi này có gần Bắc Vọng Châu đi nữa, thì cô cũng sẽ không dám ở đây mà độ kiếp. Nhưng hiện giờ có mặt Diệp Mặc ở chỗ này, mà Diệp Mặc thì ngay cả tu sĩ Hóa Chân đỉnh cũng không sợ chút nào, thì sao có thể e ngại tên yêu tu tóc đỏ này được chứ? Huống chi tên yêu tu tóc đỏ này cô cũng đã từng gặp qua, trước đây khi tu vi của Diệp Mặc vẫn còn thấp, thì Diệp Mặc cũng đã đối chiến với y một lần ở bên ngoài Phỉ Hải thành rồi.

Chẳng qua là tu vi hiện tại của Diệp Mặc thì căn bản là không thể so sánh với ngày đó được.

Cái tên yêu tu tóc đỏ kia sau khi tới thì đầu tiên là để hết lực chú ý lên trên người Đường Mộng Nhiêu, những người khác ở xung quanh, thì y đều coi là con kiến hôi mà thôi. Y cho rằng ở đây mình là mạnh nhất, vì cho dù Đường Mộng Nhiêu không chết trong khi độ kiếp đi chăng nữa, thì cũng sẽ trở nên mê lạc dưới tâm ma kiếp. Cho dù là cô vẫn có thể vượt qua được, thì

cuối cùng vẫn sẽ phải chết dưới tay y mà thôi.

Hiện tại y thấy Đường Mộng Nhiêu căn bản là không hề kinh sợ, thì y lại có chút kinh ngạc. Cho dù là Đường Mộng Nhiêu có thể độ kiếp thành công, thì làm sao cô ta có thể chạy thoát khỏi tay mình được chữ? Cô ta sao có thể có loại bản lĩnh này? Mặc dù là bản thân cũng là Hóa Chân sơ kỳ, nhưng chính cô ta thì cũng chỉ là một tu sĩ vừa độ kiếp xong, có thể so sánh được với mình hay sao?

Y lập tức có vẻ hiểu ra, lại cười hắc hắc:

- Không ngờ nhà ngươi lại có thể bình tĩnh như vậy, chắc là biết bản thân mình cho dù có sợ hãi cũng sẽ không có biện pháp nào phải không?

Lúc này thì Diệp Mặc lại nhàn nhạt nói một câu:

- Cô ấy căn bản là không coi mày là một người sống.

Nguyệt Thiền thấy Diệp Mặc nói câu này rất thú vị, liền nhịn không được mà bật cười.

Lúc này thì tên yêu tu tóc đỏ mới chú ý tới ba người Diệp Mặc, tuy rằng y đã sớm biết ở đây còn có ba người Diệp Mặc, nhưng lúc trước thì y cũng không hề có hứng thú mà liếc mắt lấy một cái. Hiện tại vừa để ý lại, thì y lại lập tức nhận ra được Diệp Mặc, nhất thời liền sửng sốt.

Sau một lát bỗng nhiên y lại cười lên ha hả:

- Là mày sao, tốt, tốt...

Sau khi nói mấy chữ tốt này, thì y mới chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Lần trước tao đã muốn giết mày, không ngờ được là mày lại có thể để tao gặp được tại Vô Tâm Hải. Tao nói rồi, mày nhất định đừng để tao bắt gặp được. Mày đã giết nhiều yêu thú của Vô Tâm Hải như vậy, rốt cuộc cũng có ngày hôm nay. Quả nhiên, quả nhiên...

Tên yêu tu tóc đỏ này nói xong, khí thế cả người liền tăng vọt, không tiếp tục chú ý tới Đường Mộng Nhiêu nữa, mà trước tiếp đánh về phía Diệp Mặc. Với y, thì Diệp Mặc mới thực sự là người mà y muốn giết.

Y còn chưa lao tới gần Diệp Mặc, thì 'Vực' đã được mở rộng ra, Ly Quang Song Sát đao của y cũng được phóng ra, miệng vẫn nở nụ cười châm chọc:

- Chỉ là một tên tu sĩ Thừa Đỉnh, cũng dám mô phỏng ra uy thế của Hóa Chân. Ngày hôm nay, Xích Hạt tao sẽ cho mày biết, ý nghĩa của câu đừng để tao gặp lại là như thế nào.

Tên yêu tu tóc đỏ tin tưởng, tu vi Hóa Chân của Diệp Mặc lúc này chắc chắn là giả đến không thể giả hơn. Cho dù Diệp Mặc là thiên tài trong thiên taì, cả ngày ngồi trong linh mạch cực phẩm mà tu luyện, thì cũng không thể nào thăng cấp Hóa Chân trong một thời gian ngắn như vậy được.

Cách biệt giữa Thừa Đỉnh và Hóa Chân vốn không phải là một thời gian ngắn có thể bù đắp được.

Chỉ là y không thể nào ngờ được, việc y nghĩ chính là sự thật. Diệp Mặc không chỉ ngồi cả ngày tu luyện trên linh mạch cực phẩm, hơn nữa hắn còn có 'Khổ trúc', còn dùng cả tiên tinh để tu luyện nữa, cái này còn chưa tính, vì hắn còn có cả trận bàn thời gian nữa.

Nếu như không có những thứ này, thì Diệp Mặc sao dám dùng linh mạch cực phẩm mà bố trí một cái tụ linh trận ở chỗ này? Hắn tối đa chỉ có thể lấy ra một ít linh thạch, còn phải bố trí thêm một cái trận pháp che đậy thật lớn nữa, để phòng ngừa linh khí bị tiết lộ ra ngoài.

Diệp Mặc giống như là không hề thấy Ly Quang Song Sát đao của Xích Hạt, vũng tay lên một cái, thì Tử Đao đã hiện ra ở trong tay của hắn rồi. Lúc này hắn cũng nói với Xích Hạt một câu:

- Lần trước tao cũng nghĩ như vậy đấy, mày không nên để tao gặp lại

Nói xong thì hắn cũng không hề đợi Xích Hạt phản ứng lại, đã phóng Tử Đao ra thành một luồng đao quang.

Xích Hạt cười lạnh một tiếng, y biết cái chuôi thái đao này của Diệp Mặc có chút quỷ dị, thậm chí trước đây đã phá được 'Vực' của y, hơn nữa Diệp Mặc còn có thể thấy được cả nhược điểm của 'Vực'. Bất quá những thứ này trong mắt y căn bản là không đáng gì cả. Sự chênh lệch về tu vi, sao có thể dễ dàng xóa bỏ như vậy.

Cho nên khi y thấy Tử Đao của Diệp Mặc mang theo ánh tím hồng phóng tới, thì cũng không hề lấy ra thêm một cái pháp bảo nào, trái lại còn mạnh mẽ thôi động Ly Quang Song Sát đao.

Ly Quang Song Sát đao mang theo hai đạo đao quang mầu hồng đầy sát khí, trực tiếp đánh về phía Tử Đao của Diệp Mặc. Hiển nhiên là Xích Hạt muốn dùng một đao này đánh bay Tử Đao của Diệp Mặc, sau đó lại mang theo uy thế vô cùng, mà chém Diệp Mặc thành hai khúc.

Chỉ là Ly Quang Song Sát đao của y bay được có nửa đường, thì Xích Hạt y cũng đã cảm giác được có gì đó không đúng. Tốc độ Ly Quang Song Sát đao của y chẳng những không hề nhanh hơn, trái lại còn nhanh chóng giảm mạnh đi, giống như là Ly Quang Song Sát đao của y đang thong thả bơi trong một vũng bùn vậy.

Không đợi cho Xích Hạt hiểu được nguyên nhân, thì y đã cảm thụ được 'Vực' của mình vừa mới mở rộng ra ngoài cũng đã trở nên trúc trắc, sau một lát thì 'Vực' của y liền ‘Răng rắc’ vỡ vụn ra, cùng lúc ấy thì thân thể của y cũng giống như là lâm vào trong một vũng bùn, khó có thể cử động trong không gian này.

Xích Hạt không phải là tu sĩ bình thường, tuy rằng tu vi của y chỉ có Hóa Chân sơ kỳ, nhưng y cũng đã là Hóa Chân từ rất nhiều năm rồi.

Y rơi vào tình huống như thế này, thì đã hiểu được mình đã rơi vào 'Vực' của Diệp Mặc rồi, sắc mặt của y lập tức đại biến, kêu lên kinh hãi:

- 'Vực' đại thành, mày thật sự là tu sĩ Hóa Chân? Lần trước, lần trước...

Không đợi Xích Hạt nói hết, thì Tử Đao của Diệp Mặc đã đánh vào Ly Quang Song Sát đao của y rồi.

Xích Hạt chỉ là một Hóa Chân sơ kỳ, thì chân nguyên và thần thức đều kém xa Diệp Mặc, hơn nữa lúc này thì cả y và pháp bảo của y đều đang nằm trong 'Vực' của Diệp Mặc.

Răng rắc...

Một âm thanh thanh thúy vang lên, Ly Quang Song Sát đao của Xích Hạt đã bị Tử Đao đánh bay, mà Tử Đao thì không có chút ảnh hưởng nào, mang theo ánh tím xẹt qua không gian hướng tới đỉnh đầu của Xích Hạt.

Còn Xích Hạt lúc này hoàn toàn không thể nào thoát thân được khỏi 'Vực' của Diệp Mặc, nhìn thấy đao quang tím hồng của Tử Đao phóng tới, trong mắt liền lộ ra một tia tuyệt vọng.

Phụt...

Một cột máu phun ra ngoài, bá chủ một phương như Xích Hạt, lại không thể nào qua nổi một chiêu trước mặt Diệp Mặc. Thậm chí tới khi chết, y cũng không thể nào tin được, chỉ một thời gian ngắn ngủi như vậy, mà Diệp Mặc đã lợi hại tới như thế này.

Ầm...

Lúc này thì Đường Mộng Nhiêu đã nghênh đón lượt Lôi Kiếp thứ sáu, chín tia sét to như cánh tay rơi xuống, khiến cho Đường Mộng Nhiêu cũng phải lộ ra biết tình ngưng trọng.

Diệp Mặc thu hồi lại nhẫn trữ vật của Xích Hạt, lúc này mới quay lại nhìn Lôi Kiếp của Đường Mộng Nhiêu. Lôi Kiếp này còn kém hơn Lôi Kiếp Thừa Đỉnh của hắn một chút, cho nên hắn tin tưởng rằng Đường Mộng Nhiêu hẳn là không có vấn đề gì.

Quả nhiên là Đường Mộng Nhiêu cũng chỉ bị thương một chút, đã vượt qua được lượt Lôi Kiếp thứ sáu rồi. Hai lượt Lôi Kiếp tiếp theo, thì thương thế của Đường Mộng Nhiêu cũng chỉ tăng thêm một chút mà thôi. Lượt Lôi Kiếp thứ chín thì lại phá tan toàn bộ áo giáp của Đường Mộng Nhiêu, lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn có một vết máu của Đường Mộng Nhiêu. Cho dù là vậy, thì Đường Mộng Nhiêu cũng đã hoàn toàn vượt qua được.

Vì áo giáp của Đường Mộng Nhiêu đã bị đánh nát, cho nên Diệp Mặc cũng không tiếp tục theo dõi nữa, liền tiến vào bên trong 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Đường Mộng Nhiêu mặc dù đã biết quần áo của mình hoàn toàn đã bị phá tan rồi, nhưng cô cũng không hề để trong lòng. So với việc thăng cấp Hóa Chân, thì nó hoàn toàn là việc nhỏ bé không đáng kể. Huống chi lúc này cô đã bắt đầu tiến vào tâm ma kiếp rồi.

Một ngày sau, Đường Mộng Nhiêu với tinh thần vô cùng hưng phấn đứng lên thay một bộ y phục khác. Cô đã vượt qua được Tâm ma kiếp, đã trở thành một tu sĩ Hóa Chân chân chính.

Tô Tĩnh Văn và Nguyệt Thiền vẫn luôn ở một bên quan sát Đường Mộng Nhiêu liền tiến lên trước. Tô Tĩnh Văn mừng rỡ nói:

- Chúc mừng chị Mộng Nhiêu đã trở thành tu sĩ Hóa Chân.

Vẻ mặt Đường Mộng Nhiêu rất kích động, gật đầu đáp lại:

- Ừm, cảm tạ, cảm tạ.

Nhiều năm mộng tưởng như vậy, chỉ với một chuyện ngẫu nhiên, mà ngày hôm nay đã thực hiện được mong ước thì cô sao có thể không kích động được. Cô đã từng sống với một mục đích duy nhất là tu luyện, tu luyện, rồi tu luyện. Cho đến hôm nay thì rốt cuộc cô cũng đã thăng cấp thành tu sĩ Hóa Chân rồi, chỉ cần có thời gian tích lũy, thì sớm muộn gì cô cũng sẽ đạt tới Hóa Chân đỉnh.

Nguyệt Thiền cũng nói nhỏ bên tai của sư phụ mình:

- Sư phụ, vừa rồi khi người độ kiếp, y phục bị hủy, nên Diệp sư thúc mới rời khỏi đây đấy.

Đường Mộng Nhiêu mỉm cười, cũng không hề trả lời. Hiện tại thì với cô, hết thẩy đều chỉ là chuyện nhỏ. Mạng của cô là do Diệp Mặc cứu, có thể thăng cấp tới Hóa Chân cũng là vì có Diệp Mặc hỗ trợ, cho nên loại tình huống này, thì căn bản là cô sẽ không để trong lòng.

Cô không trả lời Nguyệt Thiền, nhưng lại quay sang nói với Tô Tĩnh Văn:

- Em Tĩnh Văn, linh khí ở đây nồng đậm như vậy, có lẽ em cũng bắt đầu độ kiếp ở đây đi.

Tô Tĩnh Văn gật đầu, lúc này thì Diệp Mặc đã đi ra từ bên trong 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Đầu tiên là hắn nói lời chúc mừng với Đường Mộng Nhiêu, sau đó lại một lần nữa trợ giúp Tô Tĩnh Văn bố trí trận pháp. Lôi Kiếp của Tô Tĩnh Văn thì khẳng định là kém hơn nhiều so với Lôi Kiếp của Đường Mộng Nhiêu, nhưng tu vi của Tô Tĩnh Văn cũng kém hơn Đường Mộng Nhiêu rất nhiều. Cho nên Diệp Mặc vẫn cố ý bố trí mấy cái dẫn lôi trận để phòng ngừa vạn nhất.

Diệp Mặc cũng có chút xem nhẹ Tô Tĩnh Văn rồi, sau khi Tô Tĩnh Văn trải qua lần thú triều ở Phỉ Hải thành, thì đã sớm không phải là Tô Tĩnh Văn từ Địa Cầu mới tới Tu Chân Giới nữa rồi, chỉ là Diệp Mặc không hiểu rõ mà thôi.

Ba ngày sau, Tô Tĩnh Văn thành công vượt qua Lôi Kiếp thăng cấp Ngưng Thể, mà dẫn lôi trận Diệp Mặc bố trí căn bản là không hề dùng tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1328

Cố Nhân Ở Nam Sơn

Sáu ngày sau, 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' không hề gặp bất kỳ trở ngại nào đã trở về tới Bắc Vọng Châu, không có một yêu tu hay yêu thú nào dám ngăn cản cả.

Sau khi tiến nhập vào Bắc Vọng Châu, thì Đường Mộng Nhiêu cùng Nguyệt Thiền cáo từ Diệp Mặc. Hai ngày sau, Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đã có mặt tại ở bên ngoài Phỉ Hải thành.

Tuy rằng Diệp Mặc đi ra ngoài tìm kiếm Ức Mặc mới có mấy tháng, nhưng mấy người Tống Ánh Trúc chờ đợi đã có chút lo lắng rồi. Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn vừa tới bên ngoài Phỉ Hải thành, thì mấy người Diệp Lăng đã nhận được tin tức, lập tức chạy ra.

Tất cả lại được một phen vui mừng khi gặp lại.

Diệp Mặc biết được trưởng lão của Trận Khí Môn là Lý Dật Phong còn chưa rời khỏi Phỉ Hải thành, vẫn ở lại đây thảo luận về trận pháp cùng với Kỷ Bẩm, cho nên hắn liền cố ý tặng cho y một viên ‘Kiếp sinh đan’ và một viên 'Chân linh đan'. Trước đây trưởng lão của Trận Khí Môn đã trợ giúp cho Phỉ Hải thành trong đại nạn thú triều, cho nên Diệp Mặc đã muốn tặng cho y hai viên đan dược, chỉ là lúc đó hắn vẫn chưa tấn cấp Đan Vương cửu phẩm.

Lý Dật Phong nhận được đan dược Diệp Mặc tặng, cuối cùng đã hiểu vì sao Diệp Mặc nói là khi nào mình xuất quan thì hãy đến tìm hắn, lúc này khiến cho y cảm kích không ngớt. Có được hai viên đan dược này, thì chỉ cần y nỗ lực tu luyện, sẽ luôn có cơ hội để thăng cấp tới Hóa Chân. Nếu

không thì y sẽ giống như trước đây, tu luyện mà không có chút đầu mối nào.

Mà Kỷ Bẩm thì sau khi nhận được 'Chân linh đan' từ Diệp Mặc, đã chuẩn bị sẵn sàng để độ kiếp rồi.

Diệp Mặc có linh mạch cực phẩm, bản thân Kỷ Bẩm cũng là một tông sư trận pháp, nên việc bố trí một cái tụ linh trận và một ít trập pháp phòng ngự trước Lôi Kiếp căn bản là không phải vấn đề lớn gì.

Tư chất tu luyện của Kỷ Bẩm còn kém hơn Đường Mộng Nhiêu rất nhiều. Lão có thể tu luyện tới Kiếp Biến viên mãn, là vì lão tu luyện ở Nam An Châu, hơn nữa còn là người đứng đầu một môn phái. Nếu như Kỷ Bẩm là người của Bắc Vọng Châu, thì lão có thể tu luyện tới Ngưng Thể đã coi như là rất tốt rồi.

Cũng may 'Chân linh đan' của Diệp Mặc cũng có nhiều, cho nên khi Kỷ Bẩm sử dụng ba viên 'Chân linh đan' thì đã độ kiếp thành công, thăng cấp tu sĩ Hóa Chân.

Cảm thụ được tu vi Hóa Chân của mình, Kỷ Bẩm cũng phải cảm thán không thôi. Nếu như không có Diệp Mặc, thì kiếp này lão đừng mong có thể tu luyện tới Hóa Chân. Ba viên 'Chân linh đan', đâu phải là ai cũng có thể được sử dụng.

Bất kỳ một môn phái nào cũng không thể cho đệ tử của mình sử dụng tới ba viên 'Chân linh đan' để thăng cấp lên Hóa Chân cả, chỉ có Diệp Mặc mới dám làm như vậy mà thôi.

...

Diệp Mặc trở về, Kỷ Bẩm tiền bối lại thăng cấp Hóa Chân rồi. Không ai là không cao hứng cả.

Chỉ có Tống Ánh Trúc là vẫn có chút lo lắng, Diệp Mặc biết là cô đang lo lắng về chuyện của Ức Mặc, cho nên chỉ có thể thở dài nói:

- Lần này là vì anh không cẩn thận nên bị truyền tống đến tận Tây Tích Châu, cho nên chờ khi mọi người ổn định lại, anh sẽ lại tiếp tục đi tìm kiếm Ức Mặc khắp toàn bộ Bắc Vọng Châu một lần. Thuận tiện cũng đi gặp Khổng Diệp tiền bối, nếu như không tìm được Ức Mặc, thì anh sẽ đem chuyện này giao phó lại cho Ngọc Nữ Phái và Đường chưởng môn.

Không riêng gì Tống Ánh Trúc lo lắng, ngay cả Diệp Mặc tuy rằng không nói ra miệng nhưng trong lòng hắn cũng cực kỳ lo lắng. Hắn ở bên Ức Mặc thời gian cũng không dài, thì đã lại lần nữa phải rời xa con bé rồi, hơn nữa lần này lại là thời gian lâu như vậy. Nếu nói không hề lo lắng, thì là không có khả năng. Nhưng cho dù là hắn có muốn, thì hắn cũng không dám nói ra thành lời, miễn cho Tống Ánh Trúc càng thêm lo lắng khổ sở.

Vốn hắn định khi trở về sẽ ngay lập tức đi ra ngoài tìm kiếm Ức Mặc đấy, vì hiện tại tu vi của hắn đã là Hóa Chân, cho nên nếu đi toàn bộ Bắc Vọng Châu tìm kiếm một lần, cũng sẽ không gặp trắc trở gì.

Về phần đi gặp Khổng Diệp tiền bối, thì đó là do hai người đã có ước hẹn từ trước. Khổng Diệp tiền bối nói là năm mươi năm sau tu vi của mình tới mức nhất định thì có thể tới tìm lão. Hiện tại tu vi của hắn đã là Hóa Chân rồi, cho dù là toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt này thì cũng không có mấy người có thể gây khó khăn cho hắn cả, như vậy là đủ để đi gặp Khổng Diệp tiền bối rồi.

Tống Ánh Trúc muốn Diệp Mặc nhanh một chút tiếp tục đi tìm kiếm Ức Mặc, bản thân cũng rất muốn đi cùng, cả Tô Tĩnh Văn cũng rất muốn như vậy, bất quá nghĩ đến bản thân lần trước đã được một mình cùng đi với Diệp Mặc, cho nên cũng nhịn xuống mà không nói lời nào.

Diệp Lăng thật sự cũng rất muốn đi cùng Diệp Mặc tìm cô cháu gái nhỏ, nhưng cả hai người chị dâu đều không đi, thì cô và Diệp Mặc đi cùng nhau có vẻ không được tự nhiên lắm. Nếu như cô và Diệp Mặc thật sự có quan hệ huyết thống thì sẽ không có vấn đề gì, mấu chốt là cô và Diệp Mặc lại không có chút quan hệ huyết thống nào cả.

...

Lần thứ hai Diệp Mặc rời khỏi Phỉ Hải thành, mục tiêu duy nhất chỉ là tìm kiếm con gái Ức Mặc. Lấy tu vi Hóa Chân hiện tại của Diệp Mặc, thần thức tuy rằng vẫn không thể bao trùm hết một tinh cầu nhỏ như Địa Cầu, nhưng một thành thị bình thường hoặc một quốc gia thì ở trong thần thức của Diệp Mặc cũng sẽ nhìn rõ không xót một thứ gì.

Một tháng sau, Diệp Mặc đã đi gần nửa Bắc Vọng Châu rồi, nhưng cũng không hề tìm thấy Ức Mặc, nhưng mà hắn lại gặp được mấy người tới từ tiểu thế giới Thần Châu, chỉ là bọn họ cũng không hề quen thuộc với Diệp Mặc, cho nên Diệp Mặc cũng không hỏi han gì nhiều.

Hôm này Diệp Mặc đi tới Hàm Nguyên thành. Đối với Hàm Nguyên thành thì Diệp Mặc khá là quen thuộc, bởi vì trước kia hắn đã tới Nam Sơn phường thị, cho nên lần này hắn mới cố ý tới Nam Sơn trấn đấy. Cái ụ đá thứ hai mà hắn có được, chính là từ Nam Sơn phường thị này. Trước đây hắn không dám tìm hiểu điều gì, nhưng hiện tại, thì hắn muốn thuận tiện đi tìm hiểu một chút xem cái ụ đá đó là đến từ đâu.

Trước đây khi Diệp Mặc tới Hàm Nguyên thành, thì thấy nơi đây tuy rằng không phồn hoa bằng Phỉ Hải thành, nhưng cũng là một thành thị tu chân không nhỏ.

Nhưng hôm nay, khi Diệp Mặc lần thứ hai đi tới nơi này, lại phát hiện ra Hàm Nguyên thành vốn vô cùng phồn hoa thì hiện tại cũng đã vô cùng suy tàn rồi.

Tuy rằng không thể nói là nó đã hoàn toàn xuống dốc, nhưng số lượng tu sĩ ở đây thì Diệp Mặc thấy không bằng một nửa trước kia. Hiện tại những tu sĩ ở trên đường đều vội vã, càng nhiều người chỉ yên ổn tu luyện trong động phủ của mình, cho nên Hàm Nguyên thành sớm đã không còn cái quang cảnh phồn hoa như trước đây nữa rồi.

Diệp Mặc có chút kỳ quái, một thành thị tu chân, cho dù là có xuống dốc

đi chăng nữa, thì cũng phải mất không ít thời gian mới có thể. Lần trước hắn tới Hàm Nguyên thành, thời gian cũng không xa hiện tại bao nhiều, làm sao đã có thể tới tình trạng như thế này rồi.

Huống chi bên ngoài Hàm Nguyên thành còn có một cái tụ linh trận cấp sáu, loại trận pháp này đối với thành thị tu chân bình thường đã là vô cùng tốt rồi. Cho nên theo lý mà nói, thì loại tụ linh trận này hẳn phải hấp dẫn được rất nhiều tu sĩ mới đúng.

Sau khi vào thành, Diệp Mặc liền ngăn một tu sĩ Kim Đan đang muốn đi ra ngoài thành lại, sau đó ôm quyền hỏi:

- Anh bạn, mười năm trước tôi đã từng tới nơi này, nhưng dường như Hàm Nguyên thành này trước đây phồn hoa hơn nhiều lắm, sao chỉ trong thời gian ngắn như vậy, thì Hàm Nguyên thành đã trở thành bộ dạng này rồi?

Tu sĩ Kim Đan đang muốn cự tuyệt, nhưng khi y phát hiện bản thân không thể nhìn thấu được tu vi của Diệp Mặc thì lập tức đổi ý, cũng ôm quyền đáp lại Diệp Mặc:

- Anh bạn mấy năm đã không quay lại nên cũng khó trách không rõ sự tình. Năm năm trước tại trung tâm Nam Sơn trấn đã bộc phát ra một màn sương mù đậm đặc, mà màn sương mù này trong nháy mắt đã khuếch trương ra rất nhanh. Lúc đó các tu sĩ ở trong Nam Sơn phường thị đều không có ai đi ra cả, tất cả đều đã mất tích.

Diệp Mặc nhất thời nhíu mày, một lát sau hắn mới hỏi tiếp:

- Không có ai đi vào điều tra sao?

Tu sĩ Kim Đan kia lập tức trả lời:

- Sao lại không có chứ? Ngay cả bây giờ vẫn có những tốt đội đi vào. Nhưng cái màn sương mù mầu xám trắng kia rất kỳ quái, cũng chỉ bao phủ toàn bộ Nam Sơn phường thị mà thôi, cũng không hề tiếp tục khuếch trương ra nữa. Sau đó lại có tu sĩ xây dựng tường thành vây toàn bộ Nam Sơn

phường thị lại, miễn cho có tu sĩ nào khác lại không cẩn thận đi vào rồi mất mạng.

Diệp Mặc nghi hoặc:

- Anh mới vừa nói là hiện tại vẫn có người lập thành tổ đội để đi vào mà, tại sao lại bị mất mạng ở trong đó chứ?

Tu sĩ Kim Đan kia liền lắc đầu:

- Anh bạn không biết rồi, cứ ngày trăng tròn hàng tháng, thì hiệu quả gây tổn thương người khác của cái màn sương mù mầu xám trắng đậm đặc kia sẽ giảm xuống thấp nhất. Lúc này sẽ có nhiều tu sĩ chuẩn bị một ít các pháp bảo phòng ngự, sau đó lập thành tổ đội để tiến vào tìm kiếm nhẫn trữ vật của các tu sĩ đã bỏ mạng trong đó. Thực tế thì đã có rất nhiều tu sĩ thành công, bọn họ không chỉ mang ra được một ít nhẫn trữ vật của các tu sĩ đã mất tích, hơn nữa còn mang ra được rất nhiều tài liệu, thậm chí có tu sĩ còn tìm được linh thảo cấp bẩy trở lên nữa.

Dừng lại một chút, tu sĩ Kim Đan kia lại tiếp tục nói:

- Bởi vì có người chiếm được chỗ tốt khi tiến vào màn sương mù mầu xám trắng kia, cho nên người đi vào càng ngày càng nhiều, nhưng người có thể trở ra thì lại không nhiều. Rất nhiều tu sĩ sợ mình sẽ không chịu nổi sự mê hoặc, cho nên đều đã rời khỏi Hàm Nguyên thành, chuyển tới nơi khác để tu luyện, cuối cùng người ở Hàm Nguyên thành càng ngày càng ít hơn.

Màn xương mù mầu xám trắng kia còn có thể khiến tu sĩ phải bỏ mạng trong đó sao? Diệp Mặc liền nhớ tới sơn cốc bên trong ‘Sa nguyên dược cốc’, còn có cái U Linh quỷ dị có thể cắn nuốt không gian, còn ở phong ấn trong 'Vạn Dược sơn mạch' kia cũng có một Màn xương mù mầu xám trắng giống như là U Linh có thể cắn nuốt không gian.

Nghĩ tới những thứ này, Diệp Mặc cũng phải vô thức giật mình một cái. Nếu như ở Nam Sơn phường thị này chính là cái U Linh có thể cắn nuốt

không gian kia, thì phải làm thế nào?

- Anh bạn, tôi có việc phải đi trước, xin cáo từ.

Tu sĩ Kim Đan kia thấy Diệp Mặc cau mày nhưng lại không nói một lời, thì lập tức ôm quyền cáo từ. Tu vi của Diệp Mặc y nhìn không thấu, cho nên tốt nhất là không nên chọc vào.

Diệp Mặc gật đầu, hắn hiện tại không muốn vào thành nữa, mà trước tiên muốn đi tới Nam Sơn phường thị nhìn một chút. Chỉ là khi hắn vừa xoay người, thì lại nghe được một âm thanh quen thuốc truyền đến:

- Vạn đại ca, đi Nam Sơn phường thị cũng có thể, nhưng hiện tại anh trai của tôi đang bị trọng thương, nếu như Vạn đại ca có 'Phục thần đan', thì xin đại ca hãy cho tôi mượn trước một viên, đợi khi thương thế của anh trai tôi tốt lên rồi, thì chúng ta sẽ cùng nhau đi. Nếu không thì cho tôi mượn linh thạch, tôi tự mình đi mua cũng được.

Diệp Mặc nghe được giọng nói này, thì chỉ cần suy nghĩ một chút, thì đã nhớ tới cô gái này là ai rồi. Chính là trước đây khi hắn mới được truyền tống từ tiểu thế giới Thần Châu tới Bắc Vọng Châu, thì đã gặp được hai huynh muội, và người em gái chính là Hạ Bình Nhi.

Lập tức có một giọng nói âm trầm đáp lại cô gái kia:

- Hạ Bình Nhi, anh trai cô trọng thương, chúng tôi đã xuất ra không ít linh thạch rồi, cô vẫn còn muốn mượn tiếp nữa sao? Huống chi lần này chúng ta cũng đã có giao ước tử tế để cho hai anh em cô đi trước dò đường trong Nam Sơn trấn. Cho dù là hiện giờ anh cô không thể đi, thì cô cũng vẫn phải đi vào để dò xét đường mà thôi.

Quả nhiên là Hạ Bình Nhi. Trong đầu Diệp Mặc liền hiện ra hình ảnh cô gái nhỏ nhút nhát có tính cách hướng nội trước kia. Người anh trai mà cô nói tới thì hẳn là Hạ Trọng Phỉ rồi. Hắn vẫn còn nhớ rõ, Hạ Trọng Phỉ là một tu sĩ có linh căn rất tốt, đó là Thổ - Phong song hệ linh căn, sau đó đã được Hàn

trưởng lão tu vi Kim Đan của Chính Nguyên Kiếm Phái thu làm đệ tử, thế nào mà bây giờ lại cùng với em gái của y xuất hiện ở Hàm Nguyên thành này? Thoạt nhìn thì tình huống của cả hai có vẻ không được tốt.

- Vạn đại ca, anh cũng không thể nói vậy được, anh trai của tôi thụ thương cũng là vì tiểu đội đấy. Huống chi tôi cũng không nói tiểu đội sẽ phải gánh chịu phí trị thương của anh trai tôi, tôi chỉ muốn mượn tạm một thời gian mà thôi.

Giọng nói của Hạ Bình Nhi liền vang lên.

Diệp Mặc căn bản là không cần dùng thần thức để nhìn, thì hắn cũng có thể thấy được Hạ Bình Nhi rồi. Lúc này thì Hạ Bình Nhi đã sớm không còn cái dáng vẻ thơ ngây và nhút nhát trước kia nữa rồi, mà hiện tại khuôn mặt đã mang theo một chút vẻ tang thương. Chỉ là tu vi của cô hiện tại cũng không cao hơn trước, cũng mới chỉ là Trúc Cơ tầng sáu mà thôi. Vậy thì anh trai của cô chắc tu vi cũng không cao hơn bao nhiêu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1329

Tiên Nhân Khiêu

Giọng nói của Hạ Bình Nhi bỗng nhiên cũng trở nên đờ đẫn:

- Xin lỗi, Vạn đại ca. Vết thương của anh trai tôi ngày nào còn chưa khỏi, thì tôi cũng không thể đến Nam Sơn phường thị được. Chẳng may tôi xảy ra chuyện gì, thì anh trai tôi sẽ thế nào?

Người đàn ông âm trầm tên Vạn đại ca bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Hạ Bình Nhi, đi hay không cũng không phải do cô nữa rồi, lúc trước cô và anh trai cô nói thế nào, hơn nữa chúng ta lúc trước cũng đã bàn xong rồi, chúng tôi giúp cô, thì các cô cũng phải tìm đường giúp chúng tôi. Thế nào? Chẳng lẽ gần đến lúc đó rồi lại đổi ý sao?

Hạ Bình Nhi sắc mặt trở nên căng thẳng, một hồi lâu sau mới nói:

- Vạn đại ca, nhưng chị Hoàn Phinh cũng không được cứu ra ngoài, hơn nữa anh trai tôi cũng vì chuyện này mà trọng thương, anh còn muốn thế nào nữa?

Diệp Mặc liếc nhìn người đàn ông tên Vạn đại ca kia, bộ dạng hơn bốn mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ viên mãn. Bên cạnh gã còn có một trai một gái nữa, đều rất vạm vỡ, trên người tỏa ra sát khí, rõ ràng người bị giết cũng không phải chỉ có một hai người, cũng là tu vi Trúc Cơ viên mãn.

Không đợi nam tu này nói thêm, Diệp Mặc bỗng nhiên bước tới cười nói với Hạ Bình Nhi:

- Em Bình Nhi, sao em lại ở nơi này? Anh trai của em thế nào?

Vạn đại ca đang muốn nói chuyện thấy Diệp Mặc xuất hiện, thì đành nuốt câu định nói xuống cổ họng, bắt đầu đánh giá Diệp Mặc.

Hạ Bình Nhi cũng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau cô mới giật mình vui mừng nói:

- Anh là Diệp đại ca, chị Ánh Trúc và chị Lăng vẫn khỏe cả chứ?

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Bọn họ đều khỏe, anh vừa lúc đi qua nơi này, không ngờ lại gặp em ở đây. Anh trai em làm sao? Dẫn anh đến xem xem nào.

Thấy Diệp Mặc hỏi chuyện của anh trai mình, vẻ mặt Hạ Bình Nhi buồn bã nói:

- Anh trai em một tháng trước bị người khác đánh cho trọng thương, bây giờ không thể nào tu luyện được, thậm chí cũng không thể tự vận khí của mình chữa thương được nữa.

Người đàn ông tu vi Trúc Cơ viên mãn tên Vạn đại ca thấy Diệp Mặc bước tới, phát hiện ra gã căn bản cũng không nhìn ra được tu vi của Diệp Mặc, trong lòng có chút bồn chồn. Nhưng sau đó gã lại nghe thấy Diệp Mặc và Hạ Bình Nhi nói chuyện, rõ ràng cũng đã là bạn bè. Loại tu vi của Hạ Bình Nhi như này, lại có thể kết giao với người bạn có tu vi cao sao?

Hơn nữa nếu như đối phương có tu vi cao thật, thì sẽ nói chuyện với tu sĩ có tu vi thấp như Hạ Bình Nhi như này không?

Nghĩ tới đây tu sĩ họ Vạn kia trầm giọng nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn này, Hạ Bình Nhi bây giờ phải đi với tôi có chút việc, nếu anh cần tìm cô ấy, thì đợi mấy ngày nữa rồi nói.

Diệp Mặc liếc nhìn tên tu sĩ Trúc Cơ này, cũng không thèm để ý đến gã, ngược lại lại quay đầu lại hỏi Hạ Bình Nhi:

- Em Bình Nhi, rốt cục là có chuyện gì vậy?

Hạ Bình Nhi không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc, cô cho rằng Diệp Mặc đã là tu sĩ Kim Đan rồi. Liền vội nói:

- Vì trong phái xảy ra một số chuyện, tôi và anh trai và cả chị Hoàng Phinh nữa rời khỏi đó, thẳng một mạch đến Hàm Nguyên thành. Chúng tôi vừa mới đến cổng thành, thì bên ngoài cổng thành liền nhìn thấy một thông cáo. Trên thông cáo đó có viết tìm mười tu sĩ Trúc Cơ gộp lại thành một tổ để đi tìm di tích thượng cổ, cũng không nói là di tích gì, chỉ là nói người tham gia chắc chắn sẽ không hối hận.

Dường như nhớ đến cảnh tượng ngày trước, Hạ Bình Nhi nói đến đây, mắt hoen đỏ nói:

- Bố cáo đó mặc dù có rất nhiều người xem, nhưng không có ai nói gì. Chị Phinh sau khi xem nó, cũng chỉ nói một câu thứ này rất có thể là lừa người, nếu như là thật, bình thường cũng sẽ không viết ra, nhưng lời này lại chọc giận người khác.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi:

- Nhưng câu này rất đúng mà.

Cũng không phải là thiểu năng, cho dù có di tích thì làm sao có thể viết ra được? Cho nên cái này không cần nói cũng biết là giả.

Hạ Bình Nhi đỏ mắt nói:

- Đúng vậy, chúng tôi cũng cho rằng cái này không có gì. Nhưng lúc đó có người nói chị Hoàng Phinh có thể không đi, nhưng không thể trước mặt những tu sĩ khác lại nói xấu thông cáo của bọn họ. Tôi và chị Hoàng Phinh lúc đó cũng xin lỗi rồi, nhưng người đó thì lại yêu cầu chị Hoàng Phinh vào trong xin lỗi. Chị Hoàng Phinh sau khi đi vào đó rồi, thì không thấy ra nữa. Sau đó tôi và anh trai biết được tất cả những người nói xấu thông cáo của họ đều bị nhốt vào thủy lao, khi tôi và anh trai đi thương lượng để cứu người,

thì mấy người Vạn Trị lại nói có thể giúp đỡ, hơn nữa bọn họ giúp đỡ cứu người cũng không phải một lần hai lần.

Diệp Mặc liếc nhìn tên họ Vạn và hai tu sĩ đứng bên cạnh gã, sau đó lại trầm giọng hỏi:

- Bọn họ nói cứu thế nào?

Hạ Bình Nhi chỉ tên Vạn đại ca hơn bốn mươi tuổi kia nói:

- Gã nói bọn họ cũng có một tiểu đội trong Hàm Nguyên thành, bình thường, người khác đều ít nhiều nể mặt bọn họ. Đến lúc đó chỉ cần gã dẫn tiểu đội đó đi, sau đó để tôi và anh trai mang theo trên mười nghìn linh thạch thượng phẩm đến chuộc người là được rồi. Gã nói người dán thông cáo đó thấy bọn họ đến, lại có linh thạch, cân nhắc một chút là sẽ thả chị Hoàng Phinh ra.

Nói tới đây, giọng nói của Hạ Bình Nhi bỗng nhiên trở nên có chút kích động nói:

- Tôi và anh trai gom đủ linh thạch rồi, cùng bọn họ đến tìm mấy người dẫn chị Phinh đi, đối phương sau khi nhận linh thạch của chúng tôi rồi, lại nói linh thạch không đủ. Có một người trong tiểu đội bước ra nói lý, người của đối phương lập tức ra tay, kết quả tôi và anh trai đều bị đánh đến trọng thương.

Diệp Mặc nghe đến đó, bỗng nhiên cười khẩy mấy người Hạ Bình Nhi rồi nói:

- Có phải trong những người đến đó, chỉ có anh trai cô bị thương không? Hoặc là nói chỉ có một mình anh trai cô bị trọng thương.

Hạ Bình Nhi ừ một tiếng, cúi đầu nói:

- Đúng vậy, thật ra, thật ra…

Mặc dù co không nói ra, nhưng Diệp Mặc cũng biết thực ra Hạ Bình Nhi cũng bắt đầu nghi ngờ rồi, nhưng cô bây giờ chỉ có một mình, cho dù có nghi ngờ thì cũng không dám nói ra.

Diệp Mặc quay đầu ngó chừng Vạn đại ca cười khẩy nói:

- Tiên nhân khiêu chiêu này hay nhỉ, chỉ để lại một mình Hạ Bình Nhi không bị thương, là vì cô vẫn còn chỗ để lợi dụng.

Vạn đại ca kia bỗng nhiên nhíu nhíu mày nói:

- Anh nói cái gì? Sao tôi nghe không hiểu? Sao lại là Tiên nhân khiêu?

Diệp Mặc châm chọc nhìn gã một cái nói:

- Tôi nói gì cần anh hiểu sao?

Nói xong hắn căn bản cũng không thèm nhìn Vạn đại ca, khua tay thì một đao gió xoẹt qua.

Tu sĩ tên Vạn đại ca thấy Diệp Mặc không ngờ dùng đao gió để đối phó với gã, suýt chút nữa thì bật cười. Tí nữa thì gã cho rằng Diệp Mặc là một tu sĩ Kim Đan, bây giờ xem ra, cũng chỉ là một tu sĩ bỏ đi mà thôi. Đao gió, đúng là chỉ đối phương mới nghĩ ra Chỉ trong chốc lát sau, gã cũng không cười được nữa, gã cảm thấy mình không ngờ trong nháy mắt cử động cũng không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đao gió từ đỉnh đầu gã đánh xuống. Đao gió đó giống như một đường kiếm rất ngọt vậy, từ ấn đường gã cắt xuống, rạch tận đến cổ họng của gã.

Một tia máu tươi phun ra, tên tu sĩ họ Vạn kia không dám tin mà ngã xuống, gã trước khi chết cũng không dám tin mình lại chết dưới một đường đao gió.

Trong nháy mắt một nam một nữ tu khác cùng với Hạ Bình Nhi cũng ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói:

- Diệp, Diệp đại ca, anh giết gã rồi?

Lúc này một nam một nữ kia cũng lập tức bừng tỉnh lại, toàn người toát mồ hôi lạnh, lại càng không dám hỏi nửa câu, sau đó lùi về sau.

Diệp Mặc không trả lời Hạ Bình Nhi mà bỗng nhiên nhìn một nam một nữ kia nói:

- Nếu như hai người dám lùi một bước nữa, thì tôi sẽ giết cả hai. Tôi nghĩ Hạ Bình Nhi cũng sẽ biết được chỗ nhốt Hoàng Phinh, hai người nói bây giờ nói rõ ràng ra, sau đó dẫn chúng tôi đến, hay là tiếp tục lùi lại chờ đao gió của tôi?

Tu vi Hóa Chân của Diệp Mặc, trải qua bao nhiêu chuyện, chuyện như này chỉ cần Hạ Bình Nhi nói ra, còn nhìn xem phản ứng của tên họ Vạn kia nữa, hắn liền biết được chuyện này nhất định chính là Tiên nhân khiêu.

Dám hoài nghi thông cáo 100% là những tu sĩ qua đường, những tu sĩ qua đường từ bên ngoài tới không có hậu đài thì dễ hãm hại nhất. Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu tại sao tu sĩ Hàm Nguyên thành lại càng ngày càng ít đi, ngoại trừ phường thị sương mù, đến cả tổ chức công khai hãm hại người cũng tồn tại, người ở đây không ít đi mới là chuyện lạ.

Tên nam tu hơn ba mươi tuổi bỗng nhiên run giọng nói - Tiền bối, vãn bối nói, vạn bối nói hết.

- Hồ Tự, anh không muốn sống nữa à…

Nữ tu kia chỉ nói được vài từ, thì cảm giác ấn đường của mình cũng có chút lạnh, lập tức cô liền hiểu ra mình trong nháy mắt đã đi lên vết xe đổ của tên tu sĩ họ Vạn kia rồi.

Lần này Diệp Mặc cũng không nói gì, hắn chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm tên nam tu hơn ba mươi tuổi kia.

Nam tu lúc này làm gì còn không hiểu nên nói gì, căn bản không dám

giấu diếm tí nào lẩm bẩm nói:

- Chuyện đó không liên quan đến chúng tôi, Tư gia ở Hàm Nguyên thành muốn chúng tôi làm như vậy. Tư gia muốn chúng tôi đối phó với những tu sĩ đi qua Hàm Nguyên thành, thậm chí tại sao lại như vậy, chúng tôi cũng không rõ, chỉ biết có nữ tu Trúc Cơ nào sạch sẽ thì phải tặng cho Vạn phủ. Sau đó bọn họ bắt nữ tu đó ăn vài loại đan dược, cuối cùng do chúng tôi trong vài ngày ở Nguyệt Viên đem đến nơi sương mù Nam Sơn, trong màn sương mù đó lấy tinh huyết, tinh huyết đó chính là đồ Tư gia cần.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Tôi nói tại sao ba con kiến hôi các anh lại cũng có hộ giáp linh khí cực phẩm, hóa ra là chuẩn bị đến phường thị Nam Sơn. Nói như vậy, thì anh cũng giết nhiều người lắm rồi.

Nam tu kia vội khua tay nói:

- Không phải, tiền bối, vãn bối giết người rất ít. Người giết người đều là Vạn Trị và Sát Huyết Phi, chính là hai người trước mặt tiền bối vừa nãy. Bình thường, thì đều là Huyết Phi bắt nữ tu, Vạn Trị thì lấy máu, vãn bối chỉ phụ trách loại trừ màn sương mù màu xám kia.

Thần thức của Diệp Mặc quét lên trên thân thể của tu sĩ Trúc Cơ viên mãn Hồ Tự này, phát hiện ra cơ thể của gã đã bị khí sương mù màu trắng xám kia xâm chiếm rồi, đến bây giờ vẫn chưa thể thoát ra khỏi màn sương mù kia được, thời gian cũng rất lâu rồi, người này nhất định sẽ hỏng toàn bộ kinh mạch. Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, cũng không nói ra chuyện này, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Hoàng Phinh ở đâu?

Đối với Hoàng Phinh thì cảm quan của Diệp Mặc cũng không tệ lắm, lúc trước hắn rời khỏi Chính Nguyên kiếm phái, còn tặng cho Hoàng Phinh một viên Trúc Cơ đan, không ngờ, khi gặp lại, cô không ngờ lại bị người khác

lấy máu.

Hạ Bình Nhi sớm đã nghi ngờ ba người Vạn Trị, nhưng nghi ngờ này cô căn bản cũng không dám nói ra ngoài, chỉ để trong lòng mà thôi. Bây giờ Hồ Tự nói ra rồi, cô lập tức hiểu ra, lúc này sắc mặt cô cũng có chút tái nhợt chỉ Hồ Tự nói:

- Hóa ra các anh đưa đan dược cho tôi ăn chính là loại đan dược đó, các anh cũng muốn mấy ngày nữa sẽ đưa tôi đến phường thị Nam Sơn hút máu đúng không?

Hồ Tự không dám giấu diếm, chỉ khúm núm gật đầu nói:

- Đúng, đúng, Hoàng Phinh bây giờ vẫn ở trong Tư gia, đợi chút nữa khi chúng tôi dẫn đi, thì sẽ đến Tư gia dẫn cô ấy đi.

Diệp Mặc quay đầu nói với Hạ Bình Nhi:

- Anh trai cô không có chuyện gì, thì đến Tư gia xem trước đi.

Nói xong, lại lạnh lùng nói với Hồ Tự:

- Dẫn đường đi.

Lúc này Hồ Tự nào dám phản bác lại nữa, gã đã biết Diệp Mặc quả quyết sát phạt, chỉ cần hơi do dự chút thôi, thì mình cũng sẽ như hai người Vạn Trị.

Hàm Nguyên thành bây giờ lớn nhất chính là Tư gia, cho nên Tư gia rất dễ nhận biết, cũng không mất nhiều thời gian, ba người đã đến trước cổng nhà Tư gia. Nhưng cảnh tượng trước cổng nhà, khiến cho Hồ Tự và Hạ Bình Nhi trợn mắt há mồm, ngay cả Diệp Mặc vừa nhìn thấy cảnh này cũng có chút da đầu tê dại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1330

Tu Sĩ Kiếp Biến Của Tư Gia

Trước mắt Diệp Mặc toàn bộ đều là những tu sĩ đã bị giết chết, hơn nữa cảnh tượng đẫm máu, vô cùng thê thảm. Diệp Mặc tự tin cho rằng hắn muốn tiêu diệt Tư gia, cũng không thể làm nên cảnh tượng đẫm máu như này được, nhiều nhất cũng chỉ là mấy đường lôi kiếm thiêu trụi toàn bộ Tư gia thành tro bụi.

Ở cổng Tư gia đệ nhất Hàm Nguyên lại xuất hiện cảnh tượng đẫm máu này, nếu không phải Hồ Tự tận mắt nhìn thấy, gã căn bản cũng không dám tin. Hơn nữa những thi thể kia đều mặc quần áo có in chữ Tư, rõ ràng là người của nhà họ Tư.

Cái này cũng không tính, cổng trước Tư gia cũng hoàn toàn bị phá hủy rồi, bây giờ biến thành ngói vụn, làm gì còn chút bóng dáng đệ nhất gia của Hàm Nguyên nữa? Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, bên trong chỗ nào cũng là người chết, đến hậu viên cuối cùng, thần thức mới bị ngăn cản bởi một trận pháp.

- Đây chính là Tư gia?

Diệp Mặc lạnh lùng hỏi một câu.

Đờ đẫn một lúc lâu, cho đến khi Diệp Mặc hỏi đến, Hồ Tự mới sắc mặt tái nhợt đáp lại:

- Vâng, vâng, tiền bối, đây chính là Tư gia.

Diệp Mặc lại nói với Hạ Bình Nhi:

- Chúng ta vào đó xem một chút.

Hạ Bình Nhi gật đầu, cẩn thận đi theo sau Diệp Mặc bước vào cửa chính đã bị tàn phá.

Hồ Tự thấy Diệp Mặc cũng không để ý gì đến gã, trong lòng lập tức trở nên căng thẳng, cũng không chủ động tiến lên phía trước. Đợi sau khi hai người Diệp Mặc và Hạ Bình Nhi biến mất trong nội viện Tư gia, lúc này gã mới quay người vội vàng chạy trốn. Cho đến hai năm sau, gã mới hiểu ra, tại sao lúc đó Diệp Mặc lại không thèm để ý gì đến gã, vì chỉ trong vòng hai năm này, gã cũng bị màn sương màu xám xâm chiếm cơ thể kia phá hoại, cuối cùng biến thành tro bụi.

…

- Chị Hoàng Phinh có phải cũng bị dẫn đi rồi không?

Hạ Bình Nhi cũng vội vàng hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Không đâu, những nữ tu có tư chất cũng không cao lắm, cho dù Tư gia có người muốn dùng để tu luyện, thì lúc nào cũng có thể tìm được người cao hơn. Nếu kẻ thù của Tư gia đến rồi, bọn họ cũng không thể nào cố ý dẫn Hoàng Phinh đi được.

Diệp Mặc dẫn theo Hạ Bình Nhi đến thẳng trước một trận pháp phòng ngự phía hậu viện, hắn chỉ tùy ý rắc hai trận kỳ xuống, thì trong trận pháp này xuất hiện một cửa ngầm, Diệp Mặc tiến thẳng vào trong đó.

- Á…

Diệp Mặc và Hạ Bình Nhi vừa mới tiến vào cửa hầm này, thì có một âm thanh kinh dị truyền tới. Diệp Mặc cũng vừa mới bước vào, liền nhìn thấy bên trong đó có người.

Là hai người đàn bà, người lớn tuổi không ngờ cũng đã là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ bảy rồi, còn người trẻ hơn một chút thì tu vi cũng cao, cũng đã là Hư Thần tầng thứ tư rồi.

Nữ tu Thừa Đỉnh tầng thứ bảy thoạt nhìn hình như còn trẻ hơn Hạ Bình Nhi, nhưng Diệp Mặc cũng biết, người đàn bà đó cũng không trẻ hơn Hạ Bình Nhi. Chỉ là vì tu vi của cô cao, hơn nữa không gian khổ như Hạ Bình Nhi, nên mới nhìn trẻ tuổi mà thôi.

Còn nữ tu Hư Thần tầng thứ tư kia, thoạt nhìn thì giống một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, Diệp Mặc cũng nhìn ra mặc dù tuổi tác không nhiều, nhưng cũng không chỉ là mười bảy mười tám tuổi, chắc hẳn cũng không chênh lệch nhiều so với Hạ Bình Nhi, nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi mà thôi.

Hai nữ tu cũng cực xinh đẹp, nhưng nữ tu Hư Thần kia hình như sắc sảo hơn chút.

Cô khiến cho Diệp Mặc nhớ đến người con gái mặc váy xanh tên Ngọc Nhi mà hắn gặp ở Tây Tích châu, cũng xinh đẹp không gì so sánh được. Cái khác nhau duy nhất chính là, người con gái mặc váy xanh ở Tây Tích châu kia trên người có chút khí tức mê mị, còn người con gái trẻ tuổi này thì lại mang một cái gì đó tiêu sát và lạnh lùng.

Hai loại khí tức, Diệp Mặc cũng vô cùng không thích.

- Trình độ trận pháp và công pháp ẩn nấp của anh cũng không tồi, nghĩ đến chắc cũng là đệ tử của đại môn phái nào đó ở đây phải không?

Nữ tu Thừa Đỉnh tầng thứ bảy kia liếc nhìn Diệp Mặc, rồi lại nhìn Hạ Bình Nhi đứng sau lưng hắn, lạnh lùng nói.

Diệp Mặc từ người của hai người đàn bà này cảm thấy một sát khí nhàn nhạt, lập tức biết những người chết bên ngoài và trong này đều là do hai người này làm.

Hai người đàn bà này giết người thì thôi, nhưng lại giết đến mức làm nên cảnh tượng đẫm máu như vậy, rõ ràng cũng không coi tính mạng của tu sĩ khác ra gì.

Hạ Bình Nhi có chút nao núng lùi về phía sau Diệp Mặc một chút, rõ ràng cô đối diện với hai nữ tu này chẳng những sợ hãi, mà còn có chút tự ti.

Diệp Mặc cũng không trả lời câu hỏi của người đàn bà Thừa đỉnh này, thần thức của hắn cũng đã quét đến nơi có che chắn thần thức, lập tức hắn liền phóng ra một Thần thức đao hóa hình ra. Thần thức của hắn lập tức liền phá vỡ được trận pháp che chắn thần thức này, thì nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của ba nữ tu, Hoàng Phinh da mặt có chút đen nhẻm không ngờ lại xuất hiện trong đó. Sau khi nhìn thấy Hoàng Phinh, Diệp Mặc mới biết hắn hoàn toàn nhầm lẫn tên Liễu Nguyệt Chân và Hoàng Phinh rồi.

Lúc trước khi hắn đi, có đưa tặng Trúc Cơ đan là cho Liễu Nguyệt Chân, chứ không phải là Hoàng Phinh kia. Theo lý mà nói Hoàng Phinh phải ở cùng một chỗ với Tương Dị cụt một tay, không biết tại sao cô lại không ở cùng với Tương Dị, ngược lại lại ở cùng với anh em Hạ Bình Nhi.

- Tương Dị đâu?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi Hạ Bình Nhi.

Hạ Bình Nhi vội vàng nói:

- Tương Dị sư huynh trong một lần ra ngoài làm nhiệm vụ vì bảo vệ chị Hoàng Phinh, nên đã mất mạng. Sau đó Chân Nguyên kiếm phái xảy ra chuyện, chị Hoàng Phinh trên đường đi lại gặp được tôi và anh trai tôi, nên đi cùng nhau.

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng thầm than, tên Tương Dị này đúng là si tình Hoàng Phinh. Lúc trước y vì Hoàng Phinh mà mất đi một cánh tay, bây giờ lại đến tính mạng của mình cũng tặng cho người ta.

Nữ tu Thừa Đỉnh kia thấy Diệp Mặc cũng không để ý gì đến lời nói của

cô, sắc mặt lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, dường như muốn ra tay với Diệp Mặc. Mà đúng vào lúc này, trong tận cùng hậu viện lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, cô cũng không kịp ra tay với Diệp Mặc, kéo theo người con gái trẻ tuổi kia, trong nháy mắt phi độn biến mất.

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến hai người đàn bà đã rời đi kia, mà lại dẫn theo Hạ Bình Nhi đến trước cấm chế kia, tiện tay kéo một cái, cấm chế kia lập tức tiêu tán trong không trung.

- Chị Phinh…

Hạ Bình Nhi vừa nhìn thấy Hoàng Phinh sắc mặt vô cùng tái nhợt đã ngồi đờ đẫn một bên, còn hai nữ tu Trúc Cơ còn lại cũng vô cùng đờ đẫn.

Nghe được Hạ Bình Nhi gào thét, Hoàng Phinh lúc này mới tỉnh lại, trong mắt cô lộ ra vẻ vô cùng kinh hoảng, vội vàng hỏi:

- Bình Nhi, sao em cũng đến rồi?

Hạ Bình Nhi vội vàng chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Em gặp được Diệp đại ca ở Hàm Nguyên thành, sau đó Diệp đại ca cùng em đi cứu chị.

Hoàng Phinh lúc này mới nhận ra Diệp Mặc, vội vàng đứng dậy cám ơn.

Diệp Mặc khua khua tay nói, thần thức của hắn đảo qua, liền biết được trong thân thể của Hoàng Phinh có một loại độc dược mà thôi, hai người con gái ở cùng Hoàng Phinh cũng vậy.

Diệp Mặc lấy ra ba viên đan dược cho ba người Hoàng Phinh uống, sau khi giải độc xong, hai người còn lại thiên ân vạn tạ rồi rời đi. Diệp Mặc cũng lấy ra một cái nhẫn đưa cho Hạ Bình Nhi nói:

- Trong này có đan dược trị thương cho anh trai cô, còn có đan dược tu luyện Trúc Cơ kỳ nữa. Cô đi cứu anh trai cô đi, sau đó chia đồ trong nhẫn

thành ba phần cho ba người, rồi rời khỏi Hàm Nguyên thành.

Hạ Bình Nhi theo bản năng nhận lấy chiếc nhẫn nói:

- Vậy Diệp đại ca anh thì sao?

- Tôi còn một số chuyện nữa, dẫn theo mấy người không tiện lắm. Nếu mọi người không có nơi nào để đi, thì cứ đến thẳng Phỉ Hải thành. Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành là sản nghiệp của tôi, mọi người cứ cầm miếng ngọc bài này đến là được.

Diệp Mặc nói xong liền lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Hạ Bình Nhi.

Còn hắn thì phải đi tìm Ức Mặc, còn phải đến phường thị Nam Sơn, dẫn theo ba tu sĩ Trúc Cơ Hạ Bình Nhi hiển nhiên là không được.

- Vậy thì Diệp đại ca, chúng tôi và chị Hoàng Phinh đi trước đây.

Hạ Bình Nhi biết Diệp Mặc chắc chắn còn chuyện riêng, mặc dù cô cũng không biết tu vi của Diệp Mặc, nhưng tu vi của hắn nhất định không thấp, rất có khả năng cũng đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi.

Cô cũng không còn là cô bé không hiểu chuyện ngày trước nữa, sau khi nhận đồ của Diệp Mặc rồi, cái đầu tiên là không muốn ảnh hưởng đến việc của Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc lại gật đầu dặn dò nói:

- Đan dược kia anh trai cô sau khi ăn xong rồi thì lập tức sẽ khỏe lại, sau đó các cô nhanh chóng rời hỏi Hàm Nguyên thành, nơi này không phải là nơi tốt đẹp gì.

Diệp Mặc vốn cảm giác cái thành phố này có chút quỷ dị, chỉ là quỷ dị ở chỗ nào, hắn cũng chưa thể khẳng định được.

- Vâng, Diệp đại ca.

Hoàng Phinh và Hạ Bình Nhi cũng rất tự giác, sau khi trả lời xong, thì nhanh chóng rời khỏi Tư gia.

Thần thức của Diệp Mặc để ý đến lúc hai người rời đi, lúc này mới dọc theo hướng hai nữ tu lúc trước rời đi đuổi theo. Nhưng chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc lại xuất hiện trước một trận pháp phòng ngự, sau khi vứt hai trận kỳ xuống trận pháp xong, Diệp Mặc lại phát hiện ra bên trong có một đại điện cực lớn, mà cái đầu tiên hắn nhìn thấy vẫn là hai người đàn bà vừa nãy.

Nhưng cái khác nhau duy nhất chính là, hai người đàn bà lúc trước nét mặt lạnh như băng, phong kinh vân đạm, còn nữ tu Thừa Đỉnh tầng thứ bảy bây giờ lại mất đi một cánh tay. Không cần nhìn vết máu còn loang lổ trên chỗ tay cụt kia, Diệp Mặc cũng biết cánh tay của cô ta là vừa mới bị mất, chỉ vừa nãy thôi cánh tay của cô vẫn còn nguyên vẹn.

Nữ tu trẻ tuổi Hư Thần kia thì đang sắc mặt tái nhợt đỡ lấy nữ tu Thừa Đỉnh kia, ánh mắt gắt gao nhìn tế đàn ở giữa đại điện.

Trên tế đàn có một người đàn ông râu tóc bạc phơ, thoạt nhìn thì trẻ tuổi, nhưng khiến người ta lại có cảm giác rất già.

Người đàn ông kia cũng đã là tu vi Kiếp Biến tầng thứ nhất, nhưng khí tức thì lại điều độ chừng mực, rõ ràng mới lên cấp chưa được một tháng. Thần thức của Diệp Mặc vừa quét đến khí tức loang lổ máu trên người gã, liền biết được người này có công pháp tu luyện cũng cực kỳ hung tàn.

Người đàn ông tóc trắng kia thấy Diệp Mặc đi vào cũng lộ ra chút nghi ngờ, lập tức gã liền hiểu ra Diệp Mặc dùng che giấu tu vi, nếu không căn bản cũng không thể nào đến gã cũng không nhìn ra được tu vi của hắn.

Cho nên gã chỉ cần liếc nhìn Diệp Mặc, rồi lại chằm chằm nhìn nữ tu bị mất cánh tay kia nói:

- Rất tốt, các cô đến thật đúng lúc. Vừa nãy nếu không phải một cánh tay của cô, tôi quả thực khó có thể thu công được, đợi lát nữa tôi sẽ cám ơn cô.

Nói xong dường như để giải thích rõ hơn, gã lại lè lưỡi liếm môi nói:

- Nói ra tôi có thể thăng cấp lên Kiếp Biến, cũng là vì cô bé kia đi cùng các cô. Hắc hắc, cái tươi mát, cái sạch sẽ kia, tôi cũng nhớ một tháng rồi, hôm nay cuối cùng cũng có thể thưởng thức được rồi.

Dừng lại một chút, gã lại liếc nhìn Diệp Mặc, sau đó lại nói với nữ tu kia:

- Tôi tiêu diệt cả nhà Tư gia, đợi chút nữa hiến dâng người cô, cũng đã không thiệt cho cô rồi. Tôi bóp chết con kiến hôi này đã, tránh việc hắn ảnh hưởng đến cảm xúc của chúng ta.

Nói xong gã không ngờ lại giơ tay ra trực tiếp hướng về phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1331

Bóp Chết Kiếp Biến

Diệp Mặc cười nhạt, chỉ là một tu sĩ Kiếp Biến mà cũng dám động thủ với mình, đã vậy còn muốn mô phỏng lại 'Chân nguyên thủ' của tu sĩ Hóa Chân nữa chứ.

Có thể ngưng hóa chân nguyên, biến ảo thành 'Chân nguyên thủ' thực chất, thì chỉ có tu sĩ Hóa Chân mới có thể làm được. Mà cái tên tu sĩ Kiếp Biến tầng một này thì hiển nhiên là không thể nào làm được, y chỉ có thể thông qua một loại công pháp đặc thù nào đó, để khiến bàn tay của mình có thể duỗi dài ra, sau đó với tới để nắm lấy đối phương mà thôi.

Diệp Mặc thậm chí còn có một loại cảm giác cổ quái. Nếu như là lúc trước, thì điều đầu tiên mà hắn nghĩ hẳn là sẽ tính toán mọi biện pháp để mà chạy trốn, nhưng hiện tại thì hắn giống như là đang đùa giỡn đối phương vậy. Trong lòng hắn lúc này cũng thầm cảm khái, ở Tu Chân Giới, thật đúng là không có thực lực thì sẽ không có tôn nghiêm.

Chỉ là tên tu sĩ Kiếp Biến này vừa mới vươn tay ra, thì lại đột nhiên ngừng lại, dường như y đã nghĩ tới một chuyện trọng yếu gì đó, cho nên lập tức đã thu tay lại. Lúc này y mới nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi hỏi:

- Vừa rồi mày vào đây bằng cách nào?

Tên tu sĩ Kiếp Biến này nhớ tới trận pháp phòng ngự miễn cưỡng cũng đạt tới cấp bẩy mà chính y đã bố trí. Cô gái kia trước đó có thể mạnh mẽ tiến vào là vì cô là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng bẩy, còn Diệp Mặc thì lại trẻ tuổi như vậy, cho dù là công pháp ẩn nấp của hắn có cao thâm tới đâu, thì làm sao có thể xông qua được trập pháp phòng ngự của mình được? Lẽ nào hắn

còn là một đại sư trận pháp sao, hay là hắn còn có cái bí quyết gì khác?

Bất luận là Diệp Mặc vào bằng cách nào, thì vấn đề này y nhất định phải tìm hiểu rõ ràng. Bằng không khi Diệp Mặc bị y bóp chết rồi, thì ai có thể cho y biết được đáp án đây?

Biết rõ rằng cho dù hiện tại tên tu sĩ Kiếp Biến kia dừng tay lại, thì kết cục của Diệp Mặc cũng không thể nào tốt được, nhưng hai cô gái kia cũng không hề có tâm tư mà nhìn, vì lúc này chính bản thân các cô cũng khó tự bảo toàn rồi, đâu còn tâm tư mà quản đến Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc căn bản cũng chẳng thèm quản tới câu hỏi của tên tu sĩ Kiếp Biến kia, thậm chí cũng không hề dừng bước, trái lại vẫn tiếp tục đi tới cái tế đàn nằm giữa đại điện của tên tu sĩ Kiếp Biến kia.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia thấy Diệp Mặc lại dám không thèm nhìn y lấy một cái, nhất thời giận đến tím mặt, lần thứ hai mô phỏng ra 'Chân nguyên thủ', muốn nắm lấy cổ của Diệp Mặc.

Nhưng trên mặt của y rất nhanh lại lộ ra một biểu tình kinh hoàng. Y phát hiện ra 'Chân nguyên thủ' mô phỏng của mình căn bản không có biện pháp để chuyển động. Trong nháy mắt này, thì y hiểu được là có chuyện không tốt rồi. Dù cho y chỉ là một tên tu sĩ Kiếp Biến, thì cũng biết đến 'Vực'. Cho dù là không thể nào thi triển ra, nhưng cũng hiểu được cái gì gọi là 'Vực'. Lúc này thì y biết rõ, mình đã lọt vào trong 'Vực' của đối phương, lúc này đối phương muốn giết y, căn bản chỉ như là giết một con gà mà thôi.

Lúc này tên tu sĩ Kiếp Biến không còn cái tinh thần hăng hái như vừa rồi nữa, toàn bộ biểu tình trên mặt đều là kinh hoàng và sợ hãi. Lúc này thì y không còn nghĩ rằng Diệp Mặc sử dụng công pháp ẩn nấp nữa rồi. Đối phương không những còn trẻ tuổi như vậy, nhưng lại là một tu sĩ có thực lực không kém gì tu sĩ Hóa Chân.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm trên trán và sau lưng của y, căn bản là không thể nào khống chế lại được.

Cô gái đã bị cụt mất một tay kia vẫn chưa chú ý tới sự biến hóa của tên tu sĩ Kiếp Biến, mà cô lại mở miệng lạnh giọng nói:

- Họ Tư kia, ngươi hãy thả chúng ta đi, sự tình hôm nay đến đây là dừng. Bằng không nếu như ta chết, thì Sở gia cũng sẽ đem nhà ngươi thần hồn câu diệt.

Diệp Mặc nghe xong lời này thì cảm thấy buồn cười. Cô gái này quả thực là không biết cách nhận định tình huống rồi. Tên kia sẽ thả các cô ra chỉ với câu nói này thôi sao? Quả thực là nằm mơ mà. Mà Diệp Mặc vừa nghe xong lời cô gái kia nói, thì cũng hiểu rằng cô ta cũng không phải là một tu sĩ bình thương tại Tu Chân Giới này.

Thế nhưng cô gái kia cũng lập tức cảm giác được có gì đó không đúng, cái tên tu sĩ Kiếp Biến họ Tư kia căn bản là không có nghe được lời cô nói. Hơn nữa cánh tay của tên kia vươn ra cũng bị đình trệ lại giữa đường, nhưng cũng không thấy y thu hồi lại, cũng không có tiến về phía trước. Người này rốt cuộc là muốn làm cái gì? Cô gái kia liền nghi hoặc nhìn về phía tên tu sĩ Kiếp Biến râu tóc bạc trắng kia, thì lập tức lại phát hiện vẻ mặt kinh hoàng của y, hơn nữa lúc này đã có vẻ dại đi rồi.

Không đợi cho cô kịp suy nghĩ đến nguyên nhân, thì Diệp Mặc đã biến ảo ra 'Chân nguyên thủ' vươn ra ngoài. 'Chân nguyên thủ' của hắn dễ dàng nắm lấy tên tu sĩ tóc bạc kia giống như là bắt lấy một con gà vậy.

Cô gái bị cụt mất một cánh tay kia lúc này cũng hoàn toàn dại ra khi thấy cảnh tượng này.

- Ngài là tiền bối Hóa Chân?

Cô gái cụt tay giờ mới hiểu ra được, liền vô thức hỏi Diệp Mặc một câu. Nếu như không phải là tiền bối Hóa Chân, sao có thể dễ dàng biến ảo ra 'Chân nguyên thủ' mà nhấc bổng một tu sĩ Kiếp Biến lên chứ?

Diệp Mặc không để ý tới cô gái kia, trực tiếp dùng 'Chân nguyên thủ'

nắm lấy cái cổ của tên tu sĩ Kiếp Biến kia, rồi quăng y xuống đất, sau đó mới đi tới gần rồi lạnh giọng hỏi:

- Màn xương mù mầu xám trắng ở Nam Sơn phường thị là cái thứ gì? Có phải là mày đã đưa nó tới hay không?

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia bị Diệp Mặc ném xuống đất, xương cốt toàn thân gẫy ra từng khúc, phát sinh từng đợt âm thanh 'Răng rắc'. Nhưng y cũng không dám phản kháng lại chút nào.

Lúc này thì y đã hoàn toàn hiểu được, bản thân mình ở trong tay đối phương chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Y không nghĩ ra được vì sao tại cái nơi như Hàm Nguyên thành này lại xuất hiện một cao thủ như Diệp Mặc, hơn nữa ở Bắc Vọng Châu cũng hoàn toàn chưa nghe nói qua có tu sĩ cao thủ Hóa Chân.

Y đã từng cho rằng sau khi bản thân thăng cấp Kiếp Biến thì có thể tung hoành Bắc Vọng Châu rồi, nhưng hiện tại thì y mới phát hiện bản thân vô cùng đen đủi. Không ngờ sau khi thăng cấp lên Kiếp Biến, tu vi còn chưa kịp ổn định, thì đã chọc phải một tu sĩ Hóa Chân rồi, hơn nữa vừa rồi y còn định cuồng ngạo bóp chết tu sĩ Hóa Chân đó nữa chứ.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ tóc bạc này không muốn trả lời mình, đột nhiên đưa tay phóng ra một mồi lửa mầu lam, lạnh giọng nói:

- Chẳng lẽ mày muốn tao dùng Thiên hỏa thiêu đốt Nguyên Thần của mày sao?

Cái tên tu sĩ Kiếp Biến bị Diệp Mặc ném dưới đất kia nhìn thấy mồi lửa mầu lam này, lập tức kinh hoàng thốt lên:

- 'Vụ liên tâm hỏa' mầu lam...

Ngay lập tức y không thể nào khống chế được sự run rẩy của thân thể nữa. Y là một tu sĩ Kiếp Biến, hơn nữa còn là tu luyện tới tu vi Kiếp Biến ở Bắc Vọng Châu nữa, chuyện này đâu phải là chuyện dễ dàng gì? Hầu như

mỗi thời mỗi khắc y tu luyện, thì toàn bộ tài nguyên của Tư gia đều tập trung vào một mình y. Nhưng hiện tại y lại chọc phải một tu sĩ Hóa Chân còn chưa nói, lại còn là một tu sĩ Hóa Chân có loại Thiên hỏa nghịch thiên như thế nữa.

- Tôi nói... Mấy năm trước tôi vô ý lấy được một chiếc nhẫn trữ vật tại Trường Phần Khâu, trong đó có một bộ công pháp Thiên cấp cấp chín, mà một hạt giống...

Khi tên tu sĩ Tư gia này nói đến công pháp Thiên cấp cấp chín, thì ngay cả cô gái bị cụt tay kia cũng sợ hãi thiếu chút nữa phải kêu lên. Công pháp Thiên cấp cấp chín, trong toàn bộ Tu Chân Giới cũng không nhất định có được một bộ, không ngờ tên tu sĩ Tư gia này lại có thể chiếm được một bộ công pháp như vậy.

Diệp Mặc thì lại trầm mặt xuống không nói gì, công pháp Thiên cấp cấp chín ở Tu Chân Giới xác thực là thứ có một không hai rồi, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, thì thứ này chỉ là đồ bỏ đi so với 'Tam sinh quyết' mà thôi, cho nên hắn cũng chẳng có gì phải kinh ngạc cả.

Tên tu sĩ tóc bạc kia thấy sau khi bản thân nói tới công pháp Thiên cấp cấp chín, thì Diệp Mặc vẫn hoàn toàn thờ ơ, nhất thời trong lòng y càng trở nên kinh hãi. Y cho rằng sau khi mình nói ra điều này, thì đối phương lập tức sẽ lộ ra thần sắc tham lam, nói không chừng còn có thể vì thứ đó mà tha cho mình một mạng.

Hiện tại Diệp Mặc trầm mặc xuống mà không nói lời nào, cho nên y không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói:

- Bộ công pháp kia có giới thiệu vắn tắt rằng khi bắt đầu tu luyện thì cần phải có của nữ tu thanh thuần, hơn nữa tinh huyết của sương mù xám xâm chiếm cắn nuốt không gian là hiệu quả tốt nhất. Ngọc giản kia giới thiệu rằng hạt giống chính là khởi nguyên của Màn xương mù mầu xám trắng kia, chỉ cần tôi đem chôn nó ở nơi có nhiều người nhất, thì trong vòng mười năm, toàn bộ nơi đó sẽ trở thành tài nguyên cho tôi tu luyện công pháp.

Trong lòng Diệp Mặc đã hiểu ra, cái Màn xương mù mầu xám trắng quả nhiêu là được người khác tạo thành, căn bản không phải là tự nhiên hình thành.

Hắn tiếp tục lạnh giọng hỏi:

- Cái công pháp mà mày tu luyện có phải là có hiệu quả cắn nuốt không gian hay không?

Tên tu sĩ tóc bạc của Tư gia rùng mình một cái, y không hiểu vì sao Diệp Mặc lại biết truyện này. Hiện tại Diệp Mặc đã hỏi, thì y căn bản là không dám giấu diếm, vội vàng đáp lại:

- Đúng, đúng là có cái hiệu quả đó...

Giọng nói của Diệp Mặc liền bình thản:

- Mày có cơ hội toàn lực xuất thủ một lần đối với tao.

- A...

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia sau khi nghe được lời Diệp Mặc nói, thì trong lòng nhất thời mừng như điên, sắc mặt của y lập tức có chút ửng đỏ, dập đầu lắp bắp với vẻ mong chờ:

- Tiền bối, vãn bối không dám...

Diệp Mặc lại châm chọc một câu:

- Còn có thời gian ba lần hít thở nữa, nếu như mày không động thủ, vậy thì cũng không cần nữa.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia sau khi nghe được lời này, thì không hề nói nửa lời vô ích nữa, liền từ mặt đất phi thân lên, cho dù xương cốt toàn thân đứt gẫy, rung động liên tục, thì y cũng chăng hề quan tâm nữa.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia còn chưa hoàn toàn đứng vững, thì hai bàn tay

đã vung lên, đánh ra liên tiếp mấy thủ ấn hướng ra hai bên rồi lại kéo về, cùng lúc đó y cũng há cái mồm rộng ra khẽ cắn lại.

Rõ ràng là mồm y há ra rất nhỏ, nhưng thông qua loại công pháp này để thi triển, thì lại to lớn giống như là một cái bồn máu vậy.

Ken két...

Theo cái cắn khẽ của tên tu sĩ Kiếp Biến này, thì không gian vốn bình thản không có gì lại đột nhiên nổi lên sóng gió, dường như tất cả đều bị hút lại về phía tên tu sĩ Kiếp Biến kia.

Diệp Mặc cảm giác được một lực hút thật lớn kéo hắn hướng về phía cái mồm của tên tu sĩ Kiếp Biến kia. Mà lúc này trong mắt tên tu sĩ Kiếp Biến kia đã lóe lên sự khát máu và điên cuồng, dường như y muốn dùng tất cả lực lượng, một ngụm cắn nuốt hoàn toàn Diệp Mặc.

Sắc mặt của Diệp Mặc trầm xuống, hắn khẳng định loại công pháp này và loại lần trước mà hắn gặp hoàn toàn giống nhau. Chính là cái loại công pháp có thể cắn nuốt không gian. Chỉ là tu vi của cái tên tu sĩ trước mắt này còn quá thấp kém mà thôi.

Sau khi biết được điều này, thì Diệp Mặc không còn tâm tư để nhìn tên tu sĩ Kiếp Biến kia biểu diễn nữa, lần thứ hai biến ảo ra 'Chân nguyên thủ', dễ dàng nắm lấy tên tu sĩ Kiếp Biến tầng một đang muốn cắn nuốt không gian kia vào trong tay. Không đợi cho tên tu sĩ Kiếp Biến này lên tiếng cầu xin, thì 'Vụ liên tâm hỏa' của Diệp Mặc đã nương theo 'Chân nguyên thủ' của hắn thiêu rụi tên tu sĩ Kiếp Biến này thành tro tàn.

Mãi cho tới khi bên trong đại điện hoàn toàn không còn khí tức của tên tu sĩ Kiếp Biến kia, thì cô gái bị cụt tay mới kịp phản ứng lại, vẻ mặt khiếp sợ không thể nào tin được nhìn Diệp Mặc. Một hồi lâu sau, cô mới kéo theo cô gái còn lại khom người nói với Diệp Mặc:

- Vãn bối Sở Vân cùng cháu gái là Sở Ngữ Lan thuộc Sở gia Bắc Vọng

xin ra mắt tiền bối, lúc trước mạo phạm tới tiền bối, mong tiền bối thứ tội.

Cô gái cụt một tay này trong lòng cũng rất phiền muộn. Tu sĩ cao cấp của Bắc Vọng Châu vốn rất ít, tu vi Thừa Đỉnh của cô cũng không dám nói là rất lợi hại, nhưng tại Bắc Vọng Châu này muốn gặp được một người lợi hại hơn cô cũng không phải là dễ dàng, nhưng hôm này thì cô lại liên tiếp gặp phải hai người như vậy. Một cánh tay của cô còn vô duyên vô cớ bị chém mất, hiện tại ngay cả việc báo thù cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Lúc trước cô còn tưởng rằng Diệp Mặc dùng công pháp ẩn nấp tu vi, hiện tại xem ra, căn bản là do tu vi của cô quá thấp nên không thể nào nhìn thấu được người ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1332

Người Thủ Hộ

Diệp Mặc không để ý tới cô gái cụt tay này, mà dùng thần thức quét toàn bộ đại điện này một lượt, xác nhận rằng bên trong đại điện này không còn lại cái gì cả, chỉ là chỗ tu luyện của tên tu sĩ Kiếp Biến của Tư gia mà thôi. Ngay khi hắn đang muốn rời đi, thì lại nghe được cô gái cụt tay kia nói mình là người của Bắc Vọng- Sở gia.

Nhưng lời này khiến hắn lập tức nhớ tới thi hài của Sở Tiêu Y mà hắn đã gặp được ở Thiên Cương Vực tại Tây Tích Châu. Trong ngọc giản lưu lại cũng có ghi 'Bắc Vọng - Sở Tiêu Y... '

Nghĩ tới đây Diệp Mặc bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

- Cô họ Sở, vậy có biết Sở Tiêu Y hay không?

Cô gái cụt tay kia nghe được Diệp Mặc nói lời này, thì lập tức lại khom người xuống đáp:

- Hóa ra tiền bối cũng đã nghe về tổ tiên của vãn bối. Tổ tiên của vãn bối chính là Sở Tiêu Y.

Hóa ra thật sự là hậu nhân của Sở Tiêu Y. Diệp Mặc liền cảm thán một tiếng, những người của Sở gia này dường như là thích ở lại Bắc Vọng Châu thì phải, nhưng linh khí của Bắc Vọng Châu cũng không phải là nhiều mà. Bất luận là như thế nào, hiện tại đã gặp được hậu nhân của Sở Tiêu Y, thì thi hài của Sở Tiêu Y có thể giao cho cô gái tên Sở Vân này rồi.

Chỉ là hành vi của cô gái tên Sở Vân này, không chỉ nặng sát khí, lại còn có cả mùi máu tanh lộ ra ngoài, cho nên Diệp Mặc có chút khó chịu.

Diệp Mặc vừa định lấy ra quan tài ngọc chứa thi hài của Sở Tiêu Y, thì Sở Vân lại lần nữa cung kính nói:

- Tiền bối là tu sĩ của Bắc Vọng Châu sao?

Diệp Mặc tuy rằng không thích Sở Vân, nhưng cũng xem trọng mặt mũi lão tổ của cô là Sở Tiêu Y, nên vẫn gật đầu trả lời:

- Không sai, tôi cũng coi như là tu sĩ của Bắc Vọng Châu.

Sau khi Sở Vân nghe được Diệp Mặc nói, thì lập tức liền kinh hỉ:

- Bắc Vọng Châu chúng ta rốt cuộc cũng có tu sĩ Hóa Chân thứ hai rồi, thật sự là quá tốt. Vãn bối còn chưa được thỉnh giáo đại danh của tiền bối.

Diệp Mặc nhíu mày, cũng không hề nói gì. Hắn cũng không thích cô gái tên Sở Vân này, cho nên cũng không muốn cùng cô có chút liên hệ nào. Đợi lát nữa sau khi giao đồ vật cho cô ta xong, thì Diệp Mặc sẽ rời đi ngay.

Sở Vân dường như đã nhìn ra được Diệp Mặc không thích cô, cho nên cô lại khom người thi lễ với Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Tiền bối chắc là thấy sự sát phạt quyết đoán của tôi, hơn nữa còn cả cảnh máu tanh lúc trước, cho nên không được vừa mắt lắm. Kỳ thực thì vãn bối cũng là bất đắc dĩ, cho nên mong được tiền bối lượng giải.

Nói xong thì cô căn bản cũng không đợi Diệp Mặc hỏi, mà đã chủ động giải thích:

- Sở gia của vãn bối là gia tộc đời đời thủ hộ ở Bắc Vọng Châu. Tổ tiên của Sở gia là Sở Tiêu Y công lực thông thiên, nhưng cũng không hề nóng lòng phi thăng, chính là vì muốn thủ hộ Bắc Vọng Châu này. Sau khi người mất tích, thì đệ tử của người cũng không hề buông bỏ trách nhiệm thủ hộ Bắc Vọng Châu. Vãn bối lần này tới Hàm Nguyên thành, cũng là bởi vì chuyện của Nam Sơn phường thị mà đến.

Diệp Mặc nghe tới đây, thì giờ mới hiểu được vì sao Sở Tiêu Y và Sở Vân nói chuyện thì đều đặt hai chữ 'Bắc Vọng' ở phía trước rồi, hóa ra Sở gia của cô chính là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu, chuyện gì cũng đặt sự tình của Bắc Vọng Châu lên hàng đầu. Sau khi hiểu được điều này, thì trong lòng Diệp Mặc bắt đầu kính nể, bất luận là như thế nào, thì một cái gia tộc đời đời thủ hộ cho một châu lục đều là gia tộc đáng được tôn kính.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc trở nên hòa hoãn, thì Sở Vân liền thở phào nhẹ nhõm rồi nói tiếp:

- Tư gia là loại bại hoại của Tu Chân Giới, tàn sát vô số tu sĩ vô tội, còn sử dụng tinh huyết của tu sĩ để tu luyện công pháp tà ác. Lần này vãn bối cố tình đi tới Hàm Nguyên thành, chính là vì muốn diệt trừ Tư gia, sau đó điều tra chuyện tình Nam Sơn phường thị. Không ngờ vãn bối còn chưa bắt đầu điều tra Tư gia, thì một đệ tử của vãn bối đã bị Tư gia mang đi, cuối cùng đã bỏ mạng tại Hàm Nguyên thành.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Sở Vân hỏi:

- Cô đã muốn đối phó với Tư gia ở Hàm Nguyên thành, vì sao lại còn mang theo đệ tử chỉ có tu vi Hư Thần tới?

Sở Vân nghe được lời Diệp Mặc nói, thì nhất thời liền đỏ mặt:

- Tiền bối hẳn là đã nghe nói qua Khổng Diệp lão nhân?

Diệp Mặc gật đầu, Khổng Diệp thì hắn đương nhiên biết, vì hắn vẫn đang dự định sẽ đi thăm hỏi Khổng Diệp tiền bối một lần.

Thấy Diệp Mặc tỏ ý biết Khổng Diệp, thì Sở Vân cũng không quá mức kinh ngạc. Danh tiếng của Khổng Diệp quá lớn, cho nên người biết tới lão cũng rất nhiều, đối phương lại là một tu sĩ Hóa Chân, thì biết Khổng Diệp cũng là một chuyện bình thường.

- Tổ tiên Sở Tiêu Y của vãn bối đã từng có hai người đệ tử, một người tên là Sở Nhàn, tiếp tục ở lại Bắc Vọng Châu để thủ hộ. Người còn lại là Sở

Cửu Vũ, lại được tổ tiên của vãn bối dẫn tới Nam An Châu. Mà đệ tử Sở Nhàn của tổ tiên tôi sau khi biết được tổ tiên mất tích, thì cũng có chuyện phải rời đi. Nhưng sau khi người rời đi thì cũng không hề có tin tức. Khổng Diệp cũng chính là đệ tử trân truyền của Sở Nhàn, cũng có thể nói là đồ tôn của tổ tiên Sở Tiêu Y của vãn bối.

Sở Vân nói ra rất nhiều tin tức, tuy nhiên cũng nói rất rõ ràng.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được tên một người mà ngàn năm vẫn không bị hạ xuống ở Nam An Châu Sở Cửu Vũ lại chính là đệ tử của Sở Tiêu Y. Mà hôm nay Khổng Diệp danh chấn một phương tại Bắc Vọng Châu cũng chính là nhất mạch đồ tôn của Sở Tiêu Y.

Sở Vân nói tới đây, thì lại thở dài một tiếng:

- Khổng Diệp tiền bối cũng coi như là sư tổ của vãn bối. Lúc trước người chính là tu sĩ Hóa Chân duy nhất của Bắc Vọng Châu. Bởi vì thọ mệnh cũng đã đến, cho nên mới có nhu cầu cấp bách là phải tìm kiếm tu sĩ mới để thay thế người thủ hộ Bắc Vọng Châu, cho nên mới thường xuyên lộ diện, mục đích là muốn tìm được một tu sĩ thiên tài. Đáng tiếc chính là cả trăm năm trôi qua vẫn không có kết quả. Thẳng tới hơn mười năm trước trong đại hội luyện đan danh nhân đường tại Toái Diệp thành, thì người mới phát hiện được một tu sĩ tên là Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe thấy Sở Vân nhắc tới chính mình, thì sắc mặt liền không được tự nhiên.

Sở Vân thì lại không biết được tâm tư của Diệp Mặc, cho nên cô tiếp tục nói:

- Khổng Diệp tiền bối lúc trước cũng muốn kiểm tra tâm tư của Diệp Mặc, cho nên mới hẹn ước với hắn thời gian trăm năm. Vốn người còn tưởng, trăm năm sau thì Diệp Mặc kia có thể tu luyện tới tu vi Ngưng Thể, thì người sẽ thu hắn làm đồ đệ. Nhưng thật không ngờ, tu sĩ tên Diệp Mặc kia lại cực kỳ nghịch thiên, chỉ ngắn ngủi có khoảng mười năm, hắn đã có

thể tu luyện tới tu vi Thừa Đỉnh hậu kỳ, đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Khổng Diệp sư tổ rồi. Cho nên Khổng Diệp sư tổ mới thay đổi lại ước hẹn trăm năm xuống còn năm mươi năm. Bởi vì đợt thú triều lần trước đã khiến sư tổ tiêu hao rất nhiều tinh lực, cho nên thọ nguyên vốn đã không còn bao nhiêu của sư tổ càng giảm thiểu nhiều hơn. Cho nên sư tổ muốn đợi năm mươi năm sau khi thọ nguyên cạn kiệt, mới đem một số sự tình trọng yếu truyền lại cho Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh, hắn thật không ngờ rằng Khổng Diệp tiền bối lại chỉ còn có năm mươi năm thọ mệnh nữa, khó trách vì sao Khổng Diệp tiền bối lại không dám khai chiến cùng với Xích Hạt. Một khi khai chiến, thì chỉ sợ là năm mươi năm thọ mệnh này sẽ tiêu hao hết trong một trận chiến đó thôi.

- Vốn những lời này tôi không nên nói với tiền bối, nhưng tiền bối là tu sĩ Hóa Chân duy nhất của Bắc Vọng Châu, mà vãn bối sợ rằng Khổng Diệp sư tổ cũng không hề biết chuyện này. Cho nên Sở Vân mới lớn mật, mời tiền bối tới gặp Khổng Diệp sư tổ một chuyến.

Thái độ của Sở Vân lúc này hoàn toàn kính cẩn hữu lễ, căn bản là khác hoàn toàn với sự sát phạt quyết đoán lúc trước.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi vốn muốn đi thăm hỏi Khổng Diệp tiền bối, cho nên dù cô không nói, thì tôi cũng nhất định sẽ đi.

Sở Vân nghe được Diệp Mặc cũng gọi Khổng Diệp là tiền bối, thì nhất thời vẻ mặt lộ ra sự kinh hỉ. Một tu sĩ Hóa Chân có thể gọi một tu sĩ Hóa Chân khác là tiền bối, thì cho dù là do tuổi tác có sự chênh lệch lớn đi chăng nữa, thì cũng không phải là do sự khách khí, mà phải là sự tôn kính Khổng Diệp lão nhân từ chính nội tâm phát ra. Cho nên sự thấp thỏm bất an của Sở Vân lúc trước lập tức bình tĩnh lại một chút.

Cho nên không đợi Diệp Mặc nói gì, thì cô lại khom người cảm tạ Diệp

Mặc:

- Đa tạ tiền bối, vãn bối vẫn chưa được thỉnh giáo tôn tính của tiền bối.

Nói xong thì cô lại thấy Diệp Mặc không có ý định trả lời, cho nên lập tức hiểu được Diệp Mặc không muốn nói, chỉ có thể tiếp tục cung kính:

- Vãn bối đã làm càn rồi. Sở dĩ vãn bối mang theo cháu gái là Sở Ngữ Lan và đệ tử đi theo, chính là vì muốn sau khi kết thúc sự tình ở đây, thì sẽ đi tới Phỉ Hải thành để bái kiến Diệp Mặc Đan Vương. Tôi muốn để cho cháu gái mình bái Diệp Mặc Đan Vương làm sư phụ, cho nên mới mang nó theo.

Diệp Mặc càng xấu hổ hơn, hắn thật không ngờ thiếu nữ này lại định bái hắn làm thầy đấy. Lúc này thì hắn càng không muốn thừa nhận mình nữa, vì người đệ tử này thì hắn nhất định sẽ không thu. Vạn nhất hắn thừa nhận, thì hiện tại liền có thêm một cái đuôi bám theo, như vậy thì làm sao được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là nói:

- Diệp Mặc không có ở Phỉ Hải thành, hơn nữa hắn cũng sẽ không thu đệ tử, cho nên các cô căn bản là không cần đi.

- Tiền bối quen biết với Diệp Mặc sao?

Sở Vân lại lần nữa kinh hỉ.

Diệp Mặc gật đầu, bất đắc dĩ nói tiếp:

- Các cô không cần phải đi Phỉ Hải thành nữa, khi tôi đi qua đó, thì Diệp Mặc đã rời khỏi Phỉ Hải thành rồi, còn không biết lúc nào thì mới trở về. Huống hồ hiện tại nghe nói hắn không hề muốn thu nhận một đệ tử nào, cho nên các cô cũng không cần phải đi. Còn cái Màn xương mù mầu xám trắng vô cùng lợi hại kia, thì tôi sẽ đi xem, các cô có thể về trước rồi.

- Vâng, vãn bối xin tuân theo ý của tiền bối.

Sở Vân vội vàng trả lời.

Diệp Mặc thở dài, chợt nhớ tới di hài của Sở Tiêu Y, liền vội vã lấy ra một cái hòm ngọc đặt trên mặt đất rồi nói:

- Tiền bối Sở Tiêu Y đã bất hạnh qua đời, không lâu trước đây tôi đã tình cờ tìm được di hài của người, cho nên liền thuận tiện mang về. Cô đã là hậu nhân của người, thì liền giao cho cô vậy.

- A...

Sở Vân và Sở Ngữ Lan liền ngây người một lúc lâu, thẳng đến khi Diệp Mặc đem ngọc giản của Sở Tiêu Y đưa cho Sở Vân, thì Sở Vân mới thanh tỉnh lại. Cô tiếp nhận lấy ngọc giản, sau đó nhìn một chút thì mới hiểu được, tổ tiên Sở Tiêu Y của các cô cũng không phải là đã phi thăng mà là đã vẫn lạc rồi.

Sau một lát, thì Sở Vân và Sở Ngữ Lan đều nhào vào hòm ngọc quan tài kia khóc lớn.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, vì hắn hiểu được tâm tình của Sở Vân lúc này. Một tín niệm vô thượng bỗng nhiên sụp đổ, khiến cho các cô không chỉ sợ hãi, hơn nữa còn có chút mê man.

Chút phản cảm vốn có của hắn đối với Sở Vân cũng biến mất hoàn toàn. Bất luận là như thế nào, thì Bắc Vọng Sở gia cũng là một gia tộc đời đời thủ hộ cho Bắc Vọng Châu đáng được tôn kính.

Sở Vân và Sở Ngữ Lan khóc một lúc lâu, thì Sở Vân mới kéo Sở Ngữ Lan đi tới trước mặt Diệp Mặc. Lần này cô liền thẳng thắn quỳ xuống:

- Đa tạ tiền bối đã đưa di hài của tổ tiên trở về. Bằng không tổ tiên của Sở gia đúng là chết cũng không nhắm mắt.

Hiển nhiên việc di hài của Sở Tiêu Y trở về Bắc Vọng Châu thì đối với Sở gia là một việc cực kỳ trọng đại.

Diệp Mặc tranh thủ thời gian đỡ hai người đứng lên, sau đó chuyển đổi trọng tâm câu chuyện:

- Đệ tử thứ nhất của tổ tiên cô là Sở Nhàn đã đi đâu, các cô có biết không?

Sở Vân vội vàng gật đầu:

- Vâng, vãn bối cũng có biết được một ít. Năm đó sau khi tổ tiên Sở Tiêu Y của vãn bối rời đi đã lâu mà chưa trở về, thì đệ tử trân truyền của người là Sở Nhàn thông báo thu nhận Khổng Diệp sư tổ làm đệ tử, sau đó nói là phải đi ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở về. Theo như Khổng Diệp sư tổ nói, thì Sở Nhàn tổ sư phải đi gia cố một cái phong ấn, nhưng sau khi Sở Nhàn tổ sư rời đi, thì cũng giống như là tổ tiên Sở Tiêu Y vậy, cũng không hề trở về...

Cho dù là Diệp Mặc nghe xong, thì cũng phải thổn thức không ngớt, vì cái người tên Sở Nhàn kia nhất định là đã gặp sự cố mà mất mạng rồi, bởi vì tên linh hồn thể Tiết Vưu Phong thủ hộ phong ấn kia cũng không hề đợi được người nối nghiệp. Hơn nữa cái ‘Cửu xoa đao thi’ kia cũng bị thất lạc ở bên ngoài, cuối cùng bị bản thân mình lấy được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1333

Nửa Sợi Dây Chuyền

Diệp Mặc nghĩ đến nửa sợi dây chuyền, lập tức lấy ra một hộp ngọc đưa cho Sở Vân nói:

- Hộp ngọc này tiên tổ cô rất coi trọng, cũng đưa cho cô. Còn nhẫn trữ vật của tiên tổ cô, những thứ trong này tôi cũng không động đến. Tôi chỉ lấy vài viên tiên tinh ra dùng mà thôi, nếu có cơ hội thì tôi sẽ trả lại cho cô, nếu tôi sau này không làm được, thì cũng không có cách nào.

Diệp Mặc nói lời này, nhưng cũng không có ý ăn năn hối lỗi gì. Chiếc nhẫn đó vốn dĩ hắn lấy được rồi, cho dù không đưa cho Sở gia thì cũng là chuyện hợp lẽ.

Huống chi di hài của Sở Tiêu Y hắn cũng mang về rồi, hơn nữa ngoài tiên tinh ra, hắn cũng không lấy bất cứ thứ gì của Sở Tiêu Y.

Sở dĩ nói tiên tinh cũng có thể trả lại Sở gia, là vì hắn rất tôn kính người như Sở Tiêu Y này. Hơn nữa hắn thăng cấp lên Hóa Chân, tiên tinh của Sở Tiêu Y cũng có phần quyết định, nếu không bây giờ hắn nhiều nhất cũng chỉ là tu sĩ Kiếp Biến sơ kỳ mà thôi, cho dù là chưa đến Kiếp Biến cũng có khả năng.

Nghe thấy tiên tinh, tay của Sở Vân cũng hơi run rẩy, nhưng cô lập tức lại khom người nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối có thể đem di cốt của tiên tổ Sở gia về đây, Sở gia tôi cũng đã vô cùng cám ơn rồi, làm gì còn dám đòi tiền bối trả lại tiên tinh nữa?

Diệp Mặc gật đầu cũng không nói nhất định sẽ trả, nếu hắn có thể lấy

được tiên tinh thì đương nhiên không có vấn đề gì, cái quan trọng là cái thứ tiên tinh này cũng không phải là đồ có thể dễ dàng lấy được trong giới Tu Chân này, hắn cũng không dám nói chắc.

Sở Vân dĩ nhiên cũng chỉ là vì câu nói của Diệp Mặc mà khách sáo, đừng nói lấy được tiên tinh rất khó, cho dù có thể lấy được, ai có thể buông tha cho tiên tinh được cơ chứ? Cô lại càng không nhắc đến chuyện này nữa, chỉ nhận lấy hộp ngọc của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại tiện thể hỏi:

- Hộp ngọc này tôi cũng mở ra xem một chút rồi, bên trong có nửa sợi dây chuyền, bảo tồn rất cẩn thận, chắc hẳn là thứ gì đó rất quý giá của lệnh tổ.

Vốn dĩ Sở Vân định quay về mở ra xem sau thì lại nghe thấy những lời của Diệp Mặc sắc mặt lại có chút cổ quái, sau đó cô mở hộp ngọc. Khi cô nhìn thấy trong hộp ngọc chỉ có nửa sợi dây chuyền, lập tức đóng hộp ngọc lại, sau đó lại trả lại hộp ngọc cho Diệp Mặc nói:

- Tiền bối, dây chuyền này là của tiên tổ, nhưng vãn bối không thể nhận được.

Diệp Mặc thấy vẻ mặt Sở Vân có chút khó coi, hắn nghi ngờ hỏi:

- Tại sao? Đồ của tiên tổ cô, cô không thể nhận được chẳng lẽ muốn tôi nhận?

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ nếu là tiên tinh hoặc khoáng thạch quý giá gì đó, muốn tôi nhận thì tôi sẽ nhận, nửa sợi dây chuyền này rõ ràng còn là của nữ, hắn nhận làm gì?

Sở Vân sắc mặt có chút lúng túng, một lát sau cô mới nói:

- Năm đó tiên tổ Tiêu Y của tôi sau khi rời đi, tiên tổ mẫu cho là tiên tổ đi tìm một người đàn bà khác. Cho nên tiên tổ mẫu để lại một gia huấn,

phàm là người của Sở gia tôi ra ngoài, thấy người đàn bà nào đeo sợi dây chuyền này thì đều trở thành thù địch, giết không tha. Năm đó tiên tổ mẫu để lại hình ảnh dây chuyền, chính là nửa sợi dây chuyện trong tay tiền bối. Vì gia huấn là do tiên tổ mẫu để lại, nên người nhà Sở gia tôi cũng không dám vi phạm, cho nên nửa sợi dây chuyền này, vãn bối không thể mang về được.

Diệp Mặc thấy Sở Vân có chút nhăn nhó, lập tức hiểu ra. Chắc hẳn Sở Tiêu Y có vợ rồi, sau đó lại có thêm một người đàn bà khác. Hơn nữa người đàn bà đó lại không hợp với vợ của gã, thậm chí thù sâu như biển. Kết quả vợ của Sở Tiêu Y sau khi Sở Tiêu Y rời đi, liền để lại một di huấn cổ quái. Nếu để lại di huấn, thì nửa sợi dây chuyền này là thứ quan trọng nhất của người đàn bà kia của Sở Tiêu Y rồi.

Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc ngay sau đó lại nhận lại hộp ngọc, thứ này để vào trong nhẫn trữ vật của hắn cũng chẳng chiếm mất không gian là mấy, hắn cũng không cần phải làm khó Sở Vân.

Sau khi nhận lại rồi, Diệp Mặc lại nói:

- Nếu như vậy, thì tôi đi trước đây.

Sở Vân thấy Diệp Mặc muốn một mình rời đi, liền vội nói:

- Tiền bối, Sở gia chúng tôi bây giờ neo người, bảo vệ Bắc Vọng châu đúng là có lực mà không đến nơi đến chốn. Khổng Diệp sư tổ cũng sắp thọ nguyên rồi, tiền bối bây giờ là tu sĩ Hóa Chân duy nhất ở Bắc Vọng châu, xin tiền bối cũng đừng quên đến Đương Lăng. Khổng Diệp sư tổ đang một mình ở Đương Lăng, ông ấy chắc cũng đang chờ tiền bối đến.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đợi lát nữa cô cho tôi một phương hướng, Đương Lăng tôi có thể đến, nhưng tu sĩ Hóa Chân của Bắc Vọng châu cũng không phải chỉ có một mình tôi, Đường Mộng Nhiêu của Ngọc Nữ phái cũng đã thăng cấp lên Hóa Chân rồi, nghe nói Phiến Phất cũng đã thăng cấp lên Hóa Chân rồi, nhưng bây giờ

không biết bọn họ ở đâu mà thôi.

- Cái gì? Đường chưởng môn của phái Ngọc Nữ cũng thăng cấp lên Hóa Chân rồi? Sao có thể được? Phiến Phất cũng thăng cấp lên Hóa Chân rồi?

Sở Vân dường như có chút không tin vào tin tức của Diệp Mặc, kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Lên cấp Hóa Chân cũng là cái gì, tư chất của cô ở Bắc Vọng châu có thể tu luyện tới Thừa Đỉnh tầng thứ bảy, muốn thăng cấp lên Hóa Chân cũng là chuyện nhanh chóng thôi, cũng không cần phải ngưỡng mộ người khác. Hơn nữa, bảo vệ Bắc Vọng châu cũng không phải là chuyện của một mình Sở gia cô. Tôi nghĩ, cô nên làm cái gì thì làm cái đó, nếu như không thể kịp được, thì đến tìm những đồng đạo khác ở Bắc Vọng châu, không cần phải một nhà gánh vác hoàn toàn trách nhiệm này.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, vẻ mặt Sở Vân cũng có chút ảm đạm, một lát sau thì lắc lắc đầu nói:

- Cám ơn tiền bối, vãn bối biết cả đời này cũng không thể nào thăng cấp lên Hóa Chân được, nếu như vận khí tốt, nói không chừng còn có thể thăng cấp lên Kiếp Biến, vận khí không tốt, thì Kiếp Biến cũng không lên được. Còn chuyện bảo vệ Bắc Vọng châu, là trách nhiệm của Sở gia chúng tôi.

- Là không có linh thạch hay là không có đan dược?

Diệp Mặc nghĩ tới chuyện Sở gia đã bảo vệ Bắc Vọng châu bao năm nay, mặc dù không liên quan gì đến hắn, nhưng tinh thần như này cũng rất đáng tôn kính, huống chi hắn còn nhận được chỗ tốt từ Sở Tiêu Y? Nếu tài nguyên không đủ, thì hắn cũng bằng lòng giúp một chút.

Sở Vân khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, tiền bối, Sở gia chúng tôi mặc dù giàu có, nhưng trải qua

bao năm như vậy, cũng không có chút nội tình lớn là bao. Đừng nói đến đan dược, cho dù là linh thạch cũng không đủ. Muốn thăng cấp lên Hóa Chân, thì căn bản cũng không thể nào. Hơn nữa, bây giờ Bắc Vọng châu còn chưa có ai có thể tu luyện ra Chân Linh đan và Kiếp Sinh đan.

Diệp Mặc ừ một tiếng, sau đó lấy ra một linh thẻ và ba bình ngọc đưa cho Sở Vân nói:

- Sở gia cô cũng coi là đã làm cho Bắc Vọng châu bao nhiêu chuyện rồi, tôi cũng có lợi từ tiên tổ Sở gia của cô, trong này có một trăm triệu linh thạch, còn có vài viên đan dược, cô cầm lấy đi. Tôi nghĩ, với tư chất của cô, cộng với chỗ đan dược này, trong vòng hai ba trăm năm, thì cũng có thể thăng cấp lên Hóa Chân được. Còn việc bảo vệ Bắc Vọng châu, tôi cho rằng cũng không thật cần thiết lắm.

Mặc dù không giải thích, nhưng ý tứ của Diệp Mặc là người nào thích ứng có thể sinh tồn được ở giới Tu Chân, căn bản không phải là một gia tộc thì đều có thể bảo vệ được.

Một trăm triệu linh thạch? Khi Sở Vân nhận lấy linh thẻ tay có chút run run. Ngay sau đó cô lại đẩy chiếc thẻ về trước mặt Diệp Mặc:

- Tiền bối, nhiều linh thạch như này vãn bối không thể nhận được.

Diệp Mặc im lặng lại lấy ra mấy linh thẻ nữa nói:

- Cô cầm lấy đi, tôi còn nhiều lắm.

Sở Vân và Sở Ngữ Lan nhìn thấy khóe mắt có chút giật giật, tiền bối Hóa Chân trước mặt này quá giàu có? Nhưng khi Sở Vân mở vài bình ngọc ra nhìn, thì suýt nữa rơi bình ngọc xuống.

Khổng Diệp cho dù xuất thân từ Sở gia, Khổng Diệp cũng là một đan vương ngũ phẩm, cô cho dù không là đan vương, nhưng thị lực cũng không kém, Diệp Mặc đưa đan dược cho cô, cô đương nhiên cũng nhận ra đó là đan dược gì.

Cô nhìn thấy Kiếp Sinh đan trong truyền thuyết, nhìn thấy Chân Linh đan, nhìn thấy Kiếp Ý đan rồi. Những thứ này đều là đan dược vô cùng quý giá, đều là đan dược Thiên cấp bát phẩm cửu phẩm.

Mặc dù Sở Vân biết những đan dược này vô cùng quý giá, thậm chí còn quý hơn nhiều so với một trăm triệu linh thạch vừa nãy, nhưng cô cũng không thể nào bỏ qua những đan dược đã tới tay này được.

Diệp Mặc biết tâm tư của cô, cũng nói:

- Cô không cần phải để ý, tôi lấy đi tiên tinh của Sở gia cô, những đan dược này cũng là do tôi tự luyện chế được, cô cứ cầm mà dùng đi.

- Tiền bối còn là một đan vương cửu phẩm?

Sở Vân lại càng khiếp sợ hỏi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đúng, tôi phải đi rồi. Các cô cũng không cần đến Phỉ Hải thành nữa, cứ về tu luyện đi. Còn địa chỉ của Đương Lăng, lát nữa cô đưa cho tôi cũng được.

- Vâng, tiền bối.

Sở Vân mặc dù trả lời ngay sau đó, nhưng sự cảm kích trong lòng vẫn chưa biến mất. Một đan vương cửu phẩm, cô nghe Khổng Diệp sư tổ nói cả đại lục Lạc Nguyệt cũng không có đan vương cửu phẩm, mà vị tiền bối trước mặt đây lại khiến cho người khác quá kinh người rồi.

Mặc dù không biết vị tiền bối này khi nào thì đến chỗ Khổng Diệp tổ sư, nhưng cô cũng nhất định phải chờ, tiền bối này và Khổng Diệp tổ sư nói chuyện, sót một chữ nói không chừng cũng là chuyện tiếc nuối.

Diệp Mặc dĩ nhiên không biết Sở Vân đang nghĩ gì, nếu như hắn biết, hắn chắc chắn sẽ không đến chỗ Khổng Diệp kia ngay, cái này khác gì đợi bị

vạch trần à…

Sở Vân dẫn theo Sở Ngữ Lan và Diệp Mặc đến cổng chính Sở gia đã bị tàn phá tan hoang, cũng rất muốn Diệp Mặc nhận Sở Ngữ Lan làm đệ tử, nhưng lời mấy lần đến cửa miệng rồi lại phải nuốt xuống.

Dù sao người ta tặng đồ cho cô, cũng không phải vì Sở Vân cô, mà là vì người thủ hộ cho Bắc Vọng châu của Sở gia, thủ hộ cho Bắc Vọng châu bao nhiêu năm như vậy rồi, còn có một nguyên nhân nữa chính là vì có liên quan đến tiên tổ Sở Tiêu Y của Sở gia, nếu như cô còn xin Diệp Mặc nhận Sở Ngữ Lan làm đệ tử, người ta bằng lòng thì tốt, nếu như không chấp thuận, thì cô đúng là không biết trước biết sau rồi.

Diệp Mặc thấy Sở Vân và Sở Ngữ Lan rời đi, thần thức cũng không phát hiện ra mấy người Hạ Bình Nhi, biết ba người Hạ Bình Nhi chắc cũng đến Phỉ Hải thành rồi, lúc này mới nhảy lên Thanh Nguyệt, hướng thẳng về phía phường thị Nam Sơn.

…

- Cô cô, cánh tay của cô không còn cách nào chữa được hay sao?

Sở Ngữ Lan và Sở Vân sau khi ra khỏi Hàm Nguyên thành, Sở Ngữ Lan lúc này mới lo lắng hỏi.

Sở Vân thở dài nói:

- Hôm nay cô cô mới biết được, cho dù là ở Bắc Vọng châu, cũng có rất nhiều cao nhân, chỉ có điều bọn họ cũng giống như Sở gia chúng ta, bình thường cũng không ra ngoài mà thôi. Hôm nay nếu như không phải vị tiền bối đó, thì chúng ta sớm đã mất mạng rồi. Haizz, đây là họa hay phúc ai mà chắc được, cô cô mất đi một cánh tay, nhưng lại có cơ hội thăng cấp lên Hóa Chân được. Còn chuyện cánh tay này không thể khôi phục được, thì cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Sở Ngữ Lan gật đầu, nhưng cũng có chút thương xót cho cánh tay của Sở Vân, cô ngẫm nghĩ rồi nói:

- Con nghe nói Tiên Khuyên Hoa có thể tái tạo được thân thể, nếu như có được…

Lời của Sở Ngữ Lan còn chưa dứt, thì Sở Vân lại khua tay nói:

- Tiên Khuyên Hoa là loại linh thảo trong truyền thuyết, thậm chí còn cao hơn cấp chín, đừng nói là chúng ta, cho dù là tu sĩ đại năng của Nam An châu cũng chưa chắc đã gặp được. Chuyện cánh tay này, đợi sau này rồi tính tiếp.

- Uhm.

Sở Ngữ Lan cuối cùng cũng gật gật đầu, không nhắc tới chuyện này nữa, nhưng sau đó cô lại hỏi:

- Cô cô, tiền bối Hóa Chân kia thoạt nhìn rất trẻ, sao lại có tu vi cao như vậy được?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1334

U Linh Trong Màn Sương Mù

Sở Vân trầm ngâm trong chốc lát rồi mới trả lời:

- Người gặp được kỳ ngộ rất khó, nếu như con nói, thì chưa đến ba mươi đã là Hư Thần tầng thứ tư rồi. Khống Diệp tổ sư từng nói, với tuổi của con và tu vi của con thì cũng coi như là thiên tài trong số các thiên tài của đại lục Lạc Nguyệt rồi. Nhưng trên thực tế mặc dù con tư chất ưu tú, nhưng cũng không phải là thiên tài trong các thiên tài, nếu con không phải nuốt một viên Cửu Thái Liên rồi, thì con cũng không thể nào đạt tới trình độ cao như này được. Con làm sao mà biết được mấy vị tiền bối Hóa Chân như kia được còn gặp kỳ ngộ thế nào?

Sở Ngữ Lan lập tức hỏi:

- Cô cô, ý của cô cô là, vị tiền bối kia đúng là tuổi không lớn lắm, cũng là vì có kỳ ngộ như con, nên mới tu luyện đến Hóa Chân khi còn trẻ tuổi như vậy?

Sở Vân lắc đầu nói:

- Hắn còn trẻ tuổi hay không thì sư phụ cũng không biết, có lẽ tuổi tác của hắn cũng không nhiều, nhưng hắn có thể tùy tiện lấy ra loại đan dược như Kiếp Sinh đan và Chân Linh đan, rõ ràng hắn cũng là nghịch thiên rồi. Nếu không cho dù có thiên tài đi nữa, không có linh thảo tu luyện thì cũng không có cách nào trở thành đan vương được, huống chi còn là đan vương cửu phẩm? Nếu như hắn có nhiều linh thảo như vậy cung cấp cho hắn tu luyện tới đan vương cửu phẩm, thì linh thảo có tư chất linh căn thăng cấp như vậy cũng là bình thường.

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp:

- Con xem tiền bối Hóa Chân đó nhìn tu vi của con cũng không ngạc nhiên gì, chứng tỏ hắn cũng gặp quá nhiều thiên tài giống như con, hoặc là hắn cũng là một thiên tài.

- Vậy cô cô à, chúng ta bây giờ có đi đến Phỉ Hải thành nữa không?

Sở Ngữ Lan ừ một tiếng, sau đó lại hỏi.

- Không đi nữa, chúng ta đến chỗ Khổng Diệp tổ sư. Nếu vị tiền bối Hóa Chân đó muốn đến chỗ tổ sư, thì cô cô sẽ định xin hắn nhận con làm đệ tử, xem hắn có đồng ý hay không?

Sở Vân sau khi đáp lại lại hỏi một câu.

- Hả.

Sở Ngữ Lan kinh ngạc thốt lên một câu, sau đó lại nói:

- Tổ sư chẳng phải nói con có thể bái Diệp Mặc làm thầy hay sao? Bây giờ lại đổi thành bái người khác, thì có phải không được tốt lắm không?

Sở Vân liếc nhìn Sở Ngữ Lan nói:

- Nếu con đã bái Diệp Mặc làm thầy rồi, thì đương nhiên không tốt. Bây giờ Diệp Mặc còn không biết chúng ta muốn đến Phỉ Hải thành, thì làm sao có thể không tốt được? Hơn nữa, đây cũng là chúng ta đơn phương tình nguyện, người ta có đồng ý hay không lại là hai chuyện khác nhau. Con chỉ cần nói con có bằng lòng không là được, những chuyện khác cứ để cô cô và tổ sư nói.

- Con dĩ nhiên đồng ý rồi.

Sở Ngữ Lan không chút do dự nói.

Một tu sĩ Hóa Chân còn là đan vương cửu phẩm, cô nếu có thể bái người

này làm thầy, không bằng lòng mới là chuyện lạ.

…

Lúc này Diệp Mặc cũng đã đứng trước phường thị Nam Sơn trầm mặc không nói gì, mấy năm trước khi hắn đến nơi này, tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt. Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi, thì nơi này lại tĩnh mịch đến mức một tiếng châu chấu kêu cũng không có.

Cũng đã từng có tu sĩ đã phải trả giá và kêu gào ở nơi này cũng đã biến mất vào không trung. Duy nhất chỉ còn lại một màn sương mù mông lung.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy màn sương mù này, hắn liền biết được màn sương mù này giống y như màn sương ở Sa Nguyên dược cốc ngày trước. Năm đó màn sương mù ở Sa Nguyên dược cốc người bình thường căn bản không thể nào tiến vào trong được, hơn nữa trong màn sương mù đó còn tàng ẩn U Linh cắn nuốt không gian.

Nhưng màn sương mù trước mắt này Diệp Mặc lại cảm thấy nếu đem so với năm đó, thì kém quá xa. Tu vi của hắn cũng cao hơn nhiều so với năm đó, cho nên lúc này Diệp Mặc căn bản cũng không sợ hãi chút nào màn sương mù này.

Vô Ảnh so với năm đó cũng mạnh hơn nhiều. Chỉ có điều không biết bây giờ nó còn sợ sương mù nữa không. Diệp Mặc nghĩ tới đây, tiện tay ném Vô Ảnh ra ngoài.

Vô Ảnh hiển nhiên biết được màn sương mù này, nó thậm chí không chút chậm trễ phóng thẳng đến màn sương mù này, há miệng hít, những sương mù xung quanh lập tức như mây bay toàn bộ ngưng tụ lại, trong nháy mắt bị hút hết vào miệng Vô Ảnh.

Diệp Mặc trong lòng cũng rất rõ, màn sương mù này mặc dù lợi hại, nhưng thứ nhất thời gian hình thành quá ngắn, thứ hai linh khí trong này cũng rất bình thường, phía dưới phường thị Nam Sơn nhiều nhất cũng chỉ có

một đoạn linh mạch hạ phẩm chưa thành hình mà thôi.

Mặc dù còn cách trăng tròn mấy ngày nữa, nhưng cũng có mấy tên tu sĩ không sợ chết đứng ở xa quan sát, thấy bộ dạng của bọn họ, rõ ràng là chuẩn bị đợi trăng tròn tiến vào tìm đồ tốt.

Diệp Mặc cũng không để ý đến những tu sĩ này, đi thẳng vào trong màn sương mù đó. Mấy tên tu sĩ đứng đằng xa quan sát lập tức ngây người, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy có người không phải là lúc trăng tròn mà bước vào màn sương mù này.

Vừa tiến vào trong màn sương mù này, Diệp Mặc liền cảm nhận được màn sương mù màu xám trắng này có một lực hút cực lớn hút lấy da thịt tinh huyết của hắn. Lúc này hắn cũng hiểu ra năm đó trong Sa Nguyên dược cốc, tu sĩ tiến vào màn sương mù màu trắng xám đó tại sao lại biến thành đống xương trắng. Trong màn sương mù trắng xám này, nếu đến da thịt và tinh huyết đều bị hút đi hết, không biến thành một đống xương khô mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua Vô Ảnh đang ở một bên hút lấy hút để, tay vừa giơ lên thu hồi lại Vô Ảnh vẫn chưa thỏa mãn. Hắn biết dựa vào tốc độ hút sương mù của Vô Ảnh, thì cho dù có nửa tháng cũng chưa chắc đã hút xong.

Sau khi gọi Vô Ảnh về, Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa, thi triển Cửu Dương Thiên Hỏa.

Cửu Dương Thiên Hỏa vừa mới thi triển ra, chỉ trong nháy mắt, một mặt trời màu xanh liền xuất hiện trên bầu trời phường thị Nam Sơn.

Mặt trời màu xanh này vừa mới dâng lên, thì màn sương mù màu xám trắng kia dường như có linh tính trở nên kinh hoảng. Nhưng không đợi màn sương mù màu xám trắng đó kinh hoàng tan đi, thì mặt trời màu xanh đó đã phóng ra vô số những tia sáng màu xanh, những tia sáng màu xanh đó chỉ trong nháy mắt đã bao trùm lấy toàn bộ giải đất sương mù xám trắng của

phường thị.

- Xuy xuy…

Từng tiếng vang truyền đến, màn sương mù màu xám trắng này dưới mặt trời màu xanh kia giống như tuyết gặp phải ánh nắng mặt trời hòa tan hoàn toàn, không có chút chậm trễ nào.

Mấy tên tu sĩ xung quanh đứng đợi trăng tròn ngây người ra nhìn Diệp Mặc dần dần rõ hình người trong màn sương mù màu xám trắng đó, và cả mặt trời màu xanh đang treo lơ lửng trên không trung kia nữa. Lúc này bọn họ đã hiểu, hóa ra tu sĩ trẻ tuổi không sợ chết vừa nãy tiến vào màn sương mù kia căn bản là một đại năng, người ta không phải vì phát tài mà tới, mà là vì tiêu diệt màn sương mù này nữa.

Diệp Mặc thở ra, hắn chỉ sợ Cửu Dương Thiên Hỏa không tiêu diệt được màn sương mù này, cuối cùng dùng Vô Ảnh để ăn chúng, hắn cũng không biết phải lãng phí mất bao nhiêu thời gian trong này. Màn sương mù màu trắng xám kia hắn cũng không tiêu diệt được, thì cuối cùng cũng không thoải mái.

Nhưng không đợi hắn thở phào nhẹ nhõm, thì một cảm giác cực kỳ bất an truyền đến, đó dường như là sát khi, hơn nữa còn đến một cách vô thanh vô tức.

Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, vực của mình cũng đã được mở rộng, đồng thời đại đỉnh tám cực cũng được xuất hiện trên đỉnh đầu.

Một cảm giác hư không truyền đến, Diệp Mặc phát hiện ra trong vực của hắn hình như có cái gì đó yếu ớt, ngay sau đó, hắn phát hiện ra cái thứ yếu ớt đó không ngờ lại biến mất, giống như một thứ gì đó đột nhiên bị lấy ra ngoài vậy, khiến Diệp Mặc cảm thấy không thoải mái.

Không gian cắn nuốt, Diệp Mặc căn bản cũng không nghĩ đây chính là không gian cắn nuốt. Nhưng loại không gian căn nuốt này lại kém xa so với

không gian cắn nuốt mà hắn gặp phải ở Sa Nguyên dược cốc, đến cắn nuốt 'vực' của hắn cũng phải cố hết sức.

Trong khi 'vực' bị cắn đi mất một mảng, 'vực' của Diệp Mặc lại lần nữa diễn sinh, đồng thời Tử Đao cũng được phóng ra.

'Vực' của hắn lại lần nữa được mở rộng trong nháy mắt, Diệp Mặc cảm thấy cái thứ muốn tiếp tục cắn nuốt 'vực' của mình, cũng là thứ hữu tâm vô lực. Đây là U Linh cắn nuốt không gian mà lần đầu tiên Diệp Mặc gặp, hắn nhíu nhíu mày, thứ này thoạt nhìn cũng rất ác độc.

Giống như một con côn trùng lông dài, nhưng lại to hơn nhiều so với con côn trùng lông dài. Thậm chí còn dài hơn mười mét, thân mình chỗ nào cũng chi chít xúc tu. Cái này cũng chưa tính, thứ này còn có chín cái cổ, nhưng đầu chỉ có một cái.

Nói nó có chín cổ, là vì trên tám cái cổ còn lại không còn đầu nữa, chỉ còn là một cái cổ dài ngoằng. Chỉ có một cái cổ dài ngoằng trong đó là có đầu, trên đỉnh đầu có hai con mắt hình tam giác con ngươi đầy thù hận nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhớ lại Cửu Đầu Trùng trong truyền thuyết, cái thứ này nếu như đủ chín cái đều, thì chẳng phải là một con Cửu Đầu Trùng hay sao?

Cái thứ to lớn như này, hắn lúc trước sở dĩ không phát hiện ra, là vì màu sắc của cái thứ này giống y như màu màn sương mù xám trắng kia. Hơn nữa khi màn sương mù màu xám trắng kia khi bị Cửu Dương Thiên Hỏa làm cho tiêu tan hết, thì màu sắc của cái thứ này cũng bắt đầu nhạt dần, giống như một con rồng biến sắc vậy.

Diệp Mặc cũng không do dự, Tử Đao bổ ra một đường, màu tím hồng hiện lên, con côn trùng dài màu xám trắng trong 'vực' của hắn nhìn thấy đường đao màu hồng tím kia đến, trong mắt lộ ra tia kinh hãi, nhưng cũng không chạy thoát thân.

Xuy một tiếng, đường hồng tím kia xoẹt qua đầu của con côn trùng kia, lập tức con côn trùng màu xám trắng kia hoàn toàn bị chém thành hai nửa, một mùi hôi tanh lan ra, máu chảy ra cũng đều là màu xám trắng.

Một thứ màu xám đen bay ra khỏi thân thể của con côn trùng màu xám trắng kia, dường như muốn chạy trốn. Lôi kiếm của Diệp Mặc cũng trong nháy mắt được phóng ra, sau khi xẹt xẹt tia sét xoẹt đến, thì cái thứ màu xám đen kia liền bị lôi kiếm của Diệp Mặc chém thành hư không, biến mất khỏi trời đất. Còn thi thể của con côn trùng màu xám trắng nằm trên đất kia, cũng không phai màu biến mất theo màn sương mù kia.

Diệp Mặc thu hồi Tử Đao lại, lúc này phường thị Nam Sơn chìm trong màn sương mù màu xám trắng kia dần dần hiện ra, bắt đầu có chút hình dáng chung chung, cuối cùng diện mạo cả phường thị Nam Sơn hiện ra trước mắt.

Nhưng sự náo nhiệt phồn hoa trên các tuyến phố ngày trước, lúc này cũng đã biến thành những đống xương khô và phế tích, rõ ràng âm khí rất nặng, một số túi đựng đồ và nhẫn trữ vật còn chưa phân hủy hết đều vất ngổn ngang.

Sau khi màn sương mù hoàn toàn bị mặt trời màu xanh kia làm cho tiêu tán hết, Diệp Mặc thu lại thiên hỏa.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc lại quét ra ngoài, trong phường thị này ngoài những đống xương khô và kiến trúc bị tàn phá, thì cũng không còn gì khác, giống như nơi này chưa từng có màn sương mù màu xám nào vậy, cũng chưa từng có thứ gì khác, vốn dĩ chỉ là một đống phế tích ngổn ngang mà thôi. Lắc lắc đầu, Diệp Mặc lại chăm chú nhìn một thứ duy nhất đã từng xoẹt qua màn sương mù màu xám trắng kia, chỉ có một con côn trùng ác độc có một cái đầu chín cái cổ.

Nhìn một lúc lâu, Diệp Mặc phát hiện hắn căn bản không biết thứ này là thứ gì, cũng chưa từng gặp thứ này bao giờ. Đúng vào lúc này, Diệp Mặc bỗng nhiên sinh lòng cảnh giác, đồng thời trong tầm thần thức cũng xuất hiện một bóng dáng cực nhanh.

Cái bóng dáng đó giống như sao băng hướng về phía Diệp Mặc bên này, Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, hắn biết người này.

- Đây là Phệ Hư Trùng chín đầu, cũng tên là Phệ Hư Tiên. Cái lợi hai nhất của nó ngoại trừ cắn nuốt không gian ra, còn có một loại nước bọt, nước bọt của nó là loại chất độc độc nhất vô nhị trong giới Tu Chân, một khi bị nước bọt đó dính vào người, thì vô cùng khó chữa.

Theo bóng dáng người kia xuất hiện, thì một giọng nói quen thuộc truyền đến.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Không ngờ ở nơi này có thể gặp được Đường chưởng môn, thật là may mắn.

Đường Mộng Nhiêu lắc đầu cười nói:

- Không phải là may mắn, thật ra tôi cũng đặc biệt đến tìm anh. Tôi trên đường hỏi thăm tới đây, đuổi thẳng đến phường thị Nam Sơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1335

Phệ Hư Trùng Chín Đầu

Đường chưởng môn tìm tôi có chuyện gì?

Diệp Mặc nghi hoặc.

Đường Mộng Nhiêu liền có chút buồn bã:

- Tôi đã biết được tung tích của Thiên Điệp, đang chuẩn bị đi tìm nó. Tôi nghĩ chuyện này hẳn là nên nói cho cậu biết một chút.

Sau khi Diệp Mặc nghe được lời Đường Mộng Nhiêu nói, thì liền nhíu mày lại, sau đó trầm giọng:

- Cô ta hiện đang ở đâu?

Việc Áo Thiên Điệp ám toán mình, trước đó còn muốn diệt Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành, nếu như tìm được cô ta, thì Diệp Mặc khẳng định là sẽ không thể tha cho cô ta được.

- Nó hẳn là đang ở trong tông môn năm sao là Song Tâm Cốc.

Giọng nói của Đường Mộng Nhiêu có chút suy sụp, cô đương nhiên biết Diệp Mặc có thù hận cùng với Áo Thiên Điệp. Áo Thiên Điệp đã ẩn trốn làm môn hạ của cô hơn hai mươi năm, cho nên nếu như nói không có chút tìm cảm nào thì hoàn toàn không có khả năng. Tuy rằng Đường Mộng Nhiêu biết rõ Áo Thiên Điệp đã hoàn toàn bị 'Đoạt xá' rồi, nhưng vẫn rất muốn biết rõ rằng Áo Thiên Điệp bị 'Đoạt xá' trước hay sau khi bái nhập làm môn hạ của cô.

- Làm sao mà cô biết được?

Diệp Mặc lại tiếp tục hỏi.

Lần này thì Đường Mộng Nhiêu lại chỉ thở dài, không trả lời hắn.

Diệp Mặc nghĩ đó chắc là chuyện riêng tư của Đường Mộng Nhiêu, cho nên hắn cũng không tiếp tục hỏi nữa, mà nói tiếp:

- Chờ sự tình bên này kết thúc, thì tôi sẽ cùng cô đi một chuyến tới Song Tâm Cốc.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu, cô vốn định sẽ hẹn gặp Diệp Mặc rồi cùng đi. Tuy rằng cô không thể nói rõ ra nguyên nhân, nhưng cô cảm giác rằng bản thân hẳn là sẽ làm như vậy.

- Được rồi, Đường chưởng môn, cô biết cái thứ này sao?

Lúc này Diệp Mặc lại chỉ vào cái thi thể mầu xám trắng trên mặt đất rồi hỏi.

Đã không còn liên quan tới chuyện của Áo Thiên Điệp, thì Đường Mộng Nhiêu trở nên dễ dàng nói chuyện hơn nhiều, lập tức trả lời Diệp Mặc:

- Không sai, tôi biết cái thứ này. Đây chính là loại trùng đáng sợ nhất Tu Chân Giới, tên gọi là Phệ hư trùng chín đầu. Trong bảng linh trùng kỳ dị, thì có người từng đem nó xếp hạng nhất, nhưng khi đó lại có chút trùng hợp với một loại linh trùng khác được xếp vào hạng nhất. Kết quả là trên bảng linh trùng kỳ dị của Tu Chân Giới truyền lại hai câu nói sau: “Không phải linh trùng, không phải tiên. Không phải đệ nhất 'Vô ảnh tằm'”, và “Không phải linh trùng, đã là tiên. Không là đệ nhị 'Phệ hư tiên'”.

Diệp Mặc liền sửng sốt một chút. Câu đầu tiên thì hắn đã từng nghe nói qua, không phải là nói tới 'Vô ảnh' của hắn sao? Chẳng lẽ là Đường Mộng Nhiêu đã biết được lại lịch của 'Vô ảnh'? Cô ấy đã từng thấy mình sử dụng 'Vô ảnh', liệu có phải cô đã biết được mình có 'Vô ảnh tằm' không? Diệp

Mặc lại lập tức chú ý tới biểu hiện trên mặt của Đường Mộng Nhiêu, thì lại phát hiện dường như là cô ấy không hề biết mình có 'Vô ảnh tằm'. Diệp Mặc suy nghĩ một chút thì cũng cảm thấy bình thường, vì mỗi lần hắn để cho 'Vô ảnh' xuất thủ thì chỉ trong thời gian rất ngắn, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh, thần trí còn chưa kịp tập trung chú ý tới thì mình đã thu hồi lại 'Vô ảnh' rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại tiếp tục hỏi:

- Đường chưởng môn, hai câu nói kia thì có ý tứ gì?

Đường Mộng Nhiêu liền giải thích:

- Tại Tu Chân Giới có một loại trùng nhưng cũng không phải trùng rất lợi hại. Nó tên là 'Vô ảnh thao tằm'. Nghe nói ‘Vô ảnh thao tằm’ xuất hiện từ một nơi rất thần bí, không có ai biết được, thậm chí cũng không phải là từ tiên giới đến. Nhưng ‘Vô ảnh thao tằm’ không thể nào được sinh ra tại Tu Chân Giới, nhưng nó lại có thể tung hoành tại Tu Chân Giới. Nghe nói nơi mà ‘Vô ảnh thảo tằm’ xuất hiện không có một người tu chân bình thường nào có thể tới gần cả, mỗi lần xuất hiện đều là một đôi trứng. Chỉ có cực đại đại năng mới có thể tiến vào nơi xuất hiện một đôi trứng trùng của ‘Vô ảnh thao tằm’ để mang nó đi ấp nở mà thôi.

- Bởi vì sau khi loại trùng này xuất hiện tại Tu Chân Giới, thì nó lại vô cùng lợi hại, cho nên tu sĩ ở Tu Chân Giới còn tưởng nó là một loại linh trùng kỳ dị mới. Nhưng rất nhanh bọn họ lại phát hiện, cho dù là loại linh trùng kỳ dị lợi hại nhất lúc trước, mà gặp phải ‘Vô ảnh thao tằm’ thì cũng chỉ có thể hoảng hốt mà bỏ chạy. Cuối cùng tất cả cũng không đem ‘Vô ảnh thao tằm’ liệt vào bảng linh trùng kỳ dị nữa, cho nên mới có câu “Không phải linh trùng, không phải tiên. Không phải đệ nhất ‘Vô ảnh tằm’”. Những lời này chính là để ám chỉ lai lịch của ‘Vô ảnh tằm’.

Diệp Mặc gật đầu. Lời của Đường Mộng Nhiêu vừa nói giống với lời mà trước đây Lâm Dị Bán đã từng kể qua, cho nên đây hẳn là lai lịch của 'Vô ảnh' rồi. Hắn thậm chí còn hoài nghi 'Vô ảnh' chính là được Sở Cửu Vũ mang từ Địa Cầu tới Tu Chân Giới đấy. Chỉ là loại chuyện này thì ai có thể

nói rõ ràng được?

Đường Mộng Nhiêu dừng lại một chút, rồi lại chỉ vào Phệ hư trùng chín đầu đã bị Diệp Mặc giết rồi nói:

- Loại linh trùng này thì lại vô cùng đáng sợ, là loại ác trùng hung ác nhất Tu Chân Giới, cho dù là ‘Vô ảnh thao tằm’ nếu chưa thành thục thì cũng sẽ sợ loại Phệ hư trùng chín đầu này. Nghe nói là loại ác trùng này tới từ tiên giới, hơn nữa cho dù là ở tiên giới, thì Phệ hư trùng chín đầucao cấp cũng vô cùng đáng sợ. Vì thế nên khi đem 'Vô ảnh thao tằm' xếp vào hạng nhất linh trùng, thì cũng đã đem Phệ hư trùng chín đầu xếp vào hạng hai.

- Rất nhanh có người đã phát hiện, Phệ hư trùng chín đầu so với linh trùng đã từng được xếp hạng đầu lúc trước cũng mạnh hơn vô số lần, thậm chí không thể so sánh được. Hơn nữa 'Vô ảnh thao tằm' trưởng thành cũng rất chậm, cho nên khi 'Vô ảnh thao tằm' chưa thành thục thì cũng không thể nào sánh bằng Phệ hư trùng chín đầu. Lúc này thì mới có câu “Không phải linh trùng đã là tiên. Không là đệ nhị 'Phệ hư tiên'”. Phệ hư trùng chín đầu từ đó cũng không còn được tính vào trong số các linh trùng kỳ dị nữa.

Nói tới đây, thì Đường Mộng Nhiêu lại lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Tôi cũng từ miếng ngọc giản này mà biết được. Hơn nữa loại Phệ hư trùng chín đầu này nếu nói một cách nghiêm túc thì nó cũng không hẳn là trùng. Thậm chí có thể nói Phệ hư trùng chín đầu căn bản chính là một loại linh hồn ký sinh vào mà thành.

Diệp Mặc nghe xong, thì trong lòng cũng khẽ rung động, bởi vì hắn vẫn hoài nghi cái thứ xương mù cắn nuốt không gian này là do có cái gì đó nhập vào. Hiện tại Đường Mộng Nhiêu nói như vậy, thì hắn trái lại lại có chút tin tưởng.

Tiếp nhận ngọc giản mà Đường Mộng Nhiêu đưa cho, Diệp Mặc lập tức phát hiện được những giới thiệu bên trong này giống như là quyển sách 'Vật',

chỉ có điều quyển sách 'Vật' trọng điểm là các loại khoáng thạch và linh thảo, còn cái ngọc giản này thì trọng điểm lại là các loại linh trùng và yêu thú.

Diệp Mặc rất nhanh đã tìm được giới thiệu về Phệ hư trùng chín đầu Phệ hư trùng chín đầucòn có một cái tên khác là 'Phệ hư tiên'. Là một loại ác trùng do tu sĩ sử dụng thần hồn để nuôi dưỡng, miệng nó có thể cắn nuốt không gian, nước miếng của nó có thể ăn mòn vạn vật.

Tu sĩ nuôi dương Phệ hư trùng chín đầu cần đem thần hồn của mình chia ra làm mười phần, có thể nhiều hơn, có thể phải xét từ cường độ thần hồn của tu sĩ. Trong đó một phần là bản thể chủ đạo, những thần hồn khác đều ký sinh lên Phệ hư trùng chín đầumột phần hồn thể. Mỗi một phần hồn thể khống chế Phệ hư trùng chín đầu đều phải trưởng thành thành một U Linh Trùng cắn nuốt không gian. Sau khi chín điểm hồn thể khống chế Phệ hư trùng chín đầu trưởng thành, thì bản thể chủ đạo sẽ đem chín cái đầu của Phệ hư trùng chín đầuđặt vào cùng một chỗ.

Sau khi chín phần hồn thể khống chế Phệ hư trùng chín đầu được đặt lại cùng nhau, thì chúng sẽ tự động hợp lại làm một, trở thành một Phệ hư trùng chín đầuchân chính. Nếu như có nhiều hơn chín phần hồn thể, thì những cái hồn thể thừa ra đó đều sẽ bị cắn nuốt sạch.

Khi mà chín hồn thể Phệ hư trùng chín đầuhợp nhất, thì sẽ xuất hiện chín cái đầu, tại Tu Chân Giới sẽ là tồn tại tương đương với vô địch, lúc đó mới có thể chân chính tự xưng là Phệ hư trùng chín đầu Bởi vì coi như là Phệ hư trùng chín đầu cấp thấp nhất, cũng có thể dễ dàng cắn nuốt không gian, nước miếng nó phun ra, không có bất kỳ tu sĩ nào có thể chống lại. Không chỉ nói tới tu sĩ Hóa Chân, cho dù là Hư Tiên cấp thấp cũng chỉ có một con đường là chạy trốn. Nếu như Phệ hư trùng chín đầu thăng lên đẳng cấp cao hơn, thì thậm chí đẳng cấp Kim Tiên hay cao hơn nữa thì cũng chắc chắn phải chết.

Chỉ là bước đầu nuôi dưỡng Phệ hư trùng chín đầu cực kỳ gian nan, bởi vì có rất nhiều phần hồn thể không trưởng thành được, thì đã bị tu sĩ mạnh mẽ tiêu diệt rồi. Mà tu sĩ nuôi dưỡng Phệ hư trùng chín đầu, tối đã cũng chỉ

có thể phân ra hơn mười phần hồn, một khi có quá nhiều phần hồn bị các tu sĩ khác tiêu diệt, thì người nuôi dưỡng kia cũng sẽ không thể nào khiến cho Phệ hư trùng chín đầu trưởng thành được. Dù cho chỉ thiếu một cái đầu, thì thực lực của Phệ hư trùng tám đầucũng sẽ giảm đi rất nhiều. Cho nên người nuôi dưỡng Phệ hư trùng chín đầu thường sẽ đặt những phần hồn tại những nơi bí ẩn, hoặc là những địa phương không có mấy tu sĩ cường đại.

Diệp Mặc lúc này đã phải hít vào một hơi lạnh. Loại Phệ hư trùng chín đầunày quả thực là quá kinh khủng, Chỉ là Phệ hư trùng chín đầu mới trưởng thành, thì Hư Tiên cũng không phải là đối thủ rồi. Hắn cuối cùng đã hiểu vì sao Phệ hư trùng chín đầuchỉ có thể nuôi dưỡng ở Tu Chân Giới rồi, bởi vì loại ác trùng như thế này căn bản là không thể nào nuôi dưỡng ở Tiên Giới được.

Phệ hư trùng chín đầutuy rằng lợi hại, tuy nhiên lại cần phải cắn nuốt tinh huyết của tu sĩ. Cho nên nếu như ở Tiên Giới có một cái địa phương nào bị bao phủ giống như Nam Sơn phường thị này, thì cái phần hồn đó của Phệ hư trùng chín đầusẽ sớm bị tiêu diệt tới khi bột phấn cũng không còn.

Nhưng tại Tu Chân Giới thì lại khác. Nếu như không phải là mình đi qua Nam Sơn phường thị này, thì ai có thể tiêu diệt được nó? Không nói tới Đường Mộng Nhiêu sẽ không quản loại chuyện này, cho dù là cô ấy có quản đi chăng nữa, thì cô ấy có biện pháp để tiêu diệt cái Màn xương mù mầu xám trắng này sao? Hơn nữa lời giới thiệu kia còn nói tới việc chín phần hồn Phệ hư trùng chín đầu đều là tự mình sinh trưởng, cuối cùng mới dung hợp lại với nhau. Cũng không có nói là nó sẽ thông qua hình thức Màn xương mù mầu xám trắng cắn nuốt không gian này mà trưởng thành. Vì cho tới khi hắn giết chết Phệ hư trùng chín đầu ở đây, thì Đường Mộng Nhiêu mới có thể nhận ra, bằng không thì cô còn không nhất định là có thể nhận ra được nơi này có phần hồn của Phệ hư trùng chín đầu sinh trưởng.

- Thật là lợi hại.

Diệp Mặc thu hồi lại ngọc giản, hít sâu một hơi. Hắn quyết định rằng bất luận như thế nào thì cũng phải đem cái phần hồn ở 'Vạn Dược sơn mạch' kia

tiêu diệt hoàn toàn, vì thứ này thực sự là quá kinh khủng rồi. Chỉ mới có một cái đầu đã lợi hại như vậy, vậy thì một khi chín cái đầu hợp lại, hơn nữa còn được tên tu sĩ nuôi dưỡng ra chúng khống chế, vậy thì còn đánh cái gì nữa?

Tuy rằng Lạc Hồn Khư cũng có một loại sương mù mầu trắng, nhưng Diệp Mặc cho rằng bên trong Lạc Hồn Khư không phải là Phệ hư trùng chín đầu, bởi vì ở đó không có thứ gì có thể cắn nuốt không gian cả.

Không đúng. Diệp Mặc bỗng nhiên lại nghĩ tới cái U Linh cắn nuốt không gian ở 'Vạn Dược sơn mạch' kia. Nếu như nó là một phân hồn của Phệ hư trùng chín đầu, thì vì sao trước đây Sở Tiêu Y không thể tiêu diệt được nó? Mà lại dùng phong ấn để trấn áp nó? Chính mình hiện tại có thể tiêu diệt được một con Phệ hư trùng chín đầu này, chẳng lẽ Sở Tiêu Y lại không thể nào tiêu diệt được?

Diệp Mặc nghĩ tới đây thì liền giât mình một cái. Hắn rốt cuộc hiểu rõ thứ đã bị Sở Tiêu Y phong ấn là cái gì rồi. Đó có thể không phải là một phân hồn thể của Phệ hư trùng chín đầu, mà là bản hồn chủ đạo nuôi dưỡng Phệ hư trùng chín đầu. Chỉ có loại này, thì mới có thể khiến cho Sở Tiêu Y không thể nào tiêu diệt được, mà phải lựa chọn phương pháp dùng phong ấn để trấn áp.

Đường Mộng Nhiêu không chú ý tới biểu tình của Diệp Mặc, sau khi cô nghe được Diệp Mặc thở dài một tiếng, thì cũng gật đầu một cái rồi nói:

- Phệ hư trùng chín đầu xác thực là rất kinh khủng. Tôi thật không ngờ là Tu Chân Giới thực sự lại tồn tại loại ác trùng này. Xem ra cái thứ ở 'Vạn Dược sơn mạch' kia chính là một trong các phần hồn của Phệ hư trùng chín đầu rồi.

Diệp Mặc không hề giải thích cho Đường Mộng Nhiêu hiểu. Lúc này hắn liền phóng ra một mồi lửa thiêu đốt cái phần hồn Phệ hư trùng chín đầu đã bị tiêu diệt kia. Trong lòng cũng vẫn phải âm thầm kinh hãi. May là lúc trước hắn ăn chút thiệt thòi cho nên mới dùng lôi kiếm màu đen đánh nó. Nếu như không phải như vậy, thì nói không chừng khi hắn rời đi, thì cái

phần hồn Phệ hư trùng chín đầu này sẽ lại một lần nữa sinh trưởng lại. Sinh mệnh lực của cái phần hồn Phệ hư trùng chín đầu này thật là cường hãn.

- Đi thôi, tới Song Tâm Cốc.

Diệp Mặc quyết định, trước tiên phải đi diệt trừ Áo Thiên Điệp đã rồi tính tiếp. Về phần phong ấn ở 'Vạn Dược sơn mạch', thì hắn tin rằng thực lực hiện tại của hắn còn chưa đủ được.

Nhìn thấy Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu rời khỏi, thì những tu sĩ cấp thấp trốn ở một bên lúc này mới nhất loạt tiến lên, vọt vào bên trong Nam Sơn phường thị đã tiêu tán hoàn toàn cái Màn xương mù mầu xám trắng kia.

Màn xương mù mầu xám trắng đã không còn, hơn nữa khắp nơi trên mặt đất đều là những thứ tốt. Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu không để vào trong mắt, nhưng đối với những tu sĩ Trúc Cơ và Kim Đan này thì đều là chí bảo cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1336

Cố Nhân Không Có Ở Đây

Song Tâm cốc, là một tông môn năm sao của Bắc Vọng châu, vị trí đương nhiên vô cùng tuyệt vời. Ở Bắc Vọng châu, tông môn năm sao cũng đã là tông môn cấp cao rồi.

Trên thực tế, Diệp Mặc vừa tới bên ngoài Song Tâm cốc, liền cảm giác thấy linh khí nơi này nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác.

- Bọn họ đang làm gì vậy?

Đường Mộng Nhiêu nghi ngờ nhìn rất nhiều tu sĩ đang ở bên ngoài Song Tâm cốc.

Diệp Mặc cũng nhìn thấy, bên ngoài Song Tâm cốc, có hai bang tu sĩ đang giằng co, không khí dường như rất căng thẳng, cứ như lúc nào cũng có thể đánh nhau được vậy.

- Văn trưởng lão, chẳng lẽ anh cho rằng cả Bắc Vọng châu chỉ có một mình anh là tu sĩ Ngưng Thể hay sao? Anh ỷ mình đã thăng cấp lên Ngưng Thể rồi thì có thể không coi người khác ra gì hay sao, không ngờ lại dám dẫn người trong môn đến hủy đại trận hộ sơn của Song Tâm cốc chúng tôi.

Một giọng nói có chút nghiến răng truyền đến, giọng nói này mặc dù có chút trách móc Văn Phủ Kỳ kia, nhưng khí thế rõ ràng lại yếu thế hơn.

- Ha ha ha…

Một tiếng cười lớn mang theo chút âm trầm truyền đến:

- Nhạc Bồng, Văn Phủ Kỳ tôi dựa thế mình đã là tu sĩ Ngưng Thể rồi, anh có thể làm gì? Tôi tấn công đại trận hộ sơn của Song Tâm cốc anh, thì anh làm sao?

Giọng nói vô cùng bá đạo, còn ương ngạnh gấp mấy lần so với giọng nói lanh lảnh lúc trước.

Diệp Mặc chú ý đến người đàn ông trung niên tên Nhạc Bồng mặt mày nhẵn nhụi kia, tướng mạo bình thường, tu vi Hư Thần tầng thứ bảy. Bên cạnh gã còn có hai tu sĩ Hư Thần nữa, một Hư Thần tầng thứ tư là một lão già thân người cực cao, còn người khác là Hư Thần tầng thứ hai lại là một nữ tu trung niên, Diệp Mặc vừa nhìn thấy bộ dạng của cô ta, liền biết được nữ tu này rất có khả năng là mẹ của Hải Đồng, trên mặt cũng có loáng thoáng nét của Hải Đồng.

- Người này thật là bá đạo.

Đường Mộng Nhiêu đứng bên Diệp Mặc nói một câu, rõ ràng có chút không thích tên tu sĩ tên Văn Phủ Kỳ này.

Diệp Mặc không nói gì, lúc này nữ tu Hư Thần tầng thứ hai đứng bên cạnh Nhạc Bồng cũng lạnh lùng nói:

- Văn Phủ Kỳ, Song Tâm cốc của tôi không thể làm gì được anh, nhưng Song Tâm cốc chúng tôi cũng là tông môn năm sao của Bắc Vọng châu, cho dù một trận tử chiến, Song Tâm cốc có bị tiêu diệt, thì cũng chỉ như vậy. Quỷ Tiên Phái các anh trước giờ vẫn vô cùng bá đạo, cũng không phải là lần đầu tiên đến tiêu diệt môn phái của người khác. Tông môn bốn sao Ly Thủy tông năm đó, chẳng phải là do phái Quỷ Tiên các anh tiêu diệt hay sao? Tông môn bốn sao Chính Nguyên kiếm phái và Ẩn Kiếm môn chẳng phải cũng là do các anh tiêu diệt hay sao? Đừng nói là tông môn bốn sao, các anh đến cả tông môn ba sao Đan Thảo môn cũng không buông tha, từ đó cũng có thể nhìn thấy tác phong của Quỷ Tiên phái các anh.

Nói tới đây nữ tu kia hừ lạnh một tiếng nói:

- Hôm nay Quỷ Tiên phái của anh thăng cấp lên sáu sao rồi, cho dù muốn mượn cớ tiêu diệt Song Tâm cốc, thì Song Tâm cốc cũng sống mái với anh.

Nữ tu này nói cũng hợp lẽ, Diệp Mặc thầm nghĩ hóa ra biến cố ở Chính Nguyên kiếm phái có liên quan đến Quỷ Tiên phái, hắn năm đó cũng có thù với Quỷ Tiên phái, chỉ có điều sau này tu vi cao rồi, thì cũng không còn có hứng mà thôi. Không ngờ lại gặp được tu sĩ của Quỷ Tiên phái đã thăng cấp lên tông môn sáu sao ở nơi này, hành sự cũng rất bá đạo giống như ngày trước.

Nhưng lúc này một tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ năm của Quỷ Tiên phái lại nói:

- Hải trưởng lão, chúng tôi cũng không phải là làm khó dễ Song Tâm cốc. Chỉ cần Song Tâm cốc giao người ra, thì chúng tôi sẽ đi ngay lập tức. Ngay sau đó, hắn liền một bước xông tới.

Nữ tu trung niên họ Hải kia đang muốn nói chuyện thấy một tu sĩ trẻ tuổi bỗng nhiên xông đến, mà không ngờ lại không có ai nhìn thấy hắn vào như nào, lập tức nuốt những lời định nói ra.

Diệp Mặc cũng không để ý đến tu sĩ khác nữa, mà lại lạnh lùng nhìn Văn Phủ Kỳ nói:

- Thảo Đan môn bị Quỷ Tiên phái các anh tiêu diệt rồi sao?

Văn Phủ Kỳ nghe thấy tu sĩ trẻ tuổi này xông đến trước mặt gã rồi lại nói những lời vô lễ đến vậy, lập tức tức giận. Nhưng khi gã phát hiện ra mình không thể nhìn ra được tu vi của Diệp Mặc, thì lại nhịn những lời nói bộc phát, không thèm để ý đến Diệp Mặc nữa, ngược lại lại nhìn Diệp Mặc từ trên xuống dưới.

- Không sai, Thảo Đan môn chính là do Quỷ Tiên phái chúng tôi tiêu diệt, nói chính xác là do đích thân Văn Phủ Kỳ tiêu diệt, vì chưởng môn Mộc

Dịch Thanh của Thảo Đan môn đắc tội với Quỷ Tiên phái, nghe nói đắc tội với một tu sĩ tên Kế Trí Nguyên. Mà Văn Phủ Kỳ lại chính là sư phụ của Kế Trí Nguyên, cho nên đích thân đến tiêu diệt Thảo Đan môn.

Nữ tu Song Tâm cốc kia lại rất biết thời cơ, cô dường như cũng hiểu được chút ít Diệp Mặc là ai, không đợi Diệp Mặc hỏi tiếp, cô đã nói trước.

Văn Phủ Kỳ lúc này sắc mặt đại biến, gã dường như cũng nhận ra Diệp Mặc. Chỉ có điều không đợi gã nói, thì 'vực' của Diệp Mặc cũng đã hoàn toàn trói buộc gã rồi.

Diệp Mặc sắc mặt vô cùng lạnh lùng nhìn Văn Phủ Kỳ nói:

- Kế Trí Nguyên chính là do tôi giết, tôi không đi tiêu diệt Quỷ Tiên phái của các anh, nhưng các anh lại dám đến tiêu diệt Thảo Đan môn.

Lúc trước Diệp Mặc cũng rất căm hận sự truy sát của Quỷ Tiên phái, thậm chí còn định đợi tu vi cao rồi đi tiêu diệt Quỷ Tiên phái. Nhưng đợi đến khi tu vi của hắn cao hẳn rồi, thì hắn lại không còn suy nghĩ này nữa, nói trắng ra, hắn căn bản cũng chẳng thèm tính toán với môn phái cấp thấp như Quỷ Tiên phái. Không ngờ, hôm nay hắn lại nhận được tin Thảo Đan môn bị Quỷ Tiên phái tiêu diệt rồi.

Văn Phủ Kỳ mồ hôi toát lạnh cả người, gã nghe nói Diệp Mặc rất lợi hại, nhưng bây giờ xem ra, sự lợi hại của Diệp Mặc bây giờ còn nhiều hơn những gì mà gã nghe nói. Người ta căn bản không cần động tay, thì gã cũng không còn cơ hội nhúc nhích nữa rồi. Đừng nói là gã, cho dù những tu sĩ còn lại của Quỷ Tiên phái đi theo gã cũng không thể động đậy được, những tu sĩ này hoàn toàn bị trói buộc trong 'vực' của Diệp Mặc.

Những tu sĩ của Song Tâm cốc nhìn thấy uy thế kinh người của Diệp Mặc cũng thầm kinh hãi, bất luận là chưởng môn Nhạc Bồng, hay là trưởng lão trong môn ai ai cũng làm lễ ra mắt Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng như không nhìn thấy gì, bây giờ hắn đang lạnh lùng nhìn

chằm chằm Văn Phủ Kỳ, sát cơ cho dù những tu sĩ đứng phía xa cũng cảm nhận được.

- Tiền, tiền bối…

Giọng nói của Văn Phủ Kỳ trở nên lắp bắp, gã không ngờ vừa mới thăng cấp lên Ngưng Thể, lại gặp phải loại người như Diệp Mặc này.

Trước đó không lâu gã còn ỷ vào tu vi của mình cao mà khiến cho Song Tâm cốc tức giận cũng không nói nổi câu nào, còn bây giờ hiểu ra cái gì là bị tu sĩ cao cấp ép cho tức giận mà không dám nói gì.

- Nói, người của Thảo Đan môn bây giờ ở đâu?

Diệp Mặc không ngờ Quỷ Tiên phái lại có thể giận cá chém thớt như vậy, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì dến Thảo Đan môn, Quỷ Tiên phái lại cũng có thể tức lây sang được. Nếu Thảo Đan môn bị tiêu diệt hoàn toàn, thì chuyện này hẳn hoàn toàn là trách nhiệm của hắn rồi.

- Tiền bối, tôi, vãn bối chỉ giết Mộc Dịch Thanh thôi, còn, còn những người còn lại đều đi hết rồi…

Giọng nói của Văn Phủ Kỳ nơm nớp lo sợ.

Diệp Mặc nghe thấy Mộc Dịch Thanh vì mình mà chết, sát ý lại bốc lên ngùn ngụt, thậm chí hối hận lúc đó không dẫn những người của Thảo Đan môn đến Phỉ Hải thành.

Mấy tên tu sĩ của Quỷ Tiên phái trong ‘vực’ của Diệp Mặc lập tức cảm giác thấy một sức ép cực lớn, sau khi sức ép này đè xuống, lại có một không gian đè mạnh xuống. Còn chưa đợi những tu sĩ này phản ứng lại, ‘vực’ của Diệp Mặc lại bỗng nhiên phát ra một sát cơ cực lớn.

Thịch thịch…

Mấy tia máu phun lên, những tu sĩ này hoàn toàn biến thành màn sương

máu.

Văn Phủ Kỳ hai mắt đỏ ngầu nhìn trân trối, nhưng gã cũng không nhúc nhích được, gã vừa định nói, thì lại nhìn thấy một tia sét cực lớn đánh xuống, đánh đúng vào người của gã, một lát sau, gã cũng biến thành tro bụi.

Diệp Mặc thở ra, nếu như không phải còn muốn tìm Áo Thiên Điệp, thì hắn lập tức sẽ đến Quỷ Tiên phái, tiêu diệt toàn bộ Quỷ Tiên phái. Chẳng qua là đến Song Tâm cốc rồi, cho dù muốn tiêu diệt Quỷ Tiên phái, thì cũng cần phải đợi hắn tìm được Áo Thiên Điệp rồi tính tiếp.

Lúc này tu sĩ của Song Tâm cốc cũng hoàn toàn ngây dại, đây là loại tu vi gì? Một tu sĩ Ngưng Thể chỉ bị một tia sét đánh mà đã chết rồi? Những tu sĩ khác thậm chí không cần động thủ, thì cũng bị đánh chết hết rồi?

Đúng vào lúc này Đường Mộng Nhiêu lại bước đến, còn tu sĩ của Song Tâm cốc dường như cũng đã nhận ra Đường Mộng Nhiêu, ai ai cũng hành lễ chào hỏi Đường Mộng Nhiêu.

Đường Mộng Nhiêu nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó lại nói với tu sĩ tên Nhạc Bồng nói:

- Tôi lần này cùng Diệp Mặc đến, muốn xem Song Tâm hồ của Song Tâm cốc của anh, không biết Nhạc trưởng môn có tiện hay không?

Đối diện với câu hỏi của Đường Mộng Nhiêu, Nhạc Bồng làm gì còn dám nói không tiện, gã vội nói:

- Đương nhiên là được rồi, vãn bối sẽ dẫn hai vị đến Song Tâm hồ.

Nữ tu trung niên Hư Thần tầng thứ hai lại nói tiếp:

- Hay là tôi dẫn hai vị tiền bối này qua đó.

Nhạc Bồng thấy nữ tu này nói vậy, vội vàng nói:

- Được, được, ở đó là nơi ở của Hải Đồng, Hải trưởng lão dẫn hai vị tiền

bối này qua đó cũng tốt.

…

Song Tâm hồ mặc dù không phải là nơi có linh khí nồng đậm trong Song Tâm cốc, nhưng là nơi đẹp nhất Song Tâm cốc không nghi ngờ gì. Xung quanh còn có trận pháp che chắn thần thức, mặc dù trận pháp che chắn thần thức nơi này không có cách nào ngăn được thần thức của Diệp Mặc, nhưng hắn cũng không thể thi triển thần thức đao.

Thi triển thần thức đao có lúc lại phá đi trận pháp của người ta, dù sao cũng là không lễ phép. Diệp Mặc vì chuyện Mộc Dịch Thanh của Thảo Đan môn bị giết chết, trong lòng cũng có chút không thoải mái rồi. Mặc dù trên đường đi cùng nữ tu trung niên này và Đường Mộng Nhiêu, nhưng cũng không nói câu nào.

Ba người đến cạnh Song Tâm hồ, còn chưa bước vào trong cấm chế, thì Diệp Mặc lại nhíu nhíu mày. Mặc dù hắn không cần dùng thần thức để quan sát, cũng không tiến vào trong cấm chế, nhưng hắn cũng có thể cảm nhận được, Áo Thiên Điệp không có bên trong Song Tâm hồ.

Đợi Diệp Mặc sau khi tiến vào phạm vi Song Tâm hồ, thần thức tùy ý quét một chút, quả nhiên không nhìn thấy Áo Thiên Điệp, chỉ có một mình Hải Đồng đang ngồi bên cạnh hồ hình như đang ngẩn người ra.

- Tiểu Đồng, con đang làm gì vậy?

Nữ tu dẫn Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu vào trong nhìn thấy Hải Đồng đang ngồi ngây ngẩn bên hồ, nhíu nhíu mày gọi một câu.

Hải Đồng lập tức nhìn thấy Diệp Mặc và Đường Mộng Nhiêu, sau đó lại vui mừng vọt tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp đại ca, anh đến tìm em sao?

Nữ tu kia nhìn thấy cảnh tượng này lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng

nói:

- Tiểu Đồng không được vô lễ, hai vị này là Diệp Mặc tiền bối và Đường chưởng môn của phái Ngọc Nữ.

Hải Đồng lúc này mới nhận ra Đường Mộng Nhiêu, vội vàng hành lễ.

Đường Mộng Nhiêu gật đầu cười, sau đó hỏi:

- Hải Đồng, người con gái ở cùng cô đâu rồi?

Hải Đồng vội vàng nói:

- Đường chưởng môn, ý cô hỏi là chị Tiêu Y sao? Chị ấy vừa mới đi rồi, tôi muốn chị ấy ở lại vài ngày, nhưng chị ấy không nghe, nhất định phải đi, tôi đang phải một mình khổ sở đây.

Diệp Mặc trong lòng có chút thất vọng, quả nhiên là như vậy, nhưng sau đó hắn lại nghi ngờ hỏi, cái tên Tiêu Y này sao nghe quen quá? Cái cảm giác quen thuộc này tuyệt đối không phải là vì Áo Thiên Điệp ở Vạn Dược sơn mạch đã giới thiệu cho mình một lần, mà là vì nguyên nhân khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1337

Động Cơ Của Áo Thiên Điệp

Nó đã đi đâu rồi?

Đường Mộng Nhiêu liền vội vàng hỏi, tự đáy lòng mà nói, thì cô vẫn hy vọng hôm nay có thể gặp được Áo Thiên Điệp. Lần này có thể biết được tin tức Áo Thiên Điệp đang ở đây, là nhờ có chút may mắn, cho nên nếu mất đi cơ hội lần này, thì lần sau muốn tìm được Áo Thiên Điệp sẽ rất khó khăn.

Nghe được Đường Mộng Nhiêu hỏi, thì Hải Đồng chỉ lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, Tiêu Y tỷ tỷ cũng không nói gì cả, chị ấy chỉ nói là có một số việc cần phải làm.

Diệp Mặc trầm giọng hỏi:

- Vì sao Tiêu Y lại tới đây ở, cô có biết không? Còn nữa, cô ta đã ở đây bao lâu rồi, cô có thấy có điều gì cổ quái không?

Cho dù là Hải Đồng có đơn thuần hơn nữa, thì cũng hiểu được lần này không phải là Diệp Mặc tới tìm cô, mà là đến điều tra về Tiêu Y. Lúc này thì cô cũng không dám dấu diếm gì cả, nhanh chóng trả lời:

- Tiêu Y tỷ tỷ khi tới đây thì hình như là đang bị thương rất nặng, sau đó ở lại chỗ này của tôi hơn một tháng, thẳng tới ngày hôm trước thì mới rời đi. Nếu muốn nói rằng chị ấy có điều gì cổ quái thì...

Hải Đồng dừng lại, suy nghĩ một chút rồi mới nói tiếp:

- Bình thường thì chị ấy luôn đờ ra, luôn luôn một mình thì thào nói cái

gì đó. Mỗi lần tôi hỏi, thì chị ấy luôn nói rằng đang suy nghĩ tới một số chuyện. Đúng rồi, tu vi của chị ấy hình như là rất cao, nhưng lại chỉ đeo một pháp bảo vòng cổ rất kém, chỉ là một kiện linh khí mà thôi, hơn nữa lại chỉ có một nửa. Tôi muốn tặng cho chị ấy một vòng cổ tốt hơn, nhưng chị ấy cũng không dùng, chỉ thu lấy mà thôi.

Diệp Mặc nghe đến đó, lập tức đã hiểu vì sao khi bản thân mình nghe được cái tên Tiêu Y này, thì lại có chút cảm giác kỳ quái rồi. Tên của cô ta căn bản chính là hai chữ sau trong tên của tiền bối Sở Tiêu Y. Cô ta có nửa sợi dây chuyền, hiển nhiên cũng là vì có liên quan tới Sở Tiêu Y.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức lấy ra cái hộp ngọc mầu trắng của Sở Tiêu Y, lại lấy ra nửa sợi dây chuyền từ bên trong hộp ngọc, đưa về phía Hải Đồng rồi hỏi:

- Có phải nửa sợi dây chuyền kia giống như thế này không?

Hải Đồng thấy nửa sợi dây chuyền trong tay Diệp Mặc, lập tức kinh ngạc thốt lên:

- Đúng, chính là cái này, vì sao... sẽ không phải là... Diệp đại ca, hóa ra hai người là...

Hải Đồng dường như vừa hiểu ra được chuyện gì đó, một lúc lâu sau mới yên lặng trả lại cho Diệp Mặc nửa sợi dây chuyền.

Quả nhiên là cô ta. Diệp Mặc lập tức đoán rằng Tiêu Y chính là cô gái có thâm thù đại hận với người vợ kia của Sở Tiêu Y. Hóa ra chính là cô ta đã 'Đoạt xá' Áo Thiên Điệp.

Tuy rằng Đường Mộng Nhiêu khẳng định là Diệp Mặc và Áo Thiên Điệp không có vấn đề gì cả, nhưng Diệp Mặc lại có thể lấy ra được nửa sợi dây chuyền giống hệt như của Áo Thiên Điệp, thì lại khiến cho Đường Mộng Nhiêu có chút bận tâm. Chỉ là loại chuyện này, cô cũng không có cách nào hỏi ra miệng được.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc, thì mấy người đều không nói gì, ngay cả Đường Mộng Nhiêu cũng không quấy rầy tâm tư của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đang suy nghĩ, nếu như Áo Thiên Điệp này chính là tình nhân của Sở Tiêu Y, vậy thì tại sao cô ta lại phải tìm mọi biện pháp để tiêu diệt Bắc Vọng Châu chứ? Cấu kết yêu thú, châm ngòi mâu thuẫn giữa tam đại tu sĩ Kiếp Biến của Bắc Vọng Châu? Nói thẳng ra thì, nếu như không phải là bản thân mình trở lại Bắc Vọng Châu đúng lúc, thì Bắc Vọng Châu thật sự có khả năng dần dần sẽ bị yêu thú nuốt chửng rồi.

Sở Tiêu Y là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu, vậy thì Áo Thiên Điệp hẳn là không thể nào đối nghịch với Sở Tiêu Y mới đúng? Nếu như là Áo Thiên Điệp muốn giết mình và tiêu diệt Mặc Nguyệt của mình thì thật ra lại là lời giải thích rất tốt. Nếu nói như vậy, thì khi cô ta quyết định trở thành vị hôn thê của Dịch Dật, thì đã tính toán tới tính cách của tên Dịch Dật kia rồi. Cô gái này thật là đáng sợ. Sau này cô ta lại muốn giết mình, có lẽ là do mình đã phá hỏng đại sự của cô ta, còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là cô ta dù sao cũng đã 'Đoạt xá' Áo Thiên Điệp, cho nên muốn thuận tiện giúp anh trai của Áo Thiên Điệp báo thù.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn không thể hiểu nổi vì sao Áo Thiên Điệp hết lần này tới lần khác lại muốn tu sĩ loài người của Bắc Vọng Châu bị diệt. Chẳng lẽ là vì Sở Tiêu Y đã có lỗi với cô ta, nên cô ta mới dùng cách này để báo thù? Nhưng lý do đó căn bản là không thực tế, vì làm như vậy thì sao có thể tính là trả thù được Sở Tiêu Y?

Cho dù là cô ta đem toàn bộ cái Bắc Vọng Châu này tiêu diệt, thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều tới Sở Tiêu Y cả, tối đa thì chỉ khiến người ta quyết định phi thăng mà thôi.

Phi thăng?

Trong đầu Diệp Mặc chợt lóe sáng, dường như là hắn đã hiểu được mục đích của Áo Thiên Điệp rồi.

Sở Tiêu Y chính là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu, lúc trước chính Sở Vân đã nói qua như vậy, chỉ cần một ngày Bắc Vọng Châu còn tồn tại, thì Sở gia bọn họ sẽ thủ hộ Bắc Vọng Châu một ngày.

Nhưng một khi toàn bộ tu sĩ loài người của Bắc Vọng Châu bị diệt? Thì chẳng lẽ Sở gia lại đi thủ hộ cho yêu thú hay sao? Vậy thì hiển nhiên là không thể nào. Khi đó các tu sĩ cao cấp của Sở gia khẳng định là sẽ rời khỏi Bắc Vọng Châu, sau đó giống như tất cả các tu sĩ khác, chuyên tâm tu luyện chờ ngày phi thăng.

Áo Thiên Điệp kia liệu có phải là muốn thông qua việc tiêu diệt Bắc Vọng Châu để bức cho Sở Tiêu Y phải phi thăng hay không? Bởi vì Sở Tiêu Y là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu, không thể nào phi thăng được. Nếu cô ta chung sống với Sở Tiêu Y, thì cũng không thể nào phi thăng được, cho nên cô ta chỉ có thể nghĩ ra loại biện pháp như thế này mà thôi.

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn cảm thấy cách suy nghĩ của mình quá mức điên cuồng rồi. Áo Thiên Điệp kia hẳn là cũng không phải một kẻ điên cuồng như vậy? Đây quả thực không phải là một lối tư duy bình thường mà.

Sở Tiêu Y thì đã vẫn lạc tại Tây Tích Châu rồi, cho dù là Bắc Vọng Châu có biến dạng thế nào đi nữa, thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Diệp Mặc bỗng nhiên lại thở dài một hơi, hắn nghĩ tới một khả năng khác. Nhưng việc Sở Tiêu Y đã chết thì Áo Thiên Điệp lại không hề biết. Nếu không thì cái biện pháp này của cô ta chắc cũng có thể bức Sở Tiêu Y phải ra đấy. Sở Tiêu Y là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu, cho nên một khi Bắc Vọng Châu gặp phải nguy cơ diệt vong, thì y nhất định phải xuất hiện, như vậy thì Áo Thiên Điệp có thể gặp được y rồi.

Bất luận là nguyên nhân nào đi nữa, thì đều phải có quan hệ tới Sở Tiêu Y. Diệp Mặc bỗng nhiên lại cảm giác được có chút khó xử đối với Áo Thiên Điệp rồi.

Lần sau gặp được cô ta, thì có nên giết cô ta không? Không giết thì hắn

không cam lòng, nhưng giết cô ta thì lại có lỗi với Sở Tiêu Y tiền bối. Bản thân mình có thể thăng cấp tu vi Hóa Chân cũng là nhờ chiếm được chỗ tốt từ Sở Tiêu Y. Nhưng cuối cùng hắn lại giết hồng nhan tri kỷ của Sở Tiêu Y sao, điều này không phải là có chút quá đáng rồi sao?

Mấy người Đường Mộng Nhiêu đều đang chờ đợi Diệp Mặc, thì lúc này Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Đường chưởng môn, cô đã từng nghe nói qua về Sở Tiêu Y chưa?

Đường Mộng Nhiêu mở mịt lắc đầu:

- Không nghe nói qua, y làm sao vậy?

- Vậy cô nói xem, liệu một tu sĩ Hóa Chân đỉnh có thể sống hơn một vạn năm không?

Diệp Mặc lại tiếp tục hỏi.

Lần này thì Đường Mộng Nhiêu trầm ngâm một lúc lâu rồi mới lên tiếng:

- Có thể hay không thể sống quá một vạn năm thì tôi không rõ, nhưng đại bộ phận các tu sĩ Hóa Chân ở Tu Chân Giới này đều không thể sống tới ngần ấy năm thì đã phải phi thăng rồi, không thể nào ở lại Tu Chân Giới được.

Diệp Mặc gật đầu, tuy rằng hắn nghĩ cả hai khả năng đều có thể tồn tại, nhưng mà Áo Thiên Điệp vì sao lại có thể nắm chắc rằng Sở Tiêu Y không chết, hơn nữa còn sống tới tận giờ mà không hề phi thăng?

Nếu có loại linh thảo cực kỳ trân quý, thì có thể sống cả vạn năm tại Tu Chân Giới cũng không phải là truyền thuyết, bởi vì Diệp Mặc cũng biết có một loại linh thảo ngang cấp với 'Tiên khuyên hoa', chính là 'Bàn đào bẩy mầu'. Một khi ăn được 'Bàn đào bẩy mầu', thì thọ mệnh của tu sĩ sẽ lập tức tăng thêm vạn năm. Chỉ là loại linh thảo này so với 'Tiên khuyên hoa' còn

quý hiếm hơn nhiều, bởi vì hầu hết loại linh thảo này khi còn chưa thành thục thì đã bị yêu thú hoặc là các loại động vật ăn mất rồi.

Thọ mênh thật sự là có thể tăng đấy, chỉ là nếu như không muốn phi thăng thì độ khó lại tương đối lớn. Diệp Mặc cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, có thể Sở Tiêu Y có biện pháp riêng của mình, có thể là chính Áo Thiên Điệp cũng không dám khẳng định, chỉ là cô ta đã ôm cái hi vọng đó cả vạn năm nên không nỡ từ bỏ mà thôi.

- Diệp Mặc, nếu như không có chuyện gì, thì chúng ta đi thôi.

Đường Mộng Nhiêu cũng đã nhìn ra tâm sự nặng nề của Diệp Mặc, nhưng cũng không biết là tâm sự của hắn là do chuyện của Quỷ Tiên Phái hay là do chuyện của Áo Thiên Điệp nữa.

Diệp Mặc gật đầu, cùng Đường Mộng Nhiêu rời khỏi Song Tâm Cốc. Chưởng môn và trưởng lão của Song Tâm Cốc đều đi tiễn tới tận khi không còn nhìn thấy bóng dáng của cả hai nữa thì mới quay trở về.

- Cậu muốn đi tới Quỷ Tiên Phái sao?

Sau khi rời khỏi Song Tâm Cốc, thì Đường Mộng Nhiêu liền hỏi Diệp Mặc?

- Tôi muốn tới Thảo Đan Môn trước, sau đó mới đi tới Quỷ Tiên Phái. Năm đó tôi có thể tiến nhập vào 'Sa nguyên dược cốc' là nhờ có Thảo Đan Môn hỗ trợ. Hôm nay Mộc trưởng môn đã vì chuyện của tôi mà bị Quỷ Tiên Phái giết chết, cho nên tôi phải vì y mà báo thù. Mộc chưởng môn còn có một người đệ tử và một cô con gái, tôi muốn đi xem xem hai người họ có còn ở đó hay không. Nếu như họ còn ở đó, thì tôi sẽ đưa bọn họ đi.

Giọng điệu của Diệp Mặc có chút buồn bã.

Đường Mộng Nhiêu thở dài:

- Có phải sau khi chuyện này kết thúc, thì cậu sẽ rời khỏi Bắc Vọng

Châu hay không?

Diệp Mặc gật đầu, cũng không nói gì cả. Việc hắn phải rời khỏi Bắc Vọng Châu thì đã sớm nói với Đường Mộng Nhiêu rồi.

Đường Mộng Nhiêu thấy vậy thì liền nói tiếp:

- Cậu không cần lo lắng chuyện của Ức Mặc, cho dù là cậu không ở Bắc Vọng Châu, thì tôi cũng sẽ toàn lực giúp cậu tìm kiếm Ức Mặc trở về. Về phần Mặc Nguyệt, thì cậu cũng không cần phải lo lắng, tôi nhất định sẽ trông nom dùm cậu.

- Như vậy thì xin đa tạ Đường chưởng môn rồi.

Diệp Mặc ôm quyền cảm tạ Đường Mộng Nhiêu, rồi lại nói tiếp:

- Đường chưởng môn, giờ Diệp Mặc xin được cáo từ, hẹn sau này gặp lại.

Nói xong, thì Diệp Mặc cũng không đợi Đường Mộng Nhiêu trả lời, mà lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Đảo mắt một cái thì đã biến mất rồi.

Đường Mộng Nhiêu nhìn về phía Diệp Mặc biến mất, đứng ở đó một hồi lâu, sau đó mới thở dài một tiếng. Cô nghĩ tới cái ôm của Diệp Mặc ngày trước, cái loại cảm giác đó, khiến cho nội tâm của cô cũng rất buồn bực.

Tới khi trôi qua thời gian một nén nhang, thì Đường Mộng Nhiêu mới lắc đầu một cái, bỏ đi tạp niệm trong đầu mình, sau đó lấy ra chân khí phi hành của mình bay ngược lại với hướng của Diệp Mặc, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Cô biết, cô và Diệp Mặc là người của hai thế giới khác nhau, trừ phi cô có thể tìm được con gái Ức Mặc của hắn, bằng không thì hai người không có khả năng gặp lại được nữa.

...

Hai canh giờ sau, thì Diệp Mặc đã xuất hiện tại một dãy núi có linh khí không tệ, nơi này chính là địa bàn của Thảo Đan Môn. Nhưng hôm nay nó đã hoang tàn chẳng khác gì Nam Sơn phường thị nữa rồi, thậm chí còn thảm hơn cả Nam Sơn phường thị nữa. Nam Sơn phường thị thì tốt xấu gì cũng còn có một ít kiến trúc còn nguyên vẹn, nhưng ở nơi này thì mọi thứ đều đã hoàn toàn đổ nát.

Diệp Mặc thấy được quang cảnh này, thì lửa giận cũng không thể nào ngăn lại được, cũng có một chút tâm tư tự trách mình. Nếu như không phải vì hắn, thì Thảo Đan Môn cũng sẽ không bị Quỷ Tiên Phái giận chó đánh mèo. Như vậy thì Thảo Đan Môn cũng sẽ không phải rơi vào cái kết cục này.

Mộc Dịch Thanh đã bị giết rồi, chỉ là không biết con gái Mộc Hà và đệ tử Lô Minh của y có còn ở đây không? Thần thức của Diệp Mặc liền quét ra ngoài, ở đây ngoại trừ hai con yêu thú cấp thấp ẩn sâu trong núi, thì không còn có một tu sĩ nào khác. Xung quanh nơi này cũng không có người ở, cho nên hiển nhiên là không thể nào hỏi thăm được gì về các tu sĩ của Thảo Đan Môn.

Lúc này Diệp Mặc cũng nhịn không được nữa, lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Hắn muốn đi Quỷ Tiên Phái, đem toàn bộ Quỷ Tiên Phái san bằng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1338

Gặp Lại Khổng Diệp

Khi Diệp Mặc đi tới địa bàn của Quỷ Tiên Phái, thì mới phát hiện ra rằng tu sĩ của Quỷ Tiên Phái đã sớm nhận được tin tức, toàn bộ đều đã bỏ đi, chỉ còn lại một tòa sơn môn...

Chỉ là vị trí địa bàn của Quỷ Tiên Phái cũng rất tốt, còn có một linh mạch hạ phẩm nằm trong lòng đất. Điều kiện tu chân như thế này thì ở Bắc Vọng Châu cũng được coi là đỉnh cấp rồi.

Đối với việc tất cả tu sĩ của Quỷ Tiên Phái đều bỏ chạy, thì Diệp Mặc cũng không có ý định muốn đuổi tận giết tuyệt. Đầu sỏ gây nên chuyện này đã bị hắn giết rồi, cho nên hiện tại hắn chỉ muốn tiêu diệt địa bàn của Quỷ Tiên Phái mà thôi.

Lấy tu vi Hóa Chân hiện tại của Diệp Mặc, thì có thể dễ dàng đem toàn bộ sơn môn của Quỷ Tiên Phái san thành đất bằng. Ngay cả một vài ngọn núi khá cao cũng bị Diệp Mặc phá hủy.

Một nén nhang sau, thì Diệp Mặc mới rời khỏi địa bàn của Quỷ Tiên Phái. Còn Quỷ Tiên Phái thì từng là một môn phái hàng đầu Bắc Vọng Châu, có thanh danh cực kỳ vang dội, lại bởi vì việc tiêu diệt một môn phái ba sao mà bị người khác san bằng sơn môn.

Đệ tử của Quỷ Tiên Phái tuy rằng đã trốn đi, nhưng cũng không có bất kỳ người nào dám nói mình là đệ tử của Quỷ Tiên Phái cả. Một môn phái hiển hách một thời cũng dần dần trở nên suy thoái...

...

Sau khi san bằng sơn môn của Quỷ Tiên Phái, thì Diệp Mặc tiếp tục đi tìm kiếm Ức Mặc, đồng thời cũng hỏi thăm tin tức về Mộc Hà và Lô Minh.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Diệp Mặc vẫn không thu hoạch được chút gì cả, hiện tại hắn cảm thấy vô cùng thất vọng, nhưng cũng vẫn đi tới nơi cư ngụ của Khổng Diệp tiền bối. Địa điểm này chính là do Sở Vân nói cho hắn biết, hiện tại thì hắn mới biết được nơi Khổng Diệp tiền bối cư ngụ lại chính là đỉnh núi cao nhất Bắc Vọng Châu.

Trên đỉnh núi có khắc năm chữ thật lớn 'Hội Đương Lăng tuyệt đỉnh'. Năm chữ này đều cứng cáp hữu lực, thậm chí còn muốn xuyên thấu ra phía sau của ngọn núi nữa.

Lúc này thì Diệp Mặc mới hiểu được, hóa ra Đương Lăng có ý nghĩa chính là 'Hội Đương Lăng tuyệt đỉnh'.

Vừa nhìn thấy mấy chữ này, thì hắn đã biết là không phải do Khổng Diệp tiền bối viết rồi. Nhưng hắn cũng khó mà tin được rằng đây là chữ mà Sở Tiêu Y đã lưu lại. Nhưng trên thực tế thì ngoại trừ Sở Tiêu Y, Diệp Mặc biết có lẽ là không còn có người nào có thể lưu lại những chữ như vậy được.

Năm chữ này biểu đạt rằng 'So với chí lớn của bản thân, thì mọi ngọn núi nhìn đều nhỏ bé'. Nếu như năm chữ này thực sự là do Sở Tiêu Y lưu lại, mà Sở Tiêu Y lại là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu, thì thực sự là có chút khó hiểu. Bởi vì một người hi vọng đứng trên đỉnh thế giới, thì sẽ không thể nào nguyện ý sống cả đời ở một chỗ cả.

Đứng lặng yên trước năm chữ này một hồi lâu, thì ngay khi Diệp Mặc muốn đi lên đỉnh núi, lại thấy một đạo độn quang bay tới.

Đạo độn quang kia chưa tới trước mặt Diệp Mặc, thì Diệp Mặc đã nhận ra người này là ai rồi. Không ngờ lại là người đầu tiên tiến vào Thần Thú sơn mạch tại Tây Tích Châu - Phiến Phất. Sau khi Phiến Phất tiến vào Thần Thú sơn mạch, chẳng những không bị yêu thú giết chết, trái lại còn nhân họa đắc phúc, thăng cấp tu vi tới Hóa Chân. Mà sau khi y thăng cấp Hóa Chân, trên

đường trở lại Bắc Vọng Châu bị Âm Tự bắt gặp, thì cũng không bị Âm Tự giết chết, mà lại chạy thoát được, hiển nhiên là Phiến Phất này cũng rất có bản lĩnh.

- Là cậu?

Phiến Phất tới gần, thì cũng nhận ra được Diệp Mặc. Khi y phát hiện được tu vi của Diệp Mặc cũng đã là Hóa Chân tầng một, thì sự kinh hãi trong ánh mắt cũng không thể nào ẩn dấu được.

Một hồi lâu sau y mới nghi hoặc hỏi một câu:

- Cậu cũng đã là tu sĩ Hóa Chân rồi hả?

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Phiến Phất một chút, nhưng cũng không hề trả lời. Phiến Phất tới nơi này, thì hiển nhiên là đã được Khổng Diệp mời tới.

Vốn lúc đầu khi Phiến Phất thấy Diệp Mặc thì còn có chút vui mừng, bởi vì y đã sớm muốn giáo huấn Diệp Mặc một trận rồi. Nhưng hiện tại y lại phát hiện ra tu vi của Diệp Mặc cũng đã là Hóa Chân, tuy rằng cảm thấy rất quỷ dị, nhưng cũng không phải là không thể. Bởi vì Diệp Mặc chiếm được ba viên tiên tinh, còn về phần hiệu quả tu luyện của tiên tinh, thì y cũng không biết rõ, cho nên cũng không dám kết luận bừa.

Hơn nữa ngày trước tu vi của Diệp Mặc mới chỉ là Thừa Đỉnh, thì đã không sợ một tu sĩ Kiếp Biến tầng chín như y, nếu như hiện tại Diệp Mặc thực sự là tu sĩ Hóa Chân rồi. Thì cho dù hiện tại y cũng là tu vi Hóa Chân đi chăng nữa, thì y phỏng chừng bản thân cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì Phiến Phất liền hừ lạnh một tiếng. Không tiếp tục để ý tới Diệp Mặc nữa, trái lại muốn tiến lên Đương Lăng Phong.

Diệp Mặc lại đột nhiên tiến lên ngăn trở phía trước Phiến Phất, nói một câu: - Cậu muốn nói cái gì?

Phiến Phất thấy Diệp Mặc vô thanh vô tức đã có thể ngăn phía trước y, thì trong lòng y liền trầm xống. Y lập tức biết Diệp Mặc thực sự đã thăng cấp Hóa Chân rồi. Đồng thời y cũng khẳng định bản thân không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Tu vi của hắn ngày trước kém hơn so với y mười mấy cấp, mà còn có thể đánh ngang tay với y, bây giờ hắn đã có tu vi ngang bằng với y, thì y có thể là đối thủ của hắn mới là chuyện lạ.

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Phiến Phất đã lại nói tiếp:

- Diệp Mặc, đệ tử Dịch Dật của ta khiêu khích Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành của cậu, thì đã bị cậugiết rồi. Ta không có tìm đến cậu, cậu còn muốn sao nữa?

Lời nói này của Phiến Phất đã tỏ ra chút yếu thế, chỉ là Diệp Mặc cũng không hề để ý tới, mà lại nói:

- Phiến trưởng môn, trước đây khi ta rời khỏi Phỉ Hải thành, không phải đã có giao ước với ông hay sao? 'Phục thần đan' của ta ông đã thu rồi, nhưng cũng không hề làm việc, còn giúp người khác đối phó với Mặc Nguyệt của ta, vậy ông nói xem ta muốn thế nào?

Phiến Phất nghe xong lời nói của Diệp Mặc, thì trong lòng cũng trầm xuống, y hiểu rằng ngày hôm nay y khó có thể tránh được rồi, cho nên lập tức lấy ra Hỏa Văn Kính. Chỉ là y vẫn cố gắng nói tiếp:

- Diệp Mặc, Dịch Dật là trân truyền đệ tử của ta, điều nó muốn, ta có thể không đồng ý sao? Hơn nữa, Mặc Nguyệt của cậu nếu như không phải có Vọng Nguyệt Tông của ta bảo hộ, thì sớm đã bị Hắc Bạch chuẩn Đan Vương và Quỷ Tiên Phái tiêu diệt rồi. Vì sao không thấy cậu nói tới những điều này?

Diệp Mặc vẫn không nói gì, nhưng lúc này lại nghe thấy thanh âm của Khổng Diệp tiền bối truyền tới:

- Ha ha, Diệp Mặc, cậu đã tới rồi, Phiến môn chủ, ông cũng đã tới rồi. Nếu đã đến, thì cùng tiến lên đây đi.

Phiến Phất nghe được thanh âm của Khổng Diệp, thì cũng không suy nghĩ nữa, lập tức thu hồi lại Hỏa Văn Kính, cũng không chào hỏi một câu thì đã bay đi rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn giáo huấn Phiến Phất một trận, chỉ là ở nơi cư ngụ của Khổng Diệp mà làm như vậy thì cũng không tiện. Huống hồ lời Phiến Phất vừa nói cũng không sai, nếu như không có Vọng Nguyệt Tông, thì Mặc Nguyệt của hắn xác thực là đã bị người ta công kích mấy lần rồi. Khi ấy bất luận là Mặc Nguyệt có khả năng bị tiêu diệt hay không, thì Kỳ Tử Ngư của Phỉ Hải thành chắc chắn là sẽ không xuất đầu hỗ trợ đâu.

Khi Diệp Mặc lên tới đỉnh Đương Lăng, thì cấm chế trên đỉnh núi đã mở. Kiến trúc trên đỉnh núi khiến cho Diệp Mặc vô cùng kinh ngạc, hắn vốn nghĩ rằng đây chính là nơi ở của Sở Tiêu Y, cho nên hẳn là kiến trúc ở đây phải không tệ mới đúng. Nhưng lúc này thì hắn lại thấy ở đây chỉ có một gian phòng trúc đơn giản. Ở phía trước gian phòng bằng trúc có một bãi đất trống, ở giữa bãi đất trống chỉ có một cái bàn và vài chiếc ghế đá.

Khổng Diệp thì đang ngồi trên một chiếc ghế đá, khi lão thấy Diệp Mặc và Phiến Phất thì liền cười ha hả:

- Phiến môn chủ, Diệp Mặc, hai người ngồi đi.

Diệp Mặc vừa ngồi xống, thì sắc mặt liền có chút xấu hổ. Một cô gái bưng trà ra từ bên trong phòng trúc, rõ ràng đó chính là Sở Vân, đi cùng cô còn có cả cháu gái cô là Sở Ngữ Lan nữa. Lời nói dối của hắn lúc trước hiện tại đã bị vạch trần rồi.

Sau khi Sở Vân đặt khay trà lên trên bàn đá, thì lại đi tới trước người Diệp Mặc khom người hành lễ:

- Vãn bối Sở Vân không biết tiền bối chính là Diệp Mặc, cho nên đã đắc

tội nhiều rồi.

Sau khi cô thỉnh tội với Diệp Mặc, thì mới quay sang chào hỏi Phiến Phất, hiển nhiên thì trong lòng của cô, tu vi và địa vị của Diệp Mặc đều cao hơn nhiều so với Phiến Phất.

Sở Ngữ Lan phát hiện tiền bối mà lúc trước mình gặp qua chính là Diệp Mặc, thì nhất thời ngây ngẩn cả người, một hồi lâu sau mới định thần lại được, tiến lên ân cần chào hỏi.

Diệp Mặc gật đầu, thoáng qua một lát thì đã khôi phục lại bình thường.

Khổng Diệp cười ha hả:

- Tốt, tốt. Không nghĩ tới trước khi ta rời bỏ thế gian này, thì hai người các ngươi đều có thể thăng cấp tới Hóa Chân rồi, điều này thật sự là điều đại hỉ.

Lúc này thì Sở Vân và Sở Ngữ Lan đều đã biết được Phiến Phất cũng đã thăng cấp Hóa Chân rồi, cả hai cũng đều rất kinh ngạc.

Phiến Phất đứng lên kính cẩn ôm quyền hướng tới Khổng Diệp:

- Khổng Diệp tiền bối, Phiến Phất bất tài, sau khi thăng cấp Hóa Chân thì mới biết được Bắc Vọng Châu luôn có tiền bối tọa trấn, bằng không thì Bắc Vọng Châu chúng ta đã sớm tan thành mây khói rồi.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được, sau khi Phiến Phất thăng cấp Hóa Chân trở lại Bắc Vọng Châu thì mới được Khổng Diệp báo tin. Tin tức của Khổng Diệp tiền bối này quả thực cũng thật là linh thông, chỉ là không biết lão có biết việc Đường Mộng Nhiêu cũng đã thăng cấp Hóa Chân rồi hay không. Nhưng cho dù là vốn không biết, thì hiện tại hắn là đã biết rồi, dù sao thì bản thân hắn đã nói chuyện này với Sở Vân.

Quả nhiên Khổng Diệp liền gật đầu:

- Không nghĩ tới, ngay sau anh thì Đường chưởng môn của Ngọc Nữ Phái cũng đã thăng cấp Hóa Chân, Bắc Vọng Châu chúng ta sau này không cần phải lo lắng nhiều nữa rồi.

Phiến Phất kinh ngạc nói:

- Khổng Diệp tiền bối, Đường sư muội cũng đã thăng cấp Hóa Chân rồi sao?

Khổng Diệp cười ha hả nói:

- Tin tức này là do Diệp Mặc mang đến đấy, lúc đó thì ta đã suy đoán vị tiền bối trong miệng Sở Vân chính là Diệp Mặc, hiện tại thì vừa nhìn đã thấy quả nhiên là hắn. Ha ha...

Phiến Phất nhìn thoáng qua Diệp Mặc, nhưng vì y và Diệp Mặc còn có xích mích, cho nên cũng không lên tiếng hỏi.

Khổng Diệp thì lại nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Diệp Mặc, Xích Hạt ở Vô Tâm Hải chính là do cậu giết sao?

Diệp Mặc cũng không dấu diếm, lập tức đáp lại:

- Phải, sau khi tôi quay về Bắc Vọng Châu thì gặp được Xích Hạt, thuận tiện giết y luôn.

Khổng Diệp 'Ừ' một tiếng:

- Cái tên Xích Hạt kia đã là tu vi Hóa Chân tầng hai, cậu có thể giết được y, thì có thể thấy được rằng công pháp của cậu cũng rất đặc biệt đấy.

Nói tới đây thì Khổng Diệp không nói tiếp nữa. Còn Phiến Phất ở một bên thì lại vô cùng kinh hãi. Diệp Mặc vừa mới thăng cấp Hóa Chân, đã có thể giết chết một yêu tu Hóa Chân tầng hai rồi. Vậy thì nếu hắn muốn giết y, chẳng phải là càng đơn giản hơn sao?

Qua một hồi lâu, thì Khổng Diệp mới tiếp tục nói:

- Diệp Mặc, di hài của sư tổ ta là cậu thu hồi được từ chỗ nào?

Diệp Mặc không hiểu vì sao Khổng Diệp lại chuyển đổi đề tài nhanh như vậy, nhưng vẫn trả lời:

- Tôi thu hồi được ở Thiên Cương Vực tại Tây Tích Châu.

Khổng Diệp gật đầu, nhưng không hỏi tiếp về việc này nữa, mà lại nói với cả hai người:

- Tính cả Đường chưởng môn, thì ba người các ngươi hiện tại là tu sĩ tu vi cao nhất Bắc Vọng Châu rồi. Lúc này thì Xích Hạt đã chết, trong vòng mấy trăm năm tới Bắc Vọng Châu sẽ không gặp phải bất kỳ uy hiếp nào. Ngày hôm nay Diệp Mặc tới vừa lúc, vì không lâu sau ta phải rời khỏi Bắc Vọng Châu này rồi.

Dừng một chút thì Khổng Diệp lại tiếp tục nói:

- Ta có một cái tiểu thế giới đơn sơ, ta nghĩ trước khi đi sẽ truyền cho một trong hai người các ngươi. Hi vọng người được ta truyền thụ, thì trước khi phi thăng, sẽ đóng góp một phần lực lượng cho Bắc Vọng Châu này.

Diệp Mặc nghe tới đây thì vẫn bình thường, nhưng Phiến Phất thì lại lộ ra quang mang khát vọng trong ánh mắt. Y đã thăng cấp tu vi tới Hóa Chân, thì sao có thể không biết đến tiểu thế giới được? Tác dụng của tiểu thế giới căn bản không phải là một tu sĩ Hóa Chân bình thường có thể có được.

Ngay cả Sở Vân đứng ở một bên nghe được điều này cũng phải run sợ không ngớt, cô không hiểu tổ sư của mình vì sao lại không truyền tiểu thế giới cho cô?

Diệp Mặc cũng không hiểu vì sao Khổng Diệp lại đem loại tiểu thế giới này ra truyền cho người khác, mà không cấp lại cho người của Sở gia. Nhưng hắn vẫn chủ động nói:

- Khổng Diệp tiền bối, vãn bối sớm muộn gì cũng sẽ phải rời khỏi Bắc Vọng Châu, nếu như nhận cái tiểu thế giới này, thì trong lòng sẽ rất hổ thẹn.

Lời Diệp Mặc vừa nói ra, ngay cả Khổng Diệp cũng phải kinh ngạc vô cùng mà nhìn hắn. Không ngờ lại có tu sĩ Hóa Chân có thể cự tuyệt cơ hội có được một tiểu thế giới, đây quả thực là không thể nào hiểu được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1339

Không Cần Làm Người Thủ Hộ Nữa

Diệp Mặc đã có Thế giới trang vàng, đương nhiên sẽ không để ý tới cái tiểu thế giới đơn giản nào nữa. Nhưng hắn không chú ý thì cũng không phải là Phiến Phất cũng sẽ không chú ý, hơn nữa còn vội vã đứng lên:

- Khổng Diệp tiền bối, bất luận như thế nào thì vãn bối cũng sẽ hết mình thủ hộ Bắc Vọng Châu.

Khổng Diệp nhìn thoáng qua Diệp Mặc sau đó gật đầu nói với Phiến Phất:

- Tốt.

Nói xong thì lão lại hướng tới Diệp Mặc hỏi:

- Diệp Mặc, lúc trước ta nghe cậu nói thì việc làm người thủ hộ hoàn toàn không phải là chuyện tất yếu nữa rồi sao?

Diệp Mặc không trực tiếp trả lời Khổng Diệp, mà lại hỏi ngược lại:

- Khổng Diệp tiền bối, những người thực hiện việc thủ hộ của Sở gia thì người có tu vi cao nhất có phải chính là tiền bối không? Có lẽ trừ tiền bối ra thì cũng chỉ có Sở Vân là tu vi cao nhất phải không?

Khổng Diệp liền có chút thương cảm:

- Không sai, Sở gia hôm nay xác thực đã xuống dốc rồi. Cái chức trách thủ hộ này cũng chỉ là miễn cưỡng làm được mà thôi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Kỳ thực có một thế lực chính thức thủ hộ cho một thế giới đương nhiên là tốt, nhưng cũng không phải là thứ mà một thế giới nhất thiết cần phải có. Huống chi Khổng Diệp tiền bối người còn có chút lực hiệu triệu, nếu như người đi rồi, thì lời nói của Sở Vân có mấy người có thể nghe?

Khổng Diệp nghe xong lời Diệp Mặc nói thì lập tức tán thành:

- Không sai, cậu nói rất đúng. Hôm nay chức trách người thủ hộ xác thực là tồn tại không hợp lý, ha ha, rất đúng.

Lão hiểu được ý của Diệp Mặc, bất luận là nguy cơ do tu sĩ loài người gây ra, hay là do yêu thú gây ra, thì đều là chuyện tình không có cách nào tránh khỏi, căn bản là không phải một thế lực riêng lẻ có thể vãn hồi được. Cho dù là có thể vãn hồi được trăm năm, nhưng liệu có thể vãn hồi được cả ngàn năm, vạn năm hay sao?

Phiến Phất có chút khiếp sợ hỏi:

- Khổng Diệp tiền bối, hóa ra chuyện người thủ hộ Bắc Vọng Châu thực sự là có tồn tại sao? Khổng Diệp tiền bối cũng là một người thủ hộ?

Khổng Diệp có chút thương cảm mà gật đầu:

- Đúng thế, đã bao nhiêu năm rồi, cho tới hôm nay thì cái chức trách người thủ hộ này cũng gần như là có tiếng mà không có miếng (hữu danh vô thực). Cho nên Phiến Phất, ta sẽ đem tiểu thế giới truyền lại cho anh. Nếu có một ngày anh rời khỏi Bắc Vọng Châu, thì hãy truyền lại cho người khác thay thế. Bắc Vọng Châu chúng ta có thể không có người thủ hộ, nhưng không thể không có một người làm đầu lĩnh.

Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu vì sao Khổng Diệp lại không đem tiểu thế giới truyền lại cho Sở Vân rồi, hóa ra mục đích của lão vốn đã là muốn để cho Sở gia lui khỏi vị trí người thủ hộ Bắc Vọng Châu. Để cho danh nghĩa người thủ hộ biến đổi thành người mạnh nhất hoặc là tu sĩ có lực hiệu triệu lớn nhất của Bắc Vọng Châu. Phiến Phất không hề nghi ngờ chính là tu sĩ có

điều kiện tuyển chọn tốt nhất. Như vậy thì sẽ không có bất kỳ một trói buộc nào, cũng có thể đảm bảo được mỗi người thủ hộ đệ nhất Bắc Vọng Châu đều là tồn tại cường hãn.

Phiến Phất lúc này đã hiểu được ý của Khổng Diệp, nên y lập tức đứng lên nói:

- Phiến Phất nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của tiền bối. Bất luận là như thế nào thì cũng sẽ vì Bắc Vọng Châu này mà góp một phần lực lượng.

Diệp Mặc tuy rằng khinh bỉ cách làm người của Phiến Phất, nhưng hắn cũng hiểu được khi Phiến Phất đứng đầu ở Bắc Vọng Châu này, cũng là lời thật, đã trải qua nhiều năm như vậy, ngay cả đại nạn thú triều thì y cũng đã bỏ ra không ít khí lực.

Diệp Mặc nghĩ rằng Khổng Diệp xóa đi thân phận người thủ hộ của Sở gia khẳng định là vì còn có việc khác cần phải hoàn thành.

Quả nhiên lúc này, Khổng Diệp lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Phiến Phất rồi nói:

- Chiếc nhẫn này kỳ thực chính là một tiểu thế giới, anh chỉ cần luyện hóa nó là được.

- Vâng.

Phiến Phất kích động nhận lấy chiếc nhẫn tiểu thế giới kia. Nếu như không phải là còn đang ở trên Đương Lăng Phong thì hẳn là y đã lập tức luyện hóa cái tiểu thế giới này rồi.

Khổng Diệp thấy Phiến Phất đã tiếp nhận tiểu thế giới liền gật đầu nói:

- Cái danh nghĩa người thủ hộ Bắc Vọng Châu của Sở gia hơn vạn năm coi như là đã hủy bỏ. Việc thông cáo với toàn bộ tu sĩ Bắc Vọng Châu thì anh cần phải đi làm một chút.

Phiến Phất vội vàng đáp:

- Đêm nay vãn bối sẽ lập tức đi làm.

Kỳ thực Khổng Diệp không nói, thì Phiến Phất cũng sẽ đem tin tức Sở gia đã không còn là người thủ hộ của Bắc Vọng Châu nói ra. Như vậy thì y sẽ có thể ngưng tụ được lực chú ý của tu sĩ Bắc Vọng Châu, cũng có thể đề cao được uy vọng của bản thân. Tất nhiên là hiện tại y chính là truyền nhân tiếp theo sau Khổng Diệp tiền bối.

Sở Vân giờ mới hiểu được vì sao sư tổ lại không đem tiểu thế giới truyền lại cho cô rồi, hóa ra chính là vì nguyên nhân này. Nghĩ tới việc Sở gia có thể thoát khỏi sự ràng buộc của chức trách người thủ hộ, thì trong lòng của Sở Vân cảm nhận được từng đợt nhẹ nhõm. Chỉ có như vậy thì Sở gia của cô mới có thể đi truy cầu đại đạo cho chính mình được.

Khổng Diệp tổ sư thật là đã dụng tâm lương khổ rồi. Sở Vân vừa nghĩ tới thọ mệnh của Khổng Diệp tổ sư đã không còn bao lâu nữa, thì trong lòng liền có chút chua xót, khổ sở.

Diệp Mặc cũng thầm than khi cảm nhận được khí tức suy nhược của Khổng Diệp. Hiển nhiên là khó có thể kéo dài tới năm mươi năm nữa. Khí tức của Khổng Diệp lúc này thì coi như là hắn có thể đưa cho lão một bình ‘Giáp tử đan’ thì cũng chỉ uổng công mà thôi. Ngoại trừ linh quả đỉnh cấp 'Bàn đào bẩy mầu' ra, thì Diệp Mặc không thể nghĩ ra được biện pháp nào có thể trợ giúp được Khổng Diệp cả.

Lúc này thì Khổng Diệp lại nói với Phiến Phất:

- Phiến chưởng môn, anh hãy đi trước hẹn với Đường chưởng môn một chút, đem chuyện này hoàn thành trước đi.

Phiến Phất vốn đã mong sớm được rời đi một chút. Ngồi cùng Diệp Mặc một chỗ khiến y toàn thân không được thoải mái. Hiện tại Khổng Diệp vừa nói, thì y liền vội vàng đứng lên:

- Vâng, Phiến Phất xin cáo lui trước, mong tiền bối bảo trọng.

Phiến Phất sau khi rời đi thì Khổng Diệp mới nói với Diệp Mặc:

- Ta muốn đi Tây Tích Châu tìm kiếm nguyên nhân sư tổ đi vào trong đó. Lúc này từ biệt thì khó có thể có ngày gặp lại. Sở gia hiện tại đã không còn nhiều người nữa rồi, hậu nhân trực hệ thì càng ít hơn, chỉ còn lại có ba đến năm người mà thôi. Tư chất của Ngữ Lan không tệ, nếu như có thể thì ta mong cậu có thể nể mặt mà đưa Ngữ Lan theo tới Nam An Châu. Nếu như nó có thể phi thăng Tiên Giới thì cũng coi như là trả lại cho tổ tiên Sở gia một cái công đạo.

Sở Ngữ Lan vốn đứng ở một bên lúc này liền biết điều tiến lên nói:

- Diệp sư thúc, thỉnh người nhận con làm đệ tử.

Sở Ngữ Lan đã hoàn toàn không còn bộ dạng băng lãnh như lần trước gặp Diệp Mặc nữa rồi, sau khi nói xong thì càng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc với bộ dáng mong đợi, chỉ sợ Diệp Mặc nói một chữ 'Không'.

Diệp Mặc cũng rất đau dầu. Hắn suy nghĩ một lúc lâu, sau đó thì mới lên tiếng:

- Thu cô làm đệ tử cũng không phải là không được, chỉ là ta còn có chuyện riêng cần làm, cô cứ ở lại Sở gia tu luyện được chứ? Ta nghĩ Sở gia hẳn là có nơi dùng để tu luyện cực kỳ bí mật, hơn nữa còn có trận pháp tốt nhất nữa?

Diệp Mặc nói xong thì thấy Sở Ngữ Lan vẫn đứng im một bên, nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói:

- Nếu sau này cô tu luyện tới Hóa Chân thì có thể tới Phỉ Hải thành tìm ta.

Một lát sau Sở Vân mới ngơ ngác hỏi một câu:

- Ngữ Lan ở nơi này, thì sao có thể tu luyện tới Hóa Chân?

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Có thêm những thứ này là có thể được rồi.

Nói xong thì hắn lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Sở Vân. Bản thân hắn còn muốn đi tìm Ức Mặc, thật sự là không muốn mang theo Sở Ngữ Lan chạy khắp nơi, hơn nữa hắn cũng không có tâm tư nào mà dạy dỗ đồ đệ. Công pháp của Sở gia thì tuyệt đối là số một rồi, hắn chỉ cần cung cấp thêm một ít tài nguyên tu luyện là được rồi.

Sở Vân thấy Diệp Mặc cự tuyệt, thì đâu còn tâm tư nhìn xem bên trong chiếc nhẫn trữ vật có cái gì nữa. Cô vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng Khổng Diệp đã nói trước:

- Thế cũng tốt, ở lại chỗ này tu luyện chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Diệp Mặc biết Khổng Diệp tìm hắn chủ yếu chính là vì chuyện giao lại tiểu thế giới. Hiện tại đã có Phiến Phất tiếp nhận rồi, cho nên Khổng Diệp căn bản là sẽ không còn việc gì khác. Cho nên lúc này hắn liền lên tiếng cáo từ.

...

Thẳng tới khi Diệp Mặc rời khỏi rồi, thì Sở Vân mới nghi hoặc hỏi Khổng Diệp:

- Sư tổ, lần trước không phải người nói muốn cho Ngữ Lan bái Diệp Mặc làm thầy sao? Hiện tại Diệp Mặc đi mất rồi...

Khổng Diệp mỉm cười nói:

- Muốn Ngữ Lan bái sư, thì mục đích chính là cái gì?

- Đương nhiên là hi vọng nó có thể thăng cấp tu vi Hóa Chân, sau đó có

thể phi thăng lên Tiên Giới, tìm được tiền nhân của Sở gia ở trên đó...

Sở Vân nghi hoặc.

- Vậy con nhìn xem Diệp Mặc tặng cho chúng ta cái gì?

Khổng Diệp thấy Diệp Mặc đối với tiểu thế giới cũng không có chút hứng thú nào, hơn nữa còn có thể lấy ra 'Chân linh đan' cấp cho Sở Vân. Thì lão biết rằng thứ hắn cấp cho Sở Ngữ Lan làm đệ tử tuyệt đối là sẽ không kém.

Sở Vân dùng thần thức tỉ mỉ quan sát bên trong chiếc nhẫn trữ vật một chút, nhất thời chấn động, há to miệng đến một lát sau cũng không nói được một chữ nào. Cô cuối cùng đã hiểu được ý của câu nói ‘Có thêm những thứ này là có thể được rồi’.

...

Nửa tháng sau, Diệp Mặc buồn rầu trở về Phỉ Hải thành. Hắn đã tìm toàn bộ Bắc Vọng Châu một lần, cũng đã lật qua lật lại cái trấn nhỏ trước đây Tô Tĩnh Văn và Ức Mặc đã ở vài lần. Nhưng vẫn như cũ, không có bất cứ một tin tức nào cả.

Thấy Diệp Mặc có chút cô đơn, thì Tống Ánh Trúc ngược lại lại đi tới an ủi hắn. Tuy rằng cô rất nhớ Ức Mặc, nhưng cũng không muốn làm cho chồng mình vì chuyện của con gái mà phải lo lắng. Khi Diệp Mặc rời khỏi Bắc Vọng Châu, thì ngoài những người thuộc Mặc Nguyệt ra, còn có thành chủ Phỉ Hải thành và một đám người nữa đều đi ra tiễn. Bao gồm cả Ngọc Nữ Phái, Tiên Dược Cốc và đông đảo chưởng môn của các đại môn phái cũng đều cố ý chạy tới Phỉ Hải thành. Ngay cả Vọng Nguyệt Tông của Phiến Phất có chút bất hòa với Diệp Mặc thì cũng phái người qua.

Sau khi chia tay với mọi người, thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' liền hóa thành một đường mầu xanh nhạt biết mất vào bên trong Vô Tâm Hải.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1340

Yêu Thú Chặn Đường Ở Vô Tâm Hải

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã là pháp bảo phi hành bán tiên khí, cho nên tốc độ phi hành trên Vô Tâm Hải so với sao băng còn nhanh hơn nhiều. Một tháng sau, 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã gần đi được một phần ba quãng đường rồi, nếu như là sử dụng pháp bảo phi hành chân khí bình thường, thì một phần ba quãng đường này chắc phải tốn mất bẩy đến tám tháng.

Mông Hàn An đứng ở phía trước 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' chợt cảm thán:

- Nếu có 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' này, thì có khi một tu sĩ Trúc Cơ nói không chừng cũng dám vượt qua Vô Tâm Hải cũng nên. Tốc độ như thế này, thì muốn chặn đầu cũng khó chứ đừng nói là đuổi theo...

Tuy rằng lời nói của Mông Hàn An có chút khoa trương, nhưng sự thực thì cũng đúng như vậy. 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' dưới sự khống chế của Diệp Mặc, thì xác thực là không một ai có thể đuổi theo được. Tu vi hiện tại của Diệp Mặc đã là Hóa Chân, cho nên việc khống chế tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' so với ngày trước cũng nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng đương nhiên là một tu sĩ Trúc Cơ thì sẽ không thể nào sử dụng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' để vượt qua Vô Tâm Hải được. Chưa nói tới việc tu sĩ Trúc Cơ kia có thể khống chế được 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' hay không, coi như là có thể khống chế được đi chăng nữa, thì cũng không thể nào đạt được tốc độ như thế này.

Tốc độ nhanh như vậy, cho nên tất cả mọi người cũng không muốn đi tu luyện nữa, mà lại đứng trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' quan sát biển cả

mênh mông của Vô Tâm Hải. Dù sao việc vượt qua Vô Tâm Hải, thì không phải là tu sĩ nào cũng có thể làm được. Cho nên lần sau bọn họ muốn vượt qua Vô Tâm Hải, thì không biết sẽ phải đợi tới khi nào.

Hôm nay, Mông Hàn An đang cùng mấy người Tô Tĩnh Văn và Diệp Lăng nói chuyện phiếm, còn Diệp Mặc và Kỷ Bẩm thì đang thảo luận về trận pháp, thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại bất ngờ rung động một cách kịch liệt.

Nhất thời tất cả mọi người đều chú ý tới tình huống của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Bọn họ đã phi hành trên Vô Tâm Hải hơn một tháng rồi, mà 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' vẫn luôn vững vàng như núi, nhưng đột nhiên lại có loại chấn động này thì vẫn là lần đầu tiên.

Diệp Mặc quét thần thức ra ngoài, thì sắc mặt của hắn lập tức đại biến, vì hắn đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

- Đúng là biển động...

Mông Hàn An phản ứng nhanh nhất, cô bật thốt lên một câu.

Biển động và động đất hoàn toàn khác nhau, một khi phát sinh ra biển động, thì chỉ cần tu sĩ nào nằm trong phạm vi chấn động của biển thì sẽ rất khó có thể tránh được. Bởi vì khi biển động, thì chẳng những là biển cả sẽ ‘rít gào’, sóng biển cuồng loạn. Ngay cả phạm vi không gian mấy chục ngàn thước trên mặt biển cũng rung động cực kỳ kịch liệt.

Trong quá trình khônggian rung động, thì thậm chí sẽ xuất hiện cả những vết nứt không gian, và không gian bị xé rách. Một khi pháp bảo phi hành gặp phải không gian bị xé rách thì cho dù là có pháp bảo không gian tốt nhất cũng sẽ bị phá hủy, tu vi của tu sĩ có cao tới đâu thì cũng sẽ bị xé tan thành từng mảnh.

Mông Hàn An vừa kêu lên biển động, thì ở trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ngoại trừ mấy người Tô Tĩnh Văn vẫn luôn ở Phỉ Hải thành, thì sắc

mặt những người còn lại đều đại biến, hiển nhiên họ đều biết tới sự kinh khủng của biển động.

Kỷ Bẩm cũng đứng lên. Một khi bị vây hãm trong không gian của biển động, thì tùy thời đều có thể bị cuốn đi bởi các vết nứt không gian, hoặc là bị không gian sai lệch xé rách. Loại uy thế này, thì căn bản không phải là tu sĩ loài người có thể chống lại được. Kỷ Bẩm từng trải đã nhiều, cho nên lão biết lúc này cần nhất chính là phải yên tĩnh, sau đó lao ra khỏi phạm vi chấn động của biển động. Với tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thì hoàn toàn có thể làm được điều đó.

Cho nên lão lập tức kêu lên:

- Mọi người không cần phải khẩn trương, với tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thì hoàn toàn có thể lao ra khỏi phạm vi của biển động, cho nên chúng ta chỉ cần gia tốc 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lên tới cực hạn là được rồi.

Khi Kỷ Bẩm vừa nói ra, thì lúc này sóng biển ngoài khơi đã nổi lên cao tới mấy trượng, thậm chí còn có cảm giác rằng nó có thể sẽ rách cả mặt biển.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' kịch liệt hạ xuống, tới khi chỉ còn cách mặt biển Vô Tâm Hải một ngàn thước, rồi chuẩn bị đẩy nhanh tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì bỗng nhiên Diệp Mặc lại ngừng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại rồi hừ lạnh một tiếng:

- Không phải là biển động, mà là do yêu tu gây ra để chặn chúng ta lại đấy. Đây là một trận pháp, hơn nữa còn là một trận pháp quấy nhiễu không gian cực kỳ lợi hại.

Diệp Mặc nói tới đây, thì lại dừng lại. Vì lúc này hắn đã nhìn thấy bẩy tám tên yêu tu, trong đó có hai tên là Hóa Chân tầng bẩy hậu kỳ, còn có một tên là Hóa Chân đỉnh, những tên khác thì tu vi không phải Kiếp Biến cũng là Thừa Đỉnh.

Lúc này thì Kỷ Bẩm cũng đã nhìn ra rằng đây chính là một trận pháp. Nhưng lão còn chưa kịp tiếp lời Diệp Mặc thì cũng đã nhìn thấy đám yêu tu kia.

- Ha ha...

Một tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy cười ha hả:

- Hiểu biết quả là rộng rãi, thậm chí ngay cả đại trận cấp mười 'Liệt hải trận' của Thiển Hải Cung chúng ta cũng có thể nhận ra được, rất giỏi.

Mông Hàn An vừa nghe được cái thanh âm này, thì sắc mặt liền đại biến, thậm chí còn có vẻ khẩn trương hơn cả lúc vừa rồi nghĩ rằng bản thân gặp phải biến động. Cô lập tức run giọng nói:

- Không ngờ lại là người của Thiển Hải Cung.

Tô Tĩnh Văn thì biết sự lợi hại của Diệp Mặc, cho nên cũng không lo lắng giống như Mông Hàn An, cho nên vẫn bình thản hỏi:

- An tỷ, chị biết Thiển Hải Cung sao?

Mông Hàn An bình tĩnh lại một chút, rồi gật đầu nói:

- Tên tuổi và thực tế của Thiển Hải Cung không giống như nhau, bọn họ là một trong những thế lực mạnh nhất ở Vô Tâm Hải, địa bàn của họ cũng là nơi có linh khí nồng hậu nhất Vô Tâm Hải.

- So sánh với Hải Tu Minh của chị thì sao?

Diệp Lăng đã nghe nói qua chuyện tình của Mông Hàn An, cho nên lập tức lên tiếng hỏi.

Mông Hàn An cười khổ một tiếng rồi nói:

- Căn bản là không thể so sánh được, Hải Tu Minh của tôi vốn chỉ là một cái thế lực nhỏ ở bờ biển Vô Tâm Hải, so với bá chủ một phương của Vô

Tâm Hải như Thiển Hải Cung thì kém xa tới vạn dặm.

- Trận pháp cấp mười?

Kỷ Bẩm thì lúc này lại biến sắc, thần thức bắt đầu điều tra tỉ mỉ. Một cái trận pháp cấp mười thì cũng tương đương với một Tiên trận cấp thấp nhất rồi, một Tông sư trận pháp cấp chín bình thường không thể nào bố trí ra được trận pháp như vậy, nhất định phải đạt tới cấp bậc Tiên sư trận pháp thì mới có thể bố trí được. Một khi bọn họ rơi vào trong trận pháp cấp mười, thì cho dù lão và Diệp Mặc đều là Tông sư trận pháp cấp chín thì cũng không thể nào làm nên chuyện gì cả.

Diệp Mặc khoát tay rồi nói với Kỷ Bẩm:

- Kỷ tiền bối không cần phải lo lắng, trận bàn này của họ xác thực là một cái trận bàn cấp mười, cũng là trận bàn cao cấp thứ hai mà tôi đã gặp qua, thế nhưng cái trận bàn này thì cũng không thể coi như là một trận pháp cấp mười được.

- Thằng nhóc vô tri, ỷ vào việc bản thân là một tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ, vậy mà cũng dám khoác lác rằng 'Liệt hải trận' của Thiển Hải Cung chúng ta không được coi là trận pháp cấp mười sao? Mày còn có thể thấy qua trận bàn còn cao cấp hơn sao? Không sợ gió lớn làm đau lưỡi à?

Tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy kia nghe xong lời Diệp Mặc nói thì liền lớn tiếng cười lên.

Nói xong thì tên yêu tu này lại tiếp tục cười nhạt:

- Ngày hôm nay mày đã chọc cho ông đây không vui vẻ rồi, vốn tao chỉ muốn lưu lại cái pháp bảo phi hành của mày cùng với mấy cô gái kia thôi. Nhưng hiện tại, thì tất cả đều lưu lại đi.

Lúc này thì một vài tên yêu tu khác đã chặn lấy lối đi của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Còn một tên yêu tu Kiếp Biến hậu kỳ sau khi ném ra một miếng trận kỳ, thì không gian và sóng biển lúc trước vốn đang không ngừng

rung chuyển trong nháy mắt đã yên tĩnh hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn đang liên tục rung động, nhưng không có uy thế kinh tâm động phách lúc trước nữa.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Chỉ là một trận bàn cấp mười, cũng đã khiến cho đẳng cấp trận pháp giảm xuống nửa bậc rồi, hơn nữa với cái loại trận pháp sư bỏ đi kia, thì uy lực của trận pháp lại giảm xuống thêm một lần nữa. Nếu như không phải là tao muốn lưu lại, thì cái trận pháp nát kia của mày có thể ngăn cản được tao sao?

Lời Diệp Mặc nói cũng là sự thật. Cái trận bàn cấp mười này vốn đã kém hơn một trận pháp cấp mười thực sự rồi, hơn nữa chỉ được một tên tông sư trận pháp cấp bẩy khống chế, thì uy lực của cái trận bàn này càng kém hơn. Nếu như vụ biển động kia chỉ có uy lực như thế thôi, thì cũng không có gì có thể khiến cho người khác phải kinh sợ được.

Diệp Mặc nói hắn có thể đi cũng không phải là giả, vì hắn thật sự có thể tùy thời mà lao ra, nhưng hắn quyết định lưu lại cũng là vì hai mục đích. Một chính là vì đối phương đã nhìn trúng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn, còn bản thân hắn thì cũng nhìn trúng cái trận bàn cấp mười của đối phương. Thứ hai chính là hắn còn nhìn trúng cả cái linh mạch cực phẩm cung cấp linh nguyên cho cái trận bàn kia nữa. (Lời DG: Tham như mõ _. _!)

Hai thứ này, mới là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn quyết định lưu lại. Nếu như tên yêu tu Hóa Chân trước mặt này biết được cách suy nghĩ của hắn, nói không chừng có khi phải tức giận đến mũi cũng thở ra khói.

Tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy kia nghe xong lời Diệp Mặc nói, thì bỗng nhiên lại cười ha hả, sau đó lập tức lấy ra một Hỏa Hồng Cự Phủ, muốn động thủ, thì bỗng nhiên tên yêu tu Hóa Chân viên mãn lại đưa tay ra ngăn cản lại. Sau đó tên yêu tu Hóa Chân viên mãn lại đưa mắt nhìn Diệp Mặc.

Tu sĩ ở trên pháp bảo phi hành của Diệp Mặc khá nhiều, nhưng cũng chỉ

có hai tên tu sĩ Hóa Chân tầng một, còn có thêm một tu sĩ Kiếp Biến, nhưng những tu sĩ còn lại thì chỉ có tu vi Ngưng Thể, thậm chí còn là Nguyên Anh và Kim Đan. Y thực sự không lo lắng việc Diệp Mặc từ đâu mà tới, nhưng y lại không hề thấy được chút kinh sợ nào từ biểu hiện trên mặt của Diệp Mặc cả.

Tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy kia nghi hoặc nhìn tên yêu tu Hóa Chân viên mãn, mặc dù không nói gì, nhưng sự nghi hoặc đã biểu lộ rõ ràng trên khuôn mặt, y không hiểu vì sao tên yêu tu Hóa Chân viên mãn kia lại không để cho mình đi.

Tên yêu tu Hóa Chân viên mãn tỉ mỉ nhìn kĩ Diệp Mặc một chút, phát hiện phía bên Diệp Mặc cũng không có nhân vật nào đặc biệt lợi hại, hay là âm mưu xảo trá nào, thầm nghĩ rằng hẳn là đối phương đang cố gắng trấn định. Cho nên lúc này mới gật đầu:

- Hộ Thương, ngươi đi đi, nhớ cẩn thận một chút.

Diệp Mặc không muốn đánh nhau ngay trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', cho nên quay sang nói với Kỷ Bẩm:

- Kỷ lão ca, giúp tôi khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', bảo vệ trận pháp của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Kỷ Bẩm mặc dù biết sức chiến đấu của Diệp Mặc rất nghịch thiên, nhưng đối phương là một yêu tu Hóa Chân tầng bẩy, cho nên lão vẫn có chút lo lắng. Nhưng lão khẳng định bản thân không thể nào giúp được gì cho Diệp Mặc cả, cho nên hiện tại lão chỉ có thể khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' để Diệp Mặc ra ngoài đối phó với tên yêu tu kia thôi.

- Có khí khái!

Tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy kia thấy Diệp Mặc dám bước ra khiêu chiến với mình, thì cũng không tiến về phía 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' nữa, mà lại nói một câu với vẻ bội phục.

Diệp Mặc càng không nói một lời nào, Tử Đao đã được phóng ra, 'Vực' của bản thân cũng lập tức được mở rộng ra.

Hỏa Hồng Cự Phủ trong tay tên yêu tu kia cũng lập tức đánh về phía Diệp Mặc, một quang mang mầu hồng như một tấm lụa xoắn về phía Diệp Mặc, trăm mét xung quanh đều bị quang mang mầu hồng kia bao phủ.

Quang mang mầu hồng chỉ lao đi nửa đường, thì ở giữa luồng quang mang đã phát tán ra vô số mồi lửa, những mồi lửa kia mang theo nhiệt độ cực kỳ kinh khủng, dĩ nhiên đó cũng là một loại mồi lửa kỳ dị.

Sắc mặt Diệp Mặc lộ ra vẻ kinh sợ, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy có người có được công pháp cho mồi lửa kỳ dị giống như hắn. Khác nhau duy nhất chính là tên yêu tu kia thi triển công pháp với mồi lửa kỳ dị thông qua hình dạng một cái búa lớn (Cự Phủ), còn bản thân hắn là một vầng thái dương.

Một chiêu này của tên yêu tu kia có chút giống với 'Huyễn vân trận sát đao' của hắn. Đao pháp của hắn thì trên đường có thể phân liệt ra vô số đao quang, còn tên yêu tu này thì lại phân liệt ra vô số đóa hoa lửa.

Tên yêu tu Hóa Chân này miệng nói rằng không để Diệp Mặc vào trong mắt, nhưng khi động thủ thì lại xuất ra độc chiêu ngay, hiển nhiên là y cũng không thực sự khinh thường Diệp Mặc.

Ken két...

Một trận thanh âm rất nhỏ vang lên, tên yêu tu kia lập tức biến sắc, mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên. Y không ngờ lại cảm giác được 'Vực' của mình khi đối kháng với 'Vực' của đối phương thì lại có xu thế bị tan vỡ. Sao lại có thể như vậy được? Đối phương chỉ là một tu sĩ loài người tu vi Hóa Chân tầng một thôi mà?

Theo luồng chân nguyên mạnh mẽ vận chuyển lên, 'Vực' của y lại lập tức được tu bổ, nhưng 'Vực' của Diệp Mặc lại vẫn luôn luôn mạnh hơn so

với 'Vực' của y một chút, cho nên 'Vực' của y vẫn tiếp tục tan vỡ. Chỉ là không hoàn toàn bị ép phải tan vỡ như trước, Cự Phủ của y cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Ầm...

Tử Đao mang theo đao quang màu tím đụng mạnh vào Cự Phủ của đối phương, quang mang hỏa hồng và màu tím bắn ra tứ phía, không gian xung quanh cũng rung động kịch liệt.

Còn vô số mồi lửa của đối phương thì đều bị ánh sáng tím của Diệp Mặc quấn lấy, không có một mồi lửa nào có thể trốn thoát khỏi ánh sáng tím cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1341

Uy Lực Của Biển Động

Hai tên yêu tu đứng một bên quan chiến khi thấy được biểu hiện của cả hai có chút ngang bằng nhau thì liền biến sắc. Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng một đối chiến với một tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy mà có thể ngang sức được, thì điều này vốn không phải là bình thường rồi.

Mà lúc này thì lại có một tiếng "Răng rắc" nhỏ vang lên, những người xung quanh không nghe được rõ ràng lắm, nhưng cái tên yêu tu đang đối chiến cùng với Diệp Mặc thì lại nghe thấy rất rõ. Tuy rằng y vẫn không ngừng rót chân nguyên vào 'Vực' của mình, nhưng vẫn hoàn toàn phải tan vỡ trước 'Vực' của đối phương.

Khi 'Vực' của mình vừa bị tan vỡ, thì sắc mặt của tên yêu tu Hóa Chân lập tức biến đổi. Y biết một khi bản thân rơi vào trong 'Vực' của đối phương, thì cho dù không bị giết chết, cũng sẽ phải trọng thương. (Sống cũng thành tật khà khà)

Không đợi cho 'Vực' của Diệp Mặc hoàn toàn mở rộng, thì Hỏa Hồng Cự Phủ liền rung động mãnh liệt, lập tức vô số mồi lửa đang bị vây bởi ánh sáng tím liền giẫy dụa thoát ra. Những mồi lửa này sau khi thoát ra khỏi ánh sáng tím của Tử Đao thì liền ngưng tụ toàn bộ lại với nhau, sau một lát thì đã tạo thành một đóa hoa lửa cực lớn.

Đóa hỏa lửa này vừa hình thành, cũng đã mở rộng ra phạm vi mấy trượng, hoàn toàn tiến tới đỉnh đầu của Diệp Mặc không có một khe hở nào. Cùng lúc này, thì Hỏa Hồng Cự Phủ của tên yêu tu kia cũng được phóng ra một lần nữa, mà lần này Hỏa Hồng Cự Phủ của y cũng không phải là muốn chém giết Diệp Mặc, mà biến ảo thành một vòng búa ảnh bao phủ không

gian vài trăm thước xung quanh Diệp Mặc.

Mục đích của tên yêu tu này rất rõ ràng, y muốn trước khi 'Vực' của Diệp Mặc hoàn toàn mở rộng ra, thì đã giết chết Diệp Mặc rồi. Y cũng không tin khi bản thân điên cuồng vận chuyển chân nguyên, lại thêm mồi lửa kỳ dị và Hỏa Hồng Cự Phủ trói buộc, mà Diệp Mặc vẫn có bản lĩnh để chạy trốn.

Thấy uy thế như vậy, thì những tên yêu tu xung quanh đều reo hò lên. Người bên phía Diệp Mặc thấy tình huống này, thì cũng không có người nào ra tay hỗ trợ Diệp Mặc cả. Cho dù là trong bọn họ có ai đó xuất thủ, thì bên đối phương cũng vẫn còn hai tên yêu tu Hóa Chân nữa, cho nên bọn họ cũng không thể nào xuất thủ trợ giúp Diệp Mặc được.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, 'Vực' của hắn lập tức mở rộng ra trong nháy mắt, lúc này thì 'Vực' của hắn đâu chỉ mạnh hơn vừa rồi gấp mấy lần?

Tên yêu tu của trong nháy mắt bị 'Vực' của Diệp Mặc trói buộc, thì sắc mặt liền biến đổi, lúc này y hiểu được, 'Vực' của đối phương vừa rồi cũng chưa hoàn toàn thi triển ra, thậm chí là còn chưa tới một phần trăm thực lực nữa. 'Vực' hiện tại, mới chân chính là bản lĩnh của đối phương.

Ảnh của Hỏa hồng Cự Phủ tiến vào trong 'Vực' của Diệp Mặc, thì liền trở nên chậm chạp, giống như là rùa lâm vào vũng bùn vậy. Mà ngay cả đóa hoa lửa cực lớn đang hạ xuống đỉnh đầu Diệp Mặc kia cũng dường như đã giảm bớt, thậm chí chỉ chốc lát thời gian, thì đã dừng hẳn lại.

Tên yêu tu kia liền hoảng hốt. Y bỗng nhiên phun một ngụm tinh huyết vào đóa hoa lửa kia. Đóa hoa lửa cực lớn kia sau khi được phun vào một hơi tinh huyết, thì lập tức lại trở nên rực rỡ một lần nữa. Nhiệt độ cũng kịch liệt tăng cao, không gian xung quanh cũng có chút biến dạng dưới nhiệt độ khủng bố kia rồi. Dường như dưới nhiệt độ như vậy, thì ngay cả hư không cũng phải bị đốt cháy.

Diệp Mặc biến sắc. Tử Đao trong tay liền mang theo một ánh tím phóng

ra.

Cái tên yêu tu kia vốn định sau khi kích phát mồi lửa kia thì sẽ gọi đồng bọn hỗ trợ mình. Nhưng lúc này thì y lại thấy sắc mặt Diệp Mặc đại biến, nhất thời dừng lại việc yêu cầu đồng bọn trợ giúp. Nếu như y đối chiến với một tu sĩ Hóa Chân tầng một kiến hôi, mà còn phải gọi người khác hỗ trợ, thì Hộ Thương y cũng quá là mất mặt rồi.

Hai tên yêu tu đứng quan chiến kia dường như cảm giác được Hộ Thương có gì đó không đúng, nhưng khi thấy y có vẻ như đã chiếm lại được thế thượng phong thì cũng không quá mức chú ý nữa.

Lúc này Tử Đao của Diệp Mặc đã tỏa ra một luồng ánh sáng tím hồng chói mắt, ngay cả đóa hoa lửa cực lớn của tên yêu tu kia cũng bị đao quang tím hồng kia bao phủ. 'Huyễn vân hoa sơn đao' của Diệp Mặc đã được thi triển ra.

Khi tên yêu tu kia thấy Diệp Mặc không hề bị đóa hoa lửa của mình trói buộc, thì đao quang tím hồng đã phóng tới đỉnh đầu của y rồi.

Trong nháy mắt này, thì sắc mắt của y đã trở nên trắng bệch. Không tốt, bị lừa rồi! Tên tu sĩ loài người giả dối. Vừa rồi hắn căn bản là không hề e ngại đóa hoa lửa của mình, chỉ là cố ý làm ra cái vẻ mặt như vậy thôi.

Y lập tức muốn gọi người tới hỗ trợ, nhưng lúc này thì đã quá chậm rồi. Đao quang tím hồng xẹt qua thân thể của y như cắt một miếng đậu hũ, một cột máu phun ra, ngay cả Nguyên Thần cũng bị đao quang tím hồng diệt sát. Mà lúc đó Diệp Mặc cũng đã lập tức thu hồi được chiếc nhẫn trữ vật của tên yêu tu này. Điều này còn chưa tính, cái đóa hoa lửa kia cũng bị Diệp Mặc thu lại trong nháy mắt vào trong một cái hộp ngọc, rồi nhanh chóng đặt lên mấy đạo cấm chế ném vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Chỉ là một mồi lửa "Muội sát hỏa" mầu hồng mà thôi, Diệp Mặc căn bản là không cần tới một lần hít thở đã có thể thu lại được rồi. Còn về việc luyện hóa, thì chờ khi nào hắn trở về, có thời gian rảnh rỗi rồi hẵng tính.

Hết thẩy các động tác của hắn đều làm lưu loát như nước chảy mây trôi, vừa nhìn thì đã biết là một đại hành gia rồi.

(Lời Dg: Móa, có mà "Thâu tặc đại hành gia" thì có >"<)

- Hộ Thương...

Tên yêu tu Hóa Chân viên mãn thấy chỉ trong nháy mắt, thì tên Hộ Thương kia còn đang chiếm được chút thượng phong, lập tức đã bị người ta một đao chém chết rồi, ngay cả Nguyên Thần cũng không thể chạy trốn được nữa.

- Tao phải giết mày...

Cái tên yêu tu Hóa Chân viên mãn kia cũng không thể nào giữ được sự bình tĩnh nữa, một bóng sáng mầu xanh vừa xuất hiện trong lòng bàn tay của y, thì y đã lập tức xuất thủ rồi.

Diệp Mặc cười nhạt. Vừa rồi đối chiến cùng tên yêu tu Hộ Thương kia, thì căn bản là hắn còn chưa thi triển toàn lực. Chỉ là muốn giết chết một tên trước, miễn cho bọn chúng đi đối phó với mấy người còn lại đang ở trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Hiện tại thì chỉ còn có hai tên yêu tu Hóa Chân nữa thôi.

Cho nên hắn hoàn toàn không sợ. Về phần những tên yêu tu còn lại, thì chỉ cần một mình Kỷ Bẩm là cũng đủ rồi.

Tên yêu tu Hóa Chân viên mãn còn chưa nhào tới người Diệp Mặc, thì thứ mầu xanh trong tay đã hóa thành mười mấy quả cầu nhỏ, có xanh có trắng phóng đi.

Diệp Mặc thấy vậy thì cũng vô cùng kinh ngạc, không hiểu đây là cái loại công pháp gì? Hắn lập tức đã lấy 'Đại đỉnh tám cực' ra, vì bất luận là công pháp gì, thì lo lắng trước một chút cũng luôn là chuyện tốt.

Ngay khi 'Đại đỉnh tám cực' vừa được lấy ra, thì mười mấy quả cầu nhỏ

kia đột nhiên phát nổ, giống như hơn mười dòng sông hợp thành một như thác nước đầy sát khí.

Mà mỗi một giọt nước bên trong cái thác này đều mang theo sát khí, dường như chỉ cần đụng phải một chút bọt nước, thì cũng sẽ bị bọt nước đó xé tan. Thác nước vừa ra tới, thì đã đem không gian xung quanh đè ép một cách mạnh mẽ, khiến Diệp Mặc căn bản là không có biện pháp nào để né tránh cả.

Diệp Mặc âm thầm sợ hãi than thở về công pháp lợi hại này. Nếu như không phải là hắn, thì đối với bất cứ tu sĩ nào khác cũng khó có thể chạy trốn được. Trời đất bao la, cao thủ đúng là rất nhiều, các loại thủ đoạn cũng vô cùng vô tận.

Thế nhưng lúc này thì hắn lại vui mừng không sợ hãi, vì 'Vực' của hắn đã hoàn toàn mở rộng ra ngoài rồi, đồng thời 'Đại đỉnh tám cực' đã tạo thành đỉnh ảnh bảo vệ quanh hắn.

Rầm rầm...

Luồng thác nước kia va chạm vào 'Đại đỉnh tám cực', nhưng không phải là âm thanh của bọt nước va vào nhau, mà là giống như âm thành sắt thép va chạm vào nhau vậy.

Những bọt nước này giống như là một thanh phi kiếm bình thường mang theo sát khí vậy, nào có nửa điểm giống như là bọt nước. 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc bị hơn mười thác nước công kích, cũng vang lên từng tiếng "Ung ung". Diệp Mặc cũng cảm thấy từng trậnrung động trong cơ thể, cảm thấy có chút nhộn nhạo tâm thần.

Bị đại đỉnh ngăn cản, lại bị 'Vực' của Diệp Mặc tiếp tục ngăn cản, nên không có một giọt nào có thể tiến vào trong phạm vi 'Vực' của Diệp Mặc cả.

Lúc này Diệp Mặc cũng phóng Tử Đao ra. Vừa rồi hắn bị hơn mười cái thác nước kia liên tục đánh vào, thì trong lòng đã sớm khó chịu rồi.

Hơn mười cái thác nước mang sát khí thì đối với Diệp Mặc cũng không có chút ảnh hưởng nào, thậm chí không có một sợi tóc nào bị rối loạn cả. Lúc này trong lòng tên yêu tu Hóa Chân viên mãn kia đã hoàn toàn trầm xuống, y biết rằng lần này bọn họ đã đá phải thiết bản rồi, đồng thời y cũng biết được rằng lúc trước Diệp Mặc nói tự hắn không muốn đi cũng chính là sự thật.

Nhưng việc đã tới nước này, thì y cũng không còn bất kỳ một đường lui nào nữa.

Khi tên yêu tu kia chuẩn bị kêu gọi tất cả yêu tu cùng xông lên, thì toàn bộ không gian bỗng nhiên lại lần nữa rung động kịch liệt, sóng biển phía dưới cũng gào thét điên cuồng, dường như giống với tình huống lúc trước bọn chúng điều động 'Liệt hải trận'.

Tên yêu tu Hóa Chân viên mãn kia nhất thời giận tới tím mặt, quay lại nhìn chằm chằm vào tên yêu tu Kiếp Biến hậu kỳ khống chế trận pháp quát lên:

- Đan Dụ, ai bảo ngươi phát động trận pháp chứ?

Loại trận pháp này tuy rằng có thể ngăn cản được pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, nhưng muốn gây thương tổn cho một tu sĩ như Diệp Mặc, thì hiển nhiên là không có khả năng, huống chi chính bản thân y còn đang trong phạm vi hoạt động của trận pháp?

Nhưng sau một khắc, thì y đã biết được không phải là do tên Đan Dụ kia phát động trận pháp rồi, bởi vì lúc này thì chỗ mà cái tên trận pháp sư gọi là Đan Dụ kia đứng đột nhiên sai lệch đi, tuy rằng mắt thường không thể nhìn rõ, nhưng thần thức lại có thể thấy được rõ ràng không gian ở đó đang mở rộng ra. Đan Dụ cũng trong nháy mắt đã bị xé tan thành một vũng máu, ngay cả Nguyên Thần cũng hoàn toàn biến mất.

Ầm.

Một cột sóng cao tới mấy trăm trượng nổi lên, sóng biển còn chưa đánh lên người, thì hầu hết mọi người đều cảm nhận được lực hút mạnh mẽ của không gian loạn lưu rồi.

- Biển động...

Sắc mặt tên yêu tu Hóa Chân viên mãn nhất thời đại biến, y biết lần này thì là một cơn biển động thực sự rồi, không phải là uy thế do 'Liệt hải trận' kia mang tới nữa. Lúc này thì y hiểu rằng mình đã bị vây trong cơn biển động này, cho nên đâu còn tâm tư mà động thủ với Diệp Mặc nữa, lập tức lấy ra một kiện lá chắn, muốn lao ra khỏi phạm vi của biển động Lúc này thì không chỉ tên yêu tu Hóa Chân viên mãn kia hiểu được chuyện gì đang xảy ra, mà tất cả các yêu tu khác cũng hiểu được rằng bản thân đã nằm trong phạm vi của biển động rồi. Sau khi một tên yêu tu bị vết nứt không gian do Biển động tạo ra cuốn đi mất, thì sắc mặt những tên yêu tu còn lại đều tái nhợt đi.

Đây không phải là việc mà sức người có thể chống lại được, cho dù là đã tu luyện tới Hóa Chân đỉnh thì sao chứ? Đối mặt với Biển động thì cũng không có được bất cứ một biện pháp an toàn nào.

Sắc mặt của Diệp Mặc cũng đại biến, hắn cũng biết được lần này mới thực sự là một trận Biển động. Hắn cũng lập tức thấy được 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đang liên tục chấn động trong cơn Biển động này, tùy thời đều có thể bị vết nứt không gian cuốn đi.

Sắc mặt mấy người Tống Ánh Trúc đều bị dọa đến tái nhợt đi, Diệp Lăng thì lo lắng kêu lên:

- Anh, nhanh quay lại đây đi.

Diệp Mặc thì biết, lúc này đi lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' hay là đứng ở ngoài thì cũng không có gì khác biệt, tương đối mà nói, thì diện tích của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng lớn, thì lại càng dễ bị vết nứt không gian cuốn đi. Huống chi giữa hắn và 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lúc này,

cũng đang có một vết nứt không gian rất nhỏ, lúc này thì thoạt nhìn còn chưa có vấn đề gì, nhưng ai có thể đảm bảo được khi lao qua chúng, thì chúng có thể bạo phát ra hay không?

Khi hắn thấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' không ngừng chấn động trong không gian Biển động, thì cũng vô cùng lo lắng, trong nháy mắt hắn liền thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực', rồi hét lên với Kỷ Bẩm:

- Kỷ tiền bối, lập tức phát động 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', toàn lực lao ra, trở về Nam An Châu trước, tôi sẽ đi theo sau. - Không được, em nhất định phải đợi anh đi cùng.

Tống Ánh Trúc vội vã kêu lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1342

Đại Chiến 'Thần Thú Côn'

Diệp Mặc còn chưa kịp nói gì, thì một âm thanh gào rú kinh khủng đột ngột vang lên, cũng lúc đó, một cái thân ảnh cao tới mấy trăm trượng nhảy ra từ trong cột sóng lớn. Không đợi cho mọi người kịp nhìn thấy rõ ràng đó là thứ gì, thì một bộ móng vuốt lớn đã dễ dàng quắp lấy một tên tu sĩ Kiếp Biến. Tên tu sĩ Kiếp Biến kia còn chưa kịp kêu lên một tiếng nào, thì đã bị bộ móng vuốt khổng lồ kia xé thành thịt vụn.

Lúc này thì Diệp Mặc mới nhìn rõ ràng đó là một con yêu thú trông giống như cá, lại có hai cái cánh cổ quái hai bên, còn có thêm bốn cái móng vuốt thật lớn nữa. Hai cái cánh kia kéo dài ra giống như là hai tấm thép vậy. Ở trên thân của nó thì đều là những lân phiến (vảy) mầu vàng kim, chỉ là hai miếng lân phiến ở trên lưng lại có mầu sắc vô cùng mờ nhạt.

- 'Thần thú côn'...

Diệp Mặc vừa nghĩ tới rằng con yêu thú kia có thể chính là 'Thần thú côn', thì đã có người kinh hãi thốt lên rồi. Quả nhiên nó là 'Thần thú côn'. Uy thế kia thì chỉ sợ ngay cả tu sĩ Hóa Chân đỉnh cũng không phải là đối thủ của nó.

Không đợi Diệp Mặc kịp phản ứng, thì 'Thần thú côn' lại dừng lại không tiếp tục công kích những tên yêu tu còn lại nữa, mà lại quay sang nhìn về phía 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', ngay sau đó thì con 'Thần thú côn' kia liền gào lên liên tục, vứt bỏ tên yêu tu đã bị bóp nát trong móng vuốt của nó xuống rồi trực tiếp lao về phía 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Mông Hàn An ở trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã nhận ra đây là

'Thần thú côn' rồi, cho nên cũng bị dọa tới sắc mặt trắng bệch.

Trong nháy mắt, thì Diệp Mặc đã hiểu là chuyện gì xảy ra rồi. Con 'Thần thú côn' này tuyệt đối chính là cái con mà năm đó đã bị các tu sĩ vây bắt, hai miếng vảy trên lưng nó hẳn là mới mọc lại không lâu nên mầu sắc mới mờ nhạt như vậy. Hiện tại nó nhất định là đã cảm nhân thấy được trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' có vảy của nó, nên đã giận tới tím mặt rồi.

Hiểu được điểm này, thì Diệp Mặc cũng không tiếp tục nghĩ nhiều nữa, trực tiếp phóng xuất Tử Đao ra, dùng hết toàn bộ chân nguyên đánh ra một chiêu 'Huyễn vân hoa sơn đao'.

Hắn tuyệt đối không thể nào để cho 'Thần thú côn' tóm lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' được, một khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' bị 'Thần thú côn' tóm được, thì tất cả mọi người ở trên đó cũng xong đời.

Sau khi phóng ra một đao, thì Diệp Mặc cũng lớn tiếng kêu lên:

- Tĩnh Văn, em tranh thủ thời gian giúp Kỷ tiền bối khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành. Em hãy nhớ rằng anh đã có biện pháp tự bảo vệ chính mình, hơn nữa cơn chấn động dưới biển này còn đang không ngừng khuếch tán, cho nên càng cần phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này...

Câu nói kế tiếp thì Diệp Mặc đã không còn cách nào để nói tiếp rồi, hắn thậm chí cảm thấy ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn.

Không đợi Tô Tĩnh Văn kịp nói câu nào, thì Kỷ Bẩm đã khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' toàn lực xông ra ngoài rồi. Kỷ Bẩm biết, Diệp Mặc nói không hề sai. Cho dù là bọn họ ở lại chỗ này thì cũng không thể giúp được gì, hơn nữa Kỷ Bẩm cũng biết việc Diệp Mặc có tiểu thế giới. Lúc này thì bọn họ ngoại trừ việc lao ra khỏi khu vực biển động, trở về Mặc Nguyệt Chi Thành trước, thì không có bất kỳ lựa chọn nào hay hơn.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' một khi đã được Kỷ Bẩm toàn lực điều

động, thì lập tức chật vật lao ra ngoài một cách nhanh chóng. Mặc dù vẫn đang nằm trong khu vực biển động, nhưng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' vẫn có tốc độ nhanh vô cùng. Chỉ với ảnh hưởng của chấn động dưới biển, thì chỉ có thể khiến 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' không thể nào đạt được tốc độ tối đa mà thôi.

Rầm rầm...

Tử Đao mang theo đao quang tím hồng đánh vào móng vuốt của 'Thần thú côn', phát ra một tiếng nổ thật lớn. Vốn không gian đang kích động không ngớt, thì lại càng rung động mãnh liệt hơn. Một số vết nứt không gian đã hiển hiện ra rõ ràng, nhưng vết nứt đó lại rất nhanh chóng biến mất.

Diệp Mặc bị lực phản chấn khiến cho phải phun ra một ngụm máu tươi, bay lùi ra sau mấy chục thước thì hắn mới có thể đứng vững lại được.

'Huyễn vân hoa sơn đao', uy thế vô cùng, một khi xuất ra mà không thể thấy máu, thì bản thân sẽ bị phản phệ lại. Đây cũng là lần đầu tiên 'Huyễn vân hoa sơn đao' của Diệp Mặc không thành công. Một đao vừa rồi của Diệp Mặc đánh lên cái móng vuốt của 'Thần thú côn' thì chỉ để lại một vết tích mầu trắng mà thôi.

- A...

Một tiếng hét thảm truyền tới, không ngờ tên yêu tu Hóa Chân tầng bẩy kia thật đen đủi, lại bị vết nứt không gian cuốn đi. Nhưng Diệp Mặc lúc này cũng hoàn toàn không có tâm tư nào mà chú ý tới mấy tên yêu tu Hóa Chân kia nữa. Sau khi hắn phun ra một ngụm máu, thì thậm chí còn không có cả thời gian trị thương, đã tiếp tục phóng ra Tử Đao rồi. Lại là một ánh tím nữa hướng về phía 'Thần thú côn'.

Hắn tuyệt đối không thể để cho 'Thần thú côn' thoát khỏi phạm vi công kích của mình đuổi theo 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Tuy rằng Diệp Mặc không thể khẳng định lúc này tốc độ của 'Thần thú côn' có thể nhanh hơn so với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' hay không, nhưng hắn cũng không thể nào

mạo hiểm như vậy.

Xác thực giống như suy nghĩ của Diệp Mặc, con 'Thần thú côn' kia căn bản là cũng không muốn để ý tới hắn, sau khi nó đánh bay Diệp Mặc, thì lập tức muốn đuổi theo 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Nhưng lúc này thì đao thứ hai của Diệp Mặc lại phóng tới, lại là một lần 'Huyễn vân hoa sơn đao' nữa.

Oành...

Lại một tiếng va chạm vang lên. Diệp Mặc lần thứ hai bị đánh bay ra ngoài. Nhưng sau khi hắn phun ra một ngụm máu trên không trung, thì lại không lùi bước chút nào nữa, mà lại tiếp tục vọt trở lại, đánh ra một đao nữa.

Cái tên yêu tu Hóa Chân tầng chín kia thấy Diệp Mặc dám vượt cấp đối chiến với 'Thần thú côn' cấp mười, thậm chí còn đánh theo kiểu liều mạng, thì mồ hôi lạnh của y liền ứa ra. Thiển Hải Cung của y không ngờ lại có chủ ý với người như thế, quả thực là bị điên mà. Ở nơi này ngăn cản người ta? Quả thực là tự đi tìm phiền phức mà. Loại tu sĩ điên cuồng này, thì cho dù là tu sĩ Hóa Chân đỉnh như y, cũng không thể nào ngăn cản được.

Chỉ là không đợi cho y kịp hối hận, thì một cột sóng biển khổng lồ đã vọt lên, trức tiếp cuốn tới hướng của y. Tên tu sĩ Hóa Chân kia lúc này cũng bất chấp việc Diệp Mặc và 'Thần thú côn' còn đang chiến đấu, liền cấp tốc lui về phía sau. Có thể thấy rõ ràng rằng y chỉ kịp lùi lại được mấy chục thước, thì đã bị một vết nứt không gian bất ngờ phát sinh, nháy mắt đã cuống y đi mất rồi.

Diệp Mặc lúc này cũng chẳng để ý gì tới ai khác, đao thứ ba của hắn đã tiếp tục đánh vào móng vuốt của 'Thần thú côn' rồi.

"Phụt" một tiếng, một tia máu tươi phun ra, Diệp Mặc liền không chút do dự nào, thu lấy chút máu tươi kia vào một cái bình ngọc.

Lúc này thì 'Thần thú côn' vốn một lòng muốn truy sát theo 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rốt cuộc đã bị Diệp Mặc chọc giận rồi. Ba đao của Diệp Mặc

liên tục đánh trúng vào một vị trí trên móng vuốt của nó, không ngờ đao thứ ba còn trực tiếp khiến móng vuốt của nó bị một vết thương thật sâu. Cái này còn chưa tính, cái tên tu sĩ như con kiến hôi kia còn dám thu lấy máu của nó, điều này làm cho nó quên đi việc mảnh vảy của nó trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', quay đầu lại quắp móng vuốt về phía Diệp Mặc.

Một trảo này phóng tới, khí thế cường đại của 'Thần thú côn' cũng đồng thời áp qua. Diệp Mặc nào dám chính diện đối kháng với 'Thần thú côn' chứ, nên hắn lập tức lùi lại ra ngoài. Nhưng Diệp Mặc cũng cảm giác được bản thân cử động có chút khó khăn, không chỉ nói đến cử động khó khăn, mà ngay cả việc hít thở cũng đã trở nên khó khăn rồi.

Diệp Mặc hiểu, đây chính là 'Vực' của 'Thần thú côn', loại 'Vực' này chính là do bẩm sinh mà thành, còn hơn cả 'Vực' do tu sĩ lĩnh ngộ được nhiều lắm.

Hắn cũng biết được, rằng mình không thể nào để cho nó trói buộc được, một khi bị 'Thần thú côn' trói buộc, thì hắn xong đời rồi. Ngoại trừ việc biến thành một đống thịt vụn dưới móng vuốt của 'Thần thú côn', thì không còn con đường nào khác.

Ngay khi hắn rơi vào 'Vực' của 'Thần thú côn', thì 'Vực' của hắn cùng lập tức mở rộng ra ngoài, 'Đại đỉnh tám cực' cũng lập tức được lấy ra. Trong nháy mắt, hắn đã có thể thoát được khỏi 'Vực' của 'Thần thú côn', đồng thời dùng 'Vực' của mình chặn lại 'Vực' của 'Thần thú côn', tạo thành thế giằng co lẫn nhau.

Răng rắc, răng rắc, răng rắc...

Liên tiếp mấy tiếng nổ vang lên, móng vuốt của 'Thần thú côn' đánh lên trên 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc. Còn Diệp Mặc thì ngay cả khi không bị một trảo này tóm được, thì cũng phải phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt của Diệp Mặc càng trở nên trắng bệch hơn, nhưng khi hắn phát hiện đường lui của hắn lại là một vết nứt không gian thật lớn, thì cũng bất chấp tất cả, mạnh mẽ chuyển hướng đi, mang theo 'Đại đỉnh tám cực' tránh thoát

trong đường tơ kẽ tóc.

Một tiếng "Răng rắc" lại vang lên. Diệp Mặc biết, vì hắn cưỡng chế việc đột ngột chuyển hướng, cho nên mới bị gẫy mất hai cái xương.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc liền nhanh chóng nuốt vào mấy viên đan dược, vì 'Thần thú côn' đang lần nữa truy sát tới.

Diệp Mặc thấy 'Thần thú côn' sắp đến bỗng nhiên giật mình một cái, nhưng cũng không hề tránh ra, mà lại nắm chắc Tử Đao trong tay chờ 'Thần thú côn' lao tới.

'Thần thú côn' thấy Diệp Mặc dám đứng đó chờ nó, thì càng giận dữ hơn, tốc độ tăng lên mạnh mẽ, chỉ không tới một lần hít thở, thì Diệp Mặc đã bị trảo ảnh của nó bao phủ hoàn toàn. Cùng lúc đó thì trong miệng của 'Thần thú côn' cũng phát ra một tiếng kêu phẫn nộ.

Lúc này nó khẳng định là sẽ bóp chết được cái tên tu sĩ kiến hôi đã nhiều lần khiêu khích nó, bởi vì hắn đã không còn chỗ nào để trốn nữa rồi.

Nhưng khi 'Thần thú côn' vọt tới nơi, thì lại trở nên ngây ngẩn. Cái tên tu sĩ loài người kia vừa rồi còn đứng ở đây, lúc này lại hoàn toàn không thấy đâu cả. 'Thần thú côn' vô thức quay đầu lại nhìn một chút, nó rõ ràng không thấy tên tu sĩ kiến hôi kia tiến vào trong vết nứt không gian mà, nhưng làm thế nào mà lại biến mất không thấy nữa rồi?

Không đợi cho 'Thần thú côn' kịp phản ứng, thì Diệp Mặc đã từ trong Thế giới trang vàng vọt ra. Tử Đao liền toàn lực đánh về phía 'Thần thú côn', song song cũng đánh ra vô số đạo lôi kiếm mầu đen.

Diệp Mặc quyết tâm phải đẩy cái con thú tai họa kia vào trong vết nứt không gian.

'Thần thú côn' sở dĩ dám ở chỗ này động thủ với Diệp Mặc, hơn nữa còn

không hề cố kỵ gì mà động thủ với cả 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì hiển nhiên là nó có được sự mẫn cảm đối với vết nứt không gian và không gian sai lệch, vậy thì sao nó có thể không biết phía trước chính là một vết nứt không gian chứ?

Nhưng cái tên tu sĩ kiến hôi này vừa rồi đột nhiên biến mất, khiến nó không kịp có phản ứng, thì lại đột nhiên xuất hiện. Cái này còn chưa tính, tên tu sĩ kiến hôi kia sau khi xuất hiện còn đánh ra một đao về phía nó, hơn nữa còn là nhắm vào mắt của nó, đồng thời còn đánh ra nhiều tia sét khủng bố như vậy nữa.

Phải biết rằng mắt của nó chính là một điểm yếu hại đấy, sao có thể để tên tu sĩ kiến hôi kia đánh trúng được?

Trong nháy mắt thì 'Thần thú côn' lập tức lùi lại phía sau. Nhưng ngay khi 'Thần thú côn' tiến vào vết nứt không gian, thì nó hiểu rằng mình đã bị lừa rồi.

Cơ hồ ngay khi nó tiến vào trong vết nứt không gian, thì liền điên cuồng gào thét lên, sau đó phun ra một màn sương xanh kinh khủng giống như là thực chất cuốn lấy thân thể Diệp Mặc, nháy mắt liền dẫn Diệp Mặc vào trong khe nứt kia.

Trong nháy mắt Diệp Mặc bị cuốn theo, thì đã kinh hãi vô cùng, không đợi cho hắn có bất kỳ phản ứng nào, thì thân thể hắn đã tiến vào trong vết nứt không gian rồi. Vừa mới tiến vào trong vết nứt không gian, thì cái cảm giác kinh khủng khi bị xé rách da thịt, cạo tới tận xương tủy của không gian đao gió khiến cho Diệp Mặc hoảng hốt, hắn suy nghĩ muốn lao ra khỏi cái khe nứt này, nhưng chỉ sau một khắc, thì hắn liền phát hiện cái khe nứt kia đã biến mất không thấy nữa.

Diệp Mặc phản ứng cực kỳ cấp tốc, ngay khi không còn nhìn thấy cái khe nữa, thì lúc này hắn hẳn là đã đi vào trong một cái không gian hư vô hoặc là biên giới không gian rồi. Lấy tu vi của hắn, thì ở trong này chẳng khác nào là muốn chết cả, cho nên hắn cũng không dám để ý tới 'Thần thú

côn' nữa, mà nhanh chóng tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Cho dù là hắn đi ra, thì cũng phải biết rõ ràng cái không gian này rốt cuộc là gì đã, nếu không thì không thể nào đi ra được.

Cũng may là không phải chỉ có một mình hắn tiến vào trong vết nứt không gian, mà cả 'Thần thú côn' cũng bị cuốn vào, như vậy thì nó sẽ không thể nào tiếp tục truy sát 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' được. Điều này làm cho tâm tình Diệp Mặc có chút an ổn. Một khi 'Thần thú côn' đuổi theo 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì cho dù hắn có muốn đi hỗ trợ, cũng không thể nào làm được.

Diệp Mặc ở bên trong Thế giới trang vàng ổn định lại một chút, sau đó mới lập tức ném ra bên ngoài một trận pháp theo dõi. Hắn muốn biết rõ ràng hiện tại bản thân đang ở nơi nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1343

Chín Cảnh Giới Luyện Thể

Trận bàn theo dõi đã được ném ra bên ngoài, Diệp Mặc liền quan sát một chút bên trong, thì chỉ thấy một mảnh thế giới tối tăm mờ mịt, có lẽ nói là một cái không gian u tối thì đúng hơn. Vì cái không gian này không những rộng vô biên vô hạn, hơn nữa còn không có bất kỳ sinh mệnh sống nào, thỉnh thoảng chỉ có thể thấy một ít vẫn thạch khổng lồ lao đi vùn vụt mà thôi.

Từng đợt không gian đao gió và không gian loạn lưu bay lượn xung quanh, còn có một chút cát mịn không biết là được tạo thành từ đâu chầm chậm bay lượn trong không trung. Về phần cái con 'Thần thú côn' bị cuốn vào đây cùng hắn, thì hiện tại sớm đã không biết đi tới đâu rồi.

Trận bàn theo dõi kia cũng không kiên trì được bao lâu, thì đã bị một không gian đao gió phá tan, thoáng cái đã thành bụi phấn. Lúc này Diệp Mặc đã hiểu được cái thứ lúc trước đã xé rách da thịt hắn là cái gì rồi, hóa ra chính là không gian đao gió và số cát mịn kia.

Diệp Mặc liền liên tiếp ném thêm mấy cái trận bàn theo dõi ra bên ngoài, từng cái trận bàn đều chỉ duy trì được trong chốc lát thì đều bị xét nát. Ở chỗ này thì đi ra ngoài như thế nào? Diệp Mặc âm thầm kinh hãi.

Qua một hồi lâu, thì hắn mới thử đi ra khỏi Thế giới trang vàng, vì hắn muốn thử một chút xem cái không gian ở bên ngoài kia có bao nhiêu lợi hại.

Diệp Mặc chỉ vừa đứng ra ngoài, thì đã có vô số không gian cát mịn đánh về phía hắn. Mới chỉ có một lượt, mà đã phá tan được áo giáp bên ngoài của hắn rồi. Còn những luồng không gian đao gió kia thì hắn không có cách nào tránh thoát toàn bộ cả, bởi vì số lượng không gian đao gió ở đây vô

cùng nhiều.

Hơn nữa Diệp Mặc còn phát hiện chỗ hắn đứng cũng chính là chỗ nguy hiểm nhất, chỗ nguy hiểm nhất không chỉ là không gian đao gió dầy đặc vô cùng, mà còn cái loại không gian cát mịn đang liên tục gào thét kia thì tốc độ lại càng kinh người hơn.

Xoạt xoạt...

Âm thanh quần áo bị xé rách vang lên. Trong thời gian ngắn, thì không chỉ áo giáp bên ngoài của Diệp Mặc đã không còn gì nữa, thậm chí còn có chỗ đã cắt tới tận da thịt.

Diệp Mặc vừa định trốn vào trong Thế giới trang vàng, thì một sợi chỉ mảnh mầu xám đen xẹt qua thắt lưng của hắn. "Xoẹt" một tiếng, một tia máu đã bắn ra ngoài, thậm chí bản thân hắn còn không có cơ hội để né tránh.

Diệp Mặc lại thấy thêm vài sợi chỉ mảnh mầu xám đen đang phóng tới, thì đâu còn dám tiếp tục ở lại đây nữa, mà ngay lập tức đã quay trở lại bên trong Thế giới trang vàng rồi. Chỉ cần hắn chậm lại một chút thôi, thì hắn sợ bản thân sẽ bị không gian của những sợi chỉ mảnh kia cắt thành trăm mảnh mất.

Bên trong Thế giới trang vàng thì Diệp Mặc lúc này đã khỏa thân hoàn toàn. Trên người chồng chất những vết thương. Nhưng lúc này thì hắn cũng không có chút ý định trị thương nào cả, vì nếu như không có Thế giới trang vàng, thì lúc này hắn đã sớm chết rồi. Ở chỗ này thì hắn trốn ra ngoài thế nào bây giờ?

Hắn lúc này nghĩ tới cái tên Phương Ức Tông xé rách không gian lúc trước. Không biết rằng y có bản lãnh gì, mà lại có thể vượt qua cái loại không gian như thế này để đi tới một thế giới khác nữa. Cho dù là sử dụng "Phá không phù", thì như thế cũng đã là rất giỏi rồi.

Diệp Mặc khẳng định, cho dù hắn có thể xé rách không gian, thì hắn

cũng không thể đi ra không gian ngoài kia mà tìm vị trí để xé rách không gian được. Cái không gian kia vốn không phải là nơi con người có thể sống được. Bản thân hắn tu luyện 'Tam sinh quyết', thì đã có thể coi là cao thủ trong các cao thủ rồi, nhưng khi đối mặt với cái không gian hư vô kia, thì hắn thậm chí còn không có chút năng lực nào để chống lại cả.

Phải là loại nhân tài như thế nào thì mới có thể tới cái không gian hư vô này để náu thân? Đây mới chỉ là không gian hư vô thuộc biên giới của Tu Chân Giới. Nếu như là không gian hư vô thuộc biên giới của Tiên Giới thì còn kinh khủng tới mức nào nữa?

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được sự lợi hại của Sở Cửu Vũ là thái quá đến mức nào. Y không ngờ cò thể xé rách được không gian của đại lục Lạc Nguyệt, sau đó còn có thể đi xuyên qua không gian hư vô này để tới Địa Cầu.

Đây không phải là nói tới thần thông có thể xé rách không gian, mà chính là nói tới cái thần thông để có thể hành tẩu trong cái không gian hư vô này. Hành tẩu tại cái không gian hư vô này, không thể nào giống với việc vừa rồi hắn đứng im bên ngoài kia được. Đó chính là phải ở trong không gian này không ngừng tìm kiếm điểm giới hạn, nếu như có chút sơ xuất, thì kết cục chính là bị cái không gian này diệt sát.

Cái chỗ mà hắn vừa đứng, thì vẫn chỉ có một ít không gian đao gió đơn giản mà thôi. Còn cái loại chỉ đen kia chỉ là xuất hiện một sợi. Một khi hành tẩu trong không gian này, thì cái nguy hiểm kia không chỉ là tăng lên thêm mấy chục lần nữa, mà thậm chí tăng lên gấp cả trăm lần cũng không phải là không thể.

Cái loại không gian đao gió và không gian cát mịn dầy đặc kia còn chưa tính, mà loại chỉ đen kia một khi dầy đặc hơn nữa, thì ai có thể chống đỡ nổi chứ? Huống chi ở nơi này còn có vài chỗ có không gian sai lệch và vết nứt không gian nữa. Một khi gặp phải loại tình huống đó, thì chỉ còn nước chờ chết mà thôi.

Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh, nói cách khác, thì là hắn căn bản không có cách nào để đi ra cả. Cho dù là hắn có cách để xé rách không gian, thì cũng không thể nào ra ngoài để tìm vị trí mà xé rách không gian cả.

- Không ngờ rằng mình và Sở Cửu Vũ còn có sự chênh lệch lớn như vậy.

Diệp Mặc âm thầm thở dài.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Vốn sau khi hắn có thể đánh bại Phương Ức Tông và Âm Tự, thì đã tự cho rằng bản thân mình so sánh với Sở Cửu Vũ cũng không còn quá mức chênh lệch nữa. Nhưng hiện tại thì hắn mới biết được, hắn và Sở Cửu Vũ có sự chênh lệch lớn như thế nào.

Diệp Mặc lập tức lại nghĩ tới, việc Sở Cửu Vũ có thể xé rách được không gian đại lục Lạc Nguyệt để đi tới Địa Cầu, thì vì sao y lại không thể xé rách không gian ở Địa Cầu để quay trở lại đại lục Lạc Nguyệt chứ? Chuyện y lấy vợ sinh con, là về thời gian sau này. Còn lúc mới tới Địa Cầu, thì sao y lại không xé rách không gian để trở về đại lục Lạc Nguyệt?

Dựa theo tình huống của Sở Cửu Vũ, thì chắc hẳn là y căn bản không phải không muốn quay lại đại lục Lạc Nguyệt, mà là do lúc đó đã có một tình huông phát sinh, và y nhận ra mình không có cách nào lần thứ hai xé rách được không gian nữa. Có thể nói, lần đầu tiên y xé rách không gian đi tới Địa Cầu, thì cũng chỉ là do một lần ngẫu nhiên mà thôi.

Đối với Diệp Mặc, nếu hiện tại hắn muốn xé rách không gian, thì thứ nhất, là hắn nhất định phải tu luyện tới khi có năng lực đó. Thứ hai, là hắn nhất định phải có bản lĩnh để tùy ý hành tẩu trong cái không gian hư vô này.

Bất luận là điều kiện nào, thì hiện tại đều là việc vô cùng khó khăn đối với hắn.

Diệp Mặc ngồi xuống, đồng thời hắn cũng cố gắng suy nghĩ tới khả năng

khác. Lúc này thì hắn thẳng thắn ngồi suy ngẫm trong Thế giới trang vàng không đi ra ngoài nữa.

Diệp Mặc lắc đầu, đem cách suy nghĩ này vứt bỏ. Chưa nói tới việc xé rách không gian, vì hiện tại hắn cũng chẳng dám rời khỏi Thế giới trang vàng của mình.

Ở nơi như thế này, thì chỉ có khả năng là tu sĩ tu luyện Luyện Thể tới mức tận cùng thì mới có thể chống đỡ lại được.

Bỗng nhiên, Diệp Mặc lại đứng bật lên. Luyện Thể? Bản thân hắn không phải là có một bộ công pháp Luyện Thể hay sao? 'Vu thần quyết'! Trước đây khi cái tên Bàng vĩ ở Thư Viện Cửu Minh chẳng phải mới chỉ tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên đã có thể điều động linh khí xung quanh để tấn công đối thủ rồi hay sao? Ngay cả hắn lúc đó thiếu chút nữa cũng không phải là đối thủ của y nữa, như vậy có thể thấy được công pháp 'Vu thần quyết' tuyệt đối phải có chỗ bất phàm. (Cuộc đấu với Bàng Vĩ mời các bạn đọc lại từ c812 - c814).

Ở đây tuy rằng không thể nào đi ra ngoài, nhưng cũng chính là một bảo địa vô thượng để tu luyện, cũng chính là nơi tốt nhất để tu luyện 'Vu thần quyết'.

Bản 'Vu thần quyết' này tuy rằng không được đầy đủ, nhưng hắn căn bản là cũng không cần một bản công pháp đầy đủ, vì hắn có thể mượn một chút 'Vu thần quyết' sau đó thông qua 'Tam sinh quyết' để sáng tạo cho mình một bộ công pháp luyện thể riêng biệt.

Công pháp dành cho tu sĩ tu luyện Luyện thể ở đại lục Lạc Nguyệt khác hoàn toàn với công pháp 'Vu thần quyết'. Tại đại lục Lạc Nguyệt, thì cấp bậc Luyện thể của tu sĩ chia làm chín cảnh giới. Tự xưng là "Tam cảnh vi sư", "Lục cảnh thành vương" và "Cửu cảnh ngưng thần".

Ba cảnh của Sư Cảnh bao gồm "Cốt cảnh", "Cương cảnh", "Sư cảnh". Ba cảnh của Vương Cảnh là "Hư cảnh", "Hồn cảnh" và "Vương cảnh". Ba

cảnh của Thần Cảnh là "Tôn cảnh", "Kiếp Cảnh" và "Thần Cảnh". Mà mỗi một 'Cảnh' kia cũng đều chia làm bốn kỳ là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn.

Tại đại lục Lạc Nguyệt thì có rất ít người tu luyện luyện thể, người có thể tu luyện tới Sư Cảnh đã hiếm như lông phượng, sừng lân rồi (Phượng mao Lân giác). Về phần tu sĩ đạt tới cấp Vương Cảnh thì phải tới cả ngàn năm không gặp một người rồi. Mà tu sĩ có thể đạt tới ba cảnh giới trong Thần Cảnh cũng đều chỉ là trong truyền thuyết.

Nguyên nhân chủ yếu là việc tu luyện Luyện thể rất hao tổn linh đan và tài nguyên. Hơn nữa tu sĩ tu luyện Luyện thể trong chiến đấu cũng không thể nào sánh bằng tu sĩ tu chân được. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu chính là tu sĩ tu luyện Luyện thể nhất định phải đạt tới được cấp Vương Cảnh, thì mới có thể tăng thêm tuổi thọ cho mình, bằng không thì cho dù có tu luyện tới cực hạn của Sư Cảnh cũng vẫn chỉ có tuổi thọ giống như một người bình thường mà thôi.

Cho nên dưới điều kiện bình thường, thì những tu sĩ lựa chọn việc Luyện thể đều là vì bản thân không có linh căn, cho nên mới đi Luyện thể, bằng không thì đâu có ai nguyện ý tiêu hao thời gian và tài nguyên vào việc luyện thể chứ?

Tu sĩ không có linh căn, cho nên vạn bất đắc dĩ thì mới phải đi tu luyện luyện thể. Hơn nữa công pháp tu luyện Luyện thể cũng vô cùng khan hiếm, càng không có loại công pháp Luyện thể cao cấp nào. Ở Tu Chân Giới của đại lục Lạc Nguyệt, có được mấy người tu luyện Luyện thể tới Sư Cảnh thôi thì đã là tu sĩ vô cùng giỏi rồi.

Hơn nữa việc không có linh căn, thì cũng có nghĩa là không có khả năng có được lượng lớn tài nguyên để đi Luyện thể được, càng không có khả năng để tu luyện tới đẳng cấp cao nữa. Mà cho dù tu sĩ cao cấp có tài nguyên để đi Luyện thể, nhưng thực tế thì ngay cả thời gian tu chân và tài nguyên tu luyện của bọn họ cũng không đủ, làm sao có ai nguyện ý lựa chọn việc Luyện thể nữa chứ?

Diệp Mặc đọc qua 'Vu thần quyết' một lần, lúc này hắn đã quyết định rằng sẽ đi Luyện thể rồi. Bất luận là có thể xé rách được không gian hay không, thì hắn trước tiên phải đi được ra ngoài để tìm được vị trí không gian có thể xé rách cái đã, bằng không thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dưới sự vận chuyển của 'Tam sinh quyết', Diệp Mặc kinh ngạc phát hiện ra bản thân rất dễ dàng chuyển hóa 'Vu thần quyết' thành công pháp Luyện thể riêng biệt. Hơn nữa cảnh giới thứ nhất là Cốt Cảnh yêu cầu phải di chuyển chân nguyên theo một hướng được định trước thì cũng không có bất cứ khó khăn gì, hắn rất dễ dàng lưu thông chân nguyên một lần qua toàn bộ kinh mạch rồi.

Như thế này đã là luyện thành cảnh giới thứ nhất rồi sao? Diệp Mặc kinh ngạc, thử vận chuyển chân nguyên lại mấy lần. Nhưng vẫn cảm thấy không có chút gì khó khăn cả.

Đây là vì bản thân chính là một thiên tài Luyện thể, hay là vì bản thân vốn đã là tu sĩ Hóa Chân rồi nên mới như vậy? Chẳng lẽ cảnh giới đầu tiên là Cốt Cảnh mà mình tu luyện có chỗ nào không đúng sao?

Nghĩ tới đây, thì chân nguyên trên người Diệp Mặc liền vận chuyển mạnh mẽ lên, dựa theo Cốt Cảnh để hình thành một vòng tuần hoàn. Hắn rất nhanh phát hiện, xung quanh thân thể mình nổi lên vòng sáng mầu vàng kim nhẹ nhàng rung động. Càng làm cho hắn kinh ngạc hơn chính là những vết thương vừa rồi bị khi ra ngoài đã khép lại toàn bộ, hắn thậm chí còn không hề sử dụng bất kỳ một loại đan dược nào.

Diệp Mặc cảm thụ một chút vòng sáng mầu vàng kim kia, thì trong lòng đã hiểu rõ được, đây chính là cảnh giới đầu tiên của Luyện thể, Cốt Cảnh.

Nói cách khác, hắn chỉ cần dùng thời gian là nửa nén hương, thì đã có thể tu luyện thành công cảnh giới đầu tiên rồi. Sau khi hiểu được điều này, thì trong lòng hắn liền đại hỉ. Dựa theo cái tiến độ này, thì nói không chừng trong một khoảng thời gian ngắn, hắn có thể thăng cấp tới Cương Cảnh, thậm chí là cả Thần Cảnh cũng không phải là không được.

Diệp Mặc tranh thủ thời gian lấy ra một bộ quần áo mặc vào, sau đó trở lại ngồi trên 'Linh mạch Dược Vương' bên cảnh 'Khổ trúc'. Lúc này hắn cũng không tiếp tục tu luyện cảnh giới thứ hai của Luyện thể nữa, mà hắn muốn trước tiên thông qua 'Tam sinh quyết' để có thể tạo thành một công pháp Luyện thể cho riêng mình, sau đó một hơi tu luyện cho xong tất cả.

Chờ sau khi hắn Luyện thể đại thành, thì hắn sẽ có thể tiếp tục tìm kiếm vùng không gian giao điểm. Còn về phần xé rách không gian, thì hắn luôn luôn tin rằng tới khi đó tự nhiên sẽ có biện pháp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1344

Dùng Mạng Luyện Thể

Diệp Mặc còn có ba linh mạch cực phẩm và một 'Linh mạch Dược Vương', còn linh mạch bán cực phẩm kia thì hắn không tính tới.

Tuy rằng dùng linh mạch cực phẩm để khống chế trận bàn thời gian thì rất lãng phí, nhưng lúc này Diệp Mặc cũng chẳng quan tâm cái gì nữa.

Ở bên ngoài trôi qua một tháng, thì bên trong trận bàn đã là một năm rồi. Diệp Mặc lợi dụng thời gian một năm này, thông qua 'Tam sinh quyết' diễn sinh ra một bộ công pháp Luyện thể mới.

Bộ công pháp này được Diệp Mặc đặt tên là 'Tam thần Luyện thể quyết', chứ không đặt là "Tam sinh", vì bộ công pháp Luyện thể này có một phân công lao của 'Vu thần quyết'.

Diệp Mặc chưa từng được nhìn thấy công pháp Luyện thể, nhưng hắn cũng biết là bộ công pháp luyện thể này của mình cũng chưa thực sự hoàn thiện. Muốn hoàn thiện nó, thì chỉ có cách là vừa tu luyện, vừa tìm ra những chỗ sai sót mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc đi ra trận bàn thời gian, thì cái linh mạch kia đã bị hắn tiêu hao hết một phần lớn rồi. Có thể thấy được sự lãng phí của việc sử dụng linh mạch cực phẩm khống chế trận bàn thời gian nhiều như thế nào. Hơn nữa sử dụng linh mạch cực phẩm cũng chỉ có thể gia tốc thời gian lên gấp mười hai lần. Còn nếu như dùng linh thạch cực phẩm thì Diệp Mặc đoán chừng chắc là thời gian gia tốc lên còn chưa được sáu lần.

Vẫn là dùng tiên tinh lợi hại nhất, chỉ đơn giản một chút đã có thể gia tốc

thời gian lên gấp trăm lần rồi.

Cảnh giới thứ hai của 'Tam thần luyện thể quyết' cũng là Cương Cảnh. Hình thành cương khí bên ngoài cơ thể. Loại cương khí này sau khi bao bọc lấy bên ngoài cơ thể, thì cho dù là một kiện pháp khí bình thường cũng không thể nào dễ dàng mà công phá được, đây chính là Cương Cảnh.

Diệp Mặc cho rằng hắn chỉ mất thời gian một nén nhang thì đã tu luyện xong Cốt Cảnh, thì Cương Cảnh cũng sẽ chỉ mất thời gian ngắn mà thôi. Nhưng khi Diệp Mặc bắt đầu vận chuyển 'Tam thần luyện thể quyết', điều động chân nguyên lưu động bắt đầu tu luyện, thì mới hiểu được cảnh giới thứ nhất và cảnh giới thứ hai hoàn toàn khác biệt, hắn tốn mất ba ngày trong Thế giới trang vàng mà cũng không có chút tiến triển nào.

Vốn là do không gian hư vô bên ngoài cho nên Diệp Mặc mới nghĩ tới việc Luyện thể, cho nên lúc này khi tu luyện Luyện thể ở trong Thế giới trang vàng không có tiến bộ, thì hắn liền đi ra khỏi Thế giới trang vàng.

Hắn vừa mới ra ngoài, thì không gian đao gió xen lẫn một ít không gian loạn lưu đã bắt đầu xẹt qua người hắn, một ít không gian cát mịn cũng bắt đầu xé rách áo giáp của hắn.

Chỉ là lần này khi áo giáp vừa mới bị xé ra một vết, không gian đao gió vẫn còn chưa kịp đánh vào người Diệp Mặc, thì trên người Diệp Mặc đã hình thành một luồng ánh sáng mầu vàng kim rồi.

Chân nguyên kim quang hộ thể này vừa hiện ra, thì không gian đao gió và không gian cát mịn đều đánh lên trên đó.

Một loạt các tiếng động nhỏ vang lên. Sau đó cái tầng kim quang hộ thể kia bị xé nứt, nhưng dưới sự lưu chuyển chân nguyên của Diệp Mặc, thì đảo mắt một cái đã tự động được tu bổ lại.

Diệp Mặc thấy như vậy thì liền đại hỉ. Cái công pháp Luyện thể này cũng thật không tệ, hắn mới chỉ tu luyện thành cảnh giới thứ nhất, mà đã có

thể kiên trì thời gian lâu như vậy rồi, nếu như là lúc trước, thì hắn đã sớm thương tích đầy mình rồi.

Diệp Mặc vừa đại hỉ, thì đã nhìn thấy tầng kim quang hộ thể bên ngoài đã hoàn toàn bị phá tan rồi. Diệp Mặc liền hiểu đây không phải là do công pháp Luyện thể của hắn không được, mà là cảnh giới luyện thể của hắn còn quá thấp.

Hắn lập tức mạnh mẽ vận chuyển chân nguyên, đợi cho tầng kim quang hộ thể bên ngoài lại lần nữa hình thành, thì hắn mới lập tức bắt đầu tu luyện tầng thứ hai - Cương Cảnh.

Ở ngoài cái không gian nguy hiểm này tu luyện Cương Cảnh, thì Diệp Mặc rất nhanh cảm giác được sự khác biệt. Một số chỗ trên tầng kim quang hộ thể bị yếu đi, thì chân nguyên lại bắt đầu tu bổ lại. Tự động điều chỉnh lại những chỗ sai sót.

Diệp Mặc thậm chí còn nhắm hai mắt lại, tập trung lĩnh ngộ 'Cảnh', thậm chí thông qua 'Cảnh' để cảm nhận chân nguyên lưu chuyển của cảnh giới Cương Cảnh. Máu thịt và xương cốt của hắn một lần nữa được tổ hợp lại.

Tới khi Diệp Mặc thanh tỉnh lại, thì hắn phát hiện bản thân đã ngây người ở bên ngoài Thế giới trang vàng một ngày rồi. Mà cái tầng kim quang hộ thể kia lúc này đã có thêm một tầng chân nguyên cương khí. Tầng cương khí này căn bản cũng không cần hắn phải khống chế, đã tự động tu bổ và kiên cố lại tầng kim quang hộ thể kia.

Hóa ra đây chính là Cương Cảnh. Diệp Mặc nhất thời hiểu ra. Lúc này hắn quyết định tạm thời chưa quay lại Thế giới trang vàng vội, mà tiếp tục ở bên ngoài này tu luyện cảnh giới thứ ba, Sư Cảnh.

Lần tu luyện cảnh giới Sư Cảnh này, thì hắn lại một lần nữa cảm thấy lực bất tòng tâm. Hắn cảm giác được tốc độ tu luyện vẫn kém hơn so với lúc tu luyện Cương Cảnh một chút.

Ba ngày sau, Diệp Mặc vẫn dậm chân tại chỗ, không có chút nào tiến triển với Sư Cảnh cả. Bởi vì đã có kinh nghiệm, nên Diệp Mặc liền dứt khoát rời khỏi chỗ này, tiến tới một chỗ khác trong không gian hư vô này. Hắn cảm giác không gian đao gió và không gian loạn lưu ở đây vẫn còn hơi thiếu một chút.

Khi Diệp Mặc đi tới một chỗ dày đặc không gian đao gió và không gian loạn lưu, thì hắn lập tức cảm thấy có chút áp lực. Đồng thời hắn cũng cảm thấy được ở đây không chỉ có không gian đao gió và không gian loạn lưu, mà không gian cát mịn và không gian của sợi chỉ màu đen cũng nhiều hơn.

Chỉ trong chốc lát thời gian, thì tầng cương khí và kim quang hộ thể bên ngoài của hắn đã bị sứt mẻ rất nhiều. Một đường không gian đao gió xẹt qua thân thể của hắn, mang theo một đường máu tươi. Diệp Mặc hoảng hốt, vừa định tiến nhập vào trong Thế giới trang vàng, thì lại phát hiện chỗ 'Tam thần luyện thể quyết' lúc trước không thể thông qua đang dần lưu chuyển trong kinh mạch. Chỉ trong nháy mắt, thì tầng cương khí kim quang hộ thể bên ngoài đã lại được hình thành.

Lại một đạo không gian đao gió và không gian chỉ đen xẹt qua, khiến cương khí kim quang hộ thể bên ngoài của Diệp Mặc lại lần nữa vỡ tan. Mà khi Diệp Mặc lại một lần nữa thương tích đầy mình, thì lại có một kinh mạch được đả thông, không còn trở ngại nữa.

Diệp Mặc nhất thời hiểu ra rằng đây chính là phương pháp để tu luyện 'Tam thần luyện thể quyết'. Trong lòng hắn lúc này cảm thấy thật hết chỗ nói rồi. Ở cái chỗ này để tu luyện sao? Cái này căn bản là tự chịu khổ mà!

Tu luyện Sư Cảnh so với Cương Cảnh đã khó hơn mấy lần rồi, nhưng dù là vậy thì đến ngày thứ tư, kinh mạch của Sư Cảnh đã hoàn toàn được đả thông. Mà cái cương khí kim quang hộ thể kia càng lúc càng nhạt hơn, hiển nhiên là vì hiệu quả của Sư Cảnh hoàn toàn khác với hai cảnh giới đầu.

Nếu như nói Cốt Cảnh và Cương Cảnh là từ ngoài mà vào trong, mà Sư cảnh lại từ trong mà ra ngoài.

Dừng lại ở chỗ này một ngày, thì Diệp Mặc lại tiếp tục hướng đến nơi có càng nhiều không gian loạn lưu hơn. Hắn phát hiện tại cái không gian hư vô này, quả thực chính là nơi có điều kiện tốt nhất để tu luyện công pháp Luyện thể rồi. Không có bất kỳ một nơi nào, có thể có hiệu quả Luyện thể tốt như ở đây.

Khi Diệp Mặc đi tới nơi có không gian đao gió và không gian cát mịn càng dầy đặc hơn, thì Diệp Mặc lại phát hiện ra một quy luật. Ở trong mảnh không gian hư vô này, thì linh khí cũng không đều đều như nhau. Có chỗ linh khí nồng đậm, có chỗ thì linh khí rất loãng, thậm chí còn có chỗ căn bản là không hề có linh khí. Phàm là nơi có linh khí loãng, thì số lượng không gian đao gió và không gian loạn lưu cũng sẽ ít, còn nơi có linh khí nồng đậm hơn, thì không gian đao gió và không gian loạn lưu cũng sẽ dầy đặc hơn.

Kinh qua những giờ phút tu luyện này, thì Diệp Mặc cũng tổng kết ra được ở trong mảnh không gian này, lợi hại nhất cũng không phải là không gian đao gió và không gian loạn lưu. Mà là không gian chỉ đen, vòng xoáy không gian loạn lưu, và lợi hại nhất chính là cái không gian cát mịn mà lúc trước Diệp Mặc cho rằng nó cũng không đặc biệt lắm.

Cái loại không gian cát mịn dày đặc kia, trong nháy mắt có thể đem một người cắt thành từng mảnh nhỏ. Mà cái không gian chỉ đen kia thì lại trong nháy mắt có thể cắt đôi một người. Nếu như không phải Diệp Mặc có Thế giới trang vàng, thì cho dù là hắn có diễn sinh ra được 'Tam thần luyện thể quyết', thì cũng không chỉ chết một lần ở chỗ này rồi.

Về phần các dòng không gian loạn lưu và vòng xoáy không gian, còn có một số không gian lốc xoáy, thì Diệp Mặc căn bản là không dám tới gần.

Mặc dù như thế, thì ở cái mảnh không gian hư vô này vẫn là nơi có điều kiện tốt nhất để Luyện thể. Diệp Mặc thập chí hoài nghi cái tiểu thế giới đơn giản của Phiến Phất được Khổng Diệp tặng cho kia mà nằm ở trong mảnh không gian hư vô này, thì hẳn là sẽ bị không gian cát mịn phá tan lập tức. Có thể nói, toàn bộ số tu sĩ ở Tu Chân Giới này có thể tu luyện ở đây giống như hắn, thì số lượng tuyệt đối sẽ không vượt qua hai bàn tay. Nhưng Diệp Mặc

phỏng chừng là toàn bộ Tu Chân Giới cũng chỉ có một mình hắn dám ở chỗ này mà luyện thể thôi.

Ngoại trừ hắn ra, thì tu sĩ khác nếu như muốn ở chỗ này luyện thể, thì cảnh giới ít nhất cũng đã phải là Hư Cảnh trở lên, hơn nữa cũng không thể tu luyện ở đúng chỗ này, bằng không thì chắc chắn sẽ bị không gian sát khí diệt sát. Ở chỗ hắn đang đứng này, thì không gian sát khí nhiều đến nổi quả thực là khiến cho người ta khó lòng phòng bị được.

Cho dù là Diệp Mặc đã có kinh nghiệm, cũng có cả 'Tam thần luyện thể quyết' và Thế giới trang vàng, thì hắn cũng đã bị thương nặng tới vài chục lần rồi. Có một lần hắn còn thiếu chút nữa mất cả một cánh tay. Còn có một lần một cái không gian chỉ đen thiếu chút nữa đã chia hắn ra làm đôi. Cũng nay mắn rằng những lúc đó hắn đều lập tức tiến vào trong Thế giới trang vàng để giữ được một cái mạng rồi. Mà hắn sỡ dĩ có thể tiến vào Thế giới trang vàng giữ mạng, cũng không phải dó hắn phản ứng nhanh, mà vì hắn có giác quan cảm ứng nguy hiểm rất tốt.

Lần trước khi cái không gian chỉ đen kia tiến tới, thì hắn đã cảm giác được nguy hiểm cho nên lập tức tiến vào Thế giới trang vàng, nhưng cũng đã thiếu chút nữa thì toi rồi. Cho nên có thể thấy được cái không gian hư vô này kinh khủng như thế nào.

Nếu như không phải là vì muốn mau chóng luyện thể đến cảnh giới cao cấp, thì cách để đi ra ngoài, thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không dám liều mạng như vậy.

Bởi vì hắn biết, nếu hiện tại không liều mạng, thì chỉ cần một thời gian ngắn nữa, cho dù hắn có muốn liều mạng, thì cũng vĩnh viễn không thể nào tiến bộ được. Ở trong không gian hư vô này luyện thể, vốn chính là việc dùng mạng đổi mạng mà.

Đã trải qua vô số lần nguy hiểm, cũng liên tục cố gắng luyện thể, nên tu vi luyện thể của hắn cũng dần dần đề cao. Số lần mà hắn bị thương càng ngày càng ít hơn. Đôi khi hắn chỉ cần cảm nhận có một chút nguy hiểm, thì

căn bản là cũng không quá lo lắng, vì lúc ấy hắn sẽ lập tức tiến vào Thế giới trang vàng. Lại một tháng qua đi. Diệp Mặc đã đột phá Hư Cảnh ở một chỗ càng dầy đặc không gian đao gió và không gian loạn lưu hơn. Bắt đầu tu luyện tới cảnh giới thứ năm của 'Tam thần luyện thể quyết', Hồn Cảnh.

Sau khi tới Hồn Cảnh, thì Diệp Mặc mới chính thức cảm thấy có chút an toàn ở mảnh không gian hư vô này. Cho dù là không cần phải cảm giác bằng trực giác của mình, thì hắn cũng có thể thông qua Hồn Cảnh để cảm nhận nguy cơ trong không gian này.

Huống chi sau khi hắn thăng cấp Hồn Cảnh, thì không gian loạn lưu bình thường đối với hắn đã hoàn toàn không cần phải né tránh nữa rồi. Hiện giờ mỗi lần hắn giơ tay nhấc chân đều sẽ hình thành một tầng cương khí phòng hộ vô hình, còn cái tầng kim quang hộ thể mờ nhạt kia thì đã hoàn toàn dung nhập vào trong da thịt của hắn rồi.

Công năng phòng hộ của Hồn Cảnh này mặc dù có chút giống với 'Vực', nhưng thực chất thì hoàn toàn khác biệt. Vì tầng phòng hộ của Luyện thể chỉ có thể bảo vệ bên ngoài cơ thể hắn, chứ không thể nhìn thấy và cũng không thể nào kéo dài ra.

Hiện giờ không gian dao gió bình thường đối với tầng phòng hộ Hồn Cảnh của hắn đã hoàn toàn không có hiệu quả nữa. Lúc này thì Luyện thể của Diệp Mặc đã dần dần hướng tới Nguyên Thần, đồng thời Nguyên Thần cũng đã có được một tầng phòng hộ nhất định.

Mà thỉnh thoảng, mốt số không gian cát mịn và không gian hắc tuyến mạnh mẽ phá rách tầng phòng hộ của Hồn Cảnh, thì cũng sẽ bị da thịt đã ngưng hóa của Diệp Mặc ngăn trở lại.

Cho dù là đỡ không được, thì trong thời gian này, Diệp Mặc cũng có đủ thời gian để thoát đi rồi. Cho nên mới nói, sau khi luyện thể tới Hồn Cảnh, thì Diệp Mặc đã có chút cảm giác an toàn khi ở trong cái không gian hư vô này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1345

Đạt Tới Vương Cảnh

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, như thế này thì vẫn còn kém nhiều lắm. Mục tiêu của hắn là phải tiến vào được ba cảnh giới của Thần Cảnh. Cho dù là cảnh giới Tôn Cảnh thấp nhất, thì hắn cũng mãn ý rồi.

Đến tháng thứ tư ở trong cái không gian hư vô này, thì Diệp Mặc cắn răng tiến vào khu vực có không gian lốc xoáy. Hắn biết rằng, nếu như không dùng mạng đi đổi, thì hắn vĩnh viễn không thể nào tiến tới được cảnh giới Vương Cảnh, càng không phải nói tới cảnh giới Tôn Cảnh rồi.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào không gian lốc xoáy, thì một loại không gian cường đại dao động trong nháy mắt đã dẫn Diệp Mặc đi vào. Chỉ trong chớp mắt, thì quần áo trên người Diệp Mặc đã hoàn toàn bị phá tan, da thịt trên người nhất thời liên tục rạn nứt. Cảnh giới Hồn Cảnh thậm chí còn không thể ngăn cản một chốc lát nào. So với loại không gian lốc xoáy này, thì Diệp Mặc mới biết được cái nguy hiểm của không gian chỉ đen và không gian loạn lưu hay thậm chí là cái không gian cát mịn dầy đặc kia cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi.

Ở đây mới chân chính là trung tâm sát khí, ở đây mới thực sự là nơi lấy mạng của các tu sĩ.

'Tam thần luyện thể quyết' đã được Diệp Mặc phát huy tới cực hạn, nhưng cái loại cảm giác thân thể và xương cốt bị nghiền ép từng đợt này vẫn càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Giờ khắc này Diệp Mặc thậm chí muốn trốn vào Thế giới trang vàng ngay lập tức, hắn biết, chỉ cần hắn tiến vào Thế giới trang vàng thì trong một

thời gian nữa hắn sẽ không thể nào tấn cấp Vương Cảnh được. Có lẽ nói đúng hơn chính là trong tâm lý của hắn sẽ xuất hiện một cái dấu ấn khi muốn tấn cấp lên Vương Cảnh.

Diệp Mặc liên tiếp nuốt xuống mấy viên đan dược. Cảnh giới thứ sáu của 'Tam thần luyện thể quyết' hoàn toàn vận chuyển lại từ đầu. Chỗ sai sót đã được sửa chữa lại, máu huyết được tinh lọc, xương cốt và thậm chí là cả Nguyên Thần cũng được cường hóa.

Sau một nén nhang, thì cái loại cảm giác da thịt bị xé rách vẫn còn nguyên như cũ. Nhưng so với lúc vừa mới tiến vào thì đã khác biệt nhiều rồi. Diệp Mặc biết, chỉ cần hắn tiếp tục kiên trì, một khi hắn có thể hoàn thiện công pháp Vương Cảnh, thì kinh mạch và huyết mạch có thể theo sự khống chế của hắn mà lưu chuyển tuần hoàn khắp thân thể, và bản thân hắn cũng thăng cấp tới cảnh giới Vương Cảnh.

Ba ngày trôi qua, da thịt của Diệp Mặc vẫn còn đang bị xé rách, bên ngoài thân thể máu tươi vẫn chẩy ra, thậm chí xương cốt của hắn vẫn từng khúc gẫy rời. Sau ngày nữa trôi qua, tốc độ xói mòn huyết nhục ngày càng thong thả. Lúc này sắc mặt của Diệp Mặc chẳng những đã tái nhợt, mà toàn thân của hắn cũng không có huyết sắc, bởi vì hắn đã mất máu rất nhiều. Nhưng hắn vẫn nhắm chặt hai mắt lại, không ngừng cử động theo những thủ thế khác nhau, dẫn dắt kinh mạch bị tổn hại lưu chuyển và đồng thời khống chế chân nguyên lưu chuyển. Dường như cái không gian lốc xoáy khiến hắn thương tích đầy mình ngoài kia không hề tồn tại.

Chín ngày sau, bên ngoài thân thể Diệp Mặc đã hoàn toàn ngừng chảy máu. Xương cốt cũng không hề phát ra tiếng gẫy đoạn nữa.

Mười hai ngày sau, các vết thương trên thân thể Diệp Mặc dần dần khép lại. Mười tám ngày sau, da thịt bị xé rách của hắn cũng bắt đầu tái tạo lại. Lúc này thì Diệp Mặc bỗng nhiên lại mở hai mắt ra, nuốt xuống mấy viên đan dược. Đồng thời bẻ một đoạn 'Tiên khuyên hoa' rồi nuốt xuống.

'Tiên khuyên hoa' thì hắn chỉ còn một gốc cuối cùng này. Trước đây khi

thấy Sở Vân bị chặt mất một tay, thì Diệp Mặc cũng không hề lấy ra. Hắn đã cấp cho cô đan dược và một cái linh mạch bán cực phẩm, là bởi vì hắn kinh trọng Sở Tiêu Y, và cũng bởi vì hắn đã nhận được chỗ tốt từ Sở Tiêu Y. Thứ hai cũng là vì quan hệ giữa hắn và Khổng Diệp, cho nên khi Khổng Diệp cầu hắn thu Sở Ngữ Lan làm đệ tử, thì hắn cũng không thể nào từ chối được. Thứ ba cũng chính là vì đan dược và linh mạch của hắn rất nhiều. Cho nên một cái linh mạch bán cực phẩm với hắn mà nói, thì cũng không có tác dụng gì đặc biệt lớn cả.

Nhưng 'Tiên khuyên hoa' thì lại khác, thứ này căn bản là vô giá, là vật bảo mệnh của hắn. Hắn sao có thể tùy ý mà cho Sở Vân được?

'Tiên khuyên hoa' đưa cho Huệ Trân, là vì thứ này vốn được cô ta thủ hộ, còn mình thì đoạt đi. Huống chi lúc đó hắn cũng không phải là đối thủ của cô ta. Gốc thứ hai đưa cho Giải Phong, căn bản là vì hắn vốn cũng không phải đối thủ cuả Giải Phong. Không đưa cho người ta, thì chẳng lẽ người ta không thể cướp sao? Cũng may là cách làm người của Giải Phong rất được, cho nên cũng không cướp đoạt của hắn. Cuối cùng có qua có lại, hắn còn để lại cho Giải Phong mấy viên đan dược nữa.

Gốc 'Tiên khuyên hoa' thứ ba đưa cho Kỷ Bẩm, không chỉ bởi vì Kỷ Bẩm là người mà hắn tôn kính, hơn nữa Kỷ Bẩm còn là vì hắn nên mới bị mất đi thân thể. Phong cách làm người của Diệp Mặc chính là, người kính ta một thước, ta kính người một trượng. Cho nên đừng nói là một gốc 'Tiên khuyên hoa', cho dù là toàn bộ cấp cho Kỷ Bẩm thì hắn cũng không để ý chút nào.

Nhưng Sở Vân cùng hắn thì lại không có chút quan hệ nào. Hắn chiếm được chỗ tốt của Sở Tiêu Y, đó là bởi vì hắn là một người có tính tình trung hậu, thái độ làm người cũng không vong ân. Bằng không thì, nói không dễ nghe một chút, đó là nhờ hắn chiếm được chỗ tốt của Sở Tiêu Y, chứ nếu không thì di hài của Sở Tiêu Y căn bản là cũng không có biện pháp để trở lại Bắc Vọng Châu. Còn nhẫn trữ vật của Sở Tiêu Y, là Diệp Mặc hắn nhặt được, cho nên Sở Vân mới được nhận lại. Nếu như là đại bộ phận những

người khác, thì đều sẽ lấy hết làm của riêng rồi, càng không có chuyện đưa di hài Sở Tiêu Y trở về Bắc Vọng Châu.

Cho nên một gốc 'Tiên khuyên hoa' duy nhất này Diệp Mặc không thể nào đưa cho Sở Vân được. Quả nhiên là hiện tại đã tới lúc hắn cần phải dùng nó.

Ngáy thứ hai mươi lăm, thương thế trên người Diệp Mặc không chỉ biến mất hoàn toàn, hơn nữa da thịt hoàn hảo như lúc ban đầu, có vẻ như còn trơn bóng hơn cả lúc trước, chỉ là có hơi đen đi một chút. Nhưng hiện tại thì Diệp Mặc càng ưa thích hơn, vì hắn không thích có làn da giống như phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Ngày thứ hai mươi tám, toàn thân Diệp Mặc vang lên từng trận âm thanh nhỏ. Chân nguyên trong cơ thể càng lúc càng lưu chuyển nhanh hơn. Loại âm thanh này vang lên liên tục, giằng co suốt một canh giờ.

Sau khi kết thúc, thì Diệp Mặc bỗng nhiên lại sải bước ra. Trong mắt của hắn hiện lên quang mang vui sướng, hắn biết lúc này, luyện thể của hắn đã chính thức thăng cấp tới Vương Cảnh rồi. Theo bước chân hắn vừa sải ra, thi cái không gian lốc xoáy có thể dễ dàng phá tan áo giáp của hắn đã không còn ảnh hưởng tới hắn nữa.

Thậm chí theo từng bước chân không ngừng đi tới của Diệp Mặc, thì không gian lốc xoáy cũng không ngừng phân liệt ra. Diệp Mặc bỗng nhiên hét lên một tiếng, hai tay mang theo từng đạo cương nguyên xé ra hai bên, không gian lốc xoáy kia lập tức bị hắn tách ra.

Mặc dù không có hoàn toàn tái lập lại máu thịt và xương cốt, nhưng cũng đã cường hóa lên nhiều rồi. Diệp Mặc thông qua tốc độ lưu động chân nguyên trong cơ thể, cũng biết rằng tu vi của hắn mặc dù không tăng, nhưng kể từ lúc hắn luyện thể tới Vương Cảnh này, thì tốc độ tu luyện sau này của hắn chắc chắn là sẽ nhanh hơn.

Đồng thời Diệp Mặc cũng cảm thán trong lòng, nếu như hắn sớm biết

luyện thể có trợ giúp như vậy đối với luyện thể, thì hắn đã bắt đầu luyện thể từ sớm rồi. Nhưng Diệp Mặc lập tức hiểu được, chuyện đó căn bản là không hề thực tế. Vì nếu như không phải là hắn tu luyện ở cái không gian hư vô này, thì hắn căn bản là không có khả năng luyện thể nhanh như vậy.

Đồng thời sau khi cảnh giới luyện thể của Diệp Mặc thăng cấp tới Vương Cảnh, thì hắn còn mơ hồ cảm giác được, nếu hắn muốn thăng cấp tới Tôn Cảnh, thì tu vi của hắn cũng phải thăng cấp tới Hóa Chân trung kỳ mới được. Bằng không thì cho dù tốn thời gian trăm năm, hắn cũng không nhất định có thể luyện thể tới cảnh giới Tôn Cảnh.

Đây chỉ là một loại cảm giác, giống như cảm giác của hắn khi hắn dùng bốn tháng để tu luyện tới Vương Cảnh vậy. Tuyệt đối là có quan hệ tới tu vi của bản thân. Nói cách khác, nếu như hắn mới chỉ là Kiếp Biến sơ kỳ, thì cho dù có tu luyện ở bên trong không gian hư vô này, thì cũng chỉ có thể tu luyện tới Hồn Cảnh mà thôi. Có lẽ cho tới khi hắn bỏ mạng trong này, thì 'Tam thần luyện thể quyết' cũng không thể nào thăng cấp tới Vương Cảnh.

Tuy rằng Diệp Mặc biết trong một thời gian ngắn, hắn không thể nào tu luyện 'Tam thần luyện thể quyết' thăng cấp tới Tôn Cảnh được, nhưng hắn cũng không muốn buông tha.

Tháng thứ năm trôi qua. Diệp Mặc hiện đang tu luyện giữa không gian lốc xoáy, không gian loạn lưu, thậm chí còn có rất nhiều không gian chỉ đen nữa. Hắn cũng bị thương nhiều, nhưng cảnh giới Tôn Cảnh thủy chung vẫn không có nửa điểm manh mối nào.

Ba cảnh giới của Thần Cảnh 'Tam thần luyện thể quyết' hiện tại đối với hắn mà nói, thì vẫn còn rất xa xôi, không thể chạm tới được.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, tuy rằng nơi này là một địa điểm luyện thể rất tốt, nhưng với tu vi Hóa Chân tầng một của hắn hiện giờ, thì vẫn không thể nào trong thời gian ngắn mà lợi dụng những không gian sát khí trong không gian hư vô này để thăng cấp tới ba cảnh giới Thần Cảnh cả. Nếu như muốn làm được điều đó, thì chỉ có hai cách. Cách thứ nhất chính là tu

luyện tới tu vi Hóa Chân trung kỳ, cách thứ hai chính là tu luyện 'Tam thần luyện thể quyết' ở chỗ này vài chục năm, chắc là cũng không sai biệt lắm.

Trong không gian hư vô này còn có rất nhiều dòng không gian loạn lưu sai lệch, còn có cả không gian bão cát đủ loại nữa. Nhưng Diệp Mặc căn bản là không dám đi vào những chỗ đó để tu luyện. Hắn đã cảm thấy bản thân không thể nào thăng cấp tới ba cảnh giới Thần Cảnh, cho nên hiện tại mà tiến vào mấy chỗ kia tu luyện thì chẳng khác nào đi tìm chết cả.

Cũng may là đối với Diệp Mặc mà nói, thì cảnh giới Vương Cảnh hiện tại của hắn cũng đã đủ cho hắn giữ được tính mạng trong không gian hư vô này rồi. Thậm chí là hắn cũng có thể tùy ý đi lại một chút, chỉ cần tránh xa mấy cái không gian bão cát, và dòng không gian loạn lưu cực kỳ nguy hiểm kia là được.

Không còn phải tiếp tục tu luyện, hơn nữa ở đây cũng đã không còn quá nguy hiểm, thì Diệp Mặc đã có chút thoải mái hơn khi ở trong cái không gian hư vô này.

Một ít không gian đao gió và không gian loạn lưu đánh vào trên người Diệp Mặc, lập tức bị hóa giải, thậm chí còn chưa kịp đánh lên người Diệp Mặc thì đã bị cương nguyên hộ thể chặn lại rồi. Cái không gian chỉ đen lúc trước thiếu chút nữa có thể chia Diệp Mặc làm hai, thì hiện giờ lại tự chia làm hai khi đánh lên người Diệp Mặc.

- Cuối cùng thì không phải một chút thu hoạch cũng không có...

Diệp Mặc thở dai một hơi. Trong lòng hắn cũng bớt phiền muộn đi rất nhiều, vì bất luận là như thế nào, thì việc hắn có thể luyện thể tới cảnh giới Vương Cảnh, cũng là một chuyện khiến người khác nghe sẽ rợn cả người.

Tại đại lục Lạc Nguyệt, cũng đã từng có người luyện thể tới cảnh giới Vương Cảnh, nhưng Diệp Mặc nghĩ rằng, cho dù là người nào đó có thể tu luyện tới cảnh giới Vương Cảnh thì so với hắn cũng còn kém xa.

Một là bởi vì công pháp luyện thể của hắn là do 'Tam sinh quyết' diễn sinh ra mà có. Sự nghịch thiên của 'Tam sinh quyết' thì Diệp Mặc đã quá rõ ràng rồi. Thứ hai, cho dù là có người nào ở bên trong cái không gian hư vô này để luyện thể giống như hắn chứ? Cho dù là có, thì cũng phải là loại tu sĩ có tu vi cao hơn hắn rất nhiều.

Trong khi Diệp Mặc đang muốn tỉ mỉ kiểm tra xem không gian giao giới nằm ở chỗ nào, thì một khối đá giống như là bông tuyết trôi tới trước mặt của hắn.

Vật kia thoạt nhìn rất đẹp, nên Diệp Mặc tiện tay liền nắm lấy nó. Một loại cảm giác mát lạnh liền truyền đến.

- "Hư không Băng tâm thạch"?

Diệp Mặc bật thốt lên thành tiếng.

'Hư không Băng Tâm thạch' là tài liệu cấp mười đấy, cũng chính là tài liệu đỉnh cấp để luyện chế pháp bảo, có tiền cũng không thể nào mua được. Quả thực là phải tương đương với lông vũ của "Cửu vũ Kim Bằng" mà hắn đã từng có được. Hắn không ngờ lại có thể tìm được một thứ như vậy ở cái không gian hư vô này, hơn nữa còn là một khối lớn như vậy.

Giờ khắc này, ánh mắt Diệp Mặc nhìn cái không gian hư vô mờ ảo này đã có chút nồng nhiệt lên. Ở trong này, hắn hẳn phải giàu to rồi?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1346

Hắc Thạch Thành Của Không Gian Loạn Lưu

Nửa tháng sau, Diệp Mặc lại tìm được bốn viên Tinh Hồn Kim, đây là nguyên liệu cấp chín, luyện chế ra đồ phòng ngự thần hồn đỉnh cấp, cũng là thứ cực kỳ quý báu, đồng thời Diệp Mặc cũng tìm được mười mấy viên Tinh Thần Sa thượng phẩm và hai viên Tinh Thần Sa cực phẩm.

Những thứ này khiến cho Diệp Mặc hiểu ra, không gian hư vô này là một nơi cực kỳ nguy hiểm, đồng thời cũng là một nơi có vô số kỳ trân dị bảo, chỉ cần dám vào trong tìm, thì chắc chắc bội thu.

Nhưng những thứ này cũng là những thứ mà Diệp Mặc không cần, cho dù là cần đến, hắn tìm được chừng này nguyên liệu cực phẩm như này cũng đủ rồi. Bây giờ hắn muốn tìm được giới diện, sau đó xem xem có thể xé rách giới diện này ra ngoài được không.

- Linh khí thật nồng đậm. Lúc trước trên đường hắn vào đây, cho dù là nói có linh khí yếu đi nữa, cũng có không gian đao gió và không gian cát mịn. Còn nơi linh khí nồng đậm như này mà lại không có không gian đao gió, thì căn bản không thể nào có được.

Diệp Mặc đứng một lúc lâu, thần thức quét ra, hắn căn bản phát hiện nơi này chính xác là không có bất kỳ không gian loạn lưu nào. Hơn nữa nơi mà hắn đang đứng, trước mặt cũng không có bất kỳ không gian đao gió và loạn lưu nào.

Nói cách khác, cho dù là tu sĩ chưa từng tu luyện, đến nơi này rồi cũng cảm giác được sự an toàn.

Diệp Mặc lại lùi về phía sau một chút, thần thức quét ra ngoài, phát hiện nơi này là một đường ranh giới, từ nơi này nhìn về phía trước, không có chút không gian loạn lưu và không gian sát cơ nào. Mà sau khi lùi về phía sau, ngay cả phương hướng mà lúc nãy hắn đến, cũng lại khôi phục không gian loạn lưu của không gian hư vô kia.

Tình huống kỳ lạ như này, cho dù Diệp Mặc cũng cảm thấy kỳ lạ, thần thức của hắn quét ra, chỉ trong nháy mắt hắn liền phát hiện ra trong này có một trận pháp, còn là một trận pháp thiên nhiên cực mạnh mẽ.

Trong trận pháp thiên nhiên này còn có dấu tích con người để lại, nói cách khác trận pháp này cản trở tất cả không gian loạn lưu và không gian sát cơ trong khu đất này lại, hình thành một mảnh đất hoàn toàn an toàn.

Với trình độ tông sư trận pháp cấp chín bây giờ của Diệp Mặc, rất đơn giản có thể nhìn ra trận pháp thiên nhiên trong này mặc dù vốn dĩ có tác dụng ngăn cản lại không gian loạn lưu, nhưng cũng chưa ổn lắm. Mà còn có một tông sư trận pháp còn lợi hại hơn hắn đã tu bổ ở trong này.

Sự tu bổ của tông sư trận pháp này, khiến trận pháp nơi này lập tức trở thành trận pháp cản trở sát cơ không gian cực kỳ lợi hại. Diệp Mặc càng nghĩ càng kinh hãi, sự cao siêu của trình độ trận pháp này, ngay cả tông sư trận pháp cấp chín cũng không có cách nào bố trí ra được, hoặc chỉ có tiên sư mới có thể bố trí loại trận pháp như này ở nơi này.

Trận bàn cấp mười mà lúc trước hắn gặp ở Vô Tâm Hải so với trận pháp trước mặt đây, thì cũng kém quá xa quá xa rồi, thậm chí cũng không phải trên phương diện cấp bậc.

Chẳng lẽ khắp nơi đều là không gian sát cơ, mà nơi này vẫn còn có người ở? Hay là tiên trận sư có thể bố trí ra một trận pháp cấp mười? Diệp Mặc nghi ngờ quét ra ngoài, lại phát hiện thần thức của mình căn bản cũng không thể nào quét ra xa được.

Vừa lúc đó, có hai bóng người xuất hiện trong tầm thần thức của Diệp

Mặc, hai bóng người này đi với tốc độ cực nhanh.

Diệp Mặc nhìn thấy hai bóng người này, lập tức mừng rỡ, nơi này quả nhiên có người ở. Hơn nữa lại không phải là một người. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc vội vàng chạy lên phía trước, lớn tiếng gọi:

- Hai vị bằng hữu, xin dừng bước.

Hai người kia nhìn thấy Diệp Mặc đuổi theo, nhưng cũng không dừng chân lại, ngược lại tốc độ còn nhanh hơn, biểu hiện này của bọn họ hình như căn bản cũng không muốn gặp Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ, hai người này dáng dấp đều là tu vi Hóa Chân viên mãn, căn bản cũng chẳng có gì phải sợ hắn, tại sao lại như vậy? Hắn chỉ muốn hỏi đường chút thôi mà.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại càng tăng tốc đuổi theo bọn họ. Hai gã tu sĩ Hóa Chân viên mãn dường như cũng không để ý đến sự theo dõi của Diệp Mặc, nhưng tốc độ lại càng nhanh hơn.

Hai canh giờ sau, một thành phố màu đen vô cùng rộng lớn xuất hiện trong tầm thần thức của Diệp Mặc, ngay cả hai người mà Diệp Mặc đuổi theo tiến vào thành rồi, thì Diệp Mặc cũng không cảm nhận được bọn họ nữa.

Lúc trước, hắn tuyệt đối không ngờ tới, một nơi khắp nơi đều là không gian sát cơ, không ngờ lại còn có một thành phố màu đen như này. Nhưng trên thực tế trước mặt hắn, cho dù hắn không ngờ tới, thì cũng đã nhìn thấy, hơn nữa hắn còn tận mắt nhìn thấy hai tu sĩ mà hắn đuổi theo cũng tiến vào thành phố này.

Diệp Mặc kinh dị chỉ nhìn trong chốc lát, rồi lập tức theo vào trong.

Khi Diệp Mặc đến cổng của thành phố màu đen này, lại càng khiếp sợ không thôi. Hắn nhìn rõ toàn thành phố này đều được làm từ Hắc Tinh thạch hư không. Hắc Tinh thạch hư không, đó lại là nguyên liệu luyện chế cấp bảy.

Nhưng nhanh chóng sự khiếp sợ của hắn lại biến thành đơ người ra, thành phố này không ngờ không phải là xây dựng, mà là dùng Hắc Tinh thạch hư không luyện chế ra.

Dùng nhiều Hắc Tinh thạch hư không như vậy luyện chế ra một thành phố, hơn nữa cũng không phải là một thành phố không gian, mà là một thành phố thực thụ, cái này cần đến bản lĩnh luyện chế lớn như nào đây? Và còn cần bao nhiêu thời gian nữa? Còn cần bao nhiêu Hắc Tinh thạch hư không cấp bảy, ngược lại lại là chuyện dễ làm.

- Á, lại có người mới đến?

Một giọng nói lanh lảnh cắt đứt sự khiếp sợ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này mới nhìn rõ hai tu sĩ trẻ tuổi ngồi ở cổng thành, không ngờ cũng chỉ là tu vi Nguyên Anh, thoạt nhìn cũng chỉ có hai ba mươi tuổi.

Hơn nữa hai tu sĩ một nam một nữ này, lại dựa vào nhau, rõ ràng là bộ dạng rất thân mật. Phía sau hai người, còn có một lão già Hóa Chân viên mãn. Nhưng lão già này lúc này lại cúi thấp đầu phía sau lưng bọn họ, vẻ mặt kính cẩn, rõ ràng là thân phận người hầu.

Còn hai tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn lúc trước Diệp Mặc đuổi theo đến đây, lúc này lại đứng một bên, trên mặt có chút căng thẳng.

Người thanh niên trẻ tuổi kia nước da ngăm đen, mặt dài, nhưng đầu tóc thì đen nhánh, gã liếc nhìn hai tu sĩ Hóa Chân viên mãn đang đứng một bên, rồi thản nhiên nói:

- Thấy hai người dẫn về một con dê béo như này, để lại bốn phần đồ.

- Vâng, Duyệt Thiếu gia.

Hai tên tu sĩ Hóa Chân kia nghe thấy lời này, chẳng những không tức giận, ngược lại rất vui mừng lấy ra một đống khoáng thạch.

Diệp Mặc chỉ cần liếc nhìn đống khoáng thạch này, cũng biết được đống khoáng thạch này chính là lấy từ trong loạn lưu không gian mà ra, trong đó có rất nhiều nguyên liệu luyện khí cấp tám cấp chín, tìm được đống khoáng thạch này trong hư không, chỉ cần đến đây thì đôi nam nữ kia đã lấy được bốn phần rồi.

Diệp Mặc vừa nghĩ đến lời hai người nói, thấy hai người dẫn về được con dê béo này nên cho hai người để lại bốn phần, chẳng lẽ con dê béo đó lại là mình? Cái này nếu như không nhìn mặt mũi mình, thì còn để lại bao nhiêu đây?

- Hai người đi đi.

Người thanh niên tên Duyệt Thiếu gia sau khi nhận được khoáng thạch, lạnh nhạt nói.

Hai tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn dường như nghe thấy những lời êm tai nhất, quay người biến mất ở cổng thành, đi vào trong thành, chỉ trong chốc lát liền biến mất.

Lúc này người thanh niên tên Duyệt Thiếu gia mới đánh giá Diệp Mặc, rất nhanh gã liền nhíu nhíu mày gật đầu nói:

- Lão Cữu, tên này thế nào thoạt nhìn lại trẻ tuổi như này? Là tu vi gì rồi?

Lão già đứng sau người thanh niên trẻ tuổi bỗng nhiên nói:

- Hắn mới là tu vi Hóa Chân tầng thứ nhất, sở dĩ trẻ tuổi như vậy, e rằng là do ăn linh thảo nghịch thiên gì đó, hoặc là gặp được cơ duyên nào đó.

Duyệt Thiếu gia kia nghe thấy vậy, lập tức nhíu mày nói:

- Không ngờ là một đống rác rưởi, chỉ là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất không ngờ lại không chết mà vào được không gian loạn lưu, có thể có đồ gì tốt được?

Lúc này người con gái còn lại vẫn không nói gì cười ha ha, dùng tay véo một cái người thanh niên trẻ tuổi kia nói:

- Cái đó cũng chưa chắc, anh vừa nãy không nghe thấy lão Cữu nói à, người này có lẽ gặp phải cơ duyên gì đó.

Nói xong người con gái kia dùng tay chỉ chỉ Diệp Mặc nói:

- Tên Hóa Chân tầng thứ nhất kia, đem nhẫn trữ vật của anh ra cho tôi xem nào.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn hai người này và còn cả lão Cữu bộ dạng phục tùng xuôi tay kia nữa, nhưng cũng không động thủ. Dù sao nơi này cũng là lần đầu tiên hắn đến, hắn cũng chưa rõ tình huống thế nào.

Lúc này lại có một tu sĩ Hóa Chân viên mãn độn quang tới, tên tu sĩ này đến trước mặt Duyệt Thiếu gia và người con gái kia, khom người hành lễ trước, sau đó lại chủ động lấy ra một đống khoáng thạch.

Tên Duyệt Thiếu gia kia nhìn đống khoáng thạch này, gật gật đầu, sau khi thu lại, lúc này mới khua tay, tên tu sĩ kia lại lập tức phi độn vào trong Hắc Thạch thành.

Diệp Mặc hình như hiểu ra chút ít, địa vị của hai người trẻ tuổi này trong Hắc Thạch thành chắc hẳn cũng rất cao, còn tu sĩ vừa mới phi vào trong thành kia, đều phải chia một nửa những đồ tốt mà anh ta lấy được từ trong không gian loạn lưu mới được.

Thật bá đạo, những tu sĩ Hóa Chân viên mãn này đều nghe lời tên tu sĩ trẻ tuổi này, có thể thấy hai người thanh niên này có địa vị cao như nào. Nói cách khác hai tu sĩ trẻ tuổi này sau lưng có một thế lực khác, rất khủng bố.

- Tên rác rưởi kia, tai anh điếc rồi sao? Lão nương bảo anh đưa nhẫn trữ vật đây, không nghe thấy à?

Người con gái kia thấy Diệp Mặc không nhúc nhích gì, sắc mặt trầm

xuống, lập tức tức giận.

Diệp Mặc sắc mặt lạnh như băng, lạnh giọng nói:

- Nhẫn trữ vật của tôi tại sao lại phải đưa cho cô? Cô là ai?

Diệp Mặc vừa nói xong lời này, đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc hiện lên, không ngờ là yêu tu Hóa Chân viên mãn lúc trước chặn hắn lại ở Vô Tâm Hải. Gã đồng thời cũng nhìn thấy Diệp Mặc, nhưng ánh mắt gã lại hiện lên một cái gì đó rất hả hê, trong nháy mắt biến mất trong thành.

Người thanh niên trẻ tuổi kia bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Tốt, tốt, tốt, vốn chỉ muốn lấy những thứ tôi nhìn thuận mắt trong nhẫn trữ vật của anh đi thôi, bây giờ tôi muốn lấy toàn bộ đồ trong nhẫn trữ vật của anh, thì anh làm gì được tôi?

Nói xong còn châm chọc liếc nhìn Diệp Mặc một cái:

- Đây là địa bàn của tôi, tôi muốn anh đưa đồ ra, thì anh phải đưa ra. Chỉ là Hóa Chân tầng thứ nhất, không chết trong không gian loạn lưu, lại dám kháng mệnh ở Hắc Thạch thành, đúng là không biết sống chết.

Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Diệp Mặc nhíu mày, hắn biết thế lực của Hắc Thạch thành tuyệt đối không phải là thứ hắn có thể chọc giận được. Hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Ồ, là Hắc Thạch thành của anh à, tôi không vào là được chứ gì.

Nói xong Diệp Mặc quay người rời đi, hắn quả thực không muốn vào trong đó.

Cái tên Hắc Thạch thành này nói cũng không dễ nghe cho lắm, cũng chỉ là một nơi an toàn ngăn cản được không gian sát cơ mà thôi, hắn có thế giới trang vàng rồi, hơn nữa luyện thể đã đến Vương cấp. Không gian loạn lưu bên ngoài cho dù có lợi hại, thì cũng không làm gì được hắn. Nói không

chừng hắn đánh loạn lên, cuối cùng đến được giới diện cửa ra cũng không chừng.

- Ha ha ha…

Người thanh niên trẻ tuổi kia thấy Diệp Mặc quay người bỏ đi, bỗng nhiên cười ha ha nói:

- Chỉ là một tên rác rưởi Hóa Chân tầng thứ nhất, không ngờ lại dám nói đi là đi, anh cho rằng Hắc Thạch thành lại nơi từ thiện sao? Để cho anh tránh không gian loạn lưu, lại giả vờ đi sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1347

Tu Sĩ Giết Chết Thiếu Thành Chủ

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến lời nói của người thanh niên kia, bất luận Hắc Thạch thành xây dựng như nào, thực lực bên trong đó cũng không phải là cái mà bây giờ Diệp Mặc có thể động vào được. Hắn thậm chí đến giải thích cũng chẳng thèm đi giải thích, quay người xong lại tiếp tục đi vào không gian loạn lưu.

- Lão Cữu, đi chặt hai chân hắn cho tôi.

Người thanh niên tên Duyệt Thiếu gia thấy Diệp Mặc quay người đi luôn, hừ lạnh một tiếng rồi nói.

Không đợi lão già Hóa Chân tên lão Cữu kia ra tay, người con gái kia cũng bổ sung thêm một câu:

- Chọc thủng lỗ tai của hắn nữa, nếu điếc rồi thì cũng không cần đến lỗ tai làm gì nữa.

- Vâng, Thiếu chủ, Xuyên công chúa.

Lão già tên lão Cữu kia nói xong, thân người cũng đã lóe lên ngăn lại trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng tức giận, hắn thứ nhất chưa vào Hắc Thạch thành, thứ hai cũng chưa làm bất cứ chuyện gì không phải phép, không ngờ lại có loại người không biết đến đạo lý như này.

- Anh chặt hai chân mình xuống, tự chọc thủng lỗ tai mình đi.

Lão già tên lão Cữu kia ngăn trước mặt Diệp Mặc, mày chau mặt ủ nói.

Diệp Mặc giận quá thành cười, nói:

- Đồ chết tiệt.

Nói xong, hắn căn bản không thèm nói đến câu thứ hai, Tử Đao cũng đã phóng ra. Đối với Diệp Mặc mà nói, nếu không tránh được thì đánh, cũng không cần do dự, ở trong cái thế giới này và đối diện với người như này, hắn căn bản cũng không có bất kỳ khoan dung cần thiết nào cả.

Một đường hồng tím dài xoẹt qua, lão già tên lão Cữu kia nhìn thấy xong nhưng ánh mặt lại ngưng lại, gã căn bản không dám tin đây chính là đao pháp mà một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất thi triển ra được. Đao này vừa bổ ra, khu vực trong phạm vi mười mấy trượng đều mang một sát ý đìu hiu. Dường như những tu sĩ có tu vi thấp hơn chút, trong phạm vi đường đao màu hồng này, đều có thể bị đường đao mang theo sát ý này chém chết.

Lão già vốn dĩ cũng không coi Diệp Mặc ra gì bỗng nhiên cảm giác, tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất trước mặt này dường như không phải dễ dàng nói chuyện như vậy được.

Tay của gã vừa giương lên, thì một đường kiếm màu đen hiện lên, một thanh kiếm đen như mực vừa bị gã phóng ra, nhưng chỉ một lát sau, gã không ngờ lại cảm giác thấy thân thể mình có một chút gì đó chậm rãi lại.

- Vực đại thành…

Lão già kia thét lên một tiếng, không đợi gã hoàn toàn tránh khỏi vực của Diệp Mặc, thì lại thấy hai đường màu hồng tím từ trong Tử Đao bay ra, mà hai đường hồng tím này không ngờ lại là hai đường đao quang.

Đôi nam nữ thanh niên kia nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ lại phóng pháp bảo ra đối chiến với lão Cữu, nhất thời cười ha hả. Người con gái lại giơ tay ra chỉ Diệp Mặc nói:

- Anh Duyệt, chả trách anh ta dám không nghe lời chúng ta, hóa ra là một người đần độn, ha ha…

Nhưng không đợi tiếng cười của cô dứt, lại nhìn thấy hai đường màu hồng tím bay tới, còn lão Cửu bảo vệ bọn họ, không ngờ lại không ngăn hai đường đao này. Cái này quả thực có chút bất khả tư nghị.

Người nam thanh niên kia thấy đường đao bay đến, lập tức muốn lắc mình né tránh, nhưng chỉ trong chốc lát, gã không ngờ phát hiện toàn thân thể mình đều nằm dưới đường đao này, gã không ngờ bị đường đao này khóa lại. Chỉ là một đường đao lại có thể khóa được gã, nam thanh niên này lập tức kinh hãi, không đợi gã nói thêm câu nào, thì đường đao màu hồng tím kia đã kề tới cổ gã.

Cùng lúc đó lão Cữu bị Diệp Mặc trói buộc lại cũng phát hiện hai đường đao màu hồng tím của Diệp Mặc bay tới, gã cũng khiếp sợ. Gã không ngờ trong Hắc Thạch thành này, lại có người dám giết thiếu chủ. Không ngờ tu sĩ to gan như này, thậm chí còn là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất.

Dưới bộc phát chân nguyên của lão Cữu, trong nháy mắt thoát khỏi vực của Diệp Mặc, thanh kiếm đen trong tay vừa mới muốn toàn lực phóng ra ngăn lại đường đao màu hồng tím của Diệp Mặc, thì gã lại nhìn thấy hai đường huyết quang bay tới.

Ánh đao cắt như cắt một miếng đậu phụ vậy, từ đỉnh đầu của hai tu sĩ Nguyên Anh cắt xuống.

Hai cái đầu điên cuồng phun máu vung lên trời, còn người con gái kia thì lại vẫn giữ vẻ mặt cười ha hả, còn người nam thanh niên kia, sắc mặt vẫn kinh hãi không ngừng.

Hai Nguyên Anh từ hai cỗ thi thể tràn ra, lập tức chạy trốn, nhưng lúc này lại có hai tia sét giáng xuống. Hai Nguyên Anh chạy trốn kia, trong nháy mắt đã bị hai tia sét này đánh thành tro bụi. Chỉ một lúc trước, bọn họ vẫn còn muốn chặt hai chân và chọc thủng hai tai của Diệp Mặc, nhưng chỉ trong

chốc lát sau, thì hai người đến Nguyên Anh cũng bị Diệp Mặc giết chết.

Mấy tên tu sĩ trong thành nhìn thấy cảnh này, lại càng thầm líu lưỡi, trong lòng thầm than, tên tu sĩ từ ngoài đến này thật hung hãn.

Nhưng mấy tên tu sĩ nhìn thấy cảnh này lại rời khỏi nơi này ngay lập tức, cứ như bọn họ căn bản cũng chưa từng tới đây, rõ ràng là muốn không gây chuyện.

Khi lão Cữu nhìn thấy Nguyên Anh của hai người đều bị tia sét của Diệp Mặc đánh thành tro bụi, lập tức trợn mắt oán giận, thét lên một tiếng, thanh kiếm đen trong tay biến hóa thành vô số đường kiếm màu đen, muốn vây lấy Diệp Mặc.

Dường như trong lúc này Diệp Mặc nghe thấy Hắc Thạch thành cũng truyền đến một tiếng thét:

- Là ai dám giết con trai ta…

Tiếng thét đó vừa mới thét lên thì vẫn còn cách rất xa, còn một âm "ta" cuối cùng, thì âm thanh cũng đã gần đến cổng thành rồi.

Diệp Mặc hoảng hốt, hắn vốn dĩ định dạy cho lão Cữu này một trận rồi chạy trốn, lúc này hắn còn lo gì chuyện khác nữa, không đợi âm thanh đó vang lên ở cổng thành, Diệp Mặc lại độn thuật, từ cổng thành biến mất không còn tung tích.

Diệp Mặc và lão Cữu đánh nhau vẫn chưa xong, nhưng gã đã chiếm thế thượng phong rồi, hơn nữa "vực" của Diệp Mặc vẫn còn đang trói buộc lão Cữu.

Lúc này, Diệp Mặc muốn chạy trốn, lão Cữu chỉ có thể trơ mắt rời đi.

Ngũ Hành độn thuật của Diệp Mặc mặc dù chưa tiểu thành, nhưng sau khi chạy trốn khỏi vòng chiến, phóng ra ngoài phạm vi Hắc Thạch thành, vậy cũng là đủ rồi.

Bóng dáng của Diệp Mặc vừa mới biến mất, một tu sĩ trung niên sắc mặt tức giận đã xông đến cổng thành, ngay sau đó, lại một người đàn bà xinh đẹp và hơn mười tu sĩ Hóa Chân nữa cũng độn thổ đến.

Nếu như Diệp Mặc vẫn còn ở đây, thì sẽ kinh ngạc nơi này sao lại có nhiều tu sĩ Hóa Chân đến vậy. Nhìn rõ hơn mười tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong kia, mỗi người đều mang một khí tức năm tháng tang thương, căn bản không thể biết được tuổi tác của bọn họ thế nào, cũng không có cách nào biết được tuổi thọ của bọn họ có bao nhiều.

Người đàn bà xinh đẹp kia đứng bên thi thể nam thanh niên tên Duyệt Thiếu gia, lớn tiếng khóc:

- Ai giết con trai tôi, tôi phải đốt xương cốt hắn thành tro bụi, ta phải ăn tươi nuốt sống hắn…

Người đàn ông trung niên tức giận đến cực điểm bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Nhạn muội, em yên tâm đi, người này giết Duyệt nhi, cho dù hắn có chạy vào trung tâm không gian đao gió, thì anh cũng phải bắt hắn trở về.

Nói xong người đàn ông trung niên kia lại lạnh lùng nhìn lão Cữu sắc mặt tái nhợt, cũng không hỏi câu nào.

Lão già gọi lão Cữu bỗng nhiên lại lộp cộp quỳ rạp xuống đất, run giọng nói:

- Thành chủ, Cữu Khai bất tài, không bảo vệ được thiếu chủ và Xuyên công chúa…

Người đàn ông trung niên kia sắc mặt lại càng lạnh như băng, gã lạnh giọng nói:

- Nói như vậy tên giết Duyệt nhi và Xuyên công chúa là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, hơn nữa tu vi còn cao hơn ông nhiều?

Cữu Khai sắc mặt lại càng tái nhợt nói:

- Đúng, không, tu vi của hắn chỉ là Hóa Chân tầng thứ nhất, nhưng vực của hắn đã là đại thành rồi thậm chí vực của hắn còn hoàn thiện hơn tôi nhiều, tôi, tôi nhất thời không cảnh giác…

- Ha ha ha, nhất thời không cảnh giác…

Người đàn ông trung niên kia bỗng nhiên cười ha ha, nhưng trên mặt của gã thì không có ý cười nào. Cười xong người đàn ông trung niên kia lại càng lạnh lùng nhìn lão Cữu nói:

- Nói cách khác một tên tu sĩ mới chỉ là Hóa Chân tầng thứ nhất, giết Duyệt nhi và Xuyên công chúa trước mặt ông, sau đó còn ngang nhiên rời đi trước mặt ông nữa. Ông đến một cái hô hấp cũng không có cách nào ngăn cản hắn lại được.

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull. vn Cửu Khai mồ hôi trên mặt càng lúc lại càng nhiều, khi từ trên mặt của gã rơi xuống, rơi xuống đất nham thạch màu đen bên ngoài thành, thậm chí đến âm thanh cũng vô cùng rõ ràng.

- Có phải không.

Người đàn ông trung niên kia lại lạnh lùng nói một câu.

Lão Cữu run rẩy trả lời:

- Vâng, vâng thành chủ, tôi, tôi…

Anh tôi một hồi lâu, mới nói được một câu:

- Tôi nhất định phải bắt được hắn về, xin thành chủ cho tôi cơ hội…

- Cho ông cơ hội?

Giọng nói của thành chủ ngược lại lại có chút bình tĩnh, gã khinh thường

nhìn lão Cữu Hóa Chân đang quỳ trên mặt đất, bỗng nhiên giơ tay lên, một mồi lửa màu lam được phóng ra ngoài. Mồi lửa này trong nháy mắt vây lão Cữu lại, lão Cữu chỉ kịp hét lên nửa tiếng, đã bị mồi lửa này đốt thành tro bụi, đến nguyên thần cũng biến mất không còn thấy gì nữa.

Mồi lửa này không ngờ cũng giống như Vụ Liên Tâm Hỏa của Diệp Mặc, thăng cấp lên màu lam rồi.

Lúc này người đàn ông trung niên kia bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Chỉ là đồ rác rưởi, cũng xứng xin cho cơ hội sao?

Nói xong người đàn ông trung niên kia lại quay người nói với hơn mười tu sĩ Hóa Chân đứng sau:

- Bất luận người này từ nơi nào đến, nếu dám giết thiếu thành chủ trong Hắc Thạch thành này, thì cần phải đem hắn quay về. Các anh bây giờ đi, bất luận là ai, chỉ cần bắt được người này, tôi nhất định sẽ trọng thưởng.

- Vâng, thành chủ.

Hơn mười tu sĩ Hóa Chân này chỉnh tề trả lời một tiếng, sau khi hơn chục đường độn quang hiện lên, liền biết mất bên ngoài cổng Hắc Thạch thành.

Thấy người đàn bà xinh đẹp kia còn đang khóc, người đàn ông trung niên kia quay ra lôi tay bà ta nói:

- Nhạn muội, cùng anh đến không gian loạn lưu, đem tên súc sinh sát hại Duyệt nhi và Xuyên nhi này quay về, anh sẽ làm cho em mãn nguyện.

Thiếu phụ kia gật đầu, đi theo người đàn ông trung niên này trong nháy mắt rời khỏi phạm vi Hắc Thạch thành, tiến vào không gian hư không loạn lưu.

…

Cùng lúc đó, trong một cung điện vô cùng hào hoa trong Hắc Thạch thành, một thiếu phụ cũng vô cùng xinh đẹp đang hướng về phía người đàn ông mặc quần áo Trung Hoa kia hét lên:

- Dương Phi Cảnh, con của anh bị người khác giết rồi, anh không ngờ lại vẫn có thể thờ ơ được, tôi nhổ vào, anh có còn là đàn ông hay không?

Người đàn ông mặc quần áo Trung Hoa kia nghe thấy vậy sắc mặt đại biến, vẻ mặt chấn động nói:

- Cái gì, anh nói Xuyên nhi bị người khác giết rồi?

Người đàn ông kia nói tới đây, đến tay cũng trở nên run rẩy, dường như cả người cũng vì tin dữ mà mềm nhũn ra.

Nhìn thấy người đàn ông với bộ dạng như này, người đàn bà xinh đẹp kia vẻ mặt khinh thường xì một tiếng khinh miệt nói:

- Tôi đi bắt tên hung hãn kia lại trước, anh là một tên bất tài.

Nói xong, người đàn bà xinh đẹp này thân hình mở rộng, trong nháy mắt biến mất khỏi cung điện xa hoa này.

Người đàn bà này sau khi rời đi, thì người đàn ông mặc quần áo Trung Hoa vừa nãy người như mềm nhũn ra, nhưng lại như không có chuyện gì đứng dậy, sau đó lại lạnh lùng nhìn phương hướng mà người đàn bà kia rời đi, lẩm bẩm nói:

- Tốt, giết tốt lắm, quá tốt.

Nói xong câu đó, gã chậm rãi rời khỏi cung điện, thi triển thân hình rời đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1348

Tu Sĩ Bị Thiên Đạo Vứt Bỏ

Lúc này thì Diệp Mặc đang cố gắng chạy trốn, trong lòng hắn cũng âm thầm phiền muộn, không hiểu sao mình lại có thể đắc tội nhiều tên khốn có hậu trường vững chắc như vậy chứ?

Trước đây là Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông, Viên Quan Nam của Vô Cực Tông, còn có cả Ung Ô Tử và Ung Du Nhi của Thông Hải Giáo vân vân nữa. Diệp Mặc căn bản cũng không nhớ rõ chính mình đã đắc tội với bao nhiêu người rồi. Hắn cũng biết là điều này có quan hệ với tích cách của hắn, nếu như đổi lại thành tu sĩ khác, thì ở nơi như Hắc Thạch thành này, nói không chừng đã sớm giao ra nhẫn trữ vật của chính mình đề giữ mạng rồi.

Nhưng hắn thì lại không thể như vậy được. Không nói tới việc bên trong nhẫn trữ vật của hắn có rất nhiều đồ vật cực phẩm, nếu như hắn muốn di dời đồ vật đi, thì rất có thể sẽ bị cái lão già Hóa Chân đứng bên cạnh phát hiện, lúc ấy thì không chừng là cả chuyện Thế giới trang vàng cũng sẽ bại lộ. Hơn nữa, cho dù là hắn không có thứ gì tốt, thì không phải dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, thì Diệp Mặc hắn cũng sẽ không bao giờ giao ra nhẫn trữ vật của chính mình.

Trừ khi là hắn lâm vào cục diện chắc chắn phải chết, thì có khả năng hắn sẽ bất chấp nguy hiểm để di chuyển đồ vật vào trong Thế giới trang vàng, sau đó mới giao ra nhẫn trữ vật của mình, bằng không thì hắn sẽ không bao giờ làm như vậy.

Diệp Mặc lại một lần nữa tiến vào trong không gian loạn lưu, lần này hắn di chuyển với tốc độ nhanh hơn. Ở đây thì căn bản là hắn không dám sử dụng pháp bảo phi hành, vì nếu như dùng pháp bảo phi hành, thì đó chính là

tìm đến cái chết nhanh hơn một chút mà thôi.

Một phen chạy trốn vội vã, thì Diệp Mặc ngừng lại. Hắn cho rằng tại cái không gian loạn lưu này, thì người của Hắc Thạch thành tuyệt đối không thể đuổi kịp được hắn.

Lấy tu vi luyện thể Vương Cảnh của hắn, thì tốc độ di chuyển ở cái không gian loạn lưu như thế này, ai có thể đuổi theo kịp được chứ?

Nhưng Diệp Mặc chỉ vừa mới dừng lại một thời gian chưa được một nén nhang thì đã cảm nhận được mấy đạo chân nguyên cực kỳ cường hãn đang hướng tới phía bên này.

Diệp Mặc nhất thời kinh hãi. Loại chân nguyên dao động này thì hiển nhiên là của tu sĩ Hóa Chân đỉnh rồi, hơn nữa còn nhiều tu sĩ Hóa Chân đỉnh như vậy nữa đều đang dọc theo phương hướng của hắn mà tới. Căn bản là không cần đoán, thì Diệp Mặc cũng biết là những người này đang truy đuổi theo hắn rồi.

Hắc Thạch thành sao lại có nhiều cao thủ như vậy? Diệp Mặc hoàn toàn không thể hiểu được. Cho dù là có nhiều cao thủ như thế, thì cũng chưa nói, đã vậy những cao thủ này còn có thể di chuyển trong cái không gian này nhanh như vậy, hiển nhiên đều là loại tu sĩ đã tu luyện luyện thể đại thành rồi.

Tuy rằng Diệp Mặc biết, hắn đã chạy trước lâu như vậy, mà còn có thể bị đuổi theo được, thì lúc này hắn có tiếp tục chạy cũng chỉ phí công thôi. Nhưng hắn không đi thì không được, nếu như ở lại chỗ này, thì hắn sao có thể toàn mạng khi những cao thủ kia vây công được? Hắn có nghịch thiên đến đâu, thì cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng một mà thôi.

Ngay khi Diệp Mặc muốn thay đổi phương hướng để tiếp tục chạy trốn, thì chợt nghe thấy một âm thanh từ khoảng cách không xa truyền đến:

- Đi theo ta, bên này.

Trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh. Cái thanh âm này ở khoảng cách gần như vậy, mà hắn lại không hề phát hiện ra. Nếu như không phải là người này chủ động nói, thì đến tận bây giờ hắn cũng sẽ không biết gì cả. Bất quá Diệp Mặc cũng lập tức biết được, người nói lời này với hắn hẳn là không có ác ý, nếu như là có ác ý, thì hắn đã sớm bị ám toán rồi.

Sau khi hiểu được điều này, thì Diệp Mặc liền không do dự nữa mà vọt về phía cái thanh âm kia phát ra. Sau một lát, thì hắn đã tìm được người vừa rồi nói với hắn. Không ngờ người này lại núp trung một không gian loạn lưu, khó trách vì sao vừa rồi thần thức của hắn lại không quét tới.

Người này thoạt nhìn vừa gầy vừa đen, dưới cằm có vài cọng râu ngắn lưa thưa, không phải là dạng người đặc biệt anh tuấn. Nhưng khuôn mặt lại có góc cạnh rõ ràng, rất có dáng dấp. Thanh niên gầy đen kia vừa thấy Diệp Mặc đi tới, thì liền nói với hắn:

- Không nên quay đầu lại, hiện tại hãy đi cùng ta. Bằng không thì rơi vày tay lũ khốn Hắc Thạch thành, thì chắc chắn là sẽ phải chết.

Diệp Mặc liền gật đầu ôm quyền nói:

- Đa tạ anh bạn. Tôi là Diệp Mặc.

Người kia cũng gật đầu một cái:

- Tôi là Cảnh Học Minh. Ở đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta nhanh chóng rời đi trước rồi nói sau.

Nói xong thì người thanh niên gầy đen kia liền tùy ý lòng vòng vài vòng. Diệp Mặc không ngờ lại thấy thân ảnh của y liền trở nên mờ nhạt hẳn đi. Diệp Mặc càng không dám do dự nữa, vội vã đi theo. Bốn canh giờ sau, thì thanh niên kia ngừng lại ở một chỗ không gian lốc xoáy, sau đó y nhắm hai mắt lại lẳng lặng cảm thụ một hồi, sau đó mới nói:

- Không có việc gì nữa rồi. Bọn chúng đã bị chúng ta cắt đuôi.

Diệp Mặc cũng không buồn hỏi vì sao thanh niên tên Cảnh Học Minh này lại giúp mình, mà lại vội vã hỏi:

- Tôi đã chạy trước một lúc lâu như vậy, mà sao bọn chúng lại có thể biết được tung tích của tôi? Còn nữa, nơi đấy rốt cuộc là chỗ nào?

Cảnh Học Minh thì lại tỉ mỉ đánh giá Diệp Mặc vài lần, sau đó mới đáp lại:

- Cậu thật giỏi, chỉ có tu vi Hóa Chân tầng một, không ngờ lại dám đến 'Vết nứt hư không' này, ngạc nhiên nhất chính là đến tận bây giờ cậu vẫn còn sống. Đáng tiếc, cậu ở cái tuổi này, thì nếu như không phải là lâm vào trong 'Vết nứt hư không' này, thì chỉ cần một cái ý niệm là cũng có thể phi thăng lên Tiên Giới đấy.

Diệp Mặc không tiếp lời, hắn hiểu rằng Cảnh Học Minh cũng giống như các tu sĩ khác, đều kỳ quái vì sao một tu sĩ Hóa Chân tầng một như mình lại có thể tới đây.

Quả nhiên thanh niên tên Cảnh Học Minh kia cũng không đợi Diệp Mặc trả lời mình, mà tiếp tục nói:

- Tất cả các tu sĩ sinh hoạt tại không gian này, đều gọi nơi này là 'Vết nứt hư không'. Đây là khu vực không gian loạn lưu ở giữa hai biên giới không gian. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì một khi đã đến nơi này, sẽ không thể nào trở ra được nữa, chỉ có thể sống nốt quãng đời còn lại ở đây mà thôi.

- Cái gì? Không thể trở ra?

Diệp Mặc tuy rằng rất muốn nghe Cảnh Học Minh giải thích tiếp, nhưng cũng không thể nào nhịn được mà phải bật thốt lên một câu.

Cảnh Học Minh liền gật đầu:

- Tôi không lừa cậu đâu. Tôi là tu vi Hóa Chân đỉnh, nhưng cũng đã bị

nhốt ở nơi này hơn sáu trăm năm rồi mà không có cách nào có thể đi ra ngoài cả. Cho nên sau khi cậu đi vào đây, thì cũng đừng nghĩ tới việc đi ra ngoài.

- Không đúng, trước đây tôi nghe nói, có người có thể xé rách không gian. Nếu như có thể xé rách không gian ở đây, thì chẳng phải là có thể rời đi sao?

Diệp Mặc lập tức nghi hoặc. Vì trước đây Sở Cửu Vũ đích thực là đã xé rách không gian rồi rời khỏi đại lục Lạc Nguyệt đi tới Địa Cầu, đó cũng là chuyện mà mọi người đều biết. Vì sao Sở Cửu Vũ có thể xé rách không gian, mà hắn lại không thể? Cho dù là hiện tại tu vi của hắn không đủ, thì chờ khi tu vi của hắn đề thăng cao hơn, chẳng lẽ còn không thể rời khỏi nơi này hay sao?

Cảnh Học Minh cười lạnh một tiếng:

- Cho dù là cậu có năng lực xé rách không gian, tiến vào trong 'Vết nứt hư không', thì cũng không thể trở ra được. Cao thủ có thể xé rách không gian giữa hai biên giới ở không gian hư vô, có thể đi từ một cái mặt biên này tới mặt biên khác thì cũng không đáng ngạc nhiên. Nhưng có một loại khả năng nữa, đó chính là vị trí xé rách không gian không đúng, gặp phải một 'Vết nứt hư không' nữa, cuối cùng tiến vào trong cái 'Vết nứt hư không' đấy, thì cũng không thể nào tìm được điểm giao giới nữa. Cho nên căn bản là không thể nào nói đến việc trở ra được.

Dừng lại một chút, Cảnh Học Minh lại nói tiếp:

- Đương nhiên, vì số lượng tu sĩ xé rách không gian tiến vào 'Vết nứt hư không' cũng không nhiều, mà hầu hết đều là người có vận khí không tốt gặp phải vết nứt không gian nên mới bị cuốn vào. Ở bên trong không gian hư vô vô biên vô hạn, muốn xé rách vị trí 'Vết nứt hư không' rồi tiến nhập vào 'Vết nứt hư không' thì cũng không phải chuyện dễ dàng. Ngoại trừ vì xé rách không gian sai vị trí nên tiến nhập vào 'Vết nứt hư không', thì còn lại rất nhiều tu sĩ đều là vì các loại vết nứt không gian nên mới không cân thận bị

cuống vào.

Diệp Mặc nhíu mày, bởi vì chính hắn không phải là vì gặp phải biển động rồi mới bị cuốn vào trong vết nứt không gian sao?

Hắn lại lập tức ôm quyền hỏi tiếp:

- Cảnh huynh, ở Hắc Thạch thành này vừa nhìn thì đã thấy có tới năm sáu tu sĩ Hóa Chân viên mãn rồi, rốt cuộc là ở đâu ra mà nhiều tu sĩ Hóa Chân như vậy, hơn nữa đều là tu vi Hóa Chân viên mãn?

Cảnh Học Minh cười hắc hắc:

- Cậu gặp năm sáu tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn của Hắc Thạch thành đã coi là nhiều rồi sao? Tôi nói thật cho cậu biết, tu sĩ Hóa Chân của Hắc Thạch thành phải có đến gần mười vạn tên, lúc nhiều nhất thì muốn nhiều hơn mười vạn thì cũng có. Cậu nhìn tôi xem, chẳng phải là tu vi Hóa Chân viên mãn sao? Còn có cậu nữa, nếu như chỉ là tính về tu vi Hóa Chân, không hề là Hóa Chân viên mãn đấy sao? Ah, có lẽ còn có một cái ngoại lệ. Tôi thực sự không hiểu, một tu sĩ Hóa Chân tầng một như cậu, không ngờ lại có thể còn sống mà tìm tới Hắc Thạch thành, nhưng lại đắc tội với Hắc Thạch thành. Ha ha, coi như là cậu có bản lĩnh.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - www. Truyện FULL

Diệp Mặc hoàn toàn không chú ý tới câu cuối của Cảnh Học Minh, mà hắn chỉ nghe tới Cảnh Học Minh nói Hắc Thạch thành có tới hơn mười vạn tu sĩ Hóa Chân viên mãn, thì đã hoàn toàn ngây dại rồi. Nơi này quả thực là biến thái mà, một cái thành thị như vậy, thì sẽ có cấp bậc gì ở Tu Chân Giới? Cấp mười một, hay là cấp gì đây?

Một lúc sau đó, thì Diệp Mặc mới giật mình tỉnh lại, sau đó lại hỏi tiếp:

- Hắc Thạch thành từ đâu mà có nhiều tu sĩ Hóa Chân như vậy? Lẽ nào có nhiều người đen đủi gặp phải vết nứt không gian vậy sao?

Lần này thì Cảnh Học Minh không cười nữa, mà lại nói với chút thương cảm:

- Bởi vì nơi này đều là các tu sĩ bị hãm hại, bọn họ đến từ các thế giới tu chân khác nhau. Trong lúc độ kiếp phi thăng Tiên Giới, thì bọn họ lại phát hiện căn bản là không có biện pháp để tiến nhập vào Tiên Giới, nhưng khi bọn họ muốn quay lại Tu Chân Giới, thì cũng đồng loạt phát hiện ra rằng bản thân không có cách nào để trở về cả. Kết quả là đều lâm vào trong 'Vết nứt hư không' này. Có thể nói, tất cả bọn họ, đều là một đám tu sĩ tu luyện tới cực hạn, nhưng sau đó lại bị thiên đạo vứt bỏ.

Cảnh Học Minh nhìn cái 'Vết nứt hư không' vô tận và những không gian loạn lưu xung quanh rồi thở dài một tiếng:

- Khi bọn họ ôm niềm vui vô hạn muốn phi thăng lên Tiên Giới, muốn truy cầu cảnh giới cao hơn nữa, thì lại phát hiện ra điều chờ đón bọn họ không hề đẹp như mộng tưởng, mà là một cái không gian hư vô vô cùng vô tận, đầy rẫy những nguy hiểm chết người từ không gian loạn lưu, không gian đao gió, không gian bão cát...

Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh, hắn lại nhớ tới cái phong ấn tại Sa Hà Tây Tích Châu. Cái phong ấn đó đã bị phá rồi, nên tu sĩ mới có thể phi thăng lên Tiên Giới. Nhưng hắn lại không ngờ rằng, còn có một cái biên giới ngăn cản tu sĩ phi thăng, không cho phép họ tiến nhập vào Tiên Giới, mà là bị đẩy tới một cái vết nứt không gian. Lẽ nào tại Tiên Giới cũng có một cái đại phong ấn nữa, ngăn chặn các tu sĩ phi thăng muốn tiến nhập Tiên Giới? Hơn nữa còn chặn lại nhiều tu sĩ như vậy, tới hơn mười vạn tu sĩ Hóa Chân.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền nhìn Cảnh Học Minh:

- Cảnh huynh, lẽ nào anh cũng vậy?

Cảnh Học Minh hiểu ý của Diệp Mặc, nên liền gật đầu:

- Tôi cũng là một tu sĩ bị thiên đạo vứt bỏ. Tôi đến từ Thần Khung Tu

Chân Giới. Hơn nữa, cậu cho rằng hơn mười vạn tu sĩ Hóa Chân viên mãn ở đây đã là rất nhiều rồi sao? Không nhiều lắm đâu, vì nó đã ít tới mức không thể ít hơn nữa rồi. Mỗi một tu sĩ bị cuốn vào 'Vết nứt hư không' này, mà còn có thể sống sót sau đó tìm được tới Hắc Thạch thành đã là rất giỏi rồi.

- Tu sĩ bị nhốt bên trong Hắc Thạch thành, thì việc mà mỗi ngày có thể làm chỉ là làm sao để tăng thêm tuổi thọ cho mình, mong mỏi rằng có một ngày mình còn sống, có thể phá vỡ được cái 'Vết nứt hư không' này để tiến nhập vào Tiên Giới. Có lẽ nói, cho dù là không thể tiến vào Tiên Giới, thì chỉ cần có thể trở lại Tu Chân Giới thôi thì cũng không ai là không mong muốn cả. Nhưng thực tế thì, vô số năm tháng đã trôi qua, nhưng vẫn chưa từng có người nào thành công cả.

Nói tới đây, thì Cảnh Học Minh dường như không muốn nói tiếp chuyện này nữa. Y liền nhìn Diệp Mặc có chút hứng thú:

- Cậu chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng một, lại có thể sống sót trong cái 'Vết nứt hư không' này thì đã là kỳ tích rồi. Người có tu vi như cậu, không ngờ lại đắc tội với hộ vệ trong Hắc Thạch thành, còn có người truy sát theo cậu nữa. Tôi thật sự cảm thấy rất khó hiểu đấy.

Diệp Mặc có chút khó khăn vỗ vỗ đầu mình:

- Bởi vì tôi đã giết cái tên thiếu chủ gọi là Duyệt thiếu gia của Hắc Thạch thành, và còn giết cả một cô gái gọi là Xuyên công chúa nữa.

- Cái gì?

Cảnh Học Minh vốn vẫn bình thản, nhưng sau khi nghe xong lời Diệp Mặc nói, thì nhất thời kinh hãi kêu lên, sắc mặt thì càng trở đen hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1349

Hắc Diêm Vương Tác An Sơn

Nhưng Cảnh Học Minh bỗng nhiên lại không đợi Diệp Mặc nói tiếp nữa mà lại lôi kéo Diệp Mặc rồi nói:

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây. Không ngờ là cậu lại đắc tội với Diêm Vương thành chủ của Hắc Thạch thành. Cho dù là chúng ta có chạy trốn tới đây thì y cũng nhất định sẽ bị đuổi theo.

Lúc này thì Diệp Mặc đã mười phần kính phục với khả năng chạy trốn của anh chàng Cảnh Học Minh này rồi, cho nên khi y nói, thì hắn căn bản là cũng không hề có chút ý phản đối và chần chờ nào, mà lập tức tiếp tục đi theo hướng Cảnh Học Minh bỏ chạy vào trong hư không.

Dọc theo đường đi, Diệp Mặc phát hiện trình độ luyện thể của Cảnh Học Minh này không ngờ lại cao hơn so với hắn, thậm chí có thể là đã đạt đến tiêu chuẩn Tôn Cảnh trong ba cảnh giới Thần Cảnh rồi. Không gian loạn lưu và không gian đao gió dọc theo đường đi đối với y mà nói, thì căn bản là không có bất cứ uy hiếp gì, ngay cả một ít không gian lốc xoáy thì y cũng không hề do dự mà đi qua. Diệp Mặc thấy vậy thì kinh hãi không ngớt.

Năm ngày đêm sau, thì Cảnh Học Minh mang theo Diệp Mặc đi tới một nơi có mầu đỏ sậm. Không gian đao gió ở đây đều mang theo nhiệt độ cực cao. Ngay cả người luyện thể tới trình độ Vương Cảnh như Diệp Mặc cũng phải đau đớn khi bị những không gian đao gió này đánh lên người.

Đến nơi này, thì Cảnh Học Minh mới ngừng lại. Y thở dài một hơi, sau đó nói:

- Đến nơi này rồi, thì cho dù là Hắc Diêm Vương kia có lợi hại hơn nữa, thì hẳn là cũng sẽ không tìm được.

Nói xong thì y lại dựng một ngón tay cái lên với Diệp Mặc:

- Cậu trâu thiệt, ngay cả con trai của lão già kia cũng dám giết. Cũng may là cậu còn không gặp phải đứa con trai khác của lão gia kia, bằng không lấy tính tình của cậu, phỏng chừng là sẽ giết hết luôn mất. Hai tên khốn đó, đều là do vợ của lão già Hắc Diêm Vương kia sinh ra tại Hắc Thạch thành đấy, cho nên lão nuông chiều chúng vô cùng. Nhưng chúng lại không có biện pháp để tu luyện tới cảnh giới cao hơn, cho nên mới xưng vương xưng bá tại Hắc Thạch thành. Nếu như là tôi ở Hắc Thạch thành, thì chắc cũng đã sớm không nhịn được mà giết hai tên khốn kiếp đó.

- Cảnh huynh, lẽ nào anh không ở Hắc Thạch thành?

Diệp Mặc ngạc nhiên. Hắn có Thế giới trang vàng, cho nên mới có thể sinh tồn bên trong 'Vết nứt hư không' này. Cảnh Học Minh lẽ nào cũng giống như hắn sao?

Cảnh Học Minh cười hắc hắc:

- Tôi sống tại không gian hư vô loạn lưu này đã mấy trăm năm rồi. Trình độ luyện thể của tôi đã tới Tôn Cảnh trong ba cảnh giới Thần Cảnh, cho nên mới có thể bình yên vô sự. Hiện tại tôi mới hiểu được vì sao một tu sĩ Hóa Chân tầng một như cậu, lại có thể bình yên vô sự trong 'Vết nứt hư không' này rồi. Hóa ra cậu cũng là một tu sĩ luyện thể, hơn nữa còn đạt tới hậu kỳ trong ba cảnh giới Vương Cảnh rồi. Như vậy cũng rất tốt rồi.

Diệp Mặc thấy Cảnh Học Minh mặc dù nói hắn không tệ, nhưng cũng không có bộ dạng đặc biệt kinh ngạc, nên liền có chút nghi hoặc:

- Cảnh huynh, tu sĩ luyện thể bên trong Hắc Thạch thành rất nhiều sao?

Ở trong suy nghĩ của Diệp Mặc, thì hắn có thể tu luyện luyện thể đạt tới Vương Cảnh, đã có thể tính là rất khó có được rồi.

Cảnh Học Minh gật đầu:

- Ở 'Vết nứt hư không' này, thì không có chỗ tốt nào khác ngoài việc là một chỗ tốt dùng để luyện thể mà thôi. Tu sĩ ở Hắc Thạch thành, trên cơ bản đều phải luyện thể. Cho dù là tìm lấy một người cảnh giới luyện thể kém nhất ở Hắc Thạch thành thì cũng đã là Hư Cảnh trong ba cảnh giới Vương Cảnh rồi. Còn người đạt tới Tôn Cảnh như tôi thì càng nhiều hơn, thậm chí có thể tới trên trăm rồi. Về phần Diêm Vương thành chủ của Hắc Thạch thành, thì tôi hoài nghi rằng lão đã đạt tới cực hạn Thần Cảnh trong ba cảnh giới Thần Cảnh rồi.

- Khó trách những tên kia có thể truy đuổi theo tôi nhanh như vậy, hóa ra đều là cao thủ luyện thể.

Diệp Mặc sợ hãi than một tiếng.

Cảnh Học Minh lắc đầu: - Những tên kia có thể đuổi theo cậu không phải là vì chúng là cao thủ luyện thể, mà là bởi vì một đường cậu đi đều để lại vết tích, cho nên chúng mới có thể dễ dàng đuổi theo cậu.

- Tôi đã rất cẩn thận rồi mà, vậy mà vẫn để lại dấu vết sao?

Diệp Mặc nghi hoặc.

Cảnh Học Minh nói tiếp:

- Đó là bởi vì cậu vừa mới tới 'Vết nứt hư không' này. Còn chưa hiểu rõ được một vài phương diện. Ở 'Vết nứt hư không' này, thì không gian đao gió, không gian loạn lưu và không gian cát mịn đều có quy luật đấy. Thời điểm cậu chạy trốn, khẳng định là đã chọn nơi có không gian đao gió và không gian loạn lưu để đi. Cậu đi rồi, thì tại những nơi cậu đi qua đều có vết tích mờ nhạt. Nhưng cái vết tích kia rất lâu cũng sẽ không biến mất. Cho nên những tên kia đều có thể dễ dàng căn cứ theo những vết tích đó mà đuổi theo cậu.

Diệp Mặc nghe đến đó, thì mồ hôi lạnh ứa ra phía sau. Hắn không biết rõ

tình huống ở đây, nếu như không phải là Cảnh Học Minh nói cho hắn biết. Thì hắn lúc vừa rồi bị vây công, thì chắc đến chết mà cũng không biết được là vì sao.

Cảnh Học Minh nói tiếp:

- Tôi dẫn cậu đi, chính là theo tuyến đường có một số địa phương không thể nào lưu lại vết tích được, những tuyến đường này có không gian đao gió và không gian loạn lưu dầy hơn một chút, nhưng trong nháy mắt cũng sẽ bị những không gian đao gió hoặc là không gian cát mịn khác hòa tan đi. Từ lâu rồi, tôi đã tìm ra cái cách chạy trốn khỏi sự theo dõi như vậy. Nhưng thành chủ Hắc Thạch thành thì lại khác, thần trí và khả năng cảm ứng của lão vô cùng mạnh, cho nên chúng ta mới phải chạy trốn thêm một lần nữa.

Diệp Mặc vô cùng cảm kích Cảnh Học Minh, liền ôm quyền nói:

- Đa tạ ân cứu mạng của Cảnh huynh. Nếu như là không phải có anh giúp đỡ, thì tôi đến tận khi bị giết rồi cũng không biết là vì đâu. Cảnh huynh cũng là do đắc tội với cái tên Hắc Diêm Vương thành chủ kia, nên mới bị bức phải chạy trốn đến nơi này sao?

Cảnh Học Minh lắc đầu:

- Tôi đắc tội không phải là lão ta, mà là một cô gái, một cô gái cực đẹp.

Diệp Mặc đột nhiên nghĩ tới khi Cảnh Học Minh biểu lộ với một cô gái, sau đó lại bị cô gái kia cự tuyệt, cuối cùng thì y bắt đầu dây dưa. Cuối cùng rước lấy sự trả thù của cô gái kia, khiến cho y không cách nào lưu lại Hắc Thạch thành nữa.

Cảnh Học Minh thì lại không biết suy nghĩ của Diệp Mặc, mà nói tiếp:

- Tại Hắc Thạch thành, người có tu vi cao nhất chính là thành chủ Hắc Diêm Vương Tác An Sơn. Còn mỹ nhân đẹp nhất Hắc Thạch thành là vợ của phó thành chủ Thạch Đạp, tên là Từ Thanh Phi. Mặt ngoài của cô ta thì vô cùng thuần khiết, nhưng lại lén lút không giữ đạo làm vợ. Tôi cũng là do vô

tình mà phát hiện cô ta tằng tịu với thành chủ Hắc Thạch thành là Hắc Diêm Vương Tác An Sơn kia, nên mới biết được nhân cách của cô ta là như thế.

Diệp Mặc nghĩ rằng Từ Thanh Phi là vì phát hiện Cảnh Học Minh nhìn thấy chuyện bí mật của cô, cho nên mới động sát cơ đối với Cảnh Học Minh. Lại không ngờ rằng Cảnh Học Minh tiếp tục nói:

- Loại chuyện này tôi nhìn thấy được thì còn chưa tính, vì cũng chẳng hề để trong lòng. Nhưng Từ Thanh Phi kia lại muốn dây dưa với tôi, thậm chí còn mấy lần câu dẫn tôi nữa chứ. Cảnh Học Minh tôi sao có thể dây dưa cùng với loại nữ nhân vô sỉ như vậy? Mấy lần cự tuyệt rồi, nhưng có một lần tôi đã không nhịn được mà kích động chửi ầm lên. Kết quả cũng vì lần đó, mà tôi đã triệt để đắc tội với cô ta, không có cách nào náu thân tại Hắc Thạch thành nữa. Thế nhưng, như vậy cũng tốt, bởi vì tôi không thể ở lại Hắc Thạch thành cho nên mới có thể luyện thể tới cảnh giới Tôn Cảnh. Diệp Mặc nghe xong lời Cảnh Học Minh nói, thì thật sự là không dám tin vào tai mình. Cái cô nàng đệ nhất mỹ nữ Hắc Thạch thành tên Từ Thanh Phi kia sao có thể nhìn trúng được cái người vừa đen vừa gầy Cảnh Học Minh này chứ?

Cảnh Học Minh bị Diệp Mặc nhìn như vậy, liền có chút căm tức:

- Có phải là cậu đang cho rằng lão tử đây vừa đen lại vừa xấu, cho nên không có cô gái nào vừa ý hay không? Tôi nói cho cậu biết, lời nói của tôi đều là sự thực, nếu như lão hắc tôi có ý đối với cô ta, thì đã chiếm hữu cô ta từ sớm rồi. Đáng tiếc là lão hắc tôi cả cuộc đời này ghét nhất là loại đàn bà không biết liêm sỉ.

Diệp Mặc thở dài một hơi:

- Đáng tiếc, cái tên phó thành chủ kia không ngờ lại phải đội trên đầu một cái mũ xanh mượt mà không biết gì cả.

Cảnh Học Minh cười lạnh một tiếng:

- Cậu cho rằng cái tên Thạch Đạp phó thành chủ Hắc Thạch thành không

biết gì sao? Y căn bản là biết rất rõ ràng. Có một số việc lão hắc tôi không hề muốn biết, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị tôi biết được. Cái tên phó thành chủ kia âm hiểm không kém hơn so với Hắc Diêm Vương đâu. Nếu như tôi đoán không sai, thì cái con nhỏ Xuyên công chúa kia căn bản là cũng không phải con gái của y, mà là con gái của tên Hắc Diêm Vương. Thạch Đạp biết rõ chuyện này, cho nên cũng tuyệt không ngăn cản cái việc Xuyên công chúa ở cùng với tên Tác Chi Duyệt con trai của Hắc Diêm Vương, rõ ràng là y cố ý.

Vẻ mặt của Diệp Mặc kinh ngạc vô cùng, nhìn Cảnh Học Minh rồi hỏi:

- Lão Hắc, ý của anh là cái tên Thạch Đạp kia dung túng cho con trai của Tác An Sơn và con gái y cùng nhau...

Hắn quá kinh ngạc, nên cũng học theo cách nói của Cảnh Học Minh mà gọi y là lão Hắc. Sau khi gọi như vậy, thì Diệp Mặc lại thấy rất thuận miệng.

Cảnh Học Minh cũng không suy nghĩ gì khi Diệp Mặc gọi y như vậy cả, mà lại gật đầu:

- Tôi đoán là như vậy, hắc hắc...

Diệp Mặc thật không biết phải nói gì, hắn cảm giác cái tên phó thành chủ Thạch Đạp này thật sự là có chút ác tâm.

Cảnh Học Minh chỉ vào phía trước cách đó không xa, có một mảng lớn không gian lốc xoáy đao gió mầu đỏ đậm rồi nói:

- Nơi ấy chính là chỗ tôi tu luyện luyện thể thăng cấp tới Tôn Cảnh. Sau này nếu cậu muốn tu luyện ba cảnh giới của Thần Cảnh, thì cũng có thể vào đó mà tu luyện.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Tôi bây giờ không thể nào tiến vào đó để tu luyện được, huống hồ việc tôi muốn làm hiện tại không phải là thăng cấp Tôn Cảnh, mà là phải làm sao

để thoát khỏi 'Vết nứt hư không' này. Tôi không thể nào ở lại đây được.

Cảnh Học Minh liếc nhìn Diệp Mặc có chút khinh thường:

- Diệp Mặc, không phải là tôi nói cậu, nhưng tu sĩ ở trong 'Vết nứt hư không' này, có ai mà không muốn rời đi chứ? Tuy nhiên cho tới bây giờ, vẫn không có ai có cái khả năng đó cả. Cho nên, tôi khuyên cậu tốt nhất là không nên quá mức chú ý tới việc ấy.

Diệp Mặc không để ý tới lời châm chọc của Cảnh Học Minh, mà kiên định nói:

- Tôi nhất định phải rời khỏi đây, cho dù là bằng bất cứ giá nào đi chăng nữa, thì tôi cũng nhất định phải thực hiện.

Cảnh Học Minh cảm nhận được sự kiên định của Diệp Mặc, không tiếp tục châm chọc hắn nữa, nhưng lại trầm mặc một lúc lâu, rồi mới nói:

- Nếu như cậu nhất định phải rời khỏi, thì cũng không phải là không có biện pháp, nhưng biện pháp kia thì 99. 99% là cậu sẽ phải chết.

- Lão Hắc, anh nói đi, cái chỗ kia là nơi nào? Nói mau.

Diệp Mặc nghe được lời này của Cảnh Học Minh, thì nhất thời liền kinh hỉ, nhất định muốn Cảnh Học Minh nói bằng được.

Cảnh Học Minh vỗ vỗ vai Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp Mặc, không phải là lão Hắc tôi xem thường cậu. Mà tu vi của cậu hiện tại đi nơi đó, thì sợ rằng một phần trăm cơ hội sống sót cũng không có. Nếu như cậu luyện thể không đạt tới được ba cảnh giới Thần Cảnh thì cho dù tôi có nói cho cậu biết thì cũng không có tác dụng gì.

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Cảnh Học Minh lại nói tiếp:

- Cậu không cần phải gấp, tôi có một chỗ, cậu cùng đi tới đó luyện thể với tôi, tôi bảo đảm với tài năng của cậu, thì trong một thời gian ngắn là có

thể thăng cấp tới ba cảnh giới Thần Cảnh...

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời, thì lại nghe thấy một cái âm thanh âm u:

- Đáng tiếc, các ngươi đã không có cái cơ hội đó nữa.

Theo thanh âm kia phát ra, thì một tên tu sĩ trung niên sắc mặt âm trầm đã hiện ra trước mặt Diệp Mặc và Cảnh Học Minh.

- Tác An Sơn...

Cảnh Học Minh kêu lên một tiếng sợ hãi, y lại lập tức liếc qua Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp Mặc, lão Hắc tôi cũng bị cậu hại chết rồi.

thế nhưng trong miệng thì nói như vậy, nhưng trong tay cũng đã lấy ra một kiện pháp bảo mầu vàng rồi, đây chính là một cái Phiên Thiên Ấn.

Diệp Mặc lúc này lại chú ý tới cái người tên Tác An Sơn kia, tu vi của lão ta hình như là Hóa Chân đỉnh, nhưng khi Diệp Mặc quan sát tỉ mỉ thì lại phát hiện lão ta không chỉ là Hóa Chân đỉnh. Nhưng cụ thể là như thế nào thì hắn lại không đoán ra được. Thế nhưng Tác An Sơn nếu đã đuổi tới, thì Diệp Mặc cũng không chút do dự nào mà lấy ra Tử Đao. Tới lúc này rồi, thì hắn cũng không cần phải lùi bước nữa.

Tác An Sơn thấy Cảnh Học Minh và Diệp Mặc đều lấy ra pháp bảo muốn giằng co với mình, thì nhất thời giận quá mà cười lên:

- Ha ha, tốt tốt, rất gan dạ, Tác An Sơn ta đã nhiều năm rồi chưa thấy có người nào dám lấy pháp bảo ra trước mặt ta cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1350

Vô Cùng Mạnh Mẽ

Cảnh Học Minh lại càng không đáp lời lại, Phiên Thiên Ấn màu vàng trong tay cũng đã mang chút màu vàng sẫm đập mạnh xuống. Phiên Thiên Ấn khi vừa được Cảnh Học Minh phóng ra còn là một điểm sáng màu vàng, đợi Phiên Thiên Ấn này xuất hiện trên đỉnh đầu Tác An Sơn thì cũng đã hình thành một vòng sáng mông lung màu vàng càng ngày càng lớn.

Mặc dù chỉ là một vòng sáng, nhưng lại khiến cho người ta cảm giác nặng nghìn cân, ngay cả Diệp Mặc cũng nghi ngờ vòng sáng này một khi đập phải đỉnh đầu, e rằng tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong cũng bị vòng sáng này đập cho nhừ tử.

Còn lúc này Tác An Sơn không ngờ cũng không phóng ra pháp bảo gì, trực tiếp giơ tay lên hướng về phía Phiên Thiên Ấn của Cảnh Học Minh bắt lấy. Tay của Tác An Sơn còn chưa bắt được Phiên Thiên Ấn của Cảnh Học Minh, thì Phiên Thiên Ấn của Cảnh Học Minh đã từ từ chậm lại, cuối cùng thậm chí có chút dừng lại chút ít.

Thật mạnh mẽ, tu vi của Diệp Mặc mặc dù không đạt đến trình độ tu vi của Tác An Sơn, nhưng quan điểm này thì lại có, vực của Tố An Sơn cũng đã đến trình độ tùy ý điều khiển rồi, vực của y căn bản không cần dồn hết tâm trí để mở rộng, bất kỳ đối tượng nào mà y muốn tấn công, chỉ cần nằm trong phạm vi tấn công của y, thì sẽ bị vực của y ảnh hưởng đến, cuối cùng cũng sẽ bị chậm lại.

Cảnh Học Minh đang dốc hết sức điều khiển Phiên Thiên Ấn của mình, cách làm của gã là muốn Tác An Sơn rút ngắn thời gian đối phó với Phiên Thiên Ấn của gã, lập tức tự nổ pháp bảo của mình. Cảnh Học Minh biết Tác

An Sơn lợi hại, ngoại trừ vứt bỏ Phiên Thiên Ấn mà bỏ chạy, thì gã và Diệp Mặc cũng không còn cơ hội nào chạy thoát được.

Còn Diệp Mặc, Cảnh Học Minh căn bản cũng không hi vọng hắn có thể giúp được gì, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất, nếu thông minh chút hoặc có chút tuyệt kỹ, có lẽ có thể chạy thoát dưới tay một tu sĩ Hóa Chân viên mãn khác, nhưng những tu sĩ Hóa Chân này chắc chắn không bao gồm Tác An Sơn. Tác An Sơn đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi Hóa Chân viên mãn rồi, không có một Hóa Chân viên mãn nào, có thể làm gì được dưới tay Tác An Sơn.

Cho nên Cảnh Học Minh khi vừa mới đánh, thì đã có ý tự nổ pháp bảo yêu quý nhất của mình. Pháp bảo có tốt đi nữa, cũng không quý bằng tính mạng được.

Đợi lát nữa khi chạy trốn, thì xem Diệp Mặc có thông minh hay không, nếu Diệp Mặc thông minh nhanh nhẹn, thì có thể cũng giống như gã, trong nháy mắt Phiên Thiên Ấn tự nổ thì sẽ cùng chạy trốn cùng gã, nếu Diệp Mặc không nhanh trí, thì gã cũng không còn cách nào. Chỉ có thể tự mình chạy trước. Trước mặt Tác An Sơn, để cơ hội tuột mất, thì căn bản cũng không có cách nào phản kháng và nhắc nhở được nữa.

Nhưng lúc này Cảnh Học Minh lại sắc mặt đại biến, Phiên Thiên Ấn của gã còn chưa khởi động hoàn toàn, thì bị hai tay của Tác An Sơn mang theo chân nguyên tràng hoặc là vực gì đó trói buộc lại. Lúc này gã đừng bảo là tự nổ Phiên Thiên Ấn, cho dù thu lại Phiên Thiên Ấn cũng vô cùng khó khăn rồi, hoặc là nói không thể nào thu lại được.

Mặc dù đối với Hắc Diêm Vương Tac An Sơn cũng đã vô cùng coi trọng rồi, nhưng sự lợi hại của Tác An Sơn, còn vượt xa hơn nhiều so với những gì Cảnh Học Minh dự đoán. Cảnh Học Minh lúc này mới phát hiện ra, với tu vi Hóa Chân viên mãn của gã, trước mặt Tác An Sơn không ngờ đến một tu sĩ Kiếp Biến cũng không bằng.

Dưới sự khởi động điên cuồng của chân nguyên, Cảnh Học Minh muốn

khiến Phiên Thiên Ấn của mình cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của Tác An Sơn.

Diệp Mặc trong nháy mắt Tác An Sơn ra tay cũng đã nhìn ra, Tác An Sơn tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn và Cảnh Học Minh liên thủ lại, tu vi của người này căn bản vượt khỏi phạm vi Hóa Chân viên mãn.

Dường như trong nháy mắt Phiên Thiên Ấn của Cảnh Học Minh lâm vào khốn cảnh, thì Tử Đao của Diệp Mặc cũng được phóng ra, Huyễn Vân Toái Vực đao.

Vực của Diệp Mặc cũng đã vô cùng lợi hại rồi, nhưng hắn vừa nhìn thấy Tác An Sơn ra tay, liền biết được vực của hắn trước mặt Tác An Sơn căn bản cũng chỉ là đồ đệ gặp sư phụ mà thôi, cũng không cần lấy ra.

Ngoài Huyễn Vân Toái Vực đao có thể giúp Cảnh Học Minh ra thì Diệp Mặc cũng không còn cách nào khác.

- Nhãi nhép.

Tác An Sơn thấy Diệp Mặc không ngờ lại phóng ra con dao thái rau màu tím bổ tới quả đấm của mình, lại càng khinh thường cười khẩy một cái.

Con dao thái rau này gã nhìn cũng không giống bình thường, nhưng muốn đối phó với An Sơn gã thì cũng không được.

Cảnh Học Minh cũng bất đắc dĩ thầm lắc đầu, đồng thời gã cũng vô cùng đánh giá thấp Diệp Mặc, nhưng gã lại phát hiện vẫn là đánh giá cao Diệp Mặc. Một pháp bảo như này, đánh một đao như này như với những võ giả bình thường, có thể dùng đối phó với Tác An Sơn được sao? Hay là dùng để gãi ngứa cho Tác An Sơn?

Nhưng chỉ một lát sau, Cảnh Học Minh liền mắt trợn tròn nhìn, căn bản không dám tin vào những gì mình nhìn thấy. Con dao thái rau màu tím kia của Diệp Mặc khi phóng ra căn bản không có gì, nhiều nhất cũng chỉ là một đường đao dài màu tím mà thôi. Nhưng khi đường đao dài màu tím đó phóng

ra, lập tức biến hóa thành vô số đường đao dài màu tím khác to như nhánh cây. Tốc độ của những nhánh cây này rực rỡ, tráng kiện, mở rộng, còn nhánh cây thì càng lúc càng trở nên tươi tốt. Từng vòng màu tím nối tiếp nhau, liên tiếp không ngừng diễn sinh ra, vô cùng vô tận.

Đây là đao pháp gì? Cảnh Học Minh kinh ngạc nhìn đường hồng tím mà thần thức của y không quét vào được kia.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn - Á…

Tác An Sơn không lâu trước đó còn đang châm chọc Diệp Mặc, lúc này cảm nhận được đường hồng tím này của Diệp Mặc, không ngờ lại á lên một tiếng, còn không đợi gã kịp phản ứng lại, thì ba người liền nghe thấy âm thanh ken két vang lên.

Cảnh Học Minh trong nháy mắt cảm nhận được sự thoải mái của Phiên Thiên Ấn, trong lòng lại càng vui mừng, tu vi Hóa Chân viên mãn như gã, rõ ràng hiểu được vừa nãy một đao của Diệp Mặc đã chém nát vực của Tác An Sơn. Lúc này gã lại càng không chút chần chừ gì đánh chân nguyên vào trong Phiên Thiên Ấn, tiếp tục đập xuống Tác An Sơn. Gã cảm giác mình đã coi thường Diệp Mặc rồi, không ngờ không tiếp tục cho nổ Phiên Thiên Ấn nữa, mà lại muốn liên thủ cùng Diệp Mặc đối phó với Tác An Sơn này.

Cùng với sự biến mất của tiếng ken két, ánh tím từ Tử Đao của Diệp Mặc nhanh chóng tiêu tán trong không trung, cuối cùng chỉ còn lại con dao thái rau màu tím trong tay hắn.

Một đao của Tử Đao đã phá tan được vực của Tác An Sơn, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại trầm xuống. Chiêu Huyễn Vân Toái Vực đao này là một trong số những chiêu lợi hại nhất của Huyễn Vân đao pháp của hắn, bình thường, hắn dùng chiêu này phá tan vực của đối phương rồi, Huyễn Vân Toái Vực đao sẽ tự động chuyển thành Huyễn Vân đao chiêu khác, dùng để tấn công kẻ địch.

Nhưng một đao vừa nãy của Diệp Mặc phóng ra xong, không ngờ lại

biến mất cùng vực của đối phương. Nói cách khác Huyễn Vân Toái Vực đao của hắn trong lúc phá tan vực của Tác An Sơn, cũng bị vực của đối phương đánh tan.

Một đao này của hắn là toàn lực tấn công, còn vực của Tác An Sơn rõ ràng cũng chỉ là tùy ý phóng ra, cao thấp ở đây cũng đã được phân định rồi.

Diệp Mặc biết hắn cũng đã đánh giá thấp Tác An Sơn rồi.

Tác An Sơn thấy một đao của Diệp Mặc đã phá tan được vực của gã, còn Cảnh Học Minh vẫn còn đắc lý không buông tha, còn dám tiếp tục phóng Phiên Thiên Ấn tấn công gã, lập tức giận tím mặt.

Tay của gã giơ lên, mười hai viên châu màu xanh nhạt được gã vung ra ngoài, đồng thời khí thế trên người cũng đột nhiên tăng vọt. Từng vòng rung động hư không thậm chí mắt thường không nhìn thấy được khuếch tán ra ngoài, Tác An Sơn và Diệp Mặc bị rung động này trói chặt lại, thậm chí đến hô hấp cũng có chút khó khăn.

Cảnh Học Minh sắc mặt đại biến, Diệp Mặc cũng sắc mặt trở nên khó coi, bọn họ đều biết, đây mới là vực thực sự của Tác An Sơn, loại vực này vừa mới xuất ra, những tu sĩ bình thường căn bản cũng không cần nói là chống cự, đến chuyển động trong vực này cũng đã vô cùng khó khăn rồi.

Vực thật mạnh, còn lúc này mười hai viên châu màu xanh nhạt của Tố An Sơn cũng dã hình thành một hình dáng nửa vòng tròn trên không trung, hình dáng nửa vòng tròn này vừa mới hình thành, mang theo vô số những tia chớp. Những tia chớp này cũng không tấn công về phía Diệp Mặc và Cảnh Học Minh, mà lại không ngừng quấn quanh bên ngoài mười hai viên châu này. Từng vòng từng vòng, quấn quanh càng lúc càng nhiều, những viên châu này liền trở nên lớn hơn, cuối cùng không ngờ thành những viên châu mang tia sét lớn bằng chậu rửa mặt, còn lúc này những viên châu vẫn còn tiếp tục to hơn nữa.

Cảnh Học Minh sắc mặt đại biến, gã phát hiện ra mình trước mặt Tác An

Sơn căn bản đến năng lực chống cự cũng không có, vừa nãy Phiên Thiên Ấn được Diệp Mặc giải khai bây giờ lại bị trói buộc lại, hơn nữa lần này sự trói buộc lại còn chắc chắn hơn lần trước. Gã cuối cùng cũng hiểu được, Tác An Sơn có thể đứng đầu trong vòng vây của vô số tu sĩ Hóa Chân viên mãn trong Hắc Thạch thành, khiến những đại năng này đều khuất phục trong Hắc Thạch thành, tuyệt đối không phải là tình cờ.

Không đợi Cảnh Học Minh nghĩ cách giải quyết, thì mười hai viên châu kia không ngờ lại phát ra những âm thanh gào rít, một lát sau từng tia sét này lại hình thành một lốc xoáy, lốc xoáy này rất nhanh liền liên kết thành một mảng, bao trùm lấy Diệp Mặc và Cảnh Học Minh vào trong đó.

Hai người thậm chí có thể tưởng tượng được, một khi lốc xoáy tia sét này phát nổ, thì cũng không phải chuyện bọn họ có thể ra ngoài được hay không, mà là kết cục bị đốt thành tro bụi. Bản thân bọn họ dã bị vực của Tác An Sơn trói buộc lại, cộng thêm sự trói buộc của lốc xoáy tia sét, làm gì còn cơ hội chạy thoát nữa.

Diệp Mặc trong lòng trở nên trầm mặc, hắn phát hiện cho dù hắn và Cảnh Học Minh có dốc sức ra tay, cũng không có cách nào thắng được nửa Tác An Sơn, Tác An Sơn quá mạnh. Bây giờ cái duy nhất mà bọn họ có thể làm, chính là phá tan vực của Tàc An Sơn và cả lốc xoáy của mười hai lôi điện châu này sinh ra nữa, sau đó chạy trốn thật xa.

- Tên khốn này không ngờ là tu sĩ công pháp lôi hệ, còn mạnh đến trình độ như này nữa, chẳng trách ở Hắc Thạch thành, không ai dám phản lại gã.

Cảnh Học Minh oán hận một câu.

Diệp Mặc chậm rãi mở rộng vực của mình ra, hắn không dám khởi động hoàn toàn vực của mình, hắn đoán chừng đây cũng chưa phải là toàn bộ thủ đoạn của Tác An Sơn, thậm chí đến một nửa cũng không phải. Tác An Sơn không lấy hết toàn bộ thủ đoạn ra, mục đích chỉ có một, đó là muốn bắt sống hắn đến Hắc Thạch thành đi lăng trì

Một khi Tác An Sơn biết vực của hắn đại thành rồi, hơn nữa còn có thể lại phá tan vực của gã một lần nữa, nói không chừng sẽ toàn lực ra tay, hắn cần phải trước khi Tác An Sơn chưa nhận ra lá bài tẩy của hắn phải chạy trốn đi đã.

Nghe thấy Cảnh Học Minh nói, Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Gã không phải là tu sĩ lôi hệ, chỉ có điều mười hai viên châu kia của gã có chút cổ quái, mười hai viên châu này tuyệt đối không phải là thứ đồ bình thường. Hơn nữa thủ đoạn công kích lôi hệ được khởi động ra, so với những tu sĩ lôi hệ bình thường chỉ mạnh không yếu, hơn nữa…

Diệp Mặc liếc nhìn mười hai viên lôi châu vẫn còn không ngừng mở rộng lóe lên tia sét, tiếp tục nói:

- Tôi chắc rằng trong Hắc Thạch thành có rất nhiều người đã từng chống lại gã, nhưng những người này đều bị gã giết hết rồi.

Tu sĩ Hóa Chân viên mãn, ai mà không có sự kiêu ngạo của riêng mình? Tác An Sơn cho dù có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào vừa mới bắt đầu đã có thể nắm được trong tay cả Hắc Thạch thành được.

Cảnh Học Minh vừa chống cự lại sự trói buộc này, vừa gật đầu nói:

- Cái này tôi biết, nhưng anh làm sao biết được gã không phải là tu sĩ lôi hệ?

Diệp Mặc không nói gì, bản thân hắn có lôi linh căn, hơn nữa cũng được coi là tu sĩ lôi hệ, làm gì có thể không nhìn ra Tác An Sơn căn bản không phải là tu sĩ lôi hệ? Cái mà hắn đang nghĩ chính là mười hai lôi châu kia, đây tuyệt đối là bảo bối trong các bảo bối. Nếu như hắn có thể đoạt được mười hai lôi châu này, sau này gặp Ức Mặc rồi, sẽ tặng cho Ức Mặc, cái này khiến cho Ức Mặc tăng thêm bao nhiêu thủ đoạn đây?

Cảnh Học Minh vẫn còn đang chống cự lại vực của Tác An Sơn đang định nói chuyện, bỗng nhiên lại cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, gã lập tức

phát hiện ra xung quanh người Diệp Mặc lại hình thành từng vòng mà mắt thường không nhìn thấy được, chỉ có thể dùng thần thức quan sát mới thấy rung động. Cảnh Học Minh lập tức hiểu ra đây là vực của Diệp Mặc, lập tức sắc mặt kinh hãi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1351

Phá 'Vực' Đoạt 'Lôi Châu'

Lúc này thì y rốt cuộc cũng hiểu vì sao Diệp Mặc có thể sống sót ở 'Vết nứt hư không' này rồi, hắn không chỉ luyện thể tới Vương Cảnh, hơn nữa thân thủ của hắn tuyệt đối cũng không kém hơn so với y. Tu vi của Diệp Mặc chỉ có Hóa Chân tầng một, nhưng 'Vực' của hắn không ngờ đã đạt tới trình độ này rồi.

Liên tưởng đến một đao kinh diễm vừa rồi của Diệp Mặc, Cảnh Học Minh chán nản phát hiện, nếu như bản thân y đánh nhau với Diệp Mặc, thì phải đến tám phần y không phần y không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Cảnh Học Minh đương nhiên không biết lúc này 'Vực' mà Diệp Mặc thi triển ra cũng không phải là toàn bộ thủ đoạn của hắn, nhiều nhất thì cũng chỉ mới là một phần ba mà thôi.

Lúc này thì Diệp Mặc và Cảnh Học Minh tuy rằng đã có thể hành động dễ dàng hơn trong 'Vực' của Tác An Sơn, nhưng nếu muốn phóng pháp bảo của mình ra thì vẫn không thể được, bởi vì Diệp Mặc phá ra một phạm vi của 'Vực' trói buộc vẫn quá nhỏ.

Khi 'Vực' của mình bị người khác phá mở ra, thì Tác An Sơn đương nhiên là người phát hiện ra trước tiên rồi, sở dĩ lão ta đến tận bây giờ vẫn còn chưa ra đòn sát thủ, xác thực đúng với những gì mà Diệp Mặc nghĩ, chính là muốn bắt sống hắn và Cảnh Học Minh. Sau đó mới đưa hai người họ về Hắc Thạch thành rồi từ từ mà trừng trị.

Nhưng lúc này thì lão lại phát hiện 'Vực' của Diệp Mặc còn có thể phá mở 'Vực' của mình, tuy rằng 'Vực' của Diệp Mặc còn chưa hoàn toàn phá tan

'Vực' của lão, để có thể phóng ra pháp bảo công kích ngược lại lão, nhưng có thể có bản lĩnh thoát ra khỏi 'Vực' trói buộc của lão ta thì cũng đã là rất giỏi rồi.

Tác An Sơn đang muốn dùng một thủ đoạn khác, thì đột nhiên lại phát hiện ra một cái bóng mầu xanh lục từ phía không gian đao gió mầu đỏ sậm bay tới. Nhưng khi bóng sáng mầu xanh lục kia sắp thoát ra khỏi không gian mầu đỏ, thì đã bị từng đạo lốc xoáy đao gió ngăn trở lại. Sau khi cái bóng mầu xanh lục kia bị ngăn trở lại, thì liền cố hết sức để vùng vẫy ra.

- 'Hư không sinh cơ tủy'...

Tác An Sơn và Cảnh Học Minh liền kêu lên một tiếng kinh ngạc, Diệp Mặc cũng vì hai người kêu lên kinh ngạc như vậy, thì mới nhận ra được đấy là 'Hư không sinh cơ tủy'.

Với 'Hư không sinh cơ tủy' thì có thể nói là ngoại trừ 'Khổ trúc' ra, thì chính là thứ trân quý hơn nhiều so với tất cả các thứ mà Diệp Mặc hiện có. Trên người hắn thì những vật có giá trị cũng rất nhiều, nhưng 'Hư không sinh cơ tủy' thì tuyệt đối có thể xếp hàng thứ nhất. Đương nhiên Thế giới trang vàng, 'Khổ trúc' và trận bàn thời gian thì không tính. 'Khổ trúc' căn bản chính là loại linh căn trong thiên địa, cho nên mang 'Khổ trúc' so sanh với 'Hư không sinh cơ tủy' thì căn bản là không thể so sánh được. Độ trân quý của 'Hư không sinh cơ tủy' không thể nào bì kịp với một phần vạn 'Khổ trúc'.

'Hư không sinh cơ tủy' sinh trưởng trong hư không. Mầu sắc càng đậm thì càng trân quý. 'Hư không sinh cơ tủy' trước mắt này đã đạt tới mầu xanh lục rồi, cho nên giá trị căn bản là không thể nào đánh giá được. Tu sĩ bình thường uống 'Hư không sinh cơ tủy' mầu tím vào, thì có thể kéo dài tuổi thọ thêm trăm ngàn năm nữa, nhưng đương nhiên là sẽ không có tu sĩ nào ngu ngốc cầm 'Hư không sinh cơ tủy' dùng trực tiếp như vậy. Bình thường đều sẽ dùng để luyện chế thành đan dược, còn không thì chỉ có thể là không thể nào luyện chế nó thành đan dược thì mới sử dụng trực tiếp 'Hư không sinh cơ tủy' mà thôi.

'Hư không sinh cơ tủy' có tác dụng chính là sinh thịt mọc xương người chết. Công dụng của việc sinh thịt mọc xương người chết này thì chỗ trân quý hoàn toàn khác với các loại linh thảo nghịch thiên khác. Hết thảy các loại linh thảo và linh vật trong thiên hạ đều là từ Nguyên Thần mà cứu sống người. Còn 'Hư không sinh cơ tủy' thì có thể chân chính mà cứu sống cả một người đã không còn Nguyên Thần nữa, thậm chí còn có thể hồi sinh cả một thi thể. Bởi vì 'Hư không sinh cơ tủy' có thể để cho người khác một lần nữa tái sinh lại Nguyên Thần từ đầu, hơn nữa còn có thể dần dần khôi phục lại ký ức và năng lực.

Đây mới là chỗ trân quý chân chính của 'Hư không sinh cơ tủy', nhưng muốn đạt tới loại trình độ đó, thì 'Hư không sinh cơ tủy' cũng nhất định phải là mầu tím thì mới được.

Khi Diệp Mặc thấy 'Hư không sinh cơ tủy' thì lập tức nhớ tới Nhiếp Song Song. Trước đây hắn đã từng nhờ Giao Hoán Chấn, nhưng cũng không tìm được ‘Hoàn hồn quả’. Nếu mà có được loại 'Hư không sinh cơ tủy' này, thì liệu Nhiếp Song Song có thể sống lại không? Thậm chí còn có cả Lạc Nguyệt sư tỷ của Lạc Huyên cũng có thể một lần nữa tái sinh lại Nguyên Thần.

Nhưng trong nháy mắt, thì Diệp Mặc cũng biết rằng đây là chuyện không thể. Bởi vì thứ này đã bị Tác An Sơn nhìn thấy rồi, mà hiện giờ thì hắn khó có thể cướp đoạt từ tay Tác An Sơn mà chạy trốn được, cho nên lại càng không thể nói tới việc giết lão ta để đoạt 'Hư không sinh cơ tủy' rồi.

Khi Tác An Sơn nhìn thấy 'Hư không sinh cơ tủy', thì hai mắt liền tỏa sáng, lập tức lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh hỉ. Lão nghĩ tới đứa con trai Tác Chi Duyệt của mình, nếu lão có được 'Hư không sinh cơ tủy' này, thì nói không chừng con lão có thể được cứu sống. Tuy rằng đẳng cấp 'Hư không sinh cơ tủy' này còn hơi thấp, nhưng so với không có thì vẫn tốt hơn nhiều. Huống chi là lại có một đoàn 'Hư không sinh cơ tủy' lớn như vậy nữa.

Tác An Sơn nhìn thoáng qua Diệp Mặc và Cảnh Học Minh đang bị lão vây khốn, cũng không lập tức đi đoạt lấy 'Hư không sinh cơ tủy', mà lại

phóng ra hơn mười mồi lửa mầu lam. Nhưng mồi lửa này vừa ra tới, thì trong nháy mắt đã kết hợp với mười hai viên 'Lôi châu' tạo thành một vòng vây mồi lửa mầu lam.

Những ngọn lửa kia giống như là có linh tính, bao quanh bên ngoài mười hai viên 'Lôi châu' mà vây khốn Diệp Mặc và Cảnh Học Minh. Cho dù Diệp Mặc và Cảnh Học Minh có thể thoát ra khỏi 'Vực' của Tác An Sơn, thì cũng không thể nào lao ra khỏi vòng vây khốn trận lôi hỏa của 'Lôi châu' và mồi lửa kia được.

Thấy một màn này, thì sắc mặt của Cảnh Học Minh lập tức trắng bệch, thậm chí còn tự than vãn một câu:

- ‘Thiên hỏa chi ngục’, ta không ngờ rằng lão già khốn kiếp này còn có 'Ly minh hỏa', thậm chí còn là 'Ly minh hỏa' mầu lam...

Diệp Mặc thấy một màn này, thì ánh mắt cũng ngưng tụ lại. Không phải là hắn sợ ‘Thiên hỏa chi ngục’, vì hiển nhiên là hắn hiểu được rằng đây chỉ là một cách vận dụng Thiên hỏa bình thường mà thôi. Sử dụng Thiên hỏa để tạo thành một cái lao ngục, đem đối thủ vây khốn lại, trong không gian lao ngục của Thiên hỏa, thì không có người nào có thể chạy trốn cả. Trừ phi người đó có bản lĩnh xông qua Thiên hỏa mà chạy, nhưng mà Thiên hỏa này đã là mầu lam, thì làm như vậy chẳng khác nào tìm chết cả.

Diệp Mặc đương nhiên không sợ ‘Thiên hỏa chi ngục’, bởi vì hắn có biện pháp để thoát khỏi ‘Thiên hỏa chi ngục’ một cách đơn giản, chính là dùng 'Vụ liên tâm hỏa' cao cấp hơn mà phá vây.

‘Thiên hỏa chi ngục’ tuy rằng lợi hại, thì cũng chỉ là một cách vận dụng của mồi lửa kỳ dị mà thôi, so với Cửu Dương thiên hỏa của hắn thì còn kém quá xa. Cửu Dương thiên hỏa của hắn tuy rằng còn ở trình độ ban đầu, nhưng khi hắn có thể phóng ra Cửu Dương thiên hỏa mầu tím đỏ, thì hắn tin tưởng người như Tác An Sơn cũng có thể bị Thiên hỏa của hắn đốt thành tro. Thứ mà hắn kinh ngạc chính là không ngờ Tác An Sơn lại có Thiên hỏa xếp thứ chín 'Ly minh hỏa', hơn nữa đã đem Thiên hỏa này thăng cấp tới mầu

lam rồi.

Tuy rằng ‘Thiên hỏa chi ngục’ phá giải rất đơn giản, nhưng cũng cần phải có Thiên hỏa cao cấp hơn thì mới có thể làm được, hoặc là tu vi phải cực kỳ cường hãn. Diệp Mặc âm thầm cảm thấy may mắn, vì Thiên hỏa của hắn hiện cũng đã là mầu lam, hơn nữa thứ hạng còn cao hơn 'Ly minh hỏa' của Tác An Sơn rất nhiều. Bằng không thì thật sự là có chút khó khăn.

Nếu như hắn nguyện ý, thì hắn cũng có thể dùng 'Vụ liên tâm hỏa' để tạo thành một cái 'Thiên hỏa chi ngục' đề vây khốn người khác. Điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối chính là chờ tới khi hắn thoát khỏi 'Vực' của Tác An Sơn rồi, thì hắn tuyệt đối không có thời gian để thu lấy Thiên hỏa của Tác An Sơn, bởi vì với bản lĩnh của Tác An Sơn, thì chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn này, lão ta đã có thể thu được 'Hư không sinh cơ tủy' rồi.

Cho nên thời gian còn lại, đối với Cảnh Học Minh và Diệp Mặc mà nói, thì chỉ có thể phá vỡ 'Thiên hỏa chi ngục' mà thôi, sau đó có bao xa thì trốn đi bấy nhiêu xa.

- Làm sao bây giờ?

Tuy rằng Cảnh Học Minh vì 'Vực' của Diệp Mặc cho nên đã hành động dễ dàng hơn một chút, nhưng khi y thấy 'Thiên hỏa chi ngục', thì đã lâm vào tuyệt vọng rồi.

Diệp Mặc không trả lời Cảnh Học Minh, vì hắn không muốn làm cho Tác An Sơn có chút sự đề phòng nào với hắn cả.

Tác An Sơn nghe xong lời Cảnh Học Minh nói, thì cười lạnh một tiếng, sau đó cũng không thèm nhìn Cảnh Học Minh và Diệp Mặc nữa mà xông về phía không gian lốc xoáy đao gió đang ngăn trở 'Hư không sinh cơ tủy' kia.

Lúc này thì Diệp Mặc mới truyền âm cho Cảnh Học Minh:

- Lão Hắc, anh hãy theo sát tôi, đưng rời nửa bước, hiện tại chúng ta sẽ bỏ chạy.

Tuy rằng Cảnh Học Minh rất muốn nói với Diệp Mặc rằng ở trong 'Thiên hỏa chi ngục' này thì làm sao chạy trốn đây? Nhưng y cũng biết lời nói này hoàn toàn là vô ích, vì bất luận là trốn hay không thì cũng chỉ có một con đường chết, so với việc bị lão Hắc Diêm Vương kia bắt, thì chết ở trong Thiên hỏa còn tốt hơn nhiều. Y cười khổ một tiếng rồi nói:

- Trước tiên cứ thoát khỏi vòng vây của mười hai viên 'Lôi châu' này rồi nói sau, bằng không chúng ta coi như là muốn chết dưới 'Thiên hỏa chi ngục' cũng không có cơ hội nữa...

Nhưng Cảnh Học Minh lại đột nhiên câm lặng, vì lúc này y đã thấy được khí thế trên người Diệp Mặc bỗng nhiên tăng vọt, đồng thời mở rộng 'Vực' ra, hơn nữa 'Vực' của hắn lúc này đâu chỉ mạnh hơn trước đó mấy lần? Trong nháy mắt thì Cảnh Học Minh liền hiểu ra rằng Diệp Mặc vẫn còn bảo lưu thực lực chân chính, cho nên nhất thời kinh hỉ hẳn lên.

Y không ngờ rằng Diệp Mặc lại nghịch thiên như vậy, ở trước mặt Hắc Diêm Vương Tác An Sơn mà còn dám bảo lưu lại thực lực của mình.

Gần như cùng lúc hai người thoát ra khỏi sự trói buộc của 'Vực' của Tác An Sơn, thì Tử Đao của Diệp Mặc lại một lần nữa được phóng ra, 'Huyễn vân toái vực đao'.

Ánh đao tím trong nháy mắt liền phóng qua khoảng cách gần mười trượng, trong nháy mắt thì 'Vực' vẫn vây khốn hai người đã bị Diệp Mặc đánh ra một cái thông đạo.

Từng đợt âm thành ‘Ken két’ vang lên, một cái khe mà mắt thường nhìn không thấy hiện ra trong thần thức của Cảnh Học Minh. Thật giống như giữa vùng băng giá vô biên vô hạn, lại đột nhiên vỡ vụn ra một cái thông đạo, cái thông đạo này hiện ra, thì băng đá trong nháy mắt liền biến mất, mà thuyền của bọn họ bị mặt băng ngăn trở, lại có thể tiếp tục đi dạo trong nước sông như bình thường.

Có thể đi, thì Cảnh Học Minh liền mừng rỡ, lập tức thu hồi lại Phiên

Thiên Ấn, nhưng cũng nhớ tới mười hai viên 'Lôi châu' kia. Giờ thì y mới hiểu được rằng y và Diệp Mặc mới chỉ phá được một vòng vây đơn giản đầu tiên mà thôi.

Mười hai viên 'Lôi châu' và 'Thiên hỏa chi ngục' phía trước mới chân chính là thứ không thể phá vỡ. Nhưng lập tức, Cảnh Học Minh đã cảm thấy kinh dị rồi, không ngờ rằng Diệp Mặc lại xông về phía mười hai viên 'Lôi châu' kia. Nhìn dáng vẻ của hắn, thì giống như là nhất định phải cướp bằng được mười hai viên 'Lôi châu' kia trở về vậy.

- Điên rồi...

Cảnh Học Minh tự thì thào một câu, rồi ngơ ngác nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc.

Chính bản thân Tác An Sơn trong nháy mắt khi bị Diệp Mặc phá vỡ 'Vực', thì lão đã phát hiện rồi, nhưng lão thậm chí cũng không thèm liếc nhìn Diệp Mặc, vẫn cứ tiến về phía không gian lốc xoáy đao gió để thu lấy 'Hư không sinh cơ tủy'. Với lão mà nói, thì Diệp Mặc đã có thể phá được 'Vực' của lão một lần, thì sau khi lão rời đi, hắn lại có thể lần thứ hai phá vỡ được 'Vực' của lão thì cũng không hề đáng ngạc nhiên.

Tác An Sơn tin rằng, cho dù Diệp Mặc có lợi hại thế nào đi nữa, thì cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng một, sẽ không thể nào phá vỡ được khốn trận do mười hai viên 'Lôi châu' của lão tạo thành.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1352

Mình Có Bảo Sơn Lại Không Biết

Cảnh Học Minh vẫn chưa tỉnh táo lại khi Diệp Mặc xông về phía rung động của mười hai viên lôi châu, liền phát hiện Diệp Mặc đã bắt được một viên lôi châu trong đó. Còn viên lôi châu cực lớn đó vừa bị Diệp Mặc bắt được, thì những tia sét trên lôi châu đó không ngờ trong nháy mắt hoàn toàn xông vào cơ thể Diệp Mặc, lại càng khiến cho Cảnh Học Minh kinh hãi hơn chính là, ánh sáng của tia sét đó trong viên lôi châu sau khi biến mất vào trong cơ thể Diệp Mặc, không ngờ lại giống như đá rơi vào biển rộng, mất tung mất tích, còn Diệp Mặc thì lại không cảm nhận được chút ảnh hưởng nào.

- Hắn làm sao làm được rồi?

Cảnh Học Minh lẩm bẩm nói một mình, đừng nói bắt được lôi châu không bị làm sao, ngay cả việc bắt được lôi châu đơn thuần cũng không phải là việc người bình thường có thể làm được.

Những lôi châu này đã hợp lại thành một trận pháp, một viên lôi châu tương đương với một trận kỳ. Loại trận kỳ này còn là trận kỳ đỉnh cấp vô song, muốn bắt được lôi châu cũng không phải là chỉ cần có tu vi là có thể làm được. Vì một khi bắt được một trong số những lôi châu kia, thì tấn công anh cũng không phải là một trong những lôi châu kia, mà là mười hai viên lôi châu đồng thời cùng tấn công, còn có cả hiệu quả tăng thêm gấp bội của trận pháp kia nữa.

Cho dù tu vi có lợi hại đi nữa, cũng không có cách nào bắt được một trong số những lôi châu đó, mà lại khiến cho những lôi châu còn lại không công kích. Có thể làm được điều này, ngoài tu vi lợi hại ra, còn có khả năng

duy nhất, chính là người bắt được một viên trong mười hai viên lôi châu kia, cũng là một tông sư trận pháp, ít nhất là tông sư trận pháp cấp bảy, hoặc là tông sư trận pháp cấp cao hơn.

Huống chi cho dù là một tông sư trận pháp, cũng không thể nào chống cự được công kích của một viên lôi châu trong đó, viên lôi châu này có nhiều tia sét vòng quanh bề mặt như vậy, một khi những tia sét này tấn công tu sĩ bắt được lôi châu, cho dù không đánh cho tu sĩ đó thành tro bụi, thì cũng sẽ khiến cho tu sĩ đó không chút lực phản kháng nào.

Nhưng những thứ này không thể cộng lại được, Diệp Mặc lại làm được như vậy.

Không đợi Cảnh Học Minh kịp tỉnh táo lại, Diệp Mặc đã trong nháy mắt quét đi mười một viên lôi châu còn lại, cho vào thế giới trang vàng, dùng một trận pháp cấm chế đơn giản giữ lại.

- To gan…

Tác An Sơn tức giận, nếu không phải gã đã khống chế được Hư Không Sinh cơ Tủy rồi, lúc nãy gã cũng đã xông lên dạy cho Diệp Mặc một bài học rồi.

Hư Không Sinh Ky Tủy không phải đơn giản là đã có thể khống chế được, thứ này có linh tính, hơi vô ý chút thôi, thì trong chớp mắt sẽ biến mất vào hư không, cũng không thể nào bắt lại được nữa. Cho nên trước khi chưa nắm được hoàn toàn Hư Không Sinh Cơ Tủy, Tác An Sơn cũng không dám tùy ý rời đi. Thứ này mất đi sẽ không còn nữa. Huống chi gã còn muốn đem thứ này về cứu con trai.

Đương nhiên quan trọng nhất là gã cho rằng Diệp Mặc cho dù có thoát khỏi vực của gã, tránh thoát được mười hai lôi châu trận của gã, cũng không có cách nào thoát được Thiên Hỏa Chi Ngục của gã. Tu sĩ có đại năng đi nữa, muốn thoát khỏi Thiên Hỏa Chi Ngục của gã cũng cần phải mấy ngày thậm chí mười mấy ngày, hoặc là cả đời. Mà gã chỉ cần chút thời gian nữa

thôi, là có thể hoàn toàn khống chế được Hư Không Sinh Cơ Tủy, thời gian rảnh còn lại thì sẽ đối phó với tên không biết trời đất Diệp Mặc này. Một con chuột nhắt ngông cuồng như này, không ngờ lại dám thu mười hai lôi châu trước mặt gã.

- Đi mau, Tác An Sơn sắp thu phục Hư Không Sinh Cơ Tủy rồi…

Cảnh Học Minh nói đến đây đột nhiên im miệng lại, sắc mặt tràn đầy thất vọng.

Y vừa rồi vì biểu hiện kinh hãi của Diệp Mặc, lại quên mất Thiên Hỏa Chi Ngục. Bây giờ nhớ ra Thiên Hỏa Chi Ngục, lập tức biết rằng, cho dù bọn họ có phá được mười hai lôi nguyên trận, thì cũng không chạy thoát được.

Diệp Mặc lại vẫn chú ý tới Tác An Sơn, hắn sau khi lấy được mười hai lôi châu, phát hiện ra Tác An Sơn cũng không đến đó ngay, dùng thần thức quan sát một chút động tĩnh của Tác An Sơn, liền hiểu ra, hắn cười khẩy nói:

- Cái lão già kia đến đây cũng cần chút ít thời gian, vẫn đủ thời gian cho chúng ta…

Khi Diệp Mặc nói từ thứ nhất, hai tay cũng đã hiện lên một mồi lửa màu lam, khi hắn nói xong từ cuối cùng, thì mối lửa đó cũng đã đốt đến thiên hỏa ngăn bọn họ lại.

- Vụ Liên Tâm Hỏa màu lam…

Cảnh Học Minh kinh ngạc nhìn thiên hỏa mà Diệp Mặc phóng ra va đập vào với Thiên Hỏa Chi Ngục, một trận âm thanh ầm ầm truyền tới, chỉ trong tích tắc, Thiên Hỏa Chi Ngục đã vây khốn bọn họ cũng đã bị thiêu đốt lộ ra một cái khe cực lớn.

Cảnh Học Minh trong nháy mắt vui mừng, không đợi y nói thì giọng nói của Diệp Mặc cũng đã truyền đến:

- Đi mau…

Lúc này Cảnh Học Minh dĩ nhiên không cần Diệp Mặc nhắc nhở, hai người mang theo hai đường độn quang, trong nháy mắt biến mất, cho dù ở trong khe nứt hư không này, thì tốc độ của hai người cũng cực nhanh. Cho dù là sát cơ hư không cuốn đi, cũng còn hơn là rơi vào tay Tác An Sơn.

Trong nháy mắt hai người chạy trốn, Tác An Sơn lập tức biết được, nhất thời khí huyết công tâm, suýt chút nữa nôn ra máu. Rõ ràng chỉ chút nữa thôi là có thể thu phục được Hư Không Sinh Cơ Tủy rồi, lại lãng phí một chút thời gian của gã.

- Ta phải ăn tươi nuốt sống hai người…

Tác An Sơn thu Hư Không Sinh Cơ Tủy lại, cũng không vui mừng chút nào, mà lại phẫn nộ đến cực điểm, hai con kiến hôi kia chạy thoát không tính, con kiến hôi Hóa Chân tầng thứ nhất kia còn cướp đi mười hai lôi châu của gã.

Tác An Sơn sau khi thu thiên hỏa lại, trong tầm thần thức đâu còn bóng dáng của Diệp Mặc và Cảnh Học Minh? Đừng nói trong khe nứt hư không này căn bản có hạn chế cực lớn với thần thức, cho dù không có hạn chế gì, thì thời gian lâu như vậy, độn thuật của hai tu sĩ Hóa Chân kia cũng không phải thần thức của gã có thể bắt được.

Nhưng Tác An Sơn lại nhìn phương hướng hai người chạy thoát hừ lạnh một tiếng, muốn cướp đồ của Tác An Sơn ta, còn quá non. Mười hai viên lôi châu đã khắc dấu tích thần thức của gã, cho dù chạy đến đâu, gã cũng có thể căn cứ theo mười hai viên lôi châu này mà tìm được phương vị của Diệp Mặc.

Không có ai có thể trong thời gian ngắn xóa đi dấu tích thần thức của gã, cho dù là tu sĩ có lợi hại đi nữa, muốn xóa đi dấu tích của gã, cũng phải tốn một ngày. Cho nên cho dù Diệp Mặc chạy thoát rồi, thì gã cũng không lo lắng chút nào.

Nhưng khi ý niệm và thần thức của gã kéo dài ra, thì sắc mặt của gã lại

đại biến, gã không ngờ phát hiện ra mình lúc này đã hoàn toàn mất đi phương hướng của mười hai viên lôi châu kia.

…

Cho dù sau này lại biến thành y dẫn Diệp Mặc đi tìm đường chạy thoát, thì Cảnh Học Minh cũng bị thủ đoạn và sự to gan của Diệp Mặc làm cho kinh ngạc, y không ngờ Diệp Mặc lại có nhiều thủ đoạn như này. Cái này cũng chưa tính, Diệp Mặc không ngờ lại dám cướp đi mười hai viên lôi châu trong tình huống này, hành động này của Diệp Mặc, quả thực khiến y không dám tin. Không sợ chết như này? Thì cần có bao nhiêu lá gan đây?

Sau khi chạy thoát được mấy nghìn dặm, Cảnh Học Minh vội vàng nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, anh vứt mười hai viên lôi châu đấy đi nhanh lên, mặc dù tôi cũng biết đó là đồ tốt, nhưng mười hai viên lôi châu này cũng bị Tác An Sơn đánh dấu thần thức rồi, nếu anh không vứt đi, thì Tác An Sơn nói không chừng sẽ theo cái đó đuổi được chúng ta đấy.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Cho dù Tác An Sơn có đuổi đến, mười hai lôi châu này tôi cũng không vứt đi. Anh Cảnh nếu như lo lắng thì cứ đi trước đi là được.

Cảnh Học Minh sắc mặt tối sầm nói:

- Anh coi lão Hắc tôi là loại người gì, anh không sợ tên Tác An Sơn đó, lão Hắc tôi dù gì cũng là một tu sĩ phi thăng, thì sợ gì lão già kia.

Diệp Mặc biết Cảnh Học Minh ngoài miệng nói dễ nghe, cũng không vạch mặt. Bất kể như nào, lão Hắc này cũng có trình độ nhất định, cũng đáng để kết giao bạn bè.

Khiến cho Cảnh Học Minh kinh dị chính là, y và Diệp Mặc chạy được gần mười ngày rồi, Tác An Sơn đến bóng dáng cũng không xuất hiện, nói

cách khác, bọn họ cũng đã thoát khỏi sự truy lùng của Tác An Sơn.

- Cái này không lý nào.

Cảnh Học Minh vẫn đang lẩm bẩm nghi ngờ, nói xong y liền nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, anh để lôi châu ở chỗ nào rồi? Tác An Sơn không lý nào lại không đuổi theo, anh lấy ra xem xem nào.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không nghe lời của Cảnh Học Minh, mười hai viên lôi châu hắn cất trong thế giới trang vàng, bây giờ lôi ra, chẳng khác gì nói với Tác An Sơn vị trí của hắn sao? Chuyện này, hắn sao có thể làm được. Cho nên hắn cũng không do dự lắc đầu từ chối luôn.

Thấy Diệp Mặc lắc đầu từ chối, Cảnh Học Minh cũng không yêu cầu thêm gì, dù sao y và Diệp Mặc cũng chỉ là vì cùng có phản cảm với Hắc Thạch thành, nên mới tương trợ lẫn nhau. Mặc dù cũng gọi là sinh tử chi giao, nhưng cũng không hiểu hết được.

- Đây là nơi nào rồi?

Diệp Mặc thấy nơi mà hắn đang đứng chỗ nào cũng không gian chỉ mảnh và không gian khe nứt dày đặc, có thể nói nếu không phải hắn và Cảnh Học Minh đều là cao thủ luyện thể, thì ở nơi này lúc nào cũng có thể bị thắt chết.

- Nơi này là nơi mà thôi từng luyện thể, phía trước có một trung tâm gió lốc hư không, tôi cũng đã từng thử xông phá Kiếp cảnh, kết quả nhiều lần thất bại.

Cảnh Học Minh chỉ không gian khe nứt dày đặc trước mặt nói.

Nói xong, Cảnh Học Minh còn thở dài một câu nói:

- Nếu như không có linh thảo phụ trợ cấp bậc cực cao, thì tôi phỏng

chừng cũng mắc kẹt rồi. Lúc trước linh thảo tôi mang bên mình cũng đã dùng hết từ lâu rồi, bây giờ đến một gốc linh thảo cấp một tôi cũng không có nữa.

- Linh thảo phụ trợ?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu, hắn luyện thể từ cảnh thứ nhất đến cảnh thứ sáu, cũng chưa bao giờ dùng qua linh thảo nào.

Cảnh Học Minh thấy Diệp Mặc nghi ngờ, lại càng nghi ngờ nhìn Diệp Mặc hỏi ngược lại:

- Luyện thể đương nhiên phải cần đến một lượng lớn linh thảo phụ trợ rồi, chẳng lẽ anh luyện thể đến Vương cảnh, lại không dùng đến linh thảo? Nếu như vậy, e rằng anh cũng đã chết vô số lần rồi?

Diệp Mặc là sau khi tiến vào vết nứt hư không mới bắt đầu luyện thể, trước đây cũng chưa bao giờ luyện thể qua, quả thực không biết luyện thể cần dùng đến linh thảo, nhưng hắn cũng không nghi ngờ lời nói của Cảnh Học Minh. Bản thân sở dĩ bị thương hết lần này đến lần khác, rồi lại hết lần này đến lần khác khôi phục hoàn hảo không tổn thất gì, rõ ràng là vì Tam Sinh quyết. Nhưng Tam Sinh quyết không phải người nào cũng có, cho nên người khác luyện thể ngoại trừ linh thảo, còn có thể dùng cái gì trong khi luyện thể trị thương và gia tăng cường độ?

- Tôi thì lại dùng một số đan dược.

Diệp Mặc đành phải nói như này.

Cảnh Học Minh gật đầu nói:

- Thật ra thì luyện thể và tu luyện hoàn toàn khác nhau, nếu có điều kiện, thì cũng không phải dùng đan dược tu luyện. Trực tiếp sử dụng linh thảo, còn tốt hơn nhiều so với đan dược. Ví dụ như Nhứ ma, Kiếm đường thảo, Lam huyết đều là các loại nguyên liệu luyện thể cực tốt. Đương nhiên luyện chế tốt nhất chắc chắn là máu của yêu thú cao cấp, nếu có máu yêu thú cấp

mười một chưa hóa hình, dùng luyện thể thì tốt không gì bằng.

Diệp Mặc nghe nói như vậy liền giật mình, máu yêu thú cấp mười một luyện thể, hắn lấy được mấy chục giọt máu ngưng của thần thú côn luyện thể, vậy thì sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Nếu là máu thần thú thì sao?

Cảnh Học Minh cười ha hả nói:

- Thần thú, ha ha, đó chỉ là đồ trong truyền thuyết. Nếu có loại máu này thật, chỉ cần một giọt, không, nửa giọt, tôi chắc chắn có thể thăng lên Kiếp cảnh, còn anh thăng cấp lên Tôn cảnh căn bản cũng không có khó khăn gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1353

Thăng Cấp Tam Thần Cảnh

Nhưng sau đó Cảnh Học Minh lại nhìn bình ngọc bất ngờ xuất hiện trong tay Diệp Mặc lẳng lặng nói:

- Anh sẽ không nói với tôi, bên trong bình ngọc trong tay anh chính là máu của thần thú đấy chứ?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, lấy ra một bình ngọc nhỏ hơn đổ một giọt vào trong, sau đó đưa bình ngọc nhỏ cho Cảnh Học Minh nói:

- Anh đoán đúng rồi, đây chính mà máu của Thần thú côn, tôi cho anh một giọt, để anh thăng cấp lên Kiếp cảnh.

Cảnh Học Minh ngây người một hồi lâu mới nhận lấy bình ngọc mà Diệp Mặc đưa cho y, sau đó đưa bình ngọc lên mũi ngửi ngửi, ngay sau đó y chấn động nhìn Diệp Mặc nói:

- Không ngờ là máu của Thần thú côn thật, anh, anh làm sao có thể lấy được máu Thần thú quý hiếm như này?

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi nói thật cho anh biết, con thần thú côn đó cũng ở trong này, tôi đoán chừng cho dù là Tác An Sơn cũng không bằng vài móng vuốt tùy tiện của nó, anh dùng máu của nó luyện thể, nhưng phải cẩn thận một chút.

- Phù.. u….

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Cảnh Học Minh thở dài nói:

- Tôi phát hiện ra mình càng ngày càng không hiểu anh, anh không ngờ đến máu của Thần thú côn cũng có, còn có thể cướp được mười hai lôi châu trong tay Tác An Sơn, tôi nghĩ không ra còn chuyện gì anh không dám làm nữa.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Tôi đi luyện thể trước, anh cũng đi luyện thể đi, một thời gian nữa chúng ta lại liên lạc lại, đến lúc đó anh dẫn tôi đến lối đi có một phần nghìn khả năng rời khỏi nơi này

Nói xong Diệp Mặc ném cho Cảnh Học Minh một truyền tin châu.

Cảnh Học Minh nhận lấy truyền tin châu mà Diệp Mặc đưa cho, thận trọng gật gật đầu nói:

- Được, đợi anh thăng cấp lên Tam Thần cảnh rồi, tôi nhất định sẽ dẫn anh đi.

Y biết loại người như Diệp Mặc này nói ra lời rồi, chắc chắn sẽ không nuốt lời. Đã như vậy, cũng không bằng y thành tâm dứt khoát.

Nói xong, y lại nói với Diệp Mặc:

- Máu thần thú căn cứ theo tu vi mà sử dụng, tu vi của anh và tôi một lần dùng nửa giọt là đủ rồi, nhiều cũng lãng phí. Hơn nữa một khi luyện hóa máu thần thú, thì sẽ không có chút vết tích gì, cho dù thần thú côn đứng trước mặt anh, cũng không thể biết được anh luyện hóa máu của Côn.

- Được, cám ơn.

Diệp Mặc ôm quyền nói với Cảnh Học Minh. Quay người tiến vào trong không gian tơ mỏng vô hạn.

Thấy bóng dáng của Diệp Mặc khuất dần. Cảnh Học Minh mới lẩm bẩm nói:

- Thiên hạ không ngờ lại có nhân vật như này, đến máu của Thần thú côn cũng có thể lấy được, mà còn có thể tùy ý tặng cho người khác nữa.

Nói xong Cảnh Học Minh lại đổi một hướng khác, nhanh chóng biến mất, y cũng đã sốt ruột muốn đột phá Kiếp cảnh rồi.

…

Tốc độ của Diệp Mặc rất nhanh, hắn nhanh chóng rời khỏi mảnh đất này, đến một nơi bên cạnh lốc xoáy không gian đao gió. Hắn bên cạnh lốc xoáy không gian đao gió cũng không dừng lại, mà lại lập tức nhảy vào trong đó.

Hắn không phải vì luyện thể mà đến, hắn là vì luyện hóa mười hai viên lôi châu kia, muốn luyện hóa lôi châu, hắn cần phải vào thế giới trang vàng, đi cùng Cảnh Học Minh cũng không tiện cho lắm.

Sau khi Diệp Mặc nhảy vào lốc xoáy không gian đao gió, rồi lại vào thẳng thế giới trang vàng. Trong thế giới trang vàng, Diệp Mặc lại lấy ra mười hai viên lôi châu.

Mười hai viên lôi châu tạm thời bị hắn cất vào trong thế giới trang vàng, bây giờ bên ngoài mười hai viên lôi châu đó vẫn có chút tia sét vòng quanh.

Để đẩy nhanh luyện hóa mười hai viên lôi châu này, Diệp Mặc trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết, mười hai viên lôi châu sau khi nhiễm máu của Diệp Mặc, bị Diệp Mặc nhanh chóng luyện hóa.

Cùng với sự luyện hóa không ngừng mấy viên lôi châu của Diệp Mặc, những tia sét bên ngoài lôi châu cũng dần dần biến mất, mười hai viên lôi châu lại dần trở về hình dáng to bằng long nhãn ban đầu. Màu sắc cũng từ màu xanh mông lung trở về màu xanh nhạt, đặt mười hai viên cùng một chỗ, vô cùng đẹp.

Sau khi luyện hóa được mười hai viên lôi châu, Diệp Mặc mới biết mười hai viên này không gọi là lôi châu, mà gọi là Lôi Hải Thần Châu. Thực ra

Lôi Hải Thần Châu tổng cộng có ba mươi sáu viên, Tác An Sơn chỉ lấy được mười hai viên trong đó mà thôi. Một khi Lôi Hải Thần Châu gom được đủ hai mươi tư viên, thì uy lực của nó sẽ tăng lên gấp bội, thậm chí thần thông nghiêng trời lệch đất.

- Quả nhiên là đồ tốt.

Diệp Mặc luyện hóa xong mười hai viên Lôi Hải Thần Châu này rồi thầm cảm thán một câu, sau đó không chút do dự thu lại hết mười hai viên Lôi Hải Thần Châu này lại. Bất luận sau này có thể tìm được hai mươi tư viên Lôi Hải Thần Châu còn lại không, hắn cũng định tặng cho Ức Mặc mười hai viên Lôi Hải Thần Châu này làm quà.

Diệp Mặc bên này vừa mới luyện hóa xong mười hai viên Lôi Hải Thần Châu, thì Tác An Sơn vẫn còn đang trong vết nứt hư không kia tìm Diệp Mặc và Cảnh Học Minh lại điên cuồng phun ra một ngụm máu.

Thay vì nói bởi vì Diệp Mặc luyện hóa dấu tích thần thức của gã mà nhận lấy cắn trả, cũng không bằng nói gã bị Diệp Mặc chọc tức, một con kiến hôi lấy đi mười hai viên lôi châu thì không nói làm gì, bây giờ còn luyện hóa mười hai viên lôi châu đó. Một Tác An Sơn vẫn cao cao tại thượng làm sao có thể nhịn được nỗi nhục này, nhưng gã cũng không thể không nhịn.

Diệp Mặc cũng sẽ không thèm quan tâm Tác An Sơn nghĩ cái gì, cái đó cũng không liên quan gì đến hắn, lúc này hắn lại từ thế giới trang vàng đi ra, rời khỏi lốc xoáy không gian đao gió.

Lốc xoáy không gian đao gió có thể giúp hắn thăng cấp lên Vương cảnh, nhưng hắn muốn từ Vương cảnh thăng cấp lên Tôn cảnh trong Tam Thần cảnh thì cũng không thể nào. Lúc này nơi mà Diệp Mặc muốn đến chính là trung tâm của không gian bão cát kia, hắn muốn thử máu Côn có phải giống như những gì Cảnh Học Minh nói không, có thật có tác dụng cực tốt với việc luyện thể không.

Trong vết nứt hư không, trung tâm không gian bão cát nhiều vô số kể, nhỏ là lốc xoáy không gian tơ mỏng, lớn là lốc xoáy hỗn độn giữa không gian cát mịn và không gian khe nứt, còn có cả một số không gian cát mịn, không gian đao gió, không gian loạn lưu và vết nứt kết hợp hỗn loạn chung một chỗ, những tu sĩ bình thường, cho dù lên tới Hóa Chân đỉnh phong rồi, tiến vào trong đó cũng không chịu nổi ba khắc.

Diệp Mặc tìm được một trung tâm không gian bão cát quy mô trung bình, lấy một giọt côn huyết ra ngậm vào miệng trước. Côn huyết của hắn rất nhiều, nhưng cũng không cần nghe theo Cảnh Học Minh, dứt khoát nuốt một giọt. Hắn cũng đã quyết định rồi, một khi có bất kỳ nguy hiểm nào, hắn sẽ lập tức bước vào thế giới trang vàng.

Côn huyết vừa mới nuốt xuống, Diệp Mặc còn chưa kịp nhảy vào không gian bão cát, liền cảm giác được lục phủ ngũ tạng dường như muốn xé nát, chỉ trong chốc lát, da thịt của hắn đỏ bừng, lúc này Diệp Mặc hận không thể lấy đao ra được để cắt chém lên da thịt mình.

Diệp Mặc trong lòng hoảng hốt, khi nhảy vào trung tâm không gian bão cát, cuối cùng cũng hiểu tại sao lão Hắc lại muốn hắn chỉ dùng nửa giọt một lần. Lực bộc phát đáng sợ như này, nếu không phải hắn đã luyện thể tới Vương cảnh rồi, thì nội phủ của hắn thậm chí cũng đã bị xé nát rồi.

Lực bộc phát của côn huyết kinh người như này, từ đó có thể thấy được côn thú đến khe nứt không gian này, chỉ cần không bị cuốn vào không gian sai vị đáng sợ nhất, thì chắc chắn cũng không việc gì.

Diệp Mặc vừa tiến vào trung tâm không gian bão cát, áo giáp trên người trong nháy mắt cũng bị xé nứt, lộ ra mảng da thịt đỏ hỏn. Vô số không gian đao gió và bão cát còn có cả không gian khe nứt kia tàn sát trên cơ thể Diệp Mặc, Diệp Mặc cảm nhận được da thịt của mình bị cắt rách trong nháy mắt, lớp da thịt mới lại tiếp tục sinh sôi, không ngờ tốc độ lại vô cùng nhanh.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu được tác dụng của côn huyết, lại càng không dám trì hoãn chút nào, Tam Sinh quyết và Tam Thần Luyện Thể

quyết cùng nhau vận chuyền, trong tích tắc, hắn không ngờ tiến đến cảnh giới vong ngã.

Trong khi luyện thể, hơn nữa còn luyện thể trong trung tâm không gian bão cát, còn có thể tiến đến cảnh giới vong ngã, phỏng chừng cũng chỉ có Diệp Mặc mới dám làm như vậy.

Dưới sự giúp đỡ của côn huyết, tác dụng của Tam Sinh quyết và Tam Thần Luyện Thể quyết đồng thời vận chuyển lập tức thể hiện ra ngoài. Nếu Diệp Mặc lúc này còn tỉnh táo, thì có thể nhìn thấy da thịt của mình, thậm chí từng thớ da thịt đang dần hình thành lại, xương cốt cũng không ngừng phát ra những âm thanh răng rắc. Những âm thanh này chẳng những trong quá trình gãy đứt, còn là trong quá trình gây dựng lại.

Ba ngày sau, chân nguyên trong cơ thể Diệp Mặc lưu động thậm chí phát ra những tiếng 'cô cô', một tuần sau, chân nguyên trong cơ thể Diệp Mặc tích tụ đến giới hạn, sau khi điểm giới hạn này cũng không thể nào tích trữ được hơn nữa, thì cuối cùng lại phát nổ trong cơ thể hắn.

Tiếng ầm ầm trong kinh mạch phá tan chướng ngại chân nguyên lưu động, sau đó nhanh chóng dâng lên. Diệp Mặc đồng thời cảm nhận được toàn thân nhẹ bẫng, trong nháy mắt cảm giác cực nóng trong thân thể hắn và sự xé rách bên ngoài cơ thể hắn đồng thời biến mất. Không gian gió bão ban đầu có thể dễ dàng xé nát thân thể hắn thành trăm mảnh, lúc này không ngờ lại giống như gãi ngứa, đối với hắn cũng chẳng có chút nguy hiểm gì.

Diệp Mặc hét dài một tiếng, hắn biết hắn không đơn thuần là luyện thể tiến vào Tôn cảnh của Tam Thần cảnh, hơn nữa tu vi của hắn cũng từ Hóa Chân tầng thứ nhất thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ hai.

Đây là lần đầu tiên hắn không phải dùng trận bàn thời gian để tu luyện, tu vi thăng cấp rồi. Cái cảm giác đó khiến Diệp Mặc thoải mái, lại có một cảm giác gì đó khoái chí.

Hóa Chân tầng thứ hai, luyện thể Tôn cảnh Tam Thần, Diệp Mặc biết,

cho dù trong Hắc Thạch thành, tu vi luyện thể của hắn cũng xếp hàng đầu rồi.

Sau khi thay một bộ quần áo, Diệp Mặc tùy ý đi lại trong trung tâm không gian gió bão này. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hắn có thể đi một vòng trong trung tâm không gian bão cát mà lúc trước bất cứ lúc nào hắn cũng có thể chết được này. Lúc này Diệp Mặc mới cảm nhận được sức mạnh của mình, đồng thời thầm cảm thán, Vết nứt hư không này đúng là nơi tuyệt vời để luyện thể. Mỗi một cảnh giới, đều có nơi luyện thể tương ứng.

Diệp Mặc lại càng không ngờ, lúc trước hắn không biết dùng linh thảo và thứ phụ trợ khác để tu luyện, bây giờ dùng đến không ngờ hiệu quả lại tốt như này. Mặc dù hắn biết cái này có hiệu quả rất tốt, là vì hắn lúc trước hắn chưa bao giờ dùng sự giúp đỡ của vật bên ngoài, đột nhiên dùng đến, hiệu quả tăng gấp bội. Nhưng tác dụng mạnh của côn huyết, khiến cho Diệp Mặc có chút khó có thể tin được.

Mười ngày, khiến cho hắn từ Tam Sinh cảnh thăng cấp lên Tôn cảnh tam thần, tốc độ này quả thực quá nhanh.

Lúc này Diệp Mặc cũng không liên lạc với Cảnh Học Minh ngay, hắn không biết Cảnh Học Minh đã thăng cấp lên Kiếp cảnh hay chưa, hắn lại cần phải xông đến Kiếp cảnh. Nghe nơi mà Cảnh Học Minh nói, căn bản chính là nơi thập tử nhất sinh, hắn cần phải tu luyện luyện thể của mình lên đến cực điểm.

Hắc Thạch thành.

Lúc này mười mấy tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn cũng đã vâng mệnh đứng ở cổng thành, thành chủ của Hắc Thạch thành Tác An Sơn sắc mặt âm trầm. Hai người đàn bà xinh đẹp đang đứng bên cạnh gã khóc lóc, rõ ràng là vì Hư Không Sinh Cơ Tủy mà Tác An Sơn mang về đẳng cấp có thấp chút, không có tác dụng cho lắm.

- Thạch phó thành chủ đâu?

Tác An Sơn sắc mặt âm trầm hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1354

Phó Thành Chủ Hắc Thạch Thành

Thiếu phụ trẻ tuổi xinh đẹp đứng ra khom người thi lễ với Tác An Sơn, thì mới dùng giọng nói mềm yếu trả lời:

- Thạch Đạp đã một mình đi vào 'Vết nứt hư không' để tìm kẻ kia báo thù cho Xuyên nhi rồi.

Tác An Sơn hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không hỏi tiếp nữa, mà lại nói với mười tên tu sĩ Hóa Chân còn lại:

- Cho dù phải lật tung không gian này lên, thì cũng phải tìm được cái con kiến hôi kia về đây cho ta.

...

Lúc này Diệp Mặc hiện tại đang ở giữa một không gian lốc xoáy. Hắn muốn ở chỗ này để thăng cấp lên Kiếp Cảnh. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, tuy rằng Kiếp Cảnh chỉ là một cảnh giới trong ba cảnh giới Thần Cảnh, nhưng cũng không thể nào đạt được nó dễ dàng như vậy. Hắn không dám khẳng định thời gian mà mình cần sẽ phải là bao lâu, hơn nữa cũng không dám khẳng định rằng liệu có người nào sẽ tìm được đến đây khi hắn còn đang tu luyện hay không?

Để đề phòng việc có thể bị ám toán, Diệp Mặc liền dùng trọn một ngày để bố trí xung quanh khu vực của không gian lốc xoáy này một ‘Không gian cửu huyễn sát trận’ sát trận cấp chín. Cái sát trận này là do hắn lĩnh ngộ được từ cái không gian phong ấn ở Sa Hà, hơn nữa còn kết hợp với 'Huyễn vân đao pháp' và tri thức về trận pháp của bản thân để bố trí ra. Có thể nói, cái

không gian sát trận cấp chín này ngoại trừ hắn ra, cho dù là bất cứ một tên tông sư trận pháp nào đến, thì cũng không thể nào nhìn thấu được trong một thời gian ngắn.

Trận kỳ của sát trận kia Diệp Mặc cũng cho ẩn nấp trong hư không, chính là loại thủ pháp mà hắn đã học được tại Băng Thần cấm địa. Diệp Mặc tin tưởng, ở nơi này chắc cũng không có nhiều tông sư trận pháp lắm. Thứ duy nhất có chút thiếu là linh nguyên, cũng may, nơi này là trung tâm của một không gian bão cát, linh khí cũng đủ nồng đậm. Sau khi Diệp Mặc bố trí thêm hơn mười viên linh thạch cực phẩm, thì lại lợi dụng thêm cả không gian bão cát này bố trí hoàn tất sát trận.

Tuy rằng trận pháp đã bố trí xong, nhưng chuyện thăng cấp lên Kiếp Cảnh cũng không phải là dễ dàng. Sau khi sử dụng một giọt máu huyết của 'Thần thú côn', đề thăng tới Kiếp Cảnh, thì hắn lại phát hiện cho dù là không lợi dụng không gian bão cát công kích, hắn cũng có thể dùng 'Tam sinh quyết' chống lại.

Đây là sự kháng lại dược tính sao? Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy không biết phải nói gì nữa, vì lúc trước hắn mới chỉ dùng có một giọt máu huyết của 'Thần thú côn', mà đã sinh ra sự đề kháng với dược tính rồi, cái này thật sự là quá nhanh mà. Cũng may là máu huyết của 'Thần thú côn' thì hắn còn hơn mười giọt, cho nên khi sử dụng một giọt không được, thì Diệp Mặc liền uống vào giọt thứ hai.

Sau khi đã dùng tới giọt máu huyết 'Thần thú côn' thứ tư, thì Diệp Mặc mới cảm giác được hắn đang tiến vào Tôn Cảnh hậu kỳ, hoàn toàn đã không còn tốc độ và sự sảng khoái như trước khi thăng cấp lên Tôn Cảnh nữa.

Diệp Mặc đã có thói quen tu luyện nhanh chóng, cho nên hiện tại không thể nào chịu được cái tốc độ chậm như sên này, lập tức uống luôn cả mười giọt máu huyết 'Thần thú côn' một lần Sau khi cả mười giọt máu huyết 'Thần thú côn' đã dùng hết, thì Diệp Mặc lập tức cảm nhận được một luồng nhiệt cực nóng thiêu đốt trong cơ thể, kỳ quái là linh lực ở trong kinh mạch hắn lại trở nên tán loạn, dường như có thể chỉ sau một khắc nữa, thì hắn sẽ trở thành

tro bụi.

Có hiệu quả rồi. Diệp Mặc không những không kinh sợ mà còn vui mừng. 'Tam sinh quyết' và 'Tam thần luyện thể quyết' liền đồng thời vận chuyển, toàn thân liền tiến về phía trung tâm lốc xoáy bão cát. Theo sự vận hành của công pháp bên trong thân thể, luồng nhiệt cực nóng dần dần dịu lại, mà những thương thế bên ngoài thân thể bị không gian bão cát xé rách cũng càng lúc càng khôi phục nhanh chóng hơn.

Không lâu sau, thì kinh mạch của hắn lại được tái tạo lại, ngay cả máu huyết cũng bắt đầu chậm rãi biến hóa. Đến cuối cùng, chẳng những máu huyết lưu động ngày càng cấp tốc, mà những vết thương của hắn cũng không cần vận công điều trị hay là dùng đan dược gì cả, cũng sẽ tự động khép lại trong nháy mắt.

Trung tâm không gian bão cát có thể xé rách da thịt của hắn, dường như dần trở nên ôn nhu hơn. Cho dù vẫn luôn luôn gào thét lướt qua thân thể của Diệp Mặc, thì cũng không thể nào khiến hắn mất chút máu nào. Diệp Mặc biết, sau khi sử dụng mười giọt máu huyết của 'Thần thú côn', thì lúc này hắn đã miễn cưỡng tiến nhập vào Kiếp Cảnh sơ kỳ rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu được, cho dù là hắn đem toàn bộ máu huyết 'Thần thú côn' sử dụng hết, thì cũng không thể nào thăng cấp tới Thần Cảnh cả. Có lẽ chỉ khi nào tiến vào dòng không gian loạn lưu thì hắn mới có cơ hội đó. Thế nhưng Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Vì tu luyện thì hắn có thể không sợ bất cứ nguy hiểm và trở ngại gì, nhưng loại tu luyện mà chẳng khác nào đi chịu chết, thì hắn nhất định là sẽ không làm.

Dòng không gian hoàn toàn đã, và không gian gió bão bình thường, cùng với không gian lốc xoáy đao gió hoàn toàn khác nhau. Chỉ cần một chút không cẩn thận, thì lập tức sẽ bị không gian sai lệch xé rách. Ngay cả cơ hội để tiến vào trong Thế giới trang vàng cũng sẽ không có. Loại chuyện như vậy, Diệp Mặc sẽ mạo hiểm đi làm sao?

Trừ phi tu vi hiện tại của hắn đã là Hóa Chân viên mãn, thì hắn mới có

thể đi thử một chút.

Hiện giờ là lúc nên đi tìm Cảnh Học Minh rồi. Để anh ta mang mình tới cái nơi duy nhất có thể rời khỏi 'Vết nứt hư không' xem một chút.

Diệp Mặc vừa từ trung tâm không gian lốc xoáy đi ra ngoài, thì đã phát hiện bên ngoài đã có một người thanh niên đứng đợi từ sớm rồi. Người thanh niên này cực kỳ anh tuấn, khí độ oai hùng hiển lộ. Chỉ với cái ngoại hình này, thì chắc chắn có thể làm cho vô số cô gái phải điên đảo rồi.

Nếu như người này còn trang điểm thêm một chút nữa, tuyệt đối là sẽ hấp dẫn sự chú ý của nữ giới hơn. Nhưng người có khí độ oai hùng như vậy, lại mặc trên mình một bộ hoa phục có thêu một bông hoa lớn, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy có chút ẻo lả âm nhu. Vốn có khí thể oai hùng như vậy, nhưng lại vì một điểm chẳng ra gì trên người, mà thành ra khiến người khác nhìn có chút chán ghét.

Diệp Mặc kinh ngạc không phải là vì ngoại hình của người này, mà là người này hắn đã đứng ở đây từ lâu, vậy mà đến tận bây giờ hắn mới phát hiện được. Hơn nữa tu vi của người này cũng là Hóa Chân viên mãn. Nếu như y đánh lén mình ngay từ khi mình mới bắt đầu tiến vào tu luyện, thì cho dù là mình không sao, thì cũng sẽ không tránh khỏi việc thụ thương. Đương nhiên, đây chỉ là tình huống khi mà hắn không hề bố trí cái sát trận kia.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc âm thầm cảm thấy may mắn. May là lúc trước hắn đã bố trí một cái sát trận, cho nên nếu như người này vừa tới đã động thủ, thì hắn cũng không sợ chút nào.

Quả nhiên, tại 'Vết nứt hư không' này, bất kỳ nơi nào cũng không thể nghĩ rằng là người khác sẽ không tìm được. Bản thân mình mới tới chỗ này được bao lâu chứ? Có vài tu sĩ có lẽ đã ở 'Vết nứt hư không' này tới mấy nghìn năm rồi, cho nên nơi mà mình cho là bí mật, thì trong mắt các tu sĩ đó lại chẳng có gì bí mật cả.

Thanh niên mặc hoa phục kia thấy Diệp Mặc không chút thương tổn nào

mà đi ra từ trong không gian lốc xoáy, thì trong mắt cũng hiện lên chút kinh dị, bất quá y lại lập tức gật đầu nói:

- Cậu chỉ có tu vi Hóa Chân tầng một, nhưng luyện thể cũng đã đạt tới Kiếp Cảnh rồi. Thực sự là rất đáng ngạc nhiên. Hơn nữa cậu còn có thể chạy thoát từ trong tay của Tác An Sơn, thậm chí còn đoạt lấy mười hai viên 'Lôi châu' của lão ta, thì càng đáng ngạc nhiên hơn nữa.

Diệp Mặc rất bình tĩnh, nhưng trong lòng của hắn thì lại không bình tĩnh chút nào. Việc mình cướp đi mười hai viên 'Lôi châu' của Tác An Sơn, thì ngoài Tác An Sơn và Cảnh Học Minh ra, không có bất cứ một ai biết cả. Người trước mặt này là ai? Mà lại có thể biết được chuyện này. Diệp Mặc không tìn rằng Tác An Sơn sẽ đem việc mình bị cướp đi mười hai viên 'Lôi châu' nói ra ngoài, vậy mà người này có thể biết được, thì hẳn là quan hệ với Tác An Sơn cũng không phải là bình thường. Ít nhất thì cũng là kẻ luôn luôn chú ý tới Tác An Sơn, hoặc có lẽ là kẻ có quan hệ thân cận bên cạnh Tác An Sơn.

Thấy Diệp Mặc vẫn bình tĩnh, nhưng lại lộ ra bộ dáng đề phòng cẩn thận, thì thanh niên anh tuấn kia liền mỉm cười nói:

- Cậu không cần phải khẩn trương, tôi không có ác ý đối với cậu. Tên của tôi là Dương Phi Cảnh, đương nhiên tôi còn có một cái tên khác, gọi là Thạch Đạp.

Thanh niên mặc hoa phục này tự xưng là Dương Phi Cảnh, thì Diệp Mặc cũng không hề kinh ngạc. Hắn chưa từng nghe nói qua người tên Dương Phi Cảnh này. Nhưng khi hắn nghe y tự xưng một cái tên khác là Thạch Đạp, thì trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh. Thạch Đạp thì hắn đã nghe qua, vì Cảnh Học Minh đã nói với hắn y chính là phó thành chủ của Hắc Thạch thành.

Thanh niên kia thấy biểu tình của Diệp Mặc có chút cổ quái, thì cũng không hề kinh ngạc, mà lại cười tự giễu:

- Tôi có hai cái tên có phải là có chút kỳ quái hay không? Chẳng qua nếu

như cậu ở Hắc Thạch thành đã lâu, thì có thể cậu sẽ biết. Tên của tôi hẳn là Cảnh Học Minh đã nói cho cậu biết đúng không? Chắc là y còn nói trên đầu của tôi còn đội một cái mũ xanh mượt nữa phải không?

Diệp Mặc không ngờ Thạch Đạp lại nói trắng ra như vậy. Ngay cả chuyện y bị vợ mình cho đội mũ xanh cũng không hề dấu diếm. Kinh ngạc nhất chính là Thạch Đạp này hiện tại không phải là nói với Cảnh Học Minh về việc mình bị đội mũ xanh, mà là với Diệp Mặc hắn.

Diệp Mặc không hiểu được ý của Thạch Đạp, hắn thấy Thạch Đạp nói như vậy, thì đoán rằng y có mấu thuẫn với Tác An Sơn, cho nên cũng trực tiếp ôm quyền đáp lại:

- Tôi là Diệp Mặc, ra mắt Thạch thành chủ. Chỉ là không biết vì sao Thạch thành chủ lại chờ tôi ở đây?

Thạch Đạp cười nhạt:

- Tôi không biết cậu ở đây, nhưng tôi lại biết Cảnh Học Minh nhất định sẽ trốn tới chỗ này. Bởi vì Cảnh Học Minh chắc chắn sẽ cho rằng đây là chỗ an toàn nhất. Tâm tư của y, tôi đã biết từ trăm năm trước rồi. Sau khi tôi biết được cậu đi cùng với Cảnh Học Minh, thì tôi liền đi tới đây.

Nghe xong lời của Thạch Đạp nói, thì trong lòng Diệp Mặc liền trầm xuống. Không ngờ là Thạch Đạp có thể biết được Cảnh Học Minh sẽ tới đây để trốn. Vậy Tác An Sơn thì sao? Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền quét thần thức ra ngoài.

Thạch Đạp lại lần nữa mỉm cười:

- Diệp huynh không cần phải lo lắng, vì chỉ có một mình tôi mới biết cái chỗ này của Cảnh Học Minh mà thôi. Mấy vị bằng hữu bị Tác An Sơn đuổi ra khỏi Hắc Thạch thành thì tôi đều rất quan tâm. Đối với Cảnh Học Minh cũng như vậy, cho nên tôi mới có thể biết được chỗ này của Cảnh Học Minh. Ha ha, người khác thì không thể nào biết được đâu.

Diệp Mặc từng trải cũng đã nhiều, tuy rằng tuổi của hắn còn trẻ, nhưng tâm tư vô cùng sâu sắc. Hắn vừa nghe Thạch Đạp nói như vậy, thì đã hiểu được ý của Thạch Đạp rồi.

Thạch Đạp nói lời này, chính là muốn biểu lộ rằng có một ngày yhắn sẽ tìm Cảnh Học Minh để liên thủ, cho nên mới điều tra rõ ràng về Cảnh Học Minh. Đáng tiếc, lão Hắc kia thì lại hoàn toàn không biết gì cả. Ý của lời nói thứ hai thì càng mờ mịt hơn, đó chính là lát nữa khi Thạch Đạp đưa ra lời mời hợp tác với Diệp Mặc và Cảnh Học Minh, thì cả hai người bọn họ đều không thể nào cự tuyệt được, bởi vì một khi cự tuyệt, thì đối với sự hiểu biết về Cảnh Học Minh của Thạch Đạp, thì hai người căn bản là không thể nào chạy trốn được.

Trong lòng Diệp Mặc liền hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì. Dù cho liên thủ đối phó với Tác An Sơn thì rất có lợi đối với hắn, nhưng hắn lại không hề thích bị người khác uy hiếp như vậy.

Lúc này thì Thạch Đạp lại nói tiếp:

- Cảnh Học Minh thực sự là một hảo hán. Con mụ đê tiện kia câu dẫn y, mà y cũng không hề để ý tới.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn không hề muốn nghe cái chuyện tình bát nháo kia, cho nên lạnh giọng nói:

- Thạch thành chủ có chuyện gì, thì cứ việc nói ra. Tôi còn có việc, không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với ngài.

Thạch Đạp cũng không tức giận chút nào trước lời nói của Diệp Mặc, trái lại còn cười dài:

- Tôi thấy cậu có thể chạy trốn từ trong tay của thành chủ Hắc Thạch thành Tác An Sơn, thì trong lòng cũng cảm thấy vô cùng kính phục. Tôi nhớ là cậu đã từng giao thủ với Tác An Sơn, cho nên cậu nên biết, hiện tại không có bất kỳ cơ hội nào trước mặt Tác An Sơn cả. Tôi tìm cậu với mục đích vô

cùng đơn giản, đó chính là muốn liên thủ cùng với cậu.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Thạch phó thành chủ, tôi là một tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ, có thể chạy trốn khỏi tay Tác An Sơn cũng chỉ là nhờ vào may mắn. Ngài sẽ không nghĩ rằng tôi có bản lĩnh đối kháng với Tác An Sơn chứ?

Thạch Đạp cười nhạt một tiếng:

- Tôi đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng cậu cũng là một tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ lợi hại nhất mà tôi từng thấy. Nếu như liên thủ cùng với cậu, thì đồ vật bên trong nhẫn trữ vật của Tác An Sơn, tôi chỉ cần một nửa thôi.

Nói xong thì Thạch Đạp cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, liền nói tiếp:

- Đúng rồi, cậu biết trong nhẫn trữ vật của Tác An Sơn có bao nhiêu thứ không? Trừ một ít dùng để bồi dưỡng tu sĩ bên trong tử phủ ra, thì đồ tốt của phần lớn tu sĩ phi thăng, có hơn phân nửa đều ở trong tay ở Tác An Sơn. Hơn nữa mấy năm nay, Tác An Sơn liên tục cướp đoạt khoáng thạch ở 'Vết nứt hư không' này, cho nên dù cậu có nhiều thêm một cái đầu nữa, cũng không thể nào tưởng tượng hết được đâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1355

Kẻ Ẩn Nhẫn

Thật sự là Diệp Mặc còn chưa nghĩ tới vấn đề này, hiện tại Thạch Đạp nói ra, thì trong lòng của hắn cũng khẽ động. Tu sĩ ở 'Vết nứt hư không' này, hiển nhiên đều là tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa đều là những tu sĩ tinh anh nhất đến từ các thế giới Tu Chân khác nhau. Cho nên đồ vật của những tu sĩ này đương nhiên vô cùng nhiều rồi. Đừng nói là chỉ phân nửa, cho dù Tác An Sơn chỉ lấy được có một phần, rồi mình lại lấy một nửa của phần ấy, thì đã có thể giàu bằng cả một châu lục rồi.

Thấy Diệp Mặc dường như đã có chút động tâm, thì Thạch Đạp liền rèn sắt ngay khi còn nóng:

- Hơn nữa, cậu cho rằng Tác An Sơn thực sự sẽ không bắt được cậu hay sao? Tu sĩ Hóa Chân của Hắc Thạch thành đông vô số, thực sự muốn tìm một người ở trong 'Vết nứt hư không' này, thì sớm muộn cũng sẽ có một ngày cậu và Cảnh Học Minh sẽ rơi vào trong tay lão mà thôi.

Diệp Mặc cũng không hề phản bác lại lời của Thạch Đạp, vì hắn biết Thạch Đạp nói hoàn toàn đúng, hắn chỉ lạnh giọng hỏi lại:

- Tôi rất muốn biết, ngài làm sao có thể biết được vị trí của tôi? Đồng thời lại có thể tìm được tôi một cách chính xác như vậy?

Thạch Đạp mỉm cười, bỗng nhiên vẫy tay một cái, sau đó thì một viên khoáng thạch tầm thường đã rơi vào trong tay y. Lúc này y mới đem viên khoáng thạch kia đưa cho Diệp Mặc xem rồi nói:

- Bởi vì tôi có cái này.

Khoáng thạch kia vừa tới tay, thì Diệp Mặc đã nhìn thấy một trận pháp theo dõi được khắc trên đó. Cấm chế trận pháp rất bí mật, nếu như không quan sát tỉ mỉ, thì căn bản là không thể nhìn mà đoán ra được. Loại khoáng thạch cấp thấp ở trong 'Vết nứt hư không' này, thì ai lại phí thời gian mà đi tỉ mỉ xem xét nó chứ?

Nhưng vì sao lại trùng hợp như vậy? Bản thân chỉ vừa mới đến nơi này, thì y đã bố trí một trận pháp theo dõi ở đây rồi sao? Diệp Mặc nhớ tới việc Thạch Đạp biết được mình đoạt lấy mười hai viên 'Lôi châu' của Tác An Sơn, thì trong lòng liền kinh hãi. Chẳng lẽ tên Thạch Đạp này...

Thạch Đạp thấy vẻ mặt Diệp Mặc hiện lên biểu tình khiếp sợ, thì không đợi Diệp Mặc chủ động nói, y đã cười nhạt một tiếng rồi gật đầu:

- Cậu không đoán sai đâu, suốt mấy trăm năm, tôi đã bố trí vô số những khoáng thạch theo dõi như vậy ở trong 'Vết nứt hư không' này. Những viên khoáng thạch này sẽ cho tôi biết hầu hết các sự tình trong mảnh không gian hư không này. Những khoáng thạch này thì cũng chỉ có tôi mới có thể cầm lên mà nhìn xem hình ảnh thu được từ trận pháp bên trong. Ngoại trừ tôi ra, thì bất cứ ai cầm lấy nó cũng sẽ chỉ là một khoáng thạch vô cùng tầm thường. Cho nên, cho dù là cậu và Cảnh Học Minh có trốn tới nơi nào khác, thì tôi cũng có thể theo dõi được.

Nói xong, thì trong mắt y liền hiện ra một tia ngạo nghễ:

- Bởi vì không có bất kỳ một ai biết, tôi còn là một tông sư trận pháp cấp chín nữa.

Diệp Mặc hít một hơi khí lạnh. Cái tên Thạch Đạp này thật sự rất độc, bỏ ra thời gian mấy trăm năm không làm bất cứ một điều gì, mà chỉ chuyên môn khắc trận pháp theo dõi lên trên những viên khoáng thạch như thế này. Y làm tất cả những điều này thì hiển nhiên chỉ có một mục đích, đó chính là tiêu diệt tên Tác An Sơn kia.

Người này có thể ẩn nhẫn đến như vậy sao? Diệp Mặc vô thức nhìn

thoáng qua Thạch Đạp. Hắn cảm giác được bản thân cũng không thể nào nhìn ra được Thạch Đạp có bao nhiêu thù hận đối với Tác An Sơn, vậy mà sao y lại có thể ẩn nhẫn lâu như vậy để bố trí ra tất cả những thứ này?

Diệp Mặc tuy rằng cũng rất muốn giết chết Tác An Sơn. Cho dù sau khi hắn đi, thì lão Hắc cũng vẫn sẽ an toàn. Nhưng hắn sẽ không làm cái việc thiếu lý trí như vậy. Sự lợi hại của Tác An Sơn thì hắn đã được thấy tận mắt, có thể nói lão ta chính là tu sĩ lợi hại nhất mà hắn gặp được Thạch Đạp cũng không hề lo lắng gì, dường như vẫn đang đợi câu trả lời của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới nhìn Thạch Đạp rồi hỏi:

- Tôi chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng hai, còn lão Hắc, mặc dù là không tệ, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn bình thường, nhiều nhất chỉ là tu vi luyện thể hơi cao một chút. Nhưng tu sĩ như vậy thì tại Hắc Thạch thành có nhiều lắm, vậy thì vì sao ngài lại nhất định phải tìm tới chúng tôi?

Thạch Đạp gật đầu nói:

- Hỏi rất hay, bởi vì toàn bộ 'Vết nứt hư không' này cũng chỉ có cậu có thể giúp tôi thôi. Tôi là một tu luyện giả hệ Mộc, cho nên nếu như Tác An Sơn không có 'Ly minh hỏa' mầu lam, thì tôi cũng sẽ không sợ lão. Nhưng Thiên hỏa của lão đối với tôi lại là sự khắc chế trời sinh. Cho nên pháp thuật của tôi trước mặt lão hoàn toàn không có đất dụng võ.

Diệp Mặc chấn động nhìn Thạch Đạp, nửa ngày sau mới hỏi với vẻ khó tin:

- Ngài nói rằng, nếu như là Tác An Sơn không có 'Ly minh hỏa', thì ngài có thể cùng lão ta đánh ngang tay sao?

Thạch Đạp cười ngạo nghễ:

- Cho dù là không thể ngang sức ngang tài, nhưng lão ta cũng không thể làm gì được tôi cả. Nếu như thêm cả bản lĩnh trận pháp của tôi nữa, còn có

Cảnh Học Minh và cậu hỗ trợ, thì tôi tin tưởng, cho dù là Tác An Sơn có lợi hại hơn nữa, chúng ta cũng có thể giết được lão.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được, hóa ra là Thạch Đạp có chủ ý hoàn toàn giống với hắn. Vốn hắn cũng định ước hẹn cùng lão Hắc trước tiên sử dụng trận pháp vây khốn Tác An Sơn, sau đó mới chậm rãi mà đối phó với lão ta. Không ngờ rằng Thạch Đạp này lại có cùng loại suy nghĩ như vậy, càng khó ngờ được hơn là Thạch Đạp này cũng là một tông sư trận pháp cấp chín.

Tuy rằng Diệp Mặc đã tin tưởng lời Thạch Đạp nói rồi, nhưng hắn vẫn hỏi với vẻ khó tin:

- Thạch phó thành chủ đã có bản lĩnh trận pháp cao như vậy, cho nên tôi nghĩ hẳn là cho dù Tác An Sơn có được Thiên hỏa lợi hại, thì nhất thời cũng không thể nào làm gì được ngài? Vậy vì sao, nhất định lại phải đợi tới tận ngày hôm nay?

Thạch Đạp trầm giọng đáp:

- Tôi có thể cùng lão đánh một trận, thậm chí có thể sử dụng trận pháp để vây khốn lão. Nhưng tôi không dám mạo hiểm như vậy, vì tôi chỉ có một lần cơ hội mà thôi, nếu như để vuột mất lần cơ hội này, thì tôi chết cũng không thể nào nhắm mắt được.

Nói tới đây, Thạch Đạp liền có chút kích động, y xiết chặt nắm tay lại, giọng nói bắt đầu run run:

- Dương Phi Cảnh tôi đổi tên thành Thạch Đạp, ở bên ngoài cũng không dám nhận mình là họ Dương. Ở nhà thì bầy ra một bộ dáng nhu nhược, giả trang thành một kẻ sợ vợ, không dám quản việc vợ mình thông dâm cùng với tên Tác An Sơn kia... Tôi chính là vì ngày này, để có thể đích thân giết chết Hắc Diêm Vương Tác An Sơn... Tôi hận, tôi vô cùng hận... Tôi chỉ có một lần cơ hội mà thôi, cho nên tôi tuyệt đối không để mất đi, tuyệt đối không thể...

Diệp Mặc nhìn sắc mặt đỏ lên vì kích động của Thạch Đạp, thậm chí còn cảm thấy có chút đồng tình. Thậm chí còn cảm thấy được chỉ có Thạch Đạp dưới tình huống như thế này, thì mới có thể khiến cho người khác tin tưởng hơn một chút, nhưng một kẻ biết ẩn nhẫn như vậy, đem so sành, thì Diệp Mặc thà chọc vào Tác An Sơn, chứ không chọc vào một kẻ biết ẩn nhẫn như Thạch Đạp này.

Một lúc lâu sau Thạch Đạp mới bình tĩnh lại, sau đó vẻ mặt nhanh chóng bình thản trở lại rồi nói:

- Vừa rồi tôi hơi kích động một chút, khiến Diệp huynh chê cười rồi, không biết Diệp Mặc cảm thấy đề nghị của tôi thế nào?

Diệp Mặc bỗng nhiên có một loại cảm giác, rằng toàn bộ sự kích động vừa rồi của tên Thạch Đạp đều là diễn trò hết, bằng không sao y có thể thu lại tâm tình của mình nhanh như vậy? Nếu như vừa rồi thực sự là người này diễn trò, thì hắn khẳng định là nếu y ở trên Địa Cầu nhất định sẽ là vua còn hơn cả vua màn ảnh giỏi nhất trong Hollywood nữa.

Trong lòng Diệp Mặc đã có chút đồng ý, bởi vì với Diệp Mặc mà nói, thì bất luận là thành hay bại, thì nếu hắn không giết được Tác An Sơn, Tác An Sơn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Nói không chừng lúc này lão ta vẫn còn đang đi truy tìm hắn ấy chứ.

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Thạch Đạp bỗng nhiên lại nói tiếp:

- Tác An Sơn lần này không chỉ phái ra tới trăm tên tu sĩ Hóa Chân để tìm kiếm tung tích của cậu, hơn nữa lão ta còn xuất ra cả hai con linh khuyển cấp mười để tìm kiếm cậu và Cảnh Học Minh nữa.

Diệp Mặc biết lời Thạch Đạp nói là sự thật, vì y có thể bố trí nhiều trận pháp theo dõi như vậy, thì việc y có thể biết được động thái của Tác An Sơn cũng không đáng ngạc nhiên. Hắn lập tức gật đầu:

- Được, tôi đồng ý. Tôi sẽ liên hệ với Cảnh Học Minh một chút, về phần

bố trí mai phục như thế nào, thì ngài hãy chuẩn bị đi.

Thạch Đạp gật đầu nói:

- Được, chúng ta sẽ bố trí mai phục ở chỗ này. Cậu ở chỗ này tu luyện đã hơn nửa tháng, nên tôi khẳng định là Tác An Sơn nhất định sẽ tìm đến nơi này. Khi đó lão ta trước tiên sẽ xác nhận xem cậu đã tu luyện ở chỗ này bao lâu, và khi đó, chỉ cần lão xác định được cậu đã ở đây tu luyện được hơn nửa tháng, thì sẽ không có bất kỳ sự hoài nghi nào. Chỉ cần cậu giả bộ lưu lại một chút đầu mối nhỏ, thì tôi khẳng định là trong vòng ba ngày Tác An Sơn sẽ tìm được tới nơi này.

Sau đó Thạch Đạp nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Ba ngày này, thì tôi hoàn toàn có thể bố trí một trận pháp vây khốn cấp chín và một sát trận cấp chín rồi.

Nói đến đây, Thạch Đạp lại chần chờ một chút, sau đó nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Đúng rồi, khả năng của cậu về trận pháp thì thế nào?

Diệp Mặc giật mình, lập tức gật đầu:

- Trình độ trận pháp của tôi cũng tạm được, tuy rằng còn chưa thăng tới cấp sáu, nhưng cũng đã là đại sư trận pháp cấp năm rồi, cho nên nếu ngài muốn thì tôi cũng có thể giúp ngài khống chế trận pháp cấp chín của ngài.

Thạch Đạp nghe xong lời Diệp Mặc nói, thì sắc mặt cũng không thay đổi một chút nào mà gật đầu:

- Cũng tốt.

Lập tức Diệp Mặc truyền đi một thông tin cho Cảnh Học Minh, nhưng lại không hề thu được hồi âm của Cảnh Học Minh. Thấy Cảnh Học Minh cũng không hề chạy tới đây, thì Thạch Đạp cũng thản nhiên nói:

- Kỳ thực thì chỉ cần một mình cậu là được rồi, cho dù có nhiều người hơn nữa, cũng không có cách nào ngăn lại Thiên hỏa của Tác An Sơn.

Trong lòng Diệp Mặc thất kinh, không ngờ rằng Thạch Đạp lại có lòng tin lớn như vậy. Nhưng Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không cho rằng Thạch Đạp khoác lác, vì danh tiếng và uy vọng của Hắc Diêm Vương Tác An Sơn tại Hắc Thạch thành không ai là không biết. Còn Thạch Đạp thì lại có thù hận sâu như vậy với Tác An Sơn mà lại còn bầy ra cái bộ dạng như là không có việc gì, thì hiển nhiên là y vô cùng hiểu rõ thực lực của Tác An Sơn rồi. Chính vì y hiểu rõ, cho nên lúc này mới có lòng tin như vậy, vì thế cũng có thể thấy được rằng tu vi của Thạch Đạp cũng tuyệt đối là vô cùng lợi hại.

Thạch Đạp bắt đầu bố trí trận pháp, còn Diệp Mặc đứng một bên quan sát. Thạch Đạp cũng không hề để ý tới hắn. Diệp Mặc thấy những trận kỳ được Thạch Đạp bố trí ra ngoài, thì đều là những trận kỳ được luyện chế từ những tài liệu cực phẩm, hiển nhiên là y đã chuẩn bị từ rất lâu để có thể bố trí trận pháp này rồi.

Nhìn thấy vị trí mà Thạch Đạp bố trí trận kỳ, trong lòng Diệp Mặc cũng phải âm thầm sợ hãi. Cao thủ quả nhiên là khắp nơi đều có. Bản lĩnh trận pháp của Thạch Đạp không hề kém hắn chút nào. Mặc dù y không có loại thủ pháp bố trí trận kỳ hư không, nhưng lại có thể thông qua quy luật của không gian lốc xoáy và không gian đao gió để ẩn nấp đi trận kỳ.

Chỉ mất một ngày, thì một trận pháp vây khốn ‘Lục tử đỉnh trận’ và một sát trận ‘Hồi hoàn lục tiên trận’ đã được bố trí hoàn thành. Nếu như không phải là Diệp Mặc nhìn thấy toàn bộ quá trình Thạch Đạp bố trí trận pháp, thì trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không thể nào cảm nhận được rằng ở chỗ này có hai trận pháp.

Hai trận pháp này cũng không phải là lạ lẫm gì. ‘Lục tử đỉnh trận’ và 'Hồi hoàn lục tiên trận' đều là trận pháp cấp chín, nhưng dưới sự khống chế của mỗi người khác nhau, đều có thể sinh ra vô số loại biến hóa khác nhau. Cho dù là người tinh thông hai trận pháp này mà bị vây khốn trong đó, thì cuối cùng cũng chỉ có thể tùy vào ý của người bố trí trận pháp mà thôi, còn

người bị vây khốn cũng không thể nào chạy trốn được.

Hơn nữa Diệp Mặc còn thấy được hai trận pháp một vây khốn một diệt sát này của Thạch Đạp, hoàn toàn là bù đắp chỗ trống cho nhau, không có một khe hở nào, có lẽ nói là không có một cái lỗ thủng nhỏ nào thì đúng hơn.

Chính vì bản thân là một tông sư trận pháp cấp chín, cho nên Diệp Mặc mới âm thầm kinh hãi. Hắn khẳng định rằng nếu như mình không phải là tông sư trận pháp cấp chín, hoặc không phải là lúc trước hắn vừa tự mình bố trí ra cái trận pháp 'Không gian cửu huyễn sát trận' thì hắn sẽ không phải là đối thủ của tên Thạch Đạp này rồi. Vì vậy một khi trận pháp được mở ra, thì tất cả sẽ nằm trong sự khống chế của Thạch Đạp. Với bản tính của Diệp Mặc, thì hắn tuyệt đối sẽ không đem cái mạng nhỏ của mình giao vào trong tay của người khác.

Sau khi Thạch Đạp bố trí xong trận pháp, thì lại nói với Diệp Mặc:

- Cậu cứ ở lại trong không gian lốc xoáy này luyện thể, còn tôi thì không thể ở đây quá gần, bằng không thì sẽ bị Tác An Sơn phát hiện. Nhưng cậu yên tâm, một khi Tác An Sơn tới, thì tôi sẽ lập tức tới đây liên thủ cùng với cậu.

Diệp Mặc cảm giác rằng cái tên Thạch Đạp này chắc chắn là có vấn đề, nhưng hắn vẫn gật đầu:

- Tốt, tôi ở chỗ này đợi Tác An Sơn tới.

Cho dù là Thạch Đạp có vấn đề, thì hắn cũng vui mừng chứ không sợ, vì ở chỗ này có trận pháp của Thạch Đạp, thì cũng có trận pháp của chính hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1356

Khiến Tác An Sơn Tức Giận

Diệp Mặc không sợ Thạch Đạp, đó là bởi vì trận kỳ của hắn đều bố trí trong hư không, hơn nữa còn là trận pháp cấp chín do hắn tự mình nghĩ ra nữa. Hắn tin tưởng, cho dù là Thạch Đạp đứng ở đây nhìn, thì cũng không nhất định có thể nhìn ra trận kỳ của hắn. Còn như người khác không ở chỗ này, mà chỉ theo dõi hắn thông qua trận pháp, lại có thể nhìn được ra trận kỳ của hắn sao?

Hơn nữa, vừa rồi khi Thạch Đạp bố trí trận pháp, thì cũng không có gì bất thường cả, điều này nói rõ rằng y không phát hiện ra được trận pháp của mình, hoặc căn bản là y không coi bản lĩnh trận pháp của mình vào đâu.

Sau khi Thạch Đạp rời đi, thì Diệp Mặc lại tiếp tục tiến vào trong trung tâm không gian bão cát luyện thể. Đồng thời gửi một tin tức cho Cảnh Học Minh, để bảo y tạm thời đừng đi tìm mình. Hắn sợ khi Cảnh Học Minh tới thì lại vừa lúc bắt gặp Tác An Sơn.

Thạch Đạp nói rằng chỉ cần Diệp Mặc lưu lại một chút dấu vết, thì tối đa chỉ mất ba ngày là Tác An Sơn có thể tìm được vị trí của hắn. Nhưng trên thực tế thì không cần đến ngày thứ hai, Tác An Sơn đã phát hiện được vị trí của Diệp Mặc rồi.

Người tới là ba tên tu sĩ Hóa Chân. Khi bọn chúng phát hiện được chỗ của Diệp Mặc, thì lập tức bao vây trung tâm không gian bão cát mà Diệp Mặc đang luyện thể, đồng thời phát tin tức đi.

Gần một ngày sau, thì Tác An Sơn đã mang theo mười tên tu sĩ Hóa Chân đi tới chỗ Diệp Mặc. Diệp Mặc vì không muốn để cho Tác An Sơn

nhìn ra được tu vi luyện thể của mình đã thăng tới Kiếp Cảnh, cho nên cố ý để cho thân thể mình có đầy những vết thương, quần áo thì rách rưới đi ra khỏi trung tâm không gian bão cát.

- Tác An Sơn...

Khi Diệp Mặc thấy Tác An Sơn, thì căn bản là cũng không cần thiết phải giả bộ, thì khí thế toàn thân và sự đề phóng của hắn đã không tự chủ được mà bạo phát ra rồi.

Tác An Sơn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, sau khi đánh giá Diệp Mặc lại vài lần, thì lúc này mới dùng giọng bình thản mà nói:

- Mày rất có bản lĩnh, cướp đoạt mười hai viên 'Lôi châu' của tao, vậy mà còn dám coi như không có gì mà ở lại chỗ này luyện thể. Rất tốt.

Diệp Mặc nhìn ra được, tuy rằng Tác An Sơn đang cố gắng kiềm chế bản thân, nhưng giọng điệu của lão thì đã bán rẻ lão rồi, lão không thể nào thực sự bình tĩnh được. Cho nên lúc này Diệp Mặc còn bồi thêm một chút lửa nữa:

- Trước khi làm mấy điều này, ta còn giết cả con trai lão nữa đấy.

Hai mắt Tác An Sơn thậm chí giống như là sắp phun ra lửa giận đến nơi, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Sau mấy lần hít thở, thì lão mới vung tay lên với mấy tên tu sĩ Hóa Chân còn lại:

- Ta muốn bắt sống con chuột nhắt này, bây giờ bọn chuột nhắt càng ngày càng gian xảo, vì thế hãy lập tức chặn hết các không gian có thể chạy trốn, tuyệt đối không thể để cho nó lần thứ hai có thể chạy trốn từ trong tay của ta.

- Vâng.

Mười ba tên tu sĩ Hóa Chân đi theo Tác An Sơn lập tức đồng thanh đáp lại, đồng thời trong lòng chúng cũng biết thành chủ đã hận thấu xương đối

với tên tu sĩ trước mặt này rồi. Bằng không lấy bản lĩnh của thành chủ, thì sao có thể để cho họ hỗ trợ chặn lại đường lui của tên kia chứ? Mười ba tên tu sĩ Hóa Chân cùng với Tác An Sơn bao vây lại chỗ này, cho dù là một hạt cát trong không gian cát mịn cũng không thể nào tràn ra ngoài được.

Chỉ là khi mười ba tên tu sĩ Hóa Chân vừa đáp lại, thì sắc mặt của Tác An Sơn liền biến đổi, lập tức bóp nát một viên thông tấn châu trong tay.

Sau đó lão dùng sắc mặt băng lãnh nhìn về phía mười ba tên tu sĩ Hóa Chân nói:

- Địch Từ và Phi Điền lưu lại, những người còn lại lập tức triệu tập mọi người quay về Hắc Thạch thành, đem bọn chuột nhắt bắt lại toàn bộ. Phàm là kẻ tham dự vào cuộc phản loạn, thì đều giết không tha.

Ngoại trừ hai tên tu sĩ Hóa Chân ở lại, thì mười một tên khác đều đồng thanh trả lời Tác An Sơn, sau đó xoay người hóa thành mười một đạo độn quang, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Mặc thấy một màn này liền âm thầm kinh hãi, hắn căn bản là không cần phải đoán thì cũng biết là Thạch Đạp giở trò quỷ rồi. Hiển nhiên là Thạch Đạp đã sớm tính toán đến điểm này rồi. Sau khi dẫn dụ Tác An Sơn tới đây thì lại gây ra việc phản loạn ở Hắc Thạch thành. Thật không biết là người này đã chờ đợi cái ngày này bao lâu rồi, thật sự đủ tiêu chuẩn của một kẻ ngoan độc mà.

Chính mình hiển nhiên là cũng bị Thạch Đạp lợi dụng. Nhưng biết rõ là bị lợi dụng, vẫn phải toàn lực mà hỗ trợ thôi. Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh, tuy rằng trong lòng không hề muốn bị người khác lợi dụng, nhưng thực tế là hắn đã bị lợi dụng rồi. Hơn nữa cho dù cái tên Thạch Đạp này hôm nay không lợi dụng mình, thì bản thân mình cũng không thể nào đấu lại Tác An Sơn.

Theo lý thuyết, thì với bản lĩnh của Thạch Đạp, muốn lật đổ Tác An Sơn thì đã sớm tìm được cơ hội rồi mới đúng, vì sao tới tận ngày hôm này thì y

mới động thủ? Nếu như nói chỉ vì Tác An Sơn có 'Ly minh hỏa', thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Hắc Thạch thành của Tác An Sơn xảy ra biến cố, vậy mà lão vẫn để lại hai người đối phó với một tu sĩ Hóa Chân tầng hai như Diệp Mặc, thì hiển nhiên là đã hận Diệp Mặc tới thấu xương rồi. Tuyệt đối sẽ không để cho Diệp Mặc chạy trốn một lần nữa.

Sau khi mười một tên tu sĩ Hóa Chân kia rời đi, thì khí thế toàn thân Tác An Sơn tăng vọt lên, không gian đao gió và không gian cát mịn xung quanh lão nhất thời bị dãn ra. Chỉ trong chốc lát, thì Diệp Mặc dù đứng cách Tác An Sơn tới hơn mười thước thì cũng đã cảm thấy hít thở có chút khó khăn rồi.

Khí thế thật cường đại. Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, lúc này thì hắn mới hiểu được, lúc trước Tác An Sơn đối phó với hắn và Cảnh Học Minh cũng chưa hề dùng toàn lực, thậm chí còn chưa dùng tới một nửa thực lực nữa.

Lúc này lão đã toàn lực bạo phát ra khí thế của mình, ngay cả không gian đao gió xung quanh cũng bị bức phải dãn ra, quả thực là quá mức kinh người. Điều này không chỉ vì tu vi của lão ta, mà còn vì tu vi luyện thể của lão đã đạt tới Thần Cảnh nữa.

- Bọn chuột nhắt, Tác An Sơn ta ngày hôm nay còn để cho chúng mày chạy thoát, thì cũng không còn là Tác An Sơn đã xưng bá mấy nghìn năm tại Hắc Thạch thành nữa.

Mỗi câu mỗi chữ của Tác An Sơn sau khi nói xong, thì khí thế trên người càng lúc càng tăng lên, thậm chí cuối cùng xung quanh lão còn tạo thành một lốc xoáy chân nguyên. Loại uy thế này, thì dường như chỉ cần Diệp Mặc hắn bị cuốn vào, thì căn bản là không cần lão động thủ, hắn cũng sẽ không có lực phản kháng.

Đồng thời một cái bóng đen nhánh giống như một con cự xà mọc lên

bên cạnh lão. Cái bóng cự xà càng lúc càng lớn hơn, thậm chí còn phát ra tiếng gào rú nữa. Diệp Mặc không thấy rõ được cự xà này là thật hay giả, có lẽ chỉ là một pháp bảo mà thôi.

Diệp Mặc cũng không chút do dự nào, liền lấy ra 'Đại đỉnh tám cực'. Hiện tại hắn đang đối mặt với Tác An Sơn, cho nên hắn cũng không dám có chút sơ suất nào.

Thấy Diệp Mặc lấy ra 'Đại đỉnh tám cực', thì trong mắt Tác An Sơn hiện ra một tia kinh ngạc, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Tốt, tốt, mày quả nhiên là đoạt được không ít đồ vật. Chẳng những có 'Vụ liên tâm hỏa' mầu lam, còn có loại pháp bảo phòng ngự cực phẩm này nữa. Cũng không uổng công tao phải tự mình truy sát mày một tháng trời.

Diệp Mặc có chút buồn cười, Tác An Sơn thực sự thì cũng không nói oan cho hắn, vì 'Đại đỉnh tám cực' này thực sự là do hắn cướp đoạt được.

- Ha ha ha ha...

Trong nháy mắt khi Tác An Sơn định động thủ, thì lại một tràng cười ha hả truyền đến:

- Tác thành chủ, là ai chọc giận người vậy?

- Là ngươi sao, Thạch Đạp?

Tác An Sơn dừng động tác lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Thạch Đạp:

- Thạch phó thành chủ từ lúc nào đã có được lá gan lớn như vậy, dám ở trước mặt họ Tác ta mà cười to. Không lẽ sau khi con gái của ngươi chết, thì lá gan của ngươi liền biến lớn lên rồi hả?

Thạch Đạp giống như không hề nghe được lời châm chọc của Tác An Sơn, mà thản nhiên nói:

- Ta không hề có con gái, bất quá ta nghe nói bacon gái của Tác thành chủ bị người khác giết rồi, cho nên mới muốn tới đây giúp một chút.

Tác An Sơn lại tiếp tục châm chọc Thạch Đạp:

- Thạch phó thành chủ thật là có ý chí kiên định, ngay cả con gái cũng có thể không nhận.

Thạch Đạp thản nhiên nói:

- Từ khi ta bắt đầu tu chân, thì đã tự tuyệt hậu của mình rồi, sao có thể có con gái được chứ? Cho nên ta nói ta không có con gái, cũng không phải là gạt ngươi, mà là sự thực.

- Hừ.

Tác An Sơn cười lạnh một tiếng:

- Thạch Dư Xuyên kia chẳng lẽ không phải là con gái của...

Những lời này chỉ nói được một nửa, thì sắc mặt Tác An Sơn bỗng nhiên đại biến, lập tức dùng ngón tay chỉ vào Thạch Đạp mà run giọng:

- Ngươi nói là, ngươi, ngươi nói là... Thạch Dư Xuyên kia là của ta...

Thạch Đạp bỗng nhiên mỉm cười:

- Thạch Dư Xuyên tuy rằng mang họ Thạch, nhưng họ Thạch trong thiên hạ cũng rất nhiều người, cũng giống như là họ Tác vậy, điều này cũng không có gì kỳ quái mà, vì sao nhất định phải là con gái của ta chứ? Nếu như nó đổi lại thành Tác Dư Xuyên, thì chẳng phải sẽ là con gái của thành chủ sao? Tác thành chủ, người nói xem, thiên hạ liệu có loại chuyện như vậy không? Ta còn nghe nói, Xuyên công chúa kia và Tác công tử mỗi tối đều ngủ cùng nhau đấy, đây không phải là không khác gì tát thẳng vào mặt của Tác thành chủ sao?

Giọng điệu của Thạch Đạp hoàn toàn bình tĩnh, giống như là đang nói

một chuyện mà không có liên quan chút nào tới y cả.

Tác An Sơn cũng không thể nhịn được sự kích động và kinh hoàng trong nội tâm nữa. ‘Phụt’ một tiếng đã phun ra một ngụm máu tươi, khí thế toàn thân lập tức bắt đầu trở nên cuồng bạo:

- Tao phải nuốt sống mày, Dương Phi Cảnh.

Lúc này thì trong mắt của lão Diệp Mặc đã không còn là trọng yếu nhất rồi, mà là cái tên Thạch phó thành chủ trước mặt kia.

Thạch Đạp bỗng nhiên ném mấy miếng trận kỳ ra bên ngoài, sau có cười nhạt:

- Tác thành chủ vẫn còn nhớ Dương Phi Cảnh sao, thật khiến cho Dương Phi Cảnh tôi được yêu mà sợ...

Lời này Thạch Đạp còn chưa nói hết, thì Tác An Sơn đã bắt đầu công kích rồi, thậm chí 'Vực' cũng không hoàn toàn mở rộng ra. Một tên tu sĩ phía sau Tác An Sơn bỗng nhiên lại lấy ra một chiếc phi kiếm mầu đen dài nửa thước. Sau khi phi kiếm được lấy ra, thì cũng lập tức được phóng đi, mà phương hướng dĩ nhiên lại là Tác An Sơn. Hơn nữa tên tu sĩ này không lâu trước đã nghe lệnh Tác An Sơn ngăn cản Diệp Mặc lại đấy.

Khi tên tu sĩ này đánh lén Tác An Sơn, thì tên tu sĩ Hóa Chân còn lại ngây ngẩn cả người, y dường như không thể ngờ rằng đồng bạn của mình sẽ đánh lén thành chủ. Chờ tới khi y kịp phản ứng, thì phi kiếm mầu đen kia đã đâm xuyên qua hộ giáp của Tác An Sơn rồi. Một dòng máu tươi chảy ra, Tác An Sơn đã bị thương.

Sau khi Tác An Sơn bị ám toán, thì bỗng nhiên lại hét lớn một tiếng, trong nháy mắt liền chộp tay về phía sau. Tên tu sĩ vừa mới ám toán Tác An Sơn thì căn bản là không hề có năng lực để phản kháng lại, đã bị Tác An Sơn vỗ vào đỉnh đầu rồi. Mấy dòng máu tươi từ thất khiếu chảy ra, ngay cả Nguyên Thần cũng bị sự phẫn nộ của Tác An Sơn đánh cho nát vụn.

Tác An Sơn liền tiện tay quăng tên tu sĩ vừa ám toán mình ra ngoài. Thi thể của tên tu sĩ kia bị quăng vào trong trung tâm không gian bão cát vô tận, lập tức biến thành một vũng máu.

Lúc này hai mắt của Tác An Sơn đã đỏ bừng, căn bản là không hề để ý tới Diệp Mặc và Thạch Đạp, mà lại dùng ánh mắt băng lãnh nhìn vào một tên tu sĩ Hóa Chân còn lại:

- Địch Từ, vừa rồi Phi Điền đánh lén ta, có phải ngươi cũng muốn đánh lén ta hay không, nói.

Sắc mặt tên tu sĩ Hóa Chân còn lại nhất thời tái nhợt:

- Thành chủ đại nhân, tôi cùng Phi Điền tuy rằng vẫn luôn ở cùng nhau, nhưng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ muốn đánh lén ngài cả. Tôi xin thề, nếu như Địch Từ tôi muốn đánh lén...

Trong mắt Tác An Sơn bỗng nhiên bắn ra một tia hàn quang, sau đó lạnh lùng nói với tên tu sĩ Hóa Chân kia:

- Chỉ có người chết mới có thể khiến cho tao tin tưởng...

Nói xong thì cái bóng cự xà mầu đen vây quanh Tác An Sơn bỗng nhiên lại biến hóa thành thực chất, không ngờ là thực sự biến thành một con Hắc Xà. Con Hắc Xà kia liền không chút do dự nào mà một hơi nuốt gọn tên tu sĩ đang bị Tác An Sơn trói buộc.

Còn tên tu sĩ Hóa Chân kia tới tận khi chết, vẫn không thể nào phản kháng lại được một chút nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1357

Thạch Đạp Mới Là Kẻ Khiến Diệp Mặc Kiêng Kỵ

Thạch Đạp không động, Diệp Mặc cũng không động. Sau khi Tác An Sơn đã giết hai tên tu sĩ Hóa Chân duy nhất lưu lại đây, thì đã trở nên bình tĩnh lại, lão giơ một tay lên, thì Hắc Xà mầu đen to lớn kia liền bị lão nắm trong tay. Diệp Mặc lúc này mới nhìn rõ ràng, trong tay Tác An Sơn cũng không phải là một con Hắc Xà, cũng không phải là cái gì biến ảo ra, mà thật sự là một cái pháp bảo, một cây trượng đầu rắn.

Pháp bảo có thể cắn nuốt người sống, thì Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Lần trước khi Tác An Sơn đối phó hắn và Cảnh Học Minh, thì căn bản là không hề dùng tới cái pháp bảo này.

Tác An Sơn lạnh lùng nhìn Thạch Đạp, nhưng cũng không nói gì, và cũng không hề động.

Lúc này thì trong lòng Diệp Mặc càng trở nên kiêng kỵ hơn. Hắn kiệng kỵ không phải là Tác An Sơn, mà chính là Thạch Đạp. Người này thật sự là đáng sợ, hắn căn bản là không cần nghĩ, cũng biết Địch Từ và Phi Điền có thể tìm được tới chỗ này, chính là vì Thạch Đạp đã nói cho Phi Điền biết, sau đó bọn họ mới có thể tìm được tới đây. Phi Điền thì căn bản chính là nội ứng được Thạch Đạp an bàn bên người Tác An Sơn.

Có thể đem nội ứng an bài bên người Tác An Sơn mà không gặp khó khăn gì, hơn nữa lúc này tên nội ứng kia còn cam nguyện vì y mà chết nữa. Kỳ thực đây cũng chưa phải là điểm khó khăn nhất, khó khăn nhất chính là Thạch Đạp lại có thể đoán ra được Tác An Sơn sẽ lưu lại Phi Điền. Đây là cái loại tâm cơ gì? Thủ đoạn gì? Trong lòng Diệp Mặc thậm chí còn cảm thấy phát lạnh. Nếu như hắn chọc phải Thạch Đạp, vậy thì phải làm sao?

Diệp Mặc rất nhanh đã đưa ra đáp án, nếu như hắn chọc phải Thạch Đạp, thì hắn nhất định sẽ không tiếc bất cứ một giá nào, cũng phải giết Thạch Đạp, bằng không thì hắn sẽ ăn không ngon, ngủ không yên mất.

- Phản loạn ở Hắc Thạch thành là do mày an bài sao?

Tác An Sơn bĩnh tĩnh dò hỏi.

- Phải.

Thạch Đạp cũng không có chút đắc ý nào, giống như là một điều hiển nhiên.

- Từ Thanh Phi theo ta, mày cũng biết? Là do mày không có năng lực ngăn cản, hay là không dám ngăn cản?

Tác An Sơn vẫn bình tĩnh tiếp tục dò hỏi.

Lần này thì Thạch Đạp lại lắc đầu:

- Vấn đề này hiện tại tao chưa thể trả lời cho mày, phải đợi một lát nữa mới được.

Tác An Sơn lạnh lùng nhìn thoáng qua Thạch Đạp, sau đó thản nhiên nói:

- Mày cho rằng an bài được những thứ này, thì có thể chắc chắn giết được tao, đúng không?

Thạch Đạp cười nhạt một tiếng, trong tay bỗng nhiên lại ném ra thêm hai miếng trận kỳ nữa. Sau khi hai miếng trận kỳ này được ném ra, thì cảnh tượng xung quanh ba người bỗng nhiên biến đổi, hoàn toàn cắt đứt với không gian bên ngoài.

Sau đó Thạch Đạp mới lây ra một pháp bảo xám tro, rồi thản nhiên nói:

- Thêm cái này nữa là được rồi.

- Khốn trận cấp chín...

Tác An Sơn nhướng mày, có chút kiêng kỵ thốt lên một câu.

Thạch Đạp gật đầu, sau đó bổ sung một câu:

- Mày nói hoàn toàn chính xác. Ngoại trừ khốn trận ra, còn có một sát trận cấp chín nữa.

Sắc mặt của Tác An Sơn cuối cũng cũng đại biến. Lúc này lão đã hiểu vì sao Thạch Đạp lại lựa lúc này mà trở mặt với mình rồi. Không nói tới bản lĩnh của Thạch Đạp, mà bản lĩnh của Diệp Mặc thì lão đã từng được biết. Nếu như có hai trận pháp cấp chín này, thêm cả Diệp Mặc nữa, thì tuy rằng lão không sợ cũng có chút phiền phức. Hơn nữa lão hiện cũng không nắm rõ được tu vi của Thạch Đạp, vậy nên tình cảnh này xác thực là không thể nào tốt được.

Diệp Mặc lúc này lại đang chú ý tới cái trường thương trong tay Thạch Đạp. Vì cái trường thương này hắn đã từng thấy quá. Âm Tự ở Vô Tâm Hải đúng là đã từng dùng cái thương giống như thế, bất luận là khí tức hay là hình thức, thì đều hoàn toàn giống nhau.

Nếu nói có sự khác nhau giữa hai cây thương, thì cũng chỉ có sự khác biệt về mầu sắc mà thôi. Một cây là mầu đỏ đậm, còn cây thương này là mầu xám tro.

- Cho dù mày dùng trận pháp vây khốn tao, nhưng có thể làm khó dễ được tao sao?

Nói xong, thì cây trượng đầu rắn trong tay Tác An Sơn con lần nữa biến ảo thành một đầu cự xà dài hơn mười trượng trực tiếp đánh về phía Thạch Đạp. Đồng thời lão cũng giơ tay lên, một ngọn núi nhỏ to bằng bàn tay của lão hiện ra trên đỉnh đầu.

Ngọn núi nhỏ kia vừa xuất hiện, thì lập tức đón gió mà lớn lên, chỉ trong chốc lát, đã biến ảo thành một ngón núi khổng lồ tới mấy trăm trượng rồi.

Diệp Mặc cũng là lần đâu tiên thấy được loại pháp bảo có thể biến ảo ra tới mấy trăm trượng đấy. Con rắn ảnh và ngọn núi khổng lồ kia cũng không phải là đánh về phía hắn, nhưng hết lần này tới lần khác, lại khiến hắn hít thở cũng không được thoải mái.

Cơ hồ trong nháy mắt, Diệp Mặc đã lại lần nữa thấy được 'Vực' của Tác An Sơn và Thạch Đạp đụng vào nhau. Bản thân hắn ở giữa 'Vực' của cả hai, giống như là một con thuyền nhỏ trong sóng lớn vậy. Diệp Mặc cũng mở ra 'Vực' của bản thân, trong lòng hắn cũng đã hiểu, Thạch Đạp cũng không hề nói sai, y thật sự là có bản lĩnh để đối nghịch với Tác An Sơn đấy.

Thạch Đạp cảm nhận được Diệp Mặc cũng không cần phải chiếu cố vẫn có thể sống sót trong 'Vực' của y và Tác An Sơn, thì thật ra lại có chút kinh dị mà nhìn Diệp Mặc. Nhưng y cũng lập tức thu hồi lại ánh mắt, rồi ném ra ngoài vài miềng trận kỳ, đồng thời trường thương mầu xám trong tay đã phóng ra như một đạo sao băng.

- U... uu...

Trường thương trong tay Thạch Đạp va chạm với Xà Trượng (Cây trượng đầu rắn) của Tác An Sơn, bộc phát ra từng đợt âm thanh như tiếng động vật kêu gào. Chân nguyên mầu xám cùng với cái bóng của xà ảnh văng ra tứ phía, khiến cho một mảnh không gian chiến đấu của hai người biến thành sương mưa lất phất.

Ngay cả Diệp Mặc đã luyện thể tới Kiếp Cảnh, thì bị chân nguyên và bóng xà ảnh kia đánh vào người cũng cảm nhận được từng đợt đau đớn. Nhưng Diệp Mặc cũng không hoàn toàn thi triển 'Vực' của mình ra để ngăn trở lại.

Lúc này thì ngọn núi khổng lồ trăm trượng của Tác An Sơn đã mang theo âm thanh gào thét lao xuống. Khi ngọn núi khổng lồ kia còn chưa rơi xuống, đã đem không gian xung quanh Diệp Mặc và Thạch Đạp phong kín lại rồi. Thậm chí Diệp Mặc cảm thấy ngay cả xoay người thôi cũng có chút khó khăn. 'Vực' của hắn cũng lập tức vỡ vụn dưới áp lực khổng lồ của ngọn

núi kia.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, chân nguyên lại tiếp tục vận chuyển, 'Vực' của hắn lại lần nữa mở rộng ra, so với lúc trước lại mạnh thêm một phần. Dường như trong nháy mắt 'Vực' của Diệp Mặc vừa mở rộng ra, thì Diệp Mặc đã có thể khôi phục lại sự tự do.

Tác An Sơn không nói được một lời, lão đã từng chứng kiến 'Vực' của Diệp Mặc, cho nên lão cũng biết Diệp Mặc vẫn còn lưu thủ, cho nên lão cũng không có chút do dự nào mà tiếp tục công kích Thạch Đạp. Bất luận là Diệp Mặc có tâm tư gì, thì lúc này lão cũng không muốn vạch trần.

Diệp Mặc đương nhiên là sẽ lưu thủ rồi. Tới hiện giờ, hắn chẳng những không hề chủ động công kích, thậm chí 'Vực' cũng chưa một lần thi triển ra hoàn toàn. Bởi vì một kẻ như Thạch Đạp quả thực quá đáng sợ, hắn thà rằng chống lại Tác An Sơn, cũng không nguyện ý liên thủ với Thạch Đạp trong tình huống này.

Thạch Đạp cũng không để ý tới động tác của Diệp Mặc, tủy rằng Diệp Mặc đã lấy ra Tử Đao, nhưng lại không hề công kích, y cũng không hề thúc giục. Diệp Mặc chỉ có tu vi Hóa Chân tầng hai, có thể kiên trì được dưới 'Vực' kinh khủng của Tác An Sơn, thì đã là rất giỏi rồi.

Tuy rằng y đã được chứng kiến bản lĩnh của Diệp Mặc, nhưng hắn cũng không phải là chính diện đối địch với Tác An Sơn. Cho dù là y có nghĩ rằng Diệp Mặc lợi hại tới đâu, thì cũng không thể ngờ rằng Diệp Mặc có thể liều mạng đối chiến ngang bằng với Tác An Sơn. Đây không phải là do trí lực của y không đủ, mà là nghe chuyện này quả thực quá mức rợn người.

Thậm chí khi y yêu cầu Diệp Mặc hỗ trợ, thì y đã tính trước rồi. Chỉ cần Diệp Mặc có thể trợ giúp y trong mấy hơi thở, thì y đã nắm chắc có thể khiến cho Tác An Sơn phải trọng thương rồi. Một khi Tác An Sơn trọng thương, như vậy thì Diệp Mặc dù có tiếp tục hỗ trợ nữa hay không, cùng không quan trọng nữa. Lùi lại vạn bước mà nói, thì cho dù Diệp Mặc vẫn không ra tay, thì y cũng không sợ Tác An Sơn. Nếu như y thi triển ra toàn bộ thủ đoạn, thì

cái 'Ly minh hỏa' kia đối với y cũng chẳng khác nào chuyện cười cả.

Ngọn núi lớn của Tác An Sơn nện xuống, Thạch Đạp cũng không hề có nửa điểm kinh hãi. Hai tay y vung lên, vô số cây mây ở đâu dài ra, những cây mây này mang theo đủ loại mầu sắc và những cái gai ngược. Khi vừa mới dài ra, thì mới chỉ to bằng ngón tay cái, chờ tới khi những cây mây kia tiếp xúc với ngọn núi, thì đã to như một cái thùng nước rồi, hơn nữa vẫn dâng, không ngừng sinh trưởng tiếp.

Từng đợt âm thanh bị xé rách vang lên, những cây mây kia đều chỉ trong chốc lát đã bị đứt đoạn, ngọn núi khổng lồ kia lại tiếp tục hạ xuống. Nhưng những cây mây đã bị đứt đoạn lại một lần nữa hợp lại, sau đó tốc độ sinh trưởng càng nhanh chóng hơn. Theo những cây mây càng lúc càng nhiều, càng ngày càng to, thì cái ngọn núi khổng lồ kia rốt cuộc cũng bị trì hoãn lại, thậm chí cuối cùng đã đình trệ hẳn.

Diệp Mặc thấy một màn này, thì trong lòng liền hít một hơi lạnh. Không ngờ Thạch Đạp lại có thể ngang tài ngang sức với Tác An Sơn. Sự lợi hại của Tác An Sơn, Diệp Mặc rất rõ ràng. Bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của lão, không chỉ thời điểm hiện tại, mà cho dù bản thân thăng cấp tới tu vi Hóa Chân tầng bốn, thì cũng không nhất định là đối thủ của Tác An Sơn, nhiều nhất chỉ có thể từ trong tay của lão mà chạy trốn thôi. Còn Thạch Đạp thì lại có thể đánh ngang tay với Tác An Sơn, cho dù là như vậy, thì y cũng có thể ẩn nhẫn tới tận ngày hôm nay mới động thủ, thì Diệp Mặc quả thực không còn lời nào để diễn tả về sự ẩn nhẫn đến ngoan độc của người này nữa.

Diệp Mặc tự hỏi, hắn tuyệt đối không có tính ẩn nhẫn như Thạch Đạp được. Hơn nữa hắn thậm chí còn hoài nghi, Thạch Đạp tới tận hôm nay mới động thủ, cũng không nhất định vì việc hắn có 'Vụ liên tâm hỏa' có thể hỗ trợ cho y, mà là vì một nguyên nhân khác.

Tác An Sơn thấy cái loại cây mây quái dị kia của Thạch Đạp lại có thể trói buộc được ngọn núi khổng lồ của mình, thì cũng trở nên sững sờ. Sau đó lập tức cười lạnh một tiếng:

- Dương Phi Cảnh, mày quả nhiên có thể ẩn nhẫn, thủ đoạn như vậy, mà vẫn có thể nhẫn nhịn thẳng tới tận ngày hôm nay.

Nói xong, Tác An Sơn há mồm phun ra một đạo lam quang. Đạo lam quang kia khi vừa hiện ra chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, tới khi đi tới trên đỉnh ngọn núi kia, thì đã hóa thành Hỏa Vân mầu lam lớn tới phương viên gần ngàn dặm rồi. Hỏa Vân kia vừa rơi xuống trên những cây mây của Thạch Đạp, thì phát sinh ra từng đợt âm thanh ‘Xuy xuy’.

Một cỗ mùi thối khó ngửi truyền đến, vô số những cây mây mà Thạch Đạp sử dụng trong nháy mắt liền bị tan rã.

- Diệp Mặc, mau ra tay.

Thạch Đạp lập tức quát lên, y không hiểu vì sao Diệp Mặc lại xuất thủ chậm như vậy, dựa theo cách suy nghĩ của y, thì hẳn là Diệp Mặc khi vừa nhìn thấy Tác An Sơn phóng ra Thiên hỏa đã nên động thủ rồi. Không ngờ là đợi tới khi những cây mây của y thiếu điều bị thiêu hết, Diệp Mặc vẫn lề mề chưa lấy ra Thiên hỏa của hắn.

- A, được.

Diệp Mặc trả lời một tiếng, không chút do dự nào mà phóng 'Vụ liên tâm hỏa' ra. Ngay khi 'Vụ liên tâm hỏa' được phóng ra, thì lập tức đã biến ảo thành Hỏa Vân mầu lam va chạm với Hỏa Vân của Tác An Sơn. Hai loại mồi lửa lập tức phát ra một tiếng nổ kinh thiên.

Tác An Sơn biến sắc, lão tuy rằng hiểu được nguyên nhân Thạch Đạp gọi Diệp Mặc hỗ trợ, nhưng khi thấy 'Vụ liên tâm hỏa' của Diệp Mặc thực sự chặn lại được 'Ly minh hỏa' của lão, thì lão vẫn có chút khiếp sợ. Trước đây khi Diệp Mặc trốn đi, thì chỉ dùng 'Vụ liên tâm hỏa' đốt ra một cái khe trong 'Thiên hỏa chi ngục' từ 'Ly minh hỏa' của lão mà thôi. Lúc ấy trong lòng lão nghĩ rằng thần thức của Diệp Mặc còn chưa đủ để khống chế 'Vụ liên tâm hỏa' đối công cùng 'Ly minh hỏa' của lão. Hiện tại xem ra cách nghĩ này hoàn toàn không chính xác rồi.

Lúc này tuy rằng ngọn núi khổng lồ của Tác An Sơn vẫn còn, nhưng đã bị chậm lại. Mà những cây mây của Thạch Đạp không còn bị 'Ly minh hỏa' thiêu đốt nữa thì lại tiếp tục sinh trưởng nhanh chóng, nháy mắt đã ngang ngửa với ngọn núi khổng lồ của Tác An Sơn.

Thạch Đạp thấy uy thế 'Vụ liên tâm hỏa' của Diệp Mặc, thì trong lòng liền thất kinh, đồng thời cũng âm thầm căm tức. Vừa rồi Diệp Mặc phản ứng quá mức chậm, bằng không y cũng không cần phải tiêu hao nhiều chân nguyên như vậy để tiếp tục khiến những cây mây kia sinh trưởng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1358

Trận Pháp Cấp Chín Tự Nổ

Diệp Mặc cứ như không biết suy nghĩ của Thạch Đạp vậy, chỉ cố gắng điều khiển Vụ Liên Tâm Hỏa khống chế sự tấn công của Ly Minh Hỏa. Nhưng thỉnh thoảng thần thức và chân nguyên không đủ, tạo thành một số sơ hở, một khi Vụ Liên Tâm Hỏa lộ ra khe hở, thì Ly Minh Hỏa sẽ nhanh chóng sẽ thiêu đốt một bộ phận của cây mây Thạch Đạp tạo ra. Còn Thạch Đạp thì lại phải bổ sung thêm chân nguyên tiếp tục hoàn thiện cây mây của mình, để vây khốn cự phong của Tác An Sơn.

Thạch Đạp trong lòng cũng cực kỳ tức giận, gã không biết Diệp Mặc là cố ý hay là không kiên trì được nữa thật, nhưng nhìn Diệp Mặc không ngừng nuốt đan dược, gã đoán chừng Diệp Mặc có thể là không kiên trì tiếp được thật. Dù sao Diệp Mặc mới là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ hai, mặc dù vận khí nghịch thiên lấy được Vụ Liên Tâm Hỏa, nhưng thực ra so với tu sĩ Hóa Chân viên mãn, thì cũng kém xa.

Thạch Đạp vốn dĩ cũng không hi vọng Diệp Mặc có thể khống chế hoàn toàn Ly Minh Hỏa, thậm chí Diệp Mặc chỉ cần có thể kiên trì được trong chốc lát, thì gã cũng chắc chắn có thể đánh trọng thương Tác An Sơn được.

Nên trong nháy mắt Diệp Mặc chặn Ly Minh Hỏa lại, Thạch Đạp lại lần nữa ném ra ngoài mấy trận kì, trong nháy mắt, cảnh tượng xung quanh nơi ba người đánh nhau lại biến đổi lần nữa. Không gian mông lung trong nháy mắt hình như trở nên sáng lạng, nhưng rất nhanh đám người lại biết rằng, vầng sáng này không phải là ánh sáng thật sự, mà là từng vòng kiếm khí kiếm quang.

Đây là Thạch Đạp khởi động trận pháp cấp chín Hồi Hoàn Lục Tiên trận

của gã, những đường kiếm và kiếm khí này chỉ cần bị rạch một đường, thì không khác gì bị giòi ăn xương, những tu sĩ không ngừng bị kiếm khí tàn sát quấy nhiễu bừa bãi, thậm chí còn hấp thụ kiếm quang qua đây, khiến tu sĩ trong trận không cách nào trốn thoát được, cũng không có cách nào náu thân được.

Diệp Mặc lại biết, đây cũng không phải là chỗ lợi hại nhất của Hồi Hoàn Lục Tiên trận, cái lợi hại nhất của Hồi Hoàn Lục Tiên trận là chỉ cần tu sĩ bị vây khốn trong trận pháp, bất luận tu vi của anh cao thế nào, chỉ cần anh không hiểu trận pháp, tránh né đến cuối cùng, thì cũng sẽ tiến vào trung tâm Hồi Hoàn của Hồi Hoàn Lục Tiên trận, trong đó có vô số kiếm quang và kiếm khí ẩn nấp, một khi có người vào, thì những kiếm quang kiếm khí ẩn nấp này sẽ trong nháy mắt phát nổ. Một khi chuyện như này xảy ra, cho dù là thần tiên, thì cũng khó mà thoát được.

Tác An Sơn dĩ nhiên cũng không phải không hiểu tí gì về trận pháp, kiếm khí và kiếm quang của Hồi Hoàn Lục Tiên trận một khi bị nổ, Tác An Sơn cũng sẽ nhìn thấy. Sắc mặt y trầm xuống, người ngoài căn bản cũng không nhìn ra được y đang nghĩ cái gì. Dường như khi y bị kiếm quang và kiếm khí vây khốn lại, cây gậy đầu rắn trong tay y đồng thời cũng phát ra từng đợt hí kinh khủng, giống như một con rắn lớn hoàn toàn thức tỉnh vậy.

Sau đó bóng con rắn màu đen kia vừa há miệng, lập tức phun ra vô số những sợi dây nhỏ. Những sợi dây này chằng chịt dày đặc, nhanh chóng liền biến thành một cái lưới vô cùng lớn.

Sau một hồi âm thanh hỗn độn vang lên, Thạch Đạp lại phát hiện ra kiếm khí kìm hãm vòng thứ nhất trong Hồi Hoàn Lục Tiên trận của gã hoàn toàn bị tấm lưới lớn này ngăn lại.

‘Bặc bặc’ một tiếng, tấm lưới lớn của Tác An Sơn sau khi ngăn được kiếm khí kìm hãm trong vòng thứ nhất Hồi Hoàn Lục Tiên trận, cũng rách tan, nhưng Tác An Sơn ngay lập tức lại phun ra một ngụm tinh huyết. Tốc độ phun dây tơ của đầu rắn màu đen đó chẳng những không chậm lại, mà còn trở nên nhanh hơn nhiều.

- Không ngờ anh lại có thể tu luyện ra không gian rạn nứt…

Thạch Đạp sắc mặt biến đổi, không đợi gã có động tác phản ứng lại nào, cây gậy đầu rắn cực lớn biến hóa thành con rắn cực lớn kia của Tác An Sơn bỗng nhiên lại dài thêm hơn mười trượng, đồng thời cái đuôi của con rắn màu đen kia cũng động đậy.

Ầm…

Cái đuôi của con rắn đên kia đánh bay cây thương dài màu xám kia của Thạch Đạp, Thạch Đạp đồng thời trong nháy mắt cũng quét ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi trong không trung.

Khi Diệp Mặc cảm giác được vực của hắn vỡ vụn thành tửng mảnh, liền biết được chân nguyên của hắn hoàn toàn không ngăn được cái đuôi của con rắn kia. Hắn căn bản không đợi cái đuôi đó quét đến mình, tự động bay lên, hạ xuống một bên. Vì lúc này hắn cũng không toàn lực ra tay, cho nên chủ động rút lui không có chút áp lực nào.

Thạch Đạp khi phun ra một ngụm máu, đồng thời hai mắt lại càng đỏ ngầu hơn, điên cuồng liên tiếp rải ra mấy chục trận kỳ.

Diệp Mặc lúc này ngược lại lại không tiến lên phía trước, hắn từ lúc bắt đầu cũng đã không toàn lực ra tay, vì hắn cảm thấy Thạch Đạp còn đáng sợ hơn Tác An Sơn.

Lúc này Thạch Đạp dường như mất đi lý trí, liên tiếp rải ra nhiều trận kỳ như vậy, Diệp Mặc làm sao còn không biết suy nghĩ của Thạch Đạp. Gã muốn cho nổ Hồi Hoàn Lục Tiên trận, tên này quả nhiên ngoan cố, một khi Hồi Hoàn Lục Tiên trận phát nổ, chẳng những Tác An Sơn không dễ đối phó, cho dù gã cũng không dễ đối phó, thì kiểu đánh đấm giả bộ giúp đỡ này, rõ ràng cũng bị Thạch Đạp cho rằng thêm chân thêm tay mà thôi.

Tác An Sơn mặc dù không có ánh mắt như Diệp Mặc, có thể ngay lập tức nhìn ra Thạch Đạp muốn cho nổ trận pháp, cũng cảm giác không đúng.

Không đợi y phản ứng lại, Thạch Đạp cũng đã lần nữa phóng cây thương màu xám trong tay ra, cây thương màu xám đó phá không mang theo một đường thương màu xám tro tiến thẳng về phía Tác An Sơn.

Đường thương màu xám tro kia tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng hình thành vô số hình thương màu xám tro, dường như muốn giết chết hoàn toàn Tác An Sơn trong bóng thương đó.

Tác An Sơn cười lạnh một tiếng, không chút do dự phóng ra cây trượng đầu rắn trong tay mình ra, nhưng y trong nháy mắt sắc mặt đại biến quát:

- Không ngờ anh lại muốn cho nổ Khư Linh thương? Có thể tự mình làm ra pháp bảo, anh không ngờ lại dám cho nổ nó?

Mặc dù Diệp Mặc biết Thạch Đạp muốn cho nổ không phải là cây thương dài kia, mà là Hồi Hoàn Lục Tiên trận của gã, nhưng hắn vẫn bị lời nói của Tác An Sơn làm cho giật mình, có thể tự mình làm ra pháp bảo? Cái này hẳn là nghịch thiên thế nào? Chẳng lẽ lại là đồ tương đương với Tử Đao?

Thạch Đạp cười lạnh một tiếng, không thèm trả lời câu nói của Tác An Sơn, gã biết mặc dù mình đánh giá cao Tác An Sơn, nhưng cuối cùng vẫn là hơi đánh giá thấp chút. May là gã rất cẩn thận, chẳng những bố trí khốn trận, còn bố trí một sát trận nữa, cái quan trọng nhất chính là, trận pháp của gã đã vây khốn được Tác An Sơn.

Lúc này gã đúng như những gì mà Diệp Mặc đoán, muốn phát nổ trận pháp cấp chín Hồi Hoàn Lục Tiên trận của mình. Gã tin rằng cho dù Tác An Sơn có bản lĩnh thiên tài đi nữa, dưới sự phát nổ của Hồi Hoàn Lục Tiên trận, cũng không thể nào may mắn thoát được. Gã mặc dù cũng sẽ bị thương, nhưng Thạch Đạp tin rằng, bản thân mình dưới sự phát nổ của trận pháp, gã nhiều nhất cũng chỉ là thương nhẹ. Còn Diệp Mặc, cũng chỉ là râu ria, một người có lòng tốt giúp gã lấy ra Vụ Liên Tâm Hỏa mà thôi. Để Diệp Mặc giúp đỡ, chỉ là một mồi nhử, nhử Tác An Sơn ra ngoài, gã cũng không hi vọng Diệp Mặc có thể giúp gã được nhiều.

Ầm…

Cây gậy đầu rắn của Tác An Sơn và Khư Linh thương của Thạch Đạp va đập vào nhau, chân nguyên tóe ra tứ phía, đến không gian hư không xung quanh cũng từng trận kích động. Nhưng cũng chỉ là kích động mà thôi, cũng không có dấu tích gì sắp bị phá vỡ.

Tác An Sơn phát hiện Khư Linh thương không có chút động tĩnh gì, còn không gian thì y lại cảm nhận được có chút gì đó không ổn, hơn nữa không gian hư không xung quanh cũng trở nên cuồng bạo.

Trong tích tắc này, Tác An Sơn liền hiểu ra là chuyện gì, y kinh ngạc chỉ Thạch Đạp tức giận quát:

- Anh điên rồi, không ngờ lại dám phát nổ trận pháp…

Thạch Đạp lúc này hai mắt đỏ ngầu, cả người cũng lâm vào trạng thái điên cuồng, sau khi Tác An Sơn nói gã điên rồi, thì lại không chút do dự há mồm phun một ngụm máu tươi.

Cả không gian rung chuyển kịch liệt, Diệp Mặc trong lòng thầm than, dường như trong nháy mắt, hắn liền thu lại Vụ Liên Tâm Hỏa, sau đó xông vào trung tâm không gian bão cát Thạch Đạp nhìn Diệp Mặc xông vào trung tâm bão cát, cười lạnh một tiếng, dưới sự phát nổ của trận pháp cấp chín, cho dù hắn có chạy vào bất cứ chỗ nào cũng vô ích. Chỉ có điều con kiến hôi Diệp Mặc này, gã cũng dùng xong rồi. hơn nữa con kiến hôi này cũng không hữu dụng lắm, lúc này hắn chết ở chỗ nào, cũng không quan trọng nữa rồi, chỉ cần dưới trận pháp của mình, thì gã cũng sẽ có cách tìm được nhẫn trữ vật của hắn, thu lại Vụ Liên Tâm Hỏa.

Tác An Sơn cũng không kịp nói lời thừa nào với Thạch Đạp, cũng đã phóng ra ba lá chắn hộ giáp chân khí cực phẩm, đồng thời cây gậy rắn của y cũng biến hóa thành một con rắn cực lớn hoàn toàn bao lấy y, cái này cũng chưa tính, Ly Minh Hỏa kia cũng bị y biến hóa thành một cái lồng bằng lửa, bao toàn thân y lại.

Ầm ầm ầm….

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, những sóng hư không phát nổ kinh khủng hoàn toàn đánh bay không gian bão cát và đao gió xung quanh, càng không cần nói đến Tác An Sơn và Thạch Đạp nằm trong tầm phát nổ.

Nhưng trận pháp này là của Thạch Đạp, mặc dù gã không nằm trong trung tâm phát nổ, nhưng so với Tác An Sơn, thì nơi mà gã đứng còn tốt hơn nhiều.

Diệp Mặc thì trong nháy mắt tiến vào trung tâm không gian bão cát liền tiến vào thế giới trang vàng, hắn tiến vào trung tâm bão cát mục đích duy nhất là vì muốn trốn vào thế giới trang vàng. Hắn biết đừng nói thần thức bên ngoài không thể quan sát được bên trong trung tâm bão cát, ngay cả khi có thể quét vào được, lúc này Thạch Đạp cũng không thèm để ý đến hắn nữa.

Diệp Mặc liên tiếp ném ra ngoài mấy trận bàn quản chế đều bị biến mất trong nháy mắt, có thể thấy sự phát nổ của trận pháp cấp chín này kinh khủng như nào.

Một lát sau, Diệp Mặc mới từ trong trận bàn vừa mới vứt ra nhìn thấy trận nổ bên ngoài cũng đã nhỏ lại dần, lập tức không chút do dự bước ra khỏi thế giới trang vàng. Khi ra khỏi thế giới trang vàng, Diệp Mặc đồng thời cũng tự cho mình pháp quyết ẩn thân. Nếu như có thể, hắn cũng muốn tránh Thạch Đạp một chút, Diệp Mặc biết Thạch Đạp chắc chắn sẽ không bị trận pháp tự phát nổ của mình tiêu diệt, thậm chí bị thương cũng sẽ không nặng.

Diệp Mặc vừa mới từ thế giới trang vàng bước ra, những sóng phát nổ kinh khủng kia lại xông đến, trong nháy mắt trên thân thể Diệp Mặc xuất hiện vô số vết tích kiếm khí. Nhưng lúc này luyện thể của Diệp Mặc cũng đã đến Kiếp cảnh, loại vết tích kiếm khí này cũng chẳng làm gì được hắn, chỉ có điều trên thân thể hắn có lưu lại mấy vết máu mà thôi.

Còn không gian bão cát kinh khủng lúc trước trong này, vì sự phát nổ của Hồi Hoàn Lục Tiên trận cấp chín, cũng đã trở nên vô cùng tàn tạ, sớm đã

không còn khủng bố như lốc xoáy đao gió và không gian cát mịn lúc trước nữa.

Tác An Sơn lúc này run lẩy bẩy ngồi xuống, cây gậy đầu rắn của y cũng đã bị tàn phá thê thảm, ba lá chắn hộ giáp chân khí cực phẩm kia cũng biến mất.

Diệp Mặc biết Tác An Sơn xong đời rồi, lúc này cho dù y còn chưa chết, nhưng muốn khôi phục là chân nguyên, ít nhất phải cần nửa năm đến một năm, nhưng Thạch Đạp thì cũng không thể nào cho y cơ hội đó được. Lúc này Thạch Đạp mặc dù cũng đã bị thương rồi, nhưng vẫn còn nhẹ hơn Tác An Sơn nhiều.

Thạch Đạp nhổ ra hai cục máu, giơ giơ Khư Kinh thương trong tay lên, lạnh giọng nói:

- Lúc trước anh chẳng phải muốn hỏi tôi Từ Thanh Phi ngủ cùng anh rồi, tôi nếu như biết, tại sao không ngăn lại sao? Bây giờ tôi có thể trả lời anh, vì Từ Thanh Phi có thể ngủ cùng anh, chính là do tôi có sự sắp đặt, chỉ có điều con tiện nhân đó tự mình không biết mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1359

Liên Thủ Trở Thành Đối Thủ

Diệp Mặc nghe thấy vậy, lập tức nghi ngờ, chẳng nhẽ lúc trước biểu hiện tức giận và kích động của Thạch Đạp là giả tạo sao? Sau đó hắn liền hiểu ra lúc trước tại sao Thạch Đạp không bằng lòng trả lời câu hỏi của Tác An Sơn, vì lúc trước nếu như gã trả lời câu này trước mặt mình, thì mình sẽ nghi ngờ biểu hiện của gã lúc đó là giả tạo. Một khi mình nghi ngờ rồi, thì sẽ không liên thủ với gã đánh Tác An Sơn nữa.

- Là ai?

Thạch Đạp bỗng nhiên hướng về phía Diệp Mặc đang đứng.

Diệp Mặc giật mình, hắn chỉ có có chút dao động, đã bị Thạch Đạp nhận ra, người này quả thực quá lợi hại.

- Còn có thể là ai? Đương nhiên là tôi, Thạch phó thành chủ.

Nếu như bị phát hiện ra rồi, với bản lĩnh của Thạch Đạp, cho dù tạm thời không phát hiện ra mình, đợi đến khi mình đánh lén, thì gã cũng sẽ phát hiện ra.

Cho nên Diệp Mặc lập tức hiện thân ra ngoài, đồng thời cũng ném Vô Ảnh ra ngoài, phòng ngừa chẳng may.

- Anh không sao?

Thạch Đạp kinh ngạc không ngừng chằm chằm nhìn Diệp Mặc, nói một câu có chút thiếu não. Diệp Mặc biết gã sở dĩ nói câu có chút không phù hợp với biểu hiện lúc trước của gã, là vì mình không có chuyện gì, gã quá kinh

ngạc, vì điều này dường như là chuyện không thể nào.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Thạch Đạp hỏi:

- Chẳng lẽ Thạch phó thành chủ lại hi vọng tôi có chuyện gì sao?

Nói xong Diệp Mặc có chút oán giận nói:

- Thạch phó thành chủ, vừa rồi anh đúng thật là quá không có chút ý tứ gì, tôi giúp anh bao lâu như vậy, anh muốn cho nổ pháo, lúc sắp bắt đầu rồi thì lại không nói với tôi một tiếng, hại tôi súyt chút nữa không kịp bịt lỗ tai lại.

Thạch Đạp sắc mặt kinh ngạc nghi ngờ nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, nhưng cũng không trả lời Diệp Mặc. Lúc này gã làm gì còn không biết Diệp Mặc cũng đã đề phòng gã rồi, câu nói vừa nãy cũng là châm chọc gã? Mặc dù gã không sợ Diệp Mặc, nhưng Tác An Sơn vẫn chưa giết chết được, bách túc chi trùng tử nhi bất cương, nếu gã và Diệp Mặc đánh nhau, e rằng chỉ trong chốc lát, ai mà biết được trong chốc lát đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Lúc này gã cũng không dám khinh thường Diệp Mặc nữa, mặc dù chỉ là Hóa Chân tầng thứ hai, nhưng Diệp Mặc lại là một luyện thể Kiếp cảnh. Hơn nữa hắn không những có thể trốn thoát khỏi phong tỏa của Tác An Sơn, còn có thể thoát khỏi sự phát nổ của trận pháp cấp chín, điều này căn bản một tu sĩ bình thường cũng không thể làm được.

- Vừa nãy sự tình khẩn cấp, tôi cũng không kịp thông báo cho anh Diệp, may mà anh Diệp thần thông quảng đại, bình yên vô sự.

Thạch Đạp sau khi hiểu sự uy hiếp Diệp Mặc, lập tức ôm quyền khách khí nói, giống như vừa nãy chỉ là chuyện nhỏ thôi vậy.

Tác An Sơn vẫn ngồi bên cạnh lúc này cũng kinh dị không ngừng nhìn Diệp Mặc, đợi sau khi Diệp Mặc và Thạch Đạp nói chuyện xong, y bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tên họ Diệp kia, nếu anh tin Thạch Đạp, kết quả của tôi sẽ chính là kết quả của anh. Tôi bây giờ chân nguyên cạn kiệt, kinh mạch đứt hoàn toàn. Tên Thạch Đạp kia cũng không chịu nổi, nếu tôi là anh, sẽ nhân cơ hội ra tay mới là chuyện chính.

- Anh Diệp, tôi bị thương là không sai, nhưng tôi bị thương cũng không nghiêm trọng. Anh Diệp đừng nghe tên Tác An Sơn này khiêu chiến, anh giết con của y, y sao có thể bỏ qua cho anh? Huống chi chúng ta vốn dĩ là lại liên thủ lại nữa.

Thạch Đạp cũng không nhanh không chậm nhìn Diệp Mặc nói, dường như gã bối rối thật.

Diệp Mặc cười nhạt, hắn dĩ nhiên biết Thạch Đạp mặc dù bị thương, nhưng đúng như những gì gã nói, cũng không nghiêm trọng. Cho nên trước khi đánh nhau với Thạch Đạp, hắn cần phải báo thù được.

Nhưng sau đó hắn lại nhìn Tác An Sơn gật đầu nói:

- Tên họ Tác kia, anh nói cũng có chút đạo lý. Tôi bị Thạch Đạp mời đến đây đối phó với anh, cũng không hoàn toàn là vì anh muốn truy sát tôi. Ha ha, Diệp Mặc tôi chính là không sợ bị người khác truy sát, vì tôi quen rồi. Tôi muốn tìm anh, là nghe nói trong nhẫn trữ vật của anh có rất nhiều đồ tốt, tôi nghĩ nếu anh có thể cho tôi nhẫn trữ vật của anh, nói không chừng tôi sẽ không ra tay với anh.

Tu vi Tác An Sơn lợi hại như vậy, mặc dù Diệp Mặc tin vào lúc này, Tác An Sơn cũng không có nhiều năng lực phản kháng, nhưng người ta dù sao cũng là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn ít ỏi tồn tại. Ai mà biết một lát sau Tác An Sơn khỏe trở lại, sẽ có hậu quả như nào? Huống chi còn có một Thạch Đạp đứng nhìn bên cạnh nữa?

Khiến cho Diệp Mặc không ngờ chính là, lời của hắn vừa mới nói xong, Tác An Sơn liền tháo nhẫn trữ vật ra đưa cho Diệp Mặc cười ha ha nói:

- Tên họ Diệp kia, mặc dù anh giết con trai của tôi, nhưng tôi cũng tương đối tin tưởng anh. Nếu một tên rác rưởi cho người đàn bà của mình ngủ với người khác, thì tên rác rưởi đó không xứng để Tác An Sơn nói chuyện, cũng càng không xứng có được đồ của Tác An Sơn tôi. Cho dù anh giết tôi rồi, tôi chỉ cần tên súc sinh Thạch Đạp này chết trước mặt tôi, thì Tác mỗ tôi cũng mãn nguyện rồi.

Diệp Mặc thấy Tác An Sơn ném nhẫn trữ vật tới cười ha ha nói:

- Tên họ Tác kia, anh nói lảm nhảm nhiều quá, những câu này nói chung cũng xuôi tai. Không sai, nếu một tên rác rưởi đến người đàn bà của mình cũng có thể tặng cho người khác, lại hợp tác với tên rác rưởi đó, thì đúng là tự ăn quả đắng.

Nói xong, Diệp Mặc căn bản cũng không để ý tới Thạch Đạp, tự phóng ra Tử Đao và đại đỉnh tám cực.

Thạch Đạp cũng giống như không nghe thấy lời châm chọc của Diệp Mặc và Tác An Sơn, quay đầu lạnh giọng nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, lúc trước tôi nói rồi, đồ trong nhẫn trữ vật mỗi người một nửa. Sao tôi không thấy anh lấy một nửa đồ trong nhẫn trữ vật đó đưa cho tôi nhỉ? Chẳng lẽ anh Diệp muốn một mình nuốt hết sao? Hay là anh Diệp cho rằng Thạch Đạp tôi bị thương rồi, cho nên dễ ăn hiếp?

Diệp Mặc hoàn toàn im lặng nhìn tên Thạch Đạp, tên Thạch Đạp này chẳng những có thể nhịn nhục được, hơn nữa da mặt còn dày như vậy. Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới thở dài một hơi nói:

- Haizz, Thạch phó thành chủ, mặc dù tôi không muốn thừa nhận, nhưng vẫn bị anh đoán trúng tâm tư. Con người tôi chính là thích ức hiếp người khác bị thương, chính là nhìn thấy anh bị thương rồi, nên tôi mới muốn độc chiếm…

Những lời này của Diệp Mặc còn chưa nói xong, vực của hắn đã được

mở rộng, đồng thời Tử Đao mang theo một đường đao màu tím bổ đến.

Huyễn Vân Trận Sát đao.

Sở dĩ không muốn nói nhiều, là vì Diệp Mặc cũng đã quá kiêng kị với Thạch Đạp rồi, người này quả thực thâm hiểm tàn nhẫn đến cực điểm, chẳng những đối với người khác thâm hiểm, đối với mình cũng thâm hiểm, loại người này thật đáng sợ.

Tử Đao trong nháy mắt bổ ra, hình thành một đường hồng tím dài mấy trượng. Đồng thời vô số đường đao màu tím cũng từ trong đường hồng tím đó bay ra. Huyễn Vân Trận Sát đao của Diệp Mặc vốn dĩ là sự kết hợp giữa Huyên Vân Phân Liệt đao vào Huyễn Vân Hành Ý đao, một đao bị bổ ra, chỉ cần không bị ngăn trở, thì đường đao màu tím đó cũng là vô cùng vô tận.

Thạch Đạp đã từng thấy Diệp Mặc ra tay, nhưng lúc này gã mới hiểu Toái Vực đao mà lúc trước gã thấy và Trận Sát đao trước mặt này hoàn toàn khác nhau. Nếu nói Toái Vực đao là sự kết hợp giữa thần thức và chân nguyên, thì Trận Sát đao lại hoàn toàn là đao có linh tính.

Gã chưa từng thấy có người nào lại có thể khống chế được mỗi một đường đao mà mình bổ ra, hơn nữa đường đao còn có thể tạo thành trận pháp vây khốn đối thủ.

Chỉ kinh dị trong chốc lát, Thạch Đạp lại khôi phục lại tỉnh tảo, gã căn bản không cần phất tay, trong không gian đã xuất hiện vô số cây mây, những cây mây này dày đặc các loại hình thái đều có. Chỉ cần nhìn đều có thể cảm nhận được ác tâm trong đó.

Nhưng những cây mây này cũng giống như đường đao của Diệp Mặc, cũng có linh tính, tạo thành một hình lưới vô cùng vô tận, vây lại đường đao màu tím của Diệp Mặc.

Theo cách nghĩ của Thạch Đạp, cho dù gã trọng thương rồi, thì cây mây của gã cũng có thể trong chốc lát bóp chết được đường đao màu tím kia của

Diệp Mặc, sau đó vây khốn Diệp Mặc lại.

Nhưng khi cây mây của gã và đường đao màu tím của Diệp Mặc va đập vào với nhau, gã lập tức biết mình đã nhầm rồi.

Những tiếng ken két không ngừng vang lên xung quanh, Thạch Đạp phát hiện cây mây của gã nếu không duy trì được sự ủng hộ của chân nguyên và thần thức, căn bản cũng không phải là đối thủ của đường đao dày đặc kia của Diệp Mặc. Nghĩ tới thiên hỏa Diệp Mặc vẫn chưa xuất hiện, Thạch Đạp bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, sau lưng gã toát mồ hôi lạnh. Chân nguyên thâm hậu và thần thức mạnh mẽ của Diệp Mặc vượt xa những gì gã đoán, gã không phải là không có đường rút, đường rút của gã bây giờ vẫn chưa phải lúc thi triển ra, nếu không vừa nãy gã sẽ không tự phát nổ trận pháp của mình.

Khi từng đợt âm thanh ken két cực nhỏ vang lên, sắc mặt Thạch Đạp cuối cùng đại biến, gã không ngờ lại lần nữa phát hiện ra, vực của gã cũng không thể nào kháng lại được vực của Diệp Mặc. Nói cách khác Diệp Mặc chỉ mới là Hóa Chân tầng thứ hai, còn vực của hắn so với vực của mình còn mạnh hơn nhiều, còn hoàn thiện hơn nhiều. Mặc dù cái này không liên quan gì đến việc gã bị thương, nhưng chuyện như này gã thật sự không dám tin.

- Anh vừa rồi bảo lưu lại sức mạnh? Thiên Hỏa của anh cố ý đợi Ly Minh Hỏa của Tác An Sơn thiêu cháy cây mây của tôi rồi, lúc đó mới xuất hiện, sau đó lại cố ý không ngừng rò rỉ khe hở, có phải không?

Thạch Đạp cho dù nhẫn nhịn, lúc này cũng không thể nhận được lên tiếng chất vấn Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thạch Đạp nói:

- Lúc trước tôi nghe Thạch phó thành chủ nói anh căn bản không sợ Tác An Sơn, cho nên tôi mới không dám toàn lực ra tay. Chẳng phải nói người có bản lĩnh đều rất kiêu ngạo hay sao? Chẳng may tôi toàn lực ra tay, không thể hiện được bản lĩnh của Thạch phó thành chủ, thì chẳng phải là đắc tội hay

sao? Không ngờ Thạch phó thành chủ anh minh thần võ như vậy, mà lại không nhìn ra.

- Được, được…

Thạch Đạp liên tiếp nói hai từ được, lại lần nữa bình tĩnh trở lại:

- Chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ hai, cũng dám lừa phỉnh tôi.

Nói xong Thạch Đạp giơ tay lên, cây Khư Kinh thương màu xám lập tức mang theo vô số sát cơ hư không đâm thẳng đến.

Nhưng cây thương đó vừa mới đâm ra được một nửa, giữa đường lại phân ra thành chín bóng thương màu đen, chín đường thương này giống như chín bàn tay vây bắt vậy, hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc.

Còn đường đao Tử Đao của Diệp Mặc gặp chín đường thương cực lớn này lập tức phát ra từng trận âm thanh xuy xuy, trong nháy mắt liền biến mất.

Đồng thời Diệp Mặc cũng nghe thấy những âm nhanh ken két nhỏ, Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn biết vực của hắn trong nháy mắt đã bị phá vỡ rồi. Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng lại, thì chín đường thương phá tan vực của hắn kia cũng đã xuất hiện trước mặt hắn.

Một mùi hôi tanh xộc lên mũi, Diệp Mặc liền biết chín đường thương này tuyệt đối không phải là thứ bình thường. Diệp Mặc lúc này đến nghĩ cũng không kịp nghĩ, chân nguyên hoàn toàn trút vào đại đỉnh tám cực. Còn đại đỉnh tám cực của hắn thì điên cuồng quay tròn, trong nháy mắt hình thành một lốc đỉnh cực lớn.

Thịch thịch thịch…

Chín đường thương vô cùng hôi tanh đập vào đại đỉnh tám cực, Diệp Mặc cảm giác kinh mạch trong thân thể mình giật từng trận, sau đó điên cuồng phun ra một ngụm máu. Đồng thời cả người hắn và đại đỉnh tám cực

bị chín đường thương kia đánh bay, mà quá trình này mới chỉ trong tích tắc mà thôi, Diệp Mặc thậm chí đến Thiên Hỏa cũng không kịp phóng ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1360

Đòn Sát Thủ Của Thạch Đạp

Thấy uy thế từ Tử Đao của Diệp Mặc, thì Tác An Sơn cũng âm thầm kinh hãi, lão không ngờ một tu sĩ Hóa Chân tầng hai như Diệp Mặc, lại có thể thi triển ra được đao pháp lợi hại như thế. Bất quá lão lúc này lại hi vọng Diệp Mặc càng lợi hại thì càng tốt, dù cho cuối cùng Diệp Mặc có giết lão, thì ít nhất lão cũng có thể tận mắt nhìn thấy Thạch Đạp chết trước mặt mình, cũng có thể nhắm mắt được rồi. Huống chi, lão còn có 'Hư không sinh cơ tủy' nữa, cho nên chỉ cần Diệp Mặc và Thạch Đạp đấu đá nhau một lúc, thì cho dù lão không thể khôi phục lại hoàn toàn, thì cũng phải khôi phục lại bẩy tám phần thực lực trở lên.

Lão không chút do dự nào mà đưa nhẫn trữ vật cho Diệp Mặc, là vì sợ Diệp Mặc sẽ nhớ tới việc mình có 'Hư không sinh cơ tủy'. Không có ai biết, trong nháy mắt mà trận pháp kia bạo tạc, lão đã lấy 'Hư không sinh cơ tủy' từ trong nhẫn trữ vật ra rồi.

Nhưng sự lợi hại của Thạch Đạp lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của lão, y cũng đã bị thương khi sát trận cấp chín kia tự nổ, nhưng vẫn có thể dùng một chiêu đánh bay Diệp Mặc. Diệp Mặc bị đánh bay đi, thì trong mắt Tác An Sơn lộ ra vẻ thất vọng. Sự thống hận của lão đối với Thạch Đạp đã không thể dùng lời nói mà diễn tả rõ ràng nữa, vì y biết rõ Xuyên công chúa là con gái của lão, vậy mà vẫn cố ý để cho Xuyên Công chúa và con trai Tác Chi Duyệt của lão ở cùng nhau.

Mối hận này thì cho dù có tát cạn ba dòng sông, thì cũng không thể nào xóa bỏ được. So sánh với việc Diệp Mặc giết con trai lão, thì lão lại không hận sâu sắc đến như vậy. Đáng tiếc chính là, mặc dù Diệp Mặc cũng có chút bản lĩnh, nhưng tu vi vẫn quá thấp. Chỉ một chiêu đơn giản thì đã bị Thạch

Đạp đánh bay rồi, hơn nữa Thạch Đạp chắc chắn sẽ không dừng lại ở đó.

Quả nhiên, khi Tác An Sơn vừa nghĩ tới đây, thì Thạch Đạp đã lại lần nữa hướng về Diệp Mặc đánh tới, đồng thời hai tay liên tục ném ra ngoài vô số hạt giống như đang thi triển chiêu ‘Thiên nữ tán hoa’ (Một thủ pháp phóng ám khí).

Những hạt giống này trong nháy mắt liền nẩy mầm ở giữa hư không, sinh trưởng thành vô số cây non. Những cây non này trong nháy mắt đã hình thành vô số những cây mây rậm rạp.

Một khi những cây mây kia kết nối lại, thì Diệp Mặc căn bản là sẽ không có cơ hội để động thủ, thì đã bị những cây mây kia quấn lấy rồi. Lúc này thì Thạch Đạp thậm chí chỉ muốn đứng bên cạnh nhìn Diệp Mặc bị những cây mây mình siết chết là được, hoặc là y chỉ cần không ngừng bổ sung thêm những nhánh dây mây khi chúng bị Thiên hỏa của Diệp Mặc thiêu đốt đi. Sau đó tiếp tục rải hạt giống Thấy Thạch Đạp không kiêng nể gì mà bỏ ra nhiều hạt giống cây mây như vậy, thì Diệp Mặc liền giận dữ. Tên Thạch Đạp này quả thực là quá khinh thường hắn mà, nghĩ rằng Thiên hỏa của mình là đồ trang trí sao?

- Diệp huynh, cậu cần gì phải như vậy chứ? Chúng ta vẫn đang hợp tác tốt mà, vậy mà cậu lại muốn cướp đồ đạc của tôi, haizz...

Thạch Đạp không ngừng ném những hạt giống trong tay ra, miệng vẫn thản nhiên nói, đồng thời Khư Linh Thương trong tay lại lần nữa biến ảo thành chín hư ảnh.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua, sau đó liền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phóng Tử Đao ra đánh về phía Khư Linh Thương. Đồng thời hắn cũng xuất ra 'Vụ liên tâm hỏa' của mình.

Thấy Diệp Mặc lại một lần nữa xuất ra Thiên hỏa, thì Thạch Đạp liền cười lạnh liên tục. Thiên hỏa của Tác An Sơn tuy rằng có đẳng cấp thấp hơn so với Diệp Mặc, nhưng cũng không kém nhiều. Mà Tác An Sơn lại là tu vi

Hóa Chân viên mãn, nhưng y còn không sợ Thiên hỏa của lão, thì Thiên hỏa của Diệp Mặc sao có thể khiến y sợ được? Cho dù Thiên hỏa của Diệp Mặc thật sự có thể khắc chế được những hạt giống cây mây kia, thì y cũng vẫn còn thủ đoạn khác để có thể dễ dàng giết chết Diệp Mặc.

Nhưng lúc này thì Thạch Đạp lại hoàn toàn thấy kinh dị, vì lần này Thiên hỏa của Diệp Mặc không giống như lần trước, trực tiếp dùng Thiên hỏa biến ảo thành Hỏa Vân. Lần này sau khi hắn xuất ra Thiên hỏa, thì liền trực tiếp biến ảo thành một vầng Thái Dương mầu xanh. Vầng Thái Dương kia to như một quả cầu, treo lơ lửng trong hư không.

Vầng Thái Dương mầu xanh sau khi được Diệp Mặc treo lên, thì lập tức tản mát ra vô số quang mang mầu xanh. Trong nháy mắt những quang mang rậm rạp kia liền bao phủ toàn bộ phạm vi xung quanh. Chỉ lát sau, thì một mảnh hư không này đã trở thành thế giới mầu xanh rồi.

Nếu như không phải bởi vì vầng Thái Dương mà Diệp Mặc biến ảo ra là mầu xanh, thì Tác An Sơn và Thạch Đạp thậm chí còn cho rằng mình đã lại một lần nữa trở về lục địa, trở về đại lục tu chân rồi, chứ không phải là ở cái 'Vết nứt hư không' này nữa.

Tác An Sơn thấy vầng Thái Dương mầu xanh của Diệp Mặc, thì ánh mắt lập tức ngưng tụ lại. Lão đã là tồn tại trên đỉnh ở Tu Chân Giới rồi, sao có thể không đoán ra vầng Thái Dương kia của Diệp Mặc xuất ra chính là công pháp thi triển Thiên hỏa chứ? Cái này khác hoàn toàn với Hỏa Vân mà lúc trước Diệp Mặc thi triển ra, vì đây mới chân chính là một phương pháp vận dụng Thiên hỏa.

Trước kia lão đã từng tìm kiếm qua vô số năm, cũng chưa từng tìm được công pháp Thiên hỏa, hôm nay lại không ngờ rằng có thể thấy được nó trên người tên tu sĩ Hóa Chân tầng hai trẻ tuổi này. Điều này khiến cho Tác An Sơn phải cảm thán không thôi. Lão không biết trên người tên tu sĩ Hóa Chân này rốt cuộc còn bao nhiêu đồ tốt nữa, vì sao trước đây mình lại không bắt được hắn nhỉ?

Nhưng vầng Thái Dương càng ngày càng dầy đặc những quang mang Thiên hỏa mầu xanh kia đã khiến cho lão không cách nào thèm muốn được nữa. Lão miễn cưỡng xuất ra 'Ly minh hỏa' của mình, để biến ảo ra một vòng bảo hộ, chặn lại những quang mang mầu xanh kia.

Mà lúc này thì Thạch Đạp lại không được tốt như vậy, y phát hiện Diệp Mặc căn bản là không dùng Hỏa Vân để thiêu đốt những cây mây rậm rạp của mình, mà chỉ xuất ra một vầng Thái Dương kia. Mà hết lần này tới lần khác, cái vầng Thái Dương kia lại khiến y hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Âm thanh ‘Xuy xuy’ liên tiếp vang lên, mùi cháy khét càng ngày càng đậm, những cây mây vô biên vô hạn cùng với những hạt giống còn đang nẩy mầm đều bị Cửu Dương thiên hỏa của Diệp Mặc thiêu rụi trong nháy mắt. Chỉ trong chốc lát, thì một mảnh hư không này đều đã tràn ngập mùi khét rồi.

Thạch Đạp lộ ra vẻ mặt kinh hãi, y không ngờ rằng con kiến hôi mà mình mời đến hổ trợ còn có khả năng sử dụng Thiên hỏa lợi hại hơn cả Tác An Sơn. Hơn nữa sát trận cấp chín của y lúc này đã tự bạo để đả thương Tác An Sơn rồi.

Ầm...

Lúc này thì Tử Đao và Khư Linh Thương mới hoàn toàn va chạm vào nhau. Chín đạo thương ảnh biến ảo ra lập tức đã bị phân liệt.

Diệp Mặc lại bị đánh bay ra xa hơn mười thước, rơi vào trung tâm không gian bão cát. Diệp Mặc biết rằng chân nguyên và thần thức của hắn tuy rằng rất cường đại, nhưng vẫn chưa thể sánh với Thạch Đạp và Tác An Sơn được. Tu vi của hai tên này đã vượt qua phạm trù Hóa Chân đỉnh rồi, thậm chí có thể sánh ngang với Hư Tiên cũng nên.

Lần này sau khi Thạch Đạp đem Diệp Mặc đánh bay ra, thì không hề có chút vui mừng nào cả. Vì y biết, mặc dù là chân nguyên của y cường hãn hơn Diệp Mặc, nhưng vì lúc trước đã bị thương, và vì Diệp Mặc sử dụng

mánh khóe khiến cho chân nguyên của y tiêu hao quá lớn. Nếu như không thể giết Diệp Mặc trong thời gian ngắn, thì càng lúc y sẽ càng trở nên bất lợi hơn.

Thẳng đến hiện tại, thì y vẫn không thể hiểu được, vì sao khi sát trận cấp chín của y tự bạo, Diệp Mặc lại vẫn có thể bình yên vô sự?

Thạch Đạp tuy rằng không nghĩ ra, nhưng cũng không có thời gian để suy nghĩ những thứ này. Y lạnh lùng nhìn Diệp Mặc:

- Đây là mày bức tao, tao sẽ cho mày biết cái gì mới là sự tuyệt vọng.

Nói xong thì y liền vung tay lên, vô số cái bóng liền hiện ra trong hư không. Y lại tiếp tục phun ra một ngụm máu. Sau khi tinh huyết phun lên những cái bóng kia, đã bắt đầu cử động.

Sau khi Diệp Mặc có thể nhìn rõ ràng những cái bóng đen kia, thì liền kêu lên một tiếng khiếp sợ:

- Thi khôi, là thi khôi Hóa Chân...

Thi khôi là một loại công pháp cực kỳ tàn nhẫn. Tu sĩ tu luyện loại công pháp này sau khi bắt sống được tu sĩ khác, thì sẽ giam cầm Nguyên Thần của tu sĩ bị bắt, sau đó đem thân thể của tù binh đặt vào một loại nước thuốc rồi ngâm trong đó trăm năm. Mà tu sĩ tù binh này cả trăm năm sau cũng sẽ không bị chết, chỉ là thân xác trở nên cứng rắn như thép mà thôi. Sau đó thân xác sẽ được đem ra khỏi nước thuốc, rồi lại sử dụng chính chân nguyên chi hỏa thiêu đốt thêm trăm năm nữa.

Thời gian hai trăm năm này, tu sĩ bị bào chế thành thi khôi đều luôn luôn thanh tỉnh, không chỉ chịu đựng sự dằn vặt khủng khiếp, mà còn phải chịu đựng sự sợ hãi vô tận. Sau hai trăm năm, thì thần trí của tu sĩ tù binh sẽ bị tu sĩ khống chế họ cắn nuốt, còn Nguyên Thần thì lại được giữ lại.

Lúc này thì bọn họ sẽ chỉ còn là một con rối thi thể mà thôi, nhưng loại thi khôi này so với bản thân lúc trước còn lợi hại hơn, bởi vì bọn chúng sẽ

không sợ bất cứ một thương tổn nào, vì có một thân thể cứng rắn không gì sánh được. Hơn nữa kỹ năng cũng không hề ít, có thể nói, một khi có được số lượng thi khôi nhất định, thì cho dù là tu sĩ tu vi cao hơn thi khôi tới mấy đẳng cấp, thì cũng sẽ bị những thi khôi này vây công tiêu diệt.

Mà thực lực của loại thi khôi này thì căn cứ chính vào thực lực của thân xác trước khi bị bào chế. Nếu như một tu sĩ Hư Thần bị bào chế thành thi khôi, thì đó chính là thi khôi Hư Thần. Mà những thi khôi trước mắt này, đều là sử dụng tu sĩ Hóa Chân để bào chế, hiển nhiên đều là thi khôi Hóa Chân rồi.

Tác An Sơn nhìn thấy những thi khôi kia, thì nhất thời vô cùng kinh hãi, chỉ vào Thạch Đạp nói:

- Mày, hóa ra nhiều tu sĩ bị mất tích tại Hắc Thạch thành đều bị mày luyện chế thành thi khôi rồi sao? Mày, mày...

Sắc mặt Thạch Đạp lúc này có chút tái nhợt đi, không còn bộ dạng thong dong như trước nữa. Y lạnh lùng nhìn lướt qua Tác An Sơn rồi nói:

- Mày chính là kẻ sẽ trở thành thi khôi Hóa Chân thứ chín trăm ba mươi mốt của tao.

Nói xong, thì y lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi nói:

- Bức tao thi triển ra thi khôi, thì mày sẽ là một trong những thi khôi có tu vi kém cỏi nhất của tao.

Cửu Dương thiên hỏa của Diệp Mặc lúc này đã càn quét hết toàn bộ cây mây của Thạch Đạp rồi. Lúc này không muốn tiếp tục tiêu hao thần trí nữa, nên lập tức phất tay thu hồi lại 'Vụ liên tâm hỏa'. Đồng thời nuốt xuống mấy viên 'Phục thần đan'. Sau đó hắn mới nhìn chằm chằm vào Thạch Đạp lạnh giọng nói:

- Họ Thạch kia, mày có thực lực như thế này, không ngờ lại tới tận ngày hôm nay mới động thủ, còn muốn nhờ tao trợ giúp nữa. Sợ rằng không phải

nguyên nhân là do 'Ly minh hỏa' của Tác An Sơn đâu nhỉ? Còn nữa, mày diễn kịch cũng thật giỏi, thiếu chút nữa thì tao đã tin là sự thật rồi.

Thạch Đạp cũng nuốt xuống mấy chục viên đan dược, sau đó nhìn Diệp Mặc một cách dữ tợn:

- Tao không phải là diễn kịch, tao thực sự là phẫn nộ. Từ Thanh Phi là do chính tao đưa ra ngoài, chẳng lẽ còn không cho phép tao phẫn nộ hay sao?

Nói xong thì y liền băng lãnh nói tiếp:

- Mày biết vì sao tao không biến Cảnh Học Minh thành thi khôi hay không? Bởi vì Từ Thanh Phi là người mà tao yêu nhất, cho nên trước khi tao biến cô ta thành thi khôi, thì ta muốn thỏa mãn một nguyện vọng của cô ta. Bởi vì Từ Thanh Phi đối với Tác An Sơn cũng chỉ là hư tình giả ý, nhưng tao lại biết cô ta thực sự đã động tâm với tên Cảnh Học Minh kia. Cho nên tao muốn cho cô ta và Cảnh Học Minh cùng nhau biến thành thi khôi, đáng tiếc, hôm nay tao đã phải sử dụng đến thi khôi của mình, thật sự là quá sớm...

Giọng điệu của Thạch Đạp lúc này đã trở nên bình tĩnh, giống như là đang nói một chuyện đương nhiên vậy.

- Biến thái.

Diệp Mặc châm chọc một câu. Khi Diệp Mặc khôi phục lại chân nguyên và thần thức của chính mình, thì Diệp Mặc cũng đã khôi phục. Cho nên hắn cũng không chọn việc động thủ trước, vì hiện tại Thạch Đạp đã xuất ra thi khôi rồi, cho nên lúc này động thủ hay lát nữa mới động thủ thì cũng chẳng khác gì nhau.

Lúc này hắn thật sự là không biết lão Hắc kia nên hài lòng hay phiền muộn đây. Y không bị biến thành một thi khôi chỉ vì vợ của tên Thạch Đạp kia thích y mà thôi...

- Tao biết mày tại sao phải đợi tới tận lúc này mới động thủ rồi. Mày chờ

đợi cũng không phải là một kẻ như tên họ Diệp kia tới để có thể ngăn cản Thiên hỏa của tao. Vì cho dù là hôm nay tên họ Diệp kia không xuất hiện, thì mày cũng sẽ động thủ, bởi vì thứ mày chờ chính là...

Tác An Sơn cười nhạt châm chọc, chỉ là lão căn bản chưa nói xong, thì đã bị Thạch Đạp hét lớn một tiếng:

- Câm mồm!

Tiếp đó Thạch Đạp liền vung cánh tay cầm Khư Linh Thương lên, thì mấy trăm Thi khôi kia lập tức điên cuồng lao về hướng Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1361

Giết Thi Khôi

Diệp Mặc đến kinh ngạc cũng không kinh ngạc, vô số trận kỳ trong tay được vứt ra, những trận kỳ này trong nháy mắt bị hắn ném hết ra ngoài.

Thạch Đạp thấy Diệp Mặc không ngừng ném trận kỳ ra ngoài, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Tôi nói trước đó thấy anh lén la lén lút ở nơi này, hóa ra là bố trí trận pháp. Trận pháp này của anh không bị tôi nhìn thấy, cũng coi là có bản lĩnh, nhưng cho dù anh bố trí ra…

Trận kỳ cuối cùng của Diệp Mặc được vứt xuống, lời nói của Thạch Đạp lập tức dừng lại, ngay sau đó vẻ mặt của gã lộ ra vẻ kinh hãi, gã thậm chí không dám tin vào những gì mình nhìn thấy trước mắt. Tên tu sĩ chỉ mới Hóa Chân tầng thứ hai trước mặt, sao lại có thể ẩn nấp một trận pháp cấp chín mà ngay đến gã cũng không nhìn ra?

Thạch Đạp phát hiện ra gã chẳng những không nhìn ra trận pháp cấp chín này, hơn nữa khi trận pháp cấp chín này khởi động, gã cũng không nhận ra.

- Không ngờ anh cũng là một tông sư trận pháp cấp chín…

Thạch Đạp kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói.

Lúc này gã đã chắc chắn Diệp Mặc chẳng những là một tông sư trận pháp cấp chín, thậm chí còn là một tông sư trận pháp cấp chín còn lợi hại hơn cả gã.

Vì lúc trước khi mình bố trí trận pháp, Diệp Mặc bị gã vây khốn trong trận pháp nhưng sắc mặt bình thản không thay đổi, rõ ràng là không sợ trận pháp của gã. Trên thực tế cũng như vậy, trận pháp của gã phát nổ, đến một sợi tóc của Diệp Mặc cũng không bị thương hại gì. Còn trận pháp mà Diệp Mặc bố trí gã chẳng những không nhìn ra, bây giờ khi Diệp Mặc khởi động, gã thậm chí đến trận pháp cũng không nhận ra nữa.

Nhưng ngay sau đó Thạch Đạp biết bây giờ không phải là lúc bận tâm đến chuyện này, trong miệng gã phát ra từng âm thanh như gió rít, đồng thời cũng ném ra ngoài mấy trận kỳ.

Những Thi khôi vốn dĩ lộn xộn kia lập tức trở nên có trật tự, thậm chí hợp thành một trận pháp hình thù ký dị, hơn nữa một phần thi khôi cũng đã phóng ra pháp bảo hướng về phía Diệp Mặc.

Sắc mặt Diệp Mặc liền biến sắc, nhiều tu sĩ Hóa Chân như vậy cùng xông về phía hắn, một khi những Thi khôi Hóa chân này cùng phóng ra pháp bảo tấn công hắn, cho dù hắn bây giờ đã là Hóa Chân đỉnh phong có ba đầu sáu tay, thì cũng chết là cái chắc. Lúc này hắn căn bản cũng không do dự chút nào, liền khởi động pháp bảo.

Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận trong nháy mắt được khởi động, Diệp Mặc đã định sẵn học theo hành động tự phát nổ trận pháp vừa nãy của Thạch Đạp. Nhiều thi khôi Hóa Chân như này cùng tấn công hắn, đó có thể nói là kinh thiên động địa. Ngoài tự phát nổ trận pháp, Diệp Mặc cũng không nghĩ ra được cách nào có thể ngăn cản lại được.

Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận trong nháy mắt được khởi động, vô số Huyễn Vân Đao quang và đao khí khuấy động toàn không gian. Cái lợi hại nhất của trận pháp này là những Huyễn Vân đao quang này ngoại trừ thần thức có thể quét đến bộ phận bên ngoài, còn có vô số đao quang bí mật, thậm chí mắt thường căn bản cũng không nhìn thấy được.

Một khi bị đao quang bí mật này quét trúng, chỉ cần bị thương một chút, thì tất sẽ bị ngưng lại trong chốc lát. Trong khoảnh khắc này, cũng đã có thể

khiến vô số đao quang quét đến. Những đao quang này thần thức đều không thể quét đến được, sao mà trốn thoát được? Cho dù có bản lĩnh thông thiên, thì cũng chỉ có chết.

Đặc điểm này của Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận khi Diệp Mặc mới gặp Kế Trí Nguyên, lĩnh ngộ được từ trong kiếm quang vô hình vô ảnh của anh ta. Chỉ có điều khi Diệp Mặc bố trí, so với Kế Trí Nguyên ngày trước không biết mạnh đến mức nào rồi.

Đây cùng là vì Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, bất cứ thứ gì, chỉ cần bị hắn nhìn thấy, chỉ cần hắn muốn có được, thì có thể thông qua Tam Sinh quyết diễn sinh thành đồ của mình.

Thạch Đạp là tông sư trận pháp cấp chín, mặc dù gã hoàn toàn không hiểu tính năng của Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận của Diệp Mặc, nhưng lốc xoáy đao quang và đao khí trên bề mặt, cũng đã khiến gã biết được trận pháp này tuyệt đối không kém gì so với Hồi Hoàn Lục Tiên trận khi trước gã bố trí.

Gã không chút do dự hét lên một tiếng, triệu tập gần trăm thi khôi từng đoàn từng đoàn vây lấy gã, toàn bộ những thi khôi đó đều phóng ra pháp bảo, hình thành một góc chết được xung quanh nơi mà Thạch Đạp đang đứng khiến Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận không thể nào tấn công.

Còn lúc này Diệp Mặc lại kinh dị phát hiện ra, vài trăm thi khôi khác cũng không phóng ra pháp bảo tấn công hắn như những gì hắn nghĩ, mà lại chỉ có mười mấy thi khôi phóng ra pháp bảo đơn giản tấn công hắn. Phần lớn thi khôi ngoại trừ ngây dại ra xông về phía hắn, thì cũng không có hành động nào khác.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn gần trăm thi khôi bảo vệ Thạch Đạp, lập tức hiểu ra đây là chuyện gì. Lúc này sắc mặt Thạch Đạp tái nhợt, hơn nữa lại không ngừng dùng đan dược.

Rất rõ ràng là những thi khôi này của Thạch Đạp cũng không hoàn toàn

bị gã điều khiển được, gã chỉ là bước đầu điều khiển được lũ này thôi. Bất luận thần thức của gã vẫn đang chỉ huy những thi khôi này, bây giờ cũng chưa thể mượt mà như ý được. Hiểu được điểm này, Diệp Mặc nhất thời cảm thấy yên tâm.

Nếu như hắn không có trận pháp, hoặc những thủ đoạn khác, một khi bị những thi khôi chỉ biết xông đến theo bản năng này vây lại, quả thực là khó có thể thoát thân được. Nhưng bây giờ hắn có trận pháp cấp chín, còn Thạch Đạp vẫn còn vì trận pháp của hắn mà tự vệ, lại cần phải dùng phần lớn thần thức để điều khiển gần trăm thi khôi này bảo vệ mình, những thi khôi dư thừa lại căn bản cũng không có gì là uy hiếp cả.

Chả trách Thạch Đạp lúc trước không dùng thi khôi vây tấn công Tác An Sơn, còn tự phát nổ trận pháp của mình. Cái này cũng không phải nói thi khôi của Thạch Đạp không có cách nào giết được Tác An Sơn, mà là vì một khi Thạch Đạp dùng những thi khôi này tấn công Tác An Sơn, cho dù giết được Tác An Sơn, gã bị thương càng bị nghiêm trọng hơn mà thôi, hơn nữa còn là thần thức bị thương, thần thức bị thương so với thân thể hoặc kinh mạch bị thương còn khó chữa hơn nhiều.

Đồng thời chỉ huy mấy trăm thi khôi vẫn chưa được luyện hóa hoàn toàn tấn xông một người còn mạnh hơn gã, tiêu hao thần thức cũng không phải là chút đỉnh, nói không chừng cần phải dùng bí pháp mới có thể giữ vững được. Huống chi một khi những thi khôi này vượt khỏi tầm khống chế, khi không còn cách nào khống chế được, ngay cả bản thân Thạch Đạp, cũng có khả năng bị thi khôi này cắn trả.

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc lại phát hiện ra, những thi khôi này mặc dù không có cách nào phát huy được 1/100 sức mạnh, nhưng cũng không sợ đao quang của hắn một chút nào, bất luận là đao quang huyễn hóa, hay là đao quang ẩn hình hoặc đao khí, đánh vào những thi khôi này, chẳng qua chỉ phát lên những âm thanh như sắt thép mà thôi.

Diệp Mặc cũng đồng thời phát hiện ra, những thi khôi này không thể nào hoàn toàn bộc phát hết sức mạnh, nhưng một khi hắn bị những thi khôi này

vây lại, bản năng những thi khôi này kích thích, khi không còn bị Thạch Đạp điều khiển nữa, gã thậm chí cũng sẽ bị giết chết.

Mặc dù Diệp Mặc không biết Thạch Đạp tại sao không để lại một phần thi khôi, chỉ khống chế một phần tấn công hắn, mà hắn lại biết bất luận thế nào, cũng không thể bị những thi khôi này vây khốn lại.

Tốc độ của những thi khôi này mặc dù nhanh, nhưng sát trận ở chỗ này là của Diệp Mặc, cho nên Diệp Mặc chỉ cần trong nháy mắt là có thể thoát được vòng vây của thi khôi, đồng thời hai tay giơ lên, hơn mười tia sét liền đã tấn công đến.

Ầm, ầm, ầm…

Những tia sét này của Diệp Mặc vô cùng mạnh, thậm chí còn có thể sánh với độ kiếp của tu sĩ Hóa Chân, nhưng Diệp Mặc phát hiện ra hơn mười tia sét của hắn đánh lên người mấy thi khôi kia, chỉ có một thi khôi bị hắn đánh tan thành tro bụi, còn những con còn lại chỉ mất đi một cánh tay hoặc một chân mà thôi, còn có thi khôi còn không bị mảy may tổn hao một cái lông chân nào.

Nói cách khác hắn cần phải giết chết toàn bộ thi khôi này, thậm chí hàng trăm hàng nghìn lần phóng lôi kiếm ra. Diệp Mặc hít một hơi dài, phóng ra nhiều lôi kiếm như vậy, hắn vẫn chưa giết hết đám thi khôi kia, bản thân hắn cũng đã xong đời rồi.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện ra bất luận trận pháp hay là lôi kiếm của hắn, đối với những thi khôi này không ngờ là vô hiệu.

Ngay sau đó Diệp Mặc lại phóng mấy chục đường lôi kiếm tấn công Thạch Đạp đang ngây dại kia, nhưng những đường lôi kiếm này còn chưa rơi xuống đỉnh đầu Thạch Đạp, thì gần trăm thi khôi xung quanh gã lại phóng ra tấm lá chắn, nhiều tấm lá chắn chân khí như này lập tức hình thành lên một vòng tầng ngự vô cùng kiên cố.

- Thịch thịch thịch…

Lôi kiếm của Diệp Mặc đánh lên trên tầng phòng ngự kia, giống như đá ném vào biển vậy, không tóe lên chút bọt sóng nào.

Diệp Mặc nhất thời im lặng, may nhờ tên Thạch Đạp này còn chưa khống chế hoàn toàn được lũ thi khôi này, một khi gã hoàn toàn điều khiển được lũ thi khôi này, thì mình làm gì còn chút cơ hội ngăn cản nào nữa? Ngoại trừ tự phát nổ trận pháp của mình ra, hắn cũng không nghĩ ra được cách nào hay hơn có thể thoát được từ tay Thạch Đạp.

Diệp Mặc bất mãn không nói được câu nào, nhưng không biết Thạch Đạp đã chấn động đến một câu cũng không nói ra được, nếu nói biểu hiện lúc trước của Diệp Mặc đã vô cùng kinh diễm rồi, lôi kiếm của Diệp Mặc phóng ra kinh khủng như vậy, cũng đã khiến gã hoàn toàn đơ người ra.

Trên đời này làm gì có tu sĩ Hóa Chân tầng thứ hai biến thái như này? Thạch Đạp khẳng định cho dù ở đại lục Tu Chân của bọn họ, từ trước tới giờ chưa bao giờ xuất hiện tu sĩ Hóa Chân tầng thứ hai như Diệp Mặc.

Nếu như không phải lúc trước gã lo lắng Diệp Mặc cũng học kiểu tự nổ trận pháp của gã, đem gần hơn nửa trăm thi khôi đến bảo vệ quanh mình. Thì lúc này, gã cũng đã bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh thương rồi, lại thêm trận pháp cấp chín, hôm nay Thạch Đạp gã cũng chỉ có chết.

Thạch Đạp lúc này mới sợ hãi thực sự, thủ đoạn của gã cũng đã lấy ra hết, nếu tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ hai biến thái này còn thủ đoạn nào khác, thì gã hôm nay đúng là khó có thể sống sót rời khỏi nơi này được.

Cho dù hắn không còn thủ đoạn nào khác, thì bản thân mình cũng không kiên trì được bao lâu nữa, vì bây giờ những thi khôi dưới sự điều khiển của gã đều tiêu hao quá nhiều chân nguyên thần thức của gã. Một khi đến một mức độ nhất định, không đợi Diệp Mặc đến giết gã, thì mình cũng không thể kiên trì thêm được nữa.

Vốn dĩ Diệp Mặc định khi giằng co với Thạch Đạp thì để Vô Ảnh ra giúp, nhưng không ngờ, lúc này Vô Ảnh nhìn thấy Diệp Mặc hoàn toàn chiếm thế thượng phong, lại không tiếp tục ẩn nấp nữa, lại trực tiếp xông về một trong số những thi khôi kia.

Chỉ trong chốc lát, Vô Ảnh liền từ trong thân thể của thi khôi kia xông ra, xông vào thi khôi khác.

Lúc Diệp Mặc đang không biết chuyện gì xảy ra, thì thi khôi vừa nãy bị Vô Ảnh xông vào đã không có chút dấu hiệu nào mà ngã xuống, dường như biến thành một khoáng thạch cứng.

Lúc này Diệp Mặc căn bản cũng không cần kết nối với Vô Ảnh, cũng biết Vô Ảnh vừa nãy đã cắn nuốt nguyên thần của thi khôi này.

Cùng với thi khôi kia ngã xuống, Diệp Mặc hoàn toàn hiểu ra, những thi khôi này mặc dù mạnh, nhưng lại cùng có một sơ hở lớn giống nhau, chỉ cần có cách nuốt được nguyên thần không có thần trí của những thi khôi này, thì những thi khôi này đều biến thành một tảng đá.

Diệp Mặc biết một khi những thi khôi này bị Vô Ảnh giết chết, thì Thạch Đạp kia cũng không cần phải lo lắng nữa. Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy thân mình rùng lạnh, một sát cơ trước nay chưa từng có trong nháy mắt tràn vào trong thần trí của hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1362

Thông Đạo Phi Thăng

Tác An Sơn.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc liền nhớ tới lão già này, đồng thời cũng lập tức tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Bại lộ chuyện Thế giới trang vàng và việc mất mạng, thì đối với Diệp Mặc mà nói, hiển nhiên giữ mạng vẫn là trọng yếu hơn.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên, một cột khí lưu cao hơn mười trượng hiện ra tại vị trí của Diệp Mặc vừa đứng, mảnh đất kia hoàn toàn không còn thứ gì tồn tại được cả. Nếu không phải vì chỗ hắn đứng là 'Vết nứt hư không', thì đã có một cái hố sâu rồi.

Mà những đợt sóng không gian đao gió và không gian cát mịn cũng không bị vụ nổ kinh khủng kia cuốn đi, mà toàn bộ bị trói buộc ở trong 'Vực'. Cự Xà mầu đen vươn đầu qua, thì những thứ này đều bị cắn nuốt toàn bộ không có ngoại lệ. Nếu như không phải là Diệp Mặc đã tiến vào Thế giới trang vàng, thì chắc cũng sẽ bị Hắc Xà này cắn nuốt nốt.

Diệp Mặc thông qua trận bàn theo dõi, chỉ có thể thấy được dư âm của vụ nổ và cái đầu Hắc Xà kia. Nháy mắt khi hắn lao ra từ Thế giới trang vàng, thì Tử Đao đã mang theo một ánh tím đánh về phía con Hắc Xà kia.

- Uuu... Tác An Sơn ở phía xa lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, không chút do dự nào mà nuốt vào một thứ mầu xanh lục, sau đó cầm lấy cây Xà Trượng đã sứt mẻ nhìn Diệp Mặc với vẻ mặt khiếp sợ:

- Vừa rồi mày làm thế nào có thể tránh thoát được vụ nổ của 'Bạo chân châu'? Mày làm sao mà biết trước được, lại làm thế nào mà có thể biến mất hoàn toàn trong nháy mắt như vậy?

Tác An Sơn hiện rất khiếp sợ, uy lực của 'Bạo ngọc trai' thì y rất rõ ràng, hơn nữa lại kích phát 'Bạo chân châu' trong không gian bị bó buộc này, thì uy lực so với 'Bạo chân châu' bình thường phải lợi hại hơn rất nhiều.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn Tác An Sơn rồi nói:

- Họ Tác kia, tao lại quên mất rằng mày có 'Hư không sinh cơ tủy', khó trách vì sao nhanh như vậy mày đã có thể tìm về cái mạng nhỏ của mình. Vừa rồi chẳng lẽ là tao đã nghe nhầm khi mày nói người mày hận nhất là Thạch phó thành chủ sao? Người ta cho mày với con gái thân càng thêm thân, vậy tại sao đảo mắt cái đã quay sang ám toán tao rồi? Lời mày nói ra là đánh rắm sao?

Sắc mặt Tác An Sơn tràn ngập tức giận, hắng giọng một tiếng. Nếu như lúc bình thường có người dám nói lời của lão là đánh rắm, thì lão sớm đã đem kẻ đó băm thây vạn đoạn rồi. Nhưng hiện tại thì lão lại không dám động thủ với Diệp Mặc. Nếu như vừa rồi đã ám toán Diệp Mặc không thành công, thì lão chắc chắn sẽ không động thủ một cách vội vàng nữa.

Diệp Mặc cũng rất nhanh đã hiểu, vì sao Tác An Sơn lại phải ra tay ám toán hắn rồi. Vì lúc này Thạch Đạp đã không còn khả năng tự bảo vệ mình trong 'Không gian cửu huyễn sát trận' nữa rồi. Thạch Đạp vẫn còn đang liều mạng ném ra những miếng trận kỳ, hiển nhiên là đang muốn bố trí một cái trập pháp phòng ngự. Đáng tiếc chính là y đối với 'Không gian cửu huyễn sát trận' một điểm cũng không hiểu, nên cho dù y có thể bố trí ra được trận pháp phòng ngự, thì cũng không phải là một thời gian ngắn có thể làm được.

Lúc này thì 'Vô ảnh' bay lượn đã có chút không ổn định rồi, nhưng trên mặt đất chí ít thì cũng đã có tới mấy trăm thi khôi Hóa Chân rồi. Diệp Mặc biết lúc này 'Vô ảnh' cũng đã đạt đến cực hạn.

Hắn liền thu hồi 'Vô ảnh' lại. Thi khôi mặc dù còn nhiều, nhưng hiện tại Thạch Đạp ngay bản thân còn khó giữ, cho nên hắn căn bản là không cần phải đi đối phó với mấy cái thi khôi kia. Chỉ cần không ngừng thi triển lôi kiếm đối phó Thạch Đạp là được rồi.

Thạch Đạp hiển nhiên cũng hiểu được điều đó, cho nên sắc mặt tái nhợt có chút hoảng sợ, đồng thời không ngừng nuốt đan dược vào, dường như muốn tiếp tục không chế những thi khôi còn lại.

Tác An Sơn nghe Diệp Mặc nói xong, thì chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không hề nói câu nào. Ngọn núi khổng lồ ở tay trái của lão lại một lần nữa hiện ra, hiển nhiên là hiện tại lão đã xem việc giết chết Diệp Mặc mới là việc trọng yếu nhất. Lão không dám ra tay trước, là vì biết Diệp Mặc không dễ chọc, đối với Diệp Mặc cũng đã có sự kiêng kỵ rất sâu. Thậm chí nếu như hiện tại Diệp Mặc nói để cho lão rời đi, thì lão cũng sẽ không có chút do dự nào mà rời khỏi chỗ này ngay lập tức.

'Đại đỉnh tám cực' lại lần nữa xoay tròn trên đầu Diệp Mặc. Tác An Sơn đã khôi phục lại chân nguyên, có lẽ ít nhất là đã khôi phục lại bẩy tám phần, bất quá hiện tại chỗ này vẫn là sát trận của mình, cho nên hắn cũng không thật sự sợ hãi.

Trong khi Diệp Mặc đang chờ đợi Tác An Sơn ra tay, thì sắc mặt Tác An Sơn bỗng nhiên đại biến, lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Diệp Mặc vẫn chưa biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, thì đã nhìn thấy một khe nứt hiện ra trên đỉnh đầu của lão, thông qua khe nứt có thể thấy được bóng dáng của bầu trời. Chỉ là cái khe này ở càng gần phía bọn họ thì càng nhỏ hẹp, còn càng tiến về phía Hắc Thạch thành thì lại càng to rộng hơn. Thật giống như là có người đã xé rách không gian từ phía Hắc Thạch thành, xé ra một cái thông đạo phi thăng trong phiến không gian này, sau đó nó mới kéo dài tới tận đây.

Đã nhìn thấy bầu trời, thì cũng có nghĩa là đã có thể rời khỏi 'Vết nứt hư không' này rồi. Lúc này Diệp Mặc cũng đại hỉ, hắn cũng không hề suy nghĩ

mà xông lên, nhưng lại có một cỗ lực lượng cực mạnh ngăn trở hắn lại. Còn Tác An Sơn thì lại không chút khó khăn nào mà lao xuyên qua cái khe kia rồi.

Không đợi Diệp Mặc phản ứng, thì Thạch Đạp vốn kiên trì không nổi cũng đã lộ ra vẻ mặt đại hỉ. Y lập tức cũng lao xuyên qua cái khe nứt kia giống như Tác An Sơn biến mất ở phía bầu trời xa xa kia. Mà lúc này thì sát trận cấp chín của Diệp Mặc cũng không có chút tác dụng nào cả.

Phi thăng.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc liền hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì, sắc mặt của hắn liền trở nên khó coi. Ở thời khắc mấu chốt này, không ngờ lại mở ra một thông đạo phi thăng. Đây rốt cuộc là vì sao?

Nếu như không phải là thông đạo phi thăng, thì Tác An Sơn và Thạch Đạp sớm muộn gì cũng rơi vào tay hắn. Nhưng giờ cả hai đều đã không còn lại cả cái bóng, nên Diệp Mặc rất không cam lòng, hơn nữa mặc dù là có cái thông đạo phi thăng kia, nhưng hắn lại không thể nào rời khỏi, vì chỉ khi nào hắn đạt được điều kiện phi thăng là tu vi Hóa Chân viên mãn, thì mới có thể đi xuyên qua cái khe kia giống như Tác An Sơn và Thạch Đạp.

Thạch Đạp vội vã bay đi, thậm chí ngay cả Thi Khôi Hóa Chân cũng không mang đi. Ngoại trừ mấy trăm Thi Khôi bị 'Vô ảnh' cắn nuốt ra, thì những Thi Khôi còn lại hiện đã tán loạn như một bầy ruồi.

Diệp Mặc thấy trận pháp của mình và Thạch Đạp chỉ có thể vây khốn những Thi Khôi này, chứ không thể làm gì chúng cả, nên thẳng thắn thu hồi lại cả hai cái trận pháp. Những Thi Khôi kia đã không còn bị trận pháp ràng buộc, toàn bộ liền lọt vào trong cái thông đạo phi thăng kia, đảo mắt cái đã không còn tăm tích.

Đối với mấy cái Thi Khôi này, thì Diệp Mặc cũng không hề muốn giữ lại. Hắn không hiểu gì về Thi Khôi, cũng không muốn nhận lấy những thứ vật phẩm tàn độc này. Để cho những Thi Khôi đó tự sinh tự diệt chính là

biện pháp tốt nhất.

Ngay khi Diệp Mặc muốn tiếp tục liên hệ với lão Hắc Cảnh Học Minh, thì lão Hắc đã lao tới từ phía xa. Sau khi y thấy Diệp Mặc, thì liền vui mừng, ném ra một cái ngọc giản về phía Diệp Mặc rồi nói:

- Nguyên nhân chuyện này có ở bên trong ngọc giản. Hiện giờ tôi phải phi thăng rồi, người anh em, chúng ta hẹn gặp lại tại Tiên Giới...

Nói xong câu đó, thì trong nháy mắt, Cảnh Học Minh đã biến mất ở trong thông đạo phi thăng kia.

Diệp Mặc liền tranh thủ thời gian nắm lấy ngọc giản mà Cảnh Học Minh đưa cho. Nhìn về phía lão Hắc biến mất, thì trong lòng có chút buồn vô cớ. Bằng hữu cũng đã phi thăng rồi, kẻ thù cũng phi thăng rồi, ở 'Vết nứt hư không' này chỉ còn lại có mình hắn mà thôi.

Diệp Mặc dùng thần thức quét vào trong ngọc giản, liền có giọng nói cấp thiết của Cảnh Học Minh truyền đến:

- Bằng hữu tại Hắc Thạch thành của tôi nói cho tôi biết, Hắc Thạch thành xảy ra nội loạn, Hắc Diêm Vương lại không có ở Hắc Thạch thành. Nên trung tâm Hắc Thạch thành hoàn toàn đại loạn. Sau đó có người phát hiện ra một phong ấn rất lớn ở sâu trong lòng đất Hắc Thạch thành. Cái phong ấn kia dường như phong ấn một loại thiên địa linh vật vô cùng trân quý. Khi có người đánh vỡ cái phong ấn kia, thì không ngờ lại thấy thông đạo phi thăng được mở ra...

Nguyên nhân cũng không hề nói rõ ràng, ở mấy câu nói trước còn có một tấm bản đồ viết ngoáy rất vội vàng. Diệp Mặc nhìn thấy thì liền hiểu ra đây chính là bản đồ chỉ dẫn tới nơi thập tử vô sinh có thể có thông đạo rời khỏi 'Vết nứt hư không' này.

Diệp Mặc chỉ trầm mặc trong chốc lát, liền quyết định sẽ đi Hắc Thạch thành nhìn qua trước đã. Nếu như tu sĩ Hóa Chân viên mãn ở Hắc Thạch

thành đều đã phi thăng rồi, thì cái Hắc Thạch thành kia cũng không còn chút uy hiếp nào với hắn nữa.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức bay thật nhanh về phía Hắc Thạch thành. Khi hắn còn đang phi độn, thì lại lần nữa nghe được trên bầu trời phát ra thanh âm 'Rầm rầm', sau đó cái thông đạo phi thăng kia lại một lần nữa chậm rãi khép lại.

Lúc trước còn có thể nhìn thấy bầu trời, thì hiện tại đã không còn thấy gì nữa rồi. Thông đạo phi thăng lại bị phong bế một lần nữa rồi sao? Diệp Mặc sửng sốt, cảm giác thấy có chút kỳ quái. Hắn dừng lại, nhưng nghĩ tới linh vật bên trong Hắc Thạch thành, thì lại tiếp tục nhanh chóng đi về hướng Hắc Thạch thành.

Phú quý hiểm cầu (Tìm sự giầu có trong nguy hiểm - đại loại thế ^^). Nếu quả thật là có thứ tốt, nhưng lại vì sự cẩn thận của hắn mà lại bỏ lỡ, thì quả thật là thua lỗ rồi. Hiện tại, những thứ mà hắn có, thì đại bộ phận đều là ngẫu nhiên mà có được, nhưng cũng có một phần là do đã trải qua sự nguy hiểm khôn cùng mới có thể lấy được.

Lúc này tu vi luyện thể của hắn đã đạt tới Kiếp Cảnh rồi, cho nên liền toàn lực chạy thẳng một mạch. Chỉ mất mười ngày, thì hắn đã lại lần nữa tới Hắc Thạch thành rồi.

Lần trước hắn tới Hắc Thạch thành cách hiện tại cũng không lâu, nhưng lúc này khi lần thứ hai hắn tới Hắc Thạch thành, thì đã hoàn toàn khác rồi. Trước đây mặc dù hắn không hề vào thành, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức sự sống của tu sĩ ở trong Hắc Thạch thành. Còn hiện tại, khi hắn lại lần nữa tới Hắc Thạch thành này, thì thứ mà hắn cảm nhận được chỉ là một mảnh không gian trầm lặng.

Thần thức của Diệp Mặc liền quét vào trong. Nơi nơi bên trong Hắc Thạch thành đều là thi thể. Hiển nhiên là không lâu trước đây, ở chỗ này chính là một bãi chiến trường.

Thấy nhiều thi thể tu sĩ Hóa Chân tu vi chỉ kém chút nữa là có thể phi thăng được nằm la liệt ở chỗ này, thì Diệp Mặc không khỏi phải âm thầm thở dài một hơi.

Bất luận là Thạch Đạp hay Tác An Sơn, thì đều không phải là kẻ đơn giản. Lúc cuối cùng mình vì né tránh ám toán của Tác An Sơn mà phải trốn vào Thế giới trang vàng, thì cho dù là lúc đó Tác An Sơn không kịp phản ứng, sau này lão khẳng định cũng có thể nghĩ đến việc mình có tiểu thế giới. Nếu như sau này mình phi thăng lên Tiên Giới, sau đó gặp lại Tác An Sơn thì nhất định phải cẩn thận. Nếu có thể giết lão, thì tuyệt đối không thể nào do dự mà phải lập tức hạ thủ ngay.

Hắc Thạch thành lúc trước vẫn còn vô cùng náo nhiệt, thì lúc này chỉ còn có một mình Diệp Mặc bước đi trên đường. Một số quán xá đều vô cùng điêu tàn vì cuộc chiến trước đó, chỉ là những quán xá này trước khi bị tàn phá thì cũng đã bị cướp đoạt hết rồi.

Những đồ vật trên những thi thể tu sĩ Hóa Chân trong Hắc Thạch thành này cũng đã đã bị cướp đi, thỉnh thoảng còn có vài thi thể của tu sĩ cấp thấp nằm phía trên những thi thể tu sĩ Hóa Chân này, hiển nhiên là những tu sĩ cấp thấp này đều là bị liên lụy mà chết trong cuộc chiến.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, phát hiện đường phố xung quanh đều nằm trong phạm vi của cuộc bạo loạn.

Diệp Mặc không tiếp tục tìm tòi trên các con đường nữa. Những quán xá còn lại có lẽ còn chút thứ tốt, nhưng Diệp Mặc cũng biết, những thứ được chân chính coi là đồ tốt sẽ không bao giờ được bày bán trong quán cả, tất cả đều sẽ được cất trong nhẫn trữ vật. Cho nên dù hắn có đi tìm qua hết các quán xá còn lại, thì cũng không nhất định có thể tìm được bao nhiêu thứ tốt cả.

Cho nên trước tiên hắn muốn đi tới trung tâm Hắc Thạch thành. Hắn rất muốn biết phong ấn linh vật mà Cảnh Học Minh nói tới là cái thứ gì.

Thành phủ thì Diệp Mặc chưa hề đi qua, nhưng hắn khẳng định là phía trước thành phủ tuyệt đối sẽ không đổ nát như ở đây.

Nhà cao cửa rộng ở phía trước thành phủ đã đổ nát hoàn toàn, những 'Hư không hắc tinh thạch' xung quanh cũng đều đã ngổn ngang. Nói là đổ nát thì đúng là có chút không thích hợp rồi, thậm chí đã có thể gọi chỗ này là phế tích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1363

Gốc Khổ Trúc Thứ Hai

Xung quanh thành phủ thì những bức tường cũng đã hoàn toàn đổ nát, chỉ có lối đi tới hậu viện làm bằng gỗ coi như là còn hoàn chỉnh. Con đường bằng gỗ thì không đáng tiền như 'Hư không hắc tinh thạch', nhưng tại Hắc Thạch thành này, thì con đường bằng gỗ này lại là thứ trân quý nhất đấy, có thể coi như là một vật quý hiếm rồi.

Diệp Mặc đi theo con đường bằng gỗ được mấy chục thước, thì đã bị hai mặt tường của một ngôi đền vòm tròn đổ nát ngăn cản lại. Ngôi đền này ngoại trừ trận pháp che đậy thần thức bên ngoài miễn cưỡng còn tồn tại ra, thì bức tường còn lại đều đã bị hủy hết.

Trước mắt đều là những bức tường đổ nát chồng chất, hơn mười thi thể của tu sĩ Hóa Chân nằm la liệt ở đây. Trên mặt đất cũng loang lổ rất nhiều vũng máu.

Bên trong đền có rất nhiều thi thể của các tu sĩ Hóa Chân, và đầy những vũng máu dưới đất. Diệp Mặc đã nhìn thấy một quả cầu thủy tinh nằm ở giữa đền. Hắn chú ý tới cái quả cầu thủy tinh kia không phải là vì nó vô cùng đẹp, mà là vì bên trong nó có một gốc cây mầu xanh biếc.

- 'Khổ trúc'.

Diệp Mặc thốt lên, thanh âm của hắn vang vọng khắp bốn phía căn phòng, một lúc lâu sau vẫn còn chưa tan hết.

- Điều này sao có thể?

Trong lòng Diệp Mặc chấn động mãnh liệt, hắn hoàn toàn không thể

hiểu nổi, tại sao ở chỗ này có thể xuất hiện 'Khổ trúc' được? Lúc này hắn rốt cuộc đã hiểu được linh vật trong Hắc Thạch thành mà Cảnh Học Minh nói tới là gì rồi, hóa ra lại là 'Khổ trúc'. Loại linh vật này chính là thứ mà ngay cả tiên nhân đỉnh cấp cũng muốn cướp giật, làm sao lại có thể xuất hiện tại Hắc Thạch thành này chứ?

Đây tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Diệp Mặc rất rõ ràng, 'Khổ trúc' chính là một trong thập đại linh căn, trong thiên địa bất luận là có bao nhiêu thế giới, thì một trong thập đại linh căn cũng chỉ có thể xuất hiện duy nhất một cái. Mà 'Khổ trúc' thì hiện đang ở bên trong Thế giới trang vàng của hắn, nên tuyệt đối không thể nào có 'Khổ trúc' thứ hai được. Cho nên lúc này Diệp Mặc khẳng định là tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng thực tế thì hiện tại trước mặt của hắn đúng là một gốc 'Khổ trúc'. Diệp Mặc khẳng định rằng hắn không nhìn lầm, đây tuyệt đối là một gốc 'Khổ trúc'.

- Tại sao lại có thế như thế?

Diệp Mặc tự thì thào một câu. Sau đó hắn tự niệm cho mình mấy lần thanh thần quyết, ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới hoàn toàn tỉnh táo lại, sau đó mời cưỡng chế ánh mắt rời khỏi gốc 'Khổ trúc' kia, quan sát tình huống xung quanh.

Phía ngoài quả cầu thủy tinh có bốn mươi chín tượng đá hình dạng giống như con cóc, những con cóc này há cái mồm còn to hơn cả thân thể chúng ra bốn phía, hướng về toàn bộ các phương vị Hắc Thạch thành. Mà ở giữa bốn mươi chín bức tượng đá hình con cóc này, có một vị trí tương đối rộng rãi, trong vị trí đó có một cái bồ đoàn, hiển nhiên là dùng để ngồi Diệp Mặc lần thứ hai quan sát tỉ mỉ xung quanh, trong lòng cũng kinh ngạc. Vì hắn đã nhìn ra, không ngờ rằng đây lại là 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận'.

'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' thì đương nhiên là Diệp Mặc biết. Hắn là một tông sư trận pháp cấp chín, cho nên dù không thể bố trí ra được 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' thì cũng không có nghĩa là hắn không nhận ra cái trận pháp này.

Tác dụng của 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' chỉ có duy nhất một, đó chính là hấp thu sinh cơ nuôi dưỡng linh vật. Ở chỗ này có 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận', thì mục tiêu đã vô cùng rõ ràng, đó chính là hấp thu hoàn bộ sinh cơ của tu sĩ ở Hắc Thạch thành, sau đó nuôi dưỡng cho gốc 'Khổ trúc' kia.

Diệp Mặc đoán rằng do 'Khổ trúc' ở chỗ này không có đất trồng, không có ánh sáng mặt trời, cho nên chỉ có thể dựa vào linh khí và sinh cơ để tồn tại và phát triển. Nếu như là 'Khổ trúc' đã thành thục thì thôi, nhưng gốc 'Khổ trúc' trước mắt này còn chưa hề thành thục. Như vậy thì nhất định phải dùng sinh cơ để nuôi dưỡng. Nhưng Diệp Mặc vẫn cảm giác được cách suy nghĩ của mình có chút gì đó không đúng, vì gốc 'Khổ trúc' này cấp cho hắn một cảm giác rất quái dị.

'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' hấp thu sinh cơ, còn cần phải có người luyện hóa, sau đó mới có thể cung cấp cho 'Khổ trúc', mà cái bồ đoàn kia hẳn là chỗ ngồi của người luyện hóa sinh cơ cung cấp cho 'Khổ trúc'. Thế nhưng, sử dụng 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' để nuôi dưỡng linh vật còn có một cái đặc tính, chính là tu sĩ luyện hóa sinh cơ cũng cần phải luyện hóa cả sinh cơ và tinh huyết của chính mình để nuôi dưỡng linh vật, bằng không thì không thể thành công được.

Nếu như nói cái bồ đoàn kia là chỗ mà Tác An Sơn ngồi, thì Tác An Sơn ngoại trừ luyện hóa sinh cơ của toàn bộ tu sĩ Hắc Thạch thành mà 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' hấp thu được, còn phải cung cấp cả chính sinh cơ và tinh huyết của mình nữa.

Thế nhưng như vậy thì cũng sẽ có chỗ tốt. Bởi vì khi 'Khổ trúc' hoàn toàn lớn lên, thì chẳng những có thể luyện hóa 'Khổ trúc' một cách nhanh chóng, mà có thể còn được sự nuôi dưỡng của 'Khổ Trúc'

Diệp Mặc cau mày nhìn gốc 'Khổ trúc' kia, cũng không dám khẳng định thập đại linh căn có đúng là cần phải luyện hóa mới được hay không. Bởi vì 'Khổ trúc' mà hắn lấy được là do nó tự động nhận thức Diệp Mặc hắn, nhưng ai biết được gốc 'Khổ trúc' này có thể như vậy hay không?

Sợ rằng bản thân không thực sự nhớ kỹ, nên Diệp Mặc còn cố ý đem quyển sách 'Vật' ra, lật lại trang giới thiệu về 'Khổ trúc'.

Trên quyển sách 'Vật' ghi rõ, mỗi thứ trong thập đại linh căn trong thiên địa này đều chỉ có duy nhất một cái mà thôi, tuyệt đối không thể xuất hiện cái thứ hai.

Điều này cũng có nghĩa là 'Khổ trúc' nếu đã bị hắn chiếm được, thì sẽ không thể nào có thêm gốc 'Khổ trúc' khác nữa, vậy thì vì sao ở chỗ này còn có gốc 'Khổ trúc' kia? Hơn nữa gốc 'Khổ trúc' này còn khiến hắn cảm giác có chút quái dị.

Diệp Mặc cẩn thận đi tới bên cạnh cái bồ đoàn (đệm cói), sau đó cầm nó lên. Lập tức Diệp Mặc nhìn thấy phía bên dưới cái đệm có viết dòng chữ:

“'Khổ trúc', một trong thập đại linh căn trong thiên địa. 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' có thể nuôi dưỡng 'Khổ trúc' cho tới khi đủ chín mươi chín lá 'Khổ trúc', thì lúc đó 'Khổ trúc' sẽ tự động nhận thức người đã nuôi dưỡng nó.

Chín mươi chín lá, đó chính là mười nhánh cây. Diệp Mặc đếm số nhánh cây trên 'Khổ trúc', đã thấy có đủ mười nhánh rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu vì sao Tác An Sơn nói với Thạch Đạp câu kia rồi, đó chính là nói cho dù hắn không xuất hiện, thì Thạch Đạp cũng sẽ phát động công kích đối với Tác An Sơn trong vòng hai tháng này. Nguyên nhân chính là vì gốc 'Khổ trúc' này.

Thạch Đạp biết Tác An Sơn dùng sinh cơ và tinh huyết nuôi dưỡng 'Khổ trúc', cho nên y mới để Tác An Sơn hoàn thành phần lớn công việc. Đợi tới

khi 'Khổ trúc' được nuôi dưỡng gần thành thục, thì Thạch Đạp sẽ diệt Tác An Sơn, sau đó chính mình hoàn thành công đoạn nuôi dưỡng 'Khổ trúc' thời gian cuối. Như vậy thì 'Khổ trúc' sẽ nhận thức Thạch Đạp y.

Trong nháy mắt, thì Diệp Mặc thậm chí đã hiểu vì sao Thạch Đạp lại đem vợ của mình đẩy vào vòng tay của Tác An Sơn rồi. Từ Thanh Phi là vợ của y, khẳng định đã từng song tu với y, nên trên người của Từ Thanh Phi sẽ mang theo khí tức, thậm chí là cả tinh huyết của Thạch Đạp. Mà khi Từ Thanh Phi và Tác An Sơn song tu với nhau, thì loại khí tức này sẽ vô thức mà truyền cho Tác An Sơn. Tác An Sơn mỗi ngày đều dùng tinh huyết và sinh cơ của mình nuôi dưỡng 'Khổ trúc', thì gốc 'Khổ trúc' kia cũng sẽ tự động nhiễm khí tức của Thạch Đạp.

Như vậy, sau khi Thạch Đạp tiêu diệt Tác An Sơn, thì gốc 'Khổ trúc' trước mặt này cũng không đến mức là không nhận ra Thạch Đạp y mà cự tuyệt việc nhận thức chủ nhân. Bởi vì khi linh căn cự tuyệt việc nhận thức, thì không chừng sẽ tự tuyệt đi sinh cơ của nó.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì Diệp Mặc bỗng nhiên có cảm giác muốn nôn mửa. Cái tên Thạch Đạp này thật sự là quá kinh tởm. Đối với loại người như tên Thạch Đạp này, đã không thể dùng hai từ cặn bã để mà hình dung nữa rồi.

Còn cái cô Từ Thanh Phi kia hiển nhiên là loại phụ nữ thích đàn ông có khí khái anh hùng, còn Thạch Đạp thì lại cố ý ăn mặc toàn thân một đống mầu sặc sỡ, không có chút khí khái nam nhân nào, toàn thân là một bộ dáng ẻo lả. Hơn nữa Thạch Đạp còn cố ý đưa đẩy, cho nên chuyện Từ Thanh Phi gian dâm với một kẻ có khí khái anh hùng như Tác An Sơn cũng là chuyện thuận nước thành sông thôi.

Cảnh Học Minh thì tuy rằng là vừa gầy vừa đen, nhưng y đúng là một nam nhân đầy khí khái anh hùng, cho nên Từ Thanh phi thích y cũng có thể hiểu được. Có lẽ đúng như lời Thạch Đạp nói, Từ Thanh Phi đã chân chính động tình với lão Hắc Cảnh Học Minh rồi, chứ không phải là với Tác An Sơn. Đến với Tác An Sơn chỉ là vì cô ta quá mức chán ghét tên Thạch Đạp

ẻo lả, cho nên mới làm ra cái việc hồng hạnh xuất tường mà thôi. Như vậy thì Từ Thanh Phi kia mặc dù đáng khinh nhưng cũng có chỗ đáng thương Diệp Mặc nhìn lại gốc 'Khổ trúc' trước mặt này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác rất chán ghét. Hắn là loại người thích sạch sẽ, cho nên nghĩ tới việc gốc 'Khổ trúc' này vẫn còn nhiều nhân tố như vậy, thì trong lòng cũng có chút khó chịu.

Diệp Mặc tuy rằng cảm thấy khó chịu, nhưng thật sự cũng không muốn phá hủy đi gốc 'Khổ trúc' này. Thứ này căn bản là vật báu vô giá trong thiên địa, ai mà không muốn chứ?

Nhưng Diệp Mặc biết, 'Bốn mươi chín tỏa mệnh trận' này tuyệt đối không phải là loại tu sĩ như Tác An Sơn có thể bố trí ra. Nhưng nếu là người khác bố trí, thì sao lại để cho Tác An Sơn luyện hóa? Mà vì sao Thạch Đạp lại cũng có thể biết nơi này có 'Khổ trúc'? Tác An Sơn là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh đã hàng ngàn năm, chẳng lẽ lại không biết thập đại linh căn sẽ tự động nhận chủ mà không cần luyện hóa hay sao?

Mấy vấn đề này, Diệp Mặc không hiểu được nổi một cái nào. Hắn không còn muốn nghĩ nữa, liền dọc theo ngôi đền này cẩn thận dùng thần thức quét đi. Bỗng nhiên hắn lại giật mình, nháy mắt liền đi tới một bức tường lớn đã bị đổ nát.

Vài vết cào xé của móng vuốt hiện ra trên bức tường được luyện chế từ ‘Hư không hắc tinh thạch’ này. Những vết cào xé này vẫn còn rất mới, hiển nhiên là mới bị cách đây không lâu, hơn nữa dấu vết móng vuốt cào xé này Diệp Mặc lại biết rõ.

Đây chính là vết cào xé của móng vuốt 'Thần thú côn'. Nói cách khác, 'Thần thú côn' đã từng tới Hắc Thạch thành này.

Hoặc là nói, khi Hắc Thạch thành phát sinh nội loạn, thì 'Thần thú côn' cũng tham gia vào. Sau đó lại không biết đã xảy ra chuyện gì, mà các tu sĩ Hóa Chân và 'Thần thú côn' đánh tới thành phủ, cuối cùng đem căn phòng này đánh tới tan tành.

Lẽ nào xuất hiện thông đạo phi thăng không phải bởi vì các tu sĩ phá vỡ phong ấn? Mà là vì những tu sĩ Hóa Chân thấy quả cầu thủy tinh trong này liền tưởng nó là phong ấn. Sau đó 'Thần thú côn' lại xông vào, cho nên những tu sĩ Hóa Chân mới liên thủ đối phó với 'Thần thú côn'. Dù sao thì bất cứ thứ gì trên người 'Thần thú côn' cũng đều là bảo vật cả đấy.

Kế tiếp đó 'Thần thú côn' và rất nhiều các tu sĩ Hóa Chân xảy ra đại chiến ở chỗ này, kết quả là tu sĩ Hóa Chân thì tử thương vô số, cuối cùng đánh tới cả quả cầu thủy tinh kia.

Về phần thông đạo phi thăng, thì không chừng là do 'Thần thú côn' xé rách ra đấy. Nhiều tu sĩ Hóa Chân đối chiến với 'Thần thú côn' như vậy, thì dưới sự phẫn nộ của 'Thần thú côn', liền xé rách không gian ra một cái thông đạo phi thăng cũng không phải là không được.

Sự lợi hại của 'Thần thú côn', thì Diệp Mặc đã được thấy tận mắt, hơn nữa còn có nhiều tu sĩ Hóa Chân viên mãn liên thủ đối chiến với nó, thì ai có thể khẳng định rằng 'Thần thú côn' không nổi giận mà xé rách không gian chứ?

Mặc dù 'Vết nứt hư không' này cứng rắn vô cùng, hơn nữa xé rách không gian cũng không phải do một cá nhân nào muốn là được, cho nên không phải là việc mà những tu sĩ Hóa Chân kia có thể làm được. Nhưng mà 'Thần thú côn' thì lại không nằm trong số đó. Nếu như nó đã thực sự tức giận, thì ai có thể khẳng định là nó không thể xé rách không gian?

Nếu như là do 'Thần thú côn' xé rách không gian, thì chính là giải thích tốt nhất. Những tu sĩ ở đây vì giao diện không gian của 'Vết nứt hư không' đã bị xé rách, cảm nhận được có thể phi thăng, cho nên những tu sĩ đã bị nhốt ở đây từng ấy năm không có ai nguyện ý lựa chọn việc ở lại chỗ này dù chỉ chốc lát cả. Tất cả đều lựa chọn việc phi thăng hết.

Lão Hắc kia thực sự cũng rất nghĩa khí, sau khi nhận được tin tức của bằng hữu, vẫn cố ý nán lại để truyền tin cho mình. Phải biết rằng, bị nhốt ở cái 'Vết nứt hư không' này cả ngàn năm rồi, mà tu sĩ còn có thể nhẫn nhịn

không vội vã phi thăng, thì cần phải có bao nhiêu nghị lực?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1364

Ác Linh Truy Sát

Diệp Mặc bỗng nhiên có chút cảm thán, muốn gặp được lão Hắc phỏng chừng phải đến Tiên giới rồi. Mặc dù hắn bây giờ cũng đã là tu vi Hóa Chân tầng thứ hai rồi, nhưng muốn thăng thiên thì cũng xa vời. Bản thân hắn biết chuyện của mình, có tài nguyên tu luyện thì cũng như chơi, không có tài nguyên, chẳng khác gì mấy trăm năm bị vây hãm trong một cảnh giới.

Đây là một Khổ Trúc, Diệp Mặc lại lần nữa dồn ánh nhìn về phía Khổ Trúc trong quả cầu thủy tinh cầu kia, hắn biết, nếu linh vật dựa vào sinh cơ mà nuôi dưỡng, một khi không còn sinh cơ nuôi sống nữa, thì chẳng khác gì chết héo.

Không đúng, Diệp Mặc trong lòng giật mình, hắn nhớ ra Thần thú côn. Thần thú đối với linh vật là mẫn cảm nhất, nếu lá trúc trong quả cầu thủy tinh đúng là Khổ Trúc thật, Thần thú côn tại sao lại không lấy đi? Cái này tuyệt đối không thể nào.

Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - http://truyenfull. vn Diệp Mặc đồng thời nhớ ra lúc trước trong Vạn Dược sơn mạch, mấy bảo vật giả mà Tiết Vưu Phong làm ra, bên ngoài nhìn có vẻ giống thật, chẳng lẽ Khổ Trúc này cũng là giả?

Thập đại linh căn là thực linh của trời đất, làm sao có thể cắn nuốt sinh cơ để nuôi sống được? Nuốt sống sinh cơ nuôi sống căn bản chính là một chuyện tổn thiên hại đức, làm sao có thể xảy ra trên thập đại linh căn được?

Sau khi hiểu được đạo lý này, Diệp Mặc cũng biết, Khổ Trúc trước mặt này rất có thể là hàng giả. Hắn lần nữa lại nhảy ra ngoài quả cầu thủy tinh,

cẩn thận quan sát Khổ Trúc, lần này hắn cũng không hành động bừa bãi nữa.

Bởi vì có chủ kiến, lần này Diệp Mặc cũng nhìn rõ, Khổ Trúc này và Khổ Trúc trong thế giới trang vàng của hắn mặc dù vẻ ngoài rất giống, nhưng hình dáng lại hoàn toàn khác nhau.

Lá Khổ Trúc trong thế giới trang vàng khiến người ta cảm thấy thoải mái, cho dù không nắm trong tay, nhưng cũng cảm thấy yên tĩnh vô cùng thoải mái. Còn lá Khổ Trúc trước mặt này Diệp Mặc thấy ngoài có một loại khí tức sinh cơ pha tạp ra, thì hoàn toàn không có cảm giác tĩnh lặng kia.

Diệp Mặc nhíu mày, đây không phải là Khổ Trúc thì là thứ gì? Bỗng nhiên Diệp Mặc trong lòng nghĩ tới một khả năng, Hắc Thạch thành và tu sĩ Hóa Chân tiến vào kia, có phải là có người cố ý sắp đặt trong này, sau đó cung cấp sức sống cho Khổ Trúc giả trước mặt này không? Nếu là như vậy, thì người đó quả đáng sợ.

Diệp Mặc nhìn Khổ Trúc trong quả cầu thủy tinh, không cách nào có thể đoán được bên trong đó rốt cục là thứ gì, nhưng cái cảm giác không thoải mái này thì lại có.

Bất luận đây là thứ gì, mình cứ tiêu diệt nó trước đã rồi tính sau. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không chút do dự phóng trận kỳ ra, bắt đầu không ngừng bố trí trận pháp. May mà toàn bộ trận pháp của Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận cấp chín lúc trước hắn bố trí vẫn còn, lúc này, hắn chỉ cần đặt lại những trận kỳ này có lẽ là được rồi. Cho nên căn bản không cần nhiều thời gian.

Khi hắn lại lần nữa bố trí xong trận pháp cấp chín Không Gian Cửu Huyễn Sát Trận, lại bố trí thêm một khốn trận đơn giản bên ngoài, hắn sợ trong này vẫn còn thứ gì nữa, bố trí khốn trận hoàn toàn chỉ là đề phòng mà thôi.

Sau khi bố trí xong những thứ này, Diệp Mặc mới phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa, khi chuẩn bị thiêu hủy hoàn toàn Khổ Trúc bên trong quả cầu thủy tinh, bỗng nhiên lại có một giọng nói thảm truyền đến bên tai - Bọn chuột

nhắt kia, thật độc ác, lão phu cho rằng anh bố trí trận pháp là muốn lấy Khổ Trúc. Không ngờ anh lại dùng thiên hỏa màu lam kia thiêu rụi nguyên thần ác linh của lão phu.

- Là ai?

Diệp Mặc giật mình, ngay sau đó hắn biết được nơi phát ra giọng nói đó, không ngờ lại là Khổ Trúc trong quả cầu thủy tinh Sau khi giọng nói này dứt, Khổ Trúc màu xanh ngắt trong quả cầu thủy tinh hoàn toàn biến mất, còn quả cầu thủy tinh thì bỗng nhiên lại vỡ ra, một bóng hình màu đen nhánh xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, không còn chút bóng dáng nào của Khổ Trúc nữa?

Diệp Mặc ngay lập tức hiểu đây là chuyện gì, đồng thời phóng ra đại đỉnh tám cực. Vẻ mặt cảnh giác chăm chăm nhìn bóng người đen thui trước mặt lạnh giọng nói:

- Anh là ác linh mà người khác cố ý nuôi dưỡng ở đây?

Cái bóng đen thui kia cũng nói:

- Đúng vậy. Tôi chính là ác linh, nhưng cũng không phải là do người khác nuôi dưỡng. Khi tôi sắp sửa thành công, thì tên súc sinh đó không ngờ lại phá vỡ không gian trong này, khiến tu sĩ toàn thành phố đều thăng thiên rời khỏi nơi này, khiến tôi không còn sinh cơ để nuôi dưỡng. Lão phu vốn định nuốt sinh cơ của anh, không ngờ, anh chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ hai lại có thể nhận ra lão phu không phải Khổ Trúc.

Diệp Mặc giật mình, nếu như không phải Khổ Trúc thật đang trên người hắn, hắn chắc chắn cũng cho rằng đây là một gốc Khổ Trúc rồi. Nếu hắn cho rằng đây là Khổ Trúc, đi lấy gốc Khổ Trúc này, chẳng phải là rơi vào tay ác linh hay sao?

Ác linh tương đương với tu sĩ đại năng, Diệp Mặc cũng chưa nghe nói trong giới Tu Chân có người có thể phân biệt đại năng phân thân ác linh.

Bình thường tu sĩ có thể phân biệt được ác linh, đều là bậc tu vi thông thiên. Còn ác linh trước mặt này không ngờ nói không phải là do người khác nuôi dưỡng, vậy thì chỉ có hai khả năng, đây là ác linh do trời đất sinh ra. Còn có một khả năng nữa, đó là ác linh này đã cắn trả chính chủ của mình, có ý thức của riêng mình. Bất luận là ác linh loại hình nào, đều không phải hắn muốn chọc giận.

- Nhưng cho dù như vậy, anh có thể chạy thoát khỏi tay lão phu sao?

Ác linh đó nói xong, trực tiếp biếm hóa thành một cái bóng đen cực lớn vây lấy Diệp Mặc.

Bóng đen kia còn chưa cuốn tới người Diệp Mặc, Diệp Mặc liền cảm thấy không có cách nào có thể di chuyển được, hắn lập tức kinh hãi.

Tu vi của ác linh này thật khủng khiếp, tu vi này tuyệt đối cao hơn nhiều so với tu vi của Tác An Sơn, hơn nữa vực này căn bản cũng không phải là cái mà hắn có thể chống cự lại được. Mình tuyệt đối không phải là đối thủ của ác linh này, sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc điên cuồng thúc giục chân nguyên, trong nháy mắt ác linh cuốn tới, thoát khỏi sự trói buộc đó.

Dường như trong cùng một lúc, Diệp Mặc ném ra ngoài mấy trận kỳ, sau đó không chút do dự phun ra mấy ngụm máu tươi, hét lớn:

- Nổ cho ta…

Cùng lúc trận pháp phát nổ, Diệp Mặc liền chui vào thế giới trang vàng, đồng thời khống chế thế giới trang vàng đến sinh môn trận pháp, thoát ra khỏi thế giới trang vàng. Hắn sở dĩ lập tức phải thoát ra ngoài thế giới trang vàng, là vì sợ thế giới trang vàng của mình bại lộ Trước mắt từng đợt nổ vang, uy thế còn khủng bố hơn nhiều so với Hồi Hoàn Lục Tiên trận tự phát nổ lúc trước của Thạch Đạp. Cho dù trận pháp này là của Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc vẫn còn đứng ở sinh môn, thì sự phát nổ kinh khủng này xé rách lực lượng, còn kéo rách hoàn toàn áo giáp trên người Diệp Mặc, đến cả da thịt cũng rớm máu.

Diệp Mặc biết, nếu như không phải hắn đã tu luyện đến Kiếp cảnh rồi, thì lần phát nổ này, cho dù là trận pháp của hắn, thì hắn cũng không có chút sinh lý nào.

- Á….

Một tiếng hét xé tai truyền tới, Diệp Mặc lập tức nghe ra đó là của con ác linh vừa nãy, trận pháp cấp chín của mình phát nổ không ngờ lại không giết được con ác linh này, sinh mạng của con ác linh này quả thực cũng quá mạnh.

Lúc này Diệp Mặc làm gì còn dám dừng lại, quay người liền xông ra ngoài, thậm chí cũng không dám quay đầu lại nhìn. Hắn biết con ác linh đó tuyệt đối không bỏ qua cho hắn, một khi bị ác linh cuốn lấy thì hắn cũng xong đời.

…

Diệp Mặc sau khi lao ra khỏi Hắc Thạch thành, đầu cùng không dám quay lại mà lại vọt vào khe nứt không gian. Lúc này hắn tăng tốc độ của mình lên cực điểm, căn bản không dám dừng lại.

Lúc trước chẳng qua chỉ là hắn nghe nói ác linh đáng sợ, sự tấn công của ác linh là vô ảnh vô tung, căn bản không cảm giác được. Hơn nữa ác linh đoạt xá cũng đơn giản dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy, sau khi ác linh đoạt xá, bình thường là sau khi ăn sạch máu và sinh cơ của tu sĩ rồi, thì lại đổi sang tu sĩ khác để đoạt xá, còn những tu sĩ bị ác linh đoạt xá này đều là vật dẫn sinh trưởng cho ác linh.

Hôm nay Diệp Mặc tận mắt chứng kiến một ác linh bị vô số sinh cơ nuôi dưỡng, vừa nãy nếu như không phải trận pháp cấp chín của hắn phát nổ, lúc này hắn cũng đã rơi vào tay con ác linh kia rồi. Vực mà ác linh này thi triển ra, hắn hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi, có thể nói đã vượt khỏi phạm vi của tu sĩ Hóa Chân. Đối diện với thứ đáng sợ như vậy Diệp Mặc làm gì còn dám trì trệ nữa.

Cũng may Diệp Mặc thoát mạng khỏi khe nứt không gian với lão Hắc cũng không phải là một hai ngày, hắn biết từ chỗ nào đi mới có thể giấu đi được khí tức của mình.

Năm ngày sau, cái cảm giác lúc có lúc không đó từ từ nhạt dần trong tâm trí Diệp Mặc, Diệp Mặc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn biết đến bây giờ, hắn mới có thể thoát được khỏi sự uy hiếp của con ác linh kia thực sự. Đến Hắc Thạch thành một chuyến, cái gì cũng không lấy được, kết quả lại đụng một con ác linh, khiến Diệp Mặc cực kỳ buồn bực. Lão Hắc này cho hắn một tin đen đủi, suýt chút nữa thì hắn mất mạng trong Hắc Thạch thành này rồi.

Diệp Mặc lấy ra bản đồ có chút viết ngoáy mà lão Hắc đưa cho hắn nhìn một chút, lập tức đổi một hướng khác. Bất luận thế nào, hắn cũng không muốn ở lại trong vết vứt hư không này nữa. Nơi này vốn dĩ có một Hắc Thạch thành, bây giờ chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch, hắn ở đây tu luyện đến Kiếp cảnh, cũng coi như có thu hoạch rồi, thậm chí còn lấy được nhẫn trữ vật của Tác An Sơn, bây giờ không đi, thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Hơn nữa Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ trong vết nứt hư không này, bây giờ chỉ có hai mạng hắn và ác linh kia còn sống, cho dù là thần thú côn kia, Diệp Mặc phỏng chừng cũng đã đi rồi.

Sau khi liên tục chạy như điên sáu ngày, ngay cả tu vi luyện thể Kiếp cảnh như Diệp Mặc, cũng cảm thấy có chút không chịu được. Chạy như điên sáu ngày trong vết nứt hư không này, vết thương trên người lại càng chồng chất.

Ngày thứ bảy, Diệp Mặc dừng lại, hắn lẳng lặng nhìn khoảng không màu đỏ đậm phía trước mặt, hoàn toàn không tin nơi này lại là lối đi duy nhất kia.

Theo như những gì ngọc giản của lão Hắc cho miêu tả, lối đi duy nhất có thể rời khỏi hư không này chính là màu đỏ sậm ở giữa kia. Mà mảng đỏ sậm này lại có khoảng không rất nóng ở chính giữa, khoảng không cực nóng đó là một viêm tủy của vết nứt hư không, không có chút giá trị nào, cũng không

thể nào luyện hóa được, nhưng nhiệt độ lại nóng đến mức có thể nung chảy bất cứ thứ gì.

Thế này làm sao mà đi được? Bây giờ hắn cách hư không viêm này cũng còn mấy nghìn mét nữa, đã bị sức nóng kia khiến cho chịu không nổi rồi, một khi xông vào trong đó, thì làm gì còn cái mạng nhỏ này nữa? Cho dù đại đỉnh tám cực cũng không thể bảo toàn được tính mạng của hắn.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quét vào trong, nhưng thần thức của hắn còn chưa tiến gần đến trung tâm hư không viêm kia, thì mấy đường không gian viêm đao cực nóng cực đáng sợ đã cắt đứt hoàn toàn thần thức của hắn, sau đó thần thức đã bị cắt đứt của hắn lập tức biến mất trong hư không viêm đáng sợ này.

Đến thần thức cũng có thể hòa tan được, thì mình đi vào tìm cái chết à?

Ầm…

Chính giữa hư không viêm tủy màu đỏ sậm kia, bỗng nhiên lại nổ vang một tiếng, một lốc xoáy hư không viêm bao gồm vô số những không gian viêm đao xoay tròn, những không gian viêm đao này rất nhanh bị hư không viêm tủy kia bao phủ. Nhưng từ sự quay cuồng trên hư không viêm có thể biết được, trong này cũng có một lốc xoáy không gian viêm đao đang khuấy động.

Khi Diệp Mặc đang không biết phải làm gì, trong thần thức của hắn lại xuấtt hiện một bóng ác linh, ác linh này hình như giòi đục xương vậy, đến bây giờ vẫn còn chưa chịu bỏ qua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1365

Tông Sư Luyện Khí Cửu Phẩm

Nhìn thấy tên Ác Linh kia chỉ còn một chút nữa là sẽ tới gần, thì Diệp Mặc chẳng dám do dự nữa, liền bỏ lại đằng sau mấy cái trận pháp theo dõi, sau đó tiến vào trung tâm 'Hư không viêm' mầu đỏ sẫm. Hắn còn chưa thực sự tiến vào bên trong 'Hư không viêm' thì toàn bộ áo giáp trên người của hắn đã hóa thành khí rồi.

Lúc này, Diệp Mặc cũng không dám sử dụng 'Đại đỉnh tám cực' để phòng ngự nữa, mà lập tức tiến vào trong Thế giới trang vàng. Hiện tại hắn chỉ có thể hy vọng là Thế giới trang vàng của hắn sẽ không xảy ra chuyện gì bên trong vùng 'Hư không viêm' này. Một khi Thế giới trang vàng bị 'Hư không viêm hỏa' hòa tan, thì hắn cũng chỉ còn nước chờ chết mà thôi.

Vừa tiến vào trong Thế giới trang vàng, thì Diệp Mặc phát hiện toàn bộ áo giáp trên người mình không còn gì nữa, ngay cả da thịt trên cơ thể cũng là một mảng đỏ bừng. 'Hư không viêm' thật là lợi hại. Diệp Mặc hít một hơi lạnh, loại nhiệt độ kinh khủng này, cho dù là luyện thể tới Thần Cảnh thì chắc cũng khó có thể mà bảo trụ được thân thể không bị thiêu hủy.

Sau khi Diệp Mặc nuốt xuống mấy viên đan dược, thì mới tỉ mỉ quan tâm tới Thế giới trang vàng của mình. Một lát sau thấy Thế giới trang vàng cũng không có điều gì bất thường, thì Diệp Mặc mới thở dài một hơi.

Cũng phải, Thế giới trang vàng của mình là sản vật của khai thiên lập địa, nếu như dễ dàng bị 'Hư không viêm" kia thiêu hủy như vậy, thì cũng không thể gọi là thứ từ từ thời khai nguyên được Không lo lắng tới Thế giới trang vàng nữa, thì lúc này Diệp Mặc mới rãnh rỗi nhớ tới cái bóng đen Ác Linh kia. Vốn tên Ác Linh là một cái bóng đen ngòm, nhưng sau khi bị hắn

tự bạo trận pháp cấp chín, thì hiện tại đã có chút mờ đi rồi. Nhưng tốc độ của tên Ác Linh này vẫn nhanh vô cùng, thoáng cái đã đảo quanh phía ngoài 'Hư không viêm' một vòng rồi. Diệp Mặc thông qua trận pháp theo dõi, thì thấy tên Ác Linh kia vòng vo mấy vòng lớn. Với tốc độ như vậy, thì một khi bị tên Ác Linh này nhìn chằm chằm vào, chắc chắn sẽ khó sống.

Tên Ác Linh kia sau khi lòng vòng mấy vòng, thì có vẻ như rất không cam tâm, lại cố gắng thử lao vào trong 'Hư không viêm' mầu đỏ sậm. Lúc này Diệp Mặc lại càng hoảng sợ, tên Ác Linh này sẽ không trâu bò như vậy chứ? Ngay cả 'Hư không viêm' cũng không sợ?

Diệp Mặc rất nhanh đã biết rằng lo lắng của mình là thừa rồi. Tuy rằng hắn không nghe được thanh âm của Ác Linh, nhưng có thể cảm giác được tên Ác Linh kia hẳn là đã kêu lên một tiếng rất thê thảm, từng làn khói xanh từ trên người Ác Linh bốc lên. Tên Ác Linh này lại một lần nữa mờ đi một ít.

Trong lòng Diệp Mặc sảng khoái vô cùng. Cái tên Ác Linh kia cứ chết cháy luôn là hay nhất. (DG: Anh ăn cái gì mà khôn thế @_?)

Tên Ác Linh kia bị 'Hư không viêm' thiêu cho bốc khói, nên hiển nhiên đã vô cùng kiêng kỵ với 'Hư không viêm' này. Sau khi Ác Linh đã ra tới khu vực an toàn, thì cũng không nguyện ý rời đi, vẫn cứ vòng quanh bên ngoài 'Hư không viêm" không ngừng. Diệp Mặc thực sự không hiểu được, tên Ác Linh kia hẳn phải nghĩ rằng mình chắc chắn không thể nào sống được ở chỗ này chứ, vậy tại sao vẫn còn cố gắng ở lại chỗ này không đi?

Biết tên Ác Linh kia không dám tiến vào trong trung tâm 'Hư không viêm', thì Diệp Mặc cũng yên tâm, không tiếp tục quan sát nữa, mà lại thử ném ra bên ngoài mấy cái trận bàn. Trận bàn mà hắn ném ra ngoài, đều lập tức tan biến, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhìn lướt qua một chút tình hình bên trong 'Hư không viêm' này.

Hiện tại hình như hắn đang ở một thông đạo lốc xoáy 'Hư không viêm', xung quanh có vô số "Hư không viêm nhận" quay cuồng uốn lượn. Còn Thế

giới trang vàng thì liên tục bị những đợt "Hư không viên nhận" quay cuồng này nhấn chìm xuống, dường như vĩnh viễn sẽ không dừng lại.

Đây là chỗ duy nhất có thể đi ra ngoài sao? Diệp Mặc bỗng nhiên hoài nghi lời nói của lão Hắc. Thứ nhất, lão Hắc nói cái lối đi này sau khi đi vào, thì khả năng tử vọng là 99. 99%. Ngay từ điểm này đã là sai rồi, vì hiện tại Diệp Mặc chắc chắn, một khi tiến vào lối đi này thì sẽ phải chết, căn bản là tử vong 100% rồi. Nếu như hắn không có Thế giới trang vàng, thì sẽ ra sao?

Thứ hai, tin tức lão Hắc nói lúc trước vừa sai lệch, vừa xúi quẩy. Y nói tại Hắc Thạch thành có linh vật, kết quả khiến cho mình đi chọc vào cái tên Ác Linh kia, rồi lại bị Ác Linh truy sát vào chỗ này.

Lời lão Hắc nói thật sự là không thể tin mà. Diệp Mặc thầm than một tiếng, xem ra vẫn chỉ có thể trông đợi vào chính mình mà thôi. Sau khi cảm thán, thì Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới, lời nói của lão Hắc dường như cũng không phải là không thể tin. Nếu như Tác An Sơn rơi vào chỗ này, thì lão chẳng phải là chỉ cần dùng 'Ly minh hỏa' biến ảo ra thành một cái vòng bảo hộ bằng lửa, là có thể ngăn cản loại nhiệt độ kinh khủng của 'Hư không viêm' này rồi sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc thậm chí muốn tự mình đi ra ngoài một chút, sau đó dùng 'Vụ liên tâm hỏa' của mình để thử xem, liệu có thể ngăn cản được nhiệt độ trong 'Hư không viêm' này không. Nhưng thỉnh thoảng, hắn vẫn thấy qua trận bàn theo dõi một góc của 'Hư không viêm", khiến cho hắn phải bỏ đi cái suy nghĩ này. Cái 'Hư không viêm' này quả thật là đáng sợ, nếu như vạn nhất bản thân không kịp trở lại Thế giới trang vàng thì làm sao?

Diệp Mặc đi tắm táp một chút, sau đó thay một bộ đồ sạch sẽ, lúc này mới lấy nhẫn trữ vật của Tác An Sơn ra. Với hắn mà nói, thì từ khi tiến vào trong 'Vết nứt hư không' này, thu hoạch lớn nhất là luyện thể tới Kiếp Cảnh và nhẫn trữ vật của Tác An Sơn. Hắn vô cùng kỳ vọng ở nhẫn trữ vật của Tác An Sơn, vì Tác An Sơn đã xưng bá tại Hắc Thạch thành nhiều năm như vậy, sao có thể không có đồ tốt được chứ?

Cấm chế bên trong chiếc nhẫn trữ vật của Tác An Sơn rất phức tạp, nhưng đối với Diệp Mặc thì chẳng qua là chỉ tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Diệp Mặc cẩn thận xóa bỏ cấm chế đi, sau đó đưa thần thức quét vào trong chiếc nhẫn. Nhất thời hắn liền ngây dại, mà hắn ngây dại không phải là vì không gian rộng lớn của chiếc nhẫn này lớn hơn của Phương Ức Tông rất nhiều, mà là vì hắn nhìn thấy tới mấy trăm cái linh mạch cực phẩm chồng chất lên nhau, thoạt nhìn giống như là một con đường dài mầu trắng ngà vậy.

Đối diện với đống linh mạch chồng chất là một đống các loại khoáng thạch quý hiếm cũng chồng chất như một ngọn núi. Cả hai thứ đều vô cùng chói mắt.

Mà thứ khiến cho Diệp Mặc kích động nhất chính là một cái ụ đá được ném bừa vào một góc trong chiếc nhẫn. Diệp Mặc liền lấy cái ụ đá ra trước tiên, sau đó hắn nhìn được trên mặt của ụ đá này có một chữ Hỏa.

Thấy được chữ này, thì trong lòng Diệp Mặc liền mừng như điên. Đây chính là một trong những ụ đá Ngũ Hành mà hắn cần tìm. Hiện tại thì Thế giới trang vàng của hắn chỉ còn thiếu một cái ụ đá nữa mà thôi.

Hiển nhiên là cả Phương Ức Tông và Tác An Sơn đều là những cường giả đứng trên đỉnh, đều biết được cái ụ đá này chính là kỳ bảo. Nhưng chỉ là cả hai tên đó cũng không thể nào biết được rốt cuộc là cái ụ đá này là lọa kỳ bảo gì mà thôi. Bọn họ chắc cũng có thể nhìn được chữ trên ụ đá này, nhưng chắc không thể hiểu rõ được như hắn mà thôi.

Có lẽ những ụ đá này chỉ cần đặt ở tiểu thế giới khác, thì có thể hình thành được Ngũ Hành. Diệp Mặc nghĩ tới điểm này, thì nhất thời trở nên khẩn trương. Nếu là như vậy, thì cái ụ đá còn lại, hắn phải đi đâu tìm đây? Một khi đã được tu sĩ khác thu lấy, thì lẽ nào hắn lại phải đoạt nhẫn trữ vật của người ta rồi tìm kiếm sao?

Tác An Sơn có được cái ụ đá này là ở trong số những tu sĩ Hóa Chân

khác hay sao? Có lẽ là lão ta cũng không hề tận lực đi tìm ụ đá, nhưng bản thân mình thì tuyệt đối không thể nào có loại vận khí tốt như lão được.

Không đúng, có lẽ ngoại trừ chiếc nhẫn này, thì Tác An Sơn còn có nhẫn trữ vật khác, hoặc ít nhất là có một chiếc nhẫn trữ vật khác. Diệp Mặc lập tức nghĩ rằng hắn đã bị lừa rồi.

Bởi vì bên trong nhẫn trữ vật này của Tác An Sơn không có được mấy viên linh thạch, cũng không có quá nhiều pháp bảo chân khí. Chỉ có mấy bình đan dược bình thường và một vài món chân khí mà thôi. Còn trong nhẫn trữ vật của Phương Ức Tông mà hắn lấy được, có tới năm trăm triệu linh thạch, cho nên dựa theo suy đoán của Diệp Mặc, thì linh thạch của Tác An Sơn nhất định là phải nhiều hơn cả Phương Ức Tông chứ không thể ít hơn được. Nhưng thực tế thì Diệp Mặc chỉ thấy trong nhẫn trữ vật của Tác An Sơn có vài viên linh thạch và một số bộ pháp bảo phòng ngự chân khí mà thôi.

Diệp Mặc cũng không biết, thật ra là hắn đã nghi oan cho Tác An Sơn rồi. Tác An Sơn là người tự phụ như vậy, thì sao có thể dùng hai chiếc nhẫn trữ vật được? Với lão mà nói, thì cuộc sống chỉ có chờ giây phút phi thăng mà thôi. Lão và Diệp Mặc cũng giống nhau, ngoại trừ linh mạch cực phẩm là còn có chút tác dụng ra, thì cái thứ như linh thạch tại Hắc Thạch thành này căn bản là đồ thừa.

Cho nên linh thạch và các loại pháp bảo cấp thấp khác thì lão đều cấp cho vợ lão là Hướng Nhạn và con trai Tác Chi Duyệt dùng. Đáng tiếc là trước đây Diệp Mặc không cướp nhẫn trữ vật của Tác Chi Duyệt, nếu như hắn cướp nhẫn trữ vật của Tác Chi Duyệt thì khẳng định sẽ kiếm được nhiều thứ hơn cả nhẫn trữ vật của Tác An Sơn.

Tuy rằng Diệp Mặc đoán Tác An Sơn vẫn còn rất nhiều thứ tốt mà hắn không lấy được, nhưng Diệp Mặc cũng không quá để ý. Thu hoạch của hắn đã rất nhiều rồi, có linh mạch cực phẩm, có thêm một đống tài liệu luyện khí, thì hắn còn cần cái gì nữa? Chủ yếu nhất chính là hắn tìm được một cái ụ đá nữa.

Diệp Mặc còn muốn nhìn xem tình huống tên Ác Linh kia hiện như thế nào, nhưng nhìn qua trận bàn theo dõi thì không thấy rõ được gì mấy, hiển nhiên là do hắn lúc này đã ở khoảng cách hơi xa một chút rồi, cho nên hắn cũng không quan tâm nữa.

Hiện tại hắn có được nhiều linh mạch như vậy, nên trực tiếp dùng luôn bẩy cái linh mạch cực phẩm cấp linh lực cho trận bàn thời gian, sau đó bắt đầu luyện khí.

Hiện tại thì tài liệu trên người hắn nhiều hơn nhiều so với linh thảo, vì lúc trước ở Tây Tu thành, thì trưởng lão Ngưu Nhữ Dương của thương hội Tây Tu thành đã tặng cho hắn rất nhiều tài liệu luyện khí với mục đích giao hảo, cho nên hiện giờ tài liệu luyện khí của hắn nhiều không kể xiết. Mà lúc này hắn lại lấy được từ trong nhẫn trữ vật của Tác An Sơn thêm rất nhiều tài liệu luyện khí nữa, cho nên hắn sử dụng rất nhiều tài liệu cực phẩm để luyện tập luyện khí. Diệp Mặc phỏng chừng là ngoài hắn ra, không có bất kỳ một ai dám tiêu xài xa xỉ như vậy cả?

Không thèm để ý đến đẳng cấp của tài liệu, đem tất cả luyện tập luyện khí với quy mô lớn. Hơn nữa lúc này 'Vụ liên tâm hỏa' đã là mầu lam nên chỉ một tháng sau trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc đã không còn luyện chế ra loại chân khí hạ phẩm thứ phẩm nữa. Ba tháng sau, Diệp Mặc đã có thể tiện tay luyện chế ra chân khí trung phẩm rồi. Sau sáu tháng, thì Diệp Mặc đối với chân khí thượng phẩm mình luyện chế ra cũng đã có chút hài lòng.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

Một năm sau, Diệp Mặc đã luyện chế ra được một kiện chân khí cực phẩm phẩm chất cực cao. Không dừng lại ở đó, toàn bộ tài liệu đẳng cấp đạt đến trình độ nhất định đều được hắn tiếp tục luyện chế ra một đống lớn chân khí cực phẩm nữa.

Mà lúc này, hắn cũng đã dùng hết hơn nửa số tài liệu khổng lồ mà hắn có.

Diệp Mặc nhìn một đống phế liệu mà hắn luyện chế hỏng, trong lòng cũng phải thầm than. Liệu có ai có thể hoang phí như hắn được chứ? Tiêu hao bẩy cái linh mạch cực phẩm để khởi động trận bàn thời gian, tiêu hao vô số tài liệu cấp tám cấp chín để luyện tập luyện khí? Hơn nữa hắn còn có 'Tam sinh quyết' và 'Vụ liên tâm hỏa' mầu lam, mà vẫn không thể trở thành một tông sư luyện khí đỉnh cấp, thì thật sự là hắn có thể đi mua một miếng đậu hũ về đập đầu vào tự tử rồi.

Sau khi đã vững chắc trình độ tông sư luyện khí cửu phẩm, thì Diệp Mặc biết hắn đã không cần phải tiếp tục luyện tập nữa. Nếu luyện nữa, thì chắc sẽ luyện ra tiên khí mất. Mà tạm thời thì dù muốn luyện chế tiên khí, thì những tài liệu này cũng chưa chắc đã đủ đẳng cấp, cho dù là có tài liệu để luyện chế ra tiên khí, thì ở bên trong Thế giới trang vàng này cũng không thể nào mà luyện chế được tiên khí.

Tại Tu Chân Giới, một khi tiên khí xuất thế thì sẽ xuất hiện Lôi Kiếp, những hiện tại thì Thế giới trang vàng của hắn còn chưa hoàn thiện, thì không thể nào có Lôi Kiếp được.

Diệp Mặc thu hồi lại trận bàn thời gian. Khi đứng lên, thì chính bản thân hắn cũng có chút hoài nghi về thành tích của mình. Đan Vương Thiên cấp cửu phẩm, tông sư luyện khí cửu phẩm và tông sư trận pháp cấp chín. Đây là thành tích mà một tu sĩ có thể hoàn thành được sao?

- Có thể mình nên đi học chế phù rồi!

Diệp Mặc lắc dầu tự nói vui một câu. Hắn vừa nói vừa lắc đầu như vậy, đương nhiên là vì không phải thực sự muốn đi học chế phù rồi. Mà là vì hắn phát hiện nghề phụ của mình đều đã hoàn thiện, đạt tới đỉnh cấp tại Tu Chân Giới rồi. Mà nghề chính của hắn là tu luyện, thì lúc này vẫn chỉ là tu vi Hóa Chân sơ kỳ, ngay cả tu vi luyện thể cũng chưa đạt tới Thần Cảnh.

Đã ở bên trong Thế giới trang vàng một tháng, Diệp Mặc lại lần thứ hai ném mấy trận bàn theo dõi ra bên ngoài. Lúc này, hắn muốn biết Thế giới trang vàng đã trôi tới nơi nào rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1366

Thăng Cấp Thần Cảnh

Lần này Diệp Mặc phát hiện ra trận bàn quản chế mà hắn ném ra ngoài vừa mới tiến vào Hư không viêm thì còn khá một chút, thậm chí hắn còn nhìn một lúc, Thế giới trang vàng cũng đã dừng lại. Bây giờ nơi Thế giới trang vàng đang trôi vẫn còn là một mảng màu đỏ sẫm, chỉ có điều không còn Hư không viêm nhận và lốc xoáy Hư không viêm kia nữa.

Diệp Mặc khống chế Thế giới trang vàng cẩn thận di chuyển ra chỗ khác, phát hiện nhiệt độ nơi này ôn hòa hơn nhiều so với bên ngoài, nói cách khác nhiệt độ Hư không viêm nơi này ngược lại càng thấp hơn chút.

Vì đề phòng chẳng may, Diệp Mặc lại lần nữa quan sát kĩ càng, hắn phát hiện ra nhiệt độ nơi này quả thực đúng như những gì hắn nghĩ, thấp hơn rất nhiều. Chỉ có điều nơi này vẫn một khoảng màu đỏ sẫm, căn bản không có cách nào tìm được lối ra.

Diệp Mặc biết hắn không đi ra từ Thế giới trang vàng, chắc chắn cũng không thể nào tìm được lối ra.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc điều khiển Thế giới trang vàng đến một trận bàn quả chế kéo dài thời gian dài nhất, dùng một nửa Huyết côn rồi, sau đó nghiến chặt răng rời khỏi Thế giới trang vàng.

Trong nháy mắt hắn lao ra khỏi Thế giới trang vàng, hắn liền cảm nhận được Huyết côn trong cơ thể mình bộc phát một linh lực khủng bố. Lúc trước hắn nuốt Huyết côn là từng giọt từng giọt, bây giờ hắn một lần nuốt hết mười giọt, sự xé rách xung động linh lực và quay cuồng kinh khủng đó, khiến Diệp Mặc nhất thời không chịu nổi.

Vốn dĩ Diệp Mặc định vừa lao ra, rồi phóng đại đỉnh tám cực ra, nếu như không được, thì hắn còn định dùng Vụ Liên Tâm Hỏa khởi động một vòng bảo hộ Nhưng Diệp Mặc sau khi ra ngoài chẳng những phát hiện nhiệt độ nơi này còn thấp hơn ở bên ngoài nhiều, hơn nữa linh lực điên cuồng của Huyết côn trong cơ thể hắn khiến hắn hận không để cho hư không viêm bên ngoài thiêu cháy thân thể của mình.

Diệp Mặc vừa vận chuyển Tam Sinh quyết và Tam Thần Luyện Thể quyết cường hóa kinh mạch và thân thể mình, vừa nhớ tới một chương mà hắn đã từng xem qua trong thư viện trường đại học, nói nhiệt độ bên trong ngọn lửa là thấp nhất, nhiệt độ bên ngoài ngọn lửa là cao nhất. Bây giờ lấy để hình dung Hư không viêm này, chẳng phải là thích hợp nhất hay sao? Bên ngoài Hư không viêm, hắn đến một giây cũng không thể náu thân được, còn trong này, hắn thông qua Huyết côn không ngờ mới có thể chống cự được với uy lực của Hư không viêm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Diệp Mặc bắt đầu đau đớn xé rách, đến cuối cùng dần dần lâm vào trong quá trình chống cự lại Hư không viêm.

Hắn thậm chí lại lần nữa quên mất cảnh giới của mình. Cái cảm giác xé rách, cường hóa, tái tạo lại xương cốt, kinh mạch và cả da thịt mình nữa, lặp đi lặp lại. Máu Thần thú côn và Hư không viêm đồng thời giáp công nhau trong hắn, dần hình thành thế cân bằng.

Diệp Mặc thậm chí cảm giác được tinh hoa trong máu Thần thú côn dưới sự đề luyện của Tam Thần Luyện Thể quyết của hắn, hoàn toàn biến thành mở rộng và củng cố kinh mạch và dinh dưỡng của hắn.

Kiếp cảnh trung kì dường như cũng không khó là bao đã có thể đạt đến rồi, Kiếp cảnh hậu kỳ, Kiếp cảnh đỉnh…

Lúc này Diệp Mặc mới hoàn toàn hiểu ra, luyện thể và tu vi hoàn toàn không liên quan gì đến nhau. Hắn lúc trước sở dĩ lệ thuộc vào tu vi, là vì hắn luyện thể ở một nơi vượt quá mấy chục lần cường độ thân thể của hắn, thậm

chí không cẩn thận sẽ bị không gian sát cơ xé rách. Còn bây giờ, hắn hoàn toàn trong khi luyện thể, hoàn toàn gác tu vi của mình sang một bên.

Sau khi Kiếp cảnh đỉnh phong, Diệp Mặc đột nhiên tỉnh táo lại, hắn cảm nhận được áp lực của Hư không viêm trong này đối với hắn giảm đi rất nhiều, thậm chí chỉ có thể làm bỏng da thịt hắn. Giờ khắc này, Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, luyện thể chỉ có đạt được Thần cảnh mới có thể là Vương giả thực sự.

Nếu không, cho dù hắn tu luyện đến Kiếp cảnh đỉnh phong, thì cũng chẳng là gì?

Sau khi hiểu được điều này, trong mắt Diệp Mặc hiện lên tia kiên định, hắn không chút lựa chọn dùng toàn bộ số côn huyết còn lại.

Không đến Thần cảnh, hắn căn bản cũng không có cách nào dễ dàng đi lại được trong này, cũng không có cách nào tìm được lối ra thực sự.

Côn huyết lại lần nữa tàn sát cơ thể Diệp Mặc. Nhưng lần này Diệp Mặc cũng có chuẩn bị sẵn. Hắn chậm rãi bay lên. Lúc này Diệp Mặc thậm chí cảm giác được, trung tâm của Hư không viêm này, chính là nơi tốt nhất để luyện thể lên Thần cảnh.

Da thịt và kinh mạch lại lần nữa xé rách, rồi lại tái tạo lại. Cái cảm giác xé rách và âm thanh bị Hư không viêm thiêu đốt, Diệp Mặc đều nghe thấy rất rõ. Nếu không phải hắn đã luyện thể tới Kiếp Cảnh đỉnh phong rồi, thì hắn căn bản cũng không thể nào chịu được sự hành hạ này.

Nhưng Diệp Mặc cũng không lùi nửa bước, trong lòng hắn lại càng rõ, luyện thể chính là quá trình tàn sát bừa bãi cơ thể mình. So với người khác mà nói, hắn cũng tốt hơn nhiều rồi, hắn có các loại linh đan diệu dược, hắn còn có công pháp tu luyện và công pháp luyện thể tốt nhất.

Nếu cộng những thứ này lại, trong trung tâm Hư không viêm này, hắn cũng không thể lên Thần cảnh được, Diệp Mặc thậm chí cảm thấy nếu như

không phi thăng, cả đời này hắn cũng chỉ có thể là Kiếp cảnh mà thôi. Vì rất khó lại có được nơi tu luyện tốt như này, sau này cho dù tu vi của hắn thăng cấp đến Hóa Chân viên mãn, thì sẽ thế nào? Có thể tìm được nơi tu luyện tuyệt hảo như trung tâm Hư không viêm này không?

Răng rắc một tiếng, Diệp Mặc cảm nhận được xương cốt cả mình dưới sự vận chuyển của Tam Thần Luyện Thể quyết, cuối cùng không ngừng gãy đứt, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Lúc trước hắn tu luyện xương cốt chỉ có những tiếng "rắc rắc", cũng có bị nứt, cũng có vỡ vụn, nhưng trước giờ không bị với diện tích lớn như này, sự gãy đứt với diện tích lớn như này đồng nghĩa với việc xương cốt của hắn lại phải tái tạo lại.

Quả nhiên xương cốt của hắn vừa mới bị đứt gãy, Tam Thần Luyện Thể quyết cũng bắt đầu tu bổ. Chỉ trong thời gian ngắn, xương cốt gãy lìa lại lần nữa được khép lại.

Từng đợt âm thanh ken két nhỏ truyền đến, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác thấy thân mình nhẹ bẫng, Hư không viêm kinh khủng kia cũng không còn nhiệt độ như lúc trước nữa, Hư không viêm phảng phất qua thân thể, giống như hơi nước ấm vậy, hoàn toàn không còn uy thế như lúc trước nữa.

Diệp Mặc đột nhiên đứng lên, vui mừng nhìn xương cốt và da thịt mình, hắn thậm chí còn xem xét kinh mạch của mình.

Kinh mạch từng đường hết sức rõ ràng, chân nguyên lưu động trong kinh mạch rộng rãi vô cùng củng cố, thậm chí vang lên tiếng ồ ồ. Còn xương cốt vừa nãy mới gãy đứt, lúc này cũng hoàn toàn lại trưởng thành, còn mang theo màu vàng kim nhạt. Diệp Mặc giơ tay mình ra, thon dài không thấy một chút tì vết nào, da thịt lại bóng loáng như gấm vóc, còn làn da thì lại vô cùng nõn nà.

Diệp Mặc có chút im lặng, hắn ghét nhất là da quá trắng, không ngờ cuối cùng cũng không chạy khỏi vận mệnh này. Bây giờ cái thân thể này của hắn quá hoàn hảo, hắn không ngờ sau khi luyện thể lên Thần cảnh, lại có hiệu quả như vậy.

Nhưng hắn lập tức lại gác ý nghĩ đó sang một bên, cảm nhận được kinh mạch và lưu động chân nguyên mạnh mẽ trong cơ thể mình, Diệp Mặc bỗng nhiên hét vang một tiếng dài trong Hư không viêm này. Bây giờ hắn lại càng chắc chắn, trong Hắc Thạch thành tuyệt đối không có ai có thể thăng cấp lên Thần cảnh. Cho dù là lão Hắc nói Tác An Sơn thăng cấp lên Thần cảnh cũng là giả, chỉ có mình thăng cấp lên Thần cảnh, Diệp Mặc mới biết luyện thể Thần cảnh kinh khủng như nào. Tác An Sơn nếu như thăng cấp lên Thần cảnh rồi, thì không thể nào trong khi trận pháp cấp chín phát nổ lại bị trọng thương như vậy được.

Gã bắn tin mình thăng cấp lên Thần cảnh ra ngoài, chắc chắn là vì chấn trụ những tu sĩ còn lại trong Hắc Thạch thành, mặc dù Hắc Thạch thành là do gã thống trị, Hắc Thạch thành cũng có vô số tu sĩ Hóa Chân vì gã mà bán mạng, nhưng lực uy hiếp của gã đương nhiên càng lớn càng tốt.

Diệp Mặc không tiến lên cảm nhận nhiệt độ trên Hư không viêm, cho dù hắn cảm giác mình thăng cấp luyện thể Thần cảnh, cũng không địch lại được nhiệt độ bên ngoài Hư không viêm, muốn tự vệ chắc cũng có thể được, nhưng hắn vẫn không muốn làm như vậy.

Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân nữa, hắn không cần phải làm như vậy. Hắn bây giờ dưới đáy Hư không viêm, muốn làm gì thì làm, cần gì phải đi lên? Hơn nữa Diệp Mặc cảm nhận được thân thể hoàn mĩ của mình, cũng không muốn tiếp tục chịu sự hành hạ kia nữa, hắn không phải là cuồng hành hạ.

Diệp Mặc tùy ý đổi một bộ quần áo khác, bắt đầu tìm đường ra cuối Hư không viêm.

Nhưng mấy ngày sau, Diệp Mặc lại có chút khó khăn rồi, dưới đáy Hư không viêm này, hắn đã hoàn toàn sờ thấu rồi. Sợ rằng đúng như những gì lão Hắc nói thật, nơi này là nơi rời khỏi Vết nứt hư không, nhưng Diệp Mặc phát hiện ra, cho dù muốn rời khỏi nơi này, thì cũng cần phải xé rách giới diện.

Cũng may Diệp Mặc sau khi thử lại phát hiện ra giới diện nơi này quả thực cũng là nơi yếu nhất trong Vết nứt hư không này, hắn cũng không phải sợ mình không có cách nào xé rách được giới diện, cho dù hắn bây giờ không thể xé rách giới diện, hắn có nhiều linh mạch như vậy, trong Thế giới trang vàng thăng cấp lên Hóa Chân trung kỳ, rồi lại thiêu đốt tinh huyết mình, cũng có thể miễn cưỡng xé rách được giới diện.

Làm khó Diệp Mặc chính là, hắn phát hiện ra phương hướng xé rách giới diện nơi này có rất nhiều, chẳng may giới diện mà hắn xé rách lại không phải là đại lục Lạc Nguyệt, mà là giới diện khác, vậy thì chẳng khác nào vĩnh viễn không trở lại đại lục Lạc Nguyệt được?

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Mặc do dự, hắn cân nhắc dưới đáy Hư không viêm này mấy ngày, cuối cùng vẫn quyết định tăng cao tu vi mình lên trước đã.

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc ngồi trên Tụ Linh trận do linh mạch cực phẩm tạo thành, trong trận bàn thời gian điên cuồng hấp thụ linh nguyên tu luyện.

Linh khí trong Thế giới trang vàng thậm chí bắt đầu hóa sương hóa mưa rơi xuống, còn những linh thảo trong thế giới trang vàng cũng bắt đầu tươi tốt lên. Những linh thảo vẫn không sinh trưởng gì, cũng vì Diệp Mặc tu luyện cũng bắt đầu có khuynh hướng sinh trưởng.

Đó cũng là động tĩnh tu luyện của Diệp Mặc quả thực quá lớn, lốc xoáy linh khí khủng bố, đến Vô Ảnh nuốt vô số nguyên thần trong lúc ngủ say cũng thức tỉnh lại.

Lúc này thân thể Vô Ảnh cũng biến sắc, lần này nó lại không biến thành màu vàng kim, mà lại biến thành màu xanh nhạt. Tốc độ cũng nhanh hơn trước nhiều lần, rất hiển nhiên, Vô Ảnh lại lên cấp rồi.

Nó bay lên, quay một vòng trên đỉnh đầu Diệp Mặc, rồi rơi lên Khổ Trúc, cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc nữa. Diệp Mặc cũng không keo

kiệt linh khí, cho dù bây giờ lãng phí bao nhiêu linh mạch, hắn cũng không tiếc chút nào. Hắn chỉ biết liều mạng hấp thụ linh khí, nuốt Chân Lạc đan tu luyện. Nếu là những tu sĩ còn lại, ngay cả những đan độc cũng không có cách nào luyện hóa được, nhưng Diệp Mặc thì lại không thèm để ý đến.

Sau khi ở trong trận bàn thời gian được một năm, Diệp Mặc dừng tu luyện, từ trong trận bàn thời gian ra ngoài. Thời gian một năm, hắn mới miễn cưỡng thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ ba, với tốc độ này của hắn, muốn thăng cấp lên Hóa Chân trung kỳ, không có mười mấy năm hiển nhiên không được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1367

Xé Rách Không Gian

Hắn cảm giác mình dùng tiên tinh tu luyện quen rồi, bây giờ dùng linh mạch cực phẩm tu luyện có chút không quen lắm, nói cách khác hiệu quả không lớn lắm. Hóa Chân tầng thứ ba khó lên như vậy, đợi đến Hóa Chân trung kỳ, thì mức độ khó lại càng hơn mười mấy lần, đến Hóa Chân hậu kỳ, thì khó càng thêm khó.

Nếu như không có tiên tinh thì Diệp Mặc đoán chừng cho dù một trăm linh mạch để cho hắn tu luyện lên Hóa Chân đỉnh phong, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, nói không chừng phải đến mười năm, nói không chừng có khi đến trăm năm, thậm chí mấy trăm năm.

Diệp Mặc thở dài, yêu cầu của hắn thực ra không cao, chỉ cần có thể tìm được tiên tinh cung cấp cho trận bàn thời gian vận chuyển, thì cũng dễ làm.

Nhưng hắn cũng biết, yêu cầu không cao này của hắn, thậm chí một Tu chân giới cũng không thể nào thỏa mãn được. Tiên tinh, đó là đồ của tiên giới, nếu Tu Chân giới chỗ nào cũng có thứ này, thì cũng không gọi là tiên tinh nữa rồi.

Lúc này cái mà Diệp Mặc hối hận chính là, không lấy thêm nhiều tiên tinh ở Sa Hà trong Tây Tích châu, nếu hắn có thể lấy được mấy trăm viên tiên tinh ở Sa Hà trong Tây Tích châu, thì hắn cần gì buồn bực như này?

Hóa Chân tầng thứ ba, Diệp Mặc biết rất có khả năng trong khoảng thời gian rất dài, hắn chỉ có thể duy trì ở tu vi này. Hắn lại ra khỏi Thế giới trang vàng, cho dù có do dự đi nữa, hắn cũng cần phải quyết định.

Biết mình nhất định phải có quyết định cuối cùng, Diệp Mặc trong đáy Hư không viêm cũng cân nhắc một hồi lâu, lúc này mới lựa chọn ra được hai hướng.

Hắn cảm thấy hai hướng này đều có thể được, sau khi suy đi tính lại, cuối cùng hắn chọn một hướng cách hắn tương đối gần. Nếu không thể xác nhận, thì cứ theo nguyên tắc gần xa.

Chọn hướng xong rồi, Diệp Mặc lập tức dồn chân nguyên toàn cơ thể mình, giơ tay xé rách hư không trước mặt.

Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chân nguyên mạnh mẽ rung động thành từng đợt trong không gian, thậm chí có chút kích động, nhưng Diệp Mặc lần này lại không có chút kết quả nào, vì không xé rách hư không, chân nguyên của hắn cũng không có chỗ nào nhận lực, chân nguyên mạnh mẽ thậm chí cắn trả lại, khiến Diệp Mặc phun ra một ngụm máu.

Diệp Mặc sắc mặt biến sắc, hắn biết với tu vi bây giờ của hắn, chắc chắn không thể nào xé rách hư không trước mặt này được.

Nói cách khác hắn tìm một nơi ra ngoài này, mà lại không xé rách được, cho dù nơi này là nơi yếu nhất trong toàn thể Vết nứt hư không. Diệp Mặc cũng biết tu vi của hắn vẫn còn quá thấp, đừng nói so với côn thú kia, cho dù so với Tác An Sơn và Thạch Đạp, hắn cũng kém một bậc.

Mặc dù sự kiên trì bền bỉ của hư không ngoài sức tưởng tượng của Diệp Mặc, nhưng hắn cũng không tuyệt vọng, hắn vẫn còn cách khác, đó chính là tự phát nổ sát trận cấp chín của mình. Nói đến sát trận cấp chín tự nổ này, Diệp Mặc đúng là bị ảnh hưởng từ Thạch Đạp.

Lúc trước hắn cũng đã từng cho nổ trận pháp, nhưng uy lực so với sát trận cấp chín này căn bản không thể so sánh nổi, hơn nữa bố trí trận pháp cần phải có thời gian, người nào rảnh dỗi dùng thời gian để bố trí xong trận

pháp, sau đó lại cho nổ trận pháp đó chứ?

Nhưng trước mắt năng lực của hắn có hạn, ngoại trừ phát nổ sát trận cấp chín ra, Diệp Mặc quả thực không nghĩ ra được cách nào hơn thế cả.

Lần này Diệp Mặc bố trí một khốn sát trận cấp chín, vì khốn sát trận sau khi phát nổ xong, uy lực sẽ tập trung ở một chỗ, điều này có tác dụng rất lớn đối với xé rách không gian.

Là một tông sư luyện khí cửu phẩm, lại là một tông sư trận pháp cấp chín, dưới tình huống không tiếc nguyên liệu, Diệp Mặc dùng thời gian ba ngày, bố trí một khốn sát trận cấp chín đỉnh cấp. Vì muốn uy lực phát nổ của khốn sát trận này càng lớn, Diệp Mặc thậm chí còn tốn mất nửa linh mạch cực phẩm vào cái khốn sát trận này.

Nửa đoạn linh mạch cực phẩm đấy, tông môn chín sao ở đại lục Lạc Nguyệt cũng chưa chắc đã có. Nhưng Diệp Mặc lại tùy tiện ném ra như vậy.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Diệp Mặc đứng ở sinh môn phun ra một ngụm tinh huyết, dẫn nổ khốn sát trận cấp chín mà mình vừa mới bố trí xong.

Bởi vì phải trong thời gian sớm nhất tìm thấy giới diện không gian yếu kém nhất, Diệp Mặc thậm chí đến Thế giới trang vàng cũng không bước vào.

Ầm một tiếng nổ kinh khủng vang lên dưới đáy Hư không viêm, toàn bộ trung tâm Hư không viêm lập tức như tổ ong vò vẽ bị chọc thủng, ngay lập tức như vỡ tổ. Lúc này trung tâm màu đỏ sậm mặt ngoài Hư không viêm, Hư không viêm tủy bị phát nổ cao đến mấy chục trượng.

Giống như Hư không viêm tủy thất luyện phủ kín trời đất chụp một cái xuống, Ác linh vẫn không cam tâm rời khỏi cũng không ngờ giải đất trung tâm Hư không viêm này lại có chuyện kinh khủng như này xảy ra. Cho dù nó quay người muốn chạy thoát thân, thì cũng bị vô số những Hư không viêm tủy này rơi vào người, tóe lên những mảng khói xanh.

Ác linh trở nên lờ mờ cũng không dám tiến gần đến nơi này nữa, nó hét lên một tiếng, quay người trốn vào trong Vết nứt hư không kia.

Tiếng nổ kinh khủng vang lên trong nháy mắt, viêm tủy xung quanh đáy Hư không viêm liền bị quét đi, Hư không viêm bị sóng khí bạo tạc này kích động xông lên người Diệp Mặc, trong nháy mắt mang theo từng tảng da thịt và máu tươi.

Diệp Mặc lại lần nữa cảm nhận được từng đợt đau đớn của da thịt bị xé rách, thậm chí còn suýt choáng váng. Hắn chắc rằng nếu như không phải vì hắn đã luyện thể đến Thần cảnh rồi, lúc này hắn căn bản cũng biến thành tro bụi rồi.

Còn Diệp Mặc lúc này thì lại không thèm để ý đến vết thương trên người mình nữa, ngược lại lại xông vào trung tâm trận pháp nổ tung kia, đồng thời liên tiếp thiêu đốt mấy ngụm tinh huyết, ở nơi yếu nhất đã bị trận pháp cấp chín phát nổ tạo thành, lại lần nữa vận chuyển chân nguyên toàn thân mình đưa tay ra mãnh liệt xé rách.

Một âm thanh rắc rắc nhỏ vang lên, Diệp Mặc cảm thấy tay mình bị hẫng, trước mắt xuất hiện một không gian đen nhánh.

Lúc này Diệp Mặc làm sao còn không biết hư không nơi này đã bị hắn xé rách rồi, lại càng không quản không gian đen thui trước mặt là chỗ nào, trực tiếp nhảy vọt vào trong.

Diệp Mặc vừa mới từ không gian bị xé rách nhảy ra ngoài, Vết nứt hư không đó liền trở lại như cũ. Trước sau không đến một giây, nếu Diệp Mặc trong khi trận pháp cấp chín phát nổ đồng thời nhảy vào Thế giới trang vàng, cho dù hắn lập tức ra ngoài, thì cũng không kịp. Hoặc là hắn trong nháy mắt nhảy ra ngoài, cũng không có cách nào ra được.

Diệp Mặc nhìn thấy một bầu trời đêm tối như mực, hắn chỉ kịp xông vào Thế giới trang vàng, rồi tiếp tục hôn mê. Vết thương mà trận pháp cấp chín kia phát nổ gây ra, còn cả cuối cùng hắn thiêu đốt tinh huyết cung cấp chân

nguyên xé rách hư không, cũng đã tiêu tốn đi toàn bộ khí lực của hắn.

Thế giới trang vàng mang theo một đốm sáng, giống như một ngôi sao trên bầu trời vậy, bị khí lưu không trung lay động tứ phía.

Một thiên thạch đập vào Thế giới trang vàng của Diệp Mặc, lập tức mang theo Thế giới trang vàng từ nơi này, gào thét ầm ầm xông vào tầng khí quyển.

…

- Sao băng, con nhìn thấy một sao băng rơi xuống gần biển.

Trên một bãi biển, một cô bé bảy tám tuổi chỉ ra biển xa, hét to nói.

- Đừng nói mò nữa, sao băng đều xuất hiện vào buổi tối, hơn nữa, cho dù ban ngày có sao băng, thì làm sao lại có thể rơi xuống biển được?

Một thiếu phụ nắm tay cô bé đó trách cứ một câu.

Cô bé vẫn khăng khăng nói:

- Mẹ à, con nhìn thấy sao băng thật mà, sao băng đó đúng là rơi xuống biển thật mà.

- Được rồi, tối nay không cho con xem ti vi quá muộn đấy, đi ngủ sớm chút.

Người thiếu phụ kia có chút bất mãn lại nói thêm một câu, sau đó kéo bé gái rời khỏi bờ biển này.

…

Khi Diệp Mặc tỉnh lại, lập tức nuốt một viên đan dược, sau đó ném một trận bàn ra ngoài. Sau đó hắn trong trận bàn thời gian nhìn thấy một lượng biển nước cực lớn, Diệp Mặc lập tức vui mừng. Thấy biển nước này, chứng tỏ hắn đã không còn ở trong vết nứt hư không đó nữa, mà đã ở lục địa rồi.

Trong cái Vết nứt hư không kia không có đất đai cũng có không sông nước, cũng chẳng có núi non gì.

Thân thể kết hợp với năng lực đan dược mạnh mẽ khôi phục lại, Diệp Mặc bị thương mặc dù nghiêm trọng, nhưng so với lúc trước khi hắn thăng cấp lên Thần cảnh bị mà nói, căn bản không đáng nhắc tới, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hắn hoàn toàn khỏe mạnh trở lại. Sau đó hắn lại tự cho mình mấy thanh thủy quyết, sau đó đổi một bộ quần áo sạch sẽ hơn.

Khi Diệp Mặc ra khỏi thế giới trang vàng, bên ngoài thân thể hắn tự động hình thành một vòng chân nguyên bảo hộ, nước biển kia căn bản cũng không thể nào làm ướt quần áo hắn được.

Lúc này Diệp Mặc cũng sốt ruột muốn xem xem đây là nơi nào, hắn vừa vọt lên mặt biển, đồng thời thần thức cũng kéo dài quan sát xung quanh. Mặc dù bây giờ trời đã tối rồi, nhưng không thể nào ngăn cản được thần thức của hắn.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc lại đứng lên trên bãi biển, hắn thu hồi thần thức lại, bởi vì hắn biết mình quay về rồi, nhưng không phải là về Lạc Nguyệt, mà là quay về trái đất rồi.

Thế này phải làm sao? Diệp Mặc nhíu nhíu mày, nhưng nhanh chóng hắn bình tĩnh lại, hơn nữa có chút vui mừng. Đến trái đất cũng đúng lúc, hắn có thể quay về xem sao.

Đến lúc đó hắn chỉ cần đi lấy được đuôi cá của Ngư dược long môn kia, là ngay lập tức có thể quay về Lạc Nguyệt rồi, hoặc là đến truyền tống trận ở Hoành Đoạn sơn mạch kia xem chút, nói không chừng cũng có thể tiếp tục truyền đến tiểu thế giới, sau đó lại từ tiểu thế giới quay về Lạc Nguyệt.

Nếu không hắn cũng không biết làm sao quay về Lạc Nguyệt, cái duy nhất khiến Diệp Mặc tiếc nuối chính là Tô Tĩnh Văn và Ninh Khinh Tuyết vẫn chưa quay về, nỗi nhớ nhà của hai người bọn họ còn da diết hơn mình nhiều rất nhiều…

Diệp Mặc thở dài, nếu như hắn có thể tu luyện đến mức ngay lập tức có thể xé rách không gian hư không từ trái đất về Lạc Nguyệt thì tốt rồi. Hoặc là hắn có một tiên khí còn tốt hơn cả pháp bảo phi hành, có thể từ tinh không bay đến đại lục Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc phục hồi tinh thần lại xong, ngay lập tức phát hiện ra một cô bé đang đứng trước mặt hắn cách đó không xa. Hơn nữa chớp chớp đôi mắt trong sáng nhìn hắn. Nếu như không phải Diệp Mặc, nửa đêm đứng ngoài bãi biển nhín thấy một cô bé như này, nói không chừng đến ma cũng sợ vãi cả linh hồn.

- Anh à, quần áo của anh kỳ lạ thật đấy, anh đang quay phim à?

Cô bé đó nhìn thấy Diệp Mặc nhìn lại, lập tức ngây ngô hỏi một câu, nói xong, cô lập tức lại phủ định lại lời nói của mình, vội vàng nói tiếp:

- Không đúng, anh không phải là đóng phim, em vừa nhìn thấy anh từ dưới biển lên, sau quần áo lại không bị ướt? Anh là thần tiên sao?

Diệp Mặc toát mồ hôi, anh vừa nãy vì sốt ruột muốn biết nơi này rốt cục là chỗ nào, cho nên người vẫn chưa xuất hiện, thì thần thức của hắn đã kéo dài ra rồi, cô bé này đứng trên một ụ cát hơi thấp, hắn cũng không chú ý đến.

Nghĩ đến trên người mình là quần áo tu sĩ, Diệp Mặc vội vàng di chuyển đề tài hỏi:

- Sao một mình em ở bờ biển khuya thế này, cha mẹ em đâu?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1368

Hiểu Nhầm

Mẹ em ở bên kia.

Cô bé chỉ tay về một dãy phòng ở gần bãi cát cách đó không xa, sau đó lại nói:

- Ban ngày em nhìn thấy một ngôi sao băng rơi xuống biển, mẹ nói em gạt mẹ. Nghe nói nhìn thấy sao bằng, thì có thể ước, em ước một nguyện vọng.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, người lớn này cũng quá sơ ý rồi, trẻ con ra khỏi phòng cũng không biết. Hắn nhìn bên mà cô bé chỉ dường như có ánh đèn chớp động, biết có người đang tìm cô bé này, vội vàng nói với cô bé:

- Em mau về đi, anh phải đi rồi.

Diệp Mặc nhìn thấy ánh đèn hướng về phía bên này, cũng không cần dùng thần thức quét, Diệp Mặc cũng biết, hẳn là mẹ của cô bé đang tìm đến.

Cô bé kia cũng không đi, ngược lại còn nói:

- Em còn chưa ước xong, đúng rồi anh à, anh là sao băng hóa thành đúng không? Em nhìn thấy anh từ chỗ sao băng đó tới mà.

Mặc dù cô bé rất dễ thương, nhưng Diệp Mặc bây giờ cũng không có tâm trạng đùa vui với cô bé này, hắn vừa muốn rời khỏi nơi này, thần thức lại quét được trong một phòng nhìn thấy biển kia lại có hai người đàn ông che mặt đang nấp trong phòng bếp.

Mà trên giường của căn phòng đó lại có một túi sách màu đỏ, bên ngoài túi xách đó còn viết ba chữ Ninh Phỉ Phỉ.

- Em tên Phỉ Phỉ?

Diệp Mặc lập tức hỏi một câu.

Cô bé kia ừ nói:

- Đúng vậy, em tên Ninh Phỉ Phỉ.

Tuổi của cô bé còn quá nhỏ, còn chưa nghĩ tới làm sao Diệp Mặc lại biết được cô tên Phỉ Phỉ. Cô cho rằng mình tên là Phỉ Phỉ, người khác biết cũng là chuyện bình thường.

Diệp Mặc vốn định đi lập tức thay đổi ý định, hắn nhanh chóng cởi áo khoác tu sĩ của mình xuống, đổi một bộ quần áo của nhiều năm trước. Chỉ có điều không đợi hắn mặc quần áo vào, thì một tia đèn pin đã rọi đến.

- Phỉ Phỉ…

Một thiếu phụ vội vàng lao đến, Diệp Mặc vừa nhìn thấy người thiếu phụ này cảm giác rất quen thuộc, lập tức hắn nhận ra người thiếu phụ này là ai, chính là cháu gái Ninh Nhứ Nhạn của Ninh Khinh Tuyết.

Diệp Mặc nhíu mày, người đàn bà này hắn rất không thích, thậm chí còn rất ghét. Năm đó khi hắn vừa mới gặp người đàn bà này, cô ta mới chỉ là một người con gái chưa đến hai mươi tuổi, bây giờ cô ta đã là một thiếu phụ thoạt nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi rồi.

Năm đó mình cũng gặp cô ta một lần khi đến Ninh gia tìm Ninh Phủ Chân, sau đó không lâu, hắn liền đến đại lục Lạc Nguyệt.

Ninh Nhứ Nhạn năm đó cũng chỉ nhỏ tuổi hơn Ninh Khinh Tuyết một chút mà thôi, thậm chí được xưng là hai mĩ nữ của Ninh gia. Nếu không phải vì cô ta trông cũng được, thì thái gia gia Ninh Phủ Chân cũng không dùng

người đàn bà này để lôi kéo Diệp Mặc.

Nhưng năm đó Ninh Nhứ Nhạn chẳng qua chỉ là kém Ninh Khinh Tuyết một chút mà thôi, bây giờ Ninh Khinh Tuyết hoàn toàn không còn ở trên một cấp bậc nữa rồi, dung mạo và da thịt của Ninh Khinh Tuyết bây giờ càng ngày càng trẻ ra, còn Ninh Nhứ Nhạn trước mặt này mặc dù chăm sóc rất tốt, những vẫn không thể ngăn được dấu vết của thời gian.

Hai người bịt mặt hướng về phía cô ta, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, nếu sớm biết là Ninh Nhứ Nhạn, hắn quả thực cũng không muốn quản chuyện này, nhưng Ninh Phỉ Phỉ lại vô cùng đáng yêu, Diệp Mặc cũng có con gái, nhưng khi hắn nhìn thấy Ức Mặc, Ức Mặc sớm đã vượt qua bảy tám tuổi, cũng đã mười hai mười ba tuổi rồi. Cho nên hắn vừa nhìn thấy Phỉ Phỉ, đã rất thích rồi - Lưu manh…

Một người con gái trẻ tuổi đi theo sau Ninh Nhứ Nhạn nhìn thấy Diệp Mặc lập tức quát lớn, sau đó lấy điện thoại báo cảnh sát.

- Khoan đã…

Ninh Nhứ Nhạn lao đến trước mặt Ninh Phỉ Phỉ trước, một tay kéo Phỉ Phỉ ra phía sau, sau đó mới ngăn lại người con gái trẻ tuổi muốn báo công an kia, nói nhỏ bên tai cô nói:

- Bây giờ Phỉ Phỉ không sao rồi, báo cảnh sát rồi cảnh sát hơn tiếng sau cũng chưa chắc đã đến, chẳng may lại chọc giận hắn…

Người con gái trẻ tuổi kia lập tức hiểu ra ý nói của Ninh Nhứ Nhạn, trong mắt lập tức kinh hoảng, cũng không tiếp tục gọi điện báo cảnh sát nữa.

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://truyenfull. vn Mặc dù người con gái kia không tiếp tục gọi cảnh sát nữa, nhưng Ninh Nhứ Nhạn lại có chút cảnh giác nhìn Diệp Mặc, ánh mắt đồng thời cũng có chút kinh hoảng. Nhưng dưới ánh trăng mờ nhạt này, Diệp Mặc mặc dù nhìn rất rõ tướng mạo của cô, cô cũng không có cách nào nhìn rõ được tướng mạo của Diệp Mặc.

Người con gái kia nhìn Ninh Nhứ Nhạn cũng đã kéo Ninh Phỉ Phỉ lại rồi, vội vàng cũng bước đến bảo vệ Phỉ Phỉ, sau đó chỉ Diệp Mặc nói:

- Phỉ Phỉ mới có mấy tuổi, anh không ngờ lại dám ra tay? Anh còn phải là con người hay không? Quán ăn đêm bên ngoài nhiều như vậy, nếu như anh không có tiền, thì tôi đưa cho anh một ít, ra tay với cô bé nhỏ tuổi như này, anh, anh, đúng là…

Diệp Mặc kinh ngạc nghe người con gái này nói xong, mới hiểu cô không ngờ lại nghi ngờ mình có ý này nọ với Phỉ Phỉ, đúng là nghĩ linh tinh quá rồi. Nhìn bộ dạng của người con gái này, phỏng chừng vẫn còn sợ mình ra tay, mới không dám nói những lời ác nghiệt hơn.

Diệp Mặc ngay sau đó lại nghĩ, liền hiểu ra đây là chuyện gì, hẳn là vừa rồi ánh đèn pin của hai người soi thấy hắn còn chưa mặc quần áo xong, nên mới liên tưởng phong phú đến vậy.

- Tư Sương, không cần phải nói nữa, chúng ta về thôi.

Ninh Nhứ Nhạn vội vàng khuyên can, dường như không muốn đắc tội với Diệp Mặc.

Nghe thấy Ninh Nhứ Nhạn nói, người con gái gật gật đầu, cũng không nói gì nữa, rõ ràng cũng sợ không dám chọc giận Diệp Mặc. Dù sao nửa đêm ở bờ biển, nếu như xảy ra chuyện gì, cho dù có người đến cứu viện, cũng không kịp nữa.

Diệp Mặc lại có chút kinh ngạc, Ninh Nhứ Nhạn năm đó lớn lối và ương ngạnh Diệp Mặc cũng chứng kiến, năm đó hắn đến tìm Ninh Phủ Chân, thấy Ninh Nhứ Nhạn phát uy trong Ninh gia. Cô kéo Ninh Lan bạn học của Ức Mặc, cũng chính là con gái của Ninh Dương đẩy ra ngoài đại viện Ninh gia, thậm chí còn muốn bạt tai Ninh Lan. Lúc đó nếu như không phải mình đúng lúc nhìn thấy, thì Ninh Lan đúng là bị bắt nạt rồi.

Không ngờ bao nhiêu năm không gặp, Ninh Nhứ Nhạn lại thay đổi nhiều

như này, hoàn toàn không còn sắc sảo như năm đó nữa, lại biến thành con người cẩn thận và thận trọng như này.

- Phỉ Phỉ, chúng ta nhanh về thôi.

Người con gái tên Tư Sương vội kéo Ninh Phỉ Phỉ nói một câu.

- Uhm.

Ninh Phỉ Phỉ gật đầu, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Thần tiên đại ca, anh đi cùng em đi, chúng em ở trong một phòng hướng ra biển, rất đẹp.

Cô gái kia nghe thấy Ninh Phỉ Phỉ nói vậy, lập tức căng thẳng, nói nhỏ bên tai Phỉ Phỉ:

- Phỉ Phỉ, người này không phải là người tốt, hắn lừa cháu tới đây, chính là muốn bán cháu đi, may mà cô và mẹ cháu đến kịp, nếu không thì cháu bị bán đi rồi.

Ninh Phỉ Phỉ vừa nghe thấy cô gái kia nói vậy, lập tức lớn tiếng phản bác nói:

- Cô út nói mò, anh đây là thần tiên, chính là thần tiên mà ngôi sao băng ban ngày kia biến thành, sao lại là người xấu được? Nếu như cô nói mò như vậy, thì đừng trách cháu không quý cô nữa nhé.

Ninh Nhứ Nhạn và người con gái tên Tư Sương kia vừa nghe thấy Ninh Phỉ Phỉ nói vậy lập tức nhíu mày, cô gái kia mặc dù có chút sợ hãi Diệp Mặc, nhưng vẫn quay đầu lạnh lùng nói với Diệp Mặc:

- Dùng những lời này để lừa một đứa trẻ có ý tứ quá nhỉ? Đừng cho rằng anh chắc chắn ăn được chúng tôi, nếu như anh không tin, tôi lập tức đi báo cảnh sát.

- Tư Sương, đừng nói nữa. Chúng ta đi thôi.

Ninh Nhứ Nhạn lại ngăn cản người con gái kia lần nữa.

Diệp Mặc im lặng, hắn vốn cũng không nhất định phải đi cùng Ninh Phỉ Phỉ về chỗ ở của cô. Mặc dù nơi mà Phỉ Phỉ ở còn có hai tên bịt mặt kia nấp, nhưng hai tên đó Diệp Mặc có rất nhiều cách để bắt được, chỉ là Diệp Mặc còn muốn hỏi Ninh Nhứ Nhạn đuôi cá năm đó có phải là Ninh Phủ Chân lấy về rồi hay không?

Vì lúc đó hắn nghe lén Ninh Phủ Chân sẽ lại lần nữa lấy về cái đuôi cá đó, cho nên Diệp Mặc cũng muốn hỏi rõ. Nếu cái đuôi cá đó bị Ninh Phủ Chân lấy về rồi, hắn còn chạy đến Hạng Ẩn quán, thì cũng là phí công.

Diệp Mặc do dự một hồi lâu, lấy ra một vòng tay phòng ngự đưa cho Ninh Phỉ Phỉ nói:

- Cái này tặng cho em, anh phải đi rồi, sau này gặp lại.

Diệp Mặc nghĩ, cho dù thứ này không ở nơi khác, thần thức của hắn bây giờ muốn tìm đến Ninh Nhứ Nhạn cũng quá dễ dàng. Thần thức của hắn như ngày hôm nay, cho dù ở bất cứ nơi nào trên trái đất, cũng có thể quét đến, Nhưng tìm tàn phiến đuôi cá và tìm người thì lại không giống nhau. Nếu tìm người, Diệp Mặc chỉ cần thần thức đơn giản quét một lượt là được rồi. Còn tìm tàn phiến đuôi cá, thì thần thức cần phải quét đến từng tấc từng góc, như vậy chẳng những làm tổn hao thần thức và thương thần, hơn nữa Diệp Mặc cũng không muốn làm như vậy.

Lúc này trên người Diệp Mặc kém nhất cũng là vòng tay linh khí thượng phẩm, cho dù là một vòng tay đơn giản nhất khi đeo lên tay, thì hiệu quả phòng ngự cũng không phải người bình thường có thể ngăn lại được.

- Cám ơn anh thần tiên, anh nhất định phải đến nơi em ở thăm em nhé. Ở đó nhìn từ cửa sổ ra ngoài có thể nhìn thấy biển rộng, rất đẹp rất đẹp.

Ninh Phỉ Phỉ không từ chối đồ mà Diệp Mặc tặng cho cô, nhưng nhất định lại muốn mời Diệp Mặc đến nơi mình ở. Cô thậm chí đã đeo vòng tay

mà Diệp Mặc tặng cô lên cổ tay. Động tác mặc dù không thuần thục, nhưng cũng không phải kiểu hồ đồ của một cô bé mới có bảy tám tuổi.

Lúc này cho dù Ninh Nhứ Nhạn và cô gái kia cũng biết chắc hẳn mình đã trách nhầm Diệp Mặc, Diệp Mặc rõ ràng không phải là loại người như các cô nghĩ. Nếu như là loại người đó thật, thì bây giờ làm sao có thể phong kinh điềm đạm như này được?

Sau khi hiểu được điều này, người con gái tên Tư Sương bỗng nhiên cúi thấp người xống nói nhỏ với Ninh Phỉ Phỉ:

- Phỉ Phỉ, sao cháu lại ở đây?

Ninh Phỉ Phỉ bĩu môi bi bô nói:

- Cháu nói ban ngày nhìn thấy sao băng, hai người lại không tin, sau đó buổi tối cháu lén ra ngoài cầu nguyện. Đúng lúc nhìn thấy anh thần tiên này từ dưới biển đi lên, anh thần tiên chắc chắc là do sao băng biến thành.

Cuối cùng hiểu được chuyện gì xảy ra, Ninh Nhứ Nhạn và người con gái kia mới có chút lúng túng. Rồi người con gái kia ngượng ngùng nói lời xin lỗi Diệp Mặc:

- Xin lỗi, vị đại ca này, vừa nãy chúng tôi hiểu nhầm anh rồi, cám ơn anh đã chiếu cố Phỉ Phỉ, cái vòng tay này rất quý, Phỉ Phỉ không thể nhận được.

Nói xong cô gái kia muốn tháo chiếc vòng tay trên cổ tay Phỉ Phỉ ra.

Diệp Mặc khua tay, sau đó cười nói với người con gái kia:

- Cái đó cũng không có gì, tôi chỉ là một người cảm thấy có chút buồn bực, nên đi ra ngoài đi dạo, vừa lúc gặp Phỉ Phỉ, tôi cảm thấy rất hợp duyên, nên tặng chiếc vòng tay này.

Ninh Nhứ Nhạn cũng đến xin lỗi nói:

- Cám ơn anh đã chăm sóc Phỉ Phỉ, chúng tôi ở phòng hướng ra biển gần đây, hay là anh đến ngồi uống chén nước một chút đi.

Ninh Nhứ Nhạn nói có chút khách khí, nhưng Diệp Mặc không khách sáo, lập tức gật đầu nói:

- Vậy cũng được, đúng lúc tôi đang khát nước.

Ninh Nhứ Nhạn và cô gái kia nghe thấy Diệp Mặc nói lời này, nhất thời ngây ngẩn cả người, lời nói khách khí như này, các cô cho rằng Diệp Mặc nhất định sẽ từ chối, không ngờ người thanh niên trẻ tuổi lạ mặt này không ngờ lại không chút từ chối nào.

Hai người con gái nhìn một cái, trong mắt lộ ra chút cảnh giác, nhưng mời Diệp Mặc là Ninh Nhứ Nhạn, lúc này người ta đồng ý rồi, các cô cũng không thể nói, bây giờ tôi lại không mời nữa, mời anh đi cho.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1369

Đột Nhiên Có Thêm Một Cô Em Vợ

Ninh Nhứ Nhạn cười nói có chút miễn cưỡng:

- Vậy thì, chúng ta đi thôi...

Diệp Mặc sao có thể không biết cách suy nghĩ của Ninh Nhứ Nhạn được, nhưng hắn căn bản là không cần phải biết, sau đó liền theo hai người tới phòng ở của Ninh Nhứ Nhạn. Đây là một phòng nghỉ dưỡng gần biển, cũng giống như khách sạn, đối với khách đều rất cởi mở. Chỉ có một chút có quan hệ, có lẽ chỉ có người có thân phận thì mới có thể tới cái phòng nghỉ dưỡng này.

Vốn Ninh Nhứ Nhạn có chút thấp thỏm bất an, nhưng lúc này thì đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi. Bất luận là có nguyện ý hay không, thì người ta cũng đã theo vào tới rồi.

Thiếu nữ tên Tư Sương đi phía sau hữu ý vô ý mở cửa ra, cũng không hề đóng cửa lại. Đối với mấy cái này, thì căn bản là Diệp Mặc không nhìn đến.

Hắn tới đây với hai mục đích, một là mang hai tên dấu mặt kia đi, còn hai là hỏi Ninh Nhứ Nhạn một chút chuyện tình về mảnh đuôi cá nhỏ.

- Tôi giúp anh rót nước...

Ninh Nhứ Nhạn thầm nghĩ mong rằng Diệp Mặc uống nước xong sẽ nhanh chóng rời đi, không nên dừng lại ở chỗ này, cho nên Diệp Mặc vừa vào, thậm chí còn chưa kịp ngồi xuống cô đã vội vàng nói rồi...

Sau đó cô thậm chí còn không dám nhìn Diệp Mặc, vội vàng cầm lấy

một cái cốc để đi lấy nước ở cái máy đun nước bên cạnh, sau đó lại vội vàng đưa chén nước cho Diệp Mặc.

Thiếu nữ tên Tư Sương kia lúc này đã thấy rõ được Diệp Mặc dưới ánh đèn, nhất thời ngây ra. Cô chưa bao giờ thấy một người thanh niên nào có vóc người cân xứng như vậy, mà ngay cả những góc cạnh trên mặt cũng cực kỳ đẹp đẽ. Có thể người thanh niên trước mặt này không phải là người đàn ông đẹp trai nhất, nhưng tuyệt đối là một trong những người đàn ông hoàn mỹ nhất, chỉ là làn da có hơi trắng trẻo quá. Khiến cô kinh ngạc nhất là toàn thân người thanh niên này có một loại tiên vận, không nói rõ thành lời được, nhưng khẳng định là có tồn tại. Cái loại khí tức tiềm ẩn này, khiến cho cô nguyện ý đi tới gần trước mặt người thanh niên này.

Nếu như không phải bởi vì lúc trước cô đã cùng người thanh niên này nói chuyện khi gặp trên bờ biển, cô thật sự là sẽ cho rằng lời Phỉ Phỉ nói là đúng, người thanh niên trước mặt này chính là thần tiên.

Kỳ thực, bất kỳ một tu chân giả nào trên người cũng đều có linh vận nhàn nhạt. Đại đa số đều giống nhau, cho nên sẽ không để ý tới. Còn cô thiếu nữ này lần đầu tiên thấy, thì trong lòng có cảm giác kỳ quái cũng là bình thường.

Rất nhiều tu chân giả vì tác phong sống rất không tốt. Chuyện song tu nam nữ thì giống như là cơm bữa. Vì tu sĩ đối với các loại quan hệ nam nữ không hề quá để tâm, chỉ cần là phụ nữ hoặc đàn ông họ thích thì đâu cần quản là ai chứ? Muốn lên thì lên thôi, loại chuyện này đối với các tu sĩ mà nói thì chính là tùy tâm sở dục.

Bình thường loại tu sĩ có tác phong sống như vậy, thì linh vận tiềm ẩn trên người sẽ ít đi rất nhiều, chỉ thêm ra một chút khí tức sặc sỡ. Giống như là cái cô gái váy xanh cực đẹp trước đây Diệp Mặc gặp được tại Sa Hà vậy.

Còn cuộc sống của Diệp Mặc thì lại cực kỳ nghiêm cẩn, đối với bản thâm thậm chí còn có chút hà khắc. Trừ mấy người vợ của mình ra, thì hắn cũng chẳng có quan hệ với người phụ nữ nào cả. Hơn nữa quanh năm hắn tu

luyện bên cạnh 'Khổ trúc', nên khí tức trên người cũng bị 'Khổ trúc' ảnh hưởng, bị tiên vận hóa. Cho nên khí tức thần tiên tiềm ẩn trên người Diệp Mặc sẽ dầy đặc hơn nhiều.

Ninh Nhứ Nhạn không chú ý tới ánh mắt của cô thiếu nữ kia. Cô vội vã muốn đưa chén trà cho Diệp Mặc, nhưng trong nháy mắt cô nhìn rõ Diệp Mặc, thì trong mắt liền lộ ra sự kinh hãi, tay run lên, chén trà trong tay liền rơi xuống đất. Thân hình hoàn mỹ của Diệp Mặc, dung mạo của hắn cũng vẫn như cũ, thậm chí so với năm xưa cũng không biến hóa một chút nào. Nếu như nhất định phải nói tới sự thay đổi, thì đó chính là hắn trở nên có khí chất hơn nhiều.

Diệp Mặc mỉm cười, ngồi im một chỗ. Chén trà vừa rồi rơi xuống không biết đã nằm trong tay hắn từ bao giờ.

Mà Ninh Nhứ Nhạn và thiếu nữ kia thì lại không hề chú ý được tới cử động này của Diệp Mặc. Ninh Nhứ Nhạn sửng sốt một lúc lâu, sau đó mới nhìn Diệp Mặc nói một cách lắp bắp:

- Anh, anh là Diệp Mặc...

Diệp Mặc để chén trà trong tay xuống, mỉm cười nói:

- Không sai, tôi chính là Diệp Mặc.

Ninh Nhứ Nhạn nghe Diệp Mặc xác nhận, bỗng nhiên vành mắt liền đỏ lên, "Phịch" một tiếng đã quỳ xuống trước mặt Diệp Mặc rồi. Tuy cô chưa nói gì, nhưng lệ đã rơi đầy mặt rồi.

Diệp Mặc nhíu mày, đưa tay đỡ Ninh Nhứ Nhạn lên rồi mới nói:

- Có lời gì thì cứ nói thẳng, không cần phải làm như vậy.

Cô thiếu nữ kia lúc này mới kịp phản ứng, liền kinh hỉ nhìn Diệp Mặc hét lê:

- Anh là Diệp Mặc? Anh là anh rể của em?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn cô thiếu nữ kia, lờ mờ có vài phần tương đồng với Ninh Khinh Tuyết, tuy không được xinh đẹp như Ninh Khinh Tuyết, nhưng lại có một bộ dạng tràn đầy sức sống thanh xuân. Thân thể còn chưa hoàn toàn phát triển, nhưng cũng đã có khuynh hướng trở thành một mỹ nữ tai họa rồi.

Lẽ nào thiếu nữ này là em gái của Ninh Khinh Tuyết? Nhưng Diệp Mặc nhớ là Ninh Khinh Tuyết không có em gái mà. Hai người Ninh Trung Phi và Lam Dụ cũng chỉ có một mình Ninh Khinh Tuyết là con gái.

Thấy Diệp Mặc nghi hoặc, thì thiếu nữ kia vội vã kêu lên một cách vui mừng:

- Anh rể, em là Ninh Tư Sương, chị của em chính là Ninh Khinh Tuyết. Anh cùng chị của em ẩn cư ở đâu, chị của em đâu? Chị ấy cũng trở về rồi sao? Em còn chưa bao giờ được nhìn thấy chị ấy cả?

Ninh Tư Sương không có nửa phần xem Diệp Mặc là người lạ, mở miệng ra là đã nói nguyên một tràng.

Diệp Mặc nhìn cô thiếu nữ chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi trước mặt này, bỗng nhiên có chút hiểu ra. Hắn rời khỏi Địa Cầu đã nhiều năm như vậy, có lẽ là sau khi hắn và Ninh Khinh Tuyết rời đi, thì Ninh Trung Phi và Lam Dụ lại sinh thêm ra cô bé đấy. Tuổi của Lam Dụ năm đó cũng không lớn, sinh thêm một người con gái nữa cũng là bình thường.

Ninh Nhứ Nhạn lúc này mới bình tĩnh lại một chút, cô lấy một cái khăn tay lau mặt một chút, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Cô út sau khi rời đi, thì cha mẹ của Tư Sương đều rất nhung nhớ, sau đó lại sinh hạ rồi đặt tên cô ấy là Tư Sương, có ý là mong muốn nhìn thấy sương xuống, bởi vì khi sương bắt đầu xuống thì cũng sắp tới lúc tuyết rơi rồi.

Diệp Mặc ngẩn ra, hóa ra đặt tên Ninh Tư Sương là để tưởng niệm về Ninh Khinh Tuyết. Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Mặc thầm than, Ninh Khinh Tuyết đã rời khỏi Lạc Nguyệt nhiều năm như vậy, thì hai vợ chồng Ninh thị tưởng niệm cũng là rất bình thường. Không ngờ tới hôm nay, thì em gái Ninh Khinh Tuyết là Ninh Tư Sương cũng đã mười lăm mười sáu tuổi rồi. Năm tháng trôi qua như nước chảy, thật đúng là nhanh.

- Đúng thế, anh rể, chị của em có khỏe không?

Ninh Tư Sương nói xong cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, thì đã nói tiếp:

- Lúc trước em và Nhứ Nhạn thấy anh ăn mặc quá quê mùa, nên còn tưởng anh là người xấu nữa!

Nói xong, Ninh Tư Sương liền lè lưỡi ra, sau đó vội vàng đóng lại cửa ra vào, thậm chí còn cố ý khóa trái lại. Không hề có chút bất an nào khi nhìn Diệp Mặc cả, trong ánh mắt cũng không hề cảm thấy có chút xa lạ nào.

Diệp Mặc thấy vậy thì âm thầm buồn cười. Kẻ lạ đã vào được tận trong nhà, cô có khóa cửa vào thì cũng chỉ là khiến cho chính mình chạy không thoát được mà thôi. Nhưng trong lòng hắn cũng có chút ấm áp, vì Ninh Tư Sương hiển nhiên đã coi hắn là người trong nhà rồi. Hắn nghe được Ninh Tư Sương gọi người lớn tuổi gấp đôi mình như Ninh Nhứ Nhạn một cách trực tiếp như vậy, thì lúc này mới kịp phản ứng. Vì so ra thì Ninh Nhứ Nhạn còn phải gọi Ninh Tư Sương là cô út đấy.

Ninh Nhứ Nhạn cũng gọi trực tiếp là Tư Sương, chắc là vì có thói quen như vậy rồi, hơn nữa hai người có tuổi tác chênh lệch quá lớn, gọi là cô út thì đúng là có chút khó nghe.

Chỉ là Diệp Mặc nhớ rằng gia đình của Ninh Trung Phi và Ninh Nhứ Nhạn căn bản chính là thủy hỏa bất dung, nhưng hiện tại thế nào mà Ninh Nhứ Nhạn và Ninh Tư Sương lại đi chung với nhau vậy? Hơn nữa quan hệ của cả hai có vẻ như là rất thân mật? Nhưng Diệp Mặc cũng không có hứng

thú hỏi việc này, hắn cũng chỉ có chút nghi hoặc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện được lấy tại Truyện FULL chấm cơm.

- Đúng rồi, anh rể, vì sao anh còn trẻ như vậy? Chị của em có phải cũng vẫn còn trẻ giống như anh không?

Ninh Tư Sương biết một chút chuyện tình tu luyện của anh rể và chị gái, nhưng vẫn không thể nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc khoát tay, chuyển đổi đề tài câu chuyện:

- Nhứ Nhạn, cô có chuyện gì thì nói đi, nếu như tôi có thể giúp, thì nhất định sẽ giúp.

Ninh Nhứ Nhạn đã thay đổi rất nhiều, nhưng lại ở cùng với Ninh Tư Sương, hơn nữa Diệp Mặc vẫn còn muốn tìm cô hỗ trợ nữa, cho nên lời nói của hắn cũng khách khí hơn nhiều.

Ninh Nhứ Nhạn liền gật đầu, rồi lại nức nở vài cái, sau đó mới nói:

- Bởi vì Ninh gia không có nhân tài kiệt xuất, thái gia gia cũng biết như vậy, cho nên liền chậm rãi chuyển hướng trọng tâm của gia tộc sang kinh doanh trên thương trường. Bởi vì nội tình của Ninh gia vẫn còn khá sâu, cho nên tuy là chuyển hướng sang kinh doanh, nhưng cũng không có sự lệch lạc. Chỉ ngắn ngủi vài năm, thì Ninh gia của tôi đã là gia tộc kinh doanh nổi tiếng thế giới rồi.

Ninh Tư Sương lúc này cũng đã yên tĩnh trở lại, Ninh Nhứ Nhạn nói tới đây thì cô cũng liền gật đầu:

- Đúng thế, Nhứ Nhạn cũng giống như chị gái của em, đều là thiên tài trong kinh doanh. Ninh gia lại không có nhân tài kiệt xuất, cho nên sau này ông nội thẳng thắn đem quyền kinh doanh giao lại cho chị Nhứ Nhạn. Với khả năng kinh doanh của chị Nhứ Nhạn, thì chỉ vài năm sau, sản phẩm điện tử 'Năng lượng mặt trời' của Ninh gia đã lan rộng ra toàn cầu rồi, trở thành

thương nghiệp chuyên cung ứng sản phẩm điện tử 'Năng lượng mặt trời' đứng thứ hai trên thế giới sau Lạc Nguyệt thành.

Nói đến đây, Ninh Tư Sương liền cẩn thận nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi mới nói tiếp:

- Ông nội muốn đi Lạc Nguyệt thành để định cư, nhưng Hoàng thành chủ của Lạc Nguyệt nói rằng không có mệnh lệnh của anh cho nên cũng không dám đồng ý. Sau đó ông nội của em liền buồn bực sầu não mà qua đời. Trước khi đi, ông nội đã đem tám phần mười sản nhiệp chuyển giao sang cho Nhứ Nhạn.

Ninh Nhứ Nhạn lúc này lại ngắt lời:

- Thái gia gia nói "Ưu hoạn sinh, an dật vong" (Gian khổ sẽ dễ sống, còn quá an nhàn thì tất sẽ lụi bại). Người nhắc tới anh không chỉ một lần, nói rằng Ninh gia không có nhân tài giống như anh là vì đã quá mức an nhàn. Cho nên thái gia gia mới để cho người của Ninh gia ra ngoài khổ cực phấn đấu. Về phần chuyển sản nghiệp sang danh nghĩa của tôi, cũng chỉ là để cho tôi quản lý mà thôi. Nhưng, nhưng tôi lại phụ lòng kỳ vọng của thái gia gia...

Ninh Nhứ Nhạn nói tới đây lại không ngừng khóc, thậm chí không nói tiếp được nữa.

Diệp Mặc không nói gì, lấy kinh nghiệm và sự từng trải của hắn, thì sao có thể không đoán ra rằng sản nghiệp đã xảy ra vấn đề dưới sự quản lý của Ninh Nhứ Nhạn chứ?

Ninh Nhứ Nhạn chờ cho tâm tình hòa hoãn xuống, thì mới nói tiếp:

- Vốn sản nghiệp mà thái gia gia lưu lại tôi quản lý cũng không có vấn đề gì. Rồi khi sản phẩm điện tử 'Năng lượng mặt trời' nổi tiếng nhất, tôi gặp được Phương Trùng, anh ấy là du học sinh từ Cambridge trở về, đối với việc quản lý xí nghiệp thì chuyên nghiệp hơn tôi nhiều. Sau đó Phương Trùng liền trở thành trợ thủ của tôi, khiến sản phẩm điện tử 'Năng lượng mặt trời'

càng lúc càng hưng thịnh. Vốn tôi không có ý định sẽ kết hôn sớm, nhưng Phương Trung đối với tôi thực sự là quá tốt, tôi cũng không muốn rời bỏ anh ấy. Sau khi kết hôn, thì chúng tôi sinh ra Phỉ Phỉ.

- Mẹ, Phương Trùng chính là cha con phải không?

Ninh Phỉ Phỉ lúc này lại lên tiếng.

Ninh Nhứ Nhạn vội vàng nói với Phỉ Phỉ:

- Phỉ Phỉ, mẹ đang nói chuyện, con ra xem TV đi.

Phỉ Phỉ cũng rất nghe lời, lập tức đi lấy điều khiển mở TV ra xem.

Thấy Phỉ Phỉ không tiếp tục quấn quít nữa, thì Ninh Nhứ Nhạn lại nói tiếp:

- Phương Trùng rất thương yêu tôi, sau khi có Phỉ Phỉ, anh lại nhất định muốn Phỉ Phỉ mang họ Ninh, nói rằng đứa con thứ hai sẽ lại lấy họ Phương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1370

Ninh Gia Nghèo Túng

Có thể việc quá khứ xẩy ra cách đây cũng đã lâu, nên sau khi Ninh Nhứ Nhạn đã bớt kích động thì mới tiếp tục nói: - 'Năng lượng sinh thái Electron'?

Diệp Mặc cau mày, nếu nói về nguồn 'Năng lượng mặt trời' thì hắn có thể hiểu được, huống chi ngày trước hắn đã nghe nói qua về nguồn 'Năng lượng mặt trời' này. Chính là dùng ánh sáng mặt trời để thay thế cho điện năng, sau đó chế tạo thành sản phẩm điện tử. Nếu như khoa học kĩ thuật thực sự đã phát triển đến trình độ này, thì cũng là một tiến bộ rất lớn.

Nhưng nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' kia, thì bất luận như thế nào hắn cũng không nghĩ ra được là có cái chuyện gì xảy ra.

Ninh Nhứ Nhạn ừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Bởi vì nguồn 'Năng lượng mặt trời' phải cần có ánh sáng mặt trời mới có thể hoạt động được, một khi trời tối, thì loại sản phẩm này không thể nào hoạt động được, mà nhất định phải sử dụng các loại thiết bị lưu trữ 'Năng lượng mặt trời'. Những thiết bị lưu trữ nguồn 'Năng lượng mặt trời' so với điện năng thì càng bất tiện hơn, vì cần phải tiêu hao một lượng tài chính khá lớn, cho nên nó cũng trở thành một sự cản trở khá lớn cho 'Năng lượng mặt trời'. Nhưng 'Năng lượng sinh thái Electron' thì lại khác, nó có thể hoạt động bất cứ lúc nào, kể cả là vào ban đêm, cũng có thể lợi dụng các hạt phân tử trong không khí để hoạt động...

Diệp Mặc lại lần nữa nhíu mày, hắn tuyệt đối không tin rằng khoa học kĩ thuật của Địa Cầu chỉ ngắn ngủi hơn chục năm đã có thể có bước phát triển

lớn như vậy, việc này quả thực có thể coi là bước phát triển vượt thời đại rồi. Về vấn đề 'Năng lượng mặt trời' thì hắn đã sớm được nghe nói qua, bởi vì khi Diệp Tinh còn ở Lạc Nguyệt, cũng đã nghiên cứu ra được sản phẩm dùng 'Năng lượng mặt trời', hiện tại lưu hành rộng rãi rồi thì cũng không có gì ngạc nhiên.

Nhưng cái nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' kia thì tuyệt đối không có khả năng. Diệp Mặc liền nói với Ninh Nhứ Nhạn:

- Cô tin tưởng điều đó sao? Sức phát triển của khoa học kĩ thuật cho dù có nhanh hơn đi chăng nữa, thì cũng không thể nào có thể phát triển nhanh như vậy được?

Ninh Nhứ Nhạn lại ừ một tiếng:

- Tôi đích thực là không tin, nhưng một người bạn của Phương Trùng là một chuyên gia nghiên cứu về nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' đã lén lấy ra một cái nồi cơm điện hoạt động bằng nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' từ công ty của y ra. Cái nồi cơm điện kia không có bất kỳ thiết bị chuyển hóa 'Năng lượng mặt trời' và thiết bị cung cấp năng lượng nào cả, nhưng lại có thể hoạt động không hạn chế, bất luận là ở chỗ nào, chỉ cần có nó, là có thể nấu cơm được. Những chuyên gia về 'Năng lượng mặt trời' của công ty của chúng tôi đều khẳng định, cái nồi cơm điện đó không phải là sử dụng 'Năng lượng mặt trời', mà xác thực là nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron'.

- Có chuyện này sao?

Diệp Mặc căn bản là vẫn không thể nào tin được.

Còn Ninh Tư Sương vẫn đứng ở một bên thì lại đột ngột ngắt lời:

- Đúng thế, trước đây cái nồi cơm điện kia còn có lần được công bố trên đài truyền hình, em đã được xem qua trên TV, Phương Trùng cũng chính là vì chuyện này nên mới...

Ninh Nhứ Nhạn nghe được lời Ninh Tư Sương nói, thì lại nghẹn ngào, bất quá cô vẫn nói tiếp:

- Sau khi đài truyền hình công bố ra, thì tất cả mọi người đều nghị luận về nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' kia. Tuy rằng lúc đó sản phẩm sử dụng nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' còn chưa được tung ra thị trường, nhưng lượng tiêu thụ của sản phẩm 'Năng lượng mặt trời' đã giảm xuống rõ rệt, vì tất cả mọi người đều đang chờ đợi sản phẩm của nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' được tung ra. Tôi rất lo lắng, bởi vì nguồn lợi nhuận chủ yếu của Ninh gia chính là từ các sản phẩm sử dụng 'Năng lượng mặt trời'. Một khi sản phẩm sử dụng 'Năng lượng sinh thái Electron' được tung ra thị trường, thì những công ty khác có thể bắt đầu khởi động, còn chúng tôi thì lại không có loại kỹ thuật này, khiến cho nguồn 'Năng lượng mặt trời' của Ninh gia trong vòng một đêm phá sản.

- Cho nên cô đã đồng ý yêu cầu của Phương Trùng, đầu tư nghiên cứu nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron'?

Diệp Mặc lên tiếng hỏi.

Ninh Nhứ Nhạn gật đầu:

- Đúng thế, Phương Trùng lúc bắt đầu thì chỉ muốn tôi đầu tư vào một chút để thử nghiệm, nhưng tôi cũng đã có chút cấp bách rồi, cho nên hoàn toàn không nghe lời anh ấy khuyến cáo. Nghiên cứu nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' là do Phương Trùng đề xuất với tôi. Nhưng khi đầu tư nghiên cứu đã nhiều, tới khi tôi không dám tiếp tục đầu tư nghiên cứu nữa, thì Phương Trùng lại đột nhiên nói cho tôi biết, đã nghiên cứu thành công nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' rồi.

Diệp Mặc liền nổi lên mối nghi ngờ. Chẳng lẽ mình mới đi có hơn chục năm, mà nền khoa học kĩ thuật ở Địa Cầu này đó có tốc độ phát triển nhanh chóng tới như vậy rồi sao?

- Nhưng vừa lúc đó thì lại xảy ra chuyện, cái nồi cơm điện hàng mẫu mà

Phương Trùng lấy ra bị công ty kia tố cáo là Ninh gia chúng tôi đánh cắp tài liệu bí mật của bọn họ, đánh cắp thành quả nghiên cứu của bọn họ, yêu cầu Ninh gia chúng tôi phải bồi thường tổn thất, đồng thời phải giao ra thành quả nghiên cứu nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron'.

Ninh Nhứ Nhạn nói tới đây, thì trong mắt thậm chí là đã tràn đầy sự tuyệt vọng.

- Bởi vì nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' là một loại khoa học kĩ thuật mới, cho nên con số mà họ đòi chúng tôi bồi thường căn bản là con số trên trời. Đem bán toàn bộ sản nghiệp của Ninh gia chúng tôi, cũng chỉ có thể miễn cưỡng bồi thường được cho họ mà thôi. Phương Trùng cảm thấy có lỗi với tôi, vì anh ấy nghĩ chuyện này là do anh ấy tạo thành, nếu như không phải là anh ấy nhờ bạn mình lén trộm ra cái nồi cơm điện kia, thì cũng sẽ không phát sinh chuyện này. Anh ấy để lại một lá di thư, nhận tất cả tội lỗi lên người mình, nói rằng mọi việc đều không có quan hệ với Ninh gia, sau đó tự sát...

Ninh Nhứ Nhạn nói xong, thì lại lần nữa bật khóc.

Ninh Tư Sương cầm lấy một cái khăn, đi tới bên cạnh Ninh Nhứ Nhạn nhỏ giọng an ủi.

Diệp Mặc chưa từng gặp qua Phương Trùng, không biết cái tên Phương Trùng kia là loại người gì, bất quá hắn đã có thói quen cẩn trọng tại Tu Chân Giới, cho nên sau khi hắn nghe xong câu chuyện của Ninh Nhứ Nhạn thì lập tức thấy được hai kẽ hở.

Thứ nhất, nếu đã có thể nghiên cứu ra sản phẩm sử dụng nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron', thì đó sẽ là chuyện cơ mật như thế nào. Một người bạn của Phương Trùng làm sao có thể trộm được một sản phẩm như thế ra ngoài? Hơn nữa cái sản phẩm kia bị trộm đã lâu như vậy, rồi đài truyền hình cũng đã công bố về nó, Ninh gia cũng bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu kĩ thuật chế tạo rồi, vì sao mà lúc này cái công ty kia mới kịp phản ứng? Thứ hai, nếu như hàng mẫu cùng sản phẩm sử dụng nguồn 'Năng lượng sinh thái

Electron' đã hoàn thiện rồi, thì vì sao đến giờ vẫn chưa có sản phẩm hoàn thiện được tung ra thị trường?

Chờ cho Ninh Nhứ Nhạn an tĩnh lại một chút, Diệp Mặc lúc này mới hỏi:

- Cái sản phẩm sử dụng nguồn 'Năng lượng sinh thái Electron' kia hiện đã được tung ra thị trường rồi sao?

Ninh Nhứ Nhạn lắc đầu:

- Vẫn chưa có, vốn công ty kia muốn tung ra thị trường rồi đấy, nhưng vì chuyện Ninh gia chúng tôi vi phạm bản quyền, cho nên nhất quyết muốn kiện lên tòa án. Đối phương tuyên bố, chỉ khi nào bản quyền của sản phẩm sử dụng 'Năng lượng sinh thái Electron' được xác định rõ ràng, thì mới có thể tung ra thị trường. Cho nên, hiện tại dư luận đều đang trợ giúp cái công ty kia. Tất cả mọi người đều mong truyện này sớm kết thúc một chút, để sớm ngày có thể thấy được sản phẩm của 'Năng lượng sinh thái Electron'.

Ninh Tư Sương bổ sung thêm một câu:

- Em thấy Nhứ Nhạn lúc này rất cô đơn và mệt mỏi, cho nên mới cùng cô ấy và Phỉ Phỉ tới bờ biển này giải sầu. Chờ thêm vài ngày nữa, đem sản nghiệp của Ninh gia bồi thường cho người ta xong rồi, thì em dự định đưa Nhứ Nhạn cùng đi tới Lạc Nguyệt thành.

- Lạc Nguyệt hiện giờ thế nào?

Diệp Mặc nghe Ninh Tư Sương nhắc tới Lạc Nguyệt, nên thuận miệng hỏi một câu.

Ninh Tư Sương vội vàng đáp:

- Rất tốt, hiện tại Lạc Nguyệt thành vô cùng xinh đẹp, hơn nữa Hoàng thành chủ cũng rất tốt, vẫn rất quan tâm tới cha mẹ em.

Diệp Mặc gật đầu, lần này hắn cuối cùng cũng không nhìn lầm người, Hoàng Ức Niên vốn không quên lời hắn nói.

Ninh Nhứ Nhạn có chút bận tâm nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Đợi khi sản nghiệp Ninh gia đều mang đi bồi thường rồi, tôi cũng không còn chỗ để đi nữa, Tư Sương nói muốn tôi cùng đi tới Lạc Nguyệt...

Diệp Mặc vừa nghe liền hiểu được ý của Ninh Nhứ Nhạn, thầm than một tiếng rồi nói:

- Hiện tại Lạc Nguyệt thành kia là Lạc Nguyệt thành của mọi người, cô muốn đến thì đến, không cần phải quan tâm tới ý kiến của tôi, huống hồ tôi cũng không có ý kiến gì.

- Cảm ơn...

Ninh Nhứ Nhạn muốn gọi Diệp Mặc là "dượng", nhưng nhìn dung mạo của Diệp Mặc thì còn nhỏ tuổi hơn cô nhiều, cho nên cô không thể nào nói ra miệng nổi.

Diệp Mặc cũng không quá để ý:

- Cô gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi, tôi hôm nay vừa trở về, còn chưa tới Lạc Nguyệt. Tôi tới đây cũng là vì có một việc muốn hỏi cô.

Nói được một nửa, Diệp Mặc chợt nhớ tới cái nồi cơm điện kia, lập tức hỏi:

- Cái nồi cơm điện thử nghiệm kia đâu? Hiện đang ở chỗ nào?

- Đã bị đối phương mang đi rồi, đó là chứng cứ nên không thể để ở chỗ chúng tôi được.

Ninh Nhứ Nhạn nói một cách buồn bã.

Nói xong cô lại nói tiếp luôn:

- Ngay cả thành quả nghiên cứu của công ti đều bị đối phương lấy đi, khi sự việc còn chưa kết thúc, thì sẽ không thể lấy lại được.

Tuy rằng Diệp Mặc biết chuyện này rất kỳ quặc, nhưng hắn cũng không có ý muốn giúp đỡ. Hắn trở về thì chủ yếu chỉ muốn xem tình huống ở đây một chút, sau đó lại đi Ninh Hải vấn an mẹ của Tô Tĩnh Văn, sau đó mới tới Lạc Nguyệt thành một chuyến. Chờ tới sau khi hắn quay lại được đại lục Lạc Nguyệt thì có lẽ sẽ rất khó để trở về tới Địa Cầu một lần nữa.

Tài sản của Ninh gia bị người ta chiếm mất, thì hắn cũng không có cách suy nghĩ gì, vì chỉ cần Ninh Tư Sương đưa Ninh Nhứ Nhạn và Phỉ Phỉ tới Lạc Nguyệt thành là tốt rồi. Không cần nói tới tài sản của Ninh gia, chỉ riêng cái vòng tay hắn tặng cho Phỉ Phỉ đã có giá trị bằng mấy cái tập đoàn Ninh thị rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, chính là Ninh gia chắc chắn sẽ phải đem toàn bộ sản nghiệp đi bồi thương rồi, bất luận đây là âm mưu của người nào thì mục đích cuối cùng cũng đã đạt được rồi. Vậy thì vì sao kẻ đó còn phải phái người tới đây? Chẳng lẽ hai kẻ bịt mắt kia đến đây không hề có chút quan hệ nào tới chuyện tình của công ty Ninh Nhứ Nhạn?

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Ninh Nhứ Nhạn lại lên tiếng:

- Diệp... Anh vừa rồi nói là tìm tôi có chuyện muốn hỏi, là chuyện gì vậy?

Ninh Nhứ Nhạn chung quy vẫn xấu hổ không dám gọi người trẻ tuổi như Diệp Mặc là dượng, chỉ có thể trực tiếp hỏi.

Diệp Mặc ừ một tiếng, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của Ninh Nhứ Nhạn, mà lại nhìn về phía phòng bếp rồi nói:

- Hai đứa chúng mày ra đây đi.

Ninh Nhứ Nhạn và Ninh Tư Sương còn chưa hiểu rõ ý Diệp Mặc, thì đã nhìn thấy có hai kẻ bịt mặt đi ra từ trong phòng bếp. Một người trong đó còn

đang cầm một cái dao găm sáng loáng trong tay.

Ninh Tư Sương hét lên một tiếng, cô thật không ngờ rằng trong phòng còn có hai người đang ẩn nấp. Sắc mặt của Ninh Nhứ Nhạn cũng đại biến khi thấy hai kẻ bịt mặt này, không hề do dự chút nào đã vọt tới trước mặt Ninh Phỉ Phỉ, đem Ninh Phỉ Phỉ bảo vệ phía sau mình.

Nhưng lập tức các cô liền thấy nghi hoặc, vì hai kẻ bịt mặt kia cũng đang lộ ra sự kinh hãi trong đôi mắt, dường như là đang không thể nào tin được.

Nguồn: http://truyenfull. vn Bọn họ xác thực là có lý do để không tin, vì Diệp Mặc sau khi bảo bọn họ đi ra, thì hai người căn bản là không để lời nói của hắn vào tai. Nhưng thân thể của cả hai lại không thể nào tự chủ được mà đi ra, hơn nữa chỉ có thể đi bộ, còn lại không thể làm được gì khác cả.

Ninh Nhứ Nhạn và Ninh Tư Sương sững sờ nhìn hai kẻ bịt mặt kia đi tới trước mặt Diệp Mặc, sau đó liền "Phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất. Cả hai thậm chí còn chủ động kéo khăn đen che mặt xuống, hoàn toàn không có bất kỳ sự phản kháng nào, vô cùng nhẹ nhàng và ngoan ngoãn.

Các cô lại không biết hai kẻ này sau khi nghe được Diệp Mặc yêu cầu chúng đi ra, thì đã bị khống chế rồi. Thậm chí còn không thể nào đi chệch một bước, trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Mặc quỳ xuống, hơn nữa cái người trước mặt kia thậm chí còn chưa làm gì chúng cả.

- Chúng mày tới nơi này làm gì?

Diệp Mặc nói một cách bình thản.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1371

Lại Là Tây Đường Đông Phương

Chúng tôi tới mang Phỉ Phỉ đi.

Hai gã đàn ông không có chút chần chờ nào mà đồng thanh đáp lại.

Diệp Mặc thì lại thấy có chút kỳ quái, hắn nghĩ rằng hai tên này tới là vì Ninh Nhứ Nhạn, nhưng không ngờ lại chỉ là vì Phỉ Phỉ.

- Ai bảo chúng mày tới?

Diệp Mặc lại hỏi tiếp.

- Là ông chủ của công ty chúng tôi.

- Công ty của chúng mày là công ty nào? Ông chủ tên gọi là gì?

- Tập đoàn Tây Đường, ông chủ là Đông Phương Trùng.

...

- Tây Đường! Lại là Tây Đường, Ninh gia chúng ta đã bồi thường toàn bộ công ty cho Tây Đường các người rồi, các người còn muốn thế nào nữa? Muốn bắt Phỉ Phỉ sao? Nằm mơ đi! Cho dù tôi có liều mạng cũng sẽ không để các người đưa Phỉ Phỉ đi...

Ninh Nhứ Nhạn đang đứng trước Phỉ Phỉ nghe đến đó thì bỗng nhiên gào lên.

Diệp Mặc thở dài một tiếng, hắn đã hiểu ra mọi chuyện rồi, nên liền quay sang nói với Ninh Nhứ Nhạn:

- Cô còn chưa rõ sao? Cái tên Đông Phương Trùng kia còn một cái tên khác chính là Phương Trùng, cũng chính là chồng của cô, tôi đoán rằng hắn tiếp cận cô chính là vì tập đoàn Ninh thị.

Ninh Nhứ Nhạn nghe Diệp Mặc nói như vậy thì liền ngây dại, qua một lúc lâu, cô mới lên tiếng:

- Không thể nào, tuyệt đối không thể. Phương Trùng đối với tôi tốt như vậy, thậm chí vì không muốn liên lụy tôi và Phỉ Phỉ, ngay cả tính mạng cũng không cần nữa, anh ấy tuyệt đối không thể nào làm như vậy...

Diệp Mặc cũng không nói tiếp nữa, Ninh Nhứ Nhạn có tin hay không thì căn bản là cũng không có quan hệ với hắn, hắn chỉ nói lên sự thật mà thôi. Hắn cũng không cần phải được Ninh Nhứ Nhạn tin tưởng, vì hắn tới đây cũng không phải là vì xử lý chuyện tình của Ninh gia, mà là vì mảnh đuôi cá kia.

Công ty Tây Đường, hiển nhiên là có quan hệ cùng với gia tộc Đông Phương. Đông Phương Trùng âm mưu chiếm đoạt tài sản của Ninh gia, không ngờ lại quyết hao tổn ngần ấy năm. Căn cứ vào hiểu biết của Diệp Mặc, thì đây tuyệt đối không phải là tác phong của Đông Phương Vượng.

Đừng nói tới việc phải mất từng ấy năm thời gian để chiếm tài sản của Ninh gia, cho dù là dâng cho Đông Phương Vượng số tài sản ấy, thì Đông Phương Vượng cũng phải có hứng thú thì mới gật đầu. Nếu như là Đông Phương Vượng ra tay, thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không mất nhiều thời gian như vậy. Thậm chí không tới nửa năm thì tài sản của Ninh gia đã có thể đổi họ rồi.

Ninh Tư Sương từ trong kinh hoàng tỉnh lại, liền vội vã an ủi Ninh Nhứ Nhạn:

- Nhứ Nhạn, chị không nên kích động, chờ em hỏi một chút cho rõ ràng đã.

Nói xong Ninh Tư Sương liền quay sang nhìn hai gã đàn ông kia hỏi:

- Đông Phương Trùng có phải chính là Phương Trùng hay không? Trước đây các ngươi đều ở trong tập đoàn Ninh thị hay sao?

Chỉ là lời nói của Ninh Tư Sương không có một chút khí thế nhiếp hồn nào, cho nên Diệp Mặc liền hừ lạnh một tiếng, thì hai gã đàn ông đang quỳ trên mặt đất kia mới rùng mình một cái, lập tức trả lời:

- Đúng, đúng, trước đây chúng tôi cùng ông chủ đều ở trong tập đoàn Ninh thị.

Sắc mặt Ninh Nhứ Nhạn lập tức trở nên trắng bệch, nhưng cô cũng rất nhanh bình tĩnh lại. Đợi khi cô nhìn rõ hai gã đàn ông kia thì sắc mặt của cô liền biến đổi, chỉ tay vào cả hai rồi nói:

- Các ngươi, các ngươi chính là chuyên gia điện tử mà Phương Trùng mời về nghiên cứu 'Năng lượng sinh thái Electron' sao?

Rất rõ ràng, cô ấy đã nhận ra hai gã đàn ông này là ai.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Lòng bàn tay của hai người này đều là những vết chai sạn, hiển nhiên là sát thủ hoặc là những tên giang hồ, căn bản là chẳng có chút liên quan nào tới hai chữ chuyên gia cả. Hai gã đàn ông này sau khi trả lời, thì Ninh Nhứ Nhạn hoàn toàn đã hiểu mọi chuyện rồi, tuy rằng cô không hiểu vì sao Phương Trùng lại phải lừa gạt cô, nhưng cô cũng đã biết rằng mình là kẻ bị lừa gạt.

Diệp Mặc giải trừ sự trói buộc đối với hai gã đàn ông. Hai gã lập tức thở phào một hơi, trên người đã thấm đẫm mồ hôi rồi, bọn họ nhìn Diệp Mặc có chút kiêng kỵ, cũng không dám làm ra động tác gì cả.

- Phương Trùng có phải là chưa chết hay không? Cái thi thể trước đây là của người khác phải không?

Ninh Nhứ Nhạn mệt nhọc hỏi ra một câu.

Lúc này thì hai gã đàn ông kia đã sớm biết sự lợi hại của Diệp Mặc. Bọn chúng hiểu rằng chút bản lĩnh của mình ở trước mặt Diệp Mặc căn bản chả là gì cả. Hiện tại Ninh Nhứ Nhạn đưa ra câu hỏi, thì hai người cũng không dám giấu diếm, lập tức đáp lời:

- Vâng, ông chủ phái chúng tôi tới đây, hơn nữa còn phân phó rằng không nên tổn thương tới cô. Ông chủ đối với cô vẫn...

- Câm miệng...

Ninh Nhứ Nhạn lạnh lùng hét lên một tiếng.

Diệp Mặc bỗng nhiên hỏi một câu:

- Đông Phương Vượng chắc là sẽ không sử dụng loại thủ đoạn bỏ đi này, vậy thì cái tên Đông Phương Vượng kia hiện đang ở nơi nào?

Hai gã đàn ông kia liền rùng mình một cái. Bọn họ sợ nhất đúng là Diệp Mặc, vì khí thế của Diệp Mặc khiến cho toàn thân họ không thể nào cử động được. Hiện tại Diệp Mặc tự mình đặt câu hỏi, thì cả hai nào dám do dự, lập tức gã đàn ông béo hơn liền trả lời:

- Thiếu chủ đã đi vào tiểu thế giới trong truyền thuyết, chính là từ Hoành Đoạn sơn mạch rời đi...

Diệp Mặc lúc này mới chợt hiểu, hắn vốn đang muốn thuận lợi khai đao với tên Đông Phương Vượng kia, không ngờ rằng Đông Phương Vượng đã không còn ở đây nữa rồi. Coi như là vận khí của y đi.

- Chúng mày cút đi.

Diệp Mặc lạnh giọng nói một câu với cả hai tên.

Hai gã đàn ông nghe được Diệp Mặc nói ‘cút’, thì giống như là nghe được tiên âm vậy, liền vội vàng xông ra ngoài, nhưng bởi vì quá vội vàng, cho nên mãi mới có thể mở được cánh cửa. Cửa vừa được mở ra, thì cả hai

đều nhanh chóng chạy mất tích. Đối với họ mà nói, Diệp Mặc thật sự là người quá đáng sợ.

Ninh Tư Sương và Ninh Nhứ Nhạn đều có chút kỳ quái mà nhìn Diệp Mặc, các cô không ngờ rằng Diệp Mặc lại dễ dàng thả hai kẻ kia đi như vậy. Ninh Tư Sương lại nghe được rất nhiều truyền thuyết về anh rể của mình. Ở Lạc Nguyệt thành, chỉ cần là người biết tới chuyện xưa của Diệp Mặc là cô nhất định phải đi hỏi một phen. Hiện tại xem ra thì người anh rể này của mình dễ nói chuyện hơn trong truyền thuyết nhiều lắm, xem ra đại bộ phận những điều cô nghe được đều không phải là thật.

Nếu như dựa theo người anh rể trong truyền thuyết kia thì hai kẻ kia chắc chắn là sẽ phải chết. Nhưng lúc này thì anh rể lại chỉ hỏi vài câu sau đó liền bỏ qua.

Cô cũng không biết tâm tư của Diệp Mặc, vì nếu như là một vụ bắt cóc bình thường thì Diệp Mặc có lẽ đã trực tiếp thiêu chết cả hai tên kia rồi. Nhưng người của Đông Phương gia thì lại khác, vì kẻ hắn muốn giải quyết chính là Đông Phương Vượng. Những hiện tại Đông Phương Vượng đã không còn ở đây nữa, chỉ còn một tên Đông Phương Trùng thôi, thì sao hắn có thể bỏ qua Đông Phương Trùng được.

Hiển nhiên là hắn muốn tận diệt, cho nên mới cố ý để cho hai tên kia chạy đi. Với thần thức của hắn, cho dù hai tên kia chạy trốn tới đâu đi chăng nữa, thì chỉ cần vẫn đang ở trên Địa Cầu, hắn đều có thể theo dõi được.

- Ninh Nhứ Nhạn, chị cũng không cần phải đau khổ nữa, anh rể đã đồng ý rồi, nên chị cùng với Phỉ Phỉ tới Lạc Nguyệt thành với em thôi. Lạc Nguyệt thành thật sự là rất đẹp.

Ninh Tư Sương thấy sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ của Ninh Nhứ Nhạn, thì biết rằng trong nội tâm của cô ấy đang bị giầy vò, chỉ có thể nhẹ giọng an ủi tiếp.

Một lát sau Ninh Nhứ Nhạn mới phục hồi lại tinh thần, lại lập tức lắc

đầu nói:

- Nhưng khi Phương Trùng kia mang cái nồi cơm điện đó về, thì thực sự là không cần bất cứ nguồn 'Năng lượng mặt trời' hay điện năng nào để sử dụng cả.

Ninh Tư Sương cũng nhìn Diệp Mặc, cô cũng không hiểu đây là chuyện gì.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Cái nồi cơm điện này nhất định là do Diệp Tinh thiết kế ra, y không có chuyện gì thì thích nghiên cứu mấy cái thứ này. Đông Phương gia ngày trước tác quái ở Lạc Nguyệt thành lâu như vậy, thì có thể lấy đi loại đồ vật này cũng là chuyện bình thường. Về phần nguồn năng lượng hoạt động nó, thì thứ này còn không bằng 'Năng lượng mặt trời', bởi vì cái nồi cơm điện đó sử dụng nguồn năng lượng từ 'Tinh thạch cực năng'. Nguồn năng lượng này vốn chính là tới từ thiên thạch ngoài vũ trụ, ở Địa Cầu căn bản là không thể nào có được. Cho dù là có được bản thiết kế, thì cũng không thể nào làm ra sản phẩm được.

'Tinh thạch cực năng' là do Diệp Tinh mang đến, cho nên Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là nói rằng nó tới từ thiên thạch ngoài vũ trụ. Về phần Diệp Tinh có thể sử dụng một chút 'Tinh thạch cực năng' chế tạo một cái nồi cơm điện, thì quả thực là chuyện quá dễ dàng đối với y.

- Hóa ra là như vậy.

Ninh Nhứ Nhạn thì thào một câu, cô cảm thấy toàn thân vô lực, cô không ngờ được rằng cô chẳng những là bị lừa, hơn nữa còn là bị tất cả mọi người lừa.

- Anh rể, chị của em đâu?

Ninh Tư Sương không hề quên hỏi Diệp Mặc về Ninh Khinh Tuyết.

Diệp Mặc lại không biết phải trả lời thế nào, cho nên hắn chỉ có thể nói:

- Chị của em tạm thời không có cách nào trở về cả, việc này chờ sau khi anh đi Lạc Nguyệt thành trở lại, thì sẽ cùng nhau nói tiếp. Nhưng em cứ yên tâm đi, Khinh tuyết rất tốt.

Nói xong, Diệp Mặc lại lấy ra một quả cầu thủy tinh đưa cho Ninh Tư Sương rồi nói:

- Đây là nơi mà chị của em cùng sống với anh, em hãy xem đi.

Ninh Tư Sương tiếp nhận lấy quả cầu thủy tinh mà Diệp Mặc đưa, lập tức có thể nhìn thấy vài bức tranh vẽ cực đẹp ở bên trong đó. Cái quả cầu thủy tinh là ngày trước khi Diệp Mặc đưa Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết về Mặc Nguyệt Chi Thành, cả ba đã cùng nhau ghi chép lại.

- Thật là một nơi xinh đẹp, anh rể, đây chính là chị Lạc Ảnh sao? Thật là xinh đẹp, chị của em cũng rất đẹp...

Ninh Tư Sương vẫn chưa nói xong, liền nghĩ tới chính mình, trước kia cô vẫn luôn kiêu ngạo vì dung mạo của mình, nhưng hiện giờ nhìn thấy Lạc Ảnh và chị gái Ninh Khinh Tuyết trong hình, nhất thời cảm thấy có chút tự ti.

Thế nhưng Ninh Tư Sương hiển nhiên là rất rộng rãi, chỉ chốc lát đã quên đi những thứ này, lập tức nắm lấy quả cầu thủy tinh rồi nói:

- Cái quả cầu thủy tinh này chế tạo như thế nào vậy? Có thể cho em được không?

- Em cứ cầm đi.

Diệp Mặc gật đầu, khi hắn lấy quả cầu thủy tinh này ra thì đã đồng thời phục chế thêm một cái nữa rồi. Cái quả cầu thủy tinh này chính là để đưa cho Ninh Tư Sương mà.

- Anh rể, tối nay anh ở lại đây đi, anh sẽ ngủ trong phòng của em, còn em cùng Nhứ Nhạn và Phỉ Phỉ chen chúc nhau một chút là được.

Ninh Tư Sương chợt nhớ rằng mình còn rất nhiều chuyện muốn hỏi anh rể, cho nên lập tức cũng nhớ tới vấn đề chỗ ở tối nay của Diệp Mặc.

Diệp Mặc liền lắc đầu:

- Không cần, anh lập tức phải đi rồi.

Nói xong Diệp Mặc liền quay sang hỏi Ninh Nhứ Nhạn:

- Tôi muốn hỏi cô một chút, năm đó thái gia gia của cô có đi tìm mảnh đuôi cá nhỏ kia trở về hay không?

Quả nhiên là vì chuyện này. Lúc trước Ninh Nhứ Nhạn đã đoán rằng Diệp Mặc chính là vì chuyện này cho nên mới chủ động tới nhà cô đấy, hiện tại xem ra cô cũng không hề đoán sai. Cho nên cô cũng liền không do dự mà trả lời:

- Có, năm đó thái gia gia biết rằng anh đối với hai mảnh đuôi cá kia đều rất coi trọng, cho nên sau này lập tức cố ý đi Nhật một chuyến, mang hai mảnh đuôi cá kia trở về.

- Năm đó thái gia gia vốn muốn đi Lạc Nguyệt một chuyến, đem hai mảnh đuôi cá kia tặng cho anh, nhưng không lâu sau đó, sức khỏe của thái gia gia liền kém đi. Trước khi lâm trung, thái gia gia đã giao cho tôi hai mảnh đuôi cá nhỏ đó, để ngày nào đó tôi gặp được anh, thì sẽ giao lại cho anh hai mảnh đuôi cá kia. Lúc trước công ty xảy ra chuyện, cho nên tôi sợ mình khó có thể gặp lại được anh nữa, liền đem hai mảnh đuôi cá kia đặt trong một cái hòm sắt gửi vào một ngân hàng ở Ninh Hải rồi.

Ninh Tư Sương bỗng nhiên tiếp lời:

- Em hiểu rồi, chị để lại cho em cái chìa khóa tủ sắt kia, chính là muốn em chuyển lại cho anh rể sao?

- Đúng thế.

Ninh Nhứ Nhạn gật đầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1372

Tây Đường Thành Đã Là Quá Khứ

Thấy Diệp Mặc nhìn về phía mình, Ninh Tư Sương vội vàng nói:

- Chìa khóa đó bây giờ không có trên người em, để ở trong ký túc xá của em rồi.

Nói xong cô lại nói thêm một câu:

- Em cũng học ở đại học Ninh Hải, ký túc xá của em ngay trong đại học Ninh Giả. Ngày một em và Nhứ Nhạn trở về Ninh Hải, hay là anh rể hôm nay cứ ở đây đi, ngày mốt chúng ta cùng đến Ninh Hải cũng được, đến lúc đó, chúng ta lại cùng nhau trở về Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu mảnh vỡ đuôi cá ở đây, hắn cũng không cần phải lo lắng. Sau đó hắn đứng dậy nói:

- Vậy thì sau này anh sẽ đến đại học Ninh Hải tìm em, tối nay anh có chút chuyện, anh đi trước đây.

- Hả…

Ninh Tư Sương không ngờ Diệp Mặc nói đi là đi, lập tức đứng dậy có chút kinh hoảng thốt lên một câu, cô sợ Diệp Mặc đi lần này lại là mười mấy năm.

- Cũng muộn thế này rồi, hay là anh cứ ở đây một đêm cái đã, ngày mai đi tìm chỗ ở sau, sau đó chúng ta cùng đi.

Ninh Nhứ Nhạn cũng dần bình tĩnh lại, nói một câu.

Diệp Mặc lắc đầu, trực tiếp đi đến bên cửa nói với Ninh Tư Sương:

- Ngày mốt anh sẽ đến đại học Ninh Hải tìm em.

Thấy Phỉ Phỉ cũng đã ngủ rồi, Diệp Mặc cũng không quấy rầy nữa.

Chờ Diệp Mặc ra khỏi phòng một lúc lâu sau, Ninh Tư Sương mới nhớ ra Diệp Mặc còn chưa có vé máy bay, muốn đến nhắc nhở một chút, nhưng Diệp Mặc sớm đã đi mất bóng rồi.

- Anh rể đến vé máy bay cũng chưa có, làm sao đến Ninh Hải được? Máy bay đến Ninh Hải ngày mốt cũng đầy rồi nhỉ.

Ninh Tư Sương có chút lo lắng nói.

Ninh Nhứ Nhạn lại lắc đầu nói:

- Chị nghe thái gia gia nói chỉ cần là chuyện anh rể em quyết định, thì chắc chắn làm được, cho nên em không cần lo lắng.

…

Ba tiếng sau, lúc trời gần sáng, một chiếc xe tang bình thường mang theo một lớp bụi dừng lại bên ngoài một biệt thự ngoại thành. Mặc dù cũng gần sáng rồi, lúc này đèn của biệt thự vẫn còn sáng.

Hai người từ trên xe bước xuống, không ngờ lại là hai người lúc trước chuẩn bị dẫn Ninh Phỉ Phỉ đi.

Hai người này vừa bước ra, liền vội vã vào trong biệt thự, không đợi hai người này gõ cửa, thì cửa lớn của biệt thự đó cũng đã được mở ra, rõ ràng người bên trong đó cũng đang đợi hai người này tới.

- Người đâu?

Hai người này vừa bước vào, vẫn chưa nói gì, thì lại nghe một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị nói một câu.

- Vẫn chưa dẫn về được.

Người đàn ông gầy gò vội vàng kinh hoảng đáp lại một câu.

Không đợi người đàn ông gầy gò này nói câu thứ hai, người đàn ông vừa mới hỏi cũng lạnh lùng nói:

- Nếu người vẫn chưa dẫn về được, thì hai người quay về làm gì?

- Bởi vì tôi thả bọn họ trở lại.

Giọng nói của Diệp Mặc kịp thời vang lên trong phòng, đồng thời Diệp Mặc cũng nhìn rất rõ trong phòng vốn dĩ có ba người, ba người đang ngồi xung quanh một chiếc bàn tròn, dường như đang đợi hai người kia quay về. Người đàn ông vừa nói xong vẫn đang ngồi phía bên trái, da có chút vàng vọt.

Hai người đàn ông vừa mới quay về kia hoảng sợ quay đầu lại, sau đó hai người nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức kinh hoàng thốt lên:

- Là anh?

Bọn họ trên đường đi căn bản cũng không nhìn thấy bất kỳ sự theo dõi nào, không ngờ lại có người đến nơi này. Cái này rốt cục theo dõi như nào mà đến được? Hai người nghĩ thế nào cũng không ra. Hai người nghĩ đến lúc trước bọn họ trước mặt Diệp Mặc căn bản cũng không thể nào nhúc nhích được, lại càng hoảng sợ không ngừng.

- Là anh?

Nằm ngoại dự liệu của Diệp Mặc chính là, người đàn ông da vàng trong phòng kia cũng kinh dị nói một câu, rõ ràng là khẩu khí của gã cũng nhận ra Diệp Mặc.

- Anh tên Đông Phương Trùng? Là Tây Đường Đông Phương lừa gạt Nhứ Nhạn kia?

Diệp Mặc liếc nhìn người đàn ông nói câu này, cũng không ngạc nhiên sao gã lại nhận ra mình. Hắn và ba anh em Đông Phương thù sâu như biển, nếu như đối phương là người nhà Đông Phương, làm sao không biết tướng mạo của gã?

- Ông chủ, chúng tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, chính là vì người này.

Một tên béo mặc dù sợ Diệp Mặc, nhưng y cũng lại càng sợ ông chủ của y hơn.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, tiện tay đánh ra hai quả cầu lửa, hai người đàn ông này trong nháy mắt biến mất, thậm chí đến kêu thảm một tiếng cũng không có.

Người đàn ông sắc mặt chuyển vàng và hai người bên cạnh cũng kinh hãi đứng dậy, một hồi lâu sau người đàn ông sắc mặt chuyển vàng kia mới phục hồi lại thần sắc lại. Từng chữ từng câu nói:

- Quả nhiên anh quay về rồi. Diệp Mặc. không sai, tôi chính là Đông Phương Trùng mà anh muốn tìm.

Diệp Mặc có chút thất vọng lắc đầu nói:

- Người mà tôi muốn giết là Đông Phương Vượng. Haizz, không ngờ chỉ là một con cá nhỏ. Tên Đông Phương Vượng đó đi đâu rồi? Tôi nghĩ Đông Phương Vượng chắc chắn không ở trong này, nếu như có ở trong này, làm sao có thể đưa ra thủ đoạn hạ lưu đi lừa tài sản của Ninh gia như vậy?

Mặc dù biết Đông Phương Vượng có thể đã rời khỏi nơi này rồi, Diệp Mặc vẫn muốn xác nhận lại.

Đông Phương Trùng thở hắt ra, sau đó nói tiếp:

- Thiếu chủ đã rời khỏi nơi này rồi, có một ngày anh ta sẽ quay trở lại, nhưng không phải bây giờ.

- Cho nên, anh kế thừa giấc mộng ban ngày của Đông Phương Vượng, muốn thành lập Tây Đường?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Đông Phương Trùng lắc đầu nói:

- Không, tôi biết tôi cũng không có bản lĩnh đó, năm đó khi anh ép thiếu chủ không còn chỗ để đi, thiếu chủ cũng đã không còn cách nào nữa rồi. Thiếu chủ đối với anh mặc dù rất hận, nhưng cũng biết không phải đối thủ của anh, trận pháp kia ở Hoành Đoạn sơn mạnh mở ra, thiếu chủ cũng đi đến tiểu thế giới ngay lúc đó rồi.

- Anh biết anh không có bản lĩnh đó, còn muốn lừa công ty nhà Ninh gia?

Diệp Mặc châm chọc nói một câu, ngữ khí có chút lạnh lùng.

Đông Phương Trùng lại lần nữa nói:

- Bất luận là anh có tin hay không, tôi cũng không định lừa Nhứ Nhạn, tôi yêu cô ấy và Phỉ Phỉ.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, nhất thời khinh thường cười lạnh một tiếng.

Đông Phương Trùng giống như không nhìn thấy vẻ cười đểu của Diệp Mặc, tiếp tục nói:

- Chuyện năm đó sau khi xảy ra, Tây Đường Đông Phương cũng đã tan thành mây khói rồi. Đến thiếu chủ cũng không còn khả năng cứu vãn được, huống chi là anh? Người của Đông Phương gia tôi đều chia năm xẻ bảy, ai đi đường nấy, trực thuộc huyết mạch của Đông Phương gia còn ở lại chỉ có một mình Đông Phương Dị tôi mà thôi.

- Tôi từ trước tới giờ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện khôi phục lại Tây Đường, tôi chỉ có cùng cách nghĩ giống anh Trùng, để cho người nhà Tây

Đường Đông Phương có cơm ăn, sống hạnh phúc là được rồi. Thực ra tôi cũng biết, tất cả mọi người của Tây Đường cũng không nghĩ đến chuyện khôi phục lại Tây Đường, cách nghĩ của bọn họ cũng giống tôi, chính là sống một cuộc sống yên ổn hạnh phúc là được rồi.

Đông Phương Trùng thở dài tiếp tục nói:

- Anh Trùng chết ở Lạc Nguyệt, nhưng tôi lại biết nguyện vọng của anh, tôi cũng không phải muốn xây dựng lại Tây Đường, anh đồng thời cũng muốn tất cả mọi người trong Tây Đường thôn chúng tôi có cuộc sống yên ổn hạnh phúc. Tôi vì chấp nhận nguyện ý của anh Trùng, nên đổi tên thành Đông Phương Trùng, chính là vì hoàn thành mục tiêu này.

Nhìn thấy ánh mắt châm chọc của Diệp Mặc, Đông Phương Trùng thần thái lại trùng xuống nói:

- Xây dựng lại Tây Đường cần rất nhiều tiền của, nhưng Đông Phương gia chúng tôi sau khi chia năm xẻ bảy, cũng không còn chút tài sản nào. Tôi lựa chọn thật lâu, mới chọn ra tập đoàn Ninh Thị. Sau khi kết hôn cùng Ninh Nhứ Nhạn, tôi yêu cô ấy thật lòng, tôi cũng không có ý hại Nhứ Nhạn, tôi vốn dĩ định mang Nhứ Nhạn đi cùng.

- Cho nên anh phải đi bắt cóc con gái mình.

Diệp Mặc cười khẩy nói.

Đông Phương Trùng lắc đầu nói:

- Trừ phi Phỉ Phỉ có thể khiến Nhứ Nhạn chủ động đến Tây Đường, tôi không còn cách nào khuyên được Nhứ Nhạn đi cùng tôi. Đợi sau khi đến Tây Đường rồi, tôi sẽ cùng Nhứ Nhạn và cả Phỉ Phỉ nữa cùng sống yên ổn, tôi nghĩ vô ấy chắc hẳn cũng hạnh phúc.

Diệp Mặc im lặng lắc đầu, sau đó nhìn Đông Phương Trùng nói:

- Anh lừa tài sản của Ninh gia, dùng để xây dựng Tây Đường, còn hi

vọng Ninh Nhứ Nhạn yên ổn sống cùng anh? Đồ của Ninh gia là nước lũ, là để cho Tây Đường dùng sao?

- Nhứ Nhạn cũng đã gả cho tôi rồi, sản nghiệp của cô ấy cũng chính là sản nghiệp của tôi, cái này có gì khác nhau sao?

Đông Phương Trùng không ngờ lại phản bác lại một câu.

- Nếu không có gì khác nhau, anh tại sao lại không trực tiếp nói với Ninh Nhứ Nhạn? Mà lại dùng cách bỉ ổi này lừa lấy? Công ty Tây Đường của anh phỏng chừng cũng là một cái xác không thôi nhỉ.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Đông Phương Trùng lại lần nữa phản bác lại:

- Tôi chính là sợ cô ấy không đồng ý, ảnh hưởng tới tình cảm của chúng tôi, nên mới ra hạ sách này.

Diệp Mặc cũng chẳng thèm hỏi Đông Phương Trùng nữa, hắn căn bản không cần nghĩ cũng biết được, Đông Phương Trùng chỉ là sợ Ninh Nhứ Nhạn chẳng may không đồng ý, y mới dùng giỏ trúc múc nước.

Diệp Mặc trực tiếp triển khai chân nguyên đại thủ ra hướng về phía Đông Phương Trùng vỗ lên trán, hắn không phải là muốn giết Đông Phương Trùng, mà là muốn nhìn Tây Đường rốt cục là ở xó xỉnh nào.

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc cũng chẳng nói được lời nào, Tây Đường thôn này không ngờ cũng đã di chuyển đến Việt Quốc rồi, tổng số nhân khẩu cũng chưa tới hai trăm. Tên này là muốn làm xong vụ này đến Việt Quốc hưởng phúc, nhưng gã nói những người đó cuộc sống khốn khổ, còn có cả gã muốn giúp những người này là có thật.

Ba anh em Đông Phương sau khi không còn nữa, Tây Đường không ngờ rơi vào thảm cảnh này, còn lý tưởng của Đông Phương Trùng, cũng chỉ đủ để những người còn lại của Tây Đường sống thoải mái chút mà thôi. Diệp

Mặc biết, Tây Đường từ nay về sau lịch sử bụi bặm, Đông Phương Vượng kia cho dù có đến tiểu thế giới, có thể sống được không lại là một chuyện khác. Cho dù có thể sống sót được, trong Tu Chân giới và trên địa cầu hoàn toàn khác nhau.

Diệp Mặc để lại Đông Phương Dị không giết, những người còn lại hắn đều giết hết. Còn tại sao hắn lại không giết Đông Phương Dị, vì hắn vẫn còn muốn Đông Phương Dị làm chút chuyện.

…

Ngày thứ hai, Tây Đường Đông Phương Trùng bỗng nhiên mở cuộc họp báo, nói lương tâm mình trỗi dậy, gã chính là người của tập đoàn Tây Đường, giả chết đánh vào Ninh gia, chỉ là vì lừa tài sản của điện tử Ninh Thị. Còn sinh thái điện tử đó, lại càng là lời nói vô căn cứ.

Kết quả này vừa đưa ra, lại lần nữa khiến cho tất cả mọi người đều ánh mắt kinh hãi, không ngờ đã thành chuyện thực tế rồi, không ngờ cũng là một trò đùa, nhất thời có một bước chuyển ngoặt lớn như vậy. Cái này cũng chưa tính là trò đùa lớn nhất, kỳ quái nhất chính là, Đông Phương Trùng sau khi họp báo xong, trước ánh mắt bao người, không ngờ lại nhảy từ tầng mười tám xuống, kết quả mất mạng.

Không ai có thể tin Đông Phương Trùng nói mình lương tâm trỗi dậy, vì điều này quá kỳ lạ, nhưng trên thực tế lại là như vậy.

- Tại sao lại phải như vậy?

Ninh Tư Sương có chút không dám tin nhìn toàn bộ bản tin, kinh ngạc hỏi.

Bước chuyển ngoặt của chuyện này quá đáng sợ, cô và Ninh Nhứ Nhạn vừa sáng ra đã từ trên tivi nhìn thấy buổi họp báo vội vàng của công ty Tây Đường, thậm chí đến chuyện Đông Phương Trùng nhảy lầu cũng được thông báo ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1373

Cảnh Còn Người Mất

Thời gian của buổi họp báo rất ngắn, thời gian Đông Phương Trùng nhảy lầu lại càng ngắn.

Ninh Nhứ Nhạn nhìn thấy Đông Phương Trùng nhảy lầu, vành mắt cũng đỏ lên, may mà Phỉ Phỉ còn chưa nhìn thấy. Cho dù người này lừa gạt cô, nhưng đó cũng là cha của Phỉ Phỉ.

Ninh Nhứ Nhạn không trả lời câu nói của Ninh Tư Sương, nhưng trong lòng lại rất rõ, vì Diệp Mặc quay về rồi. Diệp Mặc hành sự vô cùng quả quyết, lúc trước cô nghe thái gia gia nói qua, bây giờ xem ra đúng là sự thật. Diệp Mặc tối qua vừa mới biết được chuyện này, sáng ngày hôm nay chuyện này cũng đã được giải quyết xong.

Ninh Tư Sương cũng không hỏi nữa, mặc dù cô cũng đoán được có thể là do Diệp Mặc làm, nhưng cái này quả thật có chút bất khả tư nghị. Cho dù Diệp Mặc giúp giải quyết, cũng không thể nào nhanh như vậy được, thậm chí hắn cũng không thể nào đến chỗ Đông Phương Trùng nhanh vậy được?

…

Diệp Mặc sau khi động tay chân với Đông Phương Trùng, căn bản cũng không chú ý đến chuyện này nữa, lúc này hắn đã xuất hiện ở Ninh Hải.

Ninh Hải là nơi có nhiều hồi ức nhất, cũng là nơi hắn vừa mới bắt đầu đã đến, đối với nơi này, tình cảm của hắn là sâu đậm nhất.

Đến tiểu viện mà lúc trước mình đã từng ở, Diệp Mặc phát hiện ra tiểu viện này không ngờ vẫn còn có người quét dọn. Trong ngoài đều vô cùng

sạch sẽ, thậm chí đến chút cỏ dại cũng không có một cây.

Diệp Mặc đi ra sân sau liền biết được nơi này cũng không có ai đến, chẳng qua chỉ là có người định kỳ đến dọn dẹp mà thôi. Phòng của hắn thậm chí cũng không thay đổi, những đồ khi trước bày đặt, vẫn y nguyên như cũ, chỉ là lau lọt sạch sẽ mà thôi.

Diệp Mặc đứng trong này mấy tiếng đồng hồ, đợi đến khi có người mở cổng nhà tiến vào trong, Diệp Mặc mới phát hiện ra trời đã sáng rồi.

- Anh là ai? Sao lại vào được đây?

Người đẩy cổng nhà là một người phụ nữ trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi, bà vừa nhìn thấy Diệp Mặc, liền kinh ngạc hỏi một câu.

- Trước kia tôi ở đây, lần này vừa dịp đi qua nơi này, nên vào xem sao. Bà là ai? Hình như tôi chưa gặp bà bao giờ.

Diệp Mặc trả lời xong, lại nghi ngờ nhìn người phụ nữ trung niên kia nói một câu.

Người phụ nữ trung niên kia kinh dị nghi ngờ đánh giá Diệp Mặc, lúc này mới nói:

- Tôi nhận được lời mời của người ta, mỗi ngày đến đây dọn dẹp vệ sinh.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc gật đầu, cũng đã hiểu. Hắn phỏng chừng người mời người phụ nữ trung niên này quét dọn phần lớn là vợ chồng Ninh Trung Phi.

Sau khi rời khỏi tiểu viện đó, thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, lại quay về nơi năm đó, cũng đã là cảnh còn người mất rồi. Đáng tiếc Tĩnh Văn và Khinh Tuyết không có bên người, hắn cũng không có tâm trạng nhớ nhung đó.

Hắn muốn đi thăm mẹ của Tĩnh Văn, sau đó quay về Lạc Nguyệt thành

gặp những người bạn Lạc Nguyệt còn ở lại, rồi quay về đại lục Lạc Nguyệt. Nơi này mặc dù là nơi mà hắn từng sống, nhưng hắn lại càng nhớ Mặc Nguyệt Chi Thành hơn. Chỉ có nơi đó mới có người nhà hắn.

Nhưng khi thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, hắn phát hiện bây giờ cả Ninh Hải thành cũng không có bóng dáng của mẹ Tĩnh Văn. Không biết mẹ của Tô Tĩnh Văn khác xưa quá nhiều, khiến hắn không nhận ra, hay là mẹ của Tô Tĩnh Văn không còn ở Ninh Hải nữa, hoặc là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Diệp Mặc rất nhanh phát hiện ra một người quen trên một tuyến phố của Ninh Hải, là Tô My mà năm đó rất ghét hắn. Lúc này Tô My mặc dù là một người đàn bà có bộ dạng thùy mị nết na, nhưng hoàn toàn không còn xuân sắc như năm đó nữa, nhưng nhìn bề ngoài, lại rất chín chắn.

Bên cạnh cô có một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, chỉ có điều hai người vừa đi dạo trên phố ngắm đường phố, cũng chẳng nói câu nào.

Diệp Mặc nhanh chóng đi đến đường dành riêng cho người đi bộ đó, ngăn trước mặt Tô My.

Tô My bị người khác ngăn cản lại, lập tức nhíu nhíu mày, sau đó cô nhìn thấy Diệp Mặc, câu đầu tiên không ngờ lại là hét lên một tiếng.

Không đợi người phụ nữ bên cạnh Tô My kia hỏi thăm, Tô My đã khiếp sợ chỉ tay vào Diệp Mặc nói:

- Là anh, anh là Diệp Mặc. Sao anh lại không thay đổi chút nào thế này?

Người phụ nữ bên cạnh cô khi nhìn thấy Diệp Mặc, mắt sáng lên, vừa nghe thấy Tô My không ngờ vẫn còn nhận ra Diệp Mặc, khóe mắt lộ ra vẻ mừng rỡ. Cô không ngờ còn có người đàn ông đẹp như này, kiểu khí tức và hình thể như này, chẳng phải là mẫu đàn ông mà cô kiếm tìm hay sao?

- My My, em biết anh ấy sao? Giới thiệu chút đi.

Người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đứng cạnh Tô My lập tức rướn lông mày nói.

Tô My vội nói:

- Chị chờ chút.

Diệp Mặc tạm thời không hỏi, hắn biết bây giờ hỏi cũng vô ích. Hắn đợi sau khi Tô My hoàn toàn bình tĩnh trở lại, mới khách sáo hỏi:

- Tô My, tôi muốn hỏi một chút, mẹ của Tĩnh Văn bây giờ ở đâu rồi?

Tô My vừa nhìn thấy Diệp Mặc, cũng chỉ kinh ngạc diện mạo của Diệp Mặc không có chút thay đổi gì, bây giờ cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại rồi. Cô thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức nổi đóa lên nói:

- Diệp Mặc, anh đưa chị Tĩnh Văn đi đâu rồi? Nói, chị Tĩnh Văn đâu?

Diệp Mặc nhíu mày, hắn rất muốn không thèm nhìn cô Tô My này, nhưng muốn tìm mẹ của Tĩnh Văn, vẫn cần phải hỏi từ chỗ Tô My này.

Sau khi hiểu được điều này, Diệp Mặc nhẫn nhịn không rời đi, vừa định nói, lại nghe thấy người phụ nữ bên cạnh Tô My kéo kéo Tô My nói:

- My My, em đừng kích động, có gì từ từ nói. Anh ấy tên Diệp Mặc sao?

Diệp Mặc thấy người phụ nữ này nói giúp hắn, lúc này mới đánh giá một chút. Nói về tướng mạo, người phụ nữ này cũng không kém gì Tô My, hơn nữa thân hình còn đầy đặn hơn Tô My chút. Ánh mắt lẳng lơ, thậm chí còn muốn chảy nước ra. Diệp Mặc nhíu nhíu mày, khí tức trên người phụ nữ này pha tạp, thậm chí còn hơn cả người con gái mặc váy xanh ngày đó ở Sa Hà, bởi vậy có thể thấy được người phụ nữ này có cuộc sống riêng thối nát đến mức độ nào.

Nhưng bây giờ Tô My lại không tức giận hắn, mà người phụ nữ kia dường như lại khuyên bảo Tô My, Diệp Mặc cũng gật đầu khách khí nói:

- Đúng, tôi là Diệp Mặc.

Tô My bị bạn của mình ngăn lại một chút, cuối cùng cũng bình tĩnh lại chút ít, sau đó lại hừ lạnh nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, chị tôi bây giờ ở đâu? Anh rốt cục làm gì chị ấy rồi?

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Tĩnh Văn ở cùng với tôi, cô ấy bây giờ rất tốt. Cô không cần phải quan tâm, tôi đến tìm cô, chỉ là muốn hỏi dì Mục bây giờ ở đâu.

- Rất tốt? Rất tốt mà mười mấy năm không có chút tin tức gì về? Mười mấy năm không gọi một cuộc điện thoại về nhà? Đây chính là rất tốt mà anh nói sao.

Tô My càng nói càng kích động, bỗng nhiên xông đến nắm lấy áo của Diệp Mặc.

Diệp Mặc giơ tay lên bắt được cổ tay của Tô My, giọng nói bình thản nói:

- Có tin hay không là chuyện của cô, chỉ cần tôi biết cô ấy rất tốt là được rồi.

Diệp Mặc tận mắt nhìn thấy Kỷ Bẩm điều khiển Thanh Nguyệt chạy ra khỏi phạm vi biển động, với tốc độ của Thanh Nguyệt, cho dù Kỷ Bẩm không phải là tu sĩ Hóa Chân, cũng có thể an toàn đến được Mặc Nguyệt Chi Thành, huống chi Kỷ Bẩm còn là một tu sĩ Hóa Chân nữa. Cho nên, Diệp Mặc chắc chắn mấy người Tĩnh Văn bình yên vô sự.

Huống chi hắn tu luyện lại là Tam Sinh quyết, Tô Tĩnh Văn và hắn đã là vợ chồng, nếu như Tô Tĩnh Văn xảy ra chuyện gì, hắn thậm chí có thể thông qua giác quan thứ sáu cảm nhận được, cho nên Diệp Mặc mới chắc chắn như vậy, Tô Tĩnh Văn không có chuyện gì.

Nếu như không phải Tô My là em họ của Tô Tĩnh Văn, hơn nữa lại thật lòng quan tâm Tô Tĩnh Văn, thì Diệp Mặc sẽ dùng cách khác để điều tra kí ức của Tô My.

Những người xung quanh đứng xem càng lúc càng đông, Diệp Mặc lập tức nhíu mày. Hắn thậm chí muốn ép bức kí ức của Tô My, còn lúc này một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi bỗng nhiên bước đến trước mặt Diệp Mặc nhìn nhìn, đang lúc Diệp Mặc không biết gã định làm gì, thì người đàn ông trung niên đó lại quỳ xuống trước mặt Diệp Mặc.

Chẳng những Diệp Mặc có chút kỳ quái, đến Tô My đang tức giận kia và người phụ nữ khuôn mặt xuân sắc kia cũng ngây cả người, những người đứng xem xung quanh lại càng kỳ quái nhìn người đàn ông trung niên đang quỳ trên mặt đất này.

Người đàn ông trung niên này xem ra cũng là một người giàu sang phú quý, cách ăn mặc của gã chứng tỏ thân phận cũng không tầm thường, nhưng người không tầm thường như này không ngờ lại quỳ rạp xuống thế kia.

Không đợi Diệp Mặc nói gì, người đàn ông trung niên đang quỳ trên mặt đất kia lại cung kín nói với Diệp Mặc:

- Mạc đại sư, cuối cùng tôi cũng tìm được anh rồi.

Người đàn ông đang quỳ trên mặt đất vừa nói xong câu đó, hình như cảm thấy mình nhận nhầm người rồi, lại vội vàng đứng dậy nói với Diệp Mặc:

- Xin hỏi anh có phải là hậu nhân của Mạc đại sư không? Vừa nãy tôi thấy anh có nét giống Mạc đại sư, cho nên mới nhận nhầm. Tôi gặp Mạc đại sư cũng đã là chuyện của mấy chục năm trước rồi, nhưng nhìn anh và Mạc đại sư quá giống nhau…

Diệp Mặc vừa nghe cũng biết đối phương cũng không nhận nhầm, chỉ là mình từ khi nào lại có thân phận Mạc đại sư rồi?

Thấy Diệp Mặc có chút nghi ngờ, người đàn ông trung niên kia vẫn kính cẩn nói:

- Nhiều năm trước, gia phụ và tôi cùng ngồi trên một chuyến máy bay đã thấy bản lĩnh thông thiên của Mạc đại sư. Năm đó Mạc đại sư và Mông Cửu Sơn đại sư đi cùng nhau, gia phụ lại vì vô lễ bỏ lỡ cơ duyên làm quen với Mạc đại sư. Sau đó Mi gia tôi có đi tìm Mông Cửu Sơn đại sư, nhưng Mông đại sư cũng không biết Mạc đại sư đi đâu rồi. Mấy năm nay tôi vẫn tìm Mạc đại sư, hôm nay gặp được anh giống Mạc đại sư, nên…

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hắn nhìn người đàn ông trung niên trước mặt này gật đầu nói:

- Tôi nhớ ra rồi, cha của anh lúc đó ngồi trên máy bay nói tôi là đồ lừa đảo. Tôi nói cha của anh có bệnh tim, cha của anh lại không tin, đúng rồi, cha của anh thế nào rồi?

Diệp Mặc nhớ ra năm đó hắn từ Cửu Kim Sơn bay về, ngồi trên máy bay gặp Mông Cửu Sơn, còn có một quý phụ muốn mời hắn chữa bệnh cho. Sau đó quý phụ trung niên đó không để ý sự khuyên can của con gái bà, lại cứ muốn dùng một tấm thẻ ngân hàng đổi lấy một phù lục. Trên máy bay có một người đàn ông trung niên ngay tại chỗ chỉ trích Diệp Mặc là đồ lừa đảo, Diệp Mặc lại nhìn ra ông ấy có bệnh tim. Hắn không ngờ nhiều năm sau, con trai của người đàn ông trung niên đó cũng đã thành người trung niên rồi.

- Hả…

Người đàn ông trung niên kia chẳng qua chỉ ngây người trong chốc lát rồi lại phản ứng lại, lập tức mừng rỡ muốn ngã quỵ.

Diệp Mặc vội ngăn cản anh ta nói:

- Anh có gì cứ nói thẳng ra đi.

- Tôi đúng là có mắt như mù, lại không biết anh chính là Mạc đại sư, Mạc đại sư thần thông quảng đại, làm sao có thể già đi giống người phàm

được chứ…

Người đàn ông kia thậm chí kích động đến lời nói cũng không còn mạch lạc nữa.

- Diệp Mặc, bây giờ anh đi cùng tôi đến bệnh viện Minh Hinh, mẹ của chị Tĩnh Văn sắp không qua khỏi rồi, nếu không phải nhớ Tĩnh Văn, thì dì sớm đã đi rồi.

Tô My bỗng nhiên đứng một bên nói, cũng không khóc lóc om sòm với Diệp Mặc nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1374

Sự Nghi Ngờ Của Mẹ Tô Tĩnh Văn

Diệp Mặc biết được tung tích của mẹ Tô Tĩnh Văn, thần thức lập tức quét ra ngoài, rất nhanh hắn liền tìm được bệnh viên Minh Hinh gần ngoại ô thành phố. Bệnh viện này mặc dù không ở trong thành phố, nhưng lại vô cùng xa hoa, rõ ràng là bệnh viện cao cấp.

Sau khi biết được tung tích của mẹ Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc cũng không muốn nói nhiều với Tô My nữa, hắn quay người đi ra ngoài. Những người đứng xem náo nhiệt bên cạnh, không người nào cảm nhận được Diệp Mặc đã bước ra ngoài.

Diệp Mặc không sử dụng thủ đoạn nghịch thiên, đột nhiên biến mất, vì như vậy quá không hợp thói thường rồi. Nhưng sau khi Diệp Mặc bước ra khỏi đám đông đó rồi, lại có một người nữa cản trước mặt hắn lại.

- Diệp thí chủ sát tính quá nặng rồi, đi tĩnh tu với lão nạp một thời gian ngắn đi.

Một giọng nói ôn hòa lại vang lên trước mặt Diệp Mặc.

Nhìn rõ người nói chuyện này là vị hòa thượng mà mình quen biết, Diệp Mặc có chút im lặng. Mình sau khi quay trở về, chỉ giết mấy người Tây Đường, thì sát tính đã quá nặng rồi, lão hòa thượng này cũng quá cố chấp rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng có chút kỳ lạ, chuyện hắn giết mấy người nhà Đông Phương mới chỉ là tối hôm qua, hòa thượng Ngộ Đạo này sao lại biết?

- Lão hòa thượng, lâu rồi không gặp.

Diệp Mặc mỉm cười. Hòa thượng Ngộ Đạo năm đó cũng chưa chắc đã là

đối thủ của mình, bây giờ hắn thậm chí không động, cũng có thể dễ dàng giết chết được cao nhân trước mặt này. Nhưng ấn tượng của Diệp Mặc về lão hòa thượng thích chõ mõm vào việc người khác này cũng không tệ lắm, cũng không động thủ với lão, chỉ hỏi một câu nói:

- Lão hòa thượng, tôi bây giờ có chuyện phải làm, nếu lão muốn tìm tôi, thì đi đến bệnh viên Minh Hinh trước đi, nếu không tôi cũng không đợi lão đâu.

- Thiện tai, Diệp thí chủ e rằng lúc này cũng không có cách nào đi được nữa rồi.

Ngộ Đạo nói xong không ngờ lại giơ tay ra chộp lấy cổ tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy Ngộ Đạo ra tay, liền biết tu vi của Ngộ Đạo tăng lên nhiều rồi, thậm chí cũng không kém chút nào so với Ly Thành ở tiểu thế giới kia. Nhưng bây giờ hắn không có thời gian nói nhiều với lão hòa thượng này, lại sải bước ra ngoài.

Ngộ Đạo thấy Diệp Mặc vẫn còn muốn rời khỏi nơi này, căn bản cũng không thèm để ý, lão cho rằng Diệp Mặc muốn rời đi trước mặt lão, căn bản đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng sau đó lão lại đứng ngây ra, tay lão chộp không còn gì nữa, còn Diệp Mặc sớm đã mất hình mất dạng rồi. Lão quay một vòng, cũng không còn bất kỳ bóng dáng nào của Diệp Mặc nữa.

Mà lúc này bên tai lão vẫn còn tiếng của Diệp Mặc truyền đến:

- Lão hòa thượng, mấy người tối qua tôi giết đều là trừng phạt đúng tội, lão hòa thượng đừng vì như vậy mà cho là tôi giết nhầm chứ?

Ngộ Đạo hòa thượng lập tức kinh hãi không ngừng, trong nháy mắt lão liền biết được tu vi của Diệp Mặc cũng đã không như những gì lão nghĩ nữa rồi, khác biệt căn bản không phải có thể tính được. Lão nghe thấy Diệp Mặc nói tối qua giết vài người, lập tức cảm thấy suy đoán của mình có chút nhầm

lẫn rồi. Sau đó lão cũng biến mất trong đám người đó, đi về phía bệnh viện Minh Hinh.

- Haizz, người đâu?

Người phụ nữ đi cùng Tô My thấy Diệp Mặc trong nháy mắt biến mất, lập tức kinh ngạc hỏi.

- Hừ. Người này vẫn quỷ quỷ quái quái như vậy.

Tô My mặc dù cũng nghi ngờ tại sao lại không thấy tăm hơi Diệp Mặc đâu nữa, rồi bất mãn nói.

- Mạc đại sưu đến bệnh viện Minh Hinh rồi.

Cuối cùng người đàn ông trung niên kia lại là phản ứng nhanh nhất, lập tức bật thốt lên nói. Nói xong, anh ta lại vội vàng đi, rõ ràng anh ta cũng đi đến bệnh viện Minh Hinh.

Ngoài Ngộ Đạo hòa thượng ra, những người còn lại mặc dù không thấy tung tích của Diệp Mặc, cũng không kinh ngạc lắm, dù sao trên con phố này có rất nhiều người, ai biết được Diệp Mặc chen chúc vào chỗ nào?

…

Bệnh viện Minh Hinh, Diệp Mặc trong một phòng cao cấp nhất của bệnh viện thấy Mục An thân hình gầy gò ốm yếu. Trong lòng cũng thầm cảm thán. Trong Tu Chân giới Đường Mộng Nhiêu còn lớn tuổi hơn nhiều so với Mục An, nhưng Đường Mộng Nhiêu lại trẻ trung như vậy, còn Mục An thì lại đang lâm vào trạng thái hấp hối như này.

- Là Văn Văn quay về rồi sao?

Mục An mặc dù cũng sắp qua đời rồi, nhưng Diệp Mặc tiến vào bà không ngờ lại biết, bà mở mắt nhìn Diệp Mặc, lập tức muốn cố gắng ngồi dậy.

Diệp Mặc mặc dù rất muốn lấy đan dược ra cho Mục An ăn, nhưng lúc này hắn mới phát hiện ra mình lấy ra ở đây cũng không tiện lắm.

Bất luận là Giáp Tử đan, Tẩy Tủy đan hay là Duẩn Ích đan, đều là trừ độc tẩy tủy, sau khi ăn rồi lập tức sẽ rửa sạch những độc tố bẩn trong cơ thể. Duẩn Ích đan chẳng những có thể trừ độc, hơn nữa đối với các độc tố trong cơ thể con người cũng có thể loại trừ hết được. Một khi tẩy tủy, ai giúp Mục An tắm táp, đây là một vấn đề lớn. Sớm biết thế này thì dẫn Tô My cùng đến đây rồi.

- Tĩnh Văn vẫn chưa về, cô ấy rất tốt, con về thăm dì trước.

Diệp Mặc phát hiện ra mẹ của Tô Tĩnh Văn mặc dù bệnh nặng, nhưng mắt vẫn rất sáng, cho dù hắn không nói câu này, thì mẹ cũng Tô Tĩnh Văn cũng có thể phản ứng lại được.

- Anh là Diệp Mặc? Đại sư phù lục kia…

Mục An không ngờ lại nhận ra Diệp Mặc, lập tức có chút kinh ngạc thốt lên, bà cũng biết con gái của mình rất si tình với Diệp Mặc, sau đó đi tìm hắn rồi.

Nhưng ngay sau đó bà lại hỏi một câu:

- Tĩnh Văn nhà tôi tốt chứ? Nó tìm được anh chưa? Về chưa?

Diệp Mặc nghe thấy vậy, bỗng nhiên nhớ ra ngày tuyết bay phất phơ kia. Tô Tĩnh Văn suýt chút nữa chết trên đường ở một thành phố nhỏ ở đại lục Lạc Nguyệt, hóa ra Tĩnh Văn trên đường tìm mình, mẹ của cô cũng biết. Chỉ có điều sợ con gái của mình không hài lòng, cho nên Mục An mới không nói ra mà thôi. Diệp Mặc bỗng nhiên sống mũi cay cay, nếu như Tĩnh Văn chết ở đại lục Lạc Nguyệt thật, thì hắn quay về làm sao có thể đối diện với mẹ của Tĩnh Văn đây?

Thấy mẹ của Tô Tĩnh Văn ánh mắt chờ đợi, Diệp Mặc ngồi xuống dùng chân nguyên chữa trị khí tức rối loạn trong cơ thể Mục An, lúc này mới nói:

- Dì yên tâm đi. Tĩnh Văn và con sống cùng nhau, lần này cô ấy không về, đợi sau này chắc chắn sẽ về thăm dì.

Mẹ của Tô Tĩnh Văn trong mắt lộ ra tia thất vọng, nhưng ngay sau đó lại nói:

- Anh phải đối xử tử tế với Tĩnh Văn, nó tính tính tùy hứng, chuyện nhận thức đúng sai thì ai cũng không kéo lại được…

Dừng một chút, bà lại nói tiếp:

- Nghe nói anh còn có hai vợ nữa?

Diệp Mặc lúng túng gật đầu, không nói gì. Nói ra, thì hắn cũng không chỉ có hai người vợ.

Mẹ của Tô Tĩnh Văn thở dài nói:

- Tĩnh Văn khăng khăng muốn yêu anh, nó là người đến sau, anh đừng coi thường nó, haizz…

Diệp Mặc cũng không biết nói gì, Tĩnh Văn cũng không còn nhỏ nữa, nhưng trong mắt mẹ cô, thì cũng mãi mãi là đứa trẻ mà thôi.

- Tĩnh Văn bây giờ ở đâu? Tôi sắp đi rồi, muốn gặp nó một lần.

Mặc dù biết con gái mình không ở đây, nhưng Mục An vẫn không kìm chế được mà nói ra.

Diệp Mặc nghĩ đợi lúc nữa sẽ xem bệnh cho Mục An, đành phải nói thật:

- Tĩnh Văn bây giờ ở một chỗ tu tiên, đợi cô ấy sau khi tu luyện thành rồi, thì có thể quay về thăm dì.

Vì để cho mẹ của Tĩnh Văn hiểu rõ hơn, Diệp Mặc cố ý đem giới Tu Chân đổi thành Tu Tiên.

- Anh…

Cho dù Mục An biết Diệp Mặc có bản lĩnh làm ra phù lục, nhưng nghe thấy Diệp Mặc nói Tĩnh Văn đang Tu Tiên thì tự nhiên thở gấp, rồi hôn mê bất tỉnh.

Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là chuyển một chút chân nguyên cho mẹ của Tô Tĩnh Văn, có chút bất đắc dĩ nói:

- Dì, con nói đều là sự thật mà.

Thấy mẹ của Tô Tĩnh Văn lại có chút hơi thở, Diệp Mặc vội vàng nói:

- Dì cảm thấy có phải dễ thở hơn lúc trước nhiều rồi không, vì đây là chân nguyên chữa trị của Tu Tiên giới.

Nói xong Diệp Mặc không đợi mẹ của Tô Tĩnh Văn nói tiếp, hắn vội lất ra thủy tinh cầu mà lúc trước Tô Tĩnh Văn thăng cấp lên Hư Thần đưa cho bà nói:

- Dì à, nếu như dì không tin, dì nhìn xem đây là lúc Tô Tĩnh Văn tu luyện thành công, ghi chép trong thủy tinh cầu của con.

Mục An nhìn thấy Tô Tĩnh Văn độ qua lôi kiếp trong thủy tinh cầu ở Vô Tâm Hải lại khoan khoái bay lượn, lập tức ngây dại. Con gái mình lại còn trẻ trung hơn ngày trước nữa, thậm chí còn xinh đẹp hơn. Chẳng lẽ đúng là có Tu Tiên thật sao? Con gái mình bây giờ là một tiên nhân sao?

Nhưng ngay sau đó bà liền hiểu ra, bà đau khổ nói với Diệp Mặc:

- Anh không cần phải dùng hình ảnh chắp ghép trên máy tính lừa tôi nữa, Tĩnh Văn là cốt nhục của tôi, anh nói cho tôi biết đi, nó đang ở đâu rồi?

Diệp Mặc cực kỳ im lặng, đành phải nói:

- Dì à, dì nhìn xem con có thay đổi gì không, con cũng Tu Tiên, cho nên nhìn con mới trẻ tuổi như này.

- Hả…

Mục An lúc này mới nhớ ra lần trước khi gặp Diệp Mặc cũng là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, bây giờ hắn vẫn còn trẻ trung như vậy, chẳng lẽ lại là Tu Tiên thật?

Nhưng bà ngay sau đó lại hiểu ra Diệp Mặc là một đại sư phù lục, có chút bản lĩnh gìn giữ dung mạo cũng rất có khả năng. Bà cố gắng bình tĩnh lại, sau đó lại nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, tôi chỉ muốn biết con gái bây giờ ở đâu, anh đừng gạt tôi Tu Tiên cái gì đó nữa. Được, cho dù con gái Tu Tiên, tôi muốn gặp nó cũng có thể đúng không.

Thấy Diệp Mặc không còn lời nào để nói, Mục An lại càng khẳng định suy đoán của mình không nhầm, bà có chút buồn bã nói:

- Anh nói anh là một tiên nhân rồi, được, vậy thì anh chữa khỏi bệnh cho tôi đi, để tôi quay về bộ dạng trẻ tuổi trước kia. Anh đến bệnh của một bà già cũng không chữa lành được, cần gì phải lừa gạt tôi là tiên nhân? Tôi biết anh là đại sư phù lục, bây giờ tôi có tinh thần này, cũng là vì anh vừa nãy chữa cho tôi. Nhưng, tôi quả thực rất nhớ con gái của tôi, Diệp Mặc, coi như Mục An tôi cầu xin anh, để tôi gặp con gái tôi đi.

Diệp Mặc nghe vậy trong lòng có chút chua xót, hắn biết tình cảm của hai mẹ con Tô Tĩnh Văn rất thân thiết, đến cha của Tô Tĩnh Văn cũng không hỏi han gì đến hai người họ, một lòng lao vào quan trường.

Nếu như bây giờ có thể, hắn quả thực cũng muốn dẫn Mục An đến gặp Tô Tĩnh Văn, nhưng Diệp Mặc biết hắn không có bản lĩnh xé rách hư không, lại càng không có pháp bảo phi hành từ trái đất bay đến Lạc Nguyệt.

Thấy mẹ Tô Tĩnh Văn nhìn mình Diệp Mặc lại ngưng trọng nói:

- Dì à, con có thể làm cho dì trở về bộ dạng của mấy chục năm trước,

cũng có thể chữa bệnh cho dì được, thậm chí trước sau cũng chưa đến một tiếng đồng hồ. Nhưng bây giờ con không thể giúp dì chữa bệnh ngay trong này được, một khi dì khôi phục lại bộ dạng trẻ trung ngày trước, thì chẳng phải có chấn động cực lớn sao?

Mục An cười một chút, nhưng sắc mặt lại không có chút cười nào, bà giống như đang nghe một tên lừa gạt diễn kịch vậy, đợi Diệp Mặc nói xong mới chằm chằm nhìn Diệp Mặc từng câu từng chữ nói:

- Anh giúp tôi chữa bệnh đi, nếu anh có thể trong vòng một tiếng có thể giúp tôi khôi phục được bộ dạng ngày trước, thì tôi sẽ tin những gì anh nói là thật. Nếu không, bất luận Văn Văn của tôi sống hay chết, anh cũng cần phải nói thật cho tôi biết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1375

Tai Họa Ẩn Môn

Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là nói:

- Con cũng nghĩ như vậy, đợi một lát nữa con và dì xuất viện, sau đó về nhà uống thuốc. Vì những đan dược này sau khi uống rồi, sẽ bài trừ chất độc và dơ bẩn trong cơ thể ra ngoài, cần phải kịp thời tẩy rửa, đợi lát nữ Tô My đến, có thể để Tô My giúp dì.

Mẹ của Tô Tĩnh Văn ánh mắt thậm chí cũng không có chút dao động nào, bà nhạt nhẽo nói:

- Nếu như theo anh nói, tôi đã trở nên trẻ trung được rồi, vẫn phải còn cần đến sự giúp đỡ của người khác? Hơn nữa đợi lát nữa anh nói cho tôi biết, những đan dược đó phải cần bao nhiêu năm mới có không?

Dừng một lúc, mẹ của Tô Tĩnh Văn giọng điệu lại trở nên bình thảnh:

- Diệp đại sư, tôi biết anh là một người có năng lực, bất luận Thanh thần phù là anh làm ra, hay là anh lấy từ đâu ra, thì đều là bản lĩnh của anh. Nhưng tôi biết bệnh của mình, tôi không đợi được ngày Tĩnh Văn quay về nữa, anh nói thật với tôi, Tĩnh Văn rốt cục thế nào rồi?

Diệp Mặc bất đắc dĩ lấy ra ba viên đan dược đưa cho mẹ của Tô Tĩnh Văn nói:

- Ba viên đan dược này…Mặc dù Diệp Mặc có thể ngăn cản, nhưng Diệp Mặc cũng kiềm chế không ngăn cản làm gì. Nếu mẹ của Tô Tĩnh Văn nhất định muốn thử, thì cứ để bà ấy thử là tốt nhất.

Mẹ của Tô Tĩnh Văn sau khi dùng đan dược, vẻ mặt chế giễu nói:

- Bây giờ tôi đã nuốt đan dược rồi, anh có thể nói cho tôi biết Tô Tĩnh Văn rốt cục thế nào rồi không?

Diệp Mặc thở dài nói:

- Dì à, hay là dì vào nhà tắm tắm rửa đã đi.

May là nơi này là bệnh viện cao cấp, có phòng tắm cao cấp, nếu không mẹ của Tô Tĩnh Văn đúng là không thể có nơi nào tắm rửa được.

Mục An vừa muốn tiếp tục nói gì đó, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, bà cảm thấy thân thể mình từng trận quay cuồng, dường như có thứ gì đó đang khuấy động. Sau khi quay cuồng xong thì khẽ ho một linh dịch bắn ra, khiến bà suýt chút nữa không nhịn được mà rên rỉ lên.

Mấy phút sau, bà thậm chí cảm nhận được toàn thân chỗ nào cũng đang khuấy động, từ đầu đến chân chỗ nào cũng có một cảm giác nóng như thiêu như đốt. Cảm giác thiêu đốt đó từ trong thân thể bà dần dần khuếch tán ra ngoài, sau đó thiêu đốt da thịt. Sau khi thiêu đốt, lại là từng dòng chảy tắm rửa chậm rãi vô cùng mát mẻ.

Cảm giác này thật quái dị, nhưng Mục An lại cảm nhận rất rõ ràng. Chẳng lẽ đây là thật? Bà nhớ ra lúc trước Tô Tĩnh Văn nói hiệu quả của phù lục, lại càng cảm thấy những gì Diệp Mặc nói đều là sự thật.

Không đợi bà hỏi Diệp Mặc, bà đã ngửi thấy một mùi hôi thối từ cơ thể mình tràn ra, Mục An nhìn rất rõ, đó không ngờ lại là mồ hôi và chất bùn nhão màu đen.

Mục An trong nháy mắt hiểu ra Diệp Mặc nói là sự thật, lúc này bà cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhớ ra Diệp Mặc nói phải tắm rửa. Làm gì còn tâm trạng tiếp tục truy vấn Diệp Mặc, vội vàng bò dậy chạy ào vào phòng tắm.

Ngay cả bản thân bà cũng không ngờ mình lại có thể có tốc độ nhanh

như vậy? Lại với tốc độ nhanh như vậy xông vào nhà tắm, lúc trước bà nằm trên giường cũng không gượng dậy nổi.

Từng tiếng xả nước truyền đến, Diệp Mặc đang định rời khỏi phòng, lại nhìn thấy một y tá mặc quần áo màu hồng phấn đẩy một chiếc xe nhỏ đi đến.

Người y tá đó nhìn thấy Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Anh là ai? Sao chưa được cho phép mà đã vào đây?

Diệp Mặc vuốt vuốt mũi của mình, còn chưa nói gì, thì lại nghe thấy tiếng y tá hét lên:

- Bệnh nhân đâu? Bệnh nhân đi đâu rồi? Trong này có mùi gì vậy?

Diệp Mặc khua tay lên, mùi vị kỳ quái trong lòng tự nhiên biến mất. Không đợi Diệp Mặc trả lời y tá, thì lại nghe thấy trong phòng tắm vang lên một âm thanh kinh hoảng:

- Tiểu Vũ sao? Tôi ở trong phòng tắm. Tôi bây giờ không sao, cô đứng bên ngoài đợi tôi chút.

- Dì Mục, làm sao lại tự mình vào được phòng tắm? Làm sao có thể như vậy được?

Y tá lập tức sắc mặt đại biến, nhưng sau đó cô lại kinh dị hỏi:

- Dì Mục, dì, dì sao lại có thể một mình ở…

Hiển nhiên cô hoàn toàn không ngờ Mục An lại có thể tự mình vào phòng tắm tắm rửa được, trước đó không lâu cô còn đích thân đến kiểm tra Mục An, vẫn còn đang ngủ trên giường không nhúc nhích được mà.

Diệp Mặc biết chuyện này nhất thời không thể nói rõ ràng được, đành phải nói vọng vào phòng tắm:

- Dì à, con ở bên ngoài đợi dì, đợi lát nữa dì nói với y tá nhé, đừng nói

lung tung, con thì không có việc gì, nếu như nói lung tung, đến lúc đó dì sẽ phiền phức lắm đấy.

Một hồi lâu sau, trong phòng tắm truyền ra giọng nói của mẹ Tô Tĩnh Văn:

- Được, tôi biết rồi, anh cứ ở bên ngoài đợi tôi.

Những gì Diệp Mặc nói, lúc này Mục An cũng hoàn toàn hiểu, bà vừa tắm vừa không dám tin. Trong cái gương lớn trong phòng tắm, bà làm gì còn chút vẻ già yếu nào, hoàn toàn là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi. Còn da thịt thậm chí còn nuột nà hơn khi bà ở cái tuổi bốn mươi này, dáng người tròn trịa, đến bản thân bà nhìn cũng có chút ngại ngùng không dám nhìn. Đầu tóc cũng bóng mượt hơn nữa, hoàn toàn không còn cái cảm giác khô ráp nữa.

Chuyện này sao có thể? Nhưng đây đã là sự thật. Trong nháy mắt, Mục An liền tin vào những gì Diệp Mặc nói, con gái mình đúng là đang Tu Tiên thật. Hơn nữa Diệp Mặc đưa cho bà xem thủy tinh cầu cũng là thật, có lẽ đợi lát nữa bà sẽ hỏi xem Diệp Mặc có bay được hay không, thì mới hoàn toàn hiểu được.

Bà thậm chí còn có chút hối hận ép Diệp Mặc lấy đan dược ra, điều này một khi truyền ra ngoài, bà làm gì còn thời gian rảnh rỗi nữa? Phỏng chừng loài người trên toàn thế giới này đều muốn hỏi bí mật cải lão hoàn đồng của bà ấy chứ.

…

Diệp Mặc vẫn còn đang bắt chuyện với y tá vẫn đang còn chấn động kia, lúc này mới từ cửa phòng bệnh bước ra ngoài.

Bên ngoài hành lang rộng rãi của bệnh viện, Diệp Mặc ngồi xuống một chiếc ghế dài. Hắn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, Tô Tĩnh Văn xảy ra chuyện, hắn không dám đến thăm mẹ của Tô Tĩnh Văn, mẹ Tô Tĩnh Văn xảy

ra chuyện, hắn đồng thời cũng không biết làm sao nói với Tô Tĩnh Văn.

Mẹ Tô Tĩnh Văn trẻ ra chỉ còn khoảng ba mươi tuổi, rõ ràng không thể tiếp tục ở lại Ninh Hải được nữa, hắn cũng đã định sẵn rồi, đợi khi nào rời khỏi Ninh Hải, thì sẽ dẫn mẹ Tô Tĩnh Văn đến Mặc Nguyệt Chi Thành, đoàn tụ cùng cha mẹ Ninh Khinh Tuyết Trong tầm thần thức của Diệp Mặc, một lão hòa thượng đang bước nhanh đến, nếu là những người còn lại chắc chắn nhìn không rõ, nhưng Diệp Mặc lại mỉm cười, thầm nghĩ lão hòa thượng Ngộ Đạo này tốc độ cũng không chậm. Hơn nữa lão hòa thượng Ngộ Đạo này sau khi thăng cấp lên Tiên Thiên, dung mão chẳng những không già đi, ngược lại còn trẻ ra chút.

- Thiện tai, Diệp thí chủ.

Hòa thượng Ngộ Đạo đến bệnh viện, liền nhìn thấy Diệp Mặc đang ngồi trong hành lang rộng rãi của bệnh viện, lập tức phật xướng một câu.

Diệp Mặc vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh nói:

- Ngồi đi, đại hòa thượng. Lâu rồi không gặp, công phu của lão cũng tăng nhiều nhỉ, không ngờ đã thăng cấp lên Tiên Thiên chân chính rồi, tuyệt vời đấy.

Hòa thượng Ngộ Đạo cũng không ngồi xuống, lại phật xướng một câu nói:

- Diệp thí chủ thần công thông thiên, sớm đã vượt qua Tiên Thiên rồi, đại hòa thượng ếch ngồi đáy giếng, a di đà phật!

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Đại hòa thượng, tôi cũng đi được mười mấy năm rồi, lão nói tôi sát tính quá nặng, là dựa vào cái gì?

Ngộ Đạo hòa thượng thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức nhíu mày, một hồi lâu sao mới lên tiếng:

- Chẳng lẽ những môn phái như Hồng Vũ Đường, Điểm Thương Môn, thư viện Cửu Minh vv… đều chẳng phải do anh tiêu diệt hay sao? Năm đó anh tiêu diệt Hồ Lô cốc rồi, lại khiến Điểm Thương Môn phong núi lại nữa…

Mặc dù lời nói của Ngộ Đạo hòa thượng cũng không nói rõ hoàn toàn, nhưng Diệp Mặc cũng đã hiểu. Cho dù những ẩn môn như Hồng Vũ Đường, Điểm Thương Môn, thư viện Cửu Minh đều bị người ta tiêu diệt hết rồi, hơn nữa Ngộ Đạo còn dùng vv…, chứng tỏ ngoài những ẩn môn bị tiêu diệt ra thì còn rất nhiều ẩn môn khác. Ngộ Đạo cũng vì biết Hồ Lô cốc chính là do hắn tiêu diệt, hơn nữa Điểm Thương Sơn phong núi là Ngộ Đạo hòa thượng tận mắt chứng kiến mình ra tay đánh, cho nên mới nghi ngờ là mình.

- Chuyện này là từ khi nào?

Từng môn phái ẩn thế bị tiêu diệt, Diệp Mặc cũng rất muốn biết rốt cục là ai hạ thủ tàn nhẫn như vậy. Cho dù có thù với ẩn môn khác, cũng sẽ không tiêu diệt tất cả ẩn môn, huống chi, tiêu diệt ẩn môn cũng không phải dựa vào miệng nói mà được, cái này cần phải có sức mạnh. Cho dù vì thông qua truyền tống trận tiểu thế giới, cao thủ ẩn môn cũng đi tương đối rồi, nhưng trong ẩn môn thì vẫn còn một số cao thủ.

Ngộ Đạo cũng hiểu được chuyện này hẳn là không liên quan gì đến Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc hỏi đến, lão cũng không giấu, nói thẳng:

- Ba tháng rồi, ba tháng nay, các ẩn môn liên tiếp được tìm ra, sau đó bị tiêu diệt. Có ẩn môn thậm chí chó gà cũng không tha, rất thảm.

Diệp Mặc nghe thấy Ngộ Đạo nói vậy thần thức đã quét ra ngoài, đến thư viện Cửu Minh cũng bị tiêu diệt rồi, rõ ràng không phải người tầm thường. Cái mà hắn chú ý đến là Tĩnh Nhất môn, Tĩnh Nhất môn là môn phái mà Tố Tố từng ở, nếu như bị tiêu diệt rồi, hắn cũng không tiện nói với Tố Tố.

Diệp Mặc lại phát hiện ra Tĩnh Nhất môn không còn một người, lập tức

có chút nghi ngờ, hắn thu thần thức lại hỏi:

- Đại hòa thượng, người của Tĩnh Nhất môn sao lại không thấy?

Ngộ Đạo thở dài một hơi nói:

- Khi tôi đến Tĩnh Nhất môn, Tĩnh Nhất môn có thể đã bị tàn sát rồi, haizz, ngoài Tĩnh Huệ ra, thì Tĩnh Nhất môn cũng không còn một ai. Không biết Diệp thí chủ đến Tĩnh Nhất môn từ lúc nào?

Diệp Mặc cũng không có cách nào giữ được vẻ mặt bình tĩnh vừa này, bỗng nhiên đứng dậy, hắn nhớ ra sư thái Tĩnh Nhàn ôn hòa lương thiện, lúc này tức giận.

- Diệp thí chủ, Tĩnh Nhất môn khi tôi đến đó, chỉ nhìn thấy mấy người bị giết, còn những người còn lại chưa chắc đã bị giết, có lẽ dưới sự dẫn dắt của chưởng môn Tĩnh Huệ trốn đi đâu đó, cũng chưa biết chừng.

Thấy Diệp Mặc tức giận, Ngộ Đạo hòa thượng vội an ủi.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Đại hòa thượng, bất luận là người nào ra tay, chuyện này tôi nhất định phải giải quyết, không cần lão nhúng tay vào, trong vòng một ngày, tôi nhất định phải giải quyết xong chuyện này.

Ngộ Đạo thấy Diệp Mặc nói trong vòng một ngày, lập tức trong lòng kinh hoảng, vừa định nói chuyện, lại nhìn thấy Tô My và người đàn ông vừa nãy dập đầu trước Diệp Mặc vội vàng bước đến, đi sau Tô My, là một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi.

- Diệp Mặc, anh đến đây từ khi nào vậy? Sao lại nhanh như vậy, anh thăm mẹ Tô Tĩnh Văn chưa?

Tô My vừa đến, còn chưa đợi Diệp Mặc nói câu nào, liền liên tiếp hỏi mấy câu.

Diệp Mặc nhăn mặt một chút nói:

- Dì không có chuyện gì, cô không cần phải lo lắng, đợi lát nữa dì sẽ ra Tô My lông mày rướn lên, lập tức chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Loại người như anh nói chuyện không có chút lương tâm nào sao? Dì đã bị như vậy rồi, anh còn nói dì không sao, đây có phải là câu nói của con người không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1376

Người Áo Xám Trong Thị Trấn Cổ

Tiểu Mi, dì thực sự không có chuyện gì, con không nên trách cứ Diệp Mặc.

Thanh âm có chút run run của Mục An truyền đến, cô hộ sĩ phía sau bà vẫn còn mang theo vẻ mặt khiếp sợ.

- Cô...

Tô Mi cũng giống như cô hộ sĩ kia, vẻ mặt đều kinh hãi nhìn Mục An, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Cô là, đúng là Dì sao?

Mục An gật đầu với Tô Mi:

- Tiểu Mi, ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta trở về rồi hãy nói. Diệp Mặc, cậu cũng trở về cùng tôi đi, tôi thật sự là có nhiều chuyện cần phải hỏi cậu.

Diệp Mặc gật đầu nói với Tô Mi:

- Tô Mi, cô đưa dì về trước đi, tôi một lát nữa sẽ tới. Ở đây tôi vẫn còn có một số việc cần làm.

Lần này Mục An lại rất thẳng thắn, trực tiếp gật đầu với Diệp Mặc rồi kéo Tô Mi vẫn còn chưa kịp phản ứng vội vã rời khỏi bệnh viện.

- Mạc đại sư...

Mục An và Tô Mi vừa đi, thì người trung niên kia lại cẩn thận gọi Diệp Mặc một tiếng.

Diệp Mặc thấy người trung niên này vẫn tìm tới đây, thì liền nói:

- Cha của anh có phải là vẫn còn khỏe mạnh hay không? Anh muốn nhờ tôi giúp trị bệnh cho cha anh phải không?

- Đúng, đúng...

Người trung niên kia vội vàng nói:

- Năm đó cha tôi sau khi về nhà, thì bệnh tim rất nhanh đã bộc phát, nhưng lại không thể tìm được Mạc đại sự nữa rồi. Cha tôi sai người đi tìm nữ sĩ tên Thanh Huệ kia, thì cũng biết được bệnh tình của nữ sĩ Thanh Huệ kia đã được ngài chữa khỏi rồi. Sau đó cha tôi lại tìm được đại sư Mông Cửu Sơn, tuy nhiên vẫn không có được tin tức của Mạc đại sư...

- Cha của anh cũng không tệ, không ngờ có thể sống tới tận bây giờ.

Diệp Mặc cũng thực sự tán dương một câu, ngày đó hắn cảm thấy rằng cái người đàn ông trên máy bay kia hẳn là không còn sống được bao lâu nữa.

Người trung niên trước mặt liền vội vàng nói:

- Là vì cha của tôi quanh năm đều dùng sản phẩm 'Dưỡng tâm hoàn' của dược phẩm Lạc Nguyệt, cho nên mới giữ lại được một cái mạng.

Diệp Mặc gật đầu. Quanh năm dùng 'Dưỡng tâm hoàn' hiển nhiên là không phải hạng người giàu có bình thường. Hắn liền tùy ý lấy ra một tờ giấy trắng, sau đó lại vẽ vài đường trên giấy. Lại đưa tờ giấy đó cho người trung niên trước mặt rồi nói:

- Mang tấm bùa này dán trước ngực của cha anh, một giờ sau sẽ tốt.

Tuy rằng Diệp Mặc vẫn chưa phải là đại sư luyện chế đạo bùa, nhưng với tu vi Hóa Chân tầng ba hiện tại của hắn, thì vẽ một đạo bùa chú chữa

một cái bệnh tim đơn giản vẫn có thể làm được. Đan dược trên người của hắn đều là đan dược vô cùng trân quý, không cần thiết phải lãng phí.

Người trung niên kia khom người tiếp nhận tờ giấy của Diệp Mặc, sau đó liền không hề chậm trễ cất vào trong người, đồng thời lấy ra một tấm thẻ. Y biết quy củ của Diệp Mặc, tuy rằng năm đó y chỉ là một thiếu niên, nhưng chuyện Diệp Mặc chữa bệnh lấy tiền y cũng thấy được rõ ràng.

Diệp Mặc khoát tay:

- Tiến này đối với tôi vô ích rồi, anh đi đi.

Người trung niên kia cũng rất biết nhìn tình huống, y thấy hòa thượng Ngộ Đạo vẫn còn đang chờ ở một bên, lập tức biết là Diệp Mặc còn có chuyện trọng yếu hơn. Cho nên liền vội vã thu hồi lại tấm thẻ của mình, khom người cảm tạ với Diệp Mặc sau đó mới chậm rãi rời đi.

Thấy tất cả mọi người đều đã đi rồi, Diệp Mặc mới nhìn hòa thượng Ngộ Đạo rồi hỏi:

- Về hung thủ tiêu diệt ẩn môn, ngài có chút đầu mối nào không?

Đối với Diệp Mặc mà nói, chỉ cần có một chút đầu mối, thì hắn có thể sử dụng thần thức tìm được rồi. Bất luận là kẻ này trốn ở chỗ nào, chỉ cần là còn ở Địa Cầu, không phải là ở dưới đáy biển hoặc là sâu trong lòng đất, thì hắn đều có thể dùng thần thức mà tìm kiếm. Nói một cách khác, cho dù là những người này trốn trong lòng đất, thì hắn cũng chỉ cần tốn thêm chút thời gian là có thể tìm ra được.

Hòa thượng Ngộ Đạo liền lắc đầu:

- Không có bất kỳ đầu mối nào, chỉ là Thư Viện Cửu Minh có một võ giả Huyền cấp may mắn thoát khỏi nói rằng những người đó đều ăn mặc quần áo mầu xám. Hơn nữa những người này không chỉ có thân thủ lợi hại, còn mang theo vũ khí cực kỳ lợi hại nữa.

- Trên quần áo của chúng có dấu hiệu gì không?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi. Đối với người khác mà nói, thì chỉ với quần áo mầu xám thì thật sự là không có chút đầu mối nào, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì đã là một đầu mối tốt rồi, nếu như trên quần áo còn có dấu hiệu gì nữa thì hắn càng có thể tìm được nhanh hơn.

- Không có.

Hòa thượng Ngộ Đạo lần này lại trả lời rất nhanh, hiển nhiên là lão cũng đã sớm hỏi võ giả kia về vấn đề này rồi.

Diệp Mặc ừ một tiếng, không nhắc lại nữa.

Ngộ Đạo thở dài một tiếng, lão biết tu vi của Diệp Mặc lúc này đã vượt xa lão rồi, có lẽ chuyện mà mình không cách nào làm gì được, thì Diệp Mặc lại thật sự có biện pháp. Lão bỗng nhiên rất muốn hỏi một chút, xem trên cảnh giới Tiên Thiên còn có cảnh giới gì nữa, nhưng khi lão muốn mở miệng hỏi, thì bỗng nhiên lại nghĩ nếu như bản thân mình cả đời không đạt tới được cái cảnh giới kia, thì hỏi ra cũng đâu có ích gì? Có lẽ chính mình nếu đạt được tới cảnh giới kia rồi, thì căn bản là không cần hỏi cũng có thể tự nhiên mà tiến vào cảnh giới đó.

Nghĩ tới đây, tâm trí của lão liền trở nên rộng mở trong sáng, không còn quấy rối Diệp Mặc nữa mà trực tiếp xoay người biến mất trong dòng người đông đúc.

Diệp Mặc đứng ở hành lang bệnh viện, nhắm mắt lại, khuếch tán thần thức của mình ra. Lấy tu vi Hóa Chân tầng ba của hắn, thì tìm một người áo xám trên Địa Cầu này có lẽ còn có chút khó khăn, nhưng nếu phải tìm kiếm cả một đám người, thì vẫn có thể làm được.

Diệp Mặc đứng một mình ở trên hành lang bệnh viện, nhắm hai mắt không hề cử động, không có ai biết Diệp Mặc đang làm cái gì. Tuy rằng mọi người đều thấy rất kỳ quái, nhưng nghĩ tới việc nơi này là bệnh viện, thì

cũng không cảm thấy có gì quá đặc biệt cả.

Cho nên cũng không có người nào dừng lại hỏi Diệp Mặc cái gì, chỉ còn có một mình cô hộ sĩ mặc áo hồng. Cô im lặng, đứng bên người Diệp Mặc, giống như là đang chờ đợi Diệp Mặc vậy.

- Tiểu Vũ, em ở đây làm gì?

Một gã hộ sĩ khác đi tới, nhỏ giọng hỏi một câu.

Cô gái tên Tiểu Vũ kia vội vã thở dài một tiếng:

- Anh đợi một chút, lát nữa em sẽ tới.

Tên hộ sĩ kia nhìn Diệp Mặc một chút, rồi lại nhìn sang Tiểu Vũ. Mặc dù có chút khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, không nói gì nữa.

Cô gái hộ sĩ tên Tiểu Vũ này hiển nhiên chính là hộ sĩ trong phòng bệnh của Mục An. Lúc này thì cô đã hoàn toàn hiểu rằng Diệp Mặc căn bản không phải là người thường. Biến hóa của Mục An, còn có lời căn dặn của Mục An vẫn văng vẳng bên tai cô nữa. Sau đó Diệp Mặc lại tùy tiện vẽ lên một tờ giấy rồi đưa cho người trung niên thoạt nhìn rất có thân phận kia, hơn nữa người trung niên kia còn muốn đưa lại cho Diệp Mặc một tấm thẻ ngân hàng.

Cho nên lúc này Diệp Mặc nhắm mắt lại, cô cũng không dám đi quấy rầy Diệp Mặc.

Một giờ sau, Tiểu Vũ đứng đó đã cảm thấy chân có chút mỏi, cô vừa định đi tới cái ghế dài ngồi xuống, thì Diệp Mặc bỗng nhiên lại mở mắt ra.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thần thức dừng lại ở chỗ một con sông cách Ninh Hải hơn ngàn dặm. Một con sông ven biển, chính là nơi mà rất nhiều người nhập cư trái phép đều thích đi qua, mà lúc này thì thần thức của Diệp Mặc đi vào một cái trấn nhỏ ở bờ sông.

Cái trấn nhỏ này thoạt nhìn thì cũng không có nhiều người, nhưng theo

lý thuyết thì hẳn là một cái trấn nhỏ nằm phụ cận một thành thị thì phải rất phồn hoa, nhưng cái trấn nhỏ này thì không những không hề phồn hoa, mà thậm chí còn có chút tiêu điều. Có lẽ nói, đó căn bản không phải là một cái trấn nhỏ, mà là một cái thị trấn cổ.

Thị trấn cổ ở ngoại thành này có lối kiến trúc cũ kĩ, một loại tường rào cũng cũ kĩ bao quanh toàn bộ những kiến trúc cũ kĩ này, tạo thành một khu vực đơn độc.

Ở giữa những kiến trúc cũ kĩ được tường rào vây quanh này còn có một cái từ đường lớn của một gia tộc, chỉ là cái từ đường* này cũng đã vô cùng cũ kĩ rồi. Theo lý thuyết thì những kiến trúc này đều phải là những nơi cho du khách tham quan, nhưng sự thực thì hiện giờ ở đây vẫn có cư dân sinh sống bình thường.

Mà thần thức của Diệp Mặc thì đã tiến vào bên trong cái từ đường kia. Cái từ đường kia tuy rằng rất lớn, nhưng hiện tại có tới gần hai trăm người ở bên trong. Ngoài ra bên ngoài từ đường vẫn còn ẩn dấu hơn mười người nữa.

Trong số hai trăm người kia hầu hết đều là mặc áo xám, còn phân nửa số người thì Diệp Mặc cảm giác được đều là các võ giả tu luyện cổ võ bên trong ẩn môn. Tuy rằng Diệp Mặc không nghe được thanh âm nói chuyện của bọn họ, tuy nhiên vẫn có thể cảm giác được bầu không khí giữa những người này đều không được tốt lắm.

Diệp Mặc thu hồi lại thần thức, hắn dự định đi xem một chuyến, bởi vì những người áo xám này rất có thể chính là hung thủ tiêu diệt ẩn môn.

- Anh kia ơi, đây là do chú kia để lại nhờ tôi chuyển lại cho anh đấy.

Thấy Diệp Mặc muốn rời đi, thì cô hộ sĩ kia liền vội vã tiến lên, lấy tấm thẻ ngân hàng ra đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc không đợi cô hộ sĩ này nói hết, thì đã khoát tay:

- Cảm ơn cô đã chiếu cố cho dì Mục, tấm thẻ này tôi tặng cho cô đấy.

Diệp Mặc nói xong, liền xoay người biến mất trước cửa bệnh viện. Tiền lúc này đối với hắn mà nói, hoàn toàn không dùng được. Nếu như hắn cần tiền, thì tùy thời đều có thể lấy ra một khối vàng để sử dụng.

- A...

Cô hộ sĩ kia thấy Diệp Mặc biến mất, nhất thời không biết phải làm như thế nào mới đúng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1377

Uông Gia Nam Sơn

Võng Giang nằm ở ven biển, nhưng tốc độ khai phá và phát triển của Võng Giang cũng không lớn, người ở đây hỗn tạp, mặc dù không có nhiều kẻ làm loạn như trước kia, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu. Chỉ là những năm gần đây, tốc độ phát triển và khai thác đã mạnh lên, Võng Giang cũng dần dần có khởi sắc, tuy rằng so ra thì vẫn kém hơn các thành thị vùng duyên hải khác, nhưng cũng đang gắng sức đuổi theo xu thế rồi.

Tà Dương trấn tuy là thuộc về Võng Giang, nhưng cũng đã nằm sát ngoại vi Võng Giang rồi, chi là Tà Dương trấn vốn thuộc về Võng Giang nên mới nói như vậy. Kỳ thực nếu thực sự tính toán, thì Tà Dương trấn còn cách phạm vi của Võng Giang tới hơn hai trăm lý. Hơn nữa giao thông của Tà Dương trấn không được thuận tiện, ngoại trừ một ít kiến trúc cũ kĩ trong trấn ra, thì cũng không có một cái ưu thế gì khác, dần dần thì Tà Dương trấn bị bài trừ khỏi sự kiến thiết của Võng Giang.

Lúc này thì ở bên trong cái khu kiến trúc cũ kĩ thuộc Tà Dương trấn kia, chính xác là ở trong một cái từ đường lớn, có một tên thanh niên dáng người thấp bé đột nhiên đứng lên tức giận nói:

- Uông Lãnh Pháp, nếu như là chúng ta không đồng ý với yêu cầu của ông, thì ông còn muốn giữ toàn bộ chúng ta lại chỗ này hay sao?

- Cổ Dương Hòa, lời này của ông là có ý gì? Hồ Lô Cốc và Thư Viện Cửu Minh cũng đã bị diệt, Nam Sơn Uông gia cũng coi như là một trong tam đại môn phái ẩn môn. Vì chuyện này mà Uông gia ta không tiếc gì mà xuất đầu, chính là vì muốn bảo trụ nhất mạch ẩn môn chúng ta, bằng không nếu cứ tiếp tục như vậy, thì ẩn môn chúng ta khó có thể tiếp tục sinh tồn.

Một tên trung niên hơn năm mươi tuổi gầy gò liền hừ lạnh một tiếng, lập tức đứng lên quát lớn.

- Vậy Uông môn chủ nói xem là ai đã hạ thủ, liên tiếp tiêu diệt nhiều môn phái như vậy, hơn nữa thủ đoạn cũng độc ác tanh máu như vậy?

Một người phụ nữ trung niên lên tiếng.

Uông Lãnh Pháp bình thản nói:

- Năm đó là ai đã tiêu diệt Hồ Lô Cốc, ta nghĩ rằng mọi người đều rất rõ ràng. Đó chính là Diệp Mặc của Lạc Nguyệt thành, sau đó Diệp Mặc lại lần nữa khiến cho Điểm Thương Môn phong núi. Hôm nay ẩn môn của chúng ta lại lần thứ hai gặp chuyện như vậy, còn cần phải đi suy đoán nữa sao?

Người phụ nữ trung niên cũng hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Uông môn chủ, ta nghĩ chủ yếu chính là vì Diệp Mặc đã giết lệnh huynh, lại tận diệt Nam Sơn Uông gia của ông ở Đoạn Đỉnh Sơn Cước, cho nên Uông môn chủ mới có sự hận thù như vậy với Diệp Mặc đúng không?

Uông Lãnh Pháp bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Đúng thế, Uông gia ta có thù sâu như biển với tên Diệp Mặc kia, ta sao có thể buông tha cho hắn được. Hơn nữa cái thằng chó này hôm nay không ngờ lại phát rồ, muốn tiêu diệt ẩn môn chúng ta, cho nên Uông gia ta càng nghĩa bất dung từ mà muốn đứng ra.

Cổ Dương Hòa ngày trước có quan hệ không tệ đối với Diệp Mặc, năm đó ở đại hội ẩn môn, y cũng đã rất tán thưởng Diệp Mặc. Bây giờ nghe Uông Lãnh Pháp nói như vậy, thì y lập tức lại đứng ra nói giúp cho Diệp Mặc:

- Uông môn chủ, chuyện năm đó xảy ra thì ta cũng có mặt. Ai sai ai đúng thì ta tạm thời không nói. Nhưng Diệp Mặc đã từ truyền tống trận đi tới tiểu thế giới, chuyện này thì mọi người đều biết, nhưng Uông môn chủ lại nhất quyết nói chuyện này là do Diệp Mặc làm, chẳng lẽ chỉ là vì Nam Sơn

Uông gia có thù hằn với Diệp Mặc thôi sao?

Uông Lãnh Pháp nghe Cổ Dương Hòa nói xong, thì lập tức quát lên:

- Diệp Mặc đi tiểu thế giới thì ngươi tận mắt nhìn thấy sao? Ta biết năm đó Diệp Mặc có ân đối với ngươi, nên ngươi muốn nói giúp cho Diệp Mặc. Nhưng không nên mang số phận của ẩn môn chúng ta ra mà nói đùa, lời nói đùa này không đáng cười đâu. Hơn nữa, ngoại trừ Diệp Mặc, còn ai có được năng lực như thế, chỉ ngắn ngủi có mấy tháng, đã có thể tiêu diệt được nhiều đồng đạo ẩn môn như vậy?

- A, Uông môn chủ, vậy ý của ông là sao?

Một người trung niên thoạt nhìn chỉ có khoảng ba mươi bốn mươi tuổi đứng lên lạnh giọng hỏi một câu.

Uông Lãnh Pháp liếc qua người đàn ông trung niên khinh thường cười lạnh một tiếng:

- Rất nhiều ẩn môn đều bị Diệp Mặc đầu độc mà gia nhập vào Lạc Nguyệt thành, bây giờ còn hạ độc thủ với những ẩn môn còn lại như vậy, ý của ta chính là ẩn môn chúng ta sẽ liên hợp lại, đối phó với Diệp Mặc. Bao gồm cả ẩn môn trong Lạc Nguyệt thành, chúng ta cũng có thể liên hợp lại.

- Đối phó Diệp Mặc?

Người đàn ông trung niên kia cười lạnh một tiếng:

- Diệp Mặc thì đại biểu cho Lạc Nguyệt thành, còn Lạc Nguyệt thành mặc dù chỉ là một cái thành, nhưng còn cường đại hơn cả một số quốc gia, lấy chúng ta mà có thể đối phó Diệp Mặc, thậm chí là đối phó với Lạc Nguyệt thành sao? Uông môn chủ, lồng ngực của ông quả thực là rộng lớn.

Uông Lãnh Pháp cũng cười nhạt một tiếng:

- Nếu chỉ bằng vào chúng ta thì đương nhiên không được, chúng ta cũng

có thể liên thủ với người khác. Hôm nay đại lượng cao thủ ẩn môn đều sẽ đi tới trận pháp ở Hoành Đoạn sơn mạch để rời đi. Đi tới tiểu thế giới, ở đó chúng ta có thể tập hợp toàn bộ cao thủ cấp chín trở lên của ẩn môn. Chúng ta cũng không phải là muốn đối phó với toàn bộ Lạc Nguyệt thành, vì Diệp Mặc đại biểu cho Lạc Nguyệt đã là chuyện trước kia rồi, hiện tại Lạc Nguyệt thành đã là một cái thành thị dân chủ. Ta chỉ có thể tìm cho ẩn môn chúng ta một chỗ đứng nhỏ nhoi mà thôi. Diệp Mặc tiêu diệt nhiều môn phái ẩn môn chúng ta như vậy, lẽ nào chúng ta muốn tới Lạc Nguyệt thành chọn một chỗ sống yên ổn cũng không được sao?

Người đàn ông trung niên cũng không e ngại gì Uông Lãnh Pháp, cũng lớn tiếng nói:

- Uông Lãnh Pháp, đừng coi tất cả mọi người đều là kẻ ngu. Đừng tưởng rằng mọi người không biết rằng Hồng Vũ Đường, Điểm Thương Môn, Thư Viện Cửu Minh và những ẩn môn khác đều là do Nam Sơn Uông gia ông tiêu diệt. Nếu như Diệp tiền bối còn đang ở Lạc Nguyệt thành, ông dám kêu gọi đối phó Diệp Mặc sao? Nếu như Vương Khi Kiếm và Tăng Chấn Hiệp thậm chí là cả Phong phó môn chủ những vị tiền bối này còn ở đây, thì ông dám kiêu ngạo như vậy sao?

Uông Lãnh Pháp vòng tay qua hông, thì một thanh nhuyễn kiếm đã hiện ra trên tay của y, y cầm nhuyễn kiếm chỉ vào người đàn ông trung niên quát lên:

- Trương Hoa, năm đó ở trong đại hội ẩn môn, Diệp Mặc đã cứu ngươi một mạng, thế mà ngươi đã không phân biệt phải trái, dám nói xấu Nam Sơn Uông gia chúng ta. Nam Sơn Uông gia chúng ta cho dù có lợi hại, thì sao có thể tiêu diệt được những môn phái như Điểm Thương Môn và Thư Viện Cửu Minh được chứ? Hôm nay Uông mỗ ta muốn lĩnh giáo một chút loại cao nhân như ngươi.

Người đàn ông trung niên tên Trương Hoa cũng không chút do dự mà rút ra thanh đao mỏng sau lưng, không để Uông Lãnh Pháp vào trong mắt. Miệng tiếp tục hỏi:

- Khi truyền tống trận được mở ra, thì Nam Sơn Uông gia của ông còn đang phong núi, đương nhiên là có thể bảo lưu lại thực lực. Mà những cao nhân như Vương Khi Kiếm và Tăng Chấn Hiệp tiền bối đều đã đi tiểu thế giới. Cho nên thực lực của Thư Viện Cửu Minh hạ xuống cũng là bình thường, hơn nữa Uông Lãnh Pháp ông còn cấu kết với những kẻ áo xám kia, đừng tưởng rằng người khác đều bị mù hết rồi.

Nói xong thì Trương Hoa giơ thanh đao mỏng trong tay lên, cao giọng nói:

- Các vị đồng đạo, ta nghĩ rằng đa số các vị đều đã có kết luận trong lòng. Nam Sơn Uông gia cấu kết với ngoại tộc, mưu họa đến sự sinh tồn của ẩn môn, còn âm mưu lôi kéo chúng ta đi đối phó với Lạc Nguyệt thành. Lạc Nguyệt thành có thể dễ dàng đối phó như vậy sao? Ta nghĩ rằng tất cả mọi người đều hiểu, Nam Sơn Uông gia chỉ muốn cho chúng ta đi chịu chết mà thôi. Tuy rằng ta vẫn không rõ bọn họ vì sao làm như vậy, nhưng chúng ta nếu không tỉnh táo, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị Nam Sơn Uông gia nuốt gọn tới xương vụn cũng không còn.

- Trương Hoa đạo hữu, những người mặc áo xám này, chỉ là lực lượng thế tục của Nam Sơn Uông gia, anh có chứng cớ gì mà nói rằng họ là ngoại tộc? Lại nói họ cấu kết cùng nhau?

Lúc này, thì một lão già liền đứng lên hỏi Trương Hoa.

- Hóa ra là Thao môn chủ của Ý Kiếm Môn. Chỉ vì môn chủ một mực khổ tu, cho nên không biết việc này cũng là bình thường. Uông Lãnh Pháp cấu kết với những kẻ áo xám kia, đã sớm có người biết được, thậm chí Ngộ Đạo tiền bối cũng biết được một chút, bởi vì...

Trương Hoa còn chưa nói xong, thì một gã võ giả Địa cấp sơ kỳ đã đứng lên tiếp lời:

- Không sai, trước đây đã có một người của Thư Viện Cửu Minh trốn thoát, y đã nhìn thấy sát thủ tấn công ẩn môn đều là những kẻ áo xám. Ta

nhận được thư mời của Uông Lãnh Pháp trước, cho nên không biết việc Nam Sơn Uông gia cấu kết với những kẻ áo xám kia. Nhưng ta vừa nhìn thấy những người áo xám này, thì đã biết rằng chúng ta đã lọt vào bẫy rồi.

Nói xong thì võ giả Địa cấp đứng hẳn ra rồi nói tiếp:

- Hiện tại xem ra, bọn họ không chỉ cấu kết, mà còn không hề sợ bị bại lộ, bằng không sẽ không để cho mấy kẻ áo xám kia ngang nhiên xuất hiện như vậy. Uông môn chủ, sợ rằng chỉ cần mọi người không đồng ý với ý kiến liên thủ của ông, thì chắc sẽ giống như lời nói của tiền bối Cổ Dương Hòa phải không, muốn đi cũng không thể được!

Khiến tất cả đều ngoài ý muốn chính là, Uông Lãnh Pháp vốn đang vô cùng phẫn nộ đột nhiên lại cười lạnh:

- Mày nói không sai, chỉ cần kẻ nào dám không đồng ý với ý kiến của tao thì sẽ phải biến mất. Uông Lãnh Pháp ta đã khiến cho ẩn môn hết khí lực rồi, nếu như chúng mày muốn tìm chết, thì cũng đừng trách tao không khách khí.

Nói xong, Uông Lãnh Pháp liền thu hồi nhuyễn kiếm, lui về phía sau một bước. Mà khi Uông Lãnh Pháp vừa lui ra phía sau, hai tên mặc áo xám bên cạnh y đột nhiên giơ vũ khí trong tay lên, lập tức có hai tiếng động nhẹ vang lên.

Hai luồng ánh sáng có tốc độ nhanh vô cùng, mắt thường khó có thể nhìn thấy được, lại càng không nói tới việc chặn lại. Tu luyện giả tu luyện Cổ võ sau khi đạt tới Huyền cấp, có thể ngăn cản được cả loại súng lục bình thường. Mà võ giả đạt tới Địa cấp, thì thậm chí cả một số loại súng lục cao cấp cũng có thể né tránh được.

Nhưng hai luồng ánh sáng này có tốc độ nhanh hơn tới mấy lần, những võ giả bên trong cái từ đường này căn bản là không thể nhìn thấy nổi quỹ tích của ánh sáng kia, thì hai luồng ánh sáng đã bắn tới mi tâm của Trương Hoa và tên võ giả Địa cấp kia rồi.

Mà Trương Hoa vốn vẫn luôn cảnh giác, nên không chút do dự nào vung thanh đao mỏng trên tay lên, 'Choang' một tiếng, thì một luồng sáng mầu đen đã bị Trương Hoa đánh bay đi. Chỉ một cái bóng đen nhỏ như vậy, cũng đã làm cho Trương Hoa phải lùi lại một bước rồi.

Lúc này thì tên võ giả Địa cấp còn lại không có vận khí và bản lĩnh như Trương Hoa. 'Phập' một tiếng, y đã bị cái bóng đen nhỏ kia xuyên qua trán, một đạo máu tươi phun ra từ trước tới sau đằng sau ót.

Những võ giả được Nam Sơn Uông gia mời tới đang ở trong từ đường này đều dại ra. Cái người vừa bị giết kia thì mọi người đều biết y là một võ giả Địa cấp sơ kỳ, vậy mà lại bị một loại súng lục giết chết, trước sau không tới nửa giây. Từ khi nào mà có cái loại súng lục lợi hại như vậy?

Lúc này cho dù là một ít võ giả tu luyện cổ võ không biết rõ chân tướng thì cũng đều đã hiểu, điều Trương Hoa nói chính là sự thực. Mà toàn bộ bọn họ được Nam Sơn Uông gia mời tới nơi này, cũng thực sự là có ý định làm mạnh tay với bọn họ.

Ở chỗ này có năm sáu mươi tên áo xám, hơn nữa Nam Sơn Uông gia cũng có tới hai ba mươi người, tổng cộng nhân số có tới bẩy tám chục người, không cần phải nói tới mai phục ở bên ngoài nữa.

Nếu như bẩy tám chục người này đều là tu luyện giả tu luyện cổ võ thì cũng thôi. Nhưng những tên kia đều dùng cái loại vũ khí mà vốn không phải võ giả tu luyện cổ võ có thể chống lại, thì biết làm thế nào đây?

Một võ giả Địa cấp sơ kỳ có thể tùy tiện bị giết như vậy, còn Địa cấp hậu kỳ như Trương Hoa thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản lại. Hơn nữa đây còn là dưới tình huống đã có sự đề phòng, nếu không thì ngay cả Trương Hoa cũng không chắc đã đỡ được. Loại vũ khí đáng sợ này, ai dám chống lại chứ? Khó trách Uông Lãnh Pháp không hề sợ mọi người phản kháng lại y.

Uông Lãnh Pháp lại lần nữa cười lạnh:

- Nguyện ý cùng Nam Sơn Uông gia ta liên thủ, cùng nhau đối phó Lạc Nguyệt và Diệp Mặc, thì đứng về phía bên này, còn không muốn thì xin mời đi.

Ai cũng hiểu câu ‘mời đi’ của Uông Lãnh Pháp lúc này là có ý gì, đó chính là để người đó đi ra ngoài, và chỉ cần đi ra ngoài thì hiển nhiên là chỉ còn đường chết.

Có vài tên võ giả do dự rồi đi về phía Uông Lãnh Pháp. Sau khi đã có người dẫn đầu, càng ngày càng có nhiều người chuyển động. Với cục diện hiện giờ, thì đối nghịch với Uông Lãnh Pháp hẳn là chín phần mười là nắm chắc cái chết.

Trương Hoa bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Trương Hoa ta sẽ không bao giờ đứng cùng một trận tuyến với Nam Sơn Uông gia chúng mày, mày có thể làm gì tao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1378

Họ Muốn Làm Gì?

Cộng thêm Cổ Dương Hòa tôi nữa.

Cổ Dương Hòa gầy nhom nói xong, lập tức đứng bên người Trương Hoa.

Uông Lãnh Pháp nhìn những người còn lại đều đang do dự, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Hai con chim đầu đàn, giết luôn đi.

Mấy người đàn ông áo xám đều cầm vũ khí trong tay, Cổ Dương Hòa và Trương Hoa lập tức đồng thời vung loan đao lên, muốn xông ra khỏi từ đường. Nhưng bọn họ vừa mới quay người liền nhìn thấy ngoài cửa từ đường đã đứng đầy người mặc áo xám rồi, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí.

Trương Hoa và Cổ Dương Hòa trong lòng lập tức trùng xuống, đừng nói những người này đều cầm những vũ khí đáng sợ, cho dù không cầm vũ khí, hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của Nam Sơn Uông gia.

Thình thịch…

Mấy âm thanh vô cùng nhỏ, những âm thanh này mọi người đều rất quen thuộc, chính là âm thanh của vũ khí phát động, vừa nãy võ giả Địa cấp chết đi chính là sau âm thanh này lập tức bị giết chết.

Võ giả ẩn môn có thể đến được trong này cũng không phải là nhân vật đơn giản, thậm chí đều là tu vi Huyền cấp sơ kỳ rồi, cho nên âm thanh xuyên

thủng màn không vừa mới vang lên, thì những người trong từ đường cũng nghe thấy rất rõ.

Nhiều âm thanh như vậy đồng thời vang lên, có thể thấy Cổ Dương Hòa và Trương Hoa căn bản cũng không còn đường sống.

Nhưng đám người đợi đến khi âm thanh đó tiêu tán rồi, lại phát hiện Cổ Dương Hòa và Trương Hoa đến một cọng tóc cũng không bị mất, chỉ có điều trong từ đường lại có thêm một người.

- Diệp Mặc huynh đệ…

- Diệp tiền bối.

- Diệp thành chủ.

…

Trong từ đường rất nhiều võ giả cũng không nhận ra Diệp Mặc, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều người lại biết hắn. Năm đó Diệp Mặc trong đại hội tại Quế Trình Đoạn Đỉnh sơn, chính là ban giám khảo. Hơn nữa bây giờ Diệp Mặc lại không thay đổi gì so với năm đó, cho nên những võ sĩ đã từng đến Đoạn Đỉnh sơn năm đó cũng đều nhận ra Diệp Mặc.

- Diệp Mặc.

Uông Lãnh Pháp nhìn thấy Diệp Mặc, khóe mắt híp lại, những tia thù hận căn bản cũng không giấu đi được.

- Vừa rồi cám ơn ân cứu mạng của tiền bối, tiền bối đã cứu Trương Hoa tôi hai lần rồi.

Trương Hoa biết nếu không phải Diệp Mặc xuất hiện, thì vừa nãy nhiều súng lục bắn kinh khủng như vậy, gã căn bản cũng không có cách nào ngăn cản được.

Diệp Mặc cũng nhận ra người đàn ông trước mặt, ừ một tiếng rồi nói:

- Không sai, mới thời gian dài như vậy, anh đã từ võ giả Hoàng cấp thăng cấp len Địa cấp hậu kỳ rồi, rất giỏi.

- Ha ha, Diệp Mặc lão đệ, không biết còn nhận ra lão Cổ tôi không.

Cổ Dương Hòa cười ha ha, cũng đứng ra nói.

Diệp Mặc ôm quyền:

- Anh Cổ, dĩ nhiên là tôi nhận ra, năm đó từ biệt, hôm nay mới gặp lại, anh Cổ tiến bộ cũng rất nhiều rồi đấy.

Cổ Dương Hòa cũng không có chút ngại ngùng nào, y đương nhiên biết Diệp Mặc nói không phải là tu vi của y tiến bộ nhiều, mà là lá gan của y đã có tiến bộ nhiều. Tu vi của y so với năm đó, dường như cũng không có chút tiến triển gì. Nhưng về mặt hành sự thì lại biến đổi không ít, năm đó y hành sự cẩn thận thận trọng, bây giờ thì cũng không để ý gì đến hậu quả. Y không xấu hổ, là vì hành động này của y bị Diệp Mặc chú ý đến, trong lòng lại càng vinh dự.

Uông Lãnh Pháp bỗng nhiên giật mình một cái, lúc này gã mới nhớ ra. Vừa nãy viên đạn bắn Cổ Dương Hòa và Trương Hoa không thấy đâu nữa. Còn Diệp Mặc bỗng nhiên lại xuất hiện, chẳng lẽ hắn có thể bắt được viên đạn đó sao? Tu luyện cổ võ có thể lợi hại đến mức này sao?

Nếu như Diệp Mặc lợi hại như vậy, mình còn có thể đấu với hắn thế nào được? Không phải nói hắn đến tiểu thế giới rồi sao? Sao lại xuất hiện trong này?

Những suy nghĩ này nhanh chóng xoẹt qua trong đầu Uông Lãnh Pháp, gã lập tức kết luận. Nhất định phải giết chết tên Diệp Mặc này ngay lập tức, nếu không những người trong từ đường sẽ cùng trở mặt, cho dù gã có thể trấn áp, cũng tổn thất không ít.

- Toàn bộ ra tay. Giết chết người này.

Uông Lãnh Pháp sau khi hiểu ra điều này, ngay lập tức nói.

Thình thịch…

Lại là một âm thanh liên tiếp vang lên, còn dày đặc hơn vừa nãy nhiều.

Những người mặt áo xám này chẳng những huấn luyện nghiêm chỉnh, thậm chí đều là những võ giả trên Hoàng cấp. Cho nên Uông Lãnh Pháp vừa mở miệng, dường như trong cùng một lúc, những người này đồng thời ra tay. Đây là loại vũ khí nóng mới, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn súng nhiều, nếu như đồng thời ra tay, thì uy lực có thể tưởng tượng được.

Không ai biết Diệp Mặc nên trốn thoát màn mưa đạn này thế nào, có lẽ nói những thứ này còn nhanh hơn cả tốc độ của đạn.

Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, hắn chẳng qua chỉ giơ một tay ra, sau đó nhìn mấy chục viên lớn nhỏ như hạt đậu trong lòng bàn tay mình, những thứ này đen nhánh, nhưng thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong những thứ này có một chất gì đó phát nổ cực mạnh bên trong, nếu không phải chân nguyên của hắn khống chế được những thứ này, thì những thứ này sớm đã nổ tung rồi.

Loại vũ khí này cũng có thể nói là súng, chỉ có điều tốc độ bắn ra còn nhanh hơn rất nhiều những thanh súng bình thường. Đây là viên đạn nhanh thứ hai mà Diệp Mặc đã từng gặp, hắn gặp viên đạn nhanh nhất chính là súng lục Cực Năng. Nhưng tốc độ và uy lực của súng lục cực năng còn hơn thứ này vô số lần. Đến súng lục cực năng trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ là đồ chơi, hắn làm gì còn để ý đến loại súng lục này?

Lúc này Diệp Mặc đang nhìn trong lòng bàn tay mình, còn những người xung quanh thì lại đang nhìn Diệp Mặc, rồi lại chuyển ánh nhìn xuống lòng bàn tay Diệp Mặc. Chỉ trong nháy mắt, những người xung quanh cũng hoàn toàn hiểu ra, Diệp Mặc vừa nãy là tùy ý bắt được, không ngờ nhiều viên đạn cực nhanh như vậy hướng về phía hắn mà hắn lại có thể bắt được hết.

Đây là loại bản lĩnh gì? Hoặc là nói là tu vi gì?

Trương Hoa lẳng lặng nhìn trong lòng bàn tay Diệp Mặc, chân của gã vừa mới bước ra ngoài, vốn dĩ định giúp Diệp Mặc ngăn lại mấy viên đạn, nhưng không ngờ trong tích tắc này, những viên đạn đáng sợ đó đã nằm gọn trong lòng bàn tay Diệp Mặc rồi.

Những viên đạn kia có đáng sợ hay không, Trương Hoa kinh nghiệm bản thân cũng từng trải qua. Những viên đạn đó vô hình vô bóng, với tu vi của gã, không ngờ hoàn toàn không bắt được bóng dáng của nó, còn Diệp Mặc không ngờ lại tiện tay đã bắt được nhiều như vậy rồi.

Năm đó Diệp Mặc ở Đoạn Đỉnh sơn cứu gã, gã còn thề lấy Diệp Mặc làm mục tiêu, nhất định phải thông qua sự cố gắng của bản thân mình, có một ngày đạt được tới trình độ của Diệp Mặc. Cho nên lúc đó Diệp Mặc khi bảo gã đến đại lục Lạc Nguyệt, gã cũng không đi, ngược lại còn liều mạng tu luyện, muốn có một ngày nào đó có thể đạt đến trình độ của Diệp Mặc. Nhưng hôm nay khi gã nhìn thấy Diệp Mặc, mới biết được mình còn kém quá xa Diệp Mặc.

Trong nháy mắt, Trương Hoa không ngờ lại có chút ủ rũ.

Diệp Mặc sau khi nhìn kỹ những viên đạn trong tay, lại cười lạnh, sau đó viên đạn trong tay hắn như rải đá rải ra ngoài.

Bụp, bụp, bụp…

Mấy tiếng bụp liên tiếp vang lên, những võ giả trong từ đường vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy từng tia máu tươi từ phía sau ót người mặc áo xám kia phun ra. Có một số viên đạn thậm chí nổ tung, đầu của người mặc áo xám kia bắn ra một màn máu.

Khi những người mặc áo xám kia ai ai cũng ngã xuống, võ giả trong từ đường mới biết vừa nãy Diệp Mặc ra tay, hoặc là nói Diệp Mặc tùy ý đã ném những viên đạn trong tay mình vừa mới bắt được ra ngoài.

Cho dù biết rõ những người mặc áo xám kia uy hiếp mình, võ giả trong từ đường cũng hít từng hơi dài. Cổ võ tu luyện đến cực hạn có mức độ như này sao? Hoặc là nói Diệp Mặc đã đến Tiên Thiên chân chính rồi?

Năm đó Cửu Minh sơn trang vừa mới chiến tranh, cũng đã khiến tất cả võ giả hiểu ra, trên Địa cấp vẫn còn một Thiên cấp nữa, qua được Thiên cấp này mới là Tiên Thiên thực sự.

Lúc này không có ai nói chuyện, cho dù vừa nãy Cổ Dương Hòa cười cười nói nói với Diệp Mặc cũng bị sự sát phạt của Diệp Mặc khiến cho kinh hãi. Diệp Mặc giết người đơn giản như vậy, còn có ai có thể giết được hắn nữa?

Mặc dù chỉ là một viên đạn nhỏ như hạt đậu, nhưng uy lực sau khi phát nổ cũng không phải nhỏ, chỉ trong chốc lát, trên mặt đất trong từ đường cũng đã loang lổ đầy máu, những võ sĩ có lá gan nhỏ chút thì cũng đã cảm thấy buồn nôn rồi.

Diệp Mặc vừa nãy chỉ trong chốc lát đã giết sáu bảy chục người, ngoại trừ người mặc áo xám đứng cạnh Uông Lãnh Pháp vẫn còn chưa bị giết chết, những người mặc áo xám còn lại cũng không ai may mắn thoát khỏi được.

Cho dù là đứa ngốc, cũng biết người mặc áo xám đó là Diệp Mặc cố ý giữ lại.

Uông Lãnh Pháp lúc này sắc mặt sớm đã tái nhợt, sau lưng cũng mồ hôi đầm đìa rồi. Y không ngờ Diệp Mặc cũng chưa rời khỏi, lại càng không ngờ Diệp Mặc lại có thủ đoạn kinh thiên như vậy.

Mấy tên võ giả vừa mới đứng một bên với Uông Lãnh Pháp, lại dần dần quay về đội ngũ bên này, những võ giả ẩn môn còn lại nhìn mấy võ giả này đến, ai ai cũng tránh ra, rõ ràng mình và bọn họ không chung một đường.

Diệp Mặc cũng như không nhìn thấy vậy, chỉ chằm chằm nhìn Uông Lãnh Pháp một hồi lâu mới lên tiếng:

- Anh là Uông gia ở Nam Sơn? Năm đó tôi giết Uông Lãnh Thiện và người nhà họ Uông ở Nam Sơn, tôi hình như có nghe thấy Uông Lãnh Thiện nói Uông gia ở Nam Sơn phong sơn năm mươi năm rồi, lúc này mới mấy năm, lại chui ra rồi?

Uông Lãnh Pháp biết trước mặt Diệp Mặc, y căn bản cũng không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, Diệp Mặc còn mạnh hơn nhiều so với những gì y tưởng tượng. Nếu như sớm biết Diệp Mặc mạnh như vậy, hơn nữa cũng chưa rời khỏi Lạc Nguyệt, y cũng không thể nào nghe đề nghị của tên khốn kiếp kia, sau đó ra tay đối phó với Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc căn bản cũng không định đến hỏi Uông Lãnh Pháp, khí thế trên người của hắn bỗng nhiên tăng vọt. Đừng nói Uông Lãnh Pháp bị khí thế trên người Diệp Mặc uy hiếp, cho dù toàn thể những võ sĩ trong từ đường lúc này cũng cảm nhận được hít thở có chút khó khăn. Nhưng không ai biết rằng, Diệp Mặc đến khí thế một phần vạn cũng chưa lấy ra.

- Nói mục đích của anh đi, còn những người mặc áo xám này là ai?

Giọng điêu Diệp Mặc rất bình thản.

Uông Lãnh Pháp rất không muốn nói, nhưng y lại cảm thấy mình không có chút năng lực phản kháng nào, trong mắt y hiện lên một tia giãy giụa, nhưng chút giãy giụa này chỉ là trong chốc lát, liền biến mất không còn. Ngược lại lại đờ đẫn nói:

- Lai lịch của những người áo xám kia tôi chỉ là đại khái biết chút ít, bọn họ đến từ một tổ chức cực lớn. Bọn họ có vũ khí và võ lực cực mạnh, bọn họ tìm chúng tôi hợp tác chỉ có mục đích duy nhất, chính là muốn Uông gia chúng tôi hợp tác với ẩn môn chiếm giữ thành Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, thành Lạc Nguyệt lại dễ dàng bị chiếm như vậy sao, vậy thì cũng không cần tồn tại nữa. Cho dù hắn đi rồi, cho dù Diệp Tinh đi rồi, thành Lạc Nguyệt ngày hôm nay cũng không đơn giản có thể chiếm lĩnh được.

- Ban đầu tôi cho rằng bọn họ muốn chiếm lĩnh thành Lạc Nguyệt, lúc đó tôi từ chối. Vì tôi biết thành Lạc Nguyệt không thể nào bị công chiếm được, cho nên tôi không đồng ý yêu cầu của bọn họ. Sau này tôi mới biết, bọn họ cũng không phải muốn đối phó với thành Lạc Nguyệt, thậm chí cũng không muốn giao thiệp nhiều mới chính phủ của thành Lạc Nguyệt.

Uông Lãnh Pháp nói rõ ràng.

Diệp Mặc lại cau mày lạnh giọng quát hỏi:

- Bọn họ muốn làm gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1379

Người Bạn Thứ Hai Vương Dĩnh

Tôi chỉ biết là một loại khoáng thạch vân, cụ thể thế nào tôi cũng không biết. Tôi phụ trách sắp xếp toàn bộ lực lượng của ẩn môn của nhà họ Uông ở Nam Sơn, sau đó thông qua áp lực hoặc những cách khác để chính quyền Lạc Nguyệt đốn hạ mảnh rừng bên ngoài thành Lạc Nguyệt xuống, làm địa bàn của ẩn môn, sau đó đưa địa bàn này cho bọn họ.

Uông Lãnh Pháp lập tức trả lời, đến bản thân y cũng mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng y lại không có cách nào từ chối trả lời được.

- Vậy bọn họ đưa gì cho Uông gia Nam Sơn các anh?

Giọng nói của Diệp Mặc lại có chút lạnh lùng.

Uông Lãnh Pháp rùng mình một cái, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng là vì khí thế vừa nãy của Diệp Mặc quá mạnh. Nhưng y lại trả lời ngay:

- Bọn họ giúp Nam Sơn Uông gia chúng tôi báo thù, sau đó chỉnh đốn lại toàn bộ ẩn môn, do Uông gia tôi khống chế toàn bộ tài nguyên.

Không thể không nói người trong ẩn môn thật ích kỷ, vừa nãy Uông Lãnh Pháp nói đối phó với Lạc Nguyệt và Diệp Mặc như nào, không có ai đứng ra phản đối lại, bây giờ Uông Lãnh Pháp vừa nói chỉnh đốn toàn bộ ẩn môn, độc chiếm tất cả tài nguyên, thì những võ giả ẩn môn trong từ đường lập tức trở nên tức giận.

Uông Lãnh Pháp bị sự tức giận này kích thích, lập tức biết mình không khống chế được đã nói toàn bộ bí mật ra rồi. Trong mắt y hiện lên tia thất

vọng, không đợi Diệp Mặc hỏi tiếp, lập tức rút thanh kiếm sắc ra cứa cổ.

Diệp Mặc cũng không ngăn lại, hắn giơ chân nguyên đại thủ ra trực tiếp xách người áo xám kia tiến hành lục soát. Một lát sau, Diệp Mặc vứt người áo xám đó xuống, sau đó lại nói với Trương Hoa và Cổ Dương Hòa đã há mồm trợn mắt kia nói:

- Tôi có việc đi trước, nếu hai người muốn đến Lạc Nguyệt, Lạc Nguyệt cũng rất hoan nghênh hai người.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi, những võ giả ẩn môn trong từ đường mới tỉnh táo lại. Lúc này bọn họ mới biết, hóa ra cổ võ tu luyện đến cực điểm còn có loại bản lĩnh như Diệp Mặc kia.

Những người còn lại của Nam Uông Sơn gia muốn rời khỏi từ đường, nhưng bây giờ đám người áo xám kia cũng đã bị tiêu diệt rồi, những võ giả còn lại làm sao có thể bỏ qua như vậy được. Sau một trận chém giết, Nam Sơn đã ngay dưới chân rồi, những lời này lúc đó cũng biến mất.

…

Một tiếng sau, một đảo nhỏ tư nhân gần Bắc Thái Bình Dương bỗng nhiên phát nổ, một đảo nhỏ khoảng hai ba nghìn kilomet vuông hóa thành hư ảo trong vụ nổ kịch liệt đó. Còn nguyên nhân của vụ nổ đó thì lại không ai biết, chỉ biết tất cả người trên đảo này đều chết không còn một ai.

Đảo nhỏ này đương nhiên là Diệp Mặc tàn phá. Lạc Nguyệt có vân khoáng sản chỉ có nước Mỹ biết. Chuyện này chắc chắn là những người còn lại của Liên hợp quốc làm. Cho nên Diệp Mặc từ trong ký ức của người mặc áo xám kia biết được đảo nhỏ này là ổ của tổ chức, trực tiếp bố trí một trận pháp, sau đó phát nổ trận pháp này, tiêu diệt toàn bộ đảo này.

Hắn cũng có thể dễ dàng giết chết toàn bộ người áo xám và tổ chức đầu não trên đảo nhỏ này, nhưng Diệp Mặc cảm thấy dùng cách trận pháp phát nổ nhanh hơn và sảng khoái hơn, đến đảo nhỏ cũng không còn nữa, thì

những người áo xám kia còn chạy đi đâu nữa?

…

Trở lại Ninh Hải, Diệp Mặc phát hiện Mục An và Tô My đang ngồi trong nhà nói chuyện, hắn không lập tức đến, mà lại dùng thần thức của mình quan sát. Hắn muốn nhìn xem Vân Băng còn ở Ninh Hải hay không, còn cả Đình Đình nữa. Bao nhiêu năm trôi qua rồi, Đình Đình chắc cũng trở thành thiếu nữ rồi.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc quét đi quét lại vài lần, cũng không tìm được bóng dáng của Vân Băng. Diệp Mặc lại lần nữa quét đến Yên Kinh, hắn tìm được Trác Ái Quốc, thậm chí còn nhìn thấy người phụ nữ trung niên Vương Dĩnh kia nữa. Đến những người chỉ gặp mặt vài lần, Diệp Mặc cũng nhận ra. Nhưng cũng không nhìn thấy Vân Băng và Đình Đình, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Hắn đột nhiên giật mình, hắn không rõ tại sao mình lại có tâm trạng này. Nhưng đợi sau khi hắn bình tĩnh trở lại, hắn lại phát hiện ra mình không ngờ lại có chút nhớ mong muốn gặp Vân Băng và Đình Đình.

Diệp Mặc lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ này đi, hắn biết Vân gia ở nơi nào, nhưng hắn lại không định đến hỏi. Vân Băng căn bản cũng chính là người mà Vân gia vứt bỏ, cho dù có chuyện gì, Vân Băng cũng sẽ không đến chào hỏi Vân gia.

Lúc này Diệp Mặc rất muốn dùng thần thức của mình quét cả trái đất này, xem Vân Băng ở nơi nào, còn cả dì Nhan ở đâu nữa. Thậm chí hắn còn muốn xem xem Đông Phương Vượng có phải đã rời khỏi nơi này rồi hay không.

Nhưng Diệp Mặc lại kìm chế được ý nghĩ này, thần thức của hắn mặc dù mạnh, nhưng linh khí trên trái đất thiếu thốn, thần thức của hắn muốn tìm một lần như vậy, rõ ràng cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được, thậm chí còn cần đến nửa ngày hoặc một ngày, hơn nữa một lần như

vậy đối với thần thức cũng hao tổn không phải là nhỏ. Cho dù hắn quét một lần, cũng không phải là bây giờ, cũng cần phải đợi sau khi hắn trở lại Lạc Nguyệt thành đã.

Chuyện Ninh Hải đã kết thúc, đối với Diệp Mặc mà nói ngoại trừ lấy được mảnh đuôi cá, sau đó quay về Lạc Nguyệt gặp người nhà và người quen, thì hắn cũng phải rời khỏi nơi này rồi.

Diệp Mặc đứng im trong chốc lát, quyết định đến Yên Kinh thăm Vương Dĩnh, tiện thể tặng hai viên đan dược cho cô ấy. Lúc trước hắn ở Ninh Hải, không có ai giúp đỡ, nhưng Vương Dĩnh lại giúp hắn rất nhiều. Mặc dù tính cách của Vương Dĩnh bộp chộp, nhưng mỗi lần về Yến Kinh đều mang tiền đến cho mình dùng. Hơn nữa theo trí nhớ của Diệp Mặc, Vương Dĩnh ngoại trừ giúp Diệp Lăng và Tử Phong mang tiền đến cho hắn dùng, còn mấy lần đi mượn đưa cho hắn. Số tiền đó, hắn thậm chí đến bây giờ cũng chưa trả.

Nếu như nói Diệp Mặc ở đại học Ninh Hải ngoại trừ Thi Tu ra, còn có người bạn nào khác, đó chính là Vương Dĩnh không nghi ngờ gì.

…

Vương Dĩnh đang ngồi trong một quán rượu chém gió với đồng nghiệp, đột nhiên ngẩng đầu lại nhìn thấy Diệp Mặc, cô lập tức kinh hãi đứng dậy nói:

- Diệp Mặc? Không đúng, anh là con trai của Diệp Mặc?

Diệp Mặc dở khóc dở cười nói:

- Vương Dĩnh, tôi có ý đến Yến Kinh thăm cô, cô có thể đừng cay độc như vậy được không.

- Anh thực sự là Diệp Mặc?

Vương Dĩnh lập tức vui mừng, cô căn bản cũng không để ý đến Diệp Mặc là một người đàn ông, bên cạnh vẫn còn người nhìn, một tay kéo Diệp

Mặc nói:

- Diệp Mặc, thật không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy rồi, tôi vẫn còn có thể gặp được anh. Anh ăn linh đan diệu dược gì mà sao lại không thay đổi chút nào như này? Nhưng tôi thấy tâm trạng anh rất tốt, chắc hẳn thoát khỏi trạng thái thất tình năm đó rồi chứ?

Nói xong Vương Dĩnh lại trực tiếp nói với nữ đồng nghiệp bên cạnh:

- Nguyệt Nguyệt, bạn học cũ của tôi đến rồi, tối nay tôi không thể cùng cô uống rượu được rồi, tôi phải đi cùng bạn học của tôi, nói không chừng tôi còn phải chăm sóc cho bạn tôi đêm nay ấy chứ, ha ha…

Người nữ đồng nghiệp kia lập tức cười nói:

- Cô kiềm chế chút đi, ngày mai còn phải đi làm nữa, đừng không dậy được. Tôi đi đây, ngày mai gặp.

Diệp Mặc có chút im lặng, Vương Dĩnh vẫn không thay đổi, vẫn y như ngày trước. Đồng thời trong lòng hắn cũng trở nên ấm áp, ngược lại lại cảm thấy cuộc sống của Vương Dĩnh như vậy mới là vui vẻ nhất.

Vốn dĩ Diệp Mặc còn định giúp Vương Dĩnh một chút, nhưng bây giờ hắn đổi ý định rồi, có thứ gì có thể so sánh được với cảm xúc thật và vui vẻ như này chứ.

- Diệp Mặc, đến chỗ tôi ở đi, tối nay chúng ta nói chuyện.

Vương Dĩnh một tay khoác lấy Diệp Mặc, cô vô cùng yên tâm về Diệp Mặc, không có ai có thể hiểu Diệp Mặc hơn cô ấy.

Diệp Mặc vốn dĩ cũng không định đi cùng Vương Dĩnh, hắn đến chỉ là muốn gặp Vương Dĩnh chút thôi, chỉ vậy mà thôi. Nghe thấy Vương Dĩnh nói vậy, lập tức lắc đầu nói:

- Tôi đúng lúc đi qua nơi này, nhìn thấy cô uống rượu trong này, vào hỏi

thăm cô chút. Tối này tôi phải rời khỏi Yến Kinh rồi, sau này cũng không biết khi nào có thể quay trở lại nữa, ngày trước khi tôi ở Ninh Hải, cô đã giúp tôi rất nhiều, tôi là cố ý đến cám ơn cô.

- Xì…

Vương Dĩnh xì một tiếng nói:

- Đừng dài dòng nữa, anh cũng cám ơn mấy lần rồi, hôm nay nhất định phải đi. Những bạn học cũ năm đó, ai cũng đều ẩn ẩn nấp nấp. Hôm nay tôi vất vả lắm mới bắt được một người, tôi làm sao có thể buông tha anh được. Đừng sợ, không ăn anh đâu. Đương nhiên, tôi cũng không sợ anh ăn tôi - Anh xem xem.

Nói xong Vương Dĩnh lại càng không chút kiêng kị ôm lấy Diệp Mặc giãy giụa mấy cái:

- Tôi muốn chiếm tiện nghi một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai một chút…

Nhưng Vương Dĩnh lập tức lại dừng lại chủ đề của mình vừa mới đề cập đến, cô theo ý thức cúi đầu nhìn nhìn, sau đó lại hét lên một tiếng:

- Diệp Mặc, anh đã sẵn sàng rồi? Từ khi nào vậy? Đúng là quá thần kỳ.

Diệp Mặc có chút ngượng ngùng, hắn không có chút phòng bị nào với Vương Dĩnh, không ngờ lại bị làm cho có phản ứng thế này. Hắn biết Vương Dĩnh chính là cái bộ dạng như này, mặc dù cô làm rất khác người, nhưng trong lòng cô lại không phải nghĩ như vậy, cho nên hắn cũng không có chút không ưa gì với Vương Dĩnh.

Nhưng Vương Dĩnh lại không có chút xấu hổ gì, lại càng hứng khởi nói:

- Có cần tôi nghĩ cách giúp anh liên lạc với Khinh Tuyết không, giúp anh hỏi chút…

Diệp Mặc rất muốn nói, nếu như cô có thể liên lạc được, thì tôi quả thực

bằng lòng.

Nhưng hắn lại lấy ra hai viên đan dược đưa cho Vương Dĩnh nói:

- Vương Dĩnh, tôi lấy được mấy viên đan dược rất tốt, có thể giữ được dung nhan, cô có thể giữ lại, khi nào cô cần, thì ăn.

Vương Dĩnh dĩ nhiên không để ý đến đan dược mà Diệp Mặc nói, trực tiếp nhận lấy nhét vào túi xách của mình, sau đó nói với người phục vụ:

- Cho hai vại bia.

Nói xong cô có chút tự giễu cười nói:

- Tôi cũng đã già rồi, còn giữ dung nhan làm gì nữa. Cho dù có giữ được thì thế nào, cái tên không có lương tâm kia, thấy tôi nhiều tuổi rồi, lập tức ly hôn tôi, sau đó lại tìm một người khác trẻ hơn xinh đẹp hơn.

Diệp Mặc lúc này mới biết Vương Dĩnh không ngờ lại ly hôn rồi, hơn nữa còn bị người khác ruồng bỏ nữa, không khỏi thầm thở dài.

Nhưng trước mặt Diệp Mặc không chút kiêng kị gì quen rồi, cho dù biết Diệp Mặc cũng đã không phải như những gì cô tưởng tượng, Vương Dĩnh cũng vẫn không kiêng kị gì cái gì cũng nói hết ra.

Diệp Mặc không nói gì chỉ nghe, một mạch đến khi Vương Dĩnh say khướt, hắn mới tìm ra chứng minh thư của Vương Dĩnh, căn cứ theo địa chỉ trên chứng minh thư, đưa Vương Dĩnh về nhà.

Về đến nhà Vương Dĩnh, Diệp Mặc bỗng nhiên có chút khâm phục Vương Dĩnh. Vương Dĩnh sống cũng không tốt lắm, thậm chí còn có chút áp lực, nhưng biểu hiện bên ngoài của cô đến mình cũng không phát hiện ra, nhưng có thể thấy, Vương Dĩnh vẫn còn có nhiều điều giấu diếm.

Diệp Mặc để lại thẻ tín của mình và một tờ giấy, trong đó nói rõ thân phận của mình, trong thẻ đó có tiền, hắn cũng đã không cần dùng đến nữa

rồi, thà rằng đưa hết cho Vương Dĩnh.

…

Khi Diệp Mặc lại trở về Ninh Hải, cũng đã nhìn thấy Ninh Tư Sương về đến ký túc xá rồi, Diệp Mặc không muốn chậm trễ thời gian ở Ninh Hải nữa, hắn trực tiếp đến đại học Ninh Hải. Chuyện nơi này càng giải quyết xong sớm, hắn liền sớm quay về đại lục Lạc Nguyệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1380

Ninh Tư Sương Tranh Đấu

Ninh Tư Sương ngồi ngẩn người trong ký túc xá, khi Diệp Mặc đi vào tối qua, cô mới nhớ ra mình không lưu lại số điện thoại của anh rể, cũng không cho anh rể số điện thoại di động. Đến lúc đó anh rể tìm mình thế nào?

- Em Sương, chẳng phải em nói đi giải sầu cũng bạn hay sao? Sao sau khi quay về lại có bộ mặt thần bay phách lạc như này, chẳng lẽ lại yêu rồi? Rồi lại thất tình rồi?

Một cô gái mập mạp cùng ký túc với Ninh Tư Sương thấy bộ dạng thất thần của Ninh Tư Sương, liền trêu ghẹo.

Không đợi Ninh Tư Sương trả lời, cô nữ sinh giường bên của Ninh Tư Sương cũng đã vội trả lời giúp:

- Tư Sương thất tình rồi, đúng là chỉ cậu nghĩ ra. Có thằng ngốc nào lại chia tay với Tư Sương chứ? Hơn nữa những anh chàng đẹp trai muốn theo đuổi Tư Sương trong trường chúng ta có thể xếp một vòng quanh trường đấy.

Ninh Tư Sương phục hồi tinh thần lại, tức giận nói:

- Đừng đoán mò nữa, sao lại có thể yêu đương được. Nhưng hôm qua đúng là có chuyện hay thật, Doãn Mẫn đâu, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi ăn một bữa thật ngon, em mời chị.

- Thật sao, em Sương thật là tốt, chị sẽ lập tức gọi điện cho Doãn Mẫn đến.

Cô gái mập mạp kia hét lên một tiếng, hưng phấn cầm lấy điện thoại định gọi đi.

Ninh Tư Sương quả thực là có lý do để vui vẻ, cô còn chưa nói với cha mẹ chuyện Diệp Mặc đã quay về, vì cô muốn về cùng anh rể, sau đó khiến cha mẹ ngạc nhiên. Nếu không phải công ty của Nhứ Nhan bình yên vô sự rồi, Nhứ Nhan lại bận chuyện công ty, thì cô muốn mời Nhứ Nhan cùng về Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc vừa tới cửa, chỉ nghe thấy Ninh Tư Sương muốn mời khách, vội gõ cửa.

- Doãn Mẫn về rồi, chị vẫn còn chưa gọi điện. Cô nàng này chắc là đánh hơi thấy ăn uống gì đây.

Cô gái mập mạp kia lập tức kéo mở cửa, sau đó nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng ngoài cửa.

- Anh là ai? Sao lên đây được?

Cô gái mập mạp mở cửa sững sờ nhìn Diệp Mặc. Cô không hiểu người đàn ông này sao lại có thể lên được ký túc xá nữ, phải biết rằng bây giờ ký túc xá nữ quản lý rất nghiêm, không cho phép bất kỳ người con trai nào lên, cho nên Diệp Mặc đứng ở cửa, cô mới kinh ngạc như vậy.

Diệp Mặc đâu biết những thứ này, hắn lúc trước cũng đã từng đến ký túc xá của Diệp Lăng, mặc dù có quy định con trai không được lên ký túc xá nữ, nhưng nếu lên thật thì cũng không sao. Huống chi cho dù nhìn thấy quy định này, hắn cũng coi như không nhìn thấy.

- Tôi tìm Ninh Tư Sương.

Diệp Mặc khách khí nói một câu, cũng không tiến vào trong.

- Anh rể, em vừa mới đang nghĩ làm sao có thể liên lạc được với anh, không ngờ anh thần thông như vậy, không ngờ đã tìm đến đây rồi.

Ninh Tư Sương kinh ngạc vui mừng xông ra, kéo Diệp Mặc vào ký túc xá.

Cái khiến cho Ninh Tư Sương không ngờ chính là, hành động của cô vừa rồi ngoài hành lang lại bị một nữ sinh khác nhìn thấy. Nữ sinh đó nhìn thấy Ninh Tư Sương kéo Diệp Mặc vào ký túc xá, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc, nhưng cô lập tức lại quay người chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, nữ sinh này đã chạy đến trước cửa một gian ký túc xá khác, mở cửa phòng bước vào.

- Ngọc Bình, cậu làm sao vậy? Bộ dạng như suýt bị người khác cưỡng gian vậy.

Thấy vô gái này xông vào, một nữ sinh đeo kính viền đen trong ký túc xá có chút bất mãn nói một câu.

Ngọc Bình vừa mới xông vào cứ như không nghe thấy lời này vậy, lại vội vàng chạy sang một nữ sinh khác đang soi gương vẽ lông mày nói:

- Sở Đan, mình nhìn thấy rồi…

Cô nữ sinh đang vẽ lông mày này nhíu nhíu mày, quay đầu lại, lộ ra một gương mặt vô cùng xinh đẹp. Từ tướng mạo mà nói, nữ sinh tên Sở Đan này không kém gì so với Ninh Tư Sương, thậm chí còn nữ tính hơn nữa. Vì thân hình Ninh Tư Sương cũng chưa hoàn toàn nẩy nở, còn Sở Đan thì lại vô cùng đầy đặn.

Cô có chút bất mãn nói với cô nữ sinh vội vội vàng vàng kia:

- Ngọc Bình, rốt cục là cậu nhìn thấy cái gì?

Cô gái tên Ngọc Bình thở gấp vài cái, bình tĩnh trở lại, sau đó nói:

- Sở Đan, mình nhìn thấy Ninh Tư Sương kéo một người con trai vào trong ký túc xá.

Sở Đan nghe thấy vậy, lập tức bỏ cây bút vẽ mày trong tay xuống, đột nhiên đứng dậy, vui mừng nói:

- Ngọc Bình, cậu nói thật chứ?

- Chính xác là sự thật, thật một trăm phần trăm, không có chút giả nào.

Ngọc Bình lập tức lặp lại ý của mình.

- Ngọc Bình, cậu nhanh chóng gọi điện cho phòng kiểm tra kỷ luật sinh viên mau, Mỹ Mỹ liên lạc với ban thông tin trường, để họ lấy ngay máy quay đến.

Sở Đan lại càng vội vàng nói.

Thấy Ngọc Bình và cô gái kia cũng đã mở điện thoại ra, trên khuôn mặt xinh đẹp của Sở Đan hiện ra nụ cười đắc ý:

- Con lẳng lơ này, không quản được cái quần lót của mình, mà cũng dám đấu với ta.

…

- Anh rể, anh thần thông thật lớn, em vừa mới quay về, anh đã đến rồi. Anh thông qua cách gì mà lại tìm được em, danh sách điều tra của trường, hay là hỏi ai?

Ninh Tư Sương sắc mặt vui mừng căn bản cũng không thể nào khống chế lại được.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, không nói gì, hắn có thể tìm đến, đúng là thông qua sự thần thông của mình. Lời nói của Ninh Tư Sương nói không sai, nhưng cô nghĩ thì lại sai.

- Được đấy, em Sương, em đúng là không được à nha. Tìm được bạn trai rồi, không ngờ lại giấu chúng ta. Anh rể, xưng hô thân mật quá, xưng hô kiểu này chị rất thích, sau này chị tìm được bạn trai rồi, chị cũng gọi là anh

rể, ha ha…

Cô gái mập mạp kia cũng đã phản bác lại, lập tức bắt đầu chế nhạo Ninh Tư Sương.

Cô vừa mới nói xong, lại nghĩ chuyện mình được ăn một bữa ra trò, lập tức nói:

- Hê hê, em Sương thật tinh mắt, anh chàng đẹp trai này, hi hi…

Sau mấy cái hihi, lời nói của cô lập tức chuyển:

- Chuyện đợi lát nữa được ăn một bữa ra trò, em đừng quên đấy.

- Ăn ăn, chị chỉ biết ăn thôi, xem xem mình mập thế nào rồi.

Một cô gái khác lập tức lại nói.

Ninh Tư Sương vội vàng nói với hai người bạn cùng phòng: - Là anh rể của cậu thật?

Cô gái tên Dịch Hiểu San kinh ngạc hỏi một câu, rõ ràng cô lúc trước cũng nghĩ như Nhạc Nghiên, Diệp Mặc không phải là anh rể của Ninh Tư Sương, mà là bạn trai của Ninh Tư Sương, chỉ có điều bây giờ xưng hô với bạn trai đa hình đa dạng, ai mà biết là thật hay giả?

- Là anh rể của mình thật mà.

Ninh Tư Sương lại khẳng định lại nói.

Nhạc Nghiên trong lòng rõ ràng cũng đang nghi ngờ, chị của Ninh Tư Sương cũng đi bao nhiêu năm rồi, anh rể của cô cho dù có quay về, thì cũng không thể nào trẻ trung như vậy được.

Diệp Mặc thấy mấy người vẫn còn chưa xong, vội vàng cắt đứt lời của Nhạc Nghiên xen vào nói:

- Tư Sương, anh phải về luôn rồi, chìa khóa đó em cứ đưa cho anh là được rồi.

- Đừng vội, anh là anh rể của Tư Sương, khó khăn lắm mới đến được một chuyến, đương nhiên phải mời anh ăn bữa cơm. Anh phải biết, chúng em gần đây vì Tư Sương mà tiêu hao hết tâm tư rồi.

Nhạc Nghiên nghe thấy Diệp Mặc nói sắp phải đi, lập tức nói, rõ ràng không để cho Diệp Mặc mời một bữa cơm, thì cô cũng không cam tâm từ bỏ.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy điệu bộ này, cũng biết không mời ăn một bữa cơm, căn bản cũng không thể nào nói rõ được, hắn đành phải gật đầu nói:

- Nếu như vậy, vậy thì chúng ta cùng đi ăn một bữa đi. Tư Sương nhớ mang theo chìa khóa nhé…

Diệp Mặc đã là tu vi Hóa Chân, cho dù bao nhiêu năm không ăn cơm cũng không sao. Ăn cơm đối với hắn mà nói cũng chỉ là một chuyện dư thừa mà thôi, huống chi những thức ăn không có linh khí này, hắn lại càng không thích.

Vừa lúc đó, Dịch Hiểu San bỗng nhiên cầm lấy điện thoại lên nhìn nhìn, nhìn xong, cô lại vội vàng nói:

- Tư Sương, người của phòng kiểm tra kỷ luật của trường đến rồi, còn có cả ban thông tin trường nữa, chúng ta ra ngoài nhanh lên, chắc chắn là Sở Đan giở trò. Cái cô đó thấy anh rể của cậu đến, cái chính là muốn bới móc đây mà.

Ninh Tư Sương khinh thường nói:

- Đến thì đến rồi, mình căn bản cũng không sợ. Anh rể ở đây thì đã làm sao? Chỉ là một hình tượng đại sứ, mình căn bản cũng không coi ra gì.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, thấy hai đoàn người đang vội vã lên tầng, phương hướng đi đến chính là ký túc xá của Ninh Tư Sương, có

chút nghi ngờ hỏi:

- Hình tượng đại sứ cái gì?

Nhạc Nghiên lập tức nói:

- Chính là hình tượng đại sứ đại biểu cho thành phố Ninh Hải, chỉ có hai danh sách, trong đó có trường chúng em. Một khi làm hình tượng đại sứ, thì địa vị và thân phận lập tức…

Lời nói của Nhạc Nghiên còn chưa nói hết, cửa ký túc xá của các cô đã bị mở ra. Gần mười mấy người chen vào cửa, các loại đèn loang loáng lên.

Còn Ninh Tư Sương lúc này vẫn còn tay trong tay với Diệp Mặc, rõ ràng các ống kính này đều dưới ánh đèn loang loáng kia mà được thu hết lại. Diệp Mặc lại cũng không để ý chút gì đến chuyện này, hắn lập tức đánh ra vòng bảo hộ chân nguyên, đợi lát nữa toàn bộ máy ảnh và máy ghi hình này đều bị xóa hết.

Nhưng Nhạc Nghiên sắc mặt lại đại biến, cô không ngờ những người này lại đến nhanh đến vậy. Tin tức này vừa truyền ra ngoài, kết cục của Ninh Tư Sương hiển nhiên có thể tưởng tượng được. Chẳng những không còn hình tượng, hơn nữa còn bị người khác chỉ trỏ này nọ sau lưng.

Không đợi cô nói, mấy sinh viên mang phù hiệu phòng kiểm tra kỷ luật sinh viên trong trường liền tiến vào.

- Ninh Tư Sương, cô không tuân theo quy tắc ký túc xá nữ sinh không cho phép con trai vào, bây giờ mời cùng chúng tôi đến phòng kiểm tra kỷ luật của trường.

Một sinh viên cầm đầu mang phù hiệu khuôn mặt đầy mụn sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt hiện lên tia ghen tỵ, sau đó lại rất nghiêm túc nói với Ninh Tư Sương.

- Người nhà của tôi đến không được sao? Quy tắc của trường từ lúc này

lại quy định không cho phép người nhà đến?

Ninh Tư Sương khinh thường nói, rõ ràng không coi lời của sinh viên mặt đầy mụn này ra gì.

Một nam sinh phòng kiểm tra kỷ luật khác lập tức phản bác nói:

- Về chuyện có phải người nhà của cô hay không, đến phòng kiểm tra kỷ luật một chuyến là biết liền. Cho dù là người nhà, nam cũng không cho phép vào ký túc xá nữ. Quy định này cũng đã ra bao nhiêu năm rồi, cũng không phải là do chúng tôi đặt ra.

- Anh rể…

Ninh Tư Sương nhìn Diệp Mặc có chút oan ức gọi một câu.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Vậy thì đừng học nữa, cùng anh về là được rồi.

- Hả…

Câu nói của Diệp Mặc chẳng những Ninh Tư Sương nghe thấy liền kinh hồn, thậm chí những người xung quanh cũng đều giật mình. Đại học Ninh Hải bây giờ đã là một trong ba trường nổi tiếng nhất toàn quốc, bao nhiêu người muốn bon chen vào nơi này, còn bây giờ người bạn này của Ninh Tư Sương lại nhẹ nhàng nói, vậy thì đừng học nữa.

Có kiểu nói như vậy sao?

Ninh Tư Sương cũng chỉ hả một tiếng, lập tức liền vui mừng, cô lại càng ôm chặt cánh tay của Diệp Mặc hơn nói:

- Nhưng cha mẹ em nhất định bắt em học ở trong này đấy, làm sao bây giờ?

Diệp Mặc làm sao còn không biết ý tứ của Ninh Tư Sương, cười nhạt

nói:

- Những chuyện này để anh nói là được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1381

Sự Kinh Ngạc Của Sở Đan

Tư Sương, cậu vì chuyện này mà không học tiếp thật sao?

Nhạc Nghiên có chút lắp ba lắp bắp hỏi.

- Đúng vậy, không học nữa. Anh rể của mình cũng lên tiếng rồi, mình còn sợ cái gì nữa. Đi thôi, đợi chút nữa gọi Doãn Mẫn đến, chúng ta cùng đi ăn một bữa.

Ninh Tư Sương vui mừng nói.

Cô vốn dĩ không hiểu ở Lạc Nguyệt có nhiều trường tốt như vậy, tại sao bố mẹ lại nhất định muốn cô đến đại học Ninh Hải để học.

- Nhớ thu dọn đồ của mình đấy, còn cả chìa khóa kia nữa.

Diệp Mặc lại nhắc nhở một câu, đối với hắn mà nói, quan trong nhất chính là chiếc chìa khóa kia. Vì thần thức của hắn sớm đã quét qua Hoành Đoạn sơn mạch rồi, phát hiện trong đó sớm đã bị các loại kiến trúc vây quanh rồi, cho dù mình có khởi động trận pháp kia nữa, động tĩnh cũng không nhỏ. Huống chi, Diệp Mặc còn chưa có lòng tin có thể khởi động được trận pháp ở Hoành Đoạn sơn mạch, vì trận tâm của trận pháp đó cũng bị đào hết lên rồi.

Ninh Tư Sương chẳng qua chỉ thu dọn mấy thứ đơn giản bỏ vào balô, sau đó nói:

- Yên tâm đi, chìa khóa đó em đã cầm từ trước rồi. Cũng chẳng còn thứ gì khác, đi thôi.

Nói xong Ninh Tư Sương lại nhìn đều mấy tên sinh viên phòng kiểm tra kỷ luật đang đứng ở cửa, cố ý nói:

- Được rồi, bây giờ tôi không phải là sinh viên của đại học Ninh Hải nữa, phòng kiểm tra kỷ luật sao còn quản được tôi nữa?

Mấy sinh viên kiểm tra kỷ luật đang đứng ngây người ở cửa, lại càng không nói được một từ nào.

Ninh Tư Sương lại lôi kéo tay của Diệp Mặc nghênh ngang từ cửa bước ra ngoài, đi ra khỏi cửa liền quay đầu lại nói với Nhạc Nghiên:

- Nghiên Nghiên, tí nữa Doãn Mẫn về, mình gọi điện cho các cậu, tối nay chúng ta đi ăn hàng.

Thấy Diệp Mặc và Ninh Tư Sương bước ra ngoài rồi, thậm chí bước xuống cầu thang rồi, nam sinh cao cao mặt đầy mụn kia mới phản ứng lại, vội nói:

- Người con trai kia không tuân theo quy định của trường chúng ta, tự tiện vào ký túc xá nữ, cần phải ghi danh lại.

Nói xong nam sinh mặt đầy mụn đó tiến lên một bước, giơ tay ra muốn kéo Diệp Mặc lại, nhưng anh ta vừa mới bước xuống cầu thang, lập tức đầu dúi xuống, bậc thang rộng như này, anh ta không ngờ đột nhiên lại bị ngã lộn mấy vòng. Cuối cùng nhổ ra ít máu rụng mấy cái răng, gục dưới gầm cầu thang không thể nào nhúc nhích được.

Những người đứng quanh nhìn lại càng há mồm trợn mắt, cầu thang bằng phẳng và rộng rãi như vậy, đúng là xui xẻo quá đi mất.

Mấy người còn lại lúc này cũng đã không kịp để ý gì đến Diệp Mặc và Ninh Tư Sương nữa, vội vàng đỡ nam sinh mặt đầy mụn đó dậy, vội vàng đưa vào viện.

Ninh Tư Sương nhìn thấy vậy cười ha hả. Trong lòng lại vô cùng khoái

chí, nhưng cũng không nghị tới cú té này thật quỷ dị, đến Ninh Tư Sương cũng không nghĩ tới, người khác cũng càng không nghĩ tới.

Diệp Mặc lắc đầu, lại càng nện bước nhanh hơn, trong nháy mắt đã rời khỏi ký túc xá, bước vào con đường đầy cây xanh ngoài trường.

- Anh rể, chờ em chút.

Ninh Tư Sương vội vàng chạy lên mấy bước, vừa bắt lấy cánh tay Diệp Mặc.

- Ai yo, gọi anh rể thật thân mật, nghe nói cậu không học nữa. Ninh Tư Sương, mình bỗng nhiên cảm thấy có chút áy náy đấy.

Một giọng nói có chút hả hê truyền đến, ngay sau đó Sở Đan liền vòng ra ngoài.

- Mình còn tưởng cậu phải đến phòng kiểm tra kỷ luật chứ, cố ý mở đường cho cậu, không ngờ còn gặp lại cậu. Haizz…

Sở Đan sau khi có chút hả hê, lại giọng điệu thông cảm nói một câu, mặc dù ngữ khí thông cảm, nhưng cái vẻ đắc chí và sảng khoái đó cũng không thể nào khống chế được.

Diệp Mặc nhăn mặt chút, nhưng cũng không lên tiếng.

Ninh Tư Sương mới vừa rồi còn vui mừng hớn hở, giọng nói bỗng nhiên lại lạnh lùng nói:

- Sở Đan, đừng cho rằng mình không biết cậu làm trò quỷ gì, nhưng chỉ là một danh phận đại sứ thôi, mình căn bản cũng không coi ra gì. Đừng nói là thân phận đại sứ, mình nói không học thì không học nữa, cậu có kiểu phóng khoáng như mình này không? Chỉ biết đứng sau lưng người khác ném đá mà thôi, chẳng ra cái gì cả.

Diệp Mặc còn cho rằng Ninh Tư Sương quả thực không để ý gì đến đại

sứ kia, bây giờ xem ra, cô cũng không phải là không để ý đến, chỉ có điều vì biết xảy ra chuyện này rồi, cô cũng không còn hi vọng nào nữa thôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc trong lòng buồn cười, cái chuyện nhỏ như con thỏ này cũng buồn bực lâu như vậy. Nhưng hắn cũng biết, đối với hắn mà nói là chuyện không đáng gì, nhưng đối với những sinh viên trong này mà nói, thì có thể nói là chuyện lớn.

Sở Đan khinh thường nhìn Ninh Tư Sương một cái rồi cũng lạnh lùng nói:

- Thì mình tố giác đấy thì đã sao? Hừ, năm thứ nhất đã bỏ học rồi, thì làm được cái gì chứ? Nhiều lắm cũng chỉ là khiến xã hội nhiều hơn một…

Sở Đan nói tới đây, nhìn vẻ mặt tức giận của Ninh Tư Sương, cuối cùng lại không nói lời khó nghe kia nữa.

Ninh Tư Sương mặt đỏ bừng nói:

- Mình cùng anh rể của mình đi về, liên quan gì đến cậu, cái gì mà xã hội với chả không xã hội, mình căn bản cũng không ở lại đây.

- Mĩnh dĩ nhiên biết cậu sẽ không ở lại đây, những lời đó cần mình nói sao? Anh rể, kiểu xưng hô này thật dễ nghe quá nhỉ. Sau này mình tốt nghiệp rồi, cũng học theo cách xưng hô của cậu.

Sở Đan lại càng khinh thường nói:

- Đi cùng với anh rể, đi làm gì? Đương nhiên không liên quan gì đến mình, mình chỉ có lòng tốt nhắc nhở chút thôi.

Ninh Tư Sương không biết, Sở Đan lúc này cũng đã thầm mắng Ninh Tư Sương dẫm phải đống phân chó rồi, không ngờ lại tìm được một người đàn ông được như vậy, chỉ có điều những lời này cô tuyệt đối cũng không nói ra. Từ khi vào đại học Ninh Hải, Ninh Tư Sương luôn luôn tỏ ra ưu tú, điều này khiến cô cực kỳ không thích.

Bây giờ nhìn thấy Diệp Mặc, cô nghĩ tới bạn trai của mình, trong lòng lại càng không thoải mái, nói chuyện cũng lại càng không dễ nghe.

Diệp Mặc vừa nhìn cũng biết, về võ mồm thì Ninh Tư Sương cũng không phải là đối thủ của Sở Đan, hắn kéo kéo Ninh Tư Sương, ám thị Ninh Tư Sương đừng nói thêm nữa, sau đó lại lạnh lùng nói với Sở Đan nói:

- Tư Sương cùng tôi đến Tu Tiên, không được sao?

- Anh rể…

Ninh Tư Sương vốn dĩ không nói được Sở Đan, trong lòng lại càng buồn bực, mình mất mặt là chuyện nhỏ, lại mất mặt trước mặt anh rể.

Bây giờ cô nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lại càng không nói được lời nào. Nói không được thì chúng ta đi đi, nói cái gì mà Tu Tiên, cái này mà truyền ra ngoài, thì mình còn mặt mũi nào mà quay về nữa?

Sở Đan sững sờ một chút, bỗng nhiên cười ha hả, cô chợt phát hiện ra mình đã không còn ghen tị với Ninh Tư Sương. Bạn trai của cô ta mặc dù thân hình cũng không tệ, nhưng lại là một bao cỏ. So với bạn trai khôn khéo của mình, bạn trai của Ninh Tư Sương căn bản đến ba mươi điểm cũng chưa được.

Trong nháy mắt, cô không ngờ cảm thấy một cảm giác sung sướng, cô cuối cùng đã thắng Ninh Tư Sương về mặt này rồi. Chẳng những đã cướp được thân phận đại sứ của Ninh Tư Sương, còn khiến cho Ninh Tư Sương không thể không nói ra lời nghỉ học, bây giờ bạn trai cực phẩm này của Ninh Tư Sương còn nói cái gì mà Tu Tiên, đúng là nực cười.

- Đi thôi.

Diệp Mặc bỗng nhiên trong lòng khó chịu, hắn dẫn Ninh Tư Sương đi, dưới chân không ngờ lại xuất hiện một đám mây, đám mây đó cứ như vậy bay lên trước mặt Sở Đan, trong nháy mắt biến mất trong không trung.

Tiếng cười của Sở Đan đột nhiên im bặt, cô sững sờ nhìn Diệp Mặc và Ninh Tư Sương biến mất ngay trước mặt. Bỗng nhiên lấy tay dụi dụi mắt, sau đó lại vỗ vỗ đầu của mình.

Một hồi lâu sau, cô mới hét lên:

- Bay rồi, đúng là bay thật rồi…

- Sở Đan, cậu làm sao vậy?

Hai nữ sinh nghe thấy Sở Đan hét lên như vậy liền chạy đến.

- Bay rồi, bay thật rồi…

Sở Đan chỉ chỉ không gian mà Diệp Mặc và Ninh Tư Sương biến mất, lẩm bẩm nói.

Nữ sinh tên Ngọc Bình vừa mới giúp Sở Đan báo tin nhíu nhíu mày lắc lắc Sở Đan nói:

- Sở Đan, cậu rốt cục bị sao vậy? Cái gì bay rồi? Vừa nãy Ninh Tư Sương nói cô ấy muốn bỏ học rồi. Bất kể cô ấy nói là thật hay không, thì cậu thắng là cái chắc rồi, thì còn lo lắng gì nữa?

Sở Đan lúc này mới khôi phục lại trạng thái bình thường, cô nhìn Mỹ Mỹ và Ngọc Bình trước mặt bỗng nhiên hỏi:

- Khi các cậu đến nhìn thấy Ninh Tư Sương không? Còn có nam sinh đứng cạnh Ninh Tư Sương nữa? Các cậu không thấy bọn họ bay rồi sao?

- Đan Đan, biểu hiện của cậu giống như thật vậy, làm mình sợ muốn chết, cậu đúng là diễn quá tốt đấy.

Một cô gái khác cũng vỗ vỗ ngực nói, nói xong, cô lại gật đầu nói:

- Uhm, Ninh Tư Sương đó bay rồi.

- Cậu cũng nhìn thấy, đúng không?

Sở Đan bỗng nhiên nắm chặt lấy cô gái vừa mới nói kinh ngạc hỏi.

Nữ sinh kia tức giận đập tay Sở Đan nói:

- Được rồi, đi ăn cơm tối thôi. Bây giờ ai cũng biết, Ninh Tư Sương bị cậu đá bay rồi. Không phải là bay, thì là cái gì?

Sở Đan hoàn toàn bình tĩnh trở lại, cô chính xác đích thân nhìn thấy thì không thể sai được, là thật. Cô cũng biết người khác cũng sẽ không tin lời nói của mình, vì những gì mình nói thật không thể tưởng tượng nổi.

- Sở Đan, mình cảm giác cậu có chút kỳ quái đấy.

Ngọc Bình lúc này lại phát hiện ra có một chút khác biệt, lại nói thêm.

Sở Đan tự mình cũng biết biểu hiện vừa nãy của mình quá kỳ quái, mặc dù cô lúc này trong lòng sóng to gió lớn, lại gượng cười nói:

- Vừa nãy mình chỉ là đùa với mấy cậu mà thôi, đừng nói là đùa chút cũng không được đấy nhé.

- Xì…

Hai nữ sinh còn lại lúc này mới biết hóa ra Sở Đan nói đùa.

Ngọc Bình lại thở dài nói:

- Đan Đan, cậu phải nên vào học việc nhạc kịch mới đúng, tài năng của cậu không đi diễn kịch quả thực quá đáng tiếc. Cậu chắc cũng không biết, vừa nãy biểu hiện của cậu quả thực quá thật.

- Được rồi, hôm nay là một chuyện ngoài ý muốn, khiến Đan Đan thắng hoàn toàn, chúng ta tối nay cùng chúc mừng chứ.

Nữ sinh tên Mỹ Mỹ lập tức cắt đứt lời nói của Ngọc Bình nói.

Sở Đan cố nén sự kinh hãi trong lòng lại, miễn cưỡng nói:

- Tối nay không được, ngày mai đi, hôm nay mình hơi mệt, mình muốn đi ngủ một chút.

…

Diệp Mặc mang theo Ninh Tư Sương bay lên trời, đương nhiên là cố ý, thứ nhất là thấy Ninh Tư Sương tức mà không làm gì được, thứ hai cũng là không muốn nghe miệng lưỡi cay nghiệt của Sở Đan kia nữa. Hắn thậm chí còn cố ý dùng chân nguyên biến hóa thành một đám mây, chính là vì muốn cái cô Sở Đan tự cho là mình đúng này nhìn thấy rõ, trong mắt Ninh Tư Sương, cái điểm tự cho là đúng này của cô cũng chẳng là cái gì.

Dù sao hắn muốn trước khi rời đi, cũng sẽ bố trí một đại trận cấp chín ở Lạc Nguyệt, thậm chí còn giúp cha mẹ Khinh Tuyết tu luyện. Cho nên, còn không bằng để cho Ninh Tư Sương biết chuyện này sớm chút. Hắn bây giờ cũng không thể mang người rời khỏi nơi này, chỉ có thể làm thế này được thôi.

Nhưng Ninh Tư Sương bị Diệp Mặc mang lên trên trời đứng trên một đám mây, lại hoàn toàn ngây dại ra, cũng đã lâu lắm rồi, cô mới dần dần tỉnh lại, lúc này cô cảm thấy không ngờ lại là sợ hãi, mà không phải là vui mừng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1382

Quay Về Lạc Nguyệt Thành

Diệp Mặc thấy biểu hiện của Ninh Tư Sương, liền cho cô một Thanh thần quyết. Lúc này Ninh Tư Sương mới hoàn toàn tỉnh táo lại, cô lập tức kéo tay Diệp Mặc rồi khẩn trương nói:

- Anh rể, chúng ta đang bay sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng là đang bay, kỳ thực đây chính là việc tu luyện mà anh nói. Chị của em bây giờ không có ở đây, cho nên không có cách nào tới thăm em cả, nếu như em nguyện ý học, thì anh sẽ dậy cho em.

- Em nguyện ý, em đương nhiên nguyện ý.

Ninh Tư Sương lập tức phản ứng lại, kinh hỉ kêu lên. Cô đã hiểu vì sao anh rể lại nói cô không cần đi học nữa rồi. Có thể tu luyện thành tiên, thì cô cũng chẳng phải đứa ngốc, còn đi học làm gì nữa?

...

Sở Đan tự mình suy nghĩ cả một đêm, tới sáng hôm sau thì cô liền vội vã chạy tới phòng Ninh Tư Sương ở trong ký túc xá.

Mới sáng sớm, Nhạc Nghiên đã nhìn thấy Sở Đan, trong mắt liền lộ ra địch ý, đứng ở cửa ngăn lại rồi nói:

- Sở Đan, Tư Sương đã bị cô đẩy đi rồi, cô còn muốn thế nào nữa?

Sở Đan liền nói với vẻ mặt áy náy:

- Tôi tới đây là để xin lỗi Tư Sương, chuyện ngày hôm qua tôi đã hối hận rồi, bạn cho tôi số điện thoại liên lạc của Tư Sương đi, tôi muốn tự mình gặp mặt xin lỗi cô ấy. Nhạc Nghiên vẫn phản ứng nhanh nhất, cô lập tức đáp lại:

- Xin lỗi, cũng không cần nữa rồi, tối hôm qua chúng tôi cùng với Tư Sương và anh rể cô ấy ăn cơm với nhau. Hiện tại thì tôi đoán Tư Sương đã cùng anh rể cô ấy rời khỏi Ninh Hải rồi.

- Vậy bạn có số điện thoại của Tư Sương chứ? Hay là bạn có biết nhà của Tư Sương ở chỗ nào không?

Sở Đan nói với vẻ mặt chờ đợi.

Nhạc Nghiên liền có chút cảnh giác, cô liền lắc đầu nói:

- Số điện thoại của Tư Sương thì vốn là tôi có, thế nhưng hiện tại việc gọi điện thoại là vô ích rồi, vì Tư Sương đã đưa điện thoại của cô ấy cho tôi rồi. Cô ấy nói nếu có người gọi điện thoại cho cô ấy, thì nói rằng cô ấy đã thôi học rồi. Về phần nhà của Tư Sương ở đâu, thì tôi cũng không biết, cô ấy cũng chưa từng nói qua.

- A...

Trong mắt Sở Đan hiện lên vẻ thất vọng. Nhưng cô cũng không tiếp tục dây dưa nữa, liền nói lời cảm tạ Nhạc Nghiên rồi xoay người rời đi.

Đợi sau khi Sở Đan hoàn toàn rời đi, thì Nhạc Nghiên mới nói:

- Các cậu cho rằng cái cô Sở Đan này có phải là có chút không bình thường hay không? Người như cô ta có thể nói lời xin lỗi sao. Tôi không tin đâu!

- Có phải cô ta đố kị với bạn trai điển trai của Tư Sương hay không, sau đó muốn đến để cướp đoạt?

Doãn Mẫn mặc dù là người biết chuyện sau cùng, nhưng cũng đã gặp qua Diệp Mặc rồi.

Dịch Hiểu San bỗng nhiên đứng lên nói:

- Điều này thật sự là có thể đó, cô nàng Sở Đan kia tuyệt đối không phải là loại người dễ nói chuyện đâu. Càng không có khả năng dùng thái độ như vậy đến nói những lời này với chúng ta.

Nhạc Nghiên trợn trắng mắt liếc nhìn hai cô gái kia:

- Tư Sương đã nói rõ rồi, đó là anh rể của cô ấy, các bạn không thể nói lung tung như vậy.

- Xì!

Nhạc Nghiên không ngờ rằng lời cô nói lại đưa tới hai ánh mắt trắng dã.

Sở Đan cũng không trở về phòng mình ở ký túc xá, mà lại dùng điện thoại gọi về nhà. Cô muốn hỏi ý kiến cha mình là Sở Hàng.

- Cha, cha nói xem thế giới này thật sự có tiên nhân hoặc là người tu tiên hay không?

Sở Đan tuy rằng là người nhỏ mọn, không thích người nào ưu tú hơn mình. Nhưng cô đối với cha mình thì vẫn luôn tín phục, cho nên cô đầu tiên là muốn hỏi qua ý kiến của cha mình đã.

Sở Hàng vừa sửa soạn một chút, chuẩn bị đến công ty, thì lại nhận được điện thoại của con gái. Lão liền nghi hoặc hỏi lại một câu:

- Đan Đan, con sao mà sáng sớm đã nghĩ tới loại chuyện này rồi? Ngày hôm nay công ty còn có một cuộc họp, cha còn có chuyện.

- Cha, cha trả lời con trước đã, ví dụ như có người có thể tu luyện ‘Đằng vân giá vụ’ (Cưỡi mây đạp gió) hay không?

Sở Đan liền không nhịn được mà cắt lời cha mình.

Sở Hàng nhíu mày, nhưng cũng không trách cứ con gái, mà lại trầm giọng nói:

- Loại chuyện này thì cha cũng không thể nói là khẳng định không tin, vì tổ tiên Sở gia chúng ta dường như cũng có quan hệ tới việc tu đạo. Long Môn Bàn của Sở gia chúng ta cũng là do lão tổ tông truyền lại đấy.

Dừng lại một chút, Sở Hàng lại nói tiếp:

- Loại chuyện này con chỉ cần biết là có khả năng là được rồi, còn hiện tại thì con cần phải tập trung vào việc học. Lúc này, thì đây không phải là việc mà con cần phải quan tâm.

- Cha à, cha mỗi ngày đều dạy anh cả hành khí đả tọa, có phải cũng là do tổ tiên truyền xuống hay không?

Sở Đan cũng không vì lời nói của cha mình mà buông tha, lại tiếp tục hỏi.

Sở Hàng ừ một tiếng:

- Mấy thứ đó, con vốn là không nguyện ý học mà, hiện tại lại chú ý tới làm cái gì? Không sai, đó cũng là thứ mà tổ tiên Sở gia chúng ta truyền xuống. Chỉ là một ít công phu khí công giúp cường thân kiện thể mà thôi, tuy rằng so với người tu luyện cổ võ thì còn kém nhiều, nhưng Sở gia chúng ta học những thứ này, cũng có rất ít người sinh bệnh. Người Sở gia sống thọ, cũng là có quan hệ với nó. Nếu như con có hứng thú, thì kì nghỉ lần này trở về, cha sẽ dạy cho con.

- Cha, nếu như con nói, ngày hôm qua con nhìn thấy có người ‘Đằng vân giá vụ’, người có tin không?

Sở Đan lúc này bỗng nhiên cảm giác được Sở gia của mình dường như cũng không đơn giản.

- Hồ đồ, cha phải đi họp đây. Còn nữa, việc này con không nên suy nghĩ quá nhiều, bằng không sẽ ảnh hưởng tới việc học tập. Còn lời gì muốn nói, thì chờ tới buổi tối rồi hãy nói.

Sở Hàng nói xong, thì liền trực tiếp cúp điện thoại.

Sở Đan cầm điện thoại sửng sốt một hồi lâu, mới lẩm bẩm:

- Con biết, ngay cả cha khẳng định cũng sẽ không tin lời con nói.

...

Lúc này, Diệp Mặc đã lấy được hai mảnh đuôi cá cuối cùng kia, hiện đang ở cùng mẹ của Tô Tĩnh Văn là Mục An, và cả Ninh Tư Sương nữa.

Mục An tối hôm qua thấy Diệp Mặc mang theo Ninh Tư Sương từ không trung bay vào hậu viện nhà mình, thì đã hoàn toàn tin lời Diệp Mặc nói. Bà không ngờ rằng thật sự là có loại chuyện tu tiên như thế này. Cho dù là đã suy nghĩ hết cả đêm, bà và Ninh Tư Sương vẫn giống như nhau, vẫn chưa thể nào hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhưng hiện tại bà biết được con gái mình không có mặt ở Địa Cầu, mà còn đang ở đại lục Lạc Nguyệt, thì sự tưởng niệm về con gái của bà càng không thể nào ngăn cản được.

Vốn Diệp Mặc còn muốn đem chuyện Tô Tĩnh Văn đã từng lưu lạc tại Bắc Vọng Châu nói ra, nhưng lại thấy mẹ của Tô Tĩnh Văn thương nhớ con gái như vậy, thì liền nuốt những lời định nói xuống bụng.

Nhưng thật ra thì Ninh Tư Sương càng ngày càng kích động, trong mắt của cô thậm chí đã sáng lên như ánh sao, toàn bộ tâm trí của cô lúc này đều là tu tiên.

Diệp Mặc vừa từ ngân hàng lấy lại hai mảnh đuôi cá, trong lòng có chút biết ơn Ninh Nhứ Nhạn. Nếu như hai mảnh đuôi cá này bị thất lạc, cho dù là thần thức của hắn có cường đại, thì muốn tìm được hai mảnh đuôi cá này

cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Diệp Mặc, lần này chúng ta đi Lạc Nguyệt thành, có phải là rất khó có thể trở về phải không?

Mục An cố gắng đặt sự tưởng niệm về con gái qua một bên, rồi lên tiếng hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Lần này đi Lạc Nguyệt thành, sau đó con sẽ phải rời đi, rất khó có thể trở lại. Nếu như dì muốn về Ninh Hải, thì tùy thời đều có thể đi. Nhưng con kiến nghị bình thường không nên đi lung tung, bởi vì chuyện tu luyện cần phải tĩnh tâm, nếu như không thể tĩnh tâm, thì tiến độ tu luyện sẽ không lớn. Ai biết lần sau khi con và Tĩnh Văn bọn họ lúc nào mới có thể trở về? Mười năm, hay là trăm năm, hay có thể là còn nhiều hơn...

Có một câu Diệp Mặc còn chưa nói, đó là một khi phi thăng rồi, thì càng khó có thể trở lại Địa Cầu hơn.

Tu sĩ cực kỳ nghịch thiên của Tu Chân Giới, tu luyện tới mức cực hạn, còn có thể xé rách hư không, rời khỏi Tu Chân Giới. Nhưng biên giới không gian của Tiên Giới thì Tu Chân Giới không thể nào mà so sánh được. Cho dù là có pháp bảo lợi hại, phỏng chừng cũng rất khó phá vỡ được biên giới không gian của Tiên Giới. Cho nên nếu một khi phi thăng lên Tiên Giới, thì đây mới thực sự là khó có thể trở về.

- Anh rể, lần trước không phải là anh đưa em bay lên bằng đám mây sao? Hiện tại sao lại biến thành phi thuyền rồi?

Ninh Tư Sương nghĩ rằng bay bằng đám mây thì có phong thái hơn nhiều so với phi thuyền.

Diệp Mặc không biết phải nói gì:

- Dùng đám mây căn bản là chuyện không thực tế, không chỉ tốc độ

không nhanh, lại rất hao tổn chân nguyên nữa.

Nếu như không phải là dạng người có vấn đề, thì ai lại đi dùng đám mây để bay chứ. Trừ phi là pháp bảo phi hành của mình chính là một đám mây, bằng không sẽ không có người nào nguyện ý làm như vậy.

...

Cho dù Diệp Mặc chỉ dùng một cái phi thuyền linh khí thượng phẩm, thì cũng chỉ mất một thời gian ngắn ba người đã về tới Lạc Nguyệt thành rồi.

Mặc dù Diệp Mặc thông qua thần thức của mình đã nhìn thấy được sự phồn hoa của Lạc Nguyệt thành, nhưng sau khi thật sự nhìn thấy Lạc Nguyệt thành, thì Diệp Mặc vẫn có chút kích động. Thành phố này tuy rằng không phải là do hắn đích thân tạo dựng nên như hiện nay, nhưng cũng là do hắn khởi đầu thành lập đấy. Không có hắn, có thể nói là sẽ không có Lạc Nguyệt thành này.

Thấy Diệp Mặc trở về, thì mắt của Ninh Trung Phi và Lam Dụ bỗng nhiên đỏ lên. Tuy rằng bọn họ rất muốn lập tức hỏi rõ tình hình của con gái, nhưng cũng biết rằng Diệp Mặc nhất định sẽ tự mình nói ra.

Bởi vì Ninh Trung Phi và Lam Dụ vẫn luôn sinh sống tại Lạc Nguyệt hồ, nên thoạt nhìn thì khí sắc tốt hơn so với người bình thường nhiều.

Hết một buổi sáng, thì Diệp Mặc vẫn đang giải thích chuyện tình mà tối qua đã giải thích cho Ninh Tư Sương và Mục An.

Con gái Ninh Khinh Tuyết chưa trở về, tuy rằng trong lòng vợ chồng Ninh Trung Phi rất thất vọng, nhưng nghĩ tới việc chỉ cần nỗ lực tu luyện, thì vẫn có thể gặp lại được con gái. Cho nên hai người đều giống như Mục An, đều cố gắng tĩnh tâm lại.

Diệp Mặc thấy mấy người đều là tiếp nhận lời giải thích của mình, thì đang muốn đi vào bên trong Lạc Nguyệt thành gặp bọn Hoàng Ức Niên, thì lại nghe thấy Lam Dụ hỏi một câu:

- Diệp Mặc, con ở bên kia tìm được Tĩnh Văn rồi, vậy có tìm được Uyển Thanh không?

Diệp Mặc cũng lập tức nhớ tới Trì Uyển Thanh, trong lòng hắn cũng có chút tự trách. Tuy rằng Trì Uyển Thanh không phải là vợ của hắn, nhưng dù sao thì cô cũng cùng mấy người Tĩnh Văn tới đại lục Lạc Nguyệt, cùng nhau mất tích tại Bắc Vọng Châu. Vậy mà bản thân hắn lại không hề nghĩ tới việc đi xem cha mẹ của Trì Uyển Thanh một chút.

- Cha mẹ của Uyển Thanh đã tới Lạc Nguyệt thành mấy lần, chính là để hỏi con có trở về chưa. Sau đó bọn họ lại trực tiếp đến Lạc Nguyệt thành định cư, thứ nhất là để đợi con trở về, hai là cũng muốn ở lại đây để dưỡng lão.

Ninh Trung Phi thổn thức.

Hiển nhiên là ông đang thổn thức cho số phận của Trì Uyển Thanh. Con gái mình còn có con rể ở bên, Tô Tĩnh Văn may mắn cũng đã được Diệp Mặc tìm thấy rồi. Còn Trì Uyển Thanh thì một mình cô đơn ở lại đại lục Lạc Nguyệt, hẳn là cô bé thực sự rất khó khăn.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét ra ngoài. Hắn rất nhanh đã nhìn thấy Đường Thiên Bình ở trong một gian bán hàng hóa sát biên giới Lạc Nguyệt thành. Diệp Mặc tuy rằng chưa từng gặp Đường Thiên Bình, nhưng khuôn mặt của bà rất giống Trì Uyển Thanh, cho nên Diệp Mặc lập tức có thể đoán ra được bà chính là mẹ của Trì Uyển Thanh, còn ở bên cạnh bà hẳn là cha của Trì Uyển Thanh rồi.

Lập tức Diệp Mặc liền nhíu mày hỏi:

- Cha mẹ của Uyển Thanh vì sao lại ở chỗ sát ngoài biên giới Lạc Nguyệt thành như vậy?

Ninh Trung Phi nghe Diệp Mặc nói xong, thì bỗng nhiên lại thở dài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1383

Nhầm Rồi, Anh Không Phải

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc lập tức chú ý đến, hắn và Trì Uyển Thanh sớm đã biết nhau rồi, hơn nữa ấn tượng với Trì Uyển Thanh cũng không tồi. Lần này Trì Uyển Thanh cùng Tô Tĩnh Văn đến Lạc Nguyệt mất tung tích, cha mẹ của Trì Uyển Thanh nếu như có chuyện, hắn theo lý mà nói phải đứng ra nói chuyện.

Lam Dụ vừa nhìn thấy sắc mặt Diệp Mặc, liền biết Diệp Mặc lại cho rằng lại xảy ra chuyện như lần trước rồi. Lần trước khi Diệp Mặc rời khỏi Lạc Nguyệt thành, Lạc Nguyệt thành suýt chút nữa bị người nhà Đông Phương cướp đi, sau đó sau khi Diệp Mặc quay về đại khai sát giới, mới khiến Lạc Nguyệt ổn định lại được.

Không đợi Ninh Trung Phi nói chuyện, Lam Dụ liền vội nói:

- Trì Uyển Thanh rời khỏi Hoành Đoạn sơn mạch, cha mẹ của Trì Uyển Thanh rất lo lắng, nhiều lần đến Lạc Nguyệt muốn biết tin tức của Trì Uyển Thanh. Sau đó cha mẹ của Trì Uyển Thanh về hưu rồi, cũng không tiếp tục ở lại trong bộ đội nữa, dứt khoát muốn đến Lạc Nguyệt thành. Những năm này Lạc Nguyệt thành dưới sự cố gắng của Hoàng thành chủ và bộ trưởng Thẩm, trở thành thành phố an toàn và đẹp nhất thế giới.

Mục An gật đầu nói xen vào:

- Đúng vậy, vì tìm Tĩnh Văn, dì cũng đến nơi này vài lần rồi. Nghe nói những người sống trong thành Lạc Nguyệt, đến sức khỏe cũng khỏe hơn không ít.

Lam Dụ lại uhm một tiếng, nói:

- Đáng tiếc là, những người đến thành Lạc Nguyệt quả thực quá nhiều rồi, mặc dù Hoàng thành chủ và phó thành chủ Úc đã rất cố gắng, nhưng vẫn không ngăn được nhiều người nhiệt tình đến nơi này đến vậy. Chính vì nguyên nhân này, đất của thành Lạc Nguyệt càng ngày càng đáng giá, căn bản người bình thường cũng không thể đáp ứng được. Cha mẹ Trì Uyển Thanh cũng không có cách nào tốt hơn.

Diệp Mặc nhăn mặt, nghi ngờ hỏi:

- Cha mẹ Trì Uyển Thanh có một công ty rất lớn, hơn nữa nhà Trì Uyển Thanh cũng không thiếu tiền, sao lại không có tiền ở chỗ tốt hơn?

Lam Dụ thở dài một hơi nói:

- Trì Uyển Thanh sau khi mất tích, mẹ của Uyển Thanh căn bản cũng không còn tâm tư gì mà kinh doanh nữa, công ty của bà bắt đầu thua lỗ, cuối cùng bị người khác thôn tính. Hơn nữa cha mẹ của Uyển Thanh cũng không để ý đến lợi nhuận của công ty, mà đến thẳng thành Lạc Nguyệt luôn.

Diệp Mặc vừa muốn nói, thần thức lại quét đến trung tâm hội nghị của thành Lạc Nguyệt, mấy người Hoàng Ức Niên đang họp trong đó, còn lúc này có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi ngồi bên cạnh Hoàng Ức Niên. Tay đập bàn, sắc mặt tỏ vẻ trong lòng vô cùng bất mãn, vô cùng tức giận.

Mà mấy người Hoàng Ức Niên và Úc Diệu Đồng không ngờ cũng không đứng ra chỉ trích, mà lại tiếp tục nghe người đàn ông kia lớn tiếng nói.

Diệp Mặc lập tức cảm thấy không thoải mái, bất luận Hoàng Ức Niên đúng hay sai, là một thành chủ, trong buổi họp như này không ngờ lại dám đối với gã vỗ bàn, điều này quả thực quá phi lý rồi. Mấy năm nay Hoàng Ức Niên cai quản thành Lạc Nguyệt ngăn nắp trật tự như vậy, làm sao lại cho phép trong cuộc hợp phủ thành chủ lại có người như vậy?

Diệp Mặc đứng lên nói với Lam Dụ:

- Dì à, con phải đến phủ thành chủ một chuyến, con muốn mời dì đi cùng một chuyến, để cha mẹ Trì Uyển Thanh trực tiếp định cư ở trong hồ Lạc Nguyệt, dù sao hồ Lạc Nguyệt cũng rất rộng, cho dù mấy chục người cũng không chật. Đương nhiên quan trọng hơn chính là, con muốn mời dì nói hộ con với cha mẹ của Trì Uyển Thanh, nếu như Uyển Thanh vẫn còn trong Tu Tiên đại lục Lạc Nguyệt, cha mẹ cô ấy muốn gặp lại cô ấy, thì cần phải tu luyện. Nếu như bọn họ đồng ý, thì có thể ở trong hồ Lạc Nguyệt tu luyện.

Nói xong, Diệp Mặc lại lấy ra ba bình đan dược, đưa ba bình này cho Mục An nói:

- Dì Mục An, những đan dược này dì ăn qua rồi. Đợi chút nữa mấy người mỗi người một viên, những chuyện còn lại khi nào con trở về thì nói tiếp.

Mấy người Lam Dụ mặc dù chưa thấy loại đan dược này bao giờ, nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng biết loại đan dược này tuyệt đối rất tốt. Vì Mục An chính là một ví dụ, bọn họ cũng bao năm không gặp Mục An rồi, nhưng Mục An vẫn còn trẻ trung như vậy rõ ràng là không bình thường. Lam Dụ nếu không phải lo lắng cho Khinh Tuyết, sớm đã hỏi rồi. Bây giờ Diệp Mặc lấy đan dược ra, còn là Mục An đã ăn qua rồi nữa, cô làm sao lại không biết?

- Con cứ yên tâm đi làm việc của mình đi, dì một lát nữa cùng với Trung Phi đến thăm cha mẹ của Uyển Thanh.

Lam Dụ vội nói.

…

- Hoàng thành chủ, tôi không hiểu sao lại không được, thành Lạc Nguyệt của chúng ta mấy năm nay phát triển anh cũng nhìn thấy rồi. Tôi không thể nhìn nhầm được, chỉ cần nơi này trở thành trung tâm thương mại toàn thế

giới, lập tức sẽ kéo kinh tế của thành Lạc Nguyệt lên.

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngồi bên cạnh Hoàng Ức Niên sau khi đập bàn một cái, lại càng thao thao bất tuyệt nói. Nhưng lời nói của y cũng chẳng có ai phản bác lại, rõ ràng địa vị của người đàn ông này cũng không thấp.

Hoàng Ức Niên đợi sau khi người đàn ông này nói xong, buồn bực nói:

- Tôi nói không được là không được, những nơi khác có thể được, nhưng nơi này thì không được. Tác Đam, tôi biết thành Lạc Nguyệt có được như ngày hôm nay, cũng dựa vào anh một phần, nhưng chuyện này không có bất kỳ thương lượng nào.

Hoàng Ức Niên trực tiếp gọi tên của mình rồi, rõ ràng trong lòng Hoàng Ức Niên cũng rất không hài lòng. Người đàn ông tên Tác Đam kia lại vỗ bàn lần nữa, kích động đứng dậy, thậm chí giọng nói như hét lên nói:

- Hoàng thành chủ, não của anh sao lại không có chút động não nào vậy? Hồ Lạc Nguyệt chiếm diện tích lớn như vậy, chỉ có vợ chồng Ninh Trung Phi và cô con gái thỉnh thoảng mới về của bọn họ ở. Đây chẳng phải là lãng phí sao? Hơn nữa chủ nhân Diệp Mặc của hồ Lạc Nguyệt cũng không làm bất kỳ một thủ tục nào, nói cách khác nơi này thậm chí có thể nói là đất của chính phủ. Chúng ta cũng không phải không để cho bọn họ ở, chúng ta chỉ là đổi một nơi khác cho bọn họ, cải tiến hồ Lạc Nguyệt thành trung tâm thương mại toàn cầu mà thôi. Anh nói xem, chính sách kinh thế mấy năm nay, tôi có chính sách nào sai không?

Úc Diệu Đồng vội vàng đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Tác Đam, nếu như anh còn trực tiếp gọi tên Diệp thành chủ một lần nữa, tôi sẽ gạch tên anh trong danh sách thành chủ đi đấy. Bất kỳ người nào không tôn trọng Diệp thành chủ, đều không xứng đáng làm thành chủ trong thành Lạc Nguyệt. Thành Lạc Nguyệt là thành phố của tất cả người Lạc Nguyệt, thực ra đó là cách nói khách sáo mà thôi. Chủ nhân duy nhất của

Thành Lạc Nguyệt chính là Diệp Mặc, anh thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được.

Tác Đam nhìn Úc Diệu Đồng một cái, ngữ khí bình thản nói:

- Úc phó thành chủ cho rằng đây còn là thời đại của chủ nghĩa phát xít hay sao? Muốn gạch tên tôi thì gạch được sao? Còn thành phố của một người? Nếu thành Lạc Nguyệt hôm nay là thành phố dân chủ, thì chẳng có ai dám nói thành Lạc Nguyệt là thành phố của một người nào cả.

Hoàng Ức Niên không nhanh không chậm đứng dậy nói:

- Điều này tôi đồng ý với ý kiến của Úc thành chủ, thành Lạc Nguyệt là thành phố của một người, là thành phố của Diệp Mặc, không có bất kỳ ai có thể thay đổi được. Những người đồng ý với tôi và Úc thành chủ đứng hết dậy, không đồng ý thì có thể tiếp tục ngồi.

Lô Lâm, Quách Khởi, Lý Tam Đao, Thi Tu, Phương Vĩ không có chút do dự nào đứng ngay dậy, còn Thẩm Thiên Thiên thì lại do dự một chút, cũng đứng dậy.

Trong phòng họp tổng cộng chỉ có mười mấy người, lần này đứng lên lại hơn nửa. Tác Đam có chút tức giận nhìn Thẩm Thiên Thiên nói:

- Bộ trưởng Thẩm, cô cũng cảm thấy tôi nói không đúng sao? Mấy năm nay, những chính sách đó của tôi cô cũng nhìn thấy mà, có cái nào không phải là thúc đẩy sự phát triển của Lạc Nguyệt không? Có cái nào phục vụ cho mình tôi không?

Thẩm Thiên Thiên sắc mặt thay đổi một lúc lâu sau, mới nói:

- Tác phó thành chủ, anh nói cũng không sai. Mấy năm nay sự cống hiến của anh với thành Lạc Nguyệt, không người nào lại có thể khinh thường được. Nhưng tôi thật sự lại không hiểu tại sao anh nhất định lại muốn mảnh đất hồ Lạc Nguyệt kia?

- Tôi nói mấy lần rồi, nơi đó có thể là một bảo địa khiến thành Lạc Nguyệt chúng ta bay vọt lên.

Tác Đam lại có chút không hài lòng nói.

Thẩm Thiên Thiên lại lắc đầu nói:

- Tôi nói không hiểu cũng không hoàn toàn là không hiểu, tôi không biết người khác có phải là không hiểu ý của anh hay không. Vì anh trước giờ một mực cống hiến cho sự phát triển của Lạc Nguyệt, đồng thời tôi cũng biết Hoàng thành chủ và Úc thành chủ cũng sẽ không đồng ý với ý kiến của anh, cho nên tôi mới không nói. Nhưng mỗi lần tôi mở cuộc họp đều là chuyện này, bây giờ lại bắt đầu dồn ép.

- Ồ, vậy bộ trưởng Thẩm cô nói đi, Tác Đam tôi toàn tâm toàn ý vì thành Lạc Nguyệt, mọi người cũng quá rõ rồi, tôi không có bất cứ chuyện gì là không thể nói.

Tác Đam ngược lại lại tỉnh táo lại, giọng nói thản nhiên nói.

Thẩm Thiên Thiên cũng không để ý đến lời nói của Tác Đam, lại tự nói:

- Nếu như là chuyện khác, tôi cũng đồng ý rồi. Nhưng anh Diệp đối với tôi ân nặng như núi, nếu như không có anh Diệp, cũng không có Thẩm Thiên Thiên tôi ngày hôm nay. Tôi rất thích kinh doanh, nhưng trải qua bao nhiêu năm như vậy, lý tưởng của tôi sớm đã thực hiện được rồi, tôi tiếp tục ở lại đây, cũng đã không phải là vì lý tưởng nữa, mà là thật tâm muốn giúp anh Diệp vì thành Lạc Nguyệt làm chút chuyện.

Nói tới đây, Thẩm Thiên Thiên lạnh lùng nhìn Tác Đam nói:

- Có biết vừa nãy tại sao tôi lại do dự không đứng lên luôn không? Vì tôi không muốn anh mâu thuẫn với mọi người. Năng lực của Tác phó thành chủ mọi người đều biêt, đây cũng không phải là nguyên nhân chính khiến Hoàng thành chủ nhẫn nhịn anh. Ở đây, có thể không có ai thích hợp với thành chủ kế nhiệm hơn anh. Nhưng anh lại nghi ngờ thành Lạc Nguyệt thuộc về ai,

được rồi, tôi chính xác nói với anh, thành Lạc Nguyệt là của anh Diệp, bất luận là thời nào. Tôi biết sau khi tôi nói câu này, anh có thể sẽ không tận tâm tận lực vì thành Lạc Nguyệt nữa, nhưng đây là sự thật.

Tác Đam hừ lạnh một tiếng, lại không khách khí nói:

- Bất luận cô nói thế nào, sự nhiệt tình của Tác Đam tôi đối với thành Lạc Nguyệt cũng không kém hơn bất kỳ ai. Cho dù mọi người nhìn tôi thế nào, tôi cũng sẽ vì thành Lạc Nguyệt mà dốc hết sức. Hôm nay mọi người rất không bình tĩnh, tôi đề nghị bây giờ giải tán, chuyện này mai sau bàn tiếp.

Thẩm Thiên Thiên lắc đầu nói:

- Hôm nay tôi nếu như chọn nói ra rồi, thì cũng không cần phải để lần sau tính tiếp. Thực ra tôi cũng biết tâm ý của Tác Đam anh, anh quả thực không muốn gây nguy hại cho Lạc Nguyệt, nhưng anh quá ích kỷ rồi.

Thấy Tác Đam lại muốn nói, Thẩm Thiên Thiên khua tay nói:

- Anh không cần phải kích động, đợi tôi nói xong. Tôi nói anh ích kỷ, chính là vì mảnh đất hồ Lạc Nguyệt này. Không sai, mảnh đất đó là do chính anh Diệp chọn ra, đương nhiên là nơi tốt nhất ở thành Lạc Nguyệt. Nơi đó bây giờ cũng không chỉ là một mảnh đất nữa, mà là tượng trưng cho người thành lập ra thành Lạc Nguyệt. Thời gian càng lâu, người của thành Lạc Nguyệt lại càng tôn kính hồ Lạc Nguyệt. Còn anh…

Thẩm Thiên Thiên lời nói xoay chuyển, hướng về phía Tác Đam nói:

- Anh cứ cố chấp đòi hồ Lạc Nguyệt, cố nhiên là vì nơi đó hoàn cảnh tốt nhất, nguyên nhân chính là vì dã tâm của anh quá lớn. Anh cần phải đặt mình vào vị trí của anh Diệp, đợi nơi nó thành lập thành trung tâm thương mại thế giới như anh nói, thời gian lâu rồi, người khác chỉ có thể quên đi người sáng lập thành Lạc Nguyệt như Diệp Mặc. Mà nhớ đến là người sáng lập ra trung tâm thương mại thế giới, người đó chính là anh rồi.

Tác Đam sắc mặt khó coi nói:

- Đây là thế giới dân chủ, không phải là anh hùng cá nhân gì đó, Bộ trưởng Thẩm, cô nói chuyện xin đừng nói cái kiểu giang hồ như vậy.

Thẩm Thiên Thiên bình tĩnh nói:

- Tôi không mang bất kỳ giọng điệu giang hồ nào cả, anh biết anh nhất định là thành chủ kế nhiệm, cho nên anh mới muốn người khác nhớ rõ tên anh.

- Tôi là thành chủ nhiệm kỳ tiếp theo không sai…

Tác Đam hừ lạnh nói một câu.

- Nhầm rồi, anh không phải là thành chủ nhiệm kỳ tiếp theo.

Một giọng nói bình thản cắt đứt nửa câu sau của Tác Đam.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1384

Diệp Mặc Cường Thế

- Diệp thành chủ…

Tất cả mọi người vui mừng đứng dậy, rõ ràng cũng nhận ra người này chính là Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không có bất kỳ thay đổi nào, thậm chí còn trẻ trung hơn trước, những người đã từng nhìn thấy Diệp Mặc chỉ cần nhìn cái là nhận ra ngay.

Hoàng Ức Niên mừng rỡ không thôi, gã không ngờ lại có thể gặp lại Diệp Mặc, vì những người qua tiểu thế giới cũng không có người nào quay về được, Diệp Mặc không ngờ lại có thể quay về.

Sau khi gọi một tiếng Diệp Mặc, Hoàng Ức Niên cũng không cần nghĩ ngợi gì, vội từ chỗ ngồi của mình đi ra, đứng một bên nói:

- Diệp thành chủ, anh ngồi đi.

Chỗ ngồi của Hoàng Ức Niên chính là vị trí thành chủ, y nhường chỗ này cũng không có ai cảm thấy ngạc nhiên, vì Diệp Mặc đến rồi, ngoài Diệp Mặc ra thì chẳng còn ai có tư cách ngồi chỗ này nữa.

- Diệp Mặc… thành chủ…

Tác Đam cũng phản ứng lại, kinh ngạc nói một câu.

Diệp Mặc cũng không để ý đến tên Tác Đam này, chẳng qua chỉ ha hả cười ôm quyền nói:

- Chị Úc, Lô Lâm, Quách Khởi, Lý Tam Đao, Thi Tu, Phương Vĩ và cả bộ trưởng Thiên Thiên nữa, đã lâu không gặp.

Chính xác Diệp Mặc quay về rồi, mấy người Úc Diệu Đồng lại càng vui mừng, các kiểu chào hỏi và không thể tin được nườm nượp kéo đến, phòng họp vừa nãy vẫn còn chút căng thẳng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Lúc này những người còn lại lại rối rít phản ứng lại, đều đứng hết dậy chào hỏi Diệp Mặc. Diệp Mặc ngồi vào chỗ của Hoàng Ức Niên, để những người còn lại ngồi xuống hết, lúc này lại nói với Hoàng Ức Niên:

- Hoàng thành chủ, cám ơn anh, mấy năm nay xử lý thành Lạc Nguyệt không ngờ lại gọn gàng ngăn nắp như vậy, anh ngồi xuống bên cạnh tôi đi.

Hoàng Ức Niên từ khi Diệp Mặc trở về lại vô cùng vui mừng, bây giờ thành tích của gã lại được Diệp Mặc khẳng định, trong lòng lại càng mừng rỡ. Sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy, hắn dường như không còn bất kỳ cách suy nghĩ nào, liền ngồi xuống bên người Diệp Mặc.

Tác Đam thấy Diệp Mặc không do dự ngồi xuống ghế thành chủ, trong mắt hiện lên tia không thoải mái, nhưng cũng không nói gì.

Tác Đam trong mắt không thoải mái lại bị Lý Tam Đao ngồi đối diện nhìn thấy, Lý Tam Đao chẳng qua trong lòng chỉ cười lạnh một cái. Trước mặt Diệp Mặc, không ngờ lại dám không thoải mái như vậy, những thế lực như Thiên Long Đầu, Đông Phương gia năm đó cũng bị Diệp Mặc giết sạch sẽ, cũng là phòng họp này, sau khi Diệp Mặc quay về, khắp nơi là máu tươi, chỉ có điều Tác Đam quá trẻ, không nhìn ra mà thôi.

Tác Đam này ỷ mình có cống hiến cho thành Lạc Nguyệt, không ngờ lại muốn xóa bỏ địa vị của Diệp Mặc trong thành Lạc Nguyệt đi, thay thể Diệp Mặc, đúng là điên rồi. Cũng may Tác Đam cũng chưa điên thật, không học Đông Phương gia năm đó, trực tiếp muốn Diệp Mặc đi ra khỏi phòng hội nghị. Nếu như như vậy thật, thì chẳng còn ai có thể cứu y được nữa.

Đợi mọi người chào hỏi xong, Diệp Mặc mới nói:

- Tôi rời khỏi thành Lạc Nguyệt mới có mười mấy năm, thành Lạc

Nguyệt lại có bộ dạng này rồi. Rõ ràng các vị ngồi ở đây đều đã dốc hết sức mình, Diệp Mặc vô cùng cám ơn.

- Thành Lạc Nguyệt là thành phố của chúng tôi, chúng tôi làm như vậy cũng là nên mà, cũng là tự nguyện.

Tác Đam lập tức lên tiếng nói.

Những người ngồi đây cũng không phải là thằng ngốc, ý tứ của Tác Đam sao lại không hiểu chứ, ý ngoài lời đó là bây giờ Lạc Nguyệt cũng không còn là Lạc Nguyệt ngày trước nữa, cũng không liên quan gì đến Diệp Mặc anh cả, chúng tôi làm cũng không phải vì Diệp Mặc anh, mà là vì thành Lạc Nguyệt.

Ý tứ này mọi người đều biết, chỉ có điều không ai muốn nói ra mà thôi.

Người nào có bản lĩnh điên cuồng một chút cũng là bình thường, nhưng tên Tác Đam này không ngờ muốn lấy đi hồ Lạc Nguyệt. Đây đã là quá xúc phạm đến Diệp Mặc rồi. Hắn xây dựng thành Lạc Nguyệt dĩ nhiên muốn có một nơi yên tĩnh, nhưng quan trọng hơn là mấy người Khinh Tuyết, Lạc Ảnh thích môi trường như vậy, bản thân hắn cũng thích môi trường yên tĩnh tự do như vậy.

Nói trắng ra, thành Lạc Nguyệt này là xây dựng cho mình và những người thân của mình, Diệp Mặc hắn cũng không phải bảo vệ nền hòa bình thế giới, vì bình đẳng thế giới mà xây dựng, hắn cũng không cao thượng như vậy. Trong thành Lạc Nguyệt, hắn không cho phép bất kỳ ai đánh người khác, càng không cho phép có người tự đánh đầu của mình. Cho dù mình không ở thành Lạc Nguyệt nữa, thì cũng không được.

Hoàng Ức Niên nghe thấy Tác Đam nói vậy, lập tức biết không ổn rồi, con người Tác Đam này có bản lĩnh, nhưng những lời này đã chọc giận Diệp Mặc rồi. Gã vội vàng chen vào nói:

- Thành Lạc Nguyệt có được như ngày hôm nay, công lớn nhất cũng có

cả của bộ trưởng Thiên Thiên và Tác phó thành chủ nữa.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nghe nói đất đai của thành Lạc Nguyệt rất căng thẳng, Hoàng thành chủ, anh nói những chính sách cơ bản gần đây của thành Lạc Nguyệt cho tôi nghe xem nào.

Nếu như không phải liên quan đến hồ Lạc Nguyệt, nếu như không phải tên Tác Đam này đập bàn với mấy người Hoàng Ức Niên trong cuộc họp, thì Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến chuyện kinh tế và chính trị của thành Lạc Nguyệt. Liên quan đến hồ Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng sẽ không nhẹ tay.

- Được.

Hoàng Ức Niên thầm thở dài, mặc dù thời gian gã và Diệp Mặc hỗ trợ lẫn nhau cũng không dài, nhưng lại rất hiểu tính tình của Diệp Mặc. Diệp Mặc không giống gã, gã cũng già rồi, vì thành Lạc Nguyệt, trước mặt những người trẻ tuổi có bản lĩnh chịu chút oan ức cũng không là gì. Tác Đam đúng là có bản lĩnh thật, cho nên vì thành Lạc Nguyệt, gã cũng có thể cam chịu được, cho dù khi nào gã về hưu rồi, thành Lạc Nguyệt cũng cần phải dựa vào những người như Tác Đam. Nhưng thành Lạc Nguyệt là do Diệp Mặc sáng tạo nên, gã tuyệt đối không cho phép có người càn rỡ ở đây, hoặc coi như có bản lĩnh cũng không được. Chỉ có thể nói, Tác Đam y không hiểu Diệp Mặc, y cũng chỉ có thể tự cầu phúc mà thôi.

- Chính sách di dân của thành Lạc Nguyệt có thay đổi một chút so với chính sách di dân lúc trước, căn cứ theo tài sản mà quyết định, chỉ có những người có thực lực kinh tế nhất định mới có thể di dân thành Lạc Nguyệt. Những gia đình quá nghèo khó có thể nhượng lại tư cách ở thành Lạc Nguyệt, lại càng khiến những người có tiền đến nơi này.

Hoàng Ức Niên hắng giọng nói.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy thành Lạc Nguyệt rơi vào tình trạng quá tải, lập tức lạnh giọng nói:

- Từ bây giờ trở đi thành Lạc Nguyệt dừng chính sách di dân, còn những gia đình nghèo khó nhượng lại tư cách ở thành Lạc Nguyệt lại càng là hành động ngu si. Những người khăng khăng làm như vậy, lập tức đuổi ra khỏi thành Lạc Nguyệt.

- Vâng.

Hoàng Ức Niên lập tức gật đầu nói.

Hoàng Ức Niên cũng biết chính sách này mặc dù có thể khiến tốc độ thành Lạc Nguyệt phồn hoa nhanh hơn, nhưng cũng không phải là kế sách lâu dài. Sắc mặt Tác Đam trở nên khó coi, nhưng cũng không nói gì, vì chính sách này chính là do y đề nghị.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến một bến tàu quân hạm trang bị đầy đủ vũ khí chuẩn bị cất cánh, lập tức hỏi:

- Tại sao vũ khí của thành Lạc Nguyệt lại chuyển ra ngoài?

- Bởi vì vũ khí của thành Lạc Nguyệt chúng ta đứng đầu thế giới, có rất nhiều nước đến tìm chúng ta đặt hàng, chúng ta bán vũ khí ra, có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Tác Đam lập tức trả lời, mặc dù y rất không thích Diệp Mặc ngồi trên ghế thành chủ kia, và cả ngữ khí của Diệp Mặc nữa, nhưng cũng biết người ủng hộ Diệp Mặc quá nhiều.

- Ai quy định vậy?

Diệp Mặc có chút khó chịu nói.

Tác Đam ngay sau đó lại trả lời nói:

- Là quy định của tôi, bao gồm trong khoảng thời gian ngắn khiến thành

Lạc Nguyệt quật khởi, còn có cả sách lược kinh tế đều là do tôi đặt ra.

- Đúng vậy, Lạc Nguyệt chúng ta sở dĩ có thể phát triển như ngày hôm nay, chính là vì Tác phó thành chủ bày ra chính sách kinh tế đúng đắn. Chính vì vậy, Tác phó thành chủ mới là thành chủ nhiệm kỳ tiếp theo của chúng ta. Còn chuyện Tác phó thành chủ là thành chủ kế nhiệm, chẳng những chúng tôi và ủy viên đại hội đều đồng ý, ngay cả dân chúng của Lạc Nguyệt cũng hoàn toàn ủng hộ.

Một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi đứng dậy nói với Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc nhìn những người này, Úc Diệu Đồng vội nói:

- Đây là phó bộ trưởng thương mại mới nhậm chức của thành Lạc Nguyệt chúng ta, Loan Minh, cũng là bộ trưởng thương mại kế nhiệm, thay cho bộ trưởng Thẩm, đồng thời cũng là du học Havard về.

Diệp Mặc uhm một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Thành chủ kế nhiệm do Thi Tu đảm nhận, bộ trưởng thương mại kế nhiệm do Thẩm Thiên Thiên đảm nhận, chọn những nhân tài xuất thân từ Lạc Nguyệt chúng ta. Còn Tác Đam và Loan Minh, từ hôm nay trở đi, không nhận bất kỳ chức vụ nào trong Lạc Nguyệt nữa.

- Diệp thành chủ, anh….

Tác Đam nghe thấy Diệp Mặc không chút do dự gạch tên mình ra khỏi danh sách, hơn nữa lại trực tiếp chỉ thị thành chủ kế nhiệm, lập tức đứng dậy tức giận nói:

- Thành Lạc Nguyệt là của mọi người, tôi vì thành Lạc Nguyệt nỗ lực bao nhiêu năm như vậy, anh có quyền gì mà làm như vậy. Bây giờ anh thứ nhất không có bất kỳ chức vụ nào trong thành Lạc Nguyệt, thứ hai rời khỏi Lạc Nguyệt bao nhiêu năm như vậy rồi, dựa vào cái gì mà khua chân múa tay phản đối việc quản lý của thành Lạc Nguyệt? Thành Lạc Nguyệt là của

mọi người, không phải là của riêng bất kỳ ai, anh cũng không có quyền quyết định như này.

Diệp Mặc lạnh lùng liếc nhìn Tác Đam nói:

- Thành Lạc Nguyệt là của mọi người, câu này không phải là anh nói, mà là tôi nói.

Tác Đam sắc mặt tức tối, y không ngờ Diệp Mặc lại dám cậy mạnh mà vô lý như vậy. Ý tứ câu này của Diệp Mặc rõ ràng là, thành Lạc Nguyệt là của mọi người, Tác Đam anh căn bản cũng không có tư cách gì để nói câu này.

Diệp Mặc cũng không thèm nhìn Tác Đam, trực tiếp nói:

- Tư liệu của Tác Đam.

Không ai biết ý tứ câu này của Diệp Mặc, chỉ có Lô Lâm biết, nhưng cô lại ngồi không nhúc nhích gì. Chỉ trong chốc lát, trong phòng hội nghị lại có một cô gái thanh tú bước vào.

Sự nghiêm mật của hội nghị thành Lạc Nguyệt không kém gì căn cứ quân sự của Lạc Nguyệt, Diệp Mặc tiến vào phòng rồi, còn có thể nói tu vi của hắn cao, vào đây mà không ai biết. Nhưng người con gái này đi vào, cũng không có ai ngăn cản lại.

Trong tay cô gái đó cầm một trang giấy, cô cũng không tiến vào trong phòng họp, chỉ đứng bên ngoài nhìn trang giấy đọc:

- Tác Đam, cha mẹ đều là quốc tịch Mỹ. Ba mươi năm trước tốt nghiệp trường đại học Cambridge, học trong Cambridge bốn năm. Sau khi tốt nghiệp trường Cambridge thì đến Lạc Nguyệt, dựa vào đầu óc tri thức và thông minh trong thời gian ngắn đã tiến vào chính quyền Lạc Nguyệt, hai năm trước trở thành phó thành chủ của thành Lạc Nguyệt, đồng thời cũng được phủ thành chủ ngầm quyết định là thành chủ kế nhiệm. Trong thời gian làm phó thành chủ, tiếp xúc với người của trùm thương mại Mỹ - Haerxi.

Haerxi ở nước Mỹ còn có một thân phận khác, gã chính là thành viên của tổ chức gián điệp.

Tác Đam nghe thấy vậy mồ hôi lạnh túa ra, y chỉ tiếp xúc với Haerxi một lần thôi, không ngờ lần đó lại bị người ta kiểm tra được. Chẳng những kiểm tra ra tung tích của mình, đến thân phận của Haerxi cũng bị điều tra ra, thành Lạc Nguyệt còn có bao nhiêu người không biết bí mật này của mình?

- Loan Minh, mười năm trước tốt nghiệp trường Yale, trong thời gian ở Yale có liên lạc với Medexi của ngành tình báo của nước Mỹ, sáu năm trước đến Lạc Nguyệt. Dựa vào sự xuất sắc mới có thể thuận tiện nhận chức phó bộ trưởng thương mại, tiếp nhận ghế của bộ trưởng Thẩm Thiên Thiên.

Người con gái đó giống như đọc một bài văn đơn giản vậy, ngữ khí không chút dao động nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1385

Có Cá Không Cửa

Trong thời gian Loan Minh và Tác Đam nhậm chức, tiết lộ hai lần cơ mật quân sự, tiết lộ năm lần cơ mật thương mại, hơn nữa còn lợi dụng thủ đoạn vơ vét hàng tỉ Lạc tệ. Cục an toàn Lạc Nguyệt đã quyết định, trong ngày Tác Đam nhậm chức thành chủ, ngay tại chỗ giết chết Tác Đam, Loan Minh, Kế Trận Thâm, Phổ Vĩ Chương… đồng thời tuyên bố chứng cứ phạm tội.

Cô gái này đọc xong, đám người Tác Đam, Loan Minh đầu cũng đầy mồ hôi rồi. Cô gái đó giống như làm một chuyện rất bình thường vậy, đọc xong, trực tiếp khom lưng với Diệp Mặc, sau đó rời khỏi sảnh phòng họp.

Đợi cô gái kia rời đi khỏi, phòng họp chìm vào sự im lặng.

Diệp Mặc cười nhạt, hắn có thể dễ dàng khiến Tác Đam tự mình nói ra những chuyện mình làm, nhưng sự quản lý sau này của thành Lạc Nguyệt không phải là hắn. Làm như này, sự uy hiếp lại càng lớn. Cho dù những lão này đều sắp về hưu rồi, Lạc Nguyệt cũng cần phải đổ ít tâm huyết mới vào rồi.

Cho dù hắn trước khi rời đi cũng để lại một trận pháp cấp chín, nhưng những thủ đoạn thế này cũng cần. Từ sau khi nội biến lần trước xảy ra trong thành Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng có dự phòng rồi. Người hắn chọn là Lô Lâm, Lô Lâm cũng không khiến hắn thất vọng, mặc dù còn chưa áp dụng hành động, nhưng điều tra thì cũng rõ ràng rồi.

Úc Diệu Đồng và Hoàng Ức Niên thầm thở dài, chuyện năm đó sau khi xảy ra, Diệp Mặc chắc chắn sẽ không khiến những chuyện tương tự xảy ra

lần nữa. Bây giờ xem ra, quả nhiên là như vậy. Người già như bọn họ cũng đều gắn bó với thành Lạc Nguyệt này rồi, rõ ràng sẽ không bán đứng thành Lạc Nguyệt vì lợi ích riêng của mình.

Chỉ có điều đáng tiếc chính là tên Tác Đam kia, quả thực là một người có bản lĩnh. Hoàng Ức Niên cũng biết Tác Đam có bản lĩnh, nếu không với tính khí của gã làm sao có thể chịu đựng Tác Đam. Thành Lạc Nguyệt có được như ngày hôm nay, nói thật ra, cũng không thể tách khỏi Tác Đam. Cho nên có lúc Tác Đam phạm một số lỗi nhỏ, Hoàng Ức Niên cũng giả bộ như không biết, dù sao ai mà chẳng có sự ích kỷ riêng mình? Nhưng Hoàng Ức Niên không biết, Tác Đam lại dám tiết lộ cơ mật quân sự.

- Dẫn đi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói một câu.

Tác Đam bỗng nhiên khàn cả giọng kêu lên:

- Diệp Mặc, anh không có quyền làm với tôi như vậy, anh bây giờ không phải là người trong ủy ban phủ thành chủ thành Lạc Nguyệt. Người độc tài như anh, đây là không tôn trọng nhân quyền.

Nhưng cho dù Tác Đam có hô hoán, cũng lập tức bị mấy người Quách Khởi dẫn đi.

Diệp Mặc lại âm thầm lắc đầu, nếu như ở Mặc Nguyệt Chi Thành, hắn sớm đã cho một quả cầu lửa rồi. Nhưng nơi này là thành Lạc Nguyệt, còn có rất nhiều người sau này cần phải quản lý thành Lạc Nguyệt, nếu như hắn làm như vậy, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến người khác. Nếu hắn sinh sống ở đây, làm như này cũng không có gì, nhưng trên thực tế hắn lại sắp phải đi rồi, quản lý Lạc Nguyệt vẫn còn là những người ngồi tại đây. Dù cho thành Lạc Nguyệt có được phát triển như ngày hôm nay cũng không thể tách rời khỏi Tác Đam, Tác Đam muốn biến thành Lạc Nguyệt trở thành thành phố của riêng y cũng không được. Cho dù Diệp Mặc không quay về, y cũng không thể nào làm được. Nói cách khác cho dù Hoàng Ức Niên đồng ý khai phá hồ

Lạc Nguyệt, Diệp Mặc cũng không quay về, cuối cùng thành Lạc Nguyệt cũng sẽ chỉ xuất hiện nội loạn, mà không thể tiến hành theo cách của Tác Đam được.

Thành Lạc Nguyệt chính là do Diệp Mặc một tay xây dựng lên, bất luận là căn cứ quân sự hay những nơi còn lại, người của Diệp Mặc cũng rất nhiều. Không có một ai sẽ cho phép Tác Đam cướp hồ Lạc Nguyệt đi, lùi vô số bước mà nói, cho dù Tác Đam thành công cướp được hồ Lạc Nguyệt rồi, đợi y cũng sẽ là số mạng bị ám sát.

Viện trang bị vũ trang của Thành Lạc Nguyệt mặc dù chỉ là bảo đảm an toàn của cao tầng, nhưng cũng là bảo vệ thành Lạc Nguyệt của Diệp Mặc. Tác Đam cướp hồ Lạc Nguyệt đi rồi, đuổi những người nhà của Diệp Mặc đi, viện trang bị vũ trang của thành Lạc Nguyệt làm sao có thể để yên được? Nhưng đáng tiếc Tác Đam mặc dù hô mưa gọi gió ở thành Lạc Nguyệt, bản lĩnh thống trị thông thiên, cũng hoàn toàn không hiểu được sức mạnh thực sự của thành Lạc Nguyệt là ở chỗ nào.

Cho dù Diệp Mặc không thèm nói lời nào, nhưng hắn ngồi trong này, chuyện thảo luận lại nhanh. Thi Tu mặc dù không có đầu óc và năng lực như Tác Đam, nhưng ở thành Lạc Nguyệt bao nhiêu năm như vậy rồi, quản lý thành Lạc Nguyệt, cũng sẽ không phải là vấn đề quá lớn.

…

Cuộc họp vào buổi chiều Diệp Mặc cũng không tham gia, mà đến thẳng hồ Lạc Nguyệt. Cha mẹ của Trì Uyển Thanh cũng đến đây rồi, chỉ có điều mấy người cũng đã ăn đan dược của Diệp Mặc đưa cho, rõ ràng cũng rất tin tưởng vào những gì Diệp Mặc nói.

Cha mẹ của Trì Uyển Thanh thấy Diệp Mặc về rồi, lập tức hỏi tung tích của Trì Uyển Thanh. Nhưng đáng tiếc Diệp Mặc bây giờ cũng không biết Trì Uyển Thanh đang ở đâu, hắn chỉ có thể nói Trì Uyển Thanh có Tiểu Lang giúp đỡ, ở Bắc Vọng châu chắc cũng rất an toàn.

Mấy ngày sau, Diệp Mặc bắt đầu đem Tu Chân dạy cho mọi người, bất luận là có linh căn hay không, Diệp Mặc đều cho mỗi người một viên Ngũ nguyên đan.

Tu luyện đương nhiên có tư chất tốt xấu, nhưng mỗi người đều có sự theo đuổi của riêng mình, cho dù tư chất có kém một chút, cũng không dám có chút chậm trễ nào. Huống chi Diệp Mặc còn đưa cho mọi người nhiều đồ như vậy nữa?

Diệp Mặc lại tốn mất thời gian một tuần, ở hồ Lạc Nguyệt chôn ba linh mạch cực phẩm, đồng thời ở thành Lạc Nguyệt cũng chôn hai linh mạch cực phẩm. Lại bố trí một sát trận cấp chín và một trận pháp phòng ngự cấp chín nữa ở hồ Lạc Nguyệt, bên ngoài thành Lạc Nguyệt cũng bố trí một trận pháp phòng ngự cấp chín và một trận pháp tấn công cấp chín.

Loại trận pháp cấp chín này, Diệp Mặc tin rằng cho dù có nã đạn, cũng không thể nào tấn công được vào trong thành Lạc Nguyệt, huống chi thành Lạc Nguyệt còn có hệ thống phòng ngự đạn đạo? Có thể nói linh khí trong thành Lạc Nguyệt bây giờ vô cùng nồng đậm, hoàn toàn có thể so với Đan thành ở Nam An châu rồi. Nếu như không phải thành Lạc Nguyệt hoàn toàn dựa vào mấy đoạn linh mạch kia, xung quanh không có linh khí bổ sung, thành Lạc Nguyệt ở toàn Nam An châu phỏng chừng cũng là nơi có linh khí nồng đậm nhất.

Ngọc bài khống chế trận pháp, Diệp Mặc cũng không đưa cho phủ thành chủ của thành Lạc Nguyệt, mà lại đưa cho cha vợ Ninh Trung Phi của hắn.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc cũng không hoàn toàn rảnh rỗi, mặc dù Ninh Tư Sương rất muốn quấn lấy Diệp Mặc bay thêm mấy vòng nữa, nhưng cô nhìn thấy người khác đang tu luyện, cũng sợ mình sẽ rớt xuống cuối cùng, trái lại một mình ở trong thành Lạc Nguyệt, đành phải cùng với mọi người tu luyện.

Mà thời gian rảnh rỗi Diệp Mặc cũng không chỉnh lý lại Bát Quái Âm dương Ngư, mà lại tìm một nơi yên tĩnh bắt đầu dùng thần thức tìm Vân

Băng và Đình Đình. Nếu Vân Băng và Đình Đình sống không tốt, hắn sẽ mang hai người đó đến Lạc Nguyệt thành, nếu như hai người đó sống rất ổn, thì Diệp Mặc quyết định không quấy rầy họ nữa.

Thần thức của Diệp Mặc mặc dù còn chưa thể bao trùm toàn bộ trái đất được, nhưng hắn muốn tìm nơi ở của một người nào đó, thì cũng có thể làm được. Chỉ trong một buổi sáng, Diệp Mặc thậm chí rời khỏi thành Lạc Nguyệt, chỉ vì dùng thần thức của mình quét hết cả địa cầu, nhưng khiến Diệp Mặc thất vọng chính là, hắn cũng không tìm được Vân Băng và Đình Đình.

Tìm một người trên một diện tích lớn đối với thần thức mà nói thì hao tổn vô cùng lớn, nửa ngày, Diệp Mặc cũng đã uể oải bó tay rồi, hắn quay về thành Lạc Nguyệt dùng một viên Phục Thần đan, rồi nghỉ ngơi nửa ngày, lúc này mới miễn cưỡng khôi phục thần thức.

Mặc dù biết rõ Vân Băng không quay về Vân gia ở Yến Kinh, lại càng biết Vân Băng cho dù muốn làm gì, cũng sẽ không chào hỏi Vân gia làm gì, Diệp Mặc lại quyết định chờ sau khi Bát Quái Âm Dương Ngư sau khi hoàn nguyên, đến Vân gia hỏi xem sao.

Trước đây An Tái Thiện đưa cho Diệp Mặc một tấm ngọc bài trên đó có viết “Quái thành thất phiến, ngư dược long môn”. Còn bây giờ Diệp Mặc lại thu thập đủ tám mảnh nhỏ của Bát Quái Âm Dương Ngư rồi, hắn quyết định gộp bảy miếng kia lại xem sao.

Diệp Mặc bây giờ cũng đã là tông sư luyện khí cửu phẩm rồi, cộng thêm tông sư trận pháp cấp chín nữa, cho nên hắn cũng rất muốn biết năm đó trình độ luyện khí và trận pháp của Sở Cửu Vũ rốt cục đến trình độ nào rồi, không ngờ có thể làm ra trận bàn nghịch thiên như này, từ Trái đất xé tách không gian tiến vào đại lục Lạc Nguyệt.

Bảy mảnh vỡ của Bát Quái Âm dương Ngư bị Diệp Mặc gộp lại, rất nhanh bảy miếng này được gộp lại thành một thứ hình Bát Quái Âm dương Ngư.

Một tiếng ken két vang lên, Bát Quái Âm Dương Ngư vốn không có linh lực và linh nguyên khởi động này không ngờ lại hợp lại không có chút kẽ hở nào. Sau khi những tiếng ken két kia biến mất, làm gì còn có thể nhìn thấy Bát Quái Âm Dương Ngư này là do bảy miếng vỡ hợp lại nữa?

Cái này cũng chưa tính, lúc trước mảnh vỡ Âm Dương Ngư vô cùng loang lổ sau khi gộp lại xong, không ngờ lại biến thành sáng bóng, những vết tích loang lổ gỉ sét đó không ngờ lại không nhìn thấy nữa.

Diệp Mặc thầm hít một hơi dài, hắn bây giờ cũng đã là tông sư trận pháp cấp chín rồi, đương nhiên sẽ không thể nhìn không ra Bát Quái Âm Dương Ngư này chính là một trận tâm của trận pháp. Trước đây hắn còn cho rằng Ngư Dược Long Môn là một truyền tống trận sơ cấp, bây giờ xem ra mình nghĩ lầm rồi.

Có thể đạt đến trình độ trận bàn như này, Diệp Mặc tự phụ hắn bây giờ còn chưa được, cho nên có thể thấy Sở Cửu Vũ ít nhất cũng là một Tiên trận sư cấp thấp rồi.

Diệp Mặc trong lòng lại thầm cảm thán, so với Sở Cửu Vũ, về thiên phú này của hắn căn bản cũng không gọi là thiên phú. Hoặc là nói hắn vì vận khí và sự cứng cỏi mới có được thành tích như ngày hôm nay, còn Sở Cửu Vũ thì lại dựa vào cái gì?

Diệp Mặc lật đi lật lại Bát Quái Âm Dương Ngư trong tay nhìn nhìn, trong lòng lại càng bất đắc dĩ. Ngư Dược Long Môn này hắn luyện chế không ra, nhưng cũng có thể nhìn ra được. Cái này chẳng những là một trận bàn, còn là một trận bàn phá không, tác dụng không khác với Phá không phù lắm, hơn nữa còn có tác dụng hơn Phá không phù. Vì Phá không phù còn cần một lượng linh khí mạnh mới có thể khởi động được, còn trận bàn phá không này thì lại không cần.

Bởi vậy có thể thấy, Sở Cửu Vũ sẽ không luyện chế lục phù, hoặc là gã có luyện chế lục phù, thì cũng biết trên trái đất không thể nào dùng Phá không phù được. Cho nên gã đổi Phá không phù thành trận bàn phá không,

cái này chẳng những cần trình độ trận pháp cực kỳ vững, mà còn cần trình độ luyện khí chắc tay, đồng thời cần có một lĩnh ngộ nhất định với xé rách không gian.

Diệp Mặc sở dĩ bất đắc dĩ, là vì hắn nhìn ta Bát Quái Âm Dương Ngư trong tay mình mặt dù bị hắn gom góp đủ rồi, nhưng vẫn không thể khởi động được.

Vì đây chỉ là một trận tâm, còn thiếu một trận môn bàn. Chỉ có trận tâm và trận môn bàn kết hợp lại với nhau, mới có thể hình thành một trận bàn phá không được.

Nói cách khác Ngư Dược Long Môn hắn chỉ có cá mà không có cửa, căn bản cũng không nhảy qua được. Diệp Mặc biết tu vi và trình độ trận pháp của hắn vẫn còn hơi thấp, nếu như tu vi của hắn cao thêm chút nữa, có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu của xé rách không gian, trình độ trận pháp của hắn nếu có cao hơn chút nữa, thì hắn bây giờ có thể tự mình luyện chế ra một trận môn bàn được rồi.

Đáng tiếc, hắn vẫn còn hơi kém chút, trước đây hắn sở dĩ có thể dưới đáy Hư không viêm xé rách được không gian nơi yếu nhất, đó là vì trận pháp cấp chín tự nổ, còn cả tu vi luyện thể cường hãn của hắn nữa, nên mới có thể miễn cưỡng làm được. Mặc dù miễn cưỡng làm được rồi, nhưng đối với lĩnh ngộ xé rách không gian thì không có bất kỳ trợ giúp nào.

Diệp Mặc thu Bát Quái Âm Dương Ngư lại, hắn quyết định hi vọng một chút ở An Tái Thiện. Thần thức của Diệp Mặc quét đến quán đồ cổ của An Tái Thiện, lại phát hiện ra không có An Tái Thiện ở đó, nhưng cháu gái của gã An Ngưng lại có ở đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1386

Gặp Lại Sở Đan

Lúc này, bên ngoài đại học Ninh Hải, trong một nhà hàng, sắc mặt cha của Sở Đan là Sở Hàng đang không ngừng biến hóa, hiển nhiên là dòng suy nghĩ của ông ta hiện đang rất hỗn loạn. Sở Đan ngồi ở phía đối diện cũng không dám nói lời nào. Sở Hàng có thể đi tới đây, thì vốn là cô nghĩ rằng cũng phải hơn một tuần sau cơ, nhưng sau khi gọi cuộc điện thoại thứ hai thì đã đến rồi.

Cuộc điện thoại thứ hai này lời nói của Sở Đan càng khẳng định chắc chắn hơn, cô nói mình xác định là nhìn thấy Diệp Mặc bay, hơn nữa còn là cưỡi mây mà bay. Cảm nhận được con gái mình không nói dối, cũng không có vấn đề gì về tinh thần, cho nên Sở Hàng mới vội vã đi suốt đêm tới Ninh Hải.

-Đúng thế, con thực sự nhìn thấy rõ, đáng tiếc là lúc đó con đã ngây người ra, cho nên không dùng điện thoại để chụp ảnh lại.

Sở Đan thấy cha lại nhíu mày trầm tư, thì lại tiếp tục khẳng định.

Sở Hàng khoát tay:

- Cha biết điều con nói là sự thật, vì cha đã đi điều tra qua camera giám sát trường học, nhưng lại không hề có hình ảnh ghi lại khi Ninh Tư Sương rời khỏi. Về phần ông anh rể của cô ta đi vào và đi ra bằng cách nào cũng đều không được ghi hình lại, thật giống như là từ hư không xuất hiện rồi lại từ hư không mà biến mất vậy. Hơn nữa lúc đó những hình ảnh được chụp lại từ ban báo chí trong trường học của con đều không hề rõ nét, nếu nói là vừa đúng lúc đó camera bị hỏng thì cũng quá là trùng hợp. Cho nên cha biết rằng

điều con nói là sự thật.

-Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Ngữ khí của Sở Đan đã có chút cấp thiết. Cô nghĩ đến việc Ninh Tư Sương giờ đã đi tu tiên rồi, chuyện bị đuổi học đối với Tư Sương quả thật chẳng đáng coi là gì cả. Rồi cô lại nghĩ tới việc mình lúc đó vẫn còn tiêu hao tâm cơ giành lấy cái gì mà hình tượng đại sứ nữa, nhưng đối thủ của cô thì đã đi lên con đường tu tiên rồi. Điều này càng khiến cho Sở Đan không thể nào chịu đựng được.

Sở Hàng thở dài:

- Chúng ta không có cách nào cả, không chỉ nói rằng chúng ta khó mà tìm được Ninh Tư Sương và người tu tiên đã đưa cô ta đi, vì cho dù là chúng ta có tìm được rồi thì sao? Nếu như người ta thật sự là người tu tiên, thì chúng ta có tìm được thì cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Chỉ là cha thật không ngờ rằng, chuyện này lại có thật.

-Con nhỏ Ninh Tư Sương kia thì có cái gì tốt chứ? Một tiểu nha đầu, dựa vào cái gì mà lại được người tu đạo nhìn trúng?

Thấy cha mình cũng không có cách nào cả, thì Sở Đan càng lo lắng hơn, liền nói với vẻ đầy khó chịu.

Tính tình của con gái mình ra sao, thì Sở Hàng rõ ràng hơn ai hết, ông biết con gái mình hiện đang đố kị với người bạn học kia rồi. Ông cũng nghĩ rằng từ chuyện này có thể khiến cho con gái mình tỉnh táo lại, nếu như vẫn còn trầm mê trong chuyện này, thì tương lai... có lẽ là cũng không có cái tương lại rồi.

Nghĩ tới đây, thì Sở Hàng liền nói:

- Đan Đan, nghe nói người tu đạo cần tới việc điều hòa âm dương, đặc biệt càng có hứng thú đối với những thiếu nữ ngây thơ chưa biết sự đời. Cho nên con không bị người kia nhìn trúng, vị tất đã không phải là chuyện tốt.

Nếu quả thật đó là người tu đạo, hơn nữa lại tu đạo thành công rồi, nếu hắn muốn dẫn con đi, thì con cho dù có kêu cứu cũng không kêu được. Cho nên con không nên phiền muộn nữa, hẳn là phải cảm thấy may mắn mới đúng.

Khóe miệng Sở Đan nhất thời vểnh lên, mặc dù không phản bác lại lời cha mình, nhưng hiển nhiên là cũng không đồng ý. Nếu quả thật có thể tu tiên, thì đừng nói tới việc đi giúp người ta điều hòa âm dương, cho dù là chuyện gì đó quá phận hơn, thì cô cũng sẽ không tiếc.

Lúc này cô thậm chí còn đang thầm oán hận trong lòng. Diệp Mặc kia thật là không có mắt, cái con nhỏ Ninh Tư Sương kia thì có gì tốt chứ? Ngực còn chưa lớn, so với mình còn kém xa. Mặt thì vẫn còn rõ là một cô bé con, nào có nữa phần mùi vị nữ nhân chứ? Cái người tu đạo kia thật sự là mắt bị mù mà, sao lại thích một cô bé con như vậy chứ Sở Đan càng nghĩ thì trong lòng càng khó chịu, cô nghĩ tới lời lúc trước mình nói rằng Ninh Tư Sương không quản được cả chuyện đồ lót của chính mình, thì hiện tại cảm thấy rằng đó quả thực là tự vả vào miệng mình mà. Nếu như là có thể tu tiên, thì cô cởi đồ lót còn nhanh hơn so với Ninh Tư Sương kia. Biết rõ là không nên ti tiện như vậy, nhưng cô thực sự là không thể ngăn được cái suy nghĩ này.

Sở Hàng nếu như biết sau khi mình nói cái lời uy hiếp kia, con gái lại càng muốn tu tiên hơn, thì ông nhất định sẽ không nói.

...

An Ngưng hiện đang buồn chán nghịch một khối cổ ngọc, nhưng ánh mắt của cô thì lại không hề nhìn tới khối cổ ngọc kia, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

-Đã lâu không gặp An Ngưng.

Khi Diệp Mặc đi vào trong quán đồ cổ, thì An Ngưng thậm chí còn không biết gì.

Nghe được lời nói của Diệp Mặc, thì An Ngưng mới ngẩng đầu lên, sau

đó cô lập tức nhận ra Diệp Mặc, nhất thời kinh ngạc thốt lên:

- Anh là Diệp Mặc? Anh đã trở về rồi sao?

Diệp Mặc thấy An Ngưng vẫn đeo vòng cổ và hoa tai ngày trước mình dùng để đổi cho cô. Chỉ là sau nhiều năm như vậy, thì An Ngưng đã sớm không còn khí tức thanh xuân nữa rồi, hoàn toàn là một cô gái trưởng thành rồi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Ừ, tôi cũng vừa mới trở về, ông nội của cô đâu?

-Anh đến tìm ông nội của tôi?

An Ngưng vô thức đáp lại một câu, nói xong thì lại cảm thấy lời nói của mình là vô ích, nên vội vã nói thêm:

- Tôi còn tưởng rằng anh tới tìm Chỉ Kỳ chứ?

An Ngưng lại nói xong, thì Diệp Mặc mới nghĩ đến mà hỏi:

- Chỉ Kỳ có khỏe không?

Ánh mắt của An Ngưng có chút buồn bã:

- Chỉ kỳ đã mất tích mười mấy năm rồi. Năm đó chị Vân mang theo Đình Đình tới Lạc Nguyệt thành tìm anh, lại gặp được Chỉ Kỳ vừa trở về. Chỉ Kỳ nói anh đã rời khỏi Lạc Nguyệt thành rồi, cho nên chị Vân rất thất vọng, liền đưa Đình Đình rời đi. Chỉ Kỳ nói sẽ hộ tống chị Vân trở về, rồi cứ như vậy mà mất tích. Không chỉ nói không có tin tức của Chỉ Kỳ, ngay cả chị Vân và Đình Đình cũng không có tin tức.

-Cô nói chị Vân chính là Vân Băng sao? Cô ấy đến Lạc Nguyệt thành tìm tôi sao?

Diệp Mặc lập tức ngạc nhiên hỏi.

-Ừ.

An Ngưng gật đầu, không nói gì thêm.

Diệp Mặc lại trầm mặc, mười mấy năm trước đã mất tích, liệu có phải cũng đã đi tới truyền tống trận ở Hoành Đoạn sơn mạch hay không? Trước đây những người từ Lạc Nguyệt thành đi đến đó cũng rất nhiều, có cả vợ chồng Nhị Hổ, Tàng Gia Nghiêm, Hư Nguyệt Hoa, Phương Nam vân vân, đều đã đi truyền tống trận. Mà khi Vân Băng đến tìm hắn cũng là đúng vào lúc đó, thì sao có thể chắc chắn rằng Vân Băng nhất định sẽ không đi vào truyền tống trận chứ?

thế nhưng Diệp Mặc cũng chỉ có chút hoài nghi, dù sao Vân Băng cũng mang theo Đình Đình, nên theo lý thuyết thì cô sẽ không thể nào mang theo con gái mà đi vào truyền tống trận được. Nếu An Chỉ Kỳ cũng mất tích cùng cô ấy, thì cũng có nghĩa là Vân Băng khẳng đinh chưa trở về Vân gia ở Bắc Kinh, nên mình cũng không cần phải đi hỏi nữa.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, thì An Ngưng liền mở miệng:

- Ông nội của tôi đã qua đời ba năm trước rồi, anh có chuyện gì không?

Nghe được tin tức An Tái Thiện đã qua đời, thì trong lòng Diệp Mặc lại thở dài. An Tái Thiện ba năm trước mới qua đời, thì cũng là người sống thọ rồi. Ở Địa Cầu này, nếu không thể tu luyện, thì cho dù là sống quá trăm tuổi đã sao chứ? Cuối cũng vẫn chỉ còn một nắm đất mà thôi.

Suy nghĩ này cũng chỉ luẩn quẩn trong đầu Diệp Mặc một thoáng rồi biến mất, sau đó hắn liền ôm hi vọng mà hỏi:

- Trước đây ông nội cô tặng cho cô cái mắt cá kia, sau đó tôi lại đổi lấy. Sau nữa thì ông nội của cô còn tặng cho tôi một cái ngọc phiến. Lúc đó ông nội cô có nói là do Trương Chi Hối đưa cho ông ấy, vậy cô có biết Trương Chi Hối kia từ đâu mà lấy được cái ngọc phiến đó không?

An Ngưng lắc đầu:

- Tôi không biết, cho tới tận bây giờ tôi cũng chưa từng hỏi qua ông nội về những thứ này.

Diệp Mặc không còn tâm tư gì để lưu lại nữa, sau khi nói một câu cảm tạ với An Ngưng, thì liền xoay người rời khỏi. Vân Băng và Đình Đình mất tích, khiến cho trong lòng Diệp Mặc có chút khó chịu, nhưng hắn lại không có biện pháp nào cả.

An Ngưng ở phía sau lúc này lại gọi Diệp Mặc lại nói:

- Diệp thành chủ, trước khi chị Vân ra đi, có nói rằng nếu như anh trở về, thì có thể đến chỗ ở của chị ấy ở Ninh Hải. Chị ấy nói có thứ gì đó muốn giao lại cho anh. Tuy rằng chị Vân đã mất tích, nhưng tôi cảm thấy vẫn phải nói lại với anh những lời này.

Diệp Mặc gật đầu, tâm tình có chút chán nản rời khỏi cửa hàng của An Ngưng. Khi trở lại Địa Cầu, thì đã không còn gặp lại được rất nhiều người quen nữa rồi. Vân Băng không tìm được, dì Nhan hắn cũng không tìm được.

Sau khi trở lại Lạc Nguyệt hồ, thì Diệp Mặc nói chuyện cùng cha mẹ Ninh Khinh Tuyết, nói rằng mình muốn rời khỏi Lạc Nguyệt. Cha mẹ của Ninh Khinh Tuyết cũng yên lặng không nói gì, bọn họ biết, Diệp Mặc không thể nào ở lại đây được, mà bọn họ cũng không thể nào cùng đi theo Diệp Mặc được. Có lẽ tới khi nào bọn họ tu luyện tới trình độ như Diệp Mặc, thì sẽ có thể giống như Diệp Mặc, rời khỏi nơi này, đi Mặc Nguyệt Chi Thành đoàn tụ với con gái.

Sở dĩ Diệp Mặc nói như vậy, là vì hắn đã quyết định rồi, sau khi đi xem qua chỗ ở của Vân Băng ở Ninh Hải, thì hắn sẽ tìm một nơi không người, bố trí mấy cái đại trận công kích cấp chín, dùng trận pháp đánh cho hư không yếu đi, sau đó lại thử xé rách nó một lần nữa. Nếu thực sự không được, thì hắn sẽ đi đến Hoành Đoạn sơn mạch tìm cái Thất Tinh trận pháp đã bị phá hư kia, xem xem liệu có thể tu bổ lại không.

Rời khỏi Lạc Nguyệt hồ, rời khỏi Lạc Nguyệt, trong lòng Diệp Mặc

bỗng nhiên lại có chút thương cảm, hắn không ngờ lại cảm thấy không biết nhà mình ở đâu, không biết nên đi đâu.

Diệp Mặc bay cũng không cao, tạo thành một đường sáng màu lam nhạt trên Ấn Độ Dương. Một loạt hải âu bay qua dưới chân Diệp Mặc, mang theo tiếng kêu ‘Cạc cạc’, không biết là chúng đang vui hay có tâm tình gì khác.

Bỗng nhiên trong lòng Diệp Mặc chấn động, hắn có do dự gì chứ? Phá vỡ hư không đi về Mặc Nguyệt Chi Thành, nơi ấy có vợ của mình, có thân nhân của mình, còn có bằng hữu và thành thị của mình nữa.

Sau khi đã làm rõ, thì tâm tư của Diệp Mặc liền trở nên sáng suốt hơn, hắn cảm giác được có điều gì đó bất thường. Lập tức Diệp Mặc cũng biết, lý giải về 'Cảnh' của hắn lại tiếp tục thăng lên một tầng mới, đồng thời 'Vực' cũng lại lần nữa hoàn thiện hơn một chút.

Diệp Mặc thét dài một tiếng, cố ý phóng Tử Đao ra mang theo một ánh hồng tím biến mất trên bầu trời Ấn Độ Dương. Tu đạo tối kỵ nhất là bồi hồi do dự không quyết, cũng may là hắn quanh năm tu luyện bên cạnh 'Khổ trúc', bằng không thiếu chút nữa là hắn đã bị tâm ma xâm lấn.

Chính là loại tâm ma xuất hiện lúc bất tri bất giác mới là loại tâm ma đáng sợ nhất. Hẳn là sau khi mình trở về, đã mất đi quá nhiều bằng hữu, lại không tìm lại được rất nhiều người quen, cho nên tâm tình mới bị ảnh hưởng.

Còn có một điều, chính là sau khi trở về, hắn làm việc luôn có chút do dự không quyết, cái này cũng thực sự có ảnh hưởng đến hắn. Nếu như là tại đại lục Lạc Nguyệt, thì hắn sẽ ngay tại chỗ mà giết chết hai tên Tác Đam và Loan Minh kia.

...

Ninh Hải! Diệp Mặc sau khi trở về thì tới đây là nhiều nhất. Hắn vốn cho rằng sau khi đưa mẹ của Tô Tĩnh Văn và Ninh Tư Sương về, thì sau đó

sẽ không cần trở lại Ninh Hải nữa. Thật không ngờ mới chỉ qua mấy ngày, thì hắn đã lại tới Ninh Hải rồi.

Sau khi Diệp Mặc đi tới Ninh Hải, thì dự định qua nhà của Vân Băng để xem cô để lại cho mình thứ gì, sau đó thì sẽ lập tức rời đi, sẵn sáng xé rách không gian. Chỉ là thần trí của hắn bỗng nhiên lại nhìn thấy Ninh Nhứ Nhạn, mà Ninh Nhứ Nhạn hiện lại đang ở đại học Ninh Hải.

Suy nghĩ một chút, Diệp Mặc liền hiểu rằng Ninh Nhứ Nhạn đến đây hẳn là tìm Ninh Tư Sương. Ninh Tư Sương sau khi rời khỏi đại học Ninh Hải thì liền trực tiếp theo mình tới Lạc Nguyệt, không hề có bất kỳ tin tức gì. Hiển nhiên là Ninh Nhứ Nhạn sẽ không biết. Nhưng Ninh Nhứ Nhạn lúc này dường như cũng không quá tốt, hẳn là do không tìm được Ninh Tư Sương nên mới ngơ ngác ngồi ở đó, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Đoán được Ninh Nhứ Nhạn đang tìm Ninh Tư Sương, thì Diệp Mặc quyết định đi nói với Ninh Nhứ Nhạn một tiếng. Nhưng Diệp Mặc vừa mới tiến vào thì liền bị một cái thanh âm vô cùng kích động ngăn cản lại.

-Anh rể, tôi không ngờ lại tìm được anh rồi, anh ngàn vạn lần không nên bay đi. Cái gì Tư Sương có thì tôi đều có, tôi so với cô ấy còn hoàn hảo hơn.

Thanh âm kia run rẩy, giọng nói tràn ngập vẻ kích động, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói được hoàn chỉnh.

Diệp Mặc lại biết cái cô gái đang ngăn cản mình này, chính là Sở Đan mà lúc trước bất ngờ đến châm chọc Ninh Tư Sương. Mục đích mà Sở Đan ngăn cản hắn, thì hắn không đoán cũng biết. Nhưng hắn hoàn toàn không hiểu, vì sao Sở Đan lại gọi hắn là anh rể? Nếu như Sở Đan có chị gái, thì đây không phải là đổ oan cho mình sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1387

Hậu Nhân Sở Gia

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Sở Đan đã kéo cái áo mà mình đang mặc xuống, thậm chí một bên áo lót mầu lam nhạt cũng bị kéo xuống, lộ ra một bộ ngực tròn chịa trắng như tuyết.

Một điểm đỏ bừng chói mắt vô cùng trên bộ ngực đó khiến cho ngay cả Diệp Mặc cũng không khỏi thầm khen rằng bộ ngực của Sở Đan thực sự là đẹp.

Tuy rằng Diệp Mặc hoàn toàn có năng lực để ngăn cản Sở Đan làm như vậy, nhưng hắn cũng không hề cử động, vì Sở Đan có làm gì cũng không có nửa phần quan hệ tới hắn. Đừng nói là cô ta chỉ kéo một bên áo lót xuống, cho dù là cô ta có cởi sạch thì đó cũng là chuyện của cô ta, không có chút quan hệ nào với Diệp Mặc hắn cả.

-Anh xem, tôi tuyệt đối không kém chút nào so với Ninh Tư Sương đâu, tôi cũng là xử nữ chân chính đấy. Tôi bảo đảm là sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói, cho dù anh muốn tôi làm bất cứ chuyện gì, tôi cũng nguyện ý...

Sở Đan dường như là sợ Diệp Mặc lập tức sẽ bay đi, cho nên liền tranh thủ nói hết ra những gì mình có thể nghĩ được. Giọng điệu vô cùng kích động.

Nói xong, Sở Đan liền vương tay ra nắm lấy tay Diệp Mặc, dường như muốn cho Diệp Mặc xem thử cảm xúc trên bộ ngực của mình. Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt. Hắn sao có thể để cho Sở Đan bắt được tay của mình chứ, hắn căn bản là không muốn dây dưa cùng cái cô Sở Đan này, chỉ là khi hắn vừa muốn bỏ đi, thì Ninh Nhứ Nhạn đã tới.

Ninh Nhứ Nhạn liếc mắt liền nhìn thấy Sở Đan mang vẻ mặt lo lắng, quần áo thì xộc xệch, cũng nhìn thấy cả nụ cười nhạt của Diệp Mặc. Cô lập tức kinh hãi, không thể hiểu nổi vì sao mà Diệp Mặc lại phải làm cái chuyện này ở ngay tại đây chứ.

Không đợi cho cô nói lời nào, thì một vài nam nữ sinh bên cạnh cũng đã nhìn thấy tình huống bên này và chạy tới xem náo nhiệt.

Ninh Nhứ Nhạn vội vàng kéo áo của Sở Đan lên che lại bộ ngực trắng nõn kia, sau đó lại kéo Diệp Mặc xoay người rời đi.

Diệp Mặc vốn là đi vào đại học Ninh Hải này để gặp Ninh Nhứ Nhạn đấy, nên hiện giờ Ninh Nhứ Nhạn kéo hắn đi, hắn cũng không hề phản đối. Chờ tới khi Sở Đan kịp phản ứng, thì Diệp Mặc và Ninh Nhứ Nhạn đã biến mất trong rừng cây rồi.

Ninh Nhứ Nhạn rất khẩn trương, vì việc đùa giỡn nữ sinh trong trường học, hơn nữa còn gần như là lột cả áo lót của nữ sinh xuống rồi, việc này nếu như bị bắt được, thì chắc chắn là không phải chuyện đơn giản. Mất mặt còn chưa tính, có khi còn phải ngồi tù nữa. Diệp Mặc đương nhiên có bản lĩnh để không phải ngồi tù, vì hắn là người có lai lịch lớn. Nhưng cái danh thành chủ của Lạc Nguyệt thành mà lại bị truyền đi cái chuyện này, thì hắn sao còn mặt mũi mà gặp người nữa?

Lúc này thì cô hoàn toàn không hiểu nổi, vì sao Diệp Mặc lại có thể ngay giữa thanh thiên bạch nhật mà ra tay với nữ sinh như vậy chứ? Huống chi, cho dù Diệp Mặc ra tay, sao lại còn để cho người khác nhìn thấy? Nếu như những thứ này bị truyền đi, thì Diệp Mặc cũng không còn là Diệp Mặc nữa rồi, hắn cũng không thể nào làm thành chủ của Lạc Nguyệt thành nữa.

-Diệp Mặc...

Giọng nói của Ninh Nhứ Nhạn có chút run rẩy, sắc mặt thậm chí còn trở nên rất khó coi, cô vội vã nói:

- Chúng ta đi nhanh lên, nếu như bị người khác chụp được ảnh anh làm cái chuyện này, vậy thì xong...

Diệp Mặc mỉm cười, rút tay lại rồi nói:

- Cô không cần lo lắng...

Ninh Nhứ Nhạn thấy Diệp Mặc không có chút lo lắng nào, thì càng khẩn trương:

- Hiện tại việc chụp ảnh rất dễ dàng, chỉ cần dùng điện thoại bấm một cái là được, cho nên chúng ta đi nhanh lên. Nếu như anh thực sự cần, thì tôi, tôi... đừng ở đây động vào học sinh... Cha mẹ của Tư Sương cũng cần phải giữ thể diện nữa...

Diệp Mặc vô cùng kinh ngạc nhìn Ninh Nhứ Nhạn, vì ý của Ninh Nhứ Nhạn thì hắn đương nhiên là hiểu. Đây không chỉ là vấn đề mặt mũi của mình, mà còn là danh dự và thể diện của cha mẹ Ninh Khinh Tuyết nữa. Chuyện như vậy nếu như truyền đi, thì cha mẹ của Ninh Khinh Tuyết cũng thật sự là không còn mặt mũi để gặp ai, vì dù sao mình cũng là con rể của họ.

Nhưng hắn không ngờ rằng Ninh Nhứ Nhạn sẽ nói lời này.

Ninh Nhứ Nhạn vừa nhìn thì đã biết Diệp Mặc hiểu lầm ý mình rồi, nên vội vã giải thích:

- Ý của tôi là, cho dù anh có đụng đến tôi, thì cũng không thể nào động tới học sinh nơi này được, hoặc là nói bây giờ không phải lúc...

Ninh Nhứ Nhạn cảm giác được mình càng nói thì càng loạn, cho nên thẳng thắn ngậm miệng lại không nói nữa. Cô biết Diệp Mặc đã hiểu ý của mình. Cô nói như vậy, chỉ là vì muốn nói rõ sự nghiêm trọng nếu như động tới sinh viên đại học Ninh Hải mà thôi.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than. Ninh Nhứ Nhạn bây giờ so với cô gái chua ngoa mười mấy năm trước đã quá khác biệt rồi. Có thể là do sự suy

thoái của Ninh gia, cho nên đã khiến cho cô ấy trưởng thành lên nhiều.

Diệp Mặc khoát tay:

- Nhứ Nhạn, cô không cần lo lắng, tôi không phải loại người đói bụng là ăn bừa mà không cần biết tình cảnh đâu. Sự tình vừa rồi là cô đã hiểu lầm. Tôi tới nơi này, chính là vì tìm cô.

Ninh Nhứ Nhạn đương nhiên là sẽ không tin lời Diệp Mặc...

Thứ nhất việc mình tới đây thì căn bản là Diệp Mặc không thể biết được. Thứ hai, vừa rồi là mình đã tận mắt nhìn thấy áo lót của cô bé kia đã bị kéo xuống, hơn nữa một bên ngực trắng nõn đã lộ ra gần như hoàn toàn, ngay cả cái điểm đỏ chói mắt kia cũng có thể thấy được. Cô bé kia cũng không phải là kẻ điên, sao có thể tự mình làm vậy được, rõ ràng chính là Diệp Mặc làm.

Nhưng không đợi cho Ninh Nhứ Nhạn nói tiếp, thì Sở Đan đã lại chạy tới, thậm chí áo trên người cũng chưa được chỉnh lại cho tử tế. Ninh Nhứ Nhạn liền bị dọa cho biến sắc, lại muốn kéo Diệp Mặc chạy đi. Chỉ là cô còn chưa kịp làm gì, thì Sở Đan đã chạy tới, rồi 'Phịch' một tiếng liền quỳ rạp xuống trước mặt Diệp Mặc:

- Tiên sư, tôi cái gì cũng có thể làm, chỉ cần người thu tôi làm đồ đệ...

Ninh Nhứ Nhạn ngây ngẩn cả người. Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Lẽ nào cô bé này có vấn đề về thần kinh? Bằng không thì sao lại tự dưng quỳ ở đây rồi gọi cái gì mà 'Tiên sư'? Nhưng khi Ninh Nhứ Nhạn nhìn cô bé xinh đẹp đang quỳ trên mặt đất với ánh mắt cấp thiết kia, thì cảm thấy hiển nhiên đây không phải là người có vấn đề về thần kinh rồi. Ngược lại là loại tướng mạo này, chỉ cần vừa nhìn đã biết tuyệt đối là một cô bé khôn khéo. Nhưng một cô bé thông minh khôn khéo thì tại sao lại làm như vậy?

Ninh Nhứ Nhạn không hiểu, nhưng Diệp Mặc lại rất rõ ràng. Hắn biết Sở Đan muốn cái gì, nhưng hắn thì không thể nào thu loại con gái như Sở Đan làm đệ tử được. Bất luận là từ hành động lúc trước đối với Ninh Tư

Sương, hay là hành động vừa rồi, thì không một thứ nào không biểu hiện rằng đây là loại phụ nữ không đạt được mục đích thì sẽ không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Mà loại phụ nữ như vậy, thì Diệp Mặc vô cùng chán ghét.

-Chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc nói với Ninh Nhứ Nhạn một câu. Nếu như không phải là vì còn Ninh Nhứ Nhạn, thì hắn đã sớm bay đi rồi, đâu còn thời giờ mà nghe Sở Đan nói linh tinh nữa?

Ninh Nhứ Nhạn lúc này cũng đã có chút hiểu ra, vừa rồi hẳn là không phải Diệp Mặc phi lễ với cô bé này, mà xác thực là cô bé này chủ động làm như vậy. Ngay cả chuyện áo lót của cô ta bị kéo xuống, cũng là do cô ta tự mình làm. Tuy rằng hiểu được, nhưng Ninh Nhứ Nhạn lại càng cảm thấy khó hiểu. Đây rốt cuộc là chuyện gì, cô bé này điên rồi sao? Sao lại làm như vậy?

Thấy Diệp Mặc muốn đi, thì Sở Đan liền nóng vội hẳn lên, cô vội vã đứng lên muốn níu áo Diệp Mặc, nhưng cô đột nhiên lại cảm giác được mình có cử động thế nào cũng không được. Trong lòng càng hiểu rõ rằng suy đoán của mình không sai, trong nội tâm cũng vừa vội vừa vui.

-Tiên sư, Sở gia trước đây cũng là người tu tiên đấy. Ngay cả hiện giờ, thì Sở gia cũng còn có một Long Môn Bàn được gia truyền lại đến giờ...

Sở Đan vội vàng nói, cô vừa nói vừa nghĩ xem nên nói gì để ứng biến tiếp, mới có thể khiến Diệp Mặc lưu lại.

Nhưng cô đã không cần phải nói tiếp nữa rồi, bởi vì Diệp Mặc đã đứng lại. Hắn từ trong lời nói của Sở Đan mà có được hai tin tức quan trọng. Thứ nhất chính là Long Môn Bàn, thứ hai chính là lúc này hắn mới nhớ tới Sở Đan chính là họ Sở.

Thấy Diệp Mặc đã đừng lại, thì Sở Đan mừng rỡ không thôi. Tuy rằng cô cũng không rõ vì sao Diệp Mặc phải quay lại, nhưng cô cũng hiểu được, chỉ cần hắn quay lại thì cô có hy vọng rồi.

-Cô nói rằng Sở gia có một Long Môn Bàn gia truyền?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi lại một câu.

Sở Đan vội vàng đáp:

- Đúng thế, là do tổ tiên Sở gia truyền xuống, cha của tôi gọi nó là Long Môn Bàn. Nếu như tiên sư nguyện ý tôi sẽ đem Long Môn Bàn tặng cho tiên sư, tự mình cũng xin nguyện ý hầu hạ bên cạnh tiên sư.

Ninh Nhứ Nhạn triệt để hiểu rõ rồi, Sở Đan cũng không có điên, chỉ là cô đã đem Diệp Mặc trở thành tiên sư rồi. Ninh Nhứ Nhạn biết, Diệp Mặc vô cùng lợi hại, nhưng nếu nói Diệp Mặc là tiên sư, thì cô vẫn có chút hoài nghi. Bất quá xưng hô tiên sư đối với người tu đạo, thì cũng không sai. Nghĩ tới đây, thì cô cũng bình thường trở lại. Nghĩ đến việc vừa rồi mình hiểu lầm Diệp Mặc, thậm chí còn cho rằng Diệp Mặc đại phát thú tính, thì trong lòng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Về phần lời lúc nãy nói 'Nếu như anh thực sự cần, thì tôi cũng... '. Thì cô lại không có bao nhiêu xấu hổ cả. Đây chẳng qua là lời nói lúc cấp thiết, nên lựa lời nói ra mà thôi.

Không chỉ nói cô đã là gái có chồng rồi, cho dù là năm đó cô còn là một cô gái thanh xuân, thì Diệp Mặc đã không đem cô đặt vào trong mắt rồi. Cho nên hiện tại chắc chắn càng không có chút tâm tư nào với mình cả. Cho nên cái lời nói kia cũng coi như xong. Cô cũng không đoán sai, vì Diệp Mặc vừa nghe xong thì đã quên rồi.

-Nhà cô ở đâu?

Khi Diệp Mặc hỏi câu này, thì Sở Đan cảm giác được cả người nhẹ nhõm hẳn, đã có thể tự do hoạt động rồi.

Sở Đan mừng rỡ không thôi, thậm chí cô có thể nghe được trái tim của chính mình đang đập thình thịch liên hồi. Hiện tại Diệp Mặc hỏi, cô đâu còn có chút do dự nào nữa, vội vàng đáp:

- Ở Lạc Thương Giang Nam...

Diệp Mặc không ngờ rằng Sở Đan lại xuất thân từ Lạc Thương. Vì Lạc Thương hắn đã đi qua vài lần, thậm chí còn mua một căn hộ ở đó. Cho nên đối với Lạc Thương thì hắn vô cùng quen thuộc.

Vừa nghe đến Lạc Thương, thì Diệp Mặc lại lập tức hỏi:

- Nói rõ ràng địa chỉ cụ thể đi!

-Số 763 đường Nhàn Vân thành Lạc Thương, đó là một khu biệt thự tư nhân...

Sở Đan còn chưa nói hết, thì thần thức của Diệp Mặc đã quét tới số 763 đường Nhàn Vân thành Lạc Thương rồi. Nơi này là một biệt thự tư nhân rất lớn, không chỉ xa hoa, hơn nữa diện tích cũng rất rộng, xung quanh đều là nơi ở của các phú hào, hiển nhiên là gia tộc của Sở Đan cũng là loại gia đình cực kỳ có tiền.

Thần thức của Diệp Mặc cũng không dừng lại bên ngoài khu biệt thự, trực tiếp quét vào bên trong. Hắn cũng không tốn bao nhiêu thời gian, thì đã thấy được Long Môn Bàn được cất trong một cái hộp ngọc cực lớn bên trong một cái két sắt bảo hiểm trên phòng ngủ chính ở tầng hai.

Không nói tới cái Long Môn Bàn kia, thì cái hộp ngọc lớn kia cũng là vật báu vô giá rồi. Diệp Mặc vừa nhìn thấy Long Môn Bàn, thì trong lòng đã chấn động. Hắn biết cái Long Môn Bàn này chính là thứ mà hắn muốn tìm. Vì cái Long Môn Bàn này tuyệt đối chính là trận môn của trận bàn 'Ngư dược long môn'. Hơn nữa còn là cùng một bộ với trận tâm 'Bát Quái Âm dương ngư' trong tay hắn.

Sở Đan họ Sở, mà Long Môn Bàn lại đang ở nhà của cô ta. Diệp Mặc lập tức đã hiểu được, có khả năng Sở gia này chính là đời sau của Sở Cửu Vũ, đồng thời cũng là hậu bối của Lâm Dị Bán. Lúc này thì trong lòng Diệp Mặc lại có một chút vướng mắc. Nếu như là người thường, thì hắn chỉ cần

trộm đi Long Môn Bàn là được rồi. Nhưng Lâm Dị Bán thì lại là thủ hạ đắc lực của hắn, là người đã tận tâm tận lực vì Mặc Nguyệt Chi Thành.

Hiện tại một hậu nhân của Sở gia muốn bái hắn làm thầy, thì hắn phải làm sao đây? Đồng ý thì hiển nhiên là không được, vì điều này không đúng với nguyên tắc của mình. Không đồng ý, thì cái này cũng có chút có lỗi với Lâm Dị Bán. Nếu như là Lâm Dị Bán ở chỗ này, thì y nhất định sẽ toàn lực ủng hộ cho hậu nhân của Sở gia. Nhưng Diệp Mặc thật sự không thích cô gái Sở Đan này, chính là vì như vậy, cho nên hắn mới bối rối.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1388

Thiếp Sinh Chàng Còn Chưa Ra Đời

Bối rối một lúc, thì Diệp Mặc nói với Sở Đan:

- Cô về cửa trường học chờ tôi, tôi hiện tại có việc, lát nữa sẽ đi qua tìm cô.

Sở Đan lúc này cũng biểu hiện ra sự khôn khéo và quả quyết của mình, cô biết rằng nếu như Diệp Mặc muốn đi, thì cho dù cố gằng đi theo thì cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Cho nên cô thậm chí cũng không hỏi một câu, lập tức xoay người rời đi.

Chờ Sở Đan rời đi rồi, thì Ninh Nhứ Nhạn mới nghi ngờ hỏi:

- Này, đây là chuyện gì vậy?

- Chuyện của công ty cô tốt chứ?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi một câu, cũng không trả lời câu hỏi của Ninh Nhứ Nhạn.

Ninh Nhứ Nhạn gật đầu:

- Ừ, tôi dự định đem toàn bộ tập đoàn Ninh thị để lại cho Ninh Dương quản lý, tôi hiện giờ muốn tới Lạc Nguyệt định cư rồi.

Diệp Mặc nghe Ninh Nhứ Nhạn nói vậy, thì liền thuận miệng nói:

- Tư Sương đã về Lạc Nguyệt rồi, nếu như cô đi tới Lạc Nguyệt, thì phải đi Lạc Nguyệt hồ để tìm Tư Sương. Nếu như cô muốn tu đạo, thì tu luyện cùng với Tư Sương đi, còn nếu như không muốn, thì định cư ở Lạc Nguyệt

cũng không tệ.

Ninh Nhứ Nhạn lắc đầu, hiển nhiên không hề hứng thú với việc tu đạo.

Thấy Ninh Nhứ Nhạn không có hứng thú, thì Diệp Mặc cũng không nói nhiều hơn, mà cáo từ:

- Tôi đi đây, sau này gặp lại.

- A... Anh muốn đi sao?

Ninh Nhứ Nhạn vô thức hỏi một câu.

- Đúng thế, nếu như có việc gì, thì cô có thể đi tìm cha mẹ của Tư Sương hỗ trợ, hẹn gặp lại.

Nói xong, Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục nói nhiều với Ninh Nhứ Nhạn nữa, liền xoay người đi, bước được vài bước thì đã biến mất trước mắt của Ninh Nhứ Nhạn rồi.

Ninh Nhứ Nhạn ngơ ngác nhìn bóng lưng Diệp Mặc biến mất, qua một lúc lâu thì cô mới thở dài, đi về phía cửa đại học Ninh Hải.

...

Sở Đan trực tiếp đứng ở giữa cửa trường học, dù cho là bảo vệ đã nhắc nhở cô vài lần rồi, nhưng cô vẫn không muốn đứng sang một bên, vì cô sợ vạn nhất Diệp Mặc không nhìn thấy được mình.

Trên thực tế, thì cô cũng biết việc này là không thể nào, vì trong nội tâm của cô sợ nhất chính là Diệp Mặc không đem cô để vào trong mắt, có lẽ nói đúng hơn là hắn căn bản sẽ quên luôn chuyện này.

Ngay khi Sở Đan còn đang lo lắng thấp thỏm, thì bỗng nhiên cảm giác được cả người bị kéo đi, trong nội tâm cô cả kinh, nhưng lại lập tức mừng rỡ. Bởi vì cô đoán rằng, có loại bản lĩnh thông thiên này, thì đích thị chỉ có cái người ‘anh rể’ kia mà thôi.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không quên chuyện của Sở Đan. Tuy rằng hiện tại hắn có thể dễ dàng lấy đi Long Môn Bàn của Sở gia, nhưng Diệp Mặc vẫn không thể làm như vậy được. Không nói tới việc họ là hậu nhân của Lâm Dị Bán, mà đối với chính hắn việc lấy trộm đồ vật trong một gia tộc bình thường thì căn bản là quá mất thân phận rồi. Huống chi, hắn đã hỏi Sở Đan về chuyện của Long Môn Bàn. Nếu ngay sau khi vừa hỏi xong, đã tới nhà của cô trộm đi Long Môn Bàn rồi, thì điều này quả thực là hơi quá đáng.

Khi Sở Đan biết mình đang đứng trên phi thuyền linh khí của Diệp Mặc mà bay, thì so với Ninh Tư Sương cô vẫn bĩnh tĩnh hơn nhiều, nhưng cho dù vậy, thì cả người cô cũng vẫn kích động tới mức run rẩy. Kỳ thực Sở Đan không biết, lúc này Diệp Mặc cũng đang rất kích động, hắn không ngờ rằng Long Môn Bàn lại có thể dễ dàng tới tay như thế. Như vậy là hắn có thể dễ dàng rời khỏi Địa Cầu, trở về đại lục Lạc Nguyệt trước rồi.

Chờ khi Sở Đan bĩnh tĩnh lại một chút, thì Diệp Mặc mới lãnh đạm nói:

- Tôi xác thực là cần cái Long Môn Bàn kia của Sở gia, nhưng, tôi sẽ không thu cô làm đệ tử. Cô có thể lựa chọn việc được thanh xuân vĩnh cửu (trẻ mãi không già), hoặc là có thể lựa chọn việc tôi sẽ cho cô công pháp và tài nguyên để tu đạo. Cô hãy tự mình tu đạo lấy.

- A...

Sự vui mừng của Sở Đan đã nguội lạnh đi phân nửa, những gì mà Ninh Tư Sương làm được thì cô cũng có thể làm được, vậy mà vì sao cái ‘anh rể’ này còn không muốn nhận cô làm đồ đệ chứ? Cha không phải nói rằng người tu đạo cần điều hòa âm dương sao. Thích những thiếu nữ ngây thơ chưa hiểu sự đời sao? Chẳng lẽ mình không phải?

- Những gì Tư Sương có thể làm, thì tôi đều có thể làm, tôi so với cô ta còn tốt hơn...

Sở Đan vội vã phản ứng lại, bất luận là được hay không, thì cô cũng

muốn thử một chút.

Ngữ khí của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng hơn:

- Tôi nói lần cuối cùng, cô chỉ có thể chọn một trong hai!

Diệp Mặc đã quyết định, nếu như Sở Đan còn muốn dây dưa, thì hắn sẽ trực tiếp lấy đi Long Môn Bàn, về phần hai lựa chọn kia đều sẽ bỏ qua. Dù cho thái độ bất chấp tất cả để có thể tu tiên của Sở Đan khiến hắn rất tán thưởng, vì tu đạo xác thực là phải nắm bắt bất cứ cơ hội nào dù là nhỏ nhất. Nhưng hắn lại cực kỳ không thích loại con gái như Sở Đan, cho nên không có khả năng thu cô làm đồ đệ được.

Không thể không nói rằng Sở Đan khôn khéo hơn Ninh Tư Sương nhiều lắm, khi Diệp Mặc vừa nhắc lại lần thứ hai, cô cũng biết rằng sự việc đã không thể nào thay đổi nữa rồi, nên cô liền không chút do dự nói:

- Tôi muốn công pháp và tài nguyên tu đạo.

Cô cũng không phải là đứa ngốc, cô đoán rằng một khi tu đạo thành công, thì việc giữ được tuổi thanh xuân là chuyện hiển nhiên, nên hà tất phải do dự việc lựa chọn chứ?

Diệp Mặc gật đầu:

- Tới nhà của cô rồi, hãy vào lấy Long Môn Bàn đi!

- Đã đến rồi sao?

Sở Đan khiếp sợ nhìn cái biệt thự trước mặt, thực sự chính là nhà của cô đấy. Lúc này mới qua bao lâu chứ, vậy mà đã về đến rồi sao? Lập tức cô càng trở nên kiên định hơn với quyết định của mình.

...

Sở Hàng kéo thân xác uể oải về tới nhà, chỉ là ông chưa kịp ngồi xuống, thì bảo mẫu trong nhà đã thông báo:

- Đan Đan đã trở về.

- Cô nói cái gì?

Sở Hàng lập tức khiếp sợ kêu lên, ông vừa mới từ Ninh Hải trở về, làm sao mà hiện tại con gái Sở Đan đang ở Ninh Hải đã có thể về tới nhà rồi? Sao có thể có loại chuyện quỷ dị này chứ. Cho dù là có máy bay riêng, thì cũng không thể nào nhanh như vậy.

Cô bảo mẫu kia cũng có chút kinh ngạc:

- Chủ tịch, không phải ngài vừa đi Ninh Hải về sao? Tôi còn tưởng rằng ngài và Đan Đan trở về cùng nhau chứ. Đan Đan dẫn theo một người bạn trở về, đi lên tầng trên đã hơn ba giờ rồi.

- Cái gì? Một người bạn sao?

Sở Hàng lập tức khẩn trương lên, đã quên mất chuyện con gái mình không có khả năng trở về nhanh như vậy rồi.

- Là một cậu trẻ tuổi rất đẹp trai...

Lời của cô bảo mẫu kia còn chưa nói hết, thì Sở Hàng đã vội vã chạy lên cầu thang rồi.

Ông biết con gái yêu của mình, và ông cũng không phản đối việc con gái biết yêu đương, nhưng việc đem bạn trai về nhà thì tuyệt đối không được.

Khi ông đẩy mạnh cửa phòng của con gái ra, thì ông mới nhớ tới chuyện tình quỷ dị mà mình còn chưa hiểu rõ kia. Con gái mình sao có thể về nhà trước cả mình chứ? Nghĩ tới đây, ông thậm chí còn thấy cả người rét run.

- Cha, con đã đem Long Môn Bàn đưa cho người khác rồi.

Sở Đan khi thấy cha mình, thì câu đầu tiên cô nói chính là câu này.

Sở Hàng lập tức phẫn nộ, ông cũng hoàn toàn không để ý tới chuyện con gái có thể quay về một cách quỷ dị nữa, mà lớn tiếng quát lên:

- Con điên rồi, đó là vật tổ truyền của Sở gia chúng ta đó! Rốt cuộc là ai đã lấy đi? Nói, ta lập tức muốn đi lấy trở về.

Sở Đan buông mấy bình ngọc trong tay xuống, bình tĩnh nói:

- Chính là cái người tiên nhân tu đạo mà con đã nói với cha đấy. Khi con gặp lại hắn, thì hắn mang con bay về đây, sau đó muốn lấy đi cái Long Môn Bàn kia. Còn tặng cho con một đống tài nguyên tu đạo. Cha, người nói con làm không đúng sao? Chí ít thì hiện tại con có thể tu luyện rồi.

Sự phẫn nộ của Sở Hàng trong nháy mắt liền tiêu tán, đồng thời tỉnh táo lại. Ông đã tin lời con gái nói rồi. Vì nếu như không phải là bay về, thì con gái làm sao có thể trở về nhanh như vậy chứ?

- Con nói thật sao? Vậy công pháp tu đạo đâu?

Một lúc lâu sau, thì Sở Hàng mới ngây người mà hỏi một câu.

Sở Đan chỉ một ngón tay lên đầu mình rồi nói:

- Người kia thực sự là rất có bản lãnh, hắn nói con không thể xem hiểu được ngọc giản, cho nên trực tiếp đem công pháp tu đạo khắc vào trong đầu của con rồi. Con cảm giác có thể nhìn chằm chằm vào bộ công pháp đấy rất rõ ràng. Vừa rồi con là đang xem mấy viên 'Bồi nguyên đan' này.

Sở Hàng hít một hơi lạnh, lẩm bẩm nói:

- Thực sự có chuyện như thế sao?

Bỗng nhiên ông nhớ tới cái gì đó, lại lần nữa khẩn trương hỏi:

- Hắn có làm gì với con không? Ví dụ như là bắt nạt con, hoặc là...

Sở Đan hừ một tiếng:

- Nếu là như vậy, thì cũng tốt rồi. Cha à, con nói cho cha biết, chớ có nói lung tung. Con nghĩ chuyện cha nói là thật cho nên con nói với hắn rằng có thể cho hắn làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần hắn thu con làm đồ đệ, nhưng hắn căn bản là không thèm liếc con lấy một cái. Con thực sự không hiểu, con nhỏ Ninh Tư Sương kia có cái gì hơn so với con chứ. Hiện tại thì Ninh Tư Sương là đồ đệ của hắn rồi, nhưng con cũng sẽ tự mình học, phải siêu việt hơn cô ta, siêu việt thật xa cô ta.

Sở Hàng lại hít một hơi lạnh, ông cảm giác được mình thực sự còn chưa hiểu được con gái của mình.

...

Đã lấy được Long Môn Bàn, Diệp Mặc liền triệt để yên lòng. Trước khi khởi động trận bàn, thì Diệp Mặc đi tới nơi ở của Vân Băng Phòng của Vân Băng ở Ninh Hải vì đã lâu rồi không có ai đến, cho nên đã bám đầy một mảng bụi đất rồi. Diệp Mặc liền tiện giơ tay cuốn hết đi những mảng bụi đi, để lộ ra một căn phòng với bố cục mà hắn có chút lờ mờ quen thuộc.

Một lần kia, khi hắn tới đây, đã phế đi cái tên thanh niên tên là Trịnh Văn Kiều. Chỉ chớp mắt cái, đã qua đi nhiều năm như vậy rồi.

Diệp Mặc tiến vào phòng của Vân Băng, vẫn thấy gian phòng của Vân Băng đơn điệu như năm đó, mầu sắc vẫn chỉ như vậy. Bức ảnh mà Vân Băng chụp cùng Đình Đình vẫn còn ở trên tường, chỉ là nó đã có chút ố vàng rồi.

Diệp Mặc lại một lần nữa cuốn đi bụi bặm trong gian phòng này, sau đó lấy ảnh chụp của Vân Băng và Đình Đình xuống. Đây là lần cuối hắn tới nơi này rồi, còn Vân Băng và Đình Đình đã mất tích, mà hiện tại hắn cũng không có cách nào tìm ra được. Cho nên sẽ lưu lại tấm ảnh chụp này, làm kỉ niệm.

Bỗng nhiên Diệp Mặc lại nhìn thấy một lá thư màu lam nhạt được gấp gọn được cất dấu phía sau bức ảnh, hiển nhiên là do cố ý được đặt ở đấy.

Diệp Mặc gỡ tờ giấy xuống rồi nhìn một chút, mặt trên tờ giấy chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủi:

- Nếu như anh đã đến rồi, nếu như anh còn nhớ rõ tôi và Đình Đình, thì anh có thể đọc lá thư này. Vân Băng lưu bút!

Không có tên người nhận, không có ai biết đây là Vân Băng viết cho ai. Chỉ là bên trong lá thư còn có một hàng chữ nhỏ:

"Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão. Hận bất sinh đồng thì, nhật nhật dữ quân hảo. . . "

Diệp Mặc cầm tờ giấy này đứng lặng một lúc lâu, rồi thở dài một tiếng. Phần cảm tình này của Vân Băng, thì hắn không có cách nào hoàn lại cả, thậm chí ngay cả Vân Băng thì hiện tại hắn cũng không tìm được.

Bức ảnh và lá thư Diệp Mặc đều thu vào trong nhẫn của mình, sau đó lại lấy ra một trận bàn tẩy bụi bặm đặt ở trong phòng của Vân Băng.

Khi Diệp Mặc lại một lần nữa rời khỏi Ninh Hải, thì hắn biết rằng, chuyện ở nơi này đã không còn quan hệ với hắn nữa rồi, vì hiện tại hắn đã muốn rời khỏi Địa Cầu, đi đại lục Lạc Nguyệt, tại Mặc Nguyệt Chi Thành vẫn còn đang có nhiều người chờ đợi hắn.

Mấy phút sau, Diệp Mặc đã xuất hiện ở sâu bên trong sa mạc Taklimakan. Sở dĩ hắn tới đây, là vì nơi này hoang vắng, không có người ở, thích hợp để khởi động trận bàn phá không. Thứ hai chính là vì nơi này thì hắn đã đi qua vài lần rồi, nên có chút quen thuộc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1389

Muốn Đi Là Đi Sao?

Một nghìn viên linh thạch cực phẩm được Diệp Mặc hợp thành một Tụ Linh trận, phá không trận bàn cần một lượng linh khí không nhiều lắm, nhưng Diệp Mặc vì phòng bất trắc, còn dùng một viên linh thạch cực phẩm bố trí một Tụ Linh trận, hắn chỉ có một cơ hội, cho nên cần phải nắm chắc nó.

Hắn biết một nghìn viên linh thạch cực phẩm này sau khi khởi động trận bàn phá không xong, chắc chắn cũng không dùng hết, thậm chí cũng không dùng đến 1/100. Nhưng hắn cũng không xót chút nào, một khi trận bàn phá không bị hỏng rồi, không được khởi động, hắn sẽ vô cùng hối hận.

Vần phần sau này ai có thể lấy được những linh thạch không dùng hết này, thì đó lại là tạo hóa dành cho người đó. Nhưng linh thạch này, cho dù không hấp thụ, đeo lên người, cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Sau khi bố trí những thứ này xong, Diệp Mặc lại lấy ra trận bàn phá không Ngư Dược Long Môn. Sau khi Bát Quái Âm Dương Ngư đó đặt cùng với Long Môn bàn, lập tức khớp lại. Diệp Mặc đặt trận bàn phá không vào bàn tay, bắt đầu rót chân nguyên vào, trận bàn phá không nhanh chóng bị kích thích thoát khỏi bàn tay Diệp Mặc, bắt đầu xoáy tròn xung quanh Diệp Mặc.

Lúc mới bắt đầu còn rất chậm, nhưng sau đó sau khi hấp thụ được linh khí trong Tụ Linh trận mà Diệp Mặc bố trí, trận bàn đó xoay chuyển càng nhanh. Đến cuối cùng càng lúc càng nhanh, một lát sau, bóng dáng mờ nhạt đã bao bọc Diệp Mặc lại, từ bên ngoài cũng không nhìn rõ thân hình Diệp Mặc nữa.

Sau một tuần nhan, trận bàn đó lập tức phát ra những âm thanh phá không, bóng đen bị bao bọc kia mang theo một đường ánh sáng nhìn không ra, biến mất trong không trung. Còn Diệp Mặc thì sau tiếng phá không đó cũng biến mất ngay tại chỗ, chỉ có tàn tích Long Môn bàn trên cát cho thấy nơi này đã có người phá không rời đi.

Trong nháy mắt đường ánh sáng phá không kia, Diệp Mặc cũng biết trận bàn phá không Ngư Dược Long Môn cũng đã có tác dụng rồi, đồng thời cũng biết, cho dù hắn không dùng linh thạch cực phẩm bố trí Tụ Linh trận, thì trận bàn phá không này cũng có tác dụng như vậy. Nhưng những thứ này Diệp Mặc cũng không để ý đến nữa, cái mà hắn để ý chính là mình trong phá không này có thể bắt được một tia huyền ảo nào trong đó hay không, lại hiểu rõ hơn chút về phá không.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết hắn đánh giá cao mình rồi, cho dù hắn có thần thức mạnh, cũng dần có chút choáng váng, căn bản không thể nào dùng thần thức quan sát tình hình xung quanh được, nếu như là người bình thường, đoán chừng sớm đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Thình thịch một tiếng, Diệp Mặc hoàn toàn bị chấn tỉnh, hắn mở mắt, lại phát hiện ra mình đang trên một đảo san hô.

Vô Tâm Hải? Diệp Mặc nghi ngờ nhìn bốn phía, lập tức vui mừng, hắn biết, nơi này chính xác là Vô Tâm Hải, hắn quay về thật rồi. Trận bàn phá không không chuyển hắn đến một đại lục nào khác, mà lại chính là Vô Tâm Hải. Nhưng trận bàn phá không Ngư Dược Long Môn này chắc hẳn có chút vấn đề gì đó, nếu không, cũng sẽ không rơi xuống Vô Tâm Hải được.

Dù sao không phải ai cũng có thể từ Vô Tâm Hải mà an toàn rời đi. Nhưng Diệp Mặc cũng không để ý, hắn cũng không sợ. Hắn còn có một pháp bảo phi thuyền cướp được từ tay Âm Tự, tốc độ của phi thuyền đó chỉ kém hơn Thanh Nguyệt một chút thôi. Với tu vi bây giờ của hắn, dùng pháp bảo phi thuyền này quay về Mặc Nguyệt Chi Thành ở Nam An châu, hoàn toàn là có thể.

Diệp Mặc đứng trên đảo san hô thở dài, bây giờ chỉ cần xác định khoảng cách của hắn tới Nam An châu bao xa là có thể rồi. Bất luận hắn ở nơi nào trên Vô Tâm Hải, chỉ cần hắn ở đại lục Lạc Nguyệt, trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành cũng không phải là vấn đề.

Diệp Mặc lấy la bàn hải tiêu ra, muốn cẩn thận nhìn một chút nơi này rốt cục là nơi nào trên Vô Tâm Hải. Một nơi cách trước mặt hắn khoảng mấy nghìn dặm có một dao động chân nguyên cực kỳ cường hãn.

Có người đánh nhau? Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét ra ngoài, rất nhanh hắn phát hiện ra nơi đó có ba người đang đánh nhau, mà khiến hắn không nói được câu nào chính là ba người này hắn đều biết.

Thật ra nói là đánh nhau, cũng không bằng nói một gã tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu và một gã tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín cùng chặn đường một nữ tu Hóa Chân tầng thứ tư. Nhưng nữ tu này mặc dù tu vi rất thấp, nhưng lại cực kỳ cường hãn, mấy lần xông ra khỏi vòng vây của hai người kia, hơn nữa lại có rất nhiều thủ đoạn. Lúc ấy Diệp Mặc cũng không để ý, hắn cứu Diệu Huệ Trân cũng không phải vì bản thân. Tình hình lúc đó nếu như hắn không cứu cô ta, thì người này cũng sẽ không để cho hắn đi. Bất đắc dĩ, hắn đành phải thống nhất với Diệu Huệ Trân. May mà người con gái này người cũng coi như là giữ lời hứa, hắn sau khi cứu cô ấy xong, cũng không tấn công lại mình cướp dược viên, thậm chí người con gái này còn nhắc nhở mình chút.

Chẳng qua lúc này cho dù là Diệu Huệ Trân bản lĩnh thông thiên, cũng chỉ là Hóa Chân tầng thứ tư, dưới sự tấn công của Hóa Chân tầng thứ sáu và Hóa Chân tầng thứ chín, cũng đã vết thương chồng chất rồi.

Diệp Mặc cũng không định đến vũng nước đục đó nữa, hắn vừa chuẩn bị rời khỏi nơi này, đổi một nơi khác để quan sát la bàn hải tiêu, lại phát hiện Diệu Huệ Trân không ngờ lại phi độn về phía hắn. Diệp Mặc lập tức biết, thần thức của Diệu Huệ Trân cũng đã quét được hắn, hơn nữa còn muốn lợi dụng hắn.

Sau khi hiểu được điều này Diệp Mặc trong lòng thầm mắng, người con gái này thề cũng giống như cô lột quần áo ra vậy, căn bản cũng quên mất lúc đầu coi mình là ân nhân rồi.

Diệp Mặc lại ẩn giấu tu vi của mình lần nữa, hắn chỉ sợ phiền phức, bây giờ hắn cũng không sợ mấy tu sĩ Hóa Chân trước mặt này.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, Diệu Huệ Trân và hai tu sĩ Hóa Chân kia trong nháy mắt đã tới đảo san hô mà Diệp Mặc đang đứng.

- Là anh?

Vượt khỏi dự liệu của mấy người chính là, ba tu sĩ Hóa Chân vừa mới đến đảo san hô này đã đồng thanh hai từ. Diệu Huệ Trân sau khi nói hai từ đó, lập tức nhíu mày.

Còn hai người còn lại sau khi nói xong, vẻ mặt lộ vẻ hết sức kinh ngạc vui mừng.

- Tôi tìm anh lâu rồi, hôm nay không ngờ lại gặp lại anh lần nữa. Quá tốt, quá tốt rồi. Tôi tên Lãm Kỳ Duyệt, đảo chủ đảo Tự Thiên.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, sớm đã quên mất tiêu Diệu Huệ Trân rồi. Trong mắt gã, Diệp Mặc mới là bảo vật vô giá thực sự.

Đan vương Thiên cấp thất phẩm đấy, thậm chí cũng sắp thành đan vương Thiên cấp bát phẩm nữa, trong Vô Tâm Hải còn có người hấp dẫn hơn người này sao? Chỉ cần Đan vương trước mặt này, đảo Tự Thiên của gã cũng tung hoành vô địch rồi.

- Tôi là Hoàng Thất của đảo Di Lâm.

Một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu khác lại vui mừng hớn hở tự giới thiệu. Nếu là tu sĩ cấp thấp, Hoàng Thất y sớm đã một cước đá ra ngoài rồi, nhưng Diệp Mặc không phải là tu sĩ bình thường. Người ta là đan vương, lại là đan

vương cao cấp.

- Hóa ra là Lãm đảo chủ và Hoàng đảo chủ, không ngờ lại gặp lại nhanh như vậy.

Giọng điệu Diệp Mặc có chút bình thản ôm quyền nói. Lúc này hắn khát vọng nhất chính là sớm một chút quay về Nam An châu. Nhưng có thể gặp hai người này cũng tốt, đợi chút nữa thuận tiện hỏi chút là được.

Diệu Huệ Trân phát hiện mình không ngờ trở thành nhân vật phụ, lập tức kinh dị không ngừng. Cô cũng biết Diệp Mặc, nên cũng không tiếp tục chạy trốn nữa.

Diệp Mặc lại nói với Diệu Huệ Trân:

- Diệu đại tỷ, chúng ta cũng chưa được bao lâu cũng đã lại gặp nhau rồi, đúng là có duyên đấy.

Diệu Huệ Trân còn chưa kịp nói gì, thì Lãm Kỳ Duyệt lại cười ha hả nói:

- Hóa ra chị Diệu cũng là bạn của Diệp đan vương, vậy thì cũng là bạn của chúng tôi, lúc trước đã đắc tội rồi.

Cũng chỉ trong chốc lát, Diệu Huệ Trân mới phát hiện ra cô từ chỗ bị truy sát lại trở thành bạn bè. Diệp Mặc mặc dù ẩn giấu tu vi của mình, có thể nói Diệu Huệ Trân lại biết Diệp Mặc chỉ có là tu vi Thừa Đỉnh tầng thứ hai. Bây giờ nghe thấy hai người này nói Diệp Mặc là một đan vương, vẻ mặt nhất thời khác đi. Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể là một đan vương được?

- Nơi này cũng không cách đảo Tự Thiên của tôi xa là mấy, Diệp Đan Vương bây giờ cũng tôi đến đảo Tự Thiên chơi đi. Đảo của tôi mặc dù đơn sơ, nhưng cũng sẽ không thất lễ với Diệp đan vương. Cũng may Hoàng Thất đảo chủ cũng ở đây, vậy thì chúng ta cùng ăn mừng một bữa, ha ha, không đi không được đâu đấy.

Lãm Kỳ Duyệt thuận tiện nói một câu đặt Diệu Huệ Trân sang một bên, cũng không quan tâm đến nữa, mà lại chuyển sự chú ý sang Diệp Mặc.

Hoàng Thất đang trong lúc lo lắng, nghe thấy Lãm Kỳ Duyệt nói vậy, lập tức yên tâm. Ý tứ của Lãm Kỳ Duyệt rõ ràng là người thấy cũng có phần, Diệp Mặc mang đến lợi ích lớn đối với đảo Di Lâm của y cũng có một phần.

Diệu Huệ Trân mặc dù vẫn bị nhốt trong Lạc Hồn Khư, nhưng cô cũng coi là một lão yêu quái rồi. Lãm Kỳ Duyệt chỉ với vài câu nói đơn giản, đặc biệt là sự uy hiếp của câu cuối cùng "không đi không được", khiến cô hoàn toàn hiểu ra. Hóa ra Diệp Mặc là một Đan Vương. Bây giờ Lãm Kỳ Duyệt và Hoàng Thất thấy Đan vương này, rõ ràng sẽ không buông tha. Bọn họ nói rất khách sáo, trên thực tế cũng muốn dẫn Diệp Mặc đi.

Sau khi hiểu được điều này, Diệu Huệ Trân lập tức đau đầu. Ban đầu cô thề, muốn coi Diệp Mặc thành ân nhân cứu mạng. Nhưng bây giờ mạng mình còn khó bảo toàn được, muốn giữ được Diệp Mặc rõ ràng là không thể nào.

Nhưng nếu như không giúp, lời thề của cô cũng vô cùng ác độc, bị sét đánh chết, cái đó khác gì chặt đứt đường sống của mình. Nghĩ tới đây, Diệu Huệ Trân bỗng nhiên hối hận, cô hối hận vì nhìn thấy bên này có người, liền bay qua đây.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện, không thể cùng các anh đến hàn đảo đơn sơ đó được rồi.

Lãm Kỳ Duyệt nói đảo của mình đơn sơ, đó là khách khí hạ mình xuống, làm gì có người khách nào cũng nói vậy? Huống chi lời của y còn mang ý tứ uy hiếp, Diệp đan vương này quả thực quá kiêu ngạo rồi, Lãm Kỳ Duyệt sắc mặt lập tức trầm xuống.

Nhìn thấy sắc mặt Lãm Kỳ Duyệt trở nên trầm xuống, không đợi Lãm

Kỳ Duyệt nói, Hoàng Thất bỗng nhiên giơ chân nguyên đại thủ ra hướng về phía Diệp Mặc bắt lấy, lạnh giọng nói:

- Không đi cũng không phải do anh quyết định.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, khí thế toàn thân tăng vọt, Vực hoàn toàn được mở rộng, chân nguyên đại thủ của Hoàng Thất vẫn còn chưa bắt được Diệp Mặc, bỗng nhiên biến mất không còn. Ngay lập tức Hoàng Thất cảm thấy toàn thân mình dường như bị trói buộc lại, di động cũng trở nên khó khăn hơn.

- Vực hoàn mĩ…

Hoàng Thất kinh ngạc điên cuồng hét lên, ngay lập tức vận chuyển chân nguyên toàn thân mình để thoát khỏi Vực của Diệp Mặc.

Thoát được Vực rồi, nhưng vì khi bắt đầu khinh địch, y cũng không còn cơ hội phóng ra pháp bảo nữa. Một đường tím hồng hiện lên, thân người Hoàng Thất bị chia làm hai nửa, máu tươi phun ra, một đường nguyên thần bị đại thủ chân nguyên của Diệp Mặc vo thành tro bụi.

Một chiêu, chỉ có một chiêu mà Hoàng Thất đã bị Diệp Mặc tiêu diệt rồi. Cho dù Hoàng Thất có khinh địch, cũng là một tu sĩ Hóa Chân trung kỳ. Lãm Kỳ Duyệt vừa nãy sắc mặt trầm xuống ngay lập tức lại trở nên khó coi, còn Diệu Huệ Trân lại càng kinh hãi một câu cũng không nói ra được.

Lãm Kỳ Duyệt lập tức hiểu Diệp Mặc tuyệt đối là một tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa còn là tu sĩ Hóa Chân đỉnh cấp tu vi thông thiên nữa, tu vi lần trước của hắn chắc chắn là ẩn giấu, giống như lần này căn bản cũng không nhìn ra tu vi của hắn được.

Hoàng Thất là khinh địch rồi, nhưng vừa rồi khí thế một đao của Diệp Mặc đã giết chết y, Lãm Kỳ Duyệt phỏng chừng cho dù mình cũng chưa chắc đã là đối thủ của Diệp Mặc. Tu sĩ Hóa Chân lợi hại như này, hơn nữa lại là Đan vương cao cấp, Lãm Kỳ Duyệt căn bản cũng không muốn đối địch

với hắn. Chỉ có điều trong lòng lại suy nghĩ, Lãm Kỳ Duyệt liền đưa ra quyết định, gã ngượng ngùng cười, sau đó lại ôm quyền nói:

- Nếu Diệp đan vương không muốn dến hàn đảo, vậy thì Lãm Kỳ Duyệt xin caó từ trước.

Nói xong Lãm Kỳ Duyệt liền muốn rời đi, thân thủ kinh khủng của Diệp Mặc khiến gã không muốn ở lại phút giây nào.

Nhưng Diệp Mặc lại thản nhiên nói:

- Lãm đảo chủ thật quá tự do nhỉ, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1390

Tôi Chính Là Muốn Giữ Anh Lại

Diệp Mặc nói xong câu này, thu hồi lại nhẫn trữ vật của Hoàng Thất, sau đó lại gõ gõ Tử Đao trong tay mình, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Lãm Kỳ Duyệt nói, dường như chỉ cần Lãm Kỳ Duyệt kia phản kháng lại, thì hắn liền ra tay.

Lãm Kỳ Duyệt sắc mặt có chút thay đổi, mặc dù gã biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nhưng những lời này của Diệp Mặc lại có chút khi dễ người khác rồi. Dù gì gã cũng là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín, không ngờ đến đi cũng bị hạn chế, điều này thật quá đáng.

Mà tức hơn lại không phải là câu nói của Diệp Mặc, mà là thái độ của hắn, đây quả thực là nhìn chằm chằm uy hiếp gã.

Diệu Huệ Trân đứng một bên cũng từ sự kinh hãi vừa nãy phản ứng lại, niên đại của cô bây giờ cũng không xa với của Lãm Kỳ Duyệt và Diệp Mặc kia là mấy, mặc dù không thể nói là tu sĩ thượng cổ, nhưng cũng đã trải qua bao nhiêu năm tháng. Nhưng cô cũng chưa từng gặp tu sĩ nào trẻ tuổi như vậy mà lại có khí phách như Diệp Mặc đây, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín trước mặt hắn muốn đi cũng không được, cho dù ở thời đại của các cô, cũng không phải là chuyện bất khả tư nghị.

Cho dù có tu sĩ dám nói những lời này, cũng đều là đại năng trong các đại năng, có mấy ai trẻ tuổi như Diệp Mặc này đâu? Cô trong lòng lại kinh hãi, đồng thời cũng thầm không hiểu. Vì cô cũng đã từng giao đấu với Diệp Mặc, lúc đó Diệp Mặc mới là Thừa Đỉnh tầng thứ hai, hơn nữa chính xác là Thừa Đỉnh tầng thứ hai, tại sao trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hắn đã có thể lên đến Hóa Chân rồi? Thậm chí mình còn không nhìn ra tu vi của hắn

nữa?

- Những lời này của Diệp đan vương, chẳng lẽ còn muốn giữ lại Lãm Kỳ Duyệt tôi hay sao?

Lãm Kỳ Duyệt nói xong, khí thế toàn thân cũng hoàn toàn bộc phát ra, không gian xung quanh dưới khí thế của gã thậm chí có thể dùng thần thức quét được một số rung động.

Diệp Mặc lạnh lùng cười một tiếng, khí thế của Lãm Kỳ Duyệt mặc dù kinh người, nhưng Vực lại quá kém, nói khó nghe một chút, cũng chỉ là con hổ giấy mặt ngoài mà thôi. Diệp Mặc chắc rằng, nếu Âm Tự và Lãm Kỳ Duyệt đối đầu nhau, Lãm Kỳ Duyệt nếu như không trốn, căn bản cũng không được bao lâu sẽ bị Âm Tự giết chết.

- Anh nói đúng rồi, tôi chính là muốn giữ lại anh, anh làm gì được nào?

Diệp Mặc căn bản cũng không phí nhiều lời. Hắn không thích rắc rối, cho nên không lằng nhằng. Nhưng ai mà chọc giận đến hắn, thì hắn cũng sẽ không cam chịu bớt đi một chuyện.

- Anh….

Lãm Kỳ Duyệt sắc mặt đỏ bừng, câu gã vừa nói xong, cộng thêm khí thế bộc phát, chính là muốn Diệp Mặc biết được mình chính là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín. Sau đó khiến Diệp Mặc có chút kiêng kị với gã, đợi Diệp Mặc kiêng kị gã rồi. Thì sẽ tiện bảo hắn vứt ra ít đồ bồi thường, gã cũng nhường một bước để được đi mà thôi.

Nhưng khiến Lãm Kỳ Duyệt không ngờ được chính là, Diệp Mặc không ngờ lại không bị ảnh hưởng bởi khí thế của gã chút nào, thậm chí nói chuyện cũng không khách khí. Điều nãy khiến gã làm sao có thể chịu được?

Lãm Kỳ Duyệt lại không nói gì, giơ một tay lên, một đường ánh sáng màu vàng kim xoay quanh người gã, cuối cùng rơi vào tay gã.

Diệp Mặc cũng đã thấy rất rõ, điều là một đôi tử mẫu Long Phương Hoàn, chỉ là song hoàn giao nhau, thoạt nhìn giống như một vậy. Đây còn là một pháp bảo tấn công chân khí cực phẩm.

Đôi tử mẫu Long Phượng Hoàn vừa bị phóng ra, liền mang một hoàn ảnh bên người Lãm Kỳ Duyệt, những hoàn ảnh đó từng vòng từng vòng nối tiếp nhau. Cho dù vẫn chưa tấn công, nhưng quy luật quay vòng này và dao động chân nguyên, Diệu Huệ Trân đứng bên cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Cô lúc trước cũng đã từng chứng kiến cặp Long Phượng Hoàn này của Lãm Kỳ Duyệt rồi, biết được sự lợi hại của nó. Nhưng lúc trước cô liều mạng thoát thân, mỗi lần đều cũng kích phát tiềm lực của mình. Lúc này bình tĩnh lại, đứng một bên nhìn, mới biết mình có thể chạy thoát được khỏi từ tay Lãm Kỳ Duyệt quả thực quá may mắn.

Đôi Long Phượng Hoàn cũng chưa tấn công, nhưng cũng đã phát ra những âm thanh ong ong trong không trung, khí thế đó khiến người ta cảm thấy một khi bị hoàn ảnh này vây lấy, sẽ biến thành hư vô ngay lập tức.

Lãm Kỳ Duyệt sau khi phóng pháp bảo của mình ra cũng chưa vội ra tay, mà lại lạnh lùng nhìn Diệp Mặc, ý tứ cũng rất rõ, muốn đánh tôi cũng không sợ anh.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, tầm mắt của hắn bây giờ không như ngày trước nữa rồi, hắn đến những người ngoan cố như Tác An Sơn, Thạch Đạp cũng đã giao đấu qua rồi, chỉ là một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín bình thường quả thực hắn cũng không để ý.

Không đợi Lãm Kỳ Duyệt nói chuyện, Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã được phóng ra, chiêu đầu tiên chính là Huyễn Vân Hoa Sơn đao, chỉ với một chiêu này có thể khiến Diệp Mặc cảm thấy khoan khoái, từ sau khi tiến vào Vết nứt hư không, hắn cũng chưa được đánh trận nào khoái chí cả, bây giờ nếu như Lãm Kỳ Duyệt tìm đến rồi, thì hắn đương nhiên cũng không buông tha.

Lãm Kỳ Duyệt không ngờ Diệp Mặc lại nói đánh là đánh, căn bản không kịp suy nghĩ gì, Long Phượng Hoàn cũng đã toàn lực đánh tới.

Vô số hoàn ảnh màu vàng kim trùng trùng điệp điệp kết hợp lại lập tức căng phồng lên, hai đường ánh sáng tròn màu vàng kim cao gần trăm trượng vây lấy Tử Đao của Diệp Mặc, đồng thời vô số vòng tròn ánh sáng màu vàng kim nhỏ kết hợp lại với nhau hóa thành một trụ tròn màu vàng kim, muốn từ trong hai đường vòng tròn màu vàng kim lớn tấn công Diệp Mặc.

Một sức nóng cực kinh khủng truyền đến, hai đường vòng tròn màu vàng kim cao gần trăm trượng không ngờ lại dẫn theo lực hút cực lớn, Diệp Mặc thậm chí cảm thấy Tử Đao trong tay mình sắp bị vòng tròn ánh sáng màu vàng kim của Long Phượng Hoàn kia hút lấy.

Hóa Chân tầng thứ chín, cho dù là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín bình thường so với Hóa Chân trung kỳ cũng mạnh hơn nhiều lần. Diệp Mặc cũng không sợ hãi, thậm chí còn cười lạnh một tiếng, khí thế lại bộc phát, chân nguyên bắt đầu dao động, không gian xung quanh thậm chí muốn ngưng đọng lại.

Lãm Kỳ Duyệt cảm nhận được đôi Long Phượng Hoàn kia bắt đầu chậm lại, hơn nữa khi vòng tròn màu vàng kim của tử mẫu chủ hoàn kia càng lúc càng nhỏ lại, sắc mặt lập tức đại biến. Lúc trước gã còn nghi ngờ những gì Hoàng Thất nói, cho dù Diệp Mặc là tu sĩ Hóa Chân đại năng, cũng không thể nào lại làm cho Vực của mình hoàn thiện được.

Đại lục Lạc Nguyệt từ trước tới nay có rất nhiều tu sĩ Hóa Chân, nhưng có mấy người hoàn thiện được Vực của mình chứ? Nhưng bây giờ gã tin rồi, Diệp Mặc đã hoàn thiện được Vực của mình thật rồi, đôi Long Phượng Hoàn của gã đã bị áp chế. Nếu gã không thể trong thời gian ngắn thoát khỏi Vực của Diệp Mặc, thì Long Phượng Hoàn cũng sắp bị áp chế hoàn toàn rồi.

Một khi pháp bảo của mình bị áp chế, thì gã cũng gặp nguy hiểm, huống chi gã phá đi Vực của đối phương cũng cần phải có thời gian?

Lãm Kỳ Duyệt thậm chí cũng không nghĩ ngợi gì, bắt đầu thiêu đốt tinh huyết của mình, khi Long Phượng Hoàn của gã thả lỏng, gã cũng nhẹ nhõm, đồng thời cũng muốn rút lui.

Ầm…

Không đợi Lãm Kỳ Duyệt rút lui, Tử Đao đã xông đến đôi Long Phượng Hoàn, một âm thanh kinh thiên động địa truyền đến, hoàn ảnh văng khắp nơi. Hoàn ảnh nhỏ màu vàng km còn chưa hợp thành hoàn trụ thì lại mau chóng phân tán ra, cũng giống như đôi Long Phượng Hoàn, phân tán ra tứ phía.

Còn đường hồng tím thì lại không hoàn toàn bị hoàn ảnh phá tan, mà lại phá vỡ hoàn ảnh, đường màu tím phá vỡ hoàn ảnh đó xoẹt từ ngực Lãm Kỳ Duyệt xoẹt xuống. Lãm Kỳ Duyệt vì mạnh mẽ phá Vực của Diệp Mặc, lúc này không ngờ lại không thể nào thoát được tàn ảnh của đường hồng tím kia.

Một âm thanh xé rách vang lên, hộ giáp chân khí trước ngực Lãm Kỳ Duyệt trực tiếp bị phá vỡ hoàn toàn, mang theo một vệt máu.

Lãm Kỳ Duyệt đồng thời nhận lấy sự cắn trả của chân nguyên, điên cuồng phun ra một ngụm máu bay ra vài mét. Giữa đường, gã liền nuốt một viên đan dược, không đợi Diệp Mặc tiếp tục truy sát liền hét to:

- Diệp đan vương, Lãm mỗ nhận thua, đã đắc tội xin được tha thứ.

Diệp Mặc cũng không truy sát theo tên Lãm Kỳ Duyệt kia nữa, mặc dù một đao của hắn đã khiến Lãm Kỳ Duyệt bay ra xa nôn ra máu, thực ra còn phá vỡ được áo giáp của Lãm Kỳ Duyệt, nhìn thấy cả da thịt. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, vết thương của Lãm Kỳ Duyệt cũng không nặng, nếu như hắn toàn lực đánh, muốn giết Lãm Kỳ Duyệt là có thể, nhưng lại có chút phiền phức.

Quan trọng là đôi Long Phượng Hoàn của Lãm Kỳ Duyệt kia cũng có chút cổ quái, Diệp Mặc cho rằng Lãm Kỳ Duyệt cũng chưa phát huy được

hết uy lực của đôi Long Phượng Hoàn kia, thậm chí đến một nửa cũng chưa phát huy ra. Hắn không biết là Lãm Kỳ Duyệt vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa được đôi Long Phượng Hoàn, hay là vì Lãm Kỳ Duyệt còn chưa ra hết lực.

Bất luận thế nào, nếu như Lãm Kỳ Duyệt muốn lấy Long Phượng Hoàn ra bồi thường, tha cho tên Lãm Kỳ Duyệt này cũng chẳng có gì. Dù sao hắn bây giờ cái quan trọng nhất không phải là đối nghịch với tên đảo chủ Lãm Kỳ Duyệt này, mà là nhanh chóng quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, đó mới là chuyện hắn phải làm.

Thấy Diệp Mặc không tiếp tục đuổi theo, Lãm Kỳ Duyệt thở phào nhẹ nhõm, gã không ngờ có thể chạy thoát trước mặt Diệp Mặc. Nếu như gã có thể chạy được, Diệp Mặc cũng sẽ không tùy ý như vậy.

Trong lòng gã cũng thầm hận Diệp Mặc, anh nói anh là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh cấp, không có chuyện gì thì anh giả làm tu sĩ cấp thấp làm gì? Nếu như sớm biết Diệp Mặc là tu sĩ Hóa Chân đỉnh cấp, gã làm gì còn dám đối nghịch với Diệp Mặc. Gã cho dù có muốn mời Diệp Mặc luyện đan, cũng phải kết giao với Diệp Mặc, sau đó lấy thành ý của mình ra.

Lãm Kỳ Duyệt cũng không biết, gã thật sự đổ oan Diệp Mặc rồi, lần trước khi Diệp Mặc gặp gã, đúng là tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai, cũng không phải là cao thủ tu sĩ Hóa Chân gì.

Diệu Huệ Trân khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, đồng thời trong lòng thầm nhủ may mắn mình vừa rồi lại không chạy trốn. Cô không ngờ Diệp Mặc lại nghịch thiên đến bước này, sự lợi hại của Lãm Kỳ Duyệt đương nhiên cô biết, nếu không phải mình một lòng muốn chạy trốn, hơn nữa có mấy bí pháp chạy trốn thượng cổ, cô sớm đã bị người ta tiêu diệt mấy lần rồi.

Nhưng tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín như này, trước mặt Diệp Mặc trong chốc lát đã bị trọng thương rồi, thậm trí trực tiếp nhận thua. Phải biết rằng tu sĩ đều có sự tôn nghiêm, nhận thua đồng nghĩa với việc hạ thấp mình so với đối phương.

Diệp Mặc cũng không biết cách nghĩ của Diệu Huệ Trân, hắn ngó chừng Lãm Kỳ Duyệt, muốn biết lần này Lãm Kỳ Duyệt muốn đưa cho hắn thứ gì.

Lãm Kỳ Duyệt do dự hồi lâu, lấy ra một hộp ngọc đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp đan vương, anh là một đan vương, chỗ này tôi vừa vặn có một gốc Tủy Nguyên Cô cấp chín, bây giờ mượn hoa hiến Phật, tặng cho Diệp đan vương đấy.

Diệp Mặc nghe thấy Tủy Nguyên Cô, sắc mặt nhất thời trầm xuống, Tủy Nguyên Cô là linh thảo luyện chế Chân Tủy đan, phải nói cũng là vô cùng quý giá trong Vô Tâm Hải này. Thực ra bất kỳ linh thảo nào, chỉ cần có thể đạt được cấp chín, cũng là thứ vô cùng quý giá, Tủy Nguyên Cô đương nhiên không ngoại lệ.

Nhưng Diệp Mặc căn bản cũng không coi thứ này ra gì, trong thế giới trang vàng của hắn Tủy Nguyên Cô có cả một đống lớn, đều là do tam thần chủ Giao Hoán Chấn năm đó tặng cho hắn, hắn làm sao có thể coi trọng một gốc Tủy Nguyên Cô mà Lãm Kỳ Duyệt tặng cho hắn được?

Lãm Kỳ Duyệt thấy Diệp Mặc sắc mặt biến sắc, lập tức biết không ổn, không đợi gã nói gì, khí thế thân người Diệp Mặc lại lập tức tăng vọt. Lãm Kỳ Duyệt nhìn thấy trong lòng lại càng kinh hãi, loại khí thế này so với vừa nãy đánh nhau với mình, còn bá đạo hơn rất nhiều. Chẳng lẽ Diệp Mặc vừa nãy ra tay, lại chưa dốc hết sức ra sao?

Nghĩ tới đây, Lãm Kỳ Duyệt làm gì còn dám do dự, vội vàng lấy ra một hộp ngọc màu xanh nói:

- Trong này còn có một thứ, chỉ có điều không biết Diệp đan vương có hứng thú với nó không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1391

Dưỡng Thần Tuyền, Hóa Thần Châu

Diệp Mặc nhận lấy hộp ngọc trực tiếp mở ra, lập tức hắn nhìn thấy bên trong hộp ngọc không ngờ lại là một mồi lửa kỳ dị, địa hỏa Long Tâm Viêm xếp thứ mười sáu trong giới Tu chân. Loại mồi lửa kì dị như Long Tâm Viêm này mặc dù xếp thứ mười sáu, nhưng cũng cực kỳ quý hiếm, vì Long Tâm Viêm là do long đan hóa thành, đối với yêu thú có tính long mà nói thì là thứ tốt hơn nhiều so với thiên hỏa.

Nhìn thấy Long Tâm Viêm, trong lòng Diệp Mặc tất nhiên mừng rỡ, thứ này mới là thứ mà hắn thích. Cho dù hắn không dùng đến, nhưng bên cạnh hắn có người dùng được. Hắn không ngờ mình lại ra ngoài đi dạo một chút, lại có thêm hai mồi lửa kỳ dị nữa, hơn nữa cấp bậc cũng không thấp.

Lãm Kỳ Duyệt thấy Diệp Mặc nhận Long Tâm Viêm, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thay vào đó lại vô cùng đau xót. Mồi lửa kỳ dị khó mà có được như này, lại vì một chuyện không đâu vào đâu mà lại mất đi. Lúc đầu gã lấy được Long Tâm Viêm, cũng tốn không ít công sức.

Lãm Kỳ Duyệt trong phút này không muốn đứng ở đây nữa, gã lại ngượng ngùng cười, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan vương, nếu như vậy, vậy thì Lãm mỗ xin cáo từ trước.

Đồ tới tay rồi, còn là thứ mình tương đối hài lòng nữa, bây giờ Lãm Kỳ Duyệt muốn đi, Diệp Mặc lập tức gật đầu, vừa định nói anh đi đi, thì lại nghe thấy giọng Diệu Huệ Trân bên cạnh nói:

- Đợi chút.

Lãm Kỳ Duyệt mặc dù không coi Diệu Huệ Trân ra gì, nhưng gã cũng không thể không nhìn sắc mặt của Diệp Mặc mà hành sự, chỉ có thể tạm thời ở lại, nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng nghi ngờ nhìn Diệu Huệ Trân, Diệu Huệ Trân mặc dù cũng nhiều tuổi rồi, nhưng Diệp Mặc khẳng định cô cũng không phải là đối thủ của Lãm Kỳ Duyệt, cô gọi Lãm Kỳ Duyệt ở lại là có ý gì?

Diệu Huệ Trân cũng không nhìn Lãm Kỳ Duyệt nói, mà lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, lúc trước Lãm Kỳ Duyệt và tên Hoàng Thất kia truy sát tôi, là vì tôi phát hiện ra một bí mật lớn, nên bọn họ muốn giết người diệt khẩu.

Lãm Kỳ Duyệt sắc mặt biến sắc, nhưng gã lại phản ứng rất nhanh, lập tức nói với Diệp Mặc:

- Đó không phải là bí mật gì cả, chỉ là dưới Lạc Hồn Khư phát hiện ra mấy linh mạch bị phong ấn mà thôi.

Diệp Mặc nghe thấy linh mạch, liền hết hứng luôn, trong thế giới trang vàng của hắn còn có vài chục đoạn linh mạch cực phẩm. Vào lúc này, mấy đoạn linh mạch đó hắn qủa thực không muốn tốn thời gian đi lấy nó. Nếu như là lúc khác, hắn cũng muốn đi một chuyến.

Diệu Huệ Trân hừ lạnh một tiếng nói:

- Dưới đó tuyệt đối không phải mấy đoạn linh mạch, mà là một đoạn Dưỡng Thần Tuyền, mấy đoạn linh mạch kia chỉ là vì bảo vệ cho Dưỡng Thần Tuyền đó mà thôi.

Diệp Mặc nghe thấy Dưỡng Thần Tuyền mấy chữ này trong lòng lập tức run lên, là một Đan vương cửu phẩm làm sao lại không biết Dưỡng Thần Tuyền?

Cái mà khó thăng cấp nhất khi tu sĩ luyện chính là thần thức, mà thần

thức bình thường theo tu vi tăng lên thì tăng rất chậm, muốn chỉ tăng một mình thần thức thôi thì cần phải có công pháp đặc biệt. Tính quan trọng của thần thức đối với tu sĩ mà nói còn quan trọng hơn cả chân nguyên, cho nên phần lớn tu sĩ đều muốn bằng mọi hình thức tăng cáấp thần thức của mình. Nhưng thần thức lại có thể dễ tăng cao được như vậy sao? Diệp Mặc có Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, thần thức mới có thể mạnh hơn nhiều so với những tu sĩ bình thường.

Trong linh vật có thể tăng cao được tu vi thần thức của mình lại càng hiếm có, cho dù Phục Thần đan của Diệp Mặc cũng chỉ có thể chữa trị thần thức, còn có thể chữa trị thần hồn mà thôi. Muốn tăng cao tu vi thần thức của mình, vậy thì cũng đừng có nghĩ đến, hoặc là có chút tăng cao, cũng căn bản không phát hiện ra được.

Nhưng Dưỡng Thần Tuyền lại là một loại linh tuyền có thể tăng thần thức. Hơn nữa lại cực kỳ hiếm hoi, nếu như dùng Dưỡng Thần Tuyền này lâu dài, hoặc là tu luyện, cho dù không có công pháp thần thức, thần thức cũng chỉ có thể nhanh hơn những tu sĩ bình thường mà thôi. Nếu như Diệp Mặc có được công pháp thần thức này, thì thần thức lại càng tăng nhanh hơn nữa.

Cho nên một khi xuất hiện Dưỡng Thần Tuyền, đó là một trận mưa máu gió tanh. Ai mà không muốn lấy được Dưỡng Thần Tuyền cơ chứ? Cho dù hai tu sĩ có tu vi tương đương nhau cùng đấu, tu sĩ có thần thức mạnh hơn cũng chiếm được ưu thế tuyệt đối. Đặc biệt đối với tu sĩ Hóa Chân mà nói, bình thường sau khi thăng lên Hóa Chân đỉnh phong rồi, rất khó có được tiến bộ, thì việc nâng cao thần thức lại càng quan trọng.

Khiến cho Diệp Mặc run sợ chính là, hắn từ Vật biết được Dưỡng Thần Tuyền có hai loại, một loại là Dưỡng Thần Tuyền tự nhiên, loại Dưỡng Thần Tuyền này là do một địa tâm linh vật cực phẩm nào đó bị linh khí thai nghén thành, một khi dùng hết liền biến mất không còn. Còn có một loại nữa chính là do Hóa Thần Châu diễn sinh ra, mà sự quý giá của Hóa Thần Châu lại càng không thể đo đếm được.

Hóa Thần Châu là một loại linh khí tinh hoa đặc biệt của trời đất đã trải qua hàng tỉ vạn năm ngưng tụ lại. Một khi Hóa Thần Châu hình thành, nếu như cung cấp đủ linh nguyên, xung quanh Hóa Thần Châu sẽ hóa thành một mảnh tuyền, đó chính là Dưỡng Thần Tuyền.

Người bình thường phát hiện ra Hóa Thần Châu cũng sẽ không mang đi, mà lại dùng linh mạch cố định Hóa Thần Châu đó lại, đồng thời cung cấp linh khí cho Hóa Thần Châu đó, để Hóa Thần Châu đó diễn sinh ra Dưỡng Thần Tuyền, cung cấp cho bản thân tu luyện.

Lãm Kỳ Duyệt nói có mấy linh mạch bị phong ấn, rất có khả năng chính là một viên Hóa Thần Châu bị đại năng phong ấn lại, sau đó đại năng đó không biết sao lại không mang Hóa Thần Châu này đi, kết quả cứ vậy để lại. Những thứ như này, Diệp Mặc làm sao có thể bỏ qua được?

Diệp Mặc có Khổ Trúc, tác dụng của Khổ Trúc nhiều không kể hết, cho dù tu luyện đến cực hạn cũng là linh căn cao cấp nhất, hơn nữa tu vi càng cao, thì càng có lợi. Nhưng tác dụng của Dưỡng Thần Tuyền trong giới Tu Chân, cũng không kém hơn Khổ Trúc chút nào.

Chỉ có điều Diệp Mặc từ trên Vật nhìn thấy, sau khi đến Tiên giới, có Hóa Thần Châu có thể lên cấp, diễn sinh ra Dưỡng Thần Tuyền lại càng cao cấp hơn. Diệp Mặc chưa từng thấy qua, cũng biết được thăng cấp đó tuyệt đối là tích lũy của vô số năm lại, thậm chí còn dài hơn rất nhiều so với tuổi thọ một đời của một tu sĩ, cho nên trông cậy và Hóa Thần Châu lên cấp, căn bản cũng không thực tế.

Nhưng bây giờ nơi này là Tu Chân giới, thứ như Hóa Thần Châu này thậm chí còn quý hơn nhiều lần so với Tiên Khuyên Hoa.

Diệp Mặc cố kìm nén khát vọng về Hóa Thần Châu trong lòng mình lại, nhìn Lãm Kỳ Duyệt lạnh nhạt nói:

- Tôi thật lòng đối đãi với Lãm đảo chủ, sao Lãm đảo chủ lại không thành tâm với tôi?

Lãm Kỳ Duyệt thấy Diệu Huệ Trân nói đến Dưỡng Thần Tuyền, trong lòng cũng kinh hãi, gã quả thực không biết trong đó có Dưỡng Thần Tuyền, Diệu Huệ Trân nói gã như vậy, đúng thật oan cho gã quá.

Gã mặc dù trong lòng kinh hãi, sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, trong lòng lại thầm mắng, anh thật lòng với tôi cái chết tiệt, nhưng gã lại không dám nói ra, đành phải kiên trì nói:

- Cái này tôi thật sự không biết, tôi và mấy người bạn nữa của tôi cùng nhìn thấy đó chỉ có vài đoạn linh mạch đã bị phong ấn, tôi cũng không thể chắc chắn đó có phải là Dưỡng Thần Tuyền hay không, nếu như anh Diệp có hứng, tôi có thể đến đó cùng anh xem sao.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Nếu anh Lãm mời, thì tôi cũng đi một chuyến, dù sao người đông thì vẫn mạnh hơn.

Lãm Kỳ Duyệt trong lòng cực hận, lòng thầm nhủ mình mời hắn khi nào, hắn đúng là loại da mặt quá dầy rồi.

Diệu Huệ Trân thấy Diệp Mặc muốn đến Lạc Hồn Khư vội nói:

- Dưỡng Thần Tuyền đó căn bản chính là do tôi phát hiện ra, tôi ở trong Lạc Hồn Khư bao nhiêu năm, từng ngóc ngách của Lạc Hồn Khư tôi nắm rất rõ. Từ rất lâu hồi trước, tôi đã cảm thấy Lạc Hồn Khư này có gì đó không bình thường, chỉ có điều lúc đó khi tôi rời khỏi Lạc Hồn Khư, thân chịu trọng thương. Lần này vết thương của tôi đã hồi phục rồi, muốn đi tìm Dưỡng Thần Tuyền. Không ngờ tôi vừa mới tìm được vị trí đại khái của Dưỡng Thần Tuyền, lại bị mấy người này phát hiện ra.

Diệu Huệ Trân nói tới đây, trong lòng lại rất bình thản, nếu như hôm nay không gặp được Diệp Mặc, thì cô đã bị giết chết rồi.

- Sau đó bọn họ sẽ giết cô diệt khẩu?

Diệp Mặc nhìn Lãm Kỳ Duyệt lạnh lùng nói một câu.

Lãm Kỳ Duyệt oan uổng, nhưng cũng không thể nói gì hơn, gã đúng là tới diệt khẩu. Nếu gã biết đó là Dưỡng Thần Tuyền, cho dù có đánh chết gã, gã cũng sẽ không tới diệt khẩu, mà cướp Dưỡng Thần Tuyền trước rồi tính tiếp.

- Nếu anh Diệp cũng đi, thì chúng ta mau đi thôi.

Lãm Kỳ Duyệt lúc này thậm chí còn nôn nóng hơn Diệp Mặc. Chẳng may mình bị diệt khẩu, Dưỡng Thần Tuyền bị người khác nhanh chân đến trước, gã mới là bi kịch. Huống chi, bản thân gã còn suýt chút nữa bị Diệp Mặc giết chết.

- Vậy thì đi thôi.

Diệp Mặc cũng lo lắng Hóa Thần Châu rơi vào tay người khác, thứ này hắn nhất định phải có được.

Thấy Diệp Mặc phóng ra một phi thuyền màu xám đen, Lãm Kỳ Duyệt mắt như muốn nhảy ra ngoài, may là gã còn không định chạy thoát thân, phi thuyền của Diệp Mặc chắc chắn sẽ vượt qua chân khí cực phẩm của gã, cho dù vẫn chưa đến trình độ bán tiên khí, chắc chắn sự khác biệt cũng không lớn.

Tốc độ chân khí phi hành của Diệp Mặc cực nhanh, Lãm Kỳ Duyệt và Diệu Huệ Trân đều đứng trên phi thuyền, Diệu Huệ Trân ngay lập tức đến cám ơn Diệp Mặc. Diệp Mặc gật gật đầu, cũng không nói gì. Người con gái Diệu Huệ Trân này mặc dù không hiểu lắm, nhưng cũng biết là một người phụ nữ có lòng dạ độc ác. cũng không khác gì ông chồng Phong Thuần bụng dạ độc ác của cô dùng thần hồn của người khác tu luyện công pháp thần hồn trong Lạc Hồn Khư

,.

Dưới sự chỉ dẫn của Lãm Kỳ Duyệt, pháp bảo phi thuyền chỉ trong nháy

mắt, bay không đến nửa ngày, thần thức của mấy người đã có thể quét đến Lạc Hồn Khư rồi. Đến được đây, Diệp Mặc cũng đã quen đường rồi, cho dù bây giờ hắn không cần dùng la bàn hải tiêu nữa, cũng có thể tìm được đường về đến Mặc Nguyệt Chi Thành rồi.

Lạc Hồn Khư lại càng hoang tàn hơn ngày trước khi Diệp Mặc đến, nếu như nói Diệp Mặc lần này đến, nơi này còn có thể nhìn được chút bóng dáng của thành Minh Nguyệt, thì bây giờ chút dấu tích của thành Minh Nguyệt cũng không còn nữa, hoàn toàn là một đống hoang tàn đổ nát. Lúc này ba người đang bình thản đứng bên cạnh một tảng đá màu xám tro cực lớn, dường như đang đợi hai người Lãm Kỳ Duyệt về.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy phiến đá màu xám tro này, cũng biết trong này có một trận pháp ẩn nấp cấp chín cũng bị phá cách đó không lâu. Từ đó tràn ra linh khí nồng đậm, ngay cả Diệp Mặc có thể đoán được dưới này chôn mấy đoạn linh mạch cực phẩm.

Ba người Đằng Hùng vẫn không nhúc nhích, chứng tỏ bọn họ bây giờ vẫn chưa biết nơi này có Dưỡng Thần Tuyền, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không hành động là được rồi.

- Á, Lãm đảo chủ, anh không ngờ lại tìm được Diệp Mặc rồi…

Đằng Hùng và một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ bảy khác vừa nhìn thấy Diệp Mặc, liền lộ ra vẻ kinh ngạc như khi Lãm Kỳ Duyệt nhìn thấy Diệp Mặc nói. Mặc dù bọn họ không hiểu tại sao Lãm Kỳ Duyệt lại muốn dẫn Diệp Mặc trở về, nhưng chỉ cần là Diệp Mặc xuất hiện rồi, bọn họ tuyệt đối không thể nào để cho một mình Lãm Kỳ Duyệt phát tài được.

Lãm Kỳ Duyệt làm gì không biết ý tứ của hai người này, khóe miệng lộ ra vẻ châm chọc, nhưng cũng không nói câu nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1392

Chết Chắc

Diệp Mặc cũng chỉ gật gật đầu, cùng không coi Đằng Hùng và tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ bảy kia ra gì, ngược lại lại ôm quyền nói với Giải Phong:

- Giải đảo chủ, lâu lắm không gặp rồi.

- Ha ha…

Giải Phong cười ha hả, rồi lại vỗ vỗ lên vai Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc lão đệ, đúng là lâu lắm chưa gặp rồi. Lần trước cám ơn lão đệ để lại một gốc linh thảo, để cho con gái của ta có thể sống lại, lần này thật vất vả mới gặp được lão đệ nếu lão đệ không có chuyện gì, nhất định phải đến đảo Nhân Trúc chơi một chút.

Diệp Mặc lâu lắm chưa đến giới Tu Chân vừa nghe thấy Giải Phong nói vậy hắn liền hiểu ra ý của gã. Giải Phong rõ ràng là muốn giúp mình, lần trước gã biết mấy người Đằng Hùng chắc hẳn muốn dẫn mình đi, lần này nói không chừng lão còn cho rằng mình bị Lãm Kỳ Duyệt ức hiếp. Cho nên mời mình đến đảo Nhân Trúc, ý tứ chính là muốn Diệp Mặc làm khách của Giải Phong, nếu có người gây khó dễ cho Diệp Mặc, thì chính là gây phiền phức cho Giải Phong.

Tu sĩ Hóa Chân tầng thứ bảy thấy bọn họ chủ động chào hỏi, Diệp Mặc chỉ gật gật đầu, thì trong lòng lại vô cùng căm tức. Chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai, cũng dám càn rỡ đến vậy. Nhưng hai người sau đó lại nhớ đến Diệp Mặc là một Đan vương thất phẩm, lại cố gắng kìm nén sự tức giận của mình lại. Một Đan vương thất phẩm, thì đúng là một con gà đẻ trứng

vàng.

Có thể nghĩ, ở Vô Tâm Hải, có một Đan vương thất phẩm, thì đồng nghĩa với cái gì? Vô số những yêu tu cao cấp và tu sĩ cao cấp ở Vô Tâm Hải đều phải đến cầu đan, những thứ tốt cũng đều phải dâng lên hết.

Đằng Hùng vốn dĩ cố kìm nén sự tức giận trong lòng mình thấy Giải Phong muốn bước một chân vào, lập tức khó chịu. Giải Phong mặc dù lợi hại, nhưng cũng không địch lại được sự liên thủ của ba người y và Lãm Kỳ Duyệt còn cả Cung Tuyệt nữa.

Đằng Hùng lập tức nháy mắt với Lãm Kỳ Duyệt, muốn liên thủ đối phó với Giải Phong. Nhưng Lãm Kỳ Duyệt lại cúi đầu, trong mắt không nhìn sang cũng chẳng nói gì, đến thần thức cũng không động.

Hành động của Lãm Kỳ Duyệt chẳng những Đằng Hùng vô cùng kinh ngạc, ngay đến Giải Phong cũng vô cùng kinh ngạc.

Ý tứ mà Giải Phong vừa mới nói, quả thực là muốn giúp Diệp Mặc. Gã cho rằng sau khi mình nói ra câu đó, bước tiếp theo nhất định là ba người Đằng Hùng sẽ liên thủ lại đối phó với gã, Diệp Mặc cứu con gái của gã, bất luận lần này gã có thể cứu được Diệp Mặc hay không, gã liền định dốc hết sức. Có thể giúp được Diệp Mặc chạy thoát, thì tốt nhất. Nếu như không được, gã cũng không thẹn với lương tâm, thậm chí gã cũng dốc hết sức rồi.

Nhưng gã không ngờ Lãm Kỳ Duyệt lại rút lui, sau đó Giải Phong liền hiểu ra ý tứ của Lãm Kỳ Duyệt, tên này chắc chắn biết Diệp Mặc là Đan vương, muốn Diệp Mặc trở thành con rối của y. Căn bản không muốn cùng Đằng Hùng còn cả Cung Tuyệt nữa chia sẻ lợi ích này. Nhưng y cũng nghĩ giống như Đằng Hùng, nếu Lãm Kỳ Duyệt có cách nghĩ như này, thì tại sao còn dẫn Diệp Mặc đến? Chẳng lẽ gã nắm chắc sẽ đánh thắng được Đằng Hùng sao? Cái đó tuyệt đối không được.

Trên đất Vô Tâm Hải của bọn họ có tổng cộng mười sáu tu sĩ Hóa Chân, mọi người đều biết gốc biết rễ của nhau. Giải Phong biết, Lãm Kỳ Duyệt

chắc chắn không phải là đối thủ của Giải Phong.

Đằng Hùng cũng không ra mặt, Cung Tuyệt muốn nói cũng dừng ngay lại suy nghĩ muốn tức giận kia đi. Cho dù gã không sợ Lãm Kỳ Duyệt, nhưng trên thực tế nơi này trừ Diệp Mặc và nữ tu kia, thì tu vi của gã là thấp nhất. Gã mới không tin tưởng Đằng Hùng sẽ buông tha Diệp Mặc, chỉ cần Đằng Hùng không buông tha Diệp Mặc, gã sẽ có cách lấy được lợi thế.

Diệp Mặc không để ý đến cách nghĩ của mọi người, chỉ cười ha hả, rồi ôm quyền nói với Giải Phong nói:

- Cám ơn Giải đảo chủ, chỉ có điều Diệp Mặc còn có chút chuyện, vốn dĩ cũng phải quay về rồi. Chỉ là trên được nghe thấy Lãm đảo chủ nói nơi này phát hiện ra vài đoạn linh mạch, ha ha, cho nên muốn đến lấy chút tài lộc, tiện thể lấy một hai đoạn, hai ba đoạn, ba bốn đoạn linh mạch về dùng…

Lời này của Diệp Mặc vừa nói ra, Đằng Hùng và Cung Tuyệt liền hiểu ra, hóa ra Diệp Mặc và Lãm Kỳ Duyệt đã thống nhất ý kiến với nhau rồi, chủ yếu là giúp đỡ Lãm Kỳ Duyệt. Chính là vì có Lãm Kỳ Duyệt chống lưng, hắn mới dám nói những lời như này. Trên thực tế hắn chỉ là người phát ngôn cho Lãm Kỳ Duyệt mà thôi, nếu không chỉ là một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai làm sao có khẩu khí như này được?

Giải Phong cũng có chút nghi ngờ, mình ra mặt giúp đỡ, Diệp Mặc không đồng ý cũng là rất quỷ dị rồi. Nhưng Lãm Kỳ Duyệt cho dù là Hóa Chân tầng thứ chín, làm gì có sức lấy được tất cả linh mạch trong này được? Chẳng qua chỉ là có liên quan đến Diệp Mặc, gã cũng không nói gì. Linh mạch cực phẩm mặc dù quý giá, nếu có thể dùng một đoạn linh mạch cực phẩm khấu trừ ân tình của Diệp Mặc, gã chắc chắn cũng đồng ý.

Biết rõ Lãm Kỳ Duyệt làm chuyện quỷ sau lưng, Đằng Hùng lại cười khẩy nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiểu huynh đệ đúng là có khí phách, chẳng lẽ lại cho rằng ăn chắc được tôi và Giải đảo chủ và Cung đảo chủ sao?

- Vậy Đằng đảo chủ có ý gì?

Diệp Mặc cũng không tức giận, ngược lại lại hỏi một câu.

- Đồ là do chúng tôi phát hiện ra trước, nếu Diệp tiểu huynh đệ đến cuối cùng, vậy thì chỉ đợi sau khi chúng tôi phân chia rồi, lúc đó tính tiếp.

Đằng Hùng lại lạnh nhạt nói. Gã nói như này cũng không phải là chiếu cố Diệp Mặc, lời này của gã chính là nhằm vào Lãm Kỳ Duyệt kia, gã tin rằng Lãm Kỳ Duyệt sẽ lập tức ra mặt. Còn cả vì Diệp Mặc là Đan vương thất phẩm, gã cũng không muốn mới bắt đầu thì lật lọng với Diệp Mặc. Đợi lát nữa khi Diệp Mặc nhúng vào, thì gã lại có thủ đoạn khác.

Mấy người còn lại cũng biết ý tứ của Đằng Hùng, cũng không nhìn Diệp Mặc, ngược lại lại nhìn Lãm Kỳ Duyệt, muốn biết sau khi bị tước đoạt quyền phân chia rồi, thì Lãm Kỳ Duyệt có lập tức trở mặt hay không.

Quả nhiên Lãm Kỳ Duyệt thấy đám người đều nhìn về phía gã, gã chỉ cười khẩy, liền đứng ra nói:

- Lời của Diệp đan vương tôi không có ý kiến gì…

Đám người đồng thời cười lạnh, quả nhiên là như vậy.

Cung Tuyệt liếc nhìn sắc mặt của Đằng Hùng, lập tức liền biết được cung chủ của Giao Đằng cung phẫn nộ thực sự rồi, cái này chính là do Lãm Kỳ Duyệt trở mặt. Cung Tuyệt lập tức đứng dậy nói:

- Lãm đảo chủ không có ý kiến gì, nhưng tôi lại có ý kiến, Diệp Mặc anh đến cuối cùng, không ngờ lại dám cần đến ba bốn đoạn linh mạch, chẳng lẽ anh tìm được chỗ dựa vững chắc lắm hay sao? Cho dù chỗ dựa của anh có tài giỏi thế nào, Cung Tuyệt tôi cũng phải lấy một phần về cho mình. Giải đảo chủ, ý kiến của anh thế nào?

Giải Phong lại cảm thấy không đúng, Lãm Kỳ Duyệt trừ phi điên rồi, hoặc là không muốn sống nữa, mới dám cần đến bốn linh mạch, dám một

mình khiêu chiến với mấy người bọn họ.

Nghĩ tới đây, gã lại lên tiếng nói:

- Nếu như ba bốn đoạn linh mạch này đúng là thuộc về Diệp Mặc hết, tôi cũng không có ý kiến gì, tôi nợ Diệp Mặc huynh đệ một ân tình.

Cung Tuyệt cũng có chút ngạc nhiên, y không ngờ Giải Phong lại buông tha linh mạch cực phẩm được, lại nhường hết linh mạch cực phẩm cho Diệp Mặc. Nhưng y cũng không phải là tên ngốc, lập tức vừa nghĩ, cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Không đợi Cung Tuyệt nói, Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Cung đảo chủ nói chuyện cứ như đánh rắm ý. Sao tôi lại nghe thấy bốn đoạn linh mạch cực phẩm trong này là do bạn của tôi Diệu Huệ Trân phát hiện ra? Trong nháy mắt, lại biến thành anh phát hiện ra trước, chẳng lẽ da của anh còn dầy hơn pháp bảo của tôi sao?

Trừ Lãm Kỳ Duyệt, những người còn lại nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức ngạc nhiên. Diệu Huệ Trân ai coi cô là người? Chỉ là một nữ tu Hóa Chân tầng thứ tư, bất kỳ một ai cũng có thể tiêu diệt được, đặt ở nơi này làm gì còn có chút phân lượng nào? Mấy người lúc trước sở dĩ nói lòng vòng với Diệp Mặc một hồi lâu, là vì Lãm Kỳ Duyệt. Nhưng Diệu Huệ Trân thì lại không có ai coi cô là người.

Cung Tuyệt sắc mặt đỏ lên, lần này y không tiếp tục dài dòng với Diệp Mặc nữa, lại lạnh lùng nhìn Lãm Kỳ Duyệt nói:

- Lãm đảo chủ chẳng lẽ cho rằng tu vi cao hơn Cung Tuyệt tôi, là có thể tùy tiện hạ nhục tôi sao? Cung Tuyệt tôi mặc dù chỉ là Hóa Chân tầng thứ bảy, nhưng cũng không sợ Lãm đảo chủ.

Lãm Kỳ Duyệt lại cười lạnh một tiếng nói:

- Cung Tuyệt, Lãm mỗ tôi cũng không sợ anh. Muốn đánh thì đánh luôn

đi, vừa nãy hai lỗ tai của anh nghe thấy Lãm Kỳ Duyệt tôi hạ nhục anh sao? Hoặc là anh chỉ ra một người vừa nghe thấy Lãm Kỳ Duyệt tôi hạ nhục anh đi. Rốt cục là tôi bới móc, hay là anh bới móc.

- Được, được, được…

Bị một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai hạ nhục, lại bị Lãm Kỳ Duyệt châm chọc ngay trước mặt mọi người, Cung Tuyệt trong sự phẫn nộ lại không tiếp tục suy nghĩ sâu hơn được nữa. Vừa khua tay thì một pháp bảo màu xanh đã xuất hiện trên trên tay y. Y thậm chí đến một câu cũng không nói, pháp bảo màu xanh kia đã hoàn toàn được phóng ra.

Dường như chỉ trong nháy mắt, pháp bảo màu xanh trong tay y liền biến thành một đường sấm sét cực lớn, trên đường sấm sét cực lớn tản mát ra những tiếng khúc khích, lập tức bao phủ lấy phạm vi khoảng mười mấy trượng, còn Diệp Mặc thì vừa vặn nằm trong sự bao phủ của y.

Cung Tuyệt vừa ra tay liền toàn lực ra tay, y biết Lãm Kỳ Duyệt nhất định sẽ ngăn lại, cho nên không chút lưu tình nào. Cho dù Lãm Kỳ Duyệt ngăn lại, y cũng cần phải cho Lãm Kỳ Duyệt biết, Lãm Kỳ Duyệt anh cũng không có năng lực nào lớn cả.

Lại là pháp bảo lôi hệ, lại là một bán chân khí cực phẩm Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng. Diệp Mặc nhìn vậy trong lòng lại cười khẩy, dùng pháp bảo lôi hệ đối phó với hắn, thì đúng là mắt mù rồi.

Cung Tuyệt vừa ra tay, ngay cả Giải Phong trong lòng cũng kinh hãi. Cung Tuyệt chỉ mới là Hóa Chân tầng thứ bảy, gã vẫn không coi ra gì, không ngờ người này lại còn có Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng lợi hại như vậy.

Giải Phong vừa mới nghĩ đến đây, vừa mới tích tắc trước Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng của Cung Tuyệt còn phát ra những âm thanh khúc khích, cũng đã biến hóa thành mười mấy tia sét to bằng cánh tay tấn công tới, uy thế vô cùng kinh khủng, dường như trong khoảnh khắc Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng này giáng xuống, những thứ bị tia sét này đánh trúng cũng không ổn

rồi.

Lãm Kỳ Duyệt sắc mặt liền đại biến, gã luôn cho rằng tu vi của Cung Tuyệt còn thấp hơn gã hai tầng, mình đánh gã chắc cũng chẳng phí chút sức lực nào. Nhưng Cung Tuyệt vừa ra tay như này, chứng tỏ tu vi cũng không thấp hơn gã là bao. Hơn nữa tia sét công kích kia vốn dĩ là một trong những thủ đoạn tấn công lợi hại nhất, nói cách khác, cũng là nói Cung Tuyệt không kém hơn gã chút nào. Cho dù gã muốn đánh bại Cung Tuyệt, cũng không thể trong thời gian ngắn có thể làm được, thậm chí còn phải dùng đến bí pháp.

Huống chi đây còn là đường tấn công đầu tiên của Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng, ai mà biết được tiếp theo Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng còn lợi hại thế nào nữa?

Cung Tuyệt vừa ra tay, Giải Phong và Đằng Hùng chú ý đến không phải là Diệp Mặc, mà là Lãm Kỳ Duyệt. Bọn họ cho rằng, Diệp Mặc dưới sự tấn công kinh khủng của tia sét kia, chỉ có chết, thậm chí đến đánh trả cũng không có, cho nên bọn họ nhìn xem Lãm Kỳ Duyệt có ra tay hay không.

Sau đó hai người lại nhìn thấy sắc mặt Lãm Kỳ Duyệt đại biến, Giải Phong và Đằng Hùng cũng đều hiểu ra, suy nghĩ cả nửa ngày, hóa ra Lãm Kỳ Duyệt không ngờ lại ăn gan hùm mật gấu, dám để Diệp Mặc ra mặt giành lợi ích. Tên Lãm Kỳ Duyệt này dám trước mặt hai Hóa Chân viên mãn, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ bảy không thua kém gì gã làm như vậy, thì đúng là không biết sống chết rồi.

Thấy sắc mặt của Lãm Kỳ Duyệt đại biến, Giải Phong và Đằng Hùng cũng không nhúc nhích, Lãm Kỳ Duyệt nhất định muốn ra tay cứu Diệp Mặc. Còn hai người cũng đều không muốn Diệp Mặc chết, cho nên Lãm Kỳ Duyệt cứu Diệp Mặc, bọn họ cũng không ngăn Lãm Kỳ Duyệt lại.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt hai người đều đại biến như Lãm Kỳ Duyệt, Lãm Kỳ Duyệt sau khi sắc mặt đại biến, không ngờ lại không nhúc nhích gì, căn bản cũng không có ý cứu Diệp Mặc.

Giải Phong trong lòng vô cùng hối hận, bất luận gã có đoán nhầm hay không, thì lúc này Diệp Mặc chết là cái chắc, gã đến cứu cũng không kịp nữa rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1393

Ai Đang Lập Uy

Cung Tuyệt thấy Diệp Mặc không hề có ý tránh né, còn Lãm Kỳ Duyệt lại càng không nhúc nhích gì, lập tức kinh ngạc. Y cũng không phải là muốn giết chết Diệp Mặc, mà là muốn thông qua dạy dỗ Diệp Mặc chấn nhiếp Lãm Kỳ Duyệt, ai mà biết sự tình lại xảy ra như này?

Nhưng cho dù Lãm Kỳ Duyệt không động đậy gì, chỉ cần Diệp Mặc có ý tránh né, Cung Tuyệt y cũng có thể bảo toàn được cho Diệp Mặc không chết, trên thực tế Diệp Mặc trước mặt lại quá cứng đầu, chẳng những không nhúc nhích gì, thậm chí đến mắt cũng không chớp lấy một cái. Mười mấy tia sét này có thể một lần giết chết được Hóa Chân trung kỳ, giáng xuống người Diệp Mặc, Diệp Mặc làm gì còn mạng sống nữa?

Diệp Mặc không động đậy gì, không phải là không tránh được, cũng không phải là muốn biểu hiện mình có thể hấp thu tia sét. Mà là vì mười mấy tia sét có thể khiến Hóa Chân sơ kỳ bình thường chí mạng này đánh lên người hắn, căn bản cũng chỉ giống như gãi ngứa mà thôi.

Không cần nói bây giờ hắn đã là Thần cảnh của luyện thể rồi, cho dù hắn không luyện thể, bản lĩnh hắn hấp thụ lôi nguyên, mười mấy tia sét này cũng chỉ khiến áo giáp của hắn vỡ mà thôi, hoặc nhiều nhất cũng chỉ có vài vết thương nhẹ. Nhưng bây giờ hắn tu vi luyện thể đến Thần cảnh, cho dù không hấp thu lôi nguyên, uy lực Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng như này cuả Cung Tuyệt đối với hắn cũng không có tác dụng gì.

Thình thịch…

Hơn mười tia sét to bằng cánh tay đánh lên người Diệp Mặc, phát ra

những âm thanh trầm muộn vô cùng quái dị, hoàn toàn không có tiếng nổ vang giòn tai của tia sét.

Tất cả mọi người đều cho rằng sau khi bị sét đánh, Diệp Mặc cũng đã hóa thành đống tro bụi, cho dù còn có chút đồ gì đó, thì cũng chỉ là đống tro mà thôi.

Nhưng sau khi những tia sét chói mắt đánh xuống, tất cả mọi người cũng to mắt ra. Tia sét tiêu tán rồi, Diệp Mặc dưới Ngũ Lôi Hợp Thiên Chướng cực đại kia, chỉ lấy tay phủi phủi lớp tro bụi trên người, như là xua một con ruồi, biểu hiện đó vô cùng nhẹ nhàng. Nhưng trên người hắn lại làm gì chút bụi cát nào? Đừng nói là bụi cho dù đến quần áo cũng không bị nhăn nhúm chút nào, đầu tóc cũng không bị bù xù đến một sợi.

Trong nháy mắt hiện trường liền trở lên tĩnh lặng.

Thiên Trướng Ngũ Lôi Hợp của Cung Tuyệt vừa đánh ra mười mấy tia sét, uy lực của nó mọi người đều nhìn thấy, không có bất kỳ ai dám cho rằng mình có thể tránh được mà không có chút thương tổn nào, đến quần áo cũng không bị rách nát chút nào.

Chính xác mà nói, tất cả mọi người đều cho rằng mình không làm được. Nhưng Diệp Mặc không ngờ lại làm được, hắn không phóng ra pháp bảo, cũng không biểu hiện có động tác gì. Cứ đứng một bên không nhúc nhích cũng không tránh né sự tấn công khủng bố đó Khóe mắt Lãm Kỳ Duyệt từng trận co quắp, gã phát hiện ra mình dường như đã xem nhẹ Diệp Mặc rồi. Diệp Mặc còn lợi hại hơn gã tưởng tượng, có lẽ nói còn lợi hại hơn rất nhiều.

Đằng Hùng trong lòng trầm xuống, gã cuối cùng cũng hiểu được chỗ dựa của Diệp Mặc là ai, hóa ra Diệp Mặc căn bản ăn gan hùm hổ báo. Chỗ dựa của hắn chính là bản thân hắn, với thân thủ vừa nãy của hắn, đừng nói là Đằng Hùng cho dù Giải Phong cũng chưa chắc là đối thủ của Diệp Mặc.

Hắn nói cần ba bốn linh mạch, hắn có thể làm được điều này. Hắn cũng hiểu sau khi Lãm Kỳ Duyệt tới, tại sao lại luôn cúi đầu. Hóa ra không phải

gã uy hiếp Diệp Mặc đến mà là Diệp Mặc uy hiếp gã, bắt gã dẫn đường đến. Lần trước Diệp Mặc Thừa Đỉnh tầng thứ hai và Diệp Mặc lần này không nhìn ra Tu Vi, rõ ràng đều là ngụy trang.

Giải Phong hít một hơi lạnh, mặc dù Thiên Trướng Ngũ Lôi Hợp vừa nãy của Cung Tuyệt vô cùng lợi hại, gã cũng không kiêng kỵ, nhưng gã lại tự hỏi sao Diệp Mặc lại giỏi như vậy được. Dưới sự tấn công của tia sét kinh khủng như vậy, Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, đến quần áo cũng không nhăn nhúm, điều này tu sĩ bình thường có thể làm được sao? Cho dù Hóa Chân Đỉnh Phong cũng làm không được?

Cách nghĩ của gã và Đằng Hùng giống nhau, Diệp Mặc đã ẩn dấu Tu Vi. Nghĩ đến ngày trước mình không mạnh tay với Diệp Mặc, Giải Phong thầm may mắn, thậm chí có chút sợ hãi. Một khi gã mạnh tay với Diệp Mặc khiến Diệp Mặc tức giận, vậy thì gã chẳng những không kết bạn được với Diệp Mặc, đến hai đứa con gái của mình cũng bị khiêng đi rồi Hiện trường sở dĩ tĩnh mịch là vì hành động của Diệp Mặc căn bản không phải một tu sĩ Hóa Chân có thể làm được, điều này thậm chí là một Hư Tiên, thậm chí là một tu sĩ cao cấp hơn Hư Tiên.

Cung Tuyệt cũng bị chấn động, y trước giờ chưa bao giờ gặp được người nào không động đậy nhúc nhích gì mà có thể không bị chút thương tổn nào dưới Thiên Trướng Ngũ Lôi Hợp của mình, điều này căn bản một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ hai có thể làm được sao? Ngay cả Hóa Chân đỉnh phong cũng không làm được?

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, y liền phản ứng lại, sau lưng đầm đìa mồ hôi Không đợi y lùi về sau, Diệp Mặc cười khểnh một cái rồi nói:

- Dùng sấm sét tấn công tôi, rồi muốn rút lui sao? Đừng có nằm mơ…

Diệp Mặc còn chưa nói hết, giơ tay lên, một lôi kiếm đã phóng ra, nhưng hắn phóng ra chỉ có một đường lôi kiếm.

Một đường lôi kiếm chưa to bằng cánh tay, hơn nữa đen như mực. Âm

ầm một tiếng nhưng không có chút tia chớp nào, đường lôi kiếm đã giáng lên người Cung Tuyệt.

Một cảm giác sắp bị tiêu diệt chuyển đến, Cung Tuyệt trong lòng hoảng sợ, không ngờ đến Thiên Trướng Ngũ Lôi Hợp cũng chưa kịp thu lại ngăn cản trước thân mình. Y chỉ biết muốn trốn được đường lôi kiếm kia, mặc dù đường lôi kiếm này còn chưa giáng xuống người y, nhưng y cũng biết mình tuyệt đối không thể nào chịu được uy thế của đường lôi kiếm này.

Nhưng chỉ ngay sau đó, đến đỉnh đầu của y cũng toát mồ hôi lạnh, y phát hiện ra không gian xung quanh mình trở thành một vũng bùn, y di chuyển cực kỳ chậm chạp, trong nháy mắt, y chỉ kịp chếch đầu của mình đi một chút.

Ầm…

Đường lôi kiếm màu đen không chút do dự đánh lên bả vai của Cung Tuyệt.

Cung Tuyệt bị đường lôi kiếm này tấn công đánh bay dính vào một tảng đá màu xanh, còn cánh tay của y thì biến mất.

Sau khi điên cuồng phun ra một ngụm máu, Cung Tuyệt từ trên tảng đá màu xanh xông đến, căn bản không để ý đến vết thương của mình, liền thu hồi Thiên Trướng Ngũ Lôi Hợp, điên cuồng hét lên nói:

- Diệp đan vương, tôi không cướp linh mạch nữa…

Câu nói này của y không đợi Diệp Mặc trả lời, lại điên cuồng hét lên:

- Đằng cung chủ, Lãm đảo chủ, các anh không thể thấy chết không cứu, Ngũ đảo chúng tôi…

Cung Tuyệt trong lòng biết rõ, Diệp Mặc chỉ tùy ý một đường lôi kiếm, đã đánh trọng thương mình, hơn nữa vũng bùn vừa nãy vùi lấp mình, tuyệt đối chính là Vực của Diệp Mặc. một tu sĩ có công pháp lôi hệ lợi hại như

vậy, còn có Vực cường hãn như thế, Cung Tuyệt y muốn đánh được đối phương mới là chuyện lạ, chưa bị Diệp Mặc giết chết đã là vô cùng may mắn rồi.

Huống chi, mới vừa rồi chỉ là một đường lôi kiếm, nếu Diệp Mặc phóng ra vài đường, thậm chí mười mấy đường, thì mình sẽ thế nào? Cho nên sau khi y thoát được một mạng, lập tức cầu cứu đám người Đằng Hùng.

Lãm Kỳ Duyệt hít một hơi dài, mình có hậu thủ, Diệp Mặc quả nhiên cũng có hậu thủ, hơn nữa đường lôi kiếm này chỉ là phóng ra một đường mà đã uy mãnh như vậy. Ai là có thể chắc được, Diệp Mặc chỉ có thể phóng ra một đường lôi kiếm? Nếu Diệp Mặc phóng ra mười mấy đường lôi kiếm vây mình lại, thì mình cũng chật vật chẳng khác gì Cung Tuyệt?

Lãm Kỳ Duyệt và Đằng Hùng cũng là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín, lúc này Cung Tuyệt sắp bị giết, hai người trong nháy mắt liền hiểu ra được mất trong đó. Không đợi Diệp Mặc ra tay lần thứ hai, Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt đã đồng thời ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan vương, nếu Cung đảo chủ đã nhận sai rồi, thì xin Diệp đan vương xuống tay lưu tình, tha cho Cung đảo chủ một lần đi.

Diệp Mặc đúng là có ý giết chết Cung Tuyệt, nhưng hắn cũng có kiêng kị. Trước tiên hắn còn chưa biết mối quan hệ giữa mấy người Giải Phong và Đằng Hùng, thứ hai Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt hắn đều không sợ, nhưng nếu như hai người liên thủ lại, tu vi Hóa Chân tầng thứ ba như hắn cho dù không sợ, nhưng cũng không phải chiếm thế thượng phong. Nếu cộng thêm cả Giải Phong nữa, mục đích chủ yếu của hắn sẽ bị ảnh hưởng.

Hắn tới đây không phải là để giết người, mà là vì Hóa Thần Châu mà đến. Nhưng cho dù không giết Cung Tuyệt, mục đích hắn lập uy cũng đã đạt được rồi, nghĩ đến đây, Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu hai người xin rồi, thì tôi cũng tha cho người này một lần, nếu như còn dám mạo phạm đến Diệp mỗ tôi lần nữa, thì tôi sẽ bóp chết ngay lập tức.

Cung Tuyệt sắc mặt tái nhợt, nghe thấy Diệp Mặc tha mạng cho y, cũng đã mừng như điên rồi. Diệp Mặc nói bóp chết y, y lại càng không dám nói nửa chữ. Muốn duy trì bộ mặt của mình, thì cũng phải có thực lực tuyệt đối, nếu không có thực lực, cũng không nhận thức rõ được hình thức, đó chính là tìm đến cái chết.

Thấy Diệp Mặc cũng không tiếp tục truy sát Cung Tuyệt nữa, Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt thở phào nhẹ nhõm, trên thực tế, hai người liên thủ lại cũng không chắc đã đối phó được với Diệp Mặc. Huống chi bọn họ và Giải Phong cũng không cùng đường, sớm muốn tiêu diệt đảo Nhân Trúc rồi. Một khi Cung Tuyệt chết rồi, liên minh của bọn họ bớt đi một người, sự cân bằng bị đảo lộn. Bất luận đối với ai mà nói, đó cũng không phải chuyện hay ho gì.

Cho dù cũng đã biết Lãm Kỳ Duyệt bị Diệp Mặc ức hiếp, nhưng Đằng Hùng vẫn nhỏ tiếng hỏi Lãm Kỳ Duyệt:

- Lãm đảo chủ, Hoàng Thất đi cùng với anh sao lại không thấy quay về?

Không đợi Lãm Kỳ Duyệt trả lời, Diệp Mặc lạnh như băng nói:

- Bị tôi giết rồi.

Hoàng Thất vẫn luôn là cái đuôi đi theo Lãm Kỳ Duyệt, bây giờ bị Diệp Mặc giết chết trước mặt Lãm Kỳ Duyệt, Lãm Kỳ Duyệt không ngờ lại không có phản ứng gì, Đằng Hùng và Cung Tuyệt thầm sợ hãi. Lúc trước bọn họ không ngờ lại định bắt Diệp Mặc về giúp luyện đan, suy nghĩ này không khác gì óc heo.

Cung Tuyệt lại càng trốn một bên, đến đan dược trị thương cũng không dám đường đường chính chính ăn. Y quả thật hối hận đến cực điểm, hai lão hồ ly Giải Phong và Đằng Hùng chắc chắn đã nhìn ra cái gì đó không ổn, lúc nãy mới không động tĩnh gì. Nhưng y cũng không nghĩ kĩ, Lãm Kỳ Duyệt làm sao có thể dám đối địch với mấy người bọn họ, trừ phi Lãm Kỳ Duyệt là con lợn. Bây giờ xem ra là lợn thật, lại chính là mình. Lúc này y bảo toàn

được một mạng, cũng đã vô cùng may mắn rồi, làm gì còn dám có nửa câu nói nhảm nữa?

Ai cũng biết vừa rồi Cung Tuyệt động thủ là để lập uy, còn bây giờ người lập uy thực sự lại là Diệp Mặc.

Giải Phong lại cười ha hả một tiếng, đi tới ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Giải mỗ nhìn nhầm rồi, không ngờ tu vi của anh Diệp lại cao như vậy, Giải mỗ lại định mưu toan chỉ điểm anh Diệp, đúng là có mắt như mù.

Trong lúc nói chuyện, đã hoàn toàn đem Diệp huynh đệ thành anh Diệp rồi.

Diệp Mặc lại nghiêm nghị nói:

- Diệp Mặc tôi khâm phục đại nghĩa của Giải đảo chủ, muốn kết giao với một người bạn như Giải đảo chủ. Giải đảo chủ hơn tôi nhiều tuổi, nếu như có thể nhận Diệp Mặc tôi làm bạn, vậy thì cứ gọi Diệp Mặc là được rồi.

Đối nhân xử thế của Giải Phong khiến Diệp Mặc vô cùng khâm phục, dù mạnh nhưng không ức hiếp yếu, mặc dù có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không phải là mất đi bản tính thật. Dưới ự uy hiếp của ba tên tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ, gã cũng dám mời mình đến đảo Nhân Trúc, chính là sự quyết đoán và bản tính này, cũng đáng để Diệp Mặc kết bạn rồi.

- Ha ha, Giải Phong tôi đây cũng không khách khí nữa, có thể kết giao với người bạn như Diệp Mặc huynh đệ đây, cũng là may mắn của Giải Phong tôi.

Giải Phong hào sảng cười lớn nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1394

Người Không Chịu Thua Thiệt

Thấy Giải Phong và Diệp Mặc đang kết giao với nhau, sắc mặt Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt lại càng không được tốt là mấy. Đằng Hùng không đợi Diệp Mặc và Giải Phong nói thêm gì, vội chen miệng vào nói:

- Diệp đan vương, nơi này có bốn đoạn linh mạch, không biết suy nghĩ của Diệp đan vương thế nào?

Lúc trước Diệp Mặc nói muốn toàn bộ, gã nghe ra cũng chỉ là nói đùa mà thôi, bây giờ gã cũng không nghĩ như vậy nữa, nếu Diệp Mặc vẫn còn muốn lấy tất, cộng thêm sự giúp đỡ của Giải Phong, thì Đằng Hùng gã đúng là không có cách nào.

Diệp Mặc để ý đương nhiên không phải là mấy đoạn linh mạch đó, nếu như lúc trước tiến vào khe nứt hư không, mấy đoạn linh mạch đó hắn chắc chắn tham như gấu đã lấy đi toàn bộ rồi. Nhưng bây giờ hắn cũng giàu có rồi, mấy đoạn linh mạch đó trong mắt người khác là linh mạch cao cấp quý giá, như trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ là thứ yếu mà thôi.

Hắn sở dĩ nói muốn toàn bộ, chính là vì lập uy, sau đó lấy được quyền chủ động phân phối Dưỡng Thần Tuyền. Diệp Mặc mặc dù không sợ mấy người Đằng Hùng, nhưng cũng biết ở Tu Chân giới tối kị ăn một mình, cho dù là ỷ vào tu vi có thể ăn được một mình, sớm muộn gì cũng bị người khác liên thủ lại giết chết.

Hắn nói ra những lời này, là những việc hắn đã làm, mục đích chỉ có một, đó chính là lấy được quyền chủ động. Lúc này mục đích của hắn đã đạt được rồi, bây giờ Đằng Hùng hỏi vậy, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không lại

cứng rắn về chuyện này nữa, trực tiếp phân phối đoạt quyền trên tay mình. Cho dù hắn có cái quyền phân phối này, thì cũng phải chiếm được đạo lý rồi nói tiếp. Nếu không một khi chuyện Hóa Thần Châu bị lộ ra ngoài, thì người đến đây cũng không phải là một hai tu sĩ Hóa Chân nữa rồi.

Ngay cả Diệp Mặc hắn lợi hại như vậy, cũng không thể nào có thể giết được toàn bộ tu sĩ Hóa Chân. Trong giới Tu Chân cố nhiên người mạnh là vua, nhưng cũng không thể gây thù hận quá nhiều. Từ trước tới nay, cho dù cao thủ có lợi hại đi nữa, gây thù hận quá nhiều, cũng không có kết quả tốt đẹp gì.

Cho nên bây giờ Đằng Hùng vừa hỏi đến chuyện này, Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi làm sao dám nói phân phối những đồ trong này, lúc trước nói như vậy, hoàn toàn là vì không ưa có ít người lớn lối trong này mà thôi.

Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt nghe thấy Diệp Mặc nói cũng thầm khinh bỉ. Khi Diệp Mặc vừa mới tới, đám người cũng rất khách khí với hắn. Nếu nói lớn lối, thì chỉ có một mình Diệp Mặc là lớn lối, còn những người còn lại thì không liên quan gì đến. Bây giờ Diệp Mặc nói vậy, rõ ràng là trừng mắt nói lời bịa đặt. Nhưng uy thế của Diệp Mặc, cũng không ai dám ra mặt chỉ trích mà thôi.

Diệp Mặc lại cứ như căn bản không biết mấy người Đằng Hùng đang nghĩ cái gì vậy, trực tiếp nói:

- Tôi thấy Đằng cung chủ kiến thức rộng rãi, cách suy nghĩ chắc hẳn cũng chu toàn hơn tôi…

Những người xung quanh cũng đều sửng sốt, Diệp Mặc thế này là có ý gì? Hắn dạy dỗ Cung Tuyệt rồi, ý tứ đó chẳng lẽ không phải vì cướp đi quyền phân phối, ngược lại nói ý của Đằng Hùng không sai. Chẳng lẽ là muốn giao quyền phân phối cho Đằng Hùng? Ngay cả Đằng Hùng cũng có chút cổ quái.

Chỉ có điều ý tứ phía dưới những lời của Diệp Mặc thì lập tức Đằng Hùng lại hiểu ra, hơn nữa trong lòng lại thầm mắng, Diệp Mặc cười cười nhìn Đằng Hùng một cái nói:

- Đằng cung chủ hiểu rõ đạo nghĩa, chủ động không cần quyền phân phối, để cho mỗi người chúng tôi có thể phân được nhiều chút. Nhưng ý tứ của Đằng cung chủ tôi lại rất đồng ý, chỉ có người đến đây đầu tiên mới có quyền phân phối những đồ trong này. Tôi đến muộn hơn mấy người Đằng cung chủ, làm sao quyền phân phối có thể đến lượt tôi được? Đằng cung chủ nói anh ta là người đầu tiên đến, tôi nghĩ hay là giao quyền phân phối cho anh ấy là hợp nhất.

Diệp Mặc dùng "Đằng cung chủ nói...", lời của hắn vừa nói ra, tất cả mọi người đều hiểu. Ai ai cũng thầm mắng Diệp Mặc vô sỉ, Lãm Kỳ Duyệt kia cũng yên lặng. Diệp Mặc chẳng những muốn lấy được chỗ tốt, còn muốn đứng trên đại đạo lý, quả thực là người không muốn chịu chút thua thiệt nào. Chỉ có Giải Phong biết, Diệp Mặc không phải loại người như này, có lúc, hắn chẳng những thua thiệt, thậm chí còn là quá thua thiệt.

Đằng Hùng làm sao không biết ý tứ của Diệp Mặc, gã không muốn đánh nhau với Diệp Mặc, chỉ có thể nói thật, sau đó gã lại hắng giọng nói:

- Tôi cũng không phải là người đầu tiên đến đây, nhưng Diệp đan vương bạn của anh lại là người đầu tiên đến nơi này. Nếu như vậy, thì cứ để Diệp đan vương bạn của anh đứng ra phân phối đi.

Diệp Mặc vỗ tay nói:

- Hóa ra không ngờ là chị Diệu đến trước, tôi suýt nữa thì mắc lỗi lớn rồi. Nếu Đằng cung chủ và mấy vị đảo chủ đây không có ý kiến gì, thì chị Diệu nắm quyền phân phối vậy.

Lãm Kỳ Duyệt vừa khinh bỉ Diệp Mặc, vừa cực kì buồn bực, chị Diệu đó rõ ràng sớm đã nói chị là người đến trước.

Diệu Huệ Trân làm sao có thể không biết ý tứ của Diệp Mặc, cô mặc dù biết Diệp Mặc vì Dưỡng Thần Tuyền mà đến, nhưng cũng không phải rất chắc chắn Diệp Mặc không có chút suy nghĩ gì về bốn đoạn linh mạch cực phẩm này.

Cho nên khi quyền phân phối rơi vào tay cô, cô lập tức nói:

- Diệp đan vương có ơn cứu mạng tôi, ý của tôi là trong này bất kỳ phát hiện ra thứ gì, Diệp đan vương lấy trước một phần, những thứ còn lại mọi người cùng phân chia, thế nào?

Phương án phân phối này của Diệu Huệ Trân vừa đưa ra, dường như tất cả mọi người đều đồng ý, trong này thì tu vi của Diệp Mặc là cao nhất, cái này là rất rõ ràng. Hơn nữa Diệp Mặc vừa đến liền cường thế muốn có được bốn đoạn linh mạch, Cung Tuyệt ra mặt, suýt chút nữa bị Diệp Mặc giết chết. Loại uy thế này, trừ Diệp Mặc muốn trước, thì còn ai dám muốn?

Đằng Hùng không cam lòng chỉ là Diệp Mặc rõ ràng là muốn cách phân phối này, lại còn cứ giả bộ. Rõ ràng lấy được cách phân phối mà mình muốn, nhưng lại khiến mình và Lãm Kỳ Duyệt sau này cũng không thể nói được câu nào. Người ta cũng không giảng đạo lý, nghe từ cách của Đằng Hùng, người đến trước thì phân phối. Nhưng người đến trước lại muốn Diệp Mặc chọn trước, đó cũng là ý kiến của người ta, cũng chẳng liên quan gì đến Diệp Mặc hắn cả.

Diệp Mặc nơi nào dường như cũng giảng đạo lý, nhưng Đằng Hùng gã lại kìm nén sự hốt hoảng đó lại, thực tế là không có cách nào, chỉ có thể tìm một câu hỏi: - Tôi không biết.

Diệp Mặc dứt khoát trả lời khiến Đằng Hùng suýt chút nữa thì nôn ra máu, nhưng cũng không làm gì được Diệp Mặc.

Giải Phong trong lòng thầm thoải mái, chủ động nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta đến mở toàn bộ linh mạch ra trước rồi tính

tiếp.

- Được.

Lãm Kỳ Duyệt lập tức đồng ý với ý kiến của Giải Phong, gã quả thực sợ Diệp Mặc và Đằng Hùng đánh nhau. Một khi hai người đánh nhau, gã không thể không giúp Đằng Hùng đối phó với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc quả thực không phải là người mà gã muốn đối phó.

Tảng đá màu xanh cực lớn bị năm người nhẹ nhàng đẩy ra, lộ ra bốn linh mạch. Bốn linh mạch vừa bị lộ ra, một hồ bạch ngọc cực lớn ẩn nấp liền xuất hiện phía dưới linh mạch. Hồ bạch ngọc này rõ ràng đã có vô số năm rồi, còn trong hồ thậm chí có hơn nửa dịch màu trắng nhũ.

- Hồ dưỡng thần tuyền…

Những người có mặt tại hiện trường đồng thời kêu lên.

Một mùi thơm man mát truyền đến, cho dù Lãm Kỳ Duyệt biết rõ là Dưỡng Thần Tuyền cũng nhịn không kêu lên. Hồ Dưỡng Thần Tuyền ẩn giấu dưới tảng đá lớn màu xanh thậm chí rộng khoảng một mẫu, Dưỡng Thần Tuyền hơn nửa hồ này là bao nhiêu đây? Trị giá bao nhiêu đây? Điều này căn bản cũng không đo đếm được.

Lúc này ngay cả Đằng Hùng và Cung Tuyệt và cả Giải Phong nữa cũng hiểu ra, sợ rằng Diệp Mặc sớm đã biết trong này có Dưỡng Thần Tuyền, nên mới nói cần bốn đoạn linh mạch trước, sau đó lại nhường quyền phân phối trước sau cũng không muốn làm.

Mấy người đều nhìn về Diệp Mặc, bốn linh mạch cực phẩm cố nhiên đã là thứ vô cùng quý giá rồi, nhưng đối với tu sĩ Hóa Chân mà nói cũng không thể hấp dẫn bằng Dưỡng Thần Tuyền được. Dưỡng Thần Tuyền mới là thứ có tác dụng thực sự với tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong nhất, thứ này bất kỳ người nào cũng không muốn bỏ qua.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết quả nhiên là như vậy, không có ai muốn bỏ

qua Dưỡng Thần Tuyền. Lúc này hắn thấy mọi người nhìn về phía hắn, hắn ôm quyền nói:

- Không ngờ trong này có Dưỡng Thần Tuyền thật, đợi tôi đi xác nhận một chút, Dưỡng Thần Tuyền này là thật hay giả.

Nói xong, Diệp Mặc cũng không chút do dự nhảy xuống dưới hồ bạch ngọc. Mọi người nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ lại thử Dưỡng Thần Tuyền như vậy, ai ai cũng mắt trực nhảy ra ngoài, đây chẳng phải là đạp hỏng Dưỡng Thần Tuyền sao? Thử nghiệm Dưỡng Thần Tuyền chỉ là dùng tay dính một giọt là được rồi, làm gì có cách thử như này?

Cho dù Diệp Mặc có như vậy, cũng không ai dám lên tiếng chất vấn.

Diệp Mặc làm như vậy đương nhiên không phải là vì lớn lối hay là làm hỏng Dưỡng Thần Tuyền, hắn đang kiểm tra vị trí của Dưỡng Thần Tuyền. Nếu như vòng quanh khảo nghiệm một chút vị trí của Dưỡng Thần Tuyền, hắn có thể kiểm nghiệm được, nhưng như này, sẽ khiến người khác nghi ngờ. Cho nên, hắn vừa nhảy xuống hồ bạch ngọc Dưỡng Thần Tuyền, Vực cực mạnh liền mở rộng, lúc này sự hiểu biết của Diệp Mặc về Vực không ngờ đã lên đến một trình độ mới, hắn nhanh chóng phát hiện ra sự bất đồng của hồ bạch ngọc. Ở một nơi xa với hắn nhất, nồng độ của Dưỡng Thần Tuyền là lớn nhất, Diệp Mặc lập tức nhíu nhíu mày.

Nồng độ này phân bố không đồng đều, đợi chút nữa những người còn lại bước xuống, lập tức có thể phát hiện ra.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc trực tiếp đứng trên hồ bạch ngọc, từ bên này đi sang bên nọ, sau đó Diệp Mặc lại đứng ở một bên khác, lúc này mới nói:

- Ý của tôi là như này, linh mạch tôi chỉ cần một đoạn, còn Dưỡng Thần Tuyền này, tôi chỉ cần ¼ là được rồi, còn lại mọi người cùng chia.

Nói xong Diệp Mặc không đợi người khác trả lời, trực tiếp giơ tay đánh ra mấy cấm chế, mạnh mẽ từ trong hồ bạch ngọc cực lớn cắt ra 1/4. Sau đó

lại thông qua Vực quấy động, nồng độ 3/4 Dưỡng Thần Tuyền còn lại trở nên đồng đều, lúc này mới đặt đứng trên ¼ của mình, khua tay lấy một trong bốn đoạn linh mạch cực phẩm.

Tất cả những thứ này Diệp Mặc làm rất tự nhiên, mặc dù lộ vẻ có chút bá đạo, nhưng không có ai nghi ngờ. Thậm chí Diệp Mặc chỉ cần 1/4, Lãm Kỳ Duyệt còn cảm giác có chút may mắn, không ngờ Diệp Mặc không tham lam lấy đi một nửa trong đó.

Giải Phong thấy vậy, vội vàng nhảy xuống hồ Dưỡng Thần Tuyền, trong diện tích còn lại cũng vạch ¼, sau đó lấy một đoạn linh mạch cực phẩm nói:

- Phần của tôi tôi chia xong rồi.

Mặc dù Giải Phong là người thứ hai bước đến chia, nhưng y cũng chỉ là chia đều số Dưỡng Thần Tuyền còn lại, lấy đi một đoạn linh mạch cực phẩm, cũng không có lấy gì quá đáng.

Người thứ ba đi xuống chính là Đằng Hùng, gã sau khi lấy đi một đoạn linh mạch, rồi lại lấy đi 1/3 chỗ Dưỡng Thần Tuyền còn lại.

Cuối cùng chỉ còn lại Diệu Huệ Trân và Lãm Kỳ Duyệt, Lãm Kỳ Duyệt nhìn chỗ Dưỡng Thần Tuyền còn lại nói với Diệu Huệ Trân:

- Một đoạn linh mạch cực phẩm còn lại và chỗ Dưỡng Thần Tuyền còn lại kia, chúng ta chia thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1395

Đưa Tới Cửa

Cũng được.

Diệu Huệ Trân không do dự đồng ý Lãm Kỳ Duyệt, cô đương nhiên biết Lãm Kỳ Duyệt nói sở dĩ muốn chia đều chỗ linh mạch kia, không phải là sợ mình, cũng không phải mình là người đến trước, mà là vì gã sợ Diệp Mặc.

Chỉ trong chốc lát, bốn đoạn linh mạch và một hồ Dưỡng Thần Tuyền cũng dược đám người này phân chia hết. Cung Tuyệt đứng một bên căm tức ghen tỵ lẫn lộn, nhưng cũng không dám nói nửa lời. Vừa nãy y có thể giữ lại được một mạng, cố nhiên có liên quan đến việc Diệp Mặc không phải là đến để giết y, cũng có liên quan đến việc hai người Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt cầu xin, lúc này y còn dám cần Dưỡng Thần Tuyền, đó mới là không biết sống chết là gì.

Nhưng Cung Tuyệt cũng biết Dưỡng Thần Tuyền đối với y có tác dụng lớn như nào, Thiên chướng ngũ lôi hợp của y thần thức càng mạnh thì lại càng lợi hại. Thứ tốt như này, lại không có phần của y, y làm sao có thể không ghen ghét tức giận cơ chứ?

Ngoại trừ Diệp Mặc, tất cả mọi người đều đang chuẩn bị pháp bảo chuẩn bị lấy Dưỡng Thần Tuyền nơi này đi. Diệp Mặc sở dĩ không làm như vậy, không phải hắn không muốn làm như vậy, hắn còn muốn làm như vậy hơn bất cứ người nào trong này, nhưng hắn lại không thể làm như vậy được. Vì hắn còn chưa tìm được Hóa Thần Châu, Diệp Mặc tin chắc Hóa Thần Châu chính là ở chỗ hắn đang đứng, nhưng trước khi chưa tìm được Hóa Thần Châu, hắn cũng sẽ không lấy đi Dưỡng Thần Tuyền.

Lúc này Vực của hắn cũng không có thần thức nào có thể quét vào được, Diệp Mặc muốn tìm Hóa Thần Châu, làm sao có thể đến người khác dùng thần thức của mình quét đi quét lại trong địa bàn của hắn được?

Khiến cho mọi người kinh dị chính là, người đầu tiên lấy Dưỡng Thần Tuyền không phải ai khác, mà lại chính là Diệu Huệ Trân có tu vi thấp nhất. Diệu Huệ Trân chỉ trong tích tắc, đã thu được Dưỡng Thần Tuyền nơi khu vực của cô đang đứng rồi, sau đó lại nhảy đến ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệu Huệ Trân cám ơn Diệp đan vương đã ra tay, chỉ có điều hôm nay tôi có việc, cáo từ trước. Sau này nếu có thời gian, Diệu Huệ Trân nhất định sẽ đến cám ơn Diệp đan vương. Diệu Huệ Trân cũng không tính Diệp Mặc có bao nhiêu thiện cảm với cô, cô sau khi nói xong câu này, lập tức phóng ra pháp bảo phi hành. Cô vô cùng biết rõ tình cảnh của mình, lúc này cô ỷ vào người khác không biết mối quan hệ giữa cô và Diệp Mặc thế nào, dựa thế vào chỗ này, một khi người khác biết được mối quan hệ giữa cô và Diệp Mặc cũng không phải như những gì mọi người đoán, thì cô cũng bị nguy hiểm. Cho nên pháp bảo của cô sau khi được phóng ra, chỉ trong tích tắc, liền biến mất trong tầm nhìn và tầm thần thức của mọi người.

Cung Tuyệt thấy vậy tròng mắt đỏ hoe, y quả thực rất muốn bây giờ đuổi theo, nhưng y lại nhìn Diệp Mặc đang đứng trong hồ Dưỡng Thần Tuyền, lại kìm nén hành động của mình, cũng không dám rời khỏi. Y sợ mình lúc này hành động không cẩn thận chút thôi, sẽ bị Diệp Mặc giết chết.

Cung Tuyệt cũng không biết, cho dù y lúc này trước mặt Diệp Mặc đánh nhau với Diệu Huệ Trân, thì Diệp Mặc cũng không vì chuyện này mà giết y, nhiều nhất cũng chỉ là vì lấy được lợi ích của Diệu Huệ Trân, nếu không Diệu Huệ Trân cũng chỉ thua thiệt mà thôi. Lúc này thời gian để Diệp Mặc tìm Hóa Thần Châu cũng không đủ, làm gì còn thời gian đi quản chuyện của Cung Tuyệt nữa?

Chỉ trong chốc lát, Giải Phong thu hồi Dưỡng Thần Tuyền của mình, lập tức cười ha hả, rõ ràng là vô cùng hài lòng. Nhưng ngay sau đó, sắc mặt của gã lại đại biến, lập tức ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc huynh đệ, trong nhà có chuyện, tôi phải đi trước đây, Diệp Mặc huynh đệ nếu có thời gian, thì đến đảo Nhân Trúc tôi chơi, cáo từ.

Nói xong Giải Phong dường như cũng không kịp đợi Diệp Mặc trả lời, liền mang theo một đường màu vàng biến mất.

Giải Phong vừa mới đi, Đằng Hùng và Lãm Kỳ Duyệt rối rít thu lại Dưỡng Thần Tuyền của mình. Mặc dù bọn họ không biết tại sao Diệp Mặc lại không thu lại Dưỡng Thần Tuyền, vẫn còn lần chần ở đây, nhưng hai người cũng không hỏi ý tứ của Diệp Mặc. Trực tiếp hướng về phía Diệp Mặc ôm quyền rồi cáo từ.

Cung Tuyệt lúc này cũng nắm được cơ hội, sau khi hai người kia rời đi rồi cũng cáo từ đi luôn.

Khi Cung Tuyệt còn trông cậy hai người có thể chia một chút Dưỡng Thần Tuyền của hai người họ cho mình, Đằng Hùng lại nói:

- Giao Đằng cung của tôi có chút chuyện, tôi về trước, gặp lại hai vị sau.

Nói xong cũng không đợi người khác nói chuyện, liền mang theo một đường độn quang rồi biến mất.

Lãm Kỳ Duyệt lại nhìn Cung Tuyệt nói:

- Cung đảo chủ, hôm nay Hoàng Thất bạn của tôi bị mất mạng rồi, tôi trong lòng có chút khó chịu, cũng không nói nhiều với Cung đằng chủ được nữa, khi nào rảnh rỗi thì chúng ta tụ họp sau.

Thấy Lãm Kỳ Duyệt cũng mang theo một đường độn quang biến mất, Cung Tuyệt tức giận nghiến răng kèn kẹt. Hoàng Thất cũng chết bao lâu rồi, cũng không thấy tên họ Lãm này buồn bã, lại buồn bã vào đúng lúc này, nhưng y cũng không có cách nào. Ở trong này, người ta không vì thấy người gặp nguy mà ra tay với y đã là may mắn lắm rồi, bây giờ chỉ hi vọng người khác lấy được đồ rồi phân chia cho mình chút đỉnh, Cung Tuyệt cảm thấy mình đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng sau đó Cung Tuyệt nhìn nơi mà lúc trước Diệu Huệ Trân rời đi, nghiến nghiến răng đuổi theo. Cho dù có một tia hi vọng, y cũng không muốn bỏ qua Dưỡng Thần Tuyền. Diệp Mặc y không dám khiêu khích, nhưng nữ tu Hóa Chân tầng thứ tư đó, mình đoán chừng cũng có thể ăn được.

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải không muốn đi, hắn lúc này cũng vô cùng lo lắng. Hóa Thần Châu không ngờ lại giống như ẩn nấp vậy, căn bản cũng không tìm ra.

Dưỡng Thần Tuyền mặc dù quý giá, nhưng cũng có một ngày sẽ dùng hết, còn Hóa Thần Châu thì lại không như vậy. Nếu như hắn có Hóa Thần Châu rồi, dùng Hóa Thần Châu đặt dưới Khổ Trúc, thì sẽ thế nào?

Thần thức của Diệp Mặc lại tìm tòi mười mấy lần chỗ đáy hồ bạch ngọc mà mình đang đứng, nhưng cũng không tìm ra Hóa Thần Châu. Nhưng hắn tin rằng mình chắc hẳn cũng không đoán nhầm, vì hồ bạch ngọc trước mặt và mấy đoạn linh mạch xung quanh nó rõ ràng là dấu vết có người bố trí.

Nơi này không có Hóa Thần Châu, làm sao có thể bố trí được cục diện như vậy? Nếu như Hóa Thần Châu bị người khác lấy đi rồi, thì trong này làm gì còn một hồ Dưỡng Thần Tuyền như này nữa?

Dưới sự cực kỳ không cam lòng, thần thức của Diệp Mặc lại quét đến những khu vực còn lại, cũng không tìm ra được dấu vết của Hóa Thần Châu.

Diệp Mặc cực kỳ thất vọng, trực tiếp luyện chế ra một hồ ngọc cực lớn đặt trong thế giới trang vàng, sau đó thu hồi toàn bộ Dưỡng Thần Tuyền vào trong hồ ngọc đó.

Dịch Dưỡng Thần Tuyền sau khi được lấy đi, trong hồ ngọc lại càng hiện rõ, thần thức của Diệp Mặc quét đi quét lại, trong này quả thực không có bất kỳ Hóa Thần Châu nào.

Chẳng lẽ mình suy đoán sai thật sao? Nơi này căn bản không có Hóa

Thần Châu?

Ngay lúc Diệp Mặc vẫn còn đang nghi ngờ, lại có hai đường độn quanh từ trên bầu trời Lạc Hồn Khư bay đến, chỉ có điều hai đường độn quang này vừa bay qua bầu trời trên Lạc Hồn Khư, lại vòng trở lại, rơi xuống bên cạnh hồ bạch ngọc mà Diệp Mặc đang đứng.

- Là anh?

Một người trong đó nhìn thấy Diệp Mặc bật thốt lên.

Diệp Mặc nhìn hai tu sĩ râu kẽm nhận ra mình trong lòng cười khẩy, người này đúng là có đường gã lại không đi. Ngày đó khi mình vừa mới tiễn Mông Kỳ, gặp được tên râu kẽm này đang truy sát Biên Phượng Tháp. Diệp Mặc nhớ rõ tên này có một pháp bảo hoa lựu màu đỏ, lúc đó gã mới chỉ là Kiếp Biến tầng thứ nhất, bây giờ đã là Kiếp Biến tầng thứ hai rồi, xem ra tu vi tiến triển cũng nhanh.

Một gã tu sĩ đầu tóc thưa thớt khác, khóe miệng nhếch lên, nhìn hình miệng có chút nhọn, vừa nhìn liền biết là một yêu tu. Chỉ có điều yêu tu này tu vi còn cao hơn nhiều so với tên tu sĩ râu kẽm kia, thậm chí đã là tu vi Kiếp Biến tầng thứ tư rồi.

- Anh biết người này?

Tên yêu tu tu vi Kiếp Biến tầng thứ tư nhìn người râu kẽm nghi ngờ hỏi.

Tên râu kẽm cười ha hả, chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Người này chỉ là tu vi Ngưng Thể, anh không nhìn ra tu vi của hắn, chẳng qua chỉ là hắn ẩn giấu tu vi của mình mà thôi. Là một con kiến hôi thoát khỏi tay tôi mà thôi, không ngờ hôm nay lại gặp được hắn, lần này đáng đời hắn xui xẻo.

Tên râu kẽm này lúc trước bị Diệp Mặc và Biên Phượng Tháp liên thủ đuổi chạy, bây giờ lại nói ngược lại như vậy, hơn nữa sắc mặt lại bình

thường, không có chút hổ thẹn nào.

Tên yêu tu kia uhm một tiếng, rõ ràng cũng không coi Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ tu vi Ngưng Thể ra cái gì, chỉ chằm chằm nhìn hồ bạch ngọc nói:

- Tôi nghi ngờ trong hồ này có dịch Dưỡng Thần Tuyền, có một mùi hương là lạ ở đây.

Nói xong tên yêu tu đưa ngón tay bôi bôi một chút, rồi cho ngón tay đó vào trong miệng, ngay sau đó, sắc mặt gã đại biến nói:

- Quả nhiên là Dưỡng Thần Tuyền…

Ngay sau đó, ánh mắt của gã nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Khi tên yêu tu đó nói ra Dưỡng Thần Tuyền, tên tiểu tử râu kẽm kia cũng há hốc mồm, bây giờ yêu tu này không ngờ lại xác nhận đây chính là dịch Dưỡng Thần Tuyền, y lại càng kinh ngạc không ngừng. Phản ứng của y còn nhanh hơn tên yêu tu kia, lập tức nhìn Diệp Mặc quát hỏi:

- Nói, anh ở đây thu thập có phải là…

Diệp Mặc không đợi y nói hết lời, Tử Đao cũng đã được bổ ra. Đối phó với hai tu sĩ Kiếp Biến, Diệp Mặc căn bản cũng không cần dùng đến Tử Đao, nhưng Diệp Mặc chưa tìm ra được Hóa Thần Châu, trong lòng đã vô cùng buồn bực rồi, tên râu kẽm này không ngờ lại dám dài dòng trước mặt hắn, vậy thì chỉ có thể trách y xui xẻo. Lấy Tử Đao ra giết một tên Kiếp Biến nhỏ, căn bản chính là muốn giải tỏa stress trong lòng.

Thình thịch…

Tử Đao mang theo một đường cầu vồng hiện lên, phụt một cái một đường máu phun lên, đợi khi đường máu này biến mất rồi, tên râu kẽm vừa nãy lớn lối quát hỏi Diệp Mặc cũng biến mất trong không trung. Tảng đá xanh trên mặt đất ngoại trừ mấy đường chém sâu vài chục trượng, rãnh dài gần trăm trượng, thì cùng chẳng còn cái gì.

Một đao kia của Diệp Mặc biến một tên tu sĩ Kiếp Biến biến thành hư vô, bất luận là áo giáp hay là nhẫn trữ vật cũng không còn.

Tên yêu tu mỏ nhọn kia kinh hãi nhìn rãnh đao sâu trước mặt mình, lập tức ngây người ra, một chốc sau, gã mới tỉnh táo lại, vội vàng lùi bước nói với Diệp Mặc:

- Vãn bối không biết tiền bối ở nơi này, đã đắc tội, vãn bối này xin cáo lui…

Diệp Mặc làm gì có thể để gã chạy đi, một tia sét màu đen liền giáng xuống. Tên yêu tu Kiếp Biến tầng thứ tư thấy Diệp Mặc ra tay với gã, mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng vô cùng khôn khéo, vội vàng bóp nát một tấm phù lục, hơn nữa lại hét to:

- Anh không thể giết tôi, tôi là người của Bằng đảo…

Đừng nói Bằng đảo, Diệp Mặc đến thành chủ Tác An Sơn của Hắc Thạch thành cũng đánh, chỉ là Bằng đảo thôi có là cái gì? Tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong Thiển Hải Cung một trong ba thế lực lớn nhất Vô Tâm Hải, cũng bị hắn đánh vào vết nứt hư không đấy thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1396

Suýt Gặp Đồ Tử Chân

Răng rắc một tiếng, tên yêu tu Kiếp Biến tầng thứ tư chỉ lùi về một chỗ cách đó mấy trăm bước, liền bị một đường thần hồn của Diệp Mặc tiêu diệt, thậm chí đến một câu xin tha mạng cuối cùng cũng không nói ra được. Tấm phù lục trong tay gã dưới Vực mạnh mẽ của Diệp Mặc, căn bản cũng không có bất kỳ dấu tích nào.

Khi yêu tu Kiếp Biến tầng thứ tư bị Diệp Mặc giết chết, trên một đảo cực lớn của Vô Tâm Hải, một khí thế kinh người cũng dần dần được nâng lên, đồng thời một giọng nữ khàn khàn vang lên:

- Muốn chết à…

Giọng nói kia tức giận vang lên, một đường độn quang từ trong đảo phóng đi, trong nháy mắt liền biến mất trong không trung.

Diệp Mặc giết hai con kiến hôi Kiếp Biến xong, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút, sau đó hắn lại phát hiện ra không đúng. Vừa nãy nơi bị bổ ra mặc dù chừng mười trượng, nhưng đều là đá màu xanh cực cứng, rõ ràng có gì đó không đúng.

Thần thức của Diệp Mặc sau đó lại quét vào trong cái khe sâu đó, ngay sau đó, hắn liền phát hiện ra trong cái khe đó có một số giọt nước màu xanh nhạt dính vào chỗ mà hắn bổ ra.

- Dưỡng Thần Tuyền…

Diệp Mặc mừng rỡ kêu lên, đây mới thực sự là hình thành Dưỡng Thần Tuyền. Cái mà bọn họ lấy được mới chỉ là Dưỡng Thần Tuyền được tích tụ

sau vô số năm mà thôi.

Lúc này Diệp Mặc vui mừng không khác gì cảm giác lần đầu thấy được Khổ Trúc, phát hiện ra một giọt Dưỡng Thần Tuyền, đồng nghĩa với việc hắn suy đoán hoàn toàn chính xác. Chẳng qua những tu sĩ lúc đó phát hiện ra Hóa Thần Châu thông minh tuyệt đỉnh, cũng không xây Hóa Thần Châu trong hồ bạch ngọc, mà lại thông qua phương pháp thẩm thấu qua tảng đá xanh này rồi rót vào hồ bạch ngọc, chẳng trách mình vừa nãy không thể nào phát hiện ra được.

Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, lại bổ một đao ra. Thần thức của hắn điều khiển đao khí, không để một đao này của mình làm tổn thương đến Hóa Thần Châu.

Nơi mà giọt Dưỡng Thần Tuyền này xuất hiện lại lần nữa bị Diệp Mặc chém, một viên châu màu xanh linh khí bức người im lìm khắc vào một nơi bên cạnh vách đá, một giọt nước không màu vừa nãy lộ ra rơi xuống, so với Dưỡng Thần Tuyền mà lấy được từ trong hồ bạch ngọc, thì giọt dưỡng thần thủy châu này lại càng trong suốt và sáng hơn nhiều.

- Hóa Thần Châu.

Diệp Mặc lại lần nữa không ngăn được sự vui mừng trong lòng mình, cũng không nghĩ ngợi gì đặt viên châu đó vào trong một hộp ngọc, tiện tay ném hộp ngọc đó vào trong thế giới trang vàng.

Giọt nước không màu kia đối với Diệp Mặc mà nói mới là Dưỡng Thần Tuyền thực sự. Dưỡng Thần Tuyền thông qua tảng đá màu xanh kia tích lọc, bất luận hiệu quả hay là tác dụng có kém hơn một chút, mặc dù Diệp Mặc không biết lúc đó người đó tại sao lại làm như này, nhưng những thứ này đối với hắn cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Sau khi lấy được Hóa Thần Châu, Diệp Mặc lúc này cũng không muốn ở lại đây, hắn lập tức phóng ra pháp bảo phi thuyền màu xám đen, trong nháy mắt từ trên bầu trời Lạc Hồn Khư biến mất.

Diệp Mặc vừa mới đi chưa được bao lâu, nhiều nhất cũng chỉ là nửa tuần hương. Trên bầu trời Lạc Hồn Khư lại xuất hiện một đường độn quang, tốc độ của đường độn quang này vô cùng nhanh, chỉ trong tích tắc cũng đã hạ xuống Lạc Hồn Khư.

Đường độn quang biến mất, rõ ràng là một nữ tu mặc quần áo màu đỏ thân hình gầy gò. Người đàn bà này toàn người cũng không có chút trang sức nào. Nhưng ánh mắt của bà thì lại mang một tính ưu việt khiến người khác không thể nào so sánh được.

Người đàn bà này vừa xuất hiện trên Lạc Hồn Khư, lập tức đứng lại bên cạnh một cỗ thi thể nám đen, đồng thời căm hận nói:

- Không ngờ là một tu sĩ lôi hệ, dám giết con trai mình, lão nương đây sẽ nuốt sống ngươi.

Nói xong, lại hét to.

Nhưng sau đó ánh mắt bà lại rơi xuống một hồ bạch ngọc rỗng tuếch. Sau đó ánh mắt của bà lại đại biến, phẫn nộ nói:

- Tôi nói ai lại dám to gan như này, vốn dĩ con trai mình tìm ra Dưỡng Thần Tuyền đầu tiên, người này lại diệt khẩu con trai của mình, được, được, Đồ Tử Chân tôi nhất định phải giết chết hết các ngươi…

Bà bỗng nhiên quên mất từ lúc con trai mình đã bị giết chết, đến khi bà đến nơi này cũng chưa đến một tuần hương. Mà lại trực tiếp nhận ra Dưỡng Thần Tuyền nơi này chính là con trai bà phát hiện ra. Còn chuyện diệt khẩu, bà cũng không muốn nghĩ nhiều, có ai diệt khẩu rồi còn để thi thể con trai bà nằm ở chỗ này cơ chứ?

Ngay sau đó, bà không ngờ lại nhảy xuống hồ bạch ngọc Dưỡng Thần Tuyền, điên cuồng ngửi xung quanh.

Chỉ tích tắc sau, bà bỗng nhiên trừng mắt nói:

- Không ngờ là Giải Phong của đảo Nhân Trúc liên thủ với lão già Đằng Hùng của Giao Đằng cung và cả tên họ Lãm của đảo Tự Thiên nữa, cùng nhau giết chết con trai mình. Còn có một người đàn bà nữa, mình không ngờ lại không thể nào đoán ra lai lịch của cô ta được.

Diệp Mặc tu luyện dưới Khổ Trúc, khí tức tinh khiết tự nhiên, vốn dĩ hóa thành một thể với tự nhiên, mặc dù hắn đi cuối cùng, cũng là hung thủ thật sự giết con trai bà, nữ yêu tu tên Đồ Tử Chân ngược lại lại không nhận ra được Diệp Mặc đã đến. Cũng không ngẫm nghĩ tu vi của con trai bà, chỉ là tự cho rằng con trai bà phải có mấy tu sĩ Hóa Chân liên thủ lại mới có thể giết được.

Diệp Mặc cũng không biết hắn giết người rồi, gánh chịu hậu quả lại là mấy người còn lại, lúc này hắn đã ngồi trên pháp bảo phi thuyền màu xám đen tốc độ kéo đến cực điểm.

Pháp bảo phi thuyền màu xám đen trên bầu trời Vô Tâm Hải, lúc này căn bản cũng không nhìn thấy bóng dáng, trong nháy mắt rời khỏi khu vực biển này, xông về hướng Nam An châu.

…

Cung Tuyệt buồn bực vô cùng, y mặc dù bị Diệp Mặc đánh trọng thương, lúc này ngoại trừ cánh tay bị đứt không thể nào khôi phục được, thương thế cũng được khôi phục bảy phần rồi. Y tin rằng chỉ cần để y đuổi kịp được nữ tu kia, y chắc chắn sẽ lấy được Dưỡng Thần Tuyền mà nữ tu đó lấy được.

Nhưng y đuổi theo khoảng một canh giờ, lại đến bóng dáng của nữ tu đó cũng không thấy. Bất đắc dĩ tới cực điểm, Cung Tuyệt đang định quay về đảo Di Lâm của mình, thần thức lại mơ hồ quét được một đường độn ảnh màu hồng phấn, lập tức trong lòng mừng rỡ, lập tức không chút do dự nghênh đón.

Trên người nữ tu đi cùng với Diệp Mặc lúc trước mặc cũng là trang phục

tu sĩ màu hồng nhạt, lúc này y nhìn thấy lại là bóng dáng màu hồng phấn, lập tức liền cho rằng đây chính là nữ tu họ Diệu lúc trước.

Khiến cho Cung Tuyệt không ngờ tới chính là, thân hình của y vừa mới động, thì bóng dáng màu hồng phấn đó đã xông về phía y.

Trong nháy mắt, bóng dáng màu hồng phấn đó liền chặn trước mặt y rồi.

Cung Tuyệt lập tức nhận ra nữ tu này không phải là nữ tu họ Diệu lúc trước, vì nữ tu trước mặt này y cũng biết, trong phạm vi mấy trăm nghìn dặm trong Vô Tâm Hải cũng không có ai dám chọc giận người này, chính là Đồ Tử Chân của Bằng đảo.

- Cung Tuyệt của đảo Di Lâm bái kiến Đồ tiền bối…

Cung Tuyệt trong lòng thầm mắng xui xẻo, đồng thời khóe miệng lại không có chút chậm trễ nào.

Đồ Tử Chân lạnh lùng nhìn Cung Tuyệt nói:

- Anh vừa mới từ chỗ nào đến đây?

Nếu như là bình thường, Đồ Tử Chân cũng không muốn nói lời thừa với tên Cung Tuyệt này, bà sớm đã đi rồi. Nhưng hôm nay bà lại toàn thân đầy hỏa khí, con trai của mình phát hiện ra Dưỡng Thần Tuyền, cuối cùng Dưỡng Thần Tuyền lại bị những người còn lại lấy đi. Cướp đi thì cũng không tính, còn giết con trai của bà nữa.

Cung Tuyệt vội vàng nói:

- Vãn bối vừa mới từ Lạc Hồn Khư quay về, đúng lúc gặp tiền bối ở đây…

- Anh vừa mới từ Lạc Hồn Khư quay về?

Giọng nói của Đồ Tử Chân bỗng nhiên lớn giọng, thậm chí là sắc bén.

Cung Tuyệt không biết Đồ Tử Chân có ý gì, cũng không làm gì khác hơn chỉ có thể cung kính nói:

- Vâng, vãn bối vừa từ Lạc Hồn Khư về.

- Đến Lạc Hồn Khư còn có ai nữa?

Giọng nói của Đồ Tử Chân lại càng rít lên nói.

Cung Tuyệt lại như không nghe ra, y cho rằng Đồ Tử Chân trước giờ vẫn không hợp tình người như này. Bây giờ đối phương hỏi đến, y cũng không giấu diếm, trực tiếp nói:

- Lúc đó trên Lạc Hồn Khư còn có Đằng cung chủ của Giao Đằng cung và Lãm đảo chủ của đảo Tự Thiên, ngoài ra còn có Giải đảo chủ của đảo Nhân Trúc và một đôi nam nữ tu sĩ khác nữa…

Cung Tuyệt nói tới đây, trong lòng giật mình, Dưỡng Thần Tuyền vừa nãy y đến một chút cũng không lấy được, bây giờ Đồ Tử Chân của Bằng đảo lại ở đây, y làm sao không biết đưa đẩy, khiến mấy tên lấy được đồ cũng không được yên ổn? Nói không chừng tên họ Diệp kia bây giờ cũng chưa có đi, đúng lúc bị Đồ Tử Chân bắt được quả tang. Tên Diệp Mặc đó có lợi hại đi nữa, cũng sẽ không phải là đối thủ của Đồ Tử Chân?

Nghĩ tới đây, Cung Tuyệt lại càng hưng phấn nói, y vừa muốn nói chuyện, lại thấy Đồ Tử Chân lạnh lùng nói:

- Không ngờ anh còn có bản lĩnh này, không ngờ đến tôi cũng không thể nào quan sát được anh đến Lạc Hồn Khư. Nghe nói anh còn có một Thiên chướng ngũ lôi hợp nữa, có thể phóng ra tia sét đúng không?

Ngay cả Cung Tuyệt cũng nghe ra câu nói của Đồ Tử Chân có chút không ổn, y vừa muốn nói chuyện, lại cảm thấy thân mình ớn lạnh, ngay sau đó y không ngờ lại cảm nhận cái cảm giác cực kỳ khó chịu khi bị Vực trói buộc.

Không ổn rồi, Cung Tuyệt lập tức hiểu ra tình cảnh của mình, cũng không nghĩ ngợi gì chân nguyên liền điên cuồng vận chuyển, Thiên chướng ngũ lôi hợp cũng được phóng ra.

Nhưng y vừa mới thoát được Vực của Đồ Tử Chân, thì lại bị chiếc khăn tay màu xám của Đồ Tử Chân đập trúng.

- Á…

Cung Tuyệt hét thảm một tiếng, chân nguyên của Cung Tuyệt vừa mới tràn ra, đã bị chân nguyên đại thủ của Đồ Tử Chân tạo thành chân nguyên bay ra tứ phía.

Cung Tuyệt đến cơ hội nói mình bị oan cũng không có, liền bị ả Hóa Chân chưa bao giờ nói đến đạo lý tiêu diệt, y cũng chưa tiến vào hồ bạch ngọc, mà Đồ Tử Chân đã có thể ngửi được mùi của y mới là chuyện lạ. Nếu như lúc này y còn chưa chết, y chắc chắn sẽ hỏi một câu, so với sự dã man và điên cuồng của Đồ Tử Chân, thì Diệp Mặc qủa thực chính là một quan tòa công chính hơn rồi.

Đồ Tử Chân chỉ nhìn mặt liền giết Cung Tuyệt y, tiện tay đã vứt nhẫn trữ vật của Cung Tuyệt vào trong nhẫn trữ vật của mình, căn bản đến chút tâm tư cũng không có.

…

Lãm Kỳ Duyệt mặc dù dưới tay Diệp Mặc cũng thua thiệt nhiều, mồi lửa kì dị Long Tâm Viêm của mình cũng bị Diệp Mặc cướp đi rồi. Nhưng lúc này trong lòng gã cũng không còn cảm giác buồn bực lúc trước nữa, nửa đoạn linh mạch cực phẩm đó cũng coi như thôi, dưới đảo Nhân Trúc của gã còn một đoạn linh mạch cực phẩm, quan trọng nhất chính là gã hôm nay phát tài rồi. Lấy được nhiều Dưỡng Thần Tuyền như vậy, đây lại là thứ đẳng cấp nhất nữa.

Ầm một tiếng thật lớn, Lãm Kỳ Duyệt còn đang vui mừng đột nhiên

đứng lên trong chỗ của mình, gã không ngờ lại cảm thấy trận pháp trên đảo của mình bị người khác tấn công rồi. Gã là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín, ở vùng này cũng coi như là bá chủ, ngoại trừ loại biến thái như Diệp Mặc, còn có ai lại dám tấn công trận pháp của gã?

- Lãm Kỳ Duyệt, nạp cho lão nương cái mạng chó chết đi.

Sau đó một giọng nói lạnh như băng cắt đứt mạch suy nghĩ của Lãm Kỳ Duyệt.

- Đồ Tử Chân của Bằng đảo?

Lãm Kỳ Duyệt nhanh chóng phi độn ra ngoài, cuối cùng cũng nhận ra là ai tấn công đảo Tự Thiên của gã, lập tức sắc mặt đại biến.

Lại một tiếng nổ kinh khủng nữa vang lên, khăn tay của Đồ Tử Chân hóa thành một lưỡi đao hình vuông màu đen phủ kín trời lại lần nữa đập xuống, trận pháp phòng ngự của đảo Tự Thiên lập tức xuất hiện một vết nứt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1397

Người Phụ Nữ Ngang Ngược

Không đợi Lãm Kỳ Duyệt lại mở miệng nói, thì cái khăn tay của Đồ Tử Chân đã lại hóa thành một đường đao gió màu đen hạ xuống.

Liên tiếp mấy tiếng nổ 'Rầm rầm... ' phát ra, trận pháp trên Tự Thiên Đảo cũng bị trấn động, 'ken két' một tiếng đã bị phá thủng ra một cái khe, dùng mắt thường cũng có thể thấy được cái trận pháp này sẽ sụp đổ nếu bị công kích thêm vài lần nữa.

Lãm Kỳ Duyệt đâu còn dám để cho Đồ Tử Chân tiếp tục công kích, mà lập tức lao ra khỏi trận pháp rồi lấy ra Tử Mẫu Long Phượng Hoàn chặn lại công kích của cái khăn tay mầu đen kia.

'Rắc' một tiếng.

Tử Mẫu Long Phượng Hoàn và cái khăn tay mầu đen kia va chạm vào nhau phát ra một tiếng 'Rắc' giòn tan.

Lãm Kỳ Duyệt bị bay ra ngoài, va vào phía trên trập pháp phòng ngự, lại phát ra một tiếng nặng nề nữa.

Lãm Kỳ Duyệt miễn cưỡng khôi phục lại một chút chân nguyên của mình, dùng Tử Mẫu Long Phượng hoàn che ở phía trước rồi vội vàng nói:

- Đồ đại tỷ, cô cũng coi như là một vị tiền bối, sao lại không phân biệt tốt xấu gì mà công kích Tự Thiên Đảo của tôi, đây là cái đạo lý gì chứ?

- Là đạo lý gì sao?

Đồ Tử Chân cười nhạt một tiếng:

- Ngươi cùng với Đằng Hùng, Giải Phong giết chết con trai của ta, giờ ta thay con trai của ta báo thù thì có cái gì không đúng sao?

Trong lòng Lãm Kỳ Duyệt liền sửng sốt, giờ mới hiểu được nguyên nhân, hóa ra là con trai của Đồ Tử Chân bị người ta giết rồi. Sau đó cái mụ già không nói đạo lý này cho rằng con trai mụ là do mình giết. Chẳng lẽ con trai mụ là tiên nhân hay sao? Còn cần tới mấy tu sĩ Hóa Chân liên thủ giết chết nữa chứ? Mụ già này có vẻ hơi ngu ngốc một chút.

Lãm Kỳ Duyệt cũng chỉ sững sờ trong chốc lát, thì Đồ Tử Chân đã hừ lạnh một tiếng, chân nguyên lại cuồn cuộn tuôn ra. Tu vi của Lãm Kỳ Duyệt là Hóa Chân tầng chín, nhưng cũng cảm thấy ngay cả hít thở cũng không được thoải mái.

Dưới sự kinh hãi, Lãm Kỳ Duyệt lập tức quát lên:

- Đồ đại tỷ, nếu như Lãm mỗ giết chết con trai của chị, thì Lãm Kỳ Duyệt tôi chết cũng không được tử tế, mà sẽ phải chết dưới Lôi Kiếp...

Lãm Kỳ Duyệt bị buộc phải phát ra lời thề, trong lòng tuy rằng vô cùng buồn bực, vì tự dưng đâu phải thốt ra lời thề độc nhất. Y biết loại phụ nữ ngu ngốc như Đồ Tử Chân này lại có bản lĩnh vô cùng lợi hại, mà xuất thủ cũng vô cùng tàn nhẫn.

Đồ Tử Chân nghe Lãm Kỳ Duyệt thề xong, thì cũng trì hoãn lại pháp bảo một chút. Mụ cũng không coi Lãm Kỳ Duyệt vào đâu, cho dù là Lãm Kỳ Duyệt có giả bộ, thì cũng không thể nào trốn thoát khỏi tay mụ được.

Nghĩ tới đây, Đồ Tử Chân dùng 'Vực' của mình đem không gian xung quanh toàn bộ trói buộc lại, sau đó lạnh giọng nói:

- Nếu như ngươi dám nói nửa câu dối trá, thì ta sẽ san bằng cả cái Tự Thiên Đảo này của ngươi.

Thật sự là một mụ già ngang ngược mà. Trong lòng Lãm Kỳ Duyệt phẫn nộ không thôi, nhưng vì bản thân cũng không phải là đối thủ của Đồ Tử Chân, cho nên mụ ta muốn giết y, y thậm chí cả biện pháp chạy trốn cũng không có.

Cưỡng chế sự phẫn nộ trong lòng, Lãm Kỳ Duyệt liền dùng ngữ khí đã hòa hoãn được một chút rồi nói:

- Đồ đại tỷ, tôi đúng là vừa từ Lạc Hồn Khư trở về, nhưng trong khoảng thời gian này tôi căn bản là cũng không hề thấy lệnh lang, làm sao có thể giết cậu ấy được? Hơn nữa, lệnh lang anh minh thần võ, Lãm Kỳ Duyệt tuy rằng ngu dốt cũng không thể nào mà không nhận ra cậu ấy được, thì sao còn dám ra tay giết chứ? Đồ đại tỷ uy chấn Vô Tâm Hải, nếu như tôi dám giết lệnh lang, thì Đồ đại tỷ có thể không biết được sao?

Đồ Tử Chân vốn ngang ngược đã quen, cho tới giờ luôn làm việc theo cách thà giết lầm một nghìn, cũng không thể buông tha cho một. Hiện tại Lãm Kỳ Duyệt nói như vậy, thật ra cũng khiến mụ bình tĩnh một chút, lúc này mụ mới cảm ứng được cái tên Lãm Kỳ Duyệt trước mặt này xác thực là không hề giết con trai mình, ngay cả cái tên Cung Tuyệt mụ vừa giết khi nãy cũng có khi là bị chết oan đấy.

Nhưng cho dù là chết oan thì sao? Đồ Tử Chân giết rồi thì cũng sẽ quên, tất nhiên là mụ sẽ không lưu ý tới việc ai bị giết lầm Lúc này biết được Lãm Kỳ Duyệt chắc là không giết con mình, thì giọng nói của cô nhất thời hòa hoãn xuống, nhìn chằm chằm vào Lãm Kỳ Duyệt rồi nói:

- Vậy ai đã giết con ta ở Lạc Hồn Khư?

Trong lòng Lãm Kỳ Duyệt mắng to vô số lần. Con của mụ bị ai giết thì làm sao ta biết được cơ chứ? Chỉ là lời này thì y không dám nói ra, trong lòng thậm chí còn đang âm thầm cảm thấy may mắn vì mình vừa rồi không đoán sai, hẳn là mụ Đồ Tử Chân này vừa rồi đã đi qua Lạc Hồn Khư. Nghe nói mũi của mụ Đồ Tử Chân này còn thính hơn cả mũi chó, hiện tại xem ra cũng không phải là lời đồn.

Biết được Đồ Tử Chân đã đi qua Lạc Hồn Khư, nên Lãm Kỳ Duyệt càng không dám nói dối, y liền chân thật kể lại chuyện tình vừa rồi tại Lạc Hồn Khư phát hiện ra 'Dưỡng thần tuyền', cuối cùng chỉ nói tới việc sau khi bọn y rời đi, còn lại có một mình Diệp Mặc ở đó.

Đồng thời Lãm Kỳ Duyệt cũng nổi lên tâm tư giống như Cung Tuyệt. Muốn cho Đồ Tử Chân đi đối phó với Diệp Mặc. Cho nên liền nói Diệp Mặc là loại người ác ôn, chỉ cần ai đối với hắn có chút bất kính thì hắn liền giết.

Lãm Kỳ Duyệt cũng không hề nói câu Diệp Mặc giết con trai của Đồ Tử Chân, nhưng không có nghĩa là y không ám chỉ thẳng hung thủ chính là Diệp Mặc.

Nghe được việc Diệp Mặc là một tu sĩ Lôi hệ, cánh tay của Cung Tuyệt cũng chính là bị lôi kiếm của Diệp Mặc chặt đứt, thì Đồ Tử Chân lại càng tin chắc rằng, con trai của cô chính là do Diệp Mặc giết.

- Cái tên Diệp Mặc kia là tu sĩ từ đâu tới?

Trong mắt Đồ Tử Chân tràn ngập sát khí, lạnh giọng hỏi một câu.

Thấy sát khí tràn ngập trong mắt của Đồ Tử Chân, thì Lãm Kỳ Duyệt lại thở phào nhẹ nhõm. Y hiểu được sát khí này là không phải nhằm vào mình, cho nên dù Đồ Tử Chân không hỏi, thì y cũng sẽ nói hết cho Đồ Tử Chân những gì y biết về Diệp Mặc. Hiện giờ Đồ Tử Chân đã hỏi, thì y càng không có chút do dự nào mà tranh thủ nói nhanh:

- Tên Diệp Mặc kia cũng không nói là hắn đến từ đâu, nhưng tôi đoán rằng hắn là tu sĩ của Nam An Châu. Đúng rồi, hắn và đảo chủ Nhân Trúc Đảo là Giải Phong có quan hệ khá tốt, nói không chừng là hắn sẽ đi làm khách chỗ Giải Phong đảo chủ.

Tiện thể ám toán Giải Phong một chút, thì trong lòng Lãm Kỳ Duyệt mới cảm thấy chút cân đối.

- Đem 'Dưỡng thần tuyền' mà ngươi lấy được giao ra đây.

Đồ Tử Chân sau khi hỏi việc xong, thì mặt cũng không chút thay đổi nào mà lên tiếng muốn cướp đoạt.

- A... Đồ đại tỷ...

Lãm Kỳ Duyệt ngây ngẩn cả người. Để có được 'Dưỡng thần tuyền' thì y mất đi ‘Long tâm viêm’ còn chưa nói, đã thế còn chút nữa thì bị Diệp Mặc giết. Nhưng hiện tại, lại bị cướp đi sao?

Thấy Lãm Kỳ Duyệt không hề có động tác gì, thì Đồ Tử Chân liền hừ lạnh một tiếng, khí thế trên người lại lập tức bạo phát ra. Cái khăn tay mầu đen kia cũng bạo phát ra từng trận âm thanh cọ xát với không gian, trong nháy mắt liền bay lên.

Lãm Kỳ Duyệt cũng không dám nói nhiều nữa, cố nén sự phẫn nộ và không cam lòng trong nội tâm xuống, đem một cái pháp bảo không gian có hình một chiếc bình đưa cho Đồ Tử Chân rồi nói:

- Nó đây.

Đồ Tử Chân tiếp nhận chiếc bình, thậm chí cũng không thèm mở ra xem một chút, thì đã xoay người biến mất. Mụ không thèm mở ra xem, là vì mụ vững tin là Lãm Kỳ Duyệt không dám lừa gạt mình. Nhưng mụ lại không hề biết, trong cái bình đó cũng chẳng phải là 'Dưỡng thần tuyền' gì cả, vì Lãm Kỳ Duyệt cho dù là mạo hiểm cũng phải lừa mụ, huống chi Lãm Kỳ Duyệt cũng rất hiểu tính cách của mụ nữa.

Lãm Kỳ Duyệt nhìn bóng lưng Đồ Tử Chân biến mất, cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ rằng cái mụ già kia ỷ vào tu vi cao cường của mình, luôn tự cao tự đại, đều không coi ai ra gì cả. Vừa rồi bản thân chỉ đưa cho mụ ta một cái bình đựng rượu bình thường, vậy mà mụ già đó cũng không thèm mở ra kiểm tra một chút, hẳn là mụ tin chắc rằng mình sẽ không dám lừa gạt mụ ta.

- Lão tử cũng không nên ở lại Tự Thiên Đảo nữa rồi.

Lâm Kỳ Thủy nói một câu với giọng căm hận, sau đó vội vã quay lại đảo

của mình thu thập một chút, lại giải tán toàn bộ thân tín của mình ở trên đảo, rồi mới lấy ra một pháp bảo phi hành bay đi mất.

...

Nếu như lúc này có người hỗ trợ khống chế pháp bảo phi thuyền, thì Diệp Mặc khẳng định là sẽ tiến vào trong Thế giới trang vàng để thử nghiệm hiệu quả của 'Dưỡng thần tuyền'.

Đáng tiếc là hiện tại chỉ có một mình hắn, cho nên chỉ có thể tạm thời bỏ qua chuyện thí nghiệm 'Dưỡng thần tuyền'.

Lúc này thì hắn đã là tu sĩ Hóa Chân, dù cho hiện tại chiếc pháp bảo phi thuyền này kém hơn so với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn, thì Diệp Mặc cũng có thể đẩy nhanh tốc độ chỉ chậm hơn một chút so với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' mà thôi.

Mà cái tốc độ này còn hơn 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' khi chưa được dung nhập 'Côn lân' vào không ít.

Chỉ ngắn ngủi một tháng, thì pháp bảo phi thuyền của Diệp Mặc cũng đã đưa hắn lần thứ hai trở lại đảo san hô mà trước đây hắn đã tiễn Mông Kỳ đi.

Diệp Mặc hiện tại đang rất nhớ nhà, nên căn bản cũng không có dự định dừng lại ở trên đảo này. Nhưng khi hắn thấy trên cái đảo thiếu thốn linh khí này có hai người, thì nhất thời cũng có chút kinh ngạc. Ở cái đảo thiếu thốn linh khí như thế này, thì ai lại nguyện ý ở chứ?

- Kinh Học Thành?

Thần thức của Diệp Mặc sau khi quét đến một trong hai người, thì thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng. Nhưng hắn lập tức biết rằng người này không phải là Kinh Học Thành, bởi vì Kinh Học Thành là một người đàn ông, còn người mà thần thức của hắn nhìn thấy thì lại là một cô gái.

Cô gái này chỉ có tu vi Hư Thần tầng chín, nhưng lại giống Kinh Học

Thành như là được đúc ra từ một khuôn vậy. Khắc biệt duy nhất của cô gái này với Kinh Học Thành chính là cô còn đen hơn cả Kinh Học Thành một chút, bộ dạng càng thô ráp hơn so với Kinh Học Thành. Mầu da của Kinh Học Thành thì là mầu đồng rồi, nhưng cô gái này còn đen hơn nữa, tuy rằng không thể nói là cô rất xấu, nhưng cũng tuyệt đối là không liên quan gì tới hai chữ 'xinh đẹp' cả.

Bên cạnh cô gái này còn có một tu sĩ trung niên đã có chút nếp nhăn, tu vi cũng khá cao, đã là Kiếp Biến tầng bẩy rồi.

Thấy cô gái này, thì Diệp Mặc lập tức đổi ý. Cô gái này có tướng mạo quá giống với Kinh Học Thành, khẳng định là có quan hệ thân thiết với y. Mà cái anh chàng Kinh Học Thành kia quả là một người vô cùng hào sảng, đã đưa cho mình một khối ngọc bài làm bùa hộ thân. Đồng thời nói là nếu như Ung Lam Y muốn gây khó dễ cho mình thì có thể nhờ đến sự bảo hộ của Thương Hải Điện.

Đã biết rõ rằng mình chính là người giết Ung Ô Tử của Thông Hải Giáo, Kinh Học Thành còn dám làm như vậy, hiển nhiên là y đã thực sự coi mình là bằng hữu, muốn toàn lực ra tay giúp đỡ mình.

Diệp Mặc dù không có thời gian để đi Thương Hải Điện, nhưng trong lòng hắn cũng đã coi Kinh Học Thành là bằng hữu của mình rồi. Hiện tại trên đường gặp được người có quan hệ với Kinh Học Thành, thì Diệp Mặc lập tức khống chế pháp bảo phi hành hạ xuống hòn đảo này.

Hai người trên đảo vốn rất đề phòng, hiện tại thấy Diệp Mặc đã hạ xuống trên đảo, thì hai người liền cảnh giác đứng sang một bên, nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc đang đứng trên pháp bảo phi hành.

Diệp Mặc cũng không hề thu hồi lại pháp bảo phi hành của mình, mà cười ha hả rồi ôm quyền nói:

- Hai vị đến từ Thương Hải Điện sao?

Tu sĩ trung niên trên mặt có nếp nhăn kia nhìn thoáng qua pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, trong mắt lộ ra một tia khiếp sợ, chỉ là nỗi khiếp sợ kia liền nhanh chóng biến mất, sau đó cẩn thận đáp lại:

- Chúng tôi hình như chưa từng gặp qua anh bạn, không biết anh bạn có điều gì muốn hỏi hay không?

Y không hề nói rằng mình tới từ Thương Hải Điện, nhưng cũng không hề phủ nhận.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi có một người bạn là Kinh Học Thành ở Thương Hải Điện, không biết hai vị có biết không?

- Anh là bạn của anh trai tôi?

Cô gái da ngăm đen kia lập tức kinh ngạc hỏi một câu, nhanh đến nỗi tu sĩ trung niên kia muốn ngăn cản cũng không kịp. Trong nội tâm của cô vẫn còn đang nghi hoặc, không biết anh trai cô từ khi nào có một người bạn có thể vượt qua Vô Tâm Hải như vậy chứ?

Sự nguy hiểm của Vô Tâm Hải, cô sao có thể không biết được? Hải thúc mang theo cô tới đây, dọc theo đường đi đã gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm rồi, luôn luôn phải cẩn thận từng chút một, đâu có dám quang minh chính đại mà dùng pháp bảo phi hành bay trên bầu trời Vô Tâm Hải như người này chứ. Chỉ cần một chút không cẩn thận thôi, là sẽ bỏ xác tại Vô Tâm Hải này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1398

Biến Cố Của Thương Hải Điện

Quả nhiên là em gái của Kinh Học Thành, bản thân mình thật là không đoán sai. Trong lòng Diệp Mặc vui vẻ, lấy ra một khối ngọc bài đưa cho cô gái kia rồi nói:

- Cô xem cái này thì sẽ biết, trước đây là do Kinh Học Thành đưa cho tôi đấy.

- Thực sự là ngọc bài thân phận của anh trai tôi...

Cô gái da ngăm đen kia sau khi tiếp nhận ngọc bài từ tay Diệp Mặc, thì liền mừng rỡ kêu lên.

Sau khi nói xong, thì dường như cô liền nhớ ra cái gì đó, nhất thời khiếp sợ mà nhìn Diệp Mặc:

- Chẳng lẽ anh chính là Diệp Mặc, là Diệp Mặc đã thông qua 'La khúc thập bát bàn' mà chạy trốn?

Ngọc bài của anh trai cô từ trước tới nay đều chưa từng đưa cho một ai khác, nhưng lần trước sau khi anh trai cô từ trong 'La khúc thập bát bàn' đi ra, thì đã nói rằng mình kết giao với một nhân vật anh hùng, tên là Diệp Mặc. Cái tên Diệp Mặc dám giết con trai Ung Ô Tử của Ung Lam Y ở 'La khúc thập bát bàn', hơn nữa còn vô cùng tinh thông trận pháp. Cho nên anh trai cô rất muốn kết giao với Diệp Mặc, và đã đưa cho Diệp Mặc ngọc bài của mình.

Trước đây cô không hề nghĩ tới, là vì lần đó anh trai của cô nói Diệp Mặc chỉ có tu vi Ngưng Thể. Vậy thì một tu sĩ có tu vi Ngưng Thể sao dám

vượt qua Vô Tâm Hải chứ, hiển nhiên chỉ có người điên mà thôi.

Cô cũng không biết, Diệp Mặc hiện tại tuy rằng không phải là tu vi Ngưng Thể, nhưng ngày trước Diệp Mặc vượt qua Vô Tâm Hải đích thực là chỉ có tu vi Ngưng Thể.

Diệp Mặc liền gật đầu:

- Không sai, tôi chính là Diệp Mặc. Tôi vừa đi qua nơi này, thì thấy cô và anh trai giống nhau như đúc, cho nên cố ý xuống hỏi thăm một chút Kinh huynh có khỏe hay không? Vốn lần này tôi muốn đi tới Thương Hải Điện một chuyến, nhưng chỉ vì có chút việc gấp, cho nên là muốn để lần khác mới đi.

Những lời này Diệp Mặc nói ra hoàn toàn là chân thực từ suy nghĩ trong lòng, lúc này tu vi của hắn đã là Hóa Chân tầng ba, hơn nữa trình độ luyện khí cũng đã là tông sư đỉnh cấp tiêu chuẩn. Nhất định phải sớm đi về đem 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của mình lại luyện chế một chút nữa, biến nó thành một cái bán tiên khí thì hắn vẫn có chút nắm chắc.

Một khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn trở thành bán tiên khí, thì hắn tùy thời đều có thể tới Vô Tâm Hải. Nếu muốn nói là đem cả Vô Tâm Hải thành hậu hoa viên của mình thì hẳn là cũng có thể.

Kinh Trác Tương vốn muốn hỏi Diệp Mặc vì sao chỉ có tu vi Ngưng Thể, mà lại dám vượt qua Vô Tâm Hải. Thế nhưng câu nói kia của Diệp Mặc đã khơi gợi lên tâm sự của cô, nên cô nhất thời liền trở nên nức nở:

- Anh trai tôi hiện tại còn không biết sống chết, Thương Hải Điện cũng không còn là Thương Hải Điện nữa rồi...

Diệp Mặc nghe xong lời này, thì liền nhíu mày hỏi:

- Cha của cô Kinh Hướng Đông là điện chủ của Thương Hải Điện, vậy thì ai dám làm gì anh trai của cô chứ?

Lúc này thì tên tu sĩ Kiếp Biến bên cạnh cũng đã hiểu được Diệp Mặc là bạn chứ không phải là địch, nên nhanh chóng đáp lời:

- Vẫn đề này nói ra rất dài dòng, chúng ta cứ ngồi xuống trước rồi nói sau.

Diệp Mặc tuy rằng vội vã về nhà, nhưng nếu như đã biết Kinh Học Thành xảy ra chuyện, thì hắn cũng không thể nào mặc kệ được. Cho nên liền gật đầu:

- Cũng được.

Nói xong, Diệp Mặc đã tiện tay lấy ra ba cái ghế đá mầu đen rồi nói:

- Mời hai vị ngồi.

Tu sĩ Kiếp Biến kia và Kinh Trác Tương thấy Diệp Mặc tùy ý lấy ra mấy cái ghế đá, thì khóe mắt lập tức co quắp lại. Người này chỉ tùy tiện lấy ra mấy cái ghế đá, thì đều là tài liệu luyện khí cấp bẩy 'Hư không hắc tinh thạch' rồi.

'Hư không hắc tinh thạch' không chỉ đơn giản là tài liệu cấp bẩy, mà còn là thứ tài liệu luyện khí cực kì hiếm có ở Tu Chân Giới, nhưng thứ này lại bị Diệp Mặc đem ra làm thành những cái ghế ngồi bình thường, đây quả thực là quá xa xỉ mà.

Nếu như Diệp Mặc biết suy nghĩ của hai người này, thì hắn nhất định là sẽ nói hắn vẫn chưa phải là người xa xỉ nhất đâu. Cái Hắc Thạch thành kia toàn bộ đều được chế tạo từ 'Hư không hắc tinh thạch' đấy, còn hắn mới chỉ đem 'Hư không hắc tinh thạch' làm vài cái ghế mà thôi. Đương nhiên là vì Diệp Mặc mới chỉ lấy có một phần nhỏ từ Hắc Thạch thành mà thôi. Nếu như hắn muốn lấy 'Hư không hắc tinh thạch' để dùng luyện chế đồ vật, thì chí ít cũng có thể lấy để làm một cái động phủ không nhỏ chút nào.

Bất luận có phải là Diệp Mặc xa xỉ hay không, thì Diệp Mặc có thể tùy ý đem 'Hư không hắc tinh thạch' ra mà làm ghế ngồi, thì hiển nhiên là không

phải người bình thường rồi.

Sau khi Kinh Trác Tương ngồi xuống. Thì liền cẩn thận nói với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, tôi là Kinh Trác Tương, còn đây là quản sự của Thương Hải Điện tên là Kinh Hải.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cô nói một chút đi, anh trai Kinh Học Thành của cô sao rồi?

Kinh Trác Tương ừ một tiếng, sau đó vành mắt của cô lại đỏ lên. Cô sửa sang lại dòng suy nghĩ của mình một chút, sau đó mới lên tiếng:

- Trước đây sau khi kết thúc 'La khúc thập bát bàn', thì một trong ba đại thế lực của ven Vô Tâm Hải là Hải Tu Minh đã xảy ra nội loạn. Hải Tu Minh giải thể đầu nhập vào Thông Hải Giáo...

Diệp Mặc nghe tới đó, thì trong lòng âm thầm gật đầu, vì chuyện này hắn đã được biết sau khi gặp lại Mông Hàn An rồi. Hắn còn giết cả Ung Ngạn của Thông Hải Giáo nữa. Cái pháp bảo Minh Ngục quyển của y hiện giờ vẫn còn đang ở trong nhẫn trữ vật của hắn.

- Sau khi Hải Tu Minh đầu nhập vào Thông Hải Giáo, thì thực lực của Thương Hải Điện chúng tôi lại có vẻ mỏng hơn. Sau đó Ung Lam Y tới Thương Hải Điện của chúng tôi làm khách, còn cha tôi thì cũng không hề để ý. Nhưng không ngờ rằng, Tam điện chủ của Thương Hải Điện bỗng nhiên lại trở mặt làm phản, liên thủ cùng Ung Lam Y ám toán cha tôi và Nhị điện chủ Thành Hội Ninh...

Kinh Trác Tương nói tới đây, thì Diệp Mặc liền nhíu mày. Không ngờ rằng tên Ung Lam Y tính tình tàn bạo này, lại còn có thủ đoạn thâm sâu như vậy, liên hợp với Tam điện chủ của Thương Hải Điện ám toán Đại điện chủ và Nhị điện chủ. Lão ta còn muốn đem Hải Tu Minh và Thương Hải điện toàn bộ xác nhập sao?

- Vốn cha tôi sau khi bị ám toán thì thương thế cũng không đáng ngại, chỉ là không ngờ Ung Lam Y lại dẫn người phục kích ở ngoại vi Thương Hải đảo, một khi phát tín hiệu, thì lập tức sẽ trấn áp toàn bộ các tu sĩ phản kháng. Lúc đó chỉ cần tu sĩ nào có chút phản kháng, thì đều lập tức bị giết, hơn nữa còn có Tam điện chủ trợ giúp, cho nên Thương Hải Điện tử thương vô số. Cha tôi và Nhị điện chủ gặp nạn, anh trai thì bị bắt giam tại chỗ, hiện tại sống chết ra sao, thì tôi cũng không biết.

Kinh Trác Tương nói xong thì lại xoa xoa mắt.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Vậy cô làm sao có thể trốn được tới đây?

- Hải thúc nhận được tin tức, trước tiên liền dùng 'Độn không phù' mang tôi rời khỏi Thương Hải Điện. Chỉ là chúng tôi không dám vượt qua Vô Tâm Hải, chỉ có thể ở lại cái đảo có linh khí loãng này tìm kiếm cơ hội rời khỏi Vô Tâm Hải mà thôi.

Kinh Trác Tương đáp lại.

- Biến cố kia xảy ra đã bao lâu rồi?

Trong lòng Diệp Mặc suy đoán, chắc rằng chuyện này đã phát sinh cách đây không ít thời gian, nói không chừng là ngay sau biến cố của Hải Tu Minh thì đã xảy ra rồi.

Kinh Hải vẫn ở một bên nghe, thì liền nhanh chóng đáp lời Diệp Mặc:

- Tính một chút, thì cũng đã được gần một năm rồi. Trong một năm này, thì chúng tôi vừa đi vừa lẩn trốn tới được nơi đây.

Diệp Mặc gật đầu, nếu như không có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, mà còn luôn bị Ung Lam Y truy sát. Thì một tu sĩ Kiếp Biến tầng bẩy có thể dùng thời gian một năm để trốn được tới đây cũng đã không dễ dàng rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền đứng lên nói:

- Tôi muốn đi Thương Hải Điện một chuyến, mọi người đi cùng với tôi đi.

Ở đây thì cũng là sát biên giới giữa Vô Tâm Hải và đất liền. Thì một tu sĩ Kiếp Biến tầng bẩy như Kinh Hải trốn ở đây tùy thời đều có thể mất mạng.

- Anh muốn đi cứu anh trai của tôi?

Kinh Trác Tương cũng kinh hỉ đứng lên hỏi.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Anh trai Kinh Học Thành của cô là bạn của tôi, hiện tại y đã xảy ra chuyện rồi, thì tôi đương nhiên là phải trợ giúp. Huống chi, cái tên Ung Lam Y kia cũng có thù hận lớn đối với tôi, cho nên dù không có chuyện của anh trai cô thì tôi cũng sẽ không bỏ qua cho lão ta. Tôi trước khi rời đi thì cũng đã nói qua, rằng sẽ có ngày tôi trở về vấn an lão.

Kinh Trác Tương vừa vui mừng một chút, thì ngay sau đó đã bình tĩnh lại rồi do dự nói:

- Nhưng Ung Lam Y và Tam điện chủ Ô Bân của Thương Hải Điện đều là tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa Ung Lam Y còn là tu sĩ Hóa Chân đỉnh. Anh chỉ có tu vi Ngưng Thể thì...

Diệp Mặc nghe được lời Kinh Trác Tương nói, rồi lại nhìn đến ánh mắt có chút thất vọng của Kinh Hải ở bên cạnh, lập tức cũng biết rằng họ đang nghĩ mình là một kẻ chỉ có lòng nhiệt tình mà thôi. Nói không chừng thì tu sĩ tên Kinh Hải còn không muốn mình dẫn họ ra khỏi. Cứ ở đây hoặc đi đâu có thể giữ được tính mạng rồi hãy nói.

Đã hiểu được cách suy nghĩ của Kinh Hải, thì Diệp Mặc cũng không muốn đi giải thích làm gì, chỉ thu hồi lại ghế đá rồi nói:

- Ở chỗ này của Vô Tâm Hải coi như cũng là một địa điểm an toàn, nhưng hai người cũng đã dừng chân lại chỗ này quá lâu rồi, cho nên vẫn có chút nguy hiểm. Tôi đề nghị hai người đi cùng tôi tới Thương Hải Điện. Đương nhiên, nếu không muốn thì tôi cũng có thể cấp cho hai người một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm cho hai người.

Kinh Hải nghe xong Diệp Mặc nói, thì liền hít vào một hơi lạnh. Tiện tay là đã đưa ra một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm sao? Diệp Mặc nghĩ mình là ai chứ? Hay là hắn thực sự giàu có như vậy? Nghĩ tới việc Diệp Mặc tùy ý là lấy ra mấy khối 'Hư không hắc tinh thạch' để làm ghế ngồi, thì Kinh Hải bỗng nhiên cảm giác được cách suy nghĩ của mình có thể đã sai rồi.

Kinh Trác Tương thì thật ra lại không suy nghĩ nhiều như vậy, cho nên lập tức nói:

- Tôi nguyện ý, cho dù là chết, thì tôi cũng muốn nhanh chóng tới xem anh trai và mẹ của tôi.

- Tốt, vậy thì đi thôi.

Diệp Mặc nói xong liền đi lên pháp bảo phi hành của mình trước.

Nhìn Kinh Trác Tương theo sau Diệp Mặc tiến vào trong pháp bảo phi hành, Kinh Hải tuy rằng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể đi theo mà thôi. Song trong lòng của y cũng thầm than vì Diệp Mặc nói hoàn toàn không sai. Cho dù là không đi, thì lấy tu vi của y và Kinh Trác Tương thì hai người có thể tiếp tục kiên trì ở lại chỗ này bao lâu? Nửa năm? Một năm? Hay là nhiều hơn nữa?

Thấy Kinh Trác Tương và Kinh Hải đã lên phi thuyền của mình, thì Diệp Mặc lập tức muốn khởi động phi thuyền. Vừa lúc đó thì có một cái bóng mầu đen từ trong biển vọt lên, trực tiếp đánh về phía phi thuyền của Diệp Mặc.

- Yêu thú cấp chín Bát Giác Ô?

Kinh Trác Tương thấy rõ cái bóng đen này thì đã lập tức nhận ra. Cô và Kinh Hải đã ở tại hòn đảo này cũng không phải là mới ngày một ngày hai, cho nên khi yêu thú cấp chín vừa xuất hiện, thì cô đã nhận ra được rồi. Loại yêu thú cấp chín Bát Giác Ô này có rất nhiều quanh đây, cho dù là Hải thúc muốn đánh thì cũng phải mất tới nửa ngày mới có thể tiêu diệt được một con. Nếu như mà chúng đi tới theo đàn thì... bọn họ cũng chỉ có thể chọn cách né tránh mà thôi.

- Hải thúc...

Kinh Trác Tương vô thức kêu lên một câu, hoàn toàn quên mất rằng nếu như ngay cả yêu thú cấp chín mà Diệp Mặc còn không đối phó được, thì làm sao dám đi Thương Hải Điện đối phó với Ung Lam Y và cái tên Tam điện chủ kia chứ?

Kinh Hải vốn định chờ một lát để xem Diệp Mặc xuất thủ, nhưng cái loại yêu thú Bát Giác Ô này có tốc độ quá nhanh, nếu như y chỉ hơi do dự một chút, thì không chừng Bát Giác Ô đã gây hại tới Kinh Trác Tương rồi, cho nên y đã lập tức lấy ra pháp bảo của mình.

Chỉ là không đợi pháp bảo của y công kích ra ngoài, thì Diệp Mặc đã phóng một đao gió ra rồi.

'Phập' một tiếng, một đường huyết quang đã hiện lên, con yêu thú Bát Giác Ô hung ác độc địa vô cùng kia liền giống như một khối đậu hũ, bị đao gió của Diệp Mặc chém ra thành hai nửa, một viên yêu đan hiện ra liền bị Diệp Mặc thu vào trong nhẫn trữ vật.

Diệp Mặc giống như làm một chuyện nhỏ bé chẳng đáng kể gì, không hề nói lời nào thì đã khống chế pháp bảo phi hành phóng lên cao, đảo mắt cái đã để lại hòn đảo kia ở sau lưng rồi.

Kinh Hải thì vẫn cầm pháp bảo của mình ngây dại ở đó. Đây là cái bản

lĩnh gì? Một chiêu đã có thể giết chết yêu thú cấp chín? Hơn nữa còn là một đao gió hết sức đơn giản?

Lúc này thì ánh mắt của y nhìn về phía Diệp Mặc đã có chút kính nể rồi. Cái người tên Diệp Mặc trước mặt này dường như cũng không phải là loại người lỗ mãng không biết dùng đầu óc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1399

Bóp Chết Kiếp Biến

Diệp đại ca, anh đã là tu vi gì rồi?

Kinh Trác Tương cũng chấn động vô cùng, chỉ một đường đao gió đã giết chết một yêu thú cấp chín, thì ngay cả cha của cô cũng không chắc đã làm được.

Diệp Mặc mỉm cười, cũng không hề giấu diếm Kinh Trác Tương:

- Tôi đã có tu vi Hóa Chân rồi, cho nên cô không cần phải lo lắng. Cái lão khốn kiếp Ung Lam Y kia tôi chắc chắn sẽ phải giết rồi.

Trong lòng Kinh Hải hít vào một hơi lạnh. Người có thể tiến vào 'La khúc thập bát bàn' thì cần phải tuân thủ mức hạn chế của nó, chỉ có tu sĩ nào chưa đạt tới độ tuổi một trăm, thì mới có thể tiến vào 'La khúc thập bát bàn' mà thôi. Diệp Mặc có thể đi vào, cũng đồng nghĩa với việc Diệp Mặc còn chưa tới trăm tuổi, vậy một tu sĩ Hóa Chân còn chưa đến trăm tuổi... Kinh Hải đã không dám nghĩ tiếp nữa, vì y có nghe cũng chưa từng nghe qua cái loại tu sĩ trâu bò như thế này.

Y đương nhiên là không biết, mặc dù hiện tại Diệp Mặc còn chưa tới trăm tuổi, nhưng khi hắn tiến vào trong 'La khúc thập bát bàn' thì xác thực tu vi còn chưa đạt tới Hóa Chân, bằng không thì với tính cách của hắn, sao có thể nhẫn nhục trước mặt Ung Lam Y được?

- Hóa ra anh là tu sĩ Hóa Chân, vậy mà anh trai tôi còn muốn bảo cha tôi giúp đỡ anh nữa chứ...

Kinh Trác Tương sợ hãi than một tiếng.

Diệp Mặc không hề giải thích, hắn biết ngày đó nếu như hắn không thể thoát đi từ 'La khúc thập bát bàn', thì Kinh Học Thành thực sự là có khả năng giúp được hắn. Chỉ là hắn lại không biết cha của Kinh Học Thành có thể vì mình mà khai chiến với Ung Lam Y hay không. Nhưng bất luận là có hay không, thì đối với Diệp Mặc hắn mà nói, đều là một con đường sống. Cho nên dù là Diệp Mặc không được Kinh Học Thành hỗ trợ, thì hắn vẫn vô cùng cảm kích Kinh Học Thành, đồng thời trong thâm tâm luôn coi Kinh Học Thành là bạn.

...

Pháp bảo phi hành của Diệp Mặc lướt đi trong không trung. Lộ trình mà Kinh Hải va Kinh Trác Tương phải mất một năm thời gian mới đi được thì giờ chỉ chưa tới nửa tháng, thì tầm mắt đã có thể thấy được khu vực quần đảo liên miên trải dài trên biển.

Diệp Mặc khống chế cho tốc độ chậm lại, còn Kinh Trác Tương đứng ở đầu phi thuyền chỉ vào một cái bóng to lớn ở phía xa xa nói: - Nơi ấy chính là Hoàng Kim Đại Điện của ba vị điện chủ Thương Hải Điện, cha tôi chính là bị ác tặc Ô Bân giết chết ở đây.

Kinh Trác Tương vừa nói xong, thì một đạo độn quang đã hiện ra phía trước phi thuyền của Diệp Mặc. Đó là một pháp bảo linh khí cực phẩm Phi Xa, ở trên là một gã đàn ông trung niên hơn ba mươi. Khi tên trung niên này thấy phi thuyền của Diệp Mặc, thì trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Ngay sau đó thì y lại nhìn thấy Kinh Trác Tương nên liền kinh ngạc:

- Phía trước có phải là Trác Tương tiểu thư...

Kinh Trác Tương nghe được thanh âm này, thì lập tức kinh hỉ:

- Đúng là tôi, anh là Vương tuần vệ...

Thấy được y là người có quen biết với Kinh Trác Tương cho nên Diệp Mặc cũng không vội động thủ. Vốn là hắn đang định bắt người này qua để

tra hỏi vài câu đấy.

- Thực sự là Trác Tương tiểu thư, vậy thì cô đi nhanh lên, cô còn quay về đây làm gì?

Tên trung niên kia sau khi nghe được lời khẳng định của Kinh Trác Tương, thì lập tức vội vàng nói, biểu tình cũng trở nên vô cùng khẩn trương.

- Cảm ơn Vương tuần vệ, anh cho tôi hỏi, mẹ tôi và anh trai tôi hiện giờ như thế nào rồi?

Vành mắt của Kinh Trác Tương liền đỏ lên. Trong lòng hiện đang rất cảm kích người gọi là Vương tuần vệ này, đồng thời câu hỏi đầu tiên của cô cũng là hỏi về tình hình của mẹ và anh trai mình.

Ánh mắt của Vương tuần vệ dừng lại trên người Diệp Mặc một chút, rồi ôm quyền hướng về phía Kinh Hải chào một cái. Lúc này thì y mới nói với Kinh Trác Tương:

- Trác Tương tiểu thư, xin lỗi cô, sau khi Đại điện chủ bị mưu hại, thì Vương Hàn tôi thật sự là không còn cách nào, hiện tại chỉ có thể tiếp tục lưu lại đây mà thôi...

Kinh Trác Tương ừ một tiếng rồi nói:

- Vương đại ca, tôi không trách anh, anh không hề sai, có sai thì chính là cái tên ác tặc Ô Bân kia...

Kinh Trác Tương cũng không tiếp tục nói cho hết, vì cô cũng biết, dẫu có nói nhiều hơn thì cũng không có tác dụng gì, cho nên lại đổi giọng:

- Mẹ của tôi và anh trai tôi...

Vương tuần vệ lại một lần nữa cúi thấp đầu xuống, giọng nói trầm hẳn đi:

- Điện chủ phu nhân vì không muốn bị Ung Lam Y làm nhục, cho nên

đã tự vẫn rồi... Thiếu điện chủ thì hiện còn đang bị giam giữ. Về phần tại sao chúng không động tới thiếu điện chủ thì tôi lại không biết...

Thấy Kinh Trác Tương mặt đầy nước mắt, thì Vương tuần vệ liền thở dài nói với Kinh Hải:

- Kinh huynh, anh nhanh tranh thủ thời gian đưa Trác Tương tiểu thư rời khỏi đây đi, qua một thời gian ngắn nữa, tôi dự định sẽ cùng với mấy người bằng hữu đi Nam An Châu thử thời vận. Thương Hải Điện từ lâu đã không còn là Thương Hải Điện trước đây nữa rồi, hazzz...

Kinh Hải vẫn chưa kịp nói gì, thì đã nhìn thấy vẻ mặt của Vương tuần vệ biến đổi. Không đợi cho Vương tuần vệ kịp phản ứng, thì đã lại có thêm một đạo độn quang nữa hạ xuống trước phi thuyền của Diệp Mặc.

- Vương Hàn, tao đã sớm hoài nghi mày là kẻ nằm vùng rồi, hiện tại xem ra tao cũng không hề nhìn lầm. Ha ha, ngày hôm nay tao xem Vương Hàn mày còn giải thích được thế nào nữa. Dám một mình để cho dư nghiệt của Kinh gia chạy trốn, thực sự là rất can đảm.

Cái đạo độn quang kia vừa dừng lại, thì đã phát ra một cái thanh âm vô cùng kiêu ngạo rồi.

Sắc mặt Vương Hàn đại biến, nhưng cũng không giải thích, y biết rằng loại chuyện này cho dù có giải thích, thì cũng không có chút tác dụng nào.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, hắn đã sớm nhìn thấy cái tên vừa mới tới này rồi. Vương Hàn là tu sĩ Kiếp Biến tầng bốn, còn cái tên vừa tới là tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu, chỉ thiếu chút nữa là đã có thể thăng cấp lên Kiếp Biến hậu kỳ rồi.

- Kinh huynh, tên này là Quế Nghĩa của Thông Hải Giáo, y ở Thương Hải Điện làm ác đã lâu, hãm hại rất nhiều huynh đệ Thương Hải Điện chúng ta, chúng ta sau khi liên thủ giết y, thì Vương Hàn tôi sẽ lập tức rời khỏi đây cùng với hai người.

Vương Hàn rất nhanh đã bình tĩnh lại, đồng thời nhanh chóng đưa ra quyết định.

Diệp Mặc âm thầm gật đầu. Anh chàng Vương Hàn này quả là rất quyết đoán, không thể nghi ngờ gì rằng quyết định này chính là quyết định chính xác nhất, còn hơn là cố gắng đi giải thích mà không có kết quả gì. Kinh Trác Tương thì đã thương tâm quá rồi, hiện tại không có cách nào đưa ra quyết định cả, cho nên Vương Hàn nói với Kinh Hải chứ không nói với cô cũng là hợp lý.

Kinh Hải nhìn Vương Hàn gật đầu, nhưng cũng không trả lời, mà lại quay ra nhìn về phía Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp thiếu chủ, ý của cậu là...

Diệp Mặc là bạn của Kinh Học Thành, có ngọc bài của Kinh Học Thành, hơn nữa Kinh Hải biết Diệp Mặc có bản lĩnh cực kỳ lợi hại, thậm chí còn là một tu sĩ Hóa Chân. Cho nên Kinh Hải thẳng thắn gọi Diệp Mặc là thiếu chủ giống như xưng hô với Kinh Học Thành. Đương nhiên trong đó còn có một tầng ý tứ khác, đó chính là muốn nói với Diệp Mặc rằng 'Cậu là người bạn tốt nhất của thiếu chủ tôi, cậu không thể thấy chết mà không cứu được'.

Vương Hàn thì lại ngây dại. Y biết Kinh Hải chính là quản gia của Đại điện chủ, nhưng sao lại gọi một người mà y chưa từng gặp mặt là thiếu chủ?

Diệp Mặc đương nhiên hiểu ý của Kinh Hải, mặc dù vậy thì hắn cũng chẳng hề tức giận. Kinh Hải nghĩ thế nào là chuyện của y, còn bản thân mình làm thế nào là chuyện của mình. Nếu như mình không muốn ra tay trợ giúp, thì cho dù Kinh Hải có nói ba hoa cái gì cũng chẳng thể khiến hắn động tay. Nếu như hắn đã muốn giúp, thì căn bản cũng không cần Kinh Hải phải nói nửa chữ.

Nhưng hiện tại Kinh Hải đã hỏi, thì Diệp Mặc cũng thản nhiên đáp:

- Cái này thì có gì mà phải do dự, cứ trực tiếp giết đi là được.

Trực tiếp giết là được sao? Vương Hàn nhìn thấy Diệp Mặc còn trẻ hơn mình nhiều, thì miệng không thốt lên nổi một chữ. Lời này nếu như là do một tu sĩ Hóa Chân đỉnh nói ra, thì đó chính là khí phách. Nhưng người như Diệp Mặc nói ra, thì lại thấy rõ là một kẻ ngu ngốc.

Tên Kiếp Biến tầng sáu vừa tới nghe xong lời Diệp Mặc nói, thì liền cười ha hả, khoát tay một cái phóng ra một đạo pháo hoa hoa mỹ.

Diệp Mặc biết tên này chính là đang báo tin, cho nên cũng không thèm để ý, chỉ là phóng ra 'Chân nguyên thủ' hướng về phía tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu kia.

Khi 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc phóng tới, thì tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu kia liền kinh hãi, lúc này thì y làm sao mà còn không biết Diệp Mặc là một tu sĩ Hóa Chân chứ, cho nên lập tức muốn chạy trốn. Chỉ là y rất nhanh đã phát hiện ra mình hoàn toàn không thể cử động chút nào cả.

'Vực', 'Vực' thật cường hãn’.

Trong mắt tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu kia liền hiện lên một tia tuyệt vọng, trơ mắt ra nhìn 'Chân nguyên thủ' kia nắm lấy mình.

Một tiếng ‘Răng rắc’ vang lên, tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu đã hóa thành hư vô trong 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc, chỉ còn lại một chiếc nhẫn trữ vật bị Diệp Mặc thu vào trong nhẫn trữ vật của mình.

- Tu sĩ Hóa Chân...

Vương Hàn khiếp sợ kêu lên một tiếng, lúc này thì y mới hiểu được cái tên tu sĩ còn trẻ tuổi hơn y nhiều này thực sự là một tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa còn là một tu sĩ Hóa Chân đỉnh cấp. Chứ tu sĩ Hóa Chân bình thường thì sao có thể dễ dàng bóp chết một tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu được? Khó trách vì sao mà hắn lại dám nói cái lời đầy khí phách vừa rồi. Trong lòng Vương Hàn lúc này đang bắt đầu cảm thấy kinh hoàng.

Kinh Hải lần thứ hai thấy Diệp Mặc xuất thủ, trái tim cũng cảm thấy rất

kinh hoàng, vì y đã khẳng định là Diệp Mặc tuyệt đối không kém hơn so với lão điện chủ. Vừa rồi Diệp Mặc vừa trực tiếp dùng 'Chân nguyên thủ' bóp chết một tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu, việc này thì ngay cả lão điện chủ Thương Hải Điện cũng không nhất định làm được.

Kinh Hải tu vi tuy chỉ là Kiếp Biến tầng bẩy, nhưng đối với sự lý giải về 'Vực' thì vẫn còn chưa nhập môn. Việc mà Diệp Mặc vừa làm thì không phải là lão điện chủ của y không nhất định làm được, mà là khẳng định là không thể làm được. Loại 'Vực' đạt tới trình độ như Diệp Mặc, thì tại Vô Tâm Hải này thật sự là khó có người nào có thể so sánh được.

Ngay cả Kinh Trác Tương hiện đang bi thương cũng ngơ ngác nhìn Diệp Mặc phát uy. Một tu sĩ Kiếp Biến mà lại không hề có nổi sức phản kháng trong tay Diệp Mặc, thật không biết là anh trai của mình đã kết bạn với loại người nghịch thiên như thế nào đây?

Kinh Hải phản ứng lại, đồng thời trong lòng cũng đại hỉ. Vì tu vi của Diệp Mặc càng cường đại, thì hi vọng có thể cứu được thiếu chủ ra càng lớn. Đồng thời cũng có nghĩa là bọn họ lại càng an toàn hơn.

Vương Hàn lúc này cũng từ trong khiếp sợ mà tỉnh táo lại, lập tức nói:

- Trác Tương tiểu thư, Vương Hàn nguyện ý cùng mọi người đi cứu thiếu chủ, sống chết không màng.

Nói xong Vương Hàn lại khom người thi lễ với Diệp Mặc:

- Vương Hàn xin ra mắt tiền bối, vừa rồi nếu như không phải có tiền bối xuất thủ, thì Vương Hàn khẳng định không phải là đối thủ của tên kia.

Diệp Mặc gật đầu:

- Ừ, anh cũng không tồi.

Vương Hàn chịu làm thủ hạ cho tên Tam điện chủ, hiển nhiên cũng không phải là thật tâm. Dưới tình huống như vừa rồi, mà y còn không hề báo

tin, trái lại còn khuyên bảo Kinh Trác Tương nhanh chóng chạy trốn, cũng coi như là không quên đi gốc gác của một tu sĩ rồi.

Kinh Trác Tương lúc này mới phản ứng lại, lập tức hơi khom người với Vương Hàn, lại dùng âm thành có chút khàn khàn vì khóc nhiều nói:

- Cảm ơn Vương đại ca trợ giúp, Trác Tương thực vô cùng cảm kích.

Vương Hàn chỉnh sắc rồi nói:

- Lúc trước tôi khuyên tiểu thư rời đi, là vì biết cho dù hai người có đi Thương Hải Điện thì cũng chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi. Hiện tại đã có vị tiền bối Hóa Chân này, thì chúng ta sao lại không liều mạng một phen. Cái lão khốn kiếp Ung Lam Y kia hiện giờ không có ở Thương Hải Điện, huống chi người còn trung thành với lão điện chủ cũng còn nhiều lắm. Rất nhiều người đều giống như Vương Hàn tôi, chỉ là không có chút năng lực nào để phản kháng lại mà thôi.

Vương Hàn dùng giọng điệu cứng rắn nói xong, thì đã có thêm mười đạo độn quang bay tới, đảo mắt đã hạ xuống trước mặt mấy người Diệp Mặc rồi. Diệp Mặc vừa nhìn cũng biết, những người này hẳn là tới đây theo pháo hiệu truyền tin vừa nãy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1400

Tam Điện Chủ Buồn Bực

Hơn mười đạo độn quang kia đảo mắt đã đứng trước mặt mấy người Diệp Mặc, dẫn đầu là một tên tu sĩ Hóa Chân tầng một, còn lại đều là các tu sĩ Kiếp Biến và Thừa Đỉnh.

- Vương Hàn, Quế Nghĩa đâu rồi? Không phải là y vừa mới...

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng một kia vừa đến, thì lập tức đã lên tiếng hỏi Vương Hàn, nhưng y còn chưa hỏi xong, thì đã nhìn thấy Kinh Trác Tương, lập tức dừng lại lời nói của mình, ánh mắt lạnh đi.

Không đợi tên tu sĩ Hóa Chân này nói, thì Kinh Trác Tương đã lạnh giọng quát lên:

- Ti Mộc Lân, ngươi theo cha ta nhiều năm như vậy, tại sao lại phản bội Thương Hải Điện chúng ta? Lại còn câu kết với súc sinh Ung Lam Y của Thông Hải Giáo?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng một kia khinh thương nhìn thoáng qua Kinh Trác Tương, lạnh lùng nói:

- Ta cần phải giải thích cho cô sao? Quế Nghĩa đã đi đâu rồi? Nói!

Quế Nghĩa cũng chỉ vừa mới phát tín hiệu không lâu, thì y đã tới đây rồi, trong thời gian ngắn ngủi này thì Quế Nghĩa không có khả năng rời đi. Kinh Hải chỉ là tu sĩ Kiếp Biến tầng bẩy, so với Quế Nghĩa cũng chỉ mạnh hơn một chút, cho dù là có Vương Hàn hỗ trợ, thì cũng không thể giết chết Quế Nghĩa nhanh chóng như vậy. Cho nên khi y tới mà không thấy Quế Nghĩa ở đây thì lại cảm giác được có chút kinh dị.

Sau khi hỏi xong, thì y bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, nhìn chằm chằm vào Vương Hàn rồi hỏi:

- Có phải là Quế Nghĩa đã đem pháo hiệu cảnh báo cho ngươi, sau đó đi truy đuổi người khác rồi không?

Không chờ Vương Hàn trả lời, thì Diệp Mặc đã thản nhiên nói:

- Cái tên vừa phát pháo hiệu đã bị tao giết rồi.

- Cái gì?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng một gọi là Ti Mộc Lân khiếp sợ thốt lên hai chữ, sau đó khí thế toàn thân nhanh chóng tăng vọt. Những tu sĩ tu vi kém hơn xung quanh y đều lùi ra phía sau.

Ngay cả Vương Hàn cũng cảm thấy hít thở có chút khó khăn, lập tức biết rằng mình đã bị 'Vực' của Ti Mộc Lân bao phủ rồi, nhất thời liền thất kinh, muốn giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Ti Mộc Lân.

Diệp Mặc thì lại lười dong dài, nhanh chóng mở ra 'Vực' của mình. Khi 'Vực' của Diệp Mặc vừa được mở rộng ra, thì Ti Mộc Lân cũng lập tức cảm giác được 'Vực' của y giống như là một mảng băng mỏng, chỉ nháy mắt đã bị một cái bàn tay khổng lồ đè cho nát vụn. Cái thanh âm ‘Ken két’ khi 'Vực' của y bị phá vỡ thì ngay cả Vương Hàn cũng có thể nghe được rõ ràng.

Chỉ trong thời gia nửa nhịp hô hấp, thì Vương Hàn cũng đã cảm giác được toàn thân khôi phục lại tự do, nhưng Ti Mộc Lân thì sắc mặt đã đại biến. Y là một tu sĩ Hóa Chân, cũng không phải là hạng người không có kiến thức. 'Vực' của Diệp Mặc vừa được mở rộng ra, thì 'Vực' của y liền nhanh chóng bị nghiền nát, điều này nói lên cái gì? Đó chính là nói rõ rằng thực lực của đối phương cao hơn y cũng không chỉ là gấp mấy lần mà thôi.

Ti Mộc Lân thầm kêu không tốt, đồng thời muốn lấy pháp bảo của mình ra, nhưng lúc này đã có hơn mười tia sét mầu đen to bằng cổ tay hạ xuống.

Ầm ầm ầm...

Toàn bộ tu sĩ Thừa Đỉnh và tu sĩ Kiếp Biến bên trong 'Vực' của Diệp Mặc căn bản là không có chút năng lực phản kháng nào, đều bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh thành những bộ xương khô, thậm chí là trực tiếp biến thành tro bụi.

Ti Mộc Lân kinh hãi, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, mạnh mẽ giãy ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc. Chỉ là y còn chưa kịp lấy ra pháp bảo, thì đã lại có thêm một đạo lôi kiếm hạ xuống, không chút nào lệch ra khỏi người y cả.

‘Phụt’ một tiếng, máu thịt văng ra, Ti Mộc Lân bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh bay lên không. Trong lòng Ti Mộc Lân lúc này đang vô cùng hoảng sợ, rốt cuộc là từ đâu mà lại có một tên biến thái như thế này tới đây chứ? Tu vi của y là Hóa Chân tầng một vậy mà lại chẳng có chút lực phản kháng nào cả.

Cố gắng dìm nội tâm đang vô cùng khủng hoảng xuống, Ti Mộc Lân lại lần nữa lấy ra một lá chắn chân khí, muốn bảo vệ tính mạng của mình, sau đó thi triển 'Huyết độn' để chạy trốn.

Một chiếc bùa mầu vàng nhạt được Ti Mộc Lân phát ra, liên tiếp mấy ngụm máu tươi đã được phun lên tấm bùa. Cái bùa kia lập tức cũng phát ra quang mang mầu vàng mạnh mẽ, dường như tùy thời đều có thể được kích phát.

Nhưng Ti Mộc Lân rất nhanh đã phải thất vọng rồi, y phát hiện ra rằng đạo bùa của mình cũng bị 'Vực' của Diệp Mặc trói chặt, không thể nào kích phát được.

Dưới sự hoảng hốt, Ti Mộc Lân lập tức hiểu ra rằng, ngoại trừ việc cầu xin tha thứ, thì y chỉ còn lại một con đường chết mà thôi.

- Tiền bối...

Ti Mộc Lân chỉ phun ra được hai chữ này, thì đã có một tia sét càng to lớn hơn vừa rồi hạ xuống đầu y.

Một tiếng 'Răng rắc' phát ra, Ti Mộc Lân đã nhìn thấy tấm lá chắn chân khí của mình giống như chiếc lá rơi rụng trong mùa đông, hoàn toàn vỡ vụn...

Ầm...

Tia sét kia sau khi đánh nát lá chắn của Ti Mộc Lân thì cũng không hề dừng lại chút nào, vẫn tiếp tục rơi xuống đầu Ti Mộc Lân.

Trong mắt Ti Mộc Lân hiện lên một tia tuyệt vọng, sau đó thì thần hồn câu diệt.

Mấy người Vương Hàn ngơ ngác nhìn quang cảnh trống trải trước mặt. Nếu như không phải bọn họ đứng ở đây từ đầu, thì chắc chắn là sẽ khẳng định là ở đây vừa rồi không có người nào đến cả. Không ngờ chỉ hơn mười nhịp thở, thì Diệp Mặc đã giết hết cả mười mấy người, trong đó còn có cả một tên tu sĩ Hóa Chân tầng một nữa.

Ngay cả tu sĩ Hóa Chân trước mặt Diệp Mặc cũng bị giết trong nháy mắt, thì trong lòng Kinh Hải càng kinh sợ hơn. Diệp Mặc bóp chết một tu sĩ Kiếp Biến, thì có thể giải thích là dù sao đó cũng chỉ là một tu sĩ Kiếp Biến. Nhưng hiện tại tu sĩ Hóa Chân trước mặt hắn cũng không hề có lực phản kháng, vậy thì cho dù là Ô Bân thì tính là gì chứ?

Diệp Mặc thu hồi lại hơn mười chiếc nhẫn trữ vật, sau đó khởi động pháp bảo phi hành rồi nói:

- Đi thôi, đi Thương Hải đảo nào.

Vương Hàn lúc này mới tỉnh lại, trong lòng nhất thời đại hỉ. Xem ra quyết định vừa rồi của y không hề sai, cái vị tiền bối Hóa Chân họ Diệp trước mặt này ít nhất phải là một tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ, hơn nữa còn là một tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ vô cùng cường hãn. Ti Mộc Lân thì y biết rõ, ngày

trước tên này ngoại trừ ba vị điện chủ và hai vị cung phụng ra, thì cũng là một tồn tại đỉnh cao trên Thương Hải đảo. Nhưng hiện giờ ở trong tay Diệp tiền bối thì cũng không có chút lực phản kháng nào cả.

...

Thương Hải Điện có thể được gọi là Thương Hải Điện, thì ngoại trừ quần đảo Thương Hải ra, còn có nguyên nhân trọng yếu là do cái Hoàng kim đại điện vô cùng nổi danh của Thương Hải Điện.

Hoàng kim đại điện của Thương Hải Điện chính là đại điện còn sót lại từ thời thượng cổ, đã có từ cách đây vô số năm rồi. Cho dù là không cần tụ linh trận, thì trong Hoàng kim đại điện này linh khí cũng nồng đậm đến bức người, hơn nữa Hoàng kim đại điện còn là một chỗ rất tốt để tu luyện thần thức. Cho nên ba vị điện chủ Thương Hải Điện đều có chỗ tu luyện riêng ở trong Hoàng kim đại điện này, mục đích chính là để tu luyện thần thức.

Lúc này bên trong Hoàng kim đại điện của Thương Hải Điện, có một tên tu sĩ tóc dài mặc quần áo mầu đen ngồi trên ghế chủ tọa uống rượu. Chỉ là vẻ mặt của y cũng không có chút nào vui vẻ cả, ngược lại còn đang cau mày buồn bực.

Người này chính là điện chủ mới của Thương Hải Điện - Ô Bân, cũng chính là Tam điện chủ trước đây của Thương Hải Điện.

Trước đây khi y còn là Tam điện chủ của Thương Hải Điện, thì ngoại trừ Đại điện chủ Kinh Hướng Đông và Nhị điện chủ Thành Hội Ninh ra, y chính là tồn tại trên đỉnh được người người kính ngưỡng.

Nhưng sự cám dỗ của quyền lực giống như là độc dược vậy, một khi đã nghiện rồi thì sẽ không thể nào xóa bỏ được. Y cảm giác mình vẫn bị ràng buộc quá nhiều tại Thương Hải Điện, bất luận là Đại điện chủ hay Nhị điện chủ, thậm chí là hai gã cung phụng thì y cũng không thể nào vượt lên trên được. Y cần không phải là cái cục diện như thế, mà cái y cần chính là lời nói của y chính là một loại mệnh lệnh, không có bất kỳ người nào có thể dị nghị,

cũng không có người nào dám phản bác cả.

Mà lúc đó, Ung Lam Y lại đưa tới cho y một gốc 'Tử điền La Lan' đồng thời xúi dục y làm phản. Dưới hai sự mê hoặc này, Ô Bân đã đồng ý liên thủ với Ung Lam Y của Thông Hải Giáo, ý đồ muốn toàn quyền khống chế Thương Hải Điện.

Dưới âm mưu mà y và Ung Lam Y tỉ mỉ sắp đặt, ám toàn hai vị điện chủ còn lại của Thương Hải Điện, đồng thời phát động nội loạn bên trong Thương Hải Điện.

Vốn là Ô Bân cho rằng chỉ cần giết Kinh Hướng Đông và Thành Hội Ninh, thì Thương Hải Điện tự nhiên sẽ toàn bộ là của y. Nhưng sau này, thì y mới biết là suy nghĩ của mình đơn giản như thế nào.

Kinh Hướng Đông và Thành Hội Ninh xác thực là đã bị y và Ung Lam Y giết, nhưng Thương Hải Điện cũng không thuộc về y như trong tưởng tượng. Hai gã cung phụng rời khỏi Thương Hải Điện, đi du ngoạn khắp nơi, mà những tu sĩ còn lại của Thương Hải Điện thì chẳng những không hề nghe lệnh của y, trái lại còn gây ra nội loạn, kết quả là sông mái với nhau khiến Thương Hải Điện một lần nữa nguyên khí đại thương, thực lực không còn lại nổi một phần ba. Đại bộ phận các tu sĩ Thương Hải Điện thì không chết cũng đều đã rời đi.

Nếu như chỉ như vậy thôi, thì Ô Bân cũng không cần phải buồn bực, y tin tưởng chỉ cần có thời gian, thì Thương Hải Điện sẽ lại có được phong thái như xưa. Nhưng thực tế thì tu sĩ rời khỏi Thương Hải Điện càng ngày càng nhiều. Cho dù Ô Bân y đã áp dụng những hình phạt cực kỳ nghiêm khắc, nhưng cũng không thể nào ngăn cản được các tu sĩ rời đi.

Lúc này thì Ô Bân mới biết được, Kinh Hướng Đông và Thành Hội Ninh có thể lên làm Đại điện chủ và Nhị điện chủ cũng không phải là do may mắn. Trái lại cái danh Tam điện chủ như y mới là người có lực ảnh hưởng kém nhất.

Đây cũng chưa phải là điều khiến Ô Bân buồn bực nhất, mà điều khiến y buồn bực nhất chính là Ung Lam Y sau khi trợ giúp y giết chết Đại điện chủ Kinh Hướng Đông và Nhị điện chủ Thành Hội Ninh rồi, thì lại cướp đi hơn 80% của cải tích lũy của Thương Hải Điện. Điều này còn chưa tính, Ung Lam Y còn muốn Thương Hải Điện sau này hàng năm đều phải cung ứng một lượng lớn tài liệu và dược liệu cho Thông Hải Giáo. Lý do rất đơn giản, chính là Thương Hải Điện hiện giờ đã phụ thuộc vào Thông Hải Giáo rồi.

Trước khi Ô Bân ra tay động thủ với hai vị điện chủ, cũng không hề nói là Thương Hải Điện sau này sẽ phụ thuộc vào thế lực của Thông Hải Giáo. Nhưng hiện tại thì không hiểu làm sao mà đã trở thành thế lực phụ thuộc vào Thông Hải Giáo rồi, hơn nữa hàng năm Ung Lam Y còn muốn Thương Hải Điện phải cống nạp tài nguyên, thì Ô Bân y sao có thể không buồn bực được.

Vốn Ô Bân trông cậy vào việc mình trở thành điện chủ duy nhất của Thương Hải Điện, thì quyền lực sẽ được tăng lên, hiện tại thì quyền lực của y lại chẳng tăng thêm chút nào, trái lại còn giảm đi.

Mà giảm đi thì cũng thôi, nhưng Thương Hải Điện thì lại phải chịu sự quản chế của Thông Hải Giáo mà Ô Bân y lại không có chút sức phản kháng nào.

Lúc này thì Ô Bân mới hoàn toàn hiểu được, ngày trước Ung Lam Y e sợ cũng không phải là Thương Hải Điện của y, mà là e sợ sự liên thủ của Đại điện chủ Kinh Hướng Đông, Nhị điện chủ Thành Hội Ninh và có lẽ là thêm cả Tam điện chủ y nữa. Hiện tại y đã tự mình diệt đi hai người, chỉ còn lại một mình y, thì Ung Lam Y sẽ sợ Thương Hải Điện mới là chuyện lạ.

Nếu như lúc này Hải Tu Minh còn là Hải Tu Minh trước đây, thì Ô Bân chắc sẽ không do dự chút nào tiếp tục liên thủ với Hải Tu Minh đối phó với Thông Hải Giáo. Đáng tiếc là Hải Tu Minh hiện giờ cũng đã là con rối của Thông Hải Giáo rồi, thậm chí còn không bằng cả Thương Hải Điện.

Ô Bân thở dài, không hiểu bản thân bị ma xui quỷ ám thế nào mà lại đồng ý với đề nghị của Ung Lam Y chứ? Phen này lăn qua lăn lại, thì Ô Bân

y lại chẳng có được chỗ tốt nào, ngược lại còn bị đeo lên cái ác danh câu kết Ung Lam Y của Thông Hải Giáo phản bội lại Thương Hải Điện.

- Ô Bân, tên gian tặc kia...

Một âm thanh hơi khàn khàn của một cô gái vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Ô Bân.

Ô Bân giật mình một cái, bỗng nhiên đứng lên, là ai lại có thể đi vào Hoàng kim đại điện? Lại còn dám mở miệng ra mắng mình là gian tặc nữa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1401

Bí Thuật Của Ô Bân

Trác Tương...

Ô Bân vô thức kêu lên hai chữ, sau đó mới cảm giác được rằng lời nói của mình có vấn đề, liền ngừng lại không nói nữa mà quay sang nhìn về phía Diệp Mặc đang đứng bên cạnh Kinh Trác Tương. Kinh Trác Tương có thể đi tới đây, hiển nhiên là phải có quan hệ với người thanh niên bên cạnh cô.

Ô Bân nghi hoặc chính là cho dù hiện giờ thực lực của Thương Hải Điện đã hạ xuống mức thấp nhất, thì cũng không phải là thứ để cho người thanh niên trẻ kia có thể dễ dàng xông vào được? Lúc trước Thương Hải Điện còn có lục đại tu sĩ Hóa Chân, ngoài trừ ba vị điện chủ ra thì còn có hai vị cung phụng và chấp sự Ti Mộc Lân nữa.

Sau khi y liên kết với Ung Lam Y phát động nội biến, thì hai vị điện chủ đã bị giết, hai vị cung phụng thì bỏ đi, cuối cùng chỉ còn một mình Ti Mộc Lân ở lại bên cạnh y. Ti Mộc Lân cho dù chỉ là tu vi Hóa Chân tầng một, nhưng dẫu sao cũng là một tu sĩ Hóa Chân, sao tên thanh niên trẻ trước mặt này có thể ngăn cản được? Nếu không phải là đối phương có thể đối phó được, vậy thì vì sao đối phương có thể bình yên vô sự đi tới Hoàng kim đại điện này?

Ô Bân không kịp quản tới Kinh Trác Tương, thì thần thức đã muốn quét ra ngoài. Nhưng chỉ một khắc sau, thì sắc mặt của y liền đại biến, bởi vì y phát hiện được thần thức của mình không thể nào ra khỏi Hoàng kim đại điện này được. Nói cách khác, bên trong Hoàng kim đại điện này đã sớm có người bố trí một cái trận pháp rồi.

- Mày không cần phải dùng thần thức xem xét làm gì, thần thức của mày không thể nào đi ra ngoài được đâu. Tao đã bố trí một trận pháp bên ngoài đại điện này rồi.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

Kinh Hải và Vương Hàn muốn đi liên hợp những tu sĩ còn lại của Thương Hải Điện, cho nên không đi cùng Diệp Mặc. Diệp Mặc đương nhiên cũng không muốn Ô Bân phát hiện loại chuyện này. Vì từ trong miệng của Vương Hàn, Diệp Mặc đã biết được ở Thương Hải Điện hiện giờ ngoại trừ tên Ti Mộc Lân ra thì chỉ còn có Ô Bân là tu sĩ Hóa Chân mà thôi. Ti Mộc Lân thì đã bị giết, cho nên Thương Hải Điện cũng không còn bất cứ một tu sĩ Hóa Chân nào nữa.

Kinh Hải là tu sĩ Kiếp Biến tầng bẩy hậu kỳ, hơn nữa còn có Vương Hàn là Kiếp Biến trung kỳ trợ giúp, lại thêm cờ hiệu của lão điện chủ thì hoàn toàn có thể thu hồi lại Thương Hải Điện.

- Tên gian tặc Ô Bân ngươi, cha ta và Thành thúc đã làm gì có lỗi với ngươi chứ? Vậy mà ngươi lại dẫn sói vào nhà, cấu kết với ác tặc Ung Lam Y diệt Thương Hải Điện chúng ta... Súc sinh...

Kinh Trác Tương thật sự biết mình không phải là đối thủ của Ô Bân. Nếu như cô có thể đánh thắng được Ô Bân thì nói không chừng là cô đã sớm động thủ rồi.

Sắc mặt của Ô Bân trở nên khó coi, nhưng cũng không hề để ý tới Kinh Trác Tương. Nếu như có thể quay ngược thời gian, thì y khẳng định là sẽ không làm chuyện ngu xuẩn kia nữa.

Thần thức của Diệp Mặc đảo qua trận pháp của mình, phát hiện tình huống của Kinh Hải và Vương Hàn ở bên ngoài dường như cũng không được tốt lắm. Cũng không phải là vì có người động thủ với họ, mà là lực hiệu triệu của bọn họ không đủ. Cho nên hắn lập tức nói với Kinh Trác Tương:

- Trác Tương, có lẽ cô nên ra ngoài hỗ trợ đi. Ở đây để cho tôi đối phó là được rồi.

Kinh Trác Tương vừa nghe Diệp Mặc nói xong, thì lập tức hiểu được là Diệp Mặc muốn để cô ra ngoài thu phục những người cũ của Thương Hải Điện. Cho nên cô lập tức gật đầu đi ra ngoài mà không do dự.

Lúc này thì Ô Bân cũng hiểu được là ở bên ngoài đang có người động thủ rồi, cho nên Kinh Trác Tương còn chưa đi ra tới cửa điện, 'Chân nguyên thủ' của y đã vươn ra rồi. Y sao có thể để cho Kinh Trác Tương rời khỏi đại điện này được chứ?

Sau một khắc thì sắc mặt Ô Bân liền đại biến, vì Kinh Trác Tương không hề bị ảnh hưởng chút nào mà vẫn tiêu sái bước ra khỏi đại điện. Mà 'Chân nguyên thủ' của y thì lại giống như là trò đùa vậy, khi vẫn còn cách khá xa Kinh Trác Tương thì đã tiêu tán hoàn toàn rồi.

- 'Vực'... Mày là tu sĩ Hóa Chân?

Ô Bân đứng bật dậy, một luồng sáng mầu trắng đã hiện ra trong tay của y, đó là một cây bạch kiếm không có chuôi.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Không phải là tu vi Hóa Chân? Thì mày nghĩ tại sao tao lại tới đây chứ?

Đồng thời Tử Đao cũng hiện ra trong tay Diệp Mặc. Diệp Mặc tuy rằng cũng tự phụ, nhưng cũng chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng ba mà thôi. Hiện tại đối mặt với một tu sĩ Hóa Chân tầng chín, thì hắn cũng không thể khinh thường người ta tới mức không thèm dùng cả pháp bảo.

Tu sĩ Hóa Chân lợi hại hơn hắn trước đây cũng không phải là chưa từng có. Nào là Tác An Sơn, Thạch Đạp, thậm chí còn cái tên Ác Linh kia nữa, tất cả đều lợi hại hơn hắn.

Ở 'Vết nứt hư không' trong khốn trận của Thạch Đạp, nếu như không phải là Tác An Sơn bị trọng thương vừa hồi phục một phần, thì chính mình khẳng định không phải là đối thủ của lão ta. Còn tên Thạch Đạp kia thì cũng bị mình tính toán, khiến cho thực lực cũng chỉ còn lại phân nửa. Bằng không y càng có thể phát động nhiều thi khôi hơn, 'Vô ảnh' của mình cũng không thể nào giải quyết được, kết quả cuối cùng thì càng khó nói hơn.

Thế nhưng Diệp Mặc cũng biết, Tác An Sơn sở dĩ thông qua thông đạo phi thăng để chạy trốn là vì lão biết rằng nếu lúc đó lão còn lưu lại thì chắc chắn sẽ phải chết. Còn Thạch Đạp lúc đó thì hầu như là đã đánh mất năng lực chiến đấu, không thể nào liên thủ cùng lão được.

Chân nguyên và thần thức của Tác An Sơn cũng chỉ mới khôi phục được một bộ phận, nhưng thân vẫn đang bị hãm trong khốn trận, mình thì lại là một tông sư trận pháp. Cho nên lúc đó lão lựa chọn chạy trốn chính là quyết định chính xác nhất.

Nếu như Tác An Sơn không bị thương, thì bản thân Diệp Mặc hắn cho dù đã luyện thể tới Thần Cảnh rồi thì tối đa cũng chỉ có thể bảo đảm được mình không bị giết mà thôi. Còn như muốn giết Tác An Sơn thì chắc chắn là không thể nào.

Nhưng Ô Bân ở trước mặt này thì Diệp Mặc thấy tối đa là tu vi của y cũng chỉ ngang ngửa với Cảnh Học Minh. Nhưng dù là vậy thì Diệp Mặc cũng không có ý xem thường đối phương. Thạch Đạp của Hắc Thạch thành thì Diệp Mặc cũng đã từng có cảm giác như vậy, nhưng cuối cũng bản thân hắn xuýt chút nữa đã chết trong tay Thạch Đạp rồi.

Sau khi Ô Bân biết Diệp Mặc là tu sĩ Hóa Chân, thì không còn chút ý định lưu tình nào nữa. Bạch kiếm không chuôi được phóng ra, trong nháy mắt đã hóa thành hàng ngàn đạo kiếm quang rồi.

Những kiếm quang này xẹt qua người Diệp Mặc, nhưng cũng không ảnh hưởng tới hắn chút nào. Mà là trong chớp mặt liền bao phủ lấy hắn. Hiện giờ ở trước cửa đại điện chỉ còn có một đoàn kiếm quang mầu trắng lóng lánh.

Khi những kiếm quang này xuyên qua 'Vực' của mình, khiến Diệp Mặc cả kinh trong lòng. Tu Chân Giới quả nhiên là chuyện gì cũng có thể xảy ra, không ngờ lại có loại kiếm quang không bị ảnh hưởng bởi 'Vực' như thế này. Loại tốc độ và uy thế này, khiến Diệp Mặc cũng không kịp lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' nữa.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên, vô số đạo kiếm quang của Ô Bân khi nãy khiến Diệp Mặc trở tay không kịp lúc này đã phát nổ dưới sự khống chế của Ô Bân.

Sắc mặt của Ô Bân có chút tái nhợt, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi. Y vừa rồi đã sử dụng bí thuật của mình, đó là vì Diệp Mặc nếu đã dám tới đây, thì khẳng định không phải là kẻ đơn giản. Vừa rồi hắn không hề động chút nào đã có thể dùng 'Vực' hóa giải 'Chân nguyên thủ' của y, có nghĩa là đối phương chẳng những là tu sĩ Hóa Chân, mà còn không phải là loại tu sĩ Hóa Chân bình thường.

Lúc này Kinh Trác Tương đi ra ngoài hiển nhiên là vì muốn thu phục người của Thương Hải Điện, cho nên y nhất định phải giết Diệp Mặc trong thời gian ngắn nhất. Chỉ cần Diệp Mặc chết rồi, thì Kinh Trác Tương cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi.

Trăm ngàn đạo chân nguyên và kiếm khí hình thành những luồng kiếm quang tự bạo, uy lực thực vô cùng kinh người. Những tiếng nổ ‘Ầm ầm’ khiến cho bên trong Hoàng kim đại điện cũng phải lay động một trận.

Diệp Mặc xác thực là không ngờ Ô Bân còn có loại bí thuật như thế này. Những luồng kiếm quang mầu trắng này trong nháy mắt đã bao vây lấy hắn, khiến hắn thậm chí còn không kịp rút đi.

Nếu như là lúc trước, Diệp Mặc chỉ có thể trốn vào Thế giới trang vàng mà thôi, nhưng hiện tại thì những luồng kiếm quang tự bạo kia tuy rằng rất kinh khủng, nhưng Diệp Mặc cũng không hề cảm nhận được sự nguy cấp

đến tính mạng trong trực giác của mình.

Từng đường kiếm cắt lên trên thân thể hắn một cách tán loạn, Diệp Mặc thậm chí còn nghe thấy được thanh âm áo giáp và da thịt của mình bị cắt xé. Chỉ là cái loại kiếm khí tự bạo lợi hại nhất này cũng chỉ có thể cắt xuống trên người hắn một vết xước mà thôi.

Cho dù là Diệp Mặc cũng phải cảm thán trước sự cường đại của tu vi luyện thể Thần Cảnh. Hiện giờ cho dù là hắn không phải là đối thủ của Ô Bân, thì Ô Bân cũng khó có thể nào giết hắn được.

Vô số kiếm quang tự bạo nhanh chóng phát ra từ bốn phía, để rồi biến mất cũng rất nhanh chóng. Chỉ trong chốc lát, thì toàn bộ kiếm quang tự bạo đã hoàn toàn biến mất.

Còn Ô Bân thì đang dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn Diệp Mặc. Diệp Mặc ngoại trừ quần áo trên người bị phá nát đi một phần, trên cánh tay cũng có chút vết máu, và đầu tóc có chút rối loạn, thì có vẻ như là hắn cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Đây là loại tu sĩ gì thế? Không ngờ lại có thể bình yên vô sự dưới bí thuật của mình? Da thịt của hắn cũng có vết rách, hơn nữa y phục cũng bị phá nát, vậy thì khẳng định là không phải nhờ có hiệu quả phòng ngự của pháp bảo, mà thuần túy chỉ là dùng cơ thể ngăn chặn kiếm quang của mình tự bạo.

Điều này sao có thể? Cho dù là tu sĩ cường đại nhất, cũng không thể nào không hao tổn một chút lông tóc trước bí thuật của mình được.

Hàng vạn đạo kiếm quang tự bạo có điểm khó khăn nhất cũng không phải là việc diệt sát mục tiêu, mà là dùng vạn đường kiếm quang này bao phủ lấy mục tiêu. Chỉ cần đối phương phản ứng nhanh chóng, trước khi vạn đường kiếm quang kịp bao vây lấy thì đã chạy ra ngoài. Nếu như vậy thì cho dù là vạn đường kiếm quang này tự bạo có lợi hại hơn nữa, cũng là công dã tràng mà thôi.

Diệp Mặc thực sự đã bị kiếm quang của y bao vây, thì lúc đó y đã khẳng định là thành công rồi. Nhưng lúc này y lại thấy Diệp Mặc bình yên vô sự đứng trước mặt mình, thì y sao có thể không chấn động được chứ? Có thể bình yên vô sự dưới vạn đường kiếm quang tự bạo, thì trừ phi là một cao thủ luyện thể, hơn nữa luyện thể còn phải đạt tới trình độ đỉnh cấp. Nhưng Ô Bân tuyệt đối không tin rằng Diệp Mặc là một cao thủ luyện thể đỉnh cấp.

Không đợi Ô Bân nói, thì Tử Đao của Diệp Mặc đã phóng ra, thậm chí Diệp Mặc còn nói một câu:

- Lần này tới lượt tao.

Ô Bân mặc dù là tu sĩ tu vi Hóa Chân tầng chín, nhưng y tuyệt đối không dám học theo Diệp Mặc trực tiếp đối kháng với công kích của đối phương. Chỉ là ý niệm đó mới chớp động trong đầu y, thì ánh đao tím hồng của Diệp Mặc đã đi tới trước mắt y rồi.

Trong nháy mắt Ô Bân liền phóng kiếm của mình ra, biến ảo thành một lá chắn mầu trắng che trước mặt.

Rắc...

Một thanh âm giòn tan vang lên khi ánh đao tím hồng va chạm với lá chắn mầu trắng của Ô Bân. Cái lá chắn kia liền xuất hiện vài lần gấp khúc, đồng thời lại một lần nữa phát ra một tiếng ‘Rắc rắc’ rồi biến mất không thấy đâu nữa. Lúc này một thanh bạch kiếm không chuôi bị ánh đao tím hồng đánh bay ra.

Ô Bân hoảng hốt. Ánh đao tím hồng này của Diệp Mặc có tốc độ thật sự là quá nhanh. Y vừa phóng thêm ra một tấm lá chắn, thì đã nghe thấy âm thanh ‘Răng rắc’ tan vỡ rồi.

Tấm lá chắn sau khi bị ánh đao tím hồng chém thành hai nửa, thì một dòng máu liền chảy ra.

- Thật là lợi hại...

Ô Bân lùi lại hơn mười bước, đập vào vách Hoàng kim đại điện, vẻ mặt kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc muốn đánh tiếp, thì Ô Bân bỗng nhiên giơ tay lên ngăn cản rồi nói:

- Đợi một chút, tao không phải là đối thủ của mày, tao cũng không trông cậy vào việc mày có thể tha cho tao. Bản lĩnh của anh cho dù là tại Vô Tâm Hải thì cũng có thể tung hoành vô địch rồi, vậy thì tại sao lại phải tới để giúp Kinh Trác Tương? Nếu như mày có thể cho tao biết, thì tao chết cũng được nhắm mắt.

Kinh Trác Tương xấu xí như vậy, nên Ô Bân tuyệt đối không tin là Diệp Mặc sẽ nhìn trúng cô ta rồi qua đây hỗ trợ.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Tao không phải tới giúp Kinh Trác Tương, mà là tao tới để giết Ung Lam Y. Đương nhiên Kinh Học Thành cũng chính là bạn của tao.

- Kinh Học Thành thậm chí còn có một người bạn như mày sao...

Ô Bân dùng vẻ mặt tuyệt vọng, nói xong câu đó rồi thì toàn thân giống như là khúc củi khô, tản mát ra một loại khí tức tàn lụi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1402

Giết Hắn Cho Ta

Chỉ trong chốc lát, thân thể Ô Bân hoàn toàn hóa thành chân nguyên, sau đó tiêu tán trong không trung, ngay cả nguyên thần cũng biến mất không còn thấy gì nữa.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, thu hồi chiếc nhẫn của Ô Bân. Ô Bân biết không phải là đối thủ của mình, thông qua thủ đoạn hồi quỹ thiên địa tự động binh giải. Cứ như vậy, gã cũng chưa tính là thần hồn câu diệt.

Linh khí trong Thương Hải điện nồng đậm, rõ ràng không phải là linh mạch đơn giản như vậy, đang lúc Diệp Mặc muốn nhìn rõ một chút, thì đã có một số người tiến vào Hoàng kim đại điện này rồi.

- Anh Diệp, Kinh Học Thành đa tạ ơn cứu mạng.

Người đàn ông dẫn đầu không ngờ lại là Kinh Học Thành được cứu ra, còn người đứng bên cạnh Kinh Học Thành không ngờ lại là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư, Kinh Trác Tương và Kinh Hải Cân thì đứng sau lưng gã.

Không đợi Diệp Mặc hỏi thăm, Kinh Trác Tương cũng đã nói:

- Nạp Cung Phụng vốn dĩ định cứu anh trai tôi, đúng lúc gặp chúng tôi ở đây.

Diệp Mặc lúc này mới hiểu ra, hóa ra tên tu sĩ Hóa Chân này chính là Cung Phụng của Thương Hải điện, y niệm tình cũ với lão điện chủ, chuẩn bị đến cứu Kinh Học Thành, cũng coi như là người nhớ đến tình xưa.

Thấy Kinh Học Thành không sao, Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Anh Kinh không sao là tốt rồi.

Kinh Học Thành cảm thán một câu rồi nói:

- Lúc đầu tôi kết giao với anh Diệp, là biết anh Diệp không phải là người bình thường, đến hôm nay mới có một thời gian ngắn ngủi trôi qua thôi, anh Diệp không ngờ dã là một cao nhân Hóa Chân rồi, còn tôi vẫn dậm chân tại chỗ. Tôi lúc trước còn định giúp anh Diệp một tay, bây giờ mới biết mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, cuối cùng vẫn phải cần sự giúp đỡ của anh Diệp.

Diệp Mặc biết Kinh Học Thành vừa rồi gặp biến cố, trong lòng có chút dao động, cũng không muốn nói gì nhiều, chỉ nói:

- Thương Hải điện vẫn cần anh chỉnh đốn một phen, nói vậy thì sắp tới anh rất bận. Tôi cũng sắp rời khỏi nơi này rồi, sau này có thời gian thì tôi sẽ đến Thương Hải điện thăm anh Kinh.

Kinh Học Thành chắc hẳn nghe thấy em gái gã nói Diệp Mặc có chuyện gấp, cũng không lấy làm ngạc nhiên, gật đầu nói:

- Được, tên ác ôn Ung Lam Y sở dĩ không giết tôi, tôi sợ gã có thể điều tra được tung tích của anh, muốn giết tôi trước mặt anh, muốn trút giận cho con trai gã. Tên Ung Lam Y đó còn lợi hại hơn Ô Bân nhiều. Anh Diệp, anh phải cẩn thận hơn chút.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Được, vậy thì tôi cáo từ đây, anh Kinh sau này nếu có gì khó khăn, có thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành ở Nam An châu tìm Diệp Mặc tôi là được.

Nói xong Diệp Mặc cũng không chào hỏi người khác, một đường độn quang biến mất ra ngoài Hoàng kim đại điện.

- Tu vi của người này thật cao.

Đến khi Diệp Mặc biến mất không nhìn thấy đâu nữa, tên tu sĩ Hóa Chân

đứng bên cạnh Kinh Học Thành mới giật mình kinh dị nói.

- Nạp cung phụng nói rất đúng, Ti Mộc Lân chính là bị một chiêu của Diệp tiền bối giết chết. Nói vậy thì Ô điện chủ cũng không kiên trì được bao lâu đâu…

Vương Hàn tiếp lời nói, rõ ràng cũng chưa có thói quen gọi trực tiếp tên của Ô Bân.

…

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Thương Hải điện, lại lần nữa phóng ra pháp bảo phi hành, nếu như đến rồi, hắn nhất định phải lấy được đầu chó của Ung Lam Y rồi tính tiếp. Chỉ cần thời gian nửa ngày, Diệp Mặc lại tới Lăng đảo lần thứ hai. Mục đích hắn đến Lăng đảo chỉ có một, đó chính là dạy cho Vương Thương một bài học.

Trận pháp phòng ngự bên ngoài Lăng đảo, Diệp Mặc cũng không thể nào dùng thần thức quét vào trong đó được, nhưng trong này, thần thức đao của hắn lại có thể dễ dàng phá vỡ được trận pháp che chắn thần thức của Minh chủ phủ. Nhưng sau khi Diệp Mặc tiến vào Lăng đảo, thần thức lại không tìm thấy Vương Thương, lập tức vô cùng thất vọng, Minh phủ chủ cũng có hai Hóa Chân sơ kỳ, hắn cũng không quen biết một ai.

Vương Thương không có ở đây, Lăng đảo là do ai quản lý, Diệp Mặc cũng không có chút hứng thú nào, hắn thậm chí không dừng lại chút nào, đã xông ra khỏi Lăng đảo.

…

Diện tích của Thông Linh đảo cũng tương đương với Lăng đảo, Thông giáo chủ đang tọa lạc trên đảo này.

Lúc đầu ở một nơi bên bờ biển Nam An châu ở Vô Tâm Hải, ba thế lực lớn Thông Hải giáo, Hải Tu Minh và Thương Hải điện song song tồn tại. Mà trong ba thế lực này, khiến cho tán tu sợ hãi chỉ có Thông Hải giáo. Tán tu

bình thường dưới tình huống không còn đường đi, cũng sẽ không đến Thông Linh đảo.

Giáo chủ Ung Lam Y của Thông Hải giáo vô cùng tàn nhẫn cũng chưa tính, dù sao chỉ cần không rơi vào tay gã, thì một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín như gã cũng sẽ không tính toán gì với một người bình thường.

Nhưng con trai của Ung Lam Y là Ung Ô Tử và con gái Ung Du Nhi lại càng tàn nhẫn hơn, chỉ cần hơi có gì đó không vừa mắt, là sẽ bị bọn họ giết ngay, không có bất kỳ đạo lý nào có thể nói.

Con trai Ung Lam Y là Ung Ô Tử vô cùng xấu xa, hơn nữa là hoang dâm vô đạo, tu sĩ trên Thông Linh đảo bị gã giết nhiều vô số kể. Còn con gái Ung Du Nhi thì mặc dù đẹp như hoa, nhưng lại ác như bọ cạp, số người bị giết còn nhiều hơn cả Ung Ô Tử rất nhiều.

Ung Ô Tử giết người, thậm chí còn tìm một số lý do chính đáng, còn Ung Du Nhi giết người thì căn bản cũng hoàn toàn dựa vào tâm trạng.

Ung Lam Y đối với hai đứa con một trai một gái này của mình chẳng những không có gì gọi là trói buộc, ngược lại lại vô cùng nuông chiều. Đến khi trong La Khúc thập bát bàn, Ung Ô Tử bị Diệp Mặc giết chết, Ung Lam Y mới không thể báo thù cho con trai mình được, lập tức quát lên như sấm. Ung Lam Y sở dĩ quát lên như sấm như vậy, lại có nhiều tu sĩ vô tội bị liên lụy, vô duyên vô cớ mà mất đi tính mạng. Vì muốn có thêm một đứa con trai nữa, Ung Lam Y hại bao nhiêu nữ tu, Thông Linh đảo lại càng bi thảm.

Tất cả mọi người đều suy đoán, Thông Hải giáo cứ như vậy, trong ba thế lực lớn, chắc chắn sẽ là một thế lực bị tiêu diệt đầu tiên. Nhưng kết quả lại không giống như những gì mọi người suy đoán, vì Thông Hải giáo chẳng những không bị tiêu diệt đầu tiên, ngược lại lại trở thành nơi phụ thuộc của hai thế lực còn lại.

Lúc này ở một nơi cách Thông Linh đảo mấy chục nghìn dặm, một pháp bảo phong xa cực kỳ đẹp đang dừng lại trên bầu trời Vô Tâm Hải, còn bị

pháp bảo phong xa này chặn lại lại là một phi thuyền chân khí hạ phẩm.

Tốc độ phi thuyền của Diệp Mặc lại chậm dần, một người con gái trên phong xa đó sau khi thấy phi thuyền của Diệp Mặc, lập tức quát lớn:

- Mau ngăn phi thuyền kia lại.

Thực ra không đợi người con gái trên phong xa này nói, thì một tu sĩ Kiếp Biến trên phong xa này cũng đã chuẩn bị ra tay rồi. Chỉ có điều gã ngay lập tức lại dừng lại, gã nhìn thấy pháp bảo phi thuyền kia cũng không bỏ chạy, ngược lại lại bay về hướng phong xa bên này - Tiểu thư, người này cho thuyền tới rồi.

Tên tu sĩ Kiếp Biến trên phong xa đó lại nói với người con gái kia.

Sau khi người con gái thấy rõ người đứng trên phi thuyền đang bay tới chính là Diệp Mặc, lập tức sững người, ngay sau đó, cô lập tức quát lên:

- Đúng là hắn, tên đó tên Diệp Mặc, hắn giết anh trai của ta, nhanh chặn hắn lại, ta phải uống sạch máu hắn, phải dóc thịt của hắn cho chó ăn.

Người tới đương nhiên chính là Diệp Mặc, hắn từ xa đã nhìn thấy Ung Du Nhi rồi, vài năm không gặp, Ung Du Nhi cũng phát tướng rồi, da dẻ còn trắng hồng hơn xưa, mà mái tóc bồng bềnh thoạt nhìn lại giống như thiếu nữ trong truyện cổ tích vậy. Nhưng Diệp Mặc lại biết, người con gái này tuyệt đối không giống như những người con gái xinh đẹp trong truyện cổ tích, mà là một người con gái vô cùng ác độc.

Lần trước khi nhìn thấy Ung Du Nhi, bên cạnh cô còn có hai tu sĩ Thừa Đỉnh, còn lần nãy lại là hai tu sĩ Kiếp Biến. Chắc hẳn Ung Lam Y sợ con gái của mình lại gây ra chuyện nữa, nên mới phái hai cao thủ bảo vệ bên con gái mình.

- Diệp Mặc…

Ung Du Nhi từ trước tới giờ vẫn cao cao tại thượng, muốn ai chết thì

người đó phải chết, lúc này thấy Diệp Mặc nghênh ngang đến, cho dù cô biết rõ Diệp Mặc sẽ bị bắt ngay lập tức, cũng phẫn nộ không ngừng. Cho nên cô chỉ chỉ tay vào Diệp Mặc, thậm chí đến một câu cũng không nói ra được.

Diệp Mặc dừng phi thuyền lại, cười nhạt một tiếng nói:

- Cô có phải nói tôi còn dám đến đây không? Tôi cứ cố ý đến đấy. Lần trước tôi cũng đã nói với ông bố hờ của cô rồi, tôi sẽ quay về thăm gã, cô xem, tôi rất giữ lời hứa, nhanh như vậy đã quay về đây rồi. Vốn dĩ tôi vẫn còn cho rằng, muốn phá vỡ xác rùa đen của Thông Linh đảo, không ngờ lại gặp được cô.

Nói tới đây Diệp Mặc thở dài, ánh mắt cố ý quét lên người Ung Du Nhi mấy lần nói:

- Lần trước tôi chỉ nhìn cô một lần, cô liền muốn giết tôi. Lần này cô nói tôi hiếp trước giết sau, hay là giết trước hiếp sau thì tốt. Uhm, tôi nghĩ hay là bỏ qua đi, cô là một con cái cũng không tồi, lại là nửa yêu nửa người, quả thực không hấp dẫn một chút gì cả.

Lời này của Diệp Mặc cực kỳ ác độc, phải biết rằng yêu tu tu luyện đến cực điểm đã không khác gì với con người rồi, huống chi Ung Du Nhi còn chưa tính là yêu tu, lời này của Diệp Mặc căn bản là lời nói vô căn cứ. Hắn sở dĩ nói câu này, là vì biết Ung Du Nhi quen được nuông chiều, chính là cố ý nói ra để chọc tức cô, để trả thù lúc trước bị ép buộc không có chỗ để trốn, suýt chút nữa bị người con gái này giết chết.

Lần trước Diệp Mặc chẳng qua chỉ là ánh mắt hơi liếc nhìn Ung Du Nhi, Ung Du Nhi cứ như phát điên muốn giết chết Diệp Mặc. Huống chi lần này Diệp Mặc chẳng những nói ra những lời cay nghiệt, còn không chút kiêng kị ánh mắt quét tới quét lui Ung Du Nhi nữa?

Đôi môi Ung Du Nhi tức mím chặt, cuối cùng cũng không nhịn được cắn tóe máu, cô chưa bao giờ lại chịu ấm ức như này? Có ai lại dám nói ra những lời này trước mặt cô cơ chứ?

- Lột da hắn cho ta…

Ung Du Nhi thật vất vả mới bật ra được một câu.

Nhưng hai tên tu sĩ Kiếp Biến bên người cô lại cẩn thận ngó chừng Diệp Mặc, lần đầu tiên không nghe lời Ung Du Nhi. Mặc dù Diệp Mặc ẩn giấu tu vi, khí thế cũng không bộc phát ra ngoài, nhưng hắn lại không có chút kiêng kị nào như vậy trước mặt hai tên tu sĩ Kiếp Biến này, rõ ràng không phải hạng tầm thường. Hơn nữa, phi thuyền dưới chân Diệp Mặc còn là pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, trong giới Tu Chân, tu sĩ có loại pháp bảo chân khí cực phẩm như này chắc chắn là một đại năng.

- Hai người sợ cái gì? Mấy năm trước người này mới là tu vi Ngưng Thể, bây giờ có thể thế nào? Giết hắn cho ta.

Ung Du Nhi lúc này lại tỉnh táo trở lại, lại càng bất mãn đến cực điểm nói thêm một câu.

Mà lúc này hai tu sĩ một nam một nữ trên phi thuyền bị Ung Du Nhi chặn lại cũng sững sờ người, bọn họ chạy ra từ Thông Linh đảo, đương nhiên biết Ung Du Nhi chính là một ác ma. Còn người tu sĩ trẻ tuổi trước mặt, không ngờ lại dám nói ra những lời cay nghiệt với ác ma này, chẳng lẽ hắn không biết có lúc, còn có rất nhiều thứ còn đáng sợ hơn cái chết sao?

- Vâng, tiểu thư.

Một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ năm trong đó cảm thấy mình quá lo lắng, Diệp Mặc mặc dù đứng trong này bộ dạng không có chút sợ hãi nào, ai mà biết hắn có phải giả bộ hay không? Hơn nữa, một tu sĩ trẻ tuổi như vậy, có thể tu luyện đến trình độ nào? Nhiều nhất cũng chỉ là một Thừa Đỉnh mà thôi. Có phi thuyền chân khí cực phẩm là cao thủ sao? Tiểu thư nhà mình không phải cũng dùng một pháp bảo phong xa chân khí cực phẩm sao?

Sau khi hiểu ra điều này, tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ năm kia lập tức phóng ra pháp bảo hình võng, bay ra khỏi phong xa, đồng thời pháp bảo hình

võng trong tay gã cũng đồng thời chụp về phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1403

Đánh Chết Ung Du Nhi

Thấy người của mình đã động thủ, thì Ung Du Nhi đang giận tím môi mới hòa hoãn lại một ít, khóe mắt của cô còn lộ ra một tia tàn nhẫn đầy khinh thường. Cô muốn Diệp Mặc hiểu, đôi khi có thể chết đi chính là một việc hạnh phúc.

Nghĩ tới bộ dạng thê thảm của Diệp Mặc, thì Ung Du Nhi thậm chí còn vươn cái lưỡi mềm mại đỏ tươi liếm môi một cái, khiến cho cả đôi nam nữ vừa rồi bị ả ngăn cản nhìn thấy cũng phải âm thầm cảm thán. Cái con nhỏ Ung Du Nhi này thực sự là một bảo vật trời sinh mà.

Chỉ đáng tiếc là người phụ nữ xinh đẹp này lại có một lòng dạ rắn rết không hề giống với bộ dáng xinh đẹp bên ngoài.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia thấy chiếc lưới của mình không trở ngại gì mà phóng tới Diệp Mặc, thì nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm. Xem ra vừa rồi mình thực sự đã quá cẩn thận rồi, một tu sĩ còn trẻ tuổi như vậy, thì cho dù là có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm thì làm sao chứ?

Không đợi cho y hoàn toàn khôi phục lại tinh thần, thì đã nhìn thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái 'Chân nguyên thủ' thật lớn, khiến y nhất thời trở nên ngây dại.

- Tu sĩ Hóa Chân...

Tên tu sĩ kia từ trong sự kinh hãi thốt ra được bốn chữ này, thì lập tức đã cảm giác được bản thân và chiếc lưới kia đã bị 'Chân nguyên thủ' nắm lấy, nửa phần cũng không thể nào cử động được...

Cho dù là đứa ngốc thì y cũng biết là mình đã bị 'Chân nguyên thủ' của tu sĩ Hóa Chân bắt được rồi ‘Phụt’ một tiếng, máu văng khắp nơi. Diệp Mặc ngay cả nhẫn trữ vật của đối phương cũng không muốn thu lại. Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng năm này đã nhanh chóng bị 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc bóp nát thành bột mịn rồi.

- Tu sĩ Hóa Chân...

Một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng ba còn đang ở trên chiếc Phong Xa cũng thì thào kêu lên một tiếng, sau một lát mới kịp thời phản ứng lại. Ngay khi vừa phản ứng lại thì chuyện đầu tiên mà y làm là lao ra khỏi chiếc Phong Xa đồng thời kích phát một đạo bùa, căn bản là mặc kệ chuyện sống chết của Ung Du Nhi.

Diệp Mặc sao có thể để cho tên này kích phát ‘Na di phù’ được chứ. Một đạo lôi kiếm đã nhanh chóng phóng ra, khiến cho tên tu sĩ Kiếp Biến tầng ba kia không kịp kêu lên tiếng nào, thì đã bị lôi kiếm đánh nát rồi.

Mà hai tu sĩ kia còn đang ở trên phi thuyền bị Ung Du Nhi ngăn cản sau khi ngơ ngác kêu lên một câu ‘Tu sĩ Hóa Chân’ thì cũng không biết phải làm gì nữa.

- Hóa Chân, ngươi, ngươi không ngờ đã là tu sĩ Hóa Chân rồi...

Ung Du Nhi lúc này đã phản ứng lại, kinh hoàng nhìn Diệp Mặc rồi lắp bắp:

- Làm sao có thể, lúc trước ngươi không phải là một tu sĩ Ngưng Thể...

Lúc này cô không còn cái bộ dạng tức giận tím môi như vừa rồi nữa, mà hoàn toàn đang kinh hoàng thất thố. Một hồi lâu sau cô mới nhớ ra cái gì đó, sau đó run rẩy chân tay mà lấy ra một đạo bùa sau đó kích phát.

Diệp Mặc không hề ngăn cản Ung Du Nhi phát bùa, vì hắn biết Ung Du Nhi là muốn thông báo cho Ung Lam Y. Mà hắn đến đây chính là vì muốn giết Ung Lam Y đấy. Nếu có thể giết lão ngay tại chỗ này thì không còn gì

tốt hơn nữa.

- Tiền bối, hai người vãn bối là từ Thông Linh đảo chạy ra, còn yêu nữ Ung Du Nhi kia thì căn bản chính là một ác ma...

Lúc này thì tên tu sĩ bị Ung Du Nhi ngăn cản cũng đã phục hồi lại tinh thần, vội vã đứng dậy ôm quyền kính cẩn nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn đã biết đức hạnh của Ung Du Nhi rồi, còn đôi nam nữ kia thì chỉ có tu vi Thừa Đỉnh. Nói không chừng chính là một đôi vợ chồng với nhau. Cho nên không đợi tên tu sĩ kia nói xong, thì hắn đã khoát tay:

- Các ngươi đi đi, chờ một lát là Ung Lam Y sẽ tới, các ngươi ở chỗ này sẽ có thể bị liên lụy đấy.

- Vâng, đa tạ đại ân của tiền bối.

Hai tu sĩ kia liền nhanh chóng khom người thi lễ với Diệp Mặc lần nữa rồi khống chế pháp bảo phi hành của Ung Du Nhi rời đi. Còn Ung Du Nhi thì căn bản là không dám liếc mắt nhìn một cái, chứ đừng nói tới việc đi ngăn cản.

- Đại ca, Du Nhi tôi biết sai rồi...

Ung Du Nhi phát hiện mình sau khi phát ra đạo bùa kia, thì cha cô cũng không thể lập tức đi qua đây. Nhất thời liền có chút lo lắng, nên vội vã ăn nói khép nép với Diệp Mặc. Cô sợ rằng Diệp Mặc có chút khó chịu nào, sẽ lập tức giết chết cô mất.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Cô không cần phải ở trước mặt tôi giả bộ tội nghiệp, tôi biết cô là loại người gì, cho nên cô yên tâm. Khi Ung Lam Y còn chưa tới, thì ta sẽ không giết cô.

Diệp Mặc vốn định chờ Ung Lam Y qua đây, sau đó mới giết Ung Du

Nhi trước mặt lão. Trước đây hắn bị Ung Lam Y bức bách, phải nhờ Hải Tu Minh để thoát thân. Ung Lam Y còn ở trước mặt hắn mà nói ‘Cho dù là lão giết Diệp Mặc hắn thì hắn có thể thế nào? ’.

Còn Hải Tu Minh thì lại giống như là đám con cháu vậy, không dám nói một lời nào cả. Cho nên ngày hôm nay hắn muốn đi gặp Ung Lam Y để thực hiện lời hứa khi trước.

- Diệp đại ca, tôi có thể làm phụ nữ của anh, anh xem đi, anh có thể thỏa thích mà nhìn tôi.

Nói xong thì Ung Du Nhi liền trực tiếp cởi bỏ quần áo của mình, lộ ra một cái áo lót mầu hồng phấn. Lúc này cô đâu còn lo lắng việc có thể bị người khác nhìn hay không? Chỉ cần có thể sống, thì cho dù là đem cô ăn sạch cô cũng cam tâm tình nguyện.

Không thể không nói, vóc người của Ung Du Nhi đúng là một vóc dáng ma quỷ, ngay cả Diệp Mặc cũng phải âm thầm cảm thán. Nếu như cô ta không có lòng dạ độc ác như vậy, thì hắn thực sự là không muốn giết chết cô. Đây chính là sự tôn trọng cái đẹp của một người bình thường. Nhưng đối với Ung Du Nhi, thì Diệp Mặc đã quyết tâm phải hạ sát thủ rồi.

Trước đây cô ta mở miệng ra là ‘Bà đây nhất định phải đem ngươi đi Câu hồn luyện phách’ đấy. Nếu như không phải là vì cô ta tin tưởng rằng anh trai Ung Ô Tử của mình có thể giết chết hắn trong 'La khúc thập bát bàn', thì có thể là Diệp Mặc hắn lúc này xương cốt cũng đã sớm rét lạnh rồi.

Đừng nói là Ung Du Nhi mới chỉ cởi có áo ngoài của mình, cho dù là cô ta có trần chuồng trước mặt của hắn, cũng không thể nào ngăn cản Diệp Mặc hắn quyết tâm giết cô.

Ung Du Nhi tuy rằng có lòng dạ rắn rết, nhưng cũng không phải là cô không hiểu rõ mị lực của mình. Cô vô cùng hiểu rõ tiền vốn cơ thể mình đến đâu, chỉ là với thân phận công chúa Thông Linh đảo của mình, thì ai lại có thể khiến cho cô phải bỏ ra cái thứ tiền vốn này đây? Cho nên hiện tại cô

thấy mình sau khi đã cởi bỏ quần áo, mà Diệp Mặc cũng chỉ cười nhạt, dường như không hề để ý gì tới cô, khiến cô nhất thời cảm thấy sợ hãi thất thần.

Nếu như cha cô không tới, thì Diệp Mặc cũng sẽ không thèm nhìn cô nữa, kết quả chờ đợi cô chỉ còn một con đường chết mà thôi. Vừa rồi khi cô phát bùa thông báo, thì Diệp Mặc thậm chí còn không thèm ngăn cản, cho nên Ung Du Nhi cô cũng biết, Diệp Mặc hắn thậm chí còn không sợ cả cha của cô là Ung Lam Y nữa.

Ngay khi Ung Du Nhi muốn tự cởi áo lót của mình xuống, thì một đạo độn quang đã cấp tốc bay tới, đảo mắt đã tới rất gần Ung Du Nhi và Diệp Mặc rồi.

- Du Nhi, con làm sao vậy?

Ung Lam Y vừa tới thì đã thấy Ung Du Nhi không còn áo khoác ngoài nữa, thậm chí còn đang muốn cởi nốt cả áo lót của mình, thì kinh hãi kêu lên một tiếng.

- Cha...

Ung Du Nhi thấy Ung Lam Y đã tới, thì bỗng nhiên khóc rống lên:

- Diệp Mặc muốn cường bạo con, cha, người mau cứu con...

- Diệp Mặc, tao hôm nay nếu không cho mày hối hận vì sao lại sống trên đời này, thì Ung Lam Y tao nhất định sẽ chết dưới Lôi Kiếp...

Ung Lam Y từ đầu đã nhìn thấy Diệp Mặc, chỉ là lão nóng ruột vì con gái của mình, cho nên không có thời gian mà đi quản Diệp Mặc thôi. Hiện tại lão không ngờ Diệp Mặc lại lớn mật, dám đùa bỡn con gái mình, thì lão sao có thể để cho Diệp Mặc chết một cách dễ dàng được?

Tu sĩ phát thệ sẽ chết dưới Lôi Kiếp, chính là lời thề độc nhất rồi, có thể thấy được Ung Lam Y đã vô cùng hận Diệp Mặc.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Ung Lam Y, khi xưa trước khi tao rời đi đã nói qua là sẽ quay lại hỏi thăm mày đấy. Trước đó ở bên ngoài 'La khúc thập bát bàn', mày đã đứng trước thế lực Tam Hải mà nói với tao ‘Bản giáo chủ muốn giết mày, mày có thể làm thế nào? ’.

Không đợi Diệp Mặc nói xong, thì Ung Lam Y đã cười ha hả:

- Đừng nói là tại 'La khúc thập bát bàn', cho dù là hiện tại, bản giáo chủ vẫn muốn giết mày đấy, mày có thể thế nào chứ?

Sau khi cười to xong, thì trên mặt Ung Lam Y đã hoàn toàn chỉ còn lại sự âm lãnh, đâu còn lại chút ý cười nào.

Diệp Mặc liền cười hắc hắc:

- Bổn thành chủ hôm này muốn giết con gái mày trước mặt mày, sau đó lại giết cả mày nữa, mày có thể làm thế nào?

- Mày dám...

Ung Lam Y căn bản là không đợi Diệp Mặc động thủ, thì đã lao ra, nhưng sắc mặt của lão lập tức đại biến, vì lão phát hiện bản thân ngay cả một bước cũng không thể nào tiến tới trước mặt con gái mình, mà chỉ có thể nhích đi một bước nhỏ mà thôi.

- 'Vực'...

Ung Lam Y kinh hãi thốt lên:

- Mày không ngờ đã là tu sĩ Hóa Chân với 'Vực' đại thành...

Lập tức lão đã biết bây giờ không phải là lúc lão nên để ý tới những điều này, mà quan trọng hơn cả là phải giải cứu cho con gái của mình. Một tu sĩ Hóa Chân muốn giết chết con gái của lão, thì căn bản chỉ là một cái nhấc tay thôi.

Chân nguyên toàn thân Ung Lam Y điên cuồng vận chuyển, chỉ trong chốc lát đã giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc rồi, nhưng đúng lúc đó thì trước mặt của lão đã hiện ra một tia sét mầu đen...

Sau khi Ung Du Nhi thấy cha mình tới, thì nhất thời yên tâm lại, muốn thừa lúc Diệp Mặc không chú ý sẽ khống chế chiếc Phong Xa chạy tới gần cha mình. Nhưng lập tức cô lại cảm thấy pháp bảo phi hành của mình lại bay thong thả giống như là ốc sên đang bò vậy, sau đó một khắc thì đã có một tia sét mầu đen đánh xuống rồi.

- Khônggg...

Ung Du Nhi chỉ kịp kêu lên chữ này, thì đã bị tia sét mầu đen kia đánh thành tro bụi. Một thân thể hoàn mỹ vô cùng lúc này đã tan thành tro dưới đạo lôi kiếm kia, sau đó liền có một Nguyên Thần mờ nhạt cấp tốc bay ra từ trong đám tro bụi.

Thấy đạo Nguyên Thần kia, thì Diệp Mặc lập tức hiểu được. Ung Du Nhi chỉ là tu vi Hư Thần, mà có thể giữ được Nguyên Thần của mình là vì trong cơ thể cô ta còn có một Hộ nguyên phù cực kỳ trân quý dùng để bảo vệ Nguyên Thần. Ngay khi cô chết, thì Hộ nguyên phù kia lập tức đã bảo vệ cho Nguyên Thần của cô cấp tốc chạy trốn.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy đạo Nguyên Thần này, thì lập tức lại đánh xuống thêm một lôi kiếm nữa. Nếu đã ra tay, thì cho dù là Nguyên Thần của Ung Du Nhi hắn cũng không muốn bỏ qua.

Ung Lam Y thấy con gái của mình bị Diệp Mặc đánh thành tro bụi, hiện tại ngay cả Nguyên Thần cũng không muốn buông tha, thì nhất thời mắt muốn nứt ra. Lão tuy rằng vô cùng tàn nhẫn, nhưng đối với con gái thì lại nhất mực cưng chiều. Sau khi lão giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc, thì thậm chí còn không thèm suy nghĩ gì, đã lao tới dùng thân che chắn trước đạo lôi kiếm của Diệp Mặc rồi.

Lúc này thì lão cũng không kịp lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình, cũng không làm ra phản ứng gì khác, chỉ dùng thân thể của mình giúp Ung Du Nhi ngăn cản lại lôi kiếm của Diệp Mặc.

Ầm...

Đường lôi kiếm đánh lên người của Ung Lam Y, khiến cho Ung Lam Y lập tức mất đi một cánh tay. Còn Ung Lam Y thì điên cuồng phun ra từng ngụm máu tươi, bay ngược ra xa vài trăm thước.

Bởi vì được Ung Lam Y bảo vệ, cho nên Nguyên Thần của Ung Du Nhi lúc này đã bay ra xa được mấy ngàn thước, chỉ cần Ung Lam Y có thể tiếp tục ngăn cản Diệp Mặc, thì Nguyên Thần của Ung Du Nhi khẳng định là có thể trốn thoát. Về phần Nguyên Thần của Ung Du Nhi có thể sống sót tại Vô Tâm Hải hay không thì lại là một chuyện khác.

- Diệp Mặc, tao muốn nuốt sống mày.

Ung Lam Y chợt quát lên một tiếng, đồng thời lấy ra một pháp bảo mầu tím.

Mà đúng lúc này, thì lại có một đạo độn quang bay tới, đây cũng là một đạo độn quang mầu phấn hồng. Đạo độn quang kia vừa tới, đã bắt được Nguyên Thần còn đang chạy trốn của Ung Du Nhi, sau đó nói một câu:

- A, không ngờ lại là Nguyên Thần của một đứa con gái...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1404

Gặp Lại Đồ Tử Chân

Ung Lam Y hiện đã mất một tay cũng bất chấp tất cả công kích của Diệp Mặc mà vội vàng hướng tới tu sĩ lạ mặt vừa tới nói:

- Vị bằng hữu kia, đó là Nguyên Thần của con gái tại hạ, đa tạ bằng hữu đã tương trợ.

Nếu như là tu sĩ bình thường, thì Ung Lam Y đã sớm giết rồi đoạt lại Nguyên Thần của con gái rồi. Nhưng người phụ nữ mặc áo váy mầu hồng này thì Ung Lam Y cảm giác được là một người cường đại vô cùng. Lão thậm chí nghĩ tới một cái tên đã rất nổi danh ở Vô Tâm Hải, chỉ là lão không dám khẳng định mà thôi.

Ánh mắt của Diệp Mặc co rút lại, vì người vừa tới này cũng là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn, hơn nữa còn là một nữ tu. Tại Vô Tâm Hải này thì tu sĩ Hóa Chân lúc nào lại có được nhiều người như vậy? Tùy tiện đi ra thì đã là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn.

Khiến ánh mắt Diệp Mặc phải co rút lại không phải là vì nữ tu này là tu sĩ Hóa Chân, mà là tu vi của cô ta đã đạt được tốc độ như vậy, cùng với thủ đoạn mà cô ta bắt lấy Nguyên Thần của Ung Du Nhi, thì Diệp Mặc khẳng định rằng nữ tu này cũng chỉ kém hơn Tác An Sơn một chút, chỉ một chút mà thôi, thậm chí cô ta còn có thể sánh ngang với Thạch Đạp nữa.

Nếu như Tác An Sơn hoàn toàn không bị thương, Diệp Mặc tin rằng nếu như hắn chưa luyện thể tới Thần Cảnh thì hắn chỉ có thể chấp nhận cái chết. Nhưng hiện tại, tu vi luyện thể của hắn đã đạt tới Thần Cảnh rồi, cho nên dù là đánh không lại Tác An Sơn, thì việc hắn giữ lại cho mình một mạng cũng

không phải là vấn đề gì quá khó.

Mà người phụ nữ gầy gò trước mặt này khiến cho Diệp Mặc cảm giác được cô ta cũng không kém hơn Tác An Sơn bao nhiêu, hiển nhiên là một kình địch rất lớn. Người như thế, nếu có thể không trêu chọc vào, thì Diệp Mặc khẳng định là sẽ không trêu chọc.

Nữ tu gầy gò kia cũng không hề trả lại Nguyên Thần Ung Du Nhi cho Ung Lam Y, mà nhìn chằm chằm vào cánh tay đã bị đứt của Ung Lam Y một hồi lâu, sau đó mới lạnh giọng hỏi:

- Cánh tay của ngươi vì sao bị đứt?

Ung Lam Y nghi hoặc. Lão không rõ vì sao nữ tu kia đặt câu hỏi đầu tiên lại là hỏi về cánh tay của mình. Bởi vì thực sự là tới tận bây giờ lão cũng không hề nhận ra được nữ tu kia là ai, thậm chí còn không có một chút cảm giác quen thuộc nào. Lão cũng không tin rằng một nữ tu chưa từng gặp mặt lại có thể quan tâm tới mình như vậy.

Nhưng Nguyên Thần của con gái vẫn đang nằm trong tay đối phương, cho nên Ung Lam Y chỉ có thể miễn cưỡng trả lời:

- Con gái của tôi bị tên kia giết chết, cánh tay của tôi cũng chính là vì muốn cứu Nguyên Thần của con gái cho nên mới bị chém đứt.

- Là do Lôi hệ công pháp công kích đúng không?

Nữ tu mặc bộ đồ mầu hồng tiếp tục lạnh giọng hỏi.

- Phải.

Ung Lam Y nhìn chằm chằm vào đạo Nguyên Thần trong tay nữ tu kia, cũng không dám làm ra hành động gì cả, chỉ có thể lên tiếng trả lời.

Người phụ nữ mặc bộ đồ mầu hồng kia bỗng nhiên thu hồi lại đạo Nguyên Thần trong tay, không hề để ý tới Ung Lam Y, mà lại quay đầu sang

lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi nói:

- Tốt, rất tốt, ta tìm đã mấy ngày rồi, hóa ra là ngươi làm, ngày hôm nay để cho ta xem ngươi còn có thể chạy đi đâu được?

Diệp Mặc nhíu mày, vì thực tế là hắn chẳng hiểu ả kia đang nói cái gì cả, cái gì mà do mình làm cơ chứ? Người phụ nữ này cũng là lần đầu tiên hắn gặp mà.

Ả kia nói xong, thì căn bản cũng không chờ Diệp Mặc nói đã phóng ra chiếc khăn đen rồi. Chiếc khăn đen lập tức hóa thành một đám mây đen bao phủ lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Cái cô ả này thực là không biết nói lý, chính mình không hề muốn chọc tới cô ta, nhưng cô ta thì tốt rồi, vừa mới tới đã động thủ, chẳng lẽ ả cho rằng mình sợ ả sao.

Tử Đao của Diệp Mặc cũng lập tức được lấy ra, chỉ là không đợi Diệp Mặc tung chiêu, thì hắn đã cảm giác được thân thể mình đã bị trói buộc rồi.

Hắn hiểu rất rõ, rằng Diệp Mặc hắn cho dù chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng ba, nhưng cũng sẽ không kém hơn bất kỳ một tu sĩ Hóa Chân tầng chín nào. Hiện tại hắn biết rằng mình đang bị 'Vực' của đối phương trói buộc, nhưng trong lòng cũng có chút kinh hãi, vì hắn quả thực đã không nhìn lầm thực lực của cô ả này.

Cô ả áo hồng này có 'Vực' không kém hơn hắn chút nào, hiển nhiên là 'Vực'cũng đã đạt được tới mức hoàn mĩ, hơn nữa lý giải về 'Vực' cũng không kém hắn. Nhưng Vô Tâm Hải lại có được một nhân vật như vậy sao? Chỉ với 'Vực' cường hãn như thế này, thì cô ta đã không kém hơn so với Tác An Sơn rồi. Tu sĩ trong thiên hạ, quả nhiên là đầy rẫy người tài.

Trong chớp mắt, cái đám mây đen kia đã bao phủ tới đỉnh đầu của Diệp Mặc rồi. Diệp Mặc lúc này lại hừ lạnh một tiếng, khí thế liền tăng vọt lên, 'Vực' cũng được mở rộng ra. Tuy rằng hắn không thể nào phá vỡ được 'Vực'

của đối phương, nhưng đối phương muốn dùng 'Vực' để trói buộc hắn, thì cũng quá là coi thường hắn rồi.

Khi 'Vực' của Diệp Mặc được mở ra, thì trong nháy mắt đã thoát khỏi sự trói buộc của đối phương đồng thời phóng Tử Đao ra đánh một chiêu 'Huyễn vân toái vực đao'.

- Bằng đảo Đồ Tử Chân...

Khi nữ tu áo hồng gầy gò kia thi triển ra pháp bảo là chiếc khăn đen, thì Ung Lam Y liền tỉnh ngộ rồi thốt lên.

Ung Lam Y đoán không sai, cô gái kia chính là Đồ Tử Chân. Ả vốn muốn đi Nhân Trúc đảo để tìm Diệp Mặc, nhưng không nghĩ tới vận khí của cô lại không tệ, trên đường đi lại gặp được một tên yêu tu. Từ trong miệng tên yêu tu kia cô đã biết được có một cái pháp bảo phi hành đang đi về hướng Nam An Châu. Đồ Tử Chân nhanh chóng quyết định, thay đổi lại phương hướng. Không ngờ rằng cô thật sự đã đuổi theo được Diệp Mặc rồi.

Rầm rầm.

Lúc này thì Tử Đao của Diệp Mặc đã va chạm với chiếc khăn đen của Đồ Tử Chân, phát ra một tiếng nổ mạnh.

Đám mây đen va chạm với ánh đao tím của Tử Đao, nhưng lại không hề lay động một chút nào, chứ đừng nói tới việc bị đánh tan. Nhưng ánh đao tím của Diệp Mặc lại phát tán ra tứ phía, đúng là đã bị đánh tan rồi.

Nhưng sắc mặt của Đồ Tử Chân cũng đại biến, vì đây cũng là lần đầu tiên cô thấy có người có thể không bị 'Vực' của mình khống chế, hơn nữa chỉ với một đao đã phá rách được 'Vực' của mình. Đừng thấy đám mây đen kia của cô không bị Diệp Mặc đánh tan mà lầm, vì hiện tại cái đám mây đen kia tuyệt nhiên đã khác hẳn so với ban đầu.

Khăn tay vừa rồi được sự khống chế của 'Vực', chỉ cần Diệp Mặc không thể thoát khỏi 'Vực' của cô thì cô có thể dễ dàng cuốn Diệp Mặc đi. Nhưng

hiện tại 'Vực' của cô đã bị Diệp Mặc phá rách, khăn tay của cô cũng chỉ còn lại có hình mà không có thần rồi, đã hoàn toàn không còn chút uy hiếp nào đối với Diệp Mặc nữa.

- Khó trách ngươi có thể giết con trai của ta ở Lạc Hồn Khư, quả nhiên là cũng có chút bản lĩnh.

Đồ Tử Chân cũng không tiếp tục dùng đám mây đen kia công kích Diệp Mặc nữa. Cô hiện tại đã hiểu rõ rằng mình muốn bắt sống Diệp Mặc là rất khó.

Diệp Mặc nghe Đồ Tử Chân nói xong, thì lập tức hiểu ra. Hóa ra mình và cô ta thực sự là có thù oán. Một trong hai tên tu sĩ Kiếp Biến mà mình đã giết ở Lạc Hồn Khư kia chính là con trai của cô ả này. Cũng rất rõ ràng cái tên tu vi Kiếp Biến mòm nhọn tóc thưa kia chính là con trai của cô ả này rồi, vì cả hai đều giống nhau là yêu thú Nhưng cô ả Đồ Tử Chân này cũng quá xem trọng con trai mình đi à! Đã giao thủ qua với mình rồi mà còn nói rằng khó trách mình có thể giết được con trai cô ta. Hừ, cái đứa con trai kia của cô ta thì chỉ cần là một tu sĩ Hóa Chân bình thường cũng đều có thể dễ dàng giết được.

Đồ Tử Chân cũng mặc kệ Diệp Mặc nghĩ gì. Sau khi cô nói xong, thì khăn tay trong tay lại lần nữa phóng đi, chỉ là lần này đám mây mầu đen kia đã biến ảo thành một mảng đầy rẫy dao phây màu đen. Những thanh đao này mang theo uy thế có thể phá vỡ hư không mà đến, đem chu vi mấy ngàn trượng xung quanh bao phủ hoàn toàn, vô cùng kinh người.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thì nhiều thanh đao màu đen hỗn loạn như vậy thì chỉ cần một ánh đao trong đó trong đó cũng có thể lấy mạng một người rồi. Nhưng Diệp Mặc lại biết, một vùng đầy đao đen này không chỉ ẩn nấp vô số đao quang, mà còn được phối hợp với 'Vực' của đối phương, khiến cho chu vi ngàn dặm quanh đây trở thành một mảnh tử địa.

Loại đao này thì cho dù là tu sĩ Hóa Chân tầng chín nếu bị vây khốn vào trong thì hẳn là sẽ phải chết. Nhưng Diệp Mặc thì lại tự nhận rằng hắn là một

ngoại lệ, vì tu vi luyện thể của hắn đã đạt tới Thần Cảnh, cho nên loại đao sát khí này cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng tới hắn cả. Diệp Mặc nghĩ rằng tối đa thì cũng chỉ bị chút tổn thương da thịt mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc cũng đâu muốn sẽ trườn mặt ra chịu tội này. Người khác không thể thoát thân khỏi sát thế của mảng đao đen và 'Vực' này, thì cũng không có nghĩa là Diệp Mặc hắn cũng không thể.

Trong nháy mắt khi vô số ánh đao đen bao phủ lấy Diệp Mặc, thì 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc hắn đã được lấy ra, đồng thời 'Vực' của hắn cũng lại lần nữa được mở rộng ra.

Thấy Diệp Mặc đã lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' để ngăn cản lại khăn tay đen của mình, thì khóe miệng Đồ Tử Chân lộ ra một tia cười nhạt. Bất luận là ai, thì cũng không thể thông qua biện pháp này mà ngăn cản khăn tay sát trận của mình được. Nếu như loại sát trận này của cô có thể dễ dàng bị ngăn cản như vậy, thì Bằng đảo Đồ Tử Chân cô cũng không thể uy chấn một phương tại Vô Tâm Hải suốt ngàn ấy năm mà không người nào dám chọc vào như vậy.

Ken két...

'Vực' và 'Vực' đụng vào nhau, phát ra một trận âm thanh tan vỡ. Diệp Mặc không thể đem 'Vực' xung quanh phá vỡ toàn bộ, nhưng 'Vực' trói buộc xung quanh hắn thì đã hoàn toàn bị nghiền nát, không thể nào trói buộc được hắn nữa.

Đồ Tử Chân kêu lên một tiếng đau đớn, trong lòng kinh hoàng. Lúc trước Diệp Mặc có thể dùng 'Vực' để phá vỡ 'Vực' của cô khôi phục lại tự do, thì còn có thể nói là do cô không chú ý, nhưng bây giờ đối phương lại một lần nữa phá vỡ 'Vực' của cô, khiến Đồ Tử Chân vô cùng rõ ràng rằng cái tên tu sĩ Hóa Chân trẻ tuổi này có 'Vực' dường như cũng không hề kém hơn cô chút nào.

Rầm rầm rầm...

Lúc này thì Khăn tay sát trận của Đồ Tử Chân mới hoàn toàn công kích vào 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng cảm giác được từng đợt rung động trên 'Đại đỉnh tám cực' của mình. Đồng thời hắn cũng cảm thấy từng trận choáng váng, thậm chí còn cảm giác được từng đạo sát khí của đám đao đen thùi kìa xuyên thấu qua 'Đại đỉnh tám cực' rồi đánh lên trên người của hắn.

Trong lòng Diệp Mặc cũng hoảng hốt. Hắn khẳng định là nếu như không phải tu vi luyện thể của hắn đã đạt tới Thần Cảnh, thì đừng nói là chỉ có những đạo sát khí kia xuyên qua 'Đại đỉnh tám cực', mà ngay cả sự rung động của 'Đại đỉnh tám cực' của hắn cũng đã đủ để cho thần trí của hắn bị trọng thương rồi. Vô số đường đao đen kia quả nhiên không phải đơn giản.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, thì vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã có từng đợt âm thành ‘Rầm rầm’ truyền tới. Những đường đao đen kia giống như là vô cùng vô tận, lại một lần nữa đánh lên 'Đại đỉnh tám cực' của hắn. Diệp Mặc lập tức biết, nếu như chỉ dựa vào phương thức phòng thủ này, thì hắn căn bản chỉ có thể đứng im chịu trận mà thôi.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì Diệp Mặc không chút do dự nào mà lập tức phóng xuất Tử Đao ra.

Trong lòng Đồ Tử Chân vẫn còn đang kinh hoàng vì sự bền bỉ của Diệp Mặc. Dưới khăn tay sát trận và Bát Điệp Lãng của cô mà Diệp Mặc vẫn có thể kiên trì lâu như vậy, hiện tại cô còn thấy một ánh đao hồng tím thật dài được phóng ra từ phía cái 'Đại đỉnh tám cực' kia nữa.

Ầm.

Ánh đao hồng tím kia có tốc độ nhanh vô cùng, vừa mới phóng ra thì đã đánh vào khăn tay của cô rồi. Đồ Tử Chân thật sự không ngờ rằng lúc này mà Diệp Mặc còn có được năng lực đề phản kháng lại, nhất thời bị đánh bay ngược ra ngoài. Ở giữa không trung phun ra một ngụm máu tươi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1405

Sự Cường Hãn Của Đồ Tử Chân

Một đao của Diệp Mặc đánh bay Đồ Tử Chân, bản thân đồng thời cũng khó chịu, dưới sự cuồn cuộn của chân nguyên, suýt chút nữa bị cắn trả lại. Vì tránh phun ra máu tươi giống Đồ Tử Chân, Diệp Mặc chủ động bay ra ngoài, bình ổn lại chân nguyên cuồn cuộn.

Bên ngoài cách vài trăm mét, sau khi Diệp Mặc đứng vững, trong lòng lại thầm kinh hãi sự lợi hại của Đồ Tử Chân, Vô Tâm Hải còn có người đàn bà kinh khủng như này sao. Hắn đoán không nhầm, ngời đàn bà này yếu hơn Tác An Sơn một chút, nhưng nếu như Thạch Đạp không dùng trận pháp, không dùng thi khôi, thì người đàn bà này cũng không kém hơn Thạch Đạp chút nào.

Nhưng nếu là chiến đấu, thì tất cả những nhân tố đó đều tính gộp hết vào, cho nên so với Thạch Đạp, Đồ Tử Chân cũng kém hơn một chút. Lúc này bà ta và Diệp Mặc lần đầu tiên giao đấu có thể chiếm được thế thượng phong, không phải bà mạnh hơn Thạch Đạp, mà là vì khi Diệp Mặc và Thạch Đạp giao đấu với nhau, Thạch Đạp đã bị trọng thương, nhiều nhất cũng chỉ còn lại một nửa sức mạnh, còn người đàn bà này thì lại trong trạng thái khỏe mạnh. Có thể nói nếu không phải Diệp Mặc thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ ba rồi, còn cả luyện thể của hắn cũng đã là Thần cảnh rồi, thì lần giao đấu đầu tiên này, Diệp Mặc cũng bị trọng thương là cái chắc.

Pháp bảo khăn đen của Đồ Tử Chân huyễn hóa thành lưỡi đao vô cùng lợi hại, có thể phá vỡ phòng ngự đại đỉnh tám cực thẩm thấu vào, cũng là cái mà Diệp Mặc trước nay chưa từng thấy. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, đây cũng không phải là chuyện xấu gì, hắn luyện thể đến tu vi Thần cảnh, đương nhiên sẽ không sợ đao quang bị loại bỏ một lần này rồi. Mà lại càng

khiến Diệp Mặc hiểu thêm về đại đỉnh tám cực, đại đỉnh tám cực không phải không ngăn được đao quang sát trận này, mà là chưa bị hắn luyện hóa hoàn toàn.

Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc chẳng qua chỉ là luyện hóa đến cấm chế thứ ba, sau đó vì tu vi của hắn được nâng cao, ít dùng đến đại đỉnh tám cực, nên cũng chưa tiếp tục luyện hóa tiếp. Bây giờ xem ra, Tu Chân giới đầm rồng hang hổ, đến đâu cũng có cao thủ. Sau khi quay về hắn tất phải luyện chế tiếp đại đỉnh tám cực. Có thể luyện chế đến cấm chế thứ mấy thì thứ mấy.

Dĩ nhiên hắn còn có Tử Đao, Tử Đao cường hãn vô cùng, nhưng Diệp Mặc lại biết Tử Đao của hắn chỉ là một phôi đao pháp bảo mà thôi, đến bây giờ, hắn còn chưa thêm vào bất kỳ nguyên liệu nào để gia công Tử Đao, Tử Đao cũng chưa lên cấp.

Đây cũng không phải là Diệp Mặc không muốn thêm, nguyên nhân chủ yếu là Diệp Mặc cảm thấy không có nguyên liệu luyện khí cao cấp nào, thứ hai là vì hắn còn chưa là tông sư luyện khí. Đương nhiên bây giờ lại khác rồi, hắn chẳng những là tông sư luyện khí, còn nguyên liệu cấp cao thì cũng có được mấy loại.

Ung Lam Y đau lòng Ung Du Nhi bị Diệp Mặc giết chết, nhưng khi bị mất đi một cánh tay dưới một đường sét của Diệp Mặc, trong lòng gã cũng biết rõ, bản thân cho dù có giết chết được Diệp Mặc, cũng phải trả một cái giá đắt. Tu vi của Diệp Mặc dường như còn cao hơn nhiều so với dự liệu của gã, Ung Lam Y chắc chắn Diệp Mặc trong đó có cuộc gặp kỳ ngộ nghịch thiên nào đó.

Ung Lam Y vốn dĩ đã nảy sinh lòng kiêng kị với Diệp Mặc, thấy Đồ Tử Chân ra tay với Diệp Mặc thật, trong lòng lập tức khoái chí, gã biết một khi Đồ Tử Chân ra tay, Diệp Mặc chỉ có chết là cái chắc.

Đồ Tử Chân lợi hại, Ung Lam Y quá rõ rồi. Gã chưa từng gặp qua Đồ Tử Chân, nhưng chiến tích của Đồ Tử Chân thì gã nghe thấy nhiều rồi.

Người đàn bà Đồ Tử Chân này đầu óc cực kỳ đơn giản, hơn nữa tính chủ quan quá mạnh. Bất luận suy nghĩ và làm chuyện gì đều là bộc trực, không suy nghĩ nhiều. Chính vì suy nghĩ đơn giản đơn thuần của bà, không suy nghĩ thấu đáo, tu luyện theo một con đường lớn, đến Bình Cảnh và Tâm Ma cũng không nhìn thấy. Lĩnh ngộ các cảnh giới lại càng đơn giản giống như uống nước vậy, thành tu sĩ Hóa Chân trẻ tuổi nhất của Vô Tâm Hải.

Theo lý mà nói người đàn bà này không thể nào có con trai được, nhưng lại có một lần bà nhìn thấy hai tu sĩ song tu một nam một nữ. Chuyện như vậy vô tình làm thức dậy bản năng dục vọng của bà. Đồ Tử Chân thậm chí còn không suy nghĩ gì giết chết nữ tu đó, yêu cầu người nam tu kia cũng làm như vậy với bà.

Tu vi như Đồ Tử Chân, nam tu đó làm sao có thể không phục tùng? Kết quả không ngờ bà lại bị chuyện đó cám dỗ. Suốt năm năm không tu luyện, cũng không để cho nam tu đó tu luyện. Suốt ngày trừ du sơn ngoạn thủy, thì lại về ngủ cùng người nam tu kia.

Sau năm năm đó, bà lại cảm thấy chuyện này mệt mỏi, trực tiếp giết chết luôn người nam tu đó rồi quay về Bằng đảo.

Khiến Đồ Tử Chân không ngờ tới chính là, bà lại vì chuyện này mà mang thai. Lại càng khiến bà không ngờ hơn, lai lịch của nam tu đó cũng không tầm thường. Thế lực đằng sau nam tu đó điều tra được nam tu đó bị Đồ Tử Chân giết chết, lập tức phái đến năm tên tu sĩ Hóa Chân, muốn mang Đồ Tử Chân đi.

Nhưng Đồ Tử Chân lại thần uy nổi dậy, một mình giết chết bốn người trong đó, người thứ năm còn dựa vào bí pháp giữ được nguyên thần chạy trốn. Từ lúc đó trở đi Bằng đảo nổi tiếng, không ai dám chọc giận, Đồ Tử Chân cũng vì trận chiến đó mà nổi tiếng. Sau đó cũng có rất nhiều tu sĩ Hóa Chân đến Bằng đảo khiêu chiến với Đồ Tử Chân, nhưng toàn bộ đều bị Đồ Tử Chân giết chết hết.

Theo năm tháng, tu vi của Đồ Tử Chân càng lúc càng cường hãn, còn tu

sĩ đến khiêu khích thì lại càng ít đi, cuối cùng, ngay cả tu sĩ của Vô Tâm Hải đi qua Bằng đảo, cũng bị quấy rối một chút mới được đi.

Còn Đồ Tử Chân trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, cũng dần dần hiểu được một số chuyện, đầu óc cũng không hồ đồ như lúc trước nữa. Tình trạng như lúc trước mặc dù có chút chuyển biến, nhưng vẫn tự nhận là đệ nhất thiên hạ, ngay cả đệ tử môn hạ của bà, bà cũng cho rằng không ai dám chọc Trên thực tế cũng là như vậy, đây cũng không phải là đệ tử của Bằng đảo lợi hại đến bước nào. Vì tất cả mọi người đều biết Đồ Tử Chân của Bằng đảo là một con điên không biết nói đạo lý, hơn nữa cũng không có ai đánh thắng được, cũng không muốn chọc giận mà thôi.

Khi Ung Lam Y thấy Đồ Tử Chân nôn ra máu, lập tức hít một hơi lạnh, mặc dù Diệp Mặc cũng bay ra ngoài, nhưng khả năng tu sĩ đánh khiến cho Đồ Tử Chân nôn ra máu nghịch thiên đến mức nào? Lúc này Ung Lam Y mới hiểu ra, nếu không phải Đồ Tử Chân bỗng nhiên xuất hiện, lúc này gã đã hóa thành một đống xương trắng rồi, Diệp Mặc không ngờ lại lợi hại như vậy.

Đồ Tử Chân lau vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Được lắm, mấy trăm năm nay, ngươi là người đầu tiên khiến Đồ Tử Chân ta nôn ra máu như này, cũng là người đầu tiên dưới sự tấn công của lưỡi đao màu đen và Bát điệp lãng lại có thể thoát được, thậm chí là tu sĩ duy nhất dùng Vực đánh vỡ Vực của ta. Ta khinh thường ngươi rồi, nhưng ngươi giết con trai ta, cho dù truy sát đến cửu u địa ngục, Đồ Tử Chân ta cũng phải rút hồn luyện phách anhà ngươi.

Diệp Mặc sắc mặt không chút biến đổi, Đồ Tử Chân quả thực lợi hại. Nếu như hắn bây giờ luyện thể chưa đến Thần cảnh, hắn chỉ có con đường chạy trốn. Bây giờ cho dù hắn không đánh được Đồ Tử Chân, cũng không sợ người đàn bà này, cho nên hắn căn bản cũng không cần phải chạy trốn.

Khi Ung Lam Y đang thầm kinh hãi, lại nhìn thấy Đồ Tử Chân chằm chằm nhìn gã nói:

- Người này có phải kẻ thù của anh không?

Ung Lam Y tỉnh lại, vội vàng cung kính nói:

- Đúng vậy, chị Đồ, người này giết con trai tôi, lai giết cả con gái của tôi nữa, có thể nói là thù sâu như biển.

- Quả nhiên là một tên độc ác, chuyên đi giết con gái nhà người khác.

Đồ Tử Chân nói xong lại hừ lạnh nói với Ung Lam Y:

- Hôm nay tanhất định phải giết chết tên này, ngươi cũng ra tay giúp sức tí đi. Mặc dù bộ dạng của ngươi yếu đuối, nhưng có thể giúp chút thôi cũng được.

- Vâng, chị Đồ.

Ung Lam Y buồn bực đáp, gã không thể không buồn bực, trong ba thế lực lớn, Ung Lam Y gã cũng coi là một cao thủ. Nhưng trong mắt Đồ Tử Chân, mình cũng chỉ là có bộ dạng yếu ớt mà thôi.

Ung Lam Y cũng biết, so với Đồ Tử Chân, gã chính xác cũng chỉ là bộ dạng yếu ớt mà thôi, mặc dù buồn bực, nhưng cũng không thể nói ra như vậy được. Huống chi, Diệp Mặc và gã lại thù sâu như biển, cho dù mất hết mặt mũi rồi, gã cũng phải giết chết Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy hai người liên thủ lại, lập tức gọi Vô Ảnh ra. Cho dù là một mình Đồ Tử Chân hắn cũng chưa chắc đã đánh được, bây giờ lại thêm một Ung Lam Y nữa. Cho dù là Diệp Mặc không coi Ung Lam Y ra gì, nhưng cũng không dám khinh thường.

“Thuyền không thêm gánh, gánh không thêm cân” chính là đạo lý này. Một người có thể nâng được đồ năm chục cân, nếu như năm mươi cân này thêm nửa cân nữa, có thể người đó sẽ bị đè ép xuống. Mà chiếc thuyền đã chứa đầy đồ rồi, nếu như thêm một gánh đồ nữa, có thể chiếc thuyền đó sẽ bị nhấn chìm.

Đồ Tử Chân dường như biết Ung Lam Y chắc chắn sẽ đồng ý yêu cầu của bà, nói xong, chiếc khăn màu đen trong tay cũng lần nữa được phóng ra.

Từng đợt tiếng nổ còn kinh khủng hơn cả tiếng sấm sét vang lên cùng với chiếc khăn màu đen kia cuồn cuồn cuốn ra, chỉ trong nháy mắt, chiếc khăn màu đen đó lại biến hóa thành ngọn núi khổng lồ cao mấy trăm mét, chu vi rộng gần nghìn trượng xông về phía Diệp Mặc.

Còn ngọn núi cực lớn này và những đỉnh núi còn lại nữa lại hoàn toàn khác nhau, vì xung quanh ngọn núi này có nhiều lưỡi đao sắc bén tạo thành, cho dù không bị ngọn núi khổng lồ kia đập trúng, thì những đao này cũng có thể lấy đi tính mạng của tu sĩ.

Dường như cùng một lúc ngọn núi khổng lồ này nện xuống, thì đao gió tứ phía cũng rung động. Hơn nữa không gian xung quanh dường như cũng bắt đầu co rút lại, từng trận không gian bị đè nén xuống vang lên âm thanh, khiến những người nghe thấy cũng cảm thấy không thoải mái, dường như lúc nào cũng có thể xuất hiện khe nứt không gian vậy, sau đó khe nứt đó lại nuốt đám người đó lại.

Nhưng những không gian co rút kia cũng chỉ có trong nháy mắt, đã lan gần đến Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng lập tức sợ hãi. Đây là Vực thông qua pháp bảo biến hóa mà thành, Vực của người đàn bà này không ngờ lại mạnh như vậy, cũng có thể dùng pháp bảo để biến hóa ra Vực được.

Hơn nữa pháp bảo của người đàn bà này cũng không tầm thường, chiếc khăn tay màu đen kia dường như là pháp bảo vạn năng, lúc trước biến thành mây đen, sát trận lưỡi đao, đến bây giờ lại biến thành một ngọn núi khổng lồ vô số đao quang.

Diệp Mặc lúc này căn bản không đợi ngọn núi khổng lồ này rơi xuống, Tử Đao đã bổ ra, Huyễn Vân Toái vực đao.

Đường hồng tím xoẹt qua, vô số tia chớp màu tím, ngọn núi cực lớn kia mang theo sự trói buộc của Vực, dưới những đường đao màu tím của Huyễn

Vân Toái Vực Đao tan vỡ thành từng khúc. Dường như trong cùng lúc đó, Vực của Diệp Mặc đã mở ra, đồng thời đại đỉnh tám cực cũng điên cuồng vận chuyển.

Vực mà chiếc khăn tay đen biến thành bị một đao của Diệp Mặc đánh vỡ, Đồ Tử Chân cứ như không nhìn thấy vậy, hoặc có lẽ sớm đã dự liệu được tình huống này, tốc độ của ngọn núi màu đen kia giáng xuống ngược lại lại càng nhanh hơn. Thậm chí xem Diệp Mặc là một con dê chờ làm thịt, chỉ cần ngọn núi đó giáng xuống, Diệp Mặc sẽ chết là cái chắc.

Diệp Mặc thấy Đồ Tử Chân làm như vậy, trong lòng lập tức giận dữ, Tử Đao lại lần nữa biến thành đường hồng tím phóng ra, Huyễn Vân Hoa sơn đao.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc dùng Huyễn Vân Hoa Sơn đao đối phó với pháp bảo của đối phương, lúc trước đao này của hắn đều là vì giết người mới phóng ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1406

Mạnh Mẽ Đánh Chết Ung Lam Y

Ầm…

Tử Đao bổ xuống ngọn núi màu đen cực lớn kia, đường đao màu tím giống như một đóa hoa bị đánh nát vậy, bắn tung tóe ra tứ phía. Còn ngọn núi màu đen cực lớn kia lại không chút nhúc nhích, chỉ có điều khuynh hướng có chậm hơn một chút mà thôi.

Huyễn Vân Hoa Sơn đoa, thế đi không về, một khi ra tay thì không còn dư âm quanh co, một đao này của Diệp Mặc cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới ngọn núi màu đen cực lớn của Đồ Tử Chân kia, nên hắn lập tức bị cắn trả kích động, trong nháy mắt phun ra máu.

Đồ Tử Chân cười lạnh một tiếng, chân nguyên lại càng tuôn ra, ngọn núi cực lớn đó chẳng qua chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi lại đè ép Diệp Mặc xuống. Hơn nữa không gian xung quanh lại trở nên co rút lại, khiến Diệp Mặc không còn chút khe nào để chạy trốn.

Diệp Mặc sau khi phun ra một ngụm máu, ánh mắt cũng không biến đổi chút nào, Tử Đao lại lần nữa được phóng ra. Đường hồng tím xoẹt qua không gian bị ngọn núi khổng lồ kia đè nén, dẫn theo những âm thanh xé rách xoẹt xoẹt.

Khóe mắt Đồ Tử Chân lại càng châm chọc, cô cảm thấy mình đánh giá cao Diệp Mặc quá rồi, không ngờ hai chiêu đã trở thành thế này.

Chiêu này của Diệp Mặc quả thực vẫn là Huyễn Vân Hoa Sơn đao, Diệp Mặc rất bất đắc dĩ, hắn muốn phá vỡ ngọn núi cực lớn do chiếc khăn tay màu

đen kia của Đồ Tử Chân biến hóa thành, chỉ có thể dùng Huyễn Vân Hoa Sơn đao trước nay chưa từng có, cho dù bị cắn trả hắn cũng không còn cách nào. Đao thứ tám của Huyễn Vân đao của hắn đến bây giờ vẫn còn chưa lĩnh ngộ ra, căn bản cũng không thể nào nói lên điều gì được.

Lúc đầu hắn và Côn đánh nhau, Côn đó còn lợi hại hơn nhiều so với Đồ Tử Chân đang đứng trước mặt kia. Hắn cũng là thông qua một đao này, cắt rách da của Côn vô cùng cứng đầu kia, cuối cùng lấy được mấy chục giọt huyết Côn, rồi từ trong khe nứt không gian thăng cấp lên Thần cảnh.

Người khác không dám dùng cách như này, nhưng hắn lại dám dùng. Chỗ mà hắn có lợi hơn Đồ Tử Chân chính là hắn còn có một đòn sát thủ, đó chính là lý giải đối với Cảnh.

Vì có sự hiểu biết về Cảnh, Diệp Mặc chẳng những có thể mấy lần vô tư phóng trúng nhược điểm, hắn còn có thể tìm được nhược điểm của chiếc khăn tay màu đen của Đồ Tử Chân nữa.

Có thể nói nếu như Diệp Mặc muốn chạy trốn, hắn lúc nào cũng có thể tìm được nhược điểm của ngọn núi khổng lồ màu đen của Đồ Tử Chân, sau đó phá vỡ ngọn núi màu đen khổng lồ bao phủ lấy hắn. Bây giờ sau khi hắn phát hiện ra nhược điểm của pháp bảo hình khăn màu đen kia, không mở rộng nhược điểm đó, Diệp Mặc quả thực không cam lòng.

Ầm.

Đao thứ hai lại lần nữa bổ trúng ngọn núi màu đen cực lớn kia, ngọn núi đó cũng chỉ hơi dao động một chút, nhưng cũng không tiếp tục giáng xuống nữa, Diệp Mặc lại cảm nhận được sự cắn trả, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Ung Lam Y thấy Diệp Mặc liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, nhưng không thể nào phá vỡ được sự trói buộc của ngọn núi kia, nhất thời nhe răng cười, Phong phủ màu tím trong tay cũng đã được phóng ra. Phong phủ màu tím mang theo những ảnh tím, hình thành một đường đao hình búa hướng về phía Diệp Mặc.

Lúc này Tử Đao của Diệp Mặc lại lần thứ ba bổ trúng ngọn núi màu đen kia, Diệp Mặc lần thứ ba lại cảm nhận được sự cắn trả, lại bay ra ngoài. Còn phương hướng bay đi, vừa lúc đón đao ảnh hình búa của Ung Lam Y.

Vốn dĩ khi nhìn thấy Diệp Mặc lần thứ ba vẫn dùng một chiêu, khóe mắt Đồ Tử Chân lại càng khinh thường. Nhưng khi Tử Đao lần thứ ba đập vào ngọn núi màu đen kia, sắc mặt Đồ Tử Chân lại đại biến.

Lúc này, bà suýt chút nữa thu hồi lại ngọn núi màu đen của mình. Pháp bảo của bà tới từ thời đại thượng cổ, tuyệt đối không phải là món đồ vượt qua chân khí cực phẩm, hơn nữa thủ đoạn tấn công lại vô số, biến hóa thất thường, có thể nói bà có thể tung hoành Vô Tâm Hải, cũng có mối liên hệ lớn đến pháp bảo của bà. Bây giờ bà không ngờ lại cảm thấy pháp bảo của mình bị thương, làm sao còn có thể yên tâm được nữa?

Cuối cùng bà cố nén không thu lại pháp bảo của mình, bà nhìn thấy Diệp Mặc bay ra ngoài, rõ ràng chỉ cần mình trói buộc được Diệp Mặc trong tích tắc, Ung Lam Y có thể đánh lén Diệp Mặc, còn bà cũng có thể giáng một đòn chí mạng cuối cùng cho Diệp Mặc.

Sau khi hiểu được điều này, Đồ Tử Chân mặc dù đau xót pháp bảo hình khăn màu đen của mình, nhưng lại mạnh mẽ thiêu đốt một ngụm máu, khiến uy thế giáng xuống chẳng những không chậm lại, mà lại giáng xuống càng nhanh hơn. Uy thế giáng xuống như này thậm chí đến không gian xung quanh cũng dao động, nếu như là một tu sĩ bình thường bị uy thế của ngọn núi này vây lấy, căn bản không cần đánh nhau, cũng chịu trói mà thua rồi.

Bây giờ Đồ Tử Chân cũng vô cùng kiêng kị với Diệp Mặc, chỉ với ba đao đơn giản, không ngờ lại có thể đánh thương pháp bảo của bà, còn bà không thể không thiêu đốt máu của mình để bù đắp cho thiếu hụt của pháp bảo. Lúc này cho dù Diệp Mặc không giết con trai của bà, bà cũng phải giết chết Diệp Mặc. Bà không cho phép bất cứ ai có thể uy hiếp được bà, một khi bị uy hiếp, thì bà chắc chắn không tha.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, hắn trả giá ba ngụm máu, mục đích

chính là muốn phá hoại pháp bảo hình khăn màu đen này của Đồ Tử Chân. Pháp bảo này thật lợi hại, cho dù sau này hắn muốn tìm Đồ Tử Chân ra tay, thì pháp bảo này cũng có sức uy hiếp cực lớn.

Từ khi bắt đầu ra tay đến bây giờ, dường như vẫn là Đồ Tử Chân chiếm thế thượng phong, đối với Diệp Mặc mà nói, hắn mặc dù bị pháp bảo hình khăn màu đen của Đồ Tử Chân vây lấy, nhưng sự hiểu biết của hắn về Cảnh thì Đồ Tử Chân không thể nào tưởng tượng được. Diệp Mặc vì nhìn ra nhược điểm của pháp bảo hình khăn màu đen của Đồ Tử Chân, nên mới liều mạng phá hỏng pháp bảo đó. Hắn cần phải trước khi Đồ Tử Chân chú ý đến nhược điểm đó, phải phá hỏng pháp bảo này.

Diệp Mặc khẳng định pháp bảo hình khăn này là một món đồ rất tuyệt, một khi mình phá hỏng nó rồi, Đồ Tử Chân muốn chữa trị lại pháp bảo của mình, trừ phi có thể tìm được người như Lục Vô Hổ, nếu không thì tuyệt đối không thể nào làm được.

Khi Diệp Mặc lần thứ ba phản đánh ngọn núi lớn màu đen kia, trong lòng ngược lại lại đại định, cho dù hôm nay hắn không giết được Đồ Tử Chân, lần sau gặp lại Đồ Tử Chân hắn cũng chiếm thế thượng phong không thể nghi ngờ gì. Vừa nãy Tử Đao đánh trúng ngọn núi màu đen kia phát ra những âm thanh ken két, đồng nghĩa với việc pháp bảo của Đồ Tử Chân cũng bị thương rồi. Pháp bảo của Đồ Tử Chân bị thương không thể chữa được, còn tu vi của hắn lúc nào cũng tiến bộ lên. Dưới tình huống nhất chính nhất phản như này, lần sau hắn chắc chắn sẽ chiếm thế thượng phong.

Ung Lam Y không biết pháp bảo của Đồ Tử Chân đã bị thương, gã nhìn thấy Diệp Mặc chẳng những không ra tay ngăn lại lưỡi búa xoắn ốc của mình, ngược lại lại bay về phía đao phủ, lập tức sung sướng. Chân nguyên lại càng điên cuồng dao động, muốn chém chết Diệp Mặc ngay tức khắc. Còn lúc trước nói muốn từ từ hành hạ Diệp Mặc, gã sớm đã gạt bỏ đi rồi. Hôm nay nếu không phải Đồ Tử Chân đến, gã thậm chí đến mạng mình cũng không giữ được, đừng nói đến việc giết chết Diệp Mặc.

Lúc này đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc đang lúc ngăn cản lại ngọn núi

cực lớn của Đồ Tử Chân, chắc chắn cũng không thể nào tách ra ngăn lại phủ đao hình đinh ốc của mình được.

Rầm, rầm…

Cho dù chiếc khen đen kia đã bị Diệp Mặc xé rách, thành một pháp bảo không còn trọn vẹn nữa, nhưng chiếc khăn màu đen đó huyễn hóa thành một ngọn núi màu đen cực lớn dưới sự thiêu đốt máu tươi của Đồ Tử Chân, tốc độ lại càng nhanh chóng hướng về phía Diệp Mặc, trong nháy mắt đập vào đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc.

Diệp Mặc bị đập phải lại với tốc độ nhanh nhất xông về phía lưỡi búa xoắn ốcmàu tím kia, rõ ràng lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn không thể nào khống chế được hành động của mình nữa.

Thấy Diệp Mặc vọt vào trong lưỡi búa xoắn ốc của mình, Ung Lam Y kích động suýt chút nữa kêu lên, gã không ngờ mình trong chốc lát đã thành công rồi.

Ngay cả Đồ Tử Chân cũng thầm tán thưởng nhìn Ung Lam Y gật đầu, Ung Lam Y xuất thủ thật đúng thời cơ, đúng lúc khi Diệp Mặc yếu ớt, lại đánh thương Diệp Mặc. Lúc này Diệp Mặc không chết thì cũng không còn chút sức phản kháng nào, huống chi Diệp Mặc vẫn còn dưới sự trói buộc của ngọn núi cực lớn kia của mình.

Chỉ cần Diệp Mặc bị thương nặng, bà có thể nắm được thời cơ dùng khăn tay màu đen của mình cuốn lấy Diệp Mặc.

Thịch thịch thịch…

Phong phủ của Ung Lam Y phát ra những tia sáng màu tím hoàn toàn đánh trúng lên người Diệp Mặc, đều không ngoại lệ, cuối cùng đến Phong phủ của gã cũng đánh trúng Diệp Mặc.

Nhưng Ung Lam Y trong lòng cũng sửng sốt, gã cảm thấy có chút không đúng, theo lý mà nói Diệp Mặc bị thương nặng như này, cho dù không bị

đánh chết, cũng không thể nào di chuyển được mới đúng. Nhưng gã lại cảm thấy tốc độ di chuyển của Diệp Mặc chẳng những không chậm lại, hơn nữa lại càng lúc càng nhanh.

Không ổn rồi, trên người Diệp Mặc có hộ giáp phòng ngự cao cấp, trong tích tắc, Ung Lam Y liền hiểu ra đạo lý này. Dưới sự kinh hoảng, Ung Lam Y muốn rút lui. Sau đó gã lại phát hiện ra mình căn bản cũng không cần phải hốt hoảng, vì phương hướng mà Diệp Mặc rút lui lại là phía gã.

Diệp Mặc quả thực không phải rút lui về phía Ung Lam Y, hắn sớm đã biết sơ hở dưới ngọn núi cực lớn này rồi, sau khi chiếc khăn tay màu đen của Đồ Tử Chân bị hắn làm rách, sơ hở lại càng nghiêm trọng hơn, Diệp Mặc dường như trong nháy mắt cũng đã phóng ra khỏi phạm vi bao phủ của ngọn núi khổng lồ của Đồ Tử Chân rồi.

Ung Lam Y nhìn thấy Diệp Mặc phóng ra khỏi ngọn núi cực lớn kia, không nghĩ ngợi gì, lại phóng ra Phong phủ. Gã muốn ngăn cản Diệp Mặc được trong tích tắc cũng tốt rồi, chỉ cần Đồ Tử Chân phản ứng lại, Diệp Mặc cũng trốn không thoát.

Đồ Tử Chân đã kịp phản ứng lại, ngọn núi khổng lồ của bà lại lần nữa biến hóa thành lưỡi đao màu đen, lưỡi đao đó thành hình đồng thời cũng hướng về phía Diệp Mặc. Lúc này bà tuyệt đối sẽ không để cho Diệp Mặc chạy thoát, bà quyết tâm phải giết chết được Diệp Mặc.

Ung Lam Y muốn phóng ra Phong phủ trong nháy mắt, sắc mặt cũng đại biến, gã biết mình bị đánh lén, kinh mạch đau nhức, gã cũng biết rõ vừa nãy sự chú ý của gã chỉ dồn lên người Diệp Mặc, có thứ gì đó đã đánh lén vào kinh mạch của gã, gã không ngờ đến bây giờ mới cảm thấy.

Ung Lam Y cũng bất chấp Diệp Mặc đánh lén, chân nguyên điên cuồng ngưng tụ, muốn ép thứ cắn nuốt kinh mạch của gã ra.

Ầm ầm âm…

Diệp Mặc làm sao có thể để Ung Lam Y ép Vô Ảnh ra được? Hắn ở lại đây vẫn chưa đi, chính là vì muốn giết Ung Lam Y. Còn Đồ Tử Chân, hắn bây giờ cũng không giết được.

Hơn mười tia sét màu đen giáng xuống, Ung Lam Y mới kịp nhớ ra Diệp Mặc còn là một tu sĩ lôi hệ, hơn nữa còn có pháp thuật công kích lôi hệ cực mạnh.

Lúc này Ung Lam Y muốn phóng ra pháp bảo phòng ngự, nhưng cũng không thể ra sức nổi. Gã chợt nhớ lúc trước mình thề, không ngờ đến lời thề của mình lại ứng nghiệm trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Ung Lam Y vừa mới nghĩ đến đây, hơn mười tia sét đã giáng xuống, đều không ngoại lệ giáng trọn vào người gã, trong nháy mắt biến gã thành một thi thể nám đen. Sau đó, nhẫn trữ vật của gã đã được Diệp Mặc thu hồi trên không trung.

Thình thịch…

Lại một âm vang vang lên, lưỡi đao đen của Đồ Tử Chân lại bổ lên Đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc. Diệp Mặc bực mình hừ một tiếng, sau đó lùi mấy nghìn mét, lúc này mới vững thân hình lại được.

Nhưng Diệp Mặc lại không chạy đi, mà lại ăn một viên đan dược. Một phen ngang ngạnh chống đối vừa nãy, hắn đã bị thương nhẹ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1407

Hư Nguyệt Hoa Kinh Hoảng

Hắn cũng chưa chắc giết được Đồ Tử Chân, nhưng nếu như Đồ Tử Chân còn dám ra tay nữa, hắn cũng không sợ gì.

Sắc mặt Đồ Tử Chân có chút trắng nhợt thu lại chiếc khăn tay màu đen trên không trung, căn bản không nói thêm gì nữa, vừa vung tay lên thì một bóng dáng màu xám liền xuất hiện bên cạnh Đồ Tử Chân.

Khi nhìn thấy rõ đây không ngờ là một con lễ long cấp mười một chưa hóa hình, khóe mắt Diệp Mặc lại từng đợt co quắp, hắn không ngờ Đồ Tử Chân còn có loại linh thú này nữa.

Đồ Tử Chân lạnh như băng nhìn Diệp Mặc nói:

- Khiến ta gọi lễ long của ta ra, hôm nay nếu như không giết được ngươi, ta làm sao có thể cam tâm được.

Ung Lam Y bị giết thì thôi, Đồ Tử Chân căn bản cũng không coi ra gì, cái mà bà để ý chính là Diệp Mặc giết con trai bà còn chưa tính, lại còn dám trước mặt bà giết chết Ung Lam Y, quả thực quá khinh thường bà rồi.

Lễ long cấp mười một cho dù một mình bà đối phó cũng rất phí lực, Diệp Mặc căn bản còn muốn đánh với Đồ Tử Chân một trận, nhưng sau khi thấy lễ long, hắn lập tức lại bỏ đi suy nghĩ ấy của mình. Chỉ có điều nói với Đồ Tử Chân:

- Hôm nay đến đây thôi, có thời gian Diệp Mặc tôi nhất định sẽ đến Bằng đảo gì đó của bà thăm hỏi chút.

Sở dĩ biết Bằng đảo của Đồ Tử Chân, Diệp Mặc còn là từ miệng của Ung Lam Y biết được.

Thấy Diệp Mặc phóng ra pháp bảo phi thuyền, mang theo một đường khói xám biến mất trong không trung, Đồ Tử Chân lại nhìn nhìn lễ long đang mệt mỏi buồn ngủ bên cạnh mình, cố kìm nén không đuổi theo Diệp Mặc.

Lễ long vừa mới bị bà đánh thức dậy, bây giờ sức chiến đấu không thể nào khôi phục lại được, còn tên Diệp Mặc kia thì lại cực kỳ quỷ dị, chẳng những tìm được điểm yếu trong Vực của mình mà dễ dàng thoát khỏi, còn có lôi kiếm kinh khủng như vậy nữa. Nếu Lễ long không thể chiến đấu được, bà lại cứ muốn đuổi theo, ai chết trong tay ai cũng chưa biết được.

Đồ Tử Chân lấy pháp bảo yêu quý nhất của mình ra là chiếc khăn đen, lúc này chiếc khăn đen đã bị nhiều vết xước, điều này khiến Đồ Tử Chân trong lòng đau xót răng nghiến kèn kẹt. Bà chắc chắn con dao thái rau kia của Diệp Mặc tuyệt đối không tầm thường, nếu không không thể nào có thể làm tổn hại chiếc khăn của mình như vậy.

Bây giờ chiếc khăn của bà đã bị thương, lực chiến đấu của bà cũng hạ thấp xuống một bậc. Nếu như đối phó với những người còn lại, thấp hơn hai bậc, Đồ Tử Chân bà cũng không sợ gì, nhưng tên tu sĩ như Diệp Mặc này lại không thể nào theo mức độ bình thường được. Đồ Tử Chân bà kinh tài kiều diễm, tu luyện đến ngày hôm nay, đối thủ đã từng chiến đấu cũng nhiều không kể hết, cũng chưa bao giờ lại như ngày hôm nay, lại không dám đuổi theo người mà bà đánh.

- Chờ Lễ long của ta khôi phục hoàn toàn, pháp bảo của ta chữa trị xong, ta sẽ tìm ngươi.

Đồ Tử Chân nhìn hướng mà Diệp Mặc rời đi lạnh lùng nói một câu, rồi quay người lại, rời đi theo hướng ngược lại với Diệp Mặc. Thù thì phải báo, nhưng Đồ Tử Chân cũng không phải là tên ngốc, biết rõ chuyện không có kết quả gì thì cũng không đuổi theo làm gì.

…

Diệp Mặc mặc dù không muốn tiếp tục đánh nhau với Đồ Tử Chân, nhưng cũng không sợ Đồ Tử Chân, cái mà hắn để ý chính là Lễ long kia mà thôi. Hắn sở dĩ không liều mạng chạy trốn, là vì Lễ long kia cũng không uy hiếp hắn chút nào. Quả nhiên sau khi Diệp Mặc đi được một đoạn, lại cảm thấy Đồ Tử Chân lại rời đi theo hướng ngược lại. Hắn lập tức biết Lễ long của Đồ Tử Chân có vấn đề gì đó, nếu như không phải Lễ long có vấn đề gì đó, Đồ Tử Chân tuyệt đối sẽ không buông tha cho mình.

Cho dù biết Đồ Tử Chân kiêng kị hắn, Diệp Mặc cũng không quay đầu lại tìm phiền phức với Đồ Tử Chân, hắn cũng kiêng kị Đồ Tử Chân. Người đàn bà này là người đàn bà lợi hại nhất mà hắn từng gặp, lúc trước khi hắn từ Tây Tích châu đi ra, gặp phải Thuyên Loan của Tuyết Lâm Hàn trì, lúc đó Âm Tự bị hắn đánh cho phải chạy trốn, kết quả bị Thuyên Loan được lợi.

Thuyên Loan mặc dù giết chết được Âm Tự, Diệp Mặc cũng biết người đàn bà này tuyệt đối không tầm thường, có thể ẩn nấp khiến hắn không quan sát được, nhưng nếu hai người đàn bà Thuyên Loan và Đồ Tử Chân gặp nhau, Diệp Mặc cho rằng, cho dù thủ đoạn của Thuyên Loan có lấy ra hết, thì chắc chắn cũng sẽ bị Đồ Tử Chân giết chết.

Pháp bảo phi thuyền màu xám tro nhanh chóng bay qua mặt biển Vô Tâm Hải, Diệp Mặc rất nhanh gác chuyện này sang một bên. Cho dù Đồ Tử Chân có lợi hại đi nữa, hắn cũng không sợ. Đợi sau này Lễ long của Đồ Tử Chân khỏe hẳn lại rồi, hắn cũng không phải là không có tiến triển gì. Đối với hắn mà nói, chỉ cần thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ tư, cũng là Hóa Chân hậu kỳ rồi, hắn căn bản cũng không sợ Đồ Tử Chân. Đừng nói là Đồ Tử Chân, hắn thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ tư rồi, cho dù là Tác An Sơn đến thì cũng thế nào?

…

Mạc Hải thành, vẫn là một trong những thành phố cực kỳ phồn hoa đô thị. Nếu không phải Mạc Hải thành cách Nam An châu hơi xa chút, thì sự

phồn hoa của Mạc Hải thành lại càng tăng thêm gấp bội. Nói đi cũng phải nói lại, Mạc Hải thành nếu gần Nam An châu quá, cũng không có nhiều tài nguyên tu luyện như vậy có thể cung cấp cho những tu sĩ còn lại tìm kiếm. Một khi không còn tài nguyên gì, thì chắc chắn cũng không phồn hoa lên được.

Những tu sĩ tới Mạc Hải thành, phần lớn đều là vì đến tìm một số nguyên liệu tu luyện ở nơi gần Vô Tâm Hải này, cung cấp cho mình tu luyện.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đến Mạc Hải thành, khi lần đầu tiên hắn đến, hắn vẫn còn là tu vi Kim Đan. Lúc nào cũng cẩn thận, cho dù là như vậy, cũng suýt nữa bị Lôi Vân tông bắt đi làm bia đỡ đạn. Mới cách có từng ấy năm, Diệp Mặc lại lần nữa đến Mạc Hải thành, tâm trạng không ngờ lại thay đổi nhiều đến vậy.

Hắn còn là tu vi Hóa Chân tầng thứ ba, nhưng Diệp Mặc lại biết, tu vi của hắn mặc dù không dám nói là không có địch thủ nào ở đại lục Lạc Nguyệt, trên thực tế người có thể uy hiếp được hắn quả thực chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng hắn trước giờ cũng không dám cho rằng mình là đệ nhất, đệ nhất không phải là mình tự nhận là được.

Tu Chân giới có nhiều cao thủ, bọn họ chẳng qua chỉ là không muốn ra ngoài giao đấu mà thôi. Cũng giống như Đồ Tử Chân kia, nếu Diệp Mặc không gặp người đàn bà này, hắn căn bản cũng không ngờ, trong Vô Tâm Hải còn có người kinh khủng như này.

Diệp Mặc đến Mạc Hải thành dĩ nhiên không phải là vì mua đồ, hoặc là tưởng niệm gì đó. Hắn đến là vì ngồi truyền tống trận, cho dù tiết kiệm được một ngày cũng là tốt rồi. Hắn định từ Mạc Hải thành ngồi truyền tống trận đến Nam An châu, sau đó lại từ Nam An châu bay đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

Vừa tiến vào Mạc Hải thành, thần thức của Diệp Mặc cũng quét được nơi có truyền tống trận, hắn đang định qua đó, trong tầm thần thức lại lần

nữa phát hiện ra một bóng người quen thuộc. Mặc dù cũng đã gần hai mươi năm không gặp rồi, nhưng thần thức của Diệp Mặc vừa mới quét đến bóng dáng này, hắn liền nhận ra đó là ai.

Sau đó thần thức của Diệp Mặc liền quét đến trước mặt bóng dáng đó, lập tức trở nên kích động. Đúng là Hư Nguyệt Hoa, lúc này Hư Nguyệt Hoa mặc dù nhìn vẫn là bộ dạng ba bốn mươi tuổi, nhưng ánh mắt cô lại vô cùng mệt mỏi. Còn sắc mặt thì lại tái nhợt, rõ ràng là kiếm sống bên bờ biển một thời gian dài nên mới vậy.

Ánh mắt Hư Nguyệt Hoa có chút tang thương, thậm chí có chút mờ mịt. Còn lúc này tu vi của cô đã đến Trúc Cơ đỉnh phong tầng thứ chín rồi, chỉ còn thiếu chút nữa thôi là kết thành Kim Đan rồi. Diệp Mặc trong lòng có chút chua xót, một tu sĩ từ Trái đất đến đây, lại có thể tu luyện đến Trúc Cơ viên mãn ở một nơi ăn thịt người như này, thì cũng rất khó khăn?

Trong nháy mắt, Diệp Mặc thậm chí cũng quên tên của cô, đợi đến khi Diệp Mặc nhớ ra, thì Hư Nguyệt Hoa cũng đã vào một tiệm đan dược rồi.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến tiệm đan dược này, không ngờ chính là Lão Thực Đan các mà hắn đã từng đến. Chủ tiệm thuốc này tên Phùng Lão Thực, Diệp Mặc biết rất rõ, hơn nữa Phùng Lão Thực không thật thà chút nào, gã chính là một trong số An Bắc Tam Ma. An Bắc Tam Ma bị hắn đánh lén một lần, bây giờ không biết tên Phùng Lão Thực đó thế nào rồi, tiệm đan dược này ngừng kinh doanh một thời gian ngắn, sao bây giờ lại mở lại rồi?

Hư Nguyệt Hoa sau khi tiến vào tiệm đan dược của Phùng Lão Thực, bóng dáng liền biến mất, thần thức của Diệp Mặc cũng bị ngăn cản bên ngoài tiệm đan dược của Phùng Lão Thực.

Diệp Mặc lần này không dùng thần thức đao, hắn trực tiếp xông vào trong đó, chỉ trong nháy mắt, hắn lại bị đẩy ra bên ngoài Lão Thực đan các, lúc này cũng không dừng lại, lại nhảy vào Lão Thực đan các.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào Lão Thực đan các, liền nghe thấy những âm

thanh bốp bốp, một bóng người xông ra cửa. Diệp Mặc vừa đỡ lấy Hư Nguyệt Hoa bị bạt một bạt tai, sự vui mừng vừa nãy liên biến thành tức giận.

- Á…

Hư Nguyệt Hoa cảm thấy mình hình như đụng phải người nào đó, lập tức thất thanh kêu lên, vội vàng thấp thỏm lo âu nói:

- Xin lỗi, tiền bối, tôi không phải cố ý…

Hư Nguyệt Hoa chỉ nói một câu, liền đột nhiên dừng lại lời nói của mình, trợn tròn mắt vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Diệp Mặc, thậm chí đến câu nói vừa nãy cũng quên mất rồi.

- Chị Nguyệt Hoa, đừng lo lắng, là tôi đây.

Diệp Mặc nhìn thấy khuôn mặt Hư Nguyệt Hoa in hằn mấy dấu tay, và ánh mắt vô cùng hoảng sợ, trong lòng lại chua xót. Năm đó khi ở Hồng Kông, Hư Nguyệt Hoa dù sao cũng là một đại tiểu thư. Ở Lạc Nguyệt, cô thậm chí cũng là một thành chủ của Lạc Nguyệt thành, vì mình làm bao nhiêu chuyện, hôm nay ở Mạc Hải thành của đại lục Lạc Nguyệt, Hư Nguyệt Hoa không ngờ lại như một con chim sợ ná như này.

- Là anh, anh, anh là Diệp Mặc, đúng là anh rồi, Diệp Mặc…

Hư Nguyệt Hoa căn bản cũng không dám tin nói đi nói lại mấy chữ.

Diệp Mặc khẳng định gật đầu nói:

- Là tôi, chị Nguyệt Hoa, tôi chính là Diệp Mặc đây.

Hư Nguyệt Hoa mặc dù lớn tuổi hơn nhiều so với Diệp Mặc, nhưng lúc này cô cũng không kìm chế nổi sự bi thương trong lòng mính, cũng không đứng lên từ người Diệp Mặc, ngược lại lại nhào vào người Diệp Mặc khóc lóc. Dường như cô muốn đem hết oan ức và bi thương trong lòng mình thổ lộ ra hết.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, Hư Nguyệt Hoa là người con gái mạnh mẽ đến cỡ nào, chẳng có ai rõ hơn hắn, một mình như vậy ở đại lục Lạc Nguyệt cũng bị hành hạ đến bộ dạng kinh hồn táng đảm như này, có thể thấy thay đổi hoàn cảnh đối với con người cũng không có chút gì là tình người cả.

Diệp Mặc liếc nhìn về phía mấy người trong phòng, ngoài Phùng Lão Thực vẫn ngồi không nhúc nhích ngồi một bên nhìn một gốc Lạc Hoàng Tam Điệp thảo ra, trong tiệm âm u đó còn có ba tu sĩ nữa, hai nam một nữ. Ba tu sĩ này không ngờ đều là tu sĩ Kim Đan, có thể nói nơi này ngoại trừ Hư Nguyệt Hoa là tu vi Trúc Cơ ra, những người còn lại đều là tu vi Kim Đan hết, Phùng Lão Thực lại ẩn giấu tu vi của mình ở mức Nguyên Anh.

- Chị Nguyệt Hoa, ai đánh chị vậy?

Diệp Mặc liếc nhìn ba tên tu sĩ Kim Đan này, bỗng nhiên hỏi một câu.

Hư Nguyệt Hoa lúc này cũng bình tĩnh trở lại, mặc dù vết hằn trên mặt còn chưa tiêu tán, nhưng trong mắt cô cũng có chút hi vọng, thậm chí không còn sự hoảng sợ và mờ mịt vừa nãy nữa.

Cô thấy Diệp Mặc hỏi vậy, vội vàng nói:

- Diệp Mặc, tôi không sao, chúng ta đi nhanh thôi, tôi có chuyện muốn nói với anh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1408

Phùng Lão Thực Không Thành Thật

Tính tình Diệp Mặc Hư Nguyệt Hoa quá rõ rồi, quyết đoán cương nghị, hơn nữa trước giờ chưa bao giờ muốn thua thiệt. Người khác đối với hắn mùng một, hắn nhất định phải trả lại mười năm. Nếu như cô nói cho Diệp Mặc biết ai đánh cô, thì lập tức sẽ khơi mào xung đột. Cuối cùng cô chết là chuyện nhỏ, nhưng cũng sẽ liên lụy cả đến Diệp Mặc.

Hư Nguyệt Hoa ở Tu Chân giới Nam An châu cũng không phải là một hai ngày, đương nhiên biết tu sĩ và cổ võ tu luyện khác nhau rất nhiều. Diệp Mặc ở Trái đất rất lợi hại, nhưng cho dù Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, hắn làm sao có thể đối kháng được với tu sĩ đây? Nơi này bất kỳ tu sĩ Kim Đan hoặc Nguyên Anh nào đều có thể lập tức giết chết cô và Diệp Mặc.

Mấy năm nay, nếu không phải cô nhẫn nhịn, thì xác của Hư Nguyệt Hoa cô cũng sớm đã lạnh rồi, làm gì còn có thể chờ đến ngày hôm nay?

Diệp Mặc đi vào, Hư Nguyệt Hoa ôm lấy Diệp Mặc khóc lóc, đến khi Diệp Mặc nói chuyện, khoảng thời gian này trong Lão Thực đan các cũng không có ai lên tiếng.

Ba tên tu sĩ Kim Đan đó vì không nhìn ra tu vi của Diệp Mặc, mới không lên tiếng, còn Phùng Lão Thực lại càng không dám nhúc nhích, gã đã nhận ra Diệp Mặc, nhiều năm trước Diệp Mặc đã đến đan các của gã. Cho nên gã căn bản không cũng quan tâm gì đến Diệp Mặc, chỉ là một tu sĩ Kim Đan, cho dù bây giờ thăng cấp rồi cũng chỉ là tu sĩ Nguyên Anh mà thôi.

Diệp Mặc vỗ vỗ tay Hư Nguyệt Hoa đang kéo quần áo hắn nói:

- Chị Nguyệt Hoa, không cần lo lắng.

Nói xong Diệp Mặc cũng không hỏi Hư Nguyệt Hoa thêm gì nữa, mà lại lạnh lùng nhìn ba tu sĩ hai nam một nữ kia hỏi:

- Vừa nãy là ai đã ra tay?

Không đợi ba tên tu sĩ Kim Đan kia trả lời, lại có một người vừa cười ha hả, vừa bước vào đan các này.

Tiến vào đó không ngờ lại là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ chín, thân hình cao lớn, râu quai nón, khuôn mặt cực kỳ khoa trương.

- Haizz, Phùng Lão Thực, anh hôm nay làm ăn cũng được đấy chứ, sao lại có nhiều người đến tìm anh luyện đan thế này?

Tu sĩ này vừa mời bước vào liền tùy ý hỏi một câu.

Sau khi nói xong, y bỗng nhiên lấy ra một hộp ngọc nhét vào trước ngực Phùng Lão Thực nói:

- Phùng Lão Thực, đồ tôi lấy đến rồi, anh đưa đan dược cho tôi đi. Ha ha, Mạc Vu tôi sao có thể lừa anh được.

Phùng Lão Thực gật đầu, chậm rãi mở hộp ngọc đó ra.

Mặc dù Phùng Lão Thực chậm rãi, nhưng Diệp Mặc lại rất rõ có thể nhìn thấy tay Phùng Lão Thực đang run rẩy, rõ ràng trong lòng đang vô cùng kích động.

- Ngưng Nguyên quả…

Vừa mở hộp ngọc đó ra, Hư Nguyệt Hoa liền kinh ngạc thốt lên, cô nhận ra bên trong hộp ngọc đó chính là Ngưng Nguyên quả, là linh quả cấp bảy, luyện chế ra Phá Thần đan.

Hư Nguyệt Hoa sau khi bật ra ba từ đó, lập tức dùng tay che miệng lại,

sắc mặt trắng bệch, cô biết vừa rồi mình quá lỗ mãng rồi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Kiến thức của cô không sai, nhận ra đó chính là Ngưng Nguyên quả.

Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng Diệp Mặc trong lòng đã hiểu tại sao tay Phùng Lão Thực lai run rẩy, vì NGưng Nguyên quả là thứ để luyện chế Phá Thần đan. Phùng Lão Thực mặc dù ẩn giấu tu vi, nhưng cũng chỉ là tu sĩ Hư Thần cấp chín, tác dụng của Phá Thần đan đối với gã có thể tưởng tượng được. Đó là đan dược khiến tu sĩ Hư Thần viên mãn thăng cấp lên Ngưng Thể, đối với Phùng Lão Thực mà nói cũng là quá cần thiết.

Hư Nguyệt Hoa tái nhợt nghiêm mặt nói:

- Vì tôi học qua luyện đan, cho nên đối với những linh thảo này cũng biết rất rõ…

Mặc dù Hư Nguyệt Hoa chưa nói xong, Diệp Mặc cũng đã hiểu ra ý của Hư Nguyệt Hoa. Hư Nguyệt Hoa chắc chắn khi vừa đến đây, phát hiện nguyên liệu cô liều mạng tìm kiếm căn bản không có cách nào mua được đan dược, hoặc là căn bản không mua được. Cho nên mới nảy ra ý nghĩ tự mình luyện đan trong đầu.

Thực ra rất nhiều tu sĩ đều có suy nghĩ này, không chỉ có Hư Nguyệt Hoa, nhưng phần lớn có suy nghĩ này đều là Tán Tu, còn một số tu sĩ của môn phái, bình thường đều không đi làm chuyện vô công vô dụng này, điều này hoàn toàn là lãng phí thời gian. Muốn trở thành một đan sư luyện đan cao cấp, nguyên liệu và tài nguyên hao phí, so với đan dược tu luyện mua được cũng không chỉ nhiều hơn gấp mấy trăm lần.

Hư Nguyệt Hoa căn bản cũng không tiếp xúc qua với Tu Chân, phạm lỗi này cũng không có gì là ngạc nhiên.

- Đúng vậy, hơn nữa tỉ lệ cũng không tệ lắm.

Ngữ khí Phùng Lão Thực nói chuyện cũng run rẩy lên. Gã có thể trấn định tay mình, lại không thể nào kìm chế được ngữ khí xúc động của mình.

- Phùng Lão Thực, linh dược tôi mang đến rồi, vậy Phá Thần đan của anh đâu?

Tu sĩ tên Mạc Vu giục, rõ ràng đối với sự phản ứng chậm trễ của Phùng Lão Thực cũng không hài lòng chút nào.

Diệp Mặc nghe thấy tên tu sĩ tên Mạc Vu này không ngờ lại mang Ngưng Nguyên quả đến đổi lấy Phá thần đan, lập tức lắc lắc đầu. Phùng Lão Thực nếu như có Phá Thần đan, gã nhìn thấy Ngưng Nguyên đan thì cũng sẽ không kích động như vậy. Diệp Mặc chắc rằng, Phùng Lão Thực không có Phá Thần đan. Gã nói dùng Phá Thần đan đổi lấy Ngưng Nguyên quả của Mạc Vu, 100% là nói dối.

- Được được, tôi lập tức bảo sư huynh tôi mang ra cho anh.

Phùng Lão Thực liền nói, nói xong, không đợi Mạc Vu trả lời, cũng phát ra một đường tin tức.

Mạc Vu nhíu mày, y không ngờ Phá Thần đan cũng không ở chỗ Phùng Lão Thực này. Y đương nhiên không phải thằng ngốc, đối với tu sĩ Hư Thần mà nói sự quý giá của Phá Thần đan còn vượt lên trên bất kỳ đan dược nào. Y sở dĩ đến tìm Phùng Lão Thực để đổi đan dược, chủ yếu là vì có một lần ngẫu nhiên biết được tin tức, nói Phùng Lão Thực có một viên Phá Thần đan, là do sư phụ của Phùng Lão Thực để lại.

Sau đó y còn cố ý đến hỏi Phùng Lão Thực, khi Phùng Lão Thực ấp anh ấp úng, y lấy được tin tức xác thực, Phùng Lão Thực quả thực có một viên Phá thần đan, nhưng không bán ra, chỉ có thể dùng Ngưng Nguyên quả để đổi.

Mạc Vu mặc dù tính tình phóng khoáng, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cướp của Phùng Lão Thực, cho nên y cũng chưa bao giờ nghĩ

đến chuyện Phùng Lão Thực chỉ là một tu sĩ Nguyên Anh làm sao lại dám nói với mình có Phá Thần đan. Y là một tu sĩ Hư Thần tầng thứ chín đến tìm Phùng Lão Thực đổi lấy Phá Thần đan, đương nhiên sẽ không sợ Phùng Lão Thực đánh lén y.

Mà bây giờ Phùng Lão Thực lại nói Phá Thần đan không có bên người gã, Mạc Vu lập tức nghi ngờ, y trực tiếp giơ tay về phía Phùng Lão Thực nói:

- Cứ đưa lại Ngưng Nguyên quả cho tôi đã, đợi Phá Thần đan đến rồi đổi sau.

Phùng Lão Thực lại cười ha hả nói:

- Không vội, đan dược sẽ tới ngay bây giờ đây, sao lại không có chút kiên nhẫn như vậy chứ.

Mạc Vu rõ ràng biết không đúng, sắc mặt lạnh lùng, cũng đã giơ tay ra tóm lấy Phùng Lão Thực.

Phùng Lão Thực hừ lạnh một tiếng, một đường ô quang lóe ra, trực tiếp đập vào tay của Mạc Vu, Mạc Vu bực mình hừ một tiếng lùi ra xa, nặng nề đập vào tường của Lão Thực đan các. Còn tay của y thì lại đầm đìa máu, rõ ràng vừa nãy đã bị Phùng Lão Thực đánh lén.

Mạc Vu mặc dù nặng nề đập vào tường của đan các, nhưng đan các của Phùng Lão Thực này lại vững như núi Thái Sơn, đến chút ảnh hưởng cũng không có. Nhưng đan các này của Phùng Lão Thực cũng không đơn giản, thực ra Diệp Mặc cũng đã nhìn ra rồi, bên trong đan các này có vài trận pháp, chỉ có điều đẳng cấp những trận pháp này trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ là cấp thấp mà thôi.

- Anh cũng là tu sĩ Hư Thần…

Mạc Vu lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, Phùng Lão Thực không ngờ cũng là tu sĩ Hư Thần. Hơn nữa còn là một tu sĩ Hư Thần còn lợi hại hơn y

một chút, nếu không vừa nãy, Phùng Lão Thực cũng sẽ không đánh lén được y.

Phùng Lão Thực cười ha hả, cũng không trả lời lại, mà lại nhìn hướng về phía cửa. Lúc này ngoài cửa của Lão Thực đan các lại có một tu sĩ to béo tiến vào, không ngờ lại là một tu sĩ Hư Thần viên mãn.

Tên tu sĩ Hư Thần này vừa mới bước vào cũng chưa ẩn giấu tu vi, Mạc Vu vừa nhìn liền biết được, chuyện hôm nay chỉ sợ khó có thể êm đẹp được rồi.

Tên tu sĩ vừa mới bước vào sau khi nhìn thấy Phùng Lão Thực cười ha hả nói:

- Tam đệ, đệ còn sống thoải mái hơn chúng tôi nhiều đấy, đệ nhìn xem chúng tôi mới là không thấy mặt trời đây.

Phùng Lão Thực cười ha hả nói:

- Nhị ca, bây giờ ca cũng có thể ra ngoài được rồi, đám người tự cho mình là đúng kia sớm cho rằng chúng ta đã chết rồi. Bây giờ bao nhiêu năm đã trôi qua rồi, còn có ai có thể nhớ anh em chúng ta còn sống hay không?

Tên tu sĩ to béo bước vào gật đầu nói:

- Lần trước nếu không phải là đệ, ca sớm đã bị đám tạp mao của Vô Cực tông kia giết chết rồi. Mẹ kiếp, không biết tên khốn nào, không ngờ lại nộp đầu anh em chúng ta lên.

Hai người kia nói chuyện với nhau không coi ai ra gì, giống như những tu sĩ xung quanh như không khí vậy, ngay cả Mạc Vu Hư Thần hậu kỳ cũng không được chúng coi ra gì.

Diệp Mặc lại biết tự tin của hai tên này tại sao lại lớn như vậy, vì nơi này có một khốn trận đỉnh phong cấp sáu, trận pháp này một khi khởi động, cho dù tên béo kia không đến, thì Phùng Lão Thực một mình cũng có thể xử lý

được Mạc Vu.

Lúc này Mạc Vu cũng biết rõ, gã thật sự bị đánh lén. Chẳng những Phùng Lão Thực là một tu sĩ Hư Thần, đồng bọn của Phùng Lão Thực đồng thời còn là một tu sĩ Hư Thần.

- Sao vẫn còn mấy con kiến hôi này?

Tu sĩ to béo kia sau khi nói xong, nhìn thấy mấy người Diệp Mặc, tùy ý nói ra một câu.

Phùng Lão Thực cười ha hả, đưa tay chỉ một vòng. Cửa hàng Lão Thực đan các cũng đã đóng cửa rồi. Phùng Lão Thực đợi sau khi đóng cửa rồi, lúc này mới nói:

- Mấy con kiến hôi xui xẻo này, đợi chút nữa sẽ bị giết chết hết.

- Tiền bối, vãn bối bằng lòng vì…

Một tu sĩ Kim Đan tầng thứ ba trong đó nghe thấy Phùng Lão Thực nói muốn giết chết hết, lập tức phát hoảng, vội vàng xin tha mạng.

- Dài dòng.

Tên tu sĩ to béo kia nhíu mày, giơ tay lên tát một cái, tên tu sĩ Kim Đan xin tha mạng kia không ngờ lại bị cái tát này tát cho phun máu.

Hư Nguyệt Hoa bỗng nhiên không phát run nữa, cô thở dài nói với Diệp Mặc:

- Có thể chết cùng người mình quen biết, tôi cũng coi như là không cô đơn rồi. Diệp Mặc, anh biết mấy năm nay tôi sống thế nào không? Tôi bây giờ nhớ lại, cũng không dám tin.

Diệp Mặc cũng như không có chuyện gì xảy ra lại hỏi:

- Cô không dám tin cái gì?

- Tôi không thể tin được, tôi vẫn còn sống đến ngày hôm nay, đúng là không dám tin được. Có bao nhiêu lần, tôi đều cho rằng mình chết chắc rồi, chết ở một nơi tha hương mà ngay đến mình cũng không dám tưởng tượng ra…

Giọng điệu của Hư Nguyệt Hoa lại bắt đầu run rẩy, nhưng sau khi nói vài câu, cô lại hoàn toàn bình tĩnh trở lại, rõ ràng cũng đã ôm ý niệm chết là cái chắc trong đầu rồi.

Diệp Mặc nói đùa:

- Hôm nay không phải tôi đến, cô vừa nãy liền đi ra ngoài rồi, cũng không gặp cảnh này, đáng tiếc là tôi lại ngăn cô lại.

- Không, tôi nói đều là sự thật, chỉ có điều lại liên lụy đến anh. Tôi quả thực quá mãn nguyện rồi, có thể chết cùng người mà mình quen biết. Nơi này căn bản không phải là nơi mà con người có thể lưu lại được, nếu như có thể, tôi thà rằng đang ở thành Lạc Nguyệt còn hơn.

Hư Nguyệt Hoa lắc đầu nói.

Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Tôi quả thực vừa mới từ thành Lạc Nguyệt ở Trái đất đến đây…

- Haizz, không ngờ lại là hai con kiến hôi không sợ chết, còn học anh em chúng ta ôn lại chuyện xưa, ha ha…

Tên tu sĩ to béo sau khi nói một câu, bỗng nhiên cười ha hả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1409

Vẫn Như Xưa

Tiền bối nói quá đúng, lúc nãy chính là vì nữ tu tu vi Trúc Cơ kia muốn tranh giành, cho nên vãn bối mới giáo huấn...

Một tên tu sĩ Kim Đan tầng hai khác vừa cười vừa lấy lòng tên tu sĩ to béo kia, tuy rằng hai chân y vẫn run lên, nhưng vẫn hết sức cố gắng vỗ mông ngựa.

Chỉ là lời y còn chưa nói hết thì tên tu sĩ béo kia đã lạnh lùng nhìn y nói:

- Chỉ là một con kiến hôi Kim Đan, mà cũng dám nịnh bợ lão nhân gia ta sao?

Nói xong, thì tên tu sĩ béo liền đánh sang một cái bạt tai. Tên tu sĩ Kim Đan kia rất muốn bỏ chạy, nhưng đã bị chân nguyên của tên tu sĩ Hư Thần béo mập này bao vây lại, căn bản là không thể nào nhúc nhích được.

'Phụt', một tiếng động nhỏ vang lên, tên tu sĩ Kim Đan muốn lấy lòng kia nịnh bợ đã không thành, mà còn bị tên tu sĩ Hư Thần béo mập kia dùng một cái tát biến y thành một vũng máu.

Mạc Vu thấy như vậy thì ánh mắt cũng co quắp lại. Cái tên tu sĩ béo trước mặt này có tu vi còn lợi hại hơn cả Phùng Lão Thực nữa. Hai tên đó cộng lại, thì y dữ nhiều lành ít rồi. Hơn nữa lúc này y cũng đã nhìn ra, có vẻ như là ở trong đan các này còn có một khốn trận, ít nhất cũng phải là một cái khốn trận cấp sáu. Y chẳng thể ngờ rằng, cái cửa hàng lâu đời này của Phùng Lão Thực lại có thể phát sinh ra chuyện này. Bản thân y là một tu sĩ Hư Thần

viên mãn, vậy mà ở cái đan các của Phùng Lão Thực này lại không có nổi năng lực để giữ được mạng mình.

Nhưng cho dù là y bị giết, thì y cũng sẽ không nguyện ý bó tay chịu trói. Khi tên tu sĩ béo kia đánh chết tên tu sĩ Kim Đan thứ hai, thì y cũng đã lấy ra pháp bảo của mình rồi.

Phùng Lão Thực và tên tu sĩ béo kia dường như không hề nhìn thấy Mạc Vu lấy pháp bảo ra vậy, mà tên tu sĩ béo vẫn còn nhìn chằm chằm vào cô gái Kim Đan tầng hai một hồi rồi nói:

- Dung mạo cũng không tệ, Bàn gia ta thật sự có thể tạm thời không giết cô...

Cô gái kia xác thực là có dung mạo không tệ, chí ít so với Hư Nguyệt Hoa thì trẻ đẹp hơn nhiều, hơn nữa vóc người cũng rất đầy đặn, làn da cũng trắng trẻo. Hơn nữa hiện tại bộ dáng tràn ngập sợ hãi kia cũng rất có phong vị đặc biệt.

Khi cô gái kia thấy hai người bạn của mình đã bị tên tu sĩ béo kia tát hai cái thành hai vũng máu, thì đã vô cùng kinh hãi tới độ mặt trắng bệch ra, không ngừng run rẩy rồi. Sau khi cô nghe thấy tên tu sĩ béo kia nói như vậy, thì lập tức giống như là bắt được một cọng rơm cứu mạng, vội vã nói:

- Tiền bối, vãn bối nguyện ý, vãn bối nhất định sẽ hầu hạ thật tốt khiến cho tiền bối thỏa mãn...

Cô gái kia nói xong, thì căn bản cũng không đợi tên tu sĩ béo kia lên tiếng, đã vội vã cởi bỏ quần áo của mình, đảo mắt thì bộ đồ bên ngoài đã được cởi sạch, thậm chí ngay cả áo lót cũng lập tức cởi bỏ. Một bộ ngực với đường cong rõ ràng trắng như tuyết hiện ra trước mắt mọi người, còn cô gái kia thì cũng không hề cảm thấy ngượng ngùng, mà chỉ sợ hãi nhìn tên tu sĩ béo kia, hi vọng tên tu sĩ béo này nói với cô một lời.

Diệp Mặc vốn muốn giáo huấn cô gái này một trận, vì hắn đoán chắc

rằng cô và hai tên tu sĩ Kim Đan đã chết kia hẳn là đối lập với Hư Nguyệt Hoa đấy. Nhưng lúc này hắn nhìn bộ dạng của cô gái kia, thì bỗng dưng lại cảm giác không còn chút hứng thú nào nữa. Hắn nhớ tới cô ả Ung Du Nhi đã bị mình giết ở Vô Tâm Hải kia, lúc đó Ung Du Nhi cũng vì muốn giữ mạng, mà dùng qua một chiêu như thế này. Nhưng cô gái này làm càng thêm triệt để so với Ung Du Nhi mà thôi, đảo mắt đã cởi sạch cả quần áo trên người rồi.

Tên tu sĩ béo kia bỗng nhiên lại cười ha hả:

- Tốt lắm, tốc độ của cô rất nhanh, hiển nhiên là bình thường vẫn hay làm chuyện này đây, Bàn gia cũng không thèm để ý cô có phải là loại đàn bà dâm đãng hay không, chỉ cần cô giúp Bàn gia ta thoải mái là được. Ngồi sang một bên đi, chờ lát nữa Bàn gia ta sẽ đến thăm cô, hiện tại thì Bàn gia ta phải giết mấy tên đã nhìn thấy thân thể người phụ nữ của Bàn gia ta đã.

Tên tu sĩ béo kia nói xong, thì liền quay đầu lại lạnh lùng nhìn Diệp Mặc:

- Nhìn rất đẹp đúng không? Đợi lát nữa tao cũng sẽ lột sạch cô ả bên cạnh mày ra cho mày nhìn.

Diệp Mặc thản nhiên cười nói:

- Bình thường thôi, tao cho rằng An Bắc tam ma đã sớm chết hết rồi, không ngờ rằng hôm nay lại gặp được ở đây.

Vốn tên tu sĩ béo còn giữ nụ cười nhạt trên mặt, thì lúc này bỗng nhiên đần ra như một bức tượng, nháy mắt đã hóa đá rồi. Cái loại hình ảnh này kèm theo cái nụ cười nhạt vẫn cứng đờ trên mặt y thì thực sự không hợp chút nào. Còn Phùng Lão Thực vốn ở một bên xem náo nhiệt cũng cực kỳ chấn động nhìn Diệp Mặc, cả hai thậm chí còn không kịp phản ứng.

- Mày rốt cuộc là ai?

Cái tên tu sĩ béo kia rốt cục cũng đã phản ứng lại, một pháp bảo Thiền

trượng đã hiện ra trong tay y. Phùng Lão Thực cũng lập tức phản xạ theo, lấy ra một pháp bảo hình chiếc bát bằng đồng, vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

- Mày là ai?

Sau một lát, thì Phùng Lão Thực cũng dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc mà hỏi.

Diệp Mặc bước lên trước vài bước, dường như là không hề thấy pháp bảo mà tên tu sĩ béo đang cầm trên tay, hoặc là hắn cũng không có chút sợ hãi nào nếu như pháp bảo kia đánh lên người của hắn vậy.

Tên tu sĩ béo kia thấy Diệp Mặc đi qua, liền vô thức lùi lại mấy bước, nhưng y lại lập tức nghĩ đến, bản thân là một tu sĩ Hư Thần viên mãn, tại sao lại phải sợ một tên trẻ tuổi như Diệp Mặc chứ?

- Tên của tao thì vừa rồi bạn tao đã nói rồi, tao là Diệp Mặc, lỗ tai của mày bị điếc sao mà không nghe thấy? Kỳ thực tao cũng là một luyện đan sư đấy.

Diệp Mặc nhìn Phùng Lão Thực châm chọc một câu.

- Diệp Mặc...

Phùng Lão Thực vô thức lặp lại một lần, chỉ là không chờ y nói hết, thì tên tu sĩ béo kia giống như là đã nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên chỉ vào Diệp Mặc rồi run giọng nói:

- Mày, mày, mày...

Tên tu sĩ béo kia hiển nhiên là một kẻ rất sợ chết, y chỉ vào Diệp Mặc nói nửa ngày vẫn chỉ được một chữ 'Mày', chứ vẫn chưa thể thốt ra được một câu nói hoàn chỉnh nào.

- Mày là Diệp Đan Vương đạt được danh hiệu đệ nhất ở đại hội Đan

Vương... là Diệp Mặc...

Phùng Lão Thực nghe được Diệp Mặc nói rằng chính hắn cũng là một luyện đan sư, thì nhất thời run giọng bổ sung một câu. Trên thực tế, thì y thực sự là hi vọng mình đoán sai.

Bởi vì Diệp Mặc không chỉ là một Đan Vương cao cấp, mà còn là một người không dễ chọc vào. Nghe nói rằng hắn đã giết đệ nhất thiên tài Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông, đệ nhất thiên tài Viên Quan Nam của Vô Cực Tông. Còn giết cả vài tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông ở trên núi Huyền Băng của Huyền Băng Phái nữa. Đừng nghĩ Phùng Lão Thực y là một tu sĩ Hư Thần hậu kỳ, kỳ thực thì chỉ cần tùy tiện một tên tu sĩ Hư Thần của Vô Cực Tông kia đã có thể giết chết được Phùng Lão Thực y rồi. Nhưng những tu sĩ lợi hại như vậy, đều đã bị Diệp Mặc giết hết, mà Vô Cực Tông thì ngay cả một cái rắm cũng không dám đánh.

Hơn nữa Diệp Mặc còn thành lập nên Mặc Nguyệt Chi Thành ở Nam An Châu, là một thành thị không người nào dám chọc vào. Nhưng nghe nói rằng Diệp Mặc đã mất tích tại Vô Tâm Hải rồi, sao lại có thể xuất hiện ở đây?

Vận số của Phùng Lão Thực y khi nào đã rớt xuống cái tình trạng này rồi, ngay cả người như Diệp Mặc mà y cũng dám chọc vào?

Nhưng lời Diệp Mặc nói ra lúc này đã khiến cho Phùng Lão Thực triệt để thất vọng:

- Mày nói đúng rồi, tao chính là Diệp Đan Vương kia...

- Tiền bối, vãn bối, vãn bối...

Tên tu sĩ béo lúc này đã phục hồi lại tinh thần, càng kinh hãi hơn mà hướng tới Diệp Mặc cầu xin. Bởi vì y cũng đã nghe nói qua việc Diệp Mặc từng giết cả tu sĩ tu vi Ngưng Thể, còn y và Phùng Lão Thực bất quá vẫn chỉ là tu sĩ Hư Thần mà thôi.

Đáng tiếc chính là y phát hiện ra rằng bản thân chỉ có thể nói ra được

mấy chữ kia, thì đã không thể nói tiếp được nữa rồi, sau đó thì y lập tức đã thấy được một 'Chân nguyên thủ' thật lớn đang hướng tới đỉnh đầu mình.

- Tu sĩ Hóa Chân...

Trong mắt tên tu sĩ béo đã hiện lên sự tuyệt vọng, nội tâm đang điên cuồng kêu gào, tuy nhiên một chữ y cũng không thể nào nói ra được. Y biết rằng mình đã bị 'Vực' trong truyền thuyết của tu sĩ Hóa Chân trói buộc rồi, căn bản là không có cách nào để phản kháng cả.

Chỉ mới vừa rồi, thì những tu sĩ Kim Đan lúc nãy cũng không thể nói được trọn một câu trước mặt của y, thì đã bị y đánh thành thịt vụn rồi. Nhưng lúc này đây, y một câu cũng không thể nào thốt ra trước mặt một tu sĩ Hóa Chân được. Không đợi y nghĩ tới hậu quả của mình, thì 'Chân nguyên thủ' kia đã biến y thành bột mịn rồi.

Một vũng máu văng ra, 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc giống như là vừa đơn giản bóp chết một con kiến vậy.

Tên tu sĩ béo vừa rồi còn giương oai giết chết hai tên tu sĩ Kim Đan, thì đảo mắt một cái đã bị 'Chân nguyên thủ' của tu sĩ Hóa Chân bóp nát. Biến hóa này không phải là nhanh, mà là quá mức nhanh. Đôi khi, sự thực đều buồn cười như vậy, chỉ là không có bất kỳ người nào có thể dự đoán trước được.

Toàn bộ cửa hàng đan dược nhỏ của Phùng Lão Thực đã trở nên vô cùng im ắng, Phùng Lão Thực cũng ngây dại mà quên đi cả việc phát động khốn trận bên trong cửa hàng. Mạc Vu cũng hoàn toàn ngây dại, y vốn cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng sự tình lại hết lần này tới lần khác thay đổi đầy kịch tính. Không thể ngờ rằng tại cái cửa hàng nhỏ này của Phùng Lão Thực lại xuất hiện một tu sĩ Hóa Chân, đây quả thực là hơi thái quá rồi.

Nhưng Mạc Vu lại lập tức nghĩ tới, tiền bối Hóa Chân này liệu có tiện tay mà giết luôn Mạc Vu y không?

Hư Nguyệt Hoa lúc này đã kịp phản ứng, nhất thời mừng rỡ vô cùng mà nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ rằng Diệp Mặc đã là tu sĩ Hóa Chân rồi. Nếu như có thể không chết, thì không người nào lại nguyện ý đi tìm cái chết cả, Hư Nguyệt Hoa cô cũng như vậy thôi. Cô cũng mơ ước có một ngày tu luyện tới cực hạn, sau đó trở lại Lạc Nguyệt thành.

"Hắn ở bất cứ nơi nào, thì đều vượt lên trên tất cả mọi người..."

Hư Nguyệt Hoa liếc mắt nhìn Diệp Mặc, trong lòng âm thâm than thở. Đối mặt với Bắc Sa, đối mặt với Ẩn Môn, Diệp Mặc vẫn luôn là người mà không ai dám chọc vào. Hiện tại đến cả Tu Chân Giới cao thủ như mây, thì hắn vẫn đứng ở trên đỉnh, không người nào dám chọc.

- Tiền, tiền bối...

Phùng Lão Thực nắm trong tay một miếng trận kỳ, nhưng trước sau vẫn không dám ném trận kỳ ra ngoài. Y biết rằng với khốn trận cấp sáu này của mình, mà muốn đối phó với một tu sĩ Hóa Chân, thì căn bản chính là đang nằm mơ.

- Phùng Lão Thực, đã nhiều năm không gặp, mày vẫn không hề thành thực chút nào. Nhiều năm trước tao tới tìm mày để luyện đan, thì mày đang bị thương tổn thần hồn, còn đem tu vi của mình ẩn nấp xuống Kim Đan, mang theo 'Viêm thần thảo' và 'Quỷ diện cô' đi thu thập nội đan của 'Cửu túc hải xà'. Hiện tại lại muốn chiếm đoạt 'Ngưng nguyên quả' của khách hàng, vậy thì chắc là thần hồn của mày đã được trị khỏi rồi đúng không?

Diệp Mặc nhìn Phùng Lão Thực rồi thản nhiên nói.

Đầu óc Phùng Lão Thực cũng trở nên quay cuồng, y không thể ngờ rằng từ nhiều năm trước, thì hành động mờ ám của y đã bị Diệp Mặc nhìn thấu rồi. Sắc mặt của y lúc này đã trắng bệch, nơm nớp lo sợ nhìn Diệp Mặc nỏi:

- Tiền bối, ngài, ngài nhiều năm trước cũng đã biết...

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Phùng Lão Thực cười châm chọc:

- Mày nói đi? Chẳng phải mày vừa mới nói ra việc tao là đệ nhất trong đại hội Đan Vương sao? Tao có thể giành danh hiệu đệ nhất đại hội Đan Vương, mà còn không thể đoán ra vài cái trò vặt kia của mày sao?

Sau lưng Phùng Lão Thực đã đầy mồ hôi lạnh, nhiều năm trước Diệp Mặc không giết y, hiện tại thì rất có thể Diệp Mặc sẽ giết y, bởi vì vừa rồi y đã nói muốn giết Diệp Mặc. Lúc này y thật sự hận không thể đạp nát cái mồm của chính mình. Những lời không thể nói, thì hết lần này tới lần khác y lại nói ra.

Trong lòng của y càng hận tên Mạc Vu kia hơn, không ngờ sớm không tới, muộn không tới, lại chọn đúng lúc Diệp Mặc ở đây mà tới. Bằng không thì cũng sẽ không phát sinh việc ngày hôm nay, và Diệp Mặc rất có thể sẽ không giết y. Y cũng không biết rằng năm đó thì Diệp Mặc đừng nói ra giết y, mà còn có thể bị y giết trong nháy mắt ấy chứ.

- Tiền bối...

Phùng Lão Thực kinh hoàng thốt lên một câu, đồng thời suy nghĩ thật nhanh xem làm thế nào mới có thể giữ lại được một cái mạng.

Diệp Mặc bỗng nhiên lạnh giọng nói:

- Mày muốn để tao tha cho mày một cái mạng chó sao?

- Vâng, đúng thế, tiền bối...

Phùng Lão Thực vội vàng gật đầu liên tục giống như con gà đang mổ thóc vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1410

Mặc Nguyệt Có Thành Chủ Mới

Du Bạch Sinh chắc anh cũng biết chứ?

Diệp Mặc bỗng nhiên cười nhạt nói.

Phùng Lão Thực trong lòng run rẩy, Du Bạch Sinh sao gã lại không biết cơ chứ, chỉ là người bị An Bắc Tam Ma sau khi đánh cho thì mất tích.

Diệp Mặc lại nói:

- Tổ tiên của Du Bạch Sinh mặc dù không lớn, nhưng tôi cũng coi như là vì Du Bạch Sinh lấy được một chút lợi ích, cho nên thay mặt Du Bạch Sinh báo thù mà thôi.

Phùng Lão Thực hoảng hốt, lập tức muốn phóng ra pháp bảo, nhưng dưới vực của Hóa Chân, gã làm gì còn cơ hội động thủ? Chỉ trừng trừng mắt nhìn chân nguyên đại thủ của Diệp Mặc đưa tay ra bắt lấy gã.

Mạc Vu lúc này cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, vội vàng khom người thi lễ nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn ân cứu mạng của Diệp tiền bối.

Diệp Mặc gật đầu thu lại gốc Ngưng Nguyên quả trên quầy tiệm kia, sau đó lại lấy một viên đan dược đưa cho Mạc Vu nói:

- Ngưng Nguyên quả này anh lấy cũng không có tác dụng gì, tôi cho anh một viên Phá Thần đan.

Mạc Vu vui mừng hết sức nhận lấy Phá Thần đan, thậm chí quên mất

việc cám ơn Diệp Mặc. Y thật sự không ngờ chuyện này lại biến chuyển như một màn kịch vậy, y tìm đến Phùng Lão Thực đổi viên Phá Thần đan bị đánh lén. Cuối cùng y không ngờ lại lấy được một viên Phá Thần đan từ tay một đan vương đệ nhất ở Nam An châu như Diệp Mặc, sau này tu sĩ Ngưng Thể y cũng cao hơn một cái đầu so với người khác rồi.

- Chủ tịch, anh cũng đã là tu vi Hóa Chân rồi sao?

Hư Nguyệt Hoa lúc này mới có cơ hội hỏi Diệp Mặc, ngữ khí của cô tràn đầy niềm vui và không thể tin được.

Diệp Mặc mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, chị Nguyệt Hoa, đến Phùng Lão Thực cũng nghe nói đến tôi, chị sẽ không nói là không nghe qua Mặc Nguyệt Chi Thành đấy chứ? Sau này chị Nguyệt Hoa cứ gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi, chủ tịch nói ra có người cũng không hiểu là đang nói gì.

Hư Nguyệt Hoa vẻ mặt lập tức bình thản, cô lắc đầu nói:

- Tôi hàng năm kiếm sống xung quanh bờ biển của Mạc Hải thành, Mặc Nguyệt Chi Thành bản thân tôi cũng có nghe qua, chỉ có điều nghe nói căn bản không phải là nơi mà tu sĩ bình thường có thể đến được. Những tu sĩ tiến vào Mặc Nguyệt Chi Thành tu luyện không phải đại năng, thì là người giàu có, những người như tôi thì chỉ nghe nói mà thôi.

Diệp Mặc trong lòng ảm đạm, đối với Hư Nguyệt Hoa mà nói, đúng là như vậy, cô có thể còn sống, thậm chí tu luyện đến Trúc Cơ đỉnh phong cũng là rất tốt rồi. Nếu nói còn thời gian rảnh rỗi đi nghe chuyện tào lao, hiển nhiên là không thể nào.

Diệp Mặc đang muốn an ủi Hư Nguyệt Hoa một chút, nói cho cô biết sau này có thể cùng hắn đến Mặc Nguyệt Chi Thành tu luyện, liền nghe thấy nữ tu đã cởi hết quần áo kia nói với Hư Nguyệt Hoa:

- Chị Nguyệt Hoa, tôi…

Cô mặc dù đang nói chuyện, nhưng ánh mắt lại hoảng sợ nhìn nhìn Diệp Mặc.

Hư Nguyệt Hoa lúc này mới kịp phản ứng lại, vội vàng nói:

- Tiết Hồng, cô nhanh chóng mặc quần áo vào đi, Diệp Mặc sẽ không giết cô đâu.

Diệp Mặc đúng là không có bất kỳ suy nghĩ muốn giết người con gái trần truồng này. Nhưng Hư Nguyệt Hoa sau khi nói câu này, còn sợ Diệp Mặc trách mình làm chủ, lại giải thích:

- Tôi và Tiết Hồng còn có cả anh em nhà họ Ngụy nữa lúc trước đều kiếm sống bên bờ biển ở Mạc Hải thành, vì tu vi của tôi thấp nhất, sau đó bọn họ thăng cấp lên Kim Đan hết rồi, chỉ còn mình tôi vẫn dậm chân ở Trúc Cơ. Sau đó tôi chủ động rời khỏi đội bọn họ, vừa nãy Ngụy lão đại đánh tôi là vì tôi tiết lộ nơi mà bọn họ thường hái nguyên liệu, thực ra tôi căn bản cũng không biết chuyện đó.

Diệp Mặc uhm nói:

- Vậy coi như là nhẹ tay cho cô rồi, nếu không, gã vẫn còn đánh cho tan xác ra ấy chứ.

Hư Nguyệt Hoa nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, ánh mắt có chút ảm đạm. Trầm mặc một hồi lâu sau mới nói:

- Diệp Mặc, anh chuẩn bị về Mặc Nguyệt Chi Thành sao?

Diệp Mặc lập tức nói:

- Đúng vậy, đợi chút nữa đi cùng tôi.

- Hả…

Hư Nguyệt Hoa kinh ngạc hả một tiếng, sau đó nói:

- Diệp Mặc, anh nói tôi có thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành? Nhưng tôi nghe nói yêu cầu vào Mặc Nguyệt Chi Thành rất cao, những người bình thường sao có thể vào được?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên có thể vào được, vì Mặc Nguyệt Chi Thành đó là của tôi, tôi chính là người lập ra Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành. Chị nói xem chị có thể vào đó ở được không, chị Nguyệt Hoa, chị không phải còn cho rằng tôi sẽ bỏ lại chị ở đây đấy chứ?

Hư Nguyệt Hoa cũng đã đoán được đại khái sau khi Diệp Mặc nói câu cuối cùng, vui mừng nói:

- Diệp Mặc, tôi biết là anh sẽ không làm tôi thất vọng mà. Thật không ngờ, anh lại là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, thật không ngờ…

Diệp Mặc cười ha hả một tiếng:

- Đợi sau khi chị đến Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, chị còn có nhiều cái không ngờ nữa, Tố Tố, Khinh Tuyết, Tĩnh Văn còn cả Diệp Lăng, Tống Ánh Trúc, Bắc Vi cũng đều ở Mặc Nguyệt Chi Thành…

Hư Nguyệt Hoa trở nên vui mừng, không đợi Diệp Mặc nói xong, cô liền chen miệng nói:

- Uyển Thanh và Ức Mặc có ở đó không?

Diệp Mặc nghe thấy Uyển Thanh và Ức Mặc, ánh mắt nhất thời lờ mờ, hắn vẫn đang tìm Ức Mặc, nhưng vẫn chưa tìm thấy, Bắc Vọng châu hắn cũng tìm mấy lượt rồi, Ức Mặc vẫn chưa tìm thấy, Uyển Thanh chắc chắn cũng không có ở đó.

Hư Nguyệt Hoa lập tức biết Diệp Mặc chưa tìm được hai người, vội nói:

- Anh không cần lo lắng, họ chắc hẳn không có chuyện gì đâu, khi tôi

đến chính là ở bên ngoài thành Nam An, đến lúc đó anh có thể tìm.

Diệp Mặc giật mình, Ức Mặc ở Bắc Vọng châu này là không nghi ngờ chút nào, vì Tĩnh Văn và Ức Mặc vẫn luôn ở cùng nhau. Nhưng Uyển Thanh lại rất có thể ở Nam An châu, cô đến cùng Hư Nguyệt Hoa, ai mà chắc cô ấy sẽ không xuất hiện ở Nam An châu cơ chứ?

Mạc Vu bỗng nhiên nói:

- Diệp tiền bối, tôi nghe nói thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ tên Lưu Âu Lam, anh ta quy định muốn vào Mặc Nguyệt Chi Thành, cần phải đạt đến tu vi Nguyên Anh, nếu không không thể nào vào được Mặc Nguyệt Chi Thành, bất kỳ ai cũng không ngoại lệ…

Nói xong Mạc Vu còn cẩn thận nhìn Hư Nguyệt Hoa một cái, rõ ràng y cho rằng Hư Nguyệt Hoa không có tư cách gì để đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Lưu Âu Lam? Anh ta là ai vậy?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu, hắn từ trước tới giờ chưa nghe nói đến Lưu Âu Lam, hơn nữa hắn cũng chưa từng nhượng lại chức thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành cho ai, có ai lại dám tùy tiện nói mình là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành chứ?

Mạc Vu lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe nói Lưu thành chủ là do trưởng lão của Mặc Nguyệt Chi Thành chọn ra, chấp chưởng tất cả chuyện đối nội đối ngoại của Mặc Nguyệt Chi Thành. Hình như trong Mặc Nguyệt Chi Thành, chỉ có một nơi không thuộc về lão quản, đó chính là hồ Mặc Nguyệt.

Diệp Mặc nhíu mày, khi hắn đi đã giao Mặc Nguyệt Chi Thành cho Khinh Tuyết quản lý, chẳng lẽ Khinh Tuyết vì thời gian tu luyện không đủ, đã giao quyền quản lý Mặc Nguyệt Chi Thành cho người khác? Nếu như vậy, thì Khinh Tuyết tuyệt đối cũng sẽ không đồng ý người khác đảm đương

chức thành chủ này, nhiều nhất cũng chỉ là phó thành chủ mà thôi. Vì thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành chính là hắn, trước khi hắn chưa nói câu gì, thì cũng sẽ không có người nào khác lại chủ động đảm đương chức thành chủ này.

Thấy Diệp Mặc cau mày, Mạc Vu vội nói:

- Diệp đan vương, vì tôi đến Mặc Nguyệt Chi Thành một lần rồi, nhưng vì không đủ tư cách ở trong Mặc Nguyệt Chi Thành, cho nên đành phải rời di, tôi chuẩn bị sau khi lên Ngưng Thể rồi, lại đến Mặc Nguyệt Chi Thành tìm may mắn xem sao. Tôi nghe nói thành chủ Lưu Âu Lam là đệ tử của trưởng lão Vũ Minh Lục Đao của Mặc Nguyệt Chi Thành ngày trước, anh ta làm thành chủ cũng là thông qua trưởng lão của Mặc Nguyệt Chi Thành có ý kiến.

Diệp Mặc biết Mạc Vu không thể nào biết quá nhiều, hắn gật đầu, tỏ vẻ cám ơn Mạc Vu rồi nói:

- Tôi lập tức sẽ quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, sau này thành phố của tôi hoan nghênh những thiên tài như anh đến.

Một Tán tu như Mạc Vu có thể tu luyện đến Ngưng Thể, rõ ràng là thiên tài, Diệp Mặc đương nhiên sẽ hoan nghênh.

Mạc Vu thấy Diệp Mặc trả lời vậy, lập tức kích động nói:

- Cám ơn Diệp tiền bối, tôi sau khi đến Ngưng Thể rồi, lập tức đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được, vậy sau này gặp lại.

Nói xong Diệp Mặc dẫn Hư Nguyệt Hoa ra đến cửa, tiện tay vẽ một đường, cấm chế trong đan các mà vừa nãy Phùng Lão Thực đóng lại, đã bị một đường của Diệp Mặc phá vỡ hoàn toàn.

Khi Mạc Vu phản ứng lại, Diệp Mặc đã mang theo Hư Nguyệt Hoa mất tung mất tích rồi. Mạc Vu kinh ngạc nhìn bóng dáng biến mất của Diệp Mặc, lẩm bẩm nói:

- Tiền bối Hóa Chân quả nhiên pháp lực vô biên, đây chắc chắn là khốn trận cấp sáu, trước mặt Diệp tiền bối, cũng chỉ như một trang giấy mỏng mà thôi, lợi hại, lợi hại…

Mạc Vu còn đang sợ hãi thầm kêu Diệp Mặc lợi hại, Tiết Hồng lại kinh hoảng tiến đến trước mặt Mạc Vu nói:

- Tiền bối, vãn bối có thể rời đi được chưa?

Mạc Vu nhìn Tiết Hồng, lạnh lùng nói:

- Bạn bè sau này cô kết giao sẽ như thế nào, cô mãi mãi cũng không biết được, làm người, chân thành một chút vẫn tốt hơn.

Nói xong Mạc Vu lập tức rời khỏi đan các, cũng nhanh chóng mất tung mất tích.

Tiết Hồng ngơ ngác đứng trước cửa đan các của Phùng Lão Thực, trong lòng cũng nát như tương, căn bản không thể nào dừng lại được.

Trong thời gian ngắn ngủi này, cô đã trải qua suýt chút nữa tan xác, trải qua suýt chút nữa bị làm nhục trước mặt người khác, còn là cô tự nguyện nữa. Trải qua tự mình lột quần áo, bán đứng thân thể mình cầu xin người khác tha mạng.

Bây giờ cô quả thực sống rồi, nhưng cô sống và tất cả những gì cô làm đều không liên quan đến nhau.

Lời nói của Mạc Vu cô đương nhiên hiểu, lúc trước khi cô là tu sĩ Trúc Cơ, có quan hệ rất tốt với Hư Nguyệt Hoa, vì hai người đều là nữ, nhiều lần giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau thoát chết.

Nhưng nhược điểm của nữ tu Tiên Thiên, khiến cô hiểu ra mình nếu theo đuổi đại đạo, cần phải thay đổi một chút. Cô bắt đầu lấy lòng anh em nhà họ Ngụy, thậm chí bán thân mình cùng một lúc cho hai anh em họ. Cô dựa vào thủ đoạn và thân thể của mình, lấy được nguyên liệu càng nhiều hơn Hư Nguyệt Hoa, kết quả cô thăng cấp lên Kim Đan, Hư Nguyệt Hoa vẫn dậm chân ở mức Trúc Cơ.

Lúc trước Hư Nguyệt Hoa mà cô nhiều lần đồng sinh cộng tử cũng đã thành gánh nặng, cô dần dần né tránh tình bạn quý giá này, bắt đầu vì tu luyện của mình mà dùng tất cả thủ đoạn.

Chính vì như vậy, cô mới mất đi lòng hổ thẹn vốn có, dám trước mặt mọi người không chút do dự mà cởi bỏ hết quần áo của mình xuống.

Nhưng bây giờ cô sống rồi, cũng không liên quan gì đến chuyện cô lột sạch quần áo. Cô bỗng nhiên hiểu ra, cho dù là bạn của Hư Nguyệt Hoa là Diệp Mặc đến rồi, cô cuối cùng cũng bị đem ra đùa giỡn một phen, sau đó lại bị giết mà thôi.

Tiết Hồng trong lòng dâng lên một nỗi bi ai, Mạc Vu nói cô không thành thực, cũng là không nói sai cho cô. Nếu cô bây giờ còn đối xử với Hư Nguyệt Hoa như ngày trước, Hư Nguyệt Hoa đến Mặc Nguyệt Chi Thành, lại không dẫn theo cô sao?

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Tiết Hồng dường như hiểu quá nhiều thứ, cô thở dài một tiếng, đổi một hướng khác, trong nháy mắt biến mất khỏi cánh cửa của Lão Thực đan các.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1411

Lợi Ích Cực Lớn Của Thần Cảnh

Truyền tống trận của Mạc Hải thành trước giờ cũng là tu sĩ giàu có ngồi thôi, những tu sĩ bình thường từ Nam An châu đến Mạc Hải thành đều là vì tìm nguyên liệu tu luyện, sao có thể tiêu hao một lượng lớn linh thạch vào truyền tống trận được? Cho nên Diệp Mặc và Hư Nguyệt Hoa khi đến truyền tống trận, người có mặt tại đây cũng không nhiều.

- Chúng ta cần ngồi truyền tống trận để đi sao?

Hư Nguyệt Hoa từ chuyện Diệp Mặc là tu sĩ Hóa Chân đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, cho đến khi đến trước mặt truyền tống trận, mới theo ý thức hỏi.

Diệp Mặc uhm nói:

- Như vậy chúng ta mới có thể nhanh chóng đến Mặc Nguyệt Chi Thành.

Hư Nguyệt Hoa thở ra nói:

- Tôi thật không tin được có thể gặp được anh ở Mạc Hải thành, tôi trước giờ chưa bao giờ ngồi truyền tống trận, cũng không biết mùi vị thế nào.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Chị từ Hoành Đoạn sơn mạch đến Tiểu thế giới, từ Tinh Gia sơn đến Nam An châu đều là ngồi truyền tống trận, chỉ có điều chị không biết mà thôi.

Hư Nguyệt Hoa gật đầu nói:

- Tôi biết, nhưng tôi lúc đó hồ đồ. Sau khi tôi biết có thứ như truyền tống trận này, từ đó cũng chưa được ngồi qua, đây là lần đầu tiên.

Diệp Mặc thầm than một tiếng không nói gì, nhưng cũng không phải là vì Hư Nguyệt Hoa chưa bao giờ ngồi truyền tống trận mà thầm than, hắn biết Hư Nguyệt Hoa không nỡ ngồi Truyền tống trận, hoặc là căn bản không ngồi được truyền tống trận. Những tu sĩ giống như Hư Nguyệt Hoa này cũng quá nhiều, bọn họ đều đem tất cả nguyên liệu để tu luyện, làm sao có thể có nguyên liệu tiêu tốn vào việc ngồi Truyền tống trận? Đừng nói là Hư Nguyệt Hoa, ngay cả bản thân hắn, nếu như không có Thế giới trang vàng, hắn bây giờ sẽ thế nào, cũng khó mà chắc được.

Tên tu sĩ quản lý truyền tống trận nghe thấy Hư Nguyệt Hoa nói vậy cũng không để ý, gã ở Mạc Hải thành bao năm rồi, chuyện như này cũng đã quen rồi.

Thấy Diệp Mặc lấy ra tám trăm nghìn linh thạch cực phẩm đưa cho tên bảo vệ truyền tống trận, Hư Nguyệt Hoa lại há miệng trợn mắt nói:

- Diệp Mặc, chúng ta hai người làm sao phải dùng nhiều linh thạch như vậy?

Diệp Mặc vừa muốn nói, lại nghe thấy bên cạnh có một giọng nói vô cùng khinh thường vang lên:

- Đồ nhà quê.

Diệp Mặc nhíu mày, quay đầu lại nhìn thấy một đôi nam nữ, nam tu khoảng ba mươi tuổi, cũng đã là tu vi Ngưng Thể tầng thứ tư rồi, còn nữ tu kia xem ra khoảng hơn hai mươi tuổi, tu vi Kim Đan tầng thứ bảy.

Thấy Diệp Mặc cau mày hình như muốn nói, Hư Nguyệt Hoa lại vội kéo một chút nói:

- Không sao, đúng là tôi có chút quê mùa thật, lúc trước khi tôi đến Mạc Hải thành tích góp được khoảng hai nghìn linh thạch. Ngồi ở dưới đáy

thuyền, cho nên thấy anh đưa ra nhiều linh thạch như vậy cũng có chút không nỡ mà thôi.

Tên nam tu Ngưng Thể thấy Diệp Mặc nhìn tới, lại phát hiện ra mình căn bản không nhìn rõ tu vi của Diệp Mặc, vội vàng ôm quyền nói:

- Anh bạn này thật xin lỗi, sư muội tôi ruột để ngoài da xin thứ lỗi.

Diệp Mặc gật đầu, cũng không chấp nhặt người con gái này, chỉ nói với Hư Nguyệt Hoa:

- Năm đó tôi rời khỏi Mạc Hải thành cũng là ngồi thuyền đi, cũng tốn mất hai mươi nghìn linh thạch. Tốc độ của thuyền đó rất chậm. Giá ở đáy thuyền và trên thuyền cũng rất chênh lệch. Truyền tống trận nơi này trước đây mỗi ngày chỉ có hai canh giờ khởi động, bât giờ hình như không còn hạn chế nữa rồi. Nếu không chúng ta ngồi phi thuyền về, cũng phải tốn mất một ngày mới có thể đến được Nam An châu.

Thiếu nữ tu vi Kim Đan kia vì bị sư huynh nói cho một trận, vểnh môi có chút không vừa lòng. Nghe thấy Diệp Mặc nói ngồi phi thuyền quay về Nam An châu, chỉ tốn mất một ngày, lập tức khinh thường lại bổ sung thêm một câu:

- Nói phét.

Tên tu sĩ Ngưng Thể kia lại ánh mắt xin lỗi Diệp Mặc, lại có chút nghiêm nghị truyền âm với thiếu nữ kia nói:

- Tú Nhi sư muội, nếu như em còn như vậy, lần sau anh tuyệt đối sẽ không dẫn em ra ngoài nữa. Đùng nói Thiên Tuyền môn chúng ta chỉ là một tông môn bảy sao, cho dù là tông môn tám sao thì đã sao? Năm đó đệ tử nòng cốt của tông môn chín sao Lôi Vân tông Điền Ngạo Phong chính là vì tính tình kiêu ngạo, không coi người khác ra gì, kết cục đắc tội với người khác, bị người ta giết chết ở Vô Tâm Hải. Nói ra, tên Điền Ngạo Phong kia cũng chính là trên đường từ Mạc Hải thành đến Nam An châu mà bị giết

chết. Anh cũng đã nói với em bao nhiêu lần rồi, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, nếu như tính cách của em không khiêm tốn một chút, chẳng những mình bị thua thiệt, thậm chí còn liên lụy đến sư môn.

Diệp Mặc nghe đến đó không khỏi cười thầm trong lòng, hắn nhớ tới Dư Như Ngọc và vị hôn thê kia của anh ta, hai người này quá giống với bọn họ. Nhưng nam tu đó nói cũng có chút đạo lý, năm đó Điền Ngạo Nhiên nếu không phải là vì quá lớn lối, thì sao lại bị mình giết ở Vô Tâm Hải cơ chứ?

Nữ tu kia rõ ràng không để những lời của nam tu này vào tai, vẫn vểnh miệng lên nói:

- Thâm sư huynh, đừng nói nghiêm trọng như vậy, em nhiều nhất cũng chỉ liên lụy đến mình mà thôi, đừng cho rằng em là một con nhà quê không biết sự đời thế nào, em làm sao có thể liên lụy đến sư môn được?

Nam tu tu vi Ngưng Thể kia thấy nữ tu kia vẫn không nghe lời mình, lại càng nhíu mày nói:

- Điền Ngạo Phong chết rồi, Lôi Vân tông thì thế nào? Tông môn chín sao, cũng không phải là bị Mặc Nguyệt Chi Thành ép phong bế sơn môn hay sao?

- Sư huynh, anh đừng gạt em nữa, Lôi Vân tông đó trước đây không lâu vẫn còn người ra ngoài, làm sao lại bị phong bế sơn môn được?

Thiếu nữ kia lại càng không vui nói.

Nam tu kia thở dài nói:

- Lôi Vân tông sở dĩ vẫn chưa hết thời gian phong núi mà khai sơn môn, là vì thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành là Diệp Mặc mất tích ở Vô Tâm Hải. Nếu không, Lôi Vân tông đến bây giờ vẫn còn phong sơn, em sao lại không thể tin lời của anh thế?

Cô gái kia hừ một tiếng, một lát sau mới nói tiếp:

- Người giống như thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, cả đại lục Lạc Nguyệt có mấy người? Anh lại cứ muốn đe dọa em, hơn nữa, anh đừng cho rằng em không biết, Lôi Vân tông khai sơn chính là vì Ma ngục cấm địa.

Diệp Mặc nhất thời nhíu mày, Lôi Vân tông phong sơn hắn biết, nhưng mình không ở Mặc Nguyệt Chi Thành, Lôi Vân tông lại dám khai sơn môn. Bởi vậy có thể thấy Lôi Vân tông phong sơn không phải là phong sơn thực sự, nếu như phong sơn thực sự, làm sao có thể biết được mình đã đi rồi? Hơn nữa Ma ngục cấm địa kia là chuyện gì vậy?

Nam tu kia thấy cô gái cũng không để ý đến lời của gã, thở dài, cũng không khuyên giải gì nữa. Nhưng cô gái kia thấy sư huynh mình thở dài, biết sư huynh có chút thất vọng về mình, vội vàng ôm lấy cánh tay của nam tu kia, hờn dỗi nói:

- Sư huynh, đừng giận như vậy nữa, cùng lắm thì em hôn anh một cái.

Nam tu kia thấy người con gái đó nói vậy vội vàng nói:

- Tú Nhi sư muội, đang ở bên ngoài đừng nói bừa.

- Được rồi, em không nói bừa nữa. Anh nói Mặc Nguyệt Chi Thành có gì tốt, sư phụ muốn đến Mặc Nguyệt Chi Thành, còn muốn chúng ta đến Mặc Nguyệt Chi Thành tụ tập cùng họ nữa? Theo em nói, đó chỉ là một đại hội mà thôi.

Cô gái tên Tú Nhi lại hỏi.

Nam tu lần này cũng không quát lớn cô gái kia nữa, lại thận trọng nói:

- Lần này Mặc Nguyệt Chi Thành và Đan thành kết hợp lại với nhau, sau đại hội nói không chừng hai thành hợp thành một thành phố lớn. Mặc Nguyệt Chi Thành có nhiều đan vương đều là từ Đan thành đến, hơn nữa đan vương của Đan thành, em nói đan dược của Mặc Nguyệt Chi Thành có thể nhiều vô số kể không? Thì giá cả của nó sẽ rẻ đến mức em cũng không tưởng tượng được đâu. Sư môn đến Mặc Nguyệt Chi Thành, đương nhiên là

vì mua một lượng lớn đan dược mà thôi.

Diệp Mặc nghe đến đó, cũng không nhịn được nữa, Mặc Nguyệt Chi Thành và Đan thành có thể nói là đối đầu, sao lại có thể liên hiệp lại được? Hơn nữa Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiên Thanh cũng không thể nào hợp tác cùng Đan thành được, đây rốt cục là chuyện gì?

Khi Diệp Mặc định hỏi thăm, tu sĩ quản lý truyền tống trận lại nói:

- Bốn vị bằng hữu nhanh bước lên truyền tống trận, truyền tống trận lập tức khởi động.

Diệp Mặc thầm nghĩ sau khi truyền tống đến Nam An châu, hắn cũng không cần nhiều thời gian, có thể đủ để bay về Mặc Nguyệt Chi Thành, cố nén lại sự kích động sốt ruột trong lòng, kéo Hư Nguyệt Hoa tiến vào truyền tống trận.

Khoảng cách từ Mạc Hải thành đến Nam An châu cũng không xa lắm, với tu vi luyện thể Thần cảnh của Diệp Mặc, chẳng qua chỉ là hơi cảm thấy có chút choáng váng, trong quá trình trên truyền tống trận, hắn thậm chí đến sự dao động của không gian cũng có thể cảm nhận được.

Diệp Mặc nhất thời trong lòng vui mừng không thôi, nếu như hắn có thể cảm nhận được không gian dao động trong khi truyền tống, và quá trình hư không đi tới, nói không chừng hắn có thể lĩnh ngộ được thủ đoạn xé rách không gian thực sự, đợi sau khi tu vi của hắn cao lên hơn một chút, thì có thể xé rách không gian rồi.

Thần cảnh, quả nhiên là một cái bánh ngọt cực lớn, lúc này Diệp Mặc mới thực sự cảm nhận được những lợi ích của Thần cảnh mang tới.

Tông sư Trận pháp có thể bố trí được truyền tống trận, nhưng lại khác hoàn toàn so với tông sư luyện phù luyện chế phá không phù lục. Tông sư luyện phù muốn luyện chế ra phá không phù lục, hoặc là không gian phù lục, cần phải có những hiểu biết nhất định về không gian hư không, đối với xé

rách không gian cũng phải có chút cảm ngộ mới được.

Nhưng tông sư trận pháp lại không cần, tông sư trận pháp bố trí truyền tống trận, cũng không nhất định phải hiểu truyền tống trận làm sao có thể phá không, cũng không cần phải hiểu quỹ tích của tu sĩ bị truyền tống hành động trong hư không. Bọn họ chỉ cần hiểu trận pháp là được rồi, đương nhiên, nếu như một tông sư trận pháp đồng thời có thể hiểu được hàm nghĩa sâu xa của truyền tống không gian, thì tông sư trận pháp đó hoàn toàn vượt qua được những tông sư trận pháp bình thường.

Lúc này, Diệp Mặc dường như có chút hiểu Sở Cửu Vũ tại sao có thể bố trí truyền tống trận phá giới được rồi. Thậm chí tại sao anh ta lại có thể luyện chế ra phá không trận bàn rồi.

- Mười năm trước tôi ở gần Nam An thành tìm nguyên liệu tu luyện, lúc đó tôi bị trực tiếp truyền tống đến bên ngoài Nam An thành. Tôi tốn mất gần mười năm tích lũy một số linh thạch, cùng với mấy người bạn đến Mạc Hải thành.

Hư Nguyệt Hoa sau khi đến được Nam An thành rồi, trong lòng không khỏi có chút bùi ngùi.

Diệp Mặc biết Hư Nguyệt Hoa lúc này cảm xúc chắc chắn là có rất nhiều, nhưng hắn không có thời gian dẫn Hư Nguyệt Hoa đi xem tên của mình lưu lại trên bia đề danh.

Đợi sau khi Diệp Mặc và Hư Nguyệt Hoa ra khỏi truyền tống trận đến cổng thành thành Nam An, hai tu sĩ một nam một nữ kia đã ra khỏi cửa thành rồi. Nam tu kia thấy hai người Diệp Mặc bước ra, lại gật gật đầu với Diệp Mặc, còn người con gái tên Tú Nhi kia thì lại chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cô rất muốn nhìn xem Diệp Mặc dùng pháp bảo phi hành gì, vừa nãy lại khoác lác như vậy.

- Chúng ta còn bao lâu nữa mới đến được Mặc Nguyệt Chi Thành?

Hư Nguyệt Hoa theo bản năng hỏi một câu, cô một mình cô đơn tu luyện ở Mạc Hải thành, nghe nói mấy người Khinh Ninh Tuyết đều đến rồi, cô sớm đã nghĩ tới chuyện hàn huyên cùng bọn họ rồi.

Diệp Mặc nói:

- Không bao lâu nữa, tôi đoán chừng nhiều nhất là nửa ngày là có thể đến đó được, nếu nhanh, thì cũng không đến nửa ngày. Nam tu kia trong lòng lại càng kinh hãi, nếu như Diệp Mặc nói là sự thật, thì tu vi của Diệp Mặc quả thực thâm sâu không thể tưởng tượng được, tu sĩ có thể nửa ngày từ Nam An thành đến Mặc Nguyệt Chi Thành, có thể tầm thường được sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1412

Đệ Nhất Cấm Địa

Nhưng người thanh niên kia không hề muốn trêu trọc Diệp Mặc, còn cô gái thì lại không hề hiểu cách suy nghĩ của y. Lúc này cô gái kia đã nghe thấy lời Diệp Mặc nói, nên lập tức vui mừng:

- A, các vị cũng đi Mặc Nguyệt Chi Thành sao? Chúng tôi cũng đang muốn đến đó.

Nói xong thì cô gái kia suy nghĩ một chút, sau đó bổ sung:

- Nhưng, các vị cũng quá là khoác lác rồi, nửa ngày thời gian thôi sao. Tôi nói thiệt cho các vị biết, nếu như có thể tới Mặc Nguyệt Chi Thành trong vòng sáu hay bẩy ngày, thì đã là rất nhanh rồi.

Người thanh niên kia thấy sư muội của mình lại muốn gây chuyện, thì liền vội vã ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Xin lỗi hai vị, sư muội của tôi trước giờ chưa từng được ra ngoài, nếu như lời nói có gì mạo phạm, thi xin hai vị bỏ quá cho.

Diệp Mặc mỉm cười, ý nói là không có việc gì. Hắn đã hiểu được cô gái kia rồi, căn bản là cô không hề biết cách đối nhân xử thế. Có thể thấy rõ rằng cô là một loại tiểu thư quanh năm tu luyện bên trong môn phái, không biết tới một cành hoa ngọn cỏ ở thế giới bên ngoài.

Người thanh niên kia thấy Diệp Mặc dường như cũng không phải là người khó tính, thì liền thở phào nhẹ nhõm rồi nói:

- Tôi là Lâm Tri Thâm, còn đây là sư muội Mạc Thanh Tú. Chúng tôi

đều là đệ tử của Thiên Tuyền Môn. Lần này đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành là vì muốn cùng sư môn hội hợp. Tôi vừa rồi nghe thấy anh bạn nói rằng cũng muốn đi Mặc Nguyệt Chi Thành sao? Như vậy thì chúng ta thực sự có thể cùng đi.

Diệp Mặc cũng ôm quyền rồi nói:

- Tôi họ Diệp, xác thực là muốn đi Mặc Nguyệt Chi Thành. Nếu như Lâm huynh cũng đi Mặc Nguyệt Chi Thành, vậy thì chúng ta cùng nhau đi bằng phi thuyền của tôi đi, như vậy thì tốc độ sẽ nhanh hơn.

Diệp Mặc muốn cùng đi với Lâm Tri Thâm là vì biết đâu trên đường đi có thể hỏi được sự tình gì đấy. Nhưng hắn không nói tên của mình ra, là vì hắn vừa nghe được Lâm Tri Thâm nói rằng y rất kính phục hắn, cho nên sợ sau khi nói ra, sẽ khiến cho Lâm Tri Thâm khó nói chuyện tự nhiên được.

Không đợi Lâm Tri Thâm nói gì, thì Diệp Mặc đã lấy ra một pháp bảo phi hành mầu xám đen, nháy mắt đã biến thành một chiếc phi thuyền khổng lồ.

- Lên đây đi.

Diệp Mặc đưa Hư Nguyệt Hoa lên phi thuyền, sau đó cười nói với Lâm Tri Thâm.

Lâm Tri Thâm là tu sĩ Ngưng Thể tầng bốn, đương nhiên cũng không phải là hạng người vô tri. Y vừa nhìn thấy cái phi thuyền này của Diệp Mặc, thì sắc mặt lập tức đại biến, chấn động nói một câu:

- Đây là pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm…

Kỳ thực thì pháp bảo phi hành này là Diệp Mặc đoạt lấy của Âm Tự, nên nếu như là bàn về phẩm cấp, thì nó so với pháp chân khí cực phẩm khác cao hơn một cấp.

Hiện tại Lâm Tri Thâm hỏi, thì Diệp Mặc hắn chỉ gật đầu cười.

- Khó trách Diệp huynh dám nói chỉ cần mất thời gian nửa ngày, hóa ra là do Diệp huynh có được pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm.

Lâm Tri Thâm sợ hãi than vãn một câu, sau đó kéo Mạc Thanh Tú theo lên phi thuyền, dường như là y đang sợ nếu lỡ làm hỏng pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, thì thực là không thể đền nổi.

- Anh Diệp, pháp bảo phi hành của anh thực sự là chân khí cực phẩm à?

Mạc Thanh Tú đã sớm quên rằng lúc trước mình mới mắng Hư Nguyệt Hoa và Diệp Mặc là 'Đồ nhà quê' rồi. Có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm mà còn là 'Đồ nhà quê', thì toàn bộ môn phái của họ đều là 'Đồ nhà quê' hết.

Riêng pháp bảo chân khí cực phẩm đã vô cùng hiếm thấy rồi, chứ đừng nói tới pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm.

Diệp Mặc khống chế phi thuyền, lập tức cất cánh. Phi thuyền liền biến thành một bóng sáng mờ nhạt, chỉ trong chớp mắt, thì Lâm Tri Thâm đã cảm giác được Nam An thành đã từ từ biến mất khỏi thần trí của y rồi.

Tốc độ thật nhanh. Trong lòng Lâm Tri Thâm sợ hãi than thở, y khẳng định là tu vi của Diệp Mặc cao hơn so với y rất nhiều, bằng không thì không thể nào sở hữu pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm được, cũng không thể nào khống chế tốc độ phi thuyền nhanh đến mức này được.

Hư Nguyệt Hoa đứng ở trên đầu phi thuyền, càng là cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần. Vì không lâu trước kia, cô vẫn còn đang ở Vô Tâm Hải đấu tranh cầu sinh, mà hiện giờ đảo mắt một cái đã đứng ở trên một chiếc pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm rồi. Loại tình cảnh biến hóa này đối với cô mà nói, thì giống như là hàng ngày đang khổ cực làm việc với một chiếc xe đẩy, nhưng chỉ một khắc sau thì cô đã có máy bay riêng để đi rồi.

Mạc Thanh Tú cũng là lần đầu tiên được ngồi trên một chiếc pháp bảo

phi hành chân khí cực phẩm, cho nên đã sớm chạy loạn và sờ mò đông tây trên khắp chiếc phi thuyền của Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc vừa định tìm một cái cớ để hỏi chuyện Lâm Tri Thâm về Mặc Nguyệt Chi Thành một chút, thì đã nghe thấy Lâm Tri Thâm hỏi:

- Diệp huynh đi Mặc Nguyệt Chi Thành, chẳng lẽ cũng là muốn đến đại hội liên hợp của Mặc Nguyệt Chi Thành?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Đại hội liên hợp gì đó thì đây là lần đầu tiên tôi nghe nói tới, không biết Lâm huynh có thể giải thích một chút cho tôi được không?

Lâm Tri Thâm liền gật đầu:

- Đương nhiên là có thể, thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành vốn là Diệp Mặc, nhưng sau đó Diệp Mặc đã đi vào Vô Tâm Hải, rồi không biết vì nguyên nhân gì mà tới giờ vẫn chưa trở về. Sau này thì Mặc Nguyệt Chi Thành dưới sự quản lý của vợ mà em gái thành chủ Diệp Mặc là Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi, thì ngày càng trở nên phồn hoa hơn. Vợ và em gái của Diệp thành chủ kia đều là nhân tài hạng nhất, và cũng đều là người xuất thân trong đại môn phái, nên chỉ trong một năm, thì Mặc Nguyệt Chi Thành đã vượt qua được cả Đan Thành rồi.

Dừng lại một chút, sau đó Lâm Tri Thâm mới tiếp tục bổ sung:

- Vốn là thành chủ Đan Thành Nguyệt Kỳ Siêu cùng với Nghiễn Điền Đan Vương - Thẩm Nghiễn Thanh rất ủng hộ cho Mặc Nguyệt Chi Thành, nên đây cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu, huống chi Ngân Nguyệt Đan Vương còn thăng cấp tới Thiên cấp Đan Vương bát phẩm, khiến Mặc Nguyệt Chi Thành càng trở nên náo nhiệt hơn. Cho nên chỉ trong một năm, thì đã vượt qua được Đan Thành rồi, trở thành một nơi mà mọi tu sĩ đều muốn tới.

- Thế cái đại hội liên hợp kia là chuyện gì?

Tuy rằng Diệp Mặc đã nghe Lâm Tri Thâm từng nói là đại hội liên hợp này do Đan Thành và Mặc Nguyệt Chi Thành cùng tổ chức, nhưng vẫn muốn hỏi thật kỹ. Đây mới là chuyện mà hắn quan tâm nhất, vì Nguyệt Kỳ Siêu đã từng bị Đan Thành hãm hại, không thể nào lại tiếp tục trợ giúp Đan Thành được, hơn nữa Diệp Mặc hiểu rất rõ nhân phẩm của Nguyệt Kỳ Siêu và Thẩm Nghiễn Thanh, cho nên hắn không thể nào tin rằng hai người này sẽ phản lại Mặc Nguyệt Chi Thành.

Lâm Tri Thâm cũng rất quen thuộc với chuyện này, nên Diệp Mặc vừa hỏi, thì y lập tức đáp:

- Đại hội liên hợp chính là do Đan Thành và Mặc Nguyệt Chi Thành cùng tổ chức, để hợp nhất thành một thành thị trọng điểm. Đây chính là kiến nghị do thành chủ Lục Âu Lam đề xuất, còn sư phụ của y là Vũ Minh Lục Đao cũng rất ủng hộ đề nghị này.

Diệp Mặc nhíu mày:

- Thế Ngân Nguyệt Đan Vương và Nghiễn Điền Đan Vương không ai đứng ra phản đối chuyện này sao?

Lâm Tri Thâm thở dài nói:

- Nếu như là Ngân Nguyệt Đan Vương và Nghiễn Điền Đan Vương còn ở Mặc Nguyệt Chi Thành, thì hẳn là bọn họ sẽ đứng ra phản đối. Nhưng sự thực thì bọn họ hiện tại đều không ở Mặc Nguyệt Chi Thành, hơn nữa Nghiễn Điền Đan Vương còn có thể gặp chuyện không may nữa.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Diệp Mặc nhất thời trở nên khẩn trương. Nghiễn Điền Đan Vương và Ngân Nguyệt Đan Vương đều có đại ân đối với hắn, hơn nữa cả hai đều là người vô cùng chính trực. Nếu như họ xảy ra chuyện, thì hiển nhiên là điều mà Diệp Mặc ko hề mong muốn.

Lâm Tri Thâm bỗng nhiên nghi hoặc nhìn Diệp Mặc:

- Diệp huynh, chuyện lớn như vậy, mà huynh cũng không biết sao? Lẽ nào huynh thật sự là chưa từng nghe nói qua?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Tôi vẫn luôn ở Vô Tâm Hải rèn luyện, cho nên thật sự là chưa từng được nghe qua.

- Khó trách.

Lâm Tri Thâm gật đầu:

- Diệp huynh hẳn là phải biết Nam An Châu có tứ đại cấm địa chứ?

- Tôi biết.

Tứ đại cấm địa thì hắn đã từng được nghe Lâm Dị Bán kể lại, hiện tại Lâm Tri Thâm hỏi, thì hắn lập tức đáp lời.

Giọng nói của Lâm Tri Thâm liền trở nên ngưng trọng hơn:

- Đệ nhất cấm địa trong tứ đại cấm địa Nam An Châu chính là Ma Ngục cấm địa, mà một năm trước sự tình cũng bắt đầu phát sinh tại Ma Ngục cấm địa này. Vốn là không có bất kỳ tu sĩ nào có thể đi vào Ma Ngục cấm địa, nhưng mấy năm trước thì Ma Ngục cấm địa bỗng nhiên phóng thích ma khí ra bên ngoài. Những tu sĩ bị nhiễm phải luồng ma khí này, lập tức đều sẽ mất đi thần trí, cuối cùng thì cũng không cần người khác phải động thủ, cũng đã tự mình đánh mình tới khi kiệt sức mà chết rồi.

Diệp Mặc giật mình, vì hắn liền nhớ tới cái không gian phong ấn bên trong Sa Hà cấm địa ở Tây Tích Châu. Lúc trước khi những tu sĩ của Tây Tích Châu muốn công phá phong ấn, cũng đã khiến cho ma khí tràn ra ngoài, mà cái ma khí kia sau khi bám vào trên cơ thể tu sĩ, thì sẽ biến thành một cái U Linh, thần thức thì căn bản là không hề thấy được. Lẽ nào Ma Ngục cấm địa của Nam An Châu cũng là loại ma khí này? Hay là Ma Ngục cấm địa của Nam An Châu còn thông với cả Ma Vực cấm địa của Tây Tích Châu sao?

- Cái loại ma khí này thì căn bản là không thể nào dùng thần thức để nhìn thấu được, cũng không thể nào sử dụng pháp bảo để công kích, vô ảnh vô hình. Sau đó thì có tu sĩ tìm ra được một cách đó là sử dụng mồi lửa kỳ dị hoặc là nội hỏa để công kích thì mới có tác dụng. Nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ bị ma khí kia khiến cho mất mạng, còn Ma Ngục cấm địa thì vẫn không nhừng phóng thích ra ma khí. Các tu sĩ cường đại nhất Nam An Châu đều đã đi tới Ma Ngục cấm địa trước rồi, chủ yếu là muốn phong tỏa ma khí kia từ bốn phía. Nhưng điều đó thực hiện đâu có dễ như vậy.

Lâm Tri Thâm lại lần nữa thở dài:

- Những luồng ma khí kia không những không bị phong ấn lại, trái lại càng lúc càng tràn ra nhiều hơn. Vô số tu sĩ của Nam An Châu đều đã tử thương. Sau đó lại có người tìm ra được một biện pháp, đó chính là sau khi giết chết cái bóng của ma khí bám vào thân thể tu sĩ, thì có thể có được một miếng ma tinh. Lại tiếp tục dùng miếng ma tinh kia luyện thành đan dược, sử dụng có thể tránh được ma khí xâm lấn, còn có thể giải cứu được tu sĩ đã bị ma khí xâm lấn.

Lâm Tri Thâm nói tới đây, thì liền nhìn vào Diệp Mặc:

- Anh hẳn là đã hiểu, Nghiễn Điền Đan Vương chính là đi để trợ giúp việc luyện đan đấy, nhưng mà chưa được bao lâu, thì đã có tin tức truyên về rằng Nghiễn Điền Đan Vương đã bị ma khí xâm lấn. Lúc này thì Ngân Nguyệt Đan Vương liền nóng lòng như lửa đốt, liền bất chấp tất cả mang theo hai tu sĩ Hóa Chân nữa tiến đến Ma Ngục cấm địa. Sau khi Ngân Nguyệt Đan Vương đi, thì đến giờ vẫn chưa có tin tức truyền về.

Dừng lại một chút, sau đó Lâm Tri Thâm mới nói tiếp:

- Kỳ thực thì việc Mặc Nguyệt Chi Thành tổ chức đại hội liên hợp này, cũng là có quan hệ tới Ma Ngục cấm địa. Kể từ khi Ma Ngục cấm địa bạo phát, thì rất nhiều luyện đan sư đều đã đi trợ giúp rồi. Còn Đan Thành và Mặc Nguyệt Chi Thành đều là thành thị đứng đầu về luyện đan, cho nên nếu như liên hợp lại, thì càng thêm có lợi cho việc trợ giúp các tu sĩ Nam An

Châu phong tỏa Ma Ngục cấm địa.

Diệp Mặc thở dài. Tuy rằng hắn đã hiểu rõ mọi chuyện, nhưng hắn cảm giác việc Mặc Nguyệt Chi Thành liên hợp cùng Đan Thành không chỉ là vì chuyện Ma Ngục cấm địa, hẳn là có kẻ nào đó sắp đặt âm mưu để làm loạn khi hai vị Đan Vương không có mặt ở đó.

- Chuyện Mặc Nguyệt Chi Thành và Đan Thành liên hợp lại thì lẽ nào bên trong Mặc Nguyệt Chi Thành không còn có tu sĩ nào phản đối sao?

Diệp Mặc vẫn không cam lòng mà hỏi một câu.

Lâm Tri Thâm cũng đã hiểu rằng dường như là Diệp Mặc không hề thích việc hai thành thị này liên hợp lại với nhau. Nhưng y cũng không hề suy nghĩ nhiều mà nói thẳng:

- Đương nhiên là có, vợ của Diệp thành chủ là Ninh Khinh Tuyết và em gái là Đường Bắc Vi đều kịch liệt phản đối. Hơn nữa tu sĩ Hóa Chân trưởng lão do Ngân Nguyệt Đan Vương lưu lại cũng phản đối, nhưng Vũ Minh Lục Đao đã đồng ý việc này rôi. Vũ Minh Lục Đao là tiền bối Hóa Chân tầng bảy, cho nên y đã đồng ý rồi, thì những người khác có phản đối cũng vô dụng.

- Đừng nói là hiện tại Diệp thành chủ không có mặt tại Mặc Nguyệt Chi Thành, dù là có, thì chắc là cũng không thể nào ngăn cản được chuyện liên hợp này.

Diệp Mặc lạnh lùng cười:

- Cái tên Vũ Minh Lục Đao kia cũng thật là một cái tên kỳ quái.

Lâm Tri Thâm cười ha hả:

- Kỳ thực thì cũng không phải là kỳ quái, vì tên của y là Vũ Minh, nhưng y lại có tuyệt học là đao pháp, và bộ đao pháp của y cũng chỉ có sáu chiêu thức. Nghe nói là bất luận cao thủ nào đối chiến cùng y, cũng đều không thể

sống quá sáu chiêu đao pháp kia. Sau này có người đã đặt cho y cái biệt hiệu là Vũ Minh Lục Đao, đến cuối cùng thì y cũng thẳng thắn tự xưng mình là Vũ Minh Lục Đao luôn.

- A… Phía trước đã là Mặc Nguyệt Chi Thành rồi? Thật là một thành thị xinh đẹp…

Mạc Thanh Tú kinh ngạc kêu lên, cắt đứt câu chuyện của Diệp Mặc và Lâm Tri Thâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1413

Khẩu Khí Thật Lớn

Thật đẹp…

Ngay cả Lâm Tri Thâm nhìn thấy Mặc Nguyệt Chi Thành trước mặt, cũng không kìm chế được thầm than thở một câu.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, hắn cũng không phải hi vọng nơi mình tu luyện chỉ có linh khí nồng đậm là đủ rồi, hắn còn muốn môi trường tao nhã. Thậm chí hắn có thể thường xuyên dẫn mấy người Tố Tố và Khinh Tuyết đi dạo, đương nhiên chủ yếu là Tố Tố và Khinh Tuyết thích nơi này.

Hư Nguyệt Hoa sợ hãi nói:

- Linh khí thật nồng đậm.

- Sau này linh khí nơi này sẽ càng nồng đậm hơn nữa.

Diệp Mặc quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, toàn bộ tâm trí đều cảm thấy nhẹ nhõm. Sau này ở Mặc Nguyệt Chi Thành, hắn ít nhất sẽ đặt mười mấy linh mạch cực phẩm xuống dưới đất. Đặt nhiều linh mạch cực phẩm như vậy ở Nam An Châu này, thì Lạc Nguyệt ở Địa Cầu không thể nào so sánh được. Có thể nói, một khi Diệp Mặc an trí tốt cho Mặc Nguyệt Chi Thành thì nơi đây sẽ là nơi có linh khí nồng đậm nhất của Nam An Châu. Hoặc là có thể nói, ngoại trừ những bí cảnh ra, thì đây là nơi có linh khí nồng đậm nhất đại lục Lạc Nguyệt.

Mọi người vừa mới tiến vào trong trận pháp ẩn nấp của Mặc Nguyệt Chi Thành, thì chân mày của Diệp Mặc đã nhíu lại, vì hắn thấy rằng như thế này thì bất cứ ai cũng có thể tùy ý tiến vào Mặc Nguyệt Chi Thành được. Điều

này khác với những gì hắn nghĩ, vì trước khi đi, Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi đã thực hiện chế độ bình đẳng thân phận ở Mặc Nguyệt Chi Thành rồi. Mặc Nguyệt Chi Thành là một thành thị tư nhân, mặc dù cũng mở ra cho người ngoài tiến vào, nhưng tuyệt đối không thể có kiểu muốn vào thì vào muốn ra thì ra như thế này.

Diệp Mặc thu hồi lại phi thuyền, sau đó khi bốn người đi tới cửa thành thì mới có người ngăn cản lại.

Đứng canh ở cửa thành là hai tên tu sĩ Nguyên Anh xa lạ. Khi hai tên tu sĩ Nguyên Anh này nhìn thấy bốn người Diệp Mặc thì thản nhiên nói:

- Mỗi người một nghìn linh thạch.

- Vào thành mà chi phí cũng đắt như vậy sao?

Hư Nguyệt Hoa mặc dù không đi tới nhiều nơi, nhưng cũng chưa từng nghe thấy nơi nào thu phí vào thành đắt như vậy. Một ngàn linh thạch thượng phẩm để vào được một thành thị thì cô chưa từng nghe qua, những chi phí mà cô từng nghe qua thì đều chưa từng quá mười viên linh thạch một lần.

Sắc mặt Diệp Mặc trầm xuống, vì Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn tuy khó có thể tiến vào được, nhưng tuyệt đối không cần linh thạch để làm phí vào cửa. Người muốn vào Mặc Nguyệt Chi Thành thì cần phải có thân phận, chứ không phải là linh thạch.

- Lâm sư huynh, Thanh Tú sư muội, hai người vì sao tới đây nhanh như vậy? Tôi còn tưởng rằng ít nhất hai người cần phải mất năm sáu ngày nữa mới tới cơ.

Ở bên trong Mặc Nguyệt Chi Thành, có mấy tu sĩ vừa lúc đi qua nhìn thấy Lâm Tri Thâm và Mạc Thanh Tú, trong đó có một cô gái tu vi Hư Thần khoảng ba mươi tuổi lập tức vui mừng kêu lên, bước nhanh về phía cửa thành.

- Yên Nhiên sư tỷ…

Mạc Thanh Tú cũng lập tức mừng rỡ kêu lên, sau đó cô chỉ vào Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp sư huynh có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, mà bọn muội đi cùng huynh ấy đến cho nên mới nhanh như vậy.

Pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm? Cơ hồ tất cả các tu sĩ khác nghe được lời nói này, thì đều dừng bước lại, có vài tu sĩ ánh mắt thậm chí đã lóe lên, hiển nhiên là đã động tâm rồi.

Lâm Tri Thâm vội vàng quát:

- Thanh Tú sư muội, đừng nói nhiều. Chúng ta vào thành trước rồi hãy nói.

Nói xong thì y lại hướng tới Diệp Mặc:

- Diệp huynh, sư muội của tôi quả thực là không hiểu chuyện…

Diệp Mặc khoát tay:

- Không có gì, phi thuyền của tôi vốn là chân khí cực phẩm, đây là sự thật.

Nói xong, thì Diệp Mặc liền nhìn thấy có người đứng trước cửa thành đã hiện ra sắc mặt vui mừng, nhưng cũng chỉ là lóe lên rồi biến mất ngay lập tức. Lúc này Diệp Mặc càng thêm tức giận, vì sở dĩ Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn muốn thực hiện chính sách bình đẳng, chính là vì không muốn những kẻ thích cướp bóc của người khác đi vào, nhưng hiện tại những gì hắn thấy, thì những kẻ như vậy không những có thể tiến vào đây, mà còn có rất nhiều nữa là khác.

Ở Tu Chân giới thì thực lực là tất cả, cho nên rất nhiều tu sĩ thích dựa vào thực lực của mình để nói chuyện, mà những tu sĩ này động một chút là

sẽ giết người diệt khẩu, căn bản là không cần thiết phải nói tới đạo lý. Hơn nữa loại tu sĩ như vậy có số lượng còn không ít. Diệp Mặc sử dụng phương thức tìm hiểu thân phận và xuất thân, chính là không muốn những loại tu sĩ như vậy vào Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn. Một khi phát hiện ra loại tu sĩ này, thì lập tức sẽ bị liệt vào danh sách cấm cửa của Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Diệp huynh…

Lâm Tri Thâm thấy Diệp Mặc đứng trước nhiều người như vậy mà tự nhận rằng mình có pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm, thì y cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Diệp Mặc này thoạt nhìn thì rất khôn khéo, tại sao lại có cách nói chuyện giống sư muội của mình nhỉ?

- Sư huynh, nhanh đi vào thôi.

Lúc này thì có một tu sĩ đã nhanh chóng giúp Lâm Tri Thâm và Mạc Thanh Tú trả phí vào cửa rồi kéo hai người tiến vào cửa thành.

Lâm Tri Thâm vội vàng nói:

- Đợi một chút, tôi sẽ trả phí giúp cho Diệp huynh.

Lâm Tri Thâm cũng không phải là muốn giúp Diệp Mặc trả phí vào cửa, chỉ là không muốn Diệp Mặc tiếp tục ở ngoài cửa thành dây dưa tiếp thôi. Nơi này thì những kẻ hung hãn nhiều lắm.

Diệp Mặc hiểu ý của Lâm Tri Thâm, nhưng vẫn khoát tay nói:

- Linh thạch của tôi không cần phải trả.

Lâm Tri Thâm còn tưởng rằng Diệp Mặc không muốn mình trả linh thạch dùm, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại nói tiếp:

- Ta từ trước tới giờ chưa từng nghĩ rằng mình muốn vào Mặc Nguyệt Chi Thành mà còn phải trả phí, không có người nào có thể thu phí của ta tới nửa viên linh thạch cả.

Mặc Nguyệt Chi Thành là của mình, mình tiến vào thành của mình mà còn phải giao ra linh thạch sao? Thiên hạ còn có đạo lý này sao?

- Diệp huynh?

Lâm Tri Thâm kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Mặc Nguyệt Chi Thành quản lý rất chặt chẽ, không có bất kỳ một ai dám nói như Diệp Mặc cả.

Hai tên tu sĩ Nguyên Anh gác cửa kia nghe được lời Diệp Mặc nói thì cũng sững sờ, sau đó lại cười ha hả:

- Thật cuồng vọng, Lưu Tam tao còn chưa từng nghe nói người nào tiến vào Mặc Nguyệt Chi Thành mà không muốn giao ra linh thạch cả. Chẳng lẽ mày cho rằng mình là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành sao? Ngay cả Ninh phó thành chủ tiến vào Mặc Nguyệt Chi Thành thì cũng phải trả phí.

Lâm Tri Thâm còn muốn khuyên Diệp Mặc, nhưng lại bị đồng môn của y kéo đi ra xa khỏi cửa thành. Hiển nhiên là người của Thiên Tuyền Môn không muốn Lâm Tri Thâm tiếp tục dây dưa với Diệp Mặc.

Có hai tên tu sĩ Ngưng Thể vốn đã nảy lòng tham với Diệp Mặc, nên sau khi nghe Diệp Mặc nói như vậy, thì lập tức liền đi tới bên cạnh. Lúc trước chúng thấy Diệp Mặc còn chưa đắc tội với tu sĩ thủ thành, nên chúng cũng không dám động thủ, nhưng hiện giờ chúng khẳng định là hai tên tu sĩ thủ thành sẽ không làm khó chúng, cho nên chúng liền muốn thừa dịp Diệp Mặc còn chưa tiến vào được Mặc Nguyệt Chi Thành mà cướp đoạt của Diệp Mặc một phen.

Nhìn thấy hai tên tu sĩ Ngưng Thể ngăn cản trước mặt Diệp Mặc, thì Hư Nguyệt Hoa lại lùi về hai bước theo bản năng. Hai tên tu sĩ trước mặt này có khí thế quá mức cường hãn, nhất định phải là tu sĩ cao cấp. Nhưng Hư Nguyệt Hoa rất nhanh đã nhớ ra, rằng Diệp Mặc đã là tu sĩ Hóa Chân rồi, cho nên cô không cần thiết phải sợ hãi.

Hai tên tu sĩ Ngưng Thể ngăn trước mặt Diệp Mặc, thì một tên có vóc

người vừa mập vừa lùn, tướng mạo cũng xấu xí, tên còn lại thì trông cũng có vẻ chính trực.

- Anh bạn, tôi là Hoàng Hưởng, vẫn luôn ở trong Mặc Nguyệt Chi Thành, nếu như anh bạn muốn đi vào Mặc Nguyệt Chi Thành mà không có chỗ ở, thì Hoàng mỗ tôi có thể sẽ giúp được cho anh.

Tên tu sĩ mập lùn sau khi ngăn trước mặt Diệp Mặc, thì liền dùng một nụ cười giả tạo rồi nói.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn kẻ tự xung Hoàng Hưởng này. Khi hắn nhìn thấy việc Mặc Nguyệt Chi Thành thu phí vào cửa, thì trong lòng đã tràn ngập tức giận rồi. Giờ cái tên Hoàng Hưởng này còn đụng vào lửa giận trong lòng hắn, nếu như tên Hoàng Hưởng này còn không biết điều, thì cũng đáng đời y mà thôi.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình chằm chằm mà không nói lời nào, thì Hoàng Hưởng cũng thu lại nụ cười trên mặt, rồi nói thẳng:

- Tôi vừa lúc thiếu hụt một pháp bảo phi hành. Nghe nói anh bạn có một pháp bảo phi hành chân khí, vậy thì anh bạn hãy ra giá đi. Hoàng mỗ tôi là người làm việc luôn hợp lý, tuyệt đối sẽ không để cho anh bạn chịu lỗ đâu.

Trong mắt Hoàng Hưởng, thì Diệp Mặc tuyệt đối không thể vượt quá trăm tuổi. Mà không tới trăm tuổi, thì tu vi chắc không thể nào vượt qua Hư Thần. Dù sao thì những tu sĩ có thể trong vòng trăm tuổi thăng cấp tới tu vi Ngưng Thể đều là ‘lông Phượng sừng lân’ cả, cho dù là có, thì tất cả đều là Ngưng Thể sơ kỳ. Còn y thì đã là Ngưng Thể tầng bảy rồi, hơn nữa còn có một đồng bọn là tu sĩ Ngưng Thể tầng sáu. Cho nên bất luận như thế nào thì y cũng nghĩ rằng Diệp Mặc chết chắc rồi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Mày nói sai rồi, tao không phải là có một pháp bảo phi hành chân khí.

Hoàng Hưởng nghe Diệp Mặc nói vậy, liền cười một cách giữ tợn:

- Tao làm sao có thể nghe lầm? Mới vừa rồi mày cũng đã nói, pháp bảo phi hành của mày là chân khí cực phẩm.

Diệp Mặc bỗng nhiên đưa tay lên, lập tức có một loạt pháp bảo phi hành xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn. Sau đó hắn liền cười nhạt:

- Tao nói mày sai, là bởi vì tao có rất nhiều pháp bảo phi hành chân khí. Tao không biết rằng mày nói cái nào.

Lúc này Diệp Mặc đã quyết tâm muốn lập uy rồi, nên hiển nhiên là muốn có hiệu quả càng lớn càng tốt, mà tu sĩ đi tới cửa thành càng ngày càng đông rồi, nên lúc này mà hắn còn không lập uy, thì còn phải đợi đến lúc nào nữa.

Sau khi Diệp Mặc đem một đống lớn pháp bảo phi hành chân khí ra ngoài, thì cơ hồ toàn bộ mọi người nhìn thấy cũng đều phải hít một hơi lạnh. Vì ngay cả pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm cũng có đến vài cái. Còn pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm thì nhiều nhất, nhưng pháp bảo phi hành trung phẩm trở xuống thì ngược lại lại không nhiều lắm. Người này là ai? Không ngờ lại giàu có như vậy.

Những tiếng thở dốc nặng nề gần như là cả trong ngoài cửa thành đều có thể nghe được rõ ràng. Một pháp bảo phi hành tốt có ý nghĩa như thế nào, thì tất cả mọi người đều hiểu rõ, đó chính là ngang với một cái mạng đấy. Mà cái người trước mặt này khoát tay một cái, đã xuất hiện tới hơn trăm cái pháp bảo phi hành chân khí rồi, đây là cái khái niệm gì chứ?

Hoàng Hưởng ngơ ngác nhìn một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên hét lên một tiếng, hoàn toàn quên mất việc mình muốn trao đổi với Diệp Mặc, mà lại trực tiếp xông lên muốn cướp đoạt.

Nhiều pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm như vậy, đã khiến cho y mất đi lí trí rồi. Cái tên tu sĩ đồng bọn của Hoàng Hương thấy vậy thì cũng lập tức xông lên theo.

Chẳng qua là cả hai tên đều chưa vọt tới đống pháp bảo phi hành chân khí bên cạnh Diệp Mặc, thì đã nhìn thấy một ánh tím hồng hiện ra. Tên Hoàng Hưởng và đồng bọn của y lập tức rơi xuống từ trên không, biến thành một vũng máu.

Hai Nguyên Thần Ngưng Thể bay ra, sau đó Nguyên Thần của Hoàng Hưởng lập tức kinh hãi kêu lên:

- Tiền bối tha mạng…

Y biết mình đã sai lầm đá trúng thiết bản rồi.

Diệp Mặc tiện tay vỗ một cái, thì cả hai Nguyên Thần kia đều tiêu tán hoàn toàn. Còn hai chiếc nhẫn trữ vật thì Diệp Mặc liền tùy ý thu hồi vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Những tu sĩ khác vốn muốn xông lên thì lúc này lại câm như hến. Hiện giờ tất cả mọi người đều đã hiểu rằng cái tên tu sĩ giàu có trước cửa thành này không phải là loại người có thể dễ dàng đối phó được.

Lâm Tri Thâm cũng hít một hơi lạnh. Y cũng đoán được rằng Diệp Mặc rất lợi hại, tuy nhiên y không nghĩ tới việc Diệp Mặc lại có thể lợi hại đến như thế này. Căn bản là không thấy được hắn ra tay, thì đã có thể giết chết hai tên tu sĩ Ngưng Thể rồi, đây rốt cuốc là trình độ gì? Thừa Đỉnh hậu kỳ hay là Kiếp Biến?

Y không biết rằng Diệp Mặc sở dĩ không sử dụng 'Chân nguyên thủ' chính là vì phòng ngừa việc có thể bị tu sĩ Hóa Chân vây công. Một khi bị tu sĩ Hóa Chân vây công, mà lại không có ai biết hắn là một tu sĩ Hóa Chân, thì hắn có thể bất ngờ giết chết một người mạnh nhất mà hắn thấy.

Diệp Mặc nhìn lướt qua những tu sĩ lúc trước đã lộ ra vẻ mặt tham lam rồi lạnh lùng hỏi:

- Còn có ai muốn pháp bảo phi hành chân khí của ta nữa không? Nếu muốn thì hãy đứng ra, nếu không thì ta muốn thu hồi lại rồi.

Trong ngoài cửa thành đều yên lặng như tờ, không có ai là không muốn pháp bảo phi hành chân khí của Diệp Mặc, nhưng không người nào dám đứng ra cả. Tu sĩ Ngưng Thể chỉ trong nháy mắt đã bị giết chết rồi, vậy hiện tại đứng ra, chẳng phải là muốn chết rồi sao?

Diệp Mặc thấy đã không còn ai dám đứng ra nữa, thì hắn lạnh lùng nhìn hai tên tu sĩ Nguyên Anh canh cửa thành rồi nói:

- Các ngươi có thể đi, từ giờ nơi này sẽ không cần thủ vệ canh cửa thành nữa.

- Khẩu khí thật lớn, mày tưởng rằng mình là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành chắc?

Diệp Mặc vừa dứt lời, thì một âm thanh lạnh như băng liền truyền đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1414

Thành Chủ Vĩnh Viễn Là Diệp Mặc

Khẩu khí thật lớn, anh còn cho rằng anh là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành sao.

Lời nói của Diệp Mặc vừa mới dứt, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy tu sĩ đang đến, là một nam tu Thừa Đỉnh tầng thứ ba, mái tóc dày, chân nguyên nồng đậm, vừa nhìn liền biết được đây không phải là một tu sĩ Thừa Đỉnh bình thường.

- Vu quản sự.

Hai tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy tu sĩ Thừa Đỉnh này tới, vội vàng bước lên trước bái kiến, có thể thấy địa vị của tên quản sự họ Vu này cũng không thấp.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Mày nói đúng, tao chính là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Dám đến Mặc Nguyệt giương oai, mày muốn chết sao.

Tên quản sự họ Vu kia sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức tức giận, đồng thời phóng ra một thanh kiếm sắt nặng nề. Thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành là Lưu Âu Lam, từ khi nào lại có một tên cuồng vọng như này, tự cho mình là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành?

Diệp Mặc căn bản không đợi tên quản sự này động thủ, Tử Đao cũng được bổ ra.

Những tu sĩ trong ngoài cửa thành Mặc Nguyệt Chi Thành đều chỉ nhìn thấy một đường sáng màu tím xoẹt qua, căn bản không nhìn rõ Tử Đao của Diệp Mặc, liền nghe thấy một tiếng hét "Á" vang lên. Sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy quản sự Vu vừa mới nói Diệp Mặc muốn chết, đến pháp bảo cũng chưa phóng ra hẳn, đã biến thành một cỗ thi thể rồi.

Nguyên Thần của tên quản sự họ Vu chạy ra ngoài, vô cùng hoảng sợ nhìn Diệp Mặc, đồng thời phóng ra một pháo hoa sáng chói.

Diệp Mặc không giết chết Nguyên Thần của tên quản sự họ Vu đó, mà căn bản là chỉ thờ cơ đợi y phát đi tín hiệu.

Vừa rồi Diệp Mặc trong nháy mắt giơ tay lên giết chết hai tu sĩ Ngưng Thể, bây giờ Diệp Mặc lại lần nữa giơ tay giết chết một tu sĩ Thừa Đỉnh. Cho dù là tên ngốc cũng biết, Diệp Mặc căn bản cũng không phải là tu sĩ bình thường, hơn nữa Diệp Mặc đến đây chính là muốn gây chuyện.

Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, hơn mười đường độn quang đã đến trước cổng thành, một đại hán hơn ba mươi tuổi khuôn mặt dữ tợn còn chưa đến cổng thành, giọng nói đã truyền đến:

- Người nào dám gây chuyện trong Mặc Nguyệt Chi Thành của ta? Chẳng lẽ không muốn sống nữa hay sao.

Nguyên thần của Vu quản sự nhìn thấy đại hán dữ tợn này đến đây, vội vàng run giọng kêu:

- Lưu thành chủ, chính là tên này. Hắn giết người bừa bãi ở cổng thành Mặc Nguyệt Chi Thành, tôi chỉ nói một câu, thi hắn đã hủy đi thân thể của tôi rồi.

Diệp Mặc nhìn tên đại hán kia, trong lòng cảm thấy có chút nghi hoặc. Tên kia thoạt nhìn không giống một kẻ khôn khéo, tại sao lại có thể trở thành thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành được chứ? Hơn nưa tu vi của y cũng chỉ có Thừa Đỉnh tầng sáu, cũng chẳng khá hơn tên Vu quản sự kia bao

nhiêu.

Tên cao to vừa rồi đang rất tức giận, nhưng sau khi nghe viên quản sự nói xong, thì lại bình tĩnh trở lại. Tên tu sĩ trước mặt này có thể tiện tay giết chết Vu quản sự, thì cũng có nghĩa là hắn có thể tiện tay giết chết cả mình. Những tên hiện tại đi theo y thì cao nhất cũng chỉ có tu vi Kiếp Biến trung kỳ mà thôi, nhưng y cảm thấy muốn đối phó với tên Diệp Mặc trước mặt này thì ít nhất phải có một hai tu sĩ Hóa Chân. Nếu không thì y cần phải khởi động trận pháp mới được.

Nghĩ tới đây, thì y liền lạnh lùng nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Ta là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành Lưu Âu Lam, không biết rằng anh là người ở đâu, tại sao lại dám ở Mặc Nguyệt Chi Thành của tôi giết người vô tội? Chẳng lẽ anh cho rằng Mặc Nguyệt Chi Thành của tôi không thể giết được anh hay sao? Anh có tin hay không, tôi chỉ ần ném xuống mấy miếng trận kỳ này thì anh lập tức sẽ bị vây khốn trong trận pháp cấp chín, sau đó thì chỉ cần một tu sĩ Kim Đan cũng đã có thể giết anh rồi.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Tao không tin.

- Mày…

Lưu Âu Lam bị lời nói của Diệp Mặc làm cho tức điên lên. Y không muốn khởi động khốn trận, là vì y còn chưa khống chế được tốt cái khốn trận này, hơn nữa khởi động khốn trận tiêu hao cũng quá lớn.

Hiện tại Diệp Mặc nói rằng ‘Không tin’ thì những tu sĩ ở xung quanh đều bàng quan, cho nên Lưu Âu Lam cũng không nhìn được nữa, ngay lập tức ném mấy miếng trận kỳ ra ngoài.

Thấy Lưu Âu Lam đã ném trận kỳ ra ngoài, thì một số tu sĩ bên cạnh thậm chí còn có chút khẩn trương. Bọn họ sợ rằng mình không cẩn thận, sẽ bị Lưu thành chủ vây khốn vào trong trận pháp luôn.

Nhưng rất nhanh mọi người đã yên tĩnh lại. Bởi vì bọn họ phát hiện ra Lưu Âu Lam căn bản là đang lừa thần gạt quỷ, vì sau khi những trận kỳ kia ném ra ngoài, thì cái trận pháp kia đâu có chút thay đổi nào chứ.

Sắc mặt của Lưu Âu Lam hết xanh lại đỏ, y nghĩ rằng lát nữa nhất định là phải hỏi Kỷ Bẩm một chút, xem tại sao lại xuất hiện tình huống như thế này? Cái lão già Kỷ Bẩm kia chẳng lẽ còn động tay chân trong cái khốn trận này? Lão cho rằng mình là tu sĩ Hóa Chân tầng một đã là rất giỏi rồi sao? Mình muốn đuổi lão ra khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành thì cũng chỉ là một cái phất tay mà thôi.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh. Muốn dùng trận pháp mà hắn đã bố trí để vây khốn hắn, thì quả thực là chuyện đáng cười nhất trên đời. Khi hắn thấy sắc mặt xanh lét của Lưu Âu Lam, thì liền cố ý hỏi một câu:

- Họ Lưu kia, tại sao tao còn chưa bị vây khốn vậy?

Những người xung quanh nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì nhất thời đều không nhịn được mà cười thành tiếng.

Lưu Âu Lam cũng lập tức giận sôi lên rồi lạnh lùng nói:

- Mày rốt cuộc là ai?

Diệp Mặc hắng giọng:

- Thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành Diệp Mặc. Ngay cả tao mày cũng không nhận ra, còn dám tự xưng là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành sao?

Nói xong, Diệp Mặc liền vung tay lên, những miếng trận kỳ mà Lưu Âu Lam vừa rồi ném ra đều đã rơi vào trong tay hắn. Sau đó hắn chỉ sờ nhẹ vài cái thì mấy miếng trận kỳ đã biến thành hư vô.

Diệp Mặc vừa nói xong, thì những tu sĩ xung quanh đã ồn ào hẳn lên. Có vài người đã sớm nhận ra Diệp Mặc, chỉ là không dám lên tiếng. Hiện giờ tất

cả mọi người đều đã bàn tán xôn xao, nên những tu sĩ kia mới dám nói:

- Tôi đã sớm nói rồi, người kia chính là Diệp Mặc Diệp thành chủ.

- Hai vị thành chủ, chuyện này hay rồi.

- Hắc hắc, tôi thấy tình thế của Diệp Đan Vương không được tốt lắm. Ngân Nguyệt Đan Vương và Nghiễn Điền Đan Vương đều không có ở đây, thì một mình Diệp Đan Vương hẳn là sẽ khó chống đỡ được…

- Không nhất định, tôi thấy rằng Diệp Đan Vương rất có thể đã là tiền bối Hóa Chân rồi, anh nhìn thủ đoạn vừa rồi của Diệp Đan Vương thì biết…

…

Lâm Tri Thâm khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, y không ngờ rằng mình lại được đi cùng thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành là Diệp Mặc tới Mặc Nguyệt Chi Thành này. Nghĩ tới lúc dọc đường trò truyện với Diệp Mặc, thì sau lưng y cũng phải toát ra mồ hôi lạnh. Nhưng sau đó y liền nghĩ đến rằng, may là mình không hề có ý coi thường Diệp Mặc, nếu không thì dù Diệp Mặc không giết y, y cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành nữa.

Nhưng ngay sau đó y lại nghĩ tới việc Diệp Mặc hôm nay đã trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, vậy thì Mặc Nguyệt Chi Thành sẽ thế nào? Tiếp tục để Lưu Âu Lam làm thành chủ, hay là để Diệp Mặc làm thành chủ? Hay là sẽ đánh nhau một trận sống mái?

- A…

Mạc Thanh Tú cũng kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó liền lớn tiếng nói:

- Thì ra Diệp huynh là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành? Chúng ta không ngờ lại được đi cùng thành chủ. Em không ngờ lại đi cùng thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành tới Mặc Nguyệt Chi Thành, trời ơi…

- Im miệng.

Lâm Tri Thâm lại lần nữa vội vã quát lên với Mạc Thanh Tú. Hiện tại còn chưa biết ai sẽ là thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành, cho nên rất có thể sẽ có một trận huyết chiến xảy ra.

Thấy Mạc Thanh Tú im lặng có chút ủy khuất, thì Lâm Tri Thâm dường như biết rằng mình đã quá nặng lời, nên liền chậm rãi nói nhỏ:

- Thanh Tú sư muội, sư huynh đã nói với muội nhiều lần rồi. Muội biết Điền Ngạo Phong là do ai giết chết chứ? Chính là Diệp thành chủ. Bởi vì Điền Ngạo Phong vô cùng kiêu ngạo, nên đã chọc giận Diệp thành chủ, mới khiến cho Diệp thành chủ động sát cơ. Cho nên huynh hi vọng muội có thể hiểu được lời huynh nói.

Ngoài dự liệu của Lâm Tri Thâm chính là lần này Mạc Thanh Tú lại không hề cãi lại y, mà cúi đầu ừ một tiếng:

- Muội biết rồi, sư huynh.

Còn lúc này thì Lưu Âu Lam lại sửng sốt một chút, sau đó lập tức khiếp sợ hỏi lại:

- Anh chính là Diệp Mặc?

Nói xong thì Lưu Âu Lam cảm giác được khí thể của mình có chút yếu đi, cho nên lại lập tức lớn tiếng quát:

- Cho dù anh là Diệp Mặc, thì thế nào chứ? Hiện tại ta là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, vậy mà anh chẳng những không ủng hộ Mặc Nguyệt Chi Thành chúng ta, còn giết thủ hạ quản sự…

Lời của y còn chưa nói hết, thì đã nhìn thấy một tia sét hạ xuống. Cái Nguyên Thần của tên quản sự kia liền biến thành cát bụi dưới tia sét này.

Lúc này thì Diệp Mặc mới lạnh nhạt nói:

- Đây mới gọi là giết, vừa rồi còn chưa phải.

Nếu như không phải là nể mặt Ngân Nguyệt Đan Vương và Nghiễn Điền Đan Vương, thì ngay cả Lưu Âu Lam hắn cũng giết luôn rồi. Hiện tại hắn còn chưa rõ ràng Lưu Âu Lam và Ngân Nguyệt Đan Vương có quan hệ ra sao, cho nên mới có thể chịu nhịn xuống tới giờ.

- Mày, mày…

Sắc mặt của Lưu Âu Lam xanh mét, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu rồi. Diệp Mặc quả thực là khinh người quá đáng. Mình hiện tại là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng Diệp Mặc vẫn lớn lối như vậy trước mặt mình.

- Diệp Mặc…

- Ông xã…

- Anh…

- Ha ha, Diệp lão đệ - Diệp thành chủ…

- Sư phụ…

Liên tiếp mấy tiếng gọi hỗn loạn vang lên, theo đó là mấy đạo độn quang bay tới. Diệp Mặc nhìn thấy mấy đạo độn quang này, thì trong lòng tràn ngập ấm áp và vui mừng. Một loại cảm giác ấm áp và hạnh phúc đã lâu rồi chưa có tràn ngập trong lòng hắn. Đây mới là nhà của mình. Bất kể là ai dám ở nhà của hắn mà quậy phá, thì hắn tuyệt đối sẽ không để yên. Nơi này là do hắn cực khổ tạo dựng nên, để cho người thân của hắn có chỗ tu luyện, cho nên bất cứ ai vọng tưởng chiếm cứ nơi này của hắn thì hắn đều không bỏ qua.

Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn, Diệp Lăng, Đường Bắc Vi, Tống Ánh Trúc, Kỷ Bẩm, vợ chồng Lâm Dị Bán, Hứa Xương Cát, Thạch Thiết, Diệp Vô Tài, Cận Chỉ Hằng, tất cả đều đã tới. Càng làm cho hắn vui

mừng chính là hắn nhìn thấy cả Hứa Bình cũng có mặt. Hiển nhiên là Hứa Bình đã nghe được danh tiếng của Diệp Mặc hắn, cho nên cố ý chạy tới Mặc Nguyệt Chi Thành này.

Tất cả mọi người đều không có chuyện gì, nên trong lòng Diệp Mặc cũng yên tâm hơn. Lúc trước ở Vô Tâm Hải thì hắn cũng chỉ nhìn thấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thoát ra khỏi biển động mà thôi, cho nên vẫn rất lo lắng. Hiện tại mọi người đều đã ở đây, thì hắn hoàn toàn yên lòng.

Diệp Mặc đoàn tụ cùng mọi người, sớm đã đem chuyện Lưu Âu Lam ném sang một bên rồi. Còn Hư Nguyệt Hoa thì gặp lại được rất nhiều người quen, cho nên càng vui mừng vô hạn.

Mấy người Tô Tĩnh Văn và Lạc Tố Tố nhìn thấy Diệp Mặc không có chuyện gì, thì ánh mắt thiếu chút nữa đã có thể hòa tan Diệp Mặc rồi. Nếu như nơi này không phải là ngoài cửa thành, thì chắc là hắn đã thực sự bị hòa tan rồi.

Một hồi lâu sau mọi người mới dần dần từ trong vui mừng và kích động bình tĩnh trở lại. Diệp Mặc và mấy người Lạc Tố Tố căn bản là không cần phải nói lời nào, chỉ cần một ánh mặt, một nụ cười cũng đã có thể thay thế cho ngàn vạn lời hoa mỹ rồi.

Thấy Diệp Mặc và Hứa Bình còn đang nói chuyện, thì Lưu Âu Lam nhịn không được nữa, lớn tiếng nói:

- Kỷ Bẩm tiền bối, Diệp Mặc vừa đến Mặc Nguyệt Chi Thành đã giết chết quản sự của Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, chẳng lẽ là hắn muốn lập uy sao? Lưu Âu Lam ta dẫu sao cũng là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành…

Bởi vì Lưu Âu Lam lên tiếng, cho nên những tiếng nghị luận xung quanh đã nhỏ lại. Tất cả mọi người đều muốn nghe xem ý kiến của Kỷ Bẩm là thế nào, hoặc là nói lão có thừa nhận Diệp Mặc mới là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành hay không.

Kỷ Bẩm thản nhiên nói:

- Mặc Nguyệt Chi Thành là do một tay Diệp Mặc lão đệ taọ dựng lên, linh mạch và trận pháp được bố trí cũng đều là do Diệp Mặc bố trí. Nếu như chính miệng Diệp Mặc lão đệ không nói đem Mặc Nguyệt Chi Thành cho người khác, thì Mặc Nguyệt Chi Thành vĩnh viễn vẫn sẽ là của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1415

Ta Giết Đấy, Mày Có Thể Làm Gì?

Ha ha…

Một tràng cười lớn truyền đến. Tiếng cười kia còn chưa tới cửa thành thì đã có một đạo độn quang mầu vàng hạ xuống rồi.

Ánh sáng tan đi, một gã đàn ông râu dài mặt đen đã xuất hiện ở cửa thành. Tên dâu rài mặt đen này vừa xuất hiện, thì từ trong thành đã bay tới thêm mười hai đạo độn quang nữa. Mười hai đạo độn quang này đều vô cùng nhanh chóng không chút chậm trễ nào phóng tới.

Diệp Mặc thấy vô cùng rõ ràng, hơn nữa cái tên mặt đen râu dài và mười hai tên kia đều là tu sĩ Hóa Chân. Hóa Chân tầng bảy có hai người, Hóa Chân trung kỳ có ba người, Hóa Chân sơ kỳ tám người. Không hề thấy ai có tu vi Hóa Chân viên mãn, thậm chí ngay cả Hóa Chân tầng tám cũng không có. Trong lòng Diệp Mặc thầm lắc đầu, nghĩ rằng bản thân mình đã quá mức cẩn thận rồi.

Từ khi lạc vào 'Vết nứt hư không' tới nay, thì tu sĩ Hóa Chân kém cỏi nhất mà hắn gặp cũng là cỡ Lâm Kỳ Thủy và Cung Tuyệt. Nhưng đúng là thực tế thế thiên hạ này lấy đâu ra nhiều tu sĩ Hóa Chân viên mãn như vậy chứ? Ngay cả tu sĩ Hóa Chân tầng bảy cũng đã là 'lông Phượng sừng lân' rồi. Đừng nói là Cung Tuyệt, cho dù là Lâm Kỳ Thủy đứng ở đây thì cũng sẽ không có người nào dám chọc vào.

Sở dĩ lúc này xuất hiện hơn mười tên tu sĩ Hóa Chân cũng không phải là vì Nam An Châu có nhiều tu sĩ Hóa Chân, mà là đại bộ phận tu sĩ Hóa Chân ở đây đều là người của Đan Thành. Đan Thành là một tông môn mười sao,

cho nên hai ba mươi tên tu sĩ Hóa Chân đều luôn có sẵn, cũng có thể là nhiều hơn.

Thế nhưng ngay cả tu sĩ Hóa Chân tầng tám cũng không có, thì trong mắt Diệp Mặc thực sự chẳng khác nào con kiến hôi cả. Hiện tại chỉ cần không xuất hiện loại tu sĩ cường hãn như Đồ Tử Chân thì Diệp Mặc hắn căn bản là không sợ chút nào. Cho dù là Đồ Tử Chân có tới, thì hắn cũng không hề sợ hãi.

Tên tu sĩ mặt đen râu dài vừa tới thì đầu tiên là cười ha hả, sau đó nói:

- Kỷ chưởng môn nói thế là sai rồi, tuy rằng Mặc Nguyệt Chi Thành và Vạn Trận Môn đều là tông môn khó ai có thể sánh kịp, nhưng không có quy củ xuất nhập thành thì sao có thể ổn định được. Diệp Đan Vương không ở Mặc Nguyệt Chi Thành, Mặc Nguyệt Chi Thành cũng phải có người quản chứ Một câu nói, thì đã đem vị trí của Kỷ Bẩm tách ra khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành rồi. Ý tứ của câu nói kia chính là nói Kỷ Bẩm là người ngoài, không cần thiết phải xen vào chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ mặt đen này co tu vi Hóa Chân tầng bảy, thì căn bản là không cần hỏi cũng biết y là Vũ Minh Lục Đao rồi.

Diệp Lăng cũng khó chịu nói:

- Vũ Minh trưởng lão, Kỷ tiền bối là do anh trai tôi mời tới, vì sao lại không thể bàn chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành? Lại nói tiếp, anh trai tôi đã trở về, thì Lưu Âu Lam dựa vào cái gì mà tự xưng là thành chủ?

- Hóa ra là Diệp thành chủ đã trở về, Vũ Minh vừa rồi không để ý mong Diệp thành chủ lượng thứ.

Vũ Minh Lục Đao làm ra vẻ đến giờ mới nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức ôm quyền áy náy nói. Vũ Minh Lục Đao nghĩ rằng, cho dù là Diệp Mặc nghĩ rằng y cố ý như vậy, thì cũng nhất định là phải lấy lễ của vãn bối mà đáp lại.

Xác thực cũng đúng là y cố ý làm như vậy, vì Diệp Mặc vừa đến, đã cố

gắng ra oai phủ đầu rồi, cho nên Vũ Minh Lục Đao y với thân phận là đệ nhất trưởng lão của Mặc Nguyệt Chi Thành thì trong lòng chắc chắn là phải khó chịu rồi.

Diệp Mặc căn bản là không coi tên Vũ Minh Lục Đao này vào đâu, lạnh lùng nhìn y rồi nói:

- Mày là ai? Sao lại ở Mặc Nguyệt Chi Thành của tao mà khoa tay múa chân.

- Diệp Mặc lớn mật, cho dù mày có là một Đan Vương, thì dựa vào cái gì mà dám dùng giọng điệu đó nói với Vũ Minh huynh?

Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng một đứng phía sau Vũ Minh Lục Đao lập tức khó chịu lớn tiếng quát lên.

- Đúng thế thưa sư phụ, vừa rồi Vu quản sự cũng bị Diệp Mặc giết chết.

Lưu Âu Lam vội vã nói thêm một câu.

Vũ Minh Lục Đao quát lên với Lưu Âu Lam:

- Diệp Mặc là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, lại là một Đan Vương, còn Vu quản sự lại bất kính với Diệp thành chủ, nên y bị giết là đáng đời. Không được phép nói loại lời này.

Diệp Mặc giống như là không nghe thấy lời Vũ Minh Lục Đao nói, mà lại lạnh lùng nhìn tên tu sĩ Hóa Chân tầng một can đảm kia hỏi:

- Mà mày là ai thế, nhìn dáng vẻ của mày, hình như không phải là người của Mặc Nguyệt Chi Thành tao? Dựa vào cái gì mà cũng tới Mặc Nguyệt Chi Thành của tao khoa tay múa chân?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng một kia hừ lạnh một tiếng:

- Mày nói đúng rồi, lão phu xác thực không phải là người của Mặc Nguyệt Chi Thành, lão phu đến từ Đan Thành. Được mời đến Mặc Nguyệt

Chi Thành là để tham gia đại hội liên hợp. Vũ Minh huynh tính tình ôn hòa, không cùng cái loại hậu bối như mày tính toán. Nhưng lão phu thì lại ghét ác như thù, không quen nhìn đám hậu bối như mày kiêu ngạo.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Tao còn kiêu ngạo hơn so với tưởng tượng của mày nhiều lắm.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng một kia cười ha hả:

- Rất tốt, lão phu ngày hôm nay sẽ xem mày kiêu ngạo như thế nào. Quách Vũ Phẩm tao sống đã mấy trăm cả ngàn năm, thật sư còn chưa gặp qua tên hậu bối nào kiêu ngạo như mày. Hôm nay mày hãy cho Quách Vũ Phẩm tao mở rộng tầm mắt một chút đi, đừng để đến cuối cùng lại làm một con rùa…

- Anh trai, tên này rất hung ác, nếu lần trước không phải là có Kỷ Bẩm tiền bối ra mặt, thì chị Từ Đồng đã bị y giết rồi.

Diệp Lăng tức giận nói với Diệp Mặc. Từ Đồng thì đương nhiên là Diệp Mặc biết, chính là vợ của Lâm Dị Bán. Một tên tu sĩ từ Đan Thành tới, lại dám giết người của Mặc Nguyệt Chi Thành, thì độ kiêu ngạo có thể thấy rõ rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên bước tới trước một bước, 'Chân nguyên thủ' đã đưa ra ngoài.

- Tu sĩ Hóa Chân…

- Tiền bối Hóa Chân…

Thấy 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc, thì hầu như tất cả mọi người đều trở nên ngây ngốc. Vừa rồi khi Diệp Mặc ra tay trước cửa thành thì mọi người đã biết là Diệp Mặc không đơn giản, rất có thể là tu vi Kiếp Biến. Nhưng không ai ngờ rằng, Diệp Mặc lại là một tu sĩ Hóa Chân.

Sắc mặt của Lưu Âu Lam trắng bệch, vì y vẫn cho rằng Diệp Mặc dù sao đi nữa cũng chỉ có thể là tu sĩ Kiếp Biến tầng một mà thôi, cho dù là sư phụ không đến, thì hắn cũng không thể giết được mình, bởi vì bên cạnh mình có tới mấy tu sĩ Kiếp Biến lận. Nhưng hiện tại thì xem ra là nếu Diệp Mặc muốn giết y thì y đã sớm chết rồi.

- Thật can đảm, cho dù là Hóa Chân thì thế nào, cho rằng thiên hạ chỉ có mình mày là tu sĩ Hóa Chân thôi sao? Có phải là vừa học được cách sử dụng 'Chân nguyên thủ' thì đã dám kiêu ngạo…

Sau khi biết Diệp Mặc đã là tu vi Hóa Chân, thì tên Quách Vũ Phẩm xác thực là đã sửng sốt một chút khi thấy 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc, nhưng sau đó lại lập tức giận dữ. Bản thân cũng là một tu sĩ Hóa Chân, không ngờ hắn lại dám dùng 'Chân nguyên thủ' để đối phó với mình, quả thực là không coi ai ra gì cả, quá mức kiêu ngạo, quá mức cuồng ngạo rồi. 'Chân nguyên thủ' có thể đối phó được với một tu sĩ Hóa Chân khác sao?

Nhưng lời của y còn chưa nói hết, thì sắc mặt đã hiện lên vẻ kinh hãi. Vì y đã phát hiện ra là cơ thể mình giống như là đã bị hãm sâu vào trong vũng bùn rồi, trong nháy mắt này thì Quách Vũ Phẩm liền la hoảng:

- 'Vực', không ngờ lại là 'Vực' đại thành. Vũ Minh huynh giúp tôi…

Khi 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc hiện ra, thì không những là Quách Vũ Phẩm khiếp sợ, mà tất cả những người khác đều khiếp sợ tại chỗ vì không thể ngờ rằng Diệp Mặc đã là tu sĩ Hóa Chân rồi. Chỉ có mấy người Kỷ Bẩm là ngoại lệ mà thôi.

Nhưng không cần Quách Vũ Phẩm cầu cứu, thì mấy tên tu sĩ Hóa Chân bên cạnh y đều đã động thủ. Chỉ là mấy tên tu sĩ Hóa Chân kia sau một khắc đều kinh hãi không khác gì Quách Vũ Phẩm cả, vì tất cả bọn họ đều không thể nhúc nhích, hoặc là việc cử động trở nên vô cùng khó khăn. Tuy rằng bọn họ không kêu lên sợ hãi giống như Quách Vũ Phẩm, nhưng tất cả đều hiểu rằng, thứ trói buộc họ chính là 'Vực' đại thành của tu sĩ Hóa Chân.

Sắc mặt Vũ Minh Lục Đao và một tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy khác đều đại biến, muốn giãy thoát khỏi 'Vực' của Diệp Mặc, nhưng chỉ một khắc sau thì cả hai đã cảm giác được toàn thân buông lỏng. 'Vực' đã tự động biến mất rồi.

Còn Quách Vũ Phẩm thì lúc này đã bị 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc nắm lấy trên không trung, không ngừng giãy dụa, giống như là một con ếch bị túm lấy lưng, bốn chân cố gắng đẩy mạnh ra, thoạt nhìn thì hết sức buồn cười.

Nhưng không có một ai có thể cười nổi, vì chuyện này tuyệt đối không buồn cười tý nào. Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng một, bị người khác dễ dàng dùng 'Chân nguyên thủ' bắt được. Hơn nữa còn là bắt được giữa vòng vây của mười hai tu sĩ Hóa Chân khác, vậy thì bất luận thế nào đi nữa cũng không thể cười nổi.

Quách Vũ Phẩm bị Diệp Mặc bắt được, mà vẫn còn có thể giãy dụa, thì chính là do Diệp Mặc cố ý đấy. Bằng không thì Quách Vũ Phẩm đã sớm không thể nhúc nhích được nữa rồi. Giờ khắc này, hầu như tất cả các tu sĩ Hóa Chân khác đều phải hít vào một hơi lạnh, trong ngoài cửa thành đều trở thành một mảng yên tĩnh, tịch mịch.

Diệp Mặc nhìn tên Quách Vũ Phẩm đang không ngừng giãy dụa kia lạnh lùng nói:

- Mày sống hơn mấy trăm cả ngàn năm rồi, hiện tại đã nhìn thấy thế nào là khoa trương chưa?

Sắc mặt Quách Vũ Phẩm sưng lên như gan lợn, không chút ngượng ngùng nào luôn miệng nói:

- Thấy rồi, thấy rồi… Xin tiền bối buông tha cho vãn bối một lần. Vãn bối không dám can thiệp vào chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành nữa…

Diệp Mặc lại lạnh giọng:

- Mày sai rồi, mày nhìn thấy vẫn chưa phải là sự kiêu ngạo nhất đâu, kiêu ngạo nhất là thế nào thì hiện giờ tao sẽ cho mày thấy.

Diệp Mặc nói xong, thì liền ép chặt 'Chân nguyên thủ' của mình. Máu văng tứ tung. Cho dù Quách Vũ Phẩm đã là tu vi Hóa Chân tầng một, thì dưới công lực luyện thể Thần Cảnh của Diệp Mặc, cũng đều phải nát vụn.

Nguyên Thần của Quách Vũ Phẩm bay ra. Cái Nguyên Thần đang vô cùng kinh hoàng kia nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc nói:

- Mày dám giết tao, mày dám…

Ầm…

Một tia sét giáng xuông. Nguyên Thần của Quách Vũ Phẩm còn đang kêu gào liền biến thành tro bụi.

Một tu sĩ Hóa Chân tầng một, chỉ trong chớp mắt đã thần hồn câu diệt. Những tu sĩ xung quanh đều trở nên câm nín, không ai dám nói một lời nào.

Sắc mặt Vũ Minh Lục Đao có chút tái nhợt, y không ngờ tên Diệp Mặc vừa trở về này lại khủng bố như vậy, nghịch thiên như vậy. Cái 'Vực' cường hãn vừa rồi, lại còn cái bản lĩnh dùng 'Chân nguyên thủ' trực tiếp bóp chết một tu sĩ Hóa Chân tầng một nữa. Đừng nói là một mình y, mà cho dù là mười hai tên tu sĩ Hóa Chân ở đây toàn bộ cộng lại, cũng không nhất định là đối thủ của Diệp Mặc. Huống chi bên phía Diệp Mặc cũng có hai tu sĩ Hóa Chân.

- Diệp Mặc, anh, anh dám giết trưởng lão Hóa Chân của Đan Thành, anh…

Lúc này thì một tên tu sĩ Hóa Chân tầng năm kinh hoàng chỉ vào Diệp Mặc mà nói. Hiển nhiên là y không dám lớn tiếng với Diệp Mặc, cũng không dám nói lời khó nghe, vì y sợ cái 'Chân nguyên thủ' thứ hai của Diệp Mặc sẽ hướng tới mình.

Đường đường là một tu sĩ Hóa Chân, lại sợ 'Chân nguyên thủ' của đối phương. Tin tức này mà truyền ra ngoài thì quả thực là rất buồn cười, nhưng mà lúc này thì y thực sự rất sợ.

Đã có một người ra mặt, thì tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy còn lại cũng đứng ra nói:

- Diệp thành chủ, tu vi của anh thông thiên, xác thực là không người nào có thể địch lại, nhưng Đan Thành trưởng lão đến Mặc Nguyệt Chi Thành là để tham gia đại hội liên hợp. Vậy mà anh lại không phân biệt phải trái, liền giết chết trưởng lão Đan Thành của chúng tôi, như vậy chẳng phải là muốn gây thù oán giữ Mặc Nguyệt Chi Thành và Đan Thành hay sao? Xin mời Diệp thành chủ cho Đan Thành chúng tôi một câu trả lời.

Diệp Mặc giết một tên tu sĩ Hóa Chân trưởng lão của Đan Thành, vậy mà hai tên trưởng lão khác của Đan Thành không dám trực tiếp hỏi tội, chỉ gián tiếp hướng Diệp Mặc đòi công đạo. Thậm chí việc Diệp Mặc thu lấy nhẫn trữ vật của Quách Vũ Phẩm cũng không có ai dám nói gì. Nhưng người xung quanh đều thấy rất rõ ràng, hiển nhiên là tu sĩ Hóa Chân trưởng lão Đan Thành cũng đã sợ Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc thu lấy nhẫn trữ vật của Quách Vũ Phẩm xong, lạnh lùng nhìn tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy kia rồi nói:

- Tao giết trưởng lão của Đan Thành đấy, mày có thể làm gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1416

Tao Biết Nói Lý Lẽ Hơn Mày

Hai tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đang chất vấn Diệp Mặc nhất thời nghẹn lời. Nếu như Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ bình thường, thì bọn họ đã sớm lên cho hắn một tát giống như Quách Vũ Phẩm rồi, nhưng mà Diệp Mặc căn bản lại là một tên cường hãn đến mức thái quá.

Đúng vậy mà, hắn giết đấy, thì Đan Thành có thể làm sao?

- Diệp thành chủ, cậu không nói đạo lý sao? Lại nói, chúng tôi tới Mặc Nguyệt Chi Thành này làm khách, lẽ nào đây là đạo đãi khách của Mặc Nguyệt Chi Thành sao? Nếu không nói tới những thứ này, thì Đan Thành của chúng tôi dẫu sao cũng là một môn phái mười sao, sao cậu có thể đối đãi với chúng tôi như vậy?

Sắc mặt tên tu sĩ Hóa Chân tầng năm thực rất khó coi. Diệp Mặc trả lời một cách vô cùng cường thế như vậy, khiến khuôn mặt của y không có chỗ nào thả lỏng ra được.

Diệp Mặc lạnh lùng:

- Khách sao? Mày khi nào đã thấy khách lại đi xen vào chuyện của chủ nhà chưa? Đan Thành, hắc hắc, thực sự mà nói thì tao còn không để Đan Thành vào mắt. Nơi cường hãn hơn gấp cả vạn lần tao cũng đã được thấy qua, thì Đan Thành cũng chẳng có gì là đặc biệt cả.

Không ai cho rằng lời Diệp Mặc nói là sự thực. So với Đan Thành mạnh hơn gấp vạn lần, vậy thì trừ phi là Tiên Giới, bằng không thì tuyệt đối không có khả năng.

Vài tên tu sĩ của Đan Thành sắc mặt lập tức tỏ ra khó chịu, tuy nhiên tất cả đều không dám phản bác lại lời của Diệp Mặc. Sự cường thế của Diệp Mặc họ đã được tận mắt chứng kiến. Vừa rồi Quách Vũ Phẩm chỉ hơi khoa trương một chút, thì đã biến thành cát bụi rồi. Tu sĩ tu luyện tới Hóa Chân không có người nào không quý như lông phượng, nhưng sự cường hãn của Diệp Mặc đã vượt qua khỏi phạm vi lý giải của họ rồi.

Cho dù là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn, sắp sửa phi thăng, thì cũng không thể nào dùng 'Chân nguyên thủ' mà bóp chết một tu sĩ Hóa Chân tầng một cả, trừ phi là người này có lý giải về 'Vực' rất sâu sắc. Tất cả các tu sĩ Đan Thành đều hiểu rằng, Diệp Mặc sở dĩ có thể bóp chết Quách Vũ Phẩm, không phải là vì tu vi của Diệp Mặc đã là Hóa Chân viên mãn, mà là vì Diệp Mặc đã đạt được 'Vực' đại thành rồi. Nói cách khác, thì nếu như ở đây có tu sĩ Hóa Chân tầng chín, thậm chí là tu sĩ Hóa Chân viên mãn, thì Diệp Mặc cũng không nhất định phải hạ mình.

Biết thì biết thế, nhưng đi đến Mặc Nguyệt Chi Thành thương thảo việc liên hợp đều chỉ là một vài tu sĩ Hóa Chân tầng bảy trở xuống, cho nên đừng nói là tu sĩ Hóa Chân viên mãn, ngay cả Hóa Chân tầng tám cũng không có lấy một người. Chỉ với thực lực như vậy, thì có thể làm gì được Diệp Mặc chứ?

Lúc này thì trong số các tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, có một tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba đã lặng lẽ phát ra một tin tức. Nhưng thần thức của Diệp Mặc rất mạnh mẽ, hơn nữa ở đây còn có trận pháp của hắn, cho nên tin tức này vừa được phát ra thì hắn đã biết rồi, nhưng căn bản là hắn chỉ cười lạnh một tiếng, chứ không hề ngăn cản.

Vũ Minh Lục Đao biết là mình phải ra mặt, bằng không một khi tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đánh nhau với Diệp Mặc, thì không thể nào dự đoán trước được thiệt hại của tai họa này. Ngay cả một cái tượng đất thì cũng có một phần kiêu ngạo, chứ đừng nói là trưởng lão vốn cao cao tại thượng của một môn phái mười sao như Đan Thành. Phải chịu nhục nhã lớn như vậy trước mặt Diệp Mặc, thì bọn họ sao có thể nuốt xuống được?

Vũ Minh Lục Đao liền ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ, từ lúc bắt đầu đến hiện tại, tôi chưa từng phủ nhận địa vị thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành của cậu. Lưu Âu Lam sở dĩ có thể làm thành chủ, là vì y có được kinh nghiệm nhất định trong việc quản lý thành thị. Hơn nữa y cũng đã được sự đồng ý của Ngân Nguyệt Đan Vương và vài vị trưởng lão. Nếu như Diệp Đan Vương không tin, thì có thể hỏi lại vợ của cậu là Ninh thành chủ.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, thì Ninh Khinh Tuyết đã nói:

- Lưu Âu Lam lúc trước làm phó thành chủ xác thực là được tiền bối Ngân Nguyệt Đan Vương đồng ý. Nhưng sau khi Ma Ngục cấm địa phát sinh chuyện, thì Mặc Nguyệt Chi Thành cũng cần phải bàn bạc biện pháp ra ngoài hỗ trợ. Tiền bối Ngân Nguyệt Đan Vương biết rằng em không thích ra khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, còn Mặc Nguyệt Chi Thành lại là một thành thị có ảnh hưởng rất lớn, cho nên trong buổi họp hội nghị các trưởng lão, thì đã thông qua việc đề bạt Lưu Âu Lam lên làm phó thành chủ.

Đường Bắc Vi lập tức nói thêm:

- Chị Khinh Tuyết đã có lòng tốt chấp nhận, nhưng cái tên Lưu Âu Lam kia được một tấc lại muốn tiến thêm một thước. Đầu tiên là hủy bỏ chế độ bình đẳng của Mặc Nguyệt Chi Thành chúng ta, nói rằng điều này ảnh hưởng tới sự phát triển của Mặc Nguyệt Chi Thành. Sau đó lại bắt đầu thu phí vào thành. Về sau còn tự xóa bỏ đi chữ 'Phó' của mình, tự phong cho mình là thành chủ. Nếu như tiền bối Ngân Nguyệt Đan Vương còn đang ở Mặc Nguyệt Chi Thành, thì nhất định là sẽ không đồng ý. Nhưng hiện tiền bối Ngân Nguyệt Đan Vương không có ở đây, cho nên chỉ có thể để mặc y mà thôi.

Vũ Minh Lục Đao nghe Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi nói xong, thì sắc mặt lập tức có chút khó coi, nhưng y vẫn nói:

- Tôi là người được Ngân Nguyệt Đan Vương mời tới Mặc Nguyệt Chi

Thành làm trưởng lão, còn Lưu Âu Lam là đệ tử của tôi, có lẽ y còn có nhiều chỗ làm chưa được tốt, nhưng tuyệt đối cũng là vì sự phát triển của Mặc Nguyệt Chi Thành. Để thể hiện sự tôn trọng đối với Diệp thành chủ, thì Lưu Âu Lam vẫn biết thu liễm, chí ít thì chuyện của Mặc Nguyệt Hồ thì y chưa bao giờ nhúng tay vào.

Diệp Mặc liền cười nhạt:

- Mặc Nguyệt Hồ là chỗ ở của thân nhân tao, nếu có người dám nhúng tay vào, thì hiện tại tao đã giết hết rồi, mày cho rằng còn có thể đứng ở trước mặt tao mà nói chuyện như bây giờ sao?

Sắc mắt của Vũ Minh Lục Đao càng khó coi hơn, giọng điệu cũng có chút nặng nề:

- Tôi và Ngân Nguyệt Đan Vương là bạn tốt, cho nên mới đồng ý tới Mặc Nguyệt Chi Thành làm trưởng lão, hơn nữa lần này Lưu Âu Lam phát động việc liên hợp Mặc Nguyệt Chi Thành với Đan Thành, cũng có ý muốn làm giảm đi khoảng cách giữa Mặc Nguyệt Chi Thành và Đan Thành. Nếu như Diệp thành chủ thấy không thích hợp, thì Vũ Minh Lục Đao tôi xin lập tức rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, chức trưởng lão này cũng xin được trả lại.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Mặc Nguyệt Chi Thành là Mặc Nguyệt Chi Thành, Đan Thành là Đan Thành, không hề có chút liên quan nào đến Mặc Nguyệt Chi Thành cả. Về chuyện liên hợp, thì từ giờ sẽ hủy bỏ, nếu có người nào còn nhắc tới việc này, thì lập tức cút khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành cho tao. Mặc Nguyệt Chi Thành không cần cái loại rác rưởi chân ngoài dài hơn chân trong như vậy.

Sự tức giận trong lòng Vũ Minh Lục Đao đã sắp phát tác, y nhìn qua vài tên tu sĩ Hóa Chân bên cạnh cũng đang giống như mình, muốn liên thủ xông lên thì lại nghe Diệp Mặc nói tiếp:

- Vũ Minh trưởng lão nếu như muốn rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, vậy thì xin mời.

Nói xong thì hắn càng không chút lưu tình nói tiếp:

- Vũ Minh Lục Đao, nếu như không phải là nể mặt Ngân Nguyệt Đan Vương, thì tao không nói chuyện một cách dễ dàng như vậy đâu.

Diệp Mặc xác thực là phải nể mặt của Ngân Nguyệt Đan Vương, đương nhiên là một phần cũng vì Vũ Minh Lục Đao còn chưa làm ra chuyện gì quá đáng, bằng không thì hắn không thể nào đơn giản mà buôn tha Vũ Minh Lục Đao được.

Vốn Vũ Minh Lục Đao đang muốn phát tác ra, thì sau khi nghe xong Diệp Mặc nói, lại nén sự tức giận xuống. Diệp Mặc nói không sai, lấy bản lĩnh có thể dễ dàng bóp chết một tu sĩ Hóa Chân tầng một của hắn, còn có cái 'Vực' đáng sợ kia nữa, thì cho dù bên mình có nhiều người hơn, nhưng chỉ sợ rằng tất cả cũng đều không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Huống chi, bản thân y không hề nguyện ý đối nghịch với Diệp Mặc. Nếu như không phải là đệ tử Lưu Âu Lam của y nhất định muốn làm thành chủ, thì y cũng sẽ không hề đề nghị gì với Ngân Nguyệt Đan Vương cả.

- Nếu Diệp thành chủ đã không chào đón Vũ mỗ, thì Vũ mỗ xin cáo từ.

Nói xong thì Vũ Minh Lục Đao liền quay sang nói với Lưu Âu Lam:

- Chúng ta đi thôi.

Lưu Âu Lam ‘A’ lên một tiếng, có chút khó tin mà nhìn sư phụ của mình. Tuy rằng y tới Mặc Nguyệt Chi Thành chỉ trong thời gian hai năm, nhưng y cũng đã hao tổn rất nhiều tinh lực cho sự nghiệp của Mặc Nguyệt Chi Thành rồi, hiện tại có thể nói là mỗi ngày đều thu về cả đấu vàng, phát tài thu không hết, bây giờ lại bỏ đi sao?

Mấy tên tu sĩ của Đan Thành nghe thấy lời Vũ Minh Lục Đao nói thì trong mắt liền hiện lên vẻ thất vọng. Nếu như Vũ Minh Lục Đao ra mặt, thì

bọn họ nhất định sẽ không đứng nhìn. Nhưng hiện tại Vũ Minh Lục Đao cũng đã nói rời đi rồi, thì tu sĩ Đan Thành bọn họ có tiếp tục ở lại đây cũng không còn bất kỳ ý nghĩa nào cả.

Trên mặt vài tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành hiện ra biểu tình không cam lòng. Diệp Mặc đã giết một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, nhưng bọn họ thì ngay cả một cái rắm cũng không dám đánh, lúc nói chuyện với hắn lại còn phải khép nép giống như một cô vợ bé nữa, vì tất cả đều sợ nếu tiếp tục đắc tội với Diệp Mặc, thì sẽ lại phải đối mặt với 'Chân nguyên thủ' của hắn. Đan Thành vẫn luôn cao cao tại thượng, đã lúc nào phải sống mà cúi đầu như bây giờ chứ?

Đây không phải là đánh vào mặt một người, mà là đánh vào mặt của toàn bộ tu sĩ Hóa Chân, thậm chí ngay cả Đan Thành cũng không có cách nào tự cho mình là thành thị mười sao nữa rồi. Hơn mười tu sĩ Hóa Chân bị một tên Đan Vương trẻ tuổi bức tới mức nói cũng không dám nói một câu, thì còn gì gọi là mặt mũi nữa?

Lưu Âu Lam tuy rằng vạn lần không cam lòng, nhưng sư phụ đã nói đi, thì y cũng không thể tiếp tục lưu lại nữa.

Tu sĩ xung quanh đứng xem náo nhiệt nhất thời xôn xao hẳn lên, bởi vì chính sách mở cửa của Lưu Âu Lam khiến cho bất cứ tu sĩ nào cũng có thể tiến vào Mặc Nguyệt Chi Thành, dù cho có là dạng ngưu quỷ xà thần nào đi nữa. Những tu sĩ đều là hạng người liều mạng, bọn họ ước gì được xem một trận chiến đấu náo nhiệt của tu sĩ Hóa Chân, nhưng hiện tại thì mười mấy tu sĩ Hóa Chân của một phe lại rút lui, còn phe kia chỉ có hai tu sĩ Hóa Chân thì lại chiếm cứ thế thượng phong. Vậy thì những tu sĩ đứng xem náo nhiệt này không náo động lên mới là lạ.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba đã phát đi đạo tin tức kia có chút lo lắng nhìn về phía xa. Nhưng rất nhanh trên mặt của y đã lộ ra sự kinh hỉ.

Lập tức có một cỗ khí thế cường đại đang tiến tới rất nhanh. Một số tu sĩ có tu vi thấp bị khí thế này áp bức đến mức hộc máu tại chỗ.

Cận Chỉ Hằng bên cạnh Diệp Mặc thì sắc mặt cũng tái nhợt lùi lại mấy bước. Nhưng 'Vực' của Diệp Mặc rất nhanh đã bao phủ lấy cô, để cho Cận Chỉ Hằng vừa thiếu chút nữa là hộc máu đã được nhẹ nhàng hơn.

Tu sĩ Hóa Chân viên mãn tới.

Không cần người nào nói, thì tất cả đều đã biết. Loại khí thế này chắc chắn là của tu sĩ Hóa Chân viên mãn, hơn nữa còn là tu sĩ Hóa Chân viên mãn cao cấp nữa.

Diệp Mặc giận dữ. Chỉ là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn mà cũng dám cuồng vọng như vậy. Tu sĩ Hóa Chân viên mãn thì Diệp Mặc hắn giết cũng đâu chỉ có một người.

- Kẻ nào dám giết Hóa Chân trưởng lão của Đan Thành ta? Lão phu muốn xem một chút là ai?

Theo giọng nói kia truyền tới, thì một gã mặc áo bào mầu xám đã xuất hiện. Khí thế và giọng nói của y khi vừa truyền đến, thì người vẫn còn đang ở bên ngoài trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng chỉ chốc lát, một thân ảnh màu xám đã hiện ra trước mặt mọi người rồi.

- Trưởng lão cung phụng…

Tên tu sĩ áo xám vừa hạ xuống, thì tất cả những tu sĩ của Đan Thành đều tiến lên trước thi lễ.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba sau khi thi lễ xong, thì liền nói ngay:

- Trưởng lão Đan Thành - Quách Vũ Phẩm của chúng ta là bị Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Chi Thành trực tiếp giết chết, không có bất kỳ lý do gì.

- Đúng thế.

Mấy tên tu sĩ Hóa Chân còn lại vội vàng phụ họa.

Vũ Minh Lục Đao thấy tên tu sĩ áo xám này, thì liền vội vã tiến lên nói

với vẻ xấu hổ:

- Thủy Dã trưởng lão, Vũ Minh thật sự rất xấu hổ. Vì tu vi thấp kém, nên không thể bảo vệ được Quách trưởng lão.

- Ngươi tránh qua một bên đi.

Tên tu sĩ áo xám gọi là Thủy Dã lập tức phất tay với Vũ Minh Lục Đao, còn Vũ Minh Lục Đao thì nhanh chóng kéo Lưu Âu Lam lui sang một bên.

- Bọn chuột nhắt, không có lý do gì mà dám giết trưởng lão của Đan Thành, thật sự là gan chó lớn quá mà.

Tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn gọi là Thủy Dã lạnh lùng nhìn Diệp Mặc quát lên:

- Ngày hôm nay tao để cho mày biết vì sao Đan Thành lại là một thành thị mười sao, vì sao là một tồn tại mà không ai dám chọc vào.

Không đợi cho Thủy Dã nói hết, thì Diệp Mặc đã thản nhiên nói:

- Mày nói sai rồi, tao ra tay là do có lý do đấy.

- Cho dù là có lý do, thì hôm nay lão phu cũng sẽ phải giết mày đền mạng cho trưởng lão Đan Thành. Lão phu muốn nói cho mày biết, là Thủy Dã tao giết người chưa bao giờ cần có lý do.

Tên Thủy Dã trưởng lão nói một cách khinh thường.

- Mày giết người không cần lý do, còn tao giết người thì cần có lý do. Bởi vì tao biết nói lý lẽ hơn mày.

Diệp Mặc nói xong thì căn bản cũng không thèm để ý tới lão, mà lại quay sang nói với những người ở xung quanh:

- Ai có thể nói ra lý do ta giết Quách Vũ Phẩm trưởng lão Đan Thành, thì ta sẽ cho người đó một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm.

- Tôi biết, Diệp thành chủ muốn cho Quách trưởng lão biết như thế nào mới thực sự gọi là kiêu ngạo.

Để có được một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm, thì luôn luôn có người không hề sợ chết.

Ai cũng hiểu, Diệp Mặc là đang cố ý làm như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1417

Lục Chân Kiếm

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Không sai, tao chính là vì lý do này đấy. Mày thấy chứ, tao rất biết nói lý, chỉ có đồ con lợn như mày mới không cần lý do mà vẫn ra tay giết người thôi.

Nói xong, thì Diệp Mặc liền ném cho tên tu sĩ vừa mới nói một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm giống như là vứt đi một thứ rác thải vậy. Tên tu sĩ không sợ chết kia thật không ngờ mình chỉ nói một câu thôi, thì đã có được một pháp bảo phi hành chân khí thượng phẩm rồi, cho nên lập tức vui mừng không ngớt.

Khi y thấy những người xung quanh đều dùng ánh mắt thèm muốn nóng bỏng nhìn mình, còn có một số tu sĩ trong mắt còn lộ ra sự hối hận, thì y thậm chí còn không dám suy nghĩ gì nữa, đã nhanh chóng lấy ra một 'Na di phù' rồi lập tức kích phát, đảo mắt thì đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

Những tu sĩ xung quanh thấy người này đã sử dụng 'Na di phù', thì liền lộ ra sự thất vọng.

Thủy Dã cung phụng nghe được lời Diệp Mặc nói, thì hai tay cũng vì tức giận mà run lên, luôn miệng nói:

- Tốt, tốt. Lý do thật tốt. Lão phu muốn xem xem, tay của mày có thực sự là nhiều đạo lý như cái miệng của mày hay không?

Nói xong thì Thủy Dã liền vung tay lên, một thanh phi kiếm chân khí thượng phẩm đã xuất hiện trên tay y:

- Mày có thể giết Quách Vũ Phẩm, chứng tỏ là cũng có chút bản lĩnh, cho nên đừng để tao phải thất vọng.

Sau khi đã lấy ra pháp bảo, thì biểu tình của Thủy Dã đã bình tĩnh trở lại, giống như là cái người vừa tức giận tới mức run lên vừa rồi không phải là y vậy.

Diệp Mặc cũng không ngờ một tu sĩ Hóa Chân viên mãn như Thủy Dã mà lại chỉ có một kiện chân khí thượng phẩm. Có lẽ y chỉ lấy ra chân khí thượng phẩm là vì vừa rồi không hề nhìn thấy việc mình ra tay với Quách Vũ Phẩm như thế nào, bằng không thì với tu vi của y, chí ít thì cũng phải có một cái chân khí cực phẩm mới đúng.

Dường như là cùng một lúc, thì những tên tu sĩ Hóa Chân khác của Đan Thành đều đã lấy ra pháp bảo của mình, sau đó bao vây lấy Diệp Mặc.

Thủy Dã nhíu mày rồi thản nhiên nói:

- Tịch trưởng lão, Hồng trưởng lão, Thủy Dã ta giết một con kiến hôi, mà cũng cần các ngươi phải hỗ trợ sao?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy kia biết sự lợi hại của Diệp Mặc, cho nên vội vàng nói:

- Thủy Dã cung phụng, chúng tôi đương nhiên biết một mình ngài có thể dễ dàng giết tên khốn này, chỉ là để phòng ngừa hắn chạy trốn…

- Không cần, các ngươi xuống đi.

Thủy Dã trưởng lão liền vung tay lên nói, hiển nhiên là y không muốn để cho người khác hỗ trợ. Bản thân là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn, muốn giết một tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba như Diệp Mặc mà còn cần người khác phải hỗ trợ thì đúng là chuyện lạ.

Nếu như y biết là vì ở đây Diệp Mặc hoàn toàn không có đối thủ, cho nên mới không tiếp tục ẩn nấp tu vi của mình nữa, thì có thể y sẽ giận tới

mức sôi lên mất.

Hai tên tu sĩ Đan Thành kia lui ra. Thủy Dã liền vung tay lên, phi kiếm của y liền nhất thời chấn động, không khí xung quanh trong nháy mắt dường như đã bị ngưng đọng lại.

Thấy hai tên tu sĩ của Đan Thành đã lui ra, thì Thủy Dã liền vung tay lên. Chiếc phi kiếm nhất thời liền rung động, không khí xung quanh trong nháy mắt này cũng dường như là bị ngưng đọng lại.

Diệp Mặc thấy động tác của Thủy Dã, thì liền cười lạnh. Tên Thủy Dã cũng chỉ có thể thi triển 'Vực' bình thường mà thôi, ngay cả Ung Lam Y cũng không dám nói là không cần người nào hỗ trợ cũng có thể giết được một con kiến hôi như mình. Nhưng thật ra 'Vực' của tên Thủy Dã này là thông qua việc sử dụng phi kiếm làm rung động không gian, quả thực là có chút mới lạ, nhưng cũng chỉ là có chút mà thôi.

Thấy 'Vực' của mình đã hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc, thì Thủy Dã liền cười nhạt một tiếng. Phi kiếm đã lập tức biến ảo một màn lưới kiếm quang, từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy Diệp Mặc.

Cảnh giới của Diệp Mặc tuy là không bằng Thủy Dã, nhưng ánh mắt và tu vi của hắn lại vượt xa đối phương. Hắn vừa nhìn thấy chiêu thức của Thủy Dã, thì đã biết y chính là muốn phân thây xẻ thịt của mình rồi.

Quả là một kẻ tàn nhẫn. Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, 'Tử Đao' liền không chút do dự nào mà đánh ra. Còn 'Vực' bao phủ hắn cũng lập tức vỡ vụn từng khúc. Diệp Mặc thậm chí còn chưa hề thi triển ra 'Vực' cua mình, thì đã phá hủy được toàn bộ 'Vực' của Thủy Dã rồi.

Thủy Dã vốn thấy Diệp Mặc bị 'Vực' của mình bao phủ, thì nghĩ rằng Diệp Mặc chết chắc rồi. Y không thể hiểu sao Đan Thành có nhiều tu sĩ Hóa Chân ở đây như vậy, mà lại để cho Diệp Mặc dễ dàng giết chết Quách Vũ Phẩm chứ? Thực sự là lũ thùng cơm mà. Thực sự là Diệp Mặc cũng không hề đoán sai, Thủy Dã xác thực là muốn phanh thây xẻ thịt của hắn, dùng

phương pháp tàn nhẫn nhất để giết Diệp Mặc hắn.

Nhưng khi y thấy 'Tử Đao' của Diệp Mặc không hề bị ảnh hưởng chút nào từ 'Vực' của mình mà lao tới, thì nhất thời kinh hãi. Đây là chuyện gì xảy ra? Lúc này thì y mới nghe thấy được thanh âm 'Vực' của mình bị vỡ vụn.

Thật cường hãn. Thủy Dã đã kịp phản ứng, màn lưới kiếm quang đang hướng về Diệp Mặc thì trong nháy mắt đã chuyển hướng về chắn trước mặt y. Y vừa định tiếp tục rót chân nguyên vào, sau đó sẽ xuất ra một pháp bảo lá chắn, thì bỗng nhiên đã cảm giác được toàn thân bị trì trệ, giống như là bị hãm trong vũng bùn vậy.

Giờ khắc này thì trong lòng Thủy Dã đã hoàn toàn hoảng hốt, vì y đương nhiên biết đây là gì. Chính là 'Vực', cũng là 'Vực' nhưng so với 'Vực' của y thì hoàn mỹ hơn rất nhiều.

'Vực' của tu sĩ nào có thể trói buộc được tu sĩ Hóa Chân bình thường một hơi thở thì đã là 'Vực' có chút thành tựu rồi, bởi vì chính một hơi thở đó đã có thể giết đối phương tới mấy lần rồi. Mà 'Vực' có thể trói buộc được đối phương trong mấy hơi thở, thì đã là 'Vực' đại thành rồi. Vì bị trói buộc trong mấy hơi thở, thì cho dù là kẻ ngốc cũng có thể giết ngươi vô số lần rồi.

Sở dĩ Thủy Dã hoảng hốt, là bởi vì y biết 'Vực' của Diệp Mặc tuyệt đối có thể trói buộc mình trong mấy hơi thở liền, vậy thì mấy lần hơi thở sau, Thủy Dã y đâu còn mạng nữa? Y đã sơ suất rồi, nếu như là y không khinh thường Diệp Mặc, thì y có lẽ đã lấy ra pháp bảo phòng ngự trước, sau đó mới công kích. Một khi có pháp bảo phòng ngự, cho dù là bị 'Vực' của đối phương trói buộc, thì pháp bảo phòng ngự của y cũng có thể chống đỡ được đợt công kích đầu tiên. Với thời gian đó thì y đã có thể thoát ra được rồi.

Trong sự kinh hãi, thì Thủy Dã cũng bất chấp tất cả, điên cuồng vận chuyển chân nguyên muốn giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc. Đồng thời âm thầm may mắn vì mình đã sớm thu hồi lại phi kiếm.

Răng rắc…

Một tiếng tan vỡ thanh thúy vang lên. Màn lưới kiếm quang của Thủy Dã có cũng như không, chỉ trong chốc lát đã tiêu tan thành mây khói rồi. Cũng may là thanh phi kiếm của Thủy Dã cũng không tồi mặc dù chỉ là một chân khí thượng phẩm, thì cũng là sử dụng tài liệu đỉnh cấp mà luyện chế ra. Chỉ là trong nháy mắt màn lưới kiếm quang bị tan vỡ, thì Thủy Dã cũng đã mạnh mẽ đẩy phi kiếm ra chắn trước 'Tử Đao'.

Rắc, rắc…

Lại là một tiếng tan vỡ vang lên. Thanh phi kiếm chân khí thượng phẩm kia lập tức đã hóa thành từng mảnh nhỏ, còn lúc này Thủy Dã vừa mới thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc thì ánh đao hồng tím đã phóng tới trước mặt y rồi. Thủy Dã liền kinh hãi muốn nhanh chóng lùi về phía sau.

‘Phụt’ một tiếng, máu tươi điên cuồng phun ra, còn Thủy Dã thì kêu thảm một tiếng rồi lùi ra xa vài trăm thước, sau đó mới ổn định lại được thân hình. Chỉ là trước ngực của y đã xuất hiện một vết thương dài nửa thước, thậm chí có thể còn sâu tới tận lục phủ ngũ tạng rồi.

Thủy Dã ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, một lát sau cũng không kịp phản ứng. Y rốt cuộc đã hiểu vì sao Tịch trưởng lão và Hồng trưởng lão của Đan Thành lại muốn ra tay giúp đỡ rồi. Tên Diệp Mặc này quả thực là quá đáng sợ. Chỉ một chiêu thôi đã suýt chút nữa lấy đi cái mạng nhỏ của y rồi.

Diệp Mặc khẽ lắc đầu. Vừa rồi hắn không dùng 'Huyễn vân Hoa Sơn đao', chứ nếu dùng 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' thì lúc này Thủy Dã đã là một cỗ thi thể rồi.

Diệp Mặc biết, từ khi 'Vực' của hắn đạt tới đại thành, thì những tu sĩ Hóa Chân bình thường đã không thể nào chống lại được hắn nữa. Vừa rồi thì 'Vực' của hắn còn chưa thi triển hoàn toàn, nếu như là thi triển hoàn toàn, thì Thủy Dã tuyệt đối không thể nào chạy trốn trong ba hơi thở như vừa rồi được.

Từ đầu đến cuối, Diệp Mặc đều đang thử nghiệm xem tu sĩ Hóa Chân

viên mãn Thủy Dã của Nam An Châu và tu sĩ Hóa Chân viên mãn của Vô Tâm Hải cùng với tu sĩ Hóa Chân viên mãn trong 'Vết nứt hư không' rốt cuộc là cách biệt ra sao. Chờ chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành ổn định lại, thì hắn muốn đi tìm Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông để tính sổ Hắn còn chưa đi, không có nghĩa là hắn đã quên truyện này. Trước kia vì hắn không có thực lực, nhưng hiện tại thì khác, cho nên hắn muốn đi báo thù. Hai môn phái này giết Cố Mân Tiềm, hủy hoại thân thể của Kỷ Bẩm, khiến cho Lục Vô Hổ tới nay vẫn còn chưa rõ tung tích, lại tiêu diệt Kiếm Cốc, truy sát chính hắn khiến cho hắn không còn chốn dung thân. Tất cả những khoản nợ đó đều cần phải tính toán rõ ràng.

- Thật cường hãn.

Một lát sau, Thủy Dã mới thì thào nói ra ba chữ. Sự khinh thường trong mắt đã hoàn toàn biết mất rồi.

- Thủy Dã cung phụng…

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy của Đan Thành lập tức tiến lên nói với Thủy Dã, nhưng lập tức lại bị Thủy Dã ngăn cản lại.

Thủy Dã lấy một viên đan dược nuốt xuống, sau đó lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói:

- Chỉ là một tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba thì có thể làm gì được ta. 'Vực' của hắn có thể trói buộc ta một lần, chứ không thể nào trói buộc ta lần thứ hai. Ngươi lui ra đi, ta muốn tự tay giết thằng chó này.

Tu sĩ cần có lòng tin, huống chi Thủy Dã còn là một trong những tu sĩ có thân phận cao cao tại thượng. Nếu như lúc trước y tự cho rằng mình đánh không lại Diệp Mặc thì không sao, nhưng lúc trước thì tự đáy lòng y luôn nghĩ rằng mình có thể dễ dàng giết chết Diệp Mặc, nhưng hiện tại lại bị Diệp Mặc dùng một chiêu mà suýt chút nữa đã khiến y mất mạng, thì y làm sao có thể cam tâm được? Một khi lúc này y e sợ Diệp Mặc, thì lòng tin của y sẽ bị phá hủy vĩnh viễn. Cho dù sau này có phi thăng lên Tiên Giới, thì muốn tu

luyện tới cảnh giới cao hơn sẽ vô cùng khó khăn.

Diệp Mặc nghe xong lời nói này, thì trong lòng càng cười nhạt không ngớt. Vừa rồi thì căn bản là hắn chưa hề xuất toàn lực, vậy mà tên Thủy Dã trưởng lão đã thiếu chút nữa bị hắn đánh chết rồi. Nếu như hắn toàn lực ra tay, thì người này tuyệt đối sẽ không sống quá được một thời ba khắc.

Khi Diệp Mặc đang không muốn nói lời vô ích, mà muốn nhanh chóng giải quyết Thủy Dã, thì Thủy Dã đã lại lần nữa giơ tay lên. Một thanh kiếm nhìn giống như viên gạch đã hiện ra trong tay của y. Thanh kiếm này vừa hiện ra, còn chưa được chân nguyên rót vào, thì Diệp Mặc đã cảm giác được một loài sát khí nồng đậm và sự áp bức cường liệt truyền tới, thậm chí còn có thể bức hắn phải lùi lại một bước.

Diệp Mặc nhướng mày, vì hắn chưa vào giờ thấy qua phương kiếm. Cái phương kiếm này vừa ra tới, thì hắn đã biết rằng nó tuyệt đối không bình thường rồi.

- Lục Chân Kiếm…

Kỷ Bẩm lúc này đã kêu lên một tiếng thất thanh, hiển nhiên là lão biết được lai lịch của thanh kiếm kia.

- Diệp Mặc lão đệ, cậu cần phải cẩn thận với kiếm của y, đây chính là một thanh tiên khí hạ phẩm, là trấn thành chi bào của Đan Thành.

Kỷ Bẩm lập tức nhắc nhở Diệp Mặc.

- Lục Chân Kiếm…

Những tu sĩ đứng xem cũng đã có người nhận ra thanh kiếm này, nhất thời sợ hãi than.

Không ngờ lại là tiên khí hạ phẩm? Trong lòng Diệp Mặc cũng cả kinh, loại tiên khí công kích hạ phẩm này có thể xé rách được hư không. Cho dù là tu vi luyện thể Thần Cảnh của hắn lợi hại, thì cũng không thể nào so sánh

với trình độ của hư không được. Có thể nói, nếu như là một tu sĩ có thực lực cường hãn sử dụng Lục Chân Kiếm, thì chắc chắn là sẽ tạo thành uy hiếp đối với cái mạng nhỏ của hắn đấy.

Thủy Dã thấy Diệp Mặc nhíu mày, thì lập tức cười lạnh một tiếng. Cũng không thèm nói một lời thì phương kiếm trong tay đã được phóng ra. Chỉ trong nháy mắt, thì sát khí bàng bạc với khí thế vô cùng giống như là đã bao phủ toàn bộ trời đất. Lúc này thì không chỉ các tu sĩ có tu vi thấp, cho dù là những tu sĩ Hóa Chân bình thường cùng bị bức phải lùi về sau dưới sự áp bức của luồng sát khí này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1418

Ngươi Điên Rồi Sao

Đối với tu sĩ khác mà nói, thì cho dù là tu vi cao hơn đối phương, nhưng khi xuất hiện tiên khí hạ phẩm, thì tuyệt đối sẽ sinh lòng kiêng kỵ, thậm chí có thể lập tức rút lui.

Nhưng Diệp Mặc thì lại không sợ chút nào, cho dù là hắn không có tiên khí hạ phẩm, thì hắn cũng không cho rằng 'Tử Đao' của hắn yếu hơn bất cứ cái tiên khí hạ phẩm nào. Huống chi hắn cũng có tiên khí hạ phẩm đấy chứ. Ngày trước ở Tây Tích Châu, thì Vương Tà của Hành Tu Hội đã tặng cho hắn một thanh đao mỏng chính là tiên khí hạ phẩm. Chỉ là hắn không thích sử dụng cái loại đao mỏng này, thậm chí là hắn còn không thèm luyện hóa nó nữa.

Không đợi những người xung quanh kinh hô lên, thì Lục Chân Kiếm của Thủy Dã đã phóng đi mang theo sát khí bàng bạc bức người. Bốn mặt của thanh kiếm lớn hình vuông đều tạo thành từng đạo kiếm khí với khí thế che trời phủ đất hướng về phía Diệp Mặc. Những tu sĩ xung quanh vốn đã lùi ra xa thì lại phải một lần nữa lùi về phía sau.

Loại kiếm quang và sát khí của tiên khí hạ phẩm này, thì chỉ cần bị trúng một chút thôi đã có thể bị thịt nát xương tan rồi.

Lục Chân Kiếm sau khi đã phóng ra, thì Diệp Mặc liền phát hiện tên Thủy Dã cung phụng kia cũng không hoàn toàn có thể khống chế được nó. Thanh phương kiếm phát sinh ra âm thanh như tiếng nức nở, dường như muốn nuốt gọn lấy hắn. Diệp Mặc thấy Thủy Dã cung phụng đã không cách nào khống chế được thanh phương kiếm này, thì cũng biết rằng Thủy Dã cung phụng nếu như không phải là không luyện hóa được cái thanh phương

kiếm này, thì hẳn là có nguyên nhân nào đó khác. Tiên khí hạ phẩm của Diệp Mặc thì hắn còn chưa luyện hóa nên cũng không thể biết rõ được, nhưng hắn cứ trực tiếp dùng 'Tử Đao' đánh ra một chiêu 'Huyễn vân Hoa Sơn đao'.

Cho dù là đã luyện hóa được thanh đao mỏng kia, thì Diệp Mặc cũng rất muốn biết rằng 'Tử Đao' của mình có thể chống đỡ được công kích của tiên khí hạ phẩm của đối phương hay không. Vì dù sao thì 'Tử Đao' mới là pháp bảo hắn thích nhất. Còn cái thanh đao mỏng kia cho dù là có thể ngăn trở phương kiếm, nhưng Diệp Mặc cũng không hề có ý nghĩ sẽ sử dụng nó.

Thấy Thủy Dã cung phụng lấy ra tiên khí hạ phẩm, thì tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy của Đan Thành lập tức cũng biết rằng chí ít thì Thủy Dã cung phụng cũng có thể đứng ở thế cân bằng. Cho nên y liền ra hiệu mắt đối với mấy tên trưởng lão Đan Thành còn lại.

Mấy tên tu sĩ Hóa Chân trưởng lão của Đan Thành lập tức hiểu ý của tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy này, liền nhanh chóng phi thân hướng về phía đám người Kỷ Bẩm.

Ầm…

'Huyễn vân Hoa Sơn đao' mang theo một đường đao hồng tím thật dài đánh thẳng vào Lục Chân Kiếm phát sinh ra một tiếng nổ lớn, khiến cho bầu trời đầy rẫy kiếm quang và ánh tím.

Lục Chân Kiếm của Thủy Dã vốn còn chưa hoàn toàn luyện hóa, hiện tại lại bị va chạm mạnh mẽ với 'Tử Đao' của Diệp Mặc như vậy, khiến cho chân nguyên của y nhất thời bị quay cuồng vì lực lượng phản phệ, hơn nữa y căn bản là cũng không có biện pháp nào để khống chế chân nguyên đang quay cuồng cả, lập tức phải phun ra một ngụm máu tươi rơi vào vùng ảnh hưởng của ánh đao hồng tím Không đợi y khiến sợ vì lượng chân nguyên hùng hậu của Diệp Mặc, thì kiếm quang và đao quang màu tím va chạm kịch liệt đã khiến cho không gian xung quanh tạo thành từng khe rách đen tối.

- Vết nứt không gian…

Trong lòng Thủy Dã cực độ kinh hãi. Một khi bị cuốn vào trong vết nứt không gian này thì y chắc chắn là phải chết. Mà từ những vết nứt không gian do bị phá ra này tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn có hơn mười đường đao gió không gian bắn ra.

Diệp Mặc đã từng ở trong 'Vết nứt hư không' mà tu luyện luyện thể, thì loại đao gió không gian này đối với hắn mà nói thì chẳng khác gì bị một con kiến cắn cả. Hắn căn bản là không hề sợ cái đao gió không gian này, nhưng Thủy Dã thì lại cực kỳ sợ hãi.

Y hoàn toàn không ngờ rằng Diệp Mặc có thể ngăn cản được công kích của pháp bảo tiên khí hạ phẩm. Y vốn nghĩ rằng, cho dù Diệp Mặc có lợi hại hơn đi nữa, thì tối đa cũng chỉ có thể là chạy thoát khỏi công kích của tiên khí hạ phẩm mà thôi, hơn nữa hắn chắc chắn là không thể trốn, vì một khi bị sát khí của tiên khí hạ phẩm bao phủ, thì chỉ còn có một con đường chết mà thôi. Sát khí của tiên khí hạ phẩm so với 'Vực' của y thì cường hãn hơn nhiều, chỉ với tu vi Hóa Chân tầng ba của Diệp Mặc thì sao có thể chạy trốn được.

Nhưng khiến y không ngờ chính là thanh thái đao trong tay Diệp Mặc lại có thể ngăn trở được một kích của Lục Chân Kiếm. Đồng thời còn xé ra cả vết nứt không gian, tạo thành vô số đao gió không gian nữa.

Vốn Thủy Dã cũng không nghĩ rằng chỉ một kiếm có thể giết chết được Diệp Mặc, nên y dự định một khi Diệp Mặc chạy trốn trước công kích của Lục Chân Kiếm, thì tiếp theo cho dù là phải thiêu đốt tinh huyết và chân nguyên đánh ra một chiêu kiếm nữa thì y cũng muốn giết chết Diệp Mặc.

Thanh thái đao kia của Diệp Mặc chặn đứng Lục Chân Kiếm, khiến cho cách suy nghĩ của y hoàn toàn thất bại, mà những đao gió không gian phát ra từ những vết nứt không gian kia thì lại khiến cho y phải né tránh.

Khi Thủy Dã cho rằng Diệp Mặc cũng sẽ phải né tránh đao gió không gian, thì Diệp Mặc lại bất ngờ tiếp tục phóng thanh thái đao trong tay ra. Lại một lần nữa đánh ra một chiêu, hoàn toàn không thèm để ý tới những luồng

đao gió không gian kia.

Thấy Diệp Mặc ngay cả đao gió không gian cũng không sợ, thì lòng Thủy Dã liền chìm xuống. Y biết rằng Diệp Mặc không hề sợ tiên khí hạ phẩm của mình, cũng không sợ cả đao gió không gian, thì ngày hôm nay nhất định là y khó mà thoát được rồi. Lúc này y nhìn thấy những tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành xông về phía những người thân của Diệp Mặc thì trong lòng liền có thêm một chút hi vọng. Nếu như tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành có thể bắt lấy con tin khiến cho Diệp Mặc phải kiêng kị thì hiện tại là một chuyện rất tốt.

Với danh dự của một tông môn mười sao như Đan Thành, mà lại dùng cái thủ đoạn bỉ ổi này, thì Thủy Dã đương nhiên là biết nó sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn tới Đan Thành, nhưng hiện tại thì y chẳng thể nào quan tâm được nhiều như vậy nữa rồi. Nếu so với cái mạng nhỏ của mình, thì danh tiếng đã tính là cái gì.

Thủy Dã nhìn thấy tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành xông về phía đám người Kỷ Bẩm, thì Diệp Mặc đương nhiên là cũng nhìn thấy. Lúc này thì hắn đã giận tới tím mặt rồi. Hắn sao có thể không biết ý đồ của đám người tu sĩ Hóa Chân Đan Thành kia chứ. Muốn bắt mấy người Lạc Ảnh làm con tin thì chính là động vào vảy ngược của hắn rồi.

Dưới sự phẫn nộ, Diệp Mặc liền liên tiếp ném ra hơn mười miếng trận kỳ. Cái trận pháp bảo vệ thành này vốn là hắn muốn sau chuyện này thì bố trí lại một lần nữa đấy, nhưng hiện tại thì dù có bị hủy cũng chẳng sao. Trong nháy mắt Diệp Mặc ném những miếng trận kỳ kia ra, thì Thủy Dã bỗng nhiên cảm giác được mình không còn đường nào để lùi lại nữa, y biết rằng mình đã bị vây trong một cái khốn trận rồi. Thấy xung quanh đều mờ mờ ảo ảo, không nhìn thấy bất kỳ vật gì, thì Thủy Dã lập tức đã nhớ tới nơi này là Mặc Nguyệt Chi Thành chứ không phải là Đan Thành.

Thủy Dã dẫu sao cũng là một tu sĩ Hóa Chân viên mãn, cho nên cũng chỉ trong chốc lát đã trải qua sự kinh hoàng, lập tức thu hồi lại Lục Chân Kiếm. Cho dù là khốn trận cấp chín, thì chỉ cần y có Lục Chân Kiếm thì vẫn có thể

phá vỡ được trận. Lúc này thì y đã hiểu được, nếu như trước đó Diệp Mặc dùng tới thủ đoạn này, thì y đã sớm bị hắn giết rồi.

Kỷ Bẩm thấy mấy tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành xông về phía này, thì cũng lập tức hiểu được ý đồ của chúng. Lão là tu sĩ Hóa Chân duy nhất bên phía Diệp Mặc. Phía họ cũng còn một tu sĩ Hóa Chân trưởng lão nữa nhưng hiện đang trông coi Mặc Nguyệt Hồ chứ không có mặt ở đây.

Kỷ Bẩm cũng không hề sợ hãi, vì trận pháp ở đây mặc dù là do Diệp Mặc bố trí, nhưng lão cũng đã nghiên cứu qua một phen rồi, không phải là một điểm cũng không biết. Lão cũng chỉ hơi chút ngây người, sau đó đã nhanh chóng lấy ra hơn mười miếng trận kỳ. Bất luận là như thế nào, thì lão cũng muốn ngăn cản ba tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành này. Một khi mấy tên tu sĩ Hóa Chân đó qua đây, thì chỉ cần dùng 'Chân nguyên thủ' thôi đã có thể dễ dàng bắt mất người Lạc Ảnh đi rồi.

- Kỷ tiền bối, không cần khởi động trận pháp.

Thanh âm của Diệp Mặc đúng lúc này liền truyền đến. Trong lòng Kỷ Bẩm cũng lập tức vui vẻ dừng động tác lại.

Ba tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành phản ứng cũng nhanh hơn nhiều so với tu sĩ bình thường, chỉ trong nháy mắt bọn họ đã biết rằng Diệp Mặc đã tới. Ý muốn bắt mấy người Lạc Ảnh làm con tin đã hoàn toàn thất bại. Không đợi Diệp Mặc động thủ, thì ba tên tu sĩ Hóa Chân này đã cấp tốc lùi lại, chỉ trong nửa khắc đã lùi về phía những tên tu sĩ Hóa Chân còn lại của Đan Thành rồi.

Khiến mọi người ngoài ý muốn chính là Diệp Mặc cũng không hề ngăn cản ba tên tu sĩ kia. Chờ tới khi ba tên tu sĩ kia về tới vị trí của những tên tu sĩ Hóa Chân Đan Thành khác thì mới bước lên trước một bước.

Diệp Mặc vừa bước ra, thì vốn hắn đang đứng gần với Kỷ Bẩm, tới khi hắn hạ bước chân xuống, thì đã xuất hiện trước mặt chín tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành rồi. Tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với ba tên tu sĩ Hóa Chân

vừa rồi.

- Diệp thành chủ, vừa rồi là hiểu lầm…

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy thấy Thủy Dã cung phụng đã bị vây khốn trong trận pháp, thì nhất thời kinh hoàng khi Diệp Mặc đi tới trước mặt chúng.

Diệp Mặc căn bản là không nói nửa lời vô ích, 'Vực' đã điên cuồng mở rộng ra. Trong nháy mắt thì mấy tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đã bị 'Vực' của Diệp Mặc bao phủ rồi. Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy dưới sự hoảng hốt, đã lập tức muốn giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc.

Rầm rầm rầm…

Không đợi y giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc, thì vô số tiếng sấm chớp đã nổ vang trên không trung. Tất cả các tu sĩ đều vô thức nhìn lên trên đỉnh đầu, đợi tới khi tiếng sấm đi qua thì lập tức có vô số những tia sét mầu đen hạ xuống.

Chỉ hơn mười hơi thở, thì những tu sĩ ở bên ngoài đều đã thấy những tia sét kia bao trùm lấy toàn bộ các tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành.

Những tia sét mầu đen kia thậm chí còn lớn hơn cả cánh tay, cho dù là nhỏ nhất thì cũng là những tia sét to bằng cổ tay người.

Những tia sét mầu đen kia khiến cho tất cả các tu sĩ đều sợ hãi đến ngây người. Tu sĩ Lôi hệ thì bọn họ đã thấy nhiều rồi, tu sĩ Hóa Chân tu luyện Lôi hệ công pháp cũng không phải là chưa từng thấy qua. Chính là ở Lôi Vân Tông có tu sĩ Hóa Chân tu luyện Lôi hệ công pháp, mà ‘Thập nhất lôi kiếm’ của Lôi Vân Tông lại càng là pháp thuật Lôi hệ nổi danh Nam An Châu.

Nhưng bọn họ đã bao giờ thấy qua loại lôi kiếm điên cuồng như thế này? Lúc nào được thấy qua pháp thuật Lôi hệ kinh khủng như vậy chứ?

Chỉ chớp mắt, hai tên tu sĩ Hóa Chân tầng hai đã bị trọng thương, mà

những tên tu sĩ còn lại lúc này mới kịp phản ứng. Toàn bộ đều điên cuồng vận chuyển chân nguyên, muốn giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc, sau đó lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy vừa giãy thoát ra được khỏi 'Vực' của Diệp Mặc, lập tức lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình, nhưng đã lại lần nữa cảm nhận được sự trói buộc mạnh mẽ đang truyền đến.

Trong nháy mắt, thì y đã hiểu được ý của Diệp Mặc rồi. Không ngờ rằng hắn muốn một mẻ giết hết toàn bộ tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành có mặt tại đây. Tên này điên rồi sao, tên Diệp Mặc này thật sự là điên rồi.

Nhưng trước từng đợt lôi kiếm che trời phủ đất rơi xuống, khiến cho y căn bản là không còn tâm tư mà suy nghĩ nữa, thậm chí một chút thời gian để nói cũng không có. Y chỉ có thể mong đợi rằng chân nguyên của Diệp Mặc sớm tiêu hao hết một chút, sau đó kết thúc đợt lôi kiếm kinh khủng này.

Theo từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, thì tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy của Đan Thành biết, đã lại có thêm hai tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh chết rồi.

Không ngờ Diệp Mặc lại ngoan độc đến mức này. Một mình hắn mà dám chém giết nhiều tu sĩ Hóa Chân như vậy, hắn muốn trở thành kẻ địch của nhiều người hay sao? Tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đều có cùng suy nghĩ giống với tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy kia, đều chỉ hi vọng lôi kiếm của Diệp Mặc sớm kết thúc một chút.

- Diệp Mặc, ngươi điên rồi sao, ngươi biết hậu quả của việc này như thế nào không?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy rốt cuộc đã lần thứ hai giãy thoát được ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc. Một bên vừa ngăn cản từng đạo lôi kiếm, một bên lại hét lên với Diệp Mặc.

Những tu sĩ đứng ngoài xem náo nhiệt thấy một màn này, thì toàn bộ

đều trợn mắt há mồm. Cho dù là những kẻ hung hãn thường xuyên liều mạng nhất thì cũng cho là Diệp Mặc điên rồi. Giết chết một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành còn dễ nói, nhưng lần này hắn muốn giết nhiều tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành như vậy, thì chắc chắn là sẽ khiến cho Đan Thành và Mặc Nguyệt Chi Thành không thể nào đội trời chung được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1419

Chém Tận Giết Tuyệt

Ầm…

Theo một đạo lôi kiếm màu đen cuối cùng hạ xuống, thì sắc mặt của Diệp Mặc đã có chút tái nhợt và đình chỉ việc phóng xuất lôi kiếm, đồng thời lấy ra mấy viên thuốc nuốt xuống. Một lượt loạn đả lôi kiếm này tuy rằng rất sảng khoái nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

Mà lúc này thì những tu sĩ Hóa Chân bị lôi kiếm của Diệp Mặc vây khốn đã chỉ còn có hai người sống sót. Một là tên Tịch trưởng lão - tu sĩ Hóa Chân tầng bảy, còn một người là tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân tầng năm lúc trước muốn trợ giúp Thủy Dã.

Tuy rằng hai người vẫn còn đứng dậy được, tuy nhiên lại chẳng còn ra hình dạng con người nữa rồi. Có lẽ có thể nói hai người này hiện đang là một gốc than củi đen kịt.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy nhìn bẩy tên trưởng lão Đan Thành đã chết ở bên cạnh, thì môi run lên thầm than lợi hại. Y tu luyện đến Hóa Chân, lại là một trong những cao thủ của Đan Hội Đan Thành, luôn là người được tôn kính. Ngay cả hai vị Đan Vương thành chủ của Đan Thành nhìn thấy y, thì cũng phải kính cẩn gọi một câu trưởng lão. Sợ có nghĩa là gì? Đó là khi tu sĩ khác phải nhìn vào ánh mắt của y, né tránh khi tâm tình y không tốt, đó chính là khi người khác sợ hãi y.

Nhưng giờ khắc này thì chính y đang là người sợ hãi, vì y đã gặp một tên điên, gặp một tên điên có tu vi thông thiên. Đánh một trận thôi, thì đã giết chết tám tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành rồi, ngay cả Thủy Dã

cung phụng cũng bị hắn vây khốn. Với hành vi của thằng điên này, thì ai biết hắn còn có thể làm ra cái chuyện gì nữa.

- Mày, mày…

Tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân tầng bảy này chỉ vao Diệp Mặc, nhưng lại chỉ có thể thốt ra một chữ.

Những tu sĩ đứng xem xung quanh cũng không có bất kỳ ai dám nói ra một chữ nào, cũng không ai cười nhạo tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy này. Bất cứ ai gặp loại chuyện điên cuồng này, thì cũng đều sẽ có vẻ mặt như y thôi.

Lúc này thì thần thức của Diệp Mặc đã tiêu hao quá lớn rồi, bằng không thì 'Tử Đao' của hắn đã lại phóng ra ngoài rồi.

Hơn mười hơi thở sau, thì tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân tầng bảy của Đan Thành kia cuối cùng cũng bình ổn lại, y run giọng nói với Diệp Mặc:

- Mày muốn khai chiến với Đan Thành, mày muốn là kẻ thù chung của toàn bộ Nam An Châu… Mày…

Diệp Mặc khinh thường cười nhạt:

- Kẻ địch của toàn bộ Nam An Châu sao? Mày quá coi trọng cái Đan Thành của mày rồi đấy. Mặc Nguyệt Chi Thành của tao có Đan Vương cửu phẩm, có Đan Vương bát phẩm, còn có cả Đan Vương thất phẩm, Đan Thành của mày thì đã tính là cái gì? Đừng có tự dát vàng lên mặt của mình.

Nghe được lời Diệp Mặc nói rằng Mặc Nguyệt Chi Thành có Đan Vương cửu phẩm, thì tất cả mọi người đều hít vào một hơi lạnh. Tin tức này so với việc Diệp Mặc vừa giết tám tên tu sĩ Hóa Chân còn chấn động hơn nhiều.

Đan Vương cửu phẩm tại đại lục Lạc Nguyệt đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện một ai, hiện tại Mặc Nguyệt Chi Thành thậm chí còn có Đan Vương cửu phẩm, vậy thì khó trách vì sao Diệp Mặc xem thường trưởng lão

của Đan Thành rồi. Một khi mọi người đều biết Mặc Nguyệt Chi Thành có Đan Vương cửu phẩm, vậy thì những tên tu sĩ Hóa Chân còn lại của Đan Thành chỉ còn là cặn bã mà thôi.

Đan Thành có lực hiệu triệu, đơn giản là vì nó đến từ việc Đan Thành có nhiều Đan Vương, có thể giúp đỡ các tu sĩ luyện đan mà thôi. Nhưng một khi điểm lợi thế này cũng bị Mặc Nguyệt Chi Thành đoạt mất, thì Đan Thành thật sự chẳng còn như xưa được nữa.

Diệp Mặc cũng không đi lưu ý những suy nghĩ của người xung quanh đang bàn tán, vẫn tiếp tục lạnh lùng nói:

- Đan Thành muốn khiêu chiến với Mặc Nguyệt Chi Thành của tao, thì cứ phóng ngựa qua đây, Diệp Mặc tao lúc nào cũng sẵn sàng chào đón. Dám ở Mặc Nguyệt Chi Thành của tao để giương oai, thì ngay cả là Đan Thành cũng không được. Bất quá tao nói trước cho mày biết, Đan Thành chỉ có một lần cơ hội tới Mặc Nguyệt Chi Thành gây chuyện mà thôi. Nếu có lần tiếp theo có người của Đan Thành tới Mặc Nguyệt Chi Thành gây chuyện, thì tao sẽ xóa tên Đan Thành khỏi Nam An Châu.

Khí phách thật lớn, thật là một lời tuyên bố bá đạo. Ý tứ của Diệp Mặc rất tõ, đó là nếu như người của Đan Thành dám trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành gây chuyện, thì hắn sẽ chủ động đánh tới Đan Thành.

Nếu như là trước đây Diệp Mặc nói ra lời này, thì những tu sĩ nghe được sẽ cười tới đau bụng, nhưng hiện tại thì lại không có người nào dám chê cười Diệp Mặc cả.

Vũ Minh Lục Đao thì cảm thấy sau lưng mình thấm ra từng đợt mồ hôi lạnh, phía bên y có tổng cộng là hai tu sĩ Hóa Chân, nhưng vì không đứng vào hàng ngũ của Đan Thành cho nên có thể bảo tồn lại thực lực. Lúc này thì y mới hiểu được rằng nếu như y muốn chiến đấu với Diệp Mặc, thì hiện tại có lẽ y đã là một bộ xương khô rồi. Bộ lục đao pháp của y có thể đối phó với người khác, nhưng gặp phải Diệp Mặc thì có lẽ chỉ là một trò hề mà thôi.

Lưu Âu Lam thì càng kinh hãi hơn, y lúc này mới hiểu được Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành là dạng người hung hãn như thế nào. Sự việc hôm nay so với trong truyền thuyết kể rằng hắn ở trước mặt tông chủ Vô Cực Tông giết chết mấy tên đệ tử nồng cốt của Vô Cực Tông còn hung hãn hơn gấp trăm lần. Nếu như Diệp Mặc hiện tại muốn giết y trước mặt sư phụ y, thì y cũng không hề hoài nghi.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng bảy kia nghe Diệp Mặc nói xong, thì càng sợ hãi hơn. Tuy rằng y đã bảo vệ được một mạng, nhưng chân nguyên đã hoàn toàn cạn kiệt rồi. Có thể nói là lúc này Diệp Mặc tùy thời đều có thể giết chết y, mà tên tu sĩ Hóa Chân tầng năm kia thì càng không cần phải nói tới.

Một tiếng 'Răng rắc' nứt vỡ vang lên, Thủy Dã lúc trước bị Diệp Mặc dùng trận pháp vây khốn đã thoát ra được nhưng sắc mặt đã có chút xanh đỏ, tay cầm Lục Chân Kiếm bay vọt ra. Nếu như không phải là y có Lục Chân Kiếm, thì muốn phá vỡ được cái khốn trận kia quả thật là vô cùng khó khăn.

Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý tới Thủy Dã. Vừa rồi thần thức và chân nguyên của hắn tiêu hao khá nhiều, hiện tại đang nắm chắc thời gian để phục hồi lại thực lực, bằng không thì hắn đã sớm giết Thủy Dã rồi.

Thủy Dã vừa ra, thì đã cảm giác được có gì đó không đúng. Tất cả tu sĩ bên ngoài thành Mặc Nguyệt đều im lặng không một tiếng động nào, không có bất cứ ai nói chuyện cả.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Thủy Dã vừa hỏi một câu, thì đã nhìn thấy Tịch trưởng lão và Hồng trưởng lão toàn thân cháy đen. Y lập tức cũng nhìn thấy mấy cỗ thi thể cháy đen trên mặt đất.

Trong nháy mắt thì Thủy Dã đã hiểu được rằng Diệp Mặc đã chém tận giết tuyệt các trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành rồi.

- Bọn họ đều đã bị giết…

Tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân tầng bảy nghe được câu hỏi của Thủy Dã cung phụng, thì đờ đẫn trả lời một câu.

- Cái gì?

Thủy Dã cung phụng căn bản là không thể tin nổi mà nhìn vào Diệp Mặc. Từ trước tới nay chỉ có tu sĩ của Đan Thành đi giết người khác, nào có bao giờ đến lượt người khác giết tu sĩ của Đan Thành chứ? Đã thế còn là giết toàn các tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành nữa.

Trong nháy mắt thì Thủy Dã đã kịp phản ứng, hai mắt đỏ bừng phóng Lục Chân Kiếm ra ngoài.

Diệp Mặc lần này không hề có ý cấp cho Thủy Dã một cơ hội sống nào nữa, 'Tử Đao' đã lập tức toàn lực phóng ra một chiêu 'Huyễn vân Hoa Sơn đao' nữa.

Diệp Mặc biết Thủy Dã còn chưa hoàn toàn luyện hóa thanh phương kiếm, nên hiện tại y muốn phóng xuất kiếm chiêu thì phải mất thời gian hai lần thở, mà chỉ cần hai lần thở này thôi thì cũng đã đủ cho hắn rồi.

Lục Chân Kiếm của Thủy Dã mới chỉ kích phát ra được vài đạo kiếm khí chứ chưa hoàn toàn kích phát ra, thì đã bị ánh đao hồng tím của Diệp Mặc đánh trúng rồi.

Tiên khí hạ phẩm có lợi hại hơn, thì nhất định phải kích phát ra được hoàn toàn, còn không thì chỉ là có tiếng mà không có miếng mà thôi. (DG: Xời ơi, thứ vũ khí nào mà chẳng rứa Súng mà không bắn thì khác gì súng đồ chơi)

Trong lòng Thủy Dã đã vô cùng bức thiết, vì y biết mình so với Diệp Mặc thì chênh lệch quá xa. Nếu như không phải là vì y có tiên khí hạ phẩm, thì đã sớm bị Diệp Mặc giết rồi. Lúc này Diệp Mặc đã biết y còn chưa luyện hóa hoàn toàn được thanh phương kiếm này, nên toàn lực xuất thủ khiến y chắc chắn phải lành ít dữ nhiều rồi.

Cảm thụ được 'Vực' của Diệp Mặc đã hoàn toàn vây khốn mình, thì trong lòng Thủy Dã đã có chút hối hận. Sau khi y phá vỡ khốn trận, thì lập tức bỏ chạy có phải tốt không, cớ sao còn muốn đi giết Diệp Mặc nữa. Y tới để giết Diệp Mặc, còn cái thằng điên Diệp Mặc này lại dám giết nhiều trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành như vậy, sao có thể buông tha cho một mình y được?

Chỉ chốc lát do dự và hối hận, thì 'Tử Đao' của Diệp Mặc đã chém nát Lục Chân Kiếm rồi. Đao quang thì vẫn tiếp tục tiến đến, phát ra một tiếng động nhỏ xuyên thấu qua xương thịt.

Trên mặt Thủy Dã đã hiện lên sự tuyệt vọng, thậm chí còn không có ý muốn phản kháng nữa. Có lẽ y biết rằng cho dù mình có phản kháng, thì cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Mặc được.

Hai tên trưởng lão của Đan Thành bị Diệp Mặc đánh cho tới mức đầu váng mắt hoa lúc này vừa mới thanh tỉnh lại một ít, thì đã tận mắt nhìn thấy trưởng lão cung phụng chí cao vô thượng của Đan Thành bị Diệp Mặc chém giết. Không đợi cho hai tên này khôi phục lại tinh thần, thì 'Tử Đao' của Diệp Mặc lại một lần nữa kéo theo đao quang hồng tím tiến tới.

Đao quang hồng tím nở rộ như đóa hoa mầu hồng tím vô cùng huyễn lệ.

Nhưng không một ai cảm nhận được vẻ đẹp này. Từng tu sĩ có mặt ở đây đều chỉ cảm nhận được sát ý băng lãnh mà thôi. Mười một tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành bao gồm cả trưởng lão cung phụng Thủy Dã đều đã bị Diệp Mặc chém tận giết tuyệt rồi.

Diệp Mặc thu hồi lại mười chiếc nhẫn trữ vật. Từ Thủy Dã muốn giết hắn, đến những tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành muốn động thủ với mấy người Lạc Ảnh, thì lúc này đều đã bị Diệp Mặc biết thành người chết rồi.

Trong mắt của những người khác, thì chỉ có tu sĩ của Đan Thành đi giết người, chứ không có người nào dám giết tu sĩ của Đan Thành cả. Nhưng trong mắt của Diệp Mặc, thì bất luận là loại tu sĩ nào, chỉ cần có ý muốn giết

hắn, thì hắn nhất định sẽ giết lại bằng được. Trước đây khi hắn còn là tu vi Hư Thần, thì hắn đã dám giết đám đệ tử nồng cốt của Vô Cực Tông ngay trước mặt của tên tông chủ Vô Cực Tông là Vương Thuyền Hòa rồi. Huống chỉ ngày hôm nay, hắn đã là một tu sĩ Hóa Chân, hơn nữa còn là một tu sĩ Hóa Chân có thể dễ dàng giết chết cả tu sĩ Hóa Chân tầng chín khác.

Thù hận của hắn và Đan Thành khẳng định là đã kết rồi, và Diệp Mặc cũng không hề trông cậy vào việc Đan Thành sẽ bỏ qua chuyện này. Sự tình mà hắn đã làm, thì hắn sẽ không sợ.

(Dg: Chỉ bị những thằng trâu bò hơn đuổi giết thì sợ thôi)

Sở dĩ Diệp Mặc làm như vậy, là vì trong lòng hắn hiện tại đã rất rõ ràng thứ mà Mặc Nguyệt Chi Thành cần là gì. Nơi này là chỗ mà hắn và người thân tu luyện, cho nên thứ hắn cần không phải là một thành thị vô cùng phồn hoa, mà là một nơi định cư yên tĩnh và xinh đẹp.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết thứ mà hắn thiếu là cái gì. Đó chính là hắn không có tinh lực đi quản lý Mặc Nguyệt Chi Thành, hơn nữa hắn cũng không phải là một người làm tốt việc quản lý. Sau khi hắn trở về Địa Cầu rồi thấy tình huống của Lạc Nguyệt thành, thì cũng không khác mấy so với tình huống của Mặc Nguyệt Chi Thành hiện giờ.

Bất luận là ở Địa Cầu hay là đại lục Lạc Nguyệt, cũng đều là đạo lý cường giả vi tôn mà thôi. Tại Lạc Nguyệt thành, thì cường giả là người có học thức và bản lĩnh. Hoàng Ức Niên biết rõ ràng ý đồ của Tác Đam, nhưng Lạc Nguyệt thành thì lại cần có Tác Đam quản lý, bởi vì Tác Đam so với Hoàng Ức Niên y thì có bản lĩnh hơn. Đương nhiên Hoàng Ức Niên cũng không phải là loại người chí công vô tư, nhưng thứ mà y để ý cũng không phải là quyền lực của mình, mà là sự phồn vinh của Lạc Nguyệt thành, bằng không thì Tác Đam cũng sẽ hoàn toàn không có cơ hội nào.

Bất luận là vì nguyên nhân gì, thì Diệp Mặc hắn chỉ có thể đi quản lần một lần hai, chứ cũng không thể nào quản cả ngàn năm vạn năm được!

Mặc Nguyệt Chi Thành này thì cũng giống như vậy, nếu như thực lực của mấy người Ninh Khinh Tuyết và Đường Bắc Vi mạnh mẽ hơn, thì căn bản là sẽ không cần phải đồng ý với đề nghị của Vũ Minh Lục Đao, để cho đệ tử của y lên làm phó thành chủ, kết quả là y dần dần tự mình thoát ly khỏi sự khống chế.

Lần này thì hắn đã mang về nhiều tài nguyên tu luyện như vậy, cho nên Diệp Mặc hắn quyết tâm đem tu vi của tất cả mọi người đề cao lên. Đồng thời hắn cũng cần phải thay đổi lại trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành. Với bản lĩnh trận pháp hiện tại của hắn, thì phải bố trí một trận pháp chắc chắn như tường đồng vách sắt cũng là một việc đơn giản thôi.

Nhưng những thứ này thì hắn vẫn chưa thấy thỏa mãn. Loại trận pháp mà hắn cần chính là loại mà cho dù hắn không có mặt ở Mặc Nguyệt Chi Thành, thì bất cứ một kẻ nào được đứng lên quản lý Mặc Nguyệt Chi Thành cũng không thể chỉ thông qua trận kỳ mà có thể khống chế toàn bộ trận pháp cả. Đây chính là loại trận pháp mà hắn muốn bố trí, và còn rất nhiều chuyện mà hắn muốn làm nữa, tuyệt đối không để cho nơi ở của mình xảy ra vấn đề gì cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1420

Đoàn Tụ Tại Mặc Nguyệt

Thấy trong ngoài thành có rất đông các tu sĩ đang náo động, thì Diệp Mặc bỗng nhiên cao giọng nói:

- Từ bây giờ, Mặc Nguyệt Chi Thành bắt đầu khôi phục lại chế độ bình đẳng. Mời các vị bằng hữu còn chưa có xác định rõ thân phận tạm thời rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, chờ sau khi Mặc Nguyệt Chi Thành xác định rõ thân phận thì các vị có thể trở lại. Thời gian để rời đi bắt đầu tính từ giờ, tổng thời gian là một nén nhang.

Thanh âm của Diệp Mặc thông qua chân nguyên và trận pháp của hắn truyền đi, hầu như toàn bộ tu sĩ có mặt tại Mặc Nguyệt Chi Thành đều có thể nghe được rõ ràng.

Biết được tin Diệp Mặc trở về, thì dân cư và tu sĩ vốn đã ở Mặc Nguyệt Chi Thành đều đi ra hô to tên của Diệp Mặc. Chỉ có Diệp Mặc mới có thể đảm bảo cho họ có một cuộc sống tốt, không có bất kỳ ai có thể tùy tiện mà uy hiếp hay làm gì đối với họ cả. Cho dù là một tu sĩ đỉnh cấp, thì cũng không thể tùy ý ức hiếp một người bình thường, một tu sĩ bình thường hay thậm chí là một người tu luyện luyện thể. Từ khi Diệp thành chủ rời đi, thì thành chủ mới mặc dù không đặc biệt kỳ thị những người không thể tu luyện, nhưng đều dần dần đẩy bọn họ ra sát ngoại vi thành mà sinh sống. Cũng may là hiện tại Diệp thành chủ đã trở lại, thì sao bọn họ có thể không mừng rỡ như điên được chứ.

Diệp Mặc vừa liên tiếp giết chết mười một tên tu sĩ Hóa Chân, trong đó còn có một tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn. Nên hiện tại Diệp Mặc muốn một lần nữa chỉnh đốn lại Mặc Nguyệt Chi Thành, thì cho dù là những tên tu sĩ

thích dùng thủ đoạn hay thích liều mạng thì cũng không dám không nghe, đều nhanh chóng nắm chắc thời gian mà rời đi.

Kỳ thực những tu sĩ như vậy trường kỳ ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành cũng không nhiều, phần lớn tu sĩ đều muốn thừa dịp Mặc Nguyệt Chi Thành liên hợp với Đan Thành để đến tìm mua đan dược, hoặc là muốn tìm cơ hội phát tài, thậm chí có người muốn đục nước béo cò đấy.

Nhưng những người này sau khi rút lui rồi, vẫn còn nghe được những người trong thành đang hô to tên của Diệp Mặc, thì trong lòng càng âm thầm kinh hãi về uy vọng và địa vị của Diệp Mặc tại Mặc Nguyệt Chi Thành. Nếu như Diệp Mặc có thể ở Mặc Nguyệt Chi Thành vài chục năm, thì cho dù là để cho người khác làm thành chủ, phỏng chừng là cũng không có ai để ý tới vị thành chủ mới đó.

Mấy người Kỷ Bẩm thấy những tu sĩ kia không ai gây chuyện cả, đều tự giác rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, thì cũng phải cảm thán về đạo lý thực lực vi tôn của Tu Chân giới. Nếu như không phải là Diệp Mặc vừa rồi cường thế giết chết mười một tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, thì cho dù những người kia có rời đi cũng không thể nào sảng khoái như vậy.

Nếu như Diệp Mặc biết được cách suy nghĩ của Kỷ Bẩm, thì nhất định là sẽ cười Kỷ Bẩm là lão già cổ hủ. Cho dù là có người không muốn rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, thì hắn cũng có cả vạn biện pháp để lôi những người này ra.

Thời gian một nén hương sau, thì Diệp Mặc bắt đầu ném ra trận kỳ.

Trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành chậm raĩ hợp lại, một số tu sĩ còn chưa rời đi đều nhanh chóng nắm chắc thời gian ra khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, bằng không một khi trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành đóng lại, thì bọn họ sẽ không thể đi ra được nữa.

Diệp Mặc đương nhiên là cố ý khiến cho trận pháp chậm rãi đóng lại đấy, bằng không thì trận pháp này đã phong bế Mặc Nguyệt Chi Thành trong

nháy mắt rồi.

Vũ Minh Lục Đao nhìn thấy toàn bộ quá trình mà Diệp Mặc đại phát thần uy, thì y đã hoàn toàn hiểu rõ sự đáng sợ của Diệp Mặc rồi. Truyền thuyết quả nhiên cũng là có đạo lý đấy. Y liền mang theo đệ tử của mình và một tên tu sĩ Hóa Chân khác đi tới trước mặt Diệp Mặc, rồi ôm quyền nói với vẻ xấu hổ:

- Diệp thành chủ, lúc trước Vũ Minh có điều đắc tội, mong Diệp thành chủ lượng thứ.

Diệp Mặc sao có thể không biết ý tứ của Vũ Minh Lục Đao được chứ. Vũ Minh Lục Đao thấy Diệp Mặc hắn không hề sợ hãi Đan Thành, cho nên không muốn rời đi, vì Mặc Nguyệt Chi Thành không chỉ mà nơi tu luyện rất tốt, càng là nơi có hoàn cảnh tốt nhất tại Nam An Châu này. Còn Vũ Minh Lục Đao y đã là tu sĩ Hóa Chân tầng bảy rồi, có thể ở lại nơi như thế này tu luyện tới tu vi Hóa Chân viên mãn đương nhiên là hay nhất.

Đồng thời Diệp Mặc còn hiểu được, sở dĩ Vũ Minh Lục Đao ăn nói khép nép, là vì y chủ yếu sợ bản thân mình là một Đan Vương cửu phẩm. Vì tác dụng của Đan Vương cửu phẩm đối với một tu sĩ Hóa Chân là không thể nào đánh giá hết được.

Diệp Mặc đoán không hề sai. Nguyên nhân chủ yếu khiến Vũ Minh Lục Đao đoán rằng Diệp Mặc là một Đan Vương cửu phẩm chính là vì Diệp Mặc từ lâu đã là Đan Vương thất phẩm rồi, nếu như hiện tại hắn không phải là Đan Vương cửu phẩm, thì sao có thể thăng cấp tu vi tới Hóa Chân được? Tu sĩ Hóa Chân của Nam An Châu mặc dù nhiều, nhưng không thể nào có một người trẻ tuổi như Diệp Mặc được, tất cả đều là những lão già mà thôi. Hơn nữa Kỷ Bẩm sau khi đi theo Diệp Mặc cũng đã thăng cấp tới Hóa Chân, cho nên đã nói rõ lên rằng Diệp Mặc chính là một Đan Vương cửu phẩm.

Nhưng Diệp Mặc đã biến Mặc Nguyệt Chi Thành trở thành hậu hoa viên của hắn, thì sao Vũ Minh Lục Đao có thể tiếp tục ở lại nơi này đây? Bất luận là Vũ Minh Lục Đao có nhân phẩm như thế nào, thì tên đệ tử Lưu Âu Lam

của y cũng chẳng phải là thứ tốt gì.

Hiện tại Vũ Minh Lục Đao ôm quyền xin lỗi, thì Diệp Mặc chỉ gật đầu:

- Nể mặt Ngân Nguyệt Đan Vương và Nghiễn Điền Đan Vương, tôi sẽ không tính toán, bằng không thì ngươi và tên đệ tử của ngươi đều đã sớm chết rồi.

Lưu Âu Lam nghe Diệp Mặc nói như vậy, thì phía sau càng toát ra nhiều mồ hôi lạnh hơn. Y biết lời của Diệp Mặc không hề có nửa phần khoe khoang khoác lác nào, vì Diệp Mặc muốn giết y, thì thật sự y đã sớm chết rồi. Không chỉ nói sư phụ của y không thể chống đỡ cho y, mà tại Nam An Châu này thì phỏng chừng cũng không có người nào có thể chống lại Diệp Mặc cả.

Giọng nói của Diệp Mặc không chút lưu tình nào, trong lòng Vũ Minh Lục Đao cảm thấy khó chịu, nhưng Ngân Nguyệt Đan Vương lại không có ở đây, cho nên y chỉ có thể nuốt sự khó chịu này xuống, lại lần nữa ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Đã như vậy, thì Vũ Minh xin được cáo từ, nếu như Mặc Nguyệt Chi Thành có chuyện cần Vũ Minh xuất lực, thì Vũ Minh nhất định sẽ góp chút sức.

Trong lòng Diệp Mặc liền cười nhạt. Góp chút sức sao? Vừa rồi nhiều tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đối với ta như vậy, sao lại không thấy ngươi góp chút sức nào? Chỉ là hắn cũng chẳng muốn dây dưa tiếp với Vũ Minh Lục Đao cho nên mới không nói ra miệng mà thôi.

Thấy Diệp Mặc không hề để ý tới mình, thì Vũ Minh Lục Đao có chút thất vọng, dẫn theo đệ tử cùng tên tu sĩ Hóa Chân khác rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành.

Lâm Tri Thâm và Mạc Thanh Tú cũng hướng tới Diệp Mặc cáo từ. Thật ra thì Diệp Mặc rất có thiện cảm đối với Lâm Tri Thâm, cho nên không chỉ

khách khí nói lời từ biệt với y, mà còn mời Lâm Tri Thâm sau này tới Mặc Nguyệt Chi Thành làm khách.

Lâm Tri Thâm có được sự thưởng thức của Diệp Mặc, khiến cho Thiên Tuyền Môn cũng đều cảm giác được mình có mặt mũi. Các trưởng bối của Thiên Tuyền Môn còn không có cơ hội nói chuyện cùng Diệp Mặc, mà Lâm Tri Thâm đã có được cơ hội này, khiến cho thân phận của Lâm Tri Thâm trong nháy mắt đã tăng lên rất nhiều.

Tu sĩ của Thiên Tuyền Môn vừa rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, thì đã có rất đông đảo các tu sĩ muốn kết giao với Thiên Tuyền Môn rồi, khiến cho địa vị của Thiên Tuyền Môn cũng được tăng lên mấy lần.

Tu sĩ tu luyện, có ai là không muốn thăng cấp tới tu vi Hóa Chân? Mà muốn thăng cấp tới Hóa Chân thì cần phải có 'Chân linh đan' và 'Chân la đan'. Nhưng loại đan dược này thì chỉ có Đan Vương cửu phẩm mới có thể luyện chế được, mà Đan Vương cửu phẩm thì chỉ có Mặc Nguyệt Chi Thành mới có. Cho nên dù anh có được linh thảo, nhưng anh có thể nhờ Mặc Nguyệt Chi Thành giúp anh luyện đan không? Còn Lâm Tri Thâm của Thiên Tuyền Môn thì lại nhận được lời mời của Diệp Mặc, rất có thể sẽ trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành. Hiện tại không kết giao với Thiên Tuyền Môn, thì phải kết giao với ai đây? Chuyện này chẳng phải là quá rõ ràng rồi sao?

Sau một nén nhang, thì Diệp Mặc đã hoàn toàn phong bế đại trận của Mặc Nguyệt Chi Thành.

Vì Diệp Mặc chỉnh đốn lại Mặc Nguyệt Chi Thành, cho nên có không ít tu sĩ không rõ thân phận đã rời khỏi, khiến cho Mặc Nguyệt Chi Thành lại trở nên rộng rãi hơn không ít. Diệp Vô Tài thì mang theo vài tên tu sĩ đi chỉnh đốn lại Mặc Nguyệt Chi Thành, còn Diệp Mặc và mấy người Kỷ Bẩm thì cùng nhau đi tới phủ thành chủ.

Diệp Mặc quyết định đem suy nghĩ của mình nói cho mọi người biết, đồng thời cũng muốn nghe ý kiến của tất cả mọi người. Mặc Nguyệt Chi Thành sau này sẽ là nơi an dưỡng của họ, không thể nào làm qua loa được.

Tu sĩ Hóa Chân viên mãn của Tây Tích Châu đã có thể phi thăng, còn tu vi của hắn cũng đã là Hóa Chân tầng ba rồi. Một khi hắn phi thăng, thì cũng không muốn Mặc Nguyệt Chi Thành trở nên giống như Lạc Nguyệt thành lúc trước.

Thông qua sự thảo luận của mọi người, thì cuối cùng đều quyết định làm theo cách nghĩ của Diệp Mặc, đem trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành đổi thành trận pháp khống chế. Cho dù là Diệp Mặc không có mặt ở Mặc Nguyệt Chi Thành, thì những người còn lại cũng có thể thông qua trận pháp mà bảo vệ Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc đem thanh đao mỏng tiên khí hạ phẩm cho Lâm Dị Bán, đồng thời cũng đem Lục Chân Kiếm đưa cho Hứa Xương Cát.

'Tử Đao' là pháp bảo mà hắn thích nhất, còn tiên khí hạ phẩm mặc dù tốt, nhưng lại không thể nào thăng cấp. Còn 'Tử Đao' của hắn lại có thể đối kháng với Lục Chân Kiếm, thì hiển nhiên cũng không phải là loại pháp bảo tầm thường, chít ít thì nó không hề kém hơn tiên khí hạ phẩm.

Khi mấy người Tô Tĩnh Văn biết được Diệp Mặc vừa từ Lạc Nguyệt thành của Địa Cầu trở về, thì cũng không thể nhịn xuống sự kích động và mừng rỡ được, chỉ hận không thể nào lập tức để cho Diệp Mặc kể lại toàn bộ sự việc. Cũng may là các cô đều biết ở chỗ này không tiện, cho nên dù muốn hỏi, thì cũng không phải là lúc này.

Sau khi kết thúc hội nghị ở phủ thành chủ, thì Diệp Mặc để cho Lâm Dị Bán đi tuyên bố luật pháp mới của Mặc Nguyệt Chi Thành, còn Diệp Mặc và mấy người Lạc Ảnh thì trở về Mặc Nguyệt Hồ.

Mặc Nguyệt Hồ lúc này đã đẹp đẽ mỹ lệ hơn nhiều so với thời điểm mà Diệp Mặc rời đi rồi. Ngân Tử và Tuyết Nhung Hồ đều quen biết Diệp Mặc, cho nên Diệp Mặc vừa về tới thì chúng đã chạy ra.

Mặc Nguyệt Hồ không hề bị phá hư chút nào, thì ác cảm của Diệp Mặc đối với thầy trò Vũ Minh Lục Đao giảm đi một chút. Bất luận là chuyện gì

xẩy ra, thì bọn họ chí ít còn chưa động tới Mặc Nguyệt Hồ.

- Mẹ của em thế nào?

Mấy người Diệp Mặc vừa về tới cửa phòng mình, thì Tô Tĩnh Văn đã vội vã hỏi, ngay cả Ninh Khinh Tuyết đứng một bên cũng đã rất khẩn trương.

Diệp Mặc hướng tới Tô Tĩnh Văn một ánh mắt muốn cô an tâm, sau đó đem chuyện mình trở về Địa Cầu nói ra không sót một chữ nào.

Biết được mẹ mình đã không có chuyện gì, hiện tại đã đang tu luyện ở Lạc Nguyệt thành rồi, thì gánh nặng trong lòng Tô Tĩnh Văn hoàn toàn được buông xuống. Cô vốn còn muốn hỏi về cha mình nữa, nhưng nghĩ tới những gì mà cha cô đã làm, và Diệp Mặc cũng không hề nhắc tới cha cô, cho nên Tô Tĩnh Văn cuối cùng cũng không hỏi nữa.

Ninh Khinh Tuyết thì sau khi biết cha mẹ đều không có chuyện gì, thì trong lòng cũng hoàn toàn yên tâm.

Mọi người đoàn tụ cùng nhau thì bầu không khí lập tức trở nên nhu tình như nước. Đường Bắc Vi và Diệp Lăng thấy tình huống này, thì đành chu miệng đi ra ngoài.

Ba ngày sau. Diệp Mặc được sự trợ giúp của Kỷ Bẩm đã hoàn toàn thay đổi lại trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành. Hơn mười linh mạch cực phẩm được Diệp Mặc bố trí xuống dưới Mặc Nguyệt Chi Thành và Mặc Nguyệt Hồ. Ngay cả Kỷ Bẩm thấy như vậy thì cũng âm thầm líu lưỡi. Diệp Mặc này cũng quá là xa xỉ rồi, cho dù là có nhiều thì cũng đừng lãng phí như vậy chứ.

Dùng hơn mười linh mạch cực phẩm bố trí cho một cái thành thị, thì toàn bộ Nam An Châu này chắc chắn không thể nào tìm được cái thứ hai.

Nhưng điều khiến lão cảm thấy kinh dị hơn nữa chính là những thứ mà Diệp Mặc lấy ra làm trận cơ bố trí trận pháp đều là chân khí thượng phẩm, thậm chí còn là chân khí cực phẩm. Chính đại trận bảo vệ của Mặc Nguyệt

Chi Thành, thì Diệp Mặc đã dùng tới mấy trăm pháp bảo chân khí thượng phẩm và hơn mười pháp bảo chân khí cực phẩm rồi.

Cũng may là Kỷ Bẩm cũng hiểu rõ con người của Diệp Mặc, bằng không thì lão thực sự là sẽ chịu không được sự hào phóng tới thái quá này của Diệp Mặc. Cái trận pháp được bố trí như thế này, thì Kỷ Bẩm phỏng chứng cho dù là tiên nhân muốn công phá Mặc Nguyệt Chi Thành cũng không dễ dàng.

Tu sĩ trong Mặc Nguyệt Chi Thành bỗng nhiên cảm giác được linh khí trong thành gia tăng lên mấy lần mà vẫn chưa dừng lại, lập tức đã biết rằng sau khi thành chủ của họ trở về đã lại lần nữa bố trí trận pháp rồi. Nhất thời đều tự đi ra lại lần nữa cùng nhau hô to tên của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1421

Lôi Vân Sơn Dưới Ánh Chiều Tà

Diệp Mặc, Lạc Ảnh và cả Tô Tĩnh Văn ba người đang đứng trên đỉnh núi bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành, nhìn hai dòng sông và thảo nguyên mênh mông rộng bao la bên cạnh Mặc Nguyệt Chi Thành, hưởng thụ thời khắc nhàn rỗi khó mà có được này.

- Khí hậu nơi này thật thoải mái.

Tô Tĩnh Văn đứng bên cạnh Diệp Mặc và Lạc Ảnh nói. Cô nhìn bầu trời đầy mây xanh phía xa, trời xanh nước biếc, lại có gió nhẹ nhàng phảng phất, cả người cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm.

Diệp Mặc và Lạc Ảnh khẽ cười, không nói gì, lúc này trăm nghìn lời nói cũng không bì được với Mặc Nguyệt Chi Thành tuyệt đẹp trước mặt kia. Nơi này bây giờ là nơi sinh sống của bọn họ, bao năm trước Diệp Mặc đã bắt đầu tỉ mỉ sắp xếp, sao lại có thể không hài lòng. Nếu không phải Khinh Tuyết và Tống Ánh Trúc bế quan rồi, Diệp Mặc cũng muốn gọi bọn họ ra đây cùng ngắm cảnh sắc tuyệt đẹp sau khi hắn bố trí lại trận pháp và đặt linh mạch cho Mặc Nguyệt Chi Thành.

Tô Tĩnh Văn mặc dù là người tu luyện cuối cùng, nhưng tu vi của cô lại là cao nhất, Lạc Ảnh cũng thăng cấp lên tu vi Hư Thần, chỉ còn Tống Ánh Trúc và Ninh Khinh Tuyết vẫn ở Nguyên Anh, tu vi của Tống Ánh Trúc lại càng thấp hơn. Hơn nữa Diệp Mặc cũng đã là tu sĩ Hóa Chân rồi, nói không chừng ngày nào đó sẽ thăng thiên, bọn họ biết tư chất của mình có chút kém, lại càng nắm chặt tất cả thời gian để tu luyện. Không muốn đợi một ngày nào đó Diệp Mặc thăng thiên rồi, bọn họ vẫn còn ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành.

Hôm nay linh khí của hồ Mặc Nguyệt lại càng nồng đậm, tài nguyên tu luyện của bọn họ cho dù là tông môn chín sao cũng phải lui bước lại, trong tình huống này, không có ai muốn dừng tu luyện lại cả.

- Sau này nơi này chính là nhà của chúng ta rồi.

Tô Tĩnh Văn lại xúc động nói một câu, đối với cô mà nói, trước giờ chưa bao giờ được hạnh phúc thực sự như này.

Khi ở Ninh Hải, cô yêu Diệp Mặc tự mình cũng không biết, khi cô biết thì lại không dám nói ra. Khi Diệp Mặc đi khỏi, cô cuối cùng cũng tỉnh ngộ, cô băng qua bao núi bao sông, chỉ có một mục đích, đó chính là tìm Diệp Mặc, sau đó nói với hắn, mình thật sự rất thích hắn.

Những ngày tháng này cô vô cùng mệt mỏi, nhưng trong lòng lại có một tia hi vọng, cho dù đến hôm nay, cô vẫn còn nhớ trong quán bar đó, cô nghe thấy tin tức Diệp Mặc kết hôn mà uống say như chết, khi đó là Trì Uyển Thanh dẫn cô đi. Nghĩ đến đó, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên lại muốn biết Trì Uyển Thanh có sống tốt hay không, so với Uyển Thanh, cô cũng hạnh phúc hơn nhiều rồi.

Cô tìm được thành Mặc Nguyệt rồi, tìm được tiểu thế giới rồi, tìm được đại lục Lạc Nguyệt rồi, tìm được thành Giang Xuyên rồi, cuối cùng chính vào cái ngày tuyết rơi đó cô gặp được hắn.

- Không cần phải nghĩ nhiều như vậy.

Lạc Ảnh thấy Tô Tĩnh Văn ánh mắt có chút thương cảm, biết ý tứ của cô, nắm lấy tay Tĩnh Văn nói.

Dường như mỗi một người con gái ở cùng hắn đều trải qua vô số đau khổ. Lạc Ảnh bỗng nhiên cũng nhẹ than một tiếng. Cô chưa gặp Mục Tiểu Vận, nhưng cô cũng biết mình cùng Diệp Mặc từ Đông Huyền Châu đến Trái đất, rồi lại từ Trái đất trở về đại lục Lạc Nguyệt. Cô biết Tống Ánh Trúc, sau khi mang thai Ức Mặc, thầm lặng chờ đợi hắn mười mấy năm, một

mình thầm lặng đảm đương trong một thành phố. Cô biết Ninh Khinh Tuyết, mấy lần suýt vì Diệp Mặc mà mất mạng. Cuối cùng tìm được Thần nông giá, cô đồng thời cũng biết Tô Tĩnh Văn, cô băng qua bao núi bao sông, chỉ còn chưa vượt qua thời không mà thôi.

Thấy Lạc Ảnh dường như cũng bị tâm trạng mình ảnh hưởng sang, Tô Tĩnh Văn bỗng nhiên mỉm cười nói:

- Chị Tố Tố, thực ra trong lòng em rất vui rất vui, cái mà em đang nghĩ đều là chuyện vui cả. Cũng giống như tối hôm qua, nếu như không phải cùng với chị Tố Tố, em căn bản cũng không nghĩ chị Tố Tố còn điên cuồng hơn cả em nữa.

Diệp Mặc nghe đến đó đỏ cả mặt, Lạc Ảnh mặt dù lớn tuổi hơn Tô Tĩnh Văn, nhưng cũng không chịu được kiểu nói quá thẳng thắn đó của Tô Tĩnh Văn, lại càng đỏ mặt hơn.

Diệp Mặc trong lòng đột nhiên dâng lên một sự thoải mái, hắn giơ tay ra, ôm cùng một lúc Lạc Ảnh và Tô Tĩnh Văn vào trong lòng. Lúc này cũng không có ai nói gì, cùng hưởng thụ sự yên tĩnh ấm áp của nơi này.

Hạnh phúc sau khi trải qua đau khổ, lại càng quý giá hơn. Gặp lại sau bao năm xa cách, lại càng thêm quý trọng.

Bất luận là Lạc Ảnh hay là Tô Tĩnh Văn, thậm chí những người còn lại cũng biết, tu vi của Diệp Mặc đang không ngừng chiến đấu và tìm cơ duyên để thăng cấp. Nếu muốn Diệp Mặc dừng tu luyện lại, hắn có lẽ sẽ là người có tu vi thấp nhất. Cho nên bọn họ cũng biết, bọn họ có thể ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành tiếp tục tu luyện, còn Diệp Mặc thì không thể. Tu vi của Diệp Mặc còn cao hơn các cô, nhưng cái giá mà Diệp Mặc tiến thêm mỗi một bậc cũng cao hơn các cô nhiều lần.

Chính vì vậy, mỗi lần Diệp Mặc quay về, ngay cả người rụt rè như Lạc Ảnh, cũng sẽ buông cái ôm của mình ra. Trước là vì Diệp Mặc, sau là vì cô cũng rất thích cái cảm giác thoải mái và thả lỏng trong lòng khi cùng với

Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại càng hài lòng hơn không chỉ là Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ đã là thành phố kiên cố nhất Nam An châu, mà hắn còn hài lòng hơn chính là, Mặc Nguyệt Chi Thành đã không chỉ là một thành phố nữa, mà còn là một kỷ nguyên mới. Đó chẳng những là một kiểu tượng trưng, mà còn là một sự mong đợi.

Sau khi bố trí xong trận pháp ở Mặc Nguyệt Chi Thành, tất cả mọi người từ thành Lạc Nguyệt đến đều thống nhất, sau này cách tính thời gian như ở trái đất, hơn nữa năm đầu tiên là năm 2000 Mặc Nguyệt. Đây cũng là sau khi mọi người đoàn tụ, là một kỷ niên mới của Mặc Nguyệt bắt đầu.

Cách tính ngày tháng của Mặc Nguyệt đã phá tan khái niệm hỗn loạn thời gian ở đại lục Lạc Nguyệt, cách tính này rất nhanh được áp dụng trên toàn Nam An châu, cuối cùng đến đại lục Lạc Nguyệt. Từ lúc này trở đi, cách tính ngày tháng của đại lục Lạc Nguyệt chính là cách tính của Mặc Nguyệt, thống nhất hoàn toàn.

Tô Tĩnh Văn rúc vào ngực Diệp Mặc, trong lòng rất muốn hỏi Diệp Mặc, tại sao Diệp Mặc không đặt tên của thành Mặc Nguyệt giống như đại lục Lạc Nguyệt, nhưng cuối cùng cô cũng không hỏi ra, cô không biết Khinh Tuyết có phải đã hỏi Diệp Mặc rồi hay không, cô sở dĩ không hỏi, là cảm thấy mình hỏi Diệp Mặc, thì Diệp Mặc cũng không tiện trả lời.

- Tố Tố, Tĩnh Văn, lần này thời gian anh rời khỏi Mặc Nguyệt có hơi lâu chút, nhưng các em yên tâm, anh nhất định sẽ không có chuyện gì.

Diệp Mặc rất không muốn nói câu này, nhưng hắn biết hắn cần phải nhanh chóng đi xem Ngân Nguyệt đan vương và Nghiễn Điền đan vương, hai thành chủ này của Đan thành có ơn như núi với Diệp Mặc, có thể nói nếu không phải là hai vị thành chủ này, thì lúc đó cho dù hắn có lấy được đệ nhất trong đại hội đan vương, thì Vô Cực tông và Lôi Vân tông cũng dám công khai động thủ với hắn.

- Em biết, anh cứ đi đi.

Lạc Ảnh quá hiểu Diệp Mặc rồi, hơn nữa bây giờ cô quả thực cũng không phải lo lắng cho Diệp Mặc nữa. Diệp Mặc có thế giới trang vàng, tu vi đến Hóa Chân viên mãn cũng không phải là đối thủ, còn là Đan vương cửu phẩm nữa. thậm chí có thể nói là một nghịch thiên cao cấp, đừng nói là Nam An châu, cho dù là đại lục Lạc Nguyệt, người có thể uy hiếp đến hắn cũng không nhiều.

Đồng thời cô cũng biết, Diệp Mặc sẽ không nuốt được nỗi hận mấy người Cố Mân Tiềm bị giết, Kiếm Cốc bị diệt vong, trước khi hắn đến Ma Ngục cấm địa, chắc chắn sẽ đi tiêu diệt Vô Cực tông và Lôi Vân tông.

Diệp Mặc đúng là có suy nghĩ này, hắn muốn tiện tay tiêu diệt hai môn phái này là còn có một ngyên nhân nữa, hắn đến Ma Ngục cấm địa cũng không biết thời gian bao lâu. Bây giờ Mặc Nguyệt Chi Thành mặc dù phòng thủ kiên cố rồi, nhưng tu sĩ Hóa Chân cũng chỉ có một hai người. Ngoại trừ Kỷ Bẩm và trưởng lão Hóa Chân từ Đan thành đến, thì chỉ có tu vi của Mông Hàn An là cao nhất.

Cho dù hai tông môn này không dám đến Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng cũng là một sự uy hiếp tiềm tàng, huống chi Diệp Mặc và bọn họ còn thù sâu như biển nữa.

Thực ra Diệp Mặc càng hi vọng người của Đan thành đến báo thù, như vậy hắn có thể tiện tay diệt cả Đan thành. Đáng tiếc là, Đan thành khi Mặc Nguyệt Chi Thành giết chết mười một tu sĩ Hóa Chân, không ngờ lại thờ ơ.

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, Tô Tĩnh Văn cũng có chút nghi ngờ nói:

- Đan Thành kia thật kỳ lạ, không ngờ lại không có động tĩnh gì. Lúc trước Kỷ tiền bối và chị dâu Tử Đồng còn nói Đan thành chắc chắn sẽ đến báo thù.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cho dù Đan Thành có đến, Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ cũng không sợ bọn họ động thủ. Có Kỷ bẩm tiền bối chủ trì trận pháp, mọi người bất kỳ ai cũng có thể dùng trận pháp để khống chế đối phương, trừ phi Đan thành của gã có một Hắc Thạch thành thứ hai.

Hắc Thạch thành Tô Tĩnh Văn và Lạc Ảnh cũng biết. Hai cô thấy Diệp Mặc nhắc đến, nghe nói đó là một thành phố trong Vất nứt hư không, trong đó toàn bộ đều là tu sĩ Hóa Chân viên mãn. Vậy thì có bao nhiêu vị tu chân, và tích lũy vô số năm mới có được, Đan thành rõ ràng không thể nào có nhiều nội tình như vậy được.

…

Dưới ánh chiều đỏ hồng, bay lơ lửng trên bầu trời Lôi Vân tông, biểu hiện lạnh lẽo mà oanh liệt.

Nếu trong lúc bình thường, dưới ánh chiều thê lương như này, bên ngoài Lôi Vân sơn có một số đệ tử đang ở ngoài Lôi Vân sơn trữ kiếm không vị. Cảm nhận được sự nghi ngờ khó có thể diễn tả được này, dùng cái này để đề cao tâm cảnh của mình và có chút hiểu về đạo nghĩa.

Ánh chiều tà đỏ như máu, gió đêm phảng phất qua từng cành cây ngọn cỏ của Lôi Vân sơn. Vốn dĩ một cảnh tượng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng hôm nay, bên ngoài Lôi Vân sơn lại một cảnh tiêu điều, thậm chí đến bóng người cũng không có.

Diệp Mặc quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, đến giết chết mười một tu sĩ Hóa Chân của Đan thành, bao gồm cung phụng Thủy Dã của Đan thành có tiên khí trong tay. Chuyện này chỉ trong một ngày ngắn ngủi, đã truyền khắp Nam An châu, cho dù là tu sĩ của nơi hẻo lánh nhất cũng nghe nói đến chuyện này. Nếu nói lúc trước Diệp Mặc lấy được Đan vương của Đan thành, cũng không thể nào truyền rộng khắp như vậy, nhưng tin Diệp Mặc giết liền lúc mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan thành thì lại truyền ra

rộng khắp.

Đối với những tu sĩ tu vi hơi thấp một chút mà nói, Diệp Mặc là đan vương thậm chí là Đan vương cửu phẩm cũng không phaỉ quá chấn động đến bọn họ, dù sao cái đó cũng cách quá xa so với bọn họ. Nhưng chuyện Diệp Mặc giết mười một tên tu sĩ Hóa Chân, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng không ai lại không biết. Chuyện này cũng cách quá xa với những tu sĩ tu vi thấp, nhưng chuyện này lại là chủ đề bàn tán của tất cả mọi người.

Bên ngoài Lôi Vân sơn không gian tĩnh mịch, cũng không có nghĩa là Lôi Vân sơn không có ai, tin Diệp Mặc giết chết mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan thành ai ai cũng biết, Lôi Vân sơn sao lại không biết?

Thực ra chuyện này cũng không phải là chuyện khiến những tu sĩ của Nam An châu và Lôi Vân tông chấn động nhất, khiến bọn họ ngạc nhiên và chấn động nhất chính là, Diệp Mặc giết chết mười một tu sĩ Hóa Chân đó ở trong Mặc Nguyệt Chi Thành, Đan thành là một tông môn mười sao duy nhất tại sao lại không có phản ứng gì, thậm chí không khua chiêng múa trống đến Mặc Nguyệt Chi Thành báo thù nữa.

Đây mới là chuyện kỳ lạ nhất, Đan thành là nơi nào, Hóa Chân đông như kiến, Kiếp Biến có khắp nơi trong thành, nhưng một thế lực như vậy bị người khác giết liền lúc mười một tu sĩ Hóa Chân, đến một cái rắm cũng không có, rõ ràng là quá không bình thường.

Huống chi Diệp Mặc sau khi giết trưởng lão của Đan thành, còn lớn lối nói Đan thành chỉ có duy nhất một cơ hội đến Mặc Nguyệt Chi Thành báo thù, nhưng Đan thành chỉ cần đến Mặc Nguyệt Chi Thành, sau này Đan thành sẽ xóa tên khỏi Nam An châu.

Lớn lối như vậy, khiêu khích như vậy, thành phố mười sao Đan thành lại không có tăm tích gì, điều này quá không bình thường. Càng làm cho người ta nhớ đến chuyện năm đó Diệp Mặc làm Phó thành chủ danh dự của Đan thành, Đan thành cũng thờ ơ, hai chuyện này không ngờ lại giống nhau như đúc.

Chính là vì Đan thành không có tin tức gì, Lôi Vân tông lại càng kinh hoảng, tất cả mọi người trong Nam An châu đều biết, nơi tiếp theo mà Diệp Mặc muốn báo thù chính là Lôi Vân tông và Vô Cực tông.

Lúc này trong đại sảnh nghị sự lớn nhất của Lôi Vân tông, cũng giống như bên ngoài Lôi Vân tông ánh chiều tà đỏ hồng, tĩnh mịch không tiếng động.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1422

Khiêu Chiến Lôi Vân Tông

Vốn dĩ bốn tên tu sĩ Hóa Chân của Lôi Vân tông trong lúc đấu chiến với Lục Vô Hổ, bị Lục Vô Hổ giết chết một tên, sau đó chuyện của Ma Ngục cấm địa xảy ra, lại có một tu sĩ Hóa Chân đến Ma Ngục cấm địa. Lúc này Lôi Vân tông đường đường là một tông môn chín sao không ngờ chỉ còn có hai tu sĩ Hóa Chân.

- Điền Cực, chuyện này là do anh gây ra, anh tự tìm cách đi.

Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ năm ngồi đầu phía bên phải nói, ngữ khí lạnh lùng. Đây là trưởng lão cung phụng Bành Lật của Lôi Vân tông, nếu như ngữ khí có thể giết người, Điền Cực sớm đã bị gã giết chết rồi.

Điền Cực câm như hến, nếu như y biết Diệp Mặc trong thời gian ngắn, lại nghịch thiên đến mức độ này, cho dù giết mấy tên Điền Ngạo Phong, y cũng sẽ không ra mặt. Mặc dù y rất muốn đáp lại một câu với trưởng lão muốn giáo huấn này, lúc đầu khi chặn lại phi thuyền của Diệp Mặc, Bành Lật trưởng lão chẳng những không có phản ứng gì, hơn nữa lại là người hưởng ứng đầu tiên, bây giờ lại nói mình gây họa. Xét đến cùng một câu nói, chính là tu vi của Điền Cực quá thấp.

Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám khác biết lúc này cho dù giết Điền Cực cũng không giải quyết được vấn đề gì, y hắng giọng, vừa muốn nói, thì lại cảm nhận được trong đại sảnh nghị sự từng trận lay động.

Sắc mặt tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám này và Bành Lật lập tức đại biến, không có ai rõ hơn bọn họ, đây là chuyện gì. Thần thức của bọn họ quét ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy một tu sĩ Hóa Chân trẻ tuổi đang đứng

trước cổng Lôi Vân tông, trong tay đang cầm một con dao thái rau màu tím, rõ ràng vừa nãy là hắn tấn công trận pháp của Lôi Vân tông.

- Diệp Mặc…

Bành Lật kinh hãi kêu lên một câu, tim đập thình thịch, chuyện gã sợ nhất không ngờ đến rồi, Diệp Mặc chẳng những đến rồi, mà còn đánh đến cửa đại trận bảo vệ núi rồi.

- Quý Minh sư huynh…

Bành Lật có chút sợ hãi nhìn về phía tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám kia, đây là cung phụng đệ nhất của Lôi Vân tông Phong Quý Minh. Y không thể không sợ, Diệp Mặc giết liền lúc mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan thành, hơn nữa trong mười một tên tu sĩ Hóa Chân này còn có một tên Hóa Chân tầng thứ bảy, một tên Hóa Chân tầng thứ chín viên mãn tay còn cầm một tiên khí nữa.

Cho dù sức mạnh như vậy, cũng bị Diệp Mặc giết chết sạch, bây giờ Diệp Mặc đánh đến Lôi Vân tông rồi, y làm sao không sợ được. Lúc trước khi ngăn lại phi thuyền của Diệp Mặc, y lại đích thân giết chết một tu sĩ Thừa Đỉnh nữa.

Lôi Vân tông mặc dù có đại trận bảo vệ, nhưng Diệp Mặc là ai, nghe nói hắn còn là một tông sư trận pháp cấp chín, trận pháp của Mặc Nguyệt Chi Thành chính là do hắn bố trí ra. Lúc trước hiện trường đánh nhau, hắn chỉ cần tiện tay là có thể vây khốn được Thủy Dã tu sĩ Hóa Chân của Đan thành, nếu không phải Thủy Dã cũng có một thanh tiên khí hạ phẩm, thậm chí đến trận pháp cũng không phá được.

- Đi ra ngoài rồi nói tiếp.

Phong Quý Minh rõ ràng cũng bình tĩnh hơn Bành Lật.

…

Bên ngoài Lôi Vân tông, 'Tử Đao' trong tay Diệp Mặc lại lần nữa được phóng ra, chân nguyên điên cuồng dao động, Tử Đao mang theo một đường ánh sáng chói mắt, lại một lần nữa bổ đến đại trận phòng ngự của Lôi Vân tông.

Ken két một tiếng, Diệp Mặc biết, đại trận phòng ngự này cũng đã được hắn bổ ra một vết nứt.

Thực ra đối với tông sư trận pháp như Diệp Mặc mà nói, hắn hoàn toàn không cần dùng cách làm bừa như này để đi phá vỡ trận pháp phòng ngự của Lôi Vân tông. Nhưng vừa nghĩ đến việc Cố Mân Tiềm bị giết, trong lòng lại dâng lên lửa giận. Có lẽ chỉ có cách này, mới có thể khiến sự tức giận trong hắn nguôi ngoai đi phần nào.

Lúc này những đệ tử trong Lôi Vân tông rối rít xông ra, bọn họ trợn tròn mắt nhìn Diệp Mặc một mình đang tấn công đại trận phòng ngự, không ai dám tiến lên. Hung danh của Diệp Mặc một mình giết một lúc mười một tên tu sĩ Hóa Chân truyền ra ngoài, thậm chí đến thủy tinh cầu cũng có. Lúc trước những tu sĩ tận mắt chứng kiến trận chiến đó tại hiện trường lại càng đếm không hết, những người này rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, làm sao không truyền chuyện này ra ngoài được?

Thực ra nói đại chiến căn bản cũng không chính xác. Nói chính xác hơn là tàn sát. Mười một tu sĩ Hóa Chân kia đối mặt với Diệp Mặc, căn bản cũng không có chút năng lực phản kháng nào.

- Diệp thành chủ. Xin dừng tay…

Phong Quý Minh thấy Diệp Mặc lại lần nữa phóng Tử Đao ra, vội vàng lớn tiếng nói. Đại trận phòng ngự của Lôi Vân tông mặc dù kiên cố nhưng căn bản cũng không trụ được dưới sự tấn công mạnh mẽ của Diệp Mặc. Diệp Mặc là một tông sư trận pháp, mỗi một đao đều tấn công vào điểm yếu nhất của đại trận phòng ngự.

Diệp Mặc cứ như không nghe thấy lời của Phong Quý Minh vậy, Tử

Đao trong tay lại lần nữa phóng ra vô số đường đao màu tím.

Huyễn Vân Phân Liệt đao, những đường đao màu tím, vô cùng vô tận, vô hưu vô chỉ.

Vết nứt trên đại trận phòng ngự của Lôi Vân tông vừa mới có khi Diệp Mặc tấn công, bây giờ lại bị vô số đường đao màu tím quét qua, lập tức phát ra những âm thanh răng rắc, một lát sau, đại trận phòng ngự này vỡ như sứ bị vỡ ra vậy, nát bét Phong Quý Minh và Bành Lật còn có cả một đám tu sĩ đang chạy vội đến lập tức dừng bước lại, Phong Quý Minh đơ người nhìn đại trận phóng ngự trước mặt vỡ tan tành, khóe miệng trông rất khổ sở. Từ trước tới nay chỉ có Lôi Vân tông như vậy đối với người khác, chỉ có Lôi Vân tông đi chiếm lĩnh địa bàn của người khác. Nhưng hôm nay, thì vận mệnh cũng phủ xuống Lôi Vân tông, đường đường là tông môn chín sao, lại bị một người phá vỡ sơn môn, lại không dám nói gì.

Hơn nghìn đệ tử của Lôi Vân tông đi theo sau Phong Quý Minh và Bành Lật đều lặng như tờ, một số đệ tử nhiệt huyết cũng đã siết chặt quả đấm lại, trong mắt lại càng tức giận. Bọn họ đang chờ tông chủ ra lệnh, sau đó toàn bộ xông lên xé xác Diệp Mặc.

Phong Quý Minh bỗng nhiên nghĩ đến tông chủ của Lôi Vân tông là Vương Thuyền Hòa sao lại không có ở đây? Gã theo năng hỏi:

- Kiến Âu sư điệt, Vương môn chủ đâu rồi?

Nghe thấy Phong Quý Minh hỏi vậy, phó môn chủ của Lôi Vân tông là Khương Kiến Âu bỗng dưng tỉnh lại, y trong nháy mắt hiểu đây là chuyện gì, khóe miệng có chút đau khổ nói:

- Vương môn chủ đã rời khỏi tông môn sáu ngày rồi, anh ấy nói đến Ma Ngục cấm địa giúp đỡ.

Sáu ngày? Bảy ngày trước Diệp Mặc ở Mặc Nguyệt Chi Thành giết chết mười một tu sĩ Hóa Chân cùng một lúc, còn Vương Thuyền Hòa đúng sáu

ngày trước lại rời khỏi Lôi Vân tông, dường như tất cả mọi người đều trong nháy mắt hiểu ra đây là chuyện gì. Đường đường là chưởng môn của một tông môn chín sao, không ngờ bỏ lại môn phái một mình chạy trốn.

Bành Lật con ngươi đỏ ngầu, y thậm chí hối hận mình sao không sớm nghĩ đến bước này?

- Diệp thành chủ, lúc đầu chuyện này là do tôi đầu têu, anh giết đệ tử Điền Ngạo Phong của tôi, tôi đương nhiên phải giết chết anh. Được làm vua thua làm giặc mà thôi, chỉ mong anh có thể bỏ qua cho Lôi Vân tông và hơn nghìn đệ tử nội môn của Lôi Vân tông mà thôi.

Dường như nằm ngoài dự liệu của Diệp Mặc và tất cả những tu sĩ của Lôi Vân tông chính là, người gây chuyện Điền Cực không ngờ lại chủ động đứng ra nhận lỗi, chỉ cần Diệp Mặc giết một mình gã, tha cho toàn bộ Lôi Vân tông. Quả thực như lời gã nói, có thể đến đại trận phòng ngự đều là đệ tử nội môn, còn vô số những đệ tử ngoại môn, căn bản cũng không thể nào tiếp cận gần đến đại trận phòng ngự được.

Diệp Mặc cũng sửng sốt một chút, tên Điền Cực này có chút nghĩa khí đấy, thậm chí còn có mấy phần huyết tính, cho dù biết rõ gã tất phải chết, nhưng có thể đứng ra nói những lời này, cũng coi là tài giỏi rồi.

Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng lại biết hắn nhầm rồi, hắn nhìn thấy những đệ tử đứng sau Lôi Vân tông nghe thấy Điền Cực nói vậy, ai ai cũng phẫn nộ phóng ra pháp bảo, dường như chỉ cần mình động thủ, thì những đệ tử nội môn của Lôi Vân tông này sẽ xông đến.

Nhưng sau đó Diệp Mặc lại nhìn thấy ánh mắt Điền Cực lóe lên, lập tức hiểu ra ý tứ của Điền Cực, gã biết mình tất phải chết, nên chọn cách thông minh một chút. Gã chủ động đứng ra xin chết, nói ra những lời vì Lôi Vân tông, như vậy gã có thể lấy được sự ủng hộ và đồng tình của tất cả những đệ tử nội môn của Lôi Vân tông. Một khi Diệp Mặc động thủ, thì những đệ tử của Lôi Vân tông nói không chừng sẽ cùng tiến đến bao vây tấn công Diệp Mặc, gã thậm chí có thể chạy thoát mạng trong lúc hỗn độn đó.

- Điền Cực, bản thân anh hại người hại mình, hôm nay liên lụy đến cả Lôi Vân tông. Lúc trước Chung Vũ tôi cũng nói rồi, anh đúng là một tên ngu ngốc, bây giờ xem ra tôi quả nhiên không nói sai rồi, bây giờ anh còn khiêu chiến toàn bộ đệ tử của Lôi Vân tông cùng liều mạng với anh…

Lại có một trưởng lão đứng ra lớn tiếng quát, rõ ràng y cũng nhìn ra Điền Cực không phải đại công vô tư thực sự.

Điền Cực không đợi tên trưởng lão này nói xong, lại lớn tiếng nói:

- Nếu anh không tin tôi, tôi xin vì Lôi Vân tông mà hiến thân trước, cho dù chết rồi, Điền Cực tôi cũng không muốn nhìn thấy có người sau khi phá tan sơn môn của Lôi Vân tông, Lôi Vân tông tôi lại không có một đệ tử nhiệt huyết dám đứng ra. Điền Cực tôi sẽ làm người đầu tiên của Lôi Vân tông…

Thấy Điền Cực phóng ra pháp bảo, mười mấy tên tu sĩ của Lôi Vân tông bị mấy câu nói nhiệt huyết sôi trào của Điền Cực kích động xông về phía Diệp Mặc, thậm chí đến Điền Cực cũng bị vứt lại ở phía sau.

Điền Cực bây giờ cũng đã là tu vi Kiếp Biến tầng thứ nhất, sau khi gã phóng ra pháp bảo, rõ ràng không thể nào xông vào cuối cùng. Trên thực tế là, gã chính xác là xông vào cuối cùng.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, hai tay vung lên, trong tiếng nổ vang, vô số đường lôi kiếm rơi xuống. Những tu sĩ xông lên kia, Nguyên Anh, Hư Thần cũng có, thậm chí còn có số ít tu sĩ Kim Đan.

Những tu sĩ với tu vi này dưới đường lôi kiếm của Diệp Mặc, không còn ai có thể sống sót được, chỉ trong chốc lát, đã hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Trong một tông môn lấy pháp thuật lôi hệ làm chủ, Diệp Mặc cùng pháp thuật lôi hệ giết chết bọn họ. Điền Cực căn bản cho rằng có hàng trăm đệ tử tiến đến vây lấy Diệp Mặc, cho dù chỉ có chút ít thời gian, gã có lẽ có một đường sống. Đáng tiếc gã đánh giá quá cao sức hút của mình, trước sau chỉ có hai ba mươi tu sĩ xông lên. Hơn nữa cộng những tu sĩ này lại, cũng không

thể vây khốn được Diệp Mặc trong tích tắc.

Phong Quý Minh và Bành Lật hít một hơi dài, bọn họ đã biết lời đồn là sự thật. Chỉ dựa vào uy thế của lôi kiếm của Diệp Mặc, nếu như Vực của Diệp Mặc cũng đại thành như lời đồn, Diệp Mặc hoàn toàn có thể giết chết được mười một tu sĩ Hóa Chân của Đan thành.

Lúc này bọn họ hoàn toàn không có tâm trạng gì để ý đến Điền Cực nữa, Phong Quý Minh còn đang suy nghĩ làm sao để bảo vệ được Lôi Vân tông, nhưng Bành Lật thì lại nghĩ làm sao có thể chạy thoát được kiếp nạn này.

Điền Cực cũng chỉ sững sờ trong chốc lát, rồi lại cảm giác được cả người đang run lên, còn chưa đợi gã tỉnh lại, một chân nguyên đại thủ đã nắm được gã.

- Tiền bối, xin tha mạng…

Dưới sự cấp thiết, Điền Cực cũng không còn để ý đến chuyện khác, gã vừa nói ra câu này, lại dẫn theo một hơi thở dài vang lên, rõ ràng tâm cơ vừa nãy của gã uổng phí rồi.

Điền Cực trong tình huống cấp bách nói ra câu này, cũng biết mình xong đời rồi. Gã cũng biết, cầu xin Diệp Mặc tha mạng cho gã là không thể nào. Lúc này gã chỉ hối hận vô cùng, gã không phải hối hận mình đã đắc tội với Diệp Mặc, mà là hối hận không giết chết Diệp Mặc trước khi hắn trưởng thành.

Chân nguyên đại thủ của Diệp Mặc xiết chặt, Điền Cực bị chân nguyên đại thủ nắm lấy trong nháy mắt biến thành hư không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1423

Diệt Lôi Vân Tông

Tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc giết Điền Cực và mười tên đệ tử Lôi Vân Tông, thì Phong Quý Minh đã khẳng định rằng bản thân không phải là đối thủ của Diệp Mặc, chỉ có thể cố gắng nhìn sự phẫn nộ xuống rồi nói:

- Hôm nay anh đã giết Điền Cực, phá vỡ đại trận của Lôi Vân sơn, vậy thì hẳn là có thể dừng tay lại được rồi.

Phong Quý Minh không thể không nhịn sự phẫn nộ của mình xuống, vì y hiểu rằng Diệp Mặc là một thằng điên. Mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành mà hắn còn dám giết, thì Lôi Vân Tông của y trong mắt Diệp Mặc càng chẳng là cái gì cả. Cho dù là Diệp Mặc chém tận giết tuyệt tu sĩ của Lôi Vân Tông, thì Phong Quý Minh y cũng không hề cảm thấy kỳ quái.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Trước đây tu sĩ Hóa Chân của Lôi Vân Tông ngăn cản phi thuyền của Kỷ Bẩm tiền bối, giết hơn mười người, hủy đi thân thể của Kỷ Bẩm tiền bối, chém giết Đan Vương Cố Mân Tiềm của Mặc Nguyệt ta, giết cả vài người hộ vệ tu vi Kiếp Biến và Thừa Đỉnh, còn có cả trưởng lão Kiếm Cốc tu vi Hư Thần nữa, chẳng lẽ đây còn chưa tính là thù hận sao?

Phong Quý Minh nghe Diệp Mặc nói xong, thì cũng biết rằng sự tình hôm nay khó có thể vãn hồi rồi. Lập tức hừ lạnh một tiếng, lấy ra nửa đoạn kiếm, đồng thời lớn tiếng quát lên:

- Lôi Vân Tông ta ngày hôm nay cho dù là bị diệt môn, thì cũng phải giữ gìn lại tôn nghiêm của tông môn.

Thấy trưởng lão Hóa Chân cung phụng cũng đã lấy pháp bảo ra, thì hầu hết các tu sĩ Lôi Vân Tông còn lại đều lấy ra pháp bảo của mình. Bành Lật biết, chỉ có cách đem Diệp Mặc vây khốn thì y mới có thể có một con đường sống.

Bành Lật đã lấy ra pháp bảo của mình, nhưng y lại lập tức phát hiện không gian xung quanh dường như đã hoàn toàn bị trói buộc lại rồi. Trong nháy mắt thì Bành Lật đã hiểu rõ, đó chính là thành tựu về 'Vực' của Diệp Mặc đã đại thành rồi, đây chẳng những là 'Vực' đại thành, mà còn là 'Vực' có thể trói buộc cả tu sĩ Hóa Chân.

Khó trách vì sao mà mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành đều bị Diệp Mặc giết. Loại 'Vực' này quả thực là quá đáng sợ. Sau khi tự mình cảm thụ được 'Vực' của Diệp Mặc, thì Bành Lật đã triệt để hiểu rằng ngày hôm nay không trốn đi được, thì tất cả bọn họ căn bản là sẽ không còn bất cứ cơ hội nào nữa.

Diệp Mặc đã sớm nhìn tên này không thuận mắt rồi, cho nên vừa phóng xuất 'Tử Đao' ra thì chiêu thứ nhất đã đánh về phía Bành Lật.

Bành Lật phát hiện người đầu tiên Diệp Mặc muốn giết lại chính là y, thì nhất thời hồn phi phách tán, điên cuồng vận chuyển chân nguyên muốn giẫy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc.

Đáng tiếc là tu vi của y so với Diệp Mặc quá mức chênh lệch, cho nên đừng nói là Diệp Mặc đã phóng xuất 'Tử Đao' ra rồi, mà cho dù là Diệp Mặc không dùng đến 'Tử Đao' thì Bành Lật y cũng không có cách nào để chạy trốn cả.

'Huyễn vân Hoa Sơn đao' mang theo đao quang tím hồng tiến tới, còn Bành Lật thì thậm chí còn không thể nào phản kháng lại được một chút. Y trơ mắt nhìn luồng đao quang tím hồng kia cắt vào thân thể của mình, thấy máu tươi từ trước ngực mình phun ra.

Sau khi Bành Lật bị Diệp Mặc giết trong nháy mắt, thì vô số pháp bảo

lúc này mới công kích về phía Diệp Mặc. Đáng tiếc là trong chiến đấu của tu sĩ thì không thể nào dựa vào số lượng đề bù đắp cho chất lượng được, chỉ cần tu vi yếu kém hơn ở một trình độ nhất định, thì số lượng cũng chỉ là một gánh nặng mà thôi.

Số lượng pháp bảo công kích về phía Diệp Mặc mặc dù nhiều, nhưng dưới sự trói buộc từ 'Vực' của Diệp Mặc thì đã trở nên chậm chạp hẳn. 'Tử Đao' của Diệp Mặc lúc này lại đánh về phía Phong Quý Minh, đồng thời vô số đạo lôi kiếm cũng được đánh ra. Những luồng lôi kiếm này tiến nhập vào đoàn người kia, nhất thời khiến cho hàng loạt tiếng kêu thảm truyền ra.

Phong Quý Minh là tu vi Hóa Chân tầng tám, thì trong khi Diệp Mặc giết chết Bành Lật y đã giãy thoát ra khỏi 'Vực' của Diệp Mặc rồi. Y cũng không đợi cho 'Vực' của Diệp Mặc lần thứ hai trói buộc mình lại, thì đã thi triển ra chính 'Vực' của mình rồi, đồng thời pháp bảo trong tay cũng hoàn toàn kích phát ra, công kích về phía Diệp Mặc.

Đây chỉ là một nửa đoạn mũi kiếm không trọn vẹn, nên lúc trước Diệp Mặc cũng không hề để ý. Nhưng khi đoạn kiếm kia công kích tới trước mặt của Diệp Mặc thì chợt bộc phát ra uy áp kinh khủng, nên lúc này Diệp Mặc mới cẩn thận một chút.

Đây là vật gì? Diệp Mặc không hề để Phong Quý Minh vào mắt, nhưng nhìn thấy thứ pháp bảo mà mình cũng không cảm nhận rõ được, thì lập tức đã lấy ra 'Đại đỉnh tám cực'. Cho dù là nhiều thêm một tầng phòng vệ, thì hắn cũng không muốn bị lật thuyền trong mương.

Ầm…

'Tử Đao' và nửa đoạn mũi kiếm của Phong Quý Minh đụng vào nhau, mà đoạn mũi kiếm kia cũng không hề bị đâm cháy, mà lại mang theo một tiếng rít gào, bộc phát ra một luồng khí thể nguy hiểm. Ưu thế duy nhất của Diệp Mặc là Phong Quý Minh bị sự phản phệ của mũi kiếm kia chấn bay khiến cho y phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là chân nguyên cùng tu vi đều kém hơn so với Diệp Mặc.

Tuy rằng bị thổ huyết, nhưng Phong Quý Minh cũng đã ngăn trở được đao khí từ 'Tử Đao' của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẫn không biết rốt cuộc nửa đoạn mũi kiếm kia là vật gì, nhưng cũng biết rằng nửa đoạn mũi kiếm này đối với hắn mà nói thì tuyệt đối không phải là thứ gì thú vị.

Phong Quý Minh sau khi thổ huyết thì lại không lùi mà tiến, sau đó không ngừng đưa tay vẽ lên trên trán mình, thoạt nhìn thấy y giống như là đang làm trò hề. Nhưng Diệp Mặc thì lại để ý thấy khi Phong Quý Minh mỗi lần vẽ lại một vòng trên trán, thì thân thể của y lại gầy yếu đi một vòng, còn nửa đoạn mũi kiếm kia lại có thêm một tầng lôi quang chớp động bên ngoài.

Cảm giác được thứ này có chút quỷ dị, thì Diệp Mặc trước tiên muốn tách mũi kiếm này ra giết Phong Quý Minh trước rồi tính. Phong Quý Minh thấy Diệp Mặc lùi lại, thì khóe miệng liền lộ ra một tia cười trào phúng.

Diệp Mặc vừa lùi về phía sau, thì cũng đã cảm giác được có chút gì đó không đúng, vì Phong Quý Minh cũng không hề thi triển ra 'Vực' của y, hơn nữa Phong Quý Minh cũng không có năng lực đối kháng 'Vực' với mình. Đồng thời 'Vực' của mình cũng không hề bị phá, nhưng quanh thân thì lại thực sự trở nên khó cử động được.

Diệp Mặc nhíu mày, nhìn nửa đoạn mũi kiếm đang có tầng lôi quang ngày càng dầy đặc kia, thì trong lòng có chút bất an. Hắn biết rằng nữa đoạn mũi kiếm này chắc chắn là có vấn đề, nên hắn lập tức không lùi về nữa, mà 'Tử Đao' trong tay liền một lần nữa đánh thẳng về phía nửa đoạn mũi kiếm kia.

Mà lúc này thì cơ thể của Phong Quý Minh đã gầy trơ xương như một bộ xương khô rồi. Khi y thấy Diệp Mặc phóng pháp bảo ra công kích nửa đoạn mũi kiếm của mình, thì lại quát to lên một tiếng.

Theo tiếng kêu của y, thì cả người y liền hoàn toàn bạo liệt. Những tu sĩ xung quanh Phong Quý Minh thì không có một người nào có thể chạy trốn

cả. Ngay cả phó môn chủ Khương Kiến Âu cũng không thể chạy thoát mà phải chịu chung số phận.

Khi Phong Quý Minh tự bạo, thì thân thể của y phóng xuất ra một đạo quang mang mờ mờ. Đạo quang mang này trong nháy mắt liền tiến vào trong nửa đoạn mũi kiếm, ngay sau đó nửa đoạn mũi kiếm kia cũng lập tức căng phồng lên rồi cũng tự động bạo liệt ra giống như Phong Quý Minh vậy. Thoạt nhìn thì giống như là do bị 'Tử Đao' của Diệp Mặc đánh trúng mà phát nổ, nhưng bản thân Diệp Mặc thì lại biết rằng không phải là như vậy.

Ầm…

Tiếng nổ kinh khủng, uy thế còn hơn cả Phong Quý Minh vừa rồi tự bạo nhiều lắm. Diệp Mặc cũng cảm giác được một lực lượng thật lớn đánh lên trên 'Đại đỉnh tám cực', lập tức vô số mảnh nhỏ của mũi kiếm bạo liệt ra phóng đến, nhưng những mảnh nhỏ của mũi kiếm kia trong chớp mắt đều tạo thành những đạo Lôi Long.

Tiếng Lôi Long gào thét ở bên trong, thậm chí còn có pha lẫn chút thanh âm của Phong Quý Minh.

Ầm…

Lôi Long lại lần nữa đánh lên 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc, lần này uy thế còn cường hãn hơn cả sự tự bạo vừa rồi của đoạn mũi kiếm kia.

Ngay cả Diệp Mặc cũng không thể nào chịu nổi được loại lực phá hoại kinh khủng này, còn 'Đại đỉnh tám cực' thì trực tiếp bị đánh bay. Nhưng Lôi Long cũng không hề dừng lại, mà lại lần nữa biến thành từng mảnh lôi quang. Đại bộ phận những lôi quang này đều đánh lên thân thể của Diệp Mặc.

Diệp Mặc bị lực lượng phản phệ của 'Đại đỉnh tám cực', Lôi Long và lôi quang đánh vào, thì chân nguyên trong cơ thể cũng cuồn cuộn quay cuồng, thiếu chút nữa thì đã phun ra một ngụm máu.

Nhưng với sự cường hãn của tu vi luyện thể Thần Cảnh, thì chỉ trong hai lần hơi thở thì Diệp Mặc đã ổn định lại nội khí rồi, đồng thời thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực'. Còn nửa đoạn kiếm gẫy kia đã hoàn toàn trở thành hư vô. Tuy rằng nó cũng khiến Diệp Mặc chật vật một chút, nhưng cũng không hề khiến hắn phải thọ thương.

Nếu như Phong Quý Minh còn sống, thì y tuyệt đối không tin rằng Diệp Mặc sẽ bình yên vô sự, thậm chí ngay cả máu cũng không thèm nhổ ra một ngụm nào. Nhưng thực tế thì y đã không thể nhìn thấy được rồi.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu. Tu vi của Phong Quý Minh kém xa so với hắn, cho dù là mấy tên Phong Quý Minh cùng liên thủ, thì hắn cũng có thể giết toàn bộ. Nhưng cái đoạn kiếm gãy kia của Phong Quý Minh rốt cuộc là thứ gì, mà lại có uy lực tự bạo kinh khủng như vậy chứ?

Diệp Mặc cũng không muốn nghĩ tiếp nữa, mà quay đầ nhìn về phía bên ngoài Lôi Vân sơn. Lúc này thì có hai bóng người đã tiến tới trước mặt Diệp Mặc.

- Có phải cậu thấy rất kỳ quái, vì sao mà Phong Quý Minh không hề là đối thủ của cậu, nhưng khi y tự bạo thì lại có uy lực khiến cậu thiếu chút nữa mà bị thương hay không?

Một thanh âm thanh thúy theo bóng người vừa tới lập tức nói với Diệp Mặc một câu.

- Diệp Mặc ra mắt Thiện tiền bối, xin chào Lăng sư muội. Vãn bối xác thực là không thể hiểu được vì sao lại như vậy, mong Thiện tiền bối giải thích dùm.

Sau khi Diệp Mặc thấy rõ hai người này, thì vội vã ôm quyền nói. Hai người này chính là Thiện Băng Lam và đệ tử cô là Lăng Hiểu Sương của Thanh Mộng Trai.

Trong khoảng thời gian ngắn không gặp, thì Lăng Hiểu Sương cũng đã là tu vi Hư Thần tầng một rồi, có thể thấy được rằng tốc độ tu luyện của cô so với Ninh Khinh Tuyết còn nhanh hơn, dĩ nhiên đã gần bắt kịp Lạc Ảnh rồi. Nói thật ra thì, Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương đứng chung một chỗ, thì người không biết chắc chắn sẽ không cho rằng đây là hai thầy trò, mà tối đa chỉ là hai chị em mà thôi. Khí chất của Thiện Băng Lam thanh tú, linh vận bức người không hề kém hơn so với Lăng Hiểu Sương. Mà Lăng Hiểu Sương cũng chính là mỹ nữ thứ hai trong mười đại mỹ nhân Nam An Châu, bởi vậy cũng có thể thấy được sự ưu tú của Thiện Băng Lam rồi.

- Diệp Mặc, tôi quả nhiên là không hề nhìn lầm cậu, trước đây 'Hoành không xuất thế' trên Bia đề danh Kim Đan, sau đó lại là Diệt Tuyệt Lôi Kiếp. Hôm này thì cậu đã có thể đơn độc mà khiêu chiến một tông môn chín sao rồi. Ài… Sự phát triển của cậu thực sự là quá nhanh mà.

Thiện Băng Lam nhìn Diệp Mặc rồi cảm thán.

- Vãn bối xin đa tạ sự dạy dỗ của tiền bối.

Diệp Mặc khách khí nói một câu. Đối với Thiện Băng Lam, thì Diệp Mặc thật sự là rất cảm tạ. Trước đây nếu như không phải là có Thiện Băng Lam chỉ điểm, đưa cho hắn tấm bản đồ, thì hắn đã không thể nào tìm được chỗ tốt ở Băng Thần cấm địa rồi. Cơ duyên đôi khi chỉ xuất hiện trong nháy mắt, một khi bỏ lỡ, thì vĩnh viễn sẽ không xuất hiện lại nữa.

Thiện Băng Lam mỉm cười:

- Đó là do nghị lực và cơ duyên của cậu, tôi chỉ giúp một chút chuyện nhỏ mà thôi.

Nói xong thì Thiện Băng Lam lại đổi chủ đề:

- Diệp thành chủ, có thể nể mặt tôi, mà buông tha cho những người còn lại của Lôi Vân Tông hay không?

Diệp Mặc vốn đã đoán rằng Thiện Băng Lam tới đây chính là vì chuyện

này, hiện tại thì xem ra hắn đã đoán đúng. Lúc này thì Diệp Mặc cũng không có ý chém tận giết tuyệt, vì sau khi Phong Quý Minh ba lần điên cuồng tự bạo, hơn nữa hai đạo lôi kiếm của hắn lúc trước cũng đã giết hơn một nghìn tên đệ tử nội môn của Lôi Vân Tông, cho nên lúc này cũng chỉ còn khoảng hai ba trăm người sống sót mà thôi. Mà số người này bị trận pháp của Diệp Mặc vây khốn, cho nên đều không thể nào chạy trốn được.

Thấy rằng tu sĩ có tu vi từ Thừa Đỉnh trở lên đều đã bị lôi kiếm của mình và sự tự bạo của Phong Quý Minh giết hết rồi, thì Diệp Mặc cũng không muốn làm trái với ý của Thiện Băng Lam, nên lập tức gật đầu:

- Toàn bộ mọi việc sẽ do Thiện tiền bối làm chủ, nhưng Lôi Vân Tông thì sẽ phải xóa tên tại Nam An Châu rồi.

Diệp Mặc chiếm được chỗ tốt từ Thiện Băng Lam, hơn nữa Thanh Mộng Trai cũng không chỉ ủng hộ hắn có một hai lần. Hiện tại những tên hung thủ cầm đầu của Lôi Vân Tông cũng đều đã bị giết, thì những người còn lại cũng không đủ là địch thủ của hắn nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1424

Thượng Cổ Cấm Khí

Thiện Băng Lam nghe Diệp Mặc nói xong, thì gật đầu vừa ý, sau đó lại nói tiếp với Diệp Mặc:

- Vậy tự cậu đi ra nói một chút đi.

Diệp Mặc hiểu ý của Thiện Băng Lam, đó chính là cô muốn cho đệ tử của Lôi Vân Tông biết rằng người thả bọn họ là Diệp Mặc chứ không phải Thiện Băng Lam cô.

Diệp Mặc cũng không hề từ chối, quay về hướng các đệ tử của Lôi Vân Tông rồi cao giọng nói:

- Ân oán của Lôi Vân Tông cùng với Diệp Mặc ta thì ta cũng không nói thêm nữa, vì ta nghĩ các ngươi hẳn là đều rõ ràng. Từ hôm nay trở đi Lôi Vân Tông sẽ bị xóa tên khỏi Nam An Châu, ai nguyện ý rời khỏi Lôi Vân Tông thì tự động rời khỏi, ai không muốn thì cứ ở lại đi.

Diệp Mặc nói xong thì lập tức mở khốn trận ra. Ý tứ của hắn đã rất rõ ràng rồi, ai nguyện ý rời khỏi thì cũng chẳng khác nào chủ động rời khỏi Lôi Vân Tông, sau này sẽ không còn là đệ tử của Lôi Vân Tông nữa. Mà những người nào không muốn rời đi thì Diệp Mặc hắn sẽ lại lần nữa chém tận giết tuyệt.

Sau khi Diệp Mặc nói xong, thì hầu như những đệ tử tàn dư của Lôi Vân Tông đều rời đi. Mấy tu sĩ còn do dự một chút, thì thấy những người khác đều cùng nhau rời đi rồi, thì cũng đi theo. Càng có nhiều tu sĩ biết được chuyện chưởng môn của họ đã sớm thoát thân một mình từ trước rồi, để lại

những đệ tử như họ ở đây chịu chết, cho nên ai nguyện ý ở lại thì quả là quá ngu ngốc rồi. Đã có một con đường sống, vậy thì phải nhanh chóng mà nắm bắt lấy.

Sau khi tất cả đều đã rời đi, thì Diệp Mặc lại phát hiện rằng vẫn còn một người ở lại, khi mà Diệp Mặc đang muốn giết người này thì y lại đi tới trước mặt Thiện Băng Lam khom người thi lễ rồi nói:

- Phương Chủng Sư đa tạ ân cứu mạng của Thiện tiền bối. Xin chào Hiểu Sương sư muội.

Lăng Hiểu Sương cũng đáp lễ lại, khách khí nói:

- Phương sư huynh khách khí rồi.

Diệp Mặc biết người tên Phương Chủng Sư này. Lúc này thì thoạt nhìn y rất có phong độ, cho dù là bị diệt môn rồi, thì cũng có vẻ rất khí độ đại nam nhi. Nhưng thần thức của Diệp Mặc rất cường hãn, cho nên có thể thấy rõ được nội tâm cực kỳ phẫn nộ và mất bình tĩnh của y.

Thiện Băng Lam gật đầu:

- Phương sư điệt là nhân trung long phượng. Hiện tại Lôi Vân Tông đã mất rồi, thì cậu hãy tự bảo trọng mình.

Phương Chủng Sư không nói gì, lại lần nữa thi lễ với Diệp Mặc, hơn nữa còn ôm quyền hướng về Diệp Mặc nữa, sau đó mới lập tức xoay người biến mất khỏi phạm vi của Lôi Vân Tông.

Diệp Mặc hiểu được ý của Phương Chủng Sư, đó chính là y muốn nói rằng sớm muộn gì y cũng sẽ tới tìm hắn để báo mối thù diệt môn. Diệp Mặc không sợ Phương Chủng Sư, bất quá cũng không hề thích thú gì cái loại người phiền phức như vậy. Nếu như không phải là hắn đã đáp ứng với Thiện Băng Lam trước, thì hắn đã lập tức giết Phương Chủng Sư rồi.

Hắn là một người rất giữ chữ tín. Nếu đã đáp ứng với Thiện Băng Lam,

thì không thể nào ra tay giết Phương Chủng Sư được.

Thiện Băng Lam dường như là hiểu được ý của Diệp Mặc, nên mỉm cười nói:

- Phương Chủng Sư thiên tư trác việt, nhưng so với Diệp thành chủ thì y còn hơi chút khiếm khuyết…

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, cũng không trả lời Thiện Băng Lam. Hắn không thích phiền phức, nhưng không có nghĩa là hắn sợ phiền phức. Cho dù là sau này Phương Chủng Sư tìm hắn báo thù, thì hắn cũng không thèm quan tâm vào lúc này.

Lăng Hiểu Sương thấy Diệp Mặc cười nhạt, thì trong lòng cô có chút tức giận, rồi cô lại nhớ tới chuyện ở Vẫn Chân thành, cho nên càng cảm thấy khó chịu hơn, lập tức nói:

- Phương sư huynh tư chất nghịch thiên, đáng tiếc là đã vào nhầm môn phái rồi, Lôi Vân Tông cũng không thích hợp để y sinh tồn. Hiện tại thoát ly khỏi Lôi Vân Tông, với y mà nói thì chưa hẳn đã là một chuyện không tốt. Con tương đối xem trọng Phương sư huynh đấy, vì thái độ làm người của y rất ổn trọng, không kiêu căng nóng nẩy, hơn nữa phong độ nam nhi cũng rất được. Đợi một thời gian nữa thì con phỏng chừng y cũng không kém hơn Diệp thành chủ đâu.

- Hiểu Sương…

Thiện Băng Lam gọi cô với giọng điệu có chút trách cứ. Cô nghĩ rằng Diệp Mặc tuy là rất nghịch thiên, nhưng vẫn chỉ là một người trẻ tuổi. Một cô gái xinh đẹp lại ở trước mặt của hắn mà tán dương một người đàn ông khác, thì trong lòng của hắn khẳng định là sẽ không thấy thoải mái.

- Sư phụ, con biết ý của người, Diệp thành chủ đương nhiên cũng là một nam nhân cực kỳ ưu tú. Chỉ là phương diện ổn trọng, thì con cảm giác còn kém một chút so với Phương sư huynh. Nếu như Diệp thành chủ có thể sửa

chữa được điểm này, thì chưa chắc đã kém hơn so với Phương Chủng Sư.

Lăng Hiểu Sương mới vừa rồi còn nói Phương Chủng Sư chưa chắc đã kém hơn Diệp Mặc, hiện tại lại quay ra thành Diệp Mặc chưa chắc đã kém hơn Phương Chủng Sư. Mặc dù lời nói thì hoàn toàn trái ngược, nhưng giọng điệu cũng không khác biệt lắm. Nghe lời cô bình luận thì dường như là tu vi của cô còn cao hơn so với Diệp Mặc nhiều lắm, thậm chí còn giống như giọng điệu của một vị tiền bối đang nói với vãn bối của mình vậy.

Diệp Mặc biết ý của Lăng Hiểu Sương. Trước đây hắn đã đùa giỡn cô, cho nên cô vẫn ghi hận trong lòng mà thôi. Hắn là một tu sĩ Hóa Chân, mà lại đi so với một tu sĩ Hư Thần sao? Cho nên lời Lăng Hiểu Sương nói, thì Diệp Mặc căn bản là coi như không nghe không thấy. Hơn nữa vì nể mặt Thiện Băng Lam, cho nên hắn càng không chấp nhặt với cô.

- Hiểu Sương, không được nói bậy. Diệp thành chủ đã là tu vi Hóa Chân, lại là người đứng đầu một thành, sự ổn trọng của cậu ấy thì Phương Chủng Sư sao có thể so sánh được? Sau này không được phép nói lung tung như vậy. Diệp thành chủ đại nhân đại lượng, nên sẽ không chấp nhặt với con

Giọng nói của Thiện Băng Lam đã có chút nặng nề, cô cảm giác đệ tử của mình ngày hôm nay có chút cổ quái. Tuy rằng như vậy, thì lời trách cứ của cô với Lăng Hiểu Sương cũng chính là giúp Lăng Hiểu Sương giải vây.

Lăng Hiểu Sương vốn không phải loại người có tích cách đanh đá như vậy, trái ngược lại là cô rất hiền thục, nhưng cô thấy sắc mặt Diệp Mặc không chút thay đổi, thì trong lòng không hiểu sao lại càng thêm tức, cũng không thèm để ý lời sư phụ nói, mà lại nói tiếp:

- Con biết thưa sư phụ, vậy là do cái nhìn của con không đúng. Cũng khó trách, chắc là vì lần đầu tiên con gặp Diệp thành chủ, thì Diệp thành chủ còn nói rằng chúng con có quan hệ nữa, sau đó tận lực muốn mua cho con một món quà đấy.

Thiện Băng Lam nghi hoặc nhìn đệ tử của mình:

- Nói cái gì vậy?

Lăng Hiểu Sương dường như chính là đang đợi câu hỏi này của sư phụ, cho nên lập tức đã học theo giọng điệu của Diệp Mặc ngày trước rồi nói:

- Thật là một đạo cô xinh đẹp. Cô thật sự là đẹp quá, em gái à, tôi là Ninh Tiểu Ma, a… cô thích cái tài liệu này sao, không có vấn đề gì, tôi mua cho cô… Em gái, cô đừng đi vội mà, chúng ta cùng đi nghe đại hội luận đạo…

Nói xong thì Lăng Hiểu Sương còn dừng lại một chút rồi mới nói tiếp:

- Nhưng tới tận bây giờ con cũng chưa thấy hắn mua cho con cái tài liệu kia.

Thiện Băng Lam lúc này đã rất hối hận vì để cho đệ tử của mình nói ra những lời này. Hiện giờ hình tượng của Diệp thành chủ đã vô cùng vĩ đại. Hắn là một tu sĩ vì giận dữ mà giết mười một tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, sau đó lại tiêu diệt Lôi Vân Tông. Nhưng với lời kể của Lăng Hiểu Sương thì Diệp thành chủ quả thực là một kẻ hèn mọn, thêm vào việc Lăng Hiểu Sương học theo giọng điệu hèn mọn của Diệp Mặc trước đây, thì quả thực là giống y như đúc.

Sau khi nói xong, thì Lăng Hiểu Sương mới thi lễ với Diệp Mặc:

- Tôi thực sự là không thể tin rằng Ninh Tiểu Ma trước đây chính là Diệp thành chủ đâu. Sau này tôi mới biết được Diệp thành chủ là người đã có vợ rồi. Ài… ấn tượng đầu tiên quả là chết người mà.

Thiện Băng Lam nhất thời không biết phải nói như thế nào. Còn Diệp Mặc thì lại cười nhạt một tiếng. Hắn căn bản là không thèm đặt Lăng Hiểu Sương vào mắt, thậm chí cũng không để ý tới Lăng Hiểu Sương, mà lại quay sang nói với Thiện Băng Lam:

- Thiện tiền bối, mời cô lùi ra sau một chút.

Thiện Băng Lam không biết ý của Diệp Mặc, nhưng vẫn kéo Lăng Hiểu Sương lùi ra.

Diệp Mặc lại lần nữa phi thân lên trên bầu trời Lôi Vân sơn, sau đó không ngừng ném ra những miếng trận kỳ, chờ sau khi mấy nghìn miếng trận kỳ được hắn ném ra hết, thì Diệp Mặc hắn lại đánh ra vô số thủ quyết nữa. Lập tức có từng đợt thanh âm 'Ầm ầm' truyền đến. Những tiếng động kia càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí là ở ngoài trăm dặm cũng có thể nghe được rõ ràng.

Khi mà Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương còn chưa biết là Diệp Mặc đang làm cái gì, thì ngọn núi Lôi Vân sơn cao ngất kia bỗng nhiên chuyển động, lập tức phát ra một tiếng nổ vang, sau đó liền biến mất. Ngay sau đó, chính ngọn núi khổng lồ xung quanh Lôi Vân sơn cũng đều bị Diệp Mặc cuốn đi.

Chỉ trong chốc lát, thì diện tích Lôi Vân sơn rộng tới mấy trăm dặm đã bị Diệp Mặc dùng trận pháp chuyển dời đi.

Lăng Hiểu Sương vừa rồi còn châm chọc Diệp Mặc thì lúc này đã trợn mắt há mồm, ngay cả Thiện Băng Lam cũng chẳng khác gì đệ tử của mình cả. Dời núi lấp biển, việc này cần bao nhiêu pháp lực mới làm được? Cho dù là mượn trận pháp thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng như vậy. Không ngờ rằng Diệp Mặc đã khủng bố tới mức này rồi.

Bỗng nhiên hai cô còn nghĩ tới việc Diệp Mặc còn hoàn toàn bình yên vô sự sau tiếng nổ mạnh, thì trong lòng càng phải hít thêm một hơi lạnh.

Uy thế của Diệp Mặc đã sớm khiến cho chút ít tâm tư kia của Lăng Hiểu Sương biến mất đi đâu rồi. Diệp Mặc sau khi tiêu diệt Lôi Vân Tông, thì ngay cả Lôi Vân sơn cũng bị dời đi. Không nói tới việc làm điều cần có bao nhiêu pháp lực, cho dù là anh có pháp lực lớn như vậy, thì anh có thứ gì đủ lớn để mà dời cả một ngọn núi lớn và chín ngọn núi phụ cũng lớn không kém vào trong đó?

Lôi Vân sơn đã bị Diệp Mặc dọn đi rồi, thì Lôi Vân Tông cũng triệt để biến mất khỏi dòng chảy lịch sử của Nam An Châu.

Mặc Nguyệt năm 2000, ngày mùng 7 tháng 5: Lôi Vân Tông bị diệt.

…

Lôi Vân sơn là ngọn núi cao nhất của Lôi Vân Tông. Là một ngọn núi cao nhất của một tông môn chín sao, hiển nhiên là nó không tầm thường, nhưng bây giờ lại bị Diệp Mặc lấy luôn nó đi bao gồm cả linh mạch bên trong nữa.

Sau khi Diệp Mặc đem Lôi Vân sơn cùng với chín ngọn núi phụ thu vào thế giới trang vàng, thì mới quay sang ôm quyền nói với Thiện Băng Lam:

- Hiện giờ vãn bối xin được cáo từ, nếu khi nào tiền bối rảnh rỗi, thì có thể đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành làm khách. Vãn bối và vợ của mình nhất định sẽ quét dọn giường chiếu để thiết đãi.

Lúc này Thiện Băng Lam mới kịp phản ứng. Cô thở dài một tiếng rồi nói:

- Khó trách mười một tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành bao gồm cả Thủy Dã trưởng lão cũng bị Diệp thành chủ cậu giết. Không ngờ rằng trình độ pháp lực của Diệp thành chủ đã đạt tới trình độ này rồi. Xác thực là khiến người khác phải ngẩng cao đầu ngưỡng mộ.

Thấy Diệp Mặc không có ý muốn lưu lại, thì Thiện Băng Lam cũng hiểu ý của Diệp Mặc, nên nói tiếp:

- Diệp thành chủ có phải vẫn khó hiểu vì sao mũi kiếm kia của Phong Quý Minh có thể tự bạo với uy lực lớn như thế phải không?

Diệp Mặc vừa rồi đã từng hỏi Thiện Băng Lam, nhưng không thấy Thiện Băng Lam trả lời. Hiện tại thì Thiện Băng Lam chủ động nhắc tới, thì Diệp Mặc lập tức hỏi lại:

- Xin Thiện tiền bối chỉ điểm cho.

Thiện Băng Lam gật đầu:

- Kỳ thực khi tôi nhìn thấy Diệp thành chủ có thể bình yên vô sự trước uy lực tự bạo kinh khủng kia, thì tôi thậm chí còn hoài nghi rằng Diệp thành chủ có thể là một tu sĩ luyện thể, thậm chí còn đạt đến một cảnh giới cực cao rồi, thậm chí đã là Tam Thần Cảnh rồi…

- Làm sao có thể?

Lăng Hiểu Sương kinh hô một tiếng, hiển nhiên là cô cho rằng điều đó tuyệt đối không thể xảy ra.

Thiện Băng Lam gật đầu:

- Ta cũng cho rằng điều đó không có khả năng, bởi vì cho dù là tu vi luyện thể đạt tới Tam Thần Cảnh là Kiếp Cảnh cũng khó có thể không bị thụ thương dưới sự tự bạo của loại cấm khí thượng cổ này, trừ phi là tu vi luyện thể đạt tới Thần Cảnh, nhưng ta cũng biết đó là điều tuyệt đối không thể nào xay ra được. Tại đại lục Lạc Nguyệt này, thì không có bất cứ người nào có thể tu luyện luyện thể đạt tới Thần Cảnh, lại càng không cần phải nói tới người còn trẻ như Diệp thành chủ…

Diệp Mặc không để ý tới việc Thiện Băng Lam có tin tưởng tu vi luyện thể của hắn có phải là Thần Cảnh hay không. Điều hắn lưu ý chính là thứ được gọi là thượng cổ cấm khí kia. Bây giờ nghe Thiện Băng Lam nói vậy, thì lập tức kinh ngạc hỏi:

- 'Cấm khí Thượng cổ ' là cái gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1425

Nam Thiệm Thiên

Thiện Băng Lam trả lời:

- Đúng vậy, lúc trước Phong Quý Minh chotự phát nổ chính là cấm khí thượng cổ, kích nổ cấm khí thượng cổ cần phải có máu và nguyên thần của tự thân mình. Nói cách khác cấm khí thượng cổ bị nổ rồi, cho dù pháp bảo phòng ngự của anh có lợi hại đi nữa, cũng bị nổ tung. Lại càng không phaỉ nói Diệp thành chủ không dùng bất kỳ một pháp bảo nào, đương nhiên cũng có mối liên hệ với việc Phong Quý Minh chỉ kích nổ một mũi kiếm nhỏ, nếu là một cấm khí cao cấp hoàn chỉnh, cho dù là tu vi Hư Tiên, e rằng cũng khó thoát khỏi bị trọng thương.

Nói xong Thiện Băng Lam còn có chút nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, rõ ràng không hiểu lắm vì sao Diệp Mặc lại thoát được sự phát nổ của cấm khí thượng cổ. Cô tuyệt đối không tin luyện thể của Diệp Mặc đã là Thần cảnh rồi, cho nên cũng chỉ cho rằng Diệp Mặc có bí pháp gì đó hoặc có hộ giáp cực phẩm cấp cực cao nào đó.

Diệp Mặc cũng không giải thích gì, cấm khí thượng cổ hắn cũng ít nghe đến, cho nên cũng không hiểu lắm.

Thấy Diệp Mặc không có ý giải thích, Thiện Băng Lam đành phải nói:

- Cấm khí thượng cổ là pháp bảo của tu sĩ đại năng thượng cổ, loại pháp bảo này bình thường ít nhất cũng là chân khí cực phẩm, có khi thậm chí là bán tiên khí hoặc tiên khí hạ phẩm. Những đại năng này sao khi mất, sẽ đặt tinh hồn của mình vào trong pháp bảo. Trong tình huống bình thường, rất ít tu sĩ có thể dựa vào tinh hồn đoạt xá này mà tái sinh được. Pháp bảo có tinh

hồn này sau hàng tháng hàng năm, hình thành lên một oán niệm hung tàn, thời gian lâu dần, thì sự hung tàn lại càng lợi hại hơn, đó chính là cấm khí. Những tu sĩ lấy được pháp bảo cấm khí này, có thể mượn máu tươi và nguyên thần của mình, kích phát sự hung tàn đó, kết hợp với tinh nguyên của mình phát nổ trọng thương, vô cùng uy lực, có rất ít người có thể toàn thân trở về được.

Chuyện vốn dĩ là như vậy, Diệp Mặc sau khi hiểu cấm khí thượng cổ rồi, ngược lại cũng không để ý lắm, loại cấm khí mang theo oán niệm hung tàn của tu sĩ đại năng thượng cổ này chắc chắn ít lại càng ít, không thể nào có nhiều được, hắn cũng không cần thiết phải để ý đến.

Thấy Diệp Mặc sau khi lên tiếng hỏi về cấm khí thượng cổ, lại có ý muốn đi, Thiện Băng Lam bỗng nhiên hỏi:

- Diệp thành chủ có phải muốn đến Vô Cực tông hay không?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi chính xác là muốn đến Vô Cực tông. Đợi sau khi kết thúc chuyện ở Vô Cực tông rồi, tôi sẽ đến Ma Ngục cấm địa.

Kết thúc chuyện Vô Cực tông, đó là chỉ Diệp Mặc tiêu diệt xong Vô Cực tông, nếu như người bình thường nói câu này, người ta còn cho rằng anh ta bị điên rồi. Nhưng Diệp Mặc nói lời như ày, thì lại không có ai cho là như vậy, vì Diệp Mặc vốn dĩ có năng lực tiêu diệt Vô Cực tông.

Thiện Băng Lam uhm nói:

- Cũng được, tôi cũng đang chuẩn bị dẫn theo Hiểu Sương đến Ma Ngục cấm địa, nếu Diệp thành chủ muốn đến Ma Ngục cấm địa, vậy thì chúng ta cùng đi nhé.

Diệp Mặc nhíu mày, có chút do dự. Chuyện hắn đến Vô Cực tông, rõ ràng Thiện Băng Lam không thích thú lắm, bây giờ Thiện Băng Lam lại nói lời này, chẳng lẽ lại phải nể mặt cô? Vừa nãy bỏ qua cho những đệ tử còn lại

của Lôi Vân tông, là vì Lôi Vân tông đã bị tiêu diệt rồi, những cái còn lại không đáng lo. Nhưng Vô Cực tông thì lại khác, Vô Cực tông còn lớn hơn nhiều so với Lôi Vân tông, hắn thậm chí còn chưa động thủ, chẳng lẽ lại phải bỏ qua?

Thấy Diệp Mặc do dự, Thiện Băng Lam bỗng nhiên nói:

- Nếu như tôi đoán không nhầm, khi Diệp Mặc tiêu diệt Lôi Vân tông, Vô Cực tông cũng biết được tin này rồi. Mặc dù thực lực của Vô Cực tông còn mạnh hơn nhiều so với Lôi Vân tông, còn có một Thái Thượng trưởng lão, nhưng tôi cho rằng Vô Cực tông bây giờ cũng đã giải tán rồi.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn quên mất cân nhắc đến Thiện Băng Lam. Nếu Thiện Băng Lam không đến, hắn cũng đã giết sạch đệ tử nội môn của Lôi Vân tông rồi, sau đó lại đến Vô Cực tông. Cho dù có người truyền tin đi, cũng sẽ bị trận pháp của hắn chặn lại, nhưng vì Thiện Băng Lam đến, hắn đã tha cho rất nhiều đệ tử của Lôi Vân tông, thời gian lâu như vậy rồi, Vô Cực tông người ta cũng nhận được tin mà rời đi rồi.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc khó coi, Thiện Băng Lam ái ngại nói:

- Diệp Mặc, hôm nay Nam An châu tứ xứ hoạn loạn, Ma Ngục cấm địa chỉ là một tín hiệu mới bắt đầu mà thôi, nếu chúng ta cứ nội chiến mãi, hao tổn lẫn nhau, thì Nam An châu vĩnh viễn không có ngày yên bình nữa. Lôi Vân tông cũng đã bị anh tiêu diệt rồi, thực lực của Vô Cực tông có cường hãn đi nữa, nếu như bị tiêu diệt, thì những tu sĩ có thể chiến đấu của Nam An châu lại càng ít đi, tương lai đại loạn, Nam An châu cũng gặp nguy hiểm.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, lập trường của hắn và Thiện Băng Lam bất đồng thì thôi, tính tình của Thiện Băng Lam lại giống như lão già Khổng Diệp, đều là đại công vô tư, không giống với Diệp Mặc hắn, kỹ lưỡng ân oán rõ ràng, bất luận là ân oán, cũng phải báo đáp lai. Thiện Băng Lam đổi giọng gọi mình là Diệp Mặc, cũng chính là biểu hiện không coi Diệp Mặc là người ngoài, vẫn coi Diệp Mặc như người trước kia.

Mặc dù Diệp Mặc rất không thoải mái với thái độ xen vào việc của người khác của Thiện Băng Lam này, nhưng cũng không nói gì, tương lai hắn thấy những Hóa Chân của Nam An châu, từ từ giết từng người là được rồi, đặc biệt là Dương Phí Thành và tên tu sĩ Hóa Chân Hạ Lâm kia, hắn lại càng muốn giết để giải hận. Đối với Thiện Băng Lam, hắn thực ra chỉ là nể mặt chút mà thôi.

Cho dù Vô Cực tông giải tán rồi, hoặc là giải thể rồi, Diệp Mặc cũng phải qua đó xem sao. Thấy Diệp Mặc vẫn hướng về phía Vô Cực tông mà đi, Thiện Băng Lam cũng chỉ thầm than một tiếng, cô biết trong lòng Diệp Mặc cũng đã có chút khó chịu với cô rồi. Diệp Mặc là một người ân oán phân minh, mình lại có ân với hắn, nếu như xin hắn chuyện gì đó, hắn chắc chắn sẽ không chối từ. Bây giờ cách làm của mình mặc dù không phải vì bản thân, nhưng cũng dã cản trở Diệp Mặc đi báo thù rồi.

Khi ba người đến Vô Cực tông, đã hết đêm rồi, trời cũng dần sáng.

Vô Cực tông quả nhiên giống như những gì Thiện Băng Lam suy đoán, ngoại trừ mấy nghìn đệ tử ngoại môn và le que vài tên đệ tử nội môn ra, những người còn lại cũng đã sơ tán hết. Có thể nói Vô Cực tông chỉ còn là một sơn môn trống trơn, hoặc là cổng của một tông môn chỉ còn lại ba chữ to "Vô Cực tông".

- Đây là tông chủ nhiệm kỳ đầu tiên của Vô Cực tông giữ lại Cưu Vô Cực, sau đó Cưu Vô Cực thăng thiên, ba chữ này liền trở thành tượng trưng của Vô Cực tông.

Thiện Băng Lam đi theo sau Diệp Mặc chủ động nói.

Diệp Mặc hiểu, Thiện Băng Lam biết mình chắc chắn sẽ san bằng toàn bộ Vô Cực tông, nên mới nói những lời như này. Cô cũng biết mình vì Nam An châu mà cản trở Diệp Mặc báo thù, lực lượng của Vô Cực tông đã được bảo toàn, nhưng sơn môn của Vô Cực tông thì lại không thể nào bảo toàn được.

Những đệ tử còn lại kia, Diệp Mặc cũng không có tâm trạng giết, hắn cũng phải là ác ma giết người. Chỉ có điều sau khi tuyên bố xóa sổ Vô Cực tông, trực tiếp bắt đầu bố trí trận pháp lấy sơn môn và linh mạch của Vô Cực tông.

Còn cái bảng chữ cực lớn "Vô Cực tông" thì lại bị Diệp Mặc đánh vỡ tan tành, đá vụn bay khắp nơi. Diệp Mặc đương nhiên biết Vô Cực tông sở dĩ không hủy sơn môn, chính là vì sau này còn muốn quay trở lại. Cái duy nhất mà bọn họ không ngờ tới chính là Diệp Mặc không ngờ lại ngoan cố đến vậy, đừng nói là sơn môn, đến chủ phong và phụ phong của Vô Cực tông đều bị Diệp Mặc phá hủy sạch sẽ.

Một tông môn đến sơn môn cũng không còn, trên thực tế đã bị tiêu diệt rồi, cho dù chưa bị diệt vong, nhưng đó cũng chỉ là vấn đề thời gian. Cũng giống như Kiếm cốc, nếu Diệp Mặc không ủng hộ Kiếm Cốc tái tạo lại, Kiếm Cốc cũng chắc chắn vẫn còn ở Trường Hà lâu dài.

Mặc Nguyệt năm 2000, ngày 18 tháng 5, Vô Cực tông, một trong những tông môn chín sao của Nam an châu bị tiêu diệt.

…

Trong nháy mắt san bằng Vô Cực tông, Diệp Mặc trong lòng cũng nhẹ nhõm thêm chút. Cho dù chưa giết được Dương Phí Thành và Hạ Lâm thì đã sao? Chỉ cần gặp phải hắn, hắn lúc nào cũng có thể giết chết được. Cho dù hắn không gặp được, còn có Cam Lang của Kiếm Cốc. Tu vi kiếm đạo của Cam Lang tư chất nghịch thiên, mặc dù bây giờ còn chưa thăng cấp lên Hư Thần, tu sĩ Hư Thần tầng thứ nhất bình thường gã cũng không sợ gì.

Vô Cực tông tiêu diệt Kiếm Cốc, khi tu vi Cam Lang đại thành rồi lại càng sẽ không bỏ qua cho Dương Phí Thành.

Thấy không có cách nào có thể bỏ lại thầy trò Thiện Băng Lam, Diệp Mặc định mời thầy trò Thiện Băng Lam vào trong Thanh Nguyệt, khoảng cách từ Vô Cực tông đến Ma Ngục cấm địa cũng không phải trong chốc lát

là đến được, nếu như theo những gì Thiện Băng Lam nói, ít nhất cũng phải tốn mất mấy ngày.

Tốc độ của Thanh Nguyệt cực nhanh, ngay cả Thiện Băng Lam kiến thức rộng rãi cũng thầm cảm thán, pháp bảo phi hành này của Diệp Mặc quả thực là pháp bảo phi hành nhanh nhất mà cô từng gặp.

Diện tích lớn nhất của Nam An tứ châu chính là Tây Tích châu nơi có tu sĩ ít nhất, diện tích lớn thứ hai là Nam An châu. Diện tích Nam An châu mặc dù đứng thứ hai, nhưng cũng không nhỏ hơn Tây Tích châu là bao. Nam An châu sở dĩ rộng lớn, cũng không phải vì là nơi có tu sĩ nhiều.

Nơi có diện tích lớn nhất ở Nam An châu chính là Nam Thiệm Thiên, Nam Thiệm Thiên rộng vô biên, đối với những tu sĩ tương đối bình thường mà nói cũng không khác gì với Vô Tâm Hải. Nhưng trong mắt Diệp Mặc, Nam Thiệm Thiên cũng chỉ là bọt nước trong Vô Tâm Hải mà thôi.

Cái này cũng không phải nói Nam Thiệm Thiên nhỏ, ngược lại Nam Thiệm Thiên đúng là rất rộng lớn, Vạn Dược sơn mạch phạm vi mấy chục nghìn tỉ dặm đặt vào Nam Thiệm Thiên cũng không thấy bóng dáng đâu. Nam Thiệm Thiên nhỏ, chỉ là so với Vô Tâm Hải mà thôi.

Nam Thiệm Thiên hàng năm vô cùng âm u, nhưng trong này chẳng những có ao hồ rừng rậm, thậm chí còn có đại dương nhỏ, sa mạc Gobi, sông hồ ao ngòi lại càng đầy đủ. Nam Thiệm Thiên thậm chí có thể nói là một thế giới hoàn chỉnh, chỉ có điều thế giới này phần lớn là nơi hàng năm ánh mặt trời không thể nào chiếu đến được.

Rất nhiều tu sĩ đều đến Nam Thiệm Thiên tìm cơ hội, phần lớn những linh thảo cao cấp của Nam An châu đều đến từ Nam Thiệm Thiên này.

Nam Thiệm Thiên tài nguyên thiên nhiên phong phú, mức độ nguy hiểm lại càng kinh khủng hơn Vô Tâm Hải. Vô Tâm Hải ít nhất còn có thể lần mò ra, còn trong Nam Thiệm Thiên có rất nhiều nơi bình thường cũng có sương mù bao phủ, các loại yêu thú tung hoành, các loại trận pháp mê huyễn thiên

nhiên và sát trận thiên nhiên pha tạp, chỉ cần không cẩn thận chút thôi, là có thể vĩnh viễn không trở lại được.

Rất nhiều tu sĩ cấp thấp tiến vào Nam Thiệm Thiên đều là theo từng tốp đi vào, rồi lại từng tốp đi ra. Một tu sĩ bình thường, cho dù có khôn khéo đi nữa, cũng không thể nào tùy ý ra vào Nam Thiệm Thiên.

Còn Ma Ngục cấm địa mà Diệp Mặc muốn đến lại là chỗ sâu nhất trong Nam Thiệm Thiên, trong sa mạc Nam Thiệm Thiên.

- Diệp Mặc, thật xin lỗi.

Thấy tâm trạng của Diệp Mặc hoàn toàn khôi phục được vẻ phong kinh vân đạm vốn có, Thiện Băng Lam lúc này mới lần nữa nói lời xin lỗi.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Thiện tiền bối có ân với tôi, huống chi tôi hiểu ý tứ của tiền bối, sau này những lời như lời xin lỗi này, tiền bối cũng không cần nói đến nữa. Người mà Diệp Mặc tôi muốn giết, cho dù có rời khỏi Vô Cực tông rồi, thì tôi cũng có thể giết được.

Thiện Băng Lam cảm thán nói:

- Diệp Mặc, anh đừng nói ân nữa, tôi mặc dù chỉ điểm cho anh đến Băng Thần cấm địa, nhưng anh tặng linh tủy cho Hiểu Sương cũng là vật vô cùng quý giá, đó chắc chắn không phải là nơi mà tôi chỉ điểm, mặc dù anh không nói, nhưng trong lòng tôi cũng biết.

Lăng Hiểu Sương đỏ mặt lên, mấy năm trước Diệp Mặc nhờ sư tỉ của cô đưa cho cô linh tủy cực phẩm cao cấp, mặc dù là vì lời hứa với sư phụ, bản thân lúc trước nói Diệp Mặc không tặng cho cô chút nguyên liệu nào cũng không đúng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1426

Tiên Ma Tinh

Diệp Mặc vừa muốn nói, sắc mặt lại trầm xuống, sau đó tốc độ của Thanh Nguyệt trong nháy mắt lại nhanh hơn, chỉ trong chốc lát, Thanh Nguyệt đã xuất hiện bên cạnh ba tu sĩ đang đánh nhau.

Ba tên tu sĩ đang đánh nhau này nhìn thấy một đường ánh sáng màu xanh xoẹt qua, chỉ trong nháy mắt, pháp bảo phi hành đã hạ xuống trước mặt họ.

- Cố Vị, có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc sau khi hạ Thanh Nguyệt xuống, lập tức hỏi. Cố Vị Diệp Mặc đương nhiên nhận ra, lúc đó cùng đến Vẫn Chân điện cùng Diệp Mặc, là tu sĩ Hàn Lương Đế quốc phái đến. Đan dược mà gã thăng cấp lên Nguyên Anh, chính là Diệp Mặc tặng cho.

Sau này Cố Vị vì cảm kích ân tình của Diệp Mặc, trực tiếp hiệu lực cho Mặc Nguyệt Chi Thành, trước giờ đều là trợ thủ đắc lực của Mặc Nguyệt Chi Thành. Lần này bị Ngân Nguyệt đan vương dẫn đến Ma Ngục cấm địa, làm sao lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa còn bị người khác truy sát đến bước đường bị người khác giết đi như này nữa?

Càng khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc chính là, tư chất của Cố Vị lại xuất hiện kỳ tích, đã là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ rồi, đây là chuyện gì vậy?

- Diệp thành chủ, là anh… thành chủ anh quay về rồi…

Cố Vị sau khi nghe thấy Diệp Mặc gọi, lập tức nhận ra Diệp Mặc, nhất thời vui mừng hớn hở, gã không ngờ lại gặp được Diệp Mặc ở ngoài Nam

Thiệm Thiên này. Thấy Diệp Mặc, không đơn thuần là tính mạng của gã được bảo toàn, hơn nữa nhiệm vụ của gã cũng hoàn thành rồi.

Diệp Mặc lấy ra một viên đan dược đưa cho Cố Vị nói:

- Anh trị thương trước đi, có chuyện gì từ từ nói.

Hai tên tu sĩ đang vây giết Cố Vị sau khi nhìn thấy ba người Diệp Mặc đến, lập tức biết thế lực đã mất, bọn họ chưa từng gặp Diệp Mặc, chỉ nghe nói đến danh tiếng của Diệp thành chủ. Hai người bọn họ mới chỉ là tu vi Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi, thậm chí đến Nguyên Anh tầng thứ chín cũng chưa tới. Với Diệp thành chủ chỉ cần tiện tay là có thể giết chết được Hư Thần, thậm chí tu sĩ Ngưng Thể cường hãn, hai người bọn họ căn bản cũng không đủ cho người ta hắt hơi một cái.

Thấy hai tu sĩ kia muốn rút lui, Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Các anh cảm thấy còn có thể chạy thoát được sao?

Hai gã tu sĩ muốn chạy trốn rùng mình một cái, lại càng không dám nhúc nhích, chỉ có điều trong lòng lo lắng nên rời khỏi nơi này như nào.

Cố Vị đã hồi phục tinh thần lại, lập tức lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là Ngân Nguyệt đan vương tiền bối bảo tôi tặng cho Ninh thành chủ.

Diệp Mặc gật đầu cầm lấy miếng ngọc giản cũng không nhìn, hắn vừa mới từ Mặc Nguyệt Chi Thành đến, bây giờ Mặc Nguyệt Chi Thành vững như núi Thái Sơn, cũng không cần lo lắng nữa.

- Nói xem hai tên này là thế nào?

Diệp Mặc liếc nhìn hai tên tu sĩ Nguyên Anh mặt tái mét hỏi.

- Vì bọn họ biết trên người tôi có nhiều tiên ma tinh, cho nên muốn giết

tôi, cướp lấy số tiên ma tinh đó của tôi.

Cố Vị cũng không kịp lấy hơi, liền mạch nhanh chóng nói.

Diệp Mặc nhăn mặt một chút, hắn nghe nói qua tiên tinh, cũng nghe nói qua ma tinh, nhưng từ trước tới giờ chưa bao giờ nghe thấy tiên ma tinh. Đừng nói là Diệp Mặc, ngay cả Thiện Băng Lam đứng bên cũng nghi ngờ nhìn Cố Vị, cô cũng chưa bao giờ nghe nói đến tiên ma tinh.

Không cần Diệp Mặc hỏi thăm, Cố Vị lại trực tiếp nói:

- Nghiễn Điền đan vương tiền bối sau khi trúng ma khí, Ngân Nguyệt đan vương tiền bối cũng rất lo lắng, giao hết chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành cho Lâm trưởng lão, sau đó Ngân Nguyệt tiền bối dẫn theo tôi và một vị trưởng lão khác vội vã chạy đến Nam Thiệm Thiên này.

Dừng lại một chút Cố Vị lại giải thích:

- Khi chúng tôi đến Ma Ngục cấm địa, bên ngoài Nam Thiệm Thiên còn chưa có truyền tống trận, bây giờ trong Ma Ngục cấm địa và bên ngoài Nam Thiệm Thiên lại có một truyền tống trận, tôi chính là nhờ truyền tống trận mà ra được đây.

Lâm trưởng lão Diệp Mặc cũng biết, là một tiền bối Hóa Chân rất trung thành với Ngân Nguyệt đan vương và Mặc Nguyệt Chi Thành, chính là trưởng lão Hóa Chân duy nhất không đồng ý ý kiến Vũ Minh Lục đao. Lần này sau khi Diệp Mặc quay về, còn tặng rất nhiều đan dược cho Lâm trưởng lão đó, lão bây giờ cũng đã bế quan chuẩn bị tấn cấp lên Hóa Chân hậu kỳ rồi.

- Bên ngoài Nam Thiệm Thiên có truyền tống trận rồi?

Thiện Băng Lam nghi ngờ hỏi một câu, rõ ràng cô cũng không biết chuyện này.

- Đúng vậy, vừa mới làm chưa được bao lâu, chính là vì xuất hiện tiên

ma tinh.

Cố Vị mặc dù chưa gặp Thiện Băng Lam bao giờ, nhưng thấy Lăng Hiểu Sương, Lăng Hiểu Sương là nhân vật xếp thứ hai trong thập đại mĩ nữ của Nam An, chỉ đứng sau vợ của Diệp thành chủ là Lạc Ảnh. Bây giờ Lăng Hiểu Sương còn đứng phía sau Thiện Băng Lam, địa vị của Thiện Băng Lam nhất định cũng không thấp, huống chi bọn họ còn đi cùng với thành chủ.

- Cái gì là tiên ma tinh?

Lăng Hiểu Sương tiện miệng hỏi.

Cố Vị lấy ra bảy hộp ngọc đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây chính là tiên ma tinh, những thứ này là Ngân Nguyệt đan vương bảo tôi đưa cho hai vị thành chủ phu nhân. Vì tìm được cách đối phó với ma linh của Ma Ngục cấm địa, rất nhiều người đã lấy được một số ma tinh. Số ma tinh đó lại có thể luyện chế ra các loại đan dược, hơn nữa thông qua ma tinh luyện chế ra đan dược, hiệu quả tu luyện cũng tốt hơn rất nhiều. Những tu sĩ đến sau muốn lấy được ma tinh lại càng nhiều, bọn họ tiến vào trong Ma Ngục cấm địa, trong Ma Ngục cấm địa, rất nhiều người phát hiện ra ma khí lại ngưng tụ thành ma linh, sau khi giết được những ma linh này, sẽ lấy được tiên ma tinh.

- Những tu sĩ đó rất nhanh phát hiện ra trong tiên ma tinh đó có chứa tiên linh khí, lúc tu luyện hiệu quả còn tốt hơn nhiều so với linh thạch cực phẩm, hấp thụ lại càng nhanh hơn, rất nhiều tu sĩ chưa đạt được bình cảnh nhiều năm dùng tiên ma tinh không ngờ trong nháy mắt đột phá. Thậm chí còn có một tu sĩ Kiếp Biến viên mãn, dùng tiên ma tinh đột phá lên Hóa Chân, rồi dẫn Hóa Chân lôi kiếp…

Diệp Mặc nghe thấy vậy chấn động, hắn đã từng dùng tiên tinh tu luyện, đương nhiên biết sự lợi hại của tiên tinh. Tiên ma tinh này chẳng lẽ chính là một loại tiên tinh khác? Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Tu vi của anh tăng đến chóng mặt chính là dùng tiên ma tinh?

Cố Vị gật đầu nói:

- Đúng vậy, Ngân Nguyệt tiền bối đưa hai viên tiên ma tinh cho tôi, tôi từ Nguyên Anh tầng thứ ba đột phá lên Nguyên Anh tầng thứ bảy. Bảy miếng tiên ma tinh đó chính là Ngân Nguyệt tiền bối bảo tôi đưa tin về Mặc Nguyệt Chi Thành, sau đó tiện thể dẫn hai vị thành chủ phu nhân đến đây. Bọn họ chính là vì biết trên người tôi có tiên ma tinh, nên mới theo dõi tôi từ Ma Ngục cấm địa đến đây, sau đó chặn đường tôi, muốn cướp tiên ma tinh của tôi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên hai đường vực hỏa xoẹt qua, hai tên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, không ngờ bị vực hỏa của Diệp Mặc đánh thành tro bụi.

Cố Vị biết Diệp Mặc vô cùng cường hãn, đến hôm nay gã mới được tận mắt chứng kiến, hai tên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ không ngờ lại không có chút sức lực phản kháng nào mà bị Diệp Mặc giết ngay tại chỗ.

Diệp Mặc cầm lấy một miếng tiên ma tinh vừa dùng chân nguyên xem xét vừa nói với Cố Vị:

- Căn cơ của anh không tệ, có thể tăng lên Nguyên Anh tầng thứ bảy, nhưng lại không thể đánh tan được căn cơ, hoàn toàn dựa vào cách này tăng nhanh tốc độ tu luyện của mình, rất tai hại.

- Nếu như căn cơ không yên, chỉ lo tăng nhanh tốc độ tu luyện của mình, tâm cảnh cũng không thể nào đạt được cảnh giới, cuối cùng thậm chí có thể vì tâm ma mà chết.

Diệp Mặc sở dĩ nói lời này, là vì hắn có Khổ Trúc có thể ổn định được tâm cảnh của mình, còn Khổ Trúc cũng không phải ai cũng có.

Cố Vị vội gật đầu nói:

- Đúng vậy, thành chủ, lúc trước Ngân Nguyệt đan vương cũng nói như vậy với tôi.

Diệp Mặc không nói gì, trong lòng lại sóng to gió lớn, trong tay hắn đâu có phải là tiên ma tinh gì, căn bản chỉ là một viên ma tinh thạch bình thường có chứa một chút tiên linh khí mà thôi. Khi tu sĩ tu luyện, chỉ cần hấp thụ được tiên linh khí bên trong đó, cảnh giới có thể tăng nhanh chóng.

Tiên linh khí có thể ẩn chứa trong ma tinh, chỉ có một giải thích duy nhất, chính là những ma linh này sống lâu trong một nơi có tiên tinh, kết quả tiên linh khí được hấp thụ một cách tự nhiên vào ma tinh, hình thành tiên ma tinh.

Dường như hiểu ra đạo lý này, Diệp Mặc mới nhớ ra phong ấn không gian trong Sa Hà ở Tích Châu, trong bảy không gian ấn kỳ đó toàn bộ là tiên tinh. Chẳng lẽ Ma Ngục cấm địa chính là phong ấn khiến cho tu sĩ của Nam An châu không thể nào phi thăng được?

Diệp Mặc nghĩ đến đây, trong lòng kích động suýt chút nữa bật thốt lên, nếu như lần này phong ấn bị hắn tìm ra toàn bộ lại là tiên tinh, bất luận thế nào, hắn cũng sẽ không như lần trước, chỉ có thể lấy được mười mấy viên tiên tinh.

Cho dù chỉ tìm được một trong số những ấn kỳ đó, hắn cũng muốn giữ lại toàn bộ tiên tinh trong đó. Bây giờ hắn không có tiên tinh, muốn lên cấp quả thực hơi khó chút.

Thấy Diệp Mặc chỉ nắm lấy tiên ma tinh mà không nói gì, Cố Vị lại nói:

- Ma khí mà những ma linh hình thành trong Ma Ngục cấm địa cũng không nhiều, ngược lại lại không có lối vào Ma Ngục cấm địa. Nghiễn Điền đan vương trúng độc của ma khí, Ngân Nguyệt đan vương cũng đã dẫn ngài ấy và những tu sĩ còn lại tiến vào Ma Ngục cấm địa, Ngân Nguyệt đan vương nói muốn tìm Thiên Ma Cô, chỉ có Thiên Ma cô mới có thể cứu sống được Nghiễn Điền đan vương.

Diệp Mặc gật đầu, hắn biết Thiên Ma cô. Thiên Ma cô lớn lên trong một nơi có ma khí nồng đậm, thuộc vào linh thảo cấp chín cực kỳ quý hiếm. Cho dù trong Ma Ngục cấm địa, Ngân Nguyệt đan vương muốn tìm được Thiên Ma cô, phỏng chừng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cầm lấy ngọc giản mà Ngân Nguyệt đan vương mang về, thần thức quét vào trong, miếng ngọc giản của Ngân Nguyệt đan vương viết với khẩu khí tặng hắn.

- Diệp Mặc, tôi từ bạn ở Đan thành biết được tin tức, nói Lưu thành chủ của Mặc Nguyệt muốn liêp hiệp với Đan thành, Mặc Nguyệt Chi Thành của chúng ta tuyệt đối không thể nào liên hiệp với Đan thành được. Tôi phải cứu Nghiễn Điền đan vương, không thể nào quay về ngay được, nếu trưởng lão Vũ Minh nhất định muốn liên hiệp, Ninh thành chủ có thể báo cho Lâm trưởng lão ở lại hồ Mặc Nguyệt. Vũ Minh làm người mặc dù nhu nhược, nhưng cũng không phải kẻ tiểu nhân. Gã cũng sẽ không động đến hồ Mặc Nguyệt, những chuyện còn lại đợi khi nào tôi quay về rồi nói tiếp. Tiên ma tinh có tiên linh khí, tốc độ tu luyện cực nhanh, nhưng nếu tốc độ quá nhanh, sẽ tạo nên căn cơ không vững, khi dùng phải cẩn thận. Ký tên Nguyệt Kỳ Siêu.

Hóa ra Ngân Nguyệt Đan Vương cũng biết rồi, chỉ có điều ông ta bị vết thương của Nghiễn Điền đan vương làm khó, không có cách nào kịp thời quay về Mặc Nguyệt Chi Thành mà thôi. Diệp Mặc thu lại miếng ngọc giản, bây giờ Mặc Nguyệt Chi Thành vững như núi Thái Sơn, hắn cũng đã giải quyết toàn bộ hậu hoạn này.

- Cố Vị, anh quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, hay là đi cùng tôi đến Ma Ngục cấm địa?

Diệp Mặc hỏi.

Cố Vị lập tức trả lời:

- Tôi tu luyện cũng đã có chút nhanh rồi, tôi cần phải củng cố cảnh giới,

sẽ không đến Ma Ngục cấm địa nữa.

Diệp Mặc tặng mấy bình đan dược cho Cố Vị, lại tặng cho Cố Vị một chân khí phi hành thượng phẩm, lúc này mới cáo từ Cố Vị, tiếp tục tiến đến Ma Ngục cấm địa trong Nam Thiệm Thiên.

Tiên ma tinh Diệp Mặc cũng không muốn Cố Vị đưa cho mấy người Ninh Khinh Tuyết, dù sao thứ này cũng chỉ là có một chút tiên linh khí trong ma tinh, cũng có một số ma khí, cũng không phải đồ tốt. Phần lớn những tu sĩ đều có thể luyện hóa những ma khí đó, nếu như hắn có thể tìm được ấn kỳ, mở đường thăng thiên cho Nam Cực châu, hơn nữa lấy được tiên tinh, cần gì phải dùng đến tiên ma tinh này?

Diệp Mặc không dám khẳng định ma linh trong Ma Ngục cấm địa có phaỉ giống như tà linh mà hắn nhìn thấy trong Sa Hà ở Tây Tích châu hay không, nhưng hắn chắc rằng cho dù là giống nhau, những ma linh này cũng không có được sự lợi hại như tà linh ở Sa Hà kia. Nếu không, những tu sĩ bình thường căn bản cũng không phải là đối thủ của nó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1427

Cổng Vào Cấm Địa

Tít mãi bên ngoài Nam Thiệm Thiên, Diệp Mặc quả nhiên là nhìn thấy một cái truyền tống trận. Bên cạnh truyền tống trận có hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh trong coi. Hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh này nhận ra Thiện Băng Lam nên khi Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương đi tới thì lập tức đã tiến lên chào hỏi. Sau khi hai người này biết được Diệp Mặc là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành thì càng trở nên vô cùng nhiệt tình. Diệp Mặc biết hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh này nhiệt tình là vì thân phận Đan Vương của hắn, chứ không phải là vì hắn là thành chủ. Có thể thấy được chuyện tình mình giết một loạt tu sĩ Hóa Chân ở Mặc Nguyệt Chi Thành, và việc tiêu diệt hai tông môn chín sao còn chưa hề được truyền tới đây.

Thiện Băng Lam và hai người canh gác kia bắt chuyện một lát, vừa muốn tiến vào truyền tống trận, thì lại có hai đạo độn quang đi tới. Khi hai thân ảnh hiện ra từ hai đạo độn quang này, thì một người trong đó là tu sĩ Hóa Chân tầng ba giống với Diệp Mặc, còn người kia có tu vi cao hơn một chút, đã là Hóa Chân tầng sáu rồi.

Thiện Băng Lam nghi hoặc nhìn hai tên tu sĩ Hóa Chân này một chút, trong lòng liền tự nhủ không biết rằng vì sao Nam An Châu đột nhiên lại có nhiều tu sĩ Hóa Chân như vậy, tùy tiện đi ra đã có thêm hai tên tu vi Hóa Chân?

Hai tên tu sĩ Hóa Chân kia tuy rằng thấy Diệp Mặc và Thiện Băng Lam đều là tu vi Hóa Chân, nhưng chúng cũng không để hai người vào trong mắt. Chỉ là chúng thấy Diệp Mặc trẻ như vậy đã có tu vi Hóa Chân, thì trong mắt hiện lên chút kinh ngạc. Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Lập tức tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba nói với hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh canh gác truyền tống

trận:

- Mở truyền tống trận ra, chúng tôi muốn đi tới Ma Ngục cấm địa.

- Vâng thưa hai vị tiền bối.

Một trong hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh nhanh chóng hồi đáp, đồng thời mở truyền tống trận ra. Hai tên tu sĩ vừa tới này có khí thế cường hãn bức người, vừa nhìn đã biết không phải là tu sĩ bình thường, nói không chừng có khi lại là hai tu sĩ Hóa Chân, cho nên hai tên tu sĩ Thừa Đỉnh căn bản là không dám có chút chậm trễ nào.

Hai tên tu sĩ Hóa Chân kia liền tiến vào truyền tống trận trước mặt ba người Diệp Mặc, còn Diệp Mặc và Thiện Băng Lam thì không hề có vấn đề gì, nhưng Lăng Hiểu Sương thì lại nhíu mày nói:

- Sư phụ, vì sao hai người kia không nhận ra người?

Lăng Hiểu Sương vốn nghĩ rằng sư phụ Thiện Băng Lam của mình mặc dù chỉ là Hóa Chân sơ kỳ, nhưng khắp thiên hạ này có người không nhận ra sư phụ của cô thì thôi, nhưng hai tên tu sĩ vừa rồi hiển nhiên không phải là tu sĩ bình thường, vì sao họ cũng không nhận ra sư phụ của cô.

- Hai người kia hẳn là không phải tu sĩ của Nam An Châu.

Thiện Băng Lam căn bản là không cần hỏi, thì cũng đã hiểu được cách suy nghĩ của đệ tử mình.

Thiện Băng Lam nói xong lại nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Diệp Mặc, cậu có thể đoán được lai lịch của hai người này không?

Thiện Băng Lam nói lời này vẫn rất khách khí, vì tuy rằng Diệp Mặc có tu vi cao, năng lực cũng là số một, nhưng dù sao thì tuổi của hắn vẫn còn trẻ, mà bản thân cô còn không nhận ra được lại lịch của hai tên tu sĩ kia thì Diệp Mặc phỏng chừng càng khó có thể nhận ra được.

Nhưng không ngờ Diệp Mặc lại mỉm cười nói:

- Hai người này xác thực không phải là tu sĩ của Nam An Châu, bọn họ đến từ Vô Tâm Hải, là tu sĩ Hóa Chân của Vô Tâm Hải.

Diệp Mặc suy nghĩ cũng không phải là vì hai người kia là tu sĩ Hóa Chân, mà là vì hắn không ngờ tu sĩ Hóa Chân của Vô Tâm Hải cũng đã nhận được tin tức mà tới đây rồi. Qua một thời gian ngắn nữa, thì không biết là sẽ có bao nhiêu tu sĩ chen chúc tới đây nữa. Có thể thấy được chuyện Tiên Ma Tinh ở Ma Ngục cấm địa bị tiết lộ ra, sẽ khiến cho không biết bao nhiêu người phải điên cuồng.

Tu sĩ tu luyện chỉ là vì muốn đạt tới cảnh giới càng cao hơn. Rất nhiều tu sĩ bị kẹt lại ở bình cảnh, mấy năm thậm chí là mấy trăm năm cũng không thể tiến thêm một bước. Mà Tiên Ma Tinh xuất hiện thì sao có thể không khiến cho những tu sĩ kia động tâm được?

- A, làm sao anh biết được?

Lăng Hiểu Sương bật thốt lên một câu, hiển nhiên là cô rất khó hiểu là vì sao mà Diệp Mặc lại biết được hai người kia tới từ Vô Tâm Hải.

Diệp Mặc cười nhạt, cũng không hề trả lời, trực tiếp tiến vào truyền tống trận. Hắn đã tung hoành tại Vô Tâm Hải mấy lần, cho nên cái khí tức đậm mùi nước biển của tu sĩ Vô Tâm Hải mà người khác không cảm thụ được thì hắn chỉ cần vừa nhìn là đã biết rồi.

Thấy Diệp Mặc không trả lời mình, thì trong lòng Lăng Hiểu Sương càng khó chịu. Nhưng cũng chỉ có thể đi theo Diệp Mặc và sư phụ tiến vào truyền tống trận mà thôi.

…

- Một sa mạc hoang vắng thật là rộng lớn…!

Lăng Hiểu Sương vừa ra khỏi truyền tống trận thì liền sợ hãi than lên

một tiếng.

Trong thần thức của cả ba người là một sa mạc vô biên vô hạn. Lăng Hiểu Sương nói là hoang vắng, là vì trên sa mặc này không thể nhìn thấy bất cứ một thân ảnh nào. Ngay cả hai tên tu sĩ Hóa Chân vừa tiến vào truyền tống trận trước họ cũng không hề thấy bóng dáng đâu cả.

Diệp Mặc thì lại có cảm giác hoàn toàn khác. Ở đây so với Sa Hà của Tây Tích Châu mà nói thì có thể coi là thiên đường rồi. Sau khi tiến vào Sa Hà của Tây Tích Châu, thì cả người hắn đều có một loại cảm giác băng lãnh thấu xương, dường như khắp nơi trên Sa Hà đó đều là xương khô và sát khí vô hình.

Mà ở chỗ này, mặc dù là một mảnh tối tăm xám ngoét, ngay cả cát đá cũng là một mầu xám xịt, nhưng Diệp Mặc lại không hề cảm giác được cái loại cảm giác băng lãnh thấu xương tràn đầy sát khí. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, ở đây mới chỉ là sa mạc Nam Thiệm Thiên, còn khoảng cách tới Ma Ngục cấm địa vẫn còn một đoạn nữa.

Sa mạc Nam Thiệm Thiên cùng với sự mờ ảo trong truyền thuyết về Nam Thiệm Thiên, khiến cho tầm nhìn có thể thấy phạm vi rất ít, ngay cả thần thức cũng bị ảnh hưởng khi quét ra ngoài.

Ba người Diệp Mặc sau khi tiến nhập vào sa mạc, thì Lăng Hiểu Sương nói nơi này hoang vắng cũng không sai. Sa mạc Nam Thiệm Thiên này mặc dù không có cảm giác băng lãnh kia, nhưng đồng dạng là cũng không hề có bất kỳ cảm giác về sinh mệnh nào cả. Có lẽ thứ duy nhất khiến người ta có cảm giác rằng ở đây vẫn là nhân gian, chính là từng trận gió lạnh mang theo những hạt cát mầu xám tro tuôn rơi phát ra tiếng động, có chút vẻ thê lương và cô độc.

Dù biết là không có gì nguy hiểm, nhưng tu vi của cô cũng mới chỉ là Hư Thần, cho nên Lăng Hiểu Sương vẫn vô thức tiến gần về phía Thiện Băng Lam. Ở nơi như thế này, dường như chỉ cần có thể dựa dẫm một chút vào người khác, thì mới có thể có được cái cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

Biểu tình của Thiện Băng Lam thì vẫn bình thản, hiển nhiên là nơi như thế này không thể khiến cho cô có chút dao động tinh thần nào cả. Diệp Mặc lập tức hiểu rằng, Thiện Băng Lam cũng đã từng trải qua không ít những nơi nguy hiểm rồi.

Nơi mà thiết lập truyền tống trận trong sa mạc Nam Thiệm Thiên còn cách Ma Ngục cấm địa tới gần mấy vạn dặm. Nhưng khoảng cách này đối với ba người Diệp Mặc mà nói thì cũng không hề xa. Nhưng ba người Diệp Mặc đi cũng không hề nhanh, thậm chí có thể nói là khá chậm. Diệp Mặc ổn định tốc độ, là vì muốn biết cái sa mạc Nam Thiệm Thiên có đúng có cái loại U Linh như ở Sa Hà hay không. Cho dù là như vậy, thì hai canh giờ sau, ba người cũng đã đi tới ngoại vi của Ma Ngục cấm địa rồi. Dọc theo con đường này, thì hầu như ba người không hề gặp phải bất cứ một mối nguy hiểm nào.

Diệp Mặc lần đầu tiên nhìn thấy lối vào Ma Ngục cấm địa. Cái lối vào này ở giữa sa mạc Nam Thiệm Thiên. Sa mạc Nam Thiệm Thiên vốn là một mảnh mầu xám mờ ảo, tầm nhìn cực thấp. Mà khi tới được lối vào Ma Ngục cấm địa này, thì Diệp Mặc mới biết được, so với Ma Ngục cấm địa thì cái sự mờ ảo của sa mạc Nam Thiệm Thiên bên ngoài đã vô cùng tốt rồi. Ở nơi này thì đưa cánh tay ra cũng không thể thấy rõ được năm ngón tay của mình, nếu như không dùng thần thức, mà chỉ dùng mắt thường, thì chắc chỉ có thể thấy một cái động đen ngòm mà thôi.

Cho dù nhãn lực của Diệp Mặc tốt hơn nhiều so với người khác, thì cũng chỉ có thể thấy được một mảng đen tối mờ mịt mà thôi.

- Tối quá…

Lăng Hiểu Sương vừa nói một câu, thì Diệp Mặc bỗng nhiên đã phóng một hỏa cầu về phía cô.

Một tiếng thét chói tai qua đi, thì trong bóng đen lại lần nữa khôi phục lại bình thường. Diệp Mặc đưa tay thu lấy một miếng tinh thạch, rất khó có thể ngờ cái tinh thạch trong suốt này là từ bóng đen kia mà có được.

- Đây là Ma Linh…

Lăng Hiểu Sương run lên nói một câu. Vừa rồi cô không hề thấy cái gì cả, thần thức cũng như vậy. Vậy mà Diệp Mặc đã giết chết một Ma Linh rồi. Nếu như dựa theo truyền thuyết, thì Ma Linh có thể xâm lấn tinh thần của tu sĩ, khiến cho tu sĩ mất đi thần trí rơi vào mê sảng. Đây chẳng phải cũng có nghĩa là cô thiếu chút nữa đã bị mất đi thần trí rồi sao?

Thiện Băng Lam gật đầu nói:

- Không sai, đây là Ma Linh, cái tinh thạch trong suốt vừa rồi hẳn là Ma Tinh. Nếu như không phải Diệp Mặc giết Ma Linh này, thì con đã bị Ma Linh bám vào người rồi.

Tuy rằng Thiện Băng Lam nói như vậy, nhưng cô cũng biết Lăng Hiểu Sương sẽ không thực sự bị gì, vì thần trí của cô vừa rồi cũng đã quét tới Ma Linh kia, chỉ là Diệp Mặc có tốc độ nhanh hơn mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc giết một Ma Linh, thì trái lại hắn lại thở phào nhẹ nhõm. Ở đây cũng không có hung hiểm như Lâm Tri Thâm nói. Vì Ma Linh ở đây so với Tà Linh ở Sa Hà còn kém quá xa, có lẽ căn bản là hai thứ không cùng một đẳng cấp. Cho dù là Lăng Hiểu Sương, thì cũng chỉ cần cẩn thận một chút, dùng nội hỏa của Hư Thần tiêu diệt nó là được rồi.

Lập tức hắn cũng đã hiểu ra một chuyện, đó là Sa Hà ở Tây Tích Châu không biết đã chết đi bao nhiêu người rồi, không biết đã có bao nhiêu vong linh ở trong đó. Những vong linh này đều tràn đầy oán khí, đây cũng là lý do vì sao vừa tiến vào Sa Hà, thì đã cảm nhận được sự băng lãnh và hồi hộp rồi. Ma Linh bên trong Sa Hà một khi tràn ra, thì lập tức sẽ dung hợp lại với những vong linh này, tạo thành Tà Linh. Mà Tà Linh thì ngay cả thần thức của tu sĩ Hóa Chân đều không thể thấy được, cho nên có thể thấy được nó lợi hại hơn Ma Linh này bao nhiêu lần.

Mà những Ma Linh này chỉ ẩn nấp trong bóng đêm, cho dù là tại lối vào Ma Ngục cấm địa, hay là tại sa mạc Nam Thiệm Thiên thì cũng sẽ bị thần

thức của tu sĩ cấp thấp thấy rõ. Cho nên những Ma Linh này cho dù là có thể làm mê mẩn thần trí của tu sĩ, nhưng cũng không quá mức điên cuồng.

- Chung quanh đây có một trận pháp, chỉ sợ là dùng để ngăn cản không cho những Ma Linh này tiến ra ngoài.

Diệp Mặc đột nhiên nói, vì thần thức của hắn đã phát hiện ra trận pháp xung quanh Ma Ngục cấm địa. Thực tế thì, nếu như Ma Linh chỉ giống như cái hắn vừa tiêu diệt, thì cho dù chúng có thoát ra cũng không có bao nhiêu uy hiếp cả. Nói không chừng ánh sáng mặt trời cũng đã có thể làm chúng tan chảy rồi.

Thiện Băng Lam cũng đã phát hiện ra trận pháp ở xung quanh, liền gật đầu:

- Đúng thế, có lẽ là do tôi đã quá lo lắng. Ma khí của Ma Ngục cấm địa tuy rằng tràn ra ngoài, nhưng hình như cũng không phải là quá nghiêm trọng.

Diệp Mặc cau mày, không trả lời. Ma Ngục cấm địa là một trong tứ đại cấm địa của Nam An Châu, hơn nữa còn là cấm điạ đứng đầu, hiển nhiên là phải có nguyên nhân của nó. Nếu quả thật là như suy đoán của bọn họ, vậy thì cái Ma Ngục cấm địa sẽ không thể đứng đầu trong tứ đại cấm địa được.

- Sư phụ, hiện tại chúng ta sẽ đi vào sao?

Nghe được lời sư phụ nói dường như là Ma Ngục cấm địa cũng không quá nguy hiểm, thì Lăng Hiểu Sương cũng lập tức bớt đi chút lo lắng.

Thiện Băng Lam nhìn về phía Diệp Mặc rồi hỏi:

- Diệp Mặc, ý của cậu thế nào?

Diệp Mặc trầm ngâm chốc lát rồi nói:

- Tôi muốn bố trí một trận pháp bên ngoài này đã, vì tôi cảm giác trận pháp này không được, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, thì sợ rằng sẽ chậm mất.

Bất luận là như thế nào, thì Diệp Mặc cũng không nguyện ý để cho Nam An Châu xẩy ra chuyện gì. Mặc Nguyệt Chi Thành đã đóng đô tại Nam An Châu, thì với hắn mà nói, cũng có nghĩa là một phần tử của Nam An Châu. Nếu như cảm thấy cái cấm địa này có chút không ổn, thì Diệp Mặc thấy cần thiết phải bố trí một khốn sát trận. Cũng có thể là sau khi tiến vào trong Ma Ngục cấm địa thì mới có nguy hiểm, nhưng với hắn mà nói, thì bố trí một khốn sát trận cũng không phải là việc quá mức phiền phức.

- Ý của cậu là ở đây cũng không phải đơn giản như nó biểu hiện ra?

Thiện Băng Lam vừa nghe Diệp Mặc nói, thì lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc.

- Chỉ sợ là như vậy.

Diệp Mặc gật đầu, trong lòng của hắn cũng không phải là suy nghĩ như vậy, nhưng phòng ngừa chu đáo thì vẫn tốt hơn là mất bò thì mới lo làm chuồng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1428

Buôn Chuyện

Thấy Diệp Mặc trực tiếp ném một đoạn linh mạch cực phẩm chuẩn bị bố trí một trận pháp, ngay cả Thiện Băng Lam cũng chặc lưỡi hít hà. Diệp Mặc chẳng những giàu có, hơn nữa còn không tiếc như vậy, bố trí một trận pháp cho lối vào Ma Ngục cấm địa, không ngờ đến một linh mạch cực phẩm cũng lấy ra. Phải biết rằng, ở Nam An châu cho dù là tông môn chín sao cũng chưa chắc có linh mạch cực phẩm. Cứ lấy Thanh Mộng Trai của các cô làm ví dụ, toàn sơn môn cũng chỉ có một đoạn linh mạch cực phẩm, mà còn là tiền bối của Thanh Mộng trai để lại nữa.

Diệp Mặc hào phóng như vậy, một là trong thế giới trang vàng của hắn toàn bộ là linh mạch cực phẩm, trong mắt Tác An Sơn linh mạch căn bản cũng chỉ là rác rưởi, điều này so với linh mạch thượng phẩm của Diệp Mặc lại càng là râu ria Dĩ nhiên còn có một nguyên nhân khác chính là Diệp Mặc lo lắng những tà linh trong Ma Ngục cấm địa lọt ra ngoài, sự lợi hại của tà linh Diệp Mặc còn rõ hơn người khác nhiều. Đừng nói là thần thức của tu sĩ Hóa Chân không thể nhìn thấy, cho dù là nhìn thấy, thì những tu sĩ Hóa Chân bình thường cũng không thể nào trực tiếp giết chết được tà linh. Ai dám chắc không có tà linh từ trong Ma Ngục cấm địa ra?

Diệp Mặc có thể không có sự cao thượng như Thiện Băng Lam, nhưng làm việc tuyệt đối còn thực tế hơn Thiện Băng Lam nhiều. Một khi trong Ma Ngục cấm địa có tà linh thoát ra ngoài, hoặc là những ma linh còn lợi hại hơn những ma linh thông thường, thì trận pháp đơn sơ này bên ngoài Ma Ngục cấm địa cũng chắc chắn không thể nào chặn lại chúng được. Một khi những thứ này xông ra Nam Thiệm Thiên, tiến vào Nam An châu, thì đúng là tai họa rồi.

Cho dù Mặc Nguyệt Chi Thành có kiên cố, cho dù Diệp Mặc hắn có lợi hại đi nữa, tổ chim bị phá vỡ rồi thì trứng có yên ổn được không? Nam An châu sẽ bị tà linh hủy diệt, chẳng lẽ chỉ còn trông cậy vào mỗi mình Mặc Nguyệt Chi Thành sao?

Diệp Mặc cũng biết khả năng này là rất nhỏ, cho dù là Tây Tích châu, những tà linh này cũng chỉ sống được trong Sa Hà, không thể nào rời khỏi sa mạc được, những ma linh ở Ma Ngục cấm địa chắc cũng không thể nào rời khỏi xung quanh đây được. Nhưng chuyện gì cũng chỉ sợ chẳng may, một đoạn linh mạch đối với hắn mà nói là chuyện nhỏ, chẳng may những ma linh đó rời khỏi Nam Thiệm Thiên, đó mới là chuyện lớn. Cô giỏi về việc suy đoán ý nghĩ của người khác, khi lần đầu gặp Diệp Mặc, lúc đó tu vi của Diệp Mặc còn thấp, tâm tình cũng có lúc sơ hở. Bị cô trong chốc lát đã nhìn ra hết những gì mà trong lòng Diệp Mặc nghĩ. Mặc dù lúc đó cô bình tĩnh trực tiếp nói ra những gì mà Diệp Mặc đang nghĩ trong lòng, nhưng trong lòng cô cũng không thích, lần đầu Diệp Mặc và cô gặp nhau đã có ý nghĩ xấu xa đó, nhưng sau đó, cô lại không thể nhìn trộm được nửa suy nghĩ của Diệp Mặc.

Còn hôm nay cô lại nhìn thấy Diệp Mặc lấy linh mạch ra bố trí trận pháp, cô mới biết, mình quả thật không hiểu tí gì về Diệp Mặc.

Từng trận kỳ được Diệp Mặc ném xuống, Diệp Mặc bố trí trận pháp này cũng không đơn giản, cho đến ba ngày sau, khốn sát trận cấp chín này mới dần dần lộ ra.

Lúc này người trong Ma Ngục cấm địa lại càng nhiều, một số tu sĩ biết Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương chỉ chào hỏi, rồi trực tiếp tiến vào Ma Ngục cấm địa. Đối với bọn họ, sức hấp dẫn của tiên ma tinh không thể nào lớn hơn được nữa.

Ngày thứ tư, Diệp Mặc hoàn tất trận pháp, từng đợt răng rắc giòn tan vang lên. Linh khí tràn ra ngoài cũng đã biến mất, còn bên trong Ma Ngục cấm địa tối như mực không ngờ lại lóe lên một tia sáng. Trong tia sáng đó, một lối vào cực lớn màu đen xuất hiện trước mặt Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương. Mặc dù dùng thần thức cũng có thể quét vào được, nhưng dùng

mắt thường để nhìn, thì càng trực quan hơn.

- Diệp sư huynh, anh dùng linh mạch cực phẩm bố trí trận pháp này, chẳng may nơi này có người biết được, bọn họ muốn lấy linh mạch cực phẩm đi thì thế nào?

Lăng Hiểu Sương cuối cùng cũng nói nghi vấn trong lòng mình ra.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Bọn họ sẽ không làm vậy.

Cũng không giải thích tại sao là sẽ không làm vậy, Diệp Mặc quả thực không lo lắng chút nào, khốn sát đại trận cấp chín này hắn dùng mất mấy ngày, cộng thêm một linh mạch, cho dù là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ năm tầng thứ sáu tấn công, cũng chưa chắc phá được, mà những tu sĩ Hóa Chân thấp hơn có thể bị giết chết.

Tu sĩ Hóa Chân có thể tu luyện đến Hóa Chân, Diệp Mặc tin rằng cũng không ngu si đến vậy, cũng sẽ không nhìn ra tác dụng của trận pháp này? Trận pháp này đối với những tu sĩ ra vào cũng không có chút trở ngại nào, chỉ có điều khốn sát ma linh và tà linh không có thân thể. Nếu như có loại tu sĩ có mắt như mù đến phá trận, Diệp Mặc cũng biết, anh ta sẽ bị đánh dấu thần thức trong trận pháp này, đến lúc nào ra khỏi cũng sẽ bị giết chết.

Những tu sĩ tới đây càng lúc càng đông, tu sĩ của tông môn chín sao, tông môn tám sao, thậm chí là tông môn thấp hơn sáu sao bảy sao cũng đến hết. Thậm chí còn có rất nhiều tán tu, bọn họ sau khi nghe thấy tin tiên ma tinh đều vội vã chạy tới. Đến tu sĩ của Vô Tâm Hải cũng biết, Tán tu của Nam An châu cũng đến, Diệp Mặc cũng không để ý lắm.

Diệp Mặc bố trí trận pháp cũng không dùng thủ đoạn ẩn giấu, rất nhiều tu sĩ nhìn thấy Diệp Mặc bố trí khốn sát trận, nhưng những tu sĩ này cũng biết trận pháp bên ngoài Ma Ngục cấm địa chắc chắn cũng không phải vì đẹp mắt mà tùy tiện bố trí, nên cũng không ai động vào.

Ba người Diệp Mặc và Thiện Băng Lam lúc này cũng tiến vào cửa vào của Ma Ngục cấm địa. Nơi này có nhiều tu sĩ đến như vậy, có lẽ chỉ có Diệp Mặc là vì tiên tinh trong ấn kỳ mà đến.

…

Khưu Kiều thành, nơi này cũng chỉ là một thành phố nhỏ của Nam An châu, phần lớn đều là người thường cư trú, cũng có một số tu sĩ, nhưng chủ yếu là tu sĩ cấp thấp.

Lúc này trong một quán rượu không nhỏ của Khưu Kiều thành, một số tu sĩ đang nói chuyện trời cao đất rộng, từ Nam chí Bắc không chỗ nào là không nói.

- Các anh biết không? Thành chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Chi Thành đã quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, tu sĩ Hóa Chân của Đan thanh diễu võ dương oai, hai ba chục tên tu sĩ Hóa Chân vây khốn lại Diệp Mặc, các anh đoán bọn họ cuối cùng thế nào?

Một tên nam tu gầy gò sắc mặt đỏ gay khơi mào nói, phun nhổ nước bọt nói.

Quả nhiên tin kia của gã rất chấn động, lập tức có rất nhiều tu sĩ dừng bàn tán những chuyện khác lại, thậm chí có người còn vội hỏi:

- Sau đó thế nào?

Người nam tu gầy gò sắc mặt đỏ gay này cũng không thừa nước đục thả câu, lại uống hết một bầu rượu nữa, rồi nói:

- Diệp thành chủ đó công lực thông thiên, nghe nói còn có mấy cung phụng của Đan thành còn có mấy thanh tiên khí hạ phẩm, nhưng trong mắt Diệp thành chủ, đó chỉ là tôm tép nhãi nhép thôi. Chân nguyên đại thủ của Diệp thành chủ trực tiếp bóp chết mấy tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn có tiên khí hạ phẩm kia, ha ha, cái uy phong đó, lợi hại…

- Cái này, không thể nào. Tu sĩ Hóa Chân viên mãn có thể dùng chân nguyên đại thủ mà bóp chết sao? Hơn nữa còn là tu sĩ Hóa Chân viên mãn có tiên khí hạ phẩm nữa? Mà cho dù Đan thành có nhiều tu sĩ Hóa Chân viên mãn như vậy, cũng không thể nào lại có nhiều tiên khí hạ phẩm như vậy chứ?

Lập tức có người nghi ngờ hỏi.

Tên nam tu gầy gò có thể biết mình lỡ miệng, vội đập bàn cái nói:

- Tiểu nhị, hết rượu rồi, mang rượu lên đây mau.

Nói xong gã lại khinh thường nhìn tu sĩ đưa lên câu hỏi nói:

- Ha ha, không thể nào, đó là vì anh không biết sự lợi hại của đại thủ chân nguyên, anh biết đại chủ chân nguyên không? Cho nên tôi nói, ếch ngồi đáy giếng mà…

Tên tu sĩ nghi ngờ sắc mặt có chút đỏ, nhưng y vẫn phản bác lại nói:

- Tu sĩ của Đan thành cũng là tu sĩ Hóa Chân, bọn họ cũng có đại thủ chân nguyên.

Nam tu gầy gò kia lại khinh thường nói:

- Có chân nguyên đại thủ thì sao? Chân nguyên đại thủ của bọn họ có thể so với của Diệp thành chủ không? Diệp thành chủ còn là Đan vương nữa, tôi nghe nói còn là Đan vương thập phẩm.

- Đan vương cấp bậc cao nhất cũng chỉ có cửu phẩm thôi chứ?

Vì khí thế nói chuyện của nam tu gầy gò kia, những người khác cho dù có nói ra nghi vấn, giọng nói cũng nhỏ hơn chút.

Nam tu gầy gò kia không thèm để ý nói:

- Vậy là Đan vương cửu phẩm, tôi nhớ không rõ lắm, lúc đó tôi chỉ thấy

kiếm khí tung hoành, cuộc đại chiến đó quả thực kinh thiên động địa…

Mới vừa rồi gã còn nói Diệp Mặc dùng chân nguyên đại thủ, trong nháy mắt lại biến thành kiếm khí tung hoành xé rách không gian, nhưng những tu sĩ trong quán rượu cũng đều là tu sĩ cấp thấp, cũng không có ai dám phản bác lại.

Một nữ tu mặc váy xanh ngồi trong một góc của quán rượu, sau khi cô nghe thấy tên nam tu gầy gò này nói vậy, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng. Đang lúc cô muốn tiếp tục hỏi tên nam tu gầy gò đó, lại có một lão giả nói:

- Người anh em này nói mặc dù là sự thật, nhưng có chút phóng đại rồi. Theo tôi nghe nói thì lại là, trưởng lão Hóa Chân của Đan thành muốn liên hợp với Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng Diệp thành chủ trước cuộc đại hội liên hợp đó, không ngờ lại đúng lúc quay về Mặc Nguyệt Chi Thành.

- Sau đó thế nào?

Lại có người vội vàng hỏi một câu, câu hỏi này chính là người con gái mặc váy xanh ngồi trong một góc đó hỏi. Rất rõ, cô cảm thấy lời nói của lão già này, còn đáng tin hơn một chút so với tên nam tu gầy gò kia.

Lão giả gật đầu, không nhanh không chậm nói:

- Lúc đó có mười tu sĩ Hóa Chân của Đan thành, uy hiếp Diệp thành chủ. Diệp thành chủ dưới cơn thịnh nộ, dùng chân nguyên đại thủ trực tiếp bóp chết một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất trong đó.

Lão già này nói đáng tin hơn nhiều, khiến cả phòng ồ lên một tiếng.

Lão già này lại tiếp tục nói:

- Lúc này một trưởng lão của Đan thành phát đi tín hiệu cầu cứu, còn cung phụng Thủy Dã của Đan thành gần đó cũng nhanh chóng chạy đến Mặc Nguyệt Chi Thành, thấy Thủy Dã cung phụng đến, trưởng lão Hóa Chân của Đan thành lại cho rằng thắng thua đã rõ. Nhưng không ngờ Thủy Dã cung

phụng có tiên khí hạ phẩm trong tay cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc, lúc này, tu sĩ Hóa Chân của Đan thành nghĩ phải bắt được người nhà của Diệp thành chủ để uy hiếp, còn Diệp thành chủ vì chuyện này thì lại hoàn toàn nổi giận.

Người con gái mặt váy xanh nghe đến đây, quả đấm trong tay cũng được nắm chặt đến tái nhợt, vẻ mặt lại càng lo lắng.

Cũng may lão già kia cũng không dừng lại:

- Diệp thành chủ dưới cơn phẫn nộ, dùng trận pháp vây khốn Thủy Dã cung phụng, dùng pháp thuật lôi hệ giết liên tiếp chín Hóa Chân còn lại. Uy thế lôi đình như vậy, lúc đó những người bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành, ai ai cũng biến sắc. Thủy Dã cung phụng của Đan thành sau khi thoát được khốn trận, đồng thời cũng bị Diệp Mặc giết chết. Sau đó phó thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành là Lưu Âu Lam và sư phụ của anh ta là tiền bối Vũ Minh Lục đao rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, còn Diệp thành chủ cảm động ân tình của Ngân Nguyệt đan vương, cũng không giết chết hai người bọn họ.

Nghe đến đó, nữ tu mặc váy xanh kia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, yên tâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1429

Đại Trượng Phu

Sau khi có người trong quán rượu nghe được tin tức này, thì nhất thời nhỏ giọng bàn tán:

- Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông có thù oán với Diệp thành chủ. Hiện tại Diệp thành chủ cường thế trở về, liệu bọn họ có phong núi một lần nữa không?

- Phong núi một lần nữa sao? Bọn họ không còn cơ hội để phong núi rồi!

Lại có một thanh âm cười lạnh nói một câu, rất hiển nhiên những chuyện xẩy ra gần đây không phải chỉ có một lão già kia biết.

Lão già kia gật đầu nói:

- Bọn họ xác thực là không có cơ hội phong núi nữa rồi.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Lập tức có người hỏi, chính là tên thanh niên gầy nhỏ kia cũng quan tâm lắng nghe, việc này thì y thực sự là không biết rõ. Chờ sau khi y nghe được câu chuyện này rồi thì lại có thể lần nữa đi tới nơi khác mà khoe khoang.

Lão già kia nói:

- Bởi vì Diệp thành chủ sau khi bố trí lại trận pháp cho Mặc Nguyệt Chi Thành một lần nữa, thì lập tức đã đi tới Lôi Vân sơn rồi. Chỉ trong thời gian nửa ngày, thì Lôi Vân Tông đã bị tiêu diệt. Hơn nữa không nói đến Lôi Vân Tông, mà ngay cả Lôi Vân sơn cũng bị Diệp thành chủ san bằng. Một ngày

sau, thì Diệp thành chủ lại lần nữa san bằng Vô Cực Tông. Hai đại tông môn chín sao trước sau chỉ một ngày, thì đã bị Diệp thành chủ tiêu diệt hoàn toàn rồi. Hắc hắc, sau này Nam An Châu chúng ta không còn Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông nữa rồi. Cho nên tôi mới nói, cho dù là anh mạnh mẽ, có hậu trường lớn, hắc hắc…

Lão già cười hắc hắc liên tiếp, nhưng không nói hết lời, chỉ là người trong quán rượu này thì ai ai cũng hiểu được ý của lão ta.

- Đại trượng phu phải sống như vậy…

Tên thanh niên vừa rồi cười nhạt nói Lôi Vân Tông không có cơ hội phong núi nói một câu phụ họa. Tuy rằng y biết rõ chuyện này, nhưng nghe lão già kia kể xong, thì vẫn vỗ bàn bưng bầu rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch.

- Diệp thành chủ giết liền mười một tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, lẽ nào Đan Thành không có ai dám tìm Diệp thành chủ báo thù sao?

Có một cô gái tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ nghi hoặc hỏi một câu.

Một người ngồi bên cạnh bàn của cô gái tu sĩ Trúc Cơ này lập tức trả lời:

- Cô nghĩ rằng Đan Thành vẫn còn là Đan Thành trước đây sao? Đan Thành thời kỳ hưng thịnh nhất có tới trên trăm tu sĩ Hóa Chân, nhưng trải qua vài lần vận đổi sao rời, thẳng tới khi Ngân Nguyệt Đan Vương và Nghiễn Điền Đan Vương rời đi, thì tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành càng ít tới thảm hại rồi. Có thể còn tới hai mươi tu sĩ Hóa Chân đã là rất tốt rồi, vậy mà lần này Diệp thành chủ lại trực tiếp giết đi mười một trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành… hắc hắc…

Tu sĩ kia học theo điệu cười hắc hắc của lão già vừa rồi, sau đó dừng lại không nói tiếp nữa.

Người thanh niên mới vừa rồi nói câu ‘Đại trượng phu là phải sống như vậy’ lúc này lại nói tiếp:

- Diệp thành chủ không đi tìm Đan Thành gây chuyện thì đã là phúc khí của Đan Thành rồi, Đan Thành sao mà dám đi Mặc Nguyệt Chi Thành chứ? Tôi nghe nói Diệp thành chủ trước khi kết thúc trận chiến kia còn nói một câu, câu nói đó có ý là nếu như Đan Thành còn không thành thật, thì hắn sẽ trực tiếp san bằng Đan Thành…

Tuy rằng ở đây chỉ có một số tu sĩ cấp thấp, nhưng khi được nghe kể lại lời nói của Diệp Mặc thì mỗi những cũng đều nhiệt huyết sôi trào, dường như họ nghĩ chỉ cần nỗ lực tu luyện, thì sẽ có một ngày nào đó có thể có được sự uy phong giống như Diệp Mặc.

Giết một lúc mười một tên trưởng lão tu sĩ Hóa Chân của một tông môn mười sao, mà còn có thể nói ra câu nói kia, thì đây là khí phách oai hùng đến nhường nào?

- Anh hùng, anh hùng, nếu như tôi có thể gặp mặt người anh hùng này một lần, thì cũng không uổng công tu luyện một kiếp này rồi.

Người thanh niên vừa mới nói xong, thì lại lập tức cảm thán một câu.

Lão già kia lúc này lại mỉm cười nói:

- Vị bằng hữu kia nếu muốn gặp được Diệp thành chủ thì cũng không phải là chuyện khó.

- Ông có biện pháp?

Thanh niên kia hiển nhiên là cực kỳ sùng bái Diệp Mặc, lập tức kinh hỉ kêu lên.

Lão già kia gật đầu:

- Ma Ngục cấm địa bạo phát ma khí ra ngoài, Nghiễn Điền Đan Vương

vì đi trợ giúp luyện chế 'Tuyết ma đan' mà bị ma khí xâm lấn. Ngân Nguyệt Đan Vương vì thế cũng chạy tới Ma Ngục cấm địa trợ giúp, vì điều này nên Mặc Nguyệt Chi Thành mới sinh biến. Sau khi Diệp thành chủ tiêu diệt Vô Cực Tông, thì chắc chắn sẽ lập tức đi Ma Ngục cấm địa. Nghe nói Ma Ngục cấm địa xuất hiện Tiên Ma Tinh, rất nhiều tu sĩ đều đã đi trước tới Ma Ngục cấm địa tìm kiếm Tiên Ma Tinh rồi. Nếu như hiện giờ anh bạn đi Ma Ngục cấm địa thì không chừng có thể gặp được Diệp thành chủ đấy.

- Tiên Ma Tinh là cái gì?

Lập tức có người nghi hoặc.

Lão già kia vừa muốn nói tiếp, thì lại nghe thấy dưới tầng một có một trận ồn ào truyền đến, chỉ chốc lát, đã có một đôi nam nữ sắc mặt vội vã chạy lên trên tầng hai này rồi.

Cô gái váy xanh vừa nhìn thấy hai người này, thì trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hỉ, nhanh chóng đứng lên. Chỉ là không đợi cô gái này nói một câu, thì đã có một tên tu sĩ Kim Đan tầng bảy xông lên tầng hai này, trong nháy mắt đã ngăn cản trước mặt đôi nam nữ kia.

- Hai con kiến hôi Trúc Cơ cũng muốn chạy thoát khỏi bàn tay của ta sao, đúng là không biết tự lượng sức mình…

Lời tên tu sĩ Kim Đan này còn chưa nói hết thì đã vươn tay ra rồi, hiển nhiên là muốn một lần nữa bắt lấy đôi nam nữ kia.

Hai tu sĩ Trúc Cơ kia cũng biết, bọn họ ở trong tay tên tu sĩ Kim Đan này căn bản là không có chút năng lực phản kháng nào, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Tu sĩ Kim Đan ở trong quán rượu này đã là tồn tại ở đẳng cấp cao nhất rồi, hiện tại tu sĩ Kim Đan muốn giết người, căn bản là không có người nào dám đứng ra nói gì cả, càng không cần nói tới việc đi ngăn cản. Tất cả mọi người chỉ có thể thầm mặc niệm cho đôi nam nữ kia. Đắc tội với tu sĩ Kim

Đan thì quả thực là muốn chết mà, huống chi còn có người nhận ra tên tu sĩ Kim Đan kia là ai nữa.

Một đạo kiếm quang hiện lên, 'Phụt' một tiếng, máu thịt văng ra.

Nửa cánh tay cụt lập tức rơi xuống mặt đất.

Không ai ngờ rằng, lúc này lại có người đứng ra để bênh vực kẻ yếu như vậy, hơn nữa vừa ra tay thì đã chém đứt nửa cánh tay của tên tu sĩ Kim Đan kia.

Sắc mặt tên tu sĩ Kim Đan kia tái nhợt, đỡ lấy cánh tay bị cụt, nhanh chóng nuốt xuống mấy viên đan dược, sau đó nhìn cô gái mặc váy xanh trước mặt khàn giọng hỏi:

- Vì sao tiền bối lại chặt đứt cánh tay của tôi? Tôi và tiền bối vốn không quen biết…

Cô gái váy xanh lạnh lùng nói:

- Ngươi dám giết đệ tử của đại ca ta, lẽ nào ta không thể chặt đứt một cánh tay của ngươi sao? Cút đi, nếu như dám chần chờ, thì ta lập tức sẽ cắt đứt cái đầu của ngươi…

Tên tu sĩ Kim Đan kia kêu lên một tiếng đau đớn, căn bản là không dám đứng lại nói bất kỳ một lời vô ích nào, mà nhanh chóng nhặt cánh tay bị chặt đứt trên mặt đất lên, sau đó bay ngược ra khỏi quán rượu. Cô gái váy xanh trước mặt này thì y không thể nhìn thấu được tu vi, hiển nhiên ít nhất đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi.

- Cô là…?

Một đôi nam nữ kia nhặt lại được cái mạng của mình, lập tức nhìn cô gái trước mặt, mà biểu tình của người thanh niên có chút phức tạp hỏi một câu.

Cô gái váy xanh lập tức gật đầu:

- Là tôi đây, Nhị Hổ, Tiểu Trân. Tôi thực sự không nghờ rằng lại có thể gặp được hai người ở chỗ này. Đi qua bên kia nói chuyện đi, nếu như đại ca biết hai người vẫn bình yên vô sự tới được đây, thì nhất định là sẽ vô cùng cao hứng đấy.

Đôi nam nữ này chính là vợ chồng Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân từ Lạc Nguyệt thành đi tới đại lục Lạc Nguyệt này. Trước đây hai người đều đã được Diệp Mặc truyền thụ qua công pháp về tu chân, cho nên sau khi tới đại lục Lạc Nguyệt, cũng không phải chịu quá nhiều ủy khuất, chỉ là mỗi ngày đều cùng các tu sĩ cấp thấp khác đi khắp nơi tìm kiếm tài nguyên tu luyện mà thôi. Cũng bởi vì thế, mà mới đắc tội với cái tên tu sĩ Kim Đan vừa rồi.

Du Nhị Hổ có biểu tình phức tạp là vì y nhận ra cô gái váy xanh này. Cô chính là vợ của Diệp Tử Phong, tên là Đông Phương Na Na. Mà Diệp Tử Phong là em trai của sư phụ mình. Y còn không ngờ rằng tu vi của Đông Phương Na Na đã đạt tới trình độ cao như vậy rồi, có thể giết một tên tu sĩ Kim Đan trong nháy mắt thì Du Nhị Hổ thậm chí còn cho rằng sư phụ của mình phỏng chừng cũng không phải là đối thủ của Đông Phương Na Na.

Sự hỗn loạn trong quán rượu vốn vẫn đang náo nhiệt, thì đột nhiên lại nhỏ đi rất nhiều. Cô gái váy xanh này chỉ một chiêu đã có thể tùy ý chặt đứt một cánh tay của tu sĩ Kim Đan rồi, thì hiển nhiên không phải là hạng người đơn giản. Ít nhất thì cô phải là tu sĩ Nguyên Anh rồi. Mà bọn họ hiện còn muốn gây xôn xao trước mặt một tu sĩ Nguyên Anh thì chẳng phải là muốn chết sao?

Cô gái váy xanh này xác thực chính là Đông Phương Na Na, nhưng hiện tại thì cô cũng không phải tên là Đông Phương Na Na nữa rồi, mà là Trình Na Na. Tư chất của Trình Na Na cũng rất tốt, là Mộc linh căn thuần khiết. Hơn nữa tài nguyên tu luyện của Mặc Nguyệt Chi Thành vừa nhiều vừa tốt, lại là nơi có hoàn cảnh tu luyện tốt nhất, cho nên khi cô vừa bế quan xong, đã có thể độ Nguyên Anh Lôi Kiếp rồi.

Sau khi vượt qua Lôi Kiếp Nguyên Anh, thì cô lại biết được tin Diệp Mặc đã rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành đi đón chị dâu Tống Ánh Trúc và

em gái Diệp Lăng. Mà trong lòng cô cũng nhớ Diệp Tử Phong, cho nên lập tức rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành đi tìm kiếm tin tức của Diệp Tử Phong. Những năm gần đây, cô một mực tìm kiếm tin tức tại phụ cận Khưu Kiều thành. Trước đây khi Diệp Tử Phong mất tích, chính là tại Khưu Kiều thành này. Chỉ là Trình Na Na cũng đã tìm hết cả Khưu Kiều thành này rồi, ngay cả các thành thị phụ cận cô cũng tìm rồi, nhưng vẫn không hề có chút tin tức nào của Diệp Tử Phong cả.

Mà cho dù như vậy, thì Trình Na Na cũng đã tu luyện được tới Nguyên Anh tầng năm rồi, có thể thấy được là tư chất của cô tốt đến cỡ nào. Lần này cô cũng là vừa từ nơi khác tìm kiếm tin tức Diệp Tử Phong trở về, chuẩn bị tìm thêm một lần nữa ở Khưu Kiều thành, sau đó sẽ trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành. Không ngờ rằng lần này cô không những nghe được tin tức của Mặc Nguyệt Chi Thành, còn có cả tin tức của Diệp Mặc, thậm chí còn gặp được cả Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân nữa.

Sau khi ba người ngồi xuống, thì Trình Na Na thấy ánh mắt của Du Nhị Hổ có chút đề phòng với mình, nên cô lập tức chủ động nói chuyện:

- Nhị Hổ, lúc đầu tôi vốn là cùng Tử Phong lưu lạc tại Nam An Châu này, sau đó thì tôi và Tử Phong thất lạc nhau. Đại ca sau khi tìm được tôi, thì liền dẫn tôi tới Mặc Nguyệt Chi Thành. Kỳ thực tên của tôi cũng không phải là Đông Phương Na Na, cũng không phải là người của Đông Phương gia tộc, mà tôi là Trình Na Na. Thật không ngờ tôi lại có thể gặp được hai người ở Khưu Kiều thành này. Khưu Kiều thành này chính là nơi mà Tử Phong đã mất tích, cho nên tôi luôn luôn tìm kiếm bán kính trăm dặm xung quanh nơi này vài năm rồi, nhưng đáng tiếc là vẫn không có chút tin tức nào của Tử Phong cả.

Trình Na Na mặc dù không nói ra rằng Diệp Mặc đã tha thứ cho cô, nhưng đã gián tiếp nhắc nhở Du Nhị Hổ rằng cô đã không còn là Đông Phương Na Na trước đây nữa rồi.

- Tử Phong sư thúc mất tích rồi sao?

Du Nhị Hổ nghe được tin tức của sư phụ, còn chưa kịp vui vẻ thì đã lại nghe được tin tức Diệp Tử Phong mất tích, nhất thời kinh ngạc thốt lên.

Trình Na Na buồn bã gật đầu:

- Không nói tới chuyện này nữa, còn hai người vì sao lại ở đây?

Du Nhị Hổ cũng không nói tới chuyện của mình, mà cấp thiết dò hỏi Trình Na Na:

- Dì Trình, cô nói là sư phụ tôi tìm được cô rồi, người hiện tại đang ở Mặc Nguyệt Chi Thành sao?

Trình Na Na bị Du Nhị Hổ gọi một câu 'Dì Trình', khiến cho cô có chút xấu hổ. Tuy rằng người gọi cô là tiền bối cũng không ít, nhưng tuổi tác của Du Nhị Hổ thì không chênh lệch với cô lắm, hơn nữa nhìn y còn muốn già hơn cả cô. Y gọi cô như vậy khiến cô quả thật là có chút không quen. Còn hiện tại cô cũng có thể hiểu được tâm tình của Du Nhị Hổ, cũng không khác với tâm tình cô khi tìm kiếm Diệp Tử Phong là mấy.

Trình Na Na lập tức gật đầu:

- Đúng thế, thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành chính là đại ca. Mặc Nguyệt Chi Thành cũng là do một tay đại ca thành lập nên đấy.

Du Nhị Hổ nghe được tin tức này, thì vành mắt nhất thời đỏ lên. Cậu ta cho rằng kiếp này đã không có cách nào tìm được sư phụ nữa rồi, nhưng không ngờ quanh co một hồi, thì đã có được tin tức của sư phụ rồi. Đại danh của Mặc Nguyệt Chi Thành thì cậu ta đã nghe nói qua nhiều lần, nhưng cậu ta lại không bao giờ nghĩ rằng Diệp thành chủ kia lại chính là sư phụ của mình cả.

Lỗ Tiểu Trân biết tâm tình của Du Nhị Hổ, nên liền cầm lấy cánh tay đang kích động đến run rẩy của cậu.

- Hiện tại tôi sẽ đi Mặc Nguyệt Chi Thành tìm sư phụ.

Du Nhị Hổ lập tức đứng lên nói, vì cậu ta một khắc cũng không muốn tiếp tục lãng phí nữa.

Trình Na Na gật đầu:

- Đại ca bây giờ không có ở Mặc Nguyệt Chi Thành, bây giờ cậu có tới đó thì cũng không gặp được anh ấy. Nếu như cậu muốn gặp đại ca, thì chỉ có thể đi Ma Ngục cấm địa. Tôi vừa nghe người ta nói, là đại ca đã đi Ma Ngục cấm địa rồi.

- Vậy chúng ta lập tức sẽ đi Ma Ngục cấm địa.

Du Nhị Hổ cũng không hề suy nghĩ mà nói ngay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1430

Tam Sinh Cầu

Nhưng tôi nghe nói Ma Ngục cấm địa là cấm địa đứng đầu trong tứ đại cấm địa của Nam An Châu mà, với tu vi kém cỏi của chúng tôi, thì tới đó e rằng chỉ là tự tìm cái chết.

Lộ Tiểu Trân lo lắng nói.

Trình Na Na gật đầu:

- Ma Ngục cấm địa xác thực là vô cùng nguy hiểm, nhưng tôi nghe người khác nói qua, đó là cái cấm địa kia nằm ở giữa sa mạc Nam Thiệm Thiên, còn từ bên ngoài sa mạc Nam Thiệm Thiên đi vào thì căn bản cũng không phải là điều mà các tu sĩ bình thường có thể làm được, lại càng không nói tới việc đi vào tới Ma Ngục cấm địa trong sa mạc Nam Thiệm Thiên rồi.

Nói tới đây, thì Trình Na Na dừng lại một chút, sau đó bỗng nhiên lại vẫy tay với lão già kia:

- Vị bằng hữu kia, ông qua đây một chút.

Lão già kia cũng mới chỉ có tu vi Trúc Cơ tầng bảy, giờ Trình Na Na gọi lão, thì lão căn bản là không hề dám do dự, vội vã chạy qua cung kính hỏi:

- Tiền bối có gì phân phó?

Nếu như là khi Lộ Tiểu Trân cô vừa tới Nam An Châu, thì cô thấy một lão già gọi một cô gái trẻ như vậy là tiền bối nhất định là sẽ cười ra tiếng. Nhưng mấy năm nay thì cô và Nhị Hổ đã trải qua quá nhiều chuyện, sớm đã tự lập thành thói quen mới rồi.

Trình Na Na đối với cách xưng hô tiền bối này cũng không cảm thấy có gì kỳ quái cả. Mấy năm nay cô tại phụ cận Khưu Kiều thành tìm kiếm tin tức của Diệp Tử Phong, thì những tu sĩ gọi cô là tiền bối nhiều lắm. Khưu Kiều thành tại Nam An Châu là một nơi cằn cỗi, có rất ít tu sĩ cao cấp đi tới đây, phần lớn là một số tu sĩ từ Nguyên Anh trở xuống. Trình Na Na ở đây cũng được liệt vào hàng cao thủ rồi.

- Ông mới vừa rồi có nói rằng rất nhiều người đã đi tới Ma Ngục cấm địa, nhưng theo tôi được biết thì cái Ma Ngục cấm địa kia là một trong tứ đại cấm địa của Nam An Châu, còn là cấm đia đứng thứ nhất nữa, vậy thì tu sĩ bình thường làm sao tới đó được?

Trình Na Na trực tiếp hỏi.

Lão già kia lập tức đáp:

- Tiền bối có điều chưa rõ, bởi vì việc phát hiện Tiên Ma Tinh ở Ma Ngục cấm địa, mà Tiên Ma Tinh lại là tinh thạch có khả năng đột phá bình cảnh và có thể khiến tu sĩ đề thăng tu vi rất nhanh, có người còn nói nó còn hiểu quả hơn so với đan dược. Có một tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn cũng nhờ Tiên Ma Tinh mà đã tại chỗ thăng cấp tới Hóa Chân, dẫn tới Hóa Chân Lôi Kiếp, mà tu sĩ cấp thấp sử dụng Tiên Ma Tinh thì việc tu luyện giống như là một đường thẳng…

Lời này của lão già vừa nói ra, thì tất cả các tu sĩ trong quán rượu đều nín thở mà lắng nghe một cách chăm chú, có tu sĩ thậm chí còn thở dốc ra tiếng nữa.

Trình Na Na nhíu mày rồi nói:

- Tôi bảo ông nói về việc vì sao tu sĩ bình thường có thể đi vào Ma Ngục cấm địa, mà ông nói về chuyện Tiên Ma Tinh làm cái gì?

Lão già liền nhanh chóng đáp:

- Tiền bối không nên gấp gáp. Chính là vì Tiên Ma Tinh xuất hiện trong

Ma Ngục cấm địa, cho nên một số thương hội mới đi tới bên ngoài Nam Thiệm Thiên bố trí truyền tống trận. Từ Nam An thành, Phong thành và năm thành thị khác đều có thể từ truyền tống trận mà đi tới sa mạc Nam Thiệm Thiên. Mà đến được sa mạc Nam Thiệm Thiên rồi thì cũng sẽ có tiếp truyền tống trận do các tiền bối bố trí. Cho nên các tu sĩ căn bản là không cần đi qua hoàn cảnh ác liệt tại Nam Thiệm Thiên mà có thể trực tiếp tiến thẳng đến sa mạc Nam Thiệm Thiên rồi tiến vào Ma Ngục cấm địa.

Trình Na Na có chút nghi hoặc:

- Cho dù là có thể đi tới Ma Ngục cấm địa thì làm sao chứ? Ma Ngục cấm địa là cấm địa đứng đầu trong tứ đại cấm địa Nam An Châu, tu sĩ cấp thấp đi vào thì khác nào muốn chết?

Lão gia kia hiển nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời rồi, cho nên không hề hoang mang chút nào mà nói tiếp:

- Bởi vì đã có rất nhiều các tu sĩ cao cấp tiến vào Ma Ngục cấm địa, mà những Ma Linh ở ngoại vi Ma Ngục cấm địa đã sớm bị những tu sĩ cao cấp kia giết hết rồi. Cho nên ngoại vi khá là an toàn, một ít tổ đội của tu sĩ cấp thấp có thể ở vùng ngoại vi mà thử thời vận. Bình thường thì cũng có thể tìm được Ma Linh cấp thấp, cũng có thể kiếm được một miếng Ma Tinh, vận khí tốt thì thậm chí có thể gặp phải Ma Linh có Tiên Ma Tinh. Chỉ cần lấy được một miếng Tiên Ma Tinh thì đã là quá tốt rồi.

- Hơn nữa nghe nói ở bên ngoài Ma Ngục cấm địa còn có khốn sát trận, cho dù là gặp phải Ma Linh lợi hại không thể địch lại, thì chỉ cần chạy trốn ra khỏi Ma Ngục cấm địa, ở lại bên trong khốn sát trận thì có thể bình yên vô sự rồi. Không chỉ nói tới tu sĩ Trúc Cơ, ngay cả các tu sĩ Luyện Khí cũng có rất nhiều người đã đi tới Ma Ngục cấm địa rồi.

Trình Na Na bỗng nhiên lạnh giọng:

- Lão là một tu sĩ Trúc Cơ, tại sao lại có thể biết rõ về chuyện của Ma Ngục cấm địa như vậy?

Lão gia kia cũng không hề sợ hãi gì mà nhanh chóng trả lời:

- Bởi vì vãn bối là người của Phi Linh thương hội. Mà truyền tống trận từ Phong thành tới Nam Thiệm Thiên cũng chính là do Phi Linh thương hội của chúng tôi bố trí.

Trình Na Na lúc này mới hiểu ra:

- Cho nên lão tới đây là để làm quảng cáo giúp Phi Linh thương hội lôi kéo các tu sĩ tới Phong thành sử dụng truyền tống trận của các người đi tới Ma Ngục cấm địa sao?

Tuy rằng lão già kia không hiểu quảng cáo là cái gì, nhưng lão cũng hiểu được ý của Trình Na Na. Nên nhanh chóng đáp:

- Đúng vậy, Phi Linh thương hội của chúng tôi có phi thuyền đi qua đây, nếu như muốn đi tới Phong thành rồi tiến vào truyền tống trận, thì Phi Linh thương hội của chúng tôi nhất định chỉ lấy nửa giá.

Trình Na Na phất tay, tốn cả nửa ngày hóa ra là để lão già này quảng cáo cho việc làm ăn của lão, khó trách vì sao lại biết nhiều như vậy. Khi thấy lão cố ý dẫn dắt câu chuyện tới chuyện của Tiên Ma Tinh, thì đã biết là vừa hỏi thì đã thành toàn cho lão ta rồi. Nhưng thật ra cho dù không phải là hai người Du Nhị Hổ bắt đầu, thì lão ta chắc chắn cũng có thể tùy ý thông qua việc nhắc nhở người khác để nói tới chuyện này thôi, rồi lại sẽ là việc tới Phong thành dùng truyền tống trận của thương hội lão ta. Thật sự là một nhân tài tiếp thị mà.

Quả nhiên lão già kia vừa rồi đi, thì rất nhiều tu sĩ đã đi tới hỏi lão về chuyện tình của truyền tống trận và Tiên Ma Tinh.

- Dì Trình, chúng ta cũng sẽ đi Phong thành sao?

Du Nhị Hổ lại hỏi có chút vội vã, rất rõ ràng tài miệng lưỡi của lão già kia cũng không tệ, khiến cho y hiện tại rất muốn tới Ma Ngục cấm địa.

Trình Na Na có chút xấu hổ:

- Nhị Hổ, cậu và Tiểu Trân sau này gọi tôi là Na Na đi, tuổi của tôi thậm chí còn nhỏ hơn hai người mà, chúng ta cứ coi nhau là bạn là được rồi.

Du Nhị Hổ còn muốn nói gì nữa, thì Trình Na Na đã nói tiếp:

- Cứ quyết định như vậy. Nếu cái Ma Ngục cấm địa kia đến cả tu sĩ Luyện Khí cũng có thể đi vào được. Thì chúng ta cũng tới đó xem một chút. Sau khi đại ca trở về, thì tôi còn chưa về chào anh ấy.

Du Nhị Hổ thấy Trình Na Na đã quyết, thì cũng không nói gì thêm nữa mà chỉ nói:

- Vậy khi nào thì chúng ta đi?

- Đi ngay bây giờ, tôi có phi thuyền, không cần nhờ tới Phi Linh thương hội.

Trình Na Na nói xong, thì lập tức đứng lên.

…

Lối vào Ma Ngục cấm địa u ám âm trầm, cầu thang ở cửa vào đều là do cát mịn tạo thành. Tốc độ của ba người Diệp Mặc không phải là rất nhanh, nhưng chỉ một nén nhang sau thì đã xuất hiện trên cầu thang bằng cát rồi.

Diệp Mặc bắt đầu tăng tốc độ lên, chỉ nửa nén hương sau, thì ba người cuối cũng đã qua cái cầu thang cát, xuất hiện ở bên một cái ao nham thạch nóng chảy mầu đỏ sẫm. Chỉ là cái ao nham thạch này đã khô cạn tử lâu, không có một chút nham thạch nóng chảy nào cả, ngược lại là chỉ còn có một chút đá nham thạch đã cứng rắn lại từ lâu.

Khiến Diệp Mặc kỳ quái cũng không phải là cái cầu thang bằng cát kia, hay là ao nham thạch đỏ sẫm này, mà là sau khi hắn tiến vào cái Ma Ngục cấm địa này, thì xung quanh lại có một chút tia sáng mờ ảo, không hề đen

thui như mực giống như ở chỗ lối vào. Mặc dù tất cả mọi người đều có thần thức, nhưng ai ai thì cũng đều có thói quen sử dụng mắt thường để nhìn, cho dù là tu sĩ cũng không hề ngoại lệ, cho nên ở đây có tia sáng thì đối với ba người Diệp Mặc hắn cũng không phải là chuyện gì xấu.

- Nơi này là Ma Ngục Huyết Trì. Tôi đã nghe các tiền bối nói qua, không ngờ là nó đã khô cạn rồi.

Thiện Băng Lam chỉ vào cái ao đỏ sẫm trước mặt rồi nói.

Diệp Mặc vốn cũng không hề chú ý tới cái ao này, bây giờ nghe Thiện Băng Lam nói như vậy, thì mới cảm giác được rằng cái ao nham thạch này có chút cổ quái. Dường như chỉ muốn thu hút lấy lực chú ý của anh xuống cái ao nham thạch nóng chảy này, giống như là có một loại lực hấp dẫn vậy. Loại lực hấp dẫn này có thể khiến cho anh phải liều lĩnh chạy vào trong cái ao nham thạch nóng chảy này.

Diệp Mặc lắc đầu, ném cái suy nghĩ này đi. Hắn đang suy nghĩ rằng rất có thể việc này là do người đã vào đây trước làm.

Ba người vượt qua Ma Ngục Huyết Trì, đi tiếp mấy canh giờ nữa, thậm chí ngay cả một cái Ma Linh thì họ cũng không hề nhìn thấy, mà nhiều tu sĩ tiến vào đây như vậy, nhưng bọn họ cũng không hề nhìn thấy một cái bóng nào.

- Sư phụ, con cảm giác được ở nơi này luôn có chút gì đó không thoải mái.

Lăng Hiểu Sương rốt cuộc cũng không nhin được nữa, đem lời trong lòng mình nói ra.

Thiện Băng Lam ừ một tiếng:

- Ta nghe nói trước đây thì không ai có thể vượt qua được Ma Ngục Huyết Trì trong Ma Ngục cấm địa cả. Sau khi thấy được cái Ma Ngục Huyết Trì này thì rất nhiều người đều tự động nhảy vào trong đó, cho nên con có

loại cảm giác này cũng là bình thường. Hiện tại chúng ta đi tới nơi đây rồi, thì lập tức sẽ đến Ma Ngục Cốt Hà. Mà từ đầu tới giờ dọc theo đường đi cũng không gặp phải nguy hiểm gì, xem ra thực sự là Ma Ngục cấm địa đã xảy ra biến cố rồi.

- Ma Ngục Cốt Hà?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

Thiện Băng Lam gật đầu:

- Đúng thế, Ma Ngục Cốt Hà và Ma Ngục Huyết Trì giống như nhau, chỉ cần tu sĩ nhìn thấy, đều nhịn không được mà muốn lao vào, thẳng cho tới khi chết đi. Vô số năm trôi qua, không biết đã có bao nhiêu người chết tại Cốt Hà (Dòng sông xương cốt) đó rồi. Dó là nguyên do vì sao Cốt Hà lại luôn là xương trắng…

Diệp Mặc nhíu mày:

- Ở nơi này có Huyết Trì và Cốt Hà, vậy chẳng phải giống như là Địa Ngục trong truyền thuyết hay sao. Chẳng lẽ còn có cầu Nại Hà và 'Mạnh bà thang' nữa sao?

Trong lòng của hắn đang suy nghĩ về Cốt Hà ở đây. Những Ma Linh kia gặp oán khí như vậy ở Cốt Hà, thì có thể dung hợp lại mà tạo thành Tà Linh giống như ở Sa Hà Tây Tích Châu hay không? Nếu thật sự là tạo thành Tà Linh, thì đó không phải là chuyện gì tốt cả. Sự lợi hại của Tà Linh, thì Diệp Mặc đã được chứng kiến tận mắt rồi. Tuy rằng chúng không đáng nhắc tới đối với hắn, nhưng đối với các tu sĩ khác thì có thể nói là nguy hiểm trí mạng rồi.

Không nghĩ tới Thiện Băng Lam lại ừ một tiếng:

- 'Mạnh bà thang' thì tôi chưa nghe nói qua, nhưng cầu Nại Hà thì lại thật sự có đấy. Bên trong Ma Ngục cấm địa nó được gọi là cầu Tam Sinh. Ma Ngục cấm địa vô cùng rộng lớn, hơn nữa có rất nhiều kỳ trân dị bảo và

những thứ cực kỳ trân quý khiến người ta không dám nghĩ tới. Cho nên mặc dù là nơi này nguy cơ trùng trùng, tu sĩ một khi vào thì khó có thể trở ra, nhưng vẫn luôn có những tu sĩ tiến vào Ma Ngục cấm địa như là tre già măng mọc vậy. Nhưng những người tiến vào Ma Ngục cấm địa thì đều không ai dám đi qua cầu Tam Sinh cả.

- Vì sao?

Lăng Hiểu Sương lập tức hỏi.

Thiện Băng Lam sắc mặt có chút ngưng trọng:

- Vì nếu đi cầu Tam Sinh trong Ma Ngục cấm địa thì chắc chắn là sẽ phải chết, chưa từng có ai ngoại lệ cả. Có một câu nói dành cho cầu Tam Sinh của Ma Ngục cấm địa là:

“Khán kiến tam sinh kiều, kim sinh dĩ bất tại; khóa nhập tam sinh kiều, vãng sinh dĩ hóa trần; tẩu thượng tam sinh kiều, lai sinh dĩ yên diệt.”

Thiện Băng Lam nói tới đây, thì bỗng nhiên liền khoát tay đánh ra một đạo 'Vực' hỏa, một tiếng kêu bén nhọn truyền đến, lập tức có một miếng tinh thạch trong suốt rơi xuống mặt đất. Diệp Mặc đã thấy được cái miếng tinh thạch này giống hệt với Tiên Ma Tinh mà Cố Vị đưa cho hắn. Xem ra chỗ này xác thực là ‘Nơi sản xuất Tiên Ma Tinh’ rồi.

Bởi vì nghe được cái tên cầu Tam Sinh, khiến cho trong lòng Diệp Mặc có chút cổ quái. Cầu Tam Sinh Ma Ngục cấm địa không ngờ lại có cùng hai chữ ‘Tam sinh’ giống với 'Tam sinh quyết' của hắn.

Dù cho Diệp Mặc biết ý tứ của cầu Tam Sinh và 'Tam sinh quyết' hoàn toàn khác nhau, nhưng hắn vẫn muốn đi tới cầu Tam Sinh trong Ma Ngục cấm địa xem một lần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1431

Cốt Hà

Tiên Ma Tinh?

Lăng Hiểu Sương kinh ngạc thốt lên, thanh âm của cô chỉ đề cao một chút, nhưng ở trong Ma Ngục cấm địa này thì lại có vẻ như vô cùng bén nhọn.

Dường như để hưởng ứng với tiếng thét của cô, thì ở phía xa xa cũng truyền đến từng đợt tiếng nổ vang, dường như là đang có người công phá thứ gì đó.

Ba người Diệp Mặc rất nhanh đã đi đến nơi phát sinh ra tiếng nổ, lại phát hiện rằng ở chỗ này đã tụ tập mấy trăm tu sĩ, những tu sĩ này vây quanh một con sông dài khô cạn, mà bên trong dòng sông này có rất nhiều những bộ xương khô, chỉ là những bộ xương khô kia đã không có cách nào để đoán ra số năm tồn tại nữa rồi.

Thấy dòng sông khô cạn trước mặt này, thì Diệp Mặc lập tức biết nó chính là Cốt Hà rồi.

Ầm…

Diệp Mặc vừa tới, thì đã nhìn thấy một tên tu sĩ Kiếp Biến đánh ra một mồi lửa mầu hồng, một tiếng kêu bén nhọn phát ra, và sau đó là một miếng tinh thạch rơi trên mặt đất.

Lại là một miếng Tiên Ma Tinh. Diệp Mặc đã hiểu ra rằng những người này vây quanh Cốt Hà hóa ra chỉ là để há miệng chờ sung, săn bắt Tiên Ma Tinh mà thôi. Mỗi người chiếm một vị trí, xem ra là đã trải qua một phen

tranh đoạt từ trước rồi.

- Thiện tiền bối…

- Lăng tiên tử…

Sau khi ba người Diệp Mặc tới đây, thì lập tức đã có người hướng tới Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương chào hỏi. Những người nhận ra Diệp Mặc tuy rằng ít, nhưng họ cảm thấy rất khó hiểu là vì sao Thiện Băng Lam và Lăng Hiểu Sương lại đi cùng Diệp Mặc tới đây.

Cũng có vài tu sĩ đã biết được chuyện của Đan Thành, Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông rồi, cho nên những tu sĩ này thật sự rất muốn tiến lên chào hỏi Diệp Mặc, nhưng lại sợ chính mình vừa đi, thì sẽ bị người khác chiếm mất vị trí có lợi của mình.

Diệp Mặc đang muốn tìm một người hỏi một chút về tin tức của Ngân Nguyệt Đan Vương, thì đã nhìn thấy từ phía Ma Ngục Cốt Hà có mấy tu sĩ đang chạy vội qua. Những tu sĩ kia vừa nhìn thấy có đông đảo tu sĩ đứng ở bờ sông thì liền vội vã gào lên:

- Các vị đạo hữu, xin hãy hỗ trợ, có rất nhiều Ma Linh đang truy đuổi tới, chúng tôi không phải là đối thủ của chúng.

Kỳ thực thì không đợi mấy tên tu sĩ này kêu lên, thì các tu sĩ đứng ở bờ sông Cốt Hà đã phát hiện ra những Ma Linh đang truy đuổi kia. Ma Linh khác với Tà Linh, đó là Tà Linh thì không thể dùng thần thức mà nhìn thấy được, nhưng Ma Linh thì chỉ cần nắm bắt được chút quy luật, thì thần thức đã có thể thấy được rõ ràng rồi.

Khi mới bắt đầu thì có thể thần trí không phát hiện ra được Ma Linh, nhưng chỉ một thời gian sau, thì đã có thể sử dụng thần thức mà cảm thụ Ma Linh một cách rõ ràng rồi.

Mười mấy tên tu sĩ vọt qua, mà đám Ma Linh kia số lượng cũng chỉ có hơn mười. Dưới vô số mồi lửa công kích, thì đảo mắt đã có hơn mười miếng

Tiên Ma Tinh xuất hiện rồi.

- Không nên ở lại Cốt Hà này, nhanh chóng đi qua bên kia đi, bên kia là Ma Ngục bình nguyên, sẽ có nhiều Ma Linh hơn. Chúng ta ở đây thực sự là kiếm được quá ít.

Mấy tên tu sĩ kia sau khi được cứu thì vội vàng nói với các tu sĩ khác.

Nghe được tin tức này, thì những tu sĩ vốn đứng ở bờ Cốt Hà này đều rời đi theo tên tu sĩ vừa bị Ma Linh đuổi chạy kia đi tới Ma Ngục bình nguyên.

Chỉ trong chớp mắt đã lại còn trơ lại ba người Diệp Mặc.

- Sư phụ, chúng ta cũng đi Ma Ngục bình nguyên chứ?.

Lăng Hiểu Sương hỏi.

Thiện Băng Lam nhìn về phía Diệp Mặc, hiển nhiên là muốn hỏi ý kiến của hắn.

Diệp Mặc nghĩ tới Sa Hà bên trong Tây Tích Châu. Những ma khí hình thành trong đó kết hợp với oán khí bên trong Sa Hà, cuối cùng hình thành một loại Tà Linh. Cho nên cũng không dám xác định, mà nói:

- Thiện tiền bối, tôi cảm giác Ma Linh ở đây cũng không phải đơn giản như vậy, giết cũng quá mức dễ dàng, hơn nữa tôi luôn luôn cảm thấy bên trong này có một cỗ khí tức quỷ dị.

Thiện Băng Lam trầm mặc một hồi, sau đó nói:

- Tôi nghĩ có thể là do cậu đã trải qua rất nhiều nơi hung hiểm, ví như Băng Thần cấm địa. Băng Thần cấm địa kia xác thực là vô cùng hung hiểm. Dựa theo đạo lý mà nói, thì Ma Ngục cấm địa là đệ nhất cấm địa, hẳn là mức độ nguy hiểm phải hơn xa so với Băng Thần cấm địa. Cho nên cậu mới có loại cảm giác đó. Kỳ thực thì Ma Ngục cấm địa đúng là rất nguy hiểm, nhưng Huyết Trì thì đã khô cạn, Cốt Hà cũng đã không còn lực hấp dẫn kia,

cho nên tôi đoán rằng Ma Ngục cấm địa hẳn là đã xảy ra biến cố gì đó, nên hiện tại mới thành như bây giờ.

Thiện Băng Lam cũng đã nói như vậy, thì Diệp Mặc cũng không giải thích tiếp nữa.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, thì Thiện Băng Lam nói tiếp:

- Từ Cốt Hà này thì có ba hướng có thể tiến vào nơi sâu nhất của Ma Ngục cấm địa. Một hướng là đi tới Ma Ngục bình nguyên, một hướng là đi thông tới Ma Ngục cầu Tam Sinh, còn một hướng là đi thông tới Sa Hà…

- Sa Hà?.

Diệp Mặc giât mình hỏi lại một câu. Tại Tây Tích Châu cũng có Sa Hà, hơn nữa Tây Tích Châu còn có Ma Vực cấm địa. Đi tới Ma Vực cấm địa có hai cách, một trong đó là từ Sa Hà mà đi vào. Lẽ nào ở đây có lối đi thông tới Sa Hà ở Tây Tích Châu? Nếu thật sự là như vậy, thì từ Nam An Châu muốn đi tới Tây Tích Châu cũng có hai con đường rồi. Một là vượt qua Vô Tâm Hải để đi tới, còn một là thông qua Ma Ngục cấm địa.

Diệp Mặc từ Địa Cầu quay về đây, đương nhiên là biết được Địa Cầu là tinh cầu hình tròn. Còn đại lục Lạc Nguyệt vô cùng khổng lồ này, thì không có người nào biết nó có phải hình tròn hay không, nhưng cũng không ai có thể khẳng định là đại lục Lạc Nguyệt không phải là một tinh cầu hình tròn cả.

Nếu như đại lục Lạc Nguyệt cũng là một tinh cầu hình tròn, thì việc có thể từ Ma Ngục cấm địa hay Vô Tâm Hải để đi đến cùng một nơi là Sa Hà cũng không phải là điều khó giải thích.

Thiện Băng Lam không chú ý tới biểu tình của Diệp Mặc, gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là Sa Hà. Trước kia tôi nghe được các tiền bối nói như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói có người có thể tới Sa Hà mà trở về cả.

- Nếu không có ai trở về, thì tại sao lại biết một trong ba con đường này đi thông tới Sa Hà chứ?

Lăng Hiểu Sương nghi hoặc.

Thiện Băng Lam mỉm cười:

- Thực sự thì đúng là không ai biết, nhưng đây là đạo lý bất biến, mãi mãi tồn tại mà không cần lý do.

Ba người chỉ nói chuyện một thời gian ngắn, thì lại có hơn mười đạo độn quang cùng hơn trăm tu sĩ đi tới phía ba người Diệp Mặc.

- Thiện sư thúc…

- Thanh Sương sư tỷ…

- Diệp đại ca…

Lần này thì những tu sĩ tới đây thậm chí có người còn biết cả Diệp Mặc, rất nhiều tu sĩ đều đi qua bắt chuyện cùng ba người bọn họ. Rất hiển nhiên những tu sĩ này chính là tốp người vào sau, cho nên họ đã sớm nghe được tin tức của Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc thấy Thanh Hàn và Thanh Nghi đã tới, trái lại lại có chút cảm giác thân thiết. Ngày trước ở bên trong Vẫn Chân cấm địa, thì hắn và bốn cô gái cũng coi như là bằng hữu từng chung hoạn nạn rồi. Cho nên Diệp Mặc vừa bắt chuyện cùng Thanh Hàn và Thanh Nghi thì lập tức hỏi:

- Thanh Nguyệt và Ấu San không đến sao?

- Thanh Nguyệt và Ấu San đã bế quan rồi.

Thanh Hàn vội đáp, trong lòng cô còn đang cảm khái việc sau khi Diệp Mặc tiêu diệt Lôi Vân Tông cùng Vô Cực Tông, mà Diệp Mặc vẫn có thể dùng bộ dạng như trước kia nói chuyện cùng các cô.

- Các con sao đều tới đây?.

Thiện Băng Lam nhìn vài đạo cô của Thanh Mộng Trai nghi hoặc hỏi một câu.

- Chưởng môn nói rằng Ma Ngục cấm địa đã mở ra, để cho chúng con đi tới rèn luyện một phen.

Mấy vị đạo cô của Thanh Mộng Trai cũng lập tức trả lời.

Thiện Băng Lam gật đầu, cô cũng hiểu được ý của chưởng môn. Đại lục Lạc Nguyệt đã sắp đại loạn, Nam An Châu trở thành một mảnh hỗn loạn. Nếu như chỉ ru rú trong môn phái mà không ra ngoài rèn luyện, thì vĩnh viễn chỉ là một gốc hoa tươi mà thôi. Chỉ có trải qua chiến đấu và cảm nhận nhiệt huyết tuôn trào, thì mới có thể có cơ hội trở thành đại thụ được.

Diệp Mặc trầm mặc xuống, vì hắn đang suy nghĩ xem liệu việc hắn để mấy người Lạc Ảnh ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành bế quan tu luyện là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

- Diệp thành chủ, tôi muốn dẫn môn hạ đệ tử của mình đi tới Ma Ngục bình nguyên, còn cậu thì sao?

Thiện Băng Lam cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Mặc. Vì đệ tử Thanh Mộng Trai của cô đã tới, cho nên cô không thể tiếp tục đi cùng Diệp Mặc được nữa.

Diệp Mặc gật đầu:

- Được, Thiện tiền bối xin cứ tự nhiên, tôi ở lại chỗ này một lát rồi mới tính tiếp.

Sau khi mấy người Thiện Băng Lam rời khỏi Cốt Hà tiến vào Ma Ngục bình nguyên, thì rất nhiều tu sĩ cũng đi theo vào. Trong nháy mắt thì chỗ này đã chỉ còn lại một mình Diệp Mặc.

Diệp Mặc sở dĩ không tiến vào Ma Ngục bình nguyên, là vì hắn cảm giác được Cốt Hà này có chút vấn đề, còn vấn đề là cái gì thì hắn không nói ra được, chỉ là do trực giác của hắn thấy rằng Cốt Hà này có chuyện mà thôi.

Cũng có thể nói là ở Cốt Hà này tích lũy vô số hài cốt, vậy mà lại không hề hình thành Tà Linh, điều này khiến cho Diệp Mặc có chút nghi hoặc.

Diệp Mặc đứng trên bờ sông, dùng thần thức quét vào. Cho dù là thần thức của Diệp Mặc cường đại vô cùng, nhưng cũng không thể thấy được cái gì ở Cốt Hà cả, chỉ là hắn vẫn cảm thấy ở giữa Cốt Hà này có chút kỳ quái.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền trực tiếp xuất ra 'Vụ Liên Tâm hỏa', thì triển 'Thiên hỏa Cửu Dương'.

Một vầng thái dương mầu lam nhạt lập tức chiếu rọi lên những hài cốt trên dòng sông, chỉ trong nháy mắt thì đã có mấy cái bóng tràn ra, tốc độ nhanh vô cùng.

Diệp Mặc biến sắc, không ngờ thật sự là Tà Linh. Hắn không thể hiểu nổi vì sao những Tà Linh này lại không động thủ với những tu sĩ kia, nhưng đã có Tà Linh ẩn náu trong những hài cốt ở Cốt Hà này, thì đồng nghĩa với việc Ma Ngục cấm địa cũng không phải là nơi không có nguy hiểm. Chỉ cần có Tà Linh, thì đó chính là có vô số sát khí.

Tu sĩ Hóa Chân có thể dùng 'Vực' hỏa để thiêu chết Tà Linh trong nháy mắt, chỉ khi nào bị Tà Linh phụ thể, thì mới khó có thể giết chết được nó. Nhưng những tu sĩ Hóa Chân tiến vào Ma Ngục cấm địa đều không có kinh nghiệm đối phó với Tà Linh, nếu như lần đầu gặp phải Tà Linh, thì còn chưa biết là ai sẽ thắng ai.

Lúc trước sở dĩ Diệp Mặc cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng không cảm giác được có nguy cơ, đó là vì những Tà Linh kia không có ý gây bất lợi đối với hắn.

Diệp Mặc thi triển 'Thiên hỏa Cửu Dương' tạo ra một vầng Thái Dương

mầu lam nhạt, mà vầng Thái Dương mầu lam nhạt này còn có thể hòa tan cả linh khí thượng phẩm, thì càng không cần nói tới những Tà Linh kia rồi.

Vài tiếng kêu thảm truyền đến. Dưới 'Thiên hỏa Cửu Dương' đã có những cái bóng nhàn nhạt của Tà Linh bị 'Thiên hỏa Cửu Dương' hòa tan.

Diệp Mặc còn chưa kịp xả cơn tức giận ra, thì đã có một cái bóng nhanh như chớp thoát ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của 'Thiên hỏa Cửu Dương' rồi. Cái bóng kia sau khi thoát ra khỏi phạm vi của 'Thiên hỏa Cửu Dương', thì mơ hồ có một mầu đỏ sẫm.

Tà Linh bình thường có thể khiến cho thần trí của một tu sĩ Hóa Chân bị mê thất, mà loại Tà Linh có mầu đỏ sẫm này có thể thoát ra khỏi 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn thì không cần nghĩ cũng biết đó là một loại Tà Linh vô cùng lợi hại. Bằng không thì màu sắc không thể biến hóa thành mầu đỏ sẫm như vậy được, cũng không thể nào thoát ra khỏi phạm vi thiêu đốt của 'Thiên hỏa Cửu Dương' do hắn thi triển ra được.

Cái bóng mầu đỏ sẫm kia sau khi chạy ra khỏi phạm vi của 'Thiên hỏa Cửu Dương', thì Diệp Mặc đã đuổi theo trong nháy mắt rồi. Hoàn toàn không chút ý tới những Tà Linh bị 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn thiêu đốt có bỏ lại Tiên Ma Tinh hay không.

Tốc độ của Tà Linh mầu đỏ sẫm kia vô cùng cấp tốc, chỉ chốc lát đã hiện ra tại ngã ba đường. Hơn nữa cũng không hề do dự chút nào mà chọn một trong ba con đường kia chạy đi.

Diệp Mặc lúc này đã nhìn thấy một tấm bia đá mầu đen trên đường đi. Trên tấm bia đá này có viết năm chữ mầu đỏ như máu:

- Ma Ngục cầu Tam Sinh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1432

Dạo Bước Trên Cầu Tam Sinh

Diệp Mặc chỉ hơi do dự một chút, thì Tà Linh mầu đỏ sẫm kia đã biến mất trên lối vào Ma Ngục cầu Tam Sinh rồi.

Chỉ chần chờ trong chốc lát, thì Diệp Mặc liền tiến vào lối vào cầu Tam Sinh, nhưng Tà Linh mầu đỏ sẫm thì đã mất hút từ lâu rồi. Diệp Mặc chỉ truy tìm thêm vài phút, thì đã nhìn thấy một chiếc cầu đá nhỏ.

Cây cầu đá này rộng ba thước, độ dài cũng không quá ba trượng. Với tu vi của Diệp Mặc thì chỉ cần một bước đã có thể vượt qua vô số chiếc cầu đá giống như thế này. Nhưng khi Diệp Mặc thấy được chiếc cầu đá này, thì lại cảm giác thấy một trận choáng vàng trong đầu, dường như có thứ gì đó muốn từ sâu trong đầu óc của hắn phát tán ra ngoài vậy. Đừng nói là sải bước một cái qua chiếc cầu đá này, mà ngay cả đi tới trước một bước thôi cũng đã khó rồi.

Thật là lợi hại. Tuy rằng Diệp Mặc chỉ cần vận chuyển 'Tam sinh quyết' một chút, thì cái cảm giác choáng váng kia đã lập tức biến mất rồi. Nhưng chỉ thoáng qua một chốc, thì hắn đã nhận ra cái cảm giác choáng vàng đó có điều gì đó rất quỷ dị.

Diệp Mặc dừng lại một lát, lập tức bước lên trên chiếc cầu đá, đồng thời Diệp Mặc đã sẵn sàng để tiến nhập vào thế giới trang vàng bất cứ lúc nào.

Con đường tu đạo là một con đường vô cùng gian khổ, đối với Diệp Mặc mà nói thì ngày hôm nay hắn sợ hãi rút lui, thì sau này khi hắn bắt buộc phải tiến vào một nơi cùng loại với chiếc cầu đá này thì phải lo liệu ra sao?.

Trong nháy mắt khi Diệp Mặc bước lên chiếc cầu đá, thì hắn lập tức cảm giác được vô số khí tức hắc ám chen chúc chui lọt vào trong thức hải của hắn. Chỉ trong nháy mắt, thì thức hải của hắn đã muốn nổ tung rồi, thậm chí đã trở nên vô cùng hỗn loạn. Diệp Mặc bỗng nhiên mất tự chủ bước nhanh về phía trước vài bước, sau một khắc thì hắn bỗng nhiên cảm giác được chiếc cầu đá đang gãy đôi, sau đó thì lập tức có ngàn vạn bộ xương khô lao tới bao vây lấy hắn.

Diệp Mặc liền kêu lên một tiếng đau đớn, chỉ vẻn vẹn với một tia thần trí còn sót lại, giúp hắn lập tức tiến vào thế giới trang vàng.

Nháy mắt sau khi hắn tiến nhập vào thế giới trang vàng, thì hắn lập tức cảm giác được xung quanh đều thanh tịnh hẳn. Cái loại khí tức hắc ám và đống xương khô xung quanh đều biến mất không thấy đâu nữa.

Diệp Mặc thở dài một hơi, sau đó ngồi ở bên cạnh 'Khổ Trúc' bắt đầu vận chuyển 'Tam sinh quyết' bài trừ khí tức hắc ám trong cơ thể ra. Chỉ chốc lát thời gian, thì một tia khí tức hắc ám đã bị hắn luyện hóa bài trừ ra ngoài, trôi dạt rõ ràng trước mặt của hắn.

Thấy luồng khí tức hắc ám này, thì chính Diệp Mặc cũng phải âm thầm kinh hãi. Với sự cường đại về tu vi và chân nguyên cùng thần thức của hắn, vậy mà những khí tức hắc ám này lại có thể vô thanh vô tức mà xâm nhập vào thức hải của hắn, thiếu chút nữa đã khiến thần trí của hắn mê thất ở trên cầu rồi. Khó trách Thiện Băng Lam nói rằng không một người nào có thể sống sót khi đi lên cầu Tam Sinh cả.

Diệp Mặc phóng ra một mồi lửa thiêu hủy đi khí tức hắc ám kia, sau đó ném một cái trận bàn theo dõi ra bên ngoài.

Từ trong trận bàn, Diệp Mặc nhìn thấy rõ ràng chiếc cầu đã kia trở lại nguyên vẹn như cũ, đâu có gẫy vỡ gì đâu? Càng không có cái đống xương khô vô cùng vô tận kia.

Khí tức hắc ám cùng với ảo cảnh thật là lợi hại. Diệp Mặc cảm thán một

câu, sau đó ngắt lấy một phiến lá 'Khổ Trúc' ngậm vào trong miệng, lại một lần nữa xuất hiện trên chiếc cầu đá.

Diệp Mặc vừa xuất hiện trên chiếc cầu đá, thì khí tức hắc ám và ảo cảnh kia lập tức tràn tới, chiếc cầu đá dưới chân dường như lại đang có hiện tượng gẫy ra làm đôi.

Lần này thì Diệp Mặc đã có chuẩn bị, lập tức vận chuyển 'Tam sinh quyết', đồng thời phóng xuất ra 'Vụ Liên Tâm hỏa'.

'Thiên hỏa Cửu Dương' một lần nữa được Diệp Mặc thi triển ra. Một vầng Thái Dương mầu lam nhạt trong nhát mắt hiện ra, ngay sau đó là vô số cái bóng đã hiện ra dưới ánh sáng chiếu rọi của 'Thiên hỏa Cửu Dương'.

Ngay cả Diệp Mặc cũng cảm thấy da đầu một trận tê dại. Tà Linh thì hắn gặp qua cũng không phải là một hai cái, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn thấy nhiều Tà Linh tụ kết lại với nhau như vậy, có một số Tà Linh thậm chí đã đến gần sau lưng của hắn rồi, còn hắn thì vì bị khí tức hắc ám cùng với ảo cảnh kia xâm lấn cho nên không hề phát hiện ra.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh. Nhiều Tà Linh như vậy, nếu như toàn bộ chúng rời khỏi Ma Ngục cầu Tam Sinh này, thậm chí là rời khỏi Ma Ngục cấm địa, vậy thì…

Diệp Mặc căn bản là không dám nghĩ tới. Hắn khẳng định nếu chuyện đó xẩy ra thật, thì Nam An Châu xong đời rồi. Diệp Mặc thậm chí còn thấy được mấy cái bóng mầu đỏ sẫm ở chỗ này, nhất thời liền nhíu mày. Dường như là 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn cũng không đủ để đối phó với những Tà Linh có mầu đỏ sẫm này.

Nhưng cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc cũng bất chấp tất cả, cho dù là 'Thiên hỏa Cửu Dương' tiêu hao nhiều thần thức hơn nữa, thì Diệp Mặc cũng cứ liên tục rót chân nguyên và thần thức vào trong 'Vụ Liên Tâm hỏa'.

Vầng Thái Dương mầu lam nhạt treo trên không được Diệp Mặc tận hết

sức lực rót vào chân nguyên và thần thức, trong nháy mắt liền bộc phát ra quang mang mầu lam kinh khủng. Luồng quang mang kia lập tức bao phủ toàn bộ cầu Tam Sinh, vô số Tà Linh dưới quang mang mầu lam nhạt này đều kêu lên một tiếng bén nhọn, sau đó biến thành một đống tro tàn dưới 'Thiên hỏa Cửu Dương' của Diệp Mặc.

Nhưng khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là những Tà Linh này biết rõ sẽ bị 'Thiên hỏa Cửu Dương' của mình thiêu hủy, nhưng vẫn cứ như những con thiêu thân lao đầu vào ngọn lửa, thậm chí cả những Tà Linh có mầu đỏ sẫm cũng không hề chạy trốn. Những Tà Linh này đều xông thẳng vào 'Vụ Liên Tâm hỏa' được treo trên không, dường như là muốn lôi được 'Vụ Liên Tâm hỏa' xuống thì chúng mới cam lòng vậy.

Diệp Mặc thấy một màn như vậy, thì lại thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục liều mạng rót chân nguyên và thần thức vào 'Vụ Liên Tâm hỏa', thôi động 'Thiên hỏa Cửu Dương' một cách toàn lực.

Tà Linh mầu đỏ sẫm tuy rằng rất lợi hại và tốc độ cũng nhanh, nhưng một khi không chạy trốn, thì đều sẽ trở thành tro bụi dưới 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn. Sự lợi hại của bọn nó chỉ có thể là bỏ chạy trước 'Thiên hỏa Cửu Dương' trong nháy mắt. Chỉ cần bỏ lỡ cái thời gian nháy mắt này, thì những Tà Linh đỏ sẫm kia cũng không thể chịu được một kích của 'Thiên hỏa Cửu Dương'.

Lúc này thì Diệp Mặc mới thấy được dòng sông phía dưới cầu Tam Sinh cũng chất đầy những bộ xương khô, chỉ là số lượng xương khô ở dòng sông này còn nhiều hơn ở Cốt Hà mà Diệp Mặc và thầy trò Thiện Băng Lam vừa rồi đi qua nữa.

Diệp Mặc đưa thần thức kéo dài ra ngoài, rất nhanh hắn liền phát hiện được trên phía thượng du của dòng Cốt Hà này còn có một nhánh sông nữa, mà cái Cốt Hà lúc đầu hắn đi qua thì hẳn cũng chỉ là một nhánh sông mà thôi. Còn Cốt Hà dưới cầu Tam Sinh này mới thực sự là Cốt Hà chân chính.

Nhìn thấy vô số Tà Linh tan biến trước 'Thiên hỏa Cửu Dương', thì tâm

tình của Diệp Mặc cũng tốt hẳn lên. Hắn lập tức lấy ra hai viên 'Phục thần đan' rồi nuốt xuống. 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn tuy rằng lợi hại, nhưng lượng thần thức tiêu hao cũng cực kỳ khủng bố. Trong tất cả các công pháp mà hắn sở hữu, thì 'Thiên hỏa Cửu Dương' chính là công pháp tiêu hao thần thức lớn nhất. Loại công pháp nãy cũng chỉ có hắn mới có thể sử dụng được, chứ đổi lại thành người khác, thì cho dù là có phóng xuất được ra 'Thiên hỏa Cửu Dương', thì cũng không dùng được tới một thời ba khắc. Diệp Mặc quyết định sau khi trở về, sẽ phải sử dụng ‘Dưỡng thần tuyền’ để tu luyện thần thức. Chỉ có thần thức trở nên cường đại, thì tu vi của hắn mới có thể mạnh hơn được.

Sau khi Diệp Mặc nuốt xuống hai viên 'Phục thần đan', thì 'Thiên hỏa Cửu Dương' cũng lập tức bộc phát ra quang mang mầu lam dầy đặc hơn.

Vừa lúc đó, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được thần trí của mình không còn nữa, 'Thiên hỏa Cửu Dương' thì như là một con cá voi lớn đang hút nước hút cạn đi thần thức của hắn. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, thì đã cảm giác được vầng Thái Dương từ 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn đã biến ảo ra một luồng quang mang mầu lam chói mắt. Một lát sau thì đã có một vầng Thái Dương thứ hai được diễn sinh ra từ quang mang mầu lam chói mắt kia rồi.

Trong lòng Diệp Mặc nhất thời mừng rỡ, vì vầng Thái Dương kia tuyệt đối không phải là hắn chủ động tu luyện ra, mà là do 'Thiên hỏa Cửu Dương' tự động diễn sinh ra. Cũng có nghĩa là 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn đã tự động thăng cấp rồi.

Vốn dựa theo sự hiểu biết của Diệp Mặc, thì 'Vụ Liên Tâm hỏa' của hắn chưa đạt được màu tím, nên cho dù có diễn sinh ra vầng Thái Dương thứ hai thì uy lực cũng chỉ có thể như vậy, không thể cao hơn. Nhưng hiện tại sau khi 'Thiên hỏa Cửu Dương' tự động diễn sinh ra vầng Thái Dương thứ hai thì Diệp Mặc biết là hắn đã sai mười phần rồi.

Vầng Thái Dương thứ hai tự động diễn sinh ra này không chỉ lợi hại hơn gấp mấy lần, mà Diệp Mặc còn cảm thấy bản chất của nó căn bản cũng khác

với bình thường. Hắn liền nhanh chóng nuốt xuống thêm mấy viên 'Phục thần đan' nữa. Sau đó thì hắn cũng miễn cưỡng ổn định được hai vầng Thái Dương kia. Một vầng Thái Dương mầu lam chói mắt, còn một vầng Thái Dương mầu hồng thì lại đẹp mắt.

Sau khi tỉnh táo lại, thì Diệp Mặc mới phát hiện vô số khí tức hắc ám cùng với Tà Linh đã hoàn toàn tan biến dưới 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn rồi.

Diệp Mặc thu hồi lại 'Vụ Liên Tâm hỏa', đứng ở trên cầu Tam Sinh cảm thán. Tự cổ chí kim, không người nào dám đi lên cầu Tam Sinh, còn hắn thì lại đứng ở giữa cầu, hơn nữa còn không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Hiện tại cầu Tam Sinh đã không còn bất cứ cái gì có thể khiến cho người khác bị choáng vàng và mê thất nữa. Cầu vẫn chỉ là cầu, sông thì vẫn là sông, vô số xương khô đã biến mất hoàn toàn, mà khí tức hắc ám cùng với Tà Linh cũng không còn sót lại chút nào.

Cầu Tam Sinh thì cũng chỉ như vậy mà thôi. Diệp Mặc lắc đầu, chậm rãi bước đi trên cầu Tam Sinh. Hắn biết chỉ cần hắn muốn, thì có thể lập tức quay đầu lại hủy đi chiếc cầu này, và từ nay về sau Ma Ngục cấm địa sẽ không còn Ma Ngục cầu Tam Sinh nữa.

Trong lòng Diệp Mặc cũng hiểu, chỉ có hắn mới có thể làm như vậy trên cầu Tam Sinh mà thôi. Đổi lại thành người khác, thì cho dù có thể đi qua cầu Tam Sinh, cũng không thể nào diệt hết Tà Linh rồi chậm rãi bước qua cầu một cách tiêu sái như hắn cả.

Trừ hắn ra, thì ai có thể có thế giới trang vàng, 'Khổ Trúc', thậm chí là cả 'Thiên hỏa Cửu Dương' nữa.

Khí tức hắc ám và Tà Linh trên cầu Tam Sinh đã bị 'Thiên hỏa Cửu Dương' của Diệp Mặc thiêu hủy toàn bộ, cái ảo trận dựa vào khí tức hắc ám và Tà Linh kia cũng chỉ còn là một vật trang trí mà thôi.

Điều duy nhất khiến Diệp Mặc không hiểu, là vì sao những Tà Linh kia biết rõ sẽ bị 'Thiên hỏa Cửu Dương' của hắn thiêu cháy, mà vẫn không hề chạy trốn, chẳng lẽ chúng lại cố ý muốn chết sao?.

Có lẽ có thể tạm giải thích là, cầu Tam Sinh này do một người nào đó cố ý bố trí, để không cho phép tu sĩ khác đi qua. Có lẽ cái người bố trí cầu Tam Sinh cũng không thể ngờ rằng thế giới này còn có kẻ như Diệp Mặc hắn. Cầu Tam Sinh này dường như là được bố trí ra để chờ hắn tới phá hủy vậy.

Diệp Mặc chậm rãi bước qua chiếc cầu đá dài ba trượng. Tà Linh đã không còn, thì chiếc cầu đá này cũng chỉ còn là một chiếc cầu bình thường mà thôi.

Diệp Mặc đi qua cầu đá, thì phía đối diện hắn lại thấy được một gò núi giống như là một phần mộ. Bên ngoài gò núi là một mảnh đen kịt, thần thức căn bản là không thể nào quét vào được.

- Lại là một cái phong ấn sao?.

Diệp Mặc kinh ngạc thốt lên. Hắn là một tông sư trận pháp, nên chỉ liếc mắt là đã thấy được cái gò núi này chính là mọột cái phong ấn.

Diệp Mặc tiện tay hạ xuống một đạo lôi kiếm. Cái phong ấn ở gò núi này hiển nhiên là vô cùng yếu đuối, chỉ một đạo lôi kiếm thì đã bị phá nát rồi.

Sau khi phong ấn bị mở ra, thì bên trong chỉ có một bộ xương khô. Không biết là ai nhàm chán như vậy, lại đi phong ấn một bộ xương khô như thế này chứ?.

Đồng thời Diệp Mặc cũng có chút nghi hoặc. Sau khi hắn triệt để thiêu hủy toàn bộ khí tức hắc ám cùng Tà Linh trên cầu Tam Sinh, thì toàn bộ xương khô đều đã biến mất, vì sao ở đây vẫn còn lại một bộ xương khô?

Sau khi Diệp Mặc nhìn vào bộ xương khô này, thì chính hắn cũng cảm thấy da đầu muốn vỡ ra. Cái bộ xương khô này không biết đã chết được bao nhiêu năm rồi, vậy mà vẫn có một mùi tanh hôi khủng khiếp, hơn nữa bên

ngoài bộ xương khô còn có vố số những con sâu bò qua bò lại.

Đằng sau cầu Tam Sinh của Ma Ngục cấm địa thậm chí còn có loại khung cảnh đáng ghét này sao? Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào những con sâu kia, bỗng nhiên lại cảm giác được rằng loại sâu này thì hắn đã từng gặp qua rồi.

'Thôn hỏa trùng'? Diệp Mặc vưà nhớ tới cái tên này, thì liền nghe thấy một tiếng cười ha hả truyền đến.

Chính Diệp Mặc cũng bị tiếng cười kia làm cho kinh hãi lùi về phía sau mấy bước. Bởi vì hắn phát hiện ra rằng tiếng cười kia chính là từ bộ xương khô phát ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1433

Lai Lịch Của Bộ Xương Khô

Ha ha ha…

Tiếng cười của đống xương khô càng lúc càng điên cuồng, thậm chí cũng không thèm nhìn Diệp Mặc một cái nói:

- Sở Cửu Vũ, trùng ma ta vẫn còn sống, anh thì sao? Lão phu cũng không tin, bây giờ anh còn bản lĩnh xuất hiện trước mặt lão phu.

Giọng nói kia rít lên như gió, vô cùng chói tai, mơ mơ hồ hồ, nhưng Diệp Mặc lại nghe thấy rất rõ.

- Trùng ma?

Diệp Mặc nhìn thấy thôn hỏa trùng kinh tởm trên thân bộ xương khô này, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, sau đó hắn trầm giọng hỏi:

- Anh là Thôn Hỏa Trùng Ma mà mấy chục năm trước tung hoành ở đại lục Lạc Nguyệt? Anh không phải là bị Sở Cửu Vũ tiền bối giết chết rồi sao? Sau lại vẫn còn sống?

Thôn Hỏa Trùng Ma năm đó ỷ vào thôn hỏa trùng trưởng thành, tung hoành ngang dọc, giết hại vô số người, gã giết người và tiêu diệt tông môn hoàn toàn khác người khác. Gã hoàn toàn dựa vào cảm xúc của mình, thậm chí cũng không cần lý do gì mà giết chết.

- Sở Cửu Vũ tiền bối? Với những lời này của anh, hôm nay lão phu cũng phải giết chết anh rồi. Nhưng trước khi lão phu giết anh, anh trả lời lão phu vài câu hỏi, lão phu có thể giữ toàn thây cho anh.

Bộ xương khô kia dừng tiếng cười lại, lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói, chỉ có điều tiếng cười lạnh lùng của gã nghe giống như tiếng cưa sắt, vang vọng.

- Không đúng, anh là sao có thể đến đây được?

Bộ xương khô kia hình như nhớ ra đây là nơi nào.

Diệp Mặc căn bản không trả lời câu hỏi của bộ xương khô này, hắn đã thầm phóng Vô Ảnh ra, đồng thời không sợ hãi gì nói:

- Vừa nãy cũng là tôi phá tan phong ấn của anh, nếu không anh bây giờ còn có thể đang nằm trong quan tài đó rồi, tôi cũng không hi vọng anh báo đáp, trước khi tôi trả lời câu hỏi của anh, tôi cũng muốn hỏi anh vài câu.

- Hả, chỉ là một tên Hóa Chân tầng thứ ba nhãi nhép, không ngờ lại to gan như vậy, chẳng lẽ cái tên Thôn Hỏa Trùng Ma của tôi cũng không dùng được nữa rồi?

Bộ xương khô kia cũng không sợ gì Diệp Mặc, ngược lại lại nghi ngờ. Gã thật sự nghi ngờ, cái tên Thôn Hỏa Trùng Ma của gã đến trẻ con khóc trong đêm cũng dừng lại. Tu sĩ chết trong tay gã căn bản cũng không kể hết, tông môn bị gã tiêu diệt cũng xếp thành hàng dài, năm đó ngoại trừ tên biến thái Sở Cửu Vũ, còn ai không sợ gã?

Diệp Mặc cũng không để ý, trực tiếp hỏi:

- Cái phong ấn kia là anh phong ấn chính mình? Anh thoát mạng được từ tay Sở Cửu Vũ tiền bối, sau đó trốn trong này không dám ra ngoài, đồng thời cũng sợ bộ hài cốt của mình bị ma khí ăn mòn toàn bộ, nên mới phong ấn mình lại.

- Haiz, tôi đúng là xem thường tiểu tử Hóa Chân anh rồi, trẻ tuổi như vậy đã tu luyện đến Hóa Chân không phải nói, còn biết tôi chính là tự phong ấn mình.

Thôn Hỏa Trùng Ma lại thở dài một tiếng, bắt đầu đánh giá Diệp Mặc.

Diệp Mặc mặc dù vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, hắn cũng không phải là kinh hãi Thôn Hỏa Trùng Ma còn sống, cái mà hắn kinh hãi là Thôn Hỏa Trùng Ma sao lại qua được cầu Tam Sinh mà đến nơi này.

Hắn có thế giới trang vàng còn có Tam Sinh quyết, thậm chí còn có Khổ Trúc và thiên hỏa, mới từ cầu Tam Sinh qua đây, Thôn Hỏa Trùng Ma này lúc đầu làm sao có thể qua đây được?

Diệp Mặc mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng vẫn thản nhiên nói:

- Nói cách khác, tôi không phá vỡ phong ấn của anh, anh căn bản cũng không ra ngoài được.

Thôn Hỏa Trùng Ma lại cười khẩy một tiếng nói:

- Cho dù anh không đến, qua hàng trăm năm nữa, lão phu cũng có thể phá phong ấn mà ra ngoài. Chỉ có điều lão phu nghi ngờ, anh chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba làm sao có thể qua được cầu Tam Sinh? Đến được đây?

Sự nghi ngờ của gã và Diệp Mặc giống nhau, cầu Tam Sinh đó người bình thường có thể qua được sao? Thôn Hỏa Trùng Ma gã bị Sở Cửu Vũ truy đuổi không còn chỗ để trốn, cũng may gã có một con Thôn Hỏa Trùng đã tiến hóa lên cấp mười hai. Gã từ bỏ vãng sinh và kiếp sau của mình, ký tác nguyên thần của chính mình vào Thôn Hỏa Trùng. Kết quả Thôn Hỏa Trùng bị đốt chết, gã mới có thể sống lại được. Gã sở dĩ không sợ không ra được ngoài, là vì gã vẫn còn một Độn không phù thượng cổ nữa.

Sau khi hỏi ra câu này, Diệp Mặc liền biết được hắn đoán cũng không nhầm, Thôn Hỏa Trùng Ma này quả nhiên đã qua được cầu Tam Sinh.

Thấy Diệp Mặc lộ vẻ kinh dị, Thôn Hỏa Trùng Ma không nhịn được nói:

- Trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ cho anh toàn thây, thứ nhất Sở Cửu Vũ đã chết hay chưa? Thứ hai lối vào Ma Ngục cấm địa đã bị bịt lại, sao anh lại có

thể vào đây được, rồi làm sao lại có thể qua cầu Tam Sinh được?

Diệp Mặc biết đối phương là Thôn Hỏa Trùng Ma, sau khi hỏi hai câu hỏi, sớm đã không còn sự nhẫn nại nói nhảm cùng trùng ma này rồi. 'Tử Đao' cũng đã được phóng ra, một đường đao màu hồng tím được bổ đến.

Thôn Hỏa Trùng Ma thấy mình còn chưa động thủ, đối phương chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba không ngờ lại dám chủ động động thủ, lập tức giận tím mặt. Giơ một tay lên, thôn hỏa trùng trên toàn thân gã xông về phía Diệp Mặc.

Thình thịch…

Sau khi Tử Đao của Diệp Mặc bổ ra, Thôn Hỏa Trùng Ma không ngờ lại dùng chính cánh tay của bộ xương khô của mình đỡ lấy 'Tử Đao', đường hồng tím của Diệp Mặc phóng ra đập vào bộ xương khô đó, không ngờ lại phát ra từng đợt âm thanh.

Ken két…

Thôn Hỏa Trùng Ma bỗng nhiên cả người run rẩy, lui về phía sau mấy bước, không dám tin nhìn xương cánh tay của mình. Cánh tay của gã không ngờ lại bị con dao thái rau của một con kiến hôi Hóa Chân đánh gãy một đoạn.

Chẳng lẽ tu sĩ bây giờ lại lợi hại như này rồi? Chỉ là một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba không ngờ cũng mạnh đến mức này? Vậy nếu như mình gặp phải tên Hóa Chân hậu kỳ, thậm chí Hóa Chân viên mãn thì thế nào? Nhất định phải sớm khôi phục lại sức mạnh của mình mới được.

Thôn Hỏa Trùng Ma bỗng nhiên cảm thấy thân mình run rẩy, còn chưa đợi gã hoàn hồn lại, gã lại cảm thấy xung quanh mình cảm giác chậm rãi lại.

- Vực…

Thôn Hỏa Trùng Ma càng kinh hãi hơn, cũng không nghĩ ngợi gì, điên

cuồng vận chuyển chân nguyên, thần thức đồng thời thúc giục những con thôn hỏa trùng chậm như rùa xông về phía Diệp Mặc.

Những con thôn hỏa trùng vốn dĩ chậm như rùa bỗng nhiên tốc độ trở nên nhanh chóng.

Diệp Mặc để Vô Ảnh tùy thời chuẩn bị, Thiên Hỏa Cửu Dương cũng đã được phóng ra, cái mà hắn lo lắng chính là Thiên Hỏa Cửu Dương không thể nào tiêu diệt được thôn hỏa trùng. Thôn hỏa trùng vốn dĩ là nuốt lửa, thiên hỏa của hắn cũng là lửa.

Thấy Diệp Mặc phóng ra một ngọn lửa, Thôn Hỏa Trùng Ma hừ lạnh một tiếng, cũng không nói câu nào, Thôn Hỏa Trùng của gã nếu như sợ lửa, thì cũng không gọi là Thôn Hỏa Trùng nữa rồi. Nếu như không phải thôn hỏa trùng của gã hàng nghìn hàng vạn năm không tiến hóa, trước mặt chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba, sớm đã bị gã giết chết rồi. Cho dù là vực đại thành thì đã sao?

Két một tiếng giòn vang, vực của Diệp Mặc vây khốn Thôn hỏa trùng cũng đã bị vỡ vụn, Thôn Hỏa Trùng Ma đồng thời cũng mở rộng vực của mình ra. Gã hận sức mạnh của mình quá hao tổn, nếu không, cho dù Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, thì Thôn Hỏa Trùng Ma gã làm sao phải sợ một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba?

Lúc này một vòng mặt trời màu lam cũng đã dâng lên, Thôn Hỏa Trùng Ma lập tức lại lần nữa giọng run run nói:

- Vụ Liên Tâm Hỏa, Thiên Hỏa Cửu Dương… Huyền Hoàng Ngũ Hành đồ không ngờ bị anh lấy được rồi. Vụ Liên Tâm Hỏa của Hồng Lão Quỷ anh lấy được ở đâu vậy…

Giọng nói của Thôn Hỏa Trùng Ma phát ra, thôn hỏa trùng của gã cũng đã phát ra những tiếng nổ bụp bụp dưới Thiên Hỏa Cửu Dương, nhanh chóng những thôn hỏa trùng đó hóa thành tro bụi.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng ngạc nhiên những thôn hỏa trùng này cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi, sao lại không chịu nổi một đòn? Nghĩ lại, hắn liền hiểu ra đây là chuyện gì, những thôn hỏa trùng này cho dù có lợi hại đi nữa, bao nhiêu năm như vậy không được mồi lửa ôn dưỡng, cũng đói sắp chết rồi, nói gì đến thăng cấp nữa. Hơn nữa, Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn cũng đã là mặt trời màu lam rồi, thôn hỏa trùng bình thường như này dưới mặt trời màu lam kia còn có thể sống được mới là chuyện lạ.

Trùng ma này nhận ra Thiên Hỏa Cửu Dương của mình cũng không ngạc nhiên, nhưng Huyền Hoàng Ngũ Hành đồ kia là thứ gì? Chẳng lẽ chính là pháp thuật Ngũ hành cơ bản mà lúc trước mình lấy được sao?

Thấy thôn hỏa trùng của mình bị thiên hỏa của Diệp Mặc hóa tro bụi, Thôn Hỏa Trùng Ma trong lòng lại càng lo lắng. Gã thực sự nghĩ không thông mình vừa mới ra sao lại gặp phải một tu sĩ cấp thấp biến thái như này chứ, cho dù là thôn hỏa trùng của gã đói bao nhiêu năm rồi, nhưng một tu sĩ Hóa Chân viên mãn gã cũng có thể tiêu diệt một cách dễ dàng.

Những thôn hỏa trùng trước mặt này đều là mệnh căn của gã, thiếu đi một con cũng là chuyện muốn lấy mạng gã rồi, chỉ cần hắn hồi phục lại sức mạnh của những thôn hỏa trùng này, cho dù Diệp Mặc có thiên hỏa và Thiên Hỏa Cửu Dương, gã cũng không sợ.

Nghĩ tới đây Thôn Hỏa Trùng Ma lại muốn chạy trốn, gã không muốn chết dập đầu ở chỗ này cùng Diệp Mặc. Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba trẻ tuổi này quá kinh dị rồi. Chẳng những có thiên hỏa còn biết Thiên Hỏa Cửu Dương không nói làm gì, đáng sợ hơn chính là vực của hắn không thấp hơn gì mình. Thôn Hỏa Trùng Ma vừa điên cuồng vận chuyển vực của mình, lại cổ động chân nguyên còn lại của mình, trợ giúp cho thôn hỏa trùng của gã, đồng thời lén lén chuẩn bị khởi động độn không phù.

Diệp Mặc cảm nhận được Thôn Hỏa Trùng Ma hình như muốn chạy trốn, như hắn bị thôn hỏa trùng ngăn lại rồi, những thôn hỏa trùng này mặc dù không chịu nổi một đòn của Thiên Hỏa Cửu Dương, nhưng không chịu

được nhiều lắm, hơn nữa dưới sự ủng hộ chân nguyên của trùng ma, thời gian chịu đựng của thôn hỏa trùng lại càng được kéo dài thêm. Thi triển Thiên Hỏa Cửu Dương hao tổn quá nhiều thần thức, hắn ngay lập tức cũng không có cách nào đối phó được với Thôn Hỏa Trùng Ma này, lập tức lớn tiếng quát:

- Trùng ma, anh có phải có một hồ lô giấu đi rồi không, trong hồ lô đó còn có rất nhiều thôn hỏa trùng?

Diệp Mặc lúc đầu giết chết Mẫn Vô Kiếm của Vô Cực tông, Mẫn Vô Kiếm cũng dùng thôn hỏa trùng, Diệp Mặc phỏng chừng Mẫn Vô Kiếm không thể nào chăn nuôi được thôn hỏa trùng, nói không chừng chính là tên này, lập tức lừa gã.

Khiến cho Diệp Mặc không ngờ tới chính là, sau khi hắn nói xong, Thôn Hỏa Trùng Ma lập tức như điên cuồng vậy, xông về phía Diệp Mặc:

- Tên nhãi nhép kia, lão phu xé nát ngươi ra.

Diệp Mặc suy đoán không sai, Mẫn Vô Kiếm dùng hồ lô thôn hỏa trùng kia chính là của Thôn Hỏa Trùng Ma trước mặt này, đó là chút vốn mà gã rời núi. Thôn Hỏa Trùng Ma không ngờ, thôn hỏa trùng của gã lại bị Mẫn Vô Kiếm phát hiện ra, cuối cùng dùng đối phó Diệp Mặc, lại bị Diệp Mặc tiêu diệt hoàn toàn.

Thôn Hỏa Trùng Ma không muốn sống xông về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc lại không sỡ hãi. Hắn không sợ bộ xương này liều mạng, hắn chỉ sợ bộ xương này chạy trốn.

Tử Đao của Diệp Mặc lại lần nữa phóng ra, lần này thần thức của hắn không đủ, mạnh mẽ phóng ra Tử Đao, thôn hỏa trùng xông về phía hắn, đây là một cơ hội, cho dù hắn liều mạng thần thức bị thương, cũng phải giết chết lão già này. Diệp Mặc trong lòng lại thầm than mình xui xẻo, nếu như không phaỉ lúc trước hắn trên cầu Tam Sinh tiêu hao quá nhiều thần thức, bây giờ hắn cũng không phải khổ sở như này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1434

Lão Ma Kinh Hãi Chạy Trốn

Thôn Hỏa Trùng Ma sau khi xông lên được vài bước, lại dừng bước, gã không dùng xương cốt của mình để chặn Tử Đao của Diệp Mặc lại nữa, mà lại vung tay lên, vô số những con Thôn Hỏa Trùng thay cho gã xông đến Diệp Mặc, những con Thôn Hỏa Trùng này tạo thành một vòng vây hình cung, dường như muốn bao vây hoàn toàn Diệp Mặc lại.

Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc mặc dù lợi hại, muốn đốt những Thôn Hỏa Trùng này thành tro bụi, cũng cần phải có chút thời gian. Chút thời gian này, lớp Thôn Hỏa Trùng bên trong sớm đã nuốt chửng hắn rồi. Mặc dù hắn tu luyện đến Thần cảnh rồi căn bản cũng không sợ những Thôn Hỏa Trùng này cắn nuốt, nhưng cảm giác rợn người, khiến Diệp Mặc không muốn bị những con Thôn Hỏa Trùng này cắn vào người.

Diệp Mặc trong lòng cũng thầm khâm phục, trên thân hình xương cốt kia rốt cục có bao nhiêu Thôn Hỏa Trùng? Lúc này hắn không dám để cho Vô Ảnh tiếp tục ẩn nấp một bên nữa, trực tiếp phát ra tín hiệu, để Vô Ảnh xông lên.

Phần phật...

Những đường đao màu hồng tím lại phóng đến những con Thôn Hỏa Trùng, một không gian không chút trở ngại nào xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, những con Thôn Hỏa Trùng bị Diệp Mặc bổ trúng tan thành bã vụn, mùi hôi thối xông lên tứ phía. Diệp Mặc đang định cho mấy con Thôn Hỏa Trùng này đao nữa, thì lại có cảm giác nguy hiểm truyền đến.

Không đợi Diệp Mặc lùi về sau, một tiếng nổ ầm kinh thiên vang lên. Vì

lúc trước không có bất kỳ dấu hiệu nào, Diệp Mặc thậm chí chuẩn bị tiến vào thế giới trang vàng cũng không có, liền bị trận nổ kinh khủng kia bao vây hoàn toàn lại. Hắn chỉ có thể trong nháy mắt nghĩ tới, Thôn Hỏa Trùng Ma sẽ phát nổ bầy Thôn Hỏa Trùng bao vây lấy Diệp Mặc này.

Thôn Hỏa Trùng Ma thấy kế hoạch của mình thành công, vô thanh vô tức phát nổ Thôn Hỏa Trùng, trong lòng lại càng vui sướng, gã biết không phải mình còn lợi hại hơn đối phương, mà là vì đối phương không gian trá như mình, nên mới trúng kế. Bị bầy Thôn Hỏa Trùng của gã phát nổ, cho dù thần tiên chắc cũng chỉ còn nửa cái mạng. Cái đáng tiếc duy nhất chính là, lần này lãng phí quá nhiều Thôn Hỏa Trùng rồi.

Trong khi Thôn Hỏa Trùng Ma còn đang đắc ý, gã bỗng nhiên cảm thấy xương cốt toàn thân lạnh run, nguyên thần của gã thậm chí đang bị thứ gì đó cắn nuốt.

Đồng thời khi gã chưa kịp phản ứng lại, lại có một đường đao hồng tím xoẹt đến.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba này không ngờ chưa chết? Chẳng những không chết, hơn nữa còn không bị việc gì? Thôn Hỏa Trùng Ma lúc này mới kinh hoảng thực sự. Lúc trước gã tức giận có một nửa là giả tạo, hồ lô đó là hậu thủ của gã không sai, nhưng gã chủ yếu muốn để Diệp Mặc hạ thấp cảnh giác, bây giờ gã không ngờ đánh lén đối phương, nhưng đối phương cũng lại đang đánh lén gã.

Thôn Hỏa Trùng Ma cảm thấy nguyên thần của mình đau đớn như đang bị xé rách, gã điên cuồng vận chuyển chân nguyên muốn bức ra khỏi thứ đang cắn nuốt nguyên thần của gã.

- Vô Ảnh tầm…

Thôn Hỏa Trùng Ma nhanh chóng biết được trên thân thể mình có thứ gì, toàn thân phát run lên, gã chỉ là một khung xương không có máu thịt gì, một khi bị Vô Ảnh cắn nuốt nguyên thần, thì gã sẽ chết còn khổ sở hơn

nhiều lần.

Lúc này Thôn Hỏa Trùng Ma cũng không còn tâm trạng nghĩ tu sĩ biến thái nghịch thiên này từ đâu đến nữa, gã thậm chí đến nguyên thần của mình cũng tự nổ một phần rồi, cố gắng bức Vô Ảnh ra khỏi người, đồng thời cũng không nghĩ ngợi gì khởi động độn không phù chuẩn bị chạy trốn.

Ầm… răng rắc…

Tử Đao của Diệp Mặc hoàn toàn bổ trúng Thôn Hỏa Trùng Ma, bổ đôi người Thôn Hỏa Trùng Ma ra.

Một đường ánh sáng lờ mờ hiện ra, thân thể còn lại của Thôn Hỏa Trùng Ma biến mất hoàn toàn trong màn ánh sáng mờ ảo đó. Diệp Mặc nhìn thấy nửa thân hình còn lại có cánh tay trên mặt đất, trong lòng lại thầm kinh hãi. Nếu như vực của Thôn Hỏa Trùng Ma kém một chút, thì hôm nay bộ khung xương này của gã cũng không còn lấy một cái xương nào. Đáng tiếc bị tên đó chạy thoát rồi, nhưng cho dù gã chạy thoát rồi, mình ra ngoài cũng phải giết chết trùng ma đó, nếu không thì họa lớn rồi.

Diệp Mặc vung tay lên một đốm lửa hạ xuống thiêu đốt bộ xương đó thành tro bụi. Lúc này mới lấy ra hai viên Phục thần đan nuốt xuống, liêp tục thi trển Thiên Hỏa Cửu Dương, đối với hắn mà nói cũng có chút khó khăn.

Thôn Hỏa Trùng Ma quá cáo già, lúc trước gã dường như đang tức giận mình, lúc này, gã đã hoàn toàn biến mất rồi, nếu không độn không phù cũng không thể nào khởi động nhanh như vậy được.

Diệp Mặc cũng không biết, lúc này càng bi thương hơn lại chính là Thôn Hỏa Trùng Ma đã chạy thoát. Gã cho rằng mình gặp một con kiến hôi Hóa Chân tầng thứ ba, có thể khi dễ hắn. Không ngờ, tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba này quá nghịch thiên rồi. Chẳng những có thiên hỏa, còn có cả Thiên Hỏa Cửu Dương, thậm chí còn có vực cường hãn và Vô Ảnh Tầm. Con dao thái rau của hắn, quả thực là muốn mạng. Trong trời đất này sao lại có tu sĩ nghịch thiên như vậy? Cho dù Sở Cửu Vũ khi ở Hóa Chân tầng thứ ba, cũng

không thể nào bằng tu sĩ biến thái mà vừa nãy gã gặp được.

Trận chiến này, gã chẳng những không giết được tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba trẻ tuổi kia, còn tiêu hao chín phần Thôn Hỏa Trùng, mất một nửa non cơ thể, thậm chí đến nguyên thần cũng bị mất 1/5.

Gã tự giam mình trong này mấy nghìn năm, vốn dĩ tu vi đã đại vực rồi. Bây giờ chiến đấu với tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba trẻ tuổi kia, tu vi của gã lại càng giảm đi một nửa lớn. Lúc này đối với gã mà nói, quan trọng nhất chính là kiếm chỗ tu luyện khôi phục lại sức mạnh. Gã thề, chỉ cần sức mạnh không khôi phục đến 100%, gã nhìn thấy tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba trẻ tuổi kia cách bao xa thì sẽ chạy bao xa.

…

- Huyền Hoàng Ngũ Hành đồ?

Diệp Mặc lấy ra một bức tranh sơn thủy, nhưng cũng không phát hiện ra chỗ khác lạ nào. Vẽ cũng chỉ là cách vẽ bình thường, sông và núi mà thôi.

Diệp Mặc lắc đầu, lại thu lại bức tranh sơn thủy đó. Nếu như bức tranh sơn thủy này đúng là đồ tốt thật, thì cũng không đến lượt hắn lấy đi. Tên Tiết Vưu Phong đó chắc chắn không chịu lỗ mà không lấy bức tranh sơn thủy này đi? Điều đó là không thể nào.

Sau khi xác định bên cạnh không còn thứ gì nguy hiểm nữa, Diệp Mặc rời khỏi đầu cầu Tam Sinh trong Ma Ngục cấm địa, cẩn trọng đi vào trong.

Diệp Mặc chú ý, trên mặt đất xung quanh chỗ hắn và trên đá đều là màu đen. Hắn không nhìn thấy dấu tích trận pháp nào xung quanh, thần thức chỉ có thể nhìn xa được mấy nghìn mét.

Bây giờ tà linh trong cốt hà cũng đã bị Diệp Mặc giết sạch sẽ rồi, Diệp Mặc sở dĩ còn muốn đi vào trong, là vì hắn cảm thấy nếu như trong Ma Ngục cấm địa có ấn kỳ phong ấn không gian, thì ấn kỳ đó nhất định ở bên này cầu Tam Sinh.

Cầu Tam Sinh ngoại trừ hắn ra, cũng không có ai có thể tiến vào được, ấn kỳ của phong ấn đặt trong này mới là chỗ thích hợp nhất.

Dọc theo con đường đá vụn, Diệp Mặc cũng không đi bao xa, chỉ trong thời gian nửa tuần hương, Diệp Mặc liền nhín thấy một đỉnh núi đen như mực. Trên đỉnh núi đó ngoài ba chữ "Ma Ngục phong" thì trụi lủi, không còn một cây cối hay bụi cỏ nào cả, thậm chí đến đá vụn cũng không có.

Phía dưới Ma Ngục phong này còn có một con đường trải đá màu xanh, con đường này kéo dài tít tắp, Diệp Mặc cũng không thể nào dùng thần thức quét đến điểm cuối được. Nơi con đường màu xanh này xuất hiện hòan toàn là mặt đất màu đen, cũng có chút bắt mắt.

Nếu như đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ men theo con đường trải đá màu xanh này mà tiếp tục đi xem xét. Nhưng Diệp Mặc lại dừng bước lại, thần thức và thần hồn của hắn vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa giác quan thứ sáu của hắn không ai bằng được. Hơn nữa hắn còn là một tông sư trận pháp cấp chín đứng đầu, cho nên hắn vừa nhìn liền biết ngọn núi này có vấn đề gì đó, ngọn núi này không giống một ngọn núi, mà giống một trận pháp hơn.

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, hướng về phía ngọn núi đó bổ đến.

Ầm…

Sau một tiếng nổ vang, Diệp Mặc liền cảm thấy hắn không phải bổ trúng ngọn núi đó, mà là bổ trúng vào một chướng ngại trong hư không.

Sắc tím tràn ra, ngọn núi màu đen vừa nãy sớm đã biến mất không còn. Một cột sáng khổng lồ xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, còn trong cột sáng đó không ngờ lại có bàn tròn bát quái cực lớn.

- Ấn kỳ phong ấn không gian?

Diệp Mặc lẩm bẩm nói một câu, phong ấn không gian trong Sa Hà là thông qua không gian ẩn giấu, còn trong này thì lại thông qua biến hóa thành một ngọn núi cực lớn. Hai cách này khác nhau, nhưng Diệp Mặc nhận ra

trước mặt là ấn kỳ phong ấn không gian không nghi ngờ gì.

Khiến cho Diệp Mặc kinh hãi đương nhiên không phải là phong ấn Bát Quái, cũng không phải là tìm được ấn kỳ phong ấn tu sĩ Nam An châu, mà là xung quanh bàn tròn Bát Quái này có gần nghìn tiên tinh.

Tiên tinh trong này dường như còn ít hơn trong Sa Hà, nhưng gần nghìn tiên tinh đối với hắn mà nói nếu như lấy được toàn bộ, hắn căn bản cũng không lo lắng chuyện thăng cấp lên Hóa Chân viên mãn nữa rồi.

Diệp Mặc cũng đã được nhìn quá nhiều thứ tốt rồi, thế giới trang vàng, Khổ Trúc, thiên hỏa… Nhưng cho dù như vậy, Diệp Mặc nhìn thấy gần nghìn tiên tinh này cũng không ngừng kích động.

Đừng nhìn bây giờ hắn là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba, nếu như không có tiên tinh, có thể mấy người Khinh Tuyết phi thăng rồi, hắn vẫn còn giậm chân ở mức Hóa Chân.

Nếu như muốn phi thăng thật, Diệp Mặc thà rằng mình phi thăng trước, với sức mạnh của hắn hoặc là có thể làm ra một mảnh thiên địa trước, sau đó đợi mấy người Khinh Tuyết cùng đến hội hợp.

Diệp Mặc tỉnh táo lại, nếu như phát hiện ra tiên tinh, hắn không thể nào bỏ qua cơ hội này, một khi bỏ qua rồi, ai biết được lần sau đến lúc nào hắn mới có thể phát hiện ra lần nữa? Hắn bỏ lỡ cơ hội đầu tiên, bỏ lỡ cơ hội lần thứ hai, lần thứ ba này có lẽ là lần cuối cùng, Diệp Mặc quyết tâm, không thể lại bỏ lỡ lần nữa.

Hai lần trước gặp ấn kỳ không gian, cuối cùng cũng đều dưới sự tấn công của hắn, ấn ký ẩn không mà chạy. Lần này mình chắc hẳn phải dùng cách nào đó cản lại ấn kỳ này?

Diệp Mặc theo bản năng ngẩng đầu nhìn bốn phía, hắn bỗng nhiên nghĩ nếu như mình bố trí một đại trận phong tỏa không gian, có thể hoàn toàn ngăn cản được ấn kỳ này không?

Nghĩ tới đây Diệp Mặc trong lòng lại càng chấn động, hắn cũng biết thủ đoạn ấn kỳ trước mặt này tuyệt đối không chỉ là trận pháp cấp chín, thậm chí còn thuộc vào hạng tiên trận, nếu không làm sao có thể dùng nhiều tiên tinh như này? Một ấn kỳ tiên trận, Diệp Mặc cũng không dám chắc hắn có thể ngăn cản được hay không. Chỉ có điều trừ cách này ra, hắn cũng không còn cách nào tốt hơn.

Dùng cách lúc trước đã làm ở Sa Hà, hắn có thể giữ lại được mười mấy viên tiên tinh, dùng cách phong tỏa không gian, nếu như không thể giữ lại ấn kỳ này, thì một viên tiên tinh hắn cũng không lấy được. Nhưng một khi giữ lại ấn kỳ, tất cả tiên tinh có thể hắn sẽ giữ lại được hết.

Diệp Mặc do dự một hồi, vẫn quyết định mạo hiểm một lần. Hơn nghìn viên tiên tinh cộng thêm ấn kỳ tiên trận, cái này cũng đáng để mạo hiểm.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục tấn công cột sáng ấn kỳ trước mặt nữa, hơn nữa bắt đầu luyện chế trận kỳ ở một chỗ bằng phẳng. Hắn có rất nhiều trận kỳ, nhưng vì bố trí trận pháp phong tỏa không gian vững chắc hơn, Diệp Mặc vẫn quyết định luyện chế lại trận kỳ.

Lần này hắn cũng không keo kiệt bất kỳ nguyên liệu nào, chỉ cần là cao cấp thì hắn đều lấy hết ra luyện chế trận kỳ. Đối diện với hơn nghìn tiên tinh, những nguyên liệu dưới cấp tiên tinh căn bản cũng không đáng nhắc tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1435

Thu Ấn Kỳ

Diệp Mặc tốn mất trọn vẹn bốn ngày, thông qua ẩn không trận kỳ, bố trí trận pháp phong tỏa không gian xung quanh cột sáng. Đẳng cấp của trận pháp này cũng đã đạt đến cấp chín đỉnh phong, do nguyên liệu bố trận và thủ đoạn bố trận của Diệp Mặc, trận pháp cấp chín đỉnh phong bây giờ cũng đã là cực hạn của hắn rồi.

Diệp Mặc cũng không phải lần đầu đi phá ấn kỳ nữa, đương nhiên biết thủ đoạn phá ấn kỳ nếu không chính xác, ấn kỳ chẳng những không thể ẩn không mà đi được, thậm chí còn tự phát nổ. Trong ấn kỳ có nhiều tiên tinh như vậy, một khi phát nổ, uy lực tuyệt đối cũng vô cùng cực lớn. Nếu như không kịp thời vào thế giới trang vàng được, tu vi luyện thể Thần cảnh của hắn nói không chừng cũng sẽ bị trọng thương.

Ấn kỳ ẩn không và ấn kỳ phát nổ Diệp Mặc cũng đã trải qua rồi, ấn kỳ này cũng là ấn kỳ lần thứ ba gặp được. Hắn bây giờ muốn ấn kỳ tự động ẩn không, sau đó bị trận pháp phong tỏa không gian của hắn ngăn lại.

Đối với Diệp Mặc mà nói, điều quan trọng nhất không phải là ngăn chặn được ấn kỳ ẩn không này, hắn định một khi ấn kỳ này ẩn không, hắn sẽ liều mạng mang ấn kỳ này vào thế giới trang vàng, cái này mới là ý của hắn. Nếu không muốn giữ lại tất cả tiên tinh trong ấn kỳ này căn bản cũng không thể nào được. Một khi ấn kỳ được mang vào thế giới trang vàng, thì hoàn toàn nằm trong tay hắn rồi.

Cho nên sau khi Diệp Mặc bố trí xong trận pháp phong tỏa không gian, lại bố trí một trận pháp di chuyển. Hắn sợ với sức mạnh Hóa Chân tầng thứ ba của mình, cũng không thể nào di chuyển ấn kỳ ẩn không này vào thế giới

trang vàng được.

Sau khi chuẩn bị tất cả những thứ này, Diệp Mặc bổ đến cột sáng, không đợi Diệp Mặc tiến vào ấn kỳ, thì trong ấn kỳ đó liền tràn ra một số linh khí tiên tinh. Diệp Mặc lập tức biết, những linh khí tiên tinh này trong chu kỳ xoay chuyển của ấn kỳ sẽ không ngừng phóng ra, kết quả bị ma linh trong Ma Ngục cấm địa hấp thụ, hình thành tiên ma tinh.

Diệp Mặc sau khi tiến vào ấn kỳ, không đợi vết nứt ở cửa của cột sáng ấn kỳ kia đóng lại, liền ném vào mấy chục trận kỳ vào trong ấn kỳ đó, sau đó trực tiếp thu tiên tinh trong ấn kỳ đó.

Tiên tinh trong ấn kỳ đó bị Diệp Mặc trong nháy mắt lấy đi, liền kích động bố trí ẩn không, từng trận âm thanh ầm ầm truyền đến, Diệp Mặc bị ấn kỳ này quét ra ngoài.

Mặc dù bị ấn kỳ quét ra ngoài, Diệp Mặc cũng không sợ hãi chút nào. Cả người bay lên đứng trên không trung, đồng thời lại ném vài chục trận kỳ xuống.

Sau khi ném mấy chục trận kỳ này xuống, phối hợp chặt chẽ với trận kỳ trong ấn kỳ, Diệp Mặc ném mấy trận kỳ khống chế chủ xuống. Bàn tròn Bát Quái và hàng nghìn tiên tinh không nhìn rõ trong cột sáng không ngờ lại lộ rõ, chỉ có điều bàn tròn Bát Quái này lại muốn xông ra khỏi đại trận phong tỏa không gian của Diệp Mặc. Hoặc là nói nếu không phải Diệp Mặc lại bố trí một trận pháp giảm tốc độ, thì ấn kỳ này cũng đã xông ra ngoài đại trận phong tỏa này rồi.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, hắn lập tức biết trận pháp phong tỏa không gian của mình không ngăn được ấn kỳ này, nhiều nhất cũng chỉ là khiến ấn kỳ của phong ấn này giảm tốc độ ẩn không đi chút mà thôi. Có thể nói nếu không phải hắn nghĩ viển vông bố trí một trận pháp giảm tốc độ trong ấn kỳ này. Thì ấn kỳ này có lẽ đã xông ra ngoài đại trận phong tỏa không gian mà hắn bố trí này rồi.

Vội vàng, Diệp Mặc liền phóng ra thế giới trang vàng, đồng thời phóng ra trận pháp di chuyển, muốn di chuyển ấn kỳ ẩn không này vào thế giới trang vàng.

Diệp Mặc di chuyển trận pháp cộng với chân nguyên và thần thức thúc giục, ngay cả dãy núi của Lôi Vân tông và Vô Cực tông hắn cũng có thể di chuyển được, nhưng lúc này Diệp Mặc lại phát hiện ra động tác này của hắn chỉ làm giảm tốc độ ẩn không của ấn kỳ mà thôi. Ấn kỳ đó vẫn muốn thoát ra ngoài trận pháp phong ấn không gian của hắn, không có chút dừng lại nào.

Diệp Mặc lập tức lo lắng, cứ tiếp tục như vậy hắn chắc chắn không thể nào lấy được ấn kỳ này, công sức bao ngày lúc trước cũng thành không công rồi.

Trong tình huống cấp bách, Diệp Mặc không ngờ lại mở rộng vực của mình, dưới sự khống chế của vực, ấn kỳ đó dường như chậm lại chút ít. Nhưng muốn thu vào thế giới trang vàng của mình là không thể được, dường như có một sức mạnh nào đó không nhìn thấy liên quan đến sự chạy trốn của ấn kỳ này, hoàn toàn không chịu sự điều khiển của hắn.

Diệp Mặc cũng bất chấp hắn đang đối phó với một ấn kỳ. Hắn điên cuồng thiêu đốt tinh huyết của mình, đồng thời thi triển thần thức đao. Một đao lại một đao, hắn muốn bổ tách sức mạnh vô hình níu kéo ấn kỳ này ra, nếu không ấn kỳ này hắn mãi mãi không thể thu lại được.

Nếu như người bình thường tuyệt đối không thể nào dùng công pháp thần thức để đối phó với một ấn kỳ, ấn kỳ chỉ là một thứ được người khác bố trí lên, làm sao có thể có thần thức được?

Nhưng Diệp Mặc lại khác, sự hiểu biết về cảnh của hắn cũng đã đến trình độ cực cao rồi. Khi vực không thể nào khống chế được ấn kỳ rồi, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là dùng thần thức chặt đứt sức mạnh xung quanh ấn kỳ này.

Khiến Diệp Mặc lại càng vui mừng chính là, thần thức đao của Diệp

Mặc không ngờ lại không vô ích, dường như có mấy chục luồng sức mạnh cực nhỏ bị thần thức đao của hắn cắt trúng.

Tốc độ ấn kỳ chạy trốn này lập tức chậm rãi lại, Diệp Mặc mừng như điên lại càng không để ý đến vết thương, điên cuồng phóng ra hàng trăm đường thần thức đao.

Phụt…

Diệp Mặc tiêu hao thần thức quá mức cuối cùng không chịu nổi phun ra một ngụm máu.

Nhưng lúc này hắn không kinh sợ mà lại lấy làm mừng, ấn kỳ kia đã bị ngăn lại hoàn toàn, một lát sau Diệp Mặc lại khởi động trận pháp dẫn dắt, dưới sự kiên trì đồng thời của trận pháp và thần thức của hắn, ấn kỳ đó trực tiếp bị dẫn vào thế giới trang vàng.

Nhưng trong quá trình dẫn vào, ấn kỳ dường như giật một chút, mười mấy viên tiên tinh từ trên ấn kỳ rơi xuống, đập lên mặt đất.

Diệp Mặc thở ra, vẻ mặt mệt mỏi nuốt thêm vài viên đan dược, cũng ngã xuống đất. Hắn vừa đinh nhặt mười mấy viên tiên tinh trên mặt đất lên, lại cảm thấy dưới chân mình từng đợt chấn động.

Là những rung động rất quen thuộc, Diệp Mặc trong nháy mắt liền nhớ ra phong ấn không gian trong Sa Hà, sau khi hắn phá được phong ấn thứ hai, cũng chính là chấn động này. Sau đó Diệp Mặc biết được, cấm chế phi thăng cuả Nam An châu cũng bị hắn phá bỏ rồi.

Diệp Mặc thở ra, hắn không cần người khác cảm ơn hắn. Hắn phá được ấn kỳ này đương nhiên là giúp tu sĩ của Nam An châu thăng thiên, nhưng đối với hắn mà nói quan trọng hơn là ấn kỳ này. Ấn kỳ này chỉ cần vào được thế giới trang vàng, cho dù người bố trí nó là thần đi nữa, cũng không thể nào lấy được ấn kỳ đó đi.

Chỉ cần ấn kỳ vẫn còn, thì những tiên tinh trong ấn kỳ đó cũng vẫn còn.

Sau khi khôi phục được một chút thần thức, Diệp Mặc bắt đầu nhặt mười mấy viên tiên tinh trên mặt đất lên, sau khi lấy được tiên tinh rồi Diệp Mặc lập tức cảm giác được tiên linh khí quen thuộc, trong lòng hắn thậm chí có chút khâm phục chính mình.

Xem ra mình phải tìm một nơi nào đó khôi phục nguyên khí trước đã, sau đó kiểm tra xem mình rốt cục lấy được bao nhiêu tiên tinh.

Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, mấy đường độn quang đồng thời xông đến, chỉ trong nháy mắt đã hạ xuống gần hắn.

- Cảnh Anh Ly?

Diệp Mặc nhìn thấy đầu tiên không ngờ lại là Cảnh Anh Ly người mà hắn đã từng hợp tác một lần, mấy năm ngắn ngủi không gặp, Cảnh Anh Ly cũng đã là tu vi Hư Thần viên mãn rồi, chỉ thiếu chút nữa là lên đến Ngưng Thể rồi. Nhưng Cảnh Anh Ly sao lại có thể nhanh như vậy được? Diệp Mặc lập tức nhìn thấy dưới chân Cảnh Anh Ly có buộc một tấm phù lục, liền hiểu ra.

Phía sau Cảnh Anh Ly dĩ nhiên là hai gã tu sĩ Hóa Chân, chính là hai tu sĩ Hóa Chân của Vô Tâm Hải mà lúc trước Diệp Mặc gặp bên ngoài Nam Thiệm Thiên.

Hai tu sĩ Hóa Chân muốn đuổi theo một tu sĩ Hư Thần, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc, trong mắt lộ vẻ vui mừng nói:

- Diệp Mặc, anh quả nhiên ở trong này, giúp tôi…

Hai gã tu sĩ Hóa Chân nghe thấy Cảnh Anh Ly nói vậy, lập tức cười ha hả, bọn họ thấy Cảnh Anh Ly dùng độn phù cao cấp, còn cho rằng muốn chạy thoát, hóa ra là vì tìm một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba giúp đỡ. Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba này, lúc trước bọn họ cũng đã gặp qua, chính là người đi cùng hai nữ tu bên ngoài Nam Thiệm Thiên kia.

- Sao cô lại biết tôi ở trong này?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu.

Cảnh Anh Ly còn chưa kịp nói, chỉ nghe thấy hai tên tu sĩ Hóa Chân kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc kêu:

- Tiên tinh…

- Không ngờ là tiên tinh thật…

Sau đó tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu lại bật thốt lên một câu.

Diệp Mặc thu lại tiên tinh nói với Cảnh Anh Ly:

- Cô đến bên tôi trước đã, đợi chút nữa hãy nói là chuyện gì.

- Anh bị thương rồi?

Cảnh Anh Ly nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Diệp Mặc kinh hãi thét lên.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Cho dù tôi bị thương, chỉ là hai tu sĩ Hóa Chân, cũng chẳng là gì.

Thấy Diệp Mặc thu tiên tinh lại, hai gã tu sĩ của Vô Tâm Hải coi như Diệp Mặc không nói câu gì, cũng không thể bỏ qua cho Diệp Mặc được, lại càng không phải nói Diệp Mặc bây giờ còn nói không coi bọn họ ra gì.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu hừ lạnh một tiếng nói:

- Chỉ là một tên Hóa Chân tầng thứ ba cho rằng mình giỏi lắm sao? Tốc độ tu luyện cũng nhanh đấy. Tôi thấy, anh có phải có chỗ nào tài giỏi không.

Nói xong, tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu không đợi Diệp Mặc phóng ra pháp bảo, Lang Nha Bổng trong tay cũng được phóng ra, đồng thời Lang Nha Bổng mang theo vô số mũi tên, phủ kín trời đất cuốn về phía Diệp Mặc.

Cảnh Anh Ly chỉ có thể nhìn thấy những mũi tên Lang Nha vô cùng vô tận, căn bản cũng không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Mặc. Sát cơ không gian đó, khiến cô không ngừng lui về phía sau.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, khua tay lên, những mũi tên Lang Nha vô cùng vô cực đó dường như chậm lại, cuối cùng dường như bị co rút lại tập trung vào giữa. Cảnh Anh Ly thở phào, dừng bước lại, thần sắc cô có chút phức tạp nhìn Diệp Mặc. Lúc đầu khi cô lần đầu tiên gặp Diệp Mặc, tu vi của cô còn cao hơn Diệp Mặc. Cô coi như là một tu sĩ thiên tài, trong mấy năm ngắn ngủi cũng đã thăng lên Hư Thần viên mãn rồi, nhưng khi nghe thấy tin tức của Diệp Mặc, cũng là lúc Diệp Mặc đã giết một lúc chín tiền bối Hóa Chân rồi.

Cảnh Anh Ly trong lòng biết rõ, có một số người không thể gọi là thiên tài được, vì thiên tài trước mặt họ căn bản chỉ là sỏi đá vụn. Cô tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc trưởng thành, từ một tu sĩ Nguyên Anh thành một tu sĩ Hóa Chân. Lúc này Diệp Mặc vung tay lên, thì những mũi tên Lang Nha đầy trời kia đã biến mất không còn, cô liền biết, tin đồn kia là sự thực.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu cảm thấy mũi tên Lang Nha của mình chậm lại, trong lòng lại kinh hãi, lại càng thúc giục chân nguyên, muốn lại lần nữa phóng ra mũi tên Lang Nha bao vây lấy Diệp Mặc lại. Nhưng sau đó, gã lại đơ người ra, gã cảm thấy di chuyển toàn thân mình trở nên chậm rãi.

Lúc này tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu thậm chí cũng quên mất sự sợ hãi trong lòng, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ ba dùng vực trói buộc gã, đây là lý lẽ gì? Gã vừa mới nghĩ đến nhanh chóng thoát khỏi vực của Diệp Mặc, liền nhìn thấy một đường đao màu hồng tím bổ từ ấn đường của gã xuống.

Chỉ là một chiêu, tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu vừa mới muốn xem Diệp Mặc lợi hại ở điểm nào, dưới đường đao màu hồng tím của Tử Đao, thân xác đã tan thành màn máu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1436

Tài Liệu Cấp Mười Một

Thấy tên tu sĩ Hóa Chân tầng sáu đi cùng mình không qua nổi một chiêu trước mặt Diệp Mặc, đã bị chém thành hai nửa rồi, thì tên tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ nhất thời trở nên ngây dại. Y căn bản là không thể tin được vào mắt của mình nữa. Thiện hạ còn có loại tu sĩ Hóa Chân tầng ba biến thái thế này sao? Cho dù là tu sĩ Hóa Chân viên mãn muốn chém giết một tu sĩ Hóa Chân tầng sáu với một chiêu thì cũng là chuyện không thể? Nhưng thực tại lại cho y thấy, là y không hề nhìn lầm.

Khi y hiểu rằng đây chắc chắn là thật, thì 'Tử Đao' của Diệp Mặc đã đánh tới rồi. Lập tức y cũng hồn phi phách tán muốn thi triển ‘Huyết độn’ để chạy trốn, nhưng cũng trong nháy mắt đó y đã biết là mình đã quá chậm rồi. Vì y đã cảm giác được mình bị 'Vực' vô cùng cường đại của đối phương trói buộc hoàn toàn rồi, đồng thời cũng hiểu rõ được vì sao người đồng bạn của mình cũng không thể qua nổi một chiêu của tên tu sĩ Hóa Chân tầng ba kia rồi. Dưới sự trói buộc của loại 'Vực' khủng bố này, căn bản là nhúc nhích còn không nổi, thì không chết mới là chuyện lạ. Nếu có thể lập tức thi triển ‘Huyết độn’ ngay khi đối phương vừa ra tay, thì may ra còn có một con đường sống.

Ánh đao qua đi, tên tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ cũng đã bị diệt sát.

Cảnh Anh Ly hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc ở trước mặt. Cô biết là Diệp Mặc lợi hại, vì nếu không lợi hại thì hắn cũng không thể nào giết liền mười một tên tu sĩ Hóa Chân rồi. Nhưng cô vốn vẫn nghĩ rằng, khi Diệp Mặc giết mười một tên tu sĩ Hóa Chân kia cũng sẽ phải trải qua một phen chiến đấu. Nhưng lúc này thì Diệp Mặc chỉ trong nháy mắt đã giết được hai tên tu sĩ Hóa Chân rồi, mà đối phương ngay cả năng lực đánh trả cũng không

có. Sự lợi hại của Diệp Mặc, lúc này đã vượt xa khỏi suy đoán của cô rồi. Hơn nữa đây còn là thời điểm mà hắn đang bị thương, nếu như không bị thương thì…? Và là ai mà có thể làm cho tên biến thái Diệp Mặc này bị thương chứ?

Diệp Mặc thu hồi lại 'Tử Đao', lại một lần nữa nuốt xuống mấy viên 'Phục thần đan'. Hắn cảm giác rõ ràng rằng thần trí của hắn tuy rất cường đại, nhưng cũng không thể đủ cho nhu cầu của hắn được, cho nên sắp tới hắn nhất định phải mau chóng đề thăng thần thức. Vừa rồi mặc dù chém giết hai tên tu sĩ Hóa Chân rất dễ dàng, nhưng thần thức của hắn vốn đang bị thương, cho nên cũng phải trả một cái giá nhỏ. Nếu như là thần thức của hắn không bị thương từ trước, thì mới thực sự có thể dễ dàng chém giết hai tên tu sĩ Hóa Chân kia.

- Diệp Mặc…

Một lúc lâu sau thì Cảnh Anh Ly mới thở dài nói rằng:

- Thật không ngờ là anh đã lợi hại tới mức này rồi. So sánh với anh, thì tôi thực sự là đồ bỏ đi rồi.

Một lúc sau thì Diệp Mặc mới mỉm cười:

- Cô cũng đừng tự xem nhẹ mình, tư chất của cô so với tên Viên Quan Nam kia cũng không kém đâu. Chỉ là cô tương đối ít nổi danh mà thôi.

Lời Diệp Mặc nói là thật. Vì những tu sĩ thiên tài mà hắn từng gặp, thì Cảnh Anh Ly tuyệt đối là người tu luyện nhanh nhất. Không phải mỗi người đều có trận bàn thời gian, có 'Tam sinh quyết', hơn nữa lại có cả 'Khổ Trúc' và tiên tinh như hắn, cho nên tốc độ tu luyện của hắn cũng chẳng có bao nhiêu quan hệ với tư chất của hắn cả. Diệp Mặc hắn là người hiểu rõ bản thân nhất. Hắn khẳng định nếu như đem những thứ tài nguyên mà hắn có đặt trên người Cảnh Anh Ly, thì Cảnh Anh Ly đã sớm trở thành tu sĩ Hóa Chân viên mãn, thậm chí là phi thăng rồi.

Cảnh Anh Ly cười tự giễu, vì cô hiểu rằng không phải là Diệp Mặc đang an ủi cô. Nhưng trong nội tâm của cô cũng không có chút cao hứng nào cả. Cũng may Diệp Mặc không phải là một trong mười mỹ nữ của Nam An Châu, bằng không thì cô lại càng không thể cao hứng nổi. Tuy rằng cô lớn lên xấu xí, nhưng lòng háo thắng của cô thì lại rất mạnh, cũng chưa bao giờ cô tự cho rằng mình kém hơn so với người khác. Trên thực tế thì cô xác thực là đã làm được rồi. Cho dù là dung mạo của cô không đẹp, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn chưa bao giờ tự ti cả.

- Sao cô lại biết tôi ở chỗ này?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi lại vấn đề lúc trước.

Hắn không thể không nghi hoặc được, vì không có bất kỳ ai dám đi lên cầu Tam Sinh của Ma Ngục cấm địa cả, một khi lên thì chắc chắn phải chết, vậy thì Cảnh Anh Ly tại sao lại dám chạy tới Ma Ngục cầu Tam Sinh này chứ?

Cảnh Anh Ly mỉm cười:

- Khi tôi tiến vào Ma Ngục cầu Tam Sinh, thì cũng đã không nghĩ tới việc sống sót nữa. Nhưng không ngờ rằng tôi thực sự lại gặp được anh.

Không đợi Diệp Mặc hỏi tiếp thì cô đã chủ động nói:

- Lần này Ma Ngục cấm địa mở ra, vô số tu sĩ đều tiến vào. Phần lớn là những tu sĩ này đều đi theo nhóm tới Ma Ngục bình nguyên. Ma Ngục bình nguyên xác thực là có thể tìm được rất nhiều Ma Linh, cho nên có rất nhiều tu sĩ đều lập nhóm để tìm kiếm Tiên Ma Tinh. Còn tôi cũng đã gia nhập vào một nhóm rồi, nhưng sau đó tôi lại nghe nói anh không hề tiến vào Ma Ngục bình nguyên, mà vẫn đang ở lại Cốt Hà, cho nên tôi mới rời khỏi nhóm đi tìm anh…

Thấy Diệp Mặc dường như vẫn có chút khó hiểu, thì Cảnh Anh Ly liền vội vàng nói:

- Tôi muốn tấn cấp lên tu vi Ngưng Thể rồi, nên cần có một ít đan dược. Mà tôi tới tìm anh chính là muốn nhờ anh luyện đan đấy, trước đây anh đã từng hứa với tôi rồi mà.

Diệp Mặc lúc này liền gật đầu:

- Hóa ra là như vậy, nhưng vì sao cô lại bị hai tên tu sĩ Hóa Chân kia truy sát? Hai tên tu sĩ Hóa Chân kia truy đuổi cô thì có vẻ không hợp lý lắm.

Cảnh Anh Ly mỉm cười:

- Vốn là không có đạo lý, nhưng khi tôi trở lại Cốt Hà, thì toàn bộ xương khô trong Cốt Hà đều đã tiêu biến. Sau đó tôi lại thấy một chiếc nhẫn trữ vật ở dưới đáy sông, và tôi cũng tìm được một miếng khoáng thạch từ trong chiếc nhẫn trữ vật đó…

Nói xong thì Cảnh Anh Ly lấy ra một miếng khoáng thạch mầu tím nhạt đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Chính là cái này, tôi cũng không biết là cái gì, nhưng khi cầm nó trong tay thì có một cảm giác vô cùng nóng bỏng.

Diệp Mặc thấy khối khoáng thạch này, thì con ngươi cũng phải đỏ lên. Khối khoáng thạch này giống hệt như khối khoáng thạch mà hắn lấy được từ 'La khúc thập bát bàn', chỉ là cái khối mà hắn lấy được từ 'La khúc thập bát bàn' có mầu lam nhạt, còn khối này là mầu tím nhạt. Sau khi hắn sử dụng cái khối khoáng thạch mầu lam nhạt kia thì kết quả là 'Vụ Liên Tâm hỏa' của hắn lập tức thăng cấp thành mầu lam. Lúc này thì khối khoáng thạch trong tay Cảnh Anh Ly là mầu tím nhạt, vậy không phải là nó có thể thăng cấp 'Vụ Liên Tâm hỏa' của hắn thành mầu tím hay sao?

Diệp Mặc biết rằng mồi lửa kỳ dị càng cao cấp thì thăng cấp càng khó khăn. 'Vụ Liên Tâm hỏa' của hắn là mồi lửa kỳ dị cao cấp như vậy, thì việc thăng cấp không cần nghĩ cũng biết là vô cùng khó khăn. Thiên hỏa của hắn có thể thăng cấp tới màu lam, thì hoàn toàn là nhờ vào vận khí của hắn vì

nếu như không phải là hắn chiếm được cái khối khoáng thạch mầu lam kia, thì thiên hỏa của hắn hiện tại thậm chí vẫn còn là mầu hồng. Nhưng sau khi thăng cấp tới thiên hỏa mầu lam rồi, thì bất luận là hắn nỗ lực thế nào thì 'Vụ Liên Tâm hỏa' vẫn chỉ là một mầu lam nhạt mà thôi.

Rất nhiều người sau khi chiếm được mồi lửa kỳ dị, nhưng cuối cùng mất cả đời cũng không thể đem mồi lửa kỳ dị của mình thăng cấp lên cao hơn. Lý do cũng chính là vì không thể nào tìm được khoáng thạch giúp cho mồi lửa kỳ dị có thể thăng cấp. Diệp Mặc có thể chiếm được hai viên 'Viêm Liên Bồng Tâm' và khối khoáng thạch mầu lam kia thì đã là điều may mắn trong hàng vạn điều may mắn rồi, cho nên Diệp Mặc hắn cũng không trông cậy vào việc có thể trong thời gian ngắn thăng cấp cho thiên hỏa của mình lên tới mầu tím. Nhưng không ngờ rằng hôm nay hắn lại có thể nhìn thấy được khối khoáng thạch mầu tím này.

Cảnh Anh Ly vốn rất thông minh, cho nên cô chỉ vừa mới nhìn biểu tình của Diệp Mặc thì cũng đã biết được khối khoáng thạch này đối với Diệp Mặc vô cùng trọng yếu. Lúc này thì cô căn bản là cũng không hề nghĩ ngợi gì mà đưa luôn khối khoáng thạch này vào trong tay Diệp Mặc rồi nói:

- Kỳ thực khối khoáng thạch này cũng không có bao nhiêu tác dụng đối với tôi cả, nên tôi tặng cho anh đấy.

Diệp Mặc vừa nhìn cũng đã biết là Cảnh Anh Ly đã nhìn thấu tâm tư của hắn rồi, cho nên liền có chút xấu hổ:

- Hai tên tu sĩ Hóa Chân kia có phải là nhìn thấy khối khoáng thạch này trong tay của cô thì mới truy sát cô đúng không?

Cảnh Anh Ly ừ một tiếng:

- Đúng thế, tôi vừa nhìn thấy hai tên tu sĩ Hóa Chân đó, thì một tên đã kêu lên ‘Kỳ viêm tử tủy! Tài liệu cấp mười một! ’… Lúc đó tôi lập tức biết là không tốt rồi, nhưng cũng may là tôi còn có một độn phù cấp chín, cho nên sau khi tên kia kêu lên như vậy, thì tôi đã lập tức kích phát độn phù rồi.

Nhưng cho dù như vậy thì cũng thiếu chút nữa là bị hai tên kia bắt được rồi…

Diệp Mặc biết ý của Cảnh Anh Ly, vì nếu như không phải là cô gặp được hắn, thì cho dù là Cảnh Anh Ly cô có độn phù, thì cũng không thể trốn thoát được. Đồng thời Diệp Mặc cũng phải âm thầm bội phục phản ứng nhanh chóng của Cảnh Anh Ly. Vì nếu như là người bình thường thì đã đem khối 'Kỳ viêm tử tủy' này dâng tặng cho đối phương để giữ lại cho mình một cái mạng rồi. Nhưng Cảnh Anh Ly thì lại không hề đem khoáng thạch dâng cho hai tên tu sĩ Hóa Chân kia, vì cô hiểu cho dù làm như vậy thì chờ đợi cô cũng chỉ có một chữ 'Chết'. Hai tên tu sĩ Hóa Chân kia sao có thể để cho một tu sĩ Hư Thần tiết lộ việc chúng đoạt được bảo vật ra ngoài chứ? Cảnh Anh Ly có thể nghĩ tới tất cả những vấn đề này trong nháy mắt đó, thì hiển nhiên là nhờ sự thông minh vô cùng của cô rồi.

- Khoáng thạch cấp mười một, 'Kỳ viêm tử tủy'?

Diệp Mặc cầm lấy khối khoáng thạch cực nóng kia thì thào một câu. Hắn biết rằng tại Tu Chân giới thì khoáng thạch cấp mười một chính là tài liệu đã tiếp cận với tiên phẩm rồi. Tài liệu cấp mười đều đã là trân bảo, cho nên càng không phải nói tới tài liệu cấp mười một. Cái tên 'Kỳ viêm tử tủy' này cũng thật là chính xác. Còn khối khoáng thạch lúc trước mình lấy được không biết có phải tên là 'Kỳ viêm lam tủy' hay không nữa?

Lúc này Cảnh Anh Ly lại nói tiếp:

- Tôi lúc đó cũng biết là bất luận có trốn đi đâu thì cũng chết, cho nên tôi chỉ còn một lựa chọn duy nhất chính là đi tới Ma Ngục Tam Sinh cầu. Không ngờ rằng tôi vừa chạy tới cầu Tam Sinh, thì vẫn hoàn toàn bình yên vô sự, còn hai tên tu sĩ Hóa Chân kia thấy tôi không có vấn đề gì cả, cho nên lại tiếp tục truy sát theo. Cũng may là tôi gặp được anh, cho nên cuối cùng mới thoát được một mạng.

Dừng lại một chút, sau đó cô lại nói tiếp:

- Kỳ thực khi anh không đi Ma Ngục bình nguyên, cũng không còn ở Cốt Hà, thì tôi đã đoán được rằng anh sẽ đi tới Ma Ngục Tam Sinh cầu rồi. Bởi vì nơi mà người khác không dám đi tới, thì anh khẳng định sẽ dám đi. Còn cái Sa Hà kia thì cho dù anh muốn đi, thì cũng phải từ cầu Tam Sinh trở về thì mới có thể đi được.

Diệp Mặc xấu hổ. Thế hắn mới biết rằng Cảnh Anh Ly hiểu rõ hắn tới mức nào. Hắn và Cảnh Anh Ly mặc dù chỉ đồng hành trong một thời gian ngắn, nhưng cô gái này quả thực là quá mức thông minh.

Diệp Mặc thu hồi lại 'Kỳ viêm tử tủy' rồi nói:

- Thứ này đối với tôi xác thực là có tác dụng trọng yếu, vì nó là nguyên liệu sử dụng để thăng cấp thiên hỏa, vạn kim khó cầu. Cảm ơn cô.

Cảnh Anh Ly lúc này lại mỉm cười nói:

- Anh đã giúp tôi rất nhiều, tặng anh một viên khoáng thạch thôi, cũng không cần anh phải cảm ơn. Hơn nữa nếu như ngày hôm nay tôi không gặp được anh, thì chắc chắn là sẽ phải chết rồi.

Diệp Mặc chỉnh sắc rồi nói:

- Anh Ly sư muội, nếu nói tới trợ giúp, thì cô mới là người giúp đỡ tôi rất nhiều. Không có sự trợ giúp của cô, thì tôi hiện tại không thể đạt tới độ cao này, cho nên tôi hẳn là phải cảm ơn cô rồi.

Nói xong, thì Diệp Mặc liền lấy ra mấy bình ngọc đưa cho Cảnh Anh Ly rồi nói:

- Đây là đan dược sau này cô dùng để tu luyện. Tôi sợ cô nhất thời không thể tìm được tôi, cho nên đã sớm chuẩn bị trước rồi.

Diệp Mặc thật sự là rất biết ơn Cảnh Anh Ly. Trước kia ở Vẫn Chân Điện, nếu như không phải là Cảnh Anh Ly nhìn ra cái ‘Hồn ký’ của Viên Quan Nam, thì Diệp Mặc hắn từ lâu đã là một bộ xương khô rồi. Sau khi ra

khỏi Vẫn Chân Điện, mà không có Cảnh Anh Ly hỗ trợ, thì Diệp Mặc hắn lại càng không thể trốn thoát khỏi sự chặn giết của Vô Cực Tông rồi.

Đồng thời nếu không phải Cảnh Anh Ly hỗ trợ, thì hắn sẽ không biết tới việc đi Đan Thành, không quen biết được với Lục Vô Hổ, cũng không thể nào tìm được 'Linh mạch Dược Vương', càng không có khả năng có được trận bàn thời gian. Không có trận bàn thời gian, thì cho dù Diệp Mặc hắn có nghịch thiên hơn nữa, thì bất quá lúc này cũng chỉ có thể đạt tới tu vi Hư Thần mà thôi.

Lúc này Cảnh Anh Ly lại đưa tới cho hắn khoáng thạch tài liệu 'Kỳ viêm tử tủy' dùng để thăng cấp 'Vụ Liên Tâm hỏa', thì sao hắn có thể không cảm kích cho được. Những đan dược này nếu hắn đưa ra ngoài, thì thoạt nhìn đều vô cùng nghịch thiên trân quý, nhưng tất cả chỗ đan dược này cũng không sánh được bằng một khối 'Kỳ viêm tử tủy' này.

Hơn nữa Diệp Mặc còn biết, Cảnh Anh Ly khác với Cảnh Anh Mộng. Đó chính là Cảnh Anh Ly quanh năm luôn ở bên ngoài tự mình tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Cô mặc dù là một trong song kiều của Huyền Âm Các, nhưng phần lớn tài nguyên tu luyện của cô đều là do cô tự mình tìm kiếm, không liên quan gì tới Huyền Âm Các cả. Nói cách khác, sự đãi ngộ của cô xa xa không thể so với người em gái nằm trong mười mỹ nữ của Nam An Châu là Cảnh Anh Mộng được.

Diệp Mặc đã gọi cô là sư muội, thì Cảnh Anh Ly cũng đổi giọng mỉm cười:

- Diệp sư huynh, kỳ thực thì tôi chỉ cần một viên 'Phá thần đan' là được rồi, anh cho tôi nhiều như vậy, tôi sợ là không dùng được đâu…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1437

Tà Linh Ra, Ác Mộng Hiện

Nói xong thì Cảnh Anh Ly liền mở một trong số các bình ngọc ra. Khi cô nhìn rõ ràng những đan dược bên trong thì nhất thời kêu lên:

- 'Côn thừa đan'…

Cô lập tức mở nốt mấy bình ngọc còn lại nhìn qua một chút, sau đó lập tức bị sự hào phóng của Diệp Mặc làm cho kinh ngạc. 'Phá thần đan' ở chỗ này là đan dược cấp thấp nhất, còn lại đều là đan dược chỉ càn nghe tên cũng đã biết được nó trân quý ra sao như ‘Lộ ngưng đan’, ‘Đỉnh nguyên đan’, 'Kiếp sinh đan', 'Chân la đan'…

Về phần ‘Duẩn ích đan’ thì cô thậm chí còn không nhận ra.

- Nhiều như vậy sao…

Tuy là Cảnh Anh Ly tìm tới Diệp Mặc chính là vì muốn hắn luyện đan cho cô đấy, nhưng khi thấy Diệp Mặc cho cô một lần nhiều đan dược nghịch thiên như vậy, thì cô vẫn hết sức chấn động.

Diệp Mặc khoát tay:

- Tôi biết cô vẫn một mực ở bên ngoài tự mình tìm kiếm tài nguyên tu luyện, bằng không thì với tư chất của cô hiện tại hẳn đã là tu vi Ngưng Thể rồi. Những đan dược này là dành cho cô, cô cũng có thể tiết kiệm được đại lượng thời gian. Nếu như tôi đoán không sai, thì hiện tại tu sĩ của Nam An Châu có thể phi thăng rồi, cho nên cô chỉ cẫn nỗ lực lên, tranh thủ sớm thăng cấp tới tu vi Hóa Chân một chút.

Tu sĩ Nam An Châu hiện tại có thể phi thăng rồi sao? Diệp Mặc nói vậy là có ý gì? Cảnh Anh Ly nhanh chóng phản ứng lại, cô lập tức nghĩ tới việc Diệp Mặc vì sao lại bị thương, cùng với những tiếng nổ 'Ầm ầm' khi nãy. Lẽ nào việc tu sĩ của Nam An Châu có thể phi thăng có quan hệ với Diệp Mặc? Bất quá cô cũng không hỏi, vì Diệp Mặc không chủ động nói thì cô cũng không cần thiết phải hỏi.

Diệp Mặc lấy ra mười miếng tiên tinh đưa cho Cảnh Anh Ly rồi nói:

- Mấy viên tiên tinh này tặng cho cô.

Cảnh Anh Ly càng kinh hãi hơn nữa, vội vã đẩy tay Diệp Mặc lại:

- Diệp sư huynh, cái này tôi không thể nhận được.

Cô không thể là người không biết tốt xấu như vậy, tiên tinh cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng khó có thể có được, thì cô sao có thể nhận không từ Diệp Mặc được? Diệp Mặc này cũng quá là xa xỉ đi? Cũng may là cô biết rằng Diệp Mặc không có ý gì đối với cô, bằng không thì cô đã cho rằng Diệp Mặc thích mình mất rồi.

Diệp Mặc trực tiếp đặt tiên tinh vào trong tay của Cảnh Anh Ly rồi nói:

- Nhớ kỹ, chỉ có khi nào tu vi của cô đủ cao, thì mới có thể trợ giúp cho người khác. Nếu có một ngày tu vi của cô đủ cao, thì không chừng còn có thể tới giúp tôi nữa.

Cảnh Anh Ly sửng sốt một chút, những không tiếp tục từ chối nữa:

- Đa tạ Diệp sư huynh.

Sau khi nắm mười viên tiên tinh vào trong tay, thì Cảnh Anh Ly lập tức cảm nhận được linh khí nồng đậm của nó khiến cho cô suýt chút nữa thì đã kêu lên. Cô khẳng định rằng sau khi có được mấy thứ này, thì việc tu luyện của cô chẳng khác nào đi bộ trên đất bằng nữa rồi.

Tính tình Cảnh Anh Ly cao ngạo, tư chất lại nghịch thiên, bất luận là kẻ nào cũng không thể dạy bảo cô được. Trước đây Tiêu Phi xếp thứ hai trên Kim Đan danh nhân đường đến cầu hôn cô, thì cô chỉ nói một câu 'Anh không xứng với tôi' để cho tên Tiêu Phi kia xấu hổ mà bỏ đi. Nhưng hôm nay, cô thật sự là rất cảm kích Diệp Mặc. Vì cô biết Diệp Mặc khác với những đệ tử của các đại môn phái kia. Mỗi một bước mà hắn đi đều là do hắn dốc sức mà bước, không có bất kỳ một môn phái nào ủng hộ cả. Lời mà hắn nói ra, cũng chính là bức họa khắc lại thực lực của hắn. Lời hắn dạy bảo, chính là thứ mà cô cảm thấy trân quý.

Bên trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc đã có tới gần nghìn viên tiên tinh, cho nên tặng cho Cảnh Anh Ly mười viên tiên tinh thì đương nhiên là hắn sẽ hào phóng mà không đau lòng rồi. Tư chất của Cảnh Anh Ly nghịch thiên, hơn nữa lại vô cùng thông minh. Hiện tại hắn trợ giúp cho cô, không chừng có một ngày cô sẽ có thể hồi báo lại cho hắn.

- Đợi tôi xem xem còn đường này đi thông tới…

Diệp Mặc thấy Cảnh Anh Ly đã thu hồi lại tiên tinh, thì lúc này mới gật đầu. Chỉ là khi hắn vừa mở miệng nói chưa hết câu, thì đã ngạc nhiên nhìn một mảnh không gian mờ ảo ở phía trước rồi.

- Làm sao vậy Diệp sư huynh?

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc lộ ra vẻ mặt kinh dị, thì lập tức nghi hoặc hỏi một câu.

Diệp Mặc cau mày không nói gì, vì lúc trước hắn thấy rõ rãng ở đây có một con đường đá xanh. Nhưng sao trong nháy mắt thì đã không còn thấy tăm hơi nữa?

Cho dù là hắn bị tiên tinh trong trận bàn phong ấn hấp dẫn, thì với tu vi của hắn, thì cũng không thể vô duyên vô cớ con đường đá đó biến mất trước mặt hắn được.

- Khi cô vừa tới đây, thì có thấy ở chỗ này có một con đường bằng đá không?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Cảnh Anh Ly rồi hỏi.

Cảnh Anh Ly vô cùng kinh ngạc:

- Không có, khi tôi tới, thì ở đây chỉ có một mình anh. A, nhưng sao hiện tại lại có thêm một không gian mờ ảo nữa?

Thần thức của Diệp Mặc liền quét tới chỗ lúc đầu có con đường đá xanh, hiện tại đã biến thành một mảnh không gian mở ảo, nhưng cái gì hắn cũng không nhìn thấy. Nhưng lại có một loại cảm giác nguy cấp như có như không nhắc nhở hắn rằng không thể ở lâu tại chỗ này được.

Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc liền nhanh chóng thu hồi lại trận kỳ của mình, sau đó nói với Cảnh Anh Ly:

- Chúng ta đi, ở đây không thích hợp.

Cảnh Anh Ly nghi hoặc nhìn thoáng qua Diệp Mặc. Từ nãy tới giờ không thấy Diệp Mặc nói là sợ có nguy hiểm gì, thế nào mà bây giờ lại nói rằng là ở đây không thích hợp.

Thấy Cảnh Anh Ly nhìn mình, thì Diệp Mặc sao có thể không biết ý của cô được. Nhưng hắn cũng không hề giải thích, chỉ nhanh chóng đưa Cảnh Anh Ly rời khỏi chỗ này. Sau khi hai người ra khỏi phạm vi của cầu Tam Sinh, thì Diệp Mặc bắt đầu bố trí một trận pháp. Hắn trực tiếp bố trí một cái khốn trận cấp chín, đem lối ra vào cầu Tam Sinh này hoàn toàn phong bế lại.

Diệp Mặc thích mạo hiểm, nhưng cũng không phải là đứa ngốc. Giác quan thứ sáu của hắn nhờ có 'Tam sinh quyết' mà trở nên rất mạnh mẽ. Ma Ngục Tam Sinh cầu tuy rằng nguy hiểm, nhưng hắn lại không hề cảm giác được sự nguy hiểm trí mạng. Nhưng khi con đường đá kia biến mất, thì hắn lại cảm giác được một sự nguy hiểm vô cùng.

- Tôi muốn đi Ma Ngục bình nguyên tìm Ngân Nguyệt Đan Vương. Cô cùng đi với tôi, hay là trở về bế quan tu luyện?

Sau khi Diệp Mặc phong bế lại cầu Tam Sinh, thì mới quay đầu lại hỏi Cảnh Anh Ly một câu.

Cảnh Anh Ly chiếm được nhiều đan dược và tiên tinh như vậy, thì điều trọng yếu nhất hiện tại đối với cô hẳn là bế quan tu luyện rồi.

Cảnh Anh Ly không hề do dự nói:

- Tôi cùng anh đi Ma Ngục bình nguyên. Một mình tôi đi từ nơi này ra ngoài, thì cảm giác có chút không chắc chắn.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Xác thực là tôi cũng cảm giác được Ma Ngục cấm địa không phải là chỉ giống như những gì mà chúng ta thấy, ngay cả cái cầu Tam Sinh đối diện cũng khiến tôi có cảm giác rất quỷ dị.

- Đúng thế, Diệp sư huynh, sao tôi lại cảm giác cầu Tam Sinh không hề đáng sợ giống như truyền thuyết vậy?

Tuy rằng Cảnh Anh Ly đoán được việc này có quan hệ với Diệp Mặc, nhưng cô vẫn cố nhịn không hỏi.

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Bởi vì tôi đã đi qua đó trước rồi, bằng không thì khi cô và hai tên tu sĩ Hóa Chân kia đều không có cơ hội đứng ở trước cầu Tam Sinh rồi.

Cảnh Anh Ly vừa định nói, thì lại nhìn thấy một tu sĩ đang chạy điên cuồng từ phía Ma Ngục bình nguyên vọt ra, vừa chạy vừa kêu la:

- Buông tha ta, buông tha ta…

Người này không ngờ lại là một tu sĩ Ngưng Thể, nhưng chỉ trong chốc

lát, thì tên tu sĩ Ngưng Thể còn đang kêu la kia đã biến thành một đống xương khô rồi. Mà đáng sợ nhất chính là tóc và bộ da của y vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có máu thịt là đều biến mất không còn nữa mà thôi.

Cảnh Anh Ly vào Nam ra Bắc, gặp qua vô số hung hiểm, nhưng vẫn bị một màn trước mặt này dọa cho lùi lại vài bước, trốn ra phía sau Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhíu mày, tiện tay ném ra một mồi lửa, lập tức có một cái bóng nhàn nhạt hét lên một tiếng ở giữa mồi lửa rồi tan biến.

Khi Diệp Mặc phóng ra mồi lửa kia, thì Cảnh Anh Ly cũng đã nhìn thấy được cái bóng dữ tợn đó rồi. Chờ sau khi cái bóng kia biến thành tro bụi, thì Cảnh Anh Ly mới khiếp sợ nói:

- Ma Linh, nhưng không phải là Ma Linh có thể dùng thần thức để thấy được sao?

- Đó không phải là Ma Linh.

Diệp Mặc lắc đầu. Điều mà hắn lo lắng cuối cùng cũng tới, Ma Ngục cấm địa sẽ trở thành một cơn ác mông của Nam An Châu. Tiên Ma Tinh là đồ tốt, nhưng biến cố trong đệ nhất cấm địa này thì không phải là tu sĩ bình thường có thể tới được.

- Đó là cái gì?

Cảnh Anh Ly rốt cuộc cũng không nhịn được mà phải hỏi Diệp Mặc. Đây là lần đầu tiên cô nhịn không được sự tò mò của mình về một thứ gì đó.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Đó là Tà Linh, hơn nữa còn là Tà Linh cấp thấp nhất.

- Tà Linh cấp thấp nhất có thể dễ dàng giết tu sĩ Ngưng Thể sao?

Cảnh Anh Ly khiếp sợ. Có thể dễ dàng giết chết một tu sĩ Ngưng Thể, thì chẳng phải đồng nghĩa là nó có thể dễ dàng giết cô sao?

- Không sai, đây là Tà Linh cấp thấp nhất. Tà Linh cao cấp có màu xám tro, cao cấp hơn nữa còn có Tà Linh mầu đỏ sẫm. Nếu như là Tà Linh mầu đỏ sẫm thì có thể dễ dàng giết chết một tu sĩ Hóa Chân. Thần thức của cô hiện tại không thể thấy chúng nó, còn tôi thì có thể.

Diệp Mặc trả lời Cảnh Anh Ly.

Cảnh Anh Ly lập tức hỏi:

- Làm sao anh biết? Anh đã từng gặp qua rồi sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, vừa rồi tôi ở trên Ma Ngục Tam Sinh cầu thiếu chút nữa đã chết rồi. Ảo trận trên cầu Tam Sinh kia chính là do những Tà Linh này phối hợp tạo ra, khiến cho người ta khó lòng mà phòng bị. Ở trên cầu Tam Sinh chí ít tôi cũng phải gặp hơn vạn Tà Linh, còn có tới vài chục Tà Linh mầu đỏ sẫm nữa…

- A…

Cảnh Anh Ly không thể tin được mà nhìn Diệp Mặc. Nếu như không phải cô hiểu rõ Diệp Mặc sẽ không phóng đại sự việc, thậm chí còn cố gắng nói giảm đi, thì cô sẽ khẳng định rằng Diệp Mặc đang khoác lác rồi.

Vừa rồi chỉ là một Tà Linh cấp thấp đã có thể dễ dàng giết một tu sĩ Ngưng Thể, hơn nữa dựa theo lời Diệp Mặc nói, thì trên cầu Tam Sinh kia còn có loại Tà Linh cao cấp hơn, còn có Tà Linh mầu đỏ sẫm nữa. Những thứ Tà Linh này đều có thể giết cả tu sĩ Hóa Chân, và số lượng còn đông tới cả vạn. Nhưng Diệp Mặc có bản lãnh lớn như vậy sao? Có thể dễ dàng mà giết đi nhiều Tà Linh như vậy?

Nhưng cô lại biết điều Diệp Mặc nói chắc chắn là sự thật, bởi vì nếu không phải như vậy, thì cô đã không thể bình an mà đi qua cầu Tam Sinh như vậy rồi.

Diệp Mặc biết suy nghĩ của Cảnh Anh Ly, cho nên hắn liền cười nhạt rồi nói:

- Tôi có thể giết hơn vạn Tà Linh, cũng không phải là vì tôi có thể giết được hơn vạn tên tu sĩ Hóa Chân. Chỉ là vì Tà Linh sợ nhất chính là mồi lửa, mà tôi còn có cả thiên hỏa. Hơn nữa đám Tà Linh ở dưới cầu Tam Sinh rất quái lạ, tôi rõ ràng đã giết chết rất nhiều, nhưng chúng vẫn cứ xông tới để cho tôi giết, bằng không thì tôi cũng không thể nào giết được nhiều Tà Linh như vậy. Nhưng những Tà Linh này khác với những Tà Linh mà tôi thấy trước đây, không ngờ lại có thể trong nháy mắt mà cắn nuốt máu thịt của tu sĩ, điểm này quả thực là có chút quỷ dị.

- Chúng nó hẳn là không phải muốn lao đầu vào cho anh giết đâu, tôi đoán chắc là đám Tà Linh đó muốn giết anh để bảo vệ một thứ gì đó. Chỉ là không ngờ anh lại lợi hại như vậy mà thôi. Hiện giờ thì cuối cùng tôi đã hiểu vì sao cầu Tam Sinh lại chẳng có chút nguy hiểm nào cả.

Cảnh Anh Ly giờ mới hiểu được vì sao cô có thể an bình mà bước qua cầu Tam Sinh rồi.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Cô rất thông minh, hẳn là đám Tà Linh kia đang bảo vệ cho một thứ gì đó, cho nên mới không cho tôi đi qua…

Diệp Mặc nói tới đây, thì lại ngừng lại. Hắn nghĩ tới một vấn đề, đó là không hiểu đám Tà Linh này bảo vệ thứ gì? Lẽ nào lại chính là cái ấn ký kia? Nhưng như vậy cũng không đúng, vì thời gian mà cái ấn ký kia tồn tại khẳng định không thể dài hơn cầu Tam Sinh được.

Vậy thì thứ mà đám Tà Linh dưới chân cầu Tam Sinh bảo vệ rốt cuộc là thứ gì? Nghĩ tới đây Diệp Mặc thậm chí còn muốn quay lại cầu Tam Sinh xem một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1438

Diệp Mặc Là Ai?

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, Cảnh Anh Ly lập tức cũng không nói thêm gì nữa. Diệp Mặc khi vừa mới nhắc đến bảo vệ thứ gì đó, lập tức ngừng lại, rõ ràng là nhớ ra cái gì đó, hoặc là muốn đi xem xem một chút.

- Thôi, tôi vẫn còn phải nhanh chóng đi tìm Ngân Nguyệt đan vương tiền bối, mong ngàn vạn lần không được có nguy hiểm gì.

Diệp Mặc nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định đi tìm Ngân Nguyệt đan vương trước, nói không chừng cái mà những tà linh đó muốn bảo vệ chính là ấn kỳ, bây giờ ấn kỳ bị hắn lấy đi rồi, cũng không còn thứ gì để bảo vệ nữa. Huống chi vốn dĩ những ma linh cũng không là cái gì, nhưng tà linh một khi xuất hiện, cho dù là Ngân Nguyệt đan vương cũng chưa chắc có thể tự vệ được.

Hai người sau khi tiến vào Ma Ngục bình nguyên mới biết tình huống trong này cũng đã ác liệt đến mức độ nào rồi, đâu đâu cũng là những thi thể da bọc xương, các loại túi trữ vật, nhẫn trữ vật, pháp bảo vương vãi khắp nơi.

- Chết nhiều người như vậy…

Cảnh Anh Ly hít một hơi dài, nếu như cô cũng ở trong Ma Ngục bình nguyên, có khi cũng bị giết rồi không?

Diệp Mặc tăng nhanh tốc độ, đồng thời thần thức của hắn cũng hoàn toàn phóng rộng ra, trong Ma Ngục bình nguyên này, thần thức của Diệp Mặc mặc dù bị thu hẹp đến cực hạn, nhưng những nơi trong phạm vi chục

nghìn mét cũng có thể nhìn rõ được.

Dọc theo đường di, hai người lại gặp càng nhiều thi thể tu sĩ. Thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly biết, mỗi một tiếng kêu đó thay cho một sinh mạng bị tà linh cướp đi. Hai người trên đường cũng gặp tà linh vài lần, chỉ có điều những tà linh này dưới hỏa cầu của Diệp Mặc, căn bản cũng không kiên trì được trong tích tắc.

- Đây là người của Huyền Âm các tôi…

Cảnh Anh Ly chỉ một hài cốt mặt quần áo tu sĩ màu xám nói.

Diệp Mặc trong lòng cũng có chút bồn chồn, Huyền Âm các là tông môn chín sao, chắc chắn có tu sĩ Hóa Chân đi cùng. Nhưng đến Huyền Âm các cũng có người chết, thì Ngân Nguyệt đan vương sớm tiến vào Ma Ngục cấm địa thì thế nào? Hắn chỉ hi vọng Ngân Nguyệt đan vương có thể dùng mồi lửa kỳ dị đối phó với tà linh trước khi bọn chúng đánh lén ông, những tà linh này cho dù lợi hại đi nữa, gặp phải mồi lửa kỳ dị thì cũng chết là cái chắc.

…

Lúc này ở một nơi cách chỗ Diệp Mặc và Cảnh Anh Ly trăm dặm, gần nghìn tu sĩ đang đứng chen chúc nhau, trước mặt những tu sĩ này, có một vòng lửa, những tu sĩ này đứng trong vòng lửa đó. Chỉ có điều vòng lửa này có chút bé nhỏ, nhiều tu sĩ như vậy thậm chí cũng đã đứng giáp với viền lửa rồi.

Bên ngoài vòng lửa này có rất nhiều hài cốt tu sĩ, những tu sĩ không kịp tiến vào trong vòng lửa đó đều bị tà linh cắn nuốt sạch. Thỉnh thoảng còn có một hai tu sĩ nhìn thấy bên trong vòng lửa bên này có nhiều người, muốn xông qua, nhưng cũng chưa có người nào xông được vào vòng lửa đó. Thời gian đứng ngoài vòng lửa đó hơi lâu chút, sẽ bị những bóng dáng không nhìn thấy bằng mắt thường kia cắn nuốt sạch.

Những tu sĩ trong vòng lửa ai ai cũng lộ vẻ kinh hoàng, nếu như có thể

hối hận, bọn họ tuyệt đối không đến Ma Ngục cấm địa. Những thứ không nhìn thấy kia quá lợi hại. Là ai nói ma linh có thể dùng thần thức quét đến được? Những ma linh mà bọn họ đụng mặt căn bản cũng không thể nào dùng thần thức quét đến được.

Bây giờ những tu sĩ trong vòng lửa đó thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy một số bóng đen lờ mờ, những bóng đen đó rõ ràng là những ma linh không thể nào dùng thần thức quét đến được. Những bóng đen đó dường như cũng biết trong vòng lửa kia có rất nhiều tu sĩ, nên cứ lởn vởn bên ngoài vòng lửa đó, không muốn rời đi, cũng không dám tiến vào trong. Những tu sĩ đứng sát với vòng lửa thì lại kinh hồn táng đảm, sợ chẳng may không cẩn thận, sẽ bị những bóng đen kia kéo ra ngoài.

Nhưng vòng lửa của ly trận hỏa chỉ rộng có vậy, không thể nào tránh được có người tiếp cận gần với mé của trận pháp. Hai tu sĩ Hóa Chân vì phòng ngừa mọi người tranh chỗ nhau mà hỗn loạn, lại càng trực tiếp đứng ra nói, nếu như có ai chen lấn chỗ, thì sẽ ném ra ngoài ngay tức khắc.

Cũng may có hai tu sĩ Hóa Chân lên tiếng, sau khi nghe thấy hai tu sĩ Hóa Chân này nói vậy, những người trong vòng lửa cũng khoanh địa bàn của mình lại. Chỉ cần cứ như vậy, những tu sĩ tiến vào ly trận hỏa trước thì lại càng có lợi, chỗ đứng rộng hơn chút không nói, còn cách xa vòng lửa, những tu sĩ đến sau thì lại càng sát với mé của ly trận hỏa hơn.

- Tất cả mọi người lấy linh thạch của mình ra, để Lăng Trần tiền bối sử dụng, ly trận hỏa này cần rất nhiều linh thạch, một khi ly trận hỏa không còn đủ linh thạch để cung cấp linh nguyên nữa mà hỏng đi. Thì tất cả chúng ta sẽ chết hết.

Một tu sĩ Hóa Chân đứng ra lớn tiếng nói.

Nghe thấy vậy, rất nhiều tu sĩ đều tự giác lấy linh thạch của mình ra, rất nhanh bên cạnh lão già tay nắm trận kỳ đã có một đống lớn linh thạch rồi.

- Tôi và Tiểu Trân không có linh thạch…

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi có chút lo lắng nói, tu sĩ nói ra câu này chính là Du Nhị Hổ. Gã và Tiểu Trân đi theo Trình Na Na vừa đến Ma Ngục cấm địa thì gặp phải chuyện tà linh này. Dưới sự hoảng loạn, Trình Na Na dẫn theo hai người bọn họ chạy về nơi nhiều người nhất, vì có linh khí phi hành cực phẩm của Trình Na Na, bọn họ cũng là tốp đầu tiên tiến gần với ly hỏa trận nhất.

Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân hàng năm vì tu luyện mà bôn ba, căn bản cũng không giữ lại linh thạch. Cho dù trên người có chút linh thạch, cũng chỉ là linh thạch hạ phẩm và linh thạch trung phẩm. Nếu như không phải Trình Na Na dẫn họ đến, bọn họ đến linh thạch ngồi truyền tống trận cũng không có, có thể nói trong những tu sĩ có thể đến được Ma Ngục cấm địa, thì hai người bọn họ là nghèo nhất. Nhìn người khác lấy ra linh thạch, chỉ có hai người họ là không lấy ra, Du Nhị Hổ liền lo lắng nói.

Trình Na Na vẫn không trả lời, một tu sĩ bên cạnh lạnh giọng nói:

- Không có linh thạch thì ở lại đây làm gi? Cút ra ngoài. Chỉ là hai tên tu sĩ Trúc Cơ, lại dám đến Ma Ngục cấm địa.

Tất cả mọi người xung quanh biết tu sĩ nói ra câu này cũng không có ý gì, vì không gian trong ly hỏa trận chật hẹp. Còn ba người Trình Na Na thì lại đến sớm, cũng kịp thời chiếm được một khoảng trống, nơi mà tên tu sĩ đó và mấy tên đồng bọn chiếm được ngược lại cũng không rộng như của ba người Trình Na Na, hơn nữa lại gần với mép ly hỏa trận. Chỉ cần Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân đi ra ngoài, thì không gian xung quanh bọn họ cũng được rộng hơn chút ít.

- Anh có ý gì? Ai nói không có linh thạch? Linh thạch của Nhị Hổ và Tiểu Trân tôi trả.

Trình Na Na nói xong, lại lần nữa lấy ra mấy nghìn linh thạch thượng phẩm ra vứt lên trên đống linh thạch kia.

Tên tu sĩ lập tức hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ai nói cô có thể trả giúp họ? Vì ly hỏa trận, chúng tôi đã lấy tất cả linh thạch trên người ra, cô không ngờ lại còn linh thạch đi giúp người khác nữa.

Trình Na Na sắc mặt trầm xuống nói:

- Anh cố ý bới móc sao? Tôi không tin anh lấy hết linh thạch trong nhẫn trữ vật của anh ra rồi.

Tên tu sĩ trước mắt này muốn lấy chỗ đứng của ba người bọn họ, Trình Na Na làm sao lại không biết? Ba người bọn họ đến trước, khi vừa mới đến, thì tiền bối kia còn đang bố trí trận pháp. Ba người căn bản cũng đã ở trong cùng rồi, chỉ có điều càng về sau lại càng có nhiều người đến, nên ép ba người bọn họ nhích dần ra ngoài mép. Nếu như không phải hai tên tu sĩ Hóa Chân kịp thời đứng ra nói, lúc này nói không chừng bọn họ cũng đã ép ra ly hỏa trận này rồi.

Nhưng cho dù biết tên tu sĩ này đang bới móc, nhưng Trình Na Na cũng không còn cách nào, tên tu sĩ này và đồng bọn bên cạnh gã, cô cũng không nhìn ra tu vi, rõ ràng là tu sĩ trên cấp Hư Thần rồi.

- Các anh em, hai tên tu sĩ Trúc Cơ này rõ ràng có túi trữ vật, nhưng đến một viên linh thạch cũng không muốn lấy ra. Mặc dù có tiền bối bố trí ly hỏa trận, nhưng ly hỏa trận này cũng phải dựa vào sự cố gắng của mọi người. Nếu như tất cả mọi người đều giống như bọn họ, thì chúng ta làm sao có thể chống đỡ được số ma linh này?

Tên tu sĩ Hư Thần ôm quyền lớn tiếng nói với mọi người.

Mặc dù miệng gã nói như vậy, nhưng ánh mắt thì lại nhìn hai tên tu sĩ Hóa Chân. Hai tên tu sĩ Hóa Chân đó lại như không nghe thấy gì, chỉ dính mắt vào nhìn bóng đen bên ngoài ly hỏa trận kia, nhíu nhíu mày hình như còn đang nghĩ kế sách gì đó.

Trong đám người không có ai dám đứng ra nói, vì đối với tất cả mọi người mà nói, thì những người trong vòng tròn này đương nhiên càng ít càng

tốt. Nhưng cũng không có ai dám đứng ra phụ họa với tên tu sĩ Hư Thần này, mọi người đều biết ý tứ của tên tu sĩ Hư Thần này, hai tên tu sĩ Trúc Cơ kia chết thì cũng chết rồi, không có ai thèm để ý. Nhưng lúc này cũng không có ai muốn ném đá xuống giếng, dù sao một khi ra ngoài, thì chết còn thê thảm hơn. Hơn nữa Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân đều có túi trữ vật, rõ ràng là tu sĩ nghèo kiết xác, phần lớn tu sĩ cũng có chút thương cảm.

- Nếu như tất cả mọi người ngầm thừa nhận rồi, thì tôi ra tay đây.

Tên tu sĩ Hư Thần kia ôm quyền nói xong, giơ tay ra muốn xách Du Nhị Hổ lên.

Lỗ Tiểu Trân lấy mười viên linh thạch trung phẩm ra nói:

- Chỗ này tôi còn chút linh thạch trung phẩm…

Tên tu sĩ Hư Thần biết rõ Lỗ Tiểu Trân không có linh thạch thượng phẩm, lại cố ý nói:

- Bây giờ mới biết lấy linh thạch ra, cũng đã muộn rồi…

- Dừng tay…

Trình Na Na thấy tên tu sĩ kia động thủ, lập tức liền kêu lên. Cô thấy tên tu sĩ đó tạm thời dừng tay lại, lập tức lạnh lùng nói:

- Anh biết anh ta là ai không? Là đệ tử của Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành đấy, anh dám động đến anh ta, thì Lôi Vân tông và Vô Cực tông cũng chính là kết cục của anh đấy.

Tên tu sĩ Hư Thần sửng sốt một chút, bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Nếu nói như vậy cô cũng là người của Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành đó rồi?

Trình Na Na lập tức nói:

- Không sai, tôi chính là em dâu của Diệp thành chủ.

Trong đám người hình như có hư thanh truyền ra ngoài, rõ ràng có người tin lời nói của Trình Na Na. Du Nhị Hổ là đệ tử của Diệp Mặc? Diệp thành chủ giàu có, lại là chủ của một thành, sao lại có thứ đệ tử đến linh thạch thượng phẩm cũng không lấy ra được thế này? Thật quá buồn cười.

Huống chi, cũng không ai nghe nói Diệp thành chủ còn có em trai. Trình Na Na nói ra tên của Diệp Mặc, không cần nói đến những tu sĩ bình thường đứng trong ly hỏa trận, ngay cả hai tu sĩ Hóa Chân cũng kinh dị nhìn Trình Na Na, rõ ràng muốn xác nhận một chút Trình Na Na nói thật hay đùa.

Người khác nhìn thấy tu sĩ Hư Thần cười ha hả, cho rằng tu sĩ Hư Thần cũng nghĩ giống như bọn họ, không tin lời của Trình Na Na. Nhưng khiến tất cả mọi người không ngờ chính là, tên tu sĩ Hư Thần đó lại cười lớn nói:

- Mặc Nguyệt Chi Thành là thứ gì? Diệp thành chủ là thứ gì?

Đối với gã mà nói đừng nói là Diệp thành chủ, nếu như trưởng bối của sư môn ở đây, thì hai tên tu sĩ Hóa Chân kia, gã cũng không coi ra gì.

Những tu sĩ tới đây phần lớn đều biết Diệp Mặc phát uy khi trở về Mặc Nguyệt Chi Thành, cho nên khi bọn họ nghe thấy tên tu sĩ Hư Thần nói vậy cũng không ngừng khiếp sợ. Ngay cả hai tên tu sĩ Hóa Chân cũng nhìn về phía tu sĩ Hư Thần này, trong lòng thầm kinh dị. Đến Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành cũng nói là thứ gì, hậu đài của tên tu sĩ Hư Thần này chẳng lẽ lại còn lợi hại hơn Vô Cực tông thậm chí Đan thành hay sao?

Có rất nhiều tu sĩ phản ứng nhanh hơn cũng đã nhìn ra, tên tu sĩ Hư Thần này chắc hẳn không phải là người Nam An châu, nếu như tu sĩ của Nam An châu tuyệt đối sẽ không thể không biết Mặc Nguyệt Chi Thành, lại càng không biết Diệp thành chủ là ai.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1439

Mặt Trời Màu Lam Trên Ma Ngục Bình Nguyên

Thả Nhị Hổ ra, chúng tôi tự đi ra ngoài.

Trình Na Na thấy tu sĩ Hư Thần kia còn muốn ra tay, lạnh lùng nói một câu, kéo Lỗ Tiểu Trân nói với Du Nhị Hổ:

- Nhị Hổ, chúng ta đi.

Du Nhị Hổ trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, trong Tu Chân giới nhiều năm như vậy không thể lên cấp, đối với chuyện sống chết gã cũng cảm thấy nhạt đi rất nhiều. Nhưng lập tức lại sắp nhìn thấy sư phụ rồi, ngược lại lại vào lúc này lại phải đi nộp mạng. Bây giờ Trình Na Na muốn cùng gã và Tiểu Trân ra ngoài, Nhị Hổ lắc lắc đầu nói:

- Tôi Tiểu Trân cùng đi là được rồi, cô ở lại trong này đi. Nếu như chúng ra cùng ra ngoài, ai nói cho sư phụ tôi báo thù cho tôi chứ?

- Không đi nữa tôi sẽ động thủ đấy.

Tên tu sĩ Hư Thần lại nói thêm một câu.

- Na Na…

Lỗ Tiểu Trân lo lắng nói một câu.

Trình Na Na lắc đầu nói:

- Không vội, tôi có cách.

Trình Na Na có biện pháp thật, khi cô nhìn thấy ly hỏa trận này đã biết

nếu như một mình cô, nói không chừng còn có cơ hội thoát khỏi cấm địa này. Vì cô cũng có một pháp bảo hỏa hệ, chân khí hạ phẩm Ly Hỏa Tráo. Ly Hỏa Tráo này còn là khi cô tìm Diệp Tử Phong gần Lưu Kiều thành đã gặp được, chỉ có điều Ly Hỏa Tráo không phù hợp với thuộc tính của cô, cô rất ít dùng nó mà thôi.

Hôm nay cô cũng nhìn thấy bóng dáng ma linh kia sợ vòng tròn của ly hỏa trận, nên mới nghĩ ra Ly Hỏa Tráo.

…

- Haiz, phía trước không ngờ là một ly hỏa trận, trong trận đó còn có gần nghìn tu sĩ. Những tu sĩ này cũng rất thông minh, biết bố trí một ly hỏa trận, chỉ có điều ly hỏa trận có lợi hại đi nữa, thời gian kiên trì cũng có hạn.

Thần thức của Diệp Mặc lợi hại hơn nhiều so với Cảnh Anh Ly, sớm đã nhìn thấy ly hỏa trận phía xa rồi.

Nhưng ngay sau đó Diệp Mặc lại giật mình nói:

- Na Na làm sao cũng tới rồi? Tại sao lại không vào ly hỏa trận mà lại phải dùng pháp bảo hỏa tráo?

- Na Na là ai?

Cảnh Anh Ly nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Diệp Mặc cũng biến đổi, bỗng nhiên tăng tốc xông đến. Hắn phát hiện trong Ly Hỏa Tráo của Na Na không ngờ có ba người nữa, ngoại trừ Trình Na Na, còn có Nhị Hổ và Tiểu Trân cũng có mặt. Nếu như Trình Na Na là một Hư Thần hoặc tu sĩ trên cấp Ngưng Thể, nói không chừng cô có thể dựa vào Ly Hỏa Tráo này rời khỏi Ma Ngục cấm địa. Nhưng cô chỉ là tu vi Nguyên Anh trung kỳ, dùng Ly Hỏa Tráo bảo vệ ba người rõ ràng là bất lực tòng tâm rồi. Thậm chí đến sức di chuyển cũng không có, chỉ có thể đứng tại chỗ mà chịu đựng.

Trình Na Na sắc mặt tái nhợt dùng thần thức khống chế Ly Hỏa Tráo, hơn nữa không ngừng rót chân nguyên vào. Cô biết cho dù cô có kiên trì thì cũng không thể nào gắng gượng tiếp tục được một ngày. Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân lo lắng sốt ruột, nhưng bọn họ cũng không có cách nào giúp Trình Na Na chống đỡ được Ly Hỏa Tráo.

Chính vào lúc này, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy xung quanh trở nên xanh ngắt, dường như biến thành mặt nước biển xanh ngọc vậy.

Cảnh Anh Ly thấy Diệp Mặc phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, trong lòng hiểu ra Diệp Mặc nói diệt hơn chục nghìn tà linh là như thế nào. Dưới mặt trời như này, cho dù có nhiều tà linh hơn nữa cũng không chạy thoát được, chết là cái chắc.

- Mặt trời màu lam…

Du Nhị Hổ thấy xung quanh sáng một màu xanh, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Sau đó gã lại nhìn vô số những tà linh xung quanh biến thành tro bụi, sau đó biến mất không còn tung tích.

- Sư phụ…

Du Nhị Hổ lập tức nhìn thấy Diệp Mặc, gã lập tức nhớ ra mặt trời màu lam đó là do Diệp Mặc phóng ra, càng vui mừng bật thốt lên. Cho dù gã là một đại hảo hán, cũng không kìm chế được vành mắt có chút ướt nước. Gã chưa bao giờ nghĩ qua, sau khi đến một nơi như đại lục Lạc Nguyệt này mười hai mươi năm sau, gã vẫn còn có thể gặp được Diệp Mặc.

- Anh…

Cho dù biết Diệp Mặc ở Ma Ngục cấm địa, Trình Na Na cũng hoàn toàn không ngờ, có thể gặp được Diệp Mặc trong này, lại càng vui mừng sung sướng. Cô nhìn những con tà linh xung quanh dưới mặt trời màu xanh biến thành tro bụi, lập tức cảm thấy thoải mái.

Trình Na Na buông lỏng người, rồi phun một ngụm máu tươi ra, ngã

xuống Ly Hỏa Tráo đã ảm đạm không ngừng.

- Na Na, làm sao em lại đi cùng Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân?

Diệp Mặc vội hỏi một câu.

Thấy Trình Na Na vẻ mặt héo hon. Nhị Hổ kích động đến một từ cũng không nói ra được, Lỗ Tiểu Trân lại vội vàng nói:

- Khi Na Na tìm Diệp Tử Phong ở gần Lưu Kiều thành, con đúng lúc cùng Nhị Hổ đến Lưu Kiều thành. Kết quả chúng con nghe nói sư phụ đến Ma Ngục cấm địa. Nhị Hổ nóng lòng muốn gặp được sư phụ, nên đi cùng Na Na tới đây.

Du Nhị Hổ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vội vàng bổ sung:

- Đúng vậy, con nhìn có rất nhiều tu sĩ luyện khí có thể vào được, con và Tiểu Trân cũng là Trúc Cơ viên mãn rồi, chắc hẳn lại càng có thể vào được, nên mới vào đây.

Lỗ Tiểu Trân lại có chút nghi ngờ nhìn Cảnh Anh Ly đứng cạnh Diệp Mặc, Cảnh Anh Ly mang lại cho cô cảm giác cũng không xinh đẹp lắm, thậm chí có chút xấu xí. Nhưng khi cô nhìn lại Cảnh Anh Ly, lại phát hiện ra người con gái này là người tao nhã nhất trong những người con gái mà cô từng gặp, cái cảm giác này thật quái dị. Nhưng cô cũng không dám hỏi Diệp Mặc, Cảnh Anh Ly và sư phụ rốt cục là có mối quan hệ như nào.

Trình Na Na hồi phục lại chút ít, sắc mặt xanh xao gật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Diệp Mặc lấy ra một viên đan dược đưa cho Trình Na Na nói:

- Em uống viên đan dược này trước đã.

Đợi sau khi Trình Na Na uống viên đan dược đó vào rồi, Diệp Mặc mới nhìn ly hỏa trận nghi ngờ hỏi - Em có Ly Hỏa Tráo, hoàn toàn có thể tiến

vào ly hỏa trận, tại sao lại không vào? Ly hỏa trận mặc dù cũng không kiên trì được bao lâu, nhưng cũng mạnh hơn Ly Hỏa Tráo nhiều, huống chi…

Diệp Mặc thở dài, không nói gì.

Cảnh Anh Ly cũng hiểu được ý tứ của Diệp Mặc, cô bổ sung nói:

- Nếu như không phải vì Ly Hỏa Tráo của cô là chân khí hạ phẩm, luyện hóa cần một thời gian nữa, phỏng chừng trong ly hỏa trận đó sớm đã có người cướp đi rồi.

Trình Na Na giật mình, lúc này mới tỉnh ngộ, nếu như có người cướp đi Ly Hỏa Tráo, đến ly hỏa trận luyện hóa, vậy thì sẽ thế nào? Cô theo bản năng nhìn Cảnh Anh Ly, trong lòng thầm khâm phục người con gái này có sức quan sát thật nhạy cảm.

Thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm mình mà không trả lời, Trình Na Na cũng không nửa phần do dự nói:

- Không phải bọn em không muốn ở lại trong ly hỏa trận, mà là vì có người không cho Nhị Hổ và Tiểu Trân ở lại trong đó, em chỉ còn cách đi ra cùng bọn họ…

Nghe thấy vậy, sắc mặt Diệp Mặc lập tức trầm xuống, tu sĩ Trúc Cơ trong ly hỏa trận này cũng không phải chỉ có hai người Nhị Hổ và Tiểu Trân, tại sao lại không cho Nhị Hổ và Tiểu Trân ở trong đó?

…

Khi Diệp Mặc phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, trong ly hỏa trận đã có người nhìn thấy, khi những người này nhìn thấy vô số những bóng dáng ma linh dưới mặt trời màu lam kia biến thành tro bụi, thậm chí tiêu tán không còn, lập tức biết được mặt trời màu lam này chính là khắc tinh của những cái bóng kia.

- Diệp Mặc đến rồi…

- Là Diệp thành chủ…

- Người con gái kia nói là sự thật, cô ấy đúng là người của Mặc Nguyệt Chi Thành, Diệp thành chủ tặng một viên đan dược cho cô ấy…

Diệp Mặc sau khi phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, những tu sĩ trong Ly hỏa trận phần lớn đều nhận ra Diệp Mặc, khi những tu sĩ đó nhìn thấy mấy người Diệp Mặc căn bản cũng không dùng đến Ly Hỏa Tráo, cũng không phóng ra bất kỳ pháp bảo nào, dưới mặt trời màu lam đó không ngờ lại bình yên vô sự, liền biết được mặt trời màu lam đó chính là khắc tinh của những bóng đen kia.

Chỉ trong nháy mắt, những tu sĩ trong ly hỏa trận cũng hiểu ra tình trạng thế nào, ai ai cũng rời ra tên tu sĩ vừa mới ép ba người Trình Na Na rời khỏi Ly hỏa trận. Một số tu sĩ to gan thậm chí còn bắt đầu bước ra khỏi ly hỏa trận, nhanh chóng bọn họ phát hiện ra mình đúng là không có chuyện gì.

Có người thử rồi, những tu sĩ còn lại ai ai cũng rời khỏi Ly hỏa trận. Tất cả những tu sĩ bước ra khỏi Ly hỏa trận đều khom người cám ơn Diệp Mặc, hoặc là cung kính thăm hỏi. Bọn họ biết rằng, nếu không phải Diệp Mặc đến phóng ra mặt trời màu lam đó, thì cho dù bọn họ ở trong ly hỏa trận, cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

Tên tu sĩ vừa mới ép ba người Du Nhị Hổ ra khỏi Ly hỏa trận nhanh chóng phát hiện ra xung quanh mình trống trải, thậm chí chỉ còn gã và đồng bọn của gã.

Những bàn tán về Diệp thành chủ cũng vang lên, gã đương nhiên nghe thấy, thấy Diệp Mặc nhẹ nhàng tiêu diệt những bóng đen bằng mặt trời màu lam kia, trong lòng cũng có chút bồn chồn. Muốn nói không có chút hối hận chắc chắn cũng không thể nào, sớm biết Diệp thành chủ lợi hại như này, hơn nữa lại đến nhanh như vậy, gã bất luận thế nào cũng không ép ba người Trình Na Na ra ngoài.

Những tu sĩ bước ra từ Ly hỏa trận càng lúc càng nhiều, Diệp Mặc cũng

đã nghe xong Trình Na Na nói, cộng thêm những tu sĩ ra ngoài có chút gì đó lấy lòng Diệp Mặc, lại càng thêm dầu vào lửa kể lại sự ghê tởm của tu sĩ Hư Thần kia.

Hai tên tu sĩ Hóa Chân cũng có chút ngại ngùng bước tới trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Cám ơn Diệp thành chủ, haizz, so sánh mới thấy chúng tôi kém Diệp thành chủ quá xa.

Diệp Mặc mặc dù lợi hại, đối với tu sĩ mà nói, tuổi tác của hắn cũng quá trẻ rồi. Bọn họ cũng là tu sĩ Hóa Chân, trước mặt Diệp Mặc tự nhận mình không bằng Diệp Mặc, lòng hư vinh của Diệp Mặc chắc hẳn có thể thỏa mãn rồi.

- Cút.

Diệp Mặc liếc nhìn hai tu sĩ Hóa Chân lạnh giọng quát lên.

Hai tên tu sĩ Hóa Chân chủ động bước đến hỏi thăm Diệp Mặc sắc mặt lập tức tái nhợt, bọn họ cũng đứng top trong giới tu Chân, không ngờ lại bị người khác đuổi đi trước mặt nhiều người như vậy, đúng là không còn mặt mũi nào nữa.

Cho dù như vậy hai gã tu sĩ Hóa Chân cũng hơi do dự một chút, vẫn lùi sang một bên, bọn họ rất muốn đi ngay bây giờ. Nhưng nghĩ đến những bóng đen đáng sợ trong cấm địa, lại có chút do dự.

Tên tu sĩ Hư Thần kia cũng nhìn ra có chút không đúng, đồng bọn bên người gã cũng nháy mắt ra hiệu, vòng qua đám người đó muốn rời đi.

Nhưng mới đi được mấy chục bước, gã lại cảm thấy mình hoàn toàn không thể nào di chuyển được, không đợi gã nói chuyện, giọng nói của Diệp Mặc lại truyền đến:

- Là anh ép người của Mặc Nguyệt Chi Thành rời khỏi Ly hỏa trận?

Tên tu sĩ Hư Thần nhìn thấy Diệp Mặc quát hai tên tu sĩ Hóa Chân biến đi, còn hai tên tu sĩ Hóa Chân không ngờ cũng không dám phản kháng chút nào, thêm vào đó bây giờ nửa bước cũng khó di chuyển, lập tức hiểu ra là tên Diệp thành chủ này có chút cổ quái.

Không đợi tên tu sĩ Hư Thần kia nói gì, tên tu sĩ có chút cao tuổi đứng cạnh tu sĩ Hư Thần ôm quyền nói:

- Diệp thành chủ, đây là hiểu lầm. Chúng tôi không biết bọn họ là người của Mặc Nguyệt Chi Thành, nếu như biết, chúng tôi chắc chắn không dám như vậy.

Tên tu sĩ đó biết nói đạo lý thể nào để mọi người cùng ra sức căn bản cũng chỉ là lời thừa, cho nên dứt khoát nói là hiểu lầm.

- Vậy sao? Sao tôi lại nghe nói các hạ nói Mặc Nguyệt Chi Thành là thứ gì, Diệp thành chủ cũng là câu này?

Đám người lập tức có người châm chọc nói ra, mặc dù là châm chọc tu sĩ nói lời kia, nhưng cũng không dám nói nguyên câu Diệp Mặc là thứ gì ra.

Diệp Mặc cũng có chút kỳ quái, một tu sĩ Kiếp Biến sơ kỳ, một tu sĩ Hư Thần không ngờ lại dám nói Mặc Nguyệt Chi Thành là thứ gì? Chẳng lẽ còn có tông môn lợi hại hơn Đan tành sao? Hắn cũng không tin tin mình giết mười một tu sĩ Hóa Chân của Đan thành và giết tông môn chín sao cũng không được truyền ra ngoài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1440

Băng Thần Cung

Bất luận là thế lực nào, dám vô duyên vô cớ giết chết ba người Trình Na Na và Du Nhị Hổ, Diệp Mặc cũng không định đi hỏi nữa.

Mặt trời màu lam bỗng nhiên phóng ra những tia sáng chói mắt, tên tu sĩ Hư Thần lúc trước đuổi ba người Du Nhị Hổ căn bản cũng không kịp nói lời nào, da thịt dưới ánh sáng chói mắt kia biến hóa thành tro bụi.

Thấy tu sĩ Hư Thần kia trong nháy mắt biến thành tro bụi, thân thể của bản thân cũng không chịu được sức nóng kinh khủng của nó, tên tu sĩ Kiếp Biến cũng không thèm bất chấp cái gì nữa, hoảng sợ lớn tiếng quát:

- Diệp thành chủ dừng tay, tôi đến từ Băng Thần cung của Vô Tâm Hải…

Diệp Mặc nghe thấy ba chữ Băng Thần cung quả thực dừng lại không tiếp tục thúc giục Thiên Hỏa Cửu Dương nữa, nhưng tên tu sĩ Hư Thần kia cũng biến thành hư vô dưới Thiên Hỏa Cửu Dương rồi. Vẻ mặt tên tu sĩ Kiếp Biến kia bỗng nhiên xìu xuống, nếu như Diệp Mặc không dừng tay, rõ ràng cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

Lúc này những tu sĩ dưới Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc mới hoảng sợ phát hiện ra, mặt trời màu lam này chính là địa bàn của Diệp Mặc, hắn muốn ai chết, thì người đó tất phải chết. Đồng thời, hiện trường bỗng nhiên im lặng, có vài tu sĩ lén lút lùi ra khỏi phía dưới mặt trời màu lam đó, phóng pháp bảo ra nhanh chóng phi độn đi. Hai tên tu sĩ Hóa Chân thấy vậy sắc mặt cũng biến sắc, đồng thời cũng không do dự rời khỏi phạm vi của mặt trời màu lam kia, quay người biến mất.

Tất cả những thứ này, Diệp Mặc giống như không nhìn thấy vậy, ai muốn đi thì đi, hắn cũng không bắt ai phải ở lại. Nhưng những tu sĩ ở lại trong này, hắn cũng không để cho tà linh giết chết.

Những tu sĩ đi thì cũng đi rồi, nhưng phần lớn những tu sĩ cũng không nhúc nhích, bọn họ biết, nếu như Diệp Mặc muốn giết bọn họ, bọn họ cũng không đợi được đến lúc này.

Tu sĩ Kiếp Biến vất vả lắm mới giữ được tính mạng của mình lúc này phát hiện ra tu sĩ Hư Thần kia cũng đã chết, lập tức kinh ngạc nói:

- Anh giết Lãng Nguyệt công tử rồi…

Cũng bảy tám chục tuổi rồi mà vẫn còn công tử, Diệp Mặc trong lòng khinh thường, hắn nhìn tên tu sĩ Kiếp Biến giữ được một mạng kia hỏi:

- Băng Thần cung ở chỗ nào?

- Anh giết Lãng Nguyệt công tử, anh chết là cái chắc rồi, anh chết chắc rồi… Với lại tôi cũng không sống được rồi…

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia nói xong, toàn thân khí thế tăng vọt, rõ ràng là muốn tự phát nổ.

Diệp Mặc làm sao có thể để một tu sĩ Kiếp Biến sơ kỳ phát nổ trước mặt hắn được, chân nguyên đại thủ cũng đã giơ đến, trực tiếp nắm lấy nhấc bổng tên tu sĩ Kiếp Biến đó như nhấc một con gà lên. Tay cũng đã bao trùm trên đỉnh đầu tên tu sĩ đó, bắt đầu sưu hồn.

Có thể nói tu sĩ Hóa Chân muốn sưu hồn thần hồn của tu sĩ Kiếp Biến, căn bản cũng là lời nói vô căn cứ. Trừ phi không cần mạng sống nữa, nếu không kí ức linh hồn của một tu sĩ Kiếp Biến nhập vào thức hải của một tu sĩ Hóa Chân, có thể khiến tu sĩ Hóa Chân đó nhập ma. Đừng nói thu linh hồn và ký ức của tu sĩ Kiếp Biến, cho dù là lục soát tu sĩ Hư Thần cũng quá sức.

Cho nên thấy Diệp Mặc không ngờ lại thu hồn tu sĩ Kiếp Biến kia,

những tu sĩ xung quanh lại càng không dám tin. Bọn họ chưa đạt đến trình độ Hóa Chân, không có nghĩa bọn họ không biết gì. Cho dù bọn họ biết Diệp Mặc không thể nào thu hồn tu sĩ Kiếp Biến được, nhưng cũng không có ai dám ho he. Một tu sĩ Hư Thần dưới mặt trời màu lam của Diệp Mặc căn bản cũng không chịu đựng được vài giây, còn một tu sĩ Kiếp Biến thì lại bị Diệp Mặc dễ dàng dùng chân nguyên đại thủ bắt lấy, những tin đồn liên quan đến Diệp Mặc kia rõ ràng không phải giả.

Diệp Mặc đương nhiên cũng không sợ những thứ này, đối với hắn mà nói thu hồn mặc dù có chút rắc rối, nhưng cũng không bị thương hại gì. Hắn tu luyện bên Khổ Trúc, hơn nữa còn dùng thần thức đao. Cho dù có thứ nào lộn xộn tiến vào thức hải, thần thức đao một xoắn thôi cũng khiến biến mất tăm mất tích.

Nhưng bình thường Diệp Mặc cũng sẽ không thu hồn, cách này ám muội không nói, mấy lần dùng nhiều rồi, đối với thân mình cũng không tốt.

Nhưng chỉ trong tích tắc, mồi lửa của Diệp Mặc đã biến tên tu sĩ Kiếp Biến kia thành tro tàn, đồng thời nhắm mắt lại dùng thần thức đao chém sạch những tin tức lộn xộn kia, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không khác nhiều so với dự liệu của hắn, thực sự là có mối quan hệ giữa Băng Thần cung này và Băng Thần cung mà hắn mãi tìm không ra, tên tu sĩ Hư Thần bị hắn biết tên Lãng Nguyệt, còn tên tu sĩ Kiếp Biến bị hắn thu hồn tên Lãng Duy. Lãng Duy chẳng những là hộ vệ của Lãng Nguyệt, mà còn là đầy tớ của Lãng Nguyệt.

Băng Thần cung ở Vô Tâm Hải, thuộc vào những môn phái không xuất thế, có chút giống mới Ẩn môn mà Diệp Mặc đã từng gặp qua ở Trái đất. Nhưng thế lực của Băng Thần cung cũng không nhỏ, tu sĩ Hóa Chân có tám người, có ba tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín, tu vi của công chúa Lãng Anh lại càng thâm sâu không lường được.

Công chúa của Băng Thần cung trước giờ đều là nữ, hơn nữa còn phải là người con gái dung mạo tuyệt sắc cộng với tư chất nghịch thiên. Cho nên

bình thường những người đảm nhiệm chức công chúa cũng không thể là con gái của công chúa nhiệm kỳ trước, hơn nữa sau khi chọn lựa kỹ càng, mới có thể bồi dưỡng thành công chúa được.

Mỗi lần khi bồi dưỡng một công chúa cho nhiệm kỳ sau, đều có hơn mười người con gái được tuyển chọn, đến khi chọn ra một người xuất sắc nhất trong số đó.

Công chúa Lãng Anh này sớm đã chọn một người con giá tên Đại Vân. Đại Vân dung mạo và tư chất đều rất tuyệt. Theo quy tắc của Băng Thần cung, bình thường chồng của công chúa hiện thời đó cũng đều là con trai của công chúa nhiệm kỳ trước.

Vốn dĩ vẫn là như vậy, nhưng bây giờ công chúa Lãng Anh lại có ba người con trai, Lãng Nguyệt là con trai thứ hai của công chúa Lãng Anh của Băng Thần cung. Nhưng con trai thứ ba lại ngắm trúng Đại Vân, hoặc là nói ba người con trai đều muốn làm chồng của công chúa. Còn về chuyện thích dung mạo tư chất đều là Đại Vân tuyệt sắc, còn muốn thành chồng của của công chúa, những chuyện này cũng không quan trọng nữa rồi. Ba người con trai không ngờ lại tranh nhau một người vợ công chúa, cũng là một chuyện khó giải quyết.

Cuối cùng công chúa hiện thời của Băng Thần cung là Lãng Anh dứt khoát nói với ba cậu con trai của mình, cho mỗi người mười năm, ai có thể trong khoảng thời gian mười năm này làm ra thành tích gì đó khiến cô hài lòng, thì công chúa nhiệm kỳ sau Đại Vân chính là vợ của người đó.

Vì trận đấu này, ba người con trai của Lãng Anh chuẩn bị tất cả, muốn tận dụng mọi cách, Lãng Nguyệt chính là vì việc này mới đến Nam An châu. Gã vừa mới đến Nam An châu, liền nghe nói chuyện Ma Ngục cấm địa có tiên ma tinh, kết quả đến nộp mạng.

Về mục đích của Lãng Nguyệt và Lãng Duy đến đây, Diệp Mặc bây giờ cũng đã điều tra rất rõ. Ở thời thượng cổ ở Nam An châu có một tông môn cực lớn tên Băng Thần cung, Băng Thần cung mặc dù thực lực vô cùng

cường hãn, nhưng cũng đắc tội với những môn phái khác mà thực lực còn lớn hơn. Kết quả hai môn phái tranh giành nhau, Băng Thần cung tan thành mây khói, còn một số người của Băng Thần cung lọt lưới chạy đến Vô Tâm Hải, thành lập nên một Băng Thần cung mới.

Băng Thần cung thứ nhất là để sinh tồn được, thứ hai là vì chạy trốn những môn phái truy sát họ, nên ẩn nấp ở Vô Tâm Hải. Kết quả sau bao nhiêu năm, Băng Thần cung ngược lại lại trở thành thói quen, thành một tông môn không xuất thế.

Lãng Nguyệt chính là vì tìm di tích Băng Thần cung ngày trước, nên mới đến Nam An châu. Đối với gã mà nói nếu có thể tìm được di tích của Băng Thần cung, hoặc là lấy được một vài thứ gì đó của Băng Thần cung tiền thân ngày trước, sau khi mang nó về Băng Thần cung, gã và hai anh em khác căn bản cũng không còn chút sức tranh giành nào nữa rồi.

Lúc trước gã nhìn thấy những người tiến vào Ma Ngục cấm địa đến tu sĩ luyện khí cũng có, lập tức liền khinh thường Nam An châu, cho rằng tu sĩ của Nam An châu quả thực trình độ quá kém so với Băng Thần cung, căn bản cũng không phải là cấp bậc phía trên gì. Chính là hai tên tu sĩ Hóa Chân lúc trước, gã cũng không coi ra gì, đó cũng chỉ là hai tên tu sĩ Hóa Chân sơ kỳ mà thôi, tu sĩ Hóa Chân trong Băng Thần cung, tùy tiện có thể lấy ra một người, cũng có thể giết hai người này.

Chính là vì như vậy, mới có câu gã nói Mặc Nguyệt Chi Thành là cái thứ gì, kết quả bị thiên hỏa của Diệp Mặc hóa thành tro.

Sau khi biết Băng Thần cung sớm đã không còn, Diệp Mặc căn bản cũng không còn ý đến Băng Thần cung. Người con gái tên Thanh Như chẳng qua chỉ là để cho hắn mang hạt châu đến Băng Thần cung mà thôi, hắn còn mang đến làm gì?

Từ những tài liệu này và sự suy đoán của mình, Diệp Mặc phỏng chừng địa chỉ cũ của Băng Thần cung chắc hẳn cũng trong Ma Ngục cấm địa này. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không có cách nào đi được.

Sau khi Diệp Mặc nghĩ đến những tin này, cũng không nói gì. Nhưng Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân sớm đã đơ người ra, bọn họ không ngờ Diệp Mặc lại lợi hại như vậy, một tu sĩ tu vi còn cao hơn Trình Na Na trong tay Diệp Mặc cũng không chịu được trong vài tích tắc, còn Diệp Mặc lại muốn hai tên tu sĩ Hóa Chân kia cút đi, hai tên tu sĩ Hóa Chân đó không ngờ cũng không dám nói thêm lời thừa nào.

Nghĩ đến mình sắp nối nghiệp công pháp tu luyện, Nhị Hổ càng nghĩ càng kích động. Bất luận thế nào anh ta cũng muốn tu luyện đến mức độ như Diệp Mặc này đây, chỉ có như vậy mới không uổng công tu luyện. Lỗ Tiểu Trân biết ý tứ của Du Nhị Hổ, nắm lấy tay Du Nhị Hổ. Cô biết Nhị Hổ không phaỉ vì tư chất không thể tu luyện lên cao, mà là vì anh ta quả thực không muốn đổi công pháp tu luyện của mình. Vì anh ta từng nói, công pháp này là do sư phụ truyền lại cho, bất luận thế nào, anh ta cũng không đổi.

Nếu như là lời nói của Diệp Mặc, chắc chắn sẽ không như những gì Nhị Hổ nghĩ, anh ta tuyệt đối sẽ đổi công pháp tiếp tục tu luyện.

Nhưng Nhị Hổ cho dù đổi công pháp tu luyện, bây giờ cũng chưa chắc có thể kết đan được, một tán tu không có cơ duyên, muốn kết đan cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Không phải nói Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân, cho dù là Trình Na Na nghe thấy những sự tích lúc trước của Diệp Mặc, cũng có chút không dám tin. Bây giờ cô tận mắt thấy Diệp Mặc trong nháy mắt giết được hai tu sĩ trên cấp Hư Thần, đến tu sĩ Hóa Chân cũng không dám nói lời thừa nào, cô lập tức biết được, những tin đồn đó hoàn toàn là có thật.

Diệp Mặc lại ôm quyền nói với những tu sĩ vẫn chưa rời đi này:

- Tôi vừa mới đến, muốn hỏi các vị đây, Ngân Nguyệt đan vương của Mặc Nguyệt Chi Thành tôi đi đâu rồi, các vị bằng hữu có ai gặp không?

-Tôi biết, tôi thấy Ngân Nguyệt đan vương dẫn theo Nghiễn Điền đan vương đi về phía Tây…

Một tên tu sĩ lập tức đứng ra nói.

Diệp Mặc vừa dứt lời, liền nhìn thấy hai tên tu sĩ Hóa Chân rời khỏi nơi này vừa nãy vội vàng chạy lại, trong nháy mắt lại đến bên mấy người Diệp Mặc.

Diệp Mặc căn bản cũng không tiếp tục hỏi nữa, hắn đã nhìn thấy Ngân Nguyệt đan vương, còn có hơn trăm tu sĩ nữa đang chen chúc bay về phía bên này.

- Diệp Mặc chạy mau, trong này không phải ma linh, mà là tà linh…

Ngân Nguyệt đan vương còn chưa đến trước mặt Diệp Mặc đã nhìn thấy Diệp Mặc, lại lớn tiếng hét.

Thấy mấy người Thiện Băng Lam cũng ở phía sau đang đạp pháp bảo phi hành đến, Diệp Mặc liền biết Ngân Nguyệt đan vương chắc hẳn là từ miệng của Thiện Băng Lam biết được chuyện mình đến đây. Ngân Nguyệt đan vương biết được tà linh, rõ ràng biết có thể dùng mồi lửa kì dị đối phó với tà linh.

Diệp Mặc còn muốn hỏi nếu biết dùng mồi lửa kì dị đối phó với tà linh, cũng không cần chạy làm gì. Nhưng khi thần thức của hắn vừa nhìn thấy vô số bóng đen đang đuổi tới, liền biết được tà linh trong này đối với mấy người Ngân Nguyệt quả thực quá nhiều. Huống chi, những bóng dáng tà linh này thần thức của hắn cũng có thể nhìn được, thần thức của mấy người Ngân Nguyệt đan vương căn bản cũng không quét được.

Dường như cùng lúc đó, Diệp Mặc lại phóng ra vầng mặt trời thứ hai của Thiên Hỏa Cửu Dương, vốn dĩ uy lực mặt trời màu đỏ của hắn cũng không lớn, nhưng nhiều tà linh như vậy, Diệp Mặc cũng không dám chậm trễ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1441

Ta Là Cửu Phẩm Đan Vương

Theo vầng Thái Dương thứ hai được Diệp Mặc phóng xuất ra, thì phạm vi thiêu đốt của vầng Thái Dương mầu lam lại lần nữa được khuếch trương lên trong nháy mắt, mà lúc này thì vầng Thái Dương mầu hồng đã hoàn toàn chiếu sáng bổ xung cho những chỗ mà vầng Thái Dương mầu lam còn chưa chiếu xạ tới.

Chỉ trong nháy mắt, thì bóng dáng của mấy trăm tu sĩ đã bị quang mang từ vầng Thái Dương của Diệp Mặc bao phủ hoàn toàn.

Những Tà Linh kia nhanh chóng bị vầng Thái Dương mầu lam hồng thiêu đốt đến khi tiêu tán, rất nhanh đã không còn gì nữa cả. Những âm thanh 'Xùy xùy' liên tục phát ra thì những tu sĩ đứng ở xa nhất cũng có thể nghe thấy được.

Ngay cả một số Tà Linh đã bám được lên trên thân thể của tu sĩ nào đó, thì cũng nhanh chóng bị vầng Thái Dương của Diệp Mặc thiêu rụi, và dĩ nhiên là không có người nào bị quang mang mầu lam khiến cho thụ thương cả.

Vô số Tà Linh truy sát mấy trăm tu sĩ, nhưng chỉ trong nhớp mắt đã bị Diệp Mặc giết hết toàn bộ rồi. Cho dù là biết rõ sự lợi hại của Diệp Mặc như Thiện Băng Lam cũng bị kinh hãi không nhẹ. Sau khi cô tận mắt thấy Diệp Mặc tiêu diệt Lôi Vân Tông, sau đó lại đồng hành với Diệp Mặc tới Ma Ngục cấm địa, nhưng cho tới giờ cô vẫn không biết rằng Diệp Mặc còn có thủ đoạn này. Bởi vậy có thể thấy được rằng Diệp Mặc khẳng định vẫn còn con bài chưa lật. Tu sĩ đã vượt qua 'Diệt duyệt Lôi Kiếp' quả nhiên là sâu không lường được mà!

- Diệp Mặc lão đệ, cái vầng Thái Dương này của cậu cũng thật là lợi hại.

Ngân Nguyệt Đan Vương lúc này mới giật mình thốt lên một câu, hiển nhiên là cũng đã bị Diệp Mặc khiến cho kinh ngạc rồi.

Hai tên tu sĩ Hóa Chân vừa rồi cũng bị thủ đoạn này của Diệp Mặc làm cho khiếp sợ không thôi, mà những tu sĩ còn lại đều phải âm thầm kinh hãi. Khó trách mọi người nghe đồn rằng Diệp Mặc có thể tiêu diệt Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông. Những Tà Linh kia so với tu sĩ bình thường còn lợi hại hơn nhiều lắm, vậy mà Diệp Mặc tiêu diệt chúng chẳng tốn bao nhiêu khí lực cả, vậy thì Lôi Vân Tông đã là cái đinh gì?

Diệp Mặc thu hồi lại vầng Thái Dương mầu lam, chỉ để lại vầng Thái Dương mầu hồng treo ở trên không. Tuy rằng vầng Thái Dương mầu lam có uy lực lớn, nhưng thần thức tiêu hao cũng quá mức kinh khủng.

Lại nuốt xuống mấy viên 'Phục thần đan', sau đó Diệp Mặc định hỏi Ngân Nguyệt Đan Vương xem có tìm được 'Thiên ma cô' hay không thì đã nhìn thấy Cảnh Anh Mộng vừa chạy tới vừa mừng rỡ kêu lên:

- Chị, đã mấy năm không gặp được chị rồi, không ngờ chị cũng đã đạt tới tu vi Hư Thần viên mãn rồi.

Cảnh Anh Mộng mặc dù nói tu vi của Cảnh Anh Ly đã là Hư Thần viên mãn, nhưng Diệp Mặc vẫn thấy rõ được sự kiêu ngạo trong ánh mắt của cô. Ngày trước thì tu vi của Cảnh Anh Mộng vẫn không bằng với Cảnh Anh Ly, nhưng hiện tại Cảnh Anh Mộng thấy mình rốt cuộc đã đuổi kịp được chị Cảnh Anh Ly của mình rồi, cũng đã là tu vi Hư Thần viên mãn rồi.

Diệp Mặc âm thầm lắc đầu. Tài nguyên tu luyện của Cảnh Anh Mộng đều là do môn phái cung cấp, còn Cảnh Anh Ly thì lại hoàn toàn tự mình tìm kiếm lấy. So sánh ra thì Cảnh Anh Mộng còn kém quá xa. Nhìn theo phía sau Cảnh Anh Mộng còn có một tên tu sĩ Kiếp Biến viên mãn đi theo bảo vệ cho cô khi vào Ma Ngục cấm địa, thì Diệp Mặc cũng biết rằng địa vị của Cảnh Anh Mộng so với Cảnh Anh Ly thì cao hơn nhiều.

Nhìn Cảnh Anh Mộng đang lộ rõ sự kiêu ngạo trong mắt, thì trong lòng Diệp Mặc cảm thấy buồn cười, vì chỉ cần vài năm nữa thôi, thì Cảnh Anh Mộng sẽ không thể nào đuổi kịp được Cảnh Anh Ly nữa.

- Sự tiến bộ của em cũng không chậm, hiện chẳng phải cũng đã là tu vi Hư Thần viên mãn rồi sao?

Cảnh Anh Ly nói một cách bình thản. Cũng không hề có loại cảm tình vui mừng khi hai chị em được gặp lại nhau. Đồng thời trong lòng cô cũng rất rõ ràng, sau một thời gian nữa, thì em gái Cảnh Anh Mộng của cô không thể nào đuổi kịp cô nữa rồi.

- Chị vẫn chẳng bao giờ để chuyện gì trong lòng cả...

Cảnh Anh Mộng lẩm bẩm một câu, sau đó đột nhiên lại nói:

- Chị, lần này chúng ta cùng nhau quay về Huyền Âm Các đột phá tu vi Ngưng Thể nhé!

Cảnh Anh Ly nhìn thoáng qua Diệp Mặc, sau đó nói:

- Không, chị dự định sẽ đi Mặc Nguyệt Chi Thành tham quan một chút. Thuận tiện sẽ tìm kiếm một chỗ trong Mặc Nguyệt Chi Thành để tìm cơ hội đột phá tu vi Ngưng Thể.

Cảnh Anh Mộng dường như lúc này mới đột nhiên thấy Diệp Mặc vậy, vội vã đi tới trước mặt Diệp Mặc rồi nói với vẻ kinh ngạc:

- A, vừa rồi đa tạ Diệp thành chủ đã cứu chúng tôi, chỉ là tôi mãi nói chuyện với chị mình, cho nên chưa kịp gặp Diệp thành chủ để cảm tạ. Cảm tạ anh, Diệp thành chủ.

Dừng lại một chút, sau đó cô lại nói:

- Diệp thành chủ, hoan nghênh anh lần sau tới Huyền Âm các chúng tôi làm khách. Chỉ cần anh tới, thì tôi khẳng định sẽ làm người hướng dẫn anh

đi dạo một lần qua toàn bộ Huyền Âm các Khi Cảnh Anh Mộng nói xong thì thậm chí đã đứng ngay gần Diệp Mặc rồi, một mùi hương thơm nhàn nhạt truyền vào trong khứu giác của Diệp Mặc. Thậm chí ngay cả bộ ngực cao vút của cô cũng có chút vểnh cao lên, nhưng Diệp Mặc vẫn chẳng coi vào đâu. Còn Diệp Mặc lúc này thì đã có một loại cảm giác vô cùng chán ghét. Cô gái này thật sự là biết cách diễn trò, rõ ràng mình đứng ở phía trước Cảnh Anh Ly, nhưng cô ta lại có thể nói là bởi vì nhìn thấy chị gái nên mới quên không nhìn thấy mình. Dối trá, hơn nữa còn không phải loại dối trá bình thường.

Cảnh Anh Ly cười nhạt, không nói gì cả. Cô hiểu rất rõ Diệp Mặc, và cũng biết hành động như thế này của em gái Cảnh Anh Mộng sẽ chỉ làm cho Diệp Mặc phản cảm mà thôi.

- Diệp sư huynh, đa tạ ơn cứu mạng của anh.

Lăng Hiểu Sương lúc này cũng tiến tới cảm ơn Diệp Mặc. Thanh Hàn và Thanh nghi cũng đi theo sau Lăng Hiểu Sương tới chào hỏi Diệp Mặc.

Cảnh Anh Mộng nhíu mày, cô nghĩ rằng nếu như không phải là Lăng Hiểu Sương đi tới, thì hẳn là cô đã đang cùng nói chuyện với Diệp Mặc rồi. Hẳn là sách lược vừa rồi của cô đã khiến cho Diệp Mặc phải chú ý.

- Vãn bối Tiêu Phi đa tạ ơn cứu mạng của Diệp thành chủ.

Một thanh niên trẻ tuổi có tu vi Hư Thần trung kỳ cũng cố ý đi tới trước mặt Diệp Mặc ôm quyền cảm tạ.

Diệp Mặc phát hiện lời cảm tạ của người thanh niên này hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, đúng với câu ‘Tri ân đồ báo (Có ơn tất báo) ’. Đối với người như vậy, thì Diệp Mặc luôn luôn có thiện cảm, cho nên hắn lập tức gật đầu:

- Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.

Cái tên Tiêu Phi này rất quen thuộc, nhưng nhất thời Diệp Mặc không nhớ ra, hơn nữa hắn còn cảm giác rằng mình đã từng gặp qua người này rồi.

Lúc này thì có một cô gái xinh đẹp không kém gì Cảnh Anh Mộng cũng đi tới trước mặt Diệp Mặc cung kính nói:

- Tiêu Thi Nhân xin ra mắt Diệp thành chủ, cảm tạ ơn cứu mạng của Diệp thành chủ. Tiêu Phi là anh trai của tôi, chúng tôi đều là đệ tử của Kim Kiếm Môn.

Diệp Mặc lập tức nhớ ra rồi bật thốt lên:

- Tôi biết rồi, cô là mỹ nữ xếp thứ năm trong mười mỹ nữ Nam An Châu Tiêu Thi Nhân. Đúng rồi, anh trai của cô là Tiêu Phi...

Diệp Mặc vừa nói ra lời này, thì xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại. Sắc mặt của Tiêu Thi Nhân cũng đỏ cả lên. Anh trai của cô là Tiêu Phi có danh tiếng lớn hơn so với cô không biết bao nhiêu lần, nhưng Diệp Mặc hết lần này tới lần khác lại chỉ nhớ tới cô, lại từ cô mà nhớ ra anh trai cô, điều này hiển nhiên đã nói rõ một vấn đề, đó là Diệp Mặc rất háo sắc, thích tìm hiểu về các cô gái xinh đẹp. Khó trách tại sao hắn lại có tới hai người vợ trong mười mỹ nữ Nam An Châu.

Lăng Hiểu Sương thật ra lại cảm thấy kỳ quái mà nhìn Diệp Mặc. Lúc trước cô cũng cho rằng Diệp Mặc là kẻ háo sắc, nhưng sau đó thì hiểu lầm đã được cởi bỏ, nên cô biết rằng Diệp Mặc không phải là kẻ háo sắc.

Diệp Mặc nhìn những ánh mắt của các tu sĩ xung quanh, thì lập tức biết rằng lời mình vừa nói đã gây hiểu lầm rồi. Trên thực tế thì hắn cũng chẳng có ấn tượng gì đối với Tiêu Thi Nhân cả, chỉ là từ Tiêu Thi Nhân nên mới nhớ ra là hắn đã cùng từng Tiêu Phi đi thí danh, và Tiêu Phi cũng là một đệ tử thiên tài của đại môn phái đấy. Hơn nữa khi Tiêu Phi thí danh, ngoại trừ mười người đã mất tích ra thì Tiêu Phi là người đứng thứ nhất, chỉ là sau đó mới bị người khác hạ bệ.

Biết rằng mọi người đã hiểu lầm, nhưng Diệp Mặc cũng chẳng buồn giải thích. Hắn đối với mười mỹ nữ Nam An Châu có sự hiểu biết rõ ràng, so với những thứ khác thì biết rõ hơn nhiều, cho nên cũng chẳng cần phải giải

thích. Hơn nữa trước đây hắn vì tìm kiếm Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết, cho nên gần như là tìm được một người thì lại hỏi về chuyện của mười mỹ nữ Nam An, nếu như mà còn không quen thuộc nữa thì mới là chuyện lạ.

Tiêu Phi cũng không để ý, vì em gái của y là mỹ nữ xếp thứ năm trong mười mỹ nữ Nam An, nếu như Diệp Mặc không thèm để ý tới cô thì y mới cảm thấy kỳ quái. Sau khi y cảm tạ Diệp Mặc rồi, thì trực tiếp ôm quyền nói với Cảnh Anh Ly:

- Anh Ly sư muội, đã lâu không gặp.

Cảnh Anh Ly ừ một tiếng, không nói gì cả.

Cảnh Anh Mộng thì giống như là nhặt được của rơi vây, liền vội vã nói:

- Chị, Tiêu Phi sư huynh đối với chị vẫn chưa quên, vẫn thường xuyên tới Huyền Âm Các hỏi thăm tin tức của chị đấy.

Mặt của Tiêu Phi lúc này đỏ lên, vừa định giải thích thì lại không biết phải giải thích như thế nào. Nhiều năm trước y đã từng tới Huyền Âm Các cầu hôn Cảnh Anh Ly, chỉ là Cảnh Anh Ly nói một câu ‘Anh không xứng với tôi’ khiến cho y xấu hổ mà bỏ đi. Và y cũng cảm giác được mình xác thực là không xứng với Cảnh Anh Ly, nhưng hiện tại Cảnh Anh Mộng nói thẳng ra như vậy, khiến y không biết phải làm sao cả.

Không nghĩ tới Cảnh Anh Ly chỉ mỉm cười rồi nói:

- Ừ, cảm ơn em, chị đã biết, hơn nữa Tiêu sư huynh cũng có mặt ở đây mà.

Cảnh Anh Mộng cảm thấy không có gì thú vị cả, nên lại muốn tìm Diệp Mặc nói chuyện, nhưng thấy Diệp Mặc chỉ nói chuyện cùng Thiện Băng Lam vài câu, thì đã đi tới phía Ngân Nguyệt Đan Vương rồi, cho nên cô cũng dừng lại.

Thần thức của Diệp Mặc đã sớm chú ý tới tình hình của Nghiễn Điền

Đan Vương rồi, không lạc quan là mấy. Toàn bộ tinh thần đều yếu ớt, hơn nữa thần hồn cũng đã bị phong ấn khi ma khí xâm lấn, hiện tại chỉ giống như một hoạt tử nhân (sống thực vật) mà thôi.

- Ngân Nguyệt tiền bối, thương thế của Nghiễn Điền Đan Vương thế nào rồi?

Diệp Mặc đối với thương thế của Thẩm Nghiễn Thanh cũng rất lo lắng. Không nói tới việc Thẩm Nghiễn Thanh có ơn đối với hắn, ngay cả thân phận Đan Vương thất phẩm của Thẩm Nghiễn Thanh đối với Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn cũng có tác dụng không cách nào đánh giá hết được.

- Ma khí xâm lấn, thần hồn phong bế, thức hải cũng phong bế. Cũng may là tôi đã tìm được 'Thiên ma cô'...

Lời của Ngân Nguyệt Đan Vương còn chưa nói hết thì đã bị sự kinh hỉ của Diệp Mặc cắt đứt:

- Ngân Nguyệt Đan Vương, ngài đã tìm được 'Thiên ma cô' rồi sao?

Diệp Mặc biết là chỉ cần tìm được 'Thiên ma cô', thì thương tổn của Nghiễn Điền Đan Vương sẽ không có vấn đề gì rồi. 'Thiên ma cô' là linh thảo cấp chín, có thể luyện chế 'Ma dung đan'. 'Ma dung đan' có thể dễ dàng giúp cho Nghiễn Điền Đan Vương thức tỉnh, hóa giải ma khí phong ấn thần hồn, sau đó sẽ dần dần hồi phục lại.

Ngân Nguyệt Đan Vương lại thở dài:

- Tôi mặc dù là Đan Vương bát phẩm, nhưng 'Ma dung đan' thì lại là Thiên đan cửu phẩm, mà tôi lại chỉ tìm được có một đóa 'Thiên ma cô' thôi, cũng không biết có thể luyện chế ra được 'Ma dung đan' hay không?

Diệp Mặc lúc này mới nhớ tới 'Ma dung đan' là Thiên đan cửu phẩm, mà hắn lại là Đan Vương cửu phẩm cho nên cũng không hề lo lắng tới việc này. Nhưng Ngân Nguyệt Đan Vương thì lại khác, cho nên lúc này ông mới lo lắng.

Nghe được sự lo lắng của Ngân Nguyệt Đan Vương, thì Diệp Mặc liền cười ha hả:

- Ngân Nguyệt tiền bối không cần lo lắng, tôi đã là Đan Vương cửu phẩm rồi, cho nên luyện chế một lô 'Ma dung đan' đối với tôi cũng không phải là vấn đề.

- Cậu đã là Đan Vương cửu phẩm rồi sao?

Ngân Nguyệt Đan Vương sửng sốt đứng lên, vội vàng hỏi lại. Thanh âm của ông trong nháy mắt liền truyền đi khắp xung quanh. Giờ khắc này, thì tất cả mọi người đều đã biết Diệp Mặc là Đan Vương cửu phẩm rồi.

Cho dù là tu sĩ nào đã nghe nói qua chuyện Diệp Mặc là Đan Vương cửu phẩm, nhưng lần này trực tiếp nghe được thì vẫn vô cùng rung động, lại càng không cần phải nói tới các tu sĩ lần đầu tiên nghe được chuyện này rồi. Đại lục Lạc Nguyệt đã bao nhiêu năm rồi không xuất hiện Đan Vương cửu phẩm, bây giờ thì đã có một người là Diệp Mặc rồi, đây chẳng phải đồng nghĩa với việc tu sĩ Hóa Chân sau nay sẽ càng nhiều hơn sao?

Trong nhất thời, thì hầu như các tu sĩ có mặt ở đây đều tràn đầy sự tôn kính đối với Diệp Mặc. Vừa rồi Diệp Mặc không chỉ cứu bọn họ một mạng, hiện tại Diệp Mặc còn là một Đan Vương cửu phẩm khiến cho vô số tu sĩ phải ước mơ. Thậm chí nhiều tu sĩ còn đang mơ tưởng tới việc sau này tấn cấp tới tu vi Kiếp Biến viên mãn, thì sẽ đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành cầu mua lấy một viên 'Chân linh đan'.

Không có Đan Vương cửu phẩm, thì cho dù là anh có đoạt được linh thảo nghịch thiên thì đã làm sao? Chỉ có Đan Vương cửu phẩm mới có thể luyện chế ra đan dược để thăng cấp tu vi Hóa Chân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1442

Một Mình Tôi Ở Lại

Ma Ngục cấm địa là một trong tứ đại cấm địa của Nam An Châu. Có lẽ có thể nói rằng nếu như không có Diệp Mặc, thì tất cả các tu sĩ tiến vào Ma Ngục cấm địa, ngoại trừ một số tu sĩ Hóa Chân có mồi lửa kỳ dị, hoặc là tu sĩ Kiếp Biến thì mới có thể có khả năng chạy thoát. Còn đại bộ phận phỏng chừng đều không thể chạy trốn khỏi sự truy sát của Tà Linh.

Lúc trước tu sĩ cho rằng Ma Ngục cấm địa cũng thế này, nhưng hiện tại đã trải qua cơn ác mộng của việc bị Tà Linh truy sát, thì đã chết đi tới sáu phần mười tu sĩ, khắp nơi đều là những thi thể chỉ còn da bọc xương. Lúc này thì mới hiểu được, vì sao Ma Ngục cấm địa lại là đệ nhất cấm địa rồi, nó vốn không phải là nơi mà người thường có thể đi vào được. Hơn nữa những người này còn đi tới nơi an toàn nhất trong Ma Ngục cấm địa là Ma Ngục bình nguyên, chứ nếu là đi tới Ma Ngục Tam Sinh cầu, hay là Ma Ngục Sa Hà thì kết quả không biết sẽ thế nào nữa?

Nhưng thực tế hiện giờ thì đệ nhất cấm địa này đang có một hiện cảnh cực kỳ cổ quái. Một tu sĩ ở giữa hơn một ngàn tu sĩ khác luyện đan, dường như căn bản là nơi đấy không hề có cái tên gọi là cấm địa, mà là đang ở trên đài thi đấu giữa một đại hội luyện đan nào đó.

Tu sĩ hiện đang luyện đan đương nhiên là Diệp Mặc, mà Diệp Mặc sở dĩ luyện đan trước mặt tất cả các tu sĩ kia hiển nhiên là vì hắn cố ý muốn cho mọi người biết hắn là Đan Vương cửu phẩm rồi. Càng có một điểm trọng yếu hơn đó là Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn không mở cửa với bên ngoài, nhưng đan dược của hắn thì Diệp Mặc hắn lại muốn bán ra ngoài. Hiện tại hắn luyện chế Thiên đan cửu phẩm trước mặt mọi người, khiến cho danh tiếng của Mặc Nguyệt Chi Thành lan rộng trước cũng tốt. Ít nhất thì cũng

phải đem thế mạnh về luyện đan áp đảo cái Đan Thành kia, cướp giật lấy nhân khí của Đan Thành.

Tuy rằng Diệp Mặc không muốn Mặc Nguyệt Chi Thành liên hợp cùng với Đan Thành. Nhưng hắn lại có thể từ trong chuyện đó mà nghĩ ra được một vài kế sách. Đó chính là hắn có thể kiến tạo một cái thành thị ở ngay bên ngoài Mặc Nguyệt Chi Thành, và cái thành thị này sẽ chuyên bán các loại đan dược và pháp bảo của Mặc Nguyệt Chi Thành.

Cứ như vậy, thì cũng không hề ảnh hưởng tới sự an bình của Mặc Nguyệt Chi Thành, không tạo cơ hội cho đám đầu trâu mặt ngựa tiến vào trong Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng bảo đảm số lượng linh thạch mà Mặc Nguyệt Chi Thành cần có. Điều này là việc hoàn toàn cần thiết, vì cho dù hắn có lợi hại hơn nữa, thì một mình hắn cũng không thể nào chống đỡ được một thành thị. Hơn nữa hắn cũng không có dự định là sẽ một mình chi trả hết tiền của cho tất cả mọi người tu luyện.

Đợi sau khi thế cục ổn đinh, thì tu sĩ định cư trong Mặc Nguyệt Chi Thành cũng có thể buôn bán ngay bên ngoài thành, tự tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Diệp Mặc tin tưởng, với số lượng Đan Vương nhiều như Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn, thì muốn cái thành thị này trở nên phồn hoa bậc nhất cũng không phải là việc gì quá khó khăn.

Diệp Mặc nghĩ như vậy, nhưng những tu sĩ xung quanh có thể sẽ không nghĩ giống như hắn. Đối với những tu sĩ có mặt ở đây, thì đều là người lần đầu tiên thấy được một Đan Vương trực tiếp luyện chế Thiên đan cửu phẩm. Họ chỉ cần nghĩ tới việc bản thân đã được tận mắt chứng kiến quá trình luyện chế ra Thiên đan cửu phẩm, thì cũng đã vô cùng vinh dự rồi.

'Vụ liên tâm hỏa' cuồn cuộn cháy trong 'Thần nông đỉnh', linh thảo trong lò nhanh chóng bị hòa tan. Ngân Nguyệt Đan Vương chỉ có một đóa 'Thiên ma cô', nhưng linh thảo trên người Diệp Mặc thì lại quá nhiều. Với Diệp Mặc hắn thì linh thảo cấp chín và cấp tám có thể tiêu xài tùy ý.

Ngay cả người đã nhìn quen mắt với các linh thảo cao cấp như Ngân

Nguyệt Đan Vương, thì khi thấy Diệp Mặc thỉnh thoảng lại ném ra một gốc linh thảo cấp chín để phụ trợ luyện chế 'Ma dung đan', thì cũng phải âm thầm líu lưỡi.

Lúc trước Ngân Nguyệt Đan Vương vẫn luôn lo lắng cho thương thế cuả Nghiễn Điền Đan Vương, cho nên không hề chú ý tới tu vi của Diệp Mặc. Hiện tại thì Nguyệt Kỳ Siêu mới phát hiện rằng tu vi của Diệp Mặc đã vượt qua ông rồi, tốc độ tu luyện của hắn quả là nghịch thiên. Hơn nữa không ngờ linh thảo trên người hắn cũng nghịch thiên như vậy, thật sự là không biết rốt cuộc là hắn đã đi tới những đâu nữa.

Chỉ một nén nhang sau, thì những người xung quanh đã ngửi được một mùi hương liệu nhàn nhạt. Lúc này thì Diệp Mặc lập tức đánh ra mấy thủ ấn ‘Thu đan quyết’, liền thu vào hai tay sáu viên đan dược.

- Nhanh như vậy sao?

Nguyệt Kỳ Siêu không đợi Diệp Mặc đưa bình ngọc cho ông, thì đã nhanh chóng cầm lấy mà xem rồi. Bản thân ông luyện chế Thiên đan bát phẩm cũng phải mất thời gian gần ba nén nhang, vậy mà Diệp Mặc luyện chế Thiên đan cửu phẩm lại chỉ mất thời gian một nén nhang.

Tới khi ông mở bình ngọc ra xem, thì lại lần nữa thét lên một tiếng kinh hãi:

- Sáu viên 'Ma dung đan' hạng nhất? Cậu chỉ mất thời gian một nén nhang mà có thể luyện chế ra sáu viên 'Ma dung đan' hạng nhất sao?

Diệp Mặc mỉm cười. Hắn luyện chế các loại đan dược cửu phẩm đã không biết bao nhiêu lô rồi. Nếu như ngày trước còn có một vài viên thượng đẳng, thì hiện tại việc luyện chế Thiên đan cửu phẩm hạng nhất đối với hắn giống như chơi đùa rồi. Sáu viên 'Ma dung đan' hạng nhất đối với hắn căn bản là không đáng nhắc tới.

- Nói cách khác thì hiện tại cậu đã có thể luyện chế được tiên đan rồi

phải không? Đúng không?

Nguyệt Kỳ Siêu thậm chí quên luôn cả thương thế của Nghiễn Điền Đan Vương, kinh ngạc mà hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc giật mình. Phương thuốc luyện chế tiên đan thì hắn không có, hơn nữa nghe nói muốn luyện chế tiên đan cần có linh thảo cấp chín đỉnh, thậm chí là tiên thảo, và những thứ đó thì hắn đều không có. Nhưng nếu như có, thì liêu có phải là hắn thực sự có thể luyện chế ra tiên đan không?

- Ngân Nguyệt tiền bối, ngài trước tiên hãy cứu Nghiễn Điền Đan Vương tiền bối đã.

Diệp Mặc chỉ chỉ vào Nghiễn Điền Đan Vương còn đang bất tỉnh ở một bên nói.

- Được.

Nguyệt Kỳ Siêu cũng lập tức đứng lên. Hiện tại thì việc cứu Nghiễn Điền Đan Vương mới thực sự là chuyện quan trọng nhất.

Diệp Mặc và Ngân Nguyệt Đan Vương thật sự thì không hề nghĩ tới chuyện kia, nhưng những tu sĩ xung quanh nghe được lời Ngân Nguyệt Đan Vương nói, thì đều nhỏ giọng bàn tán. Ý của Ngân Nguyệt Đan Vương chính là Diệp Mặc đã vượt qua cấp bậc Đan Vương cửu phẩm rồi, thậm chí đã có thể luyện chế ra tiên đan rồi.

Tu sĩ bình thường cũng không cảm thấy điều này có gì đặc biệt với kẻ biến thái như Diệp Mặc cả, nhưng vài tên tu sĩ Hóa Chân khác thì lại vô cùng kinh hãi. Đan Vương cửu phẩm đã từ rất lâu rồi chưa xuất hiện một ai, chỉ cần có một Đan Vương cửu phẩm có thể luyện chế ra đan dược Thiên đan cửu phẩm hạ đẳng đã là rất giỏi rồi, nhưng Diệp Mặc không ngờ lại có thể luyện chế ra Thiên đan cửu phẩm hạng nhất chỉ trong vòng một nén nhang. Điều này cũng nói rõ rằng trình độ luyện đan của Diệp Mặc đã vượt qua cấp độ Đan Vương cửu phẩm rồi. Nếu như hắn thực sự có tiên thảo, thì

rất có thể là hắn sẽ luyện chế ra được tiên đan hạ phẩm đấy.

Sau khi Ngân Nguyệt Đan Vương đi cứu tỉnh Nghiễn Điền Đan Vương, thì những tên tu sĩ Hóa Chân còn lại đều tiến tới chào hỏi Diệp Mặc. So sánh với việc có thể tu luyện tới trình độ càng cao hơn trong việc tu luyện đại đạo, thì mặt mũi căn bản chẳng đáng giá mấy đồng cả.

...

Hiêu quả của 'Ma dung đan' rất rõ ràng, chỉ trong thời gian nửa nén hương, thì Nghiễn Điền Đan Vương đã tỉnh lại rồi. Nghe được việc Diệp Mặc đã trở về, đồng thời còn thăng cấp tới Đan Vương cửu phẩm, thì Nghiễn Điền Đan Vương lại càng hài lòng. Bất luận từ suy xét từ góc độ có lợi cho Mặc Nguyệt Chi Thành, hay là từ góc độ của bản thân, thì việc bên người có một Đan Vương cửu phẩm đều là chuyện có thể ngộ chứ không thể cầu.

Hai canh giờ sau, thì Nghiễn Điền Đan Vương đã khôi phục lại được ba thành thực lực.

Thấy Nghiễn Điền Đan Vương đã không có việc gì, thì tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc. Bởi vì chỉ có Diệp Mặc mới có thể đối phó với Tà Linh ở đây, cho nên không ai dám tự làm theo ý mình cả.

Thiện Băng Lam lúc này liền chủ động đứng ra nói:

- Diệp thành chủ, hiện tại khắp nơi ở Ma Ngục cấm địa đều là Tà Linh, cậu nói xem chúng ta nên làm thế nào?

Trong lòng Diệp Mặc muốn đi Ma Ngục Sa Hà xem một chút, xem xem tới cùng liệu có thể đi tới Sa Hà ở Tây Tích Châu hay không? Nếu như quả thật có thể đi thông tới Sa Hà của Tây Tích Châu, thì hắn thật sự là muốn đi một chuyến.

Sa Hà ở Tây Tích Châu có một nơi là Thanh Sa Khanh, mà Diệp Mặc hoài nghi rằng ở bên trong Thanh Sa Khanh chính là mồi lửa kỳ dị đứng đầu Tu Chân Giới 'Thanh như hiểu thiên'. Ngày trước là bởi vì hắn nóng ruột

muốn trở về tìm Ức Mặc, hơn nữa hắn cũng cảm thấy thực lực bản thân lúc đó còn hơi kém một chút, không thể nào thu lấy 'Thanh như hiểu thiên' được.

Người hoài nghi Thanh Sa Khanh có 'Thanh như hiểu thiên' cũng không phải chỉ có mình hắn. Tất cả các tu sĩ ở Tây Tích Châu đều hoài nghi như vậy. Ngày trước khi Tra Kỳ Phụ nói đến Thanh Sa Khanh, thì sắc mặt của Tạ Chính Sư cũng có chút cổ quái. Diệp Mặc khẳng định rằng chính Tạ Chính Sư cũng hoài nghi rằng 'Thanh như hiểu thiên' ở bên trong Thanh Sa Khanh.

Nhiều người đều hoài nghi như vậy, nhưng cho tới hiện tại, thì cũng không có bất kỳ ai có thể đi vào được Thanh Sa Khanh cả.

Sau khi đối chiến với Đồ Tử Chân của Vô Tâm Hải, thì Diệp Mặc đã không cho rằng mình là đệ nhất nhân ở Tu Chân Giới nữa rồi. Tu Chân Giới rộng lớn, tu sĩ tài ba cũng vô số. Nhưng nhiều người tài ba như vậy, vì sao mà suốt nhiều năm qua Thanh Sa Khanh vẫn còn trơ ở đó? Đây cũng chính là lời giải thích rõ ràng rằng không có ai có thể tiến vào Thanh Sa Khanh cả.

Nhưng hiện tại thì Diệp Mặc cho rằng mình có thể đi xem thử rồi. Cho dù tu vi của hắn không phải đệ nhất của Tu Chân Giới, nhưng tu vi luyện thể của hắn tuyệt đối là đệ nhất rồi. Lấy tu vi luyện thể Thần Cảnh của hắn, thì hiện tại nói không chừng có thể tiến vào Thanh Sa Khanh được rồi. Hắn đi Sa Hà, hiển nhiên là không thể nào mang theo nhiều người như vậy.

Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc liền cao giọng nói:

- Các vị, khắp nơi trong Ma Ngục cấm địa này đều là Tà Linh, hơn nữa mọi người cũng biết một khi Ma Linh biến thành Tà Linh thì căn bản là cũng không còn cái gì gọi là Tiên Ma Tinh nữa. Huống chi cho dù là có Tiên Ma Tinh thì đã sao? Tiên Ma Tinh mặc dù có linh khí nồng đậm bên trong, nhưng nó cũng có chứa cả ma khí. Nếu như cứ hấp thụ Tiên Ma Tinh mà tu luyện, thì nếu không cẩn thận rất có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, không chỉ không còn cơ hội tiến tới vô thượng đại đạo, mà còn có thể vứt bỏ cả cái mạng của mình.

- Diệp thành chủ, vậy cậu nói chúng tôi phải làm sao bây giờ. Chúng tôi đều sẽ nghe theo lời của cậu.

Lập tức có tu sĩ nói.

Có một tu sĩ đã đứng ra ủng hộ Diệp Mặc, thì những tu sĩ còn lại đều phụ họa:

- Diệp thành chủ, chúng tôi sẽ nghe theo sự phân phó của cậu. Mạng của chúng tôi đều là do cậu cứu, hơn nữa những Tà Linh này cũng chỉ có Diệp thành chủ có thể đối phó, nên cậu nói sao thì chúng tôi sẽ làm vậy.

Diệp Mặc biết rằng có rất nhiều người ở đây nói không thật lòng, nhưng thế cục này đã định rồi, nói cách khác, từ nay về sau, thì lực hiệu triệu của Diệp Mặc hắn tại Nam An Châu này sẽ không thua kém gì người như Ngân Nguyệt Đan Vương nữa. Kể từ nay, Mặc Nguyệt Chi Thành vượt qua Đan Thành chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

- Đúng thế, Diệp thành chủ, ý của cậu ra sao, tôi nghĩ rằng tất cả mọi người đều sẽ nghe theo lời cậu nói.

Thiện Băng Lam và vài tên tu sĩ Hóa Chân cũng đều mong Diệp Mặc có thể đưa ra một biện pháp.

Diệp Mặc cũng không khách khí nữa, lập tức nói:

- Ý của tôi hiện tại là tất cả sẽ rời khỏi Ma Ngục cấm địa, sau đó tôi sẽ giết toàn bộ Tà Linh ở đây, rồi phong ấn lại cửa vào Ma Ngục cấm địa.

- Diệp thành chủ, chúng tôi nguyện ý nghe theo lời cậu, hiện tại sẽ đi ra ngoài. Nhưng một khi cậu không ở đây, mà những Tà Linh kia lại bắt đầu truy sát thì làm sao bây giờ.

Có tu sĩ lập tức lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi đương nhiên là sẽ hộ tống các vị rời đi, cho nên các vị cứ yên tâm, tôi sẽ không để cho Tà Linh làm hại bất kỳ một ai cả.

Miễn phí để người ta nợ một cái nhân tình, thì ngu sao mà không làm. Hơn nữa chính mình muốn mọi người đi hết ra ngoài mà, hơn nữa dù thế nào thì họ xác thực cũng là được mình cứu, cho nên cũng không cần phải nói gì cho hay cả, cứ thẳng thắn mà nói ra thôi.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa nói xong, thì mọi người bắt đầu tận lực vỗ tay. Có vài tu sĩ có thể cảm giác được Diệp Mặc lưu lại không phải là vì tiêu diệt Tà Linh, nhưng ở chỗ này thì cũng chỉ có một mình Diệp Mặc có thể tồn tại được, còn người khác ở lại chỉ có thể chờ chết thôi, nên tất cả đành vỗ tay theo mọi người vậy.

Thấy Ngân Nguyệt Đan Vương muốn nói gì đó, thì Diệp Mặc liền vội vã truyền âm nói:

- Ngân Nguyệt tiền bối, tôi không phải muốn ở lại đây tiêu diệt hết Tà Linh đâu, mà vì tôi có chuyện trọng yếu cần phải đi Sa Hà, phỏng trừng khoảng nửa năm mới có thể quay lại. Nếu như có lâu hơn, thì tôi khẳng định mình cũng không có chuyện gì cả. Mặc Nguyệt Chi Thành thì xin ngài hỗ trợ nhiều hơn.

Diệp Mặc tất nhiên sẽ không ngu mà ở lại đây tiêu diệt hết Tà Linh. Tà Linh ở Ma Ngục cấm địa có bao nhiêu chứ? Cho dù là hắn ở đây tới tám mười năm thì cũng chưa chắc có thể tiêu diệt hết được.

Ngân Nguyệt Đan Vương lúc này mới hiểu được ý của Diệp Mặc, lập tức ra hiệu rằng Diệp Mặc cứ yên tâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1443

Lực Lượng Khủng Bố Ở Giao Lộ

Một hồi lâu sau, Diệp Mặc hộ tống mọi người lại lần nữa đến bên ngoài Ma Ngục cấm địa, còn trong trận pháp mà hắn bố trí cũng đã tập hợp rất nhiều những tu sĩ đã nhảy ra ngoài lúc trước, sau khi đám người cùng nhau chuyển cáo tin tức, ai ai cũng cám ơn Diệp Mặc, sau đó rời khỏi cổng vào Ma Ngục cấm địa.

Diệp Mặc sau khi để lại cho ba người Trình Na Na, Du Nhị Hổ và Lỗ Tiểu Trân mỗi người một chiếc nhẫn trữ vật, sau đó phó thác ba người cho Ngân Nguyệt đan vương và Nghiễn Điền đan vương.

Cảnh Anh Ly dứt khoát muốn cùng đám người Ngân Nguyệt đan vương đến Mặc Nguyệt Chi Thành, Cảnh Anh Mộng không tìm được cơ hội cùng Diệp Mặc nói chuyện, chỉ có thể cùng với đám người Huyền Âm các rời khỏi Ma Ngục cấm địa. Cảnh Anh Ly vì không muốn quay về Huyền Âm các nên mới đến Mặc Nguyệt Chi Thành, nhưng cô sau khi đến Mặc Nguyệt Chi Thành, cô mới biết linh khí của Mặc Nguyệt Chi Thành cũng đã nghịch thiên đến mức độ nào.

…

Ngã ba giao nhau giữa Sa Hà, đây là lần thứ hai Diệp Mặc đứng ở đây. Sau khi hắn tiễn mấy người Ngân Nguyệt đan vương, trực tiếp đến lối vào Ma Ngục cấm địa dùng đại trận phong tử. Ma Ngục cấm địa ngoại trừ hắn ra hoặc là người có công pháp mồi lửa kì dị có thể ra vào, những người còn lại cũng là thập tử nhất sinh.

Huống chi ma linh và tà linh nơi này quá nhiều, Diệp Mặc không muốn

những thứ này xông ra khỏi Ma Ngục cấm địa, tiến vào Nam An châu. Một khi tà linh có thể rời Ma Ngục cấm địa mà còn sống, đối với Nam An châu đúng là tai họa. Cho nên khi Diệp Mặc bố trí một trận pháp phong ấn, lại dùng linh mạch cực phẩm.

Nhưng khi Diệp Mặc lần thứ hai đứng ở ngã ba này, lại sững sờ người. Dòng chữ "Ma Ngục Cầu Tam Sinh" viết đỏ như máu lúc trước không ngờ lại biến mất không còn, ngay cả bia đá màu đen kia cũng không biết đi đâu rồi nữa.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn không đến xem "Ma Ngục Cầu Tam Sinh" mà hắn phong bế lại, mà lại trực tiếp xông vào Sa Hà. Bất luận có phải trận pháp mà hắn phong bế "Ma Ngục Cầu Tam Sinh" có vấn đề hay không, Diệp Mặc cũng không muốn đến xem cầu Tam Sinh lần nữa. Hắn rất tin tưởng vào cảm giác của mình, hắn cảm thấy nguy hiểm bên trong "Ma Ngục Cầu Tam Sinh" cũng không phải là thứ mà bây giờ hắn có thể đối phó được.

Tốc độ của Diệp Mặc rất nhanh, cộng thêm hắn cố ý dốc hết sức vọt vào trong Sa Hà, không muốn ở lại ngã ba này, tốc độ lại càng nhanh hơn.

Nhưng khiến hắn không ngờ được chính là, hắn điên cuồng vận chuyển độn thuật chân nguyên, không ngờ lại giống như ốc sên vậy. Cái cảm giác này hắn rất quen thuộc. Chính là khi rơi vào vực của người khác, còn hắn thì lại không thể giãy dụa được.

Diệp Mặc trong lòng hoảng sợ, sau khi hắn tu luyện đến Hóa Chân, cũng chưa bao giờ gặp cảnh như này, lại càng điên cuồng thi triển độn thuật Ngũ Hành, muốn trong nháy mắt thoát khỏi sự trói buộc này.

Ken két…

Vì điên cuồng vận chuyển chân nguyên, Diệp Mặc thậm chí nghe thấy xương cốt quanh người mình có chút tiếng động nhỏ, sau đó hắn liền phát hiện ra công sức một hồi lâu hắn làm không ngờ thành uổng công. Hắn chỉ có thể di chuyển được vài thước mà thôi.

Lúc này Diệp Mặc hoàn toàn bình tĩnh trở lại, hắn biết nếu như cứ tiếp tục như vậy, hắn cho dù mệt cũng mệt chết luôn, chứ đừng nói đến chuyện thoát ra khỏi sự trói buộc này.

Diệp Mặc vừa mới dừng lại tiếp tục xông ra khỏi sự trói buộc này, liền cảm thấy một luồng sức mạng vô cùng cường hãn truyền đến, chỉ trong tích tắc, hắn liền giống như một dây lục bình vậy, bị sức mạnh sóng biển khổng lồ cuốn đi, cũng không có chút sức lực phản kháng nào.

Trong nháy mắt, Diệp Mặc căn bản cũng không tiếp tục nghĩ nữa, trực tiếp vào thế giới trang vàng, đồng thời ném trận bàn quản chế ra ngoài.

Tất cả liền yên tĩnh trở lại, Diệp Mặc ngồi trong thế giới trang vàng đến cách nghĩ xem xét ấn kỳ kia cũng không có, hắn đang nghĩ cái thứ vừa nãy dễ dàng cuốn hắn đi là thứ gì.

Sau khi tỉnh táo trở lại, Diệp Mặc lập tức thông qua trận bàn quản chế nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Lúc này thế giới trang vàng cũng nằm ở dưới đáy, còn xung quanh đáy sông thì lại trống không, không có một thứ gì, chỉ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vài mảnh vỡ pháp bảo tan tành, chỉ thế mà thôi.

Đây là Cốt hà, Diệp Mặc vừa nhìn cảnh tượng dưới đáy sông này, lập tức biết được, bây giờ hắn đang nằm dưới tận cùng của Cốt hà.

Không ngờ lại trôi xuống Cốt hà rồi, Diệp Mặc cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, hắn lại lần nữa nhìn kỹ dưới đáy sông này rốt cục trận bàn quản chế có thể nhìn thấy chỗ nào. Không có một bóng người nào, cũng không có bóng dáng tà linh nào, thậm chí nơi phát ra luồng sức mạnh kinh khủng vừa nãy, lại càng không có chút tung tích nào.

Diệp Mặc thở dài, hắn không biết sức mạnh nào lại mang hắn đến nơi này, nhưng hắn có thể khẳng định, nếu như hắn không có Thế giới trang vàng cũng không là tu vi luyện thể Thần Cảnh, thì lúc này hắn cũng biến thành một bộ hài cốt rồi.

Lúc này Diệp Mặc cũng bắt đầu nghi ngờ những bộ hài cốt của Cốt hà trước kia cũng thông qua cách này mà đến, sau hai tuần hương, Diệp Mặc xác định được Thế giới trang vàng của hắn cũng không có chút bất thường nào, cũng không phát hiện ra bất kỳ bóng dáng tà linh và bóng người nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không ra ngoài ngay, mà lại tiến gần đến ấn kỳ bàn tròn Bát Quái, bàn tròn Bát Quái mất đi lực lượng vô hình ngoại giới dẫn dắt, lúc này yên tĩnh nằm trong thế giới trang vàng.

Từng hàng tiên tinh sáng đến mức mắt Diệp Mặc có chút hoa lên, Diệp Mặc thở dài, bất luận thế nào, mục đích của chuyến đi này coi như hoàn mĩ. Có nhiều tiên tinh như này, hắn chắc chắn có thể tu luyện lên đến Hóa Chân viên mãn không có chút áp lực nào.

Cũng may Diệp Mặc cũng không phải lần đầu tiên lấy tiên tinh, cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy hơn nghìn tiên tinh, chỉ có điều lúc trước hơn nghìn tiên tinh mà mình nhìn thấy không phải của mình mà thôi. Nếu đổi lại là người khác, trong chốc lát lấy được nhiều tiên tinh như này, thì đúng là có chút không kìm chế được.

Diệp Mặc đếm qua một lượt, cộng thêm những tiên tinh lúc trước rơi ra, tổng cộng có chín trăm ba mươi bảy viên, hắn tặng mười viên cho Cảnh Anh Ly, chỗ này cũng còn chín trăm hai mươi bảy viên.

Xung quanh bàn tròn Bát Quái cực lớn này còn có một số lỗ trống, những tiên tinh trong lỗ khảm này rõ ràng đã bị trận pháp tiêu hao hết rồi.

Diệp Mặc không chút do dự thu lại toàn bộ số tiên tinh này, dồn chúng bên Khổ Trúc, lúc này mới bắt đầu nghiên cứu bàn tròn Bát Quái.

Thủ pháp luyện chế bàn tròn Bát Quái sớm đã thành thục, Diệp Mặc chỉ tùy tiện nhìn một chút, liền biết được người luyện chế ra bàn tròn Bát Quái này tu vi luyện khí cũng vượt xa hắn.

Diệp Mặc bắt lấy bàn tròn Bát Quái cực bự này, thần thức bắt đầu nhìn xuyên vào trong, quả nhiên hắn cũng không cần đến nhiều thời gian, liền cảm thấy bên trong bàn tròn Bát Quái có một dấu tích thần thức như có như không. Hắn lập tức hiểu ra, dấu tích thần thức này, chắc hẳn là để bàn tròn Bát Quái này hô ứng cùng những thứ khác, cũng dấu tích thần thức có thể để bàn tròn Bát Quái lúc nào cũng có thể chạy.

Sau khi cảm nhận được dấu tích thần thức, Diệp Mặc cũng không luyện hóa, hắn bắt đầu dùng cấm chế giam lại dấu tích thần thức này, giam vào trong bàn tròn Bát Quái. Nếu có một ngày, hắn có thể gặp được tên nào luyện chế ra bàn tròn Bát Quái, chỉ cần thông qua dấu tích thần thức có thể nhận ra.

Lực lượng vô hình từ lối vào Sa Hà vung ra ngoài, bất luận lực lượng đó là trận pháp dẫn đến, hay là ẩn trong thứ lợi hại gì đó, đối với Diệp Mặc mà nói cũng không phải là thứ mà hắn có thể chống cự được, thực lực của hắn còn quá thấp. Nếu là ngày trước, Diệp Mặc chắc chắn sẽ nghĩ cách lùi ra khỏi Ma Ngục cấm địa, nhưng bây giờ thì lại khác, có hơn nghìn tiên tinh, còn có trận bàn thời gian, Diệp Mặc quyết định tăng cao tu vi của mình rồi tính tiếp.

…

Trong một cung điện vô cùng xa hoa trong Vô Tâm Hải, một người đàn bà trung niên vô cùng xinh đẹp đang ngồi vị trí thủ lĩnh giữa đại điện, mười tu sĩ phân thành hai hàng ngồi hai bên. Người ngoài vừa nhìn thấy liền biết được, nơi này là đại sảnh tụ họp của một môn phái.

Nếu như là người bình thường nhìn thấy đại điện cực kỳ xa hao này, chắc chắn cho rằng đây là một sơn môn của một đại môn phái nào đó. Trên thực tế, đây chính xác là một môn phaí, nhưng không như những gì mà người bình thường nghĩ, là sơn môn có dãy núi tạo thành. Đại điện này đứng vững dưới đáy biển, có một trận pháp tránh nước cao cấp khổng lồ và một Tụ Linh trận pháp che chở.

Bên cạnh người đàn bà trung niên xinh đẹp đó còn có một người con gái xinh đẹp ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, người con gái này thoạt nhìn cũng không lớn tuổi lắm, có thể ngồi bên cạnh người đàn bà trung niên kia, rõ ràng địa vị cũng không thấp.

Người phụ nữ xinh đẹp ngồi ghế đầu nhìn những tu sĩ trong đại điện, bỗng nhiên nói:

- Tôi bỗng nhiên cảm thấy sự kêu gọi của phi thăng, tôi nghĩ có phải là tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt có thể phi thăng được rồi hay không?

- Công chúa, cô cũng có cảm giác này sao? Tôi cũng có cảm giác phi thăng, đang định nói chuyện này ra.

Một tu sĩ trung niên khác trong đại điện cũng đứng ra nói.

Người đàn bà dung mạo xinh đẹp được xưng là công chúa nhíu mày, bỗng nhiên giãn mặt ra nói:

- Tu vi của Vật trưởng lão cũng là Hóa Chân viên mãn rồi, cũng giống như tôi. Xem ra đường phi thăng của đại lục Lạc Nguyệt đúng là được mở rồi, những tu sĩ đến Hóa Chân viên mãn cũng có thể phi thăng rồi.

- Nếu công chúa và đại trưởng lão phi thăng rồi, Băng Thần cung chúng ta biết làm sao?

Một tên tu sĩ khác cũng vội vàng đứng ra nói.

Công chúa kia mỉm cười nói:

- Lúc trước tôi cũng có dự cảm tôi dường như sắp rời khỏi Băng Thần cung rồi, cho nên tôi sớm đã định công chúa kế nhiệm là Đại Vân. Tôi vẫn đang buồn bực là xảy ra chuyện gì, hóa ra là sắp phi thăng. Cho dù tôi rời đi rồi, cũng không sao. Chỉ có điều Đại Vân cần các vị ở đây chiếu cố, tương lai đợi các vị phi thăng Tiên giới, tôi sẽ ở Tiên giới chiếu cố các vị.

Ý tứ biểu đạt của vị công chúa này rõ ràng là tương lai bọn họ cũng sắp phi thăng rồi, nếu như có tu sĩ gây bất lợi cho Băng Thần cung, đến Tiên giới đừng trách tôi không khách sáo. Nhưng nói ra, lại thành ý chiếu cố.

- Vâng, chúng tôi nhất định sẽ chiếu cố đến tiểu công chúa, sẽ không để Băng Thần cung xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào.

Một trưởng lão Hóa Chân vội vàng tỏ thái độ nói.

- Nhưng công chúa à, ba vị thiếu gia…

Một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu đứng dậy nói, ngữ khí có chút do dự.

Vị công chúa xinh đẹp kia mỉm cười nói:

- Mọi người không phải lo lắng, bây gờ ba người bọn họ đã rời khỏi Băng Thần cung rồi, chắc cũng muốn bỗng chốc nổi tiếng. Cho dù tôi và đại trưởng lão phi thăng rồi, các vị cũng có thể căn cứ theo thành tích của ba bị thiếu gia mà đánh giá, ai có thể tiến vào chính cung Băng Thần cung.

Vài vị trưởng lão còn chưa kịp trả lời, một nữ tỳ xinh đẹp khuôn mặt hoảng sợ chạy vào.

- Vội vàng thế có chuyện gì vậy?

Nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt của nữ tỳ này, cũng đã có một vị trưởng lão không hài lòng nói.

- Công chúa, bài linh hồn của Nguyệt thiếu gia bị vỡ tan rồi…

Giọng điệu của nữ tỳ đó như sắp khóc vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1444

Hóa Chân Hậu Kỳ

Bốp.

Cung chủ vốn dĩ đang ngồi bỗng nhiên vỗ vào trước người Ngọc Kỷ, đột nhiên đứng dậy nói:

- Ai làm vậy?

Ngọc Kỷ chia năm xẻ bảy, nhưng cũng không bị bắn tứ tung, ngược lại lại biến thành một đống tro ngọc.

Cung chủ đó sau khi hỏi xong, cũng biết nữ tỳ đang run lẩy bẩy trước mặt không thể nào biết được ai làm.

- Đây là chuyện từ khi nào?

Một đại trưởng lão đứng một bên nhíu nhíu mày, sau đó chằm chằm nhìn nữ tỳ kia trầm giọng hỏi.

Người tỳ nữ run giọng đáp lại:

- Chính là vừa nãy, tôi, tôi…

Mặc dù cô rất muốn nói rõ hơn một chút, nhưng ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Cung chủ lúc này cũng đã bình tĩnh lại, cô liếc nhìn tỹ nữ đang run lẩy bẩy nói:

- Đi thu dọn đi, chôn cùng Nguyệt thiếu gia đi.

Người tỳ nữ đó sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, cô run rẩy muốn nói một câu gì đó, nhưng không nói được lời nào ra cả.

- Không nghe thấy sao? Truyện copy tại Truyện FULL

Giọng nói của Cung chủ lại càng gằn giọng hơn.

- Vâng vâng…

Người tì nữa ki cuối cùng cũng sợ hãi nói ra được hai từ.

Người con gái xinh đẹp ngồi trước vị Cung chủ đó bỗng nhiên mở miệng nói:

- Sư phụ, tỳ nữ này chỉ là trông coi linh hồn bài, Nguyệt thiếu gia xảy ra chuyện không liên quan gì đến cô ấy, con nghĩ, con nghĩ có thể bỏ qua được hay không…

Trong đại điện lập tức tĩnh lặng, tất cả mọi người đều biết, Băng Thần cung bất luận là ai tiếp nhận Cung chủ kế nhiệm, cũng sẽ tự động trở thành đệ tử của Cung chủ đương thời. Đây không phải là nguyên nhân khiến cả đại điện tĩnh lặng, nguyên nhân chủ yếu chính là thiếu Cung chủ này còn chưa lập vị, không ngờ lại dám quyết định tốt xấu của Băng Thần cung, dám xin Cung chủ bỏ qua cho nữ tỳ trông coi linh hồn bài này.

Cung chủ ánh mắt lạnh lùng nghe thấy người con gái này nói xong, ánh mắt lại càng lạnh lùng, bà nhìn thoáng qua người con gái ngồi cạnh này rồi không chút biểu cảm nói:

- Đại Vân, con nhớ rõ, đây là lần thứ nhất, cũng sẽ có lần thứ hai. Nếu như con còn dám nói những câu quyết định chuyện tốt xấu của Băng Thần cung, vậy thì cũng chôn cùng Nguyệt thiếu gia đi.

- Vâng…

Người con gái tên Đại Vân run giọng nói, cũng không dám nói thêm câu

nào nữa.

Trong mắt nữ tỳ kia hiện lên tia tuyệt vọng, chậm rãi lui ra ngoài.

Vẻ mặt của chôn cùng lạnh như băng, ngữ khí lạnh lùng, kết hợp với vẻ đẹp mĩ miều của bà khiến cho người khác có cảm giác cực kỳ quỷ dị. Bà liếc nhìn những tu sĩ đang ngồi trong đại điện một lượt, cố gắng bình tĩnh giọng nói của mình xuống:

- Nguyệt thiếu gia đi đâu, có ai biết hay không?

Một trưởng lão Hóa Chân tầng thứ sáu bỗng nhiên đứng dậy khom lưng nói: - Nguyệt thiếu gia trước khi đi cũng điều tra chút tư liệu trong Tàng Kim các Băng Thần cung, tôi thấy những gì Nguyệt thiếu gia tìm tòi đều liên quan đến lai lịch trước kia của Băng Thần cung chúng ta. Tôi cho rằng Nguyệt thiếu gia vì háo thắng, có lẽ đến…

- Ý ông nói là Nam An châu, vì điều tra di tích của Băng Thần cung? Cung chủ cắt lời của trưởng lão kia.

Trưởng lão Hóa Chân tầng thứ sáu gật đầu, lúc này mới trầm giọng nói:

- E rằng chính là như vậy, Nguyệt thiếu gia trước giờ vẫn không muốn đi sau cùng, ngay cả tu luyện cũng rất chăm chỉ. Hơn nữa, Nguyệt thiếu gia cũng rất nặng tình với Đại Vân Cung chủ, tôi sợ anh ta đúng là đến Nam An châu, tìm di tích của Băng Thần cung rồi.

- Đúng là làm liều, trình độ tu sĩ của Nam An châu đứng đầu bốn châu lớn của đại lục Lạc Nguyệt, cao thủ như mây, sao ông lại để cho nó đến một nơi như thế? Cung chủ lại càng không khách sáo trách mắng một câu.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ sáu biết rõ Cung chủ và câu quát mắng này là không có đạo lý gì. Vẫn khom người đáp:

- Vâng, đây là thất trách của Liễu Hề Sanh.

- Ai đi cùng với nó?

Công chúa tỉnh táo thêm một chút, biết trách trưởng lão Hóa Chân này cũng không giúp được gì.

Trưởng lão tên Liễu Hề Sanh vội vàng đáp lại:

- Đi cùng với Lãng Duy, Lãng Duy vừa mới đột phá lên Kiếp Biến tầng thứ hai, liền đi cùng Nguyệt thiếu gia.

Cung chủ xinh đẹp hừ lạnh một tiếng:

- Có thể giết tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ hai như Lãng Duy, xem ra ít nhất cũng phải là tu sĩ Kiếp Biến trung kỳ, tôi cũng phải đến Nam An châu xem xem, là ai dám giết người của Băng Thần cung ta. Chẳng lẽ cho rằng Băng Thần cung của ta ẩn mặc ở Vô Tâm hải, là có thể tùy ý khi dễ rồi sao.

Nói xong cung chủ xinh đẹp này lại liếc nhìn toàn bộ tu sĩ trong đại điện:

- Vật Văn trưởng lão, trong khoảng thời gian tôi ra ngoài này, chuyện trong này giao phó hết cho ông giúp Đại Vân giải quyết, phi thăng có thể chậm hơn chút. Đại Vân, sư phụ hi vọng sau này con đừng mắc lại lỗi lầm như ngày hôm nay nữa.

- Vâng thưa sư phụ.

Thiếu nữ đó giọng nói sợ hãi đáp lại.

Trưởng lão Vật Văn Hóa Chân viên mãn đứng lên nói:

- Cung chủ, hay là tôi đi cùng một chuyến…

- Không cần, một mình tôi tự đi, tôi không tự tay mình giết tên đó, thì trong lòng không yên. Liễu Hề Sanh và tôi đi là được rồi, Còn những người còn lại, cứ ở lại Băng Thần cung. Có lẽ Băng Thần cung chúng ra sắp phải về Nam An châu rồi, chuyện này đợi tôi quay về rồi tính tiếp.

- Vâng, cung chủ.

Những tu sĩ còn lại trong đại điện cũng vội vàng đáp lại.

…

Trong tận cùng Cốt Hà trong Ma Ngục cấm địa, một viên châu màu xám căn bản nhìn cũng không rõ xen lẫn trong lớp đất bùn, viên châu màu xám này chính là Thế giới trang vàng của Diệp Mặc. Thế giới trang vàng của hắn cũng đã từ màu vàng của Kim Đan kỳ chuyển sang màu vàng nhạt hơn, đến bây giờ cũng đã biến thành màu xám rồi.

Trong thế giới trang vàng, giữa hơn chục linh mạch cực phẩm, trận bàn thời gian đang cấp tốc xoay chuyển. Diệp Mặc lại càng xa xỉ vừa dùng đan dược, vừa cầm tiên tinh tu luyện. Cái này cũng chưa là gì, trong trận bàn thời gian còn có một hồ Dưỡng Thần tuyền.

Có thể nói trong giới Tu Chân, không có ai lại xa xỉ như Diệp Mặc đây, ngồi trên linh mạch cực phẩm, còn dùng tiên tinh và Dưỡng Thần Tuyền để tu luyện.

Vì có gần nghìn viên tiên tinh, khi Diệp Mặc tu luyện cũng lại càng không để ý. Chỉ biết tiên tinh trong tay cũng biến thành màu tro rồi, nên đổi một viên khác.

Mùi linh khí nồng đậm tản ra ngoài, ngay cả Vô Ảnh vẫn chăm chú xem Diệp Mặc tu luyện cũng vội vàng chạy đến bên trận pháp mà Diệp Mặc đang tu luyện, muốn hít chút linh khí.

Răng rắc.

Khi viên tiên tinh trong tay Diệp Mặc lại lần nữa vỡ ra, Diệp Mặc biết hắn cũng đã đột phá lên Hóa Chân tầng thứ năm rồi, chân nguyên Hóa Chân trung kỳ còn mạnh hơn nhiều lần so với Hóa Chân sơ kỳ. Thần thức tiến bộ cực lớn, khiến Diệp Mặc lại càng cảm thấy sự lợi hại của Dưỡng Thần

Tuyền. Đây còn là hắn chưa chuyên môn tu luyện công pháp thần thức, nếu như chuyên môn tu luyện công pháp thần thức, thần thức của hắn còn tiến bộ xa hơn nữa.

Đúng lúc Diệp Mặc đang muốn đổi một viên tiên tinh khác để tu luyện, lại cảm thấy trận bàn thời gian ngừng vận chuyển.

Có chuyện gì vậy? Mặc dù trong khi tu luyện, Diệp Mặc cũng tiến vào trạng thái quên đi chính mình, nhưng hắn biết thời gian hắn tu luyện cũng chắc chưa đến năm năm. Theo như kinh nghiệm của hắn, trận bàn thời gian dùng tiên tinh thì thời gian sẽ là một đối một trăm. Bảy viên tiên tinh có thể cung cấp cho trận bàn thời gian vận chuyển trong một tháng, nói cách khác hắn ít nhất có thể tu luyện được hơn tám năm. Nhưng trên thực tế hắn chỉ tu luyện được nửa thời gian đó, trận bàn thời gian này đã dừng lại rồi.

Chẳng lẽ người có tu vi càng cao tu luyện trong trận bàn thời gian, thì tiên tinh trận bàn thời gian tiêu hóa cũng nhiều hơn sao? Mặc dù đạo lý này có chút ngạc nhiên, nhưng Diệp Mặc càng nghĩ càng thấy lạ.

Sau đó hắn lại lấy ra bảy viên tiên tinh đặt vào trận bàn thời gian, lần này Diệp Mặc lại chú ý. Hai năm sau, khi tu vi của Diệp Mặc thăng lên Hóa Chân tầng thứ sáu đỉnh phong, tiên tinh trong trận bàn thời gian lại lần nữa tiêu hao gần như không còn gì.

Diệp Mặc thở dài, lúc trước khi hắn còn là tu vi Kiếp Biến, cũng dùng trận bàn thời gian thử nghiệm, bảy viên tiên tinh có thể tu luyện vài năm, bên ngoài trận bàn thời gian cũng chỉ mới qua có một tháng. Đợi đến khi hắn từ Hóa Chân tầng thứ ba thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ năm, bảy viên tiên tinh chỉ có thể tu luyện bốn năm, bên ngoài trận bàn thời gian cũng đã hơn nửa tháng rồi. Mà khi hắn thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ sáu, bảy viên tiên tinh chỉ có thể tu luyện được hai năm, mà thời gian bên ngoài trận bàn thời gian mới có bảy tám ngày.

Trận bàn thời gian quả thực tùy theo tu vi của hắn mà tăng sức tiêu hao càng lớn, may mà thời gian của trận bàn thời gian cũng không có thay đổi gì

lớn, nếu dùng tiên tinh, thời gian bên ngoài và bên trong trận bàn thời gian cũng chỉ có một đối một trăm.

Trong Thế giới trang vàng tu luyện được một tháng, Diệp Mặc cũng đã thăng cấp tu vi mình từ Hóa Chân tầng thứ ba lên Hóa Chân tầng thứ sáu đỉnh phong rồi.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục tu luyện nữa, tiên tinh của hắn vẫn còn nhiều, nhưng hắn sợ tốc độ mình tu luyện nhanh quá, sẽ khiến mình phi thăng Tiên giới, hắn cần phải quay về Mặc Nguyệt Chi Thành đợi mấy người Lạc Ảnh tu luyện.

Diệp Mặc đếm một chút xem mình còn bao nhiêu tiên tinh, theo như những gì hắn nghĩ hắn thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ sáu, cho dù là tính trên sự tiêu hao của trận bàn thời gian, hắn dùng hết tiên tinh cũng không đến năm mươi viên.

Nhưng khi Diệp Mặc đếm số tiên tinh mà mình đã dùng hết xong, lập tức ngây người ra. Cộng thêm số tiên tinh đã tiêu hao trên trận bàn thời gian, hắn không ngờ dùng hết một trăm bảy mươi viên tiên tinh.

Rất nhanh Diệp Mặc lắc lắc đầu, lúc trước hắn còn tự mình cho rằng chỉ cần đưa cho hắn mười mấy viên tiên tinh, là hắn có thể thăng cấp lên Hóa Chân trung kỳ rồi, cách nghĩ này thật nực cười. Đưa cho hắn mười mấy viên tiên tinh, hắn đến dùng trận bàn thời gian cũng không đủ, làm sao có thể thăng cấp được?

Bây giờ hắn dùng hết một trăm bảy mươi viên tiên tinh, còn là ngồi trong Tụ Linh trận dùng linh mạch cực phẩm nữa, công thêm thiên đan cửu phẩm kết hợp lại mới có thể tu luyện đến Hóa Chân tầng thứ sáu. Nếu không, nói không chừng hắn cũng phải tiêu tốn mất hai ba trăm viên tiên tinh, thậm chí còn hơn.

May nhờ lần này hắn lấy được nhiều tiên tinh, nếu không hắn lấy cái gì để tu luyện lên Hóa Chân viên mãn?

Biết mình tu luyện cần quá nhiều tiên tinh, hơn nữa thăng cấp cũng có chút khó khăn, Diệp Mặc ngược lại không lo lắng vì tốc độ tu luyện của mình quá nhanh sẽ phi thăng trước. Hắn dứt khoát lấy ra bảy viên tiên tinh nữa, tiếp tục tu luyện.

Khi tu vi của Diệp Mặc thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ bảy rồi, hắn dừng tu luyện. Sau đó Diệp Mặc cố ý quan sát một chút sức tiêu hao trong trận bàn thời gian, hắn phát hiện ra mình một khi dừng tu luyện lại, sức tiêu hao tiên tinh trong trận bàn thời gian cũng khôi phục lại nguyên trạng.

Cho dù còn chưa là quá quỷ dị, nếu như mình không tu luyện, thì trận bàn thời gian kia cũng vì tu vi của hắn càng cao mà tiêu hao càng lớn, Diệp Mặc đúng thật có chút buồn bực.

Sau khi thu trận bàn thời gian lại, Diệp Mặc phóng ra Vụ Liên Tâm Hỏa. Hắn quyết định thử một chút xem Kì Viêm Tử Tủy có thể thăng cấp thiên hỏa của hắn hay không, nếu như có thể thăng cấp được thì tốt nhất. Cho dù không thể thăng cấp được, hắn cũng phải ra ngoài rồi, dưới đáy Cốt Hà này, hắn cũng đã trễ nải thời gian gần một tháng rồi.

Diệp Mặc vừa lấy ra Kỳ Viêm Tử Tủy, lập tức cảm thấy Vụ Liên Tâm Hỏa muốn cắn nuốt. Cũng giống như lúc trước Vụ Liên Tâm Hỏa gặp Viêm Liên Bồng Tâm, mồi lửa màu lam cũng trực tiếp cuốn lấy Kỳ Viêm Tử Tủy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1445

Đầy Rẫy Yêu Thú

Lập tức từng đợt bạo liệt từ 'Vụ liên tâm hỏa' bạo phát ra, còn 'Vô ảnh' thì hoàn toàn không có cách nào chịu được loại nhiệt độ này, nhanh chóng chạy ra thật xa một bên.

Diệp Mặc thấy thế, thì liền tranh thủ thời gian khống chế nhiệt lượng ‘Vụ Liên Tâm Hỏa' khuếch tán ra. Chỉ chốc lát sau, thì Diệp Mặc liền phát hiện mầu lam của 'Vụ liên tâm hỏa' đã bắt đầu biến đổi, dần dần biến thành mầu lam đậm, sau đó tiếp tục biến đổi dần thành mầu tím.

Sau khi 'Vụ liên tâm hỏa' biến đổi hoàn toàn thành mầu tím, thì loại nhiệt độ kinh khủng kia cũng thu liễm lại, còn 'Kỳ viêm tử tủy' thì cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

Thật sự đúng là tài liệu sử dụng để thăng cấp Thiên hỏa. Trong lòng Diệp Mặc mừng rỡ không thôi nhìn vào ngọn lửa đã hoàn toàn chuyển sang mầu tím trong lòng bàn tay của mình. Hắn biết rằng 'Vụ liên tâm hỏa' của hắn đã thăng tới đỉnh cấp tồn tại của mồi lửa kỳ dị trong Tu Chân Giới rồi, tuy rằng mầu tím nhạt vẫn còn kém xa mới tới được mầu tím đậm, nhưng uy lực của Thiên hỏa mầu tím thì Diệp Mặc lúc này đã có thể cảm nhận rõ rồi.

'Vụ liên tâm hỏa' đã thăng cấp, cũng có nghĩa là Cửu Dương thiên hỏa của hắn cũng có thể thăng cấp rồi.

Hóa Chân tầng bẩy cộng thêm Thiên hỏa mầu tím, thì sự tự tin của Diệp Mặc lúc này cũng lớn hẳn lên. Hắn đi ra khỏi Thế giới trang vàng, đồng thời lại một lần nữa đứng ở bên cạnh Cốt Hà.

Ma Ngục cấm địa vắng vẻ không tiếng động, thật giống như là một thế giới chết vậy.

Lúc này thì thần thức của Diệp Mặc cũng đã tăng lên nhiều. Khi tu vi của hắn còn ở Hóa Chân tầng ba, thì thần thức chỉ có thể thấy xa nhất ở trong vòng hai mươi dặm mà thôi. Mà hiện tại thăng cấp tới Hóa Chân hậu kỳ rồi, hơn nữa còn nhờ công hiệu của 'Dưỡng thần tuyền', thì hiện tại thần thức của Diệp Mặc đã có thể quét tới phạm vi hai ba trăm dặm rồi, tăng lên không chỉ hơn mười lần so với trước.

Lần này Diệp Mặc trực tiếp xuất ra Tử Đao, nếu lần thứ hai tiến vào mà gặp phải loại lực lượng trói buộc kia thì hắn sẽ mạnh mẽ phá vỡ ra.

Diệp Mặc lần thứ hai cẩn thận tiến tới lối vào Sa Hà, quả nhiên là loại lực lượng trói buộc cường đại kia lại áp tới. Chân nguyên của Diệp Mặc nhanh chóng tăng vọt, sau đó Tử Đao trong tay đã lập tức thi triển 'Huyễn vân toái vực đao'.

Một tiếng ‘Răng rắc’ vang lên, không gian xung quanh giống như là đã bị Tử Đao phá ra rồi. Lập tức Diệp Mặc cảm giác được thân thể mình trở nên nhẹ nhàng hơn, sau đó dễ dàng giãy thoát ra khỏi lực lượng trói buộc kinh khủng kia. Đứng ở bên trong lối vào Sa Hà lúc này thì hắn cũng không còn bị cuốn ra ngoài nữa. Lúc này Diệp Mặc mới cảm giác được tu vi Hóa Chân hậu kỳ của mình so với Hóa Chân sơ kỳ ngày trước khác biệt ra sao. Lúc trước thì dù hắn muốn phóng Tử Đao ra cũng vô cùng khó khăn, hắn còn chưa kịp động thủ thì đã bị cuốn vào Cốt Hà rồi. Còn hiện tại thì hắn đã có thể dễ dàng phá vỡ được lực lượng trói buộc kia. Đây chính là sự chênh lệch.

Diệp Mặc tin tưởng, nếu như là hiện tại hắn đánh với Đồ Tử Chân một lần nữa, thì hắn có thể dễ dàng giết chết Đồ Tử Chân.

Diệp Mặc thu hồi lại Tử Đao, sau đó quay đầu nhìn cái lối vào chỉ còn là một mảnh hỗn độn kia. Nơi này không chỉ là thần trí của hắn không quét qua được, mà ngay cả nhìn thì cũng không thấy rõ lắm.

Đây là một trận pháp. Diệp Mặc đã xác nhận được nơi này có một trận pháp ngăn trở tu sĩ tiến nhập vào Sa Hà. Trận pháp này thông qua hình thức của 'Vực' mà trói buộc lấy tu sĩ, rồi ném vào Cốt Hà.

Hơn nữa thủ đoạn bố trí trận pháp này cũng cực kỳ cao minh, ngay cả hắn cũng không thể nào tìm được trận tâm của nó nằm ở chỗ nào. Hắn chỉ có thể cậy mạnh mà giãy thoát ra khỏi trận pháp, chứ không có cách nào phá vỡ nó cả.

Có thể tưởng tượng ra được rằng tu sĩ bình thường sau khi bị ném vào Cốt Hà, đối mặt với nhiều Tà Linh như vậy, thì chỉ có thể là một chữ 'Chết' mà thôi. Bất quá những thứ này lại không ảnh hưởng tới Diệp Mặc. Không chỉ nói Tà Linh ở Cốt Hà toàn bộ đã bị hắn giết, mà cho dù là còn Tà Linh thì hắn bị cuốn vào Cốt Hà cũng vẫn có thể giữ lại được tính mạng.

Diệp Mặc vừa cẩn thận kiểm tra lại xung quanh, không phát hiện được bất kỳ dấu vết gì. Hắn biết rằng với năng lực hiện tại của hắn, thì cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. Lối vào thông tới Sa Hà bố trí một trận pháp ngăn trở cường đại như vậy, ngoại trừ hắn ra, thì không người nào có thể đi qua trận pháp này được. Cho dù là Tác An Sơn tới, thì Diệp Mặc nghĩ rằng lão ta cũng không thể đi qua trận pháp này.

Thoạt nhìn thì muốn tránh thoát cái trận pháp này cũng đơn giản, nhưng cơ hội thì cũng chỉ có một lần mà thôi. Một khi mất đi cái cơ hội này, thì nhất định sẽ bị trận pháp cuốn vào trong Cốt Hà. Ở giữ Cốt Hà, thì lại có nhiều Tà Linh vây quanh như vậy, thì cho dù là không chết thì cũng nhanh chóng bị Tà Linh tiêu diệt hết. Huống chi cái loại lực lượng kia xông tới thì có thể sống được sao?

Một mảnh hỗn độn ngổn ngang ở lối vào đi thông Sa Hà. Vốn Diệp Mặc nghĩ rằng hắn sẽ không trở về để điều tra nguyên nhân, vì hắn đối với cái lối vào đi thông tới Sa Hà này có một chút hứng thú. Cái chỗ này phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, có phải là từ trước tới giờ chưa từng có người nào đi qua? Hơn nữa cái lực lượng cường đại của trận pháp ngăn cản lối vào Sa Hà là vì sao?

Có lẽ phương diện này còn có cái bí mật khác. Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc bỗng nhiên có chút mong đợi từ con đường đi thông Sa Hà này.

Hắn đạp đạp xuống cát mịn dưới chân vài cái. Cát mịn ở đây dường như cũng không khác gì nhau. Nếu để cho hắn trực tiếp dẫm nát những đống cát mịn, thì hắn thậm chí còn cho rằng ở ngoài này vẫn là sa mạc Nam Thiện thiên Cát mịn dưới chân vẫn cuồn cuộn chảy, kéo dài tới tít về nơi xa vô biên vô hạn. Diệp Mặc ngừng lại, vì hắn lại nghĩ tới một vấn đề đó chính là những mảnh cát mịn vô biên vô hạn kia hẳn là từ một nơi nào đó mà tới đây?

Nếu như thực sự có thể đi thông từ đây tới Sa Hà Tây Tích châu, thì có lẽ hắn chỉ cần dọc theo dấu vết cát bụi thẳng về phía trước là được rồi. Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc liền trực tiếp lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Khi hắn đang muốn chuẩn bị khởi động 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì lại có hai cái bóng nhàn nhạt xuất hiện trong thần trí của hắn.

Lại là Tà Linh. Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi gì, lập tức phóng ra hai mồi lửa. Hai bóng đen Tà Linh kia thì lại kêu lên một tiếng bén nhọn sau đó lập tức biến mất.

Sau khi giết hai cái bóng Tà Linh kia, thì Diệp Mặc cũng không có dư thời gian nữa, nhưng hai tiếng thét chói tai kia lại đưa tới một trận gào rú nặng nề.

Sau một tiếng 'Gràooo', thì lập tức liền có thêm mấy tiếng 'Grào Grào' nữa truyền đến. Chỉ chốc lát sau, thì đã có hơn mười con yêu thú mầu nâu xám xông về phía Diệp Mặc rồi.

Những con yêu thú này không hề có da lông, cả người giống như là được cấu thành từ từng mảng cát mịn vậy, thoạt nhìn có cảm giác rất chán ghét. Càng đáng ghét hơn chính là miệng của những con yêu thú này rất lớn, khi há ra thì thậm chí còn to hơn cả thân thể của chúng nó nữa. Cái miệng mở rộng lộ ra khoang miệng mầu xám đen, trong miệng thoạt nhìn cũng đều là cát với đá, không hề có một cái răng nào.

Theo lý thuyết thì những yêu thú này là loại đầu to thân nhỏ (Đầu to chân tay teo), cử động rất chậm chạp. Nhưng trên thực tế thì cử động của những con yêu thú này lại vô cùng mau lẹ. Vừa rồi tiếp 'Grào' kia còn ở cách xa hơn mấy chục dặm, thì chớp mặt một cái đã tới trước người Diệp Mặc rồi.

Hơn nữa những yêu thú này đều có đẳng cấp rất cao, thấp nhất cũng đã là yêu thú ngoài cấp bẩy, thậm chí còn có cả yêu thú cấp mười và cấp mười một nữa.

Diệp Mặc nhất thời nhíu mày, nhưng không phải là vì trong lũ yêu thú kia có yêu thú cấp mười một, mà là khi vừa nhìn thấy những con yêu thú này thì chính hắn cũng cảm giác được Nguyên Thần của hắn có chút buông lỏng, thậm chí còn muốn nhanh chóng thoát ra ngoài, để cho những con yêu thú kia cắn nuốt.

Loại cảm giác này quá quái dị, nhưng Diệp Mặc khẳng định là hắn cảm giác đúng. Nếu như đổi thành tu sĩ bình thường, thì nói không chừng Nguyên Thần đã sớm thoát ly khỏi thân thể, sau đó bị những con yêu thú kia cắn nuốt hoàn toàn rồi.

Diệp Mặc vừa định thi triển Lôi Kiếm, thì lại có thêm vài bóng đen chui ra từ trong lối vào. Lại là Tà Linh...

Chỉ là lần này còn không đợi Diệp Mặc động thủ, những con Sa Thạch yêu thú kia đã há miệng cắn nuốt sạch sẽ đám Tà Linh rồi. Diệp Mặc rõ rằng thấy một con yêu thú cấp tám sau khi cắn nuốt Tà Linh, thì khí thế cũng lập tức mạnh mẽ hẳn lên, rất nhanh đã tiếp cận tới yêu thú cấp chín rồi.

Diệp Mặc khiếp sợ quay đầu lại nhìn vào cái trận pháp kia. Giờ thì hắn mới hiểu được, trận pháp này chẳng những là có thể ngăn cản tu sĩ tiến vào, mà còn có thể khiến cho Tà Linh tiến đến cung cấp cho những Sa Thạch yêu thú kia cắn nuốt và tiến hóa. Nếu như đây cũng là do người có chủ ý bố trí ra, thì không biết rằng ở chỗ này tên đó nuôi tất cả bao nhiêu con Sa Thạch yêu thú?

Rất nhanh thì Diệp Mặc cũng biết hắn căn bản là không cần phải đếm, vì cả một đàn Sa Thạch yêu thú đã chen chúc nhau mà đến rồi. Sa Thạch yêu thú kia đông nhung nhúc, thậm chí có con mới chỉ là yêu thú cấp ba cấp bốn, mà con cao nhất lại là yêu thú cấp mười một đỉnh rồi.

Phương hướng của những con Sa Thạch yêu thú kia hiển nhiên là Diệp Mặc. Mấy con Sa Thạch yêu thú lao đến trước thì đều bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh bay ra. Có nhiều yêu thú đã bị lôi kiếm của hắn đánh trúng. Nhưng khiến Diệp Mặc nghi hoặc chính là những con yêu thú kia sau khi bị lôi kiếm đánh trúng, thì lập tức cả thi thể đều biến thành cát mịn rồi. Không hề có yêu đan, thậm chí ngay cả máu thịt cũng không thấy.

Chỉ trong chốc lát, thì những con Sa Thạch yêu thú kia càng ngày càng đông hơn. Đầy rẫy yêu thú đảo mắt cái đã vây chặt lấy Diệp Mặc rồi.

Một ít yêu thú đẳng cấp cao thậm chí còn bay trên không, mở cái miệng tối đen như mực ra muốn cắn nuốt lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục dùng lôi kiếm nữa. Nhiều yêu thú cao cấp như vậy, thì cho dù là thần thức của hắn hiện tại cường hãn vô cùng, thì cũng không thể nào chống đỡ nổi cho việc sử dụng lôi kiếm giết hết toàn bộ yêu thú ở đây. Ai biết ở bên trong kia còn có bao nhiêu con chưa tới.

Giờ khắc này hắn nhớ tới ngày trước bản thân từng một lần ở ‘Sa nguyên dược cốc’ chém giết yêu thú. Bất quá lúc đó đối thủ của hắn tu vi cao nhất cũng chỉ là một con Địa Hạt Thú cấp năm mà thôi. Còn lại rất nhiều đều là yêu thú cấp hai và cấp ba.

Nhưng lần này thì hắn đối mặt với những yêu thú có đẳng cấp cao hơn so với trước tới mười cấp bậc, hơn nữa số lượng cũng khổng lồ hơn nhiều lắm. Trong thần thức của Diệp Mặc, vẫn còn vô số con Sa Thạch yêu thú nữa đang chạy tới.

Dường như những âm thành 'Grào grào' của những con yêu thú này có thể không ngừng kêu gọi đồng loại của chúng tới đây thì phải. Diệp Mặc

biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì thậm chí hắn có thể bị bọn yêu thú này vây hãm tới mức không còn không gian mà thở nữa.

Diệp Mặc không do dự lấy nửa giây, lập tức mở rộng 'Vực' ra ngoài, đồng thời phóng Tử Đao ra.

'Huyễn vân phân liệt đao' với ánh đao tím vô cùng vô tận được thi triển ra. Lập tức kéo theo vài thi thể của Sa Thạch yêu thú. Những thi thể này cũng nhanh chóng bay tung tóe theo từng luồng ánh đao tím Mỗi một đao đánh ra, thì những yêu thú cấp thấp nhất xung quanh Diệp Mặc chí ít cũng phải giảm đi hơn mấy trăm ngàn con. Cho dù là Sa Thạch yêu thú cấp mười một, cũng không thể nào cử động trong 'Vực' của Diệp Mặc, hay là há mồm ra đối với Diệp Mặc cả.

Phương pháp công kích của những con Sa Thạch yêu thú này cũng cực kỳ đơn giản, đó chính là tiến lên hấp thu Nguyên Thần của đối phương, sau đó há mồm cắn nuốt. Biện pháp này có thể nói là đòn chí mạng đối với tu sĩ bình thường, nhưng đối với Diệp Mặc ngoại trừ lúc bắt đầu có hơi bất ngờ, nhưng sau đó thì hắn thậm chí đã quen thuộc luôn rồi. Nguyên Thần của hắn luôn được tu luyện bên cạnh 'Khổ trúc', cho nên vô cùng vững chắc, sao có thể để cho những con Sa Thạch yêu thú này hấp thu được.

Diệp Mặc sau khi thăng cấp tới tu vi Hóa Chân tầng bẩy, thì chân nguyên và thần thức cũng trở nên vô cùng cường đại. Đến cuối cùng thì 'Huyễn vân phân liệt đao' của hắn còn chưa tiêu tán, mà vẫn còn đang phân liệt, thì hắn đã thi triển ra đao thứ hai rồi. Thời gian trôi qua, thì Sa Thạch yêu thú ở đây cũng càng lúc càng nhiều, và ánh đao tím cũng càng lúc càng nhiều hơn trong mảnh không gian này.

Ánh đao tím ngang dọc khắp bầu trời, không gian xung quanh đều trở thành một mầu tím nhàn nhạt. Cho dù là Sa Thạch yêu thú cấp mười một bị đao mang cắt trúng liên tục thì cũng không kiên trì được bao lâu, cuối cùng cũng trở thành một thi hài toàn cát đá.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1446

Đao Pháp Thứ Tám Của Huyễn Vân

Cứ liên tục dùng Huyễn Vân Phân Liệt Đao như vậy, đối với sự tiêu hao thần thức và chân nguyên cũng không thể tưởng tượng được. Diệp Mặc lúc trước từ Hóa Chân tầng thứ ba thăng cấp thẳng lên Hóa Chân tầng thứ bảy, cũng chưa trải qua Hóa Chân trung kỳ, sự tăng vọt của chân nguyên và thần thức khiến hắn bắt đầu có chút không thích ứng nổi. Không ngừng phóng ra đường đao, chân nguyên và thần thức của hắn mặc dù tiêu hao nhanh kinh khủng, nhưng đối với chân nguyên và thần thức của một Hóa Chân hậu kỳ càng lúc càng thích ứng được.

Nếu như lúc này có người ở đây, chỉ có thể nhìn thấy vô số đường đao màu tím và vô số những yêu thú cát đá đang hỗn độn cùng một chỗ, căn bản cũng không phân biệt được rốt cục ai là người chiếm thế thượng phong.

Diệp Mặc dần dần chìm trong những đường đao ngang dọc của 'Tử Đao', hắn dường như lại quay về cảnh tượng lúc trước khi ở Sa Nguyên dược cốc bị vô số Thổ hạt thú tấn công, chỉ có điều yêu thú Sa thạch bây giờ bất luận số lượng hay cấp bậc cũng lợi hại hơn nhiều so với Thổ hạt thú trước đó. Nhưng nếu so sánh, thì hôm nay Diệp Mặc lại thoải mái hơn chút, hắn thăng cấp lên Hóa Chân hậu kỳ rồi, vực cũng mạnh hơn rất nhiều rồi, cho dù là yêu thú Sa thạch cấp mười một, cũng không thể uy hiếp vực của hắn được.

Lúc này Diệp Mặc vì giảm thiểu tiêu hao, thu vực của mình vào trong phạm vi nhỏ nhất. Vực của Diệp Mặc do khí thế và ý niệm toàn thân tạo nên, chân nguyên và thần thức tiêu hao cũng ít hơn người bình thường rất nhiều, nếu không phải vì tấn công địch, thì tiêu hao này đối với hắn mà nói cũng là không đáng kể.

Biết rõ không thể nào xông phá được vực của Diệp Mặc, những yêu thú Sa thạch kia vẫn như điên cuồng xông đến, điên cuồng cuốn về phía Diệp Mặc, dường như không nuốt sống được Diệp Mặc, thì bọn chúng tuyệt đối không cam tâm, mà ở phía xa lại càng có nhiều con yêu thú Sa thạch cũng đang chen chúc nhau mà đến.

Phân liệt đao của Tử Đao mặc dù vô cùng điên cuồng, những yêu thú cấp thấp lại càng khó thoát được cái chết, nhưng cũng không chống đỡ được những yêu thú Sa thạch còn điên cuồng hơn này. Đến cuối cùng, có một số yêu thú cấp cao hơn sau khi bị bổ trúng đường đao đầu tiên của Diệp Mặc, không ngờ lại trở nên khôn khéo, trốn ở phía sau đợi vết thương dần khép miệng lại, rồi mới tấn công Diệp Mặc tiếp.

Còn những con yêu thú Sa thạch cấp mười mười một, thậm chí cần hơn mười đường đao mới có thể giết được một con, những con yêu thú cát đá cấp cao này mặc dù không thể nào xông vào vực của Diệp Mặc được, nhưng lại biết chắc cách không để cho Diệp Mặc giết chết. Diệp Mặc ngược lại lại càng lúc càng lâm vào tình huống bất lợi.

Lúc này Diệp Mặc không ngờ nhớ ra cảnh đại chiến với Đồ Tử Chân. Đồ Tử Chân chẳng những tu vi chân nguyên thâm hậu, mà vực của bà lại vô cùng mạnh, cái quan trọng hơn chính là, chiếc khăn màu đen của bà khi tấn công mình, không ngờ còn có thể trói buộc được mình, nói cách khác pháp bảo của bà không ngờ còn có thể hình thành vực, mặc dù Diệp Mặc biết rõ đó là chân nguyên của Đồ Tử Chân khống chế, nhưng cũng có chút khâm phục người đàn bà này.

Nếu như để cho người đàn bà đó đối phó với những con yêu thú Sa thạch này, thì bà ấy sẽ thế nào?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc giật mình, người đàn bà đó có thể chuyển chân nguyên của mình cho pháp bảo hình thành pháp bảo vực, mình sao lại không thể? Có lẽ hắn còn có thể làm tốt hơn, có thể thông qua Tử Đao tự mình hình thành lên pháp bảo vực.

Diệp Mặc khác với Đồ Tử Chân, hắn tu luyện Tam Sinh quyết. Năng lực lĩnh ngộ và sức sáng tạo cũng thông minh hơn người bình thường. Khi hắn nghĩ đến đây, Ý và Vực đồng thời cũng theo ý niệm mà triển khai ra rồi, Tử Đao không ngừng phóng ra những đường đao màu tím, bỗng nhiên đổi cách so với lúc trước, biến thành một cánh cửa cực lớn, cứ như vậy đánh ra ngoài.

Đao ý và uy thế khai triển ra, cho dù là nơi mà vực của Diệp Mặc chưa tiếp xúc đến, cũng bị những sát cơ điên cuồng của những đường đao màu tím này bao phủ lấy. Một đao rất bình thường, nhưng sau khi đao này phóng ra, những con yêu thú Sa thạch xung quanh Diệp Mặc cũng không còn một mống.

Ngoại trừ vài con yêu thú Sa thạch cấp mười một vẫn còn sống, thì những con yêu thú Sa thạch còn lại cũng bị một đao của Diệp Mặc giết chết sạch.

Diệp Mặc bỗng nhiên mở to mắt cười ha hả, hắn cuối cùng cũng hiểu chuyện là như nào, một lát sau, hắn thậm chí đến vực của mình cũng không mở rộng ra, bóng đao của Tử Đao cũng đã tung hoành.

Không còn đường đao bay lượn, chỉ có những đường đao rất bình thường, thoạt nhìn cũng chỉ có phạm vi khoảng hai ba trượng, nhưng sau khi đường đao này bổ ra, ngay cả những con yêu thú ngoài phạm vi hai ba trượng đó, cũng bị chém chết hết.

Chỉ có vài đao, những con yêu thú Sa thạch mà Huyễn Vân Phân Liệt Đao lúc trước giết không hết lại chết từng đàn. Diệp Mặc thậm chí có thể nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của những con yêu thú Sa thạch này, nhưng cho dù như vậy, những con yêu thú Sa thạch này cũng vẫn điên cuồng như trước.

Diệp Mặc không sợ, Tử Đao của hắn lại tung hoành trên dưới, cuối cùng phạm vi càng lúc càng rộng, một đao ảnh đơn giản tung hoành tứ phía, không có con yêu thú Sa thạch nào có thể sống được vài giây dưới đường đao kinh khủng như vậy.

Lúc trước vẫn còn vô số những con yêu thú Sa thạch tấn công Diệp Mặc từ đỉnh đầu, nhưng bây giờ yêu thú Sa thạch trên đầu Diệp Mặc cũng đã không còn một con. Lúc này Diệp Mặc nếu như muốn chạy, cũng có thể rời khỏi nơi này một cách dễ dàng, nhưng hắn cũng không rời đi, đường đao của Tử Đao tung hoành, vẫn cướp đi tính mạng của những con yêu thú Sa thạch này.

Những con yêu thú Sa thạch này giống như điên cuồng, cho dù bị Diệp Mặc giết chết vô số, nhưng những con đằng xa vẫn chen chúc tiến tới.

Diệp Mặc lại càng không muốn rời khỏi nơi này, hắn cũng đã đoán được những con yêu thú Sa thạch trong này là do người khác nuôi dưỡng, những tà linh và ma linh chính là thức ăn của những con yêu thú Sa thạch này. Phần lớn ma linh và tà linh đều không thể nào tách riêng khỏi môi trường nơi này, hoặc là sức uy hiếp đối với Nam An châu cũng không lớn, nhưng những con yêu thú Sa thạch nơi này lại khác. Những con yêu thú Sa thạch này hung hãn không sợ chết, vô cùng vô tận, kinh khủng hơn là có thể sống dưới ánh mắt trời.

Hắn giết những con yêu thú Sa thạch này rất đơn giản, đó là vì hắn sau khi lĩnh ngộ được một chiêu mới, Tử Đao cũng quá lợi hại, cộng thêm tu vi của hắn căn bản cũng không phải là tu sĩ Hóa Chân viên mãn bình thường có thể so sánh được. Hơn nữa chiêu những con yêu thú Sa thạch này cắn nuốt nguyên thần, đối với hắn cũng vô dụng, cho nên hắn mới có thể dễ dàng giết như vậy. Nhưng một khi những con yêu thú Sa thạch cấp mười một đỉnh phong xông ra khỏi Ma Ngục cấm địa, những tu sĩ Hóa Chân bình thường căn bản cũng không là đối thủ của những con yêu thú này.

Nam An châu có bao nhiêu tu sĩ Hóa Chân? Diệp Mặc đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ hơn nghìn người, cho dù có nhiều hơn, cũng không thể nào vượt qua con số mấy nghìn. Đây còn là hắn đoán sơ sơ, nếu như cụ thể, nói không chừng một nghìn người cũng không đến. Nhưng những yêu thú cấp mười một trong này thì có bao nhiêu? Diệp Mặc đoán chừng một mình hắn phen này cũng chém chết hơn nghìn con rồi.

Một nơi không có đan vương cửu phẩm, có thể có bao nhêu tu sĩ Hóa Chân, đó mới là chuyện lạ. Cho dù bây giờ những tu sĩ Hóa Chân của Nam An châu, cũng là vì nội tình của những tông môn cửu phẩm tích lũy lại tạo nên, nếu không nói không chừng cũng như Bắc Vọng châu, thậm chí đến mười người cũng khó. Điểm này tu sĩ Hóa Chân cho dù toàn bộ tấn công lũ yêu thú Sa thạch này, cũng như muối bỏ biển, đợi bị tiêu diệt mà thôi. Còn sức mạnh của Hóa Chân, trước giờ vẫn dựa vào Hóa Chân nhiều ít mà quyết định.

Diệp Mặc quyết định lần này quay về nhất định phải luyện chế ra một lượng lớn đan dược mà tu sĩ Hóa Chân cần đến, không vì cái khác, cho là vì số lượng tu sĩ Hóa Chân của Nam An châu, hắn cũng nhất định phải làm. Lực lượng của Nam An châu mạnh mẽ, đối với Mặc Nguyệt Chi Thành mà nói cũng không phải là chuyện xấu. Nếu không, nhưng con yêu thú Sa thạch này có thể dễ dàng tiêu diệt cả Nam An châu. Hoặc là nói không có Diệp Mặc, thì những con yêu thú Sa thạch này điên cuồng xông ra khỏi Ma Ngục cấm địa, Nam An châu tất gặp diệt vong.

Diệp Mặc trong lòng thậm chí đang nghĩ lúc trước Thiện Băng Lam nói Tu Chân giới gặp đại họa, có phải là chỉ những con yêu thú Sa thạch này không, loại yêu thú Sa thạch này ra ngoài, thì đó còn là đại họa hơn cả đại họa.

Mặc dù lúc này yêu thú Sa thạch cũng bị Diệp Mặc giết chết tương đối rồi, nhưng Diệp Mặc chẳng những chưa đi, thậm chí còn định nhào vào đám yêu thú Sa thạch trong này, 'Tử Đao' giống như một cánh cửa cực lớn mang theo vực đao khí điên cuồng chém giết những con yêu thú cát đá xung quanh trong phạm vi khoảng mấy chục trượng.

Nhưng những con yêu thú cát đá trong này quả thực quá nhiều, mỗi một đao củ Diệp Mặc giáng xuongs cũng đều có hàng nghìn hàng chục nghìn con yêu thú cát đá bị giết chết, nhưng sau đó lại có vô số những con yêu thú cát đá điên cuồng xông lên tiếp, cứ như vậy giết và bị giết, xác của những con yêu thú Sa Thạch bị đao khí giết hạ này lại không ngừng xếp chồng xếp

đống lên.

Ba ngày sau, khi những con yêu thú Sa Thạch kia vẫn chưa xông lên, Diệp Mặc sắc mặt tái nhợt ngồi xuống đất. Lúc này cho dù hắn không chịu nổi nữa rồi, hắn cũng không dám chắc mình phen này có thể giết chết được bao nhiêu con yêu thú Sa Thạch. Đằng sau người hắn thoạt nhìn cũng đã không giống thi thể của những con yêu thú Sa Thạch nữa rồi, mà là những dãy núi nối tiếp nhau, những dãy núi này là do xác của những con yêu thú Sa Thạch tạo thành.

Không có con số cụ thể, Diệp Mặc đếm sơ sơ, hắn trong này ít nhất cũng giết được mấy trăm triệu con yêu thú Sa Thạch, yêu thú cấp mười một thậm chí cũng lên đến hàng chục nghìn.

Hắn căn bản không dám tiếp tục ở lại trong này nữa, trực tiếp chui vào thế giới trang vàng. Vừa chui vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc liền run rẩy móc ra mấy viên đan dược nuốt xuống. Cho dù lúc trước trải qua mấy lần thừa sống thiếu chết, hắn cũng chưa bao giờ gặp phải cảnh thần thức vào chân nguyên thiếu đến cạn kiệt như nay.

Lúc này hắn chỉ cảm thấy chân tay mình như nhũn ra, giống như người bình thường chưa tu luyện bao giờ mà sức lực lại bị tiêu hao hết. Nếu như hắn không có thế giới trang vàng, chỉ cần một tu sĩ Hóa Chân khác nữa đến, là có thể giết được hắn rồi.

Một ngày sau, Diệp Mặc bỏ tiên tinh trong tay mình ra, đứng dậy, dưới linh khí của tiên tinh, tốc độ khôi phục của hắn, trong thời gian một ngày ngắn ngủi có thể khôi phục hoàn toàn chân nguyên và thần thức.

Khiến Diệp Mặc bất ngờ chính là, hắn phát hiện ra chân nguyên và thần thức của mình tiêu hao cạn kiệt, sau khi khôi phục lại, không ngờ lại tăng lên một chút.

Diệp Mặc biết rõ tu vi của hắn đến được mức này, đẳng cấp không thể tăng được nữa, muốn lên cấp thần thức và chân nguyên, đó cũng là vô cùng

khó.

Diệp Mặc ra khỏi thế giới trang vàng, rồi lại lần nữa đứng trên mặt cát vô cùng vô tận, hắn đang nghĩ, có lẽ thông qua cách này tiếp tục tăng tu vi thần thức và chân nguyên của mình cũng được. Nhưng lúc này hắn đứng trên cát, ngoại trừ đống yêu thú cát đá chất thành dãy núi dài liên tiếp trước mặt, cũng không còn con yêu thú nào, cũng không còn chút bóng dáng của tà linh nào.

Cũng đúng, làm gì có nhiều yêu thú Sa Thạch như vậy cho hắn giết? Lúc trước liên tục mấy ngày, hắn không ngừng nghỉ huy vũ Tử Đao, thậm chí giết đến vài Sa Thạch con yêu thú Sa Thạch, nếu như còn có loại yêu thú này, cũng quá kinh khủng.

Mấy Sa Thạch con yêu thú Sa Thạch cũng có thể dễ dàng xông đến Nam An châu, nhưng lại bị hắn giết chết chỉ trong vài ngày. Những con yêu thú Sa Thạch này và những con tà linh trên cầu Tam Sinh cũng giống nhau, hiểu rõ là chịu chết, nhưng vẫn như tre già măng mọc xông về phía Diệp Mặc.

- Như vậy cũng tốt.

Diệp Mặc lẩm bẩm một mình, nếu như không phải như vậy, hắn có thể giết không hết yêu thú Sa Thạch trong này, quả thực không biết tên nuôi dưỡng những con yêu thú Sa Thạch này, thấy toàn bộ yêu thú Sa Thạch mà mình nuôi dưỡng bị giết chết sạch, thì sẽ nghĩ thế nào.

Diệp Mặc lại phóng ra Tử Đao, búng lên Tử Đao hai cái, nếu như không phải hắn cuối cùng lĩnh ngộ ra được đao pháp mới, đối diện với nhiều yêu thú Sa Thạch như vậy, hắn chỉ có thể trốn vào Thế giới trang vàng.

- Đây cũng chính là đao thứ tám của Huyễn Vân Đao pháp, sau này gọi là Huyễn Vân Sát vực đao.

Diệp Mặc nói xong, hét lên một tiếng, trong lòng vô cùng thích thú, có Huyễn Vân Sát Vực đao, cho dù có nhiều người tấn công hơn nữa hắn cũng

không sợ.

Thu Tử Đao, Diệp Mặc lại phóng ra Thanh Nguyệt, mang theo một bóng màu xanh, biến mất trên bầu trời của Sa Hà.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1447

Người Đáng Sợ Nhất Trong Ma Vực

Sa Hà trong Tây Tích châu, sau lần trước truyền ra phong ấn phi thăng của Sa Hà bị phá, sự nguy hiểm của Sa Hà dường như cũng được giảm đi nhiều, có lẽ cảm giác nguy hiểm tự phát trong lòng tu sĩ cũng được giảm đi rất nhiều.

Trong Sa Hà căn bản cũng có vô số pháp bảo, nguyên liệu luyện khí cực phẩm cũng nhiều vô số kể, nếu như có vận khí tương đối tốt, thì có thể tìm được một hai di tích thượng cổ, hoặc là tìm được một vài tài sản của tu sĩ đã ngã xuống.

Cho dù không tìm được di tích hay tài sản gì, chỉ cần tìm được một hai nguyên liệu cấp cao hoặc là linh sa tinh, cũng là thu hoạch không nhỏ rồi. Giá trị của linh sa tinh còn quý giá hơn cả linh mạch cực phẩm, là cát đá và những thứ nuôi dưỡng hàng chục nghìn năm dưới linh khí trong Sa Hà. Những thứ này dùng để tu luyện, cũng có thể dùng để đổi lấy một linh mạch cực phẩm hoặc đan dược nào đó.

Cho nên sau khi tin sự nguy hiểm và linh sa tinh của Sa Hà truyền ra ngoài, vô số những tu sĩ hoặc yêu tu cũng đều đến Sa Hà.

Đương nhiên tổ đội vào Sa Hà cũng không ít hơn lúc trước, Thanh Ích đan đồng thời cũng không thể nào thiếu đi được. May là Thanh Ích đan chỉ là linh đan cửu phẩm, trong Tây Tích châu mặc dù quý giá, nhưng cũng không thuộc là loại khó kiếm. Đan vương của Tây Tích châu ít ỏi, linh đan sư cửu phẩm cũng có một số người, quan trong hơn là Tây Tích châu cái gì cũng thiếu, nhưng linh thảo thì lại không thiếu.

Còn về các tổ đội, là cái cần thiết, Sa Hà hoang vu thê tịch, nếu như không hợp lại thành tổ, cho dù có nhiều Thanh Ích đan đi nữa, một mình trong Sa Hà cũng sẽ vì sự hoảng sợ cô đơn trong này mà phát điên, cuối cùng bị lạc thần trí.

Vốn dĩ những tu sĩ trong Sa Hà cho dù nhiều hơn lúc trước mấy lần thậm chí mấy chục lần, cũng không giống như bây giờ, dường như chỉ cần là tu sĩ, thì có thể vào được Sa Hà.

Từ tu sĩ Trúc Cơ đến tu sĩ Hóa Chân, dường như ai cũng không muốn lùi về phía sau, ai ai cũng hướng đến Sa Hà. Chỉ vì Sa Hà là nơi cách không xa với lối vào của Ma Ngục phát ra trận nổ kinh hoàng kia.

Theo những gì những tu sĩ lần đó chứng kiến tận mắt vụ nổ đó nói, lúc đó vụ nổ đó xé rách không gian, thậm chí đến nơi trong phạm vi mấy nghìn mét cũng bị cuốn lấy, những chỗ bị cuốn lấy đó hình thành lên một hố sâu cực lớn, chỉ có điều sau đó gió cát của Sa Hà di chuyển, đã lấp đi một nửa cái hố đó.

Vốn dĩ trong Sa Hà xảy ra những vụ nổ kinh hoàng như này cũng chẳng có gì, nhưng lại là một vụ nổ trong đó có rất nhiều tiên tinh. Những tiên tinh này có một số bị nổ tung cuốn đi rồi cũng nổ tung, có một số bị nổ tung thành mảnh vụn, biến mất trong Sa Hà vô biên vô tận. Những mảnh vỡ này có cái to bằng ngón tay cái, có cái nhỏ bằng hạt cát cực nhỏ.

Nhưng cho dù là những mảnh vỡ tiên tinh chỉ bằng hạt vừng, cũng có thể khiến tu sĩ Trúc cơ thăng cấp, còn một khi tìm được những viên tiên tinh to bằng ngón tay cái, đối với bọn họ mà nói, cho dù không tìm được mảnh vỡ tiên tinh, hoặc có thể tìm được một hai viên tiên tinh cũng tốt rồi.

Chính vì những nguyên nhân này, Sa Hà mới bị những tu sĩ này chen chúc đến, vô số những tu sĩ đều hướng về Sa Hà. Mục đích chỉ là vì những mảnh vỡ tiên tinh kia. Đối với bọn họ mà nói, cho dù không tìm được một mảnh vỡ tiên tinh nào, hoặc là có thể tìm được một hai mảnh cũng là quá tốt rồi.

Đáng tiếc khi những tu sĩ này vào trong Sa Hà rồi mới biết, Sa Hà vẫn chính là Sa Hà ngày trước, một khi bị lạc thần trí rồi, vẫn như trước chỉ chết trong Sa Hà mà thôi. Tiên tinh là đồ tốt, thiên tài địa bảo cũng là đồ tốt, nhưng những thứ như này không còn mạng để hưởng thụ, thì cũng không phải là đồ tốt nữa. Sau khi trải qua một phen náo nhiệt Sa Hà, rất nhiều tu sĩ bình tĩnh trở lại, lại lần nữa đàng hoàng đường đường chính chính đi tu luyện.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn còn rất nhiều tu sĩ vẫn đâm đầu vào Sa Hà.

Người khác không biết Sa Hà bùng nổ ra chuyện gì, nhưng Tra Kỳ Phụ và Tạ Chính Sư thì lại biết. Lúc đó hai người bọn họ khi cùng phá phong ấn không gian cùng Diệp Mặc, đã nhìn thấy tiên tinh trong ấn kỳ. Bây giờ nổ tung ra những tiên tinh đó, bọn họ chắc chắn một trong ấn kỳ đó vì nguyên nhân nào đó không kịp thời trốn vào hư không ẩn nấp, kết quả tự phát nổ.

Ấn kỳ tự phát nổ những tiên tinh đó chắc chắn chia năm xẻ bảy rồi, vừa nghĩ đến tiên tinh chia năm xẻ bảy, hai người trong lòng lại đồng thời cảm thấy nóng lên.

Đặc biệt là Tạ Chính Sư, gã sau chuyện đó cũng nghĩ qua tu vi của Diệp Mặc, gã cho rằng khi Diệp Mặc lần đầu tiên gặp gã chắc chắn cũng chưa đến tu sĩ Hóa Chân, hắn sở dĩ có thể lên Hóa Chân rồi, nói không chừng chính là do lần thứ hai lấy được tiên tinh trong ấn kỳ, sau đó mới tu luyện nhanh như vậy.

Nhưng cho dù đoán được kết quả như nào, gã cũng không có cách nào, gã căn bản không phải là đối thủ của Diệp Mặc. May là gã cũng sắp phi thăng rồi, nếu không phải gã cưỡng chế ẩn giấu tu vi của mình đi, nói không chừng cũng đã dẫn động lôi kiếp phi thăng rồi.

Hôm nay trong Sa Hà lại lần nữa có ấn kỳ phát nổ, bọn họ sao có thể bỏ lỡ cơ hội này được, cũng nhanh chóng chạy đến Sa Hà.

…

Thanh Nguyệt sau khi bay được hai ngày, Diệp Mặc mới phát hiện ra Hắc Sa dưới chân mình cũng biến mất không thấy nữa, thay vào đó toàn bộ là nham thạch màu đen. Trên những nham thạch này, thỉnh thoảng còn có thể phát hiện ra một hai gốc linh thảo lớn lên trong đám v đen đó.

Diệp Mặc cảm thấy hắn cứ như bay dưới lòng đất vậy, cái cảm giác đó thật quỷ dị, nhưng hắn biết đây không phải. Nếu như lối vào Sa Hà đúng là Sa Hà thông đến Tây Tích châu, Diệp Mặc chắc chắn nơi này không phải là dưới lòng đất, mà là một nơi khác trên đại lục Lạc Nguyệt.

Nửa tháng sau, Diệp Mặc dừng lại, hắn lại lần nữa nhìn thấy một ngã ba.

Trước mặt ngã ba này cũng hình thành một mảnh đất đầy cát đá, còn một bên khác của ngã ba thì lại có một dòng sông, đây không phải là dòng sông khô khốc như Cốt Hà, mà là một dòng sông nước chỉ thiếu chút nữa là tràn ra khỏi sông rồi.

Ngã ba này đúng và điểm cuối của con sông, mà con sông này từ ngã ba này kéo dài ra tận xa, thần thức của Diệp Mặc căn bản cũng không thể nhìn thấy điểm cuối được.

- Thông Minh hà…

Diệp Mặc dường như thuận miệng bật ra, hắn chắc chắn con sông này chính là Thông Minh hà.

Lúc trước khi Ngôn Nghiên giới thiệu về con sông này, không có ai biết Thông Minh hà nằm ở nơi nào, cũng có người nói là đường đến Ma Vực. Nhưng bây giờ Diệp Mặc biết Thông Minh hà chảy về nơi nào, chính xác là chảy về Ma Vực hoặc là Ma Ngục cấm địa.

Lần đó hắn và mấy người Tô Tĩnh Văn cũng chính là truyền tống trận có vấn đề, nên rơi xuống gần Thông Minh hà. Ngôn Nghiên nói Thông Minh hà vô cùng nguy hiểm, chưa có ai rơi xống Thông Minh hà mà có thể sống được. Diệp Mặc cũng không có khái niệm này, dù sao hắn cũng chưa từng

thấy qua sự lợi hại của Thông Minh hà.

Diệp Mặc theo bản băng nhìn nhìn một bên khác của đoạn giao nhau này, lại kinh ngạc phát hiện ra, Thông Minh hà ở chỗ này chính là khúc giữa, nhưng sau khi qua được cửa khẩu này, một bên khác của Thông Minh hà lại xuất hiện, chỉ có điều thần thức của Diệp Mặc căn bản cũng không tìm được điểm cuối cùng mà nó chảy đến. Xem ra, trong này vẫn chưa phải là đoạn cuối của Thông Minh hà.

Nếu như không có chuyện gì khác, Diệp Mặc thậm chí muốn men theo Thông Minh hà về phía trước xem xem, con sông này rốt cục chảy về nơi nào, nhưng Diệp Mặc biết hắn không có nhiều thời gian như vậy, nên gác lại suy nghĩ này sang một bên.

Trong này xuất hiện Thông Minh hà, rõ ràng trước mặt là Ma Ngục cấm địa rồi, cũng chính là Ma Vực mà tu sĩ Tây Tích châu nói.

Diệp Mặc thu hồi Thanh Nguyệt lại, muốn từ ngã ba này tiến vào Ma Ngục cấm địa, chỉ có điều hắn vừa bước qua, vô số bóng nhàn nhạt hướng về phía hắn, tốc độ vô cùng kinh người.

Diệp Mặc biết những bóng này chính là tà linh, khi hắn lần đầu tiên đến Sa Hà của Tây Tích châu, những bóng này hắn còn chưa thể dùng thần thức để quét được, nhưng sau khi hắn tiến vào Ma Ngục cấm địa rồi, thần thức của hắn cũng đã mơ hồ nhìn thấy được những cái bóng đen này, bây giờ hắn cũng đã là Hóa Chân hậu kỳ rồi, những cái bóng này dưới thần thức của hắn căn bản cũng không thể nào che giấu được.

Dường như cùng lúc những cái bóng này nhào đến, Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc cũng được phóng ra.

Mặt trời màu lam nhô cao lên bầu trời, hàng trăm cái bóng này bị mặt trời màu lam vây lấy, chỉ trong nháy mắt liền hét lên vài tiếng, rồi huyễn hóa thành đống tro bụi.

Diệp Mặc có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ khiếp sợ của những cái bóng này khi kêu hét, nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không có chút lưu tâm gì.

Nhiều tà linh như vậy dưới thiên hỏa của Diệp Mặc, chưa đến vài giây đã bị Diệp Mặc tiêu diệt hết, những con tà linh còn lại sợ hãi lùi lại, có một số xông vào Ma Ngục cấm địa, có một số nhảy xuống Thông Minh hà, trong nháy mắt, xung quanh Diệp Mặc không còn bóng dáng tà linh nào.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy không có hứng, tà linh bên này dường như thông minh hơn nhiều so với bên cầu Tam Sinh. Trên cầu Tam Sinh, hắn sau khi giết vài trăm tà linh, lập tức lại có vài trăm con nữa, liên tiếp không ngừng, giống như con thiêu thân lao đầu vào lửa xông đến Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn, bị hắn giết chết hết.

Nhưng những tà linh nơi này thì lại có thần trí, biết trước mặt Diệp Mặc căn bản trước sau gì cũng chết, nên dứt khoát chạy đi thật xa.

Thông Minh hà kinh khủng như này, còn có Ma Vực lợi hại như vậy hoặc là còn Ma Ngục cấm địa, Diệp Mặc phát hiện hắn không ngờ cũng không tìm được đối thủ.

Sau khi tiến vào phạm vi Ma Vực, Diệp Mặc dứt khoát phóng ra mặt trời màu đỏ, trên đường đi vào, chỉ cần là những tà linh bị Thiên Hỏa Cửu Dương ócuốn lấy, cũng đều là tro tàn. Chỉ có số tà linh màu đỏ nhạt hoặc màu đỏ sẫm mới có thể bỏ chạy dưới mặt trời màu đỏ. Gặp loại tà linh này, Diệp Mặc chỉ phóng một mồi lửa ra, đồng thời cũng biến thành tro bụi. Nếu không phải mặt trời màu lam tiêu hao quá nhiều thần thức, Diệp Mặc phóng mặt trời màu lam ra, thì không một con tà linh nào có thể chạy thoát được.

Đến tà linh dưới Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc cũng không thể nào chống đỡ được, càng đừng nói đến ma linh, một số ma linh chỉ cần hơi dính một chút cũng chết.

Một canh giờ sau, khi Diệp Mặc nhìn thấy một miếng nguyên liệu luyện khí cấp chín Hoàng Tơ Thạch to bằng nắm đấm, mới biết hóa ra trong Ma

Ngục cấm địa còn có thứ tốt như này.

Hoàng Tơ Thạch là nguyên liệu luyện khí đỉnh cấp, đối với ma tu mà nói, lại càng quý giá hơn vàng. Một số ma tu vì lấy được một miếng Hoàng Tơ Thạch, thậm chí bằng lòng táng gia bại sản.

Thứ tốt như này, Diệp Mặc làm sao có thể bỏ qua được, tốc độ của hắn lại càng chậm hơn chút, trên đường đi những Hoàng Tơ Thạch được hắn thu thập lại thậm chí có hơn trăm miếng. Ngay cả những Hoàng Tơ Thạch nầy, cũng có thể khiến hắn phát tài.

Trong Ma Vực khiến cho những tu sĩ bình thường nghe thấy thôi đã sợ vỡ mật ra rồi, nhưng Diệp Mặc vừa đi vừa tìm Hoàng Tơ Thạch, còn một số tà linh hoặc ma linh nhìn thấy Diệp Mặc bước đến, căn bản cũng không đợi Diệp Mặc phóng Thiên Hỏa Cửu Dương ra, cũng sớm đã trốn sang một bên hết.

Lúc này trong Ma Vực, cái đáng sợ nhất không phải là những tà linh và ma linh mà những tu sĩ bình thường nghe xong đã biến sắc kia. Đối với những ma linh và tà linh này mà nói, cái đáng sợ nhất chính là tu sĩ đang tìm Hoàng Tơ Thạch trong Ma Vực này. Dường như tất cả các con tà linh có chút thần trí, đều hi vọng tu sĩ đến tìm Hoàng Tơ Thạch càng sớm rời đi càng tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1448

Con Rùa Rụt Đầu

Tà linh và ma linh trong Ma Vực quá nhiều, Diệp Mặc đoán chừng những thứ này không thể nào tồn tại được trên mặt đất, những thứ này khác với yêu thú Sa thạch, cho nên bình thường chỉ cần không tiếp cận gần với tà linh và ma linh, hắn căn bản cũng không bị truy sát.

Nửa ngày trôi qua, Diệp Mặc cũng lại lần nữa tiếp cận gần với bậc thềm bằng đá giống như trong Ma Ngục trong Nam An châu, Diệp Mặc biết, lên chỗ này chắc hẳn là Sa Hà của Tây Tích châu.

Diệp Mặc không tiếp tục đi thu thập Hoàng Tơ Thạch nữa, đồ quý của hắn có nhiều rồi, tiện tay thu thập cũng không có vấn đề gì, nhưng chuyên môn vì những thứ Hoàng Tơ Thạch này mà làm tốn thời gian, Diệp Mặc cũng cảm thấy không đáng.

Khi hắn nhanh chóng từ bậc đá này bay lên trên, ở cửa ra lại xuất hiện một phong ấn, nhưng Diệp Mặc vừa nhìn liền biết được, phong ấn này chỉ là ngăn cản lại thôi, đối với hắn cũng chẳng có chút ảnh hưởng nào.

Diệp Mặc vừa mới bước ra khỏi phong ấn, lại nghe thấy một tiếng hét lớn.

Trước mặt hắn xuất hiện năm tên tu sĩ, ba nam hai nữ, tiếng thét kia chính là từ một nữ tu trong đó phát ra. Cô rõ ràng là bị Diệp Mặc từ nơi đó bước ra làm cho chết khiếp, là từ Ma Vực đi ra.

- Anh, anh vừa từ Ma Vực ra ngoài… Một nam tu cũng kinh ngạc chằm chằm nhìn Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc có bóng, có thể nhìn thấy, gã thậm

chí còn cho rằng Diệp Mặc chính là ma linh trong Ma Vực hoặc là một số tà linh mà như mọi người nói.

Nhưng nếu như người tu sĩ trước mặt này không phải là ma linh cũng không phải là tà linh, thì hắn có thể sống từ trong Ma Vực ra được sao? Theo đồn đại trước giờ chưa có người nào sau khi vào Ma Vực, mà lại có thể sống mà ra ngoài được.

Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ, không ngờ có người lại đến lối vào Ma Vực, hắn nhớ lúc trước khi hắn ở Tây Tích châu, cũng chưa có ai dám đến nơi này. Huống chi bây giờ mấy tu sĩ đến đây, cao nhất cũng chỉ là tu vi Ngưng Thể mà thôi.

Diệp Mặc vừa muốn hỏi mấy tên tu sĩ này sao lại đến đây, bỗng nhiên nhớ ra một việc rất quan trọng. Tà linh và ma linh trong Ma Ngục cấm địa ở Nam An châu đều là để nuôi dưỡng yêu thú Sa thạch, vừa nãy khi hắn qua Ma Vực, trong đó cũng có rất nhiều ma linh và tà linh, những tà linh và ma linh này có tác dụng gì? Chẳng lẽ cũng là nuôi yêu thú Sa thạch hay sao?

Nhưng Diệp Mặc lại nhớ rất rõ nơi mà hắn đến đều có đá tảng màu đen, không cung cấp được chỗ náu thân cho yêu thú Sa thạch.

Chẳng lẽ là Thông Minh hà? Diệp Mặc trong lòng cả kinh. Nếu như trong Thông Minh hà có thứ gì đó cũng giống với yêu thú Sa thạch. Dựa vào tà linh và ma linh mà sinh sống, đó có phải là nói Thông Minh hà cũng là một quả bom hẹn giờ hay không?

Năm người tu sĩ kia nhìn không ra được tu vi của Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc nhíu mày không nói gì, năm người đều không dám nói chuyện, cũng không ai dám hỏi gì.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, sau đó lại kinh dị phát hiện ra dưới một viên đá trước mặt khoảng vài nghìn mét có một miếng tiên tinh, thần thức của hắn vô cùng cường hãn, quét được một viên tiên tinh cũng sẽ lập tức cảm ứng được.

Diệp Mặc sải một bước ra, giơ tay lên đã nắm được viên tiên tinh đó trong tay.

- Tiên tinh…

Năm tu sĩ khác đồng thời kinh ngạc kêu lên, cũng tham lam nhìn chằm chằm vào tiên tinh trong tay Diệp Mặc. Nếu không phải tu vi của Diệp Mặc bọn họ không nhìn ra, hoặc là nếu không phải Diệp Mặc từ trong Ma Vực ra, nói không chừng lúc này bọn họ cũng đã xông lên cướp về.

Tùy ý nhặt được một miếng tiên tinh, Diệp Mặc trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Chẳng lẽ trong Sa Hà lại giàu có như vậy? Tiên tinh chỗ nào cũng có sao?

Hắn nhìn kĩ một chút viên tiên tinh trên tay, lại phát hiện viên tiên tinh thiếu một góc. Diệp Mặc không cất viên tiên tinh đi, mà lại hỏi năm tu sĩ kia:

- Mọi người ở đây làm gì? Chẳng lẽ cũng là vì tiên tinh?

- Đúng vậy, tiền bối.

Nữ tu lúc trước kinh ngạc hét lên ngược lại lại là người phản ứng nhanh nhất, vội vàng khom lưng nói.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi:

- Mọi người sao biết được trong này có tiên tinh? Lần trước tôi đến Tây Tích châu, cũng không nghe nói Sa Hà có tiên tinh mà?

Mấy tu sĩ thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức run lẩy bẩy. Lời nói của Diệp Mặc chứng tỏ hắn không phải là người của Tây Tích châu, thứ hai chứng tỏ hắn có thể từ nơi khác đến Tây Tích châu. Có thể từ nơi khác đến Tây Tích châu, ngoại trừ tu sĩ Hóa Chân thì còn ai có thể làm được?

Huống chi mấy người vừa nhìn thấy Diệp Mặc từ trong Ma Vực đi ra,

cho nên sau khi Diệp Mặc hỏi ra những câu này. Mấy người lập tức mất đi hi vọng về tiên tinh. Nữ tu vừa mới nói vội bước đến khom người nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối có thể là vừa mới đến Sa Hà của Tây Tích châu. Một tháng trước, cách lối vào Ma Vực không xa có một trận nổ cực lớn. Trận nổ đó cuốn lấy Sa Hà trong phạm vi nghìn mét. Nghe nói đến cả hư không cũng bị trận nổ xé rách. Còn sau khi trận nổ đó xảy ra, có rất nhiều người tìm được những mảnh vỡ tiên tinh này, cũng giống như miếng trong tay tiền bối vậy.

- Đúng vậy, vì chuyện này mà có rất nhiều tu sĩ của Tây Tích châu đều đến Sa Hà, mục đích chính là vì tìm mảnh vỡ tiên tinh kia, thậm chí bên ngoài Sa Hà cũng có truyền tống trận tốc hành. Vốn dĩ mọi người đều cho rằng chỉ có nơi phát nổ mới có tiên tinh, không ngờ sau này có rất nhiều tu sĩ cũng tìm được mảnh vỡ tiên tinh ở những nơi khác, biết được toàn Sa Hà đều có tiên tinh, cho nên người nơi này ngược lại lại ít đi.

Nữ tu này nói xong, một tu sĩ khác vội nói.

Diệp Mặc nghe thấy hai tu sĩ đó nói vậy, lập tức biết được là chuyện gì, chắc hẳn nơi này có một ấn kỳ tự nổ.

Lúc trước hắn trong Sa Hà phá ấn kỳ lần thứ hai, những ấn kỳ còn lại trong Sa Hà cũng đã tự nổ hết rồi. Bây giờ nơi này lại có một ấn kỳ tự nổ, rõ ràng ấn kỳ này không phải là ấn kỳ hô ứng của Tây Tích châu, mà là ấn kỳ hô hứng trong Ma Ngục cấm địa của Nam An châu.

Còn tu sĩ này nói toàn Sa Hà có tiên tinh, cái đó cũng không thể nào. Tiên tinh của những nơi khác, chắc hẳn là lần trước sau khi ấn kỳ phát nổ, là tiên tinh tàn dư lại. Có tu sĩ ngẫu nhiên tìm ở nơi gần phát nổ, tìm được tiên tinh, mới cho rằng như vậy.

Lúc này trong thần thức của Diệp Mặc lại có hai tu sĩ nữa phi độn đến, hai tu sĩ này là tu sĩ Kiếp Biến. Hai tu sĩ này còn chưa đến gần, liền nhìn thấy tiên tinh trong tay Diệp Mặc, một tu sĩ trong đó lại càng hét lớn:

- Tiên tinh…

Sau khi nói xong câu này, gã lại càng nhanh chóng bay về phía Diệp Mặc, đồng thời giơ tay ra về phía Diệp Mặc định bắt lấy tiên tinh trong tay Diệp Mặc:

- Đây là thứ tốt đưa cho ông nội đây dùng, một cái lông của anh cũng không dài bằng thứ này, muốn tiên tinh cũng là chuột ăn lúa mạch, phí gạo…

Diệp Mặc lạnh nhạt nhìn gã một cái, đến vực cũng chẳng thèm thi triển ra, trực tiếp vươn chân nguyên đại thủ nắm lấy.

- Hóa Chân…

Tên tu sĩ Kiếp Biến trung kỳ tự xưng ông nội chỉ kịp nói hai từ Hóa Chân, liền bị chân nguyên đại thủ của Diệp Mặc bóp chết.

Trong chân nguyên đại thủ của Diệp Mặc còn mang chút thiên hỏa, tên tu sĩ Kiếp Biến đó thậm chí đến máu thịt cũng không rớt xuống, liền bị thiên hỏa thiêu trụi thành tro.

Một tên tu sĩ Kiếp Biến khác xông đến lập tức dừng bước chân lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói:

- Hóa Chân tiền bối…

Còn ba nam hai nữ đến nơi này trước lại càng câm như hến, không dám nói nửa chữ. Đồng thời bọn họ trong lòng cũng thầm mừng, may là lúc trước không làm loạn, nếu như làm loạn, bọn họ có lẽ sớm đã giống như tu sĩ trước mặt rồi, biến thành tro bụi.

- Cút…

Diệp Mặc nhìn một tên tu sĩ Kiếp Biến còn lại lạnh lùng quát, hắn không muốn muốn tùy tiện giết người. Nhưng nếu như tên tu sĩ này không biết

điều, thì đừng trách hắn không khách khí.

Tên tu sĩ Kiếp Biến đó nghe thấy Diệp Mặc quát vậy, bị dọa cho sợ chân tay run rẩy, vội vàng ôm quyền rút lui, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Có chuyện gì vậy?

Tên tu sĩ Kiếp Biến vẫn còn chưa quay người, lại có hai đường độn quang rơi xuống.

Tên tu sĩ Kiếp Biến đó nhìn thấy tu sĩ rơi xuống, vẻ mặt lập tức vui mừng, vội vàng đau xót nói:

- Trường Thiên vực chủ, tôi và Hạo Thạch chấp sự trong này tìm tiên tinh, kết quả chúng tôi nhìn thấy một miếng tiên tinh, nhưng lại bị hắn cướp đi không nói, còn giết cả Hạo Thạch chấp sự.

Tên tu sĩ Kiếp Biến này cho rằng vực chủ Rừng rậm vô tận của chúng đến rồi, tên tu sĩ trước mặt chắc chắn không thoát được, nên nói như nào cũng không phải do gã. Còn năm con kiến hôi bên cạnh, lại càng không dám nói câu thừa nào.

Diệp Mặc nghe thấy câu này, trong lòng lại càng thầm than, đây đúng là gây nghiệt không thể sống, mình vốn dĩ định tha cho người này một mạng, nhưng tên tu sĩ này không ngờ lại dám trước mặt hắn đổi trắng thành đen, đây không phải thì là cái gì?

Hai tên tu sĩ đến đều là tu vi Hóa Chân đỉnh phong, hắn còn quen biết một người trong đó, tên đại hán đó là vực chủ Rừng rậm vô tận Chi nam vực Lý Trường Thiên. Nhưng Diệp Mặc không thèm để ý, hắn cần giết tên tu sĩ Kiếp Biến này, cho dù Tác An Sơn có xuất hiện, hắn cũng phải giết được gã.

- Anh Diệp, không biết anh sao lại cướp đồ của hậu bối của tôi, còn giết tu sĩ của Rừng rậm vô tận Chi Nam vực nữa?

Lý Trường Thiên biết Diệp Mặc lợi hại, cũng không tức giận, mà lại

bình tĩnh ôm quyền nói.

Tên tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong đi cùng Lý Trường Thiên lại nghi ngờ nhìn Lý Trường Thiên, rồi lại nghi ngờ nhìn Diệp Mặc. Y không hiểu, với tính tình của Rừng rậm vô tận Chi Nam cực Lý Trường Thiên, có người giết người của gã, gã sớm đã giết rồi, làm gì còn có giọng điệu nói lẽ phải cũng người khác vậy chứ?

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Tôi chẳng những giết người vừa nãy, mà ngay cả người bên cạnh anh tôi cũng muốn giết…

Lời nói của Diệp Mặc còn chưa dứt, thì chân nguyên đại thủ của hắn lại giơ ra, nhanh chóng xách tên đổi trắng thay đen vừa rồi lên. Còn quá trình này, Lý Trường Thiên cũng chỉ trong chớp mắt nhìn thấy, gã phát hiện ra mình không ngờ đến cơ hội giúp đỡ cũng không có.

- Trường Thiên vực chủ, cứu….

Tên tu sĩ Kiếp Biến bị Diệp Mặc xách lên trong nháy mắt hoảng hốt kêu lên, gã không ngờ vực chủ của mình, một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong, trước mặt một tu sĩ trẻ tuổi lại như vậy. Nếu như gã sớm biết Diệp Mặc lớn lối như vậy, gã tuyệt đối sẽ không gây chuyện, gã đành phải có sao nói vậy mà nói ra.

- Diệp…

Lý Trường Thiên chỉ nói được một chữ, tên tu sĩ Kiếp Biến trong tay Diệp Mặc cũng đã biến thành vũng máu. Lần nãy Diệp Mặc đến thiên hỏa cũng lười chẳng lấy ra, trực tiếp bóp chết.

Lý Trường Thiên sắc mặt đại biến, chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, anh có ý gì vậy?

- Ha ha ha…, bình thường Trường Thiên vực chủ uy phong lẫm liệt hôm nay lại khiến tôi mở mắt rồi, đúng là con rùa rụt cổ…

Không đợi Diệp Mặc trả lời, một giọng nữ truyền đến, giọng nói vẫn còn ở phía xa, nhưng cô cũng đã hạ xuống trước mặt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1449

Đệ Nhất Cao Thủ Ở Tây Tích Châu

Lý Trường Thiên hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không để ý đến tu sĩ này.

Tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn đi cùng với Lý Trường Thiên cũng ôm quyền với nữ tu đến kia nói:

- Ngụy Lan Phong bái kiến Thuyên đại tỷ.

Nữ tu này cũng chỉ gật gật đầu, cũng không thấy bộ dạng khách khí gì.

Diệp Mặc cũng nhận ra người đến là ai, chính là Thuyên Loan của Tuyết Lâm Hàn trì, ngày trước người đàn bà này trong Vô Tâm Hải cũng đấu với mình. Khi hắn và Âm Tự đánh lưỡng bại câu thương, nhân cơ hội giết Âm Tự rồi cướp đi nhẫn trữ vật và cây thương dài của Âm Tự.

Thuyên Loan phía sau còn có một nữ tu khác, nữ tu này Diệp Mặc cũng biết, tên Mục Phi Hoàn, còn Mục Phi Hoàn này và Thuyên Loan kia có quan hệ thế nào, thì hắn cũng không biết. Lúc trước khi hắn nhìn thấy Mục Phi Hoàn, người con gái này cũng đã là Hóa Chân tầng thứ bảy rồi, nhưng lúc này cô cũng đã là Hóa Chân tầng thứ tám rồi.

Thấy Lý Trường Thiên không để ý đến mình, Thuyên Loan cũng không tiếp tục châm chọc gã, lại nhìn Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Diệp Mặc, thật không ngờ nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Năm đó trong Vô Tâm Hải để cho anh chạy thoát, hôm nay anh cùng tôi đến Tuyết Lâm Hàn trì một chuyến đi, tôi đang có chuyện muốn anh giúp.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Thật xin lỗi, tôi không có hứng.

Năm đó khi hắn là Hóa Chân sơ kỳ cũng không sợ người đàn bà này, nhưng vì bị thương, lại mang theo mấy người Tô Tĩnh Văn, nên mới không liều mạng với người đàn bà này. Cộng thêm sau lại có một yêu tu Cầu Nhiêm, hắn mới rút lui. Người đàn bà này còn cho rằng mình sợ bà ấy, không ngờ lại dám gây phiền phức cho mình.

Thuyên Loan lại khinh thường nói:

- Vậy thì cũng không phải anh quyết.

Thấy Thuyên Loan và Diệp Mặc có mâu thuẫn, Lý Trường Thiên cũng không tiếp tục nói chuyện, gã ước gì Diệp Mặc và Thuyên Loan đánh nhau. Năm đó Phương Ức Tông một mình đánh ba bọn họ, nhưng vừa giao chiến với ba tu sĩ Hóa Chân tầng chín bọn họ thì lại rơi xuống thế hạ phong. Còn một mình Diệp Mặc thì có thể giết bại được Phương Ức Tông, dưới lôi kiếp của Phương Ức Tông cũng không sợ hãi gì, cuối cùng ép Phương Ức Tông phi thăng, cho dù như vậy, Phương Ức Tông cũng để lại một cánh tay.

Cho nên gã khẳng định mình và hai người Ngụy Lan Phong cộng lại cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nhưng Thuyên Loan thì lại khác, gã và Ngụy Lan Phong cộng lại cũng không phải là đối thủ của Thuyên Loan. Gã rất muốn nhìn thấy Diệp Mặc và Thuyên Loan lưỡng bại câu thương, sau đó thì ngư ông đắc lợi.

Thuyên Loan nói xong khua tay. Vừa giơ tay lên, một bóng màu xanh bay đến, bóng màu xanh đó mang theo kiếm khí trong nháy mắt đã phong kín không gian xung quanh Diệp Mặc. Rất rõ ràng, bà sợ Diệp Mặc lại chạy trốn lần nữa.

Cảm nhận được vực của Thuyên Loan mở rộng, Diệp Mặc lắc lắc đầu, Thuyên Loan so với Lý Trường Thiên cố nhiên lợi hại hơn nhiều, nhưng vực

này của bà đến Đồ Tử Chân cũng không thể nào sánh với được. Mình khi là Hóa Chân tầng thứ ba, có thể đánh cho Đồ Tử Chân hộc máu mà chạy, bây giờ là Hóa Chân tầng thứ bảy rồi, đối phó với một Thuyên Loan đến Đồ Tử Chân cũng không bằng quả thực cũng không có bao nhiêu cảm giác thành tích. Truyện copy tại Truyện FULL

Liễu kiếm màu xanh của Thuyên Loan được phóng ra, lập tức liền triển khai vực của mình ra, đồng thời vừa khua tay thì lại phóng ra một pháp bảo hình lưới, muốn bắt sống Diệp Mặc. Bà cho rằng, Diệp Mặc chính là con dê đợi làm thịt, còn bà chính là người giết dê.

Giá trị của Diệp Mặc bà cũng rất rõ, trong mắt bà tu vi của Diệp Mặc là thứ yếu, cái quan trọng chính là vì Diệp Mặc là đan vương cửu phẩm. Bắt được một đan vương cửu phẩm về, dưới thủ đoạn của mình, làm gì còn phải sợ hắn không đi vào khuôn khổ?

Nhưng pháp bảo hình lưới vừa được phóng ra, Thuyên Loan liền cảm thấy có chút không bình thường. Liễu kiếm màu xanh của bà cũng không dựa theo phương thức của bà mà vây khốn lấy Diệp Mặc, vừa phóng ra liền trở nên chậm rãi. Còn pháp bảo hình lưới trong tay bà không ngờ lại không phóng ra được nữa.

Đây là vực còn đại thành gấp mấy lần hơn của mình, Thuyên Loan trong lúc này liền hiểu ra đạo lý này. Chỉ có vực mạnh hơn của bà, chỉ có tu sĩ có tu vi thâm hậu hơn bà mấy lần, mới có thể trong nháy mắt trói buộc được bà.

Biết mình bị trói buộc, đồng thời sắc mặt Thuyên Loan cũng đại biến, bà căn bản cũng không kịp nghĩ những thứ khác, điên cuồng vận chuyển chân nguyên, muốn thoát khỏi vực của Diệp Mặc, đồng thời tinh huyết cũng điên cuồng được thiêu đốt.

Sự lợi hại của Diệp Mặc Mục Phi Hoàn cũng đã được chứng kiến, cô cũng từng giao đấu với Diệp Mặc, biết sự kinh khủng của vực của Diệp Mặc. Bây giờ bà ngoại vừa mới giao đấu với Diệp Mặc, lão lão đã sắc mặt xanh mét, chân nguyên điên cuồng lưu động, hơn nữa còn thiêu đốt tinh huyết.

Tình huống như này Mục Phi Hoàn nếu còn không biết lão lão của mình kém quá xa so với Diệp Mặc, cô cũng không xứng là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám nữa rồi.

Mục Phi Hoàn cũng không nghĩ ngợi gì, trực tiếp phóng ra Minh Nguyệt Song Trảm, muốn giúp lão lão đỡ lấy một chiêu kia của Diệp Mặc. Nhưng cô vừa xông vào vực của Diệp Mặc, đồng thời cũng bị trói buộc lại. Cái duy nhất có thể giúp Thuyên Loan chính là để cho thời gian Thuyên Loan thoát khỏi vực của Diệp Mặc ngắn đi chút.

Đường đao màu hồng tím phi tới, Thuyên Loan hồn phi phách tán, bà là tu sĩ Hóa Chân sắp phi thăng, lại là người không có địch thủ trong Tây Tích châu, trước mặt Diệp Mặc không ngờ đến một chiêu cũng không chống đỡ được, điều này khiến bà căn bản cũng không tin được.

Cũng may đường đao màu hồng tím của Diệp Mặc vừa bổ ra, bà đã thoát khỏi vực của Diệp Mặc, căn bản cũng không nghĩ gì, phi thân lùi về phía sau.

Phụt…

Một đường huyết phun lên, Thuyên Loan rơi lên cát vàng của Sa Hà, một vết máu chém ngang bụng bà, nếu như không phải bà lui nhanh, thì bà cũng đã bị đường đao này của Diệp Mặc chặt đứt rồi.

- Lão lão …

Mục Phi Hoàn không còn để ý gì đến Diệp Mặc, vọt tới trước mặt Thuyên Loan, đỡ Thuyên Loan dậy, lấy ra vài viên đan dược.

- Ta không sao.

Thuyên Loan khàn khàn nói một câu, sau đó tự mình nuốt vài viên đan dược kia, lúc này mới vững mình lại. Bà hoảng hốt nhìn Diệp Mặc, căn bản cũng không ngờ với bản lĩnh của bà trước mặt Diệp Mặc không ngờ đến một chiêu cũng không chống nổi. Người có tu vi như Diệp Mặc này thật quá kinh

người, loại tu vi này của hắn trong đại lục Lạc Nguyệt còn có đối thủ sao?

Hơn nữa vừa rồi khi bà mới bị thương, Diệp Mặc cũng không truy sát bà, nếu như Diệp Mặc tiếp tục truy sát, bà trừ cách thi triển cấm thuật ra, thì cũng không còn cách nào chạy thoát được bàn tay của Diệp Mặc.

Chỉ là một chiêu, bà trọng thương không nói, đến pháp bảo cũng rơi vào tay đối phương. Lúc này bà mới hiểu được, tại sao Lý Trường Thiên là một tên lớn lối như vậy, lại có vẻ đáng thương trước mặt Diệp Mặc như thế. Tu sĩ qua được Thiên Cương ba mươi sáu vực đúng là lợi hại như vậy sao?

Cũng giống Thuyên Loan. Tên Ngụy Lan Phong đi cùng với Lý Trường Thiên cũng kinh hãi vô cùng, gã cho rằng Thuyên Loan ra tay, tên tu sĩ trẻ tuổi khoa trương Diệp Mặc kia chết là cái chắc. Nhưng không ngờ Thuyên Loan cũng không kiên trì được một chiêu, lại bị trọng thương suýt nữa thì bị chết, hơn nữa đến pháp bảo cũng bị người khác lấy đi. Đây còn là đối phương không có ý giết Thuyên Loan, nếu như đối phương muốn giết Thuyên Loan, phỏng chừng Thuyên Loan cũng không thể chạy thoát được.

Từ lúc nào Tây Tích châu lại có người kinh hãi như này? Lý Trường Thiên biết sự lợi hại của đối phương, vì sao mình không biết chuyện này? Bất luận là chuyện thế nào, bây giờ gã cũng đã hiểu tại sao tên tu sĩ trước mặt trước mặt Lý Trường Thiên lại giết hai tu sĩ của Chỉ Nam vực kia, Lý Trường Thiên lại không dám ra tay, ngược lại chỉ có thể yếu ớt hỏi ý tứ của đối phương.

Lý Trường Thiên thấy một chiêu của Diệp Mặc đã làm cho Thuyên Loan trọng thương, sau lưng lập tức toát mồ hôi, gã căn bản còn muốn mời Ngụy Lan Phong cùng Diệp Mặc đánh một trận. Bây giờ thấy Diệp Mặc và Thuyên Loan giao đấu, gã liền biết được, so với ngày trước khi giao đấu với Phương Ức Tông, tu vi của Diệp Mặc cũng lại lần nữa tăng lên mấy cấp bậc.

Lúc trước khi gã nhìn thấy Diệp Mặc rõ ràng mới là Hóa Chân tầng thứ nhất, không ngờ bây giờ là Hóa Chân tầng thứ bảy rồi, nhưng bất luận lúc đó là Hóa Chân tầng thứ nhất, còn bây giờ là Hóa Chân tầng thứ bảy, gã cũng

cho rằng đây không phải là tu vi thực của Diệp Mặc.

- Anh không ngờ lại mạnh đến mức này…

Thương thế của Thuyên Loan sau khi khôi phục được một chút cũng không dám tin nói ra một câu. Sau khi nói xong, có chút do dự, lúc này mới nói:

- Tôi nhận thua…

Lý Trường Thiên và Ngụy Lan Phong kinh dị liếc nhìn, bọn họ quá hiểu Thuyên Loan của Tuyết Lâm Hàn trì này, tính cách ngang ngạnh giống như đá trong nhà xí vậy. Nhưng không ngờ, cũng có một ngày Thuyên Loan cũng chủ động mở miệng nhận thua.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Lần trước tôi ở Vô Tâm Hải…

Diệp Mặc còn chưa nói hết, Thuyên Loan đã lấy ra một cái nhẫn ném Diệp Mặc rồi nói:

- Đồ của người đó đều ở trong này, tôi vẫn chưa động đến.

Diệp Mặc cũng có chút kinh ngạc thấy hành động của Thuyên Loan, không ngờ không đợi mình nói xong, đã đưa nhẫn trữ vật cho mình rồi.

Nhận lấy chiếc nhẫn mà Thuyên Loan ném đến, thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, thấy chiến thương dài màu đỏ vẫn còn, Diệp Mặc không tiếp tục xem xét nữa, trực tiếp cho vào trong nhẫn trữ vật của mình, hắn cũng đã chuẩn bị rời khỏi nơi này rồi. Hắn đến Tây Tích châu cũng không phải vì đánh nhau với Thuyên Loan, vừa nãy chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Nếu như Thuyên Loan không đến, hắn cũng không vì nhẫn trữ vật này mà cố ý tìm đến Tuyết Lâm Hàn trì.

Năm tên tu sĩ đứng đằng xa cũng ngây người ra nhìn, nơi này bất luận là

Thuyên Loan hay Lý Trường Thiên hoặc là Ngụy Lan Phong thậm chí cả Mục Phi Hoàn, đều có tiếng tăm lừng lẫy ở Tây Tích châu, mỗi người đều là nhân vật đỉnh cấp ở Tây Tích châu.

Nhưng người trẻ tuổi từ Ma Vực đi ra này, trước mặt Lý Trường Thiên của Chỉ Nam vực giết chết người của gã không nói, Lý Trường Thiên còn không dám ra tay, thậm chí thấp giọng hỏi tại sao nữa.

Cái này cũng chưa tính, tương truyền đệ nhất cao thủ của Tây Tích châu Thuyên Loan trước mặt người thanh niên kia, không ngờ đến một chiêu cũng không chống được, tin này nghe cũng rợn cả người rồi. Nếu như chuyện này không phải bọn họ tận mắt chứng kiến, bọn họ sẽ cho rằng người nói ra chuyện như này cũng là đầu óc có vấn đề rồi. Thuyên Loan của Tuyết Lâm Hàn trì có thể bị một chiêu khiêu khích của một người trẻ tuổi được sao? Nói chuyện buồn cười gì vậy.

Diệp Mặc quay đầu lại liếc nhìn Lý Trường Thiên, lạnh nhạt hỏi:

- Lý vực chủ còn lời gì muốn nói sao? Nếu như không còn gì nói thì Diệp mỗ phải đi đây.

Lý Trường Thiên thấy Diệp Mặc quét về phía gã, cả người liền cảm thấy không được tự nhiên, gã nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, vội vàng ôm quyền nói:

- Không có, không có. Hai hậu bối của Chỉ Nam vực tôi đã mạo phạm đến anh Diệp rồi, quả thực đáng chết. Nếu như anh Diệp bằng lòng đến Chỉ Nam vực chúng tôi chơi, Lý Trường Thiên tôi nhất định nghênh đón.

- Đến Rừng rậm vô tận, vậy thì không cần, tôi còn có chuyện, cáo từ.

Nói xong, Diệp Mặc muốn lập tức rời đi luôn.

Mục Phi Hoàn chạy đến trước mặt Diệp Mặc kính cẩn nói:

- Diệp sư huynh, lúc trước thanh liễu kiếm đó là vật truyền thừa lại của

Tuyết Lâm Hàn trì chúng tôi, xin…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1450

Phong Ấn Bị Phá

Diệp Mặc nhìn thoáng qua Mục Phi Hoàn, nhưng cũng không hề nói gì. Muốn hắn vô duyên vô cớ mà giao ra thanh Liễu Kiếm thì tuyệt đối là không có khả năng. Tuy rằng Diệp Mặc căn bản cũng không để thanh kiếm này vào trong mắt, nhưng thanh kiếm này cũng là chiến lợi phẩm của hắn, hơn nữa hắn khẳng định là lai lịch của thanh kiếm này cũng không hề tầm thường.

Thấy Diệp Mặc im lặng không nói, cũng không hề biểu thị đồng ý hay cự tuyệt, thì Mục Phi Hoàn cũng lập tức hiểu được ý hắn rồi, cho nên cô liền tự giác lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Đây là một chút thành ý của Tuyết Lâm Hàn Trì...

Diệp Mặc tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật, lập tức phát hiện bên trong đều là linh thảo cao cấp. Linh thảo cấp tám và cấp chín có rất nhiều, và mấy thứ này đều là thứ mà hắn cần gấp. Cho nên so sánh với cái thanh kiếm kia, thì Diệp Mặc khẳng định là coi trọng những linh thảo này hơn nhiều. Hắn lập tức thu lại chiếc nhẫn trữ vật, sau đó lấy thanh Liễu Kiếm kia trả lại cho Mục Phi Hoàn: - Nếu đã là đồ vật quan trọng của Tuyết Lâm Hàn Trì thì tôi đương nhiên sẽ không phải là kẻ không biết đạo lý, cầm đi đi.

Mục Phi Hoàn thu hồi lại thanh Liễu Kếm, trong lòng liền thở pháo nhẹ nhõm. Cô chỉ sợ Diệp Mặc không muốn trả lại kiếm thôi, vì phải biết rằng cách suy nghĩ của cô và Diệp Mặc có chút trái ngược, vì cô cho rằng thanh kiếm này quý giá hơn chỗ linh thảo kia nhiều.

Diệp Mặc vừa trả lại thanh Liễu kiếm cho Mục Phi Hoàn xong, thì trong lòng lập tức cảm thấy mình thật thất sách, tại sao vừa rồi lại không đòi Lí

Trường Thiên bồi thường linh thảo nhỉ? Rừng rậm Vô Tận thật sự là có rất nhiều linh thảo.

Nhưng quên thì cũng quên rồi, nên Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục tính toán nữa. Hắn quay đầu lại nói đơn giản một câu ‘Cáo từ’ rồi lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' bay đi, đảo mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa.

- Người này thật là lợi hại...

Chờ sau khi Diệp Mặc đi rồi, thì Ngụy Lan Phong mới sợ hãi than một câu.

Lí Trường Thiên thấy Diệp Mặc đã rời đi, thì âm thầm lau mồ hôi lạnh. Vừa rồi đúng thật là y rất sợ Diệp Mặc không lưu tình. Một khi Diệp Mặc muốn giết y, thì y không thể không nhận lấy cái chết, hơn nữa y chết rồi cũng sẽ không có người nào nguyện ý vì y mà đi báo thù cả.

...

Vạn Dược sơn mạch - Bắc Vọng Châu.

Nơi đây sau khi trải qua vụ bạo liệt kinh hoàng mấy năm trước, thì tu sĩ tới Vạn Dược sơn mạch này tìm kiếm linh dược ngày càng ít. Cho dù là có, thì cũng chỉ dám tìm kiếm ở phía ngoại vi. Sau khi tin tức về phong ấn giết người ở sâu trong Vạn Dược sơn mạch được truyền đi, thì không còn tu sĩ nào dám liều mạng nữa cả.

Lúc này thì một cô gái dáng người tuyệt mỹ đang một mình tiến vào chỗ sâu trong Vạn Dược sơn mạch, nếu như Diệp Mặc ở đây, thì nhất định là sẽ biết chỗ cô gái này đang tiến vào chính là lối đi vào chỗ cái phong ấn đã bị che lấp đi bởi vụ bạo liệt kia. Hiển nhiên là hắn cũng sẽ nhận ra được cô gái này chính là Áo Thiên Điệp ở trong Vạn Dược sơn mạch đã lợi dụng ‘Độn không phù’ mà bỏ chạy.

Áo Thiên Điệp đã mở ra bậc thanh đá mầu xanh đã bị vùi lấp, đồng thời lại lần nữa nhìn thấy đại sảnh lúc giác có chứa cái phong ấn.

Hôm nay ngoại vi Vạn Dược sơn mạch đều không có tu sĩ nào, càng không cần nói tới chỗ sâu nhất trong Vạn Dược sơn mạch rồi. Việc một mình tới cái chỗ đại sảnh lục giác u ám dưới dãy núi bị sụp đổ này, thì vốn đã là một chuyện giày vò rồi.

Nhưng một tiểu cô nương như Áo Thiên Điệp lại không hề sợ hãi đứng ở ngay giữa đại sảnh. Dưới chân của cô đầy rẫy những bộ xương trắng của những tu sĩ ngày trước đã chết ở trong đại sảnh này.

Một ít kiến ăn thịt (Thực Thi Nghĩ) bò qua bò lại trên các thi thể, mang theo âm thanh 'Ào ào', khiến cho dưới nền đất của đại sảnh lục giác này có thêm chút không khí quỷ dị.

- Sở Tiêu Y. Chuyện mà ngươi làm, ta nhất định đều để cho ngươi làm không thành...

Sau khi Áo Thiên Điệp đứng trong đại sảnh, thì tự mình nói một câu. Giọng điệu băng lãnh phối hợp với vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô, có vẻ như không hợp, nhưng ở giữa cái đại sảnh này thì lại rất tương xứng.

Thanh âm của cô không ngừng vang vọng trong đại sảnh lục giác này, một lát sau vẫn có thể nghe thấy được hai chữ 'không thành... ' còn âm vang.

Sau khi nói xong, thì Áo Thiên Điệp lại lần nữa lao vào con đường đầy rẫy không gian đao gió. Cô thậm chí còn lấy ra cả pháp bảo phòng ngự, chuẩn bị đối phó với không gian đao gió. Nhưng làm cho cô kỳ quái chính là, khi cô đi tới tận cùng con đường, thì cô cũng không gặp được bất kỳ một đạo không gian đao gió nào cả.

Một lát sau, thì cô đã đi tới cửa phòng chứa sáu quả cầu vàng kim giả ngày trước. Chỉ là hiện tại toàn bộ bên ngoài cái phòng này đã sụp đổ rồi. Áo Thiên Điệp hoàn toàn không có cách nào tiến vào cái phòng kia cả. Cô cũng biết, nơi này sụp đổ chính là do ngày trước cô đã sử dụng 'Bạo ngọc trai' mà thành.

Áo Thiên Điệp cũng không có ý muốn tiến vào cái phòng này, mà lại lấy ra hơn mười đạo bùa, đặt ở trước cửa cái phòng kia, sau đó lùi về chỗ cũ.

Đã sống bao nhiêu năm rồi, thì sao cô có thể không nhìn ra nơi này là một cái phong ấn chứ? Hơn nữa cô còn đang đuổi theo chính người tạo ra cái phong ấn này là Sở Tiêu Y đấy. Nếu như cái phong ấn này không bị phá qua, thì cô đúng là không có cách nào, nhưng hiện giờ cái phong ấn này đã bị phá hỏng rất nhiều lần, cho nên lúc này cô tin rằng một chiêu này của mình có thể triệt để phá vỡ cái phong ấn này rồi.

Áo Thiên Điệp lại lần nữa đứng ở trong đại sảnh lục giác, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt, tự mình lẩm bẩm:

- Sở Tiêu Y, phong ấn mà nguơi bố trí ta cũng phá, để xem ngươi còn trốn được ở đâu.

Nói xong thì Áo Thiên Điệp liền ném ra một pháp bảo phòng ngự hình tròn thật lớn, lúc này mới đánh ra hơn mười đạo pháp quyết.

Ngay sau khi pháp quyết của cô được đánh ra, thì không gian xung quanh bắt đầu bạo liệt. Một lát sau, thì một tiếng nổ kinh khủng phát ra từ chỗ cô đặt mấy đạo bùa chú.

Áo Thiên Điệp sau khi kích phát bùa chú của mình, thì lập tức núp sau pháp bảo phòng ngự.

Từng đợt sóng trùng kích của vụ nổ kinh khủng phát ra không ngừng nghĩ, cũng không hề gián đoạn. Đến cuối cùng Áo Thiên Điệp đang trốn sau pháp bảo phòng ngự của mình cũng bị vụ nổ chấn bay ra, miệng điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi. Đồng thời trong lòng của cô cũng âm thầm hoảng sợ, vì cô nghĩ rằng mấy đạo bùa của mình chỉ là dùng để phá vỡ cái phòng mà thôi, sao lại có thể dẫn tới vụ nổ kinh khủng như thế này? Mà vỡ phòng mới chỉ là bước đầu tiên để cô phá vỡ cái phong ấn mà thôi.

Sau khi đợt sóng trùng kích của vụ nổ kinh khủng liên tục phát ra trong

thời gian nửa nén hương, thì mới dần dần lắng xuống. Áo Thiên Điệp dùng thần thức quét đến lối đi mà vừa rồi cô đi vào đây, thì đã thấy nó bị vụ nổ che lấp hoàn toàn rồi.

Thu hồi lại pháp bảo phòng ngự của mình, Áo Thiên Điệp liền đứng ở trung tâm phòng, lúc này mới phát hiện ra phòng khách lục giác cũng đã bị nổ tung mất một mặt.

- Cái phong ấn này có lẽ là không thể nào dễ dàng bị phá vỡ như vậy.

Áo Thiên Điệp tự nói một câu, sau đó lại đi về phía cái cửa đã bị đóng trước mặt. Cô nghĩ rằng muốn phá giải cái phong ấn trong đại sảnh này, thì đây cũng không phải là lối đi đúng.

Đối với cô mà nói, thì sau khi phong ấn bị phá sẽ tạo ra cái hậu quả gì thì căn bản là cô cũng không thèm để ý. Dù cái thứ bên trong phong ấn đi ra ngoài nuốt trọn cả Bắc Vọng Châu này thì cũng không phải là chuyện của cô.

Cửa vào đã bị bịt kín, thì Áo Thiên Điệp lại lắc đầu. Xem ra đã thất bại rồi. Cô cũng không muốn tiếp tục thăm dò nữa, vì phong ấn có thể phá hay không cũng không có vấn đề gì. Nhưng khi cô chuẩn bị rời khỏi các phòng lục giác này, trở lại Vạn Dược sơn mạch thì bỗng nhiên lại có một tiếng cười 'Khặc khặc' chói tai truyền đến.

Áo Thiên Điệp giật mình. Lẽ nào chính là cái kẻ bị phong ấn kia? Có lẽ mình nên tìm y hợp tác, giết chết cái tên họ Diệp kia, vì hắn truy đuổi khiến cô không còn chỗ nào mà ẩn thân cả.

Áo Thiên Điệp vừa nghĩ tới đây, thì cũng đã cảm giác được không gian trước mặt đang bị cắn nuốt đến sụp đổ dần.

- Không gian cắn nuốt...

Sắc mặt Áo Thiên Điệp lập tức đại biến, liền muốn xoay người rời đi. Cô so với tu sĩ bình thường thì hiểu biết hơn nhiều. Lúc này cô rốt cuộc đã hiểu

thứ bị Sở Tiêu Y phong ấn là cái gì rồi. Không ngờ lại là 'Cửu đầu phệ hư trùng'. Nếu như cô sớm biết rằng chỗ này phong ấn 'Cửu đầu phệ hư trùng', thì cho dù là cô có muốn phá mở cái phong ấn này, cũng sẽ không liều lĩnh như vậy.

Cô tin tưởng rằng, với bản lĩnh và tài ăn nói của mình, thì nhất định có thể hợp tác với bất kỳ một lão quái nào đang bị giam ở trong phong ấn, nhưng nếu là 'Cửu đầu phệ hư trùng' thì lại khác, cô sẽ không có bất kỳ biện pháp nào cả.

Nhưng khi cô quay đầu lại thì không tìm được đường ra, không đợi cô hướng tới cái mặt tường đã sụp đổ kia mà bỏ chạy, thì cô đã lại cảm thấy không gian xung quanh mình bị sụp đổ rồi.

Trong mắt Áo Thiên Điệp liền hiện lên một tia tuyệt vọng, một loại đau đớn tới tận xương tủy liền truyền tới. Áo Thiên Điệp điên cuồng xé bỏ quần áo và đồ vật trên người mình, nhưng cho dù như vậy, thì cô cũng không thể nào ngăn cản loại đau đớn kinh khủng này. Sau một khắc, thì cô và cả không gian xung quanh đều hoàn toàn biết mất. Nếu như nói những thứ này đã đủ kinh dị rồi, thì vẫn chưa phải. Vì hàng hà sa số những cái chân phía dưới nó mới là thứ nhìn kinh dị nhất.

Con trùng ba đầu này ở lại trong đại sảnh lục giác không rời khỏi, sau một lát, thì lại có một cái bóng mầu xám xuất hiện bên cạnh nó. Cái bóng mầu xám này nhìn đại sảnh lục giác một chút, sau đó bỗng nhiên cười ha hả:

- Sở Tiêu Y à Sở Tiêu Y, phong ấn Hồng Nhất Hấn ta cả vạn năm thì như thế nào? Ta vẫn đi ra được. Chờ ta tìm lại được đồ của mình, thì chính là lúc mà ta sẽ cắt đầu Sở Tiêu Y ngươi, chỉ mong rằng ngươi còn sống...

Nói tới đây, thì y bỗng nhiên ngừng lại rồi cau mày ‘A’ lên một tiếng. Một lát sau thì mới nói tiếp:

- Vì sao ta lại cảm thụ được việc phi thăng? Không được, ta muốn tranh

thủ thời gian tìm lại mấy cái đầu của Tiểu Cửu... Ừm, mày vừa ăn cái gì rồi hả?

Tu sĩ kia lần thứ hai ngừng lại, nhìn cái con trùng kinh tởm bên cạnh mà hỏi một câu. Nếu như Áo Thiên Điệp thấy một màn này, thì nhất định là sẽ vô cùng hối hận, chỉ có thể tự trách mình vận khí không tốt, vì nếu như cái tên tu sĩ áo xám này đi ra trước, thì nói không chừng cô còn giữ lại được một mạng rồi hợp tác cùng đối phương. Nhưng 'Cửu đầu phệ hư trùng' bị Sở Tiêu Y phong ấn vô số năm lại đi ra trước, cho nên chỉ có thể trách cô không may mà thôi.

Tên tu sĩ này chỉ tùy ý nói một câu, rồi cũng không quá để ý nữa. Lập tức y ngồi yên vị trên con trùng kia, sau đó vỗ một cái lên đầu nó nói:

- Đi ra ngoài.

'Cửu đầu phệ hư trùng' bỗng nhiên lại bay vọt lên, trực tiếp xông về phía cái mặt tường đã sụp đổ kia. Lại một trận âm thành ‘Ầm ầm’ vang lên. Trong nháy mắt, thì 'Cửu đầu phệ hư trùng' đã mang theo tên tu sĩ áo xám rời khỏi cái đại sảnh lục giác này rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1451

Thanh Như Hiểu Thiên

Lần thứ hai Vạn Dược sơn mạch bộc phát ra vụ nổ kinh khủng, thì cũng chỉ khiến cho tu sĩ liều lĩnh tới Vạn Dược sơn mạch càng ít đi mà thôi. Vụ nổ lần trước đã làm chết hơn mười tu sĩ Hư Thần, hơn nữa tu sĩ Hư Thần của Bắc Vọng Châu cũng không nhiều. Nếu như lại bị chết thêm một số nữa, thì nguyên khí Bắc Vọng Châu sẽ đại thương mất.

...

Trường Phần Khâu Sau khi Hồng Nhất Hấn lao ra khỏi phong ấn, thì đây là nơi đầu tiên y muốn đi. Bởi vì nơi này là chỗ y cất dấu một thứ, chính là 'Vụ liên tâm hỏa'. Trước đây sở dĩ y đem 'Vụ liên tâm hỏa' giấu ở chỗ này, chủ yếu là vì phía dưới của Trường Phần Khâu là một chỗ thích hợp cho Thiên hỏa.

Nếu như không phải vì sợ sự truy sát của Sở Tiêu Y, thì y đã sớm lấy Thiên hỏa đi rồi. Đáng tiếc chính là khi y bị Sở Tiêu Y phong ấn lại thì chưa kịp lấy đi 'Vụ liên tâm hỏa' của mình. Lần này y đã thoát ra được, cho nên thứ đầu tiên y muốn lấy chính là 'Vụ liên tâm hỏa'.

Xung quanh mấy trăm dặm của Trường Phần Khâu không có bất kỳ người nào sinh sống, khắp nơi đều là một mảnh u ám. Cho dù là ban ngày thì ở nơi đây cũng vẫn là một vẻ vắng lặng lạnh lẽo vô cùng.

Mà vừa lúc này, thì lại có một tiếng thét bi phẫn chói tai vang lên từ trong Trường Phần Khâu:

- Là ai, rốt cuộc là ai? Dám lấy đi 'Vụ liên tâm hỏa' của lão phu, lão phu

muốn nuốt sống mày...

Nếu như không phải bên người y có một con quái trùng ba dầu đi theo, thì Hồng Nhất Hấn y thậm chí có thể coi là một thanh niên anh tuấn. Nhưng lúc này thì ngũ quan anh tuấn của y lập tức trở nên vô cùng dữ tợn. Thậm chí gân xanh trên trán y đều nổi hết lên, có thể thấy được rằng 'Vụ liên tâm hỏa' đối với y quan trọng như thế nào.

...

Diệp Mặc thì đương nhiên không biết là 'Vụ liên tâm hỏa' của hắn vốn là của Hồng Nhất Hấn, mà cho dù là biết thì hắn cũng sẽ không hai tay dâng lại cái 'Vụ liên tâm hỏa' này cho Hồng Nhất Hấn được. Bất quá cái suy đoán phong ấn ở Vạn Dược sơn mạch chính là dùng để phong ấn kẻ nuôi 'Cửu đầu phệ hư trùng' thì hắn lại không đoán sai. Nhưng điều mà hắn không ngờ chính là Vạn Dược sơn mạch không chỉ phong ấn chủ nhân của 'Cửu đầu phệ hư trùng', mà còn phong ấn cả một con 'Cửu đầu phệ hư trùng' chỉ có ba đầu.

Thanh Sa Khanh, là một trong tam đại hiểm địa của Sa Hà. Lúc này thì Diệp Mặc đã đi tới phụ cận của Thanh Sa Khanh rồi, khoảng cách của hắn và Thanh Sa Khanh vẫn còn rất xa. Nhưng cái nhiệt độ khủng bố kia cũng đã truyền tới khiến cho Diệp Mặc âm thầm sợ hãi rồi.

Lúc này phạm vi hơn mười dặm trước mắt hắn đều là cát đá mầu xanh. Ở giữa nơi này có một cái hố cát lớn, thần thức thì căn bản là không thể quét vào bên trong hố cát được. Diệp Mặc nghĩ thầm rằng cái hố cát này hẳn là Thanh Sa Khanh rồi.

Xung quanh Thanh Sa Khanh thì cát đá đều là những khoáng thạch mầu xanh, nhưng khoáng thạch này đều đã tồn tại nhiều năm dưới nhiệt độ kinh khủng này, cho nên có vẻ vô cùng cứng rắn. Nếu có luyện khí sư cực kỳ cao minh, thì những khoáng thạch này nhất định đều là những tài liệu luyện khí cực tốt. Chỉ là đối với Diệp Mặc hắn mà nói, thì mấy thứ khoáng thạch này không phải là thứ mà hắn cần lưu ý, mà thứ bên trong Thanh Sa Khanh mới là vật mà hắn cần lưu ý tới.

Từ ngoài đi vào trong Thanh Sa Khanh thì nhiệt độ càng lúc càng cao. Loại nhiệt độ này thì không ảnh hưởng tới Diệp Mặc. Nhưng hắn khẳng định nếu như là tu sĩ bình thường đi tới vị trí này, thì chắc chắn là đã sớm bốc hơi rồi.

Khi Diệp Mặc tiến đến sát hố cát mầu xanh, thì hắn đã hiểu vì sao có rất nhiều tu sĩ đều đoán rằng chỗ này có 'Thanh như hiểu thiên' nhưng lại không có ai tới lấy đi 'Thanh như hiểu thiên' rồi. Nếu như tu vi luyện thể không đạt tới cảnh giới cuối cùng của Tam Sư Cảnh, thì tuyệt đối không có cách nào để đi đến nơi này cả. Ở đây mới là ngoại vi của Thanh Sa Khanh, thậm chí còn chưa tiến vào trong Thanh Sa Khanh nữa.

Có thể tưởng tượng được, một khi tiến vào bên trong Thanh Sa Khanh, thì nhiệt độ sẽ kinh khủng lên gấp nhiêu lần, thậm chí cần phải có tu vi luyện thể đạt tới Vương Cảnh mới có thể đi vào.

Diệp Mặc thở dài. Hắn biết may mà hiện tại hắn mới tới đây, nếu như là lần trước hắn tới, thì nếu muốn đi đễn chỗ này thôi cũng đã không được rồi, còn tiến vào trong Thanh Sa Khanh thì đúng là nằm mơ. Cho dù là hắn có Thế giới trang vàng hỗ trợ, thì cũng tuyệt đối là chuyện viển vông.

Nhiệt độ của Thanh Sa Khanh thì vẫn còn xa không bằng được trong 'Hư không viêm', nhưng cũng đã đủ để ngăn cản bất cứ một tu sĩ Hóa Chân nào đi vào.

Bên trong Thanh Sa Khanh mông lung mờ ảo, thần thức thì hoàn toàn không quét vào được. Tuy dùng mắt có thể nhìn được, nhưng cũng cực kỳ chói lóa. Nếu như hiện giờ tu vi luyện thể của Diệp Mặc vẫn còn là Tam Vương Cảnh, thì hắn thực sự là không dám nhảy xuống. Nhưng hiện tại thì hắn đã tu luyện tới cảnh giới Thần Cảnh cao nhất rồi, cho nên hắn tin tưởng nếu thực sự có 'Thanh như hiểu thiên' ở dưới, lại dưới tình huống không có ai khống chế, thì không thể tạo thành thương tổn đối với hắn được.

Diệp Mặc không hề do dự chút nào, lập tức nhảy xuống hố cát Thanh Sa Khanh.

Diệp Mặc còn chưa tới đáy hồ, thì nhiệt độ kinh khủng đã áp tới hắn rồi. Diệp Mặc liền vận chuyển chân nguyên, điều động tu vi luyện thể Thần Cảnh của mình tạo thành một bức tường phòng ngự quanh thân thể. Dưới nhiệt độ khủng bố này, thì hắn cũng chỉ cảm nhận được một cảm giác ấm áp mà thôi.

Cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc cũng âm thầm sợ hãi. Thanh Sa Khanh chỉ sâu có mấy trượng, cho nên khi Diệp Mặc vừa nhảy xuống thì đã xuống đến đáy rồi.

Dưới đáy hố cất, chỉ có một viên cự thạch vuông vức mầu xanh rộng hơn mười trượng đặt ở giữa, phía trên cự thạch có một mồi lửa như nụ hoa sen đang bùng cháy. Bốn phía mồi lửa này đều là mầu xanh, ở trung tâm là một màu vàng nhạt, xinh đẹp vô cùng.

- Thật sự là 'Thanh như hiểu thiên'...

Diệp Mặc chấn động kêu lên một tiếng. Hắn tuy rằng cũng có suy đoán giống như các tu sĩ khác, nhưng khi thực sự nhìn thấy 'Thanh như hiểu thiên', thì trong lòng vẫn vô cùng chấn động.

Sự trân quý của 'Thanh như hiểu thiên' căn bản không phải là mồi lửa kỳ dị bình thường ở Tu Chân Giới có thể so sánh được. Cho dù là 'Vụ liên tâm hỏa' và 'Nhất đóa tử viêm' cũng không thể nào so sánh với nó.

'Nhất đóa tử viêm' tại Tu Chân Giới tuy rằng xếp thứ hai, nhưng lại chỉ xếp hạng thứ mười một trong 108 loại mồi lửa kỳ dị mà thôi. Còn 'Vụ liên tâm hỏa' xếp hạng thấp hơn, là đứng thứ mười bẩy trong 108 lại mồi lửa kỳ dị.

'Thanh như hiểu thiên' thì lại khác. Nó đứng thứ nhất trong mồi lửa kỳ dị ở Tu Chân Giới, hơn nữa cũng đứng thứ ba trong 108 loại mồi lửa kỳ dị. Hoàn toàn xứng đáng là vua của các loại mồi lửa.

Huống chi 'Thanh như hiểu thiên' xếp thứ ba cũng không phải là vì

'Thanh như hiểu thiên' kém hơn hai loại mồi lửa kỳ dị xếp thứ nhất và thứ hai, mà là vì vốn không hề có loại mồi lửa kỳ dị xếp thứ nhất. Loại mồi lửa kỳ dị xếp thứ nhất chính là do các mồi lửa kỳ dị xếp thứ hai tới thứ mười cắn nuốt nhau mà tiến hóa thành.

Cho nên có thể nói cho dù vầng Thái Dương của Diệp Mặc sau khi thăng cấp tới mầu tím, thì chính thức so sánh trong các loại Thiên hỏa quyết đấu, cũng mới chỉ là bước khởi đầu mà thôi. Sau khi mồi lửa đạt tới mầu tím, thì chỉ có thể không ngừng cắn nuốt các loại tài liệu, hoặc là thông qua các loại phương pháp khác thăng cấp lên, thì mới có thể ngày càng mạnh mẽ hơn. Bằng không thì vĩnh viễn cũng chỉ có thể xưng bá tại Tu Chân Giới chứ không thể nào đạt tới trình độ cao hơn.

'Thanh như hiểu thiên' trước mặt Diệp Mặc lúc này thì mới ở bên trong mồi lửachỉ có mầu vàng nhạt, hiển nhiên là do mới được nuôi dưỡng ra chưa được bao nhiêu năm. Sự hiểu biết của Diệp Mặc đối với các loại mồi lửa kỳ dị có thể nói là vô cùng tinh thông.

Sở dĩ xung quanh đóa 'Thanh như hiểu thiên' này còn có một tầng màu xanh là vì nó chưa bao giờ được luyện hóa qua. Một khi được luyện hóa, thì nó sẽ khôi phục lại ngọn lửa mầu vàng nhạt, sau đó sẽ từ tiến hóa thăng cấp mà biến đổi mầu sắc.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết, một khi 'Thanh như hiểu thiên' hoàn toàn nở rộ từ tảng đá, thì sẽ rời khỏi nơi này, biến mất trong hư không. Hẳn là hắn tới vừa đúng lúc, chứ nếu qua vài chục năm nữa, thì nói không chừng đóa 'Thanh như hiểu thiên' này đã tự động ẩn nấp rồi. Về phần tảng đá phía dưới 'Thanh như hiểu thiên', thì Diệp Mặc nghĩ hẳn nó là tài liệu dùng để nuôi dưỡng 'Thanh như hiểu thiên'. Cái tảng đá này rơi vào bên trong Sa Hà, thậm chí tạo thành một cái hố cát lớn như vậy. Điều này cũng nói rõ, đó là khối cự thạch này là vẫn thạch rơi từ trong hư không xuống.

Một mồi lửa kỳ dị vừa được nuôi dưỡng ra, mà đã có nhiệt độ kinh khủng như thế này, thì có thể thấy được sự kinh khủng của 'Thanh như hiểu thiên' rồi. Diệp Mặc cũng hiểu vì sao mà có câu nói rằng người có duyên thì

mới có thể thu phục được 'Thanh như hiểu thiên'. Người bình thường nếu đi tới chỗ này, thì đã sao chứ? Anh có thể thu phục được loại mồi lửa có nhiệt độ như thế này sao?

Diệp Mặc đã có nhiều kinh nghiệm luyện hóa mồi lửa, hơn nữa còn có tu vi luyện thể Thần Cảnh. 'Thanh như hiểu thiên' đối với tu sĩ bình thường mà nói, thì cực kỳ khủng bố, nhưng đối với Diệp Mặc thì vẫn chưa đủ. Có lẽ chờ tới khi 'Thanh như hiểu thiên' thăng cấp tới mầu xanh lá hoặc xanh da trời mới có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Nếu như không phải tu vi luyện thể của hắn đạt tới Thần Cảnh, thì hắn khẳng định sẽ dùng phương pháp luyện hóa mồi lửa giống như trước. Đó là bố trí trận pháp phong tỏa ở xung quanh, sau đó lại chậm rãi luyện hóa. Nhưng hiện tại thì Diệp Mặc hắn lại trực tiếp đưa tay ra nắm đấy mồi lửa, đồng thời thu nó vào trong tay của mình.

'Thanh như hiểu thiên' dường như cảm nhận được mình đã bị người khác nắm lấy, thì càng bộc phát ra nhiệt độ kinh khủng hơn. Đáng tiếc chính là, nó đang phải đối mặt với bàn tay của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trực tiếp phun một ngụm tinh huyết lên 'Thanh như hiểu thiên', đồng thời trực tiếp luyện hóa. Đối với mồi lửa vừa được hình thành này, thì Diệp Mặc đã thật tâm yêu thích rồi, cho nên mới trực tiếp dùng tinh huyết để luyện hóa, sau này sẽ càng dễ dàng kết nối hơn.

...

Hai tông môn tám sao duy nhất của Bắc Vọng Châu là Vọng Nguyệt Tông và Ngọc Nữ Phái.

Nhưng hiện tại hai môn phái này đều đã có cao thủ Hóa Chân. Chưởng môn của Ngọc Nữ Phái là Đường Mộng Nhiêu đã thăng cấp tới Hóa Chân, và Phiến Phất của Vọng Nguyệt Tông cũng như vậy.

Đường Mộng Nhiêu vốn một mực bế quan. Cô được Diệp Mặc cho rất

nhiều đan dược, còn có đệ tử Nguyệt Thiền của cô cũng lấy được một số ở Tây Tu thành. Cho nên lúc này cô cần phải đột phá tu vi Hóa Chân tầng hai rồi. Nhưng một loại phiền não khó hiểu khiến cho cô phải dừng việc bế quan lại.

Sau khi dừng việc bế quan thì Đường Mộng Nhiêu cũng không hề đi ra ngoài, thì đệ tử của cô là Nguyệt Thiền đã vội vã chạy tới.

Đường Mộng Nhiêu lập tức có một loại dự cảm không tốt, không đợi Nguyệt Thiền nói thì cô đã vội hỏi:

- Có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Nguyệt Thiền gật đầu, vẻ mặt hết sức khẩn trương:

- Vâng thưa sư phụ, Vạn Dược sơn mạch lại một lần nữa nổ tung. Sau đó thì mấy tông môn ở Bắc Vọng Châu truyền ra tin tức đã bị tiệt diệt, một số thành thị của các tu sĩ bình thường cũng không còn một ai sống sót.

Nguyệt Thiền cũng không phải vì đối mặt với sư phụ mà khẩn trương, mà là vì chuyện của Diệp Mặc tại Vạn Dược sơn mạch cô cũng biết, cho nên cô không khỏi nghĩ tới một cái tình huống xấu.

Đầu óc của Đường Mộng Nhiêu oong lên một tiếng. Cô cũng giống như đệ tử của mình, lập tức nhớ tới cái phong ấn được Diệp Mặc gia cố bên trong Vạn Dược sơn mạch. Chẳng lẽ là thứ bị phong ấn đã thoát ra? Không phải lúc đó Diệp Mặc đã nói rằng cái phong ấn kia có thể kiên trì thêm ít nhất một trăm năm sao? Sao lại nhanh như vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1452

Tai Họa Bắc Vọng

Phiến Phất sư thúc của Vọng Nguyệt Tông cũng tới rồi.

Thấy sư phụ còn chưa phục hồi lại tinh thần, thì Nguyệt Thiền lại lần nữa vội vã nói một câu.

Đường Mộng Nhiêu lập tức nghĩ tới có phải là Phiến Phất vì chuyện các môn phái bị diệt mà tới đây không? Cô thậm chí không kịp gật đầu với Nguyệt Thiền thì đã vội chạy ra ngoài rồi.

Khi Đường Mộng Nhiêu thấy Phiến Phất, thì thậm chí cô còn không thể tin vào mắt mình nữa. Người trước mặt này là tông chủ của Vọng Nguyệt Tông sao? Cái người tên Phiến Phất trước đây luôn lưu ý tới vẻ bề ngoài của mình thì lúc này trên người lại đang đầy những vết thương, thậm chí có vẻ còn không hề có tâm tình đi chữa thương nữa. Y đi tới đi lui trong phòng khách như một con ruồi không đầu, sắc mặt thì đang vạn phần lo lắng.

- Phiến chưởng môn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Đường Mộng Nhiêu vừa ra thì lập tức hỏi.

- Chính là 'Cửu đầu phệ hư trùng', tôi tận mắt nhìn thấy, cái con 'Cửu đầu phệ hư trùng' kia đã có ba cái đầu rồi. Vọng Nguyệt Tông của tôi cũng xong rồi, đã bị cái con súc sinh kia cắn nuốt toàn bộ rồi...

Sau khi Phiến Phất thấy Đường Mộng Nhiêu, thì liền nói với vẻ mặt bi thương.

- Sư phụ, ngoài trừ Vọng Nguyệt Tông, thì Luyện Cầm Tông, Thanh Hải

Phái, La Đàm Kiếm Tông... Những môn phái này đều không hề có dấu hiệu nào đã bị diệt sát toàn bộ, hơn nữa Hàm Nguyên Thành cũng hoàn toàn bị cắn nuốt sạch rồi...

Nguyệt Thiền đi tới, lại lần nữa nói nhỏ bên cạnh Đường Mộng Nhiêu.

- Cái gì?

Đường Mộng Nhiêu nghe xong lời nói của hai người, thì liền ngây dại.

Một lúc lâu sau thì Đường Mộng Nhiêu mới phục hồi lại được tinh thần. Cô thấy Phiến Phất thì trong lòng lại có chút nghi hoặc. Ban đầu Phiến Phất ở Vô Tâm Hải gặp phải một kẻ hung ác là Âm Tự, nhưng kết quả là y vẫn chạy thoát được. Hiện tại gặp phải 'Cửu đầu phệ hư trùng', thì y cũng vẫn có thể trốn thoát, xem ra là bí mật trên người của y cũng không ít.

- Đường chưởng môn, làm sao bây giờ? Cái con 'Cửu đầu phệ hư trùng' còn có một chủ nhân, tôi sợ rằng hai người chúng ta cũng không phải là đối thủ của y.

Phiến Phất cuối cùng cũng khôi phục lại một chút bình tĩnh.

Đường Mộng Nhiêu lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cô nhìn thoáng qua Nguyên Thần rồi nói:

- Lập tức thông báo toàn bộ Ngọc Nữ Phái, nhanh chóng thu thập một chút, chúng ta sẽ lập tức đem Ngọc Nữ Phái tạm thời phong núi.

- Đường sư muội...

Phiến Phất nghi hoặc nhìn thoáng qua Đường Mộng Nhiêu. Sau đó y liền cắt đứt lời Đường Mộng Nhiêu:

- Cho dù là cô phong núi, thì cũng không thể ngăn cản được con 'Cửu đầu phệ hư trùng' kia, huống chi chủ nhân của 'Cửu đầu phệ hư trùng' kia thì tôi hoài nghi y đã là tu vi Hóa Chân viên mãn rồi. Nếu như lúc đó không

phải là khoảng cách giữa tôi và y khá xa, thì tôi căn bản là không thể phát động được độn thuật thì đã sớm chết rồi.

Đường Mộng Nhiêu liền gật đầu:

- Anh nói không sai, tôi phong núi không phải là vì muốn bỏ trốn. Tôi phải rời khỏi Ngọc Nữ sơn, bằng không thì Ngọc Nữ Phái của tôi cũng sẽ giống như Vọng Nguyệt Tông của anh, bị diệt sát toàn bộ. Không chỉ nói Ngọc Nữ Phái, ngay cả là Bắc Vọng Châu thì cũng sẽ không khá hơn chút nào.

- Có thể trốn đi đâu chứ...

Phiến Phất chỉ nói được nửa câu, thì đã lập tức hiểu. Y liền nghi hoặc nhìn Đường Mộng Nhiêu:

- Cô muốn tới Phỉ Hải thành?

- Không sai, ngoại trừ Phỉ Hải thành, thì không có bất kỳ một nơi nào có thể né tránh được 'Cửu đầu phệ hư trùng' cả. Huống chi còn có thêm một tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn nữa.

Đường Mộng Nhiêu không chút do dự nói.

Sau khi nói xong, thì cô lại bổ xung thêm:

- Trốn ở Phỉ Hải thành cũng không phải là biện pháp lâu dài. Con 'Cửu đầu phệ hư trùng' kia thì chỉ có Diệp thành chủ mới có khả năng giải quyết, toàn bộ Bắc Vọng Châu không có bất kỳ người nào có thể đối phó với 'Cửu đầu phệ hư trùng' cả.

- Cô muốn đi Nam An Châu thông báo cho Diệp thành chủ?

Phiến Phất cuối cùng đã hiểu được ý của Đường Mộng Nhiêu.

Đường Mộng Nhiêu liền gật đầu khẳng định:

- Tôi phải đi. Cũng may là tiền bối của Nam An Châu sớm đã có chuẩn bị, nên đã bố trí truyền tống trận ở Phỉ Hải thành. Tuy rằng cái truyền tống trận kia vẫn còn chút vấn đề, nhưng hẳn là có thể truyền tống tôi tới Nam An Châu.

Nghe Đường Mộng Nhiêu nói xong, thì Phiến Phất trầm mặc một lát rồi nói:

- Tốt, tôi nhận được truyền thừa của Khổng Diệp tiền bối, cho dù là Vọng Nguyệt Tông của tôi bị diệt rồi, thì tôi cũng vẫn sẽ bảo hộ Bắc Vọng Châu. Sau khi cô đi Nam An Châu, thì tôi sẽ toàn lực bảo hộ cho Phỉ Hải thành.

Đường Mộng Nhiêu ừ một tiếng rồi nói:

- Kỳ thực thì Phỉ Hải thành khác với nơi khác, cho dù tên kia là tu sĩ Hóa Chân viên mãn, thậm chí có thêm cả 'Cửu đầu phệ hư trùng', thì cũng không nhất định có thể công phá Phỉ Hải thành. Phỉ Hải thành có liên hoàn trập pháp phòng ngự cấp chín, còn có trập pháp công kích cấp chín. Chờ khi y có thể công phá được trập pháp của Phỉ Hải thành, thì tôi đã mời được Diệp Mặc từ Nam An Châu trở về rồi.

…

Thanh Sa Khanh Tây Tích Châu.

Theo sự luyện hóa không ngừng của Diệp Mặc đối với 'Thanh như hiểu thiên', thì nhiệt độ bên ngoài Thanh Sa Khanh đã dần dần tiêu tán, một mảnh mầu xanh bắt đầu mờ dần, cuối cùng dần biến mất. Chỉ có một tí cát đá xung quanh Thanh Sa Khanh vẫn còn phát ra mầu xanh.

Hiện tại Diệp Mặc đã gần luyện hóa hoàn thành 'Thanh như hiểu thiên' rồi. Trong nháy mắt khi 'Thanh như hiểu thiên' bị luyện hóa, thì tầng sáng mầu xanh bên ngoài 'Thanh như hiểu thiên' bỗng nhiên bộc phát ra, tạo thành một đạo ánh sáng mầu xanh ngọc xung quanh Diệp Mặc. Đạo ánh sáng mầu

xanh ngọc này trong nháy mắt liền tản mát ra khắp trời đất.

Lòng bàn tay Diệp Mặc lúc này đã hoàn bị 'Thanh như hiểu thiên' hấp dẫn, căn bản là không hề chút ý tới cái quầng sáng mầu xanh ngọc kia. Cho dù là chú ý tới, thì hắn cũng không có tâm tình mà đi quản.

Trong nháy mắt luyện hóa thành công 'Thanh như hiểu thiên', thì Diệp Mặc liền đưa bàn tay ra. Một mồi lửa như nụ hoa sen mầu vàng nhạt hiện ra trong lòng bàn tay hắn. Đây chính là 'Thanh như hiểu thiên' mà hắn vừa luyện hóa. Bởi vì 'Thanh như hiểu thiên' đã bị hắn luyện hóa, cho nên tầng sáng mầu xanh từ lâu đã biến mất, giống như là một cô gái vừa xuất giá về nhà chồng, không ngừng nhảy nhót trong lòng bàn tay của Diệp Mặc.

Lần này thực sự là quá đáng giá rồi. Diệp Mặc lại lần nữa cảm thán. Nếu như hắn không đi thử một chuyến này, thì đóa 'Thanh như hiểu thiên' này tuyệt đối không thể là của hắn được. Xem ra bất kỳ vật gì đều không dựa vào suy đoán được, mà cần phải tự mình đi thử một lần.

'Vụ liên tâm hỏa' của hắn tuy rằng lợi hại, nhưng so với một số mồi lửa kỳ dị kinh khủng khác, thì vẫn khiếm khuyết hơn một chút. Nhưng 'Thanh như hiểu thiên' thì lại khác rồi, đây là một loại Thiên hỏa lợi hại chân chính.

...

Khi Diệp Mặc thu phục 'Thanh như hiểu thiên', thì quầng sáng mầu xanh ngọc đã chiếu xạ ra ngoài. Chỉ là Diệp Mặc lúc đó đang chìm đắm trong việc thu phục đệ nhất dị hỏa Tu Chân Giới, cho nên hưng phấn mà không hề chú ý tới gì khác.

Những tu sĩ bên trong Sa Hà lúc này đều chấn động nhìn một quầng sáng xanh ngọc chiếu rọi cả trời đất, một số tu sĩ có kinh nghiệm liền kinh hãi kêu lên:

- 'Thanh như hiểu thiên' xuất thế...

'Thanh như hiểu thiên' xuất thế, tương truyền là toàn bộ Tu Chân Giới sẽ

biến thành mầu xanh. Tuy rằng điều này có chút khoa trương, nhưng lúc này thì toàn bộ Sa Hà vô cùng rộng lớn đã bị một quầng sáng mầu xanh ngọc bao phủ đã nói rõ ra vấn đề, đó chính là 'Thanh như hiểu thiên' đã xuất thế.

Cơ hồ là trong nháy mắt, thì tất cả mọi người đều đã hiểu rằng có chuyện gì xảy ra. 'Thanh như hiểu thiên' xuất thế, chỉ có một khả năng, đó là Thanh Sa Khanh.

Nhất thời, vô số tu sĩ đều chen chúc tiến về phía Thanh Sa Khanh. Thanh Sa Khanh có 'Thanh như hiểu thiên', thì bọn họ không có cơ hội lấy được, nhưng xung quanh Thanh Sa Khanh thì có vô số cát đã bị 'Thanh như hiểu thiên' luyện hóa thành khoáng thạch, và những khoáng thạch này tuyệt đối là những tài liệu thượng đẳng để luyện khí. So với việc tìm kiếm những mảnh nhỏ tiên tinh với tỉ lệ cực thấp thì còn không bằng đi thu thập những khoáng thạch kia.

- 'Thanh như hiểu thiên'...

Tạ Chính Sư chấn động nhìn chằm chằm về hướng Thanh Sa Khanh, vì y sớm đã biết nơi đó có 'Thanh như hiểu thiên'. Đáng tiếc tuy là y có tu vi Hóa Chân viên mãn, nhưng vẫn không thể nào tiếp cận được Thanh Sa Khanh. Hôm nay trên bầu trời Sa Hà bị một mầu xanh ngọc bao phủ, thì chỉ có thể có một lời giải thích, đó chính là đã có người lấy đi 'Thanh như hiểu thiên' rồi. Sau khi biết 'Thanh như hiểu thiên' đã bị người khác lấy đi, thì Tạ Chính Sư càng điên cuồng lao về phía Thanh Sa Khanh.

Y sở dĩ còn chưa phi thăng, chính là vì muốn nghĩ biện pháp thu lấy 'Thanh như hiểu thiên'. Nhưng hôm nay thì 'Thanh như hiểu thiên' đã bị người khác lấy đi rồi, thì y sao có thể cam tâm được?

...

Diệp Mặc thỏa mãn đứng ở bên ngoài Thanh Sa Khanh. Sau khi hắn thu hồi 'Thanh như hiểu thiên', thì thậm chí cả khối cự thạch nuôi dưỡng 'Thanh như hiểu thiên' hắn cũng thu vào trong Thế giới trang vàng. Hắn cảm giác

được khối vẫn thạch này không hề đơn giản, bằng không thì không có khả năng nuôi dưỡng ra được loại hỏa diễm như 'Thanh như hiểu thiên' này.

Lúc này thì mầu xanh bên ngoài Sa Hà đã mờ đi. Còn Diệp Mặc thì đang suy nghĩ xem có nên đi tìm Giao Hoán Chấn hỏi xem y đã tìm cho mình mấy loại linh thạch kia chưa thì đã có mấy đường độn quang phóng tới.

Diệp Mặc lập tức hiểu rằng chuyện hắn thu lấy 'Thanh như hiểu thiên' đã lộ ra rồi. Tuy rằng hắn không sợ kẻ nào, nhưng Diệp Mặc thì lại không muốn mọi người đều biết hắn có loại mồi lửa nghịch thiên như 'Thanh như hiểu thiên' này. Hắn lập tức lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra, rồi lấy tốc độ nhanh nhất phóng đi, biến mất trên bầu trời Thanh Sa Khanh.

Diệp Mặc vừa rời khỏi, thì vài tu sĩ đã xuất hiện ở Thanh Sa Khanh, lập tức bọn họ biết rằng 'Thanh như hiểu thiên' đã bị người khác thu đi rồi. Bằng không thì ở đây không có khả năng không còn chút nhiệt lượng nào cả.

Nhưng những tu sĩ này liền bỏ qua chuyện 'Thanh như hiểu thiên', mà nhanh chóng cướp giật lấy những khoáng thạch mầu xanh ở Thanh Sa Khanh này. Theo thời gian trôi qua, thì tu sĩ có mặt ở đây càng lúc càng nhiều.

Khi Tạ Chính Sư tới nơi này, thì không chỉ nói 'Thanh như hiểu thiên' ở bên trong Thanh Sa Khanh, mà ngay cả cát đá xung quanh Thanh Sa Khanh cũng đã bị người khác lấy đi sạch sẽ rồi. Lúc này thì Thanh Sa Khanh và Sa Hà cũng đã không khác gì nhau nữa.

...

Ở lối vào Ma Vực tại Sa Hà, thì Lí Trường Thiên vẫn chưa hề rời khỏi. Không chỉ mình Lí Trường Thiên, mà còn có cả Thuyên Loan và Mục Phi Hoàn, và cả Ngụy Lan Phong cũng chưa rời khỏi.

Bọn họ vừa hỏi năm tên tu sĩ trước đó, nên đã biết rằng Diệp Mặc là vừa đi từ bên trong Ma Vực mà ra. Mà họ là cao thủ của Tây Tích Châu, thì đương nhiên là rất muốn biết bên trong Ma Vực xảy ra chuyện gì. Ma Vực

thì căn bản là không có người nào có thể tiến vào, mà một khi tiến vào, thì không có một ai đi ra cả.

Hiện tại Diệp Mặc lại từ bên trong mà ra, thì bọn họ chỉ có thể hỏi Diệp Mặc mà thôi. Bọn họ cũng biết muốn đi tìm Diệp Mặc thì không được, còn không bằng ở lại chỗ này để chờ Diệp Mặc.

Khi mà quầng sáng mầu xanh ngọc chiếu sáng toàn bộ Sa Hà, thì mấy người ở đây trong nháy mắt đều hiểu rằng Diệp Mặc tới đây lần này chính là để thu lấy 'Thanh như hiểu thiên'.

Ngay lập tức khóe miệng họ liền lộ ra một tia cay đắng. 'Thanh như hiểu thiên' là đồ vật xuất hiện tại Tây Tích Châu, nhưng Diệp Mặc lúc này lại thu lấy 'Thanh như hiểu thiên' rồi. Đợi lát nữa gặp Diệp Mặc, thì bọn họ còn không dám hỏi.

Nhưng từ đầu đến cuối thì cả bốn tu sĩ đều không nói gì, tuy rằng bọn họ đều biết khi quầng sáng xanh ngọc kia chiếu rọi cả Sa Hà, thì chắc chắn là do 'Thanh như hiểu thiên' đã bị người nào đó luyện hóa, nhưng tất cả đều giả bộ hồ đồ.

Tốc độ 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc vô cùng kinh người, chỉ một ngày thì hắn đã về tới lối vào Ma Vực rồi.

- Các ngươi vẫn còn ở lại chỗ này làm gì?

Diệp Mặc thấy bốn người Thuyên Loan vẫn còn ở chỗ này, thì lập tức nghi hoặc. Trong lòng hắn kỳ thực không hề sợ chút nào, vì cho dù cả bốn người liên thủ, Diệp Mặc hắn cũng có thể dễ dàng chém giết cả bốn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1453

Bay Qua Thông Minh Hà

Diệp huynh...

Thấy những người còn lại đều trầm mặc, thì Lí Trường Thiên chủ động tiến lên nói:

- Ma Vực là đệ nhất cấm địa ở Tây Tích Châu, chưa bao giờ có tu sĩ nào đi vào. Diệp huynh thì vừa từ Ma Vực đi ra, cho nên chúng tôi rất muốn hỏi một chút tình huống trong Ma Vực. Nếu như chúng tôi đi vào, thì không biết có nguy hiểm hay không?

Hóa ra là chuyện này. Nói về tình huống Ma Vực cho mấy người này thì cũng không có vấn đề gì. Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc liền gật đầu:

- Bên trong Ma Vực có rất nhiều Tà Linh và Ma Linh, tu sĩ bình thường đi vào hẳn là phải chết. Tôi có 'Vụ liên tâm hỏa', hơn nữa còn là đẳng cấp cao, cho nên mới không sợ Tà Linh. Nếu như không có Thiên hỏa đẳng cấp cực cao, thì đi vào chỉ sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.

Lời nói này của Diệp Mặc cũng không hề khoa trương, cũng không hề giảm bớt sự tình. Hắn nói hoàn toàn đúng sự thực, hơn nưa cho dù là hắn có 'Vụ liên tâm hỏa', nhưng nếu không có Cửu Dương thiên hỏa thì hắn tiến vào bên trong Ma Vực cấm địa cũng sẽ có nguy hiểm. Đương nhiên là bây giờ thì không có vấn đề gì rồi, vì thần thức và khả năng cảm ứng của hắn đã vô cùng cường đại. Với tu vi Hóa Chân tầng bẩy thì đã không thể có bất kỳ một Tà Linh nào tới gần hắn được.

- Diệp Đan Vương, xin hỏi một chút là Ma Vực này đi thông tới nơi

nào?

Mục Phi Hoàn tranh thủ hỏi một câu mà tất cả đều muốn biết.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Ma Vực đi thẳng là có thể thông tới Ma Ngục cấm địa của Nam An Châu. Tôi từ nơi này muốn trở lại Nam An Châu thì chỉ cần thời gian nửa tháng, nếu như nhanh hơn thì thậm chí còn chưa tới nửa tháng. Khoảng cách này so với việc vượt qua Vô Tâm Hải thì gần hơn nhiều lắm. Tới gần lối vào còn có một con sông, con sông kia thì tôi đoán rằng nó là Thông Minh Hà, nhưng đi qua Thông Minh Hà có thể tới nơi nào thì tôi lại không biết.

Diệp Mặc căn cứ vào thời gian mình tới đây mà tính ra. Hắn từ Ma Ngục cấm địa Nam An Châu đi tới Ma Vực Tây Tích Châu cũng không toàn lực khống chế tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Bởi vì hắn muốn vừa đi, vừa kiểm tra cho nên tốc độ đã chậm lại nhiều. Nhưng nếu như trở về, thì hắn nhất định sẽ đẩy nhanh hết tốc độ, thậm chí có lẽ mười ngày cũng chưa tới, thì hắn đã lại có thể trở về Nam An Châu rồi.

- Quả nhiên là Thông Minh Hà ở bên dưới...

Ngụy Lan Phong thốt lên.

Thuyên Loan lúc trước bị Diệp Mặc đánh trọng thương bỗng nhiên nói:

- Tôi có một suy đoán, nhưng không dám khẳng định, có lẽ cần xuống dưới nhìn qua thì mới biết được.

Nói xong thì Thuyên Loan cũng không đợi người khác lên tiếng, đã chủ động nói với Diệp Mặc:

- Diệp Đan Vương, tôi vốn cho rằng tu vi của mình đã là tồn tại đỉnh cấp ở Tu Chân Giới rồi. Hiện tại thì mới biết được mình là hạng ếch ngồi đáy giếng. Luận tu vi, thì Thuyên Loan còn xa mới là đối thủ của cậu. Chỉ là cái Ma Vực này có quan hệ tới tương lai của Tây Tích Châu, còn chúng tôi thì

đều sắp phi thăng rồi. Một khi chúng tôi phi thăng, nếu Ma Vực có xảy ra vấn đề gì, thì Tây Tích Châu cũng không có bất kỳ phương pháp đối phó nào cả. Cho nên tôi muốn thỉnh Diệp Đan Vương đưa bọn tôi vào Ma Vực xem qua bên trong, xem rốt cuộc là nó nguy hiểm tới mức nào, có thể sản sinh ra uy hiếp tới toàn bộ Tây Tích Châu hay không?

Nghe được lời Thuyên Loan nói, thì những người còn lại đều im lặng, hiển nhiên là đều đồng ý với cô.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý:

- Đương nhiên có thể, chỉ là sau khi tôi tới Thông Minh Hà, thì sẽ lập tức trở về Nam An Châu. Cho nên lát nữa thì tôi không thể đưa mọi người trở lại được.

Ý của Diệp Mặc rất rõ ràng, đó là hắn có thể đưa họ đi, nhưng khi trở về thì họ sống hay chết cũng không quan hệ gì với hắn.

Ngụy Lan Phong thì sau khi Diệp Mặc rời đi mới nghe được tin Diệp Mặc đã là Đan Vương cửu phẩm rồi, cho nên vẫn muốn tìm cơ hội kết giao với Diệp Mặc, chỉ là không thể tìm được cái cớ nào mà thôi. Hiện tại Diệp Mặc đã nói ra lời này, thì y liền vội vã tiến lên ôm quyền nói:

- Điều đó là tất nhiên. Diệp Đan Vương, cậu là Đan Vương cửu phẩm, cho nên linh thảo bình thường cậu sẽ không để trong mắt. Chỉ là Rừng Rậm Vô Tận của tôi có rất nhiều linh thảo, cho nên trước hết xin được dùng chút ít linh thảo cao cấp này để cảm ơn chuyện Diệp Đan Vương dẫn đường.

Nói xong thì Ngụy Lan Phong liền nhanh chóng xuất ra một nhẫn trữ vật đưa vào trong tay Diệp Mặc. Lúc trước y thấy Diệp Mặc vì linh thảo, mà ngay cả thanh liễu kiếm của Thuyên Loan cũng không cần, cho nên y lập tức biết rằng chuyện linh thảo đối với Diệp Mặc là cực kỳ trọng yếu.

Linh thảo được đưa tới cửa, thì Diệp Mặc đương nhiên sẽ không khách khí. Sau khi hắn tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật, thì liền quét thần thức vào, sau

đó sắc mặt liền thay đổi.

Những linh thảo này rõ ràng là đã được Ngụy Lan Phong lựa chọn kỹ càng rồi. Toàn bộ là linh thảo cấp chín ‘Sa quả’ và 'Chân linh thảo'. Đây chính là linh thảo chính để luyện chế 'Kiếp sinh đan' và 'Chân linh đan'. Tuyệt đối là linh thảo cấp chín đỉnh cấp. Chỉ có loại linh thảo này mới có thể bồi dưỡng được tu sĩ Kiếp Biến và Hóa Chân, hơn nữa hai loại linh thảo này có rất nhiều trong nhẫn trữ vật này.

Đây quả là một phần đại lễ. Diệp Mặc liền thu hồi lại nhẫn trữ vật, sau đó lấy ra hai bình ngọc đưa cho Ngụy Lan Phong:

- Đa tạ. Những linh thảo này của anh có tác dụng rất lớn đối với tôi. Ở đây tôi cũng có một ít đan dược, tặng lại cho anh.

Mặc Nguyệt Chi Thành muốn phát triển, thì thứ hắn thiếu chính là linh thảo, hơn nữa linh thảo cao cấp càng thiếu nhiều. Mà Diệp Mặc thì càng không ngại nhiều.

- 'Kiếp sinh đan', ‘Hóa chân đan’...

Ngụy Lan Phong sau khi tiếp nhận bình ngọc của Diệp Mặc thì cũng chấn động. Có linh thảo không có nghĩa là có đan dược. Không có Đan Vương cửu phẩm thì những linh thảo cấp chín này nói trắng ra là tu sĩ chỉ có thể ăn sống mà thôi, hiệu quả thì kém tới nỗi có thể tưởng tượng ra được. Đan dược thì trân quý hơn linh thảo nhiều, cho nên hai bình đan dược này, thì y có thể tưởng tượng ra được độ trân quý của nó. Y thực sự không ngờ, mình chỉ đưa ra một ít linh thảo, thì đã có được loại hồi báo này rồi.

Lí Trường Thiên và Thuyên Loan cũng lập tức đứng ngồi không yên, nhanh chóng lấy linh thảo trên người mình ra đổi lấy đan dược với Diệp Mặc. Còn Diệp Mặc thì ai đến cũng không cự tuyệt.

Đổi linh thảo để lấy đan dược có thể tăng thực lực của Tây Tích Châu lên, đồng thời hắn lại có được lượng lớn linh thảo để tăng thực lực của Nam

An Châu lên nữa.

Sau một phen trao đổi, hai bên đều cảm thấy thỏa mãn. Diệp Mặc chiếm được số lượng lớn linh thảo cấp chín, còn mấy người của Tây Tích Châu đều nhận được đan dược mình muốn, thậm chí tất cả đều là Thiên đan bát phẩm và cửu phẩm.

...

Sau khi mấy người Thuyên Loan theo Diệp Mặc tiến vào Ma Vực, thì mới hiểu được vì sao mà Diệp Mặc không sợ mấy cái thứ Tà Linh ở trong này chút nào.

Chỉ cần Cửu Dương thiên hỏa của Diệp Mặc mọc lên, thì Tà Linh căn bản không thể nào tiến tới gần, thậm chí đám Tà Linh chỉ lo bỏ chạy trước Cửu Dương thiên hỏa của hắn.

Bởi vì xung quanh đã được Cửu Dương thiên hỏa của Diệp Mặc bao phủ, cho nên mấy người Thuyên Loan đều có thể nhìn rõ ràng số lượng Tà Linh khủng bố xung quanh. Đông đảo rậm rạp như là những đám mây mù mầu đen.

Ngụy Lan Phong là người đầu tiên dừng bước, sau đó y ôm quyền nói với Diệp Mặc và mấy người còn lại:

- Tôi không đi nữa, cũng không cần xem nữa. Càng tiến vào sâu thì Tà Linh càng nhiều, mà tôi thì lại không có loại công pháp khống chế mồi lửa kỳ dị nghịch thiên như Diệp Đan Vương, cho nên nếu lát nữa mới quay lại, thì tôi tuyệt đối trốn không thoát được.

Kỳ thực thì không đợi Ngụy Lan Phong nói ra, thì những người còn lại đã hiểu được đạo lý này rồi. Diệp Mặc có Cửu Dương thiên hỏa, cho nên mới có thể tung hoành trong Ma Vực. Một khi Diệp Mặc rời đi, thì bọn họ dựa vào cái gì mà giữ lại cho mình một mạng chứ?

Thấy mấy người còn lại nhìn về phía mình, thì Diệp Mặc lập tức hiểu ý,

gật đầu:

- Đã như vậy, thì tôi sẽ đưa mọi người ra ngoài.

Một là vì họ cũng chưa đi được bao xa, hai là Diệp Mặc hắn đã chiếm được một lượng lớn linh thảo cao cấp từ họ, cho nên bất quá cũng chỉ là thời gian nửa nén hương đưa bọn họ quay lại mà thôi.

Chờ khi Diệp Mặc lần nữa đưa mấy người trở lại lối vào Ma Vực, thì Thuyên Loan mới lên tiếng:

- Cảm tạ cậu, Diệp Đan Vương. Bất kể hiềm khích lúc trước là thế nào, thì cũng xin cậu bỏ qua. Tôi thì hoài nghi rằng hai đầu của Thông Minh Hà, một đầu sẽ là đi thông tới Đông Huyền Châu, còn một đầu sẽ là đi tới Bắc Vọng Châu. Chỉ là với tu vi của tôi thì không thể nào kiểm nghiệm được. Nếu như lúc nào Diệp Đan Vương rảnh, có thể đi thử xem. Từ Ma Ngục cấm địa tới Ma Vực của Tây Tích Châu, chỉ mất thời gian nửa tháng, thì nói không chừng từ Thông Minh Hà đi thông tới hai Châu còn lại cũng chỉ cần thời gian rất ngắn mà thôi.

Tuy rằng Thuyên Loan suy đoán Thông Minh Hà có thể thông tới Đông Huyền Châu, hơn nữa lộ trình cũng được rút ngắn rất nhiều, nhưng đáng tiếc chính là cô không có bản lĩnh lớn như Diệp Mặc. Tuy rằng cô rất muốn trước khi phi thăng đi tới Đông Huyền Châu xem một lần, nhưng nếu vượt qua Vô Tâm Hải thì quá lãng phí thời gian.

...

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đứng ở trước Thông Minh Hà trong Ma Vực. Sau khi hắn đưa mấy người Thuyên Loan trở về, thì liền đẩy nhanh tốc độ, chỉ trong một thời gian ngắn đã lại lần nữa tới nơi này.

Thông Minh Hà hoàn toàn tĩnh lặng, giống như lần đầu tiên hắn tới. Lúc này thì vô số Tà Linh cũng không thấy đâu, có lẽ chúng thấy Diệp Mặc tới, thì đều tự biết mà trốn đi rồi.

Diệp Mặc sở dĩ đứng ở chỗ này do dự, chính là vì hắn muốn thử dọc theo hướng bắc Thông Minh Hà này, để xem có thể tới được Bắc Vọng Châu hay không. Thời gian ước hẹn với Ngân Nguyệt Đan Vương là những nửa năm, thậm chí còn dài hơn, mà hiện tại thì còn cách thời gian nửa năm nhiều lắm. Suy đoán việc Thông Minh Hà có thể đi thông tới Bắc Vọng Châu đã làm hắn động tâm.

Diệp Mặc đứng bồi hồi một lúc lâu, vẫn nhịn không được mà đi dọc theo hướng bắc của Thông Minh Hà. Hắn đang tính toán hướng nam thông tới Nam An Châu có khoảng cách bằng một phần bẩy khi vượt qua Vô Tâm Hải. Nếu như Thông Minh Hà này có thể thông tới Bắc Vọng Châu, thì không chừng khoảng cách còn ngắn hơn. Nếu như hắn toàn lực bay đi, thì có lẽ chỉ năm sáu ngày đã tới rồi.

Đương nhiên là đây không phải lý do chủ yếu. Chủ yếu là trong lòng hắn vẫn lo lắng cho Ức Mặc tại Bắc Vọng Châu. Lúc này hắn lại có cơ hội có thể trở về Bắc Vọng Châu một cách nhanh chóng, thì hắn thực sự muốn đi xem thử liệu có thể tìm được tung tích của Ức Mặc hay không?

Thông Minh Hà vô cùng tĩnh lặng, căn bản là không ai có thể tưởng tượng được chỗ này có nguy hiểm gì. Chỉ là nước sông bên trong Ma Vực này hoàn toàn là một mảnh đen ngòm, cho dù là thần thức của Diệp Mặc cũng không thể nào quét tới chỗ sâu hơn được.

Diệp Mặc nóng lòng trở lại Bắc Vọng Châu, nhưng hắn cũng biết rằng Thông Minh Hà không hề đơn giản, cho nên cũng không hề có ý định thăm dò. Dù cho Thông Minh Hà này có nguy hiểm, nhưng hắn không tiến nhập vào lòng sông thì cũng không có vấn đề gì. Cho nên Diệp Mặc chỉ bay thật nhanh phía trên sông, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn.

Bắt đầu từ khúc sông đứt gẫy, thì hai bên Thông Minh Hà còn có một chút cát mịn và nham thạch mầu đen. Sau một ngày bay của Diệp Mặc, thì hai bên Thông Minh Hà chỉ còn có sương mờ ảo, thần thức cũng mơ hồ. Duy nhất có thứ thay đổi chính là chiều rộng con sông càng lúc càng lớn, ban đầu chỉ rộng hơn mười trượng, tới hiện tại thì đã hơn trăm trượng rồi.

Diệp Mặc thậm chí còn có một loại dự cảm, là hắn chỉ cần ba tới năm ngày nữa là về tới Bắc Vọng Châu rồi. Dưới tâm tình cấp bách, thì hắn càng khống chế tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lên nhanh hơn. Chỉ là Diệp Mặc đem toàn bộ tâm tư đặt tại việc khống chế tốc độ 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', cho nên quên mất nơi này chính là Thông Minh Hà.

Qua nửa ngày thứ ba phi hành, thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc bỗng nhiên hạ dần xuống. Từ Thông Minh Hà bỗng nhiên truyền tới một lực hút, khiến cho Diệp Mặc đang vội vàng không kịp phản ứng mà bị hút xuống. Đồng thời Thông Minh Hà vốn tĩnh lặng vô cùng bỗng nhiên dấy lên đợt sóng mầu đen cao tới vài chục trượng, muốn bao phủ hoàn toàn lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1454

Hư Tiên Dưới Đáy Sông

Diệp Mặc trải qua quá nhiều chuyện rồi, tập kích đột ngột như này đối với hắn mà nói cũng không có gì ngạc nhiên. Dường như trong nháy mắt Thanh Nguyệt áp sát vào Thông Minh hà, thần thức đao của Diệp Mặc lại phóng ra ngoài.

Thần thức đao được phóng ra ngoài, đồng thời Diệp Mặc lại lần nữa cảm thấy Thanh Nguyệt nhẹ bẫng, chưa đến tích tắc, Thanh Nguyệt lại tăng tốc lên, định chặn lại con sóng cực cao lớn kia.

Thông Minh hà vừa mới dâng lên một con sóng cao mấy chục trượng lúc này không ngờ lại tĩnh lặng, nếu như không phải nước sông còn chút sóng nước dao động, Diệp Mặc dường như cũng cho rằng chỉ là hắn ảo giác mà thôi.

Diệp Mặc thu Thanh Nguyệt lại, phóng Tử Đao ra. Hắn sợ phiền phức, không vào Thông Minh hà, không có nghĩa là hắn bằng lòng thua thiệt. Cho dù vừa nãy hắn cũng không thua thiệt, nhưng cứ như vậy bị áp đảo, hắn trong lòng cũng cực kì không thích.

Thần thức lại quét vào Thông Minh hà, nhưng Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã được phóng ra, Huyễn Vân Sát Vực đao.

Đao khí màu tím cực lớn chém ra một bóng đao dài mấy trăm trượng cao mấy chục trượng, đường đao này chém xéo vào Thông Minh hà.

Ầm…

Màn đao này bổ trúng xuống sông vang lên một tiếng nổ thật lớn, nước

sông Thông Minh giống như một miếng đậu phụ vậy, bị một đao kia của Diệp Mặc cắt ra một mảng lớn. Còn những bọt nước bắn tung tóe kia thì lại giống như một màn pháo hoa nổ tung, tung bay đầy trời. Diệp Mặc lúc này mới phát hiện, nước sông này cũng không phải là màu đen, mà là màu nâu sẫm, chỉ có điều thần thức của hắn không thể nào quét được vào lòng sông, mới lộ ra sắc đen nhánh.

Diệp Mặc bổ một đao này xuống, thậm chí nước của nửa sông bên này cũng bị hắn tách ra, vì màn đao của Diệp Mặc quá nhanh, thậm chí nước sông nhất thời cũng không thể nào tràn đầy lại được, cả con sông dường như bị đao kia của Diệp Mặc biến thành một hố trống rỗng vậy.

Cái hố rỗng này sâu mấy trăm trượng, vốn dĩ thần thức của Diệp Mặc không nhìn thấy Thông Minh hà này, nhưng lúc này lại giống như một cô nàng bị lột mất quần áo vậy, lộ ra chút dấu tích.

Ầm…

Nước sông bị Diệp Mặc bổ ra, trong nháy mắt lại khôi phục lại hiện trạng, ầm ầm đổ về, nhanh chóng lấp đầy khúc sông mà vừa nãy Diệp Mặc bổ xuống.

Dòng sông không ngừng kích động biểu hiện ra vẻ không bình tĩnh vừa rồi, Diệp Mặc đứng trên bầu trời Thông Minh hà, cũng không tiếp tục ra tay nữa.

Thông Minh hà vừa nãy bị hắn bổ xuống, hắn dần dần nhìn rõ một thạch đài dưới lòng sông, thạch đài này rêu phong cổ xưa, dường như cũng trải qua bao nhiêu năm tháng, đáng tiếc là, Diệp Mặc chỉ có thể nhìn thấy một góc của thạch đài mà thôi.

Sau khi đứng trên bầu trời trên Thông Minh hà được một lúc, Diệp Mặc lấy ra trận kỳ, bắt đầu bố trí trận pháp trong này. Thạch đài này có chút quỷ dị, Diệp Mặc rất muốn biết thạch đài này rốt cục dùng làm gì. Huống chi, sức đánh lén lại hắn vừa nãy chính là từ thạch đài này phát ra.

Người khác gặp phải chuyện như này cũng không có cách nào, nhưng cũng không có nghĩa là hắn cũng không có cách.

Một ngày sau, một đại trận tích nước cấp chín được Diệp Mặc bố trí xuất hiện ngay trong khu vực này, cùng lúc Diệp Mặc vứt ra trận kỳ chính, thì dòng sông yên lặng không chút gợn sóng kia bỗng nhiên nứt ra từ giữa. Giống như bị người ta chặt đứt đôi ra vậy, còn nước sông bị tách đôi ra kia thì cũng không dồn lại, mà lại nhanh chóng phân rẽ sang hai bên.

Ầm ầm âm…

Một trận nổ kéo dài khoảng một tuần hương, trận pháp tích nước được Diệp Mặc bố trí giữa Thông Minh hà tách đôi dòng sông Thông Minh này ra.

Một số bóng dáng tà linh dường như còn muốn đến tiếp cận vào Diệp Mặc, nhưng trong tích tắc bị Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc tiêu cháy thành tro tàn.

Sau khi những tiếng ầm ầm kia kết thúc, Thông Minh hà đen như mực vừa nãy, lúc này cũng bị trận pháp của Diệp Mặc tách ra một giải đất dài mấy nghìn trượng rộng mấy trăm trượng giữa sông, đoạn Thông Minh hà này mất nước, lộ ra rõ mồn một trước mặt Diệp Mặc.

Một khí tức hỗn độn có chút quen thuộc được Diệp Mặc cảm nhận được, Diệp Mặc có thế giới trang vàng rồi, thế giới trang vàng cũng là vật hỗn độn, cho nên Diệp Mặc sau khi cảm giác được loại khí tức hỗn độn này, thì lại có trực giác. Trong này cũng là một vật hỗn độn, hắn mặc dù không biết loại khí tức này là từ thứ nào phát ra, nhưng hắn chắc chắn cảm giác của mình không nhầm được.

Giải đất mất nước này, một thạch đài chu vi chừng mấy chục trượng rốt cục cũng lộ ra trước mặt Diệp Mặc. Giữa thạch đài này, là một bàn tròn Bát Quái cực lớn.

- Bàn tròn ấn kỳ?

Diệp Mặc sau khi nhìn thấy bàn tròn này, lập tức thất thanh kêu lên.

- Kiến thức của anh không tồi, đây chính xác là bàn tròn ấn kỳ…

Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc giật mình, đại đỉnh tám cực cũng được xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Mặc. Đồng thời trầm giọng hỏi:

- Là ai?

Mặc dù biểu cảm của Diệp Mặc rất chấn tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh hãi, với tu vi và thần thức của hắn không ngờ lại không cảm giác được nơi mà người này ẩn náu.

Thần thức của hắn quét một lượt trong mảng phủ trời phủ đất này, nhưng không đợi thần thức của hắn soi xét đến chỗ này, thì một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Đó là một người đàn ông trung niên gầy gò, vẻ mặt gã chằm chằm nhìn Diệp Mặc, rõ ràng giọng nói vừa nãy là của gã.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, gã lại lạnh lùng nói:

- Phá vỡ ấn kỳ phong ấn không gian của Tây Tích châu và Nam An châu, khiến cho khí tức của đại lục Lạc Nguyệt tràn ra ngoài, thậm chí còn thu một trận bàn ấn kỳ bát quái của tôi. Cái này cũng chưa tính, còn tiêu diệt vô số Cát hồn thú trong Ma Ngục cấm địa, bây giờ lại còn bố trí một trận pháp tích nước cấp chín để cho dàn tế xuất hiện.

Nói xong câu này, gã hừ lạnh một tiếng nhìn Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Anh đúng là một tu sĩ thiên tài mà trước giờ tôi chưa từng thấy qua, cho dù trong những tu sĩ kinh tài diễm diễm của Tiên giới, tôi cũng chưa nhìn thấy một người nào có thể so được với anh. Tôi nghĩ bí mật trên người anh có rất nhiều, nếu không, anh tuyệt đối không thể nào nghịch thiên đến

vậy được.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, vì trong lòng hắn kinh ngạc đến bây giờ cũng chưa bình tĩnh lại được. Tu vi của tu sĩ đứng trước mặt này hắn quả thực có thể nhìn ra, nhưng đối phương không ngờ lại vượt xa Hóa Chân viên mãn, nói cách khác đối phương còn cao hơn một bậc so với tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong trong Tu Chân giới.

Lúc này hắn cũng hiểu ra hàng tỉ yêu thú Sa thạch lúc trước mà hắn giết không ngờ tên là Cát hồn thú, nhất thời vô số nghi vấn hiện lên trong đầu Diệp Mặc. Những Cát hồn thú này chẳng lẽ là do người đứng trước mặt này nuôi dưỡng? Nếu như vậy, tại sao khi mình giết Cát hồn thú, người này lại không đến ngăn lại?

Hơn nữa nghe khẩu khí của người này, phong ấn ngăn sự phi thăng của đại lục Lạc Nguyệt kia dường như cũng là do gã làm, gã tại sao lại làm như vậy? Nếu làm rồi, còn ở lại dưới đáy hồ chưa đi làm gì? Còn nữa chính là gã rất rõ những việc mình làm, gã rốt cục là tu vi gì?

- Anh không phải là tu sĩ Hóa Chân? Diệp Mặc cũng chưa trả lời câu hỏi của tên gầy nhom này, bỗng nhiên nói.

Tên tu sĩ gầy gò kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, sự kinh ngạc trong mắt cũng không kém gì Diệp Mặc:

- Anh không ngờ có thể nhìn ra tu vi của ta?

- Anh quả nhiên không phải tu sĩ Hóa Chân.

Diệp Mặc ngược lại lại thở dài, hắn không nhìn nhầm, tên tu sĩ này tuyệt đối vượt qua Hóa Chân, vừa nãy đánh lén mình, chính là người này rồi.

Diệp Mặc thấy đối phương cũng không có ý ra tay, lại hỏi lại:

- Tu vi của anh vượt qua mức Hóa Chân rồi, tại sao còn ở lại Tu Chân giới?

Diệp Mặc biết, cho dù tu sĩ Hóa Chân đến thời gian phi thăng rồi, cũng không thể nào ở lại Tu Chân giới trong thời gian dài được, cái này là quy định của thiên địa. Khi tu vi của anh vượt qua quy định này, thì anh không thể nào tiếp tục ở lại nơi có quy định này, trừ phi quy định đó là do anh đặt ra.

Nhưng tự mình nắm quy định của trời đất, thì đúng là chuyện cười, thậm chí Diệp Mặc bây giờ nghe đến, cũng là chuyện cười.

Vượt ra khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là, người đàn ông này cũng không cảm giác lời nói của Diệp Mặc có chút kỳ dị, hơn nữa lại rất bình thản nói:

- Đợi anh đến tu vi của ta, ở chỗ này của ta, anh sẽ biết, anh sẽ biết, không thể phi thăng được.

- Không gian này có vấn đề?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Người đàn ông gầy gò vẫn bình thản nói:

- Không phải không gian này có vấn đề, là quy định trời đất ở nơi này bị thay đổi rồi, cho nên dưới Hư Tiên, bất kỳ người nào cũng không thể phi thăng được. Chẳng những không thể phi thăng, đến rời khỏi Thông Minh hà cũng không được, tương lai thì anh sẽ biết thôi - Anh quả nhiên là tu vi Hư Tiên, chứng tỏ anh đã từng đến Tiên giới rồi đúng không?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi, hắn không ngờ dưới đáy Thông Minh hà lại gặp được một tiên nhân không có cách nào rời khỏi đây được.

- Không sai, tôi đã từng đến Tiên giới, vốn dĩ mấy trăm năm nữa, tôi có thể quay về Tiên giới, nhưng vì anh, tôi rất có khả năng không còn cơ hội quay về Tiên giới nữa, anh nói tôi phải báo đáp anh thế nào đây…

Người đàn ông trung niên chằm chằm nhìn Diệp Mặc lạnh lùng hỏi.

Diệp Mặc tỉnh táo trở lại, hắn không ngờ mình lại gặp được một Tiên nhân bị trói buộc bởi quy định của thiên địa, cái này quả thực quá quỷ dị. Lúc này hắn hiểu ra người đàn ông đứng trước mặt mình chắc hẳn không phải chủ động ở lại đây, gã chắc hẳn cũng là bị người khác trói buộc ở nơi này. Rốt cục là ai? Lại muốn trói buộc Hư Tiên này ở đây? Mục đích muốn làm gì?

- Vừa nãy tôi đi qua đây, là anh cố ý ra tay, sau đó dụ tôi xuống, có phải không?

Sau khi Diệp Mặc hiểu ra lý do trong đó, trong lòng cũng hiểu được đôi chút.

Người đàn ông gầy gò kia sắc mặt không chút biểu cảm nói:

- Đúng vậy, nếu anh chặt đứt đường của ta, thì ta cũng muốn giữ anh ở lại lấy công chuộc tội. Ta đã làm mấy lạc ấn linh hồn trên người anh rồi, sau khi anh làm xong những việc mà ta giao phó cho, thì quay về đây.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ ra lúc trước khi hắn vừa mới bố trí trận pháp tích nước xong, cảm nhận được một khí tức hỗn độn quen thuộc, lúc này hắn vẫn có thể cảm nhận được nó, thậm chí còn rõ ràng hơn lúc trước.

- Anh giống như ngồi trong này trong coi vật gì đó vậy, có đúng không?

Khi Diệp Mặc nói câu này ra, trong lòng cũng sáng tỏ thông suốt. Hắn đương nhiên hiểu ra sự quý giá của vật hỗn độn đó, cũng giống như thế giới trang vàng, đó chính là vật hỗn độn, đây là thứ còn quý giá hơn thập đại linh căn.

Thứ mà Hư Tiên này trông coi trong này rất có khả năng cũng là vật hỗn độn, sở dĩ phong tỏa đường phi thăng, là sợ khí tức của vật hỗn độn đó tràn ra ngoài, thu hút đại năng Tiên giới. Chẳng lẽ người này bắt đầu nói, mình phá vỡ ấn kỳ không gian, khiến khí tức của đại lục Lạc Nguyệt tràn ra ngoài, hóa ra chuyện là như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1455

Lời Thề Này Có Vấn Đề Gì Sao?

Người đàn ông trung niên gầy gò này nghe Diệp Mặc nói xong, thì lập tức kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi nói:

- Ngươi quả nhiên rất thông minh, dĩ nhiên có thể đoán được rằng ta ở đây là để trông coi một vật.

Tuy rằng đoán được rồi, nhưng Diệp Mặc vẫn không thực sự hiểu được, cho nên hỏi tiếp:

- Ngươi biết đám 'Cát hồn thú' kia là do ta giết, nhưng ngươi lại phải ở lại nơi này trông coi đồ vật kia thì còn nuôi dưỡng đám 'Cát hồn thú' kia làm cái gì? Lẽ nào tương lai sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không phi thăng Tiên Giới mà muốn ở lại đại lục Lạc Nguyệt này để xưng bá hay sao?

Người đàn ông trung niên này dường như biết chắc Diệp Mặc không thể trốn thoát khỏi tay mình, cho nên chỉ trầm mặc một lát rồi nói:

- Đám 'Cát hồn thú' và những Tà Linh kia cũng không phải là do ta nuôi dưỡng. Nhiệm vụ của ta chỉ là ở lại đây trông coi thạch đài này, những thứ khác đều không có quan hệ đối với ta.

Diệp Mặc cũng biết đám 'Cát hồn thú' kia khẳng định không phải là do tu sĩ trước mặt này nuôi dưỡng, vì nếu như là do y nuôi dưỡng, thì lúc trước khi mình điên cuồng giết đám 'Cát hồn thú' đó, tuy rằng người này không thể rời khỏi đây, cũng sẽ không để cho đám 'Cát hồn thú' kia cứ ngu ngốc mà lao vào chịu chết như thế.

- Ngươi nghĩ muốn xưng bá đại lục Lạc Nguyệt này cần có nhiều 'Cát

hồn thú' như vậy sao?

Thấy Diệp Mặc dường như lại trầm tư, thì người đàn ông trung niên kia lập tức cười lạnh nói thêm một câu.

Cách giải thích này thì Diệp Mặc thực sự đồng ý, vì nhiều 'Cát hồn thú' như vậy, thì đâu phải là chỉ xưng bá đại lục Lạc Nguyệt chứ? Một khi đám 'Cát hồn thú' đó lao ra khỏi Ma Ngục cấm địa, thì cho dù là đem đại lục Lạc Nguyệt diệt đi diệt lại vài lần cũng được ấy chứ.

Vậy rốt cuộc là tu sĩ nào muốn tiêu diệt đại lục Lạc Nguyệt? Diệp Mặc bị chính cách suy nghĩ điên cuồng của mình làm cho hoảng sợ. Hắn biết rằng suy đoán của hắn tuyệt đối không phải là chuyện vô căn cứ. Một khi đám 'Cát hồn thú' đông đảo kia ra khỏi Ma Ngục cấm địa, thì tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt có thể sống sót được nổi một người sao?

Nghĩ tới đây, thì trong lòng Diệp Mặc liền rõ ràng. Một tu sĩ cường hãn của Tiên Giới đã phông ấn một món chí bảo hỗn độn ở chỗ này, về phần tại sao tên đó không mang theo nó tới Tiên Giới? Diệp Mặc đoán là có lẽ tên đó sợ bị người khác phát hiện ra.

Mà tên tu sĩ cưỡng hãn đó cũng biết rằng một khi cái trí bảo hỗn độn này lộ ra ngoài, thì người người đều sẽ điên cuồng cùng nhau cướp giật. Cho nên y mới phong ấn vật này tại Tu Chân Giới, sau đó lại phóng bế cả thông đạo phi thăng, chính là vì y sợ khí tức hỗn độn sẽ bị lộ ra. Về phần đám 'Cát hồn thú', thì phỏng chắc mục đích chính thực là muốn diệt sát toàn bộ tu sĩ ở Tu Chân Giới đấy.

Dù sao một khi cái không gian phong ấn kia biến mất, thì tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt lại có thể phi thăng lên Tiên Giới, sau đó sẽ kéo theo vô số tu sĩ phi thăng lên Tiên Giới, tiếp đến là sẽ kéo theo câu chuyện về việc trước kia đại lục Lạc Nguyệt không thể phi thăng Tiên Giới lộ ra ngoài. Từ đó sẽ có thể có người của Tiên Giới xuống kiểm tra, cuối cùng thì không chừng có thể điều tra ra tới chuyện trí bảo hỗn độn này.

Cho nên sau khi tên tu sĩ đại năng kia lấy được đồ vật này, mới muốn diệt khẩu trọn cả cái đại lục Lạc Nguyệt này luôn. Diệp Mặc bị chính cách suy nghĩ điên cuồng này của mình khiến cho hoảng sợ. Điều này quá thái quá, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

- Ngươi phá hủy đại bộ phận kế hoạch của đại nhân, cho nên lưu lại mà trợ giúp cho đại nhân những việc còn lại, có lẽ là còn có thể giữ lại một mạng.

Người đàn ông trung niên tiếp tục nói.

Diệp Mặc cười lạnh. Để chính mình lưu lại đây hỗ trợ phong ấn, khiến cho tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt vĩnh viễn không thể phi thăng sao? Đây quả thực là chuyện nằm si nói mộng mà.

- Tu sĩ ở đây không thể phi thăng hẳn là do kẻ đứng sau lưng ngươi làm phải không? Ngươi muốn ta một lần nữa phong ấn lại cái ấn kỳ này có phải không? Còn đám 'Cát hồn thú' kia cũng là sau này dùng để diệt sát toàn bộ tu sĩ đại lục Lạc Nguyệt đúng không?

Diệp Mặc càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Đám 'Cát hồn thú' ở trong Ma Ngục cấm địa này, còn bản thân mình nếu như thực sự có thể thông qua Thông Minh Hà để đi tới Đông Huyền Châu và Bắc Vọng Châu, thì cũng có nghĩa là chúng nó cũng có thể rất nhanh mà đi tới khắp bốn đại châu, đồng thời cùng lúc tiêu diệt tu sĩ của cả bốn Châu.

Người đàn ông trung niên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Khó trách vì sao ngươi còn trẻ như vậy mà đã có thể tu luyện tới Hóa Chân tầng bẩy. Ngươi so với người bình thường thì thông minh hơn nhiều lắm. Bất quá ta muốn nói cho ngươi biết, là đại lục Lạc Nguyệt không thể phi thăng cũng không phải là do đại nhân ta làm. Đại nhân ta chỉ bố trí ấn kỳ để ngăn cản không cho tu sĩ đại lục Lạc Nguyệt cảm nhận được sự kêu gọi của phi thăng mà thôi. Ngươi phá hủy đi ấn kỳ, thì tu sĩ sẽ lại cảm nhận được tin tức phi thăng.

Thấy Diệp Mặc dường như có chút hoài nghi, thì người đàn ông trung niên lại nói tiếp:

- Hơn nữa tu sĩ trong Tu Chân Giới không thể phi thăng cũng không chỉ có một mình đại lục Lạc Nguyệt. Những Tu Chân Giới xung quanh cũng đều không thể nào phi thăng được.

Diệp Mặc nhớ tới Phương Ức Tông và tu sĩ ở Hắc Thạch thành. Tất cả bọn họ cũng không phải đều là tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt, nhưng dường như bọn họ cũng không thể nào phi thăng.

- Cái kia nếu không phải là ấn kỳ phong ấn phi thăng, vậy thì tại sao khi ta đánh vỡ ấn kỳ, thì các tu sĩ lại có thể phi thăng rồi?

Diệp Mặc lạnh giọng hỏi. Hắn tuyệt đối không tin là cái ấn kỳ này chỉ che đi lực kêu gọi của phi thăng. Hắn là một tông sư trận pháp cấp chín, cho nên hắn tin mình không hề nhìn lầm. Cái ấn kỳ kia chính là dùng để ngăn cản không cho tu sĩ phi thăng.

Người đàn ông trung niên cũng nhíu mày, một lát sau mới lên tiếng:

- Hẳn là thông đạo phi thăng vừa lúc đó được người khác mở ra, đồng thời ngươi lại phá hủy ấn ký để tu sĩ cảm nhận được sự kêu gọi của phi thăng, chỉ như vậy mà thôi.

Người đàn ông trung niên này dường như đã lâu rồi không cũng người nào nói chuyện, cho nên khi Diệp Mặc hỏi y, thì y đều kiên nhẫn trả lời.

Sau khi giải thích hết cả mấy vấn đề sau, thì người đàn ông trung niên này mới trầm giọng nói:

- Những gì ngươi muốn biết, ta đã nói tất cả rồi. Hiện tại ngươi mở rộng thần hồn của mình, để cho ta làm một cái ấn ký. Sau đó ngươi dựa theo sự phân phó của ta, đi phong ấn lại mấy cái ấn kỳ kia. Ta nghĩ, chỉ cần ngươi có thể làm được những điều này, thì đại nhân sẽ bỏ qua cho ngươi.

Diệp Mặc dùng ánh mắt thương cảm nhìn về người đàn ông trung niên gầy gò kia rồi nói:

- Nói thật thì, ta cũng không hề sợ ngươi. Ta sở dĩ nói những lời này với ngươi thật ra chỉ là vì thương cảm cho ngươi mà thôi. Ta khẳng định cho ngươi biết, cái ấn kỳ này không chỉ che khuất đi lực kêu gọi của phi thăng, đồng thời nó cũng ngăn cản hoàn toàn việc phi thăng của các tu sĩ, có tin hay không là tùy ngươi. Đại nhân kia của ngươi có thể không tiếc bất cứ giá nào để ngăn cản tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt phi thăng, thậm chí sắp đặt 'Cát hồn thú' muốn diệt sát toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt để tránh việc trí bảo hỗn độn kia bị lộ ra ngoài, thì ngươi nghĩ tương lai hắn sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Ngươi quả thực là ngây thơ giống như một đứa ngốc.

Những lời này của Diệp Mặc là phát ra tự đáy lòng. Cái trí bảo hỗn độn kia trân quý như thế, đủ để khiến đại năng phía sau tên tu sĩ trung niên này diệt sát toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt tránh cho việc Tiên Giới biết chuyện. Đến lúc đó sau khi tên đó chiếm được thứ này rồi, thì sẽ bỏ qua cho người đàn ông trung niên này sao? Nếu buông tha thì đó mới là chuyện lạ. Một kẻ có thủ đoạn độc ác như vậy, không giết người diệt khẩu thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin.

Người đàn ông trung niên gầy gò này sau khi nghe được Diệp Mặc nói, thì nhất thời ngây ngẩn cả người. Một lúc lâu sau, thì y mới lẩm bẩm:

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Đại nhân đã từng phát thệ với ta rồi, mà tu sĩ thì sẽ tuyệt đối không thể nào tùy tiện mà phát ra lời trọng thệ.

- Y đã phát trọng thệ rồi sao?

Diệp Mặc có chút nghi hoặc. Tu sĩ đã phát ra trọng thệ thì coi như là xong, trừ phi là loại tu sĩ nghịch thiên tới cực điểm, bằng không thì một khi phát thệ ra mà không tuân thủ, thì sẽ sản sinh ra tâm ma. Nếu như nói kẻ đứng sau người đàn ông trung niên trước mặt này đã phát trọng thệ, thì có lẽ thật sự là sẽ không ra tay với người đàn ông trung niên này.

Thấy Diệp Mặc ngây ngẩn, thì người đàn ông trung niên gầy gò kia bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi vừa rồi là cố ý muốn gây xích mích cho ta phản bội đại nhân sao?

Diệp Mặc cười nhạt:

- Ta có làm không? Chia rẽ ngươi và đại nhân của ngươi sao, đừng tự cho là mình thông minh.

Người đàn ông trung niên kia bỗng nhiên đưa tay chộp về phía Diệp Mặc:

- Ngươi đã không muốn tự nguyện mở rộng thần hồn, vậy thì để ta cưỡng chế vậy.

Rõ ràng là người đàn ông trung niên kia chỉ tùy ý vươn tay, nhưng Diệp Mặc đã cảm giác không gian xung quanh đều đè ép tới phía hắn rồi. Khiến cho hắn hít thở không thông, thậm chí còn không có chỗ lùi.

Đây không phải là 'Vực'. Tâm thần Diệp Mặc kinh hãi, tu sĩ vung tay chộp tới nhưng không phải là không gian ràng buộc, mà là Thiên Địa nguyên khí. Tu sĩ Hư Tiên lợi hại như vậy sao?

Diệp Mặc không kịp suy nghĩ nữa, Tử Đao lập tức phóng ra ngoài, toàn lực mà thi triển một chiêu 'Huyễn vân hoa sơn đao'.

Ầm... ầm...

Một tiếng nổ nặng nề vang lên, không gian xung quanh cũng trở nên rung động khi đao chưởng đối chiến với nhau, thậm chí còn dần trở nên bất ổn. Một ít ánh đao tím vỡ vụn bắn ra, thậm chí còn xé rách ra từng cái khe màu đen.

'Huyễn vân hoa sơn đao' của Diệp Mặc khi bổ trúng vào chưởng ảnh kia,

thì cũng cảm giác được một lực lượng cường đại đánh lên người hắn. Diệp Mặc rât muốn ổn định thân hình của mình, nhưng vẫn bị chấn bay ngược ra ngoài, trực tiếp va vào Tích thủy đại trận cấp chín.

Đan điền nhộn nhạo từng đợt. Diệp Mặc cố gắng ổn định lại, thiếu chút nữa là đã phun ra một ngụm máu tươi. Sau một khắc, thì Diệp Mặc lập tức phi thân lên, vì hắn biết bản thân không phải là đối thủ của người trước mặt này.

Nhưng Diệp Mặc lập tức lại cảm nhận được một áp lực cường đại truyền đến, không ngờ rằng chính hắn cũng đã bị phong bế ở trong không gian này. Cái Tích thủy đại trận cấp chín này là do hắn bố trí, nhưng hiện tại thì hắn lại không ra được. Diệp Mặc lúc này đã hiểu, ngay khi hắn tiến vào Thông Minh Hà, thì cũng đã rơi vào trong lòng bàn tay của đối phương rồi. Khó trách vì sao tên tu sĩ kia không sợ hắn chạy trốn.

Ngay cả Tích thủy đại trận cũng là tên kia cố ý để cho mình bố trí ra đấy, bằng không thì mình căn bản là không thể ở chỗ này mà bố trí trận pháp được. Diệp Mặc biết Hư Tiên khẳng định cao hơn Hóa Chân không chỉ một cái đẳng cấp, nhưng cũng thật sự không ngờ rằng sự chênh lệch của Hư Tiên lại lớn đến như vậy.

Không có cách nào chạy trốn, thì Diệp Mặc thẳng thắng hạ xuống. Cho dù là liều mạng đánh một trận, thì hắn cũng không thấy rằng mình sẽ thua tên tu sĩ kia. Y là Hư Tiên không tệ, nhưng bản thân mình cũng còn rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển ra.

Lúc này thì tên tu sĩ Hư Tiên kia càng khiếp sợ hơn nhiều so với Diệp Mặc. Y đoán biết được Diệp Mặc hẳn là rất lợi hại, nếu không thì cũng sẽ không giết được mấy trăm triệu con 'Cát hồn thú' kia. Hơn nữa y cũng biết cái thanh thái đao kia trong tay Diệp Mặc cũng không phải là thứ bình thường, nhưng y vẫn không thể ngờ rằng đối phương lại có thể khiến y bị thương.

Y nhìn chằm chằm vào cánh tay đang chảy máu đầm đìa của mình,

dường như cũng quên luôn việc vận công cầm máu. Bị một đao của Diệp Mặc đánh trúng, y không ngờ lại trở nên thanh tỉnh hơn không ít. Y ở Thông Minh Hà này đã vô số năm tháng, không thể nào tu luyện, chỉ có thể ngơ ngác mà ngồi một chỗ, và đây cũng là nguyên nhân mà y không giết chết Diệp Mặc.

Y không muốn nhớ đến chuyện mà y không muốn nhớ, chính là nguyên nhân mà y ở lại chỗ này, bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới nó, là y đã cảm thấy vô cùng phiền não rồi.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ Hư Tiên này chỉ nhìn vào cánh tay bị thương của y, dường như cũng không còn ý muốn tiếp tục chiến đấu, cho nên cũng dừng động tác lại. Ở đây cũng chẳng thể chạy trốn được, cho nên hắn sớm muộn cũng phải đại chiến cùng tu sĩ Hư Tiên này một hồi, cho nên hắn cũng cần phải cẩn thân suy nghĩ xem, liệu có biện pháp gì để giết tên tu sĩ Hư Tiên này không.

Tu sĩ Hư Tiên kia lúc này lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Ngươi biết tu vi của ta không?

- Biết, ngươi là một tu sĩ Hư Tiên.

Diệp Mặc không rõ vì sao người này lại không tiếp tục động thủ nữa, mà tự dưng lại hỏi một câu chẳng có chút liền quan nào.

Người đàn ông trung niên gầy gõ gật đầu rồi nói:

- Không sai, ta là một tu sĩ Hư Tiên, nhưng ta cũng không phải là một tu sĩ Hư Tiên bình thường. Trong cùng một cấp bậc, ta rất ít khi gặp phải đối thủ. Ngươi lại có thể một đao khiến cho ta thụ thương, thì nói cách khác, lấy tu vi của ngươi thì cũng có thể giết được cả những tu sĩ Hư Tiên bình thường. Cho nên ta biết, ngươi không cần thiết phải gây chia rẽ giữa ta và đại nhân.

Dừng lại một chút, sau đó y mới nói tiếp:

- Lúc đó đại nhân thề với ta như thế này: “Nếu như Bỉnh Thâm có thể tuân thủ lời hữa, ở lại Tu Chân Giới này bảo vệ thạch đài ở Thông Minh Hà đúng mười hai nghàn năm, thì Lục Chính Quần ta quyết không thương tổn đến Bỉnh Thâm nửa phần. Nếu làm trái lời thề này, thì Lục Chính Quần ta ắt sẽ gặp phải Thiên Tru Lôi Kiếp, thần hồn câu diệt, trọn đời không được siêu sinh.”

Nói xong thì tên tu sĩ Hư Tiên lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi hỏi:

- Ngươi nghĩ cái lời thề này có vấn đề sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1456

Hỗn Độn Vật

Diệp Mặc nghe xong thì lập tức cười lạnh một tiếng:

- Ngươi thật đúng là đồ ngốc. Cái lời thề này có tới mấy vấn đề, chỉ có mình ngươi đi tin tưởng mà thôi.

- Vấn đề gì?

Tu sĩ tên Bỉnh Thâm kia biến sắc, lập tức hỏi lại. Hiển nhiên là y đã ý thức được cái lời thề kia đúng là có chút vấn đề rồi, chỉ là y không biết là nó có vấn đề ở đâu mà thôi.

Diệp Mặc và Bỉnh Thâm nói chuyện với nhau từ đầu tới giờ, thì hắn cũng biết được người này không phải là kẻ gian ác gì cả, thậm chí còn có thể nói là y hơi thành thật quá. Nhưng cái tên đại năng kia quả thật là không thể nào tìm một kẻ có tính cách nhanh nhẹn thông minh mà đi đến chỗ này trông coi đồ vật chí bảo kia được.

Thấy Bỉnh Thâm hỏi, thì Diệp Mặc cũng không trực tiếp trả lời, mà lại hỏi ngược lại:

- Thứ mà ngươi bảo vệ ở đây hẳn là rất quan trọng? Có lẽ nói chính xác là phải đợi đúng mười hai ngàn năm sau thì mới có thể từ nơi này lấy thứ đó đi phải không?

Bỉnh Thâm gật đầu nói:

- Không sai, cho nên ta phải ở đây chờ tới mười hai ngàn năm sau, đợi đại... y đến lấy đồ vật này đi thì ta mới có thể trở về Tiên Giới.

Dường như cảm giác được Diệp Mặc nói cũng có chút đạo lý, cho nên Bỉnh Thâm chỉ nói ra một chữ 'Đại', chứ cũng không hoàn toàn nói ra hai chữ 'Đại nhân'.

Diệp Mặc khinh thường:

- Nếu như ngươi rời khỏi nơi này khi mới thủ hộ được 11. 999 năm thì sao?

Bỉnh Thâm lập tức khẳng định:

- Điều này tuyệt đối không có khả năng, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi khi chưa thủ hộ được đủ 12. 000 năm. Hơn nữa nếu ta không rời đi, thì cũng không có ai có thể ép buộc ta rời đi cả.

- À, ngươi bị nhốt ở cái không gian này, là ngươi tự mình phong ấn hay sao?

Diệp Mặc lại hỏi.

- Không phải.

Bỉnh Thâm lập tức phủ nhận.

- Nếu như cái phong ấn trói buộc ngươi ở đây biến mất, thì ngươi sẽ thế nào?

- Nhất định là sẽ lập tức phi thăng...

- Nếu như trước khi tới thời điểm 12. 000 năm, thì cái phong ấn không gian này đột nhiên tiêu tán, thì ngươi có thể tiếp tục lưu lại đây không?

- Ta không thể...

Sắc mặt Bỉnh Thâm lúc này cực kỳ khó coi, tuy rằng y đã hoàn toàn hiểu được ý của Diệp Mặc, nhưng y vẫn không thể cam lòng:

- Y sẽ không làm như vậy, nếu đã phát ra lời thề, thì sẽ không như vậy...

Diệp Mặc châm chọc:

- Một kẻ có thể sắp đặt âm mưu tiêu diệt toàn bộ tu sĩ Tu Chân Giới sẽ không làm như vậy sao? Ngươi tự lừa mình à? Hơn nữa, cái tên đó nếu như phát thệ, thì cũng không cần thiết phải nói rõ là cần ngươi trông coi đúng 12, 000 năm. Y chỉ cần nói là ngươi sẽ thủ hộ cho y tới khi y tới lấy đồ vật kia là được rồi. Như vậy nhiệm vụ của ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể hoàn thành.

Nhìn sắc mặt tái nhợt khó coi của Bỉnh Thâm, thì Diệp Mặc lại lạnh lùng nói tiếp:

- Huống chi cái lời thề kia còn có kẽ hở thứ hai nữa. Đó là cho dù ngươi có thể kiên trì tới 12. 000 năm, thì ngươi cũng chắc chắn là phải chết.

Bỉnh Thâm nhìn Diệp Mặc, lúc này y đã không còn tâm tư để nghĩ đến vấn đề thứ hai này rồi. Bởi vì nếu người kia đã cố ý để lại kẽ hở trong lời thề, thì cũng có nghĩa là người kia đã không có ý định giữ lại tính mạng của y nữa.

- Khi tên kia phát thệ, thì cũng luôn miệng nói là Lục Chính Quần sẽ không động tới ngươi nửa phần, nhưng nếu là người khác động tới ngươi cả một phần thì sao?

Nghe Diệp Mặc nói xong, thì lúc này Bỉnh Thâm đã hoàn toàn hiểu rõ là y bị người khác lợi dụng tới hơn một vạn năm rồi.

- Lục Chính Quần, mày là một nhân vật cao cao tại thượng như vậy, không ngờ lại đi tính toán một kẻ luôn trung thành với mày như tao, tao hận mày...

Bỉnh Thâm nghiến răng nghiến lợi, thậm chí hận không thể lập tức nuốt sống cái tên Lục Chính Quần kia.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Bỉnh Thâm hỏi:

- Ngươi hận cái gì? Ta dẫu gì cũng là một tông sư trận pháp cấp chín. Ta cuối cùng vẫn phải đi ra ngoài. Chờ sau khi ta phá vỡ cái không gian trói buộc này, thì ngươi không phải là có thể đi ra rồi sao? Chờ sau khi ngươi phi thăng lên Tiên Giới, thì tìm một chỗ mà tu luyện, sau này báo thù không được sao?

Bỉnh Thâm nắm chặt tóc của mình, nói một cách thống khổ:

- Ngươi không hiểu đâu, ta thực sự đã không có cơ hội báo thù rồi. Ta khẳng định chỉ cần ta vừa phi thăng, lập tức sẽ bị khống chế lại. Ngươi chưa từng tới Tiên Giới, cho nên ngươi không thể biết được thế lực của tên khốn kia lớn đến nhường nào. Hơn nữa như vậy thì ta sẽ còn liên lụy tới cả sư môn.

Trầm mặc một hồi lâu, thì Bỉnh Thâm bỗng nhiên ngẩng đầu lên rồi nói:

- Anh bạn, tôi nhờ anh giúp một chút. Bỉnh Thâm tôi hẳn là phải chết rồi, cho nên tôi căn bản là không thể rời khỏi nơi này, cũng không thể nào phi thăng lên Tiên Giới. Cho nên tôi nhờ anh, một ngày nào đó anh phi thăng lên Tiên Giới, thì giúp tôi mang cái tin tức này tới cho Cực Phong Thiên của Hư Hồ Phái...

Nói tới đây, thì Bỉnh Thâm ngừng lại, lắc đầu:

- Quên đi, nói cho sư môn biết thì chỉ là mang tai họa tới cho sư môn mà thôi. Huống chi, anh cũng vĩnh viễn không có cách nào rời khỏi nơi này rồi.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than. Cái tên Bỉnh Thâm này làm việc cứ do do dự dự, khó trách lại để cho người ta tính kế lên đầu. Nhưng Bỉnh Thâm nói mình không có cơ hội rời khỏi nơi này, thì Diệp Mặc hắn hoàn toàn không tin. Ở trong 'Vết nứt hư không', mà hắn còn có thể rời đi được, mà cái không gian trói buộc này hắn lại không thể thoát ra sao?

- Tôi tuyệt đối sẽ không để cho Lục Chính Quần lấy được đồ vật này,

cho nên hiện tại tôi sẽ tự bạo. Tôi chỉ có thể nói với anh một tiếng xin lỗi mà thôi. Tuy rằng tôi không nên lừa gạt anh, nhưng cho dù là tôi không tự bạo, thì anh cũng không thể nào ra khỏi đây được. Chờ tới khi Lục Chính Quần tới đây, thì anh cũng chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Bỉnh Thâm dường như cảm giác được bản thân làm việc cũng có chút do dự không quyết, cho nên những lời này nói ra rất đầy đủ khí thế.

Diệp Mặc khoát tay:

- Anh chờ một chút, tôi phải lấy cái đồ vật mà anh thủ hộ rồi mới nói tiếp. Huống chi, tôi còn chưa thử tìm lối ra mà.

Bỉnh Thâm muốn tự bạo thì Diệp Mặc hắn hoàn toàn không có cách nào giúp cả. Còn không bằng trước tiên lấy cái vật hỗn độn trên cái bệ đá kia đi rồi nói sau.

Bỉnh Thâm khoát tay:

- Anh không cần tìm lối ra, cho dù là anh ở nơi này tìm kiếm vô số năm, thì anh cũng không thể nào rời khỏi cái không gian trói buộc này. Anh biết tu vi của Lục Chính Quần, kẻ bố trí trận pháp này ra sao không? Có thể nói anh tu luyện tới mười vạn năm nữa, thì anh cũng không thể đạt được tới một phần mười tu vi của y. Về phần cái vật kia, thì anh cũng không cần phải suy nghĩ. Không chỉ nói anh khẳng định không ra được, cho dù là anh đi ra, mà lại cầm theo thứ đồ kia thì cũng hẳn là phải chết. Cho dù là Lục Chính Quần không giết anh, thì người khác cũng sẽ giết anh thôi. Tu vi và địa vị siêu việt như Lục Chính Quần, mà cũng không dám để thứ đồ vật này ở bên cạnh mình nữa là anh.

Diệp Mặc đương nhiên biết thứ đồ kia trân quý như thế nào. 'Hỗn độn chi vật' sao có thể không trân quý được? Hắn còn muốn khuyên bảo Bỉnh Thâm tiếp, thì lại phát hiện khí thế toàn thân Bỉnh Thâm đã tăng vọt lên. Loại khí thế này của y thậm chí còn khiến không gian dưới đáy sông này kích động lên từng đợt.

Hư Tiên tự bạo quả nhiên là khủng khiếp. Diệp Mặc biết với tu vi hiện tại của hắn, thì muốn ngăn cản Bỉnh Thâm tự bạo là việc nằm si nói mộng. Trong lòng của hắn liền tục mắng Bỉnh Thâm là tên ngu ngốc. Y chết thì thôi, thậm chí còn không muốn mình thu lấy cái bảo vật hỗn độn kia. Thật sự là một tên ngốc khốn kiếp mà. Tên khốn này thì trong tay không có nổi một cái nhẫn, không biết là vì nhẫn trữ vật của y vốn đã bị Lục Chính Quần cầm đi, hay là chính y không hề mang theo nhẫn trữ vật bên người nữa.

Không gian ở chỗ này trong nháy mắt liền trở nên hỗn loạn, không khí xung quanh đều mang theo một tia cuồng loạn. Diệp Mặc biết Bỉnh Thâm lập tức sẽ phát nổ, cho nên nếu lúc này mà hắn còn do dự nữa thì chắc là muốn chết rồi.

Diệp Mặc căn bản không suy nghĩ gì nữa, lập tức tiếp nhập vào trong Thế giới trang vàng.

Bỉnh Thâm thấy Diệp Mặc đột nhiên biến mất trước khi y tự bạo, thì trong lòng lại sửng sốt. Không đợi y hiểu ra được là chuyện gì, thì thân thể đã phát nổ rồi.

Uỳnh...

Tiếng nổ kinh khủng vang vọng khắp Thông Minh Hà, thạch đài kia nhất thời bị vụ nổ hất tung lên, tứ phân ngũ liệt. Cho dù là Bỉnh Thâm ở Tu Chân Giới cả vạn năm, nhưng Tiên Nguyên chân khí trong cơ thể của y thì vẫn vô cùng thâm hậu. Cái Tích thủy đại trận mà Diệp Mặc bố trí ở chỗ này chẳng khác nào tờ giấy trước vụ nổ kia cả, chỉ trong nháy mắt thì đã vỡ tan rồi.

Hư Tiên tự bạo ở Tiên Giới thì chắc là ngay cả một tia rung động cũng không có, nhưng tự bạo ở Tu Chân Giới này, thì quả thật là khủng khiếp mà.

Tích thủy đại trận nổ tung, khiến cho nước sông lúc trước bị trận pháp tách rời ra cũng nhanh chóng tụ về, thoáng cái đã tràn đầy như cũ.

Diệp Mặc ném một trận bàn theo dõi ra ngoài, phát hiện bạo tạc kinh

khủng đã không còn nữa, chỉ có một thạch đài đã tứ phân ngũ liệt mà thôi. Chỉ là ở trên thạch đài kia cũng không có một giọt nước nào cả.

Diệp Mặc lập tức biết được, thạch đài kia hẳn là đã bị không gian phong bế, cho nên nước mới không thể vào được.

Sau một khắc, thì Diệp Mặc đã hiện ra trên thạch đài này. Bỉnh Thâm thì đã không còn tăm hơi nữa, nhưng Diệp Mặc lại kinh hỉ phát hiện, mảnh không gian này đã lỏng lẻo hơn nhiều, thần trí của hắn thậm chí đã có thể tìm thấy được vết tích của không gian phong ấn.

Có thể thấy được vết tích, có nghĩa là hắn có thể thoát ra rồi. Rõ ràng suy đoán của hắn là chính xác. Bỉnh Thâm bị tên Lục Chính Quần kia lừa dối rồi. Cái không gian trói buộc này trước khi tới thời điểm 12, 000 năm thì chắc chắn sẽ trở nên lỏng lẻo, thậm chí có thể biến mất hoàn toàn. Lúc đó Bỉnh Thâm sẽ bị buộc phải phi thăng.

Vậy là cái không gian trói buộc này cũng không kiên cố và kinh khủng như Bỉnh Thâm nói. Điều này đối với Diệp Mặc mà nói, thì chính là một chuyện tốt.

Nhưng đáng tiếc là, cái 'Hỗn độn chi vật' kia lại bị Bỉnh Thâm tự bạo phá hủy rồi. Diệp Mặc lắc đầu, vừa định rời khỏi chỗ này, thì lại kinh ngạc phát hiện dưới thạch đài nát vụn kia còn có một cái cấm chế hình bán nguyệt trong suốt. Trong cấm chế chỉ có một gốc cây non mới cao chỉ có một tấc.

Đây chính là thứ tản mát ra khí tức hỗn độn sao? Diệp Mặc không thể tin được vào mắt mình mà nhìn vào gốc cây non trước mặt này. Nói nó là cây non, thì không bằng nói nó là một cái mầm cỏ nhỏ vừa mới mọc lên thì đúng hơn.

Hắn thực sự không thể nào đem gốc cây non này liên hệ với 'Hỗn độn chi vật' chí bảo được. Nhưng Diệp Mặc rõ ràng cảm nhận được cái khí tức hỗn độn kia là phát ra từ chính gốc cây nhỏ này.

Nhưng bất luận là vật gì, thì cũng cứ lấy đi trước rồi nói sau. Cái cấm chế này tuy rằng kiên cố, nhưng đã bị Bỉnh Thâm tự bạo khiến cho lỏng lẻo đi một chút rồi, mà Diệp Mặc thì lại tinh thông trận pháp và cấm chế, cho nên chỉ trong chốc lát, thì đã phá vỡ được cái cấm chế của gốc cây non kia rồi.

Sau khi phá vỡ cấm chế, thì Diệp Mặc liền đem gốc cây non kia bao gồm cả bùn đất xung quanh đào hết lên, sau đó không chút do dự nào mà đưa nó vào trong Thế giới trang vàng.

Người khác không thể mang theo thứ này bên người được, nhưng hắn thì có thể. Thế giới trang vàng của hắn cũng chính là một 'Hỗn độn chi vật'. Ngoại trừ hắn ra, thì không có bất cứ người nào có thể đem thần thức tiến vào trong Thế giới trang vàng của hắn cả.

Sau khi lấy đi gốc cây non, thì Diệp Mặc lập tức cảm nhận được khí tức hỗn độn ở đây không còn nữa. Hắn liền lấy Tử Đao ra đánh một cái, khiến cho cái không gian trói buộc kia vốn đã lỏng lẻo liền tiêu tán không còn. Nước sông Thông Minh Hà cũng nhanh chóng tràn vào nơi này.

Mà lúc này thì Diệp Mặc vẫn đứng trên bầu trời Thông Minh Hà, chưa lập tức rời đi mà lại bắt đầu thu hồi lại trận kỳ của mình. Ngoại trừ một số trận kỳ đã biến mất sau khi Bỉnh Thâm tự bạo, thì những trận kỳ còn lại đều bị Diệp Mặc lấy đi.

Sau khi làm xong hết, thì Diệp Mặc mới lại lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', sau đó biến thành một cái bóng sáng rồi biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1457

Lai Lịch Của Thiếu Cung Chủ

Băng Thần Cung nằm sâu trong Vô Tâm Hải. Lúc này có một thiếu nữ mặc váy mầu lam dọc theo con đường nhỏ làm bằng đá cuội, vội vã đi tới một cái phòng phía bên phải. Không đợi cho thiếu nữ mặc váy lam kia đi tới cửa phòng, thì cái cửa phòng kia liền mở ra rồi. Một cô gái mặc một bộ đồ mầu vàng nhạt đứng ở trước cửa ngoắc tay với thiếu nữ, ý bảo thiếu nữ mặc váy lam kia nhanh lên một chút.

Chờ sau khi thiếu nữ mặc váy lam vào phòng rồi, thì cô gái mặc bộ đồ mầu vàng nhạt kia liền đóng cửa lại, sau đó nhanh chóng ném ra mấy cái trận kỳ. Lúc này thì mới hỏi thiếu nữ kia với giọng điệu hoang mang:

- Chuyện gì xảy ra thế Đình Đinh. Sao chị lại nghe nói rằng cung chủ thiếu chút nữa đã muốn giết em rồi?

- Kỳ tỷ, chị nhỏ giọng một chút.

Thiếu nữ mặc váy lam vội vã nói.

- Không sao, đây là trận bàn cấm chế mà sư phụ để lại cho chị, tuyệt đối sẽ không có người nào có thể nghe được, em có thể yên tâm. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, mau nói nhanh đi, chị sắp chết vì sốt ruột rồi.

Cô gái được gọi là Kỳ tỷ cũng vội vàng nói.

- Cung chủ đi rồi, đem Băng Thần Cung tạm thời giao lại cho em và mấy đại trưởng lão quản. Kỳ Kỳ tỷ, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Thiếu nữ gọi là Đình Đình lúc này mới vỗ vỗ bộ ngực rồi nhỏ giọng nói,

dường như đã yên lòng rồi. Thiếu nữ này chính là người lúc trước ở trong nội cung của Băng Thần Cung, ngồi bên cạnh người được gọi là cung chủ.

Cô gái gọi là Kỳ Kỳ nhíu mày rồi nói:

- Đình Đình, em nói rõ một chút đi, vì sao cung chủ lại muốn giết em?

Thiếu nữ váy lam an tĩnh lại một chút, sửa sang lại suy nghĩ rồi mới nói:

- Nữ tỳ Tiểu Quý trong coi linh hồn bài nhìn thấy linh hồn bài của nhị thiếu gia Lăng Nguyệt bị vỡ vụn rồi...

- Cái gì? Em nói là Lăng Nguyệt đã chết?

Kỳ Kỳ kinh ngạc hỏi.

Thiếu nữ váy lam gật đầu khẳng định:

- Không sai, chính là Lăng Nguyệt đã chết rồi, cung chủ muốn cho Tiểu Quý chôn cùng Lăng Nguyệt, còn em thì cầu tình một câu, kết quả là thiếu chút nữa đã chọc giận cung chủ...

Cô gái gọi là Kỳ Kỳ lập tức phẫn nộ:

- Những tu sĩ ở đây quả thực là không coi những người có tu vi thấp là người mà. Không có chút gì được gọi là ‘Nhân quyền’ cả.

- Kỳ Kỳ tỷ, chị nói nhỏ một chút, một khi bị người khác nghe được, thì chúng ta xong đời rồi. Em nghe cung chủ nói, bà và đại trưởng lão sắp phải phi thăng rồi, chờ sau khi cung chủ phi thăng, thì em chính là đương kim cung chủ rồi. Em khẳng định là sẽ đem cái quy củ đó hủy bỏ.

Thiếu nữ tên Đình Đình sau khi nói xong lại bổ xung thêm.

- Thật sao?

Kỳ Kỳ kinh hỉ thốt lên.

Đình Đình gật đầu:

- Cung chủ nói sẽ để cho mấy vị trưởng lão còn lại trợ giúp cho em, cho nên chị cũng không cần phải quá cao hứng, vì quyền lực của em nhất định sẽ bị hạn chế.

Kỳ Kỳ khinh thường nói:

- Em quả thật là ngu ngốc, mấy tên trưởng lão Hóa Chân kia đối với quyền lực của Băng Thần Cung căn bản là không thèm để ý. Thứ mà bọn họ cần chỉ có tài nguyên tu luyện và chỗ tốt để tu luyện mà thôi. Hai ta tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng chúng ta từ đâu mà tới chứ? Chúng ta tới từ kỷ nguyên đầy rẫy những chuyện đấu tranh trong quan trường và thương trường đó. Lão tổ tông để lại cho chúng ta ánh sáng chói lóa của văn hóa đấu tranh hiện đại chốn quan trường, còn sợ mấy cây búa của Băng Thần Cung này sao? Nói đơn giản là lôi kéo, phân hóa, đả kích... Đương nhiên trọng yếu nhất là chúng ta cũng phải tự mình nâng cao thực lực thì mới được.

- Nghĩa là sao ạ?

Đình Đình nghi hoặc.

- Em thật là, em chỉ cần tận lực lôi kéo tu sĩ có tu vi cao, sau đó cởi mở việc phân chia tài nguyên tu luyện, không nên quá keo kiệt. Những tu sĩ này không phải chỉ là những trưởng lão Hóa Chân, mà còn cần cả những tu sĩ trung tầng trong Băng Thần Cung nữa. Đối với mấy trưởng lão Hóa Chân, thì trước khi mình có thực lực nhất định phải luôn biểu hiện sự tôn kính, sau đó thì tùy thời lại nói đôi câu hạ thấp hai thằng con trai của cung chủ, khiến cho mấy trưởng lão Hóa Chân có ấn tượng kém với chúng, càng kém thì càng tốt. Đồng thời cũng phải gây xích mích trong quan hệ giữa hai tên khốn kia cùng với cung chủ, nhân cơ hội để kích một số kẻ thực lực kém hơn mình nhưng lại ủng hộ cho hai tên khốn kia.

Kỳ Kỳ nói liền một hơi.

Đình Đình kinh ngạc nhìn Kỳ Kỳ:

- Kỳ Kỳ tỷ, chị thay đổi thật là nhiều.

Kỳ Kỳ thở dài:

- Đây là do bị bức mà thôi. Ở nơi này, nếu như không thay đổi, thì chỉ có đường chết. Chị không có thực lực như Lâm đại ca, cho nên chỉ cần em trở thành cung chủ, thì em nói thế nào mà chẳng được.

- Ài, cho dù Lâm đại ca có mặt ở đây, thì cũng như không mà thôi. Đừng nói tới nơi này là do yêu quái Hóa Chân dựng lên. Chỉ nói tới việc thứ mà Lâm đại ca tu luyện là Cổ võ, còn thứ chúng ta tu luyện lại là Tu chân, thì đã không thể nào so sánh với nhau rồi.

Đình Đình thở dài:

- Kỳ thực em chỉ muốn tìm được mẹ em thôi. Hiện tại không biết mẹ em như thế nào, em thực sự là rất lo lắng.

Hiển nhiên hai cô gái này chính là người đến từ Địa Cầu. Đình Đình chính là con gái của Vân Băng Vân Đình Đình, còn Kỳ Kỳ thì chính là em gái của An Ngưng - An Chỉ Kỳ. Vận khí của hai cô coi như là cũng tốt, vừa mới truyền tống tới Nam An Châu, thì đã được đệ tử của Băng Thần Cung tuyển chọn mang đi rồi. Chỉ là Vân Băng lại không được truyền tống tới cùng một nơi với hai cô, cho nên Đình Đình lúc này mới luôn luôn lo lắng.

Vân Đình Đình bởi vì tư chất nghịch thiên, hơn nữa dung mạo lại tú lệ xinh đẹp, cho nên mới chiếm được sự ưu ái của cung chủ, trở thành thiếu cung chủ. Thế nhưng tên của cô thì chỉ giữ lại một chữ Vân, còn lại đều bỏ đi, cuối cùng thì gọi là Đại Vân.

Kỳ Kỳ cười lạnh:

- Có cái gì mà phải lo lắng, em xem hiện tại không phải người nắm quyền chính là Anh cung chủ sao, còn hai tên con trai phế vật của bà ta thì nói không chừng là lần này cũng sẽ giống như lão nhị của chúng, không trở về được nữa đâu. Cho dù là có trở về được, thì sau khi cung chủ phi thăng lên Tiên Giới, thì em đã nắm được đại quyền rồi, không cần phải lo lắng. Nhưng thật ra thì vấn đề tu vi của chúng ta lại cần phải nhanh chóng đề thăng. Chị bây giờ mới chỉ có tu vi Kim Đan, em cũng chỉ vừa mới kết Anh, tu vi thật sự là quá thấp. Chờ tới khi tu vi của chúng ta tăng lên rồi, thì muốn nói cái gì, không phải là do tự chúng ta quyết định hay sao?

...

Diệp Mặc một đường phi hành nhanh chóng, lần này cũng không còn gặp bất luận việc gì tại Thông Minh Hà nữa. Chỉ ngắn ngủi hai ngày, thì Thông Minh Hà dưới chân hắn cũng đã ngừng lại rồi, nói cách khác là đã đến đầu cuối của Thông Minh Hà rồi.

Diệp Mặc hạ xuống, hắn không biết nơi này có phải là Bắc Vọng Châu rồi hay không, nhưng hắn cũng không thấy nơi này có gì giống với Nam An Châu hay Tây Tích Châu cả.

Tuy rằng Diệp Mặc không biết vì sao Thuyên Loan lại suy đoán chỗ này là Bắc Vọng Châu, nhưng Diệp Mặc khẳng định, suy đoán của Thuyên Loan nhất định là có đạo lý. Hắn cũng không thất vọng vì không tìm được đường ra, mà chỉ cố gắng tỉ mỉ dùng thần thức kiểm tra lại từng ngóc ngách ở chỗ này.

Quả nhiên là sau thời gian hai nén nang, thì Diệp Mặc rốt cuộc cũng tìm được vết tích của một cái trận pháp ẩn nấp. Hắn khẳng định, cho dù là Thuyên Loan tới đây, cũng không nhất định có thể tìm được cái trận pháp ẩn nấp này. Trừ phi là người nào có bản lĩnh của tông sư trận pháp cấp chín như hắn.

Ở trong trận pháp ẩn nấp, còn có một lối ra bị phong ấn. Diệp Mặc cũng không đánh vỡ cái phong ấn này, vì với tu vi trận pháp của hắn, thì căn bản

là chỉ cần ném ra mấy cái trận kỳ là đã có thể vô hiệu hóa cái phong ấn này rồi, không cần thiết phải phá hủy.

Nước từ bốn phương tám hướng lập tức tràn vào, Diệp Mặc liền vận chuyển chân nguyên, đem nước tách ra, đồng thời hắn cũng lập tức hiện ra ở dưới đáy.

Nước ở đây dường như cũng không phải là rất sâu. Nhưng khi Diệp Mặc lao ra khỏi mặt nước thì nhất thời ngây ngẩn cả người. Cái chỗ này hắn rất quen thuộc, vì hắn đã tới đây một lần rồi.

Song Tâm Cốc, hồ Song Tâm, chỗ ở của Hải Đồng. Cũng là nơi đẹp nhất trong Song Tâm Cốc. Diệp Mặc hoàn toàn không ngờ rằng hồ Song Tâm xinh đẹp này lại thông với Thông Minh Hà, nhưng lại bị một cái trận pháp cấp chín đỉnh phong bế lại.

Tới Song Tâm Hồ, Diệp Mặc cũng nhớ tới Hải Đồng. Nghĩ đến Hải Đồng thì hắn lại nhớ tới Áo Thiên Điệp.

- Cô gái kia không biết giờ thế nào?

Diệp Mặc tự nói một câu, sau đó quyết định đi tìm Hải Đồng trước, rồi mới đi Vạn Dược sơn mạch thử xem có giết được cái thứ bị phong ấn kia không.

Diệp Mặc cho rằng với tu vi hiện tại của hắn, khẳng đinh là đã cao hơn Sở Tiêu Y rồi, hơn nữa hắn đối với trận pháp và phong ấn cũng vô cùng tinh thông. Cho nên bất luận là thế nào thì hắn cũng muốn đi thử xem. Bên trong cái phong ấn kia là một cái U Linh có thể cắn nuốt không gian, rất có thể là chủ thể của 'Cửu đầu phệ hư trùng' hoặc là chủ nhân của 'Cửu đầu phệ hư trùng'.

Mặc Nguyệt và Ức Mặc của hắn đều ở Bắc Vọng Châu, cho nên nếu có một thứ có thể tùy thời phá hủy cả Bắc Vọng Châu thì hắn thật sự không yên tâm. Cho nên lần này hắn đến Bắc Vọng Châu, còn có một mục đích trọng

yếu, đó chính là giết chết cái thứ đang bị phong ấn kia.

Phương thức làm việc của hắn khác với Sở Tiêu Y. Chỉ cần là có khả năng tiêu diệt, thì hắn sẽ trực tiếp diệt. Về phần dùng phong ấn giữ lại rồi sau này mới diệt, thì không phải là tính cách của hắn. Trừ phi là thực lực của hắn không đủ, thì lúc ý hắn sẽ bỏ trốn.

Nhưng khi thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, thì nhất thời ngây ngẩn cả người. Vì chỗ ở của Hải Đồng đã bị san bằng còn chưa tính, ngay cả toàn bộ Song Tâm Cốc cũng đã bị san thành bình địa rồi.

Diệp Mặc lập tức biết rằng Song Tâm Cốc đã bị người ta diệt rồi, thậm chí không còn lại một tu sĩ nào cả. Là ai? Ai lại có khả năng diệt đi cả Song Tâm Cốc?

Song Tâm Cốc nếu đặt ở Nam An Châu thì không bằng cả một môn phái nhỏ, nhưng ở Bắc Vọng Châu này thì cũng là một tông môn năm sao, huống chi chuyện mình và Đường Mộng Nhiêu đã từng tới làm khách tại Song Tâm Cốc nhất định sẽ được người của Song Tâm Cốc tuyên truyền ra ngoài.

Nhưng lúc này thì Song Tâm Cốc vẫn bị tiêu diệt, điều này nói rõ rằng thế lực tiêu diệt Song Tâm Cốc căn bản là không sợ mình và Đường Mộng Nhiêu. Rốt cuộc là ai? Cho dù là mình không ở đây, thì lẽ nào ngay cả Ngọc Nữ Phái họ cũng không sợ? Ngọc Nữ Phái là tông môn tám sao, lẽ nào thế lực tiêu diệt Song Tâm Cốc lại còn lợi hại hơn một tông môn tám sao?

Tông môn tám sao là tông môn đứng đầu Bắc Vọng Châu rồi, nhưng cũng chỉ có hai cái mà thôi. Một là Ngọc Nữ Phái, còn lại là Vọng Nguyệt Tông. Mà Diệp Mặc khẳng định là Vọng Nguyệt Tông sẽ không diệt Song Tâm Cốc, nguyên nhân thì cũng không cần nói, chỉ là vì Phiến Phất không dám mà thôi.

Diệp Mặc phi thân tới ngọn núi cao nhất của Song Tâm Cốc. Hắn muốn nhìn xem rốt cuộc ai là kẻ đã tiêu diệt Song Tâm Cốc. Còn chưa kiểm tra ngọn núi cao nhất của Song Tâm Cốc, thì sắc mặt Diệp Mặc đã đại biến. Hắn

từ Song Tâm Cốc bay đến ngọn núi chủ của Song Tâm Cốc, thì đã cảm nhận được không gian ở chỗ này có chút kỳ quái rồi.

Không gian ở đây dường như không được bình thường, giống như là mới được thiết lập lại sau khi bị phá hủy vậy.

Diệp Mặc đâu phải là kẻ không có kiến thức. Hắn lập tức đã nghĩ tới 'Cửu đầu phệ hư trùng'. Chỉ có 'Cửu đầu phệ hư trùng' mới có thiên phú cắn nuốt không gian. Không gian bị 'Cửu đầu phệ hư trùng' cắn nuốt qua, thì sẽ lập tức được bổ sung lại, nhưng dưới cảm thụ của tu sĩ cao minh, thì sẽ thấy được sự bất đồng của không gian được bổ sung lại này. Mà Diệp Mặc thì vừa đúng là một loại tu sĩ cực kỳ cao minh như vậy.

- Vì sao ở đây lại có loại quái vật này?

Diệp Mặc cũng không còn tâm tình kiểm tra ngọn núi chủ của Song Tâm Cốc nữa. Lập tức lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra biến thành một bóng ảnh bay đi mất.

Nơi Diệp Mặc đi chính là Vạn Dược sơn mạch. Phong ấn của Vạn Dược sơn mạch được Diệp Mặc hắn gia cố thêm một lần nữa, có thể nói rằng nếu như không có ai động tới, thì cái phong ấn kia kiên trì thêm trên trăm năm nữa cũng không có vấn đề gì. Nhưng một khi có người động đến nó, vậy thì khó nói rồi.

Thông đạo của Vạn Dược sơn mạch vẫn bị đóng chặt như cũ, dường như sau lần bạo tạc trước, thì ở đây không hề thay đổi gì. Nhưng khi Diệp Mặc phát hiện thần thức của hắn có thể thông tới tận cái đại sảnh lục giác đặt phong ấn thì lập tức sắc mặt đại biến, vì hắn biết nơi này đã xảy ra chuyện rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1458

Cái Này Quả Thực Tôi Có Biết

Diệp Mặc đứng trong đại sảnh lục giác đã sụp một bên, sắc mặt cực kỳ khó coi, dấu tích sụp đổ trong này cũng chưa được bao lâu, chứng tỏ nơi này đúng là có chuyện gì đó xảy ra.

Diệp Mặc liếc nhìn xung quanh đại sảnh lục giác, lập tức nhìn thấy một nửa dây chuyền ở trong một góc của đại sảnh, sau đó Diệp Mặc nhặt nửa sợi dây chuyền đó lên, đồng thời lấy ra nửa sợi dây chuyền mà ngày trước Sở Tiêu Y để lại.

Hai nửa sợi dây chuyền giống nhau như đúc, Diệp Mặc ngay lập tức nhớ ra Áo Thiên Điệp. Nghe Hải Đồng nói, Áo Thiên Điệp rất để ý đến nửa sợi dây chuyền này. Bây giờ nửa sợi dây chuyền này lại xuất hiện trong này, chứng tỏ Áo Thiên Điệp cũng đã từng đến nơi này, hơn nữa rất có khả năng đã gặp chuyện.

Diệp Mặc là một tông sư Luyện Khí cửu phẩm, hai nửa sợi dây chuyền này giống nhau như đúc, nhưng Diệp Mặc vừa nhìn liền biết được hai nửa sợi dây chuyền này căn bản cũng không phải là từ một sợi mà ra. Nói cách khác hai nửa sợi dây chuyền này chắc chắn có nửa sợi là hàng nhái.

Nếu là những tu sĩ bình thường nhìn thấy tình huống như này, cũng không chút nghi ngờ mà cho rằng sợi dây chuyền của Áo Thiên Điệp là hàng nhái. Nhưng Diệp Mặc lại không cho là như vậy, trình độ tông sư luyện chế của hắn, vừa nhìn liền biết được nửa sợi dây chuyền của Sở Tiêu Y là hàng nhái. Nguyên nhân rất đơn giản, vì nửa sợi dây chuyền của Sở Tiêu Y luyện chế xong, hắn vừa kiểm tra thời gian chế tác ra sợi dây chuyền này cũng mới hơn…

Chỉ có điều thứ ra sau mô phỏng thứ ra trước, không có chuyện thứ ra trước lại mô phỏng lại thứ ra sau.

Diệp Mặc thu lại nửa sợi dây chuyền này, giơ tay lên khua ra ngoài, phong ấn và trận pháp trong này cũng đã hoàn toàn vỡ vụn, Diệp Mặc tùy ý liền có thể mở được lối đi đã bị bịt lại lúc trước.

Đại sảnh quang cầu giả kia vẫn y nguyên, Diệp Mặc qua đại sảnh liền nhìn thấy không gian phía sau đại sảnh, bây giờ thoạt nhìn cũng bình thường không có gì khác lạ, cũng chỉ là một hậu hoa viên mà thôi.

Diệp Mặc không có tâm trạng đi quản những thứ này, hắn trong nháy mắt liền đến bên tế đàn phong ấn lúc trước, phong ấn trên tế đàn đó quả nhiên cũng đã bị phá rồi.

Phong ấn bị phá vỡ, những thứ bị phong ấn cũng đã rời khỏi nơi này. Diệp Mặc nghĩ đến nửa sợi dây chuyền kia, lập tức liền đoán rằng phong ấn này tuyệt đối có mối quan hệ gì đó với Áo Thiên Điệp. Người con gái này đúng là điên, đến chuyện dẫn thú triều đến tấn công Bắc Vọng châu cũng có thể làm được, thì còn chuyện gì cô ta không dám làm nữa?

Người con gái này không những điên mà còn ngu xuẩn, thậm chí đến trong phong ấn có những thứ gì cũng không biết rõ, lại dám đi phá phong ấn. Nếu như Áo Thiên Điệp bị những u linh cắn nuốt không gian trong phong ấn cắn nuốt phải, thì cũng đáng đời.

- Haizz, đồ nhỏ mọn, lâu lắm rồi không gặp, lúc trước lão phu cũng biết anh chẳng phải thứ gì, quả nhiên, bây giờ không ngờ anh còn có thể tìm được đến đây…

Giọng nói đột nhiên xuất hiện phía sau Diệp Mặc mới nói được một nửa, liền dừng lại không nói nữa.

Diệp Mặc cũng đã quay người lại, hắn vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, liền biết được người đến là ai rồi, hắn liếc nhìn tu sĩ trẻ tuổi nói:

- Tiết Vưu Phong, lâu lắm không gặp rồi, không ngờ anh lại tìm được một cái xác tốt như vậy.

- Anh đã là Hóa Chân hậu kỳ rồi, cái này, cái này làm sao có thể được…

Người nam thanh niên được Diệp Mặc gọi là Tiết Vưu Phong khó khăn nói ra một câu.

- Anh cũng không tệ, mới tìm được cái xác này, mới tăng tu vi lên Thừa Đỉnh được, đúng là tuổi trẻ tài ba.

Diệp Mặc giơ ngón cái lên châm chọc một câu.

Sắc mặt Tiết Vưu Phong đỏ lên, lập tức trả lời:

- Cho dù tôi là tu vi Thừa Đỉnh, cũng thua kém anh. Tôi cùng lắm là liều cái mạng chó này cũng không cần, cũng có thể giết anh được.

- Ồ…

Diệp Mặc lơ đãng ồ một tiếng, bỗng nhiên khí thế tăng vọt, không gian xung quanh trong nháy mắt ngưng lại trong khí thế của hắn.

Đây chính là vực của hắn, không dùng chân nguyên, tùy ý mà phát ra.

Tiết Vưu Phong bị vực của Diệp Mặc cuốn lại, lập tức ngây người, còn chưa đợi gã phản ứng lại, chân nguyên đại thủ của Diệp Mặc đã giơ đến, trực tiếp bắt lấy gã như bắt lấy một con gà, sau đó lạnh nhạt nói:

- Tiết Vưu Phong, thực ra tôi rất muốn biết, anh làm sao liều cái mạng chó, mà có thể giết được tôi.

- Anh…

Tiết Vưu Phong bị Diệp Mặc bắt như bắt một con gà trong tay, nhớ đến câu nói vừa nãy, lại nghĩ đến bộ dạng của mình, mặt lại càng đỏ lên, một từ cũng không nói ra được.

Diệp Mặc tùy tay vứt Tiết Vưu Phong xuống đất, lúc này mới không nhanh không chậm nói:

- Nếu không phải nể anh bảo vệ phong ấn bao năm, thì tôi cũng sớm giết anh rồi.

Lúc này Tiết Vưu Phong cũng chấn động nhìn Diệp Mặc nói:

- Tu vi của anh không ngờ đã vượt qua cả Sở Tiêu Y rồi, cái này, cái này làm sao có thể được?

Diệp Mặc lười chẳng thèm để ý đến Tiết Vưu Phong, hỏi thẳng:

- Phong ấn bị phá rồi có phải do anh làm hay không?

Tiết Vưu Phong lập tức tỉnh lại, vội vàng hắng giọng oan uổng nói:

- Trời biết được là do ai làm? Tôi trông giữ phong ấn bao nhiêu năm như vậy rồi, tôi làm sao có thể làm chuyện như vậy được? Nếu tôi làm chuyện này, tôi cũng sẽ không đợi đến bây giờ, sớm đã làm rồi. Vì cái phong ấn này, tôi vô cùng lo lắng, ăn không no ngủ không yên…

Nói đến đây, gã lén nhìn Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc vẫn không nói gì, Tiết Vưu Phong không dám tiếp tục khoác lác nữa, cười trừ nói:

- Cái đó anh cũng biết, tôi đối xử với anh không tệ, lúc trước tôi còn đưa cho anh lông vũ của Cửu Vũ Kim Bằng, còn đưa cho anh Ngũ Hành Độn Thuật nữa…

Nếu như không nghe câu nói trước của gã, Diệp Mặc chắc chắn sẽ không cho rằng Tiết Vưu Phong còn có mặt này, hoặc là nói ngữ khí nói chuyện của Tiết Vưu Phong nhanh chóng thay đổi đến tư duy của người khác theo cũng không kịp.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời nói của Tiết Vưu Phong:

- Sao anh không nói anh còn đưa một bình Thiên Hoa đan nữa?

Bình Thiên Hoa đan đó Diệp Mặc lúc trước cũng không biết có vấn đề gì không, nhưng sau khi hắn thăng cấp lên Hóa Chân, thành đan vương cửu phẩm, lập tức kiểm tra Thiên Hoa đan đó có vấn đề. Trong đan dược phong ấn một khí tức thần thức, một khi hắn nuốt viên đan dược đó rồi, thì luồng khí tức thần thức đó sẽ theo hắn, rất dễ dàng bị người khác tìm được. Trừ khi tu vi của mình thăng cấp lên rồi, mới có thể luyện hóa được khí tức thần thức.

Tiết Vưu Phong lại cười trừ nói:

- Anh xem, tôi đây không phải là thích tính cách của anh sao, nên mới sợ sau này không tìm được anh. Hơn nữa, chỉ là một khí tức thần thức mà thôi, với tu vi bây giờ của anh, một chút thôi là có thể luyện hóa được.

Diệp Mặc không thèm để ý đến Tiết Vưu Phong, lại lẩm bẩm nói:

- Anh còn quay lại đây làm gì? Thời gian cũng thật trùng hợp nhỉ, cái phong ấn này vừa bị phá xong, thì anh đã quay về rồi.

Tiết Vưu Phong thấy Diệp Mặc lại nói nghiêm trọng lên rồi, lại vội vã giải thích:

- Cái này quả thực không liên quan gì đến tôi, anh nhìn ngọc giản mà tôi để lại rồi, anh chắc hẳn cũng biết, phong ấn này vốn dĩ sắp bị vỡ tan rồi… Tôi vì nhìn thấy phong ấn bị phá vỡ, muốn vào đó lấy ra một số đồ mà lúc trước tôi quên lấy đi.

- Thứ gì?

Diệp Mặc hiểu rõ tên này có thể là đến lấy bức họa sơn thủy kia, nhưng cái này cũng là cố ý hỏi ra.

- Chỉ là một bức tranh sơn thủy mà thôi, lúc trước vội rời đi quá, nên tôi quên mang theo, lần này đúng dịp đi qua đây, nên tiện thể…

Tiết Vưu Phong cẩn thận giải thích.

- Ồ…

Diệp Mặc ậm ừ nói:

- Anh đi lấy đi, tôi còn vài chuyện nữa muốn hỏi anh.

Tiết Vưu Phong vội vàng nói:

- Không cần, không cần đi lấy nữa. Tôi bỗng nhiên cảm thấy Ngũ hành độn thuật trong bức tranh sơn thủy đó tôi cũng biết hết rồi, có lấy thì cũng vậy thôi. Tôi bây giờ nhàn rỗi, anh có vấn đề gì, cứ hỏi đi, cho dù không biết tôi cũng có thể đoán ra được chút.

Thần thức của gã sớm đã không thấy bức tranh sơn thủy đó đâu nữa, bây giờ Diệp Mặc ở trong này, gã làm gì không biết bức tranh đó bị Diệp Mặc lấy đi rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu hài lòng với thái độ của Tiết Vưu Phong, lập tức hỏi:

- Anh để lại ngọc giản nói người thay thế anh còn chưa đến, vậy người thay thế anh là ai?

Sắc mặt của Tiết Vưu Phong lập tức ngượng ngùng, Diệp Mặc hỏi câu đầu tiên gã cũng không biết. Nhưng vì biểu hiện vừa nãy mình không khoác lác, gã chần chừ một lúc rồi nói:

- Tôi đoán người đó không phải là Sở Cửu Vũ thì là Sở Nhàn.

Diệp Mặc đoán chừng Tiết Vưu Phong cũng khoác lác không có bài bản, cũng không cố ý gây khó khăn gã, đổi một câu hỏi khác nói:

- Anh biết trong phong ấn đó rốt cục là phong ấn thứ gì không?

- Cái này quả thực tôi biết…

Tiết Vưu Phong sau khi nói ra câu này, sắc mặt lập tức trở nên lúng túng, câu này vừa nói ra, chứng tỏ câu nói vừa rồi của gã là mơ hồ.

Nhưng Diệp Mặc ngược lại lại có chút thiện cảm với Tiết Vưu Phong này, tên này cũng có chút tiểu nhân.

Thấy Diệp Mặc không tức giận, Tiết Vưu Phong thở phào nói:

- Phong ấn chính là của đại ma đầu Hồng Nhất Hấn, gã có một con phệ hư trùng chín đầu, vô cùng đáng sợ, nhưng đó lại là hung trùng thượng cổ cắn nuốt không gian. Có hung trùng giúp đỡ, cho dù Sở Tiêu Y gặp phải Hồng Nhất Hấn cũng chưa chắc đã thắng, tôi cũng không biết Sở Tiêu Y sao lại lừa được Hồng Nhất Hấn đến phong ấn này. Nhưng tôi nợ Sở Tiêu Y một tấm chân tình, tôi chỉ là đồng ý với hắn bảo vệ nơi này năm trăm năm, gã đưa cho tôi một gốc Tiên Khuyên Hoa, kết quả tôi đợi vô số cái năm trăm năm rồi, tôi cũng không gặp được gã. Lần này tôi ra ngoài, không có Tiên Khuyên Hoa, đành phải đoạt xá thôi.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Sở Tiêu Y tiền bối cũng không phải cố ý lừa anh, chỉ là vì ông ta cũng đã mất ở Tây Tích châu. Hơn nữa ông ta còn bàn giao cho đệ tử của mình là Sở Nhàn quản anh chuyện này, nhưng sau khi Sở Nhàn ra ngoài, cũng bị mất tích.

- Cái gì?

Khiến Diệp Mặc không tưởng tượng được chính là, sau khi nghe thấy tin tức này, Tiết Vưu Phong không ngờ vành mắt lại đỏ lên. Một lúc lâu sau, gã mới không dám tin mà nói:

- Còn có ai có thể giết được gã? Tu vi của gã coi như là đệ nhất của đại lục Lạc Nguyệt cũng không quá đáng…

Diệp Mặc nhớ đến Sở Tiêu Y không có Thế giới trang vàng, có thể từ lối vào của Ba mươi bảy vực tiến vào trận tâm, quả thực là không ai có thể đối

địch được. Nói là đệ nhất đại lục Lạc Nguyệt, cũng không phải là không thể. Sở Cửu Vũ là đệ tử của ông ta, khi Sở Cửu Vũ bị giết, Sở Cửu Vũ nói không chừng cũng chưa thăng cấp lên Hóa Chân.

- Là ai giết gã? Tôi phải đến thăm mộ anh Sở.

Tiết Vưu Phong cũng đã hoàn toàn quên đi cái mạng nhỏ của gã còn đang nằm trong tay Diệp Mặc, mặc dù gã lớn giọng mắng Sở Tiêu Y không giữ lời hứa, nhưng Sở Tiêu Y cũng có địa vị rất cao trong lòng gã.

Không đợi Diệp Mặc nói, gã lại giải thích tiếp:

- Anh Tiêu Y là người duy nhất mà Tiết Vưu Phong tôi kính trọng khâm phục, khí khái của gã không người nào có thể so sánh được.

Diệp Mặc cũng chưa gặp Sở Tiêu Y, nhưng theo cách Sở Tiêu Y vì Bắc Vọng châu mà cống hiến cả đời, hắn cũng có lòng tôn kính với Sở Tiêu Y vậy, Diệp Mặc chỉ trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Tôi đoán, Sở tiền bối chắc hẳn là bị người trên sát hại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1459

Đụng Độ Hồng Nhất Hấn

Diệp Mặc trực tiếp hỏi, cắt đứt sự kinh ngạc của Tiết Vưu Phong:

- Ngươi biết Hồng Nhất Hấn mang theo cái con 'Cửu đầu phệ hư trùng' đáng ghét kia đi đâu không?

Tiết Vưu Phong vội vàng nói:

- Ta chỉ biết lúc trước hắn đi tới Trường Phần Khâu gào thét một phen, sau đó lại đi tiêu diệt Vọng Nguyệt Tông rồi hướng tới phía nam mà đi.

- Vọng Nguyệt Tông cũng đã bị tiêu diệt?

Diệp Mặc kinh ngạc, lập tức nhớ tới Phỉ Hải thành. Tên kia sẽ không tới Phỉ Hải thành chứ?

Diệp Mặc vừa định rời khỏi nơi này đi ngay tới Phỉ Hải thành, thì lại nghe thấy Tiết Vưu Phong nói:

- Đúng thế, ta vẫn luôn chú ý tới Hồng lão ma. Những việc mà gần đây lão làm ra thì ta đều biết. Lão ở Trường Phần Khâu gào thét cái gì mà ‘Kẻ nào dám lấy đi 'Vụ liên tâm hỏa', lão phu muốn nuốt sống... ’

- 'Vụ liên tâm hỏa' chính là do Hồng Nhất Hấn đặt ở nơi đó sao?

Diệp Mặc lại kinh ngạc hỏi. Trước đây khi hắn lấy được 'Vụ liên tâm hỏa', thì vốn đã đoán rằng 'Vụ liên tâm hỏa' là do người khác nuôi dưỡng ở đó, không nghĩ rằng là hắn đoán đúng rồi. Chỉ là kẻ nuôi dưỡng 'Vụ liên tâm hỏa' này cũng hơi ‘Viễn cổ’ một tí. Diệp Mặc cũng đã biết được Hồng lão

quỷ mà trước đây Thôn Hỏa Trùng Ma nói tới là ai, hóa ra chính là Hồng Nhất Hấn.

Lời này Diệp Mặc vừa nói ra, thì Tiết Vưu Phong cũng biết là cái mồi lửa kia chính là bị Diệp Mặc lấy đi rồi. Nghĩ tới việc trên người của Diệp Mặc có 'Vụ liên tâm hỏa', thì Tiết Vưu Phong nhất thời không dám nói gì nữa.

Nghĩ tới Phỉ Hải thành, thì trong lòng Diệp Mặc liền bồn chồn. Hắn lập tức lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra, chính là muốn đi tới Phỉ Hải thành, nhưng lại bỗng nhiên xoay người lại hỏi Tiết Vưu Phong:

- Hồng Nhất Hấn có phải là mặc một bộ áo bào mầu xám, sắc mặt hơi tái phải không?

Thần thức của Tiết Vưu Phong lập tức cũng nhìn thấy ở phía bên ngoài mấy ngàn dặm có bóng dáng của Hồng Nhất Hấn, cho nên lập tức xác nhận:

- Không sai, chính là lão ta.

Hồng Nhất Hấn dường như là đang truy sát một tu sĩ, mà tên tu sĩ kia có tốc độ vô cùng nhanh, không chậm hơn so với Hồng Nhất Hấn bao nhiêu. Diệp Mặc căn bản cũng không có chút do dự nào, lập tức khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', biến thành một bóng ảnh đuổi theo. Đồng thời trong lòng hắn cũng nghi hoặc. Ở Bắc Vọng Châu này vẫn có tu sĩ có thể chạy trốn trong tay Hồng Nhất Hấn sao?

Tiết Vưu Phong thấy Diệp Mặc truy đuổi theo Hồng Nhất Hấn, thì lập tức liếm môi cười hắc hắc:

- Có trò hay để xem rồi...

Nhưng y lập tức phát hiện tốc độ của mình kém xa so với Diệp Mặc, cho nên rất lo lắng, càng điên cuồng đẩy nhanh tốc độ. Tranh thủ không để cho Diệp Mặc bỏ lại quá xa. Bằng không thì y căn bản là không thể nào xem

được vở kịch thiên cổ hiếm gặp này rồi. Trước đây Sở Tiêu Y cũng không có cách nào chế ngự được Hồng Nhất Hấn, cho nên y rất muốn biết Diệp Mặc và Hồng Nhất Hấn gặp nhau thì sẽ có kết quả thế nào.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc sau khi luyện chế lại lần nữa, thì tốc độ đã vượt qua bán tiên khí rồi. Tuy rằng tốc độ của Hồng Nhất Hấn và tu sĩ đang bị lão truy đuổi phía trước cũng rất nhanh, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhanh chóng kéo gần khoảng cách lại.

Lúc này Hồng Nhất Hấn và tu sĩ bị Hồng Nhất Hấn truy sát đều đã cảm nhận được sự tồn tại của Diệp Mặc, thần thức của hai người đều lập tức quét tới.

Hồng Nhất Hấn lập tức giận muốn điên lên. Từ trước tới giờ chỉ có y mới đi truy đuổi người khác, ai lại dám đến truy đuổi y chứ? Y cũng không nhận ra Diệp Mặc. Là bằng hữu sao, nhưng Hồng Nhất Hấn y chưa từng có bằng hữu, chỉ có kẻ thù mà thôi.

Nếu như là người bình thường, thì y đã sớm cho 'Cửu đầu phệ hư trùng' của mình tiêu diệt rồi. Nhưng tốc độ của Diệp Mặc nhanh kinh khủng còn chưa nói, hơn nữa tu vi cũng là Hóa Chân hậu kỳ. Y không muốn cho 'Cửu đầu phệ hư trùng' của mình đi mạo hiểm.

Trong lòng vốn không được thoải mái, nhưng khi Hồng Nhất Hấn thấy pháp bảo phi hành dưới chân Diệp Mặc đã vượt qua đẳng cấp bán tiên khí, tiếp cận tới pháp bảo phi hành tiên khí, thì đã lập tức động tâm rồi.

Y lập tức buông tha cho tên tu sĩ phía trước, đứng lại chờ Diệp Mặc tới. Tên tu sĩ bị Hồng Nhất Hấn truy sát, thấy Hồng Nhất Hấn không tiếp tục đuổi theo nữa, thì cũng dừng lại không chạy trốn nữa. Dĩ nhiên là cũng chú ý tới tình huống bên này.

Đối mặt với Hồng Nhất Hấn hung tàn vô cùng kia, thì tu sĩ này lại có cơ hội mà không trốn. Trong lòng Diệp Mặc cũng có chút kính phục. Càng làm cho Diệp Mặc kinh ngạc chính là tu sĩ này không chỉ không trốn, mà khi y

thấy chính mình cùng Hồng Nhất Hấn giằng co với nhau thì còn xoay người lại, tiến đến gần hơn một chút.

Lúc này Tiết Vưu Phong vốn tận lực đuổi theo Diệp Mặc cũng đã tới. Tiết Vưu Phong thì không hề quan tâm tới cái tên tu sĩ vừa rồi bị truy sát, mà chỉ đứng từ xa kêu lên:

- Hồng lão ma, đã lâu không gặp.

- Tiết Vưu Phong, Hồng mỗ tao tìm mày còn không được, mày lại to gan dám hiện ra trước mặt của tao? Mày cho là Sở Tiêu Y còn có thể xuất hiện ở đây sao?

Hồng Nhất Hấn tức giận nói.

Y thật sự không sợ Sở Tiêu Y xuất hiện ở đây. Không chỉ nói Sở Tiêu Y chắc chắn sẽ không xuất hiện, cho dù là có xuất hiện, thì y cũng không sợ. năm đó y bị Sở Tiêu Y phong ấn, hoàn toàn là do y sơ sẩy mà thôi.

Tiết Vưu Phong lạnh lùng cười nói:

- Tiết Vưu Phong tao phong ấn mày một vạn năm, sao có thể sợ hãi một tên chỉ biết dựa vào một con sâu như mày chứ. Tao nhổ vào!

- Ha ha, hóa ra tên khốn ngươi từng bị người ta phong ấn à, sảng khoái...

Tu sĩ lúc trước vừa bị Hồng Nhất Hấn truy sát, không chỉ không trốn, trái lại còn đi tới gần, đồng thời còn cười châm chọc một câu.

Hồng Nhất Hấn giận dữ, cũng xì một tiếng nói với giọng khinh miệt:

- Bị mày phong ấn, mày nói mà biết xấu hổ hay không. Chỉ là một cái Nguyên Thần cố gắng giữ lại chút hơi tàn trong cái miếu nhỏ ở Vạn Dược sơn mạch thêm mấy năm, còn có mặt mũi mà nói phong ấn ta. Ngày hôm nay ta sẽ cho mày thành một phần thức ăn của Cửu Cửu...

Nói xong thì Hồng Nhất Hấn liền vung tay lên. Một con 'Cửu đầu phệ hư

trùng' chỉ có ba đầu trong nháy mắt đã hiện ra bên cạnh người y. Cái con 'Cửu đầu phệ hư trùng' ngọ ngoạy ba cái đầu, nhìn cực kỳ ghê tởm.

Tiết Vưu Phong biết mình và Hồng Nhất Hấn cách biệt khá xa, lúc này Hồng Nhất Hấn muốn động thủ với y, thì y liền thẳng thắn lùi lại phía sau.

- Chết đi cho tao...

Hồng Nhất Hấn căn bản là không hề để ý tới tên tu sĩ bị y truy sát và Tiết Vưu Phong, trực tiếp vươn tay ra đánh về phía Diệp Mặc. Thậm chí y còn không dùng cả 'Cửu đầu phệ hư trùng'.

Diệp Mặc đã từng đối chiến với rất nhiều loại pháp bảo, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy có người dùng nắm đấm mà đánh nhau với hắn đấy. Nắm tay của Hồng Nhất Hấn vừa đánh ra, thì chỉ có kích cỡ bình thường, nhưng trong chớp mắt thì đã biến lớn ra. Khi cái nắm tay kia tới gần đỉnh đầu của Diệp Mặc, thì đã lớn như là một cái thiết trùy rộng tới mấy trượng rồi.

Không gian xung quanh bị nắm tay này đè ép khiếncho rung động lên. Tiết Vưu Phong và tên tu sĩ kia lập tức lùi về phía sau, đồng thời lúc này tên tu sĩ kia mới biết được thực lực của Hồng Nhất Hấn không ngờ lại cường hãn tới như vậy.

Hồng Nhất Hấn và Sở Tiêu Y có thực lực tương đương nhau, nên cho dù Diệp Mặc không sợ y, thì cũng không hề coi thường. Chân nguyên của hắn lập tức vận chuyển, dồn lượng chân nguyên hùng hậu vào Tử Đao rồi nhanh chóng biến ảo thành một ánh đao tím đánh về phía nắm tay của Hồng Nhất Hấn.

Một tiếng ‘Rắc’ giòn giã vang lên giống như là Tử Đao của hắn đánh trúng không phải là nắm tay, mà là một pháp bảo so với Tử Đao còn cứng rắn hơn vậy.

Hồng Nhất Hấn và Diệp Mặc cùng lúc bị chấn bay ra ngoài. Chân

nguyên của Diệp Mặc thì một trận nhộn nhạo, trong lòng thì âm thầm khiếp sợ. Không ngờ là chân nguyên của Hồng Nhất Hấn không kém hắn chút nào.

Nhưng Hồng Nhất Hấn thì càng kinh hãi hơn nhiều so với Diệp Mặc. Vì chân nguyên của y hùng hậu tới mức cho dù là hư tiên có tới, thì y cũng tự tin không sợ hãi. Duy nhất là chân nguyên thì không thể nào so sánh với Tiên Nguyên lực mà thôi. Nhưng y không ngờ là mình đã sử dụng tới vô thượng chân nguyên rồi, nhưng trước mặt Diệp Mặc thì lại không chiếm được nửa phần tiện nghi, thậm chí còn bị thất thế.

Hồng Nhất Hấn nhìn một chút vết máu trên nắm tay của mình, bỗng nhiên lại lấy ra một viên châu mầu xám. Sau đó lập tức đánh ra mấy đạo pháp quyết. Viên châu này vừa rồi còn bình thường nằm trong nắm tay của y, nhưng lúc này lại trống như bị trúng tà, nháy mắt liền bạo phát.

Ầm...

Màu xám tro trong hạt châu điên cuồng gia tăng, lập tức vô số sương mù mầu xám tro lan tỏa rộng ra, trong chớp mắt đã bao phủ lại hoàn toàn không gian xung quanh rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng bị màn sương mù mầu xám này bao phủ trong đó. Tiết Vưu Phong và tên tu sĩ kia nhanh chóng lùi lại. Đứng trước loại sương mù ăn mòn đáng sợ này, thì ngay cả tu sĩ Hóa Chân cũng đều phải chết. Hai người đồng thời nhìn thoáng qua nhau, vô thức lùi lại thêm một chút nữa. Rất rõ ràng là cả hai người này đều đang có dự tính chạy trốn. Một khi Hồng Nhất Hấn giết được Diệp Mặc, thì cả hai sẽ lập tức bỏ chạy.

- Người kia là ai, thoạt nhìn thì rất trâu, nhưng thế nào mà chỉ mới giao thủ một chiêu, thì đã bị cái màn sương mù cắn nuốt rồi? Cái màn sương mù màu xám kia thì cho dù là ta cũng không thể nào thoát thân, nên hắn khẳng định là xong đời rồi.

Tên tu sĩ lúc trước bị Hồng Nhất Hấn truy sát nhìn về phía màn sương mù, rồi nghi hoặc mà hỏi Tiết Vưu Phong ở bên cạnh.

Tiết Vưu Phong thở dài:

- Một tên thích làm ra vẻ, ta còn tưởng rằng hắn lợi hại thế nào, khiến ta bị hù chết khiếp. Không ngờ rằng thoáng cái đã thành thế này, ta thấy tốt nhất là nên chuẩn bị mà chạy trốn thôi.

Nói xong thì y lập tức nhớ tới cái gì đó, sau đó nhìn tên tu sĩ kia rồi hỏi:

- Lão đệ, ngươi cũng không tệ à, bị Hồng lão ma truy sát, lại vẫn dám đứng lại cùng lão Tiết ta xem náo nhiệt.

Tên tu sĩ kia thấy Tiết Vưu Phong xem thường mình, thì hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Nếu như không phải tên khốn kia có 'Cửu đầu phệ hư trùng', thì ta có thể sợ y sao?

- Đừng khoác lác.

Tiết Vưu Phong khinh thường nói một câu sau đó bổ xung:

- Cái hạt châu này của y, chú em có ngăn cản được không? Lão đệ, hãy chuẩn bị tốt để chạy đi.

Nói xong thì Tiết Vưu Phong đã nắm một cái độn phù ở trong tay.

Màn sương mù mầu xám kia giống như là có vô số oan hồn đang tru lên, dường như chỉ cần do dự một chút, thì Nguyên Thần và linh hồn sẽ bị nó cắn nuốt sạch sẽ. Mà cái màn sương mù máu xám này chẳng những có hiểu quả cắn nuốt Nguyên Thần cường liệt, mà còn có hiệu quả ăn mòn rất mạnh. Diệp Mặc khẳng định, nếu như đổi thành tu sĩ Hóa Chân khác, nếu không có biện pháp đặc biệt, thì hiển nhiên là không thể sinh tồn dưới màn sương mù màu xám này.

Diệp Mặc thì lại không hề sợ, vì Nguyên Thần của hắn vô cùng kiên cố, ngay cả Ma Ngục Tam Sinh cầu còn không sợ, thì sao có thể sợ cái màn

sương mù này? Về phần hiệu quả ăn mòn, thì với hắn không hề có tác dụng. Chưa nói tới 'Vực' cường đại của hắn bảo vệ quanh thân, còn chưa hề mở rộng ra ngoài. Cho dù là không cần 'Vực', để mặc cho màn sương mù này ăn mòn, thì cái màn sương mù này cũng ăn không mòn được.

Hắn là một tu sĩ luyện thể Thần Cảnh, cho nên cái màn sương mù này ăn mòn không được cả quần áo của hắn nữa. Nhưng Diệp Mặc cũng đoán được cái màn sương mù mầu xám này chính là để Hồng Nhất Hấn nuôi dưỡng 'Cửu đầu phệ hư trùng', cho nên liền không do dự mà gọi ra 'Vô ảnh'.

Mấy thứ này đối với 'Vô ảnh' đều là dinh dưỡng tốt nhất, không thể nào lãng phí được.

Thấy Diệp Mặc mặc cho màn sương mù của mình cắn nuốt, thì Hồng Nhất Hấn cười lạnh:

- Tiểu bối càn rỡ, để cho mày chết như vậy quả thật là tiện nghi cho mày rồi. Cắn nuốt hắn cho ta...

'Cửu đầu phệ hư trùng' đã sớm chờ không được, lúc này Hồng Nhất Hấn vừa ra lệnh, thì liền điên cuồng lên, đồng thời lập tức mở cái miệng rộng ra hướng tới Diệp Mặc trong màn sương mù kia mà cắn nuốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1460

Vô Tận Lôi Kiếm

Một loại cảm giác không gian bị cắn nuốt truyền đến. Diệp Mặc biết rằng đây là thiên phú cắn nuốt không gian của 'Cửu đầu phệ hư trùng'. Nếu như 'Cửu đầu phệ hư trùng' đã có chín cái đầu rồi, thì việc Diệp Mặc cần làm bây giờ không gì khác ngoài việc chạy trốn. Nhưng nếu chỉ có ba cái đầu, thì Diệp Mặc căn bản là không sợ.

Sau khi mở rộng 'Vực' ra, thì vòng phòng hộ của luyện thể Thần Cảnh cũng mở rộng ra xung quanh thân thể.

Răng rắc...

Ba cái miệng lớn của Phệ Hư Trùng đồng thời cắn trúng vào phạm vi 'Vực' của Diệp Mặc, không gian nhất thời trở nên chậm chạp. Khác với lúc trước chính là 'Cửu đầu phệ hư trùng' lúc này cũng không cắn nuốt sạch mảnh không gian này, mà chỉ khiến mảnh không gian này từng đợt lay động.

'Cửu đầu phệ hư trùng' có thể cắn nuốt không gian, nhưng đó chỉ là thiên phú của nó mà thôi, chứ không phải đồng nghĩa là nó có thực lực lợi hại hơn tu sĩ có thể xé rách không gian. Cho nên lần này gặp phải 'Vực' cường hãn của Diệp Mặc, thì 'Cửu đầu phệ hư trùng' nhất thời liền bị hạn chế.

Hồng Nhất Hấn còn chưa kịp khiếp sợ 'Vực' cường đại của Diệp Mặc, thì đã kinh hãi nhìn chằm chằm vào 'Vô ảnh' kêu lên:

- 'Vô ảnh tằm'...

Cái màn sương mù lúc nẫy y đánh ra đã bị 'Vô ảnh' cắn nuốt hơn nửa rồi. 'Vô ảnh' thì giống như một cái máy hút bụi, điên cuồng hấp thu màn sương

mù xung quanh.

'Vô ảnh' đang điên cuồng cắn nuốt màn sương mù kia lúc này lại ngừng lại. Nó bỗng nhiên phát ra từng tiếng kêu bén nhọn. Một lực lượng cắn nuốt cường liệt tỏa ra từ trên thân của 'Vô ảnh'. Cái đầu nhỏ bé kia giống như là thiểm điện, nhanh chóng bay vọt tới phía trước Diệp Mặc, nhìn chằm chằm vào 'Cửu đầu phệ hư trùng' khổng lồ hơn nó vô số lần.

Một con sâu nhỏ như hạt đậu xanh, nhìn chằm chằm vào con sâu khác to hơn nó hàng nghìn hàng vạn lần, ánh mắt lộ hung quang, dường như tùy thời đều có thể đem cái con sâu to lớn hơn nó vô số lần cắn nuốt sạch. Thoạt nhìn thì rất buồn cười.

Nhưng trên thực tế thì chuyện này tuyệt đối không buồn cười. 'Cửu đầu phệ hư trùng' khi nhìn thấy 'Vô ảnh' thì đã buông lỏng lực cắn nuốt với phiến không gian kia, bắt đầu lùi về phía sau, thậm chí trong mắt còn lộ ra một ít sự kinh sợ.

Đó là sự sợ hãi theo bản năng của 'Cửu đầu phệ hư trùng'. 'Vô ảnh tằm' hiện tại còn chưa trưởng thành, nhưng nó cũng giống vậy. Tức là nó có thể cắn nuốt không gian, thì 'Vô ảnh' cũng có thể cắn nuốt nó. Cho dù là nó nuốt 'Vô ảnh' và bụng trước, thì 'Vô ảnh tằm' cũng có thể từ bên trong cơ thể nó mà cắn nuốt ngược ra. Trực giác của các loại linh trùng này đều rất nhanh nhạy. Không có đạo lý gì đáng nói cả.

Thấy 'Vô ảnh' muốn cắn nuốt 'Cửu đầu phệ hư trùng', thì Diệp Mặc lập tức cảm thấy ghê tởm, vội vã kêu lên:

- Trở về cắn nuốt đám sương mù này đi, nếu mày ăn cái thứ kia thì cũng đừng ở bên cạnh tao nữa.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thì 'Cửu đầu phệ hư trùng' này rất ác tâm, hắn chưa từng gặp qua loại sâu nào đáng ghét như vậy. 'Vô ảnh' lại muốn cắn nuốt cái thứ đáng ghét đó, điều này thật sự là quá không biết thưởng thức mà.

Trong mắt 'Vô ảnh' hiện lên một tia không cam lòng, cũng không hề nguyện ý lùi lại phía sau.

Diệp Mặc thấy 'Vô ảnh' còn không muốn lùi lại, thì 'Vực' tiếp tục mở rộng ra, đồng thời Tử Đao cũng lập tức mang theo ánh tím chói mắt phóng về phía 'Cửu đầu phệ hư trùng'.

Để cho 'Vô ảnh' ăn cái con sâu kia, thì còn không bằng hắn giết quách đi cho rồi.

'Cửu đầu phệ hư trùng' mặc dù đã có ba cái đầu, nhưng so với chín cái đầu đâu chỉ kém hơn hàng vạn lần. Huống chi nó còn đang bị 'Vực' và 'Vô ảnh' song trọng uy hiếp.

Một tiếng ‘Răng rắc’ giòn vang, 'Cửu đầu phệ hư trùng' chỉ hơi trì hoãn một chút, thì một cái đầu của nó đã bị Tử Đao của Diệp Mặc cắt xuống. Không đợi cho cái đầu kia bay ra, thì một mồi lửa của Diệp Mặc đã được đánh ra.

Chỉ trong nháy mắt, thì cái đầu kia đã bị mồi lửa của Diệp Mặc thiêu thành tro bụi, mà ngay cả Nguyên Thần bám vào hộp sọ cũng không hề có cơ hội chạy trốn khỏi mồi lửa của Diệp Mặc.

Lúc này 'Cửu đầu phệ hư trùng' mới kinh hoàng hét lên một tiếng, phun ra một đoàn máu huyết vụ mầu nâu xám.

- Cửu Cửu...

Hồng Nhất Hấn thấy trong chớp mắt 'Cửu đầu phệ hư trùng' của mình đã bị Diệp Mặc cắt mất một đầu, nhất thời liền kêu lên sợ hãi, ngay lập tức thu 'Cửu đầu phệ hư trùng' về. 'Cửu đầu phệ hư trùng' là có Nguyên Thần phân ra thành từng mảnh nhỏ của y. Tùy ý một cái đã bị một đao của Diệp Mặc chém giết. Ngay cả Hồng Nhất Hấn cũng cảm giác được một trận choáng váng.

- 'Vụ liên tâm hỏa'...

Hồng Nhất Hấn sờ lên một bên đầu của 'Cửu đầu phệ hư trùng' đã bị cắt đứt, phẫn hận nhìn Diệp Mặc, nói gằn từng chữ:

- Hóa ra 'Vụ liên tâm hỏa' mà tao cất giữ tại Trường Phần Khâu là bị mày trộm đi. Tao nói rồi, tao sẽ nuốt sống mày.

Diệp Mặc khinh thường cắt đứt lời nói của Hồng Nhất Hấn:

- Họ Hồng kia, đừng có mạnh miệng, vừa rồi cái con sâu đáng ghét của mày đã bị tao cắt một cái đầu, tao xem liệu mày còn có mấy cái đầu để cho tao cắt. Được rồi, ngày trước một phân hồn 'Cửu đầu phệ hư trùng' ở Nam Sơn trấn cũng là của mày phải không? Vậy thì cũng đã bị tao giết rồi, hiện tại thì tao đã chém hai cái đầu của con sâu đáng ghét kia rồi, để tao xem xem mày còn có mấy cái đầu để cho tao chém đây.

Nói xong thì Diệp Mặc căn bản là không đợi Hồng Nhất Hấn trả lời, mà hắn quay sang nói với 'Vô ảnh':

- Nhanh lên một chút, cắn nuốt hết rồi trở về đi. Mày lề mề quá đấy...

Hồng Nhất Hấn lúc này mới biết phân hồn mình giữ lại bên ngoài không ngờ đã bị Diệp Mặc sớm giết chết một cái rồi. Y càng tức giận bừng bừng. Lúc này y cũng lười nói rồi, liền đưa tay lên vỗ vỗ mi tâm của mình. Lập tức có một cái khe nứt hiện ra chỗ giữa mi tâm của y.

(Mi tâm: Một huyệt đạo nằm giữa hai hàng lông mày)

Từng đạo hắc tuyến bắn ra từ mi tâm của Hồng Nhất Hấn. Những đạo hắc tuyến này nhanh như thiểm điện, chỉ chốc lát đã hoàn toàn bao phủ mảnh không gian này rồi.

Diệp Mặc đã từng thấy loại hắc tuyến này rồi. Trước đây khi hắn giết Mạc Thiên Lý, thì Mạc Thiên Lý cũng đã từng dùng loại ‘Ác hồn ti tuyến’ này, vô cùng lợi hại. Mạc Thiên Lý cũng vì ỷ vào cái ‘Ác hồn ti tuyến’ này, mà trở thành kẻ vô địch trong cùng cấp bậc, cuối cùng lại bị chết trong tay mình.

Nhưng loại 'Ác hồn ti tuyến' Hồng Nhất Hấn sử dụng này thì không biết là cường hãn hơn Mạc Thiên Lý bao nhiêu lần. Mấy cái 'Ác hồn ti tuyến' kia giống như là có linh hồn, dường như chỉ cần Diệp Mặc khẽ động, là nó sẽ không chút do dự nào mà bao vây lấy Diệp Mặc.

'Vô ảnh' lúc này đã cắn nuốt hết đám sương mù mầu xám xung quanh rồi, ngay cả cái hạt châu mầu xám cũng bị nó nuốt vào. Nhưng khi nó thấy cái 'Ác hồn ti tuyến' kia, thì cũng không hề xông lên, hẳn là nó biết rằng bây giờ nó còn chưa thể cắn nuốt cái thứ này.

'Ác hồn ti tuyến' kia đã hướng về Diệp Mặc và 'Vô ảnh' mà lao đến. Mỗi một đầu sợi tơ đều mang theo tiếng gào thét và sát khí.

Diệp Mặc và Hồng Nhất Hấn giao thủ thời gian cũng không dài. Lúc đầu thì khí thế của Diệp Mặc dường như chiếm thượng phong, chỉ một đao đã chấn bay Hồng Nhất Hấn. Mà sau đó màn sương mù mầu xám của Hồng Nhất Hấn đem Diệp Mặc cắn nuốt, chỉ chốc lát sau thì 'Vô ảnh tằm' của Diệp Mặc đã lại lao ra cắn nuốt lại màn sương mù kia, đồng thời một đao của Diệp Mặc còn cắt đứt đi một cái đầu của 'Cửu đầu phệ hư trùng'.

Tiết Vưu Phong và tên tu sĩ kia còn đang kinh dị nhìn tốc độ biến hóa của trận chiến, thì 'Vô ảnh' đã cắn nuốt xong màn sương mù mầu xám kia rồi.

- Quả nhiên là lợi hại...

Cũng không biết là Tiết Vưu Phong nói ai lợi hại. Sau khi y nói một câu này, thì liền lặng lẽ cất lại độn phù ở trong tay. Chỉ là y vừa thu lại độn phù, thì Hồng Nhất Hấn liền phóng ra 'Ác hồn ti tuyến'.

- 'Ác hồn ti tuyến'...

Thấy 'Ác hồn ti tuyến' của Hồng Nhất Hấn thì Tiết Vưu Phong và tên tu sĩ kia liền sợ hãi kêu lên.

Tuy rằng bọn họ chưa bao giờ gặp qua 'Ác hồn ti tuyến', nhưng lại biết

sự lợi hại của thứ này. Tu luyện 'Ác hồn ti tuyến' cần vô số oan hồn, hơn nữa càng tu luyện về sau thì đẳng cấp oan hồn cần thiết lại càng cao. Thứ này là một trong các loại ma công cực kỳ khó tu luyện. Không ngờ rằng 'Ác hồn ti tuyến' của Hồng Nhất Hấn lại có thể đạt tới đại thành. Loại vật này đã xuất ra, thì tên tu sĩ trẻ tuổi kia liệu còn chống đỡ được không?

Tiết Vưu Phong lại lần nữa nắm độn phù vào trong tay. Y cũng không muốn bị Hồng Nhất Hấn bắt được.

Diệp Mặc không tiếp tục để 'Vô ảnh' xông lên nữa. Cái 'Ác hồn ti tuyến' này thì hắn đã từng gặp rồi, cho nên biết rõ sự lợi hại của nó. Những lão yêu quái này quả nhiên đều không bình thường. Cũng may là cái tên Thôn Hỏa Trùng ma kia cũng không nghịch thiên như Hồng lão quỷ này, bằng không thì lúc trước hắn đã gặp phải nguy hiểm ở Ma Ngục Tam Sinh cầu rồi.

Đối mặt với đối thủ cùng cấp, thì Diệp Mặc cho tới bây giờ vẫn chưa từng có thói quen phòng thủ. Cho dù là 'Vực' của hắn bị 'Vực' của Hồng Nhất Hấn hoàn toàn ngăn trở, thì Diệp Mặc hắn cũng không hề để ý. Chỉ phất tay một cái, đã lấy lôi kiếm ra. Diệp Mặc lúc này rất rõ ràng, luận về chân nguyên thì Hồng Nhất Hấn cũng không kém hắn, luận về thần thức thì Diệp Mặc phỏng chừng là hắn cường hãn hơn so với Hồng Nhất Hấn một chút.

Ầm ầm...

Từng tiếng nổ vang lên trong hư không. Hồng Nhất Hấn nghe thấy tiếng sấm rền vang này, nhất thời kinh dị nhìn lên bầu trời phía xa xa.

Không đợi cho lão kịp phản ứng, thì vô số luồng lôi kiếm đã hạ xuống. Lúc này thần thức của Diệp Mặc đã cường đại hơn trước rất nhiều, cho nên lôi kiếm của hắn cũng dầy đặc giống như là mưa vậy.

Vô số tia sét đánh lên trên 'Ác hồn ti tuyến', tia sét màu đen đan xen vào những 'Ác hồn ti tuyến' màu đen kia. Điện quang lóng lánh, nhất thời khiến mảnh không gian xung quanh quay cuồng lên.

Từng đợt tiếng thét bén nhọn từ những 'Ác hồn ti tuyến' truyền ra. Những 'Ác hồn ti tuyến' kia dưới những luồng lôi kiếm dày đặc của Diệp Mặc nhanh chóng vặn vẹo, sau đó hóa thành tro.

Không chịu nổi một kích ư?

Diệp Mặc chỉ ngây người trong chốc lát thì đã lập tức hiểu ra. Chính là lôi kiếm của hắn đã đạt đến trình độ rất cao rồi, mà những 'Ác hồn ti tuyến' kia lại là do những oan hồn cấu thành, trời sinh đã sợ hãi trước sấm sét. Nói cách khác thì lôi kiếm của hắn chính là khắc tinh của đám 'Ác hồn ti tuyến' kia.

- Lôi hệ công pháp...

Sắc mặt của Hồng Nhất Hấn đại biến, lão không ngờ là Diệp Mặc còn là một tu sĩ Lôi hệ, hơn nữa còn có cái loại Lôi hệ công pháp biến thái này. Trước công pháp Lôi hệ, thì 'Ác hồn ti tuyến' căn bản không phải là đối thủ, thậm chí đánh cũng chẳng cần phải đánh.

Vốn còn tưởng rằng có thể lợi dụng 'Cửu đầu phệ hư trùng' để công kích, nhưng 'Vô ảnh tằm' của đối phương lại là thiên địch của 'Cửu đầu phệ hư trùng'. Cho dù là 'Cửu đầu phệ hư trùng' có nghịch thiên, thì cũng sẽ e sợ trước tên tu sĩ này.

Hồng Nhất Hấn lần đầu tiên có một cảm giác bất lực. Lão mới đi ra ngoài tiêu dao có vài ngày, còn chưa gặp được Sở Tiêu Y gì đó, thì đã gặp một cái tên trẻ tuổi so với Sở Tiêu Y còn biến thái hơn mấy lần này. Giờ khắc này thì lão đã muốn quay đầu chạy rồi. Ở lại chỗ này không chỉ bị Diệp Mặc khắc chế, nếu như không sớm chạy trốn thì lão thậm chí còn có thể bị Diệp Mặc giết chết.

- Không ngờ lại còn là tu sĩ Lôi hệ...

Tiết Vưu Phong và tên tu sĩ kia đồng thời chấn động thốt lên một câu.

Diệp Mặc sao có thể để cho Hồng Nhất Hấn chạy trốn được. Biết lôi

kiếm của mình là khắc tinh của 'Ác hồn ti tuyến', thì càng không hề dừng lại, lập tức đánh ra thêm vô số đạo lôi kiếm nữa.

Thấy những tia sét vô cùng vô tận của Diệp Mặc hạ xuống, thì sắc mặt của Hồng Nhất Hấn càng trở nên khó coi hơn. Lão biết rằng lúc này còn không tung ra tuyệt chiêu thì sẽ không còn cơ hội nữa. Lão một tay lấy ra nửa đoạn mũi đao mầu nâu, sau đó cũng không buồn thu hồi lại đám 'Ác hồn ti tuyến' kia thì đã dùng nửa đoạn mũi đao kia chém về phía Diệp Mặc rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1461

Nửa Mũi Đao

Nửa mũi đao này vừa phóng ra. Diệp Mặc liền biết được có vấn đề. Rõ ràng là mũi đao màu nâu sau khi chém ra mang theo một đường đao sáng như tuyết, giống như muốn chém rách hư không vậy. Mũi đao còn chưa đến trước mặt Diệp Mặc, thì sát thế hào hùng vĩ đại cũng cuốn tới.

Đối với Diệp Mặc mà nói, đây chính là sát thế, không phải sát cơ. Đường đao này mang theo sát thế còn lợi hại hơn nhiều so với Tử Đao, đao còn chưa đến, Nguyên thần đã bắt đầu run rẩy muốn nhảy ra.

Thần thức của Diệp Mặc lúc này toàn lực phóng ra lôi kiếm, thậm chí đến đại đỉnh tám cực cũng chưa được phóng ra, đợi khi hắn muốn phóng ra đại đỉnh tám cực, nửa mũi đao này cũng đã đến trước mặt hắn. Hắn thậm chí còn có một cảm giác, đó chính là hắn phóng ra đại đỉnh tám cực cũng không thể nào ngăn cản được nửa mũi đao này.

Diệp Mặc toàn thân phát lạnh, thậm chí trong lòng cũng dâng lên một cảm giác muốn chạy trốn, chỉ trong nháy mắt, Diệp Mặc liền cảm thấy không ổn. Hắn cắn cắn đầu lưỡi của mình, dường như trong khi muốn dấn thân vào mũi đao liền tỉnh lại.

Phụt...

Nửa mũi đao đó đâm trúng ngực Diệp Mặc, một tia máu phun ra. Diệp Mặc cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Khi đao đâm trúng Diệp Mặc, đồng thời đao thế khiếp người này cũng đã biến mất. Diệp Mặc khẳng định đây không phải là nửa mũi đao không được, mà là Hồng Nhất Hấn còn chưa thể khống chế hoàn toàn nửa mũi đao này.

Cùng lúc Hồng Nhất Hấn phóng ra nửa mũi đao này, liền phun ra một ngụm máu tươi, sự lợi hại của nửa mũi đao này gã quá rõ, sức mạnh của gã bây giờ còn chưa thể khống chế được. Nhưng nếu không phóng ra mũi đao này, gã cũng không thể nào chạy thoát khỏi từ tay Diệp Mặc được.

Khi mũi đao đâm trúng Diệp Mặc, Hồng Nhất Hấn cũng thở phào, bất luận là thế nào, gã cũng không cần chạy rồi, bị mũi đao này đâm trúng, cũng chỉ có con đường chết.

Mũi đao đánh vỡ hộ giáp của Diệp Mặc, sau khi Diệp Mặc luyện thể đến Thần cảnh, lần đầu tiên lại bị thương nghiêm trọng như này. Diệp Mặc vừa nắm được mũi đao còn đang muốn trốn thoát, không chút do dự đánh ra vài cấm chế, thu mũi đao này vào nhẫn trữ vật của mình.

Nếu không phải Hồng Nhất Hấn có thể phát ra mà không thu lại được, hắn căn bản cũng không có cách nào thu lại mũi đao này được. May là Hồng Nhất Hấn chỉ có thể phóng ra mũi đao này, còn hiệu quả sau khi phóng mũi đao đó ra, bản thân gã cũng không thể nào khống chế được. Vì gã căn bản cũng không thể nào luyện hóa được mũi đao này, thì làm sao có thể thu lại được chứ?

- Anh… Anh không ngờ lại không sao...

Hồng Nhất Hấn kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, đối với một tu sĩ Hóa Chân mà nói, chỉ bị đao thế chém một vết thương, thì căn bản cũng không coi là chuyện lớn. Còn cách nghĩ của gã chính là, nửa mũi đao này trực tiếp đâm sâu vào thân thể của Diệp Mặc, thậm chí hóa thành màn máu. Hồng Nhất Hấn không dám tin, có thể không bị mũi đao này xé rách thân thể, rốt cục là cường hãn đến mức độ nào?

Diệp Mặc cũng biết, tình cảnh của hắn cũng không ổn rồi. Sau khi bị mũi đao này đâm trúng, vết thương của hắn không ngờ lại không liền được, thậm chí còn có khuynh hướng khoét sâu hơn. Lúc này hắn cần phải nhanh chóng giết chết Hồng Nhất Hấn, tìm một nơi nào đó chữa thương.

Hắn làm gì còn để ý đến sự kinh ngạc của Hồng Nhất Hấn nữa, chân nguyên và thần thức điên cuồng tuôn ra, những đường lôi kiếm lại càng dày đặc hơn giáng xuống, đồng thời Tử Đao cũng được hắn phóng ra, vô số đường đao màu tím phong tỏa hoàn toàn trên không trung.

Diệp Mặc phải giết chết Hồng Nhất Hấn không nghi ngờ gì, hắn tuyệt đối không thể nào để cho Hồng Nhất Hấn chạy thoát được.

Ác hồn ti tuyến dưới màn lôi kiếm của Diệp Mặc, thưa thớt dần, cuối cùng thì biến mất trên không trung. Hồng Nhất Hấn vẻ mặt chán nản. Nếu biết tên tu sĩ đuổi theo gã này lại nghịch thiên đến vậy, thì gã cũng liều cái mạng mà chạy trốn. Nhưng bây giờ vì chân nguyên và thần thức của gã tiêu hao quá nhiều, đến vực của Diệp Mặc cũng không thế nào xé rách được, thì làm sao chạy trốn được?

Ác hồn ti tuyến bị Diệp Mặc phá hủy toàn bộ. Diệp Mặc cũng chưa dừng tay. Tử Đao lại lần nữa mang theo những đường đao màu hồng tím phóng tới, Huyễn Vân Hoa Sơn Đao.

Chỉ giết chết được Hồng Nhất Hấn mới có thể khiến hắn yên tâm, lần này ra tay lại càng không có chút lưu tình nào.

Hồng Nhất Hấn sắc mặt lộ vẻ tuyệt vọng, khí thế toàn thân trong nháy mắt lại tăng vọt. Diệp Mặc biết tên này biết rõ mình không thể chạy thoát được, bây giờ chuẩn bị tự phát nổ, lại càng thúc giục tốc độ của Tử Đao nhanh chóng.

Phụt...

Đường đao màu hồng trong nháy mắt bổ trúng Hồng Nhất Hấn, vang lên tiếng ầm cực lớn. Hồng Nhất Hấn dưới đường đao này đồng thời cũng tự phát nổ.

Trong tiếng nổ cực mạnh đó, một số khe nhỏ không gian xuất hiện xung quanh, con phệ hư trùng chín đầu chỉ có hai cái đầu trong màn nổ của Hồng

Nhất Hấn cũng lộ ra ánh mắt bi thương, đồng thời cũng tự nổ.

Tiết Vưu Phong và tu sĩ đứng ngoài quan sát sau khi vội vàng rút lui, cũng kinh ngạc nhìn màn nổ tung đó, bọn họ không biết Diệp Mặc dưới màn nổ kịch liệt đó, có thể giữ được mạng hay không.

Diệp Mặc cũng không tiến vào Thế giới trang vàng, chân nguyên dao động, tu vi luyện thế Thần cảnh trong lúc này hoàn toàn phát huy công lực. Màn nổ của Hồng Nhất Hấn bị đường đao màu hồng của hắn bổ trúng, cũng không thấy kinh khủng như vậy. So với màn tự bạo của Bỉnh Thâm, thì màn tự bạo của Hồng Nhất Hấn cũng chưa là cái gì.

Một lát sau, không gian xung quanh khôi phục lại vẻ bình thường. Hồng Nhất Hấn và con phệ hư trùng chín đầu kia cũng biến mất tăm mất tích. Diệp Mặc đầu tóc chỉ hơi bù xù một chút đứng phía xa, thoạt nhìn cũng không có chút bị thương nào, nhưng đây chỉ là hiện tượng bên ngoài. Diệp Mặc sớm đã bị thương rồi, khiến hắn bị thương không phải là màn tự bạo của Hồng Nhất Hấn, mà là nửa mũi đao kia.

Diệp Mặc liếc nhìn Tiết Vưu Phong và tu sĩ kia đang đứng một bên không ngừng kinh ngạc, bỗng nhiên phóng ra Thanh Nguyệt, trong nháy mắt biến mất.

Lúc này, chuyện quan trọng nhất của hắn chính là tìm nơi nào đó chữa thương.

Vết thương mà nửa mũi đao kia tạo thành khiến Diệp Mặc có cảm giác không ổn, tên tu sĩ đứng cùng Tiết Vưu Phong cũng đã là Hóa Chân tầng thứ chín rồi. Diệp Mặc không biết Bắc Vọng châu từ khi nào đã có Hóa Chân tầng thứ chín rồi, nhưng hắn bây giờ cũng không còn tâm trạng đi hỏi nữa. Người này có thể chạy thoát từ tay Hồng Nhất Hấn, hơn nữa khi Hồng Nhất Hấn và mình đánh nhau cũng không rời đi, rõ ràng là cao thủ cực kỳ lợi hại.

Trước khi vết thương của mình còn chưa khỏi. Diệp Mặc cũng không muốn giao thiệp với người này. Vừa nãy Vô Ảnh Tằm của hắn cũng bị lộ,

Vô Ảhh Tằm ai không muốn, mặc dù Vô Ảnh Tằm chỉ có thể một lần nhận chủ, nhưng Vô Ảnh Tằm bản thân nó cũng là bảo bối rồi.

- Tiền bối, đợi tôi với...

Tiết Vưu Phong không ngờ Diệp Mặc sau khi giết Hồng Nhất Hấn, lại quay người đi mất, đến dừng lại một chút cũng không dừng.

- Tiền bối?

Tên tu sĩ đứng bên Hồng Nhất Hấn nghi ngờ đánh giá Tiết Vưu Phong một chút nói:

- Anh vừa nãy chẳng phải nói anh phong ấn Hồng Nhất Hấn vô số năm, sau đó lại nói tu vi của Hồng lão ma này là giả sao? Sao trong nháy mắt lại gọi là tiền bối?

- Làm sao? Anh coi thường tôi?

Tiết Vưu Phong cũng không coi tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín này ra gì, nhếch mắt, khinh thường nói.

Đối với gã mà nói lợi hại nhất chính là Hồng Nhất Hấn, bây giờ Hồng Nhất Hấn bị Diệp Mặc giết rồi, gã căn bản cũng không sợ gì.

Tên tu sĩ này mỉm cười nói:

- Tôi đương nhiên không phải là không coi anh ra gì, thân thể này của anh là do anh đoạt xá mà có được, tôi thấy linh hồn và thể xác của anh còn chưa hòa hợp.

- Đúng, đúng, con mắt lão đệ thật tốt, năm đó khi tôi và Sở Tiêu Y tung hoành Tu Chân giới. Sở Tiêu Y liền nói muốn cho tôi một gốc Tiên Khuyên Hoa. Haizz, đáng tiếc, tôi vẫn còn sống, anh Tiêu Y lại mất mạng rồi.

Tiết Vưu Phong nói đến cuối, ngữ khí cũng có chút trầm xuống.

- Anh không ngờ là cao thủ cùng thời đại với tiền bối Sở Tiêu Y?

Tên tu sĩ mỉm cười vừa nãy lập tức sắc mặt nghiêm chinh nói, có chút cung kính ôm quyền hỏi Tiết Vưu Phong.

Thấy mình được người ta cung kính, Tiết Vưu Phong lại càng đắc ý. Vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Đúng vậy, tôi và anh Tiêu Y phong ấn Hồng Nhất Hấn lại hàng chục nghìn năm, đáng tiếc cuối cùng lại để gã phá phong ấn mà chạy thoát. Nếu không phải có sự giúp đỡ của anh em, hôm nay tôi cũng phí công mà rút lui rồi. Đúng rồi, anh tên gì? Có thể chạy thoát khỏi tay của Hồng Nhất Hấn, anh cũng rất không tầm thường đấy.

Tiết Vưu Phong không biết Diệp Mặc tên gì, chỉ có thể mơ hồ tiện mồm mà thôi.

Tiết Vưu Phong xưng hô tên tu sĩ vừa mới giết Hồng Nhất Hấn từ tiền bối thành anh em, tên tu sĩ còn lại kia cũng không nói gì, chỉ nói:

- Tôi tên Trác Thanh Yên, cũng không thường xuyên đến Bắc Vọng châu. Lần này là tiễn đệ tử đi Phỉ Hải thành, nên mới đến đây, trên đường trở về không cẩn thận gặp phải tên Hồng lão ma kia.

Tiết Vưu Phong cũng bị phong ấn bao nhiêu năm rồi, gã căn bản cũng không biết trình độ Tu Chân của Bắc Vọng châu rốt cục như nào, nghe thấy Trác Thanh Yên nói vậy gật đầu nói:

- Không tôi, tu vi của anh cũng không tệ, cũng đã là Hóa Chân tầng thứ chín rồi, cũng sắp phi thăng tiên giới rồi. Làm cho tốt, chúng ta hẹn gặp lại ở Tiên giới.

Nghe thấy Tiết Vưu Phong thuận miệng nói ra tu vi của mình, Trác Thanh Yên lập tức biết Tiết Vưu Phong có một số chuyện đúng là không khoác lác, cộng thêm lời nói của Hồng Nhất Hấn, Trác Thanh Yên cũng có thể đại khái hiểu Tiết Vưu Phong một chút.

- Vậy anh ở chỗ nào? Anh tiễn đệ tử đi Phỉ Hải thành, đệ tử của anh là tu vi gì rồi? Hơn nữa anh tiễn đệ tử đến Phỉ Hải thành, chẳng lẽ bản thân không cần dạy nữa?

Tiết Vưu Phong cảm thấy Trác Thanh Yên còn lợi hại hơn nhiều so với Diệp Mặc, ít nhất là không bốc phét, nói chuyện càng lúc càng nhiều.

Trác Thanh Yên mỉm cười nói:

- Vì bây giờ đường phi thăng cũng được mở rồi, tôi cũng chuẩn bị phi thăng rồi. Mặc dù Yên Vũ đảo của tôi vô cùng vững trãi, nhưng trong một nơi như Vô Tâm Hải, cũng không an toàn. Một khi tôi phi thăng rồi, tu vi đệ tử của tôi mới vừa thăng cấp lên Hư Thần, rõ ràng không thể nào tự bảo vệ được. Tôi đến Bắc Vọng châu là tìm một người bạn cũ, vốn dĩ định bảo người bạn cũ đó tiếp tục giúp tôi chăm sóc cho đệ tử của tôi. Nhưng đáng tiếc, người bạn cũ đó của tôi sớm đã rời khỏi Lăng phong rồi.

Tiết Vưu Phong vỗ ngực nói:

- Trác lão đệ, nếu không phải tôi sắp phi thăng rồi, tôi chắc chắn có thể giúp anh chăm sóc đệ tử. Nhưng anh yên tâm, anh chỉ cần nói tên đệ tử của anh ra, tôi chắc chắn sẽ bảo vệ được anh ta. Bắc Vọng châu, ngoại trừ Hồng Nhất Hấn, thì Tiết Vưu Phong tôi cũng không sợ ai cả...

Nói tới đây, gã dường như nhớ ra tên Diệp Mặc giết Hồng Nhất Hấn, vội vàng bổ sung thêm một câu:

- Đương nhiên người thanh niên vừa nãy giết Hồng Nhất Hấn cũng là bạn của tôi, tôi và hắn chắc chắn sẽ không có xung đột gì. Tôi vừa nãy còn tặng hắn một bức tranh sơn thủy, mặc dù hắn rất cảm kích, nhưng tôi căn bản cũng làm như không có chuyện gì.

Gã cũng nói lời hay không tốn tiền, vừa nói liền xổ ra một tràng, nhưng Trác Thanh Yên cũng đã hiểu được tính cách của Tiết Vưu Phong, khua khua tay nói:

- Không cần, con bé và tôi lần này đến Bắc Vọng châu cũng biết được tin tức của cha con bé rồi, cha con bé ở đất Bắc Vọng châu cũng coi như là một người nổi tiếng, tôi tiễn con bé đến Bắc Vọng châu chính là muốn gặp cha con bé.

Nói xong Trác Thanh Yên tiện thể mời một câu:

- Bạn của tôi Khổng Diệp cũng coi như là đồ tôn của Sở Tiêu Y, nếu như anh Tiết không để ý, có thể đến Yên Vũ đảo của tôi chơi. Yên Vũ đảo tôi cái gì không có, nhưng nguyên liệu nuôi dưỡng thần hồn thì nhiều lắm.

Tiết Vưu Phong vừa định mở miệng từ chối, lại nghe thấy nửa câu sau của Trác Thanh Yên, vội vàng trâng tráo nói:

- Vốn dĩ tôi còn phải bảo vệ Bắc Vọng châu, bây giờ Hồng Nhất Hấn bị giết rồi, nhiệm vụ của tôi cũng hoàn thành rồi. Nếu như anh Trác có ý mời, vậy thì còn do dự cái gì nữa, chúng ta đi thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1462

Gốc Cây Nghịch Thiên

Tốc độ của Thanh Nguyệt của Diệp Mặc cực nhanh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã đến được một ngọn núi hoang vu không bóng người. Hắn thậm chí đến đây là nơi nào cũng không chú ý, đã chui vào Thế giới trang vàng bắt đầu chữa thương.

Vết thương bị mũi đao của Hồng Nhất Hấn chém dưới sự vận chuyển của Tam Sinh quyết, cũng không có chút khuynh hướng liền miệng lại, thậm chí còn có chuyển biến xấu hơn.

- Thật lợi hại.

Diệp Mặc sau khi nuốt mấy viên đan dược, khiếp sợ tự nói một câu. Hắn tu vi Hóa Chân, lại là tu sĩ luyện thể Thần cảnh, hơn nữa công pháp chủ yếu tu luyện còn là Tam Sinh quyết diễn sinh từ Thế giới trang vàng ra, không ngờ lại không thể nào làm liền vết thương được, cái này làm sao không thể khiến hắn không ngừng kinh hãi được?

Diệp Mặc ngồi bên cạnh Khổ Trúc, nuốt đan dược chữa thương, nhưng vẫn cảm thấy vết thương liền lại cực kỳ chậm, dường như chỉ cần buông lỏng một chút, thì vết thương lại mở rộng như cũ. Hơn nữa chỗ vết thương lại vô cùng đau đớn. khiến Diệp Mặc cảm thấy không thể chịu nổi. Dường như vết thương này sẽ khoét sâu vào trong nguyên thần, mỗi lần đau đớn, thần hồn của hắn cũng sẽ bị mài mòn một chút.

- Cái này rốt cục là cái gì?

Diệp Mặc lúc này mới ý thức được sự kinh khủng của vết thương, hắn

lấy một mũi đao bị cấm chế phong ấn lại, thần thức cũng không thể nào quét vào trong được.

Diệp Mặc lại lần nữa bỏ mũi đao xuống, hắn quyết định bất luận thế nào phải làm liền vết thương lại rồi tính tiếp. Cho dù vết thương liền chậm, nhưng cũng sẽ có ngày nào đó liền lại được.

Ôm suy nghĩ này, Diệp Mặc bắt đầu luyện công trị thương. Nhưng sau khi sáu ngày này trôi qua. Diệp Mặc phát hiện vết thương của hắn cũng chỉ thu lại được một phần ba, hơn nữa càng về sau tốc độ liền khép lại càng chậm, thậm chí còn có xu hướng dừng lại.

Diệp Mặc nồn nóng đứng dậy, hắn cảm thấy cho dù vết thương của mình mạnh mẽ khép lại, cũng không hiểu ra nguyên nhân, vết thương này cũng là một họa lớn.

Vô Ảnh dường như biết Diệp Mặc đang tức giận, dứt khoát bay xa sang một bên. Diệp Mặc trị thương dưới Khổ Trúc, nó liền bay đến vườn linh dược. Khi Diệp Mặc đứng dậy đi về phía vườn linh dược, nó lại bay về bên Khổ Trúc. Rõ ràng đối mặt với Diệp Mặc, phương châm của nó cũng là tôi không chọc được anh, thì tôi trốn.

Diệp Mặc cũng không để ý đến Vô Ảnh, hắn đi đến bên cạnh vườn linh dược, đột nhiên dừng lại, hắn cảm giác đến đây rồi, vết thương của hắn dường như cũng có xu thế liền lại.

Chuyện này là chuyện gì? Chẳng lẽ trong một chỗ riêng biệt trong Thế giới trang vàng cũng có thể trị thương được? Hoặc là nói trong một chỗ riêng biệt có tác dụng đặc biệt đối với việc liền vết thương lại?

Diệp Mặc nhắm mắt lại cảm nhận một chút, trị thương trong này, tốc độ lành vết thương đúng là nhanh hơn. Hơn nữa cái cảm giác thoải mái này, căn bản cũng không phải là liền vết thương lại đơn giản như vậy. Đến nguyên thần và thần thức của hắn cũng dễ chịu và ôn dưỡng hơn, còn có một cảm ngộ khó có thể nói thành lời được.

Diệp Mặc bắt đầu di chuyển chậm lại, hắn muốn biết trong Thế giới trang vàng của mình rốt cục vị trí nào có tác dụng trị thương tốt nhất.

Sau một tuần hương, Diệp Mặc nhìn thấy vết thương của mình lành được một nửa một cách dễ dàng, suýt chút nữa bật thốt thành lời. Chính là chỗ này rồi, trong này dường như có sức sống, khiến vết thương của hắn nhanh chóng lành lại.

Diệp Mặc ngồi xuống chuẩn bị tinh thần chữa lành vết thương của mình, lại nhìn thấy một gốc cây nhỏ dưới chân mình, một gốc cây nhỏ chỉ dài một tấc ngay trước mặt hắn. Một luồng sinh khí khó có thể miêu tả được từ trong gốc cây nhỏ đó tản ra ngoài. Diệp Mặc cảm thấy vết thương của mình căn bản cũng không cần luyện công trị thương, trong thời gian ngắn ngủi, bằng mắt thường của mình nhìn thấy vết thương nhanh chóng lành lại.

Cho dù là ngốc, Diệp Mặc cũng biết vết thương của hắn sở dĩ có thể lành nhanh như vậy cũng không liên quan đến Thế giới trang vàng, mà là liên quan đến gốc cây kia.

Gốc cây này chính là gốc cây mang khí tức hỗn độn mà hắn lấy được từ Thông Minh hà. Diệp Mặc vui mừng hớn hở nhìn vết thương mà một tuần chưa lành lại của hắn, trước gốc cây này chỉ trong thời gian hai tuần hương ngắn ngủi, đã lành lặn hoàn toàn. Một luồng hắc khí nhàn nhạt từ vết thương tràn ra ngoài, nhanh chóng liền bị gốc cây kia phân giải không còn.

Không có bất kỳ cảm giác không thoải mái nào, thậm chí hắn còn cảm thấy mình không còn vết thương nào nữa. Diệp Mặc sờ sờ chỗ mình bị thương, vô cùng trơn tru, làm gì có vết thương nào?

- Đúng là đồ tốt.

Diệp Mặc vô cùng vui mừng nhìn gốc cây trước mặt, trong lòng lại càng than thở, vật hỗn độn quả nhiên không bình thường, tự nhiên quên mất lúc trước hắn tùy ý ném gốc cây này vào trong linh dược viên.

Gốc cây này được sự tán thưởng của Diệp Mặc, giá trị lập tức được nâng cao bằng địa vị của Khổ Trúc.

Bên cạnh vườn thảo dược đương nhiên không phải là nơi mà gốc cây giống này nên ở, lúc này phạm vi Thế giới trang vàng của Diệp Mặc cũng lên đến mấy chục nghìn dặm rồi, hắn cố ý tìm cho gốc cây này một khoảng trống, di chuyển gốc cây này đi, sau đó lại chôn mười đoạn linh mạch cực phẩm dưới gốc cây này. Nếu như không phải tiên tinh quá đắt giá. Diệp Mặc thậm chí còn muốn chôn mười mấy viên tiên tinh dưới gốc cây này.

Hắn không ngờ đi Thông Minh hà một chuyến, lại lấy được gốc cây nghịch thiên như này, đây không phải là gốc cây chỉ cao có một tấc, một khi đợi gốc cây này trưởng thành rồi, thì sẽ thế nào?

Đáng tiếc Diệp Mặc bây giờ còn chưa biết đây là cây gì. “Vật” ở phía trong cũng giới thiệu đầy đủ hết, đến thập đại linh căn cũng giới thiệu, nhưng lại không tìm được đoạn nào giới thiệu về cây này.

Giết Hồng Nhất Hấn rồi, lại lấy được một gốc cây thần kỳ như này, tâm trạng Diệp Mặc rất tốt, tìm một chỗ phía xa ngồi xuống, bắt đầu nghiên cứu nửa mũi đao kia.

Cấm chế của mũi đao đó bị Diệp Mặc hủy đi, còn mũi đao vẫn trong tay Diệp Mặc cũng không yên nhảy lên, dường như lúc nào cũng muốn rời khỏi tay Diệp Mặc vậy.

Diệp Mặc thử luyện hóa mũi đao này, liền cảm thấy cực kỳ khó khăn, thần thức của hắn không thể nào kéo dài vào trong mũi đao này được, mũi đao này, hắn căn bản cũng không thể nào luyện hóa được.

Diệp Mặc phóng ra một thần thức đao mạnh mẽ quét thần thức vào bên trong mũi đao này, một luồng khí tức viễn cổ tang thương truyền đến, còn chưa đợi Diệp Mặc quan sát kỹ lưỡng, lại có một luồng khí tức giết chóc hỗn độn truyền ra, hai luồng khí tức này gặp nhau, khiến Diệp Mặc trong lòng vô cùng bất an.

Đặc biệt là luồng khí tức giết chóc kia, giống như mũi đao này đã giết vô số tu sĩ vậy, hấp thu vô số hồn phách và máu tươi của vô số tu sĩ. Cho dù trong tay Diệp Mặc, vẫn có thể cảm thấy được sự hô hoán khát máu mãnh liệt. Một ham muốn dâng lên trong đầu Diệp Mặc, hắn hận không thể lập tức tiêu diệt được tất cả những thứ cản trở hắn.

Diệp Mặc vội thu lại thần thức của mình, cố gắng loại bỏ những ý nghĩ này đi. Đồng thời trong lòng lại càng kinh hãi, đây rốt cục là thứ gì? Lúc này hắn chắc rằng Hồng Nhất Hấn sỡ dĩ có thể phóng ra mũi đao đánh mình bị thương, tuyệt đối không phải là gã đã luyện chế được mũi đao này, mà là cách gã tạm thời khống chế được sự kích phát này.

Nếu Hồng Nhất Hấn lúc đó luyện hóa được mũi đao này rồi, thì sẽ thế nào? Diệp Mặc giật mình một cái, hắn thậm chí nghĩ nếu như vậy thật, thì mình chắc rằng cũng chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Lại ba ngày nữa trôi qua. Diệp Mặc cũng tìm được cách của Hồng Nhất Hấn, hắn ký thác một luồng nguyên thần trong mũi đao này, cắt bớt luồng nguyên thần của mình, đối với những tu sĩ khác mà nói thì có thể rất khó, nhưng đối với tên Hồng Nhất Hấn thường xuyên cắt thần hồn nuôi dưỡng cửu đầu trùng, quả thực rất dễ dàng.

Diệp Mặc không dùng cách của Hồng Nhất Hấn, hắn cảm thấy cách này của Hồng Nhất Hấn cũng không hay lắm. Nửa mũi đao này giống như một quả bom hẹn giờ vậy, ký thác nguyên thần của mình vào trong đó, quả thực quá không đáng tin rồi. Tên Hồng Nhất Hấn thích giết chóc, nói không chừng có liên quan đến mũi đao này.

Nhưng có đại sát khí lớn như vậy cũng không dùng. Diệp Mặc cảm thấy quả thực đáng tiếc. May là Diệp Mặc cũng có cách của mình, hắn có Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát, hắn không cắt nguyên thần của mình, lại ký thác một luồng thần thức đặt lên trên mũi đao. Nếu như lúc nào cần dùng đến, hắn cũng có thể giống như Hồng Nhất Hấn, phóng ra mũi đao tấn công đối phương, hơn nữa hắn chắc rằng mũi đao này trong tay hắn uy lực phát huy chắc chắn cũng sẽ lớn hơn nhiều so với trong tay Hồng Nhất Hấn, vì thần

thức của hắn còn mạnh hơn nhiều so với Hồng Nhất Hấn.

Ở trong Thế giới trang vàng mười ngày. Diệp Mặc lại cảm thấy đáng giá, hắn chẳng những biết được giá trị đích thực của gốc cây đó, lại lấy được một đại sát khí, một mũi đao không rõ lai lịch.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng mới biết đây là Tuy sơn, lúc trước khi hắn dẫn theo Diệp Lãng và Tống Ánh Trúc vừa mới đến đại lục Lạc Nguyệt, chính là xuất hiện ở Tuy Sơn. Không ngờ sau bao năm như vậy, bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây lần nữa.

Lúc trước mấy người bọn họ vừa đến nơi này, liền bị mấy tên tu sĩ luyện khí đánh cướp, kết quả mấy tên tu sĩ luyện khí đó ngược lại lại bị hắn giết chết.

Hắn cũng không biết nơi này là sau Bắc Vọng châu, mới biết đại lục Lạc Nguyệt có bốn châu, cũng mới biết nơi mà mình lúc trước ở là Đông Huyền Châu, chỉ là một góc của đại lục Lạc Nguyệt mà thôi.

Hôm nay, hắn đã thành lập một thành phố riêng cho mình ở Nam An châu. Bắc Vọng châu cũng bị hắn đến đến đi đi bao nhiêu lần, cho dù Tây Tích châu hắn cũng đến hai lần rồi. Chỉ có nơi hắn sinh ra là Đông Huyền Châu, đến bây giờ hắn cũng chưa đi qua.

Diệp Mặc nhớ đến nơi mà hắn từng lưu lạc ở Đông Huyền Châu, nhớ đến sư phụ Lạc Ảnh, mà bây giờ Lạc Ảnh đã trở thành vợ của hắn, Diệp Mặc khóe miệng lộ nụ cười đắc ý. Sau đó hắn lại nhớ đến Kinh Dục Điền và Lưu Mạn Hương bị hắn giết chết ở Vẫn Chân điện, còn cả Kinh Thân mà đến bây giờ hắn vẫn chưa giết được.

- Có lẽ mình nên dẫn Tố Tố cùng về Đông Huyền Châu một chuyến.

Diệp Mặc lẩm bẩm một mình, thậm chí hắn muốn đến thăm Thần Dược môn, một khi hắn phi thăng rồi, có lẽ cũng không còn cơ hội quay về đó nữa.

Diệp Mặc còn chưa phóng ra Thanh Nguyệt rời đi, hắn lại nhìn thấy một

người quen đang phi độn về phía này. Tu sĩ đang đến là Thành Dạ Quân, là đan vương Kim Đan kỳ duy nhất mà hắn quen biết.

Thành Dạ Quân luyện đan thiên phú rối tinh rối mù, nhưng đáng tiếc, tu vi của gã quả thực thấp không thể thấp hơn được nữa. Lúc trước khi Diệp Mặc còn là Trúc Cơ, gã là tu sĩ Kim Đan, bây giờ Diệp Mặc đã là Hóa Chân rồi, gã vẫn là tu sĩ Kim Đan.

Nhưng con người Thành Dạ Quân cũng không tệ, sau đại hội luyện đan danh nhân đường, còn cố ý đến tìm mình để trao đổi kinh nghiệm. Thực ra Diệp Mặc biết, lúc đó Thành Dạ Quân có tính chất muốn truyền thụ lại đến giao lưu với mình, nhưng sau khi nói chuyện, gã mới biết sự hiểu biết của mình đối với luyện đan còn thâm sâu hơn gã nhiều. Kết quả sau một cuộc nói chuyện, hai người cũng chiếm được cảm tình của nhau.

- Á, Diệp Mặc sao anh lại ở trong này?

Thành Dạ Quân sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, câu đầu tiên chính là kinh ngạc, sau đó thở phào nói:

- Anh ở đây là tốt rồi.

- Xảy ra chuyện gì à?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, hắn căn bản cũng không nhìn thấy phía sau có người muốn truy sát gã, nên mới kinh ngạc hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1463

Ức Mặc Trở Về

Tôi nghe người ta nói anh đi Nam An Châu, bằng không thì tôi đã trực tiếp đi Phỉ Hải thành tìm anh rồi. Tiền bối Lăng Trung Thiên đã được tìm thấy rồi, chỉ là đan điền bị thương nghiêm trọng, hơn nữa thần hồn cũng bị thụ thương nghiêm trọng. Hiện tại Minh Tâm chưởng môn của Tiên Dược Cốc, còn có hội trưởng đan hội Nông Cảnh Tiên và phó hội trưởng Vương Tàng Kiếm đều đang cố gắng chạy chữa, nhưng cũng không có cách nào để cứu được Lăng tiền bối cả.

Thành Dạ Quân nói liền một hơi.

Diệp Mặc thì lại hơi sửng sốt. Lăng Trung Thiên xuất hiện rồi sao? Lúc trước khi mình muốn đi tìm y hỏi sự tình, thì không biết y trốn ở chỗ nào, hiện tại thì không cần tìm y nữa, y lại xuất hiện.

Thấy Diệp Mặc có chút nghi hoặc, thì Thành Dạ Quân vội nói:

- Lăng tiền bối được một tu sĩ tiền bối tên là Mông Chẩm đưa về. Tu vi của Mông Chẩm tiền bối thì đến cả Lăng tiền bối cũng không nhìn thấy được, có thể đã là tu sĩ Hóa Chân rồi. Chỉ là tiền bối Mông Chẩm kia sau khi đưa Lăng tiền bối về thì lập tức đi ngay, vì y nói rằng tới Bắc Vọng Châu này là để tìm người.

Nghe được cái tên Mông Chẩm, thì Diệp Mặc lại cảm thấy quen thuộc. Rất nhanh thì hắn đã nhớ ra Mông Chẩm là ai.

Đó chính là tu sĩ bị Phương Ức Tông truy đuổi phải dùng "Phá không phù" chạy tới Sa Hà Tây Tích Châu. Mông Chẩm thì hẳn là có tu vi Hóa

Chân tầng chín, không ngờ là y lại vượt qua Vô Tâm Hải để tới Bắc Vọng Châu. Biết được người này đã đưa Lăng Trung Thiên về, thì Diệp Mặc thấy y cũng là một loại người có nhiệt tâm, nhưng y cũng không phải là tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt, theo lý thuyết thì sẽ không có người quen ở đây. Vậy thì y tới Bắc Vọng Châu này để tìm ai?

- Thế cậu tới nơi này làm gì?

Diệp Mặc hỏi.

Thành Dạ Quân là một Đan Vương nhất phẩm, tuy rằng không thể trị liệu cho thương thế của Lăng Trung Thiên, nhưng Tuy sơn này có linh khí loãng, thì y có tới nơi này cũng không có tác dụng gì cả.

- Tôi tới Đan Đỉnh sơn để mời Kiều chưởng môn, vì Kiều chưởng môn đã thăng cấp lên Đan Vương tam phẩm rồi, có lẽ sẽ có biện pháp trị liệu cho Lăng tiền bối. Nhưng hiện tại thì hẳn là không cần. Diệp Mặc, anh cùng đi với tôi một chuyến đi. Tiền bối Lăng Trung Thiên đối với Bắc Vọng Châu chúng ta thì là một người không thể thiếu được. Lần này "Cửu đầu phệ hư trùng" xuất hiện hoành hành tại Bắc Vọng Châu chúng ta, càng cần phải có Lăng tiền bối đứng ra ngưng tụ lực lượng của Bắc Vọng Châu.

Thành Dạ Quân nói một cách thành khẩn.

Diệp Mặc gật đầu, vì hắn biết tuy rằng tu vi của Lăng Trung Thiên không được cao, nhưng lực hiệu triệu tại Bắc Vọng Châu này thì so với Phiến Phất và Đường Mộng Nhiêu thì mạnh hơn rất nhiều.

Nghĩ tới việc Thảnh Dạ Quân còn đang lo lắng về "Cửu đầu phệ hư trùng" thì Diệp Mặc liền mỉm cười:

- Cái con "Cửu đầu phệ hư trùng" kia đã bị tôi giết rồi, hiện tại không cần phải lo lắng nữa.

- A...

Thành Dạ Quân ngây người nhìn Diệp Mặc, y chỉ biết Diệp Mặc là một thiên tài luyện đan, trình độ luyện đan cao hơn hẳn y. Hơn nữa danh tiếng luyện đan của Diệp Mặc tại Bắc Vọng Châu cũng rất lớn, nhưng y cũng không biết việc Diệp Mặc đã là một tu sĩ Hóa Chân, thậm chí là tu sĩ Hóa Chân có thể giết "Cửu đầu phệ hư trùng".

Thành Dạ Quân vẫn luôn chuyên tâm vào việc luyện đan. Ngay cả khi Thú triều xảy ra thì y vẫn còn đang bế quan luyện đan. Y chỉ nghe nói tới việc Đường chưởng môn của Ngọc Nữ Phái đã trở về, sau đó thì Thú triều rút đi, về phần Thú triều là vì Diệp Mặc mới rút đi thì y không biết. Cho nên khi vừa nghe Diệp Mặc nói rằng hắn đã giết "Cửu đầu phệ hư trùng" thì mới kinh ngạc vô cùng.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai của Thành Dạ Quân sau đó nói:

- Cũng không cần phải kinh ngạc, tôi vừa đúng là người có thứ khắc chế được "Cửu đầu phệ hư trùng", thêm vận khí tốt nữa nên mới tiêu diệt được nó mà thôi.

- Hóa ra là như vậy.

Thành Dạ Quân lúc này mới nửa tin nửa ngờ (bán tín bán nghi) gật đầu. Y không phải là một người nhiều chuyện, chỉ là nghe nói "Cửu đầu phệ hư trùng" tàn sát bừa bãi ở Bắc Vọng Châu, còn về phần "Cửu đầu phệ hư trùng" đi theo một người tên là Hồng Nhất Hấn, thì y căn bản là không hề biết đến. Nếu như y biết còn có một kẻ là Hồng Nhất Hấn thì chỉ sợ là y sẽ không nghĩ như vậy.

Thành Dạ Quân lập tức nói tiếp:

- Vốn tôi định sau khi mời được Kiều chưởng môn của Đan Đỉnh Môn về thì sẽ thông qua truyền tống trận tới Phỉ Hải thành đấy.

Diệp Mặc có chút khó hiểu:

- Nhiều tu sĩ như vậy, thì tại sao lại phái cậu đi ra ngoài tìm người?

Thành Dạ Quân hiểu ý của Diệp Mặc. Bản thân y là một tu sĩ Kim Đan, lại được phái đi ra ngoài để tìm người trợ giúp, hiển nhiên là không thích hợp cho lắm. Hiện tại Diệp Mặc hỏi, thì y liền nhanh chóng đáp:

- Để cứu Lăng Trung Thiên tiền bối, thì hầu như tất cả mọi người đều ra mặt, chỉ là những người có tu vi cao hơn tôi đều đi tìm linh thảo, chỉ có tôi nhận công việc nhẹ nhàng nhất là đi tìm người mà thôi.

- Vậy cậu tới Phỉ Hải thành để làm gì?

Diệp Mặc hỏi tiếp.

- Nghe nói đan dược của Mặc Nguyệt ở Phỉ Hải thành có phẩm cấp rất cao, cho nên tôi muốn đi xem có đan dược nào có thể trị liệu cho Lăng tiền bối hay không. Còn nữa, Đường tiền bối nói rằng sẽ đi Nam An Châu để mời người hỗ trợ tiêu diệt "Cửu đầu phệ hư trùng". Hiện tại cậu đã giết "Cửu đầu phệ hư trùng" rồi, thì hẳn là Đường tiền bối không cần phải đi Nam An Châu nữa. Nếu như vậy, thì tôi phải nhanh chóng đem tin tức này nói cho Đường tiền bối mới được. Nhưng tôi sợ Đường tiền bối đã sớm đi rồi.

Thành Dạ Quân cũng không hề biết Đường Mộng Nhiêu muốn đi Nam An Châu chính là để tìm Diệp Mặc về hỗ trợ, bằng không thì cô có đi Nam An Châu cũng không quen biết ai cả.

Thành Dạ Quân nói tới đây, thì dường như là nhớ ra cái gì đó, liền bổ xung thêm một câu:

- Phó hội trưởng Đan hội của Toái Diệp thành là Vương Tàng Kiếm tiền bối, và Minh Tâm chưởng môn khi nói chuyện với nhau có nói rằng vài ngày trước có một tu sĩ mà họ không nhìn thấu được tu vi mang theo một thiếu nữ đi khắp Toái Diệp thành hỏi thăng tin tức của anh, có thể là đang đi tìm anh đấy. Vừa lúc hỏi tới Vương phó hội trưởng, thì Vương phó hội trưởng liền nói rằng anh có sản nghiệp ở Phỉ Hải thành, cho nên người đó liền đi tới Phỉ Hải thành rồi.

Trong lòng Diệp Mặc liền run lên, vì hắn vừa nghe thấy rằng tu sĩ đó mang theo một thiếu nữ. Trong đầu hắn liền nghĩ tới Ức Mặc. Cho nên hắn lập tức vội vàng hỏi Dạ Quân:

- Hai người kia tên là gì?

- Tôi không biết, hình như là tu sĩ hỏi thăm tin tức kia cũng không nói danh tính.

Thành Dạ Quân lắc đầu.

Diệp Mặc cũng không còn tâm tư nói chuyện phiếm với Thành Dạ Quân nữa rồi, hắn lập tức lấy ra ba bình ngọc đưa cho Thành Dạ Quân rồi nói:

- Trong bình có hai viên đan dược là dùng để trị thương cho Lăng Trung Thiên, bình có một viên là để cho Lăng Trung Thiên tu luyện. Còn một bình kia có mười viên đan dược tặng cho cậu. Cậu cũng nhận biết được những đan dược đó đấy. Tôi không thể nói chuyện cùng cậu nữa rồi, tôi phải lập tức về Phỉ Hải thành đây.

Diệp Mặc nói xong thì căn bản là không đợi cho Thành Dạ Quân trả lời, thì đã lập tức lấy "Ô Vân Trùy - Thanh Nguyệt" ra bay mất dạng rồi.

Thành Dạ Quân nghi hoặc nhìn về phía Diệp Mặc biến mất. Sau đó y lại lấy ra bình ngọc có hai viên đan dược xem một chút, nhưng sắc mặt y lập tức đại biến:

- Đây là "Vạn niên thạch duẩn tùy" dùng để luyện chế "Phục thần đan"? Còn loại đan dược này thì mình không nhận ra được.

Tới khi Thành Dạ Quân mở bình ngọc chỉ có một viên đan dược ra xem thì càng chấn động:

- "Chân linh đan"...

Thành Dạ Quân mặc dù chưa từng nhìn thấy "Chân linh thảo", nhưng

bản thân y là một Đan Vương nhất phẩm, cho nên y vẫn có thể nhận ra được "Chân linh đan". Y không thể nào ngờ được Diệp Mặc sẽ lại đưa đan dược trân trúy như thế này giao cho mình, để mình đưa lại cho Lăng Trung Thiên. Chỉ với sự tín nhiệm này thôi, thì đã làm cho Thành Dạ Quân cảm giác được từng đợt kích động trong lòng.

Y cũng không suy nghĩ nhiều nữa, thậm chí ngay cả cái bình ngọc có mười viên đan dược mà Diệp Mặc nói rằng tặng cho y, thì y cũng không mở ra xem nữa. Nhanh chóng thu lại hai bình ngọc kia, lấy pháp bảo phi hành ra rồi biến mấy tại Tuy sơn. Trên người mang theo đan dược trân quý như vậy, thì y căn bản là không dám làm lỡ một chút thời gian nào.

Bắc Vọng Châu tuy rằng không nhỏ, nhưng so với Nam An Châu và Tây Tích Châu thì căn bản là không bằng được. Diệp Mặc chỉ mất chưa tới một ngày thì đã ở bên ngoài Phỉ Hải thành rồi.

Còn chưa vào trong Phỉ Hải thành, thì Diệp Mặc đã đưa thần thức quét vào trong rồi. Trận pháp cấp chín của Phỉ Hải thành là do hắn và Kỳ Bẩm bố trí, cho nên thần thức của người khác không quét vào được thì hắn lại có thể quét vào được một cách dễ dàng.

Phỉ Hải thành phồn hoa hơn so với lúc trước nhiều lắm. Có nhiều tu sĩ náu thân ở Phỉ Hải thành như vậy cũng là vì "Cửu đầu phệ hư trùng" xuất hiện. Mặc Nguyệt phát triển lớn mạnh. Phỉ Hải thành trở thành một thành thị thương nghiệp tu chân. Diệp Mặc nhìn thấy Chân Tiểu San và Lê Kinh Mân, thậm chí cả Tô Việt và Thịnh Dực Trung hắn cũng thấy, nhưng lại không hề thấy dù chỉ là cái bóng của Ức Mặc.

Tâm tình của Diệp Mặc nhất thời trầm xuống. Hắn thu hồi lại "Ô vân trùy - Thanh Nguyệt", có chút thấp thỏm lo âu tiến vào Phỉ Hải thành.

Ngay cả tu sĩ thủ thành của Phỉ Hải thành cũng đều biết Diệp Mặc, cho nên khi Diệp Mặc đi vào Phỉ Hải thành thì tin tức đã truyền đi khắp nơi trong nháy mắt. Chỉ trong một thời gian ngắn, thì thành chủ Phỉ Hải thành là Kỳ Tử Ngư và mấy người Lê Kinh Mân của Mặc Nguyệt đều đi ra nghênh tiếp.

Ngay cả chưởng môn Vọng Nguyệt Tông là Phiến Phất cũng vội vàng chạy tới.

Bọn họ không ngờ rằng Đường Mộng Nhiêu vừa mới đi Nam An Châu mời Diệp Mặc về, thì bên này Diệp Mặc đã tới rồi, nhưng lại không hề thấy Đường Mộng Nhiêu trở về cùng Diệp Mặc.

Phiến Phất thật sự là có chút không nhịn được nữa. Tuy rằng y sợ Diệp Mặc, nhưng vẫn lên tiếng hỏi đầu tiên:

- Diệp Đan Vương, Đường chưởng môn của Ngọc Nữ Phái đi Nam An Châu để mời cậu về hỗ trợ...

Diệp Mặc biết Đường Mộng Nhiêu là vì chuyện của "Cửu đầu phệ hư trùng" nên mới đi tìm mình, cho nên hắn cũng không đợi Phiến Phất nói hết, thì đã khoát tay áo nói:

- Cái con "Cửu đầu phệ hư trùng" kia đã bị tôi giết. Ngay cả Hồng Nhất Hấn tôi cũng giết rồi. Hiện tại Bắc Vọng Châu không cần lo lắng nữa, muốn làm gì thì cứ làm đi.

Tuy rằng Diệp Mặc chỉ là tùy ý nói ra mình đã tiêu diệt "Cửu đầu phệ hư trùng", nhưng Phiến Phất và bọn người Kỳ Tử Ngư đều kinh ngạc. "Cửu đầu phệ hư trùng" và cái tên chủ nhân cường đại của nó thì không ai không biết. Phiến Phất là một tu sĩ Hóa Chân, nhưng cũng nhờ khoảng cách xa và có cấm thuật cho nên mới có thể chạy thoát một mạng. Còn Diệp Mặc thì thuận miệng đã nói là hắn tiêu diệt hết rồi, vậy thì hiện tại Diệp Mặc đã mạnh mẽ thế nào rồi?

Phiến Phất đã nhìn ra Diệp Mặc có tu vi Hóa Chân hậu kỳ, nhưng y lại không dám xác nhận. Dù sao thì loại chuyện này đã quá thái quá rồi. Cho dù là tu vi của Diệp Mặc có thăng cấp nhanh thế nào đi nữa, thì sao có thể nhanh như vậy đã đạt tới Hóa Chân hậu kỳ rồi?

Diệp Mặc không có tâm tình nói nhiều, chỉ đơn giản bắt chuyện cùng Kỳ

Tử Ngư rồi liền trở về Mặc Nguyệt.

Sau khi trở lại phòng nghị sự của Mặc Nguyệt, thì Diệp Mặc còn chưa kịp đặt câu hỏi. Chân Tiểu San đã vội vã nói:

- Thành chủ, đã tìm được Ức Mặc rồi. Sư phụ của cô ấy đã đưa cô ấy tới đây. Theo như Phiến chưởng môn nói, thì sư phụ của Ức Mặc đã là tu sĩ tu vi Hóa Chân tầng chín, hơn nữa Ức Mặc cũng đạt tới tu vi Hư Thần...

- A...

Diệp Mặc kinh hỉ đứng lên, thậm chí hắn còn không biết phải hỏi gì tiếp theo. Hắn không ngờ rằng suy đoán của mình thật sự là đúng, Ức Mặc thật sự đã trở về rồi.

Hắn cũng lập tức nhớ tới tu sĩ Hóa Chân tầng chín bị Hồng Nhất Hấn truy sát lúc trước, lẽ nào y chính là sư phụ của Ức Mặc? Sớm biết như vậy hỏi y một chút thì đã tốt rồi.

Chân Tiểu San biết Diệp Mặc vẫn luôn tìm kiếm Ức Mặc. Trước đây có lần Diệp Mặc đã tìm tận hai ba tháng khắp Bắc Vọng Châu rồi, có thể thấy được rằng Ức Mặc ở trong lòng hắn quan trọng như thế nào.

Một lúc sau, thì Diệp Mặc mới cưỡng chế lại nội tâm đang kích động của mình rồi hỏi:

- Ức Mặc đâu? Tại sao tôi không thấy nó?

Tô Việt đứng một bên lúc này liền nhanh chóng đáp:

- Đường chưởng môn thông qua truyền tống trận đi Nam An Châu, lại sợ "Cửu đầu phệ hư trùng" công kích tới Phỉ Hải thành, cho nên đã đưa Ức Mặc cùng đi theo tới Nam An Châu rồi.

Diệp Mặc có chút thất vọng vì chưa gặp được con gái, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Tu vi của Đường Mộng Nhiêu đã là Hóa Chân,

mang theo con gái mình tới Nam An Châu thì hiển nhiên sẽ không có vấn đề. Hơn nữa truyền tống trận tới Nam An Châu đặt tại Mạc Hải thành, mà Mạc Hải thành cũng thuộc địa bàn của Nam An Châu, không có yêu thú cao cấp nào, cũng không có cái gì nguy hiểm cả. Hơn nữa với địa vị của mình ở Nam An Châu, thì Đường Mộng Nhiêu và Ức Mặc chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Truyền tống trận tổn hại khá nhiều, để truyền tống trận Đường Mộng Nhiêu rời đi đã có chút miễn cưỡng rồi. Diệp Mặc quyết định một lần nữa tu bổ lại truyền tống trận tới Nam An Châu, sau đó sẽ thông qua truyền tống trận mà rời đi. Từ Ma Ngục cấm địa trở về thì cho dù có nhanh, cũng không thể nhanh bằng truyền tống trận được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1464

Nữ Tu Hóa Chân Và Thiếu Nữ

Diệp Mặc vừa tu bổ lại truyền tống trận ở Phỉ Hải thành, vừa vội vã giúp Phỉ Hải thành luyện chế một ít đan dược cao cấp.

"Cửu đầu phệ hư trùng" đã bị Diệp Mặc giết, thì một số tu sĩ tới Phỉ Hải thành ẩn náu đều rời đi. Những tu sĩ này trước khi rời đi đều tới Mặc Nguyệt cáo từ Diệp Mặc. Toàn bộ tu sĩ của Ngọc Nữ Phái vẫn ở lại Phỉ Hải thành, số lượng cũng không ít.

Hai ngày sau, thì Diệp Mặc đã tu bổ hoàn tất truyền tống trận ở Phỉ Hải thành. Phỉ Hải thành lúc này cũng đã không còn cái cảnh từng đoàn người chen chúc nữa. Tuy rằng vẫn còn rất nhiều, nhưng đã bình thường hơn so với trước rồi.

Ngay sau khi truyền tống trận được tu bổ hoàn tất, thì Diệp Mặc liền để lại một phần đan dược "Mặc Nguyệt", sau đó liền thông qua truyền tống trận rời khỏi Bắc Vọng Châu.

Lại một lần nữa xuất hiện tại Mạc Hải thành, khiến cho trong lòng Diệp Mặc cũng phải cảm thán. Hắn thông qua Ma Ngục cấm địa đi tới Tây Tích Châu, sau đó lại thông qua Ma Ngục cấm địa trở về Bắc Vọng Châu, rồi lại thông qua truyền tống trận trở về Nam An Châu. Ngoại trừ Đông Huyền Châu là hắn chưa đi ra, thì hầu như ba châu còn lại của đại lục Lạc Nguyệt đã trở thành hậu hoa viên của hắn rồi.

Lần này Diệp Mặc tới Mạc Hải thành thì không hề có chút ý tưởng nào là sẽ dừng lại ở đây cả, mà lập tức đi tới chỗ truyền tống trận. Hắn dự định là lập tức quay về Nam An thành, sau đó sẽ trực tiếp bay về Mặc Nguyệt Chi

Thành.

Nhưng khi Diệp Mặc vừa tới Mạc Hải thành, thì lại cảm thấy một bầu không khí cổ quái. Tại phòng khách bên ngoài truyền tống trận, thì có hai tên tu sĩ Kim Đan đang bàn tán thu hút sự chú ý của hắn.

- Tôi dám khẳng định rằng nữ tu kia là một Hóa Chân tiền bối. Anh xem, cô ấy chỉ đưa tay ra thì đã bóp chết tu sĩ Thừa Đỉnh rồi, tuyệt đối chính là "Chân nguyên thủ"...

- Loan Ý Đô ỷ vào việc cha của y là Thừa Đỉnh cao thủ, lại là phó thành chủ của Mạc Hải thành, cho nên mới dám hoành hành ngang ngược tại Mạc Hải thành. Lần này thì hay rồi, gặp phải một tiền bối Hóa Chân hung ác, lại còn dám đùa giỡn với đệ tử của người ta nữa. Đây chẳng phải là muốn chết thì là cái gì?

- Nhưng đệ tử của tiền bối Hóa Chân kia xác thực là rất xinh đẹp, cái loại háo sắc như Loan Ý Đô chết cũng không oan.

Giọng nói của hai tên tu sĩ Kim Đan này nói rất nhỏ, nhưng Diệp Mặc lại có thể nghe được rất rõ ràng. Hắn lập tức liên tưởng đến Đường Mộng Nhiêu và Ức Mặc. Sẽ không phải là cái tên Loan Ý Đô kia đùa giỡn Ức Mặc, rồi kết quả là bị Đường Mộng Nhiêu trực tiếp giết chết rồi chứ?

Diệp Mặc lại cảm thấy không giống. Nếu như là hắn gặp phải loại chuyện này, thì nhất định là sẽ làm như vậy. Nhưng Đường Mộng Nhiêu mang theo Ức Mặc tới Nam An Châu, mà cô thì biết rằng cao thủ của Nam An Châu nhiều như mây, sao có thể làm việc lỗ mãng như vậy?

Nhưng Diệp Mặc nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể nghĩ ra rằng một nữ tu Hóa Chân mang theo một thiếu nữ là ai ngoài hai người Đường Mộng Nhiêu và Ức Mặc?

Hai tên tu sĩ Kim Đan đang nói chuyện, thì bỗng nhiên lại phát hiện ra trước mặt họ xuất hiện một người. Tu vi của Diệp Mặc thì cả hai đều không

nhìn thấu được, nhưng khả năng vô thanh vô tức mà đi tới trước mặt họ thì tu vi khẳng định là cao hơn bọn họ nhiều.

- Tiên bối...

Một tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn sau khi thấy Diệp Mặc thì lập tức đứng lên, trong lòng có chút lo lắng bất an.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Ta vừa nghe các ngươi nói có một tiền bối Hóa Chân mang theo một thiếu nữ đến nơi này, sau đó lại giết cha con phó thành chủ Loan Xương phải không?

Hai tên tu sĩ Kim Đan nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì lập tức run rẩy toàn thân, sau đó một tên khẩn trương đáp lời:

- Tiền bối, chúng tôi, chúng tôi...

Diệp Mặc mỉm cười:

- Các ngươi không cần khẩn trương, ta và nữ tu kia là bằng hữu, cho nên thuận tiên hỏi một chút thôi, không cần phải lo lắng. Tình huống lúc đó là như thế nào? Sau đó thì các ngươi có biết nữ tu kia đi đâu không? Có phải là đã thông qua truyền tống trận rời đi rồi không?

Hai tên tu sĩ Kim Đan kia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi bọn họ cũng không nói bậy về nữ tu Hóa Chân kia, nhưng lại hạ thấp nhân phẩm của hai cha con Loan Xương. Nếu như chọc giận vị tiền bối trước mặt này, thì...

Cũng may là vị tiền bối này là bằng hữu với nữ tu kia, điều này khiến cho bọn họ yên lòng.

Hiện tại Diệp Mặc hỏi, thì tên tu sĩ Kim Đan tầng bốn lập tức đáp:

- Đúng, đúng, lúc đó thì chuyện phát sinh ở đường tới phủ thành chủ. Nữ

tu Hóa Chân kia sau khi giết chết Loan Ý Đô, thì rất nhiều tu sĩ ở trên đường đều nhìn thấy. Sau đó thì phó thành chủ Loan Xương cũng tới, nhưng cũng bị "Chân nguyên thủ" của tiền bối kia bóp chết rồi. Chỉ là cô ấy cũng không thông qua truyền tống trận mà rời khỏi Mạc Hải thành, bởi vì sau đó lại có trưởng lão Hóa Chân của Mạc Hải thành ra mặt, kết quả là trưởng lão Hóa Chân kia liền đánh nhau với nữ tu tiền bối kia...

Diệp Mặc nghe tới đó, thì trong lòng liền cả kinh. Đường Mộng Nhiêu mới chỉ có tu vi Hóa Chân tầng một, sao có thể là đối thủ của tu sĩ Hóa Chân khác?

Hắn không đợi cho tu sĩ Kim Đan này nói xong, thì đã vội vã hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao?

Tên tu sĩ Kim Đan kia lắc đầu:

- Sau đó thì vãn bối cũng không biết, vì trưởng lão Hóa Chân kia sợ rằng sẽ phá hư Mạc Hải thành, cho nên mới cố ý đi tới Vô Tâm Hải chiến đấu, về phần thắng bại ra sao, thì vãn bối không biết.

- Thiếu nữ kia hiện giờ ở đâu?

Diệp Mặc quan tâm nhất chính là Ức Mặc, vì Đường Mộng Nhiêu là tu sĩ Hóa Chân, cho dù có đánh không lại người ta, thì cũng có thể tự mình chạy trốn. Nhưng Ức Mặc thì biết làm sao bây giờ?

Tên tu sĩ Kim Đan kia vội nói:

- Nữ tu tiền bối kia trước khi đi thì cũng mang theo cả thiếu nữ kia, cả ba rời khỏi đi về phía đông.

Tên tu sĩ Kim Đan còn lại liền bổ xung:

- Tôi nghe nói có một trưởng lão Hóa Chân khác của Mạc Hải thành vừa trở về, sau khi nhận được tin tức thì cũng đã đuổi theo rồi.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Trong lòng Diệp Mặc vô cùng lo lắng. Một tu sĩ Hóa Chân thôi thì chắc Đường Mộng Nhiêu đã không đấu lại rồi, hiện tại lại có thêm một tu sĩ Hóa Chân nữa, thì Đường Mộng Nhiêu khẳng định là khó có thể chạy trốn được.

- Ngày hôm qua...

Tên tu sĩ Kim Đan kia vừa nói ra mấy chữ, thì đã phát hiện tu sĩ vừa đứng trước mặt đặt câu hỏi với y đã biến mất rồi.

- Lại là một tiền bối Hóa Chân?

Hai tên tu sĩ Kim Đan này cũng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không dám tiếp tục bàn tán nữa, liền lặng lẽ rời khỏi phòng khách này.

Diệp Mặc lập tức lấy "Ô vân trùy - Thanh Nguyệt" ra, khống chế vận tốc tới cực hạn. Hắn không biết vì sao Đường Mộng Nhiêu tới Mạc Hải thành từ hôm qua rồi mà còn chưa rời đi. Nhưng hiện tại vấn đề trọng yếu nhất không phải là nguyên nhân khiến Đường Mộng Nhiêu ở lại Mạc Hải thành, mà là có hai tên tu sĩ Hóa Chân đang truy sát cô. Đã vậy Đường Mộng Nhiêu còn mang theo Ức Mặc nữa chứ, có thể nói chuyện một cách hòa hảo mới là chuyện lạ.

Tốc độ của "Ô vân trùy - Thanh Nguyệt" nhanh như bão táp. Diệp Mặc dựa vào năng lực cảm ứng không gian cường đại, nhanh chóng bắt được một chút lực lượng dao động trong không gian có cuộc giao đấu của tu sĩ Hóa Chân. Cho dù là đã qua một ngày, thì cũng có chút khác biệt rất nhỏ. Cái sự khác biệt nhỏ nhoi này, thì Diệp Mặc cũng chỉ có thể miễn cưỡng cảm nhận được mà thôi.

Uỳnh...

Một tiếng nổ vang lên ở Vô Tâm Hải. Diệp Mặc không hề suy nghĩ gì nữa, lập tức phi thân qua.

Nhưng khi Diệp Mặc thấy ba người trên bãi đá ngầm trước mặt, thì hắn lập tức biết rằng mình đoán sai rồi. Trên đảo có hai thi thể, còn có một nam một nữ đang giằng co nhau. Cả hai người đều là tu vi Hóa Chân viên mãn, chỉ là tên nam tu kia bị thương nghiêm trọng hơn nữ ru kia. Vừa rồi không biết là y đã dẫn phát ra loại bùa chú gì, nhưng cũng không hề khiến nữ tu kia bị tổn thương, mà ngược lại thì chính chân nguyên của bản thân y lại bị hỗn loạn.

Cô gái này thì Diệp Mặc hoàn toàn không nhận ra, vì dung mạo của cô thì đẹp hơn Đường Mộng Nhiêu một chút, hơn nữa trên người còn có một loại khí chất cao cao tại thượng, hiển nhiên là kẻ đứng đầu một phương, lại lịch không hề tầm thường. Càng chủ yếu là ở phía xa còn có một thiếu nữ đang quan chiến, mà thiếu nữ này thì Diệp Mặc lại nhận ra, nhưng cũng không phải là Ức Mặc.

Diệp Mặc đột ngột xuất hiện trên đảo, sau đó vẫy tay nói với thiếu nữ kia:

- Giải Ấu Ngưng, đã lâu không gặp, cha của cô có khỏe không?

Diệp Mặc đột ngột xuất hiện trên đảo này, thì hai người một nam một nữ đang giằng co kia đều nhìn về phía Diệp Mặc. Chỉ là khi phát hiện tu vi của Diệp Mặc mới là Hóa Chân tầng bẩy, thì cô gái kia lập tức lộ ra thần sắc khinh thường. Chỉ là khi nghe Diệp Mặc nói với thiếu nữ kia một câu, thì cô gái này mới có chút để ý tới.

- Anh là Diệp tiền bối?

Thiếu nữ Diệp Mặc gọi là Giải Ấu Ngưng lập tức mừng rỡ kêu lên, sau đó vội vã chạy tới bên người Diệp Mặc.

- Không sai, tôi chính là Diệp Mặc. Cô tại sao lại không đi cùng cha cô? Từ Nhân Trúc Đảo của các cô tới chỗ này, thì cũng không phải là quãng đường ngắn mà? Sao lại đi chơi xa như vậy?

Diệp Mặc cười hỏi.

Vành mắt của thiếu nữ chợt đỏ lên, sau đó nghẹn ngào:

- Cha của tôi hiện tại còn chưa biết sinh tử thế nào. Tôi cùng em gái, chị cả cùng với dì Di trốn tới đây. Sau đó lại, sau lại...

Đang nói thì thiếu nữ này lại len lén nhìn thoáng qua nữ tu Hóa Chân viên mãn kia, cũng không dám nói tiếp nữa.

Ngay cả Diệp Mặc cũng lập tức nhìn ra chuyện này dường như có chút quái dị. Giải Ấu Ngưng có vẻ như có chút sợ hãi nữ tu Hóa Chân viên mãn kia. Nếu như nữ tu kia chính là dì Di của Giải Ẩu Ngưng, thì theo lý thuyết Giải Ấu Ngưng không nên sợ cô ta như thế chứ? Hơn nữa Giải Phong cũng là Hóa Chân viên mãn, cả chân nguyên và thần thức đều vô cùng hùng hậu, còn có ai dám tới Nhân Trúc đảo gây chuyện chứ? Nhưng sao hắn lại nghe được Giải Ẩu Ngưng nói rằng Nhân Trúc đảo đã xảy ra chuyện rồi?

Diệp Mặc lập tức nói với Giải Ấu Ngưng:

- Ấu Ngưng, tôi và cha của cô là bằng hữu, cô có chuyện gì, thì cứ nói thẳng ra. Nếu như không như ý, thì tôi sẽ làm chủ cho cô, đợi lát cô sẽ đi cùng với tôi. Tôi còn thực sự không tin là có người dám làm gì cô?

- Ừm...

Thiếu nữ này dường như đã từng nghe được cha mình nói về sự lợi hại của Diệp Mặc, cho nên hiện tại nghe Diệp Mặc nói như vậy, thì dũng khí liền lớn hơn một chút.

Nhưng nữ tu Hóa Chân viên mãn xinh đẹp kia lại lạnh giọng nói:

- Khẩu khí thật lớn, cũng không sợ gió lớn làm đau đầu lưỡi sao?

Diệp Mặc đoán được nữ tu này không có quan hệ gì với Giải Ấu Ngưng, cho nên không thèm để ý tới, tiếp tục nói với thiếu nữ kia:

- Có lời gì cứ nói thẳng ra đi.

Thiếu nữ lại lén nhìn thoáng qua nữ tu Hóa Chân viên mãn kia, rồi mới cẩn thận nói:

- Kỳ thực tôi là Giải Ấu Huê. Giải Ấu Ngưng là em gái của tôi...

Diệp Mặc gọi sai tên rồi, cho nên có chút xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó tiếp tục nói:

- À, vậy là tôi gọi sai rồi. Cô cứ nói đi.

- Chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng bẩy, mà cũng dám kiêu ngạo.

Nữ tu Hóa Chân viên mãn kia nói xong, thì lập tức nói với thiếu nữ Giải Ấu Huê:

- Giải Ấu Huê, đứng qua một bên, chờ ta giết hắn rồi hẵng nói.

Tên tu sĩ đang bị thương nghiêm trọng kia bỗng nhiên mở miệng nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn, nữ ma đầu này đã giết phó thành chủ của Mạc Hải thành, đồng thời còn giết cả hai trưởng lão Hóa Chân của Mạc Hải thành nữa. Hơn nữa tu vi của ả còn vô cùng hung hãn và mạnh mẽ, chúng ta phải liên thủ lại mới có thể đối phó được với ả.

- Ha ha...

Nữ tu xinh đẹp kia sau khi nghe được tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn kia nói, thì bỗng nhiên cười lên ha hả, giống như là vừa nghe được một chuyện đáng buồn cười nhất thế giới vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1465

Đại Chiến Với Cung Chủ Băng Thần Cung

Giết hai tên tu sĩ Hóa Chân phế vật và một tên phó thành chủ mà thôi, ta còn dự định sẽ diệt cả Mạc Hải thành đấy, ngươi có thể làm gì ta?

Ngữ khí của nữ tu kia trở nên băng lãnh. Đối với việc tên tu sĩ trước mặt muốn liên thủ cùng Diệp Mặc thì cô căn bản là không thèm để trong lòng.

Diệp Mặc nhíu mày hỏi Giải Ấu Huê:

- Cô ta là gì của cô?

Giải Ấu Huê căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn nữ tu Hóa Chân viên mãn kia, chỉ nhỏ giọng nói:

- Tôi không quen cô ta, cô ta nói muốn dẫn tôi quay về cái cung gì đó để làm thiếu cung chủ...

Nữ tu Hóa Chân viên mãn kia lạnh lùng nói:

- Không sai, đây là phúc khí của ngươi. Thiếu cung chủ Băng Thần Cung của ta hiện tại tâm tính quá mức mềm yếu, ta đang muốn đổi một thiếu cung chủ khác. Vận khí của ngươi cũng không tệ, vừa lúc được ta nhìn trúng.

Nữ tu Hóa Chân viên mãn kia chính là cung chủ Băng Thần Cung Lãng Anh. Cô ta cùng đại trưởng lão đến Nam An Châu là để tìm kiếm xem ai giết chết đứa con trai của cô là Lãng Nguyệt. Đại Vân mặc dù không tệ, nhưng tính cách thì lại quá mức mềm yếu, ngay cả một nữ tỳ cũng không nhẫn tâm hạ thủ, không phải là sự lựa chọn tốt nhất.

Vốn cô sắp phải phi thăng, cho nên trong nhất thời không thể tìm được người tốt hơn thay thế cho Đình Đình, cũng chỉ có thể tạm thời tính như thế. Nhưng không ngờ lần này tới Vô Tâm Hải, thì lại gặp được Giải Ấu Huê đang chạy nạn. Giải Ấu Huê trẻ tuổi xinh đẹp còn chưa nói, ngay cả tư chất cũng thuộc vào hàng đầu. Lãng Anh chỉ liếc mắt là đã nhìn trúng Giải Ấu Huế rồi. Trong mắt của cô, thì Giải Ấu Huê chắc chắn là thích hợp làm cung chủ hơn là Đình Đình.

Không ngờ lại là cung chủ Băng Thần Cung! Diệp Mặc lập tức nhớ tới cái tên Lãng Nguyệt đã bị hắn giết. Xem ra mẹ con nhà này đúng là có di truyền mà. Đều là kẻ có tính cách ích kỷ như nhau. Chỉ cần mình thích là được, đối với việc người khác nghĩ như thế nào thì không thèm quan tâm đến.

- Hóa ra là người của Băng Thần Cung, khó trách vì sao lại ích kỷ như thế.

Diệp Mặc châm chọc một câu:

- Lúc trước ta ở Ma Ngục cấm địa có gặp một tên phế vật gọi là Lãng Nguyệt. Bởi vì y muốn giết đệ tử của ta, nên đã bị ta giết rồi. Chẳng lẽ...

Lời Diệp Mặc còn chưa nói hết, thì khóe mắt của Lãng Anh nhất thời trở nên điên cuồng, khí thế toàn thân lập tức tăng vọt. Trong nháy mắt thì dường như đã muốn nuốt trọn lấy Diệp Mặc rồi.

- Hóa ra là ngươi giết con trai của ta. Ngày hôm nay bổn cung chủ không đem Nguyên Thần của ngươi xé thành từng mảnh, thì ta thề không làm người.

Trong mắt Lãng Anh lập tức tràn đầy sát ý điên cuồng. Trong mắt của ả, thì chỉ có thể là con trai của ả đi giết người khác, và người khác càng không được phép phản kháng.

Giải Ấu Huê bị loại sát ý điên cuồng này khiến cho sợ hãi lùi lại phía

sau. Diệp Mặc thì cười nhạt một tiếng, sau đó vung tay lên. Chỉ thế thôi đã lập tức quét đi toàn bộ cái sát ý điên cuồng kia, dường như là ở đây chưa từng phát sinh cái gì cả.

Tên tu sĩ Hóa Chân kia khi thấy toàn bộ lực chú ý của nữ tu Hóa Chân viên mãn đều đã đặt lên người Diệp Mặc, thì đang muốn len lén chạy trốn. Nhưng khi y nhìn thấy Diệp Mặc chỉ phất tay một cái đã hoàn toàn tiêu diệt đi cái luồng sát ý điên cuồng của Lãng Anh, thì lập tức biết Diệp Mặc không hề đơn giản, cho nên y cũng ngừng lại.

Cơn bão sát ý do bản thân mình phẫn nộ mà tạo thành, không ngờ lại bị đối phương dễ dàng quét đi thì Lãng Anh lập tức sửng sốt một chút. Sự điên cuồng trong mắt cũng lập tức biến mất, ngược lại trở nên tỉnh táo hơn nhiều, đồng thời khoát tay phát ra một đạo phi kiếm truyền tin.

Diệp Mặc giống như là không hề thấy đạo phi kiếm truyền tin kia vậy. Với hắn mà nói, thì Lãng Anh tuy rằng cũng là tu sĩ nổi bật trong những tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ, nhưng hắn cũng không thèm để trong lòng. Vì dù cô ta có lợi hại hơn nữa, thì cũng so sánh được với Tác An Sơn sao? Có thể so với Hồng Nhất Hấn sao? Nhiều nhất cũng chỉ có thể so với Đồ Tử Chân mà thôi, huống chi là cô ta còn kém hơn Đồ Tử Chân nhiều lắm.

- Tôi nhớ ra rồi, ngài là Diệp thành chủ đã giết mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, tiêu diệt hai tông môn chín sao là Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông...

Tên tu sĩ đang bị trọng thương kia cuối cùng cũng nhớ ra thân phận của Diệp Mặc, nhất thời khiếp sợ kêu lên, ngay cả giọng nói cũng mang theo mười phần tôn kính.

Đồng thời y cũng hiểu được ngày hôm nay y không cần phải lo lắng rồi, vì tu vi của Diệp Mặc vô cùng kinh người, trong cùng cấp bậc là vô địch. Tuy nhiên không bao giờ giết người vô tội một cách bừa bãi. Bản thân không hề có thù oán với hắn, cho nên hắn tuyệt đối không có khả năng giết mình. Mà cái cô ả trước mặt này thì cho dù là có lợi hại hơn nữa, cũng tuyệt đối là

không thể nào đánh lại Diệp Mặc. Điều đó thì không cần phải đoán cũng biết.

Lãng Anh thì vốn đã lấy ra pháp bảo Tử Kim Đái Lưu Ly, nhưng lúc này bỗng nhiên lại dừng lại. Giờ khắc này thì cô đã triệt để bình tĩnh lại rồi. Lúc trước Diệp Mặc chỉ phất tay đã tiêu hủy đi sát ý cuồng bạo của cô, cũng khiến cho cô phải coi trọng nhưng cũng không khiến cho cô phải kiêng kỵ. Nhưng bây giờ nghe tên tu sĩ Hóa Chân kia nói đối phương thậm chí còn giết cả mười một tên tu sĩ Hóa Chân, tiêu diệt hai tông môn chín sao, thì cô chẳng những đã phải kiêng kỵ, mà còn có chút sợ hãi chấn động nữa.

Cô tuy rằng rất ít lần tới Nam An Châu, nhưng không có nghĩa là không biết tới Đan Thành, không biết tới Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông. Hai cái tông môn này, bất kỳ một cái nào cũng đều có thực lực không kém hơn Băng Thần Cung của cô. Đối phương có thể tiêu diệt cả hai tông môn này, còn dám khiêu chiến với cả Đan Thành, thì chẳng phải cũng có nghĩa là đối phương có năng lực để tiêu diệt Băng Thần Cung của cô sao?

Cô tuy rằng là người bao che khuyết điểm, cũng tự tin vào năng lực bản thân, nhưng cô không phải là kẻ ngu. Lúc này thì Lãng Anh đã biết được, nếu như cái tên tu sĩ gọi là Diệp Mặc này thực sự nghịch thiên như vậy, thì cô tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Cô còn không biết rằng trước đây khi Diệp Mặc hắn tiêu diệt Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông thì mới chỉ là tu vi Hóa Chân tầng ba mà thôi. Còn bây giờ tu vi của hắn đã là Hóa Chân tầng bẩy rồi, so với lúc trước đâu chỉ tăng lên gấp mấy lần chứ?

Diệp Mặc nhìn Lãng Anh đang lửa giận bừng bừng bỗng nhiên tiêu tán, thì liền nhàn nhạt nói:

- Cô không phải là muốn xé rách Nguyên Thần của ta ra thành từng mảnh sao? Sao còn chưa động thủ? Không động thủ thì ta phải đi đây, ta không có thói quen đi bắt nạt đàn bà con gái.

Giải Ấu Huê ở một bên mừng rỡ không thôi. Cô đã nhìn ra cô ả cung chủ kia rất kiêng kỵ đối với Diệp Mặc, đến hiện tại cũng không dám động

thủ thì chính là ví dụ tốt nhất.

Lãng Anh rốt cuộc đã nhịn không nổi sự châm chọc của Diệp Mặc. Tử Kim Đái Lưu Ly lập tức được ném ra, sau đó cái Tử Kim Đái Lưu Ly lập tức cuồn cuộn nổi lên một mầu xanh biếc chiếu rọi khắp bầu trời. Những luồng quang mang xanh biếc tỏa ra từ Tử Kim Đái Lưu Ly liền che trời phu đất mà hướng tới Diệp Mặc.

Tên tu sĩ đang bị trọng thương kia vội vã lùi về phía sau, hiển nhiên là y đã chịu nhiều đau khổ với cái pháp bảo kia của đối phương. Y biết một khi cái Tử Kim đái Lưu Ly kia tạo thành vòng tròn cuộn sóng bao vây lấy đối thủ, thì đối thủ ở trong đó sẽ sống không bằng chết. Đừng nói là chân nguyên, mà ngay cả thần thức ở trong nó cũng sẽ bị trói buộc.

Y vừa rồi cũng là vì bị thứ này vây khốn, cho nên dưới sự kinh hoàng mới tự bạo một bùa chú mà trốn thoát. Cho dù là như vậy thì y cũng bị thương nặng.

Vốn là y cho rằng Diệp Mặc có thể tiêu diệt hai tông môn chín sao, thì tu vi nhất định phải thông thiên. Cái pháp bảo Tử Kim đái Lưu Ly của Lãng Anh cho dù có lợi hại, thì cũng không thể làm gì được Diệp Mặc. Nhưng khiến y không ngờ chính là, Diệp Mặc chỉ sau một chiêu thì đã bị pháp bảo kia vây khốn rồi. Muốn trốn cũng không thoát được. Bước tiếp theo thì cũng không phải là vây khốn nữa, mà chính là vây giết rồi.

Cái Tử Kim đái Lưu Ly này rõ ràng là vô hình, khiến người ta thoạt nhìn giống như là những chiếc dây thừng có mầu sắc rực rỡ, sau đó cuộn lại với nhau thành từng vòng mà thôi. Nhưng sau khi nó vây quanh Diệp Mặc, thì lại không ngừng co rút lại. giống như là muốn trói chặt lấy Diệp Mặc vậy.

Cái pháp bảo này thật lợi hại. Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại pháp bảo có thể vây khốn cả chân nguyên và thần thức đấy. Thế nhưng thứ này có thể hữu dụng đối với người khác, nhưng với hắn thì lại vô dụng rồi.

Lãng Anh cũng không ngờ rằng Tử Kim đái Lưu Ly của cô lại thành

công nhanh như vậy, nhất thời mừng rỡ không thôi. Cô cho rằng Tử Kim đái Lưu Ly tuyệt đối là khó có thể trói được Diệp Mặc, chỉ có cách sử dụng bí thuật tự bạo "Thập tam tử kim đao" thì mong rằng mới có thể thương tổn được Diệp Mặc.

Nhưng cô không ngờ rằng chính mình còn chưa thi triển tự bạo "Thập tam tử kim đao" thì Tử Kim đái Lưu Ly đã thực sự vây khốn được Diệp Mặc rồi. Cô vô cùng hiểu rõ sự lợi hại của Tử Kim đái Lưu Ly của chính mình. Chỉ cần sau khi vây khốn được đối thủ, thì đối thủ không những không thể nào trốn thoát mà nhất định sẽ bị trói buộc. Sau đó thì cho dù là kẻ có năng lực thông thiên cũng không thể nào xé rách Tử Kim đái Lưu Ly của cô.

Cái pháp bảo này của cô không chỉ đơn thuần trói buộc thân thể đối phương, ngay cả chân nguyên và thần thức nó cũng có thể trói buộc được. Đó chính là một pháp bảo cực kỳ trân quý.

Một khi thần thức và chân nguyên bị trói buộc, thì còn đánh cái gì nữa? Vừa rồi nếu như không phải tên tu sĩ kia biết chớp thời cơ, lập tức tự bạo một bùa chú, thì cô đã sớm giết y rồi.

Lãng Anh thấy Tử Kim đái Lưu Ly đã có tác dụng, thì trên mặt lập tức lộ ra sự dữ tợn. Cô không ngừng đánh ra mấy đạo chân nguyên và thù quyết về phía Tử Kim đái Lưu Ly của mình, muốn hoàn toàn trói buộc Diệp Mặc lại.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, liền phát ra mấy đạo thần thức đao. Từng đoạn cuộn sóng của Tử Kim đái Lưu Ly dưới thần thức đao của Diệp Mặc lập tức trở nên mất trật tự, không đợi cho Lãng Anh kịp phản ứng thì Tử Đao của Diệp Mặc đã đánh ra rồi.

Ầm ầm...

Một tiếng nổ nặng nề vang lên. Lãng Anh bị lực phản phệ của pháp bảo của mình, lập tức điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi. Cô hoàn toàn không thể hiểu nổi vì sao Diệp Mặc lại có thể phá vỡ Tử Kim đái Lưu Ly.

Không đợi cho Tử Kim Ngọc đái Lưu Ly hoàn toàn tan vỡ, thì cô đã lập tức đánh ra mấy đạo thủ quyết. Tử Kim đái Lưu Ly lập tức vô thanh vô tức bắn ra mười ba ngọn phi đao, tốc độ so với thiểm điện còn nhanh hơn nhiều.

- Rầm rầm rầm...

Mười ba thanh phi đao liên tiếp bạo tạc, vang lên những tiếng nổ kinh khủng. Tử Kim Đái Lưu Ly càng tán loạn hơn. Vụ nổ dẫn tới đao quang xé không gian xung quanh ra thành từng đạo sóng gợn vặn vẹo bất ổn.

Hai người giao thủ chỉ trong nháy mắt, thì đã liên tiếp vang lên mấy vụ nổ. Tên tu sĩ trọng thương kia ngơ ngác nhìn Tử Kim đái Lưu Ly bắn ra mười ba thanh phi đao, tới giờ mới hiểu được cô gái kia khi chiến đấu với y còn chưa hề xuất ra toàn lực.

Cô ta còn có sát chiêu với mười ba thanh phi đao kia. Nếu như lúc nãy cô ta dùng tới mười ba thanh phi đao đó, thì cõ lẽ cũng không cần chờ nó tự bạo thì y đã xong đời rồi.

Lãng Anh thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng tự bạo mười ba thanh phi đao kia khiến cho cô tổn thất một pháp bảo đỉnh cấp, nhưng cuối cùng cũng đã giết được đối phương rồi.

Nhưng chỉ một lát sau, thì cô đã ngây ngẩn cả người khi nhìn thấy Diệp Mặc lộ ra thân hình, chỉ có tóc tai có chút tán loạn ra thì không hề thay đổi chút nào dưới sự tự bạo của mười ba thanh phi đao kia cả.

- Ngươi...

Cô thật sự không thể hiểu nổi. Diệp Mặc làm sao có thể không có chuyện gì cả. Cho dù là thân thể biến thái thế nào, cho dù là tu sĩ luyện thể thì dưới sự tự bạo của mười ba thanh phi đao của mình cũng không thể không thụ thương. Nhưng mà Diệp Mặc thì quả thật là không hề bị thương tổn gì, chẳng những thế, hắn còn hoàn hảo vô khuyết luôn.

Diệp Mặc cũng đang rất căm tức. Vừa rồi mười ba thanh phi đao kia tự

bạo tốc độ xác thực là quá nhanh khiến cho người khác khó lòng phòng bị. Ngay cả hắn cũng không kịp phản ứng.

Lần này thì không đợi cho Lãng Anh kịp phản ứng, thì hắn đã trực tiếp phóng Tử Đao ra thi triển “Huyễn Vân Hoa Sơn đao”.

Lãng Anh nhìn ánh đao hồng tím phóng tới, thì lập tức phản ứng lại, đồng thời muốn lùi về phía sau, nhưng giờ khắc này thì cô lại cảm nhận được xung quanh thân thể giống như là lâm vào vũng bùn lầy vậy, lùi về phía sau một bước cũng vô cùng gian nan.

- “Vực” thật cường đại...

Lãng Anh tuyệt vọng nhìn ánh đao hồng tím ngày càng tới gần, trong lòng chỉ có thể thốt ra mấy chữ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1466

Linh Hồn Bài Lại Vỡ

Khi đường đao màu tím hồng xoẹt tới, Lãng Anh nhìn thấy đại trưởng lão Vật Văn đang phi độn đến. Nhưng cô cũng không ôm nhiều hi vọng lắm với Vật Văn, bản thân mình không phải là đối thủ với tên tu sĩ trẻ tuổi này, thì Vật Văn lại càng không phải. Cô hi vọng Vật Văn có thể cứu được nguyên thần của mình.

Vật Văn của Băng Thần cung vừa đến đây, liền nhìn thấy đao của Diệp Mặc đang chém tới Lãng Anh, lập tức sắp hồn phi phách tán. Tu vi của cung chủ gã cũng quá biết, tuyệt đối không phải là người mà gã có thể đánh được. Cung chủ từ lúc truyền tin cho gã, đến khi gã đến đây cứu trợ cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng có thể thấy nam thanh niên kia triển đao cũng không phải là đánh lén thành công, mà là đang đánh bại cung chủ đối diện. Đối diện với người như này, gã đến cũng chỉ là tìm cái chết. Lúc này gã cũng không nghĩ ngợi gì khí thế toàn thân cũng được dâng lên, những đám mây trên trời dường như cũng thay đổi.

- Ông giờ mà độ lôi kiếp phi thăng...

Lãng Anh kinh ngạc nhìn Vật Văn, lúc này cô hiểu ra đại trưởng lão hết lòng trung thành đối với cô đến làm cái gì rồi. Nếu như không độ lôi kiếp phi thăng, thì lúc này gã cũng không thể nào trực tiếp phi thăng được. Cô còn hi vọng đại trưởng lão đến cứu nguyên thần của cô, nhưng đại trưởng lão sau khi nhìn thấy cô, trực tiếp phi thăng rồi. Một đoàn lửa màu tím chớp động trong không gian, Lãng Anh lại không nghĩ tiếp được nữa.

Diệp Mặc lại không biết hắn giết Lãng Anh đồng nghĩa với việc cứu Đình Đình và An Chỉ Kỳ, hắn không thích để lại hậu họa về sau, nếu kết thù

kết oán với cung chủ của Băng Thần cung, thà rằng giải quyết sớm đi còn hơn.

Diệp Mặc nhìn thấy Vật Văn đang tăng tốc chạy đến bất chợt phi thăng, lập tức biết được tên này cũng là người của Băng Thần cung, nhưng lúc này hắn cũng không kịp giết gã nữa rồi.

- Cám ơn ân cứu mạng của Diệp thành chủ, tại hạ là đệ nhất trưởng lão của Mạc Hải Thành Khâu Bắc Âu, nữ ma đầu này giết chết phó thành chủ của Mạc Hải Thành, còn giết cả hai trưởng lão Hóa Chân nữa, nếu không phải Diệp thành chủ đến nhanh, thì tôi hôm nay cũng chết là cái chắc.

Khâu Bắc Âu giữ được mạng, rối rít cám ơn Diệp Mặc.

Diệp Mặc lãnh đạm nói:

- Sao tôi lại nghe nói phó thành chủ đó giết đi lại tốt? Nếu là tôi nhìn thấy đống rác rưởi đó, tôi cũng giết. Chẳng lẽ Khâu trưởng lão lại muốn truy sát tôi?

Khâu Bắc Âu vừa nghe thấy liền biết Diệp Mặc có ấn tượng cực xấu với phó thành chủ của Mạc Hải Thành, bây giờ lời nói của Diệp Mặc nghiêm trọng, vội vàng nói:

- Không dám không dám, phó thành chủ đó dung túng con trai hoành hành ngang ngược ở Mạc Hải Thành, tôi cũng sớm nhìn không thuận mắt rồi.

Diệp Mặc ồ một tiếng, lười cũng chẳng thèm để ý đến Khâu Bắc Âu này, tên này rõ ràng biết phó thành chủ dung túc con trai làm xằng làm bậy ở Mạc Hải Thành, cũng không xử lý, rõ ràng cũng không phải là một tên tốt lành, nếu không phải đúng lúc cứu gã, Diệp Mặc cũng sẽ không cứu tên này.

Giải Ấu Huê nghe thấy vậy cũng bớt giận, mặc dù cung chủ này cũng không nói đạo lý, đã trực tiếp bắt mình đi, nhưng cô ta giết cha con Loan Xương rồi, cũng khiến cô có chút cảm kích.

Thấy Diệp Mặc cũng không có ý nói tiếp, Khâu Bắc Âu cũng không dám tiếp tục ở lại đây, vội vàng ôm quyền nói:

- Mạc Hải Thành bây giờ rất loạn, tôi phải quay về xem xem, nếu như còn có người như cha con Loan Xương. Khâu mỗ tôi nhất định không khách khí mà giết chết bọn họ.

Đối phương là một cao thủ Hóa Chân cấp cao, Diệp Mặc cũng không dám để cho gã khó xử quá, khua khua tay nói:

- Nếu như vậy, Khâu trưởng lão cứ đi làm việc của mình đi.

- Được, cám ơn Diệp thành chủ.

Khâu Bắc Âu thấy Diệp Mặc nói vậy, làm gì còn dám ở lại chỗ này, sau khi thu lại hai thi thể của trưởng lão Mạc Hải Thành, phóng ra pháp bảo phi hành, trong chốc lát biến mất.

Diệp Mặc không biết vài câu tiện mồm của hắn liền thay đổi được bầu không khí của Mạc Hải Thành. Khâu Bắc Âu sau khi quay về Mạc Hải Thành, đối với những tu sĩ ỷ vào quyền thế trong Mạc Hải Thành mà tung hoành ngang ngược cũng không lưu tay chút nào, toàn bộ bầu không khí của Mạc Hải Thành thay đổi. Cuối cùng, Mạc Hải Thành thậm chí phát triển thành một thành phố ven biển còn phồn hoa hơn cả Nam An thành.

Thấy Khâu Bắc Âu cũng đã rời khỏi, Giải Ấu Huê mới bước lên trước cám ơn nói:

- Ấu Hê cám ơn Diệp tiền bối ra tay giúp đỡ...

Diệp Mặc khua tay tỏ ý Giải Ấu Huê không cần câu nệ, lúc này mới nói:

- Đảo Nhân Trúc của các cô xảy ra chuyện gì rồi? Còn cha cô bây giờ thế nào rồi?

Thấy Diệp Mặc hỏi vậy, Giải Ấu Huê vành mắt hoe đỏ nói:

- Vốn dĩ đảo Nhân Trúc của tôi cũng không có ai dám đến quấy rầy, nhưng vài tháng trước, Đồ Tử Chân của Bằng Đảo ở Vô Tâm Hải bỗng nhiên lại tiêu diệt đảo Nhân Trúc của chúng tôi...

Diệp Mặc nghe đến đây liền hiểu, Đồ Tử Chân tiêu diệt đảo Nhân Trúc. Giải Phong tuyệt đối cũng không phải là đối thủ. Người đàn bà đó là một mụ điên, tu vi lại còn vô cùng mạnh. Đồ Từ Chân không phải vì Dưỡng Thần Tuyền, chính là vì chuyện con trai của bà ta bị giết nên mới giận cá chém thớt với đảo Nhân Trúc. Diệp Mặc cũng biết, Đồ Tử Chân sở dĩ phải giết Giải Phong mới cam tâm, còn có cả Lãm Kỳ Duyệt khích bác trong đó.

- Cha tôi cũng biết ông không phải là đối thủ của Đồ Tử Chân, bảo dì Di dẫn theo ba chị em chúng tôi rời khỏi đảo Nhân Trúc, ông ngăn Đồ Tử Chân lại. Sau đó Đồ Từ Chân quả thực không truy sát theo nữa, nhưng tôi lo lắng không biết cha tôi rốt cục thế nào rồi.

Giải Ấu Huê nghẹn ngào nói, rõ ràng là lo cho sự sống chết của cha mình.

Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, nếu là chuyện vừa xảy ra, hắn cũng còn có thể đến giúp đỡ được chút ít, bây giờ cũng đã mấy tháng rồi, cho dù giúp cũng không có tác dụng gì.

- Sao cô lại rơi vào tay cung chủ của Băng Thần cung?

Diệp Mặc nhìn Giải Ấu Huê càng lúc càng thương tâm, vội vàng chuyển chủ đề.

Giải Ấu Huê nức nở nói:

- Ý của cha tôi là chúng tôi có thể đến Nam An châu tìm anh giúp đỡ, dì Di vốn dĩ cũng tiến về Nam An châu, nhưng trên đường lại gặp phải một con yêu thú cấp mười. Thời gian đánh nhau, tôi và dì Di và cả ba chị em đều lạc nhau rồi. Còn chưa đợi tôi tìm được ba người dì Di, thì lại gặp cung chủ gì đó, cô ấy không nói năng gì liền bắt lấy tôi.

- Dì Di của cô tu vi gì rồi? Chạy về nơi nào rồi?

- Hóa Chân sơ kỳ, còn nơi chạy trốn thì tôi cũng không biết, nơi đó sớm đã vượt khỏi phạm vi của đảo Nhân Trúc chúng tôi, trước giờ tôi cũng chưa qua đó.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Hóa Chân sơ kỳ gặp yêu thú cấp mười cũng chẳng có gì là khó khăn, cô không cần phải lo lắng. Tôi bây giờ phải quay về Nam An châu rồi, cô có muốn đi cùng tôi không?

Vô Tâm Hải rộng lớn như vậy. Giải Ấu Huê cũng không biết phương hướng cụ thể thế nào, Diệp Mặc cho dù đi tìm, cũng chắc chắn không tìm được.

- Tôi muốn đi cùng với Diệp tiền bối.

Giải Ấu Huê không chút do dự nói, một mình cô ở lại Vô Tâm Hải khác gì tìm cái chết, bây giờ đi cùng Diệp Mặc, nếu như dì Di đến Nam An châu cũng có thể gặp được.

Diệp Mặc thấy Giải Ấu Huê đồng ý, cũng không dài dòng nữa, trực tiếp phóng ra Thanh Nguyệt, cùng với Giải Ấu Huê tăng tốc bay về Nam An châu. Hắn lo lắng Đường Mộng Nhiêu và Ức Mặc có phải đã quay về Mặc Nguyệt Chi Thành rồi hay không, đến truyền tống trận cũng lười chẳng thèm đi. Đi truyền tống trận cũng giống như ngồi máy bay vậy, trước sau cũng mất không đáng là bao thời gian, mặc dù có thể tiết kiệm được chút ít thời gian, cũng không thích bằng tự mình bay.

...

Băng Thần cung, lúc này Vân Đình Đình và An Chỉ Kỳ đang ngồi trong một căn phòng căng thẳng bàn bạc, từ vẻ mặt kích động của hai người có thể nhìn ra, dường như là chuyện tốt.

- Chị Kỳ Kỳ, Yến trưởng lão và Bằng trưởng lão sớm đã xác định đứng bên chúng ta hay chưa? Em cũng có chút khẩn trương.

Đình Đình câu này cũng nói lại mấy lần.

An Chỉ Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Đình Đình, em đừng lúc nào cũng không quả quyết, chỉ cần cung chủ phi thăng rồi, thì em chính là cung chủ, Yến trưởng lão là ân sư giảng dạy cho em, mặc dù em không thể gọi lão là sư phụ, nhưng tình thầy trò cũng có. Em làm cung chủ, lão chắc chắn cũng ủng hộ em. Bằng trưởng lão là sư tổ của chị, chị cũng đã nói với sư phụ của chị rồi, sư phụ nói em làm cung chủ, sư phụ chị chắc chắn ủng hộ em.

Dừng lại một chút, An Chỉ Kỳ lại nói:

- Bây giờ Băng Thần cung tống cộng có năm vị trưởng lão, còn có Liễu trưởng lão nữa, cung chủ trước khi đi có trách cứ lão, cái chết của Lãng Nguyệt có quan hệ đến lão, cung chủ phi thăng rồi, lão phần lớn cũng sẽ ủng hộ em. Nhưng, chúng ta vẫn phải lấy lòng người đó trước mới được.

- Chị Kỳ Kỳ, mấy ngày nay chị cứ để em đi thỉnh an mấy vị trưởng lão, chính là ý này đúng không?

Đình Đình chợt hiểu ra nói.

An Chỉ Kỳ lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiến rồi, nếu không em cho rằng cái này là vô duyên vô cớ sao? Những vị trưởng lão đó đều là người anh minh, chắc chắn biết ý của em, nhưng cái này cũng không sao, em chỉ cần bày tỏ lòng cung kính của em, cho dù bọn họ biết ý tứ của em, thì cũng có thiện cảm với em, cũng sẽ thích. Hơn nữa, sự nguy hiểm của chúng ta bây giờ rất lớn, nếu như không thể nắm được quyền trước khi hai con trai của cung chủ quay về, thì chờ đợi chúng ta tuyệt đối cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

- Uhm. Em biết rồi, chị Kỳ Kỳ.

Đình Đình gật đầu hiểu ra ý tứ của An Chỉ Kỳ. Các cô lôi kéo mấy vị trưởng lão này, cũng là vì cô là thiếu cung chủ, nể mặt chút mà thôi. Một khi cô mất đi cái thể diện thiếu cung chủ, trưởng lão Hóa Chân bọn họ sẽ coi cô là ai?

Đình Đình vừa mới gật đầu đồng ý, liền cảm thấy cấm chế bên ngoài đung đưa, cô nhanh chóng ra hiệu với An Chỉ Kỳ, vọt ra ngoài mở cửa ra.

- Mục Tâm, em sao rồi?

Đình Đình nhìn thấy người con gái đang căng thẳng đứng trước cửa, lập tức biết xảy ra chuyện rồi, vội hỏi.

- Chị Đình Đình, cứu em...

Người con gái tên Mục Tâm vừa nhìn thấy Đình Đình và An Chỉ Kỳ lập tức chạy đến, khóc lóc kêu cứu.

An Chỉ Kỳ vừa nhìn liền biết có chuyện rồi, cô không đợi người con gái tên Mục Tâm kia nói tiếp, cũng đã kéo Mục Tâm vào phòng, sau đó vội vàng đóng cửa, ra hiệu cho Đình Đình đánh cấm chế lại.

Đình Đình không đợi An Chỉ Kỳ nhắc, cô cũng đã đánh cấm chế lại, cô đến Băng Thần cung cũng không phải mới được một hai ngày, làm sao không biết sự nguy hiểm trong đó.

- Có chuyện gì? Mục Tâm, em không cần vội, từ từ nói ra.

Đình Đình vừa an ủi người con gái đang khóc lóc này, vừa tỏ ý có chuyện gì thì nhanh nói ra.

Mục Tâm nức nở nói:

- Vừa nãy, vừa nãy... linh hồn bài của cung chủ vỡ rồi...

Rõ ràng cô nhớ đến chuyên Tiểu Quý găp lúc trước, linh hồn bài bị vỡ vụn, đã bị giết chết. Nhị thiếu gia Lãng Nguyệt chết bên ngoài, vốn dĩ không liên quan gì đến Tiểu Quý trông coi linh hồn bài kia, nhưng cung chủ lại cứ muốn giết Tiểu Quý, để tế sống cho nhị thiếu gia. Bây giờ linh hồn bài của cung chủ cũng bị vỡ vụn rồi, vậy thì thế nào? Nếu không phải cô biết Đình Đình trong lòng lương thiện, cô cũng chọn tự sát rồi.

- Cái gì?

Đình Đình và An Chỉ Kỳ đồng thời sững sờ người, một hồi lâu sau nửa từ cũng không nói ra được, tin này đối với hai cô quả thực quá chấn động rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1467

Nắm Quyền

An Chỉ Kỳ nhanh chóng phản ứng lại, cô vội vàng nói với Mục Tâm:

- Mục Tâm, em không cần lo lắng, em cứ trở về trước chờ tin tức đi. Đình Đình cung chủ nhất định sẽ cố hết sức giúp em.

Thấy Mục Tâm đã được An Chỉ Kỳ khuyên nhủ rời đi, thì Đình Đình mới nghi hoặc hỏi:

- Chị Kỳ Kỳ, có phải chị có chuyện muốn nói với em hay không?

Trong mắt An Chỉ Kỳ đã không còn sự khiếp sợ như vừa rồi nữa, thậm chí còn có chút kinh hỉ mà nắm lấy tay Đình Đình rồi nói:

- Đình Đình, đây chính là một cơ hội tốt, bài vị linh hồn của cung chủ đã vỡ vụn, thì có nghĩa là cung chủ đã xảy ra chuyện rồi, em cần phải tranh thủ thời gian mời tất cả mọi người trong cung dự họp hội nghị. Sau đó thông qua chuyện này mà nắm quyền lực của Băng Thần Cung vào trong tay. Còn về phần phải nói như thế nào, thì chị nghĩ rằng chị hẳn là phải dạy trước cho em rồi. Nhanh lên, tới đây đi, vấn đề này cần phải làm càng nhanh càng tốt.

- A...

Đình Đình ngây ngẩn cả người, vô thức hỏi lên:

- Cho dù là cung chủ đã xảy ra chuyện rồi, thì còn có đại trưởng lão, mới vừa rồi chúng ta quên không hỏi chút Mục Tâm xem...

An Chỉ Kỳ vội vàng nói:

- Là chị cố ý không hỏi đấy. Em lát nữa chỉ cần nói rằng em đã quá quan tâm tới việc cung chủ xảy ra chuyện, cho nên không có tâm tư hỏi về đại trưởng lão. Cung chủ đã xảy ra chuyện rồi, thì đại trưởng lão chắc chắn sẽ không có kết cục tốt hơn đâu, lát nữa em cứ tự mình hỏi trong đại hội trưởng lão thì sẽ đạt được hiệu quả tốt nhất.

Nói xong thì An Chỉ Kỳ lại bổ xung thêm:

- Kỳ thực chị còn có một lo lắng không nói cho em biết, đó chính là cung chủ đã có ý tứ hạ em xuống. Một khi em không còn là thiếu cung chủ, thì em chắc chắn sẽ trở thành đồ chơi trong tay hai tên phế vật con trai của cung chủ, ngay cả chị cũng không khá hơn chút nào. Cho nên, em nhất định phải nắm lấy cái cơ hội này. Cái người đã giết chết cung chủ kia chính là đã cứu chúng ta một mạng, thực sự là một người tốt mà.

- Được...

Đình Đình lần này không còn chút do dự nào nữa, kiên định gật đầu. Cô đã hoàn toàn hiểu được ý của chị Kỳ Kỳ. Chỉ có nắm lấy quyền lực vào trong tay, thì cô mới có thể an toàn, mới có thể có được lượng tài nguyên tu luyện lớn nhất. Có lượng lớn tài nguyên tu luyện, thì cô mới có thể nhanh chóng thăng cấp, từ đó mà bảo vệ cho quyền lực của mình.

Trong đại điện xa hoa nhất của Băng Thần Cung, vẫn giống như lần tước, hầu như là tất cả trưởng lão và nghi trượng đều có mặt đầy đủ ở nơi này. Thứ duy nhất khác với lần trước chính là cung chủ đã không còn ngồi ở trên chiếc ghế chủ vị nữa rồi, mà đã đổi thành người thiếu nữ lần trước đứng ơ bên cạnh cung chủ.

Thiếu nữ tên Mục Tâm lúc này đang quỳ gối ở giữa đại điện, cả người run rẩy.

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh. Cho dù là vài tên trưởng lão cũng đều đang chau mày, không có người nào nói chuyện cả.

Đình Đình có chút khẩn trương, nhưng nghĩ đến thương lượng giữa mình và chị Kỳ Kỳ lúc tước, thì cô liền cố gắng trấn áp nội tâm khẩn trương của mình xuống, tận lực khiến cho giọng điệu của mình có sự trầm lắng rồi nói:

- Băng Thần Cung chúng ta gần đây liên tiếp xảy ra chuyện. Đầu tiên là nhị thiếu gia mất tại Nam An Châu, sau đó thì cung chủ cũng tiếp tục mất tại Nam An Châu. Trong nội tâm của tôi vô cùng bi thương, hoàn toàn không có chủ trương gì, cúi xin các vị trưởng lão đại nhân chỉ rõ cho. Băng Thần Cung chúng ta nên làm gì bây giờ?

Đây là cách nói mà cô và An Chỉ Kỳ đã thương lượng tốt với nhau từ trước. Hiện tại thì nhất định phải tự hạ thấp tư thái của mình trước mặt các vị trưởng lão, nhất định phải khiến cho các vị trưởng lão biết rằng, hiện tại chỉ có Đình Đình cô có thể tiếp tục ngồi ở vị trí của cung chủ, thì bọn họ mới có được lợi ích lớn nhất. Nhưng lại không thể để cho các vị trưởng lão kia có ý tranh đoạt vị trí quyền lực này, bằng không thì cái được sẽ không đủ bù cho cái mất.

Một tên trưởng lão Hóa Chân tầng chín gật đầu. Đối với thái độ của Đình Đình thì y có chút thỏa mãn. Y đã gần đạt tới Hóa Chân viên mãn, cho nên đối với quyền lực thì căn bản là không hề có chút tâm tư nào, y chỉ cần được tôn kính và được cung cấp đủ lượng tài nguyên tu luyện là tốt rồi.

Trưởng lão Hóa Chân tầng sáu Liễu Hề Sanh lúc trước đã biết việc Lãng Nguyệt đi Nam An Châu, thỉ hiện tại thấy tình huống này y liền đứng ra nói với Mục Tâm đang quỳ ở trên mặt đất:

- Vật Văn trưởng lão thì không có tin tức gì sao?

Mục Tâm liền run giọng đáp:

- Sau khi tiểu nữ nhìn thấy linh hồn bài của cung chủ vỡ vụn, thì đã ngây dại ra, sau đó tiểu nữ lại nhìn sang linh hồn bài của đại trưởng lão. Mặc dù nó không vỡ vụn, nhưng cũng đã biến thành màu trắng toát.

- Phi thăng rồi sao?...

Vài tên trưởng lão Hóa Chân vừa nghe thấy việc bài vị linh hồn đã biến thành màu trắng, thì lập tức đã biết được rằng đại trưởng lão đã phi thăng rồi. Bọn họ nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ khó hiểu. Theo lý thuyết thì phải là linh hồn bài của đại trưởng lão vỡ vụn, còn cung chủ phi thăng thì mới đúng. Nhưng sự thực thì lại hoàn toàn ngược lại. Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Mục Tâm xong khi trả lời xong, thì trong lòng rất khẩn trương. Nhưng không hề có ai để ý tới một tiểu nhân vật không hề quan trọng như cô cả, cũng không hề có ai đưa ra ý định đem cô chôn cùng cung chủ cả.

Đình Đình thấy như vậy thì liền phất tay lên nói với Mục Tâm:

- Ngươi trước tiên cứ trở về đi, tiếp tục túc trực bên các bài vị linh hồn. Có tình huống đặc biệt nào xảy ra, thì phải lập tức báo lên với các vị trưởng lão trước tiên, hoặc là báo lại với ta.

- Vâng.

Mục Tâm cố nén tâm tình kích động lui ra. Cô không thể nào không kích động được, bởi vì cô không hề nghe được cung chủ hay vị trưởng lão nào nói muốn đem cô chôn cùng cung chủ tiền nhiêm cả. Câu nói kia của thiếu cung chủ thì chính là có ý để cho cô sau này tiếp tục thủ hộ bên các bài vị linh hồn, không cần phải lo lắng việc khác.

Có mấy vị nghi trượng đều đã hiểu được ý của Đình Đình, chính là không hề muốn đem nữ tỳ kia đi chôn cùng với cung chủ tiền nhiệm. Điều này quả thực là không phù hợp với đạo lý. Không lâu trước đây, cung chủ đã từng lập ra quy định. Sau khi có bài vị linh hồn bị vỡ, thì người trông coi bài vi sẽ phải bị chôn cùng. Điều này đã trở thành quy củ của Băng Thần Cung rồi, vì sao lại không làm theo?

Tuy rằng ở đây còn chưa tới lượt vài vị nghi trượng lên tiếng, nhưng loại

chuyện phá hư quy củ này, thì khiến một tên nghi trượng tu vi Thừa Đỉnh không nhịn được. Cho nên y liền đi ra ôm quyền hành lễ với các vị trưởng lão, sau đó mới lại tùy ý hành lễ với Đình Đình một chút. Hiển nhiên động tác này của y chính là có ý ám chỉ thiếu cung chủ không được xếp ngang hàng với mấy vị trưởng lão.

Thấy một màn này, thì trong lòng Đình Đình cũng có chút khẩn trương. Cô biết là lần này cô nhất định phải lập uy thì mới có thể xác lập được địa vị của mình. Đáng tiếc chính là, cô lại không có nửa phần vốn liếng để mà lập uy.

Vị nghi trượng kia sau khi hành lễ xong thì mới nói:

- Thiếu cung chủ. Lần trước cung chủ tiền nhiệm đã nói rằng quy củ của Băng Thần Cung không được phép phá bỏ. Nhưng tới nay chỉ mới có vài ngày, thì quy củ của Băng Thần Cung chúng ta đã bị phá hủy rồi sao? Bài vị linh hồn của cung chủ vỡ vụn, thiếu cung chủ thì lại không để cho nữ tỳ trông coi bài vị linh hồn kia chôn cùng. Ngôn Miêu Phỉ thực sự không hiểu, thỉnh thiếu cung chủ chỉ giáo cho.

Lần tước cung chủ đã từng nói nếu như Đại Vân tái phạm sai lầm này, thì chính Đại Vân sẽ là người phải bị chôn cùng. Tuy rằng vị nghi trượng kia không hề nói ra, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu được.

Mục Tâm hiện đang đứng ở một bên, nghe được lời này, thì hai chân nhất thời mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ rạp xuống đất rồi.

Đình Đình thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, thì cô biết bản thân mình hiện tại nhất định phải lập uy, bằng không thì chỉ lát nữa thôi là cô sẽ lập tức phải đối mặt với cái chết. Cho dù là không có vị trưởng lão nào ủng hộ cho cô, thì cô cũng nhất định phải xuất ra khí thế của mình, bằng không thì có người nào sẽ ủng hộ cho cô chứ?

Nghĩ tới đây, thì Đình Đình liền cười lạnh:

- Ngôn chấp sự, ta hỏi ngươi, sau khi cung chủ tiền nhiệm phi thăng hoặc là bất hạnh ngã xuống, thì quy củ của Băng Thần Cung chúng ta là như thế nào? Có phải là sẽ không cần cung chủ nữa hay không?

Trong lòng Ngôn Miêu Phỉ cả kinh, y biết rằng vừa rồi mình đã nói sai một câu rồi. Bất quá hiện tại mấy vị trưởng lão đều đang ở bên cạnh, cho nên y căn bản là không dám không trả lời câu hỏi của Đình Đình. Y cũng không có chút do dự nào mà đáp lại:

- Đương nhiên không phải. Nếu như là cung chủ tiền nhiệm phi thăng, hoặc là gặp phải chuyện không may, thì vị trí cung chủ sau đó sẽ lập tức được thiếu cung chủ đảm nhiệm. Nếu như Băng Thần Cung không có thiếu cung chủ, thì vị trí cung chủ sẽ do hội đồng trưởng lão tuyển ra.

Đình Đình buồn bã nói:

- Cung chủ tiền nhiệm chính là sư phụ của ta, người đã bất hạnh ngã xuống, cho nên trong nội tâm của ta cũng vô cùng đau xót...

Chỉ mới nói được nửa câu, thì Đình Đình bỗng nhiên chuyển thân, đứng lên vỗ mạnh vào bàn, chỉ tay vào vị Ngôn chấp sự kia rồi tức giận quát lớn:

- Quy củ của Băng Thần Cung chúng ta sâm nghiêm, vậy mà ngươi tại sao lại dám nói những lời như vậy? Căn cứ vào quy củ của Băng Thần Cung, thì ta đã là đương kim cung chủ, còn ngươi thì lại luôn mồm gọi ta là thiếu cung chủ, chăng lẽ quyền lực của ngươi còn lớn hơn mấy vị trưởng lão sao? Muốn đoạt vị trí cung chủ của ta sao?

Trong lòng Ngôn Miêu Phỉ càng kinh hoàng hơn. Y không ngờ rằng thiếu cung chủ vốn khúm núm này sau khi cung chủ tiền nhiệm chết đi, thì lại có sự biến hóa to lớn như vậy. Y len lén nhìn thoáng qua vài vị chấp sự và mấy vị trưởng lão xung quanh, phát hiện rằng không có ai muốn đứng ra nói giúp cho y, tất cả đều có cùng một bộ dáng đó là chuyện không liên quan đến mình.

Tuy rằng trong lòng y có chút hối hận, nhưng Ngôn Miêu Phỉ y vẫn kiên trì nói tiếp:

- Cung chủ, vừa rồi là thuộc hạ lờ lời. Nhưng quy củ của Băng Thần Cung chúng ta...

Đình Đình hiệp một đã chiếm được thế thượng phong, liền tiếp tục hừ lạnh cắt đứt lời Ngôn Miêu Phỉ muốn nói:

- Quy củ của Băng Thần Cung chúng ta là do ai định ra?

- Đương nhiên là cung chủ tiền nhiệm...

Ngôn Miêu Phỉ sau khi nói xong, thì dường như đã cảm nhận được lời nói này có chỗ hổng.

Đình Đình căn bản là không để ý tới Ngôn Miêu Phỉ, buồn bã nói:

- Băng Thần Cung chúng ta truyền thừa vài vạn năm, hôm nay lại gặp phải chuyện bất hạnh này. Nếu như chúng ta lại vì chuyện này, mà giết đi người của mình, thì đây chăng phải là ‘thân giả thống cừu giả khoái sao?

Lúc này thì một tên trưởng lão Hóa Chân liền ừ một tiếng rồi đứng ra nói:

- Cung chủ nói không sai. Nhưng chính Ngôn Miêu Phỉ đã phạm thượng, thì cần phải chịu sự trách phạt của cung chủ.

Đình Đình thấy trưởng lão vừa đứng ra nói chính là Bằng trưởng lão, sư tổ của An Chỉ Kỳ, thì trong lòng lập tức đại hỉ. Sư tổ của chị An Chỉ Kỳ quả là không tệ, đúng thời điểm mấu chốt thì đã giúp mình. Nếu như lời mình nói vừa rồi, không có trưởng lão nào đồng ý, thì đó chính là một quyền đánh hụt, càng không có nửa điểm thuyết phục nào.

Ngôn Miêu Phỉ nghe được trưởng lão Hóa Chân đã đứng ra ủng hộ cho Đình Đình, thì lập tức biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn rồi, vội vã

khom người rồi nói:

- Là lỗi lầm của thuộc hạ, xin cung chủ trách phạt.

Một thanh âm lạnh lùng lập tức vang lên:

- Nếu dám ở chỗ này mà mạo phạm cung chủ, thì cũng không cần phải chịu trách phạt nữa.

Thanh âm này vừa vang lên, thì đã có một đạo 'Chân nguyên thủ' duỗi ra. Ngôn chấp sự kinh hãi nhìn đạo 'Chân nguyên thủ' này nắm lấy mình, đảo mắt cái đã biến y thành một vũng máu rồi.

Khiến cho Đình Đình và những vị chấp sự khác kinh ngạc chính là người ra tay giết Ngôn chấp sự không phải là sư phụ truyền day của cung chủ Yến trưởng lão, cũng khôngphải là Bằng trưởng lão, mà là Liễu Hề Sanh, Liễu trưởng lão.

Đình Đình rất nhanh đã hiểu được đây chính là tín hiệu ủng hộ của Liễu Hề Sanh, cho nên cô liền nói nhanh:

- Hiện tại Băng Thần Cung chúng ta gặp đại nạn, cũng may là còn có mấy vị trưởng lão. Nhưng đối phương có thể khiến cho cung chủ tiền nhiệm của chúng ta phải ngã xuống, thì nếu chúng ta tùy tiện xuất thủ cũng chỉ có thể chịu thiệt thòi mà thôi. Để có thể báo thù cho cung chủ tiền nhiệm, thì ta kiến nghị Băng Thần Cung từ nay sẽ lại lần nữa khôi phục quy củ cũ, tạm thời phong cung năm mươi năm. Các vị trưởng lão phải nỗ lực đề thăng tu vi của mình. Sau khi thực lực của chúng ta đã đủ mạnh, thì chúng ta nhất định sẽ phải báo thù cho cung chủ tiền nhiệm.

Phong cung năm mươi năm chính là việc mà Đình Đình cô đã âm thầm thương lượng cùng An Chỉ Kỳ. Có thời gian năm mươi năm này, thì các cô cũng có thể trở nên lớn mạnh hơn. Chí ít thì tu vi cũng sẽ đề thăng được lên đẳng cấp cao hơn, sau đó sẽ không còn sợ đông sợ tây nữa rồi.

Lúc này thì vài tên chấp sự đều hai mặt nhìn nhau. Phong cung năm

mươi năm, vậy thì hai vị thiếu gia đã đi ra ngoài phải làm sao? Ý tứ của tân cung chủ rất rõ ràng rồi, đó chính là sẽ không để cho hai vị thiếu gia có thể trở về nữa. Huống chi cái gì mà chờ năm mươi năm sau báo thù chứ, đây quả thực là một chuyện cười mà. Bọn họ không ngờ vị thiếu cung chủ này sau khi thượng vị, lại có thể quả quyết tới như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1468

Gặp Lại

Nhưng lúc này cũng không có trưởng lão Hóa Chân nào đứng ra nói gì, giống như là không hề biết được việc này vậy. Đối với mấy trưởng lão Hóa Chân mà nói, thì trọng yếu nhất chính là chuyện tu luyện. Phong cung thì lại là chuyện càng tốt đối với bọn họ, vì phong cung càng lợi cho việc họ bế quan tu luyện mà không phải lo lắng nhiều về sự tình trong cung. Mà Lãng Anh thì ngày trước cũng quá độc tài, tài nguyên tu luyện hầu hết đều chiếm dụng lấy, phần còn lại thì mới cấp cho các trưởng lão khác. Cho nên trưởng lão thực sự trung tâm với Lãng Anh, thật sự là một người cũng không có.

Nhưng sau khi Đình Đình tiếp nhận chức vị cung chủ, thì tài nguyên tu luyện của Thủy Thần Cung cũng được cấp cho các vị trưởng lão nhiều hơn, cho nên lấy được sự ủng hộ của họ, về phần hai đứa con trai của cung chủ tiền nhiệm, thì ai sẽ đi quản việc chúng sống hay chết chứ?

Năm mươi năm sau báo thù thì lại càng đúng với tâm khảm của các vị trưởng lão rồi. Ngay cả cung chủ và đại trưởng lão đều không phải là đối thủ của người ta, vậy thì tu vi của người đó nghịch thiên cỡ nào? Đi tìm người ta báo thù thì chẳng phải là muốn chết sao? Hiện tại cung chủ nói không đi báo thù vội, thì bọn họ càng mừng rỡ mà giả bộ hồ đồ. Hơn nữa chuyện này cũng là do cung chủ nói ra, cho nên tương lai có gì thì vẫn cứ là cung chủ phải dốc hết sức mà làm.

Sau khi hội nghị giải tán, thì Đình Đình vẫn còn không thể tin được vào mắt mình. Cô thật sự không ngờ lại có thể dễ dàng nắm lấy quyền lực như vậy. Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng. Kỳ thực thì chỉ cần có một vị trưởng lão ủng hộ, thì phần thắng của cô đã rất lớn rồi, huống chi cô có tới tận ba vị trưởng lão ủng hộ mình. Hơn nữa Liễu Hề Sanh còn trực tiếp giết một chấp

sự đã mạo phạm tới cô. Đây quả thực chính là sự ủng hộ to lớn nhất rồi.

Nhưng cô thật sự không ngờ, phần kinh hỉ lớn hơn nữa vẫn còn ở đằng sau.

Đình Đình trước tiên là muốn đi tới phòng tu luyện của cung chủ. Đây chỉ là do An Chỉ Kỳ nói cho cô biết. Nhất định phải chiếm lấy phòng tu luyện của cung chủ tiền nhiệm trước tiên, nơi ấy mới là chỗ quan trọng nhất. Vì phòng tu luyện là nơi tu luyện của các đời cung chủ, mà các đời cung chủ có thể nhanh chóng đề thăng tu vi, thì ngoại trừ tư chất nghịch thiên ra, thì ngay cả chỗ tu luyện khẳng định cũng là nguyên nhân chủ yếu.

Chỗ tu luyện của cung chủ cho tới giờ chỉ có đương kim cung chủ mới có thể tiến vào, nhưng điều kiện tiên quyết phải là cung chủ tiền nhiệm đã phi thăng hoặc là chết. Đình Đình ở bên ngoài phòng tu luyện lấy máu của mình chứng minh thân phận đương kim cung chủ, sau đó mở ra cấm chế của phòng tu luyện, tiến vào bên trong.

Sau khi Đình Đình thấy được mọi thứ trong phòng tu luyện, thì lúc này mới thực sự trở nên ngây dại. Cô là thiếu cung chủ, có một sư phụ là Hóa Chân tầng chín. Tuy rằng sư phụ đối với cô cũng không tệ, các loại linh thạch cực phẩm thỉnh thoảng cô cũng được cấp vài viên. Nhưng cô ở trong phòng tu luyện của cung chủ, nhìn thấy một loạt các loại ngọc giản tu luyện, một Linh Tủy Trì thật lớn, mà lượng linh khí nồng đậm tỏa ra từ trong Linh Tủy Trì khiến cho cô có cảm giác không cần tu luyện thì tu vi cũng tự có thể đề thăng.

Linh thạch cực phẩm ở đây cũng không phải là một hai viên, mà là vây quanh một vòng rồi lại một vòng quanh cái Linh Tủy Trì kia.

Đình Đình biết rằng tu vi của mình sau này sẽ tăng lên theo một đường thẳng tắp rồi. Đáng tiếc là không thể nào đưa An Chỉ Kỳ theo vào trong này tu luyện. Nhưng cô cũng không lo lắng, vì thứ tốt ở đây nhiều như vậy, cô tùy ý cũng có thể cầm ra ngoài cấp cho chị Kỳ Kỳ của cô tu luyện.

Cô lần đầu tiên cảm giác được, có quyền lực trong tay thực sự là tốt! Không phải cung chủ, thì sao cô có thể xuất hiện ở chỗ này được? Nghĩ thôi thì cũng đừng nghĩ.

...

- Nơi này chính là Mặc Nguyệt Chi Thành sao? Thật là xinh đẹp. So với nhà của em là Nhân Trúc đảo thì đẹp hơn nhiều lắm...

Giải Ấu Huê lần đấu tiên trông thấy Mặc Nguyệt Chi Thành, nhất thời liền sợ hãi than. Cô chưa từng rời khỏi Vô Tâm Hải, mà vẫn sinh hoạt ở Vô Tâm Hải và Nhân Trúc đảo. Bây giờ nhìn thấy Mặc Nguyệt Chi Thành của Diệp Mặc, thì trong lòng khó tránh khỏi việc cảm thán.

Diệp Mặc cũng không có tâm tư mà giải thích việc này. Hắn vừa về tới Nam An Châu, thì đã phát đi một đạo phi kiếm truyền tin về Mặc Nguyệt Chi Thành. Nhưng tới bây giờ vẫn không hề có tin tức truyền lại, khiến cho hắn vô cùng lo lắng.

Khi Giải Ấu Huê còn muốn hỏi thêm, thì lại phát hiện pháp bảo phi hành dưới chân run lên. Cô vô thức nhìn về phía Diệp Mặc, lại phát hiện Diệp Mặc đang không ngừng kích động nhìn chằm chằm vào một thiếu nữ mặc một bộ quần áo màu lam nhạt đang đứng trên bãi cỏ phía xa xa.

- Cha...

Ức Mặc cũng đã nhìn thấy Diệp Mặc đang giảm bớt tốc độ của pháp bảo phi hành tiến về phía cô, lập tức kinh hỉ kêu lên một tiếng, rồi vọt tới. Tuy rằng sư phụ đối với cô rất tốt, nhưng cô vẫn có một tâm trạng u sầu vì nhớ nhà. Bây giờ đã nhìn thấy được cha của mình, thì bỗng nhiên cái vẻ u sầu kia liền biến mất hoàn toàn. Cô đã lại đoàn tụ với gia đình rồi.

Diệp Mặc ôm lấy con gái, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, Ức Mặc đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng vẫn có dáng vẻ lờ mờ của cô bé năm xưa. Hắn rốt cuộc cũng không cần phải lo lắng cho con gái

nữa rồi, chỉ cần con gái đến Mặc Nguyệt Chi Thành, trở về bên cạnh hắn là tốt rồi.

Cảm nhận được sự kích động của cha mình, thì Ức Mặc bỗng nhiên có chút hối hận. Năm đó cô hẳn là nên đi cùng chị Tĩnh Văn mới đúng. Tuy rằng sư phụ đối với cô rất tốt, nhưng lại khiến cho cô nhiều năm như vậy cũng không gặp được cha của mình. Ngược lại là chị Tĩnh Văn lại gặp được cha trước tiên, hơn nữa còn...

Ức Mặc nghĩ tới đây, đột nhiên lại cảm thấy không thể gọi là chị Tĩnh Văn nữa rồi.

- Cha, xin lỗi, con hẳn là nên sớm đề nghị sư phụ mang con quay về tìm cha.

Ức Mặc nức nở không ngừng trong lòng Diệp Mặc, cô biết rằng cha cô đã vì tìm cô mà đi khắp Bắc Vọng Châu tới vài lần.

- Không có việc gì, trở về là tốt rồi...

Diệp Mạc ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy mấy người Tống Ánh Trúc, Lạc Ảnh và Tô Tĩnh Văn đứng ở phía xa chờ hắn và Ức Mặc đang đoàn tụ với nhau.

Diệp Mặc trở về, Ức Mặc cũng đã trở về rồi, cả nhà đoàn tụ càng vô cùng vui vẻ. Hai hàng lông mày của Tống Ánh Trúc đã không còn cái tia u sầu trước kia nữa. Điều duy nhất khiến cô u sầu chính là Ức Mặc, hiện tại thì Ức Mặc đã không có việc gì, vậy thì mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp.

Các cô cố ý không truyền lại phi kiếm cho Diệp Mặc, chính là vì muốn để cho Ức Mặc chờ Diệp Mặc ở chỗ này, cho hắn một sư kinh hỉ. Hiện tại Diệp Mặc và Ức Mặc đã gặp mặt nhau, thì các cô cũng đều tiến tới. Bầu không khí càng trở nên nồng nhiệt hơn.

Diệp Mặc giới thiệu Giải Ấu Huê cho mọi người. Giải Ấu Huê thấy Ức Mặc đã gặp lại được cha của mình, còn cha của cô thì lại vẫn không biết sinh

tử ra sao, cho nên tâm tình lại lần nữa trở nên suy sụp.

Ức Mặc lúc này liền nhớ tới một việc, vội vã lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Cha, đây là con mang về cho cha ăn đấy.

Diệp Mặc tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật, thần thức lập tức quét vào bên trong, thấy được ’Lam sắc quả' ở bên trong. ’Lam sắc quả' là linh quả cấp sáu, mùi vị cực kỳ thơm ngon. Đây là thứ có thừa ở Vô Tâm Hải. Trước đây hắn cũng đã thấy Giao Đằng Cung dùng lượng lớn linh quả này để tiếp đãi khách nhân tôn quý.

Diệp Mặc vuốt ve mái tóc của Ức Mặc, trong lòng cảm thấy hạnh phúc. Chính mình cũng đã để dành sẵn cho Ức Mặc các loại linh quả, còn có cả mười hai viên ’Lôi Hải thần châu' nữa. Con gái cũng nhớ tới hắn, còn để lại cho hắn nhiều ’Lam sắc quả' như vậy. ’Lôi Hải thần châu' vốn có ba mươi sáu viên, đáng tiếc chính là Tác An Sơn chỉ có mười hai viên, và hắn đã đoạt lấy toàn bộ.

Nhưng mười hai viên ’Lôi Hải thần châu' này, thì Diệp Mặc cũng không dự định sẽ cấp cho Ức Mặc ngay bây giờ. Chờ sau khi trở về, thì hắn không chỉ cần diễn sinh ra cho Ức Mặc một bộ công pháp mới, mà hắn còn muốn truyền thụ cả lôi kiếm cho Ức Mặc nữa. Chờ tới lúc đó, thì hắn sẽ đem mười hai viên ’Lôi Hải thần châu' này cấp cho Ức Mặc.

Hắn tin tưởng rằng dưới sự cải tạo và định hướng lại của hắn thì Lôi hệ công pháp của Ức Mặc sẽ sớm đạt được thành tựu. Mười hai viên 'Lôi Hải thần châu' này ở trong tay của Ức Mặc, thì nhất định sẽ cường đại hơn nhiều so với Tác An Sơn.

Diệp Mặc bỗng nhiên lại nhớ tới Đường Mộng Nhiêu đã đưa Ức Mặc tới đây, cho nên lập tức hỏi:

- Đường chưởng môn không phải là đã đưa Ức Mặc trở về hay sao? Sao

cha lại không thấy cô ấy.

Theo lý thuyết thì việc chính của Đường Mộng Nhiêu là tới đây nhờ mình tiêu diệt 'Cửu đầu phệ hư trùng', hắn là sẽ tới đây đầu tiên mới phải.

- Dì Đường được Minh Tâm sư bá nhờ vả, cho nên đã đi Vô Tình Cốc gặp cầm Mộ Tâm rồi.

Ức Mặc vội vàng nói. Đường Mộng Nhiêu đã đưa cô trở lại bên cạnh cha mẹ, cho nên cô vô cùng cảm kích.

- Được rồi, sư phụ của con có phải là một người mặc trường bào màu xám hay không, tu vi Hóa Chân tầng chín?

Diệp Mặc nhớ tới tu sĩ Hóa Chân lúc trước bị Hồng Nhất Hấn truy sát.

Ức Mặc vội nói:

- Đúng vậy, cha, người không phải là phát sinh xung đột cùng sư phụ con rồi chứ?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không đâu, y bị người khác đuổi giết, cha còn giúp kia mà.

- Con biết mà.

Ức Mặc lập tức nói:

- Lúc đó con và... dì Tĩnh Văn đang tu luyện, thì sư phụ đã biểu diễn một chiêu đánh ngã cả một ngọn núi, sau đó nói rằng người lợi hại hơn cha. Hiện tại con mới biết, hóa ra là người lừa con. Cha à, lúc đó cha có phải đã là tu sĩ Hóa Chân rồi không?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Không phải, sư phụ không hề lừa con đâu, lúc đó thì sư phụ con xác

thực là lợi hại hơn cha nhiều.

Ngày đó, thì Diệp Mặc phòng chừng mình vẫn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà thôi. Còn sư phụ của Ức Mặc lúc đó đã là tu sĩ Hóa Chân rồi, hiền nhiên không phải là chỉ lợi hại hơn hắn một chút đâu.

- Sư phụ con quả thực là đối xử với con rất tốt. Với tư chất của con, có thể thăng cấp tu vi Hư Thần ở cái tuổi này, thì sư phụ của con khẳng định là đã phải trả một cái giá rất lớn.

Diệp Mặc biết rõ linh căn của Ức Mặc. Tuy rằng cũng rất tốt, nhưng vẫn kém hơn so với mấy người Ninh Khinh Tuyết, cũng không hơn mấy tên tu sĩ thiên tài của Nam An Châu bao nhiêu. Cho nên hắn khẳng định là sư phụ của Ức Mặc đã sử dụng một lượng vốn liếng lớn lên người Ức Mặc, nếu không thì Ức Mặc không thể nào thăng tiến nhanh như vậy.

Ức Mặc liền nhanh chóng nói:

- Đúng thế, sư phụ của con đối với con rất tốt. Đan dược và linh thạch cùng với các loại tài nguyên tu luyện của con đều dùng không hết nổi.

Thấy hai cha con căn bản là nói mãi cũng không hết chuyện, thì Tống Ánh Trúc liền vội vã đi tới rồi nói:

- Trước tiên cứ trở về đã rồi hãy nói tiếp.

Diệp Mặc lúc này mới có chút áy náy nhìn mấy người Lạc Ảnh. Đều tiến lên ôm mỗi người một cái Trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, thì Diệp Mặc bắt đầu đem công pháp tu luyện mới truyền thụ cho Ức Mặc, sau đó lại cấp cho Ức Mặc mười hai viên ’Lôi Hải thần châu', Ức Mặc vốn có pháp bảo là Lôi Tác một chân khí hạ phẩm. Cái pháp bảo này cũng tương đối tốt, đối với Ức Mặc thì đây chính là pháp bảo rất thích hợp rồi.

Nhưng mười hai viên 'Lôi Hải thần châu' thì lại khác. Cái Lôi Tác kia của Ức Mặc không thể nào sánh bằng được. Chính Diệp Mặc cũng có thể luyện chế ra đồ tốt hơn thế nữa.

Ức Mặc vừa nhìn thấy mười hai viên ’Lôi Hải thần châu', thì đã cực kỳ vui mừng. Cô coi như là được cài thiện lại mọi thứ trang bị, từ trong ra ngoài. Ngay cả pháp bảo phi hành cũng đều biến thành chân khí cực phẩm. Diệp Mặc thiên vị Ức Mặc, hầu hết những thứ tốt đều giữ lại để cấp cho Ức Mặc, khiến cho ngay cả là mấy người Tống Ánh Trúc cũng đều cảm thấy đố kỵ.

Cũng may Diệp Mặc có rất nhiều thứ tốt, cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia (Nhất bên trọng, nhất bên khinh) được. Bất quá khi mọi người biết tu vi của Diệp Mặc đã là Hóa Chân tầng bẩy rồi, thì ai ai cũng có một loại cảm giác nguy cấp. Ngay cả Lạc Ảnh cũng có chút khẩn thương. Diệp Mặc nhanh như vậy đã thăng cấp tới Hóa Chân hậu kỳ rồi, khoảng cách tới Hóa Chân tầng chín cũng không còn xa nữa. Một khi Diệp Mặc đạt tu vi Hóa Chân viên mãn, rồi phi thăng, thì các cô làm sao bây giờ.

-

Diệp Lăng cũng nóng lòng không ngớt, thiếu chút nữa là đã chạy về bế quan rồi. Nhưng thật ra Tô Tĩnh Văn là người thoải mái nhất, vì linh căn của cô là tốt nhất. Lúc này thì tu vi của cô đã là một trong những người cao nhất rồi. Tiếp qua một thời gian nữa thì cô sẽ thăng cấp tới tu vi Ngưng Thể rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1469

Đại Kiếp Nạn Nam An Châu

Tất cả mọi người đều cấp bách muốn đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Cũng may là tiên tinh của Diệp Mặc có nhiều, còn trận bàn thời gian thì không thể không hạn chế việc cho các cô sử dụng nhưng thỉnh thoảng dùng một chút cũng không có vấn đề gì.

Diệp Mặc có thể dùng trận bàn thời gian, là bởi vì hắn vốn luôn tu luyện bên cạnh 'Khổ Trúc', cho nên dù tốc độ tu luyện của hắn có nhanh hơn đi nữa thì cũng sẽ không gặp phải vấn đề gì. Nhưng những người khác thì không được, hơn nữa 'Khổ trúc' ở bên trong Thế giới trang vàng thì Diệp Mặc biết rằng không nên lấy nó ra ngoài.

Trước đó hắn đã có suy nghĩ này, vì sau khi nhìn thấy gốc cây mang theo khí tức hỗn độn kia, thì hắn thấy chỉ một chiếc lá 'Khổ trúc' còn không sao, chứ một khi mà toàn bộ khí tức của 'Khổ trúc' bị lộ ra ngoài, thì liệu có thể bị tu sĩ của Tiên Giới phát hiện hay không? Loại tình huống mạo hiểm này, thì hắn tuyệt đối sẽ không làm. Hơn nữa Diệp Mặc dự định, là sau này ngay cả lá 'Khổ Trúc' hắn cũng sẽ không lấy ra chiếc nào nữa.

Để bố trí chỗ tu luyện, thì Diệp Mặc đã bỏ ra công sức rất lớn. Hắn bố trí một cái 'Dưỡng thần tuyền' tại Mặc Nguyệt hồ để chuyên môn tu luyện thần thức, sau đó lại mô phỏng theo ’La khúc thập bát bàn' mà luyện chế ra một cái sơn trại ‘Tiểu La khúc thập bát bàn'. Các loại đan dược thì càng không hề keo kiệt chút nào mà chia cho mọi người, về phần tiên tinh thì hắn chỉ giữ lại ba trăm viên cho mình để chuẩn bị thăng cấp Hóa Chân viên mãn, còn lại đều lấy ra mà chia đều hết.

Mọi người nhận được tài nguyên tu luyện, càng không dám chậm trễ

nữa, đều đi bế quan tu luyện hết. Diệp Mặc cũng bắt đầu bế quan. Hắn vẫn luôn phải bôn ba khắp chốn, cho tới bây giờ vẫn chưa hề có lúc nào được chân chính tu luyện một cách an tâm cả. Lần này thì Ức Mặc đã trở về, cho nên hắn cũng trút bỏ được gánh nặng trong lòng. Điều duy nhất mà hắn còn tiếc nuối, đó là tới tận bây giờ hắn vẫn không có được tin tức của Tiểu Vận. Tiểu Vận mất tích tại tiểu thế giới, nhưng Diệp Mặc khẳng định rằng hiện tại Tiểu Vận đã không còn ở tiểu thế giới nữa.

Trước đây thì sau khi Tiểu Vận mất tích, hắn cũng đã lật qua lật lại cái tiểu thế giới kia mấy lần để tìm kiếm cô, nhưng vẫn không thể nào tìm được. Khiến cho hắn hổ thẹn nhất, chính là Lạc Huyên mất tích mà hắn cũng không thể tìm được, hắn đột phá được tu vi Luyện Khí tầng bốn, có được Thế giới trang vàng đều là do Lạc Huyên hỗ trợ, nhưng cho tới hiện giờ thì cô bé khả ái kia vẫn bặt vô âm tín.

Diệp Mặc bế quan tu luyện chính là Thiên Hỏa Cửu Dương và Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát và cả Ngũ Hành độn thuật nữa, còn chuyện tăng cao tu vi của mình thì quên đi, hắn biết mình mặc dù là Hóa Chân tầng thứ bảy rồi, nhưng trong đại lục Lạc Nguyệt chắc hẳn cũng rất khó khăn tìm được đối thù. Nếu như tu luyện đến Hóa Chân tầng thứ chín viên mãn phi thăng rồi, thì đó cũng không phải là hắn muốn, hắn thà rằng ở cùng với vợ con mình, chứ cũng không muốn đơn độc phi thăng lên Tiên giới trước.

Nam An châu sau khi trải qua sự phân rã của Đan thành, trải qua sự diệt vong của hai tông môn chín sao, trải qua chuyện Ma Ngục cấm địa tự phát nổ, dường như cũng trở nên trầm mặc hơn.

Cũng không biết là vì Ma Ngục cấm địa tràn ra tiên tinh quá nhiều, hay là vì Phụ Thành Lưu Xà Thành của Mặc Nguyệt Chi Thành bán ra quá nhiều loại đan dược, phần lớn tu sĩ đều bế quan tu luyện, đều đang dốc sức nhanh chóng tăng cao tu vi của mình.

Cái tên Lưu Xà thành này đương nhiên là vì Ninh Khinh Tuyết mà xây lên, cô vì nhớ tới bước khởi đầu mang ý nghĩa tượng trưng của Diệp Mặc, có lẽ cũng là một cái tên mang nỗi nhớ nhung. Bất luận là ai muốn mua thứ gì,

chỉ cần ban có linh thạch, hoặc là nguyên liệu linh thảo quý giá, bạn đều có thể mua bán hoặc trao đổi trong Mặc Nguyệt thương thành của Lưu Xà thành. Từ Bồi Nguyên đan đến Hóa Chân đan, từ pháp khí hạ phẩm đến chân khí cực phẩm, chỉ có bán không mua nổi, chứ không có thứ bán không mua được.

Đương nhiên bạn cũng có thể chọn lựa đan dược của những thương gia còn lại trong Lưu Xà thành. Nhưng muốn mua thiên đan trên cấp tứ phẩm hoặc chân khí trên cấp trung phẩm, thì chỉ có thể đến Mặc Nguyệt thương thành.

Cách làm của Lưu Xà thành trong nháy mắt phá vỡ tiền lệ của Nam An châu thậm chí là toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt, có linh thạch cũng không mua được Hóa Chân đan, có linh thảo hoặc khoáng thạch cũng không đổi được thiên đan trên cấp lục phẩm hoặc chân khí cực phẩm cũng đã qua rồi.

Từ những tu sĩ luyện khí kỳ đến tu sĩ Hóa Chân kỳ ai ai cũng đến Lưu Xà thành, mặc dù càng nhiều người muốn đến Lưu Xà thành, nhưng bây giờ muốn đến Mặc Nguyệt Chi Thành định cư cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Cái quan trọng hơn là, mua bất cứ một thứ gì trong Lưu Xà thành, cũng không cần lo trên đường bị giết chết.

Chỉ cần có chuyện này xảy ra, bất luận là ai, đều cũng không ra khỏi Lưu Xà thành, đã bị người quản lý của Lưu Xà thành giết chết. Nhưng cũng không có ai dám gây chuyện trong Lưu Xà thành, tất cả mọi người đều biết. Lưu Xà thành là thành phố của ai. Đan vương cửu phẩm, dựa vào sức lực của một người tiêu diệt mười một tu sĩ Hóa Chân của Đan thành, tiêu diệt hai tông môn chín sao, lại còn cứu vô số tu sĩ trong Ma Ngục cấm địa, chính là thành chủ Diệp Mặc, có ai dám gây sự trong thành phố của Diệp Mặc chứ?

Đan thành đã từng có một thời vô cùng huy hoàng không gì so sánh được dần dần tụt hậu về sau, nhân khí càng ngày càng ít, còn một số tu sĩ Hóa Chân thậm chí lén rời khỏi Đan thành, về Lưu Xà thành định cư. Nếu đem so sánh, Lưu Xà thành cũng càng ngày càng phồn hoa, vượt qua khỏi Đan thành, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc quyết tâm bế quan tu luyện Thiên Hỏa Cửu Dương, nhưng lần đầu tiên bế quan này hắn lại bị người khác gọi ra.

Người gọi hắn ra chính là cựu thành chủ Nguyệt Kỳ Siêu của Đan thành, đợi hắn không chỉ có Nguyệt Kỳ Siêu mà còn có Kỳ Bẩm. Thẩm Nghiễn Thanh, đến trưởng lão Hóa Chân trước giờ không ra ngoài là Lâm Trực cũng ra rồi. Kỳ Bẩm sau khi nhường lại chức chưởng môn của Vạn Trận môn lại, vẫn ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành chưa rời đi.

- Có chuyện gì vậy?

Cảm giác đầu tiên của Diệp Mặc cũng không phải là rất tốt, mấy vị này đến đồng đủ như vậy, cũng là hiếm thấy.

Thẩm Nghiễn Thanh trầm giọng nói:

- Bây giờ ngoại trừ Đan thành ra, chưởng môn của mấy tông môn chín sao như Kim Cương tự, Thần Phong cốc, Huyền Băng phái, Thanh Mộng trai, Huyền Âm các, Thiên Ma môn cũng đều đến Mặc Nguyệt Chi Thành hết rồi, hơn nữa tông môn tám sao Vô tình cốc, Thiên Dược hồ, Thiên Tinh phái, Kim Kiếm môn cũng đều đến rồi, bây giờ bọn họ đang đợi ở phòng khách của phủ thành chủ, chính là đợi anh xuất quan.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc nhíu mày, dường như những tông môn cao cấp của Nam An châu đều đến rồi, rõ ràng không phải là chuyện nhỏ.

Nguyệt Kỳ Siêu nói:

- Đại kiếp nạn của Nam An châu hẳn là đến rồi, vô số những con yêu thú giống cát đá tàn sát các tông môn, cũng đã tiêu diệt mất tông môn sáu sao trở xuống rồi. Những con yêu thú Sa Thạch này có một bản lĩnh thiên phú, chính là có thể cắn nuốt được nguyên thần, tiêu diệt tu sĩ chỉ trong nháy mắt.

- Sa hồn thú?

Diệp Mặc kinh ngạc, chẳng lẽ những con yêu thú này còn chưa bị giết hết? Đã lại đi ra rồi? Nhưng rõ ràng hắn cũng đã phong ấn Ma Ngục cấm địa rồi mà.

Nguyệt Kỳ Siêu nghi ngờ nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh đã từng thấy những con yêu thú này rồi? Tên là Sa hồn thú sao? Nhưng những con yêu thú này quá nhiều, tôi đếm sơ sơ cũng có mấy trăm mấy nghìn vạn con, con cao cấp nhất cũng là cấp mười rồi.

Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, may là hắn đã đại sát một lượt trong Ma Ngục cấm địa rồi, nếu không, mới là xong đời thực sự. Hàng nghìn vạn con Sa hồn thú này cũng không đủ cho hắn tùy ý giết chóc, cũng không có gì là to tát cả. Cái này căn bản cũng không phải là kiếp nạn gì của Tu Chân giới, mà là một chuyện do tên Lục Chính Quần làm ra.

- Cái này cũng chưa tính, nghe nói hàng chục nghìn năm trước Thôn Hỏa Trùng Ma hoành hành ở Lạc Nguyệt cũng xuất hiện rồi, nó xuất hiện cùng lúc với Sa hồn thú này, một nam một bắc. Thôn Hỏa Trùng Ma còn kiêu ngạo hơn nhiều so với chục nghìn năm trước, vừa ra tay liền giết mười mấy tông môn nhỏ, tuyệt đối không chút lưu tình.

- Nếu như như vậy cũng còn chưa tính, Băng thần cấm địa và Diễm Hải cấm địa trong bốn cấm địa của Nam An châu đồng thời xảy ra chuyện. Băng Thần cấm địa có vô số Phệ Linh trùng bay ra khỏi đó, còn mồi lửa của Diễm Hải cấm địa thì cũng bắt đầu tràn lan ra ngoài, mặc dù những thứ này cũng chưa gây tai họa đến một tông môn nào, nhưng đó cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu như cứ như vậy, Nam An châu chắc chắn sẽ bị diệt vong.

Không đợi Nguyệt Kỳ Siêu nói xong. Diệp Mặc lại chấn động đứng dậy, hắn chắc rằng chuyện mình lấy gốc cây kia đi có người biết rồi. Cho nên những thứ này vốn dĩ phải đến mấy trăm năm sau mới bạo phát ra tai nạn này được, bây giờ cũng đã bùng nổ rồi.

Diệp Mặc đoán chừng, kế hoạch của Lục Chính Quần chính là đợi sau

khi mình lấy gốc cây kia đi rồi, mới hủy diệt toàn bộ Tu Chân giới trong đại lục Lạc Nguyệt này. Nhưng bây giờ trong đó lại xảy ra chuyện, trước tiên là đường phi thăng có vấn đề, sau đó Bỉnh Thâm lại bị giết, nói không chừng gã đến chuyện Ma Ngục cấm địa xảy ra chuyện cũng biết rồi.

Nam An châu đột nhiên bùng nổ đại họa, vậy thì những châu còn lại sẽ thế nào? Diệp Mặc lúc này mới sốt sắng, một mình hắn cho dù có lợi hại đi nữa, cũng không thể đồng thời đối phó với nhiều thứ cùng lúc như vậy được.

- Đi, đến phòng khách.

Diệp Mặc lập tức đứng dậy nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1470

Nghị Định

Trong phòng khách của phủ thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành bây giờ cũng đã chật cứng người ngồi, những người này đều là những người tiếng tăm lừng lẫy đến từ Nam An châu, không phải là chủ một một phái, chính là trưởng lão của tông môn chín sao. Nhưng bây giờ, tất cả mọi người vẻ mặt đều rất lo lắng, không có ai muốn đứng ra nói chuyện.

Tất cả mọi người đang đợi một người, đó chính là thành chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Chi Thành. Mặc dù mọi người đang chờ rất sốt ruột, nhưng không ai lộ ra vẻ không chịu đựng được.

- Thật xin lỗi, đã để cho các vị đợi lâu rồi.

Diệp Mặc kịp thời xuất hiện trước cửa phòng khách.

Mọi người đang chờ đợi thở phào, chỉ cần Diệp Mặc ra là tốt rồi, lúc trước còn có một số người lo lắng trận pháp phòng ngự của Mặc Nguyệt Chi Thành thiên hạ vô song. Diệp Mặc không muốn để ý đến chuyện này, may mà Diệp Mặc ra rồi.

Thiện Băng Lam của Thanh Mộng trai quen với Diệp Mặc nhất, cô đứng lên nói:

- Diệp Mặc, tôi giới thiệu cho anh chút.

Diệp Mặc vội ôm quyền nói:

- Được, vậy thì cám ơn Thiện tiền bối.

Những người trong này hắn phần lớn đều biết mặt, mặc dù người khác không biết hắn, nếu đợi lát nữa họp, nói một người không biết, hai người không nhận ra, thì cũng có chút thất lễ rồi.

Thiện Băng Lam gật đầu, nói theo thứ tự:

- Phương trượng thiên vị của Kim Cương tự, Ngạn Quan chưởng môn của Huyền Băng phái, Ma Minh chưởng môn của Thần Phong cốc, môn chủ Cảnh Phong Kỳ cùng đệ tử nòng cốt Cảnh Anh Mộng của Huyền Âm các, môn chủ Tích Loan tiên tử của Thiên Ma môn, trưởng lão Nhạc Dao, chưởng môn Ôn Tử Nhiên của Kim Kiếm môn, môn chủ Hậu Phi tiên tử của Phiêu Miểu tiên trì, chưởng môn Quý Thúc Nghiệp của Thiên Tinh phái, chưởng môn Hải An của Vô Tình cốc, chưởng môn Bạch Lê Yến của Thiên Dược hồ...

Diệp Mặc mỗi người đều chào hỏi. Ngạn Quan hắn biết. Huyền Băng phái lại là môn phái mà lúc trước Lạc Ảnh ở, hắn cũng càng nhiệt tình thêm chút. Mặc dù Hậu Phi tiên tử của Phiêu Miểu tiên trì hắn chưa từng gặp, nhưng Phiêu Miểu tiên trì cũng là tông môn mà ngày trước Ninh Khinh Tuyết từng ở. Phiêu Miểu tiên trì cũng không hổ là nơi có nhiều mĩ nữ, Hậu Phi tiên tử là chưởng môn của một môn phái, cũng đã là tu vi Kiếp Biến tầng thứ bảy rồi, dung mạo vẫn hết sức trẻ trung xinh đẹp.

Môn chủ Cảnh Phong Kỳ của Huyền Âm các Diệp Mặc mặc dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng người con gái sau lưng anh ta thì Diệp Mặc cũng quen biết, chính là Cảnh Anh Mộng trong thập đại mĩ nhân ở Nam An. Cảnh Anh Ly vẫn ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành tu luyện. Cảnh Anh Mộng này cũng biết lấy lòng cha của cô, cũng theo đến Mặc Nguyệt Chi Thành rồi.

Nhạc Dao của Thiên Ma môn Diệp Mặc cũng biết, hơn nữa lại rất có thiện cảm, lúc đầu khi ở Huyền Băng phái, Nhạc Dao rất ngay thẳng, cuối cùng vì hộ tống hắn đến Mặc Nguyệt Chi Thành còn bị thương nặng. Cho nên lần này Diệp Mặc khi nhìn thấy cô, phá lệ nhiệt tình và cám ơn, nhưng lúc này Nhạc Dao cũng đã là tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ nhất rồi. Nhưng đan dược mà Nhạc Dao thăng cấp lên Kiếp Biến, chính là do Diệp Mặc phái

người đưa qua.

Mặc dù rất nhiều người đến, nhưng tu sĩ Hóa Chân cũng không có mấy người, tu vi cao nhất là Tích Loan của Thiên Ma môn, tu vi Hóa Chân tầng thứ bảy, tiếp theo là Cảnh Phong Kỳ của Huyền Âm các, tu vi Hóa Chân tầng thứ tư, Thiên Vị của Kim Cương tự, Hóa Chân tầng thứ ba, Thiện Băng Lam và Ma Minh của Thần Phong cốc đều là Hóa Chân tầng thứ hai. Những người còn lại đều là tu sĩ Kiếp Biến. Diệp Mặc cũng biết, những người đến đây cũng chưa chắc là người có tu vi cao nhất trong môn phái, bọn họ đều là đại diện cho tông môn của mình đến họp.

Đợi mọi người giới thiệu xong hết rồi, Diệp Mặc chào hỏi mời mọi người ngồi xuống, lấy linh quả và linh tửu từ trong nhẫn trữ vật của mình ra mời mọi người.

Chiêu đãi khách dùng linh quả, đây là lệ cũ rồi. Diệp Mặc có lượng lớn linh quả cấp sáu Lam sắc quả. Nhưng những Lam sắc quả này hắn một quả cũng không lấy ra, những linh quả này đều là Ức Mặc mang về cho hắn ăn, nên mới không thể nào mang ra đãi khách được.

Nhưng thứ mà Diệp Mặc lấy ra tất nhiên cũng sẽ không thua kém, những linh quả này đều là linh quả Tuyết Tễ đào mà hắn mang từ Tây Tích châu về. Tuyết Tễ đào có thể giải độc tố, đồng thời khiến chân nguyên lại càng ngưng hóa lại, hơn nữa mùi vị cũng rất ngon.

- Là linh quả Tuyết Tễ đào cấp tám...

Chưởng môn Bạch Lê Yến của Thiên Dược hồ là người đầu tiên nhận ra Tuyết Tễ đào, lập tức kinh ngạc nói.

Linh quả cấp tám quý giá như nào ai không biết? Nhưng Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành không ngờ lại tùy ý lấy ra mời mọi người, cái này là hào phóng hay là lãng phí đây?

Không đợi mọi người kinh ngạc, Tích Loan tiên tử của Thiên Ma môn

lại thở dài nói:

- Diệp thành chủ, anh đúng là hào phóng, không tiếc mang linh quả cấp tám Tuyết Tễ đào đãi khách, còn lấy cả Ngưng Châu tửu làm từ linh dược cao cấp ra nữa, hai thứ này đều là để bài trừ độc tố, thứ tốt để ngưng hóa chân nguyên. Xem ra Diệp thành chủ biết độc tố trong cơ thể chúng tôi còn chưa luyện hóa được, Tích Loan thay mặt mọi người ở đây cám ơn trước.

Nói xong Tích Loan tiên tử đứng dậy tỏ ý cám ơn Diệp Mặc. Tích Loan tiên tử cũng không kém gì Hậu Phi tiên tử, thậm chí dung mạo còn xinh đẹp hơn. Đoán chừng là tu luyện ma công lâu dài tạo nên, chân nguyên cả người ngưng thực, khí thế tràn đầy. Diệp Mặc chỉ cần vừa nhìn, liền biết người đàn bà này mặc dù là Hóa Chân tầng thứ bảy, nhưng cũng không kém gì so với Hóa Chân tầng thứ chín.

Sau khi Tích Loan tiên tử và Bạch Lê Yến nói ra, tất cả những người còn lại cũng hiểu được, đồ mà Diệp Mặc lấy ra quý giá đến mức nào, ai ai cũng đứng dậy tỏ vẻ cám ơn.

Diệp Mặc ra hiệu bảo mọi người ngồi xuống xong, lúc này mới nói:

- Những con yêu thú sa thạch đó tôi cũng gặp rồi, tên là Sa hồn thú, lúc trước tôi cũng giết rất nhiều trong Ma Ngục cấm địa, không ngờ vẫn còn Sa hồn thú lọt ra ngoài được. Cách tấn công chủ yếu của Sa hồn thú là phệ hồn, bọn chúng có thể thông qua phệ hồn khiến nguyên thần của tu sĩ bất ổn, đối phó với Sa hồn thú nếu như không thể nào chống cự nguyên thần của mình bị hút đi, cách duy nhất chỉ có nhanh chóng chém giết.

- Hóa ra là Sa hồn thú, Diệp thành chủ, cách của anh thì tốt, nhưng anh lại không biết số lượng của Sa hồn thú. Những con Sa hồn thú đó quả thực quá nhiều, có hàng nghìn vạn con, nhiều Sa hồn thú như vậy, muốn tiêu diệt cả Nam An châu quả thực quá dễ. Cho dù có thể nhanh chóng chém giết Sa hồn thú, nhưng cũng không thể nào một lần mà chém giết được nhiều như vậy.

Hải An của Vô Tình cốc lên tiếng nói.

Hải An tu vi Kiếp Biến tầng thứ chín, chỉ chút nữa thôi là lên cấp Hóa Chân rồi, đối với Vô Tình cốc mà nói muốn thăng cấp lên Hóa Chân mà không có Chân Linh đan thì quá khó. May mà bây giờ cô muốn có Chân Linh đan cũng không khó khăn như ngày trước, ngày trước căn bản không lấy được, bây giờ đến Lưu Xà thành thì có thể mua được Chân Linh đan. Tin rằng người đứng đầu môn phái như cô, muốn mua một viên Chân Linh đan, chắc hẳn cũng không thành vấn đề.

Hải An mặc dù cũng là một nữ tu, nhưng bấy luận là diện mạo hay vẻ mĩ miều cũng không bằng Hậu Phi và Tích Loan tiên tử được. Lời này của cô mặc dù không có ý châm chọc Diệp Mặc, nhưng cũng có chút ý tứ đả kích. Lúc trước Diệp Mặc ở đại hội đan vương, khiến đệ tử Lý Hận Ngọc của Vô Tình cốc mất mặt, cũng đồng nghĩa với việc làm mất mặt Vô Tình cốc.

Diệp Mặc đương nhiên nghe hiểu ý tứ của Hải An, nhưng hắn cũng không để bụng. Hàng nghìn vạn Sa hồn thú căn bản cũng không là cái gì, lúc trước hắn giết hàng tỉ Sa hồn thú trong Ma Ngục cấm địa, nếu không những chưởng môn này làm gì có thể thoải mái như vậy, có thể ngồi trong này nói chuyện với hắn? Nhưng những lời này Diệp Mặc cũng không muốn nói ra, những thứ này nghe qua cũng rợn cả người rồi.

Sự thâm hậu của chân nguyên và sự lợi hai của Huyễn Vân Vực Sát đao của hắn, căn bản cũng không phải là thứ mà người khác có thể tường tượng được.

Sau khi trải qua trận ở Huyền Băng sơn, Ngạn Quan cũng có chút kiêng kị với Diệp Mặc. Gã nghe thấy Hải An nói vậy, sợ người con gái này sẽ chọc giận Diệp Mặc, vội vàng nói:

- Bây giờ cái nguy hại nhất chính là những con Sa hồn thú kia, còn Thôn Hỏa Trùng Ma, khi chúng tôi đến, nghe nói sau khi gã tiêu diệt tông môn sáu sao Cụ Phù Sơn, rồi ở lại đó. Bất luận gã ở lại Cụ Phù Sơn là có ý gì, nhưng bây giờ ngược lại cũng không phải là chuyện cần phải lo lắng.

Diệp Mặc khẽ gật đầu nói:

- Nếu như vậy, vậy thì mời các vị cùng đến Diễm Hải cấm địa ngăn mồi lửa Diễm Hải tràn ra ngoài, chỉ cần các vị có thể ngăn được khoảng nửa tháng thôi, tôi có thể tiêu diệt được Sa hồn thú và Phệ Linh Trùng kia, rồi đến giải quyết Diễm Hải cấm địa.

- Anh muốn một mình đối phó với Sa hồn thú và Phệ Linh Trùng?

Một giọng nói lanh lảnh kinh ngạc vang lên, ai cũng nghe ra, giọng nói này căn bản không dám tin, đồng thời vô cùng nghi ngờ.

- Mộng Nhi, không đợi vô lễ với Diệp thành chủ.

Chưởng môn Cảnh Phong Kỳ của Huyền Âm các mặc dù tự phụ, nhưng hoàn toàn biết sự lợi hại của Diệp Mặc, bây giờ con gái lại nghi ngờ Diệp Mặc, gã lập tức mở miệng quát lớn, đồng thời cũng áy náy nói với Diệp Mặc:

- Tiểu nữ chưa ra ngoài bao giờ, xin Diệp thành chủ thông cảm.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Nếu như các vị tin lời của tôi, chúng ta cứ như vậy mà làm, nếu do dự thêm một phút giây, có thể đã có thêm một môn phái bị tiêu diệt, vô số tu sĩ bị Sa hồn thú này giết hại.

- Lão nạp đồng ý với ý kiến của Diệp thành chủ, nhưng lão nạp có thể dẫn người của Kim Cương tự đến ngăn Phệ Linh Trùng được bảy ngày. Diệp thành chủ nếu có thể trong bảy ngày này trợ giúp lão nạp, tuyệt đối không có chuyện gì. Những người còn lại lão nạp cho rằng có thể cứ theo ý của Diệp thành chủ, những người cùng môn phái cùng đi ngăn cản lại sự phun trào của Diễm Hải cấm địa.

Trong khi những người còn lại đang còn do dự. Phương trượng thiên vị của Kim Cương tự liền đứng lên đồng ý với ý kiến của Diệp Mặc.

- Tôi cũng đồng ý với ý kiến của Diệp thành chủ và Thiên Diệp phương trượng.

Thiện Băng Lam lập tức nói theo.

Có hai vị này ra mặt, những người còn lại ai ai cũng đứng dậy đồng ý. Mặc dù có rất nhiều người trong lòng còn nghi ngờ, nhưng cũng không có ai dám nói ra. Dù sao Diệp Mặc lúc trước cũng giết liền lúc mười một tu sĩ Hóa Chân, ai có thể chắc Diệp Mặc không thể giết được Sa hồn thú. Hơn nữa căn cứ theo cách nói của Diệp Mặc, những Sa hồn thú này hắn cũng đã gặp rồi.

Diệp Mặc thấy vậy nói thẳng:

- Nếu như vậy, thì chúng ta không nên chậm trễ nữa. Sa hồn thú bây giờ xuất hiện ở chỗ nào?

- Sa hồn thú xuất hiện ở Kình Hải phái ở Nam cực, sau khi tiêu diệt Kình Hải phái, di chuyển về phía trung tâm Nam An châu, lúc này e rằng cũng đã tiến vào nội địa rồi. Thôn Hỏa Trùng Ma lúc này cũng không có hành động gì ở Cụ Phù Sơn. Phệ Linh Trùng sau khi ra khỏi Ma Ngục cấm địa, bây giờ cũng đã sắp tiếp cận gần đến cửa Băng Kiếm môn rồi. Chúng tôi cũng đã thông báo cho những người trong Băng Kiếm môn tản cư đi rồi, còn bây giờ hướng đi của Phệ Linh Trùng thì chúng tôi cũng không biết. Những nơi mà Phệ Linh Trùng đã từng đi qua cũng không còn một ngọn cò nào sinh sống được, một khi tiến vào đất liền, nguy hại cũng không nhỏ hơn Sa hồn thú chút nào.

Sau khi nghe thấy Diệp Mặc hỏi, chưởng môn Ôn Tử Nhiên của Kim Kiếm môn lập tức trả lời, gã chính là phụ trách hướng đi tai họa của Nam An châu lần này, cho nên biết rất rõ.

Tông môn sáu sao Kình Hải phái cũng là một trong những môn phái mà Diệp Mặc biết đến sớm nhất ở Nam An châu, lúc đó trong Sa Nguyên dược cốc, hắn cứu Thời Hoành Trụ, tin thập đại mĩ nhân của Nam An cũng là từ miệng của Thời Hoành Trụ mà biết được. Không ngờ Kình Hải phái lại bị Sa

hồn thú tiêu diệt rồi, thật tiếc. Còn Thôn Hỏa Trùng Ma. Diệp Mặc đoán chừng gã vừa lúc đúng dịp, vừa lúc thời gian tên tu sĩ của Tiên giới ra tay. Nếu nói gã cũng là con cờ mà tên Lục Chính Quần bố trí ra, Diệp Mặc cũng không tin lắm.

- Nếu như vậy, chúng ta bây giờ đi thôi.

Diệp Mặc cũng không chút do dự nói.

Đợi sau khi mọi người giải tán hết, Diệp Mặc nói cho mấy người Kỳ Bẩm và Nguyệt Kỳ Siêu biết, bất kể là chuyện gì, cũng không được rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành. Một khi Mặc Nguyệt Chi Thành xảy ra chuyện gì, lập tức thông qua phi kiếm truyền tin thông báo cho hắn biết. Đối với Diệp Mặc mà nói, Nam An châu quan trọng, nhưng Mặc Nguyệt Chi Thành còn quan trọng hơn.

Sau khi dặn dò những việc này xong. Diệp Mặc mới phóng ra Thanh Nguyệt, rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, nhanh chóng hướng về phía Kình Hải phái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1471

Khi Đối Diện Với Cái Chết

Diệp Mặc sau khi rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng không có đến Kình Hải phái của Nam An châu trước, mà hắn lại đến lối vào của Ma Ngục cấm địa. Diệp Mặc vừa đến Ma Ngục cấm địa cũng biết, những Sa hồn thú này cũng không phải là từ Ma Ngục cấm địa mà ra. Lối vào của Ma Ngục cấm địa bị phong bế vẫn y nguyên không sứt mẻ gì, không thể nào Sa hồn thú lại ra từ đây được.

Sa hồn thú không phải ra từ Ma Ngục cấm địa. Diệp Mặc nhíu mày. Nếu như còn có một nơi khác cũng giống như Ma Ngục cấm địa, cũng có hơn tỉ thậm chí mấy tỉ Sa hồn thú, một khi những Sa hồn thú này toàn bộ xông ra ngoài, thì sẽ thế nào?

Kình Hải phái mặc dù ở Nam cực, nhưng cũng cách khá xa Băng Thần cấm địa. Băng Thần cấm địa nằm sát về phía tây của Nam cực, còn Kình Hải phái lại sát về phía đông của Nam cực.

Kình Hải phái chỉ là một tông môn sáu sao, lại sát ranh giới, ở Nam An châu cũng không nổi tiếng lắm. Nhưng nơi gần ranh giới, một tông môn sáu sao cũng không gọi là nhỏ nữa rồi. Còn Kình Hải phái lúc này lại là một đống hỗn độn, không phải nói là những tu sĩ may mắn còn sống sót, ngay cả đến một con dã thú cũng không nhìn thấy. Duy nhất chỉ có một đống thi thể yêu thú chất thành như đống cát mịn, những thi thể yêu thú này đến đâu cũng thấy, cộng thêm thậm chí còn có mấy chục nghìn thậm chí là mười mấy trăm nghìn.

Tông môn gần với Kình Hải phái nhất chính là Hợp Hoan phái, Hợp Hoan phái là tông môn bảy sao. Một trong những người trong thập đại mĩ

nhân của Nam An chính là nữ tu của Hợp Hoan phái, tên Đỗ Tú Dĩnh.

Nhưng lúc này trên dưới Hợp Hoan phái đều mặt mày xám xịt, tràn đầy tuyệt vọng. Vì bên ngoài trận pháp phòng ngự của Hợp Hoan phái, lúc này cũng đã chật kín yêu thú sa thạch, không có ai có thể đếm rõ được trong này rốt cục có bao nhiêu yêu thú sa thạch.

Môn chủ của Hợp Hoan phái đã bắt đầu hối hận rồi, không kịp thời rút đi. Gã cũng không biết chuyện này không trách gã được, một tông môn bảy sao sao có thể tùy tiện vứt bỏ tông môn của mình? Huống chi đại trận hộ sơn của Hợp Hoan phái cũng không kém của một tông môn chín sao, là trận pháp phòng ngự cao cấp cấp chín. Đối với Hợp Hoan phái mà nói, vây trăm vạn yêu thú sa thạch dù sao cũng chỉ là những yêu thú cấp thấp.

Hợp Hoan phái cũng có mấy nghìn tu sĩ, muốn dựa vào trận pháp phòng ngự ngăn lại sự tấn công của những yêu thú sa thạch này trong vòng mười ngày cũng không phải là chuyện khó gì. Chỉ cần bảo vệ được mười ngày rồi, những đại tông môn của Nam An châu cũng có thể đến trợ giúp. Dù sao biết được tin yêu thú sa thạch có mấy trăm vạn con, nhiều nhất cũng chỉ là mấy nghìn vạn.

Nhưng trên dưới Hợp Hoan phái ai ai cũng biết suy nghĩ này sai lầm cờ nào. Trong này làm gì có mấy trăm vạn yêu thú sa thạch? Những yêu thú sa thạch vây quanh Hợp Hoan phái ít nhất cũng là bảy tám nghìn vạn con, thậm chí là cả tỉ con. Những yêu thú sa thạch này nhiều vô số kể, những tu sĩ dưới cấp Kim Đan thậm chí dùng thần thức cũng không quét đến được.

Nhiều yêu thú sa thạch như vậy, đừng bảo là có yêu thú cấp mười, cho dù toàn là yêu thú sa thạch cấp ba cấp bốn, Hợp Hoan phái cũng không ngăn lại được. Bây giờ chẳng những là mặt đất, cho dù là trên bầu trời Hợp Hoan phái cũng có yêu thú đầy trời. Hơn nữa những con yêu thú sa thạch từ xa cũng không ngừng đến đây, đen kịt một mảng, làm gì còn có thể nhìn thấy màu trời nữa?

Cho dù Hợp Hoan phái có trận pháp phòng ngự cấp chín, cũng không

thể nào kiên trì được nửa ngày, đây cũng là vì yêu thú tấn công trận pháp phòng ngự cũng có giới hạn. Nhiều yêu thú sa thạch như này, đừng nói là Hợp Hoan phái, cho dù là một phần mười tu sĩ của Nam An châu đồng thời đến, cũng là một mất một còn.

Diệp Mặc nhìn thấy Kình Hải phái cũng đã trở thành một khoảng đất bằng phẳng, cũng không dừng lại ngay, lập tức men theo hướng Sa hồn thú rời đi mà đuổi theo. Trên đường Diệp Mặc nhìn thấy mấy phường thị Tu Chân bị tiêu hủy, không còn một tu sĩ nào còn sống. Còn có phải là những tu sĩ còn sống đã bỏ chạy rồi hay không, hắn cũng không dám chắc.

Khi Diệp Mặc chạy tới Hợp Hoan phái, trận pháp phòng ngự của Hợp Hoan phái cũng đã lảo đảo muốn sụp rồi.

Tông môn Hợp Hoan tông Diệp Mặc cũng có nghe nói qua, vì trong Hợp Hoan tông có một người con gái tên Đỗ Tú Dĩnh, là một trong thập đại mĩ nữ của Nam An chân, là đệ tử nòng cốt của Hợp Hoan tông. Lúc trước Diệp Mặc chính là từ miệng Thời Hoành Trụ biết được Đỗ Tú Dĩnh, sau đó biết thập đại mĩ nữ của Nam An châu. Cho nên mới có ấn tượng nhất định đối với Hợp Hoan tông.

Nhìn thấy trước mắt chi chít là Sa hồn thú, Diệp Mặc liền biết tin của Ôn Tử Nhiên của Kim Kiếm môn hoàn toàn là tin rác. Sa hồn thú nơi này đâu chỉ có mấy trăm vạn? Nơi này ít nhất cũng phải trên tỉ Sa hồn thú. Cho dù Diệp Mặc nhìn thấy cũng thầm kinh hãi, nếu như tu sĩ của Nam An châu không thể nào nhanh chóng tập trung lại, nhiều Sa hồn thú như này, cũng có thể từng bước tiêu diệt được Nam An châu rồi.

Mặc dù những Sa hồn thú này không thể nào nhiều bằng tu sĩ của Nam An châu, nhưng Sa hồn thú đều là tấn công theo bầy đàn, tất cả tu sĩ của Nam An châu có thể một lần tụ tập lại với nhau để đánh nhau với Sa hồn thú hay không?

Cũng may hắn quay về cũng đúng lúc, đợi sau khi những con Sa hồn thú nơi này bị tiêu diệt hết rồi, hắn nhất định phải điều tra rõ ràng những Sa hồn

thú này là từ chỗ nào đến, nếu không thì hậu họa cũng khôn cùng.

Đối với Diệp Mặc mà nói. Sa hồn thú nhiều hay ít hắn cũng không quan tâm, đao thứ tám của Huyền Vân chính là vì giết theo bầy đàn mà được hình thành. Đao này mang theo sự khống chế của vực, có bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.

Diệp Mặc vừa đến bên ngoài Hợp Hoan tông, vô số Sa hồn thú đã xồng đến.

Trong đại trận phòng ngự của Hợp Hoan tông, dường như tất cả đệ tử của Hợp Hoan tông đều xông ra. Trận pháp phòng ngự cấp chín nếu như có tu sĩ tham gia phòng ngự, dưới sự tấn công của nhiều Sa hồn thú như vậy, thậm chí đến một tuần hương cũng không trụ nổi.

Đỗ Tú Dĩnh ngậm miệng, trong lòng thực sự cũng không cam tâm cứ như vậy mà chết, nhưng đối diện với nhiều Sa hồn thú tấn công như vậy, cô lại có một cảm giác khó thoát khỏi. Là một trong thập đại mĩ nữ của Nam An châu, xuất thân của cô coi như là thấp nhất rồi. Cho dù là Khâu Tuyết, cũng vì xuất thân trong Bích Đan tông, địa vị cũng cao hơn cô. Hợp Hoan tông nói dễ nghe một chút là một tông môn bảy sao, nói khó nghe chút, chính là một tông môn dựa vào song tu.

Vốn dĩ tông môn song tu chính chính quy quy cũng không có gì, chỉ cần nam nữ đã chọn đạo lữ rồi, cùng nhau song tu, đó cũng là chuyện hiển nhiên.

Nhưng Hợp Hoan tông phát triển đến ngày hôm nay hoàn toàn là làm trái với trình tự song tu, tu sĩ nam nữ trong môn phái thậm chí có thể nói là dâm loạn. Ngoại trừ những tu sĩ cá biệt còn giữ mình trong sạch, phần lớn tu sĩ cũng không cần quan tâm đến đối tượng song tu. Cho dù là mỗi ngày đổi một người, chỉ cần có thể xúc tiến tu vi của mình là được. Thậm chí còn có bộ phận tu sĩ căn bản cũng không phải là vì song tu, hoàn toàn là vì dục vọng của mình mà đi tìm người song tu.

Đỗ Tú Dĩnh là một trong thập đại mĩ nữ của Nam An, tư chất vô cùng

cao, người muốn tìm cô song tu cũng nhiều không đếm xuể. Nếu không phải sư phụ của cô là tu sĩ Thừa Đỉnh của Hợp Hoan tông, bản thân cô cũng là tu sĩ Hư Thần rồi, muốn giữ mình trong sạch được trong Hợp Hoan tông căn bản cũng không thể được.

Có lúc, cô thà rằng hi vọng mình là xuất thân tu ma, cũng không muốn xuất thân trong Hợp Hoan tông. Cho nên cô làm một trong thập đại mĩ nữ của Nam An, thà rằng cùng một tiểu nhân vật nói chuyện với nhau, chứ cũng không muốn nói chuyện với người cùng tông môn. Đây cũng là nguyên nhân tại sao tiểu nhân vật như Thời Hoành Trụ, cũng có thể làm bạn được với một trong những mĩ nữ của Nam An như Đỗ Tú Dĩnh.

Cô sở dĩ đến bây giờ còn chưa rời khỏi Hợp Hoan tông, quả thực là căn bản không có dũng khí thoát khỏi tông môn này. Vì cô nợ Hợp Hoan tông này, lúc đó khi cô tan cửa nát nhà, Hợp Hoan tông đã ra mặt cứu cha của cô, đồng thời cũng cứu cô. Mặc dù cha của cô chỉ một năm sau thì vết thương cũ tái phát mà chết, nhưng cô lại được sự chăm sóc bồi dường tỉ mỉ của Hợp Hoan tông.

Bây giờ cô thậm chí có thể nói là một trong những đệ tử quan trọng nhất của Hợp Hoan tông, lúc này rời khỏi Hợp Hoan tông, cho dù là Hợp Hoan tông đồng ý, cô cũng mang trên vai danh nghĩa phụ bạc ân tình.

- Tú Dĩnh sư muội, em đang nghĩ gì vậy?

Một gã tu sĩ mặt dài thân hình hơi cao chút bỗng nhiên bước đến bên cạnh Đỗ Tú Dĩnh, nhỏ giọng hỏi.

Đỗ Tú Dĩnh khẽ nhăn mặt một chút, tu sĩ vừa nói với cô này là sư huynh của cô Vương Bàn, mấy lần dây dưa với cô, mục đích chính muốn song tu với cô. Vương Bàn tu vi Hư Thần tầng thứ sáu, chỉ chút nữa thôi là có thể đột phá lên đến Hư Thần hậu kỳ rồi, còn Đỗ Tú Dĩnh thì lại là Hư Thần tầng thứ tư, so với gã còn thấp hơn hai tầng.

Thấy Đỗ Tú Dĩnh không nói gì. Vương Bàn lại có chút run giọng nói:

- Tú Dĩnh sư muội, hôm nay nhiều yêu thú sa thạch như vậy đến tấn công Hợp Hoan tông chúng ta, tôi nghĩ Hợp Hoan tông chúng ta cho dù có năng lực thiên đại cũng không thể nào nghịch chuyển nổi. Tú Dĩnh... Tôi trước giờ vẫn một lòng ái mộ em, dù sao bây giờ cũng sắp chết rồi, chúng ta hay là...

Đỗ Tú Dĩnh trong mắt hiện lên tia chán ghét, bỗng nhiên thở dài. Cô cảm giác có lúc nào so với bây giờ chạy thoát khỏi Hợp Hoan tông còn tốt hơn? Dù sao cũng sắp chết rồi, bây giờ mình rời khỏi Hợp Hoan tông, cũng không tính vong ân bội nghĩa.

Thấy Đỗ Tú Dĩnh dường như thở phào, Vương Bàn lại càng mừng rỡ nói:

- Tú Dĩnh, em đồng ý rồi?

Giọng nói của Vương Bàn lớn hơn, xung quanh rừng đổi nam nữ đang nhìn về phía họ. Có rất nhiều người trong mắt dường như hiểu ra điều gì đó, một số nữ tu lại càng khinh thường châm chọc nói:

- Bình thường giả tạo cứ như một tiên tử vậy, bây giờ biết không sống được nữa rồi, còn không phải là muốn hường thụ một lần...

Đỗ Tú Dĩnh địa vị trong Hợp Hoan tông mặc dù cao, nhưng đó là lúc bình thường, bây giờ tất cả các tu sĩ trong Hợp Hoan tông đều sắp bị yêu thú sa thạch giết chết, làm gì còn ai kiêng kị Đỗ Tú Dĩnh nữa?

Đỗ Tú Dĩnh giống như không nghe thấy những lời này vậy, trực tiếp đến trước mặt chưởng môn, lấy ra nhẫn trữ vật và pháp bảo của mình nói:

- Tú Dĩnh cám ơn Hợp Hoan tông đã cứu mạng của con và cha con, hôm nay Tú Dĩnh muốn rời khỏi Hợp Hoan tông, xin chưởng môn chấp thuận.

Tất cả mọi người lẳng lặng ngó chừng Đỗ Tú Dĩnh, không ai nghĩ đến lúc này cô lại muốn rời khỏi môn phái. Hơn nữa đến nhẫn trữ vật và pháp bảo cũng để lại, trên người chỉ còn túi đựng đồ, túi đựng đồ đó rõ ràng chỉ có

một số vật dụng cá nhân. Cái này rõ ràng trước khi chết, cũng muốn rời khỏi Hợp Hoan tông.

Sắc mặt Vương Bàn lại càng xanh tái, gã không ngờ lời cầu ái của mình, không ngờ lại khiến Đỗ Tú Dĩnh càng quyết tâm rời khỏi Hợp Hoan tông. Mặc dù ngay sau đây mọi người cũng sắp chết rồi, nhưng trong lòng gã cũng vẫn cực kỳ không thoải mái. Lúc này gã mới hiểu ra vừa nãy Đỗ Tú Dĩnh thở dài, không phải là vì đồng ý lời nói của mình, mà là quyết tâm rời khỏi Hợp Hoan tông, sau đó đi chịu chết.

Chưởng môn của Hợp Hoan tông cũng không ngờ Đỗ Tú Dĩnh vào lúc này lại nói muốn rời Hợp Hoan tông, sắc mặt của gã lập tức biến đổi. Đỗ Tú Dĩnh là một đệ tử có tư chất tốt nhất của Hợp Hoan tông, lại là một trong thập đại mĩ nữ. Hợp Hoan tông cũng không làm khó dễ gì cô, vào lúc này muốn rút khỏi tông môn là có ý gì?

-

Nhưng khi gã nhìn thấy nhẫn trữ vật và pháp bảo trên mặt đất, vị chưởng môn này lập tức tỉnh ra. Đỗ Tú Dĩnh biết tất chết, cô lúc này rời khỏi tông môn cũng không phải là vong ân bội nghĩa. Xem ra cô sớm đã có ý muốn rời khỏi Hợp Hoan tông rồi, chỉ có điều vẫn chưa hạ quyết tâm, hoặc là nói chưa có cơ hội mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1472

Ta Biết Người Nọ Là Ai

Azz, sư phụ của con năm năm trước đã rời khỏi Hợp Hoan Tông, tới nay vẫn không hề có tăm tích. Hiện tại thì con cũng muốn rời khỏi Hợp Hoan Tông. Thôi được rồi, dẫu sao thì hôm nay cũng khó ai có thể sống được, cho nên ta cũng sẽ thành toàn cho con. Về phần nhẫn trữ vật và pháp bảo của con thì con thu lại đi, tới khi đại trận bị phá vỡ, thì cho dù là không thể từ chỗ này mà chạy trốn khỏi đám yêu thú Sa Thạch kia, nhưng có pháp bảo thì cũng coi như là có chút cơ hội.

Sau khi sắc mặt của vị chưởng môn kia biến hóa vài lần, thì lại nhìn một chút đám 'Sa hồn thú' đông đảo bên ngoài, sau đó cuối cùng cũng thở dài rồi nói.

Hợp Hoan Tông cũng không còn, thì còn giữ đệ tử lại làm cái gì? Chẳng bằng trước khi chết thì thành toàn cho Đỗ Tú Dĩnh.

Đỗ Tú Dĩnh vội vã vái lạy thêm lần nữa rồi nói:

- Đa tạ chưởng môn ân điển, Tú Dĩnh sẽ mãi ghi nhớ đại ân của Hợp Hoan Tông. Những pháp bảo và đồ vật bên trong nhẫn trữ vật này đều là thứ đỉnh cấp, cho nên Tú Dĩnh sau khi rời khỏi Hợp Hoan Tông rồi, cũng không thể nào nhận những thứ này nữa.

Nói xong thì Đỗ Tú Dĩnh liền rời đi, một lần nữa đứng từ xa mà nhìn chằm chằm vào đám yêu thú Sa Thạch đông đảo, trong lòng vẫn cảm thấy bình thản vô cùng. Chỉ là cô đứng xa như vậy, có chút không hợp cảnh lắm.

Cô là một tu sĩ Hư Thần tầng bốn, với một đôi tay trắng, mà muốn đột

phá vòng vây giữa hơn một tỷ yêu thú Sa Thạch, thì căn bản chính là nằm si nói mộng. Thực tế thì hiện tại cô chỉ đứng đây để chờ đợi cái chết mà thôi.

Thấy Đỗ Tú Dĩnh đã đi, thì chưởng môn của Hợp Hoan Tông cũng thở dài, ngay cả vài vị trưởng lão cũng thầm than trong lòng. Không có người nào là đứa ngốc, cho nên bọn họ đều biết rõ vì sao mà Đỗ Tú Dĩnh rời khỏi Hợp Hoan Tông. Cách sống của cô không phù hợp với một tông môn lấy song tu làm chủ đạo như Hợp Hoan Tông. Hơn nữa không muốn tu luyện công pháp của bản môn còn không nói, mà ngay cả những huynh đệ tỷ muội đồng môn cô cũng ít kết giao với ai.

Cô giống như là muốn dùng hành động của mình để kháng nghị lại toàn bộ Hợp Hoan Tông, tới khi cô biết mình không thể chống lại nữa, thì cô sẽ chọn thời gian thích hợp để rời đi mà thôi.

Phương thức tồn tại của Hợp Hoan Tông hiện tại có đúng hay không? Sau khi Đỗ Tú Dĩnh đã đi về phía xa, thì từ những trưởng lão đến cả chưởng môn cũng tự hỏi mình vấn đề này. Bất quá lập tức bọn họ đều đem suy nghĩ này vứt qua một bên. Hiện tại thì cả Hợp Hoan Tông cũng sắp bị diệt rồi, tính mạng cũng không còn, thì còn suy nghĩ những thứ này làm cái gì?

- Không đúng, hình như có người tới đây tương trợ...

Một tên trưởng lão từ trong thần thức đã thấy Diệp Mặc đang bị 'Sa hồn thú' vây quanh.

Kỳ thực không cần trưởng lão này nói ra, thì thần thức của những tu sĩ trên Kim Đan đều đã nhìn thấy được Diệp Mặc.

- Chỉ có một người sao?

Một trưởng lão khác căn bản là không thể tin được vào mắt mình thốt lên. Lập tức bộ dáng tràn đầy mong chờ và hy vọng liền biến mất.

Một người đối mặt với nhiều yêu thú Sa Thạch như vậy, thì cho dù là bản lĩnh có lớn hơn nữa, cũng không thể nào giết hết chúng được. Cuối cũng

vẫn sẽ là kết cục bị yêu thú Sa Thạch cắn nuốt mà thôi.

Giết Sa Hồn Thú, thì Diệp Mặc đã có kinh nghiệm rồi. Hắn biết đám Sa Hồn Thú này một khi đã nhận định mục tiêu, thì tuyệt đối sẽ phải lập tức giết chết mục tiêu đó rồi mới nghĩ tới chuyện khác. Đối với người khác mà nói, thì đám Sa Hồn Thú này rất đáng sợ, chỉ cần tưởng tượng tới hơn mấy trăm triệu, thậm chí là tới hơn cả tỷ Sa Hồn Thú đều điên cuồng lao tới công kích một người, thì cho dù là bản lĩnh có lớn đến đâu, cũng chỉ có một kết cục, đó chính là cái chết.

Đối với Diệp Mặc thì lại không có chuyện nào tốt hơn chuyện này. Vì hắn ước gì toàn bộ đám Sa Hồn Thú này cùng lao lên ấy chứ. Loại biện pháp công kích ngu ngốc này chính là điều hắn thích nhất.

Tử Đao lập tức thi triển là 'Huyễn vân 'Vực' sát đao', mỗi một đao đảo qua, thì đều khiến cho cả một mảng Sa Hồn Thú bị giết trong chớp mắt.

Dưới đao 'Vực' của hắn, thì không có một con Sa Hồn Thú nào là ngoại lệ cả. Cho dù là Sa Hồn Thú cấp mười đi chăng nữa. Chỉ cần bị ánh đao tím của hắn quét đến, thì chắc chắn là phải chết. Tử Đao mang theo đao quang dài chừng mượng trượng lúc này đã khuếch tán ra tới hơn trăm trượng, thậm chí đạt độ rộng tới mấy trăm trượng.

'Vực' sát đao mang theo đao quang kinh người, quả thực giống như nông phu đi gặt lúa vậy. Vòng vây Sa Hồn Thú xung quanh Diệp Mặc trong nháy mắt đều trở nên trống trải. Nhưng hơn một tỷ Sa Hồn Thú sao có thể giết hết một cách đơn giản như vậy. Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, thì chỗ trống của đám Sa Hồn Thú vừa bị giết đã được lấp đầy trở lại.

Ánh đao tím lại lần nữa nở rộ. Từ trên xuống dưới, cuối cùng tạo thành một đóa hoa sen mầu tím cực lớn đang nở rộ.

Đóa hoa sen mầu tím này nở ra, lấy Diệp Mặc làm trung tâm, dần dần khuếch trương ra. Từ độ rộng hơn mười trượng, loáng cái đã đạt tới trăm trượng, rồi mấy trăm trượng. Sau đó rất nhanh di động về phía trung tâm

đám Sa Hồn Thú. Đám Sa Hồn Thú vừa lấp đầy chỗ trống rất nhanh đã bị giết sạch, sau đó lại được lấp đầy trở lại, lại tiếp tục bị giết, rồi lại lấp đầy.

Từng đợt tiếng kêu bén nhọn của Sa Hồn Thú vang lên, từng ánh đao tím tỏa ra bốn phía như đóa hoa sen đang nở rộ. Chỉ trong thời gian ngắn, đám Sa Hồn Thú đông đảo đã lại trống trải đi. Nhưng chỗ trống kia chỉ duy trì được chốc lát, thì đã lại lần nữa được đám Sa Hồn Thú lấp đầy trở lại.

Vốn tu sĩ của Hợp Hoan Tông đang thất vọng, thì lúc này tất cả đều dại ra. Cái người kia là đang chiến đấu với đám Sa Hồn Thú sao? Nhưng sao căn bản lại giống như là đang thu lấy tính mệnh của đám Sa Hồn Thú vậy? Người này có thực sự là tu sĩ của Tu Chân Giới không vậy? Ở giữa đám Sa Hồn Thú kia, thì không chỉ có thể bảo vệ được sự ổn định của Nguyên Thần, mà còn có thể diệt sát được từng mảng Sa Hồn Thú như vậy nữa, đây rốt cuộc là ai?

Đám Sa Hồn Thú tầng tầng lớp lớp, rời khỏi đại trận phòng ngự của Hợp Hoan Tông, chen chúc nhau lao về phía Diệp Mặc. Nhưng đám Sa Hồn Thú tầng tầng lớp lớp kia cứ thế nhanh chóng trở thành từng đám thi thể.

Thấy thi thể đám Sa Hồn Thú đông đảo kia chất chồng thành từng ngọn núi nhỏ, sau đó lại từng ngọn núi chồng lên nhau, không ngừng kéo dài giống như là một sơn mạch thi thể Sa Hồn Thú.

Tu sĩ của Hợp Hoan Tông đều câm lặng, nhất thời chỉ còn lại những tiếng hít thở nặng nề vì quá kích động.

- Đây rốt cuộc là ai?

Chưởng môn của Hợp Hoan Tông hiện giờ đã sớm quên đi chuyện Đỗ Tú Dĩnh rời khỏi tông môn rồi, thậm chí ngay cả chuyện đám Sa Hồn Thú kia suýt nữa công phá xong đại trận phòng ngự cũng quên luôn.

- Chưởng môn, yêu thú Sa Thạc đã lùi lại...

Một tên trưởng lão đột nhiên nhớ tới đại trận phòng ngự, cho nên lập tức

thu hồi lại thần thức, nhưng lại phát hiện yêu thú Sa Thạch vây ở bên ngoài đại trận phòng ngự toàn bộ đều đã rút đi, có lẽ nói chính xác hơn phải là chưa rút đi, mà là đi vây công Diệp Mặc trước.

- Chúng ta hiện tại có cần rút lui hay không?

Lại có một tên trưởng lão tu vi Thừa Đỉnh đặt câu hỏi.

Tất cả mọi người đều hiểu được ý của vị trưởng lão kia. Hiện giờ thì vì đám yêu thú Sa Thạch đang bận vây công Diệp Mặc ở bên ngoài, cho nên xung quanh Hợp Hoan Tông đã có thể tìm được đường chạy trốn. Lúc này chính là thời cơ thích hợp nhất, một khi mất đi cơ hội này, thì tới sau khi đám yêu thú Sa Thạch giết được người kia, sẽ không còn bất cứ một cơ hội nào nữa.

- Ta cảm thấy là không cần. Người xem, tu sĩ kia bản lĩnh quả thực là quá kinh khủng. Cái đao pháp mang theo hình dáng đóa hoa sen nở rộ của hắn đáng sợ như thế nào? Cho dù là có hơn một tỷ yêu thú Sa Thạch, thì ta nghĩ chắc là cũng không đủ để cho hắn giết đâu.

Lập tức có một trưởng lão nói lên ý kiến khác hẳn.

Chưởng môn của Hợp Hoan Tông cau mày. Y hiện tại cũng có chủ ý riêng. Nhiều yêu thú Sa Thạch như vậy, thì một khi chúng tới đây, thì Hợp Hoan Tông chắc chắn sẽ bị diệt. Tu sĩ kia tuy rằng nghịch thiên, nhưng dù sao thì cũng chỉ có một mình. Chân nguyên và thần thức của một người đều có giới hạn nhất định, cho nên tuyệt đối không thể nào chống đỡ được nhiều yêu thú Sa Thạch vây công như vậy.

- Tôi biết người đó là ai rồi...

Một thanh âm đột ngột vang lên. Người thốt lên lời này chỉ là một tu sĩ tu vi Ngưng Thể.

Sau khi y nói xong, thì dường như cũng không hề cảm thấy được giọng nói của mình quá lớn, mà lại hưng phấn nói tiếp:

- Đó là Diệp Mặc, Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành. Diệp thành chủ giết một lúc mười một tu sĩ Hóa Chân, phất tay một cái đã diệt Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông. Có thể nói rằng hắn chính là đệ nhất nhân của Nam An Châu. So với Sở Cửu Vũ năm xưa không hề thu kém chút nào. Lão nhân gia người đã tới, thì Hợp Hoan Tông chúng ta khẳng định là có thể bảo toàn vượt qua kiếp nạn này rồi.

Chính là Diệp Mặc sao? Chưởng môn của Hợp Hoan Tông lúc này mới tỉnh ngộ nên lập tức nói:

- Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng lấy ra pháp bảo của mình, tùy thời chuẩn bị liều mạng với đám yêu thú Sa Thạch kia. Hiện tại chúng ta trước tiên cứ bảo vệ trận pháp, trợ uy cho Diệp Mặc tiền bối...

Chỉ trong nháy mắt, thì chưởng môn của Hợp Hoan Tông đã đưa ra được quyết định. Trong nháy mắt khi mà đám yêu thú Sa Thạch kia giết chết Diệp Mặc, thì y cũng có thể chạy trốn. Nhưng thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành đến trợ giúp, mà y lại dám đi trước, thì đó chính là kẻ không muốn sống nữa. Hiện tại kêu lên vài câu hỗ trợ, nhưng nếu không mở trận pháp ra thì cũng như không.

Diệp thành chủ là ai? Đó chính là đệ nhất nhân của Nam An Châu đấy. Ngay cả Nguyệt Kỳ Siêu, thành chủ Đan Thành trước đây cũng không thể có được cách xưng hô đệ nhất nhân này, nhưng Diệp Mặc thì lại có thể. Hắn là tu sĩ mạnh nhất Nam An Châu sau Sở Cửu Vũ, thậm chí đã vượt qua trình độ của Sở Cửu Vũ rồi. Tấm bia bạch ngọc 'Hoành không xuất thế' đã sớm nói rõ vấn đề rồi.

- Chính là hắn sao?

Đỗ Tú Dĩnh hâm mộ nhìn ánh đao tím tung hoành khắp nơi. Cô hiểu rằng mặc dù người trong môn phái của mình gọi hắn là tiền bối, thậm chí là lão nhân gia, nhưng thực tế thì Diệp Mặc cũng rất trẻ, không lớn hơn cô là bao.

Cô gần đây cũng đã nghe nói rất nhiều truyền thuyết về Diệp Mặc, có lẽ cũng không được tính là truyền thuyết, mà chỉ là những chuyện mà Diệp Mặc đã làm thôi. Danh hiệu đệ nhất đại hội Đan Vương, giết liền mười một tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, diệt hai tông môn chín sao, cứu vô số tu sĩ trong Ma Ngục cấm địa... Bất luận là chuyện nào thì cũng đều là chuyện kinh thiên động địa.

Nhìn từng tảng thi thể lớn của Sa Hồn Thú bị ánh đao tím của Diệp Mặc giết xuống, thì Đỗ Tú Dĩnh bỗng nhiên lại có một loại lo lắng. Cô lo lắng chính là Diệp Mặc đã tới rồi, thì cô sẽ không chết được nữa. Nếu như không chết, thì việc cô thoát ly khỏi tông môn, sẽ có kết quả thế nào? Cô liền vô thức nhìn qua một chút về phía chưởng môn và mấy vị trưởng lão bên kia, nhưng hiện tại thì tất cả mọi người đều đang chìm trong tâm trạng kích động và hưng phấn, nên không có người nào để ý tới cách suy nghĩ của cô cả.

Không người nào nguyện ý chết đi, huống chi là tu sĩ đã tu luyện tới tận ngày hôm nay? Hơn nữa còn là tu luyện ở tông môn đầy lạc thú như Hợp Hoan Tông? Hiện tại Diệp Mặc đã tới, điều đó đồng nghĩa với việc là tất cả bọn họ không cần phải đi chết nữa rồi.

Diệp Mặc đối mặt với đám Sa Hồn Thú vô cùng vô tận, càng giết thì càng vui sướng. Đối với đám Sa Hồn Thú đông đúc này, thì một đao của hắn chém xuống là có thể tiêu diệt tới hơn một ngàn, hơn một vạn, có khi tới mấy vạn con một đao cũng là bình thường.

Dưới 'Huyễn vân 'Vực' sát đao' của hắn, thì Sa Hồn Thú cấp thấp thậm chí không cần ánh đao tím của Diệp Mặc trực tiếp giết đi, thì đã bị đao thế của hắn giết chết rồi. Đáng tiếc chính là theo số lượng Sa Hồn Thú ngày càng ít dần, thì một đao của hắn thi triển ra lại càng tiêu diệt được cũng càng ít hơn. Đôi khi chỉ được có mấy trăm con, ngay cả một con số một ngàn cũng chưa tới.

Sa Hồn Thú ở đây mặc dù nhiều, nhưng so với chỗ lúc trước hắn gặp trong Ma Ngục cấm địa thì lại quá ít ỏi. Một số Sa Hồn Thú đã xuất hiện sự sợ hãi theo bản năng. Bởi vì thiên phú cắn nuốt Nguyên Thần của chúng vẫn

không ngừng đánh về phía Diệp Mặc, nhưng tốc độ đã chậm hơn không ít rồi. Sau chiêu 'Huyễn vân 'Vực' sát đao' của Diệp Mặc, thì hắn lại lập tức thi triển ra 'Huyễn vân phân liệt đao', đồng thời phóng ra từng đạo lôi kiếm vô cùng vô tận.

Diệp Mặc sở dĩ làm như vậy là vì muốn cấp tốc tiêu diệt hết đám Sa Hồn Thú này. Hắn biết rằng sự tình cũng không phải là đơn giản như vậy. Ở đây đột ngột xuất hiện hơn một tỷ Sa Hồn Thú, thì cũng có nghĩa là có một chỗ khác y như Ma Ngục cấm địa, nơi đó cũng có vô số Sa Hồn Thú.

Hắn nhất định phải đem toàn bộ đám Sa Hồn Thú ở đây giết hết, sau đó nhanh chóng tìm đến chỗ khác. Nếu như không nắm chặt thời gian thì không biết được vị hòa thượng của Kim Cương Tự kia có kiên trì nổi hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1473

Cha Nuôi Của Đỗ Tú Dĩnh

Thiên Diệp phương trượng có thể chủ động nhận nhiệm vụ ngăn trở Phệ Linh Trùng, thì Diệp Mặc rất kính phục. Phệ Linh Trùng không phải là linh trùng bình thường, vì sự đáng sợ của loại linh trùng này Diệp Mặc đã được chứng kiến. Trước đây ở Băng Thần cấm địa thì hắn đã được trải nghiệm qua Phệ Linh Trùng, cho nên Diệp Mặc đoán là ngoài chỗ Phệ Linh Trùng đã bị hắn tiêu diệt ra, thì khẳng định là còn có nơi khác có Phệ Linh Trùng, chẳng qua là hắn chưa tìm được mà thôi.

Cho nên hắn muốn sau khi tiêu diệt Sa Hồn Thú, thì nhất định phải mau chóng đi Kim Cương Tự giúp đỡ vị hòa thượng kia.

Tận mắt nhìn thấy gần trăm triệu Sa Hồn Thú đã bị diệt vong gần hết dưới ánh đao tím của Diệp Mặc, hơn nữa tốc độ diệt vong còn có thể dùng mắt thường để nhìn rõ. Đến cuối cùng thì Diệp Mặc vẫn còn đánh ra hàng loạt đạo lôi kiếm, khiến cho các tu sĩ của Hợp Hoan Tông cũng quên cả sự sợ hãi, thậm chí còn có chút kinh ngạc. Đối với họ mà nói, thì tu vi của Diệp thành chủ Mặc Nguyệt Chi Thành đã không thể dùng hai từ 'Nghịch thiên' để hình dùng rồi. Khó trách vì sao mà cả Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông đều bị diệt vong. Hóa ra là vì bọn họ chọn lựa phải một đối thủ như vậy.

Sau nửa ngày, thì vô số thi thể Sa Hồn Thú đã chất thành đống, tạo thành một dãy sơn mạch thi thể. Diệp Mặc đứng ở giữa sơn mạch những thi thể kia thoáng thở dài một hơi. Dựa theo lần chiến đấu trước trong Ma Ngục cấm địa, thì muốn chém giết ngần ấy Sa Hồn Thú thì chí ít hắn phải mất nửa ngày, nhưng hôm nay hắn chỉ mất chưa đến nửa ngày đã tiêu diệt xong đám Sa Hồn Thú này rồi...

Rất rõ ràng, đó chính là do uy lực của 'Huyễn vân 'Vực' sát đao' càng lúc càng lớn. Hơn nữa vì lần này Sa Hồn Thú cũng ít hơn, còn đối với 'Huyễn vân đao pháp' thứ tám của hắn thì khi Sa Hồn Thú càng ít khi tiêu diệt càng tốn nhiều thời gian.

Khi tu sĩ Hợp Hoan Tông kịp phản ứng lại, thì mới phát hiện đám Sa Hồn Thú kia dĩ nhiên đã bị ánh đao tím và lôi kiếm vô cùng vô tận diệt sạch.

Nhìn đông đảo tu sĩ của Hợp Hoan Tông đều đi qua đây, thì Diệp Mặc liền thu hồi lại Tử Đao.

- Du Kế Dũng của Hợp Hoan Tông xin ra mắt Diệp thành chủ, cảm tạ Diệp thành chủ đã không ngại cực khổ đến đây...

Diệp Mặc khoát tay cắt đứt lời nói của tu sĩ trước mặt này:

- Không có gì, Hợp Hoan Tông đã tồn tại ở đây nhiều năm, vậy thì ngươi biết ở gần đây có nơi nào âm khí tương đối nặng...

Diệp Mặc nghĩ nửa ngày, cũng thật sự không tìm ra từ ngữ nào để miêu tả cho chính xác cả, cho nên chỉ có thể nói:

- Nói cách khác, chính là nơi có thể sinh ra Tà Linh giống như Ma Ngục cấm địa không?

Chuyện Ma Ngục cấm địa xuất hiện Tà Linh thì trên cơ bản là toàn bộ tu sĩ Nam An Châu đều biết. Cho nên Diệp Mặc tin tưởng, tên tu sĩ của Hợp Hoan Tông ở trước mặt mình này cũng có thể nghe hiểu được lời hắn nói.

Sa Hồn Thú muốn sinh sôi nẩy nở, thì phải dựa vào Tà Linh để có thể cắn nuốt mà nhanh chóng sinh trưởng, hơn nữa có thể dựa vào viêc cắn nuốt Nguyên Thần của tu sĩ mà thăng cấp. Diệp Mặc suy đoán rằng hẳn là Sa Hồn Thú phải sinh sống ở một nơi có âm khí nặng nề, cho nên nhất định phải tìm được sào huyệt của chúng. Nhất định phải tìm được cái chỗ đó.

Tông chủ Du Kế Dũng của Hợp Hoan Tông không ngờ rằng câu hỏi đầu

tiên của Diệp Mặc lại hỏi về cái vấn đề cổ quái này. Khiến cho nhất thời y không biết phải trả lời thế nào cả. Y thật sự thì cũng không biết nơi nào có âm khí tương đối nặng cả. Mà cho dù là nơi có âm khí tương đối nặng, cũng không thể nào có Tà Linh được. Tà Linh lợi hại như thế nào? Chính là thứ có thể giết cả tu sĩ Hóa Chân. Một nơi mà có Tà Linh, thì y biết mà có thể còn sống được sao?

Du Kế Dũng lo lắng vạn phần, vì vấn đề mà Diệp Mặc hỏi y thì y lại không biết. Nếu như y biết vấn đề này, thì sẽ lập tức có thể gây được ấn tượng tốt với Diệp Mặc.

- Tôi biết.

Ngay khi tông chủ của Hợp Hoan Tông đang lo lắng vạn phần, thì một thanh âm đã đột ngột vang lên giúp y giải vây.

Trong lòng Diệp Mặc liền vui vẻ. Nói thật ra, thì tuy rằng hắn đưa ra câu hỏi, nhưng kỳ thực cũng không kỳ vọng vào câu trả lời. Dù sao thì nơi có Tà Linh xuất hiện, cho dù là có người phát hiện, thì cũng khó có thể đem tin tức ra ngoài được. Vì cái loại địa phương như vậy, thì ai tiến vào mà còn có thể giữ mạng ra ngoài?

Hầu như tất cả mọi người đều bị thanh âm kia hấp dẫn, nhìn về phía Đỗ Tú Dĩnh đang đi ra trước mặt Diệp Mặc rồi khom người nói:

- Diệp thành chủ, tôi biết một chỗ như ngài miêu tả.

Thật là một cô gái xinh đẹp. Diệp Mặc kinh ngạc phát hiện cô gái này không chỉ xinh đẹp, mà tư chất cũng rất tốt, tuổi tác cũng không lớn hơn so với Lạc Ảnh, nhưng đã có tu vi Hư Thần tầng bốn rồi.

Nhưng khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là cô gái này lại không hề có chiếc nhẫn trữ vật nào cả, chỉ đeo duy nhất một cái túi đựng đồ ở bên hông mà thôi. Một cô gái có tư chất tốt như vậy, nhưng lại không có nổi một cái nhẫn trữ vật sao? Hợp Hoan Tông sao có khả năng bần cùng đến nước này chứ?

Nhưng khi Diệp Mặc nhìn đến những tu sĩ Kim Đan và Nguyên Anh bên cạnh đều có nhẫn trữ vật riêng của mình, thì hắn đã đoán được rằng trường hợp của cô gái này hẳn là có chút đặc biệt đây.

Tông chủ của Hợp Hoan Tông là Du Kế Dũng nghe được lời Đỗ Tú Dĩnh nói, thì lập tức vui mừng hẳn lên. Y vừa định mở miệng, thì đã thấy Đỗ Tú Dĩnh đi tới trước mặt y rồi cúi người hành lễ nói:

- Tú Dĩnh đa tạ ân đức của tông chủ, tuy rằng con không còn là đệ tử của Hợp Hoan Tông nữa, nhưng Tú Dĩnh vẫn xin được cảm tạ sự tài bồi của tông môn dành cho con những năm qua.

Du Kế Dũng trong lòng cực kỳ khó chịu. Y vừa mới định nói rằng Đỗ Tú Dĩnh cô chính là đệ tử hạch tâm của Hợp Hoan Tông, thì đã bị Đỗ Tú Dĩnh nói ra những lời này chặn lại rồi.

- Cô chính là Đỗ Tú Dĩnh? Một trong mười mỹ nữ Nam An Châu?

Diệp Mặc biết mười mỹ nữ Nam An, cho nên cũng biết được có người tên là Đỗ Tú Dĩnh. Không nghĩ tới ngày hôm nay hắn lại gặp được, khó trách vì sao mà cô lại xinh đẹp như vậy. Chỉ là nghe giọng điệu của cô, thì hình như cô đã thoát ly khỏi Hợp Hoan Tông rồi.

Đỗ Tú Dĩnh thấy Diệp Mặc dường như là biết cô, thì lập tức kinh hỉ hồi đáp:

- Vâng thưa Diệp thành chủ.

Du Kế Dũng thấy mình không có gì để lấy lòng Diệp Mặc cả, thì liền tranh thủ nói một câu:

- Đúng thế thưa Diệp thành chủ. Tú Dĩnh vẫn là đệ tử của Hợp Hoan Tông, trước đó là bởi vì Sa Hồn Thú đột kích đến, nên nó cho rằng hẳn là sẽ phải chết, lúc này mới thoát ly khỏi Hợp Hoan Tông. Hôm nay thì Sa Hồn Thú đã bị Diệp thành chủ tiêu diệt, nên nó tùy thời đều có thể trở lại Hợp Hoan Tông rồi.

Đỗ Tú Dĩnh ngậm miệng, cũng không dám phản bác lại. Ai cũng biết, cô căn bản là không muốn quay lại Hợp Hoan Tông, nhưng tông chủ hết lần này tới lần khác lại nói như vậy. Trước mặt Diệp thành chủ thì tông chủ lại nói như thể rằng cô đã phản lại Hợp Hoan Tông, khẳng định là sẽ khiến cho Diệp thành chủ có phản cảm đối với cô. Thậm chí có thể vì thế, mà cô không còn cách nào thoát ly khỏi Hợp Hoan Tông nữa. Nếu như cô lại lần nữa phải trở về Hợp Hoan Tông, thì cái kết cục chờ đợi cô tuyệt đối không thể như ngày trước được. Với thể chất đặc thù của cô, thì nói không chừng là sẽ bị luân lạc tới mức trở thành một đệ tử ngoại môn mất.

Đệ tử ngoại môn của Hợp Hoan Tông, bất luận là nam hay nữ, thì đều chỉ cần là đệ tử nội môn của Hợp Hoan Tông muốn song tu cùng, sẽ đều phải bồi tiếp. Hiểu được điều này, nhưng Đỗ Tú Dĩnh cũng không hề phản bác lại. Cô đang chờ Diệp Mặc nhờ cô dẫn đường, chỉ cần có thể rời khỏi Hợp Hoan Tông, thì cô sẽ không bao giờ trở về nữa.

Trong lòng Diệp Mặc cười nhạt, vì hắn chắc chắn sẽ không quản cái loại chuyện hư hỏng này. Nhưng cái tên tông chủ của Hợp Hoan Tông này quả thực là đã xem hắn như đứa ngốc rồi, khiến cho hắn rất khó chịu. Hắn đã trải qua bao nhiêu sự tình chứ? Loại lời này thì hắn vừa nghe là đã hiểu rồi.

Đỗ Tú Dĩnh cũng không phải là người ngốc, tự dưng lại muốn thoát ly Hợp Hoan Tông khi sắp chết sao? Cô lựa chọn việc thoát ly Hợp Hoan Tông trước khi chết, thì nhất định là vì trước kia có nguyên nhân không thể thoát ly mà thôi. Nếu như Du Kế Dũng không ở trước mặt hắn mà chen lên nói về Đỗ Tú Dĩnh, thì hắn còn lười nói nhiều, tối đa sẽ chỉ để Đỗ Tú Dĩnh dẫn đường cho hắn mà thôi.

Nhưng Du Kế Dũng dám ở trước mặt của hắn muốn giữ lại thân phận đệ tử của Đỗ Tú Dĩnh, khiến cho Diệp Mặc thấy khó chịu. Dám lợi dụng hắn ư? Cái tên Du Kế Dũng này cũng thật sự là có đảm lượng.

Diệp Mặc bình thản nói:

- Cô đã không còn là đệ tử của Hợp Hoan Tông, vậy thì hãy cùng tôi đi

thôi - Vâng.

Trong mắt Đỗ Tú Dĩnh hiện lên sự kinh hỉ, hiển nhiên là cô hiểu được Diệp Mặc đang giúp cho cô, cho nên cũng không chút do dự nào mà trả lời. Lập tức đi ra từ trong đám người của Hợp Hoan Tông.

Du Kế Dũng nghe thấy giọng điệu của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng, thì lập tức bị dọa tới toát mồ hôi lạnh. Y chen miệng vào muốn giữ lại thân phận đệ tử của Đỗ Tú Dĩnh, nhưng thực sự thì không hề nghĩ tới việc lợi dụng Diệp Mặc. Nhưng hiện tại mới biết cách làm của mình ngu xuẩn tới mức nào. Y đang muốn nhanh chóng xin lỗi Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc căn bản là đã mặc kệ y rồi, tiện tay đã mang theo Đỗ Tú Dĩnh lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rồi nhanh chóng bay đi mất dạng.

...

- Đa tạ Diệp thành chủ.

Đỗ Tú Dĩnh đương nhiên không phải là đứa ngốc. Du Kế Dũng đã làm Diệp Mặc tức giận, cho nên Diệp Mặc mới trực tiếp đưa cô đi, sao cô có thể nhìn không ra việc này chứ?

Diệp Mặc khoát tay:

- Không cần cảm ơn, cô nói một chút cho tôi nghe, cái nơi xuất hiện Tà Linh kia là ở nơi nào?

Đỗ Tú Dĩnh gật đầu:

- Tôi cũng không dám xác định nơi đó có phải là nơi mà Diệp thành chủ muốn tìm hay không, nhưng cái chỗ kia xác thực là âm khí rất nặng, tôi căn bản là không dám đi vào.

- Tình huống cụ thể thì cô cứ từ từ nói ra một cách tỉ mỉ, lát sau sẽ tính tiếp.

Diệp Mặc thẳng thắn nói.

Đỗ Tú Dĩnh chỉ trầm ngâm một lúc, thì lập tức nói:

- Năm đó tôi mới chỉ mười ba tuổi, cha mẹ của tôi bị kẻ thù truy sát, sau đó qua đời tại Hộ Cức Lĩnh. Ngay trước khi tôi bị kẻ thù giết, thì cha nuôi của tôi đã từ trong Băng Hà xông ra cứu giúp.

Nói tới đây, thì Đỗ Tú Dĩnh áy náy giải thích với Diệp Mặc một chút:

- Lúc đó tôi cũng không hề quen biết cha nuôi, chỉ là cha nuôi của tôi thấy có kẻ ra tay tàn ác với cả một tiểu cô nương mới mười ba tuổi, cho nên mới phẫn nộ mà liều mạng giết chết tên kia. Nhưng cha nuôi của tôi cũng không phải là tu sĩ tu chân, mà thứ người tu luyện chính là công pháp cổ võ. Còn tên bị giết là một tu sĩ Luyện Khí tầng bốn. Sau khi cha nuôi của tôi giết chết y, thì lại giúp tôi an táng cho cha mẹ mình, sau đó khi người mang theo tôi rời khỏi Hộ Cức Lĩnh, thì đã bị âm khí nặng nề kia gây thương tích. Sau này cũng không thể bình phục lại được, một năm sau thì đã qua đời.

Diệp Mặc không nghĩ tới thân thế của Đỗ Tú Dĩnh lại bấp bênh như vậy, cho nên hắn gật đầu hỏi tiếp:

- Nơi cô muốn dẫn tôi đi, có phải là nơi đã khiến cho cha nuôi cô bị thương hay không?

- Đúng thế.

Đỗ Tú Dĩnh lập tức trả lời:

- Sau khi cha nuôi tôi bị âm khí làm tổn thương, thì căn bản là không còn sức lực đưa tôi đi nữa. Tuy rằng lúc đó tôi còn rất nhỏ, nhưng cũng biết Hộ Cức Lĩnh không phải là nơi có thể ở lâu được, cho nên tôi muốn cõng cha nuôi rời khỏi đó. Nhưng vì tuổi tôi còn quá nhỏ, cho nên không thể nào cõng cha nuôi được, mà ngay lúc này, thì lại có kẻ thù tìm tới. Ngay khi tôi và cha nuôi sắp bị giết, thì tôi lại gặp được sư phụ hiện giờ của mình. Sau khi sư phụ cứu tôi và cha nuôi, thì đã đưa chúng tôi tới Hợp Hoan Tông.

Nhưng cha nuôi tôi đã bị âm khí nhập thể, ngay cả sư phụ của tôi cũng không có cách nào cứu được người cả.

- Cha nuôi của cô một năm sau mới chết đi sao?

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, cho nên lập tức hỏi lại.

Đỗ Tú Dĩnh ừ một tiếng:

- Đúng thế, chỉ là trước khi cha nuôi tôi chết, đã gọi sư phụ của tôi vào. Người nhất định muốn sư phụ của tôi dùng nội hỏa mà hỏa táng thi thể của người trong nháy mắt khi người chết đi. Cho nên sư phụ của tôi đã đồng ý với người, trước khi người qua đời thì dùng nội hỏa của sư phụ để hỏa táng cho người.

Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, sau đó gật đầu:

- Cha nuôi của cô hẳn phải là một người rất có bản lĩnh.

Hắn đoán rằng cha nuôi của Đỗ Tú Dĩnh hẳn là đã bị một loại ma khí âm tà nào đó xâm lấn. Dựa theo lời của Đỗ Tú Dĩnh nói thì ông ta căn bản là không thể kiên trì được một năm. Nhưng ông ấy lại có thể kiên trì tới một năm thì mới chết đi, thì nhất định là do trong lòng có tâm sự gì đó chưa được hoàn thành. Còn có một điều nữa, đó là ông ta trước khi không thể kiên trì nổi nữa, vẫn có thể nhờ vả sư phụ của Đỗ Tú Dĩnh dùng nội hỏa để hỏa táng cho ông, chính là do ông sợ khí âm tà trong cơ thể tiếp tục gây tai họa cho Đỗ Tú Dĩnh.

- Cô và cha nuôi của cô cùng nhau đi ra khỏi Hộ Cức Lĩnh, vì sao cô lại không có chuyện gì?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi lại Đỗ Tú Dĩnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1474

Hộ Cức Lĩnh

Lúc đó thì tôi cũng không biết, nhưng sau đó thì tôi mới hiểu được. Chắc là bởi vì thân thể của tôi là thuần âm chi thể Đỗ Tú Dĩnh thấp giọng trả lời, cô cũng biết, chính vì cái thể chất đặc thù này của cô, mà khiến cho không biết bao nhiêu người của Hợp Hoan Tông có mơ ước đối với cô.

Diệp Mặc bỗng nhiên đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Đỗ Tú Dĩnh, còn Đỗ Tú Dĩnh thì lại không hề động đậy, vì cô biết Diệp Mặc chỉ là thuần túy kiểm tra cơ thể của cô thôi.

- Quả nhiên là thuần âm chi thể...

Diệp Mặc trầm mặc không nói. Hắn thực ra thì chưa từng nghe nói là thuần âm chi thể sẽ không bị khí tức âm tà xâm lấn. Cho nên Đỗ Tú Dĩnh đi cùng cha nuôi của cô, mà lại không bị khí tức âm tà xâm lấn hẳn là còn có nguyên nhân khác. Nhưng Diệp Mặc cũng không muốn tìm hiểu kỹ càng tình trạng thân thể của Đỗ Tú Dĩnh, cho nên cũng chỉ nói một câu rồi thôi.

- Sau khi sư phụ đưa tôi về, thì tôi cũng không có cơ hội đi ra. Lần này đến Hộ Cức Lĩnh, thì tôi cũng muốn đưa tro cốt của cha nuôi tôi chôn cất cùng với cha mẹ của tôi. Cha nuôi của tôi không phải là người của đại lục Lạc Nguyệt, nhưng lại vì cứu tôi mà chết ở nơi đất khách quê người này, khiến cho nội tâm của tôi...

Giọng điệu của Đỗ Tú Dĩnh có chút cô đơn.

- Cha nuôi của cô không phải là người của đại lục Lạc Nguyệt sao?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu. Hắn chợt nhớ tới vừa rồi Đỗ Tú Dĩnh

đã nói rằng cha nuôi của cô tu luyện không phải là tu chân công pháp, mà chính là cổ võ. Cho nên hắn cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Đỗ Tú Dĩnh cũng không nghe ra sự nghi hoặc trong giọng nói của Diệp Mặc, nhưng vẫn cúi đầu trả lời:

- Đúng thế, cha nuôi của tôi nói rằng người đến từ Thần Châu, cũng không phải là nơi nào nằm trong bốn đại Châu của đại lục Lạc Nguyệt. Hơn nữa công pháp tu luyện của người ở Thần Châu là cổ võ, không phải là tu chân. Người nói rằng bản thân lưu lạc tới Hộ Cức Lĩnh này, hoàn toàn là vì truyền tống trận xảy ra vấn đề. Khi người bị truyền tống tới một nơi gọi là Tĩnh Gia sơn, thì người biết rõ Tĩnh Gia sơn là nơi nào, nhưng người lại không thể tìm được đường ra. Sau khi lòng vòng tại Tĩnh Gia sơn vài ngày, thì người lại tìm được một cái truyền tống trận khác. Thực tế thì người chỉ muốn đứng lên xem thử, nhưng không ngờ là truyền tống trận đột nhiên lại kích phát.

Quả nhiên là được truyền tống từ Tĩnh Gia sơn tới. Từ trong lời miêu tả của Đỗ Tú Dĩnh, thì cha nuôi của cô khi bị truyền tống tới đại lục Lạc Nguyệt, thì truyền tống trận ở đó vẫn chưa hề bị bại lộ ra ngoài.

- Cha nuôi của cô tên gì?

Diệp Mặc hỏi tiếp, hắn nghĩ rằng chính mình chắc hẳn sẽ không thể biết được người tu luyện cổ võ đó là ai, nhưng đã là từ tiểu thế giới tới đây, thì Diệp Mặc cũng có chút cảm giác thân thiết.

- Cha nuôi của tôi tên là Vân Đông Hiệp...

Đỗ Tú Dĩnh vừa nói ra cái tên này, thì Diệp Mặc lập tức bất ngờ và biết được người đó là ai rồi. Vân Đông Hiệp không phải chính là cha của Vân Tử Y sao? Chính là hội chủ của Thần Thương Hội ở tiểu thế giới? Trước đây khi Vân Đông Hiệp truyền tống từ tiểu thế giới ra ngoài, thì truyền tống trận bỗng nhiên lại phát nổ, không ngờ là ông ấy lại được truyền tống trận tới Tĩnh Gia sơn, cuối cùng lại tìm được truyền tống trận đi thông tới đại lục

Lạc Nguyệt, đi tới Nam An Châu này. Mặc dù Vân Tử Y đã nhờ vả mình đi tìm kiếm cha của cô, nhưng thật không ngờ là Vân Đông Hiệp đã sớm chết đi rồi.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, thì trong lòng không khỏi thổn thức. Vân Đông Hiệp đã chết tại Nam An Châu, còn con gái Vân Tử Y của ông thì sau khi Kiếm Cốc bị tiêu diệt, cũng đã không thấy tung tích nữa.

Diệp Mặc quyết định chờ sau khi việc bên này kết thúc, thì hắn nhất định phải đi tìm Vân Tử Y trở về, đưa cô tới Mặc Nguyệt Chi Thành cho cô tu luyện. Vân Tử Y dù sao cũng là người bạn mà hắn quen biết từ sớm, hơn nữa việc cô mất tích, cũng có quan hệ gián tiếp tới mình. Vô Cực Tông giận chó đánh mèo, cuối cùng tiêu diệt đến Kiếm Cốc của Lạc Phi và Vân Tử Y.

- Cha nuôi nói rằng người còn có một cô con gái khiến cho người không yên lòng, cô ấy tên là Vân Tử Y. Nhưng tôi căn bản không biết Thần Châu là ở nơi nào, cho nên tôi cũng không thể nào giúp được cha nuôi...

Không đợi Diệp Mặc nói cho Đỗ Tú Dĩnh biết, thì cô đã dùng giọng điệu buồn bã mà nói tiếp ra chuyện của Vân Tử Y.

Diệp Mặc trầm mặc chốc lát rồi liền an ủi:

- Không cần lo lắng, chỉ cần cô nỗ lực tu luyện, thì vẫn còn có cơ hội gặp mặt.

- Tới rồi...

Tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' quá nhanh. Khi Diệp Mặc và Đỗ Tú Dĩnh vẫn đang nói chuyện, thì Đỗ Tú Dĩnh đã cất lời nhắc nhở Diệp Mặc rằng đã tới Hộ Cức Lĩnh.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã hạ xuống một nơi núi non trùng điệp mà linh khí có chút loãng. Sau khi Diệp Mặc nhìn rõ nơi này, thì mới hiểu được vì sao ở đây lại có tên gọi là Hộ Cức Lĩnh rồi. Khắp nơi núi non trùng điệp liên miên không dứt ở đây đều là những bụi ‘Hộ cức thứ’. Một số cỏ dại và

cây non đều có vẻ khô vàng, hẳn là do sinh trưởng ở giữa nhiều bụi gai 'Hộ cức thứ' như vậy, cho nên bị thiếu khuyết dinh dưỡng.

Đỗ Tú Dĩnh chỉ vào những bụi gai mọc khắp nơi trên Hộ Cức Lĩnh rồi nói:

- Cha nuôi tôi chính là mang theo tôi từ bên kia đi tới, đi qua cái Hộ Cức Lĩnh này chính là một dòng sông băng. Chỗ mà cha tôi bị âm khí xâm lấn chính là đoạn giữa dòng sông băng và Hộ Cức Lĩnh.

Diệp Mặc thấy Đỗ Tú Dĩnh chỉ có một cái túi đựng đồ, không có bất kỳ pháp bảo phòng thân nào, thì liền tiện tay lấy ra một cái nhẫn trữ vật, cho vào đó một ít đồ vật rồi đưa cho Đỗ Tú Dĩnh và nói:

- Chiếc nhẫn trữ vật này tặng cho cô. Cha nuôi của cô thì tôi không quen, nhưng tôi lại có quen biết với Vân Tử Y, cũng coi như là một người bạn rồi.

Đỗ Tú Dĩnh đang muốn từ chối chiếc nhẫn trữ vật của Diệp Mặc, thì lại nghe được Diệp Mặc nói rằng có quen biết với Vân Tử Y, cho nên lập tức khiếp sợ quên đi chuyện chiếc nhẫn trữ vật mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp thành chủ, ngài quen biết với chị Tử Y sao? Chị ấy ở đâu?

Diệp Mặc biết Vân Tử Y lớn hơn vài tuổi so với Đỗ Tú Dĩnh, cho nên hiện tại Đỗ Tú Dĩnh hỏi, thì hắn cũng chỉ có thể buồn bã mà trả lời:

- Vốn Vân Tử Y là đệ tử của Kiếm Cốc, đáng tiếc chính là đã bị tôi liên lụy tới. Bởi vì tôi kết thù oán với Vô Cực Tông, cho nên khiến cho Vô Cực Tông giận giữ tiêu diệt Kiếm Cốc, Tử Y cũng mất tích từ đó.

- Khó trách vì sao ngài muốn tiêu diệt Vô Cực Tông!

Đỗ Tú Dĩnh thì thào nói một câu, sau đó bỗng nhiên lại khom người nói với Diệp Mặc:

- Đa tạ Diệp thành chủ đã nói cho tôi biết việc chị Tử Y đã tới Nam An Châu. Tôi hiện tại sẽ đi tìm chị ấy.

Diệp Mặc khoát tay:

- Tu vi của cô còn chưa đủ để có thể thoải mái đi lại tại Nam An Châu này, hơn nữa gần đây Nam An Châu liên tục xảy ra đại kiếp nạn, các loại nguy hiểm đều có. Sau khi tôi xong việc ở bên này, thì nhất định sẽ đi tìm kiếm Vân Tử Y. Nếu như cô tin tưởng tôi, thì cứ đi Mặc Nguyệt Chi Thành tu luyện trước. Tôi tin tưởng với tư chất của cô, thì muốn tu luyện tới tu vi Hóa Chân cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Chờ sau khi tu vi của cô đủ cao rồi, mà tôi vẫn chưa tìm thấy Vân Tử Y, thì cô có thể tiếp tục đi tìm kiếm.

Đỗ Tú Dĩnh đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Cô hiểu rằng mỗi câu nói của Diệp Mặc đều là sự thật. Nam An Châu khổng lồ như vậy, thì với tu vi hiện tại của cô, cho dù cô muốn chạy hết một vòng quanh Nam An Châu, thì cũng cần phải mất tới mấy năm, lại càng không cần phải nói là vừa đi vừa tìm kiếm tin tức một người nữa.

- Tú Dĩnh xin được đa tạ Diệp thành chủ!

Đỗ Tú Dĩnh biết là Diệp Mặc có thể cảm thấy hổ thẹn với Vân Tử Y, cho nên mới giúp đỡ cho cô. Trong lòng cô đối với Diệp Mặc vẫn vô cùng cảm kích, đồng thời càng nhớ tới cha nuôi của mình. Cha nuôi của cô vì cứu cô, mà đã mất đi tính mệnh, hiện tại cô lại vì con gái của cha nuôi, mà có được chỗ náu thân tốt như vậy.

Nếu có một ngày, cô có thể đạt tới tu vi cao hơn, thì cho dù là phải lên trời xuống đất, thì cô cũng nhất định phải tìm cho được Vân Tử Y. Nếu như tìm không được, thì cô nhất định phải giết những kẽ đã khiến cho Vân Tử Y mất đi tung tích, vì chị Tử Y của cô mà báo thù.

Đã có mục tiêu cho tương lai của mình, thì Đỗ Tú Dĩnh liền nhận lấy nhẫn trữ vật mà Diệp Mặc tặng cho mình đeo lên tay. Nhưng khi thần trí của

cô nhìn vào những vật ở bên trong chiếc nhẫn, thì cô lại lập tức khiếp sợ, đem chiếc nhẫn gỡ xuống:

- Diệp thành chủ, những thứ này quá trân quý rồi...

Không nói tới đan dược và linh thạch, mà ngay cả những pháp bảo cũng đều là chân khí thượng phẩm và pháp bảo phi hành cũng là chân khí thượng phẩm.

Diệp Mặc khoát tay:

- Cô cứ nhận lấy mà nỗ lực tu luyện, nếu như tôi tìm không được Vân Tử Y, thì cô còn phải tiếp tục tìm kiếm nữa mà. Không có thực lực, thì tại Nam An Châu này cũng không có quyền lực gì. Hơn nữa mấy thứ này đối với tôi mà nói, thì cũng không đáng là gì cả...

Do dự một chút, thì sau đó Diệp Mặc lại lấy ra thêm một cái ngọc giản đưa cho Đỗ Tú Dĩnh rồi nói:

- Đây là một bộ công pháp tu luyện do một tu sĩ tên là Mông Tạm viết ra, sau này cô cứ dựa theo cái công pháp này mà tu luyện.

- Hồng Mông tạo hóa quyết?

Đỗ Tú Dĩnh tiếp nhận ngọc giản, lập tức đã nhìn thấy được mấy chữ viết trên đó.

- Không sai, chính là ‘Hồng mông tạo hóa quyết’.

Diệp Mặc gật đầu. Với tư chất của Đỗ Tú Dĩnh, thì tu luyện ‘Hồng mông tạo hóa quyết’ tuyệt đối là chuyện làm ít mà hưởng nhiều. Môn công pháp này so với công pháp vốn có của cô thì tốt hơn nhiều lắm.

Đỗ Tú Dĩnh thu hồi lại công pháp, cũng không nói câu cảm ơn nữa. Cô biết đại ân này của Diệp Mặc thì không lời nào cảm tạ hết được. Nếu tiếp tục nói hai từ cám ơn, thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Diệp Mặc thấy Đỗ Tú Dĩnh đã thẳng thắn thu hồi đồ vật, thì cũng tương đối hài lòng. Tư chất của Đỗ Tú Dĩnh cũng thuộc hàng nhất nhì còn chưa nói, hơn nữa tính tình cũng rất thẳng thắn. Tư chất của cô có vẻ so với Tô Tĩnh Văn cũng không kém bao nhiêu, thành tựu tương lại chắc chắn là sẽ không dưới Tô Tĩnh Văn đâu.

Hơn nữa Vân Tử Y hiện tại cũng không biết đang lưu lạc chỗ nào ở đại lục Lạc Nguyệt này, hắn cũng không thể nào đặt toàn bộ tinh lực vào việc tìm kiếm Vân Tử Y được. Có lẽ sau này việc tìm kiếm Vân Tử Y còn cần Đỗ Tú Dĩnh đi làm. Đây cũng là một trong những lý do mà Diệp Mặc trợ giúp cho Đỗ Tú Dĩnh.

- Diệp thành chủ...

Đỗ Tú Dĩnh vừa nói một câu, thì Diệp Mặc đã lắc đầu:

- Tôi lớn tuổi hơn Vân Tử Y một chút, sau này cô cũng giống như Vân Tử Y, đều gọi tôi là đại ca là được rồi. Hiện tại cô đứng ra phía sau, để tôi kiểm tra nơi này một chút.

- Vâng, Diệp đại ca.

Tuy rằng trong lòng của cô còn lo lắng cho Vân Tử Y, nhưng có thể quen biết với thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, thì đây chính là chuyện mà nhiều người cầu còn không được. Cho dù là Đỗ Tú Dĩnh cô cũng vô cùng kích động. Thậm chí so với những thứ trong chiếc nhẫn trữ vật mà Diệp Mặc đưa cho cô còn khiến cô kích động hơn nhiều.

Chờ Đỗ Tú Dĩnh lùi ra phía sau, thì thần thức của Diệp Mặc lập tức tỉ mỉ quan sát qua mọi chỗ. Diện tích của Hộ Cức Lĩnh tuy rằng không nhỏ, nhưng với thần thức cường hãn của mình, thì Diệp Mặc chỉ cần một thời gian ngắn, là đã có thể đem toàn bộ Hộ Cức Lĩnh đảo qua một lần trong thần thức rồi.

Hộ Cức Lĩnh dường như hoàn toàn không có dị trạng gì cả. Diệp Mặc cũng không hề cảm thụ được chỗ này có cái gì khác thường. Giữa lúc Diệp

Mặc đang muốn dùng 'Vụ liên tâm hỏa' đem toàn bộ bụi gai ‘Hộ cức thứ’ ở đây thiêu rụi đi, thì trong một ngóc ngách của Hộ Cức Lĩnh lập tức phát ra một tiếng vang nhỏ, một nơi trống trải thật lớn bỗng nhiên xuất hiện. Vô số Sa Hồn Thú chén chúc nhau lao ra. Thấy tình hình này, thì bên trong hẳn là còn phải đi ra nhiều Sa Hồn Thú hơn cả số Sa Hồn Thú đã bao vây Hợp Hoan Tông nữa.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra rằng, ở đây chắc chắn là có một cái ảo trận đỉnh cấp. Sa Hồn Thú xác thực là ở phía dưới Hộ Cức Lĩnh này, chỉ là cái ảo trận đỉnh cấp này khiến cho bề ngoài của Hộ Cức Lĩnh căn bản là nhìn không thể đoán ra được đâu là nơi náu thân. Chờ đám Sa Hồn Thú kia sau khi đi ra hết, thì cái ảo trận này lại lập tức khôi phục lại bình thường, xung quanh lại lần nữa đầy rẫy những bụi gai ‘Hộ cức thứ’.

Nếu như là người bình thường nhìn thấy đám Sa Hồn Thú vừa đi ra này, thì chắc chắn không thể nào sống sót được. Đáng tiếc rằng chúng lại gặp phải Diệp Mặc hắn rồi, bởi vì hắn đến đây chỉ là vì muốn tiêu diệt chúng đấy.

Đỗ Tú Dĩnh thấy nhiều Sa Hồn Thú như vậy, thì nhất thời không biết phải làm sao.

Diệp Mặc thấy Sa Hồn Thú liên tục lao ra không ngừng từ trong ảo trận, thì lập tức biết được hơn một tỷ Sa Hồn Thú lúc trước cũng chỉ là đám quân tiên phong mà thôi. Bản thân mình tới đây coi như là cũng đúng lúc, bằng không thì đám Sa Hồn Thú ở đây tuyệt đối sẽ không chỉ hơn trăm triệu, mà nói không chừng còn có thể có số lượng lớn hơn nhiều so với số hắn đã giết chết ở trong Ma Ngục cấm địa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1475

Đường Hoàng Tuyền Đá Xanh

Không đợi Đỗ Tú Dĩnh kịp phản ứng, Diệp Mặc đã dẫn cô vọt vào lối vào của Ảo trận, đồng thời Tử Đao được phóng ra, giữa những đường đao ngang dọc, hàng chục vạn con Sa hồn thú xông ra ngoài cũng trong nháy mắt bị Diệp Mặc giết chết sạch. Diệp Mặc sau đó ném ra vài trận kỳ, đơn giản che lại những lỗ hổng này.

Làm xong những thứ này, Diệp Mặc lúc này mới quay đầu nhìn Đỗ Tú Dĩnh nói:

Tôi muốn xuống dưới giết hết Sa hồn thú, từ những con Sa hồn thú ra từ đây cũng có thể biết được ít nhất cũng phải có hơn vài tỉ con. Cho nên cô rời khỏi nơi này trước, sau khi rời đi rồi, đi thẳng đến Mặc Nguyệt Chi Thành là được rồi.

Đỗ Tú Dĩnh há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra, chỉ gật gật đầu nói:

Vậy cũng được.

Diệp Mặc cũng không để ý, nhưng ngay sau đó lại bố trí vài khốn trận, sau đó biến mất vào trong Ảo trận.

Đỗ Tú Dĩnh không hiểu trận pháp, chỉ có thể lùi ra ngoài, cô cũng không nghe lời Diệp Mặc rời khỏi Hộ Cức Lĩnh mà đến Mặc Nguyệt Chi Thành. Cô thấy Diệp Mặc nói trong Ảo trận này có mấy tỉ con Sa hồn thú, trong lòng lo lắng cho Diệp Mặc, nhưng cũng không nói ra, chỉ đứng trong này chờ.

[Truyện và ebook được chia sẻ miễn phí tại www.sachvui.com]

Diệp Mặc sau khi tiến vào Ảo trận, lập tức nhìn thấy một phong ấn, thủ đoạn của phong ấn này giống y hệt như cái mà hắn nhìn thấy trong Ma Ngục cấm địa. Rất rõ ràng, hai phong ấn này là do cùng một người bố trí. Diệp Mặc lập tức nhớ ra Lục Chính Quần, hắn cũng không lập tức phá hỏng phong ấn mà tiến vào trong, nghiên cứu phong ấn trước mặt này trước.

Phong ấn rất cao cấp, tuyệt đối không phải là thứ mà Tông Sư Trận pháp có thể bố trí ra được, nhưng những phong ấn kiểu này Diệp Mạc cũng gặp nhiều rồi. Hắn sau khi xem xét một lượt, lập tức biết được suy đoán của mình không nhầm, phong ấn này đột nhiên bị khởi động nói cách khác thời gian phong ấn còn chưa đến, phong ấn đã bị khởi động rồi.

Xem ra chuyện mình lấy gốc cây kia đúng là chọc giận đến tên trên Tiên giới đó rồi. Tên đó chắc là không thể nào xuống dưới được, chỉ có thể dùng cách này khởi động phong ấn

Diệp Mặc cũng không chút do dự phá vỡ phong ấn này, tự mình làm lại một phong ấn khác, lúc này mới dọc theo phong ấn mà tiến vào bên trong.

Phía dưới cũng giống như Ma Ngục, cấm địa, cũng có một bậc thang cát kéo dài xuống dưới. Nếu không phải Diệp Mặc biết hắn đi từ Hộ Cức Lĩnh đi xuống, hắn còn cho rằng nơi này chính là lối vào Ma Ngục cấm địa. Diệp Mặc vừa mới đứng lên trên bậc thang cát, vô số con Sa hồn thú đã chen chúc xông đến.

Diệp Mặc trên đường vừa đi vừa giết mà đi trong chốc lát, vô số con

Sa hồn thú cũng đã biến thành đống lưỡi đao của hắn. Khi Diệp Mặc bước xuống bậc thang, khi hắn lại nhn thấy một con đường rải đầy đá xanh kéo dài tít tắp, hắn lập tức sững người lại....

Cái này chẳng phải là con đường đá màu xanh phía sau cầu Tam Sinh của Ma Ngục cấm địa hay sao? qua cầu Tam Sinh trong Ma Ngục, sau

đó lại lấy đi trên nghìn tiên tinh và một ân kỳ trong đó. Nơi mà hắn vừa lấy được ấn kỳ sau cầu Tam sinh trong Ma Ngục, hắn nhìn thấy một con đường đá xanh dài tít tắp mà thần thức không thể nào quét đến đầu bên kia được. Nhưng sau khi hắn lấy được ấn kỳ kia, thì con đường đá màu xanh đó biến mất. Sau chuyện đó Diệp Mặc có một dự cảm vô cùng mãnh liệt, nơi này rất nguy hiểm với hắn, hắn không thể tiệp tục ở lại đây được.

Nên hắn không chút do dự dẫn Cảnh Anh Ly ròi khỏi cầu Tam Sinh của Ma Ngục, thậm chí còn làm lại phong ấn của cầu Tam Sinh trong Ma Ngục. Làm sao bây giờ hắn lại nhìn thấy một con đường đá xanh ừong này được? Cái này chẳng lẽ là bên còn lại của con đường đá xanh đó sao?

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy da đầu có chút tê dại, hắn biết con đường đá xanh này chắc hẳn là một ảo giác, nhưng bất luận hắn nhìn thế nào, thì con đường đá xanh dài tít tắp này cũng là thật.

Vô số những con yêu thú cát đá từ cuối đường đá xanh đỏ lao đến, dường như cũng vô cùng vô tận vậy. Diệp Mặc đứng ở cuối con đường đó cũng không đi xuống, hắn hạ bước tiếp theo xuống chính là con đường đá xanh đó rồi, nhưng hắn lại cảm thấy con đường đá xanh này quá quỷ dị.

Cho dù hắn bây giờ chưa bước xuống, thì những tiếng hô hoán vô cùng vô tận ở phía bờ bên kia truyền đến, lại hình như hoàn toàn là những âm thanh xa lạ. Những tiếng hô hoán đó gọi hắn nhanh chóng bước xuống con đường đá xanh đó, sau đó lại không ngừng tiến về phía trước.

Diệp Mặc vẫn cố gắng duy tŕ sự thanh tĩnh đầu óc mình. Nếu như đổi lại là bất kỳ người nào khác đứng trong này, thậm chí cũng bị chết ngất rồi, tuyệt đối không thể nào như hắn đựơc, đến bây giờ vẫn còn đứng trên bậc thang đá kia. Hắn tu luyện dưới Khổ trúc, ý chí cùng kiên định, cũng bị những tiếng kêu gọi kia làm cho da đầu có chút tê dại rồi, thậm chí cũng không nhịn được nhảy xuống con đường đá xanh kia, huống chi là người khác?

Nếu nơi này không có Sa hồn thú, Diệp Mặc cũng không chút do dự mà

rút đi rồi, sau đó học như Ma Ngục cấm địa, phong ấn hoàn toàn những thứ trong này lại.

Nhưng bây giờ hắn không thể đi được, hắn cần phải giết sạch những con Sa hồn thú này. Những con Sa hồn thú này có thể là từ Ma Ngục cấm địa ra ngoài, có thể là từ Hộ Cức Lĩnh ra, ai biết được còn có thể từ chỗ nào khác ra nữa? Chỉ có chém giết sạch, đó mới là chuyện chắc chắn nhất.

Các loại âm thanh bén nhọn và khàn giọng của Sa hồn thú hét lên rồi hòa trộn vào nhau, xông về phía Diệp Mặc, trong nháy mắt đã vây kín xung quanh Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không thèm chấp, phóng ra Tử Đao bắt đầu chém giết những con Sa hồn thú này. Diệp Mặc xuất thủ rất có quy luật, hắn chặn tất cả những con Sa hồn thú lên trên bậc thềm. Đường đao của Tử Đao được khuếch tán ra, giống

như hoa sen từ từ nở vậy, mỗi lần hoa sen đó nở ra, thì cũng có vô số thi thể Sa hồn thú xếp chồng chất

Nhưng Sa hồn thú mà hắn giết càng lúc càng nhiều, Diệp Mặc càng lúc càng không kiêng kị, chỉ biết điên cuồng phóng ra đường đao màu tím, điên cuông chém giết Sa hồn thú. Đao khí của đường đao màu tím dưới cơn thịnh nộ, một đông Sa hồn thú bị Điệp Mặc chém chết, cuối cùng, Diệp Mặc thậm chí còn quên mất hắn đang làm gì, chẳng qua chỉ là giết Sa hồn thú một cách máy móc. Hoàn toàn không chú ý đến, hắn sớm đã nhảy xuống khỏi bậc thềm rồi, đang đứng trên con đường đá xanh. Hơn nữa trên đường chém giết, còn con đường đá xanh phía sau hắn cũng chật kín vô số con Sa hồn thú rồi.

Nếu như lúc này có người nhìn thấy tình cảnh của Diệp Mặc trong này, chắc chắn sẽ phát hiện ra Diệp Mặc chỉ là không ngừng quơ quơ Tử Đao trong tay, còn Sa hồn thú xung quanh sớm đã bị hắn giết sạch rồi, nhưng trong mắt hắn thì lại đỏ lựng lên, cũng không có bất kỳ ý nghĩ dừng lại nào.

Khi chân nguyên cạn kiệt, hắn mói không chút do dự nuốt một viên đan

dược, thậm chì có tùy ý lấy ra tiên tinh hấp thụ, sau đó lại quơ quơ Tử Đao, điên cuồng chém giết không gian sớm đã không còn một con Sa hồn thú nào rồi.

Ầm...

Sau khi hấp thụ vô số tiên tinh, Diệp Mặc cảm thấy kinh mạch trong thân thể mình giống như bị nổ tung vậy, một đường tiên linh khí cường đại xông thẳng vào tử phủ của hắn. Lúc này tinh thần của Diệp Mặc trong tích tắc tỉnh táo lại, hắn rùng mình một cái, không chút do dự tiến vào Thế giới trang vàng.

Hóa Chân tầng thứ tám rồi, trong nháy mắt hắn tiến lên Hóa Chân tầng thứ tám liền tỉnh lại, hơn nữa lại tiến vào Thế giới trang vàng. Nếu như không có Thế giới trang vàng, hắn cho dù có tỉnh lại, chỉ chốc lát sau vẫn phải lâm vào cảnh giới điên cuồng giống như lần trước, chỉ biết không ngừng khua khua Tử Đao.

Thật lợi hại, Diệp Mặc trong lòng vô cùng kinh hãi, lúc này hắn cuối cùng hiểu được sự lợi hại của Tiên nhân. Hắn căn bản không ra tay với tiên nhân, người ta chỉ là bố trí một ừận pháp trong này, Suýt chút nữa đã giết chết hắn rồi.

Diệp Mặc ngồi bên Khổ Trúc, không ngừng luyện hóa âm tà trong cơ thể mình, từng lớp sương mù màu nâu xám bị hắn luyện hóa, đồng thời Vụ Liên Tâm Hỏa cũng đốt cháy rụi.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc hoàn toàn tỉnh táo flại. hắn ném một trận bàn quản chế ra ngoài, bên ngoài ngoại trừ vô số thi thể Sa hồn thú ra, làm gì còn con đường đá xanh kianữa? Cũng chẳng còn bậc thềm cát nào.

Đó chính là nói hắn. sớm đã từ bậc thềm đó bước xuống rồi, rồi tiến vào con đường đá xanh. Nếu không phải trong tay hắn có nhiều tiên tinh, trong quá trình chém giết thăng cấp lên Hóa Chân tầng thứ tám, khiến hắn trong nháy mắt tỉnh lại, lúc này hắn cũng đã bị mê lạc rồi.

Diệp Mặc xem xét số tiên tinh còn lại của mình một chút, lần này hắn cũng không biết bao lâu rồi, không ngờ lại thiếu gần hai trăm viên tiên tinh, cái này quả thực đáng sợ.

Hai trăm viên tiên tinh bị hắn tiêu hết. hắn thăng cấp Hóa Chân tầng thứ tám.

Ở nơi này, Diệp Mặc cũng không dám lấy lá Khô Trúc ra, hắn cũng đã biết mình sở dĩ suýt chút nữa bị mê lạc, chính là vì cái tên Lục Chính Quần kia. Gốc cây con bị hắn lấy vào Thế giới trang vàng rồi, không còn khí tức lộ ra ngoài, nhưng Khổ Trúc vào lúc này cũng không dám lấy ra, cho dù là một chiếc lá cũng nguy hiểm.

Diệp Mặc cẩn thận bước ra khỏi Thế giới trang vàng, hắn phát hiện ra con đường đá xanh cũng lại xuất hiện lần nữa, không chút điềm báo nào. Diệp Mặc giật mình, đã chuẩn bị bước vào Thế giới trang vàng, lúc này mới phóng ra Tử Đao cẩn thận dò xét xung quanh.

Bây giờ Diệp Mặc cũng không biết hắn đang ở nơi nào nữa rồi, con đường đá xanh phía sau thần thức cũng không quét đến đầu bên kia được, trước mặt thần thức của hắn cũng không quét được đến tận đầu, chỉ có thi thể Sa hồn thú chi chít xếp chồng lên nhau trên con đường đá xanh. Ảo trận khủng bố như này, Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên gặp.

Lúc này hắn căn bản cũng không biết là nên đi về phía trước, hay lùi về phía sau. Bất luận là trước hay sau, cũng đều là con đường, đá xanh thần thức không quét đến tận đầu được.

Diệp Mặc lùi về sau hai bước* bỗng nhiên một bên đầu của con đường đá xanh đó hắn nhìn thấy một bia đá cực lớn, trên bia đá đó viết hàng chữ lớn bằng máu “Đường hoàng tuyền đá xanh.

Thấy mấy chữ này, Diệp Mặc nhớ ra cầu Tam Sinh trong Ma Ngục, lập tức hỏa khí tăng mạnh, phóng ra Tử Đao bổ đến tấm bia đá kia

Mắt nhìn Tử Đao muốn bổ đến tấm bia đá này, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác cực kỳ không Ổn, hắn cố gắng dừng lại khí thế của Tử Đao, đánh lệch đường đao đi.

Một đao kia của Diệp Mặc trong sự tức giận bổ ra, bây giờ đường đao cũng đã đập lên trên bia đá kia, hắn mới cố gắng dừng lại, lập tức dẫn tới sự cắn trả thật lớn, trong nháy mắt phun máu tươi ra ngoài.

Diệp Mặc vung tay lên, ngụm máu tươi đó biến thành màn sương mù.

Thịch….

Đường đao màu tím xoẹt qua bia đá bổ trúng lên trên phiến đá màu xanh, phiến đá màu xanh đó lập tức bị đao khí của Tử Đao đó làm cho chia năm xẻ bảy. Diệp Mặc sững sờ nhìn phiên đá màu xanh bị đường đao của hắn làm vỡ tan tành, trong lòng không hiểu, con đường đá xanh này giống như không phải từ Ảo trận hóa thành vậy, mà lại là một con đường đá xanh có thật.

Nhìn con đường đá xanh trước mặt không biết là thật hay ảo, Diệp Mặc ngược lại lại bình tĩnh lại. Lúc này hắn chỉ có một suy nghĩ trong đầu, đó là lui ra ngoài trước. Bất luận là vì đi trợ giúp hòa thượng của Kim Cương tự, hay là sức mạnh bây giờ của mình, hắn cũng không thể ở lại ừên con đường đá xanh này được nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1476

Tái Chiến Hư Tiên

Áo trận này Diệp Mặc căn bản cũng không nhìn ra, cho dù trình độ trận pháp của hắn đã là cấp chín đỉnh phong rồi, nhưng đối với trận pháp như này cũng không có bất kỳ cách nào.

Hai hướng của con đường đá xanh, vốn dựa theo cách nghĩ của Diệp Mặc, hắn muốn dựa vào giác quan thứ sáu của mình chọn một hướng để chạy. Sau đó tìm những thi thể cuối cùng của Sa hồn thú, nơi đó chắc hẳn là nơi mà hắn tiến vào. Nhưng khi hắn muốn chọn lựa, hắn lại phát hiện hai hướng đều có sự kêu gọi, bảo hắn qua đó nhanh một chút.

Diệp Mặc vội vàng bình tĩnh lại, không dám tiếp tục ngẫm nghĩ nữa. Ánh mắt của hắn liếc nhìn phiến đá màu xanh vừa nãy hắn chém tan tành, vừa nãy hắn sở dĩ không bổ bia đá đó ra, hắn có một dự cảm, bia đá đó không thể nào chém được.

Nếu như hắn đoán không nhầm, Áo trận này và bút tích của Ma Ngục cấm địa kia đều là do tên Lục Chính Quần trên Tiên giới làm. Bây giờ gốc cây bị hắn lấy đi rồi, Lục Chính Quần biết nhưng không xuống được, mà lại phát động những hồn thú này trước.

Lục Chính Quần còn chưa xuống, không có nghĩa gốc cây không quan trọng đối với gã, gốc cây tuyệt đối rất quan trọng với gã. Gã chắc chắn là không có cách nào xuống dưới được, nên mới kích phát Sa hồn thú. Tên này hạ giới một lần, chắc chắn là cũng không dễ dàng gì, gã dẫm. hẳn chuẩn bị mấy trăm năm nữa rồi mới xuống, nhưng không ngờ gốc cây lại xảy ra chuyện. Tốt nhất tìm được đường xuống của tên kia, rồi phá hỏng đường xuống đó, khiến gã tức chết là tốt nhất.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn biết suy đoán này rất khó. Hắn chuyển ánh nhìn của mình sang những viên đá của đường hoàng tuyền kia những viên đá này đột nhiên xuất hiện ở đây, khiến người có một sự kích thích sắp bị hủy hoại rồi, hơn nữa loại kích thích này'tuyệt đối không phải là bản tâm phát ra, mà là bị ảnh hưởng từ Áo trận trong này, hắn mói có loại kích thích này, cái này rất không bình thường. Vì sao Ảo trận muốn hắn phá đi phiến đá này? Tâm thần của hắn kiên định như vậy mà suýt nữa cũng trúng kế rồi.

Vừa lúc đó, Diệp Mặc lại phát hiện con đường màu xanh kia lại lần nữa biến mất, hắn chỉ dậm chân trên bãi cát mịn, trên cát còn có thi thể Sa hồn thú vô cùng vô tận.

Cái khác với lúc trước chính là tảng đá màu xanh bị hắn phá vỡ cũng không biến mât, còn cả tấm bia đá đó cũng lại vững vàng như cũ trên bãi cát đá. Diệp Mặc lại vô cùng tỉnh táo, hắn cũng biết đẳng cấp của trận pháp này cũng cao hơn tu vi trận pháp bây giờ của hắn, cho nên hắn mới không nhìn ra.

Diệp Mặc vừa định nhặt một vụn đá xanh vỡ mang vào Thế giới trang vàng nghiên cứu một chút, cái này rốt cục là thật hay ảo, liền nhìn thấy từng đường đao quang chói mắt chói sáng lên trước mặt hắn. Diệp Mặc theo bản năng lùi về sau mấy bước, sau đó trên tảng đá xanh bị hắn bổ vỡ lại xuất hiện một cột sáng.

Diệp Mặc có cảm giác không ổn, hắn vừa định phóng ra Tử Đao bổ xuống cột sáng kia, lại nghe thấy một tiếng cười lớn. Một gã tu sĩ mặc áo vàng đột nhiên xuất hiện, còn cột sáng đó thì cũng lại biến mất, lúc này Diệp Mặc phát hiện mấy tảng đá vụn bị hắn bổ ra cũng biến thành màu nâu xám.

Hư Tiên? Diệp Mặc nhìn thây tên tu sĩ này trong lṇg lập tức cả kinh. Tu sĩ

trước mặt này chân nguyên dao động hoàn toàn khác so vói hắn, nhưng lại có chút giống vói Bỉnh Thâm tự bạo kia

Tên tu sĩ mặc áo màu vàng kí lạnh lùng nhn Diệp Mặc, một lá bùa màu xanh trong tay cũng được dán lên người sau đó gã đột nhiên phóng ra một cây thương dài màu xanh lá cây, tay vung len, cây thương dài đó bỗng nhiên biến thành một đường màu xanh.

Khi Diệp Mặc nhìn thấy đường màu xanh đó cũng không hướng về phía hắn, mà lại hướng về phía tảng đá viết ba chữ "Đường hoàng tuyền", trong lòng lập tức lại có cảm giác xấu, hắn thậm chí cũng không nghĩ ngợi gì, Tử Đao toàn lực phóng ra, trực tiếp ngăn trước phiến đá này.

Ầm...

[Truyện và ebook được chia sẻ miễn phí tại www.Sachvui.com]

Trong tiếng nổ, đường đao màu tím và đường thương màu xanh tóe ra tứ phía, từng khe nứt không gian xuât hiện một cách rõ ràng, hơn mười không gian đao gió phóng ra. Những không gian đao gió này cho dù đánh lên người Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng không thèm để ý. Thậm chí cũng không thể xé rách hộ giáp của hắn được, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác hắn nên tránh những không gian đao gió này đi.

Hắn cũng không do dự, trực tiếp tránh thoát những đường không gian đao gió không thể nào làm thương hắn này. Sau đó nắm chặt Tử Đao đứng trước tấm bia đá kia, hắn có, một loại trực giác, tấm bia đá này tuyệt đối không thể bị đập vỡ được.

Tàng đá màu xanh vừa nãy bị hắn đập yỡ, liền bị trụ sáng truyền tống đến một Hư Tiên, nếu như hắn đánh vỡ tấm bia đá này, thì sẽ thế nào?

Hả...

Tên tu sĩ áo màu vàng kia nhìn thấy Diệp Mặc liều mạng với gã, nhưng cũng không bị đánh bay, chẳng qua chỉ lộ ra vẻ chật vật tránh khỏi mấy đường không gian đao gió kia mà không có chuyện gì, lập tức kinh ngạc bật thốt lên. Tu Chân giới từ khi nào lại có tu sĩ lợi hại như này? Gã cho dù ở Tu

Chân giới bị áp chế một chút, cũng không thể nào phát huy được 100% sức mạnh Hư Tiên, nhưng gã là một Hư Tiên, cho dù chân nguyên còn chưa hoàn toàn chuyển thành tiên nguvên, cũng là tiên nhân rồi.

Chẳng trách dám động vào đồ của đại nhân, hóa ra là cảm thấy mình cũng có chút bản lĩnh.

Tên tu sĩ mặc áo vàng kia châm chọc Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc âm thầm đề phòng tên Hư Tiên này, trầm giọng hỏi:

Vừa rồi có phải là vì tôi đập vỡ tảng đá màu xanh kia, nên mới khiến anh xuống đây đúng không?

Tên tu sĩ áo vàng kia lạnh nhạt nói:

Anh cũng không phải là người đần, thấy tu vi của anh cũng không tệ, nếu anh bằng lòng vì hiệu lực Thiên chủ, giao ra thứ mà anh không nên lấy, Thiên chủ đại nhân nói không chừng sẽ xem xét để cho anh một đường sống.

Diệp Mặc không tò rõ ý kiến nói:

Anh vừa mới xuống liền đập vỡ bia đá là có ý ǵ? Chẳng lẽ người nào đập vỡ bia đá đó xong sẽ càng lợi hại hơn hay sao?

Người tu sĩ áo vàng kia lạnh giọng nói:

Những thứ này không phải là thứ mà anh nên quản, anh đồng ư hay không?

Nói đi.

Anh nằm mơ à, anh muốn làm con chó Lục Chính Quần là chuyện của anh, đừng dính dáng đến chuyện của đại gia anh làm gì.

Diệp Mặc châm chọc nói.

Những lời này của Diệp Mặc cũng chỉ là thử dò xét, hắn cũng không đám chắc những thứ này có liên quan đến Lục Chính Quần hay không.

Quả nhiên là do anh làm, tiểu tử, Bỉnh Thâm tại sao lại chết? Thứ đó có phải anh lấy đi rồi không?

Tên tu sĩ áo vàng bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn, cây thương dài trong tay vang lên những tiếng ong ong, dường như lúc nào cũng muốn xé rách Diệp Mặc ra vậy.

Quả nhiên có liên quan đến Lục Chính Quần, Diệp Mặc chẳng qua chỉ thử một chút thôi, cũng không sợ hãi gì, trục tiếp phóng ra lá chắn bào vệ chân khí hạ phẩm, tiếp tục khinh thường nói:

Muốn đánh thì đánh, nói ít thôi.

Tên tu sĩ áo vàng thấy Diệp Mặc nói vậy lại càng tức giận, chỉ là một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám cũng dám nói những lời đánh thì đánh với minh.

Lúc này gã lại càng không nói thêm gì nữa, cây thương dài trong tay cũng mang theo một thương diễm màu xanh lá, lần này không tấn công lên tấm bia đá nữa, mà lại trực tiếp hướng về phía Diệp Mặc. Cây thương còn chưa đến, thì thương diễm màu xanh lá kia cũng đã khiến không gian xung quanh rung động lốp bốp. Đối với gã mà nói, tấm lá chắn hộ giáp chân khí hạ phẩm kia của Diệp Mặc hiệu quả cũng không được như lá chắn phòng ngự, một thương diễm này của gã cũng có thể tiêu hủy tấm lá chắn chân khí hạ phẩm kia của Diệp Mặc rồi.

Một thương này còn hung hãn hơn rất nhiều so vớiđường thương vừa nãy gã định tiêu hủy bia đá kia, Diệp Mặc cảm nhận được thương thế rầm rộ cuồn cuộn cuốn tới, tất cả không gian xung quanh bị bao phủ dưới đường thương này, nhưng Diệp Mặc trong lòng lại dâng lên một cảm giác cổ quái.

Một thương này của đối phương vượt qua những tu sĩ Khác đã từng đánh nhau với Diệp Mặc, cũng đơn giản hơn nhiều so với các loại bảo pháp,

không ngờ lại khiến Diệp Mặc trong khoảnh khắc này lại ngộ ra chút ít..

Ngay sau đó, Tử Đao của Diệp Mặc đã được phóng ra, cái khác so với lúc trước là, một đao của Diệp Mặc không mang theo bất kì tia tím nào, giống như một con đao thái rau bình thường, cứ như vậy bổ đến.

Khi đao vừa mới xuất ra tên sĩ áo vàng liền cười khẩy, gã biết Diệp Mặc không tồi, lúc trước gã vội vàng ra một thương đối phương không ngờ lại

có thể ngăn lại được. Nhưng đường thương này của minh cũng không phải là vội vàng phóng ra, chỉ là một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám, cũng dám đấu với mình?

Chỉ chốc lát sau, sắc mặt của gã lại biến đổi, một đao kia của Diệp Mặc lại dẫn động sát thế xung quanh, sát ý vô biên vô tận hướng về phía gã. Khi đao vừa mới xuất ra, cũng chỉ là một đao bình thường, nhưng khỉ gã cảm nhận sát thế và sát ý của đao đó, thì đường đao này cũng đã hình thành đao thế Tồi, khí thế rộng lớn khổng lồ dường như trực tiếp xông vào điểm yếu của gã.

Gã không biết Diệp Mặc cũng là lần đầu cảm ngộ được đao thế này, còn Diệp Mặc lúc trước cũng có chút lĩnh ngộ nhất định với cảnh, cho nên đao này của Diệp Mặc chẳng những đao khí kinh người mà còn trực tiếp xông đến điểm yếu của gã.

Bản thân là một tu sĩ Hư Tiên không ngờ lại khiếp đảm với tên tu sĩ Hóa Chân này, tên tu sĩ áo vàng trong lṇg cực không cam lòng. Gã không chút do dự phóng ra pháp bảo phòng ngự ḿnh viên gạch, cây thưcmg dài trong tay xu thế cũng khải trương hơn, gã muốn trước khi đao thế của Diệp Mặc hình thành hoàn toàn, giết tên Diệp Mặc này trước.

Cho dù không giết chết được Diệp Mặc, với thương thế của mình, đối phương cũng nhất định phải tránh né phòng ngự. Lúc trước hắn đến mấy đường không gian đao gió cũng phải tránh né, đường thương này của mình hắn không tránh, thỉ chỉ có chết.

Pháp bảo của tu sĩ áo vàng trong nháy mắt biến thành lớn hơn, hoàn toàn che lại tên tu sĩ áo vàng này, cho dù Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, thì đường đao này cũng nhất định phải xuyên qua pháp bảo này trước.

Diệp Mặc ánh mắt không hồn, Tử Đao trong tay mang theo đao thế và sát ý càng lúc càng mãnh liệt, hắn có một cảm giác, chính là đường đao này của hắn không giống với đao pháp Huyễn Vân. Đây không phải là Huyễn Vân đao pháp,

nhung hắn cũng Tất kỳ vọng vào đường đao này. Đùng nói hắncũng đã dự liệu đến bước đối phương muốn liều mạng một chiêu, cho dù không dự liệu được, Diệp Mặc cũng định bổ đường đao này xuống.

Tu sĩ áo vàng kia lại cảm thấy Có chút không đúng, gã có một cảm giác bất ổn, cái duy nhất có thể làm chính là kích thích cây thương dài trong tay mình nhanh hơn.

Lời nói thì dài dòng thực ra một tích tắc không đến.

Két một tiếng, cây thương dài màuxanh lá đập vào tấm lá chắn bảo vệ chân khí hạ phẩm của Diệp Mặc, tấm lá chắn chân khí hạ phẩm đó giống như một tờ giấy phơi khô vậy, bị xé tan tành, không đỡ được nửa phần của cây thương dài màu xanh lá kia.

Tên tu sĩ áo vàng trong lòng vui sướng, gã biết đối phương vậy là xong rồi, đường thương này của gã cũng không phải là mấy đường đao gió nữa, bị diễm thương màu xanh lá xé rách, căn bản cũng không còn khả năng sống sót nào nữa. Đừng nói là bị cây thương đâm trúng, cho dù là lục diễm của mũi thương cũng phải tiêu đốt đối phương thành tro bụi.

Những tên tu sĩ áo vàng này phát hiện đối phương vẫn không có chút suy nghĩ trốn chạy, bỗng nhiên cảm thấy có. chút không ổn. Còn không ổn ở chỗ nào, gã lại không nói ra được. Theo lý mà nói lúc này đối phương chắc hẳn sẽ phải cố gắng tránh né mới đúng, mà không phải là mặc kệ đường công kích của mình. Chuyện đối phương Không thoát khỏi là một chuyện,

trốn hay không lại là một chuyện khác. Gã tin rằng Diệp Mặc cho dù trốn cũng không trốn được, nhưng hắn lại không tránh né chút nào.

Ầm...

Tử Đao của Diệp Mặc bổ tráng pháp bảo phòng ngự của đối phương, mà Tử Đao còn chưa phóng ra đường đao tím nào cùng lúc bổ trúng pháp bào đó, lại phát ra vô số đường đao màu tím.

Phụt...

Cây thương dài màu xanh lá của tên tu sĩ áo vàng đồng thời tấn công lên người Diệp Mặc, tia lửa xanh bắn ra tứ phía, ngọn lửa đó trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1477

Chặt Đứt Con Đường Của Ngươi

Trong nháy mắt Lục diễm thương của tên tu sĩ áo vàng đâm trúng Diệp Mặc, gã liền biết mắc mưu rồi. Thân thể của đối phương thậm chí còn có thể so với tiên khí hạ phẩm, cộng thêm chân nguyên kích động, lục diễm thương của gã không ngờ chỉ đâm trúng vài tấc vào trong thân thể hắn, cũng không thể nào tiến thêm vào trong được.

Cái này cũng không phải là thứ khiến gã kinh hãi nhất, cái khiến gã cảm thấy kinh khủng nhất chính là. Diệp Mặc dưới sự bao vây của ngọn lửa màu lục, không ngờ lại rất thờ ơ. Nhưng gã nhanh chóng hiểu ra đây là chuyện gì, bên ngoài thân thể hắn dâng lên từng đốm từng đốm lửa màu tím, hoàn toàn ngăn ngọn lửa xanh của gã bên ngoài, thậm chí bắt đầu cắn nuốt ngọn lửa màu lục mà Lục diễm thương phóng ra.

- Vụ Liên Tâm Hỏa màu tím...

Người tu sĩ áo vàng kinh hãi thốt lên, gã hoàn toàn không dám tin một tu sĩ Hóa Chân không ngờ lại có thiên hỏa màu tím. Gã từng gặp tu sĩ Tu Chân giới nghịch thiên nhất có một thiên hỏa màu xanh, nhưng hôm nay gã không ngờ lại gặp một thiên hỏa màu tím, loại thiên hỏa này rất nhiều tu sĩ của Tiên giới cũng chưa chắc đã có.

Diệp Mặc trải qua sự tàn khốc của tu luyện, lục diễm thương của Hư Tiên mặc áo vàng kia đâm vào xương thịt khiến cho những tu sĩ bình thường cũng không thể nào chịu đựng được, nhưng Diệp Mặc thì lại không giống như vậy, chân nguyên giống như không muốn sống điên cuồng rót vào Tử Đao.

Ken két...

Khi pháp báo Kim Chuyên trên đầu của tu sĩ áo vàng dưới đường đao màu tím của Tử Đao bắt đầu tán ra tứ phía, trong nháy mắt rạn nứt một khe hở, sau đó lại nhanh chóng thu nhỏ lại.

Phụt...

Pháp bảo kia bị Tử Đao của Diệp Mặc đánh bay, còn đường đao của Diệp Mặc thì lại không có chút ý dừng lại nào, trực tiếp bổ xuống bả vai tên tu sĩ áo vàng kia.

Một tia máu phụt lên, bả vai và cánh tay của tên tu sĩ này đồng thời bị một đao của Tử Đao của Diệp Mặc cắt lìa, không đợi cánh tay này rơi xuống đất, đường đao màu tím cũng đã quấy thành màn máu.

Sắc mặt tu sĩ áo vàng tái nhợt lùi lại mấy bước, gã biết không phải gã không đánh được đối phương, mà là bị đối phương tính kế rồi. Là một Hư Tiên, cây thương dài của gã cũng không thế nào làm thương Diệp Mặc sâu hơn nữa, gã liền biết Diệp Mặc tuyệt đối là tu sĩ luyện thể Thần cảnh.

Một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám, trẻ tuổi như vậy không nói, lại còn là một tu sĩ luyện thể Thần cảnh. Chuyện này nếu như ở Tiên giới cũng khiến người ta vô cùng chấn động rồi, nhưng mình lần này không ngờ lại đụng phải. Nếu đối phương không phải là tu sĩ luyện thể, thì một đường thương của gã sớm đã đánh cho tên tu sĩ Hóa Chân trước mặt này thành màn máu rồi.

- Anh thực quá gian trá, chẳng lẽ Bỉnh Thâm cũng là chết trong tay anh?

Người tu sĩ áo vàng ánh mắt bốc lửa nhìn Diệp Mặc. Nếu có thể, lúc này gã cũng đã ăn tươi nuốt sống Diệp Mặc rồi. Bản thân mình đường đường là một Hư Tiên, không ngờ lại bị tu sĩ Hóa Chân đánh thương, cái này thật nhục nhã.

Diệp Mặc sau khi nuốt một viên đan dược, cũng không để ý đến lời nói

của Hư Tiên này nữa, hắn vừa nãy rất tiếc, không vui đến cùng. Trong nháy mắt hắn bị lục diễm thương đâm trúng, lĩnh ngộ một đao của hắn hoàn toàn biến mất. Nói cách khác, nếu lục diễm thương của đối phương có thể chậm thêm một chút thôi, thì đao pháp của hắn cũng có thể tiến lên một lĩnh vực mới rồi.

- Đáng tiếc, anh cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Tên tu sĩ áo vàng kia nói xong, giơ tay lên một bình ngọc màu đen trong nháy mắt xuất hiện trên bầu trời giữa hai người, sau đó gã há miệng phun một ngụm máu lên, sau đó một tay đánh ra vô số thủ ấn, khẽ ngâm từng đoạn:

- Luân... hồi... cho... ta...

Hai chữ "Luân hồi" màu đen to đùng dần dần bay ra khỏi bình ngọc màu đen kia, sau đó hai chữ đó to dần, bao vây lấy tất cả không gian xung quanh lại. Xung quanh dường như có từng trận phong âm, trong phong âm đó có những âm thanh nức nở vang lên bên tai Diệp Mặc.

Trước mắt Diệp Mặc bỗng nhiên xuất hiện một miếu sơn thần, trong miếu đó hắn đang cầm một cái bánh bao đen như mực trong tay, khi hắn đang định đưa chiếc bánh bao đó lên miệng, bỗng nhiên cảm thấy bánh bao đó không còn nữa, một lão già đột nhiên xuất hiện.

- Linh căn bình thường. Nhưng đến Thần Dược môn của ta làm một đồng tử luyện đan cũng được...

Lão già đó cười rồi vuốt vuốt tóc của hắn.

Diệp Mặc thầm rùng mình, dưới sự vận chuyển của Tam Sinh quyết. Hắn tự động tỉnh lại, hắn lập tức biết đây là pháp bảo dẫn tâm ma, đáng tiếc tên tu sĩ áo vàng kia dùng nhầm người rồi. Bản thân tu luyện Tam Sinh quyết, hơn nữa nơi tu luyện lại là bên Khổ Trúc, độ kiếp thậm chí tâm ma cũng không thể nào sinh sống được, làm sao có thể sợ pháp bảo này? Nếu

không phải vì nơi này là trong Ảo trận, hắn thậm chí đến suy nghĩ vừa rồi cũng không có.

Tên tu sĩ áo vàng nhìn thấy Diệp Mặc lộ vẻ ngây ngốc ra, giơ tay lên ấn một cái, hai chữ lớn liền rơi lên đỉnh đầu Diệp Mặc.

Nhưng Diệp Mặc lúc này đột nhiên mở to mắt, nhìn tên tu sĩ áo vàng này cười cười. Tên tu sĩ áo vàng trong nháy mắt hiểu ra, đối phương căn bản không bị bình luân hồi của mình khống chế lại.

Sắc mặt của gã lập tức trở nên kinh hãi, trước đây gã tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Mặc không ngờ lại nghịch thiên như vậy, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám của Tu Chân giới mà thôi, gã sở dĩ vừa xuống liền phá vỡ bia đá kia, cũng không phải là vì sợ Diệp Mặc, mà là vì mệnh lệnh của đại nhân. Đại nhân muốn đích thân xuống, nhất định phải đánh vỡ bia đá kia.

Bây giờ biết Diệp Mặc không phải là người mà gã có thể đối phó được, tên tu sĩ áo vàng cũng không nghĩ ngợi gì, đến chiếc bình ngọc cũng không thu lại nữa, liền bóc lá bùa kia trên người mình đi.

Nhưng không đợi gã dỡ lá bùa đó xuống. Tử Đao của Diệp Mặc lại phóng ra.

Tên tu sĩ áo vàng trong nháy mắt liền cảm nhận xung quanh mình hoàn toàn bị trói buộc lại, gã lại càng liều mang thúc giục tiên nguyên lực của mình, muốn khiến cho quy tắc thiên địa dẫn gã rời khỏi nơi này.

Nếu gã không trốn, phóng ra lục diễm thương, có lẽ còn có thể đánh nhau với Diệp Mặc một phen, nói không chừng còn có cơ hội chạy thoát thân. Đáng tiếc là một khi gã chạy trốn rồi, dưới vực của Diệp Mặc rời đi trong nháy mắt, thì căn bản cũng không thể nào.

Diệp Mặc mấy lần bị người ta dựa vào phi thăng mà chạy thoát, lúc này làm sao có thể không chú ý được?

Huyễn Vân Vực Sát đao phóng ra, vực và đao vực của Diệp Mặc họp lại

với nhau, tên tu sĩ áo vàng kia lại càng trở nên chậm chạp, nhưng dưới sự vận chuyển của tiên nguyên lực, gã cũng chưa đến tích tắc, lại lần nữa hoàn toàn thoát khỏi vực của Diệp Mặc. Một tích tắc xảy ra rất nhanh, nhưng cũng có lúc lại rất lâu, thậm chí đối với Diệp Mặc thì một tích tắc cũng đủ rồi.

Lúc này tên tu sĩ áo vàng cũng hiểu ra, cái sai lầm lớn nhất của gã lúc này chính là quay người bỏ chạy. Nếu như gã không bỏ chạy, gã thoát khỏi vực của đối phương, có thể ngăn cản được đòn tấn công của đối phương xong nhờ vào quy tắc thiên địa cũng sẽ đưa gã đi được. Đáng tiếc là gã hiểu ra thì đã quá muộn, đường đao màu hồng tím như cánh cửa kia của Diệp Mặc cũng đã bổ đến người của gã tu sĩ đó.

Một màn máu phun lên, dường như cùng lúc đó. Diệp Mặc cũng đã gọi Vô Ảnh ra. Vô Ảnh căn bản cũng không cần Diệp Mặc chỉ huy, cũng đã trong nháy mắt hướng về phía nguyên thần định chạy trốn.

Đây là nguyên thần của một Hư Tiên, khi Diệp Mặc còn đang lo lắng Vô Ảnh có bị tẩm bổ quá hay không, thì Vô Ảnh cũng đã nuốt trọn nguyên thần đang lung lay xông về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc vội vàng khua tay, ném Vô Ảnh vào trong thế giới trang vàng, lúc này mới giơ tay ra thu lại pháp bảo và bình luân hồi lại, rồi lại nhặt lục diễm thương trên mặt đất lên.

Khiến cho Diệp Mặc nghi ngờ chính là, hắn còn chưa nhìn thấy nhẫn trữ vật, mấy loại pháp bảo này phỏng chừng là tên tu sĩ áo vàng này nuôi dưỡng trong đan điền hoặc thông qua cách nào đó mang tới đây. Chưa lấy được nhẫn trữ vật, Diệp Mặc trong lòng cũng không thoải mái. Hắn không biết Tiên giới không thể mang nhẫn trữ vật xuống, còn có một nguyên nhân khác.

Nếu có thể lấy được nhẫn trữ vật của Hư Tiên, trong đó thậm chí còn có mấy chục nghìn tiên tinh và những thứ khác. Đáng tiếc là hắn từ trên người Bỉnh Thâm, và từ trên người tu sĩ áo vàng này, cũng không lấy được nhẫn trữ vật, trên người Bỉnh Thâm thậm chí đến một pháp bảo cũng không lấy được.

Diệp Mặc dùng cấm chế giam mấy thứ đồ kia lại, bây giờ hắn không còn

thời gian để kiểm tra mấy cái pháp bảo đó nữa, cái mà hắn cần bây giờ là nhanh chóng ra khỏi đây. Còn bia đá này là như nào? Tại sao tên tu sĩ áo vàng đó vừa mới xuống, việc đầu tiên làm là muốn phá tan bia đá này?

Diệp Mặc lại đi đến trước mặt bia đá kia, hắn càng nhìn bia đá này, lại càng thấy cổ quái. Diệp Mặc hươ tay muốn mang bia đá này vào trong Thế giới trang vàng của mình, đợi sau này nghiên cứu sau, nhưng lại phát hiện hắn đến dãy núi thần thức cũng có thể di chuyển được, nhưng lại không thể nào di chuyển được bia đá này.

Sa hồn thú đã giết sạch, nhưng trong này lại có một bia đá. Một tảng đá màu xanh có thể dẫn một tu sĩ Hư Tiên xuống, vậy bia đá này nếu như vỡ ra rồi, thì sẽ dẫn xuống tu sĩ lợi hại thế nào? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc thậm chí cảm thấy có chút rùng mình. Một mình hắn thì thôi, nhưng ở Nam An châu hắn còn có Mặc Nguyệt Chi Thành, với thủ đoạn độc ác của Lục Chính Quần, chắc chắn sẽ tiêu diệt toàn bộ Tu Chân giới của đại lục Lạc Nguyệt.

Dưới tình huống ngày càng nguy hiểm, Diệp Mặc trực tiếp ném ra trận bàn thời gian, đây là lần đầu tiên hắn ném trận bàn thời gian ra dùng, hắn không còn nhiều thời gian, nếu không nghiên cứu bia đá này, hắn căn bản cũng không yên tâm rời khỏi nơi này được.

Trận bàn thời gian dưới sự tác động của bảy viên tiên tinh nhanh chóng xoay tròn, hoàn toàn bao lấy Diệp Mặc và bia đá này lại.

Một tháng sau, Diệp Mặc với khuôn mặt mệt mỏi thu lại trận bàn thời gian, hắn đã hoàn toàn hiểu được bia đá này rồi. Bia đá này chẳng những là trận tâm của Ảo trận, lại càng giống tương tự như thứ trong Ngư Dược Long Môn.

Trong bia đá đó có một tấm bùa, tấm bùa đó bị bia đá đó phong ấn lại, nhưng Diệp Mặc cũng không thể hiểu được tấm bùa đó là thế nào, nhưng hắn chắc rằng tấm bùa đó là hàng cao cấp của Tiên giới.

Cấm chế trong bia đá cũng trong thời gian nhất định sẽ nổ tung, sau khi

bia đá đó bị nổ rồi, thì lá bùa bên trong đó sẽ được khởi động, sau đó hình thành lên một cột sáng giống như cột sáng đã dẫn tu sĩ áo vàng kia xuống, có thể từ Tiên giới trực tiếp truyền tống xuống Tu Chân giới.

Mà con đường đá xanh lúc trước là vô số những phiến đá màu xanh tạo thành, còn Ảo trận này chỉ do bảy viên đá màu xanh tạo thành mà thôi, bảy viên đá màu xanh này đều trong bia đá đó. Chỉ có điều trận pháp này cũng đã vượt khỏi trình độ trận pháp cấp chín rồi. Diệp Mặc trước khi nghiên cứu, cũng không rõ ràng lắm. Viên đá màu xanh bị hắn đánh vỡ một viên, bây giờ còn có sáu viên.

Bảy viên đá màu xanh này mỗi một viên trong đó đều có một lá bùa, nhưng màu sắc của lá bùa này lại nhạt hơn, dao động cũng không thể nào bằng lá bùa trong bia đá kia được.

Diệp Mặc đoán chừng chỉ đánh vỡ tan bia đá kia rồi, khởi động lá bùa đó mới có thể kéo Lục Chính Quần xuống, những viên đá còn lại đập vỡ rồi, mỗi lần chỉ có thể kéo xuống một tu sĩ Hư Tiên mà thôi. Còn tên tu sĩ Hư Tiên vừa mới xuống, trên người có dán một lá bùa, là khống chế trong một thời gian nhất định không bị quy tắc phi thăng kia dẫn đi, nếu không gã vừa xuống lại bị phi thăng lên rồi.

Ảo trận này bố trí cũng không phức tạp lắm. Diệp Mặc đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ là một tiên trận hạ phẩm. Hắn cũng chưa từng nghiên cứu tiên trận, bây giờ hắn có thể trong vòng một tháng nghiên cứu được trận pháp này, rõ ràng trận pháp này cũng không phải là trận pháp đỉnh cao của Tiên giới.

Nhưng Diệp Mặc cũng không cho rằng trình độ trận pháp của Lục Chính Quần chỉ có vậy, bố trí một trận pháp trong Tu Chân giới, hoặc là chịu các loại hạn chế của Tu Chân giới, không thể nào bố trí được trận pháp cao hơn, cái này cũng có khả năng.

Biết bia đá này là đường mà Lục Chính Quần xuống, lại là trận tâm của Ảo trận. Diệp Mặc cũng không muốn để một quả bom hẹn giờ như vậy ở

một chỗ như này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1478

Hóa Chân Tu Sĩ Của Hộ Cức Lĩnh

Biết được bia đá này là đường xuống của Lục Chính Quần, lại là trận tâm của Ảo trận, Diệp Mặc cũng không thể để một quả bom hẹn giờ trong này được. Hắn trực tiếp bố trí một trận pháp, chỉ trong thời gian hai tuần hương, bia đá mà lúc trước Diệp Mặc không thu về được, cũng dễ dàng bị hắn thu vào trong thế giới trang vàng. Hắn phong ấn bia đá đó vào trong Thế giới trang vàng, chuẩn bị khi nào rảnh thì nghiên cứu.

Sau khi lấy được bia đá đó đi rồi, trước mặt Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy thoáng đãng, bãi cát kia vẫn là nó, Sa hồn thú thì cũng vẫn chỉ là những cái xác Sa hồn thú. Thần thức của hắn dễ dàng quét về phía đầu bên kia, một đầu khác chính là nơi mà hắn vừa mới bước vào.

Diệp Mặc cuối cùng thở phào, hắn nhanh chóng bước lại bậc thềm đá, phong ấn hoàn toàn nơi này lại, lúc này mới ra ngoài.

Sa hồn thú nơi này đã bị hắn giết sạch, hơn nữa bia đá cũng được hắn thu lại rồi, tên Lục Chính Quần phái một Hư Tiên xuống giết hắn. Diệp Mặc đoán chừng lúc này tên họ Lục kia cũng đã quát lên như sấm rồi, nói không chừng cũng tức phun máu ra rồi. Lúc này hắn cũng chưa có sức lực đi đối đầu với Lục Chính Quần kia, đợi tu vi của hắn sau này đến được trình độ đó rồi, Lục Chính Quần cứ chờ chết đi, một tên như vậy, hắn cũng sẽ không buông tha.

Diệp Mặc vừa mới bước ra khỏi Hộ Cức Lĩnh thì lại nhìn thấy Đỗ Tú Dĩnh đang ngồi trên đất, lập tức kinh ngạc hỏi:

- Sao cô vẫn chưa đi…

Sau đó Diệp Mặc lại nhìn thấy một cỗ thi thể cách phía trước Đỗ Tú Dĩnh cũng không xa, còn có cả cảnh tượng ngổn ngang xung quanh nữa, rõ ràng nơi này vừa mới có một cuộc đấu kịch liệt xảy ra. Sắc mặt Đỗ Tú Dĩnh vẫn còn chút tái nhợt, hơn nữa trên người cũng có một số vết thương cũng không nhẹ, xem ra là đang trị thương rồi.

Người đã chết là một nữ tu trẻ tuổi, từ vết thương của cô Diệp Mặc có thể nhìn ra nữ tu này là do Đỗ Tú Dĩnh giết chết, vì hắn đưa cho Đỗ Tú Dĩnh hai tấm băng tiễn phù cấp chín. Hai tấm Băng tiễn phù hắn quên mất từ nhẫn trữ vật của ai lấy ra rồi, trước nay cũng chưa dùng, nên vứt cho Đỗ Tú Dĩnh, còn nữ tu trước mặt thì đúng là bị chết bởi Băng tiễn phù.

Đỗ Tú Dĩnh thấy Diệp Mặc ra ngoài, trong mắt lập tức hiện lên tia vui mừng hớn hở nói:

- Diệp đại ca, anh cuối cùng cũng ra ngoài rồi.

- Có chuyện gì thế này?

Diệp Mặc lại hỏi một câu, nhưng Đỗ Tú Dĩnh còn chưa trả lời, thì hai đường độn quang đã tiến lại gần, trong nháy mắt đã đến rồi.

Một tu sĩ Hóa Chân, một tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư, mà tên tu sĩ Hóa Chân không ngờ cũng đã là tu vi Hóa Chân tầng thứ chín rồi, còn cao hơn Diệp Mặc một chút.

- Ai dám giết đệ tử của môn hạ ta?

Tên tu sĩ Hóa Chân còn chưa đến nơi, giọng nói tức giận cũng đã truyền đến. Tên tu sĩ Hóa Chân này sắc mặt tối sầm lại, cũng không biết là vì đệ tử của gã bị người khác giết, nên vẻ mặt của gã tức giận tối sầm lại, hay là vì mặt của gã vốn đã tối sầm như vậy rồi.

Diệp Mặc liếc nhìn hai tên tu sĩ độn quang đến này, ra hiệu cho Đỗ Tú Dĩnh tiếp tục nói.

Đỗ Tú Dĩnh biết sự lợi hại của Diệp Mặc, lại bình tĩnh trở lại, cô chỉ tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư vừa mới đến nói:

- Tôi đang tu luyện pháp bảo phi hành, tên tu sĩ này và nữ tu trên đất kia đến. Hai người sau khi bàn bạc xong, một người muốn pháp bảo phi hành của tôi, người còn lại muốn, muốn…

Đỗ Tú Dĩnh còn chưa nói ra, Diệp Mặc cũng đã hiểu. Chân khí phi hành thượng phẩm mà hắn đưa cho Đỗ Tú Dĩnh, hai tên tu sĩ này sau khi đến thấy Đỗ Tú Dĩnh xinh đẹp như vậy, lại có chân khí phi hành thượng phẩm, lập tức động lòng, hai tên tu sĩ Hư Thần liên thủ lại, muốn chế ngự Đỗ Tú Dĩnh chắc hẳn cũng không có vấn đề gì. Nữ tu đó chắc chắn là muốn chân khí phi hành, còn nam tu kia nói không chừng là muốn thân thể của Đỗ Tú Dĩnh, còn muốn cả nhẫn trữ vật nữa.

Chỉ có điều hai người không ngờ, thứ mà Diệp Mặc đưa cho Đỗ Tú Dĩnh quá nghịch thiên tồi, Đỗ Tú Dĩnh ngon lành dùng Băng tiễn phù giết chết một người trong đó, người còn lại cũng chỉ có thể chạy trốn. Còn lai lịch của nam nữ tu kia rõ ràng không bình thường, tùy tiện dẫn tới cũng là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín, cũng không biết ở chỗ nào trong Nam An châu lại có nhiều Hóa Chân tầng thứ chín như vậy.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín kia nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng cạnh Đỗ Tú Dĩnh, lại kinh ngạc cẩn thận dò xét Diệp Mặc một chút, cuối cùng phát hiện ra gã căn bản cũng không quen biết Diệp Mặc.

Nhưng vì Diệp Mặc ở trong này, gã cũng không bước lên trước ra tay, mà lại lạnh lùng nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh là tu sĩ Hóa Chân, ra tay với tu sĩ Hư Thần của môn hạ tôi, không sợ bị mất đi thân phận sao?

Diệp Mặc cười khẩy một cái, căn bản cũng chẳng thèm trả lời. Tên tu sĩ Hóa Chân này chỉ cần vừa động thủ, hắn sẽ lập tức giết chết. Hắn vừa nãy đến tu sĩ Hư Tiên cũng giết chết rồi, còn để ý đến một tên Hóa Chân tầng thứ

chín sao? Hai tên tu sĩ này khí tức hơi nước trên người cũng rất nặng, Diệp Mặc đoán chừng hai người cũng là từ Vô Tâm Hải đến, tu sĩ đến từ Vô Tâm Hải không biết hắn cũng là chuyện thường tình.

Tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư đó vội vàng nói:

- Sư phụ, người là do người con gái kia giết chết.

Tên tu sĩ Hóa Chân mặt đen kia làm sao không biết người là do Đỗ Tú Dĩnh giết, nhưng vì tu vi của Diệp Mặc cũng không chênh lệch nhiều với y, y cần Diệp Mặc tỏ thái độ mà thôi. Bây giờ Diệp Mặc căn bản cũng lười chẳng thèm để ý gã, sự tức giận lập tức tăng cao.

Y cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc, mà lại quay sang nói với Đỗ Tú Dĩnh:

- Cô tự sát đi, tôi cho cô một cái xác toàn thây.

Đỗ Tú Dĩnh không chút do dự phản kích nói:

- Tôi ở đây luyện hóa pháp bảo của tôi, đệ tử của ông đến cướp pháp bảo của tôi, chẳng lẽ tôi còn không ra tay trả đòn được sao?

- Động phủ của chúng tôi chính là trong này, trong này đều là địa bàn của tôi, cô không coi ai ra gì tu luyện trên địa bàn của tôi, chẳng lẽ chúng tôi không thể đuổi cô đi được sao?

Tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư lập tức hung hãn nói, rõ ràng gã cho rằng chỉ cần sư phụ ở đây, hai tu sĩ đối diện này cũng chỉ chịu chết mà thôi. Đừng nhìn sư phụ nói tên tu sĩ trẻ tuổi kia là tu sĩ Hóa Chân, hắn trẻ tuổi như vậy, cho dù là tu vi Hóa Chân thì cũng có hạn, trong tay sư phụ nói không chừng cũng không thể kiên trì được vài tích tắc.

Đỗ Tú Dĩnh nghe thấy lời nói không có chút đạo lý này, lập tức sắc mặt trở nên khó coi, nhưng Diệp Mặc còn chưa nói gì, cô cũng không mở miệng ra phản bác lại.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày cảm thấy có chút gì đó không đúng, một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín lại dẫn đệ tử của mình xuất hiện trong này mở một động phủ tu luyện sao? Linh khí nơi này thiếu thốn như vậy, cho dù có chọn nơi để tu luyện cũng không thể nào chọn nơi này được.

Diệp Mặc cũng không cho rằng tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư này nói vớ vẩn, vì hắn nghe ra lời nói của đối phương là nói thật, nói cách khác động phủ của bọn họ đúng là ở trong này, chuyện kỳ quặc như vậy tất có vấn đề.

Thấy Diệp Mặc dường như chùn chân rồi, cũng không phản bác lại lời nói của mình, tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín kia trong lòng cũng càng biết rõ. Y bỗng nhiên nói với Đỗ Tú Dĩnh:

- Giết người phải đền mạng, cho cô mười giây để cô tự sát, nếu không tôi sẽ ra tay đấy, thì cô cũng không được toàn thây đâu, mà sẽ biến thành màn máu.

Diệp Mặc vẫn không nói câu gì bỗng nhiên lạnh nhạt nói:

- Giết người phải đền mạng, căn bản không cần hỏi đúng sai đúng hay không?

- Không sai, trong mắt tôi giết người là phải đền mạng, cho dù đệ tử của tôi có mắc phải lỗi lầm như nào? Tiện nhân có thể so sánh với đệ tử của tôi được sao. Đừng cho rằng anh là Hóa Chân tầng thứ tám là có bản lĩnh dài dòng cùng tôi, nếu chọc giận tôi rồi, thì anh cũng phải đền mạng…

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín này cảm thấy Diệp Mặc còn cách xa tu vi của y, hơn nữa Diệp Mặc dường như cũng có chút yếu thế, cho nên những lời nói của y với Diệp Mặc, cũng càng lúc càng không khách khí rồi, ngữ khí cũng càng ngoan cố hơn.

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, bỗng nhiên giơ một cánh tay lên, một đường đao gió phóng ra. Tên tu sĩ Hư Thần tầng thứ tư kia còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị đường đao gió này chém thành màn máu. Cho dù là sư phụ của gã,

tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín kia cũng chưa kịp phản ứng lại, hoặc là y có kịp phản ứng lại, thì cũng không còn cơ hội ra tay cứu giúp.

Tên tu sĩ Hư Thần chết dưới một đường đao gió, đây là một kiểu châm chọc. Nhưng Diệp Mặc lại giống như không có chuyện gì nói với tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín:

- Tôi cũng giết đệ tử cao quý của anh rồi, chắc hẳn là chọc giận anh rồi chứ? Hơn nữa tôi nói nhiều như vậy, cũng coi như là dài dòng rồi chứ? Anh nhanh chóng bắt tôi đền mạng đi.

Đỗ Tú Dĩnh bật cười một tiếng, cô làm gì còn không nhìn ra đây là Diệp Mặc cố ý, nếu dựa vào Diệp Mặc đến chín tên tu sĩ Hóa Chân của Đan thành cũng giết chết rồi, thì làm gì còn để ý đến tên tu sĩ Hóa Chân này nữa?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín mặt đen thấy Diệp Mặc giết đệ tử của mình ngay trước mắt mình, sắc mặt lập tức lại cực kỳ khiếp sợ.

Một đường đao gió phóng ra, y cũng chưa có cơ hội ngăn cản lại, nhưng có thể thấy tu vi của đối phương so với gã thì chỉ có cao chứ không có thấp hơn. Y căn bản cũng không trả lời câu nói của Diệp Mặc. Ngay sau đó phóng ra một phiến đầu lâu khô khốc màu nâu chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh rốt cục là ai?

Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến lời nói của tên tu sĩ này, thậm chí đến pháp bảo cũng không thèm phóng ra, trực tiếp chắp tay sau lưng nói:

- Động phủ của anh gần đây đúng không?

Tên tu sĩ mặt đen theo bản năng gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Nói xong, y cũng cảm thấy mình có chút yếu thế rồi, cao giọng lên lớn

tiếng quát:

- Anh rốt cục là ai? Những tu sĩ nổi tiếng ở Nam An châu tôi đều biết, tuyệt đối không có người nào trẻ tuổi như này.

Diệp Mặc nghe thấy lời này, liền biết tên tu sĩ mặt đen này lâu lắm rồi chưa đến Nam An châu, nếu không, y không thể nào nói ra những lời này được.

- Anh đến Hộ Cức Lĩnh dựng động phủ, có phải là có mục đích không thể cho ai biết được đúng không?

Diệp Mặc cũng không còn hứng thú mà lãng phí thời gian nữa, trực tiếp hỏi.

- Anh muốn chết à.

Tên tu sĩ mặt đen kia cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc là ai nữa, Khô lâu phiên màu nâu trong tay mang theo một mảng bóng đen, chỉ trong chốc lát, bầu trời xung quanh chỗ mấy người đang đứng lập tức âm trầm. Chỉ còn lại mấy đường ánh sáng yếu ớt, mà trong những đường ánh sáng yếu ớt này, vô số đầu lâu từ trong pháp bảo của tu sĩ mặt đen kia xông ra.

Đỗ Tú Dĩnh theo bản năng rùng mình một cái, cô cảm thấy toàn thân mình toát mồ hôi lạnh. Cô là thân thể thuần âm, cảm giác như này cũng không thể nào chịu đựng được âm hàn này.

Diệp Mặc cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, sải bước ra, Tử Đao trong tay cũng không có chút dấu hiệu nào mà lập tức bổ ra ngoài, đối với tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín bình thường như này, hắn quả thực cũng không cần tốn nhiều sức lực gì.

Đường đao màu tím xoẹt qua, những chiếc đầu lâu màu đen phủ kín trời đất kia dường như bị Diệp Mặc đánh cho sợ hãi quay về Khô lâu phiên kia, bây trời lại dần sáng lại. Tu sĩ mặt đen kia sắc mặt biến đổi, y cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều người dùng cách này phá giải Vạn hồn khô lâu phiên này

của y, nhưng trước giờ chưa từng nhìn thấy đao nào như của Diệp Mặc này, dễ dàng phá vỡ Vạn hồn khô lâu phiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1479

Uy Lực Thiên Hỏa Cửu Dương

Chỉ một chiêu, thì tên tu sĩ mặt đen này đã hiểu rằng y khẳng định không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Phản ứng đầu điên của y chính là thu hồi lại Vạn Hồn Khô Lâu Phiên rồi lập tức bỏ chạy.

Phản ứng của y rất nhanh, nhưng tới khi y muốn bỏ chạy thì y mới hoàn toàn kinh hãi nhận ra rằng lý giải về 'Vực' của đối phương đã đạt tới trình độ tùy tâm sở dục rồi. Chỉ đơn giản đã phá được 'Vực' của y, lại càng đơn giản đem y trói buộc lại. Nếu bản thân y muốn giãy thoát ra khỏi 'Vực' này của Diệp Mặc thì ít nhất phải mất thời gian mấy lần hít thở. Mà mấy lần hít thở này thì cũng đã đủ để y chết đi vô số lần rồi.

- Đừng giết tôi, tôi nói...

Chỉ trong chớp mắt, thì tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này đã kịp thốt ra năm chữ.

Tử Đao mang theo một đường đao quang dừng lại trước đỉnh đầu của y, liên tục lập lòe, khiến cho tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín mặt đen thui này trong nháy mắt đã tràn đầy một thân mồ hôi lạnh. Chỉ cần y nói ra năm chữ kia chậm thêm một chút xíu nữa thôi thì đạo đao quang này đã giết chết y rồi.

Trong nháy mắt này thì Diệp Mặc lại thực sự kinh hỉ, hắn kinh hỉ không phải vì tên tu sĩ mặt đen kia đã chịu khai ra sự thật, mà hắn kinh hỉ là vì vừa rồi hắn đã có thể tuy tâm sở dục mà thu phát Tử Đao. Lúc trước ở bên dưới Hộ Cức Lĩnh, thì chỉ vì hắn đã mạnh mẽ thu hồi lại một đao, cho nên đã tạo thành lực phản phệ khiến hắn phải thổ huyết.

Nhưng hiện tại thì hắn đã có thể tùy tâm sở dục mà thu phát lại đao quang của Tử Đao rồi. Đạo đao quang dài mấy trượng kia dập dờn trên đỉnh đầu của tên tu sĩ mặt đen, khiến cho Diệp Mặc có chút lĩnh ngộ. Hắn cảm giác rằng mình đã nắm được đạo lý gì đó. Hai đao trước sau cùng một chiêu thức, nhưng lại có kết quả hoàn toàn khác.

- Anh bạn, tôi nguyện ý khai ra, xin anh bạn thu hồi lại đao quang...

Một đạo đao quang dài mấy trượng cứ dập dờn trên đỉnh đầu của mình, khiến cho tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này vô cùng kinh hãi. Y sợ rằng Diệp Mặc chỉ run tay một chút thôi, thì đạo đao quang kia sẽ khiến y hồn phi phách tán.

Diệp Mặc thở dài, lần thứ hai lĩnh ngộ lại bị cắt đứt. Trong lòng của hắn lúc này có chút khó chịu, cho nên lập tức quát lên:

- Muốn nói thì nhanh lên, ta không có nhiều thời gian để chơi đùa cùng ngươi.

- Vâng.

Sắc mặt tên tu sĩ Hóa Chân mặt đen dường như có chút trắng bệch ra, cũng không dám xin Diệp Mặc thu hồi Tử Đao lại nữa, chỉ nhanh chóng mà đáp lời Diệp Mặc:

- Trước khi sư tổ của tôi phi thăng, đã để lại một đạo phi kiếm phong ấn, một khi đạo phi kiếm phong ấn này vỡ, thì cũng có nghĩa là cơ duyên đã đến, để cho tôi đi Hộ Cức Lĩnh tìm kiếm nơi Sa Hồn Thú xuất hiện...

Tên tu sĩ Hóa Chân mặt đen này sau khi nói tới ba chữ Sa Hồn Thú, thì bỗng nhiên lại ngừng lại. Diệp Mặc đang muốn hỏi y là có nguyên nhân gì, thì bỗng nhiên cảm giác được tên tu sĩ Hóa Chân kia có gì đó không đúng. Biểu tình trên mặt của y đang lộ ra sự kinh hãi khủng hoảng, so với sự sợ hãi do vừa rồi mình suýt giết chết y còn muốn kinh khủng hơn. Diệp Mặc cũng không suy nghĩ gì nữa, liền lấy 'Đại đỉnh tám cực' ra bảo vệ cho hắn và Đỗ

Tú Dĩnh.

- Để cho tôi đi đánh nát Hoàng Tuyền...

Tên tu sĩ mặt đen này dường như đã biết được tình huống bản thân, cho nên liều mạng nói ra mấy chữ cuối cùng. Nhưng y cũng chỉ nói ra được mấy chứ này, sau đó toàn thân lập tức nổ tung.

Ầm...

Một vụ nổ phát ra do tu sĩ Hóa Chân tự bạo, có lẽ nói đúng hơn thì cũng không phải là tự bạo. Loại uy lực này thì căn bản không phải là tu sĩ bình thường có thể chống lại được, vì chân nguyên của tu sĩ Hóa Chân hùng hậu vô cùng, cho nên một khi chân nguyên hoàn toàn bạo phát ra ngoài, thì tất cả địa phương xung quanh gần nghìn trượng đều bị san thành bình địa, thậm chí còn nứt ra vô số những khe rảnh sâu hoắm.

Sau khi vụ nổ tan đi, thì Diệp Mặc thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực'. Lúc này thì Đỗ Tú Dĩnh phát hiện chỉ còn có cô và Diệp Mặc đang đứng thẳng một cách bình yên vô sự trong một vùng rộng khoảng vài trượng, còn lại xung quanh đều đã thay đổi hoàn toàn khiến cho cô phải âm thầm hoảng sợ.

- Y đã nguyện ý nói ra, vậy thì sao lại còn muốn tự bạo?

Đỗ Tú Dĩnh nhìn những khe nứt ở xung quanh rồi lẩm bẩm.

- Sự tình chỉ sợ là không đơn giản như vậy.

Diệp Mặc lẩm bẩm giống như là trả lời câu hỏi của Đỗ Tú Dĩnh.

Tuy rằng tên tu sĩ Hóa Chân mặt đen này còn chưa nói hết lời, nhưng Diệp Mặc đã có thể đoán được ra nguyên nhân rồi. Huyết mạch của y hoặc là công pháp mà y tu luyện hẳn là đã bị hạ một đạo cấm chế cực kỳ thâm độc. Một khi vi phạm cấm chế đó, thì sẽ lập tức tự bạo. Diệp Mặc có thể đoán được, tên tu sĩ mặt đen kia hẳn là muốn tìm được nơi mà Sa Hồn Thú đi ra, sau đó mới đi vào bên trong để phá nát cái bia đá có viết mấy chứ ‘Đường

Hoàng Tuyền’.

Trên người của tên này khẳng định là phải có đồ vật gì đó để cho Sa Hồn Thú nhận thức mà không công kích y, chỉ là hiện tại y đã tự bạo rồi, cho nên bất luận là manh mối gì thì cũng đã biến mất rồi.

Diệp Mặc rất muốn tìm được tông môn của tên tu sĩ mặt đen này, sau đó đi xem thử xem sư tổ của bọn họ rốt cuộc là có quan hệ thế nào với Lục Chính Quần. Nhưng hắn biết, chít ít là hiện tại hắn không thể đi được.

- Tôi đi vào trong Hộ Cức Lĩnh này đã mấy ngày rồi?

Diệp Mặc quay đầu lại hỏi Đỗ Tú Dĩnh.

- Đã tám ngày rồi.

Đỗ Tú Dĩnh vội vàng đáp. Cô không biết rằng Diệp Mặc phải nhanh chóng đi Kim Cương Tự để giúp đỡ cho Thiên Diệp hòa thượng.

- Không tốt rồi...

Sau khi Diệp Mặc nói xong, thì trực tiếp lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra rồi nhanh chóng rời khỏi Hộ Cức Lĩnh.

Thiên Diệp hòa thượng nói với hắn rằng sẽ cố gắng kiên trì trong vòng bẩy ngày, nhưng hôm nay đã là ngày thứ tám rồi. Liệu Thiên Diệp hòa thượng có còn tiếp tục kiên trì được nữa hay không?

Băng Kiếm Môn và Kim Kiếm Môn chỉ khác nhau một chữ, nhưng thực lực của hai môn phái lại không thể nào so sánh với nhau được. Băng Kiếm Môn chỉ là một tông môn năm sao, còn Kim Kiếm Môn lại là một tông môn tám sao. Hiện lại Lưu Xà thành đã buôn bán 'Chân linh đan', thì việc Kim Kiếm Môn muốn thăng cấp lên tông môn chín sao cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

...

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' hiện ra trên bầu trời bên ngoài Băng Kiếm Môn, thì Đỗ Tú Dĩnh liền trở nên ngây dại. Trước đó cô cho rằng Hợp Hoan Tông bị gần một tỷ Sa Hồn Thú vây khốn đã là trận diện đáng sợ nhất rồi. Nhưng hiện tại thì cô đã hoàn toàn thay đổi cách suy nghĩ của mình, vì Băng Kiếm Môn mặc dù là một tông môn năm sao, nhưng diện tích môn phái cũng có tới ngàn dặm.

Lúc này diện tích tông môn của Băng Kiếm Môn đã hoàn toàn không còn nhìn thấy được nữa, đập vào trong mắt chỉ là đầy rẫy những con Phệ Linh Trùng tung hoành khắp nơi trong phạm vi cả ngàn dặm. Nhiều Phệ Linh Trùng như vậy, thì cho dù là tiên nhân có tới, cũng có thể làm được gì chứ?

Đỗ Tú Dĩnh cảm thấy lạnh toát cả người, nhưng lúc này thì cô lại phát hiện khi Diệp Mặc dừng lại, thì đã có vô số Phệ Linh Trùng chen chúc tới phía họ rồi.

Không chỉ nói Đỗ Tú Dĩnh, ngay cả Diệp Mặc cũng phải cảm thấy tê dại cả da đầu. Khi ở Băng Thần cấm địa thì hắn đã được chứng kiến loại Phệ Linh Trùng này. Nhưng ở đó thì hầu như đều là trứng của Phệ Linh Trùng nhìn nhưng một tầng cát mịn mà thôi, nhưng mà ở đây thì không phải là trứng nữa, vậy thì Thiên Diệp hòa thượng làm sao có thể chống đỡ nổi?

Không chỉ nói đến Thiên Diệp hòa thượng, mà cho dù là hắn, thì nếu như không có Cửu Dương thiên hỏa mà đi tới đây thì cũng chỉ có một con đường đó là chạy trốn mà thôi. Loại Phệ Linh Trùng này chắc chắn đã cắn nuốt rất nhiều máu huyết của các tu sĩ, cho nên cũng đã thăng cấp lên rất cao rồi.

Nhiều Phệ Linh Trùng như vậy, thì cần bao nhiêu tu sĩ mới có thể tiêu diệt được? Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh. Nếu như những thứ này cũng là do Lục Chính Quần bố trí, thì cái tên điên này rốt cuộc là muốn làm cái gì? Chỉ cần Sa Hồn Thú thôi cũng đã có thể tiêu diệt cả Tu Chân Giới rồi, vì sao còn phải nuôi dưỡng nhiều Phệ Linh Trùng như vậy chứ?

Nam An Châu đã như vậy, vậy thì Bắc Vọng Châu, Tây Tích Châu và Đông Huyền Châu còn lại thì sẽ như thế nào? Lúc này không phải là đã bị tiêu diệt từ sớm rồi sao?

- Diệp đại ca... Chúng ta, chúng ta...

Thanh âm của Đỗ Tú Dĩnh trở nên run rẩy. Cô cũng đã tận mắt nhìn thấy hơn một tỷ Sa Hồn Thú, nhưng cũng chưa hề kinh hoàng tới như thế này. Nhưng đám Phệ Linh Trùng ở đây thì đã khiến cho cô triệt để kinh hoàng rồi. Không chỉ nói tới cắn nuốt tu sĩ, mà nhiều Phệ Linh Trùng như vậy xông lên chắc cũng đã đủ đè chết người rồi.

Lời của Đỗ Tú Dĩnh còn chưa nói hết, thì cô đã phải nôn khan rồi, cái đám Phệ Linh Trùng đáng sợ kia và mùi hôi của chúng, khiến cho cô thật sự cảm thấy khó thở, không thể khống chế cảm giác chán ghét đến kinh tởm của mình. Nếu như là ngàn vạn, thì cô hẳn là còn có thể chịu được, nhưng Phệ Linh Trùng ở chỗ này thì nào chỉ có ngàn vạn? Nếu như không phải nhờ vòng bảo hộ bên ngoài 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc, thì đám Phệ Linh Trùng này chắc chắn đã nuốt chửng bọn họ rồi.

Diệp Mặc biết ý của Đỗ Tú Dĩnh, cô thực sự là đã không có dũng khí để tiếp tục lưu lại đây nữa. Phệ Linh Trùng ở đây quá nhiều, thực sự là quá đáng sợ.

Sở dĩ Diệp Mặc không công kích Phệ Linh Trùng ngay lập tức, là vì hắn còn đang dùng thần thức tìm kiếm Thiên Diệp hòa thượng. Băng Kiếm Môn thì từ lâu đã biến mất không thấy gì nữa rồi, mà không chỉ nói tới Băng Kiếm Môn, ngay cả gạch ngói hay một cành cây ngọn cỏ cũng đều đã bị Phệ Linh Trùng cắn nuốt sạch sẽ rồi.

Nhưng vẻ mặt Diệp Mặc lại rất nhanh lộ ra sự kinh hỉ, vì hắn đã nhìn thấy ở phía trung tâm Kim Kiếm Môn có một cái pháp bảo Phạm Chung. Vô số Phệ Linh Trùng đang chen chúc nhau mà gặm cái Phạm Chung kia. Bên ngoài chiếc Phạm Chung đã bị Phệ Linh Trùng ăn đến nỗi biến dạng, hiển nhiên là không thể kiên trì được bao nhiêu lâu nữa.

Nhưng Diệp Mặc thấy thế thì càng hoảng sợ, vì hắn vừa nhìn là đã biết cái pháp bảo Đại Phạm Chung kia là một kiện tiên khí hạ phẩm. Vậy mà đám Phệ Linh Trùng này lại có thể gặm được, thế thì còn có thứ đồ vật gì ở Tu Chân Giới mà đám Phệ Linh Trùng này không ăn được nữa chứ?

Đồng thời Diệp Mặc cũng đoán chắc rằng mấy người Thiên Diệp hòa thượng hẳn là đang bên trong chiếc Phạm Chung kia. Nếu như hắn không tới, thì sợ rằng chỉ qua nửa ngày nữa thôi, là cái đại Phạm Chung kia sẽ hoàn toàn biến mất chứ đừng nói tới Thiên Diệp hòa thượng ở bên trong.

Thấy Đỗ Tú Dĩnh còn muốn nói gì đó, thì Diệp Mặc liền khoát tay, đồng thời giơ một tay còn lại lên. Vầng Thái Dương mầu tím lập tức đã được hắn phóng ra. Sau khi vầng Thái Dương mầu tím được Diệp Mặc đưa lên cao, thì lập tức đã phát tán ra từng đạo quang mang mầu tím. Những đạo quang mang mầu tím này nhanh chóng hạ xuống, lại tiếp tục khuếch tán ra từ phạm vi vài trượng nhanh chóng lan rộng ra tới hơn mười trượng rồi tới vài hơn mười dặm.

Sắc mặt của Diệp Mặc có chút trắng bệch. Trong lúc hắn bế quan, tuy rằng đã thăng cấp được cho vầng Thái Dương của Cửu Dương thiên hỏa từ mầu xanh lên tới mầu tím, hơn nữa thần trí của hắn cũng nhờ có 'Dưỡng thần tuyền' mà đã mạnh lên rất nhiều. Nhưng dù là thế thì hắn cũng khó có thể chịu đựng nổi mức tiêu hao thần thức của Cửu Dương thiên hỏa.

Nếu như chỉ là đám Phệ Linh Trùng trong phạm vi vài dặm, thì hắn còn có thể kiên trì lâu một chút. Nhưng với phạm vi hơn mười dặm này, thì Diệp Mặc hắn cũng vô cùng chật vật.

Trong lòng Diệp Mặc rất rõ ràng rằng Phệ Linh Trùng khác với Sa Hồn Thú. Nhất định là hắn phải dùng thời gian ngắn nhất để tiêu diệt toàn bộ đám Phệ Linh Trùng trong phạm vi gần ngàn dặm này, bằng không thì khi Phệ Linh Trùng chạy trốn, sẽ trở thành đại nạn khôn lường.

Với phạm vi thiêu đốt lớn như vậy, thì Diệp Mặc cũng chỉ có thể sử dụng Cửu Dương thiên hỏa, nhưng với vầng Thái Dương đã đạt tới đẳng cấp

mầu tím này, thì chỉ cần bị quang mang mầu tím chiếu vào, đám Phệ Linh Trùng lập tức biến thành khói bụi, tiêu tán trên không trung.

Đỗ Tú Dĩnh chưa từng được chứng kiến Cửu Dương thiên hỏa của Diệp Mặc, cho nên khi cô nhìn thấy đám Phệ Linh Trùng kia dưới sự thiêu đốt của Cửu Dương thiên hỏa không kiên trì nổi tới vài hơi thở, thì nhất thời kinh hỉ lên. Trong nội tâm của cô thậm chí còn có một loại xung động, có lẽ là phải nói đó là một loại kích động. Nhưng chính cô cũng không biết phải diễn tả loại xung động hay kích động này như thế nào?

Nhưng khi cô rời ánh mắt khỏi đám Phệ Linh Trùng đang biến thành khói bụi, quay lại nhìn Diệp Mặc, thì trong lòng cô liền hoảng hốt. Sắc mặt của Diệp Mặc lúc này càng ngày càng tái nhợt đi, một luồng khí mầu trắng nhũ cũng đã xuất hiệt quanh thân thể hắn, hiển nhiên là hắn đã dốc hết toàn bộ sức lực rồi.

Đỗ Tú Dĩnh vừa định nói, thì lại nhớ ra rằng lúc này cô không nên quấy rầy Diệp Mặc, cho nên lập tức đưa tay lên bịt miệng mình lại rồi nhìn Diệp Mặc một cách mong đợi. Nhưng lúc này thì Diệp Mặc đột nhiên lại nhảy ra khỏi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1480

Thiên Vị Cô Đơn

Cô lập tức nhìn thấy trên đường mà Diệp Mặc đi qua, thì vầng Thái Dương mầu tím trên đỉnh đầu của Diệp Mặc liền bắn ra vô số quang mang mầu tím, nhưng quang mang này giống như những mồi lửa, biến từng đàn từng đàn Phệ Linh Trùng hóa thành tro bụi. Thần thức của Đỗ Tú Dĩnh vẫn luôn bám theo sau lưng Diệp Mặc, rất nhanh cô đã phát hiện ra vầng Thái Dương trên đầu của Diệp Mặc cũng không hề thu nhỏ phạm vi lại, mà còn khuếch tán ra lớn hơn trước.

Vầng Thái Dương mầu tìm chiếu xạ từ phạm vi hơn mười dặm, lúc này thậm chí đã đạt tới cả trăm dặm rồi, còn sắc mặt tái nhợt của Diệp Mặc đã chuyển sang mầu đỏ. Trong lòng Đỗ Tú Dĩnh lúc này vô cùng căng thẳng, cô biết rằng Diệp Mặc đã bị thương rất nặng rồi. Nhưng rất nhanh cô đã hiểu vì sao Diệp Mặc lại phải khuếch đại phạm vi của vầng Thái Dương mầu tím lên rồi, đó là vì đám Phệ Linh Trùng kia đã cảm thấy có điều không đúng, nên có một phần Phệ Linh Trùng đã bắt đầu muốn chạy trốn rồi.

Đáng tiếc là tốc độ của Diệp Mặc thì càng lúc càng nhanh, nhiệt độ Cửu Dương thiên hỏa của hắn lại càng lúc càng cao hơn. Chỉ trong thời gian chưa tới hai nén hương, thì trên bầu trời đầy rẫy Phệ Linh Trùng đã sáng chói lên, sau đó tiêu tán thành tro bụi.

Khi Diệp Mặc chạy xung quanh phạm vi ngàn dặm của Băng Kiếm Môn một vòng, thì tới lúc hắn trở lại 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã không thể chịu đựng nổi nữa mà rơi xuống.

Vầng Thái Dương mầu tím cũng nhanh chóng rút nhỏ lại sau đó rơi xuống trên đỉnh đầu của Diệp Mặc rồi biến mất. Còn lúc này trên bầu trời

Băng Kiếm Môn chỉ còn lại chưa tới một vạn con Phệ Linh Trùng. Ngần này Phệ Linh Trùng đã không còn khả năng uy hiếp tới một tông môn nữa, thậm chí chỉ cần một vài tu sĩ có tu vi cao một chút, cũng đã có thể giết hết đám Phệ Linh Trùng còn lại này rồi.

Đỗ Tú Dĩnh cũng không suy nghĩ gì nữa, nhanh chóng khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' chậm rãi hạ xuống chỗ Diệp Mặc, bắt đầu trợ giúp hộ pháp cho Diệp Mặc.

Trong lòng cô lúc này rất là khẩn trương, vì cô biết cho dù là lúc này sẽ không có ai đến gây bất lợi với Diệp Mặc, thì cô vẫn vô cùng lo lắng. Cô theo Diệp Mặc từ Hợp Hoan Tông tới đây, tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc một đường âm thầm trợ giúp cho Nam An Châu như thế nào.

Nếu như không có Diệp Mặc, thì đừng nói tới đám Phệ Linh Trùng này, mà ngay cả đám Sa Hồn Thú trước cũng đã có thể nuốt trọn cái Nam An Châu này rồi. Cho nên khi Đỗ Tú Dĩnh thấy Diệp Mặc lúc này không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, thì cô vô cùng lo lắng.

Mà đôi khi càng lo lắng thì càng có chuyện. Hầu hết Phệ Linh Trùng ở Băng Kiếm Môn đã bị Diệp Mặc tiêu diệt, nhiều nhất chỉ còn khoảng hơn vạn con Phệ Linh Trùng mà thôi. Dựa theo lý mà nói, thì hơn vạn con Phệ Linh Trùng còn lại này hẳn là phải sợ hãi mà sớm cao bay xa chạy rồi, nhưng thực tế thì hơn vạn con Phệ Linh Trùng này trái lại còn không hề bay đi, mà còn tụ tập lại một chỗ.

Khi mà Đỗ Tú Dĩnh không biết là có chuyện gì xảy ra, thì chợt nghe thấy một tiếng thét bén nhọn truyền tới. Lần này thì cô đã thấy rõ, đó là một con Phệ Linh Trùng lớn nhất đang phát ra từng đợt âm thanh chói tai đó.

Toàn thân con Phệ Linh Trùng này lớn hơn gấp mười lần những con Phệ Linh Trùng khác, hơn nữa nó còn có một thân mầu đỏ. Con Phệ Linh Trùng màu đỏ này sau khi thét lên một tiếng, thì liền trực tiếp xông thẳng về phía Diệp Mặc. Trong lòng Đỗ Tú Dĩnh liền kinh hãi, nhanh chóng lấy ra một cái phi kiếm, lập tức đánh về hướng con Phệ Linh Trùng này.

Vốn cô cho rằng cho dù là con Phệ Linh Trùng này có lớn hơn đi chăng nữa, thì với tu vi Hư Thần trung kỳ như cô, cũng có thể dễ dàng dùng phi kiếm giết chết nó.

Nhưng lúc này thì lại có một tiếng va chạm của kim loại vang lên, khiến trong lòng Đỗ Tú Dĩnh trầm xuống. Phi kiếm của cô chẳng những không giết chết được con Phệ Linh Trùng này, mà trái lại còn bị con Phệ Linh Trùng này đánh bay ra. Mà con Phệ Linh Trùng này còn không thèm để ý tới cô, chỉ một lòng lao về phía Diệp Mặc, dường như là không giết được Diệp Mặc, thì nó sẽ không cam lòng.

Cả vạn con Phệ Linh Trùng còn lại cũng không hề bay đi, mà đều theo con Phệ Linh Trùng lớn nhất này xông về phía Diệp Mặc.

Lúc này Đỗ Tú Dĩnh mới biết được sự đáng sợ của những con Phệ Linh Trùng này. Cô liền nhanh chóng lấy ra một lá chắn phòng ngự, muốn giúp Diệp Mặc ngăn trở đám Phệ Linh Trùng. Nhưng lúc này, thì cô lại nghe thấy một tiếng kêu bén nhọn khác, sau đó có một cái bóng mà cô không thể nhìn rõ được vọt ra từ chỗ của Diệp Mặc.

Những con Phệ Linh Trùng kia sau khi nghe được tiếng kêu này, thì nhất thời trở nên tán loạn. Nhưng cái thanh âm bén nhọn kia vẫn không ngừng ngân cao lên.

Sau khi Đỗ Tú Dĩnh thấy vô số Phệ Linh Trùng trở nên tán loạn, thì cái bóng đen kia cũng không hề buông tha cho chúng, mà trực tiếp xông tới, với tốc độ nhanh như thiểm điện. Mà mỗi chỗ cái bóng đen kia xông tới, thì đều không còn thấy một con Phệ Linh Trùng nào nữa, dường như đều đã bị cái bóng đen kia ăn hết rồi.

Lúc này Đỗ Tú Dĩnh mới nhìn rõ được cái bóng đen trước mặt này, dường như nó chỉ lớn bằng một hạt đậu xanh mà thôi, nhưng sao nó lại có thể cắn nuốt nhiều Phệ Linh Trùng có kích thước lớn hơn nó gấp nhiều lần như vậy? Điều này cần có năng lực tiêu hóa khủng bố như thế nào? Nhưng nếu như đám Phệ Linh Trùng kia không phải là bị nó cắn nuốt, thì rốt cuộc là

đã biến đi đâu rồi?

Khi cái bóng đen kia đã cắn nuốt sạch mấy nghìn con Phệ Linh Trùng, thì rốt cuộc đã chọc giận tới con Phệ Linh Trùng to nhất kia. Con Phệ Linh Trùng kia cũng không hề e ngại mà xông về phía cái bóng đen kia, mà cái bóng đen kia cũng không hề sợ hãi mà xông về phía con Phệ Linh Trùng.

Con Phệ Linh Trùng này thì lớn hơn cái bóng đen kia tới mấy chục lần, nhưng khi cả hai đụng vào nhau, thì không ngờ lại phát ra một tiếng 'Ken két' giống như là đang rèn sắt vậy. Sau đó Đỗ Tú Dĩnh chỉ còn nghe thấy âm thanh cắn nuốt 'Nhồm nhoàm' mà thôi.

Khi Đỗ Tú Dĩnh còn chưa biết là con nào cắn nuốt con nào, thì Diệp Mặc lúc này đã đứng lên rồi. Đỗ Tú Dĩnh liền quên đi một màn trước mắt kia, nhanh chóng đi tơi bên cạnh Diệp Mặc rồi hỏi:

- Anh không sao chứ?

Diệp Mặc cười nhẹ:

- Cảm ơn cô vừa rồi đã hỗ trợ hộ pháp, tôi đã khôi phục rất nhiều rồi.

Một phen thi triển toàn lực Cửu Dương thiên hỏa vừa rồi, đã khiến cho Diệp Mặc phải tiêu hao quá lớn. Có thể khôi phục lại nhanh như vậy thì hiển nhiên là không thể, nhưng Diệp Mặc chí ít đã khôi phục lại được ba thành thực lực rồi.

Mặt của Đỗ Tú Dĩnh liền đỏ lên, vì vừa rồi thực tế cô đâu có giúp được gì đâu. Ngay cả một con sâu cô đánh cũng không lại. Nếu như không phải là mục tiêu của đám Phệ Linh Trùng kia không phải là cô, thì cô lúc này chắc chắn đã nằm trong bụng của chúng rồi.

Cũng may là Diệp Mặc cũng không nói tiếp nữa, mà chỉ nhìn qua cái bóng đen kia rồi quát lớn:

- Đừng ăn nữa, kinh quá. Nhanh trở về đi.

Nghe được tiếng quát của Diệp Mặc, thì Đỗ Tú Dĩnh lúc này mới phát hiện ra cái bóng đen kia đã ăn xong con Phệ Linh Trùng lớn hơn nó tới mấy chục lần rồi.

Con trùng mầu đen chỉ to bằng hạt đậu xanh nghe được tiếng quát của Diệp Mặc, thì lập tức hóa thành một sợi chỉ đen quay trở về rồi biến mất trên tay Diệp Mặc.

Đỗ Tú Dĩnh ngơ ngác nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay của Diệp Mặc, nhưng nơi đó hoàn toàn trống trơn, đâu có còn con trùng mầu đen nào. Một lát sau cô mới sững sờ hỏi:

- Diệp đại ca, đó là linh trùng mà anh nuôi sao, anh cũng nuôi dưỡng linh trùng sao?

Cô nghĩ tới đây, thì bỗng nhiên cảm thấy lạnh người khi tưởng tượng ra bên cạnh Diệp Mặc xuất hiện vô số những con trùng mầu đen do Diệp Mặc nuôi dưỡng. Nhưng cô đương nhiên không biết, 'Vô ảnh tằm' có một con thôi đã là kỳ tích rồi, lấy đâu ra nhiều như cô tưởng tượng chứ?

Diệp Mặc nào biết tâm tư của Đỗ Tú Dĩnh, cho nên hắn liền gật đầu:

- Đúng thế, con trùng này là do tôi nuôi dưỡng. Con Phệ Linh Trùng mầu đỏ vừa rồi không sợ 'Vô ảnh', đó là bởi vì nó đã bị 'Đoạt xá' rồi. Mà tu sĩ 'Đoạt xá' con Phệ Linh Trùng đó hẳn là kẻ có thù oán đối với tôi, cho nên khi đã không còn thần trí, thì vẫn có thể theo bản năng mà nhằm về phía tôi. Bằng không thì 'Vô ảnh' vừa ra tới, thì nó cũng đã sớm bỏ chạy rồi.

Sau khi nói xong, thì Diệp Mặc liền nghi hoặc nhìn về phía Đại Phạm Chung kia rồi nói:

- Lão hòa thượng sao còn chưa ra? Lẽ nào chuẩn bị đón năm mới bên trong cái chuông đó sao?

Thấy Diệp Mặc đi về phía Đại Phạm Chung đã bị biến dạng do Phệ Linh Trùng cắn nuốt, thì Đỗ Tú Dĩnh cũng đi theo. Trong lòng cô vẫn còn đang

nghi hoặc về cái con sâu to bằng hạt đậu xanh kia.

Diệp Mặc đưa 'Chân nguyên thủ' ra, hất văng cái Đại Phạm Chung lên. Lúc này thì hắn mới thấy được rằng Thiên Vị hòa thượng thương thế nặng hơn so với hắn nghĩ nhiều. Sắc mặt của lão tái nhợt như tờ giấy trắng, mà những người xung quanh đều bị tổn thương rất nặng về cả chân nguyên lẫn thần thức.

Bên trong chiếc Đại Phạm Chung chỉ có chừng một trăm người, ngoại trừ sáu bảy vị hòa thượng của Kim Cương Tự ra, thì số còn lại hẳn là tu sĩ của Băng Kiếm Môn. Chỉ là môn phái Băng Kiếm Môn hầu hết đều là các cô gái, cho nên thoạt nhìn giống như là Thiên Vị hòa thượng bị một đám nữ tu vây quanh vậy.

Thấy bộ dạng yếu ớt của Thiên Vị hòa thượng và những tu sĩ khác, thì Diệp Mặc cũng biết rằng thần trí của họ đã dùng toàn bộ vào việc kích phát chiếc Đại Phạm Chung rồi. Cho nên ngay cả năng lực để nhấc Đại Phạm Chung lên cũng không còn nữa. Dù sao thì cái Đại Phạm Chung này cũng là một tiên khí hạ phẩm, đồng thời cũng là trấn phái chi bảo của Kim Cương Tự. Đây không phải là pháp bảo của riêng một người nào, cho nên hiển nhiên là không ai có khả năng một mình luyện hóa được nó.

Diễm phúc của lão hòa thượng cũng không cạn, nếu như Thiên Vị không phải là một vị hòa thượng, thì có lẽ Diệp Mặc đã phải thốt lên vài câu nói đùa rồi.

- Đa tạ Diệp thành chủ cứu giúp. Lão nạp thật sự rất xấu hổ, còn tưởng rằng có thể ngăn trở được đám Phệ Linh Trùng, không nghĩ tới số lượng đám Phệ Linh Trùng này lại nhiều như vậy. Lão nạp ngay cả thời gian một ngày cũng không thể kiên trì được, mà hoàn toàn phải nhờ vào trấn phái chi bảo của Kim Cương Tự chúng tôi bảo vệ lấy chút hơi tàn. Diệp thành chủ thần công cái thế, tốc hành tiên cảnh, thật sự là khiến lão nạp được mở rộng tầm mắt rồi.

Thiên Diệp hòa thượng sau khi nói xong, thì lại liên tiếp thở dài.

Diệp Mặc hiểu ý của lão hòa thượng. Đó là vì lão hòa thượng này đang tiếc cho Đại Phạm Chung kia bị hủy rồi, và thứ hai có lẽ là đang thương tiếc cho những đệ tử ưu tú của Kim Cương Tự hy sinh nơi đây.

Lúc này thì một số đệ tử của Băng Kiếm Môn đã phục hồi lại tinh thần, đều qua chỗ Diệp Mặc cảm tạ. Khi các cô được Đại Phạm Chung che trở, mặc dù không có năng lực nhấc Đại Phạm Chung lên, nhưng vẫn có thể dùng thần thức mà quan sát từ bên trong Đại Phạm Chung một khoảng cách nhất định.

Diệp Mặc thi triển Cửu Dương thiên hỏa trong chớp mắt tiêu diệt vô số Phệ Linh Trùng. Cái loại uy thế này, khiến cho không ai không sợ hãi mà giật mình cả. Lúc này thì không có bất cứ một tu sĩ nào dám hoài nghi Diệp Mặc trước đây đã cùng lúc giết chết mười một tu sĩ Hóa Chân cả. Một mình Diệp Mặc chắc phải sánh bằng mấy trăm tu sĩ Hóa Chân, mà cho dù là có tới mấy trăm tu sĩ Hóa Chân tới đây, cũng không nhất định có thể tiêu diệt nhiều Phệ Linh Trùng như Diệp Mặc được.

Diệp Mặc nhanh chóng lấy ra đan dược trị thương để Đỗ Tú Dĩnh phân phát cho mọi người. Những tu sĩ của Băng Kiếm Môn thì đều nghĩ rằng Đỗ Tú Dĩnh là song tu đạo lữ của Diệp Mặc, cho nên càng vô cùng cảm kích. Người ta cũng không nói rõ ràng ra, cho nên dù Đỗ Tú Dĩnh có lòng muốn giải thích, cũng không có cách nào mở miệng cả. Cô rất rõ ràng, cho dù là cô có ngưỡng mộ Diệp Mặc, thì cũng không xứng đáng để trở thành song tu đạo lữ của Diệp Mặc.

Chờ sau khi Thiên Vị hòa thượng khôi phục lại một chút, thì Diệp Mặc mới nghi hoặc hỏi:

- Thiên Vị chưởng môn, vì sao Băng Kiếm Môn chỉ còn ngần này tu sĩ? Những người còn lại đều đã bị Phệ Linh Trùng cắn nuốt rồi sao?

Thiên Diệp hòa thượng thở dài:

- Rất nhiều tu sĩ muốn độn thổ chạy trốn, nhưng đều không thể thoát

được đám Phệ Linh Trùng kia.

Diệp Mặc hiểu ra. Bất luận là đối mặt với Phệ Linh Trùng hay là Sa Hồn Thú, thì cho dù là tu sĩ nào muốn chạy trốn từ trong nước, trên không trung, hay là dưới lòng đất đi chăng nữa, đều không thể có bất kỳ tác dụng nào.

- Ban đầu lão nạp khoe khoang khoác lác, hôm nay lại trở thành kẻ vô tích sự ở chỗ này, còn phải nhờ Diệp thành chủ đến cứu giúp, thật sự là...

Thiên Vị hòa thượng cũng là một người tu sĩ cao cấp, còn là một chưởng môn phương trượng của tông môn chín sao Kim Cương Tự. Nhưng lúc này so sánh với Diệp Mặc lại thấy mình kém xa như vậy, thì trong lòng lão cũng có chút cô đơn.

Diệp Mặc rất có hảo cảm đối với vị hòa thượng này, cho nên hắn liền lắc đầu:

- Thiên Vị chưởng môn, kỳ thực ngài đã giúp tôi rất nhiều rồi. Nếu như không phải có ngài ở đây, thì tôi sợ rằng đã có nhiều môn phái nữa bị tuyệt diệt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1481

Đại Họa Lâm Đầu - Mỗi Người Mỗi Ngả

Lời Diệp Mặc nói cũng hoàn toàn là thật tình, không có chút khoa trương nào. Đám Phệ Linh Trùng này đã có chút linh trí, cho nên chúng thấy được Thiên Diệp hòa thượng và gần trăm tu sĩ Băng Kiếm Môn tiến vào trong chiếc Đại Phạm Chung kia, thì mới quyết tâm phải cắn nuốt cả cái Đại Phạm Chung kia.

Phệ Linh Trùng luôn đi theo bầy đàn, cho nên đại đa số Phệ Linh Trùng tiến vào cắn nuốt cái đại Phạm Chung kia, thì những Phệ Linh Trùng còn lại đều phải lưu lại đây chờ đợi.

Thiên Diệp có thể khiến cho vô số Phệ Linh Trùng đều bị cầm chân lại Băng Kiếm Môn này, thì Diệp Mặc mới có thời gian để tiêu diệt Sa Hồn Thú, sau đó trở lại tiêu diệt đám Phệ Linh Trùng này, hóa giải được tai họa ngầm cho vố số tông môn.

Thấy Thiên Diệp hòa thượng vẫn còn chút xấu hổ, thì Diệp Mặc cũng không tiếp tục giải thích, mà ôm quyền nói với Thiên Diệp hòa thượng:

- Thiên Diệp chưởng môn, tôi muốn đi tới Diễm Hải cấm địa, cho nên không thể ở lại đây nữa.

Nói xong Diệp Mặc liền quay đầu nhìn về phía Đỗ Tú Dĩnh rồi nói:

- Cô theo Thiên Vị chưởng môn trở về Mặc Nguyệt Chi Thành nhé.

Đỗ Tú Dĩnh hiển nhiên là sẽ không muốn trở về. Cô đã được chứng kiến Diệp Mặc giết hết đám Sa Hồn Thú, chứng kiến Diệp Mặc khiến vô vàn Phệ Linh Trùng phải tan thành tro bụi, hiện tại Diệp Mặc muốn đi tới Diễm Hải

cấm địa, thì hiển nhiên là cô muốn tiếp tục đi cùng. Có lẽ một ngày kia, cô sẽ là người duy nhất được chứng kiến Diệp Mặc lấy sức một người mà giải cứu toàn bộ Nam An Châu khỏi địa kiếp nạn. Loại cơ hội này, thì cô sao có thể nguyện ý mà bỏ qua đơn giản như vậy? Nhưng cô cũng không có cách nào để nói với Diệp Mặc xin được đi cùng cả, bởi vì cô không có cái cớ nào để mượn hết.

Ngay khi Đỗ Tú Dĩnh đang tìm cho mình một cái cớ, thì Thiên Vị bỗng nhiên lại nói:

- Diệp thành chủ, lão nạp thật ra muốn cùng ngài đi tới Diễm Hải cấm địa để kiến thức một chút. Đồng thời cũng muốn được chứng kiến thần công cái thế của Diệp thành chủ một lần nữa.

Diệp Mặc biết Thiên Vị hòa thượng nói lời này chính là chân tâm thật ý, cho nên cũng không có chút suy nghĩ muốn cự tuyệt nào cả.

Đỗ Tú Dĩnh nghe được lời của Thiên Vị hòa thượng, thì liền vui mừng nói nhanh:

- Diệp đại ca, tôi cũng muốn đi cùng anh, Diễm Hải cấm địa kia tôi cũng chưa từng được đi qua lần nào.

Diệp Mặc thấy vậy thì liền lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra rồi nói:

- Vậy thì cùng đi thôi.

Mấy tu sĩ còn lại của Kim Cương Tự đều trở về tông môn. Băng Kiếm Môn thì đã bị phá hủy triệt để, còn cần phải xây dựng lại. Tuy rằng Diệp Mặc cảm thông với họ, nhưng cũng không có cách nào để giúp đỡ cả.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' giao cho Thiên Vị chưởng môn khống chế. Muốn tới Diễm Hải cấm địa thì cũng phải mất một ngày, cho nên lúc này Diệp Mặc cũng tận dụng thời gian để trị thương cho mình.

...

Diễm Hải cấm địa là cấm địa đứng thứ hai Nam An Châu sau Ma Ngục cấm địa. Cho tới giờ vẫn không có người nào dám đi vào Diễm Hải cấm địa, vì bất luận là tu vi có cao bao nhiêu, cũng đều sẽ bị Diễm Hải cấm địa cắn nuốt.

Vốn Diễm Hải cấm địa tuy rằng rất kinh khủng, nhưng chỉ cần không đi vào trong, thì cũng sẽ không có chuyện gì. Bởi vì mồi lửa bên trong Diễm Hải cấm địa cũng không hề tràn ra ngoài. Nhưng hiện tại thì Diễm Hải cấm địa đã trở thành nơi kinh khủng nhất rồi, bởi vì mồi lửa của Diễm Hải cấm địa đột nhiên đều tràn dần ra ngoài. Cũng may là tốc độ lan tràn tuy nhanh, nhưng vì sự nguy hiểm của Diễm Hải cấm địa mà những vùng phụ cận đều không có một tông môn hay thành thị thôn trấn nào cả. Mà những nơi mồi lửa của Diễm Hải cấm địa tràn qua thì toàn bộ đều hóa thành hư vô, không có chút gì còn sót lại.

Lúc này ở một nơi cách Diễm Hải cấm địa hơn mười dặm, có hơn mười tu sĩ Hóa Chân và hơn mười tu sĩ Kiếp Biến đều bất đắc dĩ nhìn mồi lửa của Diễm Hải cấm địa tràn dần ra ngoài. Mà mấy trăm tu sĩ Kiếp Biến phía sau nữa thì thậm chí còn không thể nào tới gần hơn.

Ngoại trừ Thiên Vị chưởng môn của Kim Cương Tự, thì các chưởng môn và có lẽ là cả trưởng lão các tông môn tám sao, chín sao đều đang có mặt ở đây. Diệp Mặc chỉ cần bọn họ ngăn trở Diễm Hải cấm địa trong vòng nửa tháng, mà hiện tại mới chỉ tới ngày thứ chín, bọn họ đã không gánh vác tiếp được nữa rồi.

Hơn nữa việc bọn họ làm hiện tại không thể coi là cố gắng đem mồi lửa của Diễm Hải cấm địa ngăn trở trong nửa tháng, mà nhiều nhất chỉ có thể coi là cố gắng làm chậm lại tốc độ lan tràn của mồi lửa trong Diễm Hải cấm địa mà thôi.

Tu sĩ phát huy tác dụng lớn nhất ở đây thì là Kỷ Bẩm và mấy vị tông sư trận pháp. Bọn họ không tiếc bất cứ tài liệu nào mà bố trí ra một cái trập pháp phòng ngự, nhưng lúc này mới chỉ có thể miễn cưỡng chặn lại được chín ngày. Có lẽ nói đúng hơn chỉ là miễn cưỡng làm chậm tốc độ lan tràn

của Diễm Hải cấm địa trong chín ngày mà thôi.

Loại mồi lửa của Diễm Hải cấm địa này một khi cấp tốc lan tràn ra ngoài, thì thậm chí chỉ cần vài năm, đã có thể biến cả Nam An Châu thành biển lửa rồi. Ở chỗ này không ai có thể tiếp cận Diễm Hải cấm địa cả, cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không làm được. Bọn họ có thể làm điều duy nhất chính là không ngừng bố trí một cái rồi lại một cái trập pháp phòng ngự ngăn chặn mồi lửa lan tràn, sau đó lại dùng chân nguyên và thần thức để gia cố cho trận pháp mà thôi.

Nhưng theo thời gian thì mồi lửa càng lúc càng khuếch tán ra rộng hơn, trập pháp phòng ngự được bố trí càng lúc càng gian nan, diện tích cần bố trí trận pháp cũng càng lúc càng lớn. Hơn nữa một khi mồi lửa tràn tới mà không kịp thời lui lại phía sau, thì sẽ lập tức bị mồi lửa cuốn đi, ngay cả tro cốt cũng không còn.

- Chúng ta không thể tiếp tục phòng thủ nữa rồi, cứ tiếp tục cũng không còn ý nghĩa gì. Cho dù là Diệp thành chủ tới, thì cũng bất lực trước Diễm Hải cấm địa mà thôi.

Môn chủ của Huyền Âm Các là Cảnh Phong Kỷ nhìn mồi lửa đang tàn sát bừa bãi phía trước rồi thở dài một câu.

Mỗi một cái trập pháp phòng ngự đều chỉ tồn tại được trong thời gian ngắn, thì đã bị mồi lửa của Diễm Hải cấm địa phá hủy rồi.

Những tu sĩ xung quanh đều trở nên trầm mặc, không có ai hoài nghi lời Cảnh Phong Kỷ nói cả. Bọn họ xác thực là không thể tiếp tục thủ nữa rồi, hơn nữa cho dù là tiếp tục miễn cưỡng thủ ở đây tới khi Diệp Mặc đến, thì cũng chỉ uổng công mà thôi. Loại mồi lửa như thế này, thì cho dù là Diệp Mặc cũng vô pháp ngăn trở.

- Tôi tin tưởng Diệp Mặc nhất định sẽ có biện pháp. Hắn nói chỉ cần chúng ta có thể bảo vệ được nửa tháng, mà chúng ta hiện giờ vẫn còn năng lực để bảo vệ, nhưng nếu cứ lui lại như vậy thì chẳng những là chúng ta

không hề có trách nhiệm đối với Diệp thành chủ, mà cũng là không hề có trách nhiệm với toàn bộ Nam An Châu.

Thiện Băng Lam phá vỡ sự trầm mặc. Cô quả quyết yêu cầu mọi người tiếp tục ủng hộ Diệp Mặc.

- Để ngăn không cho mồi lửa này khuếch tán ra, chúng ta đã chết đi sáu tu sĩ Thừa Đỉnh và hai tu sĩ Kiếp Biến rồi. Nếu như mồi lửa này lại đột nhiên công phá trận pháp phòng ngự trước mặt này, thì nhất thời chúng ta sẽ không thể lui lại khi mà lúc này chúng ta đang bố trí trận pháp mới. Nói không chừng là tu sĩ ngã xuống sẽ càng nhiều hơn.

Ma Minh của Thần Phong Cốc trầm giọng nói.

Sau khi nói xong, thì y lại nói tiếp:

- Tôi vừa nhận được tin tức, Phệ Linh Trùng đã cắn nuốt Băng Kiếm Môn. Thiên Vị chưởng môn của Kim Cương Tự và môn hạ gồm hai tu sĩ Hóa Chân cùng bốn tu sĩ Kiếp Biến đều không thể may mắn thoát khỏi. Băng Kiếm Môn không có một tu sĩ nào chạy thoát. Toàn bộ đều bị Phệ Linh Trùng cắn nuốt. Hơn nữa...

Ma Minh nhìn một chút những tu sĩ xung quanh đang lộ vẻ mặt kinh hãi tới xám xịt rồi nói tiếp:

- Hơn nữa nghe nói đám Phệ Linh Trùng kia nhiều vô cùng, trong vòng ngàn dặm đều là Phệ Linh Trùng hết. Còn Diệp thành chủ sau khi giải cứu Hợp Hoan Tông, đã mất tích khi đi tìm hang ổ của Sa Hồn Thú. Hơn nữa không nói tới mồi lửa ở Diễm Hải cấm địa này, thì ngay cả đám Phệ Linh Trùng đông tới mức cả ngàn dặm kia, cũng không người nào có thể ngăn cản nổi. Cho dù là Diệp thành chủ không mất tích, thì hắn cũng không thể làm gì được cả.

- Cái gì...

Lời Ma Minh nói cơ hồ khiến cho tất cả các tu sĩ ở đây đều sợ hãi. Phệ

Linh Trùng dầy đặc tới ngàn dặm? Không chỉ nói mồi lửa trong Diễm Hải cấm địa bạo phát, chỉ riêng đám Phệ Linh Trùng kia thôi đã đủ để cắn nuốt toàn bộ Nam An Châu rồi.

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Một tên tu sĩ Kiếp Biến của tông môn tám sao sợ hãi hỏi lên.

- Chỉ có một đường, đó là rút lui khỏi Nam An Châu, thối lui tới Vô Tâm Hải.

Ma Minh trầm giọng nói. Y suy nghĩ nửa ngày, cũng chỉ thấy có biện pháp này là tốt nhất.

- Vậy Nam An Châu còn nhiều tu sĩ như vậy thì phải làm sao?

Một trưởng lão tu sĩ Hóa Chân nhíu mày.

Ý tứ của y là không chỉ nói về tu sĩ của Nam An Châu, mà còn là vô số người thường và thành thị ở Nam An Châu, còn vô số các tông môn nữa, tổng số cộng lại cũng phải hơn mấy ngàn tỉ. Chỉ là do Nam An Châu rộng lớn, cho nên thoạt nhìn cũng không cảm thấy nhiều mà thôi, rất nhiều nơi thậm chí trong phạm vi cả trăm vạn dặm cũng không có lấy một bóng người. Nhiều người như vậy muốn rúi lui toàn bộ tới Vô Tâm Hải, thì căn bản là lời nói vô căn cứ.

Ma Minh lạnh lùng nói:

- Không thể quản nhiều như vậy, đại kiếp nạn của Nam An Châu chúng ta đã không có năng lực để ngăn cản, chỉ có thể lui lại mà thôi. Có thể lui lại thì đương nhiên là tốt nhất, vì nếu như không thể lui lại, thì cũng chỉ có thể phó mặc cho mệnh trời.

- Tôi không đồng ý.

Thiện Băng Lam lập tức nói:

- Không nói tới Vô Tâm Hải không thể an bài cho nhiều tu sĩ của Nam An Châu như vậy, cho dù là có một bộ phận nhỏ sống sót, thì những người còn lại của Nam An Châu sẽ như thế nào? Chúng ta cũng không phải tất cả đều sinh ra đã là tu sĩ tu chân. Rất nhiều người trong chúng ta đều là từ trong những người dân thường đi ra, lúc này Nam An Châu gặp kiếp nạn, vậy mà chúng ta không đồng tâm hiệp lực thủ hộ cho Nam An Châu, còn muốn tự thân bỏ chạy sao?

- Vậy Thiện trưởng lão nói chúng ta phải làm sao bây giờ?

Cảnh Phong Kỷ bình thản nói, hiển nhiên là y đồng ý với ý kiến của Ma Minh. Kiếp nạn này cơ bản là không phải có thể dựa vào nhân lực mà ngăn trở được. Ở lại Nam An Châu thì chỉ có thể chịu chết mà thôi.

Thiện Băng Lam nói một cách kiên định:

- Sự tình còn chưa tới lúc tuyệt vọng, chúng ta nhất định phải tiếp tục bảo vệ bên ngoài Diễm Hải cấm địa, không để cho mồi lửa tiếp tục phát tán. Chí ít thì chúng ta phải chờ tới khi Diệp thành chủ tới, sau đó nghe ý kiến của Diệp thành chủ rồi mới nói tiếp.

- Thiên trưởng lão đức cao vọng trọng, biết rõ bản thân không thể làm gì nhưng vẫn cố gắng, Ma Minh vô cùng kính phục. Chỉ là Trường Phần Khâu của tôi đã truyền thừa vài vạn năm, không thể nào đoạn tuyệt trong tay Ma Minh tôi được. Ma Minh tôi không có giác ngộ như Thiện trưởng lão, xin cáo từ.

Chưởng môn Thần Phong Cốc là Ma Minh nói xong, thì liền trực tiếp lấy ra pháp bảo phi hành của mình.

Tu sĩ của Thần Phong Cốc thấy chưởng môn rời đi, thì đều lấy ra pháp bảo của mình cùng nhau rời khỏi trận pháp bên ngoài Diễm Hải cấm địa. Nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa.

Tích Loan tiên tử của Thiên Ma Môn có tu vi Hóa Chân tầng bẩy, có thể

nói là một trong những người tu vi cao nhất ở đây. Khi cô thấy Ma Minh đã rời đi, thì cũng ôm quyền với Thiện Băng Lam và Kỷ Bẩm mang theo một tia áy náy trong ánh mắt. Sau đó liền cùng với mấy vị trưởng lão tu sĩ Hóa Chân rời khỏi Diễm Hải cấm địa.

- Nhạc Dao, cô dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình?

Tích Loan thấy trưởng lão Nhạc Dao dưới trướng của mình đang cau mày, nhưng cũng không nói gì ra miệng cả thì liền lên tiếng hỏi.

Chưởng môn đã hỏi, thì Nhạc Dao cũng không im lặng nữa, liền nói thẳng:

- Môn chủ, tôi cảm thấy chúng ta nên lưu lại. Bản lĩnh của Diệp thành chủ tôi biết, hắn cho tới bây giờ...

Tích Loan liền khoát tay:

- Ta biết Diệp thành chủ, nhưng Nhạc Dao à, cô nghĩ rằng Diệp thành chủ có thể giết hết Phệ Linh Trùng tràn ngập phạm vi cả ngàn dặm sao? Có thể ngăn cản mồi lửa kinh khủng của Diễm Hải cấm địa sao? Nếu như không thể, thì chúng ta có tiếp tục lưu lại, cũng có ý nghĩa gì chứ? Còn không bằng sớm đi Vô Tâm Hải tìm một nơi chặt chân thì hơn.

Nhạc Dao bị lời nói của Tích Loan khiến cho á khẩu không thể phản bác lại được. Tuy rằng cô rất muốn, nhưng lại không thể nào tìm được lý do để phản bác lại.

Người ở đây vốn đã không đủ, mà thoáng cái đã thiếu đi hai tông môn chín sao.

Có hai tông môn chín sao đã dẫn đầu, thì kế tiếp là các chưởng môn của Huyền Âm Các, Vô Tình Cốc, Thiên Dược Hồ đều đi ra hướng tới Thiện Băng Lam cáo từ. Nhất thời các tông môn rời đi ngày càng nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1482

Một Đao Cắt Đứt

Vốn dĩ vẫn còn mười mấy tên tu sĩ Hóa Chân và hơn chục tên tu sĩ Kiếp Biến nữa, những tu sĩ dưới cấp Kiếp Biến thậm chí cũng có hơn mấy trăm người. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cũng chỉ còn lại mấy tông môn lớn như Thanh Mộng Trai, Huyền Băng phái, Phiêu Miểu tiên trì, Tiên Tinh phái. Nhưng những tông môn nhỏ dưới tám sao cũng còn năm sáu tông môn, còn lại đều là những Tán Tu tự phát ở lại. Còn Huyền Băng phái và Phiêu Miểu tiên trì cũng chưa đi, mọi người đều đoán rằng, đó là vì liên quan đến Lạc Ảnh và Ninh Khinh Tuyết.

Tu sĩ Hóa Chân chỉ còn lại hai người của Thanh Mộng Trai, Huyền Băng phái có một người, cộng thêm Kỷ Bẩm, còn lại đều là tu sĩ Kiếp Biến hoặc dưới cấp Kiếp Biến.

- Chưởng môn sư tỷ, em làm sai rồi sao?

Thiện Băng Lam nhìn thấy nhiều tu sĩ rời đi như vậy, trong mắt cô lộ ra tia thất vọng, quay người hỏi một nữ tu Hóa Chân khác của Thanh Mộng Trai.

Nữ tu Hóa Chân được gọi là chưởng môn sư tỷ kia cũng chỉ mỉm cười nói: - Sư muội, nếu em cảm thấy đúng, thì em làm. Thế giới này không có cái gì là đúng với sai cả, chỉ có nên làm hay không nên làm thôi. Em cảm thấy nên làm chuyện này, thì đó là đúng. Ma Minh cư sĩ cảm thấy gã không nên làm chuyện này, cũng chưa chắc đã là sai. Người tu đạo, bản tâm mà thôi…

- Cám ơn sư tỷ chỉ bảo, Băng Lam hiểu rồi.

Thiện Băng Lam trong mắt lộ ra chút minh ngộ, cảm thấy tâm cảnh của mình lại được nâng lên một tầng mới.

Cô thở ra một hơi nói với những tu sĩ còn lại:

- Nếu đạo hữu nào bằng lòng cùng tôi ngăn lại ngọn lửa Diễm Hải kia, mời tiếp tục ở lại đây, nếu như không muốn, Băng Lam cũng sẽ không cho rằng mọi người làm không đúng.

- Mời Thiện trưởng lão chỉ thị, chỉ cần chưa tuyệt vọng, chúng tôi cũng sẽ không rời khỏi nơi này. Chúng tôi tin Thiện chưởng môn và Thiện trưởng lão, tin rằng Diệp thành chủ chắc chắn sẽ có cách tiêu diệt hết Phệ Linh Trùng kịp thời đến đây.

Vài tu sĩ dưới cấp Thừa Đỉnh lần lượt trả lời, nhưng cũng không có tu sĩ nào rời đi nữa.

Tu Chân giới mặc dù phần lớn tu sĩ đều rất ích kỷ, nhưng cũng có bộ phận tu sĩ căn bản cũng không so đo sống hay chết, bọn họ biết Nam An châu diệt vong, bọn họ căn bản cũng chẳng còn con đường nào đi được, so với chết ở Vô Tâm Hải, thà rằng bây giờ tìm được một chút cơ hội. Đương nhiên một số tu sĩ ở lại, là vì cuồng nhiệt sùng bái và tôn kính Diệp Mặc.

Thiện Băng Lam trong lòng bỗng nhiên nóng như lửa, cô bỗng nhiên cảm thấy mình quá hẹp hòi rồi, cho dù là Tu Chân giới, cũng có vô số tu sĩ vì người khác mà chết.

- Kỷ tiền bối, chúng ta bố trí một trận pháp phòng ngự trong này nữa, ba người tôi và sư tỷ còn có trưởng lão Hóa Chân đoạn hậu, bảo vệ trận pháp này. Kỷ tiền bối và những tu sĩ còn lại lùi về sau năm mươi dặm, rồi lại bố trí một trận pháp phòng ngự cuối cùng.

Thiện Băng Lam vừa nói xong, lại nghe thấy một tiếng nổ ầm cực lớn, trận pháp phòng ngự trước mặt bỗng nhiên nổ tung trong nháy mắt. Vô số những ngọn lửa kinh khủng vô tận lập tức bắn ra ngoài, điên cuồng hướng về

phía mọi người. Tốc độ vô cùng nhanh, dường như trong nháy mắt cũng đã cháy được nửa đường. Ngọn lửa còn chưa đến, thì sức nóng kinh khủng cũng đã cuốn đến, những tu sĩ có tu vi yếu hơn chút cũng cảm giác được từng trận choáng váng.

- Không ổn rồi, mọi người nhanh chóng di chuyển đến nơi an toàn, không kịp bố trí trận pháp nữa rồi…

Kỷ Bẩm lớn tiếng hô, gã cũng không ngờ trận pháp phòng ngự trước mắt này lại không kiên trì được đến hai tuần hương. Căn cứ theo kinh nghiệm của gã, một trận pháp phòng ngự ít nhất cũng phải kiên trì được nửa ngày. Thời gian nửa ngày này bọn họ có thể bố trí một trận pháp phòng ngự nữa, nhưng trận pháp trước mặt này bất ngờ nổ tung, phá vỡ kế hoạch của gã.

Ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa này giống như bị một đập nước lớn ngăn nước lại vậy, một khi bị vỡ rồi, thì ngọn lửa đó điên cuồng phóng ra, quả thực quá nhanh chóng. Những tu sĩ trên cấp Ngưng Thể còn tốt hơn chút, những tu sĩ dưới cấp Ngưng Thể thậm chí đến rút lui cũng không kịp.

Kỷ Bẩm nắm được hai tu sĩ Hư Thần bay lên trời rời khỏi nơi này, liền nhìn thấy một đường đao màu tím trực tiếp được bổ xuống.

Bùm…

Đường đao màu tím đó hoàn toàn đập vào ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa, nổ thành tiếng nổ cực lớn, còn những ngọn lửa đang điên cuồng phóng ra, không ngờ lại bị đường đao màu tím này chém đứt, cứ như vậy bị chặn lại.

Tất cả mọi người lúc này mới phản ứng lại, bọn họ lập tức nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng bên cạnh ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa. Con dao thái rau mà Diệp Mặc dùng cũng đã biến hóa thành một thanh đao lớn dài nghìn trượng, mà thanh đao này đúng lúc chặn lại lỗ hổng của Diễm Hải cấm địa. Sau đó Diệp Mặc lại phóng ra mấy chục trận kỳ ném xuống, trận kỳ kết hợp với Tử Đao, nhanh chóng ổn định lại biển lửa đang gào thét kia.

- Diệp thành chủ đến rồi…

Dường như cùng lúc đó, tất cả những tu sĩ thoát chết trong tích tắc cũng đều vui mừng sung sướng. Nhưng đợi sau khi đám người đó hiểu ra, lập tức lại sững người lại, Diệp Mặc cũng là tu sĩ Hóa Chân, tại sao hắn có thể đứng bên ngọn lửa mà không sao cả?

Còn lúc này một bóng màu xanh rơi xuống giữa đám người đó, Thanh Nguyệt dừng lại, Thiên Vị chưởng môn và Đỗ Tú Dĩnh bước ra ngoài.

- Thiên Vị chưởng môn, ông không sao chứ?

Kỷ Bẩm và Thiện Băng Lam dường như đồng thời thốt lên.

Thiên Vị có chút ngại ngùng nói:

- May mà Diệp thành chủ đến kịp thời, tiêu diệt Phệ Linh Trùng phạm vi nghìn mét, rồi lại cứu tu sĩ của Băng Kiếm môn và Kim Cương tự. Tôi cũng không giúp được gì nhiều, Diệp thành chủ tiêu diệt mấy tỉ con Sa hồn thú, lại tiêu diệt Phệ Linh Trùng, rồi lại cấp tốc chạy đến đây, đó mới thực sự là khổ cực.

Mặc dù người có mặt tại đây không nhiều, nhưng tất cả mọi người nghe thấy Thiên Vị nói vậy cũng chấn động. Phệ Linh Trùng cũng không phải là loại trùng bình thường, một người có thể giết được Phệ Linh Trùng trong phạm vi nghìn mét vô cùng vô tận sao? Hơn nữa, từ lúc nào Sa hồn thú lại có đến mấy tỉ con? Nhưng những người ở đây cũng biết, Thiên Vị tuyệt đối sẽ không nói khoác. Ông ta nói có, thì chắc chắn có.

Lúc trước rất nhiều người nghe thấy Phệ Linh Trùng của Băng Kiếm môn phạm vi những nghìn mét, đều cho rằng Ma Minh là mượn cớ để rời đi, bây giờ bọn họ mới biết những lời mà Ma Minh nói không chút khoa trương nào, không ngờ lại đến phạm vi nghìn mét thật.

Bất luận là mấy tỉ Sa hồn thú hay là Phệ Linh Trùng phạm vi nghìn mét, cũng sợ đến mức nghĩ cũng không dám nghĩ đến, còn Diệp Mặc không ngờ

lại giết chết hết những thứ này? Vậy Diệp Mặc nghịch thiên đến mức nào?

Thiện Băng Lam lúc này mới nhớ ra Diệp Mặc chặn trước ngọn lửa, lập tức phản ứng lại, vội vàng kinh hoảng quay đầu, lại phát hiện Diệp Mặc cũng đã chầm chậm bước đến, những ngọn lửa Diễm Hải vô tận bị một đao của con dao thái rau kia cộng thêm mấy trận kỳ nữa chặn lại.

- Diệp thành chủ quả nhiên độc nhất vô nhị, cho dù Sở Cửu Vũ tiền bối năm đó cũng kém hơn. Diệp thành chủ làm tất cả vì Nam An châu, tôi nghĩ tất cả tu sĩ của Nam An châu cũng sẽ không quên.

Diệp Mặc vừa muốn bước đến chào hỏi Thiện Băng Lam và Kỷ Bẩm, thì một nữ tu lại bước lên trước chào hỏi hắn trước.

Đây cũng là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín, dung mạo xinh đẹp, khiến người ta nhìn không ra được tuổi tác thực tế của cô rốt cục là bao nhiêu. Mặc một áo đạo sĩ màu xanh nhạt, hoàn toàn ôm trọn lấy thân hình cô.

Thấy áo đạo sĩ trên người cô là của Thanh Mộng Trai, mặc dù Diệp Mặc chưa gặp cô bao giờ, những cũng đoán được nữ tu trước mặt này có khả năng là chủ trì Thiện Vũ Dĩ của Thanh Mộng Trai, cũng chính là sư tỷ của Thiện Băng Lam. Không đợi Thiện Băng Lam giới thiệu, Diệp Mặc vội bước đến hành lễ nói:

- Diệp mặc bái kiến Thiện tiền bối Thanh Mộng Trai, cám ơn tiền bối ở lại đây bảo vệ Diễm Hải cấm địa.

Thiện Vũ Dĩ mỉm cười, cũng không nói thêm bất kỳ câu nói khách khí nào khác.

Thiện Băng Lam lại bước đến kích động nắm lấy tay Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, không ngờ anh lại có thể một đao chém đứt được ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa, lúc trước còn tiêu diệt được Phệ Linh Trùng phạm vi nghìn mét và hàng tỉ Sa hồn thú nữa. Cám ơn, Thiện Băng Lam cám ơn anh

làm tất cả vì Nam An châu.

Diệp Mặc cũng không ngờ Thiện Băng Lam lại kích động như vậy, hắn chưa bao giờ thấy Thiện Băng Lam kích động như bây giờ. Từ trước tới nay, Thiện Băng Lam đều là cho dù thế nào thì cũng chỉ mỉm cười một chút hoặc nói thêm vài câu mà thôi. Nhưng lúc này, cô đến tay của mình cũng bắt lấy rồi.

- Sư phụ, sư phụ nắm chặt lấy tay của Diệp thành chủ rồi.

Lăng Hiểu Sương thấy Diệp Mặc ngượng ngùng, vội vàng nhắc nhở một câu.

Thiện Băng Lam lập tức lại phát hiện ra thái độ của mình, cô vội buông tay, vẫn kích động không ngừng. Rõ ràng chuyện mà Diệp Mặc làm, so với cô thất lễ nắm chặt lấy tay Diệp Mặc mà nói căn bản cũng không là cái gì.

- Diệp tiền bối…

- Diệp đan vương…

- Diệp thành chủ…

Lúc này những tu sĩ còn lại ai ai cũng ánh mắt cung kính nhìn Diệp Mặc chào hỏi, lúc này không ai là không kích động. Nam An châu mất đi rồi, bọn họ cũng không còn chỗ nào tồn tại được. Diệp Mặc bảo vệ được Nam An châu, cũng là cứu bọn họ. Hơn nữa bọn họ tin rằng Diệp Mặc có thể ngăn cản được sự phát nổ của mồi lửa của Diễm Hải cấm địa kia.

Trong này có mười mấy tu sĩ Hóa Chân, mấy chục tu sĩ Kiếp Biến cũng không ngăn được mồi lửa Diễm Hải kia lại, Diệp Mặc sau khi đến rồi, một đao chém ra là có thể ngăn lại được, có thứ gì còn có sức thuyết phục hơn nữa?

Tất cả tu sĩ chào hỏi với Diệp Mặc đều mang tâm trạng kích động khó diễn tả thành lời, may là bọn họ còn chưa đi, nếu như bọn họ đi rồi, sau này

sự tích kề vai sát cánh cùng Diệp Mặc tiêu diệt Diễm Hải cấm địa, cũng không có phần của bọn họ nữa rồi.

Một số tu sĩ thậm chí lộ ra thái độ tự hào, chỉ cần đợi Diệp Mặc phong bế mồi lửa của Diễm Hải cấm địa kia lại rồi, sau đó bọn họ sẽ dùng Thủy Tinh Cầu ghi lại bản thân cũng đã từng góp sức trong Diễm Hải cấm địa lần này.

Diệp Mặc mặc dù nghi ngờ trong này sao lại có một số ít tu sĩ thế này, lại còn chào hỏi từng người một nữa. Ngạn Quan trong lòng đồng thời cũng vui mừng sung sướng, gã sau khi thấy một đao của Diệp Mặc chém đứt ngọn lửa điên cuồng trong Diễm Hải cấm địa phóng ra kia, liền biết được, gã ở lại trong này là đúng rồi.

Dường như cùng lúc đó, Ngạn Quan và Hậu Phi tiên tử của Phiêu Miểu tiên trì cùng đến chào hỏi Diệp Mặc, chưởng môn của Tiên Tinh phái là Quý Thúc Nghiệp cũng đến chào hỏi Diệp Mặc.

Đám người sau khi chào hỏi Diệp Mặc xong, Diệp Mặc mới nghi ngờ hỏi:

- Tại sao trong này chỉ có mấy người này? Những người còn lại đâu?

Đã nói hắn và Thiên Vị đi tiêu diệt Sa hồn thú và Phệ Linh Trùng, những người còn lại ở trong này phong bế Diễm Hải cấm địa khoảng mười lăm ngày, không để cho ngọn lửa Diễm Hải phân tán ra ngoài. Tại sao sau khi hắn tiêu diệt Sa hồn thú và Phệ Linh Trùng quay về, người trong này chỉ còn chút ít thế này?

Lăng Hiểu Sương hừ lạnh một tiếng nói:

- Một số tên ham sống sợ chết đó, sư phụ tôi nói muốn bảo vệ trong này mười lăm ngày, những người đó nghe nói Phệ Linh Trùng phạm vi nghìn mét đến rồi, cái gì mà tiền bối của Kim Cương tự bị Phệ Linh Trùng cắn chết rồi. Ai ai cũng đề nghị rời khỏi Nam An châu, trốn vào trong Vô Tâm Hải,

chỉ có sư phụ tôi là không đồng ý. Những tu sĩ ở lại đây đều nghĩ giống sư phụ tôi, Nam An châu ngoại trừ tu sĩ chúng tôi ra, còn có bao nhiêu sinh mạng nữa, sư phụ tôi nói không thể không chịu trách nhiệm mà rời đi như vậy được.

Những tu sĩ ở lại thấy Lăng Hiểu Sương nói vậy, ai ai cũng cảm thấy lòng dạ của mình được nói ra hết rồi, thậm chí còn cảm thấy tự hào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1483

Thần Cảnh Tu Sĩ

Diệp Mặc lúc này mới hiểu ra, đồng thời trong lòng cũng lại càng có thiện cảm với Thiện Băng Lam, cho dù lúc trước có chút ngăn cách nhỏ, nhưng lúc này cũng tiêu tan hết. Cô kích động nắm lấy tay Diệp Mặc, là vì trong lòng cô thực sự kích động, cô kích động không phải vì bản thân cô, mà là vì Nam An châu và tất cả tu sĩ của Nam An châu.

Diệp Mặc lại cố ý quay sang phía mấy vị chưởng lão Ngạn Quan, Quý Thúc Nghiệp và Hậu Phi tiên tử lại bày tỏ cám ơn. Hắn bây giờ cũng coi Nam An châu như quê hương mình rồi, đừng thấy vừa nãy một đao của hắn ngăn lại ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa, đó là vì ngọn lửa đó còn chưa phóng ra hoàn toàn. Một khi ngọn lửa đó tàn sát bừa bãi cả Nam An châu rồi, một mình hắn làm sao tiêu diệt được? Cho dù bao nhiêu lâu sau này nữa hắn tiêu diệt ngọn lửa, nhưng Nam An châu thành một mảnh đất khô cằn rồi, thì Mặc Nguyệt Chi Thành làm sao có thể tồn tại được trên mảnh đất khô cằn đó được?

Diệp Mặc thử qua ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa, cũng không yếu hơn bao nhiêu so với Hư không viêm, nhưng nơi mà ngọn lửa này thiêu qua, cho dù là vô số năm sau cũng không có thực vật nào có thể lớn lên được, thậm chí đến linh khí cũng sẽ bị thiêu sạch.

- Ha ha, Khinh Tuyết tiên tử đến từ Phiêu Miểu tiên trì, Hậu Phi tiên tử đương nhiên không thể nào rời đi được.

Quý Thúc Nghiệp của Tiên Tinh phái cũng không nói thêm với tông môn chín sao Huyền Băng phái gì nhiều, nhưng gã lại cho rằng Phiêu Miểu tiên trì là vì Ninh Khinh Tuyết mới ở lại đây. Ý của gã cũng rất rõ, mục đích

mà Hậu Phi tiên tử ở lại đây cũng không đơn thuần như gã.

Không ngờ Hậu Phi tiên tử giống như không nghe thấy những lời của Quý Thúc Nghiệp vậy, ngược lại lại thản nhiên cười nói:

- Anh nói cũng không sai, Ninh Khinh Tuyết của Phiêu Miểu tiên trì tôi gả cho Diệp thành chủ, chưởng môn tôi cũng mát mày mát mặt, tôi đương nhiên muốn ở lại rồi. Diệp thành chủ bây giờ không thu đạo lữ nữa, nếu lại thu đạo lữ, Hậu Phi tôi cũng đồng ý theo Diệp thành chủ.

Nữ tu cuả Phiêu Miểu tiên trì trước giờ rất đứng đắn, giống như tiên tử vậy, không thể mạo phạm, bọn họ cũng sẽ không vì nam tu mà chăm chút nhan sắc.

Cho dù môn phái muốn gả nữ tu đi, cũng phải đường đường chính chính, tuyệt đối không cho phép sau lưng kết bè kết phái.

Là chủ của một phái Phiêu Miểu tiên trì lại càng phải có hình tượng tiên tử lạnh như băng, bây giờ Hậu Phi tiên tử lạnh như băng này đột nhiên lại nói ra những lời lộ liễu như vậy, đừng nói là Diệp Mặc, cho dù là Quý Thúc Nghiệp cười nhạo Phiêu Miểu tiên trì và Ngạn Quan đứng bên cạnh cũng cảm thấy không chịu nổi.

Diệp Mặc cũng sẽ không cho rằng Hậu Phi tiên tử thích hắn thật. Lời này của Hậu Phi tiên tử, có hai khả năng, một là muốn lấy sự tín nhiệm từ hắn, giúp Phiêu Miểu tiên trì thăng cấp lên tông môn chín sao. Còn một cái nữa chính là trong lòng cô cũng không lạnh lùng như vẻ ngoài của cô, giống như tiên tử vậy, mà là một người đàn bà có dã tâm, chỉ cần bên cạnh mình, thì con đường tu luyện của cô cũng được mở rộng, phi thăng lên Tiên giới cũng không chút áp lực nào.

Hoặc là cô cho rằng, với dung mạo của cô không kém hơn Ninh Khinh Tuyết, chỉ cần bày tỏ được tâm tư của mình, muốn mãi mãi ở trong hồ Mặc Nguyệt cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Nếu Hậu Phi tiên tử là cách nghĩ đầu tiên, Diệp Mặc cảm thấy bản thân mình cũng có thể giúp được cô. Nếu như là cách nghĩ thứ hai, vậy thì cứ tùy tiện đi. Người mà hắn ghét nhất chính là đàn bà dùng tâm cơ. Những người đàn bà bên cạnh hắn không có ai là người có tâm cơ sâu sắc, loại phụ nữ như vậy hắn không thích.

Diệp Mặc cũng không tiếp lời Hậu Phi tiên tử, chỉ nói với Kỷ Bẩm và Thiện Băng Lam:

- Kỷ tiền bối, các anh ở đây đợi tôi, tôi đến Diễm Hải cấm địa xem xem ngọn lửa đó sao lại điên cuồng phóng ra như vậy.

- Anh có thể vào Diễm Hải cấm địa sao?

Thiện Băng Lam kinh ngạc hỏi một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi có thể thử xem, nếu như không được, thì tôi cũng không cố vào.

Nếu dám nói lời này, Diệp Mặc đương nhiên cũng nắm chắc. Ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa này quả thực lợi hại hơn so với ngọn lửa của Tu Chân giới. Thậm chí cũng không kém gì so với mồi lửa kì dị đã thăng cấp lên màu lục. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy ngọn lửa này so với Hư không viêm, cũng kém hơn chút ít. Hắn vì không dám chắc bên trong Diễm Hải cấm địa có thứ gì, nên mới nói vào đó xem sao.

- Ngọn lửa đó có phá vỡ đường đao màu tím mà xông ra không?

Một tên tu sĩ Kiếp Biến có chút lo lắng hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tuyệt đối không thể, yên tâm đi.

Tử Đao là pháp bảo của hắn, nếu không ngăn được ngọn lửa Diễm Hải này, thì Diệp Mặc là người biết đầu tiên, không thể nào để ngọn lửa phá

hỏng Tử Đao được, hắn còn không biết hay sao.

Thấy Diệp Mặc không ngờ lại nhảy vào trong Diễm Hải cấm địa thật, tất cả mọi người ngây dại ra. Bọn họ thấy bóng dáng của Diệp Mặc dần biến mất trong ngọn lửa, nhưng cũng không biến thành tro bụi như những tu sĩ lúc trước.

Chỉ có duy nhất Hậu Phi tiên tử của Phiêu Miểu tiên trì sắc mặt có chút thất vọng, Diệp Mặc đối với những lời cô nói căn bản cũng không để ý.

- Diệp Mặc không ngờ là tu sĩ luyện thể Tam Thần cảnh, hắn rốt cục sao lại tu luyện ra được?

Thiên Vị chưởng môn thấy bóng dáng của Diệp Mặc dần biến mất trong ngọn lửa, một lúc lâu sau, mới chấn động không ngừng nói.

Luyện thể Tam Thần cảnh? Tu sĩ đứng bên cạnh Thiên Vị chưởng môn sau khi nghe thấy cũng đơ người ra, đại lục Lạc Nguyệt từ trước tới giờ cũng chưa có ai luyện thể lại có thể đạt đến Tam Thần cảnh, Diệp Mặc không ngờ lại là tu sĩ luyện thể Tam Thần cảnh?

- Thiên Vị chưởng môn, ông có phải nhìn nhầm rồi không? Có lẽ Diệp thành chủ có pháp bảo hộ thân, nên mới…

Một trưởng lão Hóa Chân của Huyền Băng phái chấn động, có chút không dám tin nói.

Ngay cả những người còn lại cũng nghi ngờ nhìn Thiên Vị chưởng môn, đều cho rằng Diệp Mặc có thể là có pháp bảo hộ thân, Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, đã là tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ rồi, cái này căn bản cũng kinh người rồi, nếu như lại còn là tu sĩ luyện thể Tam Thần cảnh nữa, vậy thì quá đáng sợ rồi. Cho dù từ khi sinh ra đã là luyện thể rồi, có đầy đủ các loại tài nguyên, hơn nữa không tu luyện, với tuổi tác bây giờ của Diệp Mặc cũng không thể nào là Tam Thần cảnh được.

Đến chưởng môn Thiện Vũ Dĩ của Thanh Mộng Trai cũng cảm thấy có

chút không thể nào, Hóa Chân hậu kỳ cộng thêm luyện thể Tam Thần cảnh sao?

Cũng không trách đám người không dám tin, tu sĩ luyện thể trong Hắc Thạch Thành mặc dù nhiều, thậm chí tu sĩ luyện thể Tam Thần cảnh cũng không ít, nhưng bọn họ đã sống bao nhiêu năm? Tu sĩ Hóa Chân sau khi phi thăng tuổi thọ lập tức được kéo dài. Nhưng trong tình cảnh tu sĩ của Hắc Thạch thành đều bị giam trong khe nứt hư không, không thể nào tiến vào Tiên giới được, chân nguyên không thể nào chuyển hóa thành tiên nguyên, sức mạnh không thể nào tăng lên được, bọn họ chỉ có thể liều mạng luyện thể.

Hơn nữa khe nứt hư không lại là nơi tốt nhất để luyện thể, luyện thể của những tu sĩ đó dưới sự tích lũy trong bao nhiêu năm, không thăng cấp mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc có thể khiến luyện thể của mình thăng cấp nhanh chóng như vậy, công lao lớn nhất là của Tam Sinh quyết và Thế giới trang vàng, đương nhiên còn có côn huyết, cho dù khe nứt hư không có thích hợp để luyện thể, hắn cũng không thể nào trong thời gian ngắn như vậy thăng cấp lên Tam Thần cảnh. Thử hỏi, có mấy người có thể có máu thần thú luyện thể? Có mấy người có được Tam Sinh quyết? Và có mấy người có được cơ hội luyện thể trong khe nứt hư không? Hơn nữa không màng sống chết, một khi nguy hiểm lập tức tiến vào Thế giới trang vàng trị thương?

Nhưng mấy điều này Diệp Mặc lại chiếm toàn bộ, hắn không thăng cấp, đó mới là chuyện lạ thực sự.

Thấy mọi người còn có chút không dám tin, Thiên Vị chưởng môn nhìn một ngọn lửa trong Diễm Hải nói:

- Diệp thành chủ cho dù không phải là vừa mới tiến đến Tam Thần cảnh, tôi đoán rằng anh ta không phải Kiếp cảnh thì cũng là Thần cảnh, tuyệt đối không thể nào là Tôn cảnh được. Nếu là Thần cảnh thì quá kinh người rồi. Tương truyền tu sĩ của Tu Chân giới không thể nào tu luyện tới. Tôi thậm

chí còn đoán rằng Diệp thành chủ là tu sĩ luyện thể Thần cảnh rồi. Thực không biết Diệp thành chủ từ nơi nào mà tu luyện ra được.

Luyện thể Tam Thần cảnh có ba cảnh giới, Tôn cảnh, Kiếp cảnh, Thần cảnh. Tu sĩ bình thường biết ba cảnh giới này, nhưng cũng không biết sự khác biệt trong đó, nhưng Thiện Vũ Dĩ trong lòng lại không ngừng chấn động. Theo những gì cô biết, tu sĩ luyện thể Thần cảnh không thể nào xuất hiện trong Tu Chân giới được, nói cách khác anh có luyện thể, thì cũng chỉ có thể là Kiếp cảnh đỉnh phong, nếu Diệp Mặc là Thần cảnh, hắn tu luyện thế nào?

Sự chấn động của Thiện Vũ Dĩ không phải là không có lý do, Hắc Thạch thành tọa lạc trong khe nứt hư không bao nhiêu năm, vô số tu sĩ luyện thể, hơn nữa điều kiện luyện thể căn bản cũng không phải là chỗ mà nơi khác có thể so sánh được. Cho dù như vậy, tu vi luyện thể cao nhất cũng không qua được Tác An Sơn, Tác An Sơn cũng chỉ là Kiếp cảnh đỉnh phong trong Tam Thần cảnh mà thôi, còn cách một bậc so với Thần cảnh.

Đám người bị lời nói của Thiên Vị làm cho chấn động, đều hướng về phía trong Diễm Hải cấm địa, mặc dù không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Mặc, nhưng con dao thái rau cực lớn của Diệp Mặc vẫn vắt ngang ở mép Diễm Hải, đám người liền biết được Diệp Mặc lúc này vẫn bình yên vô sự.

Mấy vị chưởng môn cũng không bàn luận về Diệp Mặc nữa, nhưng những tu sĩ còn lại thì lại bắt đầu xôn xao.

- Tôi thấy Ma Minh tiền bối của Thần Phong cốc cũng không thể nào tiến gần đến mép Diễm Hải được, Diệp thành chủ không ngờ lại có thể vào trong Diễm Hải, cái này đúng là cách biệt quá xa rồi…

- Vậy thì sao? Anh không nghe thấy Thiên Vị chưởng môn nói sao? Diệp thành chủ tiêu diệt Phệ Linh Trùng phạm vi nghìn mét, còn tiêu diệt mấy tỉ Sa hồn thú. Nếu anh ta cũng giống như những tu sĩ Hóa Chân khác, thì cũng không thể nào một đao chém đứt được ngọn lửa của Diễm Hải.

- Diệp thành chủ là tu sĩ luyện thể Tam Thần cảnh, vừa nãy Thiên Vị chưởng môn cũng đã nói rồi.

…

Lăng Hiểu Sương thấy đám người còn đang bàn tán về Diệp Mặc, trong lòng cũng có chút nghi ngờ Diệp Mặc có phải là tu sĩ luyện thể Tam Thần cảnh hay không. Nhưng cô cũng giống như sư phụ, cũng không nghi ngờ gì về chuyện Diệp Mặc đã tiêu diệt Phệ Linh Trùng phạm vi nghìn mét. Lúc trước mặt trời màu lam của Diệp Mặc quá lợi hại, đến tu sĩ Kiếp Biến cũng có thể giết được, nếu Diệp Mặc phóng ra mặt trời đó, tiêu diệt Phệ Linh Trùng cũng không có gì khó khăn cả.

Cô nhìn thấy Đỗ Tú Dĩnh đang đứng một bên, bỗng nhiên bước đến, cô biết Đỗ Tú Dĩnh đến cùng với Diệp Mặc, có chút chuyện cô rất muốn hỏi thăm chút.

- Tú Dĩnh bái kiến Hiểu Sương sư tỷ.

Đỗ Tú Dĩnh thấy Lăng Hiểu Sương tiến về phía cô, vội vàng bước lên trước chủ động chào hỏi.

Lăng Hiểu Sương vội vàng nói:

- Tú Dĩnh, chúng ta cũng xấp xỉ tuổi nhau, cô cứ gọi tên tôi là được rồi. Đúng rồi, vừa nãy cô cùng Diệp Mặc đến đúng không?

Đỗ Tú Dĩnh vội gật đầu nói:

- Đúng vậy, Diệp đại ca cứu tôi, rồi dẫn tôi đến đây.

Lăng Hiểu Sương sững sờ một lát, cô còn cho rằng Đỗ Tú Dĩnh sẽ gọi Diệp Mặc là Diệp thành chủ, không ngờ Đỗ Tú Dĩnh lại gọi Diệp đại ca tự nhiên như vậy, cô theo bản năng hỏi:

- Cô gọi Diệp Mặc đại ca?

Hỏi xong, Lăng Hiểu Sương mới hiểu ra câu hỏi có mình có chút vấn đề, đối phương gọi Diệp Mặc thế nào căn bản cũng không quan trọng, hơn nữa, tại sao Đỗ Tú Dĩnh lại không thể gọi là Diệp Mặc đại ca cơ chứ?

Đỗ Tú Dĩnh dường như không nghe ra ý tứ của Lăng Hiểu Sương vậy? Chỉ gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi rời khỏi Hợp Hoan tông, bây giờ cũng không phải là người của Hợp Hoan tông nữa, Diệp đại ca thấy tôi không còn chỗ nào đi, định dẫn tôi đến Mặc Nguyệt Chi Thành, sau đó tôi ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành. Hiểu Sương, nếu cô có thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành, có thể đến tìm tôi.

- Cô rời khỏi Hợp Hoan tông rồi?

Lăng Hiểu Sương lại hỏi lại, không đợi Đỗ Tú Dĩnh trả lời, cô lại nói thêm:

- Cô rời khỏi chỗ đó cũng tốt, tông môn Hợp Hoan tông đó quả thực quá dơ bẩn rồi… Xin lỗi, Tú Dĩnh, tôi không phải nói cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1484

Một Khối Đậu Hũ

Đỗ Tú Dĩnh trong mắt có chút ảm đạm nói:

- Hiểu Sương, không sao, nhưng tôi cũng không muốn nói đến chuyện của tông môn.

Lăng Hiểu Sương cũng cảm thấy mình lỡ lời rồi, cô ngại ngùng xoa xoa mặt, không khí trầm xuống. Nhanh chóng cô lại nhớ ra một chuyện, chính là Diệp Mặc hình như cũng không nhiệt tình với cô, thậm chí còn có chút lãnh đạm, tại sao lại thân thiết với Đỗ Tú Dĩnh như vậy?

Nói về nhan sắc, mình lại kém hơn Đỗ Tú Dĩnh sao? Hai người cũng đều là người trong thập đại mĩ nữ của Nam An châu, nhưng cô xếp thứ hai, còn Đỗ Tú Dĩnh lại xếp thứ chín.

Lăng Hiểu Sương không hỏi Đỗ Tú Dĩnh, Đỗ Tú Dĩnh đương nhiên sẽ không nói ra chuyện của Vân Tử Y. Cô cũng biết Diệp Mặc nể cô đôi chút, cũng có ít nhiều liên quan đến Vân Tử Y, hoặc là nói có chút áy náy với Vân Tử Y.

…

Diệp Mặc càng đi vào trong Diễm Hải cấm địa, lại càng cảm thấy nóng, mặc dù sức nóng này dưới công pháp luyện thể Thần cảnh của hắn cũng không thương hại gì nhiều, nhưng Diệp Mặc càng thêm cẩn thận hơn. Đây vẫn chưa đến đáy, nhiệt độ cũng đã cao thế này rồi, nếu như đến đáy rồi, thì nhiệt độ còn thế nào nữa? Có phải sẽ còn kinh khủng hơn như này nhiều không?

Bên trong Diễm Hải cấm địa hoàn toàn là màu đỏ sậm, thần thức của Diệp Mặc trong này thậm chí cũng không thể nào quét xa hơn được. So với Thanh Sa khanh, nơi này dường như mới đúng là nơi có mồi lửa thực sự.

Nơi có mồi lửa Diệp Mặc cũng đi qua ba chỗ rồi, thứ nhất là Hư không viêm, hắn thăng cấp lên Thần cảnh ở trong đó. Nếu không phải là trong nơi sâu nhất của Hư không viêm, Diệp Mặc đoán chừng mình cũng không thể nào thăng cấp lên Thần cảnh được. Vì nhiệt độ nơi sâu nhất của Hư không viêm thấp hơn nhiều so với bên ngoài, nếu như ở phía ngoài Hư không viêm, nói không chừng hắn còn chưa ra được, thì đã bị hóa thành tro bụi rồi.

Diệp Mặc biết sau khi hắn thăng cấp lên Thần cảnh, nhiệt độ nơi sâu nhất của Hư không viêm đối với hắn mà nói cũng không là cái gì. Nhưng nhiệt độ bên ngoài Hư không viêm, hắn cũng không biết mình có thể chống chọi được không.

Còn trong Diễm Hải cấm địa và trong Hư không viêm của Khe nứt hư không thì lại hoàn toàn trái ngược nhau, nhiệt độ bên ngoài ngược lại còn thấp hơn chút, càng vào trong thì nhiệt độ lại càng cao, thậm chí Diệp Mặc cảm thấy bây giờ nơi mà mình đang đứng, nhiệt độ cũng không thấp hơn nhiệt độ trong nơi sâu nhất của Hư không viêm nữa rồi.

Khi bước vào trong được mấy mét nữa, cho dù là tu vi luyện thể Thần cảnh, Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút nóng nực. Ngọn lửa đối với hắn mà nói cũng không phải giống như nhiệt độ của nước nóng, mà là càng lúc càng như thiêu như đốt. Toàn thân Diệp Mặc bắt đầu toát mồ hôi. Cuối cùng, mồ hôi của hắn càng lúc càng nhiều. Lúc này Diệp Mặc cũng đã chắc rằng nhiệt độ nơi này hoàn toàn vượt khỏi ngưỡng của Hư không viêm rồi, Tu Chân giới không ngờ lại có nhiệt độ như này, Diệp Mặc căn bản cũng không thể nào hiểu nổi.

Diệp Mặc dừng lại, đồng thời phóng đại đỉnh tám cực ra. Dưới nhiệt độ như này, hắn cho dù có luyện thể Thần cảnh, nhưng nếu ngọn lửa trong nơi sâu thẳm kia đột nhiên cuốn đến, thì hắn cũng bị trọng thương, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng.

Đại đỉnh tám cực sau khi được phóng ra, ngọn lửa xung quanh lập tức yếu đi nhiều. Diệp Mặc thở phào, đang định bước lên phía trước, thì lại nhìn thấy dưới chân mình có một viên đá màu nâu to bằng nắm đấm. Diệp Mặc cảm thấy viên đá này dường như có gì đó không bình thường, sau đó hắn giơ tay ra nhặt viên đá đó lên. Khi hắn dùng thần thức quét vào trong viên đá đó, lập tức kinh ngạc bật thốt lên:

- Cực diễm tinh kim?

Cực diễm tinh kinh thuộc vào nguyên liệu luyện khí cao cấp, Tu Chân giới vì loại nguyên liệu này xuất hiện cực kỳ ít, cho nên tu sĩ trong Tu Chân giới cũng không để ý đến, đều phân nguyên liệu này vào nguyên liệu luyện khí cấp mười.

Diệp Mặc cũng là tông sư luyện khí, cũng biết cực diễm tinh kim tuyệt đối không chỉ là cấp mười, còn cụ thể cấp bậc như nào thì hắn cũng không rõ lắm.

Cực diễm tinh kim bình thường đều xuất hiện trong hư không cao cấp. Cho nên Diệp Mặc mới kinh ngạc bật thốt lên. Cực diễm tinh kim xuất hiện trong hư không này, sao Diễm Hải cấm địa của Tu Chân giới cũng có? Diễm Hải cấm địa này rốt cục là thế nào?

Diệp Mặc tìm được một viên cực diễm tinh kim, thần thức lại càng chú ý hơn. Nhanh chóng hắn lại tìm được viên thứ hai, viên thứ ba, thậm chí còn nhiều hơn, viên to nhất không ngờ còn to hơn cái chậu.

Bất luận có thể tiêu diệt được ngọn lửa trong này hay không, Diệp Mặc cũng biết, hắn phát tài rồi. Tử Đao của hắn mặc dù là pháp bảo cao cấp, nhưng lần trước khi đối chiến với tên Hư Tiên kia, Diệp Mặc cũng đã cảm thấy Tử Đao lực bất tòng tâm rồi, nói cách khác Tử Đao của hắn cần phải thăng cấp rồi.

Nguyên liệu cao cấp của Diệp Mặc mặc dù không ít, nhưng hắn cho rằng nguyên liệu để thăng cấp Tử Đao của hắn cũng không nhiều, mà Cực diễm

tinh kim trong này lại quá phù hợp.

Diệp Mặc vừa đi vừa tìm Cực diễm tinh kim, cho đến khi nghe thấy một âm thanh như tiếng vải bị xé rách mới khiến Diệp Mặc tỉnh lại, hắn cũng đã đi đến nơi sâu nhất của Diễm Hải cấm địa rồi. Ngọn lửa kinh khủng kia cuốn vào đại đỉnh tám cực, quét đến bên cạnh hắn, cuốn đi một mảnh áo giáp.

Quần áo mặc trên người Diệp Mặc, hắn còn chưa cảm thấy gì, nhưng đã bị ngọn lửa kia cuốn đi, bộ quần áo đó đến nhìn cũng không nhìn thấy, đã bị hóa thành hư vô rồi.

Cho dù có sự bảo vệ của Đại đỉnh tám cực rồi, toàn thân Diệp Mặc cũng bị nướng hồng từng mảng, Diệp Mặc biết nếu trong này còn chưa phải là nơi sâu nhất của Diễm Hải cấm địa, thì hắn hoàn toàn không thể nào đi vào trong được nữa, chỉ có thể dừng lại ở đây được thôi.

Hắn cũng không thể nào chịu đựng được thêm nhiệt độ này nữa, cho dù luyện thể Thần cảnh, trong này cũng không chịu nổi nữa rồi.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận phóng ra, hắn không dám phóng thần thức của mình ra quá rộng, trong một nơi như này thần thức nếu phóng ra thì trăm phần trăm bị thương, một khi thần thức phóng xa nhất, thì chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Rất nhanh thần thức của Diệp Mặc dừng lại, hắn nhìn thấy một viên khoáng thạch to bằng lòng bàn tay, hoặc là nói không thể coi là khoáng thạch, chỉ có thể nói là một thứ mềm mềm giống như đậu phụ vậy. Cái cảm giác này quá kỳ quái, cái thứ nhỏ như này, lại mềm nhũn nữa, sao có thể phóng ra sức nóng kinh người đến vậy?

Diệp Mặc cẩn thận dùng thần thức dò xét trong cái thứ này, nhưng thần thức của hắn còn chưa hoàn toàn quét vào trong, lập tức cảm thấy thức hải đau đớn, sau đó lại nôn ra một ngụm máu lớn.

Thần thức của hắn vừa mới tiếp xúc vào miếng “đậu phụ” này hoàn toàn

biến mất, không ngờ lại bị thiêu hủy rồi.

Diệp Mặc vội vàng nuốt một viên Phục Thần đan, đồng thời trong lòng thầm kinh hãi, đây là hắn, nếu đổi lại là một người khác, thần thức trực tiếp bị hủy nhiều như vậy, thức hải căn bản cũng không thể nào khôi phục được trong thời gian ngắn, Diệp Mặc không tiếp tục ở lại đây nữa, hắn trực tiếp tiến vào Thế giới trang vàng, bắt đầu luyện chế trận kỳ. Nếu nói trong nơi sâu nhất của Hư không viêm, hắn còn có thể dùng nguyên liệu cao cấp bố trí trận pháp, nhưng trong này hắn ngoại trừ dùng Cực diễm tinh kim luyện chế trận kỳ ra, căn bản cũng không còn nguyên liệu nào khác có thể ngăn lại được nhiệt độ đáng sợ trong này.

Trong Tu Chân giới dùng Cực diễm tinh kim luyện chế trận kỳ, Diệp Mặc đoán chừng cũng chỉ có mình hắn có thể làm được, đổi lại là người khác, cho dù muốn luyện chế cũng không thể nào hòa tan được Cực diễm tinh kim, thứ này ít nhất cần phải thiên hỏa cấp cao mới được, còn thiên hỏa Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn cũng đã là màu tím rồi, muốn hòa tan Cực diễm tinh kim cũng không có chuyện gì lớn cả.

Một canh giờ sau, Diệp Mặc lại lần nữa xuất hiện trong ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa, lần này hắn không liều lĩnh dùng thần thức quét miếng "đậu phụ" kia, mà lại lấy trận kỳ ra phong ấn viên khoáng thạch mềm phóng ra nhiệt độ cực cao này trước, sau đó không ngừng đánh cấm chế vào viên khoáng thạch không biết tên là gì này.

Là một tông sư trận pháp cấp chín đỉnh phong, muốn đánh cấm chế vào một viên khoáng thạch không có sinh mệnh có thể nói là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ trong tích tắc là làm được. Nhưng viên khoáng thạch trước mặt này, Diệp Mặc dùng đến hai canh giờ, mới có thể phong bế hoàn toàn được.

Viên khoáng thạch này sau khi bị phong bế lại, Diệp Mặc lại dùng Cực diễm tinh kim luyện chế một hộp ngọc thật tốt, đặt toàn bộ viên khoáng thạch mềm này và cả phong ấn của nó vào trong hộp ngọc, rồi lại đánh vài cấm chế bên ngoài hộp ngọc nữa.

Tất cả những thứ này làm xong xuôi rồi, Diệp Mặc mới cất hộp ngọc đó vào một góc trong thế giới trang vàng, cách Khổ Trúc và linh dược viên của hắn xa mấy nghìn mét. Hắn cũng sợ viên khoáng thạch này đột nhiên thoát ra khỏi cấm chế, sau đó hủy đồ của hắn.

Tất cả gia tài của hắn đều nằm trong Thế giới trang vàng, nếu bị hủy đi rồi, cho dù viên khoáng thạch có quý giá đi nữa, Diệp Mặc cũng cảm thấy không đáng Viên khoáng thạch mềm này bây giờ hắn cũng không nhận ra, sở dĩ phong ấn lại, là Diệp Mặc định khi nào có thời gian rảnh rỗi, thì lại vào Thế giới trang vàng, từ từ luyện hóa viên khoáng thạch này.

Sau khi cất viên khoáng thạch, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy sức nóng trong chốc lát hạ xuống. Hơn nữa nhiệt độ càng lúc càng giảm, cuối cùng thậm chí cũng không còn khác biệt gì so với ngọn lửa bình thường nữa rồi, nhưng đây vẫn chưa là triệt để nhất, vì ngọn lửa vẫn còn thu nhỏ lại, nhiệt độ vẫn còn giảm hơn nữa.

Xem ra Diễm Hải cấm địa sở dĩ có nhiệt độ cao như này, chắc hẳn chính là do viên khoáng thạch không biết tên này. Ngọn lửa hạ xuống, không gian xung quanh dần hiện ra, xung quanh cũng bị ngọn lửa kinh khủng này thiêu đốt bao nhiêu năm, sớm đã hình thành nên một mảng màu nâu xám. Một số Cực diễm tinh kim hiện ra, Diệp Mặc bắt đầu đi thu lượm Cực diễm tinh kim, trong chốc lát, Cực diễm tinh kim trong này cũng đã bị hắn lấy đi hơn nửa …

Diệp Mặc tiến vào Diễm Hải cấm địa cũng được nửa ngày rồi, không có chút tin tức gì, những tu sĩ đứng bên ngoài Diễm Hải cấm địa thậm chí cũng đã sốt ruột. Nếu không phải Tử Đao của Diệp Mặc vẫn bình yên vô sự ngăn ngọn lửa bên ngoài Diễm Hải cấm địa, thì bọn họ thậm chí cũng cho rằng Diệp Mặc sớm đã mất mạng trong Diễm Hải cấm địa rồi.

- Mọi người nhìn xem, ngọn lửa rút đi rồi…

Một tên tu sĩ Thừa Đỉnh kinh ngạc chỉ ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa bị Tử Đao của Diệp Mặc chặn lại thốt lên.

Thực ra không cần gã nói, tất cả mọi người cũng đều nhìn thấy ngọn lửa đó rút đi rồi. Hơn nữa với mắt thường cũng có thể nhìn được tốc độ rút đi của nó, giống như thủy triều rút vậy, nhanh chóng rút về.

Đám người ai ai cũng kích động bước về phía trước mặt Tử Đao, mặc dù biết rõ ngọn lửa trước mặt đang rút giảm, nhưng cũng không có ai dám tiến vào Diễm Hải cấm địa.

Tất cả mọi người đều đứng bên cạnh Tử Đao, nhìn ngọn lửa dần rút đi, hoàn toàn không dám tin. Bọn họ cho rằng Diệp Mặc cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng chỉ phong ấn ngọn lửa trong Diễm Hải cấm địa được thôi, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại có thể khiến ngọn lửa đó trực tiếp rút đi rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1485

Tiêu Tan Cấm Địa

Bản lĩnh của Diệp thành chủ quả nhiên là thông thiên. Cậu ấy chỉ cần có nửa ngày ngắn ngủi, thì đã có thể làm cho mồi lửa của Diễm Hải cấm địa phải lùi lại rồi.

Thiên Vị chưởng môn thấy một màn này thì phải sợ hãi than thành tiếng. Cho dù là lão đã tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc tiêu diệt bầy Phệ Linh Trùng trong cả nghìn dặm, nhưng vẫn bị thủ đoạn đẩy lùi ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa khiến cho kính sợ.

Tiêu diệt Phệ Linh Trùng là vì Diệp Mặc có công pháp Thiên hỏa nghịch thiên, cho nên khi môn công pháp này vừa được thi triển, thì đã có thể tiêu diệt được Phệ Linh Trùng rồi. Nhưng đẩy lùi mồi lửa của Diễm Hải cấm địa thì không phải chỉ dựa vào một loại công pháp là có thể giải quyết được. Vì người bình thường cho dù muốn tiến nhập vào bên trong Diễm Hải cấm địa cũng là điều không thể, chứ đừng nói tới việc đẩy lùi lại mồi lửa. Nhưng Diệp Mặc thì lại có thể làm được tất cả.

Thiên Vị chưởng môn tuy rằng chỉ có tu vi Hóa Chân tầng ba, nhưng tuổi tác của lão so với Thiên Vũ Di là tu vi Hóa Chân tầng chín còn lớn hơn nhiều. Hơn nữa lão hoàn toàn khác với Thiên Vũ Di, vì lão là người vô cùng nhiệt tâm đối với chuyện tình của Tu Chân Giới. Cho nên lời nói của Thiên Vị chưởng môn càng có thể khiến cho nhiều người hưởng ứng hơn. Ở đây tuy là chỉ có hơn ba mươi người, nhưng trong lòng mỗi người đều có một loại nhiệt huyết.

Khiến cho mồi lửa của Diễm Hải cấm địa bị đẩy lùi hoàn toàn không có công lao của họ, nhưng bọn họ lại thực sự đã tham gia vào trận đấu tranh

này, từ đầu tới cuối chưa hề lùi bước.

Cho nên hiện tại mồi lửa của Diễm Hải cấm địa đã bị đẩy lùi, thì nhiệt huyết trong lòng họ cũng trào dâng không ngớt. Tất cả đều có một loại cảm tình kích động và vinh dự.

Lúc này không có người nào mở miệng nói chuyện, cũng không có ai tiến vào trong Diễm Hải cấm địa cả. Mặc dù mọi người đều biết nếu như mồi lửa của Diễm Hải cấm địa bị đẩy lùi, thì đã có thể đi vào Diễm Hải cấm địa rồi.

Tu sĩ ở đây có tu vi kém cỏi nhất cũng đã là Nguyên Anh, cho nên đương nhiên cũng không phải là người ngu ngốc. Vô số năm qua Diễm Hải cấm địa đã bị ngọn lửa với nhiệt độ vô cùng cao vây quanh, hiện tại ngọn lửa đã bị đẩy lùi, thì cũng có nghĩa là ở bên trong tuyệt đối là sẽ có rất nhiều tài liệu đỉnh cấp. Nhưng hiện tại Diệp Mặc không nói gì, thì nếu bọn họ cứ trực tiếp đi vào trong chính là bất kính đối với Diệp Mặc.

Địa vị của Diệp Mặc trong lòng tất cả mọi người lúc này đã vô cùng cao, cho nên cũng không có người nào muốn bất kính với hắn cả.

Vừa lúc đó, thì thanh Tử Đao vắt ngang qua Diễm Hải cấm địa bỗng nhiên bay lên, biến mất vào sâu bên trong Diễm Hải cấm địa. Rất nhanh ở trong thần thức của mọi người đều đã thấy được cái bóng của Diệp Mặc, đồng thời nghe được thanh âm của Diệp Mặc truyền đến:

- Các vị, ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa đã bị tôi phá hủy, hiện tại bên trong có rất nhiều 'Cực diễm kim tinh', cho nên mọi người hãy cùng nhau vào tìm kiếm đi. Bất luận là ai tìm được, thì đó là thuộc về người ấy. Chúc mọi người may mắn.

'Cực diễm kim tinh'?

Hầu như khi tất cả mọi người nghe được tin tức này, thì đều ngây ngẩn cả người. Tu Chân Giới có rất ít tài liệu đỉnh cấp, mà 'Cực diễm kim tinh'

tình nghe nói rằng đã vượt qua đẳng cấp tài liệu cấp mười rồi. Chỉ cần một khối 'Cực diễm kim tinh' nhỏ cỡ móng tay thôi, cũng đã là vô giá rồi. Diệp Mặc nói rằng ở đây có rất nhiều, điều này là sự thật sao?

Hiện tại không có bất kỳ người nào không tin tưởng Diệp Mặc cả, Diệp Mặc đã nói có thì chính là có. Cho nên không hề có ai do dự cả, toàn bộ đều phi thân vào trong Diễm Hải cấm địa.

Cho dù là Thiên Vũ Di cũng có chút kích động. Tuy rằng tâm cảnh của cô tu luyện cũng đã rất thâm hậu, nhưng không có nghĩa là cô nghe được cái tên 'Cực diễm kim tinh' cũng có thể thờ ơ.

Toàn bộ ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa lúc này được không còn nữa rồi. Mặc dù là nhiệt độ bên trong vẫn rất cao. Nhưng vì Diệp Mặc đã lấy đi khối khoáng thạch mềm, ngọn lửa cũng không còn, cho nên với nhiệt độ này thì ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng không coi vào đâu cả. Lại càng không phải nói tới việc ở đây tu sĩ tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Anh rồi. Huống chi nhiệt độ ở đây còn đang giảm xuống liên tục theo thời gian, càng ngày càng xuống thấp hơn.

Chỉ trong thời gian rất ngắn, thì tất cả mọi người đều đã ở chỗ sâu nhất trong Diễm Hải cấm địa.

- Hóa ra nơi này là một cái lòng chảo mầu nâu thật lớn...

Sau khi thấy được lòng chảo ở sâu bên trong Diễm Hải cấm địa thì lập tức có tu sĩ cảm thán.

- Hẳn là do bị hỏa diễm thiêu đốt thành như vậy. Tôi nghĩ rằng ở đây vốn cũng không phải là một cái lòng chảo như thế này.

Nhưng ngoại trừ mấy vị chưởng môn đang cùng Diệp Mặc nói chuyện, thì đã có nhiều tu sĩ bắt đầu tìm kiếm 'Cực diễm kim tinh' rồi. Đối với họ mà nói, thì 'Cực diễm kim tinh' mới là đồ vật trân quý nhất.

- Thực sự có 'Cực diễm kim tinh'... Tôi không ngờ lại tìm được một khối

to như thế này...

Một tên tu sĩ Hư Thần giơ viên khoáng thạch mầu nâu to bằng hạt nhãn ở trong tay lên cao, thốt lên với vẻ mừng rỡ.

Đã có người tìm được 'Cực diễm kim tinh', cho nên những người còn lại đều nóng lòng hơn. Mà ngay cả mấy vị chưởng môn cũng đã không chịu nổi sự hấp dẫn, bắt đầu tìm kiếm 'Cực diễm kim tinh'.

Rất nhanh thì đã có thêm người tìm được 'Cực diễm kim tinh', sau đó người tìm được 'Cực diễm kim tinh' ngày càng nhiều hơn. Diệp Mặc thì chỉ cầm một vài khối 'Cực diễm kim tinh' lớn nhất, còn rất nhiều khối nhỏ hơn hắn không hề muốn đi tìm.

Thật không biết là cái khối khoáng thạch kia đã thiêu đốt ở nơi này bao nhiêu năm rồi, mà có thể tạo thành nhiều 'Cực diễm kim tinh' như vậy. Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, đó chính là Diễm Hải cấm địa này chính là một trong tứ đại cấm địa của Nam An Châu, năm tháng tồn tại khẳng định là đã từ thời viễn cổ rồi, vậy thì tại sao lại đột nhiên tự bạo? Hơn nữa lại là trùng với lúc Lục Chính Quần reo rắc tai họa cho Nam An Châu chứ?

Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin tưởng rằng cái khối khoáng thạch kia là do Lục Chính Quần lưu lại chỗ này. Bởi vì cái khối khoáng thạch đó Diệp Mặc cảm giác được nó vô cùng trân quý. Lục Chính Quần chịu để lại Tu Chân Giới một thứ trân quý như vậy sao?

Nhưng điều này cũng rất khó nói, vì dù sao thì tầm mắt của y cũng không hề đặt ở Tu Chân Giới, nói không chừng là cái khối khoáng thạch kia căn bản là không hề đáng giá để nhắc tới ở Tiên Giới cũng nên. Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc lấy một khối 'Cực diễm kim tinh' của chính mình đi về phía Thiên Vị chưởng môn. Thiên Vị chưởng môn mặc dù là chưởng môn của một tông môn chín sao, nhưng cũng không thể nào không động dung trước 'Cực diễm kim tinh' được.

Thấy Diệp Mặc đi về phía mình, thì Thiên Vị chưởng môn dừng việc tìm kiếm 'Cực diễm kim tinh' của mình lại.

- Thiên Vị chưởng môn, tôi muốn hỏi ngài một chút là cái Diễm Hải cấm địa này tồn tại đã bao nhiêu năm rồi? Vì sao lại có thể có nhiều 'Cực diễm kim tinh' như vậy? Còn ngọn lửa kia vì sao lại có thể sản sinh ra 'Cực diễm kim tinh'?

Diệp Mặc liên tiếp ném cho Thiên Vị hòa thượng mấy vấn đề liền. Mấy vấn đề này đều là thứ mà hắn rất muốn biết.

Nếu như ở đây chỉ mới tồn tại khoảng trăm ngàn năm, thì Diệp Mặc khẳng định là do Lục Chính Quần bố trí ra. Nhưng với thời gian trăm ngàn năm, thì sao có thể sinh ra 'Cực diễm kim tinh' được?

Thiên Vị chưởng môn không hề hỏi Diệp Mặc là làm thế nào mà hắn có thể hủy đi Diễm Hải cấm địa, vì điều này là bí mật của riêng Diệp Mặc hắn rồi. Hiện tại Diệp Mặc hỏi lão về lai lịch của Diễm Hải cấm địa, thì Thiên Diệp chưởng môn chỉ suy nghĩ một chút lập tức đáp:

- Diễm Hải cấm địa đã tồn tại từ khi có Nam An Châu rồi, về phần đã được trăm ngàn năm hay cả triệu năm thì lão nạp cũng không biết rõ. Tương truyền rằng mỗi năm thì ngọn lửa trong Diễm Hải cấm địa đều sẽ phát tán ra ngoài, nhưng cũng chỉ ở trong một phạm vi rất nhỏ. Nhưng bạo phát ra như lần này thì là sự tình trước nay chưa từng có.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm. Diễm Hải cấm địa đã tồn tại được nhiều năm như vậy, thì không thể nào là do Lục Chính Quần bố trí được. Lục Chính Quần cũng hẳn là chưa từng tới nơi này, nếu như y đã từng tới thì hẳn là sẽ không bỏ qua cái khối khoáng thạch kia. Khôi khoáng thạch này đã tồn tại trên triệu năm rồi, còn có thể sinh ra được ngọn lửa có nhiệt độ kinh khủng như vậy, thì nhất định không thể nào là vật tầm thường được.

Thiên Vị chưởng môn tiếp tục nói:

- Về phần 'Cực diễm kim tinh', thì lão nạp cũng chỉ được nghe nói qua thôi. Ngày hôm nay cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy tận mắt. Nghe nói vật này chỉ xuất hiện trong hư không, về phần tại sao lại có ở chỗ này, thì lão nạp thật sự là không biết. Nhưng tuy rằng thứ này rất trân quý, nhưng nếu như không phải là tông sư luyện khí sở hữu Thiên hỏa, thì chỉ sợ là cũng không thể nào luyện chế loại 'Cực diễm kim tinh' này thành pháp bảo được.

'Cực diễm kim tinh' quả nhiên là thứ tồn tại trong hư không. Diệp Mặc gật đầu, trong lòng cũng có chút hiểu ra.

Diễm Hải cấm địa tuy rằng không nhỏ, nhưng nhiều tu sĩ có tu vi cao như vậy tìm kiếm 'Cực diễm kim tinh' ở trong này, thì chỉ trong một thời gian ngắn thôi, toàn bộ 'Cực diễm kim tinh' có ở đây đều đã được thu thập hết.

Cũng may là tất cả mọi người đều không có ai đi một chuyến trắng tay cả, cho dù là tu sĩ có thu hoạch ít nhất thì cũng được ít nhất một hai khối.

Diệp Mặc thấy như vậy thì bỗng nhiên cao giọng nói:

- Các vị bằng hữu, để cảm tạ các vị đã cố thủ tại Diễm Hải cấm địa này, thì Diệp mỗ xin nguyện ý giúp các vị luyện chế mỗi người một lò đan dược. Thời gian luyện chế là nửa tháng sau ở Lưu Xà thành. Tới thời gian này thì mọi người có thể mang theo linh thảo của mình tới Lưu Xà thành tìm tôi.

Lời hứa hẹn này của Diệp Mặc vừa nói ra, thì lập tức đã khiến cho toàn bộ tu sĩ có mặt ở đây mừng rỡ. Tất cả đều tiến lên cảm tạ Diệp Mặc. Có người thậm chí còn cho rằng việc hôm nay ở lại cố thủ cho Diễm Hải cấm địa chính là việc làm đúng nhất trong cuộc đời này.

Diệp Mặc lưu lại một thanh phi kiếm cho Đỗ Tú Dĩnh rồi nói:

- Tú Dĩnh, cô và Thiên Vị chưởng môn cùng nhau về Mặc Nguyệt Chi Thành đi, tôi muốn đi Cụ Phù sơn một chuyến.

Tất cả mọi người đều hiểu ý của Diệp Mặc. Diệp Mặc đi Cụ Phù sơn

chính là vì việc của Thôn Hỏa Trùng Ma. Đỗ Tú Dĩnh cũng biết lần này thì cô không thể nào tìm được cái cớ mà đi cùng Diệp Mặc nữa rồi, cho nên chỉ có thể tiếp nhận phi kiếm rồi gật đầu với Diệp Mặc mà thôi.

Thấy Diệp Mặc vừa mới phá hủy ngọn lửa của Diễm Hải cấm địa, thì đã muốn rời đi, hơn nữa còn là tiếp tục đi vì tai kiếp của Nam An Châu. Cho nên lúc này trong lòng tất cả mọi người đều vô cùng cảm kích Diệp Mặc.

Ngay cả Thiên Vũ Di cũng có chút kích động mà lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp thành chủ, đây là ngọc bài của Thanh Mộng Trai, nếu như sau này Diệp thành chủ có chuyện gì cần Thanh Mộng Trai chúng tôi giúp đỡ, thì xin Diệp thành chủ cứ việc phân phó.

Thấy cách làm này của Thiên Vũ Di, thì Thiên Vị và mấy người Ngạn Quan cũng đều bắt chước theo. Một ít tông môn tám sao trước khi đưa ngọc bài ra thì còn sợ rằng Diệp Mặc sẽ không nhận, nhưng không ngờ rằng Diệp Mặc đối xử cũng rất bình đẳng, chỉ cần ai nguyện ý để lại ngọc bài cho hắn, thì hắn đều thu nhận toàn bộ, đồng thời còn nói lời cảm tạ.

Mọi người đều biết, đạt tới trình độ tu vi như Diệp Mặc, thì căn bản là không cần phải nhờ vả tông môn khác hỗ trợ. Có lẽ Thiên Vũ Di cũng chỉ là do nhất thời kích động nên mới làm như vậy, nhưng những người còn lại để lại ngọc bài cũng là vì muốn cùng Diệp Mặc kết một cái thiện duyên mà thôi. Sau này nhắc lại, thì cũng có chút mặt mũi. Dù sao Diệp Mặc cũng đã tiếp nhận ngọc bài trưởng lão cung phụng danh dự của môn phái mình.

Lăng Hiểu Sương luôn tu luyện ở trong Thanh Mộng Trai, cho nên tâm tình lúc này tốt hơn mọi người rất nhiều, hơn nữa cô đối với chuyện nam nữ càng vô cùng hời hợt, cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ để chuyện gì ở trong lòng. Nhưng hiện tại thì cô thấy Diệp Mặc trước khi đi còn để lại một thanh phi kiếm cho Đỗ Tú Dĩnh, thì trong lòng thậm chí liền có một tia phiền muộn.

Nhưng lập tức cô đã đem cái tia phiền muộn này vứt sang một bên. Đồng thời cô cũng cảm giác được tâm tình của mình có chút buồn cười.

Kiếp nạn ở Diễm Hải cấm địa đã kết thúc, Diệp Mặc lập tức cùng mọi người cáo từ. Lúc này hắn muốn đi tới Cụ Phù sơn giết chết Thôn Hỏa Trùng Ma mà lúc trước hắn đã để y trốn thoát.

Tính uy hiếp của Thôn Hỏa Trùng Ma thì Diệp Mặc vô cùng rõ ràng. Hắn cũng biết cho dù Thôn Hỏa Trùng Ma nghịch thiên, nhưng cũng không thể nào phóng ra được Thôn Hỏa Trùng trong phạm vi cả ngàn dặm được. Có thể là Thôn Hỏa Trùng khác với Phệ Linh Trùng. Thôn Hỏa Trùng xếp thứ bẩy trong các loại linh trùng ở Tu Chân Giới, hơn xa so với Phệ Linh Trùng. Hơn nữa Thôn Hỏa Trùng thì có Thôn Hỏa Trùng Ma điều khiển, còn Phệ Linh Trùng thì lại không có một ai chỉ huy cả, cho nên càng không thể so sánh với nhau được.

Nhìn theo hướng Diệp Mặc rời khỏi, thì những tu sĩ còn lại lúc này mới tự bắt chuyện với nhau, sau đó rời khỏi Diễm Hải cấm địa.

Diễm Hải cấm địa một ngày trước vẫn còn biển lửa ngập trời, nhưng lúc này thì đã hoàn toàn trở nên an tĩnh. Theo nhiệt độ liên tục hạ thấp, thì nơi này đã biến thành một không gian tĩnh mịch, không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1486

Làm Ni Cô

Từ Diễm Hải cấm địa đến Cụ Phù sơn thì cũng không phải là khoảng cách gần, cho dù là 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc thì cũng phải đi mất hai ba ngày mới tới.

Đối với việc Thôn Hỏa Trùng Ma chạy ra từ Ma Ngục cấm địa, thì Diệp Mặc rất khó chịu. Trước đây là vì tu vi của hắn mới chỉ có Hóa Chân tầng ba, không có năng lực để ngăn cản Thôn Hỏa Trùng Ma chạy trốn. Nhưng hiện tại thì hắn đã đạt tới tu vi Hóa Chân tầng tám rồi, chỉ cần Thôn Hỏa Trùng Ma gặp phải hắn, thì hắn sẽ không thể để cho việc lần trước lặp lại lần nữa.

Sau một ngày, thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc bỗng nhiên ngừng lại, vì thần trí của hắn đã thấy được một vị tiểu ni cô bên trong một cái am ở một thôn làng của những người bình thường.

Vốn việc thấy được một tiểu ni cô ở trong một thôn làng thì cũng là bình thường. Nhưng đối với Diệp Mặc thì lại không bình thường, bởi vì trong thần trí hắn thấy lại chính là Trình Na Na.

Chỉ là lúc này thì mái tóc đen trên đầu Trình Na Na đã bị cắt bỏ đi rồi. Cô dĩ nhiên đã trở thành một ni cô.

Thấy ánh mắt trống rỗng của Trình Na Na đang đờ đẫn cầm một cái mõ, căn bản là không hề tụ khí để tu luyện, thì Diệp Mặc khẳng định là Trình Na Na đã xảy ra chuyện rồi.

Trình Na Na xảy ra chuyện, thì Diệp Mặc đương nhiên là sẽ không mặc

kệ. Hắn lập tức thu hồi lại 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', không chút do dự nào đi về phía am ni cô kia. Chỉ là hắn chưa đi tới cửa của am ni cô, thì đã có một cô gái nông thôn với khuôn mặt tàn nhang đứng ra ngăn cản hắn lại rồi nói:

- Các ngươi, những tên đàn ông thối này, lẽ nào không sợ chết sao? Mỗi tên đều là sắc quỷ đầu thai tới à? Đã chết mấy tên rồi, mà vẫn còn có người muốn... muốn...

- Tránh ra...

Diệp Mặc trầm giọng nói, giọng nói của hắn đã có chút lạnh lùng.

Cô gái nông thôn kia thấy bộ dạng hung ác của Diệp Mặc, thì hừ một câu rồi nói:

- Ngươi đã không sợ chết, vậy thì cứ vào đi.

Thấy Diệp Mặc đi về hướng am ni cô kia, thì cô gái nông thôn kia còn khinh thường mỉa mai:

- Trông như vậy hóa ra cũng là hình người dạng chó mà thôi, thấy một tiểu ni cô xinh đẹp như vậy, thì sắc tâm đã đại động rồi. Chờ lát nữa ngươi chết rồi, lại phiền lão nương phải nhặt xác cho ngươi.

Diệp Mặc vừa mới đi tới cửa am ni cô, thì đã có một đạo đao gió phóng tới. Đạo đao gió kia hiển nhiên là do Trình Na Na phát ra, chỉ là cô không hề ý thức gì về đạo đao gió này cả, dường như là bất luận người nào muốn đi vào am ni cô này thì đều sẽ nhận được sự chiêu đãi này của cô.

Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu được ý tứ của cô gái nông thôn kia. Hóa ra là Trình Na Na không cho phép ai tiến vào trong am ni cô này cả, chỉ cần đi vào thì sẽ bị cô giết.

Trình Na Na cũng đã đạt tu vi Nguyên Anh tầng năm. Muốn giết một người thôn dân bình thường, thì xác thực là không cần phải động não, thậm

chí cũng không cần thi triển tới chiêu thứ hai.

Diệp Mặc đưa tay ra hất văng đạo đao gió kia, sau đó tiếp tục đi vào bên trong am ni cô.

Trình Na Na dường như cảm giác được có người đã đi vào, liền đưa ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Diệp Mặc. Nhưng cô cũng không hề nói gì, dường như là không hề nhận ra Diệp Mặc vậy.

Diệp Mặc biết rằng Trình Na Na không phải là không nhận ra hắn, mà là tâm thần của cô đã nhận được một đả kích rất lớn, chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, thì chân nguyên sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, Trình Na Na chắc chắn sẽ phải chết.

Diệp Mặc cũng không hề suy nghĩ nghiều, liền đưa tới mấy đạo thanh thần quyết. Với tu vi của Diệp Mặc, hơn nữa với sự lĩnh ngộ về thanh thần quyết của hắn, thì đừng nói là mấy đạo, mà chỉ cần một đạo thanh thần quyết thôi, cũng đã đủ để khiến Trình Na Na tỉnh táo lại rồi.

Quả nhiên, khi thanh thân quyết của Diệp Mặc vừa đưa ra, thì Trình Na Na liền thở dài một hơi, sau đó lại mở mắt ra. Chỉ là ánh mắt của cô lúc này đã có chút biến hóa khác với lúc trước.

Cô cũng nhanh chóng nhận ra Diệp Mặc, lập tức đứng lên rồi sợ hãi kêu một câu:

- Đại ca...

Diệp Mặc nhíu mày:

- Na Na, cô rốt cuộc làm sao vậy? Không ở Mặc Nguyệt Chi Thành tu luyện, lại chạy tới đây để làm ni cô là sao?

Trình Na Na sửng sốt trong chốc lát, sau đó trong mắt bỗng nhiên rơi đầy lệ. Cuối cùng thì càng khóc nhiều hơn, thậm chí còn có thể nghe được tiếng vang ‘Lạch tạch’ của nước mắt rơi trên cái bồ đoàn phía trước cô.

Rốt cuộc thì cô cũng không thể nào khắc chế được nội tâm kích động của mình, nhào lên cái bàn ở bên cạnh rồi gục xuống mà khóc nức nở.

Diệp Mặc không biết Trình Na Na rốt cuộc là vì sự tình gì mà thương tâm như vậy. Hắn không tiếp tục hỏi nữa, mà chờ cho tới khi Trình Na Na an ổn xuống rồi mới hỏi cũng không muộn.

Thời gian nửa nén hương qua đi, thì lúc này Trình Na Na mới có chút bình tâm lại. Cô ngẩng đầu lên rồi nức nở nói:

- Đại ca, xin lỗi, em...

- Có chuyện gì, cô cứ nói đi. Ở Mặc Nguyệt Chi Thành có người nào khiến cho cô phải chịu ủy khuất hay sao?

Diệp Mặc không biết phải nói gì. Hắn gặp phải loại chuyện này, thì thật đúng là hết cách.

Trình Na Na vội vàng nói:

- Không phải, chỉ là vì em không muốn tu luyện nữa...

Thấy Trình Na Na không muốn nói ra nguyên nhân, thì Diệp Mặc cũng bất đắc dĩ. Hắn thở dài:

- Nếu nói như vậy, thì cô cùng tôi đi đi, chẳng lẽ tính ở lại cái am ni cô này cả đời hay sao?

Lần này thì Trình Na Na lại lắc đầu:

- Đại ca, xin lỗi, em, em cũng không muốn quay trở về, em cảm thấy cứ ở đây cả đời cũng...

Lời còn chưa nói hết, thì cô đã lại cúi đầu xuống khóc nức nở.

Diệp Mặc lại cau mày rồi nói với giọng điệu có chút cường ngạnh:

- Không được, cô nhất định phải đi cùng tôi. Nhìn bộ dạng hoang mang lo sợ của cô, ở lại đây sao có thể đảm bảo không xảy ra sự tình gì chứ?

Khi hắn vừa tới đây, thì ánh mắt của Trình Na Na trống rỗng vô hồn, hiển nhiên là đã bị đả kích tâm hồn tới mức không muốn sống nữa. Mặc dù là chỉ hai đạo thanh thần quyết của mình thì đã làm cho cô tỉnh lại, nhưng ai biết cô có thể trở lại như vậy lần nữa không?

Nơi này là chỗ ở của những người dân thường, tuy rằng Trình Na Na thương tâm quá độ, nhưng với tu vi Nguyên Anh của cô, thì chắc chắn sẽ không tự chủ được ý thức phòng thủ. Nhưng một khi gặp tu sĩ có tu vi cao một chút, thậm chí chỉ cần tu sĩ Kim Đan thôi, thì cô cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Chưa nói tới sự xinh đẹp của cô, ngay cả nhẫn trữ vật trong tay của cô cũng có thể khiến cho vô số tu sĩ nhìn mà thèm.

Vốn Diệp Mặc còn đang suy nghĩ nếu như Trình Na Na vẫn không muốn đi cùng hắn, thì hắn sẽ phải dùng biện pháp gì tiếp đây? Nhưng không ngờ là Trình Na Na lần này lại ừ một tiếng rồi nói:

- Vâng thưa đại ca.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần cô nguyện ý đi cùng là tốt rồi. Hắn chỉ sợ Trình Na Na vẫn không muốn di. Nếu thật như vậy, thì hắn không thể không dùng biện pháp mạnh với Trình Na Na rồi. Dù sao thì Trình Na Na cũng không còn là trẻ con nữa, hơn nữa lúc này cô cũng đã thanh tỉnh hơn trước nhiều rồi.

Diệp Mặc và Trình Na Na vừa đi tới cửa am, thì đã có một tên tu sĩ Trúc Cơ và một tên tu sĩ Kim Đan lao đến. Khi hai người thấy Diệp Mặc và Trình Na Na đi ra, thì đều sửng sốt một chút.

- Đại ca, chính là cô gái kia, anh xem trên tay của cô ta...

Tên tu sĩ Trúc Cơ kia sau khi thấy Trình Na Na, thì lập tức nói với tên tu

sĩ Kim Đan bên cạnh, sau đó ánh mắt đã nhìn thẳng vào nhẫn trữ vật trên tay của Trình Na Na.

Tên tu sĩ Kim Đan gật đầu, bỗng nhiên ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn, thứ tốt thì mọi người đều có phần. Huống chi cô gái này là do huynh đệ của tôi thấy trước, cô ta xác thực là vô cùng xinh đẹp nhưng mà chúng tôi cũng không hề muốn thân thể của cô ta, cho nên xin chúc mừng anh bạn rồi. Chỉ là nhẫn trữ vật trên tay của cô ta thì có thể lưu lại cho chúng tôi hay không, hoặc là chia cho chúng tôi một phần?

Diệp Mặc không ngờ rằng, hắn vừa nghĩ tới Trình Na Na có thể gặp nguy hiểm, thì thực sự đã có người tới rồi. Hắn lắc đầu không biết phải nói gì. Nếu như hắn không tới, thì khẳng định là với cái trạng thái lúc trước của Trình Na Na thì khẳng định là sẽ không có kết quả tốt dưới cái nhìn chằm chằm của hai tên tu sĩ kia rồi.

Thấy Trình Na Na bộ dạng có chút ngạc nhiên, thì Diệp Mặc liền thở dài:

- Do trạng thái hoang mang lo sợ của cô, cho nên tên tu sĩ Trúc Cơ kia mới muốn đoạt đi nhẫn trữ vật của cô đấy. Chỉ là y đã bị đạo đao gió mà cô phòng thủ trong lúc vô thức đánh lui mà thôi. Hiện tại y tìm thêm người qua đây, hiển nhiên là vì muốn cướp đi đồ đạc của cô rồi. Cô rốt cuộc là đã tới đây mấy ngày rồi?

Trình Na Na giờ mới hiểu được, bản thân mình là một tu sĩ Nguyên Anh tầng năm, lại bị một tên tu sĩ Kim Đan tầng một và một tên tu sĩ Trúc Cơ tầng tám đến đánh cướp.

Trình Na Na đến Tu Chân Giới này cũng không phải là ngày một ngày hai rồi, cho nên gặp phải loại chuyện này thì cô cũng tuyệt đối không hề nương tay. Không chút do dự nào lấy ra một thanh phi kiếm rồi nhanh chóng đánh ra một đạo quang mang nhanh như thiểm điện về phía tên tu sĩ Kim Đan kia.

Tên tu sĩ Kim Đan này chỉ kịp kêu lên một câu ‘Tu sĩ Nguyên Anh... ’ thì đã bị kiếm quang của Trình Na Na giết chết rồi. Còn tên tu sĩ Trúc Cơ còn lại ngay cả nói một câu cũng không kịp, đã bị phi kiếm bay trở lại giết chết rồi.

Sau khi giết hai tên tu sĩ này, thì sự phiền muộn trong lòng Trình Na Na có chút giảm bớt, tinh thần cũng khá hơn một chút. Cô thu hồi phi kiếm lại, sau đó e dè nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Đại ca, xin lỗi...

Diệp Mặc khoát tay:

- Không nên nói xin lỗi, tốt xấu gì cô cũng gọi tôi là đại ca, chỉ chút chuyện mà cứ nói xin lỗi mãi làm gì. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, cô nói cho tôi nghe một chút được không?

Đối với việc Trình Na Na ra tay giết hai tên tu sĩ kia, thì trong lòng Diệp Mặc cũng rất hài lòng. Trình Na Na vẫn luôn rèn luyện bên ngoài, cho nên ra tay cũng rất nhanh chóng và quả quyết, so với tu sĩ bình thường thì sắc bén hơn nhiều.

Trình Na Na lần này không tiếp tục nức nở nữa, cô chỉ do dự một chút rồi nói:

- Đại ca, em, em...

Diệp Mặc nhìn ra được là Trình Na Na không muốn nói, vì việc này liên quan đến chuyện riêng tư của Trình Na Na, cho nên Diệp Mặc cũng không muốn gặng hỏi nữa. Hắn không thể làm gì khác hơn là nói:

- Nếu không muốn nói, vậy thì tạm thời không cần nói nữa. Chờ khi nào cô muốn nói cho tôi biết, thì lại nói tiếp. Nếu như có chỗ nào không tiện nói cho tôi, thì trở về nói với Ánh Trúc hoặc là Tĩnh Văn cũng được.

- Vâng.

Trình Na Na ừ một tiếng, sau đó không nói chuyện nữa.

Sau khi Diệp Mặc đưa Trình Na Na lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì liền đẩy nhanh tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', sau đó mới lên tiếng:

- Tôi muốn đi Cụ Phù sơn giết Thôn Hỏa Trùng Ma, cô cứ ở trên này tu luyện, có chuyện gì thì nói cho tôi biết.

Nói xong thì Diệp Mặc lại lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Trình Na Na:

- Ở đây có rất nhiều tài nguyên tu luyện, mà tu vi của cô thì còn quá thấp. Với tư chất của cô thì không nên chỉ có chừng ấy tu vi, cho nên cô hãy nắm chặt thời gian mà tu luyện đi.

Lần này thứ hắn đưa cho Trình Na Na còn nhiều hơn so với lần rời khỏi Ma Ngục cấm địa nhiều.

Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là sau khi Trình Na Na tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật, thì vành mặt lại đỏ lên rồi tiếp tục thút thít.

...

Cụ Phù sơn vốn là một nơi rất bình thường, chỉ là sau khi nơi này trở thành địa bàn của một tông môn, thì mới được người khác biết đến. Mà cái tên của tông môn này cũng rất bình thường, thậm chí là giữ nguyên ba chữ ‘Cụ Phù sơn’

Sở dĩ hiện tại Cụ Phù sơn rất nổi danh, đương nhiên không phải là vì cái tông môn này quật khởi. Mà là vì Cụ Phù sơn hiện tại đã bị một tên gọi là Thôn Hỏa Trùng Ma ma đầu tiêu diêt rồi. Mà cái tên Thôn Hỏa Trùng Ma này sau khi tiêu diệt môn phái Cụ Phù Sơn, thì vẫn không hề rời đi mà lưu lại Cự Phù sơn này.

Thôn Hỏa Trùng Ma ai mà không biết? Y chính là lão ma trong truyền

thuyết mà trăm ngàn năm trước đã từng tiêu diệt cả tông môn chín sao. Nghe nói lúc đó y nhìn trúng cái sơn môn của tông môn chín sao kia, nhưng người ta lại không cho, cho nên Thôn Hỏa Trùng Ma đã giận giữ mà tiêu diệt cả cái tông môn đó. Trăm ngàn năm sau, Thôn Hỏa Trùng Ma lại lần nữa xuất hiện, lại thích đi diệt tông môn của người khác, hơn nữa sau khi tiêu diệt Cự Phù sơn, thì y vẫn lưu lại Cụ Phù sơn. Xem ra y có vẻ rất thích cái sơn môn này.

Chuyện tình trăm ngàn năm trước Thôn Hỏa Trùng Ma bị Sở Cửu Vũ tiêu diệt thì rất nhiều người biết. Nhưng không ngờ là lão ma đầu này căn bản là chưa hề chết, vẫn có thể xuất hiện lần nữa tại Nam An Châu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1487

Nguyên Nhân

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ngừng lại trên bầu trời của Cụ Phù sơn. Diệp Mặc cũng không lập tức đi xuống dưới. Cụ Phù sơn lúc này đã là một mảnh hỗn độn, tuy rằng không thể nói là đã bị san thành bình địa, nhưng ngọn núi đã bị đánh sập, các khe nứt ngang dọc khắp nơi, rất rõ ràng là đã trải qua một hồi đại chiến mà tạo thành.

Diệp Mặc sau khi dừng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại, thì liền cẩn thận kiểm tra đầy rẫy thi thể của Thôn Hỏa Trùng vương vãi khắp nơi.

Diệp Mặc lập tức biết được là có người đã đại chiến một hồi với Thôn Hỏa Trùng Ma ở chỗ này. Nhưng ai thắng ai thua thì lại không cách nào biết rõ ràng cả.

Bản lĩnh của Thôn Hỏa Trùng Ma thì Diệp Mặc rất rõ ràng. Trước đây khi ở trong Ma Ngục cấm địa thì hắn đã chém đứt được một cánh tay của Thôn Hỏa Trùng Ma. Mà khi đó thì thực lực của Thôn Hỏa Trùng Ma có lẽ là còn chưa phục hồi được tới ba thành. Hiện tại thì y nếu đã dám ra khỏi Ma Ngục cấm địa, thì cũng có nghĩa là y đã khôi phục hoàn toàn rồi. Một Thôn Hỏa Trùng Ma đã khôi phục lại thực lực, hơn nữa còn có vô số Thôn Hỏa Trùng, thì cho dù là so với Hồng Nhất Hấn, cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Bây giờ lại có người có thể đại chiến một trận cùng Thôn Hỏa Trùng Ma, thậm chí không phân rõ thắng bại nữa. Thế giới này cũng thật sự là nhiều người tài. Diệp Mặc vốn cho rằng tại Nam An Châu rất khó tìm ra tu sĩ nào có tu vi so sánh được với Đồ Tử Chân, nhưng hiện tại lại có tu sĩ có thể đại chiến cùng Thôn Hỏa Trùng Ma, thì tu vi hiển nhiên là sẽ không kém

hơn so với Đồ Tử Chân rồi. Hơn nữa nếu tu sĩ đó có thể tiêu diệt được Thôn Hỏa Trùng Ma, thì cũng có nghĩa là có thể giết được Đồ Tử Chân.

Thần thức của Diệp Mặc đảo quanh Cụ Phù sơn để kiểm tra một vòng, nhưng không hề thấy bất kỳ dấu vết nào của Thôn Hỏa Trùng Ma cả. Ngay cả tu sĩ đã cùng y đại chiến cũng không hề thấy chút tung tích nào. Cũng không biết rốt cuộc là hai người này đã đồng quy vu tận, hay là đã đi tới nơi khác đánh tiếp rồi.

Một hồi lâu sau, thì thần thức của Diệp Mặc đã dừng lại ở phía sau núi của Cụ Phù sơn. Ở đó có một cái cấm chế ẩn nấp đã bị hủy đi một mặt. Sau khi hắn nhìn thấy đồ vật bên trong cấm chế này, thì đã hiểu vì sao Thôn Hỏa Trùng Ma lại phải ở lại Cụ Phù sơn này rồi. Y không phải là thích sơn môn của Cụ Phù Sơn, mà là vì Cụ Phù sơn chính là nơi mà y để lại một cái hang ổ nuôi dưỡng Thôn Hỏa Trùng, lúc này y mới tới đây để thu hồi lại.

Theo tình thế này thì rất có thể là thực lực của y còn chưa hoàn toàn khôi phục, kết quả là gặp phải đối thủ tại Cụ Phù sơn này, sau đó cả hai đại chiến một hồi. Cụ Phù sơn thì bị diệt, Thôn Hỏa Trùng cũng chết đi vô số.

- Đi thôi, Thôn Hỏa Trùng Ma đã đi rồi, tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì...

Không gặp được Thôn Hỏa Trùng Ma, thì Diệp Mặc có chút thất vọng. Hắn liền hướng tới Trình Na Na nói một câu.

Trình Na Na vẫn chưa trả lời, nhưng Diệp Mặc bỗng nhiên lại nói tiếp:

- Đợi một chút...

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lập tức biến thành một cái bóng, trong nháy mắt đã chặn trước mặt của hai cô gái. Hai cô gái này vốn muốn rời đi, nhưng lại bị Diệp Mặc chặn lại nên nhất thời cả kinh.

- Là ngươi?

Cô gái mặc quần áo mầu lam nhìn thấy Diệp Mặc, thì lập tức kinh thanh kêu lên.

- A... Diệp đại ca...

Cô gái mặc bộ quần áo mầu xanh nhạt còn lại thì vẻ mặt kinh hoàng, giọng nói cũng có chút run run.

Diệp Mặc không ngờ là cả hai cô gái này thì hắn đều biết. Cô gái mặc bộ đồ mầu lam chính là Văn Thái Y xếp thứ nhất trong mười mỹ nữ Nam An Châu. Sau khi Vô Cực Tông bị hắn tiêu diệt, thì tu sĩ của Vô Cực Tông đều đã mai danh ẩn tích rồi. Diệp Mặc cho rằng bọn họ nhất định là trốn ở nơi nào đó một lần nữa mở lại sơn môn, nhưng không nghĩ tới hắn lại có thể gặp Văn Thái Y ở chỗ này.

Mà cô gái mặc bộ đồ mầu xanh nhạt kia thì Diệp Mặc càng không thể nào tin được. Không ngờ lại chính là Vân Tử Y. Kiếm Cốc thì chính là bị Vô Cực Tông tiêu diệt, vậy thì tại sao Vân Tử Y lại đi cùng Văn Thái Y của Vô Cực Tông chứ? Hơn nữa quan hệ của hai người dường như cũng không hề cạn? Càng khó hiểu hơn là vì sao hai người lại cùng xuất hiện ở Cụ Phù sơn này?

Diệp Mặc không nói gì. Hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Vân Tử Y. Đối với cô gái tên Văn Thái Y kia, thì hắn căn bản là không buồn nhìn tới. Hắn cần chính là một lời giải thích của Vân Tử Y, tại sao lại làm như vậy?

- Diệp đại ca, tôi muốn đi cùng với Thái Y...

Sự kinh hoàng trong mắt của Vân Tử Y ngày càng đậm, căn bản là không dám nhìn thẳng vào mắt của Diệp Mặc.

- Tử Y, Lạc Phi và mấy người Cam Lang đều đang ở Mặc Nguyệt Chi Thành, lẽ nào cô không định cùng tôi quay về Mặc Nguyệt Chi Thành sao? Chẳng lẽ cô không muốn giải thích một chút sao?

Diệp Mặc nhíu mày rồi trầm giọng nói.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, thì Vân Tử Y càng kinh hoàng và hổ thẹn. Mà Văn Thái Y thì nhìn qua Trình Na Na một chút, sau đó cười lạnh một tiếng:

- Lời đồn quả nhiên là sự thực. Tử Y muội tử cùng đi với ngươi mới là chuyện xấu. Cho dù ngươi giết ta, cũng không thể cản được miệng lưỡi thế gian đâu.

Vân Tử Y vội vã ngăn cản Văn Thái Y rồi nói:

- Thái Y, cô đừng nói vậy. Diệp đại ca không phải loại người như vậy.

Nói xong thì cô càng mang vẻ mặt sợ hãi mà nói tiếp với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, xin lỗi, tôi không đi Mặc Nguyệt Chi Thành đâu. Thái Y có hơi thẳng thắn, anh không nên để ở trong lòng.

Diệp Mặc bình thản nói: - Xin lỗi Diệp đại ca, con đường của tôi là do tôi tự mình lựa chọn. Thái Y hiện tại cũng không còn là đệ tử của Vô Cực Tông, mà Thái Y lại có ơn cứu mạng đối với tôi, tôi, tôi...

Vân Tử Y cũng không biết phải giải thích với Diệp Mặc như thế nào.

Diệp Mặc thở dài một tiếng. Con đường của mình do tự mình lựa chọn là không sai, nhưng mấy người Lạc Phi và Cam Lang còn đang muốn vì Vân Tử Y mà báo thù, Đỗ Tú Dĩnh thì vẫn muốn đi tìm kiếm Vân Tử Y, ngay cả bản thân mình cũng luôn hổ thẹn với Vân Tử Y. Nhưng hiện tại thì Vân Tử Y lại đi cùng với kẻ thù của cô, còn muốn ngăn cản hắn động thủ.

Diệp Mặc rất muốn nói cho Vân Tử Y biết chuyện tình của cha cô, nhưng thấy Vân Tử Y lúc này, thì hắn bỗng nhiên cảm giác không còn hứng thú nữa. Nói cho cô rồi thì sao chứ?

Văn Thái Y bỗng nhiên kéo Vân Tử Y lại rồi nói:

- Tử Y, cô nợ Diệp thành chủ cái gì sao? Hay là hắn đã giúp đỡ cô điều

gì? Nếu như cái gì cô cũng không thiếu nợ hắn, thì sao cô phải như vậy?

Nói xong thì cô còn cười nhạt rồi nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ, tu vi của ngươi đương nhiên là cao hơn so với chúng ta, ngay cả tông môn chín sao ngươi cũng có thể dễ dàng tiêu diệt, cho nên muốn giết chúng ta đương nhiên là càng đơn giản. Nhưng ngươi có quyền gì mà nhất định muốn Tử Y phải đi Mặc Nguyệt Chi Thành với ngươi?

- Thái y, cô dừng nói như vậy với Diệp đại ca.

Vân Tử Y vội vàng nói.

- Cô tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Diệp Mặc đã không còn ý nghĩ muốn đưa Vân Tử Y về Mặc Nguyệt Chi Thành nữa rồi, cô nếu đã tự đưa ra quyết định cho mình, muốn đi làm chuyện của mình, thì hắn cũng không cần thiết phải miễn cưỡng.

Văn Thái Y lạnh lùng nói:

- Diệp thành chủ, ta và Tử Y đều là thân gái, tới nơi này cũng là vì chút chuyện riêng của con gái, chẳng lẽ loại chuyện này ngươi cũng muốn hỏi sao?

- Tử Y, chúng ta đi.

Nói xong, thì Văn Thái Y liền kéo theo Vân Tử Y lập tức bước lên pháp bảo phi hành.

- Diệp đại ca, tôi không làm chuyện gì xấu...

Vân Tử Y còn chưa nói hết câu, thì đã được pháp bảo phi hành của Văn Thái Y đưa đi rồi, đảo mắt đã không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Diệp Mặc không hề đuổi theo. Hắn đoán rằng hai cô gái này tới đây chắc chắn không phải do ngẫu nhiên. Nhưng nếu nói rằng hai người bọn họ có thể

đối chiến cùng Thôn Hỏa Trùng Ma, thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Diệp Mặc chợt nhớ tới một chuyện, hắn liền bước lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' sau đó lại lần nữa quay lại Cụ Phù sơn. Ngọn núi Cụ Phù sơn đổ nát, khe nứt ngang dọc khắp nơi, vừa nhìn thì có thể nghĩ là do tranh đấu của tu sĩ Hóa Chân tạo thành. Nhưng Diệp Mặc sau khi tới đây lần nữa, thì đã kiểm tra tỉ mỉ lại vết tích của ngọn núi bị sập kia, sau đó cười lạnh một tiếng rồi nhìn về phía Vân Tử Y và Văn Thái Y biến mất.

Nhưng hắn cũng không hề đuổi theo. Hắn tin tưởng vào câu nói cuối cùng của Vân Tử Y. Mấy môn phái trước đó cũng là bị Thôn Hỏa Trùng Ma tiêu diệt chứ không phải là do các cô làm. Hơn nữa hắn đoán rằng Thôn Hỏa Trùng Ma là do hai cô gái này giết chết, nhưng về phần giết thế nào thì hắn không hiểu được.

Nếu như Thôn Hỏa Trùng Ma không phải là do hai cô giết, thì hai cô cũng không cần thiết phải bố trí tình cảnh đại chiến của tu sĩ Hóa Chân ở đây.

Đứng lặng một hồi lâu thì Diệp Mặc mới chậm rãi nói:

- Na Na, chúng ta quay về Mặc Nguyệt Chi Thành thôi.

Trình Na Na vẫn theo sau Diệp Mặc, thẳng đến lúc này cũng không hề nói câu nào. Diệp Mặc nói đi đâu, thì cô cũng sẽ đi đó. Điều này làm cho Diệp Mặc cũng rất bất đắc dĩ. Nếu như là Ninh Khinh Tuyết hoặc Tô Tĩnh Văn, thì hắn còn có thể đoán được một chút, nhưng đối mặt với Trình Na Na, thì hắn lại không có bất kỳ biện pháp nào cả.

Tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng lúc càng nhanh hơn. Diệp Mặc muốn nhanh chóng đưa Trình Na Na về Mặc Nguyệt Chi Thành, sau đó để cho Tĩnh Văn và Diệp Lăng an ủi cô một chút.

...

Một ngày sau, thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã trở về tới Mặc Nguyệt Chi Thành. Thần trí của hắn quét tới nơi ở trong Mặc Nguyệt Hồ. Đường Bắc Vi và Tống Ánh Trúc dường như đang nói gì đó với Từ Đồng, mà Từ Đồng cũng sưng đỏ hai mắt giống hệt như Trình Na Na.

- Anh, anh đã trở về. A, Na Na, cô cũng trở về rồi sao?

Thấy Diệp Mặc tiến vào Mặc Nguyệt Hồ, thì Đường Bắc Vi lập tức chạy ra đón chào. Sau đó cô lập tức nhìn thấy Trình Na Na, trong mắt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ. Nhưng khi cô phát hiện Trình Na Na đã cạo sạch tóc, thì biểu tình lại biến thành kinh ngạc.

Tống Ánh Trúc vừa qua đây nói chuyện, thì Diệp Lăng và Tô Tĩnh Văn cũng đều đi tới. Vẻ mặt của Diệp Lăng u sầu, hiển nhiên là trong lòng cũng đang có chút khổ sở.

Thấy mấy người đều có bộ dạng do dự, thì Diệp Mặc lúc này mới dò hỏi:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Từ Đồng cúi đầu không nói, nhưng Đường Bắc Vi lại bỗng nhiên nói:

- Một thời gian tước, sau khi Ức Mặc trở về, thì Na Na có chút tưởng niệm Tử Phong, lại muốn đi ra ngoài tìm kiếm Diệp Tử Phong. Chị Khinh Tuyết sợ Na Na đi một mình có thể xảy ra sơ xuất, cho nên để cho Lâm đại ca và chị Từ Đồng đi cùng cô.

Từ Đồng vẫn im lặng lúc này bỗng nhiên lại mở miệng nói:

- Sau đó ba người chúng tôi đã gặp Tử Phong ở Ngư Di thành...

Diệp Mặc lập tức cắt đứt lời Từ Đồng:

- Cô nói là các cô đã tìm được Tử Phong rồi hả? Vậy Tử Phong đâu?

Đường Bắc Vi nói:

- Diệp Tử Phong lúc đó đang đi cùng Nam Cung Tiểu Đại (cái tên quái dị @_?), hơn nữa bộ dạng vô cùng thân mật. Khi y thấy Na Na thì cũng không hề mừng rỡ, mà còn chửi ầm lên. Y nói Na Na không biết xấu hổ, cùng anh... Sau đó nói Na Na cút đi, đừng để y gặp lại nữa. Y còn nói Diệp Tử Phong là Diệp Tử Phong, Diệp Mặc là Diệp Mặc, hai người không hề có quan hệ gì, sau này đừng đem hai người liên hệ với nhau nữa. Lúc đó Na Na lập tức khóc rồi chạy ra khỏi Ngư Di thành.

Sắc mặt của Diệp Mặc trầm xuống. Tính cách của Diệp Tử Phong thì hắn biết rõ, không phải loại bá đạo như vậy. Sự tình còn chưa biết rõ thì đã điên cuồng đánh đuổi Na Na đi rồi.

- Sau khi Na Na đi, thì chị Từ và anh Lâm vì sao lại không ngăn cản lại?

Diệp Mặc tuy rằng rất căm tức, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1488

Muốn Báo Thù

Diệp Mặc đương nhiên cũng biết cô gái tên Nam Cung Tiểu Đại. Cô là một trong mười mỹ nữ Nam An Châu, người của Nam Cung sơn trang. Nam Cung sơn trang vốn là Ngư Dược Long Môn sơn trang, đồng thời cũng có tên là Cửu Tinh sơn trang. Chỉ là sau khi Sở Cửu Vũ rời đi, thì Cửu Tinh sơn trang đã bị người của Nam Cung gia chiếm lấy.

Lâm Dị Bán vẫn luôn muốn thu hồi lại Cửu Tinh sơn trang, nhưng tu vi của y hiện tại mới là Thừa Đỉnh, thực lực còn xa mới có thể khiêu chiến tông môn tám sao như Nam Cung sơn trang.

Diệp Mặc tuy rằng vẫn dự định là sẽ đi xem Nam Cung sơn trang một lần, nhưng cũng không phải là giúp Lâm Dị Bán ra mặt, hơn nữa chưa chắc Lâm Dị Bán đã nguyện ý để cho Diệp Mặc ra mặt dùm mình. Với y mà nói, thì tự mình thu hồi lại Cửu Tinh sơn trang mới là điều tốt nhất.

Nghe được Diệp Mặc hỏi, thi Từ Đồng vội nói:

- Lúc đó ngoại từ Nam Cung Tiểu Đại và Diệp Tử Phong ra, còn có cả đệ nhất thiên tài dòng chính Nam Cung gia là Nam Cung Bình Điền ở đó. Dị Bán thấy Nam Cung Bình Điền thì liền nhịn không được mà châm chọc vài câu, kết quả là Nam Cung Bình Điền trả lời lại một cách mỉa mai. Nếu như không phải tôi và Dị Bán đều là người của Mặc Nguyệt Chi Thành, thì không chừng là sẽ bị người của Nam Cung gia giết chết tại chỗ rồi.

- Lúc Dị bán và Nam Cung Bình Điền tranh luận thì có rất nhiều người vây xem. Dị Bán dưới sự giận giữ đã muốn động thủ, kết quả là trúng phải kế khích tướng của Nam Cung Bình Điền. Hai người liền đem tất cả đồ đạc

giao cho người bên cạnh, chỉ mang theo một pháp bảo công kích, sau đó đi ra ngoài quyết đấu. Bọn họ quyết đấu bất kể sinh tử, cũng không có ai biết họ đi tới đâu để quyết đấu. Hơn nữa hai người đều nói trước mặt rất nhiều người rằng bất luận là ai sống ai chết, thì những người khác đều không thể làm gì cả.

- Chuyện này xẩy ra khi nào?

Diệp Mặc cảm giác được chuyện này dường như có chút không đúng, lập tức hỏi lại Từ Đồng.

- Đã một tháng rồi. Dị Bán đi rồi, tôi rất lo sợ. Na Na đi đâu tôi cũng không biết, cho nên đợi ở Ngư Di thành mười ngày, vẫn không gặp được Dị Bán trở về, nên mang theo sự lo âu sợ hãi mà trở về Mặc Nguyệt Chi Thành.

Vành mắt của Từ Đồng vẫn sưng đỏ, hiển nhiên là cô cho rằng Lâm Dị Bán đã lành ít dữ nhiều rồi.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Lâm Dị Bán đi quyết đấu khiến cho Từ ì đâu còn tâm trí nào mà để ý lo lắng cho Trình Na Na nữa? Nhưng Diệp Mặc càng nghĩ thì càng thấy chuyện này có chút quỷ dị.

Trình Na Na đột nhiên tìm được Diệp Tử Phong thì thôi, nhưng vì sao Nam Cung Bình Điền lại đột nhiên xuất hiện?

- Anh, cái tên Diệp Tử Phong kia thật sự là ác tâm mà, em cảm thấy người như y sống làm gì cho lãng phí linh khí (Ở Nam An Châu thì đúng là không thể nói sống làm gì cho chật đất được). Na Na bỏ qua thời gian tu luyện của chính mình, cực khổ ở bên ngoài tìm kiếm mấy năm trời. Vất vả lắm mới gặp được y, thì không ngờ y lại là kẻ không có nhân tính như vậy.

Đường Bắc Vi thấy Diệp Mặc không nói gì. Lo lắng rằng Diệp Mặc trong lòng sẽ tức giận, nên vội vã đến bên cạnh cầm tay an ủi Diệp Mặc.

Hiển nhiên là cô đối với Diệp Tử Phong không có nửa điểm hảo cảm nào.

Sau khi nói xong, thì cô dường như cảm giác được lời mình nói không được thỏa đáng cho lắm, nên lại áy náy nhìn Diệp Lăng:

- Chị Lăng, em là đang luận sự, chị đừng để trong lòng.

Thấy Trình Na Na chỉ biết khóc, thì cô cũng không thể làm gì khác hơn là quay sang an ủi:

- Na Na, nếu tôi là cô, thì đã sớm một cước đạp cái loại người vô tình vô nghĩa này đi rồi, cần gì phải đau lòng như vậy.

Diệp Mặc thấy Tố Tố và Khinh Tuyết đều không đến, thì biết rằng bọn họ vẫn đang bế quan tu luyện. Thấy Đường Bắc Vi còn muốn nói tiếp, thì Diệp Mặc liền khoát tay:

- Tôi muốn đi tới Nam Cung sơn trang một chuyến. Từ Đồng, Na Na, hai người đi cùng tôi đi.

- Em cũng đi.

Đường Bắc Vi nhanh chóng thốt lên.

- Anh, em muốn đi hỏi anh hai một chút. Bởi vì anh chưa trở về, cho nên em vẫn chưa đi. Lần này em muốn đi cùng anh.

Diệp Lăng lúc này mới nói một câu đầu tiên.

Diệp Mặc gật đầu:

- Bắc Vi thì không nên đi, nhiều tài nguyên tu luyện như vậy, với tư chất của em, mà đến giờ vẫn còn là tu vi Nguyên Anh tầng chín. Tĩnh Văn thì đã sắp thăng cấp Thừa Đỉnh rồi, ngay cả Ánh Trúc cũng sắp đuổi kịp em rồi. Em nên tranh thủ thời gian bế quan tu luyện thì hơn.

Thấy Đường Bắc Vi còn muốn nói gì đó, thì Tống Ánh Trúc vội vã kéo

cô lại rồi nói:

- Bắc Vi, anh của em nói rất đúng, hiện tại thông đạo phi thăng đã mở rồi, đến lúc đó mọi người cùng nhau phi thăng, em nguyện ý ở lại đây một mình sao?

Nghe Tống Ánh Trúc nói xong, thì Đường Bắc Vi lập tức gạt bỏ ý niệm muốn đi cùng ra khỏi đầu. Cô lập tức gật đầu đồng ý đi tu luyện.

- Chính anh cũng nên cẩn thận một chút, sau khi Ức Mặc trở về vẫn một mực tu luyện, tu vi của nó tiến bộ rất nhanh, anh không cần phải lo lắng.

Tống Ánh Trúc nói xong, thì liền đi qua giúp Diệp Mặc sửa sang lại y phục.

...

Nam An thành. Có thể nói đây là thành thị tu chân lớn nhất Nam An Châu. Tuy rằng thực lực không bằng Đan Thành, nhưng nơi này là chỗ mà tu sĩ cấp thấp thích nhất. Về sự phồn hoa của nó thì không hề kém hơn so với Lưu Xà thành.

Nguyên nhân chủ yếu là do Nam An thành gần với Vô Tâm Hải, rất nhiều tu sĩ cấp thấp đều đi tới Vô Tâm Hải tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Mạc Hải thành cách Nam An Châu khá xa, hơn nữa việc quản lý của Mạc Hải thành cũng rất hỗn loạn. Tu sĩ bị giết rồi có khi vẫn còn chưa biết là có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Nam An thành thì lại khác. Sự an toàn của Nam An thành thì vẫn được đảm bảo. Trước đây Hư Nguyệt Hoa chính là đi từ Nam An thành ra ngoài, sau đó thẳng một đường đi tới Mạc Hải thành.

Lúc này trong tất cả các quán rượu ở Nam An thành, hay là Linh tức lâu, thì chủ đề chính luôn là Diệp thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành giết hết mấy tỷ Sa Hồn Thú, sau đó lại tiêu diệt Phệ Linh Trùng trong phạm vi cả ngàn dặm. Đương nhiên hấp dẫn nhất vẫn là chuyện Diệp Mặc phá hủy

Diễm Hải cấm địa ngăn chặn biển lửa bạo phát. Bởi vì sau khi ngọn lửa trong Diễm Hải cấm địa bị hủy đi, thì rất nhiều người đều có được 'Cực diễm kim tinh'.

Linh tức lâu ở hai bờ của Nam An thành có vị trí tốt nhất, giá cả lại vừa phải, cho nên lúc này luôn kín hết chỗ.

- Hắc hắc, hiện tại mấy tông môn rời khỏi Diễm Hải cấm địa hẳn là phải hối hận tới tận ruột gan rồi. 'Cực diễm kim tinh' đó, chỉ cần một khối thôi đã đủ phát tài rồi. Đáng tiếc, ta lúc đó không có mặt ở đấy.

Nghe được người khác bàn tán, thì một tên tu sĩ Kim Đan cũng không nhìn được mà tự sướng một câu.

- Ngươi ở đó thì đã làm sao? Thấy mấy tông môn chín sao đều đã bỏ đi, mà ngươi còn có thể ở lại mới là chuyện lạ. Những tu sĩ ở lại lúc đó đều là tu sĩ không sợ chết, hoặc là tu sĩ cực kỳ đại nghĩa. Ta thấy bọn họ hoàn toàn xứng đáng có được 'Cực diễm kim tinh' đấy.

- Ta nghe nói sau khi Diệp thành chủ tới Diễm Hải cấm địa, thì chỉ vung tay lên đã ngăn chặn được ngọn lửa rồi. Sau đó thì khắp nơi đều xuất hiện 'Cực diễm kim tinh'.

- 'Cực diễm kim tinh' thì cũng thôi, đã thế còn được Diệp thành chủ hứa hẹn rằng mỗi tu sĩ ở lại Diễm Hải cấm địa đều có thể nhờ ngài luyện chế cho một lò đan dược đấy ngươi có biết không? Hiện tại thì mỗi một tu sĩ từng ở lại Diễm Hải cấm địa đều là một miếng bánh ngọt, vô số người đều muốn lôi kéo bọn họ đấy. Chính là để bọn họ hỗ trợ...

Lúc này lại có một tên mập tu vi Kim Đan trung kỳ hạ giọng nói:

- Các ngươi biết không? Hậu Phi tiên tử của Phiêu Miễu Tiên Trì còn công khai muốn trở thành song tu đạo lữ của Diệp thành chủ đấy. nhưng Diệp thành chủ lại không hề để ý tới cô.

- Không thể nào, Hậu Phi tiên tử là một ‘Băng nữ’ vô cùng cao ngạo mà.

- Sao lại không thể, đây tuyệt đối là sự thật. Bản lĩnh của Diệp thành chủ vô cùng lớn, nhưng thái độ làm người vẫn luôn đúng mực. Nếu như là ta, thì trước hết cứ thu vào tay rồi hãy nói. Một 'Băng mỹ nhân' xinh đẹp như vậy...

- Tên béo đáng chết, ngươi không muốn sống rồi. Dám nói Diệp thành chủ và Hậu Phi tiên tử như vậy. Ngươi hãy mau câm mồm lại...

Vừa lúc đó, bỗng nhiên lại có một đạo ô quang bay tới. Tên béo vừa rồi còn đang nói về Hậu Phi tiên tử, thì nháy mắt đã bị đạo ô quang này đánh nát đầu rồi.

Những người xung quanh đều bị dọa đến kinh hãi mà tránh ra xa. Chỉ có một cô gái tuyệt mĩ và một tên thanh niên mặc đồ mầu trắng vẫn ngồi ở một bên không hề nhúc nhích. Hiện tại tất cả mọi người đều biết, tên béo nói xấu Hậu Phi tiên tử kia là do hai người này giết chết đấy.

- Lâm sư tỷ thân thủ thật tốt.

Tên thanh niên mặc đồ trắng kia vội vã nói một câu với vẻ kính phục.

Cô gái được gọi là Lâm sư tỷ khinh thường nhìn thoáng qua tên thanh niên mặc đồ trắng kia rồi nói:

- Giết một con kiến hôi tu vi Kim Đan thôi mà cũng gọi là thân thủ tốt sao? Vuốt mông ngựa thì ngươi cũng không cần phải nói khoác như vậy.

Tên thanh niên kia xấu hổ ho khan một. Nhưng cô gái kia cũng không tiếp tục nói về chuyện này mà là lạnh lùng nhìn về phía những tên tu sĩ còn lại rồi nói:

- Nếu như lại để ta nghe thấy các ngươi bất kính với Hậu Phi tiên tử một lần nữa thì ta sẽ giết không tha.

Những tu sĩ còn lại đều vô cùng kinh hoàng, nhanh chóng khúm núm gật đầu rồi rời đi.

Cô gái xinh đẹp nhìn về phía những tu sĩ đang vội vã rời đi kia lạnh giọng nói:

- Đúng là một đám vô tri không biết gì cả. Phệ Linh Trùng trong phạm vi ngàn dặm là thứ mà sức người có thể tiêu diệt được hay sao? Lại còn vung tay lên đã phá hủy Diễm Hải cấm địa nữa chứ. Thật đúng là chuyện gì cũng có thể bịa ra được. 'Cực diễm kim tinh', đó là thứ chỉ có trong ‘Vô tận tinh không’, từ lúc nào mà lại biến thành sỏi đá trên đường cái ở Tu Chân Giới rồi? Một đám ngu ngốc.

- Sư tỷ hà tất phải nhiều lời với hạng người vô tri này, bọn họ căn bản là cũng không biết cái gì gọi là 'Vô tận tinh không', chỉ là một đám người nhàm chán tán dóc giết thời gian mà thôi.

Tên thanh niên mặc đồ trắng kia lại lần nữa nói.

Lần này thì cô gái kia gật đầu:

- Ngươi cũng thật sự là kém cỏi, có 'Nhất đóa tử viêm', hơn nữa còn là Đan Vương lục phẩm, không ngờ lại ở trong đại hội Đan Vương thua dưới tay một tên còn trẻ tuổi hơn so với ngươi nữa. Thật là mất mặt, thật sự là xấu hổ đến chết người.

Trong mắt tên thanh niên mặc đồ trắng kia hiện lên một tia không cam lòng, bất quá cái tia không cam lòng kia chớp mắt đã biến mất. Sau đó y lập tức nói:

- Sư tỷ, cũng không thể trách ta được. Ai biết tên kia lại chính là kẻ giả heo ăn thịt hổ chứ. Hắn chỉ có tu vi Nguyên Anh, lại là một tên tán tu, cho nên ta căn bản là không thèm để ý. Không ngờ là hắn luyện đan từ Anh hỏa, tới Địa Hỏa, cuối cùng không ngờ còn lấy ra 'Vụ liên tâm hỏa' đứng thứ ba trong Tu Chân Giới. Nếu như sớm biết rằng hắn có 'Vụ liên tâm hỏa', thì ta căn bản là sẽ không để cho hắn đi lên tới ‘Mười hai bậc Đan Vương’.

Cô gái xinh đẹp lạnh lùng nhìn thoáng qua tên thanh niên rồi nói tiếp:

- Ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh ấy. Sư phụ cho ngươi 'Nhất đóa tử viêm', nhưng ngươi lại dùng nó để thua dưới 'Vụ liên tâm hỏa'.

Tên thanh niên kia xấu hổ nói:

- Sư tỷ, chỉ cần tỷ giúp ta lần này, thì lần sau tỷ muốn ta làm chuyện gì ta cũng đồng ý.

Cô gái xinh đẹp kia thở dài:

- Sư phụ chuẩn bị phi thăng rồi, còn ta sau khi trở về chào hỏi tỷ tỷ, cũng phải chuẩn bị để trùng kích Hóa Chân trung kỳ. Ta cũng chỉ có thể giúp ngươi một lần cuối cùng thôi, sau này có chuyện gì nữa, thì ngươi tự mình giải quyết đi. Nói đi, muốn ta giúp ngươi như thế nào?

Trong mắt tên thanh niên mặc đồ trắng hiện lên một tia mừng rỡ, lập tức nói:

- Chỉ cần tỷ có thể cướp được 'Vụ liên tâm hỏa' của hắn, thì những thứ còn lại ta có thể tự mình làm được. Ta muốn dùng bản lĩnh luyện đan đánh bại hắn ở ngay tại Đan Thành, sau đó sẽ giết hắn. 'Vụ liên tâm hỏa' thì ta không muốn, sẽ để lại cho tỷ.

- Ta biết rằng ngươi ở trên con đường đan đạo nếu như không thể đánh bại hắn, thì kiếp này cũng chỉ có thể dừng lại ở Đan Vương lục phẩm mà thôi. Được rồi, ta giúp ngươi lần này. Hắn đang ở đâu?

Cô gái xinh đẹp không chút do dự nào hỏi lên.

- Khi ta rời khỏi Nam An Châu đi tìm tỷ, thì hắn vẫn còn đang ở Đan Thành. Hiện giờ chúng ta cứ đi Đan Thành trước rồi hãy nói.

Tên thanh niên mặc đồ trắng kia lập tức trả lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1489

Huynh Đệ Bất Hòa

Người đàn ông mặc đồ trắng chính là Cửu Kiền ngày trước thua dưới tay Diệp Mặc trong đại hội đan vương, gã vì đi Vô Tâm Hải cầu viện binh cứu giúp, không biết Nam An châu lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nếu gã biết Diệp Mặc giết chết mười một tên Hóa Chân của Đan thành, thậm chí còn tiêu diệt hai tông môn chín sao, gã cũng không dám để sư tỷ của mình xuất đầu.

Cửu Kiền và sư tỷ vừa mới đứng dậy, thì lại bị hai tên Hóa Chân chặn lại. Hai tu sĩ chặn bọn họ lại vừa nhìn liền biết là hộ sĩ của Nam An thành, nữ tu xinh đẹp vừa nãy trong Khí Tức lâu giết người, hai hộ sĩ này rõ ràng là đến bắt người.

Nữ tu đó vừa nhìn thấy tu sĩ của Nam An thành không ngờ lại dám chặn cô lại, khí thế toàn thân lập tức dâng lên, hai tên hộ sĩ bị khí thế này đẩy lùi vài bước, lúc này mới kinh hãi nói:

- Hóa Chân tiền bối…

…

Nam Cung sơn trang mặc dù là một tông môn tám sao, nhưng lại là tông môn thần bí nhất trong toàn Nam An châu. Vì Nam Cung sơn trang có rất ít những hoạt động công khai, hoặc là trước giờ chưa bao giờ hoạt động công khai. Không ai đã từng đến Nam Cung sơn trang, người của Nam Cung sơn trang thỉnh thoảng có tham gia hoạt động của một số tông môn khác. Nhưng nếu so sánh, thì cũng rất ít ỏi. Cho dù lần đại kiếp của Nam An này, cũng không thấy bóng dáng của Nam Cung sơn trang.

Lúc này Diệp Mặc cũng đã đến được bên ngoài của Nam Cung sơn trang, hắn mặc dù vẫn muốn đến thăm Ngư Dược Long môn trang này, nhưng hôm nay quả thực là lần đầu tiên đến. Nếu không phải vì chuyện của Diệp Tử Phong, hắn cũng không đến nhanh như vậy.

- Diệp thành chủ đại giá quang lâm, Nam Cung sơn trang tôi thật vinh dự.

Thanh Nguyệt của Diệp Mặc vừa mới hạ xuống, một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ năm liền mở cửa sơn trang, hơn nữa ngay lập tức ôm quyền chào hỏi Diệp Mặc, rõ ràng, gã vẫn quan sát tính hình bên ngoài.

Diệp Mặc gật đầu, dẫn theo ba người Diệp Lăng vào trong sơn trang, không có chút đề phòng gì.

Diệp Mặc vừa tiến vào, thần thức liền quan sát xung quanh, hắn cũng sẽ không ngại ngùng gì, nhưng sau đó Diệp Mặc lại phát hiện Nam Cung sơn trang đâu đâu cũng là trận pháp, hơn nữa đẳng cấp của trận pháp cũng rất cao. Diệp Mặc đoán những trận pháp này chắc hẳn là do Sở Cửu Vũ để lại, loại trận pháp này những tông sư trận pháp bình thường cũng không thể nào bố trí được.

- Mời Diệp thành chủ…

Tên tu sĩ Kiếp Biến đó thấy Diệp Mặc không để ý đến gã, cũng không để bụng gì, vẫn khách sáo mời Diệp Mặc vào trong.

Cửa của Nam Cung sơn trang mở rộng, thoạt nhìn liền giống như hoan nghênh Diệp Mặc đến vậy.

Tên tu sĩ Kiếp Biến đó dẫn Diệp Mặc đến đại điện của Nam Cung sơn trang, còn lúc này cửa của đại điện cũng được mở rộng rồi, mười mấy tu sĩ cũng đã ngồi ngay ngắn trong đại điện như nghênh đón Diệp Mặc đến vậy, ai ai cũng bày tỏ lòng nghênh đón Diệp Mặc đến Nam Cung sơn trang, rất hoan nghênh.

Người đứng ở cửa vào đại điện là một người đàn ông trung niên, không nhìn ra được bao nhiêu tuổi, khuôn mặt khẽ mỉm cười, vẻ mặt lộ vẻ cực kỳ tự tin.

Tu sĩ trung niên này nhìn thấy mấy người Diệp Mặc đến, vội vàng bước lên trước vài bước ôm quyền hành lễ nói:

- Nam Cung Hư của Nam Cung sơn trang bái kiến Diệp thành chủ, Diệp thành chủ đại giá quang lâm Nam Cung sơn trang, đúng là phúc phận Nam Cung sơn trang rồi.

- Diệp thành chủ, vị này là gia chủ Nam Cung Hư của Nam Cung sơn trang.

Tên tu sĩ Kiếp Biến dẫn đường đứng bên vội vàng hướng về phía Diệp Mặc giới thiệu.

Tử Đồng giọng khàn khàn nói:

- Đây là Nam Cung sơn trang sao? Đây chắc hẳn là sơn trang chín sao của Sở gia.

Nam Cung Hư cũng không phản bác lại lời nói của Tử Đồng, chỉ cười nhạt nói:

- Từ sư muội nói đúng, sơn trang này trước đây chính xác là sơn trang chín sao, nhưng có phải là của Sở gia không, thì tôi cũng không biết. Vì chuyện này tôi cũng rất nghi ngờ, gọi là sơn trang chín sao hay là Nam Cung sơn trang thì có gì khác nhau sao? Nam Cung Bình Điền và Dị Bán huynh cũng đều là người trong nhà, chỉ có điều quá nóng tính, haizz…

Nam Cung Hư dường như đúng là rất tiếc nuối, nói xong liền thở dài một câu rồi lại cung kính nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ mời ngồi.

Diệp Mặc cũng không nói gì, Nam Cung Hư này không ngờ lại nói sơn trang chín sao chưa chắc là của Sở gia, cái này cũng có thể nói sao. Hơn nữa gã cuối cùng còn nói trận quyết đấu của Nam Cung Bình Điền và Dị Bán trong sơn trang chỉ là giận quá mà thôi. Đừng nói Tử Đồng cảm thấy không ổn, mà Diệp Mặc cũng cảm thấy Nam Cung Hư này quá vô sỉ rồi.

Một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ chín dựa vào cái gì mà ngang ngược như vậy? Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ không nói gì, hắn không khách khí, trực tiếp hướng về chỗ ngồi đầu tiên ngồi xuống, lúc này mới nói:

- Lâm Dị Bán và Nam Cung Bình Điền đến đâu quyết đấu rồi?

Nói xong câu này, Diệp Mặc mới phát hiện hắn căn bản cũng không nhìn nhầm, Nam Cung Hư căn bản không phải là Kiếp Biến tầng thứ chín, mà là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư. Một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư dùng bí thuật ẩn giấu tu vi của mình, đến hắn cũng suýt nữa không nhận ra, bí thuật ẩn giấu này tuyệt đối là đẳng cấp, rất có khả năng chính là công pháp mà Sở Cửu Vũ truyền lại. Nếu như hắn tu luyện không phải là Tam Sinh quyết, thật chưa chắc đã có thể nhận ra.

Diệp Mặc quét một vòng, phát hiện ra trong mười mấy người này chỉ có Nam Cung Hư là tu sĩ Hóa Chân, còn lại có phải là còn có tu sĩ Hóa Chân còn chưa đi ra, thì Diệp Mặc bây giờ cũng chưa dám chắc. Ít nhất hắn cũng biết được, Nam Cung sơn trang tuyệt đối không phải là tông môn tám sao.

Sau khi nghe thấy Diệp Mặc đến câu đầu tiên không phải là hỏi về Diệp Tử Phong, mà là Lâm Dị Bán, Nam Cung Hư hơi kinh ngạc một chút. Gã sở dĩ nói qua về chuyện của Lâm Dị Bán, là vì gã chắc chắn Diệp Mặc đến đây câu hỏi đầu tiên sẽ là về Diệp Tử Phong, đợi lát nữa mới hỏi đến chuyện của Lâm Dị Bán, gã cũng chỉ nhắc tới chút thôi.

- Sao? Chẳng lẽ Nam Cung môn chủ vẫn còn điều gì giấu diếm khó nói sao?

Thấy Nam Cung Hư không trả lời, giọng nói của Diệp Mặc cũng trở nên

lạnh lùng hơn.

Lâm Dị Bán cho dù đánh không lại Nam Cung Bình Điền, cũng sẽ không thể không có chút tin tức nào, cho dù tu vi của hai người cũng tương đương nhau. Lúc trước Diệp Mặc cũng cho rằng Nam Cung Hư tuyệt đối không dám ra tay với Lâm Dị Bán, nhưng bây giờ hắn lại không nghĩ như vậy nữa, Nam Cung sơn trang ẩn nấp sâu như vậy, đến tông môn cũng có tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư, bọn họ có dám ra tay với Lâm Dị Bán hay không, ai mà biết được?

- Không hải, quả thực tốc độ của Bình Điền và Dị Bán rất nhanh, hai người sau khi rời khỏi Ngư Di thành rồi, cũng không biết đến nơi nào quyết đấu rồi, tôi cho người đi tìm một tháng rồi, đến bây giờ cũng chưa có bất kỳ tin tức nào.

Nam Cung Hư vội vàng đứng dậy nói.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Gọi Diệp Tử Phong ra đây.

Nam Cung Hư nghe thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng nhắc đến Diệp Tử Phong, vội vàng nói tiếp:

- Tử Phong đang ở cùng Tiểu Đại, bây giờ anh ta cũng không muốn ra ngoài, nói gặp nhau không bằng không gặp.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tôi đợi mười giây, nếu như không gặp được Diệp Tử Phong, Nam Cung sơn trang sẽ biến thành quá khứ.

Người của Nam Cung sơn trang trong đại điện nghe thấy đều vô cùng tức giận, nghe nói Diệp Mặc bá đạo, nhưng cũng không ngờ lại bá đạo đến mức này.

Những đường gân xanh trên tay của Nam Cung Hư cũng nổi lên, nhưng vẫn giữ bình tĩnh nói:

- Diệp thành chủ nói đùa rồi.

Diệp Mặc liếc nhìn Nam Cung Hư, lại nói tiếp:

- Nam Cung môn chủ cảm thấy tôi là một người hay nói đùa sao? Mười giây cũng sắp đến rồi đấy.

Nam Cung Hư lại không tiếp tục nói với Diệp Mặc nữa, nhưng lại trầm giọng nói với mấy tu sĩ Nguyên Anh đứng sau lưng:

- Đi mời cô gia đến đây.

- Vâng.

Tên tu sĩ Nguyên Anh đó nói xong liền lập tức ra ngoài, chỉ trong chốc lát, Diệp Tử Phong và một nữ tu nhan sắc tuyệt trần cùng đi đến tiến vào trong đại điện. Hai người thậm chí còn tay trong tay màđi, mối quan hệ đúng như Tử Đồng lúc trước nói, vô cùng thân mật.

Trình Na Na thấy Diệp Tử Phong đến, vành mắt hoen đỏ. Nhưng cô nhìn thấy Nam Cung Tiểu Đại đi bên cạnh Diệp Tử Phong, lại không nói gì, thậm chí còn cúi thấp đầu xuống. So với Nam Cung Tiểu Đại, cô kém hơn quá nhiều. Ngoại trừ hơn về tư chất mạnh mẽ ra, bất luận là tướng mạo hay tu vi, cô cũng đều kém xa.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy Diệp Tử Phong liền sững người, hắn nghe Trình Na Na nói qua Diệp Tử Phong không có linh căn, nhưng Diệp Tử Phong căn bản cũng không thể nào tu luyện được không ngờ cũng đã là tu sĩ Hư Thần rồi, tu vi còn cao hơn Trình Na Na, đây rốt cục là thế nào?

- Anh hai, sao anh không để ý gì đến Na Na vậy, anh biết bọn em đều ở Mặc Nguyệt Chi Thành, sao anh lại không đến đó, mà lại ở lại đây? Đại ca đối xử với anh có điểm nào là không tốt sao? Anh muốn vu cáo hãm hại đại

ca, chính là vì người con gái bên cạnh anh đây sao? Na Na khổ sở tìm anh mấy năm trời, anh lại đối xử với chị ấy như vậy sao? Diệp Lăng từ lúc đến chưa nói gì, sau khi thấy Diệp Tử Phong, cuối cùng cũng bạo phát, nổ một tràng phản vấn lại.

Nam Cung Tiểu Đại thấy Diệp Lăng nói vậy, cau mày lại, nhưng lại nhìn nhìn Diệp Tử Phong đang đứng bên cạnh, cũng không nói gì.

- Diệù anh ở lại sơn trang này. Đừng quay về cái gì mà Mặc Nguyệt kia nữa. Còn về đồ đê tiện bên cạnh em kia, anh hi vọng em đừng đi cùng với cô ấy nữa.

Diệp Tử Phong nhìn Diệp Lăng một cái, cũng không có sự sung sướng vui mừng khi anh em gặp lại nhau, mà lại bình thản nói một câu.

Diệp Lăng đơ người nhìn Diệp Tử Phong, cô không ngờ người anh trai quen thuộc của mình ngày trước lại nói ra những lời cay nghiệt đến vậy.

Trình Na Na không ngờ đi cùng Diệp Mặc đến, vẫn bị sỉ nhục, cũng không chịu được rưng rức khóc thành tiếng, nếu không phải Diệp Mặc ở đây, cô sớm đã chạy đi rồi.

Diệp Lăng và Tử Đồng vội vàng an ủi Trình Na Na, nhưng bọn họ cũng không biết nên an ủi thế nào. Bị chính người chồng của mình sỉ vả trước mặt người phụ nữ khác, đổi lại là ai đi nữa thì cũng không chịu được.

- Anh hai, anh mắng nhiếc như vậy không nghĩ có lỗi với Na Na sao? Anh có phải là bị khống chế rồi hay không, hay là bị đoạt xá rồi?

Diệp Lăng bắt đầu nghi ngờ, Diệp Tử Phong tính cách hiền hòa, sao lại có thể đột nhiên trở nên như này được?

Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng nói:

- Nó không bị đoạt xá, cũng không bị khống chế gì cả.

Còn một câu nữa Diệp Mặc vẫn chưa nói ra, Diệp Tử Phong từ không có chút linh căn nào đến một tu sĩ Hư Thần, có phải vì sau khi nuốt một linh quả nào đó mà diễn sinh ra linh căn hay không, nên tính cách lại thay đổi thế này? Hay là vì nhẹ dạ cả tin vào lời dèm pha của Nam Cung gia?

Nhưng Diệp Tử Phong cho dù có linh căn cũng chỉ là một tu sĩ Hư Thần mà thôi, anh ta làm sao có thể bị Nam Cung gia nhắm trúng cơ chứ.

Hoặc là biết Lâm Dị Bán đến nhờ vả mình, sau đó Nam Cung sơn trang muốn lôi kéo lừa gạt Diệp Tử Phong, mục đích chính là vì muốn đối phó với mình? Tính cách của Diệp Tử Phong không phải rất kiên định, thậm chí còn có chút dao động. Nam Cung sơn trang cũng có khả năng lợi dụng Diệp Tử Phong, nhưng nếu là lợi dụng, thì cũng sẽ không lấy Nam Cung Tiểu Đại ra chứ?

Nam Cung Tiểu Đại tư chất vô cùng tốt, xinh đẹp như vậy, Nam Cung sơn trang sao có thể tùy tiện phó thác lên người Nam Cung Tiểu Đại được? Diệp Mặc vừa nhìn liền biết Nam Cung Tiểu Đại và Diệp Tử Phong là tình nghĩa phu thê thực sự, hắn cũng không thể nào xác định được Diệp Tử Phong có phải là bị lợi dụng hay không.

Diệp Mặc và Diệp Tử Phong vốn dĩ không có chút quan hệ huyết thống nào, thái độ này của Diệp Tử Phong, Diệp Mặc hoàn toàn cắt đứt suy nghĩ muốn anh ta quay về Mặc Nguyệt Chi Thành, thậm chí cũng chẳng thèm nhiều lời.

Hắn trừng mắt nhìn Nam Cung Hư nói:

- Nam Cung môn chủ, tôi cho anh một ngày, nếu trong thời gian một ngày này mà không có tin tức của Lâm Dị Bán, tôi sẽ tiêu diệt toàn bộ Nam Cung sơn trang.

Nam Cung Hư sững người, một lúc lâu sau mới nói:

- Diệp thành chủ, anh có biết đạo lý hay không vậy?

- Anh nói đúng đấy, tôi chính là không thích những người có đạo lý. Giọng nói của Diệp Mặc lạnh như băng.

- Uy phong thật lớn. Diệp Tử Phong bỗng nhiên châm chọc một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1490

Vứt Bỏ Thê Tử

Diệp Mặc là một người làm việc dứt khoát, nếu đã hạ quyết tâm rồi, thì sẽ không lề mề. Hắn nghe thấy Diệp Tử Phong nói vậy, bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Diệp Tử Phong, trước giờ đều là anh nợ tôi, tôi chưa nợ anh cái gì cả, anh và tôi cũng không có quan hệ gì. Anh lại làm cho Mặc Nguyệt thành của tôi rối tinh rối mù lên, tôi chưa giết anh, không phải vì vợ anh cũng không phải vì Diệp gia nhà anh có chút thế lực, mà là vì tôi niệm tình cũ. Hôm nay cắt đứt quan hệ, nếu anh còn dám khiêu khích Mặc Nguyệt Chi Thành của tôi, hoặc là trên đầu tôi, tôi cũng sẽ giết chết.

Diệp Tử Phong bỗng nhiên theo bản năng rùng mình một cái, anh ta trước giờ chỉ thấy Diệp Mặc tức giận với người khác, nhưng hôm nay khi Diệp Mặc đối diện với mình nói ra lời nói này, anh ta lại cảm thấy có chút lạnh lẽo, không ngờ cũng không dám nói thêm nửa từ nào.

Diệp Lăng thấy đại ca và anh hai đột nhiên bất hòa, cô lập tức hoang mang lo sợ, cô lúc này cũng không biết nên an ui Diệp Mặc hay là đến an ủi Diệp Tử Phong nữa.

Tại sao ba anh em đến một nơi xa lạ như này không thể vui vẻ đoàn tụ với nhau? Lúc này cô thậm chí nhớ khi còn ở Lạc Nguyệt Thành, mặc dù không thể tu luyện, nhưng ba anh em đoàn tụ cùng nhau, cũng còn hạnh phúc hơn lúc này.

Nhưng Diệp Lăng cũng biết Diệp Tử Phong là anh trai ruột của cô, Diệp Mặc và cô không có chút quan hệ nào. Theo lý mà nói cô nên nói giúp Diệp

Tử Phong, ở lại Nam Cung sơn trang này. Nhưng cô biết sự suy đoán của anh hai căn bản không có chút đạo lý nào, đại ca tuyệt đối sẽ không ở cùng Trình Na Na.

- Diệp Lăng, nếu như em tin lời anh, thì cùng anh ở lại Nam Cung sơn trang. Chúng ta mới là anh em ruột có mối quan hệ huyết thống, chẳng lẽ em lại đi tin lời của một người ngoài, lại không muốn tin anh sao?

Diệp Tử Phong không dám nói với Diệp Mặc nữa, lại quay sang khuyên Diệp Lăng.

Diệp Lăng vốn dĩ hoang mang lo sợ, bây giờ Diệp Tử Phong lại khuyên vậy, lại càng nấp đằng sau lưng Tử Đồng khóc thành tiếng. Những lúc như này, cô cũng không biết chọn lựa thế nào.

Tử Đồng ngược lại lại an ủi Diệp Lăng, Trình Na Na bỗng nhiên đứng dậy lấy ra một dây chuyền mã não, rồi cả một tập sách màu đỏ, đồng thời xé tan tành trước mặt Diệp Tử Phong, mắt ngấn nước dứt khoát nói:

- Diệp Tử Phong, tôi cám ơn anh đã từng thích tôi, đại ca muốn giết tôi, anh lại đứng ra cứu tôi. Tôi là một đứa mồ côi, không có cha mẹ, trước giờ có một người thật lòng đối đãi tốt với tôi như anh, tôi cho rằng cả đời này như vậy là đủ rồi. Hôm nay tôi mới biết, đối với anh mà nói có thứ còn quan trọng hơn tôi. Tôi hối hận đã để cho anh dẫn tôi lên truyền tống trận, nhưng tôi lại vui mừng làm như vậy, nếu không tôi làm sao biết được, hóa ra đây mới là con người thật của anh.

- Đừng vu oan cho đại ca nữa, anh vu oan cũng không liên quan gì đến tôi, tôi nợ anh, nhưng đại ca không nợ anh. Từ nay về sau tôi cái gì cũng không nợ anh nữa rồi, những đồ mà anh cho tôi, tôi trả lại anh hết…

Diệp Tử Phong thấy chiếc vòng mã não bị vỡ tan tành một bên, và cả tập sách màu đỏ bị xé tan kia nữa, giống như trong lòng bỗng nhiên có thứ gì đó bị lấy đi vậy. Nếu nói vẫn còn một người hiểu mình nhất, đó chẳng phải là Trình Na Na sao. Những lời mà cô vừa nói, người khác nghe không ra,

nhưng anh ta thì lại nghe ra. Trình Na Na mặc dù không nói rõ ràng, nhưng ý đó là nói anh ta vì đạt được mục đích của mình, thậm chí còn đi vu oan cho đại ca của mình.

Rất nhanh Diệp Tử Phong có chút ngượng ngùng, trong mắt anh ta có chút gì đó ảm đạm thoáng qua.

Diệp Mặc lại cảm thấy có gì đó không đúng, Trình Na Na sau khi ném thứ này ra, bỗng nhiên giơ tay ra áp lên đỉnh đầu của cô, rõ ràng là muốn đánh vỡ nguyên anh của mình tự sát.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, trong chốc lát tay của Trình Na Na cũng đã bị vực của Diệp Mặc cố định trên không trung.

Tử Đồng và Diệp Lăng mới hiểu ra, hóa ra Trình Na Na muốn tự sát.

- Na Na, chị làm cái gì vậy?

Diệp Lăng gác vẻ u sầu của mình sang một bên, vội vàng giữ chặt lấy tay Trình Na Na thất thanh nói.

Trình Na Na đau buồn cười với Diệp Lăng một cái, bỗng nhiên bước ra khom người hành lễ với Diệp Mặc nói:

- Đại ca, cám ơn anh đã cứu tôi một lần.

Diệp Mặc thở dài nói:

- Na Na, cái này có gì mà luẩn quẩn trong lòng? Lúc trước cô cũng sống ở địa cầu rồi. Người li hôn nhiều như vậy, không giống nhau sao?

Trình Na Na lắc lắc đầu nói:

- Đại ca, những chuyện qua rồi tôi cũng quên rồi, tôi phải đi đây.

- Cô muốn đi đâu? Đợi lát nữa chúng ta cùng quay về Mặc Nguyệt Chi Thành mà?

Diệp Mặc có chút lo lắng nói, Trình Na Na coi như đã tự sát hai lần rồi, nếu như một mình rời đi, thì sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Trình Na Na lại lần nữa nhẹ nhàng hành lễ với Diệp Mặc nói:

- Đại ca, vừa nãy là lần cuối cùng tôi tự sát rồi, sẽ không làm lần nữa nữa đâu. Tôi không về Mặc Nguyệt Chi Thành nữa, lúc trước tôi là vì người khác mà sống, sau này tôi sẽ vì bản thân mình mà sống.

- Nếu như cô để ý người khác nói gì, vậy thì cũng không cần nữa. Cô ở Mặc Nguyệt Chi Thành chăm chỉ tu luyện, rồi sẽ có một ngày cô cũng có thể phi thăng Tiên giới.

Diệp Mặc quả quyết nói, hắn sợ Trình Na Na vì tránh người khác lời qua tiếng lại, khiến mình khó xử, nên mới đột ngột muốn rời đi.

Trình Na Na lại kiên quyết tiếp tục nói:

- Cám ơn anh, đại ca, Na Na sẽ mãi mãi nhớ Diệp đại ca đã đối xử tốt với em. Đáng tiếc, em không thể gặp được một người giống như đại ca đây.

Sau đó cô lại quay người nhìn Nam Cung Tiểu Đại nói:

- Nam Cung Tiểu Đại, cô quả thực xinh đẹp hơn tôi, nhưng một người có thể vứt bỏ người vợ tào khang, chưa hẳn sẽ không vứt bỏ người tiếp theo.

Nói xong, Trình Na Na cũng không nói gì, quay đầu lại chậm rãi đi ra ngoài đại điện Nam Cung sơn trang, thần thức của Diệp Mặc tiễn cô rời khỏi Nam Cung sơn trang, sau đó phóng ra pháp bảo phi hành, trong nháy mắt rời khỏi tầm thần thức.

Diệp Mặc biết lần này Trình Na Na đi, cũng sẽ không trở về nữa, Diệp Tử Phong đã làm tổn thương con tim cô rồi.

Không ai biết Trình Na Na tại sao muốn đi, chỉ có một mình Trình Na Na biết. Cô rời đi không phải vì người khác gièm pha, cô đến từ trái đất, căn

bản cũng sẽ không để ý những lời gièm pha này. Đừng nói người khác đoán, cho dù chuyện này là thật, trên trái đất, sau khi li hôn thì cũng không còn chút quan hệ nào nữa.

Cô ở lại Mặc Nguyệt Chi Thành là vì Diệp Mặc là anh trai của Diệp Tử Phong, bất luận anh em bọn họ có phải rạn nứt hay không, nhưng có một số chuyện cũng không thể nào thay đổi được. Diệp Lăng cũng ở Mặc Nguyệt Chi Thành, cô ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng thấy. Thay vì còn có một ít ảnh hưởng, còn không bằng sớm ngày rời đi. Cô vốn chính là một người dứt khoát, khi ở thành Lạc Nguyệt cũng vậy. Sau khi tự sát một lần rồi, lại càng chôn chặt những tâm tư đó trong lòng, giống như lời cuối cùng cô nói, sau này cũng sẽ không sống vì người khác nữa, muốn đi con đường riêng của mình.

Diệp Lăng sững sờ nhìn Trình Na Na biến mất, một lúc lâu sau mới quát Diệp Tử Phong:

- Diệp Tử Phong, lòng dạ anh bị chó nó ăn rồi sao? Chính là vì người con gái này xinh đẹp hơn chút ư? Tại sao? Anh nói đi.

Diệp Tử Phong không biết có phải không muốn tranh luận với Diệp Lăng hay không, hay là sợ Diệp Mặc, chỉ đứng cùng với Nam Cung Tiểu Đại, trầm mặc không nói gì.

Không ai biết tại sao anh ta lại như vậy, ngoại trừ bản thân anh ta, cũng không có ai biết ngày trước sau khi anh ta rời bỏ Trình Na Na mà đi, sống một cuộc sống như nào. Lại càng không có ai biết, anh ta vì có thể tu luyện đã trải qua những đày đọa khổ sở như nào. Cũng không ai biết, ngày trước khi Trình Na Na và các sư huynh đứng cùng nhau nói nói cười cười, anh ta giống như một con chó trốn một góc xa để khóc. Sau khi trải qua bao nhiêu hành hạ, anh ta hạ quyết tâm, cho dù phải chết ngay lập tức, anh ta cũng phải tu luyện.

Đại điện vì sự rời đi của Trình Na Na, bỗng nhiên trầm mặc. Nam Cung Tiểu Đại dường như nhìn thấy Diệp Tử Phong có chút ảm đạm, cô lại càng

nắm chặt lấy tay của Diệp Tử Phong, rõ ràng rất quan tâm đến Diệp Tử Phong. Còn những lời mà Trình Na Na nói trước khi rời đi, cô cũng không nghe lọt, ai cũng không biết.

- Xảy ra chuyện như này, Nam Cung sơn trang tôi cũng rất lấy làm tiếc, Tiểu Đại và Tử Phong tình sâu nghĩa nặng…

Nam Cung Hư thấy sắc mặt của Diệp Mặc khó coi, sợ Diệp Mặc lại tìm cớ, chủ động nói ra trước.

Từ Đồng bỗng nhiên cười một tiếng nói:

- Nam Cung Hư, ông đừng luôn mồm Nam Cung sơn trang của ông nữa, nơi này không phải là Nam Cung sơn trang, nơi này là sơn trang chín sao của Sở gia.

Nam Cung Hư nghe thấy Từ Đồng lần thứ hai nói nơi này sơn trang chín sao, cũng sợ Diệp Mặc bỗng nhiên muốn người của Nam Cung sơn trang rời đi, trả nơi này lại cho Sở gia, vội đứng ra nói:

- Diệp thành chủ, sơn trang ngày trước chính xác là của Nam Cung gia…

Diệp Mặc vẫn đang buồn bực, Nam Cung Hư trong này chẳng lẽ vẫn còn cái gì cổ quái sao? Nghe khẩu khí của Nam Cung Hư, dường như sơn trang này ông căn bản cũng không muốn nhượng lại. Diệp Mặc càng nghĩ, lại càng cảm thấy Nam Cung sơn trang không đơn giản. Cao nhân như Sở Cửu Vũ, lại có thể ở một nơi bình thường lập một sơn trang sao? Mà còn bố trí nhiều trận pháp như vậy trong sơn trang này nữa?

Nếu nơi này không ra làm sao, một tông môn tám sao như Nam Cung gia, làm sao lại không thể tìm được sơn môn? Diệp Mặc nghĩ như vậy, nhưng bây giờ hắn cũng không tiện lục soát Nam Cung sơn trang này một lượt được, xem xem rốt cục cổ quái thế nào.

- Ha ha…

Từ Đồng bỗng nhiên cười lớn.

- Nam Cung Hư, lời như vậy nói ra ông cảm thấy không thẹn sao? Sơn trang chín sao là của Nam Cung gia ư? Tôi sao lại nghe nói chiếm đóng sơn trang chín sao lại chính là một gia đinh của Sở gia năm đó nhỉ?

Diệp Mặc không thể nào tham gia vào cuộc tranh giành của sơn trang này, tổ tiên của Nam Cung sơn trang là một gia đinh của Sở gia, Diệp Mặc cũng có nghe nói qua.

Không ngờ Nam Cung Hư nghe thấy lời nói của Từ Đồng, cũng không có chút kinh ngạc nói:

- Những chuyện đó tôi đương nhiên không biết, năm đó khi Sở Cửu Vũ đến Nam An châu, còn lâu mới có được tu vi thông thiên sau này. Sau đó ông ta lại bái một sư phụ ở Nam An châu, sư phụ của ông ta chính là tổ tiên của Nam Cung gia Nam Cung Tái Thiên. Còn tổ tiên của Nam Cung gia tôi Nam Cung Tái Thiên lại ẩn cư trong Ngư Dược Long Môn trang ngày trước, chỉ có điều lúc đó còn chưa trở thành sơn trang mà thôi.

- Sau đó tổ tiên Nam Cung Tái Thiên sau khi rời khỏi nơi này, lại giao lại nơi này cho Sở Cửu Vũ và một tổ bối khác của Nam Sơn gia chúng tôi, Sở Cửu Vũ thành lập một Ngư Dược Long Môn trang trong này. Chỉ có điều một vị tổ bối khác kia của Nam Cung gia không thích tranh giành quyền lợi, chỉ làm một quản sự nhỏ của Ngư Dược Long Môn trang mà thôi. Bất luận là Ngư Dược Long Môn trang năm đó, hay là sơn trang chín sao sau này, tất cả quản sự đều họ Nam Cung, tôi nghĩ anh không thể không biết điều này chứ?

Chuyện sơn trang chín sao, Từ Đồng chỉ là nghe Lâm Dị Bán nói qua một lần, những gì Lâm Dị Bán biết cũng không rõ ràng lắm, thì cô cũng làm sao biết được những chuyện này, lập tức bị Nam Cung Hư hỏi ngược lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1491

Vô Vọng Báo Thù

Lời Nam Cung Hư khiến cho Từ Đồng không biết phải trả lời thế nào, cũng không có người nào lên tiếng, cho nên y cũng không hỏi nữa. Y biết rằng chỉ cần nói thế là đủ rồi.

Diệp Mặc cũng không biết phải nói gì, hắn vốn cũng không hề có tính toán giúp đỡ Lâm Dị Bán đoạt lại Nam Cung sơn trang, mà hiện tại Nam Cung sơn trang vốn là của Sở gia hay Nam Cung gia thì cũng vẫn là một dấu hỏi, cho nên hắn càng không thể nào ra mặt làm loại chuyện này được. Hắn biết ý của Nam Cung Hư chính là nói cho Diệp Mặc hắn rằng đây là chuyện riêng của Nam Cung gia và Sở gia.

Vừa lúc đó, thì có một đạo phi kiếm bỗng nhiên bay vào, trực tiếp rơi vào trong tay của Từ Đồng. Từ Đồng sau khi tiếp nhận phi kiếm nhìn một chút, thì trong mắt bỗng nhiên hiện ra sự mừng rỡ rồi nói:

- Dị Bán đã trở về, hiện đang ở Ngư Di thành.

Nói xong thì cô liền đứng lên, hiển nhiên là đang rất khẩn cấp muốn đi gặp Lâm Dị Bán. Về phần vừa rồi cô cùng Nam Cung Hư tranh luận về vấn đề Nam Cung sơn trang vốn thuộc sở hữu của ai, thì cô đã sớm quên rồi. Muốn đoạt lại Nam Cung sơn trang cũng không phải là cô, mà là Lâm Dị Bán. Nếu như không phải là vì Lâm Dị Bán, thì cô chắc chắn sẽ không quản loại chuyện này.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Nam Cung Hư. Hắn khẳng định rằng lúc trước Lâm Dị Bán không trở về là có liên quan tới Nam Cung gia, có lẽ là Nam Cung sơn trang đang muốn thử xem đâu là giới hạn của Diệp Mặc hắn. Nếu

như không phải là bản thân hắn đã quá mức cuồng ngạo, thì Lâm Dị Bán có khả năng sẽ vĩnh viễn không về được. Nam Cung sơn trang không có khả năng sẽ lưu lại một kẻ thù lớn như vậy tiếp tục phát triển ở Mặc Nguyệt Chi Thành.

Nhưng sự phản ứng kịch liệt của Diệp Mặc đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nam Cung sơn trang, thậm chí mở miệng là đã nói sẽ tiêu diệt Nam Cung sơn trang. Cho nên chưa được bao lâu sau thì đã có tin tức của Lâm Dị Bán rồi.

Diệp Mặc đột nhiên hỏi:

- Lâm huynh có bị tổn thương gì không? Nếu có nửa điểm tổn thương, thì hôm nay tôi sẽ giúp anh ấy đòi lại từ Nam Cung sơn trang.

- Không có, Dị Bán nói anh ấy rất tốt, bây giờ đang ở Ngư Di thành, nếu như chúng ta đã quay về Mặc Nguyệt rồi thì anh ấy cũng sẽ lập tức trở về.

Từ Đồng vội vàng nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Nơi này cách Ngư Di thành cũng không xa, cô hãy truyền tin tức cho Lâm huynh, nói rằng lát nữa chúng ta sẽ qua đó. Nếu như Lâm huynh có chút tổn thương nào, thì tôi sẽ quay lại đây.

Nghe được sự uy hiếp của Diệp Mặc, thì đám tu sĩ Nam Cung sơn trang vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không có người nào dám nói gì cả. Bất luận chuyện gì mà Diệp Mặc từng làm, thì cũng không phải là thứ mà Nam Cung sơn trang có thể chống đỡ được. Nam Cung sơn trang cho dù có trâu, thì cũng không thể bằng một bầy Phệ Linh Trùng trong phạm vi cả ngàn dặm, cũng không thể bằng Đan Thành được.

Diệp Mặc đứng lên. Vốn là hắn tới đây để tìm Diệp Tử Phong trở về, hiện tại Diệp Tử Phong và hắn đã trở mặt thành thù rồi, mà hắn thì lại biết rõ Diệp Tử Phong không hề bị 'Đoạt xá', cũng không bị ai khống chế cả, cho

nên ngay cả suy nghĩ muốn tra cứu nguyên nhân cũng không hề có. Bất luận là vì nguyên nhân gì, thì nếu chính mình đã tới mà Diệp Tử Phong vẫn còn như vậy, đã nói rõ lên rằng y đã quyết tâm phản bội hắn rồi.

Diệp Lăng vốn đang có chút do dự, nhưng khi cô nhìn thấy Diệp Tử Phong thiếu chút nữa đã bức tử Trình Na Na, thì lúc này khi Diệp Mặc đã đứng lên, cô thậm chí cũng không còn chút do dự nào mà đi theo Diệp Mặc rời khỏi Nam Cung sơn trang.

Diệp Mặc nhìn mấy người Nam Cung Hư đi theo đưa tiễn, thì bỗng nhiên mỉm cười nói thêm một câu:

- Nam Cung môn chủ, ngươi tốt nhất là không nên để cho ta có cái cớ để tiêu diệt Nam Cung sơn trang. Một khi ta đã có được cái cớ này, thì ta chắc chắn sẽ không chút do dự nào mà diệt trừ Nam Cung sơn trang đâu đấy!

Nam Cung Hư tức giận đến run người, nhưng cũng không có biện pháp. Tại Tu Chân Giới này thực lực là tất cả. Đừng thấy Diệp Mặc không hề nói chút đạo lý nào đã uy hiếp như vậy là dã man, kỳ thực thì loại tu sĩ như Diệp Mặc này thật đúng là cũng không có nhiều lắm.

Nếu như đổi lại là một tên tu sĩ khác, thì căn bản là sẽ không cần mượn cái cớ nào cả. Muốn diệt Nam Cung sơn trang, thì cứ trực tiếp tiêu diệt là được rồi. Mượn cớ sao? Cứ tùy tiện tìm một cái là được rồi.

Diệp Mặc xác thực là có thể lập tức tiêu diệt Nam Cung sơn trang, nhưng thật sự là hắn không làm được. Nam Cung sơn trang vốn không có thù hận gì với hắn, hơn nữa đây lại là chuyện giữ Nam Cung gia và Sở gia, hắn lại càng không thể tùy tiện mà nhúng tay vào. Như vậy thì đối với hắn cũng không tốt.

Hắn không phải là kẻ 'Độc thân độc vãng', hơn nữa lúc này tại Nam An Châu thì hắn cũng đã có một ít danh vọng, lại tích lũy được một ít nhân mạch tại Mặc Nguyệt Chi Thành. Lúc trước giết liền mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, tiêu diệt Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông, đó là bởi vì

hai môn phái này có thâm thù đại hận với hắn. Cho nên Diệp Mặc tiêu diệt hai môn phái này, thì căn bản là không có ai nói thêm điều gì cả.

Nhưng nếu như hắn cứ vô lý mà tiêu diệt Nam Cung sơn trang, thì mặc dù cũng sẽ không có người nào dám nói cái gì, nhưng tu sĩ của Nam An Châu chắc chắn sẽ có cái nhìn khác đối với Mặc Nguyệt Chi Thành. Diệp Mặc hắn lúc này lại là thành chủ của Mặc Nguyệt Chi Thành, đương nhiên là hắn không muốn Mặc Nguyệt Chi Thành trở thành một tông môn thuộc hàng ác bá rồi. Giết đi thì cũng sảng khoái đấy, nhưng hắn sớm muộn gì cũng có một ngày phải phi thăng, mà Mặc Nguyệt Chi Thành thì vẫn còn ở đó. Nếu như tất cả mọi người đều chán ghét Mặc Nguyệt Chi Thành, thì cho dù là Mặc Nguyệt Chi Thành có cường đại hơn nữa, mà không có bất cứ một cái thành thị đồng minh nào, thì cũng sẽ không thể nào tồn tại lâu dài được.

Nam Cung Hư nhìn lướt qua những người của Nam Cung gia đứng ở đằng sau rồi nói:

- Chuyện ngày hôm nay các ngươi cũng đã nhìn thấy, ta chỉ hi vọng các ngươi có thể nhớ kỹ nỗi nhục ngày hôm nay. Chờ một ngày kia mà thay Nam Cung gia chúng ta báo mối thù này.

Thấy ba người Diệp Mặc đã biến mất, thì Nam Cung Tiểu Đại bỗng nhiên xiết chặt nắm tay rồi nói:

- Nam Cung Tiểu Đại ta, trong tương lai nhất định sẽ giết chết cái tên càn rỡ kia, bằng không sẽ không thể nào tiêu tan đi mối hận ngày hôm nay của Nam Cung gia chúng ta.

...

Đan Thành.

Hiện tại Đan Thành mặc dù so với thành thị tu chân bình thường thì phồn hoa hơn rất nhiều. Nhưng so với cái sự náo nhiệt vô cùng trước kia, thì đã hoàn toàn không còn cùng một cấp bậc nữa rồi.

Lúc này ở một trong căn phòng xa hoa tại Đan Thành, có năm tu sĩ đang cùng nhau bàn luận. Trong đó có một nam một nữ chính là hai tu sĩ đã xuất hiện ở Nam An thành, chính là Cửu Kiền và cô gái gọi là Lâm sư tỷ, chỉ là lúc này thì sắc mặt của cả hai đều đang rất khó coi.

- Trường Thuận Đan Vương, ngài nói Diệp Mặc thực sự lợi hại như vậy sao? Giết liền một lúc mười một tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, hủy đi hai tông môn chín sao, vẫn còn có thể tiêu diệt một bầy Phệ Linh Trùng trong phạm vi cả ngàn dặm? Thậm chí ngay cả chuyện phá hủy Diễm Hải cấm địa cũng là sự thật sao?

Vị sư tỷ của Cửu Kiền nhíu mày, cố gắng xác nhận lại một lần nữa.

Trường Thuận Đan Vương gật đầu:

- Hậu Lâm tiên tử, việc này chắn chắn là thật 100%. Đệ tử của tôi là Diệp Hữu Thâm có thù sâu như biển đối với Diệp Mặc. Cho nên nhất cử nhất động của hắn đều được để ý kỹ càng, còn có cả Thủy Tinh Cầu ghi lại.

Nói xong thì Trường Thuận Đan Vương liền lấy ra một viên Thủy Tinh Cầu, và một khối khoáng thạch to cỡ quả trứng gà rồi đưa cho cô gái kia và nói:

- Cô hãy xem cái này đi.

Cô gái tên là Hậu Lâm này cũng không nhìn tới viên Thủy Tinh Cầu kia, mà vội vã đưa tay chộp lấy khối khoáng thạch to bằng quả trứng gà kia rồi kinh hãi kêu lên:

- Thật sự là 'Cực diễm kim tinh'? Tu Chân Giới thực sự xuất hiện 'Cực diễm kim tinh' sao?

- Chắc chắn là thật, cô nhìn vào Thủy Tinh Cầu này mà xem.

Trường Thuận Đan Vương gật đầu khẳng định.

Trong Thủy Tinh Cầu là hình ảnh của Diễm Hải cấm địa đã không còn biển lửa nữa. Hậu Lâm chỉ dùng thần thức tùy tiện nhìn một chút thì đã thấy rất rõ ràng.

Sau một lúc lâu, thì Hậu Lâm mới giật mình hít sâu một hơi:

- Trên đời này thật sự có cái tên yêu nghiệt như vậy...

Sau khi nói xong, thì cô thấy Cửu Kiền cũng không nói gì cả. Cô thật sự không ngờ là tin tức trong Linh tức lâu tại Nam An thành kia lại đều là sự thật. Mà cái tên Diệp thành chủ trong miệng mấy người kia không ngờ lại chính là Diệp Mặc.

Vẻ mặt Cửu Kiền suy sụp. Y không thể ngờ rằng mình tốn nhiều tâm lực như vậy đi mời sư tỷ về đây trợ giúp, lại kém xa lắc so với Diệp Mặc. Hiện tại y thấy sư tỷ nhìn về phía y, thì sao có thể không biết ý tứ của sư tỷ y chứ. Nhưng y cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu:

- Chúng ta đi về thôi, tìm hắn báo thù là không thể rồi. Cũng may là ta và hắn cũng không có thù hận gì lớn. Cùng lắm thì ta không tu đan đạo nữa, chuyên tâm vào tu luyện mà thôi.

- Cửu Kiền Đan Vương nói lời này là sai rồi, hiện tại báo thù đương nhiên không phải là lúc, vì lúc này đang là lúc số mệnh tên Diệp Mặc kia hưng thịnh nhất. Nhưng hắn càn rỡ ở Tu Chân Giới này, thì cũng không có nghĩa là sau khi hắn tới Tiên Giới cũng có thể ngông cuồng giống như vậy. Tiểu đồ Hữu Thâm của tôi cũng có thâm thù đại hận với tên Diệp Mặc kia, nhưng chỉ cần có thể sớm ngày tu luyện tới lúc phi thăng Tiên Giới, thì mối thù hận này cũng không coi vào đâu rồi.

Trường Thuận Đan Vương mỉm cười nói.

Diệp Hữu Thâm thấy hai người đang tỏ vẻ khó hiểu, thì lập tức lên tiếng giải thích:

- Ông nội của tôi đã phi thăng Tiên Giới từ lâu, cho nên cái tên Diệp

Mặc kia dù có phi thăng lên được Tiên Giới, thì cũng chỉ cần chúng ta đều phi thăng, tìm được ông nội của tôi thì hắn sẽ chỉ còn con đường chết mà thôi.

Một lão già còn lại vốn không nói gì, thì lúc này lại lên tiếng:

- Hữu Thâm nói không sai. Vô Cực Tông và Lôi Vân Tông đã truyền thừa vô số năm, tu sĩ đã phi thăng cũng không biết đã bao nhiêu người rồi. Chỉ riêng việc chúng ta đem tin tức Diệp Mặc tiêu diệt Lôi Vân Tông và Vô Cực Tông đến cho những người đó trên Tiên Giới, thì hắn cũng sẽ không còn nơi náu thân nào nữa.

Cửu Kiền trầm mặc không nói, vì những người kia đều không hiểu được ý của y. Y muốn báo thù Diệp Mặc cũng không phải là muốn một đao giết chết Diệp Mặc. Y và Diệp Mặc mặc dù là có thù hận, nhưng vốn không phải là chuyện một đao có thể giải quyết được. Khi tham gia đại hội Đan Vương thì Diệp Mặc đã khiến cho lòng tin của y bị phá hủy rồi, khiến cho con đường đan đạo sau này của y không thể nào tiến thêm được nữa. Cứ như vậy mà chặn đi còn đường đan đạo của một thiên tài luyện đan như y, khiến y cực kỳ không cam lòng.

Cho nên y mới mời sư tỷ của mình đến để hỗ trợ, cướp đi 'Vụ liên tâm hỏa' của Diệp Mặc. Sau đó lại khiêu chiến luyện đan với Diệp Mặc để giành được thắng lợi, như vậy thì y mới có thể hiểu rõ được tâm tình của mình. Bằng không thì cho dù là có một đao chém chết Diệp Mặc, thì cũng không làm nên được chuyện gì cả.

Hậu Lâm biết tâm tư của Cửu Kiền, nhưng cũng chỉ lắc đầu không giải thích. Lúc này thì cô có chút nuối tiếc không muốn trả lại 'Cực diễm kim tinh' ở trong tay mình nên mở miệng nói:

- Tài liệu này xác thực là vô cùng tốt.

Lão già kia bỗng nhiên mỉm cười:

- Năm đó ta và sư phụ của cô là Cửu Chỉ Đan Vương Hồ Nhất Khuẩn (DG: Cái tên nghe đã thấy muốn xài VIM rồi) cũng là bạn tốt của nhau, cùng nhau đàm luận về đan đạo, đàm luận về tu luyện, vô cùng hứng khởi. Ài, từ biệt nhau đã vô số năm, mà sư phụ của cô hiện tại ở Vô Tâm Hải cũng đã sắp phi thăng rồi, nhưng ta thì vẫn còn đang đấu tranh ở Hóa Chân tầng bẩy.

Dừng một chút, lão lại chỉ tay vào khối 'Cực diễm kim tinh' ở trong tay Hậu Lâm rồi nói:

- Khối khoáng thạch này tặng cho cô, vì ta cũng không có vật gì tốt để làm quà cả. Hậu Lâm vội vã từ chối. Tuy rằng cô không để mấy tên hộ vệ của Nam An thành vào mắt, nhưng lão già trước mặt này lại là Thái thượng thành chủ của Đan Thành, Đan Vương bát phẩm Dịch Vô Hằng. Cho dù là cô có cuồng vọng hơn nữa, thì Hậu Lâm cô cũng không dám cuồng vọng với lão già này. Dù là cô thực sự rất muốn khối 'Cực diễm kim tinh' này đi chăng nữa.

Lão già khoát tay:

- Cô cứ cầm đi, vì dù sao ta cũng còn có chuyện muốn làm phiền Hồ huynh.

Lão chỉ một ngón tay vào Diệp Hữu Thâm rồi nói tiếp:

- Hữu Thâm cũng coi như là một đồ tôn của ta, nhưng nó ở lại Đan Thành thì không thể có tâm tư tu luyện được. Nó và Diệp Mặc có thù sâu như biển, nếu tên Diệp Mặc kia đi tới Đan Thành này thì ngay cả ta cũng không thể nào bảo vệ được cho nó. Cho nên ta muốn cô giúp đỡ, đưa Hữu Thâm tới Vô Tâm Hải đi, để cho nó tu luyện tại Vô Tâm Hải.

Hậu Lâm lúc này mới hiểu được, hóa ra là người ta cũng không phải tặng không 'Cực diễm kim tinh' cho cô, mà là muốn cô giúp đỡ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1492

Gặp Lại Đại Sư Đoán Mệnh

Hậu Lâm nghĩ tới tiểu đảo ở Vô Tâm Hải rộng lớn như vậy, thì mang thêm một người tới tu luyện căn bản cũng không có vấn đề gì. Hớn nữa pháp bảo của cô nếu mà có thêm được khối 'Cực diễm kim tinh' này gia cố vào, thì rất có thể sẽ tấn cấp lên tiên khí hạ phẩm. Nghĩ tới đây thì cô liền đứng lên nói: Trường Thuận Đan Vương thở dài nói:

- Vợ của Diệp Mặc có một người là Ninh Khinh Tuyết, đã từng là đệ tử của Phiêu Miễu Tiên Trì. Nếu như cô đi tới Phiêu Miễu Tiên Trì, thì nói không chừng là tin tức rất nhanh sẽ đến tai Diệp Mặc. Tôi nghĩ rằng với kẻ có tính cách có thù tất báo như Diệp Mặc, mà Cửu Kiền Đan Vương đã từng gây ra phiền phức rất lớn cho hắn trong đại hội Đan Vương, thì hắn chắc chắn là sẽ không buông tha đâu.

Hậu Lâm cũng đồng ý với suy nghĩ này. Cửu Kiền lại là đệ tử mà sư phụ mình thích nhất, nếu như y chết ở Nam An Châu này, với thủ đoạn nghịch thiên của Diệp Mặc, thì cho dù là sư phụ của cô cũng không thể nào báo thù được.

Nghĩ tới đây thì cô liền gật đầu:

- Đã như vậy, thì chúng ta đi liền thôi.

...

Ngư Di thành là một thành thị tu chân không lớn, cũng không phồn hoa, thậm chí là còn có chút xuống dốc.

Lúc này ở trong một Linh tức lâu cũng coi như là tốt nhất ở Ngư Di

thành, thì Diệp Mặc đang ngồi cùng với mấy người Diệp Lăng, Từ Đồng và Lâm Dị Bán.

Diệp Mặc đang hỏi xem Lâm Dị Bán rốt cuộc là đã đi đâu suốt một tháng nay, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Còn tâm tình của Diệp Lăng cũng rất suy sụp, vẫn cúi đầu trầm mặc không nói.

- Tôi lúc đó bị Nam Cung Bình Điền đả kích, đi theo y quyết đấu, nhưng sau khi rời khỏi Ngư Di thành, thì tôi cũng đã biết là mình bị trúng kế khích tướng rồi. Với tu vi Thừa Đỉnh tầng hai của tôi, mà cái tên Nam Cung Bình Điền kia bất quá cũng chỉ là Thừa Đỉnh tầng ba, cho nên tôi nghĩ rằng mình cũng không kém y nhiều, cũng không việc gì phải sợ.

Lâm Dị Bán nói tới đây, thì lại dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp:

- Khi tôi bị trận pháp vây khốn, thì cũng biết nếu như không phải bản thân là người của Mặc Nguyệt Chi Thành, thì tôi và Từ Đồng đã sớm bị chúng giết rồi. Nam Cung gia kia thấy tu vi của tôi thăng tiến quá nhanh, nên hẳn là đã nổi lên sát tâm đối với tôi rồi.

- Anh đã biết, sao còn mặc kệ kế khích tướng của chúng, cứ thế mà đi theo cái tên Nam Cung Bình Điền kia chứ?

Từ Đồng nói với giọng trách móc:

- Nếu như không phải là thành chủ tự thân tới Nam Cung gia, thì lần này anh đã không còn mạng nữa rồi. Nam Cung Hư muốn thử giới hạn của thành chủ, nên mới khiến cho thành chủ tức giận. Nếu không thì anh có thể thoát ra được sao?

Thấy Lâm Dị Bán muốn nói lời cảm tạ với mình, thì Diệp Mặc liền khoát tay:

- Lâm huynh, lời cảm ơn thì không cần phải nói. Trước đây khi ở Đan Thành anh đã quyết định theo tôi rồi, thì tất cả đều là người một nhà rồi, không cần phải nói những lời khách khí như vậy. Nhưng tôi phải nhắc nhở

anh một chút, nếu như anh và Từ Đồng còn chưa đạt tới tu vi Hóa Chân viên mãn, thì tôi kiến nghị hai người tốt nhất là không nên động thủ với Nam Cung sơn trang.

Lâm Dị Bán vốn đang muốn nói lời cảm tạ đối với Diệp Mặc, thì sau khi nghe được Diệp Mặc nói thì đã không còn cách suy nghĩ này nữa, mạng của y cũng là của Diệp Mặc, thì còn phải nói lời cảm tạ hay sao? Nhưng khi y nghe Diệp Mặc nói câu tiếp theo, thì lập tức ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao?

Y vẫn nghĩ rằng chỉ cần sau khi mình thăng cấp tu vi Hóa Chân, thì tùy thời đều có thể đi tới Nam Cung sơn trang mà đoạt lại.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Bởi vì Nam Cung sơn trang không phải là tông môn tám sao, mà là tông môn chín sao. Về phần Nam Cung sơn trang có bao nhiêu tu sĩ Hóa Chân thì tôi cũng không biết rõ, nhưng tôi biết rằng tu vi của Nam Cung Hư đã là Hóa Chân tầng bốn rồi.

- Cái gì?

Lâm Dị Bán kinh ngạc, sau đó thì lập tức trầm mặc. Y biết rằng Diệp Mặc sẽ không nói sai. Diệp Mặc nói Nam Cung sơn trang là tông môn chín sao thì nó chính là tông môn chín sao.

Mà Nam Cung Hư tuyệt đối không phải là kẻ có tu vi cao nhất của Nam Cung sơn trang, nhưng y đã là Hóa Chân tầng bốn rồi, vậy thì mấy tên cung phụng và trưởng lão phải có tu vi cao như thế nào? Xem ra Diệp Mặc nói để sau khi mình và Từ Đồng tu luyện tới Hóa Chân viên mãn rồi mới tính tới chuyện đi Nam Cung sơn trang cũng không phải là cách nói bảo thủ, mà vẫn còn mang theo một ít mạo hiểm nhất định. Nếu như Nam Cung sơn trang có hai tên tu vi Hóa Chân tầng chín, thì cả hai người lúc đó thắng hay bại cũng chưa nắm chắc được.

Sau một lúc lâu thì Từ Đồng mới khiếp sợ mà hỏi:

- Bọn họ là một tông môn chín sao, vì sao vẫn không hiển lộ ra? Mà vẫn luôn tự cho mình là một tông môn tám sao chứ?

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Tôi cũng không biết rõ, nhưng tôi cảm giác được Nam Cung sơn trang rất cổ quái, có một lại khí tức rất quái lạ. Cho dù là tôi cũng không thể nào nhìn thấu được, hơn nữa trận pháp ở trong sơn trang đều có đẳng cấp rất cao.

Lâm Dị Bán suy nghĩ một chút, sau đó đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Y ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Thành chủ, tôi hiểu ý của người. Tôi sẽ không tùy tiện hành động. Nếu như đến cuối cùng, tôi vẫn không có thực lực để đoạt lại Nam Cung sơn trang, thì tôi cũng sẽ phi thăng lên Tiên Giới, đem chuyện này nói cho tổ tiên Sở gia là Sở Cửu Vũ biết.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn cũng chỉ là đưa ra đề nghị của mình, còn nếu như Lâm Dị Bán nhất định phải đi, thì hắn cũng không có cách nào cả. Sở Cửu Vũ là một tiên trận sư tại Tu Chân Giới, mà Sở Tiêu Y lại là sư phụ của Sở Cửu Vũ. Nhưng bản lĩnh trận pháp và phong ấn của Sở Tiêu Y thì Diệp Mặc đã xem qua, vẫn chưa thể đạt tới cảnh giới tiên trận. Nói cách khác thì trình độ trận pháp của Sở Cửu Vũ đã vượt qua được Sở Tiêu Y rồi. Nam Cung Hư nói rằng tổ tiên của Nam Cung gia là Nam Cung Tại Thiên chính là sư phụ thứ hai của Sở Cửu Vũ, vậy thì rất có thể trình độ trận pháp của Nam Cung gia sẽ vô cùng cao minh.

Cho dù Nam Cung gia là một tông môn tám sao, nhưng nếu phối hợp với trận pháp cực kỳ cao minh, thì Lâm Dị Bán đi cũng chỉ lành ít dữ nhiều mà thôi.

Hiện tại Lâm Dị Bán đã hiểu được ý của hắn, thì hắn cũng không cần phải nói tiếp nữa, mà chỉ nói về việc khác:

- Na Na tại sao lại tìm đến Ngư Di thành này?

Trình Na Na lần này vừa ra ngoài đã có thể tìm được Diệp Tử Phong, hơn nữa lại để cho người của Nam Cung gia va chạm chính diện với Lâm Dị Bán, thì Diệp Mặc cảm giác rằng chuyện này có chút kỳ quặc.

- Na Na nói rằng Diệp Tử Phong không thể nào tu luyện được, mà với tính cách của y thì chắc chắn sẽ nghĩ tất cả mọi cách để mà tu luyện. Y là một người bình thường, thì không thể nào đi tới thành thị tu chân thuần túy được, mà Ngư Di thành lại là bán tu thành, cũng có rất nhiều người thường ở đây, cho nên hẳn là sẽ có chút cơ hội cho Na Na tìm được y. Không ngờ rằng Na Na vừa tới, thì đã gặp được Diệp Tử Phong đi cùng Nam Cung Tiểu Đại rồi.

Từ Đồng trả lời.

Diệp Mặc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Xem ra bọn họ vẫn luôn ở chỗ này chờ các người tới, còn Diệp Tử Phong thì hẳn là đã sớm biết chúng ta ở Mặc Nguyệt Chi Thành rồi.

Diệp Lăng vốn vẫn im lặng, lúc này lại mở miệng:

- Đại ca, nếu như tương lai anh hai mạo phạm tới anh, thì anh có thể tha cho anh ấy một mạng không, không nên giết anh ấy.

Diệp Mặc nhíu mày rồi nói:

- Anh không thể nào hứa chắc chắn với em chuyện này được. Anh chỉ có thể nói rằng nếu như nó chỉ có chút bất kính với anh, thì anh cũng sẽ không để ý. Nhưng nếu như nó dám ra tay đối với bất cứ người nào bên cạnh anh, thì anh sẽ không thể để cho nó sống lâu thêm nửa khắc.

Diệp Lăng thở dài, chung quy cũng không nói gì nữa. Đại ca làm như vậy đã rất là lưu tình rồi. Nếu như anh hai lại tự gây nghiệt, thì chỉ có thể trách anh ấy mà thôi. Diệp Tử Phong vì sao lại biến thành như vậy, cho dù là

tới tận bây giờ, Diệp Lăng cũng không thể nào hiểu nổi.

- Diệp Lăng, em không cần suy nghĩ nhiều, nó có thể bợ đỡ được Nam Cung gia, thì cũng coi như là nó có bản lĩnh.

Diệp Mặc thản nhiên nói.

Diệp Lăng và Diệp Mặc sống với nhau lâu như vậy, sao có thể không hiểu được ý tứ của đại ca mình chứ. Nam Cung sơn trang ẩn nhẫn như vậy, mà nếu như Diệp Tử Phong tự cho rằng mình có thể đối phó được với Nam Cung sơn trang, muốn lợi dụng Nam Cung sơn trang, thì y sẽ bị Nam Cung sơn trang nuốt gọn tới cả xương cốt cũng không còn.

Diệp Mặc xác thực đúng là nghĩ như vậy. Hắn không biết Diệp Tử Phong vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn ở lại Nam Cung sơn trang, hơn nữa còn không tiếc phản bội lại mình. Lẽ nào khi nó đến Mặc Nguyệt Chi Thành, thì tài nguyên tu luyện mà mình cấp cho nó có thể kém hơn so với Nam Cung sơn trang hay sao? Lẽ nào Nam Cung sơn trang có Đan Vương cửu phẩm sao?

Từ Đồng bỗng nhiên lên tiếng:

- Thành chủ, chúng ta có cần hạn chế Nam Cung sơn trang tham gia hội đấu giá ở Lưu Xà thành hay không?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Không cần thiết, nếu như họ thật sự muốn mua 'Chân linh đan' ở Lưu Xà thành, thì cũng không thể nào hạn chế được. Bọn họ hoàn toàn có thể tìm người khác tới mua, trừ phi là chúng ta không bán 'Chân linh đan' ra nữa.

Từ Đồng còn muốn nói gì đó, thì sắc mặt của Diệp Mặc bỗng nhiên biến hóa, đồng thời khoát tay:

- Chờ một chút...

Nói xong thì Diệp Mặc đã xải bước đi ra khỏi Linh tức lâu. Nhưng sau một khắc, thì cái bóng lưng mà hắn muốn tìm đã biến mất.

Diệp Mặc thậm chí còn phải xoa xoa lại hai mắt của mình. Vừa rồi rõ ràng hắn đã thấy bóng lưng của một lão già, chính là Thiên Dịch đại sư mà hắn đã gặp được ở tiểu thế giới. Vừa rồi khi thần thức của hắn nhìn thấy lão, thì lão vẫn còn mang theo bên mình các loại dụng cụ đoán mệnh cho người, lúc ẩn lúc hiện đi trên đường cái của Ngư Di thành, thế nào mà nháy mắt đã không còn thấy gì nữa?

Thần thức của Diệp Mặc lập tức kéo dài ra ngoài, nhưng cho dù là hắn trải rộng thần thức tới mức lớn nhất, thì cũng không thể nào tìm thấy ông thầy tướng số Thiên Dịch kia.

Trong chớp mắt liền thoát ra khỏi phạm vi thần trí của hắn, thì đây là cái tu vi gì chứ? Sau lưng Diệp Mặc bỗng nhiên ứa ra mồ hôi lạnh. Lão nhân này quả là quá mức quái dị, lão vẫn có cách để thông qua truyền tống trận tới đại lục Lạc Nguyệt này sao?

Diệp Mặc đi tới chỗ mà lão tướng số kia vừa ngồi qua tỉ mỉ quan sát một chút, không thấy có bất kỳ điều dị thường nào. Hắn liền hướng tới một tiểu thương của sạp hàng bán linh thảo cấp thấp bên cạnh hỏi:

- Vừa rồi nơi này có phải là có một đại sư tướng số hay không?

Người tiểu thương kia nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi gật đầu:

- Đúng thế, đúng là có một đại sư tướng số, lão còn giúp tôi bói một quẻ nữa. Nói cái gì mà tôi hôm nay không thể bày quầy bán hàng, khuyên tôi nên sớm kết thúc công việc. Còn nói cái gì mà nếu như tôi nói chuyện với một người Ngũ Hành thiếu một, thì đầu của tôi sẽ bị đánh vỡ, thực sự là nói bậy mà. Lão bị tôi mắng cho một trận nên bỏ đi rồi...

Tên tiểu thương này vừa nói xong, thì đã có một cô gái dũng mãnh lao tới. Trong tay cô gái này cầm một cây gậy đánh thẳng vào đầu của y mà hét

lên:

- Lão nương cho ngươi trộm linh thảo ‘Linh điền’ này, đánh chết ngươi cái tên khốn kiếp không biết xấu hổ. Lão nương cực khổ trồng được chút linh thảo dễ dàng lắm à...

‘Bốp’ một tiếng, cây gậy kia đã đánh thẳng vào sau gáy của tên thiểu thương. Tên tiểu thương kia còn không kịp phản ứng, thì máu đã chảy xuống rồi. Nhưng tên tiểu thương này cũng chẳng quan tâm tới việc lau máu đang chảy, mà chỉ biết trơ mắt ra thì thào:

- Thần tiên, thần tiên...

Diệp Mặc hiển nhiên không có tâm tình để ý tới tên tiểu thương này. Ông thầy tướng số kia có nhắc tới ‘Người Ngũ Hành thiếu một’ chẳng phải là hắn sao? Thế giới trang vàng của hắn đã có bốn cái ụ đá Ngũ Hành rồi, cuối cùng chỉ thiếu đúng một cái.

Đối với Diệp Mặc mà nói thì Thế giới trang vàng của hắn chính là bí mật lớn nhất, ngoại trừ những người thân cận nhất, thì không có ai biết tới cả. Cái lão đại sư tướng số này nói mình Ngũ Hành thiếu một, lẽ nào lão biết chuyện mình có Thế giới trang vàng? Tâm tình Diệp Mặc lúc nãy bỗng nhiên lại cảm thấy vô cùng lo lắng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1493

Lại Vượt Qua Vô Tâm Hải

Diệp Mặc trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành đã hơn một tháng rồi, còn Diệp Lăng thì cũng đã bắt đầu bế quan tu luyện, dường như là cô đã hoàn toàn quên chuyện của Diệp Tử Phong rồi. Chỉ có Diệp Mặc biết, chuyện của Diệp Tử Phong tạo ra sự thương tổn lớn nhất chính là đối với Diệp Lăng và Trình Na Na. Mà Lâm Dị Bán thì sau khi biết được thực lực thực sự của Nam Cung sơn trang, cũng liều mạng đi tu luyện rồi. Khả năng bói toán tướng mệnh của lão dường như rất chính xác. Ngày trước đã đoán chắc được Mục Tiểu Vận sẽ là vợ của mình, hiện tại lại đoán được mình Ngũ Hành thiếu một, thật cũng không biết là lão có thể tính đến cả việc mình có Thế giới trang vàng và cả những thứ bên trong Thế giới trang vàng hay không nữa? Dù là Diệp Mặc biết, cho tới giờ thì vị Thiên Dịch đại sư này dường như đối với hắn cũng không hề có ác cảm gì, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy có chút nguy cơ. Bất luận Thiên Dịch là ai, thì Diệp Mặc đều nghĩ rằng chỉ có phương pháp đề thăng thực lực của chính mình mới là chuyện trọng yếu nhất. Chỉ cần thực lực của hắn đạt được trình độ nhất định, thì hắn mới có thể nắm quyền chủ động trong tay.

Diệp Mặc không hi vọng rằng Thiên Dịch đại sư kia có thể tính ra được việc hắn có thế giới hỗn độn, vì cho dù là lão có tính toán tới việc hắn có tiểu thế giới thì hắn cũng không cần quan tâm. Tiểu thế giới tuy rằng rất hiếm, nhưng dù sao cũng chỉ là một thứ mà tất cả các tu sĩ đều mơ tưởng như 'Thế giới hỗn độn'. Một khi bí mật này của hắn lộ ra, thì hắn chỉ có nước chờ chết mà thôi, không có bất cứ biện pháp nào khác.

Mặc Nguyệt Hồ, nơi ở của Diệp Mặc cùng người thân. Lúc này thì nơi đây đã được Diệp Mặc bố trí đủ loại cấm chế xung quanh rồi, còn bản thân

hắn thì đang ở bên trong Thế giới trang vàng.

Đoạt được cái thanh trường thương và chiếc Bình Luân Hồi trong tay tên Hư Tiên kia, thì hắn đã từng thử luyện hóa rồi. Cả hai đều là tiên khí hạ phẩm, còn cái Kim Chuyên bị Tử Đao của hắn phá nứt là một cái bán tiên khí thì hắn lại bỏ ở một bên, không thèm để ý đến. Về phần cái bia đá mà Lục Chính Quần bố trí ở Tu Chân Giới mà hắn lấy được, thì hắn không hề động đến. Hắn sợ rằng bản thân hiện giờ không thể nào khống chế được, cho nên dù có muốn cũng không thể động tới nó ở thời điểm này.

Còn khối khoáng thạch mềm hắn thu được ở Diễm Hải cấm địa thì Diệp Mặc đã thử luyện hóa qua một chút, nhưng không hề có đầu mối, chỉ có thể tiếp tục phong ấn nó lại mà thôi.

...

Một tháng sau, khi Diệp Mặc xuất quan, thì hắn liền nhận được tin tức Đường Mộng Nhiêu phải rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành. Đường Mộng Nhiêu đã đưa con gái mình tới Nam An Châu này, mà hiện giờ cô phải trở về Bắc Vọng Châu rồi, thì Diệp Mặc hắn đương nhiên là phải đến đưa tiễn.

Khiến Diệp Mặc khó hiểu, chính là sau khi hắn đi tới tiễn Đường Mộng Nhiêu, thì mới phát hiện ra người tìm hắn cũng không chỉ có một mình Đường Mộng Nhiêu. Ngay cả Thiên Vị hòa thượng của Kim Cương Tự và cả Thiện Băng Lam của Thanh Mộng Trai cũng tới. Ngay cả Ma Minh của Thần Phong Cốc, Tích Loan của Thiên Ma Môn và Cảnh Phong Kỳ của Huyền Âm Các cũng đều đã tới.

Nói cách khác thì người của các môn phái chín sao thì đều đang có mặt ở đây. Ba người Ma Minh, Tích Loan và Cảnh Phong Kỷ sau khi thấy Diệp Mặc thì đều có chút xấu hổ. Lúc trước bọn họ gây náo loạn một trận, đều chuẩn bị rời khỏi Nam An Châu, thì lại nhận được tin tức Diễm Hải cấm địa và bầy Phệ Linh Trùng trong phạm vi cả ngàn dặm đều đã bị Diệp Mặc tiêu diệt toàn bộ.

Sau đó Diệp Mặc còn hứa trợ giúp những tu sĩ ở lại luyện một lò đan dược ở Lưu Xà thành. Loại tin tức này rất nhanh đi truyền đi khắp Nam An Châu rồi. Những môn phái và tu sĩ tán tu lúc đó lưu lại đều trở nên nổi danh, cho dù là hai môn phái năm sao cũng vì chiếm được sự ưu ái của Diệp Mặc, cho nên trong quá trình tuyển chọn đệ tử đều chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Môn phái mất mặt nhất chính là Thần Phong Cốc. Bởi vì Ma Minh muốn sớm tới Vô Tâm Hải chiếm một chỗ tốt, nên đã rời khỏi Nam An Châu. Chỉ là không ngờ rằng phi thuyền của họ còn chưa tiến vào ngoại vi Vô Tâm Hải, thì cũng đã nhận được cái tin tức chấn động kia. Chuyện này thậm chí còn có tu sĩ ghi lại vào Thủy Tinh Cầu để làm quảng bá chào hàng.

Cho nên lúc này mới qua có hai tháng, bọn họ đã lại gặp mặt Diệp Mặc. Hiển nhiên là có chút xấu hổ.

Diệp Mặc cũng không hề để tâm, vì ở Tu Chân Giới thì loại chuyện tình này quá là bình thường, không cần phải nói tới ai đúng ai sai cả. Điều hắn lo lắng chính là việc vì sao ngày hôm nay lại tụ tập đông đủ các nhân vật cao tầng của mấy tông môn chín sao tới đây như vậy. Lẽ nào lại có chuyện gì xẩy ra rồi sao? Chẳng lẽ là cái tên Thôn Hỏa Trùng Ma mà trước đây hắn chưa tìm thấy thi thể đã lại xuất hiện rồi?

- Diệp thành chủ, sự tình lần trước là Thần Phong Cốc của tôi đã sai, nên muốn tới đây xin lỗi Diệp thành chủ...

Ma Minh thực sự là kẻ biết co biết duỗi. Sau khi y nhìn thấy Diệp Mặc, thì chuyện thứ nhất y làm chính là hướng tới Diệp Mặc nói câu xin lỗi.

Diệp Mặc không đợi Tích Loan nói thì đã khoát tay:

- Chuyện đã qua cũng không cần phải nhắc lại. Lần này mọi người lại tề tụ ở đây, chẳng lẽ là Nam An Châu lại xảy ra chuyện rồi sao?

Thiên Vị chưởng môn rất kính phục Diệp Mặc, nên sau khi lão nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì vội vàng trả lời:

- Diệp thành chủ không nên hiểu lầm. Nam An Châu không có chuyện gì cả. Lần này bọn tôi tới Mặc Nguyệt Chi Thành, thứ nhất là muốn cảm tạ Diệp thành chủ đã trợ giúp cho Nam An Châu, còn thứ hai chính là tiễn Đường chưởng môn rời khỏi Nam An Châu.

Trên mặt Diệp Mặc lộ ra sự nghi hoặc. Đường Mộng Nhiêu tuy rằng có danh tiếng không nhỏ, nhưng so với bất kỳ một ai đang ngồi ở đây cùng cô, thì cô đều không đáng là gì cả. Mấy người này thực sự là muốn đến đưa tiễn Đường Mộng Nhiêu quay về Bắc Vọng Châu sao?

Trên mặt Thiên Vị chưởng môn có chút xấu hổ, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

Thiện Băng Lam lúc này chủ động lên tiếng:

- Trước đây truyền tống trận đặt ở Bắc Vọng Châu đã bị tổn hại, nhưng Diệp thành chủ đã tu bổ lại rồi. Hiện tại truyền tống trận từ Bắc Vọng Châu đến Nam An Châu đã có thể sử dụng được. Tuy rằng Bắc Vọng Châu truyền tới tin tức là lần này Bắc Vọng Châu không chịu ảnh hưởng của kiếp nạn, nhưng lần này Đường chưởng môn trở về, thì tôi cùng với Ma Minh và Thiên Diệp chưởng môn đều có dự định sẽ đi Bắc Vọng Châu tìm kiếm đệ tử ưu tú đưa về Nam An Châu để tu luyện. Nếu như Bắc Vọng Châu xảy ra chuyện, thì cũng không phải là điều mà chúng tôi nguyện ý nhìn thấy.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đó là chuyện tốt mà!

Ngụ ý của hắn chính là loại chuyện như thế này thì đâu cần phải cố ý đến nói với hắn một tiếng chứ.

Tích Loan tiếp lời:

- Đây xác thực là một chuyện tốt, nhưng truyền tống trận ở Đông Huyền Châu thì đã hoàn toàn bị hủy rồi, đến nay đều không có tin tức gì được đưa tới Nam An Châu cả. Thiện sư tỷ và Thiên Vị chưởng môn có ý là tôi và

Cảnh chưởng môn sẽ đi xem Đông Huyền Châu thế nào, nhưng mà hai người chúng tôi thì lại không có bao nhiêu bản lĩnh về trận pháp cả...

Diệp Mặc chợt hiểu ra:

- Cho nên mọi người mới dự định để cho tôi đi cùng một chuyến tới Đông Huyền Châu phải không?

Thiên Vị xấu hổ nói:

- Xác thực là chúng tôi có ý này. Chúng tôi cũng biết Diệp thành chủ bận bịu nhiều sự tình, trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành thậm chí còn không hề được nhàn hạ chút nào. Nếu lại lần nữa tới nói mấy chuyện phiền phức này với Diệp thành chủ, thì thật sự là có chút quá đáng.

Diệp Mặc gật đầu:

- Chuyện này cũng không có vấn đề gì, kỳ thực thì tôi cũng có dự định đi xem Đông Huyền Châu như thế nào đấy.

Hắn đúng thực là cũng có dự định đi Đông Huyền Châu, chỉ là không nghĩ rằng sẽ nhanh như vậy mà thôi.

- Vậy thì quá tốt rồi!

Thiên Vị chưởng môn lập tức vui vẻ gật đầu.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi nghĩ chỉ cần một mình tôi đi Đông Huyền Châu là được rồi. Mọi người cũng biết tu vi của tôi như thế nào, cho nên một mình tôi đi Đông Huyền Châu có lẽ sẽ không xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa tôi còn biết một con đường tắt, nói không chừng là sẽ nhanh chóng tới được Đông Huyền Châu hơn.

- Nếu như vậy thì tốt quá. Nếu Diệp thành chủ đã nguyện ý một mình cực khổ một chuyến thì chúng tôi sẽ cùng nhau đi Bắc Vọng Châu. Thực lực

tu chân của Tây Tích Châu khá mạnh mẽ, hẳn là có thể tự mình giải quyết khi có chuyện, nhưng Bắc Vọng Châu và Đông Huyền Châu thì lại cần chúng ta trợ giúp một chút.

Tính tình của Thiên Vị vốn thẳng thắn, cho nên sau khi nghe được lời Diệp Mặc nói, thì đã lập tức đồng ý rồi.

- Diệp thành chủ, tôi nghe nói Nam Cung sơn trang thực tế là một tông môn chín sao, nhưng lại cố ý ẩn nấp thành một tông môn tám sao có phải không?

Cảnh Phong Kỷ thấy mọi người đã quyết định xong rồi, thì đột nhiên lên tiếng hỏi về chuyện của Nam Cung sơn trang.

Diệp Mặc sửng sốt. Vấn đề này hắn chưa từng nói ra mà. Nhưng hắn cũng lập tức đoán được rằng đây chắc chắn là do Lâm Dị Bán hoặc là Từ Đồng truyền ra ngoài. Chính là để tạo chút khó khăn cho Nam Cung sơn trang. Lúc này Diệp Mặc liền trả lời:

- Đúng thế, Nam Cung sơn trang xác thực là tông môn chín sao. Tu vi của môn chủ Nam Cung Hư đã là Hóa Chân tầng bốn rồi.

Mấy tông môn chín sao kia sau khi nghe được câu trả lời khẳng định, thì tất cả đều không nói gì. Về phần họ đang suy nghĩ cái gì, thì không có ai biết được cả. Sau một lúc lâu, thì Thiện Băng Lam liền phá vỡ bầu không khí nặng nề:

- Chúng ta cứ đi làm xong những việc kia trước đã rồi hẵn nói. Về phần Nam Cung sơn trang thì bọn họ đã nguyện ý ẩn nấp đi thực lực của mình, thì cũng là chuyện riêng của họ. Có Diệp thành chủ trấn thủ tại Nam An Châu này, thì tôi nghĩ một cái Nam Cung sơn trang cũng sẽ không làm nên được sóng gió gì.

Lời nói của Thiện Băng Lam được sự tán đồng của tất cả mọi người. Tất cả đều cho rằng dù muốn thảo luận chuyện này, thì cũng phải chờ sau khi

hoàn tất mấy chuyện trước mắt cái đã.

...

Diệp Mặc tự mình đưa tiễn nhóm người Đường Mộng Nhiêu và Thiện Băng Lam ra khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành. Hắn cũng không hề keo kiệt với Đường Mộng Nhiêu, vì Đường Mộng Nhiêu đã đưa Ức Mặc trở lại bên hắn, nên hắn vô cùng cảm kích cô.

Sau khi đám đông đã cất bước, thì Diệp Mặc chuẩn bị thông báo một chút về việc đi tới Đông Huyền Châu. Hắn dự định sẽ thông qua Ma Ngục cấm địa để đi một chuyến. Tuy rằng Diệp Mặc không thích cái Ma Ngục cấm địa này, nhưng từ đó thông tới bốn Châu của đại lục Lạc Nguyệt xác thực là có thể tiêt kiệm được rất nhiều thời gian.

Hắn sở dĩ không có ý định đi cùng mấy người Tích Loan tới Đông Huyền Châu, là vì hắn muốn mang theo Lạc Ảnh cùng đi. Hắn và Lạc Ảnh đều là người xuất thân từ Đông Huyền Châu, mà Lạc Ảnh thì lại chẳng bao giờ nói với hắn về sự tình trong nhà cả. Mỗi lần hắn hỏi, thì cô luôn luôn đổi chủ đề, nói tới chuyện năm đó còn ở Thần Dược Môn.

Cho nên lần này Diệp Mặc muốn đưa Lạc Ảnh đi cùng tới Đông Huyền Châu. Tới khi trở về thì hẳn là Lạc Ảnh sẽ rất ít có cơ hội trở lại Đông Huyền Châu lần nữa.

- Tố tố, vì sao em lại xuất quan rồi?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Lạc Ảnh đã sớm đứng chờ mình, nghi hoặc hỏi một câu. Sau đó hắn lại nhìn một chút về phía Giải Ấu Huê đang đứng bên cạnh Lạc Ảnh.

Lạc Ảnh mỉm cười nói:

- Em đã sớm xuất quan rồi, chỉ là anh mãi bàn luận đại sự với Thiên Vị chưởng môn và mấy vị tiền bối nên không để ý mà thôi. Khi em vừa đi ra thì nghe được Thiên Vị chưởng môn nói rằng muốn nhờ anh đi tới Đông Huyền

Châu xem như thế nào, cho nên em nghĩ...

Diệp Mặc và Lạc Ảnh nhìn nhau cười. Lạc Ảnh biết rằng mình sẽ tìm cô cùng đi, cho nên căn bản là không cần phải nói ra.

- Ấu Huê vì sao lại ở đây?

Diệp Mặc biết Giải Ấu Huê đi cùng Lạc Ảnh tới đây thì khẳng định là có chuyện muốn nói.

Nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì Giải Ấu Huê vội vàng nói:

- Tiền bối, chị và em của tôi đều đi theo dì Di của tôi, tới tận bây giờ vẫn không có tin tức. Bọn họ khẳng định là chưa tới Nam An Châu rồi. Tôi sợ rằng bọn họ đã xảy ra chuyện ở Vô Tâm Hải rồi, cho nên khẩn cầu tiền bối...

Giọng nói của Giải Ấu Huê có chút khàn khàn, khác hẳn với giọng điệu thanh thúy dễ nghe mà trước đây Diệp Mặc biết. Mặc Nguyệt Chi Thành linh khí nồng đậm, tài nguyên tu luyện phong phú. Nhưng Giải Ấu Huê thì vẫn thẫn thờ như cũ, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, hiển nhiên là bị sự lo lắng của mình cho người thân ảnh hưởng. Đồng thời cô cũng đoán rằng cha của cô chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, bằng không thì hẳn là đã tới Nam An Châu tìm kiếm cô rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1494

Hải Giác

Diệp Mặc hiểu được ý của Giải Ấu Huê, lập tức gật đầu rồi nói:

- Vừa lúc tôi và Tố Tố muốn đi Đông Huyền Châu, cho nên sẽ thuận tiện đi qua nhà của cô xem một chút. Nhưng Vô Tâm Hải rộng lớn như vậy, thì muốn tìm một vài người, thật sự là quá khó khăn. Cô cũng không nên ôm hy vọng quá lớn. Còn nữa, sau này cô cũng đừng gọi tôi là tiền bối nữa, tôi và cha cô là bạn, mà tuổi tác của chúng ta cũng không hơn kém là bao, cô cứ gọi tôi là Diệp đại ca là được rồi.

- Vâng, cảm ơn Diệp đại ca. Tôi biết muốn tìm được chị và em gái mình là rất khó, nhưng nếu như tôi không đi tìm một lần, thì kiếp này trong lòng tôi cũng sẽ không thể nào an bình được.

Giải Ấu Huê cảm kích nói một câu.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn hiểu được tâm tư của Giải Ấu Huê. Vốn là hắn dự định sẽ thông qua Ma Ngục cấm địa để đi Đông Huyền Châu. Nhưng hiện tại hắn cần phải giúp đỡ Giải Ấu Huê. Việc này thì hắn không thể nào không giúp được, hơn nữa Giải Phong bị Đồ Tử Chân tấn công, cũng là vì chuyện của hắn. Huống chi giao tình của hắn và Giải Phong cũng không tệ, cho nên Diệp Mặc hắn vốn đã có chút không thích việc thông qua Ma Ngục cấm địa tới Đông Huyền Châu rồi, cho nên hiện tại liền thẳng thắn đưa Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê một lần nữa vượt qua Vô Tâm Hải.

Sau khi cáo từ mấy người Ninh Khinh Tuyết, thì Diệp Mặc liền đem chuyện tình của Mặc Nguyệt Chi Thành giao lại cho Đường Bắc Vi, sau đó mang theo Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê một lần nữa tiến vào Vô Tâm Hải.

...

Sau khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tiến vào Vô Tâm Hải, thì tốc độ cũng không nhanh. Diệp Mặc đi theo sự chỉ dẫn của Giải Ấu Huê, nhưng không ngờ là đã đi chệch với phương hướng vốn phải đi.

Lúc mới bắt đầu, thì Giải Ấu Huê vẫn còn chỉ rõ được phương hướng, vì dù sao cô cũng đã sinh sống ở Vô Tâm Hải mấy chục năm, mỗi ngày đều làm bạn cùng nước biển và các hải đảo. Nhưng theo thời gian trôi qua, thì dần dần Giải Ấu Huê cũng đã không còn nhớ rõ được phương hướng nữa.

Diệp Mặc lại phải lần nữa mượn một cái la bàn đi biển, nhưng Diệp Mặc rất nhanh đã cảm giác được không đúng. 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' sau khi tiến vào một nơi có tầm nhìn rất hạn chế, thì khắp nơi đều chỉ thấy sương mù, la bàn đi biển cũng hoàn toàn mất tác dụng. (Chú đi nhầm vào tam giác quỷ Bermuda rồi)

Vô Tâm Hải rốt cuộc là rộng lớn bao nhiêu, thì Diệp Mặc cũng không biết. nhưng hắn lại biết rõ cho dù là tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' có nhanh hơn nữa, thì muốn đi hết một vòng toàn bộ Vô Tâm Hải, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì ở Vô Tâm Hải có rất nhiều thứ khó nắm bắt, có rất nhiều nơi mà ngay cả tu sĩ thường xuyên sinh hoạt tại Vô Tâm Hải cũng chẳng bao giờ đi qua.

Hiện tại Diệp Mặc khẳng định là chính bọn họ đã đi vào một khu vực mà chẳng bao giờ có tu sĩ nào đi tới. 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng đi tới phía trước thì càng mờ mịt, tầm nhìn càng bị hạn chế, khiến cho Diệp Mặc nhớ tới tình cảnh ở 'Vết nứt hư không'.

- Hình như chúng ta đã bị lạc đường rồi.

Lạc Ảnh đứng cạnh Diệp Mặc, nhỏ giọng nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, chúng ta xác thực là đã lạc đường rồi. Hơn nữa ở chỗ này thì

thần thức cũng chịu ảnh hưởng nhất định. Phạm vi thần trí của anh chỉ còn lại một phần năm mà thôi.

- Diệp đại ca, tôi, tôi xin lỗi.

Giải Ấu Huê giống như là một cô nhóc làm sai chuyện vậy, đứng khép nép ở phía sau nói xin lỗi.

Diệp Mặc quay đầu lại mỉm cười:

- Không có vấn đề gì, chuyện tôi bị lạc đường thì cũng không phải là lần một lần hai rồi. Trước đây một mình tôi lạc đường ở trong hư không, mà vẫn còn có thể tìm được đường trở về. Mà Vô Tâm Hải rộng lớn như vậy, thì có vài nơi cổ quái cũng là bình thường. Cô cũng không cần phải cấp bách, tôi nhất định sẽ đưa mọi người đi ra ngoài được.

- Diệp đại ca, anh đã từng đi qua hư không sao?

Giải Ấu Huê tuy rằng tuổi không còn trẻ, nhưng so với tuổi thọ của một tu sĩ thì cô vẫn là một đứa bé. Cô quanh năm đều sinh sống ở Vô Tâm Hải, cho nên có rất nhiều chuyện đều chưa từng tiếp xúc qua lần nào.

Diệp Mặc vừa định trả lời, thì trong thần thức của hắn xuất hiện một cái bóng có tốc độ không kém chút nào so với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn. Hơn nữa cái bóng đen kia còn trực tiếp lao tới 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn.

Diệp Mặc cũng không kịp suy nghĩ, trực tiếp khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' bay chếch sang một bên. Cái bóng đen giống như thiểm điện kia vừa vọt qua 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì đảo mắt một cái đã ra khỏi phạm vi thần thức của hắn rồi.

- Là cái gì thế?

Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê đều nhìn thấy đạo hắc ảnh kia. Cái bóng đen kia có tốc độ nhanh như vậy, nếu như nó đụng vào 'Ô vân trùy - Thanh

Nguyệt', thì cho dù 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' có là tiên khí hạ phẩm cũng sẽ bị phá tan tành. Hơn nữa họ ở trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cũng khó tránh khỏi việc bị thương.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cho dù là có trận pháp phòng ngự, thì cũng chỉ là một cái pháp bảo phi hành chân khí mà thôi. Một cái pháp bảo phi hành chân khí thì có thể có trập pháp phòng ngự lợi hại bao nhiêu chứ?

- Không biết nữa, hai người cẩn thận một chút, cái chỗ này có chút cổ quái. Tôi sẽ tận lực sớm một chút tìm đường ra.

Diệp Mặc vừa nói xong, thì đã lại có một cái bóng đen nhanh như thiểm điện lao về phía này. Lần này thì hắn còn chưa kịp tránh né, thì cái bóng đen kia đã tiến sát đến 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rồi.

Sắc mặt của Diệp Mặc cuối cùng cũng phải biến đổi. Hắn lập tức lấy ra một pháp bảo phòng ngự chân khí cực phẩm đưa cho Giải Ấu Huê rồi nói:

- Tố Tố đã có pháp bảo phòng ngự, cho nên cô nhanh chóng luyện hóa lấy cái pháp bảo này rồi mọi thời khắc đều phải dùng nó để che chắn trước người mình.

Nói xong thì Diệp Mặc lại hướng tới Lạc Ảnh rồi nói tiếp:

- Tố Tố, em cũng lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình đi, đứng ở phía sau anh và nhớ phải cẩn thận.

- Vâng.

Lạc Ảnh đã lấy ra một chiếc khăn tơ tằm mầu trắng. Đây cũng là một pháp bảo phòng ngự chân khí cực phẩm. Nhưng bởi vì kén tằm của 'Vô ảnh' có hạn, cho nên Diệp Mặc chỉ có thể luyện chế ra hai kiện. Một cái là cho Lạc Ảnh, còn một cái là cho Ức Mặc.

Sắc mặt của Giải Ấu Huê có chút tái nhợt. Lần này cô không hề nói gì, liền tranh thủ thời gian bắt đầu luyện hóa cái pháp bảo phòng ngự chân khí

cực phẩm mà Diệp Mặc cho cô.

Diệp Mặc cẩn thận khống chế sự di chuyển của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', đồng thời thần thức cũng mở rộng ra phạm vi tới mấy trăm dặm, sau đó nghiêm túc theo dõi tất cả sự tình xung quanh.

Lạc Ảnh cố gắng đứng sát vào Diệp Mặc. Cô sợ rằng thần thức của Diệp Mặc quá mức chú ý tới tình huống bên cạnh, trái lại sẽ sơ sót đối với cái bóng đen ở ngay gần. Diệp Mặc hiểu được ý của Lạc Ảnh. Tuy rằng hắn không thể nào sơ sót như vậy, nhưng hắn cũng không cần thiết phải nói ra.

Tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng chậm chạp hơn, một hồi lâu sau cũng không hề thấy cái bóng đen kia lao tới bên này, thì Lạc Ảnh mới mở miệng hỏi một câu:

- Chúng ta không phải là đã tiến vào một cái trận pháp rồi chứ?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Hẳn là không phải. Nếu như là trận pháp, thì cái trận pháp này cũng đã quá mức cao minh rồi. Anh sợ là chúng ta đã vô ý mà tiến vào một nơi của Vô Tâm Hải mà không có người nào biết đến. Em xem xung quanh xem, ngay cả bầu trời cũng không còn thấy được nữa rồi, hơn nữa ánh sáng càng lúc càng yếu. Nếu như chúng ta không nhanh chóng tìm được lối ra, thì rất có thể sẽ bị nhốt mãi ở nơi đây.

Diệp Mặc vừa trả lời câu hỏi của Lạc Ảnh, thì lại thấy hai cái bóng đen lao tới như thiểm điện.

Rầm rầm.

Theo một tiếng vang lớn, thì Diệp Mặc cảm giác được 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' bị liên tiếp mười mấy quyền đập vào, lúc này mới ngừng lại được.

Vừa rồi Diệp Mặc còn không chú ý rằng mấy đạo bóng đen kia ở đây có

rất nhiều, tới khi có một đạo bóng đen va chạm với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì đã khiến cho phần đuôi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' phải chịu hao tổn rồi. Hơn nữa sau khi mười mấy quyền kia vừa dừng lại, thì cái đạo bóng đen kia giống như là không hề có chuyện gì cả, vẫn lao đi y như cũ, đảo mắt đã không còn thấy nữa rồi.

Diệp Mặc thu hồi lại 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', sau đó lấy 'Đại đỉnh tám cực' ra rồi nói với Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê:

- 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' là mục tiêu quá lớn, cho nên dùng 'Đại đỉnh tám cực' sẽ dễ dàng tránh né hơn.

Lúc này thì đã ngày càng nhiều các đạo bóng đen kia rồi. Sau khi thu hồi lại 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc cũng rút nhỏ phạm vi đi, nhưng lại càng an toàn hơn nhiều. Tuy rằng đôi khi sẽ đi qua khu vực có nhiều đạo bóng đen kia hơn, nhưng 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc cũng chỉ bị công kích hai lần. Diệp Mặc cũng không phóng ra kích cỡ lớn nhất của 'Đại đỉnh tám cực', cứ như vậy nên diện tích bị công kích cũng giảm đi nhiều, nhưng vẫn bị đánh hai lần, khiến cho Diệp Mặc bị phản phệ một chút, nhưng đối với Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê thì cũng không có ảnh hưởng gì.

Một ngày sau, thì ba người Diệp Mặc đã dừng lại trên một cái đảo trọc. Diệp Mặc thu hồi lại 'Đại đỉnh tám cực', đồng thời hắn phát hiện trên đảo nhỏ này thì mấy cái bóng đen không qua đây. Hơn nữa cái tiểu đảo này thì thần thức của Diệp Mặc cũng không quét hết được. Cho dù là thần trí của hắn bị hạn chế, nhưng vẫn có thể thấy được sự khổng lồ của cái đảo này.

- Ở đây không có mấy đạo bóng đen kia, cho nên hai người chờ tôi ở đây một chút, tôi đi xem những bóng đen kia là cái gì...

Diệp Mặc nói cũng chưa xong, thì hắn đã ngừng lại. Bởi vì hắn phát hiện ra rằng trên cái đảo này còn có người, chính là hai tên tu sĩ đang lao về phía hắn.

- Ha ha, lại có linh nguyên mới được đưa tới. Lần này là ta thấy được đầu tiên đấy.

Một tên tu sĩ đầu nhọn xông vào, và y là một tên yêu tu Kiếp Biến tầng bốn. Theo phía sau y là một tên tu sĩ có viền mắt sâu hoắm tu vi Kiếp Biến tầng năm, cũng là yêu tu.

Tu vi của Lạc Ảnh là Hư Thần tầng bẩy, còn Giải Ấu Huê cũng là tu vi Hư Thần, cho nên hai người căn bản là không nhìn thấu được tu vi của hai tên vừa tới kia. Như thế thì cũng không vấn đề gì, nhưng mà hai tên này vừa lao tới thì đã nhìn chằm chằm vào ba người, giống như là đã bị đói vô số năm rồi đột nhiên thấy được đồ ăn ngon vậy. Cho nên hai cô gái liền vô thức trốn ra phía sau Diệp Mặc, đồng thời đưa pháp bảo phòng ngự ra chắn trước mặt.

Hai tên tu sĩ Kiếp Biến này đảo mắt một cái đã đi tới trước mặt ba người Diệp Mặc. Khi hai tên này thấy sắc mặt của Diệp Mặc hoàn toàn bình tĩnh thì thật ra cũng có chút kỳ quái, nên cũng chưa vội động thủ.

- Đây là nơi nào?

Diệp Mặc thấy hai tên này không động thủ, thì hắn cũng không muốn chủ động, chỉ đưa ra một câu hỏi.

Tên tu sĩ đầu nhọn kia vốn có chút kỳ quái, thì lúc này y nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì bỗng nhiên liền cười ha hả. Sau đó y chỉ vào Diệp Mặc rồi nói với tên đi cùng bên cạnh:

- Thằng này tới Hải Giác của Vô Tâm Hải rồi mà còn hỏi rằng đây là nơi nào kìa.

Nghe thấy câu nói của tên yêu tu đầu nhọn, thì Giải Ấu Huê bỗng nhiên cả kinh kêu lên:

- Tôi biết đây là nơi nào rồi.

Diệp Mặc gật đầu với Giải Âu Huê:

- Là nơi nào thì cô cứ nói thẳng đi, không có vấn đề gì cả. Chúng ta nhất định sẽ đi ra được.

- Ha ha...

Tên yêu tu đầu nhọn bỗng nhiên lại cười ha hả một lần nữa, sau đó chỉ vào Diệp Mặc rồi nói:

- Tới Hải Giác của Vô Tâm Hải rồi mà còn muốn đi ra ngoài, thằng này bị điên rồi sao? Mộc Vô Hồn, hai cô gái kia thì ta và ngươi lát nữa chia nhau mỗi người một cô, đồ vật của chúng thì chúng ta chia đều. Thấy rồi chứ, ngày hôm nay ta kéo ngươi đi theo có tốt không, vận khí của ngày hôm nay thật sự là tốt mà...

Tên yêu tu đầu nhọn đang có chút hưng phấn, lời nói cũng có chút lộn xộn.

Tên yêu tu mắt sâu nhíu mày. Y cảm giác có gì đó không đúng, cho nên tên yêu tu đầu nhọn nói thì y cũng không hề hưởng ứng.

Diệp Mặc sớm đã không vừa mắt tên yêu tu đầu nhọn kia rồi, cho nên liền không do dự mà vươn 'Chân nguyên thủ' ra nắm lấy tên yêu tu đầu nhọn kia rồi lạnh lùng nói:

- Vận khí của mày quả thật là không tệ.

- Tiền bối Hóa Chân...

Tên yêu tu đầu nhọn không ngờ cái tên trẻ tuổi hơn y không biết bao nhiêu lần này lại là một tiền bối Hóa Chân.

- Tha...

Y chỉ có thể nói ra một chữ, thì đã bị 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc bóp nát rồi.

Tên yêu tu mắt sâu vốn vẫn không nói gì thì lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bệch. Y không hề nghĩ ngợi gì mà lập tức quỳ rạp xuống:

- Vãn bối Mộc Vô Hồn xin ra mắt tiền bối Hóa Chân. Xin tiền bối thứ tội cho.

Diệp Mặc không để ý tới tên Mộc Vô Hồn này, mà quay sang hỏi Giải Ấu Huê:

- Ấu Huê, cô nói đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1495

Giác Hồn Tảo Và Hải Giác Thành

Giải Ấu Huê biết thủ đoạn của Diệp Mặc nghịch thiên, cũng không kinh ngạc lắm, cô nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức nói:

- Cha tôi nói nơi đáng sợ nhất của Vô Tâm Hải chính là Hải Giác của Vô Tâm Hải, nhưng nơi này trước giờ chưa có người nào thực sự nhìn thấy, tất cả những người tiến vào Hải Giác thành của Vô Tâm Hải cũng đã biến mất rồi. Hơn nữa nơi mà Hải Giác của Vô Tâm Hải xuất hiện căn bản cũng không giống, nó có thể xuất hiện ở Nam Cực của Vô Tâm Hải, cũng có thể xuất hiện ở Bắc cực.

- Hải Giác của Vô Tâm Hải?

Diệp Mặc nhíu nhíu mày lại hỏi thêm, hắn mặc dù đã là tu sĩ Hóa Chân rồi, nhưng đối với những nơi cổ quái như này trước giờ cũng chưa từng nghe nói qua. Cho dù là tứ đại cấm địa, cũng là do Lâm Dị Bán giới thiệu kỹ càng mới biết được.

- Đúng vậy, chính là Hải Giác của Vô Tâm Hải. Tôi cũng chỉ là nghe cha tôi nhắc đến, nói những người nhìn thấy Hải Giác của Vô Tâm Hải, căn bản cũng không thể nào ra được.

Giải Ấu Huê lại lần nữa chắc chắn nói, nhưng cô cũng không hiểu nhiều về Hải Giác của Vô Tâm Hải, cũng chỉ biết có vậy thôi.

- Tiền bối, vãn bối biết…

Mục Vô Hồn quỳ trên mặt đất vội vàng chen miệng vào nói, sau lưng gã cũng đã đầm đìa mồ hôi, mặc dù sống trong này cũng chẳng khác gì chết,

nhưng có thể không chết, ai mà muốn đi chết cơ chứ?

- Anh đứng dậy nói đi, nếu tin tức của anh khiến tôi hài lòng, tôi có thể tha cho anh một mạng.

Diệp Mặc gật đầu nói, tên Mục Vô Hồn này sau khi đến cũng không nói lời thừa nào, giết hay không giết gã, đối với Diệp Mặc cũng chẳng có ý nghĩa gì.

- Vâng, tiền bối.

Mục Vô Hồn lập tức đứng dậy nói:

- Nơi này chính xác là Hải Giác của Vô Tâm Hải, Hải Giác của Vô Tâm Hải sau khi tiến vào chưa có người nào ra được là sự thật, hơn nữa sau khi tiến vào Hải Giác của Vô Tâm Hải rồi, cũng không còn cơ hội phi thăng nữa. Hải Giác của Vô Tâm Hải cũng giống như chân trời của đại lục Lạc Nguyệt vậy, là một nơi không biết xuất hiện khi nào và ở nơi nào.

Diệp Mặc lúc này mới cảm thấy muốn đi ra cũng không dễ dàng đơn giản như hắn nghĩ, sau đó lại hỏi:

- Trên đảo này có rất nhiều người sao? Đều là tu sĩ lạc bước vào Hải Giác sao?

Mục Vô Hồn vội nói:

- Đúng vậy, hải đảo này gọi là Hải Giác đảo, trên này có mười mấy vạn người, đều là lạc bước vào Hải Giác, nhưng lại càng có nhiều người chưa đến được Hải Giác đã chết rồi. Vì linh khí nơi này thiếu thốn, rất khó tu luyện. Có một số người tuổi thọ đến rồi cũng không thể kéo dài thêm được cũng bị chết đi. Trong Hải Giác ngoại trừ đảo Hải Giác có thể tồn tại được, những nơi khác vừa đi ra thậm chí lập tức bị Giác Hồn Tảo giết chết.

- Những bóng đen đó là Giác Hồn Tảo?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu, nhưng Mục Vô Hồn nói hoàn toàn không sai, linh khí nơi này không phải thiếu thốn, quả thực còn không bằng nơi có linh khí mỏng manh của Bắc Vọng châu.

- Đúng vậy, những bóng đen đó là Giác Hồn Tảo. Giác Hồn Tảo cực kỳ quý giá, mặc dù gọi là tảo, nhưng lại là một loại khoáng thạch. Nếu bắt được Giác Hồn Tảo rồi, dùng để tu luyện, có thể nhanh chóng thăng cấp tu vi thần thức, hơn nữa cũng không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Nghe nói Giác Hồn Tảo và Dưỡng Thần Tuyền kết hợp lại có thể nâng cao tác dụng thần thức lên gấp bội, nhưng Dưỡng Thần Tuyền cũng giống như Giác Hồn Tảo, vô cùng quý hiếm.

Mục Vô Hồn cung kính đáp lại.

Giải Ấu Huê nghi ngờ bổ sung một câu:

- Giác Hồn Tảo nơi này có rất nhiều, sao lại nói là quý hiếm?

Mục Vô Hồn cũng không dám ngẩng đầu nhìn Giải Ấu Huê, vẫn giọng kính cẩn nói:

- Giác Hồn Tảo trong Hải Giác mặc dù nhiều, nhưng không thể nào lấy được, cho dù là trên đảo, những tu sĩ có thể lấy được Giác Hồn Tảo cũng cực kỳ ít, chỉ thỉnh thoảng may mắn thì lấy được một hai gốc. Huống chi, Giác Hồn Tảo còn có hai loại, một loại là minh tảo, một loại là ám tảo. Ám tảo thần thức không thể nào bắt được, tốc độ còn nhanh hơn minh tảo. Nhưng hiệu quả của ám tảo cũng tốt hơn minh tảo.

Diệp Mặc gật đầu, xem chừng hắn cũng không biết Tu Chân giới có quá nhiều thứ tốt như vậy. Đừng nói hắn không biết Hải Giác, ngay cả Giác Hồn Tảo hắn cũng là lần đầu tiên nghe đến. Không ngờ còn có thứ có tác dụng hơn Dưỡng Thần Tuyền, hơn nữa kết hợp cùng Dưỡng Thần Tuyền còn có thể nâng hiệu quả lên bội phần. Cái này đối với hắn mà nói là thứ tốt nhất rồi. Thần thức của hắn mạnh, nhưng hắn lại cảm thấy hắn yếu nhất chính là thần thức.

Lúc trước nếu không phaỉ vì lấy được Dưỡng Thần Tuyền, thì mặt trời màu tím mà hắn phóng ra tiêu diệt Phệ Linh Trùng cũng vô cùng khó khăn. Cùng với sự thăng cấp của công pháp Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn, yêu cầu thần thức của hắn càng ngày càng lớn, bây giờ trong này có Giác Hồn Tảo, hắn cũng không muốn bỏ qua.

Tốc độ của Giác Hồn Tảo rất nhanh, Diệp Mặc bây giờ cũng chưa có cách nào tốt hơn để bắt được thứ này, nhưng hắn cũng không lo lắng. Loại khoáng thạch này cho dù tốc độ có nhanh hơn nữa, hắn cũng sẽ có cách. Nhưng âm tảo không nhìn thấy kia thì có chút rắc rối, lúc trước hắn cũng chưa từng gặp.

Mấy người Diệp Mặc khi bước vào, trong khu vực Hải Giác, đâu đâu cũng là Giác Hồn Tảo, ngay cả Diệp Mặc muốn đi bắt cũng không dám. Một khi phân thần đi bắt Giác Hồn Tảo, thì rất có thể bị những Giác Hồn Tảo còn lại đâm trúng. Nếu là một mình hắn, Diệp Mặc chắc chắn cũng không có chút áp lực nào, nhưng hắn dẫn theo Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê thì lại có áp lực rất lớn.

Bây giờ có hải đảo trụi lủi Giác Hồn Tảo không đến được, muốn đi bắt Giác Hồn Tảo, đối với Diệp Mặc mà nói cũng quá dễ dàng rồi.

Diệp Mặc nhìn khoảng sương mù mung lung bên ngoài hải đảo, biết bây giờ muốn ra ngoài căn bản cũng không thực tế, cũng không bằng lên đảo hỏi rõ xem thế nào rồi tính tiếp.

- Anh dẫn đường đi, chúng ra vào trong đảo.

Diệp Mặc nói với Mục Vô Hồn.

Mục Vô Hồn thấy Diệp Mặc cũng không có ý giết gã, trong lòng lập tức nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Được, được, mời tiền bối đi theo tôi.

Dường như vì cố ý lấy lòng Diệp Mặc, Mục Vô Hồn vừa đi vừa giải

thích:

- Trong đảo có một thành trì, tên là Hải Giác thành, là nơi mà những tiền bối ngày trước thành lập. Hai người có tu vi cao nhất trong Hải Giác thành cũng đã là tiền bối Hóa Chân tầng thứ chín rồi, cho nên tiền bối đến Hải Giác thành cũng phải cẩn thận chút.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Anh chỉ cần dẫn đường, những chuyện khác tôi biết rồi.

- Vâng.

Mục Vô Hồn thấy Diệp Mặc nói vậy, trong lòng lại thầm kinh ngạc, gã không biết Diệp Mặc từ đâu mà lại có tự tin lớn như vậy.

Hải đảo mặc dù rộng lớn, nhưng với tốc độ của mấy người, nhanh chóng đã tiến vào phạm vi trung tâm của đảo. Nơi này không có bất kỳ trận pháp phòng ngự nào, cũng không có bất kỳ hộ sĩ bảo vệ thành nào. Rõ ràng biết rằng nơi này không thể nào có tu sĩ nào đến được, cũng không thể nào có yêu thú đến. Cho dù có tu sĩ đến, cũng là lạc bước mà vào Trong trung tâm của đảo, có một thành trì thô ráp đơn giản. Thần thức của Diệp Mặc quét một lát, thành phố này cũng không rộng, còn nhỏ hơn so với Ninh Hải ở trái đất một chút. Mục Vô Hồn không nói khoác, tu sĩ nơi này quả thực không nhiều, cũng không đến hai mươi vạn.

Mặc dù tường thành bên ngoài thành phố vô cùng thô sơ, nhưng sau khi tiến vào Hải Giác thành, nơi tu luyện của tu sĩ bố trí không có chút qua loa nào, đều có trận pháp phòng ngự. Hơn nữa quy hoạch cũng không tệ, thậm chí đường chính và những con đường nhỏ ngã rẽ đều rất ngăn nắp trật tự.

Còn chưa nhìn thấy bất kỳ một quán rượu hay Linh Tức lâu nào, duy nhất chỉ có một phường thị không rộng lắm và một số tu sĩ ra ra vào vào.

Mục Vô Hồn vừa mới dẫn ba người Diệp Mặc tiến vào trong, lập tức có rất nhiều người ném ánh nhìn ngưỡng mộ qua, đồng thời cũng có rất nhiều

người ném ánh mắt không hiểu sang. Theo lý mà nói tu sĩ của đảo nếu gặp phải tu sĩ bên ngoài tới, bình thường cũng sẽ không cùng tiến vào thành. Hoặc là giết chết tu sĩ ngoại lai đó, hoặc là lấy đi đồ đạc của tu sĩ đó, tự mình rời khỏi.

Vì một khí anh dẫn tu sĩ bên ngoài vào thành, cũng có nghĩa đồ trên người của tu sĩ bên ngoài đó bị anh lấy đi rồi, ánh mắt người khác sẽ từ tu sĩ từ bên ngoài đến kia chuyển sang người anh.

- Mục Vô Hồn, đưa nữ tu của anh cho tôi, tôi tặng anh một nghìn linh thạch cực phẩm.

Một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy đột nhiên bước đến chặn lại trước mặt Mục Vô Hồn, chỉ vào Lạc Ảnh nói.

Lạc Ảnh nhíu mày, còn chưa nói gì, thì lại nhìn thấy Diệp Mặc giơ một tay lên trời, một cái tát chân nguyên tát thẳng vào mặt tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy đó. Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy bị cái tát này trực tiếp tát cho văng ra xa, đồng thời nửa bên mặt cũng bị Diệp Mặc đánh bay.

Một cái tát cuả Diệp Mặc mang theo chân nguyên nối tiếp, đợi sau khi tên tu sĩ đó rơi xuống đất rồi, chân nguyên nối tiếp này trực tiếp biến y thành màn máu.

Mục Vô Hồn còn chưa kịp khuyên nhủ tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy đó, thì tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy đó đã bị Diệp Mặc đánh bay rồi. Nhưng tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy đó còn chưa rơi xuống đất, cũng đã được chân nguyên đại thủ của một tu sĩ Hóa Chân tiếp tục đỡ lấy, đây chỉ là chân nguyên đại thủ hóa giải đi chân nguyên nối tiếp của Diệp Mặc còn lưu lại trên người tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy này, đồng thời đặt một viên đan dược vào trong miệng của tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy này.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy này thoát chết, sớm đã sợ đến mức hồn bay phách lạc, y làm gì còn không biết mình đã chọc giận một tu sĩ Hóa Chân? Vội vàng ngồi dậy chữa trị chân nguyên.

Sau khi tên tu sĩ Hóa Chân này cứu mạng một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ bảy, bước đến trước mặt Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Cũng chỉ là tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám mà thôi, chẳng lẽ cho mình Hóa Chân tầng thứ tám là đệ nhất thiên hạ hay sao? Hạ thủ lại tàn ác như vậy, vừa mới tiến vào Hải Giác thành của tôi đã dám giết người, để tôi xem xem, anh rốt cục có bao nhiêu bản lĩnh?

Nói xong, ánh mắt của gã cũng chỉ liếc nhìn Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê, trong mắt còn có chút hừng hực mà người đứng bên khó có thể cảm nhận ra được.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy, trong lòng lại càng dâng lên sát cơ với tên tu sĩ Hóa Chân này. Hắn chỉ cần nhìn ánh mắt tên tu sĩ Hóa Chân này, liền biết được, nếu không phải mình đến cùng, thì Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê cũng rơi vào tay tên tu sĩ Hóa Chân này rồi, căn bản cũng không còn đường sống nữa.

Nói bản thân mình chỉ là một Hóa Chân tầng thứ tám, tên tu sĩ Hóa Chân trước mặt này cũng chỉ là Hóa Chân tầng thứ chín mà thôi, thậm chí còn cách Hóa Chân viên mãn một đoạn dài. Diệp Mặc cũng biết đối phương tại sao lại khinh khỉnh như vậy, vì vừa nãy cái tát chân nguyên của hắn căn bản cũng không sử dụng một chút chân nguyên nào, nên đối phương khinh thường hắn.

- Mục Vô Hồn, ba người này là anh dẫn đến?

Tên tu sĩ Hóa Chân lại lạnh lùng liếc nhìn Mục Vô Hồn đang đứng một bên.

Mục Vô Hồn lập tức run lẩy bẩy, gã không ngờ Diệp Mặc vừa đến đã đắc tội với phó thành chủ đại nhân, gã lúc trước cũng đã nhắc nhở rồi. Bây giờ phó thành chủ hỏi, gã làm gì còn dám nói liều, vội vàng run lẩy bẩy nói:

- Đúng đúng, tôi và Hiệp Man gặp ba người này ở trên đảo, sau đó vị

này, vị tiền bối này bảo tôi dẫn đến Hải Giác thành..

Mục Vô Hồn hoàn toàn không biết mình nên nói thế nào, bên này cũng là tiền bối, bên kia cũng là tiền bối. Lúc này gã chỉ cảm thấy hối hận trong lòng, tại sao lại không nghe lời, sớm không ra, muộn không ra, lại đúng lúc ba người này đến thì lại ra ngoài?

- Hiệp Man đâu?

Tên phó thành chủ Hóa Chân tầng thứ chín này cũng đã đoán ra Hiệp Man có thể bị Diệp Mặc giết chết rồi, lúc này mới cố ý hỏi đến.

Mục Vô Hồn toàn thân ớn lạnh, gã không biết nói ra chuyện Diệp Mặc giết chết Hiệp Man, có chọc giận Diệp Mặc lần nữa hay không, cho nên cố ý không nói, nhưng bây giờ, phó thành chủ trước mặt lại đang tra hỏi rồi.

Không đợi gã lựa chọn, Diệp Mặc lại lạnh giọng nói:

- Bị tôi giết chết rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1496

Giết Người Đoạt Cung

Tên phó thành chủ Hóa Chân tầng chín cười lạnh một tiếng, sau đó bỗng nhiên lại lấy ra một cái Cương Tán (Ô/ dù bằng thép), rồi nói với hai tên tu sĩ Kiếp Biến đằng sau:

- Bắt hai cô gái kia mang về rồi nói tiếp.

Nói xong thì chiếc Cương Tán trong tay y đã phát ra một tiếng nổ, sau đó phần ô trùm mầu đen đã biến ảo thành một màn lưới đen thật lớn và biến mất. Mà chiếc Cương Tán sau khi mở ra thì chợt lóe lên những luồng bạch quang, nhưng luồng bạch quang này sau khi bắn ra thì lại lập tức biến ảo. Mỗi một luồng đều phân liệt thành vô số luồng sát khí mầu bạc, rất giống với 'Huyễn vân phân liệt đao' của Diệp Mặc. Chỉ trong nháy mắt thì nó đã hoàn toàn bao phủ lấy không gian xung quanh Diệp Mặc rồi.

Mà lúc này tên tu sĩ Hóa Chân kia cũng không hề ra tay. Hiển nhiên là y đang chờ đợi thời cơ, hoặc là y cho rằng chỉ như vậy thôi là đủ rồi, không cần thiết phải ra tay.

Không gian xung quanh theo chiêu thức của tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín kia liền đọng lại trong nháy mắt, dường như là đã bị những luồng sát khí mầu bạc kia kềm giữ lại.

Một màn lưới với đường kính hơn mười trượng cùng với vô số sát khí mầu bạc chiếu xạ trên đỉnh đầu của Diệp Mặc. Rất rõ ràng là chiếc lưới lớn này do chính phần ô trùm mầu đen của chiếc Cương Tán biến ảo thành. Chỉ là sau khi biến ảo thì nó đã lớn lên mấy lần, hơn nữa còn trói buộc không gian xung quanh Diệp Mặc lại.

Dưới tình huống này, thì cho dù là có thể chạy ra khỏi những luồng sát khí kinh khủng mầu bạc kia, thì cũng sẽ bị chiếc lưới khổng lồ mầu đen chờ đợi sẵn bao phủ lại. Có lẽ dù không bị nó bao phủ, thì bên cạnh cũng vẫn còn một cán dù đen nhánh đang nhắm thẳng vào.

Hai tên tu sĩ Kiếp Biến kia thấy phó thành chủ đã ra tay, thì càng không chút khách khí nào, hai bên trái phải lách qua những luồng sát khí mầu bạc kia tiến về phía Lạc Ảnh và Giải Âu Huê.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Khi những luồng sát khí mầu bạc còn đang biến ảo, thì Tử Đao của hắn đã phóng ra. Hắn thậm chí còn không thèm nhìn xem chiếc Cương Tán kia biến ảo ra những luồng sát khí mầu bạc như thế nào, cứ như vậy mà thi triển ra một đao. Với lý giải về 'Cảnh' của hắn, thì một đao này căn bản là không cần phải nhìn.

Ánh tím của một đao này hiện lên, còn những luồng bạch quang kia thì cứ tự đưa đến trước Tử Đao, rồi bị ánh tím phá tan.

Một âm thanh ‘ken két’ chói tai truyền đến, chiếc Cương Tán gẫy đôi, vô số sát khí mầu bạc nhất thời tiêu tán hoàn toàn. Nhưng ánh đao tím cũng không hề dừng lại, chỉ là đột nhiên tách ra hai bên, trái phải mỗi bên một đường.

Phập... Phập Hai tia máu tươi bắn ra. Hai tên tu sĩ Kiếp Biến mới vừa rồi còn chia hai hướng lao tới, lúc này đã bị ánh tím biến thành hai vũng máu rồi, ngay cả Nguyên Thần cũng bị ánh tím hòa tan.

Sắc mặt tên phó thành chủ Hóa Chân tầng chín kia liền đại biến, cũng không dám giữ chiếc ô đen nhánh trong tay nữa, càng không dám do dự mà đâm ra, đồng thời màn lưới lớn mầu đen cũng cấp tốc hạ xuống. Chiếc ô trong tay y lúc trước không đâm ra, thì cũng không phải là vì lưu tình mà là y muốn chờ thời cơ tốt nhất. Một khi Diệp Mặc muốn né tránh những sát khí mầu bạc, thì y sẽ khống chế cho màn lưới mầu đen kia trói buộc lấy Diệp Mặc.

Cứ như vậy thì Diệp Mặc nhất định là sẽ phải chọn một hướng mà chạy trốn. Lúc đó thì chính là thời cơ để cho y giết chết Diệp Mặc. Nhưng khiến y không ngờ chính là Diệp Mặc đã cường hãn hơn xa dự liệu của y. Hắn căn bản là không cần né tránh, mà chỉ cần một ánh tím thì đã phá vỡ được không gian sát khí mầu bạc của y rồi. Vẫn chưa từng có ai có thể dùng một chiêu mà phá vỡ được không gian sát khí mầu bạc của y cả, nhưng một ánh tím của Diệp Mặc chẳng những làm được mà còn trực tiếp phá hủy cả chiếc Cương Tán ở trên tay y.

Chính vì như vậy, cho nên tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này mới có thể tự tin như thế. Cũng vì dạng này mà sau khi Diệp Mặc phá vỡ chiếc Cương Tán thì y mới thất kinh mà trực tiếp đâm chiếc ô tới.

Chiếc ô kia vừa đâm ra, thì đã mang theo một đạo ô sắc chói lóa, đồng thời một tiếng vang lớn phát ra, dường như là muốn biến cả mảnh không gian này thành bột mịn.

Diệp Mặc vươn tay ra, trực tiếp chộp tới trung tâm của vụ nổ, đồng thời Tử Đao cũng không dừng lại mà lần nữa chém xuống.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này thấy Diệp Mặc dám lấy tay mà bắt chiếc ô của mình, thì trong lòng nhất thời cảm thấy vui mừng.

Một tiếng ‘răng rắc’ nhẹ nhàng vang lên. Cái ô đen nhánh kia nổ tung trong tay Diệp Mặc. Còn Tử đao của Diệp Mặc cũng đã phá nát màn lưới mầu đen trên không trung.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này hoàn toàn ngây dại, y căn bảo là không thể nào tin được vào mắt của mình, không ngờ là có người có thể dùng tay không mà nắm lấy chiếc ô của y đang tự bạo. Y lúc này mới hiểu được thực lực bản thân kém xa đối phương, căn bản là không hề cùng một đẳng cấp. Lúc này thì y thậm chí còn không có thời gian cầu xin tha thứ, mà chỉ có thể cắn răng xuất ra một chiếc cung tên lớn mầu đỏ trong tay, đồng thời phía trên chiếc cung tên cũng lập tức xuất hiện một mũi tên mầu đỏ thật lớn.

Căn bản là không nhìn rõ được động tác tay của y, chỉ có thể nhìn thấy y liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, đồng thời mũi tên lớn kia đã được bắn ra. Một âm thanh phá thiên chói tai vang lên. Mũi tên màu đỏ mang theo một đạo hồng quang bắn ra, trong nháy mắt thì đã trói buộc toàn bộ không gian xung quanh lại.

Lần đầu tiên Diệp Mặc lộ ra biểu tình ngưng trọng trên mặt. Tu vi của tên phó thành chủ này thì cũng bình thường, nhưng chiếc cung tên kia thì rất đặc biệt. Lúc này thì hắn liền thu hồi Tử Đao lại, đồng thời hai tay vươn ra, không gian xung quanh trong nháy mắt liền ngưng đọng lại, giống như là dòng nước đang chạy bị chặn lại vậy.

Từng đợt âm thanh ‘ken két’ vang lên. Tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín kia đột nhiên cảm giác được 'Vực' của mình đang vỡ tan thành từng khúc, mà mũi tên lớn mầu đỏ vừa được bắn ra kia cũng trở nên trắc trở.

Hóa ra đối phương vừa rồi còn chưa toàn lực xuất thủ. Sau khi hiểu được đạo lý này thì tên phó thành chủ lập tức kinh hãi kêu lên:

- Anh bạn xin hãy dừng tay, Phong mỗ chịu thua...

Diệp Mặc cười nhạt. Mày nói đánh thì đánh, dừng thì dừng sao? Trên thế giới này có nhiều chuyện tốt như vậy sao? Hắn căn bản là không thèm để ý chút nào, 'Chân nguyên thủ' đã chộp tới mũi tên lớn mầu đỏ kia.

Tên phó thành chủ họ Phong lập tức đã biết Diệp Mặc muốn giết mình rồi, nên trong lòng y lập tức muốn tự bạo. Nhưng y rất nhanh đã phát hiện rằng ngay cả tự bạo thì y cũng không thể làm được. 'Vực' của đối phương quá cường đại, hơn nữa càng ngày càng mạnh hơn.

- Vị bằng hữu kia, Phong thành chủ đã nhận thua, xin hãy dừng tay lại đi...

Lại có một âm thanh vang lên, cùng với nó là một đạo thân ảnh đang cấp tốc bay tới.

Diệp Mặc giống như là không nghe thấy gì cả, 'Chân nguyên thủ' đã thong thả tóm lấy cái mũi tên lớn mầu đỏ kia. Cho dù là mũi tên lớn mầu đỏ kia đã bị 'Vực' của hắn trói buộc chặt, nhưng khi Diệp Mặc hắn nắm lấy cái mũi tên này, thì 'Chân nguyên thủ' vẫn trở nên tán loạn. Thậm chí chân nguyên trong cơ thể hắn cũng trở nên nhộn nhạo. Lúc này thì Diệp Mặc không chút do dự nào mà trực tiếp đưa tay tới, lại lần nữa bắt lấy mũi tên kia, đồng thời còn đánh ra một quyền.

- Tên cũng tốt, Cung cũng tốt, đáng tiếc là ngươi quá yếu. Ngay cả chiếc Cung cũng không kéo lên được, vậy mà cũng muốn dùng nó đề giết người sao?

Khi tên phó thành chủ họ Phong thấy một cái 'Chân nguyên thủ' đang hướng tới đan điền của mình, thì đồng thời cũng nghe được những lời này của Diệp Mặc.

Đây là một câu nói sau cùng mà kiếp này y có thể nghe được, vì y chẳng bao giờ ngờ được một tu sĩ Hóa Chân tầng chín như y lại có ngày bị một 'Chân nguyên thủ' đánh chết.

Răng rắc.

Máu huyết phun ra, tên phó thành chủ họ Phong đã bị một quyền của Diệp Mặc biến thành một vũng máu, còn chiếc Cung lớn màu đỏ và nhẫn trữ vật của tên họ Phong này cũng đã rơi vào trong tay Diệp Mặc.

Lúc này thì bóng người kêu gọi Diệp Mặc dừng tay mới tới trước mặt Diệp Mặc. Y ngơ ngác nhìn một vũng máu trên mặt đất, nửa ngày cũng không nói ra được một chữ.

Từ khi y kêu một một câu kia tới khi y qua đây, thì nhiều nhất cũng chỉ tốn hai lần hít thở. Nhưng chỉ với cái thời gian ngắn ngủi này, mà Diệp Mặc đã có thể giết tên Phong phó thành chủ Hóa Chân tầng chín kia rồi. Đây không phải là cường hãn, mà thực sự là quá cường hãn.

Diệp Mặc lúc này thì vẫn đang chơi đùa với bộ Cung Tiễn mầu đỏ trong tay. Hắn càng xem càng cảm thấy bộ Cung Tiễn này không đơn giản, sau một hồi lâu thì hắn mới chậm rãi thu lại nó.

Lúc này thì những tu sĩ vây xem xung quanh đều câm như hến. Ở Hải Giác đảo này thì Phong phó thành chủ chính là kẻ mà căn bản là không có ai dám nói chuyện thẳng mặt. Y nhìn trúng đồ vật gì ở Hải Giác đảo này, thì dù chỉ là thoáng qua thôi anh cũng sẽ phải đem cái đồ vật đó mà dâng tặng cho y. Mà đừng nói là đồ vật, cho dù là y có nhìn trúng bất kỳ một cô gái nào, thì cô gái đó cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi bồi tiếp y mà thôi.

Hải Giác đảo căn bản chính là một 'Tử thành', vì ở đây không có hy vọng phi thăng, cũng không có linh khí tu luyện, không có nơi phát ra linh mạch. Cho dù là nữ nhân thì cũng là của hiếm ở đây. Chỉ cần là cô gái nào có tư sắc tốt một chút, thì không có ai có thể trốn khỏi bàn tay của tên Phong phó thành chủ này, hoặc là mấy tên thủ hạ của y.

Nếu như tại nơi khác, thì chắc là sẽ chẳng có mấy người trầm mê vào nữ sắc, nhưng ở Hải Giác thành không thể tu luyện không thể phi thăng này, thì có lẽ nữ nhân chính là lạc thú duy nhất mà họ có.

Mộc Vô Hồn càng kinh hãi sau khi chứng kiến trận chiến vừa rồi. Y cảm thấy may mắn là chính mình vừa rồi còn chưa đắc tội cái tên tu sĩ ngoại lai hung ác này. Sau này thì cái tên tu sĩ ngoại lai kia nhất định sẽ là đệ nhất nhân của Hải Giác đảo rồi. Nếu như đắc tội hắn, thì còn không bằng đi tự sát còn sảng khoái hơn.

- Ngươi là thành chủ sao?

Diệp Mặc đưa mắt nhìn sang tên tu sĩ mới tới hỏi một câu. Cái tên tu sĩ trước mặt này cũng có tu vi Hóa Chân tầng chín. Khi mà hắn và tên tu sĩ họ Phong kia tranh đấu, thì tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này vẫn luôn đứng một bên nhìn, thẳng tới khi hắn sắp giết tên họ Phong kia thì mới chịu đi ra. Nhưng y không biết rằng thần thức của Diệp Mặc cường hãn nhường nào, vì cho dù là có trận pháp ẩn nấp, thì thần thức đao của hắn cũng có thể dễ dàng

công phá được.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng chín này nghe được câu hỏi của Diệp Mặc, thì liền vội vã ôm quyền nói:

- Vâng, kẻ hèn này chính là Vương Cảnh thành chủ của Hải Giác đảo. Chẳng lẽ bằng hữu là người vừa mới tiến vào Hải Giác này sao?

Giọng điệu của Vương Cảnh rất khách khí, giống như là cái tên Phong phó thành chủ vừa rồi không phải là do Diệp Mặc giết vậy. Mà Diệp Mặc chỉ là một vị khách mới tới mà thôi.

Tuy rằng y cũng không nói gì, nhưng những người xung quanh thì đều hiểu rằng Vương Cảnh y đang sợ Diệp Mặc. Chỉ trong thời gian ngắn, thì Diệp Mặc đã giết được tên Phong phó thành chủ rồi, nếu như y mà dám đắc tội với Diệp Mặc thì căn bản chính là đi tìm chết.

- Không sai, ta vừa mới tiến vào Hải Giác này, hơn nữa còn vừa chụp chết mấy con ruồi đáng ghét nữa.

Diệp Mặc bình thản nói. Cái loại địa phương bị phong tỏa 'Nội bất xuất' này thì hoàn toàn không có bất cứ đạo lý nào đáng nói cả.

Vương Cảnh ngượng ngùng cười:

- Không sai, tên Phong Tiển kia ỷ vào tu vi cao, ức hiếp các tu sĩ khác ở Hải Giác đảo này, còn dung túng cho thủ hạ của y đi ức hiếp người khác nữa. Nếu như không phải là ở đây không có nơi nào để trốn, thì tu sĩ của Hải Giác đảo đã sớm bỏ đi hết rồi.

Thấy Diệp Mặc cũng không biểu hiện gì, thì Vương Cảnh không thể làm gì khác hơn là nói tiếp:

- Hiện tại anh bạn đã giết Phong Tiển, thì cũng coi như là trả lại cho Hải Giác đảo sự an bình vốn có. Sau này thì anh bạn chính là thành chủ của Hải Giác đảo này, còn Vương mỗ xin nguyện ý làm một phó thành chủ. Chỉ là

còn chưa biết quý tính đại danh của anh bạn xưng hô như thế nào?

Diệp Mặc vừa tới đã cường thế mà giết chết Phong Tiển, chắc chắn sẽ tạo thành danh tiếng vang dội trong Hải Giác đảo này. Còn một thành chủ như y thì cũng không có bao nhiêu linh thạch dùng để lôi kéo Diệp Mặc, vì ở Hải Giác đảo này rất ít tu sĩ có thể lấy ra hơn một trăm ngàn linh thạch. Cho nên y chỉ có thể nhường cái vị trí thành chủ này cho Diệp Mặc mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1497

Hải Giác Không Có Đường Ra

Diệp Mặc biết tâm tư của tên Vương Cảnh này. Y chính là sợ rằng mình sẽ muốn cái vị trí thành chủ của y mà trực tiếp giết y để chiếm đoạt. Nhưng Diệp Mặc hắn sao có thể ở lại cái chỗ này mà làm thành chủ cơ chứ? Cho dù là thực sự không thể ra ngoài được, thì thà rằng hắn xé rách không gian đề tiến nhập vào 'Vết nứt hư không' ngày trước, cũng không bao giờ nguyện ý ở lại chỗ này sống quãng đời còn lại.

Diệp Mặc khoát tay cắt đứt lời nói của Vương Cảnh:

- Ta tên là Diệp Mặc. Vương thành chủ, ta sẽ không ở lại chỗ này làm thành chủ hay phó thành chủ gì đâu. Chỉ là ta muốn hỏi Vương thành chủ một việc. Chính là không biết rằng Vương thành chủ đã sinh sống tại Hải Giác này nhiều năm như vậy, liệu có chút đầu mối nào đối với Hải Giác này hay không?

Vương Cảnh cười khổ:

- Anh Diệp, tôi không biết xưa kia có tiền bối nào nghĩ tới việc có thể đi ra ngoài hay không, nhưng tự bản thân tôi thì đã thử qua vài lần, mỗi lần đều là thiếu chút nữa đã mất mạng dưới 'Giác hồn tảo' của Hải Giác rồi. Đặc biệt là loại Ám Tảo thì càng khó lòng phòng bị. Sau này thì dần dần tôi đã phai nhạt đi cái tâm tư này rồi, nhưng hàng năm, thì vẫn có rất nhiều tu sĩ đều ra khỏi Hải Giác đảo để kiếm đường ra khỏi Hải Giác. Nhưng những tu sĩ này thì một người cũng đều không thấy trở về. Tôi biết là họ cũng không phải là tìm được đường ra ngoài, mà chắc chắn là đều đã chết trong Hải Giác rồi. Hải Giác chính là nơi không hề có đường ra.

Diệp Mặc nhất thời nhíu mày. Hắn không ngờ Vương Cảnh là thành chủ của Hải Giác thành, đã ở Hải Giác đảo nhiều năm như vậy, vậy mà đến cả một tia đầu mối cũng không có. Một tu sĩ đã sinh tồn ở đây mấy trăm năm, thậm chí là mấy ngàn năm còn không có đầu mối, vậy bản thân mình muốn tìm ra đầu mối chỉ trong vài ngày căn bản là không có hiện thực.

- Anh Diệp, Phong Tiển hiện tại đã chết, chỗ ở của y cũng rất xa hoa, nó hiện tại thuộc về anh Diệp...

Vương Cảnh một lần nửa muốn lôi kéo Diệp Mặc.

Diệp Mặc không đợi cho Vương Cảnh nói xong, thì đã trực tiếp ngắt lời y:

- Không cần, ta có nơi ở của riêng mình, đa tạ Vương thành chủ.

Đối với người như Vương Cảnh, thì Diệp Mặc không hề có chút thiện cảm nào. Hơn nữa thứ khác ở Hải Giác thành có lẽ không nhiều, nhưng đất trống thì rất nhiều.

Nói xong thì Diệp Mặc liền đưa Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê đi tới một mảnh đất trống, sau đó thì hắn lại lấy ra một cái pháp bảo có hình một căn nhà. Chỉ trong nháy mắt, thì kiện pháp bảo chân khí kia đã biến thành một cái biệt thự có diện tích tới mấy trăm mét.

Không riêng gì Vương Cảnh mà tất cả các tu sĩ còn lại của Hải Giác đảo đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Giải Ấu Huê cũng có chút ngây ra mà nhìn vào Diệp Mặc. Ai lại đi dùng tiền mua loại pháp bảo chân khí này chứ? Đã thế còn là pháp bảo chân khí cực phẩm nữa, chẳng lẽ hắn không biết phải tiêu xài linh thạch vào việc gì khác sao?

Chỉ có Lạc Ảnh biết, cái pháp bảo chân khí này của Diệp Mặc là do chính hắn tự tay luyện chế ra. Bên trong căn nhà thì cũng vô cùng đầy đủ các loại vật dụng. Mà loại pháp bảo không gian chân khí cực phẩm này lại càng trân quý. Nhưng người khác luyện chế ra pháp bảo không gian chân khí thì

đều tận lực mà gia tăng diện tích không gian, sau đó có chỗ mà cất giữ đồ vật. Chẳng bao giờ có người nào giống như Diệp Mặc cả, đi luyện chế một cái pháp bảo không gian chân khí cực phẩm thành một căn nhà ở.

Sau khi Diệp Mặc mang theo Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê hai người tiến vào bên trong căn nhà, thì hắn cũng không thèm để ý chút nào xem ở bên ngoài căn nhà của hắn có gì nguy hiểm hay không. Bởi vì ở bên ngoài cái căn nhà bằng pháp bảo chân khí cực phẩm này, thì hắn đã bố trí một trận pháp phòng ngự cấp chín ở bên ngoài rồi, cho dù là tu sĩ Hóa Chân cũng không thể nào phá vỡ trận pháp này một cách nhanh chóng được.

Nhìn ba người Diệp Mặc tiến vào trong căn nhà, thì một lát sau Vương Cảnh mới lắc đầu. Tên tu sĩ này quá mức giầu có rồi, ngay cả một căn nhà làm bằng pháp bảo chân khí cực phẩm cũng có thể tùy tiện mang theo bên người, đây quả thực là xa xỉ trong các loại xa xỉ rồi. Thứ này trông thì ngon nhưng thực tế lại chẳng dùng được, chỉ có đứa ngốc mới tiêu tốn vô số linh thạch để mua cái loại pháp bảo chân khí cực phẩm này mà thôi.

- Diệp đại ca, anh còn có thứ đồ này ư? Cha tôi nói chân khí cực phẩm vô cùng đắt đỏ...

Nói tới đây thì Giải Ấu Huê lại nhớ tới lúc trước Diệp Mặc còn đưa cho cô một chân khí cực phẩm để phòng thân, cho nên liền vội và lấy kiện chân khí cực phẩm kia ra đưa trả lại cho Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp đại ca, đây là đồ anh cho em mượn, hiện tại em không cần nó nữa.

Diệp Mặc đẩy cái chân khí cực phẩm lại cho cô rồi nói:

- Thứ này tôi có rất nhiều, nên tặng luôn cho cô đấy.

- A...

Giải Ấu Huê lần đầu tiên nghe được có người nói bản thân có rất nhiều chân khí cực phẩm đấy, vì cho dù là một tông sư luyện khí đỉnh cấp, thì cũng

không thể nào nói rằng mình có nhiều pháp bảo chân khí cực phẩm được.

Lạc Ảnh mỉm cười:

- Diệp Mặc xác thực là có rất nhiều, cho nên cô cứ nhận lấy đi.

Diệp Mặc là một tông sư luyện khí đỉnh cấp, hơn nữa nhẫn trữ vật mà hắn chiếm được của Tác An Sơn mặc dù là không có linh đan và linh thảo, nhưng lại có rất nhiều tài liệu luyện khí. Hơn nữa tất cả tài liệu luyện khí của Tác An Sơn đều là thứ đỉnh cấp hết đấy. Cho nên hắn có thể có ít tài liệu luyện khí được sao? Huống chi trước đây hắn ở trong 'Vết nứt hư không' cũng đã thu thập được rất nhiều. Có thể nói là luận về tài liệu và linh thảo, thì rất khó có thể tìm được ai giàu có như Diệp Mặc hắn cả.

Sau khi nghe Lạc Ảnh nói xong, thì Giải Ấu Huê cũng không từ chối nữa. Cô cảm thấy Diệp Mặc tùy tiện lấy ra nhiều chân khí cực phẩm như vậy, thì cũng không phải là kẻ tự khoe mẽ.

- Diệp đại ca, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?

Giải Ấu Huê chiếm được một cái chân khí cực phẩm, tuy rằng cô rất vui vẻ, nhưng nếu cả đời bị nhốt ở cái nơi này, không thể tu luyện, mà chỉ có thể chờ chết, thì thật sự là một chuyện quá đỗi bi ai.

Lạc Ảnh cũng không hề có chút lo lắng nào, thậm chí biểu tình của cô còn hết sức bình tĩnh nữa. Vì cô tin tưởng rằng Diệp Mặc nhất định sẽ có biện pháp. Hơn nữa cho dù là Diệp Mặc không có cách nào, thì chỉ cần cô được ở bên hắn thì cô cũng sẽ không cần phải lo lắng gì.

- Không cần lo lắng. Cái tên Vương Cảnh kia đã bị năm tháng làm mòn đi ý chí rồi, chỉ muốn cứ sống như vậy cho hết đời mà thôi. Nhưng ở Hải Giác thành này thì không có bao nhiêu tu sĩ cam lòng như y, bọn họ nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế để tìm kiếm lối ra. Những tu sĩ này cho dù là tìm được đầu mối của lối ra ngoài, thì cũng sẽ không tùy tiện mà nói cho người khác biết. Chúng ta chỉ cần đặt một tấm bảng thông báo ở bên ngoài,

viết rằng nếu có tu sĩ nào muốn đi ra ngoài, đồng thời có được chút đầu mối nào đó thì có thể hợp tác cùng chúng ta.

Diệp Mặc đã dự liệu trước việc này, cho nên cũng không lo lắng mà nhanh chóng trả lời Giải Ấu Huê.

Thấy Diệp Mặc và chị Tố Tố cũng không hề biểu hiện sự gấp gáp, thì Giải Ấu Huê cũng thu hồi lại tâm tư lo lắng của mình.

...

Hải Giác đảo tuy rằng không nhỏ, nhưng Hải Giác thành cũng không lớn, hơn nữa trong thành chỉ có tổng cộng hơn trăm nghìn người, cho nên tin tức lan truyền đi cũng rất nhanh.

Chỉ mới nửa ngày, thì tức tin có một cao thủ số một vừa mới tới Hải Giác đảo và ra tay giết phó thành chủ Hải Giác thành là Phong Tiển chỉ trong vòng chưa đầy mười lần hít thở đã lan truyền đến khắp các tu sĩ trên Hải Giác đảo rồi. Một số tu sĩ có thù oán với tên Phong Tiển thì càng cùng nhau âm thầm chúc mừng.

Mà khi ba người Diệp Mặc dừng chân lại ở trong một căn nhà bằng pháp bảo chân khí cực phẩm, sau đó còn đưa ra thông báo tìm kiếm tu sĩ hợp tác để thoát ra khỏi Hải Giác này, thì tin tức cũng chỉ mất nửa khắc đã truyền đến khắp mọi người rồi.

Vương Cảnh đương nhiền là thời thời khắc khắc đều chú ý đến động tĩnh của Diệp Mặc, cho nên sau khi y thấy được cái thông báo kia của Diệp Mặc, thì đã lập tức lắc đầu. Tự cổ chí kim, đã có biết bao nhiêu người muốn thoát ra khỏi Hải Giác rồi, nhưng ai có thể thực sự làm được? Tự cổ chí kim, cũng đã có không biết bao nhiêu người bị nhốt ở trong Hải Giác này, có ai là người không mong muốn tới được Hải Giác đảo? Nhưng có mấy người may mắn có thể tới được Hải Giác đảo này chứ? Hiện tại bọn họ đã tới được Hải Giác đảo này rồi, thì hẳn là nên cảm thấy may mắn mới phải, không phải là cố gắng đi tìm kiếm lối ra làm gì cho phiền phức.

- Không cần phải xen vào, chờ qua một thời gian ngắn nữa, thì hắn sẽ hiểu được rằng Hải Giác là nơi mà không ai có thể thoát ra được, khi đó thì hắn sẽ an tâm ở lại Hải Giác đảo này thôi.

Vương Cảnh khoát tay nói với tên tu sĩ vừa đến bẩm báo, cũng không hề để ý tới việc làm này của Diệp Mặc.

Không chỉ một mình thành chủ của Hải Giác đảo là Vương Cảnh, mà hầu hết những tu sĩ ở Hải Giác đảo này đều đang bàn tán về ba người Diệp Mặc. Hải Giác đảo chỉ có diện tích như vậy, cũng không có bao nhiêu người, cho nên khi xẩy ra một chút sự tình, thì ai lại không quan tâm tới nó cơ chứ?

- Tu sĩ tên là Diệp Mặc kia dán thông báo muốn tìm tu sĩ hợp tác để rời khỏi Hải Giác đảo. Anh nói là sẽ có kẻ ngu nào đi hợp tác với hắn sao?

Trong một thành thị của Hải Giác đảo, thì lúc này đang có vài tên tu sĩ Ngưng Thể bàn tán về chuyện của Diệp Mặc. Tu sĩ đang nói chính là một gã có vóc người cực kỳ cao. Khi nói chuyện thì giọng điệu của y vẫn mang theo ý tứ khinh thường.

- Vậy anh sẽ đi hợp tác với hắn sao?

Người bên cạnh liền hỏi ngược lại.

- Ta ngu ngốc vậy sao? Biết rõ một khi đi là chết, mà vẫn muốn đi chịu chết ssao?

Tên tu sĩ cao ráo kia lập tức phản bác lại.

- Đáng tiếc...

Lại có một tu sĩ ngắt lời.

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc cho hai cô gái kia, đặc biệt là cô gái mặc đồ mầu vàng, tuyệt đối là cô gái xinh đẹp nhất mà ta từng được gặp. Các cô đi cùng tên Diệp

Mặc kia tìm đường ra ở Hải Giác này, vậy thì còn có cơ hội sống hay sao?

- Anh không muốn sống sao? Thi Tu Vũ bởi vì dám đưa ra cái giá ngàn linh thạch để mua cô gái kia, cho nên đã bị Diệp Mặc tiền bối tát một cái thiếu chút nữa chết. Phong Tiển ra mặt cho y, kết quả là đã bị giết rồi. Vương Cảnh thành chủ kia thì vì muốn lấy lòng Diệp tiền bối, nên đã giết tên Thi Tu Vũ, vậy mà anh còn dám nói tới cô gái ấy sao?

- Anh nhỏ giọng một chút được không! Chúng ta ở chỗ này nói chuyện phiếm một chút, cũng không có người nào biết cả, chẳng lẽ là anh sẽ đi mật báo? A, Hạnh Khê đi đâu rồi? Y sẽ không đi mật báo chứ?

- Hạnh Khê không phải loại người như vậy. Nếu anh nói là y nguyện ý đi hợp tác cùng với Diệp Mặc tiền bối, thì thật ra là có thể. Chứ nếu nói y đi mật báo, thì ta tuyệt đối không tin.

...

Trong một căn phòng đơn giản ở Hải Giác thành, lúc này đang có một tên thanh niên đen gầy và một tên thanh niên mặt chữ điền dáng vẻ khỏe mạnh đang ngồi đối diện với nhau. Mà tên thanh niên đen gầy kia chính là người vừa lặng yên rời khỏi phường thị kia tên là Hạnh Khê. Khi y vừa nghe được Diệp Mặc đang tìm người hợp tác để rời khỏi Hải Giác này, thì đã lập tức đứng ngồi không yên rồi. Cho nên người khác bàn tán cái gì, thì y cũng không hề quan tâm.

- Chú nói chúng ta sẽ đi hợp tác với vị Diệp Mặc tiền bối kia sao?

Sau một lúc lâu, thì tên thanh niên mặt chữ điền kia mới nặng nề thốt ra một câu. Người này chính là Hạnh Dực anh trai của Hạnh Khê. Mấy chục năm trước, thì hai anh em này bởi vì sự truy sát của một con yêu tu, mà cùng lúc bị rơi vào Hải Giác của Vô Tâm Hải này.

- Vâng, anh à, lẽ nào anh không muốn về nhà? Chúng ta đều là tu vi Ngưng Thể, nếu cứ lãng phí thời gian ở Hải Giác này, thì chỉ có thể chờ đợi

tới chết mà thôi.

Hạnh Khê trầm giọng nói.

Hạnh Dực lắc đầu:

- Chú cũng biết là anh vẫn luôn tìm cách ra ngoài, sao lại không muốn về nhà chứ? Nếu không muốn trở về nhà, thì sao anh có thể mỗi ngày đều đi sớm về khuya đây, chính là vì muốn tìm cách rời khỏi Hải Giác này nên mới vậy. Chỉ là vị Diệp Mặc tiền bối kia tu vi quá mức cao tuyệt, hơn nữa sát phạt cũng rất quyết đoán. Vạn nhất khi chúng ta cùng hắn đi, lại vô ý mạo phạm tới hắn, thì chúng ta đúng là chết không có chỗ chôn ở Hải Giác này.

Hạnh Khê lập tức nói:

- Diệp tiền bối kia cũng là một cao thủ không tệ, bằng không cũng không thể nào đơn giản mà giết chết Phong Tiển được. Nhưng tu vi của hắn càng cao thì càng tốt mà, đây chính là cơ hội của chúng ta. Bằng không thì dựa vào hai người chúng ta, cho dù là có được một ít đầu mối, thì cũng không thể nào thoát ra khỏi Hải Giác này được. Hơn nữa, đại trượng phu, chết thì chết thôi, ở lại chỗ này chịu khổ làm cái gì? Chị dâu vẫn ở nhà chờ đợi anh vài chục năm rồi, lẽ nào anh không tưởng nhớ chị dâu sao?

Hạnh Dực thở dài:

- Chú thấy tôi mỗi ngày đều đi ra ngoài tìm lối thoát, vài chục năm nay không nghỉ một ngày, nhưng cũng không phải là tôi không muốn. Nhưng hai người chúng ta mới chỉ là tu vi Ngưng Thể, thì dựa vào cái gì để hợp tác khi đối phương là một tiền bối Hóa Chân chứ?

- Bằng vào kinh nghiệm thăm dò Hải Giác suốt vài chục năm qua, hơn nữa còn có một chút tâm đắc trong việc tìm kiếm lối thoát nữa. Nếu như chúng ta không nắm chắc lấy cơ hội lần này, thì sau này tuyệt đối là sẽ không còn cơ hội nữa.

Hạnh Khê khẳng định.

Hạnh Dực trầm mặc một hồi lâu, sau đó đột nhiên đứng lên nói:

- Được, nhưng chúng ta sẽ quan sát thêm một thời gian nữa, nhìn xem thái độ làm người của vị Diệp tiền bối kia như thế nào, dù sao thì chúng ta cũng chỉ có một lần cơ hội mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1498

Người Bắt Giác Hồn Tảo Trong Hải Giác

Bên vìa Hải Giác đảo, Diệp Mặc một mình xuất hiện ở nơi này, hắn để lại Giải Ấu Huê và Lạc Ảnh ở lại Hải Giác thành, một mình đến bắt Giác Hồn Tảo.

Hải Giải đảo là một đảo chết, Diệp Mặc tin rằng không có ai dám làm gì Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê, huống chi hắn còn bố trí một khốn trận và sát trận cấp chín, không có sự cho phép của Lạc Ảnh, thì không ai có thể tiến gần được.

Bất luận Hải Giải đảo ở chỗ nào của Hải Giác, Giác Hồn Tảo bên cạnh Hải Giải đảo cũng rất ít, thậm chí là không nhìn thấy. Diệp Mặc một chân nhảy lên không trung, rời khỏi Hải Giải đảo, chầm chậm tiến vào chỗ có nhiều Giác Hồn Tảo, đồng thời thần thức cẩn thận được phóng ra.

Một bóng đen bay đến, Diệp Mặc nghiêng người né, đồng thời phóng ra Tử Đao bổ đến.

Sau một tiếng nổ trầm trầm "Bịch" vang lên, Giác Hồn Tảo không ngờ lại đổi hướng khác, biến mất tăm mất tích. Còn Diệp Mặc thì lại bị một lực cực mạnh đánh tới, người nghiêng đi, suýt nữa thì bị đám bóng đen đó đâm trúng.

Diệp Mặc thở phào, nếu một Giác Hồn Tảo với tốc độ nhanh như vậy mà đâm trúng người Diệp Mặc, cho dù luyện thể Thần cảnh của hắn, cũng khó chắc sẽ không bị thương. Xem ra lần trước bọn họ có thể nhanh chóng tìm được Hải Giác thành, cũng là may mắn.

Diệp Mặc bình tĩnh lại, lại thấy một bóng đen nữa bay đến, lần này hắn lại phóng ra Tử Đao, chân nguyên bộc phát ra ngoài, một đường đao màu tím cùng với tốc độ cực nhanh được phóng ra, đập vào với những bóng đen kia.

Ầm…

Diệp Mặc cảm nhận được một chút lực đẩy lại, vì lần này hắn toàn lực ra tay, ngược lại lại không có chút ảnh hưởng nào.

Bóng đen đó bị một đao của Diệp Mặc lập tức khiến cho dừng lại, có hiệu quả, Diệp Mặc còn chưa kịp vui mừng, thì lại nhìn thấy bóng đen kia đột nhiên nổ tung, biến hóa thành vô số chấm li ti biến mất trong Hải Giác vô cùng vô tận.

Diệp Mặc sững người lại, thứ này không ngờ lại mạnh đến vậy, tốc độ bay vun vút, lực lượng lớn mạnh chưa nói, quả thực không thể nào bắt được nó.

- Thật bản lĩnh…

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới nhìn thấy một bóng đen, đã nghe thấy giọng nói của người đó truyền đến.

Thấy có người không ngờ cũng giống như hắn một mình đứng trong Hải Giác này, Diệp Mặc ngược lại lại có chút vui sướng, nhưng không đợi hắn nói gì, thì người đó lại nói tiếp:

- Vị bằng hữu không ngờ lại có thể xé rách được Giác Hồn Tảo, lợi hại, lợi hại. Người bình thường cũng không thể nào làm được chuyện này.

Người đó nói xong, còn giơ ngón tay cái lên về phía Diệp Mặc, rõ ràng là rất khâm phục tu vi của Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Anh cũng không tồi, có thể ở lại trong Hải Giác này.

Người này tu vi Hóa Chân tầng thứ tư, vì sống trên biển lâu rồi, sắc mặt cũng có chút hơi nước nhàn nhạt, nhưng có thể ở định cư trong Hải Giác này, rõ ràng cũng không phải là tu sĩ bình thường. Tên tu sĩ Hóa Chân đó lại lắc đầu nói:

- Tôi không giống anh, tôi ở trong này mấy trăm năm rồi, đối với những Giác Hồn Tảo này cũng quá quen thuộc rồi, bất luận là minh tảo hay ám tảo, một đao vừa nãy của anh đã đập bay Giác Hồn Tảo, thực ra cách làm cũng đã sai rồi, dễ dàng phản kháng lại như vậy, anh xem tôi…

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư nói xong, phóng ra một cây thương dài, đánh về phía một bóng đen sắp đến trước mặt.

Diệp Mặc nhìn thấy tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư này không ngờ lại to gan đến vậy, liền kinh ngạc, với sự cứng rắn và tốc độ của Giác Hồn Tảo, Diệp Mặc cũng đã gặp qua, tùy tiện như vậy cũng có thể đánh đuổi được Giác Hồn Tảo sao?

Nhưng chuyện khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc nhất cũng lại xảy ra, mũi thương của tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư này sau khi đập vào Giác Hồn Tảo kia, Giác Hồn Tảo đó lại trực tiếp đổi một hướng khác, nhanh chóng biến mất.

- Anh dùng chính là một loại pháp quyết di chuyển?

Diệp Mặc lập tức tỉnh ngộ, đối phương chỉ là thông quan thủ đoạn di hoa tiếp mộc, đổi phương hướng tiến đến của Giác Hồn Tảo một chút, cũng không thay đổi tốc độ và những thứ khác của Giác Hồn Tảo.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, nói như vậy, có thể dùng chân nguyên cực ít để chạy trốn những Giác Hồn Tảo này. Nhưng muốn bắt được những Giác Hồn Tảo cũng không thể được, muốn bắt được Giác Hồn Tảo còn cần phải dùng cách khác

nữa.

Lại một bóng đen tốc độ vô cùng nhanh lao đến, Tử Đao trong tay Diệp Mặc vung lên, bóng đen đó lập tức bị dẫn sang một bên, trong nháy mắt liền biến mất.

- Ồ, anh chỉ cần nhìn một lần là biết?

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư đó kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, trong mắt vô cùng khâm phục.

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Chiêu này của anh không tồi, tôi tên Diệp Mặc, vừa mới đến đây.

Tên tu sĩ đó cũng không thèm để ý tiếp tục đi hỏi những thứ khác, gã cũng đã rất khâm phục Diệp Mặc rồi, không chút do dự nói:

- Tôi tên Cố Hà Chu, ở trong này cũng được hơn hai trăm năm rồi.

- Anh trước giờ vẫn sống trong Hải Giác? Sao lại không đến Hải Giác thành?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Cố Hà Chu gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng nơi này cũng không thể nói là nơi nguy hiểm trong Hải Giác được, nơi này cùng lắm cũng chỉ là mảnh đất an toàn nhất của Hải Giác. Phần lớn đều là minh tảo, nếu như đến nơi nguy hiểm nhất của Hải Giác, đâu đâu cũng là ám tảo, cho dù là tôi, cũng không thể sống được bao lâu. Hải Giác thành tôi cũng có chỗ ở, nhưng tôi không ưa cái tên phó thành chủ đó, cũng đánh không được y, cho nên phần lớn thời gian tôi đều ở trong này bắt Giác Hồn Tảo. Nhưng khi có Giác Hồn Tảo phải đến phường thị, tôi mới đến Hải Giác thành.

Diệp Mặc vốn dĩ nói Phong Tiễn đã bị hắn giết rồi, bây giờ nghe thấy Cố

Hà Chu nói bắt Giác Hồn Tảo, lập tức quên mất chuyện định nói ra, vội vàng nói:

- Giác Hồn Tảo bắt như nào?

Cố Hà Chu lắc đầu nói:

- Rất khó, thứ này nếu như trốn tránh thì cũng đơn giản, nhưng muốn bắt được nó quả thực rất khó. Tôi thỉnh thoảng có thể bắt được Giác Hồn Tảo, sau đó mang đến Hải Giác thành bán. Mỗi một Giác Hồn Tảo có thể đổi lấy một lượng lớn linh thạch, ngày nay ở trong Hải Giác thành, những tu sĩ giàu có hơn tôi cũng không còn nhiều nữa, ha ha…

Diệp Mặc bỗng nhiên hỏi:

- Anh có thể bán cho tôi một Giác Hồn Tảo không?

- Được, nhưng giá cao lắm, một Giác Hồn Tảo tôi cần tám nghìn linh thạch thượng phẩm, nhưng tôi cảm thấy anh là một người không tồi, tôi bằng lòng bán cho anh rẻ hơn chút, anh đưa năm nghìn là được rồi.

Cố Hà Chu dứt khoát nói.

Diệp Mặc đơ người, thế này mà giá rất cao? Tám nghìn linh thạch thượng phẩm, hắn có lúc còn thưởng cho tu sĩ giữ cổng thành cũng không chỉ có từng này.

- Nếu như linh thạch của anh không đủ, có thể nợ tôi, tu vi của anh cao hơn tôi, hơn nữa hiểu biết nhiều hơn tôi, tôi tin rằng sau này Giác Hồn Tảo mà anh lấy được tuyệt đối còn nhiều hơn tôi nhiều.

Cố Hà Chu thấy Diệp Mặc không nói gì, lập tức bổ sung một câu.

Nói xong, gã tiện tay lấy ra một miếng khoáng thạch màu nâu đen đặt vào tay Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa nhìn thấy miếng khoáng thạch này, lập tức hiểu ra tại sao lại gọi là Giác Hồn Tảo. Thứ này màu nâu đen, ở giữa có hai

phần, thoạt nhìn giống lá của Hải Giác (rong biển) vậy.

Diệp Mặc nắm chặt lấy miếng Giác Hồn Tảo mà Cố Hà Châu đưa cho hắn, một loại cảm giác thoải mái phát ra từ sâu thẳm linh hồn truyền đến, Diệp Mặc thậm chí chưa tu luyện, đã cảm thấy được nguyên thần của mình mở rộng, hơn nữa thần thức dường như cũng kéo dài thêm được một chút. Giác Hồn Tảo này chẳng những có tác dụng lớn với thần thức, không ngờ còn có tác dụng củng cố thêm chân nguyên và linh hồn.

- Đồ tốt.

Diệp Mặc không tự chủ được thốt lên một câu.

Cố Hà Chu mỉm cười nói:

- Đây chỉ là Giác Hồn Tảo có cấp bậc thấp nhất, nếu như anh nhìn thấy Giác Hồn Tảo cao cấp, anh sẽ biết được thế nào mới là thứ tốt thực sự. Còn ám tảo thì lại càng là hàng cao cấp hiếm có khó tìm, nhưng tôi trước giờ cũng chưa bao giờ bắt được ám tảo, bắt được ám tảo cần phải đến sâu trong Hải Giác, tôi bây giờ vẫn chưa đủ sức mạnh.

Diệp Mặc nghe thấy Cố Hà Chu nói vậy, trong lòng lại càng kiên quyết cho dù có muốn đi, cũng phải mang về một đống lớn Giác Hồn Tảo, nếu không, thì đã bỏ phí chuyến đi này của hắn.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới thu lại Giác Hồn Tảo, lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Cố Hà Chu nói:

- Cám ơn anh, số linh thạch này đưa cho anh, đợi lát nữa có cách bắt được Giác Hồn Tảo, thì cũng dạy tôi chút nhé.

Cố Hà Châu thấy Diệp Mặc không ngờ lại dùng nhẫn trữ vật đựng linh thạch đưa cho gã, ngược lại lại sững người, nhưng nhanh chóng gã tỉnh táo lại, nhận lấy nhẫn trữ vật của Diệp Mặc nói:

- Không vấn đề gì, một mình tôi trong này bắt Giác Hồn Tảo có khi cũng

rất nhàm chán, á….

Lời nói phía sau của Cố Hà Chu lập tức bị tiếng á thay thế, gã nắm chặt lấy nhẫn trữ vật sắc mặt kích động có chút đỏ lên, một lúc lâu sau nắm chặt nhẫn trữ vật không dám tin nói:

- Cái này, chỗ này quá nhiều rồi, một triệu linh thạch, tôi, làm gì cần nhiều đến thế này…

Mặc dù nói như vậy, nhưng Cố Hà Chu cũng không đành lòng trả lại nhẫn trữ vật cho Diệp Mặc. Ở Hải Giác đảo, không có tài nguyên, không có linh thạch. Giác Hồn Tảo mặc dù tốt, nhưng cũng chỉ là thứ tu luyện thần thức. Linh thạch ở Hải Giác đảo thuộc vào loại tài sản cực kỳ quý giá, dùng hết một viên là mất đi một viên. Gã đột nhiên lấy được nhiều linh thạch như này, làm sao có thể không kích động được?

Ở Hải Giác đảo, tác dụng của linh thạch thì không nói cũng rõ, bất luận là tu luyện, khôi phục hay mua bán, linh thạch cũng có thể làm được.

Diệp Mặc cười khua khua tay nói:

- Linh thạch bây giờ đối với tôi cũng không có tác dụng gì, anh cứ cầm lấy đi. Đợi khi tôi lấy được nhiều Giác Hồn Tảo, anh nếu như không để ý gì, thì cùng tôi đi tìm đường ra, tôi tin rằng trong này chắc chắn có cách rời khỏi đây được.

Cố Hà Chu lại lần nữa cám ơn Diệp Mặc, lúc này mới nhận lấy nhẫn trữ vật, sau đó lại muốn lấy Giác Hồn Tảo đưa cho Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc từ chối. Giác Hồn Tảo hắn cần cũng không phải một hai miếng, mà là một đống lớn.

Thấy Diệp Mặc từ chối gã tiếp tục đưa thêm Giác Hồn Tảo, Cố Hà Chu lại càng có thiện cảm với Diệp Mặc, gã thu lại Giác Hồn Tảo nói:

- Anh Diệp, bắt Giác Hồn Tảo trong Hải Giác, với tu vi của anh, thì chắc chắn không vấn đề gì. Nhưng tôi khuyên anh từ bỏ ý nghĩ rời khỏi nơi này

trong đầu đi, hoặc có một ngày chúng ta tu luyện đến Hóa Chân viên mãn, thì có thể phi thăng rời khỏi nơi này. Nếu không, Hải Giác tuyệt đối không phải là nơi mà với sức mạnh của cá nhân mà có thể rời khỏi được nơi đây.

Diệp Mặc sững người, hắn cho rằng Cố Hà Chu có thể bắt Giác Hồn Tảo hàng trăm năm trong này, chắc chắn cũng muốn rời khỏi nơi này, không ngờ gã lại nói ra những lời chán chường như này, rõ ràng cũng giống như Vương Cảnh, bị mài mòn ý chí đi vậy.

Diệp Mặc trong lòng lại càng đáng tiếc người có nhiều kinh nghiệm như Cố Hà Chu này không thể hợp tác cùng hắn, hắn cũng có ý tôn trọng Cố Hà Châu, xua tan ý nghĩ tiếp tục mời Cố Hà Chu cùng mình ra ngoài.

Cố Hà Châu dường như biết được mình từ chối lời mời của Diệp Mặc cũng có chút không hay lắm, lập tức lấy ra một pháp bảo hình võng nói với Diệp Mặc:

- Đây chính là cách mà tôi bắt Giác Hồn Tảo, tôi làm một lần, anh nhìn xem.

Nói xong Cố Hà Chu trước tiên phóng pháp bảo hình võng của mình ra, sau đó là đứng một bên chờ, một lát sau một bóng đen bay qua. Cố Hà Châu bỗng nhiên bước lên phía trước vài bước phóng cây thương dài trong tay mình ra, cây thương đó vừa đâm ra, thì bóng đen kia lập tức thay đổi phương hướng. Cố Hà Chu rõ ràng cũng không thể nào khống chế được phương hướng của Giác Hồn Tảo, bóng đen đó chỉ lướt qua pháp bảo hình võng kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1499

Điên Cuồng Thu Thập

Cố Hà Chu ngượng ngùng nói:

- Cái đám Giác Hồn Tảo này có tốc độ cũng khác nhau, khống chế không tốt, thì tỉ lệ thành công cũng không cao lắm. Một khi bị tôi lưới được, thì tôi có thể thông qua phương pháp theo dõi, rồi chậm rãi thu lấy Giác Hồn Tảo.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn đã hiểu phương pháp của Cố Hà Chu rồi, tuy rằng không thể nói là há miệng chờ sung, nhưng cũng không khác là bao. Cái lưới lớn kia của y chỉ để sẵn một chỗ, chờ khi Giác Hồn Tảo tới, thì y sẽ dùng phương pháp này để khiến cho Giác Hồn Tảo tự tiến vào trong cái lưới đó. Nhìn một đoạn dây mảnh mầu vàng trong tay y thì cũng biết nó chắc là cần thu lưới rồi, cái này cũng không khác với việc câu cá là mấy.

Phương pháp này tuy bắt được Giác Hồn Tảo, nhưng lại không phải là thứ mà Diệp Mặc muốn. Cho nên hắn liền ôm quyền nói với Cố Hà Chu rằng:

- Cảm tạ Cố huynh đã vui lòng chỉ giáo, tôi xin được cáo từ trước.

Cố Hà Chu cho rằng Diệp Mặc muốn đi Hải Giác thành, cho nên vội vàng nói:

- Anh Diệp, anh muốn đi Hải Giác thành sao? Vậy thì chuyện trên người của anh có ngàn vạn linh thạch không nên tiết lộ ra ngoài, bằng không thì cái tên phó thành chủ Phong Tiển kia nhất định sẽ có ý đố cướp đoạt của anh đấy. Tên Phong Tiển này cực kỳ vô sỉ, hơn nữa cũng vô cùng háo sắc.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Anh không cần lo lắng, cái tên Phong Tiển kia đã bị tôi giết rồi. Tôi đi trước đây, khi nào rảnh rỗi ta sẽ gặp lại nhau ở Hải Giác thành.

Nói xong thì Diệp Mặc liền xoay người biến mất ở phía phụ cận Hải Giác đảo. Hắn muốn đi bắt Giác Hồn Tảo, không thể ở lại khu vực phụ cận này được.

Giác Hồn Tảo còn có Minh Tảo và Ám Tảo. Đối với Diệp Mặc mà nói thì đương nhiên là Ám Tảo có lực hấp dẫn hơn rồi. Một khối Minh Tảo đẳng cấp tương đối thấp, thì Diệp Mặc đã cảm giác chỗ tốt lớn như vậy, vậy thì cái Ám Tảo kia sẽ còn nghịch thiên cỡ nào? Diệp Mặc thậm chí còn có chút mong đợi.

- Cái gì, Phong Tiển đã bị anh giết rồi sao?

Khi Cố Hà Chu khiếp sợ nói ra những lời này, thì y phát hiện Diệp Mặc đã rời khỏi từ lâu rồi. Lập tức y càng khiếp sợ hơn vì nơi mà Diệp Mặc đi tới không phải là Hải Giác đảo, mà là nơi sâu bên trong Hải Giác, rất rõ ràng là hắn muốn đi bắt Giác Hồn Tảo cao cấp hơn, thậm chí còn có thể là hắn đi tìm bắt Ám Tảo.

- Điên rồi, điên thật rồi...

Cố Hà Chu nhìn thân ảnh Diệp Mặc biến mất ở phía sâu trong Hải Giác, đứng một chỗ thì thào nói.

Y biết rằng Diệp Mặc đi chuyến này rất có thể là sẽ không thể trở về được rồi. Vì cho dù là tu sĩ có tu vi cao tới đâu, thì sau khi tiến vào nơi sâu bên trong Hải Giác, mà có lẽ chỉ là tiến vào nơi có thật nhiều Giác Hồn Tảo, thì cũng chính là có đi mà không có về rồi.

...

Ám Tảo xác thực là rất đáng sợ, nhưng Diệp Mặc cũng không hề lo lắng.

Ngày trước hắn đã có kinh nghiệm tránh né không gian loạn lưu và không gian đao gió ở trong Vẫn Chân cấm địa rồi. Chỉ cần tạo ra một đạo chân nguyên khí tràng, để cho không gian loạn lưu sau khi tiến nhập vào đạo chân nguyên khí tràng kia thì sẽ khiến cho chân nguyên khí tràng có sự thay đổi, từ đó mà hắn sẽ biết được phương hướng xuất hiện không gian loạn lưu.

Càng về sau thì tu vi của hắn càng đề cao hơn, cho nên với 'Vực' được mở rộng ra thì hắn càng không cần phải để ý. Cho tới khi hắn lạc vào 'Vết nứt hư không', thì hắn còn mặc cho không gian đao gió đánh lên người hắn mà hắn cũng không hề sợ hãi chút nào.

Bây giờ đối với Diệp Mặc mà nói, thì cái Ám Tảo kia bất quá cũng không khác mấy với không gian loạn lưu và không gian đao gió. Chỉ cần 'Vực' của hắn mở rộng ra, tới khi Ám Tảo kéo tới thì hắn có thể biết được từ sớm rồi. Đương nhiên loại chuyện này cũng có nguy hiểm rất lớn, bởi vì tốc độ của Ám Tảo quá nhanh, cho nên dù đã sớm biết, thì cũng không nhất định là có thể tránh né hết được.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà tu sĩ khác không dám tới thử. Một khi tránh né không được, thì có thể là sẽ bị chết do va chạm với Ám Tảo.

Mấy cái bóng đén ngang dọc lai tới. Diệp Mặc không dám tiếp tục đi vào sâu hơn nữa. Giác Hồn Tảo ở đây đã đủ nhiều rồi. hắn lập tức sử dụng phương pháp của Cố Hà Chu, đao quang của Tử Đao chập chờn, chỉ đơn giản một chút thôi đã khiến cho Giác Hồn Tảo ở phía trước phải thay đổi phương hướng, cũng không hề gây hại gì cho hắn cả. Đáng tiếc chính là 'Vực' có tác dụng rất nhỏ đối với Giác Hồn Tảo.

Tử Đao phân tán đao quang ra ngoài, mỗi một đao đều có chứa đựng thần thức của Diệp Mặc, có thể khiến cho Giác Hồn Tảo phải thay đổi phương hướng một cách chính xác. Đây chính là 'Huyễn vân hành ý đao' của Diệp Mặc. Người khác nếu như không thể đem thần thức ẩn chứa vào trong đao quang, thì cũng không thể nào làm giống như Diệp Mặc được.

Răng rắc...

Một dao động có tốc độ nhanh hơn nhiều so với Minh Tảo vọt vào bên trong 'Vực' của Diệp Mặc. Diệp Mặc thậm chí còn chưa kịp phản ứng, lực lượng kia đã đụng vào ngực của hắn rồi.

Diệp Mặc cảm giác được chân nguyên mình trở nên nhộn nhạo, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu tươi. Mà một đạo lực sau khi khiến hắn bị như vậy, thì lại thay đổi một phương hướng khác. Đảo mắt một cái đã biến mất hoàn toàn rồi. 'Vực' đối với Minh Tảo thì còn có chút tác dụng, nhưng đối với Ám Tảo thì không có nửa điểm tác dụng nào cả.

- Đây là Ám Tảo sao? Thật lợi hại...

Diệp Mặc nuốt xuống một viên đan dược, trong lòng cũng âm thầm sợ hãi than. Đây là bản thân hắn đấy, nếu đổi thành người khác, thì chắc sau pha vừa rồi không chết cũng phải mất nửa cái mạng rồi. Hơn nữa tu sĩ có thể sống sót được phỏng chừng là rất ít. Với loại tốc độ như thế này thì hoàn toàn có thể khiến cho thân thể tu sĩ nổ tung sau khi va chạm.

Bị Ám Tảo đánh một cú, thì Diệp Mặc lại bình tĩnh trở lại. Một bên hắn khống chế 'Vực' của mình khiến cho đao quang của Tử Đao đánh bay Giác Hồn Tảo lao tới, một bên thì nghĩ đến phương pháp xử lý tốt hơn.

Một ngày sau, thì Diệp Mặc đã vô cùng uể oải tiến vào Thế giới trang vàng nghỉ ngơi. Sau một ngày không ngừng săn bắt và tránh né Giác Hồn Tảo, thì Diệp Mặc đã có chút ít quen thuộc với Giác Hồn Tảo rồi. Hơn nữa tuy là Ám Tảo cũng tập kích hắn vài lần, nhưng một lần cũng không trúng được hắn.

Chỉ là chân nguyên và thần thức của hắn cực kỳ mệt mỏi. Diệp Mặc lấy ra Giác Hồn Tảo lúc trước Cố Hà Chu cho hắn sau đó bắt đầu sử dụng để khôi phục lại thần thức.

Khiến Diệp Mặc kinh hỉ chính là sau khi sử dụng Giác Hồn Tảo để khôi phục lại thần thức, thì vốn thần thức đang cực kỳ mệt mỏi của hắn đã lập tức được khôi phục, tiếp đó hắn lại vận chuyển công pháp 'Tử nhãn thần hồn

thiết cát' để tu luyện thần thức, thì thần trí của hắn cũng lập tức tiến bộ lên vài lần so với bình thường.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, thì thần thức của hắn không chỉ khôi phục được mà còn tăng tiến thêm được một ít.

Giác Hồn Tảo quả nhiên là đồ tốt, không hề kém hơn 'Dưỡng thần tuyền' tinh khiết. Diệp Mặc không biết Dưỡng Thần Châu sinh ra 'Dưỡng thần tuyền' cực kỳ tinh thuần thì sẽ có hiệu quả như thế nào, nhưng hắn biết rằng hiệu quả của 'Dưỡng thần tuyền' không được tinh thuần thì khẳng định là không thể tốt bằng Giác Hồn Tảo được.

Dưỡng Thần Châu là đồ tốt, hơn Giác Hồn Tảo không chỉ mấy lần, chỉ có một khiết điểm duy nhất chính là nó sinh ra 'Dưỡng thần tuyền' hơi chậm một chút, một năm cũng không được quá hai ba giọt. Với lại đó là dưới trạng thái linh khí đầy đủ, còn một khi linh khí thiếu thốn, thì đẳng cấp 'Dưỡng thần tuyền' được sinh ra có thể sẽ càng thấp. 'Dưỡng thần tuyền' tinh thuần của hắn, thì hắn còn chưa nghĩ tới việc sẽ sử dụng bây giờ, vì hắn muốn tích góp được một lọ sau đó cùng mọi người dùng.

Sau khi khôi phục lại thần thức ở bên trong Thế giới trang vàng, thì Diệp Mặc lại lần nữa xuất hiện ở ngoài Hải Giác. Một ngày vừa rồi, thì hắn đã thử nghiệm qua vô số biện pháp rồi. Dùng 'Vực', dùng 'Chân nguyên thủ', dùng 'Đại đỉnh tám cực'...

Tất cả các biện pháp này đều không có một biện pháp nào có thể thật sự bắt được một Giác Hồn Tảo nào cả. Không khiến cho Giác Hồn Tảo thay đổi phương hướng mà trốn đi, thì chính là khiến cho Giác Hồn Tảo lập tức nổ tung, ngay cả một chút bột phấn cũng không còn sót lại.

Cuối cùng Diệp Mặc dự định sẽ luyện chế một cái lưới lớn học theo phương pháp của Cố Hà Chu. Cách này của Cố Hà Chu cũng không tốt, tuy là có tác dụng, nhưng đồng dạng cũng là rất nguy hiểm. Một khi bắt được Giác Hồn Tảo, thì y nhất định phải kéo lấy Giác Hồn Tảo kia bay trong một thời gian ngắn. Mà trong cái khoảng thời gian ngắn này, chính là thời điểm

nguy hiểm nhất. Ai biết rằng bên cạnh mình còn có Giác Hồn Tảo nào bay tới nữa không?

Cố Hà Chu cũng biết biện pháp này nguy hiểm, cho nên chỗ của y cũng chỉ là ở sát phía bên ngoài, nơi có ít Giác Hồn Tảo. Tốc độ của Giác Hồn Tảo ở đây cũng kém xa so với nơi có nhiều Giác Hồn Tảo.

Lại có mấy đạo bóng đen đi qua, đồng thời còn có một Ám Tảo cũng đi qua. Tử Đao của Diệp Mặc tuy rằng không bắt được Ám Tảo, nhưng sau khi đã trải qua một ngày suy xét, thì hắn cũng đã biết được một ít quy luật. Tốc độ của Ám Tảo rất nhanh, 'Vực' không thể chống đỡ được nó, nhưng một khi Ám Tảo tới, thì 'Vực' của hắn sẽ có sự dao động. Lúc này hắn sẽ né tránh, bằng không thì nhất định sẽ bị va trúng.

Cũng may là Ám Tảo ở đây cũng không phải là rất nhiều, cho nên Diệp Mặc lại lần nữa khống chế Tử Đao khiến cho đao quang đánh bay đi mấy đọa bóng đen. Nhưng lúc này thì hắn lại chợt nhớ tới một vấn đề.

Hải Giác có nhiều Giác Hồn Tảo bay loạn khắp nơi như vậy, nhưng vì sao đám Giác Hồn Tảo này lại không một lần nào đụng vào nhau?

Diệp Mặc càng nghĩ càng nghi hoặc. Nếu như không phải là hắn đã chiếm được một miếng Giác Hồn Tảo, thì hắn thậm chí còn cho rằng những Giác Hồn Tảo này đều là sinh vật có thần trí đấy. Nhưng thực tế, những Giác Hồn Tảo này tuyệt đối chỉ là một loại tài liệu, hoặc là một loại linh dược, căn bản là không hề tồn tại thần trí.

Khả năng duy nhất đó là nó chính là một loại thực vật trời sinh đã có một loại năng lực cảm ứng.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, thì trong lòng liền khẽ động. Khi lại có một đạo bóng đen phóng tới, thì hắn liền không chút do dự nào mà phóng ra một đạo thần thức đao, chặt đứt tất cả các mối liên hệ xung quanh Giác Hồn Tảo vừa bay tới này.

Chuyện xảy ra tiếp theo khiến Diệp Mặc vô cùng kinh hỉ, đó là Giác Hồn Tảo kia trong nháy mắt đã chậm lại, sau đó ngoan ngoãn để cho Diệp Mặc thu vào trong tay.

Một khối Giác Hồn Tảo cực kỳ hoàn mỹ lúc này đã yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay của Diệp Mặc. Cái loại cảm giác khiến cho Nguyên Thần thư thái này, khiến cho Diệp Mặc lập tức biết rằng khối Giác Hồn Tảo này còn tốt hơn khối mà Cố Hà Chu cho hắn gấp mấy lần.

Hóa ra chỉ cần đơn giản như vậy thôi. Diệp Mặc cố gằng khắc chế nội tâm vui mừng lại. Hắn đã sớm nghĩ đến việc sử dụng công pháp thần thức rồi, nhưng cũng may là đến lúc này cũng chưa chậm, chỉ mới lãng phí hơn một ngày mà thôi.

Chuyện tiếp theo thì đối với Diệp Mặc mà nói chính là rất đơn giản. Không cần biết Giác Hồn Tảo có tốc độ cao như thế nào, nhưng một khi đã đem sự liên hệ của nó đối với xung quanh chặt đứt hoàn toàn, thì nó cũng sẽ dừng lại, và lúc đó nó cũng chỉ là một khối khoáng thạch bình thường mà thôi. Đương nhiên, cũng có thể nói nó là một loại linh dược bình thường.

Diệp Mặc bắt Giác Hồn Tảo càng lúc càng dễ dàng, lại có một đạo bóng đen mà thần thức của hắn không thể nào theo được lần nữa lao vào trong 'Vực' của hắn. Diệp Mặc biết rằng đây hẳn là một khối Ám Tảo rồi. Hắn liền không chút do dự nào phóng ra liền mấy đạo thần thức đao, sau đó thì khối Ám Tảo kia liền nhanh chóng chậm lại rồi rơi vào trong tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc lần đầu tiên được nhìn rõ Ám Tảo. Loại Ám Tảo của Giác Hồn Tảo này có mầu sắc khác hoàn toàn so với Minh Tảo. Minh Tảo là mầu nâu đen, mà Ám Tảo là một mầu trắng nõn giống như một đóa hoa tuyết vậy. Đặt nó ở trong lòng bàn tay nhìn rất đẹp. Hai mảnh phân ra hai bên giống như hai cái lỗ tai của một chú thỏ trắng nhỏ, nhìn vô cùng khả ái. Hơn nữa cảm giác dễ chịu cho Nguyên Thần và thần thức còn mạnh hơn gấp mấy lần so với khối Minh Tảo có tỷ lệ tốt mà vừa rồi hắn bắt được.

Lúc trước Cố Hà Chu nói rằng Ám Tảo tốt hơn Minh Tảo nhiều, thì

Diệp Mặc còn không mấy ấn tượng, nhưng lúc này thì hắn biết rằng Ám Tảo không chỉ tốt hơn nhiều so với Minh Tảo, mà quả thực là không thể so sánh cùng nhau rồi. Diệp Mặc cũng không còn tâm tư để săn bắt Minh Tảo nữa rồi, hắn lập tức lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào sâu bên trong Hải Giác để săn bắt Ám Tảo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1500

Uy Lực Sát Trận Cấp Chín

Ở Hải Giác thành thì Lạc Ảnh vẫn bình tĩnh, nhưng Giải Ấu Huê thì lại có chút lo lắng rồi. Cô đi đi lại lại nửa ngày, cuối cùng cũng không có cách nào tu luyện cả, chỉ có thể tiến tới nắm lấy tay Lạc Ảnh rồi lo lắng hỏi:

- Chị Tố Tố, Diệp đại ca đi ra ngoài đã sáu ngày rồi, hiện tại vẫn còn chưa trở về, anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Lạc Ảnh mỉm cười:

- Sẽ không, em cứ yên tâm tu luyện là được rồi, anh ấy nhất định sẽ trở lại trong vòng hai ba ngày nữa.

- Vậy được rồi.

Giải Ấu Huê miễn cưỡng yên ổn lại tâm tình.

Lúc trước thì nơi mà Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê ở, căn bản là không có một người nào dám lại gần, nhưng hai ngày gần đây, thì tu sĩ đã tiến đến xung quanh nơi hai cô ở nhiều hơn. Không chỉ có tu sĩ Kiếp Biến, thậm chí còn có cả một số tu sĩ Thừa Đỉnh cũng bắt đầu đi tới đây nhìn tới nhìn lui.

- Thành chủ đại nhân, tên tu sĩ gọi là Diệp Mặc kia đi ra ngoài đã sáu ngày rồi, dựa theo đạo lý mà nói thì hẳn là hắn đã bỏ mạng ở Hải Giác này rồi. Mấy ngày nay đã có rất nhiều tu sĩ đi đi lại lại nơi hai cô gái kia ở, vậy chúng ta có nên đem hai cô gái kia...

Vương Cảnh nghe một tên tu sĩ Kiếp Biến bẩm báo, nhưng khi y nghe được câu nói sau cùng thì sắc mặt y lập tức lạnh lẽo.

- Ngu ngốc.

Vương Cảnh không chút do dự nào mà quát lớn một tiếng.

Thấy tên thủ hạ của mình dường như vẫn còn chưa hiểu được ý của mình, thì Vương Cảnh lại lạnh lùng nói tiếp:

- Sáu ngày là có thể kết luận hắn đã chết rồi sao? Cái tên Cố Hà Chu kia vẫn đang ở Hải Giác bắt Giác Hồn Tảo một hai trăm năm rồi đấy, ngươi thấy y đã chết chưa?

- Nhưng y là ở sát ngoại vi Hải Giác đảo...

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia vẫn lầu bầu giải thích một câu, nhưng khi y nhìn thấy ánh mắt khinh thưởng của thành chủ, thì y đã lập tức biết cái tên Cố Hà Chu kia còn ở sát ngoại vi, vậy thì làm sao có thể biết được Diệp Mặc có đi vào sâu bên trong Hải Giác hay không?

Khi tên tu sĩ Kiếp Biến này xấu hổ muốn cáo lui, thì lại có một tên tu sĩ Thừa Đỉnh tiến đến bẩm báo:

- Thành chủ đại nhân, Cố Hà Chu đã về tới Hải Giác thành, nhưng cũng không lập tức rời khỏi, dường như không hề có ý muốn rời khỏi Hải Giác thành. Hơn nữa y còn mang tới một tin tức, đó là tên tu sĩ gọi là Diệp Mặc kia sau khi biết được chỗ tốt của Giác Hồn Tảo, thì đã tiến vào sâu phía trong Hải Giác rồi, nghe nói là hắn muốn đi săn bắt Giác Hồn Tảo.

- Cái gì? Cố Hà Chu nói rằng Diệp Mặc tiến sâu vào trong Hải Giác để săn bắt Giác Hồn Tảo sao?

Vương Cảnh cũng nhịn không được mà đứng lên.

- Vâng, khi Cố Hà Chu trở về xác thực là đã nói như vậy, y nói khi Diệp Mặc tiến sâu vào trong Hải Giác, thì y muốn gọi lại cũng không kịp nữa.

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh nhanh chóng trả lời.

Tên tu sĩ Kiếp Biến lúc trước dường như là muốn thay đổi ấn tượng của mình trong mắt của thành chủ, cho nên vội vàng tiếp lời:

- Thành chủ, hiện tại Diệp Mặc đã không còn ở đây, chúng ta...

Vương Cảnh khoát tay:

- Ngươi tu luyện tới Kiếp Biến rồi, nhưng có thể sử dụng đầu óc để suy nghĩ sự tình một chút được không? Đừng nói là hiện tại chưa biết rõ được sống chết của tên Diệp Mặc kia, mà cho dù là Diệp Mặc chết rồi, thì ta cũng chẳng cần phải vội vã như vậy. Hai cô gái kia thì chúng ta không cần thiết phải động tới, cho dù là để hai cô gái đó ở đây tám năm mười năm thì đã sao chứ?

- Nhưng đã có một số tu sĩ tiến gần tới chỗ họ, tôi sợ rằng người khác sẽ ra tay trước.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia vẫn chưa từ bỏ chủ ý.

Vương Cảnh thật sự là hết chỗ nói đối với tên tu sĩ Kiếp Biến này rồi. Nếu không phải là tên này luôn trung thành tận tâm với y, thì chắc y đã sớm một cước đá bay đi rồi.

- Các người đi ra ngoài đi, loại chuyện nhỏ nhặt này thì đừng tới làm phiền ta.

Vương Cảnh căn bản là không muốn trả lời, chỉ vung tay lên đã hất văng cả hai tên thủ hạ ra ngoài.

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia sau khi ra ngoài, vẫn còn có chút khó hiểu nói với tên tu sĩ Thừa Đỉnh:

- Thành chủ đại nhân dường như là chẳng có chút vội vàng nào cả thì phải? Az, nhiều tu sĩ lai vãng ở chỗ hai cô gái kia như vậy...

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh thấy thế thì liền lắc đầu:

- Vạn quản sự, kỳ thực là anh đã suy nghĩ nhiều rồi, bởi vì nếu như thực sự có kẻ nào dám động vào hai cô gái kia, thì thành chủ đại nhân sẽ là người đầu tiên đem y đánh đuổi đi, sau đó đưa hai cô gái kia về bảo vệ, cho dù là có đưa đến phủ thành chủ để bảo vệ cũng được...

Tên tu sĩ Kiếp Biến kia sửng sốt một chút, sau đó thì y rốt cuộc đã hiểu rõ rồi. Hóa ra là thành chủ đại nhân không phải là sợ có tu sĩ nào động đến hai cô gái kia hay không, mà là sợ rằng sẽ chẳng có tên tu sĩ nào dám động tới hai cô gái đó cả. Một khi có người động tới, thì lúc đó thành chủ sẽ danh chính ngôn thuận mà đem hai cô gái đó về phủ thành chủ để bảo vệ. Cho dù là tên Diệp Mặc kia không chết, thì khi hắn trở về cũng chỉ có thể cảm tạ thành chủ mà thôi.

...

Cố Hà Chu là vì người khác hỏi tới chuyện tình của Diệp Mặc, cho nên y mới nói ra, bằng không thì y đâu thừa hơi mà đi rêu rao chuyện của Diệp Mặc. Nhưng chờ sau khi y nói xong, thì y mới biết được là hóa ra Diệp Mặc vốn vẫn còn để lại hai cô gái thiên kiều bá mị ở lại Hải Giác thành này. Điều này khiến cho Cố Hà Chu có chút hối hận.

Nhìn những tu sĩ cứ lảng vảng quanh nơi hai cô gái ở, thì y biết là lời mình nói lộ ra chẳng có chỗ tốt nào với hai cô gái kia cả. Cố Hà Chu rất có thiện cảm đối với Diệp Mặc, vì Diệp Mặc phóng khoáng và thẳng thắng, hơn nữa tu vi cũng rất cao. Nếu như không phải là hắn nhất thời kích động mà tiến vào sâu trong Hải Giác, thì y tin tưởng là sau này bản thân nhất định sẽ là bằng hữu tốt nhất của Diệp Mặc ở Hải Giác thành này.

Mà hiện tại y đã để lộ ra tin tức Diệp Mặc có khả năng sẽ chết, đã tạo thành tình cảnh rất nhiều tu sĩ lảng vảng ở nơi hai cô gái kia. Y cố tình bảo vệ hai cô gái này, nhưng y rất rõ ràng rằng nếu quả thật là có người động tới hai cô gái này, thì y phỏng chừng cũng không thể giúp được gì. Tu vi của y ở Hải Giác thành này mặc dù cũng tính là cao, nhưng cũng không phải là tối cao nhất.

Chưa nói tới thành chủ Vương Cảnh đã là Hóa Chân tầng chín, mà cho dù là tu sĩ Hóa Chân tầng bẩy cũng có hai người, Hóa Chân tầng bốn đến Hóa Chân tầng sáu còn có tới sáu người. Cũng may là cái tên Phong Tiển kia đã bị Diệp Mặc giết chết, bằng không thì bản thân chắc sẽ bị tên Phong Tiển kia giết chết vì vốn đã không vừa mắt nhau rồi.

Cố Hà Chu đứng ở bên ngoài căn nhà bằng pháp bảo chân khí cực phẩm của Diệp Mặc, lúc này chợt nghe thấy một tiếng quát khẽ:

- Tránh ra, nếu như ngươi còn dám bước tới trong vòng một trăm mét, thì đứng trách ta không khách khí.

Cố Hà Chu thấy một cô gái đứng trước căn nhà, thì nhất thời đã hiểu vì sao lại có nhiều tu sĩ lảng vảng tới đây như vậy. Tại Hải Giác thành này thứ trân quý nhất không phải là Giác Hồn Tảo, mà chính là phụ nữ. Mà cô gái mặc bộ đồ mầu vàng trước mặt này thì không chỉ nói là ở Hải Giác thành này, mà ngay cả là ở cả đại lục Lạc Nguyệt thì cũng là một mỹ nhân hàng đầu. Ngay cả cô gái ở bên cạnh cũng vô cùng xinh đẹp.

Thấy Lạc Ảnh đứng ở cửa, thì Cố Hà Chu lập tức biết là sắp có chuyện rồi. Một khi y muốn bảo vệ cho hai cô gái này, thì chờ đợi y chính là con đường chết. Nhưng y bây giờ còn chưa thể chết được, vì nếu như y không sợ chết, thì y đã sớm đồng ý đi cùng Diệp Mặc tìm kiếm đường ra rồi.

Tiến tới chỗ ở của Lạc Ảnh là một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai, tên này cũng đã nghe được tin tức mà Cố Hà Chu mang về rồi. Mỹ nhân như Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê, thì một ngày ra tay chậm, chắc chắn sẽ không phải là của mình nữa. Nếu tên tu sĩ gọi là Diệp Mặc kia thực sự chết rồi, vậy thì y phải ra tay thật sớm. Cho dù là đến lúc đó có tu sĩ tu vi cao hơn y muốn đòi người, thì y cũng đã được hưởng thụ rồi. Huống chi đưa hai cô gái này tới tay cao thủ khác, thì y còn nhận được một cái nhân tình nữa.

Nhưng y không ngờ là một cô gái tu vi Hư Thần cũng dám nói y tránh ra, bằng không thì sẽ không khách khí. Đây chẳng phải là một chuyện đáng buồn cười sao? Nhưng giọng nói kia quả thực là rất êm tai.

- Động thủ thì đừng nóng vội, nơi này là Hải Giác thành, tôi lại chưa đi tới chỗ của cô, lẽ nào đi bộ bên ngoài này mà cô cũng muốn quản sao?

Khi tên tu sĩ Kiếp Biến này vừa nói ra được mấy chữ kia, thì đã nhìn thấy cô gái áo vàng kia ném ra ngoài mấy miếng trận kỳ.

Y lập tức sửng sốt một chút, sau đó thì còn chưa kịp phản ứng xem là có chuyện gì xảy ra, cũng đã cảm giác được không gian xung quanh nhất thời đã biến đổi. Lúc này thì y cũng không còn nhìn thấy cô gái áo vàng và căn nhà kia nữa, xung quanh chỉ còn lại một mảnh trắng xóa mà thôi.

- Không tốt, bị vây trong trận pháp rồi.

Khi tên tu sĩ Kiếp Biến này vừa kịp phản ứng, thì vô số đạo sát khí hình đao đã bao phủ lấy y rồi. Y lập tức cảm giác được cơ thể mình cũng trở nên trì trệ. Sát trận cấp chín, nói đúng hơn chính là sát trận cấp chín mà Diệp Mặc đã bố trí. Một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai bị hãm vào trong sát trận này, mà còn muốn chạy trốn thì hiển nhiên là quá không hiện thực rồi.

Chỉ trong nháy mắt, thì tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai này đã biến thành một vũng máu ở giữa sát trận rồi.

Các tu sĩ khác thấy tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai này muốn ra tay, thì lập tức đều nóng lòng muốn thử. Nhưng đảo mắt một cái thì tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai đã biến thành một vũng máu rồi, thì những tên tu sĩ còn lại nhất thời đều sợ hãi mà rút lui.

Lúc này thì những tên tu sĩ bên ngoài mới hiểu được, vì sao cái tên tu sĩ Hóa Chân gọi là Diệp Mặc kia lại yên tâm rời đi rồi. Cái trận pháp kia căn bản chính là một cái sát trận cấp chín đỉnh cấp. Nếu như còn có người khống chế, thì cho dù là tu sĩ Hóa Chân bình thường cũng có thể bị vây khốn mà chết, chứ đừng nói tới tu sĩ Kiếp Biến.

Một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai cũng chỉ giữ vững được thời gian mấy lần hít thở, thì đã bị sát trận giết chết rồi, thì đâu còn người náo dám liều

mạng nữa.

Cố Hà Chu thở pháo nhẹ nhõm, xem ra cái tên Diệp Mặc kia cũng không phải là loại người bình thường, không ngờ lại có thể lưu lại một cái sát trận cường hãn như vậy. Cho nên y cũng yên lòng rời khỏi, trở về chỗ ở của mình. Lúc này thì trên người của y đã có thêm nhiều linh thạch rồi, đã có thể bế quan tu luyện rồi, không cần thiết phải đi bắt Giác Hồn Tảo nữa.

Một tên tu sĩ Kiếp Biến đã bị giết, sau đó những tên tu sĩ còn lại cũng rút đi, dĩ nhiên là cũng không có một tên tu sĩ Hóa Chân nào tới đây cả. Tất cả đều hiểu rằng, không phải hai cô gái Diệp Mặc lưu lại không đủ hấp dẫn, mà là những tu sĩ Hóa Chân kia cũng không cần thiết phải gấp gáp. Bọn họ có thể chờ đợi được, cho dù là thời gian một hai năm cũng không hề có vấn đề gì.

Đã sinh sống ở Hải Giác đảo mấy trăm tới mấy nghìn năm rồi, còn phải lo lắng tới thời gian một hai năm sao?

Đương nhiên thứ có thể khiến bọn họ phải chờ đợi chính là sự cường thế của Diệp Mặc. Diệp Mặc vừa tới đã giết Phong Tiển và mấy tên thủ hạ của y, thì những tu sĩ Hóa Chân bình thường khác phỏng chừng là còn chưa đủ cho hắn đấm một cái. Nếu như Diệp Mặc không chết, thì ai động tới người của hắn, chính là kẻ đó ngại mình đã sống quá lâu.

...

Diệp Mặc thở dài một hơi, hắn cảm giác được số lượng Giác Hồn Tảo mình bắt được đã đủ nhiều rồi. Mười ngày gần đây, thì hắn chuyên môn tìm những nơi có nhiều Giác Hồn Tảo nhất mà đi.

Lúc mới bắt đầu, thì hắn chỉ bắt được mỗi lần một miếng Giác Hồn Tảo. Nhưng sau khi đã quen dần, thì hắn còn trực tiếp sử dụng thần thức đao chặt đứt sự liên hệ với xung quanh của cả một đám Giác Hồn Tảo, sau đó một lần hắn có thể thu lấy có khi tới tận mười miếng Giác Hồn Tảo. Hiện tại thì hắn tiện tay đã có thể bắt được Giác Hồn Tảo rồi, và thần thức đao của hắn cũng

đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế, có thể tùy tâm sở dục được rồi. Bất luận là Minh Tảo hay Ám Tảo, thì hắn cũng có thể dễ dàng mà bắt lấy được.

Ngay cả Ám Tảo mà thần thức của người khác không nhìn thấy được, thì thần thức của hắn lúc này cũng đã có thể cảm nhận được khá rõ ràng rồi, căn bản là không cần phải dùng 'Vực' để cảm ứng.

Nhìn hai đống lớn đầy Minh Tảo và Ám Tảo trong Thế giới trang vàng của mình, thì Diệp Mặc biết là đã đến lúc hắn phải trở về rồi. Tuy rằng ở chỗ này thì hắn có thể tiếp tục tùy ý mà bắt Giác Hồn Tảo, nhưng hắn cảm giác được rằng Hải Giác này không phải là nơi thích hợp để ở quá lâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1501

Nữ Tu Xấu Xí Chờ Diệp Mặc

Giác Hồn Tảo đã rất nhiều, cho nên Diệp Mặc quyết định buông tha không tiếp tục thu thập Giác Hồn Tảo nữa. Một khi hắn đã cảm thấy đủ, thì hắn sẽ không tiếp tục nữa. Hắn liền không chút do dự nào mà xoay người biến thành một đạo độn quang rời khỏi khu vực này.

Trước đây thì hắn phải cẩn thận vạn phần, mà vẫn còn bị Giác Hồn Tảo đánh vài cái, nhưng hiện tại thì hắn dùng tốc độ này mà xuyên qua đám Giác Hồn Tảo, cũng không gặp chút sự tình nào cả. Đây chính là tác dụng của việc Diệp Mặc tu luyện công phápthần thức.

Hắn quyết định là sau khi trở về thì bất kể như thế nào cũng phải tìm một một công pháp thần thức hoàn thiện để mà tu luyện. Công pháp thần thức hiện tại của hắn hoàn toàn là nhờ hắn lĩnh ngộ được từ con ‘Tam nhãn tử oa’, cho nên không hề trọn vẹn, mà cấp bậc cũng không cao lắm.

Nếu có một môn công pháp thần thức đẳng cấp cực cao, thì Diệp Mặc khẳng định là hắn ở bên trong Hải Giác này sẽ giống như là cá gặp nước vậy. Đáng tiếc chính là người biết công pháp thần thức quá ít. Tuy là hắn cũng đã được chứng kiến vài loại pháp bảo công kích thần thức, nhưng chưa từng thấy qua người nào sở hữu công pháp thần thức cả. Người duy nhất mà hắn hoài nghi chính là cái tên Cửu Kiền. Trước đây trên ‘Mười hai bậc Đan Vương’ ở đại hội Đan Vương thì Cửu Kiền không hề bị ảnh hưởng gì cả, cho nên Diệp Mặc hoài nghi rằng cho dù y không phải là có công pháp thần thức, thì cũng phải có cách xử lý để chống lại áp lực của các 'Đan bậc'.

Diệp Mặc vừa trở lại Hải Giác đảo, thì đã thấy một tu sĩ nấp ở ngoại vi Hải Giác đảo. Sau khi tu sĩ kia thấy Diệp Mặc trở về, thì lập tức tiến tới phía

trước Diệp Mặc hắn.

Đây là một cô gái tu vi Thừa Đỉnh tầng ba, hơn nữa lại vô cùng xấu. Khắp nơi trên mặt đều là các vết sẹo ngang dọc. Tuy rằng tất cả đã kết thành vẩy, nhưng lại giống như những con giun mầu hồng nằm ở khắp trên mặt vậy. Thoạt nhìn thì thấy vô cùng dữ tợn, khiến cho người khác thật sự là không muốn nhìn lại lần thứ hai. Còn xấu hơn cả Cảnh Anh Ly nhiều. Hơn nữa khuôn mặt này không chỉ là xấu, mà còn phải nói là rất đáng sợ.

Không chỉ nói trên mặt của cô, mà ngay cả những nơi lộ ra da thịt trên người cô như cánh tay và cổ, thì đều là các vết sẹo mầu hồng như những con giun vậy.

Sau khi Diệp Mặc nhìn rõ, thì trong lòng thầm than một tiếng. Hắn sao có thể không biết là cô gái này đã tự biến mình thành như vậy chứ. Hơn nữa cho dù đây thực sự là những vết thương của cô, thì ở Tu Chân Giới này đều có thể chữa trị được. Nhưng cô lại giữ lại bộ dáng dữ tợn đầy rẫy vết thương này, thì hiển nhiên là vì nơi này chính là Hải Giác đảo, mà bản thân cô thì lại không có năng lực để tự bảo vệ mình.

Tu sĩ có tu vi cao hơn cô, thì khẳng định là cũng biết cô đã cố ý đấy. Nhưng chỉ cần thấy bộ dạng này của cô, thì cũng không có hứng thú mà động thủ rồi. Hơn nữa đan dược và dược liệu trong Hải Giác thành này đều là thứ vô cùng trân quý, cho nên không có người nào nguyện ý xuất đan dược ra để mà khôi phục lại dung mạo cho cô cả. Hơn nữa một cô gái có thể hủy đi dung mạo của mình như vậy, thì tuyệt đối sẽ không luyến tiếc tính mạng của mình. Người như vậy, thì cho dù là có khiến cô phục hồi lại dung mạo, thì không chừng là cô sẽ trực tiếp tự sát.

- Vãn bối Sầm Thiên Cầm xin ra mắt Diệp tiền bối.

Cô gái kia sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, thì liền kính cẩn thi lễ.

- Cô cố ý đứng đây đợi tôi sao?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi lại. Hắn nhìn ra rằng cô gái này hẳn là cố ý ở đây chờ hắn.

- Vâng, vãn bối xác thực là cố ý ở đây chờ tiền bối, xin tiền bối thứ tội.

Sầm Thiên Cầm cũng không có chút ý sợ hãi nào, thẳng thắn trả lời.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Cô vì sao lại chờ tôi, cứ nói ra đi.

- Vãn bối cả gan muốn cùng hợp tác với tiền bối.

Sầm Thiên Cầm lập tức đáp.

Diệp Mặc nghe được hai chữ 'Hợp tác' này, thì sao có thể không hiểu được ý của Sầm Thiên Cầm chứ? Sầm Thiên Cầm mới chỉ có tu vi Thừa Đỉnh tầng ba, hơn nữa tuổi tác cũng không quá lớn. Căn bản là không phải một lão yêu quái đã sống mấy trăm năm. Diệp Mặc đoán rằng cô nhiều lắm cũng mới chỉ sống trên Hải Giác đảo này vài chục năm mà thôi.

Nếu như là người như Cố Hà Chu muốn hợp tác với hắn, thì hắn chắc chắn sẽ mừng rỡ không thôi, nhưng một cô gái còn trẻ như Sầm Thiên Cầm muốn hợp tác với hắn để thoát khỏi Hải Giác này, thì Diệp Mặc cũng không thể nào cố biểu hiển ra một chút sự vui mừng nào được. Nếu như Sầm Thiên Cầm chỉ có tu vi Thừa Đỉnh tầng ba, nhưng tuổi tác đã rất lớn rồi, thì nói không chừng là hắn có thể biểu hiện ra chút vui mừng, vì dù sao thì tuổi càng lớn, thì càng có khả năng hiểu rõ về Hải Giác này.

Đại khái là Sầm Thiên Cầm đã nhìn ra tâm sự của Diệp Mặc, nhưng cô cũng không hề có chút sợ hãi lùi bước nào, mà lại trực tiếp nói:

- Tiền bối muốn chính là cách để có thể thoát khỏi Hải Giác này, chứ không phải là tuổi tác hay đã ở Hải Giác này nhiều năm rồi. Có người đã ở Hải Giác đảo này tới mấy nghìn năm, nhưng cũng không hề có ý muốn rời đi, còn tiền bối thì vừa mới tới được hơn mười ngày, thì đã nghĩ đủ mọi biện

pháp để tìm cách thoát ra rồi.

Nói tới đây, thì cô vẫn bình tĩnh nhìn Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Vãn bối nghĩ Diệp tiền bối hẳn là hiểu được ý của vãn bối, đó chính là nếu như là tu sĩ không muốn rời khỏi nơi này, thì cho dù là tiền bối ở trong này cả một trăm ngàn năm, thì cũng không có tu sĩ nào muốn hợp tác cùng tiền bối cả.

- Không sai.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cô nói xem, cô đối với việc thoát ra khỏi Hải Giác này có biện pháp nào không? Nếu như cô có biện pháp tốt, thì tôi hợp tác với cô cũng không có vấn đề gì.

Đồng thời trong lòng của Diệp Mặc cũng thất kinh, vì cô gái Sầm Thiên Cầm này tâm tư cũng thật là linh mẫn. Loại năng lực quan sát này thì hắn mới chỉ thấy được ở trên người Cảnh Anh Ly mà thôi, không ngờ là hôm nay hắn lại lần nữa thấy được ở một cô gái như vậy. Cô gái này giống với Cảnh Anh Ly ở chỗ chính là cả hai người bọn họ đều rất giỏi về việc quan sát, đều cực kỳ thông minh, hơn nữa dung mạo cả hai đều rất xấu. Thứ khác nhau chính là Cảnh Anh Ly vốn lớn lên đã xấu rồi, còn Sầm Thiên Cầm thì là cố ý hủy đi dung mạo của mình. Về phần dung mạo của cô như thế nào, thì Diệp Mặc nhìn cũng không đoán ra được, nhưng thực tế thì hắn cũng không muốn suy đoán.

Sầm Thiên Cầm liền nói không chút hoang mang nào:

- Hải Giác này thật là một cái tiên trận, hơn nữa còn là một cái tiên trận có cấp bậc không thấp.

Cô biết là nếu không đưa ra chút thủ đoạn, thì đối phương nhất định sẽ không tin tưởng lời cô nói.

- Làm sao cô biết được?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi lại.

- Bởi vì tổ tiên của tôi chính là một tiên trận sư, hơn nữa còn là một tiên trận sư cấp năm.

Sầm Thiên Cầm bình tĩnh trả lời.

Diệp Mặc không nói gì. Tiên trận sư cấp năm xuất hiện ở Tu Chân Giới thì hắn tuyệt đối không tin. Sở Cửu Vũ lợi hại như vậy, nhưng Diệp Mặc đoán là ông ta tối đa cũng chỉ là một tiên trận sư cấp một mà thôi. Tu Chân Giới không có tiên tinh để bố trí trận pháp, vậy mà có thể trở thành một tiên trận sư cấp năm thì Diệp Mặc sao có thể tin tưởng được?

Sầm Thiên Cầm thấy Diệp Mặc không nói gì, thì cũng không hề lo lắng mà nói tiếp:

- Tu Chân Giới tuyệt đối không có người nào có khả năng đạt tới trình độ tiên trận sư cấp năm, nhưng vì tổ tiên của tôi chính là một tiên nhân. Tuy rằng người chỉ là một Kim Tiên, nhưng trình độ trận pháp của người thì lại cực kỳ cao siêu. Nhưng người lại bị kẻ khác dùng thủ đoạn ép buộc tới Tu Chân Giới này bố trí trận pháp và phong ấn. Tổ tiên của tôi biết rằng, một khi người bố trí xong trận pháp, thì sẽ lập tức bị diệt khẩu. Cho nên khi người bố trí trận pháp, chỉ có thể nói là điều kiện ở Tu Chân Giới có hạn chế, cho nên không thể nào bố trí trận pháp quá cao cấp được.

- Kẻ ép buộc tổ tiên của tôi tuy rằng có tu vi cực cao, nhưng trình độ trận pháp thì lại không thể nào so sánh với tổ tiên của tôi được. Hơn nữa dù tu vi của kẻ đó rất cao, nhưng cũng không thể thông qua thủ đoạn nào mà xuống Tu Chân Giới được, nên tất cả sự tình đều chỉ có thể giao lại cho tổ tiên của tôi mà thôi. Cho nên khi tổ tiên của tôi bố trí mấy trận pháp và phong ấn đó, thì đã cố ý lưu lại lỗ hổng, bởi vì kẻ kia chỉ là muốn đem một vật để lại ở Tu Chân Giới, mà chính bản thân kẻ đó cũng phải cần vạn năm sau mới có thể xuống Tu Chân Giới được, cho nên không thể nào biết rằng tổ tiên của tôi đã

động tay chân trong đó. Sau khi tổ tiên của tôi bố trí xong trận pháp cực đại kia, thì lại len lén bố trí thêm một cái Dật Thần Trận nữa.

Diệp Mặc nghe tới đây, thì lập tức nhớ tới Lục Chính Quần. Hắn cũng nhớ tới bẩy khối đá và cái tấm bia đá kia. Còn có cả những ấn kỳ nữa. Nếu thực sự là do một tiên trận sư bố trí, thì muốn ẩn nấp những cái ấn kỳ kia lẽ nào lại không thể làm được sao? Lẽ nào những thứ kia đều là do tổ tiên của Sầm Thiên Cầm bố trí ra?

- Tổ tiên của cô tên là gì? Người có còn sống hay không?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi.

Sầm Thiên Cầm thật ra thì lại nghi hoặc mà nhìn Diệp Mặc. Cô và Diệp Mặc đang nói tới việc tìm cách thoát ra khỏi Hải Giác, thế nào mà Diệp Mặc đột nhiên lại hỏi về tên của tổ tiên cô chứ? Cái đó chẳng liên quan chút nào tới việc thoát ra ngoài cả.

Nhưng cô vẫn hồi đáp:

- Tổ tiên của tôi tên là Sầm Kim Lĩnh, người hiện tại đã không còn nữa rồi. Lúc đó kẻ đã giết người cũng chỉ là một Hư Tiên mà thôi, nhưng mà tên Hư Tiên kia không thể ngờ là tổ tiên của tôi đã sớm bố trí một 'Dật thần trận', giúp người đào thoát một phần của Nguyên Thần. Tổ tiên của tôi sau khi về đến nhà, thì cũng biết là một phần Nguyên Thần của mình cũng không thể nào trốn thoát được lâu dài. Cho nên người cố gắng kìm nén không để cho Nguyên Thần tan rã, dùng thời gian một tháng, để tạo ra mấy miếng ngọc giản. Một tháng sau, thì Nguyên Thần của tổ tiên của tôi liền tiêu tán.

- Ông ấy đã lưu lại mấy cái ngọc giản sao?

Diệp Mặc lại lần nữa ngắt lời của Sầm Thiên Cầm.

Sầm Thiên Cầm nhíu mày, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Đó là vật truyền thừa của Sầm gia, tôi cũng từ những thứ mà tổ tiên lưu

lại mới biết dc. Tôi nói hợp tác cùng tiền bối, bởi vì tôi cũng là một tông sư trận pháp cấp bẩy, cũng có thể hiểu được một chút về tiên trận. Chỉ là tu vi của tôi có hạn, hơn nữa một mình tôi cũng không thể nào rời khỏi đây được.

Diệp Mặc biết ý của Sầm Thiên Cầm. Sầm Thiên Cầm đã nói rất rõ ràng, đó chính là cô đã nhận được truyền thừa của tổ tiên, cho nên có thể biết được một ít mánh khóe của Hải Giác này. Chỉ cần mình hợp tác với cô, thì cô có thể cung cấp cho mình tin tức, sau đó hai người sẽ hợp tác với nhau cùng thoát ra ngoài. Về phần những ngọc giản kia, là thứ thuộc về sở hữu tư nhân của cô, không có trong vụ hợp tác này.

Nhưng Diệp Mặc hiện tại muốn cũng không phải là những thứ này, thứ mà hắn muốn chính là ngọc giản mà tổ tiên Sầm Thiên Cầm lưu lại. Hắn biết chỗ nghịch thiên mà công pháp 'Tam sinh quyết' hắn tu luyện mang lại, nhưng nếu hắn không có sơ lược ban đầu về cách bố trí tiên trận, thì hắn cũng không thể nào diễn sinh ra bộ dạng của tiên trận và thủ đoạn để bố trí tiên trận cả. Nhưng chỉ cần hắn có thể biết được thủ đoạn chân chính của việc bố trí một cái tiên trận, thì hắn có thể thông qua 'Tam sinh quyết' mà diễn sinh ra, sáng tạo cho riêng hắn một thủ đoạn bố trí tiên trận đỉnh cấp.

Huống chi hắn thực sự là rất muốn biết cái ấn kỳ ở Tây Tích Châu, còn có cả trận pháp và phong ấn ở Ma Ngục cấm địa liệu có phải là do tổ tiên của Sầm Thiên Cầm bố trí hay không nữa.

Diệp Mặc biết mấy thứ này đối với Sầm Thiên Cầm mà nói thì đều là thứ cực kỳ trân quý, nếu như không phải ở đây chỉ có thể tìm hắn để hợp tác, thì Sầm Thiên Cầm tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói ra với ai cả. Nếu như cô nói ra, mà gặp phải một tu sĩ ngoan độc nào đó, thì chắc chắn là sẽ có sự kiện giết người đoạt bảo.

Thấy Diệp Mặc không thèm nhắc lại, thì Sầm Thiên Cầm cũng lo sợ bất an. Cô xác thực là có suy nghĩ giống như Diệp Mặc. Ở chỗ này cô chỉ có thể tìm Diệp Mặc để hợp tác, vì cô thực sự muốn đi ra ngoài. Nhưng ở đây lại không có một tu sĩ nào dám tìm đường thoát ra ngoài cả. Huống chi những tên tu sĩ Hóa Chân tại Hải Giác thành này, thì cô đều nhìn thấu cả rồi. Một

khi cô để lộ bí mật này ra, thì đừng nói tới việc thoát ra ngoài, ngay cả sống được nữa hay không còn chưa thể nói trước được nữa là.

Sở dĩ lần này cô tìm Diệp Mặc hợp tác, ngoại trừ lí do vì đã không còn cách nào cả, còn có một phần nguyên nhân là đến từ Lạc Ảnh. Là một cô gái cực kỳ thông minh, thì cô sao có thể không nhìn ra Lạc Ảnh đối với Diệp Mặc chính là tình yêu tới từ tận xương tủy chứ? Lạc Ảnh thì cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa còn ôn nhu hiền hòa, cho dù là hành vi của cái tên tu sĩ Kiếp Biến tầng hai lúc trước đã cực kỳ rõ ràng rồi, thì cô ấy vẫn nhắc nhở trước một câu, sau đó thì mới buộc phải khởi động sát trận.

Nếu như Diệp Mặc là loại người hung ác, thì tuyệt đối sẽ không chiếm được sự yêu mến khắc cốt ghi tâm của một cô gái hoàn mỹ như vậy. Cho nên cũng là một cô gái thông minh, thì Sầm Thiên Cầm lúc này mới quyết định đi ra ngoài chờ Diệp Mặc. Nếu như chờ được Diệp Mặc, thì cô sẽ hợp tác cùng hắn. Nếu như chờ không được, thì cũng thôi.

Nhưng hiện tại cô đã nói ra vốn liếng để hợp tác của mình, mà Diệp Mặc lại trầm mặc không nói gì, khiến cho cô thực sự là có chút khẩn trương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1502

Đôi Bên Cùng Có Lợi

Sầm Thiên Cầm thậm chí cũng chuẩn bị sẵn rồi, một khi Diệp Mặc cứng rắn, thì cô sẽ tự bạo, cho dù miếng ngọc giản đó cũng phải vỡ hoàn toàn cùng mình khi phát nổ. Cô lại không biết, nếu như Diệp Mặc mạnh hơn, cô làm gì còn cơ hội phát nổ nữa?

Chính vào lúc cô cực kỳ bất an, Diệp Mặc bỗng nhiên lại lấy ra năm miếng Giác Hồn Tảo, sau đó lại lấy ra hai bình ngọc đưa cho cô nói:

- Dùng những thứ này đổi lấy số ngọc giản kia của cô, không, không phải đổi, chỉ là để tôi phục chế một phần. Đương nhiên khi tôi rời đi rồi, thì vẫn dẫn cô đi cùng.

Sầm Thiên Cầm cho rằng Diệp Mặc muốn ra tay, không ngờ Diệp Mặc lại lấy ra đồ trao đổi với cô. Cô vẫn còn đang nghĩ nếu như không đổi, chỉ còn con đường chết, thì lại phát hiện ra thứ mà Diệp Mặc lấy ra đặt trước mặt cô không ngờ lại là Giác Hồn Tảo.

- Giác Hồn Tảo…

Sầm Thiên Cầm kinh ngạc bật thốt lên, nhanh chóng cô phát hiện ra những Giác Hồn Tảo này chẳng những độ tinh khiết cực tốt, hơn nữa còn có năm miếng ám tảo. Cái này, cái này quả thực đúng là của trên trời rơi xuống.

Sự quý giá của Giác Hồn Tảo Sầm Thiên Cầm làm sao không biết? Cô sinh sống ở Hải Giác đảo mười mấy năm trời, sớm cũng muốn lấy được một miếng Giác Hồn Tảo, đáng tiếc là năng lực của cô có hạn, chỉ có thể trừng mắt nhìn Giác Hồn Tảo qua qua lại lại, đến một miếng cô cũng không lấy

được. Mà bây giờ, Diệp Mặc chẳng những lấy ra năm miếng Giác Hồn Tảo, mà còn là năm miếng ám tảo. Sầm Thiên Cầm theo ý thức cầm lấy một miếng ám tảo trong đó lên, ám tảo màu trắng tuyết nằm trong tay cô, một cảm giác thoải mái và thú vị từ sâu linh hồn truyền đến, Sầm Thiên Cầm liền biết được, tất cả Giác Hồn Tảo trước mặt đều là hàng cao cấp trong Hải Giác.

Diệp Mặc liền lúc lấy ra nhiều Giác Hồn Tảo như này, hắn rốt cục lấy được bao nhiêu Giác Hồn Tảo trong Hải Giác? Đây cũng là lần đầu tiên Sầm Thiên Cầm nhìn thấy một tu sĩ có thể lấy được nhiều ám tảo trong Hải Giác như vậy, hơn nữa lần đầu tiên nhìn thấy một tu sĩ có thể lấy được nhiều ám tảo như thế.

Đừng nói Diệp Mặc một lần lấy ra nhiều Giác Hồn Tảo như này, cho dù là lấy ra một mảnh ám tảo, cô cũng muốn đổi rồi. Nếu Diệp Mặc định đổi, thì cũng chứng tỏ đối phương không phải là người ỷ mạnh, hơn nữa, những ngọc giản này đối phương chỉ là phục chế một phần, cũng không phải là lấy đi toàn bộ.

- Tiền bối, tôi đồng ý đổi, chỉ cần tiền bối đồng ý dẫn tôi rời khỏi Hải Giác.

Sầm Thiên Cầm cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cô phát hiện ra giọng nói của cô cũng không thể bình tĩnh lại được.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cái đó đương nhiên không vấn đề gì, rời khỏi Hải Giác cũng có chút nguy hiểm đến tính mạng, cho nên cô cần phải chuẩn bị thật tốt.

- Tiền bối, vãn bối biết, cho dù có chết, vãn bối cũng đồng ý cùng tiền bối rời khỏi Hải Giác, không màng đến sống chết.

Sầm Thiên Cầm kiên quyết nói.

Diệp Mặc gật đầu, hắn cũng rất hài lòng với thái độ của Sầm Thiên Cầm.

Nếu nói mười mấy ngày trước hắn rời khỏi Hải Giác thì đúng thật cũng có khả năng mất mạng. Nhưng bây giờ hắn rời khỏi Hải Giác căn bản cũng không có vấn đề gì, cùng lắm cũng chỉ là lại lần nữa quay về Hải Giác đảo mà thôi. Những Giác Hồn Tảo đó đối với một số tu sĩ khác mà nói là chí mạng, bây giờ trong mắt hắn cũng chỉ là một bảo bối có thể tu luyện thần thức mà thôi.

Sầm Thiên Cầm lấy ra sáu miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là ngọc giản mà tổ tiên tôi để lại, mời tiền bối phục chế.

Diệp Mặc không ngờ Cầm Kinh Lĩnh lại để lại sáu miếng ngọc giản, hắn gật gật đầu, lấy ra mấy miếng ngọc giản rỗng bắt đầu phục chế.

Sau khi Sầm Thiên Cầm cẩn thần dùng mười năm hộp ngọc cất lại Giác Hồn Tảo, lúc này mới lấy ra hai bình ngọc còn lại.

- Kiếp Sinh đan? Chân Linh đan…

Sầm Thiên Cầm hoàn toàn kinh ngạc đến đơ người ra, cô không ngờ hai bình ngọc còn lại lại có hai viên đan dược, một viên Kiếp Sinh đan, một viên Chân Linh đan.

Năm miếng Giác Hồn Tảo cộng thêm hai viên đan dược, đừng nói là trên Hải Giác đảo của Hải Giác, cho dù là bên ngoài cô cũng chắc chắn rằng sẽ bằng lòng đổi. Ngọc giản Tiên Trận đương nhiên quý giá, nhưng có thể quý giá hơn những thứ có lợi ích thực tế này sao?

Địa vị của Diệp Mặc trong lòng cô đương nhiên lại được nâng cao thêm một bậc, tiền bối Hóa Chân này tuổi tác thoạt nhìn còn nhỏ hơn mình nhiều nhưng hắn chẳng những có tu vi thông thiên, hơn nữa lại còn giàu có nữa.

Đương nhiên cái này đối với cô mà nói cũng chiếm lợi thế cực lớn, đối với Diệp Mặc mà nói cũng thuận tiện hơn nhiều. Hắn chẳng những có thể sớm tiếp cận được đến Tiên trận, hơn nữa còn có thể sớm hiểu được, ấn kỳ của Ma Ngục cấm địa và Tây Tích châu có phải có quan hệ với Cầm Kim

Lĩnh hay không.

- Cám ơn tiền bối.

Sầm Thiên Cầm sau khi khom người hành lễ với Diệp Mặc, lần này cô cũng hoàn toàn tin tưởng vào Diệp Mặc rồi. Cô tin chắc Diệp Mặc chính là tu sĩ mà cô muốn hợp tác.

Diệp Mặc gật gật đầu, thu lại những ngọc giản đã phục chế xong, đưa lại nguyên bản cho Sầm Thiên Cầm, những ngọc giản này đợi lát nữa xem sau cũng không muộn.

- Tiền bối, theo như tôi đoán, Tiên trận của Hải Giác có vô số dòng hải triều, chỉ cần nắm chắc được quy luật của một trong những dòng hải triều này, thì có thể tìm được một trận môn của trận pháp này.

Sầm Thiên Cầm lần này không giữ lại, mà lại trực tiếp nói suy nghĩ của mình ra. Mặc dù tìm được một trận môn và từ trận môn đó ra ngoài cũng tương đối xa, nhưng dù sao cũng là một cơ hội.

Diệp Mặc nhìn Sầm Thiên Cầm hỏi:

- Vậy cô cũng đã biết quy luật của một trong những dòng hải triều đó rồi sao?

Sầm Thiên Cầm lắc lắc đầu:

- Tôi bây giờ còn chưa tìm ra, muốn tìm được quy luật của dòng hải triều này, cho dù là người có lòng nhẫn nại thế nào đi nữa, cũng cần phải năm mươi đến một trăm năm.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn không cho rằng Sầm Thiên Cầm nói khoác, Sầm Thiên Cầm là tông sư trận pháp cấp bảy, tuyệt đối sẽ không phán đoán đúng sai trong này.

Hắn đồng thời cũng không cho rằng mình có thể trong thời gian cực

ngắn có thể tìm được quy luật của dòng hải triều, hắn cũng không thông minh hơn người khác bao nhiêu, hay là trải qua nhiều chuyện hơn người khác bao nhiêu, còn có sự giúp sức của Tam Sinh quyết, đầu óc của hắn cũng tinh tế và bình tĩnh hơn người khác, cái này cũng không có nghĩa là hắn thông minh hơn người khác. Cho dù mình có thông minh hơn người khác, có thể rút ngắn được một nửa thời gian tìm ra được quy luật của dòng hải triều, cũng cần phải đến hai mươi ba mươi năm. Hắn tuyệt đối không thể nào đợi trong này đến hai ba mươi năm, sau đó mới ra ngoài được.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Sầm Thiên Cầm cũng không vội vàng mà nói:

- Diệp Mặc tiền bối không cần lo lắng, quy luật của dòng hải triều này mặc dù tôi chưa tìm ra, nhưng trên Hải Giác đảo chắc hẳn có người cũng đã tìm ra rồi.

- Ai?

Diệp Mặc dường như bật thốt lên, căn bản cũng không ngờ tới.

Sầm Thiên Cầm thấy Diệp Mặc bật thốt lên như vậy, liền biết được tâm trạng của Diệp Mặc muốn ra ngoài còn nôn nóng hơn cô, nên cũng không tiếp tục giấu diếm mà nói:

- Chính là anh em Hạnh gia trước giờ vẫn ở phường thị đó là Hạnh Khê và Hạnh Dực, tôi nghĩ hai anh em họ một lòng muốn rời khỏi Hải Giác thành, nếu không phải sức mạnh của bọn họ còn quá thấp, căn bản không thể nào chặn lại được Giác Hồn Tảo kia, tôi cũng định hợp tác với bọn họ rồi. Tôi nghi ngờ anh em Hạnh gia cũng đã nắm được quy luật của một trong những dòng hải triều này rồi, tiền bối dán thông báo tìm người hợp tác, bọn họ sở dĩ không lập tức đến hợp tác cùng tiền bối, đó là vì bọn họ đang chờ đợi.

Ngừng lại một lúc, Sầm Thiên Cầm chắc chắn nói:

- Tôi dám chắc chỉ cần tiền bối vừa quay về Hải Giác thành, anh em Hạnh gia sẽ ngay lập tức đến tìm tiền bối hợp tác. Lần trước bọn họ thấy có người dám lao vào phủ đệ tiền bối để lại ở Hải Giác thành, chắc chắn là cho rằng tiền bối…

Diệp Mặc bỗng nhiên cắt đứt mạch nói của Sầm Thiên Cầm, lạnh giọng nói:

- Có người dám lao vào chỗ ở của tôi?

- Đúng vậy, nhưng tên tu sĩ đó cũng đã bị trận pháp giết chết rồi…

Sầm Thiên Cầm còn chưa nói xong, lại thấy Diệp Mặc đã độn thổ về phía Hải Giác thành rồi, chỉ là một bóng dáng xoẹt qua, liền biến mất không thấy đâu nữa. Sầm Thiên Cầm cũng không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo.

Diệp Mặc vừa đến Hải Giác thành liền nhìn thấy bên ngoài trận pháp có một tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ năm đang đứng đó, tên tu sĩ đó thần thái cung kính, đứng bên ngoài trận pháp cao giọng nói:

- Hai vị tiên tử, phủ chủ tôi có tổ chức một hội đấu giá, mời hai vị tiên tử đến tham gia.

- Chúng tôi không đi, cám ơn phủ chủ anh, mời về đi.

Giọng nói lạnh nhạt của Lạc Ảnh truyền đến.

- Phủ chủ tôi còn thiết kế một yến tiệc linh quả, là cố ý mời hai vị tiên tử đến, nếu như hai vị tiên tử không đến, tôi quay về cũng không tiện bẩm báo…

Tên tu sĩ Thừa Đỉnh tầng thứ năm còn lấy ra hai tấm thiệp màu đỏ vẫn còn lải nhải nói không ngừng.

Lạc Ảnh cũng chỉ mỉm cười bước ra, tên tu sĩ đó thấy Lạc Ảnh bước ra,

lại càng vui mừng hớn hở. Gã cho rằng mình mời được rồi, trong lòng lại càng kích động trống ngực thình thịch.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói lạnh như băng truyền đến bên tai gã:

- Nếu anh quay về không dám bẩm báo, thì anh không cần quay về nữa.

Sau đó một chân nguyên đại thủ chụp đến, tên tu sĩ Thừa Đỉnh đó vừa nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc liền hồn bay phách lạc, còn chưa đợi gã tỉnh táo lại, thì đại thủ chân nguyên cũng đã bóp gã tan tành.

- Anh quay về rồi.

Lạc Ảnh mặc dù biết Diệp Mặc không chuyện gì, nhưng mười ngày rồi chưa quay về, trong lòng cô cũng có chút lo lắng rồi.

- Diệp đại ca, anh quay về rồi.

Giải Ấu Huê cũng vui mừng nhảy cẫng lên.

Diệp Mặc kéo tay Lạc Ảnh nói:

- Uhm, chúng ta vào trong rồi nói tiếp.

Giải Ấu Huê không đợi vào trong liền nói:

- Hôm qua và hôm nay bực chết đi được, cái gì mà phủ chủ gì đó, hôm nào cũng phái một tu sĩ đến gây ồn ào trong này, cái gì mà hội đấu giá nữa, cái gì mà yến tiệc linh quả, phiền chết đi được.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, phủ chủ gì đó cho rằng dùng những lời ngọt ngào này, chỉ cần không mạo phạm đến Lạc Ảnh, hắn quay về cũng sẽ không tìm gã tính sổ, đáng tiếc là, phủ chủ đó đúng là mắt mù. Nếu Diệp Mặc hắn dễ nói chuyện như vậy, thì sớm bị người khác ăn nuốt đến cái xương vụn cũng không còn nữa rồi. Nơi như này làm sao có đạo lý nào có thể nói được? Nếu hắn không phải là một tu sĩ Hóa Chân có thể giết chết Phong Tiễn, thì phủ chủ đó còn dùng cách ngon ngọt này sao? Nói không

chừng đã sớm đến bắt người rồi.

Những tu sĩ đứng quan sát phía xa thấy Diệp Mặc vừa về đã giết chết một tu sĩ Thừa Đỉnh, còn tu sĩ Thừa Đỉnh đó chỉ là thuộc hạ đến mời mà thôi. Cái tên tu sĩ Hóa Chân Diệp Mặc này đúng là sát tâm quá nặng rồi, những tu sĩ mạnh hơn chút cũng bắt đầu dần lùi bước lại, sợ mình không cẩn thận lại chọc giận đến sát thần kia.

Đồng thời cũng có rất nhiều người trong lòng lại thầm vui sướng khi thấy người khác gặp họa, tên phủ chủ Hóa Chân tầng thứ tư đó xong đời rồi. Diệp Mặc còn chưa chết ở Hải Giác, không ngờ quay về rồi, quả thực nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Diệp Mặc chỉ là cùng với Lạc Ảnh, Giải Ấu Huê nói một hai câu, lại có một bóng người xuất hiện trước mặt họ. Là một tu sĩ mặt trắng béo mập, y vừa mới đến đây, liền cười tít mắt ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, Bành Hỏa Dương ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay cố ý mở một bàn tiệc linh quả, mời anh Diệp đến góp vui.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1503

Ba Mươi Ba Thiên

Diệp Mặc trực tiếp cắt đứt lời nói của y:

- Tên tu sĩ Thừa Đỉnh vừa bị tôi giết chết chính là người của anh, gã mỗi ngày đều đến đây nói phủ chủ gì đó chính là anh?

- Đúng đúng, đều là người làm của tôi nói chuyện không biết đạo lý, cám ơn anh Diệp xử lý giúp, ý của tôi quả thực là muốn thông qua việc kết giao với hai vị tiên tử này để kết giao với anh Diệp, anh Diệp ngàn vạn lần không nên…

Lời nói của tên tu sĩ béo mập còn chưa dứt, thì lại cảm thấy toàn thân mình ớn lạnh từng trận, lập tức sắc mặt của y liền biến sắc, cũng không phải là khuôn mặt cười híp mắt vừa nãy nữa.

Bùm…

Còn chưa đợi gã tránh thoát, thì một màn lửa màu tím cũng đã vây lấy gã, một giọng hét thất thanh truyền đến, ngọn lửa đó trong tiếng thất thanh cũng biến mất không nhìn thấy nữa, dường như ngọn lửa chính là do tiếng hét đó gọi ra vậy.

Đáng tiếc là sau khi ngọn lửa đó biến mất, thì bóng dáng của tên béo mập đó đồng thời cũng biến mất theo. Đừng nói là tro vụn, đến nhẫn trữ vật cũng biến mất hoàn toàn.

Vương Cảnh đang đứng bên cạnh lén lút qua sát khi nhìn thấy cảnh này, sau lưng cũng ướt đẫm mồ hôi. Trước đó không lâu gã trong lòng vẫn còn căm tức Bành Hỏa Dương không tuân thủ phép tắc, ba cao thủ Hóa Chân hậu

kỳ còn chưa ra, y không ngờ lại dám động thủ trước. Nhưng sự căm tức đó lúc này cũng đã biến mất hoàn toàn, Diệp Mặc quay về rồi, hơn nữa vừa quay về đã lại giết một tên tu sĩ Hóa Chân. Nói cách khác chỉ trong chốc lát, liền giết một tu sĩ Hóa Chân trung kỳ, Bành Hỏa Dương đến chút sức lực phản kháng cũng không có.

Vương Cảnh cố gắng trấn tĩnh lại mình, lúc này mới nhanh chóng bay đến trước mặt Diệp Mặc cười cười ôm quyền nói:

- Anh Diệp, tên Bành Hỏa Dương đó tự tìm đến cái chết, tôi đang định xử lý y, không ngờ anh Diệp quay về rồi…

Diệp Mặc liếc nhìn Vương Cảnh, Vương Cảnh theo bản năng nghiêm mặt lại, lại nghe thấy Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Cút…

Khuôn mặt Vương Cảnh lúc này vẫn còn vương chút cười trên mặt lập tức nghiêm nghị trở lại, gã không ngờ Diệp Mặc lại không nể mặt như vậy, đây là ý gì? Mình có lòng đến chào hỏi chẳng lẽ lại sai sao? Trên thế giới này còn có người không biết đến tình cảm và thể diện như này sao?

Cho dù là cảm giác cũng đã bị mài mòn rồi, Vương Cảnh còn cảm thấy trong lòng từng trận nhục nhã và buồn bực, gã là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín có bao giờ bị sỉ nhục như này? Gã cảm thấy mặt của mình dần đỏ lựng lên, hỏa khí tăng cao. Nhưng khi gã lại nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mặc lại liếc nhìn đến, thì hỏa khí đó không ngờ lại dần giảm xuống.

Gã biết nếu như muốn ra tay, phỏng chừng cũng chỉ là trong tích tắc, thế giới này cũng không còn người nào là Vương Cảnh nữa, sau khi hiểu được điều này, Vương Cảnh nghiêm mặt ôm quyền với Diệp Mặc, rồi nhanh chóng bay đi.

Vương Cảnh trốn một bên thì thôi, còn đến nói lời đẹp đẽ. Loại tu sĩ như này đời này cũng chỉ chết già ở Hải Giác, tên hai lòng, Diệp Mặc đến hơi

biểu cảm cũng chẳng thèm làm.

Lúc này Sầm Thiên Cầm đúng lúc đến đây, nhìn thấy Diệp Mặc quát Vương Cảnh cút, còn Vương Cảnh thì một từ cũng không dám nói, trong lòng lập tức cảm thấy sảng khoái.

Không chỉ có một mình Sầm Thiên Cầm cảm thấy thoải mái, ngay cả những tu sĩ còn lại bên cạnh cũng cảm thấy từng đợt thoải mái trong lòng. Những tu sĩ bị Vương Cảnh và Phong Tiễn áp bức quá nhiều rồi, đến Hải Giác đảo này, cũng có nghĩa là phần lớn linh thạch trên người cũng sẽ bị vài người có tu vi cao một chút trên Hải Giác đảo lấy hết.

- Tiền bối…

Sầm Thiên Cầm bước lên trước gọi một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vào đi rồi nói sau.

…

- Anh nói may là vẫn chưa hành động, thân thủ của Diệp tiền bối đó quả thực không tồi. Nhưng đến nơi sâu cùng của Hải Giác lấy Giác Hồn Tảo, haizz…

Lúc này trong phòng ở một góc của Hải Giác thành, Hạnh Dực thở dài nói.

Hạnh Khê cũng không ngờ Diệp Mặc với thực lực của một người, tiến vào Hải Giác sao có thể quay về được, lúc này gã cũng có chút khâm phục vào khứu giác của đại ca rồi. Theo cách nghĩ của gã, gã sớm đã đi tìm tiền bối Hóa Chân kia rồi, làm gì còn chờ đợi đến bây giờ?

- Nhưng anh trai à, nếu nói như vậy. Chúng ta cả đời chẳng phải là không ra ngoài được ư?

Hạnh Khê có chút không cam tâm nói.

- Nếu như lại qua mười năm nữa chúng ta chưa tìm được đối tượng để hợp tác. Thì chúng ta tự đi thử xem sao, chết ở nơi này, anh quả thực cũng không cam tâm.

Hạnh Dực trong mắt hiện lên ý không cam tâm, lắc lắc đầu nói.

- Vậy trước đây anh…

Hạnh Khê có chút nghi ngờ hỏi, lúc trước gã khuyên anh trai một hồi lâu, anh trai mới đồng ý hợp tác cùng tên Diệp Mặc kia, sao bây giờ nghe ý của anh trai, thì sớm đã muốn tìm người hợp tác rồi?

Hạnh Dực trầm giọng nói:

- Hạnh Khê, em không hiểu đạo lý trong đó. Diệp tiền bối đó sát tính rất nặng, vừa đến đã giết mấy người rồi, đến phó thành chủ Phong Tiển cũng bị hắn giết rồi. Chúng ta nếu muốn hợp tác với người này, làm không tốt sẽ thịt nát xương tan đấy.

- Nhưng Diệp tiền bối giết Phong Tiển căn bản là nên giết mà, tu vi em quá thấp, nếu như tu vi của em cao hơn chút, em sớm đã giết y rồi. Tên súc sinh đó cướp vợ của Ma Vũ em còn chưa nói, còn trực tiếp giết Ma Vũ, vợ của Ma Vũ cũng tự sát, loại người như này giết cũng có sao, giết là tốt.

Hạnh Khê lập tức nói.

Hạnh Dực lắc đầu nói:

- Em không hiểu ý của anh, anh không phải là nói Diệp Mặc giết Phong Tiển là sai, mà là hắn hơi tí là giết người chứng tỏ hắn là một người cực thích giết chóc, một khi chúng ra cung cấp thông tin không có chút giá trị nào, nói không chừng hắn sẽ lập tức giết chết hai chúng ta. Chúng ta chỉ là nắm được một số quy luật di chuyển mỗi ngày của Giác Hồn Tảo ở Hải Giác và thời gian thủy triều xuống ở khu vực Hải Giác đảo mà thôi, những thứ

này ai biết được đối với việc ra ngoài có tác dụng hay không?

Hạnh Dực sau khi nói xong, bỗng nhiên đứng dậy, Hạnh Khê cũng đứng dậy, rõ ràng thần thức hai người đều nhìn thấy ồn ào huyên náo bên ngoài, hình như có chuyện gì đó xảy ra.

Hai người vội vàng ra ngoài, liền nhìn thấy có rất nhiều tu sĩ đang tụ họp một chỗ bàn bàn tán tán.

- Có chuyện gì vậy?

Hạnh Khê vội vàng chen lấn vào hỏi.

- Động phủ của Bành Hỏa Dương bị tranh đoạt rồi, bây giờ động phủ của y đã bị một tu sĩ Kiếp Biến tầng thứ chín khác chiếm giữ rồi.

Một tu sĩ Ngưng Thể tiện miệng nói ra, gã cũng không nhìn rõ là ai hỏi nữa.

- Bành tiền bối chẳng phải là Hóa Chân trung kỳ sao…

Hạnh Dực cẩn thận hỏi.

Tên tu sĩ vừa nãy trả lời câu hỏi của Hạnh Khê quay đầu lại khinh thường nhìn Hạnh Dực nói:

- Còn Hóa Chân trung kỳ? Y sớm đã bị Diệp tiền bối giết chết rồi, đến Phong Tiển cũng bị Diệp Mặc giết chết, y chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tư, cũng dám đến động phủ của Diệp tiền bối diễu võ dương oai, cái này chẳng phải là tìm cái chết hay sao?

- Cái gì? Diệp tiền bối quay về rồi?

Hạnh Dực thất thanh kêu lên, sau khi hỏi xong, gã và Hạnh Khê nhìn nhau một cái, trong mắt cũng hiểu ra ý của đối phương.

Tên tu sĩ đó lại càng lớn tiếng quát:

- Diệp tiền bối làm sao có thể xảy ra chuyện được? Diệp tiền bối tu vi thông thiên, chỉ là Hải Giác…

Nhưng khi gã đang biểu đạt sự ngưỡng mộ của mình đối với Diệp Mặc, thì anh em Hạnh Thị cũng đã biến mất rồi.

…

Lúc này Diệp Mặc cầm chắc một miếng ngọc giản trong đó trầm mặc không nói gì, hắn không ngờ phong ấn của Ma Ngục cấm địa chính là do Sầm Kim Lĩnh bố trí ra, Sầm Kim Lĩnh bị Lục Chính Quần cố ý kéo đến Tu Chân giới Lạc Nguyệt bố trí phong ấn và trận pháp của Ma Ngục cấm địa.

Chủ yếu là vì Sầm Kim Lĩnh phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, hơn nữa lại rất quen thuộc Ma Ngục cấm địa, đây mới là nguyên nhân chủ yếu để Lục Chính Quần chọn Sầm Kim Lĩnh, đương nhiên còn có một nguyên nhân nữa chính là Sầm Kim Lĩnh là một Tán tu.

Diệp Mặc cũng hiểu tại sao ấn kỳ của phong ấn đó sau khi bị hắn đánh vỡ tan một trong số đó rồi, vẫn còn cơ hội đi phá tiếp cái thứ hai, đó là vì cái này căn bản chính là để lại tài nguyên tu luyện cho người đời sau.

Sầm Kim Lĩnh đều để lại sơ hở trong toàn bộ ấn kỳ, đến cả phiến đá xanh và tấm bia đá, cũng là do y cố ý để lại khe hở. Nếu không, khi Diệp Mặc phá vỡ ấn kỳ thứ nhất rồi, những ấn kỳ còn lại cũng sẽ tự động giải tán hoặc ẩn nấp đi.

Trong những ngọc giản mà Sầm Kim Lĩnh để lại cho người đời sau rõ ràng có chỉ, nếu như tu vi chưa đến Hóa Chân tầng thứ chín, trình độ trận pháp chưa đến tông sư trận pháp cấp chín đỉnh phong, tuyệt đối không cho phép động đến ấn kỳ của phong ấn. Nếu như sau khi đến được trình độ này rồi, người đời sau của Sầm gia đi phá ấn kỳ sẽ không bị cắn trả lại, hơn nữa ấn kỳ lại càng sẽ không bị tự phát nổ.

Chỉ cần có người đời sau trong huyết mạch của Sầm gia, sau khi đến Ma

Ngục cấm địa, có thể lấy được miếng ngọc giản của y để lại để đi giải khai phong ấn, sau đó đi lấy tiên tinh trong phong ấn. Hơn nữa trong ngọc giản mà Sầm Kim Lĩnh để lại cũng nhiều lần dặn dò người đời sau của Sầm gia đừng đến đụng mặt với Bỉnh Thâm trong Thông Minh hà kia, rõ ràng y cũng biết gốc cây kia mặc dù tốt, nhưng không phải là thứ mà Sầm gia nên lấy.

Sầm Kim Lĩnh thậm chí đến đường lui của Sầm gia để trốn tránh Sa hồn thú cũng nghĩ đến, nhưng khiến Diệp Mặc nghi ngờ chính là Sầm Kim Lĩnh lại không nhắc đến Phệ Linh Trùng trong ngọc giản. Y chỉ nhắc nhở người của Sầm gia sau khi phi thăng rồi, lập tức lên Cung Hoa Thiên, nhỡ kỹ không được đến Việt Hành Thiên.

Thông qua ngọc giản của Sầm Kim Lĩnh, Diệp Mặc cũng đại khái hiểu được Tiên giới có ba mươi ba thiên, Việt Hành Thiên và Cung Hoa Thiên chỉ là hai thiên vực trong đó mà thôi. Mỗi một thiên vực đều có thiên chủ, Lục Chính Quần chính là thiên chủ của Việt Hành Thiên thiên vực, tu vi cực cao.

Ngọc giản còn ghi chép một số quy tắc và thế lực của Tiên giới, Diệp Mặc cũng không có tâm trạng đi xem, vứt sang một bên. Năm miếng ngọc giản còn lại đều là giới thiệu trận pháp, hơn nữa mỗi ngọc giản đều là giới thiệu cách bố trí từng cấp Tiên trận, từ Tiên trận cấp một đến Tiên trận cấp năm đều có, còn có một số ví dụ mẫu Tiên trận.

Sầm Kim Lĩnh để lại năm miếng ngọc giản ghi lại Tiên trận, rõ ràng cho rằng trên Tiên giới nắm vững được Tiên trận là rất quan trọng. Diệp Mặc đại khái nhìn qua một chút, lập tức biết được những ngọc giản này hắn muốn nghiên cứu kỹ lưỡng không phải mấy năm thì cũng không nghiên cứu hết được.

Diệp Mặc tin vào lời nói của Sầm Thiên Cầm, cũng tin Hải Giác là một Tiên trận, hơn nữa còn là một Tiên trận có đẳng cấp không thấp. Nhưng hắn bây giờ có cơ hội nghiên cứu cách bố trí Tiên trận, hắn cũng sẽ không ủy thác hi vọng lên người Sầm Thiên Cầm.

Chỉ có nắm chắc vận mệnh trong tay mình mới là chắc chắn nhất, cho dù

hắn biết rõ Sầm Thiên Cầm sẽ không như con thiêu thân, hắn cũng không muốn làm như này.

Chính vào lúc này, thần thức của Diệp Mặc lại quét được anh em Hạnh gia đang đến.

Sầm Thiên Cầm rõ ràng cũng nhìn thấy Hạnh Khê và Hạnh Dực, lập tức nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiền bối, bên ngoài có hai người đang đến chính là Hạnh Dực và Hạnh Khê, tôi đoán không sai, hai người bọn họ sau khi biết được tin tiền bối quay về, cũng đã tìm đến rồi.

Diệp Mặc gật đầu lấy một truyền tin châu đưa cho Giải Ấu Huê nói:

- Ấu Huê, em đưa truyền tin châu này cho bọn họ, bảo bọn họ về đợi, khi nào anh đi, sẽ truyền tin cho bọn họ.

Diệp Mặc bây giờ còn chưa hiểu dòng hải triều mà Sầm Thiên Cầm nói là có ý gì, hắn cần phải nghiên cứu một chút mấy miếng ngọc giản này, sau đó mới quyết định có nên đến tìm sự giúp đỡ của hai anh em họ không. Nếu như không cần, trong Hải Giác này hắn cũng sẽ không làm người tốt chi cho mệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1504

Người Thâm Độc Nhất Hải Giác Thành

Sau khi Diệp Mặc đi vào phòng bố trí trận pháp ẩn nấp, thì mới tiến nhập vào trong Thế giới trang vàng, đồng thời lấy ra trận bàn thời gian. Nếu như không cần trận bàn thời gian mà đi nghiên cứu tiên trận thì hắn sợ là bản thân không thể nào hoàn thành trong một thời gian ngắn được.

- Chị Thiên Cầm, mặt của chị là cố ý làm thành như vậy sao?

Giải Ấu Huê nghi hoặc nhìn khuôn mặt dữ tợn của Sầm Thiên Cầm mà hỏi. Cô mặc dù không đi vào Hải Giác thành, nhưng sau mấy ngày vừa rồi thì cũng đã được chứng kiến rõ ràng những tu sĩ ở Hải Giác thành. Họ căn bản là không coi phụ nữ ra gì cả. Sầm Thiên Cầm biến bộ dạng của mình trở thành như thế này, hiển nhiên là vì cô sợ những tên tu sĩ cao cấp ở Hải Giác thành này.

Sầm Thiên Cầm gật đầu:

- Ừ, nếu không làm như vậy, thì tôi đã sớm mất mạng rồi. Các cô may mắn là vì đi theo Diệp tiền bối tới đây, nếu như là cùng tôi tới đây, thì kết cục chắc chắn là sẽ rất thê thảm. Tu sĩ đáng sợ nhất Hải Giác thành kỳ thực không phải là cái tên Phong Tiển kia, mà chính là tên thành chủ Vương Cảnh kia cơ. Chỉ là tên Vương Cảnh luôn luôn làm chuyện xấu ở trong bóng tối, còn tên Phong Tiển thì lại luôn chường ra cái mặt của mình. Hơn nữa tên Vương Cảnh kia so với Phong Tiển thì càng thâm đọc hơn nhiều. Người khác đều cho rằng Phong Tiển mới là kẻ độc ác nhất Hải Giác thành, nhưng kỳ thực thì không phải như vậy.

- Sao chị biết?

Giải Ấu Huê nghi hoặc.

Sầm Thiên Cầm hơi trầm ngâm rồi nói:

- Tôi là một tông sư trận pháp cấp bẩy, cho nên để rời khỏi Hải Giác này, thì tôi luôn ở bên cạnh Hải Giác đảo quan sát phương hướng và quy luật của thủy triều ở Hải Giác. Hơn nữa tôi cũng rất cẩn thận, bình thường khi tôi ở Hải Giác đảo này quan sát, thì đều sẽ bố trí một cái trận pháp ẩn nấp. Vì thế có một ngày tôi đã tận mắt nhìn thấy tên Vương Cảnh kia và đạo lữ song tu của y đi tới, khi đó thì tôi còn tưởng là bọn họ tới để bắt Giác Hồn Tảo. Sau đó thì tôi mới biết được là không phải, mà không ngờ chính là tên Vương Cảnh kia lại ở phía sau ám toán đạo lữ song tu của y, trực tiếp giết chết cô ta...

- A...

Giải Ấu Huê kinh ngạc kêu lên, cô căn bản là không thể tưởng tượng ra được loại chuyện như thế này. Cô lập tức thắc mắc:

- Liệu có phải là tên Vương Cảnh kia có mâu thuẫn gì với đạo lữ song tu của y không?

- Không phải!

Sầm Thiên Cầm lắc đầu:

- Cô gái kia cũng có tu vi Kiếp Biến, sau khi lạc vào Hải Giác này thì liền chủ động đi theo Vương Cảnh, làm đạo lữ song tu của y. Hơn nữa luôn ngoan ngoãn phục tùng đối với Vương Cảnh, tuyệt đối không có khả năng sinh ra mâu thuẫn, huống hồ tôi còn biết lý do mà Vương Cảnh giết cô gái kia nữa, vì sau khi giết chết cô gái kia thì Vương Cảnh còn nói một câu.

- Y nói gì thế?

Giải Ấu Huê vội vàng hỏi. Ngay cả Lạc Ảnh cũng có chút tò mò muốn biết rốt cuộc là vì sao tên Vương Cảnh kia lại giết chết đạo lữ song tu của

mình.

Sầm Thiên Cầm lộ ra vẻ mặt đầy căm hận rồi nói:

- Tên Vương Cảnh kia quả thực là không bằng cả một con chó, sau khi y giết đạo lữ song tu của mình thì còn nói một câu là: “Cô quá lãng phí linh thạch của ta, mỗi ngày tu luyện đều cần tới mười viên linh thạch, nên thôi ta cũng chỉ có thể tiễn cô lên đường...”

- A...

Giải Ấu Huê không thể tin vào lỗ tai của mình được nữa, chỉ vì tu luyện mỗi ngày mất mười viên linh thạch mà giết người sao? Hơn nữa còn là giết đạo lữ song tu của chính mình. Mười viên linh thạch mà thôi, đối với một tu sĩ Kiếp Biến mà nói thì dùng để khôi phục lại chân nguyên cũng không đủ. Một tên tu sĩ Hóa Chân lại chỉ vì mười viên linh thạch mà giết chết đạo lữ song tu của mình, đây quả thực là chuyện quá mức khó tưởng.

- Quả nhiên là chó lợn cũng không bằng.

Ngay cả người luôn bình tĩnh ôn hòa như Lạc Ảnh cũng phải nhíu mày mắng một câu.

Sầm Thiên Cầm thì lại lắc đầu:

- Đấy cũng chưa phải là điều đáng buồn nôn nhất đâu, vì sau đó y còn mang trên mình cái bộ dạng bị trọng thương mà trở về Hải Giác thành, sau đó lại vẽ nên cho mình một câu chuyện buồn thảm đến long trọng, nói rằng đạo lữ song tu của hắn đã bị chết khi săn bắt Giác Hồn Tảo. Hơn nữa y còn nói rằng bản thân vì muốn cứu đạo lữ của mình mà bị Giác Hồn Tảo làm cho trọng thương, hận không thể nào dùng mạng của chính mình đổi về mạng sống của đạo lữ song tu. Mà chuyện này thực ra là hai ngày sau tôi trở lại Hải Giác thành, thì mới nghe được người khác đang bàn tán đấy.

- Phải bảo Diệp đại ca đi giết chết cái tên súc sinh này...

Giải Ấu Huê oán hận nói một câu.

...

Lúc này thì Diệp Mặc đang ở giữa trận bàn thời gian nghiên cứu tiên trận. Sau thời gian một năm, thì Diệp Mặc mới có thể hiểu được đại thể cái gì gọi là quy luật thủy triều. (Triều tịch lưu)

Quy luật thủy triều chỉ là một trong vô số hướng đi của một loại trận kỳ trong tiên trận mà thôi, chính là lợi dụng nó để thay đổi vị trí của trận kỳ, đồng thời lại lợi dụng sự thay đổi vị trí của trận kỳ mà biến hóa hoàn cảnh của trận pháp. Đây thuộc về loại thủ đoạn bố trí tiên trận bậc trung.

Khó trách vì sao Sầm Thiên Cầm nói muốn từ Hải Giác đi ra ngoài, thì cần phải biết quy luật của thủy triều. Chỉ cần tìm được một quy luật của thủy triều thì sẽ có thể tìm được một trận môn của trận kỳ trong tiên trận. Sau đó sẽ thông qua trận kỳ này mà tính toán ra vị trí của trận kỳ thứ hai.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thì cái này rất giống với Sa Hà ở Tây Tích Châu. Chỉ cần tìm được vị trí của một ấn kỳ, thì sau đó có thể tính toán ra vị trí của cái ấn kỳ thứ hai.

Diệp Mặc hồi tưởng lại tình huống ở Hải Giác, dường như thật sự là giống như vậy. Nhưng quy luật của thủy triều này cũng có biến hóa, không phải là một quy luật cố định, như vậy thì xem ra Sầm Thiên Cầm nói năm mươi năm mới có thể tìm ra quy luật biến hóa của thủy triều ở Hải Giác này xem ra cũng chỉ là một lời nói bảo thủ mà thôi.

Nghĩ đến bộ dáng chưa được năm trăm tuổi của anh em họ Hạnh, hơn nữa tu vi đều chỉ là Ngưng Thể, vậy thì bọn họ thực sự có thể tìm ra được quy luật của thủy triều hay sao? Nếu như hai anh em nhà kia không thực sự tìm được quy luật của thủy triều, thì Diệp Mặc biết rằng hắn sẽ phải tự mình đi quan sát nếu như muốn phá trận rồi.

Dùng mấy chục năm để quan sát quy luật của thủy triều thì đối với Diệp

Mặc quả thực là chuyện không thực tế. Điều khiến Diệp Mặc lo lắng chính là nếu Hải Giác này là một cái tiên trận, vậy thì cũng có nghĩa là nó được người khác cố ý bố trí ra. Nếu như là một vị tiên nhân bố trí, vậy thì dù hắn muốn xé rách không gian ở đây cũng rất khó khăn.

Biện pháp duy nhất chính là chỉ có thể đi tìm trận môn của cái tiên trận này. Diệp Mặc thở dài một tiếng. Cho dù là anh em họ Hạnh kia biết quy luật của thủy triều, thì Sầm Thiên Cầm cũng không thể biết được. Cô dường như là chỉ nhìn ra được đây là một tiên trận, thậm chí thì cô cũng chỉ là một tông sư trận pháp cấp bẩy. Nếu cứ trông cậy vào cô để tìm lối ra, thì căn bản chỉ là lời nói vô căn cứ.

Xem ra vẫn là phải tự dựa vào chính mình. Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc liền an tĩnh xuống, toàn tâm toàn ý tìm hiểu về thủ đoạn bố trí tiên trận, thậm chí còn lấy ra tiên tinh để thí nghiệm.

Sau khi toàn tâm toàn ý vào việc học cách bố trí tiên trận, thì Diệp Mặc rất nhanh đã quên luôn là mình đang bế quan.

...

Diệp Mặc bế quan, thì Hải Giác thành liền trở nên an tĩnh lại, cũng không có người nào dám đi tới nơi ở của Diệp Mặc, dù cho lại đứng ở gần cũng không có.

Một tháng sau, thì trận bàn thời gian của Diệp Mặc dừng chuyển động, mà Diệp Mặc cũng vừa vặn tỉnh lại. Nhìn tiên tinh trên trận bàn đều đã trở thành linh thạch mầu xám, thì Diệp Mặc cũng không thể tin được là hắn đã bế quan hết bẩy năm. Hắn từ trận pháp sư cấp một thăng cấp tới tông sư trận pháp cấp chín thì tổng thời gian cộng lại cũng chỉ mất có ít thời gian mà thôi. Mà lần này hắn thăng cấp từ tông sư trận pháp cấp chín tới tiên trận sư cấp một không ngờ mất tới gần chín năm.

Cũng may là hắn đã trở thành tiên trận sư rồi. Hắn biết rằng chỉ cần hắn đã thăng cấp tới tiên trận sư, thì sau này muốn thăng cấp tiếp lên tiên trận sư

cấp hai có lẽ là sẽ có tốc độ nhanh hơn một ít.

Thủ đoạn bố trí tiên trận hoàn toàn khác với thủ đoạn bố trí trận pháp của Tu Chân Giới. Đương nhiên mỗi người đều có hiểu biết khác nhau về trận pháp, cũng đại biểu cho việc thủ đoạn bố trí ra tiên trận cũng khác nhau.

Diệp Mặc chỉ tham khảo nguyên lý bố trí tiên trận của Sầm Kim Lĩnh, sau đó lại tự mình diễn sinh ra cách bố trí tiên trận mới. Bởi vì hắn chưa từng đi tới Tiên Giới, cho nên hiện tại việc diễn sinh còn có chút khó khăn.

Hôm nay hắn đã trở thành tiên trận sư cấp một rồi, thì hắn mới hiểu được ý của Sầm Thiên Cầm. Với trình độ tông sư trận pháp cấp bẩy của Sầm Thiên Cầm, cũng mới chỉ hiểu được chút da lông bên ngoài của tiên trận, mà đã muốn mang theo bọn họ rời khỏi Hải Giác này thì căn bản là chuyện không thực tế.

Diệp Mặc đi ra khỏi phòng, phát hiện chỉ có một mình Lạc Ảnh đang nghiên cứu đan dược, còn Giải Ấu Huê và Sầm Thiên Cầm thì không thấy ở trong phòng.

Thấy Diệp Mặc đi ra, thì Lạc Ảnh vội vã thu hồi đồ vật lại rồi đứng lên hỏi:

- Anh đã xem hết mấy cái ngọc giản đó rồi à?

- Đúng thế, đã hiểu được phần lớn rồi. Có lẽ chúng ta có thể thoát ra rồi. Nhưng Ấu Huê và Thiên Cầm đâu rồi?

Diệp Mặc hỏi Lạc Ảnh.

- Giải Ấu Huê ở đây cảm thấy buồn chán, cho nên cùng đi vào trong thành với Thiên Cầm rồi.

Lạc Ảnh đáp lời.

Diệp Mặc không biết phải nói gì. Hải Giác thành thì có cái gì tốt mà đi

dạo chứ? Ở đây tuyệt đối là không thể nào xuất hiện thứ tốt được. Hắn tiện tay thu lại căn nhà bằng pháp bảo chân khí của mình, sau đó mang theo Lạc Ảnh chuẩn bị rời khỏi Hải Giác thành.

Không đợi Diệp Mặc phát ra thông tin, thì Sầm Thiên Cầm và Giải Ấu Huê đã cùng với anh em họ Hạnh đi tới đây. Hai anh em họ Hạnh thấy Diệp Mặc, thì liền vội vã tiến lên chào hỏi.

Diệp Mặc đã là Tiên trận sư cấp một, đã nghiên cứu qua cách bố trí tiên trận, nên hiện tại hắn đã biết thực sự là cần phải mất một thời gian dài mới có thể kết luận được về quy luật của thủy triều. Nếu như anh em họ Hạnh biết quy luật của thủy triều, thì quả thực đó là một sự trợ giúp rất lớn.

Hạnh Dực tuy là có một bộ dáng khỏe mạnh, nhưng trên thực tế thì y cực kỳ khôn khéo. Sau khi y bắt chuyện với Diệp Mặc, thì không đợi Diệp Mặc hỏi y đã lên tiếng nói trước:

- Tôi cùng em trai Hạnh Khê đến Hải Giác này đã chín mươi năm. Từ đó đến nay, chúng tôi luôn luôn nghĩ mọi biện pháp để đi ra ngoài. Tuy rằng tu vi của chúng tôi rất thấp, nhưng đã nắm giữ được quy luật di động của Giác Hồn Tảo và một phần quy luật thủy triều ở hướng đông nam của Hải Giác này...

- Hướng đông nam sao?

Diệp Mặc giật mình lặp lại một câu. Ở Hải Giác này thì căn bản không thể biết được bất cứ một cái phương vị nào, vậy thì anh em họ Hạnh này làm sao lại biết được đâu là hướng đông nam?

Hạnh Khê nghe thấy câu hỏi nghi hoặc của Diệp Mặc, thì liền nói với vẻ ngượng ngùng:

- Diệp tiền bối, kỳ thực là hướng đông nam mà anh của tôi nói chỉ là do chúng tôi tự mình chia Hải Giác ra làm bốn phương tám hướng để có thể dễ dàng quan sát mà thôi. Cho nên cái phương hướng này cũng không nhất thiết

phải đúng với ở bên ngoài, nhưng lại có thể giúp chúng tôi dễ dàng nắm bắt mà không bị nhầm lẫn.

- Biện pháp tốt.

Diệp Mặc giơ ngón tay cái lên. Anh em họ Hạnh này có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, xác thực là rất tốt. Vừa đơn giản lại vừa hữu hiệu. Dù cho phương hướng khác với ở bên ngoài, nhưng căn bản cũng không ảnh hưởng gì cả. Cho dù là hướng đông trong này chính là hướng nam ở ngoài kia, thì chí ít cũng sẽ không bị nhầm lẫn phương hướng ở trong Hải Giác này.

Nhưng mà biện pháp này còn có một khuyết điểm, đó chính là phải dựa vào kinh nghiệm của chính mình để phán đoán, một khi phán đoán nhầm, thì phương hướng trước đó sẽ sai lầm toàn bộ. La bàn đi biển chính là thông qua phương thức trận pháp mà luyện chế ra, dựa vào trận pháp để chỉ định phương hướng, đương nhiên là không có kinh nghiệm khác nhau của từng người ở trong đó. Bởi vì ở trong này thì la bàn đi biển hoàn toàn mất tác dụng, cho nên Diệp Mặc mới không thể dùng nó mà thôi La bàn đi biển vì sao mất tác dụng? Nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là vì trận pháp ở bên trong Hải Giác này khiến cho trận pháp ở trong chiếc la bàn bị mất đi hiệu lực rồi. Điều này làm cho Diệp Mặc lại nhớ tới một loại la bàn khác không cần tới hiệu quả của trận pháp, cho nên hắn liền lấy ra một chiếc lược tinh xảo.

- Diệp đại ca, anh vẫn còn giấu một chiếc lược sao?

Giải Ấu Huê nhìn thấy Diệp Mặc lấy ra một chiếc lược tinh xảo như vậy, thì liền kinh ngạc hỏi một câu. Nhưng cô cũng lập tức biết được chiếc lược này là đồ của con gái sử dụng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1505

La Bàn Phá Trận

Diệp Mặc thấy Lạc Ảnh nhìn qua, áy náy cười cười với Lạc Ảnh nói:

- Đây là thứ của một người con gái mà lúc trước anh quen ở Lưu Xà tặng cho, cô ấy tên Trì Uyển Thanh, cô ấy đến đại lục Lạc Nguyệt liền mất tích rồi.

Nói xong Diệp Mặc thở dài một hơi, hắn cũng rất lo lắng về hướng đi cuả Trì Uyển Thanh, không có chút tin tức nào

Lạc Ảnh hờn dỗi nhìn Diệp Mặc một cái, sau khi cô thấy Diệp Mặc giải thích như vậy, lập tức nói:

- Uyển Thanh em cũng biết, là đến cùng với chị Nguyệt Hoa, nhưng cô ấy bây giờ cũng không biết ở đâu, khi nào có thời gian rảnh thì chúng ta phaỉ đi tìm cô ấy.

Diệp Mặc có chút trầm giọng nói:

- Anh ở Bắc Vọng châu và Tây Tích châu cũng không tìm thấy cô ấy, Nam An châu quá rộng lớn, anh nghĩ nếu như cô ấy ở Nam An châu chắc hẳn có thể nghe thấy chuyện của Mặc Nguyệt Chi Thành. Cô ấy không tìm đến, anh sợ cô ấy có thể không ở Nam An châu, trong lòng anh cũng rất lo lắng cho cô ấy.

Lạc Ảnh bước lên phía trước nắm chặt lấy tay Diệp Mặc nói:

- Anh không cần lo lắng, như em, lúc trước vẫn ở Huyền Băng phái tu luyện, trước giờ đều không quản chuyện bên ngoài, nếu không phải ở cùng

với Bắc Vi, nói không chừng bây giờ em vẫn còn chưa biết anh đến Nam An châu rồi. Em nghĩ Uyển Thanh nói không chừng cũng giống như em, đợi tu vi của cô ấy cao rồi, có lẽ có thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Cái lược này là lúc trước Uyển Thanh tặng anh, trên đó có một dòng số điện thoại chính là do cô ấy khắc lên, còn có la bàn chuyên dụng nữa, sau này anh mới nhìn thấy.

Chiếc la bàn chuyên dụng kia Diệp Mặc quả thực sau này mới nhìn thấy, sau đó hắn nghĩ đến Trì Uyển Thanh, lại nhớ ra chiếc lược này. Sau khi lấy chiếc lược này ra, mới nhìn thấy một la bàn khảm nạm cùng màu với chiếc lược, làm vô cùng tinh xảo.

- Haiz, cái này chính là la bàn sao? Giải Ấu Huê cũng chen đến, nhìn thấy thứ nhỏ nhỏ trong suốt được khảm nạm trên cây lược liền kinh ngạc hỏi.

Lạc Ảnh cười cười nói:

- Đúng, đó chính là la bàn, phương hướng mà la bàn chỉ chính là hướng nam.

- Vậy bây giờ hướng này cũng là hướng nam?

Giải Ấu Huê nghi ngờ chỉ chiếc kim nhỏ trên la bàn hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc, la bàn là căn cứ theo nguyên lý từ trường mà làm ra. Ở Lạc Nguyệt chỉ hướng chưa chắc đã là hướng Nam. Nhưng phương hướng đó sẽ không thay đổi. Hơn nữa la bàn sẽ không chịu ảnh hưởng của trận pháp trong này, bị mất đi phương hướng giống như la bàn hải tiêu.

Hạnh Dực thấy Diệp Mặc lấy ra một thứ có thể chỉ dẫn phương hướng,

lập tức có chút bất an bước đến hỏi:

- Diệp tiền bối, vậy chúng tôi…

Diệp Mặc khua khua tay nói:

- Kinh nghiệm của các anh rất tốt, tôi đồng ý hợp tác với các anh, mọi người cùng đi đi.

Nói xong, Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Thanh Nguyệt nói:

- Cùng lên đi, chúng ta bây giờ rời khỏi Hải Giác.

Thanh Nguyệt vừa mới khởi động, một đường độn quang liền nhanh chóng bay đến, Diệp Mặc dừng Thanh Nguyệt lại nhìn người đến hỏi:

- Anh Cố, anh có phải nghĩ thông rồi, muốn đi cùng chúng tôi rồi?

Người đến chính là Cố Hà Chu, gã lắc lắc đầu nói:

- Tôi biết bây giờ cũng không có cách nào khuyên anh ở lại được. Có rất nhiều tu sĩ nắm chắc rời khỏi nơi này, sau khi rời đi, cũng không có chút tin tức gì. Những tu sĩ sau này tiến vào đem đến tin tức, bọn họ cũng không ra ngoài, đều bị mất mạng trên Hải Giác. Tôi chỉ có thể chúc mọi người thuận buồm xuôi gió, anh Diệp, bảo trọng.

Cố Hà Chu thấy Diệp Mặc có thể từ sâu thẳm Hải Giác trở về, trong lòng cũng cực kỳ khâm phục rồi. Nhưng gã cũng không cho rằng Diệp Mặc có thể ra khỏi Hải Giác.

Cố Hà Chu mặc dù hàng năm đều thu thập Giác Hồn Tảo ven đảo Hải Giác. Nhưng gã quá coi trọng tính mạng của mình, vốn dĩ trước khi Diệp Mặc rời đi, còn định tặng một bình ngọc đan dược cho gã, nhưng vì gã quen biết mình, tên Bành Hỏa Dương đó phái người đến quấy nhiễu Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê, gã cũng không đứng ra nói giúp câu nào, Diệp Mặc sớm cũng đã xóa đi suy nghĩ này rồi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Nếu như vậy, thì tôi đi đây, anh Cố sau này gặp lại.

Nói xong Thanh Nguyệt mang theo một đường ánh sáng màu xanh, biến mất khỏi Hải Giác thành.

Cố Hà Chu thấy Thanh Nguyệt biến mất, trong lòng không ngờ lại dâng lên một cảm giác hối hận nhàn nhạt. Cảm giác này không thể nào nói rõ được, gã cảm thấy mình dường như nên đi cùng với Diệp Mặc.

Vương Cảnh trốn một bên nhìn thấy Diệp Mặc rời khỏi Hải Giác thành, trong lòng cuối cùng cũng thở phào. Sắc mặt của y rất âm trầm, đáng tiếc là, y biết cho dù Diệp Mặc cho y mấy cái bạt tai, y cũng không thể nào làm gì được Diệp Mặc. Y hung ác nhìn chằm chằm Cố Hà Chu, nếu như Cố Hà Chu không phải hàng năm sinh sống trong Hải Giác, y thậm chí cũng chém cho Cố Hà Chu mấy đao rồi.

Thanh Nguyệt của Diệp Mặc cũng chưa bay được bao xa, lại dừng lại bên bờ Hải Giác đảo. Diệp Mặc lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Hạnh Dực nói:

- Anh viết quy luật Giác Hồn Tảo mà anh quan sát được vào đây ngay lập tức, còn cả tình hình thủy triều lên xuống bên bờ Hải Giác đảo cũng viết vào.

Hạnh Dực sớm đã chuẩn bị một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Tiền bối, tôi mấy năm nay sau khi quan sát cũng đã tổng kết quy luật lên miếng ngọc giản này rồi, mời tiền bối xem.

Diệp Mặc gật gật đầu, nhận lấy miếng ngọc giản trong lòng cũng rất hài lòng với tên Hạnh Dực này, xem ra gã sớm đã muốn rời khỏi đây rồi, chỉ có điều chưa tìm được cơ hội mà thôi. Nếu không phải là tu sĩ sớm đã muốn rời đi rồi, thì cũng không thể nào cố gắng đi quan sát những quy luật này như

vậy.

Bao nhiêu năm nay, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ bị giam giữ trong Hải Giác đảo này rồi, cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ muốn ra ngoài giống Hạnh Dực đây, hoặc là quy luật bọn họ tổng kết không được đầy đủ như Hạnh Dực làm, nhưng trước giờ cũng chưa có một tu sĩ nào có thể rời khỏi Hải Giác đảo. Cho dù là anh em họ Hạnh, cuối cùng cũng có thể giống như những tiền bối đi trước, cuối cùng cũng sẽ bị chết già ở Hải Giác đảo hoặc là chết dưới Giác Hồn Tảo.

Nhưng so với những tiền bối này, ít nhất anh em họ Hạnh cũng còn cố gắng muốn ra ngoài, so với những tu sĩ có tu vi cao hơn như Cố Hà Chu hay Vương Cảnh, bọn họ còn có một tia sống. Nếu đến lòng muốn ra ngoài cũng không có, thì tia sống đó cũng đã tự mình dập tắt rồi.

Diệp Mặc sau khi quan sát miếng ngọc giản này, lại men theo bờ Hải Giác đảo quan sát so sánh với những gì mà anh em nhà họ Hạnh đã quan sát, sau một tiếng đồng hồ sau Diệp Mặc đưa lại miếng ngọc giản cho Sầm Thiên Cầm, sau đó điều khiể Thanh Nguyệt chầm chậm bay vào lòng Hải Giác.

Anh em họ Hạnh hàng năm đều quan sát chung quanh đây, vừa nhìn liền nhìn ra phương hướng mà Diệp Mặc bay chính là hướng mà bình thường bọn họ tìm được quy luật di chuyển của Giác Hồn Tảo, lập tức kinh ngạc, ít nhất thông tin mà bọn họ cung cấp cũng có chút tác dụng.

Nhưng nhanh chóng bọn họ lại cảm thấy không đúng, tốc độ mà Diệp Mặc điều khiển Thanh Nguyệt từ chậm rồi nhanh dần, rồi nhanh lại càng nhanh hơn, cuối cùng thậm chí cũng đã vượt qua tốc độ của chân khí cực phẩm.

Anh em họ Hạnh nhìn thấy Thanh Nguyệt với tốc độ nhanh như vậy lao vào lòng Hải Giác, lập tức đánh trống ngực, thậm chí trong lòng còn dâng lên cảm giác hối hận. Lúc này Diệp tiền bối tự phụ tu vi cao thâm, ở trong Hải Giác thành cũng không nể mặt ai cả, không ngờ đến Hải Giác lại liều lĩnh và bất cần đến vậy.

Giác Hồn Tảo trong Hải Giác cũng không quản anh là ai, với tốc độ như này mà đi vào có thể không bị Giác Hồn Tảo giết chết sao? Hơn nữa bọn họ cũng láng máng phát hiện ra, Diệp tiền bối này điều khiển pháp bảo Thanh Nguyệt sớm đã rời phương hướng bọn họ nghiên cứu sự lưu động của Giác Hồn Tảo rồi, nơi này bọn họ cũng chưa từng đến, càng không biết hướng bay và vị trí bây giờ.

Bất luận Diệp Mặc có phải là tìm đến cái chết hay không, anh em họ Hạnh cũng đã hoàn toàn hiểu ra, cho dù bọn họ có nghiên cứu một nghìn năm đi nữa, cũng không thể nào rời khỏi Hải Giác đảo được. Đừng nói là rời khỏi, cho dù là tìm được một nơi như này mà không bị Giác Hồn Tảo giết chết cũng là không thể nào.

Nghĩ đến đây, anh em họ Hạnh dứt khoát cam chịu số phận, cho dù bọn họ không ra ngoài cùng với Diệp Mặc, cũng chết già ở Hải Giác đảo mà thôi.

Sầm Thiên Cầm sau khi nhìn miếng ngọc giản, cũng hiểu được hướng bay của Diệp Mặc. Nhưng sau đó, cô cũng giống như anh em họ Hạnh, hoàn toàn không hiểu phương hướng và quy luật bay của Diệp Mặc.

Còn Diệp Mặc thì lại trong lòng vui sướng, khi hắn phát hiện ra quy luật mà anh em họ Hạnh nghiên cứu chỉ trong phạm vi mấy trăm dặm, liền biết được dựa theo quy luật mà anh em họ Hạnh nghiên cứu này cũng không thể nào rời khỏi Hải Giác đảo được. Nhưng sau đó hắn lại vui mừng phát hiện ra, phương hướng mà la bàn chỉ chính là hướng Giác Hồn Tảo triều mà anh em họ Hạnh nghiên cứu ra, quy luật triều lên xuống của Giác Hồn Tảo ven đảo hoàn toàn không có tác dụng gì.

Nói cách khác, bây giờ hắn căn bản cũng không cần nhìn miếng ngọc giản mà anh em họ Hạnh nghiên cứu nữa, chỉ cần bay theo phương hướng mà la bàn chỉ là được rồi.

Khiến cho Diệp Mặc không ngừng kinh ngạc chính là, hắn phát hiện Thanh Nguyệt tiến theo hướng mà la bàn chỉ, cho dù có nhanh đi nữa, cũng không có một miếng Giác Hồn Tảo nào động phải. Có lúc, rõ ràng Giác Hồn

Tảo muốn xông lên Thanh Nguyệt, nhưng sau khi đến phương hướng này rồi thì Giác Hồn Tảo lại đột nhiên đổi một hướng khác.

Nếu là một tu sĩ bình thường phát hiện ra quy luật này, rõ ràng cũng vui mừng hớn hở, nhưng Diệp Mặc thì lại buồn bực, hắn còn chuẩn bị trên đường thu thập Giác Hồn Tảo, nhưng một cái cũng không đụng phải.

Người khác cho rằng, Thanh Nguyệt không đơn thuần là tốc độ cực nhanh, hơn nữa trong Hải Giác không ngừng chuyển phương hướng, cũng không ngờ Diệp Mặc chỉ là căn cứ theo phương hướng la bàn chỉ mà bay mà thôi, chỉ có điều hướng mà la bàn chỉ trong này nhất thời thay đổi, hắn cũng không thể không kịp thời thay đổi phương hướng.

Một la bàn rất đỗi bình thường, là thứ mà công nghệ hiện đại sản xuất ra, không ngờ lại có hiệu quả như này, khiến Diệp Mặc vui mừng hớn hở, lại càng nghĩ đến Trì Uyển Thanh lúc trước tặng chiếc lược này cho hắn.

Nhanh chóng anh em họ Hạnh và Sầm Thiên Cầm liền phát hiện ra điều này, bất luận Diệp Mặc nhanh thế nào, trước sau cũng không hề đụng phải miếng Giác Hồn Tảo nào cả.

Anh em họ Hạnh lúc này cũng không còn tâm trạng hối hận như lúc trước nữa, trong lòng lại vô cùng vui mừng, xem ra Diệp tiền bối đã hiểu được làm thế nào mới ra ngoài rồi.

Sầm Thiên Cầm lại càng khâm phục Diệp Mặc, cô từ miệng Giải Ấu Huê biết được Diệp Mặc là một tông sư trận pháp cấp chín, cũng không ngờ Diệp Mặc chỉ tốn chín ngày, là có thể nhìn thấu được ngọc giản mà tiên tổ để lại, rồi lại tìm được đường ra chính xác.

Diệp Mặc cũng không nghĩ như vậy, lúc trước hắn cũng cùng Sầm Thiên Cầm cho rằng nơi này là một Tiên trận, nhưng theo tuyến đường mà Thanh Nguyệt bay, hắn lại cảm thấy nơi này chắc hẳn không chỉ là một trận pháp đơn giản như vậy. Nếu nhất định phải nói nơi này là một trận pháp, hắn thà cho rằng nơi này là một trận pháp tự nhiên cao cấp, cũng không cho rằng nơi

này là một Tiên trận.

Khi tiến vào Hải Giác, dường như cũng không rộng lớn, nhưng khi đi ra, thì lại cảm thấy rộng lớn vô cùng. Một ngày sau, Thanh Nguyệt không ngờ quẹo 180 độ, tiếp tục lao vùn vụt. Xem ra, cái này giống như quay đầu lại vậy.

- Diệp tiền bối, chúng ta có phải vòng một vòng trong Hải Giác không?

Vào ngày thứ ba, Sầm Thiên Cầm cuối cùng cũng không chịu được mà hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1506

Xông Ra Hải Giác

Không phải.

Diệp Mặc chắc chắn nói, hắn mặc dù cũng bị la bàn dẫn đi, một phương hướng di chuyển cũng không có, nhưng hắn biết đây không phải là lượn một vòng.

Thanh Nguyệt cũng không chỉ một lần quay 180 độ, ngoài Lạc Ảnh tin tưởng Diệp Mặc ra, những người còn lại thậm chí cũng bắt đầu nghi ngờ Thanh Nguyệt lại lượn một vòng rồi.

Ngày thứ tư, khi một khối đá ngầm cực lớn xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người liền biết được Thanh Nguyệt quả thực không phải lượn vòng.

Diệp Mặc nhanh chóng phát hiện ra, cho dù Thanh Nguyệt của hắn rời khỏi khối đá ngầm này, la bàn cũng sẽ chỉ vào vị trí của khối đá ngầm này. Nói cách khác cho dù hắn cố gắng rời khỏi nơi này, cuối cùng cũng sẽ bị la bàn dẫn đến khối đá ngầm này thôi.

Những người còn lại phát hiện ra vấn đề này, đều nhìn về phía Diệp Mặc.

Sau khi thần thức của Diệp Mặc cẩn thận phóng ra ngoài quan sát một lượt, lúc này mới nói:

- Nơi này chưa chắc đã là một Tiên trận, hơn nữa cho dù là một Tiên trận, tuyệt đối cũng không thấp hơn cấp sáu, căn bản không phải là thứ mà chúng ta có thể phá vỡ được.

- Hả…

Sầm Thiên Cầm khi Diệp Mặc theo la bàn mà tăng tốc bay, cũng đã không hiểu chút nào rồi, bây giờ Diệp Mặc nói nơi này chưa chắc là một tiên trận, nói cách khác không phải là một Tiên trận không thấp hơn cấp sáu, cho dù tổ tiên của cô đến, cũng không ra khỏi nơi này được.

Diệp Mặc thu lại chiếc lược của Trì Uyển Thanh nói:

- Hải Giác chắc hẳn là một không gian phong bế, muốn ra khỏi không gian này chỉ có duy nhất xé rách không gian, thế mới có thể…

Mấy người sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy cũng đối mặt nhìn nhau, xé rách không gian? Có thể xé rách không gian Tu Chân giới, tu vi thậm chí cũng vượt qua Hư tiên rồi, là một chuyện mà tu sĩ của Tu Chân giới có thể làm được sao?

- Hơn nữa, cho dù tu vi có cao, ở nơi khác trong Hải Giác cũng không thể nào xé rách không gian được. Khả năng duy nhất không gian bị xé rách, chắc hẳn chính là trong này.

Diệp Mặc chỉ khối đá ngầm nói, tu vi của hắn cũng đã vượt qua Hư tiên rồi, cũng đã từng đến khe nứt không gian rồi, thậm chí dưới sự giúp đỡ của trận pháp cũng từng xé rách không gian rồi, sự hiểu biết của hắn về xé rách không gian cũng đã thâm hậu hơn nhiều so với những tu sĩ khác.

Mấy người cũng không nói chuyện nữa, bọn họ biết Diệp Mặc nếu nói như vậy, chắc chắn cũng sẽ có lời khác.

Quả nhiên Diệp Mặc nói tiếp:

- Khoảng không gian này chưa chắc là thông lên đến giới diện khác, rất có khả năng từ trong này đi ra chính là Vô Tâm Hải, nhưng độ cố định của khoảng không gian này cũng không thấp hơn không gian hư không.

- Diệp đại ca, anh sao biết được? Nếu như cần phải xé rách không gian

thật, vậy thì phải làm sao? Cha em nói từ trước tới nay tu sĩ có thể xé rách được không gian là những đại năng cực kỳ hiếm có…

Giải Ấu Huê nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười, cũng không trả lời lại, hắn cũng không biết trả lời thế nào. Hắn chỉ là có một dự cảm, bên ngoài không gian này chính là Vô Tâm Hải. Nhưng tại sao hắn lại có dự cảm này, thì hắn cũng không biết.

- Nếu không phải la bàn, chúng ta căn bản cũng không có cách nào tìm đến nơi này được. Nhưng bây giờ cũng đã đến rồi, thì chúng ta cứ thử xem sao…

Diệp Mặc sau khi nói xong, lại phát hiện ngoài Lạc Ảnh ra, mấy người đều nghi ngờ nhìn về phía hắn. Rõ ràng không cho rằng hắn có thể xé rách được không gian.

Diệp Mặc ra hiệu mọi người tiến vào trong Thanh Nguyệt, phóng mấy trận kỳ ra, sau khi bố trí một trận pháp gia tốc, lập tức vận chuyển toàn bộ chân nguyên và thần thức của mình nắm lấy hư không.

Từng đường rung động mà bằng mắt thường không nhìn thấy được bắt đầu dao động, Thanh Nguyệt từng trận đung đưa, mấy người trên Thanh Nguyệt cũng cảm thấy xung quanh lay động, dường như Thanh Nguyệt sẽ biến mất vào trong vực thẳm ngay lập tức vậy.

Dao động không gian xung quanh càng lúc càng lớn, cuối cùng thậm chí mang theo từng âm thanh như tiếng sấm sét. Sắc mặt Diệp Mặc càng lúc càng tái nhợt, hắn cho rằng Sở Cửu Vũ có thể xé rách không gian, thì hắn chắc chắn cũng không có vấn đề gì. Bây giờ khi đến lượt hắn, hắn mới biết xé rách không gian khó khăn như nào.

May mà hắn vẫn còn có thể chạm tới ranh giới không gian, người có tu vi thấp một chút thậm chí đến ranh giới không gian này cũng không thể nào tiếp xúc được.

- Mở cho ta…

Diệp Mặc lại quát lớn, một hồi âm thanh ken két dường như không nghe thấy truyền đến, một đường khe nứt bị Diệp Mặc từ từ xé rách ra.

Đám người Sầm Thiên Cầm còn chưa phản ứng lại, Diệp Mặc đã khống chế Thanh Nguyệt mang theo một cái bóng mà mắt thường không nhìn thấy được, đẩy nhanh trận pháp gia tốc từ khe nứt đó phóng qua.

Thanh Nguyệt biến mất trong nháy mắt, đường khe nứt đó lập tức lại lần nữa hợp lại, giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

- Hả? Chỉ là một tên Hóa Chân tầng thứ tám, lại có thể tìm đến đây cũng đã cực kỳ nghịch thiên rồi, không ngờ hắn lại còn có thể xé rách ranh giới không gian trong này nữa. Khi Thanh Nguyệt biến mất trong nháy mắt, một tên tu sĩ áo xanh đột nhiên xuất hiện trên khối đá ngầm mà vừa nãy Diệp Mặc đứng trên đó.

Chỉ có điều trên người gã dường như có một đường trói buộc mà thần thức cũng không thể nào nhìn thấy được, khiến gã không thể nào rời nơi này ra được. Tên tu sĩ áo xanh đó đứng trên khối đá ngầm đó một lúc lâu bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Quyết Nhai, cái này cũng không trách tôi được, người ta tìm được đến đây, lão già tôi còn chưa ngủ dậy, người ta cũng đã xé rách ranh giới không gian rồi. Chỉ có thể trách anh quá rác rưởi, ranh giới không gian này đến một Hóa Chân tầng thứ tám cũng không thể chặn lại được. Ha ha, tôi không nhìn thấy cái gì cả, tôi đi ngủ đây Nói xong xoẹt qua một cái bóng xanh, trong nháy mắt liền biến mất. Diệp Mặc từ khi tới đến khi đi, cũng không phát hiện ra trong này còn có một người …

- Vô Tâm Hải, trong này chính là Vô Tâm Hải…

Hạnh Dực nhìn thấy Vô Tâm Hải vô cùng vô tận trước mặt, hít lấy không khí mang linh khí, nước mắt chảy ròng ròng.

Ba người Diệp Mặc cùng Lạc Ảnh tiến vào Hải Giác cũng chỉ có mười mấy ngày, cảm giác đó cũng không in đậm lắm. Nhưng anh em họ Hạnh và Sầm Thiên Cầm cũng đã hoàn toàn không thể nào khống chế được sự kích động trong lòng mình, bọn họ trong lòng thầm nhủ mình liều mạng cùng Diệp Mặc xông ra khỏi Hải Giác, không ngờ thành công thật rồi.

- Diệp tiền bối, không ngờ anh lại ra khỏi Hải Giác dễ dàng như vậy, Thiên Cầm cám ơn ân cứu mạng. Sầm Thiên Cầm cố gắng khống chế sự xúc động trong lòng mình, chỉ có điều những lời cô nói ra, vẫn run lẩy bẩy.

Anh em họ Hạnh sau khi sự kích động đã qua đi rồi, Hạnh Dực lại quỳ xuống nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiền bối, cái mạng này của vãn bối là của tiền bối, nếu như tiền bối không chê anh em chúng tôi, vãn bối quay về dẫn vợ cùng đi với tiền bối.

Diệp Mặc cũng rất thích sự cẩn thận và tỉ mỉ của Hạnh Dực, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ muốn hai anh em nhà này đi theo. Hắn sau khi bảo anh em họ Hạnh đứng dậy nói:

- Chỉ là tiện thể giúp đỡ mà thôi, huống chi các anh cũng giúp tôi nhiều mà.

- Anh em chúng tôi còn cho rằng chắc chắn sẽ chết ở Hải Giác, không ngờ tiền bối lại có thể ra khỏi Hải Giác dễ dàng như vậy…

Hạnh Dực kích động nói lại.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ dễ dàng như vậy sao? Nếu như không phải anh em họ cung cấp quy luật mà họ nghiên cứu trong mấy chục năm, nếu không phải là miếng ngọc giản của Sầm Thiên Cầm, hắn có thể ra được sao? Cho dù những thứ này đều có cả, mà không có la bàn của Trì Uyển Thanh, hắn cũng không thể nào ra được. Hoặc là nói nếu đổi là một người khác, cho dù tìm được khối đá ngầm này, anh có thể xé rách được ranh giới

không gian sao? Cái mà Diệp Mặc không biết chính là, cho dù có đủ những thứ kia, thì người mặc áo xanh kia muốn chặn hắn lại, hắn cũng không thể nào ra được.

Nếu như dễ dàng như vậy, thì thế giới này cũng không còn chuyện nào không dễ dàng nữa. Người khác nhìn hắn xé rách ranh giới không gian rất đơn giản, nhưng lại không biết hắn cũng đã là tu vi luyện thể Thần cảnh rồi, chân nguyên của hắn thâm hậu cũng không kém gì tu sĩ Hư Tiên, cho dù như vậy, hắn xé rách ranh giới không gian kia, cũng suýt nữa bị nôn ra máu.

Chỉ có Lạc Ảnh biết nỗi khổ sở của Diệp Mặc, cô lặng lẽ bước đến bên cạnh Diệp Mặc nhỏ giọng hỏi thăm:

- Anh có sao không?

- Không sao, chỉ là chân nguyên có chút cắn trả lại thôi, một lát nữa là ổn thôi.

Diệp Mặc vỗ vỗ tay của Lạc Ảnh, an ủi nói.

Hắn cũng biết, cảm tình của Lạc Ảnh thoạt nhìn rất bình thản, nhưng cảm tình của Lạc Ảnh đối với hắn lại vô cùng sâu đậm, không kém gì Ninh Khinh Tuyết. Chỉ có điều cô trước giờ đều giấu tình cảm nồng nàn đó của mình trong đáy lòng đến mức chỉ có Diệp Mặc có thể biết, hoặc là nói chỉ trước mặt Diệp Mặc, cô mới hoàn toàn thả lỏng tâm tư của mình ra.

Bất luận là từng giờ từng khắc khi bình thường, hay là cuộc giống giữa hai vợ chồng, thì từ lúc trước hai người trong ngày tân hôn trong ngôi nhà tranh cũng có thể nhìn ra, Lạc Ảnh đối với Diệp Mặc cũng không có chút thẹn thùng gì.

- Không biết tiền bối muốn đến đâu?

Hạnh Khê trong lòng cũng rất khâm phục Diệp Mặc, gã lại càng gấp gáp hơn đại ca của mình muốn đi theo Diệp Mặc, giống như những người có xuất thân tán tu bình thường như bọn họ, nếu như có thể tìm được sư phụ tốt,

tuyệt đối còn mạnh hơn nhiều so với tự mình tìm tòi tu luyện. Diệp Mặc là một cao thủ bình thường hiếm gặp, hơn nữa khí phách cũng không tầm thường. So với Diệp Mặc, hai tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín ở Hải Giác thành cũng chỉ là rác rưởi mà thôi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi muốn đến Đông Huyền châu, nếu như các anh đến Đông Huyền châu, thì tôi cũng có thể dẫn các anh đi cùng. Nếu như đến Nam An châu, cũng có thể đi cùng tôi. Sau khi tôi đến Đông Huyền châu giải quyết xong chuyện rồi, thì sẽ quay về Nam An châu.

Lần này có thể ra ngoài, anh em họ Hạnh cũng bỏ chút công sức. Dẫn bọn họ đến Đông Huyền châu và Nam An châu cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu đến Bắc Vọng châu hoặc Tây Tích châu, thì hắn cũng không có cách nào. Dù sao đến hai nơi đó cũng không phải là chuyện một hai ngày, Diệp Mặc cũng không có nhiều thời gian mà lãng phí như vậy được.

Không đợi anh em họ Hạnh nói chuyện, Sầm Thiên Cầm lại lần nữa hành lễ nói:

- Tiền bối, vãn bối muốn cùng tiền bối quay về Nam An châu…

Diệp Mặc không đợi Sầm Thiên Cầm nói ra lời yêu cầu, lập tức khua tay nói:

- Không vấn đề gì, quay về Nam An châu hoàn toàn có thể, đợi tôi sau khi đến Đông Huyền châu làm xong chuyện rồi, thì chúng ta có thể cùng quay về, nói không chừng còn có thể ngồi truyền tống trận.

Hạnh Khê có chút kích động nói:

- Tiền bối, chúng tôi chính là quay về Đông Huyền châu, đại ca tôi muốn quay về đón chị dâu tôi, nếu như tiền bối bằng lòng, đại ca tôi sau khi đón chị dâu rồi, chúng tôi muốn cùng tiền bối đến Nam An châu.

Linh khí của Nam An châu còn mạnh hơn Đông Huyền châu rất nhiều, Hạnh Khê đương nhiên biết. Tu vi của bọn họ ở Đông Huyền châu cũng coi như là không tồi rồi, nhưng ở Nam An châu thì căn bản không đáng để nhắc tới.

- Đương nhiên có thể, tôi ở Nam An châu có một thành phố tên Mặc Nguyệt Chi Thành, các anh đi theo tôi, cũng có thể đến Mặc Nguyệt Chi Thành định cư.

Diệp Mặc không chút do dự đồng ý. Anh em họ Hạnh đối nhân xử thế không tồi, hơn nữa Hạnh Dực là một nhân tài rất tuyệt, đến thêm vào Mặc Nguyệt Chi Thành, Diệp Mặc cũng rất hoan nghênh.

- A, tôi biết đây là đâu.

Giải Ấu Huê bỗng nhiên lớn tiếng cắt đứt lời nói của đám người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1507

Hoài Niệm Không Bằng Gặp Mặt

Đây là phía đông của Lạc Hồn Khư, đi qua một chút thôi chính là đảo Nhân Trúc của tôi rồi. Không đợi người khác hỏi thăm, Giải Ấu Huê đã vội vàng nói ra, nói xong cô lại trực tiếp nhìn về phía Diệp Mặc, rõ ràng muốn quay về đảo Nhân Trúc xem sao.

Diệp Mặc không ngờ từ Hải Giác đi ra, lại đến được đảo Nhân Trúc, đám người quay đầu lại nhìn, làm gì còn bóng dáng của Hải Giác? Giống như bọn họ căn bản xuất hiện ở nơi này vậy. Hải Giác quả nhiên không còn tồn tại, không ai biết được Hải Giác xuất hiện ở chỗ nào và từ lúc nào.

- Ấu Huê dẫn đường đi, chúng đến đảo Nhân Trúc xem sao. Diệp Mặc hiểu ra được ý tứ của Giải Ấu Huê, nói với cô.

…

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc đến đảo Nhân Trúc, nhưng con người Giải Phong này thì Diệp Mặc lại rất thích. Diệp Mặc không biết lúc trước đảo Nhân Trúc như thế nào, hắn chắc rằng đảo Nhân Trúc tuyệt đối sẽ không xuất hiện như này, trên đảo bị tàn phá oanh tạc tùm lum, sớm cũng không nhìn ra bóng dáng nguyên vẹn nữa rồi, mấy đường rãnh cực lớn hiện rõ trên đảo là nơi có linh mạch đã bị lấy đi.

Giải Ấu Huê trực tiếp lao lên đảo đỡ những bức tường đổ nát hoang tàn mà khóc thất thanh, cô sống trên đảo này cũng mấy chục năm, nhưng bây giờ quay về lại biến thành như này, cha sống chết không rõ, chị cả và em gái cũng sống chết không biết thế nào, cái này quả thực cô khó lòng mà chịu được.

Lạc Ảnh và Sầm Thiên Cầm đến an ủi Giải Ấu Huê, Diệp Mặc và anh em họ Hạnh cũng đến đảo Nhân Trúc. Từ vị trí của đảo Nhân Trúc, Diệp Mặc có thể nhìn ra nơi này tuyệt đối là nơi tu luyện thích hợp nhất trong Vô Tâm Hải, không ngờ Đồ Tử Chân lại độc ác đến vậy, phá hủy đảo Nhân Trúc thành bộ dạng như này.

- Tôi nhất định phải tìm người đàn bà đó báo thù.

Giải Ấu Huê khó khăn lắm mới được Lạc Ảnh và Sầm Thiên Cầm khuyên nhủ trấn tĩnh lại một chút lại nắm chặt nắm đấm, sự căm hận trong giọng nói cũng không thể nào điều chế được.

Nếu Giải Ấu Ngưng rắn giọng nói những lời này, Diệp Mặc cũng cảm thấy bình thường, Giải Ấu Huê nói ra những lời này, có thể thấy cô rất thù hận Đồ Tử Chân kia. Cô có một gia đình êm ấm, cứ như vậy bị Đồ Tử Chân ra tay hãm hại tiêu hủy hoàn toàn.

Diệp Mặc lại cảm thấy Giải Phong chưa chắc đã bị Đồ Tử Chân giết chết, mặc dù hắn chưa từng thấy Giải Phong ra tay, nhưng hắn lại biết Giải Phong không đơn giản như vậy. Ông không phải là đối thủ của Đồ Tử Chân là điều chắc chắn, nhưng nếu nói thông qua bí thuật gì đó chạy trốn từ tay Đồ Tử Chân, thì cũng có thể.

Giải Ấu Huê sau khi xin Diệp Mặc dùng một trận pháp phong bế đảo Nhân Trúc lại, mới bảo Diệp Mặc trong trận pháp này cho thêm tinh huyết để phân biệt. Chỉ có người của Giải gia mới có thể tiến vào trong trận pháp này. Sau đó cô để lại một miếng ngọc giản trong trận pháp này, thông báo cho người của Giải gia tiến vào trận pháp, muốn tìm cô thì đến Mặc Nguyệt Chi Thành tìm.

Vốn dĩ Diệp Mặc còn định đi tìm một chút vận đen của Đồ Tử Chân, nhưng Giải Ấu Huê nói vậy rồi, Diệp Mặc quyết định để Giải Ấu Huê tự mình đi báo thù. Nếu như hắn đi tiêu diệt Bằng đảo rồi, Giải Ấu Huê ngược lại cũng không còn động lực để tu luyện nữa.

Đến lúc đó hắn lại truyền công pháp thần thức lại cho Giải Ấu Huê, dù gì cũng là bạn kết giao với Giải Phong. Còn Giải Ấu Huê tu luyện đến thế nào có thể là đối thủ của Đồ Tử hay không, Diệp Mặc hoàn toàn biết, bản lĩnh của Đồ Tử Chân rất lợi hại, nhưng Diệp Mặc tin rằng sau khi thông qua mình dạy dỗ, Giải Ấu Huê sẽ không kém gì Đồ Tử Chân.

Chỉ có điều Giải Ấu Huê muốn báo thù, phỏng chừng trong Tu Chân giới rất khó, vì Đồ Tử Chân có thể sớm đã phi thăng rồi, nhưng cô ít nhất cũng có thể phản sát tiêu diệt bằng được Bằng đảo của Đồ Tử Chân.

Sau khi rời khỏi đảo Nhân Trúc, tốc độ của Thanh Nguyệt mới nhanh thực sự, lúc này anh em họ Hạnh mới hiểu ra, hóa ra tốc độ lúc trước của Thanh Nguyệt cũng chưa phải là nhanh nhất. Với tốc độ này, cho dù từ Đông Huyền châu đến Nam An châu phỏng chừng cũng không tốn bao nhiêu thời gian Bọn họ cũng đang ngồi đoán đẳng cấp của Thanh Nguyệt rốt cục là thế nào rồi, là bán tiên khí hay tiên khí?

Thanh Nguyệt trên đường vun vút lao, một số yêu thú đừng nói là chặn đường, thấy tốc độ của Thanh Nguyệt như vậy, cũng sớm đã nấp sang một bên. Pháp bảo phi hành tốt quả thực khiến người khác đỏ mắt. Nhưng một khi pháp bảo phi hành của anh tốt đến một mức nhất định rồi, thì cũng sẽ không khiến người khác đỏ mắt nữa, mà chỉ có thể khiến người khác kinh hãi.

Không có bản lĩnh nhất định, làm gì có được loại chân khí phi hành như này? Làm gì có được quyết tâm nghênh ngang bay vun vút như vậy được.

Anh em họ Hạnh hoàn toàn không có tâm trạng ở trong khoang thuyền nghỉ ngơi nữa, một tháng ngồi đơ ra ở lối vào Thanh Nguyệt. Lúc này bọn họ trong lòng lại càng kích động, có một thứ gì đó khó có thể miêu tả thành lời muốn nổ tung ra vậy.

Lúc trước khi bọn họ đến Vô Tâm Hải, lúc nào nơi nào cũng cẩn thận, nào là sợ tu sĩ cao cấp hoặc là yêu thú phát hiện ra tung tích.

Làm gì còn nghênh ngang như này mà bay vun vút qua Vô Tâm Hải? Căn bản không cần ẩn nấp gì, căn bản cũng không cần trốn tránh, đó chính là thực lực. Lúc này sự khâm phục của bọn họ đối với Diệp Mặc cũng không còn từ ngữ nào có thể hình dung được nữa rồi, lại càng quyết tâm đến Đông Huyền châu sau khi xử lý chuyện xong, lập tức cùng Diệp Mặc đến Nam An châu tu luyện.

Thanh Nguyệt trên đường nghênh ngang như vậy không chút che giấu nào mà vun vút lao đi, quả thực cũng gặp vài yêu thú cao cấp, thậm chí còn có một con yêu thú cấp mười một, cũng gặp vài tên tu sĩ Hóa Chân, trên đường không có ai dám chặn Thanh Nguyệt lại, trước tiên không nói có thể chặn lại được hay không, những người trên pháp bảo phi hành này làm sao có thể tầm thường được? Một khi chọc giận người trên pháp bảo phi hành này rồi, thì chính là hành động tìm đến cái chết.

Diệp Mặc quả thực không giống như những gì mà anh em họ Hạnh nghĩ, hắn sở dĩ quang minh chính đại như vậy nghênh ngang đi, là vì hắn cảm thấy mình căn bản cũng không cần đi dấu giếm tung tích của mình. Lúc trước khi hắn là tu vi Ngưng Thể tung hoành Vô Tâm Hải, còn phải giấu tung tích, bây giờ hắn hoàn toàn không cần phải làm như vậy nữa rồi. Nếu làm như vậy thì cũng có chút khoa trương một chút, nhưng lại có thể đến Đông Huyền châu với tốc độ nhanh nhất …

Một tháng sau, bên ngoài Tất Thông thành một thành phố ven biển phía nam gần Đông Huyền châu có sáu tu sĩ tiến vào, ba nam ba nữ. Sáu người này rõ ràng chính là đám người Diệp Mặc, bọn họ chỉ tốn một tháng, có thể từ đảo Nhân Trúc đến được vùng biên Đông Huyền châu, Tất Thông thành.

Sở dĩ tiến vào Tất Thông thành, là vì anh em họ Hạnh có một cửa hàng ở Tất Thông thành, bọn họ hàng năm đều mưu sinh ở một nơi gần với Vô Tâm Hải, sau đó, tu vi của hai người cao rồi, thì quyết tâm đến Tất Thông thành làm một cửa hàng của riêng mình.

Hai người bọn họ chính là vì một lần rời khỏi Tất Thông thành, cùng với mấy người bạn hợp lại thành một tổ cùng đến Vô Tâm Hải nhưng không cẩn

thận lại lạc vào Hải Giác.

- Đại ca, tên cửa hàng Dực Khê sao lại đổi rồi?

Hạnh Khê nhìn bảng hiệu cửa hàng Canh Môi trước mặt nghi ngờ nhìn Hạnh Dực hỏi.

Hạnh Dực nhíu nhíu mày, thời gian bọn họ ra ngoài mặc dù trăm năm rồi, nhưng một cửa hàng trong Tu Chân giới cho dù ông chủ không có mặt, qua hàng nghìn năm vẫn tồn tại cũng có, huống chi còn chưa đến trăm năm?

- Vào trong hỏi xem.

Hạnh Dực nhíu nhíu mày nói, gã mặc dù không ở đây, nhưng gã vẫn còn có người làm ở đây, hơn nữa bạn đời của gã cũng sẽ qua hỏi. Tên của cửa hàng đổi rồi, chính là nói nơi này chắc chắn cũng xảy ra chuyện gì rồi.

Hạnh Dực và Hạnh Khê bước vào cửa hàng, ra nghênh đón lại là một người căn bản không quen biết gì. Hạnh Dực sững người, ngay lập tức hỏi:

- Ông chủ cửa hàng này đâu?

Tên đó thấy Hạnh Dực vừa bước vào đã hỏi Ông chủ, hơn nữa tu vi cũng cao hơn y nhiều, thậm chí y cũng không nhìn ra được, vội vàng khách sáo nói:

- Anh bạn muốn gì, tìm tôi là được rồi.

Hạnh Khê có chút không kìm chế được nói:

- Nơi này không phải là cửa hàng Dực Khê sao? Sao lại đổi thành cửa hàng Canh Môi rồi?

Tên đó vội vàng nói: - Cửa hàng này chính là ông chủ của cửa hàng Dực Khê đổi lại, còn tại sao lại đổi, thì tôi cũng không biết.

Hạnh Dực và Hạnh Khê nhìn nhau, lập tức nói:

- Gọi Ông chủ của các anh ra đây, nếu không tôi sẽ phá tan cái cửa hàng này ra đấy.

- Vâng, tôi lập tức vào trong gọi.

Tên người làm cũng nghe ra người ta đến gây chuyện, vội vàng phóng truyền tin châu đi.

Đợi một lát lâu sau, từ trên lầu có hai tên tu sĩ rảo chân bước nhanh xuống, một nam một nữ. Người nam tu đó không nhìn anh em họ Hạnh ngay, mà thấy Lạc Ảnh đứng bên cạnh Diệp Mặc, lập tức chăm chăm nhìn.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng cũng không thích chút nào.

- Lộ Huyễn Canh, thế này là thế nào, sao anh lại có mặt trong cửa hàng của tôi? Cửa hàng của tôi từ lúc nào trở thành của anh rồi? Hạnh Khê tức giận quát lớn, tu sĩ tên Lộ Huyễn Canh trước mặt cũng là kẻ thù của bọn họ, sao bọn họ không quay về, lại biến thành chủ nhân của cửa hiệu của bọn họ rồi?

Tên tu sĩ chằm chằm nhìn Lạc Ảnh, lúc này mới nhìn sang Hạnh Khê, lập tức sắc mặt đại biến, thu lại ánh mắt của mình, con ngươi lóe sáng trong nháy mắt, lại không biết nên nói cái gì.

- Anh…

Hạnh Khê lúc này mới phát hiện Hạnh Dực chằm chằm nhìn nữ tu kia, tay cũng đã siết chặt đến nỗi nổi gân xanh rồi, gã lúc này mới phản ứng lại gọi một câu:

- Chị dâu.

- Sao hai người quay về rồi? Nữ tu đó sau khi gượng gạo gọi một câu, cũng không nhúc nhích gì.

Diệp Mặc đứng bên nghe thấy có chút nghi ngờ, hắn nghe thấy Hạnh

Khê nói qua, đại ca và chị dâu của gã tình cảm rất tốt, hơn nữa Hạnh Dực quả thực lúc nào cũng nhớ nhung đến người vợ của mình, không ngờ sau khi quay về lại có kiểu gặp mặt như này. Nữ tu này mặc dù cũng không coi là tuyệt sắc, nhưng dung nhan cũng thanh tú, lại có chút quyến rũ nữa.

Hạnh Dực sắc mặt tái nhợt, miệng tím tái, một lúc lâu sau, phun ra một ngụm máu.

Hạnh Khê vội vàng đỡ lấy Hạnh Dực:

- Anh, anh không sao chứ? Cho dù cửa hàng bị lấy đi rồi, sau khi chúng ta quay về, cũng có thể lấy lại được. Hơn nữa, cửa hàng này chúng ta bây giờ cũng không cần nữa rồi. Chúng ta cần phải đến Nam An châu cùng Diệp Mặc tiền bối, cần cái cửa hàng rách nát này làm cái gì? Cái này có cái gì mà tức giận cơ chứ?

Hạnh Dực vẫn không nói ra một từ nào, người khác không biết gã tại sao lại phẫn nộ, nhưng trong lòng gã thì lại biết rõ nhất. Nữ tu trước mặt là người bạn đời của gã Vô Môi, ở cùng nhau hơn một trăm năm rồi, làm sao lại không hiểu người bạn đời của mình chứ?

Vành tai Vô Môi đỏ ửng, dưới cằm thì lại nổi một đường gân xanh, chứng tỏ cô vừa mới vui thú cùng nam tu này. Vì mỗi lần sau khi bọn họ vui vẻ với nhau xong, thì cô đều có hiện tượng như này.

Trăm năm không quay về, vừa mới quay về lại gặp cảnh tượng như này. Hạnh Dực làm sao không thể tức giận được cơ chứ, ân ân ái ái năm xưa, quả thực chính là một nhát dao quá sâu.

- Vô Môi, cô được đấy, được đấy…

Hạnh Dực nói xong vài câu này, cũng không nói ra được thêm nữa, thậm chí đến tay không kìm chế nổi cũng run lẩy bẩy.

Năm đó là người đàn bà luôn miệng nói không thể rời xa gã nửa bước, hơn nữa lúc nào cũng nghĩ cho gã, sau khi gã đi rồi, chẳng những bán cửa

hàng của gã đi, mà lại còn giao cho kẻ thù của gã nữa.

Hạnh Khê lập tức hiểu ra, Lộ Huyễn Canh chẳng những cướp đi cửa hàng của bọn họ, mà cả chị dâu cũng cướp đi luôn. Trong nháy mắt Hạnh Khê cũng tức giận, pháp bảo Đoản Giản trong tay cũng được phóng ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1508

Tin Tức Mục Tiểu Vận

Chỉ trong nháy mắt, chiếc chùy trong tay Hạnh Khê cũng đã mang theo một mũi nhọn hướng về phía Lộ Huyễn Canh. Lộ Huyễn Canh tu vi Ngưng Thể tầng bảy, Hạnh Khê chỉ là tu vi Ngưng Thể tầng bốn, một Ngưng Thể trung kỳ, một Ngưng Thể hậu kỳ, muốn động thủ chắc chắn không phải là đối thủ của Lộ Huyễn Canh. Huống chi Hạnh Khê ở lại Hải Giác cũng đã gần trăm năm, cũng không có chút tiến bộ nào. Dù sao không phải tu sĩ nào cũng có thể vượt cấp giết địch như Diệp Mặc được.

Lộ Huyễn Canh vừa nhìn thấy Hạnh Khê động thủ, khóe miệng lộ vẻ cười khẩy, y cũng không sợ Hạnh Khê. Tu vi của Hạnh Khê y vừa nhìn là có thể nhìn ra, lúc trước cũng giống tu vi của y, bây giờ vẫn dậm chân tại chỗ, còn mình thì đã thăng cấp lên Ngưng Thể tầng bảy rồi. Chỉ là một Ngưng thể trung kỳ, cũng dám ra tay với Ngưng Thể hậu kỳ như mình sao?

Sau đó y phóng ra một đường vòng cong màu đen, trong mắt y, anh em Hạnh Thị bây giờ cũng chỉ là người không nơi nương tựa, nếu đụng đến mình, y cũng không khách khí nữa. Sau khi đường vòng màu đen đó được phóng ra, y lại hướng về phía Hạnh Dực cười khẩy nói:

- Hạnh Dực, tôi ngủ với người đàn bà của anh rồi, anh làm gì được tôi?

Nói xong y liền phóng ra vòng tròn màu đen đó vây khốn cây chùy ngắn của Hạnh Khê lại, nhưng sau đó y lại kinh ngạc há to miệng, trong mắt hoàn toàn kinh hãi. Y phát hiện ra mình không thể nào nhúc nhích, chỉ có thể trừng mắt nhìn cây chùy ngắn của Hạnh Khê càng lúc càng có nhiều đường sáng màu đen vây lấy y.

Đến lúc đó, Hạnh Khê làm sao còn không biết là Diệp Mặc đang giúp gã, gã lại càng không chút phòng hộ toàn lực khởi động pháp bảo hình chùy ngắn của mình.

Nữ tu đứng bên tên Vô Môi cũng nhìn ra có gì đó không đúng, cô vốn dĩ hi vọng Lộ Huyễn Canh có thể giết chết được anh em Hạnh Thị, để cô đỡ phải áy náy khó xử. Nhưng bây giờ cô phát hiện ra Lộ Huyễn Canh không ngờ lại không chút nhúc nhích được, làm sao không biết chuyện này cũng đã vượt khỏi dự liệu của cô rồi?

Cô vội vàng hô lớn:

- Dừng tay, Huyễn Canh bây giờ là đệ tử thân truyền của trưởng lão tông môn tám sao Trường Thanh phái, anh không được động…

Nhưng lời nói của cô chưa dứt, thì cây chùy ngắn của Hạnh Khê cũng đã xé tan tành Lộ Huyễn Canh đang kinh ngạc kia rồi, màn máu phun đầy trời, tỏa ra một mùi tanh của máu. Hạnh Khê cũng không có bản lĩnh của Diệp Mặc, có thể biến hóa đối phương thành hư không, nhưng như này, gã lại càng cảm thấy hả dạ rồi.

Một nguyên thần với tốc độ cực nhanh từ thi thể của Lộ Huyễn Canh trốn ra ngoài, nhưng nguyên thần này còn chưa lao ra được bao xa, thì lại bị một bóng đen nuốt chửng. Và nuốt nguyên thần của Lộ Huyễn Canh chính là Vô Ảnh. Diệp Mặc nhìn không ưa cái tên Lộ Huyễn Canh này, nên đã để cho Vô Ảnh ăn nguyên thần của y.

- Tiện nhân…

Thấy Hạnh Khê giết Lộ Huyễn Canh rồi, Hạnh Dực lúc này mới dịu lại, nhìn Vô Môi lạnh lùng nói một câu.

Vô Môi sắc mặt trắng bệch, cô lẩm bẩm nhìn Hạnh Dực nói:

- Chuyện này không liên quan gì đến tôi, anh cũng đi được gần trăm năm rồi, một mình tôi làm sao có thể vựng được cửa hàng này? Tôi chỉ có

thể cùng hùn vốn với người khác.

- Tôi nhổ vào, hùn vốn còn có thể hùn vốn trên giường sao? Cái thứ không cần đến thể diện là gì. Tiếc cho đại ca tôi mỗi ngày thương nhớ cô, còn cố ý về đón cô.

Hạnh Khê nhổ nước bọt nói.

Hạnh Dực bỗng nhiên lắc lắc đầu nói:

- Hạnh Khê, không phải nói nhiều nữa, chúng ta đã làm chậm trễ quá nhiều thời gian của Diệp tiền bối rồi, đi thôi, nơi này cũng không còn thứ gì lưu luyến anh nữa rồi.

- Đi? Giết đệ tử của Trường Thanh phái tôi rồi, còn muốn đi sao?

Một giọng nói lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến, anh em Hạnh Thị lúc này mới phát hiện ra bên ngoài cửa hàng cũng đã chật kín tu sĩ đứng xem rồi.

Một tu sĩ tóc dài mặt như mặt chim gáy bước vào, nhìn thấy anh em Hạnh Thi lạnh giọng nói. Vô Môi nhìn thấy tu sĩ tóc dài này bỗng nhiên cúi đầu xuống, dường như có chút xấu hổ.

- Môi Tử, đến bên tôi, ai giết đệ tử của tôi, nói đi. Thôi, cũng không cần nói nữa. Tôi giết chết toàn bộ là được, nhớ kỹ, người giết các anh là Cữu Lương của Trường Thanh phái.

Tên tu sĩ tóc dài mặt như mặt chim gáy này nói xong, liếc nhìn mấy người Hạnh Khê, sau đó y lại nhìn Lạc ảnh và Giải Ấu Huê. Một lúc sau, lại chằm chằm nhìn Lạc Ảnh, ánh mặt lộ ra vẻ dâm dục.

Hạnh Dực thấy Vô Môi đứng bên cạnh Cữu Lương, làm gì còn không biết người đàn bà này không ngờ đến sư phụ và đệ tử cũng lên giường hết rồi, lập tức ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Hạnh Dực tôi có mắt như mù, không ngờ lại nhắm trúng một con tiện

nhân như cô, giết cô đúng là càng làm bẩn tay tôi thêm mà thôi, cút đi…

Vô Môi vỗn dĩ có chút hổ thẹn nghe thấy lời nói của Hạnh Dực, ngược lại không còn hổ thẹn nữa, lại lạnh lùng nói:

- Vô Môi tôi cũng không nợ anh cái gì cả, anh không có tư cách nói như vậy với tôi.

Hạnh Dực cũng không thèm để ý đến Vô Môi, coi Vô Môi như không khí vậy. Vô Môi cười khẩy một cái, đối với chuyện Cữu Lương muốn giết anh em Hạnh Thị ngay lập tức, lại càng không có chút áy náy và thương hại nào.

Diệp Mặc liếc nhìn ánh mắt của Cữu Lương, khóe miệng nhếch lên khinh thường nói:

- Chỉ là một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng ba, mà cũng dám nói ra câu này. Hạnh Khê, đi giết y cho ta.

Hạnh Khê nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, làm gì không biết Cữu Lương đúng là tìm đến cái chết rồi, lập tức đáp lại:

- Vâng, Diệp tiền bối.

Diệp Mặc đến tu sĩ Hóa Chân tầng thứ chín cũng có thể giết dễ dàng như một cây cỏ, một trưởng lão Kiếp Biến của Trường Thanh phái cũng dám khoa trương phách lối trong này.

Sau đó gã lại phóng ra pháp bảo hình chùy, hướng về phía Cữu Lương dữ tợn cười nói:

- Nhớ rõ, người giết anh chính là Hạnh Khê…

Nói xong cây chùy ngắn trong tay đâm tới cũng như vừa nãy giết chết Lộ Huyễn Canh.

Ngoại trừ mấy người bên cạnh Diệp Mặc, những người đứng bên quan

sát cũng đơ người ra nhìn, Hạnh Khê là một tu sĩ Ngưng Thể, lại dám đối đầu với Cữu Lương, còn dám nói những lời khoa trương như này, chẳng lẽ quả thực có tu sĩ tìm đến cái chết như này sao? Hay là đầu óc của gã hỏng mất rồi?

Cữu Lương lại càng tức giận cười ha hả nói:

- Cữu Lương tôi muốn xem xem anh giết tôi như nào…

Nhưng y cũng giống như Lộ Huyễn Canh, chỉ nói được nửa lời, trong mắt đã lộ ra tia kinh hãi, sau đó y nhìn rất rõ ràng Hạnh Khê phóng pháp bảo hình chùy về phía y, pháp bảo hóa thành những đường màu đen bao lấy y, nhưng y cũng không có chút năng lực phản kháng nào.

- Vực, tu sĩ Hóa Chân…

Kiến thức của Cữu Lương cũng phong phú hơn Lộ Huyễn Canh nhiều, đáng tiếc là y cũng không có chút sức lực phản kháng nào.

Phụt…

Một màn máu bắn ra, tu sĩ Kiếp Biến cho dù lời hại đi nữa, bị vực của Diệp Mặc trói buộc lại, đến cử động cũng không cử động được, cho dù tu sĩ Kim Đan cũng giết được y, càng không cần nói Hạnh Khê lại là một tu sĩ Ngưng Thể trung kỳ.

Một đường nguyên thần bay ra, tương tự cũng bị Vô Ảnh đuổi theo nuốt gọn.

Vô Môi đơ người đứng nhìn hai nhân tình của cô liên tiếp bị Hạnh Khê giết chết, căn bản cũng không dám tin Hạnh Khê tại sao lại biến thành lợi hại như vậy.

- Đi thôi.

Diệp Mặc thấy Hạnh Khê sau khi giết chết Cữu Lương và Lộ Huyễn

Canh rồi, Hạnh Dực cũng đã không còn lòng dạ nào giết Vô Môi nữa rồi, lắc lắc đầu nói.

Hắn mang theo Lạc Ảnh quay về đến Thần Dược môn xem xét, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

- Ha ha, anh Diệp, đúng là nhân sinh hà xử bất tương phùng.

Trong đám người có một người nam tu mặc áo lam bước ra, từ rất xa đã ôm quyền lớn giọng nói với Diệp Mặc. Ngữ khí rất vui mừng, có cái gì đó kích động khi gặp lại người bạn cũ.

Diệp Mặc lập tức nhận ra tu sĩ mặc áo lam trước mặt mình, lập tức cũng vui mừng ôm quyền nói:

- Hóa ra là anh Phó, quả nhiên là nhân sinh hà xử bất tương phùng.

Phó Vũ là một người bạn mà Diệp Mặc quen biết trong tiểu thế giới, lúc đó là vì Phó Vũ cứu Cơ Mi, mà người con gái Cơ Mi này lại cứ khăng khăng muốn đi cùng Diệp Mặc, kết quả ba người cùng đến một quán rượu ăn uống một bữa, Cơ Mi trở thành tì nữ của Diệp Mặc. Nhưng Phó Vũ thì lại là một người bạn đáng để kết giao, ước mơ của Phó Vũ là đi khắp Thần châu du lịch danh sơn đại châu, bây giờ gã đến Đông Huyền châu, không biết ước mơ này có còn như vậy nữa hay không.

- Không ngờ anh Diệp lại bước đến trước mặt tôi rồi, năm đó trong Hàng Thủy thành ở tiểu thế giới, tu vi của anh cao hơn tôi nhiều rồi, bây giờ vẫn là cao hơn tôi rất nhiều.

Phó Vũ cười ha hả, mặc dù nói tu vi của Diệp Mặc cao hơn gã, nhưng vẻ mặt vô cùng tự nhiên, căn bản không có chút buồn bực nào trong đó.

Nói xong gã không đợi Diệp Mặc nói gì, liền nói tiếp:

- Đi, chúng ta đi tìm một nơi nào đó uống rượu, mấy vị này là…

Diệp Mặc giới thiệu qua mấy người, sự cởi mở và tự nhiên của Phó Vũ ngay lập tức khiến cho mọi người có thiện cảm, Sầm Thiên Cầm lại càng không ngừng liếc nhìn Phó Vũ, đáng tiếc là tu vi của Phó Vũ quá thấp, chỉ là tu vi Nguyên Anh.

Sau khi mấy người tìm một Linh tức lâu trong Tất Thông thành ngồi xuống, Phó Vũ nói với Diệp Mặc:

- Năm đó tôi có một chuyện muốn tìm anh, nhưng anh rời khỏi tiểu thế giới rồi, sau đó sau khi tôi đến Đông Huyền châu, cho rằng cũng không thể nào gặp được anh nữa. Không ngờ hôm nay lại gặp lại anh, vừa lúc chuyện này có thể nói với anh, thì tôi cũng yên tâm.

Diệp Mặc lấy ra một bình rượu ngon làm từ "Vạn niên thạch duẩn tủy", lại lấy ra bảy ly rượu, sau khi rót cho mỗi người một ly, mới nói với Phó Vũ:

- Mời anh Phó nói đi.

Phó Vũ vẻ mặt lại có chút ngưng trọng nói:

- Anh Diệp, tôi nghe nói anh đi tìm một người con gái tên Mục Tiểu Vận ở tiểu thế giới, người con gái đó là đệ tử của Băng hồ, có chuyện này không?

Diệp Mặc bỗng nhiên đứng dậy, kích động nắm chặt lấy tay Phó Vũ nói:

- Không sai, anh Phó, đúng là vậy, Mục Tiểu Vận chính là vợ của tôi, cô ấy ở đâu rồi?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1509

Cao Thủ Trường Thanh Phái Đều Ra Hết

Ngay cả Lạc Ảnh cũng có chút kích động mà đứng lên, vì cô biết vị trí của Mục Tiểu Vận trong lòng của Diệp Mặc cũng không hề thấp hơn so với các cô. Sự tưởng niệm của Diệp Mặc đối với Mục Tiểu Vận cũng giống như là với Ức Mặc vậy. Tuy rằng cô chưa từng gặp Mục Tiểu Vận, nhưng trong lòng của cô cũng hiểu rõ rằng, một cô gái có thể khiến cho Diệp Mặc tưởng niệm như vậy, thì tuyệt đối không phải là một cô gái tầm thường.

Phó Vũ khoát tay, ý bảo Diệp Mặc ngồi xuống rồi mới nói chuyện tiếp:

- Anh Diệp, anh không cần phải gấp gáp, hiện tại anh có đi thì cũng không thể tìm được cô ấy đâu. Lúc đó ở tiểu thế giới tôi nghe được tin tức rằng anh đang đi tìm Mục Tiểu Vận, cho nên mới chú ý đến một chút. Sau này có một lần tôi nghe được hai võ giả bình thường khi đang thu thập dược liệu nói chuyện với nhau, thì có một người trong đó nói rằng y đã tận mắt nhìn thấy xe ngựa của Băng Hồ đã tiến vào trong Lượng Ki sơn cốc, lúc đó y không dám phát ra tiếng động nào, chỉ dám đứng núp ở một bên...

Diệp Mặc bỗng nhiên đứng lên, run giọng nói:

- Anh nói chính là cái lão ôn bà kia của Băng Hồ còn chưa trở lại Băng Hồ phái, mà trên đường đi lại tiến vào trong Lượng Ki sơn cốc sao?

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được, vì sao hắn đã lật tung Băng Hồ lên tới mấy lần, nhưng vẫn không tìm được bất kỳ một người nào vừa từ núi Thần Châu trở về cả. Hóa ra là lão ôn bà kia đã sớm có dự định. Cũng may mắn là hắn đã cấp cho Mục Tiểu Vận một chiếc vòng cổ và ít đan dược, hy vọng là nó có thể khiến cho lão ôn bà kia tự tìm đường chết.

- Đúng thế.

Phó Vũ nói với vẻ mặt ngưng trọng:

- Tôi sau đó còn đến hỏi thăm hai tên võ giả kia, rồi sau khi được họ chỉ đường, thì tôi liền đi tới Lượng Ki sơn cốc một chuyến. Nhưng tôi ở cái khe núi đó tìm hết gần một ngày, cũng không hề tìm được cái lối ra nào cả. Lúc đó tôi cảm thấy rất khó hiểu, vì tôi tin tưởng rằng hai tên võ giả kia sẽ không lừa gạt tôi. Nhưng hiện tại thì tôi đã hiểu được đại khái rồi, vì nếu như ở đó không phải là cái truyền tống trận nào đó, thì cũng sẽ phải là một loại trận pháp tu chân khác.

Diệp Mặc ngơ ngác im lặng không nói, khi hắn còn ở tiểu thế giới, thì đều đã đến các di tích tìm kiếm vài lần, nhưng khi hắn còn đang nghi hoặc là vì sao không tìm được Tiểu Vận, thì hóa ra là cô đã bị cái lão ôn bà kia của Băng Hồ mang đi rồi. Lão ôn bà kia mang Tiểu Vận đi, nhất định là đã phát hiện ra công pháp mà Tiểu Vận tu luyện có chút cổ quái.

Lúc này Diệp Mặc hận không thể lập tức quay lại tiểu thế giới, đi tới cái sơn cốc kia xem một chút. Nhưng hắn cũng biết rằng dù có như vậy cũng chỉ là uổng công mà thôi.

Lạc Ảnh biết tâm ý của Diệp Mặc, nên liền đưa tay ra nắm lấy tay của hắn rồi nói:

- Tiểu Vận cát nhân thiên tướng, chắc chắn là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Rồi sẽ có một ngày sẽ gặp lại thôi. Anh trước đây đã từng về qua được Địa Cầu, hiện tại muốn trở về tiểu thế giới thì cũng không phải là nhất định không được. Đến lúc đó thì chúng ta trở về tìm biện pháp là được rồi.

Diệp Mặc thở dài:

- Cảm ơn em, Tố Tố.

Nói xong thì Diệp Mặc miễn cưỡng đem chuyện tình của Mục Tiểu Vận đè nén xuống, chuẩn bị trở về Mặc Nguyệt Chi Thành, sau đó sẽ nghĩ biện

pháp tiếp. Lúc này hắn liền đứng lên ôm quyền nói với Phó Vũ:

- Anh Phó, đa tạ anh đã mang tin tức này đến cho tôi. Tôi bây giờ đang ở Nam An Châu, mà lần này tới Đông Huyền Châu cũng là vì có một số chuyện cần làm. Nếu như anh Phó nguyện ý, thì có thể cùng tôi đi tới Mặc Nguyệt Chi Thành của tôi ở Nam An Châu, nơi ấy linh khí khá đầy đủ...

Phó Vũ không đợi Diệp Mặc nói hết, thì đã ôm quyền cười ha hả rồi nói:

- Đa tạ anh Diệp, chỉ là tính tình của tôi luôn thích du sơn ngoạn thủy. Linh khí của Đông Huyền Châu không bằng được Nam An Châu, nhưng tôi vẫn quyết định sẽ ở đây tiêu diêu tự tại. Nếu như có một ngày, tôi mệt mỏi rồi, thì nói không chừng sẽ đột nhiên tới Nam An Châu làm phiền anh Diệp rồi.

Phó Vũ cự tuyệt lời mời, thì Diệp Mặc đã dự liệu được rồi. Tính cách của Phó Vũ luôn hào hiệp và tôn trọng tự do, ở tiểu thế giới thì y đã như vậy, đến hiện tại thì vẫn là như vậy.

Diệp Mặc vốn muốn cầm một ít đồ đưa cho Phó Vũ, nhưng hiện tại thì hắn đã thay đổi suy nghĩ. Phó Vũ có thể ở Đông Huyền Châu mấy năm mà không hề đầu nhập vào bất kỳ một môn phái nào, hơn nữa vẫn có thể tu luyện đến Nguyên Anh, thì tuyệt đối là phải có kỳ ngộ. Y thích du sơn ngoạn thủy, vậy thì nói không chừng y đã gặp được một di tích truyền thừa rồi cũng nên.

Mấy người bắt đầu uống rượu tâm sự, chỉ là trong lòng Diệp Mặc vẫn nghĩ tới Mục Tiểu Vận, cho nên bầu không khí không được vui vẻ cho lắm.

- Rượu ngon, thực sự là rượu ngon...

Trong linh tức lâu đột nhiên có người đi tới bên cạnh bàn của Diệp Mặc, đưa mũi ra dùng sức mà hít hà. Sau khi nói ra những lời này, thì càng kinh hỉ mà bổ sung một câu:

- Chẳng lẽ là 'Vạn niên thạch duẩn tủy' ủ ra? Không ngờ là lại dùng loại

vật này để cất rượu, quá lãng phí, quá lãng phí rồi...

Tên tu sĩ trước mặt này có chút lộn xộn, trong tay y cầm một bầu rượu, hiển nhiên cũng là một kẻ mê rượu. Tu vi của y cũng không thấp, đã là tu sĩ Kiếp Biến tầng chín rồi.

Nếu như là bình thường, thì Diệp Mặc cũng sẽ mời người này tới uống một chén, nhưng đáng tiếc là tâm tình của hắn hiện tại rất kém, nên không hề có cái tâm tư này.

Tên tu sĩ kia thấy những người ở bàn rượu này của Diệp Mặc thì cũng chỉ có tu vi của Sầm Thiên Cầm là cao nhất, nhưng cũng chỉ có tu vi Thừa Đỉnh mà thôi. Còn Diệp Mặc và cô gái xinh đẹp bên cạnh hắn thì nhìn còn rất trẻ, cho nên tuy là y không nhìn ra được tu vi của Diệp Mặc, nhưng cũng không cảm thấy gì, vì công pháp ẩn nấp tu vi ở Tu Chân Giới có nhiều lắm.

Theo lý thuyết, thì một tiền bối Kiếp Biến như mình tới đây, lấy một chén rượu uống một chút cũng không có vấn đề gì, nhưng mấy tên hậu bối này không ngờ lại coi như không biết, điều này làm cho trong lòng của y vừa giận vừa tham. Mấy tên hậu bối này dám đem rượu được chưng cất từ 'Vạn niên thạch duẩn tủy' ra uống một cách công khai, loại đảm khí này quả thực là khiến cho y cực độ kính phục đấy.

Khi mà y muốn chủ động mở miệng, thì một cỗ khí thế cường đại bỗng nhiên lại bao phủ lấy toàn bộ linh tức lâu, sau đó lập tức có năm tên tu sĩ tiến vào trong linh tức lâu, đi thẳng tới vị trí bàn của mấy người Diệp Mặc.

Sắc mặt tên tu sĩ Kiếp Biến lập tức biến hóa, sau đó ôm quyền nói:

- Hóa ra là chưởng môn Dư Kim Ám và đại trưởng lão Vưu Miễn của Trường Thanh Phái đại giá quang lâm.

Hai người dẫn đầu năm tu sĩ vừa tiến vào có tu vi Kiếp Biến viên mãn. Sau khi Diệp Mặc nghe được lời của tên tu sĩ Kiếp Biến tầng chín nói, thì lập tức đã biết những người kia tới là vì chuyện của tên Cữu Lương. Thật sự tới

cũng nhanh đấy, vì hắn giết tên trưởng lão của Trường Thanh Phái kia bất quá mới qua thời gian hai nén hương mà thôi, vậy mà lúc này đối phương đã tới rồi, nhất định là đối phương thông qua truyền tống trận để tới đây rồi.

Một tên tu sĩ mặt dài trong số năm tên vừa tới sau khi nghe được lời chào hỏi của tên tu sĩ Kiếp Biến tầng chín, thì liền lạnh giọng nói:

- Nhiễm Phu Hi, hi vọng là ngươi không có liên quan gì tới việc chém giết Cữu Lương trưởng lão của Trường Thanh Phái bọn ta, nếu như mà liên quan, vậy thì ngươi chờ chết đi!

Tên tu sĩ gọi là Nhiễm Phu Hi nghe được lời nói của tên tu sĩ mặt dài, thì liền sửng sốt một chút, sau đó y lập tức đã hiểu là có chuyện gì xảy ra rồi. Hóa ra là trưởng lão của Trường Thanh Phái bị người ta giết, khó trách vì sao mà lần này thì toàn bộ cao thủ của Trường Thanh Phái đều được xuất động.

Nhưng Nhiễm Phu Hi này hiển nhiên cũng không phải là một kẻ sợ phiền phức, cho nên sau khi nghe được tên tu sĩ mặt dài nói, thì y liền cười lạnh:

- Uy thế của Trường Thanh Phái thật lớn. Cữu Lương chỉ là một tên tu sĩ Kiếp Biến sơ kỳ, cũng đáng để lão nhân gia ta động thủ hay sao? Đừng tự cho rằng mình quá thần kỳ. Trường Thanh Phái bất quá cũng chỉ là một tông môn tám sao, ở trong mắt của ta thì cũng chỉ như vậy mà thôi. Vưu trưởng lão, nếu như cứ muốn diễu võ dương oai trên đầu Nhiễm Phu Hi ta, thì ta đây cũng xin được tiếp nhận.

Tên tu sĩ mặt dài lập tức giận dữ, tuy rằng lời nói của Nhiễm Phu Hi đã nói rõ ra là không phải y ra tay giết Cữu Lương. Nhưng giọng điệu của y thì thật sự là làm cho người ta không được thoải mái. Khi mà tên tu sĩ mặt dài đang định nói tiếp, thì một tên tu sĩ trung niên bên cạnh đã ngăn cản lại, sau đó tên tu sĩ này ôm quyền nói với Nhiễm Phu Hi:

- Nếu Nhiễm huynh đã không có liên quan gì, thì xin mời Nhiễm huynh

rời đi cho, vì ngày hôm nay Trường Thanh Phái chúng tôi muốn đại khai sát giới.

Nhiễm Phu Hi lập tức hiểu ra. Hóa ra Trường Thanh Phái làm ra thanh thế lớn như vậy, chính là vì mấy người đang uống rượu kia. Lúc này y lập tức nghi hoặc chỉ vào đám người Diệp Mặc rồi nói:

- Dư chưởng môn, không phải là vì bọn họ có rượu được pha chế từ 'Vạn niên thạch duẩn tủy', cho nên Dư chưởng môn mới muốn mượn cớ mà tiêu diệt bọn họ chứ? Nếu vậy thì cái cớ này cũng quá tồi rồi.

Tên tu sĩ gọi là Dư chưởng môn kia sau khi nghe được lời Nhiễm Phu Hi nói, thì trên mặt liền lộ ra một tia lệ khí, sau đó y liền lạnh lùng nói với Nhiễm Phu Hi:

- Nếu Nhiễm huynh đã muốn ra mặt, vậy thì Trường Thanh Phái chúng tôi cũng xin tiếp.

Nói xong thì y liền đưa ánh mắt quét về phía mấy người Diệp Mặc. Nói thật ra thì nếu Nhiễm Phu Hi không lên tiếng, y còn không biết rằng rượu mà mấy người bọn Diệp Mặc đang uống được pha chế ra từ 'Vạn niên thạch duẩn tủy'.

Nhiễm Phu Hi nhìn một chút về phía mấy người Diệp Mặc, rốt cuộc ngồi xuống một bên rồi nói:

- Ta đến linh tức lâu này cũng chỉ là để uống rượu mà thôi, các người muốn làm gì, thì cũng không liên quan tới ta.

Y cũng hiểu rõ, nếu thực sự phải đấu với Trường Thanh Phái, thì y cũng không phải là đối thủ. Y chỉ là tiếc cái bầu rượu trên bàn của Diệp Mặc mà thôi.

Tên tu sĩ mặt dài của Trường Thanh Phái lúc này lại đi tới trước mặt mấy người Diệp Mặc rồi lạnh giọng nói:

- Mấy con kiến hôi cũng dám ám toán trưởng lão của Trường Thanh Phái ta, đúng là muốn chết...

Tâm tình Diệp Mặc lúc này đang không tốt, thì mấy tên tu sĩ của Trường Thanh Phái lại đến dong dài. Cho nên hắn trực tiếp quát lạnh một tiếng:

- Cút.

Tên tu sĩ mặt dài kia không nhịn được nữa, liền đưa tay tới muốn bắt lấy Diệp Mặc.

Nhưng tay của y chỉ giơ lên được một nửa, thì đã bị đình trệ lại ở không trung. Không chờ cho khuôn mặt của y biểu lộ ra sự kinh hoàng, thì đã có một 'Chân nguyên thủ' bao phủ lấy thân thể y rồi.

- Hóa Chân...

Tên tu sĩ mặt dài kia chỉ có thể kinh hãi nói ra hai chữ này, thì đã bị 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc biến thành một mảnh hư vô rồi.

Diệp Mặc giết người khác với Hạnh Khê. Hạnh Khê sau khi giết người thì khắp nơi đều là máu tanh, mà 'Chân nguyên thủ' của Diệp Mặc sau khi giết người xong thì chỉ có một mảnh hư vô mà thôi, có lẽ chỉ có thể nói là có thể nhìn thấy được một màn sương mầu đỏ mờ mờ chớp động lên, rồi biến mất không còn gì cả.

Diệp Mặc chỉ một chiêu đã giết chết tên tu sĩ trưởng lão Kiếp Biến tầng chín viên mãn, thì những người còn lại đều kinh hãi không tạo ra nổi một tiếng động nào. Còn tên chưởng môn của Trường Thanh Phái thì lập tức phản ứng lại trong nháy mắt, mồ hôi lạnh cũng chảy dài trên mặt của y. Y đâu có thể ngờ rằng, bản thân mình tự dưng lại đi tìm một tu sĩ Hóa Chân để gây phiền phức chứ.

Trường Thanh Phái của y chỉ là một cái tông môn tám sao, mặc dù hiện tại đang là một tông môn có thực lực mạnh nhất trong số các tông môn tám sao ở Đông Huyền Châu, nhưng trước mặt một tu sĩ Hóa Chân, thì tông môn

tám sao nào cũng chỉ là phù vân mà thôi.

Nhiễm Phu Hi ngơ ngác nhìn Diệp Mặc. Y rốt cuộc đã hiểu vì sao mà người ta lại dám lấy ra rượu 'Vạn niên thạch duẩn tủy' uống ngay tại đây rồi, hóa ra là một tu sĩ Hóa Chân. Ở Đông Huyền Châu này thì tổng cộng lại cũng không có bao nhiêu tu sĩ Hóa Chân, vậy mà một tu sĩ Hóa Chân ở chỗ này uống rượu, thì ai dám đến làm gì hắn chứ? Bản thân không ngờ lại bị rượu làm mê mẩn tâm hồn, muốn đòi rượu của tu sĩ Hóa Chân để uống, đây chẳng phải là muốn chết sao?

Y không sợ Trường Thanh Phái là bởi vì y biết toàn bộ cao thủ Trường Thanh Phái liên thủ thì y vẫn có cơ hội chạy trốn, nhưng trước mặt một tu sĩ Hóa Chân, thì y trốn như thế nào đây?

- Tiền bối, vãn bối là chưởng môn Trường Thanh Phái Dư Kim Ám xin được ra mắt tiền bối. Vừa rồi mạo phạm tới tiền bối, mong tiền bối thứ tội...

Lúc này thì tên chưởng môn của Trường Thanh Phái đã đầy một đầu mồ hôi. Trong mắt y lúc này thì trọng yếu nhất không phải là cái chết của tên đại trưởng lão, mà là mạng của y lúc này phải giữ lại như thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1510

Tông Môn Của Nhị Tháp

Dư Kim Ám làm sao nghĩ đến ở một nơi xa lạ trong Tất Thông thành này lại có tu sĩ Hóa Chân? Mặc dù trình độ Hóa Chân ở Đông Huyền châu cao hơn Bắc Vọng châu một chút, nhưng cũng chỉ là cao hơn một chút mà thôi. Ở Đông Huyền châu, Trường Thanh phái cũng đã là môn phái đứng đầu rồi, một trưởng lão Kiếp Biến mất mạng lại càng là một chuyện động trời, cho nên Trường Thanh phái mới có xu thế sụp đổ, không ngờ lại gặp phải một tu sĩ Hóa Chân.

- Cút.

Diệp Mặc quả thực cũng không còn tâm trạng nào mà giết người nữa.

Thực lực của Trường Thanh phái so với Đông Huyền châu mà nói, cũng quá lớn mạnh rồi, cũng lớn lối quen rồi. Đây là do hoàn cảnh tạo nên, cho dù giết nhiều đi nữa, sau này môn phái cũng vẫn như vậy.

Nếu như ở Nam An châu, tông môn tám sao làm gì dám phách lối như vậy? Đồng thời, tông môn chín sao ở Nam An châu cũng lớn lối quen rồi. Khi anh chưa chọc giận đến bọn họ, thì anh sẽ cảm thấy bọn họ thoạt nhìn thì cũng không phải khó nói chuyện, nhưng một khi anh bất cẩn chọc giận những người này, anh mới phát hiện ra, hóa ra bọn họ không phải khó nói chuyện mà chỉ là không thèm tính toán với anh mà thôi, Trường Thanh phái đây chính là ví dụ điển hình nhất.

Dư Kim Ám nghe thấy Diệp Mặc nói một từ cút, suýt chút nữa khụy xuống, sau khi vội vàng khom người cám ơn, thì cũng lùi ra khỏi linh tức lâu.

Bốn tên tu sĩ của Trường Thanh phái vừa rời khỏi Tất Thông thành, sắc mặt của Dư Kim Ám lại lần nữa trở nên khó coi, gã nói với ba người còn lại:

- Các anh lập tức về môn phái, tôi đi tìm Mạnh tiền bối và Hoàng tiền bối.

Ba người còn lại vừa nghe liền biết chưởng môn cũng sẽ không bỏ qua chuyện này, chỉ có thể rời đi trước.

Nhiễm Phu Hi mặc dù không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng biết tu sĩ Hóa Chân cũng không phải là người mà y có thể chọc giận được. Bây giờ sau khi tu sĩ của Trường Thanh phái đi rồi, y vội vàng bước lên trước ôm quyền nói:

- Vãn bối Nhiễm Phu Hi không biết tiền bối Hóa Chân giá lâm, vừa nãy đã đắc tội rồi.

Diệp Mặc mặc dù không có tâm trạng uống rượu cùng Nhiễm Phu Hi, lại cảm giác con người này cũng không tệ. Hắn lấy ra một bầu rượu nhỏ đổ vào đó chút rượu thạch duẩn tủy nói:

- Cái này tặng cho anh.

- Hả…

Nhiễm Phu Hi sững người, y cũng không ngờ Diệp Mặc lại tặng cho y một bầu rượu nhỏ. Y định từ chối, nhưng sức hấp hẫn của bầu rượu đó quá lớn rồi.

Diệp Mặc cũng không còn tâm trạng để ý đến những chuyện phù du, trực tiếp đứng dậy nói:

- Đi thôi, sau khi giải quyết xong chuyện rồi, chúng ra quay về Nam An châu.

Nhiễm Phu Hi lúc này mới hiểu ra, hóa ra vị tiền bối này đến từ Nam An

châu.

- Diệp tiền bối, khi anh rời đi, có đi qua Tất Thông thành không? Nếu như còn đi qua nơi này, thì em sẽ ở đây đợi anh và em Lạc Ảnh.

Sầm Thiên Cầm đứng dậy trước nói, cô cảm thấy Diệp Mặc có chút chuyện riêng phải làm, mình không đi theo vẫn tốt hơn. Chỉ cần đợi ở đây là được rồi.

Anh em nhà họ Hạnh cũng không phản ứng lại, bây giờ Sầm Thiên Cầm nói như vậy bọn họ cũng tỉnh ngộ ra, Hạnh Dực vội nói:

- Chị Sầm nói đúng, Diệp tiền bối nếu như có chuyện, chúng tôi có thể ở Tất Thông thành đợi cũng được.

Duy nhất chỉ có Giải Ấu Huê kinh nghiệm còn non, cuộc sống từng trải cũng ít hơn ba người kia, cũng không muốn ở lại nơi này đợi.

Diệp Mặc hiểu ra ý tứ của mấy người, khua khua tay nói:

- Mọi người đi cùng nhau đi, cũng không có chuyện gì cả, chỉ là đến thăm một nơi cũ mà thôi.

Phó Vũ thấy Diệp Mặc muốn đi, cũng đứng dậy cáo từ. Chí hướng của gã là du sơn ngoạn thủy, rõ ràng không thể nào đi cùng với mấy người này được.

…

Diệp Mặc sau khi rời khỏi Tất Thông thành, Thanh Nguyệt trực tiếp mang theo một đường độn quang hướng về phía Thần Dược môn, vì Lạc Ảnh, tốc độ của Diệp Mặc cũng không nhanh.

- Đó là Tàng Đao tông.

Hạnh Khê chỉ một tông môn lớn phía dưới Thanh Nguyệt nói.

Diệp Mặc sững người, theo bản năng hỏi:

- Tàng Đao tông, đó là tông môn tám sao sao? Tông chủ là Biên Hướng Tân?

Lần này không đợi mấy người Hạnh Khê trả lời, Lạc Ảnh liền cười nói:

- Đúng vậy, Tàng Đao tông và Trường Thanh phái mà lúc trước bị anh giết chết hai vị trưởng lão đều là tông môn tám sao. Đông Huyền châu có ba tông môn tám sao lớn một tông môn chín sao, ngoại trừ hai tông môn tám sao ra, còn một tông môn tám sao nữa là Đông Lương phái. Thực lực của Đông Lương phái lớn nhất, thực lực của Tàng Đao tông là yếu nhất.

- Đúng vậy, Tàng Đao tông thực sự là tông môn tám sao yếu nhất trong Đông Huyền châu. Bây giờ Trường Thanh phái có hai tu sĩ Kiếp Biến bị Diệp tiền bối giết chết rồi, Tàng Đao tông nói không chừng được nhảy lên một bậc.

Hạnh Khê lập tức gật đầu đồng ý nói.

Không ngờ là môn phái mà Biên Phượng Tháp ở, lúc đó Biên Phượng Tháp nói vợ chưa cưới của gã và sư huynh Diêu Thiện có họ hàng gần, hơn nữa cha của gã không ngờ lại giúp Diêu Thiện, gã tức giận rời khỏi Tàng Đao tông. Cuối cùng vượt qua Vô Tâm Hải. Như hôm nay Biên Phượng Tháp ở Mặc Nguyệt Chi Thành điên cuồng tu luyện, cũng đã là tu sĩ Kiếp Biến tầng một rồi. Diệp Mặc cũng biết gã cũng không quên được những lúc vui vẻ cùng với cô vợ chưa cưới kia, chỉ có điều không muốn nói ra mà thôi.

Nhị Tháp và Đại Đằng đều là bạn của Diệp Mặc, bây giờ đến nhà của Nhị Tháp, Diệp Mặc bất luận thế nào cũng phải qua đó thăm. Nghĩ đến đây, hắn lại nói với Lạc Ảnh:

- Nơi này là môn phái của Nhị Tháp, Biên Hướng Tân chính là cha ruột của Nhị Tháp, chúng ta xuống đó thăm một chút, tiện thể thông báo cho cha của Nhị Tháp biết, Nhị Tháp bây giờ rất tốt.

Đề nghị của Diệp Mặc, đương nhiên không có ai từ chối, Thanh Nguyệt hạ xuống bên ngoài sơn môn của Tàng Đao tông.

Là một tông môn tám sao của Đông Huyền châu, khí phách sơn môn của Tàng Đao tông cũng không thua kém gì tông môn của Nam An châu, thậm chí linh khí gần với Tàng Đao tông cũng rất nồng đậm, có thể thấy bên dưới Tàng Đao tông chôn ít nhất một đoạn linh mạch thượng phẩm.

- Xin mấy vị tiền bối dừng bước.

Mấy người Diệp Mặc vừa bước đến cổng vào sơn môn của Tàng Đao tông, liền có đệ tử của Tàng Đao tông bước đến chặn lại mấy người Diệp Mặc.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tôi và Biên Phượng Tháp của Tàng Đao tông là bạn bè, thuận tiện đến thăm Biên môn chủ của Tàng Đao tông một chút, mời thông báo một câu.

Đệ tử chặn đám người Diệp Mặc lại nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng không biểu hiện chút nhiệt tình nào, ngược lại lại kinh ngạc đánh giác đám người Diệp Mặc, một hồi lâu sau mới nói:

- Môn chủ của Tàng Đao tông tôi là Lôi tông chủ, lão môn chủ nhiệm kỳ trước cũng đã hóa Tiên rồi. Hơn nữa Biên sư huynh cũng đã rời khỏi tông môn mấy chục năm rồi, bây giờ cũng không có mặt ở tông môn.

Diệp Mặc nghe thấy câu này nhíu nhíu mày, ý hóa Tiên chỉ là một cách nói khéo đã mất rồi mà thôi. Khi hắn và Nhị Tháp quen biết nhau, từ miệng của Nhị Tháp hắn biết được tình hình cha của gã. Biên Hướng Tân là môn chủ của Tàng Đao tông, tu vi Kiếp Biến tầng tám, hơn nữa tuổi tác cũng không cao, còn sống rất lâu, năm nay mới bao nhiêu tuổi? Sao có thể đột nhiên chết như vậy được?

- Có chuyện gì?

Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, hai nữ tu từ trong tông môn bước ra. Một nữ tu trong đó tuổi cũng đã cao sau khi thấy đám người Diệp Mặc, lập tức hỏi tên đệ tử.

Tên đệ tử đó sau khi thấy hai nữ tu này, vội vàng khom người nói:

- Đệ tử bái kiến Mẫn trưởng lão, bái kiến Kỳ sư tỷ…

Tên đệ tử này sau khi hành lễ xong, lập tức tiếp lời nói:

- Bẩm Mẫn trưởng lão, mấy vị này nói là bạn của Biên Phượng Tháp sư huynh, muốn đến gặp trưởng môn cũ, tôi đang giải thích cho mấy vị bằng hữu này.

- Ồ…

Nữ tu tên Mẫn trưởng lão kia chằm chằm nhìn đi nhìn lại đám người Diệp Mặc, sau đó ánh mặt lại dồn về người Sầm Thiên Cầm, ôm quyền nói:

- Mấy vị đi cùng với Nhị Tháp, chắc hẳn là biết Nhị Tháp mất tích rồi?

Sầm Thiên Cầm đương nhiên không biết, nhưng Diệp Mặc cũng đã tiếp lời nói:

- Không sai, Nhị Tháp là bạn của tôi, anh ta mất tích tôi biết, Nhị Tháp còn đang bận tu luyện chưa quay về được, tôi đúng lúc đi qua Tàng Đao tông, cũng muốn tiện đường vào thăm.

Nữ tu một mực chưa nói gì nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ có điều sự ngạc nhiên đó lại biến mất ngay tức khắc.

Mẫn trưởng lão nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức lộ vẻ vui mừng nói:

- Hóa ra là bạn của Nhị Tháp, mời mấy vị vào trong, vừa lúc còn một tháng nữa chính là ngày đại hỉ thiếu môn chủ chúng tôi tiếp nhận chức vị môn chủ, mấy vị đúng lúc có thể tham gia ngày vui thiếu môn chủ chúng tôi

nhận chức này.

Nói xong, Mẫn trưởng lão đó là nói với nữ tu bên cạnh:

- Di Dung, cô đi gọi Hạ trưởng lão và thiếu môn chủ cùng đến đây đón tiếp mấy người bạn của Nhị Tháp đến, tôi dẫn mấy vị này đến phòng khách lớn của Tàng Đao tông trước.

Nữ tu tên Di Dung theo bản năng giật mình, vội vàng nói:

- Vâng, trưởng lão.

- Di Dung, cô cũng sắp là môn chủ phu nhân rồi, đừng gọi tôi là trưởng lão nữa, cứ gọi chị Mẫn là được rồi.

Mẫn trưởng lão đó khiển trách một câu.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra nữ tu tên Di Dung này chính là Kỳ Di Dung mà Nhị Tháp ngày đêm mong nhớ, nhưng hắn lại cảm thấy Kỳ Di Dung này dường như không phải là người hay thay đổi như Biên Phượng Tháp nói, hắn tin vào trực quan của mình.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lại tiếp lời nói:

- Vị này chắc hẳn là Kỳ tiên tử của Nhị Tháp, vì Nhị Tháp nói về cô rất nhiều, cho nên tôi cảm thấy rất quen thuộc.

Nói xong Diệp Mặc liền chuyển giọng, lại quay sang nói với Mẫn trưởng lão:

- Mẫn trưởng lão, hay là, để Kỳ tiên tử dẫn chúng tôi đến đại điện đi, có người quen vẫn dễ nói chuyện hơn.

Trong mắt Mẫn trưởng lão có một tia tức giận xoẹt qua, nhưng ngay sau đó cô lại mỉm cười nói:

- Cũng được, Di Dung, khách quý không được sơ suất. Nếu như để cho

khách quý không hài lòng về Tàng Đao tông chúng ta, mà lại rời đi ngay, thì đại trưởng lão sẽ không vui đâu.

- Vâng, Mẫn trưởng lão.

Kỳ Di Dung lập tức trả lời, vẫn xưng hô là Mẫn trưởng lão, cũng không gọi là chị Mẫn.

Mẫn trưởng lão đó dường như cũng không để ý, sau khi gật gật đầu với đám người Diệp Mặc, lại quay người đi, đến nửa giây cũng không đợi lâu.

Kỳ Di Dung sau khi dẫn mấy người Diệp Mặc đi vài bước, bỗng nhiên dừng lại vội vàng nói:

- Mọi người đi nhanh đi, nói với Nhị Tháp, tôi không có lỗi với anh ấy, bảo anh ấy đừng quay về đây nữa.

Sự việc quả nhiên có chút không khớp với những gì Nhị Tháp nói, Diệp Mặc nhíu nhíu mày hỏi:

- Nhị Tháp là bạn của tôi, không làm rõ cha của Nhị Tháp chết như nào, chúng tôi cũng sẽ không đi như vậy.

- Sao anh lại không nghe lời khuyên thật lòng thế? Đại trưởng lão của Tàng Đao tông đã là…

Lời nói của Kỳ Di Dung bị một trận cười ha hả lớn chặn lại, một bóng người nhanh chóng từ xa tiến lại gần, trong nháy mắt đã đến trước mặt đám người.

- Di Dung, khách quý đến rồi tại sao lại không mau mau dẫn đến đại điện, lạnh nhạt với khách như vậy cũng không phải là chuyện tốt gì đâu.

Người đó sau khi đến, trách mắng Kỳ Di Dung một câu trước, sau đó lại quay người giơ tay ra nói với đám người Diệp Mặc:

- Mời mấy vị bằng hữu, bạn của Nhị Tháp, chính là bạn của Tàng Đao

tông tôi.

Diệp Mặc bắt đầu cảm giác có chút bất thường, tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu này đến mặc dù khách khí, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy không chịu được cái không khí hoan nghênh chào đón này. Liên tưởng đến những lời mà Kỳ Di Dung nói, hắn liền ẩn giấu tu vi của mình đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1511

Hóa Chân Chỉ Là Gà Con

Kỳ Di Dung cúi thấp đầu xuống, nhưng cũng không nói câu gì, nhìn bộ dạng không dám phản bác lại.

Tên tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu đến lại khua khua tay nói với Kỳ Di Dung:

- Cô xuống đi, nơi này cứ giao cho tôi là được rồi.

Diệp Mặc bắt đầu cảm thấy có chút không đúng rồi, Kỳ Di Dung sắp làm môn chủ phu nhân rồi, vừa nãy Mẫn trưởng lão còn sai bảo cô, bây giờ tên trưởng lão này lại không có chút tôn kính nào đối với cô cả. Xem ra, Mẫn trưởng lão này giống như đang giám sát cô vậy.

Không đợi Kỳ Di Dung trả lời, Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Kỳ Di Dung nói chuyện rất hợp với tôi, cứ để cô ấy cùng nói chuyện với tôi đi.

Tên trưởng lão Kiếp Biến tầng sáu đó cũng không ngờ Diệp Mặc lại mở miệng chủ động giữ Kỳ Di Dung ở lại, ngữ khí lập tức lạnh lùng. Diệp Mặc cũng nói như vậy rồi, y cũng không tiếp tục bảo Kỳ Di Dung rời đi nữa, chỉ gật gật đầu nói:

- Cũng được, vậy thì Di Dung cùng vào đi.

Nói là đại điện, nhưng thần thức của Diệp Mặc sớm đã quét vào bên trong này thấy đây cũng không phải là đại điện của Tàng Đao tông, mà là một thiên điện. Bên ngoài điện có trận pháp phòng ngự cấp tám, mặc dù bố trí tương đối kín, nhưng Diệp Mặc vừa nhìn qua liền thấy.

Đợi sau khi đám người Diệp Mặc đều ngồi vào trong đại điện hết rồi, thì tu sĩ Kiếp Biến kia mới nói:

- Không biết Nhị Tháp bây giờ ở đâu rồi?

- Nghe nói bạn của sư đệ đến rồi, tôi trong lòng quả thực cũng rất vui mừng.

Một giọng nói chói tai truyền đến, cắt đứt lời nói của tên tu sĩ Kiếp Biến, cùng với giọng nói này tiến vào là Mẫn trưởng lão và một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất trên đỉnh đầu có chút phát sáng.

Diệp Mặc không ngờ Tàng Đao tông cũng có tu sĩ Hóa Chân, tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất đó sau khi tiến vào ánh mắt liền dừng lại phía Diệp Mặc. Diệp Mặc lập tức đoán ra, chắc hẳn là Mẫn trưởng lão không nhìn ra tu vi của mình, nên mới mời tu sĩ Hóa Chân này đến. Diệp Mặc cũng biết hắn đây chỉ là đoán, một tu sĩ Hóa Chân có thể vì vài vị khách tầm thường đến, theo ý mà nói cũng không hẳn chỉ đơn giản là kiểm tra tu vi.

Giọng nói có chút chói tai đó chắc hẳn là của sư huynh của Nhị Tháp là Diêu Thiện, xem chừng tu vi của gã nâng cao cũng không chậm, cũng đã là Ngưng Thể sơ kỳ rồi, Kỳ Di Dung ngược lại vẫn dậm chân mức tu vi Hư Thần.

- Di Dung, sao em cũng lại ở đây?

Tu sĩ có giọng nói chói tai đó nhìn thấy Kỳ Di Dung, vui mừng nói.

Kỳ Di Dung đứng dậy thấp giọng nói:

- Em dẫn vài người bạn của Nhị Tháp đến đây.

- Uhm. Đợi lát nữa anh tìm em có chút chuyện.

Tu sĩ có giọng nói chói tai đó sau khi nói xong, lại quay người nói với tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất:

- Thái thượng trưởng lão mời ngồi…

Tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất trên đầu có chút phát sáng đó gật gật đầu, sau đó lại nói với Diệp Mặc:

- Công pháp ẩn giấu của người bạn này quả nhiên thâm hậu, Mẫn mỗ không ngờ cũng không nhìn ra được.

Diệp Mặc cười cười, căn bản cũng không tiếp lời, hắn sở dĩ ẩn giấu tu vi của mình, chính là muốn nhìn xem Tàng Đao tông rốt cục là có ý gì? Nếu như không phải nơi này là môn phái của Nhị Tháp, nói không chừng hắn cũng trực tiếp chất vấn rồi. Nhưng đây lại là môn phái mà Nhị Tháp ở, chẳng may chữa lợn lành thành lợn què, thì cũng quá mất mặt rồi. Hơn nữa Nhị Tháp biết rồi, trong lòng gã cũng không thoải mái, dù sao Tàng Đao tông cũng là tông môn mà gã đã từng ở, gã thậm chí còn từng là thiếu môn chủ nữa.

Thấy Diệp Mặc không trả lời, tên tu sĩ Hóa Chân họ Mẫn này cũng không để ý, chỉ bước đến vị trí đầu tiên ngồi xuống, sau đó không nói thêm gì.

- Tôi là Diêu Thiện, là sư huynh của Nhị Tháp, bạn của Nhị Tháp cũng chính là bạn của tôi, còn chưa hỏi mấy vị nên xưng hô như nào.

Tên tu sĩ giọng nói chói tai quả nhiên tự xưng mình là Diêu Thiện.

Nói xong gã lại chỉ về phía tu sĩ Kiếp Biến tầng sáu nói:

- Vị này là Nam trưởng môn của Tàng Đao tông tôi.

Diệp Mặc đứng dậy ôm quyền nói:

- Tôi tên Diệp Mặc, lần này đến Tàng Đao tông cũng là tiện đường ngang qua, chỉ có điều không ngờ Biên môn chủ sớm qua đời rồi, quả thực khiến người ta vô cùng đau xót. Nhị Tháp bây giờ cũng chưa biết tin này, nếu như Nhị Tháp biết được tin này, trong lòng chắc chắn rất đau thương.

Chỉ đơn gian giới thiệu mình một chút, Diệp Mặc cũng không giới thiệu những người còn lại. Nhưng Diêu Thiện cũng không để ý, rõ ràng trong lòng gã cũng không để tâm đến những người còn lại.

Diệp Mặc sau khi nói xong, Diêu Thiện lập tức tâm trạng trùng xuống nói:

- Đúng vậy, Nhị Tháp sau khi rời khỏi Tàng Đao tông, sư phụ vì vừa tức vừa lo lắng, kết quả tu luyện có chuyện, kết quả, haizz…

Nhị Tháp sau khi rời đi Biên Hướng Tân liền vừa tức vừa lo lắng sao? Diệp Mặc mặc dù chưa từng gặp Biên Hướng Tân, nhưng hắn cũng không tin Nhị Tháp lại có thể nói láo được. Theo những gì Nhị Tháp nói, gã rời khỏi Tàng Đao tông rồi, Biên Hướng Tân chỉ có động lực thúc đẩy, chứ không có chút biểu hiện vừa giận vừa lo gì.

Diêu Thiện nói xong thở dài một hơi, một lát sau, gã lại cố gắng trấn tĩnh tinh thần của mình lại hỏi:

- Anh Diệp, Nhị Tháp không biết bây giờ ở đâu rồi? Tháng sau là ngày tôi nhận chức chưởng môn của Tàng Đao tông, thực ra vị trí này nên là của sư đệ Nhị Tháp. Nhưng tôi vẫn không tìm được Nhị Tháp đang ở đâu, nếu như Nhị Tháp có thể quay về, tôi thà rằng nhường lại vị trí này cho sư đệ Nhị Tháp.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Nhị Tháp tôi quả thực biết, anh ấy đang…

- Đừng nói, anh ta muốn Nhị Tháp quay về chỉ là muốn giết Nhị Tháp, cướp đi truyền thừa Tàng Đao tông trên người Nhị Tháp…

Kỳ Di Dung bỗng nhiên đứng dậy cắt đứt lời nói của Diệp Mặc.

Diệp Mặc bình tĩnh nhìn Kỳ Di Dung, hắn trước giờ vẫn đợi Kỳ Di Dung nói ra chân tướng sự việc. Tâm tư của Kỳ Di Dung từ khi nhìn thấy

bọn họ cho đến lúc này, cũng đã cực kỳ chấn động rồi, hơn nữa khi mình nói đến Nhị Tháp ở nơi nào, cô lại càng kích động.

- Di Dung, em điên rồi sao? Nếu như Nhị Tháp quay về rồi, chúng ta có thể nhượng lại chức chưởng môn của Tàng Đao tông cho Nhị Tháp, chúng ra sẽ làm đám cưới. Chẳng lẽ em không muốn Nhị Tháp quay về, nó là sư đệ của anh mà? Là dòng máu duy nhất của Tàng Đao tông chúng ta.

Diêu Thiện bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt không hiểu lớn tiếng nói, rõ ràng rất không hài lòng về câu nói của Kỳ Di Dung.

Kỳ Di Dung cười khẩy, căn bản không thèm để ý đến Diêu Thiện, lại quay người nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, anh là bạn của Nhị Tháp, tôi cũng gọi anh là sư huynh. Tôi chắc chắn mà nói với anh, anh hôm nay nếu như vào đây rồi, bất luận có nói về tung tích của Nhị Tháp hay không, thì anh cũng không thể nào rời khỏi Tàng Đao tông được. Vì cái mà bọn họ muốn không phải là Nhị Tháp quay về, mà là muốn cái mạng của Nhị Tháp và truyền thừa mà Nhị Tháp mang đi.

Diệp Mặc lúc này mới hiểu vì sao mình thoạt nhìn là một tu sĩ cấp thấp đến, lại có một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất cũng chủ động đến đại điện, hóa ra là vì nghe ngóng tin tức của Nhị Tháp, mà mục đích nghe ngóng tin tức của Nhị Tháp rõ ràng chính là truyền thừa của Tàng Đao tông. Xem ra Nhị Tháp mang truyền thừa của Tàng Đao tông đó đi, cũng không phải đơn giản.

Nhưng lúc trước hắn cũng không nghe thấy Nhị Tháp nói qua về truyền thừa của Tàng Đao tông, chẳng lẽ Nhị Tháp lại giấu chuyện này sao?

Tên tu sĩ Hóa Chân đỉnh đầu phát sáng lạnh lùng liếc nhìn Kỳ Di Dung nói:

- Đưa xuống dưới.

- Vâng.

Mẫn trưởng lão vội vàng khom người nói một câu, sau đó bước đến kéo Kỳ Di Dung, Diêu Thiện trong mắt hiện lên tia lo lắng, nhưng cũng không dám nói câu nào.

Kỳ Di Dung lại nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, anh tin lời tôi, Nhị Tháp tuyệt đối đừng quay về, nói với Nhị Tháp, tôi đi trước đây.

Nói xong cô lại cười khẩy với Diêu Thiện nói:

- Diêu Thiện, kết hôn với anh? Kỳ Di Dung tôi trước giờ chưa bao giờ muốn kết hôn với anh. Anh và Mẫn Hướng Thiên hại chết Biên môn chủ, đừng cho rằng mọi người không biết, sẽ có một ngày Nhị Tháp sẽ quay về tìm anh báo thù.

Cô cũng không đợi Mẫn trưởng lão lôi đi, cũng đã bước về phía Mẫn trưởng lão. Trong mắt cô cũng không còn ý muốn sống nữa rồi, nhưng cô cũng biết tự sát trong này đồng nghĩa với việc tự rước lấy nhục nhã.

- Nếu cô cũng biết rồi, vậy thì đừng đi nữa, chết trong này cũng vậy thôi.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất cười khẩy, trực tiếp khua tay một đường chân nguyên đại thủ vươn ra.

- Thái thượng trưởng lão, đừng giết Di Dung, Di Dung cô ấy sẽ không nói…

Diêu Thiện thấy Thái thượng trưởng lão muốn ra tay, lập tức nôn nóng hét lớn.

Tên trưởng lão Hóa Chân đó lạnh lùng nhìn Diêu Thiện một cái, Diêu Thiện rùng mình một cái, cũng không dám nói gì nữa, thậm chí mắt cũng không dám nhìn Kỳ Di Dung nữa.

Diệp Mặc không ngờ nhanh như vậy lại chứng kiến cảnh này, Biên

Hướng Tân quả nhiên là do đệ tử của lão hãm hại. Hơn nữa còn là đại đệ tử lão thích nhất - Diêu Thiện, tên Diêu Thiện này có thể hãm hại sư phụ của mình, cũng không phải là thứ tốt đẹp gì. Kỳ Di Dung dường như có rất nhiều lời muốn nói ra, nhưng lại không dám nói, đến cuối cùng, cô không còn cơ hội nào nói hết mọi thứ ra.

Chân nguyên đại thủ của trưởng lão Hóa Chân đó chỉ vươn ra được nửa đường, liền tự động tiêu tán. Tu sĩ trong đại điện đều cho rằng Thái thượng trưởng lão vì Diêu Thiện cầu xin, tạm thời bỏ qua cho Kỳ Di Dung, chính vào lúc kinh ngạc này, lại phát hiện ra Thái thượng trưởng lão đang ngồi hàng đầu kia trong mắt lộ ra vẻ cực kì kinh hãi.

Sau đó đám người liền nhìn thấy một chân nguyên đại thủ tương tự bắt lấy Thái thượng trưởng lão đó, giống như một con gà con bị ném ra giữa đại điện vậy.

- Hóa Chân hậu kỳ, vực đại thành…

Tên tu sĩ Hóa Chân này bị Diệp Mặc xách lên ném ra giữa đại điện, đến bò dậy cũng không bò được nữa. Diệp Mặc đã tiện tay phong bế tu vi của gã rồi, nếu như chưa tìm hiểu rõ nguyên nhân cái chết của Biên Hướng Tân, thì Diệp Mặc sẽ giết chết tên này.

Ở Đông Huyền châu tu luyện đến Thừa Đỉnh cũng là cao thủ trong các cao thủ rồi, huống chi là Kiếp Biến. Nhưng bao gồm cả Mẫn trưởng lão và trưởng lão Kiếp Biến tầng thứ sáu kia, thì cũng bị hành động Diệp Mặc làm cho kinh người chết sững rồi.

Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất không ngờ lại không có chút sức lực phản kháng nào, giống như một con gà con bị người ta dùng chân nguyên đại thủ xách lên vậy, cho dù là Hóa Chân hậu kỳ cũng không làm được?

Chỉ có Lạc Ảnh và Giải Ấu Huê vẻ mặt bình tĩnh, tu sĩ Hóa Chân tầng thứ nhất, trong mắt Diệp Mặc thực ra cũng chỉ lợi hại hơn con kiến hôi chút

ít mà thôi.

- Diệp sư huynh, tiền bối…

Kỳ Di Dung không ngừng kích động nhìn Diệp Mặc, cô cho rằng khi sắp chết, lại phát hiện ra chuyện căn bản không thể nào xảy ra được. Diệp Mặc trẻ tuổi như vậy, không ngờ là một cao thủ Hóa Chân hậu kỳ? Lúc trước, cho dù cô có nghĩ đến, cũng không dám nghĩ như vậy.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Nhị Tháp cũng đã từng nói với tôi về cô, nhưng trong ấn tượng của Nhị Tháp, cô dường như không phải bộ dạng như bây giờ. Có chuyện gì nói kỹ ra xem nào, nơi này không có ai dám làm gì cô đâu?

- Vâng.

Kỳ Di Dung kích động vội vàng gật đầu, cô cho rằng đời này cũng không đợi được đến ngày này, nhưng hôm nay cuối cùng cô cũng đợi được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1512

Sự Ẩn Nhẫn Của Kỳ Di Dung

Kỳ Di Dung điều chỉnh lại suy nghĩ của mình một chút, sau đó mới mở miệng nói:

- Năm đó môn chủ cũng không biết là Tàng Đao Tông có truyền thừa từ xa xưa. Tới một lần trong lòng môn chủ đột nhiên lại có dự cảm, sau đó rời ra khỏi nơi bế quan mà không báo cho bất cứ một ai, rồi đi tới điện thờ linh vị của lịch đại tông chủ Tàng Đao Tông. Nhưng lúc này thì môn chủ lại phát hiện ra Mẫn Hướng Thiên đang len lén đi vào điện thờ linh vị của lịch đại tông chủ Tàng Đao Tông, mà lúc đó thì Mẫn Hướng Thiên mới chỉ là tu vi Kiếp Biến tầng chín.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng một Mẫn Hướng Thiên nghe được lời Kỳ Di Dung nói thì mặt liền biến sắc, y rốt cuộc đã hiểu vì sao mình vẫn không thể tìm được truyền thừa từ trên người của Biên Hướng Tân rồi. Hóa ra là từ ngày đó Biên Hướng Tân đã chú ý tới hành động của y rồi.

Kỳ Di Dung lạnh lùng nhìn thoáng qua Mẫn Hướng Thiên đang nằm trên mặt đất không thể cử động rồi nói tiếp:

- Lúc đó môn chủ rất nghi hoặc, bởi vì lịch địa tông chủ của Tàng Đao Tông đều là người của Biên gia, bất luận là có phi thăng hay không, thì đều phải được lưu lại linh vị ở điện thờ của Tàng Đao Tông. Nhưng Mẫn Hướng Thiên chỉ là một trưởng lão khác họ, vậy thì y tới chỗ này để làm gì? Từ đó môn chủ bắt đầu cẩn thận hơn, mỗi lần bế quan đều trốn vào từ dường thờ phụng linh vị rất lâu. Cuối cùng thì có một ngày môn chủ cũng đã tìm ra được nguyên nhân, hóa ra là Biên gia ở Tàng Đao Tông còn có một bộ công pháp đỉnh cấp được truyền thừa lại.

Sắc mặt của Mẫn Hướng Thiên xám xịt lại, y biết là ngày hôm nay y khó sống rồi, không ngờ là bạn của Biên Phượng Tháp lại là một tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ. Trước tới nay y không thể nào nghĩ rằng, có một tu sĩ Hóa Chân hậu kỳ nào lại ăn no rửng mỡ đi kết bạn với một tên tu sĩ cấp thấp chứ.

- Trong lòng của môn chủ cực kỳ kinh sợ, người không thể ngờ rằng Mẫn Hướng Thiên lại dám dấu diếm loại chuyện này. Người cũng không biết vì sao mà tiền nhiệm môn chủ của Biên gia cũng không hề biết chuyện, vậy mà Mẫn Hướng Thiên lại biết. Cho nên lúc này môn chủ đã quyết tâm loại bỏ Mẫn Hướng Thiên...

Kỳ Di Dung nói tới đây, thì khóe mắt Mẫn Hướng Thiên lộ ra một tia khinh thường, điều này làm cho Kỳ Di Dung cực kỳ phẫn nộ, cô liền nói với giọng căm hận:

- Nhưng khi môn chủ muốn giết Mẫn Hướng Thiên, thì mới phát hiện Tàng Đao Tông từ lâu đã không còn là Tàng Đao Tông nữa rồi. Môn chủ vẫn luôn một lòng bế quan tu luyện, cho nên không thể phát hiện ra chuyện này.

- Vì sao lại nói Tàng Đao Tông không còn là Tàng Đao Tông trước kia nữa?

Lòng hiếu kỳ của Giải Ấu Huê lại dâng lên, cô lập tức là người đầu tiên hỏi lại Kỳ Di Dung.

Kỳ Di Dung không biết quan hệ của Diệp Mặc và Giải Ấu Huê là như thế nào, nhưng cô vẫn khẽ khom người rồi nói:

- Môn chủ phát hiện ra rằng khi Lý trưởng lão đang bế quan, thì đã đột nhiên bị nhập ma mà chết. Còn Phong trưởng lão trước đó đi ra ngoài rèn luyện cũng đã bị người khác vây công, mơ mơ hồ hồ mà ngã xuống. Tiếp sau nữa thì Huy trưởng lão lại bị trả thù mà ngã xuống, Phòng trưởng lão thì sau khi đi vào Vô Tâm Hải cũng hoàn toàn mất tích...

- Vị môn chủ này cũng quá ngốc mà, kẻ thì chết, kẻ thì mất tích, nhiều vị

trưởng lão xảy ra chuyện như vậy mà y không biết, có phải là quá ngốc không? Đến tận khi bản thân cần những vị trưởng lão này hỗ trợ thì mới nhớ tới họ sao?

Giải Ấu Huê bĩu môi nói với vẻ khinh thường.

Kỳ Di Dung lắc đầu:

- Không phải môn chủ ngốc, mà là bởi vì môn chủ đã quá tín nhiệm Mẫn Hướng Thiên, hơn nữa người một lòng muốn đột phá tu vi Kiếp Biến hậu kỳ, cho nên luôn luôn bế quan tu luyện, đâu thể nào biết được nhiều chuyện như vậy? Nếu như không phải trong lúc vô ý bắt gặp Mẫn Hướng Thiên đi vào trong từ đường của Tàng Đao Tông, thì môn chủ có khả năng là sẽ chẳng biết chút gì về chuyện này cả. Khi môn chủ biết Mẫn Hướng Thiên đã ra tay từ lâu, vậy thì nếu để y phát hiện ra rằng người đã biết sự thật, thì nói không chừng là Mẫn Hướng Thiên sẽ lập tức giết người và Nhị Tháp. Những trưởng lão khác của Tàng Đao Tông đều đã chết hoặc mất tích, chỉ còn lại Nam trưởng lão và Mẫn trưởng lão, nhưng cả hai đều là tâm phúc của Mẫn Hướng Thiên.

Kỳ Di Dung thở dài rồi chậm rãi nói. Giọng nói của cô có chút lạc đi:

- Môn chủ lúc này không tiếp tục suy nghĩ đối phó Mẫn Hướng Thiên nữa, mà là tiếp tục tra tìm truyền thừa của Tàng Đao Tông. Cũng may môn chủ là tông sư trận pháp cấp sáu, lại là huyết mạch hậu nhân của Biên gia, cho nên tuy là bắt đầu tìm kiếm chậm hơn nhiều so với Mẫn Hướng Thiên, nhưng vẫn tìm được truyền thừa của Tàng Đao Tông trước Mẫn Hướng Thiên. Sau khi môn chủ tìm được truyền thừa của Tàng Đao Tông, thì môn chủ mới hiểu được vì sao mà mỗi đời môn chủ Tàng Đao Tông đều phải là đại sư trận pháp rồi. Vì nếu không hiểu trận pháp, thì căn bản là không thể nào tìm được truyền thừa...

Sắc mặt của Mẫn Hướng Thiên lúc này cực kỳ khó coi, không biết là trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Y đã dùng tất cả thời gian của bản thân để đi tu luyện rồi, đâu còn thời gian nào mà đi nghiên cứu trận pháp nữa? Hơn nữa

tu vi càng cao, thì việc nghiên cứu trận pháp càng trở nên dễ dàng, cho nên y vẫn dự định là sau khi thăng cấp tu vi Hóa Chân, thì y sẽ tiếp tục đề thăng trình độ trận pháp của mình lên tới cấp đại sư.

- Cuối cùng cũng tìm được.

Sầm Thiên Cầm nghe kể chuyện nhập tâm tới mức bản thân cũng có chút khẩn trương. Bây giờ nghe thấy môn chủ đã tìm được truyền thừa rồi, thì trong lòng cũng cảm thấy mừng cho vị môn chủ kia.

Kỳ Di Dung gật đầu:

- Đúng vậy, cuối cũng đã tìm được rồi, nhưng sau đó thì môn chủ lại phát hiện ra rằng bản thân người đã sớm bị kẻ khác hạ độc rồi, mà người ra tay hạ độc chính là đệ tử mà người coi trọng nhất: Diệu Thiện.

Đầu của tên Diệu Thiện liền co rút lại, đâu dám nói ra nửa chữ?

Kỳ Di Dung lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Diệu Thiện rồi nói:

- Mỗi lần môn chủ xuất quan, đều sẽ ở trong tĩnh thất để tĩnh tọa vài ngày, mà Diệu Thiện thì để lấy lòng môn chủ, cho nên mới chủ động gánh vác những việc lặt vặt ở tĩnh thất này. Lúc đó thì Diệu Thiện còn là một tu sĩ Nguyên Anh, căn bản là không có năng lực để hạ độc trong tĩnh thất này mà không bị môn chủ phát hiện, nhưng thực tế là do Diệu Thiện đã nhận được chỉ thị và cách thức hạ độc của Mẫn Hướng Thiên rồi.

- Di Dung, chuyện này thực sự không liên quan đến anh, Mẫn trưởng lão chỉ nói là để cho anh trợ giúp cho môn chủ, anh không biết là trong đó có độc, anh... anh...

Diệu Thiện run giọng giải thích, dường như là đang cố gằng để khiến cho Kỳ Di Dung hiểu được y.

- Ngươi biết.

Kỳ Di Dung chỉ nói ra hai chữ, sau đó cũng không hề giải thích tiếp mà lại nói:

- Lúc đó môn chủ đã không còn ai để dùng nữa rồi, mà người thì lại không có cách nào để nói cho Nhị Tháp biết cả. Vì người biết rằng tính tình của Nhị Tháp lúc đó còn chưa đủ ổn trọng, cho nên nếu như nói cho anh ấy, thì chỉ có thể khiến cho hai cha con họ được chết nhanh hơn mà thôi. Vì vậy cho nên môn chủ mới tìm tới tôi...

Diệp Mặc gật đầu:

- Nói như vậy, thì cũng có nghĩa là chuyện giữa cô và Diệu Thiện đều là do cô cố ý để cho Nhị Tháp thấy được đúng không?

- Đúng thế, tôi là vợ chưa cưới của Nhị Tháp, cho nên nếu như không phải vì môn chủ đã không còn đường nào để đi, thì sao có thể để cho tôi rời khỏi Nhị Tháp mà đến với Diệu Thiện được chứ? Hơn nữa Nhị Tháp lúc đó cũng chưa hề có nửa điểm sai phạm nào, cho nên môn chủ càng không thể làm như vậy. Còn Nhị Tháp thì dưới sự phẫn nộ tìm tôi đòi một lời giải thích, nên tôi chỉ có thể cứng rắn mà làm ra vẻ không để ý tới anh ấy. Sau đó thì anh ấy lại đi tìm môn chủ, nhưng lại bị môn chủ vừa giảng dạy vừa mắng chửi, nói rằng anh ấy không xứng với tôi...

Giọng điệu của Kỳ Di Dung càng lúc càng thương cảm hơn.

Qua một lúc lâu, thì cô mới ngẩng đầu lên nói tiếp:

- Nhị Tháp cho rằng môn chủ tức giận anh ấy không có chí tiến thủ, cho nên mới tức giận mà rời khỏi Tàng Đao Tông. Lúc này thì môn chủ mới có thể thở phào nhẹ nhõm, vì môn chủ muốn Nhị Tháp rời Tàng Đao Tông càng xa càng tốt. Bởi vì môn chủ đã lưu lại một cái ấn ký trên người của Nhị Tháp rồi, mà cái ấn ký đó thì tôi lại có thể cảm ứng được. Nếu như không phải môn chủ yêu cầu, thì tôi đã sớm rời đi tìm Nhị Tháp rồi.

- Lần thứ hai Nhị Tháp trở về, cô có biết không?

Diệp Mặc thấy vẻ mặt cô đơn của Kỳ Di Dung, thì trong lòng cũng có chút buồn bã. Vì người mình yêu, mà có thể ẩn nhẫn chịu ủy khuất suốt mấy chục năm, còn phải để cho người mình yêu hiểu lầm, thì loại tâm tình này, bất luận là ai cũng không thể nào vui vẻ sống được.

Kỳ Di Dung gật đầu:

- Lần thứ hai Nhị Tháp trở lại thì tu vi đã là Thừa Đỉnh khiến cho tôi và môn chủ đều rất vui vẻ, nhưng môn chủ vẫn hi vọng là Nhị Tháp nên đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng trở về.

- Cho nên cô liền hẹn Diệu Thiện cùng đi ra một chỗ vắng vẻ, sau đó lại xì xào bàn tán, cố ý để cho Nhị Tháp thấy. Kết quả là Nhị Tháp thậm chí còn chưa chính thức trở về tông môn, thì đã lại rời đi một lần nữa?

Diệp Mặc hỏi tiếp.

Kỳ Di Dung đứng lên, lại một lần nữa cúi người hành lễ với Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp tiền bối, ngài xác thực là một người bạn tốt của Nhị Tháp. Nếu như không phải vậy thì Nhị Tháp nhất định sẽ không nói với ngài những điều này. Cái ấn ký trên người của Nhị Tháp là do môn chủ đặt, khi nào Nhị Tháp thăng cấp tới tu vi Kiếp Biến thì có thể cảm ứng được cái ấn ký đó.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Hiện tại Nhị Tháp hẳn là đã phát hiện cái ấn ký đó rồi.

- A...

Kỳ Di Dung kinh hỉ nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Diệp tiền bối, Nhị Tháp đã đạt tới tu vi Kiếp Biến rồi sao?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đúng thế, Nhị Tháp thăng cấp tu vi rất nhanh, cậu ấy hiện giờ xác thực đã là Kiếp Biến rồi. Chờ việc lần này kết thúc, thì cô có thể theo chúng tôi đi gặp Nhị Tháp. Nhưng tôi và Nhị Tháp là bạn của nhau, cho nên cô đừng có hễ mở miệng ra là gọi một tiếng tiền bối nữa. Tu vi của tôi cao hơn so với cô, nhưng cô cứ gọi tôi là sư huynh thì được rồi.

- Vâng, Diệp sư huynh.

Kỳ Di Dung cố nén nội tâm kích động của mình. Cô cho rằng kiếp này mình sẽ không còn cơ hội gặp lại Nhị Tháp nữa rồi, nhưng không ngờ rằng hiện còn có thể gặp lại được y.

Tuy rằng cô rất muốn nhịn xuống không hỏi tới, nhưng vẫn không thể nào làm được:

- Diệp sư huynh, Nhị Tháp sư huynh hiện giờ đang ở đâu?

Diệp Mặc gật đầu:

- Nhị Tháp hiện giờ đang ở Nam An Châu. Tôi lần này tới Đông Huyền Châu là có chút việc phải làm, sau khi làm xong sẽ lập tức trở về Nam An Châu. Về phần Tàng Đao Tông, thì đến lúc đó cứ tùy tiện tìm một người tiếp quản là được rồi.

Nói xong thì Diệp Mặc lại nghĩ tới việc truyền thừa của Tàng Đao Tông, mà thứ được truyền thừa kia là thuộc về sở hữu của Nhị Tháp đấy, cho nên hắn muốn giúp Nhị Tháp lấy trở về.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền hỏi:

- Vậy còn thứ được truyền thừa của Tàng Đao Tông hiện tại ở đâu? Nhị Tháp còn chưa trở về, chúng ta có cần phải lấy giúp cậu ấy không?

Kỳ Di Dung lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc. Cô biết loại cao nhân như Diệp Mặc mà muốn lấy đi truyền thừa của Nhị Tháp, cho dù là cô có muốn cũng không thể ngăn cản được. Cho nên cô cũng không hề dấu diếm

mà nói thẳng:

- Không lâu sau khi Nhị Tháp rời đi lần thứ hai, thì Mẫn Hướng Thiên đã tìm được nơi cất dấu truyền thừa, nhưng lúc này y mới biết truyền thừa đã sớm bị môn chủ phát hiện rồi. Đồng thời y cũng biết là chuyện của y đã sớm bị bại lộ. Nhưng ngay khi Mẫn Hướng Thiên muốn ra tay giết môn chủ, thì môn chủ đã sớm tự vẫn rồi.

- Trước khi môn chủ tự vẫn, thì muốn cho tôi tìm cơ hội rời khỏi Tàng Đao Tông, đi tìm Nhị Tháp. Tuy rằng môn chủ không chủ động nói ra, nhưng tôi biết rằng môn chủ sớm đã đem thứ được truyền thừa đưa cho Nhị Tháp mang đi rồi, chỉ là chính Nhị Tháp cũng không hề hay biết mà thôi.

- Vậy cô vì sao đến giờ vẫn chưa rời khỏi?

Giải Ấu Huê nghi hoặc.

- Vì cô ấy bị giam lỏng ở Tàng Đao Tông rồi, em không phát hiện rằng khi chúng ta vừa tới, thì cái tên Mẫn trưởng lão kia vẫn luôn đi theo cô ấy một tấc không rời sao?

Sầm Thiên Cầm liền trả lời thay Kỳ Di Dung.

Kỳ Di Dung gật đầu:

- Đúng thế, chỉ cần tôi còn ở đây, thì Nhị Tháp mới có thể còn tìm trở về, nếu như tôi cũng đi rồi, thì Mẫn Hướng Thiên chắc chắn sẽ không còn cơ hội tìm được Nhị Tháp.

Sắc mặt của Mẫn Hướng Thiên tái nhợt, không phản bác lại chút nào. Không nói tới việc toàn bộ lời Kỳ Di Dung nói đều là sự thật, mà cho dù là những lời của Kỳ Di Dung đều là gian dối, thì y cũng không có năng lực để mà phản kháng. Y đã từng cho rằng bản thân sau khi thăng cấp tới tu vi Hóa Chân tầng một, thì ở Đông Huyền Châu này ngoại trừ vài tên tu sĩ Hóa Chân ra, y cũng đã đứng ở trên đỉnh rồi. Nhưng hôm nay thì y mới biết được, tu sĩ Hóa Chân tầng một trước mặt một cao thủ chân chính thì cũng chẳng là cái

gì cả.

...

Dưới 'Vực' của Diệp Mặc, thì Mẫn Hướng Thiên cùng với ba tên trưởng lão đều bị Kỳ Di Dung giết chết. Nhưng Diệu Thiện thì cũng là kẻ có tình cảm chân thành với Kỳ Di Dung, cho nên cô không thể nào hạ thủ được, cuối cùng là Hạnh Khê đã ra tay thay cho cô.

Tàng Đao Tông không còn một tu sĩ Kiếp Biến nào, cuối cùng thì Kỳ Di Dung đành phải giao vị trí tông chủ Tàng Đao Tông cho một tu sĩ Thừa Đỉnh hậu kỳ.

Một ngày sau, thì mấy người Diệp Mặc liền rời khỏi Tàng Đao Tông. Kỳ Di Dung cũng không ở lại Tàng Đao Tông mà rời đi cùng mấy người Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1513

Nắp Của Chiếc Dược Đỉnh

Là một tông môn bốn sao, thì Thần Dược Môn cho dù không bị tiêu diệt, thì cũng chỉ là một môn phái tồn tại ở tầng dưới chót Đông Huyền Châu, còn sơn môn cũng chỉ có thể đặt ở một nơi hoang vắng có linh khí loãng, huống chi là Thần Dược Môn đã bị tiêu diệt rồi?

Lúc này thì ở nơi đã từng là sơn môn của Thần Dược Môn, hai người Diệp Mặc và Lạc Ảnh đứng yên lặng không nói gì. Nơi đã từng là sơn môn của họ giờ chỉ là một mảnh đất hoang, một ít linh thảo cấp một cấp hai linh tinh sinh trưởng ở xung quanh. Chỗ này chính là dược viên ngày trước của Thần Dược Môn.

Lạc Ảnh kéo tay Diệp Mặc đi vào phía bên trong phế tích, nhìn nơi trước đây mình đã từng sống, mà khiến cho vành mắt của Lạc Ảnh ửng đỏ. Đây không chỉ là nơi mà cô và Diệp Mặc đã từng sống, còn là nơi mà cô được sinh ra.

- Diệp Mặc, nơi này là nơi em luyện đan... Chỗ này là chỗ anh tu luyện...

Cho dù ở đây chỉ còn là phế tích hoang tàn, thì Lạc Ảnh vẫn nhớ rõ ràng từng chi tiết. Mỗi khi đến một chỗ nhất định, thì Lạc Ảnh đều nói ra đây là chỗ nào, sau đó lại là một phen thương cảm.

- Tố Tố...

Diệp Mặc biết trong lòng của Lạc Ảnh lúc này đang vô cùng thương cảm, cho nên liền vội vã an ủi.

- A...

Diệp Mặc chỉ vừa mới an ủi một câu thì lại kêu lên một tiếng.

- Chuyện gì thế?

Lạc Ảnh quay đầu lại nghi hoặc nhìn Diệp Mặc. Sau khi Diệp Mặc kêu lên một tiếng, thì trái lại là tâm tình của cô cũng tỉnh táo lại từ trong nỗi thương cảm.

Diệp Mặc chỉ vào phế tích ở phía trước rồi nói:

- Ở đây còn có người bố trí cấm chế, nói cách khác là chúng ta chỉ cần bước vào trong cấm chế, thì sẽ không có ai biết.

- Ai lại bố trí cấm chế ở một nơi hoang phế này chứ?

Lạc Ảnh nghi hoặc hỏi lại. Sơn môn của Thần Dược Môn là nơi thiếu thốn linh khí, muốn linh thảo thì cũng không có linh thảo, thỉnh thoảng có thể có vài cọng linh thảo cấp một hay cấp hai không đáng để nhắc tới, vì những thứ này ở bất kỳ đâu cũng đều có thể tìm thấy được.

- Ngoại trừ Tây Lưu Môn ra thì anh nghĩ chắc là sẽ không có ai khác đâu!

Diệp Mặc trầm giọng.

Lạc Ảnh trầm mặc. Thần Dược Môn bị diệt, nguyên nhân cũng chính là vì cô. Hiện tại Tây Lưu Môn bố trí một cái cấm chế ở đây, có lẽ cũng là để đợi cô và Diệp Mặc trở về.

Diệp Mặc nắm lấy tay của Lạc Ảnh rồi nói:

- Tố Tố, em không cần phải áy náy, kỳ thực Thần Dược Môn bị diệt, không phaỉ vì em đâu. Tìm đến em chẳng qua là vì Tây Lưu Môn muốn mượn một cái cớ chính đáng mà thôi.

Thấy Lạc Ảnh nghi hoặc nhìn hắn, thì Diệp Mặc hắn cũng không hề giấu giếm:

- Anh trước đây đã kể cho em rồi. Trước đây ở Vẫn Chân Điện anh đã giết tên Kinh Dục Điền, nhưng thật ra còn một chuyện anh chưa nói cho em biết. Đó chính là cha của Kinh Dục Điền sở dĩ muốn diệt Thần Dược Môn chúng ta, là vì Thần Dược Môn chúng ta còn có một cái dược đỉnh.

- Dược đỉnh sao?

Lạc Ảnh càng nghi hoặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Không sai, chính là một cái dược đỉnh. Đáng tiếc chính là sau khi Tây Lưu Môn diệt Thần Dược Môn chúng ta, thì cũng không hề tìm được cái dược đỉnh kia, mà chỉ tìm thấy nắp của một chiếc dược đỉnh mà thôi. Những thứ này đều là anh moi được ra từ trong miệng tên Kinh Dục Điền đấy, anh tin là tên kia lúc trước khi chết thì sẽ không dám lừa gạt anh đâu.

- Vậy bọn họ bố trí cấm chế ở đây vì mục đích gì? Chẳng lẽ cũng là vì muốn tìm cái dược đỉnh kia sao?

Lạc Ảnh cũng có chút sáng tỏ.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Nếu như anh không đoán sai, thì Tây Lưu Môn đúng là có cách suy nghĩ này. Đương nhiên mục đich chủ yếu của cấm chế này là dùng để chờ anh và em trở về, đặc biệt là em. Lúc đó em là tu sĩ thiên tài bậc nhất của Thần Dược Môn, cho nên nếu như là chiếc dược đỉnh đã được ai đó mang ra ngoài rồi, thì người đó nhất định phải là em. Đương nhiên, nếu như dược đỉnh không ở trên người em, thì em trở về cũng đều sẽ rơi vào trong tay của Tây Lưu Môn.

- Cũng có nghĩa là hiện giờ chúng ta đã kích phát cấm chế rồi, cho nên

lát nữa sẽ có người của Tây Lưu Môn đi tới đây phải không?

Lạc Ảnh nhìn Diệp Mặc rồi hỏi.

- Theo lý thuyết thì hẳn là như vậy, nhưng đã trải qua nhiều năm như vậy rồi, nên bọn họ liêu còn có thể tới đây hay không, thì anh cũng không dám khẳng định. Chúng ta cũng không cần phải ở đây chờ, hiện tại chúng ta cứ trực tiếp đi Tây Lưu Môn đi.

Diệp Mặc nhìn về phía phương hướng của Tây Lưu Môn, trong mắt lóe lên một tia sát khí. Kinh Dục Điền thì hắn đã giết rồi, nhưng vẫn còn có một tên Kinh Thân.

Tây Lưu Môn thì Diệp Mặc chưa từng tới, nhưng anh em họ Hạnh thì lại biết chỗ của Tây Lưu Môn. Sau khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rời khỏi Thần Dược Môn, thì chỉ sau hai nén hương mấy người Diệp Mặc đã tới ngoại vi Tây Lưu Môn rồi.

Là một cái tông môn năm sao, thì Diệp Mặc vốn nghĩ là Tây Lưu Môn hẳn sẽ tốt hơn nhiều so với Thần Dược Môn. Nhưng sau khi mấy người Diệp Mặc xuống khỏi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', đi tới sơn môn của Tây Lưu Môn, thì mới phát hiện được là Tây Lưu Môn so với Thần Dược Môn cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Khắp nơi đều là những bức tường đổ nát, dĩ nhiên đây chính là vết tích bị người ta diệt môn sau nhiều năm tháng.

Diệp Mặc lập tức nhớ tới việc chiếc nắp dược đỉnh mà Kinh Dục Điền đã nói tới. Hắn có một loại cảm giác rất kỳ lạ. Thần Dược Môn vì chiếc nắp của dược đỉnh kia mà bị Tây Lưu Môn tiêu diệt, mà Tây Lưu Môn sau khi chiếm được chiếc nắp dược đỉnh kia, cũng không tồn tại được bao nhiêu lâu đã bị người khác tiêu diệt tiếp.

Nếu như quả thật là vì chiếc nắp dược đỉnh kia, thì nó rốt cuộc là cái loại dược đỉnh nghịch thiên gì?

- Đi thôi.

Lạc Ảnh kéo tay Diệp Mặc. Cô bỗng nhiên cảm thấy buồn chán khi tiếp tục ở nơi này mà muốn sớm quay về Mặc Nguyệt Chi Thành thôi.

...

Phụ thành là một thành thị tu chân lớn nhất của Đông Huyền Châu, mà truyền tống trận đi Nam An Châu của Đông Huyền Châu cũng là được bố trí ở đây.

Lúc này thì trong một cái linh tức lâu nằm gần truyền tống trận của Phụ thành, có bốn tu sĩ Hóa Chân, ba tông sư trận pháp và bẩy tên tu sĩ Kiếp Biến đang cũng ngồi với nhau.

Có thể nói là chỗ này đã tụ tập toàn bộ thế lực mạnh nhất của Đông Huyền Châu rồi. Tu sĩ Hóa Chân của Đông Huyền Châu tổng cộng lại cũng không vượt quá hai mươi người, mà những tu sĩ này phần lớn đều là ẩn tu, căn bản là không bao giờ hỏi tới thế sự. Ở đây có tới bốn người, thì hiển nhiên đã là lực lượng mạnh nhất rồi.

Dẫn đầu những tu sĩ Hóa Chân là tông chủ của Mãng Hải Tông, tu sĩ Hóa Chân tầng bẩy Trì Phỉ. Là một trong những tu sĩ đứng đầu Đông Huyền Châu, thì bình thường cũng khó ai gặp được, nhưng lúc này thì y đã đợi ở trong linh tức lâu này gần một tháng rồi, nhưng cũng không hề có nửa phần lo lắng.

Y đang cùng những tu sĩ Hóa Chân và tông sư trận pháp khác nhiệt tình bàn tán về tâm đắc trong việc tu luyện và một số thủ đoạn trong việc bố trí trận pháp.

Một tên tu sĩ Ngưng Thể cẩn thận đi tới cửa, đầu tiên là khom người hành lễ với các tu sĩ trong phòng, sau đó mới hướng tới tu sĩ có vẻ hơi mập đang ngồi ở vị trí chủ tọa nhỏ giọng nói:

- Trì tiền bối, môn chủ Trường Thanh Phái là Dư Kim Ám muốn cầu

kiến.

Người có khuôn mặt hơi mập này chính là Trì Phỉ có tu vi cao nhất ở đây. Sau khi y nghe được việc môn chủ Trường Thanh Phái muốn cầu kiến, thì liền gật đầu:

- Ừ, để cho y vào đi.

Tên tu sĩ Ngưng Thể kia sau khi đi ra ngoài không lâu, thì liền có một tên trung niên bước nhanh tới. Tên tu sĩ này vừa đi tới cửa, thì đã khom người ôm quyền nói:

- Dư Kim Ám của Trường Thanh Phái xin ra mắt Trì tông chủ, Quý trưởng lão, Hề tiền bối, Kha tiền bối cùng các vị bằng hữu.

Dư Kim Ám là tu sĩ tu vi Kiếp Biến viên mãn, lại là môn chủ của một tông môn tám sao, cho nên ngoài mấy tên tu sĩ Hóa Chân khác ra, thì những người còn lại cũng không dám chậm trễ, mà đều đứng lên đáp lễ lại.

Trì Phỉ gật đầu:

- Dư chưởng môn vội vã tới tìm ta như vậy, chẳng lẽ là có chuyện gì quan trọng?

- Vâng, xin Trì tông chủ làm chủ cho Trường Thanh Phái phái của tôi...

Trên mặt Dư Kim Ám lập tức lộ ra biểu tình ủy khuất và cực kỳ không cam lòng, thậm chí còn mang theo cả một tia bi thương nữa.

- Rốt cuộc là chuyện gì? Nói nghe một chút xem nào?

Một tên tu sĩ Hóa Chân tầng bốn bên cạnh Trì Phỉ có chút khó hiểu. Trường Thanh Phái là tông môn tám sao trong số ba tông môn tám sao duy nhất của Đông Huyền Châu, cho nên ngoại trừ các môn phái chính sao ra, còn có ai dám làm gì Trường Thanh Phái phái chứ? Thậm chí còn khiến cho Dư Kim Ám phải bầy ra một bộ dạng muốn sống muốn chết như thế này

nữa?

Trì Phỉ nhíu mày, vì y đang có một loại dự cảm không tốt.

Dư Kim Ám cũng không hề thấy biểu tình của Trì Phỉ, mà sau khi y nghe được câu hỏi của tiền bối Hóa Chân tầng bốn là Hề Sinh, thì cũng đã không chút do dự nào mà nói nhanh:

- Có một tên tu sĩ Hóa Chân không biết rõ lai lịch, ở Tất Thông thành giết đệ tử của Trường Thanh Phái phái chúng tôi còn chưa nói, mà còn không hề nói đọa lý gì đã giết Cứu Lương trưởng lão Kiếp Biến tầng ba của Trường Thanh Phái tôi nữa. Tôi và đại trưởng lão Vưu Miễn đi tìm hắn hỏi lý do, thì kết quả là tên tu sĩ Hóa Chân này cũng không thèm nói hai lời, đã giết chết đại trưởng lão Vưu Miễn của Trường Thanh Phái chúng tôi rồi...

Nói xong vẻ mặt của Dư Kim Ám càng biểu lộ ra sự bi phẫn. Dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người này căn bản là không hề để tu sĩ Kiếp Biến của Đông Huyền Châu chúng ta vào trong mắt, ra tay giết người càng không có nửa phần đạo lý nào cả...

Dư Kim Ám nói đến đây, thì bỗng nhiên ngừng lại. Vì y đã cảm giác được bầu không khí ở đây có chút không đúng. Theo lý thuyết thì sau khi y nói xong, thì hẳn là sẽ phải có người đứng ra nói đỡ cho y, sau đó những tu sĩ Hóa Chân kia sẽ tức giận, Trì môn chủ sẽ lập tức hạ lệnh truy sát cái tên tu sĩ Hóa Chân kia. Nhưng hiện tại thì y lại thấy sau khi bản thân kể lể xong, thì không khí trong phòng lại trở nên nặng nề, thậm chí y còn cảm thấy không khí trái ngược hẳn với khi y vừa tiến vào.

Mấy tên tu sĩ Hóa Chân nhìn thoáng qua y, trong đó có một tên tu sĩ Hóa Chân tầng năm nhìm chằm chằm vào Dư Kim Ám y rồi lạnh giọng hỏi:

- Tên tu sĩ kia tuổi tác thế nào? Từ đâu tới đây? Có phải là tu sĩ của Đông Huyền Châu hay không?

Trong lòng Dư Kim Ám âm thầm run lên, y cảm giác hình như có điều gì đó không đúng. Nhưng câu hỏi mà tu sĩ Hóa Chân đưa ra thì y lại không dám không trả lời:

- Thưa Kha tiền bối, tên tu sĩ Hóa Chân kia tuyệt đối không phải là tu sĩ của Đông Huyền Châu, tôi nghe nói là hắn từ Vô Tâm Hải tới đây, hơn nửa tuổi tác của hắn cũng cực kỳ trẻ...

- Ngươi biết hắn tên gọi là gì không?

Tu sĩ Hóa Chân gầy nhỏ kia nhìn chằm chằm vào Dư Kim Ám, giọng điệu càng lúc càng lạnh lùng hơn.

Dư Kim Ám cảm thấy rất khó hiểu, vì y không biết là mình rốt cuộc đã sai ở đâu, cho nên nhất thời y trở nên rất khẩn trương, càng cẩn thận trả lời:

- Hắn tên là Diệp Mặc...

Nói xong câu đó, thì Dư Kim Ám lập tức cảm giác được điều khác lạ. Vài tên tu sĩ Hóa Chân bao gồm cả Trì tông chủ đều nhìn về phía y bằng ánh mắt lạnh như băng. Mà những tên tu sĩ Kiếp Biến và những tên tông sư trận pháp thậm chí còn nhìn y với ánh mắt thương hại. Trong lòng Dư Kim Ám nhất thời trở nên bồn chồn lo lắng.

Trì Phỉ hừ lạnh một tiếng, ngay cả nói cũng lười nói. Tu sĩ Hóa Chân gầy nhỏ kia chỉ nhìn thoáng qua Dư Kim Ám, rồi châm chọc cười lạnh một câu:

- Tự gây nghiệt, không thể sống. Trường Thanh Phái của ngươi trước nay đều hống hách, nên ta sớm biết sẽ có ngày như thế này rồi. Còn muốn cầu Trì tông chủ làm chỗ dựa cho ngươi sao? Ta thấy ngươi tốt nhất nên rửa cổ chờ đợi đi.

Dư Kim Ám nghe xong lời nói này, thì như rơi vào hố băng. Y không biết rốt cuộc là mình đã sai ở đâu rồi. Tu sĩ Hóa Chân kia tuy rằng lợi hại, nhưng Trì Phỉ cũng là đệ nhất nhân của Đông Huyền Châu, sao có thể sợ đối

phương như vậy? Trường Thanh Phái dẫu sao cũng là một môn phái của Đông Huyền Châu, tại sao lại có thể nói đỡ cho người ngoài như vậy chứ?

Dư Kim Ám cho dù là kẻ ngốc, thì cũng biết là cái tên Diệp Mặc kia vốn cũng không phải là người thường rồi. Tuy rằng y còn không biết rốt cuộc Diệp Mặc là ai, nhưng y cũng có thể hiểu được rằng nếu như lúc này y không cố gắng tìm cách khắc phục, vậy thì y xong đời rồi. Trường Thanh Phái của y cũng xong rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1514

Tự Tạo Nghiệp Chướng Tự Chịu

Cảm nhận được áp lực mạnh mẽ của mấy tu sĩ Hóa Chân, thì Dư Kim Ám cũng nhịn không được nữa mà phải quỳ xuống đất. Lúc này thì y hận là không thể tự vả cho mình mấy trăm cái bạt tai. Bản thân còn chưa tìm hiểu kỹ về lai lịch của Diệp Mặc thì đã tới đây tự tìm cái chết rồi.

Tu sĩ Hóa Chân gầy nhỏ kia nhìn chằm chằm vào Dư Kim Ám bằng ánh mắt lạnh lùng rồi nói:

- Ngươi có phải là đang hối hận vì chưa kịp tìm hiểu kỹ lai lich của Diệp tiền bối hay không...?

Dư Kim Ám nghe được câu nói này, thì cơ thể thiếu chút nữa đã mềm nhũn ra. Ngay cả tu sĩ Hóa Chân tầng năm như Kha Vũ Tư cũng phải gọi cái tên tu sĩ trẻ tuổi kia là tiền bối, vậy hắn rốt cuộc là có lai lịch gì? Bản thân không ngờ lại điên rồi, lại vì cái chết của Cữu Lương mà chọc tới một người như vậy.

- Kha tiền bối, vãn bối, vãn bối...

Dư Kim Ám lúc này đã hoàn toàn không còn tí xíu tâm tư muốn tìm Diệp Mặc trả thù nào, y chỉ muốn sớm một chút trở lại Trường Thanh Phái phái bế quan, không tu luyện tới Hóa Chân sẽ không ra. Vì không tu luyện tới Hóa Chân, thì ở trước mặt những tu sĩ Hóa Chân này, y còn không bằng cả một con kiến hôi. Cái loại cảm giác khuất nhục này, khiến một kẻ luôn sống ở địa vị cao như y sao có thể chịu được?

Tu sĩ Hóa Chân gầy chỏ kia là Kha Vũ Tư, tu sĩ Hóa Chân tầng năm của

Đông Huyền Châu. Y cũng không thèm để ý xem Dư Kim Ám muốn nói gì, mà tiếp tục nói:

- Diệp Mặc tiền bối chính là người tới Đông Huyền Châu để bố trí truyền tống trận, ngươi đã chọc vào Diệp tiền bối, thì không ai cứu được ngươi đâu.

Nói xong thì Kha Vũ Tư liền chỉ tay bắn ra một đạo ánh sáng đánh lên ngực của Dư Kim Ám, khiến Dư Kim Ám không thể nào động đậy được nữa. Kha Vũ Tư lúc này mới quay đầu nhìn về phía một tên tu sĩ Kiếp Biến tầng bẩy rồi nói:

- Thương Phi, cậu đem y đi trước đi, chờ Diệp tiền bối tới rồi xử ly sau.

- Vâng.

Lập tức có một tu sĩ bước tới, đem Dư Kim Ám mang đi.

Dư Kim Ám quen biết với Thương Phi, nhưng lúc này thì đừng nói là y đang bị Kha Vũ Tư phong bế đan điền, vì cho dù là không hề bị phong bế, thì y cũng không dám làm gì cả.

Thương Phi đưa y tới một gian phòng bên cạnh, thì y lại có thể thở phào nhẹ nhõm, vì loại áp lực vừa rồi, khiến y thực sự là không thể nào chịu nổi.

Thương Phi đưa Dư Kim Ám tới một gian phòng khác sau đó ôm quyền nói:

- Xin lỗi Dư môn chủ, ngài chỉ có thể chịu ủy khuất ở tại chỗ này đợi Diệp tiền bối tới xử lý thôi.

Dư Kim Ám lấy ra một bình ngọc đưa cho Thương Phi rồi nói:

- Anh Thương, chúng ta cũng có chút quen biết, vậy anh có thể nói cho tôi biết một chút về lai lịch của Diệp tiền bối hay không?

Thương Phi nhìn bình ngọc Dư Kim Ám đưa cho y một chút, cuối cùng

cũng không nhịn được mà thu lấy chiếc bình ngọc rồi nói:

- Dư môn chủ, tôi cũng chỉ biết đơn giản một chút thôi. Truyền tống trận từ Đông Huyền Châu tới Nam An Châu đã bị hư hao nghiêm trọng, cho nên Diệp tiền bối chính là tông sư trận pháp cấp chín đến để tu bổ lại cái truyền tống trận kia.

Dư Kim Ám ngây ngẩn cả người, vì một tông sư trận pháp cấp chín xác thực là vô cùng tôn quý, nhưng cũng không thể nào khiến cho Kha Vũ Tư phải mở miệng gọi một tiếng tiền bối cả.

Thấy Dư Kim Ám còn chưa kịp phản ứng, thì Thương Phi liền thở dài:

- Dư chưởng môn, Trường Thanh Phái của ngài mặc dù là một tông môn tám sao, nhưng phỏng chừng cũng chẳng cần tới nửa nén hương thì Diệp tiền bối kia đã có thể san bằng thành bình địa rồi. Truyền tống trận của Đông Huyền Châu bị hư hao, nhưng vẫn có thể truyền tống được ngọc giản, mà Tích Loan chưởng môn của tông môn chín sao ở Nam An Châu - Thiên Ma Môn chính là bạn của Trì tiền bối. Lần này Tích Loan tiền bối đi tới Bắc Vọng Châu, nhưng trước khi đi ngài vẫn cấp qua đây cho Trì chưởng môn một miếng ngọc giản. Trên miếng ngọc giản đó đơn giản chỉ là giới thiệu vắn tắt về tính tình và bản lĩnh của Diệp tiền bối.

Nói xong thì Thương Phi lại nhìn Dư Kim Ám một chút rồi lắc đầu:

- Dư chưởng môn, nếu như ngài biết đại kiếp nạn của Nam An Châu là do Diệp tiền bối dùng sức một người mà bình định, nếu như ngài biết hai tông môn chín sao của Nam An Châu bị Diệp tiền bối lật tay một cái đã tiêu diệt hoàn toàn. Nếu như ngài biết mười một tu sĩ Hóa Chân của thế lực mười sao ở Nam An Châu là Đan Thành vây công Diệp tiền bối, cuối cùng lại bị Diệp tiền bối giết chết toàn bộ, mà Đan Thành thì ngay cả tâm tư trả thù cũng không có, thì chắc ngài cũng sẽ không đi tìm Diệp tiền bối mà gây phiền toái rồi.

- A...

Dư Kim Ám hoàn toàn ngây dại, y không thể ngờ là cái tên tu sĩ trẻ tuổi mà bản thân mình muốn trả thù lại nghịch thiên tới mức này, đây quả thực là đã hoàn toàn vượt quá phạm trù của tu sĩ Hóa Chân rồi. Khó trách vì sao ngay cả Kha Vũ Tư cũng phải gọi người ta một tiếng tiền bối.

Thương Phi trước khi đi, còn để lại một câu:

- Mấy người Trì tiền bối tụ tập ở đây chính là để chờ Diệp tiền bối tới. Và cũng đã đợi được hơn một tháng rồi...

Dư Kim Ám hoàn toàn ngồi liệt trên đất. Y biết rằng chỉ cần cái vị Diệp tiền bối kia nói một câu, thì y xong đời rồi. Thậm chí Trường Thanh Phái của y cũng xong rồi.

...

Vốn bầu không khí trong linh tức lâu đang có chút hòa hợp, nhiệt tình, nhưng lại bị việc của Dư Kim Ám làm cho trở nên nặng nề.

Trì Phỉ trong lòng thầm giận. Cái tên Dư Kim Ám này quả thực là một 'Tai họa tinh' (Ngôi sao mang tới tai họa). Người khác tới đây nịnh bợ Diệp Mặc còn chưa được, tên khốn này lại chạy tới trước để làm hỏng việc.

Quan hệ của y và Tích Loan cũng không tệ, ngày trước khi truyền tống trận được thiết lập tại Đông Huyền Châu, thì hai người đều cho rằng đáng lý sớm phải quen biết nhau rồi. Lần này sau khi nhận được ngọc giản của Tích Loan, thì y cũng chỉ kể lại cho những người khác những sự tình đơn giản mà thôi.

Diệp Mặc ngày hôm nay thậm chí có thể coi là đệ nhất nhân của Nam An Châu. Là một tông sư trận pháp cấp chín, lại là một Đan Vương cửu phẩm, ngoài ra thì một mình hắn tiêu diệt cả bầy Phệ Linh Trùng trong phạm vi cả ngàn dặm, chém giết mấy tỷ Sa Hồn Thú, giết mười một tên tu sĩ Hóa Chân mà trong số đó còn có cả một tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn sử dụng pháp bảo tiên khí hạ phẩm.

Đối nghịch với một người như vậy, chẳng phải là muốn chết sao?

Ngay khi Trì Phỉ còn đang phiền muộn, thì tu sĩ Ngưng Thể vừa rồi báo tin lại lần nữa đi vào, lần này có sự khác biệt chính là ánh mắt của y có chút khẩn trương. Y vừa đi đến cửa, thì đã vội vàng noi:

- Trì tiền bối, các vị tiền bối, vị Diệp tiền bối kia đã đến bên cạnh truyền tống trận, hiện tại đang nghiên cứu truyền tống trận...

- Vậy thì đi mau!

Trì Phỉ không đợi tên tu sĩ Ngưng Thể kia nói xong, thì đã dẫn đầu đi ra khỏi linh tức lâu. Những tu sĩ còn lại đều đi theo. Thực ra bọn họ đều muốn nhìn xem vị tiền bối tên gọi Diệp Mặc này là dạng người như thế nào?

...

Sau khi Diệp Mặc mang theo mấy người Lạc Ảnh rời khỏi Tây Lưu Môn, thì liền muốn trở về Nam An Châu. Hắn hiểu được tâm tư của Lạc Ảnh, biết rằng cô muốn trở về rồi.

Lần này trở về thì Diệp Mặc đương nhiên là không có khả năng lần nữa vượt qua Vô Tâm Hải, vì chỉ cần hắn sửa xong truyền tống trận, thì hắn có thể thông qua truyền tống trận mà trở về rồi.

Mấy người Diệp Mặc đi tới chỗ truyền tống trận chưa được bao lâu thì đám người Trì Phỉ cũng đã tới rồi.

- Trì Phỉ của Đông Huyền Châu xin ra mắt Diệp tông sư...

Trì Phỉ mặc dù có tâm muốn gọi Diệp Mặc là tiền bối, nhưng tuổi của Diệp Mặc thì so với y nhỏ hơn quá nhiều, hơn nữa tu vi cũng chỉ cao hơn y có một tầng. Tuy rằng y biết là bản thân chiến đấu với Diệp Mặc thì đoán chừng là sẽ bị giết trong nháy mắt, nhưng khi nhìn thấy Diệp Mặc thì y vẫn không thể nào thốt ra được hai chữ tiền bối.

Diệp Mặc đã nghe nói qua Trì Phỉ, vì Tích Loan tiên tử trước khi đi Bắc Vọng Châu đã nói cho hắn biết rằng cô và Trì Phỉ là bạn của nhau.

Nhưng cho dù không phải là bạn của Tích Loan tiên tử, thì đối với tu sĩ Hóa Chân của Đông Huyền Châu, Diệp Mặc cũng sẽ không thể không nể mặt. Cho nên hắn nói chuyện rất khách khí, đều chào hỏi tất cả bọn người Trì Phỉ, ngay cả mấy tu sĩ Kiếp Biến và tông sư trận pháp thì Diệp Mặc cũng đều rất khách khí.

Mấy người Trì Phỉ và Diệp Mặc bắt chuyện xong, thì mới hiểu là lời đồn đại đôi khi cũng không nhất định là sự thật. Tích Loan tiên tử nói rằng tu vi của Diệp Mặc cao tuyệt, yêu cầu mấy người Trì Phỉ vạn lần không nên đi đắc tội với Diệp Mặc, bằng không thì tự mình hãy chuốc lấy đau khổ. Cái này đã khiến cho họ có một loại ảo giác nhầm lẫn, cứ nghĩ rằng Diệp Mặc là một kẻ có tu vi cao tuyệt, hơn nữa lại bất cận nhân tình. (Đại loại là không coi ai ra gì.)

Nhưng sự thật thì lại hoàn toàn ngược lại, Diệp Mặc đối với mấy người Trì Phỉ và cả những tu sĩ tu vi Ngưng Thể kia đều bằng một thái độ như nhau, không có bất cứ điệu bộ bất cận nhân tình nào.

Thả lỏng một hơi, lúc này thì Trì Phỉ mới đơn giản thuật lại chuyện của Dư Kim Ám với Diệp Mặc. Y không cần phải đi Tất Thông thành hỏi, thì cũng có thể biết được chuyện Dư Kim Ám tìm Diệp Mặc gây sự chắc chắn là do Dư Kim Ám không đúng. Trường Thanh Phái ngang tàng đã quen rồi, mà cái tên Cữu Lương kia thì y cũng biết, tuy rằng là kẻ có tư chất rất tốt, nhưng bởi vì quá háo sắc, cho nên tới bây giờ mới chỉ có tu vi Kiếp Biến tầng ba mà thôi.

Mà vợ của vị Diệp Mặc tông sư trước mặt này, thì lại chính là một tuyệt sắc nhân gian. Với cái loại vô sỉ như Cữu Lương kia mà nhìn thấy cô gái như thế này, thì uyệt đối là sẽ không dễ dàng buông tha được, bị Diệp Mặc giết cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Nhưng Trì Phỉ cũng không biết rằng, tuy là y đoán không hoàn toàn

chính xác, nhưng cũng đã đoán ra được đại thể rồi. Cữu Lương thì vốn không phải là vì Lạc Ảnh mà xung đột với Diệp Mặc, nhưng sau khi y tới Tất Thông thành, thì xác thực là vì Lạc Ảnh mới khiến cho Diệp Mặc động sát cơ.

Diệp Mặc nghe Trì Phỉ nói xong, thì mới biết là cái tên Dư Kim Ám mà hắn đã buông tha kia không ngờ là vẫn không biết tốt xấu, lại muốn tìm người đến hỗ trợ để giết hắn.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc trầm xuống, thì Trì Phỉ liền hiểu ý. Loại cao nhân như Diệp Mặc này, thì thường có lập trường là sẽ không chủ động đi tìm người gây chuyện, nhưng nếu như có người dám tới tìm hắn gây phiền phức, thì đừng trách hắn vô tình.

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Trì Phỉ đã hiểu là nên làm như thế nào rồi. Y lập tức nói với tên tu sĩ Hóa Chân tầng hai phía sau:

- Dư môn chủ phạm phải sai lầm lớn, phải chết. Chưởng môn của Trường Thanh Phái thì đổi thành một người khác đi.

- Vâng thưa chưởng môn.

Tên tu sĩ Hóa Chân tầng hai kia đáp lời xong, thì lập tức xoay người đi.

Diệp Mặc thì lại không ngờ là Trì Phỉ quả quyết như vậy, bản thân còn chưa hề nói gì, mà y đã hiểu được ý của mình rồi. Y không giết Dư Kim Ám, không có nghĩa là y có thể thờ ơ đối với hành động muốn ám toán mình như của Dư Kim Ám. Dư Kim Ám tìm tới Trì Phỉ, thì nếu bản thân mình thiếu chút tu vi, vậy thì chỉ có thể chờ bị đối phương giết mà thôi. Kẻ như vậy, mà Diệp Mặc có thể bỏ qua cho y mới là chuyện lạ.

- Diệp tiền bối, trận pháp này phải tu bổ như thế nào, ngài cứ việc chỉ thị để chúng tôi làm là được rồi.

Một tông sư trận pháp cấp chín duy nhất của Đông Huyền Châu đứng ra phía trước rồi nói với Diệp Mặc giống như là đang xin chỉ thị của Diệp Mặc

vậy.

Diệp Mặc gật đầu:

- Trận pháp này cứ để tôi tự mình bố trí là được rồi, ở đây linh khí quá kém, tài liệu bố trí trận pháp cũng quá kém, tôi sẽ thay đổi lại toàn bộ.

Nói xong thì Diệp Mặc lại xoay người nói với Lạc Ảnh:

- Tố Tố, em và mấy người Thiên Cầm đi tới linh tức lâu nghỉ ngơi vài ngày đi. Với trận pháp này thì anh cũng cần tới năm sáu ngày mới xong được.

Diệp Mặc bây giờ là tiên trận sư cấp một, muốn bố trí một cái truyền tống trận thì đã hoàn toàn không còn cái trở ngại gì. Huống hồ, vì Đông Huyền Châu, thì hắn cũng nguyện ý làm như vậy. Hắn hi vọng là truyền tống trận này sau khi được bố trí ở Đông Huyền Châu, thì bất cứ tu sĩ nào cũng đều có thể thông qua truyền tống trận mà tiến tới Nam An Châu, chứ không phải là có hạn chế như trước đây.

- Ừm.

Lạc Ảnh biết cô ở chỗ này cũng không giúp được gì, cho nên liền đồng ý cùng Kỳ Di Dung và Sầm Thiên Cầm đi tới linh tức lâu nghỉ ngơi trước.

Thấy Diệp Mặc lấy ra một cái linh mạch cực phẩm đưa vào trong trận pháp, thì ngay cả Trì Phỉ cũng phải sợ đến ngây người. Linh mạch cực phẩm thì cho dù là Mãng Hải Tông của y cũng không có, mà Diệp Mặc thì tùy tiện đã lấy ra một cái để bố trí cho truyền tống trận, việc này thực sự là không thể dùng từ hào phóng xa xỉ để miêu tả nữa rồi.

Vài tên tông sư trận pháp lúc này thấy Diệp Mặc luyện chế trận kỳ, thì cũng biết là bọn họ hoàn toàn không giúp được gì cả. Diệp Mặc căn bản là không phải tu bổ truyền tống trận gì cả, mà chính là bố trí một cái truyền tống trận hoàn toàn mới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1515

Bước Đầu Phấn Đấu

Năm ngày sau thì Diệp Mặc đã bố trí xong truyền tống trận. Sau khi hoàn thành thì hắn cũng không lập tức rời khỏi Đông Huyền Châu mà là đi tìm Trì Phỉ thỉnh y giúp đỡ tìm kiếm tin tức của Trì Uyển Thanh.

Một tháng sau thì Diệp Mặc vẫn không hề có được chút tin tức nào của Trì Uyển Thanh cả, khiến cho trong lòng hắn có chút thất vọng. Với sự đưa tiễn của đám người Trì Phỉ, thì Diệp Mặc đã mang theo mấy người Lạc Ảnh cùng nỗi buồn vô cớ rời khỏi Đông Huyền Châu.

Trở lại Nam An Châu, thì Sầm Thiên Cầm cũng lập tức cáo từ Diệp Mặc một mình rời đi.

Sau khi 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đưa mọi người trở về Mặc Nguyệt Chi Thành, thì bất luận là anh em họ Hạnh hay là Kỳ Di Dung đều bị sự nồng đậm của linh khí ở Mặc Nguyệt Chi Thành làm cho sợ ngây người. Có khác thì cũng chỉ là tâm tình của Kỳ Di Dung thì đang lo lắng thấp thỏm mong gặp được Biên Phượng Tháp, còn anh em nhà họ Hạnh thì lại đang cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Đối với tu sĩ đã ở bên trong Hải Giác ngây ngô vài chục năm, thì không chỉ nói tới Mặc Nguyệt Chi Thành, mà ngay cả bất kỳ một nơi nào thuộc Nam An Châu, cũng đều có thể khiến cho bọn họ hài lòng rồi, huống chi là nơi có linh khí nồng đậm nhất Nam An Châu là Mặc Nguyệt Chi Thành chứ? Bọn họ thậm chí còn mong chờ cái ngày mà tu vi bọn họ tăng lên nhanh chóng ở Mặc Nguyệt Chi Thành này.

Vốn là Diệp Mặc cho rằng sau khi Nhị Tháp thấy được Kỳ Di Dung, thì

khẳng định sẽ không để ý tới cô. Nhưng khiến cho mấy người Diệp Mặc không ngờ chính là sau khi Biên Phượng Tháp thấy Kỳ Di Dung, thì đã lập tức xông lên ôm chặt lấy Kỳ Di Dung rồi, thậm chí còn không thèm nghe tới nửa câu giải thích của Kỳ Di Dung nữa.

- Nhị Tháp...

Xa cách nhau vài chục năm, lần này gặp lại được Biên Phượng Tháp, thì Kỳ Di Dung có chút kích động, trong lúc nhất thời không thể nào nói ra được điều muốn nói.

- Cha của anh có phải là đã xảy ra chuyện rồi không?

Sau khi Biên Phượng Tháp thấy Kỳ Di Dung, thì trong lòng lập tức có một loại dự cảm không tốt, giọng điệu trong câu hỏi của y cũng có chút run run.

Vành mắt của Kỳ Di Dung vốn có chút sưng đỏ, nhưng sau khi nghe được câu hỏi của Biên Phượng Tháp, thì liền vô cùng kinh ngạc thốt lên:

- Anh cũng biết rồi sao?

Biên Phượng Tháp lấy ra một miếng ngọc quyết rồi gật đầu nói:

- Sau khi anh bế quan thăng cấp tới tu vi Kiếp Biến, thì đã tìm được ngọc quyết truyền thừa, anh... anh cũng đã biết rồi. Xin lỗi, Di Dung, anh không nên hiểu lầm em, khiến cho em phải chịu ủy khuất.

Biết hai người có rất nhiều chuyện riêng muốn nói cùng nhau, thì bọn người Diệp Mặc liền thẳng thắng rời đi, đem không gian nơi này trao lại cho riêng hai người bọn họ.

...

Sau khi trải qua việc tông môn chín sao bị diệt mất hai cái, Đan Thành lại xuống dốc, sau đó Nam An Châu lại gặp đại kiếp nạn. Nhưng đến lúc

này, thì Nam An Châu đã hoàn toàn bình ổn trở lại, mà ba Đại Châu còn lại của đại lục Lạc Nguyệt thì càng yên bình hơn.

Diệp Mặc lại một lần nữa tu bổ lại mấy cái truyền tống trận, sau đó còn cố ý bố trí một cái truyền tống trận từ Phỉ Hải thành đến Mặc Nguyệt Chi Thành nữa. Cuối cùng thì hắn mới tiến vào bế quan tu luyện.

Công dụng của Giác Hồn Tảo đối với việc tu luyện thần thức quả thực là không gì sánh kịp. Diệp Mặc lấy được rất nhiều Giác Hồn Tảo, nhưng lượng tiêu hao của hắn cũng rất lớn, huống chi hắn còn muốn để lại một ít cho người thân sử dụng.

Lần này tu luyện thần thức, thì Diệp Mặc không tiếp tục sử dụng trận bàn thời gian nữa. Hơn nữa tiên tinh của hắn cũng không còn nhiều, muốn sử dụng trận bàn thời gian thì căn bản là không đủ dùng trong bao lâu cả.

Ba năm sau, thì thần thức của Diệp Mặc đã tăng lên gấp đôi, sau đó Diệp Mặc lại dùng Giác Hồn Tảo và 'Dưỡng thần tuyền' tinh thuần để tu luyện, khiến cho tiến độ thần thức càng kinh người hơn.

Nếu hiện tại một lần nữa để cho hắn tiêu diệt Phệ Linh Trùng, thì Diệp Mặc hắn căn bản là sẽ không bị mệt mỏi đến thiếu chút nữa ngã gục như lần trước nữa.

Ngũ Hành độn thuật thì Diệp Mặc đã tu luyện tới tầng thứ năm, Cửu Dương thiên hỏa thì lúc này hắn đã có thể trực tiếp phóng ra hai vầng Thái Dương mầu tím rồi. Trong lòng của Diệp Mặc lúc này cảm thán không thôi. Loại chuyện họa phúc này ai có thể dự liệu được chứ? Nếu như hắn không có được Giác Hồn Tảo, thì cho dù là Cửu Dương thiên hỏa có tu luyện tới tầng hai viên mãn, cũng không thể nào phóng xuất ra hai vầng Thái Dương cả. Chỉ vô ý rơi vào Hải Giác, kết quả là tu vi của hắn lại lần nữa được đề thăng.

Điều duy nhất khiến Diệp Mặc tiếc nuối chính là hắn không có công pháp thần thức thực sự tốt. Dựa vào 'Tử nhãn thần hồn thiết cát' do chính bản

thân lĩnh ngộ thì vẫn còn thiếu sót. Khởi điểm của công pháp thần thức này quá thấp, nếu mà có công pháp thần thức tốt, thì Diệp Mặc tin tưởng là hiện tại hắn có thể tu luyện tới tầng thứ ba của Cửu Dương thiên hỏa.

Tô Tĩnh Văn độ kiếp thành công, thăng cấp tới tu vi Thừa Đỉnh. Lạc Ảnh thì bước vào tu vi Ngưng Thể tầng bẩy. Đường Bắc Vi tập trung tinh thần, dưới sự trợ giúp của tiên tinh cũng thăng cấp tới tu vi Hư Thần tầng bốn. Mà ngay cả Hứa Bình và Thạch Thiết cũng đã đạt tới tu vi Nguyên Anh.

Chỉ có Diệp Mặc là không dám tu luyện, vì hắn sợ ngăn không được việc thực lực chính mình tăng lên, phi thăng quá sớm. Nhưng khiến cho Diệp Mặc buồn bực chính là, khi hắn dùng trận bàn thời gian và tiên tinh để tu luyện thì tu vi đề thăng cũng không phải là rất nhanh, ấy vậy mà hiện tại hắn không hề tu luyện, chỉ chuyên tâm tu luyện thần thức, tu vi của hắn sau mấy năm cũng thăng cấp tới Hóa Chân tầng tám đỉnh. Nếu như hắn sử dụng thêm tiên tinh, thì nói không chừng sẽ chỉ trong một thời gian ngắn nữa sẽ thăng cấp tới Hóa Chân tầng chín.

Diệp Mặc biết, hắn không thể chờ đợi thêm nữa rồi. Nếu như tiếp tục chờ đợi thêm nữa, thì hắn nói không chừng còn không có cơ hội để trở về tiểu thế giới một lần nữa. Biết được tin tức Mục Tiểu Vận mất tích tại Lượng Ki sơn cốc, thì Diệp Mặc đã sớm muốn đi tìm một chuyến, chỉ là hắn vẫn chưa có thời gian mà thôi.

Hiện tại Mặc Nguyệt Chi Thành đã đi vào quỹ đạo ổn định, tốc độ tu luyện của mọi người càng lúc càng nhanh chóng, nếu như hắn không đi tiểu thế giới, thì nói không chừng là sẽ có người phi thăng trước cả hắn. Mà căn cứ vào cách suy nghĩ của hắn, thì hẳn là trước khi phi thăng, thì Mặc Nguyệt Chi Thành sẽ trở thành một thành thị lớn mạnh bậc nhất Nam An Châu, uy vọng cao hơn cả Đan Thành trước kia, căn bản là sẽ không có người nào dám chọc vào, và cũng là nơi mà vô số người tôn kính. Có thể nói, nơi an toàn nhất của Nam An Châu, chính là Mặc Nguyệt Chi Thành, cho nên lúc này Diệp Mặc rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành, thì hắn căn bản là cũng

không có nửa phần lo lắng.

Hắn từ trong ngọc giản của Sầm Kim Lĩnh mà biết được rằng Tiên Giới còn lớn hơn đại lục Lạc Nguyệt không biết bao nhiêu lần. 'Ba mươi ba Thiên Vực' của Tiên Giới, thì nếu như đem một cái Thiên Vực trong đó làm thành một đại dương, thì có lẽ là ném cả đại lục Lạc Nguyệt vào trong đó cũng không hề nổi lên chút bọt nào.

...

Lúc này tại Mặc Nguyệt Hồ, nơi ở của Diệp Mặc trong Mặc Nguyệt Chi Thành, thì Diệp Mặc cùng với Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, Tĩnh Văn và Tống Ánh Trúc đang ngồi cùng một chỗ. Mấy người Lạc Ảnh đều biết Diệp Mặc muốn đi tiểu thế giới một chuyến. Tuy là các cô đều biết Diệp Mặc đi tiểu thế giới lần này cũng không nhất định là có kết quả, nhưng các cô cũng đều biết, nếu như tình huống của Mục Tiểu Vận đổi thành một trong các cô, thì Diệp Mặc cũng nhất định sẽ phải đi một chuyến. Các cô có thể ở bên Diệp Mặc, yêu mến Diệp Mặc, cũng không phải là vì tu vi của Diệp Mặc, mà là vì các cô yêu hắn và hiểu hắn.

Không ai khuyên Diệp Mặc ở lại, cũng không có bất kỳ ai tỏ ra bất mãn. Nếu như Diệp Mặc không phải là người như thế, thì các cô sao có thể cùng thích hắn được chứ?

- Anh dự định như thế nào?

Ninh Khinh Tuyết cắn cắn môi. Tu vi của cô đã là Ngưng Thể tầng bốn rồi, đã mấy lần cô muốn sinh một đứa nhỏ cho Diệp Mặc, nhưng khi nhìn những người xung quanh đều chuyên tâm tu luyện, thì cô lại sợ tu vi của mình tụt lại quá xa, sau này phải xa cách với Diệp Mặc khi hắn phi thăng lên Tiên Giới. Cho nên cuối cùng thì cô cũng nghe lời khuyên bảo của Diệp Mặc, đem kế hoạch sinh BABY để tới sau khi phi thăng rồi tính.

Diệp Mặc dự định trước tiên là sẽ đi Nam Cung sơn trang. Nam Cung sơn trang quá mức thần bí, hơn nữa còn từng là nơi ở của Sở Cửu Vũ. Sở

Cửu Vũ phi thăng ở tiểu thế giới, thì có lẽ có thể tìm được một ít đầu mối ở Nam Cung sơn trang. Nếu như ở Nam Cung sơn trang cũng không tìm được dấu vết gì, thì hắn nhất định sẽ mạnh mẽ xé rách không gian. Nhưng Diệp Mặc cũng không dám chắc được, vì hắn sợ nếu bản thân mình ở lại lâu, thì mấy người Lạc Ảnh rất có thể sẽ tìm tới Nam Cung sơn trang.

Nam Cung sơn trang tuyệt đối không phải là một nơi yên lành gì, cho nên Diệp Mặc đã căn dặn qua tất cả mọi người trong Mặc Nguyệt Chi Thành, ngay cả Lâm Dị Bán và Từ Đồng hắn cũng đều dặn dò kỹ lưỡng. Nếu không tu luyện tới tu vi Hóa Chân viên mãn, thì không thể dễ dàng mà tìm tới Nam Cung sơn trang.

- Anh dự định sẽ xé rách không gian để đi. Tu vi của anh hiện tại đã hoàn toàn có thể xé rách không gian rồi. Hơn nữa ngày trước ở trong 'Vết nứt hư không' anh đã tu luyện luyện thể tới tu vi Thần Cảnh rồi, không có bất kỳ nguy hiểm gì nữa. Hơn nữa coi như là không tìm được tiểu thế giới, thì anh cũng có thể trở về được.

Diệp Mặc nói một cách dứt khoát.

- Vậy anh phải về sớm một chút.

Tô Tĩnh Văn có tu vi tu luyện cao nhất, cho nên thời gian ở bên Diệp Mặc cũng nhiều nhất, nhưng hiện Diệp Mặc đột nhiên rời đi, khiến cho cô có chút không quen.

Diệp Mặc gật đầu:

- Anh biết, bất luận là có tìm được Tiểu Vận hay không, thì anh cũng sẽ nhanh chóng trở về. Nếu như có thể tìm được Tiểu Vận, thì sau này một nhà chúng ta có thể đoàn tụ rồi.

Dừng một chút, thì Diệp Mặc liền dùng giọng điệu có chút ngưng trọng rồi nói:

- Dù sao thì việc xé rách không gian cũng không có phương vị chính

xác, nên anh cũng không biết là có thể trực tiếp đi tới tiểu thế giới hay không. Cho nên có một số việc, anh cảm thấy nên nói trước với các em một tiếng.

Nghe được giọng điệu có chút nặng nề của Diệp Mặc, thì mọi người lập tức chú ý nghe.

- Thọ mệnh của tu sĩ ở Tu Chân Giới cho dù là dài, thì cũng chỉ đạt tới trăm ngàn năm mà thôi. Tu sĩ vượt qua được trăm ngàn năm cũng không phải là không có, nhưng là cực kỳ thưa thớt. Chúng ta muốn ở bên nhau vĩnh viễn, mãi mãi không rời xa, thì chỉ có thể phi thăng lên Tiên Giới mà thôi. Anh hi vọng sau khi tới Tiên Giới, thì chúng ta có thể ở cùng nhau vĩnh viễn, đến lúc đó, thì chúng ta có thể cưỡi pháp bảo của mình ngao du khắp 'Ba mươi ba Thiên Vực'. Cho nên bước đầu tiên là chúng ta cần phấn đấu để phi thăng lên Tiên Giới.

Giọng điệu của Diệp Mặc rất nặng nề, nhưng mọi người đều hiểu, nếu không phi thăng, thì cuối cùng cũng chỉ là cát bụi mà thôi. Ở Tu Chân Giới, thì cho dù có tu luyện tới cực hạn, cũng chỉ là sống lâu hơn trăm ngàn năm so với Địa Cầu mà thôi, cuối cũng thì cát bụi cũng lại trở về với cát bụi.

Thế gian có luân hồi, nhưng luân hồi hay không thì có cái ý nghĩa gì? Sau khi bạn chết, thì cho dù có được luân hồi, bạn liệu có thể còn nhớ rõ những người mà bạn đã từng yêu mến, nhớ rõ những lời mà bạn đã từng hứa hẹn chăng?

Biện pháp duy nhất để mãi mãi bên nhau chính là vĩnh viễn không luân hồi, sinh mệnh tồn tại vĩnh viễn với thời gian, tình yêu cùng luôn trường tồn vĩnh cữu.

- Sau khi phi thăng lên Tiên Giới, thì có thể sống mãi sao? Chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau phải không?

Ánh mắt của Tống Ánh Trúc trở nên trong suốt. Tu vi của cô thấp nhất, nên cô sợ chính mình sẽ đi sau nhiều lắm, cuối cũng cũng chỉ còn có một

mình mình lưu lại Tu Chân Giới này. Cô có thể không có tất cả, nhưng lại không thể chịu được sự cô độc. Xưa kia, khi còn ở Địa Cầu, thì tuy là cô cô độc, nhưng vẫn còn có Ức Mặc ở bên...

Diệp Mặc lắc đầu:

- Anh cũng không biết. Anh chỉ biết tiên nhân có thọ mệnh lớn hơn tu sĩ ở Tu Chân Giới vô số lần. Cái vô số lần này là bao nhiêu thì anh cũng không biết rõ. Có phải là sống mãi hay không anh càng không chắc chắn được. Nhưng anh có một loại dự cảm, cho dù là tới Tiên Giới rồi, thì chỉ sợ cũng không thể nào sống mãi được.

Hắn hiểu được tâm tư của Tống Ánh Trúc. Tống Ánh Trúc tuy rằng cũng rất nỗ lực tu luyện, nhưng bởi vì linh căn bị hạn chế, cho nên tu vi của cô vẫn là người thấp nhất. Diệp Mặc đứng lên nắm lấy tay của Tống Ánh Trúc rồi nói:

- Bất luận là như thế nào, thì chúng ta có thể nắm tay nhau trải qua vô số năm tháng hạnh phúc trên Tiên Giới, anh cũng đã cảm thấy hết sức thỏa mãn rồi. Ánh Trúc, em không cần phải lo lắng, linh căn của em tuy rằng không bằng với Tĩnh Văn và Khinh Tuyết, nhưng đều có thể sớm ngày phi thăng được, hãy tin tưởng anh.

Tống Ánh Trúc gật đầu, không nói gì. Cô biết tư chất của mình tuy là kém một chút, nhưng cô tuyệt đối sẽ không buông tha hi vọng được vĩnh viễn ở bên nhau. Cô nhất định phải nỗ lực tu luyện thêm. Cô hiểu rằng, nếu như người khác có tư chất như của cô, thì muốn phi thăng là một chuyện vô cùng khó khăn. Cũng may còn có Diệp Mặc bên người, cho nên bất kì tài liệu tu luyện gì cũng không hề thiếu, thậm chí còn đều là những tài liệu tốt nhất.

Thấy mấy người Lạc Ảnh có chút không nở, thì Diệp Mặc lại nói tiếp:

- Tuy rằng anh khẳng định có thể trở về được, nhưng ở trong 'Vết nứt hư không' rất khó xác định phương vị, cho nên anh cũng không biết là sau bao

lâu thì mới có thể trở về.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1516

Tái Nhập Nam Cung Sơn Trang

Cho nên trước khi rời khỏi, anh phải đem những việc tiên giới anh biết nói cho các em nghe, để sau này chúng ta đều phi thăng, có thể hẹn gặp mặt nhau, tiên giới và đại lục Lạc Nguyệt khác nhau, nếu không hẹn gặp mặt nhau, thì tuyệt đối tìm không thấy đâu.

Diệp Mặc thận trọng nói.

- Anh nói đi, đợi sau khi anh rời khỏi, em sẽ đem lời của anh nói cho Ức Mặc và Bắc Vi bọn họ.

Lạc Ảnh gật gật đầu.

Mấy tin này của Diệp Mặc cũng từ bên trong ngọc giản Sầm Kim Lĩnh tổng kết mà ra, bằng không hắn sẽ lập tức khắc ngọc giản cho từng người rồi.

- Theo anh được biết Tiên giới tổng cộng có ba mươi ba Thiên vực, hơn nữa trong ba mươi ba Thiên vực này còn có phân chia ra, về phần phân chia thế nào thì anh không biết, anh nghĩ không phải theo như thực lực thì chính là theo nồng độ của tiên linh khí mà phân chia ra, thiên chủ Lục Chính Quần của Việt Hành Thiên Thiên vực có thù với anh, cho nên chúng ta tuyệt đối không tới Việt Hành Thiên, mà sau khi phi thăng thậm chí không thể nói là phi thăng ở Đại Lục Lạc Nguyệt, người khác hỏi thì nói là Tu chân giới XX (DG: Tu chân giới của Mông Kỳ, mình quên tên nên đặt XX, ^_^)

Diệp Mặc lo lắng nhất chính là Lục Chính Quần, tên đó tu vi cuối cùng cao thế nào, Diệp Mặc cũng không biết, chỉ biết Sầm Kim Lĩnh nói ông tu vi

rất cao, Tu chân giới XX kia là Tu chân giới của Mông Kỳ, ít nhất có thể tránh đi một ít phiền toái.

- Vậy chúng ta nên tập hợp ở đâu?

Tô Tĩnh Văn hỏi.

Về phần nơi tập hợp, Diệp Mặc sớm đã nghĩ ra, bây giờ Tô Tĩnh Văn hỏi, hắn lập tức nói:

- Lúc mới phi thăng, thực lực quá thấp, còn chưa có cách vượt qua thiên vực, cho dù là truyền tống trận, phần phí đó không phải chúng ta có thể trả nổi, cách của anh là sau khi phi thăng, có thể tự tu luyện, hoặc là tìm một môn phái để tham gia, đến có thực lực nhất định, thì lại đến Cung Hoa Thiên tập hợp.

Diệp Mặc sỡ dĩ nói Cung Hoa Thiên, đó là bởi vì hắn từ trong ngọc giản của Sầm Kim Lĩnh biết được, Sầm Kim Lĩnh để lại ngọc giản cho người sau nói để cho anh ta có sự hiểu biết với tiên giới, Cung Hoa Thiên đó nhất định cách xa với Việt Hành Thiên, nữa nữa còn là một nơi khá an toàn, bằng không y làm sao có thể để người đời sau của mình đi tự tìm cái chết?

- Cung Hoa Thiên? Và Việt Hành Thiên cách rất xa sao?

Lần này Tống Ánh Trúc mở miệng hỏi, cô luôn sợ mình là người phi thăng sau cùng, tìm không được nơi ở của Diệp Mặc.

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Theo lý Cung Hoa Thiên cách Việt Hành Thiên có thể rất xa, ít nhất nơi đó an toàn hơn, tin tức của anh từ tổ tiên của Sầm Thiên Cầm có được, tổ tiên Sầm Thiên Cầm bởi vì là đại sư Tiên trận, kết quả bị Lục Chính Quần hạ cấm chế bỏ ở Lạc Nguyệt Đại Lục bố trí phong ấn, sau cùng còn bị Lục Chính Quần phái người giết, có thể biết ông và Lục Chính Quần có mối thù sâu nặng, nhất định nơi ông chọn có thể tin cậy được.

- Đây chỉ la nơi xem xét, nếu sau khi tới Tiên giới, phát hiện Cung Hoa Thiên khó đi hay là vốn không an toàn, chúng ta cũng phải đến Cung Hoa Thiên tập hợp, nói chung, tu vi và an toàn của chính mình là xếp hàng đầu, cho dù lại qua mấy vạn năm hội hợp, thì đã làm sao? Chỉ cần tu vi chúng ta cao, sẽ có ngày hội hợp.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra mười mấy thông tin châu mỗi người một cái, số dư hắn đều cho Lạc Ảnh sau đó nói:

- Đây là thông tin châu anh dùng nguyên liệu cao cấp Cực Diễm Kim Tinh chế ra, ở Đại Lục Lạc Nguyệt có thể liên lạc với nhau, hơn nữa còn có thể cảm ứng cho nhau, ở Tiên giới khoảng cách bao nhiêu anh còn chưa biết, nhưng có cái này dù sao cũng tốt hơn không, mỗi người một cái tiện cho chúng ta liên lạc nhau.

Thấy mấy cô gái không nói gì nữa, trong lòng Diệp Mặc có chút buồn bã, có khi hắn muốn ở Mặc Nguyệt thành cùng vài người trải qua cuộc sống đến già, nhưng hắn luôn có cảm giác kêu gọi, chính là hắn phải không ngừng tu luyện, phải không ngừng ở mức độ cao, hơn nữa hắn biết, cho dù bây giờ hắn không tu luyện, ở lại thành Mặc Nguyệt, thời gian trôi đi cũng tự động tới Hóa Chân Viên Mãn.

Ngoài trừ cái này, hắn còn có cảm giác nguy hiểm khác, sợ mình một mực ở lại Đại Lục Lạc Nguyệt tu vi cũng kéo dài, như vậy cũng không được. Lục Chính Quần có thể cho Sầm Kim Lĩnh xuống, sao biết y không thể cho mấy người khác xuống? với mối thù của hắn và Lục Chính Quần, trừ phi có một bên bị giết.

Sau khi vứt bỏ những thứ ý nghĩ này, Diệp Mặc lại nói:

- Bất kể anh về khi nào, tu luyện của mọi người đến lúc phi thăng thì lập tức phi thăng. Bởi vì anh cảm thấy cho dù mình không có tu luyện, tu vi cũng tăng lên, anh sợ mình ngày nào đó không về thành Mặc Nguyệt kịp, thì phải phi thăng Tiên giới rồi, về phần anh giao cho mọi người công pháp tu luyện, đừng lo không có người nối nghiệp, mấy công pháp đó đều là Tam

sinh quyết hợp lại mà ra, chỉ cần việc tu luyện của mọi người đến trình độ nhất định, rất tự nhiên sẽ lĩnh ngộ được tầng công pháp mới, cho nên nói công pháp tuyệt đối không được tiết lộ, đến lúc đó phải nói với Ức Mặc bọn họ.

Điều này không phải lần đầu tiên Diệp Mặc nói, mấy người cũng biết công pháp của Diệp Mặc rất quý hiếm, công pháp Tam sinh quyết diễn sinh mà ra và công pháp Hồng Mông tạo hóa quyết mỗi tầng đều có miêu tả chi tiết, mà công pháp Tam sinh quyết đến phía sau, hoàn toàn là theo từng người lĩnh ngộ mà tu luyện, hai người khác nhau, tu luyện cùng một loại công pháp hệ thủy, sau cùng lộ tuyến của pháp thuật và hành công hợp thành cũng có thể khác hẳn nhau.

Công pháp Tam sinh quyết diễn sinh không cần lo việc người nối nghiệp, nhưng các loại pháp thuật lại phải tìm kiếm riêng, lúc trước khi ở Mặc Nguyệt chi thành, pháp thuật mọi người tu luyện đều do Diệp Mặc tổng kết ra, sau đó sửa lại thành ngọc giản, nhưng sau khi đến Tiên giới, Diệp Mặc tự mình cũng không có liên quan pháp thuật, chỉ có thể mỗi người tự đi tìm.

Diệp Mặc sẽ phải rời khỏi Mặc Nguyệt, mấy người dứt khoát không tu luyện tụ tập lại chơi với nhau một tháng, sau một tháng, Diệp Mặc lặng lẽ rời khỏi Mặc Nguyệt, Diệp Mặc ở trong Khe nứt hư không luyện thể đến Thần cảnh, ngược lại không ai lo lắng sự an toàn của Diệp Mặc, huống chi bọn họ còn biết, cho dù Hư tiên áp chế tu vi của mình thấp xuống để đến Tu chân giới, cũng bị Diệp Mặc giết.

…

Nam Cung Sơn Trang, lúc lần đầu Diệp Mặc đến, liền cảm giác ở đây có chút kỳ lạ, mới đầu hắn còn là tông sư trận pháp chín cấp, tu vi thần thức cũng có hạn, mà bây giờ hắn đã là tiên trận sư cấp một, thần thức so với trước đây nâng lên vài bậc.

Hơn nữa 'Tam sinh quyết' giấu rất kỹ, Diệp Mặc lần nữa đến Nam Cung

Sơn Trang, không một ai phát hiện, sau khi đến Diệp Mặc khẳng định, Nam Cung Sơn Trang đúng là có tiên trận cấp một, nói cách khác nếu hắn lúc trước đến thì cho dù là hắn cũng tránh không được tai mắt của Nam Cung Sơn Trang.

Nam Cung Sơn Trang nhìn từ ngoài, không lớn lắm, sau khi Diệp Mặc đi vào trong vườn của trận pháp, mới biết Nam Cung Sơn Trang lớn gấp mấy lần so với hắn tưởng tượng, trước đó sỡ dĩ thấy nó không lớn không phải vì Nam Cung Sơn Trang nhỏ, mà là vì nguyên nhân Sở Cửu Vũ ở Nam Cung Sơn Trang bố trí trận pháp.

Trong Nam Cung Sơn Trang rất yên tĩnh, chỉ lâu lâu mới nhìn thấy một vài đệ tử của Nam Cung Sơn Trang đi qua, thần thức của Diệp Mặc đảo qua chỗ tu luyện ngoài vườn, còn có vài phòng đơn, hắn biết ngoài vườn không có thứ hắn muốn tìm.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào một trận pháp ngự phòng sau vườn, một đạo thần thức mạnh mẽ đảo qua, thần thức đó thậm chí ở tại nơi Diệp Mặc dừng lại nửa ngày, mới biến mất.

Diệp Mặc trong lòng cũng sợ, hắn đoán thực lực của Nam Cung Sơn Trang rất lớn, nhưng lớn đến mức độ này, hắn còn chưa nghĩ tới, tu vi thần thức vừa rồi ít nhất là Hóa Chân tầng chín, thứ tùy tiện này chính là Hóa Chân tầng chín, đem thực lực ẩn vào sâu như thế, Nam Cung Sơn Trang rốt cuộc muốn làm gì?

May mà hắn chỉ là tiến vào trận pháp, cũng không đem trận pháp ở đó phá đi, nếu hắn phá đi, đạo thần thức đó tìm được hắn, hắn sẽ gặp rắc rối, lại không muốn để cho mọi người đều biết thành chủ Mặc Nguyệt chi thành lén lút vào Nam Cung Sơn Trang, việc này đối với danh tiếng của Mặc Nguyệt chi thành cũng có tổn hại.

Diệp Mặc vốn chỉ muốn tìm Nam Cung Sơn Trang xem có thông đạo truyền tống không, tuy hắn biết hy vọng này rất mong manh, nhưng không thử lòng hắn luôn có chút không thoải mái, bây giờ Diệp Mặc phát hiện thực

lực mạnh mẽ của Nam Cung Sơn Trang, hắn ngược lại càng tò mò hơn, rất muốn biết Nam Cung Sơn Trang tại sao phải lưu giữ nhiều thực lực như vậy.

Trận thần thức kia sau khi biến mất, Diệp Mặc ở sau vườn càng cẩn thận, sau một nén nhang, hắn phát hiện sau vườn Nam Cung Sơn Trang không phải cuối cùng, hắn ở cuối sau vườn lại thấy có ba cánh cửa, ba cánh cửa bị ngăn lại, cánh cửa ở giữa to nhất, cánh cửa hai bên nhỏ hơn.

Bất kể là cánh cửa nào, thần thức cũng không thể vào trong, Diệp Mặc sau khi do dự, quyết định đi vào cánh cửa ở giữa, bởi vì cánh cửa đó lớn nhất.

Đúng lúc Diệp Mặc chuẩn bị hành động, một thân hình rất nhanh vụt qua, Diệp Mặc dừng lại, hắn nhận ra thân hình vụt bay qua này, lại là Diệp Tử Phong.

Diệp Tử Phong vẻ mặt thẫn thờ, anh ta đến sau ba cánh cửa, đi thẳng vào cửa bên trái, Diệp Mặc lập tức biết trên người anh ta nhất định có ngọc bài hay pháp bảo gì đó che đậy cấm chế, bằng không không thể tùy tiện vào trong thế này.

Càng làm cho Diệp Mặc nghi ngờ chính là, lúc hắn mới nhìn thấy Diệp Tử Phong, Diệp Tử Phong còn là tu vi Hư thần, chỉ mới vài năm ngắn ngủi, Diệp Tử Phong đã là Ngưng Thể tầng hai rồi, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Diệp Mặc vốn muốn vào cánh cửa ở giữa thì lập tức thay đổi chủ ý, hắn đi thẳng vào cửa bên trái, những thứ cấm chế này tuy đều là cấp chín, nhưng đối với Tiên trận sư như hắn không là gì.

Sau khi đi vào cửa bên trái, cảnh vật xung quanh Diệp Mặc nhất thời thay đổi, trước mắt xuất hiện một linh dược viên không thấp, trong linh dược viên chẳng những có linh thảo cấp bốn đến cấp sáu, thì là linh thảo cấp bảy và cấp tám cũng không ít.

Ở Tu Chân giới, linh dược viên có linh thảo cấp tám, tuyệt đối là linh

dược viên đẳng cấp, nếu đổi thành tu sĩ khác đến, nhất định sẽ khiếp sợ không thôi, Diệp Mặc lại không cảm thấy rất ngạc nhiên, chẳng sợ lúc hắn rời khỏi Mặc Nguyệt chi thành, phần lớn linh thảo đều để lại, bây giờ linh dược viên bên trong Thế giới trang vàng của hắn, so với trước mắt còn cao cấp nhiều.

Ở vùng biên linh dược viên, là một hành lang khúc khủy, làm Diệp Mặc nhớ đến hành lang khúc khủy trong Băng Thần cấm địa, hai hành lang y nhau.

Thân hình của Diệp Tử Phong đã biến mất, Diệp Mặc cũng không sốt ruột, hắn dọc theo hành lang khúc khủy từ từ di chuyển, đại khái đi được mấy trăm mét, lại một trận pháp phòng ngự cấp chín xuất hiện trước mắt.

Lần này Diệp Mặc không đi thẳng vào trận pháp, hắn có một cảm giác, một khi hắn vào trận pháp đó, sợ hắn không cẩn thận, thì sẽ lập tức bị phát hiện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1517

Nam Cung Tử Phong

'Tử Nhãn Thần Hồn Thiết Cát' của Diệp Mặc, đã tu luyện đến tầng sáu, thần thức càng vô ảnh vô hình thì không phải nói, hắn còn ngưng tụ ra thần thức kích của mình, thần thức kích và thần hồn kích khác nhau, thần thức kích không phải chuyên dùng để công kích thần thức, mà là dùng để đối phó trận pháp thần thức, cấm chế quét không vào…

Thần thức đao lúc trước của hắn cũng có thể dùng, Thần thức đao xuyên qua trận pháp ẩn chức thần thức có hai nhược điểm, thứ nhất tiêu hao quá nhiều thần thức, dễ mệt mỏi. Thứ hai thần thức đao động tĩnh quá lớn, nếu có người trong coi trận pháp, dễ bị phát hiện được. Mà thần thức kích thì không có hạn chế này, thần thức kích có thể vô thanh vô thức xuyên qua trận pháp thần thức không nói, hơn nữa rất khó bị phát hiện.

Đương nhiên muốn thi triễn thần thức kích xuyên qua trận pháp không bị phát hiện, ngoài trừ mình phải có thần thức cường đại phóng ra thần thức kích, còn có một điều quan trọng, đó là phải nắm rõ trận pháp, nếu không nắm rõ trận pháp, cho dù nắm rõ thần thức kích đi nữa, cũng sẽ bị phát hiện.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc nhẹ nhàng lại dễ dàng xuyên qua trận pháp cấp chín trước mắt này, tiến vào trong phòng.

Trước đó Diệp Tử Phong vẻ mặt không có chút biểu cảm đi vào, Diệp Mặc liền đoán ra nơi này không phải là chỗ tu luyện của Diệp Tử Phong, bây giờ mọi thứ hiện ra trong thần thức không khác mấy với hắn suy đoán, nơi này thực sự không phải chỗ tu luyện của Diệp Tử Phong.

Phòng chỗ này rất đơn giản, đến mức chỉ có một căn phòng đá mười mấy mét vuông, chung quanh phòng đá không có bất kì thứ gì, nếu nhất thiết

phải nói có thứ gì thì đó thì chính là một cái bồ đoàn trong phòng đá, ngồi trên bồ đoàn đó là một nam tu nhìn không ra tuổi tác, đầu cực to, thân mình cực nhỏ, có vẻ không hài hòa lắm.

Diệp Tử Phong đứng ở phía trước nam tu này, rất cung kính hai tay rủ xuống.

Nam tu đầu to mình nhỏ quan sát Diệp Tử Phong từ trên xuống dưới rất lâu, mới thỏa mãn gật gật đầu nói:

- Con không tệ, tốc độ tu luyện gần đây còn tạm được, cũng không uổng công ta đào tạo con, ta hy vọng sau này anh có thể trở thành đệ nhất nhân ở Nam Cung gia, thậm chí là đệ nhất nhân ở toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt Diệp Tử Phong lập tức cung kính khom người xuống nói:

- Mạng của Nam Cung Tử Phong con chính là do sư phụ cứu, Tử Phong tuyệt đối sẽ không phụ lòng sư phụ, sẽ không phụ lòng Nam Cung gia.

Diệp Mặc nghe được lời này nhất thời khựng lại, tên Diệp Tử Phong này cũng đổi cả họ thành Nam Cung rồi, nếu để Diệp Bắc Vinh cường thế nghe được, nói không chừng sẽ tức chết mất, nhưng Diệp Bắc Vinh đó bây giờ nói không chừng đã không còn trên thế gian nữa, cho dù có tức chết, cũng không có cách nào làm gì được Diệp Tử Phong.

Nam tu đầu to đó càng hài lòng gật đầu nói:

- Rất tốt, không hổ là trụ cột của Nam Cung gia, Nam Cung Tiểu Đại là đệ tử kiệt xuất của Nam Cung gia, còn là Uẩn Mộc linh căn, anh phải đối đãi tốt với nó, không có nó anh cũng không thể có thành tựu của ngày hôm nay.

Diệp Mặc nghe đến đây, nhất thời thở dài một cái, hắn bây giờ không phải như lúc trước không biết gì, đối với Uẩn Mộc linh căn cũng hiểu khá rõ, giống như Ẩn Băng linh căn của Tô Tĩnh Văn vậy, trước khi bị kích phát là không thể tu luyện, sau khi kích phát, tốc độ tu luyện nhanh vô cùng.

Mà Uẩn Mộc linh căn thuộc Mộc linh căn trong Ngũ hành linh căn, cực

hiếm, bất kì Uẩn linh căn nào trong Ngũ hành linh căn cũng cực hiếm, tốc độ tuy không như Ẩn linh căn, nhưng không kém Thuần linh căn, mà Uẩn linh căn còn có một đặc tính quan trọng, chính là có thể giúp người không có linh căn phát triển ra linh căn mới.

Đương nhiên không phải hoàn toàn không có điều kiện, người không có linh căn đó nhất định phải uống linh vật đỉnh cấp trong ngũ hành mới có thể được. Nếu như ăn phải linh vật đỉnh cấp thủy hệ, vậy chỉ có thể tìm Uẩn linh căn của thủy hệ.

Cho nên điều này cực kỳ trắc trở, trước không nói bản thân Uẩn linh căn cực kì thưa thớt, coi như là anh tìm được Uẩn linh căn rồi, anh có thể tìm được linh vật Ngũ Hành đỉnh cấp không?

Hơn nữa, cho dù là anh tìm được linh vật Ngũ Hành đỉnh cấp, vậy linh vật anh tìm được có tương ứng với Uẩn linh căn không?

Nam Cung Tiểu Đại là Uẩn mộc linh căn, mà Diệp Tử Phong không có linh căn để tu luyện nhanh đến như vậy, hiển nhiên là đã dùng qua linh vật đỉnh cấp của hệ mộc.

Cuối cùng đã hiểu được Diệp Tử Phong tại sao không thể rời khỏi Nam Cung Tiểu Đại, nhưng Diệp Mặc lại không phải bởi vì mấy chuyện lặt vặt này mà than thở, hắn than là bởi vì hắn còn biết được thông qua Uẩn mộc linh căn sản ra linh căn không những tốt, hơn nữa càng thích hợp để đoạt xá.

Chẳng lẽ tên đầu to mình nhỏ trước mặt muốn đào tạo Diệp Tử Phong, mục đích chỉ là đoạt xá? Bằng không, Diệp Tử Phong là tên vô danh, anh ta dựa vào cái gì đạt được Nam Cung Tiểu Đại và linh vật đỉnh cấp?

Nếu nói Diệp Tử Phong tự mình không cẩn thận, đã dùng linh vật đẳng cấp hệ mộc, sau đó được nam tu đầu to phát hiện mang về đây, Diệp Mặc có chút không tin, trước đây Diệp Tử Phong không có tu luyện, nhiều nhất chỉ là một võ giả Hoàng cấp mà thôi, thậm chí Huyền cấp cũng chưa tới.

Năng lực như vậy có thể tìm ra linh vật đỉnh cấp của hệ mộc, mới là chuyện lạ.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào nam tu này, hắn lập tức phát hiện nam tu đầu to mình nhỏ này đã không có da thịt, trên người ông có lẽ là do trúng một thứ độc cực kỳ lợi hại dẫn đến, chỉ cần qua một thời gian nữa, thân xác của ông sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Tên này đào tạo Diệp Tử Phong quả nhiên là để đoạt xá, Diệp Mặc âm thầm lại thở dài một hơi, tuy hắn biết được sự thật của chuyện này, cũng không tính nhúng tay.

Hắn không giết Diệp Tử Phong, là nể mặt Diệp Lăng, cũng nể tình từng quen biết, nhưng hắn cũng sẽ không giúp Diệp Tử Phong, Diệp Tử Phong vì Uẩn linh căn, bỏ Trình Na Na còn chưa tính, còn bôi xấu sự trong sạch của Trình Na Na, thậm chí đến mình cũng kéo vào, mình không giết gã đã là tích đức ba đời tổ tông gã rồi.

Diệp Mặc không hiểu sao Diệp Tử Phong lại biến thành như vậy, hắn chỉ có thể đoán được đại khái, khi Diệp Tử Phong một mình ở Nam An Châu sinh sống, có lẽ đã trải qua nhiều đau khổ, nhưng những thứ này đối với Diệp Mặc căn bản chỉ là viện cớ.

Dù có khổ hơn nữa, gã cũng là một người trưởng thành, đại lục Lạc Nguyệt cũng có rất nhiều người không thể tu luyện, cũng không phải một mình gã. Lẽ nào nỗi khổ của gã có thể so với mình khi còn bé?

Không cha không mẹ, không chốn dung thân, không cái ăn cái mặc, đến khi được lão đạo của Thần Dược Môn dẫn đi, hắn đã qua được thời kỳ khó khăn nhất của mình rồi. Bởi vì hắn đã trưởng thành rồi, sau khi trưởng thành dù không tu luyện, việc tìm cái ăn cũng đơn giản hơn - Vâng sư phụ, Đại Đại chính là mạng của con, cho dù chết, cũng không thể để Đại Đại chịu tủi nhục.

Diệp Tử Phong cung kính nói, trong mắt mang theo tia kiên định, làm

người ta nhìn là biết, anh ta đối với Nam Cung Tiểu Đại cực kì tốt.

Nam tu đầu to gật gật đầu:

- Ừ, tốt, tốt.

Nói xong nam tu đầu to bắt đầu trầm mặc, không biết là đang suy nghĩ gì, qua một lúc, ông đột nhiên mở mắt nói:

- Tử Phong, giữa tháng sau con qua đây, ta có bộ pháp bảo động thiên, tháng sau ta chuẩn bị truyền lại cho con, haiz, ta sợ mình phải phi thăng rồi, đến tiên giới, cũng quá lãng phí…

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, giữa tháng sau, đúng ngày lễ ma quỷ, nguyên thần buông lỏng, là cơ hội tốt để đoạt xá, tên nam tu đầu to vốn còn định đợi, có thể thấy tu vi Diệp Tử Phong tấn cấp nhanh quá, nên y không dám tiếp tục nữa.

Thân xác đã sắp tiêu tán, tu vi Nguyên Thần cũng rất không ổn, nói không chừng chỉ cần Diệp Tử Phong tu luyện một thời gian nữa, y căn bản không có cách đoạt xá, y vậy mà sắp phi thăng ư? Đúng là chẳng biết xấu hổ, những lời này cũng chỉ là lừa được Diệp Tử Phong tay gà mờ này thôi, nếu là một tay tu chân lão luyện, chỉ cần nghe lời này là có thể biết không ổn rồi.

Diệp Tử Phong lộ ra mừng rỡ nói:

- Tử Phong cảm ơn sư phụ.

Tên nam tu đầu to vẫy tay nói:

- Tử Phong, đừng khách sao với ta, đến Tiểu Đại ta cũng có thể cho con, mấy thứ khác có là gì? Chỉ cần sau này con nhớ con là người của Nam Cung, là đệ tử của Nam Cung Phi ta là được, bằng không nếu con sau này phi thăng tiên giới, ta ở tiên giới cũng sẽ không dễ dàng tha cho con.

- Vâng, Tử Phong nhớ.

Diệp Tử Phong mang trên mặt một tia sợ hãi nói.

- Con cũng không cần lo, chỉ cần con biết mình là người của Nam Cung là được rồi. Được rồi, không có chuyện gì, con ra ngoài đi.

Nam tu tên Nam Cung Phi đầu to này vẫy vẫy tay nói.

- Vâng sư phụ, Tử Phong về trước đây.

Diệp Tử Phong cung kính chào sau đó rời đi.

Nam Cung Phi lại như nghĩ ra cái gì, kêu Diệp Tử Phong lại, bổ sung một câu:

- Tử Phong, Diệp Mặc ở Mặc Nguyệt chi thành gần đây có động tĩnh gì không?

Diệp Tử Phong vội vàng nói:

- Gần đây Diệp Mặc thực sự không có động tĩnh gì lớn, con và Tiểu Đại đến Lưu Xà thành một lần, nghe nói Diệp Mặc đó nghiên cứu bùa, con không hiểu tại sao hắn nghiên cứu bùa, cố tình hỏi thăm một chút, mới biết hắn không ngờ trong vòng ba năm ngắn ngủi, thì có thể luyện chế ra bùa cấp mười một, thật không biết não hắn làm bằng gì, Đan vương cấp chín không nói, còn có thể trong thời gian ngắn luyện chế bùa cấp mười một.

Diệp Mặc nghe đến ngây ra, bùa tu chân giới đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là cấp mười hai, hắn lúc nào có thể luyện chế bùa cấp mười một? Hắn bây giờ cũng chỉ có thể luyện chế ra bùa cấp bảy thôi, đối với bùa, hắn vốn không nghiên cứu qua, Diệp Tử Phong này tại sao lại nói dối?

- Ồ, có việc này sao?

Sau khi Nam Cung Phi nhíu mày nói một câu, hình như nghĩ tại sao Diệp Mâc phải luyện chế bùa, Diệp Mặc là một luyện đan sư, linh thạch vốn dùng không hết, hắn lại phí thời gian đi luyện chế bùa sao?

Diệp Tử Phong lại khẳng định nói:

- Đúng vậy, sư phụ, Tiểu Đại cũng cảm thấy việc này có chút kì lạ, bởi vì Diệp Mặc đó với Nam Cung gia ta có chút khúc mắc, Tiểu Đại rất để tâm, sau đó Tiểu Đại cố ý kéo con đến tham gia buổi đấu giá của Lưu xà, mua được tấm bùa như vậy, con và Tiểu Đại về định chuẩn bị đi gặp môn chủ, thì sư phụ cho gọi con, nên con đến đây trước.

Nam Cung Phi gật đầu lập tức nói:

- Con đem tấm bùa cấp mười một mà Diệp Mặc luyện chế cho ta xem.

- Vâng, sư phụ.

Diệp Tử Phong cẩn thận cầm một tấm bùa màu vàng nhạt tới trước mặt Nam Cung Phi nói:

- Sư phụ, người xem, đây chính là chúng con ở chỗ đấu giá tốn tới…

Diệp Tử Phong sau khi nói xong hai chữ ‘tốn tới’, bùa trong tay đột nhiên vỗ ra, tấm bùa đó mang theo một đường ánh sáng vàng, nháy mắt liền vỗ vào người Nam Cung Phi.

- Anh làm gì?

Nam Cung Phi kinh sợ quát, ông ta tuyệt đối không nghĩ tới Diệp Tử Phong ngoan ngoãn vâng lời lại đột nhiên như vậy, trong lúc vội vã, đâu thể giãy khỏi ràng buộc của Nguyên Thần Diệp Tử Phong cười lớn một tiếng nói:

- Tôi làm gì hả? Nam Cung Phi, Diệp Tử Phong tôi làm gì còn phải nói ông biết ư…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1518

Làm Sao Giết Diệp Mặc

Khi đang nói chuyện, thì đạo bùa chú kia đã biến ảo thành một màn sáng, trói buộc chặt lấy Nguyên Thần của Nam Cung Phi. Lúc này thì Diệp Tử Phong cũng trực tiếp lấy ra một cái pháp bảo đánh về phiá Nam Cung Phi.

Diệp Mặc giật mình, lập tức không hề do dự gì nữa mà tiến vào trong trận pháp, sau đó lấy ra một cái Thủy Tinh Cầu để bắt đầu ghi lại hình ảnh. Lúc trước, khi Nam Cung Phi còn đang bình thường, thì hắn không dám tiến nhập vào trong trận pháp, bởi vì tu vi của Nam Cung Phi quá cao, hơn nữa tâm thần của y cũng đã tương liên với cái trận pháp kia rồi. Nhưng Diệp Tử Phong thì không có bản lĩnh lớn như vậy, nên Diệp Mặc khẳng định là Diệp Tử Phong không thể nào biết được hắn đã tiến vào trong trận pháp.

Còn Nam Cung Phi thì lúc này tự lo thân còn không kịp, sao có thể bận tâm tới việc có người khác tiến nhập vào trong trận pháp chứ?

Nam Cung Phi đâu có bao giờ ngờ rằng một tên Diệp Tử Phong vẫn luôn kính cẩn với y, đột nhiên lại ra tay với y chứ? Nam Cung Tiểu Đại tuy rằng không phải là cháu gái dòng chính của y, nhưng cũng là một chi thứ gần đấy. Y đã làm chủ đem Nam Cung Tiểu Đại hứa gả cho Diệp Tử Phong rồi, hơn nữa còn tận tâm chỉ dạy Diệp Tử Phong tu luyện.

Mà Diệp Tử Phong đối với y cũng cực kỳ cung kính, lại lịch của Diệp Tử Phong thì y cũng đã điều tra rõ ràng rồi. Chính là em trai của Diệp Mặc, đến từ một thế giới hoàn toàn không thể tu chân. Một kẻ bình thường như vậy, một tên đệ tử luôn ôn thuần không dám nói chuyện lớn tiếng như vậy, lại đột nhiên ra tay ám toán y, thì y sao có thể ngờ được?

Huống chi, Diệp Tử Phong đã rời đi rồi, nhưng lại là chính bản thân mình gọi nó trở về. Nếu như y muốn động thủ, thì vì sao không sớm động thủ một chút? Lại phải chờ tới khi rời đi rồi đợi chính mình gọi nó lại một lần nữa thì mới ra tay. Lẽ nào nó biết mình sẽ gọi nó trở lại sao?

Răng rắc...

Pháp bảo của Diệp Tử Phong đánh lên trên người của Nam Cung Phi, khiến cho thân thể của Nam Cung Phi bị đánh đến nát bấy, nhưng Nam Cung Phi cũng không có bao nhiêu thương tổn cả, chỉ là trên cái đầu to lớn hơn thân thể của y vẫn mang theo biểu tình kinh khủng mà quát lên:

- Diệp Tử Phong, mày điên rồi, mày dám dùng trói buộc thần phù cấp mười một để đối phó tao, mày quả thực là loại súc sinh đê tiện vô sỉ...

Lúc này trong lòng của Nam Cung Phi chỉ có sự hối hận vô cùng, chì vì sự khinh địch của y, mà khiến cho y bị một con kiến hôi ám toán.

Thấy Diệp Tử Phong không chút do dự nào mà động thủ, thì Nam Cung Phi cũng biết dù y có phẫn nộ cũng chỉ là uổng công mà thôi. Bỗng nhiên y bình tâm lại một chút, sau đó lạnh lùng nhìn Diệp Tử Phong rồi hỏi:

- Mày tại sao lại phải giết tao? Nam Cung Phi tao cứu mạng của mày, lại đem Tiểu Đại hứa gả cho mày, nếu như mày không có lý do gì, thì mày trọn đời sẽ bị Tâm Ma dầy vò.

Diệp Tử Phong lại lấy ra thêm hai đạo bùa chú nữa án ngữ lên trên Nguyên Thần của Nam Cung Phi, nhưng hai tấm bùa chú này chỉ có cấp mười, xem ra bùa chú cấp mười một thì y chỉ có một tấm mà thôi.

Sau khi làm xong, thì Diệp Tử Phong mới lạnh lùng đáp lời:

- Tao không giết mày, thì ngày rằm tháng sau chính là ngày tao phải chết. Cái lão già mày cũng quả thật biến thái đấy, Nam Cung Tiểu Đại là hậu bối của mày, mà mày lại muốn 'Đoạt xá' tao, lẽ nào mày còn không biết xấu hổ mà muốn kết hôn cùng với cháu gái của mình sao? Tao đê tiện vô sỉ à,

nhưng tao thấy mày so với tao còn đê tiện hơn nhiều.

- Mày sớm đã biết rồi sao?

Nam Cung Phi kinh ngạc hỏi lại. Y không tin là một tên ăn mày như Diệp Tử Phong lại có thể biết loại chuyện này.

Diệp Mặc ở một bên cũng rất nghi hoặc, hắn từ quyển sách 'Vật' mới biết được về sự tình của Uẩn Ngũ Hành linh căn, nhưng còn Diệp Tử Phong thì làm thế nào mà biết được?

- Tao không biết.

Diệp Tử Phong lạnh giọng nói:

- Nhưng những chuyện tao đã từng trải qua nhiều lắm, tao đã từng làm gia chủ một gia tộc đấy mày biết không? Tao còn từng làm qua một vị thành chủ mày biết không? Tao cũng từng giống như một con chó vì một mẩu thức ăn mà đánh nhau vỡ đầu mày có biết không? Khi tao giống như một con chó đi giành dật đồ ăn, thì tao đã hiểu được một cái đạo lý. Đó chính là bất luận tao làm gia chủ, hay là làm thành chủ, hoặc là làm một con chó, thì đều có một thứ không hề thay đổi.

- Cái gì không hề thay đổi?

Nam Cung Phi vô thức hỏi một câu.

Diệp Tử Phong lẩm bẩm giống như là đang trả lời Nam Cung Phi:

- Để cho tao làm nhất gia chi chủ, cũng chỉ là muốn lợi dụng tao mượn cái oai hùm khác mà thôi. Để cho tao làm thành chủ cũng chỉ là vì tao sẽ không bán đứng thành thị kia, mà tao sẽ tận tâm tận lực phục vụ cho nó. Nhưng khi tao làm một con chó giành dật đồ ăn, thì cũng là sau khi tao nỗ lực mới có được cơ hội. Bắt đầu từ ngày đó, thì tao đã biết, ở thiên hạ này sẽ không bao giờ có bữa cơm trưa miễn phí, không có gì tự nhiên từ trên trời rơi xuống cả. Cái gì là tình nghĩa huynh đệ? Cái gì là tình cảm vợ chồng?

Tao nhổ vào, tất cả đều là những cái cớ đáng buồn nôn.

Nói xong thì Diệp Tử Phong nhìn chằm chằm vào Nam Cung Phi rồi cười lạnh:

- Mày cứu tao, là vì tao đã ăn nhầm linh vật hệ Mộc. Mà mày cũng không hề nói cho tao biết là lúc đó tao đã ăn nhầm linh vật hệ Mộc. Mày chỉ nói là nhìn trúng nghị lực của tao, sau đó thì mang tao về Nam Cung sơn trang, thậm chí còn cố ý để cho Nam Cung Tiểu Đại tiếp cận tao, để cho Nam Cung Tiểu Đại yêu mến tao. Sau đó mày lại để cho Nam Cung Tiểu Đại giúp tao nuôi dưỡng linh căn, thu tao làm đồ đệ, tận tâm tận lực truyền thụ công pháp cho tao, dạy tao tu chân. Nam Cung Phi, mày biến tao từ một kẻ rác rưởi bị vứt bỏ, trở thành một kẻ được sủng ái, nhưng mà tao thì lại không bao giờ tin tưởng rằng thiên hạ này có chuyện ‘Trời cho’ như vậy, nhưng mày hết lần này tới lần khác lại muốn tao tin tưởng, thì liệu tao có cần phải tin hay không?

Nhìn sắc mặt trầm xuống của Nam Cung Phi, thì Diệp Tử Phong càng khinh thường hơn:

- Để tìm được những gì liên quan tới Uẩn linh căn, tao đã cố ý đi tới rất nhiều nơi, tìm qua vô số ngọc giản. Tao rốt cuộc đã có thể tìm được một cái ngọc giản trong một cái quán vỉa hè. Mà ở ngọc giản kia cho tao một cái kết luận rằng, một người được nuôi dưỡng Uẩn linh căn chính là thân thể thích hợp nhất để 'Đoạt xá'. Còn Nam Cung Phi mày, thì càng tu luyện càng teo nhỏ thân thể lại, vậy mày có thể phi thăng sao? Cái thân thể đó của mày có thể vượt qua lôi kiếp được sao? Nếu như tao không đoán sai, thì mày chỉ muốn lợi dụng để 'Đoạt xá' tao mà thôi.

- Nếu như mày đoán sai thì sao?

Giọng điệu của Nam Cung Phi đã có chút đờ đẫn.

Diệp Tử Phong cười ha hả:

- Tao đoán sai thì đoán sai thôi, chỉ là giết một tên Nam Cung Phi mà thôi, có vấn đề gì chứ?

Lần này thì không ngờ là Nam Cung Phi cũng không hề tức giận, mà bình thản nói:

- Mấy năm vừa qua, mày vẫn luôn một mực tìm cơ hội đánh lén tao phải không?

- Mày đoán đúng rồi, đáng tiếc chính là, mày vẫn không có cho tao cơ hội đó. Chính ngày hôm nay, tao cũng thiếu chút nữa đã không có cơ hội rồi.

Giọng điệu của Diệp Tử Phong thậm chí còn có vẻ có chút đáng tiếc, dường như là tới tận hôm nay mới có thể ám toán Nam Cung Phi khiến cho y không hề vừa lòng chút nào.

- Quả nhiên là ác độc. Nam Cung Phi tao cả một đời anh minh, không ngờ lại thua trong tay một tên tiểu nhân. Hôm nay nếu tao không gọi mày trở về, thì có phải là mày sẽ không quay lại phải không? Còn nữa, khi mày lấy ra đạo bùa chú kia, rồi đột nhiên động thủ, thì có phải là đã đoán trước được lúc đó tâm thần của tao sẽ suy yếu hay không?

Giọng điệu của Nam Cung Phi lạnh lẽo, không hề chứa đựng chút tình cảm nào ở bên trong cả.

Diệp Tử Phong gật đầu:

- Lão già kia, mày nói không sai, tao xác thực là chỉ có một lần cơ hội. Hơn nữa cơ hội này đúng là do mày giúp tao đấy, bằng không thì tao phải đối mặt với một lão yêu quái như mày, còn không biết là sẽ phải chết bao nhiêu lần. Cũng may là hôm nay mày đã cho tao cái cơ hội này. Nếu như ngày hôm nay không thành công, thì tao sẽ tìm cơ hội trước ngày rằm tháng sau, nhưng lúc đó sẽ không thể nào có cơ hội tốt như hôm nay được. Vốn tao còn dự định sẽ từ từ tìm cơ hội, nhưng mày thì lại đợi không được nữa rồi,

rằm tháng sau đã muốn 'Đoạt xá' tao rồi, cho nên, nói đúng ra là tao còn phải cảm ơn mày nữa đấy.

- Sớm biết rằng Nam Cung Phi tao sẽ chết trong tay loại đạo chích như mày, thì còn không bằng đường đường chính chính đi đánh với Diệp Mặc một trận, chết ở trong tay của hắn còn đáng giá hơn một ít.

Nam Cung Phi thở dài rồi nói một câu. Y xác thực là muốn 'Đoạt xá' Diệp Tử Phong, nhưng y không ngờ là loại chuyện như thế này lại bị Diệp Tử Phong phát hiện. Phải biết rằng ngay cả gia chủ Nam Cung gia là Nam Cung Hư cũng không hề biết việc này.

Diệp Tử Phong lại lần nữa cười lạnh:

- Mày muốn đánh nhau với Diệp Mặc? Đừng tự đề cao chính mình. Diệp Mặc giết mười một tên tu sĩ Hóa Chân của Đan Thành, trong đó còn có cả một tên tu sĩ Hóa Chân viên mãn sử dụng tiên khí hạ phẩm. Phải biết rằng lúc đó hắn mới chỉ có tu vi Hóa Chân sơ kỳ. Mà hiện tại thì tu vi của hắn đã là Hóa Chân hậu kỳ rồi. Đừng nói là mày, cho dù là toàn bộ Nam Cung gia ra hết, thì cũng chỉ có thể là kẻ bị giết thôi.

Thấy Nam Cung Phi không nói lời nào, thì Diệp Tử Phong lại nói tiếp:

- Mày không cần phải trầm mặc như vậy, tao tuy rằng còn chưa biết Nam Cung gia rốt cuộc là có bí mật gì, nhưng tao biết chắc rằng Nam Cung gia tuyệt đối không phải đơn giản như ngoài mặt của nó. Về phần bí mật cụ thể, thì tao sẽ từ từ điều tra.

- Mày...

Nam Cung Phi lần này rốt cuộc đã tức giận và có chút kích động rồi.

Diệp Tử Phong khoát tay, căn bản cũng không hề coi sự phẫn nộ của Nam Cung Phi vào đâu cả, mà lại tiếp tục nói:

- Mày cũng không cần phải tức giận, tài nguyên của Nam Cung gia để

cho tao là chuyện tốt rồi. Còn cái tên Diệp Mặc kia, thì đến lúc đó tao sẽ giúp mày giết chết hắn.

- Ha ha...

Nam Cung Phi nghe tới đó, thì không ngờ lại cười ha hả:

- Mày cho dù giết Nam Cung Phi tao thì thế nào chứ? Mày vẫn chỉ là một thằng đội nón xanh mà thôi, vợ của mình bị đại ca cưỡi, tao nhổ vào.

Cái câu nhổ vào này, thì là y vừa mới học được từ chỗ của Diệp Tử Phong đấy, đảo mắt một cái đã biết dùng rồi.

Ngoài dự liệu của Nam Cung Phi chính là Diệp Tử Phong lại lạnh lùng cười nói:

- Mày sai rồi, tao muốn giết Diệp Mặc không phải là vì hắn cướp vợ của tao. Trình Na Na tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng cũng không hề được Diệp Mặc nhìn trúng. Có lẽ Trình Na Na cũng sẽ nghĩ như vậy, nhưng tao thì lại khẳng định là Diệp Mặc sẽ không nghĩ như vậy...

Nhìn vẻ mặt khó tin của Nam Cung Phi, thì Diệp Tử Phong lại nói tiếp:

- Tao muốn giết Diệp Mặc, đó là vì bí mật ở trên người của hắn. Diệp Tử Phong tao muốn đứng ở trên đỉnh, thì nhất định phải lấy được những bí mật ở trên người của hắn.

- Mày thực sự rất ngoan độc, vì sau khi mày giết Diệp Mặc rồi thì phỏng chừng là người khác cũng sẽ không hề nói gì mày cả, đúng không?

Nói xong thì Nam Cung Phi nhìn Diệp Tử Phong như đang nhìn một thằng ngu nào đó vậy.

Giết Diệp Mặc, thằng này cho rằng mình là ai chứ? Nếu như Diệp Mặc dễ giết như vậy, thì hắn đã sớm chết vô số lần rồi, còn chờ Diệp Tử Phong mày ra tay nữa sao? Diệp Mặc chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, thì đã

thăng cấp tới tu vi Hóa Chân hậu kỳ, vậy thì có ai mà không đoán ra rằng trên người Diệp Mặc có bí mật chứ? Nhưng vì sao lại không có người nào dám động đến hắn? Bởi vì những kẻ động đến hắn đều đã chết hết rồi.

Thấy Nam Cung Phi nhìn mình một cách ngây dại, thì Diệp Tử Phong cũng không hề giải thích. Y biết là Nam Cung Phi sẽ không bao giờ tin, nhưng y xác thực là có biện pháp.

Y không nói tiếp về chuyện của Diệp Mặc nữa, mà lại tiếp tục nói với Nam Cung Phi:

- Mày biết vì sao tao không giết mày không, vì tao biết mày còn có một cái pháp bảo Động Thiên, có lẽ nó không thể nào thực sự Động Thiên được, nhưng chí ít là mày còn có một cái Động Phủ, đúng hay không? Đem vật kia giao ra đây, tao bảo đảm là sẽ không tiêu diệt Nam Cung gia.

Sắc mặt của Nam Cung Phi bình thản nói tiếp:

- Tao đúng là có một cái Động Phủ, tao cũng có thể giao nó ra cho mày, nhưng tao cũng rất muốn biết, mày rốt cuộc là làm thế nào đề giết Diệp Mặc?

Diệp Mặc nghe được câu hỏi này, thì lập tức giật mình. Sau đó hắn cũng lập tức hiểu ra rằng đây chính là câu hỏi mà Nam Cung Phi hỏi giúp cho hắn đấy. Bản thân mình sau khi tiến vào trập pháp phòng ngự của Nam Cung Phi vào trong này, thì Nam Cung Phi đã cảm ứng được rồi.

Nhưng Diệp Mặc lại cũng không hề lo lắng là Nam Cung Phi sẽ nói ra, vì Nam Cung Phi muốn thì đã nói ra từ sớm rồi, cũng không cần phải đợi đến hiện giờ

Có lẽ y biết, dù y có nói ra, thì y cũng khó lòng thoát khỏi cái chết. Hiện tại y hỏi được bí mật của Diệp Tử Phong, khiến cho mình càng thêm phẫn hận đối với Diệp Tử Phong, thì nói không chừng còn có khả năng lập tức ra tay giết chết Diệp Tử Phong ở đây cũng nên.

Diệp Tử Phong cười nhạt một tiếng:

- Nghe nói hắn rất thích cô gái nào si tình với hắn, và cũng rất thích mười mỹ nữ Nam An Châu, mà tao thì có bên mình một Nam Cung Tiểu Đại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1519

Bí Mật Nam Cung Sơn Trang

Nam Cung Phi hét lớn một tiếng, nếu như y hiện tại có thân thể xác thịt, nói không chừng y đã phun ra ba lít máu rồi.

Y lúc này mới phát hiện, so với Diệp Tử Phong, sự ngoan độc của y còn kém quá xa.

Oanh…

Một tiếng nổ mạnh không hề có dấu hiệu, Diệp Tử Phong tuy rằng trong lúc vội vã đã phóng ra pháp bảo phòng ngự rồi, thế nhưng vẫn bị vụ nổ kịch liệt này hất bay ra xa Lập tức gã vẻ mặt kinh hãi nhìn Nam Cung Phi hóa thành hư vô, thế mới biết dù là tu sĩ Hóa Chân đã không còn thân thể, Nguyên Thần bị gã trói buộc chặt, cũng không chịu để Tu sĩ Ngưng Thể như gã uy hiếp Diệp Tử Phong sắc mặt biến hóa vài lần, rồi mới bất đắc dĩ tiếp nhận hiện thực trước mắt, gã xử lý toàn bộ tàn tích trong phòng, rồi lập tức lui ra khỏi gian nhà.

Diệp Mặc thật không ngờ tính cách của Diệp Tử Phong trở nên biến thái như vậy, vì đạt được mục đích căn bản là không từ thủ đoạn Thần thức quét đến bóng lưng rời đi nhanh chóng của Diệp Tử Phong, Diệp Mặc bất giác lắc đầu. Không cần nói hắn biết Diệp Tử Phong chuẩn bị dùng Nam Cung Tiểu Đại ám toán mình, dù là hắn không biết, Nam Cung Tiểu Đại cũng ám toán không được Diệp Mặc hắn Cũng không biết Diệp Tử Phong là ngu ngốc, hay tự cao. Như Nam Cung Phi đã nói, nếu như Diệp Mặc hắn dễ bị ám toán như thế, hắn đã sớm chết vô số lần rồi, còn chờ cho tới ngày hôm nay sao?

Diệp Mặc đi tới cái bồ đoàn duy nhất đặt giữa gian phòng này, cái bồ

đoàn này Diệp Tử Phong đã mở xem qua, không có gì dị thường. Diệp Tử Phong tuy rằng tu vi đã là Ngưng Thể, nhưng đã quen với nhìn bằng mắt thường, thói quen đã nhiều năm không thể một sớm một chiều là thay đổi được Kinh nghiệm của Diệp Mặc so với Diệp Tử Phong phong phú hơn nhiều, hắn đã dùng thần thức quét qua một lần, thần thức của hắn đã sớm quét được dưới bồ đoàn này có một trận pháp ẩn nấp.

Đây cũng là một trận pháp cấp chín, bởi vậy Diệp Mặc có thể suy đoán, Nam Cung Phi chí ít cũng là tông sư trận pháp cấp chín. Đối với việc Nam Cung Phi là tông sư trận pháp cấp chín, Diệp Mặc thật không có gì kinh ngạc. Truyền thừa trận pháp của Sở Cửu Vũ đều là đến từ Nam Cung gia, Nam Cung Phi là tông sư trận pháp cấp chín cũng không có gì kỳ quái cả Trận pháp ẩn nấp cấp chín dưới bồ đoàn đối với người khác mà nói có lẽ cả đời vẫn không thể nào vào được, nhưng Diệp Mặc chỉ tốn vài phút đồng hồ thì đã tiến nhập trận pháp ẩn nấp, thân ảnh trong gian nhà hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa Sau khi tiến nhập trận pháp ẩn nấp, bên trong là một lối đi bằng ánh sáng giống như thang máy, thế nhưng bên trong không có thang máy Chẳng những không có thang máy, ngay cả bậc thang cũng không có. Chỉ có một ít trận kỳ hiện hữu trên không trung, những trận kỳ này thoạt nhìn thì bình thường không có gì lạ, nhưng Diệp Mặc lại biết nếu muốn xuống lối đi này, nhất định phải nương nhờ những trận kỳ này Nếu như không hiểu trận pháp, tùy tiện trực tiếp đi xuống phía dưới, hoặc là dẫm đạp nương theo trận kỳ, lập tức sẽ dẫn phát sát trận cấp chín Cái sát trận cấp chín đối với Diệp Mặc mà nói ảnh hưởng không lớn, nếu như là tu sĩ dẫn phát khác sát trận cấp chín, dù là Hóa Chân tầng chín, tại nơi còn có khốn trận thế này, cũng chỉ có thể chờ chết.

Khoảng cách lối đi ánh sáng trước mắt không ngắn, mặc dù có trận pháp che đậy thần thức, thần thức của Diệp Mặc vẫn là có thể quét đến điểm cuối của lối đi Điểm cuối là một tầng nham thạch đen nhánh, xung quanh tựa hồ lại có trận pháp ngăn trở. Đây quả là nơi nghiêm mật nhất mà Diệp Mặc gặp được, dù là phong ấn Sở Tiêu Y bố trí ở Vạn Dược sơn mạch, cũng không nghiêm mật đến vậy Cái chỗ này có Nam Cung Phi tự mình bảo vệ, còn bố trí khốn trận cấp chín và sát trận cấp chín, trong lối đi này cũng nghiêm mật

như thế Tất cả nhưng thứ này khiến cho Diệp Mặc cho rằng, ở đây nói không chừng chính là nơi ẩn chứa bí mật tu luyện quá nhanh của Nam Cung gia Mà khi Diệp Mặc thấy đồ vật trong này thì hắn thật sự chấn động rồi. Dù là ở chỗ này nhìn thấy Tụ Linh tiên trận đã ngoài cấp bốn, hoặc là nhìn thấy một ấn kỳ phong ấn gì đó, Diệp Mặc cũng sẽ không khiếp sợ như bây giờ.

Hắn đi thẳng xuống sâu dưới cùng, sau khi phá vỡ khốn trận trước mắt, đập vào mắt là một mảnh linh trì rậm rạp tầng tầng lớp lớp, phạm vi khoảng chừng hơn mười dặm. Mà mảnh linh trì này cũng không phải là chỗ tu sĩ tu luyện, bởi vì linh trì tầng tầng lớp lớp kia, mỗi một tầng đều có vô số trứng trùng.

Mà vô số trứng trùng này, Diệp Mặc đại bộ phận đều biết, chẳng những có Phệ Linh Trùng, còn có Thôn Hỏa Trùng, thậm chí còn có cả Phệ thần trùng.

Nam Cung gia không ngờ là một gia tộc Trùng tu.

Nhưng dù là Trùng tu cũng không thể nuôi nhiều trùng như vậy chứ. Diệp Mặc thật sự chấn động rồi, số linh trùng hung mãnh này của Nam Cung gia là từ đâu mà có? Mà còn nhiều như thế nữa chứ?

Thôn Hỏa Trùng ma lúc xưa chính là Sở Cửu Vũ tiêu diệt, tuy rằng cuối cùng vẫn để Trùng ma chạy thoát, thế nhưng mối thù của Trùng ma và Sở Cửu Vũ, Diệp Mặc cũng biết rất rõ. Mà bây giờ chỗ ở của Sở Cửu Vũ thậm chí có cả Thôn Hỏa Trùng, ngay cả chính Diệp Mặc cũng nghĩ không thông, đây rốt cuộc là chuyện gì đâyNếu như những linh trùng này tất cả đều thành hình, thì số lượng sẽ là bao nhiêu đây? Tuyệt đối sẽ không chỉ là phạm vi trên con số ngàn dặm, mà hàng ngàn hàng chục ngàn dặm cũng không phải là không thể Linh trùng đỉnh cấp với phạm vi hàng chục ngàn dặm cùng lúc công kích thì…

Diệp Mặc hầu như không dám nghĩ tới, trừ phi Cửu Dương Thiên hỏa của hắn đạt tới ba mặt trời trở lên, bằng không những linh trùng này hắn cũng không có cách nào tiêu diệt hết toàn bộ.

Nếu như những linh trùng này có người chỉ huy, thì lúc đó dù hắn tu luyện ra được ba mặt trời, thì cũng không thể diệt sạch đám linh trùng này Diệp Mặc đột nhiên nghĩ đến Phệ Linh Trùng phạm vi ngàn dặm xuất hiện ở Băng kiếm môn trước đây, lúc này hắn đã khẳng định đám linh trùng đó không phải vô duyên vô cớ mà ra đâu, mà là Nam Cung Phi giở trò quỷ.

Bất luận chuyện này có liên can tới Nam Cung gia hay không, Nam Cung Phi nhất định là trốn không thoát.

Thảo nào tên Nam Cung Phi kia đối với mình rất là để ý, còn cố ý hỏi thăm tình hình của mình, hóa ra là bởi vì Cửu Dương thiên hỏa của hắn là đại địch của Nam Cung Phi Nhìn thấy linh trì với phạm vi hơn mười dặm, còn có vô số trứng lúc nhúc trong linh trì, Diệp Mặc cảm giác được từng đợt buồn nôn Thôn Hỏa Trùng thì thôi kệ đi, Phệ thần trùng và Phệ Linh Trùng thì đều có vô số dịch nhờn, loại trùng này toàn bò trên đó, chỉ dịch nhờn kia cũng đủ làm cho Diệp Mặc buồn nôn phát kiếp, hắn thực sự không nghĩ ra, vì sao lại có cái loại người thích nuôi thứ gớm ghiếc này cơ chứ Nhiều trùng như vậy một khi đi ra ngoài, vậy so với tai họa lần trước còn tại vạ hơn. Diệp Mặc không chút do dự phóng ra Cửu Dương thiên hỏa, hai vầng thái dương màu tím trong chớp mắt toàn bộ bao phủ lại linh trì trứng trùng trong phạm vi hơn mười dặm Vô số trứng trùng dưới thiên hỏa hóa thành tro bụi, tiêu tán không còn, cuối cùng ngay cả linh dịch trong linh trì cũng bị Cửu Dương thiên hỏa thiêu đốt khô cạn. Dù cho Diệp Mặc biết vật bên trong linh trì không đơn giản, hắn cũng không có hứng thú để đi kiểm tra Duy nhất một điều khiến Diệp Mặc không rõ chính là, nếu như Phệ Linh Trùng ngàn dặm lúc trước là do Nam Cung Phi thả ra, vì sao bản thân y lại không ra chứ? Còn nữa, chính là thời điểm y chọn sao mà trùng khớp dữ vậy, đúng ngay lúc Lục Chính Quần phát động Sa hồn thú mới lạ chứ?

Sau khi tất cả trứng trùng và linh trì bị Diệp Mặc tiêu diệt, thì lộ ra một mảnh nham thạch cháy đen. Thần thức của Diệp Mặc quét qua phía dưới đó một lần, hắn lập tức đã tìm được một chỗ rất không ổn lắm, hoặc có thể nói hắn tìm được một trận pháp chưa bố trí xong Khi Diệp Mặc đem trận pháp ẩn dấu còn chưa bố trí xong từng tầng mở ra, thì liền phát hiện trận tâm thật

lớn. Vô số trận kỳ rậm rạp xếp hàng ở chung quanh, mà số trận kỳ này cái nào cũng là tài liệu luyện chế đỉnh đỉnh cấp Diệp Mặc hít một hơi lãnh khí, hắn không ngờ phát hiện đây là một tiên trận cấp một, Nam Cung Phi không ngờ không phải là tông sư trận pháp cấp chín, mà là một tiên trận sư cấp một, đây có chút ngoài dự liệu của Diệp Mặc Huống hồ đối với Diệp Mặc mà nói tiên trận cấp một không phải là chính yếu, cái chính chính là miếng trận bàn ở giữa tiên trận, Diệp Mặc căn bản nhìn không ra trận bàn là đẳng cấp gì, hắn khẳng định trận bàn này tuyệt đối không phải đồ vật của Tu Chân giới. Dù là Sầm Kim Lĩnh, Diệp Mặc phỏng chừng ông ta cũng luyện chế không được.

Tiên trận cấp một chưa bố trí xong này đây, chỉ là để cố định trận bàn mà thôi. Diệp Mặc không nhìn ra trận bàn này là dùng để làm gì, có tác dụng thế nào, nhưng hắn lại có một loại cảm giác, một khi trận bàn này bị Tiên trận cấp một cố định xong, vậy đối với hắn tuyệt đối không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Hắn thậm chí hoài nghi, đây là thủ đoạn dự bị để Lục Chính Quần khi muốn xuống đây.

Với loại kiêu hùng như Lục Chính Quần, đem gốc cây trân quý thế kia để ở Tu Chân giới, thì muốn xuống đây thì tuyệt đối không chỉ có một con đường.

Diệp Mặc không do dự chút nào, đem trận bàn và Tiên trận cấp một chưa bố trí xong toàn bộ thu lại. Diệp Mặc trải qua nhiều kinh nghiệm, lúc này hắn thậm chí không dùng thần thức quét trận bàn kia, chỉ là đem toàn bộ các thứ xung quanh trận bàn nhét vào Thế giới trang vàng, và phong ấn cùng với tấm bia đá trước đó. Chưa đến được Tiên giới, hắn kiên quyết không mở mấy thứ này.

Thu hồi xong cái thứ có thể là đường xuống đây mà Lục Chính Quần bố trí, Diệp Mặc cũng không cao hứng trở lại. Nếu như hắn suy đoán chính xác, Lục Chính Quần có thể bố trí đường xuống thứ hai, khó nói là y sẽ không bố trí đường xuống thứ ba thứ tư

Diệp Mặc nghĩ như vậy cũng không thể trách hắn, hắn suy đoán đúng là không sai, cái trận bàn này chính là đường xuống Lục Chính Quần bố trí đấy.

Có lẽ Diệp Mặc chưa từng tới Tiên giới, đương nhiên không biết từ Tiên giới muốn xuống Tu Chân giới có bao nhiêu trắc trở. Dù là tấm bia đá mà Sầm Kim Lĩnh bố trí, thì bùa chú bên trong cũng là Lục Chính Quần cung cấp đấy. Loại trận bàn như thế này đây thì tu sĩ bình thường há có thể lấy được ư? Chỉ là Sầm Kim Lĩnh khi đang bố trí tấm bia đá và bảy phiến đá xanh, động chút tay chân vào đó mà thôi Lục Chính Quần ở Tiên giới tu luyện vô số năm, loại bùa chú từ Tiên giới xé rách Tu Chân giới cũng chỉ tìm được có hai tấm, đây còn là vì y gặp may đấy Một được Sầm Kim Lĩnh luyện chế vào tấm bia đá, sau đó bảy phiến đá xanh xung quanh tấm bia đá cũng là phải dựa vào tấm bùa của bia đá mới có thể kích phát. Mà tấm còn lại chính là trận bàn đã bị Diệp Mặc thu hồi, đây chỉ là chuẩn bị ở sau y dự tính lưu lại mà thôi Vì gốc cây kia, hai tấm Phá Giới Phù đều xài hết rồi, đáng tiếc chính là, hiện tại bia đá và trận bàn đều bị Diệp Mặc lấy đi. Nếu như y biết Diệp Mặc còn đang lo lắng y có tấm thứ ba, nói không chừng y sẽ chỉ vào mũi Diệp Mặc chửi ầm lên, ngươi cho là đây là rau cải trắng sao muốn có là có cả đống cả làng?

Diệp Mặc thu hồi trận bàn này, lại tìm kiếm khắp nơi nửa ngày, sau khi không có phát hiện vật gì khác, lúc này mới lo lắng bùi ngùi rời khỏi Nam Cung Sơn Trang Phát hiện lối đi thứ hai có thể từ Tiên giới xuống tới đây, Diệp Mặc đã không có bất cứ tâm tình gì để mà đi dò xét các nơi trong Nam Cung Sơn Trang. Lúc này thậm chí nhu cầu cấp thiết của hắn là phải phi thăng, phi thăng đến Tiên giới, sau đó liều mạng tu luyện, thẳng đến lúc giết quách Lục Chính Quần, bằng không hắn quả thực ăn ngủ cũng không yên Dù hắn phi thăng rồi, nhưng Mặc Nguyệt Chi Thành vẫn là ở đại lục Lạc Nguyệt, nếu như Lục Chính Quần xuống được đây, hắn căn bản không có bất kỳ biện pháp nào bảo trụ Mặc Nguyệt Chi Thành.

Diệp Mặc tin tưởng dưới tình huống hắn có trận bàn thời gian, chỉ cần ở Tiên giới tìm được tài nguyên tu luyện, nhất định cũng có thể giống y như ở

Tu Chân giới, tu vi nhanh chóng tấn cấp Biết thời gian bức bách như thế, Diệp Mặc đâu còn tâm tư đi quản chuyện của Nam Cung Sơn Trang chứ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1520

Hư Không Lại Nứt Ra

Nam Cung Sơn Trang dù là còn có bí mật khác, Diệp Mặc lúc này cũng không có tâm trạng đi điều tra…

Nam Cung Phi hóa chân tầng chín trước đó cũng bị giết rồi, hơn nữa mấy tông môn chín sao và Mặc Nguyệt chi thành của Nam An Châu cũng có phòng bị, Nam Cung Sơn Trang vốn không đáng nhắc tới.

Lúc này Diệp Mặc càng tin tưởng trực giác của mình, trước kia hắn đã đoán được Nam Cung Sơn Trang có lẽ không có truyền tống trận đến Tiểu thế giới, nhưng trực giác của hắn khiến hắn cần phải đi một chuyến, bây giờ trận bàn kia sau khi bị hắn lấy đi, hắn không ngờ không có bất kì ý nghĩ nào muốn ở lại.

Diệp Mặc nhanh chóng rời khỏi Nam Cung Sơn Trang, hắn muốn xé rách hư không cần phải đến Vô Tâm hải, bằng không sẽ tạo nên sự không cân bằng cho không gian, có ảnh hưởng đến Nam An Châu không, Diệp Mặc cũng không dám khẳng định, về phần Diệp Tử Phong, khi Diệp Mặc biết mục đích của gã là chính mình, ngược lại không lo lắng cho Mặc Nguyệt chi thành nữa Hắn sẽ không cho Diệp Tử Phong có cơ hội thứ hai, bất luận là bởi vì Diệp Lăng hay là từng có phần tình thân, những thứ có thể làm hắn đều đã làm rồi, Diệp Tử Phong ra tay với hắn nữa, hắn sẽ không do dự mà giết chết luôn.

Tốc độ Thanh Nguyệt tăng chóng mặt, chỉ trong năm ngày, Diệp mặc đã vào sâu trong biển Vô Tâm hải, Diệp Mặc vốn còn muốn vào sâu trong biển Vô Tâm hải một chút nữa, nhưng một tu sĩ độ kiếp khiến hắn chú ý tới, khi Diệp Mặc thấy người tu sĩ này, lôi kiếp của anh đã gần đến đoạn cuối cùng,

tuy toàn thân anh cháy đen, lại thành công độ qua lôi kiếp.

Tu sĩ đó thấy Diệp Mặc qua đây, chỉ thay một bộ đồ sau đó đứng một bên đợi.

- Anh Diệp…

Vị tu sĩ đó chắp tay ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu, hắn cũng nhận ra đây là ai, chính là Mông Chẩm lúc trước lợi dụng bùa phá không trốn đến Sa Hà, Phương Ức Tông đuổi giết Mông Chẩm còn bị hắn chặt đứt một bên cánh tay, sau cùng bị mạnh mẽ cưỡng ép phi thăng, từ góc độ này mà nói, hắn đối với Mông Chẩm là có ân cứu mạng.

Đối với Mông Chẩm này, Diệp Mặc cũng có chút thiện cảm, chủ yếu là vì anh ta chủ động cứu Lăng Trung Thiên, từ đây có thể thấy người này cũng là một tu sĩ có lòng nhiệt tình, bằng không sẽ không vô duyên vô cớ cứu Lăng Trung Thiên.

- Anh Mông, nghe nói lần trước anh đưa Lăng tiền bối bị thương nặng về, Diệp Mặc cảm ơn.

Diệp Mặc cũng chắp tay nói.

- Anh biết Lăng… Đạo Hữu?

Mông Chẩm nghi ngờ hỏi một câu, trong lòng lại đang kinh ngạc, tu vi Diệp Mặc cao hơn nhiều so với Lăng Trung Thiên, sao lại gọi Lăng Trung Thiên là tiền bối, hắn vốn phải gọi thẳng là Lăng Trung Thiên chứ, bởi vì Lăng Trung Thiên cũng gọi anh là tiền bối, bây giờ Diệp Mặc nói vậy, anh cũng không dám gọi tên Lăng Trung Thiên nữa.

Diệp Mặc biết ý nghĩ của Mông Chẩm, mỉm cười nói:

- Lăng Trung Thiên là một trong những trụ cột của Bắc Vọng Châu,

cũng là người tôi ngưỡng mộ, anh Mông có thể cứu anh Lăng, Diệp Mặc rất cảm kích.

Tuy không hiểu ý của Diệp Mặc lắm, Mông Chẩm lại không hỏi tiếp, đúng lúc anh muốn tạm biệt Diệp Mặc, trực tiếp phi thăng Diệp Mặc lại nói:

- Chúc mừng anh Mông phi thăng tiên giới.

Mông Chẩm có chút ngại cười nói:

- Phi thăng tiên giới đối với tôi mà nói là cơ hội cả đời, đối với anh Diệp mà nói có thể là rất đơn giản.

Dừng một chút, Mông Chẩm nói tiếp:

- Lần trước ở Tây Tích Châu, Mông Chẩm cảm ơn anh Diệp đã cứu giúp, hôm nay Mông mỗ phải phi thăng tiên giới, đặc biệt nói với anh Diệp một tiếng, anh Diệp sắp phi thăng, phải cẩn thận với Phương Ức Tông lần trước bị anh Diệp chặt đi một cánh tay, Phương Ức Tông cũng thế thôi, nhưng mà nơi tông môn của Phương Ức Tông lại là một đại tông môn truyền thừa lâu đời, cái tông môn đó là Ma di tông, ở tiên giới nhất định có truyền thừa, anh Diệp phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc gật đầu, hắn đúng là nợ nhiều không cần lo, còn chưa phi thăng tiên giới, đã đắc tội với nhiều người vậy rồi, hắn cũng không để ý tới Ma di tông đó, lập tức nói:

- Cảm ơn anh Mông, người lần trước mà anh Mông muốn tìm đã tìm thấy chưa?

Mông Chẩm buông lỏng khí trên người, chỉ trong nháy mắt linh vân phi thăng liền bao phủ cả người lại, lúc này anh nghe thấy lời Diệp Mặc, lắc đầu nói rằng:

- Không tìm được, tôi lần này vốn đi Nam An Châu tìm, chỉ là trong lúc tu luyện không cẩn thận cảm ứng được lôi kiếp phi thăng, tôi nghĩ cho dù

đến Nam An Châu cũng không nhất định tìm được Kỳ nhi, mới quyết định độ kiếp phi thăng.

Nói xong, cái linh vân phi thăng đó đã đưa Mông Chẩm đi, Mông Chẩm vẩy tay nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, hẹn gặp lại ở tiên giới.

Diệp Mặc nhìn Mông Chẩm phi thăng mà đi, trong lòng cảm ngộ được một chút, không ngờ ngồi xuống chỗ Mông Chẩm phi thăng.

Một ngày sau, Diệp Mặc vui vẻ ngồi dậy, hắn căn bản là không tu luyện, đã là tu vi hóa chân tầng chín rồi, Diệp Mặc lắc đầu, đối với tu vi tăng nhanh như vậy, hắn không thể nói gì, nhưng Tam sinh quyết của hắn chính là như vậy, càng tu luyện về sau, dù không chủ động tu luyện, 'Tam sinh quyết' cũng sẽ tự vận hành.

Lúc bắt đầu, hiệu quả tự vận hành không ra sao, mà theo thần thức trên phạm vi lớn của hắn tăng mạnh, hiệu quả Tam sinh quyết tự động tu luyện cũng là càng ngày càng lớn mạnh.

Diệp Mặc cũng biết, hắn vừa mới trực tiếp thăng cấp đến Hóa chân tầng chín, cũng có liên quan đến linh vân phi thăng của Mông Chẩm.

Bây giờ Diệp Mặc cũng đã quyết định sớm phi thăng tiên giới, đối với tu vi thăng cấp cũng không để ý, hắn lần nữa bước lên hư không, chân khi toàn thân bộc phát ra, hắn còn chưa bắt đầu xé rách không gian, không gian xung quanh đã bắt đầu uốn khúc lên rồi.

Diệp Mặc lại biết xé rách không gian là việc vô cùng khó khăn, cho nên hắn không hề nhẹ tay, vận chuyển chân khí toàn thân, xé rách hư không sau Hóa chân hậu kỳ, Diệp Mặc rất ít dùng loại vận chuyển chân khí toàn thân.

Đối với xé rách hư không đã có chút kinh nghiệm, tu sĩ khác không có cách nào cảm nhận được ranh giới không gian, lại bị Diệp Mặc bắt được.

Không gian xao động bắt đầu uốn khúc, không gian phạm vị ngàn dặm cũng bắt đầu không ổn định, hơn nữa còn phân tán, trong lòng Diệp Mặc kinh sợ, hắn ở Hải Giác cũng xé rách không gian vùng biên, nhưng không gian Hải Giác uốn khúc tạo thành chỉ là trong phạm vi nhất định, mà bây giờ hắn xé rách không gian tạo thành không gian uốn khúc không ngờ lớn như vậy.

Thế này so với biển động lúc trước cũng không xê xích gì, trong lòng Diệp Mặc thầm vui sướng, may mà hắn không ở đại lục Nam An châu xé rách không gian.

Theo chân nguyên và thần thức của Diệp Mặc hoàn toàn bộc phát ra, hư không trong hai tay hắn bắt đầu hiện ra một khe nứt, nhưng khe hư không đó trong nháy mắt lại lần nữa lắp lại.

Diệp Mặc vốn còn tưởng tu vi của hắn so với Sở Cửu Vũ hẳn là cao hơn rất nhiều, Sở Cửu Vũ có thể xé rách không gian, hắn nhất định làm được, nhưng bây giờ hắn mới biết, mình hoàn toàn sai.

Đã bắt tay vào rồi Diệp Mặc tuyệt đối không bỏ giữa chừng, lại càng cố gắng hơn, lần nữa vận chuyển chân khí và thần thức, hai tay dốc sức xé ra Không gian một lần nữa rung động, không gian uốn khúc làm yêu thú phạm vi xung quanh cũng cấp tốc trốn xa. Một đường khe cực nhỏ lại lần nữa mở ra, Diệp Mặc lần nữa không có nhụt chí, càng điên cuồng vận chuyển chân nguyên.

Cái khe nứt càng lúc càng lớn, sau cùng phát ra tiếng ma sát răng rắc chói tai, Diệp Mặc cũng không lo mấy thứ khác, xông thẳng vào khe nứt.

Diệp Mặc không ngờ xé rách hư không khó như vậy, xem ra mới đầu hắn ở Hải Giác xé rách vẫn là một không gian phong ấn, lúc này Diệp Mặc bội phục nhất là người luyện chế Phá không phù, lão làm sao luyện chế ra bùa nghịch thiên phá không như vậy được chứ?

Lúc Diệp Mặc nghĩ lại, xé rách không gian chính là đi vào Khe nứt hư

không trước, sau đó lại từ Khe nứt hư không tìm ra đường đi.

Nhưng khi Diệp Mặc bay tiến vào trong khe nứt bị hắn xé rách, hắn lập tức cảm thấy không ổn lắm, một luồng sức mạnh xé rách cực kỳ nguy hiểm từ bên hông của hắn xoẹt qua, Diệp Mặc căn bản không kịp ngẫm nghĩ, xoay mình để tránh sức mạnh này, nhưng sau một khắc lại có hai luồng sức mạnh khủng khiếp xông vào hắn, thứ sức mạnh xé rách khủng khiếp này một khi đụng vào, thì sẽ chết chắc, thậm chí bị xẻ thành mảnh nhỏ.

Đây tuyệt đối không phải Khe nứt hư không.

Dưới sự kinh hoảng, Diệp Mặc cũng không cần nghĩ ngợi, liền đi vào Thế giới trang vàng, ý nghĩ này của hắn mới xuất hiện, sức mạnh đó liền đụng vào người hắn.

Một trận đau đớn xé rách truyền đến, Diệp Mặc trực tiếp bị luồng sức mạnh này tung lên, máu tươi trào ra.

Cảm giác yếu ớt truyền đến, Diệp Mặc lúc này làm sao dám ở trong hư không, khi hắn lần nữa muốn vào Thế giới trang vàng, thì một luồng sáng chói mắt chíu vào.

Diệp Mặc biết ngay, hắn đã xé rách hư không, đã đến một giới diện khác rồi.

Sau khi nuốt mấy viên linh đan, Diệp Mặc đi thẳng vào Thế giới trang vàng trị liệu, hắn khẳng định cách của mình dùng là sai rồi, xé rách không gian tuyệt đối không phải như cách hắn đã xé, hắn không tin Sở Cửu Vũ còn lợi hại hơn hắn, khi xé rách không gian, khi bị thứ sức mạnh xé rách không biết tên đó đánh vào, thì căn bản cũng tránh không được.

Với tu vi luyện thể Thần cảnh của hắn, xém tí bị giết, đến cơ hội đi vào Thế giới trang vàng cũng không có, Sở Cửu Vũ có thể tránh được sao?

Sở Cửu Vũ xé rách hư không đến Địa Cầu, tuyệt đối là dùng cách khác, còn Phương Ức Tông kia, so với hắn còn kém xa, cho dù y đi theo sau Bùa

phá không của Mông Chẩm, cũng không thể không bị thương.

Sau khi Diệp Mặc vào Thế giới trang vàng, trong lòng thầm sợ hãi, hắn đã xé rách vùng biên của không gian, đi vào không phải là Khe nứt hư không cũng không phải là trực tiếp đi vào một giới diện khác, mà là sau một thời gian lơ lửng trong một loại sức mạnh xé rách khủng khiếp, mới xông ra đây.

Có thể nói hắn không có tu vi Luyện Thể Thần cảnh, thì sớm bị hư không giết, vô tri thì chết chắc, nói đi nói lại hắn cũng biết được rất nhiều, nếu như Sở Cửu Vũ cũng như hắn xé rách đến địa cầu, Diệp Mặc cũng hiểu Sở Cửu Vũ vì sao không xé rách hư không trở về, nếu như Sở Cửu Vũ không phải như hắn vậy xé rách đến địa cầu, vậy Diệp Mặc đoán được Sở Cửu Vũ nói không chừng cũng có loại Bùa phá không đó.

Diệp Mặc lần này bị thương không nhẹ, ở Thế giới trang vàng của hắn tuy có gốc cây con có thể chữa trị, Diệp Mặc lại không muốn dùng, gốc cây con lần trước sau khi chữa trị có chút ủ rũ, lần này hắn thương nặng như vậy, nếu dùng gốc cây con chữa trị tuy rất nhanh khỏi, nhưng là việc không tốt với gốc cây con, gốc cây con đó còn quá nhỏ, Diệp Mặc cảm thấy gốc cây con sau này sẽ có tác dụng rất lớn được hắn.

May là tiên tinh của Diệp Mặc còn có một ít, đồng thời còn có rất nhiều đan dược trị thưởng đỉnh cấp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1521

Bi Kịch Lôi Kiếp Phi Thăng

Hai ngày sau, thương thế của Diệp Mặc đã lành được hơn nữa, lúc này hắn mới hiểu được thương tổn trong hư không bị xé rách là kinh khủng thế nào. Nếu như là thương thế khác, với hai ngày thời gian thì hắn sớm đã lành lặn rồi. Bản thân hắn là Luyện Thể Thần Cảnh, cộng thêm tiên tinh và đan dược, vậy mà liên tục hai ngày, thương thế vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, có thể thấy được thương thế kia nghiêm trọng đến mức nào rồi Tuy rằng vết thương còn chưa hoàn toàn khép miệng, Diệp Mặc đã không muốn tiếp tục lưu lại Thế giới trang vàng thêm nữa, hắn ra khỏi Thế giới trang vàng, sốt ruột muốn biết hắn hiện tại rốt cuộc đang ở chỗ nào Hiện ra ở trước mắt Diệp Mặc chính là một mảnh thế giới trụi lủi, khắp nơi đều là đất đá nửa mềm nửa cứng. Lẽ nào nơi này là một vùng núi bị bỏ hoang? Diệp Mặc bước lên Thanh Nguyệt, rất nhanh rời đi, hắn muốn sớm một chút tìm một người hỏi cho rõ, hiện tại hắn đang cái chốn nào Năm ngày sau, Diệp Mặc vẻ mặt khó coi lại lần nữa về tới điểm xuất phát. Lúc này hắn đã hiểu rõ chỗ mình đang ở, ở đây căn bản cũng không có bất cứ con người nào, cũng không có bất kỳ thực vật nào, thậm chí đến yêu thú, nước cũng không có. Cái có duy nhất chính là đất đá trống trơn này thôi, còn có một mảng ánh sáng làm mờ mắt Nói cách khác nơi đây căn bản là một vùng đất chết, Diệp Mặc khẳng định đây không phải là bất kỳ góc khuất nào của Tu Chân giới, càng không thể là Tiểu thế giới.

Lại trải qua thêm nửa tháng không ngừng tìm kiếm, Diệp Mặc thật sự đã thất vọng rồi. Hắn thậm chí hoài nghi mình tiến nhập vào thế giới tàn tích của người khác, chỉ là thế giới này đã bị hủy diệt mà thôi.

Nơi đây nếu không phải là đất đá, thì là mỗi phương hướng đều có một

cột hình trụ mà thần thức không thể quét vào, tổng cộng có năm cột. Diệp Mặc cũng thử qua di dời cột hình trụ này vào Thế giới trang vàng của mình, thế nhưng năm cột hình trụ đó không chỉ dời không nhúc nhích, hơn nữa cũng không hề bị sứt mẻ nửa phần.

Nỗ lực hai mươi ngày mà không hề tiến triển, Diệp Mặc biết, hắn có lẽ thực sự tiến nhập thế giới đã bị tàn phá của người khác. Được cái chủ nhân của thế giới này đã chết rồi, bằng không mà nói, hắn hiện tại là mặc người chà đạp đấy Diệp Mặc thở dài, hắn thực sự không muốn tiếp tục lại một lần nữa xé rách không gian, thế nhưng sự thật trước mắt nói cho hắn biết, hắn nhất định lại phải tiến hành một lần xé rách không gian. Bằng không hắn căn bản là ra không được. Cái loại xung đột của không gian xé rách, cho tới bây giờ, Diệp Mặc còn cảm thấy sợ hãi. Hắn khẳng định đó không phải là Khe nứt hư không gì, mà thật sự là sát thủ lấy mạng người Lần này sau khi Diệp Mặc chuẩn bị xong tùy thời tiến nhập Thế giới trang vàng, lại lần nữa vận chuyển chân nguyên toàn thân chuẩn bị xé rách không gian. Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền ngây dại ra, không gian ở đây hắn căn bản là sờ không ra được, thì làm thế nào mà xé rách đây?

Trong sự hốt hoảng, Diệp Mặc lại thử thêm vô số lần. Thế nhưng sự thực khiến hắn vô cùng thất vọng rồi. Hắn thực sự sờ không tới giới diện trong này, không chỉ nói không chạm được, mà là chút cảm ứng cũng không có.

Diệp Mặc thậm chí không có cách nào tỉnh táo lại rồi, hắn biết mình khẳng định tiến nhập một nơi còn cao cấp hơn cả Tu Chân giới. Chỉ là nơi đây năng lực hiện tại của hắn không có biện pháp xé rách, sờ không tới rào cản của giới diện, còn nói xé rách thì đúng là chuyện cười Lại thêm một tháng nữa trôi qua.

Diệp Mặc như là điên tiết bay lòng vòng trong này, cứ qua một khoảng cách, hắn sẽ thử xé rách một lần. Thế nhưng bất kỳ chỗ nào nơi nào, hắn đều không thể xé rách. Hơn nữa qua hai tháng điên cuồng bay loạn, Diệp Mặc cũng có thể hiểu thật rõ ràng, đây đúng là giới diện phong bế, cùng loại với

Hải Giác…

Cùng loại với Hải Giác ư?

Diệp Mặc nhớ tới lúc trước ở Hải Giác nghe được tin, tên tu sĩ tên Mộc Vô Hồn gì đó có nói đến một không gian cùng loại với Hải Giác gọi là Thiên Nhai, lẽ nào nơi này chính là Thiên Nhai?

Nhưng Mặc rất nhanh Diệp Mặc liền tự phủ định ý nghĩ của chính mình. Không gian của Hải Giác hắn có thể xé rách. Mà không gian ở trong này hắn đến chạm cũng chạm không được. Đây tuyệt đối không phải là Thiên nhai, mà chắc là một nơi hoàn toàn mới Huống chi, nếu như tiến nhập Thiên Nhai còn phải xé rách hư không mới có thể tiến vào, vậy thì Thiên Nhai sẽ không có người biết đến rồi Hơn nữa, Giác Hồn Tảo của Hải Giác tỏa sát khí khắp nơi, mà ở trong này ngoại trừ không có cách ra ngoài, căn bản cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Sau tháng thứ ba, Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn đã nghĩ thông suốt, mình coi như là tiếp tục nữa cũng không có bất kỳ tác dụng nào, có thể ra được sớm đã ra được rồi, ra không được, mặc cho hắn cố gắng nữa cũng ra không được.

Hiện tại đối với hắn mà nói, muốn tìm Mục Tiểu Vận căn bản là người si nói mộng. Không chỉ nói tìm kiếm Mục Tiểu Vận, dù là trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, cũng là không thể được Điều duy nhất khiến Diệp Mặc yên tâm, đó chính là khi hắn rời khỏi Mặc Nguyệt Chi Thành đã nói qua, rất có thể sẽ không còn trở lại Mặc Nguyệt Chi Thành, trực tiếp phi thăng luôn. Không nghĩ tới hắn vừa đi ra, liền không về được rồi.

Hiện tại cái duy nhất hắn có thể làm, đó chính là tu luyện tới Hóa Chân viên mãn rồi phi thăng. Nếu như ở đây đến phi thăng cũng không thể thì hắn chỉ có thể chết già ở cái nơi khỉ ho cò gáy này thôi Diệp Mặc bình ổn lại, trực tiếp tiến nhập Thế giới trang vàng, bắt đầu bố trí Tụ Linh Trận tu luyện. Tiên tinh hắn còn có khoảng bảy mươi miếng, cũng may hắn đã là Hóa Chân tầng chín rồi, cần tu luyện tới Hóa Chân viên mãn cũng không phải là

chuyện khó khăn.

Tuy rằng tiên tinh rất ít, Diệp Mặc còn dùng bảy miếng tiên tinh khởi động Trận bàn thời gian. Diệp Mặc để lại hai mươi miếng tiên tinh, số bốn mươi miếng tiên tinh còn lại thì dùng để tu luyện. Hắn sợ chẳng may không thể phi thăng, lúc tới cần tiên tinh, lại không có thì xong đời thật luôn Tu luyện là không biết ngày tháng, một khi Diệp Mặc quyết định một lòng tu luyện, hắn rất nhanh đã quên phắt cái chuyện đang ở nơi không biết là đâu ấy Lúc này thứ duy nhất có thể làm bạn Diệp Mặc chỉ Có Vô ảnh thôi, Vô ảnh tựa hồ biết Diệp Mặc hiện tại đã lâm vào khốn cảnh, cũng không dám tiếp tục ở bên cạnh Khổ Trúc nữa, trái lại lại bay ra xa, nhường Khổ Trúc lại cho Diệp Mặc Diệp Mặc tu vi lúc này là Hóa Chân tầng chín, một khi toàn lực tu luyện, linh khí bên trong linh mạch cực phẩm liền tạo thành từng màn sương linh khí, bị Diệp Mặc hấp thu hết. Nếu như không phải có hơn mấy chục miếng tiên tinh phối hợp, dù cho linh mạch cực phẩm nơi này nhiều hơn nữa, phỏng chừng cũng không đủ cung cấp Diệp Mặc tu luyện.

Vô số linh mạch cực phẩm tồn tại vô số năm hoàn toàn bị Diệp Mặc tiêu hao hầu như không còn, lúc đó khi tiên tinh trên trận bàn đã tiêu hao gần hết, Diệp Mặc vẫn tiếp tục tu luyện, lúc này hắn đã đạt tới hậu kỳ Hóa Chân tầng chín, khoảng cách tới viên mãn cũng chỉ có một bước ngắn.

Thời gian trận bàn ngưng vận chuyển, hơn bốn mươi miếng tiên tinh cũng dùng hết rồi, Diệp Mặc vẫn không dừng lại. Lúc này hắn chỉ là dùng linh mạch tu luyện, mà không dùng hai mươi miếng tiên tinh đã cất lại trước đó ra dùng luôn Lại một năm trôi qua, Diệp Mặc ở trong đống linh mạch tấn cấp tới Hóa Chân viên mãn.

Hóa Chân viên mãn là thứ mà tất cả tu sĩ đều theo đuổi, thế nhưng Diệp Mặc sau khi tấn cấp tới Hóa Chân viên mãn cũng không mừng rỡ. Hắn chỉ cần toàn lực tu luyện, tấn cấp Hóa Chân viên mãn vốn là chuyện trong dự liệu, hắn lo lắng chính là ở trong cái không gian này không thể cảm nhận được lôi kiếp, nếu là như vậy thật, vậy hắn thật là không còn cách nào.

Diệp Mặc sau khi tấn cấp Hóa Chân viên mãn, trước tiên là ra khỏi Thế

giới trang vàng, đi ra bên ngoài.

Điều khiến Diệp Mặc mừng rỡ chính là, hắn lập tức cảm ứng được lôi kiếp rồi.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ là cả lôi kiếp cũng cảm ứng không được. Cái khiến hắn có chút bận tâm chính là hắn cảm ứng được trình độ cường liệt của lôi kiếp kia thậm chí không bằng cường độ lôi kiếp khi tấn cấp tu vi Hư Thần trước đó

May là dù sao thì hắn cũng đã cảm ứng được lôi kiếp.

Sau khi cảm ứng được lôi kiếp, Diệp Mặc lập tức lại lần nữa ném ra bốn linh mạch cực phẩm. Linh mạch cực phẩm bên trong Thế giới trang vàng mặc dù nhiều, nhưng cũng không chịu nổi sự tiêu hao của Diệp Mặc, giờ đây hắn lại lần nữa lấy ra bốn linh mạch cực phẩm, thì Linh mạch cực phẩm của hắn chỉ còn lại mười mà thôi Diệp Mặc với tốc độ nhanh nhất bố trí xong Tụ Linh Trận, sau đó càng điên cuồng của vận chuyển 'Tam sinh quyết", lần này hắn không thất vọng, luồng lôi kiếp thứ nhất rất nhanh hiện ra rồi Diệp Mặc trước vượt qua lôi kiếp Hóa Chân, hắn cho rằng lôi kiếp Hóa Chân rất điên cuồng, trên thực tế là lôi kiếp Hóa Chân của hắn chỉ có chín lần đánh tia sét xuống, cho nên Diệp Mặc lúc này cũng không dám xác định lôi kiếp phi thăng rốt cuộc là có bao nhiêu tia sét đây Oành…..

Tiếng vang nặng nề trong hư không bùng nổ, thế nhưng màu sắc bên ngoài bầu trời kia lại không hề có gì thay đổi cả, mà sau tiếng vang đó, chỉ có một tia sét cỡ chiếc đũa đánh lên người Diệp Mặc thôi Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn chưa từng thấy qua loại Lôi Kiếp phi thăng này, âm thanh rền vang kinh khủng như thế kia, sao tia sét bổ xuống chỉ bằng chiếc đũa thề này chứ?

Khi tiếng vang thứ hai truyền đến, thì đến một tia sét cũng không hề đánh xuống, Diệp Mặc liền biết sự tình có chút không ổn rồi. Hắn cấp tốc thu hồi bốn linh mạch, đạp hư không bay lên, bay thẳng về nơi có tia sét đánh xuống Khi tiếng vang thứ năm truyền đến, rốt cục có ba tia sét cỡ chiếc

đũa đã đánh lên người Diệp Mặc, lôi kiếp phi thăng dù chỉ to cỡ chiếc đũa cũng đã cấp cho Diệp Mặc không ít chỗ tốt Diệp Mặc hiện tại không có bất kỳ tâm tình nào đi cảm thụ chỗ tốt của loại Lôi Kiếp này, hắn chỉ có một cách suy nghĩ, mau chóng tìm được nơi tia sét đánh xuống, rồi mượn uy của lôi kiếp phi thăng, liều mạng xé rách hư không, bằng không hắn sẽ không còn cơ hội.

Mà mượn uy của lôi kiếp, thì càng gần chỗ lôi kiếp đánh xuống càng tốt, bởi vì càng gần nơi lôi kiếp đánh xuống, có thể không gian nơi đó càng lỏng lẽo Hắn suy đoán lôi kiếp phi thăng của hắn hẳn là bị mảnh không gian này chặn lại, cũng may quy tắc của mảnh không gian này đã không còn đầy đủ, không có cách ẩn dấu khí tức phi thăng của hắn, nên mới khiến hắn cảm ứng được lôi kiếp. Bằng không thì, hắn thật đúng là sau đó sẽ phải chết già ở cái chốn này mất thôi Diệp Mặc nghĩ không sai, chỉ là hắn chưa bay được bao xa đã là lần thứ bảy tia sét đánh xuống rồi. Mắt thấy chỉ còn hai lần cuối cùng, nếu quả thật như là hắn suy đoán, một khi tia sét hai lần cuối đánh xong rồi tiêu tán, thì không gian trong này lại lần nữa vững chắc kiên cố lại, thì hắn sẽ vĩnh viễn không có cơ hội xé rách không gian.

Chân nguyên trong cơ thể không chuyển hóa thành Tiên Nguyên, hắn căn bản là hết cách tiếp tục tấn cấp, cho dù là có tu luyện một vạn năm nữa, hắn vẫn là quanh quẩn ở Hóa Chân viên mãn Cho nên Diệp Mặc thật sự khẩn trương, bất luận là đúng hay sai, hắn đều phải cần thử một lần. Lúc này Diệp Mặc cũng bất chấp tất cả, còn đang lúc độ kiếp, liền thiêu đốt hơn nửa tinh huyết, sau đó toàn lực thi triển Ngũ Hành độn thuật, nhất thời như một đạo quang mang nhìn không thấy xông thẳng tới hướng tia sét Ầm ầm ầm…

Thanh âm trầm đục càng lúc càng lớn, mà Diệp Mặc nhìn thấy tia sét đánh ra càng lúc càng nhỏ rồi, thậm chí ngay cả chiếc đũa cũng không bằng Khi thanh âm sét đánh lần thứ chín truyền đến, Diệp Mặc càng liều mạng phi độn tới phương vị của lôi kiếp Theo tiếng vang của đạo kiếp lôi thứ chín gần kết thúc, Diệp Mặc lại lần nữa điên cuồng vận chuyển chân nguyên, đồng thời vươn hai tay ra nắm lấy vìa của hư không mà xé toạc ra…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1522

Trận Chiến Đầu Tiên Ở Tiên Giới

Sự cố gắng lần này không làm Diệp Mặc thất vọng, dưới chín đạo lôi kiếp oanh kích xuống, không gian ở đây quả nhiên trở nên không ổn định, Diệp Mặc không ngờ lại chạm được vào rào cản không gian, lúc này hắn không thể bận tâm bất kỳ điều gì nữa rồi, chuyển động chân khí và thần thức toàn thân liều mạng xé rách ra hai bên.

Đến thần thức đao cũng không ngừng chém ra, bất kể là có tác dụng hay không, Diệp Mặc lúc này như người bị chết đuối nắm được một cành cây.

Không gian vốn có một chút buông lỏng, dưới sự điên cuồng xé rách của Diệp Mặc, không ngờ là càng ngày càng lớn, một Linh Vân màu sắc rực rỡ từ trong khe tiến vào, nháy mắt cuống thẳng Diệp Mặc vào đó.

Trong lòng Diệp Mặc vui mừng, hắn biết đây là Linh Vân phi thăng, cái cảm giác đó hắn trải qua rồi, càng là điên cuồng hít Tiên Linh khí của Linh Vân, muốn nhanh chóng phục hồi nguyên khí, di chứng để lại sau khi thiêu đốt tinh huyết rất lớn, rất nhiều tu sĩ sỡ dĩ không muốn thiêu đốt tinh huyết, chính là bởi vì sau khi thiếu đốt dễ dàng thành ra thăng cấp khó khăn, hơn nữa còn tạo nên nguyên khí không ổn định.

Diệp Mặc rất ít khi thiêu đốt tinh huyết, mà trước kia vì thoát khỏi không gian phong bế kia, hắn trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, sự tổn thất lớn này, nếu không kịp thời hít Linh Vân trị thương thì hắn sợ sẽ ảnh hưởng đến tu luyện ở Tiên giới của mình sau này.

…

Thình thịch. . .

Diệp Mặc như một bao cát lớn bị ném xuống đất, một luồng tiên linh khí truyền đến, Diệp Mặc trong lòng run lên, hắn biết mình thực sự đã phi thăng rồi, hắn thỏa thích hít tiên linh khí đó, dùng để làm dịu vết thương, thậm chí đến đứng lên cũng không muốn.

- A, một Địa Tiên bị thương, còn nằm ở đây nữa, hình như chưa chết…

Một âm thanh truyền đến, Diệp Mặc nghe rất rõ ràng, hắn biết Địa Tiên chính là Hư Tiên, trong tu chân giới cũng có người kêu Hư Tiên là Địa Tiên, đồng thời thần thức của hắn cũng quét qua hai tu sĩ này, đều là tu vi Hư Tiên.

Diệp Mặc khó khăn bò dậy, chắp tay với hai người nói:

- Hai vị, lúc nãy tôi bị truy giết, một mạch chạy đến đây, xin hỏi đây là đâu?

- Không đúng.

Người lúc nãy còn nói Diệp Mặc là tu sĩ Địa Giới vốn không có trả lời lời Diệp Mặc, mà sau khi đánh giá Diệp Mặc một chút nói một câu không đúng.

- Ý của anh là hắn không phải là Địa Tiên, mà là tu sĩ Hóa Chân đúng không? Vừa mới phi thăng?

Người tu sĩ khác bổ sung.

Tu sĩ Hư Tiên trước đó gật đầu nói:

- Không sai, hắn hẳn là vừa mới phi thăng, mà không có qua Phi thăng điện.

- Bây giờ Phi thăng điện của rất nhiều giới diện đều không thể chấp nhận tu sĩ phi thăng, như vậy không thể nói là vừa mới phi thăng chứ?

Tu sĩ khác hỏi ngược lại một câu, nhưng khi anh ta nói chuyện có chút nóng nảy, chỉ là bạn đồng hành của anh ta không thấy.

Hai người nói chuyện xem Diệp Mặc như vô hình.

Diệp Mặc lắc đầu, lấy ra Thanh Nguyệt của mình, xoay người bỏ đi, nếu hai gã này không muốn trả lời thì hắn cũng chả muốn hỏi nữa.

- A, pháp bảo phi hành gần tới Tiên khí hạ phẩm? Là đồ tốt.

Tu sĩ lúc đầu nói Diệp Mặc là Địa Tiên đột nhiên phi thân ngăn cản Diệp Mặc, vốn anh ta phải trả lời bạn đồng hành, nhưng bây giờ bị Thanh Nguyệt của Diệp Mặc thu hút.

Diệp Mặc nhíu mày, ngừng lại, nhưng cũng không nói lời nào.

- Chân khí của anh vẫn chưa có chuyển hóa thành Tiên Nguyên, hẳn là tu sĩ mới phi thăng đúng không?

Tu sĩ Hư Tiên đó nhìn chằm chằm trầm giọng hỏi.

Diệp Mặc không muốn có xung đột với hai Hư Tiên này, hắn gật đầu một cái nói:

- Không sai, tôi đúng là vừa mới phi thăng.

Hai gã Hư Tiên tu sĩ đó nhìn nhau, đều gật đầu, Diệp Mặc có cảm giác không tốt lắm, hắn lấy viên thuốc nuốt vào, âm thầm chuẩn bị tùy cơ ra tay.

- Anh nói anh là phi thăng ở đây sao? Không phải là đến Phi thăng điện?

Tu sĩ hỏi chuyện đó kích động lên.

- Đúng thì sao?

Diệp Mặc nhíu mày.

- Ha ha, thực là may mắn…

Hư Tiên đó đột nhiên cười ha hả, đưa tay liền chộp lấy Diệp Mặc, hiển nhiên Diệp Mặc một tu sĩ Hóa Chân viên mãn như thế, anh ta căn bản không để vào mắt.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, hắn không hiểu tại sao tu sĩ này đột nhiên muốn ra tay với hắn, chẳng lẽ ở đây không phi thăng được? Nhưng nếu muốn bắt hắn, vậy hắn không nói chuyện tử tế nữa.

Chẳng qua làm cho Diệp Mặc không ngờ tới là tu sĩ Hư Tiên mới vươn tay, liền bị trì hoãn, anh ta cực khổ xoay đầu nhìn bạn đồng hành của mình, vẻ mặt không cam tâm nói:

- Hứa Dị, anh, tại sao…

Tu sĩ Hư Tiên tên Hứa Dị đó từ trên người anh ta rút ra một cây Họa kích màu trắng, lạnh lùng nói rằng:

- Thế giới Tu Di chỉ có một, cho anh hay là tôi?

Diệp Mặc nghe lời này liền hiểu ra, hai người này không ngờ lại biết trên người mình có Tiểu thế giới? Phải biết hắn có không phải là Tiểu thế giới, hắn có là thế giới hỗn độn Hai người này là làm sao mà biết được? Chẳng lẽ dựa vào nơi phi thăng của mình không phải là Phi thăng điện là có thể đoán ra trên người mình có thế giới Tu Di?

Sau khi Hứa Dị giết bạn đồng hành của mình, thậm chí đến chiếc nhẫn còn chưa kịp lo, liền lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói rằng:

- Giao ra thế giới Tu Di, tôi cho anh sống sót.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, bảo mình giao ra Thế giới trang vàng, tên này muốn chết à? Nhưng hắn không có lập tức ra tay, trái lại trầm giọng gỏi:

- Giao ra thế giới Tu Di cũng được, tôi rất muốn biết anh sao lại rõ tôi có thế giới Tu Di?

Hứa Dị nghe xong lời của Diệp Mặc, trong mắt càng lộ ra vẻ vui mừng, cho là mình đoán đúng, Diệp Mặc thực sự có thế giới Tu Di.

Anh ta không hề nói với Diệp Mặc làm sao anh ta biết, Họa kích màu trắng trong tay đã vẽ ra một vòng tròn màu trắng, sau khi vẽ xong vòng tròn màu trắng này, Họa kích đó nhất thời hóa thành kích long màu trắng, hướng về phía Diệp Mặc cuốn đến.

Diệp Mặc không cảm thấy sự ràng buộc nào, trong lòng cười nhạt, đến vực cũng không có mà muốn giết mình, cùng lúc đó hắn lấy ra Tử Đao, Vực đã mở ra, nhưng lập tức Diệp Mặc ngẩn cả người, hắn ở Tu Chân giới hoàn toàn có thể mở rộng Vực, ở đây chỉ có vài cái bóng mờ.

Không tốt, Diệp Mặc lập tức hiểu được, quy luật của thiên địa ở Tiên giới so với Tu Chân giới mạnh hơn nhiều, sức mạnh hiện giờ của hắn căn bản không có cách mở rộng vực.

Mà lúc này kích long màu trắng đã đến trước mặt của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không dám có nửa phần chần chờ, Tử Đao toàn lực đánh ra, hắn bị thương chưa lành, thêm vào đó đối phương thực sự là Hư Tiên, hơn nữa hắn miễn cưỡng phi thăng không nói, càng không phải nói đến chuyển hóa thành Tiên Nguyên, dưới tình huống như vậy, hắn ra tay làm sao dám do dự?

Ầm…

Tử Đao và kích long màu trắng va vào nhau, phát ra âm thanh cực lớn, nếu thứ xung kích này ở Tu Chân giới, vậy không gian xung quanh sớm đã bị xé rách rồi, nhưng ở đây, không gian xung quanh đến một tia rung động cũng không có.

Trên kích long màu trắng truyền đến lực Tiên Nguyên kinh khủng, Tử

Đao của Diệp Mặc xém chút bay mất, đồng thời người của hắn bị kích long màu trắng đó đánh văng ra mấy trăm mét, người còn chưa hạ xuống, không trung đã phun ra một ngụm máu.

Hứa Dị cũng không khác hơn, bị Tử Đao của Diệp Mặc đánh bay ra mấy chục mét, mới ngừng lại, trên mặt hiện lên mảnh ửng đỏ.

Diệp Mặc thầm kêu đáng tiếc, nếu hắn là trạng thái toàn vẹn, đối phương lại là kẻ kinh địch, hắn một chiêu có thể làm Hứa Dị thương nặng, đáng tiếc chính là, vết thương của mình nặng quá, đến bây giờ còn chưa phục hồi được một nửa.

- A?

Hứa Dị không nghĩ rằng chiêu đối đầu vừa nãy, anh ta không thắng được mấy phần, anh ta nhìn chằm chằm Diệp Mặc 'a' một tiếng, ánh mắt của anh ta lập tức sốt ruột.

Hiển nhiên anh ta cho rằng Diệp Mặc sở dĩ lợi hại như vậy, là bởi vì hắn có thế giới Tu Di, đồng thời cái anh ta sợ còn có đao màu tím trong tay Diệp Mặc, Họa kích màu trắng của anh ta là tiên khí hạ phẩm duy nhất của anh ta, hơn nữa chất lượng của tiên khí hạ phẩm này của anh ta trong tiên khí hạ phẩm là không tệ.

Đao màu tím của Diệp Mặc có thể đối chiến với họa kích, không có chút tổn thương, nói rõ con đao đó cũng không bình thường, ít nhất là đồ có đẳng cấp tiên khí hạ phẩm.

Nghĩ đến chỉ cần giết Diệp Mặc, thế giới Tu Di và con đao đó đều thuộc về mình, Hứa Dị càng cười dữ hơn, kích long màu trắng trong tay quét qua, vô số mưa tiễn màu trắng bay ra, mưa tiễn màu trắng này mang theo âm thanh gào thét, nháy mắt liền toàn bộ bao phủ lại Diệp Mặc.

Trong mưa tiễn màu trắng, một con kích long màu trắng to lớn mở ra cái miệng to kinh khủng hướng đến Diệp Mặc mà ngoạm, hình như muốn nuốt

cả người và đao Diệp Mặc.

Diệp Mặc đưa tay liền lấy ra Đại đỉnh tám cực, chân nguyên của hắn không đủ, nhưng thần thức của hắn cường hãn không gì sánh được, cùng lúc đó, hắn lại phóng ra mấy chục đường lôi kiếm, lôi kiếm này mang theo tia chớp màu đen, cùng mưa tiễn màu trắng đánh trên Đại đỉnh tám cực Diệp Mặc, chớp mắt bao vây lấy kích long màu trắng.

Trong lúc Diệp Mặc lấy ra đại đỉnh tám cực, trong ánh mắt Hứa Dị nóng bỏng thế nào Diệp Mặc đều có thể nhìn thấy, Hứa Dị không ngờ rằng đồ tốt của Diệp Mặc một thứ thêm một thứ, Đại đỉnh tám cực này lại là thứ đồ tốt, mấy thứ đồ tốt này đều ở trong tay con kiến Hóa Chân, con kiến Hóa Chân này cũng quá may mắn, anh ta không nghĩ mình cũng chỉ là một tu sĩ Hư Tiên, lúc này trong mắt anh ta chỉ có toàn bộ pháp bảo trên người Diệp Mặc.

Thế nhưng sau một khắc anh ta hoàn toàn mất đi vẻ vui mừng này, lôi kiếm của Diệp Mặc đã đem kích long màu trắng hoàn toàn bao phủ, kích long màu trắng trong lôi kiếm gào thét, đồng thời phát ra tiếng răng rắc

Hứa Dị sắc mặt nhất thời tái nhợt hẳn lên, Lôi Tu? Anh ta không ngờ Diệp Mặc còn là một lôi tu, không những là một Lôi tu, công pháp lôi hệ còn nghịch thiên như thế, Họa kích màu trắng của anh ta bởi vì hòa với máu tươi và một phần nguyên thần của mình luyện hóa, vậy mới có hiệu quả công kích lớn như vậy, pháp bảo này sợ nhất là gặp phải tu sĩ lôi hệ, mà hôm nay anh ta lại gặp đúng tu sĩ lôi hệ.

Một thứ cảm giác bực mình truyền đến, Hứa Dị biết, Diệp Mặc là tu sĩ thuộc lôi hệ, không sợ tu vi không bằng anh ta, cũng có thể khắc chế được anh ta, huống chi đối phương có Đại đỉnh tám cực căn bản không sợ mưa tiễn màu trắng của mình, vậy thì lôi kiếm kia kích long màu trắng của anh ta càng đỡ không được.

Hứa Dị cấp tốc lui về phía sau, đồng thời phát ra một lá bùa phi kiếm, anh ta muốn tìm trợ giúp để tiêu diệt Diệp Mặc, để Diệp Mặc loại tu sĩ giàu

có như vậy trốn thoát, anh ta tuyệt đối không cam tâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1523

Chuyển Hóa Chân Nguyên

Chỉ là Hứa Dị vừa phát ra phi kiếm phù, thì Tử Đao của Diệp Mặc đã tới rồi.

'Huyễn vân 'Vực' sát đao'!

Diệp Mặc hắn không thể nào hình thành được 'Vực' của chính mình, nhưng Tử Đao thì lại có thể hình thành được đao 'Vực' trong một phạm vi nhỏ. Cho dù là vì quy tắc không gian của Tiên Giới, cho nên đao 'Vực' của hắn chỉ có thể phát ra một phạm vi nhỏ, nhưng vẫn là 'Vực' chân chính. Bình thường khi hắn giảm thiểu diện tích phạm vi của đao 'Vực', thì uy lực của đao 'Vực' cũng sẽ hung mãnh như cũ. Huống chi dù là đao 'Vực' có nhỏ chăng nữa, không thể nào trói buộc được Hứa Dị, nhưng cũng đủ để khiến cho động tác của Hứa Dị bị chậm lại trong nháy mắt, và cái thời gian nháy mắt này cũng đã đủ rồi.

Sau khi Hứa Dị phát ra phi kiếm phù, thì cũng không hề tính toán tiếp tục cùng Diệp Mặc đấu đá, vì y đã chuẩn bị phóng ra hỏa cầu để thiêu hủy đi thi thể của đồng bạn trước đã, miễn cho bị người khác nhìn ra chân tướng sự thật là do y ra tay giết người. Chỉ là khi y vừa mới lui về phía sau, còn chưa kịp phóng ra hỏa cầu thì Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã phá không mà đến rồi.

Hứa Dị cũng không kịp suy nghĩ gì, lập tức phóng ra Họa Kích mầu trắng muốn đánh văng Tử Đao của Diệp Mặc. Chân nguyên của Diệp Mặc chưa hề chuyển hóa thành Tiên nguyên, điều này thì ngay từ đầu y đã biết rồi, cho nên hiện tại y cũng không hề lo lắng.

Nhưng y lại lập tức phát hiện Họa Kích mầu trắng sau khi được đánh ra thì tốc độ cũng không hề nhanh như trong tưởng tượng, dường như đã bị ánh đao tím của đối phương ngăn cản lại vậy.

- Đao 'Vực'...

Hứa Dị cũng không phải là loại tu sĩ không có kiến thức, nhưng y cũng chỉ vừa thốt ra được hai chữ này, thì Tử Đao cũng đã hoàn toàn phá vỡ thân thể y rồi, còn cái Họa Kích mầu trắng của y thì vẫn chưa hề đụng tới Tử Đao.

Một đạo Nguyên Thần nhanh chóng chạy ra, nhưng 'Vô ảnh' thì cũng đã sớm chờ đợi sẵn rồi. Nguyên Thần của một Hư Tiên thì Diệp Mặc sao có thể buông tha được? Sau khi 'Vô ảnh' cắn nuốt xong đạo Nguyên Thần kia, thì Diệp Mặc cũng thu hồi lại hai chiếc nhẫn. Giữa lúc Diệp Mặc đang muốn phóng ra hai mồi lửa thiêu hủy đi hai cái thi thể tu sĩ Hư Tiên này, thì không gian xung quanh đã có những đợt dao động truyền đến. Lúc này Diệp Mặc lập tức đã biết là có người tới, cho nên hắn cũng không dám chậm trễ nửa giây, mà nhanh chóng xoay người biến thành một đạo độn quang biến mất vô ảnh vô tung.

Hắn có thể cảm nhận được dao động trong không gian, là bởi vì kinh nghiệm khi săn bắt Giác Hồn Tảo ở Hải Giác mà có được. Ban đầu ở Tu Chân Giới, thì chẳng có kẻ nào có thể khiến hắn phải chạy trốn cả, cho nên loại kinh nghiệm này không có chỗ để dùng. Nhưng hiện tại Diệp Mặc không ngờ là, vừa mới bước lên Tiên Giới thì đã có chỗ để dùng tới rồi.

Chỉ chốc lát sau khi Diệp Mặc biến mất, thì hai bóng người đã hạ xuống nơi Hứa Dị và tên tu sĩ bị Hứa Dị giết đi.

- Hứa Dị chết rồi, Mãng Dung cũng bị giết...

Bóng người vừa tới thì lập tức nhìn thấy hai thi thể, sau đó nói một câu. Sau khi nói xong, thì y lại nhìn về phía người đồng bạn hỏi:

- Anh Phồn, kẻ giết hai người Hứa Dị và Mãng Dung chắc chắn là chưa đi xa, chỉ là tôi sợ rằng người đó ít nhất đã là tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ, chúng ta liệu có nên truy đuổi...

Tu sĩ này nói có chút do dự, y sợ tu vi của đối thủ cao hơn nhiều, cho nên vẫn không biết có nên mau chóng đuổi theo không?

Tu sĩ được gọi là anh Phồn lắc đầu:

- Mãng Dung không phải là bị người khác giết, mà là Hứa Dị giết. Còn Hứa Dị mới thực sự là bị người khác giết.

Tu sĩ kia trước tiên nghi hoặc nhìn một chút phía thi thể tên tu sĩ bị Hứa Dị giết, một lát sau mới giật mình rồi nói:

- Đúng là do Hứa Dị giết, nhưng trước nay thì giao tình giữa Mãng Dung và Hứa Dị luôn là tốt nhất, hai người vẫn luôn đi chung với nhau cho tới nay, vậy thì tại sao Hứa Dị lại phải giết Mãng Dung?

Tu sĩ gọi là anh Phồn trầm ngâm trong chốc lát rồi nói:

- Hứa Dị giết Mãng Dung khiến tôi cũng rất kinh ngạc, nhưng nguyên nhân có thể khiến cho Hứa Dị ra tay giết Mãng Dung chỉ có hai loại. Một là hai người đồng thời tìm được một loại tài liệu đỉnh cấp, kết quả là Hứa Dị nổi lên dị tâm mà ám toán Mãng Dung. Thứ hai là có thể từ trước hai người vốn đã có xích mích, cho nên Hứa Dị mới ám toán Mãng Dung.

Tu sĩ kia lại gật đầu:

- Anh Phồn, anh nói không sai, Mãng Dung đúng là bị Hứa Dị ám toán mà chết. Liệu có phải là có vật gì tốt, khiến cho Hứa Dị ám toán Mãng Dung để độc chiếm, sau đó thì lại bị người khác thấy được, kết quả là bị người kia đoạt đi mất rồi?

Tu sĩ gọi là anh Phồn ừ một tiếng:

- Rất có thể. Hắn là đã có kẻ ở phía sau làm 'Ngư ông'.

- Vậy giờ chúng ta có nên truy đuổi không? Thời gian mà Hứa Dị phát ra phi kiếm phù thông báo cho chúng ta cũng chưa lâu, nhưng người kia có thể giết Hứa Dị trong thời gian ngắn như vậy, thì liệu có phải là tu vi Kim Tiên hay không?

Giọng điệu của tên tu sĩ này có chút do dự, hiển nhiên là vì y sợ tu vi của tu sĩ giết chết Hứa Dị cao hơn bọn họ nhiều. Nếu như vậy mà vẫn cứ đuổi theo, thì nói không chừng là sẽ tự vứt bỏ cái mạng của mình mất.

Tu sĩ gọi là anh Phồn lắc đầu:

- Tuyệt đối không có khả năng, nếu như đối phương thật sự là tu vi Kim Tiên, thì sẽ không bao giờ lưu lại pháp bảo của Hứa Dị ở đây, chí ít thì pháp bảo này của Hứa Dị cũng là một tiên khí hạ phẩm, cho dù là một vị Kim Tiên thì cũng không thể tùy tiện mà vứt bỏ được.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cùng gật đầu. Tu sĩ gọi là anh Phồn kia lập tức thu hồi lại Họa Kích mầu trắng của Hứa Dị, sau đó nhanh chóng cùng tên tu sĩ còn lại đuổi theo hướng Diệp Mặc đã bỏ chạy.

Diệp Mặc đã nhiều lần trải qua 'Cửu tử nhất sinh', còn có chuyện gì mà hắn chưa gặp nữa? Cho nên hiện tại hắn căn bản cũng không hề có biện pháp nào để xác định người tới sau kia có khả năng đuổi theo hắn hay không, thì hắn cũng không dám liều lĩnh, mà lập tức thi triển độn thổ xuống đất khi đã đạt được một khoảng cách nhất định, sau đó nhanh chóng tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Chỉ chốc lát sau, thì đã có hai bóng người hạ xuống gần nơi mà Diệp Mặc vừa độn thổ xuống.

- Khí tức biến mất ở chỗ này?

Tu sĩ gọi là anh Phồn kia nhíu mày nói một câu, sau đó lập tức lấy ra một con linh thú mầu xám. Con linh thú này sau khi đi vài vòng xung quanh

nơi Diệp Mặc độn thổ, thì đứng lại kêu lên vài tiếng.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

Tên tu sĩ còn lại hỏi.

Phồn ca chỉ do dự trong chốc lát sau đó lập tức nói:

- Hẳn là hắn đã chạy thoát rồi, vả lại sườn núi Nhược Phong này cũng không có gì tốt cả, không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian nữa. Nghe nói Dặc Nghiên tiên tử sẽ đến Bỉ Dực tiên thành để chúc mừng cho đại hội luyện khí của Bỉ Dực tiên thành, đến lúc đó Bỉ Dực tiên thành sẽ mở tiệc rượu chiêu đãi toàn bộ tu sĩ có mặt, chúng ta cũng có thể đi kiếm một chút 'Văn phong nhưỡng' miễn phí để uống. Đây chính là một cơ hội khó cầu đấy.

Tên tu sĩ còn lại vừa nghe tới 'Văn phong nhưỡng' thì đã nuốt xuống một ngụm nước bọt rồi. Sau đó y lập tức gật đầu:

- Nghe nói 'Văn phong nhưỡng' cực kỳ tinh khiết và thơm mát, uống vào có thể khiến cho Nguyên Thần được vững chắc hơn, không biết là thật hay giả. Thứ này thì tôi chưa từng được uống qua.

- Tôi cũng chưa từng, cho nên chúng ta lập tức đi thôi.

Phồn ca lên tiếng, sau đó hai người liền cấp tốc rời đi.

...

Diệp Mặc ở trong Thế giới trang vàng thì không hề có chút tâm tư nào muốn kiểm tra tình hình bên ngoài cả. Lúc này hắn đang trọng thương, cho nên chữa thương mới là chuyện trọng yếu nhất.

Xem hai nhẫn trữ vật mà mình lấy được, thì trong lòng Diệp Mặc cũng không có bao nhiêu mong chờ cả. Vì hai tên tu sĩ kia khi nhìn thấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn cũng phải thèm thuồng, thì hẳn là cũng không phải loại giàu có gì.

Thực tế thì Diệp Mặc cũng không đoán sai, vì sau khi mở hai chiếc nhẫn trữ vật ra, thì bên trong cũng chỉ có tổng cộng hơn một ngàn miếng tiên tinh, nhưng lại có một số tiên tinh chất lượng tốt hơn nhiều, cho nên Diệp Mặc đoán rằng hắn là tiên tinh trung phẩm rồi. Về phần đan dược, thì Diệp Mặc chỉ tìm được hai viên Tiên đan nhất phẩm, còn lại đều là Thiên đan cửu phẩm của Tu Chân Giới.

Hơn một ngàn miếng tiên tinh đối với người khác mà nói thì chẳng đáng gì, nhưng với Diệp Mặc mà nói thì cũng đã là một lượng tài phú lớn rồi. Lần này Diệp Mặc cũng không hề keo kiệt, lập tức dùng bẩy miếng tiên tinh để khởi động trận bàn thời gian, sau đó bắt đầu trị thương và tu luyện.

Vốn là dùng bẩy miếng tiên tinh để khởi động trận bàn thời gian thì có thể kiên trì trong một tháng, và trong trận bàn thời gian thì đã là thời gian gần một vài năm rồi.

Nhưng khi Diệp Mặc toàn lực vận chuyển 'Tam sinh quyết' để tu luyện, thì tiên tinh trên trận bàn thời gian cũng tiêu hao nhanh chóng, chỉ qua ba ngày ngắn ngủi, thì bẩy miếng tiên tinh trên trận bàn thời gian đã không còn nữa rồi. Ba ngày thì trong trận bàn thời gian bất quá mới chỉ là hơn một năm mà thôi.

Diệp Mặc vốn đã biết việc tu luyện của hắn có liên quan trực tiếp tới lượng tiêu hao của trận bàn thời gian, nhưng chỉ mới ba ngày mà đã tiêu hao hết bẩy miếng tiên tinh rồi, thì quả thật là một cái tốc độ ngoài dự liệu của Diệp Mặc.

Nếu như là tại nơi khác, thì lúc này thương thế của Diệp Mặc đã gần bình phục rồi, chắc chắn sẽ không tiếp tục dùng trận bàn thời gian để tu luyện nữa. Nhưng ở đây lại là Tiên Giới, cho nên khi hắn vừa mới tới đây, đã lập tức bị người khác nhìn ra là một tu sĩ vừa phi thăng, chân nguyên của hắn còn chưa chuyển hóa hết thành tiên nguyên lực, kết quả là hắn thiếu chút nữa đã bị giết rồi.

Nếu như lúc trước Hứa Dị và tên đồng bọn của y liên thủ, thì Diệp Mặc

phỏng chừng là sẽ rất khổ sở. Cho dù là cuối cùng hắn có thể chạy thoát, nhưng hắn cũng vẫn bị bại lộ việc bản thân không phải là phi thăng từ Phi thăng điện gì đó

Đối với Tiên Giới, Diệp Mặc hoàn toàn không biết gì cả. Hắn không có môn phái truyền thừa, cũng không có vị sư phụ đại năng nào. Tất cả của hắn đều là cho bản thân nỗ lực phấn đấu mà có. Nếu bàn về tu luyện thì hắn không sợ bất cứ kẻ nào, nhưng bàn về sự hiểu biết trên Tiên Giới này, thậm chí là về 'Ba mươi ba Thiên Vực', thì hắn cũng không thể sánh bằng một tu sĩ bình thường ở trong một đại tông môn trên Tiên Giới này.

Đến tận bây giờ, thì hắn vẫn chưa hiểu vì sao hắn vừa phi thăng lên đã bị bại lộ chuyện tiểu thế giới rồi.

Chỉ suy nghĩ trong chốc lát, thì Diệp Mặc đã lập tức lấy ra bẩy miếng tiên tinh trung phẩm để khởi động trận bàn thời gian. Hắn nhất định phải đem chân nguyên chuyển hóa thành tiên nguyên, vững chắc tu vi của mình ở Hư Tiên sơ kỳ, bằng không thì khi đi ra, hắn sẽ lập tức bị người khác nhận ra là vừa mới phi thăng lên Tiên Giới này.

Không có ai biết, ở phía dưới một cái đồi cát nhỏ trông rất bình thường, lúc này lại đang có một tên tu sĩ vừa mới phi thăng đang nỗ lực chuyển hóa chân nguyên của mình.

Răng rắc...

Khi viên tiên tinh cuối cùng trong tay của Diệp Mặc biến thành tro bụi, thì hắn mới phát hiện rằng bản thân đã dùng hết cả ngàn miếng tiên tinh trong một thời gian ngắn rồi. Mà tiên tinh trung phẩm dùng để khởi động trận bàn thời gian cũng đã mờ đi một chút rồi, nên Diệp Mặc đoán là tiên tinh trung phẩm thì cũng chỉ có thể kiên trì trận bàn thời gian từ ba tới năm ngày nữa mà thôi.

Diệp Mặc tính toán một chút, hắn đã tu luyện ở trong trận bàn thời gian đại khái là được khoảng sáu năm rồi, nói cách khác bẩy miếng tiên tinh trung

phẩm cũng chỉ có thể khởi động trận bàn thời gian tối đa là hơn hai mươi ngày mà thôi. Xem ra sau này có muốn tu luyện, thì cũng có nghĩa là phải đi kiếm thật nhiều tiên tinh rồi.

Vận chuyển cho chân nguyên lưu động một chút, sau đó Diệp Mặc thở dài một hơi. Hắn đã chuyển hóa được hai thành chân nguyên sang tiên nguyên rồi, hẳn là sẽ không được liệt vào dạng tu sĩ vừa mới phi thăng nữa.

Hắn chuyển hóa hai thành chân nguyên này thành tiên nguyên, cũng mất tới thời gian bẩy năm, về phần tu sĩ khác cần thời gian bao lâu, thì Diệp Mặc đoán chừng là không thể ít hơn so với hắn, thậm chí có khi càng tốn nhiều thời gian hơn hắn nhiều.

Lúc này thì hắn mới yên lòng tìm kiếm mấy miếng ngọc giản trong nhẫn trữ vật của hai tên tu sĩ Hư Tiên lúc trước. Những ngọc giản này đều là giới thiệu về một vài địa phương thường được đi tới. Lúc trước Diệp Mặc không có thời gian để xem, hiện tại thì hắn không thể tu luyện nữa, cho nên mới lấy ra mà xem.

Từ những miếng ngọc giản này, thì Diệp Mặc đã biết nơi hắn hiện tại đang ở là ngoại vi của Bỉ Dực tiên thành. Bỉ Dực tiên thành là một tiên thành có quy mô thuộc vào bậc trung, là một trong vô số tiên thành thuộc về Văn Cử Thiên.

Văn Cử Thiên thì Diệp Mặc chưa nghe nói qua, nhưng chỉ cần không phải là Việt Hành Thiên thì hắn yên tâm rồi. Trong ngọc giản thì ngoại trừ giới thiệu về Bỉ Dực tiên thành, thì giới thiệu nhiều nhất chính là một nơi có tên gọi 'đầm lầy Mu Tức, dường như là nơi mà những tu sĩ cấp thấp thường đi tới.

Thu hồi lại ngọc giản, Diệp Mặc cũng không muốn tiếp tục ở lại trong Thế giới trang vàng nữa. Hắn tự sửa soạn lại bản thân một chút, sau đó thì ra khỏi Thế giới trang vàng.

Lúc này Diệp Mặc hắn muốn đi Bỉ Dực tiên thành trước để xem một

chút. Tin tức mà hắn biết được quá ít, cho nên chí ít hắn muốn hiểu rõ một chút về vị trí của Việt Hành Thiên, còn có một số những kiến thức cơ bản của Tiên Giới nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1524

Gia Nhập Tiểu Đội

Đập vào mắt là một mảnh đồi cát, cao thấp không bằng nhau, Diệp Mặc lúc này mới nghĩ ra, bản thân mình căn bản không biết Bỉ Dực Tiên thành rốt cuộc ở đâu.

Ngay lúc Diệp Mặc đang do dự đi đến bên kia, thần thức của hắn xuất hiện bóng dáng ba người, ba người này sử dụng đều là loại chân khí phi hành thượng hạng, cách Diệp Mặc không xa lắm.

Nghĩ đến chân nguyên của mình đã có hai phần chuyển thành Tiên Nguyên rồi, Diệp Mặc phỏng chừng người khác có lẽ sẽ không tưởng rằng hắn vừa phi thăng nữa, nghĩ đến đây, hắn cũng tế ra một loại chân khí phi hành thượng hạng, rất nhanh đuổi tới đó, Thanh Nguyệt bị người ta ngấp nghé qua một lần, Diệp Mặc cũng không muốn lấy ra nữa.

Thần thức ba người kia cũng đã thấy Diệp Mặc, khi bọn họ thấy Diệp Mặc đang đạp pháp bảo phi hành qua đây, thì đều ngừng lại.

Diệp Mặc đi tới trước mặt ba người họ khách sáo chắp tay nói:

- Ba vị xin hỏi, Diệp Mặc tôi bởi vì thời gian phi thăng không lâu, sau khi tôi từ Phi thăng điện ra, vốn muốn ra ngoài tìm tài nguyên tu luyện, không ngờ lại lạc đường, cho nên muốn hỏi ba vị đây, đây là chỗ nào vậy?

Ba vị tu sĩ này hai nam một nữ, đều là tu vi Hư Tiên, tu vi cao nhất là người đàn ông tóc ngắn kia, đã là Hư Tiên hậu kỳ rồi, mà tu vi của người phụ nữ vóc dáng không cao kia là Hư Tiên trung kỳ, người nam tu còn lại có vẻ rất ốm, nhưng tu vi cũng là Hư Tiên trung kỳ, nhưng trong ba người này

bất kỳ ai cũng đều cao hơn tu vi của Diệp Mặc, Diệp Mặc mới là Hư Tiên sơ kỳ, hơn nữa chỉ có hai phần chân nguyên chuyển hóa thành Tiên Nguyên.

- Anh đến từ Phi thăng điện sao?

Người nữ tu có vóc dáng không cao, lại có chút thon thả kinh ngạc hỏi một câu, hiển nhiên có chút kỳ lạ tại sao Diệp Mặc lại đến đây.

Diệp Mặc không biết Phi thăng điện cách ở đây bao xa, hắn chỉ đành kiên trì nói:

- Đúng vậy, tôi đến từ Phi thăng điện, tôi phi thăng cũng được hơn mười năm rồi, chỉ là mấy năm nay tốn thời gian vào việc tìm đường và tài nguyên tu luyện, tu vi cũng không có tiến bộ.

Lời nói này của Diệp Mặc rất mơ hồ, nếu Phi thăng điện cách nơi này rất gần, vậy hắn có thể nói ở gần đó tìm tài nguyên tu luyện sau đó bị lạc đường, nếu Phi thăng điện ở xa vậy thì hắn nên nói tốn thời gian ở trên đường, chân nguyên của hắn chỉ có hai phần là chuyển hóa thành Tiên Nguyên, thời gian mười mấy năm đáng lẽ là vừa đủ.

Nữ tu sĩ vóc dáng thon thả đó có chút kỳ lạ nói:

- Phi thăng Điện gần đây của Văn Cử Thiên vực cũng ở Y Tiên thành, bảo pháp phi hành chân khí thượng hạng của anh cho dù không ngừng nghỉ bay đến đây, tôi sợ chưa đến hai ba mươi năm cũng không tới được…

Nói xong, nữ tu kia chằm chằm Diệp Mặc, hiển nhiên thấy Diệp Mặc đang nói dối.

Diệp Mặc sao mà nghĩ ra khoảng cách Phi thăng điện gần đây xa như vậy, bây giờ người ta tưởng hắn nói dối, hắn không thể làm gì hơn là tế ra Thanh Nguyệt nói:

- Tôi còn có một phi hành pháp bảo bán tiên khí, cho nên mới đến đây nhanh như vậy.

Vị nữ tu kia sau khi nghe lời nói của Diệp Mặc, sự nghi ngờ nhất thời biến mất, mỉm cười nói:

- Khó trách, tôi nói anh sao mà đến sườn núi Nhược Phong ngoài Bỉ Dực Tiên Thànhnhanh vậy, thì ra là có bán tiên khí, nói vậy, tốc độ của anh cũng không nhanh lắm.

Diệp Mặc trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ Phi thăng điện không chỉ có một?

Nữ tu kia gật đầu nói:

- Đúng vậy, Phi thăng điện của Văn Cử Thiên có mười cái, mà thường sau khi những tu sĩ phi thăng, đều không ra ngoài, họn họ đều ở Tiên thành của Phi thăng điện nghe ngóng tình hình Tiên Giới, anh tùy tiện ra đây sẽ rất nguy hiểm, ở Tiên thành của Phi thăng điện, những tu sĩ vừa mới phi thăng là được bảo vệ, hơn nữa có thể gia nhập một số thế lực, nhưng ở Văn Cử Thiên thì không cho phép ép buộc những tu sĩ mới phi thăng.

Diệp Mặc mặt toát mồ hôi nói:

- Lúc đó tôi thấy người khác ra thành đi tìm tài nguyên, tôi cũng muốn đi thử vận may, kết quả là bị lạc, một mạch bay đến đây.

Nữ tu mỉm cười - Tuy tu sĩ bị lạc rất ít, nhưng cũng có, thường những tu sĩ mới phi thăng, đều sẽ tốn mười thậm chí trăm năm ở Tiên thành phi thăng, đem chân khí chuyển hóa thành Tiên Nguyên mới ra đây, anh đúng thật dũng cảm.

Thấy thái độ của nữ tu rất tốt, trong lòng Diệp Mặc cũng có cảm tình, bắt lấy cơ hội hỏi:

- Xin hỏi ở đây Bỉ Dực Tiên Thành bao xa? Tôi ở đằng trước hỏi một người, anh ta có việc gấp chỉ nói với tôi rằng ở đây cách Bỉ Dực Tiên thành không xa, chưa kịp nói đã đi rồi.

- Chúng tôi đến Bỉ Dực Tiên thành đây, anh đi cùng chúng tôi đi.

Người nam tu sĩ hơi ốm nói.

Nữ tu lại càng nhiệt tình, cô nói với Diệp Mặc:

- Chúng tôi mới vừa từ 'đầm lầy Mu Tức' trở về, nếu lần sau anh muốn đi tìm tài nguyên tu luyện thì 'đầm lầy Mu Tức' chính là sự lựa chọn tốt nhất, ở đó nguy hiểm ít, thu hoạch lớn, nếu không phải Dặc Nghiên Tiên Tử muốn đến Bỉ Dực Tiên thành, chúng tôi sẽ không trở về sớm như vậy đâu.

Diệp Mặc ra vẻ xấu hổ nói:

- Lần trước tôi đi tìm tài nguyên, kết quả bị lạc đến bây giờ mới tìm được Bỉ Dực Tiên thành, tôi định ở Bỉ Dực Tiên thành tu luyện trước rồi mới tính tiếp, nếu không, ra ngoài nữa lại bị lạc đường.

Nữ tu cười khúc khích nói:

- Sẽ không đâu, 'đầm lầy Mu Tức' cách Bỉ Dực Tiên thành không xa, rất dễ tìm, nhưng nếu anh muốn đến 'đầm lầy Mu Tức' thì tốt nhất nên tổ đội với người khác, với tu vi của anh đi một mình rất nguy hiểm.

Nói xong nữ tu nhìn người nam tu tóc ngắn một mực không nói gì đó nói:

- Anh Ly Hoành, Diệp Mặc mới phi thăng, đến lúc đó cho hắn tham gia vào đội của mình nha, mới đầu chúng ta cũng trải qua khó khăn thế này, ý em là giúp được thì giúp.

Người đàn ông tóc ngắn tên Ly Hoành đó lập tức mỉm cười nói:

- Đương nhiên là được, chúng ta cũng từ không biết tới biết mà.

Sau khi Ly Hoành đồng ý lời đề nghị của nữ tu, lập tức chắp tay với Diệp Mặc nói:

- Tôi là Ly Hoành, nếu anh chịu tham gia với chúng tôi thì sau này chúng ta có thể cùng nhau đi tìm tài nguyên tu luyện, tiểu đội của chúng tôi phải có năm người rồi, bây giờ còn thiếu hai người, anh tham gia cũng được, đương nhiên, nếu anh không chịu thì cũng có thể cùng chúng tôi đi Bỉ Dực Tiên thành.

- Vậy thì cảm ơn anh Ly Hoành, sau này xin hãy chỉ bảo nhiều hơn.

Diệp Mặc đang lo không có tài nguyên tu luyện, mà 'đầm lầy Mu Tức' hắn cũng không biết, còn rất nhiều thứ đều là mơ hồ không biết gì, bây giờ có người mời vào đội, Diệp Mặc không tí do dự gì liền đồng ý ngay.

Nữ tu nghe thấy Diệp Mặc đồng ý gia nhập, cũng cười nói:

- Tôi là Cao Noãn, đó là anh tôi Cao Hổ.

Nói xong, cô chỉ tu sĩ hơi ốm người vừa mới nói chuyện đó.

Diệp Mặc không ngờ rằng hai người lại là anh em, sau khi hai anh em này phi thăng, tu vi Hư Tiên mới có thể tìm thấy nhau, cũng có bản lĩnh.

Bốn người nói chuyện một lúc, bởi vì Diệp Mặc cũng gia nhập vào đội này, mọi người rất nhanh chóng thân thiết, Cao Noãn là người nhiệt tình, người thích tán gẫu, Cao Hổ thì không mấy nói chuyện, còn về Ly Hoành nói chuyện rất trầm ổn, cũng không khoe khoang khoác lác, ba người này cho Diệp Mặc cảm giác không phải là hạng người gian xảo, đây cũng là lý do Diệp Mặc gia nhập vào đội.

Diệp Mặc cuối cùng là không nhịn được nghi ngờ của mình, sau khi quen thân với Ly Hoành và mấy người khác, ra tiếng hỏi:

- Anh Ly Hoành, có phải là toàn bộ tu sĩ tu chân giới, cũng phải từ Phi thăng điện phi thăng đến Tiên Giới không?

Ly Hoành cũng không để bụng ý ngoài lời của Diệp Mặc, chỉ gật đầu nói:

- Nghe nói quy tắt phi thăng của một số Thiên Vực bị phá rồi, tu sĩ phi thăng không nhất định từ Phi thăng điện ra, nhưng tu sĩ phi thăng của Văn Cử Thiên chúng ta đều phải từ Phi thăng điện ra.

- Thì ra là vậy.

Diệp Mặc đãng trí trả lời, hắn không có được câu trả lời như mong muốn, hỏi thêm thì lộ liễu rồi.

Cũng may Cao Noãn kịp thời trả lời nghi hoặc của Diệp Mặc, lúc Ly Hoành nói xong, Cao Noãn bổ sung một câu:

- Tôi nghe người ta nói, nếu có thế giới Tu Di của mình, ở trong thế giới Tu Di của mình độ kiếp, thì sẽ không xuất hiện ở Phi thăng điện, nhưng thế giới Tu Vi và tiểu thế giới khác nhau, thế giới Tu Di so với tiểu thế giới cao cấp nhiều, hơn nữa thế giới Tu Di phải là đủ ngũ hành mới có thể độ kiếp, bằng không đến Lôi Kiếp cũng không cảm ứng được.

Ly Hoành mỉm cười nói rằng:

- Cao Noãn em thật biết nghĩ, thế giới Tu Di đến Đại năng của thế giới cũng không mấy ai có, Tu chân giới có thể có vật này sao?

Diệp Mặc trở nên hiểu ra, hắn đã biết hai người Hứa Dị tại sao nói hắn có thế giới Tu Di, đó không phải là phát hiện ra Thế giới trang vàng của hắn ta, mà là bởi vì nơi hắn độ kiếp là một thế giới Tu Di, nơi hắn phi thăng vừa không phải là Phi thăng điện, kết quả Hứa Dị sai lầm cứ theo sai lầm, anh ta từ chỗ Diệp Mặc phi thăng phán đoán Diệp Mặc có thế giới Tu Di, lại không biết Diệp Mặc vừa khéo có Thế giới trang vàng, chỉ là Thế giới trang vàng so với thế giới Tu Di căn bản là không thể so sánh nổi.

Diệp Mặc lúc này suy đoán năm cây cột kia hẳn là ngũ hành, thế giới Tu Di đó hẳn còn là bị hỏng rồi, bằng không cho dù hắn ở trong thế giới Tu Di của người khác cảm nhận được Lôi Kiếp, cũng không có cách nào xé rách thế giới của người khác, Diệp Mặc nghi ngờ nơi hắn độ kiếp không chỉ là thế

giới Tu Di, thậm chí so với thế giới Tu Di có thể còn cao cấp hơn.

- Diệp Mặc vận khí của anh không tệ, lần này Dặc Nghiên Tiên Tử muốn tới Bỉ Dực Tiên Thành, nghe nói sẽ dùng Văn phong nhưỡng mở tiệc mời tất cả tu sĩ trên Địa Tiên đang ở Bỉ Dực Tiên thành, anh rất đúng lúc, Văn phong nhưỡng bình thường rất khó mua được, hơn nữa cho dù mua được, giá cả cũng rất mắc.

Cao Noãn không để ý lời nói của Ly Hoành, cười nói, rất rõ ràng, cô cũng cảm thấy lời nói của Ly Hoành rất đúng.

Thông qua cuộc nói chuyện với Ly Hoành và mấy người khác, Diệp Mặc biết chỉ cần đến Bỉ Dực Tiên thành ở bất kỳ một điện các nào mua một miếng ngọc giản, lập tức có thể hiểu được toàn bộ bố cục và thế lực của Tiên giới, hơn nữa có thể hiểu rõ được cấp bậc của tu tiên và một vài Đại năng của Văn Cử Thiên.

Cao Noãn nói không sai, nơi của bọn họ cách Bỉ Ức Tiên thành thực sự không xa, trong khi nói chuyện, mấy người họ đã tới bên ngoài Bỉ Dực Tiên Thành rồi.

Diệp Mặc không phải là người ít hiểu biết, Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn càng là thành phố có khí thế hùng vĩ nhất toàn Đại Lục Lạc Nguyệt, nhưng khi hắn thấy Bỉ Dực Tiên Thành, hắn mới biết cái gì thật sự là khí thế hùng vĩ.

Cổng lầu cao vút xuyên mây căn bản không thấy được đỉnh, chỉ có thể ở trong tầng mây nhìn thấy bốn chữ 'Bỉ Dực Tiên Thành' to sáng chói, bức tường xung quanh thì sử dụng thần thức căn bản nhìn không được, ngoại trừ mây nhiều màu sắc có tiên linh khí bay lượn trên không, thì không còn thứ gì khác, mà toàn bộ kiến trúc trong cái Tiên thành càng huy hoàng, Diệp Mặc không biết trong đó có khu nhà nghèo nào không, ít nhất hắn không nhìn thấy ở cửa thành.

Mà Bỉ Dực Tiên thành chỉ là một Tiên thành bình thường của Văn Cử

Thiên, nghe Ly Hoành và mấy người khác nói Văn Cử Thiên trong ba mươi ba thiên vực được cho là một thiên vực đứng gần chót.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1525

Nhân Tình Dặc Nghiên Tiên Tử

Tu vi của hai gã tiên vệ ở cửa Bỉ Dực Tiên Thành không ngờ đã là Kim tiên hậu kỳ rồi, hai gã Kim Tiên lại rất ôn hòa, sau khi nhìn ngọc bài của Ly Hoành ba người, lập tức cho đi.

Diệp Mặc giờ mới biết sao mình không vào được, hắn không có ngọc bài.

Cao Noãn cũng nhớ ra là Diệp Mặc không có ngọc bài, vội nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, anh lần đầu đến Bỉ Dực Tiên Thành cần phải làm một miếng ngọc bài, làm ở chỗ tiên vệ là được rồi, năm trăm tiên tinh hạ phẩm trong một năm, mười năm thì là hai nghìn, nếu anh có tiên tinh thì làm mười năm có lợi hơn, còn về trăm năm hay nhiều hơn thì bây giờ cũng không vội…

Diệp Mặc sửng sốt một chút, sau đó liền xấu hổ nói:

- Nhưng tôi chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh…

Hai mươi mốt miếng tiên tinh hạ phẩm này, chính là Diệp Mặc để dành để phòng khi cần dùng tới, nếu không thì sớm đã bị hắn lãng phí trong Thế giới trang vàng kia rồi.

Sau khi Ly Hoành ba người nghe xong lời nói của Diệp Mặc rồi nhìn nhau, bọn họ thực sự không nghĩ tới Diệp Mặc nghèo tới mức độ này, cho dù là một tu sĩ Hư Tiên kém cõi nhất phi thăng được mười mấy năm, trên người cũng không chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh chứ, đến hai gã tiên vệ đó

cũng không nói gì, tu sĩ trên người chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh bọn họ vẫn là mới gặp lần đầu.

Hai mươi mốt miếng tiên tinh cũng không phải là gia tài gì, nhưng năm trăm miếng tiên tinh lại không ít, đến Ly Hoành cũng khó xử, anh ta lần đầu gặp Diệp Mặc tuy nói chuyện với nhau không tệ nhưng bọn họ lấy ra năm trăm tiên tinh mượn cho người mới gặp, thực là quá khó khăn rồi, năm trăn tiên tinh, đối với bất kỳ ai cũng không phải là con số nhỏ.

Diệp Mặc trong nháy mắt liền hiểu được, hắn không thích làm người ta khó xử, theo đó chắp tay nói:

- Tôi đã biết ví trí Bỉ Dực Tiên Thành rồi, tạm thời không vào Tiên thành nữa, đợi tôi tập hợp đủ tiên tinh mới lại cùng ba người hội hợp.

Cao Noãn mới định mở miệng mượn cho Diệp Mặc năm trăm tiên tinh hạ phẩm trước, thì thấy một luồng ánh sáng rực rỡ rơi suống trước cửa Tiên thành.

Diệp Mặc là tông sư Luyện Khí đỉnh cấp trong Giới tu chân, luồng ánh sáng rực rỡ vừa đáp xuống, hắn liền nhìn ra đó chí ít là một tiên khí thượng phẩm, người có thể dùng tiên khí phi hành thượng phẩm, địa vị nhất định không thấp.

Tiên khí phi hành thượng phẩm đó vừa mới hạ xuống, trong tiên khí phi hành bước ra hai nữ tu, hai nữ tu này đều xinh đẹp không ai sánh được, nữ tu đi ở phía trước đầu tóc bới thành búi, mặc một chiếc váy hoa vàng, bộ đầm vừa vặn làm thân hình thon thả hiện lên vẻ đẹp quý phái không sánh được, mà nữ tu bên cạnh đó mặc một bộ váy màu hồng, cũng bắt mắt như vậy, chỉ là thân phận của cô thấp hơn, nói không chừng là thị nữ của nữ tu váy hoa kia.

Người thiếu nữ váy hồng đó đã là tu vi Kim tiên, người nữ tu váy hoa thì Diệp Mặc đoán chừng cô ấy đã vượt qua tu vi Kim tiên rồi.

Hai nữ tu sau khi xuống Tiên khí phi hành, nữ tu váy vàng đó lập tức thu lại pháp bảo phi hành, theo đó Diệp Mặc thấy hai tiên vệ lập tức cung kính đi tới, khom lưng cúi chào vị nữ tu đó:

- Xin ra mắt Dặc Nghiên tiên tử…

Diệp Mặc giật mình.

Hóa ra cô chính là Dặc Nghiên tiên tử.

Dặc Nghiên tiên tử nghe hai gã tiên vệ chào hỏi mình, thì gật gật đầu, lại thêm hai pháp bảo phi hành đáp xuống, hai vị tu sĩ nhìn không ra tuổi tác đáp xuống hai bên Dặc Nghiên tiên tử, lần này Diệp Mặc hoàn toàn nhìn không ra tu vi của hai vị này.

Diệp Mặc biết không phải hắn nhìn không ra, mà bởi vì hắn đối với hệ thống tu luyện của Tiên giới còn chưa rõ ràng, nhưng hắn cũng đoán ra được, hai vị tu sĩ đến sau đó có lẽ là hộ vệ của Dặc Nghiên tiên tử, chỉ là tốc độ pháp bảo phi hành của Dặc Nghiên tiên tử nhanh hơn chút, tốc độ của bọn họ hơi chậm mà thôi.

Biết là Dặc Nghiên tiên tử tới, ba người Ly Hoành có vẻ hơi lúng túng, Cao Noãn kéo Diệp Mặc nói:

- Tôi cho mượn anh năm trăm tiên tinh hạ phẩm để anh đổi một miếng ngọc bài, chúng ta mau đi vào…

- Noãn Noãn em đợi một chút, hai tiên vệ đó còn chưa qua đây.

Cao Hổ sợ em gái đắc tội với tiên vệ Tiên thành, vội lên tiếng kêu lại, hiển nhiên là sợ em gái mình đắc tội tiên vệ của Tiên thành.

- Chuyện gì vậy?

Nữ tu váy hồng đó nghi hoặc nhìn Diệp Mặc bốn người, theo lý sau khi Dặc Nghiên tiên tử đến, tu sĩ ở cửa thành đều phải tránh ra, không thể chen

lấn tụ tập ở cửa thành.

Sắc mặt hai gã tiên vệ lập tức hoang mang, thêm vào đó bọn họ thấy vô số tu sĩ từ Tiên thành đi ra, đó chắc chắn là nghênh đón Dặc Nghiên tiên tử, hai gã tiên vệ càng sốt ruột hơn, trong lòng bọn họ hiểu rõ, một khi quản sự của Tiên thành hỏi đến chuyện này, bọn họ sẽ thảm rồi.

Một trong hai gã tiên vệ vội vàng nói:

- Trong bốn người này có một người không có ngọc bài vào thành, vì hắn chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh, không thể mua một miếng ngọc bài, hắn đang định rời khỏi Bỉ Dực Tiên Thành, nhưng không ngờ Dặc Nghiên tiên tử đã tới, chúng tôi lập tức đưa bọn họ đi…

Dặc Nghiên tiên tử nghe xong gật đầu, nhìn Diệp Mặc một cái, Diệp Mặc hiển nhiên là tu sĩ vừa mới phi thăng, đến chân nguyên cũng chưa chuyển hóa hoàn toàn, cô mỉm cười lấy ra năm miếng tiên tinh thượng phẩm đưa cho tiên vệ nói:

- Ngọc bài của hắn, tôi thanh toán giúp hắn.

Diệp Mặc còn chưa kịp cảm ơn, Dặc Nghiên tiên tử cùng với hai hộ vệ và nữ tu váy hồng đã đi vào Bỉ Dực Tiên Thành, còn hai gã tiên vệ kia vẫn còn ngây ngốc đứng đó, không rõ tại sao Dặc Nghiên tiên tử lại giúp một tên Địa tiên vừa mới phi thăng trả tiên tinh.

- Bỉ Dực Tiên Thành Hướng Hành xin hoan nghênh Dặc Nghiên tiên tử…

- Hạ Tung xin được chào đón…

Theo bước chân Dặc Nghiên tiên tử tiến vào Tiên thành, những tiên nhân hoan nghênh Dặc Nghiên tiên tử đã đến cửa thành, nhao nhao hỏi thăm Dặc Nghiên tiên tử.

Theo đó vài chục người đi cùng Dặc Nghiên tiên tử tiến vào Tiên thành,

trong quá trình ấy Diệp Mặc vốn không có cơ hội cảm ơn.

- Anh thật may mắn, lại được Dặc Nghiên tiên tử giúp trả tiên tinh…

Gã tiên vệ đó nói xong lấy ra một miếng ngọc bài nói:

- Anh tên là gì vậy?

- Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết hôm nay thực sự là may mắn, dùng tiên tinh thượng phẩm trả phí vào thành cho tu sĩ Hư Tiên phỏng chừng không có mấy ai.

Gã tiên vệ đó rất nhanh đem miếng ngọc bài đã làm xong đưa cho Diệp Mặc nói:

- Vào thành đi, nhớ trong lòng phải cảm ơn Dặc Nghiên tiên tử.

Diệp Mặc không nói gì nhận lấy ngọc bài, nói thật, hắn không muốn mắc nợ món ân tình này, hắn thà hỏi Cao Noãn mượn năm trăm tiên tinh, sau này đưa lại cho Cao Noãn cũng dễ nói chuyện hơn, nợ Dặc Nghiên tiên tử lại không tiện trả, tuy đối với Dặc Nghiên tiên tử thì chẳng là bao, nhưng trong lòng Diệp Mặc lại luôn áy náy, cái nợ này khó mà trả, vì năm trăm tiên tinh thượng phẩm đi tìm Dặc Nghiên tiên tử ư? Có thể gặp được Dặc Nghiên tiên tử mới là chuyện lạ Sau khi mấy người vào Tiên thành, Diệp Mặc liền đem chuyện hồi nãy gác sang một bên, tiên linh khí trong thành so với ở ngoài dày đặc hơn không chỉ mười lần, Diệp Mặc cũng biết hắn cảm giác vậy là bởi vì hắn chưa đi được nhiều nơi, hắn vẫn cảm thấy với tiên linh khí ở đây, năm trăm tiên tinh một năm đúng là không nhiều.

- Diệp Mặc hôm nay anh khá may mắn đó, Dặc Nghiên tiên tử giúp anh trả tiên tinh, lúc đó người ở cửa Tiên thành không nhiều, nếu nhiều thì anh sẽ nổi tiếng ngay thôi.

Lúc Cao Noãn thấy Dặc Nghiên tiên tử thì có chút hoang mang, bây giờ lại nói giỡn với Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc chỉ có thể cười cười.

Bỉ Dực Tiên Thành rộng lớn không gì sánh bằng, Nam An thành là thành tu chân lớn nhất của Nam An châu nếu so với Bỉ Dực Tiên thành thực sự là kém xa ngàn dặm Diệp Mặc và đám người Ly Hoành càng đi vào góc khuất của thành, tiên linh khí càng ngày càng mỏng đi, lúc này Diệp Mặc mới biết được, thì ra nơi tràn đầy tiên linh khí nồng nặc Bỉ Dực Tiên thành cũng có phạm vi.

Sau hai nén hương, bốn người đến nơi có tiên linh khí mong mảnh nhất, Ly Hoành chỉ vào từng dãy động phủ thấp trước mắt nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, động phủ ở đây đều có thể thuê, số hai ba tới hai bảy dãy chữ 'bính' đều là chỗ được tổ chúng ta thuê, Mi Cần ở số hai ba vốn là trong đội chúng ta hai tháng trước đã mất mạng ở đầm lầy Mu Tức, anh tạm thời ở trong động phủ của anh ta đi.

Nói xong Ly Hoành lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Diệp Mặc:

- Đây là ngọc bài để mở động phủ, chúng ta nghỉ ngơi trước, anh cũng đi nghỉ đi, Dặc Nghiên tiên tử hôm nay mới đến Bỉ Dực Tiên thành, ngày cô ấy muốn mở tiệc chiêu đãi toàn bộ tu sĩ Tiên thành còn mấy ngày nữa, đến lúc đó chúng tôi sẽ gọi anh.

- Cảm ơn anh.

Diệp Mặc nhận ngọc bài rồi nói cảm ơn, hắn cũng biết nơi hắn ở tuy là không cần tiên tinh, nhưng đến lúc đó mình cũng phải chủ động đưa một ít tiên tinh cho Ly Hoành ba người. Lúc nãy Ly Hoành cũng không có nói cho hắn ở miễn phí.

Lúc này Diệp Mặc mới hoàn toàn hiểu rõ, bên ngoài Bỉ Dực Tiên thành tuy thoạt nhìn khí thế hùng vĩ, cả kiến trúc bên trong cũng là tiên khí dồi dào, nhưng ở phía sau này vẫn còn có xóm nghèo.

Mảnh đất này không những thiếu thốn linh khí, hơn nữa nơi ở cũng kém

cỏi, Diệp Mặc đi vào động phủ số hai ba, tiên linh khí bên trong so với bên ngoài tốt hơn một chút, nhưng vẫn mỏng manh như cũ, trong động phủ cũng cực là đơn giản, ngoại trừ một phòng tu luyện chính, còn có một phòng bên cạnh phỏng chừng là cho tu sĩ luyện đan còn là chăn nuôi linh thú.

Cảm nhận được tiên linh khí bên trong không nồng nặc, Diệp Mặc không có ở lại tu luyện, tu luyện ở đây quả thực là như chịu tội, tuy hắn chỉ là một Hư Tiên, nhưng tiên linh khí hắn cần thì không phải là Hư Tiên bình thường có thể so sánh được.

Lúc này Ly Hoành và mấy người khác đều đang tu luyện, Diệp Mặc một mình không thể tu luyện được, cũng không rõ cảnh giới phía sau, hắn dứt khoát rời khỏi động phủ, chuẩn bị đi dạo Bỉ Dực Tiên thành.

'Tam sinh quyết' quả là công pháp hạng nhất trong thiên địa, có thể diễn sinh ra bất kỳ pháp quyết tu chân nào, nhưng phải có chút hiểu biết đối với pháp quyết tu chân mới được, Diệp Mặc không có sư phụ, là xuất thân nửa vời, đừng nói đến công pháp tu luyện của Tiên giới làm chi, cho đến bây giờ đến cảnh giới của Tiên giới cũng không hiểu rõ, hắn chỉ biết Hư Tiên là Địa Tiên, đồng thời sau Hư Tiên là Kim Tiên, sau Kim Tiên thì hắn không rõ nữa.

Diệp Mặc cũng biết đợi hắn tu luyện đến lúc Hư Tiên viên mãn, công pháp tầng tiếp theo sẽ tự động diễn sinh ra, hắn lại muốn trước đó tìm hiểu đại khái một chút.

Hắn nhất định phải hiểu rõ khi tu sĩ đến tu vi thế nào hoặc là tu luyện đến trình độ nào đó, sẽ có quy luật đặc thù và tiên nguyên vận chuyển thế nào, bằng không lần sau hắn gặp được đối thủ đến cảnh giới cũng không nắm rõ, thì làm sao mà đánh đây?

Sở dĩ hắn không có hỏi Ly Hoành và mấy người khác, chính là sợ có thêm phiền toái không cần thiết, người phi thăng cái gì cũng không biết như hắn vậy, Diệp Mặc đoán chừng chắc không nhiều.

Diệp Mặc đương nhiên không biết nếu là tu sĩ phi thăng bình thường, sau khi hấp thụ toàn bộ lôi kiếp và Linh Vân phi thăng, phi thăng đến Tiên giới, trong đầu cũng sẽ tự động miêu tả ra cảnh giới của tu sĩ Tiên giới, mà hắn lại là tu sĩ phi thăng không bình thường, thì vốn không có loại cảm giác này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1526

Sơ Ý Để Lộ

Diệp Mặc ngoại trừ muốn mua mấy miếng ngọc giản ra, còn muốn tìm hiểu một chút về Bỉ Dực Tiên thành và bố cục ba mươi ba thiên vực, hắn không đến loại phường thị cấp thấp thế này, mà là đi thẳng đến trung tâm Tiên thành.

Trung tâm Bỉ Dực Tiên thành tiên linh khí nồng nặc, làm Diệp Mặc cũng muốn tìm một nơi yên tĩnh để ở đó tu luyện, nhưng hắn biết việc này là không thể nào.

Nếu Bỉ Dực Tiên thành cho phép làm như vậy thì vậy trên đường lớn khắp nơi đều là tu sĩ ngồi tu luyện rồi.

Con đường chính của Bỉ Dực Tiên thành rất náo nhiệt, cho dù là quầy hàng rong cũng bày biện rất xa xỉ, càng không phải nói mấy cửa hiệu sa hoa sang trọng kia rồi.

Diệp Mặc dạo một vòng, ở đây cửa hiệu san sát nhau, hắn không biết rốt cuộc Bỉ Dực Tiên thành có bao nhiêu tu sĩ, cũng không biết tu sĩ ở đây giàu có thế nào, đa số các cửa tiệm đều có rất nhiều tu sĩ đến xem.

Diệp Mặc biết rõ ở Lạc Nguyệt hắn là một phú hào, nhưng ở Tiên giới, hắn chính là một tên nghèo rách mồng tơi, trên người hắn chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh hạ phẩm, tuy hắn không vì như vậy mà tự ti, nhưng cũng biết với số tiên tinh ít ỏi này mà đến mấy cửa hiệu xa xỉ đó vốn là tự mình chuốc nhục Cho nên sau khi Diệp Mặc vòng vo một đoạn đường, chọn một cửa hiệu có quy mô nhỏ liền đi vào trong.

Mới đi vào, thứ tiên linh khí còn nồng nặc hơn so với ở ngoài, làm Diệp Mặc bất giác hít một hơi thật sâu, trong lòng đồng thời thầm than, thứ quan trọng để tu tiên chính là tài nguyên tu luyện, không có tài nguyên, thì cho dù anh có cố gắng thêm cũng không có cách nào tu luyện đến cảnh giới cao hơn.

Trong cửa hiệu bày biện gọn gàng từng dãy quang cầu cấm chế, trong cấm chế có các loại đan dược, tài liệu, tiên thảo và pháp bảo cùng với một số ngọc giản đã viết chữ vân vân, phạm vi của cái cửa hiệu này không lớn lắm, chỉ có một tầng thôi.

Lúc Diệp Mặc đi vào, trong đó đã có vài người ở trước số quang cầu cấm chế này tỉ mỉ xem xét.

Diệp Mặc không đi xem mấy quang cầu cấm chế đó, hắn biết số tiên tinh hạ phẩm ít ỏi của mình mua không nổi thứ đó, phía sau quầy cửa hiệu đang ngồi một tu sĩ tu vi Kim Tiên, Diệp Mặc vừa đi qua đó, tên tu sĩ tu vi Kim Tiên đó liền đứng dậy khách sáo nói:

- Bằng hữu muốn mua gì?

- Xin hỏi ở đây có tài liệu công pháp tu luyện và ba mươi ba thiên không?

Diệp Mặc liền vội vàng hỏi.

Tên Kim Tiên tu sĩ đó nghe được Diệp Mặc nói là mua công pháp, nụ cười trên mặt lập tức tươi hơn, anh ta vội nói:

- Vậy anh đã đến đúng chỗ rồi, công pháp tu luyện ở đây của tôi từ thiên cấp đến tiên cấp đều có đủ, cao nhất thậm chí là tiên cấp tứ phẩm, còn về tài liệu ba mươi ba thiên, chỉ cần anh mua công pháp, tôi đều có thể tặng kèm.

- Vậy không biết công pháp tiên cấp nhất phẩm giá là bao nhiêu?

Diệp Mặc suy nghĩ một chút trên người mình còn có rất nhiều tài liệu và

chân khí cực phẩm, đến lúc đó không chừng có thể đổi chút tiên tinh.

Nghe Diệp Mặc mở miệng hỏi tiên cấp, tên tu sĩ Kim Tiên đó híp mắt lại thành một đường nói:

- Công pháp tiên cấp nhất phẩm chia ra nhiều loại, xem anh cần loại nào, giá trong khoảng mười nghìn tiên tinh thượng phẩm đến ba mươi nghìn tiên tinh thượng phẩm…

- Mắc vậy sao?

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, hắn không nghĩ rằng công pháp tiên cấp nhất phẩm này lại mắc như vậy, vậy Ly Hoành bọn họ làm sao tu luyện?

Tên Kim Tiên đó nghe Diệp Mặc nói mắc, lòng nhiệt tình giảm xuống một ít, nhưng vẫn cười nói:

- Công pháp ở đây của tôi đều là công pháp tu luyện đẳng cấp cao, với loại công pháp tu luyện bình thường mà bọn tán tu truyền đạt nhau hoàn toàn khác biệt, bất luận là đẳng cấp hay cấp bậc đều cao cấp trên vô số lần.

Diệp Mặc biết tên tu sĩ Kim Tiên này đang khoác lác, cũng không để ý, nhưng trong lòng đã rõ công pháp tu luyện của Ly Hoành và mấy người khác từ đâu mà có, thì ra đều là tu sĩ cấp thấp đưa nhau phục chế ra, như vậy, lượng tiên tinh hao phí sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa đợi đến lúc mình tu vi cao hơn, còn có thể thay đổi công pháp.

- Nếu như vậy thì, tôi không lấy công pháp, anh giới thiệu cho tôi tài liệu ba mươi ba thiên vực là được rồi.

Diệp Mặc không để ý tên Kim Tiên đó nói khoác, công pháp hắn mua không nổi, chỉ có thể từ chối mà lấy cái khác.

Tên Kim Tiên đó nghe Diệp Mặc từ công pháp chuyển sang tài liệu ba mươi ba thiên, trong mắt nhất thời có chút thất vọng, sự chênh lệch này quá lớn mà.

Nhưng anh ta vẫn lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Một trăm tiên tinh hạ phẩm, không trả giá.

Diệp Mặc còn chưa kịp thay đổi được ý thức tiên tinh trong Tu chân giới rất đổi quý giá, hắn vốn cho rằng một miếng ngọc giản tài liệu giới thiệu, nhiều nhất cũng chỉ mười mấy miếng tiên tinh là đủ, không nghĩ ra thứ có thể phục chế ở khắp nơi cũng cần nhiều tiên tinh như vậy, lần này hắn thực sự cho chút khó xử rồi.

- Cái này, tôi chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh, tôi…

Diệp Mặc còn chưa nói ra mình có thể lấy đồ để đổi tiên tinh, tên tu sĩ Kim Tiên đó liền đem ngọc giản cất đi, tuy tính tình anh ta tốt, nhưng cũng không có cách nào nhịn được một tu sĩ đến một trăm tiên tinh hạ phẩm cũng trả không nổi, huống chi, tu vi của tu sĩ này so với anh ta còn kém hơn nhiều.

- Tôi còn có một số chân khí cực phẩm, các anh có nhận không?

Diệp Mặc tuy rằng khó xử, lại cũng không cảm thấy đối phương có gì sai.

- Không nhận.

Lần này tên tu sĩ Kim Tiên tuy là trả lời, nhưng lời nói lại cộc lốc, hiển nhiên không muốn nói chuyện với Diệp Mặc nữa, nếu ở đây không phải cửa hiệu, y căn bản đến hai chữ này cũng không muốn nói.

- Ha ha, anh bạn, chân khí cực phẩm của anh tôi lấy.

Một vị tu sĩ hơi mập ở kế bên bước đến nói với Diệp Mặc, khẩu khí rất chân thành.

Thần thức của Diệp Mặc quét sơ một chút, thì nhìn ra tu vi của vị tu sĩ trước mặt cũng là Kim Tiên, hơn nữa hắn còn có thể nhìn ra đôi giày dưới chân vị tu sĩ này ít nhất là tiên khí hạ phẩm, quần áo trên người anh ta và

pháp bảo phòng ngự đang đeo trên cổ tay đều là cấp bậc tiên khí.

Với kinh nghiệm của Diệp Mặc, lập tức liền biết vị tu sĩ này muốn giúp mình, nếu là bình thường, hắn cũng không vội cần người khác giúp, nhưng bây giờ hắn cấp bách muốn biết vị trí Việt Hành Thiên còn có vị trí của Cung Hoa Thiên, huống hồ là một trăm tiên tinh hạ phẩm, cũng không là bao.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cảm ơn một câu, lấy ra một kiện pháp bảo phi hành cực phẩm do mình luyện chế đưa cho vị tu sĩ hơi mập kia nói:

- Anh xem thứ pháp bảo phi hành này như thế nào.

- A, không ngờ là pháp bảo phi hành, đồ tốt.

Vị tu sĩ hơi mập đó thực sự muốn giúp Diệp Mặc, nhưng sau khi anh ta nhìn thấy thứ Diệp Mặc lấy ra, cũng có chút kinh ngạc, anh ta lập tức hiểu rõ, Diệp Mặc là vì lý do gì đó mới không lấy ra một trăm tiên tinh hạ phẩm, bằng không làm sao có thể có chân khí phi hành cực phẩm chứ?

Ở Tiên giới chân khí cực phẩm thực sự là không đáng giá, nhưng chân khí phi hành cực phẩm vẫn còn có giá, căn bản là không lo bán không được.

- Tôi cho anh năm trăm tiên tinh.

Tu sĩ hơi mập không chút do dự lấy ra năm trăm tiên tinh hạ phẩm đưa cho Diệp Mặc, đem phi hành chân khí mà Diệp Mặc lấy ra cất vào trong.

Diệp Mặc không biết giá cả chân khí cực phẩm của Tiên giới, nhưng chân khí cực phẩm ở Tiên giới tồn tại ở thứ hạng thấp nhất, giá cả nhất định không cao, vị tu sĩ hơi mập này có lẽ khi nãy nghe được mình chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh nên mới ra tay giúp đỡ.

Diệp Mặc cũng không khách khí, sau khi hắn cất năm trăm miếng tiên tinh, lại lấy ra hai miếng 'Giác Hồn Tảo' đưa cho vị tu sĩ đó nói:

- Thứ này là tôi ngẫu nhiên có được, vừa nãy cảm ơn sự giúp đỡ anh bạn, hai miếng này tặng cho anh bạn.

- Giác Hồn Tảo. . .

Tên Kim Tiên không muốn để ý tới Diệp Mặc đột nhiên kinh ngạc đứng lên, thậm chí thốt ra.

Tu sĩ hơi mập đã giúp Diệp Mặc vốn không để ý gì, nhưng sau khi nghe được ba chữ 'Giác Hồn Tảo', nhất thời khẽ run lên, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Diệp Mặc sửng sốt một chút, Giác Hồn Tảo cũng là đến từ Tu chân giới thôi, ở trong Hải Giác rất nhiều, làm sao có thể dẫn đến sự chú ý của tu sĩ Kim Tiên làm thuê ở cửa hiệu chứ? Thứ hắn lấy ra là Minh tảo, nếu hắn lấy ra Âm tảo, chẳng phải càng làm đối phương giật mình sao?

- Anh bạn, 'Giác Hồn Tảo' của anh còn không? Tôi đồng ý ra giá năm trăm, không, một nghìn tiên tinh thượng phẩm mua 'Giác Hồn Tảo' của anh…

Tên Kim Tiên lúc nãy không xem Diệp Mặc ra gì, lập tức gấp gáp hỏi.

Diệp Mặc trong lòng cũng cả kinh, hắn không ngờ thứ 'Giác Hồn Tảo' lại quý giá như vậy, nếu sớm biết quý giá hắn tuyệt đối không lấy ra rồi.

'Giác Hồn Tảo' quý giá như thế, cảm giác của Diệp Mặc không phải may mắn mà là lo lắng, hắn từ một tên vô danh tu luyện thành tiên nhân phi thăng, làm sao không biết sự hiểm ác của tu tiên? Đừng xem là ở thành thị phồn hoa, mọi người đều vui vẻ ra mặt với anh, nhưng đến khi có tranh cãi về lợi ích, mấy người này sẽ không do dự lấy pháp bảo ra đối phó với anh, giết chết anh trước rồi tính, nhìn Hứa Dị và bạn đồng hành của anh ta là biết rồi.

Vị tu sĩ hơi mập đó vốn rất vui mừng, nhưng sau khi nghe tên Kim Tiên chưởng quầy cửa hiệu báo giá thì trong lòng nhất thời trầm xuống, một nghìn

tiên tinh thượng phẩm chính là một trăm nghìn tiên tinh hạ phẩm, hơn nữa thứ này nhất định không phải giá tối thiểu của 'Giác Hồn Tảo'

Vừa nãy tuy mình đã giúp người ta năm trăm tiên tinh hạ phẩm, nhưng đối phương đã đưa cho một cái chân khí phi hành cực phẩm rồi, nếu phải bổ sung tiên tinh cho đối phương thì cái giá đó quá đắc, mình tuy là giàu có, nhưng không thể tùy tiện sử dụng tiên tinh.

Nghĩ tới đây, vị tu sĩ Kim Tiên hơi mập đó đem hai miếng 'Giác Hồn Tảo' đưa cho Diệp Mặc nói rằng:

- Anh bạn, thứ này quá quý giá, Viêm Hồng Trung tôi nhận không nổi.

Diệp Mặc lại lần nữa đẩy hai miếng 'Giác Hồn Tảo' cho Viêm Hồng Trung nói rằng:

- Tôi chỉ có hai miếng này thôi, tôi mua được từ một phường thị, đối với tôi, thứ này tuy rằng có chút tác dụng với thần thức, nhưng cũng rất ít, nếu tôi đã cho, thì không có ý muốn lấy lại đâu.

Nói xong, Diệp Mặc đối với tên Kim Tiên kia áy náy chắp tay nói:

- Thật xin lỗi, tôi chỉ còn có hai miếng cuối, đã tặng cho người ta rồi.

Bởi vì không ngờ rằng 'Giác Hồn Tảo' ở Tiên giới cũng quý giá như thế, lấy thứ này ra vốn là cách làm không sáng suốt, Diệp Mặc lúc này cũng không có ý muốn mua ngọc giản, xoay người rời khỏi cửa hiệu Viêm Hồng Trung lại gọi Diệp Mặc lại:

- Anh bạn, nếu đã có được thứ quý giá này của anh, ở đây tôi còn có hai miếng ngọc giản, cũng cho là tâm đắc của mình, anh lấy xem đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1527

Thăng Cấp Tử Đao

Diệp Mặc lấy được ngọc giản, thậm chí không kịp nói câu cám ơn, quay người rời khỏi quán rượu, đợi khi tên Kim Tiên ra ngoài đuổi theo, bóng dáng Diệp Mặc cũng sớm không nhìn thấy đâu nữa rồi. Bỉ Dực Tiên thành không giống với bên ngoài, thần thức căn bản cũng không thể nào quét được bao xa.

Tu sĩ Kim Tiên kia cũng không chặn Diệp Mặc lại được, lập tức quay đầu nhiệt tình nhìn Viêm Hồng Trung ôm quyền nói:

- Vị bằng hữu, hai miếng Giác Hồn Tảo này có thể bán cho cửa hàng chúng tôi không, giá cả thương lượng, anh cho một cái giá đi. Chỉ cần anh bằng lòng bán, chúng tôi chắc chắn sẽ không khiến anh chịu thiệt đâu.

Tên tu sĩ Kim Tiên này mặc dù đang chặn lại Viêm Hồng Trung, nhưng trong lòng cũng cực kỳ hối hận, nếu như gã nói khéo cùng tu sĩ vừa nãy, nói không chừng hai miếng Giác Hồn Tảo này cũng rơi vào tay gã rồi. Câu nói cuối cùng mà vừa nãy gã nói, cũng đồng nghĩa với việc tự mình vác xác đến cho người ta làm thịt. Nhưng chỉ cần có thể lấy được Giác Hồn Tảo, thì cho dù bị thiệt, thì cũng có sao?

Sau khi trải qua chuyện này, gã quyết định lần sau bất luận thấy khách hàng nào cũng nhất định phải nói cho đến nơi đến chốn, tuyệt đối không thể vì tu vi của đối phương, liền phủ định toàn bộ.

…

Diệp Mặc vì Giác Hồn Tảo quá mức quý giá, cho nên khi rời khỏi cửa

hàng rất nhanh chóng, hắn cũng biết điều này rất khiến cho người khác chú ý nghi ngờ, nhưng cho dù như vậy, hắn cũng không muốn bị người khác theo dõi.

Sau khi trở về nơi ở với tốc độ nhanh nhất, Diệp Mặc biết hắn cũng không bị người khác theo dõi. Hắn ngay lập tức lại thêm mấy trận kỳ vào trong trận pháp che chắn nơi ở của hắn, rồi lại bố trí thêm vài cấm chế.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Diệp Mặc lấy ra hai miếng ngọc giản mà Viêm Hồng Trung đưa cho hắn, khi thần thức của Diệp Mặc quét vào trong miếng ngọc giản, lập tức liền biết con người Viêm Hông Trung này rất nghĩa khí. Cái này không ngờ lại là công pháp tu luyện tiên cấp tam phẩm, miêu tả giới thiệu một cách tỉ mỉ về đẳng cấp và cấp bậc trong Tiên giới, hơn nữa trên đó còn có một số tâm đắc và chú ý trong tu luyện. Từ điều này Diệp Mặc biết được, tính cách của Viêm Hồng Trung cũng tương tự như hắn, cũng là một người không thích không công lấy đồ của người khác.

Tu sĩ Tiên giới chia làm ba cấp bậc lớn, Thiên Tiên, Đại Tiên và Vị Tiên.

Trong đó Hư Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên đều nằm trong cấp Thiên Tiên, còn sau khi vượt qua Huyền Tiên rồi thì chính là cấp bậc Đại Tiên. Cấp bậc Đại Tiên sau Huyền Tiên được chia thành Đại Ức Tiên, Đại Chí Tiên, Đại La Tiên, khi tu luyện lên đến cực đỉnh Đại La Tiên, thì lại thăng cấp lên Vị Tiên. Sau Đại La Tiên, Vị Tiên thấp nhất chính là Tiên Vương, sau Tiên Vương chính là Tiên tôn, tu luyện đến Tiên giới đỉnh phong chính là cấp bậc Tiên Đế. Những tiên nhân thành Vị Tiên trong Tiên giới đều là đỉnh phong, cho dù là một Tiên Vương cũng vô cùng tôn quý.

Diệp Mặc chỉ đơn giản quét qua công pháp trong ngọc giản, đại khái hiểu được phương hướng hành công của công pháp Tiên giới, thì cũng bắt đầu không còn hứng thú gì với miếng ngọc giản này nữa rồi.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét vào miếng ngọc giản thứ hai. Miếng ngọc giản này quả nhiên chính là tài liệu ba mươi ba thiên vực mà mình đang

muốn mua. Mặc dù trên đó cũng không được tỉ mỉ lắm, nhưng những thứ mà Diệp Mặc muốn thì đều có.

Ba mươi ba thiên vực được chia làm mười một hạ thiên vực, mười một trung thiên vực, và mười một thượng thiên vực. Diệp Mặc thở dài một tiếng, hắn quả nhiên ko đoán nhầm, ba mươi ba thiên vực này cũng không phải song song tồn tại.

Hơn nữa trải qua bao nhiêu năm tháng, tôn ti của thượng trung hạ thiên vực cũng được phân chia một cách nghiêm ngặt. Có thể anh là một thiên chủ tôn quý trong hạ thiên vực, nhưng sau khi đến trung thiên vực rồi, sự tôn quý của thiên chủ anh cũng bị giảm rất nhiều. Bình thường, hạ thiên vực đến trung thiên vực không có truyền tống trận, cho nên những tu sĩ bình thường muốn từ hạ thiên vực tiến vào trung thiên vực, cũng không phải là một chuyện đơn giản. Có lẽ anh là người cực kỳ giàu có, hoặc anh có bản lĩnh cực lớn, thì mới có thể tiến vào thiên vực cao cấp.

Anh giàu có, có rất nhiều tiên tinh, anh có thể yên ổn ngồi trên pháp bảo phi hành băng qua đoạn đường dài trong thiên vực, anh có bản lĩnh cực lớn, thì chính mình bay qua thiên vực. Đương nhiên một số tu sĩ có chút may mắn, khi đến nhận đệ tử ở tiên môn thiên vực cao cấp, đúng lúc bị nhắm trúng, thì cũng sẽ bị tiên môn của thiên vực cao cấp dẫn đi.

Còn về đẳng cấp của mỗi môn phái trong thiên vực cũng được phân chia khác nhau với tông môn chín sao trong Tu Chân giới, mà lại là căn cứ theo tu vi môn phái mà phân chia. Khi môn phái của anh có một tu sĩ đạt đến ĐạiChí Tiên, thì môn phái của anh cũng là Đại Chí Tiên phái. Nếu như môn phái của anh có một tu sĩ đạt đến Tiên Đế, thì môn phái của anh cũng là Đế Tông. Còn tông môn không có đại tiên thì mãi mãi sẽ không được tiên giới thu nhận. Cho dù là một tông môn kém nhất trong thiên vực thấp nhất cũng cần phải có một đại tiên mới có thể được thành lập.

Ba mươi ba thiên vực Diệp Mặc cũng quan sát một cách tỉ mỉ. Trong đó mười một hạ thiên vực được phân chia thành Hoàng Tằng thiên, Ngọc Hoàn thiên, Hà Đồng thiên, Bình Dục thiên, Văn Cử thiên, Ma Di thiên, Việt Hành

thiên, Mông Ế thiên, Hòa Dương thiên, Cung Hoa thiên, Cực Phong thiên.

Mười một trung thiên vực được phân chia thành Hoàng Già thiên, Đường Diệu thiên, Đoan Tĩnh thiên, Cực Dao thiên, Khổng Thăng thiên, Hoàng Nhai thiên, Hiếu Mang thiên, Tông Phiêu thiên, Ông Trọng thiên, Giang Do thiên, Nguyễn Nhạc thiên.

Mười một thượng thiên vực được phân chia thành Đàm Thệ thiên, Tiêu Độ thiên, Nguyên Động thiên, Diệu Thành thiên, Cấm Thượng thiên, Thường Dung thiên, Đằng Thắng thiên, Phạm Độ thiên, Đại Xích thiên, Vũ Dư thiên, Thanh Vi thiên.

Diệp Mặc không ngờ Việt Hành thiên và Cung Hoa thiên đều nằm trong mười một hạ thiên vực, nhưng lại không biết tu vi của Lục Chính Quần kia là tu vi gì, là cấp bậc đại tiên hay đã đến Vị tiên rồi.

Từ bút tích của Viêm Hồng Trung, Diệp Mặc nhìn ra, trong mười một hạ thiên vực, Vị tiên là vô cùng ít ỏi, mỗi một người đều là thiên chủ của một phương.

Trung thiên vực và thượng thiên vực, trên ngọc giản này đều không giới thiệu, duy nhất chỉ có hạ thiên vực trên ngọc giản còn giới thiệu chút ít, nhưng cũng không vẽ bản đồ không gian. Diệp Mặc từ ngọc giản chỉ có thể đại khái đoán được khoảng cách giữa Văn Cử thiên và Việt Hành thiên cũng không xa lắm, nhưng Cung Hoa thiên lại nằm ở nơi hẻo lánh nhất, cách rất xa Việt Hành thiên.

Hơn nữa từ ngọc giản Diệp Mặc biết được, muốn thăng cấp lên Tiên vị, ở mười một hạ thiên vực thì rất khó thực hiện được, cần phải đến được trung thiên vực mới có thể làm được. Còn trung thiên vực rốt cục làm sao có thể đến được, thì trên ngọc giản cũng không ghi chép lại.

Diệp Mặc thở dài một hơi, cất ngọc giản đi, hắn biết hắn muốn giống như ở đại lục Lạc Nguyệt, muốn đứng trên đỉnh cao nhất của Tiên giới, tạo một mảnh địa bàn của riêng mình, thì cũng khó hơn Tu chân giới hàng vạn

lần.

Nếu như Diệp Mặc không có thế giới trang vàng trong tay, không có Tam Sinh quyết, không có trận bàn thời gian, không có Khổ Trúc, thì hắn chắc chắn đừng mơ đứng trên đỉnh cao của Tiên giới. Cho dù là đi liều mạng với Lục Chính Quần, hắn cũng không dám nghĩ đến.

Nhưng bây giờ, hắn cần phải ngẫm nghĩ điều này, lúc này mới có một mình hắn phi thăng lên Tiên giới, Lục Chính Quần có lẽ không điều tra được hắn, một khi đại lục Lạc Nguyệt có nhiều người phi thăng lên Tiên giới rồi, hắn chắc chắn phải lộ diện, một mình hắn thì không sao, nhưng Mặc Nguyệt Chi Thành còn có vô số người, một khi bọn họ phi thăng lên Tiên giới bị Lục Chính Quần báo thù thì biết sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, Diệp Mặc quyết định đợi lần sau đám người Ly Hoành lại rời thành, hắn nhất định sẽ đi cùng, sau đó thì sẽ không về nữa. Ở Bỉ Dực Thiên thành rất an toàn, nhưng đó cũng không phải là cái mà Diệp Mặc muốn. Cái mà hắn muốn không phải an toàn, mà là lượng lớn tài nguyên tu luyện, là nhanh chóng thăng cấp.

Sau khi quyết định xong con đường mà mình muốn đi. Diệp Mặc lấy ra Cực Diễm Tinh Kim bắt đầu thăng cấp Tử Đao của mình lần thứ nhất.

Ở Tu Chân giới hắn sở dĩ vẫn chưa thăng cấp pháp bảo Tử Đao của mình, thứ nhất là vì Tử Đao hoàn toàn đủ dùng rồi, thứ hai còn là vì không có nguyên liệu phù hợp. Hôm nay lên đến Tiên giới rồi, không nói đẳng cấp Tử Đao của hắn cũng không đủ trình độ nữa, mà hắn cũng còn có Cực Diễm Tinh Kim nữa.

Diệp Mặc có to gan đi nữa cũng không dám bước vào thế giới trong một nơi như này, trong Tiên thành có bao nhiêu Đại năng cơ chứ? Nói không chừng thần thức của người ta phá vỡ trận pháp phòng ngự của anh chằm chằm nhìn anh, thì anh cũng không biết chút nào được.

Mặc dù chuyện như này Diệp Mặc tin chắc sẽ không xảy ra với hắn,

nhưng cần phải cẩn thận hơn chút. Lúc trước hắn là vì không để ý đến Giác Hồn Tảo, lộ ra đồ của mình. Giác Hồn tảo lộ ra thoạt nhìn thì giống như không phải chuyện gì to tát, nhưng Diệp Mặc mơ hồ cảm thấy có gì đó bất an. Hắn rất muốn bây giờ đi luôn, đồng thời hắn cũng biết càng vào lúc này, thì càng phải giữ tỉnh táo. Một mình đi trước, cho dù có nói cũng không nói rõ được.

Sau khi bố trí xong mấy trận pháp che chắn thần thức xong, Diệp Mặc bắt đầu dùng Vụ Liên Tâm Hỏa luyện chế Cực Diễm Tinh Kim.

Sau khi Diệp Mặc hòa tan Cực Diễm Tinh Kim cho vào Tử Đao, khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là hắn căn bản còn chưa bắt đầu đánh cấm chế vào, còn chưa bắt đầu hình thành đao phôi, thì Tử Đao không ngờ lại tự động hấp thụ Cực Diễm Tinh Kim. Tử Đao sau khi hấp thụ Cực Diễm Tinh Kim rồi bên ngoài tản mát ra từng vòng ánh sáng màu tím hồng, bao phủ hoàn toàn lấy Tử Đao lại.

Mắt của Diệp Mặc chỉ có thể nhìn thấy Tử Đao đang cuồn cuộn trong vòng sáng kia, đồng thời bên ngoài của Tử Đao cũng không ngừng uốn éo biến đổi, còn Diệp Mặc thì lại không thể nào bắt được trạng thái này.

Diệp Mặc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn không ngờ Tử Đao đúng là một pháp bảo có thể tự động thăng cấp được, hắn căn bản cho rằng cho dù là tự động thăng cấp, cũng cần trình độ luyện khí của mình phải đạt đến một trình độ nhất định mới có thể làm được. Như vậy, Tử Đao thăng cấp hoàn toàn không liên quan gì đến trình độ luyện khí của hắn.

Đầy đặn ba ngày, Tử Đao trong vòng sáng cuồn cuộn kia lúc này mới dần dần yên ổn trở lại, vòng sáng kia cũng dần tiêu tán hết. Đợi vòng sáng kia tiêu tán hoàn toàn, một thanh đao dài rất bình thường không có gì khác biệt xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, thân đao xuất hiện từng đường vân xoáy mắt thường khó có thể phân biệt được, trong phong thái cổ xưa lại mang theo chút tươi mát của hiện đại.

- Đao tốt.

Bản thân Diệp Mặc cũng không kìm chế nổi thốt lên một câu, đao này thoạt nhìn không có gì khác lạ, nhưng thanh đao này là do Diệp Mặc luyện hóa được, tâm thần của hắn lập tức cảm nhận được thanh đao này cũng không đơn giản, lúc này cũng đã là một tiên khí hạ phẩm rồi.

Mặc dù Diệp Mặc đã từng có được rất nhiều tiên khí hạ phẩm rồi, nhưng hắn căn bản cũng chưa dùng qua. Hắn dùng quen thanh Tử Đao này rồi, những tiên khí hạ phẩm khác hắn cũng không quen. Tử Đao giống như sinh mạng của hắn vậy, mỗi một đường đao phóng ra, đều có một cái gì đó tâm linh tương thông lẫn nhau vậy. Chính vì như vậy, hắn mới sáng tạo ra được Huyễn Vân Bát Đao.

Diệp Mặc cầm Tử Đao lên, cũng không phóng ra, nắm chặt trong tay càng nhìn càng cảm thấy mãn nguyện. Đao không có gì khác lạ, trong Tử Đao có mọt tia đỏ đậm, nhưng Diệp Mặc lại có thể cảm nhận được sát thế mãnh liệt trong nó. Hắn tùy tiện phóng một đao ra, một đường đao màu tím nhạt xoẹt qua, trận pháp phòng ngự và cấm chế che chắn mà hắn bố trí biến mất hình mất dạng.

Cái này chưa phóng ra đã kinh khủng như vậy ư? Diệp Mặc đang lúc cảm thán, một bùa truyền tin màu đỏ hồng rơi xuống bên ngoài cấm chế của hắn. Diệp Mặc gỡ tấm bùa xuống, mới biết đại hội luyện khí của Bỉ Dực Tiên thành sắp bắt đầu rồi. Dặc Nghiên tiên tử muốn dùng Văn Phong Nhưỡng tiếp đãi tất cả tu sĩ của Tiên thành, dường như tất cả các tu sĩ đều có thể tham gia, Ly Hoành đang muốn Diệp Mặc đi cùng.

Diệp Mặc không chút do dự, nhanh chóng cất Tử Đao đi, liền phóng ra khỏi động phủ. Động phủ này hắn cũng sẽ không quay trở lại nữa, đợi tham gia xong yến tiệc chiêu đãi của Dặc Nghiên tiên tử, cho dù đám người Ly Hoành không xuất thành, thì hắn cũng cần phải theo tu sĩ khác ra khỏi thành, thậm chí sẽ không quay về Bỉ Dực Tiên thành nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1528

Văn Phong Nhưỡng

Khi Diệp Mặc cùng mấy người Ly Hoành đến quảng trường của Bỉ Dực Tiên thành, mới biết thế nào là chấn động thực sự. Lúc trước Diệp Mặc ở Toái Diệp thành và Đan thành cũng trải qua nhiều trận thi đấu, cũng trải qua vô số tu sĩ tập trung trên một quảng trường, lúc đó mấy trăm nghìn tu sĩ tập trung một chỗ, cũng là quá nhiều rồi. Nhưng trên quảng trường rộng vô cùng vô tận của Bỉ Dực Tiên thành, tu sĩ tập trung trong này ít nhấy cũng có khoảng hơn triệu tu sĩ trong này.

- Đại hội luyện khí còn chưa bắt đầu mà đã có nhiều người như này rồi, đợi lát nữa khi bắt đầu chẳng phải người còn nhiều hơn nữa sao?

Diệp Mặc kinh ngạc nói một câu.

Ly Hoành lại cười nói:

- Anh nhầm rồi, đợi lát nữa khi đại hội luyện khí bắt đầu, người sẽ giảm đi hơn nửa đấy.

Thấy Diệp Mặc có chút nghi ngờ, Ly Hoành lại giải thích:

- Anh nhìn xem trong này những tu sĩ đến đây Kim Tiên rất ít, đều là dưới cấp Kim tiên, mục đích của bọn họ cũng giống như chúng ta, đều là vì Dặc Nghiên tiên tử chiêu đãi Văn Phong Nhưỡng mà đến. Đợi chút nữa uống rượu xong rồi, thì những người này cũng sẽ đi hết. Chúng ta cũng như vậy, đại hội luyện khí như này chúng ta xem cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi, cũng không cần phải tốn thời gian ở trong này. Đợi lát nữa sau khi uống rượu xong rồi, chúng ta cần phải đến đầm lầy Mu Tức

Diệp Mặc nghe thấy đầm lầy Mu Tức, đúng hợp ý của hắn, thần thức của hắn quét đến những tu sĩ trên quảng trường, quả nhiên trên chín phần tu sĩ đều là dưới cấp Kim Tiên, thậm chí còn có tu sĩ Kiếp Biến và tu sĩ Hóa Chân trong đó. Nhưng những tu sĩ này cũng là số ít, phần lớn đều là tu sĩ Hư Tiên.

Nhiều tu sĩ như vậy đều muốn uống rượu, cho dù mỗi người một ly, thì phải dùng hết bao nhiêu Văn Phong Nhưỡng đây? Dặc Nghiên tiên tử này rốt cục là giàu có đến cỡ nào?

Đúng lúc Diệp Mặc còn đang suy nghĩ về chuyện vô vị này, một đám mây ngũ sắc liền hạ xuống đài thi đấu ngay chính giữa quảng trường của Bỉ Dực Tiên thành.

Sau khi đám mây ngũ sắc đó biến mất, Dặc Nghiên tiên tử và người hầu của cô liền xuất hiện ngay giữa đài thi đấu, sau đó phía sau đài thi đấu lại xuất hiện thêm hơn chục tu sĩ tu vi đều cao hơn cấp Kim Tiên.

Dặc Nghiên tiên tử vừa mới bước ra, lập tức liền có vô số tiếng vỗ tay.

Dặc Nghiên tiên tử lại giơ tay ép xuống, đợi sau khi tiếng vỗ tay dứt, lúc này mới dứt khoát nói:

- Bỉ Dực Tiên thành từ trước tới nay đều là luyện khí danh thành của Văn Cử Thiên ta, lần này đại hội luyện khí này là nơi để cho tất cả đại sư luyện khí cao cấp thi triển tay nghề. Tôi hi vọng đại hội luyện khí lần này có thể xuất hiện càng nhiều tông sư tiên khí xuất sắc, làm rạng rỡ cho Văn Cử Thiên Vực ta.

Lại một tràng vỗ tay nữa vang lên.

Dặc Nghiên tiên tử gật đầu tiếp tục nói:

- Để cám ơn sự ủng hộ của tất cả các vị bằng hữu với đại hội luyện khí của Văn Cử Thiên Vực ta, Thiên chủ trao quyền cho tôi đến đây trợ uy cho đại hội. Đồng thời mang đến Văn Phong Nhưỡng nổi tiếng nhất của Văn Cử

Thiên Vực ta đến đây, đến chúc mừng đại hội luyện khí được tổ chức lần này…

Lần này tiếng vỗ tay lại càng nhiệt liệt hơn, rõ ràng phần lớn tu sĩ đến đây quan tâm nhất chính là Văn Phong Nhưỡng này rồi.

Dặc Nghiên bây giờ lại cười cười cúi người vái chào, sau đó nói:

- Bởi vì lần này số người đến đây quá đông, cho nên chúng tôi chỉ có thể cung cấp Văn Phong Nhưỡng cấp bậc thấp nhất…

Dặc Nghiên nói thẳng Văn Phong Nhưỡng mà mình mang đến là loại có đẳng cấp thấp nhất, cũng không khiến cho những người trên quảng trường thất vọng, trái lại phần lớn tu sĩ lại đồng thanh nói:

- Không sao hết, chúng tôi biết, cám ơn Dặc Nghiên tiên tử, cám ơn Dặc Thiên chủ…

Nghe thấy âm thanh xôn xao nhốn nháo trên quảng trường, Dặc Nghiên tiên tử mỉm cười nói - Bây giờ, mời mọi người thưởng thức Văn Phong Nhưỡng…

Dặc Nghiên tiên tử sau khi nói xong, hai tên tu sĩ đứng sau lưng cô lập tức bước đến, trong tay hai người ôm hai bình lớn, hai cái bình này mặc dù lớn, nhưng cũng không thể nào thỏa mãn được hơn triệu tu sĩ trên quảng trường này, nhưng tất cả mọi người đều biết, hai cái bình này chắc chắn là pháp bảo không gian.

Diệp Mặc lúc này cũng nhìn rõ tu vi của hai người này, không ngờ là tu sĩ Đại Ất Tiên, Dặc Nghiên tiên tử chỉ là tu vi Huyền Tiên, tu vi của hai hộ sĩ này còn cao hơn cô.

Trong ánh mắt khát vọng của vô số người, hai cái bình này được mở miệng ra, một mùi rượu nồng nồng tinh khiết lập tức tỏa khắp quảng trường rộng. Một số người nhắm mắt mình lại mạnh mẽ hít lấy hít để, có tu sĩ thậm chí còn thì thào nói:

- Thật thơm, rượu ngon…

Diệp Mặc ngửi thấy mùi hường này trong lòng liền giật mình, loại rượu này hắn có, mặc dù không nồng và tinh khiết như này, nhưng hắn chắc chắn loại rượu này chính là làm từ Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy. Chỉ có điều cách ủ của loại rượu này còn tốt hơn hắn nhiều lần, hơn nữa còn thêm vào đó tiên thảo chuyên môn để ngâm rượu. Hắn quen uống rượu Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy, mùi hương này hắn cũng rất quen thuộc.

Lúc này hai gã hộ sĩ Đại Ất Tiên tay tùy ý vung trên miệng bình rượu, vô số giọt rượu nồng đậm và tinh khiết như giọt mưa vung ra, chỉ trong nháy mắt, trước mặt mọi người trên quảng trường đều lơ lửng những giọt rượu lớn bằng nắm đấm, những giọt rượu này còn chưa được uống, mùi hương của nó đã xộc vào mũi.

Trước mặt Diệp Mặc cũng có vài giọt rượu, thần thức của hắn quét vào bên trong giọt rượu đó, đồng thời mũi ngửi chút sương rượu, lập tức liền phát hiện ra, đây quả nhiên là làm từ Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy, hơn nữa Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy còn ít hơn trong rượu Thạch Duẩn Tửu của hắn rất nhiều. Đối với chút ít Văn Phong Nhưỡng này, Diệp Mặc lập tức cũng mất hứng. Đồng thời trong lòng lại càng cực kỳ khiếp sợ với thần thức của hai tên hộ sĩ này, đây lại còn là hai tên Đại Ất Tiên, có thể khống chế hàng triệu giọt rượu bay lơ lửng trong không trung, thậm chí cũng không tốn chút sức lực gì, vậy tiên nhân đến được Tiên Vị còn lợi hại đến mức nào?

Dặc Nghiên tiên tử lúc này cũng có một giọt Văn Phong Nhưỡng bay lơ lửng trước mặt, tất cả mọi người đều biết mục đích làm như này của cô là vì biểu hiện sự bình đẳng với tất cả mọi người, nói cách khác là có ý tôn trọng mọi người.

Lúc này tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm giọt Văn Phong Nhưỡng đang bay lơ lửng trước mặt, đợi Dặc Nghiên tiên tử lên tiếng. Dặc Nghiên tiên tử cũng không lãng phí thêm thời gian, mỉm cười nói:

- Không có ly rượu, có chút sơ sài chút, mời mọi người.

Nói xong, cô một hơi nuốt hết giọt Văn Phong Nhưỡng trước mặt mình, những người còn lại trên quảng trường cũng làm theo, tất cả mọi người đều một hơi nuốt trọn giọt Văn Phong Nhưỡng trước mặt mình. Lập tức, mùi rượu lại tràn ra tứ phía, toàn bộ quảng trường nồng mùi tinh khiết của Văn Phong Nhưỡng.

- Rượu ngon, đúng là rượu ngon, chẳng trách người ta nói Văn Phong Nhưỡng có thể giải đan độc, loại rượu này đúng là không giống bình thường.

Ly Hoành sau khi nuốt xong giọt rượu trước mặt mình, nhắm mắt lại cảm thán một câu.

Diệp Mặc bỗng lên tiếng nói:

- Ly huynh, chỗ tôi còn một giọt, cho anh đấy.

Ly Hoành mở mắt sửng sốt, có chút giật mình nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Văn Phong Nhưỡng cho dù là cấp thấp nhất, cũng không phải là thứ anh có thể mua được, không ngờ anh lại không uống ư?

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi không thích cái vị này cho lắm…

Ly Hoành lại lần nữa cổ quái liếc nhìn Diệp Mặc, lẩm bẩm một mình:

- Quái nhân.

Nói xong cũng không khách khí nữa, giơ tay ra kéo giọt Văn Phong Nhưỡng trước mặt Diệp Mặc về phía mình, một hơi nuốt hết.

- Hả…

Giữa động tác của Ly Hoành và Diệp Mặc, lập tức gây sự chú ý của một tên Đại Ất Tiên trên đài thi đấu, những giọt Văn Phong Nhưỡng này đều là do gã khống chế, Diệp Mặc không uống, ngược lại lại tặng cho người khác,

làm gì có tu sĩ Hư Tiên nào như vậy? Ngay lập tức gã liền nhìn thấy, Diệp Mặc chính là tu sĩ Địa Tiên lúc trước tiểu thư đã giúp đỡ ở cổng thành.

Tên Đại Ất Tiên này đang định nói chuyện này cho Dặc Nghiên tiên tử, liền nghe thấy Dặc Nghiên tiên tử lại lần nữa cao giọng nói:

- Tôi tuyên bố, đại hội luyện khí của Văn Cử Thiên Vực chính thức được bắt đầu, tôi và thành chủ Tàng Hòa của Bỉ Dực Tiên thành làm giám khảo, do…

Cùng với âm thanh của Dặc Nghiên tiên tử vang xa, một số luyện khí sư dự thi bắt đầu lên đài, còn giám khảo và một số khách quan đều lên đài cao ngồi.

Phía dưới rất nhiều tu sĩ cấp thấp cũng bắt đầu rời đi, nhường quảng trường lớn lại cho một số tu sĩ trên cấp Kim Tiên. Dù sao đại hội này, tu sĩ cấp thấp cho dù quan sát từ đầu đến cuối, cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

Đám người Ly Hoành và Cao Noãn cũng không hứng thú xem đại hội luyện khí này, đều rời khỏi. Diệp Mặc ước gì ra ngoài sớm một chút, lại càng vội vàng theo đám người Ly Hoành rời khỏi quảng trường của Bỉ Dực Tiên thành, rất nhanh chóng liền ra khỏi Bỉ Dực Tiên thành.

Tên hộ sĩ Đại Ất Tiên luôn chú ý Diệp Mặc không uống rượu đợi đến khi Dặc Nghiên tiên tử rảnh rỗi, lúc này mới phát hiện đám người Diệp Mặc sớm đã biến mất.

…

- Tàng thành chủ, anh nói Bỉ Dực Tiên thành xuất hiện Giác Hồn Tảo?

Dặc Nghiên tiên tử vẫn còn đang đứng trên đài cao của đại hội luyện khí kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, tôi vừa nhận được tin, ngày mai Hồng Tiên thương hội của Bỉ Dực Tiên thành sẽ tổ chức hội đấu giá, trong hội đấu giá sẽ xuất hiện

hai miếng Giác Hồn Tảo.

Người đang đứng trước mặt Dặc Nghiên tiên tử nói chuyện là một người đàn ông trung niên, chính là thành chủ Tàng Hòa mà vừa nãy Dặc Nghiên tiên tử giới thiệu cùng với cô chủ trì đại hội luyện khí này.

Dặc Nghiên tiên tử sắc mặt có chút nghiêm trọng, cô quay đầu nói với một hộ sĩ tu vi Đại Ất Tiên đứng bên cạnh nói:

- Mộc Trực, anh đi tìm hiểu một chút, Giác Hồn Tảo xuất hiện thế nào? Đồng thời thông báo cho Thiên chủ một tiếng.

Tàng Hòa đứng một bên lại nói:

- Dặc Nghiên tiên tử không cần đi điều tra nữa, chuyện này tôi hiểu rất rõ rồi, là một tu sĩ Hư Tiên mới phi thăng được vài năm lấy ra, lúc đó hắn đến một cửa hàng nhỏ mua công pháp và tài liệu ba mươi ba thiên vực, chỉ có điều trên người hắn chỉ có hai mươi mốt tiên tinh hạ phẩm, đến mua tư liệu ngọc giản cũng không đủ, nhưng có một tu sĩ Kim Tiên tên Viêm Hồng Trung mua một món chân khí phi hành cực phẩm của hắn, kết quả tên tu sĩ Hư Tiên vừa mới phi thăng đó cảm thấy mình mang nợ Viêm Hồng Trung, cho nên đã tặng Viêm Hồng Trung hai miếng Giác Hồn Tảo.

- Không ngờ là hắn?

Dặc Nghiên tiên tử lập tức nhớ ra tên tu sĩ trẻ tuổi ở bên ngoài Bỉ Dực Tiên thành không giao nổi năm trăm tiên tinh hạ phẩm, lúc đó mình còn giúp hắn lấy ra năm trăm tiên tinh hạ phẩm đó, không ngờ hắn còn có Giác Hồn Tảo.

- Là hắn?

Tên hộ sĩ đứng bên cạnh Dặc Nghiên tiên tử rõ ràng cũng biết Diệp Mặc người chỉ có hai mươi mốt miếng tiên tinh.

- Hai người biết người này?

Tàng Hòa nghi ngờ nhìn Dặc Nghiên tiên tử và tên hộ sĩ của cô, theo lý mà nói Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Hư Tiên vừa mới phi thăng, Dặc Nghiên tiên tử không thể nào quen biết người như này.

Tên hộ sĩ của Dặc Nghiên tiên tử cũng rất thận trọng nói:

- Tiểu thư, người đó chắc hẳn là tên tu sĩ mà tiểu thư trả giúp năm trăm tiên tinh, vừa nãy hắn cũng đến đây, chỉ có điều hắn không uống Văn Phong Nhưỡng, mà lại tặng Văn Phong Nhưỡng đó cho người khác.

- Hả?

Dặc Nghiên tiên tử kinh ngạc nhíu mày, theo lý mà nói Văn Phong Nhưỡng đối với một tu sĩ Hư Tiên mà nói, là một loại rượu ngon đỉnh cấp, không ngờ lại có một Hư Tiên vừa mới phi thăng lại tặng loại rượu này cho người khác?

- Anh lập tức đi tìm người đó ngay.

Dặc Nghiên tiên tử chỉ suy nghĩ trong chốc lát, liền nói với tên hộ sĩ của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1529

Di Tích Đầm Lầy

Tên tu sĩ gọi là Viêm Hồng Trung kia cũng biết mình có lẽ không giữ được hai miếng Giác Hồn Tảo, nên trực tiếp mang hai miếng Giác Hồn Tảo bán cho thương lầu, và sau đó thương lầu lại bán cho hiệp hội 'Hồng tiên thương nghiệp'.

Tàng Hòa tiếp tục nói.

Dặc Nghiên tiên tử nhíu mày, sau một lúc lâu thì mới nói với một gã hộ vệ khác rằng:

- Chuẩn bị tiên tinh, ngày mai sẽ đi đấu giá hội, nhất định phải có được hai miếng Giác Hồn Tảo kia.

...

Diệp Mặc thở phào, lúc này thì hắn đã đi theo Ly Hoành và anh em nhà họ Cao tới 'đầm lầy Mu tức'. Đường tới 'đầm lầy Mu tức' xác thực là không phức tạp, thế nhưng đoạn đường cũng không phải là ngắn.

Diệp Mặc cống hiến pháp bảo phi hành 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của mình, để cho bốn người chỉ dùng chưa tới một ngày đã đến 'đầm lầy Mu tức' rồi.

Vốn Diệp Mặc nghĩ, 'đầm lầy Mu tức' hẳn là giống như một cái ao đầm, nhưng khi hắn tới 'đầm lầy Mu tức', thì mới biết cách suy nghĩ của mình sai lầm lớn cỡ nào. Ở đây được gọi là đầm lầy quả đúng là không có sai mà, những ao đầm bình thường còn có chút cỏ dại hoặc là lục bình, hoặc là vũng nước đọng. Nhưng 'đầm lầy Mu tức' ở trước mặt Diệp Mặc thì ngoại trừ bùn

nhão cũng chỉ có bùn nhão mà thôi.

Không có lấy một giọt nước, cũng không có một cọng cỏ. Mầu sắc của đống bùn nhão kia chỉ có một mầu nâu xám, còn có một ít bong bóng nổi lên. Ngay cả tiên linh khí ở nơi này cũng không được nồng đậm.

Cái chỗ này có tài nguyên tu luyện sao? Diệp Mặc ngơ ngác dùng thần thức quét qua toàn bộ vùng đầm lầy này, hoàn toàn không thể nào hiểu được. Lẽ nào lát nữa phải vào bên trong đầm lầy làm cái việc giống như là mò cá dưới bùn để tìm tài nguyên tu luyện hay sao?

Thấy Diệp Mặc sững sỡ, thì Cao Noãn liền cười nói:

- Diệp Mặc, anh sẽ không nghĩ là chúng ta sẽ đi vào bên trong đầm lầy kia để tìm kiếm tài nguyên tu luyện chứ?

Diệp Mặc cười cười xấu hổ, vì hắn thật sự là vừa nghĩ như vậy.

Cao Noãn thấy Diệp Mặc có chút xấu hổ, thì càng cười khúc khích rồi nói:

- Anh thật đúng là biết tưởng tượng. Tuy là không phải tất cả mọi người đều như vậy, nhưng đúng là vẫn có người nghĩ như anh đấy. Nhưng họ vẫn phải lựa chọn địa phương trước đã, chứ nếu như anh cứ thế mà dám đi xuống dưới chỗ này thì sẽ vĩnh viễn không thể nào đi ra được.

Ly Hoành giải thích:

- Bên trong đầm lầy Mu Tức có rất nhiều tiên linh vật, mấy thứ này đều là những đồ vật đáng giá, nếu như anh có thể tìm được một gốc cây ‘Nê liên’, vậy thì cũng ngang với việc anh đã có được tài nguyên tu luyện cho mấy trăm năm rồi đó. Nhưng qua nhiều năm như vậy, thì cũng mới chỉ tìm được có ba gốc 'Nê liên' ở đầm lầy Mu Tức mà thôi. Đương nhiên, là đại đa số các khu vực ở đây đều rất nguy hiểm, sau khi xuống phía dưới, thì lập tức sẽ vĩnh viễn bị chìm sâu trong đầm lầy. Ở đầm lầy Mu Tức này, thì ngoại trừ những thứ tốt nằm sâu bên trong đầm lầy ra, thì bên ngoài cũng có những

thứ tốt khác, ví dụ như 'Vô diệp phù tiêu' cũng rất đáng tiền, mỗi một gốc cũng có giá từ 200~300 viên tiên tinh hạ phẩm.

Diệp Mặc sửng sốt một chút, vì hắn đã phát hiện ra mình mắc phải một cái sai lầm rất lớn. Đó là lúc trước tại Bỉ Dực tiên thành, hắn lại không đi tìm mua một miếng ngọc giản giới thiệu về các loại tiên thảo. Quyển sách 'Vật' trong tay hắn tuy rằng cũng có giới thiệu về rất nhiều các loại tiên thảo, nhưng chủ yếu vẫn là nhằm vào các loại có xuất hiện ở Tu Chân Giới.

- Tôi thực sự là đều chưa nghe nói qua.

Diệp Mặc cười xấu hổ.

Cao Noãn lập tức lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Đây là những giới thiệu về các loại tiên linh thảo thông thường, còn có một số loại tài liệu nữa, anh cầm lấy xem một chút đi.

Diệp Mặc cảm kích tiếp nhận lấy miếng ngọc giản, cũng không hề nói gì tới chuyện trả tiên tinh gì cả. Hắn đã nhìn ra được, mặc dù Cao Noãn là một cô gái, nhưng so với Ly Hoành thì cô có tích cách phóng khoáng hơn nhiều lắm.

Ly Hoành thấy thế thì liền nói với Diệp Mặc:

- Đây là phía bên ngoài đầm lầy Mu Tức, không có đồ vật gì tốt cả, chúng ta đi xa thêm nửa ngày đường nữa là được rồi.

Diệp Mặc vừa định trả lời, thì sắc mặt của hắn biến đổi. Thần trí của hắn so với của tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ như Ly Hoành thì cường hãn hơn nhiều, lúc này thì hắn đã thấy hai tên tu sĩ đang nhanh chóng đi qua đầm lầy Mu Tức bên này, một trong hai tên thậm chí đã có tu vi Kim Tiên.

Ly Hoành nói qua, chín phần mười các tu sĩ ở đầm lầy Mu Tức đều là tu vi Hư Tiên, thỉnh thoảng mới có Kim Tiên qua đây, nhưng tuyệt đối là

không nhiều lắm.

Diệp Mặc cũng không phải vì việc không có nhiều Kim Tiên tới đây mà hắn lại gặp phải một người mà biến sắc, mà hắn biến sắc là bởi vì cái tên tu sĩ Kim Tiên kia hắn đã gặp qua một lần. Trước đây khi hắn đi tới cái thương lầu kia để mua ngọc giản, thì đã gặp được tên tu sĩ Kim Tiên này rồi. Khi mà cái tên tiểu nhị của thương lầu kia hô lên ba chữ Giác Hồn Tảo, thì tất cả mọi người ở trong thương lầu đều nghe thấy được, hơn nữa tất cả mọi người đều tập trung chú ý tới hắn, mà cái tên Kim Tiên đang đuổi theo hắn này chính là một người trong số đó.

Không chỉ nói Diệp Mặc không tin là sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, vì cho dù có thật sự là chuyện trùng hợp đi chăng nữa, thì Diệp Mặc hắn cũng tuyệt đối sẽ không để cho đối phương phát hiện ra mình. Hắn hoài nghi rằng đối phương đang một mực tìm kiếm hắn, chỉ là còn chưa tìm được mà thôi. Còn lần này sau khi mình ra khỏi thành, thì đối phương đã có được tin tức, cho nên lập tức theo tới đây.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền trực tiếp bố trí hơn mười miếng trận kỳ ẩn nấp trong không trung.

- A, Diệp Mặc, anh còn là một tiên trận sư sao?

Ly Hoành thấy Diệp Mặc bố trí ra trận kỳ ẩn nấp trong không trung, thì nhất thời kinh ngạc thốt lên.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Tôi chỉ là một tiên trận sư cấp thấp, cũng chỉ có thể bố trí ra một cái tiên trận sơ cấp đơn giản mà thôi. Tôi vừa ném ra một ít trận kỳ chính là dùng để ẩn nấp đi hành tung của chúng ta, vì sợ rằng sẽ có người theo dõi.

Cao Noãn giơ ngón tay cái lên:

- Anh Diệp, anh tuy rằng mới vừa phi thăng, nhưng làm việc lại hết sức cẩn thận, khó trách vì sao anh có thể phi thăng lên Tiên Giới khi còn trẻ tuổi

như vậy. Hẳn là ở dưới Tu Chân Giới anh cũng là một người rất nổi tiếng!

Diệp Mặc chỉ cười cười, cũng không hề trả lời. Tiên Giới tuy rằng rất khổng lồ, tu sĩ như Diệp Mặc hắn thì cũng nhiều giống như nước biển vậy, cho nên cũng không ai để ý tới cái tên của hắn. Nhưng nếu muốn hắn tự nói ra mình là người phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, thi đừng bao giờ nghĩ tới.

Cũng may Cao Noãn cũng chỉ tán dương Diệp Mặc một câu thế thôi, cũng không hề trông cậy vào việc Diệp Mặc trả lời, nhưng cô nói xong thì lại đưa ánh mắt nhìn về phía Ly Hoành.

Thần thức của Diệp Mặc mặc dù đang chú ý tới tên tu sĩ Kim Tiên kia, nhưng đồng thời cũng chút ý tới Ly Hoành và Cao Noãn, đều những người cùng tồn tại ở tần dưới Tiên Giới, hơn nữa hắn cũng không hề quen thuộc lắm với họ, chỉ là có chút thiện cảm mà thôi, như vậy cũng không đại biểu cho việc hắn sẽ không hề phòng bị trước họ.

Ly Hoành thấy Cao Noãn nhìn về phía mình, thì lập tức gật đầu, cũng không hề lên tiếng, mà dùng tốc độ nhanh hơn để phi hành. Diệp Mặc cũng không hề có biểu hiện gì, vì dù là ba tu sĩ Hư Tiên vây công hắn, hắn cũng không cần lưu ý. Huống chi, hắn không cho rằng ba người Ly Hoành sẽ động thủ với hắn. Trên người hắn thì bất quá cũng chỉ có 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' là có thể để cho ba người họ nhìn trúng mà thôi, nhưng thực sự thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' còn chưa đạt tới đẳng cấp của tiên khí hạ phẩm, cũng sẽ không đáng để cho ba tu sĩ Hư Tiên phải đi cướp giật.

Sau khi thấy tên tu sĩ Kim Tiên đã từng gặp mặt trong thương lầu tiến vào trong đầm lầy Mu Tức, thì cuối cùng Diệp Mặc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đầm lầy Mu Tức vô cùng khổng lồ, cho dù là thần thức của tu sĩ Kim Tiên cũng không thể nào quét hết được, mà hiện tại bản thân cũng đã có phòng bị rồi, không có khả năng lại bị người ta tìm ra được.

Tốc độ của Ly Hoành rõ ràng đã nhanh hơn, sau thời gian nửa ngày, thì

Ly Hoành mới ngừng lại. Diệp Mặc thấy Ly Hoành nhìn về phía mình, thì lập tức cũng biết là y có chuyện muốn nói.

Quả nhiên, sau khi Ly Hoành dừng lại, thì liền ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, tôi nghĩ rằng, anh cũng không phải là loại người gian xảo, hơn nữa đồng hành với anh mấy ngày, thì tôi cũng tin tưởng rằng anh đã đoán được rằng chúng tôi cũng không phải là loại người giả dối.

Diệp Mặc cười:

- Đương nhiên là tôi tin tưởng anh Ly và chị Noãn rồi, cho nên tôi mới có thể đi theo ba người tới đầm lầy Mu Tức này mà phát tài chứ!

Nghe Diệp Mặc nói đùa như vậy, thì Cao Noãn bật cười:

- Diệp Mặc, anh nói chuyện thật sự là rất trực tiếp và thẳng thắn. 'Phát tài'... ha ha, điều này quả thực là cũng không sai, chúng ta xác thực là đang đi phát tài đấy.

Ly Hoành cũng gật đầu. Y nghĩ rằng ý của Diệp Mặc chính là bản thân hắn mới chỉ có tu vi Hư Tiên sơ kỳ, thì nếu như là không phải do tin tưởng ba người bọn y, thì không thể nào mà cùng y đi tới đây được. Bằng không thì nếu ba người y động thủ, giết hắn rồi cũng sẽ không có ai biết được. Y cũng không thể nào ngờ rằng, Diệp Mặc theo ba người y qua đây, thực đúng là do không hề sợ ba người y chút nào.

Tuy rằng y cũng biết Diệp Mặc có thể theo bọn họ cùng đi đầm lầy Mu Tức, chính là do hoàn toàn tin tưởng vào bọn họ. Trước đó thì y còn có thể cẩn thận mà hỏi dò một chút, nhưng sau khi Diệp Mặc đưa ra đáp án khẳng định, thì Ly Hoành càng yên tâm hơn nhiều:

- Diệp Mặc, tôi thấy bản lĩnh trận pháp của anh không tệ, cho nên có một mối làm ăn lớn đây, không biết là anh có dám đi không?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không có mối làm ăn nào mà Diệp Mặc tôi không dám làm cả.

Có mối làm ăn nào mà hắn không dám làm chứ? Trước đây khi còn ở Địa Cầu, tu vi thấp kém mà hắn còn dám giết cả con trai độc nhất của ông trùm băng đảng Thiên Long Đầu, vừa tới Nam An Châu thì đã khiêu chiến với hai tông môn chín sao, còn chưa phi thăng thì đã dám cướp đồ của một vị Thiên Chủ trên Tiên Giới, vậy thì thế giới này còn có gì mà Diệp Mặc hắn không dám làm sao? Chỉ có việc đáng hay không đáng để hắn mạo hiểm mà thôi. Nếu như hắn cho rằng việc làm ăn này không đáng, thì cho dù là có an toàn hơn nữa, thì hắn cũng lười đi làm.

- Tốt, sảng khoái, tôi thích câu trả lời như vậy!

Ly Hoành gật đầu mạnh một cái rồi nói một cách tán thưởng.

Sau khi nói xong, thì y cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, mà nói tiếp:

- Diệp Mặc, tôi cũng không giấu diếm gì anh. Mười mấy năm trước, chúng tôi đã phát hiện ra một di tích ở đầm lầy Mu Tức này...

- Di tích?

Diệp Mặc hiện tại cũng kinh ngạc. Sau khi nghe được hai chữ ‘Di tích’, thì hai mắt của hắn cũng phải mở lớn ra.

Ly Hoành thỏa mãn với biểu tình của Diệp Mặc, tiếp tục nói:

- Chỗ di tích kia vô cùng bí mật, tôi dám khẳng định là, nếu như không có người dẫn đường, thì cho dù là một vạn năm cũng không nhất định tìm được nó.

- Vậy sao mọi người còn chờ tới tận hôm nay?

Diệp Mặc nghi hoặc. Hắn cũng nhìn ra được ba người Ly Hoành cũng không phải là giàu có gì, nên nếu nói rằng bọn họ giữ di tích lại chờ đợi

mình tới, thì Diệp Mặc chắc chắn là không tin.

Cao Noãn vội vàng nói:

- Bởi vì ở chỗ kia có trận pháp, mà ba người chúng tôi thì lại không có một người nào hiểu về trận pháp cả. Một khi chúng tôi mạnh mẽ phá trận, thì lập tức sẽ kinh động tới những người khác ở đầm lầy Mu Tức này, khi đó thì với tu vi của tiểu đội chúng tôi, thì ngay cả một chén canh cũng không có được rồi. Cho nên tới tận hôm nay, chúng tôi vẫn chưa hề động tới cái chỗ kia.

Diệp Mặc chợt hiểu ra, sau đó lập tức nói:

- Không có vấn đề, mọi người dẫn đường đi, chúng ta qua đó xem một chút.

Thấy Diệp Mặc nói như vậy, thì Ly Hoành cũng lập tức gật đầu, lại một lần nữa đẩy nhanh tốc độ phi hành.

Lại bay thêm thời gian nửa ngày nữa, thì Diệp Mặc cuối cũng đã nhìn thấy tung tích của các tu sĩ. Lúc này rất nhiều tu sĩ đều đang bên ngoài đầm lầy Mu Tức mà tìm kiếm đồ vật. Diệp Mặc đoán hẳn là bọn họ đang tìm kiếm 'Vô diệp phù tiêu'. Mà vừa lúc này, thì Diệp Mặc liền thấy một tu sĩ bỗng nhiên thu hồi lại pháp bảo phi hành, chui vào trong vùng đầm lầy mầu nâu xám, đảo mắt một cái đã hoàn toàn biến mất khỏi thần thức của tất cả mọi người.

Có người thật sự dám tiến vào sao?

- Hẳn là do có người phát hiện thứ tốt rồi.

Cao Hổ vốn rất ít nói, lúc này đột nhiên lên tiếng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1530

Đây Là Hư Tiên Ư?

Ly Hoành gật đầu:

- Cao Hổ nói không sai, bên trong đầm lầy Mu tức mặc dù là nhiều đồ tốt, nhưng có rất ít người đi vào đó, bởi vì bên trong xác thực là rất nguy hiểm. Nơi này đã có người đi xuống, vậy thì nhất định là sẽ có thứ tốt.

Sau khi nói xong thì y lại bổ xung thêm:

- Bất luận là có phải có thứ tốt hay không, thì đều không hề có quan hệ tới chúng ta, nên chúng ta sớm đi một chút thì hơn. Một lúc nữa, thì ở chỗ này sẽ càng có nhiều người hơn.

Ly Hoành quả nhiên là không hề nói sai, chỉ trong một thời gian ngắn, thì ở đây đã lại có thêm bẩy tám tu sĩ nữa đi tới. Những tu sĩ này sau khi tới, thì lập tức ngừng lại. Rất rõ ràng, họ đều đến để nhìn xem tu sĩ vừa mới tiến vào bên trong đầm lầy Khi ba người Diệp Mặc rời đi, thì cũng không có người nào chú ý. Nhưng Diệp Mặc thì lại mơ hồ cảm giác được là mình bị người nào đó theo dõi rồi. Hắn đã mấy lần thử dùng thần thức quét đi bốn phía, nhưng vẫn chưa hề phát hiện ra được gì cả.

Lại trôi qua nửa ngày nữa, nhưng cái cảm giác đó vẫn tồn tại. Khi hắn vừa định nói ra cái cảm giác của mình cho mọi người thì chợt nghe Ly Hoành nói với giọng trầm thấp:

- Đã tới.

Nói xong thì Ly Hoành chỉ vào một mảng đầm lầy rồi nói:

- Diệp Mặc, anh xem đầm lầy ở đây đi, tuy là cũng giống như ở chỗ khác, nhưng đã có chút khác biệt rất nhỏ.

Diệp Mặc lập tức bị lời nói của Ly Hoành làm hấp dẫn, thần thức lập tức tập trung lại, rất nhanh thì hắn đã nhìn ra bọt khí ở đầm lầy này có một dạng quy luật giống như nhau. Tuy rằng diện tích chỗ đó chưa tới một trượng, nhưng nếu như nhìn cẩn thận thì có thể thấy rất rõ ràng.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Ly Hoành, thậm chí còn quên cả việc có người theo dõi. Ở giữa đầm lầy rộng mênh mông này, lại có một nơi chỉ rộng có chừng một trượng là bọt khí có quy luật rõ ràng, nhưng lại cần phải quan sát thật kỹ thì mới có thể thấy được. Vậy thì Ly Hoành làm sao mà biết được chứ?

- Diệp Mặc, có phải anh đang nghĩ rằng, làm sao mà tôi lại biết được chỗ này có phải không?

Ly Hoành thấy Diệp Mặc nghi hoặc, thì liền mỉm cười.

Diệp Mặc không hề giấu diếm:

- Đúng thế, chẳng lẽ anh trước đây cũng đã cùng người khác ở chỗ này tìm kiếm tiên linh vật, cho nên mới ngẫu nhiên phát hiện ra chỗ này.

Ly Hoành thở dài:

- Tôi ngẫu nhiên phát hiện chỗ này, đúng là vì tìm kiếm tiên linh vật. Anh ở đầm lầy Mu tức này một thời gian khá dài rồi, thì chắc cũng biết đây chính là đầm lầy chết. Bình thường thì sẽ không có tu sĩ nào tiến tới, vì một khi đi vào, thì rất ít tu sĩ có thể còn sống mà đi ra. Vừa rồi thì tu sĩ mà chúng ta nhìn thấy chính là đã đi vào đầm lầy sống, cho nên cũng không nhất định là y sẽ chết.

- Trước đây khi bốn người bọn tôi bị đuổi giết, thì bởi vì đã biết là hắn sẽ phải chết, không còn đường nào để sống, cho nên mơi lựa chọn việc tiến vào sâu trong đầm lầy. Không ngờ là vận khí của chúng tôi lại tốt như vậy, ở

đây cũng không phải là đầm lầy bình thường, mà là một trận pháp ẩn nấp. Một khi có người xông vào, thì sẽ lập tức tiến vào trận pháp không gian. Chính vì như thế, cho nên chúng tôi mới ngẫu nhiên mà giữ lại được một mạng.

Diệp Mặc có chút xấu hổ, vì lúc trước hắn đã tự xưng mình là một tiên trận sư, nhưng khi Ly Hoành dẫn hắn đến trước một trận pháp ẩn nấp, thì hắn nhìn mãi, mà vẫn không nhìn ra nơi này là một trận pháp ẩn nấp.

- Đúng thế, chỉ có thể trực tiếp tiến vào từ nơi này, thì sẽ phát hiện mình đã đi vào một lưu vực, hơn nữa bên trong lưu vực còn có một di tích động phủ. Động phủ này có trận pháp cấm chế, mà chúng tôi đã tới vài lần rồi, nhưng không có cách nào mở ra cái di tích này cả. Không được bao lâu, thì Mi Cần nóng ruột, muốn tiến vào trong trận pháp, kết quả là bị sát trận giết chết rồi...

Cao Noãn nói với giọng điệu có chút buồn bã.

- Ha ha...

Một tiếng cười to liền truyền đến, sau đó một pháp bảo phi hành liền nhanh chóng xuất hiện. Đây là một chiếc Phi Xa, trên chiếc Phi Xa này có ba tên tu sĩ, tất cả đều là tu vi Hư Tiên đỉnh.

- Tao vẫn không biết vì sao chúng mày lại từ bỏ không xem náo nhiệt, hóa ra là đã tìm ra được một di tích tiên phủ từ trước rồi.

Một tên tu sĩ mặc bộ đồ mầu hồng, sắc mặt u ám, hai tay dài thượt đứng ở trên Phi Xa mà nói vọng lên.

Diệp Mặc thở dài. Hắn vẫn biết mình luôn cảm giác được là bị người theo dõi, nhưng lại không thể phát hiện ra được. Hóa ra là do cái pháp bảo Phi Xa này. Chiếc Phi Xa này tuyệt đối là đồ tốt, cho nên ngay cả thần thức của hắn cũng không thể nào phát hiện ra được. Ở Tiên Giới này quả nhiên là có nhiều loại pháp bảo thần kỳ.

- Là mày sao, Nghiêm Chước...

Sắc mặt của Ly Hoành đại biến, y không ngờ là mình lại mất cảnh giác, để cho người khác theo dõi được.

Tên tu sĩ mặc đồ mầu hồng cười lạnh:

- Không sai, chính là tao, lúc trước thấy mày, thì tao còn đang định giáo huấn mày một trận, không ngờ mày lại rời đi.

Nói xong thì tên tu sĩ mặc đồ mầu hồng này lại quay sang nói với một tên tu sĩ Hư Tiên trung niên ở bên cạnh:

- Văn Hùng, anh quả nhiên là không có đoán sai, a ha ha, di tích tiên phủ đấy, chúng ta giàu to rồi...

Cao Noãn lúc này cũng thu hồi lại bộ dạng tươi cười vừa rồi, lạnh lùng nhìn chằm chằm tên tu sĩ mặc đồ mầu hồng rồi nói:

- Nghiêm Chước, ở đây đúng là có một cái di tích, chúng tao tặng cho mày. Từ nay về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.

Diệp Mặc vô cùng kinh ngạc nhìn Cao Noãn một chút. Đối phương mặc dù là có ba tên tu sĩ Hư Tiên đỉnh, nhưng anh em Cao Noãn cũng đã là Hư Tiên trung kỳ, Ly Hoành thì đã là Hư Tiên hậu kỳ giống như chúng, hơn nữa còn có thêm mình, sao lại có thể sợ ba tên kia được chứ?

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh đã hiểu ra, hóa ra là bọn họ cũng không hề để một tên tu sĩ mới chỉ chuyển hóa được hai thành chân nguyên thành tiên nguyên ở trong mắt. Cũng đúng thôi, một tu sĩ Hư Tiên mới phi thăng được vài chục năm, ở trước mặt một tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ, thì xác thực là ngay cả năng lực chống cự cũng không hề có.

Lúc này thì Diệp Mặc lại nghe được lời truyền âm của Cao Noãn:

- Diệp Mặc, tên Nghiêm Chước kia rất lợi hại, y thậm chí có thể vượt

cấp giết chết tu sĩ Kim Tiên bình thường, cho nên chúng ta phải nhanh chóng chạy trốn, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên để cho Hồng Vụ của y bao vây lấy...

- Hắc hắc, nước sông không phạm nước giếng...

Tên tu sĩ mặc đồ mầu hồng nhìn lướt qua Cao Noãn rồi cười lạnh, sau đó nói:

- Chạy trốn sao? Ở trước mặt Nghiêm Chước tao mà mày lại muốn có cơ hội chạy trốn sao?

Rất rõ ràng, đó chính là lời truyền âm của Cao Noãn đã bị y nghe thấy được.

Diệp Mặc cũng không chờ ba người Ly Hoành nói thêm gì nữa, mà lập tức nói:

- Cái tên Nghiêm Chước này thì để tôi đối phó, ba người các anh hãy bao vây lấy hai tên còn lại. Đợi tôi giết được tên Nghiên Chước này thì sẽ quay lại hỗ trợ.

Nói xong, thì Diệp Mặc cũng không đợi ba người Ly Hoành trả lời, mà đã lập tức lấy ra Tử Đao đánh về phía Nghiêm Chước. Cách suy nghĩ của hắn giống với Nghiêm Chước, đó chính là diệt khẩu. Diệp Mặc đã biết ở đây có một di tích, vậy thì phải diệt khẩu ba tên kia càng nhanh càng tốt.

Thấy Diệp Mặc không ngờ lại không biết sống chết mà lao tới đánh Nghiêm Chước, thì sắc mặt của ba người Ly Hoành đại biến, lập tức nghĩ rằng Diệp Mặc ở Tu Chân Giới tung hoành đã quen rồi, cho nên lúc này mới nghĩ rằng tu sĩ Tiên Giới cũng dễ đối phó giống như Tu Chân Giới vậy. Còn nói là muốn giết Nghiêm Chước sau đó tới giúp họ nữa chứ? Đây quả thực là không thể dùng lý lẽ bình thường để nói được nữa rồi.

- Làm sao bây giờ?

Sắc mặt của Cao Noãn cũng đại biến, lập tức lo lắng hỏi Ly Hoành.

Không đợi Ly Hoành nói, thì hai tên đồng bọn của Nghiêm Chước đã đánh về phía ba người Cao Noãn rồi. Ly Hoành chỉ có thể nói một câu:

- Cô và Cao Hổ đối phó với tên kia, tôi sẽ đối phó tên còn lại.

Sau khi tất cả đều phóng ra pháp bảo của mình, thì tiên nguyên lực đã lập tức tung tóe khắp nơi, sát khí tràn ngập không gian.

Nghiêm Chước thấy Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Địa Tiên chân nguyên còn chưa chuyển hóa hết, mà đã dám tiến lên đối phó với y, thì nhất thời giận tới tím mặt. Bàn tay liền giơ lên, một thanh Bán Nguyện Sạn đã hiện ra trong tay y.

Tử Đao mang theo thanh âm 'Xuy xuy' khó nghe đánh tới, chỉ mang theo một luồng đao quang màu tím đơn giản.

Nghiêm Chước bỗng nhiên nhíu mày, y cảm thấy có chút gì đó không đúng, một đao kia của đối phương không ngờ lại khiến cho tinh thần của y run lên một chút, mà đây lại là chuyện chưa bao giờ có. Một đao bình thường như vậy, thậm chí còn không có pháp thuật tăng thêm hiệu quả, làm sao có thể khiến cho tinh thần của y phải run lên như vậy chứ?

Y không muốn nghĩ tiếp nữa, Bán Nguyện Sạn trong tay đã phóng ra, hoàn toàn khác với Tử Đao của Diệp Mặc. Sau khi phóng ra thì Bán Nguyện Sạn đã biến ảo thành vô số bóng ảnh hình xẻng biến mất trong tay của Nghiêm Chước, sau đó nhanh chóng hoàn toàn bao phủ lại Tử Đao của Diệp Mặc.

Trong thoáng chốc, thì ngoại trừ những bóng ảnh hình xẻng vô biên vô hạn bên ngoài, thì ngay cả Diệp Mặc cũng bị những bóng ảnh hình xẻng này che lấp tới kín mít.

Đây là trận chiến đầu tiên của Tử Đao sau khi đã tấn cấp lên tiên khí hạ phẩm. Sau khi Diệp Mặc hắn thấy được bóng ảnh hình xẻng của đối phương,

thì đã biết được đối phương đã hợp nhất hoàn toàn công kích và phòng thủ làm một thể rồi. Có lẽ Nghiêm Chước nghĩ rằng, dưới đòn đánh công thủ toàn diện như vậy, thì bản thân cũng hoàn toàn không có cách nào chạy trốn.

Nghiêm Chước thấy Diệp Mặc dễ dàng bị bóng ảnh hình xẻng của mình bao phủ, thì trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Y biết Diệp Mặc xong rồi. Là một tu sĩ đã hợp nhất được công kích và phòng ngự vào làm một thể, thì ào giờ chưa có ai có thể chạy trốn được. Chờ sau khi bóng ảnh hình xẻng của y biến mất, thì đối phương cũng đã bị bóng ảnh hình xẻng hoặc là 'Thực cốt hồng vụ' giết chết rồi.

Nghĩ tới việc tâm thần của mình vừa rồi phải run lên, thì Nghiêm Chước biết là y đã cẩn thận quá mức rồi.

Từng đạo sương khói mầu hồng tràn ra từ giữa những bóng ảnh hình xẻng, thì Diệp Mặc lập tức hiểu được câu nói hãy cẩn thận với hồng vụ là gì rồi, hóa ra đây mới là đòn sát thủ của tên Nghiêm Chước này.

- Phá...

Diệp Mặc lạnh lùng quát một tiếng, chỉ chốc lát trước thì hắn còn đang bị bóng ảnh hình xẻng vây quanh, thì lúc này ánh đao tím đã thoát ra khỏi màn bóng ảnh hình xẻng đó, nháy mắt sau thì bóng ảnh hình xẻng đã tiêu tán hoàn toàn.

Sau khi bóng ảnh hình xẻng đã tiêu tán, thì vô số luồng sương khói mầu hồng cũng chưa hề biến mất, mà lại hướng về phía Diệp Mặc, giống như là nó có được linh tính vậy.

Nhưng Diệp Mặc cũng không hề lưu ý chút nào về màn sương khói mầu hồng này cả. Tử Đao trong tay lập tức được phóng ra lần nữa. 'Huyễn vân hoa sơn đao'.

Màn sương khói mầu đỏ cứ một tầng rồi lại một tầng bao vây lấy Diệp Mặc, thậm chí còn phát ra từng đợt âm thanh 'Xuy xuy'.

Lúc này Cao Noãn vừa mới thấy màn sương khói kia bao vây lấy Diệp Mặc, thì lập tức hét to lên một tiếng. Chỉ vì chốc lát phân tâm này, mà cô đã bị một đạo băng kích trực tiếp cắt qua bên xương sườn, mang theo một dòng máu đỏ tươi.

Khóe mắt của Cao Hổ đỏ lên, càng điên cuồng lao lên công kích.

'Huyễn vân hoa sơn đao' mang theo một đường đao tím tập trung lại đánh thẳng về phía Nghiêm Chước đang rung động. Một đao này đã không còn đẹp mắt như ngày xưa nữa, chỉ còn là một luồng đao quang màu tím cực độ bình thản, ở giữa đao quang này mơ hồ còn có một đạo hồng quang cực nóng. Diệp Mặc biết đó chính là quang mang của 'Cực diễm kim tinh'.

Nghiêm Chước thì lại dại ra mà nhìn về phía ánh đao quang màu tím đang phá không tiếng tới, hoàn toàn không hề né tránh. Có lẽ nói đúng hơn thì là y đã bị đao 'Vực' của Diệp Mặc trói buộc rồi, không thể nào né tránh được. Y không thể hiểu, vì sao Diệp Mặc bị 'Thực cốt hồng vụ' của y bao vây, mà tới tận bây giờ vẫn không hề có chuyện gì, còn có thể đánh ra một đạo đao quang sắc bén đáng sợ như vậy.

Phập...

Đao quang từ đỉnh đầu của Nghiêm Chước đánh xuống, Nguyên Thần của Nghiêm Chước lập tức tràn ra từ trong vũng máu. Từ trong ánh mắt đang kinh hoàng, thì y lại nhìn thấy từ trên người Diệp Mặc tỏa ra ánh sáng của một ngọn lửa mầu tím, còn màn sương khói từ 'Thực cốt hồng vụ' của y thì đang trực tiếp bị ánh sáng của ngọn lửa mầu tím này hòa tan.

- Thiên hỏa mầu tím...

Ánh mắt của Nguyên Thần Nghiêm Chước lúc này lại dại ra thêm lần nữa. Y đã hiểu được cái âm thanh ‘Xuy xuy’ kia vì sao mà có rồi. Đó không phải là âm thanh màn sương khói của y ăn mòn thân thể đối phương, mà chính là âm thành 'Thực cốt hồng vụ' của y bị đốt cháy.

Y chẳng bao giờ có thể ngờ rằng mình lại có thể gặp phải một tên tu sĩ Hư Tiên mạnh mẽ như vậy. Đây thực sự là một tên Hư Tiên chưa chuyển hóa hết chân nguyên thành tiên nguyên lực sao? Tên khốn này quả thực là so với Kim Tiên còn phải Kim Tiên hơn. Mà cho dù là Kim Tiên thì cũng không thể nào đơn giản mà phá vỡ được 'Thực cốt hồng vụ' của y, cũng không thể nào có thể dùng một đao đơn giản mà hủy đi thân thể của y được.

Một đạo bóng đen lao tới, lúc này thì Nghiêm Chước đã không thể nào hối hận kịp nữa, vì trong nháy mắt y đã bị đạo bóng đen kia nuốt gọn rồi, từ nay mãi mãi chìm vào trong bóng tối vô tận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1531

Cửa Vào Di Tích

Từ khi lên Tiên Giới thì đây là lần đầu tiên Diệp Mặc dùng tới Cửu Dương thiên hỏa, bình thường hắn đều phóng ra một vầng Thái Dương, bất quá hiện tại tạo thành một tầng hỏa khí quanh thân thể cũng có hiệu quả rất tốt, đảo mắt đem màn sương mầu hồng kia tiêu diệt...

Cái màn sương mầu hồng này thì Diệp Mặc cũng không biết là gì, nhưng hắn đoán là cho dù mình không sử dụng Cửu Dương thiên hỏa thì với tu vi luyện thể Thần Cảnh hiện tại của hắn, cũng sẽ không có vấn đề gì cả. Nhưng hắn cũng không dám đặt cược, vì rất nhiều thứ trên Tiên Giới này mà hắn chưa hề biết đến. Đại loại như tu vi luyện thể Thần Cảnh của hắn cũng chỉ là đỉnh cao của Tu Chân Giới, còn các cảnh giới luyện thể ở trên Tiên Giới này thì hắn còn chưa biết đến, cho nên ai có thể khẳng định được tu vi luyện thể Thần Cảnh của hắn có thể ngăn trở được cái màn sương mầu hồng kia chứ?

Sau khi thu hồi nhẫn trữ vật của Nghiêm Chước, thì Diệp Mặc thấy mấy người Cao Noãn đã rất nguy cấp rồi, khắp nơi trên người đều là vết máu, hơn nữa tùy thời đều có thể bị chém giết.

Diệp Mặc không chút do dự nào, lại một lần nữa phóng xuất Tử Đao ra, đánh về phía tên tu sĩ đang chiến đấu cùng anh em họ Cao.

Tu sĩ vốn thấy việc Diệp Mặc giết chết Nghiêm Chước trong nháy mắt, thì đã biết là không tốt rồi. Trong số họ thì Nghiêm Chước là người có tu vi cao nhất, hiện tại thì Diệp Mặc ngay cả Nghiêm Chước cũng có thể giết chết một cách nhanh chóng như vậy, thì hai người họ càng không thể nào chống lại được rồi, chỉ có thể chờ đợi việc bị giết thôi. Thế cho nên ngay sau khi Diệp Mặc vừa thu hồi lại nhẫn trữ vật của Nghiêm Chước, thì tên tu sĩ đang

chiến đấu cùng với hai anh em họ Cao đã lập tức phát ra một đạo độn quang, muốn bỏ trốn rồi.

Chỉ là tốc độ của y còn quá chậm, Diệp Mặc sau khi thu hồi lại nhẫn trữ vật của Nghiêm Chước sau đó phóng xuất ra Tử Đao cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, thậm chí còn chưa tới một lần hít thở. Cái tốc độ này khiến cho độn quang của y còn chưa kịp thành hình, thì Tử Đao của Diệp Mặc đã hoàn toàn trói buộc lấy y rồi.

- Thật mạnh...

Tên tu sĩ Hư Tiên viên mãn này sau khi bị đao 'Vực' của Diệp Mặc trói buộc, thì tuyệt vọng thốt lên hai chữ. Y biết, cho dù là y không trốn, mà ở lại tử chiến một trận cùng với Diệp Mặc, cũng chỉ có thể chống đối lại vài chiêu mà thôi. Mà chạy trốn, thì chỉ có thể giúp y chết nhanh hơn một chút.

Phụt...

Một luồng máu tươi phun ra, Nguyên Thần của tên tu sĩ Hư Tiên này vừa ra ngoài, thì đã bị 'Vô ảnh' đứng chờ đã lâu nuốt gọn.

Tên tu sĩ trung niên cuối cùng thấy Nghiêm Chước và một tên đồng bọn còn lại chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đều bị giết hết, thì tâm thần đã sớm sợ hãi không còn dám chiến đấu nữa rồi. Ly Hoành cũng rất kinh ngạc nhìn thủ đoạn đáng sợ của Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc hiện tại lại là đồng đội cùng chiến tuyến với y, mà y và đối thủ của mình lại có tu vi tương xứng với nhau, cho nên vốn là cả hai đều đang lâm vào cục diện cân bằng. Ai mà ngờ được Diệp Mặc lại giết được hai người của đối phương trong một thời gian ngắn, khiến cho đối thủ của y kinh hãi muốn bỏ chạy, cho nên y lập tức đã nắm lấy cơ hội khiến cho đối thủ bị thương nặng.

Nhưng dù bị thương, thì đối thủ vẫn muốn chạy trốn. Khi mà Ly Hoành đang muốn truy sát, thì lại phát hiện ra tên tu sĩ bỏ chạy kia chưa đi được mười thước, đã bị một đao của Diệp Mặc giết chết rồi.

Chỉ trong thời gian ngắn, thì Diệp Mặc đã giết hết cả ba người rồi.

Ly Hoành và anh em họ Cao dại ra nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, bọn họ đâu thể ngờ được một tên tu sĩ bình thường vừa mới phi thăng không lâu, lại nghịch thiên tới mức này chứ? Hai tên tu sĩ Hư Tiên kia thì cũng đã đành, nhưng Nghiêm Chước là ai chứ? Ở 'đầm lầy Mu tức' này thì y cũng chính là bá chủ một phương đấy.

Mặc dù không có người nào gặp qua việc Nghiêm Chước giết một tu sĩ Kim Tiên, nhưng hầu hết mọi người đều có nghe đồn về việc này. Diệp Mặc có thể giết được Nghiêm Chước, đây chẳng phải đồng nghĩa với việc hắn có thể so sánh với một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ hay sao?

- Anh Diệp, không ngờ bản lĩnh của anh lại mạnh mẽ như vậy, lần này là anh đã cứu chúng tôi một mạng...

Ly Hoành nói một câu khô khốc. Vốn trong lòng của y, thì việc mang theo Diệp Mặc cùng đi, xác thực là có nguyên nhân do đồng tình với Diệp Mặc đấy. Đương nhiên là vì thoạt nhìn thì cả người Diệp Mặc đều toát ra vẻ vô hại, căn bản là sẽ không khiến cho y cảm thấy cần phải phòng bị. Nhưng hiện tại, thì xem ra Diệp Mặc muốn giết y quả thực chỉ cần nháy mắt mà thôi.

Trong lúc vô thức, thì ngay cả cách xưng hô của y cũng đã thay đổi, nhưng cũng không tự mình nhận ra được. Sớm biết rằng Diệp Mặc mạnh mẽ như vậy, thì lúc trước ở cửa thành y sao có thể tiếc rẻ năm trăm viên tiên tinh kia chứ? Cho dù là phải lấy ra toàn bộ mười ngàn tiên tinh trên người y cấp cho Diệp Mặc, thì y cũng nguyện ý hết. Với bản lĩnh của Diệp Mặc như thế này, thì sau này muốn xưng bá tại 'đầm lầy Mu tức' này, căn bản là sẽ không có người nào dám chọc vào.

'Đầm lầy Mu tức' có rất nhiều thứ tốt, nhưng trước đó bọn họ cũng chỉ dám đi tới những nơi hẻo lánh, bởi vì những nơi có tài nguyên phong phú đều đã bị một số tên hung ác khác chiếm đoạt trước rồi.

- Anh Ly khách khí rồi, tất cả chúng ta đều cùng một tiểu đội mà, không có gì gọi là cứu hay không cứu cả, vốn là chúng ta cần phải hỗ trợ cho nhau mà.

Diệp Mặc cười ha hả.

- Diệp Mặc, anh quả thực là quá mức ngoài sức tưởng tượng của tôi rồi...

Cao Noãn lúc này đã phản ứng lại, khiếp sợ nói:

- Tôi chưa bao giờ thấy một tu sĩ Hư Tiên nào giống như anh cả, anh ẩn dấu quả thực là rất sâu mà.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, vì hắn nào có ẩn dấu gì đâu? Từ khi quen biết với mấy người, thì cả đội vẫn còn chưa gặp phải đối thủ nào mà. Bản thân hắn thì lại không thể nói rằng ‘Mấy người đừng xem thường việc tôi vừa mới phi thăng, vì cả ba người cộng lại cũng không phải là đối thủ của tôi đâu’ được.

Cao Hổ vội vàng nói:

- Em gái, không nên nói lung tung.

Y sợ em gái mình nói linh tinh sẽ làm cho Diệp Mặc tức giận, cho nên vội vã ngăn cản Cao Noãn lại. Đối với y thì y cảm thấy loại lời nói này không nên nói nhiều làm gì là tốt nhất.

Nói xong thì y lại ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Đa tạ anh Diệp đã cứu chúng tôi.

Cao Noãn cũng kịp phản ứng lại, vội vàng nói:

- Diệp Mặc, vừa rồi đa tạ ơn cứu mạng của anh. Cái tên Nghiêm Chước kia vốn là kẻ thù của chúng tôi, có một lần y đã cướp đi chín gốc 'Vô diệp phù tiêu', nhưng may mắn là lúc đó có nhiều người, không thì có lẽ là chúng

tôi đã bị giết rồi.

Diệp Mặc thầm than trong lòng. Cho dù là những tu sĩ ở tầng dưới chót, thì cũng đều vì tài nguyên tu luyện của mình mà bôn ba. Sau đó cũng nhất định sẽ phải đối mặt với việc bị tu sĩ lợi hại hơn mình ức hiếp. Loại chuyện này, thì chỉ cần còn có con người tồn tại, thì sẽ không bao giờ biến mất.

Hắn lấy ra một lọ đan dược đưa cho Cao Noãn rồi nói:

- Chị Noãn, thương thế của chị rất nghiêm trọng, hãy dùng đan dược này trước đi. Tôi ở đây cũng không có thứ gì tốt, cũng chỉ là một ít Thiên đan cửu phẩm của Tu Chân Giới mà thôi.

- Cảm ơn.

Cao Noãn tiếp nhận đan dược rồi nói:

- Kỳ thực Thiên đan cửu phẩm đối với chúng tôi mà nói đã là rất xa xỉ rồi, vì giá cả của Tiên đan rất cao, chúng tôi căn bản là không thể nào mua nổi.

Sau khi Diệp Mặc giết ba người Nghiêm Chước, thì rõ ràng đã cảm nhận được khoảng cách giữa hắn và ba người Ly Hoành tăng thêm. Cao Noãn còn tốt một chút, không có cử chỉ và giọng điệu gì rõ ràng, nhưng Ly Hoành và Cao Hổ thì đã có vẻ mất tự nhiên rất nhiều.

Diệp Mặc cũng biết đây là chuyện bất đắc dĩ, vì hắn và ba người Ly Hoành đều quen biết chưa lâu, chỉ có thể nói tiếp:

- Anh Ly, chỗ này không phải là nơi ở lâu, chúng ta nên đi tới cái di tích kia xem xem. Nếu như không có thứ gì tốt, thì chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

- Tốt.

Ly Hoành cũng không hề do dự. Y biết rằng nếu như Diệp Mặc muốn

giết y, thì y có trốn cũng không thoát, tốt nhất là cứ thẳng thắn luôn thì hơn.

- Tôi sẽ vào trước dẫn đường.

Ly Hoành nói xong, thì liền trực tiếp tiến vào khu vực đầm lầy chỉ rộng chừng một trượng

Lúc này Cao Noãn cũng đã dùng đan dược xong xuôi rồi, thương thế cũng đã khá hơn, liền gật đầu với Diệp Mặc sau đó cũng tiến vào theo Ly Hoành.

Hai người đều đã đi vào trong đầm lầy, thì Diệp Mặc lại phát hiện vùng đầm lầy trước mặt này cũng không hề có bất kỳ biến hóa nào, ngay cả rung động một chút cũng không. Cho nên hắn lập tức hiểu, đó là ở đây đúng là một tiên trận ẩn nấp cao cấp, bằng không thì hắn không thể nào nhìn mà đoán không ra được.

Cao Hổ ôm quyền, sau đó cũng đi vào. Diệp Mặc cũng không hề do dự, tiến vào ngay theo sau Cao Hổ.

Sau khi Diệp Mặc đi vào trong đầm lầy, thì trước mặt của hắn liền biến đổi. Hắn cũng không thực sự đi vào trong đầm lầy, vì hiện ra trước mặt hắn lúc này chính là một cái thung lũng.

- Anh Diệp, anh xem, chính là cái chỗ này.

Ly Hoành đã sớm đứng ở một bên chờ hắn, lúc này liền tiến lên nói.

Trong lòng Diệp Mặc cũng thầm than rằng không biết cái tên biến thái nào có thể bố trí cái tiên trận ẩn nấp này. Có thể bố trí một cái tiên trận ẩn nấp cao cấp như thế này, thì vì sao lại không bố trí một cái tiên trận phòng ngự chứ? Nếu như chỉ cần thêm một cái tiên trận phòng ngự bình thường nữa thôi, thì cho dù là Ly Hoành có tiến vào, cũng chỉ có thể thực sự tiến vào một vùng đầm lầy, chứ không thể nào phát hiện ra cái di tích này được.

Thung lũng hiện ra trước mặt Diệp Mặc cũng không rộng lớn lắm, diện

tích cũng chỉ có mấy trăm mét vuông, ở giữa thung lũng có một cái ao nhỏ đã khô cạn, một khối đá mầu nâu thật lớn nằm ở bên góc trái của thung lũng. Mà cái khối đá lớn mầu nâu kia vừa nhìn đã có thể thấy rõ được nó là một khốn trận và sát trận được bố trí ra, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết nơi này là một cái động phủ.

Khốn trận và sát trận cũng chỉ là một tiên trận cấp hai bình thường, đối với Diệp Mặc mà nói thì muốn phá vỡ hai tiên trận cấp hai này cũng không có vấn đề gì cả.

Diệp Mặc nhíu mày, cũng không hề có động tĩnh gì. Ba người Ly Hoành thì không hiểu về trận pháp, còn hắn thì cũng chỉ là một tiên trận sư cấp một. Cái tiên trận ẩn nấp ở bên ngoài hắn cũng không nhìn ra được, thì có thể thấy được tiên trận ẩn nấp ở bên ngoài ít nhất đã đạt tới tiên trận cấp bốn hoặc cấp năm rồi. Hơn nữa còn được bố trí kỹ lưỡng không một dấu vết, tuyệt đối là do một cao nhân bố trí ra. Nhưng khốn trận và sát trận ở đây lại chỉ là tiên trận cấp hai, hơn nữa cách thức bố trí cũng rất thô sơ. Sự đối lập này cũng quá lớn rồi, thậm chí còn có vẻ như là không phải là do cùng một người bố trí ra.

Cho dù là loại người cổ quái thể nào đi nữa, thì cũng sẽ không bố trí hai kiểu trận pháp có đẳng cấp chênh lệch lớn như vậy!

- Anh Diệp, trận pháp này có vấn đề gì sao?

Thấy Diệp Mặc nhìn trận pháp phía trước khối đá lớn, sau đó cau mày không nói gì, thì Ly Hoành có chút nghi hoặc hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Trận pháp ở chỗ này tuy là tôi có thể phá được, nhưng trận pháp ở đây và trận pháp ở bên ngoài có đẳng cấp chênh lệch nhau quá lớn. Không hiểu người bố trí trận pháp này vì sao phải làm như vậy, tôi thực sự cảm thấy nghi hoặc.

Cao Noãn bỗng nhiên mở miệng nói:

- Liệu có phải trận pháp ở đây với trận pháp ở bên ngoài không phải là do cùng một người bố trí không?

Diệp Mặc giật mình. Đúng vậy, trận pháp được bố trí ở cùng một nơi, nhưng đâu phải nhất thiết phải do cùng một người bố trí ra chứ. Suy nghĩ của mình đã quá cứng ngắc rồi. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền vô thức vỗ vỗ vào đầu của mình.

Cao Noãn nhìn động tác này của Diệp Mặc, thì trong lòng thậm chí còn có chút cảm xúc. Đối với một tia đề phòng Diệp Mặc lúc trước thì hiện giờ đã hoàn toàn biến mất rồi. Cô cảm giác là cho dù ở di tích này có thứ gì tốt, thì Diệp Mặc cũng sẽ không bao giờ độc chiếm làm của riêng. Huống chi dù Diệp Mặc có muốn độc chiếm, thì cho dù cô có đề phòng cũng không hề có tác dụng.

Diệp Mặc thậm chí còn không buồn luyện chế trận kỳ, lấy ra những trận kỳ đã được luyện chế sẵn mà bắt đầu bố trí. Hắn bây giờ còn chưa có năng lực bố trí ra tiên trận cấp hai, nhưng không có nghĩa là hắn không có năng lực để phá vỡ hai tiên trận cấp hai thô sơ ở trước mặt này.

Theo những miếng trận kỳ của Diệp Mặc không ngừng được ném ra, thì từng đợt âm thanh chói tai liên tục vang lên, cái khối đá lớn mầu nâu kia cũng chậm rãi tách ra.

- Khối đá lớn này chính là cửa vào sao?

Cao Noãn kinh ngạc kêu lên. Cô cuối cùng đã hiểu vì sao lúc trước Mi Cần dùng pháp bảo đánh vào cái khối đã lớn này, thì lại bị lực phản phệ giết chết rồi. Cho dù là bất kỳ một tu sĩ là trận pháp sư nào, thì đều sẽ không để cho một người dám công kích lối vào động phủ của mình bình yên vô sự được.

- Không sai, nơi này chính là lối vào.

Diệp Mặc đáp lời, theo một miếng trận kỳ cuối cùng được hắn ném ra, thì hai nửa của khối đá đã ngừng di chuyển. Một cái động khẩu đen ngòm hiện ra trước mặt mọi người, nhưng thần thức thì dĩ nhiên lại không thể quét vào được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1532

Nê Liên

Bỉ Dực Tiên Thành Người hộ vệ trước đó được Dặc Nghiên tiên tử phái đi tìm Diệp Mặc đã trở về, lúc này anh ta đang đứng trước mặt Dặc Nghiên Tiên Tử sắc mặt có chút xấu hổ.

- Ngươi nói ngươi không tìm được tên tu sĩ đó?

Dặc Nghiên tiên tử nghi hoặc nhìn hộ vệ của mình, Bỉ Dực Tiên thành tuy là lớn, nhưng mà một tu sĩ Đại Ất Tiên tìm người mà tìm không được sao?

- Vâng.

Tên tu sĩ đó xấu hổ nói:

- Tôi biết tên hắn là Diệp Mặc, hắn và ba tu sĩ Hư Tiên đã ra khỏi thành.

Dặc Nghiên tiên tử nhíu mày nói rằng:

- Vậy ba tu sĩ đi cùng hắn ngươi cũng tìm không được? Lúc đó tuy Diệp Mặc không uống rượu, nhưng mà ba tu sĩ khác không phải uống qua Văn Phong Nhưỡng sao? Chỉ cần uống qua Văn Phong Nhưỡng, mùi rượu đặc biệt trong năm ngày đều không thể hoàn toàn biến mất, chỉ cần ngươi tìm được ba đồng bọn của hắn, chẳng phải tìm được Diệp Mặc rồi sao?

Tu sĩ Đại Ất Tiên đó càng thêm xấu hổ nói:

- Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy, sau khi rời khỏi quảng trường, tôi lập

tức phái người canh ở cửa thành, không cho phép tu sĩ đã uống rượu ra ngoài, nhưng đã có một ít tu sĩ uống qua rượu ra ngoài rồi, tôi đã điều tra qua một số tu sĩ, đáng tiếc là không tìm được ba người đồng bọn của Diệp Mặc, mấy tu sĩ còn lại đi đầm lầy Mu Tức rồi, Tạng Thành Chủ đã phái người đến đầm lầy Mu Tức rồi, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức.

- Cuộc đấu giá sắp bắt đầu rồi, chúng ta mua hai miếng 'Giác Hồn Tảo' trước rồi nói sau.

Dặc Nghiên tiên tử trầm mặc chốc lát nói.

…

Lúc này trên địa bàn của đầm lầy Mu Tức dưới trận pháp ẩn nấp, Ly Hoành chủ động chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, không thì tôi vào trước vậy.

Diệp Mặc vẫy vẫy tay nói:

- Ở đây thần thức quét không vào, hiển nhiên còn có trận pháp, tôi vào trước, đợi sau khi tôi xác định bên trong không có vấn đề gì, mọi người cùng nhau vào.

- Được, dựa cả vào anh Diệp.

Ly Hoành không chút do dự gật đầu nói, Cao Noãn và Cao Hổ càng không có ý kiến.

Bất kể Ly Hoành nghĩ thế nào Diệp Mặc cũng không để ý, sau lần tìm kiếm di tích này, hắn sẽ tự động rời khỏi, lần trước đi vào đầm lầy Mu Tức, tu sĩ Kim Tiên đó ở Bỉ Dực Tiên thành làm hắn có dự cảm không hay, nếu không phải Ly Hoành nói ở đây có di tích, hắn sớm đã tự chạy trốn rồi, bây giờ đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là tài nguyên tu luyện.

Diệp Mặc không đi vào trước, mà là tế ra mấy đạo thần thức đao, thần

thức đao nháy mắt liền xé rách vách ngăn trận pháp thần thức thô ráp, một cái động phủ không lớn lắm hiện ở trước mặt Diệp Mặc, ở trên động phủ còn có một trận pháp chiếu sáng, đem mọi thứ trong động phủ chiếu rọi một cách rõ ràng, thậm chí đến thần thức cũng không cần dùng.

Trong động phủ không lớn, Diệp Mặc dùng thần thức quét một cái, bên trong không có bất kỳ sát trận nào, chỉ là ở ngay chính giữa có hai cái xác, Diệp Mặc quay đầu vẫy tay với Ly Hoành và mấy người khác nói:

- Bên trong không có nguy hiểm, mọi người cùng vào đi.

Ly Hoành ba người sửng sốt một chút, bọn họ thấy Diệp Mặc sở dĩ muốn vào trong động phủ trước, đó nhất định là muốn xem xem bên trong có thứ đồ tốt đặc biệt không, nếu có đồ tốt đặc biệt, hắn sẽ thu gom trước.

Thế nhưng trên thực tế, Diệp Mặc chỉ ở động phủ quan sát một chút, thì liền vẫy tay với bọn họ, dù đối với cử chỉ của Diệp Mặc có chút không hiểu, Ly Hoành ba người vẫn là trước tiên theo Diệp Mặc vào động phủ, đối với tu sĩ tu vi tầng thấp mà nói, di tích quý giá hơn bất kỳ thứ gì.

- Hai người Kim Tiên đã chết?

Cao Noãn nhìn hai thi thể trước mặt kinh hãi nói.

Ly Hoành lại lắc đầu nói rằng:

- Hai tu sĩ này không phải Kim Tiên, em xem màu vàng xương cốt trên người họ đã giảm đi, hiển nhiên là tu sĩ Huyền tiên rồi.

- Hai Huyền tiên bị giết ở đây?

Cao Noãn càng ngạc nhiên hỏi.

Ly Hoành đáp:

- Hai người họ không phải bị giết, mà là tàn sát lẫn nhau mà chết, em xem phương hướng công kích pháp bảo của hai người là biết, hơn nữa nhẫn

của hai người vẫn còn.

- Bọn họ thật sự giết lẫn nhau mà chết, hai tu sĩ này còn là một nam một nữ.

Diệp Mặc đồng ý sự phán đoán của Ly Hoành.

Ly Hoành nhặt lên hai chiếc nhẫn, đặt ở một bên, Diệp Mặc lại nhặt lên một cái lò luyện đan, lò luyện đan đẳng cấp không cao, nhưng cũng không thấp, cũng là một tiên khí trung phẩm, nếu không phải tu vi của Diệp Mặc cao nhất, thì cái lò luyện đan này Ly Hoành nhặt lên trước rồi.

- Tôi hiểu sao bọn họ giết lẫn nhau rồi.

Ly Hoành thấy lò luyện đan Diệp Mặc để bên cạnh chiếc nhẫn, lập tức la lên.

- Nê Liên…

Cao Noãn thốt ra.

Ly Hoành khô khốc nói:

- Đúng, giữa cái lò luyện đan chính là một đài sen của Nê liên…

Y nghĩ không ra trước đó không lâu y còn nói chỉ cần tìm được một gốc Nê liên, thì tương đương với tài nguyên tu luyện mấy trăm năm, không ngờ rằng nhanh như vậy y thật sự tìm được một gốc Nê liên, dù là không phải Nê liên tươi nữa, nhưng Nê liên loại vật này cho dù là để nhiều năm, chỉ cần không hư, thì cũng đáng giá như nhau.

Diệp Mặc không biết tác dụng của Nê liên, lúc này hắn nghe thấy Nê liên, chìa tay một cách vô thức lấy cái đài sen đã khô kia trong lò đan ra.

- Đây chính là Nê liên?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

- Đúng vậy, đây chính là Nê liên, Nê liên có thể luyện chế 'Thái Ất đan'. Mà Thái Ất đan là tiên đan tứ phẩm, là một trong những đan dược quan trọng của Huyền tiên tấn cấp Đại Ất Tiên nhân Ly Hoành thu lại tâm tình của mình, cố nén kích động nói.

Sau khi nói xong dường như để chứng minh mình không có tư tâm, lại bổ sung:

- Đối với mười một hạ thiên vực mà nói, tấn cấp khó nhất không phải tấn cấp giữa đại tiên, mà là từ thiên tiên đến đại tiên, có người cả một đời cũng chỉ có thể kẹt ở Huyền tiên, trơ mắt nhìn tuổi thọ của mình chấm dứt, cũng không có cách tấn cấp đại tiên cho nên sự quý giá của 'Thái Ất đan' có thể biết được.

Diệp Mặc gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, chẳng trách Ly Hoành nói một cây Nê liên có thể để tấn cấp tu sĩ tu luyện đến mấy trăm năm không phải lo lắng, Nếu như 'Thái Ất đan' thật sự quý như vậy thì đừng nói đến tu luyện mấy trăm năm, hay tu luyện trên nghìn vạn năm, không chừng tài nguyên đều đủ rồi.

Ly Hoành tựa hồ như hiểu rõ ý của Diệp Mặc, nói tiếp:

- 'Thái Ất đan' tuy rằng quý, đáng tiếc là người có thể luyện tiên đan tứ phẩm quá ít, loại đan dược này ít nhất cần đại sư tiên đan tứ phẩm mới có thể luyện chế ra, mà đại sư tiên đan tứ phẩm cho dù là Văn Cử Thiên cũng không nhiều, càng không phải là người thường có thể mời được cho nên cho dù là chúng ta có được 'Nê liên’ cũng chỉ có thể bán ra ra giá một phần nghìn, thậm chí ít hơn.

Diệp Mặc mở đài sen trong tay ra, trong đó còn có sáu hạt sen.

Nhìn thấy sáu hạt sen trong đài sen, Cao Noãn bỗng nhiên nói:

- Em biết hai người này tại sao phải giết lẫn nhau rồi.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Cao Noãn nói:

- Nhất định là hai người này có được một Nê liên, một người trong đó là tiên đan sư, cho nên định luyện chế 'Thái Ất đan'. Kết quả luyện chế mấy lò đều thất bại, người còn lại không cho phép anh ta tiếp tục lãng phí Nê liên, sau cùng xảy ra tranh chấp.

- Đài sen của 'Nê liên' đều là có hai mươi hạt sen, ở đây thiếu sáu hạt.

Nói xong Cao Noãn lại bổ sung một câu.

Ly Hoành gật đầu nói rằng:

- Hoặc là một trong hai người biết thời điểm của mình đã đến, cho nên bất chấp điên cuồng mà luyện chế 'Thái Ất đan', đáng tiếc là trình độ luyện đan của anh ta có hạn… đúng rồi, tôi nghĩ ra rồi, ao khô cạn bên ngoài rất có thể chính là nơi sinh trưởng của Nê liên, hai người này nói không chừng là ở đây đợi rất lâu, không ngờ tới cuối cùng lại chết trong tay của đối phương…

Nói đến đây, Ly Hoành hình như nghĩ ra cái gì, không nói thêm gì nữa, mà là cúi đầu vô thức lui về sau một bước.

Diệp Mặc làm sao không biết Ly Hoành đang lo lắng mình sẽ vì Nê liên đột nhiên nổi lòng dạ ác độc, một mạch giết ba người họ.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm lắc đầu, đừng nói hắn đối với Ly Hoành ba người có cảm tình tốt, cho dù là thực sự cùng tổ đội, hắn cũng sẽ không có tâm tư, ngoài trừ có người dám đối với hắn có loại tâm tư này.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cảm thấy có chút tẻ nhạt, hắn chủ động lấy đi hai hạt sen nói rằng:

- Mặc kệ Nê liên này là thế nào để lại, chúng ta chia ra trước, Nê liên có sáu hạt, tôi lấy hai hạt.

- Vậy tôi và anh mỗi người một hạt, còn lại cho anh Ly Hoành là được.

Cao Noãn vội vàng nói, nói xong cũng lấy hai hạt sen.

Ly Hoành sau khi lấy hai hạt sen nói:

- Hạt sen của Nê liên có thể chăm chút thành Nê liên mới, chỉ là cần thời gian rất dài mà thôi.

Diệp Mặc nghe xong lại giật mình, trong thế giới trang vàng có 'Ngũ Thải Liên', lại trồng thêm một gốc Nê liên thì ngại gì? Thời gian dài thì đã sao, đợi sau khi hắn tìm về số lượng lớn tiên tinh, hắn sẽ sử dụng trận bàn thời gian để trồng.

Diệp Mặc lần nữa mở ra hai cái nhẫn, trong nhẫn có hai pháp bảo tiên khí hạ phẩm, còn có một pháp bảo công kích tiên khí trung phẩm, ngoài ra, tiên tnh hạ phẩm cộng lại năm mươi ngàn miếng, tiên tinh trung phẩm cộng lại mười ngàn miếng, mà tiên tinh thượng phẩm cộng lại cũng có tám nghìn mấy, còn có là một đống tiên linh thảo không có cấm chế phòng hư thối, cùng với phần lớn đan dược.

- Thật là người giàu có…

Cao Noãn hít một hơi nói, cô thì chưa thấy qua nhiều tiên tinh như vậy, còn có tám nghìn mấy tiên tinh thượng phẩm.

Ly Hoành từng trải hiển nhiên hơn Cao Noãn nhiều, anh ta lắc đầu nói:

- Hai tu sĩ chưa tính là giàu có đâu, sau khi bọn họ đem toàn bộ tiên tinh xài gần hết, mới đến được đây.

Diệp Mặc cũng hiểu được ý của Ly Hoành, hai người này có một người nhất định là tiên sư luyện đan, trước khi họ đến đây, đã dùng một lượng lớn tiên tinh mua tiên linh thảo rồi, có lẽ là đến đây chuẩn bị tấn cấp Đại Ất Tiên. Luyện đan sư, bất kể là Tu Chân giới, hay là Tiên giới, đều là số ít người giàu có, đáng tiếc là tiên linh thảo đó không đặt vào dược đỉnh, tự động mục nát mất rồi, mà Nê liên trong dược đỉnh, vì có cấm chế của dược đỉnh và linh khí tiên dược làm dịu, nên mới có thể giữ gìn.

Cao Noãn thoáng nghĩ một chút, liền gật đầu, hiểu rõ ý tứ của Ly Hoành.

Diệp Mặc nhặt một trong mấy miếng ngọc giản lên, phát hiện đều là giới thiệu một vài linh thảo, còn có một vài phương thuốc của Tiên giới, lập tức nói:

- Mấy miếng ngọc giản này là giới thiệu tiên linh thảo và ngọc giản luyện đan, tôi cất đi đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1533

Thiếu Nữ Cổ Quái

Đối Diệp Mặc thu hồi luyện đan ngọc giản, Ly Hoành bọn người không có bất luận cái gì ý kiến, muốn luyện đan tu sĩ nhiều lắm, chính là cuối cùng trở thành đan sư quá ít. . Diệp Mặc vừa mới phi thăng tiên giới, có cái này ý tưởng cũng không ngạc nhiên.

Cho nên Ly Hoành thấy Diệp Mặc thu hồi ngọc giản, càng là trực tiếp hào phóng nói: "Nếu Diệp huynh thích luyện đan, kia trung phẩm tiên khí đan lô cũng cấp Diệp huynh đi."

Diệp Mặc há có thể không rõ Ly Hoành ý tứ, trung phẩm tiên khí đan lô cố nhiên trân quý, nhưng là bọn hắn cầm cũng chỉ có thể đổi tiên tinh mà thôi, còn không bằng hiện tại sẽ đưa cấp Diệp Mặc. Đưa trước, Ly Hoành còn cố ý chỉ ra đây là trung phẩm tiên khí.

Diệp Mặc không có do dự, hắn thu hồi trung phẩm tiên khí đan lô sau, lại lấy đi năm nghìn thượng phẩm tiên tinh nói rằng: "Ta sẽ này đó là đủ rồi, còn lại các ngươi ba người phân rụng đi."

Lấy đi năm nghìn thượng phẩm tiên tinh, Diệp Mặc là vì an còn lại ba người tâm. Nếu hắn lấy quá ít, mặt khác ba người nói không chừng còn sẽ đối tâm hắn có hoài nghi. Đương nhiên càng chủ yếu chính là, Diệp Mặc cho rằng hắn hiện tại yêu cầu thượng phẩm tiên tinh tu luyện, hơn nữa trận bàn cũng cần thượng phẩm tiên tinh. Loại này thời điểm, không cần phải quá khách khí.

Diệp Mặc một lần lấy đi năm nghìn thượng phẩm tiên tinh, Ly Hoành chẳng những không có cho rằng Diệp Mặc lấy nhiều lắm, tương phản cùng

Diệp Mặc muốn như vậy, thật đúng là nhẹ nhàng thở ra. Dù sao nơi này còn có tam kiện tiên khí pháp bảo, Diệp Mặc giống nhau không động. Nếu tương đương pháp bảo giá trị, Diệp Mặc lấy đi đồ vật cũng không coi là nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có trong đó một phần tư mà thôi, đây là bởi vì đan lô giá cả so còn lại pháp bảo giá cả muốn cao một ít.

Cái này di tích phân đến đồ vật bốn người đều phi thường vừa lòng, Diệp Mặc hào phóng cùng quang minh cũng làm cho Ly Hoành ba người càng là khâm phục. Kia hai cái trữ vật nhẫn chính là Hạ Phẩm tiên khí, chính là Diệp Mặc giống nhau không có muốn.

"Diệp huynh, chúng ta tính toán trở lại Bỉ Dực tiên thành bế quan, ngươi cũng đồng thời trở về sao?" Ly Hoành lúc này đối Diệp Mặc (vâng, là, đúng) không hề phòng bị. Diệp Mặc muốn giết hắn nhiều, lại không thể có thể làm cho bọn họ có thể từ di tích ở giữa đi ra. Cho nên hắn đi ra sau, đầu tiên hỏi chính là Diệp Mặc có trở về hay không.

Nếu Diệp Mặc có thể cùng bọn họ đồng thời trở về, về sau tái tổ đội đến 峞 Tức Nê Chiểu, vậy sẽ không e ngại khác biệt hư tiên tu sĩ.

Diệp Mặc ôm quyền nói rằng: "Cảm tạ các vị trợ giúp, ta tạm thời không trở về Bỉ Dực tiên thành, chúng ta về sau hữu duyên tái kiến."

Biết có kim tiên đang tìm chính mình, Diệp Mặc tái hồi Bỉ Dực tiên thành, hắn cũng không phải ngu ngốc.

. . . Thấy Diệp Mặc bước Thanh Nguyệt nhanh chóng biến mất tại 峞 Tức Nê Chiểu ở chỗ sâu trong, Ly Hoành thở dài: "Cái này Diệp huynh thật đúng là một cái kỳ nhân, loại này quang minh lỗi lạc tu sĩ ta Ly Hoành liền chưa từng thấy qua, tương lai Diệp huynh nhất định là ta chờ nhìn lên tồn tại. Đáng tiếc ta tiểu nhân lòng của, thế nhưng để ý chính là năm trăm Hạ Phẩm tiên tinh. . ."

Cao Noãn lại an ủi: "Ly Hoành đại ca, kỳ thật ngươi cũng giống nhau là một quang minh lỗi lạc người, ta tin tưởng tương lai ngươi thành tựu cho dù

là không thể so Diệp Mặc, cũng tuyệt đối sẽ không kém."

Cao Noãn lời này còn thật không có vuốt mông ngựa, tại nàng trong lòng đúng là cho là như vậy. Ly Hoành tu vi so với bọn hắn cường hãn nhiều, nhưng là tổ đội tới nay, chưa bao giờ xem thường bọn họ huynh muội. Có thể nói bọn họ vẫn luôn là theo tùy Ly Hoành đồng thời lưu lạc cho tới hôm nay, nếu không huynh muội hai người ngay cả thăng cấp hư tiên trung kỳ cũng nguy hiểm. Bọn họ cái này tiểu đội thực lực rất kém cỏi, có thể ở 峩 Tức Nê Chiểu hỗn cho tới hôm nay, cùng Ly Hoành phân không ra.

"Ha ha. . ." Ly Hoành ha ha cười nói rằng: "Đúng vậy, chúng ta chỉ cần cố gắng đi xuống, lại há có thể biết liền không có thể thành tựu tiên vị? Đi, chúng ta hồi Bỉ Dực tiên thành bế quan."

Cao Noãn huynh muội biết Ly Hoành chỗ xung yếu đánh kim tiên, huynh muội bọn họ hai người cũng muốn đánh sâu vào hư tiên hậu kỳ, giờ phút này có lượng lớn tiên tinh, đương nhiên phải đi về bế quan lại nói.

Sau một lát, ba người cũng biến mất tại tại chỗ.

. . . Năm ngày sau, Diệp Mặc đã muốn thay đổi một cái phương hướng ly khai 峩 Tức Nê Chiểu, hắn cảm giác cái chỗ này không phải chỗ ở lâu. Hắn phải chân nguyên hoàn toàn chuyển hóa vi tiên nguyên, nhất định phải muốn tìm một địa phương an toàn. Đáng tiếc (vâng, là, đúng) tu vi của hắn quá thấp, phi hành pháp bảo cũng không động dạng, nói cách khác hắn thậm chí đều muốn rời đi Văn Cử Thiên vực.

Đem Thanh Nguyệt phi hành tốc độ thêm đến lớn nhất, Diệp Mặc đã muốn rất xa ly khai Bỉ Dực tiên thành, lúc này mới đem tốc độ của mình phóng chậm lại, mà còn rơi xuống Thanh Nguyệt.

Sở dĩ thu hồi Thanh Nguyệt, không có tiếp tục đi, là bởi vì Diệp Mặc nhìn thấy một cái lộ thiên phường thị. Phường thị rất náo nhiệt, đủ loại linh thảo đều có, hơn nữa không thiết cấm chế. Phường thị bên ngoài thậm chí ngay cả tự đều không có, hiển nhiên đây là một tự phát phường thị, thậm chí

không có thành lập bao lâu.

Diệp Mặc (vâng, là, đúng) không có đánh tính tại đây cái phường khu phố lưu lại, nhưng khi hắn thấy một chỗ hàng vỉa hè thượng mấy miếng 'Hoàn Hồn quả' sau, lập tức không hề nghĩ ngợi trực tiếp tiến nhập phường thị, đi vào giá xử quầy hàng trước mặt.

"Này tam miếng 'Hoàn Hồn quả' bán thế nào?" Diệp Mặc vừa đến này quầy hàng trước mặt, liền vội vàng hỏi đi ra. 'Hoàn Hồn quả' hắn tìm vô số địa phương, thậm chí thác Tây Tích Châu tam linh vị cũng hỏi qua, chính là cho tới bây giờ đều không có tìm được quá. Không nghĩ tới lần này hắn lại tại một chỗ quán thượng nhìn thấy loại này khan hiếm bát cấp linh quả, vô luận như thế nào hắn cũng muốn bắt này tam miếng 'Hoàn Hồn quả'.

'Hoàn Hồn quả' (vâng, là, đúng) luyện chế 'Dưỡng Hồn đan' chủ yếu linh quả, mà Diệp Mặc lại định dùng 'Dưỡng Hồn đan' tới cứu sống Nhiếp Song Song. Vô luận được không, hắn đều sẽ thử xem nhìn.

"Năm trăm miếng Hạ Phẩm tiên tinh, toàn bộ cho ngươi. . ." Kia quán chủ vừa thấy Diệp Mặc bộ dáng, chỉ biết Diệp Mặc thực vội vàng muốn này tam miếng 'Hoàn Hồn quả', không chút do dự công phu sư tử ngoạm.

Diệp Mặc cũng biết mình quá mức vội vàng, hắn mặc dù có chút tiên tinh, chính là tiên tinh cũng không phải như vậy lãng phí. Hắn nhíu mày nói rằng: "Chính là mấy miếng linh quả, dựa vào cái gì muốn bán đắt như vậy ư?"

Kia quán chủ khinh thường nhìn thoáng qua Diệp Mặc nói rằng: "Linh quả? Kia cũng phải nhìn là cái gì linh quả a. Có bản lĩnh ngươi cho ta một gốc cây 'Cửu Thải Liên', hoặc là ngươi cho ta một gốc cây 'Tiên khuyên hoa', ta cho ngươi một ngàn tiên tinh được không? 'Hoàn Hồn quả' có thể luyện chế 'Dưỡng Hồn đan', nói không chừng còn có thể cứu trở về chết đi không lâu người một mạng, ngươi nói đáng giá không đáng giá tiền?"

Diệp Mặc biết này tam miếng 'Hoàn Hồn quả' khẳng định không đáng

giá cái này giá tiền, chính là hắn lại không có cách nào, bởi vì đối phương đã muốn nhìn thấy hắn vội vàng bộ dáng.

Thở dài, Diệp Mặc lấy ra ba trăm tiên tinh nói rằng: "Bán thì ta mua, không bán coi như xong."

"Đương nhiên bán." Kia tu sĩ không chút do dự đem Diệp Mặc ba trăm tiên tinh thu đi, lấy ra một cái hộp ngọc đem tam miếng 'Hoàn Hồn quả' thu hồi đến giao cho Diệp Mặc."

Diệp Mặc nhu nhu cái mũi, hắn biết mình thiệt thòi lớn, bất quá hắn chính mình biết chuyện của mình. Nếu đối phương một mực chắc chắn năm trăm tiên tinh, hắn cuối cùng hay là sẽ tái xuất ra hai trăm vội tới hắn. Không chỉ nói năm trăm Hạ Phẩm tiên tinh, cho dù là muốn trên người hắn mấy ngàn thượng phẩm tiên tinh, hắn cũng sẽ ra.

"Đứa ngốc, ngươi thiệt thòi lớn. Này tam miếng 'Hoàn Hồn quả' nhiều nhất mấy chục Hạ Phẩm tiên tinh, cấp cư nhiên cho mấy trăm tiên tinh." Một cái thanh thúy thanh âm tại Diệp Mặc phía sau nói rằng.

Diệp Mặc quay đầu lại liền thấy một cái mười lăm mười sáu tuổi thiếu nữ, trên đầu trát một cái đuôi ngựa, có vẻ thanh xuân hoạt bát. Viên Viên trên mặt còn mang theo hai luồng hồng nhuận, trong trắng lộ hồng. Trước ngực hai cái bánh bao tựa hồ cũng không nhỏ, chính là bị trói buộc tăng lên.

Để Diệp Mặc kinh dị chính là người thiếu nữ này tu vi so với hắn cao hơn nữa, thế nhưng đã là hư tiên hậu kỳ. Không bằng Diệp Mặc nghĩ lại tưởng tượng, cũng liền bình thường trở lại. Nói không chừng nàng đã là mấy vạn năm lão yêu quái, chính là chính mình nhìn đoán không ra mà thôi.

Diệp Mặc mỉm cười: "Đa tạ vị này sư tỷ, lần sau ta sẽ biết."

Sở dĩ kêu sư tỷ, đó là bởi vì Diệp Mặc đối mặt người thiếu nữ này tổng cảm thấy có chút không được tự nhiên. Hoặc là nói, hắn tổng cảm giác hiện tại đối mặt không là một thiếu nữ.

Diệp Mặc nói xong xoay người bước đi, cô gái kia lần thứ hai ngăn cản Diệp Mặc nói rằng: "Ngươi đừng đi a, ngươi mua hạ 'Hoàn Hồn quả' có phải hay không vì luyện chế 'Dưỡng Hồn đan' ?"

Đối này Diệp Mặc tuyệt đối cần thiết giấu diếm, gật gật đầu nói rằng, "Đúng vậy, ta đúng là muốn luyện chế 'Dưỡng Hồn đan', một người bằng hữu của ta vì cứu ta, chết đi vài thập niên, đến bây giờ đều không có thức tỉnh lại."

Cô gái kia cười lạnh một tiếng nói rằng: "Ngu ngốc, chết vài thập niên người cũng có thể dùng 'Dưỡng Hồn đan' cứu sống, kia 'Hoàn Hồn quả' liền không (vâng, là, đúng) mấy trăm tiên tinh, đem trên người của ngươi xương cốt bột phấn tạc đi ra, ngươi đều mua không nổi."

Diệp Mặc ngẩn ngơ, ngược lại cũng không có bởi vì bị mắng ngu ngốc mà tức giận. Hắn muốn chính là, đối phương nói rất đúng a. Nếu 'Hoàn Hồn quả' có loại này hiệu quả, kia như thế nào còn sẽ như thế chăng đáng giá? Kia căn bản là vô thượng tiên căn.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc ngẩn người, lắc lắc đầu nói rằng: "Ta đến nói cho ngươi biết đi, 'Dưỡng Hồn đan' chủ yếu tác dụng (vâng, là, đúng) tu sĩ vừa mới chết đi sau, nguyên thần còn chưa tán loạn trước dùng. Có thể củng cố tụ lại tu sĩ nguyên thần, để tu sĩ tử mà sống lại. Tại Tu Chân Giới, này đúng là vô thượng linh thảo. Đáng tiếc chính là 'Dưỡng Hồn đan' chỉ có thể nhằm vào hư tiên dưới tu sĩ, tu vi đạt tới hư tiên sẽ không có dùng rồi. Cho nên ta nói ngươi bị lừa bị lừa."

Diệp Mặc một lúc lâu mới thở dài đối thiếu nữ này ôm quyền nói rằng: "Đa tạ chỉ điểm, ta cái kia bằng hữu tu vi còn thấp, ta cuối cùng muốn đi thử xem nhìn."

Con ngựa kia vĩ thiếu nữ bỗng nhiên một chống nạnh nói rằng: "Ngươi kêu sư tỷ của ta sư tỷ, chẳng lẽ ta thoạt nhìn tuổi rất lớn sao? Hay là ta lớn lên rất già?"

Diệp Mặc nhất thời nghẹn lời, trong lòng nói ai biết ngươi là bao nhiêu năm lão yêu quái? Tuy rằng ta nhìn đoán không ra, chính là ta cảm giác ngươi hàng năm cũng không nhỏ.

Cô gái kia thấy Diệp Mặc không lời nào để nói, càng phát cao hứng tại Diệp Mặc trước mặt nói rằng: "Ta cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự có loại này bằng hữu, ngươi muốn dùng 'Dưỡng Hồn đan' cứu, đó là nằm mơ. Không bằng, sư tỷ của ta thật sự có thể cứu nàng. Đừng cho là ta lừa ngươi a, sư tỷ của ta đã là Vị Tiên."

Diệp Mặc trong lòng âm thầm lắc đầu, hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng người thiếu nữ này nói lời nói, người thiếu nữ này (vâng, là, đúng) hư tiên, sư tỷ của nàng là vị tiên, kia làm sao có thể?

Cô gái kia thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, tựa hồ có chút không kiên nhẫn chính mình chặn hắn lộ, bỗng nhiên cười khúc khích nói rằng: "Ngươi có thể nhìn ra tu vi của ta so ngươi cao hơn rất nhiều rất nhiều đi, kỳ thật ta tu vi như thế vẫn như cũ không bằng sư tỷ của ta. Cho nên, ta sẽ không lừa gạt ngươi."

Diệp Mặc mỉm cười, chính là một cái hư tiên hậu kỳ, cũng so với chính mình tu vi cao hơn rất nhiều? Muốn đánh nhau, hắn có thể giây giết chết đối phương.

Diệp Mặc không hề để ý tới cái này đuôi ngựa thiếu nữ, sẽ tế xuất Thanh Nguyệt rời xa. Nhưng khi thần thức của hắn lần thứ hai quét đến người thiếu nữ này trên người khi, trong lòng nhất thời nhảy dựng, trước mắt người thiếu nữ này tu vi thế nhưng đã là Đại La Tiên cấp bậc.

"Không thể nào, ngươi thật sự đó có thể thấy được tu vi của ta?" Cô gái kia càng là gặp quỷ giống nhau nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1534

Vị Tiên Áo Xanh

Nghe được lời này trong lòng Diệp Mặc càng kinh sợ, hắn vội sửng sốt nói:

- Chẳng lẽ cô thật sự không phải Hư Tiên hậu kỳ?

Cô gái đó nghe lời nói của Diệp Mặc, nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, cô cũng không biết Diệp Mặc lúc nãy nói thật hay giả.

Diệp Mặc bị cô gái trước mặt đùa giỡn, càng không muốn để ý cô ta, tế ra Thanh Nguyệt liền rời khỏi, ở cùng loại người này toàn thân hắn không thoải mái.

Thấy Diệp Mặc không để ý tới mình muốn đi. Cô gái đó lần này cũng không có ngăn cản, chỉ cười nhạt nói:

- Tôi nói anh ngu ngốc đúng là không có nói sai, nếu bạn anh thật sự mất đi Nguyên Thần mấy chục năm, anh bây giờ dùng Dưỡng hồn đan, đó không phải cứu bạn anh, mà là để bạn anh hồn bay phách tán.

Trong lòng Diệp Mặc càng kinh sợ, vậy hắn cũng thật có lỗi với Nhiếp Song Song rồi.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, cô gái đó lấy ra một miếng ngọc giản ném cho Diệp Mặc nói:

- Không tin anh tự mình xem chương linh hồn trên ngọc giản này xem…

Diệp Mặc nhận lấy ngọc giản thần thức quét vào, lập tức ngạc nhiên,

ngọc giản này quả thực là một cuốn bách khoa toàn thư, so với đồ của hắn còn phong phú hơn nhiều, chương khoáng thạch, chương tài liệu, chương linh thảo, chương tiên thảo, có đủ loại, thậm chí còn có đủ loại phương thuốc.

Diệp Mặc không cần tốn chút sức nào thì tìm ra công dụng của Dưỡng hồn đan, lúc hắn thấy chỗ thiếu sót và kiêng kỵ của 'Dưỡng hồn đan' dung hợp Nguyên Thần, thì lập tức biết được cô gái trước mặt thật sự không có lừa hắn.

Dưỡng hồn đan, thực sự có thể cứu sống Nhiếp Song Song, nhưng tỷ lệ đó không lớn, hơn nữa sử dụng Dưỡng hồn đan thực sự phải gia tăng theo thời gian tan rả của Nguyên Thần, mà càng khó khăn hơn, nếu Nguyên Thần tan rả không di chuyển, thời gian kiên trì có thể lâu một chút, nếu di chuyển thì một khi không có cách chữa trị Nguyên Thần đó sẽ lập tức tan rả.

Chính là nói hắn dùng Dưỡng hồn đan cứu Nhiếp Song Song có hai khả năng, một là Nhiếp Song Song được cứu sống, hai là Nhiếp Song Song hoàn toàn chết đi, mà sẽ không có Nhiếp Song Song như hiện tại, trong Thế giới trang vàng không có chút động tĩnh, không biết tình hình thế nào.

Cô gái đó thấy Diệp Mặc nhìn ngọc giản rồi do dự, lập tức biết Diệp Mặc đã tin lời của cô, đang muốn nói gì đó, đột nhiên khuôn mặt vui mừng nói:

- Sư tỷ tôi tới rồi Không đợi Diệp Mặc ngẩng đầu nhìn, một bóng dáng màu xanh rơi xuống trước mặt Diệp Mặc, vô thanh vô tức, trong lòng Diệp Mặc chấn động khôn cùng, người này đến rồi, mà hắn đến một chút cảm giác cũng không có, thần thức của hắn ý thức quét một cái, lập tức kinh hoảng thu trở về.

Người đến là một nữ tu trung niên, nhìn thì có vẻ bình thường, không có điểm đặc biệt nào, làm Diệp Mặc sợ chính là hắn phát hiện mình căn bản không nhìn được tu vi của cô ta.

Mình nhìn không ra tu vi của đối phương, khả năng duy nhất là đối phương đã thành Vị tiên rồi, hắn không ngờ rằng lời của cô gái trẻ này là thật, sư tỷ của cô là một Vị tiên thật.

- Sư tỷ, em dẫn chị đi xem, em chắc chị cần thứ đó.

Cô gái đó nói xong lập tức dẫn cô gái áo xanh đến phường thị, nhưng mà mới đi mấy bước dường như nhớ ra Diệp Mặc xoay mình nói với Diệp Mặc:

- Anh không được đi, một lát tôi qua đây tìm anh.

Diệp Mặc biết, cho dù hắn muốn đi, cũng đi không được, đối mặt với một Vị tiên, dù đối phương chỉ là một Tiên vương, cho dù cho hắn đi trước một ngày, cũng sẽ bị người ta bắt lại.

Nhìn hai nữ tu đi vào phường thị, Diệp Mặc vội lấy ra một chiếc nhẫn, đem giường ngọc của Nhiếp Song Song để vào trong, nghĩ một chút, hắn lại cất quan tài ngọc của Lạc Nguyệt vào chiếc nhẫn.

Đợi một lát nếu cô gái đó muốn xem bạn của hắn, hắn mà lấy đồ trong Thế giới trang vàng ra, rất có thể không thể giấu được Vị tiên áo xanh đó, vẫn là chuẩn bị trước thì sẽ tốt hơn.

…

Diệp Mặc không cần đợi bao lâu, vị tiên áo xanh và cô gái đó đi ra.

“- A, anh thực sự chưa đi? Tôi còn tưởng anh nhân cơ hội bỏ đi, người thành thật như anh đúng là ít.

Cô gái đó thấy Diệp Mặc còn chờ bên ngoài phường thị, lập tức kinh ngạc kêu lên.

Diệp Mặc dở khóc dở cười, rõ ràng là cô gái này để hắn chờ, bây giờ lại nói như vậy, hắn không đi ngoài trừ biết chạy không thoát, đương nhiên còn một lý do là muốn nhờ tiên nữ áo xanh trước mặt giúp đỡ, xem Nhiếp Song

Song có phải có thể cứu sống không.

Biết cô gái trẻ này là Đại La Tiên, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không tự chuốc khổ vào thân, hắn vội chắp tay nói:

- Diệp Mặc xin ra mắt hai vị tiền bối.

- Anh thực sự nhìn thấy tu vi của tôi.

Cô gái trẻ đó trừng mắt chằm chằm nhìn Diệp Mặc lại nói câu nói đó.

Diệp Mặc không nói gì:

- Tôi thực sự nhìn ra tu vi của cô, nhưng tu vi vị tiền bối áo xanh tôi nhìn không ra, nếu cô ấy là sư tỷ của cô, vậy cũng là tiền bối của tôi.

Cô gái trẻ đó không nói gì, vị tiên áo xanh vẫy tay nói rằng:

- Úc Tương, đi thôi, Hiển nhiên cô ta rất hiểu tính cách của sư muội mình, chắc là lại đùa cợt với tu sĩ mới phi thăng trước mặt này rồi.

Diệp Mặc không đợi cô gái trẻ đồng ý rời khỏi, vội lấy ngọc giản ra đưa trả cho cô ta, lập tức chắp tay nói:

- Tiền bối, cô không phải nói là để tôi đợi ở đây, sau đó cô nói vị tiền bối này sẽ cứu giúp bạn của tôi sao?

- Tôi lừa anh đó, anh còn cho là thật.

Cô gái trẻ một tay nắm lấy ngọc giản, chu mỏ nói với Diệp Mặc, giống như cô ta không có gì muốn kiếm chuyện để làm vậy.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, cô gái trẻ này lúc nãy cứ như diễn thật vậy, thì ra chỉ là chán quá tìm trò để chơi thôi.

Diệp Mặc nhất thời nhíu mày, hắn biết, cô gái trẻ trước mặt phỏng chừng một chưởng liền có thể lấy mạng hắn, tuy trong lòng hắn bực bội vô

cùng, nhưng lại không dám nói gì cả.

Vị tiên áo xanh đó lại nhẹ giọng trách:

- Úc Tương, sau này không được vậy nữa.

Nói xong cô ta lại nói với Diệp Mặc:

- Bạn của cậu ở đâu, đưa tôi đi xem xem.

Diệp Mặc ngây ngốc một chút, hắn không ngờ nữ tu áo xanh tu vi cao như thế, lại thực sự vì tu sĩ Hư Tiên như hắn đi xem một người bạn, đây quả thực khác xa so với tưởng tượng của Diệp Mặc, Diệp Mặc nghĩ, cho dù tu sĩ có lập trường như Ly Hoành cũng sẽ không làm như vậy, huống chi là vị cao nhân trước mặt có tu vi cao gấp vô số lần so với hắn chứ?

- Thế nào, tôi nói giúp anh thì sẽ giúp được anh mà, anh xem, nếu không phải vậy thì, sư tỷ của tôi nhất định sẽ không giúp anh đâu, anh nên cảm ơn tôi mới đúng.

Lời nói của cô gái trẻ kia lại xoay chuyển, lại đắc ý nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc càng không có cách xác nhận cô gái trẻ đó nói thật hay là giả, hắn nhất quyết không để ý tới cô gái trẻ này nữa, mà trực tiếp lấy ra giường ngọc trong nhẫn nói:

- Đây là bạn của tôi, tiền bối xem có phải cứu được không.

- Vô ảnh thao tằm?

Nữ tu áo xanh đó sau khi thấy Diệp Mặc lấy ra giường ngọc, nhìn thấy trước tiên không phải là Nhiếp Song Song, mà là 'Vô ảnh thao tằm' trong tay Nhiếp Song Song.

Một lúc sau, Diệp Mặc cảm giác được cả người nhẹ hẳn, hắn liền biết là bị người ta cuộn lại mang đi rồi.

Thật là tu vi lợi hại, mình đến năng lực phản ứng cũng không có, càng không cần nói đến phản kháng, chỉ trong tích tắc, hắn lại lần nữa đáp đất, chỉ là bây giờ hắn đang ở đỉnh núi hoang sơ hẻo lánh, mà cái phường thị lúc nãy, sớm đã biến mất tiêu khỏi thần thức của hắn rồi.

Cô gái trẻ kia lúc này không nói chuyện nữa, chỉ là đứng ở một bên tò mò nhìn Diệp Mặc.

Vị tiên áo xanh liếc nhìn Diệp Mặc một cái, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên kinh sợ nói:

- Phong Linh Căn cực thuần khiết?

Nói xong càng chằm chằm nhìn Nhiếp Song Song đang ngủ trên ngọc giường.

Sau một lúc lâu, cô mới thở dài nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Linh hồn của nữ tu này đã ngủ say mấy chục năm rồi, mà đến bây giờ còn chưa có chút tiến triển, cậu nói cậu để cô ấy vào trong nhẫn?

Diệp Mặc cho rằng câu hỏi thứ nhất của Vị tiên áo xanh này nhất định sẽ là: tại sao Nhiếp Song Song có 'Vô ảnh thao tằm', hoặc là chuyện Phong Linh Căn cực thuần khiết, hắn đang nghĩ làm sao để trả lời về lai lịch của Vô ảnh thao tằm, không nghĩ rằng câu hỏi Vị tiên áo xanh này hỏi lại không ăn nhập với những gì hắn nghĩ, không ngờ lại hỏi chuyện Nhiếp Song Song tại sao mấy chục năm không hề thay đổi, kêu hắn trả lời? Tiết lộ ra Thế giới trang vàng? Đó là không thể nào.

Diệp Mặc biết chuyện này, không thể có nửa phần do dự, ý nghĩ mới hiện lên, liền nói:

- Bởi vì vãn bối là một tiên trận sư, cho nên hiểu sơ sơ về bố trí cấm chế và trận pháp Khi nói chuyện, Diệp Mặc đã lấy ra trận kỳ, ở trước mắt tùy tiện bố trí một Dưỡng thần trận, hắn tin Vị tiên này có lẽ sẽ không điều tra nhẫn trữ vật của một tu sĩ Hư Tiên như hắn, vậy cũng quá mất mặt đi.

Vị tiên áo xanh đó gật gật đầu nói:

- May cậu để Âm Sát châu ở bên cạnh cô ấy, tuy đẳng cấp thấp không thể thấp hơn, nếu không có hạt châu này thì cho dù cậu bố trí nhiều trận pháp hơn nữa, cô ấy cũng không cứu được.

Diệp Mặc nghe thấy lời của Vị tiên áo xanh, lập tức vui mừng nói:

- Tiền bối, bạn của tôi còn cứu được sao?

Vị tiên áo xanh đó gật đầu nói:

- Đúng là có thể cứu, nhưng tôi phải đưa cô ấy đi, may cô ấy là Phong Linh Căn cực thuần khiết, làm đệ tử của tôi vừa tốt.

Trong lòng Diệp Mặc trầm xuống, hắn không đồng ý Nhiếp Song Song bị mang đi, chỉ cần Nhiếp Song Song được cứu sống, hắn nắm chắc việc Nhiếp Song Song sẽ tăng tu vi trong thời gian ngắn.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc thay đổi, Vị tiên áo xanh đó không nói gì, chỉ nói:

- Hai mươi hai trung - hạ thiên vực có thể cứu cô ấy sẽ không vượt qua mười người, mà tôi là một trong mấy người đó, hơn nữa, cho dù tôi cứu sống cô ấy, cậu cho cô ấy theo cậu, cũng không có tiền đồ, tuy cậu còn trẻ đã tấn cấp đến Hư Tiên, tôi nghĩ cậu chắc là ở Tu chân giới có được truyền thừa nghịch thiên, nhưng cho dù truyền thừa của cậu có nghịch thiên hơn nữa, cũng chỉ là truyền thừa của Tu chân giới, độ khó của tấn cấp ở Tiên giới cậu mãi mãi cũng nghĩ không tới được đâu.

Diệp Mặc hiểu rõ ý của cô, đó chính là tạp linh căn của mình, tuy mình không cẩn thận đã phi thăng rồi, nhưng tạp linh căn chính là tạp linh căn, cũng không có tiền đồ ở Tiên giới, để Nhiếp Song Song theo mình, đó là hại Nhiếp Song Song.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Vị tiên áo xanh đó lại hỏi lần nữa:

- 'Vô ảnh thao tằm' của cậu từ đâu mà có, cậu nói xem.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1535

Tác Dụng Giác Hồn Tảo

Diệp Mặc không trả lời câu hỏi của Vị tiên áo xanh, chỉ khom người hành lễ nói:

- Tiền bối sau khi cứu được bạn tôi, bạn tôi sẽ tự động kể cho tiền bối nghe chuyện này, tiền bối, vãn bối biết tố chất ngu dốt của mình, nhưng vãn bối cũng còn một việc mong được tiền bối cho phép.

- Cậu nói đi.

Nữ tu áo xanh gật đầu.

Diệp Mặc hiểu rõ, gặp được một Vị tiên dễ gần gũi như vậy rất khó, hắn vội nói:

- Khi bạn của vãn bối tỉnh dậy, vãn bối muốn nói vài câu với cô ấy…

- Việc này tuyệt đối không được.

Chưa đợi Diệp Mặc nói xong, Vị tiên áo xanh liền cắt đứt lời nói của Diệp Mặc:

- Cho dù ta cứu cô ấy, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, hơn nữa ta không thể đưa cậu đến chỗ ta ở, cho nên cậu từ bỏ ý định này đi.

- Vậy xin tiền bối nói cho vãn bối biết, nơi tiên phủ của tiền bối, vãn bối sau này đến tìm bạn của mình

Diệp Mặc kiên định nói, cho dù phải cứu Nhiếp Song Song, hắn cũng không thể nào giao Nhiếp Song Song cho một người xa lạ, hắn ít nhất cũng

phải biết lai lịch của Vị tiên áo xanh này mới được.

Vị tiên áo xanh mỉm cười nói:

- Cậu biết tôi sẽ không ham Vô ảnh thao tằm của bạn cậu, hơn nữa cậu hẳn là biết Vô ảnh thao tằm chỉ nhận chủ một lần, cho dù tôi lấy đi, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chỉ do dự chốc lát, cô vẫn nói:

- Lời nói thật có lẽ làm người ta khó chịu, nhưng tôi vẫn là nói với cậu mấy lời thật lòng, nếu tôi không nhìn lầm, tu vi cả đời của cậu chỉ sẽ tới Kim Tiên, cho dù là Huyền tiên cũng không có cách nào chạm tới, mà Phong Linh Căn cực thuần khiết của bạn cậu, lại là chủ của Vô ảnh thao tằm, tiền đồ của cô ấy không có giới hạn, cho dù là sau này đến mười một thượng thiên vực cũng không chừng, cho nên, chúng ta căn bản không còn gặp lại, tôi nói cho cậu biết ở đâu, chỉ làm cậu buồn phiền mà thôi.

Sau khi nói xong, cô ấy lắc đầu thở dài mấy câu - Đúng là đáng tiếc.

Sau khi thở dài, Vị tiên áo xanh lại lấy ra một chiếc nhẫn ném cho Diệp Mặc:

- Cái này là cấp cho cậu tu luyện đến Kim Tiên đó, cũng là cơ duyên của cậu

Làm xong mấy việc này, Vị tiên áo xanh này nhìn cô gái trẻ nói:

- Úc Tương, chúng ta đi.

Cô gái tóc đuôi ngựa nhìn vẻ mặt Diệp Mặc có chút ngẩn ngơ, dường như có chút không nỡ, lại đem ngọc giản trong tay mà Diệp Mặc đưa cho cô lúc nãy lần nữa ném lại cho Diệp Mặc nói:

- Cái này tặng luôn cho anh vậy, coi như là thù lao anh giúp sư tỷ tôi tìm được một đồ đệ tốt.

Cô gái trẻ vừa nói xong, hai đường độn quang đã biến mất trước mặt Diệp Mặc, đi cùng còn có Nhiếp Song Song và chiếc giường ngọc đó.

Thật không ngờ xem mình như thằng ăn mày đầu đường xó chợ, trong lòng Diệp Mặc nhất thời tức giận, nhưng nghĩ lại, bây giờ hắn không phải chính là một thằng ăn mày sao? Chiếc nhẫn này mình mượn xài trước, đến lúc đó trả gấp trăm lần cho người phụ nữ đó là được, hắn bây giờ không cần thiết vì tu vi của mình tăng cấp mà băn khoăn.

Thở dài một cái, Diệp Mặc lần nữa đem hòm ngọc của Lạc Nguyệt vào Thế giới trang vàng sau đó mới cầm lấy ngọc giản lúc nãy quét thần thức vào, hắn muốn xem 'Giác Hồn Tảo' rốt cuộc có tác dụng gì khác, vì sao làm cho tên Kim Tiên ở Bỉ Dực Tiên thành kinh hoàng như vậy?

…

Lúc này cô gái trẻ kia tò mò nhìn Vị tiên áo xanh hỏi:

- Sư tỷ, lúc nãy chị nói chỉ đáng tiếc, đáng tiếc cái gì?

Sư tỷ áo xanh đó lại thở dài lần nữa nói:

- Vô ảnh thao tằm, đều là xuất hiện thành cặp, bây giờ một con ở đây, còn một con nhất định là ở trên người Hư Tiên đó, đáng tiếc mà ta nói, chỉ là đáng tiếc hắn lãng phí một con Vô ảnh thao tằm, có lẽ không phải bị hắn nuôi chết, thì chính là không có tiền đồ.

- A, thì ra là đáng tiếc này, nhưng tên đó cũng không tệ, em xem khá thuận mắt.

Sau khi cô gái trẻ thở dài một cái lại nói:

- Đúng là đáng tiếc thật, là tạp linh căn, hắn có thể phi thăng đến Tiên giới, đúng là làm khó hắn rồi.

…

Sắc mặt Diệp Mặc lúc này thay đổi thất thường, hắn cuối cùng hiểu tác dụng thật sự của 'Giác Hồn Tảo', hèn chi tên Kim Tiên ở Bỉ Dực Tiên thành lại kinh hoàng khi thấy 'Giác Hồn Tảo' đến như vậy.

'Giác Hồn Tảo' có thể thêm vào bất kỳ đan dược nào để tấn cấp đại tiên, còn có thể tăng một phần cơ hội tấn cấp, cũng là nói nếu 'Thái Ất đan' có thể đề cao ba phần tỷ lệ tấn cấp từ Huyền tiên lên Đại Ất Tiên, thì sau khi thêm 'Giác Hồn Tảo' vào, tỷ lệ này sẽ lập tức biến thành bốn phần, như vậy quả thực gần đến nửa rồi.

Bởi vì tu vi càng cao, tấn cấp càng khó, không đơn giản chỉ là tâm cảnh và Tiên Nguyên, quan trọng giống vậy còn có tấn cấp thần thức, nếu Tiên Nguyên của anh dưới sự phụ trợ của đan dược, đã đủ tấn cấp rồi, nhưng thần thức của anh quá kém, thì cũng không thể tấn cấp được.

Ở Tiên giới và Tu Chân giới cũng như nhau, thần thức mới là thứ khó tu luyện nhất, cho nên rất nhiều tu sĩ bị cảnh giới bó buộc, không phải là vì Tiên Nguyên không đủ, mà là tại không đủ thần thức.

Tuy trên ngọc giản không có viết ra rõ ràng, nhưng Diệp Mặc biết trên đó nhất định là Minh tảo, nếu là Âm tảo thì công hiệu đó tuyệt đối còn lớn hơn.

Trừ cái này ra, 'Giác Hồn Tảo' còn có một đặc tính quan trọng, đó là có thể luyện chế 'Song thần đan'.

Tác dụng của 'Song thần đan' giống như 'Phục thần đan' và ‘Thức thần đan’ kết hợp lại. Nó có thể chữa trị phục hồi Thần hồn và thần thức của tiên nhân cao cấp, đồng thời còn có tác dụng cực lớn để chữa trị Nguyên Thần.

Diệp Mặc nhìn đến đây càng âm thầm hối hận, tuy hắn ở Hải Giác kiếm về một đống lớn 'Giác Hồn Tảo’, nhưng ai biết thứ này lại đáng giá và quan trọng chứ?

Diệp Mặc còn tưởng tác dụng của Giác Hồn Tảo cùng lắm chỉ là ở Tu

Chân giới mà thôi, sau khi đến Tiên giới, thì giống với Phục thần đan, dần dần mất đi hiệu quả.

Nhưng sự thật là tới Tiên giới, theo đà tu vi của mình tăng cao, Phục thần đan và các loại đan dược khác của Tu Chân giới thực sự là mất đi hiệu quả, nhưng 'Giác Hồn Tảo' lại vẫn vững vàng như thế, việc này Diệp Mặc không ngờ được, bất kể là ở nơi nào, thứ chữa trị được thần hồn và thần thức đều đáng quý vô kể, nếu 'Giác Hồn Tảo' có loại tác dụng này, thì có người khác cướp giật cũng không có gì lạ cả.

Mà trên ngọc giản đối với việc phân loại đẳng cấp 'Giác Hồn Tảo' không ngờ lại là đang được xác định, phía sau có lời chú thích: 'Giác Hồn Tảo' rất khó xuất hiện ở Tiên giới, đẳng cấp có lẽ là giữa tinh linh thảo cấp một đến tiên linh thảo cấp chín, cụ thể không có cách phân loại, phải căn cứ đẳng cấp phân chia, hơn nữa trên ngọc giản không có nói rõ là có Âm thảo chỉ nói chung chung là 'Giác Hồn Tảo'.

Cất đi ngọc giản, Diệp Mặc cũng không dám ở lại nơi này, hắn bây giờ phải đi thật xa, càng xa càng tốt, thứ này dù là đáng tiền hơn nữa, hắn cũng không dám bán ra, bán 'Giác Hồn Tảo' không phải là tự chuốc khổ vào thân sao? Huống chi nếu 'Giác Hồn Tảo' thật sự có tác dụng nghịch thiên này, bản thân hắn cũng không đủ dùng nữa là, sao mà bán cho người khác chứ?

Diệp Mặc lấy ra Thanh Nguyệt, bắt đầu dùng hết sức mà bay, tốc độ Thanh Nguyệt ở Tiên giới không cho là nhanh, nhưng Diệp Mặc bất kể ngày đêm mà bay, một tháng dần trôi qua, hắn đã rời xa khỏi phạm vi Bỉ Dực Tiên thành.

…

Phủ Thành chủ của Bỉ Dực Tiên thành Thành chủ Tàng Hòa cũng chỉ ngồi ở phía dưới bên phải, Dặc Nghiên tiên tử trước kia cũng ngồi phía dưới bên trái, lúc này ngồi ở đằng trên là một tên đàn ông trung niên mắt tam giác, khuôn mặt bình tĩnh, nhìn không có biểu cảm gì, người đàn ông mắt tam giác này chính là thiên chủ của Văn Cử Thiên vực, Dặc Bách Văn, cũng là cha

của Dặc Nghiên tiên tử

- Phụ vương, con đã hỏi qua, Ly Hoành ba người và Diệp Mặc đó chỉ là tình cờ gặp nhau, Ly Hoành là người nhiệt tình, sẵn giúp Diệp Mặc một chút, đưa hắn đến Bỉ Dực Tiên thành.

Dặc Nghiên tiên tử nói trước.

Người đàn ông mắt tam giác ngồi ở trên gật gật đầu:

- Đừng nên quan tâm đến bọn họ, cũng đừng nói cho họ biết bất kỳ chuyện gì, chỉ thông báo bọn họ, một khi Diệp Mặc về tìm bọn họ, lập tức báo cáo.

Nói xong người đàn ông này lại lần nữa chằm chằm Tàng Hòa nói:

- Việc Giác Hồn Tảo cảnh cáo thương hội Hồng Tiên một tiếng, không cho phép tiết lộ nửa chữ ra ngoài, bằng không…

- Vâng, Thiên chủ Hoàng Thượng, Tàng Hòa đã rõ.

Thành chủ đó vội vàng cung kính trả lời.

Người đàn ông mắt tam giác ừ một tiếng nói tiếp:

- Hư Tiên đó chỉ có hai phần chân khí chuyển hóa thành Tiên Nguyên, tu vi thấp kém, cho dù dốc toàn sức phi hành, bây giờ cũng không thể bay ra ngoài phạm vi Bỉ Dực Tiên thành, huống chi hắn không biết chúng ta đang tìm hắn, Dặc Hỏa, ngươi và Tàng Hòa thành chủ lập tức đi đuổi bắt ở vùng ngoài đầm lầy Mu Tức, có lẽ có thể có được tung tích của hắn.

- Vâng, Hoàng Thượng.

Một tên hộ vệ đứng sau người đàn ông mắt tam giác lập tức khom lưng nói.

Tàng Hòa cũng lập tức đứng dậy lãnh lệnh.

- Phụ vương, Diệp Mặc đó cũng chỉ là một tu sĩ mới phi thăng, tu vi thấp kém, xin cha khi tìm được hắn, hỏi hắn một chút về lai lịch của 'Giác Hồn Tảo', đừng làm hại hắn.

Dặc Nghiên tiên tử vội đứng ra nói.

Người đàn ông mắt tam giác đó mỉm cười nói:

- Cha dĩ nhiên sẽ không làm hại đến hắn, cha còn muốn thưởng cho hắn.

Lúc này một tên hộ vệ đứng sau Dặc Nghiên tiên tử nuối tiếc nói:

- Chỉ đáng tiếc, hắn không có uống 'Văn Phong Nhưỡng, nếu hắn uống Văn Phong Nhưỡng, chúng ta sớm đã tìm thấy hắn rồi.

- Cảm ơn phụ vương.

Dặc Nghiên tiên tử vội đứng dậy nói lời cảm ơn.

Người đàn ông mắt tam giác gật đầu nói:

- Đi làm việc đi, bắt tên Diệp Mặc càng nhanh càng tốt, tuyệt đối không thể kéo dài.

Mọi người đều lui ra khỏi đại điện, đợi mọi người đều lui ra hết, người đàn ông mắt tam giác nói với tên hộ vệ lần nữa:

- Dặc Hỏa, sau khi bắt được Diệp Mặc, ngay tức khắc dùng cách trực tiếp nhất hỏi lai lịch của 'Giác Hồn Tảo', hỏi xong, lại dùng phương pháp sưu hồn kiểm chứng một chút xem hắn nói có đúng không, sau đó…

Thấy sắc mặt thiên chủ bình tĩnh không gì sánh, hộ vệ tên Dặc Hỏa đó vội khom lưng nói:

- Thuộc hạ hiểu rõ.

Nghe được câu trả lời của Dặc Hỏa, người đàn ông mắt tam giác đó mới

gật đầu:

- Mau đi đi, ta cần phải biết càng sớm càng tốt …

Đây là tháng thứ hai Diệp Mặc liên tục phi hành, đã phi hành hai tháng, Diệp Mặc không tiếp tục phi hành, hắn tin là phi hành hai tháng chắc chắn đã rời xa khỏi Bỉ Dực Tiên thành rồi, Thanh Nguyệt tuy không cho là tiên khí hạ phẩm, nhưng là thứ hắn tự luyện chế, hơn nữa đẳng cấp cũng không tệ, dốc toàn lực phi hành, tốc độ so với tiên khí hạ phẩm cũng không chậm hơn mấy.

Lúc này Diệp Mặc đang đứng ở một nơi hoang dã thiếu thốn tiên linh khí, so với Tu Chân giới, Tiên giới càng vắng người hơn, nơi hoang dã thiếu thốn tiên linh khí vô biên như thế, tuyệt đối ít tiên nhân đến, cho dù có đến, cũng chỉ là đi ngang thôi, xung quanh ngoài một vài linh thú cấp thấp thỉnh thoảng chạy qua, thì chỉ có cỏ dại và linh thảo cấp thấp.

Diệp Mặc chọn một nơi không bắt mắt, độn thổ vào trong đất, đến khi không vào sâu hơn được nữa, Diệp Mặc mới vào Thế giới trang vàng, bây giờ đối với hắn mà nói, trừ thế giới trang vàng có thể tin tưởng ra, hắn sẽ không tin bất kỳ Tiên thành và Tức lầu nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1536

Tìm Việc Ở Tiên Trạm

Sau khi tiến nhập vào trong Thế giới trang vàng, thì chuyện thứ nhất Diệp Mặc làm chính là lấy ra nhẫn trữ vật của Vị tiên áo xanh kia cho hắn, trong chiếc nhẫn có mười ngàn tiên tinh thượng phẩm, Diệp Mặc sớm đã xem qua, ngoài ra còn có một số Tiên đan nhất phẩm và nhị phẩm.

Mấy thứ này đối với Diệp Mặc mà nói thì đều là những thứ hắn cần tới nhất, hiện tại thì trên người của hắn còn năm ngàn tiên tinh thượng phẩm nữa, vậy là tổng cộng hắn có mười lăm ngàn tiên tinh thượng phẩm rồi, hơn nữa với số Tiên đan kia, thì Diệp Mặc chuẩn bị thông qua trận bàn thời gian để thăng cấp tu vi của mình lên tới Hư Tiên hậu kỳ trước rồi mới tính tiếp.

Bẩy miếng tiên tinh thượng phẩm lập tức được gắn lên trên trận bàn thời gian. Với tiên tinh thượng phẩm này thì tốc độ vận chuyển và thời gian kiên trì của trận bàn thời gian cao hơn nhiều so với loại tiên tinh hạ phẩm.

Chỗ tốt khi hấp thụ linh khí nồng đậm của tiên tinh thượng phẩm thì đối với Diệp Mặc mà nói, đó là không còn gì tốt hơn nữa rồi.

Diệp Mặc đương nhiên không biết lúc này thì thiên chủ của Văn Cử Thiên đang điên cuồng tìm kiếm hắn ở xung quanh, còn hắn lúc này thì đã hoàn toàn tiến vào trạng thái bế quan rồi. Lại thêm một miếng tiên tinh nữa hóa thành tro ở trong tay của hắn, từng viên Tiên đan đều bị hắn ăn như ăn kẹo. Về phần tác dụng phụ của Tiên đan, thì hắn căn bản là không hề cố kỵ. Hắn dự định là sẽ lợi dụng những tiên tinh và Tiên đan này thăng cấp tới tu vi Hư Tiên hậu kỳ trước đã. Sau khi đạt tới Hư Tiên hậu kỳ rồi, thì hắn mới có tư cách đi tới một số tiên thành cao cấp hơn để tìm kế sinh nhai Để đảm bảo cho trận bàn thời gian liên tục vận chuyển, thì Diệp Mặc thậm chí còn bố

trí một trận pháp tự động cung cấp thêm tiên tinh cho trận bàn thời gian, như vậy thì hắn sẽ không lo tới việc phải dừng lại giữa chừng vì trận bàn thời gian hết tiên tinh ấy mà.

Thời gian trong trận bàn thời gian cấp tốc trôi qua, thì chân nguyên của Diệp Mặc cũng dần chuyển hóa thành tiên nguyên, sau đó tiên nguyên lại không ngừng tăng lên, lại sắp sửa trùng kích vào một cảnh giới.

Tu luyện qua nhiều năm tháng, lại thêm một viên tiên tinh nữa vỡ vụn trong lòng bàn tay của hắn, sau đó hắn lại đưa tay cầm hụt vào khoảng không, lúc này thì hắn mới phát hiện ra rằng đan dược và tiên tinh của hắn đã hoàn toàn không còn gì nữa rồi.

Cảm thụ một chút tu vi của mình, thì Diệp Mặc cực kỳ thất vọng. Lý tưởng và hiện thực luôn luôn có sự chênh lệch với nhau. Tài nguyên thì đã dùng hết, nhưng tu vi Hư Tiên hậu kỳ như trong dự liệu của hắn thì hoàn toàn không xuất hiện, mà bản thân hắn lúc này chỉ mới miễn cưỡng tiến nhập vào cảnh giới Hư Tiên trung kỳ mà thôi.

Diệp Mặc vốn biết là hắn tu luyện sẽ tiêu hao rất nhiều tài nguyên, nhưng thật không ngờ là lại tiêu hao nhiều tới mức này. Nhiều tiên tinh và Tiên đan như vậy, chỉ có thể giúp hắn từ tu vi Hư Tiên sơ kỳ miễn cưỡng mà thăng cấp lên tới tu vi Hư Tiên trung kỳ thôi, cái mức độ tiêu hao này quả thực là quá lớn rồi.

Nếu như đổi thành tu sĩ bình thường khác, có nhiều tài nguyên như vậy, thì nói không chừng đã có thể tu luyện tới tận Kim Tiên rồi. Hơn nữa Diệp Mặc hiểu rõ, hắn từ tu vi Hư Tiên sơ kỳ thăng cấp tới Hư Tiên trung kỳ dùng hết mười lăm ngàn tiên tinh thượng phẩm, còn có hơn mười bình Tiên đan nhất phẩm và nhị phẩm, thì cũng không có nghĩa là chỉ cần có lượng tài nguyên như vậy, là hắn có thể lần nữa thăng cấp lên tu vi Hư Tiên hậu kỳ được. Vì từ Hư Tiên trung kỳ lên Hư Tiên hậu kỳ thì hắn nhất định là sẽ phải cần một lượng tài nguyên tăng lên gấp bội.

- Xem ra là cần phải đi một chỗ tìm việc làm rồi.

Diệp Mặc đứng lên tự nói với mình một câu. Hắn nhìn một chút sau đó tính toán, trận bàn thời gian đã vận chuyển một năm rồi, vậy thì cũng có nghĩa là hắn đã tu luyện ở bên trong được gần một trăm năm rồi.

...

Thuần Khẩu Tiên Trạm là một Tiên Trạm nhỏ cực kỳ thông thường ở Văn Cử Thiên vực. Tu sĩ ở bên ngoài muốn đi tìm kiếm tài nguyên tu luyện, thì đều phải tới nới này để chờ lên Tiên Thuyền.

Ở đây không có thành thị, cũng không có Tiên Trấn nào, chỉ vì nguyên nhân là có Tiên Trạm này, cho nên với thời gian trôi qua, nơi này cũng đã tự biến thành một cái phường thị. Cũng có một số quán rượu đơn giản và một số nhà trọ, thậm chí còn có một số thương lầu quy mô tương đối tốt. Cho nên sau khi hắn thấy mấy chữ ‘Thuần Khẩu Tiên Trạm’, thì lập tức khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' hạ xuống. Lúc này thì hắn cũng không còn là một chú chim nhỏ lạc đường như khi vừa mới lên Tiên Giới nữa rồi, cái Tiên trạm này so với ga xe lửa trên Địa Cầu cũng không khác gì nhau là mấy. Chính là một pháp bảo phi hành cỡ lớn dùng để chở tu sĩ đi từ tiên thành này tới tiên thành khác, cũng có trạm dừng trạm đỗ, và đương nhiên là muốn đi thì phải trả tiên tinh phí rồi.

Sau khi tới, thì Diệp Mặc đầu tiên là thấy một cái quảng trường vô cùng trống trải, trên quảng trường vẫn còn hai chiếc pháp bảo phi hành rất lớn đậu ở đó. Ở cửa vào của chiếc pháp bảo phi hành thì còn có rất nhiều tu sĩ đang đi lại, hiển nhiên là chiếc pháp bảo phi hành này cũng chỉ vừa mới dừng lại ở đây thôi.

Tiên trạm mặc dù không náo nhiệt như tiên thành, nhưng so sánh với một kẻ bế quan lâu năm như Diệp Mặc, thì nơi này quả thực là rất náo nhiệt rồi. Diệp Mặc vừa mới tiến vào Tiên trạm, thì đã có một tên tu sĩ Hư Tiên thoạt nhìn vô cùng hiền hậu tươi cười chạy ra chào đón.

Tên tu sĩ này cũng không đợi Diệp Mặc nói gì, đã ôm quyền nói:

- Anh bạn có phải là muốn ngồi Tiên thuyền hay không, xin hỏi là anh bạn muốn đi đến đâu?

Diệp Mặc chần chờ một lúc, vì hiện hắn cũng không biết nên đi đâu cả, hắn chỉ biết là nên rời khỏi Bỉ Dực tiên thành càng xa càng tốt, tốt nhất là có thể rời khỏi Văn Cử Thiên vực. Thế nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, với tu vi Hư Tiên như hắn hiện tại, thì muốn rời khỏi Văn Cử Thiên căn bản là một việc không đúng thực tế.

Tên tu sĩ hiền hậu kia thấy Diệp Mặc cũng chưa xác định được là mình muốn đi đâu, thì lập tức cười nói tiếp:

- Anh bạn, nếu như đi Hòa Y tiên thành, thì ở Tiên trạm này đúng là rẻ nhất rồi đấy, chỉ cần mười ngàn tiên tinh thôi, nếu như muốn đi Tân Quỳnh tiên thành, thì cần ba mươi ngàn tiên tinh, nếu như muốn đi rừng rậm Hắc Lô thì...

Không đợi cho tên tu sĩ kia nói xong, thì trong lòng Diệp Mặc liền nhảy thót lên một cái, vội vàng hỏi lại:

- Anh nói là mười ngàn tiên tinh thượng phẩm sao?

Tên tu sĩ kia nghi hoặc nhìn Diệp Mặc một chút, giọng điệu lập tức trở nên lạnh lùng hơn:

- Đương nhiên là tiên tinh thượng phẩm...

Diệp Mặc có chút xấu hổ:

- Tôi không lên Tiên thuyền được rồi, tôi không có nhiều tiên tinh như vậy.

Tên tu sĩ kia lại lần nữa đánh giá toàn thân Diệp Mặc một chút, sau đó lắc đầu xoay người rời đi. Y vừa rồi thấy pháp bảo phi hành của Diệp Mặc cũng không tệ lắm, nên cho rằng Diệp Mặc cũng là loại người có chút giàu có, nhưng thật không ngờ là Diệp Mặc lại nghèo như vậy, còn hỏi lại y là có

phải tiên tinh thượng phẩm hay không nữa!

Diệp Mặc nhìn tên tu sĩ kia xoay người đi, thì trong lòng không khỏi thầm than một tiếng. Trên người hắn bây giờ đến một viên tiên tinh thượng phẩm cũng không có. Năm trăm viên tiên tinh là do bán pháp bảo của mình đi mà có được, lúc này thì chỉ còn lại hai trăm viên vì hắn đã dùng mất ba trăm viên rồi. Then chốt chính là, hai trăm viên tiên tinh này của hắn cũng chỉ là loại tiên tinh hạ phẩm, dùng để ngồi trên tiên thuyền kia một nén nhang thôi cũng không đủ.

Sau khi lắc đầu tự giễu một cái, thì Diệp Mặc quyết định là nên dùng pháp bảo phi hành mà bay vậy, rồi lại tiếp tục tìm kiếm tài nguyên tu luyện dọc theo đường đi thôi. Nếu là trước khi biết được tác dụng của Giác Hồn Tảo, thì hắn nói không chừng là còn có thể tìm một cái tiên thành, sau đó ở lại mà tu luyện. Hiện tại thì cho dù là thiếu thốn tài nguyên tu luyện hơn nữa, thì hắn cũng không thể đi đến một cái tiên thành nào ở Văn Cử Thiên nữa.

Giác Hồn Tảo quan trọng như vậy, thì sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ bị lộ ra, đến lúc truyền tới tai Dặc Nghiên tiên tử, mà Dặc Nghiên tiên tử lại biết Giác Hồn Tảo là từ trên người hắn mà ra, vậy thì thật là rất không hay rồi. Thế lực của Dặc Nghiên tiên tử không phải là cái tên tu sĩ Kim Tiên trong tiểu thương lầu kia có thể so sánh được, người ta muốn bắt Diệp Mặc hắn, thì cũng chỉ là một hai câu nói mà thôi.

- Anh Phùng, tôi nguyện ý bỏ ra tài liệu của bốn lò đan dược, tôi chỉ cần một lò mà thôi.

Một giọng nói có chút cấp thiết vang đến bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức chú ý tới hai người tu sĩ kia, đều là tu vi Hư Tiên hậu kỳ. Đi ở phía trước là tu sĩ có một chòm râu dê, sắc mặt hơi đen, còn người đi phía sau là một người khỏe mạnh lực lưỡng. Không biết vì sao, thứ mà Diệp Mặc ghét chính là kiểu râu dê kia, thấy cái chòm râu dê như vậy là trong lòng hắn đã rất không thoải mái rồi, khiến hắn lập tức muốn xoay người rời đi.

- Thêm chút tiên tinh nữa, thì vụ làm ăn này tôi sẽ miễn cưỡng giúp cho. Nói thật ra, nếu như không phải là vụ làm ăn lớn gì, thì tôi thực sự là không muốn giúp cậu đâu, thật sự là không kiếm chác được gì cả.

Cái tên tu sĩ để chòm râu dê kia dường như đã bị chàng trai khỏe mạnh kia quấn lấy đến mức không kiên nhẫn được nữa, cho nên lúc này mới cực kỳ miễn cưỡng nói.

Vẻ mặt chàng ta liền vui vẻ, lại tươi cười đáp lời:

- Anh Phùng, anh biết là tiên tinh trên người tôi thật sự không có nhiều mà, chỉ có...

Không đợi chàng trai kia nói hết lời, thì tên tu sĩ râu dê kia đã hừ lạnh một tiếng:

- Đã như vậy, thì cũng đừng trách tôi không niệm tình giúp đỡ.

Nói xong thì liền nhanh chóng xoay người rời đi, chỉ trong chốc lát thì đã biến mất trong đại sảnh.

Chàng trai kia ngây người trong chốc lát, lập tức muốn đuổi theo. Lời nói của anh ta chỉ là có ý muốn mặc cả một chút mà thôi, ai biết là cái tên Phùng đan sư kia lại cứng rắn như vậy, một lời không hợp, thì lập tức đã không thèm để ý tới y rồi.

Trong lòng Diệp Mặc cũng khẽ động, hắn bước nhanh lên ngăn cản chàng trai kia lại, rồi ôm quyền nói:

- Xin chào anh bạn.

Chàng trai kia bị một người lạ mặt ngăn cản lại, thì trong lòng cũng sững sỡ, nhưng thấy được tu vi Diệp Mặc chỉ có Hư Tiên trung kỳ, thì lập tức liền nhíu mày hỏi lại:

- Cậu có chuyện gì không?

Diệp Mặc liền đi thẳng vào vấn đề:

- Vừa rồi tôi thấy có phải là anh bạn muốn tìm Phùng đan sư để xin luyện đan hay không?

- Vậy thì sao?

Chàng trai kia thấy Diệp Mặc hỏi thăm chuyện riêng của mình, thì lập tức nhíu mày.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Anh bạn không cần đa nghi, tôi là vì hảo tâm nên mới tìm tới anh, bởi vì tôi cũng là một Tiên đan sư, chỉ là không biết anh bạn muốn luyện chế loại Tiên đan có phẩm cấp thế nào? Nói không chừng là tôi có thể giúp anh bạn luyện chế đấy.

Khi nói ra lời này, thì trong lòng Diệp Mặc vẫn có một chút bồn chồn, vì trong lúc bế quan, hắn cũng đã nghiên cứu qua mấy miếng ngọc giản rồi, cho nên đối với tiên linh thảo và đại đa số phương thuốc của các loại Tiên đan hắn cũng đã có được hiểu biết nhất định. Đương nhiên thứ cho hắn có thu hoạch lớn nhất chính là ngọc giản của cô gái trẻ Đại La tiên kia. Trong ngọc giản của cô ấy thì các loại phương thuốc của Tiên đan nhiều vô cùng, hơn nữa giới thiệu về các loại tiên linh thảo cũng vô cùng chi tiết, so với ngọc giản mà Cao Noãn cấp cho hắn thì đầy đủ hơn, khiến cho Diệp Mặc hắn có được rất nhiều kiến thức.

Sở dĩ trong lòng của hắn còn có chút bồn chồn, đó là vì hắn đến giờ vẫn chưa từng luyện chế qua một lò Tiên đan nào, cho dù là Tiên đan nhất phẩm cũng chưa từng. Cho nên dù là hắn khẳng định, bản thân đã có thể luyện chế được Tiên đan, thì trong lòng hắn cũng không thể nào bình thản như nước được.

- Cậu là một Tiên đan sư?

Chàng trai kia nghi hoặc nhìn chằm chằm Diệp Mặc, đánh giá toàn thân

hắn một hồi. Tuổi của Diệp Mặc cũng không lớn, nên nếu thức sự đã là một Tiên đan sư ở độ tiểu này, thì y quả thực là rất khó tin. Nếu như y biết rằng Diệp Mặc chưa từng luyện chế qua một lò Tiên đan nào, thì không chừng là y đã sớm tát cho Diệp Mặc một cái rồi.

Cũng khó trách vì sao y lại không tin tưởng, vì ở Tiên Giới này, thì nghề nghiệp có tiền đồ nhất chính là Tiên đan sư và Luyện khí sư, còn có cả Tiên trận sư nữa. Một Tiên đan sư không phải là thành tựu có thể dễ dàng đạt được, vì nó không liên quan gì nhiều tới tu vi cả. Rất nhiều tu sĩ đạt tới tu vi Đại Ất tiên thậm chí cũng chỉ có thể luyện chế các loại Thiên đan bình thường, căn bản không thể nào luyện chế ra Tiên đan cả.

Chính là vì như vậy, cho nên Tiên đan mới quý giá. Hầu hết đại bộ phận tu sĩ Hư Tiên đều sử dụng các loại Thiên đan để tu luyện mà thôi. Lúc trước Diệp Mặc hắn bế quan, sử dụng nhiều Tiên đan nhất phẩm và nhị phẩm như vậy, nếu như mà để tu sĩ khác biết được thì chắc sẽ tức hộc máu ra mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1537

Nhất Phẩm Tiên Đan

Không sai, tôi xác thực là một Tiên đan sư, nhưng tôi cũng có nhiều loại đan dược chưa luyện chế qua. Cho nên lúc này muốn hỏi anh một chút, rằng anh muốn luyện chế đan dược gì, nếu như là tôi đã luyện qua rồi, thì tôi có thể giúp anh luyện chế, nếu như là chưa thì tôi không thể giúp được rồi. Diệp Mặc bình tĩnh gật đầu nói. Hắn ở Tu Chân Giới vẫn là một Đan Vương cao cao tại thượng, cho nên ở Tiên Giới này tự đem chính mình trở thành một Tiên đan sư cũng không có chút nào quá khó khăn.

- Tôi muốn luyện chế 'Địa nguyên đan', là Tiên đan nhất phẩm. Đan dược này cậu có thể giúp tôi luyện chế không?

Chàng trai kia thấy Diệp Mặc nói có vẻ chắc chắn như vậy, thì lập tức cũng có chút tin tưởng.

- Tôi đương nhiên có thể luyện chế loại 'Địa nguyên đan' đơn giản nhất này. Chỉ là một loại Tiên đan nhất phẩm có tác dụng khôi phục tiên nguyên của tu sĩ Hư Tiên một cách cấp tốc, mà không có bất kỳ ảnh hưởng nào mà thôi. Diệp Mặc nhanh chóng đáp lời.

- Cậu thực sự có thể luyện chế 'Địa nguyên đan'? Chàng trai kia kinh hỉ lặp lại một câu. 'Địa nguyên đan' mặc dù chỉ là Tiên đan nhất phẩm, nhưng cũng không phải là dễ luyện chế, nó cũng thuộc vào hàng thượng đẳng trong các loại Tiên đan nhất phẩm.

Diệp Mặc lộ ra sắc mặt có chút mất hứng rồi nói: - Tôi chỉ là không quen nhìn cái kiểu cách của tên họ Phùng kia mà thôi, cho nên mới muốn giúp anh luyện chế. Anh đã không tin tôi, vậy thì quên đi. Tôi đường đường là một Tiên đan sư, lại còn phải đi cầu một tu sĩ Hư Tiên như anh đến luyện chế đan

dược sao? Thực sự là buồn cười!

Nói xong, thì Diệp Mặc liền xoay người rời đi, nhưng chàng trai kia đã vội vàng chạy tới trước mặt Diệp Mặc vừa cười vừa nói:

- Tiên đan sư đại nhân, vừa rồi Duẫn Ưng tôi đã nói lời mạo phạm, mong Tiên đan sư đại nhân tha thứ cho.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, may mắn là hắn đã có thói quen của một vị Đan Vương cao cấp, chứ nếu như chỉ đắn đo một chút thôi, thì người khác khẳng định là sẽ hoài nghi. Tu sĩ gọi là Duẫn Ưng này cũng sẽ khó tự hạ thấp tư thái của mình như lúc này được.

- Tiền bối, ngài thực sự là một Tiên đan sư? Lại có một thanh âm kinh hỉ đột ngột vang lên, cắt đứt lời nói của Duẫn Ưng.

Diệp Mặc và Duẫn Ưng đồng thời chú ý tới người này. Đó là một cô gái vừa đen vừa gầy, cũng là tu vi Hư Tiên trung kỳ giống như hắn. Bộ dạng so với Diệp Mặc thì cũng không có vẻ giàu có hơn bao nhiêu.

- Không sai, tôi chính là một Tiên đan sư, cô có chuyện gì?

Diệp Mặc lúc này đương nhiên sẽ không nói rằng mình không phải là một Tiên đan sư. Hắn nghĩ rằng cô gái này tìm tới hắn, khẳng định cũng là vì muốn nhờ hắn hỗ trợ luyện chế đan dược.

- Vâng, vâng, tôi chính là muốn thỉnh Tiên đan sư tiền bối luyện chế hai lò 'Chính hư đan', chỉ là tài liệu tôi có cũng không phải là nhiều...

Cô gái đen gầy này nói tới nửa câu sau thì giọng điệu đã không còn chút khí thế gì nữa, hiển nhiên là vì cô nghĩ rằng bản thân sợ sẽ không đủ thù lao để cấp cho Diệp Mặc.

Tuy rằng cô gái này cắt đứt lời mình nói, nhưng Duẫn Ưng cũng không hề phát tác, vì y sợ sẽ để lại ấn tượng xấu trước mặt vị Tiên đan sư này, vạn nhất chọc giận hắn, thì y chỉ còn nước tiếp tục đi cầu cái tên Phùng Bái Bì

kia mà thôi.

Diệp Mặc nghe được tên của ‘Chính hư đan’, thì trong lòng liền vui vẻ. ‘Chính hư đan’ chính là đan dược dùng để cung cấp cho tu sĩ Hư Tiên tu luyện, dùng loại đan dược này kết hợp với tiên tinh, thì sẽ có tác dụng rất lớn đối với các tu sĩ Hư Tiên. Cô gái trước mặt này có tu vi Hư Tiên trung kỳ, đúng là lúc cần sử dụng tới loại đan dược này, hơn nữa chính Diệp Mặc cũng đang cần loại đan dược này.

Trọng yếu nhất chính là ‘Chính hư đan’ tuy rằng cũng là đan dược nhất phẩm, nhưng mức độ khó khăn khi luyện chế thì đơn giản hơn 'Địa nguyên đan' nhiều lắm. Đây là lần đầu tiên hắn luyện chế Tiên đan, đương nhiên là muốn luyện chế loại đan dược càng đơn giản càng tốt rồi.

Cho nên không đợi cô gái đen gầy này nói hết lời, thì Diệp Mặc đã vung tay lên:

- Không có vấn đề gì, đan dược của cô tôi đồng ý luyện chế giúp.

Thấy Diệp Mặc ngay cả tiền thù lao còn chưa hỏi tới đã đồng ý rồi, thì trong mắt cô gái đen gầy kia lập tức lộ ra sự kinh hỉ. Cô đương nhiên nghĩ rằng chắc là do Duẫn Ưng hoài nghi bản lĩnh của vị Tiên đan sư này, cho nên vị Tiên đan sư này mới để cho mình được chiếm tiện nghi.

Nghĩ tới đây thì cô cũng không chậm trễ nữa, lập tức lấy ra túi trữ vật của mình đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Nơi này có năm phần tài liệu để luyện chế ‘Chính hư đan’, còn tôi chỉ cần hai lò đan dược mà thôi, không biết Tiên đan sư tiền bối...

Cô gái này nói xong, thì nhìn Diệp Mặc có chút sợ hãi. Yêu cầu của cô có chút quá phận, dưới tình huống bình thường, thì phải cần bẩy tới tám phần tài liệu mới có thể thu về hai lò đan dược. Còn cô chỉ mới đưa ra có năm phần tài liệu, mà đã muốn có được hai lò đan dược rồi, thì xác thực là quá mức.

Diệp Mặc căn bản là không biết giá trị thị trường, huống chi dù có biết đi chăng nữa, thì hắn vẫn sẽ giúp đỡ. Hiện giờ hắn còn đang học tập luyện chế đan dược, cho nên hắn cần những tài liệu này để làm thí nghiệm.

- Không có vấn đề gì. Diệp Mặc khoát tay, lập tức đồng ý với cô gái kia, cũng tiện tay tiếp nhận túi trữ vật của cô.

Còn Duẫn Ưng lúc trước vốn hoài nghi Diệp Mặc khoác lác, thì giờ cũng đã hiểu rằng là do bản thân hoài nghi đã khiến cho Diệp Mặc tức giận, lúc này mới nhận giúp luyện chế đan dược cho cô gái kia với giá thấp như vậy. Cho nên y liền vội vã tiến lên nói: - Tiên đan sư tiền bối, ngài xem, tôi có bốn phần tài liệu luyện chế 'Địa nguyên đan', có thể...

Diệp Mặc cố ý nhíu mày một chút, sau đó nói:

- Được rồi, hôm nay tâm tình của tôi không tệ, cho nên sẽ giúp anh luyện chế. Thu của anh bốn phần tài liệu, cho anh một lò đan dược.

- Vâng, đa tạ, đa tạ. Không biết Tiên đan sư tiền bối xưng hô như thế nào?

Duẫn Ưng vội vàng lấy ra tài liệu của mình đưa cho Diệp Mặc, đồng thời muốn hỏi danh tính để nhận biết kết giao. Y cũng không dám chiếm được tiện nghĩ giống như cô gái kia, vì y nghĩ rằng cô gái kia được tiện nghi cũng chính vì mình lúc trước đã mạo phạm tới Diệp Mặc.

- Tôi là Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không hề giấu diếm tên của mình.

- Diệp đan sư, chúng tôi sẽ ở đâu để chờ đợi đan dược hoàn thành?

Duẫn Ưng có chút xấu hổ hỏi lại một câu. Dù sao thì y cũng không nhận biết Diệp Mặc, vạn nhất Diệp Mặc mang theo tài liệu bỏ đi, thì y biết đi đâu mà tìm chứ? Nhưng y lại sợ lời nói của mình sẽ một lần nữa làm cho Diệp Mặc tức giận, cho nên lúc này mới nói một cách vô cùng cẩn trọng.

Cô gái đen gầy kia cũng nhìn Diệp Mặc một cách mong đợi, hiển nhiên

là cách suy nghĩ của cô cũng giống với Duẫn Ưng.

Diệp Mặc nhíu mày, nhưng khi Duẫn Ưng có chút lo lắng, thì y lại nghe được lời nói của Diệp Mặc: - Chỗ để luyện đan thật đúng là khó tìm, tôi cũng chỉ đi ngang qua đây, cho nên cũng không biết phải đi đâu luyện đan thì mới tốt.

Duẫn Ưng nghe xong lời này, thì trong lòng liền vui vẻ:

- Diệp đan sư, bình thường tôi vẫn lui tới đây, cho nên cũng biết một số người của Tiên trạm, nếu như Diệp đan sư đồng ý, thì tôi có thể tìm được một chỗ yên tĩnh tại một tức lâu nào đó quanh Tiên trạm này.

- Như vậy rất tốt, anh dẫn đường đi.

Diệp Mặc cũng không hề từ chối.

Duẫn Ưng thở phào nhẹ nhõm. Y chỉ sợ Diệp Mặc sẽ nói y nên ở lại đây chờ hắn, sau khi hắn luyện chế xong đan dược thì sẽ lại tới. Nếu quả thật là như vậy, thì y thật không biết sẽ phải ứng phó như thế nào nữa?

Thấy Diệp Mặc đi theo Duẫn Ưng tiến vào trong Tiên trạm, thì cô gái kia cũng vội vã đi theo. Năm phần tài liệu của cô ở trong tay Diệp Mặc, cho nên cô không thể nào mà không đi theo được.

Vị Tiên đan sư họ Phùng mà lúc trước Duẫn Ưng cầu cạnh hiện đang nghi hoặc vì sao Duẫn Ưng lại không đuổi theo mình, nhưng khi y nhìn thấy Duẫn Ưng mang theo Diệp Mặc và một cô gái tiến vào một cái tức lâu ở Tiên trạm, thì nghĩ rằng hẳn là Duẫn Ưng đã gặp được người quen. Cho nên lúc này y cũng không hề nóng nẩy, vì y tin rằng Duẫn Ưng nhất định là sẽ phải tìm tới y.

Tu sĩ cố ý đi tới Tiên trạm này giống như Duẫn Ưng, đều là vì tìm tới y để luyện đan đấy. Trong lòng của y hiểu rõ, những tu sĩ này bình thường sẽ không đi tới các tiên thành, một là vì chi phí luyện đan ở tiên thành rất cao, còn phải mất cả phí vào thành, thứ hai là khoảng cách để tới các tiên thành

còn rất xa, mà Tiên đan sư ở Thuần Khẩu Tiên trạm này thì lại chỉ có một mình y mà thôi, thậm chí y còn là một Tiên đan sư nhị phẩm, cho nên cuối cùng thì Duẫn Ưng nhất định là sẽ phải tới tìm y thôi.

Sau khi Duẫn Ưng đưa Diệp Mặc tới một cái tiên tức lâu, thì liền chủ động lấy ra tiên tinh thuê một phòng cho Diệp Mặc, sau đó thì y và cô gái kia ngồi lại phòng khách để chờ đợi.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc luyện chế Tiên đan, tuy rằng là trong lòng của hắn đã thông qua 'Tam sinh quyết' để mô phỏng việc luyện chế Tiên đan vô số lần rồi, nhưng vẫn có chút bận tâm. Một khi hắn luyện chế thất bại, vậy thì hắn xong rồi.

Sở dĩ Tiên trạm có thể hấp dẫn nhiều tu sĩ như vậy đến đây, đó là bởi vì Tiên trạm so với các địa phương bình thường khác còn an toàn hơn nhiều. Người tạo lập nên Tiên trạm này, vì muốn việc kinh doanh của Tiên trạm càng thêm hấp dẫn nhiều tu sĩ, cho nên càng phải phái ra các cao thủ để tọa trấn, tuyệt đối sẽ không cho phép các loại chuyện cướp đoạt xảy ra. Diệp Mặc nếu như luyện đan thất bại, mà không có đồ vật bồi thường, thì đó chính là hành vi cướp đoạt, kết cục chắc chắn sẽ không tốt đẹp rồi.

Lấy ra lò luyện đan 'Thần nông đỉnh' và 'Vụ liên tâm hỏa', lại một lần nữa mô phỏng lại phương thức luyện đan. Sau khi xác nhận lại là không có điều gì sai sót, thì Diệp Mặc mới lấy ra phần tài liệu đầu tiên để luyện chế ‘Chính hư đan’ ném vào trong lò.

Tiên linh thảo nhanh chóng biến thành nước thuốc ở trong lò luyện đan, còn Diệp Mặc thì lúc này đã hoàn toàn dựa vào thần trí của mình để đánh vào lò từng đạo Đan quyết, đồng thời cẩn thận khống chế từng phần nước thuốc ở trong lò.

Thủ pháp luyện đan của Diệp Mặc đều là được diễn sinh ra từ 'Tam sinh quyết', cũng là bản thân không ngừng tìm tòi học hỏi mà hoàn thiện. Ngay cả Đan quyết cũng là do tự hắn sáng tạo ra, không có bất kỳ thứ gì thuộc về người khác cả. Hắn vẫn tin tưởng rằng, nếu có đủ số lượng tiên linh thảo cấp

thấp, thì ngay ở Tu Chân Giới, hắn cũng đã có thể luyện chế ra Tiên đan rồi. Đáng tiếc chính là ở Tu Chân Giới có rất ít tiên linh thảo, cho nên hắn cũng chỉ có thể dừng bước ở cấp độ Đan Vương cửu phẩm mà thôi.

Cho nên lần này mặc dù là Diệp Mặc hắn lần đầu tiên luyện chế Tiên đan, nhưng hắn cũng không có bao nhiêu lo lắng cả. Hắn có lòng tin, là có thể luyện chế thành công. Bằng không thì ngay từ đâu hắn đã không tiếp nhận hai vụ làm ăn này. Tuy rằng cảm giác được có chút không đúng, nhưng Diệp Mặc vẫn không hề do dự, thu Đan quyết đã phối hợp với thần thức đánh vào trong lò luyện đan, lập tức muốn kéo đan dược ra.

Theo mười hai đạo bóng ảnh, hóa thành từng đường vòng cung, thì mười hai viên ‘Chính hư đan’ đã được Diệp Mặc thu vào trong một cái bình ngọc. Ngay lần đầu tiên luyện chế thì đã thu được mười hai viên ‘Chính hư đan’, nhưng Diệp Mặc cũng không hề hài lòng, mà lại cau mày rơi vào sự trầm tư.

Quá trình luyện chế lò đan dược đầu tiên này đã rất thành công, không có chút sai lầm nào, nhưng Diệp Mặc lại biết rằng lò đan dược này của hắn đã hoàn toàn thất bại rồi.

Diệp Mặc đổ mười hai viên đan dược kia ra tay. Mười hai viên đan dược này hắn luyện chế không hề có sai sót, nhưng lại không hề có khí tức tiên linh khí giống như ‘Chính hư đan’ mà trước đây hắn đã từng ăn. Nói cách khác, mười hai viên đan dược này thoạt nhìn thì cũng chỉ là Thiên đan cửu phẩm giống như ở Tu Chân Giới mà thôi, không hề đạt được cấp bậc Tiên đan.

Diệp Mặc lại lần nữa trầm tư suy nghĩ về quá trình luyện đan vừa rồi của mình. Sử dụng 'Tam sinh quyết' mô phỏng lại một lần nữa. Hắn muốn tìm ra xem rốt cuộc là mình đã sai sót ở đâu, tuy là nếu như hắn luyện chế thêm mấy lô đan dược nữa, thì vấn đề này sẽ tự nhiên rõ ràng, nhưng Diệp Mặc biết, hắn không hề có nhiều tiên linh thảo như vậy để mà đem đi thử tay nghề.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1538

Thành Tiên Đan Sư

Lại nửa ngày nữa trôi qua, Diệp Mặc vẫn còn đang đắn đo trình tự luyện đan vừa nãy của mình.

Diệp Mặc từ khi trở thành Đan vương đến giờ, ngoại trừ lần đó trong đại hội Đan vương của Đan thành ra, thì cũng chưa tốn nhiều thời gian để cân nhắc trình tự luyện đan như này. Bình thường sau khi hắn luyện đan có sơ suất gì đó, sẽ lập tức luyện một lò khác, thông qua luyện tập không ngừng, hắn chỉ cần thời gian ngắn hơn, thì có thể tìm ra được chỗ xảy ra vấn đề.

Đáng tiếc là, bây giờ nguyên liệu của mấy lò đan này trên tay hắn đều là của người khác, một khi lãng phí dùng hết rồi, thì phải đền, còn bây giờ hắn lại chưa có bất kỳ thứ gì có thể đền được.

Khi Diệp Mặc lại lần nữa cân nhắc trình tự luyện chế luyện ra Chính Hư đan đến bước tụ linh, trong lòng liền cả kinh, lập tức hiểu ra vấn đề.

Tiên đan sở dĩ là Tiên đan, vì có Tiên vận, Linh đan cần đan sư tụ linh, Tiên đan thì lại cần căn cứ theo đặc tính của Tiên đan dược mà thành đan. Cho dù cùng một loại đan dược, dùng cùng một loại Tiên đan thảo, cách luyện đan và đan quyết của đan sư cao minh cũng không giống nhau. Còn hắn thì lại mượn tụ linh để luyện chế Thiên đan, như vậy Tiên đan luyện chế ra có Tiên vận mới là chuyện lạ.

Nếu như không phải cách luyện đan của hắn và mồi lửa quá nghịch thiên, thì lò Chính Hư đan vừa nãy nói không chừng đến Thiên đan cửu phẩm cũng không luyện chế ra được, cuối cùng thành lò đan phế phẩm Diệp Mặc nhớ tới một câu trong quyển Đan đạo trên ngọc giản mà thiếu nữ Đại

La Tiên đưa cho hắn, “Đan đạo: quỷ dị chi đạo, luyện đan giả hà chỉ vạn thiên, nhiên thành tựu đan đạo giả, nan hữu kỳ nhất hĩ.”

Không có suy nghĩ linh hoạt, không có cách và đầu óc biến thông, mãi mãi không thể nào thành một luyện đan sư cấp cao được. Nhiều nhất cũng chỉ thành một luyện đan cấp thấp một cách máy móc, không thể nào luyện chế ra được đan tốt cực phẩm.

Đây cũng là tại sao rất nhiều luyện đan sư khi luyện chế đan dược, đều có tỉ lệ thành công thấp. Luyện chế ra vài lò đan dược, cuối cùng cũng chỉ thành công được một lò.

Sau khi hiểu ra vấn đề phát sinh ở chỗ nào, Diệp Mặc lập tức quyết tâm, ngay sau đó liền luyện chế lò đan dược thứ hai. Hai tuần hương trôi qua, một mùi khen khét tỏa ra, Diệp Mặc biết lò đan dược thứ hai này cũng bị hỏng rồi. Nhưng so với lò đan dược thứ nhất, Diệp Mặc ngược lại cũng không có chút kinh hoảng nào. …

Trong đại sảnh của tức lâu Tiên trạm, Duẫn Ưng và nữ tu đen gầy kia cũng đã đợi gần một ngày rồi. Lúc mới bắt đầu, sắc mặt hai người vẫn bình tĩnh, vì luyện chế ra ba lò dan dược cho hai người bọn họ, Tiên đan sư bình thường cũng tốn hơn nửa ngày.

Nhưng một ngày trong Tiên trạm cũng đã qua rồi, cho dù Diệp Mặc có kém một chút, ba lò đan dược cũng phải luyện chế xong rồi chứ. Lúc này sắc mặt hai người cũng có chút sốt ruột rồi, nhất là nữ tu đen gầy kia, sắc mặt lại càng lo lắng hơn.

- Anh nói Diệp đan sư này có thể luyện chế được toàn bộ Tiên linh thảo đó không?

Nữ tu đen gầy cuối cùng cũng không chịu đựng được, cô hỏi Duẫn Ưng. Câu hỏi này lại càng giống như vì Diệp Mặc chậm trễ lâu như vậy rồi, tìm một cái cớ.

Duẫn Ưng mặc dù cũng nói chuyện với nữ tu đen gầy kia được một lúc, nhưng cũng không hỏi thăm lai lịch của nhau, trong lòng gã cũng sốt ruột giống nữ tu đen gầy kia vậy. Nếu không phải tức lâu chỉ có thể rời đi từ đại sảnh này, gã nói không chừng cũng cho rằng Diệp Mặc đã rời khỏi tức lâu này rồi.

Bây giờ nữ tu này lại hỏi gã, đúng lúc gã định nói, liền nhìn thấy Diệp Mặc từ phòng trên lầu đi ra vẫy bọn họ nói:

- Hai người lên đi.

Thấy Diệp Mặc gọi hai người lên trên, Duẫn Ưng cùng nữ tu đen gầy kia dường như đứng dậy cùng một lúc, xông lên phòng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc sau khi mở cấm chế trong phòng ra, lấy ra hai bình đan dược đưa cho nữ tu đen gầy nói:

- Cô xem Chính Hư đan này cô có hài lòng không?

Nói xong Diệp Mặc lại lấy ra một bình ngọc đưa cho Duẫn Ưng đang đứng bên cũng kích động không thôi.

Người nữ tu kia run rẩy cầm lấy Chính Hư đan mà Diệp Mặc đưa cho cô, lập tức mở ra đổ vào lòng bàn tay.

- Chính Hư đan thượng đẳng…

Nữ tu đen gầy đó khiếp sợ chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cô không ngờ mình không những lấy được Chính Hư đan, hơn nữa còn là Chính Hư đan thượng đẳng. Phải biết rằng Chính Hư đan thượng đẳng là thứ chỉ có Tiên đan sư tam phẩm mới có thể luyện chế ra được, bây giờ Diệp Mặc giúp cô luyện chế không ngờ lại là đan dược thượng đẳng, cô làm sao lại không khiếp sợ cho được?

- Địa Nguyên đan thượng đẳng?

Duẫn Ưng cũng chấn động không khác gì so với nữ tu đen gầy kia, gã đồng thời cũng kinh ngạc thốt lên.

Gã tìm đan vương họ Phùng luyện chế Tiên đan nhất phẩm trước giờ đều là trung đẳng, thỉnh thoảng còn có đan dược hạ đẳng, nhưng bất luận là trung đẳng hay hạ đẳng, gã đều cần hết. Cho dù là đan dược thượng đẳng, cũng thỉnh thoảng có một hai viên. Nhưng bây giờ cả bình trong tay gã đều là đan dược thượng đẳng, cái này chẳng phải nói Diệp đan sư trước mắt đây ít nhấy cũng là Tiên đan sư tam phẩm rồi ư?

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải chỉ luyện chế ra đan dược thượng phẩm, hắn tổng cộng luyện chế ra được năm lò đan dược, trong đó Chính Hư đan thất bại hai lần. Ba lần cuối cùng hắn luyện chế ra được hai lò đan dược thượng đẳng, còn có một lò Chính Hư đan hạng nhất nữa.

Còn Địa Nguyên đan hắn cũng luyện chế ra được hai lò thượng đẳng, một lò cuối cùng là hạng nhất. Bốn lò Địa Nguyên đan bị hắn luyện hỏng mất một lò.

Hắn đương nhiên giữ lại hai bình đan dược hạng nhất cho mình rồi, đưa hai lò đan dược thượng đẳng cho hai người họ. Vốn dĩ nếu như hai người này không hài lòng, hắn định chia chút đan dược hạng nhất cho bọn họ. Nhưng bây giờ nhìn biểu cảm của hai người này, thì sự hài lòng đó không thể hài lòng hơn được nữa. Diệp Mặc cũng sẽ không nhắc đến đan dược hạng nhất kia làm gì.

- Diệp đan sư, Duẫn Ưng thật không ngờ anh là Tiên đan sư tam phẩm, đúng là có mắt mà không thấy cao nhân…

Duẫn Ưng giọng nói run rẩy, rõ ràng cũng kích động không thôi khi quen biết một Tiên đan sư tam phẩm như mình. Diệp Mặc là Tiên đan sư tam phẩm không nói, đan dược mà hắn luyện chế ra còn tốt hơn của tên họ Phùng kia luyện chế ra, mà giá tiền của hắn thì lại thấp hơn tên họ Phùng đó nhiều.

Diệp Mặc mỉm cười, đương nhiên sẽ không thừa nhận mình chỉ là Tiên đan sư nhất phẩm, huống hồ hắn cho rằng chỉ cần có Tiên linh thảo, hắn muốn thăng cấp lên Tiên đan sư tam phẩm, thì cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nếu như cho hắn đầy đủ Tiên linh thảo cấp hai cấp ba, trong vòng một tháng nói không chừng hắn cũng có thể thăng cấp lên Tiên đan sư tam phẩm.

Thấy Diệp Mặc hờ hững, Duẫn Ưng trong lòng lại càng không ngừng tôn kính, gã đứng dậy khom người hành lễ nói với Diệp Mặc:

- Tôi từ rừng rậm Hắc Lô đến, vốn dĩ tôi muốn tìm Phùng đan sư luyện đan. Cứ vài tháng tôi lại đến tìm Phùng đan sư luyện đan một lần. Diệp đan sư, trình độ luyện đan của anh mạnh hơn nhiều so với Phùng đan sư, hơn nữa giá cả lại thấp hơn Phùng đan sư nhiều, tôi muốn sau này đến Thuần Khẩu Tiên trạm có thể…

Không đợi Duẫn Ưng nói xong, Diệp Mặc đã biết được ý tứ của gã, vội vàng khua tay chặn lời nói:

- Đợi một chút, tôi sắp rời khỏi Thuần Khẩu Tiên trạm rồi, cho nên sau này anh tìm tôi luyện đan cũng không được đâu.

Nữ tu đen gầy kia lúc này cũng phản ứng lại, cô cũng đứng dậy khom người hành lễ nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan sư, cám ơn anh dùng cái giá thấp như vậy giúp tôi luyện chế ra được hai lò Chính Hư đan này. Mục đích của tôi cũng giống Duẫn đại ca, đều là đến tìm Phùng đan sư luyện đan, nhưng Tiên linh thảo mà mỗi năm tôi lấy được rất ít, năm ba năm mới có thể luyện chế được một lần. Tôi nghĩ, nếu như Diệp đan sư đến nơi nào, có thể báo cho tôi biết, sau này tôi có thể đến tìm anh luyện đan…

Diệp Mặc lúc này trong lòng cũng vui vẻ hơn rồi, hắn biết Duẫn Ưng và nữ tu đen gầy này đều không phải là người giàu có gì, nhưng tu sĩ như này cũng có rất nhiều. Đan sư họ Phùng kia kiếm ăn theo kiểu này ở đây, rất

nhiều người sẽ cố ý đến tìm gã luyện đan.

Trong Tu Chân giới giúp người khác luyện đan lấy 50% đã là giá quá cao rồi, nhưng Phùng đan sư này lại muốn lấy 75%, còn phải thêm tiên tinh, cái giá này quả thực không quá. Nếu như mình cũng có thể giúp người khác luyện đan được trong này, thì chẳng mấy chốc mà giàu có.

Nhưng Diệp Mặc lập tức liền gạt ý nghĩ này đi, đừng nói hắn không dám ở lại trong này giúp người khác luyện đan, cho dù hắn có ở lại đây giúp luyện đan thật, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác phá đám. Phùng đan sư kia có thể luyện đan trong này, tuyệt đối là có người bảo kê, nếu không gã chỉ là một Hư Tiên hậu kỳ, không thể nào có thể xoay xở được ở đây.

Sau khi hiểu ra điều này, Diệp Mặc lập tức ôm quyền nói:

- Thật xin lỗi, tôi quả thực không thể ở lại đây luyện đan được. Tôi thực ra chỉ là đi ngang qua, còn chuyện đến đâu, tôi bây giờ cũng chưa nghĩ xong.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Duẫn Ưng bỗng nhiên đứng dậy, thành khẩn nói:

- Diệp đan sư, nếu anh vẫn chưa nghĩ được nên đi đâu, có thể đến rừng rậm Hắc Lô với tôi. Rừng rậm Hắc Lô rất rộng lớn, ở đó có vô số Tiên linh thảo và khoáng thạch, có vô số tài nguyên tu luyện. Rất nhiều tu sĩ giống như tôi, đều vào trong đó tìm Tiên linh thảo, sau đó đi tìm người luyện đan. Với bản lĩnh của Diệp đan sư, nếu đến rừng rậm Hắc Lô, tuyệt đối sẽ có đan dược dùng để luyện đan cũng không hết được.

- Đúng, đúng vậy, tôi cũng từ rừng rậm Hắc Lô ra, đang có ý tìm Phùng đan sư luyện đan. Nếu như Diệp tiền bối đến rừng rậm Hắc Lô, rất nhiều bạn của chúng tôi có thể tìm đến anh để luyện đan.

Nữ tu đen gầy đứng bên cạnh vội vàng gật đầu lia lịa nói.

Nếu không phải Diệp Mặc biết hai người này căn bản không quen biết, còn cho rằng hai người này đang hát đôi rồi.

Bây giờ hắn thấy Duẫn Ưng nói vậy, lại có chút nghi ngờ hỏi:

- Anh từ rừng rậm Hắc Lô xa xôi như vậy đến đây, chỉ là vì luyện chế một lò Địa Nguyên đan?

Duẫn Ưng có chút ngượng ngùng nói:

- Tôi đến đây đã bao nhiêu ngày rồi, lúc trước có rất nhiều Tiên linh thảo cũng đã mời Phùng đan sư luyện chế giúp rồi. Chỉ có điều lò Địa Nguyên đan này giá của Phùng đan sư cao quá, tôi vẫn chưa quyết định. Nhưng thời gian tôi trì hoãn trong này cũng quá dài rồi, hơn nữa ngày kia đúng lúc có Tiên thuyền quay về, cho nên hôm nay định thiệt thòi chút để gã luyện giúp, không ngờ lại gặp được Diệp đan sư tiền bối.

Diệp Mặc khua khua tay nói:

- Cứ gọi tôi là Diệp đan sư là được rồi, đừng gọi là Diệp tiền bối, tu vi của tôi còn thấp hơn anh mà.

- Vâng, Diệp đan sư.

Duẫn Ưng lập tức thay đổi.

Diệp Mặc gậy đầu hỏi:

- Tôi nghe nói Tiên thuyền từ trong này đến rừng rậm Hắc Lô cần phải có mấy chục nghìn tiên tinh thượng phẩm, anh từ rừng rậm Hắc Lô đến đây, đan dược luyện chế được e rằng cũng chưa đủ chút lộ phí?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1539

Chỉ Có Thể Ngồi Khoang Góc

Thấy Diệp Mặc nói vậy Duẫn Ưng có chút sửng sốt, nhưng lập tức lại cười nói:

- Diệp đan sư, anh chắc chắn là bị tên béo kia của Tiên trạm lừa rồi. Tiên thuyền ở đây không đến thẳng rừng rậm Hắc Lô, chỉ có thể đến Loan Giác Tiên trấn, đến Loan Giác Tiên trấn rồi, chúng ta có thể ngồi Tiên thuyền khác để đến rừng rậm Hắc Lô.

- Nhưng cho dù như vậy, giá tiên tinh chắc hẳn cũng không quá ít?

Diệp Mặc vẫn còn có chút nghi ngờ, hắn không tin tu sĩ như Duẫn Ưng lại có thể lấy ra trên chục nghìn tiên tinh thượng phẩm để ngồi Tiên thuyền.

Duẫn Ưng chậm rãi nói:

- Thực ra cái giá mà tên béo đó nói là giá của khoang cuối…

Diệp Mặc giật mình, khoang cuối giá đã cao như vậy rồi, vậy thì khoang giữa và cả khoang đầu nữa giá cả chẳng phải còn cao hơn nữa sao?

Duẫn Ưng nói tiếp:

- Trên Tiên thuyền còn có một số khoang phân đoạn nữa, những khoang này không thể nào quan sát được cảnh vật bên ngoài, cũng không có tiên linh khí, là nơi một số tông sư luyện khí khi luyện chế Tiên thuyền, còn dư thừa lại nên bố trí một số trận kỳ và khoang dự bị. Những nơi như này cũng để một số nguyên liệu công cộng hoặc vật phẩm trong Tiên thuyền cần dùng đến, giá cũng rất rẻ, nhưng người có quan hệ mới có thể thuê được, tôi chính

là ngồi khoang này, cũng gọi là khoang góc.

- Tôi cũng ngồi khoang góc mà đến.

Nữ tu đen gầy kia cũng gật gật đầu, chứng tỏ những gì Duẫn Ưng nói là sự thật.

- Vậy thì cần bao nhiêu tiên tinh?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Duẫn Ưng lập tức trả lời:

- Cần năm trăm đến một nghìn tiên tinh thượng phẩm, nhưng những tiên tinh này không phải là dùng để mua vé, chỉ cần lén đưa cho người của Tiên trạm là được, vì vị trí của khoang góc không cho phép mua bán. Nhưng trên thực tế vẫn đang cho thuê, chỉ có điều mọi người không nói mà thôi.

Diệp Mặc khẽ gật đầu, xem ra chuyện lén lén lút lút này ở bất kỳ nơi nào cũng có, chỉ cần có người, thì sẽ tồn tại mối quan hệ lợi ích này.

Thấy Diệp Mặc gật đầu, Duẫn Ưng bổ sung một câu:

- Nhưng nếu như trên Tiên thuyền có yến tiệc hoặc hội đấu giá lớn, có hội giao lưu vật phẩm, người của khoang dự bị cần thuyền viên không chuyên đến giúp đỡ, giúp đỡ này cũng là miễn phí.

Diệp Mặc trầm xuống, cái giá này cũng không cao, nhưng hắn bây giờ đến năm trăm tiên tinh thượng phẩm cũng không có, còn số đan dược đó hắn cũng không muốn bán đi, đan dược này hắn cần phải giữ lại để mình tu luyện.

Mặc dù hắn cũng có mấy món pháp bảo tiên khí, nhưng đáng tiếc là những pháp bảo tiên khí này hắn cũng không dám bán ra. Tiên khí lục diễm thương mà hắn cướp được trong Ma Ngục cấm địa kia Diệp Mặc chắc chắn cũng không dám bán ra ngoài, mấy món pháp bảo mà Diệp Mặc cướp được

trên người ba người Nghiêm Chước hắn cũng không dám bán ra. Nếu không cho dù Phi xa kia bán đi cũng không chỉ có một nghìn tiên tinh thượng phẩm.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, Duẫn Ưng trong lòng cũng có chút sốt ruột. Diệp Mặc nếu như đến rừng rậm Hắc Lô, đối với bọn họ mà nói cũng có ích rất thiết thực, nếu Diệp Mặc rời khỏi nơi này rồi, sau này gã luyện đan lại phải đến tìm tên Phùng đan sư kia, quả thực rất khó chịu.

Nghĩ đến đây, gã lại nói thêm một câu:

- Diệp đan sư, rừng rậm Hắc Lô gần Tân Quỳnh Tiên thành, còn Tân Quỳnh Tiên thành thì lại gần với Hà Đồng thiên vực. Nếu như ngày nào đó Diệp đan sư muốn rời khỏi Văn Cử thiên vực đến Hà Đồng thiên vực, thì lộ trình cũng không xa lắm. Tôi nghe nói Tiên đan sư của Hà Đồng thiên vực còn ít hơn của Văn Cử thiên vực.

Vốn dĩ Diệp Mặc cũng có chút do dự đến rừng rậm Hắc Lô, nhưng thấy Duẫn Ưng nói rừng rậm Hắc Lô gần Hà Đồng thiên vực, hắn lập tức quyết định đến rừng rậm Hắc Lô trước. Hắn đang định rời khỏi Văn Cử Thiên, bây giờ đến gần biên giới của Văn Cử Thiên, hắn rõ rãng cũng sẽ không từ chối.

- Được, nếu như vậy, tôi sẽ đến rừng rậm Hắc Lô, nhưng tiên tinh của tôi bây giờ còn chưa đủ, tôi dùng đan dược gán nợ vậy.

Diệp Mặc lập tức đứng dậy nói.

Thấy Diệp Mặc nói đến rừng rậm Hắc Lô, Duẫn Ưng và nữ tu đen gầy kia liền vui mừng hớn hở.

- Diệp đan sư, đối với tu sĩ tu vi Hư Tiên như chúng tôi mà nói, lấy ra năm trăm đến một nghìn tiên tinh thượng phẩm cũng là chuyện không dễ dàng gì. Tôi vì giúp đỡ mọi người đến luyện đan, cho nên vé thuyền của tôi cũng là do mọi người góp lại và cả nữ tu đen gầy kia nữa đã ngồi trên Tiên thuyền đến Loan Giác Tiên trấn rồi. Chỉ có điều ba người đều ngồi trong

khoang góc, cũng là nơi cũng không tính là khoang cuối. Những thứ này Diệp Mặc cũng không chú ý lắm, Tiên thuyền này cũng chỉ bay trong hai mươi ngày mà thôi, trong khoang góc ngoài việc không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài ra, thì cũng chẳng có gì là khác biệt.

Sau khi ba người thân quen rồi, Diệp Mặc cũng biết nữ tu đen gầy kia tên Đồng Xu, cũng kiếm ăn gần rừng rậm Hắc Lô. Chỉ có điều cô và chị dâu của cô là một tiểu đội, vì tu vi của hai người đều chỉ là Hư Tiên trung kỳ, tài nguyên lấy được cũng không nhiều lắm, cho dù là năm phần nguyên liệu Chính Hư đan này, cũng là tích cóp lâu lắm mới có được, may mà cô còn giúp người khác mang một số nguyên liệu luyện đan đi luyện chế đan dược, lộ phí cũng không phải một mình phải bỏ ra, cũng giống như Duẫn Ưng, mọi người cùng gom góp lại.

Sau khi nói chuyện với nhau, Diệp Mặc lại cảm thấy Duẫn Ưng và Đồng Xu cũng là người không tệ, lại miễn phí giúp bọn họ luyện chế tất cả những tiên đan nhất phẩm còn lại. Tiên linh thảo còn lại trên người hai người, vì sự giúp đỡ của Diệp Mặc, cũng không còn sót lại chút nào. May mà hai người cũng không có Tiên linh thảo cấp hai nào, Diệp Mặc cũng không cần lo âu vì luyện chế Tiên đan nhị phẩm.

Với tính cách dễ chịu của Diệp Mặc, hai người Duẫn Ưng và Đồng Xu lại càng cảm kích không thôi. Dường như những gì mà Diệp Mặc muốn hỏi, hai người đều có thể nói ra toàn bộ. Còn Diệp Mặc chủ yếu là muốn hiểu một chút về rừng rậm Hắc Lô, hắn đoán chừng mình sẽ ở lại rừng rậm Hắc Lô một thời gian dài.

Rừng rậm Hắc Lô chẳng những có tu sĩ của Văn Cử Thiên, rất nhiều tu sĩ của Hà Đồng thiên vực cũng đến nơi này tìm nguyên liệu tu luyện. Vì diện tích của rừng rậm Hắc Lô vô cùng rộng lớn, trong đó có các loại Tiên linh thảo, cho dù có người tìm được Tiên linh thảo cấp chín trong này, là cũng có khả năng.

Nhưng sự nguy hiểm của rừng rậm Hắc Lô cũng là một nơi nổi tiếng ở Văn Cử Thiên vực và Hà Đồng Thiên vực, tu sĩ cấp thấp bình thường cũng

sẽ không vào sâu trong rừng rậm, chỉ có thể tìm những Tiên linh thảo cấp thấp bên ngoài. Còn bên trong rừng rậm ngoại trừ thế lực Tiên yêu thú hùng mạnh ra, còn có các loại sát trận tự nhiên.

Ngoài những thứ đó ra, trong rừng rậm Hắc Lô giữa các tiểu đội cũng sẽ phát sinh xung đột. Một khi phát hiện ra thứ gì tốt, hai tiểu đội sẽ lập tức đánh đập tàn nhẫn lẫn nhau, giết người cướp của trong rừng rậm Hắc Lô quả thực đơn giản bình thường như hít thở không khí vậy. Thực lực tiểu đội của Duẫn Ưng mạnh hơn một chút, có thể tiến vào sâu hơn, còn tiểu đội của Đồng Xu và chị dâu của cô lại yếu hơn chút, cho nên bình thường đều tìm kiếm bên ngoài men rừng rậm Hắc Lô.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng mặc dù Tu Chân giới có nhiều yêu thú không thể hóa hình được, nhưng một khi đến Tiên giới rồi, tất cả yêu thú đều sẽ hóa hình biến thành yêu tu. Nhưng từ miệng của Duẫn Ưng, Diệp Mặc mới biết được có vô số Tiên yêu thú cả đời cũng không hóa hình được, những Tiên yêu thú này càng về sau càng cường hãn. Cho dù là yêu thú cùng cấp, cũng chưa chắc là đối thủ của bọn chúng.

Ba người Diệp Mặc ở trong khoang góc, không có sự cho phép thì không được lên trên Tiên thuyền. Diệp Mặc cũng không định lên trên, bế quan mấy chục năm cũng có thể qua được, bây giờ chỉ là hai mươi ngày thì đã là cái gì?

Duẫn Ưng cùng Đồng Xu vốn dĩ chỉ đối đãi với Diệp Mặc như một Tiên đan sư, tôn kính Diệp Mặc chính là vì Diệp Mặc biết luyện đan, đối với tu vi của Diệp Mặc cũng không để ý lắm. Nhưng ba người cùng thảo luận về công pháp tu luyện, hai người Duẫn Ưng và Đồng Xu kinh ngạc phát hiện ra, sự hiểu biết của Diệp Mặc về công pháp tu luyện còn thâm hậu hơn hai người họ nhiều.

Bất luận hai người có bất kỳ thứ gì không hiểu, đối với Diệp Mặc, cũng đều có thể dễ dàng được giải quyết. Ba người càng thảo luận đến cuối, Duẫn Ưng và Đồng Xu lại càng khâm phục Diệp Mặc. Thảo luận cùng Diệp Mặc đã gợi ý cho họ rất nhiều, thậm chí bình cảnh ngăn cản tu vi của bọn họ cũng

có chút hé mở rồi.

Hai người cũng không hiểu tại sao tu vi của Diệp Mặc thấp như vậy, mà sự hiểu biết về tu luyện của hắn lại thâm sâu như vậy? Đồng thời hai người cũng biết rõ, Diệp Mặc hiểu sâu biết rộng về công pháp tu luyện như vậy, hắn muốn đạt đến thành tựu cao hơn, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mười ngày thoáng cái trôi qua, hôm nay, Đồng Xu và Duẫn Ưng đang thỉnh giáo Diệp Mặc về vấn đề tu luyện. Duẫn Ưng bỗng nhiên nhận được tin, ngay lập tức gã đứng dậy nói:

- Diệp đan sư, trên Tiên thuyền có tổ chức một hội giao lưu, ba người chúng ta cần phải đi giúp đỡ.

Nói xong gã sợ Diệp Mặc không hiểu lắm, lại bổ sung thêm một câu:

- Kiểu hội giao lưu này, tôi thường xuyên phải giúp đỡ. Bình thường trên Tiên thuyền khi không đủ người, thì sẽ yêu cầu những tu sĩ trong khoang góc như chúng ra ra ngoài giúp đỡ, còn là vì trao đổi chuyển vật phẩm giữa các tu sĩ. Không có chuyện gì đặc biệt, hơn nữa làm xong rồi thì phía Tiên thuyền sẽ có chút ban thưởng cho chúng ta.

Đồng Xu chần chừ một chút rồi nói:

- Duẫn đại ca, hay là hai người chúng ta đi trước, thân phận của Diệp đan sư tiền bối không giống…

Diệp Mặc cũng không đợi Duẫn Ưng nói, đứng dậy cười cười nói:

- Cái này có gì đâu, tôi đúng lúc cũng muốn đi gặp mặt một số cao nhân đổi bảo vật một chút, chỉ là va chạm xã hội mà thôi. Hơn nữa, tôi cũng không có thân phận gì mà.

Đối với việc này Diệp Mặc thực sự cũng không để ý, giúp đỡ chuyển linh quả và vật phẩm một chút, cũng có gì đâu? Hắn từ miệng của Duẫn Ưng biết được, Tiên nhân trên Tiên thuyền phần lớn là Kim Tiên, còn có một số

Huyền Tiên nữa, thỉnh thoảng còn xuất hiện vài Đại Ất Tiên cũng là chuyện bình thường.

…

Ba người sau khi đến boong thuyền, Diệp Mặc mới phát hiện ra Tiên thuyền này còn là một tiên khí phi hành trung phẩm cực lớn, trên boong thuyền có rất nhiều tu sĩ đang nói chuyện phiếm, rõ ràng những tu sĩ này đều bỏ ra tiên tinh, có được chỗ ngồi cao cấp.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn tin rằng, với sự hiểu biết của mình về luyện khí, chỉ cần có nguyên liệu cấp cho hắn, thăng cấp đại sư tiên khí cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Đến lúc đó tự hắn luyện chế một Tiên khí phi hành cao cấp, cũng không cần phải ngồi pháp bảo phi hành như này nữa.

- Duẫn Ưng, ba người các anh đi theo tôi.

Ba người Diệp Mặc vừa mới lên đến nơi, một tu sĩ Hư Tiên trung kỳ liền vẫy vẫy tay với Duẫn Ưng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1540

Tu Sĩ Táo Bạo

Diệp Mặc ba người theo vị tu sĩ Hư Tiên này đi vào một phòng bên trái tầng trên của phi thuyền, ở ngoài nhìn vào chỉ là một căn phòng bình thường mà thôi, sau khi ba người bước vào phòng, ba người mới biết căn phòng này lớn thế nào. Lúc này Diệp Mặc liền hiểu, tại sao nói trên Tiên thuyền không đủ người, cái đại điện này ngồi gần trăm người, sau lưng mỗi người đều có một tu sĩ, xem ra hắn đến đây cũng chỉ vì đứng sau một trong những tu sĩ ở đây.

Quả nhiên, Diệp Mặc mới nghĩ đến đây, tu sĩ Hư Tiên đưa Diệp Mặc vào đây liền nói với Diệp Mặc ba người:

- Đợi lát có khách gọi các người qua đó, các người đứng phía sau khách trước, khi khách muốn trao đổi đồ, các người có thể giúp chuyển đưa.

Duẫn Ưng gật đầu tỏ vẻ hiểu, Diệp Mặc cũng hiểu đạo lý này. Sở dĩ làm cái việc cho người đến chuyển giao vật phẩm, đơn giản là vì thể hiện sự coi trọng của phi thuyền đối với những người khách giàu có, còn một điều chính là, để chứng tỏ tầm quan trọng của vật phẩm được trao đổi mà thôi.

Rất nhanh Duẫn Ưng và Đồng Xu bị hai tên tu sĩ Kim Tiên gọi đi, Diệp Mặc đang muốn dùng thần thức kiểm tra một chút tu sĩ tu vi cao nhất ở đây, thì liền nghe một thanh âm thanh thúy vang lên bên tai hắn - Anh đến bên tôi.

Diệp Mặc đã nhìn rõ tu sĩ gọi hắn, là một nữ tu sĩ toàn thân áo màu đen, đồng thời mặt che khăn đen, Diệp Mặc lập tức như mấy người khác, đứng sau nữ tu này, thần thức của hắn quét một cái, phát hiện nữ tu này tuy che

giấu tu vi của mình, nhưng tu vi của cô lại không cao, chỉ có Kim Tiên trung kỳ mà thôi.

- Anh tên gì?

Nữ tu sĩ đó đợi sau khi Diệp Mặc qua đây, tùy tiện hỏi một câu.

- Mạc Ảnh.

Diệp Mặc thấp giọng nói.

- Ừ.

Sau khi nữ tu sĩ ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thần thức Diệp Mặc thận trọng đảo một vòng, phát hiện tu sĩ tham gia giao lưu trong đại sảnh này, tu vi thấp nhất đều là Hư Tiên đỉnh, còn lại đều là tu vi Kim Tiên, còn có năm sáu người là tu sĩ Huyền tiên, trên Huyền tiên lại không có một ai

- Các bạn, tôi không nói nhiều nữa, mọi người đều không phải đến đây lần đầu, hi vọng mọi người đều hợp tác vui vẻ trên Tiên thuyền Lợi Tiên Hao của chúng tôi, tôi nói lần nữa, một khi đôi bên đồng ý trao đổi vật phẩm, thì không được hối hận, cho nên trước khi trao đổi, xin đôi bên hãy cân nhắc kỹ, được rồi, cuộc trao đổi bắt đầu.

Một tu sĩ Huyền tiên ngồi tuyến trên nói xong, lập tức đứng lên, lui về một bên.

- Tôi trước vậy, thứ tôi đem đến là một tiên khí công kích trung phẩm…

Người nói trước là một Kim Tiên hậu kỳ, anh ta vừa mới nói tiên khí trung phẩm, lập tức dẫn đến một trận xôn xao nho nhỏ.

Tiên khí trung phẩm đối với tu sĩ cấp bậc Đại tiên trở xuống mà nói, đã là pháp bảo hiếm có, xuất hiện ở một cuộc giao lưu nho nhỏ này, hiển nhiên là ngoài sự dự đoán của mọi người.

- Chỉ là món tiên khí này có chút sứt mẻ…

Tên Kim Tiên nói được nửa câu, tu sĩ trong đại điện đều ngộ ra, khó trách y lấy ra tiên khí trung phẩm, hóa ra là có chút sứt mẻ, một tiên khí trung phẩm sứt mẻ, còn không bằng tiên khí hạ phẩm, rất nhiều tu sĩ lúc nãy còn đang kích động bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Sau cùng tiên khí trung phẩm này không giao dịch được, tiên khí trung phẩm đáng quý thế, nhưng tiên khí trung phẩm sứt mẻ thì không đáng giá, bởi vì cái giá tìm một Tông sư luyện khí sửa lại món tiên khí trung phẩm này cũng có thể mua được nửa kiện tiên khí, tên tu sĩ Kim Tiên này hiển nhiên là muốn tìm một tên coi tiền như rác, đáng tiếc suy tính của anh ta không thành công.

Người thứ hai đứng ra giao dịch cũng là một Kim Tiên hậu kỳ, anh ta lấy ra ba hộp ngọc nói:

- Ở đây tôi có ba gốc Mạt kim hoa, trao đổi tài luyện luyện khí hệ mộc, hoặc là tiên khí hệ mộc.

Mạt kim hoa là tiên linh thảo cấp ba, có thể luyện chế Mạt huyền đan, để tu sĩ Huyền tiên đột phá sự bình cảnh, cũng được xem là tiên linh thảo tốt, tu sĩ này rất nhanh từ tay một tu sĩ Huyền tiên đổi được một vật phẩm tiên khí hạ phẩm hệ mộc.

Giao dịch tiếp tục tiến hành, Diệp Mặc phát hiện ở đây không có thứ gì đặc biệt, ngoại trừ một vài tiên linh thảo dưới cấp bốn, thì là một vài tiên khí hạ phẩm bình thường và tài liệu khoáng thạch bình thường, nếu không thì một vài tàn phiến tiên khí cao cấp, ngoại trừ mấy gốc tiên linh thảo cấp bốn ra, thứ còn lại Diệp Mặc đều không quan tâm.

Lúc này đã tới lượt nữ tu che mặt phía trước Diệp Mặc, cô thanh giọng nói:

- Thứ tôi muốn đổi là mười hai viên Lôi châu, mười hai viên lôi châu

này là tôi có được ở Tu Chân giới nó thuộc cấp bậc bán tiên khí, tôi không phải là tu sĩ hệ lôi, cho nên cũng chưa có luyện hóa, nếu là tu sĩ hệ lôi thì mười hai viên Lôi châu này tuyệt đối là đồ tốt, sức mạnh sẽ không thấp hơn tiên khí hạ phẩm…

Diệp Mặc lúc này đã thấy mười hai viên lôi châu này, lòng hắn không thể nào bình tĩnh được, mười hai viên lôi châu này chính là 'Lôi Hải Thần Châu'. Lúc đầu hắn có được mười hai viên 'Lôi Hải Thần Châu' tặng cho Ức Mặc, không ngờ rằng ở đây lần nữa xuất hiện mười hai viên 'Lôi Hải Thần Châu'.

Diệp Mặc luyện hóa qua 'Lôi Hải Thần Châu, đương nhiên biết hạt châu này là một bộ, tổng cộng ba mươi sáu viên, nếu ba mươi sáu viên gộp lại, sức mạnh tuyệt đối hơn hẳn tiên khí bình thường.

Diệp Mặc vốn muồn từ từ giúp Ức Mặc tìm kiếm, nhưng không ngờ nhanh như vậy hắn đã ở đây phát hiện mười hai viên Lôi Hải Thần Châu khác, mười hai viên châu này, bất kể thế nào hắn cũng phải có được.

- Bán tiên khí của Tu Chân giới cũng muốn đổi tiên khí hạ phẩm, đúng là điên…

Lập tức có người châm chọc.

Nhưng vị nữ tu áo đen đó lại bình tĩnh, không hề để ý lời châm chọc của người khác, vẫn nói rằng:

- Mười hai viên lôi châu của tôi chỉ đổi mồi lửa kỳ dị, bất kể là thiên hỏa hay là địa hỏa đều được, đương nhiên nếu là thiên hỏa thì tôi sẽ bồi thường thêm một ít tiên tinh hoặc là mấy thứ khác.

Nghe được vị nữ tu lấy một món đồ của Tu Chân giới đổi lấy mồi lửa kỳ dị, những người xung quanh đến ý châm chọc cũng không còn nữa, hiển nhiên cho rằng sẽ không có ai đổi với cô ấy.

Mồi lửa kỳ dị bất luận là Tu Chân giới hay là Tiên giới đều là thứ hiếm

có, thiên hỏa càng hiếm, vả lại vật liệu để cho mồi lửa kỳ dị có thể tấn cấp trong Tiên giới so với Tu Chân giới thì nhiều vô kể, có thể nói chỉ cần anh có mồi lửa kỳ dị, chỉ cần kiên nhẫn tìm kiếm tài liệu giúp mồi lửa tấn cấp, sẽ có một ngày mồi lửa của anh sẽ tấn cấp đến màu tím.

Lại có ai ngu ngốc dùng mồi lửa kỳ dị đổi lấy thứ này chứ?

Nhưng Diệp Mặc thật sự muốn đổi, hắn còn có hai mồi lửa kỳ dị, ngoại trừ 'Long tâm viêm' ra còn có 'Muội sát hỏa", hai mồi lửa này hắn đều có thể đổi, đương nhiên 'Vụ Liên Tâm Hỏa' và 'Thanh Như Hiểu Thiên' thì đừng mong hắn trao đổi, Vụ Liên Tâm Hỏa là vốn liếng sinh tồn của hắn, Thanh Như Hiểu Thiên là thiên hỏa đứng đầu Tu Chân giới, Tiên giới cũng xếp trong top thứ ba, loại mồi lửa này kêu hắn đổi, không có dễ đâu.

Diệp Mặc tuy trong lòng rất muốn trao đổi mười hai Lôi Hải Thần Châu với người chủ hiện giờ của mình, lại đồng thời biết rằng, ở đây hắn không có tư cách trao đổi, hắn chỉ cầu mong mười hai Lôi Châu của nữ tu này không trao đổi được, sau đó mình tìm cơ hội trao đổi với cô ấy.

Nếu bây giờ hắn dám đứng ra trao đổi, nhẹ thì bị đuổi ra, nặng thì bị giết cũng không chừng, Tiên giới khác với Tu Chân giới, không có thực lực thì không có quyền phát ngơn, huống chi, Diệp Mặc còn không dám lộ ra mồi lửa của mình.

- Nếu không có ai đổi thì người tiếp theo nào.

Tu sĩ bên cạnh có vẻ gấp gáp.

- Đợi một chút…

Ngay lúc nữ tu áo đen có chút thất vọng, một tu sĩ áo vàng kim lên tiếng.

Diệp Mặc nghe được âm thanh này, trong lòng nhất thời trầm xuống, hắn sợ nhất là có người đổi với nữ tu sĩ này, một khi trao đổi thành công, hắn lại phải tìm đến người đã trao đổi mười hai 'Lôi Hải Thần Châu' đó, cái giá đó phỏng chừng không phải đơn giản như mồi lửa kỳ dị đâu.

- Tôi có một đóa 'Muội sát hỏa’, đã là màu xanh rồi, nếu cô muốn đổi, tôi đồng ý đổi với cô.

Tên tu sĩ áo vàng kim đó nói xong, lấy một hộp ngọc mở ra, trong hộp ngọc một mồi lửa xanh biếc dài khoảng một tấc đang chớp động - Đương nhiên đổi…

Nữ tu áo đen đó nghĩ cũng không nghĩ liền nói, nói xong vẫy tay với Diệp Mặc:

- Mạc Ảnh, anh cầm mười hai Lôi châu đem qua bên kia, lấy 'Muội sát hỏa' qua đây cho tôi xem xem.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, xem ra hắn hết cách rồi, thứ hắn muốn dùng để đổi cũng là 'Muội sát hỏa’, hơn nữa đẳng cấp cũng không cao như đối phương, chỉ có kẻ ngốc mới đổi với hắn.

Diệp Mặc cầm lấy mười hai viên 'Lôi Hải Thần Châu' đi về hướng tu sĩ áo vàng kim, trong lòng còn đang nghĩ làm sao đổi mười hai 'Lôi Hải Thần Châu' từ tay tu sĩ áo vàng kim đây.

Khi Diệp Mặc có chút tiếc nuối đưa mười hai viên 'Lôi Hải Thần Châu' cho tu sĩ áo vàng kim, 'Muội sát hỏa' của tu sĩ áo vàng kim cũng được đưa đến tay của nữ tu áo đen từ tu sĩ sau lưng anh ta.

Nữ tu áo đen mừng rỡ nhận lấy 'Muội sát hỏa', chỉ xem sơ một chút, liền nói:

- Không sai, đúng là thứ tôi muốn lấy, tôi đồng ý đổi.

Sau khi tu sĩ áo vàng kim lấy được mười hai Lôi châu, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nói:

- Tôi cũng đồng ý trao đổi.

Giao dịch hoàn thành đơn giản như vậy, mọi người xung quanh đều lắc

đầu, thầm than tu sĩ áo vàng kim ngu ngốc, lại dùng 'Muội sát hỏa’ màu xanh để đổi mười hai Lôi châu Tu Chân giới.

Chỉ có mình Diệp Mặc biết, người thật sự bị thiệt là nữ tu áo đen, hắn khẳng định mười hai 'Lôi Hải Thần Châu' tuyệt đối không phải bình thường.

Diệp Mặc tâm trạng buồn bực đem thần thức quét đến hộp ngọc trên tay nữ tu áo đen, khi thần thức của hắn tiếp xúc đến 'Muội sát hỏa' màu xanh, trong lòng cả kinh.

Diệp Mặc nhiều lần tiếp xúc qua 'Muội sát hỏa', hơn nữa trên người hắn cũng có một đóa 'Muội sát hỏa’, 'Muội sát hỏa’ trên tay của nữ tu áo đen đó tuy rằng quá giống 'Muội sát hỏa’, những tuyệt đối không phải 'Muội sát hỏa'.

Thấy nữ tu áo đen đó cẩn thận cất đi 'Muội sát hỏa’, Diệp vội bước đến kế bên cô ấy chắp tay nói:

- Tiền bối, có thể cho tôi xem mồi lửa của cô không?

Diệp Mặc gấp gáp rồi, thứ này đáng lẽ thuộc về Ức Mặc, nếu bị tên áo vàng kim đó lấy đi, hắn làm sao giúp Ức Mặc?

Đại sảnh vốn để giao dịch nhất thời yên tĩnh, chỉ là một Hư Tiên trung kỳ, còn là một tay phục vụ, mà lại dám đề ra yêu cầu táo bạo này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1541

Kết Thù

Đến ngay cả Duẫn Ưng và Đồng Xu cũng là ngây ngẩn cả người, bọn họ cũng không thể ngờ rằng Diệp Mặc ở vào thời điểm này dám nói lời như thế, nhất thời trên mặt lộ ra biểu tình lo lắng - Thật can đảm, chỉ là một Hư Tiên hạ đẳng, mà cũng dám ở sảnh giao dịch đề ra yêu cầu này, nếu như loại tu sĩ bỏ đi này mà Tiên thuyền 'Lợi Tiên Hào' cũng không đuổi xuống thì thật là khiến chúng tôi thất vọng đấy Tên tu sĩ áo vàng kim vừa cùng nữ tu vận đồ đen trao đổi mười hai lôi châu bỗng nhiên tức giận quát lớn.

Nữ tu vận đồ đen vốn cũng không hiểu Diệp Mặc sao dám đưa ra yêu cầu này, nhưng khi nghe được lời tu sĩ áo vàng kim ngược lại cũng thấy có chút kỳ quái, theo lý mà nói thì những lời này phải là cô nói ra mới đúng chứ, vì sao tên tu sĩ áo vàng kim lại nói ra trước nhỉ?

Một vị quản sự phụ trách của Tiên thuyền nghe được lời tên tu sĩ áo vàng kim, trên mặt lập tức hiện ra lệ khí, y lạnh lùng liếc mắt nhìn Diệp Mặc, rồi đứng lên, rõ ràng là muốn động thủ với Diệp Mặc

- Có thể, anh xem một chút đi.

Nữ tu vận đồ đen không ngờ đồng ý yêu cầu của Diệp Mặc, đồng thời còn đem 'Muội sát hỏa' cầm trong tay giao cho Diệp Mặc Chỉ có thể trách tên tu sĩ áo vàng kim kia có tật giật mình, bỗng dưng kêu lên, khiến nữ tu vận đồ đen hoài nghi. Bằng không thì nữ tu kia không thể nào đem mồi lửa đưa cho Diệp Mặc xem được. Tuy rằng tu vi của cô so với Diệp Mặc thì cao hơn rất nhiều, thế nhưng cô tự mình biết chuyện của mình, cô đối với mồi lửa kỳ dị là dốt đặc cán mai.

Sau khi nữ tu vận đồ đen đem mồi lửa đưa cho Diệp Mặc, thấy quản sự của Tiên thuyền có ý muốn động thủ với Diệp Mặc, lập tức nói:

- Là tôi truyền âm cho Mạc Ảnh, bảo anh ta giúp tôi xem đấy, không liên quan tới anh ta Vị nữ tu này cảm nhận được Diệp Mặc đối với cô không có ác ý, hơn nữa Diệp Mặc cũng là do cô kêu đến, nên tiện tay giúp Diệp Mặc lần này. Cô biết với hành động kích động vừa nãy của Diệp Mặc, thật sự là quá nguy hiểm, nếu như mình không đứng ra, vậy điều chờ đợi hắn tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì. Đương nhiên những ý nghĩ này là sau đó mới có, là do phản ứng kịch liệt của tên tu sĩ áo vàng kim kia đã khiến cho cô hoài nghi.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm kinh hãi, hắn biết mình đã lỗ mãng rồi. Chỉ là mười hai viên 'Lôi Hải Thần Châu' thật sự là quá hấp dẫn đi, nếu như hắn bỏ qua cơ hội lần này, Ức Mặc có khả năng sẽ vĩnh viễn không tìm được mười hai lôi châu này nữa May thay cô nữ tu vận đồ đen này giúp hắn một phen, khiến trong lòng hắn vô cùng cảm kích.

Thấy đương sự cũng đã nói cho Diệp Mặc xem giúp, quản sự của Tiên thuyền liếc mắt nhìn Diệp Mặc, lại lần nữa lui về Diệp Mặc cầm 'Muội sát hỏa’ xanh biếc trong tay, dùng thần thức quét vào, Diệp Mặc đã từng gặp qua rất nhiều mồi lửa kỳ dị. Hơn nữa, trên tay hắn các loại tài liệu của mồi lửa cũng là quá nhiều.

Thần thức của hắn vừa đảo qua mồi lửa màu xanh này, lập tức liền biết rằng suy đoán của mình không sai, mồi lửa trong tay này là giả Đây vốn cũng không phải là mồi lửa kỳ dị, mà là một loại đan hỏa. Đan hỏa cũng là một mồi lửa ngoại giới, tuy nhiên lại không thể trưởng thành, hơn nữa chỉ có thể luyện đan, loại đan hỏa này gọi là 'Vũ Thạch Hỏa’, đặc tính của mồi lửa cực kỳ tương đồng với 'Muội sát hỏa'. Thế nhưng màu sắc chỉ là màu xanh biếc, hơn nữa trước sau cũng là màu xanh biếc, không thể tấn cấp. Nhiệt độ của mồi lửa còn lâu mới có thể so sánh với 'Muội sát hỏa' màu xanh - Đây không phải là 'Muội sát hỏa'

Diệp Mặc sau khi xem xong mồi lửa, đem mồi lửa giao cho nữ tu vận đồ

đen rồi nói - Ngươi nói bậy...

Tên tu sĩ áo vàng kim bỗng đứng lên chỉ vào Diệp Mặc quát tháo, quát xong y liền nhìn quản sự của Tiên thuyền nói rằng:

- Ta là khách của Tiên thuyền, vì sao để cho một tên hạ nhân dám nói bậy về đồ của ta? Lẽ nào hiện tại quy củ của tiên thuyền 'Lợi Tiên Hào' đã sửa đổi rồi sao?

- Anh xác định?

Nữ tu vận đồ đen trong mắt nhất thời lộ ra lệ quang, nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi.

Cũng đã đắc tội với tên tu sĩ áo vàng kim rồi, Diệp Mặc đâu còn gì để e ngại, hắn không chút do dự nói:

- Tôi xác định đây không phải là 'Muội sát hỏa', đây là một loại đan hỏa, hơn nữa còn là một loại đan hỏa không thể thăng cấp, tên là 'Vũ Thạch Hỏa'

Thấy tên tu sĩ áo vàng kim kia còn muốn tức giận, nữ tu vận đồ đen hừ lạnh một tiếng đứng lên nói rằng:

- Quy củ của tiên thuyền 'Lợi Tiên Hào' bộ có cho phép trao đổi hàng giả sao? Ta cũng là khách của khoang thượng đẳng trên Tiên thuyền, ngươi dựa vào cái gì đem hàng giả trao đổi với ta? Nay vạch trần ra hàng giả của ngươi, ngươi còn kiêu ngạo như vậy ư? Trả lại mười hai lôi châu của ta đây, và lấy về mồi lửa rác rưởi đi

Nữ tu vận đồ đen mặc dù đối với mồi lửa dốt đặc cán mai, thế nhưng cô cũng thấy qua mồi lửa của các sư huynh sư muội mình, bây giờ nghe Diệp Mặc nói vậy, cô lập tức cũng cảm thấy mồi lửa này hình như thật sự có chút vấn đề.

Tên tu sĩ áo vàng kim còn muốn lên tiếng, chỉ nghe thấy một gã tu sĩ Huyền Tiên nói rằng:

- Thật hay giả, ta xem biết ngay Nữ tu vận đồ đen nghe được lời tu sĩ Huyền Tiên, lập tức đem mồi lửa trong tay đưa qua:

- Mời Tiền bối xem qua Tu sĩ Huyền Tiên kia gật đầu tiếp nhận mồi lửa, thần thức quét vào, chỉ chốc lát, ông ta đã đem mồi lửa trả lại cho nữ tu vận đồ đen rồi nói:

- Đây quả thật không phải là 'Muội sát hỏa', kiến thức vị tiểu huynh đệ này không tệ, đây chắc chắn là 'Vũ Thạch Hỏa' trong đan hỏa Sau khi nghe xong Huyền Tiên nói, nữ tu vận đồ đen càng lạnh lùng nhìn tên tu sĩ áo vàng kim:

- Hiện tại đã xác định ngươi giao dịch hàng giả, đem hàng giả để đổi mười hai lôi châu của ta. Ngươi còn lời gì để nói? Đem đồ của ta trả đây, mồi lửa này của ngươi không lấy nữa Tên tu sĩ áo vàng kim kia lạnh lùng cười, cũng không vì bị vạch trần mà có bất kỳ sự xấu hổ nào, chỉ là bình thản nói:

- Bộ cô là lần đầu tiên đến đây sao? Quy củ giao dịch của Tiên thuyền, cô không biết ư? Chỉ cần song phương đồng ý, thì không được đổi ý, đại quản sự của tiên thuyền trước khi giao dịch có nhắc qua đấy, cô giờ quên rồi ư? Muốn tôi giao ra mười hai lôi châu, chẳng lẽ cô muốn làm trái quy củ của Tiên thuyền hay sao?

Nghe thấy lời nói vô sỉ này, tất cả mọi người trong đại sảnh yên lặng không nói gì. Người vô sỉ thì tất cả mọi người đều có gặp qua, thế nhưng loại người vô sỉ này thật đúng là vô cùng hiếm thấy đấy. Trước đó khi chưa bị vạch trần, bộ dạng hung dữ của y thật giống như tất cả mọi người nợ y không bằng, nhưng đến khi bị vạch trần, y chẳng những không có nửa phần xấu hổ, trái lại dương dương đắc ý lấy ra quy củ của Tiên thuyền.

- Tiểu nhân đê tiện Nữ tu vận đồ đen toát ra ngọn lửa phẫn nộ, tuy nhiên lại không thể làm gì được tên tu sĩ áo vàng kim kia

Tên tu sĩ áo vàng kim tu vi Kim Tiên lại lần nữa cười lạnh nói:

- Đê tiện? Chỉ có thể trách chính cô không có kiến thức thôi. Nếu đã lên Tiên thuyền trao đổi đồ, cũng đừng thua không nổi. Không có sự quyết đoán, thì đừng lên chi cho mệt Lời nói này đến tu sĩ Huyền Tiên vừa nãy giám định mồi lửa cũng nhìn không ưa nổi, ông ta nhìn lướt qua tựa hồ còn nổi giận lạnh giọng nói với tu sĩ áo vàng kim

- Ngươi đúng là đê tiện vô sỉ, sau này có loại người như ngươi tham gia hội giao dịch, ta sẽ không tham gia - Tôi cũng sẽ không tham gia Lập tức liền có mấy tu sĩ phụ họa. Thế nhưng đại đa số tu sĩ cũng không phát biểu ý kiến của mình, bọn họ trong lòng đương nhiên là sẽ không cùng tên tu sĩ áo vàng kim này giao dịch, tuy nhiên lại không nói ra. Lời này nói ra, chẳng khác nào đắc tội với tên tu sĩ áo vàng kim này, ai biết được tên tu sĩ áo vàng kim này là lai lịch gì Có thể ngồi khoang thượng đẳng thì không thể nào là một Kim Tiên bình thường được, mà sẽ có chút nội tình và hậu thuẫn rồi, bằng không vé lên Tiên thuyền cũng mua không nổi đâu.

Tên tu sĩ áo vàng kim thấy tu sĩ Huyền Tiên khinh bỉ y, lúc này mới hừ một tiếng, không tiếp tục nói nữa. Mà vị nữ tu vận đồ đen chỉ có thể tự nuốt quả đắng, dùng mười hai lôi châu, đổi lấy một 'Vũ Thạch Hỏa' bỏ đi Sau khi tu sĩ áo vàng kim kia ngồi xuống, còn lạnh lùng liếc mắt quét về phía Diệp Mặc, sát khí trong mắt cũng không hề che dấu chút nào Nữ tu vận đồ đen và tu sĩ xung quanh đều nhìn thấy sát khí trong mắt tên tu sĩ áo vàng kim này, biết được rằng sau khi Diệp Mặc rời thuyền chắc chắn tiêu đời rồi. Thế nhưng không có bất kỳ người nào vì tên tu sĩ áo vàng kim muốn giết Diệp Mặc, mà ra mặt giúp Diệp Mặc. Tên tu sĩ áo vàng kim có thù tất báo thế này, thì sẽ càng không có người nguyện ý ra mặt đâu.

Đến cả nữ tu vận đồ đen cũng biết cô lực bất tòng tâm, cô lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Diệp Mặc nói rằng:

- Cái này cho anh, nói không chừng sau này anh cần dùng đến, xin lỗi, sự tình hôm nay là ta liên lụy anh rồi - Cảm ơn, không sao đâu Diệp Mặc tiếp nhận ngọc bài, cũng biết hiện tại nói gì cũng vô ích cả, cái hắn muốn không phải là sự trả thù của tên tu sĩ áo vàng kim kia, mà chính là mười hai

viên 'Lôi Hải Thần Châu'

Về phần nữ tu vận đồ đen không đứng ra bảo vệ hắn, Diệp Mặc cũng không trách cô. Trước đó cô đã đứng ra nói đỡ cho hắn một câu, không để cho quản sự của tiên thuyền động thủ, Diệp Mặc đã rất cảm kích rồi Hắn cũng biết nữ tu này là không có năng lực giúp hắn, nếu như cô thật sự có năng lực, thì không mặc cho tên tu sĩ áo vàng kim kia cướp đoạt mười hai viên lôi châu của cô, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt thế này Bởi vì ảnh hưởng của việc này, giao dịch sau đó mọi người đều rất cẩn thận, đẳng cấp đồ giao dịch cũng thấp hơn trước nhiều Sau khi giao dịch kết thúc, Diệp Mặc và Duẫn Ưng ba người trở về khoang góc, quản sự của tiên thuyền cũng không đuổi Diệp Mặc xuống, thế nhưng ánh mắt kia đối với Diệp Mặc lại cực kỳ bất thiện.

Mà trong ánh mắt của tên tu sĩ áo vàng kim nhìn Diệp Mặc cũng là lộ rõ sát khí đằng đằng mà bất cứ người nào đều có thể nhìn ra. Một khi Diệp Mặc rời thuyền, tên tu sĩ áo vàng kim nhất định sẽ đuổi giết hắn.

- Diệp đan sư, ngày hôm nay anh quá mạo hiểm rồi. Người có thể ngồi khoang thượng đẳng, đều là có thực lực cả đấy, anh hôm nay đắc tội với…

Vừa về tới khoang góc Duẫn Ưng liền lo lắng nói, anh ta thật sự lo lắng cho Diệp Mặc. Sát khí của tên tu sĩ áo vàng kim đến anh ta cũng có thể cảm nhận được, thì nói chi là Diệp Mặc. Diệp Mặc mặc dù không mất đi mười hai viên lôi châu, lại làm cho thanh danh của mình xấu đi, loại thù này hắn há có thể buông tha?

Diệp Mặc mỉm cười nói rằng:

- Có lẽ đây cũng không phải là chuyện xấu, chờ khi tới Loan Giác Tiên Trấn, hai người đi trước. Tôi hoài nghi tên tu sĩ áo vàng kim sẽ không bỏ qua cho tôi, hắn nhất định sẽ đuổi theo xuống Tiên thuyền mà giết tôi…

- Vậy…

Duẫn Ưng cũng là lo lắng vô cùng, dù là Diệp Mặc không nói, anh ta cũng có thể đoán ra tên tu sĩ áo vàng kim kia sẽ không bỏ qua Diệp Mặc. Thế nhưng anh ta lại bất lực, loại cảm giác này thật sự là rất không dễ chịu Thấy Duẫn Ưng là thật sự lo lắng, Diệp Mặc lại lần nữa nói - Anh Duẫn, nếu như anh tin tưởng tôi, anh cứ về rừng rậm Hắc Lô trước đi, tôi tối đa mấy tháng sau sẽ tới rừng rậm Hắc Lô. Năm trăm tiên tinh kia, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh

- Diệp đan sư, Duẫn Ưng tôi mặc dù đối với tiên tinh rất coi trọng, nhưng cũng không để ý năm trăm tiên tinh kia, tôi lo lắng chính là an nguy của anh Diệp…

Duẫn Ưng lập tức liền chỉ lắc đầu nói

Diệp Mặc khoát tay, lúc trước hắn vì lo nghĩ làm cách nào lấy được mười hai viên 'Lôi Hải Thần Châu', lại không ngờ rằng kết thù với tên tu sĩ áo vàng kim kia, nếu muốn giết hắn, vậy khẳng định là sẽ truy đuổi theo rồi. Diệp Mặc tuy rằng chỉ là tu vi Hư Tiên trung kỳ, nhưng không cho là mình sẽ sợ y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1542

Chiến Cùng Kim Tiên

Chính vào lúc này Duẫn Ưng lại lấy truyền tin châu ra nhìn một chút, ngay sau đó gã liền cười khổ nói với Diệp Mặc:

- Sau này tôi không được phép ngồi khoang góc nữa rồi.

- Chỉ cần Diệp đan sư có thể đến rừng rậm Hắc Lô, sau này chúng ta cũng không cần ngồi khoang góc nữa.

Đồng Xu lập tức nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi chắc chắn sẽ đến rừng rậm Hắc Lô, mọi người không cần lo lắng, đến đó sau khi mọi người xuống Tiên thuyền rồi không cần lo cho tôi, cứ trực tiếp đến rừng rậm Hắc Lô trước. Nếu như tu sĩ áo vàng kia đuổi kịp đến Loan Giác Tiên trấn, tôi chắc chắn sẽ tránh được gã.

- Cũng chỉ có thể như vậy, tôi ở Hắc Lô trấn bên ngoài rừng rậm Hắc Lô.

Duẫn Ưng lại thở dài nói, gã rất muốn giúp Diệp Mặc, nhưng gã ngoại trừ cố gắng giúp Diệp Mặc không bị đuổi xuống Tiên thuyền, những thứ khác cũng không giúp được.

- Tôi cũng ở Hắc Lô trấn, nhưng nơi mà tôi ở là sau trấn nơi thiếu thốn tiên linh khí nhất.

Đồng Xu lập tức nói.

Duẫn Ưng gật đầu nói:

- Khó trách tôi chưa từng gặp cô bao giờ, sau này cô chuyển đến chỗ tôi đi, tôi ở phía Tây của trấn, tiên linh khí nơi đó cũng nồng đậm hơn rất nhiều.

- Cám ơn Duẫn Ưng đại ca.

Đồng Xu vội vàng cám ơn, cô không ngờ hai người bọn họ căn bản cũng không quen biết nhau, nhưng lại vì tiên đan sư Diệp Mặc này mà quen nhau.

- Tôi đi ra ngoài một chuyến trước đã, nghe ngóng tình hình xong rồi lại quay về đây.

Mấy người sau khi nói mấy câu, Duẫn Ưng đứng dậy nói.

…

Nửa tháng nữa lại nhanh chóng trôi qua, ba người Diệp Mặc ngoại trừ Duẫn Ưng đã ra ngoài, Diệp Mặc và Đồng Xu cũng không ra ngoài, cũng không có ai đến nơi mà họ đang ở tìm họ.

Cùng với âm thanh vang lên đã đến Loan Giác Tiên trấn, ba người Diệp Mặc lập tức ra ngoài khoang góc, chuẩn bị xuống thuyền.

Sau khi ra ngoài, Diệp Mặc mới nhìn thấy tu sĩ trong khoang góc còn rất nhiều, phần lớn tu sĩ đều xuống thuyền ở Loan Giác Tiên trấn, có thể những tu sĩ này đều muốn đến rừng rậm Hắc Lô.

Diệp Mặc bảo hai người Duẫn Ưng và Đồng Xu đi trước, hắn hòa vào dòng người những tu sĩ còn lại ra khỏi Tiên thuyền. Hắn căn bản không cần dùng thần thức quan sát, liền nhìn thấy tu sĩ áo vàng đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, cùng xuống phi thuyền.

Nữ tu mặc đồ đen đứng phía xa đầu thuyền không xuống thấy Diệp Mặc rời khỏi, còn tên tu sĩ áo vàng thì lại đuổi theo, thở dài một tiếng, quay người

bước vào phòng của mình. Cô vừa mới thăng cấp lên Kim Tiên trung kỳ, còn khí tức của tên tu sĩ áo vàng kia rõ ràng cao hơn cô, tuyệt đối là Kim Tiên trung kỳ lâu lắm rồi. Huống chi cô cũng tự lượng được thân thủ của mình, cho dù đuổi theo, cũng không thể nào giúp được Diệp Mặc, ngược lại lại liên lụy đến cái mạng nhỏ của mình.

Tiên thuyền cũng không dừng lại ở Loan Giác Tiên trấn được bao lâu, chỉ trả một phần hành khách, sau đó lại đón một số hành khách khác, rồi lập tức biến mất khỏi bầu trời Loan Giác Tiên trấn.

Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Thanh Nguyệt, cấp tốc rời khỏi Loan Giác Tiên trấn, hắn vừa ra ngoài, liền biết tên tu sĩ áo vàng đang đuổi theo phía sau hắn, hắn cũng không thèm để ý, tốc độ ngược lại càng lúc càng nhanh.

Tên tu sĩ áo vàng cũng có một tiên khí phi hành hạ phẩm, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều so với Thanh Nguyệt của Diệp Mặc, nếu như không phải vì đợi Diệp Mặc sớm rời khỏi phạm vi của Loan Giác Tiên trấn, gã cũng sớm đuổi kịp Diệp Mặc rồi.

Sau nửa tuần hương, Diệp Mặc lại dừng lại ở một chân núi. Hắn vừa dừng lại, liền ném ra mấy chục trận ký, những trận kỳ này vừa ném ra liền ẩn giấu trong không trung. Chiến đấu cùng tu sĩ Kim Tiên trung kỳ, Diệp Mặc cũng không dám có chút sơ suất này. Chẳng những trận kỳ được ném ra ngoài, cho dù là Vô Ảnh cũng được Diệp Mặc lén lút phóng ra ngoài, ẩn nấp trong một trận kỳ.

Cùng lúc bố trí trận pháp, Diệp Mặc lại phóng ra pháp bảo động phủ của mình, một biệt thự nhỏ xinh đẹp xuất hiện giữa nơi hoang dã

Tên tu sĩ áo vàng kia thấy Diệp Mặc ném ra một động phủ, ngược lại lại dừng lại, gã có chút nghi ngờ tại sao Diệp Mặc lại bố trí động phủ trong này?

Cảm nhận được tên tu sĩ áo vàng kia dừng lại, Diệp Mặc lại càng rút ngắn thời gian bố trí trận pháp. Hắn ném ra pháp bảo biệt thự, chính là vì để cho tu sĩ áo vàng kia tạm thời không tiến đến, để hắn có đủ thời gian bố trí

trận pháp.

Chưa đến nửa tuần hương, khốn sát trận của Diệp Mặc còn chưa bố trí xong, tên tu sĩ áo vàng kia cũng không chờ đợi gì nữa. Độn quang của gã cũng đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc.

- Sao mày lại xuất hiện ở đây?

Diệp Mặc như gặp phải quỷ chằm chằm nhìn tu sĩ áo vàng trước mặt, ánh mắt lộ vẻ kinh hoảng, đồng thời thu lại pháp bảo biệt thự của mình.

Tên tu sĩ áo vàng cười ha hả nói:

- Mày nói xem sao tao lại ở đây? Ông đây đương nhiên là muốn giết mày rồi, chẳng lẽ lại là đến thăm mày hay sao?

Sau khi gã nghe thấy Diệp Mặc hỏi, không ngờ lại thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước Diệp Mặc một mạch chạy đến nơi hẻo lánh bên ngoài thị trấn, gã còn cho rằng Diệp Mặc phát hiện ra gã rồi, sở dĩ chạy về phía này, là muốn tìm viện trợ. Cho nên gã luôn đề phòng, cho đến khi Diệp Mặc dừng lại, còn lấy ra pháp bảo động phủ. Gã đợi một lúc lâu sau, cũng không phát hiện ra tu sĩ nào khác, lúc này mới hiểu ra mình quá đa nghi rồi.

- Tiểu tử có chút kiến thức liền muốn xen vào chuyện người khác rồi, sớm chết sớm đầu thai đi. À không, mày cũng không còn cơ hội đầu thai nữa rồi.

Tên tu sĩ áo vàng này nói xong, trực tiếp giơ tay về phía Diệp Mặc chộp lấy.

- Kiến thức của tao không ra gì, tao là vì có một đóa Muội Sát Hỏa nên mới biết mồi lửa của mày là giả.

Diệp Mặc nói xong, lập tức lấy ra một mồi lửa màu cam - Không ngờ là Muội Sát Hỏa thật…

Tên tu sĩ áo vàng đó bật thốt lên, lập tức trong mắt lộ vẻ vui mừng như vớ được của, gã lại càng không chút do dự chộp lấy Muội Sát Hỏa trong tay Diệp Mặc, căn bản không coi Diệp Mặc ra gì.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, đúng là mày coi tao không ra cái gì, hắn ngưng tụ hầu như toàn bộ chân nguyên, cùng lúc tên tu sĩ kia động vào Muội Sát Hỏa, thì một đao được chém ra trong nháy mắt.

Huyễn Vân Hoa Sơn đao.

Từ khi chân nguyên của hắn chuyển hóa thành tiên nguyên, Diệp Mặc còn chưa bao giờ thi triển Hoa Sơn Đao toàn lực như này.

Đường đao màu tím nhàn nhạt pha chút màu đỏ hồng mang theo khí thế mãnh liệt trực tiếp được phóng ra, không chút sơ hở. Đường đao cực nóng này cùng với sát khí chưa từng có từ trước tới nay, chia lá vụn và cỏ khô ra thành hai phía.

Tên tu sĩ áo vàng kim trong nháy mắt cảm nhận được sát khí này của Diệp Mặc, gã không ngờ chỉ là một tên tu sĩ Hư Tiên trung kỳ lại dám ra tay với mình, lập tức cười tợn một tiếng nói:

- Mày muốn chết nhanh một chút à?

Nói xong gã trực tiếp đưa tay chộp đến Tử Đao của Diệp Mặc, một Hư Tiên trung kỳ kém gã vài bậc, còn cách gã một đoạn khá xa, gã căn bản cũng không coi ra gì. Mặc dù cũng có người nói một số tu sĩ Kim Tiên đã thua dưới tay tu sĩ Hư Tiên, nhưng chuyện đó rất hiếm. Hơn nữa cho dù có chuyện như này, thì Kim Tiên cũng chỉ là vừa mới thăng cấp, còn Hư Tiên cũng phải thăng cấp lên Hư Tiên đại viên mãn. Một Hư Tiên trung kỳ như Diệp Mặc này, gã làm gì để ý đến?

Thế nhưng chỉ một lát sau, một cảm giác nguy hiểm vô cùng truyền đến, gã dường như cảm giác được đường đao màu tím của đối phương còn mang theo một tia đao vực, tia đao vực mờ nhạt này còn khiến thủ thế của gã trở

nên chậm rãi hơn.

Tu sĩ áo vàng nhíu nhíu mày, gạt bỏ suy nghĩ dùng tay bắt lấy Tử Đao của Diệp Mặc, liền muốn phóng ra pháp bảo của mình. Nhưng khiến gã vô cũng kinh hãi chính là, thân hình và thủ thế của gã không ngờ lại chậm hơn một nhịp so với động tác mà gã tưởng tượng.

- Không ngờ là đao vực thật.

Tên tu sĩ áo vàng căn bản không dám tin một tu sĩ Hư Tiên trung kỳ, lại có thể hình thành được hình thức ban đầu của đao vực trong tiên giới.

Lúc này gã cũng biết muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, gã không chút do dự kích động tiên nguyên của mình, lại lần nữa dùng tay chộp lấy Tử Đao của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, cho dù mày là Huyền Tiên, thì bị một đao của ông đây cũng sẽ chém mất tay, chỉ là Kim Tiên trung kỳ, cũng dám ra tay với Tử Đao của mình sao.

Phụt…

Tia máu chớp động, nửa cánh tay bị Tử Đao của Diệp Mặc chém tan tành, tên tu sĩ áo vàng kia mặc dù chặn được Tử Đao của Diệp Mặc, không để cho Tử Đao tiếp tục chém tan thân thể gã, nhưng cũng bị mất một cánh tay.

Tu sĩ áo vàng đứng lùi ra xa mấy chục thước, ngơ ngác nhìn cánh tay cụt của mình, bỗng nhiên quát lớn:

- Ông mày hôm nay không đem mày làm dầu đốt đèn, thì ông mày đây là súc vật…

Nói xong trong tay gã cũng có một Cửu Diệu Tinh Luân được phóng ra, cho dù gã vô cùng tức giận, nhưng cũng biết rõ, tu sĩ có thể một đao chém đứt được cánh tay của gã, tuyệt đối không phải là tu sĩ Hư Tiên bình thường.

Chỉ cần giết được tên Hư Tiên này, giam cầm nguyên thần của hắn lại, thì làm gì còn sợ hắn chạy thoát?

Diệp Mặc thở dài một tiếng, lại lần nữa ném ra vài trận kỳ, đồng thời phóng ra đại đỉnh tám cực. Vừa nãy hắn lấy ra Muội Sát Hỏa, mục đích chính là để đánh lén. Hắn tin rằng một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ không thể nào để ý đến hắn, chỉ cần hắn lấy ra Muội Sát Hỏa, thì tên này chắc chắn sẽ dính mắt vào Muội Sát Hỏa, như vậy, hắn mới có thể đánh lén được.

Trên thực tế hắn nghĩ cũng không sai, hơn nữa phản ứng của đối phương cũng như những gì hắn nghĩ. Chỉ đáng tiếc là, cho dù như vậy, cũng chỉ khiến đối phương để lại nửa cánh tay.

Thoạt nhìn thì hắn đánh lén thành công rồi, trên thực tế Diệp Mặc biết chém được nửa cánh tay của đối phương, lực chiến đấu của tên tu sĩ áo vàng này trên thực tế cũng không giảm xuống bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ giảm xuống một thành mà thôi.

Cửu Diệu Tinh Luân sau khi được phóng ra, lập tức hình thành một đường sáng trắng bệch, bao phủ hoàn toàn lấy Diệp Mặc. Nhiệt độ kinh khủng dưới Cửu Diệu Tinh Luân bắt đầu tàn sát, khiến Diệp Mặc nhớ đến Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn.

Hắn không ngờ có một ngày lại có người dùng pháp bảo có tác dụng tương tự như Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn để đối phó lại hắn, Cửu Diệu Tinh Luân bao phủ lấy Diệp Mặc trong phạm vi mười mấy trượng, hơn nữa Diệp Mặc lập tức cảm nhận được chút choáng váng và chậm chạp.

Đường sáng màu trắng bệch của Cửu Diệu Tinh Luân này, chẳng những có thể phóng ra nhiệt độ kinh khủng như này, hơn nữa còn có tác dụng trói buộc giống như đao vực của hắn. Ngoài ra, còn có tác dụng khiến thần hồn bị hao tổn.

Pháp bảo tốt, Diệp Mặc trong lòng thầm sợ hãi. Hắn cũng không nghĩ đến việc chạy thoát khỏi Cửu Diệu Tinh Luân này, hắn biết nếu như đối

phương có thể bao vây lấy hắn, thì ắt sẽ có cách chặn hắn trốn thoát.

Nếu như là tu sĩ bình thường, dưới sức nóng kinh khủng như này, sớm đã biến thành vũng máu rồi, Diệp Mặc tu vi luyện thể Thần cảnh, ánh sáng trắng kinh khủng này mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể khiến hắn hòa tan được. Huống chi đại đỉnh tám cực trên đầu hắn cũng chặn được phần lớn sự tấn công của luồng ánh sáng màu trắng bệch này.

- Hả…

Tên tu sĩ áo vàng thấy Diệp Mặc không hôn mê ngã xuống, trong lòng cũng kinh hoảng, vừa không ngừng thúc giục Cửu Diệu Tinh Luân, vừa chú ý đến đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc. Gã cho rằng, Diệp Mặc sở dĩ có thể kiên trì đến lúc này, không liên quan gì đến tu vi của bản thân Diệp Mặc, mà hoàn toàn là công lao của đại đỉnh tám cực.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1543

Một Trận Chiến Gian Khổ

Cho dù biết sự lợi hại của đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc, nhưng tên tu sĩ mặc áo vàng kia cũng không lo lắng, lúc này Diệp Mặc dưới ánh sáng màu trắng bệch của Cửu diệu tinh luân kia, thoạt nhìn hỗn loạn, dường như hoàn toàn không biết nên thế nào mới tốt.

Chỉ cần Diệp Mặc ngã xuống, thì gã sẽ giam Diệp Mặc lại ngay lập tức.

Diệp Mặc mấy lần muốn thông báo cho Vô Ảnh đánh lén rồi, sau đó hắn lập tức phản công lại, nhưng mấy lần hắn đều nhẫn nhịn, hắn cảm thấy thời cơ còn chưa đến lúc tốt nhất.

Tu sĩ áo vàng dốc toàn lực thúc giục Cửu diệu tinh luân, Diệp Mặc lập tức cảm nhận được sức nóng lại càng kinh khủng hơn, một tinh luân trắng bệch cực lớn rộng mấy chục trượng đã cuốn về phía Diệp Mặc.

Tên tu sĩ áo vàng toàn lực ra tay, Diệp Mặc trong lòng thầm than, đối mặt với tu sĩ Kim Tiên này, nếu như không phải hắn lúc trước đánh lén thành công, thì vừa nãy một đòn công kích của đối phương, hắn thậm chí cũng không còn cơ hội trả đòn lại. Cho dù cố gắng cho Vô Ảnh tấn công đối phương, cũng chỉ khiến đối phương thêm tia cảnh giác mà thôi, căn bản không thể nào làm gì được gã.

Đây là hắn, đổi lại là tu sĩ khác, sớm đã bị sức nóng kinh khủng của Cửu diệu tinh luân kia hòa tan rồi. May mà hắn còn là tu sĩ luyện thể, hơn nữa còn là tu sĩ luyện thể Thần cảnh.

Sau khi Tinh luân cuốn đến, Diệp Mặc lập tức cảm thấy sự trói buộc

xung quanh mình, hắn biết loại trói buộc này khác với đao vực của hắn, cũng không phải là vực của tu sĩ áo vàng trước mặt, mà là sự trói buộc của Cửu diệu tinh luân.

Tu sĩ áo vàng thấy Diệp Mặc hoàn toàn bị gã áp chế, thậm chí đến sức đánh trả cũng không có, trong lòng cười khẩy. Cửu diệu tinh luân cuốn đến, cho dù đối phương là tu sĩ Kim Tiên cũng khó mà thoát được, đừng nói là một tu sĩ Hư Tiên.

Sở dĩ gã căn bản cũng không lo lắng Diệp Mặc có thể thoát ra được, cái mà gã bây giờ muốn làm chính là đợi nguyên thần của Diệp Mặc chạy ra ngoài, một khi nguyên thần của Diệp Mặc chạy ra ngoài, gã lập tức giam nguyên thần của Diệp Mặc lại, rồi từ từ mà hành hạ.

Nếu như không có thế giới trang vàng, Diệp Mặc bây giờ hoàn toàn có thể thông qua thần thức đao cắt được sự trói buộc không gian xung quanh này. Diệp Mặc biết rõ pháp bảo trói buộc không gian không giống vực, thần thức đao hoàn toàn có thể phá được, hắn cũng không phải là lần đầu gặp chuyện như này.

Nhưng Diệp Mặc quyết tâm muốn giết tên Kim Tiên trước mặt này, nếu như có thế giới trang vàng, hắn hà cớ gì mà không dùng? Cửu diệu tinh luân mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể nào trói buộc hắn đến mức vào thế giới trang vàng cũng không thể vào được.

Rầm rầm…

Âm thanh đè ép kinh khủng vang lên, Diệp Mặc bị đường sáng màu trắng bệch của Cửu diệu tinh luân nghiền ép không chút dấu vết gì.

Trong khi tên tu sĩ áo vàng này muốn thu lại nguyên thần của Diệp Mặc, gã bỗng nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh, trong nháy mắt kinh mạch của gã đã bị đánh lén.

Gã lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, dường như trong nháy mắt bị Vô Ảnh

đánh lén, liền cổ động Tiên nguyên, muốn ép Vô Ảnh ra ngoài. Đồng thời một mồi lửa Tiên nguyên bao vây về phía Vô Ảnh. Loại phản ứng này so với những tu sĩ lúc trước bị Vô Ảnh đánh lén cũng nhanh hơn nhiều, Vô Ảnh căn bản cũng không còn cơ hội tiếp tục đánh lén nữa, chỉ có thể lùi từng bước về phía sau.

Diệp Mặc làm sau có thể để tu sĩ áo vàng này toàn lực đối phó với Vô Ảnh được, vì cơ hội này mà hắn mấy lần kìm nén không ra tay, sự bực bội ép đánh cũng nhịn rồi. Bây giờ nếu như bỏ lỡ cơ hội này, thì những gì lúc trước công toi mất.

Hắn từ thế giới trang vàng bước ra, ngay tức khắc Tử Đao được toàn lực phóng ra. Đồng thời vực cũng được thi triển ra. Cho dù không thể nói trói buộc được đối phương, khiến đối phương chậm lại một chút thôi cũng tốt lắm rồi.

- Không ổn rồi.

Tên tu sĩ áo vàng lập tức biết tên Hư Tiên trước mặt này thông qua cách nào để trốn thoát, không ngờ là tiểu thế giới, thậm chí còn là thế giới vững chắc hơn cả tiểu thế giới. Sự lợi hại của Cửu diệu tinh luân của gã, gã hoàn toàn biết, nếu như tiểu thế giới không kiên cố, cho dù trốn vào tiểu thế giới, cũng sẽ bị nghiền nát. Hơn nữa gã cũng hiểu ra, vừa nãy thứ đánh lén kinh mạch của gã là tên tu sĩ Hư Tiên trước mặt này làm.

Tiểu thế giới rất có giá trị, đáng tiếc là gã bây giờ cũng không có thời gian để suy nghĩ những thứ khác, đường đao màu tím này gã lĩnh giáo quá lợi hại, căn bản không dám dùng tay đón. Cho dù là Cửu diệu tinh luân thế đi chưa hết, cũng được gã mạnh mẽ trong nháy mắt thu về, chặn lại trước người mình.

Két…

Tử Đao bổ trúng Cửu diệu tinh luân vừa mới thu hồi lại, phát ra những âm thanh ma sát chói tai.

Diệp Mặc cũng là toàn lực ra tay, chuẩn bị bao lâu rồi, còn tên tu sĩ áo vàng này bị Vô Ảnh đánh lén, Cửu diệu tinh luân cũng cố gắng lắm mới thu về được, cao thấp cũng đã được phân định rõ ràng.

Tiên nguyên của Diệp Mặc so với một tu sĩ Kim Tiên bình thường cũng không kém chút nào. Huống chi thần thức của Diệp Mặc còn nghịch thiên hơn nhiều so với tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ. Lần này đối đầu với nhau, tên tu sĩ áo vàng kia rõ ràng bị thua thiệt.

Tên tu sĩ áo vàng điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, Cửu diệu tinh luân được gã thu hồi lại, rồi lại bị Diệp Mặc toàn lực bổ trúng, gã lại lần nữa phun ra máu tươi, cuối cùng cũng ổn định được thân hình.

Không đợi gã lần nữa phóng ra Cửu diệu tinh luân, đường đao màu tím vô biên vô hạn đã quét tới. Diệp Mặc đến bây giờ mới thực sự sử dụng đao thuật, hai đao lúc trước hắn dùng hoàn toàn là đao pháp, căn bản không dùng đao thuật, bây giờ sau khi đánh thương nặng tên tu sĩ áo vàng này rồi, đường đao màu tím liên tục không ngừng được Tử Đao kích phát ra.

Huyễn Vân Phân Liệt Đao, Huyễn Vân Sát Trận đao.

Diệp Mặc biết rõ, đối phó với tu sĩ có tu vi cao hơn hắn nhiều như này, không dùng chiến thuật thì hắn rất khó có thể thắng được, cho dù là thắng rồi, e rằng cũng bị người này chạy thoát.

Mà để cho đối thủ chạy thoát là điều mà Diệp Mặc không thích nhất, hắn nếu chuẩn bị ra tay rồi, thì sẽ không để cho đối phương chạy thoát. Nếu không hắn căn bản cũng sẽ không ra tay, còn không bằng chọn một nơi để mình chạy trước.

Đường đao vô cùng vô tận vây lấy gã lại, tên tu sĩ áo vàng này nổi trận lôi đình, vừa rút lui về sau, Cửu diệu tinh luân lại lần nữa được phóng ra, chặn lại đường đao dày đặc này.

Rầm rầm…

Lại có mấy tiếng nổ vang, ba bốn tia sét màu đen cực to giáng từ đỉnh đầu tên tu sĩ áo vàng này xuống, tên tu sĩ áo vàng vừa không chú ý đến, đã bị một tia sét lớn đánh trúng sứt đầu mẻ trán, đầu tóc bị đốt hoàn toàn, cháy khét lẹt.

Tử Đao của Diệp Mặc lại phóng ra lần nữa, còn những tia sét và đường đao màu tím căn bản cũng chưa dừng lại, từ lúc bắt đầu bị tên tu sĩ áo vàng này áp chế lại, đến bây giờ hắn mới bắt đầu tấn công. Nhìn tên tu sĩ áo vàng này bị mình đánh tạm thời còn chưa thể đánh trả lại, Diệp Mặc trong lòng cũng thở phào một hơi.

Hắn biết dựa vào đường đao màu tím và những tia sét kia của mình, muốn giết được tên Kim Tiên trung kỳ này, vẫn còn thiếu. Nhưng Diệp Mặc cũng không lo lắng, hắn thậm chí còn chưa ra lệnh cho Vô Ảnh tấn công, lúc này hắn cũng đã nắm được chiến cục rồi, hắn tin rằng tên tu sĩ áo vàng này cũng không thể nào thoát khỏi sự bố trí của hắn.

- Tên láo toét, ông mày muốn ăn tươi nuốt sống mày.

Tên tu sĩ áo vàng này bị một tên tu sĩ chỉ là Hư Tiên như Diệp Mặc áp chế, sớm đã tức đến hộc máu.

Mặc dù như vậy, gã cũng không lo mình thua, chỉ cần gã trốn được một vòng tấn công này, tĩnh thần lại, tên tu sĩ Hư Tiên trước mặt này cũng không chạy thoát được. Cái thứ đánh lén kinh mạch của đối phương quả thực lợi hại, nhưng đối phó với gã thì vẫn còn hơi non kém.

Tên tu sĩ áo vàng nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy không đúng, đường gã rút lui dường như không phải là đường mà gã muốn đi, mà là nơi yếu nhất mà đối phương tấn công ép gã vào, giống như gã bị đối phương đuổi tới con đường rút lui này vậy.

Tên tu sĩ áo vàng này quanh năm ở ngoài, chuyện giết người cướp của không biết đã làm bao nhiêu lần rồi, cho dù Kim Tiên chết trong tay gã cũng có vô số người rồi. Kinh nghiệm chiến đấu tuyệt đối vô cùng lão luyện, bắt

đầu bị Diệp Mặc đánh lén, đó là gã không ngờ Diệp Mặc chỉ là một Hư Tiên mà lại hung mãnh đến vậy. Sau đó gã ổn định lại rồi, thì vẫn bị thua thiệt.

Cho dù bây giờ bị đường đao và tia sét của Diệp Mặc áp chế lại, thoạt nhìn gã giống như rất chật vật, thực ra thì cũng không lo lắng gì đến tính mạng.

Sự xảo quyệt của Diệp Mặc gã cũng đã từng lĩnh giáo qua rồi, gã không tin Diệp Mặc lại tốt như vậy, hoặc là đúng lúc phương vị rút lui của mình thì đường đao và tia sét kia lại ít đi một chút.

Có cái gì đó không đúng, nghĩ đến đây, tên tu sĩ áo vàng liền muốn liều mạng chịu thương, cũng muốn mạnh mẽ phản công lại. Nhưng vào lúc này, lại có một đường đao nhàn nhạt hầu như không nhìn rõ đã bổ tới.

Đường đao đó còn chưa đến, đã mang theo một sát ý sắc bén ác liệt.

Tu sĩ áo vàng đương nhiên nhận ra đao này, vừa nãy nửa cánh tay của gã chính là do đao này lấy đi, sau đó biến thành màn máu. Cho dù gã trong lòng vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không thể không phóng ra Cửu diệu tinh luân chặn lại trước người mình.

Ken két…

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, tên tu sĩ áo vàng lại phun ra một ngụm máu tươi, lùi bước xa mấy chục mét. Lần này Diệp Mặc cũng không thu được kết quả tốt gì, cái khác so với lần trước là, lần này tên tu sĩ áo vàng có chuẩn bị rồi. Tiên nguyên mạnh mẽ cắn trả lại Tử Đao, Diệp Mặc cũng phun ra mấy ngụm máu, đồng thời cũng bay ra ngoài.

Diệp Mặc điên cuồng đốt tinh huyết của mình, dừng khuynh xướng bay ngược lại, đồng thời vứt mấy trận kỳ ra ngoài.

Hắn sở dĩ tốn công tốn sức dừng bay, chính là vì muốn tạm thời giam lại tu sĩ áo vàng này vào trong trận pháp của mình.

Tên tu sĩ áo vàng trước mặt này rõ ràng cũng là một tên có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, Diệp Mặc mạnh mẽ bay ngược trở lại, đồng thời thổ huyết muốn bố trí trận kỳ, gã liền biết không ổn rồi.

Gã không ngờ Diệp Mặc còn là một Tiên trận sư, lúc này gã cuối cùng cũng hiểu ra tại sao lúc trước Diệp Mặc lề mề ở trong này một lúc lâu, hóa ra là vì bố trí trận kỳ. Hơn nữa còn là bố trí trận kỳ ẩn không, gã cũng không nhìn ra.

Biết được mình bị vây khốn trong trận rồi, tên tu sĩ áo vàng này ngược lại lại rất bình tĩnh, nhưng chân tay cũng không chút chậm trễ, Cửu diệu tinh luân được kích phát đến trạng thái tấn công lớn nhất, ném về phía khốn sát trận của Diệp Mặc.

Khốn sát trận mặc dù còn chưa bố trí xong, đối với Diệp Mặc mà nói cũng đủ rồi. Hắn sau khi phóng ra trận kỳ chủ, đồng thời tiến vào trận phóng đòn tấn công cuối cùng với tên tu sĩ áo vàng này.

Diệp Mặc tiến vào trận pháp tấn công gã, tên tu sĩ áo vàng này cũng không còn cách nào tiếp tục tấn công khốn sát trận, chỉ có thể phóng ra Cửu diệu tinh luân liều chết với Diệp Mặc. Bây giờ hai người đều có đề phòng với đối phương, hơn nữa cũng toàn lực ra tay.

Ngay lập tức trong trận pháp của Diệp Mặc tràn ngập tử khí, ánh sáng màu trắng tung hoành. Từng đường tinh luân sát đao vây kín Diệp Mặc, nếu là ở bên ngoài, Diệp Mặc sớm đã bị trọng thương rồi, đáng tiếc là bây giờ hai người đều ở trong khốn sát trận của Diệp Mặc.

Cho dù Diệp Mặc không chặn lại được tinh luân sát đao kia, cũng sẽ bị khốn sát trận chặn lại. Mà cùng lúc Diệp Mặc không ngừng ném trận kỳ xuống, sát khí đao quang trong khốn sát trận càng lúc càng nhiều. Mặc dù những sát khí đao quang này không thể nào là chí mạng đối với tên tu sĩ áo vàng kia, nhưng lại khiến Diệp Mặc càng lúc càng chiếm được thế thượng phong.

Có thể khẳng định, chỉ cần kiên trì được, thì tên Kim Tiên ghê ghớm này sẽ bị Diệp Mặc tu vi Hư Tiên trung kỳ giết chết trong trận đối chiến chính diện này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1544

Không Kiếm Tiền Phi Nghĩa Thì Không Giàu

Dừng tay, ta có lời muốn nói, đối với ngươi khẳng định là có lợi. Ta tìm được một di tích của Tiên Vương, giờ ta nguyện ý giao lại cho ngươi...

Tên tu sĩ áo vàng đang bị Diệp Mặc đè ép, toàn thân là máu tươi, trên người tìm không ra được một chỗ nào còn hoàn hảo cả. Trong lòng y hiểu rõ, nếu như tiếp tục đánh nữa, thì y nhất định sẽ bị tên tu sĩ Hư Tiên trước mặt này giết chết.

Nghĩ đến việc mình đường đường là một tu sĩ tu vi Kim Tiên, hơn nữa còn là một kẻ có thể tung hoành giữa các tu sĩ cùng cấp Kim Tiên khác, nhưng hiện tại lại bị một con kiến hôi tu vi Hư Tiên trung kỳ đánh thành như vậy, lại còn phải mở miệng cầu xin tha thứ, thì trong lòng của y cảm thấy vô cùng nhục nhã. Y rất muốn đưa một đạo 'Tiên nguyên thủ' ra để bóp chết Diệp Mặc, đáng tiếc chính là y biết bản thân không có cái khả năng ấy.

Cầu xin Diệp Mặc dừng tay cũng chỉ là do đã không còn biện pháp nào khác nữa rồi. Tới khi mà y đang muốn nói tiếp để Diệp Mặc dừng tay, thì đã cảm thấy được thế tiến công của đối phương thật sự đã chậm lại. Lúc này thì trong lòng y nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Còn may, vì tên tu sĩ Hư Tiên này còn quá trẻ, trải qua sự đời còn chưa nhiều, còn tưởng là thật sự có di tích của Tiên Vương nữa chứ.

Nhưng khi mà y thu hồi lại Cửu Diệu Tinh Luân, muốn phòng ra một đạo phù lục, thì lại lần nữa cảm nhận được kinh mạch của mình đã bị kiềm hãm lại.

Không tốt.

Tên tu sĩ áo vàng này lập tức hiểu rằng đối phương cũng không hề thực sự dừng tay lại. Nhưng lần này không đợi y bức 'Vô ảnh' ra ngoài, thì Tử Đao của Diệp Mặc đã mang khí thế phá thiên mà đánh tới rồi.

Giờ khắc này, thì Diệp Mặc hầu như đã đem toàn bộ tiên nguyên lực mà mình có tập trung lại vào Tử Đao.

'Huyễn vân 'Vực' sát đao'.

Khi tên tu sĩ áo vàng này bức được 'Vô ảnh' ra khỏi cơ thể, thì đao khí của Tử Đao cũng đã đánh tới huyệt mi tâm của y rồi. Trong mắt tên tu sĩ này lập tức hiện lên một tia tuyệt vọng. Tuy y bức được 'Vô ảnh' ra khỏi cơ thể, và có thể thoát được một đao kia, nhưng đáng tiếc chính là tiên nguyên lực của y đã tiêu hao quá lớn, mà một đao kia của Diệp Mặc còn mang theo cả sự trói buộc của đao 'Vực' nữa.

Cho nên y cũng chỉ có thể tránh ra được nửa tấc, thì ánh đao tím đã đánh tới rồi.

‘Phụt’

Máu huyết văng ra khắp nơi, thân thể tên tu sĩ áo vàng bị Tử Đao đánh tan.

Bị chết trong tay một con kiến hôi tu vi Hư Tiên, thì dĩ nhiên là tên tu sĩ áo vàng này không thể nào cam lòng được. Sau khi Nguyên Thần của y tràn ra, thì lập tức muốn bỏ chạy. Đáng tiếc là 'Vô ảnh' cũng đợi đạo Nguyên Thần này của y lâu rồi, chỉ một khắc sau thì nó đã nuốt gọn đạo Nguyên Thần vào bụng rồi bay về với Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết tên nhóc này cứ ăn xong là muốn đi ngủ rồi, nên liền đưa nó trở về Thế giới trang vàng.

(Căng da bụng là trùng da mắt)

Thẳng tới lúc này, thì Diệp Mặc mới có thể thở dài một hơi, sau đó nhìn

lại thi thể tên tu sĩ kia đang nằm trên mặt đất cùng với tình cảnh ác chiến vừa rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn và tu sĩ Kim Tiên đại chiến. Diệp Mặc khẳng định, tên tu sĩ vừa bị hắn giết không phải là loại tu sĩ Kim Tiên bình thường. Người này có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, hơn nữa cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nếu như hắn không phải là có tu vi luyện thể Thần Cảnh, thì cho dù hắn có đánh lén thành công, cũng sẽ bị Cửu Diệu Tinh Luân của đối phương giết trong vòng một hiệp.

Nghĩ tới biểu tình kinh hãi của tên tu sĩ kia khi biết bản thân đã bị vây vào trong khốn trận, thì Diệp Mặc lại cảm thấy từng đợt sảng khoái. Quả nhiên là học được thêm chút bản lĩnh khác trên người thì luôn luôn là việc tốt. Nếu như hắn không phải là một Tiên trận sư, thì ngày hôm nay muốn đánh bại tên tu sĩ áo vàng này, có lẽ là vẫn có thể, nhưng chắc chắn là sẽ vô cùng khó khăn.

Diệp Mặc nhặt chiếc Cửu Diệu Tinh Luân trên mặt đất lên, sau đó lại thu hồi nhẫn trữ vật của tên tu sĩ áo vàng, trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn. Cái Cửu Diệu Tinh Luân này là đồ tốt, dù chỉ là một cái tiên khí hạ phẩm thôi, nhưng uy lực của nó dường như là không hề kém hơn tiên khí trung phẩm. Cái quang mang trắng xóa kia, dùng để đối phó tới tu sĩ bình thường thì quả thật là không khác gì Cửu Dương thiên hỏa của hắn cả. Mà Cửu Dương thiên hỏa thì cần phải có lực lượng thần thức để phối hợp lớn hơn so với chiếc Cửu Diệu Tinh Luân kia rất nhiều lần.

Sau khi phóng ra một mồi lửa thiêu hủy đi toàn bộ vết tích, thì Diệp Mặc mới thu hồi lại trận kỳ trên không của mình. Nhanh chóng lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rồi biến mất vào khoảng không.

Hắn cũng không trở lại Loan Giác tiên trấn, vì chỉ có đứa ngốc mới quay về Loan Giác tiên trấn lúc này, ngồi tiên thuyền đi tới Hắc Lô sâm lâm.

Tên tu sĩ áo vàng kia đi truy sát hắn, thì ai biết được là có người nào nhìn thấy hay không? Hơn nữa sao có thể biết được liệu tên tu sĩ áo vàng kia có người chống lưng hùng mạnh nào hay không?

Trước đây, vì hắn đã giết Điền Ngạo Phong của Lôi Vân Tông tại Vô Tâm Hải, cho nên mới rước một cái phiền phức thật lớn vào thân. Việc như vậy đã cho Diệp Mặc hắn rút ra kinh nghiệm, đó chính là giết thì cũng có thể, nhưng sau khi xong việc thì phải trốn thật kĩ, hơn nữa còn phải xóa sạch dấu vết.

Mà hiện tại bản thân Diệp Mặc hắn cũng đang bị trọng thương, cần phải đi tìm một chỗ để điều trị.

Một ngày sau, Diệp Mặc hạ xuống chân núi của một dãy núi bình thường, độn thổ xuống đất rồi tiến vào trong Thế giới trang vàng. Sau đó lập tức bắt đầu điều trị thương thế.

Tuy rằng mức độ thụ thương không nhẹ, nhưng đan dược trên người hắn cũng khá nhiều, bản thân lại có tu vi luyện thể Thần Cảnh, còn có cả công pháp 'Tam sinh quyết' nghịch thiên nữa. Cho nên chỉ tốn thời gian một buổi sáng, thì thương thế trên người của hắn đã khôi phục lại được bẩy tám phần rồi.

Sau khi thiêu hủy đi bộ quần áo cũ trên người, Diệp Mặc thay đổi lại một bộ quần áo mới sạch sẽ hơn. Lúc này thì hắn mới hoàn toàn yên lòng.

Giờ thì chuyện đầu tiên mà hắn muốn làm chính là kiểm tra nhẫn trữ vật của tên tu sĩ áo vàng. Cấm chế của nhẫn trữ vật thì đối với Diệp Mặc mà nói căn bản chính là coi như không có mà thôi.

Sau khi phá bỏ cấm chế của nhẫn trữ vật, thì lập tức đem toàn bộ đồ vật trong đó đổ ra Thế giới trang vàng của mình. Lúc này thì hắn mới hiểu được thế nào mới thực sự gọi là giàu có.

Trước đây hắn giết tên Nghiêm Chước rất lợi hại kia, ngoại trừ cái pháp

bảo Phi Xa là đáng giá ra, thì những thứ còn lại đều chỉ là các món đồ bình thường. Ngay cả những đan dược tốt nhất cũng chỉ có vài viên ‘Chính hư đan’ cùng với vài viên 'Địa nguyên đan' mà thôi. Về phần tiên tinh thì càng ít ỏi, tiên tinh thượng phẩm cũng chỉ có khoảng năm ba trăm viên.

Còn nhẫn trữ vật của tên tu sĩ áo vàng này thì lại khiến cho Diệp Mặc cực kỳ cảm thán. Không người nào không giàu có khi kiếm tiền phi nghĩa cả.

Bên trong có tới ba trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm, tiên tinh hạ phẩm thì một viên cũng không có, tiên tinh trung phẩm cũng có hơn một trăm ngàn. Sau khi đạt tới tu vi Kim Tiên, thì hiệu quả của tiên tinh hạ phẩm đã bị hạn chế đi rất nhiều. Đương nhiên là một vài tu sĩ Kim Tiên bình thường vẫn sẽ sử dụng tiên tinh hạ phẩm để tu luyện. Nhưng tên tu sĩ áo vàng này có thể ngồi tiên thuyền để đi lại, thì hiển nhiên không phải là dạng tu sĩ Kim Tiên bình thường rồi.

Ngoại trừ tiên tinh ra, thì đan dược đều là một số Tiên đan nhị phẩm. Ngoại trừ 'Địa nguyên đan' là Tiên đan nhất phẩm ra, thì còn lại đều là ‘Tiên huyền đan’, ‘Lạc anh đan’, ‘Thanh lâm đan’, các lại đan dược nhị phẩm.

Đương nhiên thứ để cho Diệp Mặc hài lòng nhất chính là mười hai viên 'Lôi hải thần châu'. Mười hai viên 'Lôi hải thần châu' của cô gái mặc đồ đen trên Tiên thuyền kia luôn khiến Diệp Mặc phải suy nghĩ. Trải qua một khoảng thời gian khó khăn, thì cuối cùng cũng về tới tay hắn rồi.

Điều duy nhất mà Diệp Mặc hắn không giải thích được, chính là cái tên tu sĩ áo vàng bị hắn giết rõ ràng không phải là tu sĩ Lôi hệ, vậy thì tại sao y cần mười hai viên 'Lôi hải thần châu' này? Lẽ nào y cũng biết mười hai viên 'Lôi hải thần châu' này là đồ tốt sao?

Không nghĩ ra được thì hắn cũng chẳng buồn suy nghĩ nữa, vì thứ mà hắn muốn thì hắn đã có được rồi.

Về phần cái Cửu Diệu Tinh Luân kia, thì Diệp Mặc tuy rằng không muốn biến nó thành pháp bảo của mình, nhưng cái pháp bảo có uy lực cực

lớn này, thì hắn cũng quyết định là đem nó luyện hóa, miễn cho tới lúc cần đến thì lại dùng không được.

Ngoại trừ tất cả những thứ này, thì Diệp Mặc còn chiếm được hai khối ‘Lam phong thạch’. 'Lam phong thạch' là tài liệu tiên cấp nhị phẩm, thích hợp để luyện chế pháp bảo phi hành. Diệp Mặc vừa lúc có thể dùng nó để luyện chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Pháp bảo phi hành của hắn ở Tiên Giới này thì đã trở nên lạc hậu rồi, đến giờ vẫn chỉ là một pháp bảo phi hành vượt qua cấp bậc bán tiên khí mà thôi. Chỉ cần hắn thăng cấp 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tới tiên khí hạ phẩm, thì hắn có thể dùng một thời gian ngắn để đi tới rừng rậm Hắc Lô rồi.

Trên người hắn còn có hai chiếc pháp bảo phi hành loại tiên khí hạ phẩm, một là của Nghiêm Chước, cái còn lại là của tên tu sĩ áo vàng vừa bị hắn giết. Nhưng hai chiếc pháp bảo phi hành này thì hắn không dám dùng, hơn nữa hắn cũng không hề thích. 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã được hắn sử dụng quen rồi, cho nên hắn cũng có chút cảm tình với nó.

Mà 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cũng là pháp bảo phi hành mà hắn đã tự tay luyện chế nó thành bán tiên khí, cho nên việc khống chế nó cũng thuận tiên hơn rất nhiều.

Hai khối 'Lam phong thạch' cũng không hề khiến hắn phải thất vọng, bản lĩnh luyện khí của hắn cũng không hề khiến hắn thất vọng. Trải qua mấy ngày nỗ lực, hắn đã dung hợp được hai khối 'Lam phong thạch' vào 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thăng cấp 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tới cấp tiên khí hạ phẩm. Việc này cũng đồng nghĩa với việc tiêu chuẩn luyện khí của hắn đã thăng cấp tới Tiên khí sư nhất phẩm rồi.

...

Hai tháng sau.

Hắc Lô trấn là tiên trấn lớn nhất nằm ở ngoại vi rừng rậm Hắc Lô. Lúc

này đã có một tên tu sĩ Hư Tiên bình thường vừa đặt chân tới, trên người cũng không có cái hộ giáp chân khí cực phẩm hay tiên giáp gì cả, chỉ tay không tiến vào Hắc Lô trấn.

Người vừa tới chính là Diệp Mặc. Sau khi hắn thăng cấp 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của mình lên tiên khí hạ phẩm, thì tốc độ đã nhanh hơn không ít. Vốn cần phải mất ba bốn tháng mới có thể đến rừng rậm Hắc Lô, thì hiện tại hắn chỉ mất có hai tháng mà thôi.

Hắc Lô trấn vô cùng rộng lớn, còn hơn cả một cái tiên thành bình thường cũng không phải là nói ngoa. Chỉ là vì ở đây không có tụ linh trận, lại không có cả tiên linh mạch, cho nên vẫn chỉ là một cái trấn, không thể nào thăng cấp thành tiên thành được.

Hơn nữa Hắc Lô trấn cũng không có bất kỳ trận pháp che đậy thần thức nào, nên thần thức của Diệp Mặc có thể nhìn không xót một chỗ nào trên cái thị trấn này cả. Nhưng hầu hết nơi ở của các tu sĩ ở đây đều có một chút trận pháp che đậy thần thức đơn giản, mà Diệp Mặc thì cũng không có ý định dùng thần thức để nhìn trộm.

Hắn dùng thần thức nhìn qua một lần toàn bộ Hắc Lô trấn là vì muốn tìm được hai người Duẫn Ưng và Đồng Xu. Đáng tiếc là căn cứ vào địa chỉ mà Duẫn Ưng cho hắn, thì thần thức của hắn căn bản là không thể thấy được một bóng người nào. Hắn còn cố ý sử dụng thần thức đao phá vỡ trận pháp che đậy nơi ở của Duẫn Ưng, nhưng bên trong mặc dù có vài tên tu sĩ đang tu luyện, cũng không hề có bóng của Duẫn Ưng.

Từ Loan Giác tiên trấn đến Hắc Lô trấn, nếu như là ngồi tiên thuyền, thì Diệp Mặc biết là họ sẽ chỉ mất tối đa là nửa tháng để tới nơi. Hiện tại đã qua thời gian hơn hai tháng rồi, Duẫn Ưng và Đồng Xu nhất định là đã về tới. Lúc này không tìm được bọn họ, thì nói không chừng là cả hai người đều đã đi rừng rậm Hắc Lô rồi.

Bởi vì Diệp Mặc đã nghe Duẫn Ưng nói qua, khi trở về sẽ để cho Đồng Xu và chị dâu của cô đến ở tại phía tây Hắc Lô trấn. Cho nên lúc mới bắt

đầu, thì Diệp Mặc hắn cũng không hề đi thăm nơi ở của Đồng Xu, hiện tại thì cả Duẫn Ưng và Đồng Xu đều không thấy có mặt tại trấn tây, thì Diệp Mặc mới lập tức đi tới chỗ ở trước kia của Đồng Xu, một nơi nằm ở phía sau sườn núi Hắc Lô trấn.

Chỗ ở trước kia của Đồng Xu, thì tiên linh khí rất thiếu thốn. Diệp Mặc cũng biết đại khái địa điểm, nhưng lại không biết chính xác. Cho nên sau khi hắn tới nơi, thì liền ngăn một tu sĩ Hư Tiên trung kỳ lại để hỏi thăm.

- Xin hỏi một chút, có phải đây là nơi ở của Đồng Xu hay không?

Diệp Mặc khách khí hỏi một câu.

Tên tu sĩ Hư Tiên bị Diệp Mặc ngăn cản lại nghi hoặc nhìn hắn một chút, rồi liền chỉ chỉ về phía một căn nhà nhỏ nằm ở chỗ hẻo lánh, sau đó xoay người lập tức rời đi, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1545

Chị Dâu Của Đồng Xu

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn về phía tu sĩ Hư Tiên kia vừa chỉ chỉ một chút, ở phía trước đó chỉ có một căn nhà đơn xơ, xung quanh cũng có trận pháp nhưng chỉ là trập pháp phòng ngự cấp tám của Tu Chân Giới mà thôi, thậm chí còn không bằng được một số trận pháp phòng ngự của các môn phái ở Tu Chân Giới.

Thần thức của Diệp Mặc dễ dàng quét vào bên trong. Ở trong căn nhà chỉ có một cô gái có tu vi Hư Tiên trung kỳ. Cô gái này da rất trắng, khuôn mặt cũng trắng tới tái nhợt, hiển nhiên là do đang có thương tích trong người. Khiến Diệp Mặc cảm thấy kỳ quái chính là cô gái này rõ ràng rất đoan trang, nhưng lại có một mị thái phát ra từ trong người cô giống như đã được thực chất hóa vậy, khiến cho người khác không tự chủ được mà muốn thân cận với cô.

Cảm giác thật là cổ quái. Diệp Mặc nhíu mày, vì 'Tam sinh quyết' của hắn mỗi thời khắc đều tự vận chuyển, cho nên cái loại cảm giác này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay. Hắn không biết liệu các tu sĩ khác tới đây có cùng một loại cảm giác giống như hắn hay không?

Diệp Mặc đi tới trước căn nhà, đặt lên trên cấm chế một đạo thông tin phù. Qua một hồi lâu, thì cấm chế mới mở ra, một cô gái che mặt đang đứng trước cửa nhìn Diệp Mặc một cách nghi hoặc.

Thấy cô gái này đảo mắt một cái đã che khuôn mặt của mình lại, Diệp Mặc lập tức biết rằng cái loại mị thái phát ra từ cô mà hắn cảm nhận được vừa rồi thì ngay cả chính bản thân cô gái này cũng không thể khống chế được.

- Anh là ai?

Cô gái này nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, thanh âm thoáng mang theo một chất giọng khàn khàn, nhưng cũng rất nhu hòa, êm ái.

- Tôi là bạn của Đồng Xu, tới đây để tìm Đồng Xu. Xin hỏi, Đồng Xu có ở nhà hay không?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Cô gái kia nghe xong lời nói của Diệp Mặc, thì càng nghi hoặc hơn. Một lúc lâu sau thì cô mới lên tiếng:

- Anh là bạn của Đồng Xu? Anh tên là gì?

- Tôi là Diệp Mặc...

Diệp Mặc vừa nói ra bốn chữ này, thì cô gái kia liền lộ ra vẻ mặt kinh hỉ rồi nói:

- Hóa ra là Diệp đan sư tiền bối, tôi chính là chị dâu của Đồng Xu, xin mời ngài vào.

Nói xong thì cô gái kia liền nhanh chóng kéo Diệp Mặc vào trong nhà, sau đó lại lần nữa đóng lại cấm chế.

- Cô chính là chị dâu của Đồng Xu sao?

Diệp Mặc biết Đồng Xu ở cùng một chỗ với chị dâu của cô, cũng biết rằng việc tu luyện của cả hai người đều có chút gian nan. Nhưng không nghĩ tới rằng chị dâu của Đồng Xu không những đang bị thương, mà thể chất còn có vẻ như kém hơn cả người bình thường.

- Vâng thưa tiền bối, vãn bối chính là chị dâu Giang Cận của Đồng Xu. Vãn bối đã nghe tiểu Xu kể về tiền bối, hiện xin được đa tạ tiền bối đã miễn phí luyện chế cho nó nhiều đan dược như vậy.

Nói xong thì cô gái tên Giang Cận này lại lần nữa khom người thi lễ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay:

- Cô đang bị thương đúng không?

- Vâng.

Ánh mắt của Giang Cận trở nên ảm đạm, sau khi nói xong thì cô lại bổ xung thêm một câu:

- Bệnh tình của vãn bối cũng có quan hệ tới thể chất của vãn bối, cho nên chỉ có thể mang theo khăn che mặt, mong tiền bối thứ tội cho!

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không có vấn đề gì, cho dù cô tháo khăn che mặt xuống thì tôi cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

- A...

Giang Cận sửng sốt, vì sau một lần bị thương cô mới biết bản thân là người có 'Tiên mị thể' trời sinh. Sau lần bị thương đó thì cô không thể nào khống chế được tiên nguyên trong cơ thể nữa. Kết quả là mị thái hoàn toàn hiển lộ ra ngoài, khiến cho bất cứ ai nhìn thấy, thì đều cảm thấy cô có mị lực phong tao thực cốt (Đại loại là quyến rũ - lẳng lơ tới tận xương tủy). Nhưng trong nội tâm của cô, thì cô rất rõ ràng rằng mình không phải là loại người như vậy. Đáng tiếc chính là, cô vẫn không thể nào khống chế được mị ý phát ra từ thân thể của mình.

Diệp Mặc cũng chỉ là tùy tiện nói ra một câu thôi, về phần Giang Cận có nghe ra hay không, thì hắn cũng không để ý. Lúc này thì hắn lập tức lấy ra một viên đan dược đưa cho Giang Cận rồi nói:

- Cô dùng viên đan dược này đi, sau đó nói cho tôi biết hiện giờ Đồng

Xu đã đi đâu rồi?

- Nó và Doãn đại ca đi rừng rậm Hắc Lô rồi...

Giang Cận nói được nửa câu, thì liền kinh dị nhìn viên đan dược trong tay kêu lên:

- Tiên đan nhị phẩm 'Thanh lâm đan'?

'Thanh lâm đan' đúng là Tiên đan nhị phẩm, là Diệp Mặc thu được từ trong nhẫn trữ vật của tên tu sĩ áo vàng. Loại đan dược này đối với tu sĩ cấp thiên tiên khác thì chính là đan dược trị thương vô cùng tốt. Đại bộ phận các loại thương thế đều có tác dụng hữu hiệu, cho nên giá cả của nó cũng rất cao. Một viên 'Thanh lâm đan' trung phẩm đã có thể có giá trị tới mấy ngàn tiên tinh thượng phẩm rồi. Nếu như là loại 'Thanh lâm đan' đảng cấp cao hơn, thì giá sẽ càng cao hơn nhiều.

- Đan dược này tôi không thể dùng được, nó quá mắc...

Giang Cận run rẩy đem viên đan dược trong tay trả lại cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay:

- Tôi là một Tiên đan sư, nên một viên đan dược này cũng không là cái gì. Cô trước tiên cứ trị tốt thương thế của mình đã, sau đó hãy nói cho tôi biết là Đồng Xu đã đi tới rừng rậm Hắc Lô từ phương hướng nào.

Giang Cận giờ mới nhớ ra, rằng hình như Đồng Xu đã nói với mình rằng Diệp Mặc chính là một Tiên đan sư tam phẩm. Vậy thì 'Thanh lâm đan' đối với một Tiên đan sư tam phẩm như Diệp Mặc thì đúng thực là không đáng gì. Cô chưa bao giờ được dùng qua Tiên đan nhị phẩm, cho nên lần này dù chỉ là mới dùng một viên đan dược thuộc hàng trung phẩm, thì hiệu quả cũng cực kỳ mãnh liệt.

Giang Cận lập tức tháo khăn che mặt xuống nói lời cảm kích với Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc lại kinh ngạc phát hiện, cái loại mị thái mà lúc trước hắn cảm nhận được trên người của Giang Cận đã hoàn toàn theo thương thế của cô mà biến mất không còn nữa. Loại thể chất này quả thật là kỳ quái. Tiên Giới rộng lớn, quả nhiên loại chuyện gì cũng có thể có.

Lần này thì không đợi Diệp Mặc hỏi lại, Giang Cận đã chủ động lên tiếng:

- Ngày trước khi Doãn đại ca và tiểu Xu trở về, thì liền đưa tôi và tiểu Xu tới trấn tây để tiện cho việc chiếu cố.

Diệp Mặc gật đầu. Trước đây hắn xác thực là đã nghe Duẫn Ưng nói sẽ đưa Đồng Xu tới trấn tây ở, hơn nữa lúc đó Đồng Xu cũng đã đồng ý. Bây giờ thì nghe giọng điệu của Giang Cận, thì dường như các cô đích thực là đã đi tới trấn tây. Nhưng đã như vậy, thì vì sao hiện tại lại trở về rồi? Ở đây thì tiên linh khí thiếu thốn như vậy, cho dù là có đan dược phụ trợ đi chăng nữa, thì muốn tiến bộ cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.

Giang Cận thở dài:

- Vốn chúng tôi đã đi tới trấn tây, ở đó tiên linh khí nồng đậm hơn, khiến cho việc tu luyện của chúng tôi cũng dễ dàng hơn nhiều. Nhưng chỉ một thời gian ngắn sau thì Doãn đại ca đã xảy ra chuyện.

Diệp Mặc nhíu mày:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Mục đích mà Doãn đại ca đi Thuần Khẩu Tiên trạm giống với tiểu Xu. Đó chính là ngoại trừ tự mình đi tìm người giúp luyện đan ra, thì còn mang theo trên mình rất nhiều linh thảo nữa. Những linh thảo này đều là của những người khác nhờ Doãn đại ca mang đi để tìm người giúp luyện đan, ngoài ra còn có cả năm ngàn tiên tinh thượng phẩm nữa. Nhưng tiên tinh này cũng không phải là của anh ấy, mà là của rất nhiều tu sĩ của Hắc Lô trấn cùng góp lại để nhờ anh ấy giúp mua các loại vật phẩm ở Loan Giác tiên

trấn.

Giang Cận nói tới đây, thì liền liếc mắt nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi mới nói tiếp:

- Sau đó thì tôi lại nghe tiểu Xu nói, rằng ngài ở trên tiên thuyền đắc tội với một đại nhân vật, còn Doãn đại ca thì lại lấy ra ba ngàn tiên tinh thượng phẩm hối lộ cho một vị quản sự để giúp ngài không bị đuổi khỏi tiên thuyền, hơn nữa còn phải bồi thường một phần đan dược nữa. Kết quả là khi Doãn đại ca trở về, không mang được đồ vật gì về, tiên tinh cũng không còn, mà ngay cả đan dược mà mọi người nhờ anh ấy đi tìm người luyện chế cũng không hề có. Cho nên lúc này ba người chúng tôi mới bị mọi người vây lại đả thương. Doãn đại ca thì không những phải lấy pháp bảo của mình ra bồi thường, mà còn bị họ đuổi ra khỏi trấn tây.

Diệp Mặc nghe tới đó, thì sắc mặt lập tức chìm xuống. Hắn liền trầm giọng nói:

- Lẽ nào Duẫn Ưng không nói rằng qua mấy tháng nữa thì tôi sẽ đến trả hay sao?

Giang Cận lập tức trả lời:

- Duẫn đại ca cũng đã nói rồi, nhưng lại không có người nào tin tưởng lời anh ấy nói cả. Tất cả mọi người đều nói rằng anh ấy độc chiếm hết tiên tinh và tiên linh thảo của mọi người.

Diệp Mặc không ngờ Duẫn Ưng lại là người có nghĩa khí như vậy, không chỉ giúp hắn mua vé thuyền, mà còn hối lộ cả quản sự của tiên thuyền. Trên hết là những tiên tinh mà y có đều là của người khác góp lại nhờ vả y. Khó trách vì sao mà ngày đó trên tiên thuyền Duẫn Ưng lại bỗng nhiên cần đi ra ngoài, hóa ra là vì muốn đi hối lộ quản sự của tiên thuyền. Bằng không thì có lẽ là hắn đã bị đuổi ra khỏi tiên thuyền khi chưa tới Loan Giác tiên trấn rồi.

- Sau khi những thứ Duẫn đại ca có đã bị cướp đi hết, thì chúng tôi không còn chỗ nào để đi nữa, chỉ có thể trở về chỗ này thôi. Chỉ là ở đây có rất nhiều kẻ không ra gì, hơn nữa qua sự việc Duẫn đại ca bị đuổi khỏi trấn tây, thì càng có nhiều người không rõ chân tướng sự việc coi thường Duẫn đại ca hơn. Thương thế của Duẫn đại ca còn chưa lành, thì đã lên đướng tới rừng rậm Hắc Lô để tìm kiếm tài nguyên rồi. Lúc này thì lại vì không có ai chịu lập đội cùng với Duẫn đại ca, cho nên tiểu Xu dù là vẫn còn thương thế trên người, nhưng vẫn cùng với Duẫn đại ca đi tới rừng rậm Hắc Lô.

Giang Cận thở dài một hơi, kể lại nguyên nhân vì sao Duẫn Ưng và Đồng Xu lại nhanh chóng tiến vào rừng rậm Hắc Lô nói ra cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc hiểu ý của Giang Cận. Hắn đã từng nghe Duẫn Ưng nói qua, nếu như tiến nhập vào rừng rậm Hắc Lô một mình mà không cùng ai lập đội, thì sẽ cực kỳ nguy hiểm. Mà Giang Cận vì thương thế đặc biệt, không thể đi ra ngoài. Bởi vì một khi đi ra ngoài với loại mị thái không thể kiểm soát như lúc đầu Diệp Mặc hắn nhìn thấy, thì rất có thể sẽ có một kết cục vô cùng thê thảm nếu như bị các tiểu đội khác bắt gặp.

Khó trách vì sao khi hắn hỏi nơi ở của Đồng Xu, thì ánh mắt của những người khác lại mang theo một tia khinh thường như vậy. Hóa ra lại là vì chuyện của Duẫn Ưng. Mà nói đi thì cũng phải nói lại, nguyên nhân chính dẫn tới chuyện này cũng là do bản thân hắn mà ra.

Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc lập tức nói với Giang Cận:

- Tôi muốn đi vào rừng rậm Hắc Lô. Cô có muốn đi cùng hay không?

Giang Cận nói không chút do dự:

- Tôi đương nhiên là muốn đi cùng. Trước đây thì tôi đều cùng với tiểu Xu đi rừng rậm Hắc Lô đấy. Vì nếu không đi sâu vào trong rừng rậm Hắc Lô thì cũng không có gì nguy hiểm.

Diệp Mặc vốn đã nghĩ là sẽ mang theo cả Giang Cận cùng đi, vì hắn

chưa từng tới rừng rậm Hắc Lô lần nào cả. Nếu có Giang Cận dẫn đường, thì sẽ tốt hơn rất nhiều.

Vài tên tu sĩ ở phụ cận thấy Giang Cận dẫn theo Diệp Mặc đi ra, thì trong mắt đều lộ ra vẻ mặt bất ngờ

Diệp Mặc thì căn bản là sẽ không để ý tới loại chuyện này. Bên trong rừng rậm Hắc Lô xác thực là có rất nhiều tiên linh thảo cao cấp, nhưng cũng không thể nào thay đổi được việc Hắc Lô trấn là một nơi tụ kết của những tu sĩ cấp thấp. Mà nơi ở của Giang Cận thì lại càng là chỗ của các tu sĩ ở tầng dưới chót nhất. Cho nên mỗi người đều không có chuyện gì làm ngoài việc xoi mói chuyện của hàng xóm xung quanh cả.

Ngay cả Giang Cận dường như cũng không để chuyện này ở trong lòng, cô vẫn vô cùng bình tĩnh mà giới thiệu một chút sự tình của Hắc Lô trấn và rừng rậm Hắc Lô cho Diệp Mặc.

Nhưng biểu tình của những tu sĩ xung quanh cũng không có vẻ khinh bỉ gì cả. Tu sĩ thấy thuận mắt với nhau liền cùng song tu cũng không có cái gì cả. Loại chuyện này ở đây rất thông thường, không có gì đặc biệt hơn người cả.

- Diệp đan sư tiền bối, chúng ta ngồi pháp bảo phi thuyền của Hắc Lô trấn, hay là tự mình đi?

Sau khi đi ra khỏi khu vực này, thì Giang Cận lên tiếng hỏi.

Thấy Diệp Mặc nghi hoặc, thì Giang Cận liền giải thích:

- Từ Hắc Lô trấn tới rừng rậm Hắc Lô còn có một đoạn đường khá xa. Nếu như ngồi pháp bảo phi thuyền của Hắc Lô trấn, thì sẽ chỉ mất thời gian hơn một ngày. Cái pháp bảo phi thuyền kia là tiên khí hạ phẩm, tốc độ rất nhanh.

- Vậy thì không cần, tôi có pháp bảo phi hành của chính mình rồi.

Diệp Mặc nghe nói là tiên khí hạ phẩm, thì cũng chỉ ngang hàng với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn mà thôi. Vậy thì sao hắn phải ngồi pháp bảo phi hành tiên khí hạ phẩm của người khác chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1546

Đao Của Tôi Cũng Rất Tuyệt

Tu sĩ bên ngoài Hắc Lô trấn có rất nhiều, Diệp Mặc sau khi phóng ra Thanh Nguyệt, lập tức liền có người nhìn thấy. Khi thấy một tên Hư Tiên trung kỳ như Diệp Mặc mà cũng có tiên khí phi hành hạ phẩm, rất nhiều tu sĩ cũng lộ ánh mắt vô cùng hâm mộ.

Diệp Mặc biết rõ chuyện giết người cướp bảo vật, bất luận ở Tu Chân giới hay ở Tiên giới đều có. Không ai muốn nhường cơ hội có được cho người khác, vì tu luyện, rất nhiều tu sĩ đều không từ thủ đoạn. Hắn bây giờ phóng ra Thanh Nguyệt, những người nhìn thấy có rất nhiều, khó tránh khỏi sẽ không có người nảy sinh lòng đố kị.

Nhưng Diệp Mặc cũng không thèm để ý, nếu như hắn chỉ là Hư Tiên sơ kỳ, chân nguyên còn chưa chuyển hóa, có lẽ hắn cũng sẽ dùng pháp bảo phi hành chân khí cực phẩm thay thế. Bây giờ hắn đã là Hư Tiên trung kỳ rồi, cho dù là Kim Tiên hắn cũng từng giết, làm gì còn sợ người khác chú ý đến pháp bảo phi hành của mình?

Cho dù là có tu sĩ Hư Tiên có ý đánh hắn, hắn cũng chỉ là tiện tay giết mà thôi. Tu sĩ Huyền Tiên cho dù nhìn thấy Thanh Nguyệt rồi, cũng sẽ không có bất kỳ suy nghĩ nào, tu sĩ Huyền Tiên nào mà chẳng có Tiên khí phi hành hạ phẩm?

Có sức mạnh rồi, thì cũng không cần phải sợ hãi rụt rè nữa, cũng không cần phải vì sợ người khác ăn cướp, phải đến một nơi hoang vắng phóng ra pháp bảo phi hành của mình. Những tu sĩ không có mắt ăn cướp của hắn, vậy chỉ có thể nhận mình không may mà thôi.

Huống chi Diệp Mặc còn định tu luyện lên Hư Tiên đỉnh phong ở Hắc Lô trấn, thậm chí sau khi đến Kim Tiên rồi mới rời đi, pháp bảo phi hành sớm muộn gì thì cũng bại lộ, hắn lại càng không cần hành sự khiêm tốn.

Thấy Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt, Giang Cận trong mắt lộ vẻ vui mừng ngạc nhiên, lập tức liền có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp đan sư tiền bối, anh lấy Tiên khí hạ phẩm ra ở đây, tôi sợ, sợ…

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cô cứ lên đi rồi nói tiếp, sau này cũng giống như Duẫn huynh, gọi tôi là Diệp đan sư là được rồi, tôi cũng chưa phải là tiền bối.

- Vâng.

Giang Cận chần chừ một lát, cô gật đầu bước lên Thanh Nguyệt. Cô nhớ tới lời nói của Duẫn Ưng, cô nghe nói có một tu sĩ Kim Tiên đuổi giết Diệp đan sư, mà bây giờ Diệp đan sư lại ở đây, vậy chẳng phải nói hắn đã thoát khỏi tên tu sĩ Kim Tiên kia rồi sao? Nếu có thể thoát khỏi tay Kim Tiên, cho dù có người đuổi theo bọn họ, Diệp đan sư chắc hẳn cũng có thể thoát ra được?

Khi Diệp Mặc tăng tốc tốc độ của Thanh Nguyệt lên rồi, Giang Cận phát hiện ra pháp bảo phi hành của Diệp Mặc không ngờ còn nhanh hơn nhiều Tiên thuyền của Hắc Lô trấn. Chỉ trong vòng một ngày, hai người đã đến bên ngoài rừng rậm Hắc Lô rồi.

Diệp Mặc hạ Thanh Nguyệt xuống, trước mặt là một mảnh đất thưa thớt những bụi cây. Một số tiểu đội vừa nãy từ rừng rậm Hắc Lô ra ngoài thấy hai người Diệp Mặc, đều có chút nghi ngờ. Vì tổ đội tu sĩ của rừng rậm Hắc Lô bình thường đều có bốn năm người, hai người tạo thành một tổ, không phải là không có, nhưng cũng vô cùng ít ỏi.

- Khi tôi và tiểu Xu đến thường xuyên có người nhìn chúng tôi với ánh mắt như này, nhưng chúng tôi cũng chỉ ở bên ngoài, trước giờ cũng chưa

từng đi vào trong đó.

Giang Cận đứng một bên giải thích.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, hắn phát hiện bên ngoài rừng rậm Hắc Lô quả thực rất rộng lớn, thậm chí thần thức của hắn cũng không thể nào quét đến cùng được. Đồng thời những tu sĩ bên ngoài cũng không ít, cho dù thần thức của hắn có thể nhìn thấy hàng trăm tu sĩ. Diệp Mặc trong lòng thầm than, nhiều tu sĩ như này tìm đi tìm lại bên ngoài rừng rậm Hắc Lô bao nhiêu năm như vậy rồi, có thể tìm được Tiên linh thảo mới là chuyện lạ. Khó trách Đồng Xu nói phải mấy năm mới có thể luyện đan một lần, ở trong này vài năm tìm được mấy lò đan dược cũng là rất tài giỏi rồi.

Tu Tiên quả nhiên không phải là con đường đơn giản, Tu Tiên giả đâu chỉ có hàng tỉ người? Nhưng lại có mấy người có thể phá tan trói buộc, có thể lên đến đỉnh phong cao hơn cơ chứ? Cho dù là bản thân hắn, nếu như không có Thế giới trang vàng, hắn có thể đạt đến độ cao như bây giờ không? Hay là vẫn dậm chân ở Tu Chân giới, cho dù đến Tiên giới, cũng chỉ có thể giống như Giang Cận ngày trước, tìm một chút Tiên linh thảo mà người ta còn sót lại bên ngoài rừng rậm Hắc Lô mà thôi.

- Tôi sợ bọn họ tiến vào nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô rồi.

Giang Cận có chút lo lắng nói.

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Đã như vậy, chúng ta cứ tiến vào trong đi.

Nói xong Diệp Mặc lại lần nữa khởi động Thanh Nguyệt, trực tiếp mang theo một đường sáng màu xanh tiến vào nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô.

- Diệp đan sư, anh phải cẩn thận một chút, nơi này có rất nhiều Tiên yêu thú, một khi bị những Tiên yêu thú này chặn lại rồi, thì rất phiền phức đấy. Tiên yêu thú bên ngoài mặc dù ít, nhưng sức mạnh cũng rất cường đại…

Lời của Giang Cận còn chưa dứt, Tử Đao của Diệp Mặc đã mang theo đường đao màu tím, một con chim Ưng cấp mười một đã bị một đao của Diệp Mặc chém tan tành, còn Thanh Nguyệt chỉ là chậm lại một chút, rồi lại nhanh chóng biến mất trong không trung.

Giang Cận khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, tốc độ của con chim Ưng kia cũng cực nhanh, chính vì vậy, nó mới có thể đuổi kịp được Diệp Mặc khi Thanh Nguyệt chậm lại chút. Nhưng Giang Cận lại không ngờ, Diệp Mặc chỉ tùy tiện chém ra một đao, có thể giết được một con yêu thú cấp mười một.

Cho dù để cô và con chim Ưng kia đánh nhau, muốn giết được nó cũng cần mất chút thời gian. Còn tu vi của Diệp Mặc và cô thoạt nhìn cũng không khác nhau nhiều, ra tay lại sắc bén như vậy, lúc này Giang Cận mới hiểu ra Diệp đan sư này dường như rất lợi hại.

Thanh Nguyệt dần đi sâu vào trong, những cánh rừng nhiệt đới đi qua cũng càng lúc càng dày đặc, địa hình càng lúc càng phức tạp hơn. Hai ngày sau, Giang Cận chỉ một cánh rừng rậm cực rậm rạp âm u phía trước Thanh Nguyệt nói với Diệp Mặc:

- Tiến vào trong khu rừng âm u kia chính là tận cùng rừng rậm Hắc Lô rồi, tôi chưa từng đến đó, không biết Duẫn đại ca và Đồng Xu có đến bên đó không.

Diệp Mặc gật đầu hạ Thanh Nguyệt xuống, cho dù hắn tự phụ, cũng không dám trong nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô mà phi hành không chút kiêng kị gì.

- Đợi một chút, Diệp đan sư, phía trước người vừa ra ngoài có một người tôi biết. Bọn họ vừa mới từ rừng rậm Hắc Lô đi ra, tôi đến hỏi thăm xem có nhìn thấy Đồng Xu không.

Giang Cận chỉ mấy người đứng cách đó không xa nói với Diệp Mặc.

Thực ra không đợi Diệp Mặc và Giang Cận bước qua, bốn tu sĩ đó cũng

đã nhìn thấy hai người. Thậm chí bốn người cũng đã dừng lại, nói cách khác nếu không phải Diệp Mặc và Giang Cận chủ động bước qua, thì bốn người đó cũng bước đến. Diệp Mặc chú ý một chút, bốn người này có một người là Hư Tiên viên mãn rồi, ba người còn lại điều là Hư Tiên hậu kỳ.

- Hà đại ca…

Sau khi Giang Cận dẫn Diệp Mặc tới trước mặt bốn người kia, lập tức hành lễ với tu sĩ mặc áo màu đỏ đứng cuối cùng.

- Là cô? Giang Cận? Sao cô lại đến nơi này, qua chỗ này chính là nơi sâu thẳm nhất của rừng rậm Hắc Lô rồi.

Tên tu sĩ mặc áo màu đỏ kia có chút nghi ngờ nhìn Diệp Mặc đáp lại một câu.

Giang Cận vội nói:

- Hà đại ca, tôi đến đây tìm em gái Đồng Xu của tôi, anh có nhìn thấy nó không?

Tên tu sĩ họ Hà kia lắc lắc đầu nói:

- Cô ấy chắc hẳn cũng là Hư Tiên hậu kỳ nhỉ, làm sao có thể vào trong nơi thâm sâu của rừng rậm Hắc Lô được?

Nói xong gã dường như nhớ ra cái gì đó, vội vàng cười cười với ba tu sĩ còn lại đứng bên cạnh ôm quyền nói:

- Anh Bỉnh, Giang Cận cũng là một người bạn mà tôi quen biết, hôm nay như vậy đi.

Đứng trên cùng có một tu sĩ Hư Tiên viên mãn, y liếc nhìn tên tu sĩ áo đỏ kia lạnh nhạt nói:

- Hà Tự Cốc, tôi cũng không nói muốn thế nào mà.

Giang Cận dường như cũng nhìn ra có chút gì đó không đúng, ngoại trừ tên tu sĩ áo đỏ cô quen biết ra, ba người còn lại dường như vô ý hữu ý chặn đường lui của cô và Diệp Mặc lại, cô có chút hoảng sợ nhìn tu sĩ họ Hà kia nói:

- Hà đại ca, chúng tôi đi trước đây.

- Đương nhiên có thể đi, nhưng pháp bảo phi hành kia của hai người cũng tuyệt đấy.

Người đàn ông họ Bỉnh kia nói, không nói muốn giữ hai người lại, cũng không có nói Diệp Mặc giao Thanh Nguyệt ra.

Sắc mặt của tên tu sĩ họ Hà mà Giang Cận biết kia cũng rất khó coi rồi, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Vào lúc Giang Cận nói đi, Diệp Mặc cũng định đi rồi, nhưng sau khi hắn nghe thấy tên Hư Tiên họ Bỉnh kia nói vậy, hắn liền biết đi không được rồi.

Tên họ Bỉnh này đúng là tìm đến cái chết rồi, tên tu sĩ họ Hà trong tiểu đội của y quen biết Giang Cận, y vẫn còn muốn cướp, loại người như này Diệp Mặc giết cũng không nương tay.

- Cây đao này của tôi cũng rất tuyệt.

Diệp Mặc lấy ra Tử Đao, lạnh giọng nói.

Người đàn ông họ Bỉnh kia thấy Diệp Mặc lại lấy ra một Tiên khí hạ phẩm, mắt liền sáng lên nói:

- Đúng là rất tuyệt, đưa cho tôi.

Nói xong bước một bước lên, đồng thời một Tiên khí hạ phẩm được phóng ra, chỉ có điều không đợi Tiên khí hạ phẩm đó của y được phóng ra, thì Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã bổ tới rồi.

- Muốn chết à…

Tên tu sĩ Hư Tiên viên mãn họ Bỉnh kia không ngờ Hư Tiên trung kỳ như Diệp Mặc lại chủ động ra tay trước, lập tức tức giận, y có thể cướp đồ của người khác, nhưng nếu như muốn phản kháng lại, thì không phải giật đồ đơn giản như vậy.

Thấy Diệp Mặc không ngờ chủ động ra tay, sắc mặt Giang Cận đại biến, cô đang định nói, liền nhìn thấy tên tu sĩ họ Bỉnh kia cũng sắc mặt biến đổi như cô, trong mắt thậm chí còn lộ vẻ kinh hãi.

Lập tức ánh mắt của y đỏ bừng bừng, dường như đang điên cuồng rót Tiên nguyên vào pháp bảo tấn công của mình vậy.

Nhưng cho dù y có điên cuồng rót Tiên nguyên, thì cũng kém quá xa so với Diệp Mặc. Huyễn Vân Vực Sát Đao được ra tay, tu sĩ Hư Tiên cũng không thể nào tránh thoát được, càng không cần nói xông vào đao vực của Diệp Mặc mà liều mạng với Diệp Mặc.

Két…

Âm thanh chói tai vang lên bên tai mấy người, thanh kiếm màu xanh trong tay tên tu sĩ Hư Tiên họ Bỉnh kia còn chưa hoàn toàn được phóng ra, kiếm khí liền phóng ra tứ phía, bị một đao này của Diệp Mặc đánh cho loạn xạ.

- Dừng tay, tôi xin lỗi…

Tên tu sĩ họ Bỉnh này phát hiện ra thanh kiếm màu xanh của mình đến đao khí của đối phương cũng không thể nào chặn lại được, lại càng không cần nói đường đao và thân đao sau đao khí đó.

Kiếm khí trên thanh kiếm màu xanh đó bị đao khí của Tử Đao trong nháy mắt đánh tan, y liền bắt đầu la lối xin tha mạng.

Đáng tiếc Tử Đao của Diệp Mặc căn bản cũng không có chút ý tứ nào lưu tình, một đường đao màu tím to bằng cánh cửa cũng đã trực tiếp bổ đến

thân thể của tên tu sĩ Hư Tiên kia, máu me văng ra tứ phía.

Một chiêu, nói cách khác tên tu sĩ Hư Tiên này một chiêu còn chưa hoàn toàn phóng ra hết, đã bị một đao của Diệp Mặc giết chết rồi.

Diệp Mặc thu hồi thanh kiếm màu xanh và nhẫn trữ vật của tên tu sĩ Hư Tiên đó lại, nhìn nhìn hai người còn lại nói:

- Hai người cũng cảm thấy pháp bảo phi hành của tôi tốt chứ?

Hai tên tu sĩ đang đứng bên đang ngây ra lúc này mới phản ứng lại, liền khua khua tay nói:

- Không, không, tiền bối, chúng tôi không có, không có nói vậy mà.

- Chưa nói, vậy thì cút đi.

Diệp Mặc quát lớn, hai tên tu sĩ Hư Tiên đó phản ứng lại làm gì còn dám ở lại, vội vàng quay người rời đi.

Lúc này tên tu sĩ họ Hà kia cũng kịp phản ứng lại, run rẩy bước đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tiền bối, vãn bối cũng đi đây.

Nói xong lại càng không đợi Diệp Mặc trả lời, liền vội vàng theo hai tên tu sĩ kia rời khỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1547

Đào Ngột Cốc

Giang Cận lúc này mới phản ứng lại, lại càng không thể tin nhìn Diệp Mặc. Cô kiếm sống trong rừng rậm Hắc Lô, các tu sĩ đánh nhau cô cũng thấy nhiều rồi, nhưng trước giờ chưa bao giờ gặp một Hư Tiên trung kỳ có thể giết tu sĩ Hư Tiên viên mãn một cách dễ dàng như vậy được.

Bỗng nhiên cô nhớ tới chuyện Duẫn Ưng và Đồng Xu nói Tiên đan sư trước mặt này bị một tu sĩ Kim Tiên truy sát, chẳng lẽ tên tu sĩ Kim Tiên đó cũng bị hắn giết rồi? Cái này hoàn toàn là có thể, vì cho dù Kim Tiên muốn giết chết Hư Tiên viên mãn, cũng rất ít có thể giết chết dễ dàng như Diệp Mặc giết vậy, thậm chí cũng không tốn mất nửa phần sức lực.

Diệp Mặc đưa Tiên khí hạ phẩm thanh kiếm màu xanh đó cho Giang Cận nói:

- Cái này cho cô dùng.

- Cái này, cái này…

Giang Cận nhận lấy Tiên khí hạ phẩm thanh kiếm màu xanh đó có chút do dự, rồi lại đưa lại cho Diệp Mặc nói:

- Diệp đan sư, cái này tôi không thể nhận được, cái này quá quý giá.

Diệp Mặc khua khua tay nói:

- Thứ này tôi còn nhiều lắm, đối với tôi mà nói cũng không có tác dụng gì.

Lời nói của Diệp Mặc là lời nói thật, bây giờ Tiên khí hạ phẩm trong nhẫn trữ vật của hắn cũng có bảy tám món rồi, hơn nữa bản thân hắn bây giờ cũng là một Tiên khí sư nhất phẩm rồi, chỉ cần có nguyên liệu tốt, thì hắn cũng có thể luyện chế ra được Tiên khí hạ phẩm. Thanh kiếm màu xanh quá đỗi bình thường này, hắn làm sao có thể chú ý đến được.

Pháp bảo của Giang Cận Diệp Mặc cũng đã thấy, lúc trước cô cũng đã từng lấy ra, chỉ là một món Bán tiên khí mà thôi.

Giang Cận biết rõ lời nói của Diệp Mặc là thật, với tu vi của Diệp Mặc, thậm chí lúc trước còn có thể giết được tu sĩ Kim Tiên, thì làm sao có thể để ý một món Tiên khí hạ phẩm bình thường như này chứ? Nghĩ đến đây, cô không từ chối nữa, nhận lấy thanh kiếm xanh mà Diệp Mặc đưa cho.

…

Sau khi tiến vào nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô, Giang Cận cũng không còn lo lắng như lúc trước nữa. Diệp Mặc ra tay nghịch thiên như vậy, trong này chỉ cần không khiêu chiến đến tu sĩ Kim Tiên, thì chắc hẳn cũng không có chuyện gì.

Hai người đi được khoảng hai ngày, lúc đầu gặp vài con Tiên yêu thú cấp một, nhưng đều bị Diệp Mặc giết chết một cách dễ dàng.

Ngày thứ ba Diệp Mặc định đổi một hướng khác để tìm kiếm, hắn tin rằng với tu vi của Duẫn Ưng, không thể nào tiến vào nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô được. Nhưng vào lúc này, Giang Cận lại nhận được tin, cô xem một chút truyền tin châu của mình, lập tức kinh ngạc nói với Diệp Mặc:

- Tiểu Xu hồi âm cho tôi, cô ấy bảo chúng ta lập tức quay về, bọn họ một lát nữa cũng sẽ ra ngoài rồi.

Diệp Mặc nhíu mày một chút, nếu đã đến rồi thì sao phải lập tức quay về?

- Cô hỏi bọn họ bây giờ ở đâu rồi?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Giang Cận còn chưa kịp trả lời, một đường độn quang như bay xông đến, hình như là một tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ bị thương.

Diệp Mặc không chút suy nghĩ liền chặn lại trước mặt tu sĩ Hư Tiên này, tên tu sĩ Hư Tiên này thấy Diệp Mặc chặn gã lại, cũng không hỏi, lập tức phóng ra pháp bảo đụng độ với Diệp Mặc, Tử Đao của Diệp Mặc đồng thời cũng được phóng ra.

Răng rắc.

Pháp bảo của tu sĩ Hư Tiên này không ngờ bị một đao của Diệp Mặc chém thành hai, ngay tức khắc, đường đao của Diệp Mặc cũng đã vây khốn tên tu sĩ Hư Tiên này lại. Nếu như không phải Diệp Mặc nhẹ tay, thì tên tu sĩ này sớm đã bị Diệp Mặc giết chết rồi.

- Tiền bối tha mạng…

Tên tu sĩ kia lập tức biết Diệp Mặc mạnh hơn gã nhiều lần, không nghĩ ngợi gì, liền vội vàng cầu xin tha thứ.

- Là anh?

Giang Cận thất thanh kêu lên.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Giang Cận hỏi:

- Cô biết người này?

Giang Cận khẽ gật đầu:

- Đúng, anh ấy chính là người ở cùng với Duẫn đại ca, lúc trước ép Duẫn đại ca rời khỏi trấn tây, anh ta cũng có phần, nhưng anh ta lại không ra tay.

- Hóa ra là một tên vong ân phụ nghĩa.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, đường đao ngưng tụ lại muốn giết chết.

- Tiền bối đừng ra tay, tôi không làm gì Duẫn Ưng cả, anh Duẫn bây giờ rất nguy hiểm, anh ấy bây giờ đang ở Cốc ác thú cách nơi này ba mươi nghìn dặm về phía bắc.

Tên tu sĩ Hư Tiên biết mình đang ở thế nghìn cân treo sợi tóc, giọng điệu nói chuyện cũng vô cùng nhanh. Gã trong lòng cũng nghĩ không thông tại sao Diệp Mặc thoạt nhìn mới chỉ là Hư Tiên trung kỳ, sao mà ra tay lại lợi hại như vậy.

- Cốc ác thú?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi lại một câu.

- Cốc ác thú tôi biết, là một di tích bỏ hoang của rừng rậm Hắc Lô, nghe nói nơi đó đã từng là động phủ của Ngạo Ngoan, Ngạo Ngoan là hậu nhân của thiên chủ Đằng Thắng Thiên của mười một thượng thiên vực. Vì Đằng Thắng Thiên phạm một lỗi lớn, bị đuổi ra khỏi mười một thượng thiên vực, cuối cùng chán nản đến rừng rậm Hắc Lô của Văn Cử Thiên.

Giang Cận thấy Diệp Mặc cũng không biết Cốc ác thú, vội nói.

Diệp Mặc gật đầu nhìn tên tu sĩ Hư Tiên trước mặt này nói:

- Tại sao anh phải trốn?

Tu sĩ kia cắn răng nói:

- Vì tôi giết người của Phong Thị thương hội của Hắc Lô trấn, cho nên tôi phải nhanh chóng rời khỏi rừng rậm Hắc Lô. Hơn nữa người của Phong Thị thương hội cũng muốn giết Duẫn Ưng, nếu anh là bạn của Duẫn Ưng, thì kẻ thù của chúng ta giống nhau.

- Cút.

Diệp Mặc không còn tâm trạng gì để hỏi những thứ khác, sau khi nói

một từ cút, liền phóng ra Thanh Nguyệt, mang theo một đường màu xanh nhanh chóng tiến đến Cốc ác thú. Hắn tin rằng tên tu sĩ Hư Tiên vừa nãy nói đều là sự thật, cái quan trọng nhất của hắn bây giờ là phải đi xem xem Duẫn Ưng thế nào rồi.

Nhìn nơi mà Diệp Mặc và Giang Cận vừa mới biến mất, tên tu sĩ Hư Tiên đó lau lau mồ hôi trên trán, lầm bầm nói:

- Duẫn Ưng từ khi nào lại có người bạn lợi hại như này rồi?

…

Hai ba mươi nghìn dặm đối với Thanh Nguyệt mà nói, chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Cốc ác thú là một bãi đá hoang vô cùng rộng, phạm vi mấy nghìn dặm cũng không có một ngọn cỏ nào, nơi này căn bản là nơi một nhánh cỏ cũng không thể sinh sống được.

Thần thức của Diệp Mặc nhanh chóng liền quét được một cấm chế ẩn nấp đã bị phá hỏng ở một vìa của Cốc ác thú, cấm chế này chắc hẳn là do lâu năm rồi nên tự mình vỡ nát. Nhưng cho dù như vậy, người bình thường cũng không thể nhìn ra được, nhưng Diệp Mặc là một Tiên trận sư, khi thần thức quét đến, lập tức nhìn ra trong này có một cấm chế ẩn nấp.

Bên ngoài cấm chế có rất nhiều dấu chân, Diệp Mặc và Giang Cận nhanh chóng tiến vào trong cấm chế, sau khi hai người nhìn thấy cảnh tượng bên trong cấm chế này đều sững hết cả người.

Nơi này và bãi đá hoang không một nhánh cây ngọn cỏ bên ngoài hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, đập vào mắt là một gò núi nhỏ, mà trên gò núi đó phủ một màu xanh biếc, chỉ là lúc này nơi có màu xanh biếc đó cũng đã bị giẫm đạp tan tành rồi.

Gần trăm tên tu sĩ còn đang giẫm đạp xung quanh gò núi đó đang tìm cái gì đó, còn lối ra của cấm chế, dường như có bốn người đang bảo vệ, ở cách

đó không xa trước mặt bốn người đó có mười mấy thi thể, xem ra thời gian chết cũng chưa được bao lâu.

Ngay sau đó Diệp Mặc và Giang Cận liền nhìn thấy Duẫn Ưng và Đồng Xu, nhưng hai người bọn họ không giống như những tu sĩ khác đang tìm kiếm Tiên linh thảo, mà lại đang đứng bất động sắc mặt âm trầm.

Hai người Diệp Mặc cùng Giang Cận sau khi tiến vào cấm chế, tất cả mọi người trong này đều nhìn thấy, bốn gã tu sĩ đứng canh ở lối ra cấm chế nhìn thấy hai người Diệp Mặc và Giang Cận, một tu sĩ trong đó cũng đã là tu vi Kim Tiên sơ kỳ rồi, sau khi gã nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức nhíu nhíu mày.

- Diệp đan sư, sao anh cũng đến đây?

Duẫn Ưng vốn đang đứng bất động nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức nhanh chóng đi đến trước mặt Diệp Mặc hỏi.

- Có chuyện gì xảy ra với anh vậy?

Diệp Mặc cau mày nhìn Duẫn Ưng với vết thương chằng chịt liền hỏi.

- Ha ha, bây giờ các anh lại có hai người nữa đến, tôi xem anh có lời gì cần nói.

Một tên tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ đứng canh ở lối ra của cấm chế chằm chằm nhìn Duẫn Ưng cười nói, ngữ khí có chút châm chọc.

Duẫn Ưng sắc mặt tức giận đến trắng cả mặt, gã lớn tiếng nói:

- Hai người bọn họ vừa mới từ ngoài vào, cũng chưa động gì đến đồ trong này, liên quan gì đến bọn họ?

Tu sĩ kia khinh thường nói:

- Là không liên quan, có gan thì anh không giao đồ ra rồi từ nơi này của tôi ra ngoài là được rồi.

- Anh…

Duẫn Ưng tức đến mức không nói được câu nào, Đồng Xu bước đến bên cạnh cũng kéo kéo gã sau đó lo lắng lên tiếng chào Diệp Mặc.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Anh Duẫn, rốt cục là có chuyện gì?

- Diệp đan sư, hay là chúng ta sang bên kia nói chuyện đi.

Đồng Xu thấy sắc mặt của Diệp Mặc không được tốt, vội vàng bổ sung một câu.

Duẫn Ưng khẽ gật đầu, bốn người rời khỏi lối ra của cấm chế, bước về một phía. Còn mấy tên tu sĩ đứng canh gác ở lối ra cấm chế chỉ cười khẩy, cũng không chặn lại.

Một mạch đi thẳng đến một nơi hẻo lánh của gò núi, Duẫn Ưng dừng lại, thở dài nói:

- Diệp đan sư, hôm nay tôi liên lụy đến anh rồi, bốn tên tu sĩ canh giữ ở lối ra của cấm chế đó là người của Phong Thị thương hội của Hắc Lô trấn. Bọn họ nói nơi này là do bọn họ phát hiện ra, tất cả những tu sĩ tiến vào trong này đều phải giao một phần Tiên linh thảo đã tìm được cho bọn chúng. Tôi vì là người phản đối lại đầu tiên, cho nên bọn họ chẳng những muốn tôi và Đồng Xu giao Tiên linh thảo ra, còn muốn kiểm tra nhẫn trữ vật của tôi nữa.

- Bọn họ tốt như vậy sao? Phát hiện ra nơi này mà còn thông báo cho các tu sĩ khác?

Diệp Mặc không hiểu hỏi.

- Thực ra không phải là bọn họ phát hiện ra, là một Tiên trận sư cấp một là người đầu tiên chỉ ra. Ông ta phát hiện ra một cấm chế đã bị tàn phá,

chỉ có điều không đợi ông ta vào trong, thì một tu sĩ của Phong Thị thương hội đã tiến vào. Cho nên bọn họ mới nói nơi này là do bọ họ phát hiện ra, tất cả những tu sĩ vào trong tìm kiếm Tiên linh thảo, đều phải giao một phần Tiên linh thảo cho Phong Thị thương hội. Vì thực lực của Phong Thị thương hội quá lớn, rất nhiều tu sĩ không muốn xung đột với bọn họ, liền giao một phần Tiên linh thảo của mình cho chúng, sau đó ra ngoài rồi.

Đồng Xu vội vàng bổ sung.

Duẫn Ưng trầm giọng nói:

- Tôi sợ bây giờ chúng ta cho dù có giao Tiên linh thảo, cũng khó mà ra ngoài được. Lúc trước có một số tu sĩ mặt dù ra ngoài rồi, nhưng Phong Thị thương hội rõ ràng đã phái người đi truy lùng, bọn chúng vẻ ngoài là vậy, nhưng sau lưng lại khác.

Diệp Mặc nhớ tới tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ lúc trước mà hắn gặp, gã nói gã giết một người của Phong Thị thương hội, xem ra chắc hẳn là sự thật rồi.

Duẫn Ưng nói xong lại chỉ vào những tu sĩ trên gò núi kia nói:

- Thực ra Tiên linh thảo sớm đã bị hái hết rồi, những người này ở lại đây, chỉ là đợi khi nào hỗn loạn mà chuồn ra ngoài mà thôi. Phần lớn đều không muốn vô duyên vô cớ mà giao một phần Tiên linh thảo cao cấp của mình lấy được cho Phong Thị thương hội, nhưng không ai dám đứng lên, bọn họ cũng không dám ra tay. Phong Thị thương hội cũng đang đợi viện trợ, đợi sau khi viện trợ của họ đến rồi, thì tất cả những người trong này đều sẽ ngoan ngoãn mà giao Tiên linh thảo của mình lấy được ra.

- Tiên linh thảo cao cấp?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Duẫn Ưng hỏi.

Duẫn Ưng lập tức gật đầu nói:

- Đúng, trong này có người tìm được Tiên linh thảo cấp bốn. Tôi nghe

bọn chúng nói, Cốc ác thú chính là động phủ của Ngạo Ngoan, mà gò núi này là nơi mà Ngạo Ngoan nuôi trồng Tiên linh thảo. Chỉ có điều Tiên linh khí nơi này thiếu thốn, ngoại trừ Tiên linh thảo cấp bốn ra, Tiên linh thảo cao cấp hơn cũng chết héo hết rồi, nếu không nói không chừng đến cấp năm cấp sáu cũng có.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1548

Nói Giết Là Giết

Diệp Mặc theo bản năng nhìn gò núi đã bị giẫm đạp tan thành, trong lòng lập tức nóng lên. Nơi rộng như này, có thể xuất hiện bao nhiêu Tiên linh thảo đây? Nếu như hắn có thể lấy được một lượng lớn Tiên linh thảo, thăng cấp lên đại sư Tiên đan cũng chỉ trong tầm tay. - Tiên linh thảo của anh đã giao một phần cho họ rồi ư?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Duẫn Ưng lắc đầu đáp:

- Không phải một phần mà là toàn bộ, Tiên linh thảo của tôi và Đồng Xu đều giao hết ra rồi, đến một nửa cũng không giữ lại được, bọn họ còn muốn kiểm tra nhẫn trữ vật của chúng tôi nữa.

Giang Cận vẫn đứng không nói gì nghi ngờ hỏi:

- Duẫn đại ca, nếu như Tiên linh thảo của anh và tiểu Xu đều giao ra hết rồi, tại sao còn muốn anh giao ra nhẫn trữ vật? Hơn nữa, Tiên linh thảo cũng hết rồi, nhẫn trữ vật đưa cho bọn họ kiểm tra một chút cũng có gì đâu…

Duẫn Ưng cẩn thận liếc nhìn bốn tên hộ sĩ đứng gác ở cửa ra của cấm chế nhỏ giọng nói:

- Vì tôi có được truyền thừa của Ngạo Ngoan tiền bối, cho nên nhẫn trữ vật của tôi không thể giao ra được…

- Hả…

Giang Cận khiếp sợ bật thốt lên một từ hả, lập tức lấy ra che miệng mình lại.

Duẫn Ưng thầm thở dài, khi gã nói ra lời này, cũng đã định giao đồ của mình ra rồi. Nếu không cho dù đối diện với ba người Diệp Mặc, gã cũng không muốn thừa nhận mình nhận được truyền thừa của Ngạo Ngoan. Đối phương là một Kim Tiên, Hư Tiên hậu kỳ cũng có mười mấy người, với thực lực như này, muốn giết bốn người bọn họ căn bản cũng không tốn sức.

Nghĩ đến Kim Tiên, Duẫn Ưng lập tức nhớ ra tên tu sĩ áo vàng truy sát Diệp Mặc, gã lập tức hỏi:

- Diệp đan sư, anh ở Loan Giác Tiên trấn…

Diệp Mặc khua khua tay nói:

- Chuyện đó qua rồi thì thôi, nếu như trong này cũng không còn Tiên linh thảo nữa rồi, chúng ta ra ngoài rồi nói tiếp…

Thấy Diệp Mặc không muốn nhắc đến chuyện này, Duẫn Ưng thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa, bây giờ Diệp Mặc nói muốn ra ngoài, gã chỉ có thể thở dài nói:

- Cũng chỉ có thể như vậy, nhẫn trữ vật của tôi đưa cho chúng là được rồi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Không cần, truyền thừa của Ngạo Ngoan anh cứ giữ lại để tu luyện. Còn về Tiên linh thảo, tôi sẽ lấy được chúng về.

- Diệp đan sư…

Duẫn Ưng kinh dị nhìn Diệp Mặc, gã không hiểu ý tứ của Diệp Mặc là gì.

Đồng Xu lo lắng bổ sung thêm một câu:

- Diệp đan sư, Phong Thị thương hội có mười mấy tu sĩ ở đây, hơn nữa còn có cả một tu sĩ Kim Tiên nữa. Tôi nghe nói, bao gồm cả hội chủ, Phong Thị thương hội có ba cao thủ Kim Tiên.

- Tiểu Xu, chúng ta cứ nghe lời Diệp đan sư đi. Diệp đan sư nói thế nào thì chúng ta cứ làm như vậy đi.

Giang Cận biết bản lĩnh của Diệp Mặc, cô nghi ngờ tên Kim Tiên truy sát Diệp Mặc đã bị Diệp Mặc giết chết rồi, cho nên cô rất tin tưởng Diệp Mặc.

Duẫn Ưng cùng Đồng Xu nhìn nhìn Giang Cận, cũng gật gật đầu. Duẫn Ưng không biết Diệp Mặc dùng cách gì, nếu như Diệp Mặc nói như vậy, thì chính là nói hắn chắc chắn có cách. Còn Đồng Xu lại càng tin vào chị dâu Giang Cận của mình, Giang Cận trước giờ chưa bao giờ nói nhảm, những gì cô nói đều là có căn cứ cả.

Thấy bốn người Diệp Mặc thương lượng một lúc lâu rồi, đều đi về phía lối ra của cấm chế, bốn tên tu sĩ bảo vệ lối ra cấm chế lại cười khẩy, cho dù có bàn bạc đi nữa, trong cấm chế này, chẳng lẽ có thể nhảy lên trời hay sao?

Lúc này cho dũ những tu sĩ còn lại vẫn đang đợi cơ hội trên gò núi ai ai cũng nhìn lại, những tu sĩ này phần lớn đều là kiếm sống ở Hắc Lô trấn. Không ai muốn gây mâu thuẫn cùng Phong Thị thương hội, trong này kiếm được rất nhiều Tiên linh thảo, nhưng cho dù toàn bộ có luyện chế thành đan dược thì sao? Chẳng lẽ sau này anh không quay về Hắc Lô trấn hay sao? Huống chi lúc này tu sĩ bảo vệ ở lối ra của cấm chế cũng có gần chục người, còn có một Kim Tiên, chỉ là những người còn lại không đứng ở lối ra mà thôi.

- Haiz, đáng tiếc, chúng tôi còn tìm được hai gốc Kim Thiệt Lan, nếu không, Diệp đan sư còn có thể luyện chế được hai lò Kim Ý đan.

Đồng Xu đứng bên cạnh thở dài nói.

- Kim Thiệt Lan?

Diệp Mặc trong lòng vui mừng, lập tức hỏi. Kim Thiệt Lan là Tiên linh thảo cấp hai, có thể luyện chế ra Kim Ý đan, loại đan dược này lại là một đan dược cực tốt để thăng cấp lên Kim Tiên. Bây giờ hắn lấy được rất nhiều nguyên liệu tu luyện, chỉ cần bế quan, thì thăng cấp lên Hư Tiên đỉnh phong là chuyện tất nhiên. Một khi đợi hắn thăng cấp lên Hư Tiên đỉnh phong rồi, thì Kim Ý đan có thể dùng được rồi.

Duẫn Ưng thở dài nói:

- Đúng, chính là Kim Thiệt Lan, lúc đó tôi vì lấy được những thứ này, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, kết quả lại là người hứng đầu ra chịu. Nếu không, bây giờ tôi cũng có thể như những tu sĩ khác rồi, đứng một bên xem náo nhiệt, nói không chừng đồ cũng được bảo toàn, haiz…

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đừng lo, đồ vẫn còn.

- Đã nghĩ thông suốt chưa, đừng có đùa, nếu bị tôi phát hiện đồ trong nhẫn trữ vật của các anh lấy ra còn thứ gì đó, thì chết là cái chắc.

Thấy bốn người Diệp Mặc đi tới, một tên Hư Tiên cười khẩy nói.

- E rằng chúng tôi bất luận có lấy toàn bộ đồ ra hay không, các anh cũng sẽ nói còn thứ gì gì đó chưa lấy ra, sau đó giết chết chúng tôi.

Diệp Mặc khinh thường đáp lại. Thủ đoạn này của đối phương hắn sớm đã nhìn rõ, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì, nhưng người của Phong Thị thương hội rõ ràng là muốn giết Duẫn Ưng, bây giờ đương nhiên muốn giết bọn họ cùng lúc.

Loại mượn cớ này không thể nào lộ liễu hơn được nữa, cũng xuất hiện ở nơi này. Nếu như bọn họ quả thực chú ý đến đồ trên người của Duẫn Ưng, thì sẽ không cho Duẫn Ưng rời khỏi tầm mắt của bọn chúng, hơn nữa còn

đứng một bên thì thà thì thầm một lúc lâu như vậy, điều này rõ ràng là Phong Thị thương hội muốn mượn cớ để giết Duẫn Ưng mà thôi.

- Không phải dài dòng nữa, giao nhẫn ra đây.

Một tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ cười dữ tợn, trong này có gần trăm tu sĩ, cho dù muốn giết Duẫn Ưng, cũng cần tìm được cái cớ tốt nhất.

- Của anh đây…

Diệp Mặc sau khi nói xong hai chữ này, một đao của Tử Đao đã được bổ ra.

Tên Hư Tiên hậu kỳ này làm gì nghĩ đến Diệp Mặc không ngờ lại dám giết gã, hơn nữa nói đánh là đánh không chút do dự. Nụ cười dữ tợn trên khuôn mặt gã còn chưa biến mất hoàn toàn, đã bị đao khí của Tử Đao bổ đến.

Diệp Mặc tiện tay thu lại chiếc nhẫn, đao khí vừa vung ra, nguyên thần vô cùng hoảng sợ kia đến cơ hội chạy trốn cũng không có, đã bị đao khí của Diệp Mặc chém tan tành.

Còn thi thể bị Diệp Mặc chém thành hai nửa, cho đến khi Diệp Mặc làm xong động tác này rồi, vẫn chưa ngã xuống.

Động tác đột nhiên đến của Diệp Mặc lập tức khiến tất cả những tu sĩ xung quanh đều sững sờ, bọn họ làm gì từng thấy tu sĩ nào lại hung hãn như này? Không ngờ lại giết người của Phong Thị thương hội, đến một câu giải thích cũng không có, đã ra tay trước. Còn là ra tay là giết, không chút chần chừ gì.

Duẫn Ưng hoàn toàn đờ đẫn, nếu như gã biết cách của Diệp Mặc là cách này, gã thà rằng giao nhẫn trữ vật ra trước. Một Hư Tiên trung kỳ như Diệp Mặc, đánh lén giết được một Hư Tiên hậu kỳ, nhưng vẫn còn một tu sĩ Kim Tiên đứng bên nữa đấy Những tu sĩ còn lại đứng bên này quan sát cũng đờ đẫn người, bọn họ cũng không ngờ tên tu sĩ Hư Tiên trung kỳ vừa mới vào

này lại hung hãn như vậy. Không nói một lời liền ra tay giết đối thủ rồi, hơn nữa lại còn là giết người của Phong Thị thương hội. Tên này điên rồi sao? Nghe tên tu sĩ vừa nãy gọi hắn là Diệp đan sư, chẳng lẽ người này còn là một luyện đan sư hay sao?

- Đi chết đi…

Tên tu sĩ Kim Tiên kia cuối cùng cũng nhìn rõ rồi, thực sự còn có người dám động thủ trên đầu thái tuế, không ngờ lại giết một tu sĩ của Phong Thị thương hội trước mặt y.

Trong lúc hét vang, một bóng dáng mang theo màn sương mù màu ngà đã phóng đến.

Băng Hồn thương, tiên khí hạ phẩm. Thứ vừa mới phóng ra còn chưa kích phát hoàn toàn, nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống nhanh chóng, dường như đến không khí cũng bị bóng băng lại.

Ba người Duẫn Ưng vội vàng lùi về phía sau, loại băng hàn kinh khủng này, cho dù không bị tấn công đến, cũng sẽ bị đóng thành nước đá. Nhưng tốc độ lùi về phía sau của họ quá chậm, lập tức cảm giác được sự băng giá, toàn thân liền run rẩy.

Tu sĩ Hư Tiên đứng quan sát phía xa lại càng sợ. Lúc trước còn có một số người đang nghĩ nếu không phải là tên tuổi của Phong Thị thương hội, cho dù là Kim Tiên cũng không thể nào chặn lại được nhiều tu sĩ như này. Nhưng bây giờ bọn họ biết mình đúng là nghĩ nhầm rồi, loại băng hàn kinh khủng như này là từ Băng Hồn thương vừa mới phóng ra vừa nãy, một khi đợi khí băng hàn này hoàn toàn khuếch tán ra, thì những tu sĩ Hư Tiên thông thường làm gì còn sức đánh trả nữa?

Không đợi loại băng hàn này hoàn toàn được khuếch tán ra ngoài, Băng Hồn thương của tên tu sĩ Kim Tiên kia cũng đã hoàn toàn phong bế được không gian xung quanh.

Lúc này băng hàn tứ phía tạo thành một biển băng hàn, cây Băng Hồn thương kéo lê phát ra những âm thanh tanh tách. Vô số bóng dáng sương mù băng hàn đan xen vào nhau, một cây Băng Hồn thương mang theo cái rét càng thấu xương hơn cũng đã từ bóng dáng màn sương băng hàn kia trực tiếp đâm xuống.

Nếu như là tu sĩ Hư Tiên bình thường đừng nói là lùi lại, dưới băng hàn này không bị thương cũng là giỏi lắm rồi, huống chi màn sương băng hàn này lại càng giống như thật vậy, bất kỳ người này bị màn sương này bao vây lấy, cũng giống như vực, không thể cử động được. Chỉ có điều đây không phải là vực, mà thực sự là không gian băng sương giam cầm.

Diệp Mặc đã từng đánh nhau với tu sĩ Kim Tiên, Băng Hồn thương của tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ trước mặt này mặc dù lợi hại, nhưng so với tu sĩ Kim Tiên trung kỳ lúc trước kia, thì còn kém xa.

Dường như trong nháy mắt màn sương mù băng hàn này vây lấy Diệp Mặc, Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc cũng được phóng ra, Tử Đao đồng thời cũng được phóng ra ngoài.

Vì thời gian Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc phóng ra chậm hơn một chút so với đối phương. Thần thức của hắn còn chưa đạt đến trình độ nói phóng thiên hỏa ra là phóng được. Nhưng cho dù như vậy, trong nháy mắt màn sương mù băng hàn vây lấy Diệp Mặc, hai quả cầu lửa màu tím cũng đã bay lên đỉnh đầu hai người.

Những tia sáng màu tím bắn xuống, màn sương mù băng hàn kia với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được tiêu tán hoàn toàn. Tia sáng màu tím đó càng lúc càng nóng, trong màn sương băng hàn đó thậm chí còn phát ra những tiếng xuy xuy chói tai. Mấy người Duẫn Ưng đứng bên màn sương băng hàn đó nhanh chóng nắm lấy cơ hội lùi về nơi xa hơn nữa.

Diệp Mặc bị băng hàn vây quanh trong nháy mắt thoát khỏi màn sương băng hàn này, còn Tử Đao của hắn thì lại không chút dừng lại.

Khi Diệp Mặc phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ cũng đã nhìn thấy, trong mắt gã lập tức lộ vẻ kinh dị, ngay sau đó gã không chút chần chừ rót thêm tiên nguyên vào trong Băng Hồn thương.

Lúc trước gã cũng không nương tay, sở dĩ toàn lực ra tay, là vì hành động của Diệp Mặc đã chọc giận gã. Gã biết Diệp Mặc có thể một chiêu giết giết được Hư Tiên hậu kỳ, tu vi cũng không phải là bậc tầm thường, cho nên gã ra tay liền muốn khống chế lấy Diệp Mặc lại. Gã cho rằng, toàn lực phóng Băng Hồn thương kia, muốn cố định Diệp Mặc vào trong màn sương mù băng hàn kia. Sau đó lại dùng Băng Hồn thương kích phát ra Băng Hàn tiễn, giam Diệp Mặc vào hư không uy hiếp những tu sĩ còn lại.

Nhưng gã lại không ngờ, tên tu sĩ Hư Tiên trung kỳ trước mặt này lại khó giải quyết đến vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1549

Lại Chém Kim Tiên

Nói cách khác cái này cũng không thể xem là khó giải quyết được, gã từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy tu sĩ Hư Tiên trung kỳ nào lại nghịch thiên như này. Hai quả cầu lửa kinh khủng trên bầu trời kia giống như hai vầng mặt trời vậy, khiến màn sương băng hàn mà gã tu luyện đến tầng thứ ba tiêu tán, cái này quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Ken két…

Tử Đao và Băng Hồn thương còn chưa hoàn toàn đập vào nhau, vô số băng hàn tiễn xung quanh Băng Hồn thương liền hình thành một lưới băng hàn tiễn chằng chịt, lưới băng hàn tiễn này giống như có người dùng tay kéo vậy, bao phủ về phía Diệp Mặc.

Sắc mặt Diệp Mặc vẫn như thường, không có chút kinh hoảng nào, Tử Đao của hắn cũng được phóng ra vô số đường đao, những đường đao này giống như có linh tính vậy, bao vây lấy những băng hàn tiễn và Băng Hồn thương kia mang đến.

Huyễn Vân Hành Ý đao, vào lúc này cuối cùng cũng đó đất dụng võ.

Ken két…

Lưỡi thương màu trắng và đường đao của Tử Đao hoàn toàn hợp lại cùng nhau, phát ra từng trận âm thanh ken két, có cái là đường đao bị xoắn nát, có cái lại là lưỡi thương bị xé rách hoàn toàn.

Tử Đao và Băng Hồn thương cuối cùng cũng đập vào nhau, lưỡi thương màu trắng và đường đao màu tím lại càng hỗn loạn, vang những tiếng lốp

bốp ra xung quanh.

Một Tiên nguyên lực cực mạnh truyền đến, Diệp Mặc bị kích động bay ngược lại, nhưng Diệp Mặc cũng không vì bị tấn công mà dừng lại động tác tay của mình, khi hắn lùi về sau, không ngờ lại lần nữa phóng ra Tử Đao.

Huyễn Vân Vực Sát đao.

Sát khí màu tím vô cùng ác liệt cùng với Tiên nguyên và thần thức mạnh mẽ của Diệp Mặc, hình thành lên mấy đường đao to bằng cánh cửa cao mấy chục trượng. Những đường đao này bao vây lấy hai tên tu sĩ Hư Tiên vừa nãy vừa mới lùi sang một bên của Phong Thị thương hội.

Khi hai gã tu sĩ Hư Tiên đó còn chưa kịp phản ứng lại, Diệp Mặc chỉ là một Hư Tiên trung kỳ tại sao lại có thể đọ chiêu cùng với cao thủ Kim Tiên được, thì đao khí đó cũng đã cuốn tới.

Phụt…

Hai đường máu tươi bay trong không trung sương mù. Hai tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ này đến phản kháng cũng không kịp phản kháng lại, đã bị chém thành bốn đoạn. Còn nguyên thần của hai người thì lại dưới Thiên Hỏa Cửu Dương trong nháy mắt tiêu tan.

Tên tu sĩ Kim Tiên kia rõ ràng nhìn thấy Diệp Mặc thừa cơ chém giết hai Hư Tiên hậu kỳ còn lại, lập tức sắc mặt tái xanh, nhưng gã vừa nãy tấn công Diệp Mặc, đồng thời bản thân cũng bị Diệp Mặc tấn công lại. Muốn giải cứu hai người này, căn bản đúng là nằm mơ giữa ban ngày. Lúc này gã cũng đã biết rất rõ, cho dù đối phương là tu vi Hư Tiên trung kỳ, thân thủ cũng không kém gã là bao, Tiên nguyên thậm chí còn cường hãn hơn gã. Vừa nãy gã suýt chút nữa nôn ra một ngụm máu tươi, còn đối phương thì không mảy may bị làm sao hết.

Hai người cùng lúc rơi xuống, Diệp Mặc dùng một đao Huyễn Vân Vực Sát đao cuối cùng của mình giết chết hai tên Hư Tiên hậu kỳ, cũng rất hài

lòng. Cách nghĩ của hắn khác với những gì mà tên Kim Tiên kia nghĩ, tên Kim Tiên đó cho rằng tu vi của hai người tương đương nhau, nhưng Diệp Mặc lại cho rằng, hắn hoàn toàn có thể giết được tu sĩ Kim Tiên này.

Lúc này những tu sĩ đứng xem phía xa đều hít một hơi lãnh khí, đến Duẫn Ưng và Đồng Xu cũng không thể tin nhìn Diệp Mặc, bọn họ không ngờ Diệp Mặc lại có ý khiêu chiến Kim Tiên.

Cho dù Giang Cận đoán ra Diệp Mặc có thể giết được tên Kim Tiên truy sát hắn, bây giờ cũng bị sự ra tay nghịch thiên của Diệp Mặc làm cho chấn động.

Diệp Mặc lúc trước giết chết một tên Hư Tiên viên mãn không phải là giả, nhưng Hư Tiên có viên mãn cũng là Hư Tiên, so với Kim Tiên thì cũng kém hơn nhiều. Hơn trăm tu sĩ trong này cũng chưa đứng dậy tạo phản, rất nhiều tu sĩ cũng đã chuẩn bị hết rồi, nộp một phần Tiên linh thảo để mua đường ra. Đương nhiên là vì Phong Thị thương hội là bá chủ của Hắc Lô trấn, còn một nguyên nhân nữa là nơi này có tu sĩ Kim Tiên đứng chấn thủ.

Sự khác biệt giữa tu sĩ Kim Tiên và tu sĩ Hư Tiên chỉ là chuyện cấp bậc, cho dù Kim Tiên thấp thế nào đi nữa, cũng có thể giết Hư Tiên một cách dễ dàng, đó chính là sự thật của sự khác biệt giữa đẳng cấp.

Bình thường cũng nghe đến một vài truyền thuyết, chuyện tu sĩ Hư Tiên giết chết Kim Tiên, nhưng truyền thuyết dù sao cũng là truyền thuyết, hơn nữa cho dù có loại tu sĩ Hư Tiên như vậy, cũng là cao thủ cấp cao trong Hư Tiên. Hoặc là nhờ vào pháp bảo, hoặc là nhờ vào sự giúp đỡ khác mới có thể thắng được. Còn như bây giờ, Diệp Mặc chỉ là một Hư Tiên trung kỳ, dựa vào chính diện đối chiến giết chết một tên tu sĩ Kim Tiên trung kỳ, cho dù có tận mắt chứng kiến, vẫn có một số tu sĩ còn đang sợ hãi thán phục hoặc không thể tin được.

- Diệp đan sư tu vi hóa ra lợi hại như vậy…

Đồng Xu kinh ngạc cảm thán nói.

Duẫn Ưng nhẹ nhàng thở ra, cũng thở dài nói:

- Quả thực không ngờ, xem ra tên tu sĩ áo vàng kia…

Nói tới đây, gã nhớ ra lúc trước Diệp Mặc nói chuyện này không cần nhắc lại nữa, lập tức ngậm miệng lại không nói thêm gì nữa.

Diệp Mặc lại chậm rãi tiến lên, giơ tay ra nhặt lấy hai nhẫn trữ vật còn lại, sau đó lại bình tĩnh nhìn chằm chằm tên tu sĩ Kim Tiên đứng trước mặt. Đồng thời ung dung thản nhiên thu lại hai mặt trời màu tím kia, yêu cầu của Thiên Hỏa Cửu Dương đối với thần thức quá cao, bây giờ màn sương mù băng hàn xung quanh cũng được tiêu tan hết rồi, không cần phải dùng đến Thiên Hỏa Cửu Dương này nữa.

Nếu như là một mình hắn đối địch với tên tu sĩ Kim Tiên này, cho dù màn sương mù băng hàn kia có lợi hại đi nữa, Diệp Mặc cũng sẽ không phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương. Vừa nãy khi tên tu sĩ Kim Tiên này phóng ra màn sương mù băng hàn đó, bảo vệ được hai tu sĩ Hư Tiên của Phong Thị thương hội, đối với ba người Duẫn Ưng cũng không tăng lực độ công kích.

Diệp Mặc vì bảo vệ ba người Duẫn Ưng, nên mới phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, bây giờ ba người Duẫn Ưng cũng đã lùi ra xa rồi, hắn cũng không cần tiếp tục lãng phí thần thức như vậy nữa.

- Đi chết đi.

Tên tu sĩ Kim Tiên này cảm thấy thân phận Kim Tiên của mình bị một con kiến hối Hư Tiên khinh rẻ, lại càng hét dài một tiếng, Băng Hồn thương trong tay cũng toàn lực được phóng ra, dường như không xé tan xác của Diệp Mặc thì gã không cam tâm.

Băng Hồn thương đâm tới, mang theo những tia băng hàn sáng trắng cuồn cuộn đến, màn sương mù băng hàn này còn đáng sợ hơn màn sương mù băng hàn che phủ trời đất vừa nãy.

Gã đang đợi Diệp Mặc phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, gã cũng nhìn

ra, yêu cầu của Thiên Hỏa Cửu Dương đối với thần thức của Diệp Mặc cũng quá cao, chỉ cần Diệp Mặc phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, thì Băng Hồn thương của gã sẽ có thể kiến công được.

Diệp Mặc căn bản cũng không có ý phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, hắn thậm chí không phóng ra đại đỉnh tám cực đến chặn lại màn băng hàn màu trắng đang cuồn cuộn kia. Lúc này hắn chẳng những không chặn lại màn băng hàn trắng mù kia, ngược lại lại xông vào trong màn băng hàn này, một đao được bổ ra.

Đối với với loại tu sĩ Kim Tiên này, Diệp Mặc lại càng thích trực tiếp xông đến, hắn không thích dùng pháp thuật chiến đấu với đối phương, pháp thuật rất phiền phức, giết chết quá dễ dàng không có chút khí thế gì cả, làm gì có kiểu trực tiếp dùng đao thế đánh chết? Rất nhiều pháp thuật thoạt nhìn thì cuồn cuồn, khí thế kinh người, thực ra Diệp Mặc lại cho rằng, những thứ đó đối phó với một cao thủ thực sự có khác gì đánh chiêng lớn nói tôi rất lợi hại đâu.

Sự lợi hại thực sự không phải là dựa vào phô trương thanh thế, mà là sức mạnh thực sự, sự hùng hậu của Tiên nguyên và thần thức, đương nhiên còn có pháp bảo cũng là một nhân tố cực kỳ quan trọng. Nếu như Tiên nguyên và thần thức không được hùng hậu, cho dù pháp thuật có lợi hại đi nữa cũng chỉ có tác dụng bước đầu.

Tên tu sĩ Kim Tiên kia thấy Diệp Mặc xông vào màn băng hàn cuồn cuộn của mình, trong lòng lập tức vui sướng. Tên tu sĩ Hư Tiên trước mặt này đúng là lợi hại, nhưng kinh nghiệm của hắn lại quá kém, Băng Hồn thương của gã mang theo màn băng hàn cuồn cuộn này, cho dù là tu sĩ Kim Tiên tiến vào trong đó cũng chỉ có chết. Chỉ là một tu sĩ Hư Tiên lại dám xông vào màn sương băng hàn của mình, thì khác gì tìm đến cái chết.

Ầm…

Tử Đao và Băng Hồn thương lại lần nữa va đập vào nhau, khiến cho tu sĩ Kim Tiên kia kinh ngạc sợ hãi chính là, Diệp Mặc trong màn sương trắng

băng hàn đến vậy, không ngờ lại không xảy ra bất cứ chuyện gì. Gã có thể cảm nhận được tiên nguyên của Diệp Mặc trong màn sương băng hàn trắng của gã, không chịu chút ảnh hưởng nào, ra tay cũng không yếu hơn gã chút nào, thậm chí còn có chút mạnh mẽ hơn.

- Anh là tu sĩ luyện thể, Thần cảnh…

Tên tu sĩ Kim Tiên này lập tức kinh hãi nói, nhưng Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến gã, Tử Đao sau khi bổ trúng Băng Hồn thương, lập tức có mấy đường thần thức đao cắt tới.

- Công pháp thần thức?

Tên tu sĩ Kim Tiên này dưới sự kinh hãi cực độ, thấy Tử Đao không ngờ không tiếp tục đụng độ với Băng Hồn thương của gã nữa, chỉ là chặn lại sát thế của Băng Hồn thương, rồi lại lần nữa bổ đến. Còn thần thức của gã thì lại bắt đầu đau đớn, dường như ngay tức khắc thần thức của gã sẽ hoàn toàn biến mất.

Tên tu sĩ Kim Tiên kia lập tức hiểu ra đây là thần thức tấn công, một khi thần thức biến mất, hoặc thần hồn bị tổn thương, thì gã cũng chỉ có thể đợi chết.

- Băng Hồn, tự nổ cho ta…

Tên tu sĩ Kim Tiên này cũng bất chấp tất cả, Băng Hồn thương trong tay bỗng nhiên phát nổ kịch liệt.

Vô số mảnh vỡ màu trắng chói mắt mang theo những âm thanh chói tai, điên cuồng tuôn về phía Diệp Mặc, vô cùng nhanh chóng, cho dù Tử Đao của Diệp Mặc có thể phân liệt đao quang cũng không thể nào chặn lại được những mảnh vỡ Băng Hồn thương màu trắng này được.

Mà những mảnh vỡ Băng Hồn thương này chẳng những mang theo những âm thanh chói tai, còn có tiếng rít gào nức nở trong đó, giống như tàn sát nhân sinh vậy.

Diệp Mặc không chút do dự phóng ra đại đỉnh tám cực, Diệp Mặc biết rõ những tiếng nức nở nghẹn ngào kia chính là thương linh, thương linh bị chủ chân ép xé rách, loại phẫn hận này toàn bộ truyền đến đối thủ đã ép chủ nhân nó xé rách Bụp bụp…

Vô số những mảnh vỡ của thương linh đập vào đại đỉnh tám cực của Diệp Mặc, Diệp Mặc cảm thấy Tiên nguyên từng trận suy yếu, cho dù thần hồn cũng có chút lay động.

Lúc này hắn không chần chừ do dự nữa phóng ra lôi kiếm, mấy chục tia sét được phóng xuống, những mảnh vỡ thương linh của Băng Hồn thương vẫn còn đang không ngừng đập vào đại đỉnh tám cực trên không trung trong nháy mắt bị những tia sét này đánh thành tro bụi.

Thấy đòn sát thủ của mình bị Diệp Mặc xử lý một cách dễ dàng, hơn nữa thủ đoạn của Diệp Mặc cũng tầng tầng lớp lớp, đại đỉnh tám cực và lôi iếm, những thứ này lúc trước đối phương căn bản cũng chưa lấy ra. Ai mà biết được tên tu sĩ Hư Tiên trung kỳ này còn có bao nhiêu thứ như này nữa? Tên tu sĩ Kim Tiên cũng đã khiếp sợ, gã bây giờ đến pháp bảo tấn công cũng không còn nữa, làm gì còn dám ở lại, quay người muốn chạy trốn.

Cũng đã đánh thành như này rồi, Diệp Mặc làm gì để cho đối phương chạy thoát nữa, Tử Đao lại được phóng ra, Huyễn Vân Vực Sát đao.

Tên tu sĩ Kim Tiên kia cảm nhận được sự trói buộc mãnh liệt của vực sát đao, sắc mặt của gã lập tức trở nên trắng bệch, một lá chắn chân khí cực phẩm được phóng ra, răng rắc một tiếng, tấm lá chắn đó chỉ chặn lại Tử Đao được trong tích tắc, liền vỡ vụn.

Phụt…

Đao khí bổ vào máu thịt, nửa cánh tay của tên tu sĩ Kim Tiên bị Tử Đao chém bay. Tên tu sĩ Kim Tiên này còn chưa kịp nói được lời tha mạng, thì đường đao màu tím của Tử Đao cũng hoàn toàn kích phát, những đường đao màu tím lượn vòng trong nháy mắt chôn vùi tên tu sĩ Kim Tiên này.

Một lát sau, một chiếc nhẫn màu vàng nhạt xuất hiện trong tay Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1550

Tôi Là Tiên Đan Sư

Diệp Mặc nhanh chóng thu hồi lại chiếc nhẫn trữ vật, sau đó nuốt xuống một viên 'Thanh lâm đan'. 'Thanh lâm đan' tuy rằng rất quý giá, nhưng hiện tại thì hắn cần phải nhanh chóng phục hồi lại thương thế. Vừa rồi giết tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ, cũng bị một số vết thương nhỏ, nhưng chỉ một viên Tiên đan nhị phẩm thôi, thì Diệp Mặc còn chưa cần thiết phải tiếc rẻ.

Thấy Diệp Mặc thực sự giết được một tên tu sĩ Kim Tiên, thì những tu sĩ còn lại đều không thể nào bình tĩnh được. Có người thậm chí còn vội vàng lấy ra pháp bảo của mình. Bọn họ sợ Diệp Mặc quá tham lam, đem toàn bộ tu sĩ có mặt ở đây một lưới bắt hết.

Vài tên tu sĩ của Phong Thị thương hội không bị Diệp Mặc giết đều câm như hến, một chữ cũng không dám nói ra.

- Diệp đan sư, anh thực sự đã giết cái tên tu sĩ Kim Tiên rồi sao?

Duẫn Ưng bước nhanh tới, đến hiện giờ thì y vẫn không thể tin nổi vào mắt mình.

Y e ngại Phong Thị thương hội là không sai, nhưng vừa rồi đã triệt để đắc tội với Phong Thị thương nghiệp rồi. Nếu như không giết tu sĩ của Phong Thị thương hội, thì chờ đợi bọn họ chính là cái chết. Hiện tại tên tu sĩ Kim Tiên của Phong Thị thương hội đã bị giết, thì chí ít là bọn họ có thể chạy ra khỏi đây, sau đó chỉ cần không trở về Hắc Lô trấn nữa, thì Phong Thị thương hội cũng không thể làm gì được bọn họ cả.

Diệp Mặc cười với Duẫn Ưng:

- Tôi đã nói rằng bọn người kia không chạy được đâu, dù có ăn vào rồi thì cũng phải ói ra.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Đồng Xu cũng rất kích động. Cô biết rằng, sau khi Diệp Mặc giết tên tu sĩ Kim Tiên kia, thì cô đã bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình rồi.

- Không vội.

Diệp Mặc nói xong, thì liền nhìn về phía hàng trăm tu sĩ còn lại cao giọng nói:

- Các vị, tôi là một Tiên đan sư, và tôi nghĩ chắc các vị đã lấy được rất nhiều tiên linh thảo ở bên trong này. Sau khi rời khỏi đây, thì tôi sẽ mở lò luyện đan ở bên ngoài Cốc ác thú, về phần thù lao thì là hai phần tiên linh thảo cho một lò đan dược.

Lời nói của Diệp Mặc còn chưa dứt, thì những tu sĩ có mặt ở đây đã trở nên ồn ào hẳn lên. Lúc trước họ còn lo lắng việc Diệp Mặc có thể sẽ tham lam cướp cả của bọn họ nữa đấy.

Hai phần tiên linh thảo được một lò đan dược, cho dù là dạng Tiên đan sư nào thì cũng sẽ không ra cái loại giá cả rẻ mạt này. Mặc dù còn có một ít người hoài nghi, nhưng đại bộ phận mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần tới nhờ Diệp Mặc luyện đan rồi. Cho dù là bị lừa đi chăng nữa, thì cũng chỉ tổn thất có hai phần tiên linh thảo mà thôi. Huống chi nhiều tu sĩ như vậy, thì đối phương cũng không thể làm chuyện mờ ám lừa gạt gì cả. Bằng không thì chỉ cần có một người đầu tiên bị gạt, thì khẳng định là sẽ không còn người thứ hai tìm đến hắn nhờ luyện đan nữa.

Diệp Mặc còn đang tưởng tượng tới lượng tiên linh thảo lớn mà mình sắp có được để đề thăng bản lĩnh luyện đan lên. Có nhiều người mang tiên linh thảo đến để cho hắn luyện đan như vậy, thì loại cơ hội này hắn sao có thể buông tha được?

- Nếu tất cả mọi người đều đồng ý, thì tôi sẽ ở ngay ngoài Cốc ác thú chờ mọi người đi ra. Thời gian tôi luyện đan cũng chỉ có ba ngày, sau ba ngày thì tôi sẽ rời khỏi đây. Cơ hội khó có được, nên mong mọi người đừng bỏ qua.

Diệp Mặc cảm giác mình đang gấp gáp như hồi còn ở trên Địa Cầu vậy, cả lời nói và giọng điệu đều có chút mùi vị vội vàng gấp gáp.

Thấy bốn người Diệp Mặc đi đầu ra khỏi, thì những người còn lại mới kịp phản ứng. Hóa ra là đối phương thật sự không có dự định thu phí ra vào, vậy thì có lẽ cái tên Diệp đan sư này thật sự là một Tiên đan sư rồi. Lúc này thì những tu sĩ khác đều không muốn chờ đợi nữa, nhanh chóng từ cấm chế cửa vào đi ra ngoài.

Chờ mọi người đều đã tới khu vực trung tâm của cốc, thì Diệp Mặc lập tức lấy ra pháp bảo biệt thự của mình, đồng thời bố trí trận pháp ở xung quanh.

- Anh Duẫn, anh và Đồng Xu phụ trách việc thu dược liệu, Giang Cận phụ trách việc đưa dược liệu cho tôi, sau đó lại mang dược liệu đã được luyện chế xong ra ngoài.

Bố trí xong nơi để luyện đan, thì Diệp Mặc lập tức phân công công việc.

Gần trăm tu sĩ đã đi ra ngoài, ngoại trừ khoảng hơn mười người vẫn còn hoài nghi Diệp Mặc, và những tên tu sĩ của Phong Thị thương hội đã rời đi, thì đại bộ phận các tu sĩ khác đều không rời đi. Hiển nhiên là điều kiện Diệp Mặc đưa ra quá mức mê người.

Thu thập tiên linh thảo có nhiều bao nhiêu đi nữa, nhưng nếu như không có Tiên đan sư biến những tiên linh thảo này thành Tiên đan, vậy thì tất cả cũng chỉ là cỏ rác mà thôi. Đại bộ phận tu sĩ của Hắc Lô trấn đều phải đi Thuần Khẩu Tiên trạm tìm người giúp luyện đan. Nhưng giá cả ở Thuần Khẩu Tiên trạm thì lại quá cao, muốn có một lò đan dược thì cần phải chi ra ba đến bốn phần tài liệu luyện chế đan dược. Ngoại trừ cái này, thì ngay cả

giá vé tầu của Thuần Khẩu Tiên trạm cũng rất đắt đỏ. Rất nhiều tu sĩ chỉ có thể cùng nhau gom góp lại, để cho một người làm đại biểu đi tới Thuần Khẩu Tiên trạm tìm người giúp luyện đan, mà như vậy thì không còn gì là bí mật của việc bản thân muốn luyện chế đan dược gì, hay là luyện chế số lượng nhiều ít bao nhiêu cả.

Đối với tu sĩ mà nói, thì bí mật riêng tư là một chuyện rất quan trọng, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ lại không thể nắm quyền chủ động tìm Tiên đan sư luyện chế đan dược. Hiện tại đã có Diệp Mặc rồi, hơn nữa còn là luyện đan với mức phí thấp, thì đâu còn người nào có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Cho dù là mười mấy tên tu sĩ đã rời đi kia, thì cũng đều là do lo lắng Diệp Mặc lấy giở trò, bằng không thì hắn thu phí luyện đan rẻ như vậy mà bọn họ vẫn nguyện ý bỏ đi mới là chuyện lạ.

- Diệp đan sư, chúng ta ở chỗ này luyện đan ba ngày, vậy nếu như có người của Phong Thị thương hội tới...

Duẫn Ưng có chút bận tâm hỏi một câu. Cách suy nghĩ của y là, nếu đã đi ra, thì sao không đi nhanh lên, ở lại chỗ này một thời gian quá dài cũng không tốt chút nào cả.

Diệp Mặc xua tay cười nói:

- Đừng lo lắng, tôi đã tính toán trước rồi. Cho dù là Phong Thị thương hội tới đây ngay lập tức, thì cũng cần phải mất bốn ngày. Nhưng ba ngày sau, thì chúng ta đã rời khỏi đây rồi. Nên không cần phải lo lắng tới Phong Thị thương hội kia nữa.

Diệp Mặc nói rằng sẽ luyện chế đan dược trong ba ngày, xác thực là vì đã tính toán trước mọi việc rồi. Với thời gian ba ngày, thì người của Phong Thị thương hội chắc chắn sẽ không thể nào tới kịp. Cho dù có tu sĩ nào đó thông qua thủ đoạn đặc thù để tới đây, thì hắn cũng không sợ.

Đài luyện chế đan dược đã được dựng lên rồi, nhưng một lát sau cũng không có ai tới để nhờ luyện đan, hiển nhiên là mọi người đều đang muốn xem xem rốt cuộc chuyện này là thật hay giả.

- Các người không lên, thì tôi lên.

Một cô gái mặc đồ mầu hồng, thấy mọi người không ai muốn chủ động đi lên trước, thì cũng không kiên nhẫn chờ được nữa, lấy ra hai phần tài liệu luyện chế 'Địa nguyên đan' đưa tới cho Giang Cận.

Đã có người đầu tiên thử nghiệm rồi, thì những tu sĩ khác lập tức xông tới. Bọn họ cũng không phải là đến đưa tài liệu luyện đan như cô gái kia, mà là muốn nhìn xem lò đan dược thứ nhất Diệp Mặc luyện chế có phải là lừa gạt hay không.

Chỉ trong thời gian nửa nén hương, thì Giang Cận liền đi ra từ trong pháp bảo biệt thự, mang theo bên mình một lò 'Địa nguyên đan'.

- Thực sự là luyện chế đan dược xong rồi? Nhanh như vậy sao?

Cô gái mặc đồ mầu hồng kia hiển nhiên là không thể ngờ được lại luyện chế xong nhanh như vậy, nhất thời kinh hỉ kêu lên.

Không riêng gì cô gái này, mà ngay cả Duẫn Ưng và Đồng Xu cũng đều có chút giật mình. Bọn họ đã từng được Diệp Mặc luyện đan giúp, mất cả một ngày thì mới luyện chế xong được ba lò đan dược. Hiện tại thì mới chỉ qua thời gian nửa nén hương, mà Diệp Mặc đã cho ra một lò 'Địa nguyên đan' rồi, thì bọn họ không cảm thấy kỳ quái mới là lạ. Bọn họ đâu thể biết được, ngày trước khi Diệp Mặc giúp họ luyện chế đan dược, thì thực tế là hắn còn chưa từng luyện chế qua Tiên đan lần nào.

Càng về sau thì tốc độ luyện chế đan dược của Diệp Mặc càng nhanh, nếu hiện tại hắn luyện chế đan dược Thiên cấp cửu phẩm, thì chỉ cần nửa nén hương thôi hắn cũng có thể luyện chế ra mấy lò rồi.

- Mau mở ra xem.

Cô gái kia vẫn còn chưa mở bình ngọc ra xem, thì đã có tu sĩ ở bên cạnh không đợi được nữa rồi, nhanh chóng yêu cầu cô gái này mở bình ngọc ra xem đan dược bên trong.

Lúc này cô gái mặc đồ mầu hồng đâu còn nghe được người khác nói cái gì, nhưng tay cũng đã sớm run rẩy mà đổ đan dược ra lòng bàn tay của mình rồi.

Mười hai viên 'Địa nguyên đan' vẫn còn có độ ấm nhất định rơi vào trong tay của cô, bên ngoài những viên đan dược này vẫn còn lưu chuyển một chút tiên linh khí.

- 'Địa nguyên đan' thượng đẳng...

Một tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ khiếp sợ kêu lên, thanh âm của y lập tức khiến tất cả mọi người xung quanh đều nghe rõ ràng. Kỳ thực thì cũng không cần y phải kêu lên, vì những tu sĩ khác đều đã tận mắt thấy được mười hai viên 'Địa nguyên đan' trong tay cô gái kia đều là đan dược thượng đẳng rồi.

Tu sĩ ở Hắc Lô trấn không phải là chưa bao giờ được thấy qua đan dược thượng đẳng, nhưng một lọ đan dược thượng đẳng này, thật sự là khiến mọi người đều phải chấn động một chút. Vì mười hai viên đan dược chỉ luyện chế với thời gian nửa nén hương mà thôi.

Kỳ thực Diệp Mặc hoàn toàn có thể luyện chế ra 'Địa nguyên đan' hạng nhất, nhưng việc luyện chế đan dược hạng nhất sẽ khiến hắn mất rất nhiều thời gian, mà hiện tại hắn thiếu khuyết nhất chính là thời gian rồi. Dù cho hắn không sợ Phong Thị thương nghiệp, nhưng ba ngày sau hắn vẫn sẽ phải rời khỏi nơi này. Chờ sau khi hắn đề thăng thực lực của mình lên tới trình độ nhất định, thì hắn mới có thể trở lại Hắc Lô trấn này được.

- Tôi muốn luyện đan...

- Tôi cũng muốn...

Đã có một ví dụ thực tế trước mắt, thì những tu sĩ còn lại lập tức náo

động lên, đều chen chúc nhau ùa tới, khiến cho Duẫn Ưng thiếu chút nữa bị họ chen chúc tới mức lật cả chiếc bàn đá trước mặt.

- Mấy người kia, tôi là người tìm tới Diệp đan sư trước tiên đấy, các người có biết xếp hàng là thế nào không?

Cô gái mặc đồ mầu hồng kia lúc này đã thu hồi lại đan dược của mình, lại lần nữa lấy ra hơn mười phần tài liệu luyện đan.

- Cô cũng đã được luyện chế một lò rồi, nhường cơ hội cho người khác đi chứ.

Lập tức có người khác phản bác lại.

Duẫn Ưng nhanh chóng tỉnh táo lại, sau đó vội vã lớn tiếng hô lên:

- Mọi người yên lặng một chút, tất cả đều xếp thành hàng đi, nếu ai chen ngang thì sẽ không được luyện đan nữa. Ở đây chỉ có hơn bẩy mươi người, mỗi người đều sẽ đến lượt thôi Vốn đoàn người vẫn đang chen chúc, thì lại nghe được Duẫn Ưng nói ai không xếp hàng thì sẽ không được luyện đan, nên lập tức đều tỉnh ngộ lại. Nếu như lúc này đắc tội với Duẫn Ưng, thì chắc chắn là sẽ không thể nào nhờ Diệp đan sư kia luyện đan được rồi. Trong nhất thời, mọi người đều nhanh chóng xếp lại thành hàng. Còn cô gái mặc đồ mầu hồng kia thì vẫn đứng ở đầu tiên trong hàng như cũ, trong tay cô lúc này là hơn mười phần tài liệu luyện đan, có tài liệu của Tiên đan nhất phẩm, Tiên đan nhị phẩm, và cũng có cả tài liệu của Tiên đan tam phẩm nữa.

- Anh Duẫn, lúc trước chúng ta cũng coi như là anh em, có thể chiếu cố cho tôi được luyện đan trước hay không?

Một tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ mặt trắng đi tới cười nói với Duẫn Ưng.

Sắc mặt Duẫn Ưng trở nên lạnh lẽo, cười nhạt một câu:

- Từ khi ta bị đuổi ra khỏi trấn tây, thì đã không còn anh em nào nữa rồi. Cậu đi xếp hàng đi, nếu như còn nói nhiều nữa, chọc giận tiểu Xu, cô ấy

không cho cậu luyện đan nữa, thì cậu cũng không cần phải xếp hàng nữa đâu.

Tu sĩ đang muốn nói tiếp, thì lại nghe được câu nói sau cùng của Duẫn Ưng, nên vội vã lùi lại đứng vào xếp hàng.

- Mời mọi người đem tiên linh thảo muốn luyện chế thành đan dược đưa tới trước, sau đó đứng chờ ở một bên. Chúng tôi trước tiên sẽ bắt đầu luyện chế từ Tiên đan nhất phẩm. Nếu như Tiên đan nhất phẩm của ai được luyện chế xong rồi, thì không cần phải gấp gáp, hãy chờ tới lượt luyện chế Tiên đan nhị phẩm sau.

Giang Cận ôm quyền nói với các tu sĩ đang đứng xếp hàng.

Đây đương nhiên là yêu cầu mà Diệp Mặc nói ra. Diệp Mặc hiện tại còn chưa hề luyện chế qua Tiên đan nhị phẩm, nên hắn đưa ra yêu cầu này, chính là vì muốn quen thuộc với việc luyện chế Tiên đan nhất phẩm đã, sau đó thì mới bắt đầu luyện chế Tiên đan nhị phẩm.

Mấy lô Tiên đan nhị phẩm đầu tiên chắc chắn là sẽ có thể bị hỏng, nhưng một lần thu vào nhiều tài liệu luyện chế đan dược như vậy, thì cho dù có hỏng mất mấy lô đan dược, thì hắn cũng có thể bổ sung vào từ những phần tài liệu khác.

Lúc này thì ngoại trừ một số tu sĩ đem tài liệu luyện chế Tiên đan tam phẩm của mình dấu đi, thì hầu hết các tu sĩ khác đều không hề cố kỵ gì mà lấy ra tài liệu mà mình cần luyện chế đan dược.

Tiên linh thảo không ngừng được đưa vào trong biệt thự của Diệp Mặc, tiếp đó đã có những lò đan dược nhất phẩm được luyện chế thành công được đưa ra. Một số tu sĩ kinh hỉ phát hiện đan dược của họ thậm chí đã bắt đầu xuất hiện đan dược hạng nhất. Đan dược hạng nhất đối với các tu sĩ ở Hắc Lô trấn mà nói, thì xác thực là họ chưa từng được nhìn qua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1551

Bằng Hữu Quý Ở Chỗ Hiểu Nhau

Những tu sĩ này cũng nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không đúng, vì ngày đầu tiên mọi người lấy được đan dược đều là Tiên đan nhất phẩm, không có một viên Tiên đan nhị phẩm nào. Mặc dù sau đó rất nhiều viên đều là Tiên đan nhất phẩm hạng nhất, nhưng bọn họ lấy ra rất nhiều Tiên linh thảo cấp hai và cấp ba, nếu như cho ra Tiên đan nhất phẩm, vậy thì cũng không bằng đến Thuần Khẩu Tiên trạm.

Tiên đan nhất phẩm có quý đi nữa, cũng không thể nào khiến tu sĩ Kim Tiên tu luyện, còn bọn họ phần lớn đều là tu vi Hư Tiên hậu kỳ, Tiên đan nhị phẩm và tam phẩm mới là đan dược mà họ cần nhất.

Nhưng cho dù như vậy, cũng không có ai dám đứng ra hỏi gì, sợ lại đắc tội với Tiên đan sư kia. Ngày thứ nhất cũng sắp trôi qua rồi, cuối cùng cũng có một tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ không kìm chế được, gã chần chừ bước tới trước mặt Duẫn Ưng nói:

- Anh Duẫn, chúng tôi đến bây giờ một viên Tiên đan nhị phẩm cũng chưa nhận được…

Duẫn Ưng sầm mặt lại, lạnh lùng nói:

- Nếu như anh không tin Diệp đan sư tiền bối, vậy thì tôi lập tức sẽ trả lại Tiên linh thảo cho anh, nếu không, cứ yên vị mà chờ đi.

Tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ kia do dự một lúc lâu, rồi lại ôm quyền lùi về một bên. Diệp Mặc nói luyện đan ba ngày, bây giờ mới là ngày đầu tiên, đợi đến ngày thứ hai thứ ba khi hắn không lấy ra được Tiên đan nhị phẩm, tự

động sẽ có người tìm đến. Cho dù Diệp tiên đan sư có lợi hại đi nữa, chẳng lẽ lại có thể đánh thắng được mấy chục tên tu sĩ Hư Tiên hay sao? Sau đan sư này cũng không có chỗ dựa là Phong Thị thương hội, hơn nữa còn có thù với Phong Thị thương hội.

Cũng may chuyện khiến mọi người lo lắng cũng không xảy ra, khi ngày thứ hai vừa mới bắt đầu, Tiên đan nhị phẩm cũng bắt đầu được mang ra, tất cả tu sĩ đều thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái.

Những tu sĩ này phát hiện đan dược mà người đầu tiên được gọi tên lên lấy lại kém hơn một chút, lúc đầu thậm chí còn là Tiên đan nhị phẩm hạ đẳng, nhưng càng về sau, Tiên đan nhị phẩm được xuất ra lại càng tốt hơn. Từ Tiên đan nhị phẩm trung đẳng đến Tiên đan nhị phẩm thượng đẳng, đến cuối cùng thậm chí có cả đan dược hạng nhất.

Nếu không phải đám người biết chuyện một ngày đã học được cách luyện chế Tiên đan nhị phẩm là không thể nào, nói không chừng mọi người còn cho rằng Tiên đan sư này lúc trước căn bản chưa luyện chế ra được Tiên đan nhị phẩm bao giờ, mà là vừa mới học được. Chỉ có điều chuyện này quá mức hoang đường, không có bất kỳ một thiên tài nào có thể trong vòng một ngày học được cách luyện chế Tiên đan nhị phẩm được.

Nhưng Diệp Mặc thì lại là loại người khiến mọi người hết lần này đến lần khác không thể tưởng tượng được, Diệp Mặc có Tam Sinh quyết, có thể thông qua thực hành rất nhanh có thể nắm được bí quyết luyện chế Tiên đan nhị phẩm không nói, còn có trận bàn thời gian cung cấp đủ thời gian cho hắn làm lại nhiều lần.

Sau khi hiểu được đan sư này càng về sau thì ra đan dược lại càng tốt, rất nhiều tu sĩ thậm chí ước đan dược của mình được ra vào ngày thứ ba.

Ngày thứ ba quả thực cũng có đan dược được xuất ra, nhưng lại có tương đối ít Tiên đan tam phẩm, tuần tự ra đương nhiên cũng giống nhau, từ kém đến tốt.

Khi ngày thứ ba sắp kết thúc, rất nhiều tu sĩ ai ai cũng lại lấy thêm Tiên linh thảo của mình ra xin Diệp Mặc luyện đan. Lần này Tiên linh thảo mà họ lấy ra đều là Tiên linh thảo cấp ba, thậm chí có một bộ phận tu sĩ lấy ta Tiên linh thảo cấp bốn.

Nhưng những thứ này đều bị Giang Cận từ chối, cô truyền lời của Diệp Mặc, chính là nói luyện chế ba ngày là ba ngày, thêm một phần Tiên linh thảo hắn cũng sẽ không tiếp nhận.

Một số tu sĩ sớm lấy ra Tiên linh thảo cấp ba đổi được đan dược mà mình cần, trong lòng cũng mừng thầm, còn một số tu sĩ cẩn thận, không dám lấy Tiên linh thảo cấp ba của mình ra đều thầm hối hận, đáng tiếc là, cơ hội thì chỉ có một.

Ngày thứ ba còn chưa kết thúc, Diệp Mặc cũng đã luyện chế xong hết đan dược, ra khỏi biệt thự.

Lúc này ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Mặc hoàn toàn khác, lúc trước là kính sợ, còn bây giờ ngoài kính sợ ra còn mang theo chút gì đó cầu khẩn tha thiết, hi vọng Diệp Mặc nói là luyện tiếp ba ngày nữa.

- Các vị, thời gian ba ngày cũng đã trôi qua, bây giờ chúng tôi phải đi rồi, nói không chừng sau này tôi còn quay lại Hắc Lô trấn. Những vị bằng hữu nào muốn luyện đan, nếu như tôi đến Hắc Lô trấn rồi, có thể đến tìm tôi, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.

Diệp Mặc nói xong liền phóng ra Thanh Nguyệt, sau khi bảo mấy người Duẫn Ưng lên Thanh Nguyệt, trong nháy mắt biến mất khỏi Cốc ác thú. Hắn cũng không đi về phía Hắc Lô trấn, mà lại đổi một hướng khác, vào trong nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô. Diệp Mặc biết thực lực của hắn bây giờ tiến vào Hắc Lô trấn, mặc dù sẽ không sợ Phong Thị thương hội, nhưng cũng không có ưu thế áp đảo.

Hắn từ miệng của Duẫn Ưng biết được, hội trưởng của Phong Thị thương hội là Kim Tiên trung kỳ, còn có hai Kim Tiên sơ kì nữa, sau khi bị

hắn giết đi một người, chắc hẳn vẫn còn một người nữa.

Thấy Diệp Mặc rời khỏi, những tu sĩ còn lại trong Cốc ác thú cũng đều cảm thấy đáng tiếc, một Tiên đan sư giỏi như này không ngờ lại không quay lại Hắc Lô trấn luyện đan nữa. Nếu như hắn có thể đến Hắc Lô trấn luyện đan, sau này sẽ giúp được mọi người tiết kiệm được bao nhiêu tiên tinh và Tiên linh thảo đây?

- Đáng tiếc, vị đan sư tiền bối này làm người trượng nghĩa, không đến Hắc Lô trấn nữa, đối với chúng ta mà nói quả thực là một tổn thất.

Cũng đã có tu sĩ thở dài.

- Hắn nói hắn sẽ còn quay lại, những ai có Tiên linh thảo cũng không cần lo lắng, ngược lại mọi người bây giờ cũng đều có đan dược rồi, cho dù tu luyện tám mười năm cũng đủ rồi. Chi bằng quay lại vừa tu luyện, vừa đợi Diệp đan sư trở về.

- Đúng, đúng vậy, Diệp đan sư vì Phong Thị thương hội mới rời đi. Thời gian ba ngày người của Phong Thị thương hội chắc hẳn cũng sắp đến rồi, chúng ta cũng phải mau chóng đi thôi.

Sau khi mọi người trao đổi chóng vánh, những tu sĩ trong Cốc ác thú cũng nhanh chóng rời đi, chỉ trong chốc lát, nơi này lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh thường ngày.

Một ngày sau, Cốc ác thú lại có mấy đường độn quang đến, hai tên tu sĩ Kim Tiên dẫn theo mười mấy tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ đến đây, dẫn đầu thậm chí còn là hội chủ của Phong Thị thương hội, một tên tu sĩ Kim Tiên trung kỳ. Đáng tiếc là, nơi này sớm đã trống không rồi.

…

Thanh Nguyệt của Diệp Mặc cũng đã bay được bốn ngày rồi, hắn thực sự cũng không bay về phía nơi sâu thẳm của rừng rậm Hắc Lô, chỉ là bay men theo bên ngoài. Diệp Mặc biết rõ, với thực lực bây giờ của hắn, muốn

đến nơi sâu thẳm hơn của rừng rậm Hắc Lô, thì cũng là đi tìm cái chết mà thôi.

Cho dù như vậy, trên đường mấy người cũng gặp phải mấy lần phiền toái, có một lần còn gặp một con Tiên yêu thú cấp ba. Duẫn Ưng vì vậy mà bị thương, nếu không phải tốc độ của Thanh Nguyệt bay nhanh, bọn họ cũng đã chôn thân trong miệng con Tiên yêu thú kia rồi.

- Diệp đan sư, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Duẫn Ưng sau khi dùng một viên Thanh Lâm đan, thương thế cũng đã khỏi liền hỏi.

Duẫn Ưng sở dĩ bây giờ hỏi, là vì bọn họ phát hiện ra càng về phía sau, Tiên yêu thú xuất hiện càng nhiều, nếu như cứ bay như này, sớm muộn gì cũng có một ngày, xác của bọn họ cũng chôn trong miệng Tiên yêu thú kia.

Đừng nói gì đến Duẫn Ưng, đến cả Đồng Xu và Giang Cận cũng nhìn về phía Diệp Mặc. Bây giờ đều nghĩ Diệp Mặc là người cầm đầu, Diệp Mặc nói thế nào, thì bọn họ sẽ làm như vậy.

Diệp Mặc chỉ vào một sơn cốc trước mặt nói:

- Chúng ta cứ ở đây tu luyện đã, đợi anh Duẫn thăng cấp lên Kim Tiên rồi, chúng ta có thể ra ngoài.

- Tu luyện trong này? Trong này chẳng phải là địa bàn Tiên yêu thú tung hoành hay sao?

Đồng Xu nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Không sao, tôi có thể bố trí trận pháp.

Diệp Mặc chắc chắn, hắn chỉ cần mở động phủ trong sơn cốc này, sau đó lại bố trí thêm một Tiên trận ẩn nấp, cho dù có Tiên yêu thú cấp ba cũng

không sợ. Nơi này không thể nào có Tiên trận sư cao cấp, hắn cho rằng dựa vào tu vi trận pháp của mình, bố trí một trận pháp ẩn nấp đỉnh phong cao cấp chắc chắn cũng không có vấn đề gì, nếu may mắn, nói không chừng có thể bố trí được Tiên trận cấp hai.

- Chúng tôi nghe theo Diệp đan sư.

Duẫn Ưng không chút do dự nói ra, sau khi nói xong, gã cũng có chút ngượng ngùng bổ sung thêm:

- Diệp đan sư, sau này anh cứ gọi tôi là Duẫn Ưng là được rồi, anh dọi tôi là anh Duẫn trong lòng tôi cũng không được tự nhiên. Nhưng tư chất của tôi trong lòng tôi biết rất rõ, khi ở Tu Chân giới chỉ có thể tính là bình thường, muốn trong thời gian ngắn thăng cấp lên Kim Tiên, tôi sợ, tôi sợ…

Duẫn Ưng rõ ràng lo lắng, lời nói cũng lấp la lấp lửng.

- Có thể.

Đối với Diệp Mặc mà nói ngược lại lại không để ý chút nào, cho dù Duẫn Ưng gọi hắn là Diệp Mặc, hắn cũng cảm thấy bình thường. Chỉ có điều thời gian Duẫn Ưng ở Tiên giới lâu rồi, biết bất luận là ở Tu Chân giới hay ở Tiên giới, đều rất nghiêm khắc tôn ti trật tự. Cho nên mình là một Tiên đan sư lại là một Tiên trận sư, lại còn là người có thể giết chết Kim Tiên gọi gã là anh Duẫn, thì gã cũng không được tự nhiên.

- Còn chuyện tu luyện anh không cần lo lắng, đan dược và tiên tinh trong nhẫn trữ vật này hoàn toàn có thể cung cấp để cho anh tu luyện đến Kim Tiên.

Nói xong Diệp Mặc lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Duẫn Ưng.

Duẫn Ưng nhận lấy nhẫn trữ vật, thần thức quét vào trong, lập tức kinh ngạc nói:

- Ba mươi nghìn tiên tinh thượng phẩm? Lạc Anh đan? Còn có cả Kim

Anh đan nữa? Cái này, cái này…

Sau khi thấy Duẫn Ưng lộ vẻ khiếp sợ, tay lại có chút run rẩy, lại có chút không nỡ trả lại nhẫn trữ vật trong tay mình, nếu không sớm đã đưa nhẫn trữ vật lại cho Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc không đợi Duẫn Ưng nói gì liền nói:

- Duẫn Ưng, anh lúc trước đã từng giúp tôi, số tiên tinh đó tôi cũng chưa trả lại anh, tôi nghĩ bạn bè quý nhau ở chỗ hiểu nhau. Những thứ này cũng không là gì, anh thăng cấp lên Kim Tiên sớm ngày nào, có thể khiến chúng ta vững chân ở Hắc Lô trấn là được rồi.

Duẫn Ưng thở ra, khom người nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, Duẫn Ưng tôi không phải là người vong ân phụ nghĩa, sau này anh Diệp chỉ đông, tôi tuyệt đối sẽ không đi về phía tây, cái mạng này của Duẫn Ưng tôi giao cho anh Diệp.

Duẫn Ưng vô cùng cảm kích, không xưng hô Diệp Mặc là Diệp đan sư nữa. Lúc trước gã sớm đã hiểu con người của Diệp Mặc, cộng thêm Diệp Mặc còn là một Tiên đan sư, nếu không cũng sẽ không chủ động lấy ra ba nghìn tiên tinh thượng phẩm giúp Diệp Mặc. Lần nãy gã nhận được truyền thừa của Ngạo Ngoan, mấy lần muốn đưa cho Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng không nhận. Chứng tỏ Diệp Mặc chẳng những là một người có bản lĩnh, mà còn là một người bạn đáng quý.

Hơn nữa còn chưa bao giờ tham lam chiếm lợi thế của người khác, bản thân chỉ trả ra ba nghìn tiên tinh thượng phẩm, cùng mấy bình đan dược mà thôi, bây giờ gã nhận được không chỉ mười lần. Cho dù là viên Kim Ý đan đó cũng đáng giá ngàn vàng, chỉ cần nhìn mấy ngày trước Diệp Mặc giúp người khác luyện chế các loại đan dược, cho dù không luyện chế Kim Ý đan, gã cũng biết rồi.

Gã đã từng ở Hắc Lô trấn bao nhiêu năm, nhưng đến lúc then chốt,

không có người bạn nào bằng lòng đứng ra giúp gã. Những người bạn đó của gã ở Hắc Lô trấn, thậm chí còn không bằng Giang Cận và Đồng Xu. Đem so sánh, người bạn Diệp Mặc này thật quý giá, lại càng không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Huống chi, Diệp Mặc còn là một Tiên đan sư và Tiên trận sư.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1552

Tu Luyện Khó Khăn

Diệp Mặc vỗ vai của Duẫn Ưng rồi nói:

- Mạng của anh thì hãy tự mình giữ lấy, tôi cũng không cần tính mạng của bạn bè mình làm gì.

Nói xong thì hắn lại lần nữa lấy ra hai chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Giang Cận và Đồng Xu:

- Đồ vật ở trong này thì giống như của Duẫn Ưng, nhưng nhiều hơn mấy cái ngọc giản. Những miếng ngọc giản này là tôi lấy được của kẻ khác đấy. Duẫn Ưng đã có truyền thừa của mình rồi, cho nên không cần những miếng ngọc giản này, tặng cho hai cô đấy.

Giang Cận và Đồng Xu thì vốn cũng chẳng có chút ước ao nào được giống như Duẫn Ưng cả, vì Duẫn Ưng có ân đối với Diệp Mặc cho nên Diệp Mặc giúp đỡ lại Duẫn Ưng cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng các cô thì lại chẳng hề giúp được Diệp Mặc cái gì, ngược lại là Diệp Mặc vẫn luôn giúp đỡ các cô, cho nên cả hai đều không biết phải làm sao cả.

- Mấy thứ này tôi có nhiều lắm, nên hai người hãy nhận đi. Sau này mọi người ở lại Hắc Lô trấn thì hãy chiếu cố lẫn nhau, nếu tu vi quá kém thì không tốt đâu.

Diệp Mặc thấy hai người đang không biết phải làm sao, thì liền nói thêm một câu.

- Cám ơn Diệp đại ca.

Tuy rằng tuổi tác của cả hai đều lớn hơn nhiều so với Diệp Mặc, nhưng bất kể là ở Tiên Giới hay Tu Chân Giới, thì tuổi tác cũng đều không phải là nhân tố chủ yếu để phân chia thứ bậc tôn ti.

Diệp Mặc tặng đồ cho Giang Cận và Đồng Xu cũng không phải là vì đồng tình mà muốn giúp đỡ, mà là vì Giang Cận và Đồng Xu cũng là người đáng đề hắn ra tay giúp đỡ. Duẫn Ưng bị đuổi ra khỏi trấn tây, chính là vì lý do đã ăn chặn hết tiên tinh và đan dược của mọi người. Như vậy cũng đồng nghĩa với việc mất hết danh dự ở toàn bộ Hắc Lô trấn này. Bình thường thì Hắc Lô trấn luôn chỉ tập trung tất cả tài nguyên vào một người để người đó đi tìm người hỗ trợ luyện đan, cho nên nếu đã bị mắc phải cái tội danh đó, thì đó sẽ là tình cảnh bị ngàn người phỉ nhổ, không ai thấy thích Nhưng Giang Cận và Đồng Xu cũng không vì chuyện này mà xa cách với Duẫn Ưng, trái lại còn đưa Duẫn Ưng về lại chỗ ở của các cô nữa, điều này quả là rất đáng trân trọng. Cũng có nghĩa là cả hai cô gái này đều là người có tính tình trung hậu, không phải loại người mặt lạnh vô tình, chỉ cần có thể tu luyện thì sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào. Huống chi sau này hắn tới Hắc Lô trấn, thì hắn vẫn còn cần Giang Cận và Đồng Xu giúp đỡ khá nhiều.

Diệp Mặc hận nhất là loại tu sĩ vì tu luyện mà 'Lục thân bất nhận', không từ thủ đoạn. Hắn tu luyện từ trước tới nay đều có nguyên tắc của riêng mình, đó là nên động thủ thì sẽ tuyệt đối không do dự, nhưng các điểm mấu chốt trong tâm tưởng thì vẫn luôn phải kiên định. Nếu như đánh mất chính mình, thì còn không bằng đem bản thân mình tu luyện thành một cỗ máy sinh học không có tính người cho rồi.

Tài nguyên tu luyện đã phân phát xong, bốn người Diệp Mặc bắt đầu đào bới động phủ. Bốn người đều là tu sĩ Hư Tiên, cho nên đào bới một cái động phủ thì cũng không tốn bao nhiêu sức lực.

Ba ngày sau, Diệp Mặc đã bố trí một tiên trận ẩn nấp cấp một đỉnh ở bên ngoài sơn cốc. Sau đó lại bố trí thêm một cái sát trận và một cái ảo trận cũng là tiên trận cấp một đỉnh nữa. Cuối cùng hắn vẫn còn bố trí thành công thêm một cái tiên trận phòng ngự cấp hai nữa.

Sau khi bốn người đều tiến vào trong động phủ, thì bên ngoài sơn cốc lại một lần nữa khôi phục lại quang cảnh ban đầu. Ngoại trừ việc thỉnh thoảng có một hai còn Tiên yêu thú đi ngang qua, thì cũng không thể nhìn đoán ra được dấu vết gì cả.

Mà bốn người Diệp Mặc ở trong động phủ, thì đều có riêng cho mình một cái động thất để tu luyện. Diệp Mặc lại bố trí thêm một cái trận pháp che đậy thần thức cho chính mình ở bên ngoài động thất, sau đó lại bố trí thêm một cái cấm chế và một cái trận bàn theo dõi, rồi mới tiến nhập vào bên trong Thế giới trang vàng.

Lúc này thì hắn muốn tiên tinh có tiên tinh, muốn đan dược có đan dược. Bản thân đã là một Tiên đan sư tam phẩm, mà bên trong nhẫn trữ vật của hắn thì ngoại trừ các loại Tiên đan ra, còn có rất nhiều các loại tiên linh thảo cấp ba trở xuống nữa. Cho nên hắn căn bản là không sợ việc bản thân sẽ thiếu tài nguyên tu luyện.

Với hắn mà nói, thì việc để thăng thực lực của chính mình lên chính là việc duy nhất mà hiện giờ hắn cần làm.

Theo thời gian trôi qua, thì bên ngoài động phủ của họ đã bị cỏ dại bao trùm, có vẻ trở nên hoang vu dần. Không một ai biết, rằng ở đây có một cái động phủ, cũng không ai biết, bên trong động phủ đó còn có bốn người đang bế quan tu luyện.

...

Thương hội Phong Thị của Hắc Lô trấn vốn là một trong ba đại thương hội lớn nhất. Bởi vì thương hội Phong Thị ngoại trừ hội chủ Thương Bách Hà là tu vi Kim Tiên trung kỳ ra, thì còn có hai cao thủ tu vi Kim Tiên sơ kỳ nữa. Cho nên thực lực của thương hội Phong Thị tại Hắc Lô trấn này cũng thuộc vào hàng số một số hai trong thương hội lớn

Nhưng một thời gian trước, thì lại có một tên Tiên đan sư không biết từ đâu tới giết liền vài tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ, còn giết cả một tên cao thủ tu

vi Kim Tiên của thương hội Phong THị nữa, khiến cho thực lực của thương hội Phong Thị bị rớt xuống hàng cuối cùng trong ba thương hội lớn. Sau đó thì thương hội Phong Thị cũng phái người đi rừng rậm Hắc Lô tìm cái tên Tiên đan sư đã giết người của thương hội Phong Thị kia, nhưng đáng tiếc là không tìm được. Dù cho thương hội Phong Thị biết rằng cái tên Tiên đan sư kia thực sự là đang trốn ở rừng rậm Hắc Lô cùng với mấy người Duẫn Ưng, nhưng với thực lực của thương hội Phong Thị, thì cũng không dám đi sâu vào bên trong rừng rậm Hắc Lô chút nào.

Tuy rằng một tên tu sĩ Kim Tiên bị giết, cũng làm cho thương hội Phong Thị chấn động, nhưng cũng không phải là chuyện khiến cho phải chấn động nhất. Chấn động nhất chính là cái tên Tiên đan sư kia không ngờ lại là một Tiên đan sư tam phẩm, và điều này đã được mấy chục tên tu sĩ Hư Tiên chứng thực, bởi vì bọn họ đều dùng tiên linh thảo đổi lại được đan dược, hơn nữa phần lớn những đan dược họ nhận được đều là hàng thượng đẳng, thậm chí còn có một số đan dược hạng nhất. Điều đáng tiếc duy nhất, chính là tên Tiên đan sư kia không luyện chế 'Kim ý đan'. Nếu như có 'Kim ý đan', thì có thể rất nhiều người trong số họ có thể tăng cấp lên tới tu vi Kim Tiên.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi luyện chế 'Kim ý đan', vì cho dù hắn có muốn luyện chế 'Kim ý đan', thì hắn cũng phải chờ cho tới khi chính mình đặt tới tu vi Kim Tiên đã. Nếu như hắn chưa thăng cấp tới tu vi Kim Tiên, thì tạo ra một nhóm tu sĩ Kim Tiên ở Hắc Lô trấn trước, thì hắn sau này sao có thể lăn lộn tại Hắc Lô trấn này chứ? Diệp Mặc hắn đã trải qua vô số sinh tử, nên hiển nhiên là đã sớm nghĩ tới điểm này rồi.

Chỉ có hơn mười tên lúc trước hoài nghi Diệp Mặc đang ôm cả một bụng đắng ngắt, thậm chí còn hối hận tới mức sắp thối ruột luôn rồi. Bọn họ vì hoài nghi Diệp Mặc, nên sớm đã rời đi, kết quả là ba ngày luyện đan thịnh hội đó của Diệp Mặc không có phần của bọn họ.

Lúc này thì bọn họ chỉ có thể chờ đợi, mong là lời nói trước kia của tên Tiên đan sư đó là thật. Đó chính là qua một thời gian ngắn nữa, thì hắn sẽ trở lại Hắc Lô trấn này.

Một số tu sĩ chiếm được chỗ tốt từ Diệp Mặc, thì không còn có ý muốn mang dược liệu của mình đi Thuần Khẩu Tiên trạm nữa rồi. Chưa nói tới vấn đề giá cả, mà ngay cả cái tên Tiên đan sư họ Phùng ở Thuần Khẩu Tiên trạm so với Diệp đan sư này thì cũng đã không cùng một cấp bậc rồi.

Còn một số tu sĩ không được Diệp Mặc luyện đan giúp, thì cũng đều từ miệng người khác mà biết đến có một Tiên đan sư tam phẩm có tên là Diệp Mặc. Tuy rằng rất cấp thiết muốn có được đan dược tu luyện, nhưng vẫn cố nén lại không đi tới Thuần Khẩu Tiên trạm, chính là vì muốn chờ vị Tiên đan sư Diệp Mặc kia một lần nữa quay lại Hắc Lô trấn.

Đương nhiên thương hội Phong Thị càng là kẻ hy vọng cái tên Diệp đan sư kia trở về nhất. Cho dù hiện tại nơi ở của Giang Cận và Đồng Xu đã bị san bằng rồi, nhưng cũng không thể nào làm tiêu tan lửa giận của thương hội Phong Thị được.

...

Trên người Diệp Mặc hiện tại đã có hơn bốn trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm rồi, tuy rằng đã cho mấy người Duẫn Ưng hết mấy chục ngàn tiên tinh, nhưng số lượng tiên tinh của hắn cũng không hề ít đi. Vì những tiên tinh hắn có được đều là từ trên người tên tu sĩ Kim Tiên của thương hội Phong Thị lấy được đấy. Nhiều tiên tinh và đan dược như vậy, thì Diệp Mặc hắn đâu cần phải tiết kiệm khi tu luyện nữa chứ?

Hắn không chỉ dùng tiên tinh bố trí tụ linh trận và trận bàn thời gian, mà càng không hề tiết kiệm chút nào khi tu luyện cả. 'Tam sinh quyết' đích thực là vô cùng cường đại, nhưng để tu luyện 'Tam sinh quyết' thì cũng phải tiêu hao một lượng tài nguyên lớn hơn không chỉ gấp mười lần so với các loại công pháp bình thường khác.

Diệp Mặc hiểu việc tu luyện của bản thân cần phải có tai nguyên. Hắn muốn thăng cấp từ tu vi Hư Tiên lên Kim Tiên thì cần tiêu tốn một lượng tài nguyên mà có thể dùng cho hơn mười tu sĩ Hư Tiên bình thường thăng cấp lên tới tu vi Kim Tiên. Mà càng về sau thì việc tu luyện của hắn càng khó

khăn hơn. Khi ở Tu Chân Giới thì hắn đã phải sử dụng linh mạch cực phẩm và tiên tinh thì mới có thể tu luyện cũng đã đủ để thấy rồi. Đây chính là cái giá mà hắn phải trả cho việc thực lực của hắn có thể giết một người cùng cấp trong nháy mắt. Mà cái giá này thì cho dù là một số ít các đại môn phái cũng không thể nào cung cấp nổi.

Một viên tiên tinh nữa vỡ vụn trong tay Diệp Mặc, từng viên đan dược bị Diệp Mặc ăn như kẹo. Còn tu vi của Diệp Mặc hắn cũng nhờ vô số tiên tinh và đan dược này mà bay lên nhanh chóng.

Đương nhiên, cái sự bay lên nhanh chóng của tu vi này cũng chỉ có thể nói trên người của các tu sĩ khác mà thôi, còn tu vi của hắn thì cũng chỉ có thể nói là thong thả trèo lên từng bước.

Trận bàn thời gian vận chuyển được ba năm, thì Diệp Mặc cũng đã tu luyện được hơn ba trăm năm rồi. Hơn mấy trăm ngàn tiên tinh đã bị Diệp Mặc dùng hết, tất cả đan dược mà lúc trước hắn đã luyện chế ra cũng không còn. Nhưng tu vi của hắn cũng chỉ mới từ Hư Tiên trung kỳ trèo lên tới tu vi Hư Tiên hậu kỳ viên mãn.

Diệp Mặc ngừng tu luyện. Giờ hắn mới hiểu được sự khó khăn khi tu luyện. Hắn có tiên trận, có 'Khổ trúc', còn có cả 'Tam sinh quyết' và lượng tài nguyên vô cùng lớn, nhưng chỉ thăng cấp tới Hư Tiên hậu kỳ viên mãn thôi, đã khó khăn như vậy rồi, vậy thì tu sĩ khác muốn thăng cấp tới tu vi Kim Tiên còn khó khăn như thế nào nữa?

Nếu như hắn giống với các tu sĩ khác, tìm kiếm tài nguyên ở rừng rậm Hắc Lô, sau đó lại chậm rãi mà tu luyện, thì chắc có thể là vài chục ngàn năm, thậm chí là hơn trăm ngàn năm, tới khi tuổi thọ của hắn cũng đã gần hết, có lẽ là hắn vẫn chỉ bồi hồi ở tu vi Hư Tiên trung kỳ mà thôi. Thực tế thì cũng đúng là như vậy, vì nếu như là tu sĩ có tư chất bình thường, muốn tu luyện tới tu vi Hư Tiên hậu kỳ mà không tốn thời gian mấy chục ngàn năm thì đừng suy nghĩ nữa. Mà theo như tu sĩ Vị Tiên mặc áo lam kia nói, thì có rất nhiều tu sĩ chỉ có thể kẹt lại ở tu vi Hư Tiên hậu kỳ, cả đời cũng không có cách nào thăng cấp lên tu vi Kim Tiên cả.

Tu sĩ có thể đứng ở trên đỉnh, thì có ai không phải là người kinh tài diễm diễm chứ? Lại có người nào không có kỳ ngộ kinh thiên, không có lượng tài nguyên tu luyện nhiều tới bất tận?

Đã hiểu được điểm khó khăn khi tu luyện, thì Diệp Mặc cũng không có chút khó chịu nào. Hắn đã có điều kiện tu luyện như vậy rồi, mà vẫn còn khó chịu tức giận, thì hắn cũng sẽ không xứng đáng có được Thế giới trang vàng. Diệp Mặc thu thập một chút, sau đó ra khỏi Thế giới trang vàng, đi ra bên ngoài động thất của mình. Lúc này thì hắn lại phát hiện ba người Duẫn Ưng cũng không tu luyện, mà đang ngồi cùng một chỗ tán gẫu.

Ba người thấy Diệp Mặc đi ra, thì đều kinh hỉ đứng lên.

Diệp Mặc kinh ngạc phát hiện Giang Cận và Đồng Xu cũng đều đã là tu vi Hư Tiên hậu kỳ. Các cô không hề có trận bàn thời gian, mà lúc này mới chỉ qua có ba năm thôi, đã có thể thăng cấp từ tu vi Hư Tiên trung kỳ lên tới Hư Tiên hậu kỳ rồi? Tốc độ tu luyện này cũng quá nhanh rồi.

- Các cô cũng đã là Hư Tiên hậu kỳ?

Diệp Mặc lập tức hỏi lên sự nghi hoặc trong lòng.

Giang Cận lập tức đáp:

- Đúng thế, bởi vì lúc trước chúng tôi tu luyện đều sử dụng loại tiên tinh hạ phẩm, cũng không có đan dược nào cả, càng không có công pháp tốt nữa. Lần này thì lại toàn là tiên tinh thượng phẩm, Tiên đan thượng đẳng, cho nên...

Diệp Mặc chợt hiểu ra. Hóa ra là do bất ngờ có tài nguyên tu luyện cao cấp. Nhiều năm như vậy bỗng chốc lại được tu luyện bằng toàn những tài nguyên cao cấp, cho nên mới tạo thành tình cảnh thăng cấp tu vi Hư Tiên hậu kỳ trong thời gian ngắn như vậy. Nhưng nếu sau này lượng tài nguyên tu luyện không theo kịp nữa, thì tốc độ tu luyện sẽ lại từ từ khôi phục lại bình thường thôi.

- Anh cần độ kiếp rồi sao?

Diệp Mặc nhìn một chút Duẫn Ưng đang đứng đó với vẻ mặt vừa kinh hỉ vừa bất an.

Duẫn Ưng lập tức nói với giọng điệu có chút kích động:

- Đúng thế, tôi không ngờ là mình lại có một ngày có thể độ Kim Tiên kiếp. Cho dù là độ không qua, thì tôi cũng đã mãn nguyện rồi.

Duẫn Ưng tin rằng, nếu như không có tiên tinh và đan dược của Diệp Mặc, thì cho dù là y có muốn độ kiếp, chí ít cũng phải cần thời gian mấy trăm thậm chí là mấy ngàn năm nữa mới được. Hơn nữa nhất định là phải sử dụng 'Kim ý đan' thì mới có thể được. Mà hiện tại lúc này, thì y mới chỉ tu luyện có vài năm, đã có thể bất ngờ thăng cấp tới tu vi Hư Tiên đại viên mãn rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1553

Lôi Kiếp Kim Tiên

Vậy thì ra ngoài độ kiếp đi.

Diệp Mặc gật đầu nói, thực ra hắn cũng định độ Kim Tiên kiếp rồi, một khi hắn và Duẫn Ưng thành Kim Tiên rồi, rồi sau đó quay về Hắc Lô trấn thì cũng có thể đứng vững được rồi.

Nơi giao nhau của Văn Cử Thiên và Hà Đồng Thiên ở Hắc Lô trấn, cho dù hắn không đến Tân Quỳnh Tiên thành, chỉ cần quyết đoán, tự mình cũng có thể qua được vực giới. Còn có một lợi ích nữa là, Hắc Lô trấn rất dễ đào tẩu, một khi có người muốn truy sát anh, anh có thể trong nháy mắt chạy từ Hắc Lô trấn đến rừng rậm Hắc Lô.

Cho dù mấy người Duẫn Ưng không biết, nhưng Diệp Mặc bế quan bố trí một truyền tống trận ẩn nấp trong động phủ của mình, nhiều năm rơi vào trạng thái nguy hiểm, khiến Diệp Mặc hình thành nên bản tính cẩn thận. Huống chi bố trí một truyền tống trận đơn giản, đối với Diệp Mặc mà nói, cũng không là chuyện khó khăn gì.

Chính vì những nguyên nhân này cộng lại, Diệp Mặc mới định ở lại rừng rậm Hắc Lô một thời gian.

Bốn người rời khỏi nơi tu luyện, nhưng chỉ trong ba ngày, lại quay lại nơi cửa vào rừng rậm Hắc Lô ngày trước

Duẫn Ưng muốn độ kiếp, Diệp Mặc cũng không dám để y độ kiếp trong rừng rậm Hắc Lô. Bọn họ ở lại đây tu luyện, là vì không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không có bất kỳ con yêu thú nào đến quấy rầy bọn họ. Một khi độ

kiếp, thì sẽ làm nên động tĩnh rất lớn, thu hút những con tiên yêu thú cấp cao, vậy thì mấy người họ cũng không đi được.

Thực ra chỉ cần là Hư Tiên có thể tu luyện đến độ kiếp, lôi kiếp Kim Tiên căn bản cũng có thể độ được. Lôi kiếp mà Tiên nhân khó qua nhất có ba lần, lần thứ nhất là lôi kiếp Đại Tiên, lần thứ hai là lôi kiếp Vị Tiên, còn lần thứ ba, không ai biết, cũng chưa từng có người nào nghe nói qua.

Duẫn Ưng ở trong cấp Hư Tiên vốn dĩ cũng là thâm hậu, bây giờ thăng cấp lên Hư Tiên viên mãn, Diệp Mặc tin rằng gã độ kiếp chắc hẳn không có vấn đề gì. Cho dù như vậy, Diệp Mặc vẫn để lại một Tiên khí hạ phẩm, rồi lại giúp gã bố trí một trận pháp.

Ba người Giang Cận Đồng Xu và Diệp Mặc đều là tu vi Hư Tiên, Diệp Mặc lại càng muốn độ lôi kiếp Kim Tiên, cho nên Duẫn Ưng độ kiếp đối với ba người mà nói đều có tác dụng nhất định.

Sau khi Duẫn Ưng nuốt Kim Ý đan, rồi vận chuyển Tiên nguyên tu luyện trong Tụ Linh trận, không gian trên đỉnh đầu gã lại càng trở nên âm trầm, mấy người đều biết đây là điềm báo lôi kiếp, nhưng cũng không có ai lo lắng cả.

Diệp Mặc chưa từng chứng kiến lôi kiếp Kim Tiên, hắn từng nghe nói qua, lôi kiếp Kim Tiên chỉ có chín lôi kiếp, nhưng cường độ của tia sét căn bản không phải cường độ tia sét ở Tu Chân giới có thể so sánh được.

Nếu như không phải không muốn ảnh hưởng đến Duẫn Ưng độ kiếp, Diệp Mặc thậm chí cũng muốn hấp thụ một chút lôi nguyên thử xem cường độ như nào rồi.

Một ngày sau, một tiếng nổ vang, tia sét đầu tiên được giáng xuống.

Một tia sét màu xanh da trời to bằng cánh tay người mang theo những đường sáng chói mắt bổ xuống, Duẫn Ưng phóng ra pháp bảo phòng ngự, đồng thời cũng bắt đầu nổi lên Tiên nguyên hình thành vòng bảo hộ tiên

nguyên.

Ken két…

Tia sét giáng xuống pháp bảo tiên khí vỡ nứt, đánh lên người Duẫn Ưng một mảnh nám đen, nhưng Diệp Mặc lại biết Duẫn Ưng cũng không bị thương. Tia sét này chỉ có một tia, nhưng cũng mạnh hơn mấy lần so với tất cả những tia sét khi hắn độ kiếp lên Hóa Chân cộng lại.

Sau khi tia sét đầu tiên được giáng xuống, ba tia sét phía sau lại nhanh chóng rơi xuống, Duẫn Ưng bị tấn công liên tiếp dưới bốn tia sét, cũng bị thương chút ít. Nhưng gã lại có đan dược, sau khi nuốt Thanh Lâm đan, vết thương cũng được khôi phục bảy tám phần.

Rầm rầm rầm…

Một tia sét của lôi kiếp càng lúc càng hung mãnh hơn, không gian xung quanh phát nổ lại càng từng trận từng trận hỗn độn. Cho dù Diệp Mặc nhìn cũng có chút nhíu mày, hắn cảm thấy lôi kiếp Kim Tiên còn lợi hại hơn những gì hắn dự liệu.

Cùng với tia sét thứ chín được giáng xuống, Tiên khí hạ phẩm trong tay Duẫn Ưng hoàn toàn bị đánh nát, bản thân gã cũng bị trọng thương. May mà sau khi lôi kiếp kết thúc, vẫn còn Tiên linh vân thải, Duẫn Ưng ngồi xuống, điên cuồng vận chuyển công pháp Tiên nguyên hấp thụ nhưng Tiên linh vân thải này.

Chỉ trong chốc lát, ba người Diệp Mặc có thể nhìn thấy xung quanh Duẫn Ưng hình thành một vòng sáng màu vàng, bọn họ biết Duẫn Ưng đã chính thức trở thành tu sĩ Kim Tiên rồi.

Cùng với vòng tròn ánh sáng màu vàng kim đó mất đi, Duẫn Ưng phấn chấn đứng dậy, thương thế trên người cũng đã hồi phục hết, gã vội vàng bước về phía Diệp Mặc.

- Chúc mừng anh, Duẫn Ưng.

Diệp Mặc vừa cười vừa nói.

- Duẫn đại ca, chúc mừng anh đã thăng cấp Kim Tiên.

Đồng Xu và Giang Cận ngưỡng mộ bước lên trước chúc mừng.

- Cám ơn, cám ơn.

Duẫn Ưng kích động nói, lời nói có chút không mạch lạc:

- Không ngờ Duẫn Ưng tôi cũng có một ngày thăng cấp lên Kim Tiên được, anh Diệp, cám ơn anh…

Diệp Mặc khua tay nói:

- Hai từ cám ơn sau này không cần nói nữa, hơn nữa Kim Tiên cũng đã là cái gì, cái mà chúng ta muốn thăng cấp sau này là Đại tiên, là Vị Tiên…

Cho dù biết đây là lời động viên của Diệp Mặc, Duẫn Ưng vẫn tin tưởng vững chắc nói:

- Tôi tin là như vậy.

- Tôi cũng tin là như vậy.

Đồng Xu và Giang Cận cũng đã từng chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc, cho nên cũng không chút do dự đồng thanh tin tưởng.

Các cô có lẽ còn chưa biết thăng cấp lên Đại tiên và Vị tiên gian khổ biết chừng nào, hoặc là các cô trước giờ chưa bao giờ rời khỏi Hắc Lô trấn được bao xa, cũng chưa thấy được thế giới bên ngoài, cho nên Diệp Mặc vừa nói như vậy, các cô đã đều tin là như vậy.

Nếu để cho bọn họ chứng kiến thế giới bên ngoài, thấy được cho dù là đệ tử thiên tài của tông môn Vị tiên cũng chưa chắc đã thăng cấp lên được Vị tiên, có lẽ bọn họ cũng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Bọn họ đồng thời cũng không biết, cho dù bản thân Diệp Mặc cũng không biết tu luyện đến Đại tiên và Vị tiên có bao nhiêu khó khăn. Diệp Mặc quả thực biết tu luyện ở Tiên giới khó khăn, vì hắn có Thế giới trang vàng và trận bàn thời gian nghịch thiên, cộng thêm bản thân hắn cũng là một Tiên đan sư, cho nên từ bản chất, hắn cũng dừng loại khó khăn này ở mức thời gian thăng cấp tiêu tốn hơn ở Tu Chân giới và tài nguyên tu luyện cần nhiều hơn.

Nhưng cũng vì như vậy, bọn họ đối với tu luyện ngược lại cũng không còn khổ sở như lúc trước nữa, tâm cảnh ngược lại lại càng trở nên thanh lãng hơn, tầm mắt tu luyện cũng càng được mở rộng hơn lúc trước mấy lần. Dưới sự cung cấp đan dược của Diệp Mặc, lại càng tiến bộ nhanh chóng hơn.

Có lẽ lời nói của bọn họ khiến một số đệ tử thiên tài của một số đại môn phái nghe thấy sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng chính kiểu tâm thái củ chuối này mới không có bất kỳ cố kị nào.

Nếu như là tu sĩ khác cho rằng như vậy, chẳng mấy chốc sẽ bị hiện thực đả kích cho đầu óc trở nên sáng tỏ. Nhưng bọn họ còn có một Tiên đan sư, Diệp Mặc có thể tu luyện rất nhiều Tiên đan tam phẩm mà đại môn phái khác có muốn cũng không tu luyện được.

Sau khi mấy người kích động đứng nói chuyện được một lúc Diệp Mặc mới nói:

- Tôi cũng phải đi độ kiếp rồi, mọi người bảo vệ giúp tôi.

- Được, anh Diệp lại thăng cấp Kim Tiên, hai Kim Tiên chúng ta ở Hắc Lô trấn cũng không có ai dám trêu chọc nữa rồi.

Duẫn Ưng lập tức siết chặt nắm đấm nói.

…

Diệp Mặc độ kiếp khác hoàn toàn so với Duẫn Ưng, hắn căn bản không bố trí bất kỳ trận pháp phòng ngự nào, chỉ là bố trí một Tụ Linh trận mà thôi.

Duẫn Ưng độ kiếp cần dẫn động thời gian một ngày, còn Diệp Mặc sau khi nuốt Kim Ý đan xong, dưới sự vận chuyển của Tam Sinh quyết, chỉ trong thời gian một tuần hương, trên đỉnh đầu mọi người cũng có những tiếng sấm vang đang cuồn cuộn trên đầu rồi.

Rầm rầm râm…

Ba đường sét màu vàng nhạt giáng xuống, mỗi một đường còn to hơn của Duẫn Ưng độ kiếp nhiều.

Két, két, két…

Ba tia sét này Diệp Mặc cũng không trốn tránh chúng, mặc cho những tia sét màu vàng này đánh vào người, những cảm giác xé rách kinh khủng được truyền đến. Tu vi luyện thể Thần cảnh cùng uy lực của Tam sinh quyết lúc này mới được hiện rõ, tấm hộ giáp trên người Diệp Mặc bị đánh chia năm xẻ bảy, mang theo từng đường máu, nhưng lôi nguyên của những tia sét màu vàng nhạt này phần lớn đều bị Diệp Mặc hấp thụ luyện hóa hết.

Cảm nhận được lôi nguyên cực kỳ cường hãn, Diệp Mặc trong lòng mừng thầm, tu vi của hắn dần dần được nâng lên, dường như không có chừng mực vậy. Đồng thời Diệp Mặc trong lòng cũng thầm kinh hãi, tu vi luyện thể Thần cảnh của hắn, còn có thể hấp thụ lôi nguyên, cũng bị ba tia sét này đánh cho da tróc thịt bong, có thể thấy lôi kiếp màu vàng này hung hãn kinh khủng như nào.

Nếu như luyện thể của hắn còn chưa đạt đến Thần cảnh, ba đường sét này nhất định sẽ phải ngăn một phần lại trước, sau đó mới có thể hấp thụ được. Nếu không, thì chỉ có chết.

Có thể thấy bản thân mình cần phải nhanh chóng tìm một nơi tu luyện trên Tiên giới, sau đó thông qua Tam Sinh quyết diễn sinh công pháp tu luyện, nâng cấp đẳng cấp luyện thể của bản thân lên cao hơn, nếu không hắn sau này độ lôi kiếp cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Tu vi luyện thể Thần cảnh mang lại nhiều lợi ích cho Diệp Mặc, mấy lần hắn đều dựa vào tu vi luyện thể này mà tránh được trọng thương. Chỉ có điều bây giờ hắn cũng không có thời gian diễn sinh công pháp tu luyện tiếp theo sau, cũng chưa tìm được nơi luyện thể thích hợp.

Ba người Đồng Xu vừa mới chứng kiến Duẫn Ưng độ kiếp, lôi kiếp của Duẫn Ưng mặc dù hung hãn, nhưng vẫn là hợp tình hợp lý. Còn bây giờ lôi kiếp của Diệp Mặc lại hoàn toàn vượt khỏi cảm nghĩ của ba người, hơn nữa cách mà Diệp Mặc độ kiếp lại hoàn toàn khác với của Duẫn Ưng, hắn thậm chí không có bất kỳ pháp bảo phòng ngự nào, cứ như vậy ngang ngạnh đối kháng cùng lôi kiếp.

- Tại sao lôi kiếp của anh Diệp là màu vàng nhạt chứ không phải là lôi kiếp màu xanh da trời? Còn nữa, lôi kiếp của anh Duẫn là từng đường từng đường giáng xuống, tại sao lôi kiếp của anh Diệp lại có ba đường giáng xuống cùng một lúc?

Câu hỏi của Đồng Xu, Duẫn Ưng và Giang Cận không thể nào trả lời được, bọn họ cũng không biết lôi kiếp của Diệp Mặc tại sao lại là màu vàng nhạt, hơn nữa còn là ba đường cùng một lúc giáng xuống nữa?

Trong khi mấy người nói chuyện, sáu tia sét màu vàng tráng kiện hơn lại lần nữa giáng xuống.

- Hả, lôi kiếp của Diệp đại ca chẳng lẽ hai lần đã xong rồi sao?

Thấy lại có sáu tia sét to nữa giáng xuống, Giang Cận không kìm chế được bật thốt lên hỏi.

Không có ai có thể trả lời được cô, cho dù là Duẫn Ưng đã là Kim Tiên rồi cũng không hiểu đây rốt cục là chuyện gì.

Lần này Diệp Mặc lại phóng ra Tử Đao, Tử Đao phóng ra đánh trúng hai tia sét trong đó, bốn tia sét còn lại hoàn toàn giáng lên người Diệp Mặc.

- Phù…

Thấy sáu tia sét tráng kiện này giáng xuống, cũng không khiến cho Diệp Mặc bị thương, Đồng Xu thở phào nhẹ nhõm nói:

- May quá, lôi kiếp của Diệp đại ca cũng qua rồi, không ngờ chỉ có hai lần lôi kiếp…

Lời nói của cô còn chưa dứt, từng tiếng nổ ầm ầm vang lên lại lần nữa khiến cô ngừng lại không nói tiếp nữa, đồng thời cũng không dám tin vào mắt mình nhìn đỉnh đầu của Diệp Mặc.

Chín tia sét to không kém hai lần lôi kiếp lần trước nhanh như chớp giáng xuống, không ngờ chi chít hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc lại.

Lúc này chẳng những Đồng Xu đơ người ra, đến Duẫn Ưng và Giang Cận cũng hoàn toàn sững sờ, bọn họ sao có thể nghĩ đến sau khi chín tia sét kia qua đi, lại giáng xuống chín tia sét nữa? Hai lần chín tia sét là lôi kiếp Huyền Tiên mà.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1554

Quay Về Hắc Lô Trấn

Lúc này thì chẳng những là Đồng Xu ngây người, mà ngay cả Duẫn Ưng và Giang Cận cũng hoàn toàn ngây dại. Bọn họ đâu thể ngờ là chín đạo Lôi Kiếp đầu tiên qua đi, thì lượt Lôi Kiếp thứ hai cũng lại đánh xuống chín đạo nữa chứ? Đây là Lôi Kiếp của cấp bậc Huyền Tiên rồi.

Diệp Mặc vừa hấp thu lôi nguyên của sáu đạo Lôi Kiếp trước đó, thì Lôi Kiếp lại tiếp tục đánh xuống chín đạo Lôi Kiếp nữa. Diệp Mặc cảm giác được mình vẫn còn kém một chút nữa thì mới thăng cấp Kim Tiên. Trong nháy mắt khi chín đạo Lôi Kiếp kia đánh xuống, thì Diệp Mặc liền thu lại Tử Đao, sau đó đánh về phía chín đạo Lôi Kiếp kia.

Cường độ của chín đạo Lôi Kiếp này thì đối với Diệp Mặc hiện giờ mà nói, quả thực là còn chưa thể nào thừa nhận được.

Rầm rầm rầm...

Từng đường lôi kiếm đen của Diệp Mặc đánh vào chín đạo Lôi Kiếp mầu vàng kim, bộc phát ra những tiếng nổ kinh thiên. Ở giữa những tiếng nổ đó còn có những âm thanh ‘Ken két’ phát ra, đó chính là âm thanh của việc không gian xung quanh bị xé rách.

Trong tiếng nổ, lôi điện mầu đen và mầu vàng tràn ngập khắp nơi, đem phạm vị xung quanh hoàn toàn biến thành bình địa, thậm chí còn tạo ra một khe nứt sâu hơn mười trượng.

Mà lôi kiếm đen của Diệp Mặc lúc này đã bị chín đạo Lôi Kiếp mầu vàng kim thôn tính toàn bộ, căn bản là không cùng một đẳng cấp. Chín đạo

Lôi Kiếp sau khi thôn tính lôi kiếm của Diệp Mặc, thì trong nháy mắt cũng lập tức đánh hết lên người hắn.

Thần sắc của Diệp Mặc cũng không chút dao động, vì hắn cũng không sợ bản thân bị những đạo Lôi Kiếp này đánh tan. Với hắn mà nói, thì những đạo Lôi Kiếp này chính là lôi nguyên tốt nhất để tu luyện. Tuy rằng chúng đã bị lôi kiếm của hắn cản lại một chút, những hiệu quả đối với hắn mà nói thì vẫn còn đủ.

Chín đạo Lôi Kiếp đã bị trung hòa một chút đánh lên người Diệp Mặc. Vốn Diệp Mặc đã có chút thương tổn, lại bị đánh lần nữa khiến cho máu thịt cũng bị đánh văng ra.

Diệp Mặc vẫn không chút nào kinh sợ, chỉ điên cuồng hấp thu lôi nguyên. Lôi nguyên của chín đạo Lôi Kiếp nhanh chóng bị hắn hấp thu, đồng thời khí tức của hắn cũng nhanh chóng tăng vọt, tu vi cũng thẳng tắp mà tăng lên.

Ngay khi Diệp Mặc sắp đột phá cảnh giới Kim Tiên, thì trên đỉnh đầu lại một lần nữa lóe sáng lên hơn mười đạo kim quang. Mười tám đạo Lôi Kiếp lại một lần nữa đánh xuống. Hơn nữa mười tám đạo Lôi Kiếp này dường như còn lợi hại hơn nhiều so với chín đạo Lôi Kiếp vừa rồi.

Sắc mặt của Diệp Mặc lập tức thay đổi. Mười tám đạo Lôi Kiếp mầu vàng kim này đánh xuống, thì cho dù là hắn có dùng lôi kiếm để trung hòa bớt đi, thì cũng khó tránh khỏi việc bị đánh chết.

Lúc này Diệp Mặc khẳng định, loại Lôi Kiếp này xác thực là muốn tuyệt diệt hắn. Hắn tuyệt đối không có khả năng thừa nhận loại Lôi Kiếp nghịch thiên này.

Mà ba người Duẫn Ưng vẫn đứng ở một bên nhìn Diệp Mặc độ kiếp đều triệt để trở nên ngây ngốc. Đây là Tứ Cửu Lôi Kiếp! Tứ Cửu Lôi Kiếp chính là Lôi Kiếp dành cho tu sĩ cấp bậc Huyền Tiên thăng cấp lên Đại Ất tiên phải độ kiếp, làm sao có thể xuất hiện trên người Diệp Mặc, một tu sĩ Hư Tiên độ

kiếp lên cấp bậc Kim Tiên chứ?

Hơn nữa cho dù là muốn xuất hiện trên người Diệp Mặc, thì cũng không cần phải dùng cái phương thức sét đánh không kịp bưng tai này chứ. Chín đạo Lôi Kiếp vừa rồi, sau đó lại thêm mười tám đạo Lôi Kiếp nữa, ngay cả thời gian ngừng lại nửa phần cũng không có, thì ai có thể vượt qua được?

Đáng tiếc chính là, bọn họ chỉ có thể lo lắng ở trong lòng, nhưng lại không thể giúp ích một chút xíu nào cả.

Từ trong đáy lòng Giang Cận thở dài một tiếng. Cô mơ hồ đoán ra rằng, vì bản lĩnh của Diệp Mặc quá mức nghịch thiên, nên đã xúc phạm tới quy tắc của Thiên Địa rồi.

Giờ khắc này, Diệp Mặc liền điên cuồng vận chuyển chân nguyên. Hắn căn bản là không thể nào phân tâm phóng thích ra lôi kiếm và 'Đại đỉnh tám cực' được, thậm chí ngay cả Tử Đao cũng không thể nào khống chế. Hắn muốn trước khi mười tám đạo Lôi Kiếp này đánh lên người hắn, thì hắn phải thăng cấp lên cấp bậc Kim Tiên, bằng không thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Lúc này thì tu vi của hắn đang từ từ dâng lên. Từng tiếng vang ‘Ken két’ rất nhỏ nhẹ nhàng vang lên.

Rầm rầm...

‘Phụt’! Miệng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời Diệp Mặc hắn cũng phá tan sự ràng buộc trong kinh mạch, thăng cấp tu vi lên tới cấp bậc Kim Tiên. Mà ở trong nháy mắt này, thì mười tám đạo Lôi Kiếp cũng đã đánh lên người Diệp Mặc. Diệp Mặc thăng cấp lên tu vi Kim Tiên, kinh mạch mở rộng càng lúc càng lớn, khả năng hấp thu lôi nguyên của hắn cũng gia tăng không chỉ mười lần.

Máu thịt văng ra cũng chỉ trong thời gian chốc lát, chỉ một khắc sau thì lôi nguyên của những đạo Lôi Kiếp kia đều đã trở thành lực lượng vô thượng

cung cấp cho hắn ổn định tu vi Kim Tiên. Miệng vết thương của hắn cũng nhanh chóng khôi phục, mặc dù là không hề sử dụng loại đan dược trị thương nào.

Diệp Mặc lúc này rõ ràng cảm nhận được, sau khi mười tám đạo Lôi Kiếp kia đánh xuống cũng không hạ gục được hắn, thì dường như lại có thêm ba mươi sáu đạo Lôi Kiếp nữa muốn đánh xuống. Nhưng khi ba mươi sáu đạo Lôi Kiếp kia cảm nhận được tu vi của hắn đã thăng cấp tới cấp bậc Kim Tiên, thì liền tiêu tán trong nháy mắt.

Diệp Mặc thở dài một hơi. Hắn biết rằng, chỉ cần thăng cấp lên Kim Tiên rồi, thì cho dù là ba mươi sáu đạo Lôi Kiếp kia có đánh xuống, cũng không thể nào ảnh hưởng tới tính mạng của hắn được. Trái lại, nếu có đánh xuống thì cũng chỉ cấp cho hắn chỗ tốt mà thôi.

Từng đạo Tiên Linh Vân mầu vàng kim hạ xuống, tụ kết lại xung quanh thân Diệp Mặc, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy Linh Vân liên lục luân chuyển, nhưng không thể nào thấy được cả cái bóng của Diệp Mặc.

- Duẫn đại ca, Diệp đại ca vượt qua Lôi Kiếp rồi sao?

Đồng Xu cảm nhận được Diệp Mặc vẫn còn chưa ngã xuống, nhưng cô vẫn lo lắng hỏi một câu.

Duẫn Ưng gật đầu nói:

- Hẳn là đã vượt qua rồi. Diệp huynh thật lợi hại, tôi biết anh ấy khác người, nhưng không ngờ lại độ Tứ Cửu Lôi Kiếp khi thăng cấp lên tu vi Kim Tiên. Loại chuyện này nói ra thì tin chắc là sẽ không có ai tin đâu. Lúc này thì Diệp huynh cần phải củng cố tu vi, chúng ta không nên đi quấy rầy.

- Thật đáng sợ. Loại Lôi Kiếp như thế này thì em bất quá cũng chỉ có thể độ qua ba đạo trong đợt Lôi Kiếp đầu tiên. Thật không biết là Diệp đại ca làm sao để vượt qua được nữa?

Đồng Xu nhớ lại mà vẫn có chút sợ.

- Anh cũng không thể nào độ qua được.

Duẫn Ưng lắc đầu.

Giang Cận bỗng nhiên mở miệng:

- Tôi cảm thấy việc Diệp đại ca độ loại Lôi Kiếp này thì chúng ta không nên nói ra ngoài. Một khi bị một số đại nhân vật biết được, Diệp đại ca khi thăng cấp lên Kim Tiên mà phải độ Tứ Cửu Lôi Kiếp, thì có lẽ là Diệp đại ca sẽ phải gặp chút phiền toái.

Duẫn Ưng gật đầu:

- Giang Cận nói không sai, chúng ta chớ có nói chuyện này ra ngoài. Loại chuyện này, nếu không nói thì cũng sẽ không có người nào biết được.

Khi ba người nói chuyện, thì Diệp Mặc vẫn còn đang hấp thụ Tiên Linh Vân để củng cố cho tu vi của mình thêm vững chắc.

Biết Diệp Mặc không ngã xuống trước Lôi Kiếp hung bạo, giờ đang củng cố tu vi bản thân, thì ba người Duẫn Ưng cũng trở nên nhẹ nhõm hơn. Hiện tại Diệp Mặc và Duẫn Ưng đều đã có tu vi Kim Tiên, nên khẳng định là không có vấn đề gì khi muốn đứng vững tại Hắc Lô trấn nữa rồi. Huống chi khi Diệp Mặc chỉ mới có tu vi Hư Tiên, đã có thể giết cả tu sĩ Kim Tiên rồi. Vậy hiện tại hắn đã thăng cấp Kim Tiên, thì loại tu sĩ Kim Tiên bình thường càng không được hắn để vào mắt nữa rồi.

Một ngày sau, Diệp Mặc đã củng cố được vững chắc tu vi của mình, lại dùng vài đạo Khứ trần quyết, sau đó mới thay cho mình bộ bộ đồ mới. Lúc này thì căn bản là nhìn không thể nào đoán ra được, mới chỉ một ngày trước thôi, có thể hắn vẫn còn những vết thương sâu tới tận xương.

Thấy Diệp Mặc đi tới, thì ba người Duẫn Ưng đều kinh hỉ tiến lên chúc mừng.

Tâm tình của Diệp Mặc cũng vô cùng sảng khoái. Trước đây cô gái áo

lam nói rằng mình tối đa cũng chỉ có thể đạt tới tu vi Kim Tiên, mà hiện tại thì hắn đã đạt được tu vi Kim Tiên rồi. Cho nên hắn cũng không tin rằng với thủ đoạn tu luyện nghịch thiên của mình, lại không thể nào đột phá được cấp bậc Kim Tiên mà thăng cấp lên Huyền Tiên cả.

- Đi, chúng ta quay về Hắc Lô trấn.

Diệp Mặc vốn có dự định là sau khi thăng cấp tới Kim Tiên thì sẽ rời khỏi Hắc Lô trấn. Nhưng sau khi phát hiện rừng rậm Hắc Lô có lượng tài nguyên phong phú, hơn nữa địa thế lại dễ dàng cho việc chạy trốn vì đã có rừng rậm Hắc Lô, cho nên hắn liền thẳng thắn đổi ý, ở lại Hắc Lô trấn tiếp tục tích góp từng chút từng chút tài nguyên tu luyện để chuẩn bị cho việc thăng cấp lên Huyền Tiên.

...

Hai ngày sau, một chiếc pháp bảo phi hành hạ phẩm mầu xanh đã hạ xuống bên ngoài Hắc Lô trấn, sau đó có bốn tu sĩ tiến nhập vào Hắc Lô trấn. Bốn người này chính là nhóm Diệp Mặc. Hiện giờ tài nguyên tu luyện của Diệp Mặc đã không còn, nên hắn cần phải đi vào Hắc Lô trấn để luyện đan kiếm tiên tinh.

Hắc Lô trấn có rất nhiều tu sĩ qua lại, tu sĩ đủ loại đều có. Nếu như không phải pháp bảo phi hành 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc là tiên khí hạ phẩm, thì căn bản là sẽ không có ai chút ý tới bốn người Diệp Mặc.

Tu sĩ có tiên khí hạ phẩm ở Hắc Lô trấn rất nhiều, nhưng có loại pháp bảo phi hành tiên khí hạ phẩm thì lại rất ít.

Sau khi những tu sĩ kia chú ý tới 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc, thì đã có tu sĩ nhận ra Diệp Mặc rồi. Diệp Mặc chính là người mà thương hội Phong Thị nhất định phải giết, cho nên khi hắn lần nữa trở về Hắc Lô trấn, thì lập tức đã đưa tới sự oanh động trong các tu sĩ. Vài tên tu sĩ lần trước đã được Diệp Mặc luyện chế cho đan dược, lập tức tiến lên hướng

Diệp Mặc chào hỏi, vẻ mặt vô cùng kích động.

Theo tin tức truyền đi, càng lúc càng có nhiều tu sĩ chen lấn nhau mà đến. Những người này muốn biết điều đầu tiên, chính là lúc nào Diệp Mặc sẽ mở lại đại hội luyện đan.

- Chỗ ở của tôi đã bị phá hủy rồi.

Thần thức của Đồng Xu lập tức quét tới chỗ ở trước kia của cô và chị dâu Giang Cận. Nơi đó lúc này đã hoàn toàn thành bình địa rồi.

Dù cho hiện tại đã đạt được tu vi Hư Tiên hậu kỳ, hơn nữa trên người còn có rất nhiều tiên tinh thượng phẩm và Tiên đan, nhưng khi thấy nơi ở của mình đã bị phá hủy, thì tâm tình của Đồng Xu và Giang Cận vẫn không hề dễ chịu chút nào.

Các cô vẫn chỉ là tu luyện giả ở tầng dưới chót, cho nên một chỗ tu luyện cố định đối với các cô vô cùng trọng yếu, chỉ có trong lòng chính các cô mới hiểu rõ được điểm này. Nơi ở trước kia của các cô, mặc dù linh khí thiếu thốn, nhưng vẫn là nơi có thể để cho các cô tu luyện một cách bình yên và ổn định.

Cho dù là khi Duẫn Ưng mời các cô tới trấn tây, thì các cô cũng không hề hoàn toàn bỏ lại nơi ở trước kia của mình. Hiện tại thì nó đã bị phá hủy rồi, cho nên trong lòng đương nhiên là rất khó chịu.

- Không cần lo lắng, thương hội Phong Thị đã dám làm, vậy thì chúng ta sẽ hoàn trả lại chúng gấp đôi.

Duẫn Ưng hiện tại đã là tu vi Kim Tiên rồi, cho nên cũng không hề lo lắng gì nhiều.

- Khẩu khí thật lớn, thương hội Phong Thị chúng tao phải sợ hãi sao? Nếu như tu sĩ Hắc Lô trấn đều giống như mày, thì thương hội Phong Thị chúng tao tới tro xương cũng không còn rồi. Mày cho rằng mình đã là Đại Ất Tiên nhân rồi sao, nói mà không biết xấu hổ? Nơi ở của hai kỹ nữ này chính

là bọn tao phá hủy đấy, mày có thể làm gì được nào?

Lời Duẫn Ưng vừa nói ra, thì đã có mấy đạo độn quang liền hạ xuống. Khi vừa hạ xuống thì chúng đã nghe được lời Duẫn Ưng nói, liền lập tức trả lời lại một cách mỉa mai.

- Hắc hắc, khẩu khí của người ta không lớn, thì làm sao dám trở về? Nhưng điều này thật ra lại khiến cho chúng ta dễ dàng hơn rất nhiều, miễn cho chúng ta cứ phải đi phát lệnh truy nã mấy thằng này...

Lại là một tên tu sĩ Hư Tiên hậu kỳ nói phụ họa. Y cũng biết, cái tên Diệp đan sư trước mặt này rất lợi hại, nhưng nhóm của y cũng không cần thiết phải động thủ với hắn, vì hội chủ lập tức sẽ tới đây. Cho dù là cái tên Tiên đan sư này có lợi hại hơn nữa, thì có thể lợi hại hơn so với hội chủ của y sao?

Duẫn Ưng nhìn thoáng qua Diệp Mặc. Còn Diệp Mặc thì biết, nếu muốn đứng vững ở Hắc Lô trấn này, thì nhất định phải có đổ máu. Mà thương hội Phong Thị lại chính là đối tượng tốt nhất để cho hắn khai đao.

- Nếu muốn động thủ, thì cũng không cần thiết phải lo lắng nhiều.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Duẫn Ưng vốn đã muốn ra tay rồi, bây giờ nghe Diệp Mặc nói như vậy, thì đâu còn nhịn được nữa. Toái Không Trượng đã lập tức được phóng ra, bóng trượng mờ ảo khắp bầu trời, trong nháy mắt đã bao vây lấy sáu tên tu sĩ kia.

- Tu sĩ Kim Tiên...

Một trong số những tên tu sĩ bị Trượng ảnh của Duẫn Ưng bao vây, thì lập tức đã hiểu ra rằng Duẫn Ưng đã thăng cấp tu vi lên Kim Tiên rồi. Khó trách vì sao mà y lại dám trở về.

Chỉ là Duẫn Ưng ra tay cũng không có chút ý muốn lưu tình nào. Toái

Không Trượng hoàn toàn kích phát ra rồi. Y cũng không phải là đứa ngốc, ý muốn lập uy của Diệp Mặc đã rõ ràng, cho nên ra tay càng quyết đoán thì càng tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1555

Là Ai Lập Uy

Sự chênh lệch giữa Kim Tiên và Hư Tiên lập tức được biểu hiện ra ngoài, Tiên nguyên Kim Tiên của Duẫn Ưng trong nháy mắt bao phủ lấy sáu tên Hư Tiên kia lại. Chỉ trong tích tắc, sáu đường độn quang mới đến vừa nãy cũng đã biến thành sáu cỗ thi thể.

Cho dù Duẫn Ưng không đột ngột ra tay, sáu tên tu sĩ Hư Tiên này cũng sẽ bị giết, còn Duẫn Ưng ra tay đột ngột, sáu tên tu sĩ Hư Tiên này thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, làm gì còn mạng sống?

Tu sĩ Kim Tiên? Lúc này những người đứng một bên cũng đều kinh ngạc nhìn Duẫn Ưng. Duẫn Ưng ở trấn tây cũng coi còn có chút tiếng tăm, có một số tu sĩ quen biết gã. Vì gã tương đối thành thật, thường xuyên giúp người khác ra ngoài luyện đan. Hơn nữa lần cuối cùng của ba năm trước, trấn tây đồn rằng gã nuốt hết đan dược và tiên tinh của người khác, lại khiến gã càng nổi tiếng hơn.

Không ngờ ba năm trôi qua, Duẫn Ưng không ngờ lại trở thành một tu sĩ Kim Tiên, nếu như từ Hư Tiên lại dễ dàng trở thành Kim Tiên như vậy, thì Hắc Lô trấn kia sẽ không có nhiều tu sĩ Hư Tiên như vậy.

Trong Hắc Lô trấn, Kim Tiên chính là cao cao tại thượng. Lúc này những tu sĩ nhìn về phía Duẫn Ưng kia trong mắt cũng có chút kính sợ rồi.

Duẫn Ưng sau khi thăng cấp Kim Tiên, đây là lần đầu tiên ra tay, đã dễ dàng giết chết sáu tên tu sĩ cũng đã từng giống như gã là tu sĩ Hư Tiên, ngay bản thân gã cũng vui mừng hớn hở.

Chỉ có điều không đợi gã thu lại nhẫn trữ vật của sáu tên tu sĩ Hư Tiên trên mặt đất, lại có mười đường độn quang tiến tới.

Duẫn Ưng biết một tên cầm đầu trong đó, cũng đã là tu vi Kim Tiên trung kỳ rồi, chính là hội chủ của thương hội Phong Thị - Thương Bách Hà. Duẫn Ưng biết mặc dù gã thăng cấp lên Kim Tiên rồi, nhưng tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của thương hội Phong Thị, gã lập tức lùi về đứng bên cạnh Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng đã chú ý đến, tu sĩ đến mặc dù đông, nhưng chỉ có hai tu sĩ Kim Tiên. Một người trong đó cũng đã là Kim Tiên trung kỳ rồi. Còn một tên còn lại là Kim Tiên sơ kỳ.

- Tên đứng giữa mắt híp kia chính là Thương Bách Hà, hội chủ của thương hội Phong Thị, tu vi Kim Tiên trung kỳ.

Doãn Ưng sau khi lùi đứng bên cạnh Diệp Mặc, nhỏ giọng nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu, cũng không thèm để ý chút nào, khi hắn ở Hư Tiên trung kỳ, đã có thể giết được Kim Tiên trung kỳ rồi. Bây giờ hắn cũng đã là Kim Tiên sơ kỳ rồi, làm gì còn để ý đến một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ bình thường như Thương Bách Hà nữa?

- Khó trách bá đạo như vậy, hóa ra là thăng cấp lên Kim Tiên rồi. Hai tên Kim Tiên, thực lực mạnh phết nhỉ, dám giết người của thương hội Phong Thị như cỏ rác vậy à.

Thương Bách Hà liếc nhìn mấy thi thể trên mặt đất, chằm chằm nhìn Diệp Mặc lạnh giọng nói.

- Hội chủ, để tôi giết chết hắn.

Một tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ đứng bên cạnh Thương Bách Hà trong mắt có chút hung ác nói.

- Không cần, lâu lắm tôi không động tay rồi, phỏng chừng có rất nhiều người quên mất Thương Bách Hà tôi rồi, hôm nay tôi phải để cho bọn họ nhớ ra Hắc Lô trấn vẫn còn người tên là Thương Bách Hà.

Tên tu sĩ mắt nhỏ đó vừa khua tay chặn lại, vừa lạnh nhạt nói.

Nói xong lại tiến một bước về phía trước, chắp hai tay sau lưng lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người Diệp Mặc và Duẫn Ưng nói:

- Hai người các anh ai muốn tìm cái chết trước nào?

Không đợi Diệp Mặc và Duẫn Ưng đáp lại, y lại liếc nhìn Đồng Xu và Giang Cận lạnh nhạt nói:

- Hai người con gái kia mặc dù hơi xấu chút, nhưng để cho anh em thương hội Phong Thị chúng ta vui vẻ chút cũng được.

Duẫn Ưng nghe thấy Thương Bách Hà nói vậy, lập tức lửa giận bốc lên, liền muốn xông lên phía trước ra tay, Diệp Mặc khua khua tay nói:

- Đừng lãng phí thời gian nữa, tôi lên.

Diệp Mặc biết rõ Duẫn Ưng chắc chắn không phải đối thủ của Thương Bách Hà, đợi lát nữa sau khi y đánh thua rồi, bản thân mình muốn lên, cũng không bằng bây giờ lên trước cho tiện.

Lúc này bên ngoài Hắc Lô trấn cũng đã có rất nhiều tu sĩ vây quanh, mặc dù Hắc Lô trấn có hộ vệ, nhưng chuyện của thương hội Phong Thị, làm gì có hộ vệ nào dám đứng ra. Huống chi hai bên đều là tu sĩ Kim Tiên, hộ vệ bình thường đến cũng chỉ là tìm cái chết mà thôi.

- Anh bạn trẻ, thăng cấp Kim Tiên cũng được lắm đấy. Cũng đúng, như Hắc Lô trấn chúng tôi cộng lại cũng chỉ có vài tên Kim Tiên rác rưởi mà thôi.

Thương Bách Hà chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cười khẩy châm chọc nói,

dường như y lúc nào cũng có thể giết chết được Diệp Mặc vậy.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ ra hai chữ thường nghe được trên Trái đất, đây chẳng phải là giả tạo sao? Hắn cũng lười chẳng thèm nói nhảm, Tử Đao đã được phóng ra, Tiên nguyên điên cuồng tuôn ra.

Huyễn Vân Vực Sát đao.

Vẻ mặt Thương Bách Hà không coi Diệp Mặc ra cái gì, nhưng trong lòng thì sớm đã bắt đầu đề phòng Diệp Mặc rồi. Diệp Mặc có thể giết chết Kim Tiên sơ kỳ, vậy tuyệt đối không thể khinh tâm được. Y làm ra vẻ thoải mái khinh thường, đều là để cho những người xung quanh nhìn, thương hội Phong Thị y thiếu đi một tu sĩ Kim Tiên, y nhất định cần phải lập uy. Chỉ có máu của tu sĩ Kim Tiên, mới có thể để cho người khác khiếp sợ. Chỉ có bộ dạng thoải mái giết một Kim Tiên sơ kỳ của y, mới có thể khiến những tu sĩ xung quanh càng thêm chấn động.

Y cũng không cho rằng Diệp Mặc mới thăng cấp Kim Tiên, lúc trước khi Diệp Mặc giết chết một tu sĩ Kim Tiên của thương hội Phong Thị, y đã đoán rằng Diệp Mặc chắc hẳn là tu vi Kim Tiên rồi, chỉ có điều che giấu ở mức Hư Tiên mà thôi. Bây giờ y nhìn thấy Diệp Mặc tu vi Kim Tiên, trong lòng lập tức hiểu ra, mình đoán hoàn toàn đúng.

Cho dù tư chất nghịch thiên đi nữa, cho dù là người đứng đầu của ba mươi ba thiên vực đi nữa, cũng tuyệt đối không thể nào trong vòng ba năm lại có thể thăng cấp từ Hư Tiên lên Kim Tiên được.

Cho nên trong nháy mắt Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, đỉnh đầu của y liền xuất hiện một phù đồ cực lớn, phù đồ này sớm đã chuẩn bị kĩ rồi, chính là đợi Diệp Mặc ra tay, đồng thời một pháp bảo tiên khí liệt kim hoàn cũng được phóng ra.

Phù đồ cực lớn vừa được phóng ra, lập tức hình thành vô số phù văn, những phù văn này từng tốp bảo vệ lấy Thương Bách Hà lại, đồng thời từng miếng phù văn cổ quái phát ra những âm thanh giống như muỗi vo ve bay về

phía Diệp Mặc. Còn Liệt kim hoàn trong tay y lại có thể không chút kiêng kị tấn công về phía Diệp Mặc.

Thương Bách Hà lấy ra một phù đồ cao cấp, hơn nữa phù đồ này không đơn giản có tác dụng bảo vệ y, mà còn có công hiệu tấn công thần hồn của đối phương.

Thực ra phù đồ này là một miếng phù lục thượng đẳng, công hiệu chỉ có ba lần, Thương Bách Hà dùng hai lần rồi, lần này là lần cuối cùng, vì lập uy cho y ở Hắc Lô trấn, nên mới lấy ra dùng.

Diệp Mặc cảm nhận được từng trận chấn động thức hải, lập tức biết công hiệu của tấm phù lục này của đối phương, cũng không nghĩ ngợi gì liền phóng ra hơn chục thần thức đao ra ngoài.

Diệp Mặc thăng cấp lên tu vi Kim Tiên, thần thức lại lần nữa được tăng cao, thần thức đao vực lại càng được hoàn thiện, uy lực đồng thời cũng gia tăng kinh người. Hơn chục đường thần thức đao này đồng thời được phóng ra, Thương Bách Hà lập tức cảm nhận được hiệu quả tấn công của phù đồ của mình lập tức bị giảm xuống, hơn nữa sẽ phải giãy giụa trong sự khống chế của hắn.

Thương Bách Hà trong lòng kinh hãi, Diệp Mặc lúc trước giết chết một Kim Tiên, liền biết Diệp Mặc không phải là kẻ tầm thường đơn giản, nhưng cũng không ngờ đối phương lại có công pháp thần thức tấn công. Nếu như để đối phương phá hỏng phù đồ của mình, vậy tiếp theo nói không chừng sẽ rơi vào trạng thái vướng mắc, ngay cả chuyện y rơi xuống thế hạ phong cũng không phải là không thể.

Thương Bách Hà dưới thế nóng vội lại càng toàn lực thúc giục Liệt kim hoàn trong tay mình, muốn thừa dịp khi Diệp Mặc thi triển công pháp thần thức không chú ý đến y, đánh trọng thương Diệp Mặc rồi tính tiếp. Bình thường khi tu sĩ thi triển công pháp thần thức, đối với sự khống chế pháp bảo cũng bị giảm sút. Thần thức của tu sĩ là có hạn, tuyệt đối không thể nào toàn lực thi triển công pháp thần thức, lại có thể toàn lực phóng ra pháp bảo tấn

công.

Đáng tiếc là, Diệp Mặc chính là con người như này. Thần thức của hắn sớm đã vượt khỏi mức Kim Tiên hậu kỳ rồi, thậm chí cũng gần chạm tới phạm vi thần thức của Huyền Tiên rồi. Tử Đao phóng ra sớm đã ma hợp thân thiết cùng với hắn rồi, làm gì có thể xung đột cùng thần thức đao? Có thể nói phù đồ của Thương Bách Hà đối với bất kỳ người nào đều có hiệu quả, nhưng đối với Diệp Mặc thì lại kém quá xa.

- Không ổn rồi.

Thương Bách Hà cảm nhận được Tiên nguyên và thần thức của mình sau khi rót vào Liệt kim hoàn, tốc độ của Liệt kim hoàn chẳng những không nhanh lên, ngược lại lại trở nên chậm chạp, y liền biết đối phương mặc dù là Kim Tiên sơ kỳ, nhưng tu vi cũng đã vượt qua y rất xa rồi.

Điều này căn bản chính là vực do pháp bảo hình thành lên, thủ đoạn này nghe nói chỉ có Đại tiên mới có thể dễ dàng thi triển ra được, còn Diệp Mặc chỉ là một Kim Tiên cũng có thể thi triển ra được, đối nghịch cùng loại người này, thương hội Phong Thị y quả thực đúng là tìm đến cái chết.

Sau khi hiểu ra điều này, Thương Bách Hà lập tức toàn thân ớn lạnh, y cũng không thèm để ý giả bộ gì nữa, vội nói:

- Anh bạn khoan đã, thương hội Phong Thị tôi muốn….

Nhưng Diệp Mặc nếu như động đến sát cơ rồi, cho dù thương hội Phong Thị có muốn thế nào đi nữa, cũng không thể nào chặn lại Huyễn Vân Sát Vực đao của hắn được. Tiên nguyên của hắn lại càng rót vào Tử Đao, Đao vực lại càng ác liệt hơn.

Tử Đao chém vào trong phù vân đang chi chít mù mịt kia, huyết quang cùng đó tóe lên, những phù văn đó mất đi sự chỉ huy của Thương Bách Hà, sớm đã biến mất trong không trung. Một Nguyên thần kinh hoảng nhanh chóng chạy ra, còn chưa chạy được bao xa, liền bị Vô Ảnh nuốt trọn.

Từ lần trước sau khi nuốt nguyên thần của tu sĩ Kim Tiên, Diệp Mặc cảm thấy tu vi của Vô Ảnh cũng đã tiến bộ một bước lớn. Đáng tiếc là Thương Bách Hà cũng chưa đáng để hắn xuất Vô Ảnh ra để đánh lén, chỉ có thể để Vô Ảnh nuốt nguyên thần của y, tiếp tục thăng cấp.

Bụp.

Thi thể của Thương Bách Hà ngã xuống đất, phát ra âm thanh khô khốc, âm thanh đó khiến những tu sĩ xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh như chết.

Không ai ngờ rằng Thương Bách Hà đánh nhau với Diệp Mặc kết quả lại như này, Thương Bách Hà lúc trước khí thế mười phần, nhưng cuối cùng đến một hiệp cũng không vững được, đã bị Diệp Mặc giết chết. Cái này khác biệt cũng quá lớn, chẳng lẽ Diệp đan sư trước mặt này còn là một Huyền Tiên sao?

Trên thực tế, đã có người nghi ngờ Diệp Mặc là một Huyền Tiên rồi, Kim Tiên sơ kỳ của hắn chỉ là bộ dạng giả vờ mà thôi.

Người phản ứng lại đầu tiên chính là tên tu sĩ Kim Tiên lúc trước đứng bên cạnh Thương Bách Hà, lúc này y cũng không còn sự hung dữ muốn giết Diệp Mặc và Duẫn Ưng lúc trước nữa. Trong mắt y hoàn toàn là sự kinh hoảng và không tin vào mắt mình, Thương Bách Hà chính là một cao thủ hiếm có trong Hắc Lô trấn, bây giờ không ngờ không đến một hiệp, đã bị người ta giết chết rồi, y làm gì dám tin?

Nhưng y cũng nhanh chóng hiểu ra đây là sự thật, hội chủ của thương hội Phong Thị quả thực đã bị tên tu sĩ trẻ tuổi trước mặt này một đao giết chết rồi. Sau khi hiểu ra, tên tu sĩ này lập tức đánh ra một độn phù, y biết mình nếu như không chạy, thì cũng không cần phải chạy nữa.

Diệp Mặc làm gì để cho y chạy thoát? Tử Đao trong nháy mắt phóng ra, Huyễn Vân Sát Vực đao lại được phóng đến.

Tên Kim Tiên sơ kỳ này biết mình ở lại đây chỉ còn con đường chết, một

lòng muốn khởi động độn phù, đợi Vực Sát đao của Diệp Mặc đến, y đến sức chạy thoát khỏi sự trói buộc đó cũng không có, đã bị một đao giết chết rồi. Còn vào lúc này, độn phù của y vừa mới được khởi động mà thôi, đường độn quang kia đã bị màn máu của Tử Đao bao phủ lấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1556

Đan Lâu Ở Hắc Lô Trấn

Hai chiếc nhẫn rơi vào tay Diệp Mặc, xung quanh cũng không có ai dám lớn tiếng.

Chỉ trong chốc lát, hai tên Kim Tiên của thương hội Phong Thị đã bị Diệp Mặc giết chết, cái này trong đó còn bao gồm cả hội chủ Thương Bách Hà của thương hội Phong Thị. Thương Bách Hà là tu vi Kim Tiên trung kỳ, có thể đơn giản giết chết y như vậy, cho dù là cao nhân Huyền tiên cũng chỉ như vậy, làm gì còn có ai dám nói nhiều? Có thể khẳng định từ nay về sau, thương Phong Thị hội sẽ bị xóa tên khỏi Hắc Lô trấn.

Cường thế của Diệp Mặc lập tức có lợi, hai thương hội còn lại của Hắc Lô trấn lại càng chủ động đến chào hỏi. Bọn họ cho dù có mạnh hơn thương hội Phong Thị một chút, đối diện với cường thế của Diệp Mặc, cũng chỉ là phù du.

Diệp Mặc cũng không muốn xưng bá toàn bộ Hắc Lô trấn, đương nhiên sẽ không từ chối kết giao với hai thương hội còn lại. Sau khi khách khí chào hỏi xong với hai hội chủ của hai thương hội, lúc này mới hướng về những tu sĩ đang đợi hắn luyện đan nói:

- Ba tháng sau tôi sẽ mở một lò luyện đan ở Hắc Lô trấn, vì một mình tôi quá bận, cần một số người giúp đỡ, nếu như có Đan vương, có thể đến tìm tôi.

Lời này vừa mới nói ra, lại càng khiến đám đông tu sĩ thêm chấn động. Sự quý giá của Tiên đan sư ở Tiên giới khó có thể tưởng tượng được. Mà Diệp đan sư trước mặt này nói lời này ý tứ quá rõ ràng rồi, đó chính mà

muốn thu nhận đồ đệ Đan vương. Một khi Đan vương thăng cấp lên Tiên đan sư, vậy địa vị chẳng phải tăng lên mấy trăm lần sao? Cho dù là một Tiên đan sư nhất phẩm, ở Hắc Lô trấn cũng không cần lo lắng bất kỳ tài nguyên tu luyện nào rồi.

Cùng với mấy người Diệp Mặc tiến vào Hắc Lô trấn, tin tức này lại càng theo gió truyền xa. Thậm chí đến vài trấn còn lại cách Hắc Lô trấn rất xa cũng nghe được phong thanh.

…

Trấn tây mà Duẫn Ưng đã từng ở chắc chắn sẽ không đến rồi, còn nơi mà hai người Đồng Xu và Giang Cận ở, cho dù không bị san bằng, nơi đó cũng thiếu thốn linh khí, cũng không phải là nơi mà Diệp Mặc muốn đến.

Thương hội Phong Thị bị Diệp Mặc nhổ rễ, còn nơi mà thương hội Phong Thị vốn đóng đô chính là nơi an cư mới của bốn người Diệp Mặc. Chỉ có điều Diệp Mặc không thích lối kiến trúc âm trầm vốn có của nó, đã dỡ xuống toàn bộ, căn cứ theo lối kiến trúc của Mặc Nguyệt chi thành tái tạo lại một động phủ tu luyện lớn.

Chuyện kiến trúc của động phủ đương nhiên là sau khi lấy ra bản thiết kế, giao cho mấy người Duẫn Ưng đi làm. Còn Diệp Mặc lúc này đang kiểm kê lại nhẫn trữ vật của Thương Bách Hà.

Lúc trước Diệp Mặc lấy được nhẫn trữ vật của tên tu sĩ áo vàng chẳng khác nào một món phát tài, nhưng đồ của tên tu sĩ áo vàng và của một tên tu sĩ Kim Tiên khác của thương hội Phong Thị cộng lại cũng không bằng 1/10 của tên Thương Bách Hà, trong nhẫn trữ vật của Thương Bách Hà, cho dù là tiên tinh thượng phẩm, Diệp Mặc cũng tìm được ba triệu tiên tinh. Ngoại trừ những thứ đó ra, còn một lượng lớn nguyên liệu tiên phẩm và Tiên linh thảo.

Tiên linh thảo cấp bốn cũng có mấy chục gốc, lại có cả một món Tiên khí công kích trung phẩm.

Tên này ở Hắc Lô trấn xưng bá bao nhiêu năm, quả nhiên tích lũy được nhiều. Diệp Mặc biết tiên tinh và đan dược mình tiêu hao khi tu luyện quá nhiều, nhìn thấy đống tiên tinh này nhiều như vậy, nếu dùng thì chắc chắn sẽ rất nhanh. Cho nên tu luyện cũng nhất định phải làm, từ Kim Tiên sơ kỳ đến Huyền Tiên tuyệt đối không phải là chuyện một hai năm.

Diệp Mặc nghĩ đến một Kim Tiên bình thường cũng phải có mấy chục nghìn thậm chí hơn trăm nghìn tiên tinh thượng phẩm, lúc trước người con gái áo lam đưa cho hắn mười nghìn tiên tinh, hắn mới biết hóa ra người ta đúng là đánh đuổi thằng ăn mày rồi. Chỉ có điều lúc đó hắn mới đến Tiên giới, tiếp xúc phần lớn đều là tiên tinh hạ phẩm, cho nên cũng không biết mười nghìn tiên tinh thượng phẩm đối với một Vị tiên mà nói cũng chẳng đáng là bao.

Chỉ hi vọng cô có thể cứu Nhiếp Song Song về được, bản thân cũng lười chẳng thèm gặp cô, nếu Nhiếp Song Song ở chỗ cô ta phải chịu uất ức gì, thì đừng trách hắn trở mặt vô tình.

…

Một tháng sau, Hắc Lô đan lầu đã xây xong. Diệp Mặc bố trí vài trận pháp phòng ngự và sát trận bên ngoài đan lầu, ngoại trừ mấy người Duẫn Ưng ra, hắn cũng không thuê thêm ai khác, thậm chí đến tên cũng lấy một cái tên bình thường. Nơi này chỉ là nơi hắn tạm dừng chân, một khi đợi thực lực của hắn cao hơn lên một chút rồi, Hắc Lô trấn đối với hắn mà nói, căn bản cũng không phải là nơi ở lâu được.

Hắc Lô đan lầu trong Hắc Lô trấn trở thành một nơi được nghênh đón nhất, còn Diệp Mặc một năm ngoài trừ luyện đan một tháng ra, thời gian còn lại đều bế quan tu luyện. Còn việc điều hành Hắc Lô đan lầu thì giao cho ba người Duẫn Ưng. Ba người Duẫn Ưng đương nhiên cũng sẽ thuê tu sĩ đến hỗ trợ. Sau đó bản thân cũng tranh thủ thời gian để tu luyện, theo Diệp Mặc, tài nguyên tu luyện của ba người lại càng không thiếu thốn gì, còn đan lầu thậm chí tương đương với một mỏ tiên tinh mô hình nhỏ.

Diệp Mặc mặc dù ít ra ngoài, nhưng danh tiếng của hắn trong Hắc Lô trấn cũng không ai là không biết. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì Hắc Lô đan lầu là nơi duy nhất có thể trao đổi tiên đan. Thứ hai là vì kiến trúc của Hắc Lô đan lầu là nơi có đầy đủ tiên linh khí nhất của Hắc Lô trấn.

Những tu sĩ Hư Tiên cấp thấp có năng lực bố trí Tụ Linh Tiên trận đã ít lại càng ít, cộng thêm bố trí Tụ Linh Tiên trận cũng cần rất nhiều tiên tinh, thì lại càng không có người nào xa xỉ như này. Toàn Hắc Lô trấn, cũng chỉ có bên ngoài Hắc Lô đan lầu là có Tụ Linh Tiên trận.

Điều duy nhất khiến người ta tiếc nuối chính là, đan dược của Hắc Lô đan lầu vẫn rất có hạn, Diệp đan sư mỗi năm chỉ luyện đan một tháng, số đan dược này không thể đủ cho nhu cầu của Hắc Lô trấn. Huống chi vẫn còn một số trấn gần với Hắc Lô trấn cũng cần đan dược.

Dường như mỗi ngày lúc nào Hắc Lô đan lầu cũng đông người, nhưng đáng tiếc là phần lớn tu sĩ đều tay không ra về. Diệp Mặc đương nhiên sẽ không vì luyện đan, mà lại lãng phí thời gian của bản thân, đối với những chuyện như này hắn cũng không thể tránh được, thậm chí đến Kim Ý đan cũng không dám đẩy ra ngoài, một khi đẩy Kim Ý đan ra ngoài, thì Hắc Lô đan lầu nói không chừng cũng sẽ đông đúc đến tan tành.

Diệp Mặc đến Hắc Lô trấn không phải vì phục vụ cho mọi người, hắn là đến để tu luyện. Đương nhiên sẽ không muốn phải mở rộng đẩy mạnh Hắc Lô đan lầu. Đối với hắn mà nói, cho dù có mở rộng Hắc Lô đan lầu lớn thế nào đi nữa, thì nơi này cũng mãi không thể đạt được đến yêu cầu của hắn.

Sau đó, Diệp Mặc lại dứt khoát mỗi năm khai trương một tháng. Tháng này hắn luyện đan, bất kỳ người nào đều có thể tìm hắn để luyện đan, số đan dược dư thừa cũng sẽ đặt ở Hắc Lô đan lầu để bán. Nói là nói như vậy, thực ra làm gì có đan dược có thể dư thừa ra được. Bên này thừa ra một viên đan dược, lập tức sẽ có người dùng tiên tinh hoặc là Tiên linh thảo để đổi lại.

Hắc Lô đan lầu sau khi vừa mới đưa ra điều kiện này, toàn bộ tu sĩ của Hắc Lô trấn đều như điên, cho dù như vậy, cũng không có ai dám đến Hắc

Lô đan lầu gây náo loạn.

Hắc Lô đan lầu chẳng những có một Tiên đan sư có thể giết Kim Tiên trung kỳ một cách dễ dàng, hơn nữa một khi chọc giận vị Tiên đan sư này, người ta bỏ đi rồi, sau này muốn có một tháng như này cũng không có nữa.

Cho nên hàng năm đến tháng Diệp Mặc luyện đan, là lúc Hắc Lô đan lầu hoặc là nói Hắc Lô trấn náo nhiệt nhất, dường như tu sĩ mọi nơi đều sẽ đứng xếp hàng luyện đan ở Hắc Lô trấn. Cái cảnh náo nhiệt này căn bản vô số năm nay cũng chưa từng có.

Cho dù Hắc Lô trấn còn có hai thương gia lớn nữa, cũng không dám có bất kỳ ghen tị và bất mãn gì với Hắc Lô đan lầu. Nếu không đừng nói là tên Tiên đan sư giết Kim Tiên trung kỳ dễ như trở bàn tay kia, cho dù là vô số tu sĩ đến đây cầu đan cũng có thể xé xác bọn họ.

…

Thời gian luôn vô thức mà trôi đi, Diệp Mặc đến Hắc Lô trấn cũng đã được hai năm rồi. Lúc này tu vi Kim Tiên sơ kỳ của hắn cũng đã dần dần củng cố lại rồi, Tiên nguyên và thần thức của hắn lại càng thâm hậu hơn. Ngoại trừ là một Tiên đan sư tam phẩm ra, còn là một Tiên trận sư cấp hai và là một Tiên khí sư sơ cấp nữa, hơn nữa Tiên khí luyện chế ra còn là hàng hiệu cao cấp trong khác Tiên khí hạ phẩm nữa.

Ngày hôm nay Diệp Mặc vừa mới luyện đan xong, Giang Cận bước đến nhận đan dược xong nói:

- Diệp đại ca, có hai Đan vương cửu phẩm đến bái kiến, nói muốn gia nhập vào Hắc Lô đan lầu bái anh làm thầy.

Diệp Mặc nghe thấy Giang Cận nói vậy lại sững sờ trong giây lát, lúc trước hắn đã từng nói lời này, bảo hắn một mình luyện đan quả thực lãng phí quá nhiều thời gian rồi. Hắn muốn thu nhận hai Đan vương đến giúp đỡ, đương nhiên hắn sẽ dạy hai người họ thăng cấp lên Tiên đan sư. Sau đó mặc

dù có nhiều Đan vương đến đây báo danh, đáng tiếc là không có một ai thỏa mãn được yêu cầu của Diệp Mặc, những người đến báo danh không phải muốn ôm lòng ích kỷ học xong rồi đi, thì cũng là trình độ luyện đan cũng kém quá xa yêu cầu của Diệp Mặc.

Chuyện đã cách đây hai năm rồi vẫn còn có người đến báo danh, Diệp Mặc cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng hắn quả thực cũng mệt mỏi vì luyện đan rồi, cả tháng nay không ngừng luyện đan, cho dù hắn bây giờ có là nửa bước nữa là lên đến Đại sư Tiên đan tứ phẩm đi nữa, hắn cũng cảm thấy vô vị rồi. Nếu như có người đến hỗ trợ, cũng đúng lúc Diệp Mặc đang cần.

- Cho họ vào.

Diệp Mặc dừng tay nói.

- Vâng.

Giang Cận lập tức lui ra ngoài.

Nếu như không phải vì Giang Cận không có đủ tư chất luyện đan, thì Diệp Mặc cũng muốn dạy Giang Cận luyện đan rồi. Năng lực lĩnh ngộ của Giang Cận rất tốt, không chỉ trong việc tu luyện, ngay cả trong năng lực nhìn mặt mà nói chuyện và làm việc, cũng tốt hơn nhiều so với Đồng Xu và Duẫn Ưng. Hơn nữa tâm tư cũng tinh tế tỉ mỉ hơn hai người họ, nói cách khác cũng có chút tâm cơ. May mà cô trước giờ chưa bao giờ phát huy cái tâm cơ đó của mình ra, cái này khiến Diệp Mặc có chút thiện cảm.

Hắn chưa bao giờ hỏi qua hai người Giang Cận và Đồng Xu về chuyện anh trai của Đồng Xu đã đi đâu rồi, những chuyện như này bọn họ không nói, thì Diệp Mặc căn bản cũng không thể nào hỏi được. Nhưng Diệp Mặc lại nghe thấy Giang Cận từng nói, thân thể của cô thuộc về Tiên Mị thể, còn Tiên Mị thể là tốt hay xấu, đừng nói là Giang Cận không biết, cho dù là Diệp Mặc cũng không biết.

Một lát sau, Giang Cận dẫn theo một nam một nữ đi vào phòng luyện

đan của Diệp Mặc.

Hai tu sĩ này vừa mới đến, một mùi sát khí nhàn nhạt đã bị Diệp Mặc cảm nhận được. Diệp Mặc biết sát khí này không phải là nhắm vào hắn, mà là vì hai người trước mặt này đã từng giết chóc quá nhiều, nên mới tạo thành loại sát khí nhàn nhạt này. Chỉ là vì hắn tu luyện Tam sinh quyết, đối với sát khí bẩm sinh rất nhạy cảm, nên một thoáng qua là đã cảm nhận được.

Nam tu kia thoạt nhìn có chút gầy gò, thậm chí mang theo chút mùi vị nho nhã, nhưng sự dũng mãnh và hung ác trên người gã thì lại không che giấu được Diệp Mặc. Nữ tu đi cùng nam tu kia thì lại rất điềm đạm nho nhã, khuôn mặt cũng thanh tú, nhưng trên người cũng có một loại tiêu sát. Hơn nữa hai người này thoạt nhìn đều rất căng thẳng, là loại người lúc nào cũng có thể ra tay được.

- Liễu Trung Yên bái kiến Diệp đan sư.

Người nam tu sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, vội ôm quyền ân cần chào hỏi.

Nói xong lại chỉ vào nữ tu bên cạnh nói:

- Đây là vợ của tôi Liễu Mạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1557

Nhìn Ngươi Rất Quen Mắt

Mặc dù Tiên đan sư trước mặt này thoạt nhìn dường như cũng không hoan nghênh bọn họ lắm, Liễu Trung Yên vẫn ôm quyền nói:

- Tôi và vợ của tôi đều là Đan vương cửu phẩm, muốn đầu quân vào môn hạ của Diệp đan sư, tôi tin rằng tôi nhanh chóng sẽ có thể luyện chế được Tiên đan nhất phẩm, đương nhiên, nếu như Diệp đan sư cảm thấy chúng tôi không phù hợp ở lại Hắc Lô đan lầu, thì chúng tôi sẽ rời đi ngay lập tức.

Nếu là những tu sĩ bình thường, Diệp Mặc sớm đã khua khua tay cho hai người này ra ngoài rồi, nhưng nam nu này hắn lại nhìn có chút quen quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi.

Diệp Mặc biết rõ, sau khi hắn phi thăng cũng giao tiếp không nhiều người, nam tu này cụ thể gặp ở nơi nào, đến kí ức của Kim Tiên như hắn đây cũng không nhớ ra nổi, hắn từ Bỉ Dực Tiên thành đến Thuần Khẩu Tiên trạm, rồi lại đến Hắc Lô trấn, cũng không có chút ấn tượng nào.

Thấy Diệp Mặc vẫn không nói gì, người nam tu trong mắt hiện lên chút thất vọng, khi gã lại ôm quyền với Diệp Mặc, muốn cùng vợ mình rời khỏi, Diệp Mặc bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Hai người thật lòng muốn gia nhập vào Hắc Lô đan lầu?

Thấy Diệp Mặc đáp lại, Liễu Trung Yên vội gật đầu nói:

- Đúng vậy, Diệp đan sư, tôi thề tôi và vợ tôi đều là thật lòng muốn gia nhập vào Hắc Lô đan lầu. Chúng tôi nghe thấy tin tức anh thu nhận đệ tử

Đan vương, nhanh chóng từ Hồng Hoàn Tiên trấn xa hàng chục triệu dặm chạy đến đây.

Diệp Mặc từ chối bình luận, nói:

- Hai người đã thật lòng muốn gia nhập vào Hắc Lô đan lầu, vì sao ẩn nấp tu vi Kim Tiên của mình thành Hư Tiên?

Diệp Mặc sớm đã nhìn ra, Liễu Trung Yên tu vi Kim Tiên hậu kỳ, còn cao hơn hắn một bậc, Liễu Mạn cũng là tu vi Kim Tiên trung kỳ. Hai người họ đều là tu vi Kim Tiên, đến nơi vắng vẻ Hắc Lô trấn này muốn gia nhập vào Hắc Lô đan lầu, lại còn muốn bái mình làm thầy, chuyện như này tùy tiện nói như nào, cũng có chút cổ quái.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt Liễu Trung Yên và Liễu Mạn đại biến, bọn họ không ngờ công pháp ẩn giấu tu vi của mình lại bị Diệp Mặc nhìn ra rồi. Bản lĩnh ẩn giấu của bọn họ này, cho dù là Đại tiên cũng chưa chắc đã nhìn ra được, Diệp Mặc sao lại có thể nhìn ra cơ chứ?

Liễu Trung Yên theo bản năng muốn đi ra pháp bảo, nhưng thấy Diệp Mặc bình thản, lập tức nhớ ra chuyện Diệp Mặc giết tên Kim Tiên trung kỳ một cách dễ dàng. Hắn có thể giết Kim Tiên trung kỳ, thực lực xem ra cũng không chênh lệch nhiều so với mình.

- Xin lỗi, Diệp đan sư. Tôi và vợ tôi quả thực đã giấu tu vi, nhưng đây cũng không phải là cố ý lừa anh. Mà là vì kẻ địch của chúng tôi quá mạnh, chúng tôi ẩn nấp khắp nơi, ở rừng rậm Hắc Lô, Hư Tiên là tu vi tầm thường nhất, sẽ không khiến người khác chú ý đến.

Liễu Trung Yên thành khẩn nói với Diệp Mặc.

Sau khi nói xong, gã lại ôm quyền, chuẩn bị rời đi. Gã cũng đã hiểu được tại sao Diệp đan sư này lúc trước lại không thèm để ý đến gã, hóa ra là đang nghĩ tại sao gã lại ẩn giấu tu vi của mình.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Hai người không cần lo lắng, tôi vì cảm thấy anh có chút gì đó quen quen…

Diệp Mặc sau khi nói ra những lời này, vẻ mặt khẽ động, hắn cũng đã nhớ ra người này là ai rồi. Còn Liễu Trung Yên và Liễu Mạn sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt lại biến đổi. Liễu Trung Yên lại càng không chút do dự phóng ra pháp bảo của mình, rất đề phòng chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc khua tay ra hiệu Liễu Trung Yên không cần căng thẳng, sau đó nói:

- Anh không cần phải căng thẳng như thế, nếu như tôi muốn giết anh, ở nơi này, tôi đến đứng dậy cũng không cần.

Nơi này là nơi Diệp Mặc luyện đan, sớm đã bố trí các loại sát trận rồi. Bây giờ Liễu Trung Yên trong này, Diệp Mặc muốn giết gã, quả thực cũng như những gì hắn nói, căn bản cũng không cần đứng dậy.

Liễu Trung Yên nhìn đan phòng mà Diệp Mặc đang ở, đoán chừng trong này có Tiên sát trận. Gã nhíu nhíu mày, mặc dù không thu pháp bảo lại, nhưng cũng hơi lùi về sau hai bước, bảo vệ vợ của mình Liễu Mạn sau lưng rồi nói:

- Tôi nghĩ anh không nhìn nhầm, tôi chính là từ Việt Hoành thiên đến. Anh chắc hẳn cũng đã nhìn thấy ở Việt Hoành thiên có rất nhiều hình truy nã ở cổng thành của Tiên thành rồi, trong đó có tôi.

Diệp Mặc sửng sốt, hắn sở dĩ nói đã từng gặp Liễu Trung Yên, là vì lúc trước ở Bắc Vọng châu khi Cửu đầu trùng Hư Trùng tàn sát bừa bãi, có rất nhiều môn phái đã đến Phỉ Hải thành tránh nạn. Mà Tiên Dược cốc dưới sự chỉ đạo của Minh Tâm chưởng môn cũng đến Phỉ Hải thành.

Minh Tâm chưởng môn cũng là bạn bè quen thuộc của hắn, cho nên Tiên dược cốc của cô trú đóng ở Mặc Nguyệt. Diệp Mặc quay về Phỉ Hải

thành, có đến thăm Tiên Dược cốc một lần, lúc đó hắn nhìn thấy một bức hình ngay phía trên Nghị sự đường lâm thời của Tiên Dược cốc, mà bức hình đó chính là Liễu Trung Yên trước mặt đây.

Cho nên nói hắn thấy Liễu Trung Yên cũng không phải là ở bức hình truy nã ở cổng thành Việt Hoành Thiên vực, mà là bức hình trong Tiên Dược cốc.

Thấy Liễu Trung Yên căng thẳng như vậy, Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Anh không cần lo lắng, tôi không có ác ý gì cả. Tôi lúc trước ở Tiên Dược cốc ở Bắc Vọng châu cũng có nhìn thấy một bức hình giống y như anh vậy, cho nên có chút quen quen mà thôi.

- Cái gì?

Liễu Trung Yên thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt lập tức kích động có chút đỏ hồng nói:

- Anh là tu sĩ phi thăng ở Đại lục Lạc Nguyệt? Anh đã từng đến Tiên Dược cốc? Tiên Dược cốc bây giờ thế nào rồi?

Diệp Mặc thấy vẻ mặt kích động của Liễu Trung Yên, lập tức biết được bức hình mà hắn nhìn thấy ở Tiên Dược cốc chắc hẳn chính là Liễu Trung Yên rồi. Bức hình của Liễu Trung Yên ở Tiên Dược cốc treo chính giữa Nghị sự đường, nói không chừng người này chính là người khai sáng Tiên Dược cốc.

- Ngồi xuống nói chuyện đi.

Diệp Mặc chỉ chỉ chiếc ghế trước mặt, nói xong, hắn lại lấy ra mấy chiếc cốc, rót cho mỗi người một cốc rượu làm từ Vạn Niên Thạch Duẩn Tủy.

- Rượu ngon.

Liễu Trung Yên sau khi nghe thấy Diệp Mặc nhắc đến Tiên Dược cốc,

cũng không còn đề phòng Diệp Mặc nữa, mặc dù vẫn còn vô cùng kích động, nhưng có thể khống chế được bản thân không hỏi ngay, mà sau khi uống cạn cốc rượu Diệp Mặc đưa cho, cũng không kìm chế được lên tiếng khen ngợi.

Nửa ngày trôi qua, đợi tâm trạng của mình dần bình tĩnh lại, Liễu Trung Yên mới hỏi:

- Diệp đan sư, Tiên Dược cốc là do một tay tôi sáng lập lên. Không biết Tiên Dược cốc của tôi bây giờ thế nào rồi? Sau khi tôi phi thăng Tiên giới, cũng không tìm được đệ tử nào của Tiên Dược cốc phi thăng cả, thế này là thế nào?

Diệp Mặc thở dài nói:

- Tiên Dược cốc sau khi anh phi thăng rồi có phải là còn có tu sĩ khác phi thăng nữa, cái này tôi cũng không biết. Cái tôi muốn nói cho anh biết là, trong vòng mấy trăm năm, anh cũng không cần trông ngóng Tiên Dược cốc có người phi thăng nữa. Cho dù là có người phi thăng, cũng chỉ là cá biệt mà thôi.

Sở dĩ nói là cá biệt, là vì còn có một Cầm Mộ Tâm nữa, Cầm Mộ Tâm bây giờ tu luyện ở Nam An châu, cũng có khả năng phi thăng. Nhưng bây giờ hắn cũng đã bố trí lại truyền tống trận từ Nam An châu đến Bắc Vọng châu rồi, nếu như Minh Tâm có thể dẫn những tu sĩ còn lại của Tiên Dược cốc đến Nam An châu, muốn phi thăng cũng chưa chắc là không được.

- Rốt cục là có chuyện gì? Diệp đan sư, xin giải thích giúp Liễu mỗ, xin cám ơn.

Nói xong, Liễu Trung Yên còn đừng dậy cố ý khom người ôm quyền cám ơn Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi không biết anh Liễu phi thăng được bao lâu rồi, Bắc Vọng châu

bây giờ linh khí thiếu thốn, Tiên Dược cốc đã là tông môn năm sao rồi, tu vi cao nhất cũng chỉ là Hư Thần mà thôi.

- Cái gì?

Liễu Trung Yên lại lần nữa ngây dại, hơn trăm nghìn năm trước, Tiên Dược cốc trong tay gã thịnh vượng như vậy, một tông môn chín sao làm sao lại có thể rớt xuống tông môn năm sao được?

Thấy Liễu Trung Yên mất hồn lạc vía, Liễu Mạn cũng đến bên cạnh an ủi. Diệp Mặc đành phải nói lại lần nữa:

- Thực ra không chỉ có Tiên Dược cốc, môn phái lớn nhất ở Bắc Vọng châu cũng chỉ có hai tông môn tám sao, lúc trước đến một tu sĩ Hóa Chân cũng không có.

- Bắc Vọng châu không ngờ lại rơi vào bước đường này…

Liễu Trung Yên lẩm bẩm nói, một lúc lâu sau lại lầu bầu nói một câu:

- Khó trách sau đó tôi không tìm được đệ tử của Tiên Dược cốc phi thăng.

Lại uống mấy cốc rượu sầu, Liễu Trung Yên lúc này dưới sự an ủi của Liễu Mạn, dần dần khôi phục được trạng thái lúc trước nói:

- Diệp đan sư, không ngờ anh là tu sĩ của Bắc Vọng châu Đại lục Lạc Nguyệt phi thăng, Tiên giới ba mươi ba thiên vô cùng vô tận, chúng ta có thể quen biết nhau cũng là có duyên, đáng tiếc là, tôi đắc tội với người hung ác của Việt Hoành thiên, chỉ có thể lang thang ở Văn Cử thiên, kiếm sống ở rừng rậm Hắc Lô mà thôi.

Diệp Mặc giật mình, Liễu Trung Yên đắc tội với người của Việt Hoành thiên. Nhưng người của Văn Cử thiên cũng không ngấp nghé gã, bây giờ hai thiên vực gã cũng không tiện đến, xem ra mục đích của mình cũng giống như mục đích của Liễu Trung Yên vậy.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, Liễu Trung Yên lại thở dài nói:

- Tôi sau khi phi thăng liền ở Việt Hoành thiên, mặc dù tu luyện gian khổ, nhưng tôi là Đan vương cửu phẩm, ở Việt Hoành thiên cũng không lo tài nguyên tu luyện. Đan dược cửu phẩm mặc dù đối với tu sĩ mà nói cũng không có tác dụng gì nhiều, đối với tu sĩ Hư Tiên và với những tu sĩ vừa mới phi thăng thì lại có tác dụng. Tôi nhờ vào luyện đan mà kiếm sống, cũng dễ thở hơn những tu sĩ bình thường.

- Lúc trước tôi vừa mới phi thăng lên Tiên giới, cho rằng tu sĩ của Tiên giới đều là Tiên nhân, chắc chắn đại khí hơn so với Tu Chân giới, đáng tiếc là, tôi quá ảo tưởng rồi. Tôi ở Tu Chân giới cũng lấy được một thiên hỏa Thanh Mạt Viêm…

- Là thiên hỏa xếp thứ mười ở Tu Chân giới?

Diệp Mặc nói.

Thanh Mạt Viêm ở Tu Chân giới là mồi lửa kì dị xếp thứ mười, thuộc vào hàng thiên hỏa. Thiên hỏa của Tu Chân giới vốn dĩ đã ít, cho dù là Đại lục Lạc Nguyệt mà Diệp Mặc quen biết cũng chỉ có sáu bảy ngọn ít ỏi mà thôi. Đại lục Lạc Nguyệt rộng bao nhiêu, cho dù Kim Tiên cũng không dám nói có thể tìm được đến từng ngõ ngách của Đại lục Lạc Nguyệt. Cho nên Liễu Trung Yên có thể lấy được Thanh Mạt Viêm, cũng là rất cừ rồi.

Liễu Trung Yên gật đầu nói:

- Đúng vậy, Thanh Mạt Viêm mà tôi lấy được, cái mà tôi không ngờ đến là, ở Tu Chân giới không có chuyện gì, sau khi đến Tiên giới rồi, ngược lại lại xảy ra chuyện. Mồi lửa của tôi bị một tu sĩ tên Hàn Vị nhìn thấy, lúc đó mồi lửa của tôi đã là màu xanh rồi, sau khi tên Hàn Vị kia nhìn thấy, lập tức muốn lấy mồi lửa của tôi, y đưa cho tôi năm nghìn tiên tinh thượng phẩm.

Diệp Mặc cười khẩy, năm nghìn tiên tinh thượng phẩm là muốn mua được Thanh Mạt Viêm màu xanh sao, cái tên Hàn Vị này quá bá đạo rồi.

Nếu như gặp phải mình, rõ ràng cũng không có kết quả gì tốt đẹp.

Quả nhiên Liễu Trung Yên lập tức lại nói:

- Tôi lúc đó ngay lập tức lắc đầu từ chối, năm nghìn tiên tinh thượng phẩm đối với tôi lúc đó mà nói, cũng là một khoản tiền cực lớn. Nhưng cho dù có thêm một trăm lần, tôi cũng sẽ không bán Thanh Mạt Viêm của tôi cho y.

- Y cướp đi rồi?

Diệp Mặc hỏi.

Liễu Trung Yên lắc đầu:

- Tuy lai lịch của y cũng lớn, nhưng ở Phong Thị Tiên thành mà muốn cướp giật, y cũng không có gan lớn như vậy. Lúc đó tôi không bán, y cũng không tiếp tục nói gì nữa. Nhưng tôi lại cảm thấy có chút gì đó không ổn, lúc đó tôi không đi, qua được gần hai năm, tôi mới cẩn thận rời khỏi Tiên thành. Không ngờ, tên đó sau hai năm rồi vẫn nghĩ đến Thanh Mạt Viêm của tôi, lén lút theo đuôi tôi, muốn giết tôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1558

Tiên Nhân Vô Cùng Lợi Hại

Nói tới đây, Liễu Trung Yên cầm vợ hắn Liễu Mạn tay nói rằng: "Nếu không là thê tử, ta đã muốn chết ở kia Hàn Vị trong tay. . Lúc ấy hắn rời đi Phong Cương tiên thành trăm vạn trong địa phương đối ta đột nhiên đánh lén, ta trọng thương dưới dùng nhất trương tại phường khu phố đổi lấy hư hỏng bùa phản kích hắn một chút, cũng làm cho hắn thụ bị thương. Lúc ấy hắn cũng chỉ là hư tiên hậu kỳ, ta lại chỉ là một hư tiên Sơ Kỳ tu sĩ.

Ngay tại ta chuẩn bị chờ chết thời điểm, ta gặp thê tử của ta, nàng lúc ấy cũng là hư tiên hậu kỳ. Nàng tại chết ở trên tay của ta mua qua đan dược, cũng biết Phong Cương tiên thành Hàn Vị, biết hắn không là cái gì thứ tốt. Lúc ấy nàng liền ra tay giúp ta, đánh lén Hàn Vị, đem Hàn Vị giết sau, chúng ta vì tránh né Lục Chính Quần đuổi giết, một đường chạy ra Việt Hành Thiên."

"Lục Chính Quần?" Diệp Mặc đang nghĩ tới Hoành Việt Thiên Lục Chính Quần, không nghĩ tới Liễu Trung Yên chủ động nhắc lên tên này.

Liễu Trung Yên gật gật đầu nói rằng: "Chính là Lục Chính Quần, hắn là Việt Hành Thiên vực Thiên Chủ. Kia Hàn Vị mặc dù có điểm thế lực, đối vực Lục Chính Quần mà nói, căn bản là một cái tiểu không thể lại tiểu chính là nhân vật, vì cái gì có thể thỉnh động hắn tuyên bố đuổi giết lệnh, ta cũng không phải rất rõ ràng. Chúng ta tại Việt Hành Thiên vài lần đều thiếu chút nữa bị người đuổi tới, cũng may chúng ta cuối cùng còn gặp người tốt, hắn đem chúng ta mang ra Việt Hành Thiên. Sau chúng ta lại đã trải qua vài cái thiên vực, đi tới Văn Cử Thiên Hắc Lô Lâm. Việt Hành Thiên Thiên Chủ quyền lực tuy rằng đại, nhưng cũng tra không đến nơi đây đến, chúng ta vẫn luôn lưu tại Hắc Lô Lâm quanh thân."

Diệp Mặc không nghĩ tới Liễu Trung Yên cùng hắn đến từ cùng cái tu chân đại lục không nói, còn có cùng cái địch nhân. Bất quá hắn là sẽ không nói ra cùng Lục Chính Quần có cừu oán, Lục Chính Quần còn không biết phía dưới là ai lộng đi rồi hắn đồ vật, cho nên hắn căn bản là không cần phải nói ra chuyện này.

"Ta thê tử sau lại sửa lại ta họ, đi theo ta luyện đan. Đáng tiếc chính là, ta tại Tu Chân Giới là một cao nhất đan vương, mà ở tiên giới cố tình đã đột phá không được cửu phẩm đan vương thăng cấp tiên đan sư. Thê tử của ta cũng là, nàng luyện đan trình độ đến cửu phẩm đan vương hậu, giống nhau đột phá không được." Nói tới đây Liễu Trung Yên thở dài một câu, tựa hồ nghĩ tới bọn họ từ hư tiên thăng cấp đến kim tiên gian nan.

Nghe xong Liễu Trung Yên nói lời nói, Diệp Mặc này mới hiểu được mình là cỡ nào may mắn. Người ta tu luyện hơn mười vạn năm, cũng mới là kim tiên hậu kỳ, mà mình mới tu luyện mấy năm thời gian, liền kim tiên Sơ Kỳ. Người ta dùng thập mấy vạn năm, hay là cửu phẩm đan vương, mình mới dùng mấy ngày thời gian, cũng đã từ cửu phẩm đan vương thăng cấp đến tiên đan sư. Lúc đó nói hắn phi thăng thời điểm chính là tiên đan sư, chỉ là bởi vì không có tiên linh thảo đi thử nghiệm mà thôi.

Bởi vậy có thể thấy được 'Tam sinh quyết' cường đại cùng nghịch thiên chỗ, khó trách ngay cả lôi kiếp cũng không buông tha hắn, này 'Tam sinh quyết' thật sự là rất nghịch thiên điểm. Chính mình loại này tư chất cũng có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy, nếu đổi một cái tư chất hảo điểm tu sĩ tu luyện 'Tam sinh quyết', kia lĩnh ngộ nên như thế nào khủng bố?

Không bằng Diệp Mặc cũng biết, như hắn như vậy tám hệ tạp linh căn tu sĩ cũng là cực kỳ rất thưa thớt.

Có cộng đồng địch nhân, lại đều là đến từ Lạc Nguyệt đại lục, Diệp Mặc đã có tâm phải giúp trợ Liễu Trung Yên vợ chồng.

Nghĩ đến cái kia như mắc xương cá Lục Chính Quần, Diệp Mặc trong lòng chính là một trận không thoải mái, chờ Liễu Trung Yên sau khi nói

xong, hắn lập tức hỏi: "Ngươi có biết kia Lục Chính Quần là cái gì tu vi?"

"Hơn mười vạn năm trước, ta chợt nghe nói hắn là Đại La Tiên người tu vi, bây giờ là không phải đã muốn thành tựu Vị Tiên, ta còn không phải rất rõ ràng. Theo ta đoán trắc, hắn hẳn là đã muốn thăng cấp Vị Tiên, muốn hắn một cái thiên vực vực chủ, muốn tu luyện tài nguyên hẳn là rất đơn giản đi." Liễu Trung Yên cau mày nói rằng, hiển nhiên nhắc lên cái này Thiên Chủ trong lòng hắn cũng là cực độ không thoải mái.

Liễu Mạn lúc này lại ngắt lời nói rằng: "Ta nghe người ta nói hạ thập nhất thiên vực rất khó thành tựu Vị Tiên."

Diệp Mặc hu khẩu khí, Đại La Tiên người, nếu hắn là một phổ thông tu sĩ, kia chỉ có thể có xa lắm không trốn rất xa. Hắn có kim trang thế giới, có 'Tam sinh quyết' chỉ cần có thời gian tích lũy, hắn liền không tin chính mình làm không bằng một cái Đại La Tiên người.

Không đợi Liễu Trung Yên tiếp tục nói cái gì, Diệp Mặc liền chủ động nói rằng: "Liễu huynh, ta cùng ngươi Tiên Dược Cốc cũng có chút sâu xa. Nếu các ngươi nguyện ý lời nói, liền ở lại 'Hắc Lô đan lâu'. . ."

"Chúng ta đương nhiên nguyện ý." Liễu Trung Yên lập tức đứng lên kinh hỉ nói, sau khi nói xong, hắn tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó, sẽ lôi kéo thê tử của hắn bái Diệp Mặc vi sư. Bọn họ mặc dù là kim tiên tu vi, chính là vừa không dám đầu nhập vào môn phái nào, thứ hai cũng không dám đi cái gì đại tiên thành cùng đấu giá hội. Hơn nữa chính bọn nó lại không thể thăng cấp tiên đan sư, cho nên tu luyện tăng lên rất là gian nan.

Diệp Mặc biết Liễu Trung Yên ý tứ, vội vàng khoát tay nói rằng: "Liễu huynh, ngươi không cần phải gấp, tu vi của ngươi so với ta cao, hơn nữa cho dù là bối phận ngươi cũng so với ta đại. Hiện tại chúng ta ngang hàng luận giao, không tồn tại thu đồ đệ chuyện tình, cho nên ngươi cũng không tất bái ta làm thầy."

"Như vậy sao được?" Liễu Trung Yên vội vàng nói rằng, muốn học tập

luyện đan, đương nhiên muốn bái sư. Hắn khai sáng một cái tông môn, đối này đó rất là để ý.

Diệp Mặc mỉm cười nói rằng: "Chúng ta cũng không cần rối rắm chuyện này, ngươi trước luyện chế một lò đan dược ta xem nhìn."

Nghe được Diệp Mặc nói như vậy, Liễu Trung Yên cũng không hảo tiếp tục kiên trì, hắn phỏng chừng Diệp Mặc phi thăng không có bao lâu, nhiều nhất sẽ không vượt qua năm vạn năm, nhưng Diệp Mặc chưa nói, hắn cũng không hảo hỏi chuyện này. Nếu hắn biết Diệp Mặc phi thăng mới năm sáu năm thời gian, hắn nói không chừng sẽ điên mất.

Không chỉ nói hắn, cho dù là bất luận kẻ nào biết một cái phi thăng mới năm sáu năm tu sĩ liền thành kim tiên cũng sẽ nổi điên.

Nghe Diệp Mặc làm cho mình luyện chế một lò đan dược, Liễu Trung Yên há có thể không biết Diệp Mặc là muốn chỉ điểm hắn. Hắn lập tức tế ra đan lô cùng 'Thanh mạt viêm', lấy ra một phần tiên linh thảo, tại Diệp Mặc trước mặt bắt đầu luyện chế 'Địa Nguyên đan'.

Thấy Liễu Trung Yên thuần thục hòa tan tiên linh thảo, tụ linh, ngưng đan, phân đan, kéo đan, thu đan. . . Cuối cùng thành tựu một lò phế đan.

Diệp Mặc thở dài một tiếng, hắn biết Liễu Trung Yên cùng hắn phạm vào giống nhau một sai lầm, hơn nữa hắn phạm sai lầm so với chính mình còn muốn nhiều. Trừ bỏ tụ linh ở ngoài, hắn cũng không có giữ lại trụ tiên đan tiên vận. Như thế đi xuống, cho dù là hắn lại luyện chế cái thập mấy vạn năm, hắn còn là một cửu phẩm đan vương.

Không phải hắn tư chất không tốt, cũng không phải hắn không thích hợp luyện đan, chỉ là bởi vì kia một tầng đơn giản cửa sổ chỉ mà thôi. Chỉ cần đâm, sẽ không có bất luận cái gì bí mật đáng nói.

Đáng tiếc chính là Liễu Trung Yên tại tiên giới sau vẫn luôn mệt mỏi, không có sư phụ, cũng không có ai chỉ đạo, lại càng không sẽ cùng khác biệt

tiên đan sư đồng thời giao lưu. Tiên đan sư tại tiên giới địa vị cao, căn bản là không phải phổ thông hư tiên kim tiên có thể ngồi xuống cùng chi nói chuyện với nhau.

Có lẽ tại Tu Chân Giới không hiểu vấn đề, còn có thể cùng một ít đan vương lẫn nhau phát ra giao lưu một chút, chính là tại tiên giới lại không giống. Hơn nữa Liễu Trung Yên bởi vì muốn liều mạng tu luyện, tăng lên chính mình tu vi, càng là không thể định hạ tâm lai cân nhắc. Nếu hắn có thể định hạ tâm lai bế quan cân nhắc cái thượng trăm năm, nói không chừng hắn còn thật sự có khả năng luyện chế xuất tiên đan đến.

Tiên giới luyện chế tiên đan những môn phái, người nào không phải trải qua vô số năm tích lũy, vô số đan tiên sờ soạng, mới chậm rãi tổng kết ra tới? Mà mình và hắn bất đồng, chính mình có 'Tam sinh quyết', này chẳng khác nào một cái miễn phí lão sư.

"Diệp đan sư, Trung Yên luyện đan thủ pháp có phải hay không địa phương nào xuất vấn đề? Chúng ta mới vẫn luôn không thể luyện chế ra tiên đan?" Một bên Liễu Mạn thấy Diệp Mặc đáng tiếc ánh mắt, lập tức chỉ biết trước mắt cái này Diệp đan sư khả năng đã biết bọn họ vấn đề xuất phát ở điểm nào, lập tức liền run giọng hỏi lên. Nàng đương nhiên biết Liễu Trung Yên bức thiết muốn thăng cấp tiên đan sư tâm tình, đáng tiếc chính là không thì mấy năm qua hắn chưa bao giờ đột phá.

Diệp Mặc gật gật đầu, xuất ra một chỗ trống ngọc giản, đem chính mình luyện đan một ít tâm đắc khắc lại đi lên, giao cho Liễu Trung Yên nói rằng, "Ngươi xem nhìn cái này, tiếp theo lô đan dược, ngươi là có thể luyện chế ra tiên đan."

"A. . ." Liễu Trung Yên còn tưởng rằng Diệp Mặc tại tiêu khiển hắn, cho dù là chính mình phương pháp không đúng, cũng không đến mức chỉ muốn nhìn hắn ngọc giản, tiếp theo lô là có thể luyện chế tiên đan đi?

Tuy rằng trong lòng là như thế này muốn, chính là hắn hay là vội vàng đem Diệp Mặc ngọc giản lấy lại đây thần thức quét đi vào. Chính là một lát

thời gian, hắn liền run rẩy nói rằng: "Chẳng lẽ liền đơn giản như vậy?"

"Liền đơn giản như vậy." Diệp Mặc khẳng định nói.

Liễu Mạn cũng đem kia ngọc giản tiếp nhận đi quét một lần, nàng cùng Liễu Trung Yên giống nhau kích động cùng không thể tin được. Đơn giản như vậy đồ vật, bọn họ thật sự thập mấy vạn năm không có tìm hiểu thấu?

Diệp Mặc biết bọn họ nghĩ cái gì, lần thứ hai nói rằng: "Không là các ngươi không có tìm hiểu thấu, mà là các ngươi căn bản là không có khả năng định hạ tâm lai tìm hiểu."

Liễu Mạn tưởng tượng cũng là, nàng cùng Liễu Trung Yên luôn luôn tại trốn chết cùng trong tu luyện vượt qua, nào có cái gì thời gian đi tìm hiểu luyện đan chi đạo? Chỉ biết là nhiều luyện chế mấy lô tiên đan cũng sẽ trở thành tiên đan sư. Kết quả lãng phí càng nhiều, bọn họ lại càng cẩn thận. Cấp thấp tiên linh thảo cùng cấp thấp linh thảo bất đồng, cũng không phải là đường cái hàng. Cho dù là bọn họ thăng cấp kim tiên, cũng không có nhiều như vậy nhưng cung bọn họ lãng phí.

Mà giờ khắc này Liễu Trung Yên đã muốn khẩn cấp lần thứ hai lấy ra một phần tiên linh thảo ném nhập đan lô, bắt đầu luyện đan. Tay hắn pháp thậm chí so Diệp Mặc đều phải thuần thục, chính là ngắn ngủn một nén nhang thời gian, một lò 'Địa Nguyên đan' liền xuất hiện tại lòng bàn tay của hắn.

"Ta thành công. . ." Chỉ đúng chính một lò hạ đẳng 'Địa Nguyên đan' mà thôi, Liễu Trung Yên lại kích động nói năng lộn xộn, có thể thấy được hắn bản thân đối luyện chế tiên đan chấp nhất là cỡ nào thâm.

Liễu Mạn cũng đồng dạng kích động nắm lên một 'Địa Nguyên đan' nuốt đi xuống, nàng biết, chỉ cần Liễu Trung Yên có thể luyện chế tiên đan, vậy ý nghĩa nàng cũng có thể luyện chế.

Chờ hai người từ kích động ở giữa tỉnh táo lại, Diệp Mặc lần thứ hai cự

tuyệt Liễu Trung Yên bái sư. Hắn biết chỉ cần đem Liễu Trung Yên lĩnh vào cửa, như vậy một cái mở cửa chế phái tu sĩ, tuyệt đối sẽ có một lần đại thành liền.

Liễu Trung Yên chậm rãi yên tĩnh trở lại sau, càng là trực tiếp đối Diệp Mặc nói rằng: "Diệp đan sư, ngươi chính là ta Liễu Mạn ân nhân, cho dù là tương lai ta lần thứ hai sáng lập Tiên Dược Cốc, ngươi cũng là sư phụ ta."

. . . Có Liễu Trung Yên cùng Liễu Mạn hai người tiên đan sư gia nhập, Diệp Mặc cuối cùng là thanh nhàn xuống dưới, hắn có thể không cần vừa xuất quan sẽ luyện đan. Trừ bỏ một ít nhị phẩm tiên đan cùng tam phẩm tiên đan, Diệp Mặc thậm chí có thể đi Hắc Lô trấn đi dạo.

Đáng tiếc chính là, loại này nhàn rỗi viết Tử hắn cũng không có hưởng thụ bao lâu, mới chính là hơn mười ngày thời gian, Giang Cận lại bắt đầu trở đi vào Diệp Mặc chỗ ở.

"Lại đây người muốn gia nhập chúng ta 'Hắc Lô đan lâu' ?" Diệp Mặc nhìn có chút vội vàng Giang Cận hỏi.

Giang Cận vội vàng nhỏ giọng nói: "Diệp đại ca, lần này là một người cực lợi hại tiên nhân tới tìm ngươi, ngươi xem trước một chút có phải hay không gặp nguy hiểm?"

"Cực lợi hại tiên nhân?" Diệp Mặc đứng lên nghi hoặc nhìn Giang Cận.

Giang Cận lập tức gật đầu nói rằng: "Đúng vậy, Duẫn đại ca nói hắn nhìn đoán không ra đối phương tu vi."

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1559

Bạn Lữ Song Tu Đưa Đến Cửa

Duẫn Ưng kim tiên tu vi, hắn đều nhìn đoán không ra đối phương tu vi, kia đối phương ít nhất là huyền tiên cấp những người khác vật Diệp Mặc lập tức nhíu mày, huyền tiên cũng thôi, vạn nhất là Đại Ất Tiên người, hắn ngay cả chạy trốn tới chính mình chỗ ở thượng truyền tống trận cơ hội đều không có "Là một lớn lên rất xinh đẹp nữ tu, hiện tại ta đem nàng an bài ở tại phòng khách" thấy Diệp Mặc nhíu mày, Giang Cận lần thứ hai bổ sung nói rằng Diệp Mặc gật gật đầu đứng lên nói rằng: "Ta đi xem, ngươi không cần lo lắng!"

. . .

Diệp Mặc thần thức cũng không có quét tiến phòng khách, hắn biết tu vi cao tiên nhân kiêng kị nhất người khác trộm dụng thần thức quan sát có vài người tính tình cổ quái, lấy dụng thần thức rình coi cái này lý do giết người cũng là thông thường chuyện tình Phòng khách ngồi một người mặc màu xanh quần áo nữ tử, mặt mày nhíu lại, tướng mạo quả thật như Giang Cận theo như lời, cực kỳ xinh đẹp, tuyệt không kém hơn Văn Thải Y cái loại này nữ nhân đen thùi tóc dài ở sau lưng hình thành lưỡng đạo tiên hoàn kết, hoàn kết ở giữa mấy căn lăng tán tóc dừng ở trắng noãn như ngọc cảnh trên cổ, để lộ ra một loại thản nhiên tiên vận Nhưng là này đó trực tiếp được Diệp Mặc xem nhẹ đi qua, hắn thấy cái này nữ tu tu vi sau, lại nhẹ nhàng thở ra này nữ tu kim tiên viên mãn tu vi, Duẫn Ưng sở dĩ nhìn đoán không ra, là bởi vì nàng cùng Liễu Trung Yên vợ chồng giống nhau, ẩn nấp chính mình tu vi Thấy Diệp Mặc tiến vào sau, nữ kia tu vừa không có tăng lên, cũng không nói gì, chính là cao thấp đánh giá Diệp Mặc một lần "Không biết vị tiền bối này tìm ta chuyện gì?" Diệp Mặc chủ động ôm quyền ân cần thăm hỏi một

câu, nếu đối phương muốn ẩn nấp tu vi, hắn rõ ràng liền chứa không biết, đem nàng xem thành huyền tiên ở trên tu sĩ Nữ kia tu đánh giá Diệp Mặc một lần sau, mày liền nhăn càng lợi hại nàng lầm bầm lầu bầu nói: "Đáng tiếc tu vi quá thấp "

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh chính là một cái kim tiên viên mãn cũng dám nói mình tu vi quá thấp tại hắn xem ra cái này kim tiên viên mãn nữ tu căn bản là không phải là đối thủ của hắn Nữ kia tu lầm bầm lầu bầu hoàn tất sau, lúc này mới nhìn Diệp Mặc nói rằng: "Ngươi ngồi trước đi, ta tự giới thiệu một chút, ta kêu Tần Niệm Mân, đến từ Cung Hoa Thiên. . ."

Vốn là Diệp Mặc nghe đến cái kêu Tần Niệm Mân nữ tu đảo khách thành chủ, trong lòng liền có chút khó chịu không bằng đương hắn nghe Cung Hoa Thiên ba chữ kia, đem khó chịu cưỡng chế đi xuống Cung Hoa Thiên không chính là hắn cùng Tố Tố đám người ước tốt lắm muốn đi hội hợp địa phương sao? Vốn là Diệp Mặc tính toán thăng cấp đến huyền tiên lại đi, hắn cũng biết Mặc Nguyệt chi thành cho dù là có người phi thăng cũng không có khả năng nhanh như vậy không nghĩ tới, hôm nay tại nữ nhân này trong miệng nghe được Cung Hoa Thiên Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, Tần Niệm Mân có chút vừa lòng gật đầu một cái nói rằng: "Ta đi ngang qua Hắc Lô Lâm nghe nói tên của ngươi, tam phẩm tiên đan sư, còn là kim tiên tu vi "

Diệp Mặc lạnh nhạt nói rằng: "Tần tiên tử, có chuyện cứ nói thẳng đi, ta không thích quanh co "

Tần Niệm Mân ngược lại kinh ngạc nhìn Diệp Mặc liếc mắt một cái, theo lý mà nói tại so với chính mình tu vi cao rất nhiều người trước mặt, tu sĩ nói chuyện đều cũng có cố kỵ, lúc đó co quắp lúc đó đề phòng như trước mắt cái này Diệp đan sư thái độ nàng hay là lần đầu tiên thấy người này chẳng những nói chuyện trực tiếp, nhưng lại đem tiền bối đổi thành Tần tiên tử xưng hô chẳng lẽ hắn sẽ không sợ làm tức giận chính mình tùy tay giết hắn?

Không bằng lập tức nàng liền gật gật đầu, nàng yêu cầu liền là Diệp Mặc người như thế, nếu sợ hãi rụt rè, nhát như chuột, kia chỉ có thể nói nàng đến

không một lần "Ta hy vọng ngươi trở thành ta song tu đạo lữ" Tần Niệm Mân không có lại chuyển biến, gọn gàng dứt khoát nói Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn nghĩ qúa rất nhiều khả năng, cái này Tần Niệm Mân có thể là tìm hắn hỗ trợ luyện đan, hoặc là tìm hắn tinh luyện tiên linh thảo thậm chí muốn lừa bịp tống tiền hắn một ít tiên tinh, hắn đều nghĩ tới, nếu không có nghĩ đến, cái này mỹ nữ là tới tìm hắn làm song tu bạn lữ "Nói cách khác, chúng ta muốn thành vi kết làm vợ chồng cái loại này song tu bạn lữ" Tần Niệm Mân thấy sửng sốt Diệp Mặc, lập tức bổ sung một câu nói, đồng thời trong lòng cũng có chút đắc ý vẻ đẹp của nàng mạo phỏng chừng đối mặt bất luận cái gì một cái nam tu nói ra lời như thế, đối phương cũng sẽ là thiên hạ rớt một cái bánh nhân thịt cảm giác Tuy rằng Diệp Mặc không biết đối phương vì cái gì muốn nói cái này ý kiến, chính là hắn cũng hiểu được, chuyện này khẳng định có chút không đúng không chỉ nói chuyện này có vấn đề, cho dù là thật sự, hắn cũng không có tính toán cùng cái này Tần Niệm Mân trở thành song tu đạo lữ Hắn nhìn người cảm quan rất mạnh liệt, ánh mắt đầu tiên thấy cái này nữ tu, cũng nhớ tới Văn Thải Y nàng cùng Văn Thải Y hẳn là đều là một loại nữ nhân, tính cách mình vi trung tâm, tuy rằng không có Văn Thải Y cái loại này bén nhọn, lại giống nhau có chút cường thế "Chỉ cần ngươi đáp ứng trở thành yêu cầu của ta, ta sẽ. . ." Tần Niệm Mân thấy Diệp Mặc còn không có từ đánh sâu vào ở giữa kịp phản ứng, tự cố lần thứ hai nói rằng Không bằng, lần này Diệp Mặc lại ngăn cản nàng tiếp tục muốn nói tiếp lời nói, trực tiếp cắt đứt nói rằng: "Thật xin lỗi, ta vô pháp đến giúp ngươi ta là có thê tử người, nếu như không có chuyện gì khác nói, Tần tiên tử xin cứ tự nhiên đi "

Tần Niệm Mân thật không ngờ Diệp Mặc sẽ cự tuyệt, tuy rằng nàng lập tức sẽ nói ra cùng Diệp Mặc trở thành song tu bạn lữ cũng chỉ là lâm thời, chính là nàng thật sự là không thể chịu đựng được chính mình không có nói ra, đối phương liền chủ động nói không được lời nói phải biết nàng chủ động đến tìm một tiểu tiểu kim tiên, đối phương cũng chỉ là một cái tiên đan sư mà thôi, có tư cách gì đắn đo? Diệp Mặc mỉm cười, "Tần tiên tử, ta hiện tại thời gian tu luyện cũng không đủ, không có thời gian cùng ngươi đi chơi chơi trốn kiếm du hý, thật sự là không hảo ý tứ "

Nói xong, Diệp Mặc đứng lên, liền phải rời khỏi phòng khách "Ngươi tin hay không, chỉ cần ngươi rời đi nơi này, ta lập tức là có thể đem ngươi 'Hắc Lô đan lâu' san thành mặt đất bằng phẳng?" Tần Niệm Mân thấy Diệp Mặc chính là một cái kim tiên Sơ Kỳ, cũng dám không để ý tới nàng, xoay người bước đi, lập tức liền đứng lên kiều giận quát lớn nói nàng bình thường tính tình tốt lắm, thậm chí cùng sư huynh muội nhiều cũng hữu thuyết hữu tiếu, nhưng đây là không có làm tức giận nàng đích tình huống tiếp theo sáng chọc giận tới nàng, nàng kia sẽ bão nổi Diệp Mặc quay đầu lạnh giọng nói rằng: "Ta không tin "

Thấy Diệp Mặc nói ba chữ kia sau, tiếp tục rời đi, Tần Niệm Mân bỗng nhiên có chút nóng nảy, nàng bật thốt lên nói rằng: "Ta có thể cho ngươi bất luận cái gì ngươi muốn đồ vật "

Trước mắt người kia là một tam phẩm tiên đan sư, nhưng lại có như vậy một bức thối tính tình đúng là nàng thích hợp chọn người Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, cho mình bất luận cái gì muốn đồ vật? Cũng không sợ mạnh miệng thiểm nàng đầu lưỡi chính cô ta cũng liền chính là một cái kim tiên tu sĩ mà thôi, dám nói loại này mạnh miệng "Không tin, ngươi xem" nói xong kia Tần Niệm Mân vung tay lên, một đống lớn đồ vật dừng ở trước người của nàng trên bàn ngũ thải tân phân các loại nhan sắc đều có, thoạt nhìn cũng là hoa cả mắt Vốn là cho rằng Tần Niệm Mân muốn dùng cưỡng bức nàng, không nghĩ tới nàng cư nhiên không có trực tiếp động thủ, ngược lại xuất ra đồ vật đến hấp dẫn chính mình, Diệp Mặc ngược lại là có chút kinh ngạc cho dù là hắn chướng mắt mấy thứ này, người ta nếu lấy ra, nhìn xem cũng vô phương Diệp Mặc thần thức quét đi qua, cũng không khỏi không bội phục cái này nữ tu giàu có, tuy rằng không có một tiên tinh, chính là trong đó đồ vật nhưng không kém, ngay cả cấp năm tiên phù đều có các loại đan dược, tài liệu, cư nhiên còn có một việc trung phẩm phi hành tiên khí Cái này trung phẩm phi hành tiên khí, lập tức khiến cho Diệp Mặc biết cái này Tần Niệm Mân chẳng những giàu có, hơn nữa thân phận khẳng định không đơn giản trung phẩm phi hành tiên khí đơn giản là luyện chế khó khăn, càng chủ yếu chính là tài liệu cũng cực kỳ khó tìm, nhất kiện trung phẩm phi hành tiên khí giá cả tuyệt đối sẽ không thấp hơn thượng phẩm công kích tiên khí Nhưng

cho dù là này đó cũng không có được Diệp Mặc để vào mắt, thần thức của hắn chính là hơi chút quét một chút, sẽ thu hồi thần thức Thấy Diệp Mặc còn muốn đi ra ngoài, căn bản là đem chính mình trở thành không khí, Tần Niệm Mân chỉ biết Diệp Mặc phải là một cái không chịu uy hiếp tên, vội vàng nói rằng: "Ta thu hồi chính mình mới vừa nói lời nói, hướng ngươi giải thích "

Diệp Mặc lúc này đã đến cửa, hắn nghe cái này nữ tu đạo khiểm, cũng không có dừng lại, chính là đạm lên tiếng nói: "Một khi đã như vậy, ngươi xin mời liền đi, nơi này là ta 'Hắc Lô đan lâu' địa phương "

Thấy Diệp Mặc chất lượng cực kém cố không ăn, Tần Niệm Mân nhanh chóng nói rằng: "Diệp đan sư, ta lại lấy một vài thứ đi ra, nếu ngươi còn không nguyện ý hợp tác lời nói, ta đây lập tức bước đi ta nghĩ, làm một cái tới cửa nói chuyện làm ăn người, ngươi nên sẽ không nói hoàn nói kiên nhẫn cũng không có đi hơn nữa, nhiều bằng hữu hơn lộ, lúc đó một ngày kia ngươi đột nhiên đến Cung Hoa Thiên cũng chưa biết chừng "

Diệp Mặc nghe đến câu, ngược lại lập tức ngừng lại hắn không sợ cái này Tần Niệm Mân uy hiếp, chính là vừa rồi Tần Niệm Mân lấy ra đồ vật biểu hiện cái này nữ tu không đơn giản nếu nàng thật là Cung Hoa Thiên ngưu người, đem đến chính mình đi Cung Hoa Thiên, đắc tội như vậy một người luôn không tốt nghĩ đến đây, Diệp Mặc lần thứ hai đi trở về ngồi xuống Thấy Diệp Mặc trở về, Tần Niệm Mân trong lòng mừng rỡ, nàng nhưng không biết mình cuối cùng câu nói kia có tác dụng, không bằng nàng cũng không dám lại hướng Diệp Mặc mạnh bạo chính là lại lấy ra năm sáu dạng đồ vật, sau đó nhìn Diệp Mặc nói rằng: "Ngươi xem nhìn mấy thứ này, ngươi có vừa chúng ta liền nói một chút lúc đó chính ngươi đề xuất một cái yêu cầu, ta cũng có thể thỏa mãn ngươi "

Tần Niệm Mân không tin Diệp Mặc bất hòa nàng giao dịch, Diệp Mặc là một tiên đan sư, khẳng định có kỳ dị mồi lửa, nàng xuất ra đồ vật liền có một 'Kỳ viêm tử tủy' 'Kỳ viêm tử tủy' là Tu Chân Giới cực kỳ trân quý tài liệu, có thể cung cấp bất luận cái gì kỳ dị mồi lửa thăng cấp, loại này tài liệu tại tiên giới rất là rất thưa thớt tuy rằng cho dù là kỳ dị mồi lửa thăng cấp đến tử sắc,

tại tiên giới cũng chỉ là cấp thấp nhất Hỏa Diễm, nhưng kỳ dị mồi lửa thăng cấp đến tử sắc cũng không đơn giản, mà 'Kỳ viêm tử tủy', chính là trong đó một loại Diệp Mặc trong lòng cười thầm, cái này Tần Niệm Mân hiển nhiên không có gì nói chuyện làm ăn kinh nghiệm, này còn không có bắt đầu nói, đã đem chính mình con bài chưa lật tất cả đều lấy ra không bằng cũng bởi vì như vậy, Diệp Mặc đối nàng ngược lại nhiều một hảo cảm hơn Diệp Mặc thần thức đảo qua trên bàn năm dạng đồ vật, lập tức liền nhìn thấy 'Kỳ viêm tử tủy' nếu như là tại Tu Chân Giới, nhìn thấy 'Kỳ viêm tử tủy', Diệp Mặc nhất định là mừng rỡ như điên chính là hiện tại hắn cũng không có bao nhiêu kinh hỉ, hắn 'Vụ Liên Tâm Hỏa' đã là tử sắc, hơn nữa bây giờ còn là thâm tử sắc 'Thanh như hiểu thiên' cho dù là dùng 'Kỳ viêm tử tủy', cũng chỉ là màu thiển tử, với hắn mà nói cũng không nóng nảy Đương nhiên, nếu có thể được đến này khối khoáng thạch, hắn khẳng định nguyện ý tiên giới để kỳ dị Hỏa Diễm thăng cấp tài liệu rất nhiều, nếu Tần Niệm Mân điều kiện rất cao, hắn thà rằng không cần 'Kỳ viêm tử tủy'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1560

Ụ Đá Thứ Năm

Hơn nữa Diệp Mặc bây giờ cũng biết mồi lửa trong Tiên giới thăng cấp là vô cùng khó khăn, chỉ là một Kỳ Viêm Tử Tủy cũng chỉ khiến mồi lửa làm màn khởi động mà thôi. Lúc trước hắn mặc dù biết mồi lửa trong Tiên giới đầu tiên cần phải cắn nuốt Tinh Không Viêm Tủy, nhưng cũng không biết kỹ lưỡng cho lắm, sau khi hắn nhìn thấy miếng ngọc giản của người con gái Đại La Tiên kia, sớm đã biết rõ rồi. Cho dù có Tinh Không Viêm Tủy, cũng không phải bất kỳ mồi lửa nào đều có thể cắn nuốt.

Trong Tiên giới đối với đẳng cấp của mồi lửa có một câu nói miêu tả đơn giản, đó chính là:

"Tử niết vi tam, phá niết thị tiên, tiên chi cực trí, thần diễm vô song."

Bất luận là bất kỳ mồi lửa nào, chỉ cần có thể thăng cấp được. Sau khi mồi lửa đó thăng cấp lên màu tím, sẽ tiếp tục cắn nuốt một số nguyên liệu cao cấp có thể khiến mồi lửa đó thăng cấp, hoặc là cắn nuốt mồi lửa cùng loại, sau khi đến một trình độ nhất định rồi, mồi lửa sẽ tiến hành niết bàn.

Mồi lửa sau khi niết bàn sẽ diễn sinh ra hỏa linh, hình thành lên mồi lửa có sinh mạng. Lúc này bên ngoài mồi lửa màu tím sẽ hình thành một vòng sáng màu vàng nhạt, đó chính là mồi lửa Tử niết cấp một, còn gọi là mồi lửa Tử niết cấp một.

Khi mồi lửa Tử niết cấp một tiếp tục cắn nuốt nguyên liệu hoặc mồi lửa khác, sau khi lại thăng cấp lần nữa, sẽ hình thành hai đường sáng màu vàng, mà mồi lửa có hai đường sáng màu vàng cũng gọi là mồi lửa Tử niết cấp hai, sau khi thăng cấp bên ngoài mồi lửa hình thành ba đường sáng màu vàng, thì

chính là mồi lửa Tử niết cấp ba.

Nếu như lúc này mồi lửa còn thăng cấp lên nữa, sẽ hình thành bốn đường sáng màu vàng, lúc này cũng không còn gọi là mồi lửa nữa, mà gọi là Tiên diễm. Mồi lửa hình thành bốn đường sáng màu vàng chính là Tiên diễm cấp bốn, năm đường sáng màu vàng là Tiên diễm cấp năm, sáu đường sáng màu vàng là Tiên diễm cấp sáu.

Mồi lửa có thể thăng cấp đến độ cao nào cũng có mối liên hệ với nguyên liệu cắn nuốt, lại càng có mối liên hệ với niết bàn. Lần niết bàn đầu tiên của mồi lửa màu tím có liên quan đến độ cao mà sau này mồi lửa của tu sĩ có thể thăng cấp, cho nên lần niết bàn đầu tiên này rất quan trọng. Đương nhiên, căn cứ theo những gì ghi lại, mồi lửa có thể thăng cấp lên Tiên diễm dường như đều là thiên hỏa, có rất ít địa hỏa có thể thăng cấp lên đẳng cấp Tiên diễm được.

Cho nên đẳng cấp của thiên hỏa càng cao, độ cao có thể đạt được cũng càng cao. Trong Tiên giới, Tiên diễm có thể xếp trong Top 10 trước giờ đều là thiên hỏa kỳ dị Top 10 thăng cấp.

Mà sau khi mồi lửa đến Tiên diễm cấp sáu, nếu như lại thăng cấp tiếp, cho dù đến cực hạn rồi, lúc này hỏa linh của mồi lửa cũng đã đại thành rồi, sẽ hình thành thần diêm. Trong Tiên giới, thần diễm là mồi lửa cao cấp nhất. Diệp Mặc từ miếng ngọc giản mà người con gái Đại La Tiên kia đưa cho, cũng biết được lai lịch của mồi lửa đầu tiên trong Tiên giới.

Chỉ có Tiên diễm thăng cấp lên thần diễm mới có thể hình thành mồi lửa đệ nhất trong Tiên giới, vì chỉ có thần diễm mới có thể cắn nuốt được Tinh Không Viêm Tủy, một khi thần diễm nào đó sau khi cắn nuốt Tinh Không Viêm Tủy rồi, lập tức sẽ thăng cấp thành mồi lửa đệ nhất của Tiên giới.

Nếu như hai loại thần diễm cắn nuốt Tinh Không Viêm Tủy, vậy thì hai mồi lửa đó sau khi gặp nhau sẽ cùng nhau cắn nuốt, cái nào thắng chính là thần diễm đệ nhất trong Tiên giới.

Sở dĩ nói chỉ có thiên hỏa thứ hai đến thứ mười mới có thể thăng cấp lên thần diễm đệ nhất được, đó là vì ngoài thiên hỏa Top 10 ra, những mồi lửa khác căn bản không thể nào thăng cấp lên thần diễm được. Thần diễm không thể thăng cấp, càng không thể nói đến chuyện cắn nuốt Tinh Không Viêm Tủy gì đó được.

Diệp Mặc nhớ ra miếng đậu phụ mềm mà mình lấy được ở Diễm Hải cấm địa, không biết đó có phải là Tinh Không Viêm Tủy hay không.

…

Vì Diệp Mặc biết mồi lửa thăng cấp khó khăn, còn có mồi lửa màu tím chỉ mới là bước khởi đầu, cái này cũng khiến hứng thú với Kỳ Viêm Tử Tủy cũng giảm đi đáng kể. Hắn có một Vụ Liên Tâm hỏa cũng chưa chắc có thể thăng cấp lên Tiên diễm được, càng không cần phải nói đến Thanh Như Hiểu Thiên nữa.

Đẳng cấp của Thanh Như Hiểu Thiên quả thực cao hơn Vụ Liên Tâm hỏa, cái quan trọng là Vụ Liên Tâm hỏa của Diệp Mặc bây giờ cũng đủ dùng rồi. Cho dù biết Vụ Liên Tâm hỏa không có cơ hội thăng cấp lên Thần diễm, nhưng Diệp Mặc cũng không lo lắng, Thần diễm cách hắn xa vạn dặm, quá xa.

Đương nhiên, nếu như có thể dùng cách khác để lấy được Kỳ Viêm Tử Tủy, Diệp Mặc cũng không chút do dự. Dù sao, đó cũng là nguyên liệu thăng cấp mồi lửa cao cấp mà hắn đang rất cần.

Nếu như không có Kỳ Viêm Tử Tủy, Diệp Mặc cũng đã lần nữa hạ lệnh trục khách rồi, bây giờ đối phương có Kỳ Viêm Tử Tủy, Diệp Mặc cũng không muốn Tần Niệm Mân giả song tu gì đó lấy được, hắn đành phải lật tình thế lại trước khi Tần Niệm Mân lấy ra một đống đồ, dường như muốn tìm đồ gì khác. Thực ra là đang nghĩ cách giữ lại Kỳ Viêm Tử Tủy của đối phương.

Tần Niệm Mân vốn dĩ muốn nói chuyện thấy Diệp Mặc tìm tòi đống đồ

trước đó mình lấy ra, miễn cưỡng ép lời định nói xuống.

- Ồ…

Diệp Mặc ngạc nhiên lấy ra thủy tinh cầu từ trong đống đồ đó ra, hắn sở dĩ tìm thủy tình cầu, là vì trong thủy tinh cầu có hình một ụ đá, ụ đá này tương tự như bốn ụ đá bên trong Thế giới trang vàng của hắn.

Diệp Mặc trống ngực lập tức đập thình thịch, nếu nói hắn còn có thứ gì đó quan trọng nhất, thì chính là ụ đá thứ năm này rồi.

Thấy Diệp Mặc cầm thủy tinh cầu trong tay, Tần Niệm Mân vội vàng nói:

- Thủy tinh cầu này tôi ghi lại từ một lần hội đấu giá có bán ra ụ đá. Vì ụ đá đó đấu giá có giá cao nhất từ trước tới nay, hơn nữa lúc đó cha của tôi nói, ụ đá này chắc hẳn có năm ụ. Cho nên tôi ghi hình lại, nói không chừng một ngày nào đó tôi cũng tìm được một ụ, rồi cũng phát tài.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, ụ đá có thể bán với giá cao nhất từ trước tới nay, bất luận là ai bán, thì người đó cũng không phải là người mà bây giờ hắn có thể đối kháng được. Tiên giới quả nhiên khác với Tu Chân giới, chỉ cần là đồ tốt, thì sẽ không bị mai một.

Tần Niệm Mân bỗng nhiên nói:

- Lúc đó ụ đá đó được bán với giá trên trời tỉ tám tiên tinh thượng phẩm, còn cộng thêm cả một tiên linh mạch thượng phẩm nữa.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, tỉ tám tiên tinh thượng phẩm cộng với một đoạn Tiên linh mạch thì lên giá bao nhiêu rồi? Đừng nhìn hơn trăm đoạn linh mạch cực phẩm mà hắn lấy được từ tay Tác An Sơn, nhưng cái đó là bao nhiêu vị diện bao nhiêu năm mới tích lũy nên được? Huống chi tiên linh mạch cũng không phải linh mạch của Tu Chân giới có thể so sánh được.

Không đợi Tần Niệm Mân nói gì thêm, thần thức của Diệp Mặc cũng đã

quét vào bên trong thủy tinh cầu đó.

Một ụ đá vô cùng rõ rệt xuất hiện trong tầm thần thức của Diệp Mặc, ụ đá này giống hệt như bốn ụ đá trong Thế giới trang vàng của hắn, hơn nữa mấy chữ bên trên Diệp Mặc cũng nhìn rất rõ, "Thủy, Ngũ Hành Tề, Thế Giới Toàn".

Đây chính là ụ đá mệnh Thủy trong ụ đá Ngũ Hành, cũng là cái mà hắn đang thiếu, nói cách khác hắn chỉ cần tìm được ụ đá này, Ngũ Hành trong Thế giới trang vàng của hắn cũng đầy đủ rồi. Một khi Ngũ Hành của Thế giới hỗn độn đầy đủ, đồng nghĩa với việc hắn chính thức có được thế giới của riêng mình.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc trong lòng bắt đầu kích động, thậm chí không khống chế được bản thân mình. Hắn có thể khống chế được thế giới, có nghĩa là, hắn có thể xây dựng được rất nhiều nơi tu luyện bên trong Thế giới trang vàng của hắn, những người mình thích có thể ở với mình trong thế giới thế ngoại đào nguyên này rồi.

Tần Niệm Mân bỗng nhiên hơi liếc nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc giật mình, tâm trạng kích động vừa nãy lập tức như nước đá bị giội nước nóng vào vậy. Nếu như người con gái này phát hiện ra mình có hứng thú như vậy, cô ta có nghi ngờ mình hay không?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc thậm chí không kìm chế nổi muốn ra tay giết chết Tần Niệm Mân.

Đúng lúc hắn còn đang nghĩ có nên giết tên Tần Niệm Mân hay không, thì Tần Niệm Mân lại bỗng nhiên nói:

- Anh nghĩ kĩ hay chưa, tôi ở đây nếu như có đồ mà anh nhắm trúng, thì anh cứ lấy đi. Cho dù là thủy tinh cầu đó, tôi cũng có thể phục chế được cho anh một phần.

Diệp Mặc ngượng ngùng cười cười, thần thức rời khỏi thủy tinh cầu, sau

đó nói:

- Không ngờ có đồ giá trị thế, tôi vừa nãy còn đang nghĩ, chẳng may tôi lấy được một ụ đá, tôi cũng không cần đi luyện đan chịu tội nữa rồi.

- Phì…

Tần Niệm Mân bỗng nhiên không chịu được phì cười, cô chỉ chỉ Diệp Mặc không kiềm chế được nói:

- Anh đừng suy nghĩ hão huyền nữa, cũng nghĩ giống như tôi ngày đó vậy. Anh biết lúc đó người dùng thủy tinh cầu ghi hình lại có bao nhiêu không? Người của toàn hội đấu giá đều có thủy tinh cầu này, nhưng tôi không thấy có người nào tìm được ụ đá thứ hai. Cho nên, anh cũng đừng suy nghĩ làm gì.

Diệp Mặc thầm than người con gái này đúng thật giỏi thay đổi, vừa nãy còn nói muốn san bằng đan lầu của mình, bây giờ nói chuyện còn mang theo khẩu khí này, quả thực khiến hắn không còn gì để nói. Hắn giả bộ có chút ngại ngùng đặt thủy tinh cầu trong tay mình xuống, lắc lắc đầu nói:

- Tôi biết, tôi cũng chỉ nghĩ chút mà thôi.

Nói xong, Diệp Mặc giả bộ lơ đãng hỏi:

- Đúng rồi, cái người mà có khí phách lớn như vậy, có nhiều tiên tinh kia là ai vậy? Không ngờ lại tiêu tỉ tám tiên tinh, mua một ụ đá bị hỏng?

Tần Niệm Mân khuôn mặt bỗng nhiên lạnh lùng, giống như người vừa nãy vẫn cười nói không phải là cô vậy, tiện tay thu lại những đồ đang bày trên bàn nói:

- Nếu anh không có hứng thú với đồ của tôi, vậy thì thôi, tôi đi đây.

Nói xong liền đứng dậy, rời khỏi phòng khách.

Lần này đến lượt Diệp Mặc sốt ruột, đây chẳng phải là lừa người sao?

Nếu như người con gái này đi rồi, hắn đến nơi nào tìm tung tích của ụ đá đây? Thứ này đối với hắn mà nói cũng là thứ rất quan trọng. Hắn căn bản còn định đợi khi nào mình thành Vị Tiên rồi thì lại từ từ dán quảng cáo tìm kiếm, bây giờ cũng đã có tung tích rồi, hắn đâu chịu buông tha?

Nhưng khiến Diệp Mặc sốt ruột chính là, hắn hết lần này đến lần khác lại còn giả bộ không thèm để ý, thậm chí đến cả ụ đá đến nhắc cũng không nhắc đến mới được. Lúc này Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ, Tần Niệm Mân có chút cảm thấy Diệp Mặc muốn biết tung tích của ụ đá, nếu không, tại sao lúc trước lại lo lắng mình không hợp tác, bây giờ lại chủ động muốn đi?

Quả nhiên cho dù có không trao đổi đi nữa, người có thể lăn lộn được đến Kim Tiên, bất luận là nam hay nữ cũng có chút vốn liếng.

Mắt nhìn Tần Niệm Mân rời khỏi phòng khách, Diệp Mặc mấy lần muốn gọi cô lại, cuối cùng cũng kìm chế được. Hắn biết một khi mình lộ ra hứng thú của mình với ụ đá đó, đó cũng không phải là chuyện nói đùa, thậm chí còn đáng sợ hơn việc lấy được gốc cây của Lục Chính Quần.

Diệp Mặc quyết định xong, đợi người con gái này rời đi rồi, hắn sẽ lén lút đi theo sau. Hắn không tin công pháp ẩn nấp của Tam Sinh Quyết của mình, lại không thể theo dõi được người con gái này. Chỉ cần xác định được người con gái này là người của Cung Hoa Thiên, vậy là được rồi.

Chỉ cần biết hội đấu giá của Cung Hoa Thiên bán ra một ụ đá với giá trên trời là sự thật, vậy thì hắn có thể nghe ngóng từ nơi khác được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc trong lòng nhẹ nhõm, may mà còn chưa chặn người con gái này lại, nếu không mình có khả năng cũng bị cô ta nghi ngờ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1561

Hỗn Độn Tinh Vực

Tần Niệm Mân là một cô gái cẩn thận và tỉ mỉ, nên cô khẳng định là mình không hề cảm giác sai. Cái tên Diệp Mặc trước mặt này sau khi cầm lấy cái Thủy Tinh Cầu lên xem, thì trong nháy mắt liền kích động vô cùng. Điều này nói rõ rằng hắn rất lưu ý tới cái ụ đá kia, cho nên cô liền không chút do dự nào đi về phía cửa ra, để bản thân có thể chiếm lấy thế chủ động.

Nhưng khiến cho cô không ngờ, chính là ngay cả khi cô sắp rời khỏi phòng khách rồi, thì cái tên Diệp đan sư kia vẫn không hề có chút ý định nào muốn gọi cô trở lại cả, lẽ nào thật sự là cô đã suy đoán sai hay sao?

Tính cách và bản lĩnh luyện đan của Diệp Mặc đều là ứng cử viên tốt nhất. Nếu muốn tìm một người khác thay thế Diệp Mặc, thì nhất thời khó có thể nào tìm được.

Nghĩ tới đây, thì Tần Niệm Mân lại lần nữa ngừng lại, cô quay đầu lại nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Người mua ụ đá kia chỉ có ta cùng cha ta và một vài người khác nữa biết được thân phận y mà thôi, nếu như ngươi không cần cái tin tức này, thì ta sẽ đi thật đấy.

- Không tiễn.

Diệp Mặc lần này nói mà không có chút do dự nào. Hắn biết rằng đối phương xác thực là đã bắt đầu hoài nghi rồi, cho nên nếu như lúc này mà hắn còn tỏ rõ ý định với cái ụ đá kia, thì căn bản hắn chính là thằng ngốc. Cho dù là chỉ có một mình cô ta biết được tin tức về cái ụ đá này, thì hắn cũng sẽ

không hỏi tới nữa.

Chỉ cần chờ tới khi thực lực của hắn cường hãn đến một mức nhất định rồi, thì có thể trực tiếp đến thẳng Cung Hoa Thiên mà hỏi.

Tần Niệm Mân thì lại ngây ngẩn cả người. Cô không ngờ là Diệp Mặc lại thực sự không thèm để ý. Lúc này thì cô mới biết rằng hắn là mình đã phán đoán sai lầm rồi. Cũng đúng thôi, cái tên Diệp đan sư trước mặt này mới chỉ có tu vi Kim Tiên, còn cái ụ đá kia thì lại có giá tới mấy tỷ tiên tinh, căn bản chính là thứ mà hắn không thể nào mơ tưởng tới được. Một Tiên đan sư sơ cấp như hắn, thì cho dù là luyện chế đan dược vô số năm, cũng không thể nào kiếm ra mấy tỷ tiên tinh được.

Quyền chủ động lại lần nữa mất đi. Lúc này giọng điệu của Tần Niệm Mân thậm chí đã mang theo chút ý tứ thỉnh cầu rồi:

- Diệp đan sư, lẽ nào tất cả những thứ kia ngươi đều nhìn không thuận mắt sao? Ngươi giúp ta lần này, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi bị thiệt thòi đâu.

Nghe được câu nói này của Tần Niệm Mân, thì Diệp Mặc làm bộ trầm ngâm một lúc lâu, trong lòng lại mừng thầm. Đồng thời hắn cũng thầm than, quả nhiên là ‘liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’ (trong hoàn cảnh khốn khó, mà tìm được lối thoát). Đúng là làm chuyện gì thì cũng cần phải bảo trì sự bình tĩnh, nếu thiếu kiên nhẫn thì bản thân luôn luôn là người chịu thiệt. Cô gái tên Tần Niệm Mân này muốn mình cùng cô ta giả trang thành một đôi đạo lữ song tu, nhất định là sẽ cần mình đi cùng cô ta một chuyến. Chỉ cần đi theo cô một chuyến, vậy thì có thể quang minh chính đại mà biết tới thân phận của cô ta rồi. Nếu như trên đường lại có thể hỏi ra tung tích của cái ụ đá thì không còn gì tốt bằng. Nếu như hỏi không ra được, vậy thì trước tiên cứ biết được nhà của cô ta ở đâu đã, chờ sau này tu vi của mình cao hơn, thì sẽ lại quang minh chính đại trở lại mà hỏi.

Thấy Diệp Mặc trầm ngâm không nói lời nào, thì Tần Niệm Mân cũng càng không dám nói gì. Chỉ một mực chờ đợi mà nhìn chằm chằm vào Diệp

Mặc, ước gì Diệp Mặc sẽ lập tức đồng ý với yêu cầu của cô.

Sau khi Diệp Mặc trầm ngâm được một lúc, thì mới thở dài rồi nói:

- Ài, con người của ta chỉ thích mềm, không thích cứng. Cô cũng rất biết cách dụng tâm dấy. Thôi được rồi, cô cứ nói ra xem xem tôi phải giúp cô như thế nào, sau đó tôi có thể xem xét một chút xem có thể giúp được hay không.

Trong lòng Tần Niệm Mân liền đại hỉ. Cô liền nhanh chóng trở lại chỗ ngồi của mình. Diệp Mặc nghĩ tới chỉ trong thời gian gặp gỡ ngắn ngủi của cả hai người, mà cả hai người đều muốn lợi dụng lẫn nhau, thì trong lòng không khỏi có chút cảm giác buồn cười.

Sau khi ngồi xuống thì Tần Niệm Mân liền nói tiếp, giọng điệu cũng trở nên mềm mỏng hòa hoãn đi nhiều:

- Diệp đan sư, tôi đến từ Đại La Tiên Môn là Cực kiếm Tiên Môn thuộc Cung Hoa Thiên.

- Đại La Tiên Môn? Trong môn phái các cô có Đại La tiên nhân sao?

Diệp Mặc giật mình hỏi lại một câu. Hắn cũng không thể nào mà không giật mình được. Liễu Trung Yên nói với hắn rằng, thiên chủ của Việt Hành Thiên là Lục Chính Quần cũng chỉ là Đại La tiên nhân mà thôi. Vậy mà Cực Kiếm Tiên Môn lại được công nhận là Đại La Tiên Môn, ý nghĩa không phải là trong môn phái của Tần Niệm Mân cũng có Đại La tiên nhân hay sao?

- Đúng thế, cha của tôi chính là Đại La tiên nhân, cho dù là thiên chủ của Cung Hoa Thiên cũng phải khách khí với cha tôi ba phần.

Tần Niệm Mân nói một cách tự hào.

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi tiếp:

- Lẽ nào cha của cô không bị thiên chủ của Cung Hoa Thiên quản lý

sao?

Tần Niệm Mân sững sờ nhìn Diệp Mặc, một lát sau mới nghi hoặc hỏi lại:

- Chẳng lẽ anh cho rằng thiên chủ của một Thiên Vực là lớn nhất ư?

Diệp Mặc có chút xấu hổ mà gật đầu. Hắn đúng thật là vẫn cho rằng như vậy đấy. Nếu đã là thiên chủ của một Thiên Vực, thì đó đương nhiên phải là người có quyền lực lớn nhất trên toàn bộ Thiên Vực đó rồi.

- Ách...

Tần Niệm Mân có cảm giác không biết phải nói gì:

- Tôi hoài nghi rằng anh đã phi thăng nhiều năm như vậy, nhưng có phải là vẫn chưa bao giờ quan tâm tới loại chuyện này hay không? Thiên chủ của một Thiên Vực quả thực là có quyền lực rất lớn, nhưng cũng không phải là người có thể quản được toàn bộ người trong Thiên Vực. Đương nhiên, tôi nghe nói Trung Thiên Vực và Thượng Thiên Vực, thì có rất nhiều thiên chủ của một Thiên Vực là người có quyền lực lớn nhất đấy, không có bất kỳ một ai dám phản bác lại ý tứ của thiên chủ cả. Nhưng ở Hạ Thiên Vực chúng tôi, thì thiên chủ cũng không phải là người có quyền lớn nhất. Rất nhiều thế lực của các Đại La Tiên Môn đều không kém hơn so với Phủ thiên chủ. Hơn nữa còn có một số ít Tiên Tông có thực lực còn lớn hơn cả Phủ thiên chủ nữa, chỉ là người ta không hề có ý muốn làm Thiên Chủ mà thôi.

- Hóa ra là như vậy.

Diệp Mặc thở dài. Điều này đối với hắn mà nói, thì thực tế lại là chuyện tốt chứ không phải chuyện xấu. Vì nếu như trong một Thiên Vực, mà chuyện gì Thiên Chủ cũng đều có thể quản được, thì vị Thiên Chủ ấy nếu như muốn tìm một người trong Thiên Vực của mình chắc chắn sẽ không gặp nhiều khó khăn. Khó trách vì sao mà mình ở rừng rậm Hắc Lô đã khá lâu, nhưng lại chưa từng có tin tức gì về lệnh truy nã mình cả. Hóa ra rừng rậm Hắc Lô

cũng chưa chắc đã là nơi mà Thiên Chủ của Văn Cử Thiên quản đến. Đương nhiên, cũng có thể là do Thiên Chủ của Văn Cử Thiên không muốn để cho tất cả mọi người đều biết chuyện, nên cuối cùng cũng là tiện nghi cho hắn.

Tần Niệm Mân trợn mắt liếc Diệp Mặc một cái rồi nói tiếp:

- Cha tôi có một người bạn tốt tên là Công Tôn Ân. Vị Công Tôn Ân này chẳng những là một Đại La tiên nhân, hơn nữa còn là một Tiên đan đại sư ngũ phẩm. Công Tôn Ân có một đệ tử tên là Công Tôn Chỉ Ngọc, cũng là một Tiên đan sư, về phần là Tiên đan sư mấy phẩm thì tôi cũng không biết. Nhưng cha của tôi lại muốn gả tôi cho cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia, nhưng tôi thì lại không muốn.

Diệp Mặc đã hiểu ra đôi chút. Tần Niệm Mân nhất định là muốn mình giả mạo làm đạo lữ song tu, sau đó mang mình về ra mắt cha của cô, để cho cha của cô bỏ cái ý định đem cô gả đi ra khỏi đầu.

Sau khi hiểu ra, thì Diệp Mặc liền nói:

- Tiên môn không phải là đều chú ý tới sự môn đăng hộ đối sao? Cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia là một Tiên đan sư, hơn nữa còn có một sư phụ là Đại La tiên nhân, vì sao cô lại không đồng ý?

Trên khuôn mặt ngọc ngà của Tần Niệm Mân hiện lên một tia đỏ ửng. Từ lúc nói chuyện với Diệp Mặc cho tới giờ, đây là lần đầu tiên mà cô nói với một dáng vẻ thẹn thùng khó khăn của một cô gái bình thường:

- Tôi biết, nhưng tôi đã có người trong lòng rồi. Anh ấy cũng là một Tiên đan sư, hơn nữa hiện tại có lẽ cũng đã là tu vi Huyền Tiên rồi.

Diệp Mặc không ngờ rằng mình lại đoán sai, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi lại:

- Cô đã có người trong lòng rồi, vậy vì sao mà không đưa về ra mắt với trưởng bối của mình? Đừng nói với tôi là cô sợ cha của cô đột nhiên nổi giận giết chết người trong lòng của cô, cho nên cô mới nhờ tôi đi tới để chết thay

đấy nhé. - Anh nói mò cái gì đấy, danh tiếng của cha tôi ra sao? Sao có thể giết một tu sĩ Kim Tiên như anh được? Anh quá đề cao chính mình rồi. Tôi lấy mạng của mình để đảm bảo, cha tôi tuyệt đối sẽ không làm gì anh cả. Tôi sỡ dĩ muốn cho anh thay thế, là vì cha tôi thì nhất định đòi được gặp mặt, nhưng người trong lòng tôi thì đã đi vào Tinh Vực Hỗn Độn để thí luyện rồi.

- Đợi một chút...

Diệp Mặc lại lần nữa cắt đứt lời của Tần Niệm Mân:

- Cái Tinh Vực Hỗn Độn kia là nơi nào?

Diệp Mặc nghe được hai chữ 'Thí luyện' này, thì lập tức nghĩ tới việc luyện thể của mình. Hắn đang lo lắng là không có chỗ để tu luyện luyện thể đây. Lúc này Tần Niệm Mân lại nói tới cái Tinh Vực Hỗn Độn kia, không biết có phải là nơi thích hợp để luyện thể hay không? Diệp Mặc hiện tại đã có hiểu biết rất sâu đối với luyện thể rồi, chỉ là không tìm được nơi nào có điều kiện tốt để luyện thể mà thôi. Nếu như cái Tinh Vực Hỗn Độn kia có điều kiện tốt để luyện thể, vậy thì không còn gì tốt hơn với hắn nữa rồi.

Tần Niệm Mân thở dài:

- Tôi thật sự không hiểu là vì sao anh có thể tu luyện được tới tu vi Kim Tiên đấy. Cái gì anh cũng chẳng biết. Tinh Vực Hỗn Độn chính là nơi tốt nhất trong mười một hạ thiên vực để tu sĩ có thể tu luyện. Khắp nơi đều là một mảnh hỗn độn, xung quanh đều có nguy cơ. Trong đó có thể tu luyện luyện thể, cũng có thể tu luyện các loại pháp thuật và tiên nguyên, cho dù là thần thức cũng có thể tu luyện được. Nó là một nơi thí luyện hay nhất trong mười một hạ Thiên Vực. Mặc dù bên trong đều là một mảnh hỗn độn, nhưng cũng có người nói rằng bên trong chia ra làm chín tầng, mỗi khi lên thêm một tầng thì nguy cơ đều tăng cao hơn. Nhưng cũng có người nói bên trong chia làm ba mươi sáu tầng, nhưng thực hư thế nào thì tôi cũng không biết, vì tôi còn chưa từng đi vào đó.

Nói tới đây, thì chân mày của Tần Niệm Mân liền nhướng lên:

- Tinh Vực Hỗn Độn không phải là nơi bất kỳ ai cũng có thể đi vào thí luyện được, nếu như không có được dũng khí và thực lực nhất định, thì đi vào đó chính là muốn chết.

Nói xong thì trong mắt của cô liền mang theo một tia tự hào và tưởng niệm, hiển nhiên là đang nhớ tới người trong lòng vẫn còn đang thí luyện trong Tinh Vực Hỗn Độn.

Diệp Mặc cũng không hề để ý tới tâm tư của Tần Niệm Mân, lập tức hỏi:

- Tinh Vực Hỗn Độn kia là ở địa phương nào? Như thế nào mới có thể đi vào đó?

Tần Niệm Mân lập tức nhíu mày. Cô có chút bất mãn nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp đan sư, bây giờ là tôi tìm tới anh để hỗ trợ, anh hiện tại còn chưa đồng ý giúp tôi, ngược lại là tôi lại phải giải đáp các thắc mắc của anh.

Diệp Mặc nghĩ lại cũng thấy thực đúng là như vậy, nhưng vì còn rất nhiều thứ mà hắn chưa hiểu, cho nên cứ vô thức mà đặt câu hỏi với Tần Niệm Mân mà thôi. Lúc này mới có chút xấu hổ nói:

- Xin lỗi, tôi chỉ là muốn hỏi xem cái Tinh Vực Hỗn Độn kia ở đâu, rảnh rỗi thì tôi cũng muốn tới đó xem.

Trong lòng Tần Niệm Mân âm thầm lắc đầu. Diệp Mặc cũng chẳng phải là người của một đại môn phái nào, bản thân cũng chỉ là một Tiên đan sư bình thường, vậy mà cũng muốn đi vào Tinh Vực Hỗn Độn hay sao? Chẳng lẽ hắn cho rằng ở Hắc Lô trấn vượt cấp giết một tên tu sĩ Kim Tiên trung kỳ đã là rất giỏi rồi sao? Nếu như mình nói cho hắn biết, nếu hắn đi vào Tinh Vực Hỗn Độn, thì nói không chừng là vừa mới vào đã chịu không nổi mà chết rồi, thì không biết là hắn sẽ bị đả kích tới mức nào nữa. (Vậy chứ nếu

nó vượt qua được cái Tinh Vực Hỗn Độn này thì cô em sẽ bị đả kích thế nào)

Bất quá hiện tại mình còn cần tới hắn giúp đỡ, thì cô liền nhịn xuống, cố gắng nhẫn nại mà đáp lời:

- Bên trong Tinh Vực Hỗn Độn cực kỳ nguy hiểm. Rất nhiều tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ đi vào cũng đều phải chết. Anh chỉ là một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ mà muốn đi vào đó, thì nghĩ thôi cũng đừng nghĩ đến. Hơn nữa muốn vào Tinh Vực Hỗn Độn thì cần phải có Đại La tiên nhân dùng 'Liệt không phù' phá vỡ lối vào Tinh Vực Hỗn Độn mới được. Bất quá lúc đi ra thì không cần thiết phải như thế.

Diệp Mặc trầm mặc một lát, sau đó dứt khoát nói:

- Tần tiên tử, tôi đồng ý giúp đỡ cô, nhưng, cô cũng phải đáp ứng tôi hai điều kiện.

- Anh không phải là muốn tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn chứ? Nếu như vậy thì không phải là tôi giúp anh, mà là giết anh đó. Tôi xác thực là có thể lấy được 'Liệt không phù' để phá vỡ lối vào Tinh Vực Hỗn Độn, nhưng với tu vi của anh mà đi vào đó thì chính là tìm chết mà.

Tần Niệm Mân không đợi Diệp Mặc nói ra, thì đã kinh ngạc kêu lên. Hiển nhiên là cô đã đoán ra được tâm tư của Diệp Mặc rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1562

Giao Dịch Thành Công

Diệp Mặc lần này hoàn toàn không còn vẻ không thèm để ý như trước nữa, hắn trịnh trọng nói:

- Cô yên tâm, chỉ cần cô đưa cho tôi một tấm liệt không phù, sau đó chỉ cho tôi làm sao đến được Tinh vực Hỗn Độn, tôi ắt có cách. Đương nhiên, tôi cũng đồng ý với yêu cầu của cô, đi giúp cô trước đã.

Tần Niệm Mân nhìn Diệp Mặc một lúc lâu, sau đó thở dài nói:

- Không ngờ anh còn là một tên không sợ chết, được thôi, tôi cũng nói qua nguy hiểm với anh rồi, nếu như anh chắc chắn muốn đi, cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Tôi cũng đồng ý đưa cho anh một tấm Liệt không phù, bây giờ nói xem điều kiện thứ hai của anh là gì đi.

- Điều kiện thứ hai chính là đưa Kỳ Viêm Tử Tủy của cô cho tôi.

Diệp Mặc nếu như đã quyết định giúp đỡ, Kỳ Viêm Tử Tủy không cần thì phí.

Tần Niệm Mân hừ một tiếng nói:

- Tôi còn tưởng anh không có hứng thú với Kỳ Viêm Tử Tủy thật, hóa ra là chê ít. Nhưng anh muốn đến Tinh vực Hỗn Độn, lấy Kỳ Viêm Tử Tủy cũng lãng phí…

- Lãng phí là chuyện của bản thân tôi, cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Diệp Mặc không chút do dự cắt đứt lời nói của Tần Niệm Mân.

- Được, không vấn đề gì. Kỳ Viêm Tử Tủy đưa cho anh trước, còn Liệt không phù thì đợi khi nào đến Cực Kiếm Tiên môn của tôi, sau khi anh giúp tôi xong, tôi sẽ tìm cha bảo đưa một tấm cho anh.

Tần Niệm Mân không chút do dự nói.

- Quyết định vậy đi.

Diệp Mặc lập tức nói, nói xong hắn thu lại Kỳ Viêm Tử Tủy rồi hỏi tiếp:

- Cô cần tôi giúp cô thế nào, cứ nói thẳng đi. - Người bạn đó của cha tôi Công Tôn Ân dẫn theo đệ tử của gã là Công Tôn Chỉ Ngọc cũng đã ở trong Cực Kiếm Tiên môn chúng tôi rồi. Cha tôi muốn tôi lập tức quay về. Nếu như tôi không dẫn Húc Thao về, thì cha tôi sẽ hứa gả tôi cho cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia. Trong mắt cha tôi, tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia chính là một thứ quý báu, bỏ lỡ rất đáng tiếc.

- Nhưng nếu cha cô cố ý đem cô gả cho cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia, tôi cho dù giả mạo là cái người kia của cô, vậy thì cũng vô dụng?

Diệp Mặc có chút lo lắng nói, hắn làm việc không làm thì thôi, nhưng nếu như làm, thì phải làm đến cùng. Bây giờ lấy đồ của người ta rồi, đợi lát nữa còn lấy Liệt không phù của người ta nữa, nếu như đến chút giúp đỡ cũng không giúp nổi, thì hắn cũng rất ngại.

Tần Niệm Mân mỉm cười nói:

- Anh không cần phải lo, cha tôi không phải là loại người như vậy. Chỉ cần anh không kém tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia là bao, thì cha tôi cũng không ép anh. Hơn nữa người mà cha tôi thích nhất chính là Tiên đan sư, anh thoạt nhìn cũng không lớn tuổi, những đã là Tiên đan sư tam phẩm rồi, nói không chừng còn cao minh hơn tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia một chút ấy chứ. Cho dù anh không bằng anh ta, anh cũng có thể luyện chế ra được Tiên đan sư tam phẩm, cha tôi chắc chắn cũng sẽ tôn trọng ý kiến của tôi.

- Được, nếu như vậy, tôi chắc chắn cũng không có vấn đề gì, khi nào

thì đi đây?

Diệp Mặc gật đầu hỏi.

Tần Niệm Mân rất hài lòng với thái độ của Diệp Mặc, lập tức nói:

- Ý của tôi là đi càng sớm càng tốt.

…

Một ngày sau, Diệp Mặc giao Hắc Lô đan lầu cho Duẫn Ưng và Liễu Trung Yên, để lại một số Tiên đan tam phẩm và nhị phẩm, cùng Tần Niệm Mân rời khỏi Hắc Lô trấn.

Trước khi đi, Diệp Mặc còn cố ý nhắc nhở năm người của Hắc Lô đan lầu, nếu chán ngán ở đây rồi, thì có thể đến Cung Hoa Thiên tìm hắn. Nếu có chuyện gì cực nguy hiểm, có thể từ phòng của hắn ngồi truyền tống trận đến rừng rậm Hắc Lô. Truyền tống trận đó sau khi Diệp Mặc bố trí xong, vẫn chưa dùng qua, liền để lại cho năm người Duẫn Ưng.

Diệp Mặc biết rõ Cung Hoa Thiên rất xa, hắn còn cho rằng Tần Niệm Mân dùng Tiên khí phi hành trung phẩm, không ngờ Tần Niệm Mân lại lấy ra một Tiên khí phi hành thượng phẩm.

Nội tình của Đại La Tiên môn cũng không phải bình thường, với tu vi của Tần Niệm Mân cũng có Tiên khí phi thành thượng phẩm, đáng thương cho hắn bây giờ vẫn còn dùng Thanh Nguyệt mang từ Tu Chân giới đến. Thanh Nguyệt cũng là do Lục Vô Hổ giúp luyện chế, lão Lục đó bây giờ cũng không biết thế nào rồi. Lúc trước sau khi lão bị thương cũng không có tin tức gì, nghĩ tới luyện khí của mình cũng là do Lục Vô Hổ chỉ cho, Diệp Mặc cũng không khỏi có chút cảm thán.

- Tôi nghe nói Cung Hoa Thiên rất xa, cô có Tiên khí phi hành thượng phẩm, cần bay mất bao lâu?

Diệp Mặc không kìm chế nổi hỏi.

Tần Niệm Mân im lặng nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh thật muốn biết có thể bay được bao lâu? Cho dù là hư không giữa các Thiên vực không có bất kỳ nguy hiểm nào, chúng ta bay mấy trăm năm có lẽ cũng không đụng đến biên giới được.

- Xa như vậy?

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, thiệt thòi cho hắn lúc trước còn cuồng vọng cho rằng mình có thể bay qua được thiên vực. Hóa ra đúng là ếch ngồi đáy giếng, dùng Tiên khí phi hành thượng phẩm cũng phải vô số năm, Thanh Nguyệt của mình, phỏng chừng cả đời cũng không qua được.

Tần Niệm Mân liếc nhìn Diệp Mặc một cái, dứt khoát nói:

- Chúng ra đến Tân Quỳnh Tiên thành ngồi truyền tống trận đến Đồng Thiên vực, rồi lại ngồi truyền tống trận đến Ma Di Thiên vực, từ Ma Di Thiên vực ngồi truyền tống trận đến…

Diệp Mặc chỉ nghe được truyền tống trận đến truyền tống trận, sau đó còn phải phi hành một tháng nữa mới đến được Cung Hoa Thiên vực.

Vậy thì phải đi bao xa? Khoảng cách xa như vậy, Tần Niệm Mân này muốn đến rừng rậm Hắc Lô làm cái gì?

- Vậy cô đến rừng rậm Hắc Lô làm gì?

Diệp Mặc nghĩ đến, liền nghi ngờ hỏi.

- Đây là chuyện riêng, tôi cần phải nói với anh không?

Tần Niệm Mân nhíu mày đáp lại, cô bỗng nhiên cảm thấy mình chọn Diệp Mặc cũng không chính xác lắm. Tên này dường như cái gì cũng không biết, căn bản cứ như một con gà mờ vậy. Chẳng may trước mặt cha mình so sánh với tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia, thì kém quá xa, cha mình chắc chắn cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của mình.

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải thằng ngốc, hắn nhìn vẻ mặt của Tần Niệm Mân liền biết được, người con gái này cũng có chút khó chịu rồi. Vốn dĩ hắn còn định nói bóng nói gió nghe ngóng tung tích của ụ đá thứ năm, bây giờ dứt khoát không hỏi đến nữa. Ụ đá đó nếu được bán đấu giá ở hội đấu ở Cung Hoa Thiên, thì sẽ có một ngày nào đó hắn cũng có thể nghe ngóng được. Bây giờ cho dù hắn biết rồi, cũng vô dụng.

Thấy Diệp Mặc không hỏi thăm gì nữa, Tần Niệm Mân cũng không biểu hiện vẻ mặt ra bên ngoài cho Diệp Mặc thấy nữa.

Một tháng sau, Diệp Mặc theo Tần Niệm Mân cùng từ truyền tống trận ở Cung Hoa Thiên bước xuống, sau đó lại ngồi Tiên khí phi hành của Tần Niệm Mân.

Có thể Diệp Mặc không tiếp tục hỏi han gì nữa, khiến Tần Niệm Mân cảm thấy Diệp Mặc có chút bất mãn với mình. Nghĩ đến phải sắp về Cực Kiếm môn, chẳng may khiến Diệp Mặc mang tâm trạng này đến chỗ cha, thì căn bản cũng không cần giả mạo nữa, cũng trực tiếp bị loại bỏ.

Nghĩ đến đây, Tần Niệm Mân bắt đầu thay đổi thái độ của mình, chủ động trò chuyện cùng Diệp Mặc về một số chuyện của Tiên giới và một số quy tắc nữa.

Diệp Mặc đương nhiên rất thích nghe những thứ này, hắn căn bản cũng không hiểu gì về ba mươi ba thiên vực, sự hiểu biết của hắn chỉ giới hạn ở mấy cái tên mà thôi. Còn Tần Niệm Mân xuất thân từ Đại La Tiên môn, kiến thức rộng rãi, những nơi đi qua cũng nhiều, cho nên các loại quy tắc các loại kỳ văn đều có thể hạ bút thành văn được. Khiến Diệp Mặc tăng thêm kiến thức, cho dù hắn biết ý tứ của Tần Niệm Mân, trong lòng cũng không có gì là phản cảm.

Đang lúc Diệp Mặc nghĩ có phải dẫn dắt Tần Niệm Mân nói đến hướng đi mà ụ đá kia hay không, thì Tần Niệm Mân lại chủ động nói đến chuyện này.

- Trước kia tôi chẳng phải nói với anh về hình ảnh của ụ đá mà tôi fghi lại đấy. Cha tôi nói người mua ụ đá đó căn bản không phải người của mười một hạ thiên vực, mà là đến từ trung thiên thậm chí là thượng thiên vực. Hơn nữa tu vi của gã rất cao, cha tôi cho rằng gã ít nhất cũng là Tiên Vương rồi, cho dù là Tiên tông cũng không phải là không có khả năng.

Tần Niệm Mân sau khi nói đến đây, Diệp Mặc đã hiểu người con gái này căn bản bản thân mình cũng không biết tu sĩ mua ụ đá đó là ai. Cô lúc trước nói chỉ có cô và cha cô biết, hoàn toàn là vì lừa mình. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không khỏi cực kỳ thất vọng, hắn lại không thể nào khiến Tần Niệm Mân miêu tả tướng mạo của người đó một chút, chỉ nói móc nói:

- Hóa ra cô cũng không biết người đó là ai, khi tôi bắt đầu nghe cô nói, còn cho rằng cô quả thực biết cao nhân đó là ai cơ?

Tần Niệm Mân vốn dĩ là không có gì nói nên kiếm chuyện nói cho vui, bây giờ nghe thấy lời châm chọc của Diệp Mặc, lập tức chân mày dựng lên phát điên. Bản thân mình có lòng tốt nói cho hắn nhiều thứ như vậy, tên này không cám ơn mình thì thôi, lại còn nói kháy mình, đúng là quá đáng.

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ thất vọng, lúc này mới nói móc, sau khi nói xong, hắn cũng biết bất luận là từ góc độ nào cũng không nên nói nửa từ về chuyện của ụ đá kia. Đồng thời trong lòng cũng cảm thấy, tâm tính của hắn vẫn cần phải tôi luyện. Khi tâm tính suy tính hơn thiệt này bức thiết, hắn cần phải hiểu phải che giấu chính mình đi.

Đúng lúc Tần Niệm Mân muốn châm chọc lại một câu, sắc mặt cô lập tức lộ vẻ vui mừng, sau đó cô kéo Diệp Mặc đứng lên mũi thuyền, để Diệp Mặc tiến gần bên cạnh cô hơn.

Thần thức của Diệp Mặc cũng nhìn thấy mấy đường độn quang đến, xem ra là người của môn phái của Tần Niệm Mân đến đón cô.

Mấy đường độn quang nhanh chóng bay đến trước mặt phi thuyền của Tần Niệm Mân, là ba tu sĩ một nam hai nữ.

- Niệm Mân…

Hai nữ tu kia nhìn thấy Tần Niệm Mân đứng trên phi thuyền, lập tức ngạc nhiên lao đến, đồng thời thu hồi pháp bảo phi hành của mình, hạ xuống phi thuyền của Tần Niệm Mân.

- Niệm Mân sư muội, em trở về rồi.

Nam tu kia cũng thu lại pháp bảo phi hành của mình, đến trước phi thuyền của Tần Niệm Mân.

Tần Niệm Mân vui vẻ qua ôm hai nữ tu kia, lại chào hỏi nam tu kia, lúc này mới nhớ ra Diệp Mặc.

- Niệm Mân, hắn là?

Không cần Niệm Mân giới thiệu, một nữ tu mặt trái xoan cũng đã nhìn Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Tần Niệm Mân thoải mái kéo tay Diệp Mặc nói:

- Đây là bạn của em…

Diệp Mặc không đợi Tần Niệm Mân nói tên của mình, chủ động nói:

- Chào hai vị sư tỷ và vị sư huynh này, tôi tên Diệp Mặc.

Diệp Mặc sợ khi Tần Niệm Mân giới thiệu hắn dùng cái tên Húc Thao kia để giới thiệu, dứt khoát nói ra tên của mình trước. Hắn cũng không muốn tùy tiện dùng tên của người khác, gọi tên của mình vẫn thoải mái hơn.

Tần Niệm Mân quả thực định dùng tên của người trong lòng của cô, không ngờ Diệp Mặc lại chủ động giới thiệu tên của mình, lập tức khẽ nhíu mày, nhưng nhanh chóng lại khôi phục lại trạng thái ban đầu nói:

- Đúng vậy, đây là anh bạn Diệp Mặc của em, em dẫn về để cha em xem mặt.

Mặc dù không nói thẳng Diệp Mặc là bạn song tu của cô, nhưng lời này cũng đã chứng tỏ Diệp Mặc chính là người đó.

Nghe thấy lời nói của Tần Niệm Mân, nam tu cùng hai nữ tu kia cũng ới đánh giá Diệp Mặc từ trên xuống dư, nhưng cũng không nhìn ra được chỗ nào khác biệt của Diệp Mặc, thật không biết Tần Niệm Mân ưu tú như vậy tại sao lại kết giao với một người bình thường như này bầu bạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1563

Đệ Nhất Mỹ Nhân Cực Kiếm Môn

Thấy mấy người dò xét Diệp Mặc, Tần Niệm Mân vội vàng nhìn Diệp Mặc giới thiệu:

- Bọn họ đều là huynh muội đồng môn của em, đây là lục sư huynh Vương Ổn Thanh.

Nói xong chỉ tay về phía nam tu kia, Diệp Mặc phát hiện Vương Ổn Thanh này cũng đã là tu vi Huyền Tiên sơ kỳ rồi, còn cao hơn Tần Niệm Mân chút ít.

Lập tức Diệp Mặc lại được biết nữ tu khuôn mặt trái xoan kia là Thi Nhã Du, còn một nữ tu cũng vô cùng dễ thương kia tên Phong Mạch Thuần, đều là tu vi Kim Tiên hậu kỳ, là sư muội của Tần Niệm Mân, có quan hệ rất thân thiết với Tần Niệm Mân.

Có thể là vì mối quan hệ của Tần Niệm Mân, cho dù Diệp Mặc thoạt nhìn rất bình thường, lại chỉ có là tu vi Kim Tiên sơ kỳ, mấy người Vương Ổn Thanh cũng nhiệt tình với Diệp Mặc. Trong khi mấy người nói chuyện, cũng không quên nói với Diệp Mặc, tu sĩ Kim Tiên tên Phong Mạch Thuần đối với Diệp Mặc thậm chí còn rất nhiệt tình.

Tốc độ của tiên khí thượng phẩm cũng vô cùng nhanh, mấy người trên đường vừa đi vừa nói chuyện, cũng nhanh chóng đến trước Cực Kiếm Tiên môn.

Khi Diệp Mặc thấy Cực Kiếm Tiên môn lượn lờ trong tiên vân, loại khí thế hùng vĩ đập vào mặt này, trong lòng lại bùi ngùi mãi thôi. Nơi này mới

thực sực mang phong phạm của Tiên giới, Bỉ Dực Tiên thành đã hoành tráng, nhưng so với Cực Kiếm Tiên môn, cũng thiếu đi thứ gì đó. Còn Hắc Lô trấn, thì căn bản cũng là nơi không khác gì với Tu Chân giới lắm.

Mấy người hạ xuống bên ngoài Cực Kiếm Tiên môn, Tiên linh khí nồng đậm tràn đến. Diệp Mặc trong lòng lại càng hâm mộ, đây mới là bên ngoài Cực Kiếm Tiên môn, nếu như là nơi có Tiên linh khí nồng đậm nhất Tiên giới là Đại La Tiên môn thì sẽ thế nào nữa? Nếu là Vị Tiên tông môn, vậy thì sẽ như thế nào?

Trận pháp phòng ngự bên ngoài Cực Kiếm môn Diệp Mặc mặc dù không thể nào nhìn kỹ được, nhưng cũng biết thứ này tuyệt đối không thấp hơn Tiên trận cấp bảy.

Ở cửa vào Cực Kiếm môn có đám mây mù Tiên linh bay quanh, hai chữ lớn Cực Kiếm dường như cũng muốn bay theo khiến Diệp Mặc nhìn có chút choáng váng.

Diệp Mặc chằm chằm nhìn hai chữ này. Trong đầu xuất hiện từng đường kiếm khí, vô cùng vô tận. Những kiếm khí đó dường như muốn bộc phát, lại dường như đang nổi lên.

Có một cảm giác muốn bộc phát ra từ trong lòng hắn vậy, nhưng hắn cuối cùng cũng giữ được thứ đó không bị phun ra ngoài, như có như không, tóm chặt được hắn trong lòng như có chút vội vàng gấp rút. Chỉ chút vội vàng này thôi, cái cảm giác đó đã hoàn toàn biến mất, đập vào mắt là hai chữ Cực Kiếm lớn.

Thật lợi hại, Diệp Mặc im lặng nhìn hai chữ này. Trong lòng lại thầm khâm phục vị cao nhân nào để lại hai chữ này, người này không biết là tu vi gì nữa.

- Anh Diệp, anh đang nhìn gì vậy?

Một vị sư muội khác của Tần Niệm Mân là Phong Mạch Thuần thấy

Diệp Mặc có chút ánh mắt thất thần, chủ động hỏi.

Diệp Mặc giật mình, hai chữ Cực Kiếm này chắc chắn bao hàm cả bí mật của Cực Kiếm môn, còn bản thân mình thì lại tu luyện Tam Sinh quyết, rành nhất cũng chính là diễn sinh bí mật của bất kỳ công pháp nào. Nếu mình nói mình nhìn hai chữ này, trong lòng xúc động, có thể bị coi là người nghe ngóng cơ mật của người khác hay không?

- Tôi chỉ là cảm thấy Tiên linh khí nơi này nồng đậm như vậy, muốn ở nơi này tu luyện vài năm, có thể có tiến bộ lớn hay không.

Diệp Mặc mượn cớ.

Phong Mạch Thuần phong tình vạn phân liếc nhìn, cái ý đó tin anh mới là lạ. Nhưng cũng không tiếp tục hỏi thêm gì.

Diệp Mặc theo sau bốn người của Cực Kiếm môn tiến vào môn phái, quả nhiên Tiên linh khí lại càng nồng đậm hơn, lần này Diệp Mặc thực sự muốn ở nơi này tu luyện vài năm rồi.

- Đừng lo chuyện tu luyện, đợi anh thành rể hiền của Cực Kiếm môn chúng tôi, anh còn sợ không có nơi mà tu luyện hay sao?

Phong Mạch Thuần lại lần nữa nhỏ giọng cười khanh khách bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng có chút im lặng, hắn muốn ở nơi này tu luyện là giả, còn chuyện làm rể hiền của Cực Kiếm môn thì miễn đi, không phải tôi, tôi cũng không muốn.

- Mạch Thuần, sao em cứ xì xào thì thầm gì đấy bên tai Diệp sư huynh thế, không sợ Niệm Mân ghen sao?

Một nữ tu khác tên Thi Nhã Du thấy Phong Mạch Thuần lúc nào cũng thì thầm to nhỏ bên tai Diệp Mặc, cố ý lên tiếng trêu ghẹo nói.

Sắc mặt Phong Mạch Thuần đỏ bừng muốn nói gì đó, lại nhìn thấy hai đường độn quang hạ xuống trước mặt mấy người.

Người hạ xuống là hai tu sĩ một nam một nữ, nam tu vô cùng anh tuấn, tu vi Huyền Tiên sơ kỳ. Còn nữ tu kia thì tuyệt đối không kém gì Tần Niệm Mân, thậm chí Diệp Mặc thấy, còn xinh hơn Tần Niệm Mân ba phần, vô cùng dễ thương, mi mục như vẽ, tùy tiện nhìn cũng thấy xinh đẹp, ưa nhìn. Thân hình này, khiến Diệp Mặc nhớ đến Thanh Như vẫn còn ở trong hạt châu kia.

Một người con gái đẹp như vậy, khiến Diệp Mặc không khỏi nhìn lấy vài cái, thứ tốt thì cũng là dùng để ngắm nghía thưởng thức mà, người con gái xinh đẹp cũng vậy, cũng để ngắm nghía. Điều duy nhất khiến người ta tiếc nuối chính là sắc mặt người con gái này không ngờ lại lạnh như băng, còn tu vi thì cũng là Huyền Tiên sơ kỳ rồi.

- Niệm Mân, em trở về rồi.

Người nam tu khôi ngô kia thấy Tần Niệm Mân, sắc mặt rất vui mừng, lập tức lên tiếng chào hỏi.

Nữ tu cực xinh đẹp kia cũng thanh đạm hỏi một câu.

Tần Niệm Mân lại cao hứng nói:

- Vũ sư huynh, Băng Du sư tỷ, hai người muốn ra ngoài sao?

Nam tu được gọi là Vũ sư huynh vội nói:

- Không đúng, là một người bạn của sư phụ Băng Du đến, Băng Du muốn đi đón họ, anh đi cùng Băng Du mà thôi.

Diệp Mặc vừa nghe liền biết là có chuyện gì, quả nhiên Tần Niệm Mân lại tự cười nói:

- Vậy chúc Vũ sư huynh mã đáo thành công nhé.

Tất cả mọi người hiểu ra câu nói này là có ý gì, chỉ có điều nữ tu sắc mặt lạnh như băng kia vẫn lạnh lùng không nói câu nào.

Thấy hai người phóng pháp bảo phi hành biến mất khỏi Cực Kiếm môn, Phong Mạch Thuần lại lần nữa thì thầm bên tai Diệp Mặc nói:

- Anh thấy Băng Du sư tỷ có phải là rất xinh đẹp hay không? Cô ấy chẳng những là Tiên tử xinh đẹp nhất của Cực Kiếm môn, mà cũng là đệ nhất mĩ nhân trong Cung Hoa Thiên. Anh chắc hẳn cũng không phải là người có mới nới cũ, sau khi thấy Băng Du sư tỷ rồi, lại đi thích Băng Du sư tỷ đấy chứ?

Diệp Mặc có chút im lặng, hắn dường như chỉ quen biết cô Phong Mạch Thuần trong thời gian ngắn ngủi, sao người con gái này lại giống mấy cô nhiều chuyện trên Trái đất vậy? Băng Du sư tỷ kia quả thực rất xinh đẹp, hơn nữa tu vi cũng là Huyền Tiên sơ kỳ rồi, đối với Diệp Mặc mà nói, thấy cũng chỉ là ngắm chút thôi, cũng chỉ vậy mà thôi.

Mĩ nữ Tiên giới nơi nào cũng có, nếu so sánh thì người con gái xấu xí ngược lại lại rất ít, cái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Mặc dù Diệp Mặc biết Băng Du kia chắc hẳn cũng không sửa chữa dung mạo gì, nhưng nếu lấy mĩ nữ của Tiên giới mà so sánh với Tố Tố, Khinh Tuyết, thì Diệp Mặc thấy rằng vẫn kém quá xa. Tố Tố, Khinh Tuyết, Tĩnh Văn, bọn họ mới là mĩ nữ nghiêng nước nghiêng thành thực sự.

Giọng nói của Phong Mạch Thuần hơi to chút, mấy người Tần Niệm Mân đều nghe thấy. Tần Niệm Mân hờn dỗi nói:

- Mạch Thuần, em đừng huyên thuyên nữa được không?

Thấy Tần Niệm Mân và các vị huynh sư muội cũng không có gì đặc biệt, Diệp Mặc lại có chút cổ quái, trong lòng lại thêm chút thiện cảm với cô Tần Niệm Mân này.

Sau khi vào sơn môn, Diệp Mặc theo mấy người lại bay mấy trăm dặm

nữa, đến một chân núi khác xung quanh bao phủ mây mù.

- Ổn Thanh sư huynh, em phải đi gặp cha, anh giúp em dẫn Diệp Mặc đi nghỉ ngơi chút nhé.

Tần Niệm Mân thu lại pháp bảo phi hành nói với Vương Ổn Thanh đang đứng bên.

Diệp Mặc thầm lắc đầu, nếu giả bộ là người yêu, sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho tôi chính là cô, bây giờ lại bảo người khác đi sắp xếp, nếu như truyền đến tai cha cô, ông ấy tin mới là chuyện lạ.

Vương Ổn Thanh đang định đáp lại, Phong Mạch Thuần lại chủ động nói:

- Niệm Mân, em vừa lúc không có chuyện gì, để em sắp xếp cho.

Nói xong, cô quay người nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, anh đi theo em.

Thấy Diệp Mặc theo sau Phong Mạch Thuần rời khỏi, Thi Nhã Du áp sát vào tai Tần Niệm Mân nói:

- Niệm Mân, Mạch Thuần hình như đối với Diệp sư huynh không được bình thường, cô ấy chẳng nhẽ lại có chủ ý gì sao?

Tần Niệm Mân làm gì để ý đến chuyện này, cho dù là không bình thường thật, cô cũng không thèm để ý, bây giờ Thi Nhã Du nhắc đến, cô cũng chỉ vỗ vỗ Thi Nhã Du nói:

- Đừng nói lung tung, chị đến gặp cha chị chút, đợi lát nữa lại đến tìm em.

…

Phong Mạch Thuần dẫn Diệp Mặc đến một khu viện vô cùng u nhã, chỉ

vào bên trong nói:

- Động phủ này không tệ chứ, anh ở đây đi.

Bên ngoài khu viện có khoảng đất rộng lớn tu luyện pháp thuật, xung quanh còn có rừng trúc nhỏ và một cái hồ nhỏ. Hơn nữa Tiên linh khí lại đầy đủ, nơi này quả thực không tệ, Diệp Mặc lập tức hài lòng nói:

- Cám ơn Mạch Thuần sư tỷ, nơi này rất tốt.

Phong Mạch Thuần mỉm cười, cũng không đi luôn, ngược lại lại theo Diệp Mặc vào viện, Diệp Mặc có chút cổ quái nhìn Phong Mạch Thuần, hắn không hiểu tại sao người con gái này vẫn chưa rời đi.

Thấy Diệp Mặc nghi ngờ mình Phong Mạch Thuần bỗng nhiên nói:

- Diệp Mặc, nếu như tôi đoán không sai, anh căn bản cũng không phải người trong lòng của Tần Niệm Mân, đúng không?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy, tôi không phải. - Anh là một người thẳng thắn, nhưng anh chẳng lẽ lại không thích Tần Niệm Mân sao? Cô ấy là người xinh đẹp thứ hai trong Cực Kiếm môn chúng tôi đấy.

Phong Mạch Thuần thấy Diệp Mặc thẳng thắn như vậy cũng có chút nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc ngồi xuống, tự rót cho mình một chén Tiên linh trà, những lời này hắn cũng lười chẳng thèm trả lời. Hắn cảm thấy cái cô Phong Mạch Thuần có chút cổ quái, đây là lần đầu mình và cô ấy gặp nhau, vẻ mặt cô ấy lại bát quái, khiến Diệp Mặc có chút cảnh giác.

Thấy Diệp Mặc đến trả lời cũng không thèm trả lời mình, Phong Mạch Thuần tự nhiên cười nói:

- Được rồi, vừa rồi là tôi hỏi linh tinh. Anh chắc hẳn có một vụ giao kèo

với Tần Niệm Mân, tôi cũng không quản vụ giao kèo đó của hai người, Tần Niệm Mân có thể gọi anh mạo danh Ngạn Húc Thao, chắc hẳn anh cũng là một Tiên đan sư? Anh bây giờ là Tiên đan sư mấy phẩm rồi?

Hóa ra người trong lòng của Tần Niệm Mân đó là Ngạn Húc Thao, nhưng đối với lời nói của Phong Mạch Thuần này, Diệp Mặc coi như không nghe, hắn căn bản cũng không muốn trả lời. Còn Phong Mạch Thuần có phải sẽ đi mật báo hay không, thì Diệp Mặc căn bản cũng không quan tâm.

Thấy Diệp Mặc căn bản cũng khó chơi, Phong Mạch Thuần sau khi cắn răng lấy ra một đống Tiên linh thảo, rồi lại lấy ra một đài sen nói:

- Cho anh nguyên liệu của mười hai lò Thái Ất đan, anh có thể luyện chế được bao nhiêu lò đan dược? Nếu như anh một lò cũng không thể luyện chế ra được, vậy thì coi như tôi chưa nói gì.

Chẳng trách người con gái này lại không bình thường với mình, hóa ra là có ý đồ, cô ta muốn mình giúp luyện chế đan dược.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1564

Thăng Cấp Đại Sư Tiên Đan

Diệp Mặc cầm lấy đài sen kia lên xem xét, quả nhiên là một đóa Nê Liên. Giá trị của nguyên liệu của mười hai lò đan dược này căn bản không thể nào đo đếm được, Phong Mạch Thuần chỉ là tu vi Kim Tiên không ngờ lại có thể lấy ra được, Diệp Mặc quả thực cũng có chút kinh dị với nữ tu trước mặt này rồi.

Không cần nói chỉ là một nữ tu tu vi Kim Tiên, cho dù là một đại môn phái cũng chưa chắc có thể một lần lấy ra được nguyên liệu của mười hai lò Thái Ất đan, hơn nữa Nê Liên này cho Diệp Mặc cảm giác không ngờ lại vô cùng cổ quái, so với Nê Liên mà lúc trước ở đầm lầy Lão Tức thấy lại có có mùi vị Tiên linh hơn, thậm chí còn mang chút hương vị hỗn độn. Mặc dù đây không thể nào là linh thảo hỗn độn, Diệp Mặc cũng biết đài sen Nê Liên mà hắn cầm trong tay là hàng cao cấp. Ở nơi nào mà có thể hái được đóa Nê Liên này chứ?

Khiến cho Diệp Mặc càng kinh dị hơn chính là, nguyên liệu quý giá này, cô ấy tại sao lại tìm một Tiên đan sư không tên tuổi như mình để luyện chế? Thái Ất đan là một đan được chỉ có đại sư Tiên Đan mới có thể luyện chế ra được. Còn cô Phong Mạch Thuần này lại lần đầu tiên gặp mình, thậm chí còn chưa thấy mình lấy ra lò đan nào, cô ấy dựa vào cái gì mà biết được mình có thể luyện chế ra được Tiên đan tứ phẩm?

- Đây là lần đầu chúng ta gặp mặt, cô đã lấy ra thứ Tiên linh thảo quý giá như này, còn lấy ra nhiều như này đưa cho tôi luyện đan nữa, chẳng lẽ cô không sợ tôi tiết lộ ra ngoài hay sao? Hoặc là cô không sợ tôi luyện hỏng toàn bộ hay sao?

Diệp Mặc sau khi xác nhận là Nê Liên, lại bình tĩnh trở lại, đặt đóa Nê Liên trong tay xuống rồi hỏi.

Thấy Diệp Mặc chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, Phong Mạch Thuần thầm thở dài, chỉnh đốn tâm trạng của mình một chút rồi nói: Thấy Diệp Mặc cũng không tỏ vẻ gì, Phong Mạch Thuần lại lần nữa cắn răng nói:

- Tôi tu luyện đến hôm nay, vẫn còn bảo trì thân thể thuần âm, nếu như anh có thể luyện chế ra được Thái Ất đan, thời gian giao đan tôi cũng có thể cho anh. Mặc dù không thể nào khiến anh thăng cấp lên trình độ cao hơn, chắc chắn có thể khiến tu vi của anh lại tiến thêm một bước.

Nói xong Phong Mạch Thuần còn kéo búi tóc của mình, thậm chí cố ý kéo áo bên trên của mình xuống một chút, lộ ra vòng một trắng đến kinh người.

Một mùi thơm thoang thoảng truyền đến, Diệp Mặc thầm than Cực Kiếm môn này dường như có truyền thống này vậy. Có giả song tu, có làm thật. Diệp Mặc khua tay nói:

- Những thứ khác thôi đi, Thái Ất đan tứ phẩm tôi chắc chắn có thể luyện chế ra được, nhưng tỉ lệ thành công thì cũng không chắc. Tôi có thể luyện cho cô năm lò Thái Ất đan, nhưng có một điều kiện vô cùng nhỏ, hoặc là nói căn bản cũng không coi là một điều kiện.

Phong Mạch Thuần muốn luyện nhiều Thái Ất đan như vậy chắc chắn không phải vì bản thân cô, còn chuyện dùng làm gì, cũng không liên quan gì đến hắn. Tiên đan tứ phẩm, Diệp Mặc cũng đã từng luyện chế qua ở Hắc Lô trấn. Mặc dù không luyện chế ra đan dược thượng phẩm, nhưng đan dược trung phẩm chắc chắn cũng không có vấn đề gì. Huống chi lúc đó hắn mới luyện chế ra năm lò Tiên đan tứ phẩm, cũng đã thành công rồi.

Bây giờ Phong Mạch Thuần trong nháy mắt lấy ra nguyên liệu luyện chế mười hai lò Thái Ất đan, cho dù hắn luyện chế thất bại hai lò, hắn cũng có

thể thành công được mười lò. Nhưng Diệp Mặc cũng không định luyện chế mười lò Thái Ất đan, trong số nguyên liệu này, rất nhiều Tiên linh thảo cấp bốn phụ trợ, đối với Diệp Mặc mà nói cũng có tác dụng rất lớn. Hơn nữa một mình hắn căn bản cũng không dùng hết năm lò Thái Ất đan, cũng không cần lãng phí như vậy.

Cho nên hắn chuẩn bị luyện chế năm lò cho Phong Mạch Thuần, bản thân mình luyện chế một lò. Rồi giữ lại hai gốc Nê Liên trồng vào trong Thế giới trang vàng, còn những nguyên liệu còn lại, cứ giữ lại đã rồi tính sau.

- Diệp đan sư, anh thực sự có thể luyện chế được Thái Ất đan?

Phong Mạch Thuần xông đến thậm chí nắm chặt hai tay Diệp Mặc, sự vui mừng của cô cũng không thể nào khống chế được nữa rồi, cô thực sự vạn bất đắc dĩ rồi, mới tìm đến Diệp Mặc. Nếu như có nửa phần cơ hội, cô tuyệt đối sẽ không tìm đến Diệp Mặc Tiên đan sư trước giờ chưa bao giờ luyện chế ra được Tiên đan tứ phẩm.

Diệp Mặc hơi tránh một chút, bất luận Phong Mạch Thuần là cố ý hay vô tình nắm chặt hai tay của Diệp Mặc, hắn cũng sẽ không để hai tay mình bị bắt chặt.

Mắt Phong Mạch Thuần thậm chí có chút đỏ lên nhìn chằm chằm Diệp Mặc, hoàn toàn không để ý đến sự phòng bị của Diệp Mặc, cô không ngờ Diệp Mặc lại hứa cho cô năm lò Thái Ất đan. Cho dù Diệp Mặc bốc phét, cô có thể lấy được một hai lò cũng mãn nguyện rồi.

Thấy Diệp Mặc cũng không nói gì thêm, Phong Mạch Thuần lập tức nhớ ra câu hỏi vừa nãy của Diệp Mặc, không chút do dự nói:

- Không chỉ nói một điều kiện, chỉ cần anh có thể giúp tôi luyện chế ra được Thái Ất đan, cho dù là mười điều kiện, tôi cũng bằng lòng.

- Tôi chỉ cần biết gốc Nê Liên này từ đâu ra mà thôi?

Diệp Mặc cảm thấy Phong Mạch Thuần thực sự vô cùng kích động, hắn

cũng rất khó lý giải. Tư chất của Phong Mạch Thuần có thể tu luyện đến Kim Tiên, rõ ràng cũng không phải quá kém, một Đại La Tiên môn như Cực Kiếm môn, không thể nào không có một viên Thái Ất đan đưa cho Phong Mạch Thuần.

Nhưng những thứ này không phải là thứ mà hắn quan tâm, cái mà hắn quan tâm là Nê Liên được lấy từ đâu ra.

- Là từ Tinh vực Hỗn Độn, anh trai tôi đến nh vực Hỗn Độn Ti thí luyện, tìm được một gốc Nê Liên, đáng thương cho anh trai tôi không chết trong Tinh vực Hỗn Độn, không ngờ sau khi ra ngoài thì lại bị ám sát…

Khi nói đến đây, Phong Mạch Thuần vành mắt lại đỏ lên, lần này không phải kích động mà là vì thương tâm và tức giận.

Hóa ra lại là Tinh vực Hỗn Độn, Diệp Mặc trong lòng lại dâng lên chút khát vọng với Tinh vực Hỗn Độn này. Trong đó không ngờ không đơn giản có thể thí luyện được, mà lại có nhiều Tiên linh thảo tốt như vậy. Đồng thời cũng có chút đồng cảm với Phong Mạch Thuần trước mặt này, Tinh vực Hỗn Độn sau khi thí luyện xong ra ngoài ngược lại lại bị người khác ám sát, cái này quả thực quá bi thương rồi.

Diệp Mặc không tiếp tục hỏi chuyện của anh trai Phong Mạch Thuần nữa, hắn nói với Phong Mạch Thuần:

- Tôi bây giờ sẽ giúp cô luyện chế, ba canh giờ sau, cô đến lấy đan dược.

- Trong ba canh giờ anh có thể luyện chế ra được năm lò Thái Ất đan? Anh là Tiên đan đại sư ngũ phẩm…

Sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy, Phong Mạch Thuần khiếp sợ nhìn Diệp Mặc. Đại sư Tiên đan ngũ phẩm, cho dù mười một hạ thiên vực cũng là cao cao tại thượng, vô số Tiên nhân kính ngưỡng, chẳng lẽ Diệp đan sư trước mặt cô này đúng là đại sư Tiên đan ngũ phẩm sao? Cái này sao có thể? Nếu như hắn nói là phải, vậy thì tuyệt đối là lừa đảo rồi.

- Không phải.

Diệp Mặc lần này trả lời rất thẳng thắn, hắn tin rằng mình thăng cấp lên Tiên đan sư cũng rất đơn giản, chỉ cần có Tiên linh thảo là có thể. Nhưng bây giờ hắn chưa từng luyện ra Tiên đan ngũ phẩm, cũng không thể nào nói mình là Tiên đan sư ngũ phẩm được.

Nói xong, Diệp Mặc chần chừ một lúc rồi nói:

- Tôi hi vọng chuyện tôi giúp cô luyện đan, cô cũng đừng nói ra ngoài.

Lần này Phong Mạch Thuần cũng không chần chừ nói ngay:

- Diệp đan sư, anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không nói ra ngoài, trừ phi tôi không muốn sống nữa.

Thấy Diệp Mặc chuẩn bị luyện đan, Phong Mạch Thuần vội vàng nói:

- Diệp đan sư, tôi ở phòng bên cạnh đợi anh, anh luyện xong rồi, thì gọi tôi một tiếng.

Phong Mạch Thuần nói xong cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, quay về phòng bên cạnh. Cô bây giờ tâm trạng bâng khuâng, nghĩ đến chuyện Thái Ất đan sắp vào tay mình, nghĩ đến chuyện gia tộc gần như bị diệt vong rồi, trong lòng lại dâng lên ngọn lửa báo thù mãnh liệt. Không thể nào dựa vào tông môn, vậy thì tự dựa vào thực lực của mình. Vì Phong gia, anh trai cũng mất rồi, cô cũng còn cái gì để cố kị nữa?

…

Diệp Mặc đã từng luyện chế Tiên đan tứ phẩm, khi hắn luyện chế ra Tiên đan tam phẩm, trên cơ bản nửa tuần hương luyện một lò đan, còn khi luyện chế Tiên đan tứ phẩm, thì một tuần hương một lò đan dược. Bây giờ có nguyên liệu của hơn mười hai lò Thái Ất đan, hơn nữa Tiên linh thảo cũng được chọn lựa kỹ càng, Diệp Mặc chỉ tốn hơn hai tuần hương, là có thể luyện chế xong bảy lò đan dược.

Trong đó có một lò Thái Ất đan hạ đẳng, một lò Thái Ất đan trung đẳng, ba lò Thái Ất đan thượng đẳng, hai lò Thái Ất đan hạng nhất. Bảy lò đan dược không lò nào bị hỏng, toàn bộ đều thành công hết. Đến cuối cùng hai lò Thái Ất đan hạng nhất xuất hiện, cũng tuyên bố Diệp Mặc chính thức thăng cấp lên thành đại sư Tiên đan tứ phẩm.

Thấy Diệp Mặc không đến ba canh giờ đã ra ngoài, Phong Mạch Thuần lập tức có chút căng thẳng. Cô nhìn nhìn Diệp Mặc cũng không hỏi gì, một khi thất bại đối với cô mà nói cũng hoàn toàn xong đời rồi.

Diệp Mặc sau khi lấy sáu bình ngọc ra nói:

- Có thêm một lò Thái Ất đan hạ đẳng, tiện thể tặng cho cô.

Đối với một lò Thái Ất đan hạ đẳng, Diệp Mặc hoàn toàn không có ý giữ lại, dứt khoát đưa cho Phong Mạch Thuần, hắn giữ lại một lò Thái Ất đan hạng nhất. Vốn dĩ hắn muốn giữ lại hai lò Thái Ất đan hạng nhất, nhưng nghĩ đến Nê Liên là do anh trai của Phong Mạch Thuần mang về, liền bỏ ý định này đi, ngược lại lại đưa cho cô thêm một lò Thái Ất đan hạ đẳng Đây là lần đầu tiên Phong Mạch Thuần nhìn thấy có đan sư chủ động đưa cho mình đan dược, đối với cô mà nói chỉ cần là Thái Ất đan là được rồi, đương nhiên đan dược tốt chắc chắn càng tốt hơn. Một lò Thái Ất đan hạ đẳng đối với Phong gia cô mà nói, cũng là bảo vật vô giá.

Cô run rẩy cầm từng bình ngọc mở ra…

Có ba lọ Thái Ất đan thượng đẳng không nói, còn có một bình hạng nhất nữa. Phong Mạch Thuần hoàn toàn chấn kinh rồi, cho dù là đại sư Tiên đan ngũ phẩm, cũng không thể nào luyện chế ra Thái Ất đan tỉ lệ như này, đây có phải là nằm mơ không?

Mấy phút sau, cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại, đây không phải là cô nằm mơ, đây là sự thực, đan dược trước mặt đều là thật.

- Cất hết đan dược đi.

Diệp Mặc thấy Phong Mạch Thuần còn đang mơ hồ, liền nhắc nhở một câu.

Phong Mạch Thuần kịp thời phản ứng lại, với tốc độ nhanh nhất cất hết toàn bộ mấy bình đan dược đi, lại khom người run giọng nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan sư, tôi không ngờ anh là đại sư Tiên đan ngũ phẩm thật, tìm đến anh luyện đan, là chuyện tôi làm đúng nhất, anh còn giỏi hơn Ngạn Húc Thao đó nhiều, nếu như tôi là Niệm Mân…

- Tôi phải nghỉ ngơi rồi…

Diệp Mặc biết Phong Mạch Thuần muốn nói gì, nhanh chóng cắt lời cô, hắn đến đây cùng với Tần Niệm Mân chỉ là một vụ giao dịch. Giao dịch xong rồi, hắn sẽ đến Tinh vực Hỗn Độn thí luyện. Tiên linh khí nơi này đầy đủ, là nơi tốt nhất để tu luyện, đáng tiếc nơi này không phải nơi của hắn.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết rõ, chỉ có trong thí luyện sinh tử thực sự, hắn mới có thể tiếp tục khinh thường cùng cấp, vượt cấp chém giết.

- Cám ơn…

Phong Mạch Thuần kìm nén lại sự kích động của mình, lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là thứ mà anh trai tôi để lại, anh ấy từng đi qua Tinh vực Hỗn Độn, đưa cho tôi tham khảo. Đáng tiếc tôi không có Liệt không phù, tôi đi trước đây…

Cô cũng nhìn ra, Diệp Mặc muốn đến Tinh vực Hỗn Độn.

Diệp Mặc cầm lấy miếng ngọc giản, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên sẵn tay giúp người khác chính là giúp mình, miếng ngọc giản này đúng là thứ hắn đang cần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1565

Đại La Tiên Chọn Con Rể

Diệp Mặc có lời, lúc này Phong Mạch Thuần muốn đi, hắn vội vàng đưa ra viện

- Diệp đan sư, tôi có lẽ vẫn còn đan dược cần anh luyện chế giúp.

Phong Mạch Thuần đi ra ngoài viện vừa nói xong, lại nhìn thấy một đường độn quang đến.

- Băng Du sư tỷ…

Phong Mạch Thuần thấy đường độn quang này, lập tức sắc mặt ửng đỏ, theo bản năng chỉnh sửa lại đầu tóc mình vẫn còn hơi chút rối bời, lúc trước tâm trạng cô hoàn toàn đặt vào đan dược của Diệp Mặc, làm gì còn để ý đến áo quần mình vẫn còn chưa ngay ngắn, lúc này có người từ bên ngoài đến, cô mới ý thức được có chút không ổn.

Diệp Mặc phát hiện người đến không ngờ là nữ tu xinh đẹp lạnh như băng kia, lúc trước cô ta chẳng phải đi rồi sao? Sao nhanh như vậy đã trở về rồi?

Nữ tu có bộ dạng lạnh lùng kia thấy Phong Mạch Thuần ở chỗ của Diệp Mặc, hơn nữa quần áo lại xộc xệch, ngược lại lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Cô biết rõ Diệp Mặc là bạn đời của Tần Niệm Mân, cùng Tần Niệm Mân quay về, tại sao bây giờ lại đột nhiên cùng với Phong Mạch Thuần? Hơn nữa nhìn cái tư thế này, rõ ràng là vừa bước từ trên giường xuống.

Nhưng sự kinh ngạc của cô cũng chỉ trong chốc lát, lập tức lại khôi phục lại bộ dạng lúc trước nói với Phong Mạch Thuần:

- Mạch Thuần sư muội, Niệm Mân vừa mới tìm em nhưng không được, bây giờ đang ở trong chủ điện.

- Vâng, Băng Du sư tỷ, em đi trước.

Phong Mạch Thuần vội vàng đỏ mặt quay người đi, chuyện như này cũng không thể nào giải thích được.

Diệp Mặc thấy Phong Mạch Thuần muốn đi, vội vàng nói:

- Nếu như tôi còn ở trong này, cô có thể lúc nào tới cũng được.

Đợi sau khi Phong Mạch Thuần rời khỏi, nữ tu lạnh lùng này lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Chưởng môn đang ở Cực Kiếm chủ điện đợi anh qua, tôi đến gọi anh.

Diệp Mặc ngược lại cũng nghi ngờ, nữ tu tên Băng Du này sắc mặt lạnh như băng, thậm chí cũng không nói nhiều, làm sao có chuyện làm chân chạy vặt như này chứ? Nếu như Thi Nhã Du thậm chí là Vương Ổn Thanh đến gọi hắn, thì hắn còn cảm thấy bình thường, chỉ có người con gái này đến gọi hắn, hắn lại cảm thấy không bình thường.

Chuyện như này hắn cũng đã trải qua một lần, cho dù có không bình thường đi nữa, một Đại La Tiên môn cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà đánh lén hắn chứ? Bây giờ nữ tu này gọi mình đến chủ điện của Cực Kiếm môn, rõ ràng là cha vợ muốn gặp con rể, muốn xem xét một lần. Nếu như qua ải, nói không chừng hắn hôm nay có thể cầm Liệt không phù đi rồi.

- Được, cô dẫn đường đi.

Diệp Mặc gật đầu nói, cũng không hỏi han gì.

- Niệm Mân cùng Mạch Thuần đều là hai người con gái lương thiện, hi vọng anh đừng làm tổn thương một trong hai người.

Khiến Diệp Mặc không ngờ tới chính là, nữ tu tên Băng Du này sau khi

dẫn đường được một đoạn, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói một câu.

Diệp Mặc có chút im lặng, đến nữ tu lạnh lùng này cũng thích nhiều chuyện sao? Hắn lắc lắc đầu, cũng chẳng thèm để ý đến nữ tu này.

Thấy Diệp Mặc cũng chẳng thèm trả lời, nữ tu này cũng không nói thêm gì nữa, tốc độ lại càng nhanh hơn.

Mới có mười mấy phút, Diệp Mặc đi theo nữ tu lạnh lùng này đến một cung điện cực lớn. Hắn vừa mới bước vào cửa cung điện này, Tiên linh khí nồng đậm đã tràn đến, khiến Diệp Mặc trong lòng lại dâng lên khát vọng chính mình có thể có được một nơi tu luyện có Tiên linh khí nồng đậm như này. Nơi này có Tiên linh khí nồng đậm như vậy, bên dưới chắc chắn có Tiên linh mạch.

Nữ tu kia sau khi dẫn Diệp Mặc vào trong đại điện, lập tức đi về phía bên trái ngồi, cô thấy bóng dáng chán ghét đứng bên sư phụ cũng đã biến mất rồi, trong lòng thở phào. Sở dĩ nhận nhiệm vụ đón Diệp Mặc này, là do không muốn ngồi cùng chỗ với người kia.

Diệp Mặc lại phát hiện ra hai bên trái phải của đại điện sớm đã ngồi kín người, bên tay trái ngay đầu tiên là một người đàn ông sắc mặt mỉm cười, râu dài bồng bềnh, rất có một Tiên phong đạo vận. Diệp Mặc phát hiện tu vi của ông cũng đã là Đại La Tiên nhân rồi, lại nhìn thấy Tần Niệm Mân đang ngồi bên cạnh ông, Diệp Mặc lập tức đoán ra, người này chắc hẳn là chưởng môn của Cực Kiếm môn.

Ngoài người này ra, trong này còn có hai vị Đại La Tiên nhân nữa, ngồi bên cạnh chưởng môn của Cực Kiếm môn là một nữ tu xinh đẹp, người con gái tên Băng Du thì đang ngồi bên bà ta, chắc hẳn là sư phụ của Băng Du, đồng thời cũng là tu vi Đại La Tiên nhân. Một Đại La Tiên nhân nữa thì là người đàn ông không râu ngồi bên phải, nhìn từ xa lại có một hương vị thoát tục. Ngồi bên cạnh gã có hai tu sĩ, đều là tu vi Huyền Tiên. Diệp Mặc đoán người này chắc hẳn là người mà Tần Niệm Mân nói, bạn của cha cô Công Tôn Ân. Ngồi bên cạnh Công Tôn Ân có hai người, nói không chừng chính

là đệ tử của y.

Trừ những người đó ra, những tu sĩ nam nam nữ nữ trong đại điện cũng phải có trên trăm người, Đại Chí Tiên nhân và Thái Ất Tiên nhân cũng có cả, trước mặt mỗi người đều có Tiên linh quả và Tiên linh tửu. Từ trong đại điện này, Diệp Mặc liền nhìn ra được thực lực của Cực Kiếm môn rất lớn mạnh.

Diệp Mặc đang đánh giá những người trong đại điện này, còn những người trong đại điện đồng thời cũng đang đánh giá hắn.

- Vào đây đi.

Tần Niệm Mân thấy Diệp Mặc cứ đứng sững sờ ở cửa đại điện, vội nói.

Diệp Mặc gật đầu đi đến trước mặt Đại La Tiên nhân râu dài phía bên tay trái hành lễ nói:

- Diệp Mặc bái kiến tiền bối.

Thấy Diệp Mặc lễ tiết dường như không được chu toàn, Đại La Tiên nhân râu dài khuôn mặt mỉm cười nhíu nhíu mày, sắc mặt mỉm cười cũng bớt phóng túng đi một chút, nhưng nhanh chóng ừ một tiếng nói:

- Anh chính là người mà Mân Nhi thích đó sao?

Nói thẳng như vậy sao? Diệp Mặc có chút nghi ngờ rồi lại dứt khoát nói:

- Đúng vậy, chúng tôi không bẩm báo trước với môn chủ, xin môn chủ thứ tội.

- Thứ tội cũng không cần nữa, anh là người hiểu chuyện, lai lịch của anh tôi cũng không muốn hỏi nữa. Cực Kiếm môn tôi cũng là một Đại La Tiên môn, còn Công Tôn Chỉ Ngọc lại là hậu bối mà tôi nhắm trúng, tư chất ưu tú, tu vi cũng đã là Huyền Tiên sơ kỳ rồi không nói, còn là một Tiên đan sư, nếu như anh bằng lòng rời ra Mân Nhi, tôi có thể cho anh tài nguyên tu luyện đến Thái Ất Tiên.

Tần Niệm Mân sau khi nghe thấy cha mình nói vậy, không đợi Diệp Mặc nói liền hờn dỗi nói:

- Cha, Diệp Mặc cùng chung chí hướng với con, hơn nữa con cũng căn cứ theo nguyên tắc của cha mà chọn lựa, anh ấy còn là một Tiên đan sư. Con quyết định là Diệp Mặc rồi, ai con cũng không đồng ý.

- Ha ha, lời này của Niệm Mân sai rồi, Tiên đan sư có rất nhiều, nhưng nếu như không có người dẫn nhập môn, thì cho dù là Tiên đan sư thiên tài cũng chỉ dừng lại ở bước tam phẩm, vĩnh viễn không thể nào thăng cấp lên Tiên đan đại sư được.

Đại La Tiên nhân không râu ngồi bên phải cười ha ha nói.

- Công Tôn sư bá nói rất phải, chỉ có điều Niệm Mân cũng đã quyết định Diệp Mặc rồi, nếu như lúc này lại vứt bỏ hắn, thì chẳng phải là không có chút liêm sỉ gì sao? Hơn nữa, Niệm Mân cũng tin rằng Diệp Mặc có thể thăng cấp lên đại sư Tiên đan được.

Tần Niệm Mân không chút do dự phản bác lại nói.

Vừa mới tiến vào đại điện, Phong Mạch Thuần đứng phía sau một Đại Chí Tiên nhân khinh thường bĩu môi, Diệp Mặc sớm đã là đại sư Tiên đan rồi, còn là một đại sư Tiên đan ngũ phẩm nữa. Cái tên Công Tôn Ân kia đúng là không biết tốt xấu, cho dù bản thân y cũng không so được với Diệp Mặc, càng không cần nói đệ tử của y. Chỉ có điều đáng tiếc là người trong lòng của Niệm Mân sư tỷ không phải hắn, hắn chỉ là tạm thời thay thế mà thôi.

Vượt qua khỏi dự liệu của mọi người chính là chưởng môn của Cực Kiếm môn cũng không quở trách con gái, ông chỉ nhìn Diệp Mặc ngữ khí lạnh lùng nói:

- Chuyện anh và Niệm Mân định làm bạn đời, tôi cũng không trách mắng hai người. Chỉ có điều một người đàn ông như anh lại luôn để một

người con gái ra mặt, anh có cảm thấy mình không xứng với Niệm Mân hay không?

Thấy ánh mắt Niệm Mân chằm chằm nhìn đến, Diệp Mặc biết đây là lời cảnh cáo hắn, nếu như lại không ra chút khí lực nữa, thì Liệt không phù cũng sẽ không có.

Nghĩ tới đây, hắn ôm quyền cao giọng nói:

- Có xứng với Niệm Mân hay không không phải một mình tôi nói là được, nếu như có ai đó nói còn xứng với Niệm Mân hơn tôi, có thể đứng ra, bất luận là môn chủ ra đề mục gì, vì Niệm Mân, tôi đều tiếp hết.

Diệp Mặc có chút chán ghét cái kiểu lải nhải như này, không đợi Tần chưởng môn gợi ý đến chuyện kiểm tra hắn, chủ động yêu cầu khảo nghiệm. Kiểm tra xong rồi, mình muốn lấy Liệt không phù đi thẳng, không có thời gian ngồi tán gẫu với các ông ở đây.

Tần chưởng môn thấy Diệp Mặc dứt khoát nói, cũng gật đầu nói:

- Được lắm, tôi thích tính cách dứt khoát này.

- Tần bá phụ, Chỉ Ngọc thật lòng thích Niệm Mân sư muội, mặc dù con cũng đã là tu vi Huyền Tiên rồi, nhưng đối với con mà nói tu vi chỉ là phụ mà thôi. Luyện đan mới là sở trường của con, con tin rằng, cho dù có thăng cấp lên đại sư Tiên đan cũng không phải là chuyện không thể chạm đến.

Lúc này tu sĩ bên cạnh Công Tôn Ân cũng không kìm chế được nữa, gã sợ mình nếu không đứng ra nói chuyện, thì Tần Niệm Mân cũng sẽ không thèm để ý đến gã.

- Uhm, rất tốt, tu đạo chính là phải tranh giành, tranh giành với trời với đất với bất kể là người nào, nếu như không tranh giành, thì cũng không có cơ hội.

Thấy đệ tử bên cạnh Công Tôn Ân đứng ra, cũng muốn tranh giành Tần Niệm Mân, chưởng môn của Cực Kiếm môn cũng tán thưởng vuốt vuốt râu.

Diệp Mặc liếc nhìn tên tu sĩ đứng dậy này, hắn đoán người này chắc hẳn là Công Tôn Chỉ Ngọc rồi. Tu vi Huyền Tiên sơ kỳ, tu vi còn cao hơn hắn một bậc lớn. Hơn nữa tướng mạo cũng anh tuấn bất phàm, chắc hẳn cũng là do tu luyện thời gian dài tạo nên, dường như có một hương vị xuất trần gì đó giống như sư phụ Công Tôn Ân của gã.

Diệp Mặc lắc đầu, anh cũng xuất trần rồi, cần có vợ làm cái quái gì. May mà Tần Niệm Mân không phải là người vợ mà hắn thật sự muốn tranh giành, nếu không, hắn sớm đã bổ một đao ra rồi.

- Bội Phủ huynh, Niệm Mân mặc dù tư chất rất tốt, chỉ có điều trước giờ đều tu luyện trong Cực Kiếm môn, ít va chạm xã hội bên ngoài, có một số chuyện cũng không thể quyết đoán đến nơi đến chốn được. Bây giờ nếu như hai người đều thích Niệm Mân, lại đều muốn vì Niệm Mânmà cạnh tranh, tôi thấy hay là để cho hai người so tài chút đi, đợi sau khi có kết quả so tài rồi, thì chẳng phải là rõ hết hay sao…

Công Tôn Ân lập tức nói thẳng.

Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến hai thầy trò nói gì về mình, hắn ngược lại còn đang nghĩ hóa ra cha của Tần Niệm Mân tên là Tần Bội Phủ.

- Đề nghị này của anh Ân được đấy, các vị nghĩ thế nào?

Nói xong Tần Bội Phủ nhìn những người còn lại trong đại điện.

- Được, có lẽ sau cuộc so tài này, cao thấp được phân biệt rồi, thì Niệm Mân cũng hiểu ra được rốt cục ai mới thực sự là anh kiệt.

- Đương nhiên là thông qua so sánh, không so sánh làm sao biết được ai ưu tú hơn?

…

Sau khi Tần Bội Phủ đưa ra câu hỏi, tu sĩ Đại Tiên trong đại điện đều cho rằng chắc hẳn phải so tài một phen, nếu không không thể nào nhìn ra ai ưu tú hơn được.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, những người này cũng không phải là kẻ mù, chẳng lẽ lại không nhìn ra mình mới là tu vi Kim Tiên hay sao, Công Tôn Chỉ Ngọc cũng đã là tu vi Huyền Tiên rồi? Nếu như tỉ thí, thì chẳng phải là cuộc chiến sinh tử, hắn cũng rất khó mà thắng được.

Tần Niệm Mân vừa muốn nói chuyện, lại bị Tần Bội Phủ ngăn lại, rõ ràng lúc này không muốn con gái chen lời vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1566

Chỉ Biết Đấu Võ Mồm

Những người này trợ giúp Công Tôn Chỉ Ngọc nói chuyện, hiển nhiên là bởi vì Công Tôn Chỉ Ngọc là tiên đan sư, hơn nữa Công Tôn Ân hay là tiên đan đại sư.

"Tỷ thí đúng là tốt nhất biện pháp giải quyết, ai ưu tú cũng sẽ vừa xem hiểu ngay. Bất quá ta lo lắng chính là Công Tôn Chỉ Ngọc đã là huyền tiên Sơ Kỳ tu vi, mà Diệp Mặc mới kim tiên Sơ Kỳ tu vi. . ." Ngồi ở Tần Bội Phủ gần đây tên kia mỹ mạo đại la nữ tiên giúp Diệp Mặc nói một câu, lúc đó nói nàng nói một câu mọi người đều biết, lại không ai nhắc tới sự thật.

Công Tôn Chỉ Ngọc ôm quyền dạo qua một vòng ngạo nghễ nói rằng: "Ta nói rồi, nếu dám đề xuất cùng Niệm Mân sư muội kết làm đạo lữ, ta liền không sẽ ở bất luận cái gì địa phương so người khác kém. Chúng ta người tu tiên minh tâm dốc lòng, cùng thiên địa tranh chấp, gì sợ cùng người tranh? Ta nghe nói vị này Diệp Mặc sư đệ cũng là tiên đan sư, Công Tôn Chỉ Ngọc bất tài, nguyện cùng Diệp sư đệ luyện đan nhất quyết cao thấp."

Diệp Mặc nghe xong trong lòng cực kỳ khó chịu, há mồm sư đệ, ngậm miệng sư đệ, còn tưởng rằng hắn là ai vậy. Nghe hắn kia khẩu khí, hắn tu luyện tới huyền tiên căn bản là tùy ý phát ra, kia ý tứ chính là khinh thường dùng tu vi đến áp chế chính mình.

"Diệp Mặc, Công Tôn Chỉ Ngọc nguyện ý tại luyện đan thượng cùng ngươi tỷ thí một phen, ý tứ của ngươi như thế nào?" Tần Bội Phủ thích luyện đan tu sĩ, hắn cho rằng chỉ có luyện đan tu sĩ mới có thể đi xa hơn. Cho nên Công Tôn Chỉ Ngọc một nói ra so luyện đan, trong lòng hắn chính là thực vừa lòng, lập tức liền nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc nghĩ thầm rằng cái kia Tần Niệm Mân thật đúng là đem nàng lão cha tính cách sờ rõ ràng a, biết mình đến Cực Kiếm Môn sau, khẳng định sẽ bị yêu cầu luyện đan trận đấu, hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy.

"Tần chưởng môn, Chỉ Ngọc nói pháp rất hợp ta ý, tuy rằng ta hiểu đồ vật rất nhiều. Luyện đan là ta tối bạc nhược một cái đốt, không bằng nếu Chỉ Ngọc nói luyện đan là của hắn chủ yếu thủ đoạn. Kia tại luyện đan thượng thắng hắn là tốt nhất không bằng chuyện tình. Chỉ Ngọc tại chính mình luyện đan thượng thua, tin tưởng đối hắn về sau tu luyện cũng là có chỗ tốt." Diệp Mặc không có nửa phần do dự nói.

Mọi người nghe xong đều là âm thầm buồn cười, cái này Diệp Mặc căn bản ngay cả nửa phần thiệt thòi cũng không ăn. Công Tôn Chỉ Ngọc chủ động kêu Diệp Mặc sư đệ, chính là muốn lấy lớn tuổi ngăn chặn Diệp Mặc. Mà Diệp Mặc trực tiếp gọi người gia Chỉ Ngọc, này hoàn toàn là một bộ trưởng bối đối vãn bối miệng, thật giống như hắn yếu điểm bát một cái vãn bối giống nhau.

Công Tôn Chỉ Ngọc nói luyện đan là của hắn chủ yếu thủ đoạn, là bởi vì biết Tần Bội Phủ thích đan sư, lúc này mới đầu này sở hảo. Hơn nữa, sư phụ của hắn cũng là tiên đan đại sư, hắn nói chủ yếu thủ đoạn cũng không có sai. Mà Diệp Mặc cư nhiên dõng dạc nói, luyện đan chính là hắn đông đảo thủ đoạn ở giữa bạc nhược một hoàn, đó là muốn nói lấy chính mình tối bạc nhược một hoàn khiêu chiến đối phương chủ yếu thủ đoạn. Công Tôn Chỉ Ngọc sắc mặt bình tĩnh, cũng không có bởi vì Diệp Mặc miệng thượng tiện nghi mà có chút thay đổi. Tần Bội Phủ lại gật gật đầu, hiển nhiên cho rằng Công Tôn Chỉ Ngọc càng ổn trọng một ít.

Ngồi ở Tần Bội Phủ bên cạnh tên kia vừa rồi giúp Diệp Mặc nói chuyện mỹ mạo đại la nữ tiên lại thở dài, Diệp Mặc cho thấy thượng thoạt nhìn chiếm tiện nghi, trên thực tế tại chưởng môn trong lòng. Hắn đã muốn trước thua trận một bậc.

Công Tôn Ân lại gật gật đầu, đối với mình đệ tử biểu hiện rất là vừa lòng. Tu luyện tới kim tiên phía trên, còn muốn tại võ mồm thượng chiếm vô

vị tiện nghi, loại này đối thủ không đáng coi trọng hán mạt khói báo động.

Diệp Mặc há có thể không biết mình nói chuyện chiếm Công Tôn Chỉ Ngọc tiện nghi sẽ khiến cho Tần Bội Phủ phương án, bất quá hắn căn bản là không hề gì. Muốn ở trước mặt mình sung đại. Chính mình cố tình không cho phép. Hắn đối Tần Niệm Mân lại không có ý kiến gì không, đến hỗ trợ hết sức là được. Nhưng là chiếm chính mình tiện nghi cũng đừng suy nghĩ.

"Diệp đan sư, không biết ngươi là mấy phẩm tiên đan sư? Nếu chính là nhất phẩm tiên đan sư lời nói, chúng ta đây cũng không cần so. . ." Công Tôn Chỉ Ngọc rốt cục sửa miệng, không dám lại kêu Diệp Mặc sư đệ, nói chuyện lại vẫn là người gây sự. Diệp Mặc thoạt nhìn tuổi cũng không lớn, chỉ có nhất phẩm tiên đan sư, cũng là có khả năng.

Công Tôn Chỉ Ngọc không hề chiếm miệng thượng tiện nghi, Diệp Mặc cũng không có tiếp tục gọi hắn Chỉ Ngọc, không bằng, hắn không đợi Công Tôn Chỉ Ngọc đem nói cho hết lời, liền cắt đứt hắn lời nói hỏi, "Kia không biết Công Tôn đan sư (vâng, là, đúng) mấy phẩm tiên đan sư?"

"Ta bái sư sau trăm năm nội cũng đã (vâng, là, đúng) nhất phẩm tiên đan sư. . ."

"Ta đây (vâng, là, đúng) nhị phẩm tiên đan sư." Công Tôn Chỉ Ngọc lời còn chưa dứt, lần thứ hai được Diệp Mặc cắt đứt. Công Tôn Chỉ Ngọc loại này nói chuyện phương thức Diệp Mặc rất là khó chịu, hắn liền không tin đả kích không đến người kia.

Công Tôn Chỉ Ngọc có chút căm tức, hắn tu dưỡng dù tốt, cũng không thể chịu đựng được Diệp Mặc lần lượt coi rẻ, Diệp Mặc nói chuyện căn bản là căn bản không có đem hắn xem ở trong mắt, thậm chí còn mang theo một ít châm chọc.

Hắn lạnh lùng quét Diệp Mặc liếc mắt một cái nói rằng: "Đáng tiếc chính là ta mấy trăm năm trước cũng đã (vâng, là, đúng) nhị phẩm tiên đan sư, hiện giờ ta muốn luyện chế là tam phẩm. . ."

Để Công Tôn Chỉ Ngọc càng thêm phẫn nộ chính là, Diệp Mặc lại một lần nữa cắt đứt hắn lời nói, "Ta đây liền là tam phẩm tiên đan sư. . ."

Sau khi nói xong Diệp Mặc lại bổ sung một câu, "Ngươi có thể luyện chế tam phẩm. . . Ta đây chính là tứ phẩm tiên đan sư."

Công Tôn Chỉ Ngọc hừ lạnh một tiếng nói rằng: "Diệp đan sư chính là kháo võ mồm chi tranh sao? Có phải hay không không có sư phụ đã dạy? Tứ phẩm đã muốn không phải tiên đan sư, mà là tiên đan đại sư."

"Nguyên lai ta đã là tiên đan đại sư, ta còn tưởng rằng ta là tiên đan sư đâu, xem ra hay là có cái sư phụ hảo điểm, không phải chính mình thăng cấp đại sư cũng không biết." Diệp Mặc lần thứ hai châm chọc nói.

"Xì. . ." Vài tên nữ đệ tử lần thứ hai nhịn không được bật cười, chính là vẫn luôn lạnh như băng Băng Du cũng nhịn không được muốn cười đi ra, như vậy Diệp Mặc thật sự là rất tổn hại điểm.

"Ai, phi Niệm Mân lương xứng." Băng Du sư phụ, tên kia trước còn giúp Diệp Mặc nói chuyện đại la nữ tiên nhìn Diệp Mặc lắc lắc đầu. Hiển nhiên nàng cũng rất là không mừng Diệp Mặc nơi chốn muốn tại miệng thượng chiếm tiện nghi làm như vậy, tính cách thoạt nhìn tựa hồ cũng không ổn trọng. So sánh với dưới, Công Tôn Chỉ Ngọc tính cách ngược lại càng ổn trọng một ít.

Thấy Diệp Mặc cùng Công Tôn Chỉ Ngọc còn tại cãi cọ, hơn nữa Diệp Mặc nói lời nói khí để Tần Bội Phủ rất là không mừng, hắn ho khan một tiếng nói rằng: "Ngươi đã nhiều đều là tiên đan sư, kia hiện tại mà bắt đầu luyện đan đi. Các ngươi trước đề xuất muốn luyện chế nào loại đan dược, cần muốn cái gì dược liệu, chúng ta Cực Kiếm Môn cũng có thể cung cấp."

Sau khi nói xong Tần Bội Phủ còn mắt lạnh quét một chút nữ nhi Tần Niệm Mân, ý là này ánh mắt cũng quá kém. Nào có cùng Diệp Mặc như vậy tiên nhân? Thiếu kiên nhẫn không nói, còn muốn nơi chốn tại miệng thượng chiếm tiện nghi.

"Ta đây liền luyện chế 'Huyền nguyên đan' đi. Ta yêu cầu 'Vô Căn Phù 柃' một phần, 'Ngân Hoàng Thảo' một phần, 'Tuyết Châm Quả' một phần. . ." Công Tôn Chỉ Ngọc một hơi báo ra hơn mười loại dược liệu.

'Huyền nguyên đan' tam phẩm tiên đan ở giữa tương đối khó luyện chế đan dược, cung cấp huyền tiên tu sĩ tu luyện sở dụng, đối đột phá bình cảnh có trọng yếu tác dụng, Công Tôn Chỉ Ngọc muốn này đó dược liệu đều là luyện chế 'Huyền nguyên đan' dược liệu.

"Ta đây cũng luyện chế 'Huyền nguyên đan' đi, ta yêu cầu 'Vô Căn Phù 柃' một phần, 'Ngân Hoàng Thảo' một phần, 'Tuyết Châm Quả' một phần. . ." Diệp Mặc tương đương đem Công Tôn Chỉ Ngọc lời nói lập lại một lần.

Mọi người trở nên yên lặng, Diệp Mặc này hiển nhiên (vâng, là, đúng) cố ý nhằm vào Công Tôn Chỉ Ngọc tới siêu cấp võ hiệp phó bản hệ thống.

Lần này mọi người thật đúng là đã đoán sai. Diệp Mặc kỳ thật còn thật không có hoàn toàn nhằm vào Công Tôn Chỉ Ngọc, sở dĩ cùng với Công Tôn Chỉ Ngọc giống nhau tiên linh thảo, còn có luyện chế đồng dạng đan dược, mục đích chủ yếu chính là tốc chiến tốc thắng. Cùng loại đan dược đi ra, ai thắng ai thua, cho dù là không hiểu luyện đan người cũng nhìn ra đến.

Chỉ cần một lò đan dược là có thể quyết xuất thắng bại, sau đó bắt được 'Liệt Không Phù' chạy lấy người. Giao dịch (vâng, là, đúng) giao dịch. Chính là hắn nhưng không có như vậy nhiều thời giờ bồi Tần Niệm Mân chơi. Tần Niệm Mân có Đại La Tiên tông môn làm chỗ dựa vững chắc, hắn cũng không có. Tần Niệm Mân có khi là thời gian có thể chơi loại này nhàm chán du hý, hắn đồng dạng không có thời gian, cũng không có tinh lực đi chơi cái này.

"Tốt lắm, ta nghĩ luyện chế cùng loại đan dược, chúng ta phát ra quyết xuất thắng bại càng rõ ràng sáng tỏ. Miễn cho đến lúc đó có người tìm lấy cớ nói các loại nguyên nhân." Công Tôn Chỉ Ngọc cười lạnh một tiếng nói rằng.

Diệp Mặc thế nhưng gật gật đầu đồng ý Công Tôn Chỉ Ngọc lời nói nói

rằng: "Đúng vậy, nếu ta luyện chế mặt khác đan dược, vạn nhất có người cho rằng ta luyện chế đan dược rất đơn giản, thắng chi không võ lời nói, Niệm Mân khẳng định sẽ đứng lên giúp ta nói chuyện."

Diệp Mặc câu nói đầu tiên đem Công Tôn Chỉ Ngọc đổ lên Tần Niệm Mân mặt đối lập. Để mọi người cho rằng vừa rồi Công Tôn Chỉ Ngọc nói có người muốn đi ra nói các loại nguyên nhân, chỉ chính là Tần Niệm Mân.

Quả nhiên Tần Niệm Mân lạnh giọng nói rằng: "Ta không phải người mù. Ai đan dược luyện hảo, ta tự nhiên sẽ thấy."

Trên thực tế Tần Niệm Mân đã muốn ngồi xong chuẩn bị, tốt nhất kết quả đương nhiên là Diệp Mặc thắng được, nếu hơi chút thiếu chút nữa lời nói, thì phải là Diệp Mặc thua. Chỉ cần Diệp Mặc thua không khó khăn lắm nhìn, nàng liền có nắm chắc để phụ thân đồng ý chính mình ý tứ.

Công Tôn Chỉ Ngọc nghẹn lời, hắn muốn tranh thủ chính là Tần Niệm Mân, hiện tại chính mình câu nói đầu tiên đem Tần Niệm Mân đắc tội. Nghĩ đến đây, hắn càng phát hận trước mắt cái này cố ý khơi mào Tần Niệm Mân chán ghét chính mình Diệp đan sư.

Dược liệu rất nhanh đưa tới, Công Tôn Chỉ Ngọc căn bản là không nhìn Diệp Mặc, trực tiếp tế xuất đan lô, đánh ra một đoàn đạm tử sắc Hỏa Diễm.

Diệp Mặc cũng không có lập tức bắt đầu luyện đan, hắn luyện đan tốc độ rất nhanh, không cần phải sốt ruột.

Thấy Công Tôn Chỉ Ngọc tế xuất đan lô (vâng, là, đúng) nhất kiện thượng phẩm tiên khí, Diệp Mặc trong lòng chính là cảm thán, có một hảo sư phụ chính là bất đồng. Nhất kiện thượng phẩm tiên khí đan lô giá cả tuyệt đối là giá trên trời, thượng phẩm tiên khí đan lô so thượng phẩm tiên khí phi hành pháp bảo còn muốn quý.

Về phần kia đoàn đạm tử sắc Hỏa Diễm, Diệp Mặc đập vào mắt liền nhận ra đến đây là thiên hỏa ở giữa 'Ly Minh Hỏa', Tu Chân Giới thiên hỏa ở

giữa bài danh thứ chín, toàn bộ một trăm lẻ tám loại kỳ dị mồi lửa ở giữa bài danh đệ ba mươi ba tồn tại.

Thấy còn lại người đều nhìn về phía chính mình, Diệp Mặc đành phải tế xuất một cái trung phẩm tiên khí đan lô. Hắn cũng không muốn biểu hiện chính mình nhiều lợi hại, cho nên luyện đan yêu cầu lãng phí một chút thời gian, hiện tại người khác đều nhìn hắn, hắn cũng chỉ có thể trước tế xuất đan lô bắt đầu luyện đan. Về phần Thần Nông lô Diệp Mặc chắc là không biết lấy ra, Thần Nông lô Diệp Mặc cảm giác rất là bất phàm, loại này đồ vật giống nhau đích tình huống hạ hắn không nguyện ý bại lộ.

Nhìn thấy Diệp Mặc chính là xuất ra nhất kiện trung phẩm đan lô, rất nhiều người đã muốn hiểu được thắng bại đã phân. Diệp Mặc chậm quá chia rồi một chút đan dược, lại tế ra 'Vụ Liên Tâm Hỏa'. Nếu không phải khác biệt Hỏa Diễm cấp bậc quá thấp lời nói, hắn ngay cả 'Vụ Liên Tâm Hỏa' đều không nguyện ý bại lộ.

"Vụ Liên Tâm Hỏa?" Diệp Mặc một tế xuất 'Vụ Liên Tâm Hỏa', lập tức liền có rất nhiều người nhận đi ra, thậm chí sợ hãi than ra tiếng.

Công Tôn Ân thấy Diệp Mặc tế xuất 'Vụ Liên Tâm Hỏa', trong mắt hiện lên một tia kinh dị, lập tức chính là thầm than, này đóa Hỏa Diễm thật sự là nhận sai người a, cư nhiên được một cái bình thường tán tu lấy được, quả thực chính là đạp hư đồ vật.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1567

Cho Ngươi Thua Trong Uất Ức

Công Tôn Chỉ Ngọc lúc này cũng đã toàn tâm dồn vào luyện đan, còn chuyện Diệp Mặc lấy ra mồi lửa gì căn bản cũng không thèm để ý nữa. Diệp Mặc ngược lại lại có chút khâm phục tên này rồi, có thể dưới tình huống như này, lại toàn tâm dồn vào luyện đan như vậy, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Diệp Mặc từ từ vứt nguyên liệu vào trong lò đan, sau đó khống chế Vụ Liên Tâm hỏa, bắt đầu chiết xuất Tiên linh thảo.

Thấy Diệp Mặc có bài có bản, từng bước từng bước một, rồi lại nhìn đan quyết hoa mắt của Công Tôn Chỉ Ngọc, những người bên cạnh cũng đã biết, Diệp Mặc ngoài mồi lửa đã thắng Công Tôn Chỉ Ngọc ra, những thứ còn lại cũng không bằng Công Tôn Chỉ Ngọc.

Tần Niệm Mân nhìn thấy cũng lo lắng không thôi, cô biết Diệp Mặc là Tiên đan sư tam phẩm, nhưng không ngờ trình độ luyện đan của hắn lại tồi như vậy. Người duy nhất biết rõ trình độ luyện đan của Diệp Mặc lợi hại hơn Công Tôn Chỉ Ngọc chỉ có Phong Mạch Thuần, cô biết rõ trình độ luyện đan của Diệp Mặc đạt đến trình độ nào rồi.

Sau hai tuần hương, Công Tôn Chỉ Ngọc đã đánh thu đan quyết, chỉ trong tích tắc đã kéo mười hai viên đan dược ra, mười hai viên đan dược này vừa ra đã mang theo mùi hương thơm ngát của đan dược, được gã cất vào trong một bình ngọc đã chuẩn bị sẵn.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức phân biệt ra được đẳng cấp của mười hai viên đan dược của Công Tôn Chỉ Ngọc, những người xung quanh vẫn

còn đang tán thưởng cách luyện đan của Công Tôn Chỉ Ngọc thuần thục trôi chảy, thì Diệp Mặc không ngờ cũng cầm lên một bình ngọc, trong nháy mắt thu hồi mười hai viên đan dược.

Tần Niệm Mân thấy Diệp Mặc cũng luyện đan xong, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Diệp Mặc thua không quá khó coi, thì cô cũng sẽ có cách.

- Ồ…

Những người xung quanh đều cho rằng Diệp Mặc thua rồi, cũng không để ý đến, thậm chí cũng không ngờ Diệp Mặc nói luyện chế xong là luyện chế xong, thời gian cũng chỉ chậm hơn Công Tôn Chỉ Ngọc vài giây mà thôi, nếu tính cả thời gian lúc trước hắn chậm chạp từ từ, thì tốc độ luyện đan của hắn cũng không chậm hơn Công Tôn Chỉ Ngọc chút nào, thậm chí còn nhanh hơn Công Tôn Chỉ Ngọc chút ít.

- Rất tốt, rất tốt, Chỉ Ngọc…

Tần Bội Phủ tán thưởng Công Tôn Chỉ Ngọc còn chưa xong, liền phát hiện Diệp Mặc cũng đã luyện đan xong rồi.

Ông lập tức đổi giọng nói:

- Sự hiểu biết của hai vị đối với đan đạo đúng là tuấn kiệt, trong thời gian hai tuần hương cũng có thể luyện chế thành công cùng một lò Huyền Tiên đan, bây giờ mời Dương trưởng lão của Cực Kiếm môn ta và ông bạn Công Tôn Ân cùng nhận xét.

Công Tôn Ân vội nói:

- Dương Nhiễm sư muội đến xem cũng được rồi, tôi thì không cần, dù nói thế nào, Công Tôn Chỉ Ngọc cũng là đệ tử của tôi.

- Nếu như vậy, tôi đến xem Huyền Tiên đan mà hai người luyện chế vậy.

Nữ Tiên Đại La xinh đẹp tên Dương Nhiễm gật đầu nói.

Thấy Diệp Mặc cũng đưa đan dược đến trước mặt Dương Nhiễm trưởng lão, Công Tôn Chỉ Ngọc không chút do dự, cũng đưa bình ngọc của mình đến trước mặt Dương trưởng lão.

Diệp Mặc trong lòng buồn cười, cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc này vì lúc trước Đại La Tiên nhân này nói giúp mình vài câu, không ngờ lại sợ người ta làm giả, đúng là lòng tiểu nhân.

Dương Nhiễm dường như không chú ý đến sự do dự trong phút chốc của Công Tôn Chỉ Ngọc vậy, trực tiếp lấy hai bình ngọc mở ra nhìn.

Trước khi xem, vẻ mặt của cô rất bình tĩnh, sau khi xem xong rồi, cô không ngờ lại vẻ mặt kinh ngạc.

Những người trong đại điện đều đợi vị trưởng lão này đưa ra kết quả, thấy sắc mặt cô kinh ngạc, đều càng muốn biết rốt cục là có chuyện gì, mới khiến Đại La Tiên nhân giật mình như vậy.

- Dương sư muội, kết quả thế nào rồi?

Tần Bội Phủ có chút sốt ruột hỏi.

Dương Nhiễm thở ra nói:

- Hẳn là Diệp đan sư hơn một chút.

- Cái gì?

Công Tôn Chỉ Ngọc kinh dị kêu lên, gã chỉ bật thốt ra hai từ, liền biết mình thất thổ, sau khi vội vàng nói xin lỗi, cũng không nói thêm gì nữa.

Còn những tu sĩ còn lại trong đại điện lập tức ai ai cũng bắt đầu lầm rầm, rõ ràng không thể tin được kết quả thẩm định của Dương Nhiễm trưởng lão. Nghĩ đến lúc trước Dương Nhiễm trưởng lão còn giúp Diệp Mặc nói một câu, đám người đều cho rằng Dương Nhiễm cố ý phán thua Công Tôn Chỉ

Ngọc trong trận này.

Nếu Dương Nhiễm cho kết quả rồi, người khác cũng không tiện nghi ngờ thêm nữa, cho dù biết rõ Dương Nhiễm cố ý thiên vị Diệp Mặc, cũng không tiện nói thêm điều gì. Chẳng có ai ngốc mà lại đi nghi ngờ một Đại La Tiên nhân trước mặt mọi người, trừ phi là không có não.

Sắc mặt Công Tôn Ân có chút khó coi, nhưng y cũng không có dị nghị gì, chỉ nói:

- Ha ha, Diệp đan sư có thể hơn Chỉ Ngọc một chút, thật đúng là không bình thường. Chỉ Ngọc, quay về đi.

Y lập tức liền thừa nhận kết quả phán đoán của Dương Nhiễm, cũng không yêu cầu Dương Nhiễm đưa đan dược cho y nhìn.

Công Tôn Chỉ Ngọc mặc dù trong lòng không phục, nhưng cũng không phản bác lại, chỉ nói một câu vâng, rồi lập tức quay về bên cạnh Công Tôn Ân.

Ngay cả Tần Bội Phủ cũng thở dài, nếu Dương Nhiễm muốn giúp Tần Niệm Mân, chứng tỏ Tần Niệm Mân sớm đã thỉnh động được Dương Nhiễm trưởng lão rồi. Hơn nữa Diệp Mặc có thể luyện chế ra được Huyền Nguyên đan, cũng không tính là kém ở điểm nào, hơn nữa là người mà con gái mình thích, ông cũng không nói thêm gì nữa.

Thấy sắc mặt và ngữ khí của Công Tôn Ân, Dương Nhiễm làm gì không biết suy nghĩ của đối phương, cô đem hai bình ngọc này đến trước mặt Công Tôn Ân nói:

- Mặc dù tôi phán đoán là Diệp Mặc thắng rồi, nhưng tôi không phải là Tiên đan sư, phán sai cũng không phải là không có khả năng. Công Tôn sư huynh là đại sư Tiên đan, hay là Công Tôn sư huynh xem đi…

- Không cần, không cần…

Công Tôn Ân miệng nói không cần, nhưng tay cũng đã nhận lấy bình ngọc mà Dương Nhiễm đưa cho rồi.

Y thấy Dương Nhiễm đưa bình ngọc cho y, quả thực cũng muốn xem một chút Diệp Mặc luyện chế ra là thứ gì, không ngờ có thể thắng được đệ tử Công Tôn Chỉ Ngọc của y?

Hai bình ngọc lại lần nữa được mở ra, Công Tôn Ân nhanh chóng xem đan dược trong hai bình ngọc, sắc mặt có chút thay đổi, một lát sau thở dài nói:

- Lò Huyền Nguyên đan của Diệp đan sư này quả thực tốt hơn của Chỉ Ngọc một chút, hẳn Diệp đan sư thắng rồi. Diệp đan sư quả nhiên không nói bừa, thành tích trong tương lai chắc chắn sẽ không bị giới hạn.

Công Tôn Ân lúc trước vẫn còn nói không có người chỉ điểm, có người cả đời cũng chỉ dừng lại ở mức Tiên đan sư, bây giờ lại nói tiền đồ của Diệp Mặc rộng mở.

- Sư phụ?

Công Tôn Chỉ Ngọc cũng nghi ngờ nhìn sư phụ của mình, theo lý mà nói sư phụ không thể nào giúp Diệp Mặc được, tại sao sư phụ cũng nói tên Diệp đan sư trước mặt này thắng được? Chẳng lẽ Huyền Nguyên đan mà hắn luyện chế lại tốt hơn do mình luyện chế hay sao?

Diệp Mặc lại ôm quyền nói:

- May quá, lò đan dược này của tôi là lò đan dược mà tôi luyện chế khó khăn nhất từ trước đến giờ, cuối cùng cũng thắng rồi, thật may quá…

Thấy Diệp Mặc không hề lộ thần sắc giả bộ nói lò đan dược mà mình luyện chế là gian nan nhất, đám người cũng đã hiểu, lò đan dược này của Diệp Mặc có thể là tỉ mỉ luyện chế, kết quả may mắn luyện chế ra được một lò đan dược tốt. Nói cách khác, là cũng có duyên phận với Tần Niệm Mân.

Ngay cả Tần Bội Phủ cũng nghi ngờ nhìn Công Tôn Ân, ông thực sự không dám tin Diệp Mặc thắng.

Thấy tất cả mọi người nhìn chằm chằm mình, Công Tôn Ân chỉ hai bình ngọc nói:

- Trong mười hai viên Huyền Nguyên đan mà Chỉ Ngọc luyện chế, có một viên đan dược thượng đẳng, tám viên đan dược trung đẳng, ba viên đan dược hạ đẳng…

Thấy Công Tôn Chỉ Ngọc đến đan dược thượng đẳng cũng luyện chế được một viên, rất nhiều người nhìn gã với ánh mắt ngưỡng mộ. Tiêu chí quan trọng để Tiên đan sư thăng cấp lên đại sư Tiên đan chính là, có thể luyện chế mười hai viên Tiên đan tam phẩm thượng đẳng. Còn trong lò đan mà Công Tôn Chỉ Ngọc này luyện chế ra, cũng đã có một viên Tiên đan thượng đẳng rồi, chứng tỏ gã cũng đã dần đần tiến gần đến đại sư Tiên đan rồi, mặc dù quá trình này có thể rất dài, nhưng cũng hơn rất nhiều so với Tiên đan sư không có hy vọng gì.

Nhanh chóng những người xung quanh nhớ tới Diệp Mặc, nếu Diệp Mặc có thể luyện chế ra đan dược còn tốt hơn của Công Tôn Chỉ Ngọc, chẳng phải là nói hắn thậm chí cũng có thể luyện chế ra được một viên đan dược thượng đẳng hay sao?

Không đợi mọi người nghi hoặc, Công Tôn Ân liền chủ động nói:

- Trong mười hai viên Huyền Nguyên đan mà Diệp đan sư luyện chế, cũng có một viên đan dược thượng đẳng, nhưng đan dược trung đẳng lại có chín viên, đan dược hạ đẳng chỉ có hai viên.

Lời nói của Công Tôn Ân vừa nói ra, những người trong đại điện cũng đã hiểu Diệp Mặc thắng ở chỗ nào rồi. Cũng chỉ là nhiều hơn một viên đan dược trung đẳng, ít hơn một viên đan dược hạ đẳng, sự khác biệt biệt này quả thực rất nhỏ.

Nếu như không phải sự khác biệt nhỏ này căn bản không phải sức người có thể khống chế được, những người xung quanh thậm chí còn cho rằng Diệp Mặc cố ý. Muốn khống chế đến trình độ này, đừng nói là Tiên đan sư tam phẩm, cho dù là Tiên đan sư lục phẩm cũng chưa chắc có thể làm được.

Lúc này những người bên cạnh chỉ thầm than Diệp Mặc gặp vận may, không ngờ đến loại may mắn như này cũng có thể gặp được.

Công Tôn Chỉ Ngọc thua lại càng bực bội hơn, chỉ là một viên đan dược trung đẳng đã thắng được gã, gã thà rằng lò đan dược kia của mình thất bại, một viên Huyền Nguyên đan cũng không luyện chế ra được, chứ cũng không muốn thua trong bực bội như này.

- Nào, cùng nếm thử Tiên linh quả của Cực Kiếm môn tôi đi…

Tần Bội Phủ chuyển chủ đề, không nhắc đến chuyện kết thân cùng Công Tôn Ân nữa, mà lại bảo Công Tôn Ân nếm thử Tiên linh quả.

Tần Niệm Mân lại càng vui sướng trong lòng, cô không tưởng tượng được Diệp Mặc xuất mã đơn giản như vậy đã thắng được Công Tôn Chỉ Ngọc, mình còn đang nghĩ chiêu sau thậm chí còn chưa xuất ra, cô tranh thủ vẫy vẫy tay với Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, mau đến đây, ngồi bên cạnh em đây.

Thấy bộ dạng hưng phấn của con giá, Tần Bội Phủ mỉm cười, ông cảm thấy con mắt của con gái mình dường như cũng không tệ, có thể tìm được một Tiên đan sư còn lợi hại hơn cả đệ tử của Công Tôn Ân, đó cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Diệp Mặc hành lễ cám ơn Dương Nhiễm trước mặt, lúc này mới bước đến bên cạnh bàn của Tần Bội Phủ nhưng cũng chưa ngồi xuống.

- Được, không tồi, đời tôi tu tiên, nên như nào thì như vậy.

Lúc trước Tần Bội Phủ còn cho rằng Diệp Mặc không chững chạc, lúc

này lời nói cũng khác rồi, thật sự là nhìn thuận mắt rồi, cái gì cũng đều thuận mắt.

Thấy Tần Bội Phủ như muốn nói cái gì nữa, Diệp Mặc nhanh chóng ngăn lại hành lễ, sau đó nói:

- Tiền bối, vãn bối vì lâu rồi chưa nhận được tin tức gì, có chút lo lắng muốn trở về một chuyến, cho nên…

Diệp Mặc bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi đường nhiên muốn đi, hắn sợ nhất chính là Tần Bội Phủ hỏi đông hỏi tây, như vậy hắn cũng không thể đỡ được.

Tần Niệm Mân cũng không ngờ Diệp Mặc nhanh như vậy đã muốn rời đi rồi, cô sững người một chút, vừa nãy Diệp Mặc giúp cô lấy được thể diện, cô vẫn còn cảm kích Diệp Mặc mà. Còn Diệp Mặc đến ngồi xuống cũng chưa ngồi, đã muốn đi rồi. Thấy cha mình nhìn với ánh mắt dò hỏi, Tần Niệm Mân trong lòng có chút không thoải mái. - Đúng vậy, cha, khi anh ấy đến, chính là khi chuyện còn chưa giải quyết ổn thỏa, đợi anh ấy quay về giải quyết xong rồi, con sẽ bảo anh ấy ở lại đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1568

Tiên Âm Từ Không Trung

Tần Bội Phủ ha hả cười nói rằng: "Một khi đã như vậy, ngươi trước hết đưa Diệp Mặc rời đi đi, sau khi trở về ta còn có một số việc muốn hỏi ngươi."

"Ta đã biết." Tần Niệm Mân vội vàng đáp ứng, nói xong lôi kéo Diệp Mặc tay liền đi ra ngoài, ngay cả nửa phần cũng không tị hiềm.

Diệp Mặc há có thể không biết Tần Niệm Mân ý tứ, đó là sợ chính mình đi rồi sau thật lâu không đến, cha của hắn vừa muốn giúp nàng tìm bạn lữ, nàng rõ ràng đương mọi người mặt tọa thực chuyện này, Diệp Mặc cũng chỉ là chứa không biết mà thôi.

"Diệp sư huynh, ta cũng đưa một chút ngươi." Phong Mạch Thuần thấy Diệp Mặc rời đi, trong lòng vô cùng thất vọng, nàng còn tính toán thỉnh Diệp Mặc hỗ trợ luyện đan đâu. Hiện tại Diệp Mặc phải đi, nàng chỉ có thể trước lưu lại Diệp Mặc thông tin châu.

"Ngươi đi làm gì? Niệm Mân đưa Diệp Mặc rời đi, ngươi không cần đi vô giúp vui." Phong Mạch Thuần bên cạnh một người đạo cô ăn diện lớn tới tiên nhân vội vàng ngăn trở nàng.

Chỉ có Dương Nhiễm đệ tử, tên kia biểu tình lạnh như băng Băng Du biết là xảy ra chuyện gì, nàng tận mắt thấy Phong Mạch Thuần quần áo không chỉnh cùng Diệp Mặc từ bên trong phòng đi ra. Hiện tại thấy Phong Mạch Thuần cũng muốn muốn đưa Diệp Mặc, chỉ có thể trong lòng thầm than.

Phong Mạch Thuần thấy sư phụ ngăn cản nàng, trong lòng đồng dạng thầm than. Nàng biết Diệp Mặc cùng Tần Niệm Mân bát gậy tre đều đánh không hơn, hai người căn bản là không phải đạo lữ quan hệ, thậm chí không hề quan hệ. Diệp Mặc chính là Niệm Mân mời đến hỗ trợ, mục đích chính là vì cự tuyệt Công Tôn Chỉ Ngọc, đem vị trí lưu cho lòng của nàng bề trên ngạn Húc Thao.

Hiện tại Diệp Mặc rời đi, nàng chỉ có thể đi hỏi Tần Niệm Mân.

. . .

Tần Niệm Mân lao thẳng đến Diệp Mặc đưa đến Cực Kiếm Môn sơn môn nói ra, có chút bất mãn ý nói: "Ngươi cũng quá nóng nảy đi, lúc này mới đến đây một ngày thời gian thậm chí còn không đến, ngươi liền phải rời khỏi."Diệp Mặc nói hay là thật tâm nói, chung quanh đều là cùng hắn không hề quan hệ người, một đám tu vi đều so với hắn cao, hắn ở trong này còn thật là cả người không được tự nhiên. Nếu Tần Niệm Mân thực là của hắn đạo lữ cũng thôi. Cố tình hắn là cùng Tần Niệm Mân là giao dịch, giao dịch kết thúc, đứng ở một cái xa lạ địa phương, không không được tự nhiên mới là việc lạ.

"Coi như hết. Thật sự không nghĩ tới ngươi luyện đan thế nhưng có thể thắng được Công Tôn Chỉ Ngọc, ta cũng cho rằng tốt nhiều ngày chậm rãi ma, không nghĩ tới nhanh như vậy liền thành công, cám ơn ngươi." Tần Niệm Mân trong lòng vẫn là thực cảm tạ Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát tay nói rằng: "Cảm tạ cũng không cần, chúng ta cũng chỉ là nhất bút giao dịch mà thôi, mặt khác, kia không có phó hoàn đồ vật, ngươi có phải hay không. . ."

Tần Niệm Mân trắng Diệp Mặc liếc mắt một cái nói rằng: "Không phải ít rụng ngươi."

Nói xong nàng lấy ra nhất trương bùa cùng một cái ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói rằng: "Đi hỗn độn tinh vực đường bộ tại ngọc giản mặt trên,

Liệt Không Phù chính là này trương. Bất quá ta lần thứ hai nhắc nhở ngươi một câu. Lấy tu vi của ngươi đi hỗn độn tinh vực. Thì phải là muốn chết. Ngươi giúp ngươi ta vội. Ta cảm giác ngươi người này cũng không tệ lắm, cho nên ta cũng không hy vọng ngươi lập tức sẽ chết."

"Cảm tạ, về phần có chết hay không đó là ta sự tình. Chúng ta giao dịch qua đi. Ngươi là ngươi, ta là ta. Đi rồi." Diệp Mặc nói xong, thẳng thắn tế xuất Thanh Nguyệt, đảo mắt biến mất vô tung vô ảnh.

"Phi, hảo tâm không lấy lòng báo, ngươi xứng đáng chết ở hỗn độn tinh vực." Tần Niệm Mân đối Diệp Mặc sau lưng phi một hơi sau, bỗng nhiên có chút buồn bã. Nói trong lòng nói, nàng là không hy vọng Diệp Mặc đi tìm chết, tuy rằng Diệp Mặc người này thực gian xảo, nhưng là giao dịch thượng lại một là một, hai là hai. Hơn nữa hắn còn nói kia lô đan dược, là hắn luyện chế gian nan nhất một lò. Bởi vậy có thể thấy được, hắn là lấy ra toàn bộ thực lực đến hỗ trợ.

. . .

Diệp Mặc đi rồi, Công Tôn Ân cũng không có tâm tư tiếp tục ở lại lão hữu nơi này, mang theo Công Tôn Chỉ Ngọc cũng cáo từ rời đi.

Tần Bội Phủ đã muốn nhìn thấy Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc biểu hiện tổng thể mà nói, hắn coi như là miễn cưỡng vừa lòng. Tuy rằng làm người không lớn ổn trọng, lại cũng có chút bản lãnh thật sự. Về phần bất ổn trọng, đảo không là vấn đề, chỉ cần nhiều trải qua một sự tình, là có thể thay đổi. Công Tôn Ân cáo từ, hắn cũng tan tiên linh quả quá.

Dương Nhiễm mang theo đệ tử Băng Du ly khai Cực Kiếm Môn ngọn núi cao nhất sau bỗng nhiên mở miệng hỏi, "Băng Du, ta thấy ngươi tựa hồ có chút không vui, bình thường ngươi rất ít như vậy a, là bởi vì hải xuyên võ còn dây dưa ngươi?"

Kia vẫn luôn lạnh như băng biểu tình cực mỹ nữ tu nghe được sư phụ câu hỏi, vội vàng nói rằng: "Không phải sư phụ, là bởi vì ta cảm thấy Niệm

Mân sư muội cùng Công Tôn Chỉ Ngọc mới tương đối xứng, cái kia Diệp Mặc thoạt nhìn có chút không phải thực ổn trọng, hơn nữa hắn thắng được cũng thực may mắn, đáng tiếc Niệm Mân sư muội. . ."

Nàng là muốn nói Diệp Mặc không xứng với Niệm Mân, không bằng nói chuyện ngữ khí tương đối uyển chuyển mà thôi.

Dương Nhiễm nghi hoặc nhìn nhìn đệ tử của mình, nàng cái này đệ tử bình thường nói liền cực nhỏ, không biết hôm nay vì cái gì nhiều như vậy cảm khái. Nàng đương nhiên không biết mình đệ tử nhìn thấy Diệp Mặc cùng Phong Mạch Thuần sự tình, cho nên có chút lo lắng hai nàng tranh phu sự tình xuất hiện.

Dương Nhiễm thở dài nói rằng: "Ngươi cho là cái kia Diệp Mặc thật là may mắn thắng Công Tôn Chỉ Ngọc sao?"

"Chẳng lẽ không phải?" Băng Du giật mình hỏi.

Dương Nhiễm chính sắc nói rằng: "Tuy rằng ta không dám khẳng định Diệp Mặc là không phải cố ý, nhưng là vận khí của hắn không khỏi thật tốt quá đi? Chính là nhiều ra một trung đẳng đan dược. Hơn nữa hắn trước động tác cũng không mau, vì cái gì có thể ở cuối cùng cùng với Công Tôn Chỉ Ngọc chỉ kém mười mấy hô hấp thời gian luyện chế ra đan dược?"

"Chính là sư phụ, nếu như nói hắn có thể đem một lò đan dược khống chế đến loại tình trạng này, đây chẳng phải là nói hắn đã là cao nhất tiên đan đại sư, thậm chí là tiên đan tông sư?" Băng Du nghi hoặc nói.

Dương Nhiễm nhíu một chút mày nói rằng, "Kỳ thật đó cũng là ta không hiểu, cho dù là tiên đan đại sư cũng không nhất định có thể có loại này tinh chuẩn khống chế. Nếu như là Diệp Mặc cố ý lâm vào lời nói, vậy hắn thật là đáng sợ."

"Hắn lúc ấy nói kia lô đan dược là hắn luyện chế gian nan nhất một lò đan dược, đây không phải là thuyết minh hắn vận khí bùng nổ, kết quả luyện

chế ra một lò tốt nhất đan dược?" Băng Du lần thứ hai nghi ngờ hỏi.

Dương Nhiễm lại thở dài một câu nói rằng: "Kỳ thật những lời này ngươi cũng có thể đổi một cái góc độ đi lý giải, hắn bởi vì muốn luyện chế ra một lò so Công Tôn Chỉ Ngọc chính là hơn một chút đan dược, kết quả dùng rất lớn cố gắng. Kỳ thật ta cảm giác ta nói loại này lý giải, ngược lại càng phù hợp cái kia Diệp Mặc tính cách. Hơn nữa Công Tôn Chỉ Ngọc luyện đan chấm dứt, tại thu hồi đan dược nháy mắt, Diệp Mặc thần thức rất nhanh quét những đan dược một lần."

"A. . ." Băng Du kinh dị nhìn chằm chằm sư phụ, một lúc lâu mới hỏi nói: "Này khả năng sao?"

"Là không có khả năng, cho nên ta mới nghi hoặc. Vạn nhất chuyện này ta đoán trắc chính xác. Cái kia Diệp Mặc quả thực chính là kinh thiên tài, người như thế không phải hắn không xứng với Niệm Mân a, là Niệm Mân không xứng với hắn." Dương Nhiễm nhìn chằm chằm Cực Kiếm Môn sơn môn bên ngoài nói rằng.

"Sư phụ, tu tiên yêu cầu tâm tính ổn trọng. Cái kia Diệp Mặc nơi chốn có vẻ vội vàng xao động cùng lỗ mảng. Thậm chí ngay cả miệng thượng tiện nghi cũng muốn chiếm một chút, người như thế hẳn là không có khả năng có loại này bổn sự đi? Huống hồ, cho dù là có chút bổn sự, kia Niệm Mân cũng không có khả năng không xứng với hắn nha?" Băng Du tuy rằng thực tin tưởng sư phụ. Chính là đối Diệp Mặc cảm quan nàng luôn cảm thấy không được tốt.

Dương Nhiễm trầm mặc một hồi sau, mới lên tiếng: "Ta cũng rất kỳ quái, một cái tâm tính mạnh mẽ chi người, nếu như nói hắn là tiên đan đại sư cũng khả năng không lớn. Trừ phi. . ."

Dừng một chút, Dương Nhiễm lần thứ hai nói rằng, "Trừ phi hắn ngay lúc đó những biểu hiện đều là cố ý, hắn vừa muốn thắng Công Tôn Chỉ Ngọc, để môn chủ thừa nhận hắn trở thành Niệm Mân bạn lữ. Vừa muốn cấp môn chủ lưu lại không tốt ấn tượng, này thật sự là rất mâu thuẫn."

Kỳ thật Dương Nhiễm thật đúng là đoán đi ra Diệp Mặc một chút tâm tư. Hắn cùng Tần Niệm Mân giao dịch. Phải muốn thắng Công Tôn Chỉ Ngọc. Nhưng là hắn cũng biết mình chính là khách mời. Chuyện này xong rồi, hắn cùng Cực Kiếm Môn không có bất cứ quan hệ nào. Vì để Tần Niệm Mân về sau tại nàng lão cha trước mặt hảo cấp cái kia Húc Thao nói chuyện, rõ ràng để Tần Bội Phủ đối hắn có chút cái nhìn. Hắn không nghĩ tới Tần Bội Phủ nhìn bản lãnh của hắn sau. Đối này đó bất ổn trọng tiểu mao bệnh thẳng thắn xem nhẹ.

Băng Du trầm mặc xuống dưới, nếu sư phụ đoán đích thực chính xác lời nói. Cái kia Diệp Mặc cũng quá thiên tài điểm. Như vậy một thiên tài, vì cái gì mới đến Cực Kiếm Tiên môn, liền cùng Phong Mạch Thuần giảo hợp đến cùng đi? Phong Mạch Thuần bình thường cũng không phải như vậy nữ nhân a, vì cái gì sẽ cùng Diệp Mặc cùng một chỗ? Chẳng lẽ nàng cũng biết Diệp Mặc không tầm thường?

"Băng Du, không cần xem bất luận cái gì một cái tu sĩ, ta Cực Kiếm Tiên môn mặc dù là đại la tiên môn, tại Cung Hoa Thiên coi như là vô thượng tồn tại, chính là Cung Hoa Thiên cũng chỉ là một cái hạ thiên vực mà thôi, còn có ở giữa mười một thiên thượng mười một thiên, tiên giới to lớn, có nhiều lắm thiên tài người tài ba, con đường của ngươi còn rất dài. Về sau ta hy vọng có thể mang ngươi đi ở giữa mười một thiên kiến thức một chút nơi đó thiên tài tiên nhân, có lẽ mắt của ngươi giới sẽ càng thêm rộng lớn."

Thấy đệ tử trầm mặc không nói, Dương Nhiễm lần thứ hai cảm thán nói một phen.

"Sư phụ, đệ tử hiểu được. Đệ tử cũng tính toán đi ra ngoài lịch lãm một phen, chờ muốn thăng cấp đại tiên thời điểm rồi trở về." Băng Du khom người nói rằng.

Dương Nhiễm gật gật đầu: "Cũng tốt, tiên giới tàn khốc, nếu ngươi không thể mình ở loại này tàn khốc địa phương sinh tồn xuống dưới, một mặt ở lại tông môn trong vòng, cũng vô pháp có rất cao thành tựu. Năm đó ta liền là bởi vì vô pháp đột phá đại tiên, ly khai tiên môn, cuối cùng tìm được

chính mình cơ duyên."

. . .

Hỗn độn tinh vực vô pháp thông qua truyền tống trận đi qua, phải muốn chính mình phi hành đi qua. Hơn nữa bất luận cái gì một cái thiên vực cũng có thể thẳng thắn đến hỗn độn tinh vực, chính là thời gian không có cùng. Dài nhất cần Hạ Phẩm phi hành tiên khí muốn phi hành hơn mười thượng trăm năm thời gian, ngắn nhất chỉ cần phi hành mấy ngày thời gian.

Tại Cung Hoa Thiên, Mông Ế Thiên, cùng Dương Thiên, Cực Phong Thiên này vài cái thiên vực tu sĩ tổng kết ra đến đây một cái đường tắt, chính là tới trước Cực Phong Thiên, lại từ Cực Phong Thiên rời đi đi hỗn độn tinh vực, sử dụng Hạ Phẩm tiên khí sở yêu cầu thời gian nhiều nhất chỉ có một tháng, mau lời nói thậm chí chỉ cần nửa tháng.

Đến sau lại, cơ hồ Sở dĩ thiên vực muốn đi hỗn độn tinh vực thử luyện tu sĩ đều sẽ đi trước Cực Phong Thiên, sau đó lại từ Cực Phong Thiên tọa truyền tống trận đến thiên vực bên cạnh qua sông thiên vực hư không, tiến vào hỗn độn tinh vực.

Diệp Mặc chỉ có Hạ Phẩm phi hành tiên khí, cho dù là bay đến Cung Hoa Thiên đi Cực Phong Thiên truyền tống trận, cũng cần nửa tháng thời gian. Không bằng đối Diệp Mặc mà nói, hắn cũng không thèm để ý, Hắc Lô trấn bên kia có Liễu Trung Yên vợ chồng cùng Duẫn Ưng đám người phải là không có vấn đề. Hắn hiện tại chỉ có một ý tưởng, cố gắng tăng lên chính mình tu vi lại nói.

Dọc theo đường đi Diệp Mặc ngược lại gặp cưỡi các loại phi hành tiên khí tiên nhân, còn có chút tiên nhân ngồi căn bản không phải tiên khí, mà là tiên linh thú.

Cần tiên linh thú hoặc là tiên yêu thú thay thế phi hành tiên khí, Diệp Mặc rất là khinh thường. Trừ bỏ một ít số ít tiên linh thú hoặc là thần thú, đại bộ phận tiên linh thú ngồi chính là uy phong mà thôi, tốc độ không có nửa

phần đề cao.

Diệp Mặc khống chế được Thanh Nguyệt phi hành cũng không mau, mười ngày sau, hắn khoảng cách Cung Hoa Thiên truyền tống trận còn có một nửa lộ trình.

Hôm nay hắn đang đứng tại Thanh Nguyệt tiền phương nghiên cứu Phong Mạch Thuần ca ca lưu lại hỗn độn tinh vực ngọc giản, chợt nghe thấy từng đợt tiên âm sênh ca cùng cùng truyền đến.

Thanh âm kia giống như không lớn, chính là truyền tại Diệp Mặc bên tai lại rất là rõ ràng, hơn nữa cũng cực kỳ hưởng thụ. Hoặc là nói này đó tiên âm cùng tiếng ca nghe xong để Diệp Mặc cảm giác cực kỳ thoải mái, thần thức của hắn quét một chút, tại thần thức ở giữa thế nhưng không có phát hiện bất luận kẻ nào cất cao giọng hát.

Diệp Mặc phân biệt một chút này đó tiên âm vọng lại phương hướng, nhanh hơn Thanh Nguyệt tốc độ, muốn mau chân đến xem đây rốt cuộc là cái gì thanh âm, có thể truyền ra xa như vậy, thế nhưng ngay cả thần thức của hắn cũng không có phát hiện.

Chính là Diệp Mặc Thanh Nguyệt vừa mới nhanh hơn tốc độ, mới đi xuất mấy trăm dặm lộ, hắn tiền phương lại đột nhiên xuất hiện một đạo càng nhanh phi hành độn quang, kia nói độn quang lấy cực nhanh tốc độ đem hắn ngăn lại.

Từ kia tốc độ thượng, Diệp Mặc lập tức chỉ biết ngăn lại hắn chính là nhất kiện trung phẩm phi hành tiên khí, hắn cơ hồ đều không có muốn, liền tế ra Tử Đao.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1569

Sự Khủng Bố Của Tự Tại Vương

Là cô?

Diệp Mặc phát hiện ra người đến không ngờ là nữ tu lạnh lùng của Cực Kiếm môn Băng Du, nghi ngờ hỏi. Nhưng nhìn thấy cô, Diệp Mặc lại thu Tử Đao lại.

Nữ tu này lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một cái rồi lạnh lùng hỏi:

- Anh không muốn sống nữa à?

- Cô có ý gì?

Diệp Mặc nhíu mày lạnh giọng nói, suýt chút nữa lại phóng Tử Đao ra, người con gái này mở miệng ra nói mình không muốn sống nữa. Cô ta cho rằng mình là Huyền Tiên là tài giỏi lắm sao? Cũng chỉ là một Huyền Tiên sơ kỳ mà thôi.

- Đó là xe vua của Tự Tại Vương của Cung Hoa Thiên, gặp Tự Tại Vương không dừng lại nhường đường, anh còn dám xông lên, nếu như anh muốn chết, không bằng trực tiếp bóp cổ mình đi, đừng liên lụy đến Cực Kiếm môn chúng tôi.

Băng Du giọng nói vô cảm nói.

Diệp Mặc vừa muốn nói, lại nghe thấy Băng Du lại lần nữa hừ lạnh nói:

- Im miệng.

Nói xong cô Băng Du này cũng lại đứng trên pháp bảo phi hành khoanh

tay cúi đầu, không nói nữa.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy có một luồng khí thế mạnh mẽ quét đến, toàn thân hắn không ngờ lại không khống chế nổi rùng mình một cái, loại thần thức lạnh thấu xương này khiến thần hồn của hắn cũng sợ run rẩy. Dường như trong chốc lát toàn tâm thần và toàn bộ suy nghĩ của hắn sẽ không tự chủ được mà xông ra ngoài cơ thể hắn, thậm chí đến Thế giới trang vàng cũng muốn trực tiếp tràn ra, lơ lửng trên không trung.

Diệp Mặc hoảng hốt, vừa định vận chuyển Tam Sinh quyết khắc chế lại sự sợ hãi run rẩy này, lập tức phục hồi tâm linh, lúc này hắn tuyệt đối không thể vận chuyển Tam Sinh quyết được, một khi vận chuyển Tam Sinh quyết, thì sẽ bị bại lộ.

Mồ hôi lạnh từ trán hắn rơi xuống, thậm chí toàn thân cũng ướt đẫm. Đang lúc Diệp Mặc không biết nên làm thế nào mới tốt, thì đường thần thức đó đã quét qua người hắn.

Trước sau chỉ trong vài tích tắc, nhưng lại cho Diệp Mặc cảm giác đã trải qua mấy thế kỷ, trên đời này không ngờ lại có Tiên nhân kinh khủng như vậy, Tự Tại Vương này rốt cục là ai?

Tiên âm dần dần cũng trôi đi, Diệp Mặc đến dũng khí dùng thần thức đuổi theo cũng không có, hắn chắc rằng chỉ cần thần thức của mình dám đuổi lên quét, người ta cách xa ngoài mấy vạn dặm cũng có thể lấy đi mạng sống của mình.

Khi Tiên âm kia biến mất hoàn toàn, Băng Du vẫn đứng bất động trên phi thuyền. Diệp Mặc thấy thế cũng không động đậy, lại qua nửa tuần hương nữa, Băng Du mới lại lần nữa lạnh nhạt nhìn Diệp Mặc, muốn thúc giục pháp bảo phi hành của mình tiếp tục đi tới.

Diệp Mặc lần này cũng hiểu vừa nãy người con gái tên Băng Du kia đã cứu hắn một mạng, nếu không hắn chả biết gì xông lên, sớm đã bị thần thức của người ta giết chết rồi. Cho dù không bị giết, tất cả bí mật trên cơ thể hắn

cũng sẽ bại lộ không nghi ngờ gì. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải cao thủ kinh khủng như này, quả thực trước giờ chưa từng nghe đến.

- Băng Du sư tỷ, vừa rồi đa tạ ơn cứu mạng của cô.

Diệp Mặc lần này thật lòng cám ơn, cũng đã hiểu vừa nãy tại sao cô lại nói mình đừng làm liên lụy đên Cực Kiếm môn. Bản thân mình bây giờ từ Cực Kiếm môn đi ra, ngoài mặt vẫn còn là con rể của Cực Kiếm môn, hắn xông đến xe vua của Tự Tại Vương, Tự Tại Vương nếu như là một tên tính tình cổ quái, nói không chừng sau khi giết mình xong, sẽ giận cá chém thớt với Cực Kiếm môn.

Băng Du lạnh nhạt nhìn Diệp Mặc, không trả lời, chuẩn bị lách qua Diệp Mặc tiếp tục lên đường.

Diệp Mặc tranh thủ thời gian hỏi tiếp:

- Băng Du sư tỷ, Tự Tại Vương này lai lịch thế nào, ông ta là tu vi gì?

Vốn dĩ Băng Du định đi thấy Diệp Mặc hỏi vậy, nhíu mày nói:

- Tự Tại Vương tên Phương Tất Thành, là Tiên Vương tôn giả. Cho dù thiên chủ của Cung Hoa Thiên thấy ông ta, cũng phải dừng lại nhường đường.

Tu vi Tiên Vương? Tu vi Tiên Vương lợi hại như vậy sao? Diệp Mặc nhớ ra nữ tu áo lam đó, nữ tu áo lam đó chẳng phải cũng là Vị Tiên sao? Hoặc chính là Tiên Vương, tại sao mình thấy cô ấy không lợi hại như này? Chẳng lẽ mình nhìn nhầm rồi, nữ tu áo lam đó không phải là Tiên Vương?

Thấy Diệp Mặc đang ngẩn người một bên, Băng Du không thèm để ý đến hắn nữa, đang định tiếp tục đi, lại có một đường độn quang nữa bay đến.

- Băng Du sư muội, em đi nhanh thật đấy, khi anh đi tìm em, sư bá nói em đã đi rồi, cũng may, anh cuối cùng cũng đuổi được em rồi.

Sau khi đường độn quang đó dừng lại, một giọng nói mừng rỡ truyền đến.

Diệp Mặc cũng đã từ trong không hiểu bừng tỉnh lại, phát hiện tu sĩ trước mặt này hắn cũng biết, chính là khi hắn đến Cực Kiếm môn đã gặp nam tu này. Tu vi Huyền Tiên sơ kỳ, hình như tên là Võ sư huynh gì đó.

- Hóa ra em đi cùng với Diệp đan sư, cũng may, nếu như không phải pháp bảo phi hành của Diệp đan sư kém một chút, thì anh cũng không thể đuổi kịp em được rồi.

Nam tu đó sau khi nhìn thấy Diệp Mặc bên cạnh, lập tức vẻ mặt tươi cười nói.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy chán ghét tên Võ sư huynh này, rõ ràng ánh mắt lóe lên tia ghen ghét, lại cứ giả bộ vui vẻ, nói pháp bảo phi hành của mình kém, pháp bảo của gã cũng chỉ là Tiên khí phi hành trung phẩm mà thôi. Hơn nữa, pháp bảo phi hành của mình cho dù có kém, cũng là tự mình luyện chế thăng cấp.

- Võ sư huynh.

Băng Du trong mắt bất ngờ, cô không ngờ mình muốn rời khỏi đối phương nhưng đối phương đã đuổi kịp đến.

Diệp Mặc trong lòng buồn cười, Võ sư huynh này đúng là một tên si tình, giống như kẹo cao su vậy, Băng Du đến đâu, thì gã lại đuổi theo đến đó. Diệp Mặc trong lòng lại nghĩ, người con gái lạnh lùng này có gì tốt để theo đuổi? Băng Du này mặc dù trước mắt là đệ nhất mĩ nữ mà hắn đã từng gặp ở Tiên giới, khuôn mặt cô cũng tinh xảo như vẽ, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt thì lại quá thiếu khuyết rồi.

Diệp Mặc cũng không nói nhiều, cho dù Võ sư huynh này có mỉa mai phi hành pháp bảo của hắn là Tiên khí hạ phẩm, hắn cũng lười chẳng thèm phản bác lại. Anh đây là Tiên khí sư, đợi thăng cấp lên đại sư Tiên khí rồi,

lúc nào cũng có thể luyện chế ra được pháp bảo phi hành trung phẩm thậm chí thượng phẩm, anh làm được không?

Thấy Diệp Mặc cũng không tiếp lời, Võ sư huynh tự mãn với câu nói của mình, gã lại nói tiếp:

- Diệp đan sư sau này nói không chừng là người của Cực Kiếm môn chúng ta rồi, tôi cũng tự giới thiệu một chút, tôi tên Hải Xuyên Võ, là đại đệ tử của Bích Lạc Phong của Cực Kiếm môn, Niệm Mân sư muội là một viên châu sáng của Cực Kiếm môn chúng tôi, chúc mừng Diệp đan sư.

Diệp Mặc làm sao không biết ý tứ của Hải Xuyên Võ, gã cho rằng mình và Băng Du cùng ra ngoài, dứt khoát muốn nhắc nhở một chút, con mắt của tên này đúng là không được tốt. Hắn tiện tay ôm quyền nói:

- Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu.

Đến cả bản thân Diệp Mặc cũng không biết nghe danh Hải Xuyên Võ cái gì đã lâu.

Thấy Diệp Mặc dường như cũng không hoan nghênh mình, Hải Xuyên Võ cho rằng sự phản cảm với mình trong lòng Diệp Mặc đã phá vỡ không gian riêng giữa gã và Băng Du, lập tức nói:

- Vận khí của Diệp đan sư đúng không phải là trưng cho đẹp, với một viên Tiên đan trung phẩm mà có thể thắng được. Đừng nói là tôi, cho dù tất cả mọi người trong Cực Kiếm môn cũng đều tán thưởng Diệp đan sư may mắn, nói thật nếu tôi có được sự may mắn như của Diệp đan sư thì, haiz…

Cũng không biết gã là thực sự khen vận khí của Diệp Mặc tốt, hay là vì nhắc nhở Băng Du, Diệp Mặc chỉ là vì vận khí tốt mới thắng được một lần, thực ra trình độ luyện đan của Diệp Mặc cũng như vậy mà thôi.

Bản thân mình không có khiêu chiến tên này cũng không chọc ngoáy gì tên này, tên này chính vì thích Băng Du, liền dài dòng văn tự trước mặt người con gái xinh đẹp này, Diệp Mặc lại có chút gì đó không thích tên Hải

Xuyên Võ này rồi, so với Công Tôn Chỉ Ngọc quả thực Công Tôn Chỉ Ngọc tốt hơn nhiều.

Lập tức hắn lạnh nhạt nói:

- Còn chuyện vận khí của tôi thế này anh cũng đừng nghĩ nữa, cả đời anh cũng sẽ không có được đâu. Sư phụ anh chưa dạy anh sao, vận khí cũng là một loại thực lực đấy.

Hải Xuyên Võ không ngờ Diệp Mặc lại trực tiếp đến vậy, nói chuyện cũng không biết uyển chuyển khéo léo chút nào, liền nhíu nhíu mày. Đồng thời gã nhớ đến khi đấu luyện đan với Công Tôn Chỉ Ngọc trong đại điện, hắn cũng nói với giọng này, lập tức đem Diệp Mặc phân vào hạng người vô lễ rồi.

Băng Du đứng bên nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, ngược lại trong lòng giật mình, cô nhớ đến sự phân tích của sư phụ, chẳng lẽ tên đan sư họ Diệp này đúng là giả heo ăn thịt hổ hay sao? Vận khí của hắn chính là giống như hắn nói, cũng là một loại thực lực?

Mặc dù nhíu nhíu mày, Hải Xuyên Võ cũng không tức giận, ngược lại trong lòng gã lại có chút đắc ý. Diệp Mặc giống như rất nhiều tiền bối của Cực Kiếm môn nói, làm người không có chút vững vàng gì, cũng không kìm chế được tính cách của mình, nói chuyện giống như một đứa trẻ con vậy. Tính cách như này muốn tạo thiện cảm cho Băng Du, thì tuyệt đối không thể nào.

Nghĩ tới đây, gã lại càng bình tĩnh nói:

- Vậy cũng đúng, tôi dựa vào tất cả là khổ nhọc tu luyện, cũng không có loại thực lực may mắn như Diệp đan sư.

Nói xong gã cũng không đợi Diệp Mặc trả lời liền quay người hỏi:

- Không biết Diệp đan sư muốn đi đâu? Tôi cũng là người của Cực Kiếm môn, nếu như cần Hải Xuyên Võ tôi giúp đỡ gì, thì Diệp đan sư cứ nói.

- Không cần, Võ sư huynh cứ tự nhiên đi, chuyện của tôi bản thân tôi tự giải quyết là được rồi.

Diệp Mặc làm sao để cho Hải Xuyên Võ đi theo mình, không nghĩ ngợi gì mở miệng từ chối.

Hải Xuyên Võ cho rằng Diệp Mặc là muốn ở cùng Băng Du, Diệp Mặc bảo gã cứ tự nhiên, gã làm sao đồng ý nổi? Vội hỏi tiếp:

- Vậy sao được, Niệm Mân là minh châu trên tay chưởng môn Cực Kiếm môn, anh là người đính ước của Niệm Mân, tôi nhất định phải giúp anh, đợi sau khi giúp xong rồi, tôi sẽ cùng Băng Du sư muội rời đi.

Trong suy nghĩ của Hải Xuyên Võ, Diệp Mặc lúc đó nói có chuyện gấp phải về, bây giờ Băng Du lại đi cùng với Diệp Mặc. Rõ ràng Băng Du chính là đến giúp Diệp Mặc, gã chỉ cần theo sát Diệp Mặc, thì cũng đồng nghĩa với theo sát Băng Du.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn đến Tinh vực Hỗn Độn lịch lãm thí luyện, cái tên Hải Xuyên Võ lại này cứ quấn lấy mình là có ý gì? Hắn vì không có chút cảm giác gì với Băng Du, lại nghĩ vừa nãy Tự Tại Vương tu vi khủng bố kia, cho nên cũng không đoán được Hải Xuyên Võ tại sao nhất định muốn đi cùng hắn.

- Tôi đi vệ sinh, Võ sư huynh anh cũng đi giúp sao?

Diệp Mặc có chút chán ghét nói.

- Anh…

Hải Xuyên Võ khuôn mặt tức giận tím tái như gan heo, gã không ngờ Diệp đan sư đường đường là một Kim Tiên, lại nói ra hai từ đi vệ sinh trước mặt Tiên tử như Băng Du này, thật không có ý tứ gì cả.

Băng Du nghe xong Diệp Mặc nói vậy vẻ mặt vẫn bình thản như thường, chỉ là không muốn ở lại nơi này nữa, trực tiếp nói với Hải Xuyên Võ:

- Võ sư huynh, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước đây.

Nói xong, khởi động Tiên khí phi hành của mình, trong nháy mắt đã đi xa. Đồng thời trong lòng cũng thầm than, không phải vì Diệp Mặc, mà là thầm than cho Tần Niệm Mân. Mặc dù Diệp Mặc là một Tiên đan sư, nhưng loại người như này xứng đôi với Tần Niệm Mân cũng hơi kém chút, cho dù sư phụ có nghi ngờ, cô bây giờ cũng không cho là đúng. Có lẽ Diệp đan sư này đúng là may mắn thật, kiểu may mắn này mặc dù ít gặp, nhưng cũng không phải là không thể nào, sư phụ mình chẳng phải cũng không dám chắc đấy sao?

Hải Xuyên Võ lúc này mới biết Diệp Mặc và Băng Du không đi cùng nhau, bọn họ ở đây chắc là tình cờ gặp nhau mà thôi, lập tức hung dữ chằm chằm nhìn Diệp Mặc, rồi đuổi theo Băng Du.

Thấy Hải Xuyên Võ trong nháy mắt cũng biến mất, Diệp Mặc bừng tỉnh đại ngộ, hắn cuối cùng cũng hiểu ra Hải Xuyên Võ này tại sao lại cứ muốn đi cùng mình. Hóa ra tên này tưởng mình và Băng Du kia chắc chắn cùng đường, đáng đời tên tiểu tử này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1570

Viễn Tinh Am

Sau khi Băng Du và Hải Xuyên Vũ đi rồi, thì Diệp Mặc mới tiếp tục khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' theo đúng phương hướng mà phi hành. Đồng thời trong lòng hắn cũng nghĩ đến cái người đáng sợ gọi là Tự Tại Vương kia. Nếu như hắn đứng trước mặt người như vậy, thì hắn khẳng định là Thế giới trang vàng của hắn cũng không thể nào không bị bại lộ được.

Mồ hôi lạnh phía sau Diệp Mặc còn chưa khô, sau khi nghĩ tới những điều kia, thì mồ hôi lại lần nữa xuất hiện dầm dề. Nếu Thế giới trang vàng của hắn bị lộ ra, thì không phải là chỉ có mình hắn phải chết, mà toàn bộ những người có quan hệ cùng với hắn cũng đều sẽ phải chết. Bên trong Thế giới trang vàng có thứ nào không phải là bảo vật nghịch thiên chứ? Một khi bị đại năng nào đó lấy được, thì kẻ đại năng đó sao có thể lưu lại hắn và tất cả những người thân quen của hắn chứ?

Một Tiên Vương đã đáng sợ như vậy rồi, vậy thì Tiên Tôn và Tiên Đế còn đáng sợ như thế nào nữa? Nếu như Lục Chính Quần thăng cấp lên Tiên Vương rồi, vậy thì mình còn có khả năng đối nghịch với y không?

Diệp Mặc thở dài một hơi. Lần này gặp phải Tự Tại Vương cũng không tính là việc xấu, chí ít thì đã giúp cho hắn có một cảnh giác nhất định, khiến hắn hiểu được rằng nếu không tu luyện tới Vị Tiên thì chỉ là một con kiến hôi mà thôi, không nên mưu đồ đi nắm váy các vị đại năng khác. Cho dù là lần này tới Cực Kiếm Tiên Môn thấy Đại La tiên nhân, cũng là một chuyện nguy hiểm rồi.

Không có vấn đề gì cũng là vì mấy người Tần Bội Phủ không hề có ác ý

gì với hắn cả. Một khi đã có ác ý, dùng thần thức rình xem hắn, vậy thì ai biết sẽ có chuyện gì phát sinh chứ?

Quá cuồng vọng và tự đại. Diệp Mặc sau khi tự định nghĩa mấy chữ này cho bản thân, thì liền quyết định sau khi vào Tinh Vực Hỗn Độn không tu luyện tới mức không thể nào thăng cấp nữa thì tuyệt đối sẽ không ra. Tiên Giới rất đặc sắc, không phải là nơi mà một tên Kim Tiên nho nhỏ như hắn có thể đùa chơi được. Cũng may là hắn trước giờ đều chỉ gặp các tiên nhân cấp thấp, không tiếp xúc với kẻ đại năng nào. Bằng không thì không chừng là tất cả bí mật trên người hắn đều bại lộ hết rồi.

Sau khi quyết định bản thân phải nhanh chóng đề thăng tu vi, thì tốc độ phi hành của Diệp Mặc liền được đẩy nhanh. Việc đi Tinh Vực Hỗn Độn của hắn giờ càng lúc càng bức thiết hơn rồi.

...

Trên đỉnh núi của Cực Kiếm Môn. Lúc này thì Tần Niệm Mân đang giống như cô bé phạm lỗi, bộ dạng ngoan ngoãn khoanh tay đứng ở trước mặt một người đàn ông râu dài. Người đàn ông này chính là cha của cô, môn chủ của Cực Kiếm Tiên Môn - Tần Bội Phủ.

- Cậu Diệp Mặc kia có địa vị như thế nào? Con tại sao lại quen biết cậu ta? Cậu ta thực sự là người mà con lựa chọn sao?

Giọng điệu của Tần Bội Phủ không còn hòa khí như khi còn ở trong đại điện lúc trước nữa, thậm chí còn mang theo sự nghiêm khắc.

- Cha, con đều đã nói qua bao nhiêu lần rồi. Người thế nào lại không tin con chứ? Tính tình của hắn chính là như thế, cũng không phải là vì không tôn trọng người. Con cũng đã nói với hắn nhiều lần lắm rồi, nhưng hắn không chịu thay đổi, con cuối cũng cũng không thể không cần hắn nữa.

Tần Niệm Mân không còn cách gì ngoài việc giải thích lại một lần nữa.

Thấy sắc mặt của cha mình hòa hoãn đi đôi chút, thì Tần Niệm Mân liền

tranh thủ kể lại việc mình làm sao quen biết với Ngạn Húc Thao kể lại một lần:

- Trước đây con đã gặp được hắn khi hắn đang bầy bán đan dược ở Hải Lan tiên thành...

Một lúc sau, Tần Niệm Mân mới kể xong câu chuyện, thì Tần Bội Phủ mới gật đầu:

- Cái cậu Diệp Mặc kia tính tình tuy rằng không đủ ổn trọng, nhưng có thể thắng được đệ tử của Công Tôn Ân, xác thực là một nhân tài. Hiện tại cậu ta cũng đã là Tiên đan sư tam phẩm rồi, thành tựu sau này không chừng là sẽ ngày càng cao hơn. Cho nên, Niệm Mân, chính con cũng phải nỗ lực hơn nữa, không thể cứ chạy đông chạy tây mãi được, nhất định phải mau chóng thăng cấp tới Huyền Tiên. Sau đó trùng kích lên tu vi Đại tiên...

- Cha...

Nghe được cha mình nói muốn cho mình bế quan, thì Tần Niệm Mân liền có chút mất hứng:

- Kỳ thực hắn cũng chỉ là may mắn mới thắng được tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia mà thôi. Nếu như lại luyện chế một lò đan dược nữa, thì không chừng là hắn sẽ thua mất.

- Ồ, vậy ý của con là cậu ta không bằng Công Tôn Chỉ Ngọc sao?

Tần Bội Phủ nghi hoặc.

- Không phải, con không phải có ý như vậy, ý của con là thành tựu của hắn sau này nhất định là sẽ cao hơn Công Tôn Chỉ Ngọc.

Cô tưởng rằng cha hiểu lầm ý của mình, nên lập tức xua tay nói.

Tần Bội Phủ bỗng nhiên nói một cách nghiêm túc:

- Lai lịch của cậu ta con nhất định phải điều tra rõ ràng. Sau khi cậu ta

thắng Công Tôn Chỉ Ngọc, thì ta cũng đã suy nghĩ lại một chút. Chuyện này nhìn thì giống như là may mắn, nhưng kỳ thực cũng có khả năng là cậu ta cố ý để cho nó trở nên ‘may mắn’ như vậy. Bởi vì nó quá mức trùng hợp, cho nên nếu như thật sự là do cậu ta cố ý làm như vậy, thì quả thực là cậu ta quá mức đáng sợ. Người như thế, nếu muốn kết thân, thì nhất định phải hết sức cẩn thận, nhất định phải biết rõ ý của của cậu ta trước.

Tần Niệm Mân có chút buồn cười:

- Cha, người yên tâm đi, người này từ đâu tới, làm cái gì thì con đều biết rất rõ ràng. Hắn tuyệt đối không phải là cố ý làm ra vẻ ‘may mắn’ như thế đâu, mà thực sự là may mắn đấy...

Tần Niệm Mân nói tới đây, thì bỗng nhiên cảm giác được có điều không đúng. Người mà lúc này cô đang nói tới là Diệp Mặc mà. Tuy rằng lai lịch của Diệp Mặc cô cũng hiểu rõ, nhưng Diệp Mặc cùng cô lại không có chút quan hệ nào. Cô hẳn là phải quan tâm tới Ngạn Húc Thao mới đúng. Nhưng hiện giờ Ngạn Húc Thao đang ở Tinh Vực Hỗn Độn, cô đâu có thể biết được tin tức gì? Ngày trước cùng Ngạn Húc Thao du sơn ngoạn thủy, cô cũng không hề hỏi xem Ngạn Húc Thao tới từ đâu.

Tần Bội Phủ thì lại không hề để ý tới cách suy nghĩ của Tần Niệm Mân, chỉ gật đầu rồi hỏi tiếp:

- Xác thực là thế, vì cho dù là cố ý, thì cũng không phải là khả năng lớn. Con lấy đi của ta một tờ 'Liệt không phù', có phải là cấp cho cậu ta để cậu ta đi Tinh Vực Hỗn Độn không?

- Vâng thưa cha.

Lần này Tần Niệm Mân không hề dấu diếm, bởi vì Ngạn Húc Thao đã ở Tinh Vực Hỗn Độn rồi, chính mình thừa nhận thì cũng không có vấn đề gì.

Dừng lại một chút, thì cô lại sợ cha mình tiếp tục hỏi, nên liền nhanh chóng nói trước:

- Hắn nói rằng muốn nhanh chóng thăng cấp tới Kim Tiên hậu kỳ nữa đấy.

Tần Bội Phủ gật đầu:

- Tốt lắm, có nghị lực, có lòng tranh đấu, lại là một Tiên đan sư. Niệm Mân, con chọn cái cậu Diệp Mặc này, ta cảm thấy rất khá. Tính cách tuy rằng không đủ ổn trọng, nhưng nó cũng không phải là cái quá trọng yếu Trong lòng Tần Niệm Mân âm thầm buồn cười. Nghĩ tới việc Ngạn Húc Thao so với Diệp Mặc còn mạnh hơn, đến lúc đó sau khi Ngạn Húc Thao ra khỏi Tinh Vực Hỗn Độn, thì không biết cha mình còn phải tán dương như thế nào nữa?

...

Viễn Tinh Ổ.

Ở đây không phải là một cái bến tầu, cũng không phải là một tòa thành hay tiên trấn nào. Ở đây chỉ là một cái quảng trường lớn, còn có vô số những cửa hàng ở xung quanh.

Cái quảng trường này khác với các quảng trường khác ở chỗ toàn bộ nơi này đều được bao phủ bởi một tầng sương mù mờ mờ, thần thức căn bản là không thể nào quét vào được. Xác thực là như một mảnh hư không vậy. Đương nhiên nếu là hư không, thì không thể nào mở cửa hàng để buôn bán được.

Dọc theo quảng trường đã có rất nhiều tu sĩ đang bàn luận với nhau, hoặc là rảnh rỗi trò truyện trong các hàng vỉa hè.

Ở giữa quảng trường có một cái truyền tống trận rất lớn, thỉnh thoảng lại có tu sĩ được truyền tống từ trong truyền tống trận ra. Những tu sĩ mới tới này cũng đều giống như những người khác, dừng chờ dọc theo quảng trường, hoặc là đi tìm kiếm tiểu đội để gia nhập.

Bởi vì bất cứ ai tới đây cũng biết, nơi này chính là lối vào Tinh Vực Hỗn

Độn, mà tất cả bọn họ hầu hết đều muốn tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn để thí luyện.

Đây chính là quảng trường gần nhất đi thông tới Tinh Vực Hỗn Độn tại Cực Phong Thiên. Ngoại trừ những người chủ động tới đây để mở cửa hàng buôn bán ra, thì những tu sĩ còn lại tới Viễn Tinh Ổ ở Cực Phong Thiên này đều là vì muốn tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn.

Những người này không lập tức đi, là bởi vì bọn họ muốn tìm cho tổ đội của mình đủ quân số. Sau đó mới cùng nhau tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn. Nhiều người cùng tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn, thì chỗ tốt càng nhiều. Thứ nhất là vì nếu có nhiều người đi cùng nhau, thì trên đường dù có gặp phải lốc xoáy hư không, hoặc là yêu thú hư không, thì cũng có thể chiếu cố giúp đỡ lẫn nhau. Thứ hai là sau khi tới khu vực rào cản của Tinh Vực Hỗn Độn, thì cần phải có rất nhiều người cùng nhau thi triển 'Liệt không phù', mới có thể có được nhiều cơ hội phá mở không gian tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn.

Nếu như chỉ có một người tới khu vực rào cản của Tinh Vực Hỗn Độn, thì cho dù là có 'Liệt không phù' cũng chưa chắc đã vào được Tinh Vực Hỗn Độn. Điểm này thì Diệp Mặc không biết, Tần Niệm Mân cũng không nói cho hắn biết. Cũng không phải là cô cố ý không nói, mà là vì trước đó đã có không ít người đi tới Tinh Vực Hỗn Độn trước rồi. Hiện tại tu sĩ nào thuộc mười một Hạ Thiên Vực thì đều phải từ Cực Phong Thiên mà đi, sau đó tụ kết lại ở Viễn Tinh Ổ. Cho nên Diệp Mặc có thể tùy tiện mà đi tới, cũng có thể gặp được rất nhiều tu sĩ cùng chung chí hướng. Đương nhiên còn có một điều, chính là bản thân của cô cũng chưa từng đi vào Tinh Vực Hỗn Độn.

Có một số người đã thành lập xong tổ đội của mình, dưới sự chỉ dẫn của đội trưởng liền nhanh chóng làm quen sau đó chạy ào tới một bên trên cái quảng trường đầy sương mù kia, rất nhanh đã biến mất trong hư không mờ ảo rồi. Những tu sĩ tới sau cũng sẽ tiếp tục tìm kiếm cho mình một tiểu đội thích hợp, rất nhiều người muốn cho thực lực của tổ đội mình mạnh mẽ hơn, thậm chí còn giơ lên cả chiêu bài quảng cáo, trực tiếp ghi rõ ra là tổ đội của mình cần tu sĩ có tu vi như thế nào, pháp bảo phi hành là đẳng cấp gì thì mới

được tham gia...

...

Còn Diệp Mặc thì vì nhờ tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đã nhanh hơn trước, hơn nữa 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại là do hắn tự mình luyện chế, cho nên tốc độ còn hơn cả loại pháp bảo phi hành tiên khí trung phẩm bình thường. Vốn là cần phải mười ngày thì mới tới được truyền tống trận của Cung Hoa Thiên, nhưng hắn chỉ mất thời gian năm ngày thì đã đến rồi.

Sau khi tới truyền tống trận của Cung Hoa Thiên, thì Diệp Mặc trước tiên liền thông qua truyền tống trận đi tới Viễn Tinh Ổ của Cực Phong Thiên.

Sau khi được truyền tống trận truyền tống tới Viễn Tinh Ổ, thì Diệp Mặc cũng có chút say say. Cái truyền tống trận này truyền tống với khoảng cách cực kỳ xa, khiến cho cả hắn cũng cảm giác được có chút choáng váng. Hắn cũng có thể bố trí được truyền tống trận, nhưng loại truyền tống trận như thế này, thì hắn ngay cả một cái trận kỳ cũng không thể luyện chế nổi.

- A, vì sao hắn cũng tới? Người này không phải là muốn đi vào Tinh Vực Hỗn Độn chứ?

Hải Xuyên Vũ lập tức nhìn thấy Diệp Mặc. Bởi vì tiểu đội của họ còn chưa đủ người, mà sư muội Chân Băng Du của y thì lại không muốn gia nhập, nên y không thể làm gì khác hơn là đem lực chú ý đặt về phía truyền tống trận.

Không ngờ y lại thấy Diệp Mặc đi ra từ truyền tống trận khiến cho y cảm thấy rất thất vọng.

Chân Băng Du cũng nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, cô cũng không hiểu tại sao Diệp Mặc lại phải tới chỗ này, hắn không phải là có việc gấp cần làm sao? Lẽ nào việc gấp của hắn chính là đi tới Tinh Vực Hỗn Độn? Cho dù là

muốn đi Tinh Vực Hỗn Độn, thì một tên tu sĩ tu vi Kim Tiên sơ kỳ như hắn sao có thể đi được? Kim Tiên sơ kỳ mà muốn đi vào Tinh Vực Hỗn Độn, thì khác nào đi chịu chết.

Thần thức của Diệp Mặc quét một chút tại quảng trường, rồi dừng lại ở ba chữ 'Viễn Tinh Ổ' rõ ràng ở giữa quảng trường.

Tu sĩ ở trên quảng trường rất nhiều, Diệp Mặc cũng rất nhanh đã phát hiện rằng tu vi của hắn ở đây là thấp nhất. Cho dù là các tu sĩ bầy bán hàng vỉa hè, thì chí ít cũng đã là tu vi Kim Tiên hậu kỳ rồi. Rất nhiều tu sĩ đứng ở trên quảng trường đã đạt tu vi Huyền Tiên rồi, cũng có một số là tu vi Kim Tiên hậu kỳ và Kim Tiên viên mãn, nhưng không có một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ nào cả, lại càng không cần phải nói tới Kim Tiên sơ kỳ như hắn.

Một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ như hắn thì ở Hắc Lô trấn cũng không có gì nổi bật, nhưng ở nơi này thì lại giống như là 'Hạc giữa bầy gà vậy'.

Hóa ra là tu vi của ta thuộc loại thấp nhất. Diệp Mặc không biết phải nói gì, chỉ sờ sờ mũi. Thần thức của hắn cũng đồng thời quét tới Chân Băng Du và Hải Xuyên Vũ, nhưng hắn cũng không nghĩ rằng mình sẽ tới bắt chuyện.

Từ sau khi rời khỏi Cực Kiếm Môn, thì hắn đã không còn bất cứ quan hệ nào với Cực Kiếm Môn nữa rồi. Diệp Mặc đi tới trước mặt một tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn rồi ôm quyền nói:

- Anh bạn, xin hỏi nơi này có phải là nơi để đi vào Tinh Vực Hỗn Độn hay không?

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia nhìn Diệp Mặc một chút, sau đó lập tức gật đầu:

- Không sai, nơi này chính là Viễn Tinh Ổ. Nếu muốn đi tới Tinh Vực Hỗn Độn, thì chính là phải đi từ nơi này.

- Làm thế nào để tiến nhập vào Tinh Vực Hỗn Độn?

Diệp Mặc lại hỏi thêm một câu.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia cũng không chú ý, vì rất nhiều tu sĩ đều là lần đầu tiên tới đây, không biết gì thì cũng là chuyện thường. Điều không bình thường duy nhất chính là tu vi của người trước mặt đang hỏi mình quá thấp mà thôi. Y chỉ chỉ vào chỗ màn sương mù mờ mờ ở Viễn Tinh Ổ rồi nói:

- Đi vào từ bên đó, sau đó trực tiếp phi hành nửa tháng đến một tháng, là có thể tới được rào cản của Tinh Vực Hỗn Độn rồi. Ở khu vực rào cản này, thì mọi người sẽ phải cùng nhau kích phát 'Liệt không phù', phá vỡ không gian lối vào Tinh Vực Hỗn Độn, thì mới có thể tiến vào được.

- Đa tạ anh bạn.

Diệp Mặc tranh thủ cảm tạ một câu, sau đó lập tức đi tới trước cái màn sương mù lượn lờ kia Tu sĩ Kim Tiên vừa rồi chỉ đường cho Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc làm như vậy thì nhất thời liền ngây dại, tự mình lẩm bẩm:

- Hắn sẽ không phải là định một mình tiến vào Tinh Vực Hỗn Độn chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1571

Người Có Tu Vi Thấp Nhất

Vốn dĩ Chân Băng Du thấy Diệp Mặc là Kim Tiên sơ kỳ đến nơi xa xôi như vậy sẽ cảm thấy kỳ lạ, bây giờ thấy Diệp Mặc chỉ hỏi vài câu, đã một thân một mình vào hư không Thiên vực, tiến đến Tinh vực Hỗn Độn, Chân Băng Du lại càng há mồm trợn mắt. Cô quả thực không ngờ còn có loại người cuồng vọng như này, Huyền Tiên viên mãn thậm chí Đại Tiên cũng ít người một thân một mình vào trong Tinh vực Hỗn Độn, tên này chẳng lẽ lại cố ý đến đây tìm cái chết hay sao?

Lúc này những Tiên nhân còn lại đứng quanh cũng sững người, nhưng phần lớn mọi người đều lập tức hiểu ra, tên Kim Tiên sơ kỳ mới đến này căn bản cũng không biết quy củ gì, lại cho rằng đến Tinh vực Hỗn Độn chỉ cần một mình là có thể vào trong được, đúng là thằng ngốc.

Không sai, lúc này Diệp Mặc trong mắt người khác cũng là một thằng ngốc. Không ai đứng ra nhắc nhở hắn một câu, một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ cho mọi người xem náo nhiệt cũng được rồi, ngược lại mọi người lại đang trong lúc nhàn rỗi không có việc gì làm. Huống hồ một mạng nhỏ của tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ, căn bản cũng không ai thèm để ý đến.

Diệp Mặc cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào thì hắn lại không nói lên được. Hắn cũng không cho rằng tu sĩ Kim Tiên vừa nãy lừa hắn, trực giác của hắn cũng cho rằng nơi này cứ càng tiến vào bên trong đó, thì chính là Tinh vực Hỗn Độn. Đúng vào lúc hắn sắp tiến vào hư không dày đặc sương mù kia, thì một bóng màu xanh nhạt chặn lại trước mặt hắn.

- Anh lại không muốn sống nữa à?

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến.

Diệp Mặc vừa nhìn, lại là người con gái tên Băng Du kia, lần đầu tiên nói mình không muốn sống nữa à, lần này lại nói mình không muốn sống nữa à, cảm giác cô cứ mở miệng ra là nói anh không muốn sống nữa à.

Lần này Diệp Mặc ngược lại cũng không tức giận, lúc trước người con gái này cản mình lại quả thực đã cứu mình một mạng, nếu không đụng độ với Tự Tại Vương kia, thì hắn làm gì còn sống đến bây giờ?

- Băng Du sư tỷ, tôi sống rất tốt, tại sao lại nói không muốn sống nữa?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Chân Băng Du hừ lạnh một tiếng nói:

- Anh cho rằng rất nhiều người trong này không phải đến Tinh vực Hỗn Độn sao? Tại sao người ta bây giờ không đi?

- Tại sao?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi, sau khi hỏi rồi mới biết câu hỏi của mình có chút ngu ngốc. Những người này không đi, chắc chắn là vì bây giờ không thể đi được.

Chân Băng Du lạnh lùng nói:

- Từ đây đi vào đúng là hư không thiên vực, một mình vào hư không thiên vực trừ phi anh là Đại Tiên, nếu không chẳng khác gì đi nộp mạng. Hơn nữa đến khu rào cản của Tinh vực Hỗn Độn, cần phải mấy chục thậm chí mấy trăm Liệt không phù mới có thể phá được. Một mình anh đi vào trong đó, tôi nói anh tìm chết vẫn là khách khí đấy.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn những tu sĩ còn lại đang đứng xung quanh Viễn Tinh Ô, lúc này mới biết những người này âm hiểm đến mức nào. Không ngờ lấy mình ra làm trò đùa, không có ai đến nhắc nhở hắn.

- Cám ơn Băng Du sư tỷ, cô lại cứu tôi một mạng nữa Diệp Mặc mặc dù không cho rằng mình vào hư không thiên vực sẽ bị chết, nhưng nhiều người như vậy cũng không vào trong, rõ ràng hư không thiên vực rất nguy hiểm. Nguy hiểm là thứ yếu, cái chính là nếu không có ai tiến vào đó, thì Liệt phù không của hắn ta cũng vô dụng.

Chân Băng Du cũng không nhìn Diệp Mặc, trực tiếp lại lần nữa quay về vị trí cũ. Diệp Mặc quay đầu lại nhìn thấy một tên tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ nhỏ gầy cũng vừa lúc quay đầu lại, lập tức khách khí gọi gã lại hỏi:

- Vị bằng hữu chắc hẳn cũng đến cản tôi vào đó phải không?

Tên tu sĩ nhỏ gầy kia gật đầu nói:

- Đúng, hư không thiên vực đến Tinh vực Hỗn Độn một mình anh đi không được đâu, cần phải có một tổ đội. Anh xem bên đó có rất nhiều tu sĩ giơ tấm biển lên, bọn họ đều đang kéo người thành tổ đội. Tôi vừa định chặn anh lại, thì đã có người chặn anh lại rồi.

- Cám ơn anh, tôi tên Diệp Mặc, Tán tu.

Diệp Mặc lập tức cảm kích ôm quyền nói.

Tên tu sĩ nhỏ gầy kia cũng khách khí đáp lễ lại nói:

- Tôi tên Thôi Minh Lập, đến từ Đạo Tinh môn - Đại Chí Tiên môn của Ngọc Hoàn thiên. Tôi cũng đã tìm được đội của mình rồi, anh nhanh chóng tìm người hợp thành tổ đội đi.

Thấy Thôi Minh Lập quay về, Diệp Mặc thở dài, tên Thôi Minh Lập này cũng là người có lòng nhiệt tình. Trong này có nhiều người như vậy thấy hắn một mình tiến vào hư không thiên vực, ngoại trừ Băng Du hắn quen biết ra, chỉ có một mình Thôi Minh Lập. Còn Băng Du tại sao lại chặn hắn lại, Diệp Mặc cũng biết rõ, đó là vì Tần Niệm Mân. Nếu như hắn không quen biết Tần Niệm Mân, thì Băng Du chắc chắn cũng sẽ không đứng ra chặn Diệp Mặc lại. Nhưng cho dù như vậy, Diệp Mặc cũng nhận tình cảm của cô.

Cho dù Diệp Mặc rất không muốn lập tổ cùng người khác, bây giờ hắn cũng đành phải tìm người khác hợp tổ đội. Nếu không với tu vi của hắn, cũng không thể nào có người tìm đến hắn được.

Chỉ có điều Diệp Mặc liếc nhìn một vòng liền thất vọng, yêu cầu trên những tấm biển được giơ lên hắn đều không đủ trình độ, yêu cầu thấp nhất cũng là Kim Tiên hậu kỳ, hơn nữa còn phải có tiên khí phi hành hạ phẩm. Tiên khí phi hành hạ phẩm thì Diệp Mặc có, đáng tiếc là hắn còn cách Kim Tiên hậu kỳ xa hàng trăm nghìn dặm.

Một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ bình thường muốn thăng cấp lên Kim Tiên hậu kỳ, cũng cần tốn mất mấy nghìn năm. Đương nhiên cũng có một số người có tư chất rất tốt, hoặc là những tu sĩ xuất thân từ những môn phái lớn, chỉ cần mấy trăm năm là có thể hoàn thành được nhiệm vụ này, thậm chí tốc độ tu luyện thăng cấp nhanh nhất là mấy chục năm cũng không phải là không có khả năng.

Bất luận tốc độ tu luyện có nhanh bao nhiêu, khoảng cách giữa Kim Tiên sơ kỳ và hậu kỳ cũng không phải có thể vượt qua một cách đơn giản được.

Diệp Mặc cuối cùng chỉ có thể đi hướng về một bảng biển có yêu cầu thấp nhất là Kim Tiên hậu kỳ, người giơ tấm bảng đó lên là một tu sĩ Kim Tiên viên mãn, gã nhìn thấy Diệp Mặc bước đến liền nhíu nhíu mày.

- Tôi có thể vào tổ đội của anh không?

Diệp Mặc nhìn thấy tên này nhíu mày, trong lòng cũng thầm than, vẫn chủ động hỏi một câu.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia ngược lại lại khách khí nói:

- Xin lỗi, yêu cầu thấp nhất của chúng tôi trong này là Kim Tiên hậu kỳ, anh chỉ là tu vi Kim Tiên sơ kỳ…

- Tôi nghĩ tôi sẽ không kéo toàn đội về phía sau đâu.

Diệp Mặc lại lần nữa nói, hắn biết tiểu đội này nếu như không nhận hắn, thì những tổ đội khác cũng không cần đến nữa.

Lần này tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ đó chỉ lắc lắc đầu, cũng không nói câu nào.

Mặc dù biết hỏi nữa thì cũng vô ích, Diệp Mặc vẫn cố đi hỏi vài tiểu đội khác. Đều không ngoại lệ, không có bất kỳ tổ đội nào lại muốn nhận một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ cản chân như hắn.

Lúc này lại có một số tiểu đội quân số cũng đã đủ, bắt đầu tiến vào hư không thiên vực. Thậm chí có vài tiểu đội cùng nhau tiến vào cũng có, đối với hư không thiên vực, quân số càng đông càng tốt.

Hải Xuyên Võ thấy Băng Du chằm chằm nhìn Diệp Mặc, đứng bên cạnh chủ động nói một câu:

- Hay là bảo Diệp đan sư vào tiểu đội chúng ta đi.

Băng Du lạnh lùng nói:

- Người ta cần sự giúp đỡ của chúng ta sao?

Hải Xuyên Võ lúc trước thấy Chân Băng Du chủ động đến chặn Diệp Mặc lại, trong lòng cũng có chút vướng mắc, bây giờ nghe thấy ý tứ của cô dường như cũng không muốn Diệp Mặc vào tiểu đội của mình, trong lòng lại cực kỳ thoải mái. Nhưng gã cũng mỉm cười thở phào, cũng không nói thêm gì.

Chân Băng Du đúng là không muốn Diệp Mặc tham gia tiểu đội của mình, cô cho rằng, bất luận Diệp Mặc tham gia vào tiểu đội nào, cuối cùng cũng sẽ nộp mạng. Để hắn không vào được tiểu đội nào, ngược lại lại tốt cho hắn. Một khi Diệp Mặc không tìm được tổ đội nào, hắn sẽ tự động quay về, cũng sẽ không đến Tinh vực Hỗn Độn nộp mạng nữa. Nếu không tu vi Kim Tiên sơ kỳ như hắn, đến Tinh vực Hỗn Độn, quả thực cũng chẳng có cách nào sống sót được.

Xem ra vẫn cứ là phải một mình mình tiến vào hư không thiên vực, Diệp Mặc bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Thôi Minh Lập thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng không tìm được tiểu đội nào, cũng có chút lo lắng cho Diệp Mặc. Gã sở dĩ không khuyên Diệp Mặc đừng vào Tinh vực Hỗn Độn, là vì gã cho rằng chỉ cần muốn đến Tinh vực, Hỗn Độn thì sớm cũng đã hạ quyết tâm rồi, cũng giống như gã, không ai có thể khuyên nổi.

- Trình sư huynh, vừa nãy tên Kim Tiên sơ kỳ đó…

Thôi Minh Lập còn chưa nói xong, thì bị đội trưởng tu vi Huyền Tiên sơ kỳ kia ngắt lời nói:

- Thôi Minh Lập, cho dù nhận anh cũng chỉ là nhìn anh có nghị lực đáng khen, anh còn muốn giúp người khác? Nếu như anh còn nói lời này, vậy thì mời đi chỗ khác.

Khóe miệng Thôi Minh Lập có chút đắng chát, không dám nói thêm gì nữa.

Diệp Mặc mặc dù không nghe thấy lời cầu xin của Thôi Minh Lập cho hắn, nhưng nhìn đội trưởng của bọn họ giáo huấn Thôi Minh Lập, lập tức biết Thôi Minh Lập chắc hẳn muốn mình vào tiểu đội của gã nhưng lại bị từ chối.

Diệp Mặc liên tiếp tìm mấy tiểu đội cũng không có ai tiếp nhận hắn, trong lòng có chút buồn rầu. Còn những tu sĩ xung quanh dường như lại đang đứng xem náo nhiệt, đối với dũng khí của tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc này, cũng có rất nhiều người kính phục.

Một mình dám xông vào Tinh vực Hỗn Độn không nói, thậm chí còn dám với tu vi Kim Tiên sơ kỳ muốn gia nhập vào tiểu đội. Nếu như đội trưởng của tiểu đội đó não không phải ngu lắm, thì không thể nào lại để cho một con ghẻ kí sinh như này gia nhập vào tiểu đội của mình.

Tiên yêu thú hư không, đao quang hư không, khe nứt hư không, còn cả vẩn thạch hư không nữa, những nguy hiểm trong hư không đó, đều dựa vào sức mạnh tập thể mới có thể thoát khỏi được. Nếu như một người trong đó kéo lùi lại, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến toàn tiểu đội. Cho dù có lòng tốt đi nữa, cũng không thể nào đặt một quả bom hẹn giờ vào trong tiểu đội của mình được.

Tu sĩ từ trong truyền tống trận đến trong quảng trường càng lúc càng đông, tiểu đội cũng càng lúc càng đông, Diệp Mặc biết mình chắc hẳn rất khó có thể tìm được tổ đội nào thu nhận hắn.

Vừa lúc đó, từ truyền tống trận trong quảng trường lại tiếp tục sáng lên, chỉ có điều lần này truyền đến không phải là một người, mà là mấy nghìn người.

Diệp Mặc đang nghi ngờ sao một lần lại có thể truyền tống được nhiều người như vậy, thì hắn lại nghe thấy tiếng xì xào của những người khác.

- Đây là tông môn Cực Phong Thiên cùng hợp lại để đến Tinh vực Hỗn Độn thí luyện đây mà, không ngờ một lần đã có nhiều như vậy rồi.

- Một thiên vực chỉ đến chưa đến ba nghìn người, cũng chưa phải là nhiều?

- Cũng đúng, nhưng Cực Phong Thiên lần này giải thưởng cho Top 10 thí luyện cũng vô cùng hậu hĩnh đấy, tôi nghe nói là Thái Ất đan cộng thêm Tiên khí thượng phẩm nữa, còn có cả một bộ hộ giáp nữa.

…

Hóa ra là đội đến thí luyện, thần thức của Diệp Mặc quét vào một chút, quả nhiên phát hiện ra một Đại La Tiên nhân trong đội, còn có vài Đại Chí Tiên nhân nữa.

Tên Đại Ta Tiên nhân có tu vi cao nhất đứng ra nói với mấy nghìn tu sĩ trên quảng trường:

- Thời gian thí luyện lần này là hai năm, sau hai năm, chúng ra sẽ tổng kết thành tích ở đây. Tinh vực Hỗn Độn nguy hiểm trùng trùng, tôi hi vọng mọi người trong khi thí luyện, có thể giúp đỡ lẫn nhau. Được rồi, những gì nên nói tôi cũng nói hết rồi, bây giờ tổ đội các anh tiến vào Tinh vực Hỗn Độn đi.

Đại La Tiên nhân này sau khi đơn giản nói vài lời xong, mấy nghìn tu sĩ nhanh chóng hợp thành mấy tiểu đội tiến vào trong hư không thiên vực, còn vài Đại tiên thì cũng không đi vào cùng đội ngũ đó.

Chân Băng Du liếc nhìn Diệp Mặc, cũng theo tiểu đội nhỏ của mình tiến vào trong hư không thiên vực.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1572

Không Tranh Đấu, Sao Làm Tiên

Đại La Tiên nhân này sau khi đơn giản nói vài lời xong, mấy nghìn tu sĩ nhanh chóng hợp thành mấy tiểu đội tiến vào trong hư không thiên vực, còn vài Đại tiên thì cũng không đi vào cùng đội ngũ đó.

Chân Băng Du liếc nhìn Diệp Mặc, cũng theo tiểu đội nhỏ của mình tiến vào trong hư không thiên vực.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, quảng trường lớn vừa nãy vẫn còn rất nhiều tu sĩ, bây giờ chỉ còn lại mấy tu sĩ đang đợi hợp tổ đội, còn có một số tu sĩ bày hàng bán. Nhưng tu sĩ đang đợi hợp tổ đội này tu vi cũng cao hơn Diệp Mặc, Diệp Mặc rõ ràng cũng không thể nào hợp tổ cùng bọn họ được.

Thấy bộ dạng cau có của Diệp Mặc, một Kim Tiên bán hàng thở dài nói:

- Anh bạn này, tu vi của anh bây giờ vẫn còn hơi thấp chút, cho dù có người cho anh vào đội, anh vào Tinh vực Hỗn Độn cũng không gặp chuyện tốt gì đâu.

Diệp Mặc ôm quyền nói với tu sĩ đang khuyên bảo mình kia nói:

- Cám ơn.

Nói xong, hắn không chút do dự lại tiến đến hư không thiên vực dày dặc sương mù kia.

Những tu sĩ còn lại đều sững người, bọn họ không ngờ tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ bình thường này lại cố chấp đến thế, không có ai cho hắn vào đội, hắn không ngờ lại một mình tiến vào trong đó. Nếu nói lần đầu tiên hắn

không biết một mình tiến vào nguy hiểm coi như xong, bây giờ hắn cũng đã biết là nguy hiểm rồi, vẫn còn một mình tiến vào trong đó, vẫn còn tên tu sĩ không sợ chết như này sao?

Tu sĩ không sợ chết trên Tiên giới có rất nhiều, nhưng cũng không có bất kỳ tu sĩ không sợ chết nào biết rõ con đường này chết chắc, nhưng vẫn muốn xông vào?

Cho dù là vài Đại Tiên dẫn đầu Cực Phong Thiên đến thí luyện cũng có chút kinh ngạc, khi bọn họ biết tên Kim Tiên này không tìm được tổ đội, lại chọn cách một mình tiến vào hư không thiên vực, mấy Đại Tiên đều lắc đầu.

- Thật đáng tiếc…

Một Đại Chí Tiên thấy bóng dáng Diệp Mặc biến mất trong màn sương mù dày đặc kia, có chút tiếc nuối nói một câu.

- Hắn mặc dù có một traí tim tu luyện dũng cảm đấu tranh, nhưng không có một đầu óc tỉnh táo. Cho dù hôm nay không chết trong hư không thiên vực, sau này cũng sẽ chết ở một nơi khác. Không có gì là đáng tiếc cả.

Đại La Tiên nhân tu vi cao nhất lập tức lắc đầu nói.

…

Nếu như là lúc trước nhìn thấy Tự Tại Vương, Diệp Mặc có lẽ sẽ có chút do dự, nhưng sau khi gặp được Tự Tại Vương rồi, hắn cũng biết tu vi kiến hôi như mình, nếu như không tăng tốc tăng tu vi của mình lên, thì cũng chỉ có thể mặc cho người ta ức hiếp.

Hơn nữa ở Viễn Tinh Ổ này, không ngờ đến tư cách hợp tổ đội cùng người khác cũng không có, Diệp Mặc mặc dù vẻ ngoài bình tĩnh, thực ra trong lòng cũng không thể nào bình tĩnh trở lại nữa rồi. Hắn phải có sức mạnh, hắn phải báo cho tất cả mọi người biết, Diệp Mặc tôi, cho dù không hợp tổ với ai, cũng có thể tiến vào Tinh vực Hỗn Độn. Huống chi, nếu chuyện gì cũng không tranh giành, sợ trước sợ sau, thì sao làm Tiên được?

Sau khi bước vào hư không sương mù dày đặc, Viễn Tinh Ô sau lưng Diệp Mặc lập tức biến mất, ngay cả thần thức của hắn không thể nào quét đến được. Còn lúc này hắn cũng đã nằm trong vùng hư không mông lung rồi, trong khoảng hư không này có một số thiên thạch Tinh quang, mang theo một ít màu sắc lờ mờ, còn tịch liêu hơn cả màn đêm u tối.

Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt, cẩn thận xông vào trong hư không. Hắn rất cẩn trọng, nhưng cũng không sợ, lúc trước một mình hắn cũng từng đến khe nứt hư không, xông qua màn đao gió hư không, từng tắm rửa trong hư không viêm, đã từng luyện thể trong hư không sa tuyền.

Cho dù hư không nơi này mạnh hơn vô số lần so với hư không trong Tu Chân giới kia, nhưng tu vi của hắn cũng đã mạnh hơn vô số lần rồi.

Nửa ngày sau, Diệp Mặc cũng không phát hiện ra bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ có một số đao gió hư không phóng qua, còn có vài đường vẩn thạch hư không, nhưng những thứ này đối với hắn cũng không có chút thương tổn nào.

Cái mà Diệp Mặc sợ nhất không phải những thứ này, cái mà hắn sợ nhất là hư không lệch vị, một khi loại hư không này xuất hiện, với chút tu vi kém cỏi này của hắn bây giờ, chắc chắn cũng chết trôi chết nổi. Nhưng Diệp Mặc tin rằng nơi này chắc chắn không có hư không lệch vị, nếu như nơi này có hư không lệch vị, thì không thể nào có nhiều hư không Tiên yêu thú như vậy được, vì Tiên yêu thú cũng sợ hư không lệch vị.

Hai ngày trôi qua, Diệp Mặc cũng không thư giãn chút nào, hôm nay hắn vừa mới tránh thoát được vài đường vẩn thạch hư không trôi nổi, lại nhìn thấy vô số ánh sáng màu đỏ lóe lên.

Những đốm đỏ này không ngờ có thể nháy mắt được, một mùi tanh hôi lập tức tràn đến, ngay sau đó lại truyền đến từng tiếng gầm gừ.

Diệp Mặc trong lòng run sợ, hắn biết đây chính là Tiên yêu thú hư không. Đối với Tiên yêu thú hư không, Diệp Mặc cũng xem qua giới thiệu,

nơi này dày đặc những đốm sáng màu đỏ, chắc hẳn là lang yêu ba chân hư không.

Lang yêu ba chân, sinh sống trong hư không, sống theo bầy đàn. Có thể tự mình tu luyện trong hư không, hơn nữa loại lang yêu này lại thích máu thịt của tu sĩ. Cho nên một khi có tu sĩ tiến vào hư không, chỉ cần cách không quá xa, thì bọn chúng cũng có thể căn cứ theo mùi hương của tu sĩ mà tìm đến, hơn nữa lại là vây kín xung quanh.

Diệp Mặc vừa nghĩ đến những thứ này, vô số những con lang yêu ba chân hư không đã vây kín xung quanh hắn. Thần thức của Diệp Mặc cũng không thể phóng được bao xa trong hư không, nhưng trong phạm vi mấy trăm dặm cũng có thể quét đến được.

Còn bây giờ nơi này cũng đã bị những con lang yêu chen chúc nhau vây kín xung quanh, ngoại trừ số ít lang yêu ba chân hư không cấp một ra, thì phần lớn đều là lang yêu ba chân hư không cấp hai, và một ít lang yêu ba chân hư không cấp ba nữa.

Thấy những con lang yêu ba chân chen chúc nhau đến, Diệp Mặc ngược lại lại thở phào. Ít nhất cũng không có lang yêu cấp bốn, một khi có lang yêu ba chân cấp bốn, thì hắn chỉ có thể chọn chạy trốn, nói cách khác hắn cũng chưa chắc đã chạy thoát khỏi.

Lang yêu ba chân cấp bốn tương đương với tu vi Đại Tiên, hắn chỉ là một Kim Tiên lại đi đối đầu với lang yêu tu vi Đại Tiên, chẳng khác gì đi tìm cái chết?

Cho dù lực lượng tấn công của lang yêu ba chân hơi yếu, chỉ có một loại đao gió, nhưng sau khi đẳng cấp của đao gió cũng đã đạt đến trình độ nhất định rồi, thì có thể lấy mạng một cách đơn giản.

- Gừmmm…

Vô số tiếng gầm gừ dần tiến lại gần, Diệp Mặc phóng ra Tử Đao, hắn

không sợ quần chiến, lôi kiếm của hắn, Huyễn Vân Sát Vực đao thậm chí là Thiên Hỏa Cửu Dương đều có thể giết chết quần chiến này. Lúc trước hàng tỉ con sa hồn thú, hắn giết sạch toàn bộ, huống chi nơi này chỉ có mấy chục nghìn con lang yêu ba chân?

Thấy Diệp Mặc phóng ra Tử Đao, lang yêu ba chân lập tức bạo động, dường như cùng một lúc, hàng chục nghìn con lang yêu ba chân chen chúc xông đến, mà phạm vi phân bố của lang yêu cũng dần được rút hẹp lại.

Diệp Mặc cũng không dám dùng Thiên Hỏa Cửu Dương, Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn yêu cầu đối với thần thức quá cao, dùng đối phó với những con lang yêu này quả thực quá lãng phí. Thiên Hỏa Cửu Dương thích hợp dùng để đối phó với linh trùng, hoặc là yêu thú sợ lửa. Đương nhiên đợi khi Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn đại thành rồi, hắn có thể dùng đối phó với bất kỳ yêu thú nào.

Tử Đao được phóng ra, mang theo những đường đao màu tím nhạt.

Đường đao rất nhạt, nhưng lại chi chít trong không trung, những sắc tím nhàn nhạt này lập tức bao trùm những con lang yêu dày đặc này. Từng con lang yêu ba chân dưới sắc tím này lại càng lộ ra vẻ đặc biệt dữ tợn, vô số những con mắt màu đỏ bị đường đao màu tím này ma hóa hết.

Diệp Mặc phát huy Huyễn Vân Vực Sát đao đến mức lớn nhất, thậm chí đến đại đỉnh tám cực cũng không cần phóng ra.

Những đao khí màu tím cuồng bạo hóa thành mấy chục màn đao rộng mấy chục trượng, dài gần trăm trượng quét đến, giống như vũ bão mù mịt quét đến vậy:

Phụt…

Máu huyết bắn tung tóe.

Những con lang yêu ba chân cấp hai và cấp một căn bản không thể nào giữ được tính mạng dưới đao vực này của Diệp Mặc, chỉ là một đao, Diệp

Mặc đã giết được gần hai trăm con lang yêu ba chân.

Nhưng Diệp Mặc trong lòng lại trầm xuống, cũng không vui vẻ chút nào. Hắn lập tức phát hiện ra đao này của mình chém giết lang yêu phần lớn là lang yêu cấp một và cấp hai, còn lang yêu cấp ba thì một con cũng không bị giết. Lang yêu cấp ba sau khi trúng đao khí của hắn, nhiều nhất cũng chỉ thêm một vết thương mà thôi. May là lang yêu cấp ba cũng không nhiều, cũng chỉ có mấy chục con.

Lúc trước khi hắn giết Sa hồn thú, đao đó vừa giáng xuống là có thể giết được hàng đống, thậm chí có thể giết được hàng nghìn hàng vạn con.

Không đợi Tử Đao của Diệp Mặc lại phóng ra, vô số những đường đao gió cũng đã xé rách vòng hộ giáp và đao vực của hắn, điên cuồng đánh lên người hắn.

Phụt phụt…

Cũng giống như vừa rồi Diệp Mặc chém giết lang yêu, những đường đao gió này đánh lên người Diệp Mặc cũng mang theo từng đường máu tươi phun ra.

Đao gió lang yêu cấp một đánh lên người hắn cũng không có chút ảnh hưởng nào, đao gió lang yêu cấp hai cũng chỉ để lại chút dấu tích. Nhưng đao gió lang yêu cấp ba thì lập tức cứa lên mình Diệp Mặc phun ra máu, dẫn theo những đường máu tươi bị phun ra ngoài.

Diệp Mặc biết rõ lúc này hắn căn bản cũng không thể phòng ngự được, một khi phòng ngự chính là kéo dài thời gian, thời gian kéo dài đối với hắn mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt. Chỉ cần hắn phóng ra đại đỉnh tám cực, tạm thời có thể tránh bị thương, uy lực tấn công đồng thời cũng giảm đi nhiều. Đơn phương độc mã đánh còn nhìn không ra, nhưng cả bầy tấn công thì hết sức rõ ràng rồi. Thời gian lâu dần ai biết được còn có lang yêu đến nữa hay không? Nếu như lang yêu càng lúc càng nhiều, thì hắn chỉ có chờ chết.

Rất nhiều con lang yêu cấp ba thậm chí có cả linh trí nữa, hắn quả thực có thể trốn vào trong Thế giới trang vàng, nhưng một khi tin này bị lang yêu lộ ra ngoài, thì cũng không ổn.

Diệp Mặc sau khi hiểu ra điều này, liền phát huy công pháp luyện thể Thần cảnh lên đến cực điểm, đồng thời từng đường đao Huyễn Vân Vực Sát đao nối tiếp nhau phóng ra ngoài.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, xung quanh đã bị bao phủ hoan toàn bởi đao khí của Huyễn Vân Vực Sát đao, không gian hư không mù mịt xung quanh cũng đã hình thành một vòng xoáy màu tím.

Tất cả lang yêu ba chân không ngừng bị Diệp Mặc giết chết, còn vết thương trên người Diệp Mặc cũng dần dần tăng thêm.

Nếu như những người xung quanh nhìn thấy cuộc đấu này, thậm chí còn cho rằng là hai người đang đánh nhau dã man, anh đánh tôi một chưởng, thì tôi trả lại anh một chưởng.

Còn cách làm của Diệp Mặc chính là như này, hắn tận dụng tu vi luyện thể Thần cảnh của mình, sau đó kiên trì với những con lang yêu ba chân này.

Cái này cũng đã không tính là đánh nhau nữa, chỉ có thể tính là cùng nhau tương tàn. Những con lang yêu ba chân kia bị mùi máu dẫn động yêu tính, lại càng điên cuồng xông vào vòng xoáy màu tím của Diệp Mặc, không chút để ý chỉ cần tiến vào trong là sẽ bị giết chết.

Diệp Mặc không ngừng nuốt đan dược, không ngừng phóng ra Huyễn Vân Vực Sát đao. Lúc này hắn cũng đã trở thành người máu, số máu đó của hắn cũng có, của lang yêu cũng có. Loại chém giết như này, nếu như không có đan dược, Diệp Mặc sớm đã không trụ nổi rồi. Cùng với những con lang yêu cấp ba liên tục bị hắn chém chết, Diệp Mặc biết phần thắng cũng đã nghiêng về bên hắn rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1573

Tu Sĩ Điên Cuồng

Lang yêu hư không tuyệt đối là một loại yêu thú hư không cực kỳ điên cuồng, nhưng loại điên cuồng này Diệp Mặc liều mạng sống chết với nó, cũng bắt đầu cảm thấy lộn xộn rồi. Những lang yêu này không ngừng bị Diệp Mặc chém chết, thi thể chất đống trong hư không, có một số lại càng trong nháy mắt đã bị loạn lưu hư không mang đi.

Lại có mấy con lang yêu cấp ba bị Diệp Mặc giết chết, đao gió trên người Diệp Mặc cũng càng trúng càng ít rồi, còn một con lang yêu vẫn đứng sau cùng cũng cảm thấy có chút gì đó không ổn rồi, nếu như cứ tiếp tục như này, thì mấy chục nghìn con lang yêu trong này cũng toàn quân bị tiêu diệt không còn con nào.

Đúng lúc con lang yêu đó đang suy nghĩ muốn rút lui, còn là lúc phát động tấn công mạnh lần nữa, thì hư không từng trận nổ vang truyền đến, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy chục tia sét liền giáng xuống, những tia sét này giáng trúng vào đám lang yêu cấp hai, trong nháy mắt chết thành một đống.

Diệp Mặc sở dĩ đến bây giờ mới phóng ra lôi kiếm, chính là sợ thi triển quá sớm, thần thức và chân nguyên của mình cũng không trụ nổi, bây giờ lang yêu cũng đã lộn xộn rồi, rõ ràng lang yêu cũng sắp không trụ được nữa rồi, giống như sức quân trong chiến tranh vậy, lúc này phóng ra lôikiếm là thời điểm tốt nhất.

- Gừmm….

Lang yêu cuối cùng biết được sự lợi hại của Diệp Mặc, con cầm đầu

gầm gừ một tiếng, gần hai chục nghìn con lang yêu còn lại cũng đang kêu gào nhanh chóng lùi lại, trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Diệp Mặc thở ra, nếu như những con lang yêu này không rút, hắn cho dù cuối cùng có thắng, thì cũng chỉ thảm hại hơn, cuối cùng chỉ có thể chui vào Thế giới trang vàng trị thương. Còn lúc này Diệp Mặc cũng không chui vào Thế giới trang vàng, mà lại ở hư không thiên vực, thần thức của hắn căn bản cũng không quét được xa, ai biết được có bao nhiêu đại năng có thể nhìn thấy hắn?

Khả năng này rất nhỏ, nhưng hắn cũng không thể không cẩn thận được. Có cao thủ kinh khủng như Tự Tại Vương, hắn cũng đã biết được sức mạnh của mình ở Tiên giới kém không thể kém hơn được nữa. Cho nên không đến vạn bất đắc dĩ, thì hắn cũng không muốn dùng Thế giới trang vàng của mình.

Sau khi nuốt mấy viên đan dược trị thương, Diệp Mặc bắt đầu thu lấy Tiên yêu đan của lang yêu ba chân mà mình lấy được.

Vụ chém giết vừa này, hắn ít nhất cũng giết được mấy chục nghìn con lang yêu, còn những Tiên yêu đan của lang yêu cấp một, Diệp Mặc căn bản cũng không để ý, Tiên yêu đan của lang yêu cấp hai và cấp ba hắn thu hết cũng được gần chục nghìn viên, còn thi thể của lang yêu cũng đã bị không gian loạn lưu mang đi hết rồi.

Suốt một ngày chém giết cùng lang yêu, thân thể Diệp Mặc cũng không nhìn ra được nơi nào không bị thương nữa rồi, đâu đâu cũng là máu me và vết chém.

Diệp Mặc cũng không lo lắng, hắn biết tình trạng bây giờ của mình thoạt nhìn thì rất đáng sợ, thực ra vết thương thực sự cũng chỉ do những con lang yêu cấp ba để lại. Còn lang yêu cấp hai mặc dù lợi hại, nhưng vết thương để lại cũng không sâu, dưới sự trị liệu của đan dược, cũng đã bắt đầu liền lại. Lực tấn công của lang yêu cấp ba trong hư không cũng kém xa so với những con Tiên yêu thú cấp ba, nếu không, hắn bị thương còn nặng hơn này rất nhiều.

Sự nguy hiểm của thiên vực hư không quả nhiên trùng trùng điệp điệp, Diệp Mặc lúc này cũng đã hiểu sao tại sao những người đó lại muốn hợp lại thành tổ đội, gặp những con lang yêu như này, cũng sẽ không e ngại gì. Có lẽ những con lang yêu này căn bản không dám đấu cùng một đội, bản thân chỉ có một mình, rõ ràng chính là miếng mồi ngon trước miệng bọn lang yêu kia, chỉ có điều bọn lang yêu đó không ngờ miếng mồi ngon là mình lại khó nuốt mà thôi.

Hắn có thể thắng được nhiều lang yêu như vậy, đơn giản là vì hắn đã đạt tới tu vi luyện thể Thần cảnh, nếu không, hắn ngoại trừ tránh vào Thế giới trang vàng, chứ cũng không làm gì được?

Diệp Mặc gác Tử Đao lên lưng, cũng không thu lại, sự nguy hiểm trong này rất nhiều. Pháp bảo cũng không cần thu lại.

Sau khi có kinh nghiệm chiến đấu với lang yêu ba chân hư không, Diệp Mặc khống chế tốc độ của Thanh Nguyệt nhanh hơn. Ba ngày sau, Diệp Mặc lại lần nữa gặp một đám vẩn thạch (một dạng của thiên thạch) hư không, so với vẩn thạch lẻ tẻ lúc trước, thì đám vẩn thạch này quả thực cũng giống như lang yêu vậy, phủ kín cuốn đến, bao phủ toàn bộ không gian xung quanh lại.

Lần này Diệp Mặc lại phóng ra đại đỉnh tám cực, mặc dù bị vẩn thạch va chạm lại bị trọng thương lần nữa, nhưng hắn cuối cùng cũng xông qua. Còn đằng sau lại gặp mấy đao gió hư không lẻ tẻ, những thứ này cũng không tính là đao gió hư không lợi hại gì nhiều, chỉ là cho Diệp Mặc thêm mấy vết thương nữa mà thôi.

Trải qua một loạt nguy hiểm này, Diệp Mặc lại càng nhận thức được sự quan trọng của luyện thể, nếu như hắn không lên được tu sĩ luyện thể Thần Cảnh, hắn sớm đã là một đống hài cốt trong hư không này rồi.

Nửa tháng sau, Diệp Mặc với chi chít vết thương trên người đến bên ngoài một trận pháp hư không.

Xung quanh trận pháp hư không này bị bao bởi một khối vẩn thạch cực

lớn chu vi mấy chục nghìn mét vuông, khối thiên thạch này cố định trong hư không, còn những tia sáng phát ra từ trong trận pháp hư không đó, rõ ràng ánh sáng đó là Tụ Quang Tiên trận. Bên ngoài trận pháp này, có vài chữ lớn màu vàng "Vẩn thạch môn Hỗn Độn Tinh vực".

Đối diện với khối thiên thạch cực lớn này, có một tấm chắn hình gợn sóng, Diệp Mặc đoán chừng đây chắc hẳn là tấm chắn tiến vào Hỗn Độn Tinh vực.

Từ đây chắc hẳn là lối vào Hỗn Độn Tinh vực, Diệp Mặc thở dài, thời gian nửa tháng, hắn đánh sống đánh chết trong hư không thiên vực, cũng không phải không có tác dụng gì, tiên nguyên và thần thức của hắn không ngừng rèn luyện khi đánh nhau và chống cự với đao gió hư không, với vẩn thạch, ngay cả thân thể cũng thông qua những bài rèn luyện này, khoảng cách đến Thần cảnh hậu kỳ chỉ còn một bước ngắn nữa.

Lúc này thân thể của hắn cũng ít góc cạnh hơn nửa tháng trước rất nhiều, còn khí tức cường hãn của tu sĩ thì lại đậm hơn nhiều.

Diệp Mặc nhảy vào trận pháp hư không này, hạ xuống trên khối vẩn thạch cực lớn, phát hiện nơi này còn có hơn nghìn người nữa. Một số tu sĩ vẫn còn đang nghỉ ngơi hồi phục cơ thể, còn một số tu sĩ thì lại đang lấy ra Liệt không phù, chuẩn bị tiến vào Hỗn Độn Tinh vực. Đương nhiên vẫn còn một bộ phận tu sĩ bước ra từ Hỗn Độn Tinh vực, những tu sĩ này đợi những người còn lại trong này, chuẩn bị kết bạn rời khỏi nơi này.

Còn có một số tu sĩ cá biệt khác thì lại đến đây làm ăn, nơi này là lối vào Hỗn Độn Tinh vực, cũng là lối ra. Những tu sĩ đến làm ăn này phải mạo hiểm nguy hiểm cực lớn nhưng sau khi đến đây rồi, cũng thu hoạch được đáng kể. Có rất nhiều tu sĩ bất luận tiến vào Hỗn Độn Tinh vực, hay là từ trong Hỗn Độn Tinh vực đi ra, cũng đều lấy đồ dư thừa trong tay mình ra.

Diệp Mặc vừa tiến đến, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả các tu sĩ. Trong này là cửa vào quan trọng của Hỗn Độn Tinh vực, đến nơi này đương nhiên là vì tiến vào Hỗn Độn Tinh vực. Nhưng tu sĩ đến nơi này đều là kết

đội lại, trước giờ chưa từng có tu sĩ nào dưới cấp Đại Tiên lại có thể một mình vào trong này. Cho dù là tu sĩ Đại Tiên, bình thường cũng không muốn một mình băng qua hư không thiên vực.

Bầy yêu thú trong hư không thiên vực, từng đám vẩn thạch, rồi đao gió…

Tất cả những thứ này, chỉ có đông người mới có thể chặn lại được, một mình căn bản không thông qua được.

Còn bây giờ những tu sĩ đang ở cửa vào của Hỗn Độn Tinh vực, lại nhìn thấy một mình Diệp Mặc đến nơi này, dường như tất cả các tu sĩ biết chuyện gì đang xảy ra đều sững người lại, bọn họ hoàn toàn không dám tin vào những gì mình nhìn thấy. Không ai cho Diệp Mặc vào đội, có rất nhiều người đều biết, nhưng những người này đều không ngờ tên Kim Tiên sơ kỳ này lại dám một mình đến.

Diệp Mặc trên người vết thương chồng chất, vết máu loang lổ, một Tiên khí hạ phẩm tầm thường to bản được đeo sau lưng. Lúc này hắn không giống một tiên nhân, mà lại giống một hiệp sĩ lưu lạc giang hồ.

Trên người hắn mặc dù vết máu loang lổ, đầu tóc có chút lộn xộn, nhưng trên người lại tỏa ra khí thế ác liệt hung hãn, giống như một thanh đao dài không thể nào bị vỏ đao che mất đi sự sắc bén vậy, cho dù trong vỏ đao, cũng mang theo một khí tức tiêu sát.

Hắn thực sự lợi hại như vậy sao? Hay là sự may mắn của hắn đã đến một mức độ nhất định rồi? Rất nhiều tu sĩ cũng đã bắt đầu trong lòng lẩm bẩm. Nơi này cũng có người bị thương, nhưng trước giờ chưa có ai có thương thế như Diệp Mặc này, giống như tu sĩ tiêu sát vậy.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, cũng không trông thấy Thôi Minh Lập đâu, biết Thôi Minh Lập chắc hẳn cũng vào trong Hỗn Độn Tinh vực rồi. Những tu sĩ mất mạng lạc cũng có, bình thường lại không thể vượt qua một thành được, Diệp Mặc tin rằng vận khí của Thôi Minh Lập thì

không xui xẻo như vậy, đúng lúc đến lượt gã mất mạng.

Hắn nhìn vài tu sĩ đang bày hàng bán bên này, bước tới.

Lạch bạch…

Bước chân của Diệp Mặc cũng không phải rất nặng, nhưng có một số người lại cảm thấy âm thanh này giống như đạp lên trái tim mình vậy, sinh ra một lực công kích cường hãn. Đội trưởng của vài tiểu đội từ chối Diệp Mặc, lại càng khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, mặc dù bọn họ tin rằng Diệp Mặc chỉ là tu vi Kim Tiên sơ kỳ, cũng không là đối thủ của bọn họ. Nhưng bây giờ nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Mặc, lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Hắn chắc là chỉ có vận khí tương đối tốt mà thôi, đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ gặp vài con Tiên yêu thú cấp một cấp hai, nếu không, hắn làm sao có thể đến được cửa thiên thạch của Hỗn Độn Tinh vực cơ chứ?

Chân Băng Du cũng chưa tiến vào Hỗn Độn Tinh vực, đúng lúc cô định vào trong Hỗn Độn Tinh vực, Diệp Mặc lại với cách chấn động như này mà tiến vào, cô đến bây giờ vẫn chưa tỉnh táo lại hoàn toàn.

Có thể tu luyện đến Huyền Tiên sơ kỳ, cô cũng thấy qua nhiều tu sĩ điên cuồng, nhưng hôm nay cô mới biết, so với sự điên cuồng của Diệp Mặc, thì sự dốc sức của những người khác cũng chỉ là liều mạng mà thôi. Còn sự điên cuồng này của Diệp Mặc quả thực chính là nộp mạng, một mình hắn xông qua hư không thiên vực, vẫn còn chưa mất mạng.

Phải nói hắn cực kỳ may mắn, hoặc là nói hắn không thể theo lý mà nói?

- Tên Diệp đan sư này đúng là may mắn quá nhỉ, lá gan cũng không nhỏ đâu, chỉ có điều như này chẳng may xảy ra chuyện gì, Niệm Mân sư muội sẽ, haizz….

Hải Xuyên Võ thấy Chân Băng Du vẫn chấn động nhìn Diệp Mặc, lại hơi ghen tức nói một câu.

- Uhm.

Chân Băng Du cũng không nghe rõ lời nói của Hải Xuyên Võ, chỉ đồng ý theo bản năng. Cô còn đang suy nghĩ Diệp Mặc rốt cuộc làm thế nào mà lại đến được đây, một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ có thể băng qua hư không thiên vực đến lối vào của Hỗn Độn Tinh vực, cô quả thực khó có thể tin được. Cô không cho rằng Diệp Mặc ẩn giấu tu vi, cô tin rằng nếu như Diệp Mặc ẩn giấu tu vi, thì cô cho dù không nhìn ra, cũng có thể cảm nhận được, trên thực tế, cô không nhìn ra, cũng không cảm nhận được cái gì hết.

Thấy Băng Du vẫn còn chằm chằm nhìn Diệp Mặc, Hải Xuyên Võ cũng cảm thấy mất hứng, gã lấy ra liệt không phù nói:

- Băng Du sư muội, chúng ra có cần bây giờ vào Hỗn Độn Tinh vực luôn không?

Lần này Băng Du đến trả lời cũng không thèm trả lời lại, cô cũng đã nghe thấy rõ ràng Diệp Mặc đang hỏi giá cả của Tiên yêu đan.

Mặc dù Diệp Mặc chỉ là Kim Tiên sơ kỳ, nhưng một mình hắn từ trong hư không đến được vẩn thạch môn của Hỗn Độn Tinh vực, làm sao có thể là loại người đơn giản được?

Tên Kim Tiên kinh doanh kia thậm chí đứng dậy ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Giá của Tiên yêu đan hư không cấp một dao động từ khoảng ba mươi đến tám mươi tiên tinh thượng phẩm, Tiêu yêu đan hư không cấp hai thì trong khoảng một trăm đến ba trăm, Tiên yêu đan hư không cấp ba trong khoảng một nghìn đến hai nghìn tiên tinh thượng phẩm.

- Đắt như vậy sao?

Diệp Mặc sững người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1574

Có Thực Lực Mới Có Tôn Kính

Quả thực đáng tiếc Ngay lập tức Diệp Mặc cảm thấy có chút tiếc nuối, một số yêu đan của Tiên yêu thú cấp một hắn cũng không lấy, hắn sở dĩ không lấy, là vì hắn biết giá của yêu đan Tiên yêu thú cấp một. Ở Hắc Lô trấn, yêu đan của Tiên yêu thú cấp một vào khoảng mấy viên tiên tinh thượng phẩm, cao nhất cũng khó qua được mức hai mươi tiên tinh thượng phẩm, tại sao giá ở nơi này lại cao như vậy?

- Không đắt, không đắt, Tiên yêu thú nơi này, đều thuộc hàng Tiên yêu thú hư không, mà trong hàm lượng của yêu đan có một số khí tức hư không. Loại yêu đan này mà luyện chế ra Tiên đan, thì đẳng cấp của Tiên đan cũng được nâng lên một cấp bậc, hơn nữa còn có thể giúp tu sĩ luyện chế không gian pháp thuật và một số cảm ngộ về đạo pháp.

Tu sĩ kinh doanh kia con mắt cũng híp lại rồi, lần đầu tiên y thấy tu sĩ đứng ra bán yêu đan của Tiên yêu thú lại nói người ta báo giá cao.

Y cũng không tin tu sĩ đến Hỗn Độn Tinh vực, lại có thể mua yêu đan của Tiên yêu thú, trừ phi là bị điên. Nếu như người làm kinh doanh cho dù muốn thu mua, cũng sẽ không tìm đến anh ta mà thu mua, mà tìm đến một số tu sĩ bình thường để mua.

Hóa ra là như vậy, Diệp Mặc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Hắn lấy ra bốn miếng yêu đan của lang yêu ba chân, đưa cho tên tu sĩ kia hỏi:

- Mấy miếng yêu đan này bao nhiêu tiên tinh?

Tu sĩ kia thấy Diệp Mặc toàn thân máu me mệt mỏi, cho rằng Diệp Mặc ít nhất cũng có mấy chục yêu đan Tiên yêu thú, bây giờ không ngờ chỉ lấy ra bốn miếng yêu đan. Y lập tức cảm thấy có chút thất vọng, nhưng cũng vẫn khách khí nói:

- Những thứ này của anh đều là nội đan Tiên lang yêu ba chân thường gặp trong hư không, ba miếng cấp hai này tôi trả cho anh mỗi miếng một trăm ba mươi tiên tinh thượng phẩm. Còn miếng yêu đan cấp ba kia, thì tôi trả cho anh một nghìn một trăm tiên tinh thượng phẩm, anh thấy thế nào?

- Được.

Diệp Mặc nói xong vung tay, một đống yêu đan chất đống trước mặt tên tu sĩ kia, sau đó nói:

- Anh đếm xem, tính tổng cộng cho tôi.

Những tu sĩ xung quanh vốn dĩ sau khi thấy Diệp Mặc chỉ lấy ra bốn viên nội đan Tiên lang yêu, sự khiếp sợ trong mắt cũng bớt đi một nửa. Xem ra tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này vận khí quả thực cũng tốt, trên đường chỉ gặp bốn con lang yêu ba chân.

Nhưng một Kim Tiên sơ kỳ có thể giết được ba con lang yêu cấp hai, lại có thể giết được một con lang yêu cấp ba, cũng không có ai dám mỉa mai gì hắn. Bốn con lang yêu này, khiến hắn trọng thương như vậy, thì cũng bình thường.

Ngay cả Chân Băng Du cũng thở phào, cô cuối cùng cũng hiểu Diệp Mặc tại sao lại có thể đến đây được, hóa ra là do may mắn, bất kỳ một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ nào trên đường chỉ gặp bốn con lang yêu, cũng có cơ hội chạy thoát, nếu như có chút bí pháp, giống Diệp Mặc như này, giết được cũng không có gì là lạ.

Nhưng khi Diệp Mặc lại lần nữa chất một đống lớn yêu đan lang yêu ba chân hư không ra, gần nghìn tu sĩ đứng bên lập tức hít một hơi lạnh, từng

đám từng đám chấn động hẳn, đều không tin nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Nếu như Diệp Mặc nói những nội đan này đều là do một mình hắn giết chết, sẽ không ai tin, đừng nói là một mình, cho dù là một tiểu đội cũng không thể giết được nhiều lang yêu như này, lấy được nhiều nội đan như này, cũng là chuyện không thể nào. Lực tấn công của lang yêu ba chân hư k?n đã bỏ lại bao nhiêu yêu đan lang yêu cấp một đây? Nếu như lúc đó mình ở bên cạnh, nhặt số yêu đan đó cũng phát tài rồi.

Thấy tu sĩ kinh doanh kia đơ người, Diệp Mặc nhíu nhíu mày nói:

- Anh có cần hay không, nếu như cần thì đếm nhanh một chút, rồi đưa tiên tinh cho tôi, nếu không cần thì tôi tìm người khác.

- Cần, cần…

Tu sĩ kia vội vàng nói, lúc này y mới hiểu ra, hóa ra lúc trước Diệp Mặc lấy ra bốn miếng yêu đan lang yêu chỉ là hỏi thăm giá cả.

Tu sĩ này nhanh chóng kiểm kê, rồi nhanh chóng cung kính nói:

- Tổng cộng có tám nghìn không trăm ba mươi miếng yêu đan lang yêu cấp hai, mười ba miếng yêu đan lang yêu cấp ba, tổng cộng tiên tinh là 1. 058. 200 tiên tinh thượng phẩm…

Đối mặt với một tiên nhân có thể giết được hơn chục nghìn con lang yêu, bất luận có phải là ẩn giấu tu vi hay không, y cũng không dám nửa phần bất kính.

Nhiều tiên tinh như vậy? Những tu sĩ xung quanh lại hít một hơi lạnh, tên này chỉ là đi một vòng trong hư, lại có thể kiếm được hơn triệu tiên tinh, nếu như có nhiều tiên tinh có thể kiếm như vậy, còn đến Hỗn Độn Tinh vực tu luyện làm gì?

Diệp Mặc thu lại hơn triệu tiên tinh, trong lòng cũng rất hài lòng, ngồi ở nhà bế quan làm gì có nhiều tiên tinh như này, xem ra tu luyện chính là

không ngừng khắp nơi tìm kiếm tài nguyên. Chỉ có chịu khó và mạo hiểm hơn chút, mới có được càng nhiều cơ hội.

Lúc này những tu sĩ ở đó đều im lặng, Diệp Mặc có thể lấy ra hơn chục nghìn yêu đan Tiên lang yêu, chỉ cần không phải là thằng ngốc, đều biết được những lang yêu này chắc hẳn là Diệp Mặc giết chết.

- Không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, tu vi giết được cả đàn như này, thì cũng lợi hại hơn mình ba phần rồi.

Chân Băng Du sau khi hít một hơi lạnh, cũng không dám khinh thường Diệp Mặc nữa. Mặc dù cô cũng đoán số lang yêu này là do Diệp Mặc giết, nhưng cô rất hiểu Diệp Mặc. Diệp Mặc nếu như ẩn giấu tu vi, trong Cực Kiếm môn cũng sẽ bị Đại Tiên nhìn ra.

Còn Diệp Mặc sở dĩ có thể chém giết được nhiều lang yêu ba chân như này, chứng tỏ hắn có bí pháp gì đó, hoặc là có loại phù lục cường hãn nào đó. Muốn nói Diệp Mặc dựa vào thực lực của mình giết hết số lang yêu ba chân này, cô cũng có chút nghi ngờ.

Không phải cô không tin, điều này quả thực quá khó để người ta tin được. Dù sao Diệp Mặc chỉ là tu vi Kim Tiên sơ kỳ mà thôi. Nếu như dùng cách hỗ trợ thì cũng có khả năng. Ở Tiên giới, phù lục mạnh có rất nhiều, chỉ có điều khó có thể làm ra mà thôi. Nếu như một Tiên đế luyện chế ra phù lục, đừng nói những lang yêu này, cho dù có nhiều gấp mười lần cũng không là cái gì cả.

Diệp Mặc cũng không đứng lên và lấy liệt không phù vào trong hư không cùng những người khác ngay lập tức, hắn chỉ nhắm mắt lại nuốt mấy viên đan dược bắt đầu nghỉ ngơi.

Trong hư không hắn một mực đối phó với nguy hiểm và đánh nhau, cũng không có thời gian để nghỉ ngơi, mà vẩn thạch môn của Hỗn Độn Tinh vực đúng là chỗ để cho những tu sĩ tiến vào Hỗn Độn Tinh vực nghỉ ngơi.

Lúc này cũng không có bất kỳ tu sĩ nào dám đến quấy rầy Diệp Mặc, cho dù có vài tu sĩ Huyền Tiên nghi ngờ trên người Diệp Mặc có bí mật gì đó, nhưng cũng không có ai dám lên nói gì.

Sau một tuần hương, Diệp Mặc bỗng nhiên đứng dậy, tiên nguyên và thần thức của hắn cũng đã khôi phục được tương đối rồi. Hắn thấy những tu sĩ trên bình đài thiên thạch đã đi rất nhiều rồi, lập tức lấy ra liệt không phù.

Một gã tu sĩ Kim Tiên viên mãn đang đứng ở lối vào Hỗn Độn Tinh vực thấy Diệp Mặc lấy ra liệt không phù, lập tức gọi:

- Vị bằng hữu, muốn cùng chúng tôi vào Hỗn Độn Tinh vực không?

Diệp Mặc khẽ gật đầu, đứng cùng với đám tu sĩ đó.

Chân Băng Du đứng phía sau thầm thở dài, lúc trước tên này ở Viễn Tinh Ổ đến một tiểu đội cũng không tìm được, bây giờ xem ra hắn thoạt nhìn tài giỏi, đã lập tức có người đến mời hắn.

Cầm đầu đám tu sĩ này là một tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ. Gã nhìn thấy Diệp Mặc bước đến, cũng nhìn Diệp Mặc gật đầu, sau đó nói:

- Khi tôi nói một, thì mọi người đồng thời phóng ra liệt không phù, mở cửa chắn Hỗn Độn Tinh vực.

- Ba, hai, một phóng…

Sau khi tu sĩ Huyền Tiên này nói xong, thì gần hai ba trăm tu sĩ đồng thời phóng ra liệt không phù, Diệp Mặc cũng làm cùng họ, cũng phóng ra liệt không phù.

Xem ra Diệp Mặc cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt, nhưng tên tu sĩ Huyền Tiên đó sắc mặt lại đại biến, bọn họ rốt cục có thể khẳng định, Diệp Mặc lấy được yêu đan hư không đều là do hắn tự mình giết chết.

Diệp Mặc nhanh chóng phóng ra liệt không phù, hơn nữa phạm vi hư

không của khe nứt so với phạm vi mấy tu sĩ đứng xung quanh cộng lại cũng lớn hơn một chút.

Mấy tên tu sĩ Huyền Tiên này cũng không biết, Diệp Mặc chỉ thi triển một nửa tiên nguyên và thần thức, hắn sợ mình quá nổi bật, nên mới không thi triển toàn bộ sức lực ra, nhưng hắn cũng không ngờ, bản thân mình chỉ thi triển một nửa tiên nguyên, phạm vi xé rách của liệt không phù cũng lớn hơn nhiều so với mấy tu sĩ xung quanh cộng lại.

Nghĩ lại, Diệp Mặc liền hiểu ra đây là chuyện gì, một mình hắn liều mạng chém giết bao nhiêu ngày trong hư không, Tiên nguyên lại càng ngưng thực, còn có cái nữa chính là tu vi thâm hậu của Tần Bội Phủ, liệt không phù của hắn thi triển ra còn lợi hại hơn hiệu quả của liệt không phù của Đại La Tiên nhân làm ra.

Xoẹt, xoẹt…

Âm thanh giống như tiếng vải bị xé rách vậy, vừa nãy vách ngăn của Hỗn Độn Tinh vực còn hiện ra nhàn nhạt dưới sự bạo liệt của mấy trăm miếng liệt không phù, chầm chậm nứt ra thành một khe hở hư không đen ngòm.

- Vào thôi.

Tu sĩ Huyền Tiên kia nói xong liền đi vào trong đó đầu tiên, còn những tu sĩ còn lại ai ai cũng xông vào trong.

Đợi đến khi Chân Băng Du muốn nhìn xem Diệp Mặc, lại phát hiện ra Diệp Mặc sớm đã biến mấy, cô kinh ngạc phát hiện ra mình không ngờ lại không nhìn thấy Diệp Mặc tiến vào trong Hỗn Độn Tinh vực từ khi nào.

- Băng Du sư muội, chúng ta cũng chuẩn bị vào Hỗn Độn Tinh vực thôi.

Hải Xuyên Võ đứng dậy nói.

- Được.

Chân Băng Du khẽ gật đầu, cô sớm đã nghỉ ngơi xong rồi.

…

Một cảm giác mát mẻ truyền đến, cảm giác đầu tiên mà Diệp Mặc cảm nhận được trong Hỗn Độn Tinh vực không ngờ lại là cảm giác thoải mái thư giãn. Thần thức của hắn quét xung quanh một chút, thần thức mặt dù không thể nào đạt đến lớn nhất, nhưng so với trong hư không cũng tốt hơn chút, những thứ trong phạm vi nghìn dặm đều có thể quét đến được.

Xung quanh xem ra cũng không có bất kỳ sinh vật nào, cũng không nhìn thấy bất kỳ nguy hiểm nào, là một mảnh hỗn độn. Phía xa dường như có vài ngôi sao điểm xuyến trong không trung, khiến mảnh hỗn độn không có chút sinh vật nào lại tăng thêm chút sức sống.

Diệp Mặc biết rõ, hắn bây giờ cảm nhận được chưa chắc đã là bản chất Hỗn Độn Tinh vực thực sự, nếu như trong này quả thực không có sinh vật, vậy thì anh trai của Phong Mạch Thuần không thể nào tìm được Nê Liên. Nếu có loại Nê Liên cực phẩm đó, vậy chứng tỏ trong này chắc chắn có thứ tốt.

- Các vị, tôi đi trước.

Một gã tu sĩ Kim Tiên viên mãn ôm quyền nói với đám người, chọn một hướng đi riêng, nhanh chóng biến mất, nhưng phần nhiều tu sĩ đều là mấy người hợp thành một tổ đi riêng.

Những tu sĩ còn lại cũng bắt đầu giải tán, nhanh chóng mấy trăm tu sĩ trong này cũng dần trở nên thưa thớt.

Đúng lúc Diệp Mặc định rời đi, thì một tiếng hét thảm truyền đến, tất cả những tu sĩ còn chưa rời đi đều khiếp sợ nhìn chằm chằm nơi phát ra tiếng hét đó, một tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ bị xé tan thành màn máu rơi từ không trung xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1575

Sát Thủ Tinh Vực

Diệp Mặc cũng sững sờ nhìn tên tu sĩ kia rơi xuống, thần thức của hắn cũng không quét được bất cứ thứ gì, cũng không nhìn thấy bất cứ vật gì.

Trong này không có khe nứt không gian, cũng không có không gian đao gió, một tên tu sĩ làm sao có thể vô duyên vô cớ lại mất mạng được? Hơn nữa quá trình mất mạng lại dầm dề máu me thế kia nữa?

- Vô Ảnh Kiêu…

Một gã tu sĩ Huyền Tiên kinh hãi kêu lên.

- Cái gì là Vô Ảnh Kiêu?

Một gã tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ đứng bên cạnh nghi ngờ hỏi.

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia ngưng trung nói:

- Vô Ảnh Kiêu là mặt người thân chim, có thể bay trong hư không, rành nhất về ẩn giấu tu vi. Dưới cấp Đại Tiên, thần thức của bất kỳ ai cũng không quét được đến Vô Ảnh Kiêu, tu sĩ đơn độc một khi rơi vào tầm ngắm của Vô Ảnh Kiêu, thì chỉ có đợi chết, vì nó biết theo tung tích của người đó mà truy sát đến cùng. Thứ này quả thực không thể coi là Tiên yêu thú được, nhưng bọn chúng còn lợi hại gấp mấy lần Tiên yêu thú. Hơn nữa lại thích cắn nuốt nguyên thần của tu sĩ, nguyên thần của tên tu sĩ vừa nãy chính là vị Vô Ảnh Kiêu nuốt trọn. Trong Hỗn Độn Tinh vực, Vô Ảnh Kiêu là một trong những thứ đáng sợ nhất, cũng được gọi là sát thủ Tinh Vực.

Vài tên tu sĩ không biết Vô Ảnh Kiêu đối mặt nhìn nhau, vừa tiến vào

Hỗn Độn Tinh vực đã gặp thứ lợi hại như này rồi, sau này sẽ thế nào đây?

Vô Ảnh Kiêu, cái tên này Diệp Mặc cũng đã thấy mấy lần, chính là được nhắc đến trong miếng ngọc giản mà Phong Mạch Thuần đưa cho hắn. Cũng giống như những gì tu sĩ Huyền Tiên kia nói, nhưng anh trai của Phong Mạch Thuần trong miếng ngọc giản đó cũng nhắc tới, loại Vô Ảnh Kiêu này chỉ trong nơi sâu thẳm của Hỗn Độn Tinh vực mới có, bây giờ hắn vừa mới tiến vào Hỗn Độn Tinh vực, làm sao đã có thứ này được?

- Tôi nghe tiền bối nói Vô Ảnh Kiêu trong nơi sâu thẳm của Hỗn Độn Tinh vực mới có, không biết tại sao hôm nay chúng ta vừa mới bước vào đã gặp phải thứ này.

Tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ trầm giọng hỏi.

- Vậy chúng ta phải làm sao?

Một tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn lo lắng hỏi.

- Chỉ hợp thành tổ đội, sau đó cố gắng không được lạc đàn, còn nữa không được bay, cố gắng đi bộ trên mặt đất. Vô Ảnh Kiêu thích đánh lén tu sĩ đang phi hành. Bọn chúng cho rằng không trung chỉ có bọn chúng mới là bá chủ. Bất kỳ tu sĩ nào phi hành đều sẽ bị Vô Ảnh Kiêu cho là phạm vào tôn nghiêm của bọn chúng.

Lập tức có tu sĩ trả lời.

Tu sĩ kia trả lời xong, lại nhìn nhìn Diệp Mặc. Trước kia không có ai muốn Diệp Mặc vào đội mình, nhưng bây giờ bọn họ cũng đoán ra thực lực của Diệp Mặc vô cùng cường hãn, nếu như Diệp Mặc có thể vào đội bọn họ, vậy thì còn gì tốt hơn.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ kia nhìn lén hắn, đương nhiên hiểu ý tứ của người này. Đừng nói hắn không muốn tổ đội, cho dù hắn muốn tổ đội, cũng không thể nào hợp tổ cùng với những người không biết trước biết sau này, lúc này cũng không phải là lúc vạn bất đắc dĩ, huống chi vẫn còn trong thí

luyện, nếu như hợp đội rồi, làm gì gọi là thí luyện nữa?

Diệp Mặc cũng không trả lời, thần thức của hắn quét đến mảnh hư không nơi tu sĩ vừa rồi bị rơi xuống, nơi đó cũng không có bất kỳ thứ gì, Diệp Mặc bỗng nhiên thi triển thần thức đao.

Khi thần thức đao của Diệp Mặc bổ trúng vào mảng hư không kia, một bóng dáng nhàn nhạt phát ra từng trận hét vang, phóng lên trời.

Hóa ra là sợ thần thức đao, Tử Đao sau lưng Diệp Mặc cùng lúc đó mang theo một tia sáng tím.

Bịch…

Cũng giống như tên tu sĩ vừa rơi xuống kia, một tia máu tươi phun ra. Cái bóng trên bầu trời đó giống như một ngôi sao băng rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh bịch trầm muộn.

Một con Vô Ảnh Kiêu mặt người mình chim giống như con diều hâu có hai đôi cánh rộng lớn rơi xuống mặt đất. Con chim lớn này thậm chí dài một trượng, còn hai cánh cuả nó lại mở rộng ra giống như hai cái quạt hương bồ cực lớn.

Hơn mười tu sĩ còn chưa rời khỏi thấy Diệp Mặc không ngờ lại giết chết được Vô Ảnh Kiêu, lập tức kinh hãi không ngừng, lúc này không ai dám nghi ngờ lai lịch của yêu đan lang yêu kia nữa. Vô Ảnh Kiêu tung hoành Hỗn Độn Tinh vực, trước giờ chưa ai có thể giết chết được, cho dù là người có thể nhìn thấy tướng mạo của Vô Ảnh Kiêu cũng rất ít. Nếu như Vô Ảnh Kiêu không lợi hại như vậy, vừa nãy Vô Ảnh Kiêu sau khi giết xong tên tu sĩ kia, cũng sẽ không lớn lối như thế, bất động ở lại nơi này.

Hôm nay tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này lần đầu tiên gặp Vô Ảnh Kiêu, lại một đao chém chết.

- Anh bạn thật bản lĩnh, lại có thể giết chết được Vô Ảnh Kiêu, thực ra khiến Vọng mỗ đây vô cùng khâm phục.

Tên tu sĩ Huyền Tiên đó chính thức coi Diệp Mặc là người ngang hàng ngang lối với mình. Con Vô Ảnh Kiêu vô duyên vô cớ xuất hiện bóng dáng, sau đó lại bị tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này giết chết ngay tức khắc, nếu nói Vô Ảnh Kiêu xuất hiện bóng dáng không liên quan gì đến tên tu sĩ Kim Tiên này, thì gã chắc chắn cũng không dám tin.

Vài tên tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ sau khi thấy uy thế của Diệp Mặc, ánh mắt hướng về phía Diệp Mặc lập tức có chút kính sợ.

Một gã tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ ngưỡng mộ nói với Diệp Mặc:

- Vị sư huynh, yêu đan của Vô Ảnh Kiêu có giá nhất, hơn nữa chủ vũ trên hai đôi cánh của Vô Ảnh Kiêu cũng là nguyên liệu luyện khí cực phẩm, là thứ tốt nhất để luyện chế pháp bảo phi hành.

- Cám ơn.

Những thứ này Diệp Mặc quả thực không biết, lúc trước anh trai của Phong Mạch Thuần chỉ là nói Vô Ảnh Kiêu lợi hại, còn chuyện Vô Ảnh Kiêu đáng tiền ở chỗ nào, thì anh ta cũng không nói. Có thể biết những thứ này căn bản cũng không thể nào bắt được.

Diệp Mặc sau khi đi qua lấy yêu đan và hai chủ vũ của Vô Ảnh Kiêu, nói với tên tu sĩ Kim Tiên báo cho hắn biết:

- Những thứ còn lại cho anh.

- Cám ơn tiền bối.

Tên tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ kia trong mắt lộ vẻ sung sướng, vội vàng xông lên trước, thu lại toàn bộ Vô Ảnh Kiêu, thậm chí gọi Diệp Mặc từ sư huynh trở thành tiền bối, có lẽ gã cho rằng, chỉ có tiền bối mới khinh thường những thứ này.

Giá trị của Tiên yêu thú trong Hỗn độn tinh vực này chắc chắn là xa xỉ, huống chi rất khó có thể săn được Vô Ảnh Kiêu?

- Tôi đi trước đây.

Diệp Mặc nói xong, quay người nhanh chóng biến mất trong nơi sâu thẳm của Hỗn Độn Tinh vực.

- Thật lợi hại.

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia nhìn theo bóng dáng của Diệp Mặc, tán thưởng một câu.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn đứng bên cạnh cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi nghe nói có rất ít người có thể giết chết được Vô Ảnh Kiêu trong Hỗn Độn Tinh vực, tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này không ngờ lại có thể làm được, quả thực quá tài giỏi.

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia lắc đầu nói:

- Tôi thấy hắn chưa chắc đã là tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ đâu, có thể dễ dàng giết chết Vô Ảnh Kiêu, còn có thể ép Vô Ảnh Kiêu hiện hình, có thể là Kim Tiên sơ kỳ đơn giản vậy sao?

Diệp Mặc lại để Tử Đao lên trên lưng, không phóng ra Thanh Nguyệt, cũng không cưỡi Tử Đao. Trước khi chưa biết rõ làm sao có thể phát hiện Vô Ảnh Kiêu đánh lén, hắn cũng không dám bay. Cái thứ Vô Ảnh đó hắn gặp nhiều rồi, tà linh còn có cả ác linh trong khe nứt hư không kia nữa, đều là thứ vô hình vô ảnh. Những thứ này lúc trước đối với hắn mà nói cũng vô cùng lợi hại, cuối cùng cũng chẳng phải không thể che dấu dưới thần thức của hắn sao?

Một ngày sau, Diệp Mặc không tìm được bất cứ quảng trường thí luyện đáng giá nào, cũng không tìm được bất kỳ Tiên linh thảo có giá trị nào, thậm chí đến Vô Ảnh Kiêu cũng không nhìn thấy. Nơi này lại giống như tiểu thế giới lúc trước Diệp Mặc phi thăng, nhưng tiểu thế giới đó còn có một mảnh hào quang chói mắt, còn trong này lại là một mảnh hỗn độn.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục tìm kiếm nữa, hắn đào một động phủ, tiến vào trong đó thay một bộ quần áo sạch sẽ, dùng trận bàn thời gian tu luyện mấy ngày, sau đó lại chui ra.

Vốn dĩ hắn cho rằng trong Hỗn Độn Tinh vực chắc chắn đâu đâu cũng là nguy hiểm, cho nên cũng lười chẳng thèm thay quần áo. Bây giờ xem ra hình như cũng không có chuyện đó.

Ba ngày sau, Diệp Mặc cảm giác Tiên linh khí trong Hỗn Độn Tinh vực dường như càng lúc càng nồng đậm hơn. Lúc này Diệp Mặc cũng đã biết rõ, trong Hỗn Độn Tinh vực thí luyện cần phải chui vào chỗ sâu, đứng bên ngoài cũng vô dụng.

Ngày thứ tư, Diệp Mặc dừng lại trước một sơn cốc cực lớn. Hắn cảm thấy sức hút của sơn cốc này, dường như muốn hút hắn vào trong, sau đó xé thành trăm mảnh.

- Không ngờ đến Tinh Vực phong đấu rồi?

Diệp Mặc nhìn sơn cốc có sức hút như lốc xoáy mạnh mẽ lẩm bẩm tự nói một mình, nơi này trong miếng ngọc giản kia cũng có nhắc đến, chính là một trong những nơi nguy hiểm nhất bên ngoài Hỗn Độn Tinh vực, Tinh Vực phong đấu. Nơi này là một sơn cốc, ở lối vào của sơn cốc có một lực hút cực lớn, một khi tiến vào sơn cốc rồi, thì lực hút đó sẽ trực tiếp chuyển hóa thành lực lốc xoáy.

Những tu sĩ bình thường sau khi tiến vào, sẽ bị lực lốc xoáy này trực tiếp nghiền thành trăm mảnh. Lực lốc xoáy này cực thảm thiết, một khi không thể nào chống cực được, sẽ trực tiếp quét da tu sĩ đi, sau đó lại từng lớp từng lớp xé rách da thịt tu sĩ. Cho dù cuối cùng còn lại xương cốt, cũng không thể nào thoát khỏi bị lốc xoáy này hóa thành bột phấn.

Hơn nữa lốc xoáy này lại có một đặc tính rất cổ quái, bất luận anh đứng ở nơi nào, thì lốc xoáy này chỉ là không ngừng cuốn từng tầng lớp da thịt của anh đi, cũng sẽ không cuốn toàn bộ thân thể của anh mang đi. Nhưng bản

thân anh cũng đừng mong nhúc nhích được, vì trọng lực nơi này cũng không phaỉ bất kỳ tu sĩ dưới cấp Đại Tiên nào có thể chống cự được, căn bản không thể nào di chuyển được chút nào.

Lúc này Diệp Mặc đang đứng ở lối vào của Tinh Vực phong đấu, lực hút mạnh mẽ truyền đến, Diệp Mặc có một cảm giác như sắp bị cuốn vào trong đó vậy.

Diệp Mặc cũng không vì vậy mà rút lui, trước khi hắn tiến vào cũng sớm đã chọn chỗ luyện thể rồi, còn trong này chính là nơi mà hắn muốn đến.

Sau khi thu hồi Tử Đao lại, Diệp Mặc chuyển tu vi luyện thể Thần cảnh trung kỳ của mình lên cực hạn, lúc này mới chầm chậm từng bước tiến vào sơn cốc. Phong đấu trong sơn cốc căn bản không thể dùng thần thức quét vào được, thậm chí thần thức cũng không thể nào chạm tới trong khoảng cách ba mét.

Sau khi bước được mười bước, lực xoáy của lốc xoáy cực lớn xoay tròn đến, hộ giáp bên ngoài thân thể của Diệp Mặc hoàn toàn bị cuốn đi hết. Diệp Mặc thầm nghĩ, sớm biết thế này thì không thay quần áo nữa, lại tốn mất một bộ quần áo. May mà trong Tinh Vực phong đấu, cũng không cần lo lắng ai đến cả.

Diệp Mặc sau khi bước thêm được vài bước, cảm giác xé rách kinh khủng này lập tức lại truyền đến, lúc này hắn cũng không thể nào di động được nửa bước nữa, chỉ có thể ngồi xếp bằng xuống, mặc Tinh Vực phong đấu điên cuồng kia xé rách thân thể hắn.

Từng vòng lốc xoáy điên cuồng thổi vào người Diệp Mặc, công pháp luyện thể Thần cảnh của Diệp Mặc cũng được vận chuyển toàn bộ, vừa rèn luyện thân thể của mình, vừa vận chuyển Tam Sinh quyết, bắt đầu diễn sinh công pháp luyện thể.

Công pháp luyện thể của Tiên giới Diệp Mặc cũng đại khái biết được chút ít, hắn tin rằng dựa vào Tam Sinh quyết của mình diễn sinh công pháp

luyện thể Tam Thần cũng sẽ không kém hơn bất kỳ công pháp luyện thể nào.

Công pháp luyện thể sau khi tu luyện đến Tam thần cảnh cũng đã là cực hạn của tu sĩ bình thường, còn tu sĩ Tiên giới sau khi tu luyện đến Đại tiên, cường độ của thân thể cũng tương đương với Thần cảnh. Nhưng các loại tính bền dẻo vẫn có tính khôi phục, so với luyện thể tu luyện Thần cảnh thành công mà nói, thì cũng kém quá xa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1576

Truy Sát Vô Ảnh Kiêu

Sau khi tu sĩ luyện thể đến Thần cảnh viên mãn rồi, nếu như tiếp tục luyện thể nữa, thì cũng không thể nào chịu nổi. Tu sĩ luyện thể lúc này sẽ đối diện với khảo nghiệm lớn nhất, đó chính là niết bàn. Chỉ sau khi niết bàn rồi, thân thể của tu sĩ mới tiến hành lần biến chất đầu tiên, trở thành Tiên niết thể.

Cho nên niết bàn đối với tu sĩ luyện thể mà nói cũng cực kỳ quan trọng, rất nhiều tu sĩ luyện thể vì niết bàn thất bại ôm tiếc nuối đến cuối đời. Sau khi niết bàn thất bại, nhẹ thì không thể nào luyện thể được nữa, nhưng có thể chọn chuyên tu đạo thuật, còn nặng thì chỉ còn giữ lại được nguyên thần, cho dù là Tiên nguyên thần, cũng chỉ có thể tìm thiên địa dị bảo làm lại thân mình. Sau khi làm lại thân mình xong, muốn luyện thể nữa thì căn bản cũng không thể được.

Luyện thể sau khi tu luyện đến Thần cảnh viên mãn, nếu như niết bàn thành công, tu sĩ luyện thể Thần cảnh cũng sẽ thăng cấp lên Tiên niết thể. Tiên niết thể chỉ là một giai đoạn quá độ, giai đoạn này chia làm bốn cảnh giới, phân thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn.

Sau khi Tiên niết thể viên mãn, tu sĩ luyện thể sẽ chính thức thăng cấp lên Tiên linh thể. Đối với tu sĩ luyện thể trên Tiên giới mà nói, có thể thăng cấp lên Tiên linh thể là mong mỏi lớn nhất, cũng là đại thành nhất có thể đạt được, Tiên linh thể cũng giống như Tiên niết thể được chia làm bốn giai đoạn.

Mặc dù đối với phần lớn tu sĩ trên Tiên giới mà nói, Tiên linh thể trên cơ bản chính là cực hạn, nhưng Tiên linh thể cũng không phải là cảnh giới cao

nhất của luyện thể, sau Tiên linh thể viên mãn, cũng có thể thăng cấp lên Tiên thần thể, trong Tiên giới tu sĩ luyện thể đến Tiên thần thể cũng có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, dường như rất khó có thể tìm được. Mặc dù đều có một chữ "thần", nhưng Tiên thần thể và Thần cảnh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Cho dù như vậy, Tiên thần thể cũng không phải là cảnh giới tu luyện cao nhất trên Tiên giới, sau khi đến Tiên thần thể viên mãn, tu sĩ luyện thể cũng sẽ đến một đỉnh phong, đó chính là Thánh thể.

Từ trước đến nay, nghe nói tu sĩ có thể đạt đến Thánh thể chỉ có một người.

Diệp Mặc lúc này cũng không định niết bàn, hắn chỉ là định sau khi tu luyện luyện thể đến Thần cảnh viên mãn rồi, tìm một nơi để niết bàn. Niết bàn chẳng những cần Tiên linh khí nồng đậm, Tiên linh thảo cao cấp tốt nhất mới được. Hắn luyện thể cũng đã đạt đến Thần cảnh rồi, điểm này đương nhiên biết rõ. Trong Tinh Vực phong đấu niết bàn, hắn cũng không phải là thằng ngốc.

Lốc xoáy phong đấu trong Tinh Vực phong đấu đang xé rách thân thể Diệp Mặc, với tu vi luyện thể Thần cảnh trung kỳ của Diệp Mặc đều có thể cảm nhận được toàn thân mình khó chịu giống như đang bị dao cắt vậy. Từng tia máu bị gió trong phong đấu mang đi, nhưng Diệp Mặc cuối cùng lại bất động vận chuyển Tam Sinh quyết vừa luyện thể, vừa hoàn thiện lại công pháp luyện thể của mình.

Hai tháng sau, xương cốt thân thể Diệp Mặc lại lần nữa phát ra những tiếng rắc rắc, hắn bỗng nhiên đứng dậy, lúc này hắn cũng đã biết mình thăng cấp lên Thần cảnh hậu kỳ thành công rồi.

Sau khi đến Thần cảnh hậu kỳ rồi, Diệp Mặc cảm nhận được lốc xoáy xé rách của phong đấu đối với hắn mà nói cũng yếu đi rất nhiều, hắn lại lần nữa đi vào bên trong Tinh Vực phong đấu khoảng mấy nghìn mét nữa. Tiếp tục vận chuyển công pháp luyện thể, công pháp luyện thể Tiên niết thể của hắn

cũng đã thôi diễn hoàn thiện rồi, thậm chí cũng đã thôi diễn đến Tiên linh thể sơ kỳ rồi. Lúc này hắn chỉ cần thăng cấp lên Thần cảnh viên mãn, sẽ ra ngoài ngay lập tức.

Trong nơi sâu nhất của Tinh Vực phong đấu mặc dù có thể niết bàn được, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, nơi này cũng không phải là nơi tốt nhất để niết bàn, cũng không phải là thời cơ niết bàn thích hợp nhất. Huống chi, không có Tiên linh thảo cao cấp để niết bàn, cho dù không thất bại, cũng sẽ không ổn.

Lại hai tháng nữa trôi qua, Diệp Mặc mang theo khí tức dũng mãnh cũng đã bước ra khỏi Tinh Vực phong đấu rồi. Lúc này hắn cũng đã thăng cấp lên Thần cảnh viên mãn rồi, khí tức chưa tan. Tiến vào Hỗn Độn Tinh vực được vài tháng rồi, hắn còn chưa tìm được nơi để tu luyện thần thức và tiên nguyên lực, nhưng có thể thăng cấp lên Thần cảnh viên mãn trong Hỗn Độn Tinh vực, hắn cũng đã rất hài lòng rồi. Luyện thể cũng giống như tu luyện vậy, càng về sau thì lại càng khó, thậm chí còn gian nan hơn nhiều so với tu luyện Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt bắt đầu chậm rãi phi hành, tốc độ của hắn cũng không dám quá nhanh, chính là sợ Vô Ảnh Kiêu.

Rất nhiều tu sĩ thí luyện trong Hỗn Độn Tinh vực cũng sẽ không phi hành trong không trung, vì Vô Ảnh Kiêu thích nhất là ra tay với những tu sĩ phi hành trong không trung, những tu sĩ bình thường đều đi bộ trên mặt đất, cho dù Vô Ảnh Kiêu có đánh lén, cũng có cơ hội phản kích lại.

Tốc độ phi hành của Diệp Mặc khi bắt đầu cũng không nhanh, nhưng cùng với càng lúc càng vào sâu bên trong, thì tốc độ của hắn cũng càng nhanh. Đồng thời hắn hình thành một đường thần thức vực xung quanh mình, Diệp Mặc nghĩ đến thần thức đao không ngờ lại có thể khiến Vô Ảnh Kiêu hiện nguyên hình, vậy thì thần thức vực chắc hẳn có thể đề phòng được Vô Ảnh Kiêu đánh lén. Thần thức vực của hắn vẫn chưa hoàn thiện được bằng đao vực, nhưng cũng có thể hình thành một cảm ứng phạm vi đại khái.

Đang lúc Diệp Mặc vẫn còn đang suy nghĩ thần thức vực có tác dụng với Vô Ảnh Kiêu hay không, thì thần thức vực của hắn lại cảm nhận được một

tia dao động.

Diệp Mặc lúc này cũng đang nghĩ về Vô Ảnh Kiêu không chút do dự đánh ra mấy đường thần thức đao, hai bóng dáng nhàn nhạt xuất hiện trước mặt hắn. Chẳng những tốc độ giống như quỷ mị, hơn nữa sát cơ cũng không thể nào cảm nhận được.

Vô Ảnh Kiêu, nhưng không chỉ có một con, Diệp Mặc trong nháy mắt phóng Tử Đao ra.

Một đường sáng màu tím hiện lên, một con Vô Ảnh Kiêu bị Diệp Mặc chém chết ngay lập tức, một con Vô Ảnh Kiêu khác thì lại nhanh chóng viễn độn, trong nháy mắt chạy thoát khỏi thần thức vực của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức thu lại con Vô Ảnh Kiêu kia, rồi lại nhanh chóng đuổi theo con Vô Ảnh Kiêu viễn độn kia.

Đối với những thứ mà hắn muốn dồn vào chỗ chết, bất luận là yêu thú hay là tu sĩ, Diệp Mặc đều ôm một tâm trạng tất sát. Vừa nãy nếu như không phải hắn có Thần thức vực, hắn cũng đã bị con Vô Ảnh Kiêu kia đánh lén rồi.

Cho dù hắn là Thần cảnh viên mãn, không sợ Vô Ảnh Kiêu đánh lén, nhưng Vô Ảnh Kiêu hung danh truyền xa, ai biết được kết quả sẽ như nào? Nói không chừng hắn sẽ bị trọng thương. Hơn nữa hắn còn nghe người ta nói Vô Ảnh Kiêu cực kỳ ghi hận, đừng nói là bị thua thiệt, cho dù Vô Ảnh Kiêu không bị thua thiệt nhắm phải một tu sĩ nào đó, thì cũng sẽ không buông tha.

Bây giờ hai con Vô Ảnh Kiêu bị hắn giết một con, một con còn lại nếu như hắn muốn buông tha, đợi cho con Vô Ảnh Kiêu này kịp phản ứng lại, thì sẽ giống như hình với bóng âm thầm theo dõi hắn.

Cho nên cho dù tốc độ của Vô Ảnh Kiêu này có nhanh đi nữa, Diệp Mặc cũng không định buông tha, dường như điều hành Thanh Nguyệt với tốc độ lớn nhất, chỉ trong tích tắc, trong Thần thức vực của hắn lại lần nữa cảm

nhận được bóng dáng của Vô Ảnh Kiêu.

Nhưng tốc độ của con Vô Ảnh Kiêu này quả thực cũng không phải tầm thường, cho dù Diệp Mặc kích phát tốc độ của Tiên khí phi hành hạ phẩm Thanh Nguyệt của mình đến mức lớn nhất rồi, cũng không thể nào đuổi kịp cái thứ này. Nhưng Diệp Mặc có thể cảm nhận được khoảng cách giữa mình và Vô Ảnh Kiêu cũng đã gần hơn rồi.

Vô Ảnh Kiêu trong Hỗn Độn Tinh vực, sớm đã có linh trí của mình, con Vô Ảnh Kiêu này cũng sẽ không ngờ, trước giờ chỉ có nó truy sát tu sĩ con người, có một ngày lại đổi lại, lại bị con người truy sát.

Trên đường có rất nhiều tu sĩ Kim Tiên thậm chí Huyền Tiên nhìn thấy Diệp Mặc đang điên cuồng truy sát Vô Ảnh Kiêu, đều lộ vẻ vô cùng kinh dị.

Những tu sĩ này không nhìn thấy Vô Ảnh Kiêu, bọn họ chỉ nhìn thấy Diệp Mặc điên cuồng tăng tốc. Trong một nơi như Hỗn Độn Tinh vực này, dám ngồi trên pháp bảo phi hành, tốc độ lại nhanh như vậy, chẳng lẽ không muốn sống nữa? Chẳng lẽ không biết Vô Ảnh Kiêu trong này thích nhất là săn những tu sĩ phi hành nhanh sao? Nếu như trong Hỗn Độn Tinh vực có thể phi hành nhanh như này, thì sẽ không có nhiều tu sĩ như vậy đi bộ dưới mặt đất.

Không ai biết, Diệp Mặc đang truy sát theo một con Vô Ảnh Kiêu.

Bên một đầm nước, một nữ tu sắc mặt lạnh lùng lúc này đang cùng với hai tu sĩ Huyền Tiên khác giằng co, dường như không hợp một lời nào liền muốn đánh.

Còn Diệp Mặc truy sát theo con Vô Ảnh Kiêu kia đúng lúc đi qua nơi này, ba người đồng thời nhìn thấy Diệp Mặc đang cưỡi trên Thanh Nguyệt. Bọn họ không rõ Diệp Mặc tại sao lại phi hành nhanh như vậy trong Hỗn Độn Tinh vực, lập tức liền lộ vẻ kinh dị.

Diệp Mặc bay qua đỉnh đầu ba người này, đương nhiên cũng nhìn thấy

ba người này. Trong ba người này hắn biết hai người, nữ tu sắc mặt lạnh lùng kia tên Băng Du, hai gã tu sĩ đang vây Băng Du đều là tu vi Huyền Tiên, một người trong đó chính là tu sĩ trong tiểu đội cùng hắn tiến vào Hỗn Độn Tinh vực, sau đó giới thiệu Vô Ảnh Kiêu.

Khí thế của ba người này hình như có vấn đề gì đó không giải quyết được, muốn thống qua vũ lực để giải quyết. Diệp Mặc lúc này cũng không còn tâm trạng quan tâm đến những thứ này, hắn một lòng một truy sát theo con Vô Ảnh Kiêu trước mặt kia.

- Diệp đan sư…

Băng Du kinh dị gọi một tiếng, nhưng khi giọng nói của cô buông ra, thì Diệp Mặc cũng đi xa rồi.

Thấy Diệp Mặc cũng không dừng lại, Băng Du nhíu nhíu mày, tu vi Kim Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc, mặc dù cô không biết lúc trước tại sao Diệp Mặc lại có thể giết được nhiều lang yêu ba chân như vậy, nhưng phải nói Diệp Mặc thực sự có tu vi quần sát lang yêu, cô thực sự cũng không dám tin.

Cô sở dĩ nhíu mày, là vì Diệp Mặc dám phi hành với tốc độ như vậy trong Hỗn Độn Tinh vực, chẳng lẽ hắn không sợ chết sao? Không biết Vô Ảnh Kiêu trong Hỗn Độn Tinh vực là tiên nhân sát thủ sao?

Lúc này Vô Ảnh Kiêu bị Diệp Mặc đuổi theo kia, cũng biết mình đoán chừng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của tu sĩ điên cuồng này rồi, thấy Diệp Mặc càng lúc càng gần, con Vô Ảnh Kiêu bỗng nhiên quay người, với tốc độ cũ đâm về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, chuyện như này cũng chỉ có phát sinh trên con yêu thú cổ quái này, cái này hoàn toàn không hợp với logic. Có thể tưởng tượng một thứ đang bay về phía trước với tốc độ của tia chớp, sau đó quay người 180° tốc độ cũng không giảm bớt chút nào, thậm chí cũng không chần chừ chút nào.

Nếu là tu sĩ bình thường, nói không chừng cũng đã trúng kế rồi, nhưng Diệp Mặc lúc nào cũng chú ý đến con Vô Ảnh Kiêu bị hắn truy sát này. Vô Ảnh Kiêu vừa quay người, Tử Đao của hắn cũng đã phóng ra. Đường đao của Tử Đao cắt xuống, con Vô Ảnh Kiêu này đúng lúc lọt vào trong đao khí của Tử Đao.

Những tiếng rít xẹt qua hư không của Hỗn Độn Tinh vực, con Vô Ảnh Kiêu đó chỉ là xông đến được nửa đường, đã bị một đao của Diệp Mặc chém chết.

Diệp Mặc thu hồi yêu đan của và chủ vũ lại, lúc này mới men theo đường cũ trở về.

Vừa nãy hắn nhìn thấy Băng Du hình như bị hai gã Huyền Tiên bao vây, hắn cũng quay lại nhìn, nếu như có thể giúp được gì, thì hắn sẽ giúp một chút, dù sao người con gái này cũng giúp hắn hai lần rồi.

Diệp Mặc còn chưa quay về chỗ cũ, lại nhìn thấy ba người vừa nãy còn đang giằng co ánh đao cũng tung hoành rồi, tiếng của các loại pháp bảo bạo tạc vang lên, cũng đã đánh đập tàn nhẫn rồi, quả thực là hai gã tu sĩ Huyền Tiên đó đang bao vây lấy một mình Băng Du.

Thấy Diệp Mặc lại bay trở về, ba người họ đang đánh nhau theo bản năng dừng lại. Diệp Mặc ngược lại trong lòng cũng có chút khâm phục, người con gái tên Băng Du này ra tay cũng không tệ đấy chứ, pháp thuật vô cùng ác liệt, không có chút bộ dạng nhượng bộ nào.

Thực ra nói là dừng lại, nhưng thực tế chỉ có một tên tu sĩ Huyền Tiên và Băng Du dừng lại, còn một tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ căn bản cũng không biết Diệp Mặc, chỉ là sau khi đồng bọn của gã dừng lại, thì gã cũng dừng lại.

- Anh bạn, lâu rồi không gặp.

Diệp Mặc vừa bước xuống pháp bảo, tên Huyền Tiên cùng Diệp Mặc tiến vào Hỗn Độn Tinh vực chủ động ôm quyền hỏi Diệp Mặc một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1577

Người Mặt Dày Vô Sỉ

Khuôn mặt của Chân Băng Du vẫn trong trẻo lạnh lùng, không hề nói lời nào cả. Nhưng thật ra cô đang khó hiểu là vì sao tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ kia lại phải hướng Diệp Mặc mà chào hỏi như vậy? Diệp Mặc chính là tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực cùng với tổ đội của y, vậy thì chắc là y tưởng rằng hơn mười ngàn Lang Yêu kia là do một tay Diệp Mặc giết hết rồi.

Kỳ thực thì Chân Băng Du đoán sai rồi. Việc Diệp Mặc lấy ra hơn ngàn yêu đan của Lang Yêu, xác thực là khiến cho tên tu sĩ Huyền Tiên này phải nhìn với cặp mắt khác. Nhưng việc khiến cho y phải tôn kính Diệp Mặc, không phải là do đống yêu đan kia, mà là do Diệp Mặc có thể ra tay giết chết cả Vô Ảnh Kiêu.

Nhưng tên tu sĩ đồng bạn của tên Huyền Tiên sơ kỳ này thì lại không nhận ra Diệp Mặc, vẫn đang nghi hoặc nhìn thoáng qua người bạn của mình. Y không hiểu vì sao người bạn của mình là một tu sĩ tu vi Huyền Tiên, mà lại phải chủ động chào hỏi một tên tu sĩ mới chỉ có tu vi Kim Tiên.

Diệp Mặc mỉm cười ôm quyền đáp lễ:

- Không sai, đúng là đã lâu không gặp.

- Tôi vừa thấy anh phi hành với tốc độ rất nhanh, dường như là đang truy đuổi cái gì đó?

Tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ kia nghi hoặc hỏi một câu. Y cũng rất kỳ quái, Diệp Mặc rõ ràng là biết tới Vô Ảnh Kiêu, nhưng vì sao còn phi hành với tốc độ nhanh như vậy?

- Lại bị cái vật lúc trước đánh lén một chút, khiến cho trong lòng khó chịu, cho nên mới đuổi theo giết nó.

Diệp Mặc nói một câu không đầu không đuôi.

Tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ kia nghe xong thì đương nhiên là hiểu được. Cái vật lúc trước chẳng phải là nói về Vô Ảnh Kiêu sao?

Tên tu sĩ Huyền Tiên này sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, thì trong lòng càng vô cùng chấn động. Lúc trước Diệp Mặc giết Vô Ảnh Kiêu ẩn núp định đánh lén còn chưa tính, hiện tại không ngờ là hắn còn có thể truy sát lại Vô Ảnh Kiêu. Phỏng chừng hắn chính là đệ nhất nhân tại Hỗn Độn Tinh Vực này rồi!

Kỳ thực Diệp Mặc có thể giết được Vô Ảnh Kiêu, cũng không tự cảm thấy rằng mình lợi hại. Vô Ảnh Kiêu ngoại trừ tốc độ cực nhanh ra, hơn nữa còn giỏi về ẩn núp và đánh lén, nhưng cũng chỉ vậy thôi. Vậy thì vì sao mà các tu sĩ khác lại kiêng kỵ chúng như vậy? Hắn thật sự là không hiểu. Trên Tiên Giới này chắc chắn là sẽ có nhiều tu sĩ sử dụng công pháp công kích thần thức, lẽ nào họ đều không biết Vô Ảnh Kiêu sợ công pháp thần thức hay sao?

Thật ra thì hắn không hề biết, công pháp thần thức trên Tiên Giới này cũng không hề nhiều. Đại bộ phận tiên nhân đều có thể sử dụng thần thức của mình để tấn công kẻ địch, đó là bởi vì tu vi đã được tu luyện tới trình độ nhất định rồi, thần thức cũng đã cường hãn tới mức có thể tùy tâm sở dục. Như vậy nên việc sử dụng thần thức cũng rất dễ dàng. Nhưng họ sẽ không đem cách thức dùng thần thức công kích trở thành bản lĩnh chính. Chỉ là một trong các loại bản lĩnh khi đạt được tới tu vi cao mà thôi.

Mà Diệp Mặc thì lại biết tầm quan trọng của công pháp thần thức. Từ sau khi hắn diễn sinh ra 'Tử nhãn thần hồn thiết cát', thì thủy chung cũng đã hoàn thiện công pháp thần thức của mình, cho tới bây giờ vẫn chưa từng dừng lại. Thậm chí công pháp thần thức của hắn bây giờ còn tạo thành một loại thần thức 'Vực', mà đây cũng chính là cách thức công kích mà cảnh giới

thần thức tùy tâm sở dục của tiên nhân không thể nào làm được.

Hơn nữa hầu như tất cả các pháp thuật mà hắn sở hữu đều có liên hệ rất lớn tới thần thức. Thần thức của hắn mạnh hay yếu đều sẽ quan hệ trực tiếp tới tu vi cao hay thấp của hắn. Cho nên chỉ cần có thể đề cao thần thức, hoặc là có biện pháp nâng cao việc tu luyện thần thức, thì Diệp Mặc hắn đều sẽ tận hết sức mà theo đuổi.

Đừng xem lúc này hắn mới chỉ có tu vi Kim Tiên sơ kỳ, nhưng thần thức của hắn tuyệt đối không kém hơn so với tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ.

- Tôi là Vọng Nghị, đến từ Ngọc Hoàn Thiên.

Sau khi chấn động, thì tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ này lập tức nổi lên ý muốn kết giao, liền báo ra danh tính của mình với Diệp Mặc trước.

Kỳ thực thì khi lần đầu thấy Diệp Mặc giết Vô Ảnh Kiêu, thì y đã muốn làm quen với Diệp Mặc rồi. Chỉ là lúc đó Diệp Mặc đi quá nhanh, nên y không có cơ hội mà thôi.

Cái tên tu sĩ còn lại sau khi nghe Vọng Nghị nói xong, thì lại càng khó hiểu hơn nữa mà nhìn về phía Vọng Nghị. Lúc trước y còn tưởng rằng Vọng Nghị vốn đã quen biết Diệp Mặc, cho nên lúc này mới ngừng tay bắt chuyện, hiện tại xem ra Vọng Nghị cũng không hề quen biết tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này. Vậy thì vì sao lại phải khách khí như vậy?

- Tôi là Diệp Mặc, là một tán tu.

Diệp Mặc sau khi nói tên của mình ra, thì liền hỏi tiếp:

- Không biết ba vị đây xung đột nhau là vì nguyên nhân gì?

Vọng Nghị liền vội vàng trả lời:

- Là vì ở phía hồ nước đối diện có bốn gốc ‘Lục dực tử linh’...

- 'Lục dực tử linh'?

Diệp Mặc giật mình, lập tức đưa thần thức quét ra ngoài, trong nháy mắt hắn đã thấy được ở chỗ bãi đá lởm chởm phía hồ nước đối diện mọc ra bốn gốc tiên linh thảo.

Quả nhiên là 'Lục dực tử linh'. Đây thực sự là đồ tốt, 'Lục dực tử linh' là tiên linh thảo cấp năm, có sáu phiến lá, giống như là ba đôi cánh vậy. Loại tiên linh thảo này có thể luyện chế 'Tuyết dực đan'. Mà 'Tuyết dực đan' cũng chính là một loại thuốc giải độc, loại đan dược này đối với tất cả các tu sĩ ở Tiên Giới này đều là vật báu vô giá.

Diệp Mặc lúc này cũng đã động tâm rồi (Tham như mõ @_?), hắn cũng biết vài loại đan dược giải độc, thậm chí còn có cả 'Duẩn ích đan' được luyện chế từ 'Vạn niên thạch duẩn tủy' nữa. Đáng tiếc là từ sau khi hắn phi thăng Tiên Giới, thì hiệu quả của 'Duẩn ích đan' liền giảm xuống rất nhiều. Khi còn ở tu vi Hư Tiên, thì còn có chút hiệu quả, nhưng sau khi thăng cấp Kim Tiên, thì hiệu quả hầu như là không còn nữa rồi.

Hắn là một đại sư Tiên đan, hơn nữa hắn tu luyện cũng chủ yếu là dựa vào việc tích lũy tài nguyên, cho nên nếu như không dùng đan dược, thì hắn coi như xong. Hiện tại gặp được 'Lục dực tử linh', thì sao Diệp Mặc hắn có thể không động tâm cho được?

- Phải, chính là 'Lục dực tử linh', vốn là tôi thấy được mấy gốc 'Lục dực tử linh' này trước, cho nên tôi dự tính chia đều mỗi người hai cây cho tôi và vị bằng hữu này, nhưng cô gái kia lại nói rằng cô ấy cũng nhìn thấy. Muốn độc chiếm lấy hai cây. Chúng tôi lúc này đương nhiên sẽ không đồng ý rồi.

Vọng Nghị nói ra sự việc, hoàn toàn tỏ vẻ rất tôn trọng Diệp Mặc.

- Chân Băng Du sư tỷ, nếu bốn gốc 'Lục dực tử linh' này đã là do Vọng huynh nhìn thấy trước, thì tôi thấy cô không nên muốn độc chiếm như vậy chứ.

Diệp Mặc lập tức nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ làm sao để đổi lấy

được 'Lục dực tử linh' từ tay của Vọng Nghị.

Chân Băng Du cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Y thấy trước sao? Cậu nhìn thấy tận mắt hả? Tôi nói rằng tôi mới là người phát hiện ra trước đấy, cậu có tin không? Trên thực tế, tôi đúng là người đã phát hiện ra trước đấy. Sau khi tôi nhìn thấy bốn gốc 'Lục dực tử linh' này, thì lập tức tiến đến, nhưng khoảng cách của bọn họ so với tôi gần hơn, cho nên tiến đến cùng lúc với tôi tại cái hồ nước này.

Trong lòng Chân Băng Du rất rõ ràng, chắc chắn cô là người thấy được bốn gốc 'Lục dực tử linh' này trước, bởi vì khoảng cách của cô tới cái hồ nước này xa hơn so với hai người kia, cho nên ba người mới tới cùng một lúc. Vấn đề lúc này đã rất rõ ràng, đó là cô là người phát hiện ra trước, và sau đó thì cô vốn đã nhường nhịn, chỉ muốn lấy hai gốc, nhưng không nghĩ rằng hai người kia được một tấc lại muốn một thước, một gốc cây cũng không muốn cho cô.

Loại thứ đồ tốt này, thì Diệp Mặc sao có thể buông tha được? Đã Tu tiên mà muốn khách khí thì cũng phải nhìn vào thời điểm, và lúc này tuyệt đối không phải là lúc để khách khí.

Diệp Mặc ho khan một tiếng rồi nói:

- Chân Băng Du sư tỷ, Vọng huynh, còn có vị bằng hữu kia nữa. Bốn gốc 'Lục dực tử linh' ở dây, thì ba người không nên tự chia làm gì. Tôi nghĩ thế này là tốt nhất, tất cả mọi người ở đây đều có phần, mỗi người một gốc, mọi người thấy sao?

Lời này Diệp Mặc vừa nói ra xong, thì ba người còn lại đều ngây ngẩn nhìn Diệp Mặc một cách sững sờ. Mỗi người một gốc sao? Vậy thì chẳng phải là hắn đã nói rõ rằng hắn cũng sẽ có một gốc sao? Đã gặp qua nhiều kẻ mặt dầy vô sỉ rồi, nhưng quả thật là chưa từng gặp qua loại mặt dầy vô sỉ như thế này.

Trong lòng Chân Băng Du thầm nghĩ, cho dù là ngươi có muốn một gốc 'Lục dực tử linh' đi chăng nữa, nhưng lời nói vô sỉ như vậy, thì chắc cũng chỉ có mình tên Diệp Mặc ngươi mới có thể nói ra thôi? Một người mặt dầy như vậy, thì quả thực là hiếm thấy. Hơn nữa cái tên hiếm có này lại chỉ mới là Kim Tiên sơ kỳ, nếu như không phải là mình, mà đổi thành một tu sĩ Huyền Tiên khác, thì đã sớm tát cho hắn một cái rồi.

Vọng Nghị cũng ngây ngẩn cả người, nhưng y cũng rất nhanh kịp phản ứng lại. Diệp Mặc có thể giết hơn mười ngàn Lang Yêu ba chân, có thể ở trong Hư Không Tinh Vực truy sát Vô Ảnh Kiêu, mà lúc này lại dám đưa ra cái cách phân chia vô sỉ này, thì chắn chắn là hắn không hề sợ ai ở đây cả.

Với y mà nói, cho dù là bốn gốc chia đều cho ba người, thì bất quá mỗi người cũng chỉ được hơn một gốc mà thôi, còn không bằng bán cho Diệp Mặc này một cái ân tình. Y vừa nghĩ tới đây, thì đã nghe được người bạn của mình hừ lạnh một tiếng.

Vọng Nghị cũng không đợi cho người bạn của mình nói ra lời nào, thì đã vội vàng nói:

- Tôi đồng ý.

- Vọng huynh, anh...

Tên tu sĩ Huyền Tiên còn lại kinh dị nhìn chằm chằm vào Vọng Nghị thốt lên:

- Anh cư nhiên lại đồng ý đem một gốc 'Lục dực tử linh' này tặng cho một tên Kim Tiên sơ kỳ sao?

Vọng Nghị dường như không hề để ý tới lời nói của người bạn mình, chỉ là trong lòng cũng thấy khinh thường. Y và người bạn này tuy rằng đến từ cùng một Thiên Vực, hợp tác với nhau cũng khá tốt, nhưng lúc này đối phương nghĩ như thế nào, thì y căn bản là không thèm để ý. Nếu như người bạn của mình xung đột với Diệp Mặc, thì y cũng sẽ không nhúng tay vào,

cũng vừa lúc y muốn xem thực lực của Diệp Mặc hư thực ra sao.

- Tôi và anh Diệp đây mới quen đã thân, hơn nữa phương án phân chia của anh Diệp tôi cảm thấy rất tốt.

Vọng Nghị nói.

- Tôi không đồng ý.

Tên tu sĩ Huyền Tiên còn lại cũng nói không chút do dự.

Diệp Mặc lại không hề để ý tới cái tên tu sĩ Huyền Tiên kia, chỉ quay đầu lại nhìn Chân Băng Du rồi hỏi:

- Băng Du sư tỷ, ý của cô thế nào?

Chân Băng Du cũng đã bình tĩnh lại, thật lòng mà nói, thì cô không hề muốn đồng ý, bất quá Diệp Mặc và tên Vọng Nghị kia dường như đã cùng một trận tuyến, hơn nữa Diệp Mặc còn là đạo lữ của Niệm Mân, mặc dù chỉ là một Kim Tiên sơ kỳ mà thôi, nhưng cô cũng không cần thiết phải đắc tội với Diệp Mặc. Nghĩ tới đây, Chân Băng Du chỉ trầm mặc chốc lát rồi lập tức nói:

- Đã như vậy, thì tôi cũng chỉ cần một gốc thôi.

Lời này chẳng khác nào là đã đống ý với Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc lúc này mới nói với tên tu sĩ Huyền Tiên còn lại:

- Hiện tại bốn người, là ba so với một, anh còn không đồng ý sao?

- Nằm mơ.

Sau khi tên tu sĩ Huyền Tiên kia lạnh giọng nói xong một câu, thì y liền nhìn chằm chằm Vọng Nghị rồi nói:

- Vọng huynh, tôi muốn giáo huấn cái tên Kim Tiên sơ kỳ này một chút,

anh sẽ không có ý kiến gì chứ?

Vọng Nghị bày ra vẻ mặt ngượng nghịu rồi nói:

- Các cậu đều là bạn của tôi, tôi đương nhiên là sẽ không trợ giúp ai cả, nhưng mọi người đều đã là bạn rồi, thì nên dĩ hòa vi quý thì hơn.

Loại lời nói ba phải này, thì ai cũng có thể hiểu. Diệp Mặc cũng hiểu rằng, nếu hắn không có thực lực, thì sẽ không động tâm với gốc 'Lục dực tử linh' này. Nếu đã động tâm rồi, thì sẽ không e ngại cái tên Huyền Tiên sơ kỳ trước mặt này. Đã trải qua khảo nghiệm ở Hư Không Tinh Vực và Phong Đấu Tinh Vực, thì Diệp Mặc cũng không còn là một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ mới thăng cấp trước đây nữa.

Hắn vừa thăng cấp lên Kim Tiên sơ kỳ, thì đã có thể giết được Kim Tiên trung kỳ là Trương Bách Hà rồi. Huống chi tại trận bàn thời gian hắn đã tu luyện thêm hai trăm năm nữa rồi, sau đó lại trải qua huyết chiến tanh máu. Cho nên dù là hắn còn chưa hề đánh qua trận nào với tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ, nhưng Diệp Mặc hắn cũng không cho là mình đánh không lại một tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ bình thường.

- Vậy thì tốt rồi...

Tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ này đã sớm khó chịu trước sự kiêu ngạo của Diệp Mặc rồi, nên sau khi vừa nói xong mấy chữ này, thì đã phóng pháp bảo trong tay ra rồi.

Y cũng lập tức thấy Vọng Nghị và Chân Băng Du lui ra phía sau, cho nên cũng yên lòng. Y chỉ sợ cô gái kia sẽ trợ giúp cho Diệp Mặc thôi. Hiện tại cô gái kia cũng không giúp Diệp Mặc, vậy thì y cũng muốn giết cái tên Kim Tiên sơ kỳ kiêu ngạo này trong thời gian ngắn nhất.

Chân Băng Du xác thực là không có ý nghĩ sẽ trợ giúp Diệp Mặc, vì cô đã trợ giúp Diệp Mặc mấy lần rồi. Là người của Cực Kiếm Môn, thì cô đã vẹn tình vẹn nghĩa với Niệm Mân rồi. Hiện tại Diệp Mặc còn muốn chiếm

lấy 'Lục dực tử linh' của cô, dù cho cô đã miễn cưỡng đồng ý rồi, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1578

Bắt Đầu Ngừng Vượt Cấp

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc thấy cái loại pháp bảo có hình nắm tay như thế này.

Cái pháp bảo mà tên tu sĩ Huyền Tiên này vừa được phóng ra, dường như đã muốn khuấy động toàn bộ không gian xung quanh, khiến cho Diệp Mặc không thể nào tự do trong đó được.

Diệp Mặc thì lại cười nhạt một tiếng, nếu như là thời gian bốn tháng trước, thì hắn sẽ lập tức phải lấy ra 'Đại đỉnh tám cực' để phòng vệ quanh thân, sau đó mới phóng Tử Đao ra. Nhưng hiện tại, thì hắn căn bản là không hề có cái cách suy nghĩ này.

Quyền phong không gian cuồng bạo của đối phương thoạt nhìn thì giống như là lốc xoáy ở trong Tinh Vực Phong Đấu, đều muốn xé toàn thân của hắn ra thành từng mảnh nhỏ. Diệp Mặc thì đã luyện thể được mấy tháng ở trong Tinh Vực Phong Đấu rồi, cho nên cái loại lốc xoáy của quyền phong không gian này sao có thể khiến hắn phải chú ý được.

Trong nháy mắt khi pháp bảo của đối phương tạo thành lốc xoáy không gian, thì liền phát sinh ra một tiếng nổ ‘Ầm ầm’. Tiên nguyên lực vô cùng vô tạn từ giữa cái pháp bảo kia bắn ra, sau đó tạo thành vố số cơn lốc tiên nguyên. Nhưng cơn lốc tiên nguyên này lập tức hóa thành ngàn vạn quyền ảnh, hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc. Nước hồ ở phía xa xa cũng bị tiên nguyên lực kịch liệt này dấy lên từng đợt sóng cao tới vài mét. Chân Băng Du và Vọng Nghị đứng phía xa vừa nhìn thì đã hiểu được, tên tu sĩ Huyền Tiên kia chính là muốn dùng một chiêu này để giết chết Diệp Mặc.

Sắc mặt của Chân Băng Du cũng biến đổi. Vừa rồi khi đối phương cùng cô tranh đấu, cũng không hề sử dụng tới loại pháp thuật này. Với loại pháp thuật như thế này thì Diệp Mặc bị khốn trong đó mà còn có thể di động được mới là chuyện lạ, chứ không cần nói tới việc phản công rồi. Chắc chắn là chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương giết mình mà thôi.

Khi mà Chân Băng Du còn đang do dự xem bản thân có nên tới hỗ trợ hay không, thì bỗng nhiên liền thấy một ánh tím phóng ra từ bên trong vòng vây quyền ảnh, nhưng ánh tím kia dường như cũng không hề ngăn cản vô số quyền ảnh kia.

Quyền ảnh vô cùng vô tận có thể khiến cho cả mặt đất cũng phải rung chuyển vẫn đánh toàn bộ về phía Diệp Mặc. Lúc này thì Vọng Nghị đã ngẩn ngơ, vì y vốn cho rằng Diệp Mặc có thể truy sát Vô Ảnh Kiêu, và giết chết nhiều Lang Yêu như vậy, thì chắc chắn là phải có vài phần bản lĩnh, cho dù là không thể vượt cấp đánh thắng tu sĩ Huyền Tiên, nhưng cũng không đến nỗi nào mà ngay cả một chiêu cũng không chịu được chứ?

Nhiều quyền ảnh mạnh mẽ như vậy đánh vào người một tu sĩ Huyền Tiên, cũng chắc chắn là cục diện tất sát. Huống chi Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ.

Diệp Mặc sao có thể không biết ý đồ muốn giết mình của tên tu sĩ Huyền Tiên kia, cho nên hắn cũng càng không hề lưu thủ gì cả. Hắn liều mạng chịu một đòn này, cũng nhất định phải phản kích lại.

Chiêu thức kia xác thực là có thể giết một tên tu sĩ Huyền Tiên, nhưng hắn thì không phải là một tu sĩ Huyền Tiên bình thường, mà là một tu sĩ tu vi luyện thể đã đạt tới Thần Cảnh viên mãn. Loại công kích có cường độ như thế này đánh lên người hắn, có lẽ sẽ làm hắn trọng thương, nhưng muốn tốc chiến tốc thắng, vậy thì cứ nhận lấy tổn thương để đối phương phải đổi lại một mạng.

Cho nên Diệp Mặc chỉ vận chuyển công lực luyện thể Thần Cảnh tới cực hạn, đồng thời phóng ra một đạo Tử Đao. 'Huyễn vân hoa sơn đao'.

Hắn đã động sát cơ rồi, đồng thời cũng muốn một đao giết cái tên tu sĩ Huyền Tiên trước mặt này.

Còn tên tu sĩ Huyền Tiên kia khi thấy Diệp Mặc đã hoàn toàn bị công kích của mình bao phủ, mà vẫn có thể phản công lại được, thì trong lòng đã rất cả kinh rồi. Càng cố gắng thôi động tiên nguyên lực của mình.

Nhưng y cũng rất nhanh cảm giác được có điều không đúng. Vô số quyền ảnh kia của y giống như là đang đánh vào một loại pháp bảo nào đó vô cùng cứng rắn, chỉ có thể phát ra từng âm thanh 'Bịch bịch bịch' trầm đục mà thôi, không hề có cảnh tượng máu thịt văng ra như trong tưởng tượng của y.

Không tốt! Ngay khi y nghĩ tới hai chữ này, thì một ánh tím đã hạ xuống trên đầu y.

Một loại cảm giác trói buộc mạnh mẽ truyền tới, khiến trong lòng của tên tu sĩ Huyền Tiên kia cực kỳ hoảng hốt. Đây là lần đầu tiên y thấy được một tu sĩ Kim Tiên có thể thi triển được đao 'Vực'. Phập...

Một luồng máu tươi phun ra, một cánh tay của tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ này đã bị Diệp Mặc chặt đứt tới tận bả vai.

Lúc này thì cổ họng của Diệp Mặc cũng cảm thấy có vị ngòn ngọt, thiếu chút nữa là đã phun ra một ngụm máu tươi. Hắn biết rằng vô số quyền ảnh vừa rồi của tên tu sĩ Huyền Tiên kia vẫn khiến cho hắn bị thương. Đồng thời trong lòng của hắn cũng thầm than rằng tu sĩ Huyền Tiên so với tu sĩ Kim Tiên vẫn mạnh hơn nhiều lắm. Nếu như là một tu sĩ Kim Tiên khác, cho dù là tu sĩ Kim Tiên viên mãn đi chăng nữa, thì một đao kia của hắn cũng có thể giết chết được đối phương rồi. Nhưng hiện tại trong khi đối phương một lòng muốn giết hắn, hơn nữa còn không hề nghĩ rằng bản thân có thể phản công lại dưới vô số quyền ảnh kia, nhưng hắn cũng chỉ có thể chặt đứt một cánh tay của đối phương mà thôi. Như vậy đã có thể thấy được, tu sĩ Kim Tiên thực sự là không thể so sánh được với một tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ rồi.

Hắn có thể giết được vô số Lang Yêu mà một tu sĩ Huyền Tiên không thể làm được, cũng không đại biểu cho việc hắn có thể so sánh được với một tu sĩ Huyền Tiên.

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia thì cực kỳ khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Lúc trước y không hề để tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này ở trong mắt, nhưng chỉ một chiêu mà vừa rồi y đã toàn lực xuất thủ, cho dù là tu sĩ Huyền Tiên khác cũng không thể nào bỏ qua được công kích đó của y mà trả đòn lại. Nhưng cái tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ trước mặt này, không những không hề do dự dám cùng y đối chiến, mà còn chặt đứt được một cánh tay của y nữa.

Lúc này thì y rốt cuộc đã hiểu vì sao mà Vọng Nghị lại khách khí với cái tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này như vậy rồi. Sớm biết hắn là một tu sĩ biến thái như vậy, thì cho dù đối phương có bá đạo hơn nữa, không thèm để lại một gốc 'Lục dực tử linh' nào cho y thì y cũng sẽ không có cái ý nghĩ muốn giết chết đối phương.

Y biết rõ rằng một chiêu vừa rồi của y đã hoàn toàn vây khốn Diệp Mặc rồi, hơn nữa lực công kích cũng đã toàn bộ đánh được lên người Diệp Mặc rồi, nhưng vì sao tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này lại không việc gì? Trừ phi...

Tu sĩ tu vi luyện thể đạt tới Thần Cảnh, thậm chí đã vượt qua cả Thần Cảnh rồi. Tên tu sĩ Huyền Tiên này nghĩ tới đây, thì trong mắt liền lộ ra sự kinh sợ. Nếu như đối phương thật sự đã là một tu sĩ tu vi luyện thể Thần Cảnh viên mãn, hoặc là đã vượt qua cấp độ Thần Cảnh, thì liệu ngày hôm nay y có thể trốn thoát được hay không?

Nghĩ tới việc cái tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này vừa rồi còn đạp trên pháp bảo phi hành mà bay như thiểm điện trong Hỗn Độn Tinh Vực, thì tên tu sĩ Huyền Tiên này lập tức vứt bỏ cái ý nghĩ chạy trốn trong đầu đi rồi. Y chỉ có thể đưa ánh mắt cầu xin Vọng Nghị giúp đỡ, thậm chí cả đan dược trị thương cũng không dám lấy ra dùng.

Vọng Nghị thì lúc này vẫn đang chìm trong sự kinh sợ. Vì sự lợi hại của

Diệp Mặc đã vượt xa tưởng tượng của y rồi, thậm chí còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của y rất nhiều. Hiện giờ tên tu sĩ Huyền Tiên kia nhìn qua y bằng ánh mắt cầu xin, thì y liền giật mình phản ứng lại, vội vàng nói với Diệp Mặc:

- Diệp huynh, Vương Thuần cũng là bạn của tôi, mong Diệp huynh nể mặt tôi bỏ qua cho anh ấy một lần được không?

Vương Thuần biết, nếu lúc này mà bản thân còn không chịu thua, thì có khả năng là lời cầu tình của Vọng Nghị cũng sẽ vô dụng. Cho nên y liền vội vã ôm quyền hướng tới Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp huynh, vừa rồi là do Vương Thuần tôi lỗ mãng, mong Diệp huynh tha thứ.

Tu Chân Giới và Tiên Giới đều như nhau, trước thực lực tuyệt đối, thì tất cả đều chỉ là hư vô, không có bất kỳ đạo lý nào đáng nói, cũng không có bất kỳ thứ cảm tình nào đáng nói.

Diệp Mặc gật đầu với Vọng Nghị:

- Nể mặt Vọng huynh, tôi cũng không so đo với y.

Trong lòng Diệp Mặc thì hiểu rõ, tuy rằng Vương Thuần bị hắn chặt đứt một tay, nhưng nếu quả thật đánh tiếp, thì rất có thể hắn cũng sẽ bị thương. Cho nên bỏ qua thì tốt hơn, huống chi tại Hỗn Độn Tinh Vực này, thì việc bị trọng thương không phải là sự tình gì tốt cả. Cách làm người của Vọng Nghị không tệ, cấp cho Vọng Nghị chút mặt mũi, vừa có thể làm người tốt, lại vừa có thể bảo toàn được thực lực.

Hơn nữa, hắn đối với tên Vương Thuần này cũng không phải là có ý định không giết thì không nguôi, cho nên hắn cũng chẳng có gì mà không thể đồng ý cả. Mà thực tế thì nếu như đối phương muốn tiếp tục tranh đoạt tài nguyên tu luyện hiếm hoi với hắn, vậy thì chờ chết đi. Hắn chưa bao giờ khách khí với người muốn tranh đoạt tài nguyên tu luyện cùng hắn cả.

Nhưng nếu đã chủ động bỏ qua, vậy thì hắn cũng thôi, không tiếp tục dây dưa nữa.

- Đa tạ Diệp huynh.

Vọng Nghị cũng không ngờ mình chỉ tùy tiện nói một câu cầu tình cho Vương Thuần, thì Diệp Mặc đã lập tức đồng ý rồi. Cho nên y cũng nhanh chóng cảm tạ lại Diệp Mặc, sau đó nhặt cánh tay cụt trên mặt đất giao lại cho Vương Thuần. Đồng thời trong lòng y cũng có chút đắc ý, vì chí ít sau này y cùng Vương Thuần đi với nhau, thì y cũng có thể chiếm được nhiều quyền chủ động hơn.

Lúc này Vương Thuần cũng không còn suy nghĩ nhiều nữa, lập tức nuốt xuống mấy viên đan dược, đồng thời đón lấy cánh tay bị cụt của mình. Đối với một tu sĩ Huyền Tiên mới chỉ bị chặt đứt một tay, thì việc đưa tay đón lấy cánh tay mình vừa bị chặt cũng không có gì khó khăn.

Còn Chân Băng Du thì vẫn đang ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, nếu như lúc này mà cô còn nghi ngờ việc Diệp Mặc có thể một mình chém giết chiếm được nhiều yêu đan như vậy, thì cô cũng quá ngu ngốc rồi.

Diệp Mặc vừa rồi cứng rắn đón tiếp một lượt công kích của pháp bảo hình nắm tay kia, cũng không hề dùng bất cứ loại hộ giáp nào, thì hiển nhiên là Diệp Mặc rất có thể là một tu sĩ có tu vi luyện thể Thần Cảnh hoặc là đã vượt qua Thần Cảnh rồi.

Tu sĩ luyện thể cao cấp tại Tiên Giới cũng cực kỳ hiếm hoi, mà tu luyện thành công thì lại càng ít. Cô thật sự không ngờ rằng Diệp Mặc ngoại trừ là một Tiên đan sư ra, còn là một tu sĩ luyện thể cao cấp nữa. Nếu như lời phán đoán của sư phụ cô lúc trước chính xác, thì hắn còn là một đại sư Tiên đan chứ không phải chỉ là Tiên đan sư.

Bất luận hắn có phải là Tiên đan đại sư hay không, thì một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ có thể dễ dàng đánh bại một tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ, thì cũng là chuyện mà nghe thấy thôi đã rợn cả người rồi. Theo như cô biết, thì việc một

tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ đánh bại một tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ là chưa từng có. Nhưng ví dụ về tu sĩ Kim Tiên đánh bại tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ thì cũng có đó, nhưng cho dù có nghịch thiên đến đâu, thì ít nhất cũng đều đã là tu sĩ Kim Tiên trung kỳ rồi. Nhưng bản lĩnh của Diệp Mặc vì sao lại có thể vượt cấp chiến đấu đơn giản như vậy?

Sau khi Vọng Nghị đem cánh tay kia giao lại cho Vương Thuần, thì liền ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tôi đi thu thập 'Lục dực tử linh'.

- Để tôi đi cho.

Diệp Mặc lập tức nói.

- Cũng tốt.

Vọng Nghị gật đầu, không hề cử động. Y cũng không cho rằng Diệp Mặc không tín nhiệm y, vì có thể phi hành nhanh như Diệp Mặc ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này, thì không ai có khả năng chạy trốn khỏi sự truy sát của Diệp Mặc hắn cả.

Về phần vì sao Diệp Mặc muốn tự mình đi thu thập 'Lục dực tử linh', thì hẳn là do hắn muốn xem liệu có còn thứ gì khác nữa không.

Có thể tu luyện tới cấp bậc Huyền Tiên thì cũng không có mấy người là thiếu kiến thức cả. Một tiên linh thảo cấp năm có thể sinh trưởng ở nơi tiên linh khí không được nồng đậm như thế này, thì hẳn là phải có một cái linh tuyền. Diệp Mặc nếu đã muốn tự mình đi qua, thì hẳn là hắn muốn chiếm dụng cái linh tuyền đó, hoặc chiếm dụng thứ đã cung cấp dinh dưỡng cho 'Lục dực tử linh' sinh trưởng.

Từ sức chiến đấu mà vừa rồi Diệp Mặc đã biểu hiện ra, thì cho dù là Chân Băng Du hay Vọng Nghị, cũng đều không muốn đắc tội với Diệp Mặc.

Còn Diệp Mặc thì đúng là có suy nghĩ giống như Vọng Nghị nghĩ đấy.

Nơi mà tiên linh thảo cấp năm có thể sinh trưởng được, thì tuyệt đối không phải là một chỗ bình thường. Bất luận là thứ tiên linh vật gì, thì hắn đều muốn chiếm lấy.

- Vọng huynh, vừa rồi đa tạ anh.

Vương Thuần thấy Diệp Mặc đã đi thu thập 'Lục dực tử linh', thì liền chủ động tiến lên ôm quyền cảm tạ Vọng Nghị.

Trong lòng Vọng Nghị thầm đắc ý, nhưng mặt ngoài vẫn biểu hiện bình thản mà khoát tay:

- Không cần, tất cả mọi người đều là bạn, chút việc nhỏ ấy không là gì cả.

Vương Thuần do dự một chút, sau đó truyền âm cho Vọng Nghị:

- Vọng huynh, Diệp Mặc kia rốt cuộc là có địa vị gì? Chỉ là một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ, mà không ngờ lại có bản lĩnh nghịch thiên như vậy? Tôi khẳng định là hắn không hề ẩn nấp tu vi.

Vọng Nghị nhìn bóng lưng Diệp Mặc một chút, cũng không hề sử dụng truyền âm để trả lời, mà trực tiếp nói:

- Nếu như anh biết Diệp huynh vừa rồi bay qua nơi này một cách cấp tốc như vậy là vì sao, thì anh chắc chắn sẽ không dám tìm hắn đánh nhau.

- Là bởi vì sao?

Vương Thuần vội vã nhỏ giọng hỏi, lần này y cũng không hề dùng truyền âm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1579

Quá Kiêu Ngạo

Chân Băng Du nghe được cuộc đối thoại của hai người, thì cũng rất quan tâm đến, vì cô cũng rất muốn biết, vừa rồi Diệp Mặc gióng trống khua chiêng phi hành qua đây rốt cuộc là vì cái gì.

- Bởi vì hắn vừa rồi chính là đuổi theo để giết Vô Ảnh Kiêu đấy. Vừa rồi hẳn là lũ Vô Ảnh Kiêu kia đã đánh lén hắn một chút, khiến cho hắn tức giận mà quay ra truy sát ngược lại đám Vô Ảnh Kiêu đó.

Vọng Nghị nhìn Vương Thuần rồi nói.

- Cái gì?

Vương Thuần ngây ngẩn cả người. Ở Hỗn Độn Tinh Vực này còn có người truy sát Vô Ảnh Kiêu hay sao, như vậy thì phải là kẻ kiêu ngạo đến thế nào? Không ngờ mình lại đi tìm một người như vậy mà đánh nhau!

Chân Băng Du cũng ngây ngẩn cả người. Cô cũng không ngờ là Diệp Mặc vừa rồi chính là đuổi theo để giết Vô Ảnh Kiêu. Vô Ảnh Kiêu là thứ có thể truy sát được hay sao? Đây cũng là chuyện mà Chân Băng Du nghe thấy lần đầu. Cô cảm giác được bí mật trên người của Diệp Mặc càng ngày càng nhiều, và lúc này thì cô thậm chí còn muốn hỏi một chút xem Diệp Mặc có phải là Tiên đan sư hay không. Nếu như Diệp Mặc thật sự là một Tiên đan sư, thì cô cũng thực sự muốn giao gốc 'Lục dực tử linh' trong tay mình cho hắn luyện đan.

Biết Diệp Mặc có thể truy sát được cả Vô Ảnh Kiêu, thì Vương Thuần hoàn toàn không còn tâm tình gì nữa rồi, thậm chí ngay cả tâm tư báo thù

cũng đã tắt ngấm. Huống chi vừa rồi Diệp Mặc cũng không chém tận giết tuyệt với y, nên cho dù y có lợi hại hơn nữa, cũng chẳng thể nào lợi hại hơn được Vô Ảnh Kiêu ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này cả.

...

Diệp Mặc lúc này đã đứng ở phía đối diện hồ nước kia, bốc gốc 'Lục dực tử linh' mọc chen chúc trong một cái hố nhỏ, cạnh bên ngoài có một cái rãnh để cho một dòng nước nhỏ chảy qua.

Thấy cái rãnh nước này, thì Diệp Mặc lập tức hiểu được vì sao bốn gốc 'Lục dực tử linh' có thể xuất hiện ở đây rồi. Ở đây hẳn là một cái trận pháp ẩn nấp của thiên nhiên, một dẫy đá ngầm ở ngoài hẳn là đã bị cái rãnh nước kia chảy qua, xói mòn dần theo thời gian. Kết quả là thần thức của tu sĩ đã có thể quét đến được bốn gốc 'Lục dực tử linh' này.

Diệp Mặc cẩn thận đào lên một gốc 'Lục dực tử linh', và hắn cũng lập tức cảm nhận được linh khí cực kỳ tinh khiết và nồng đậm ở phía bên dưới.

Diệp Mặc xoa tay vươn tới, lập tức một dòng nước nhỏ mát lạnh như băng đã uốn lượn quanh ngón tay của hắn. Trong lòng Diệp Mặc lúc này cũng chấn động mãnh liệt, hóa ra ở chỗ này vốn là một loại ‘Ẩn Băng tiên tuyền’ hạ phẩm.

Các chủng loại Tiên tuyền có rất nhiều. Có hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm các loại Tiên tuyền bình thường, còn có các loại Tiên tuyền đơn thuộc tính bao gồm ‘Ngũ hành tiên tuyền’ và các loại Băng - Phong - Lôi tiên tuyền. Nhưng ngoài ra vẫn còn có một loại đó là ‘Ẩn tiên tuyền’. Mà ‘Ẩn Băng tiên tuyền’ ở đây chính là sự kết hợp giữa ‘Ẩn tiên tuyền’ và ‘Băng tiên tuyền’

'Ẩn tiên tuyền' sở dĩ tốt và bị đông đảo các tiên nhân tuy tìm, cũng là vì độ tinh khiết của 'Ẩn tiên tuyền' rất cao, tốc độ hấp thụ khi tu luyện nhanh và mức độ hấp thụ cũng hoàn hảo. Một loại 'Ẩn băng tiên tuyền' hạ phẩm thậm chí so với một đạo Tiên tuyền thượng phẩm còn tốt hơn một chút, bởi vì nó

rất tinh khiết.

Nhưng 'Ẩn tiên tuyền' cũng có một đặc điểm, đó là không thể di dời nó đi, phải tu luyện ở ngay tại chỗ này, một khi di dời nó đi, thì nó sẽ trực tiếp trở thành một loại Tiên tuyền bình thường, chỗ tốt sẽ giảm xuống rất nhiều.

Diệp Mặc khôi phục lại tâm tình kích động của mình, thu hồi lấy bốn gốc 'Lục dực tử linh'. Sau đó ném xuống một cái trận bàn ẩn nấp. 'Ẩn tiên tuyền' vốn đã tự thân ẩn dấu rồi, nhưng Diệp Mặc vẫn muốn thêm vào một trận bàn ẩn nấp cho chắc ăn.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, thì Diệp Mặc đã lại lần nữa đi ra khỏi khu vực hồ nước. Chân Băng Du và Vọng Nghị cũng lập tức tiến tới.

Sau khi Diệp Mặc lấy ra hai gốc 'Lục dực tử linh' cấp cho Vọng Nghị, sau đó lại đưa một gốc cho Chân Băng Du, rồi mới thu hồi lại một gốc cho mình.

Vọng Nghị cũng đưa cho Vương Thuần một gốc 'Lục dực tử linh', sau đó mới ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Đa tạ Diệp huynh, nếu như Diệp huynh không có tính toàn riêng gì, thì chi bằng chúng ta kết bạn cùng tiến sâu vào bên trong Hỗn Độn Tinh Vực?

Thân thủ của Diệp Mặc đã khiến Vọng Nghị vô cùng bội phục, cho nên nếu có thể liên thủ cùng Diệp Mặc, thì y tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Chân Băng Du thu được một gốc 'Lục dực tử linh', sau đó cũng không lập tức rời đi, mà lại đứng ở một bên chờ.

Diệp Mặc mỉm cười ôm quyền nói:

- Vọng huynh, hiện tại tôi không thể cùng đi với anh được. Vừa rồi ở đối diện tôi thấy được một cái tiên tuyền hạ phẩm, tôi muốn ở lại chỗ này để tu luyện một thời gian ngắn.

Diệp Mặc biết việc mình đi tới cái hồ nước kia không thể nào lừa gạt được ai, cho nên trực tiếp nói thẳng ra sự việc. Thế nhưng hắn cũng không hề nói thẳng ra là có 'Ẩn băng tiên tuyền', vì nói không chừng sau khi nói ra sẽ lại là một hồi tái chiến.

Vọng Nghị cũng biết Diệp Mặc chủ động đi thu thập mấy gốc 'Lục dực tử linh' chính là vì tiên linh vật rồi, nên hiện tại thấy Diệp Mặc thản nhiên nói ra như vậy, thì trong lòng cũng cảm thấy thoải mái. Một Tiên tuyền hạ phẩm mặc dù không tệ, nhưng không đáng để y cùng Diệp Mặc tranh đoạt. Y nhìn Chân Băng Du đang đứng một bên, sau đó mới ôm quyền nói:

- Đã như vậy, tôi xin được đi trước. Nói không chừng là chúng ta sẽ lại có cơ hội gặp mặt ở Hỗn Độn Tinh Vực này.

Nói xong thì y cùng Vương Thuần liền nhanh chóng rời khỏi.

- Băng Du sư tỷ, đa tạ cô đã một lần nhắc nhở và một lần cứu mạng.

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du không rời đi, thì liền lên tiếng cảm tạ.

Chân Băng Du cũng biết Diệp Mặc vì sao lại nói là một lần cứu mạng. Lần trước khi đi qua Hư Không Thiên Vực thì cũng không thể nào nói là ơn cứu mạng được, bởi vì sau đó là tự một mình Diệp Mặc vượt qua Hư Không Thiên Vực tới cửa Tinh Vực Vẫn Thạch đấy.

- Không cần.

Sau khi Chân Băng Du nói ra hai chữ này, thì lại không nói tiếp nữa, nhưng vẫn không hề rời đi.

Diệp Mặc có chút kỳ quái, cái anh chàng Hải Xuyên Vũ kia đâu? Sao lại không thấy y ở bên cạnh cô ấy nhỉ, cô gái này sẽ không tiếp tục ở lại đây chứ?

- Băng Du sư tỷ, nếu cô không có chuyện gì, thì tôi muốn đi tu luyện rồi. Vừa rồi tôi tìm được một Tiên Tuyền hạ phẩm.

Diệp Mặc lại nhắc lại một lần, nhưng Chân Băng Du vẫn không hề cất bước, vậy thì hắn đi tu luyện thế nào đây? Vì sau khi cô rời đi, thì hắn còn muốn bố trí một trận bàn ẩn nấp và trập pháp phòng ngự, thậm chí còn muốn bố trí cả trận pháp công kích. Nói cách khác, ở nơi này tu luyện lộ thiên, thì hắn còn chưa có cái gan lớn như vậy.

Chân Băng Du thấy như vậy, thì cũng hiểu rằng Diệp Mặc đang muốn đuổi khách rồi, nên không thể làm gì khác hơn là chủ động nói:

- Diệp đan sư, khi còn ở đại điện của Cực Kiếm Môn, anh và cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia tỷ thí luyện đan, anh đã nói rằng anh chính là một đại sư Tiên đan tứ phẩm...

Diệp Mặc vừa nghe thấy thế, thì đã hiểu được ý của Chân Băng Du rồi. Cô chắc chắn là muốn mình giúp đỡ luyện chế 'Tuyết dực đan' đây. Nếu như là lúc trước, thì Diệp Mặc sẽ đồng ý không chút do dự, bởi vì Chân Băng Du đã từng cứu hắn. Hiện giờ hắn là một đại sư Tiên đan tứ phẩm, cho dù vẫn không thể luyện chế được 'Tuyết dực đan' thuộc loại Tiên đan ngũ phẩm, nhưng đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Chỉ cần tìm được thật nhiều tiên linh thảo cấp năm ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này, thì hắn sớm muộn gì cũng có thể luyện chế được Tiên đan ngũ phẩm.

Nhưng sau khi thấy được Tự Tại Vương, thì cách suy nghĩ của Diệp Mặc cũng đã chuyển biến lớn. Hắn cho rằng đến hiện giờ mình vẫn chưa bị phát hiện, đó là bởi vì tu vi của hắn còn quá thấp, hơn nữa tiếp xúc đều là với các tu sĩ cấp thấp khác. Nếu như bây giờ hắn lộ ra việc mình là đại sư Tiên đan, thì lập tức có thể có rất nhiều đại tiên thậm chí là Vị Tiên tìm tới hắn. Nếu như vậy, thì hắn khó có thể giữ được bí mật của mình nữa.

Lúc này thì hắn thậm chí còn hối hận vì đã trợ giúp Phong Mạch Thuần luyện đan rồi. Đáng tiếc chính là khi hắn giúp Phong Mạch Thuần luyện đan, còn chưa gặp phải Tự Tại Vương, nếu như là sau khi gặp Tự Tại Vương, thì cho dù là thèm muốn 'Nê liên' của Phong Mạch Thuần hơn nữa, thì hắn cũng sẽ không giúp cô luyện chế đan dược.

Cho nên khi Chân Băng Du vừa nói ra lời này, thì Diệp Mặc hắn cũng không chút nào do dự mà cự tuyệt:

- Băng Du sư tỷ hẳn là cũng biết, lúc đó là tôi cố ý nói như vậy. Cái tên Công Tôn Chỉ Ngọc kia là tình địch của tôi, tôi đương nhiên muốn hạ thấp mặt mũi của y. Nếu như tôi thật sự là Tiên đan sư tứ phẩm, thì tôi cứ nói thẳng với cha của Niệm Mân là được rồi, cần gì tốn thời gian tỷ thí nữa.

Chân Băng Du nghĩ cũng thấy đúng. Nếu như Diệp Mặc là một Tiên đan sư tứ phẩm, vậy thì còn cần phải tỷ thí sao? Thật sự là không cần thiết. Chưởng môn biết con rể của mình là Tiên đan sư tứ phẩm, thì tác hợp vào còn không kịp, sao có thể không đồng ý được chứ?

Chân Băng Du thất vọng thở dài một hơi. Công Tôn Ân là Tiên đan sư ngũ phẩm, nhưng dù vậy thì Công Tôn Ân muốn luyện chế 'Tuyết dực đan' cũng phải vướng vào vấn đề tỷ lệ luyện chế thành công. Mà cô thì chỉ có một gốc 'Lục dực tử linh' mà thôi. Hơn nữa, cho dù là có muốn tìm Công Tôn Ân luyện đan, thì cũng phải là sư phụ của mình hoặc là chưởng môn đứng ra nhờ vả, bản thân mình có lẽ không có cái tư cách ấy.

- Đã như vậy, thì tôi xin được cáo từ.

Chân Băng Du nói xong, thì ôm quyền chào Diệp Mặc rồi rời đi.

Cự tuyệt một người đã từng cứu mình, khiến trong lòng Diệp Mặc cũng có chút xấu hổ. Nhưng cũng không thể vì hổ thẹn mà hứa hẹn giúp người ta được. Đây chính là chuyện tình quan hệ tới cái mạng nhỏ của hắn. Phong Mạch Thuần thì đã biết là chuyện trước rồi, nhưng hiện tại nếu thêm một người biết được, thì sẽ thêm một phần nguy cơ. Dù cho Chân Băng Du không phải là người nhiều chuyện, thì hắn cũng không dám chắc được điều gì.

Sau khi Chân Băng Du xoay người đi được khoảng mười mét, thì bỗng nhiên lại lần nữa quay đầu lại hỏi một câu mơ hồ:

- Cậu có phải là luyện thể tiên nhân không?

Việc này thì Diệp Mặc cảm thấy không cần phải giấu diếm. Khi hắn và Vương Thuần đánh một trận, thì hắn tin rằng Chân Băng Du và Vọng Nghị đều đã nhìn ra được hắn là một tu sĩ luyện thể rồi.

- Không sai, tôi là một tu sĩ luyện thể, nhưng còn chưa phải là luyện thể tiên nhân.

Diệp Mặc gật đầu. Luyện thể chỉ có sau khi Niết Bàn, thì mới có thể được gọi là Luyện thể Tiên nhân. Cũng giống như có nhiều người nói, tu luyện tới Đại tiên thì mới là tiên nhân, mà tu vi dưới Đại tiên đều chỉ là các tu sĩ bình thường. Bất quá, hiện tại cho dù là Hư Tiên, thì cũng đều có thể tự xưng là tiên nhân.

- Vậy công pháp luyện thể của cậu là từ đâu mà có?

Trong mắt của Chân Băng Du lập tức sáng ngời, lại lần nữa hỏi

Diệp Mặc còn tưởng rằng cô sẽ hỏi xem mình đã tu luyện tới cảnh giới gì rồi, nhưng không ngờ cô lại hỏi rằng công pháp luyện thể của mình từ đâu mà có.

Diệp Mặc cũng trả lời không chút do dự:

- Trong một lần vô tình, tôi tìm được một miếng ngọc giản, trong ngọc giản có một bộ công pháp luyện thể.

Chân Băng Du lần này không hề chần chờ, lập tức nói:

- Vậy công pháp luyện thể đó của cậu có thể phục chế lại cho tôi một bản hay không? Cần bao nhiêu tiên tinh thì cậu cứ nói ra. Nếu như tiên tinh trên người của tôi không đủ, vậy thì cậu có thể cho tôi trước một phần công pháp. Chờ sau khi trở lại môn phái, tôi sẽ trả nốt cho cậu tiên tinh rồi cậu mới giao cho tôi phần công pháp còn lại.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Chân Băng Du. Một cô gái xinh đẹp như vậy, không ngờ lại muốn luyện thể. Dáng người của cô gái này có mấy cô có thể so sánh được, nếu luyện thể thì sẽ là quang cảnh gì đây? (Bổ mắt chứ gì nữa với điều kiện là chú được chứng kiến)

Tu vi luyện thể của Diệp Mặc tới được như bây giờ, thì hắn sao có thể không biết việc tu luyện luyện thể cần phải lõa thể hoàn toàn, luôn đối mặt sinh tử với một hoàn cảnh vô cùng ác liệt.

Chân Băng Du nếu như tu luyện luyện thể, thì có phải cũng sẽ như vậy hay không? Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được bản thân quá mức vô sỉ rồi. Chỉ một chuyện thôi mà có thể suy tưởng nhiều như vậy khiến hắn phải vô thức đưa tay lên vỗ trán một cái. Xem ra bản thân mình cũng muốn được cùng đám người Tố Tố rồi. Ngay cả một mỹ nữ băng lãnh như vậy, mà cũng có thể liên tưởng được.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, chỉ đưa tay vỗ trán vài cái, thì Chân Băng Du liền nhíu mày, sau đó lại nói:

- Nếu như không được, vậy thì quên đi.

- Đương nhiên là có thể. Nhưng cô đã từng cứu tôi một mạng, nên tiên tinh thì tôi cũng không cần. Công pháp luyện thể của tôi chỉ có thể tu luyện tới Tiên linh thể sơ kỳ, phần sau thì không có.

Lời này của Diệp Mặc là sự thật, vì hắn mới chỉ có thể diễn sinh công pháp luyện thể của hắn tới tiên linh thể mà thôi, không thể tiếp tục diễn sinh ra phần sau nữa.

Trong mắt Chân Băng Du lộ ra sự kinh hỷ cực độ. Công pháp luyện thể tốt thì ở Tiên Giới này cũng không có nhiều, nhưng cô không ngờ là Diệp Mặc lại có công pháp luyện thể tới tận tu vi tiên linh thể sơ kỳ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1580

Nhục Dục Trong Mắt Nữ Băng Nhân

Tôi muốn bộ công pháp đó.

Chân Băng Du nói không chút do dự. Diệp Mặc có thể tu luyện tới mức độ này, hiển nhiên là công pháp luyện thể đó không phải loại tầm thường. Có thể tu luyện luyện thể tới Tiên linh thể sơ kỳ đối với Chân Băng Du cô mà nói thì đã là đủ rồi. Ở Tiên Giới này thì có thể tu luyện luyện thể tới Tiên linh thể có được mấy người chứ?

Diệp Mặc gật đầu, lấy ra một miếng ngọc giản trống không rồi ghi vào đó công pháp luyện thể của chính mình. Loại công pháp luyện thể không đầy đủ này mà có thể cấp cho người khác để trả ơn cứu mạng, thì cũng coi như là đáng giá.

Về phần công pháp luyện thể sau Tiên linh thể, thì không phải là Diệp Mặc không thể diễn sinh ra được, mà là hắn muốn đợi tới sau khi bản thân tu luyện tới Tiên linh thể, thì mới tiếp tục diễn sinh ra, như vậy thì bản công pháp này sẽ càng trở nên hoàn thiện hơn.

- Diệp đan sư, đa tạ cậu. Môn công pháp này cần bao nhiêu tiên tinh.

Chân Băng Du tiếp nhận công pháp mà Diệp Mặc đưa cho, sau đó chỉ tùy tiện quét mắt một chút thì trong lòng đã đại hỉ rồi. Cô là người của một đại môn phái, cho nên công pháp của Diệp Mặc thì cô vừa nhìn đã biết là nó không hề tầm thường rồi.

Diệp Mặc khoát tay: Chân Băng Du cẩn thận thu hồi lại miếng ngọc giản, sau đó khom người thi lễ với Diệp Mặc:

- Diệp sư đệ, đa tạ cậu.

Đây là lần đầu tiên cô gọi Diệp Mặc là sư đệ, hiển nhiên là đối với việc Diệp Mặc cho cô bản công pháp này đã khiến cho cô vô cùng cảm kích. Nói xong thì cô lại thấy Diệp Mặc không muốn nói gì, nên cô lại chủ động lên tiếng:

- Diệp sư đệ, không nói tới việc Niệm Mân và Mạch Thuần đều là những cô gái thiện lương, hơn nữa đạo lữ song tu cũng được coi là tính mệnh chi tu, nếu có chuyện gì xảy ra, thì sẽ là tự mình hại mình.

Diệp Mặc không biết phải nói gì, chỉ đành vỗ vỗ đầu rồi nói:

- Cô đã nói qua một lần rồi, tôi đã biết.

Thấy Diệp Mặc có bộ dạng khó chịu, thì Chân Băng Du liền thở dài rồi nói tiếp:

- Diệp sư đệ, tuổi của cậu cũng không lớn, bản lĩnh không chỉ vô cùng nghịch thiên, hơn nữa còn là một đại sư Tiên đan, một tu sĩ luyện thể đại thành. Bởi vậy có thể thấy được tiền đồ của cậu là vô cùng rộng mở. Tu tiên ngoại trừ cần phải tranh giành mà vươn lên, thì còn phải biết tự kiềm chế bản thân. Nam nữ nhục dục chỉ là chuyện vui sướng nhất thời mà thôi, nếu vì nó mà làm trễ nãi việc tu luyện đại đạo, chờ tới khi cậu tỉnh ngộ ra, thì phát hiện ra rằng thứ mình ham thích chỉ là một cái 'Túi da' mà thôi, thì cậu sẽ phải hối hận nhiều lắm đấy.

Diệp Mặc sững sờ nhìn chằm chằm vào vị băng mỹ nữ vô cùng xinh đẹp này, không ngờ là cô lại nói chuyện một cách trực tiếp như vậy. Rất nhiều cô gái đều vô cùng xấu hổ khi mở miệng nói về vấn đề thầm kín đó, nhưng cô gái này lại nói với vẻ tự nhiên như vậy. Hơn nữa dường như là cô ta đối với loại chuyện nam nữ hoan ái này cũng vô cùng hiểu rõ, thật sự là không ngờ rằng đây là những lời mà một 'Băng nữ' nói ra.

- Đây là điều mà sư phụ cô đã dạy sao?

Sau khi Diệp Mặc sửng sốt nửa ngày, thì đột nhiên hỏi một câu.

- Phải, bởi vì cậu không có sư phụ, cho nên tôi đem những lời này chuyển lại cho cậu.

Khuôn mặt Chân Băng Du vẫn lạnh nhạt như cũ.

Diệp Mặc khoát tay:

- Cảm tạ.

Sau đó hắn cũng không muốn nói gì nữa. Cô gái này ngoại trừ việc có một dáng người rất tốt ra, thì bất luận là trong hay ngoài cũng đều là một khối băng. Hoàn toàn giống với vị sư phụ Đại la tiên nữ họ Dương kia của cô, cho tới bây giờ cũng không bao giờ để chuyện nam nữ vào trong mắt.

Chân Băng Du cũng không hề nói tiếp cái gì, mà chỉ ôm quyền chào Diệp Mặc, sau đó xoay người nhanh chóng rời khỏi. Rất nhanh cô đã biến mất không còn bóng dáng nữa. Cô nói những lời này, hoàn toàn là vì cảm kích Diệp Mặc đã cho cô công pháp luyện thể, nên mới muốn nhắc nhở Diệp Mặc một chút.

...

Chân Băng Du rời đi, thì Diệp Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn lập tức trở về bãi đá ngầm vừa rồi đã thu lấy bốn gốc 'Lục dực tử linh', đồng thời bắt đầu bố trí trận pháp.

Thứ nhất là trận pháp ẩn nấp, thứ hai là trập pháp phòng ngự, thứ ba là trận pháp che đậy thần thức và trập pháp công kích. Hắn phải lấy trận bàn thời gian ra để tu luyện, cho nên những trận pháp kia là điều kiện bắt buộc.

Có lẽ không có Vị Tiên nào đi vào trong Hỗn Độn Tinh Vực này, mà cho dù là có tới, thì cũng sẽ không trùng hợp mà đi qua cái chỗ này. Cho nên hắn chỉ cần bố trí thêm một cái trận pháp che đậy thần thức, thì sẽ không sợ bị phát hiện. Muốn độc chiếm 'Ẩn băng tiên tuyền', thì nhất định là phải chấp

nhận mạo hiểm.

Ba ngày sau thì Diệp Mặc mới bố trí xong xuôi tất cả các trận pháp, sau đó lại bố trí thêm một cái cấm chế nữa. Lúc này hắn mới lấy ra trận bàn thời gian, đồng thời đem trận pháp ẩn nấp tự nhiên của 'Ẩn băng tiên tuyền' xóa đi. Một cái vòng tròn giống như hình bát quái chỉ rộng có khoảng phạm vi một mét xung quanh Tiên tuyền nhanh chóng bị lộ ra.

Sau khi Diệp Mặc đã bố trí tốt trận bàn thời gian, thì liền ngồi lên trên 'Ẩn băng tiên tuyền' bắt đầu tu luyện. Lúc này Diệp Mặc mới thực sự cảm nhật được chỗ nghịch thiên của 'Tam sinh quyết'. Bất luận là tiên linh khí có loại thuộc tính đơn nào, thì 'Tam sinh quyết' của hắn đều có thể hấp thụ được, và cũng có thể đề thăng tu vi được.

Trước đây là lôi nguyên tinh thuần, đến hiện tại là 'Ẩn băng tiên tuyền'.

...

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh mầu xanh nhanh chóng phi hành qua Rừng đá mờ ảo, đảo mắt đã biến mất vào sâu bên trong Rừng đá.

Rừng đá này cũng chính Rừng đá đao gió nổi tiếng trong Hỗn Độn Tinh Vực, cũng là nơi có điều kiện luyện thể tốt nhất sau khi vào Hỗn Độn Tinh Vực. Ở khu vực bên ngoài Rừng đá, thì đao gió vẫn còn tương đối yếu ớt, nhưng càng vào sâu bên trong, thì hầu như tất cả mọi nơi đều là không gian đao gió, thậm chí còn có cả không gian lưỡi đao bạo phát. Ở đây cũng có chút giống với 'Vết nứt hư không' mà Diệp Mặc đã từng tu luyện, đó là những vết nứt không gian và không gian bão cát. Đối với người muốn tu luyện luyện thể, thì xác thực là một nơi vô cùng tốt.

Đạo thân ảnh mầu xanh kia chính là Chân Băng Du vừa mới thu được công pháp luyện thể của Diệp Mặc. Bộ công pháp luyện thể này vốn chính là 'Tam thần luyện thể quyết' mà Diệp Mặc diễn sinh ra từ 'Tam sinh quyết'. Chỉ là hiện tại, Diệp Mặc đã gia nhập vào Tiên Giới rồi, mà phần sau của công pháp luyện thể vẫn chưa hoàn toàn diễn sinh ra hết, cho nên cái bộ

công pháp luyện thể này cũng coi như là chưa có tên.

Chân Băng Du biết sự trân quý của công pháp luyện thể. Có thể có được một bộ công pháp luyện thể tới tu vi Tiên linh thể sơ kỳ, thì cũng không có mấy Đại La Tiên Môn có được cả. Cho dù là một số tông môn có cao thủ Vị Tiên cũng không nhất định có được loại đồ tốt này. Diệp Mặc không biết nặng nhẹ, trực tiếp ném cho Chân Băng Du, mà Chân Băng Du lại biết đây là thứ đồ cực tốt. Bằng không thì với tính cách Chân Băng Du cô có thể quan tâm tới việc Diệp Mặc có phải là kẻ đắm chìm trong nhục dục nam nữ hay không?

Tất cả các công pháp luyện thể thì bước khởi đầu luôn là vô cùng khó khăn, rất nhiều tu sĩ luyện thể thậm chí mất cả đời cũng không thể vượt qua được bước đầu tiên của việc tu luyện luyện thể. Cho nên nếu đã muốn luyện thể, thì Chân Băng Du cũng đã dự tính rồi. Cô dự định là sẽ dùng thời gian ba tháng để làm quen một chút với tầng thứ nhất của công pháp luyện thể.

Chân Băng Du lựa chọn một vị trí cũng không phải là nơi có không gian đao gió mạnh mẽ như ở trung tâm, mặc cho không gian đao gió không ngừng đánh lên trên người mình cũng không hề e ngại mà chỉ liên tục vận chuyển tiên nguyên theo cảnh giới thứ nhất của công pháp luyện thể là Cốt Cảnh.

Chuyện khiến cho Chân Băng Du chấn động lập tức xảy ra. Cô chỉ vận chuyển tiên nguyên theo công pháp có một lần, cư nhiên không mất bao nhiêu thời gian và sự khó khăn nào cả. Nói cách khác, chỉ với thời gian một phần tư nén hương, thì cô đã thành công thăng cấp Cốt Cảnh rồi.

Cái công pháp luyện thể này là giả sao? Chân Băng Du nhíu mày, cô đang không biết liệu có phải là Diệp Mặc đã cho cô đồ giả hay không?

Nhưng cô cũng không hề dừng lại việc tu luyện, tiếp tục vận chuyển tiên nguyên theo công pháp luyện thể. Một nén hương sau, thì cô kinh dị phát hiện ra rằng mình không ngờ đã đạt tới Cốt Cảnh viên mãn rồi.

Điều này sao có thể? Chân Băng Du thiếu chút nữa là muốn chửi ầm lên

rồi. Chỉ tốn thời gian một nén hương, đã thăng cấp được tới Cốt Cảnh viên mãn rồi sao? Cho dù là công pháp luyện thể có trâu cỡ nào, tư chất người tu luyện cũng trâu hơn chăng nữa, thì cũng không thể nào nhanh đến thế được!

Chân Băng Du nhìn quần áo rách rưới của mình. Chỉ trong chốc lát thời gian như vậy, mà trên người của cô gần như đã chỉ còn lại một lớp nội giá cực mỏng rồi. Nhưng cô cũng không hề có chút xấu hổ nào cả, trực tiếp thu hồi luôn cả nội giáp, để mặc cho thân thể của mình trần chuồng đứng ở giữa màn không gian đao gió. Toàn bộ dáng người lồi lõm tuyệt đẹp hiển lộ ra giữa một vùng không gian hư vô, cho dù là bất cứ người nào có thể chiêm ngưỡng được cảnh đẹp này thì nhất định đều phải cảm thán không ngớt. Mà trên cơ thể nõn nã có vài vết thương ngang dọc kia, càng khiến cho tình cảnh trở nên có chút quái dị. Chân Băng Du lúc này thì lại đang nghĩ, không hiểu vì sao Diệp Mặc lại phải đưa cho cô một bộ công pháp giả như vậy.

Cô lắc đầu, đang chuẩn bị rời khỏi nơi này, thì đột nhiên lại phát hiện bên ngoài thân thể của mình theo sự vận chuyển của công pháp luyện thể, đã tạo thành một màn bảo hộ mầu vàng kim nhàn nhạt. Mà những vết thương ngang dọc do đao gió vừa rồi xé rách cũng nhanh chóng được khôi phục lại trong nháy mắt.

Công pháp luyện thể một khi đạt tới tu vi Cốt Cảnh viên mãn, thì sẽ hình thành một tầng bảo hộ mầu kim sắc nhàn nhạt, điều này Chân Băng Du đương nhiên biết. Hiện tại cô thấy được tình huống này, thì cũng có nghĩa là cô thực sự đã đạt được tu vi Cốt Cảnh viên mãn trong Tam Sư Cảnh rồi.

- Đây là sự thật sao?

Chân Băng Du chấn động nhìn chằm chằm vào tầng bảo hộ mầu vàng kim nhàn nhạt bên ngoài cơ thể của mình, hoàn toàn trở nên ngây dại. Tuy là tầng bảo hộ này không hoàn toàn có thể ngăn trở được không gian đao gió, nhưng cũng đã có thể khiến cho không gian đao gió không thể nào mà cắt đứt được da thịt của cô nữa rồi.

Chân Băng Du cố gắng khắc chế lại tâm tình kích động của mình. Cô

run rẩy đưa tay cầm lấy ngọc giản công pháp mà Diệp Mặc đã đưa cho. Khó trách Diệp Mặc có thể tu luyện nhanh như vậy. Cái bản công pháp này của hắn tuyệt đối là Thiên Địa kỳ bảo. Nếu hắn có thể có được loại Thiên Địa kỳ bảo này, thì cũng có thể thấy được là hắn còn chiếm được những thứ khác nữa. Ví như bí tịch luyện đan.

Trong thời gian một nén nhang có thể thành công đạt tới tu vi luyện thể Cốt Cảnh viên mãn, vậy thì một khi loại công pháp này tiết lộ ra ngoài, toàn bộ Tiên Giới sẽ náo loạn mất. Chân Băng Du vô thức đấu tranh tư tưởng một chút, sau đó cô vội vàng đem ngọc giản mà Diệp Mặc cấp cho cô quét lại toàn bộ một lần. Sau khi đã nhớ kỹ, thì cô lập tức phá hủy cái ngọc giản đó.

Đồng thời cô cũng quyết tâm, chờ sau khi tu luyện luyện thể tốt, rời khỏi nơi này, nhất định phải nói với Diệp Mặc rằng loại công pháp như thế này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Bằng không thì hắn sẽ chỉ có con đường chết mà thôi. Cô cũng không biết rằng trước đây Diệp Mặc thăng cấp tu vi Cốt Cảnh viên mãn cũng chỉ mất có thời gian nửa nén hương mà thôi.

Nếu như Diệp Mặc biết hắn chỉ lấy ra có một bộ công pháp luyện thể, mà đã khiến cho Chân Băng Du phải suy nghĩ nhiều như vậy, thì hắn thà rằng không cho cô ta nữa còn hơn. Vì đối với hắn, bộ công pháp 'Tam thần luyện thể quyết' này thực sự không hề quan trọng tới như vậy.

Sau khi hủy đi ngọc giản, thì Chân Băng Du ổn định lại tâm tình, sau đó bắt đầu toàn tâm toàn ý mà tu luyện luyện thể. Nếu đã biết đây là một bản công pháp thuộc loại Thiên Địa kỳ bảo, thì sao cô có thể bỏ phí được.

Sáu ngày sau, thì Chân Băng Du đã thành công thăng cấp lên tu vi Cương Cảnh trong Tam Sư Cảnh. Đồng thời cô cũng hiểu rõ rằng vì sao mình có thể tu luyện nhanh như vậy rồi. Đó là vì ngoại trừ sự lợi hại do công pháp luyện thể của Diệp Mặc ra, thì nó cũng liên quan trực tiếp tới tu vi Huyền Tiên của cô.

Dù sao thì cô cũng đã đạt tu vi Huyền Tiên rồi, cường độ thân thể cũng đã sớm vượt qua tu vi luyện thể Tam Sư Cảnh. Nhưng cho dù là vậy, thì

Chân Băng Du cũng biết, cái công pháp này tuyệt đối là bảo vật vô giá.

Hai tháng sau, Chân Băng Du thành công thăng cấp tới Hư Cảnh trong Tam Vương Cảnh. Mà lúc này cô đã rời khỏi chỗ tu luyện cũ từ lâu, đi tới chỗ sâu hơn bên trong Rừng đá rồi.

Nửa năm sau, Chân Băng Du đã thăng cấp tới tu vi Vương Cảnh đỉnh. Lúc này thì tiến độ tu luyện của cô cũng hoàn toàn chậm lại.

Đồng thời cô cũng biết, muốn thăng cấp tới Thần Cảnh ở trong Rừng đá đao gió thuộc Hỗn Độn Tinh Vực này là không thể nào. Cho nên cô cứ trần chuồng như vậy mà rời khỏi Rừng đá, sau đó tự phóng ra một đạo Thanh thủy quyết tắm rửa cho mình. Cuối cùng mới thay một bộ quần áo mới. Nếu như lúc này có người ở xung quanh, thì với sự phóng khoáng của Chân Băng Du, thì khẳng định là sẽ được chiêm ngưỡng một cách rõ ràng từ đầu tới cuối.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1581

Bộ Xương Khô Ở Đáy Đầm

Nửa năm tu luyện này, cô cũng không phải ném trải nhiều khổ cực khi tu luyện tới cấp Vương Cảnh đỉnh, khiến cho cô cảm giác được rằng không có môn công pháp luyện thể nào có thể tốt hơn công pháp này nữa. Cho dù là sự cố gắng cô bỏ ra cũng ít hơn người khác rất nhiều. Ngay cả so với khi trước Diệp Mặc tu luyện luyện thể, thì tu luyện một đường tới Vương Cảnh cô cũng thoải mái hơn nhiều.

Trước đây Diệp Mặc bị không gian đao gió và không gian loạn lưu chỉnh cho tới mức chết đi sống lại mới có thể thăng cấp tới Vương Cảnh. Còn Chân Băng Du lúc này thì có tu vi cao hơn nhiều so với Diệp Mặc ngày đó, cho nên một đường thăng cấp tới Vương Cảnh cũng chịu khổ ít hơn Diệp Mặc nhiều.

Sau khi rời khỏi Rừng đá đao gió, thì trước tiên Chân Băng Du muốn lập tức đi tìm Diệp Mặc, nói cho hắn biết rằng loại công pháp này tuyệt đối không thể nào tiết lộ ra ngoài.

Chân Băng Du vừa rời khỏi Rừng đá đao gió không bao lâu, thì một đạo thân ảnh liền hạ xuống từ không trung. 'Rầm' một tiếng ngã xuống trên mặt đất, đồng thời một dòng máu tươi cũng phun ra.

Chân Băng Du lập tức ngừng lại, đồng thời lấy ra Huyền Hòa Kiếm của mình, thần thức cẩn thận phòng bị. Cô biết tu sĩ vừa rồi rơi từ trên không trung xuống, là vì bị Vô Ảnh Kiêu đánh lén. Vô Ảnh Kiêu được mệnh danh là hư không sát thủ của Hỗn Độn Tinh Vực, cho nên tu sĩ ở trong này nếu đi trên mặt đất còn tốt một chút, nhưng một khi đã phi hành trên không trung, vậy thì sẽ gặp phải nguy hiểm cực độ. Bởi vì trập pháp phòng ngự của pháp

bảo phi hành tiên khí nếu không đạt được tới trình độ nhất định, thì căn bản là không thể nào phòng ngự được công kích của Vô Ảnh Kiêu. Nói không chừng là khi Vô Ảnh Kiêu xông qua cái trận pháp phòng ngự của pháp bảo phi hành đó, thì cái trận pháp phòng ngự đó vẫn hoàn toàn hoàn hảo không tổn hao gì.

Đây cũng là nguyên nhân mà cô kính phục Diệp Mặc. Diệp Mặc có thể ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này truy sát cả Vô Ảnh Kiêu, thì tuyệt đối là phải có phương pháp xử lý vô cùng lợi hại. Đáng tiếc là cô chỉ cứu Diệp Mặc có một lần, không thể lại lần nữa xin Diệp Mặc loại công pháp đó.

Sau một lúc lâu, thì Chân Băng Du xác nhận là Vô Ảnh Kiêu đã thực sự rời đi, thì mới chú ý tới tên tu sĩ trên mặt đất vừa rồi bị Vô Ảnh Kiêu đánh lén. Y có tu vi Kim Tiên hậu kỳ, nhẫn trữ vật đã không còn nữa. Chân Băng Du biết rằng nhẫn trữ vật của y hẳn là đã bị Vô Ảnh Kiêu lấy đi rồi. Vô Ảnh Kiêu là mặt người thân chim, có linh trí cực kỳ cao, sau khi cắn nuốt Nguyên Thần, còn biết rằng nhẫn trữ vật của tu sĩ là đồ tốt, có thể lấy đi được.

Nhưng trong tay tên tu sĩ đã chết này vẫn còn có một cái phi kiếm truyền thư, và đạo phi kiếm này còn chưa được phát đi. Thần thức của Chân Băng Du lập tức đảo qua, sau đó lập tức chấn động khi thấy tin tức trên phi kiếm.

- Phía tây Cực Tinh Trạch khoảng một ngàn dặm xuất hiện 'Hỗn độn thanh địch'. Ta bị truy sát.

- 'Hỗn độn thanh địch'?

Tay của Chân Băng Du cũng run lên, thiếu chút nữa đã làm rơi thanh phi kiếm này rồi. 'Hỗn độn thanh địch' là thứ cực kỳ trân quý, có giá trị còn hơn cả tiên linh thảo cấp chín. Loại vật này có thể xuất hiện trong Hỗn Độn Tinh Vực sao? Một khi tin tức này truyền đi, chẳng phải là sẽ khiến cho tất cả trở nên điên cuồng sao?

Loại đồ tốt này không có cách nào dùng tiên tinh để tính toán được, bởi vì căn bản là có bao nhiêu tiên tinh cũng không thể mua được.

'Hỗn độn thanh địch' chẳng những có thể khiến cho bất cứ tiên nhân nào cải tạo lại thân thể, hơn nữa sau khi cải tạo xong sẽ trở thành tiên nhân có tư chất đỉnh cấp nữa. Đây là một trong những tác dụng trọng yếu của 'Hỗn độn thanh địch'. Loại tiên linh thảo này còn có thể trực tiếp sử dụng, khiến cho một Đại La tiên thăng cấp lên tới tu vi Tiên Vương.

Vì sao trong 'Ba mươi ba Thiên Vực' lại có ít Vị Tiên như vậy? Cũng là bởi vì thăng cấp lên Vị Tiên quá mức khó khăn. Riêng việc thăng cấp lên Tiên Vương cũng không phải là chỉ cần tiên tinh và tài nguyên là có thể làm được. Cho dù là anh có tiên tinh, cũng có vô vàn tài nguyên tu luyện, tư chất của anh cũng là số một, nhưng không có nghĩa là anh có thể thăng cấp tu vi lên tới Tiên Vương.

Còn đối với Chân Băng Du cô mà nói, thì khiến cô kích động nhất khi biết tin tức 'Hỗn độn thanh địch', chính là nó có tác dụng tuyệt đối trong việc niết bàn luyện thể. Chỉ là nếu dùng 'Hỗn độn thanh địch' để niết bản luyện thể, thì quá mức xa xỉ rồi. Nếu như có thể có được 'Hỗn độn thanh địch', thì chắc chắn là sẽ không ai nguyện ý dùng nó để luyện thể. Đây quả thực là việc xa xỉ hoang phí tới mới không thể hơn được nữa.

Đồng thời Chân Băng Du cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra với tên tu sĩ này. Y hẳn là đã phát hiện ra 'Hỗn độn thanh địch' ở Cực Tinh Trạch, nhưng đồng thời cũng có tu sĩ khác phát hiện ra. Tên tu sĩ này biết được bản thân không phải là đối thủ của người kia, nên mới lao ra khỏi Cực Tinh Trạch để tìm kiếm đồng bọn, kết quả tên tu sĩ còn lại quyết tâm truy sát, không để cho tu sĩ này đem tin tức 'Hỗn độn thanh địch' truyền ra ngoài.

Nhưng hiện tại thi thể của y ở chỗ này, nhưng cái tên đã truy sát y thì ở đâu?

Chân Băng Du nhíu mày một chút. Cô rất nhanh cũng đã phán đoán ra một trường hợp, đó là tên tu sĩ này trong tình huống cấp bách đã phải dùng pháp bảo phi hành để chạy trốn, còn tên tu sĩ kia cũng bất chấp tất cả, sử dụng pháp bảo phi hành để truy sát theo, cuối cùng là cả hai đều bị Vô Ảnh Kiêu giết.

Nhưng Chân Băng Du cũng rất nhanh đem cái suy nghĩ này ném qua một bên. Hiện tại cô đã là tu vi luyện thể Vương Cảnh rồi, cho dù là luyện thể Thần Cảnh rất khó có thể đạt được, nhưng cô đã có được môn công pháp đỉnh cấp này của Diệp Mặc, thì cũng chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi. Mấy năm sau thì chắc chắn cô sẽ phải đối mặt với quá trình niết bàn luyện thể rồi.

Nhất định phải chiếm được 'Hỗn độn thanh địch'. Chân Băng Du rất nhanh hạ quyết tâm. Loại Thiên Địa kỳ bảo này cô tuyệt đối không thể nào buông tha được.

Thí luyện trong Hỗn Độn Tinh Vực này mấy tháng, cô vẫn chưa hề tiến sâu vào bên trong, chính là vì muốn dùng một thời gian này để thích ứng với Hỗn Độn Tinh Vực.

Mà hiện tại cô không chỉ thích ứng được rồi, mà còn đạt tới tu vi luyện thể Vương Cảnh nữa, đã hoàn toàn đủ điều kiện để đi Cực Tinh Trạch rồi. Sau khi đi Cực Tinh Trạch, thì cô còn dự định sẽ đi tới tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực để tiếp tục thí luyện. Về phần muốn đi chào hỏi Diệp Mặc, thì cô lại lần nữa bỏ lại phía sau.

Không ai có thể bỏ qua chủ ý đối với 'Hỗn độn thanh địch' cả, cô cũng như vậy. Huống chi cô còn biết vị trí của 'Hỗn độn thanh địch' chính là ở Cực Tinh Trạch đi về phía tây khoảng một ngàn dặm.

Cực Tinh Trạch này thì Chân Băng Du biết, vì trước khi cô tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực đã sớm có chuẩn bị các loại tài liệu nghiên cứu trước rồi.

Trong Hỗn Độn Tinh Vực này, rất nhiều nơi đều không thể nào thi triển cả thần thức và tiên nguyên lực, còn có nơi thì có thể thi triển tiên nguyên lực nhưng lại không thể nào sử dụng được thần thức. Chính vì như vậy, cho nên Hỗn Độn Tinh Vực này mới là một trong những nơi thí luyện tốt nhất.

Mà ở nơi tên Cực Tinh Trạch này, thì chẳng những là thần thức bị áp chế hầu như bằng không, ngay cả tiên nguyên lực cũng như vậy. Sau khi tiến vào

Cực Tinh Trạch, thì chỉ có thể dựa vào chính khí lực bản thân và cường độ thân thể của chính mình. Đương nhiên là nếu có loại pháp bảo nào không cần dùng thần thức không chế thì càng tốt. Cho dù là có thể sử dụng những pháp bảo khác, thì cũng chỉ có thể là các loại pháp khí của tu sĩ luyện khí mà thôi.

Chân Băng Du lập tức nghĩ tới Diệp Mặc, vì có lẽ cái Cực Tinh Trạch này là chỗ tốt nhất đối với hắn. Tu vi luyện thể của Diệp Mặc so với cô thì cao hơn nhiều, hơn nữa thân thủ của hắn cũng vô cùng cường hãn. Chỉ cần nhìn đao quang và xu hướng đao pháp của hắn, thì hẳn là hắn cũng tinh thông đao thuật rồi.

Nhưng cô cũng không dám gọi Diệp Mặc cùng đi. Vì nếu như 'Hỗn độn thanh địch' chỉ có một gốc, thì cô khẳng định là Diệp Mặc sẽ không chia cho mình. Trước đây khi Diệp Mặc vừa mới tới chỗ hồ nước kia, thì đã vô sỉ mà chiếm lấy một gốc 'Lục dực tử linh' rồi. Mà Chân Băng Du cũng hiểu rằng loại người vì tu luyện như Diệp Mặc, thì tuyệt đối sẽ không chú ý tới người khác.

Tuy rằng cô rất cảm kích Diệp Mặc đã cho cô công pháp luyện thể, nhưng Chân Băng Du vẫn không hề do dự khi chỉ muốn một mình mình là người tới Cực Tinh Trạch.

...

Sau nửa năm bế quan, thì Diệp Mặc đã thăng cấp tới tu vi Kim Tiên trung kỳ, đồng thời hắn cũng cảm nhận được 'Ẩn băng tiên tuyền' đã khô kiệt.

Vài ngay sau, khi Diệp Mặc cảm giác được 'Ẩn băng tiên tuyền' đã hoàn toàn biến mất, thì lúc này mới tiếc nuối mà thu hồi lại trận bàn thời gian, đồng thời thu hồi lại các trận pháp mà mình đã bố trí.

Hiệu quả khi tu luyện với cái 'Ẩn băng tiên tuyền' này thực sự là quá tốt, đáng tiếc là có ít quá. Đã có thể chảy ra một dòng 'Ẩn băng tiên tuyền', vậy

thì ai biết được dưới đó có thứ gì tốt hay không?

Diệp Mặc cẩn thận tiến vào trong hồ nước, sau đó hắn mới biết được rằng cái hồ nước này vô cùng băng giá. Loại nhiệt độ băng hàn này không hề kém với Băng Thần cấm địa ở Nam An Châu chút nào. Khác nhau duy nhất chính là sự băng hàn của hồ nước này nếu như Diệp Mặc hắn không tiếp xúc trực tiếp tới, thì cũng không hề hay biết chút nào. Chỉ sau khi tiến vào trong hồ nước, thì hắn mới biết được cái hồ nước này lạnh giá tới nhường nào.

Ở Hỗn Độn Tinh Vực này, có loại hồ nước cổ quái này cũng là bình thường. Ngay cả việc thần thức của hắn không thể tiến tới đáy hồ nước, thì hắn cũng không hề kỳ quái. Dù sao thì ở Hỗn Độn Tinh Vực này cũng đã có tác dụng rất lớn đối với sự áp chế thần thức rồi.

Nhưng khi Diệp Mặc tiến nhập vào tới tận vài chục ngàn mét mà vẫn chưa tới đáy đầm, thì hắn liền cảm thấy có chút không đúng. Hắn không dám tiếp tục không kiêng nể gì mà đi xuống nữa, mà lấy 'Đại đỉnh tám cực' ra để đề phòng bất trắc rồi mới tiếp tục đi xuống.

Sau thời gian nửa nén hương, Diệp Mặc đã xuống tới đáy đầm. Lúc này Diệp Mặc thậm chí còn hoài nghi rằng cái đầm nước này sâu tới hơn trăm ngàn mét. Một hồ nước sâu như vậy thì cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải.

Dưới đáy đầm nước không hề có chút bùn nào, tất cả đều là từng mảng đá đã bị san phẳng. Sau khi đi được khoảng chừng hai nén hương, thì trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên thấy hoảng sợ.

Trước khi đi xuống đầm nước này, thì mặt ngoài của hồ nước cũng chỉ rộng hơn mười mẫu mà thôi. Nhưng hiện tại thì đâu chỉ hơn mười mẫu chứ, có khi còn rộng tới tận mấy chục ngàn mẫu cũng không chừng.

Chỉ là ở phía dưới này, tất cả đều là từng mảng đá bị san phẳng, giống như là một cái quảng trường vậy. Diệp Mặc tìm hết mấy canh giờ, cũng không tìm được bất cứ thứ gì có ý nghĩa cả.

Ngay khi hắn muốn rời khỏi chỗ này, thì hắn lại phát hiện một cái cấm chế ẩn nấp đã vô cùng suy yếu. Sau khi cẩn thận tiến vào trong cấm chế, thì lập tức có một loại cảm giác vô cùng thê lương tới từ Viễn Cổ dâng lên. Diệp Mặc lập tức lấy Tử Đao ra, và cũng cẩn thận dùng thần thức cảnh giác xung quanh.

Chỉ trong thời gian chốc lát, thì hắn đã biết cái cảm giác thê lương từ Viễn Cổ kia là gì rồi. Ở phía trước cách hắn mấy chục mét, có một vị tiên nhân đang ngồi. Cái khí tức thê lương từ Viễn Cổ chính là từ trên người vị tiên nhân kia truyền ra, nhưng vị tiên nhân này đã là một bộ xương khô rồi.

Người này nhất định là một Đại năng từ thời Viễn Cổ. Trong lòng Diệp Mặc cảm thán, đồng thời cũng cẩn thận đi tới gần bộ xương khô đó. Bộ xương khô của vị tiên nhân này tản mát ra một màu vàng kim nhàn nhạt. Ở trong cái đầm nước băng hàn thấu xương này không biết đã bao nhiêu năm rồi, nhưng cốt cách của bộ xương này vẫn không hề hư hao chút nào. Mà cái cốt cách mầu vàng kim nhàn nhạt kia còn có một chút màu đen phía trước, làm cho bộ hài cốt này có chút cổ quái.

Bộ hài cốt này chỉ còn có một cánh tay, cánh tay còn lại thì không biết có phải là từ trước đã không còn rồi không? Cánh tay này còn đang nắm chặt thanh thiền trượng mầu vàng, nhưng trên ngón tay không hề có chiếc nhẫn nào.

Bộ xương này không biết là đã ở đây bao nhiêu năm rồi, nhưng vẫn không hề hư hao, mặt ngoài còn có cốt cách mầu vàng kim nhàn nhạt. Khi thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quét tới bộ xương này, thì cái cảm giác thê lương tới từ Viễn Cổ càng lúc càng nặng nề hơn.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét tới phần mắt của bộ xương khô, thì một đạo khí tức kinh khủng liền trào ra từ trong mắt bộ xương khô. Cả người Diệp Mặc run lên, Nguyên Thần lập tức buông lỏng. Hắn thậm chí còn không thể nào khống chế động tác của chính mình, liên tiếp lùi về phía sau hơn mười bước mới có thể dừng lại được.

Sau khi đứng xa hơn mười bước, thì Diệp Mặc kinh hãi nhìn chằm chằm vào bộ xương khô kia. Vừa rồi hắn rõ ràng không cảm nhận được khí tức sinh mệnh của bộ xương kia, nhưng vì sao vẫn còn có loại khí tức tiêu sát kinh khủng như vậy?

- Ngươi còn sống sao?

Sau một lúc lâu, thì Diệp Mặc mới lên tiếng hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1582

Cô Là Đồ Ngốc

Không có bất kỳ câu trả lời nào, chứng tỏ bộ hài cốt kia sớm đã chết nhiều năm rồi.

Diệp Mặc thở dài, tên này trước kia còn sống rốt cục là tu vi gì? Chết bao năm như vậy rồi, ngay cả khí tức mạnh mẽ còn sót lại kia cũng khiến một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ như hắn cũng phải lùi mấy chục bước? Người này khi còn sống tuyệt đối còn mạnh hơn Tự Tại Vương nhiều lần.

Đống xương này quá mạnh, thần thức của Diệp Mặc quét xuống thiền trượng duy nhất kia, hắn biết thiền trượng này tuyệt đối là pháp bảo cao cấp. Vì một Tiên khí sư như hắn cũng không nhìn ra đẳng cấp của thiền trượng này, thiền trượng này cho dù là hắn không dùng được, đem đi đấu giá, cũng sẽ có một cái giá nghịch thiên, thậm chí nói không chừng sẽ có cái giá cao như của ụ đá kia.

Mặc dù Diệp Mặc cũng biết đống xương màu vàng này cũng là một bảo vậy vô giá, nhưng đáng tiếc, hắn cũng không hứng thú gì với đống xương này. Cho dù là đống xương có là bảo bối đi nữa, cho dù là Tiên cốt, thì hắn cũng không có hứng thú.

Cầm lấy thiền trượng đi, nơi này cũng không phải là nơi ở lâu được.

Diệp Mặc nghĩ đến đây, lập tức dùng thần thức thu lấy thiền trượng.

- Anh không phải là người có duyên…

Lại một sức mạnh cực lớn tấn công hắn đến một nơi xa hơn, Diệp Mặc kinh hãi trong đầu hắn không ngờ lại vang lên mấy chữ “ Anh không phải là

người có duyên”, bộ xương này vẫn còn sống thật sao?

- Nguyên thần của tiền bối vẫn còn?

Diệp Mặc kinh hãi hỏi một câu, nếu như nguyên thần của người này vẫn còn, cho dù chỉ có một chút thôi, thì hắn có khả năng không thể nào từ đầm nước này lên được.

- Chỉ có Vị Tiên mới là người có duyên, sau khi anh có thành tích Vị Tiên rồi hãy đến.

Chút tin tức đó lại vang lên trong đầu Diệp Mặc, những lời này cũng không chứng tỏ thần thức của người đó vẫn còn, cũng không nói nguyên thần đã mất rồi.

Diệp Mặc lúc này đã khẳng định, nguyên thân của bộ hài cốt này vẫn còn một chút ít. Hắn nhanh chóng khom người nói:

- Vãn bối lỗ mãng, đã đụng đến nơi tiền bối bế quan, vãn bối xin cáo lui. Vãn bối cam đoan, sẽ không đem chuyện này nói ra ngoài.

Diệp Mặc biết rõ người chỉ còn nguyên thần tồn tại, nếu như không hoàn thành nguyện vọng của mình, nói không chừng sẽ lập tức giết người diệt khẩu. Cho nên sau khi hắn bảo đảm, thì lúc nào cũng phòng bị bộ hài cốt trước mặt này.

- Nếu như anh sau này có thể đến được Cửu Phạm Tiên Trì của Phạm Độ Thiên, hơn nữa có thể giúp tôi giết Kim Hương, tôi lập tức sẽ tặng anh thứ mà anh cực kỳ cần thiết, rồi lại tặng cho anh truyền thừa nghịch thiên nữa.

Lại một tin tức nữa xuất hiện trong đầu Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, Phạm Độ Thiên là mười một thượng Thiên Vực, mình đến Phạm Độ Thiên giết người, còn không bằng nói đi chịu chết. Thứ tốt trên người hắn cũng đủ rồi, làm gì còn để ý đến những đồ khác

nữa? Thiền trượng này là đồ tốt không nghi ngờ gì, nhưng vì thứ này mà đi nộp mạng, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý, lại càng đừng nói nguyên thần này thề thốt với hắn cũng không có, rõ ràng là không bình thường.

Đến thiên trượng này hắn cũng không để ý đến, thì làm sao còn để ý đến những thứ khác nữa?

Thấy cũng không bị cản lại, Diệp Mặc lại tăng tốc, nhanh chóng xông ra khỏi trận pháp ẩn nấp bị tàn phá này, còn khi hắn vừa mới ra được trận pháp ẩn nấp, liền cảm nhận được trong đầu mình lại có một tin tức nữa:

- Haiz, không ngờ đến Hỗn Độn Thanh Địch cũng không thèm để ý.

Diệp Mặc trong lòng lại cả kinh, là một đại sư Tiên đan, Hỗn Độn Thanh Địch là thứ gì, hắn là người rõ hơn ai hết.

Tiên linh thảo tốt nhất để niết bàn luyện thể, có thể nói giá trị căn bản cũng không phải Tiên linh thảo cấp chín bình thường có thể so sánh được. Mà khiến cho Diệp Mặc kinh hãi hơn chính là, đối phương không ngờ lại biết hắn bây giờ đang cần chính là Hỗn Độn Thanh Địch.

Nếu như là một Tiên nhân đã luyện thể tới Thần cảnh viên mãn như Diệp Mặc, lúc này chắc chắn sẽ quay lại. Hoặc là nói nếu không phải Diệp Mặc thường thấy những thứ còn hơn cả Hỗn Độn Thanh Địch, thì hắn chắc chắn sẽ không thể nào kìm chế được sức hấp dẫn này. Bất kỳ Tiên nhân nào có thể ngăn cản lại sức hấp dẫn của Hỗn Độn Tiên linh thảo chứ, cho dù là Hỗn Độn Thanh Địch, loại ngụy Hỗn Độn Tiên linh thảo này, huống chi Diệp Mặc lại là một tu sĩ sắp niết bàn rồi nữa?

Còn Diệp Mặc lại khác, hắn có Thế giới trang vàng, có Khổ Trúc, có một gốc cây không biết tên, có trận bàn thời gian, thứ tốt của hắn quá nhiều. Hỗn Độn Thanh Địch đương nhiên quý báu, nhưng nếu có nguy hiểm đến cái mạng nhỏ của hắn, thì hắn tuyệt đối không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa. Nguyên thần còn lưu lại này, không ngờ có thể tùy ý để lại tin tức trong đầu mình, cho dù Diệp Mặc không sợ đoạt xá, nhưng cũng không muốn tiếp

tục ở lại trong này nữa.

Hắn không nghĩ ngợi gì, lập tức quay đầu, đồng thời một thủy độn thuật nhanh chóng bay đi.

Quay đầu lại, chính là bị mê hoặc bởi bộ hài cốt kia, bất luận bộ hài cốt đó có phải cố ý lấy lui làm tiến, dẫn dụ hắn ở lại hay không, nhưng Diệp Mặc vẫn là vì lý do an toàn, đi trước rồi tính tiếp. Hắn quay đầu, nếu như đống xương đó thực sự muốn đối phó với hắn, chắc chắn cho rằng hắn muốn tiến vào tiếp, nói không chừng vì hành động này, có thể tranh thủ chút thời gian.

Quả nhiên sau khi Diệp Mặc phát động độn thuật quay lại, một đường thần thức mạnh mẽ xông vào đại đỉnh tám cực của hắn. Cho dù Diệp Mặc có công pháp thần thức thiết cát, cũng lập tức cảm thấy suy yếu cực độ, lập tức phun ra một ngụm máu, Diệp Mặc trong lòng hoảng sợ, bộ hài cốt này quả thực muốn đối phó với hắn.

Nếu như không phải mình có quá nhiều thứ tốt, thì bộ hài cốt này dùng cách lấy lui làm tiến cũng đã thành công rồi. Trước tiên biểu hiện sự cường mạnh của gã, sau đó từ từ mê hoặc mình đi tới, đợi khi mình muốn đi rồi, lại lấy ra Hỗn Độn Thanh Địch dụ dỗ mình quay lại.

Quả nhiên đường thần thức kia chỉ là sau khi du kích Diệp Mặc một chút, lập tức không thể nào truy sát Diệp Mặc được nữa. Diệp Mặc với tốc độ nhanh nhất xông lên bờ của đầm nước, ngã trên mặt đất, há to miệng thở dốc. Trong lòng thầm than nguy hiểm thật, may mà hắn cũng đã là Kim Tiên trung kỳ rồi, đồng thời cũng có cảnh giác, hơn nữa cũng không nảy sinh ý gì với Hỗn Độn thanh địch. Nếu không, hắn không chết thì cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Hắn chắc rằng bộ hài cốt kia vừa nãy đối phó hắn dùng công pháp thần thức, hơn nữa còn là công pháp thần thức mạnh hơn hắn nhiều lần. Diệp Mặc không hiểu tại sao mình vừa mới tiến vào trong trận pháp ẩn nấp, bộ xương đó không ra tay, còn đợi hắn sau khi đi rồi mới ra tay. Nhưng Diệp Mặc biết

nếu như không phải hắn đi nhanh, nếu như bị Hỗn Độn thanh địch mê hoặc, thì hắn bây giờ cũng nguy hiểm rồi.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới ngồi xuống, hắn kinh ngạc phát hiện thần thức của mình cũng đã vô cùng yếu, thậm chí không thể nào khôi phục được, điều này khiến cho Diệp Mặc vô cùng kinh hãi. Lúc này hắn cũng đã hiểu tại sao khi mới bước vào, bộ xương đó không ra tay, thần thức của bộ xương đó tấn công chắc chắn chỉ có thể dùng một lần, hắn ở lại là sẽ đến đoạt xá, thấy mình muốn đi, nên mới chó cùng rứt giậu.

Tu vi của hắn có liên quan chặt chẽ đến thần thức, nếu như vì thần thức của đối phương tấn công, thức hải bị phá hư rồi, thì làm sao bây giờ?

Người này chỉ có một chút nguyên thần, lại là trong tình huống vội vàng, không ngờ lại có thể dùng thần thức đánh trọng thương hắn, có thể thấy sự lợi hại của người này cũng đến mức nào rồi. Trong tình huống như này có thể tấn công một tu sĩ có công pháp thần thức và thần thức mạnh như hắn, điều đó chứng tỏ công pháp thần thức của bộ xương khô kia vô cùng lợi hại, gần thêm chút nữa, thậm chí có thể giết chết một tu sĩ Đại Ất Tiên.

Diệp Mặc thở ra, thân thể hắn cũng vô cùng suy yếu rồi, thần thức của hắn chẳng những tổn hao nhiều, hơn nữa căn bản không thể nào thi triển được. Đòn này của đối phương, chẳng những khiến thức hải của hắn tổn thương, đến cả nguyên thần của hắn cũng tụ kết lại.

Hắn chậm rãi đứng dậy, cho dù biết rõ bộ hài cốt kia không thể nào lên trên đầm nước được, Diệp Mặc cũng không muốn ở lại bên bờ đầm này nữa. Nếu như hắn sớm biết dưới đầm nước này còn có một bộ hài cốt kinh khủng như vậy, e rằng hắn không dám ở lại nơi này tu luyện đến nửa năm.

May mà trên người hắn còn rất nhiều Giác Hồn Tảo, bây giờ không lấy ra được không sao, chỉ cần đợi thần thức của hắn khôi phục một chút thôi là được rồi. Lúc này hắn muốn tìm một nơi để khôi phục thần thức của mình, không có thần thức, đối với Diệp Mặc mà nói lực chiến đấu cũng thấp đi hơn nửa.

Bây giờ thần thức của Diệp Mặc không thể thi triển được, Thế giới trang vàng của hắn còn chưa hoàn thiện hoàn toàn, không có thần thức hắn không thể nào kết nối với Thế giới trang vàng được. Không cách nào kết nối được, thì cũng không thể nào vào trong được.

Đừng nói là Diệp Mặc lúc này không thể khởi động được Thanh Nguyệt, cho dù có thể khởi động được, hắn cũng không dám cưỡi Thanh Nguyệt. Bây giờ hắn cho dù đến đi bộ cũng phải vô cùng cẩn thận, chẳng may lúc này có Vô Ảnh Kiêu đến, thì hắn chỉ chờ chết.

Diệp Mặc rất cẩn thận, hắn biết khi đến, ở một nơi không xa có một phiến đá màu xanh cực lớn. Nơi này cách phiến đá xanh đó cũng chỉ thời gian nửa tuần hương, chỉ cần hắn tiến đến gần phiến đá màu xanh đó, hắn có thể trốn vào trong đó, sau đó khôi phục thức hải của mình trước, tiến vào Thế giới trang vàng, rồi dùng Giác Hồn Tảo.

Chỉ có điều Diệp Mặc bước ra ngoài chưa được nửa tuần hương, một bóng dáng màu xanh đã nhanh chóng bay đến. Mà sau bóng người màu xanh đó lại có người đang truy đuổi đến, bóng người màu xanh đó dường như bị thương rất nặng.

Chỉ một lát sau, bóng người màu xanh đó cũng đến trước mặt Diệp Mặc. Khi Diệp Mặc thấy tu sĩ chạy đến đó là ai, trong lòng suýt nữa chửi ầm lên rồi.

Chính là nữ tu mặt lạnh Chân Băng Du, chỉ có điều lúc này cô mặt dù vẫn khuôn mặt lạnh lùng, nhưng tóc tai bù xù, trên người chỗ nào cũng là vết thương, rõ ràng đã bị trọng thương rồi.

Khi Diệp Mặc nhìn thấy Chân Băng Du, đồng thời Chân Băng Du cũng nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt cô lập tức hiện lên vẻ mặt vui sướng, vội kêu lên:

- Diệp sư đệ, xin cứu giúp.

- Cứu giúp cái đầu cô.

Diệp Mặc trong lòng bổ sung một câu, cẩn thận chuyển sang bên cạnh, ý tứ đó chính là cô mau chạy đi, người truy sát cô sắp đuổi đến nơi rồi, không liên quan gì đến tôi.

Nhưng Chân Băng Du lại không cảm thấy chút nào, khi cô chạy đến bên cạnh Diệp Mặc, không ngờ lại không đi nữa, mà lại phóng ra Huyền Hòa Kiếm, lại một tu sĩ Huyền Tiên mang theo từng màn kiếm chạy đến.

Đây là một tu sĩ Huyền Tiên, hơn nữa lại là Huyền Tiên trung kỳ. Chân Băng Du cho dù không bị thương cũng không là đối thủ của gã, càng đừng nói Chân Băng Du bây giờ sắc mặt cũng tái nhợt, rõ ràng nội thương cũng bị rất nặng.

- Tôi ngăn người này lại, anh nhanh chóng ra tay.

Chân Băng Du sau khi phóng màn kiếm ra, căn bản cho rằng Diệp Mặc sẽ lập tức ra tay, Diệp Mặc khiến cô có cảm giác là một người biết nắm lấy thời cơ. Vài lần tiếp xúc đều như vậy, nếu không cô cũng sẽ không chạy đến bên cạnh Diệp Mặc.

Cô tin rằng Diệp Mặc sẽ ra tay, bất luận là từ góc độ nào, đối phương là một Huyền Tiên trung kỳ, một khi giết đối phương rồi, những thứ bên trong nhẫn trữ vật cũng là một món hời. Cô cũng biết Diệp Mặc sẽ tính sổ, món nợ này Diệp Mặc chắc chắn sẽ tính rất rõ. Dù nói thế nào Diệp Mặc cũng quen biết cô, cũng sẽ không giúp đối phương. Đồng thời, Diệp Mặc lại càng không thể nào không ra tay, hắn không ra tay mình bị giết rồi, người tiếp theo chính là hắn.

Nhưng khiến cô giật mình chính là, Diệp Mặc cũng không nhúc nhích gì, thậm chí còn chửi ầm lên:

- Ra tay cái chết tiệt, nơi tôi đến chạy trốn cũng không chạy được, cô lại còn chạy về phía này? Cô mới nửa năm không gặp tôi, lại nhớ tôi đến như

vậy sao? Cô đúng là đồ ngốc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1583

Cảnh Giới Của Chân Băng Du

Diệp Mặc không thể không phẫn nộ, hắn lúc này cho dù là lúc yếu nhất, thậm chí bất kỳ ai cũng có thể ức hiếp được. Chân Băng Du lại mang theo kẻ địch cường mạnh lợi hại như vậy đến, đây không phải là đồ ngốc thì là cái gì? Hơn nữa Chân Băng Du chắc chắn không phải là đối thủ của người này, đợi lát nữa người này giết Chân Băng Du rồi, người tiếp theo bị giết chính là hắn. Đáng thương hắn bây giờ đến thủ đoạn cuối cùng - Thế giới trang vàng cũng không vào được nữa rồi, thì làm sao lại không tuyệt vọng được?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc cũng không ra tay, lập tức nhíu mày, đợi đến lúc Diệp Mặc chửi ầm lên, cô cảm thấy có chút không đúng.

Cùng lúc đó, màn kiếm đầy trời của Huyền Hoà kiếm của cô cũng đã bị đối phương phá, không đợi cô thu lại Huyền Hoà kiếm, vô số những tia sáng màu đen đã bắn đến. Đồng thời một pháp bảo hắc long cực lớn đang gào thét cuốn đến, Chân Băng Du chắc rằng, chỉ cần bị pháp bảo hắc long này trói lấy, thì chết là cái chắc.

Lúc này cô căn bản cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, một thải vân chướng được phóng ra, đột ngột chặn lại trước mặt cô. Chân Băng Du biết thải vân chướng của mình không thể nào chặn lại được pháp bảo hắc long của đối phương, nhưng bây giờ cô cũng không quản nhiều như vậy được nữa rồi.

Mấy tia sáng màu đen đánh lên Thải vân chướng, phát ra những âm thanh thình thịch. Nhưng cho dù như vậy, Thải vân chướng vẫn không chặn lại được những đường đao đen còn lại.

Phụt một tia màu đen xuyên qua sườn phải của cô, đồng thời lại có một tia nữa đánh vào ngực của Diệp Mặc, đồng thời mang theo một tia máu tươi. Diệp Mặc luyện thể mặc dù lợi hại, nhưng cũng chưa niết bàn, vẫn còn là tu vi Thần cảnh. Đối diện với tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ, thân thể của hắn cũng không trụ nổi.

Chân Băng Du lập tức hiểu tại sao Diệp Mặc lại mắng cô đồ ngốc, hóa ra Diệp Mặc cũng trọng thương rồi, thậm chí còn bị thương nặng hơn cô nhiều. Mình dẫn tên tu sĩ này đến, không phải là tìm Diệp Mặc giúp đỡ, mà lại là khiến Diệp Mặc chịu chết.

Sau khi hiểu ra điều này, Chân Băng Du cũng không kịp để ý đến những thứ khác, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời phóng một tấm bùa ra.

Không gian phát ra từng đợt lay động kịch liệt, phù lục mang theo những cuồng bạo như bão táp, dường như muốn trực tiếp cuốn người vào xoáy thành mảnh vụn. Tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia lập tức hiểu tấm phù lục này của Chân Băng Du cực kỳ kinh khủng, không chút do dự phóng ra một pháp bảo phòng ngự, đồng thời lùi về phía sau. Gã tin rằng Chân Băng Du cũng không chạy thoát được, cho dù có một phù lục thì đã sao? Chẳng lẽ cô còn nhiều phù lục như vậy sao?

Chân Băng Du lại lần nữa lấy ra một tấm phù lục nữa, lại phun một ngụm máu tươi lên trên. Diệp Mặc trong lòng lại càng mắng to, người con gái này dùng bùa dịch chuyển tức thời, bản thân mình vẫn là phải chết, có sư phụ là Đại La Tiên nhân quả nhiên không tệ, đến loại bùa di chuyển tức thời chỉ Vị Tiên mới có thể luyện chế ra được cũng có. Hắn rõ ràng đã đánh giá thấp Chân Băng Du, trong nháy mắt Chân Băng Du khởi động bùa di chuyển tức thời, Diệp Mặc lại cảm thấy có một mùi hương thoang thoảng tỏa đến, ngay lập tức một thân thể mềm nhũn mang hắn đi.

Ngay sau đó, một cảm giác choáng váng truyền đến, Diệp Mặc trong lòng nhẹ bẫng, hắn biết mình cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ này rồi. Xem ra có sư phụ là Đại La Tiên nhân, đúng là không tệ.

…

Trong một sơn động cực kỳ bình thường của Hỗn Độn Tinh vực, sắc mặt Chân Băng Du tái nhợt sau khi lôi Diệp Mặc vào trong động, rồi bố trí vài cấm chế ẩn nấp cấp thấp đơn giản ngay cửa động, lúc này mới thở phào ngồi xuống. Lúc này thần thức và chân nguyên của cô cũng tiêu hao gần hết rồi, vì liên tiếp thiêu đốt máu huyết lại càng suy yếu bội phần.

- Chuyện lúc trước là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Khi tôi đến, cũng không biết anh đã bị thương rồi.

Chân Băng Du thở hổn hển nói.

Diệp Mặc ngược lại lại có chút ngượng ngùng, không lâu trước đó hắn còn đang mắng Chân Băng Du đồ ngốc, bây giờ người ta lại cứu mạng hắn. Mặc dù tai bay vạ gió này là do người con gái này mang đến, nhưng cũng là người cứu mạng hắn.

Diệp Mặc hắng giọng một tiếng rồi khua tay nói:

- Được rồi, dù gì cô cũng lại cứu tôi lần nữa. Cô sao lại chọc giận đến tên lợi hại như vậy? Cho dù tôi không bị thương, đánh nhau với tên đó, thì cũng thua nhiều thắng ít.

Khi đang nói chuyện, Diệp Mặc cũng đã chữa trị vết thương trên ngực mình rồi, đồng thời nghĩ có nên đưa cho người con gái này mấy viên đan dược hay không.

Nhưng khiến hắn chấn động chính là, Chân Băng Du không ngờ lại thay đồ trước mặt hắn, bộ váy áo màu xanh kia nhanh chóng được cô cởi xuống, thậm chí đến áo lót bên trong cũng có xu thế sắp cởi ra, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không chủ động nhìn lén tiên tử này thay quần áo, nhưng Chân Băng Du căn bản cũng không có ý tránh né chút nào.

Sau khi bộ váy áo màu xanh được cởi ra, bên trong vẫn còn một bộ hộ giáp tơ tằm thiên lạc cực mỏng, nhưng sự chấn động của đường cong cực kỳ

quyến rũ kia cũng đã bạo lộ không thể nghi ngờ gì nữa, da thịt trắng như ngọc, cho dù cũng có chút dấu vết máu, nhưng cũng không thể nào che đi vẻ kinh diễm trong đó. Đôi gò bồng đảo trắng ngọc lộ ra một nửa, còn bên dưới thì lại loáng thoáng hiện ra chút màu đen.

Nếu như không phải người con gái này trước giờ lạnh như băng, cũng không có chút lời lẽ khiêu khích nào, Diệp Mặc cũng đã cho rằng người này đang dụ dỗ mình.

- Đợi một chút…

Diệp Mặc gọi Chân Băng Du lại.

Thấy Chân Băng Du quay đầu lại nhìn chằm chằm hắn, Diệp Mặc đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Băng Du sư tỷ, cô thay quần áo không tránh đi, hoặc là để tôi tránh ra chỗ khác một chút, cứ thay trước mặt tôi như này sao?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức liền nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Cũng chỉ là một tấm da mà thôi, có cái gì cần phải tránh? Nếu như anh cứ đắm chìm trong nhục dục của tấm da này, không thể nào thoát khỏi nó, thì anh vĩnh viễn cũng chỉ thế này thôi. Công pháp tu luyện của anh quả thực rất lợi hại, nhưng tu vi của anh cũng mới…

- Ồ…

Chân Băng Du sau khi ồ một tiếng, chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh không ngờ trong thời gian nửa năm lại thăng cấp lên được Kim Tiên trung kỳ, điều này sao có thể được?

Nói xong, dường như cô nhớ ra điều gì, lại gật đầu nói:

- Anh lấy được truyền thừa công pháp thực sự rất tài giỏi, nếu như anh

một lòng cầu đạo thì…

Những lời này còn chưa nói xong, cô liền lắc đầu, dường như biết Diệp Mặc không phải là loại người một lòng cầu đạo, cũng không phải nói hắn sợ sự gian nan nguy hiểm của tu luyện, mà là vì hắn không thoát khỏi nhục dục, loại tu sĩ như này cô cũng không ưa nhìn. Năm đó Mộ Vô Song nghịch thiên như vậy, cuối cùng còn bị người khác vây công mà chết. Nếu Mộ Vô Song chuyên tâm đại đạo, thì làm sao có chuyện như vậy được?

Cô cũng không tiếp tục khuyên bảo Diệp Mặc nữa, mà lại cởi nốt đồ lót của mình ra, đồng thời phóng một đường khứ trần quyết, sau đó mới lấy một bộ áo lót mới, thay ngay trước mặt Diệp Mặc rồi nói:

- Tôi biết truyền thừa tu luyện của anh rất tài giỏi, nhưng tôi muốn báo cho anh biết, sau này truyền thừa đó của anh tuyệt đối không thể nào tiết lộ ra ngoài, nếu không anh chết là cái chắc.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu tại sao người con gái này lại biết rõ hắn và Phong Mạch Thuần cùng ra ngoài, mà lại thờ ơ như vậy, hóa ra trong mắt cô, đó chỉ là tấm da thịt mà thôi.

Người con gái này không phải không hiểu những chuyện này, chỉ là cô căn bản không chú ý đến, cô rất rõ chuyện giữa nam nữ kia, thậm chí khuyên bản thân mình đừng đứng núi này trông núi nọ. Những lời cô khuyên mình, chứng tỏ cô chẳng những biết đối nhân xử thế, hơn nữa còn hiểu thế nào là bảo vệ mình.

Đối mặt với tiên tử có khuôn mặt tuyệt mĩ và dáng người tuyệt đẹp này, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy đần độn vô vị.

- Nói cách khác nếu có người tìm cô để lên giường thì cô cũng đồng ý sao?

Diệp Mặc bỗng nhiên rất muốn biết Chân Băng Du này có bằng lòng chuyện này hay không.

Chân Băng Du lúc này cũng thay xong áo lót, đồng thời cũng mặc một bộ nội giáp cực mỏng, rồi cười nhạt nói:

- Mơ đi cưng.

- Tôi không phaỉ là loại người đơn thuần như Phong Mạch Thuần, tôi mãi mãi sẽ không tặng nguyên khí thuần âm của mình cho người khác.

Chân Băng Du vẻ mặt vô cảm nói xong, khinh thường liếc nhìn Diệp Mặc.

- Cô thường xuyên làm như này trước mặt người ngoài? Hoặc là trên đường cũng dám tự nhiên thay quần áo như này?

Diệp Mặc có chút tò mò hỏi.

- Anh bị thương nặng rồi có thể thay quần áo trên đường cái sao? Đồ ngốc. Tôi dám thay quần áo trong này, là vì anh bị thương còn nặng hơn tôi, không thể nào ra tay với tôi được.

Chân Băng Du nhớ rõ chuyện Diệp Mặc mắng cô đồ ngốc, lại mắng lại lần nữa.

Diệp Mặc im lặng, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy kiểu lý do hiếm có như này. Hắn biết rõ Chân Băng Du nói ra tay, không phải mình muốn làm loạn với cô, mà là muốn dùng vũ lực ra tay với cô. Người con gái này xem ra cũng khôn khéo vô cùng, hơn nữa đối với theo đuổi tu đạo còn cố chấp hơn nhiều tu sĩ.

Nói cách khác cô quả thực là một tiên tử không dính bụi trần, cách nhìn nhận đối với chuyện nhục dục thân xác nam nữ cũng như những gì cô nói, quả thực chỉ là một tấm da thịt mà thôi. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy có chút kỳ quái, hoặc là cô cho rằng cách nghĩ của cô mới là đúng.

Cũng đúng, thân thể chẳng phải là một tấm da thịt hay sao? Thậm chí đối với tu tiên giả mà nói quả thực đúng là như vậy. Rất nhiều tu tiên giả là

vì từ thế tục phàm nhân mà đến, cho nên cũng không thể nào thay đổi được quan niệm này. Nhưng Diệp Mặc lại lắc lắc đầu, hắn cảm thấy nếu như tư tưởng thực sự đạt được đến cảnh giới như Chân Băng Du, thì là một loại bi ai.

Hắn thà rằng chết già, cũng không muốn tu luyện đến mức như Chân Băng Du, ngoại trừ tu luyện, những thứ khác đều là túi da, hoặc ngoại trừ vấn đỉnh vô thượng đại đạo, không có vật gì khác nữa.

- Tôi có thể mượn chút đan dược của cô không?

Diệp Mặc cũng không còn tâm trạng nào trò chuyện tiếp với Chân Băng Du, bọn họ không phải là người cùng một thế giới.

Chân Băng Du khẽ gật đầu, lấy ra một bình ngọc ném cho Diệp Mặc nói:

- Vết thương của anh sau khi trị khỏi rồi, tôi sẽ bàn với anh về một vụ giao dịch.

Diệp Mặc sau khi nuốt mấy viên đan dược, thần thức cuối cùng cũng khôi phục được một chút. Sau khi khôi phục được thần thức rồi, Diệp Mặc không chút do dự lấy đan dược từ trong nhẫn trữ vật của mình, sau đó nuốt từng vốc lớn. Đan dược của hắn tốt hơn nhiều của Chân Băng Du, đều là đan dược thượng đẳng hoặc hạng nhất.

Vết thương chỉ cần bắt đầu khôi phục, Tam Sinh quyết lại càng hiện rõ tác dụng. Diệp Mặc cảm thấy tiên nguyên của mình nhanh chóng khôi phục, đồng thời thức hải cũng dần khôi phục lại. Nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy thức hải của mình có một đường bóng mờ, điều này khiến Diệp Mặc có một dự cảm cực kỳ nguy hiểm.

Lập tức Diệp Mặc liền lấy ra mấy trận kỳ, nhìn sắc mặt nghi ngờ của Chân Băng Du nói:

- Tôi cũng muốn thay quần áo, nhưng cảnh giới của tôi chưa cao được như cô, tôi cần bố trí một trận pháp ẩn nấp.

Sắc mặt của Chân Băng Du lạnh như băng, lại lần nữa nhắm mắt tu luyện, những lời Diệp Mặc nói đối với cô cũng giống như không khí.

Diệp Mặc cũng lơ đễnh, hắn đã biết cái mà người con gái này theo đuổi, không cần để ý.

Khi Diệp Mặc ném mấy chục trận kỳ xuống, khi toàn bộ thân hình của hắn đều biến mấy, Chân Băng Du bỗng nhiên đứng dậy, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ còn là một tiên trận sư cấp hai, sao lại có loại người nghịch thiên như này?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1584

Dẫn Địch Vào Trận

Diệp Mặc sau khi tiến vào trận pháp ẩn nấp, ngay lập tức lấy ra một miếng Ám tảo màu trắng ngọc, rồi lập tức khôi phục thần thức, đồng thời chữa trị thức hải.

Khi thức hải bị thương, Diệp Mặc mới cảm nhận rõ được tác dụng của Ám tảo, dưới tác dụng của Ám tảo, thức hải nhanh chóng khôi phục, quả thực còn lợi hại hơn đan dược mấy lần.

Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc, trước kia thức hải của hắn hoàn thiện, khi hắn tu luyện cũng không thể nào cảm giác được, bây giờ sau khi thức hải bị thương rồi, hắn mới hiểu Giác Hồn Tảo tại sao lại quý giá đến vậy. Đây là còn chưa luyện chế thành Song thần đan, đã lợi hại như này rồi, nếu như luyện chế thành Song Thần đan, thì hiệu quả còn tốt hơn như nào nữa?

Song Thần đan là Tiên đan lục phẩm, Diệp Mặc quyết định sau này khi hắn thăng cấp lên đại sư Tiên đan lục phẩm, lập tức sẽ luyện chế Song Thần đan, bây giờ hắn cũng có chút nghi ngờ, luyện chế Song thần đan hẳn là dùng Minh tảo, còn Ám tảo có phải có thể luyện chế được loại đan dược như này không, thì hắn cũng không rõ. Nhưng hắn có thể chắc chắn, Ám tảo mạnh hơn Minh tảo không chỉ mấy lần.

Sau khi thức hải chữa trị được hơn nửa, một chấm đen xuất hiện trong thức hải của Diệp Mặc. Diệp Mặc trong lòng hoảng hốt, bộ hài cốt sắp phải chết kia để lại một ký hiệu trong thức hải của hắn, hắn không ngờ lại không thể cảm giác được.

Nếu như hắn không có Giác Hồn Tảo, mà lại dùng loại đan dược khác,

cho dù chữa trị thức hải, cũng là chuyện của vô số năm sau. Vô số năm sau đó, sẽ xảy ra chuyện gì nữa? Hoặc là nói ký hiệu thần thức này cũng đã hòa tan cùng với thần thức của hắn rồi, vậy thì tương lại hắn nghĩ bất cứ chuyện gì, có phải sẽ bị bộ hài cốt kia biết không?

Nếu quả thực là như vậy, thì tương lai bộ hài cốt kia sống lại có lẽ cũng đoạt xá thành công rồi, bản thân mình tùy tiện đến bất cứ nơi nào, thì gã cũng có thể bắt được mình.

Diệp Mặc nghĩ tới đây toát hết mồ hôi lạnh, sau khi hắn nhanh chóng ép bóng đen kia ra ngoài, dùng tầng tầng cấm chế giam cầm lại ký hiệu thần thức đó, sau đó lại dùng một hộp ngọc phong ấn ký hiệu thần thức đó lại, cẩn thận đặt hộp ngọc phong ấn đó vào trong Thế giới trang vàng. Diệp Mặc chưa hủy ký hiệu đó đi, hắn trước giờ đều không phải người thích im lìm chịu thiệt. Lần này bị bộ xương khô đó ám toán một lần, mai sau có cơ hội hắn nhất định phải ám toán trả.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc lại nhanh chóng đem hết toàn bộ quần áo của mình, sau khi dùng Vụ Liên Tâm hỏa thiêu sạch, rồi lại dùng Vụ Liên Tâm hỏa tìm hết một lượt từ trong ra ngoài thân thể mình, đến khi hắn tin chắc rằng trên thân thể mình không còn ký hiệu nào, mới yên tâm được chút. Đồng thời trong lòng cũng lại càng yêu cầu bức thiết đối với thực lực của mình. Không có sức mạnh chẳng khác gì con kiến hôi. Tự Tại Vương lúc trước, bộ hài cốt bây giờ, những thứ đó đều có thể giết hắn một cách dễ dàng.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn lấy quần áo ra, Chân Băng Du đột nhiên xông vào trận pháp ẩn nấp của hắn, Diệp Mặc sững người, ngay sau đó nhanh chóng mặt quần áo vào, sau đó lạnh lùng nhìn Chân Băng Du nói:

- Đạo tâm của tôi và cô khác nhau, thân thể của tôi đối với tôi mà nói không phải là một túi da, tôi cũng đã bố trí trận pháp ẩn nấp rồi, khi cô tiến vào cũng phải nói với tôi một tiếng chứ?

Chân Băng Du sắc mặt không thay đổi nói:

- Đợi sau khi anh leo lên đại đạo rồi, anh sẽ hiểu những gì tôi nói là không sai. Thân thể chính là một bộ thân xác thối tha, cũng chỉ thế mà thôi. Huống hồ, tôi vào là có chuyện tìm anh. Vừa nãy tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ đi qua một chỗ cách chỗ chúng ta không xa, tôi cảm nhận được.

- Làm sao cô biết?

Diệp Mặc nghe nói tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ này đuổi đến, lập tức quên mất chuyện tìm Chân Băng Du tính sổ. Lúc này thân thể của hắn hoàn chưa khỏe hẳn, nếu như bị tên đó đuổi đến chân rồi, thì đúng là rất nguy hiểm.

- Huyền Hòa Kiếm và Thải Vân chướng của tôi đều chưa kịp thu về, đã bị gã cướp đi rồi. Gã vác sau lưng chính là Huyền Hòa Kiếm của tôi, tứ phía đều là vị trí cảm ứng của tôi, vừa nãy gã còn chưa phát hiện ra, nếu như lại đi qua nơi này lần nữa, nói không chừng gã sẽ phát hiện ra Chân Băng Du bình tĩnh nói.

- Gã tại sao nhất định phải giết cô?

Diệp Mặc nhíu mày hỏi, Chân Băng Du tuyệt đối không phải là loại người cực kỳ nổi tiếng, nếu như không phải trước đó người con gái này lúc đi, cũng dẫn theo hắn, thì hắn còn cho rằng Chân Băng Du này và tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia đang bắt tay cùng hãm hại hắn.

- Đợi anh trị thương xong đã, tôi nói tiếp với anh, hơn nữa chuyện này, cũng liên quan đến việc hợp tác sau này của chúng ta.

Chân Băng Du gật đầu nói.

Diệp Mặc bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục trị thương. Sau hai tuần hương, vết thương của hắn cũng lành được bảy tám phần rồi, hắn mới thở phào. Lúc này, cho dù tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia đến, hắn cũng không sợ.

Lập tức hắn liền nói với Chân Băng Du:

- Bây giờ tôi cần phải bố trí một trận pháp, đợi sau khi tôi bố trí trận pháp xong, cô sẽ làm cho cái trận pháp rác rưởi mà cô bố trí cửa động kia rác rưởi hơn chút nữa, thậm chí khiến cho khí tức của cô bị tên Huyền Tiên kia cảm nhận được.

- Anh muốn dụ tên Huyền Tiên kia đến? Sau đó dùng trận pháp vây khốn gã lại?

Chân Băng Du lập tức hiểu ra ý của Diệp Mặc, cũng không vì Diệp Mặc nói trận pháp của cô rác rưởi, mà có chút bất mãn nào.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đúng vậy, một chiêu còn chưa xuất ra, đã bị tên khốn này đánh cho, trong lòng tôi rất bất bình, lần này không đánh trả được, thì tôi cũng không thoải mái được.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc nói vậy, thở ra một hơi, lắc đầu nói:

- Xem ra tôi cũng nhìn nhầm, sư phụ của tôi đúng là đề cao anh rồi. Anh quả thực không vững vàng chút nào, hơn nữa tâm tính lại táo bạo, chỉ là một chuyện nhỏ cũng canh cánh trong lòng, cho dù truyền thừa có nghịch thiên đi nữa, cũng khó có thể thành đại đạo được.

Chỉ là chuyện nhỏ? Diệp Mặc lặng lẽ nhìn người con gái này, bản thân cũng suýt nữa bị giết chết rồi, còn chỉ là một chuyện nhỏ? Người con gái lạnh lùng này cũng không có nửa tiếng nói chung với hắn.

Diệp Mặc lại mặc kệ không thèm để ý đến cô, bắt đầu bố trí trận kỳ. Chân Băng Du rõ ràng cũng có chút hiểu biết về trận pháp, nhìn Diệp Mặc bố trí trận kỳ cũng rất kinh dị. Vì trận kỳ sau khi Diệp Mặc bố trí xong, thần thức của cô không ngờ lại không quét vào được.

Sau hai tuần hương, Diệp Mặc bố trí xong một Khốn sát trận ẩn nấp, lúc này mới yên lòng, lúc này hắn chỉ cần đợi tên Huyền Tiên kia đến nộp mạng là được rồi.

- Cô là từ vị diện Tu Chân nào phi thăng lên vậy?

Diệp Mặc bố trí xong trận pháp cũng đã đợi được một tuần hương, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của tên Huyền Tiên kia đâu, nhưng hắn lại không muốn đổi địa điểm để giết tên Huyền Tiên này, nơi này có Khốn sát trận, là nơi không thể thích hợp hơn được nữa. Ngồi nhàm chán, tiện mồm hỏi Chân Băng Du một câu.

- Tôi không phải là tu sĩ phi thăng, tôi từ nhỏ đã ở Cực Kiếm môn với sư phụ rồi.

Chân Băng Du lắc đầu nói.

Diệp Mặc trong lòng có chút nghi ngờ, cho dù là tu sĩ Tiên giới, cũng không có nữ tu nào có suy nghĩ giống Chân Băng Du này chứ.

- Anh muốn hỏi tôi tại sao lại có cách nhìn cởi mở như vậy về chuyện nam nữ đúng không?

Chân Băng Du mặc dù chỉ đem thân thể nhìn thành một túi da, nhưng cũng cực kỳ thông minh, Diệp Mặc vừa hỏi, cô liền hiểu ra ý của Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc không nói thêm gì nữa, Chân Băng Du cười lạnh:

- Anh muốn nói tôi không biết xấu hổ, cũng đừng quanh co. Đạo tâm của tôi anh sẽ không hiểu đâu, nói với anh anh cũng không hiểu được. Đương nhiên, nếu như anh có thể đưa ngọc giản trận pháp của anh cho tôi xem một chút, sau này tôi có thể tiện tay bố trí một trận pháp ẩn nấp như anh, tôi cũng sẽ có thể bố trí một trận pháp ẩn nấp trước rồi nói sau.

Diệp Mặc trong lòng cũng cười khẩy, cũng không thèm để ý đến người con gái này nữa. Hắn cảm thấy tâm đạo của người con gái này cũng giống như những gì cô nói, thân thể là một túi da. Nhưng tâm cơ của cô cũng không nhỏ, không ngờ lại muốn mượn cơ hội này để lấy ngọc giản trận pháp kia. Ngọc giản trận pháp của mình cũng từ từ mà tích lũy được, người con gái này mở miệng ra là nói lấy, cô cho rằng mình là ai chứ.

Ngọc giản luyện thể đưa cho cô là trả ơn cứu mạng, vừa nãy mặc dù là cô cứu, nhưng nguy hiểm cũng là do cô mang đến mà.

Thấy Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến ý tứ của mình, Chân Băng Du cũng không để ý nữa, cô chỉ là thuận miệng nói, cũng biết Diệp Mặc chắc hẳn sẽ không đồng ý. Chỉ là lúc trước công pháp luyện thể mà Diệp Mặc đưa cho quá nghịch thiên rồi, nếu như ngọc giản trận pháp của Diệp Mặc cũng nghịch thiên như vậy, cô nhanh chóng sẽ trở thành một Tiên trận sư. Tác dụng của Tiên trận sư, trong lòng cô cũng rất rõ.

Cho nên muốn hỏi Diệp Mặc đòi ngọc giản trận pháp cũng chỉ là nhất thời nảy lòng tham, cũng không như những gì Diệp Mặc nghĩ, có tâm cơ muốn lợi dụng này.

…

Diệp Mặc cũng không chủ động tìm Chân Băng Du nói chuyện, Chân Băng Du không có chuyện lại càng chắc sẽ không tìm đến Diệp Mặc nói chuyện. Không khí trầm mặc này cũng chưa qua nổi nửa tuần hương, một đường thần thức quét vào trong động, ngay lập tức một đường độn quang nhanh chóng đến cửa động.

Quả nhiên là tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia, Chân Băng Du hơi sửa một chút trận pháp ở cửa động, liền bị gã cảm ứng được hai người ở trong này.

Cảm nhận được khí tức hung hãn trên người tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ này, Diệp Mặc biết, nếu như không dùng trận pháp, hắn nếu là Kim Tiên sơ kỳ, chắc hẳn cũng không phải là đối thủ của người này. Bây giờ hắn là Kim Tiên trung kỳ rồi, muốn thắng được người này cũng cần phải khổ chiến một phen, còn kết quả thế nào, chỉ có trời mới biết.

Nhưng có trận pháp động phủ này, Diệp Mặc tin chắc, chỉ cần đối phương tiến vào, hắn có thể thông qua sự giúp sức của trận pháp, dễ dàng giết chết tên Huyền Tiên trung kỳ này. Sau khi phong tỏa không gian xong,

gã vẫn đứng ở cửa động quan sát một hồi, mặc dù Diệp Mặc chỉ là một Kim Tiên sơ kỳ bị gã không coi ra gì, nhưng người con gái đó thì cũng có chút bản lĩnh. Trước khi tiến vào động phủ này, gã cần phải làm rõ trong này có nguy hiểm gì không.

Điều mà Chân Băng Du lo lắng lúc này không phải là tên tu sĩ Huyền Tiên kia, tu vi của Diệp Mặc cô tận mắt chứng kiến, tuyệt đối cực kỳ mạnh. Cộng thêm bây giờ vết thương của hắn cũng đã hồi phục rồi, hơn nữa cũng là tu vi Kim Tiên trung kỳ rồi, lại có sự giúp sức của trận pháp và mình bên cạnh, cô lại càng không sợ.

Cô giật mình chính là Diệp Mặc, Diệp Mặc khống chế tu vi của mình ở mức Kim Tiên sơ kỳ, cô không ngờ lại không nhận ra chút nào. Nói cách khác, nếu như hắn là một tu sĩ Huyền Tiên khống chế tu vi của mình ở mức Kim Tiên sơ kỳ, thì cô cũng không nhìn ra.

Lúc này cô cũng có chút nghi ngờ Diệp Mặc có phải là ẩn giấu tu vi hay không, hắn trên thực tế không phải là một tu sĩ Kim Tiên, mà là một tu sĩ Huyền Tiên.

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia sau khi xem xét tình hình xung quanh, cũng không phát hiện có gì bất thường, lúc này mới cười khẩy tiến vào trong động.

Pháp bảo hắc long kia sau khi gã tiến vào trong động, liền uốn lượn trên đỉnh đầu gã. Lần này gã sớm đã phóng ra hắc long của mình, chính là sợ lại bị hai người Diệp Mặc chạy thoát lần nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1585

Liên Thủ Kháng Địch

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia sau khi xem xét tình hình xung quanh, cũng không phát hiện có gì bất thường, lúc này mới cười khẩy tiến vào trong động. Đường pháp bảo hắc long kia sau khi gã tiến vào trong động, liền uốn lượn trên đỉnh đầu gã. Lần này gã sớm đã phóng ra hắc long của mình, chính là sợ lại bị hai người Diệp Mặc chạy thoát lần nữa.

Một trận âm thanh "oong oong" truyền đến, âm thanh này là từ pháp bảo hắc long trên đỉnh đầu tên tu sĩ Huyền Tiên đang xoay tròn phát ra.

Diệp Mặc cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy loại pháp bảo này, hắn cũng không kinh hãi, đây chỉ là pháp bảo dùng luyện chế thú hồn. Loại pháp bảo này có một khí linh không thể trưởng thành được, nhưng so với những pháp bảo không có khí linh bình thường thì cũng mạnh hơn nhiều lần.

Pháp bảo hắc long của tên tu sĩ Huyền Tiên này phát ra những âm thanh này còn có một cảm giác uy hiếp, rõ ràng khí hồn kia cũng không tầm thường.

- Giết…

Tên tu sĩ Huyền Tiên này căn bản cũng không thèm nhìn Diệp Mặc, chỉ chằm chằm nhìn Chân Băng Du hét một tiếng xong, thì hắc long trên đỉnh đầu lại lần nữa hóa thành tia sét màu đen phóng đến. Chỉ trong nháy mắt hắc long đó hình thành nên một đại ma bàn phạm vi hơn một trượng, bao trùm lấy Chân Băng Du lại. Nếu như không phải cái động này quá nhỏ, thì đại ma bàn này tuyệt đối cũng không phải chỉ có phạm vi một trượng.

Dường như cùng lúc đại ma bàn hắc long này bao vây lấy Chân Băng Du, những âm thanh ung ung từ trong thân thể của Huyền Tiên này vang lên, từng đường ánh sáng màu đen giống như những cái gai trên người con nhím vậy, từ trong người gã bắn ra.

Diệp Mặc kêu lên một tiếng đau đớn, lúc trước hắn chính là bị những gai nhím này gây thương tích. Không đợi những gai nhím này lại bắn ra, trận kỳ trong tay hắn đã được rắc ra.

Trong nháy mắt trận pháp khép lại, tên tu sĩ Huyền Tiên này liền cảm nhận được. Gã không tinh thông trận pháp, nhưng bị người ta dùng trận pháp vây khốn lại, gã rõ ràng cũng nhìn ra.

Lúc này gã rốt cục cũng hiểu ra tại sao Chân Băng Du khi chạy trốn lại muốn tìm đến tên Kim Tiên sơ kỳ nhỏ bé này. Hóa ra hắn còn là một Tiên trận sư, nhưng cho dù gã bị vây khốn lại, gã cũng không thèm để ý. Chỉ là một tên Kim Tiên sơ kỳ, cho dù là Tiên trận sư, vậy thì đã sao?

Gã lại càng thúc giục tia sáng đen của mình, nhưng nhanh chóng lại cảm giác không ổn, tia sáng đen của mình không ngờ như rơi vào biển sâu, trong động phủ trước mặt phạm vi chỉ có mấy trượng lại biến mất hình mất dạng.

Đồng thời pháp bảo cự long màu đen kia cũng bị trận pháp chặn lại, cũng không gây tổn thương gì đến nữ tu sĩ Huyền Tiên kia. Không chỉ vậy, hắc long nhất thời cũng chưa có cách để xông ra khỏi trận pháp

Tên Huyền Tiên này lập tức hiểu Diệp Mặc chẳng những là một Tiên trận sư, hơn nữa còn là một tiên trận sư rất biết dùng trận pháp đối địch. Cần phải giết chết con kiến hôi Kim Tiên này trước đã, nếu không bản thân mình bị trận pháp này vây khốn lại, cũng không làm được cái gì nên hồn.

Tên tu sĩ Huyền Tiên này nghĩ đến đây, pháp bảo hắc long lại lần nữa phát ra những âm thanh oong oong, hướng về phía Diệp Mặc.

Chỉ có điều pháp bảo cự long màu đen kia vừa mới đập vào khốn sát trận

của Diệp Mặc, thì tên tu sĩ Huyền Tiên liền cảm thấy một đường sát cơ cực lớn tiến tới trước mặt. Mà trước đó, gã không ngờ lại không có chút cảm giác nào.

Đường sát cơ này gã rất quen thuộc, lúc trước đấu với Chân Băng Du không phải một lần hai lần, đây chính là đòn tấn công của một pháp bảo khác của người con gái kia. Lúc trước người con gái đó mỗi lần tấn công, gã đều có thể cảm nhận sớm được, bây giờ sát cơ đến trước mặt gã mới nhận ra, chắc chắn là do trận pháp tạo thành.

Cự long màu đen cũng không kịp va đập vào pháp bảo của Diệp Mặc, trực tiếp bị gã thu hồi lại, chặn lại trước thanh địch mà Chân Băng Du phóng ra.

Lúc này tên tu sĩ Huyền Tiên căn bản cũng không quản Chân Băng Du nữa, pháp bảo hắc long sau khi chặn Chân Băng Du lại, gã điên cuồng xông về phía Diệp Mặc, đồng thời một lá bùa đập ra ngoài.

Đối phó với một tu sĩ Kim Tiên, cũng phải dùng đến phù lục, gã cảm thấy thật mất mặt. Nhưng trong lòng gã lại biết rõ, nếu như không giết tên Tiên trận sư bố trí ra trận pháp này, thì gã hôm nay đừng nói là thắng, cho dù giữ được tính mạng cũng khó. Tên Kim Tiên sơ kỳ nhỏ bé này gây uy hiếp với gã, còn lớn hơn nhiều so với nữ tu Huyền Tiên sơ kỳ trước mặt này.

Ầm…

Phù lục trong trận pháp của Diệp Mặc lại phát ra tiếng nổ cực lớn, không gian xung quanh bị kích động từng đợt sóng, không gian của Hỗn Độn Tinh vực dường như không được vững chắc như bên ngoài.

Tên tu sĩ Huyền Tiên này phát hiện ra phù lục của mình đã nổ rồi, ngoại trừ khiến trận pháp của đối phương lắc lư bất ổn ra, thì cũng không có hiệu quả gì, thân hình của tên Tiên trận sư Kim Tiên sơ kỳ này căn bản cũng không có trong vùng nổ kia. Không đợi gã lại phóng ra pháp bảo lần nữa, lại một đường sáng nhạt quét đến.

Đây không phải là người con gái kia ra tay, chắc hẳn là do tên Kim Tiên bố trí ra trận pháp kia. Tên tu sĩ Huyền Tiên sau khi hiểu đường ánh sáng nhàn nhạt kia là do Diệp Mặc tấn công, gã lại lần nữa phóng ra Tiên khí hạ phẩm, đồng thời giơ tay hướng về phía đường sáng nhàn nhạt kia chộp đến.

Diệp Mặc cười khẩy, chỉ là một tên Huyền Tiên trung kỳ, còn trong trận pháp của mình, mà cũng dám dùng tay trực tiếp bắt hắn.

Hắn lại ném ra mấy trận kỳ, Tử Đao cũng đã bổ trúng tấm chắn của tên tu sĩ Huyền Tiên này.

Răng rắc…

Một tiếng giòn tan vang lên, tên tu sĩ Huyền Tiên này hoàn toàn không ngờ tiên nguyên của Diệp Mặc lại hùng hậu đến vậy, tấm chắn của gã trong tình trạng vẫn còn chưa toàn lực phóng ra, không ngờ đã bị trực tiếp đánh bay, thậm chí có một đường nứt lờ mờ.

- Anh không phải là Kim Tiên sơ kỳ…

Những lời này của gã vừa mới nói xong, phụt một tiếng, một đường máu phun ra, Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã bổ trúng ngực của tên tu sĩ này.

Sau khi biết Diệp Mặc không phải Kim Tiên sơ kỳ, tên Huyền Tiên này trong lòng cũng vô cùng hoảng hốt, lúc này gã lại bị trọng thương rồi, lại càng không nghĩ ngợi gì quay người liền muốn bỏ chạy. Từ lúc Diệp Mặc liều một chiêu cùng gã, gã liền có thể cảm nhận được tu vi tiên nguyên của Diệp Mặc tuyệt đối không kém gì một tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ, thậm chí còn hơn một chút. Mà gã chẳng những bị vây khốn trong trận pháp, còn phải đối diện với hai Huyền Tiên, thì khác gì tìm đến cái chết?

Tên tu sĩ Huyền Tiên này vừa định quay người lại, thì vô số đường kiếm mắt thường không nhìn thấy được cũng đã từ trong trận pháp bắn ra, bao vây lấy gã.

Tên tu sĩ Huyền Tiên cũng không thèm chú ý trận pháp của Diệp Mặc là

trận pháp gì, lại càng điên cuồng kích phát cự long màu đen của mình, muốn dựa vào cái này lao ra khỏi động phủ.

Nhưng Diệp Mặc bố trí khốn sát trận này, trong khoảng thời gian ngắn gã căn bản cũng không xông ra được. Gã biết mình không nên vào trong cái động này, tiến vào trong trận pháp của đối phương. Nếu như không trong trận pháp, gã chắc chắn mình sẽ không sợ tên Tiên trận sư này. Trong lòng gã đồng thời cũng vô cùng buồn bực, pháp bảo hắc long bị trận pháp của đối phương áp chế lại, đến 1/10 uy lực cũng không phóng ra được

Pháp bảo hắc long phát ra từng trận uy áp kinh khủng, Diệp Mặc biết rõ tên này muốn tự nổ pháp bảo của mình xông ra ngoài. Loại pháp bảo có khí linh thú hồn kiểu này, tự nổ cũng rất kinh người.

Lúc này Diệp Mặc làm sao để cho pháp bảo của đối phương tự nổ được? Tiên nguyên và thần thức của hắn lại càng điên cuồng khởi động, Tử Đao bạo phát phóng ra.

Màu tím từ nhạt đến đậm, căn bản còn chưa đến nửa tích tắc, đã đánh lên đỉnh đầu của tu sĩ Huyền Tiên kia.

Một tấm phù lục bạo liệt trong tay tên tu sĩ Huyền Tiên này, còn chưa kịp phóng ra, đã bị một đao của Tử Đao chém thành hai khúc.

Thấy Diệp Mặc dùng trận pháp mình liên hợp, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã giết được tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ này. Chân Băng Du trong mắt hiện lên tia kinh hãi, cô biết Diệp Mặc dùng trận pháp chắc chắn sẽ thắng, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại thắng một cách gọn gàng nhanh lẹ như vậy, hơn nữa tên tu sĩ Huyền Tiên này sau khi chết, nguyên thần dường như bị một bóng đen nuốt mất, bóng đen đó là thứ gì, cô căn bản cũng không nhìn rõ.

Bởi vậy có thể thấy, Diệp Mặc còn đòn sát thủ khác chưa lấy ra, Chân Băng Du không nói nhiều, tự mình đến trước mặt tên tu sĩ Huyền Tiên kia thu lại Huyền Hòa Kiếm.

Diệp Mặc sau khi thu hồi trận kỳ lại, đơn giản phá đi cấm chế nhẫn trữ vật của tên tu sĩ Huyền Tiên kia, nhưng tiên tinh trong đó lại khiến Diệp Mặc quá mức thất vọng. Diệp Mặc đếm qua một chút, nhiều lắm cũng không hơn năm trăm nghìn tiên tinh, một tu sĩ Huyền Tiên lại nghèo như vậy sao?

Nhưng Diệp Mặc cũng nhanh chóng hiểu chuyện gì xảy ra, trong nhẫn trữ vật này còn có ba bình Tiên đan tam phẩm, Tiên linh đan tứ phẩm và nguyên liệu luyện khí cũng không ít. Là một Huyền Tiên, chắc hẳn biết tác dụng của tiên tinh cũng không phải tốt nhất trong tu luyện, chỉ có thể đem tiên tinh đổi thành những thứ khác hữu dụng hơn, mới có thể gia tăng tốc độ tu luyện của mình.

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du nhìn mình, hắn nhanh chóng tìm được Thải Vân Chướng của Chân Băng Du. Một Tiên khí hạ phẩm Thải Vân Chướng, Diệp Mặc thực sự cũng không coi ra gì, hắn cầm lấy Thải Vân Chướng ném cho Chân Băng Du:

- Đồ của cô trả lại cho cô.

Thấy Chân Băng Du thu lại Thải Vân Chướng, Diệp Mặc quay người định rời khỏi nơi này.

- Đợi một chút, tôi vừa nói có một chuyện muốn hợp tác cùng anh, anh xem có muốn hay không?

Chân Băng Du bỗng nhiên gọi giật Diệp Mặc lại.

- Là chuyện gì?

Diệp Mặc lạnh nhạt hỏi.

Chân Băng Du không để ý Diệp Mặc cũng không có hứng thú lắm, tự mình nói:

- Tôi biết có một chỗ có Hỗn Độn Thanh Địch, nếu như anh muốn thì…

Diệp Mặc đột nhiên quay người lạnh lùng nhìn chằm chằm Chân Băng Du, Hỗn Độn Thanh Địch chính là thứ mà bộ xương khô kia nói dưới đầm suýt nữa lấy đi mạng của gã, bây giờ Chân Băng Du nói như vậy là có ý gì?

Đồng thời Diệp Mặc cũng chuẩn bị sẵn rồi, lúc nào cũng có thể phóng ra Tử Đao. Nếu như người con gái này dám khiến cho mình xuống dưới đầm nước kia, thì hắn sẽ không chút do dự giết chết cô.

Xuống dưới đầm nước đó chắc chắn chỉ có con đường chết, người con gái này lại bảo hắn xuống đầm nước đó, thì chính là bảo hắn đi chết rồi.

Cảm nhận được sát cơ, Chân Băng Du lùi về sau hai bước, nhíu mày. Cô không hiểu tại sao sau khi mình nói ra Hỗn Độn Thanh Địch, Diệp Mặc lại có sát cơ với cô.

Cho nên cô cũng chú ý đến, nếu như Diệp Mặc dám động tay, cô sẽ không chút do dự tự bảo vệ mình. Lúc này Chân Băng Du đoán rằng, chắc hẳn sau khi Diệp Mặc biết Hỗn Độn Thanh Địch, muốn một mình nuốt hết, không muốn hợp tác cùng mình.

Nghĩ tới đây, Chân Băng Du cũng không muốn nói chuyện này với Diệp Mặc. Mặc dù biết một mình mình căn bản cũng không thể nào lấy được Hỗn Độn Thanh Địch, nhưng cô không nói ra địa điểm, Diệp Mặc muốn một mình nuốt hết, điều này khiến trong lòng cô cực không thoải mái.

- Thôi, tôi không muốn hợp tác với anh nữa Chân Băng Du nói xong, liền muốn rời khỏi đây luôn.

Diệp Mặc ngược lại lại có chút nghi ngờ, chẳng lẽ hắn đoán lầm rồi sao? Nếu như đoán lầm, vậy thì cũng mất đi một cơ hội tốt rồi, Hỗn Độn Thanh Địch cũng không phải là đồ đơn giản, thứ này chính là thứ mà hắn đang cần.

- Cô nói Hỗn Độn Thanh Địch ở đâu?

Diệp Mặc cũng không kìm chế được hỏi một câu, dù sao cái này cũng liên quan đến việc hắn niết bàn. Một tu sĩ luyện thể, nếu như niết bàn hoàn

mĩ, mới có thể thăng cấp lên tầng cao hơn, nếu không căn bản cũng không có chút ý nghĩa nào.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc hỏi vậy, cũng không đắn đo, thứ này đồng thời cũng là một thứ rất quan trọng với cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1586

Mọi Người Đều Biết Bí Mật

Vốn tôi cho rằng chỉ có một mình tôi biết, nhưng sau khi tôi đi rồi thì mới hiểu rằng không phải chỉ có mình tôi biết rồi. Cái tên Huyền Tiên trung kỳ vừa rồi muốn giết tôi chính là vì lo sợ tin tức bại lộ ra ngoài, nên mới chủ động tới truy sát tôi đấy. Bọn chúng có ba người, còn có hai tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ nữa.

Chân Băng Du trả lời.

Diệp Mặc nghe được việc tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia truy sát tới là vì 'Hỗn độn thanh địch', thì lập tức biết bản thân đã đoán sai rồi, cho nên lập tức nói:

- Cô muốn hợp tác thế nào?

- Trước khi hợp tác, tôi có hai điều kiện.

Chân Băng Du cảm giác được sự đề phòng của Diệp Mặc đối với bản thân đã yếu bớt, lúc này mới lập tức nói ra rằng mình cần điều kiện.

Diệp Mặc nói một cách thản nhiên:

- Thứ nhất, 'Hỗn độn thanh địch' mà cô nói không nhất định là có tồn tại, hoặc là cho dù nó có tồn tại đi chăng nữa cũng không nhất định là chúng ta sẽ lấy được. Thứ hai, điều kiện của cô không cần phải nói ra, vì nếu tôi chưa nhìn thấy 'Hỗn độn thanh địch' thì tôi chắc chắn sẽ không đáp ứng điều kiện nào cả.

-...

Chân Băng Du biết việc mình nhắc lại chuyện công pháp đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi. Sau khi trầm mặc một lát, thì cô đành phải lên tiếng:

- Vậy nếu chúng ta chiếm được 'Hỗn độn thanh địch', thì chúng ta sẽ phân chia thế nào?

Mặc dù biết là loại hi vọng này rất xa vời, nhưng sự mê hoặc của 'Hỗn độn thanh địch' đối với Diệp Mặc xác thực là quá lớn. Nếu như chỉ có một gốc 'Hỗn độn thanh địch', vậy thì Diệp Mặc tuyệt đối không muốn phải chia cho người khác.

Hắn trầm mặc trong chốc lát rồi nói:

- Nếu như có thêm một gốc 'Hỗn độn thanh địch', thì hai người chúng ta sẽ chia đều, nhưng nếu chỉ có một gốc...

- Vậy thì sẽ không có phần của tôi rồi đúng không?

Chân Băng Du cười lạnh một tiếng, trong lòng cũng có chút tức giận. Giờ vẫn còn chưa có thông tin chính xác về 'Hỗn độn thanh địch', vậy mà cái tên này đã có bộ dáng đó rồi, nếu như thực sự chiếm được 'Hỗn độn thanh địch' rồi, dám hắn sẽ giết mình diệt khẩu quá!

Diệp Mặc cảm thấy buồn cười, vì đúng là nếu chỉ có một gốc 'Hỗn độn thanh địch', thì hắn thực sự là sẽ không biết phải chia làm sao cả. Chân Băng Du đã tìm đến hắn để hợp tác, thì hiển nhiên là một mình cô ta sẽ không thể nào chiếm được 'Hỗn độn thanh địch' cả. Nếu như chỉ cần một mình cô cũng có thể chiếm được 'Hỗn độn thanh địch', vậy thì cô ta khẳng định là sẽ không đi tìm hắn để mà hợp tác.

- Tu vi luyện thể của tôi đã đạt tới Thần Cảnh viên mãn, thực sự cần tiến tới niết bàn rồi. Nhu cầu của tôi đối với 'Hỗn độn thanh địch' cấp thiết hơn so với cô, cho nên lần này coi như là cô giúp tôi đi, tôi sẽ dùng thứ khác để bồi thường cho cô.

Diệp Mặc nói một cách bất đắc dĩ. Hắn thật sự là còn chưa nghĩ tới việc sẽ dùng cái gì để bồi thường cho Chân Băng Du cả.

Đối với cô gái tên Chân Băng Du này, thì hắn cũng không có thiện cảm gì, nhưng cũng không có cái gì là ác cảm cả.

Chân Băng Du từ lâu đã biết được bản tính tham lam của Diệp Mặc, nên cô chỉ có thể thầm than mà thôi, vì nếu như không tìm tới hắn để hợp tác, thì chuyện 'Hỗn độn thanh địch' cũng căn bản là không có hi vọng. Nhưng tìm hắn hợp tác rồi, thật sự là phải bực tức trong lòng. Nếu như chỉ có một gốc 'Hỗn độn thanh địch' thì phải làm sao chứ?

- Tu vi luyện thể của tôi cũng đã đạt tới Vương Cảnh rồi, hơn nữa 'Hỗn độn thanh địch' là thứ đồ tốt mà ai cũng muốn. Huống chi đối với luyện thể mà nói, thì cũng không nhất thiết phải có được cả một gốc 'Hỗn độn thanh địch'. Cho nên nếu chỉ có một gốc, thì cậu chia cho tôi một nửa là được rồi.

Chân Băng Du nói không chút do dự. Nếu muốn cô buông tha cho 'Hỗn độn thanh địch', thì thật sự là không có khả năng.

Mới nửa năm, mà Chân Băng Du đã tu luyện luyện thể tới Vương Cảnh rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng không hề kỳ quái, vì trước đây thời gian mà hắn tu luyện tới Thần Cảnh cũng không tính là dài. Ở trong này lại có rất nhiều nơi có thể tu luyện luyện thể, so với hồi hắn ở cái 'Vết nứt hư không' kia thì càng tốt hơn nhiều. Cho nên chỉ trong thời gian ngắn tu luyện được tới Vương Cảnh cũng coi như là bình thường.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, thì cô lại bổ sung thêm:

- Nếu như chỉ có một gốc, thì tôi nguyện ý tặng bộ rễ cho cậu, tôi chỉ cần một bộ phận mà thôi.

Đối với loại tiên linh thảo như 'Hỗn độn thanh địch', thì những bộ phận càng gần gốc rễ thì càng có giá trị. Chân Băng Du cũng đã nói như vậy rồi, nên Diệp Mặc cũng chỉ có thể gật đầu:

- Tốt, cứ như vậy đi. Hiện tại cô nói một chút, nơi mà gốc 'Hỗn độn thanh địch' kia xuất hiện rốt cuộc là ở đâu?

- Ở Cực Tinh Trạch, đi thêm một ngàn dặm về phía Tây.

Chân Băng Du sau khi đã bàn tốt chuyện phân chia với Diệp Mặc, thì liền không chút do dự nào mà nói ra tin tức của 'Hỗn độn thanh địch'.

Diệp Mặc lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' rồi nói với Chân Băng Du:

- Lên đây đi, chúng ta đi nhanh lên một chút.

Diệp Mặc cũng biết chỗ được gọi là Cực Tinh Trạch này. Ở trên ngọc giản có ghi chép lại khá rõ. Ở chỗ đó quả thực chính là chỗ tốt đối với hắn, bởi vì ở đó không thể thi triển thần thức, cũng không thể nào thi triển tiên nguyên lực. Loại địa phương như thế, thì đối với một tu sĩ luyện thể Thần Cảnh viên mãn như hắn, thì đã có thể gọi là người chiếm ưu thế tuyệt đối rồi.

Chân Băng Du biết rằng Diệp Mặc không sợ Vô Ảnh Kiêu, nên cũng không chần chờ, trực tiếp tiến lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc.

Sau khi Chân Băng Du đã lên, thì hắn cũng lập tức dùng thần thức khống chế, để 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' biến thành một đạo ánh sáng mầu xanh xẹt qua bầu trời Hỗn Độn Tinh Vực. So với việc đi bộ trên mặt đất thì đâu chỉ là nhanh hơn gấp mấy lần.

Mặt ngoài của Chân Băng Du vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, nhưng trong lòng cô cũng đang vô cùng hâm mộ Diệp Mặc. Bản thân cũng là người của một Đại La Tiên Môn, nhưng so với Diệp Mặc, thì cô cảm giác rằng mình chẳng khác nào một kẻ nhà quê cả. Ngoại trừ đạo tâm kiên định hơn Diệp Mặc ra, thì những thứ còn lại bất luận là công pháp hay là thể lực, thì cô đều kém hơn hẳn một bậc. Nếu như loại tu sĩ như tên Diệp Mặc này chuyên tâm tu luyện, thì hắn tuyệt đối có thể đạt tới được một độ cao vô

cùng lớn.

Ngay khi Chân Băng Du còn đang suy nghĩ miên man, thì Diệp Mặc bỗng nhiên đã đánh ra một đạo Tử Đao.

Một tiếng động vang lên, một dòng máu tươi phun xuống. Diệp Mặc đưa tay ra thu hồi lại một miếng yêu đan và hai cái lông vũ. Chân Băng Du cũng lập tức nhìn thấy một con Vô Ảnh Kiêu rớt xuống phía dưới 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra nhẫn trữ vật dùng để cất giữ yêu đan và lông vũ của Vô Ảnh Kiêu, còn thi thể của Vô Ảnh Kiêu thì hắn bỏ lại. Chân Băng Du thấy vậy cũng âm thầm sợ hãi mà than. Ngoại trừ yêu đan và lông vũ của Vô Ảnh Kiêu ra, thì cái xác còn lại cũng đáng giá một ít tiên tinh mà, người này quả thực là quá lãng phí rồi. Nghĩ tới lúc trước khi hắn lấy ra yêu đan của Yêu Lang hoàn toàn không có miếng yêu đan cấp một nào cả, thì lúc này Chân Băng Du cũng biết rằng, không phải hắn không gặp phải Yêu Lang cấp một, mà là toàn bộ yêu đan của Yêu Lang cấp một đều bị hắn vứt đi hết.

Lần đầu tiên Chân Băng Du có chút tò mò đối với Diệp Mặc, cô cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ có hứng thú đối với bất luận một nam tu sĩ nào cả, ngay cả việc đi hỏi những thứ vân vân và vân vân, thì đây cũng là lần đầu tiên đấy:

- Cậu là tu sĩ phi thăng từ Tu Chân Giới phải không?

- Không sai.

Diệp Mặc gật đầu.

- Vậy cậu ở Tu Chân Giới hẳn là có không ít đạo lữ phải không?

Trong lòng Chân Băng Du cảm thán. Cô thực sự là không đành lòng nhìn loại thiên tài hơn người như tên Diệp Mặc này không hề muốn đặt toàn bộ tâm tư vào việc tu luyện.

Diệp Mặc cũng chỉ có thể xấu hổ gật đầu, trong lòng cũng tự nhủ rằng cô gái này đoán cũng rất chính xác.

Chân Băng Du từ lâu đã đoán được rồi, nhưng vẫn do dự một chút rồi mới nói tiếp:

- Kỳ ngộ của cậu hẳn là phải vô cùng kinh người. Lúc trước sư phụ của tôi nói Niệm Mân không xứng với cậu, thì hiện tại tôi có chút tin tưởng rồi. Lấy điều kiện hiện tại của cậu, nếu như đem toàn bộ tâm tư đặt trên việc tu luyện, vậy thì tôi tin rằng cậu có thể sẽ trèo lên được đỉnh cao...

Diệp Mặc sao có thể không biết cô gái này đang ám chỉ việc 'lòng trần' của mình quá nặng chứ. Hắn khoát tay, không hề để ý tới lời nói của Chân Băng Du. Điều này hắn còn cần cô phải nhắc nhở hay sao?

Thấy Diệp Mặc không muốn nói, thì Chân Băng Du chỉ có thể tự nói tiếp:

- Tôi chỉ nhắc nhở cậu một tiếng thôi, có nghe hay không là tùy cậu. Tôi chỉ là cảm thấy tiếc cho cái truyền thừa Vô thượng kia...

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn chằm chằm vào Chân Băng Du rồi thản nhiên nói:

- Tôi đây cũng nhắc nhở cô một câu, nếu như cô không thoát y trước mặt một tên đàn ông, thì nói không chừng là cô cũng có thể trèo lên đỉnh cao đại đạo, có nghe hay không thì tùy. Tôi chỉ tiếc rằng cô chính là một cô gái rất đẹp...

Chân Băng Du mỉm cười, không thèm nhắc lại. Cô đối với cái 'túi da' của mình đúng là không có vấn đề gì đáng quan tâm cả, nhưng nếu muốn nói tới việc cô tự thoát y trước mặt một tên đàn ông, thì cũng chỉ có lần trước ở trước mặt Diệp Mặc mà thôi. Cũng không phải vì nguyên nhân gì khác, mà là vì cô nào giờ không hề lập đội để thí luyện. Lần này cho dù là cùng Hải Xuyên Vũ đi vào Hỗn Độn Tinh Vực này, nhưng sau đó cô vẫn lựa chọn

việc một mình đi thí luyện. Người sinh trong cõi đất trời,

Vẫn luôn mong ước nghịch đời, nghịch thiên.

Mong được trở thành thần tiên,

Mà quên đi mất 'Nhân' tiền thị 'Nhân'.)

Sky Heart đề thơ ^^

Lần này cô trọng thương, nhưng thương thế của Diệp Mặc nghiêm trọng hơn nhiều so với cô, huống chi còn có người đang truy sát nữa, vậy thì cô đâu còn phải lưu ý đến cái bộ 'túi da' nữa?

Nhưng Diệp Mặc thì lại ngây ngẩn cả người. Từ khi hắn quen biết cô gái này cho tới nay, thì đây vẫn là lần đầu tiên được nhìn thấy cô ta cười. Khi cô gái này cười, thì đúng là đẹp hơn rất nhiều so với cái bộ dạng lạnh như băng trước kia.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, loại con gái đẹp như thế này, cư nhiên lại có thể tùy tiện mà thoát y trước mặt người khác. Nghĩ tới việc không biết thân thể của cô gái này bị bao nhiêu người xem qua, thì trong lòng hắn dĩ nhiên lại hiện lên một sự chán ghét. Vị sư phụ kia của cô thoạt nhìn cũng là một phụ nữ cực kỳ đẹp, không nghĩ tới loại nữ nhân cực phẩm như vậy lại có cái loại 'đạo tâm' này.

- Cậu rất chán ghét tôi sao?

Chân Băng Du chỉ quét mắt một chút, đã nhận thấy được sự chán ghét ở trong mắt Diệp Mặc, liền thản nhiên hỏi một câu.

- Ha ha, tới rồi.

Diệp Mặc vẫn còn muốn hợp tác cùng cô gái này, nên đương nhiên là không thể nói rằng mình chán ghét cô được, cũng may là lúc này đã thực sự tới Cực Tinh Trạch rồi.

...

Từ trên không trung nhìn xuống, thì Cực Tinh Trạch đang có một cơn mưa lất phất, hình như chỉ là hơi nước, mà lại cũng chỉ giống như là khí tức mà chỉ duy nhất Hỗn Độn Tinh Vực có được.

Bên trong Cực Tinh Trạch đã có rất nhiều tiên nhân, từ tu vi Kim Tiên tới tu vi Huyền Tiên đều có đủ. Nhưng lại không ngừng có thêm tu sĩ nữa đang hướng tới nơi này. Có thể khẳng định là chỉ cần qua nửa ngày nữa, thì số lượng tiên nhân ở đây sẽ vượt qua hai ngàn người.

- Đây là tin tức độc nhất vô nhị mà cô nói sao?

Diệp Mặc sững sờ nhìn hơn một ngàn người ở phía dưới, nghi hoặc nhìn Chân Băng Du hỏi một câu.

Trên mặt Chân Băng Du hiện lên một tia xấu hổ:

- Thời điểm tôi tới lúc trước, thì ở đây ngay cả một bóng người cũng không có, hiện tại lại có nhiều người tới như vậy, thì hẳn là tin tức 'Hỗn độn thanh địch' đã bị bại lộ rồi.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc hạ xuống từ không trung, lập tức có rất nhiều tiên nhân khác quay đầu lại nhìn. Ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này không phải là không có tiên nhân nào phi hành trên không, nhưng bình thường có thể phi hành trên không đều là tu sĩ Huyền Tiên, hơn nữa còn phải là pháp bảo phòng ngự đỉnh cấp. Tu sĩ Kim Tiên cho dù là có pháp bảo phòng ngự đi chăng nữa, thì cũng rất khó có thể phi hành trong Hỗn Độn Tinh Vực này. Chỉ cần có ba con Vô Ảnh Kiêu trở lên, thì cho dù tu sĩ Kim Tiên có pháp bảo phòng ngự đi chăng nữa thì cũng chắc chắn sẽ bị giết.

Khi mọi người thấy được tu sĩ từ trên không trung hạ xuống chỉ có tu vi Kim Tiên sơ kỳ, thì đều mở to hai con mắt ra mà nhìn. Kim Tiên sơ kỳ có thể phi hành trong Hỗn Độn Tinh Vực này sao? Cũng may là bọn họ lập tức nhìn thấy Chân Băng Du đi theo phía sau Diệp Mặc, mà tu vi của Chân Băng

Du thì đã là Huyền Tiên rồi.

Diệp Mặc lúc trước bị Chân Băng Du nhận ra rằng hắn đã thăng cấp Kim Tiên trung kỳ thì trong lòng đã có chút vướng mắc rồi. Hiện tại rất nhiều tu sĩ tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực đều biết tu vi của hắn là Kim Tiên sơ kỳ, nếu như chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã thăng cấp lên Kim Tiên trung kỳ rồi, thì người khác muốn không nghi ngờ cũng không được. Cho nên hắn liền thẳng thắn đem tu vi của mình ẩn dấu ở cấp độ Kim Tiên sơ kỳ như cũ.

- Tôi nhận ra cái tên tu sĩ Kim Tiên kia, lúc trước ở Viễn Tinh Ổ không có người nào nguyện ý lập đội cùng hắn, kết quả là hắn một mình đi tới Vẫn thạch môn của Hỗn Độn Tinh Vực đấy.

- Một tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ vượt qua Thiên Vực Hư Không sao, ngươi không bị sốt chứ?

- Điều y nói là sự thực đấy, tên kia không chỉ một mình vượt qua Thiên Vực Hư Không, hơn nữa còn giết hơn mười ngàn Lang Yêu ba chân cấp hai nữa đấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1587

Cực Tinh Trạch

Mọi người xung quanh đều xôn xao bàn tán, rất nhanh đã coi Diệp Mặc là một cao thủ vượt cấp. Kể từ đó, cũng không có ai dám sử dụng thần thức để dò xét Diệp Mặc nữa. Bình thường thì nếu tu sĩ cấp thấp mà sử dụng thần thức để dò xét tu sĩ cấp cao hơn thì sẽ bị coi là một hành động bất kính, nếu như tu sĩ cấp cao kia có tính tình không được tốt, thì không chừng là có thể trực tiếp ra tay giết người rồi. Mà nếu bị giết ở Hỗn Độn Tinh Vực này, thì cũng chỉ có thể tự nhận là mình không may mà thôi.

- Băng Du sư muội...

Một âm thanh vui mừng vang lên. Diệp Mặc và Chân Băng Du đều cùng nhìn thấy Hải Xuyên Vũ. Hải Xuyên Vũ thấy Diệp Mặc đứng bên cạnh Chân Băng Du, thì trong mắt liền hiện lên một tia khó chịu. Y không ngờ rằng Chân Băng Du cự tuyệt đi thí luyện cùng y, nhưng lại tìm tới Diệp Mặc. Bất quá chút xíu khó chịu này liền biến mất rất nhanh, vì chỉ vài bước là y đã đi tới trước mặt Diệp Mặc và Chân Băng Du rồi.

- Băng Du sư muội, em có phải là cũng nghe ngóng được tin tức ở đây có 'Hỗn độn thanh địch' hay không?

Hải Xuyên Vũ vừa tới trước mặt của hai người, thì lập tức hỏi.

Chân Băng Du gật đầu:

- Tôi có nghe nói, còn anh làm sao lại biết được?

- Nghe nói có một tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ sau khi thu được phi kiếm truyền tin của bạn mình, thì lập tức đã biết bạn của mình vì sự kiện này mà

bị người ta giết chết. Trong cơn tức giận, y đã đem chuyện này truyền bá ra ngoài, cho nên anh đoán rằng chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, thì hầu hết các tu sĩ có mặt trong Hỗn Độn Tinh Vực này đều sẽ biết chuyện hết. Bây giờ hẳn là còn có rất nhiều người đang chạy tới đây.

Hải Xuyên Vũ nhanh chóng thuật lại việc mình nghe được tin tức như thế nào.

Chỉ có trong lòng Chân Băng Du là hiểu rõ. Hóa ra cái phi kiếm truyền tin của tên tu sĩ trước đây cũng không phải là cái phi kiếm đầu tiên được truyền đi. Trước đó thì người ta đã truyền một đạo phi kiếm đi từ lâu rồi, chỉ là vì để bảo đảm mục đích của mình sẽ thành công, thì mới bị Vô Ảnh Kiêu giết chết trước khi kịp truyền tin tức đi.

- Băng Du sư muội, em không phải đã nói rằng muốn đi thí luyện một mình sao? Tại sao lại đi cùng Diệp đan sư...

Hải Xuyên Vũ vẫn luôn có cảm giác là Chân Băng Du sẽ không thể nào vừa ý Diệp Mặc được, hơn nữa Chân Băng Du cũng đã từng nói trực tiếp với y, rằng bản thân sẽ không bao giờ có đạo lữ song tu. Nhưng hết lần này tới lần khác, y vẫn luôn thấy Chân Băng Du đứng cùng một chỗ với Diệp Mặc.

Chân Băng Du thản nhiên nói:

- Tôi vừa tới nơi này, thì cũng vừa vặn gặp được Diệp sư đệ, cho nên liền kết bạn đi tới đây.

- Diệp đan sư, không nghĩ tới cậu có thể một mình vượt qua Thiên Vực Hư Không. Lúc đó tôi còn định đi tới chào hỏi cậu một chút, chỉ là cậu đi vội vàng quá nên thôi.

Hải Xuyên Vũ sau khi nhận được câu trả lời của Chân Băng Du, thì dù không biết là thật hay giả, trong lòng y cũng đã cảm thấy có chút vấn đề khi Chân Băng Du đổi cách xưng hô với Diệp Mặc thành Diệp sư đệ rồi. Nhưng y vẫn cười hì hì như cũ sau đó bắt chuyện với Diệp Mặc.

- Hóa ra là Hải sư huynh.

Hải Xuyên Vũ lễ tiết rất chu đáo, nên Diệp Mặc cũng không biết phải nói cái gì hơn. Hắn phát hiện rằng mình càng muốn tách khỏi mối quan hệ với Cực Kiếm Môn, thì lại càng phải đối mặt và đồng hành cùng với người của Cực Kiếm Môn.

Thấy Diệp Mặc cũng không có ý muốn bắt chuyện, thì Hải Xuyên Vũ lại lần nữa quay lại nói chuyện cùng Chân Băng Du:

- Anh nghe nói 'Hỗn độn thanh địch' nằm ở khoảng một ngàn dặm về phía tây của Cực Tinh Trạch này. Những người kia đều đã lập đội để đi tìm kiếm, một khi tìm được 'Hỗn độn thanh địch', thì chắc chắn là sẽ có phân tranh xảy ra. Ở Cực Tinh Trạch này thì ai cũng không thể thi triển được thần thức và tiên nguyên lực. Băng Du sư muội, chi bằng hai chúng ta đi tìm thêm hai tu sĩ Huyền Tiên để lập đội rồi cùng đi tìm kiếm.

Chân Băng Du có chút áy náy nói với Hải Xuyên Vũ:

- Xin lỗi Vũ sư huynh, tôi đã nhập đội cùng với Diệp sư đệ rồi.

Hải Xuyên Vũ nghi hoặc nhìn Diệp Mặc một chút, rồi lại nhìn Chân Băng Du một chút sau đó mới nói:

- Băng Du sư muội, Diệp đan sư mặc dù là người nổi bật trong cùng cấp, nhưng dù sao thì cũng chỉ là tu sĩ Kim Tiên. Hơn nữa ở Cực Tinh Trạch này thì tiên nguyên lực và thần thức đều không thể nào sử dụng được, nếu như...

Tuy rằng lúc trước Diệp Mặc đã ra tay giết hơn mười ngàn Lang Yêu cấp hai, nhưng cách suy nghĩ của Hải Xuyên Vũ và Chân Băng Du lúc trước không hề khác nhau là mấy. Chắc chắn rằng Diệp Mặc chỉ là do có một loại bí thuật, có lẽ là loại bùa chú gì đó, bằng không thì một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ, tuyệt đối không thể nào giết được nhiều Lang Yêu như vậy.

Lúc này sắc mặt của Chân Băng Du càng lúc càng lạnh lùng hơn, vì cô vốn không thích nói nhiều. Một việc chỉ cần nói một lần thôi là được rồi.

Hải Xuyên Vũ hiển nhiên là hiểu tính cách này của Chân Băng Du, cho nên lập tức dừng lại việc khuyên bảo, sau đó lại nói:

- Vậy anh cũng gia nhập vào đội của hai người là được rồi. Bình thường đều là từ bốn đến sáu người lập thành đội đi vào...

Lời nói của Hải Xuyên Vũ còn chưa dứt, thì đã lại lần nữa bị Chân Băng Du cắt ngang:

- Vũ sư huynh, tôi và Diệp sư đệ hai người một đội là được rồi. Anh tìm những người khác thành lập đội đi, chúng tôi xin phép vào trước.

Diệp Mặc thì không hề để ý tới lời nói của Hải Xuyên Vũ. Hắn biết rằng chắc chắn Chân Băng Du sẽ không bao giờ đồng ý cho Hải Xuyên Vũ gia nhập. Điều hắn chú ý chính là rất nhiều tiên nhân ở đây đang liên tục luyện chế pháp khí. Sau khi quan sát kĩ một chút thì hắn thấy xác thực là các tiên nhân ở đây đều đang luyện chế các loại pháp khí. Khi mà Diệp Mặc không biết rằng tại sao những người này lại phải luyện chế pháp khí vào lúc này, thì Chân Băng Du đã tiến vào Cực Tinh Trạch rồi.

Thấy Chân Băng Du đã đi vào Cực Tinh Trạch, thì Diệp Mặc cũng lập tức đi theo.

Khắp nơi trong Cực Tinh Trạch đều là những vũng nước và các bụi cỏ dại, còn có một số gò núi nhô lên. Vũng nước to nhất thậm chí còn rộng tới mấy trăm trượng, cũng có thể nói thẳng rằng đây chính là một cái ao được rồi.

Diệp Mặc vừa tiến vào thì cũng đã cảm giác được thần thức và tiên nguyên lực của mình hoàn toàn bị áp chế. Nhưng hắn lại không hề bị áp chế hoàn toàn giống như người khác, chí ít thì trong cơ thể của hắn còn có một bộ phận tiên nguyên lực cực nhỏ có thể điều động được, thần thức cũng có thể sử dụng để xem xét phạm vi hơn mước mét ở xung quanh, nhưng thực tế thì còn không bằng cả sử dụng mắt thường.

Còn chút tiên nguyên lực nho nhỏ có thể sử dụng thì có cũng như không, bởi vì chỉ với chút ít tiên nguyên lực này, thì ngay cả yêu thú cấp một ở Tu Chân Giới cũng không đối phó nổi. Hay nói cách khác, tu vi hiện tại còn không bằng cả một tu sĩ Luyện Khí tầng năm. Loại tu vi này thì chỉ có thể sử dụng được các loại pháp khí mà thôi.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu vì sao lại chỉ cần có khí lực lớn là có thể chiếm được đại tiện nghi rồi. Ở chỗ này thì chỉ cần có khí lực lớn, tuyệt đối là có thể lấy tu vi Kim Tiên khiêu chiến với Đại Tiên rồi. Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu vì sao những người kia lại luyện chế pháp khí rồi. Ở một nơi bị áp chế lớn như thế này, thì chỉ có thể sử dụng pháp khí mà thôi, thông qua pháp khí mà phi hành để gia tăng tốc độ.

Tuy rằng rất nhiều người luyện chế pháp khí, nhưng thực tế thì không ai sử dụng pháp khí phi hành cả. Hiển nhiên là mọi người chủ yếu đều luyện chế các loại pháp khí để sử dụng thôi. Vì tuy là có rất ít Vô Ảnh Kiêu đi vào Cực Tinh Trạch này, nhưng không có nghĩa là không hề có. So ra thì cứ đi bộ phía trên những vũng nước lớn kia còn an toàn hơn. Gặp phải tình huống khẩn cấp, cũng có thể dùng pháp khí mà liều mạng Cự ly một ngàn dặm cũng không xa, cho dù là tu vi của các tiên nhân này đều bị áp chế tới tu vi Luyện khí trung kỳ, nhưng hành tẩu dưới mặt đất vẫn rất nhanh chóng. Hơn nữa ở đây cũng chỉ là áp chế tiên nguyên lực, chứ cũng không phải là thực sự mất đi tiên nguyên lực, cho nên tu sĩ có thể dùng tốc độ cực nhanh mà chạy cả vài năm, cũng sẽ không có chút nào mệt mỏi hết.

Diệp Mặc thì không hề muốn chạy bộ, cho nên hắn không hề do dự mà lấy ra một pháp khí phi hành thượng phẩm, sau đó nói với Chân Băng Du:

- Lên đi.

Chân Băng Du lúc này mới thực sự cảm nhận được chỗ tốt khi hợp tác với Diệp Mặc. Người khác thì đều phải chạy bộ trên mặt đất, còn cô thì lại có thể hiên ngang đứng trên pháp khí phi hành mà bay.

Rất nhiều tu sĩ thấy Diệp Mặc dám lấy ra pháp khí phi hành, thì nhất thời

đều lộ ra biểu tình khinh thường, thầm than rằng cái tên tu sĩ này quả thực là muốn chết mà. Diệp Mặc thì lại không hề lưu ý chút nào, nhanh chóng khống chế pháp khí phi hành bay đi nhanh hơn.

Cho dù là khoảng cách chỉ có một ngàn dặm, thì sử dụng pháp khí phi hành cũng phải mất chút thời gian. Lúc này Diệp Mặc ngồi nhàn rỗi trên phi thuyền, bắt đầu vận chuyển 'Tam sinh quyết' để thử xem có thể phá bỏ được áp chế tiên nguyên lực của chính mình không.

Vốn Diệp Mặc cũng chỉ muốn thử một chút mà thôi, nhưng sau khi 'Tam sinh quyết' vận chuyển thì hắn lập tức chấn động, vì tiên nguyên lực của hắn lập tức đã bắt đầu phá bỏ sự ràng buộc. Không chỉ như vậy, thần thức của hắn cũng bắt đầu chậm rãi mà khôi phục.

Trong lòng Diệp Mặc chấn động mãnh liệt. 'Tam sinh quyết' cũng quá nghịch thiên rồi, dưới loại áp chế này thì ngay cả Tiên Đế cũng không có cách nào giải quyết cả, vậy hắn hắn không ngờ lại có thể khôi phục lại tiên nguyên lực của chính mình. Nếu như tiên nguyên lực và thần thức của hắn đều khôi phục, vậy thì ở trong cái Cực Tinh Trạch này còn ai có thể tranh đoạt đồ vật với hắn nữa?

- Cậu làm sao vậy?

Tuy rằng tu vi của Chân Băng Du cũng bị áp chế rồi, nhưng nó cũng không hề ảnh hưởng tới ánh mắt của cô. Khi thấy Diệp Mặc biến sắc, thì cô lập tức chú ý tới.

Diệp Mặc nở nụ cười rồi nói:

- Tổn thương của tôi vẫn còn một chút chưa khôi phục lại, cho nên tôi sẽ giảm tốc độ của phi thuyền xuống.

- Cũng được, nhưng cậu phải chú ý tới Vô Ảnh Kiêu.

Chân Băng Du gật đầu.

- Như vậy đi, chúng ta tìm một nơi hẻo lánh nào đó dừng lại tạm thời, chờ sau khi tôi khôi phục lại thì sẽ đi.

Diệp Mặc nghĩ tới cảnh mình khôi phục lại được tu vi, vạn nhất gây ra động tĩnh nào đó, thì có thể sẽ bị Chân Băng Du phát hiện ra mất.

Hiện tại cái pháp khí phi hành này hắn không thể nào giao cho Chân Băng Du khống chế được, dù sao phi hành trong Cực Tinh Trạch này vẫn phải chú ý tới Vô Ảnh Kiêu, vì bọn nó chẳng hề bị chút áp chế nào ở trong Cực Tinh Trạch này cả.

Chân Băng Du nhíu mày một chút, nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Cô đang suy nghĩ việc lúc trước rõ ràng là Diệp Mặc đã nói hắn gần như đã khôi phục hoàn toàn rồi mà? Thế nào mà hiện tại lại muốn dừng lại để trị thương? Tu sĩ luyện thể là người có thể khôi phục thương thế một cách nhanh chóng nhất, càng không cần nói tới việc tu vi luyện thể của Diệp Mặc so với cô còn cao hơn. Nhưng hiện giờ đã để Diệp Mặc làm chủ rồi, cho nên cô cũng không muốn nói ra.

Diệp Mặc rất nhanh đã cho phi thuyền đổi lại phương hướng, tìm tới một bụi cỏ rộng lớn sau đó thu hồi lại phi thuyền. Lúc này hắn mới lập tức ném ra mấy cái trận bàn ẩn nấp, tiếp đó là mấy cái trận bàn phòng ngự.

Chân Băng Du chỉ có thể nhìn Diệp Mặc liên tục loay hoay. Diệp Mặc muốn khôi phục thương thế mà thôi, nhưng vẫn cứ phải dùng trận bàn ẩn nấp để che đấu, nên cô cảm thấy chẳng đáng chút nào...

Diệp Mặc lúc này đang ở bên trong trận bàn ẩn nấp, lập tức toàn lực vận chuyển 'Tam sinh quyết'. Thần thức và tiên nguyên lực của hắn quả nhiên là đã từ từ dâng lên nhanh chóng. Từ Luyện Khí cho tới Trúc Cơ... Chỉ sau thời gian nửa nén hương, thì tu vi của hắn đã tương đương với cấp Ngưng Thể rồi.

Sau một nén hương nữa, thì tu vi của hắn đã khôi phục tới tu vi Kim Tiên sơ kỳ, thêm hai nén hương nữa thì hắn đã hoàn toàn khôi phục lại thần

thức rồi. Hơn nữa lúc này hắn không còn cần phải vận chuyển 'Tam sinh quyết', thì tu vi cũng không hề có nửa phần bị áp chế lại, giống như hắn đang ở một nơi bình thường để tu luyện vậy.

Diệp Mặc thu hồi tâm tình mừng rỡ của mình lại, sau đó liền đi ra từ trong trận bàn ẩn nấp.

- Có thể đi chưa?

Chân Băng Du hỏi.

- Đương nhiên là có thể rồi, tôi đã hoàn toàn bình phục. Chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc rất muốn lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', nhưng hắn lại biết, nếu sử dụng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì hắn cũng cầm chắc cái chết mà không có chỗ chôn rồi. Trừ phi hắn có thể giết hết toàn bộ người thấy hắn sử dụng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' để diệt khẩu, bằng không chỉ cần hắn ra khỏi nơi bị áp chế tu vi như Cực Tinh Trạch, thì rất có thể sẽ có Đại Tiên tới từ mười một thượng Thiên Vực cũng sẽ tìm tới để gây phiền toái.

Lúc này Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra một cái pháp khí phi thuyền trung phẩm. Còn Chân Băng Du sau khi thấy Diệp Mặc lấy ra một cái pháp bảo phi hành gì mà phẩm chất còn kém hơn cả cái trước, thì cô cũng chỉ nhìn Diệp Mặc một cách kỳ quái một chút, sau đó cũng không nói gì cả.

Lại trôi qua một nén nhang nữa, thì hai người đã tới phạm vi cách Cực Tinh Trạch một ngàn dặm về phía Tây. Sau khi cho phi thuyền hạ xuống, thì ở đây đã đông người tới mức kín chỗ rồi.

Thấy tu sĩ ở đây có số lượng sắp đạt tới hai ngàn rồi, thì Diệp Mặc biết hi vọng tìm kiếm 'Hỗn độn thanh địch' ở đây khá là xa vời rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1588

Ảo Ảnh

Có nhiều tiên nhân ở đây tìm kiếm 'Hỗn độn thanh địch' như vậy, thì cho dù là tu vi của bọn họ có bị áp chế đi chăng nữa, cũng có thể tìm ra được cả một cây châm nằm ở cái xó xỉnh nào đó.

Diệp Mặc không thể sử dụng thần trí của mình quét đi, vì 'Hỗn độn thanh địch' cũng không phải là một cây châm, mà hắn cũng không phải là một người mù. Ở đây có nhiều người như vậy, nếu như có 'Hỗn độn thanh địch' thì nó cũng đã sớm bị người ta tìm thấy rồi.

Ở đây ngoài trừ hằng hà sa số các vũng nước ra, thì cũng chỉ có một chút bãi cỏ dại và các gò bùn đất. Đừng nói là 'Hỗn độn thanh địch' không thể sinh trưởng ở cái nơi có linh khí tầm thường thế này, mà cho dù là tiên linh thảo cấp thấp phỏng chừng cũng khó có thể sinh trưởng được ở đây.

- Tôi nghĩ chúng ta hẳn là đã bị lừa gạt rồi, ở đây sao có thể có 'Hỗn độn thanh địch' được? Chưa nói tới việc tiên linh khí ở đây thiếu thốn, mà chư vị thử ngẫm lại xem, 'Hỗn độn thanh địch' sao có thể xuất hiện ở ngoại vi Cực Tinh Trạch chứ, thậm chí chỗ này còn chưa được tính là ngoại vi nữa kìa.

Đã có một tu sĩ nhanh chóng nói lên điểm nghi vấn.

- Nơi này chắc chắn có 'Hỗn độn thanh địch', bạn của tôi sẽ không lừa gạt người, vì nếu như hắn gạt người, thì cũng đã không bị người ta giết.

Một tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn lập tức đáp lời.

Lúc này thì những người xung quanh mới biết được, hóa ra người này

chính là kẻ đã truyền tin tức ra ngoài. Đúng là nếu như y truyền đi tin tức giả, thì chính bản thân y cũng sẽ không tới nơi này.

- Vậy có phải là anh đã nhớ nhầm chỗ hay không? Ở chỗ này xác thực là không hề tìm được gì cả.

- Không đâu, bạn của tôi đã chỉ rất rõ ràng rằng đi thẳng về hướng Tây một ngàn dặm, hơn nữa còn nói rõ ở đó có một cái đầm nước lớn. Mọi người thấy đấy, ở đây đúng là có một cái đầm nước lớn. Bạn của tôi nói rằng 'Hỗn độn thanh địch' ở ngay cái đầm nước này, có lẽ là nó nằm ở sâu bên trong đầm cũng nên.

Khi tên tu sĩ này vừa nói dứt lời, thì hầu như tất cả mọi người đều tranh nhau đi về phía cái đầm nước rộng hơn mười trượng kia. Đầm nước này đúng là nằm ở vị trí một ngàn dặm về hướng Tây của Cực Tinh Trạch, mà bạn của tên tu sĩ kia đã nói 'Hỗn độn thanh địch' ở chỗ đầm nước, vậy lẽ nào nó thực sự nằm ở trong đầm nước này? Tất cả tiên nhân đi tới đây, cũng chỉ đều nghe nói qua 'Hỗn độn thanh địch' mà thôi, chứ cũng chưa ai được nhìn thấy tận mắt loại tiên linh vật cao cấp này. Cho nên 'Hỗn độn thanh địch' có đúng là ở bên trong đầm nước hay không, thì cũng không có ai dám xác định cả.

‘Phịch’ một tiếng, đã có người dẫn đầu nhảy vào trong đầm nước. Hiển nhiên là muốn kiểm chứng xem 'Hỗn độn thanh địch' có đúng là ở dưới đầm nước hay không?

Diệp Mặc nhìn vô số gợn sóng xuất hiện trên mặt đầm nước, trong lòng bỗng nhiên khẽ động. Hắn vừa nghĩ tới một chuyện.

Hắn đã đi qua đại sa mạc, ở lần đi đó, hắn cũng đã tìm đọc qua rất nhiều tư liệu nên đương nhiên hắn biết rằng trong sa mạc có một loại hiện tượng giả, đó chính là ‘Ảo ảnh’. Chẳng lẽ thứ mà tu sĩ kia thấy được ở nơi này chính là ‘Ảo ảnh’ của 'Hỗn độn thanh địch' hay sao? ‘Ảo ảnh’ tuy xuất hiện nhiều ở sa mạc, nhưng không có nghĩa là nó chỉ xuất hiện ở sa mạc. Cho nên nếu gặp phải ở chỗ này cũng là điều có thể xảy ra.

Nói cách khác, ở Cực Tinh Trạch này xác thực là có 'Hỗn độn thanh địch', nhưng không phải là ở vị trí này. Ở đây sở dĩ có thể xuất hiện hình ảnh của 'Hỗn độn thanh địch', chỉ có một nguyên nhân, đó chính là ‘Ảo ảnh’, hoặc là một tia sáng, hoặc là một luồng quang mang của một pháp bảo công kích nào đó đã đem hình ảnh của 'Hỗn độn thanh địch' chiếu xạ tới chỗ này.

Diệp Mặc đã từng xem qua các loại tư liệu liên quan tới hiện tượng này, cho nên hắn biết ‘Ảo ảnh’ đích thực là có thật nhưng vị trí thực của nó lại ở rất xa, thậm chí còn vượt qua cả phạm vi mấy ngàn vạn dặm cũng có thể được. Mà lý thuyết đó lại được áp dụng tại Địa Cầu, vậy nếu áp dụng vào Hỗn Độn Tinh Vực này, thì cái khoảng cách đó còn có thể lớn hơn nhiều.

'Hỗn độn thanh địch' có thể xuất hiện ở đây, rất có thể chỉ là do hiện tượng của ‘Ảo ảnh’ mà thôi. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức chuẩn bị rời đi.

Cho dù là Cực Tinh Trạch thực sự có 'Hỗn độn thanh địch', thì cũng không thể xuất hiện ở chỗ này giống như lời tên tu sĩ trước đó đã nói. Nhiều nhất chỉ có thể xuất hiện ở nơi có linh khí vô cùng nồng đậm trong Cực Tinh Trạch này thôi. Cực Tinh Trạch rộng lớn vô cùng, nên nếu muốn tìm 'Hỗn độn thanh địch' thì căn bản chính là mộng ước xa vời. Nhưng hiện tại Diệp Mặc đã khôi phục lại được tu vi, cho nên hắn tin tưởng bản thân vẫn còn hi vọng nếu như tiến sâu vào bên trong Cực Tinh Trạch.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc xoay người nói với Chân Băng Du:

- Nếu đã không có 'Hỗn độn thanh địch', vậy thì tôi hiện tại muốn đi tới nơi khác của Cực Tinh Trạch để du ngoạn. Băng Du sư tỷ, chúng ta chia tay tại đây, chúc Băng Du sư tỷ gặp được vận may.

Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là, hắn vừa mới xoay người đi, thì Chân Băng Du vẫn đi theo sau hắn như cũ.

- Ở đây khẳng định là không có 'Hỗn độn thanh địch', cô còn đi theo tôi làm cái gì?

Diệp Mặc quay đầu lại nghi hoặc nhìn Chân Băng Du.

- Tôi hiểu rồi, đây là ảo ảnh, tuyệt đối là ảo ảnh...

Chân Băng Du còn chưa kịp đáp lời Diệp Mặc, thì đã nghe thấy một người kinh thanh kêu lên.

- Đúng rồi, tại sao ta lại không nghĩ tới nhỉ?

Lập tức lại có tu sĩ vỗ tay hưởng ứng.

Đồng thời đại bộ phận tu sĩ có mặt tại hiện trường đều đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Chính là do ảo ảnh sao? Vậy thì điều này cũng nói rõ một vấn đề, đó chính là ở Cực Tinh Trạch thực sự có 'Hỗn độn thanh địch'.

Diệp Mặc sờ sờ mũi. Hắn vừa mới nghĩ tới hiện tượng ‘Ảo ảnh’, thì ở đây cũng đã có người hiểu ra rồi. Lúc này thì hắn cũng đoán rằng Chân Băng Du khẳng định cũng đã biết bản thân muốn một mình đi tìm 'Hỗn độn thanh địch' rồi độc chiếm rồi.

Quả nhiên Chân Băng Du lạnh lùng nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Cậu đã biết đây là ảo ảnh, cho nên muốn bỏ tôi qua một bên đúng không?

- Vốn là như vậy, nhưng hiện tại cô đã biết rồi, vậy nếu như cô còn nguyện ý muốn đi cùng tôi, vậy thì ta đi tiếp thôi.

Diệp Mặc thẳng thắn thừa nhận. 'Hỗn độn thanh địch' không phải là thứ tiên linh vật tầm thường, hắn muốn độc chiếm thì cũng không cần thiết phải xấu hổ.

Chân Băng Du cũng không nói nhảm thêm nữa, cứ thế mà đi theo phía sau Diệp Mặc. Cô biết, tại Cực Tinh Trạch này, thì Diệp Mặc so với cô lợi hại hơn nhiều. Đây là vì 'Hỗn độn thanh địch' cho nên dù Diệp Mặc vừa rồi có ý định bỏ cô qua một bên, thì cô cũng không muốn cãi nhau với Diệp

Mặc.

Sau khi hiểu đây là ảo ảnh, thì đông đảo tiên nhân đều nhanh chóng cùng đội của mình đi tìm kiếm. Đại bộ phận mọi người đều tiến vào sâu bên trong Cực Tinh Trạch. Bởi vì không biết vị trí thực tế rốt cuộc là nằm ở đâu, cho nên kết quả là gần hai ngàn người phân tán nhau ra khắp các hướng đi trong Cực Tinh Trạch.

- Chúng ta đi hướng nào?

Chân Băng Du nhìn Diệp Mặc hỏi.

- Bên kia tiên linh khí có vẻ nồng đậm, vậy thì đi hướng đó đi.

...

Diệp Mặc khống chế tốc độ nhanh hơn một chút. Sau khi đã rời khỏi nơi có đông người, thì lại một lần nữa đổi lại pháp bảo phi hành thành pháp khí thượng phẩm, hơn nữa còn khống chế phi hành với tốc độ cao nhất.

Năm ngày sau, Chân Băng Du rốt cuộc mới không nhịn được nữa mà hỏi Diệp Mặc:

- Chúng ta không thể cứ thế tiến sâu vòng trong nữa, đến nơi này thì tu vi của tôi đã bị áp chế tới mức hầu như không còn gì nữa rồi. Ngoại trừ một ít tiên nguyên lực không cần đến khí lực bản thân ra, thì tôi hiện giờ còn không bằng cả một võ giả bình thường nữa rồi.

- Tiên Giới có võ giả sao?

Diệp Mặc không hề có chút giác ngộ nào về chuyện tu vi bị áp chế cả. Sau khi hắn nghe xong lời nói của Chân Băng Du, thì lập tức cũng biết là càng vào sâu bên trong Cực Tinh Trạch thì tu vi và thần thức càng bị áp chế mãnh liệt hơn, đồng thời hắn càng hiểu rõ hơn chỗ nghịch thiên mà 'Tam sinh quyết' của hắn mang lại.

- Lẽ nào cậu cho rằng tu vi thấp nhất trên Tiên Giới đều là Hư Tiên?

Chân Băng Du lạnh lùng nói.

- Thế thì không, nhưng lúc đầu tôi chỉ thấy qua tu sĩ Kiếp Biến và Hóa Chân mà thôi. Chỉ là tôi không hề nghĩ tới ngay cả võ giả cũng có mặt ở trên Tiên Giới này.

- Tiên Giới chẳng những có võ giả, hơn nữa nếu võ giả tu luyện tới cực hạn, thì cũng sẽ không kém hơn so với Vị Tiên, thậm chí còn có thể dùng võ phá hư nữa. Chỉ là chúng ta không thể nào tiếp xúc được với thế giới của họ mà thôi. Kỳ thực tại Cực Tinh Trạch này, võ giả mới là những người thích hợp nhất để tới đây, bởi vì võ giả ở chỗ này sẽ không bị bất luận một loại áp chế nào.

- Vậy tại sao không có võ giả nào tới đây?

- Bởi vì những võ giả đại năng căn bản là sẽ không để ý tới Cực Tinh Trạch, còn những võ giả cấp thấp thì căn bản là không thể nào đi tới Cực Tinh Trạch được. Ngay cả Thiên Vực Hư Không bọn họ cũng chẳng thể nào vượt qua được chứ đứng nói là ở Hỗn Độn Tinh Vực này còn có nhiều tiên nhân như vậy nữa. Còn có cả sát thủ hư không là Vô Ảnh Kiêu nữa. Cho nên cho dù là có võ giả nào đó tới Hỗn Độn Tinh Vực, thì cũng sẽ không tiến tới được đây.

Diệp Mặc gật đầu biểu thị rằng mình đã hiểu rõ ý của Chân Băng Du, sau đó chậm rãi nói:

- Tôi còn muốn đi vào sâu bên trong tìm, nếu như Băng Du sư tỷ không muốn đi cùng nữa, thì tôi sẽ tặng cái pháp khí phi hành này cho Băng Du sư tỷ. Đồng thời ở đây tôi còn có một ít linh thạch, cũng sẽ đưa hết cho cô. Như vậy thì cô có thể tự mình rời khỏi Cực Tinh Trạch này rồi.

- Cậu muốn để cho tôi đi chịu chết sao?

Giọng điệu của Chân Băng Du trở nên lạnh lùng hơn. Diệp Mặc một

đường đi tới đây, đã giết chết ba con Vô Ảnh Kiêu rồi. Nếu để cho cô một mình đi về, vậy không phải đi chịu chết thì là cái gì.

- Vậy thì không cần phải nói gì nhiều. Nếu đã xác định là cùng đội với tôi, vậy thì tôi đi đâu, đương nhiên là cô cũng sẽ đi tới đó.

Diệp Mặc nói không chút khách khí.

Sắc mặt Chân Băng Du vẫn lạnh lẽo như cũ, nhưng cũng lười cùng Diệp Mặc nói tiếp nữa.

...

Hai người không hề nói chuyện tiếp nữa. Lúc này thì Diệp Mặc khống chế tốc độ của pháp khí phi hành càng lúc càng nhanh hơn, đến cuối cùng hắn thậm chí còn thay đổi lấy một cái pháp khí phi hành cực phẩm.

Chân Băng Du cảm giác được tu vi của mình bị áp chế ngày càng mãnh liệt hơn, cuối cùng thẳng thắn không nói lời nào nữa. Nhưng cô càng lúc càng thấy nghi ngờ Diệp Mặc, vì theo lý mà nói, tu vi ở chỗ này bị áp chế mãnh liệt như vậy, thì tốc độ phi hành hẳn là phải càng lúc càng chậm mới đúng. Nhưng tốc độ phi hành của Diệp Mặc thì lại càng lúc càng nhanh hơn, hơn nữa còn đổi pháp khí phi hành thượng phẩm thành phi hành pháp khí cực phẩm.

Khi cô nhìn thấy mặt trên chiếc pháp khí phi hành của Diệp Mặc có khảm mấy miếng linh thạch thượng phẩm, thì đã hiểu được là chuyện gì rồi. Ở chỗ này thì pháp khí cực phẩm còn có thể luyện chế ra được, nhưng linh thạch thượng phẩm thì phải đi đâu tìm đây? Ngoại trừ một số rất ít các tiên nhân ra, thì đại bộ phận tiên nhân đều sẽ không bao giờ dự trữ lại linh thạch. Trên người họ ít nhất cũng là loại tiên tinh hạ phẩm. Nhưng hiện tại không ngờ là linh thạch lại có thể dùng được ở chỗ này.

Lại hai ngày nữa trôi qua. Lúc này Diệp Mặc bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào một mảnh không gian mầu tím, trong mắt

đã bắt đầu xuất hiện quang mang cực nóng.

Ban đầu ở cái đầm nước kia, thì hắn chỉ muốn chiếm có một gốc 'Lục dực tử linh', thậm chí đã phải mặt dầy đánh nhau sống chết cùng với một tên tu sĩ Huyền Tiên. Nhưng hiện tại, ở trước mặt của hắn lại xuất hiện ít nhất là hơn trăm gốc 'Lục dực tử linh'.

- 'Lục dực tử linh'...

Chân Băng Du rốt cuộc cũng đã nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức kêu lên một tiếng khiếp sợ. Trước đây cô cũng chỉ vì một gốc 'Lục dực tử linh' mà đánh đánh nhau với hai tên tu sĩ Huyền Tiên, mà hiện giờ ở chỗ này chỉ có cô và Diệp Mặc, lại xuất hiện tới cả trăm cây 'Lục dực tử linh' như vậy.

‘Ực’. Cô thậm chí còn nghe thấy được tiếng nuốt nước bọt của Diệp Mặc. Cô quay đầu lại nhìn một chút thì lập tức phải lắc đầu. Cái tên Diệp đan sư này xác thực là tâm tính không hề ổn trọng chút nào. Những cây 'Lục dực tử linh' kia xác thực là tiên linh thảo đỉnh cấp, vô cùng đáng giá. Nhưng là một vị tiên nhân, vậy mà khi thấy thứ tốt thì nước bọt cũng chảy dài xuống như vậy, không hề có nửa điểm phong phạm tiên nhân nào cả. Người như thế thì cũng khó trách vì sao không chịu nổi chút mê hoặc, cũng không thể nào khắc chế được một số chuyện. Đại đạo khó thành...

- Những gốc 'Lục dực tử linh' này phân chia thế nào?

Chân Băng Du nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi hỏi. Từ lâu cô đã quên cái cách suy nghĩ sẽ không nói chuyện với Diệp Mặc rồi.

- Chia 1 - 9! Tôi chín phần, cô một phần.

Diệp Mặc nói không chút do dự.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1589

Ta Cần Ngươi Cứu Sao

Vốn Diệp Mặc còn tưởng rằng Chân Băng Du sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ là hắn vừa đưa ra yêu cầu, thì Chân Băng Du cũng không hề nghĩ ngợi gì mà đã đồng ý rồi:

- Được, tôi đồng ý.

Diệp Mặc sửng sốt một chút, nhưng hắn lập tức hiểu được, Chân Băng Du ở nơi như thế này, căn bản là không hề có chút xíu năng lực phản kháng nào cả. Còn mình cho dù là không để cho cô một gốc nào, thì cô cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận mà thôi. Tuy rằng đã hiểu, nhưng Diệp Mặc cũng không hề muốn thay đổi chủ ý. Chuyện mà hắn đã hứa, thì hắn cho tới giờ vẫn chưa bao giờ đi tính toán.

- Tôi đi thu thập.

Chân Băng Du tự giác nói, cô cũng hiểu rằng mười gốc 'Lục dực tử linh' này của cô chẳng khác nào là nhặt được cả. Cô thực sự là chẳng làm chút sự tình gì, cho nên cô hiển nhiên là muốn tự thân đi thu thập tiên linh thảo rồi.

Chỉ là cô vừa mới đi được hai bước, thì đã bị Diệp Mặc kéo lại, thân thể của cô khẻ lung lay. Nếu như là không phải Diệp Mặc giúp cô một chút, thì cô thực sự đã ngã vào lòng Diệp Mặc rồi.

- Cậu làm gì thế?

Chân Băng Du biến sắc, lạnh lùng nói. Cô hiện tại ngoại trừ thực lực luyện thể đạt Vương Cảnh ra, thì căn bản là không có chút năng lực phản kháng nào cả.

Cô cũng không phải sợ việc thân thể mình bị Diệp Mặc xâm phạm, mà là sợ Diệp Mặc hủy đi thuần âm thể của mình, như vậy thì việc tu luyện của cô sau này sẽ khó khăn hơn nhiều. Thuần âm thể và thuần dương thể đều có lợi ích rất lớn cho việc tu luyện, huống chi công pháp truyền thừa của cô có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với vấn đề này.

Diệp Mặc chẳng bao giờ lại có hứng thú với loại thạch nữ như Chân Băng Du cả, hắn chỉ lạnh lùng nói:

- Tôi làm gì, cô không thể tự mình nhìn được sao?

Kỳ thực thì không cần Diệp Mặc nói, Chân Băng Du cũng đã nhìn thấy rõ ràng rồi. Ở nơi mọc cả trăm gốc 'Lục dực tử linh', không biết từ lúc nào đã xuất hiện hơn mười con Tiên yêu thú cấp hai, còn có một con là cấp ba nữa.

- Chiểu Hổ Ngạc...

Chân Băng Du kinh hãi kêu lên. Từ lâu đã vứt bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn vừa nãy đi rồi.

Chiểu Hổ Ngạc là Tiên yêu thú nằm sâu trong Cực Tinh Trạch, không thể phi hành, nhưng tốc độ lại nhanh vô cùng, hơn nữa sức lực cũng vô cùng lớn. Da thịt thô dầy, yêu nguyên lực cũng không hề bị Cực Tinh Trạch áp chế, hơn nữa năng lực công kích còn mạnh hơn nhiều so với tiên yêu thú cấp hai khác. Lang Yêu ba chân hư Không ở trước mặt Chiểu Hổ Ngạc căn bản là không đáng được nhắc đến, vì Chiểu Hổ Ngạc có thể giết một con Lang Yêu ba chân cùng cấp trong nháy mắt.

Một con Chiểu Hổ Ngạc cấp hai thì cho dù là tu sĩ Kim Tiên viên mãn cũng chưa chắc là đối thủ, huống chi ở đây có tới hơn mười con cấp hai, còn có một con là cấp ba nữa. Mà cô và Diệp Mặc đều bị áp chế đến mức ngang ngửa với người thường, thì không chừng là đám Chiểu Hổ Ngạc này chỉ cần gầm thét vài cái, cả hai đã có thể bị giết chết rồi.

Đừng xem thường Chiểu Hổ Ngạc không thể bay, vì cho dù là tu sĩ có

pháp khí phi hành cũng không thể nào trốn thoát được nó. Vì Chiểu Hổ Ngạc chẳng những có thể nhảy lên cao tới mấy trượng, mà khi chúng liên hợp lại còn có thể tạo thành một không gian trói buộc nhất định. Không đợi cho tu sĩ kịp chạy trốn, thì đã bị Chiểu Hổ Ngạc cắn nuốt sạch sẽ rồi.

Diệp Mặc đương nhiên cũng biết đây là Chiểu Hổ Ngạc. Mà giá trị của mỗi con Chiểu Hổ Ngạc Diệp Mặc cũng biết rõ ràng. Chiểu Hổ Ngạc là Tiên yêu thú không hề có yêu đan, mà trong cơ thể của nó có Yêu nguyên tinh. Giá trị của Yêu nguyên tinh cao hơn nhiều so với yêu đan. Đẳng cấp Yêu nguyên tinh cao, chẳng những có thể luyện chế được vài loại đan dược đặc thù, mà còn có thể chế tác được các loại bùa chú cao cấp và cũng có thể làm linh dược dành cho sủng vật Tiên yêu thú cực phẩm thăng cấp. Đối với yêu tu mà nói, thì Yêu nguyên tinh càng là thứ đồ tốt vô cùng hiếm có.

Hơn nữa da và xương của Chiểu Hổ Ngạc đều là tài liệu luyện khí đỉnh cấp. Đối với Diệp Mặc mà nói, thì dùng nó để học tập luyện chế tiên khí là thích hợp nhất rồi.

Lúc này thì hơn mười con Chiểu Hổ Ngạc đã bắt đầu tản ra, vây quanh Diệp Mặc và Chân Băng Du rồi.

- Làm sao bây giờ?

Chân Băng Du có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc. Cho dù là bị tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia truy sát, thì cô cũng không hề lo lắng như hiện tại. Vì lúc đó cô còn có một tờ 'Thuấn di phù', nhưng đáng tiếc là lúc đó đã dùng nó để giữ mạng rồi.

Diệp Mặc nhíu mày. Hắn không hề sợ đám Chiểu Hổ Ngạc này, nhưng một khi động thủ, thì việc tu vi của hắn không bị áp chế sẽ bại lộ. Nếu như ở đây không có ai thì tốt, nhưng còn có một Chân Băng Du. Chẳng lẽ lại phải giết Chân Băng Du diệt khẩu sao? Điều này thì hắn thật sự là không làm được. Dù rằng hắn biết, hiện tại giết Chân Băng Du đi chính là điều tốt nhất.

'Gràoooo, gràoooo'. Chiểu Hổ Ngạc thấp giọng gào thét. Tuy rằng tốc

độ của chúng rất chậm, cũng không hề có chút hành động nào. Đoán chừng là vì chúng còn chưa thể thăm dò rõ ràng hai con mồi là Chân Băng Du và Diệp Mặc, cho nên chúng mới có chút cẩn thận.

- Cậu hiện tại đang nghĩ tới cái gì?

Chân Băng Du bỗng hiên bình tĩnh lại, sau đó hỏi một câu rất mơ hồ.

Hiện tại Diệp Mặc biết chắc là mình không cần phải chết, đương nhiên là không cần phải luyến tiếc điều gì. Chỉ là câu hỏi này Chân Băng Du vừa hỏi ra, thì lại khiến hắn nhớ tới mấy người Tố Tố, Khinh Tuyết, Tĩnh Văn, Ức Mặc. Bộ dáng nhu thuận xinh đẹp của họ lại hiện ra rõ ràng trước mắt hắn.

- Tôi đang nghĩ, nếu như hôm nay tôi không chết, thì có lẽ có một ngày, tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, thành tựu Vị Tiên, đi tới mười một thượng Thiên Vực.

Chân Băng Du cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, mà chỉ tự mình thì thào một câu. Trong mắt tràn đầy tưởng niệm.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Cô hôm nay sẽ không chết, thế nhưng, nếu cô muốn trở thành Vị Tiên thì hãy sớm tỉnh mộng đi.

Đạo tâm của hắn và Chân Băng Du hoàn toàn khác nhau. Hắn cho rằng đại đạo nhất định vẫn phải nếm trải đủ 'Nhân sinh bách vị' (Trăm tư vị của đời người). Hắn tuyệt đối không tin loại người xem thân thể của mình như một cái thân xác thối tha lại có thể tiến tới được đỉnh cao đại đạo.

Ngay khi Diệp Mặc muốn động thủ, thì một tiếng cười to nhanh chóng lan tới. Tốc độ của chủ nhân tiếng cười nay còn nhanh hơn nhiều so với pháp khí phi hành cực phẩm. Chỉ trong chốc lát, thì đã tới bên cạnh hơn mười con Chiểu Hổ Ngạc rồi.

- Tốt, tốt. Tuy rằng đám Chiểu Hổ Ngạc này toàn là đồ bỏ, nhưng trăm gốc 'Lục dực tử linh' cũng không tệ. Vận khí của Phong Đề Tối Nhĩ ta quả thật là tốt.

Những lời này vừa phát ra, thì trước mặt Diệp Mặc và Chân Băng Du đã xuất hiện một tên nam tử mặc áo xanh. Diệp Mặc không thể dùng thần thức để thăm dò y, nhưng qua khí thế uy mãnh trên người y, thì Diệp Mặc cũng biết, người này ít nhất phải có tu vi không kém so với hắn, thậm chí có thể còn cao hơn nhiều.

Một con Chiểu Hổ Ngạc cấp hai vừa nghe được tiếng cười to của tên nam tử mới tới này, thì liền gào lên một tiếng, sau đó vồ tới. Nam tử kia cũng không hề lưu ý tới con Chiểu Hổ Ngạc này, chỉ tùy ý đánh ra một quyền.

Diệp Mặc thấy một quyền này được đánh ra, thì ánh mắt nhất thời co rút lại. Hắn thấy rất rõ ràng không gian xung quanh bị một quyền này khiến cho ngưng đọng lại, hay nói đúng hơn là bị một quyền này làm cho lôi kéo đi.

Rầm...

Một màn máu văng ra. Một con Chiểu Hổ Ngạc cấp hai đã bị một quyền của tên mới tới này đánh thành vũng máu. Cái gì mà Yêu nguyên tinh, cái gì mà da với xương, toàn bộ đều đã hóa thành hư vô rồi.

Diệp Mặc hít một hơi khí lạnh, vì hắn khẳng định là bản thân tuyệt đối không thể nào làm được như vậy.

- Luyện thể tiên nhân, Tiên niết thể...

Chân Băng Du chấn động kêu lên.

- A...

Tên tu sĩ tự xưng là Phong Đề Tối Nhĩ kia quay đầu lại liếc mắt nhìn Chân Băng Du một cái, sau đó bỗng nhiên thốt lên:

- Thật là một tiên tử xinh đẹp, cũng có chút ánh mắt đấy, nhận ra được ta là luyện thể Tiên niết thể.

Nói xong thì y lại quét mắt nhìn Diệp Mặc một chút rồi lắc đầu:

- Đáng tiếc là đóa hoa tươi cắm trên bãi cứt trâu, cô tới làm phi tử của ta thì tốt hơn nhiều.

Sắc mặt Chân Băng Du bình tĩnh, cũng không hề bị lời nói của tên Phong Đề Tối Nhĩ kia làm cho khó chịu. Vì sau khi tên này đã tới, thì nói không chừng là cô còn có thể được cứu.

Diệp Mặc thì càng bình tĩnh hơn nhiều, vì hắn và Chân Băng Du không hề có cái quan hệ rắm thối gì cả. Hắn chỉ kinh dị vì tên tu sĩ này đã là Tiên niết thể rồi mà thôi.

Tu sĩ luyện thể vốn đã ít, lại có thể tu luyện tới cấp bậc Tiên niết thể thì tuyệt đối phải là một cường giả. Khó khăn nhất đối với tu sĩ luyện thể chính là Niết bàn, mà tên tiên nhân trước mặt này thì đã Niết bàn thành công rồi, hơn nữa còn không phải là tu vi Tiên niết thể sơ kỳ. Hắn không thể dùng thần thức để dò xét, nhưng chỉ bằng mắt thường hắn cũng có thể thấy được tên tu sĩ trước mặt này ngoại trừ là tu vi luyện thể Tiên niết thể ra, thì tu vi tiên nguyên của y ít nhất cũng đã phải là cấp bậc Đại Tiên rồi Một Đại Tiên, hơn nữa luyện thể tu vi còn là Tiên niết thể, thì khi hắn là Đại Ất Tiên đối mặt với Đại La tiên cũng có cơ hội để chạy trốn.

Lúc này thì những con Chiểu Hổ Ngạc còn lại đều ý thức được sự hung hãn của tên nam tử mới tới này, không tiếp tục vây quanh nữa nhưng cũng không hề lùi lại. Xem ra là chúng vẫn còn chưa cam lòng.

Tên nam tử này thấy hơn mười con Chiểu Hổ Ngạc không chịu rút đi, thì bỗng nhiên lại hét lên một tiếng sau đó vọt tới đám Chiểu Hổ Ngạc này. Nắm tay không ngừng đánh ra.

Rầm, rầm, rầm, rầm...

Máu me bay đầy trời. Đám Chiểu Hổ Ngạc mới vừa rồi còn hung hãn trước mặt tên nam tử này thì hiện đều đã biến thành hư vô rồi. Còn con Chiểu Hổ Ngạc cấp ba kia cũng rất thức thời, chỉ gào lên một tiếng rồi lập tức chạy đi.

Mấy còn Chiểu Hổ Ngạc còn lại cũng đều bỏ chạy theo. Tên nam tử kia cũng không hề đuổi theo chúng, mà chỉ quay đầu lại nhìn Diệp Mặc và Chân Băng Du.

Trong lòng Diệp Mặc thì lại thấy rất đáng tiếc. Yêu nguyên tinh của đám Chiểu Hổ Ngạc này cũng rất đáng tiền mà. Tu vi của người này quá lợi hại, quả thực là không xem tiên tinh ra gì cả.

- Một là Huyền Tiên sơ kỳ, một là Kim Tiên sơ kỳ, vậy mà cũng dám tới nơi này sao?

Tên nam tử kia sau khi liếc mắt nhìn Chân Băng Du và Diệp Mặc, thì liền lạnh lùng nói một câu.

Diệp Mặc căn bản là không hề để ý tới tên nam tử này, chỉ là y nói không hề sai. Y là một tiên nhân tu vi Đại Tiên, tuy rằng ở đây thì sẽ bị áp chế tu vi, nhưng y còn là một tu sĩ luyện thể đạt tới cấp bậc Tiên niết thể, cho nên vẫn có thể tùy tiện đi loạn tại Cực Tinh Trạch này. Chân Băng Du cũng không hề nói gì. Tuy là nam tử này đã cứu họ một mạng, nhưng từ giọng điệu của y thì xem ra y cũng chẳng phải thứ tốt gì.

- Nếu như tiền bối không có chuyện gì, thì chúng tôi xin đi trước.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc không nói lời nào, thì liền chủ động nói. Cô biết rằng sau khi cái tên kia tới đây, thì bọn họ sẽ không có phần của 'Lục dực tử linh' nữa rồi.

Tên nam tử kia khoát tay:

- Ta đã cứu các ngươi một mạng, các ngươi cứ như thế mà đi sao?

- Vậy tiền bối muốn như thế nào?

Chân Băng Du không biết Diệp Mặc vì sao lại không nói gì, muốn để cho cô tự mình can thiệp.

Còn Diệp Mặc thì đang tính toán, nếu như hắn đột nhiên đánh lén tên này, thì hẳn là có vài phần chắc thắng.

- Cô phải lưu lại, nể mặt cô ta sẽ để cho hắn đi.

Nam tử kia gật đầu rồi nói:

- Cô rất không tồi, chẳng những dung mạo không tệ, hơn nữa còn rất thông minh, ta thích một phi tử như vậy.

- Xin lỗi, ta sẽ không làm phi tử của ngươi. Đạo tâm của ta luôn kiên định, không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản ta đi tìm kiếm đại đạo.

Chân Băng Du lạnh lùng trả lời.

- Cô muốn ta giết cô sao? Mạng của cô đã không còn, thì còn nói gì tới chuyện tu luyện? Phong Đề Tối Nhĩ ta cũng không bức bách ai phải làm phi tử của mình. Nhưng vừa rồi ta đã cứu cô, nếu cô không làm phi tử của ta, thì chỉ cần chết lại một lần là được.

Tên nam tử kia cười lạnh một tiếng.

Diệp Mặc lúc này bỗng nhiên cũng lạnh giọng nói:

- Ta cần ngươi cứu sao? Nếu như ta nói yêu nguyên tinh của đám Chiểu Hổ Ngạc vừa rồi đều là đồ tốt của ta, hiện tại bị ngươi hủy đi hết rồi, ta muốn ngươi bồi thường đấy, ngươi sẽ thế nào?

Chân Băng Du khiếp sợ mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, hoàn toàn không hiểu vì sao Diệp Mặc lại phải đi chọc tức tên nam tử trước mặt này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1590

Có Dũng Khí

"Ha ha. . . Có chút ý tứ." Phong Đề ha ha cười, thế nhưng cũng không có tức giận.

Lập tức hắn lại đánh giá Diệp Mặc một chút, "Một cái kim tiên dám tới nơi này, còn dám nói không để ta cứu, đúng là rất giỏi. Không bằng ngươi nói cũng đúng vậy, còn thật là ta chủ động tới cứu các ngươi."

"Vậy đa tạ tiền bối." Diệp Mặc ôm quyền nói rằng, "Nếu tiền bối không so đo, chúng ta sẽ thu thập 'Lục Dực Tử Linh' đi rồi."

Chân Băng Du nghe được Phong Đề lời nói vốn là cũng rất là kỳ quái, hiện tại nghe được Diệp Mặc còn muốn 'Lục Dực Tử Linh', càng là lo lắng. Diệp Mặc thoạt nhìn thực khôn khéo, như thế nào một chút ánh mắt đều không có. Này Phong Đề coi như là một cái quang minh lỗi lạc chi người, nếu hắn không có đánh tính giết người, vậy đi nhanh lên đi, còn muốn cái gì 'Lục Dực Tử Linh'?

"Ngươi còn muốn muốn 'Lục Dực Tử Linh' ?" Phong Đề cũng trừng mắt to không thể tin được nhìn Diệp Mặc, hắn thật giống như nghe thấy được thế giới này tối buồn cười chê cười giống nhau. Một cái kim tiên Sơ Kỳ đối với mình nói năng lỗ mãng còn chưa tính, còn dám ở trước mặt mình nói 'Lục Dực Tử Linh' sự tình, chẳng lẽ còn thực sự không sợ chết?

Diệp Mặc mỉm cười nói rằng: "Tiền bối lời này nói, này 'Lục Dực Tử Linh' vốn là chính là ta trước phát hiện, ta đang chuẩn bị thu thập thời điểm, ngươi đã tới rồi. Chẳng lẽ là, ta còn muốn đem đồ đạc của mình bỏ lại? Thiên hạ khởi giống như đạo này để ý."

"Có dũng khí." Phong Đề nửa ngày sau, mới toát ra hai chữ này.

Hắn cho rằng Diệp Mặc là nhìn chuẩn hắn tính tình, lúc này mới dám nói như thế, trong lòng cũng cũng không có bao nhiêu căm tức. Hắn chính là tự nhận mình là quang minh lỗi lạc tính tình đắc ý, hiện tại bị Diệp Mặc nhận giống nhau, hắn há có thể không tiếp tục đắc ý? Nếu như là giống nhau tiên linh thảo. Hắn nói không chừng thật sự bỏ cho qua, chính là gần đây trăm gốc cây 'Lục Dực Tử Linh', hắn thật đúng là không nghĩ bỏ cho qua.

Hắn cũng không biết nói, Diệp Mặc hoàn toàn không phải nhìn chuẩn hắn tự nhận là quang minh lỗi lạc tính tình. Mà là căn bản không sợ hắn. Diệp Mặc đã muốn tính toán tốt lắm, cho dù đối phương là tiên linh thể đại ất tiên người, nhưng là tại đây Cực Tinh Trạch bên trong bị ngăn chặn, thật sự đánh nhau. Hắn cũng không sợ chút nào.

Chân Băng Du thầm than một tiếng, nàng đã muốn chuẩn bị kỹ càng, nếu Diệp Mặc cùng với này Phong Đề đánh nhau một mất một còn lời nói, nàng cũng chỉ có thể trợ giúp Diệp Mặc. Hiện tại hai người còn tại tổ đội ở giữa, nàng không nghĩ vi phạm chính mình lời hứa. Chính là nàng hiện tại năng lực, giúp cùng không giúp căn bản là không có nhiều hơn khác nhau.

Phong Đề nói hai chữ sau, vừa định nói cái gì nữa, một đạo lửa đỏ phi kiếm từ chính phương bắc bay tới.

Hắn tiếp nhận phi kiếm nhìn về sau, trên mặt nhất thời hiện ra sắc mặt vui mừng. (WWW. truyenfull. vn) lập tức xoay người bước đi. Ngay cả giáo huấn Diệp Mặc cũng không kịp. Chính là hắn đi rồi mấy thước sau. Bỗng nhiên quay đầu lại nói rằng: "Hai người các ngươi người đều thiếu nợ ta một mạng, cái kia tiểu tiểu kim tiên có thể dùng 'Lục Dực Tử Linh' hoàn lại. Về phần này tiên tử, có thể làm ta phi tử. Nếu không chỉ có thể đem cái kia mệnh trả lại cho ta."

Không đợi Chân Băng Du kịp phản ứng, Diệp Mặc liền đạm lên tiếng nói: "Tiền bối sai. Chỉ có ngươi thiếu ta hơn mười chỉ Chiểu Hổ Ngạc, ta cho tới bây giờ đều không biết là thiếu ngươi bất luận cái gì đồ vật."

Tuy rằng Diệp Mặc thanh âm thoạt nhìn cũng không cao, chính là Phong Đề lại nghe được rành mạch, đã muốn tại vài trăm thước ở ngoài hắn thiếu chút nữa ngã một cái té ngã, bất quá hắn cũng không có dừng lại, mà là nhanh hơn tốc độ biến mất vô tung vô ảnh.

Chân Băng Du thấy Phong Đề biến mất không thấy, thật dài hu khẩu khí, thậm chí cảm giác sau lưng đều ra một ít mồ hôi lạnh. Lập tức hắn mắt lạnh nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói rằng: "Ngươi có biết hay không, vừa rồi ngươi thiếu chút nữa để ta cùng ngươi toi mạng."

"Nhiều nhất là ta toi mạng thôi, người kia còn muốn ngươi đương phi tử, hẳn là sẽ không giết ngươi." Diệp Mặc lạnh nhạt nói rằng. Nói xong, hắn đã muốn chủ động đi thu thập 'Lục Dực Tử Linh'.

"Khi hắn phi tử? Ta Chân Băng Du còn không có bỉ ổi đến loại tình trạng này. Ta cả đời này theo đuổi chính là đại đạo, không phải còn lại bất luận cái gì đồ vật." Chân Băng Du cảm xúc cũng không có bởi vì Diệp Mặc lời nói có chút thay đổi, chính là lạnh lùng bổ sung một câu.

Sau khi nói xong, nàng lại nhìn Diệp Mặc nói rằng: "Ngươi thoạt nhìn cũng không phải thực ngu người, vì cái gì muốn tìm tử? Nếu chúng ta tổ đội lời nói, ta không hy vọng ngươi lần sau còn như vậy."

"Thật có lỗi, nếu kia Phong Đề rồi trở về, ta còn là những lời này. Nếu ngươi không nguyện ý cùng ta tổ đội, kia xin cứ tự nhiên." Diệp Mặc tự cố thu thập khởi gần trăm gốc cây 'Lục Dực Tử Linh'.

Chân Băng Du lắc lắc đầu, không có cùng Diệp Mặc nhận, nàng thật sự là không nghĩ ra như vậy một người, vì cái gì Tần Niệm Mân cùng Phong Mạch Thuần sẽ thích?

Cho dù là nơi chốn cùng ở sau lưng nàng lấy lòng cái kia Vũ Hải Xuyên, nàng cũng không có để vào mắt, nhưng là kia Vũ Hải Xuyên so với trước mắt cái này Diệp Mặc đến tốt thập bội. Chân Băng Du đối chuyện nam nữ căn bản là không nhìn, cũng không có nghĩa là nàng không hiểu cái gì nam

nhân tương đối thuận mắt.

"Không bằng hôm nay cái kia kêu Phong Đề coi như là một cái không tồi người, lần sau gặp mặt ta cũng sẽ giúp hắn một chút." Diệp Mặc nói xong lại biểu dương Phong Đề một câu. Tuy rằng Diệp Mặc đối cái này Phong Đề cũng không có bao nhiêu chán ghét, chính là thật sự muốn đánh nhau, hắn khẳng định sẽ hạ tử thủ giết người này.

Chân Băng Du không nói gì lắc lắc đầu, kia Phong Đề chẳng những là đại tiên, hơn nữa còn là tiên niết thể, còn không biết ai giúp ai. Một cái kim tiên cũng dám vọng ngôn trợ giúp một cái tiên niết thể đại tiên, lời như thế cũng chỉ có nàng sẽ không phản bác.

"Không đúng." Diệp Mặc chợt nhớ tới đến đây cái gì, đột nhiên nói rằng.

"Cái gì không đúng?" Chân Băng Du nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc lãnh tĩnh nói: "Tại kia Phong Đề chính mình xem ra, hắn rõ ràng có thể lấy đi lên trăm gốc cây 'Lục Dực Tử Linh', vì cái gì hắn bất động? Còn muốn như thế vội vã tiêu sái rụng? Trước khi đi thời điểm còn nói muốn ta cần 'Lục Dực Tử Linh' đền mạng?"

Một khi hiểu được không thích hợp địa phương, Diệp Mặc lập tức liền nghĩ tới Phong Đề một cái đại tiên như thế nào sẽ ở Cực Tinh Trạch. 'Lục Dực Tử Linh' loại này vật trân quý nói bỏ cho qua để lại bỏ quên?

"Phong Đề là đại tiên tu vi đi? Tu vi của hắn như thế nào sẽ xuất hiện tại Cực Tinh Trạch?" Diệp Mặc lần thứ hai nhìn Chân Băng Du hỏi.

Chân Băng Du vốn là liền thông minh, hiện tại Diệp Mặc như vậy vừa hỏi, nàng liền hiểu được, "Ngươi là nói hắn cũng là vì 'Hỗn độn thanh địch' tới?"

"Nếu ta không có đoán sai, thập có ** chính là như thế. Tại Cực Tinh Trạch có cái gì vậy so trăm gốc cây 'Lục Dực Tử Linh' còn muốn trân quý?" Diệp Mặc trầm giọng nói rằng.

"Ý của ngươi là hắn vừa rồi được đến phi kiếm truyền thư tin tức là 'Hỗn độn thanh địch' tin tức?" Chân Băng Du sớm đã hiểu được Diệp Mặc ý tứ, lập tức liền nói ra. Chỉ có 'Hỗn độn thanh địch' mới có thể so thượng trăm gốc cây 'Lục Dực Tử Linh' càng trân quý.

Diệp Mặc thẳng thắn tế xuất cực phẩm phi hành pháp khí nói rằng: "Nhanh chóng đi lên, chúng ta đi nhìn xem."

Chân Băng Du tuy rằng thượng phi thuyền, đã có chút lo lắng hỏi nói, "Chúng ta như vậy đi không lớn thích hợp đi? Kia Phong Đề tu vi căn bản không phải ta nhóm hai người đánh thắng được, cho dù là 'Hỗn độn thanh địch' dù tốt. . ."

Diệp Mặc lạnh lùng nói rằng: "Nếu ngươi không đi, ta liền đem điều này phi hành pháp khí cho ngươi, ta một người đi."

Chân Băng Du lãnh mặt lười lại để ý tới Diệp Mặc, Niệm Mân ánh mắt thật sự là lớn có vấn đề.

Diệp Mặc muốn chết nàng cũng không có cách nào, không đi theo Diệp Mặc cùng đi, chính mình từ cái chỗ này rời đi Cực Tinh Trạch ngã xuống tỷ lệ giống nhau không tiểu.

Cực phẩm pháp khí phi thuyền còn chưa kịp bay lên, một đạo bóng đen liền vọt lại đây, tại đây đạo bóng đen mặt sau còn có ba bốn nói giống nhau bóng đen.

"Chiểu Hổ Ngạc. . ." Chân Băng Du tuy rằng tu vi bị áp chế, chính là nhãn lực lại tại, nàng không thể tưởng được này đó Chiểu Hổ Ngạc như thế giảo hoạt. Thế nhưng cũng không có chạy ra rất xa, tên kia tiên niết thể luyện thể tiên nhân mới vừa vừa ly khai, này đó Chiểu Hổ Ngạc sẽ trả thù.

Không đợi Chân Băng Du tuyệt vọng, Diệp Mặc Tử Đao đã muốn tế xuất.

Huyễn vân vực sát đao.

Tử sắc đao mang mang theo mãnh liệt không gian trói buộc, xẹt qua này sẽ vụ mênh mông Cực Tinh Trạch trên không, thậm chí bị bám một đạo đạm tử sắc thải hồng.

"Xích xích" vài tiếng gầm nhẹ truyền đến, mấy đạo huyết vụ vẩy ra dựng lên, mấy cái vọt tới phi thuyền phía trước Chiểu Hổ Ngạc đã muốn bị Diệp Mặc một đao chém giết, chỉ có kia chỉ tam cấp Chiểu Hổ Ngạc thương xúc bên trong tránh thoát Diệp Mặc tử mang đao khí.

Kia tam cấp Chiểu Hổ Ngạc lập tức liền hiểu được cái này trước giống như bó tay chịu trói tên, cũng không phải dễ chọc, tại mấy cái nhị cấp Chiểu Hổ Ngạc bị giết sau, lập tức xoay người bước đi.

Diệp Mặc nếu đã muốn bại lộ chính mình tu vi, há có thể để này Chiểu Hổ Ngạc rời khỏi? Hắn càng là từ phi thuyền thượng thẳng thắn bay ra, Tử Đao lần thứ hai một đao bổ ra.

Mấy đạo tử mang đem Chiểu Hổ Ngạc đường đi ngăn trở, lúc này này Chiểu Hổ Ngạc mới thật sự nóng nảy mắt. Tại từng đợt gầm nhẹ trong tiếng, thẳng thắn phun ra hơn mười đạo kiếm khí.

Tam cấp Chiểu Hổ Ngạc phun ra kiếm khí đã muốn có thể bị bám không gian xuy xuy động tĩnh, nếu đánh vào người, cho dù là Diệp Mặc loại này luyện thể tu vi, cũng khó lấy thừa nhận trụ, khẳng định sẽ bị thương.

Nhưng là Diệp Mặc hiện tại vội vã muốn đi truy kia mới vừa đi tên, cho dù là bị thương, hắn cũng phải trong thời gian ngắn nhất giết cái này Chiểu Hổ Ngạc.

Đương Chiểu Hổ Ngạc phun ra kiếm khí hướng lại đây sau, Diệp Mặc căn bản là không có tránh né ý tứ, Tử Đao lần thứ hai tế xuất, đồng thời lại là mấy đạo thiểm lôi tế xuất.

Chiểu Hổ Ngạc bị màu đen thô to lôi hình cung bắn trúng, rốt cuộc cố không hơn tiếp tục công kích Diệp Mặc, chính là phun ra vài đạo kiếm khí

sau, xoay người bước đi.

"Thình thịch" mấy đạo kiếm khí đánh vào Diệp Mặc trên người, Diệp Mặc thiếu chút nữa phun ra một búng máu đến, trên thân y giáp đã muốn bị này kiếm khí đánh một cái động lớn, nhất thời kích xuất một đạo huyết tuyến.

Mà bị Diệp Mặc lôi hình cung kiếm dọa chạy Chiểu Hổ Ngạc cũng bị Tử Đao một đao bổ ra, đồng dạng bị bám một bụm máu tươi.

Diệp Mặc đem mấy cái Chiểu Hổ Ngạc thi thể ném vào nhẫn, lần thứ hai xông lên phi thuyền, dọc theo Phong Đề đi phương hướng rất nhanh bay đi.

Chân Băng Du này mới hiểu được, nàng khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi, "Ngươi thế nhưng không có bị trói buộc tu vi? Ngươi làm như thế nào đến? Hơn nữa ngươi vẫn là lôi linh căn tu sĩ?"

Giờ phút này nàng rốt cục hiểu được Diệp Mặc trước nói lời nói là có ý gì, Diệp Mặc không có bị trói buộc tu vi, lấy hắn có thể vượt cấp giết địch bổn sự, thật đúng là không sợ cái kia Phong Đề. Nếu hai người đánh nhau, nói không chừng Diệp Mặc có thể giết người đối phương. Khó trách Diệp Mặc nói không nợ Phong Đề mệnh, ngược lại kia Phong Đề thiếu hắn vài chỉ Chiểu Hổ Ngạc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1591

Hỗn Độn Thanh Địch

Tôi làm thế nào lại làm được, đó là chuyện của tôi.

Diệp Mặc chằm chằm nhìn Chân Băng Du nói xong, nhíu nhíu mày, dường như đang tìm xem câu tiếp theo nên nói như nào.

Chân Băng Du giống như biết ý tứ câu nói tiếp theo của Diệp Mặc vậy, trực tiếp nói:

- Anh không cần lo tôi tiết lộ chuyện này ra ngoài, tôi biết truyền thừa của anh không tầm thường, nếu như tôi tiết lộ ra ngoài, thì sẽ không nhắc nhở anh chú ý công pháp luyện thể rồi.

Diệp Mặc gật đầu cũng không có nghi ngờ gì, hắn tin rằng những gì Chân Băng Du nói là sự thật. Nhưng cho dù như vậy, Diệp Mặc cũng định sau khi đi rồi, lập tức rời khỏi Cực Phong Thiên, cũng sẽ không đến Cung Hoa Thiên nữa.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc cũng không có ý tứ nói tiếp, đành phải ngậm miệng lại.

Pháp khí phi hành cực phẩm sau khi đi được khoảng nửa tuần hương, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, thần thức của hắn đã quét được Phong Đề Tối Nhĩ, hơn nữa không chỉ là một mình gã.

Đứng cùng với Phong Đề Tối Nhĩ ít nhất còn có ba tu sĩ nữa, bốn người này hình như tu vi đều không bị áp chế, hoặc là nói đều có bí pháp khắc chế loại áp chế tu vi này.

Lúc này trước mặt bốn người là một hồ nhỏ hình tròn, mà giữa hồ nhỏ này lại có một ngọn núi cực cao, trong Cực Tinh Trạch vốn dĩ là một khoảng mông lung, cộng thêm ngọn núi này lại có sương khói lượn lờ, nếu như Diệp Mặc không phải có thần thức, thì hắn căn bản cũng không thấy rõ được.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc sau khi nhìn rõ, lập tức từng trận kích động, hắn suýt nữa thì xông lên cướp lấy. Vì ở một nơi không xa cách đỉnh núi của ngọn núi kia, có một khối đá nhô ra, mà phần dưới của khối đá đó có một gốc Tiên linh thảo màu xanh, đó chính là Hỗn Độn Thanh Địch.

May là hắn cuối cùng cũng khống chế được bản thân mình, bên đó bao gồm cả Phong Đề Tối Nhĩ là có đến bốn người đang đứng cùng nhau, tu vi của Phong Đề Tối Nhĩ Diệp Mặc thấy rồi, cho dù bị áp chế rồi, nhưng trong Cực Tinh Trạch, cũng không kém hắn, huống chi tên này còn là Tiên niết thể, mà ba tên kia có khả năng đang giằng co cùng Phong Đề Tối Nhĩ, rõ ràng cũng không phải là người tầm thường.

Huống chi Phong Đề Tối Nhĩ chắc chắn là do một trong ba người này gọi đến, chính là nói nếu như hắn muốn xông lên, ít nhất phải đối mặt với hai Phong Đề Tối Nhĩ, thậm chí là tấn công của bốn người. Cho dù Diệp Mặc có bản lĩnh đi nữa, cũng không dám làm như vậy. Tu vi của hắn trong này không chịu ảnh hưởng gì, làm sao có thể biết người khác nhất định chịu ảnh hưởng gì không?

Diệp Mặc điều khiển phi thuyền quay ngược lại, lại mười mấy phút sau, Diệp Mặc lại lần nữa tìm được một đồi núi nhỏ trên một khoảng đất hoang vắng, trực tiếp phóng phi thuyền vào.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc lại lần nữa hạ phi thuyền xuống một góc như này, cô lập tức nhíu mày nói:

- Anh dừng trong này là có ý gì?

- Yên tâm, tôi cũng chẳng có hứng thú gì với cái túi da của cô, nếu như cô muốn đi, thì cứ tự nhiên.

Diệp Mặc lại nói câu này.

Động một tí là hắn nói những câu này, Chân Băng Du im lặng lắc đầu, cũng không tiếp lời. Chỉ đứng một bên im lặng nhìn Diệp Mặc bố trí khốn trận, bố trí trận pháp ẩn nấp.

- Cô muốn thí luyện trong Hỗn Độn Tinh vực bao lâu?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi, hắn mặt dù ước gì Chân Băng Du không chịu đựng được hắn, lập tức đi luôn, nhưng hắn cũng lo lắng Chân Băng Du sẽ rời khỏi Hỗn Độn Tinh vực trước hắn.

Chân Băng Du nhìn Diệp Mặc một cái, rồi mới nói:

- Tôi ít nhất cũng phải đến Huyền Tiên đỉnh phong rồi mới ra ngoài, có thể là trăm năm, có thể là nghìn năm. Anh không cần lo lắng tôi ra ngoài trước tiết lộ bí mật trên người anh. Huống chi, tôi cũng không biết anh có bí mật gì, tôi chỉ biết anh lấy được một truyền thừa rất tuyệt mà thôi.

Diệp Mặc thấy lời của mình vừa mới hỏi ra, liền bị Chân Băng Du biết là có ý gì, cũng không thèm để ý nữa. Những chuyện như này hắn cần phải hỏi cho rõ, nếu không hắn không ngại gì mà hạ chút cấm chế cho người con gái này.

- Anh ở lại đây bao lâu?

Khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là Chân Băng Du bỗng nhiên lại hỏi ngược lại một câu, trong ấn tượng của hắn, Chân Băng Du ngoại trừ khuyên hắn đặt toàn bộ tinh lực của mình vào trong tu luyện, thì trước giờ cũng chưa bao giờ hỏi những chuyện riêng tư khác của hắn.

Diệp Mặc lại trầm mặc một lúc rồi nói:

- Có lẽ tôi cũng phải tu luyện đến Huyền Tiên rồi mới ra ngoài.

- Với tiến độ của anh, tu luyện đến Huyền Tiên chắc hẳn nhanh hơn tôi

một chút.

Chân Băng Du lần này sắc mặt có chút dịu đi một chút nói.

Dừng lại một chút, cô lại nói tiếp:

- Hỗn Độn Tinh vực tổng cộng có chín tầng, chúng ta bây giờ mới chỉ ở tầng thứ nhất mà thôi. Hơn nữa càng về sau, tu luyện lại càng gian nan hơn, rất ít tu sĩ có thể tu luyện đến tầng thứ chín, cho dù là Đại tiên cũng rất ít. Vì trong Hỗn Độn Tinh vực, cũng không phải càng về sau thì đồ vật là càng quý giá, cũng càng dễ dàng tu luyện được. Ở tầng thứ nhất chẳng những có rất nhiều tài nguyên, đồng thời địa điểm tu luyện cũng rất ít. Ngược lại, càng về sau thì tài nguyên cũng không tăng thêm được bao nhiêu, mà độ khó của tu luyện lại tăng thêm nhiều lần.

Diệp Mặc khẽ gật đầu hỏi:

- Tôi còn nghe nói có một cách nói, nói Hỗn Độn Tinh vực có ba mươi sáu tầng, hai cách nói này rốt cục cái nào là chính xác?

Chân Băng Du lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết hai cách nói này cái nào đúng, sư phụ tôi từng nói với tôi, ở trung thiên vực và thượng thiên vực, đều có lối vào Hỗn Độn Tinh vực, hơn nữa cũng không chỉ có một lối. Ở trung thiên vực sau khi tiến vào Hỗn Độn Tinh vực rồi, cũng có chín tầng, mà ở thượng thiên vực sau khi tiến vào Hỗn Độn Tinh vực rồi, cũng có chín tầng. Cho nên có người cộng thêm ba lần chín tầng này vào, thành ba mươi sáu tầng.

- Vậy thực ra thì sao?

- Thực ra cũng không có ai biết ba thiên vực thượng trung hạ này tiến vào có phải là cùng một tầng hay không, nếu như là cùng một tầng, vậy thì vẫn là chín tầng. Nếu như không cùng một tầng, thì Hỗn Độn Tinh vực quả thực có ba mươi sáu tầng. Cho dù Tiên đế cũng khó biết rõ tầng thứ nhất từ hạ thiên vực tiến vào Hỗn Độn Tinh vực, có phải là tầng thứ nhất của trung

thiên vực hay không. Vì Hỗn Độn Tinh vực quá rộng lớn, cho dù là một tầng, trước giờ cũng chưa có ai đi đến cùng.

Thần thức của Diệp Mặc lại chú ý đến Phong Đề Tối Nhĩ và một người khác đang đánh nhau, gã là một Tiên nhân luyện thể, người còn lại dường như có thể phóng ra pháp bảo, khi đánh nhau bắn tung tóe ra xung quanh, căn bản cũng không nhìn thấy bóng người đâu. Còn hai tên tu sĩ còn lại cũng đang đối đầu nhau, dường như lúc nào cũng có thể đánh nhau vậy.

Lúc này Diệp Mặc hiểu ra những gì hắn đoán chắc hẳn không nhầm, bốn người này quả thực vì kiềm chế, hoặc là nói vì nguyên nhân nào khác, tạm thời chưa có cách nào đào Hỗn Độn Thanh Địch kia đi được, sau khi hiểu ra điều này, Diệp Mặc lại rất yên tâm.

- Những thứ này cho cô.

Diệp Mặc lấy ra mười gốc Lục Dực Tử Linh đưa cho Chân Băng Du, đây là đáp ứng cho cô, để lại trên người cũng khó chịu.

- Cám ơn.

Chân Băng Du nhận lấy Lục Dực Tử Linh rồi hỏi:

- Nếu như sau khi rời khỏi Cực Tinh Trạch, tôi vẫn muốn thí luyện cùng đội với anh, anh xem có được hay không?

Cô cũng hiểu đôi chút về con người Diệp Mặc này rồi, biết Diệp Mặc mặc dù rất coi trọng tài nguyên tu luyện, cho dù không phải là của hắn, hắn cũng có khả năng nhúng tay vào. Nhưng người này lại rất giữ chữ tín, hơn nữa cũng không lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, có lẽ Niệm Mân cũng vì nguyên nhân này mới nhắm trúng hắn.

Sau khi rời đi hợp tổ đội cùng Diệp Mặc, chuyện này cô cũng nghĩ rất lâu rồi, hợp đội cùng Diệp Mặc không phải lo lắng bị dao đâm sau lưng, đây là cảm giác của cô. Cho dù chia 1: 9, hắn cũng nói rõ trước khi hành sự. Thứ hai là hợp đội cùng Diệp Mặc còn an toàn hơn nhiều so với hợp đội cùng

Huyền Tiên đỉnh phong, hơn nữa Diệp Mặc lại sắp niết bàn, cô cũng sắp thăng cấp Thần cảnh, trong vấn đề luyện thể, hai người theo đuổi cùng một thứ. Đương nhiên quan trọng nhất chính là, cô cảm thấy hợp đội cùng Diệp Mặc, có thể có nhiều lợi ích hơn, Lục Dực Tử Linh chính là một ví dụ điển hình.

Lúc trước Diệp Mặc tiện tay đưa cho cô mười gốc Lục Dực Tử Linh, cũng không có chút do dự nào, nếu như là tu sĩ đen đúa kia, nói không chừng sẽ thừa cơ giết chết cô.

Còn một nguyên nhân nữa mà cô đoán là, Diệp Mặc có thể tìm được vị trí của Hỗn Độn Thanh Địch rồi, vốn dĩ hắn đuổi theo Phong Đề Tối Nhĩ, hơn nữa khi hắn đi còn rất lo lắng, dường như rất sợ Phong Đề Tối Nhĩ chạy xa không nhìn thấy được nữa. Mà sau khi đi được một đoạn, thì hắn ngược lại lại đổi một hướng khác, dừng lại trong này, bố trí một trận pháp ẩn nấp.

Vì thần thức của hắn không bị áp chế, rất có khả năng thần thức của Diệp Mặc cũng đã quét được Hỗn Độn Thanh Địch rồi. Mặc dù lúc trước đã nói rõ với Diệp Mặc là chia đều Hỗn Độn Thanh Địch cho hai người, nhưng bản thân mình bây giờ cũng chưa bỏ ra chút sức lực nào, chẳng may Diệp Mặc bỏ cô lại, cô cũng không có cách nào.

- Không được.

Diệp Mặc không chút do dự từ chối.

Chân Băng Du cũng không có chút tác dụng nào với hắn, hơn nữa bí mật của hắn quá nhiều, bây giờ mặt dù còn chưa bị tiết lộ, nhưng Chân Băng Du rõ ràng biết hắn lấy được truyền thừa cũng không tầm thường. Huống chí Chân Băng Du đến từ Đại La Tiên môn, có một sư phụ là Đại La Tiên nhân, Diệp Mặc không muốn giao thiệp với người như này, ít nhất là bây giờ không muốn.

Hơn nữa quan niệm đạo tâm của Chân Băng Du khác hắn một trời một vực, điều này khiến hắn không được tự nhiên.

- Tôi có thể dẫn anh từ tầng một đến tầng bốn, hơn nữa trong này tôi biết rất nhiều nơi, những nơi nào là để luyện thể, nơi nào là để tu luyện thần thức, còn có tu luyện Tiên nguyên nữa, còn có nơi nào có Tiên linh thảo, phần lớn tôi đều biết. Huống chi tôi còn biết tầng thứ tư của Hỗn Độn Tinh vực còn có một Tiên dược sơn nữa, nơi đó tuyệt đối kín đáo, mấy chục nghìn năm trước sư phụ tôi cũng có đi qua một lần. Bây giờ bao nhiêu năm trôi qua rồi, nơi đó chắc chắn vẫn còn rất nhiều Tiên linh thảo…

Chân Băng Du biết tâm tư của Diệp Mặc, cô cũng có một dự cảm, thí luyện cùng với Diệp Mặc, cô tuyệt đối sẽ không thiệt thòi gì.

- Là cấp mấy?

Diệp Mặc lập tức hỏi, cái mà hắn thiếu nhất bây giờ chính là Tiên linh thảo cấp năm và cấp sáu. Nếu như có loại Tiên linh thảo đẳng cấp này, hắn tuyệt đối sẽ thăng cấp lên đại sư Tiên đan cấp sáu.

Chân Băng Du lập tức nói:

- Tiên linh thảo từ cấp một đến cấp sáu đều có, hơn nữa Tiên linh thảo từ cấp bốn dến cấp sáu thì lại càng nhiều. Nhưng, cái này tôi muốn nói trước, Tiên dược thảo đó người bình thường căn bản cũng không tìm được, sư phụ tôi nói cho tôi, cũng là bảo tôi đến hái một số Tiên linh thảo quay về, tôi chỉ có thể thu một phần nhỏ.

- Vậy thì là bao nhiêu?

Diệp Mặc căn bản cũng không biết Tiên dược thảo đó rốt cục rộng bao nhiêu, lại càng không biết một phần nhỏ Tiên linh thảo là bao nhiêu.

Chân Băng Du nghẹn lời nói:

- Cái này tôi cũng không biết, tôi nghĩ ít nhất cũng phải mấy trăm gốc.

Cô quả thực không biết, nếu như không phải muốn tu luyện cùng Diệp Mặc, cô tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện Tiên dược sơn. Huống chi cô còn

đoán Diệp Mặc biết được vị trí của Hỗn Độn Thanh Địch rồi, nếu là hợp tác, thì cũng không thể nào cứ lợi dụng Diệp Mặc, bản thân cô cũng cần phải có chút lý do để người ta có thể hợp tác cùng cô.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Để tôi suy nghĩ đã.

Nói xong hắn đứng lên nói với Chân Băng Du:

- Cô cứ ở đây đợi tôi, tôi phải rời khỏi nơi này một thời gian ngắn, trận pháp này tương đường với Tiên trận cấp hai, chỉ cần cô không ra ngoài, thì cũng không có nguy hiểm gì cả.

Lúc này Chân Băng Du đã chắc chắn Diệp Mặc tìm được chỗ của Hỗn Độn Thanh Địch rồi, lập tức gật đầu nói:

- Được, tôi chắc chắn sẽ ở trong này đợi anh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1592

Ngư Ông Đắc Lợi

Diệp Mặc mặc dù tin tưởng vào công pháp ẩn nấp của mình, nhưng đối diện với loại Đại tiên như Phong Đề Tối Nhĩ, hắn cũng không dám quá qua loa đại khái. Cho dù tu vi của bốn người này đều bị áp chế rồi, nhưng sự khác biệt giữa Đại tiên và Thiên Tiên cũng không như giữa Kim Tiên và Huyền Tiên, cái đó căn bản thuộc về khác biệt về bản chất.

Nửa tuần hương sau, Diệp Mặc đã ẩn nấp đến gần bốn người kia, hắn chọn lúc này đến, là vì bây giờ bốn người này còn đang đánh nhau, lúc này đến là lúc an toàn nhất.

- Chung Biệt Ưng, chúng ta cứ đánh nhau như này cũng không phải là cách. Hỗn Độn Thanh Địch kia cũng không phải một người có thể lấy xuống được, cho dù hai người anh và Phong Đề Tối Nhĩ có thắng thì đã sao? Huống chi hai người các anh cũng không giết được tôi và Đàm Thông, ý của tôi là để mọi người thương lượng một chút, sau đó xem xem phân chia thế nào.

Một người đàn ông béo mập cuối cùng cũng không chịu được lên tiếng nói.

Người đánh nhau với tên mập này là một người đàn ông mặc áo xám có khí tức mạnh mẽ, gã sau khi nghe thấy tên béo nói vậy, lập tức nói với Phong Đề Tối Nhĩ:

- Tối Nhĩ, tên béo Hàn Vị Thần này nói cũng không phải không có đạo lý, chúng ra cứ thương lượng một chút đi, xem xem có thể hợp tác tốt hơn được không.

- Hợp tác cái chết tiệt, con lợn béo này muốn anh em chúng ta xung phong, khi phân chia, lại muốn chia cho anh em chúng ta ít hơn, đúng là nằm mơ.

Phong Đề Tối Nhĩ không chút do dự từ chối, sau khi cự tuyệt, ra tay lại càng ác liệt hơn.

Diệp Mặc đứng một bên cũng đã nhìn rõ, Phong Đề Tối Nhĩ và Chung Biệt Ưng có khí tức mạnh mẽ kia là một đội, tên béo tên Hàn Vị Thần và một tên Đàm Thông khác không nói gì là một đội. Hơn nữa Phong Đề Tối Nhĩ và Chung Biệt Ưng đều là tu sĩ luyện thể, xem ra đều đạt tới cấp Tiên niết thể rồi. Còn Hàn Vị Thần và Đàm Thông lại không phải là tu sĩ luyện thể, hai người này dường như thông qua một bí pháp nào đó trong này cũng có thể thi triển ra một phần thần thông được.

Nhưng Diệp Mặc có thể đoán ra một chút, chính là bốn người này đều là tu vi Đại Tiên.

- Hừ, Phong Đề, anh còn chưa thương lượng sao đã biết không thể? Hơn nữa, cái này cho dù là bọn anh thắng, dựa vào tu sĩ luyện thể như hai anh có thể leo lên đến đỉnh núi kia sao? Hai người dám đi dưới đáy hồ sao?

Đàm Thông một mực chưa nói gì hừ lạnh một tiếng nói, sắc mặt gã rất trắng, cho dù trong Cực Tinh Trạch mông lung này cũng nhìn rất rõ.

- Chúng tôi không thể leo lên, chẳng lẽ hai người lại có thể leo lên được sao?

Phong Đề Tối Nhĩ không chút do dự phản bác lại.

Diệp Mặc lúc này mới biết, hóa ta đỉnh núi này muốn leo lên cũng không phải đơn giản.

Lúc này bốn người đang lúc đánh hăng, Diệp Mặc lén lút tiếp cận bên hồ cạnh đỉnh núi kia. Diệp Mặc lo lắng cũng là dư thừa, đừng nói bây giờ bốn người đang lúc đánh hăng, cho dù không đánh nhau nữa, thì với tu vi của

bốn người bị áp chế lại, cũng không thể phát hiện ra hắn được.

Diệp Mặc không dám phóng ra pháp bảo phi hành, cho dù tu vi ẩn nấp của hắn có cao đi nữa, một khi pháp bảo phi hành mang theo nửa phần dao động không khí, thì cũng có thể bị bốn người kia phát hiện ra.

Hồ nước bên ngoài ngọn núi kia thoạt nhìn lạnh giá, cũng không có chút nhiệt độ nào, nhưng khi Diệp Mặc khẽ đạp lên hồ nước, một nhiệt độ cực kỳ kinh khủng truyền đến. Chỉ trong nháy mắt đã thiêu hủy hoàn toàn đôi giày của Diệp Mặc, cái này so với Hư không viêm kia, không biết còn cao hơn bao nhiêu lần.

Diệp Mặc lặng lẽ chịu thiệt, nếu như hắn không phải tu vi luyện thể Thần cảnh, lúc này hắn không cẩn thận, mặc dù không có nguy hiểm đến tính mạng, nói không chừng cũng bị trọng thương rồi. Hắn nhớ đến đầm nước lạnh lẽo lúc trước, bỗng nhiên rùng mình một cái.

Cái đầm nước đó cũng giống như hồ nước này nhìn như không có bất kỳ chuyện gì, nhưng sau khi đi vào thì lạnh thấu xương, kết quả hắn phát hiện ra một bộ hài cốt trong lòng đầm nước đó, hơn nữa bên ngoài đầm nước đó còn có bốn gốc Lục Dực Tử Linh.

Bên này và bên đó không giống nhau, chỉ có điều trong này nước vô cùng nóng, hơn nữa trong này cũng có một gốc Tiên linh thảo Hỗn Độn Thanh Địch, thậm chí còn quý hơn Lục Dực Tử Linh hàng vạn lần.

Hai điều này liệu có mối liên quan gì đến nhau không? Hắn nghĩ đến mình khi gần đến lúc trốn đi, bộ hài cốt kia cũng đã truyền tin đến, gã báo cho mình biết nơi có Hỗn Độn Thanh Địch, chẳng lẽ nơi mà bộ hài cốt đó nói chính là nơi này? Bộ hài cốt đó không phải không muốn đoạt xá mình, mà là muốn mình giúp gã lấy Hỗn Độn Thanh Địch về, để gã làm lại cơ thể?

Nghĩ tới đây Diệp Mặc sởn hết da gà, hắn bỗng nhiên muốn bay vút lên trời, trong hồ có sức nóng vô cùng này, khiến hắn bây giờ có cảm giác như trong miệng của quái thú vậy, dường như hắn chỉ cần không cẩn thận chút

thôi, là bị nuốt chửng.

Mặc dù rất muốn bay lên, Diệp Mặc cuối cùng cũng không chịu được loại xúc động này, tốc độ của hắn nhanh hơn một chút, nếu như lúc này bay lên, thì đồng nghĩa với việc báo cho bốn tên kia biết, nơi này có người bên ngoài đến.

Cũng may tâm trạng lo lắng của Diệp Mặc cũng chưa phát sinh, hắn không bị nước hồ này cuốn xuống. Nếu không, hắn vừa nghĩ đến bộ hài cốt kia, liền vô cùng sợ hãi. Nếu như không phải nơi này có một gốc Hỗn Độn Thanh Địch, cho dù là Tiên linh thảo cấp chín, hắn cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Diệp Mặc đã leo lên trên đỉnh núi, còn đối diện với bốn người đang đánh nhau điên cuồng. Xem ra bốn người này thế lực ngang nhau, ai cũng không thể nào làm gì được đối phương.

Sau khi lên đến đỉnh núi, Diệp Mặc đang định tăng tốc xông lên đỉnh, liền cảm thấy từng đường đao không nhìn thấy cắt qua. Hơn nữa càng lên trên, thì những đường đao chi chít này lại càng lợi hại. Chẳng những như vậy, mà còn càng lúc càng đi lên cao, áp lực cảm nhận được càng lúc càng mạnh, áp lực đó dường như muốn đẩy hắn xuống dưới hồ nước.

Diệp Mặc trong lòng thầm than khổ, hắn cũng không thể phóng ra đại đỉnh tám cực để cản lại được, cũng không thể nào phóng ra Tử Đao, chỉ có thể mặc cho những đường đao này cắt vào thân thể hắn. Cho dù hắn là Thần cảnh viên mãn, nhưng khi hắn lên đến một nửa rồi, trên người cũng chi chít vết thương.

Lúc này Diệp Mặc rốt cục cũng biết được thế nào là núi đao, núi đao này so với Tĩnh Nhất môn mà ngày trước hắn đến, quả thực đúng là như trời với đất.

Cho dù như vậy, Diệp Mặc cũng không dám lộ thân hình ra, mà lại cắn răng nhẫn nhịn sự cứa cắt của núi đao này, cẩn thận trèo lên trên. Nửa tuần

hương sau, Diệp Mặc mệt mỏi chằng chịt vết máu trên người đến trước mặt Hỗn Độn Thanh Địch, lại phát hiện ra bốn người bên dưới hình như cũng đã dừng đánh nhau rồi.

Diệp Mặc cẩn thận nuốt mấy viên đan dược vào, cũng chưa đào Hỗn Độn Thanh Địch lên, mà lại mai phục một bên chờ đợi.

Bốn người này hình như đã bắt đầu thương lượng, Diệp Mặc trong lòng hi vọng bốn người này không thể thống nhất được ý kiến, cho dù bây giờ hắn ngồi bên cạnh Hỗn Độn Thanh Địch, hắn cũng không thể nào thu Hỗn Độn Thanh Địch đi được, trừ phi hắn không muốn sống nữa.

Cũng may, nửa tuần hương sau, bốn người này lại bắt đầu đánh nhau, Diệp Mặc thầm thở phào, dường như khi bọn họ thương lượng với nhau lại phát sinh ra một ý kiến gì đó không thống nhất được. Nói không chừng chính là hồ nhỏ phía dưới, hoặc là vừa nãy có người tiến vào hồ đó đã bị chết rồi.

Diệp Mặc nhanh chóng thu hồi Hỗn Độn Thanh Địch lại, lại lần nữa bị núi đao này hoành hành, lúc này từ trên đỉnh núi xuống, lại phải đi qua cái hồ kia lần nữa.

Nói thật, Diệp Mặc cũng không sợ gì kiểu tàn sát của núi đao này trên thân thể hắn, cái mà hắn sợ chính là hồ nước nóng kinh khủng phía dưới. Hắn luôn cảm thấy hồ nước với sức nóng kinh khủng này có mối liên quan gì đó với đầm lạnh buốt mà lúc trước hắn tiến vào, vừa nghĩ đến bộ hài cốt đó, hắn liền không có cách nào bình tĩnh lại được.

Diệp Mặc với tốc độ nhanh hơn sau khi xông đến bên hồ, cẩn thận ẩn náu vài nghìn mét, sau đó nhanh chóng phóng ra Thanh Nguyệt, đường độn quang của Thanh Nguyệt lóe lên, trong nháy mắt biến mất.

- Không ổn rồi, không thấy Hỗn Độn Thanh Địch đâu rồi?

Đàm Thông sắc mặt trắng bệch ngược lại lại là người đầu tiên phát hiện ra Hỗn Độn Thanh Địch không còn nữa, lúc trước khi bốn người dừng đánh,

Hỗn Độn Thanh Địch vẫn còn, chỉ mới trong tích tắc, không ngờ lại không thấy đâu nữa, rõ ràng là bị người ta lấy cắp rồi.

Hỗn Độn Thanh Địch không thấy đâu nữa, bây giờ bốn người căn bản cũng không còn tâm trạng tiếp tục đánh nhau nữa.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Phong Đề Tối Nhĩ cau mày hỏi, Hỗn Độn Thanh Địch đối với gã mà nói vô cùng quan trọng. Gã là một tu sĩ luyện thể, tác dụng của Hỗn Độn Thanh Địch đối với tu sĩ luyện thể không chỉ có niết bàn, niết bàn chỉ là một tác dụng nhỏ của Hỗn Độn Thanh Địch. Hỗn Độn Thanh Địch còn có thể khiến gã thăng cấp lên Tiên thần thể, nếu không gã sẽ không sau khi nghe thấy tin tức này, đã lập tức chạy đến đây như vậy.

Bây giờ Hỗn Độn Thanh Địch không còn nữa, gã lại là người lo lắng nhất, cũng là người tức giận nhất.

- Người có thể trộm đi Hỗn Độn Thanh Địch tuyệt đối phải là hai người, một người không thể nào lấy Hỗn Độn Thanh Địch được, trừ phi thần thức và tiên nguyên của người đó vẫn còn, hơn nữa còn là tu sĩ luyện thể. Từ khi Hỗn Độn Thanh Địch bị mất đến bây giờ, nhiều nhất cũng chưa đến một tuần hương, hai người này chắc chắn cũng chưa chạy được bao xa.

Tiên nhân béo mập lúc trước trầm giọng nói.

- Lục soát mau.

Phong Đề Tối Nhĩ lạnh lùng quát, đây là lần đầu tiên gã cảm thấy bực tức như này, trước giờ chưa có lần nào lại khiến gã bạo khiêu như vậy, gã nhìn thấy Hỗn Độn Thanh Địch, không ngờ có người lại lấy đi trước mặt gã. Nếu như để gã biết được người đó là ai, gã sẽ từng miếng từng miếng nuốt chửng người đó.

Nếu như gã biết được, Diệp Mặc chính là theo gã đến, nói không chừng gã sẽ tức hộc máu.

Cho dù tên mập kia có thông minh đi nữa, cũng không ngờ Diệp Mặc lại có thể phóng Thanh Nguyệt trong Cực Tinh Trạch, lúc này Thanh Nguyệt của hắn sớm đã bay xa ngoài mấy chục nghìn dặm rồi.

…

Chân Băng Du đang ẩn nấp trong trận pháp, nhưng cũng không có tâm trạng tu luyện, cô đang nghĩ truyền thừa của Diệp Mặc rốt cục là từ đâu ra.

Diệp Mặc trở thành bạn đời song tu cùng Tần Niệm Mân, cô cũng không kỳ quái lắm, bạn đời song tu, nếu như tâm ý tương thông, quả thực có thể nâng cao tu vi của mình, chỉ có điều cách như này rất khó chứng đạo được. Cái mà cô kỳ quái chính là, Diệp Mặc nếu như lấy được truyền thừa tốt như vậy rồi, lại có bạn đời nữa, thì sẽ không nên trầm mê nhục dục loại chuyện không chút ý nghĩa nào mới đúng. Ngoại trừ có ít ỏi vài công pháp, còn có một số ma tu ra, Tiên nhân thực sự, rất ít người lại trầm mê nhục dục như vậy.

Cô chắc rằng công pháp của Diệp Mặc không phaỉ là số ít công pháp hợp hoan kia, nhưng hôm đó cô lại tận mắt chứng kiến Phong Mạch Thuần từ trong phòng của Diệp Mặc đi ra, quần áo Phong Mạch Thuần xộc xệch, sắc mặt lại có chút kích động, đoán chừng chính là biểu hiện sau khi làm chuyện đó.

Mà sau chuyện đó Diệp Mặc lại vô tình với Phong Mạch Thuần, thậm chí đến chào hỏi cũng không có đã đi rồi, cô liền hiểu ra, Diệp Mặc đối với Phong Mạch Thuần căn bản cũng không phải là thật lòng, nếu như Diệp Mặc không thật lòng với Phong Mạch Thuần, thì Phong Mạch Thuần tại sao lại không thèm để ý gì mà vẫn muốn tiễn hắn đi?

Hành động của Phong Mạch Thuần lúc đó, cô cũng nhìn rất rõ ràng, chỉ là bị sư phụ của cô khuyên nhủ nên thôi. Hơn nữa Phong Mạch Thuần thoạt nhìn cũng vô tư thoải mái, nhưng Chân Băng Du lại biết sư muội này, mặc dù tâm đạo không giống cô, nhưng cũng tương đối nghiêm chỉnh. Bị người khác chơi bời một lần, còn có thể nhớ thương không phải tính cách của cô

ấy.

Khả năng duy nhất chính là, Diệp Mặc và Phong Mạch Thuần lúc đó có giao dịch, Phong Mạch Thuần dùng tấm thân của mình đổi một thứ gì đó với Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1593

Tổ Đội

Mau lên pháp bảo phi hành, chúng ta lập tức đi.

Không cần Diệp Mặc nói, thì Chân Băng Du đã biết có chuyện không hay rồi, nên cô cũng không chút do dự nào mà leo lên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc. Lúc này thì Diệp Mặc đã thu hồi lại hết trận kỳ của mình, khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' biến thành một đạo ánh sáng biến mất trong hư không.

- Chuyện gì xảy ra, cậu đánh nhau cùng tên Phong Đề Tối Nhĩ kia sao?

Chân Băng Du hỏi.

- Vẫn chưa đánh với y, bất quá nếu như chúng ta không đi nhanh một chút, tới khi chúng đuổi tới thì chúng ta thật sự là phải đánh rồi. Cô hiện tại tới khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' là được rồi, chúng ta sẽ lập tức đi tới tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực.

Diệp Mặc nói nhanh.

Lúc tiến vào, thì đã phải tìm mất mấy ngày, nhưng khi đi ra ngoài, thì Diệp Mặc đã tăng tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lên đến tối đa, cho nên chỉ mất thời gian hai nén hương đã có thể ra khỏi Cực Tinh Trạch rồi.

Lúc này bên ngoài Cực Tinh Trạch đã không còn tu sĩ nào cả, vì họ hoặc là đã rời đi, hoặc là đã tiến vào trong tìm kiếm Hỗn Độn Tinh Vực rồi.

- Được.

Chân Băng Du là một cô gái thông minh, cô biết rằng nếu Diệp Mặc đã để cho cô khống chế pháp bảo phi hành, thì cũng có nghĩa là Diệp Mặc đã đồng ý tổ đội hợp tác cùng cô rồi, cho nên cô cũng không hề đưa ra bất kỳ nghi vấn nào mà trực tiếp tiếp nhận việc khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Cô sợ nếu như mình đưa ra câu hỏi với Diệp Mặc, thì có thể sẽ khiến Diệp Mặc đột nhiên thay đổi chủ ý mất. Khả năng này không phải là không thể xảy ra.

Nửa tháng sau, 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' vẫn đang phi hành. Vô Ảnh Kiêu thì Diệp Mặc cũng đã giết chết vài con rồi, nhưng tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực mà Chân Băng Du nói tới vẫn còn chưa thấy đâu.

Diệp Mặc rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mà hỏi một câu:

- Khoảng cách tới tầng hai có còn xa lắm không?

- Chắc là còn khoảng hai tháng nữa sẽ tới.

Chân Băng Du trả lời.

Diệp Mặc còn tưởng là với tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì muốn đi tới tầng thứ hai cũng chỉ mất vài ngày mà thôi, nhưng không ngờ sau khi phi hành được nửa tháng rồi, mà vẫn còn phải chờ thêm hai tháng nữa. Diệp Mặc chán nản nhìn Chân Băng Du rồi nói:

- Cô vì sao lại không nói sớm.

Vết thương do đao quang gây ra ở trên người hắn tuy là đã ổn rồi, nhưng quần áo thì vẫn còn chưa thay đổi. Hơn nữa 'Lục dực tử linh' mà hắn thu thập được thì hắn cũng cần phải tiến vào Thế giới trang vàng để chỉnh lý lại một chút. Đương nhiên trọng yếu nhất chính là hắn cảm giác thấy tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' quá chậm, cho nên hắn muốn dùng lông vũ của Vô Ảnh Kiêu để thăng cấp cho nó một lần nữa. Vốn là hắn còn định sau khi tới tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực thì mới làm những việc này đấy, nhưng nếu hiện tại khoảng cách tới tầng hai còn xa như vậy, thì hắn chỉ có thể đem

những chuyện này làm trước rồi mới tính tiếp.

- Nếu đã hợp tác, thì tôi đương nhiên là phải nghe lời cậu rồi. Cậu không hề hỏi tôi, nên tôi nghĩ rằng cậu muốn để cho tôi dẫn đường.

Chân Băng Du thản nhiên nói.

Diệp Mặc sửng sốt một chút. Hắn cũng không hề có ý hợp tác với cô mà. Hắn chỉ nói là để cho cô khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' một chút, còn ý tứ của hắn là sau khi tới tầng hai thì sẽ cấp cho cô một phần của 'Hỗn độn thanh địch', cuối cùng là hai người sẽ ai đi đường nấy.

Đối với cái Tiên Dược sơn kia thì hắn xác thực là muốn đi, nhưng hắn cũng đã cẩn thận suy nghĩ lại rồi. Cho dù là không đi tới Tiên Dược sơn, thì với bản lãnh của hắn cũng có thể dễ dàng tìm kiếm được các loại tiên linh thảo cấp năm ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này. Hiện tại thì trên người của hắn đã có gần trăm gốc 'Lục dực tử linh' rồi, cho nên cái mục tiêu này cũng không thực sự quan trọng nữa.

Thẳng đến hiện giờ, khi Chân Băng Du nói như vậy, thì hắn mới hiểu được ý định của cô. Bản thân lúc trước không hề nói gì, thì cô liền cố ý biến thành mình đã mặc nhiên chấp nhận rồi.

Diệp Mặc nghĩ lại. Hợp tác thì cũng không có vấn đề gì, mà ngoài chuyện thu thập tiên linh thảo ra, thì chuyện trọng yếu nhất chính là tu luyện. Lúc tu luyện thì hắn biết là Chân Băng Du không thể nhìn ra được gì vì bản thân đã bố trí trận pháp rồi. Hơn nữa hiện tại Chân Băng Du đã biết được một ít bí mật của hắn, cho nên nếu để cô một mình rời đi thì hắn thực sự chưa yên tâm. Huống chi là còn có một cái Tiên Dược sơn làm đồ bồi thường nữa.

- Trước tiên tìm một chỗ nghỉ ngơi đã. Chờ khi ổn định rồi, thì chúng ta sẽ lại tiếp tục tiến tới tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực.

Diệp Mặc gật đầu.

Tuy rằng khi nói chuyện, thì Chân Băng Du vẫn luôn giữ khuôn mặt bình thản lạnh lùng, nhưng thực tế thì trong lòng cô cũng vô cùng khẩn trương. Cô chỉ sợ là Diệp Mặc sẽ lại cự tuyệt cô thôi. Một khi hắn cự tuyệt cô, thì cô thật không tiện đề cập tới nữa. Kỳ thực nếu như dùng pháp bảo phi hành của cô, thì căn bản là không hề cần tới thời gian hai tháng. Nhưng cô không hề nhắc nhở Diệp Mặc, chính là vì muốn kéo dài thời gian, để Diệp Mặc không có cớ gì mà cự tuyệt cô cả.

Hiện tại Diệp Mặc nói như vậy, thì hiển nhiên là đã đồng ý rồi, cho nên cô lập tức đồng ý, khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đổi sang một phương hướng khác.

Thời gian hai nén hương nữa trôi qua, Chân Băng Du đã tìm được một sơn cốc cực kỳ bí mật. Sau khi cho 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tiến vào trong sơn cốc, thì lại tiếp tục nhanh chóng tiến sâu vào bên trong.

- Ở đây không tệ, tôi sẽ mở một cái động phủ ở chỗ này.

Diệp Mặc chỉ vào phía sâu bên trong sơn cốc rồi nói.

Chân Băng Du và Diệp Mặc đều là Tiên nhân có thần thức và tiên nguyên lực thâm hậu, cho nên việc mở một cái động phủ đối với hai người là chuyện cực kỳ đơn giản. Chỉ mất thời gian một nén hương, thì một cái động phủ đơn giản đã được hoàn thành, trong động có hai thạch thất khá rộng rãi. Sau khi Diệp Mặc bố trí một cái trập pháp phòng ngự, thì đầu tiên là lấy ra 'Hỗn độn thanh địch'.

- 'Hỗn độn thanh địch'! Cậu thực sự đã chiếm được...

Giọng điệu của Chân Băng Du có chút run rẩy. Loại tiên linh vật cực kỳ quý hiếm này, thì nếu như không được tận mắt nhìn thấy, cô không thể nào tin là Diệp Mặc thực sự đã lấy được nó. Dù cho cô được dự đoán trước được là lúc đó Diệp Mặc đi chiếm lấy 'Hỗn độn thanh địch' rồi, nhưng tới hiện tại, khi mà 'Hỗn độn thanh địch' hiện ra trước mắt cô, thì cô vẫn vô cùng chấn động.

Một gốc 'Hỗn độn thanh địch' duy nhất như thế này, mà phải chia cho Chân Băng Du một nửa, thì xác thực là Diệp Mặc không muốn, nhưng hắn cũng không nói gì.

- Hiện tại chúng ta sẽ phân chia gốc 'Hỗn độn thanh địch' này...

Diệp Mặc rất thẳng thắn. Nếu lúc trước đã đồng ý rồi, thì cũng không cần thiết phải do dự.

Chân Băng Du lắc đầu:

- Tôi chỉ cần một nhánh nhỏ là được rồi. Chiếm được 'Hỗn độn thanh địch' thì tôi chẳng hề bỏ ra chút sức lực nào, chỉ là đem tin tức cung cấp cho cậu mà thôi. Nếu như không phải là vì thứ này quá quan trọng với tôi, thì tôi ngay cả một nhánh cây nhỏ cũng không dám nhận.

Diệp Mặc cũng có chút khó hiểu nhìn Chân Băng Du. Cô gái này từ khi nào mà biết tự giác vậy? Cô đã chủ động cần một nhánh nhỏ thôi, thì hắn đương nhiên là sẽ không khách khí, vì đây cũng chẳng phải là thứ được bán đầy ngoài đường.

Không đợi Diệp Mặc nói, thì Chân Băng Du đã nói tiếp:

- Cậu hiện tại không cần lo cho tôi. 'Hỗn độn thanh địch' khác với những thứ khác, thứ này chính là thứ tốt nhất dùng cho việc niết bàn, vậy nên chờ tới khi tôi niết bàn, thì cậu bẻ thêm cho tôi một cành nhỏ là được rồi.

Diệp Mặc nghe thấy vậy thì trong lòng cũng khẽ động. Chân Băng Du có thể dùng một cành nhỏ để niết bàn, vậy thì chính mình có phải là cũng chỉ cần một cành nhỏ để niết bàn thôi hay không? Nếu thực sự như vậy, thì 'Hỗn độn thanh địch' còn có thể tiếp tục giữ lại ở trong Thế giới trang vàng.

- Xem ra tôi cũng chỉ cần dùng một cành nhỏ để niết bàn thôi, sau đó còn có thể tiếp tục nuôi trồng 'Hỗn độn thanh địch'.

Diệp Mặc gật đầu.

Băng Du lắc đầu:

- Dùng một cành nhỏ để niết bàn thì đương nhiên là có thể, nhưng nếu như cậu muốn tiến xa hơn trong lĩnh vực luyện thể, thì tôi đề nghị cậu nên dùng hết cả cây 'Hỗn độn thanh địch'...

Nói xong Chân Băng Du thở dài. Nếu như không phải là cô cũng cần phải niết bàn luyện thể, thì cô thực sự là không muốn một cành nhỏ trên gốc 'Hỗn độn thanh địch' của Diệp Mặc. 'Hỗn độn thanh địch' chính là tài liệu tốt nhất khi niết bàn, nhưng nếu là một gốc 'Hỗn độn thanh địch' hoàn chỉnh so với một gốc 'Hỗn độn thanh địch' đã thiếu mất một cành nhỏ, thì vẫn có chút khác biệt. Mặc dù sự khác biệt này nhìn thì không đoán ra được, nhưng chỉ khi đến cuối cùng, nó mới được thể hiện rõ ra. Lúc đó, ngoại trừ mình ra, thì không có người nào có thể giúp hắn được.

Nhưng Chân Băng Du cũng biết, cho dù là mình không lấy một cành nhỏ trên gốc 'Hỗn độn thanh địch' kia, thì Diệp Mặc cũng không thể nào tiến tới bước cuối cùng được. Nếu như tu luyện luyện thể có thể dễ dàng đạt tới Thánh Thể như vậy, thì từ trước tới nay Tiên Giới này đã không phải chỉ có duy nhất một người rồi. Không chỉ nói tới Thánh Thể, mà ngay cả Thần Thể cũng không có được mấy người thành tựu ở trên Tiên Giới này, thậm chí cái số ít đó còn không thể nào tu luyện được tới Thần Thể hậu kỳ đỉnh.

Đạo tâm của Chân Băng Du kiên định, cho nên cô đã không hề bỏ ra chút sức lực nào, thì sẽ không tham gốc 'Hỗn độn thanh địch' này. Chỉ xin một cành nhỏ thôi trong lòng đã có chút bất an rồi. Nếu như cô lại muốn tới tận một nửa, thì cô rất khó tự thuyết phục được chính mình. Tuy rằng cô biết, nếu chỉ sử dụng một cành nhỏ 'Hỗn độn thanh địch', thì khi niết bàn sẽ rất nguy hiểm, nhưng cô cũng không còn cách nào

- Vậy được.

Diệp Mặc gật đầu, sau đó tiến vào trong gian thạch thất của mình. Hắn không nghĩ rằng Chân Băng Du nói sai. Mặc dù mình tu luyện luyện thể so với Chân Băng Du thì lâu hơn, nhưng so về trí thức cùng kinh nghiệm thì cô

tuyệt đối là phong phú hơn nhiều.

...

Sau khi đi vào trong thạch thất của mình, thì Diệp Mặc sợ Chân Băng Du lại lần nữa xông tới, cho nên không chỉ bố trí trận pháp ẩn nấp và trận pháp che đậy, còn bố trí thêm cả trập pháp phòng ngự nữa.

Sau khi bố trí xong tất cả, thì Diệp Mặc mới tiến nhập vào trong Thế giới trang vàng sau đó tắm rửa thay y phục sạch sẽ lại một lần, cuối cùng mới mang đống 'Lục dực tử linh' tới dược viên để trồng. Cả 'Hỗn độn thanh địch' cũng được hắn đưa vào trong Thế giới trang vàng.

Thế giới trang vàng hiện tại càng lúc càng có nhiều thứ tốt. Diệp Mặc cũng rất thỏa mãn, tự mình say sưa ngắm nhìn một hồi lâu, sau đó mới lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' và mười chiếc lông vũ của Vô Ảnh Kiêu.

Dọc theo đường đi hắn đã giết hết mười tám con Vô Ảnh Kiêu, mà lông vũ của Vô Ảnh Kiêu hắn cũng thu được đủ mười tám đôi. Sở dĩ hắn nỡ dùng tới tận mười cặp lông vũ, là vì hắn đã nghe Chân Băng Du nói rằng Vô Ảnh Kiêu ở tầng hai có đẳng cấp cao hơn tầng một nhiều, hơn nữa tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều. Cho nên hắn đã quyết định là sau khi lên tầng hai thì sẽ tiếp tục săn bắt Vô Ảnh Kiêu.

Nửa tháng sau, thì Diệp Mặc dùng hết cả đống tài liệu luyện khí, thành công cải tạo 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' thành tiên khí phi hành tam phẩm sơ cấp. Mười cặp lông vũ của Vô Ảnh Kiêu vốn đủ để luyện chế một chiếc tiên khí phi hành trung phẩm sơ cấp rồi, nhưng đáng tiếc là trình độ luyện khí hiện giờ của hắn quá thấp, đạt được Tiên khí sư tam phẩm đã là cực hạn rồi.

Diệp Mặc lại dùng thêm nửa tháng nữa để sử dụng Giác Hồn Tảo rèn luyện thần trí cho mình một chút, sau đó mới thu hồi lại trận pháp rời khỏi thạch thất.

- Cô không tu luyện sao?

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du ngồi bên ngoài thạch thất thì nghi hoặc hỏi một câu. Nếu hắn không hề tu luyện mà cứ ngồi như vậy một tháng, thì thật sự là khó mà chấp nhận được.

- Không, nếu như có thể đi tiếp rồi, thì chúng ta cần lên tầng hai tìm một chỗ để tu luyện luyện thể. Cậu hiện tại có 'Hỗn độn thanh địch' rồi, đã có thể tìm nơi để niết bàn rồi. Mà tôi thì cũng cần phải tu luyện để thăng cấp Thần Cảnh.

Chân Băng Du vẫn giữ khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng cùng với giọng điệu băng lãnh.

- Cũng tốt.

Diệp Mặc gật đầu. Sau khi thăng cấp tới Kim Tiên, thì việc tiếp tục thăng tiến tu vi đối với hắn quá mức khó khăn rồi. Động một chút là tốn tới mấy ngàn hoặc là vài vạn năm. Nếu như không phải là hắn có trận bàn thời gian, thì có lẽ tới tận bây giờ hắn còn chưa chuyển hóa được hết chân nguyên thành tiên nguyên cũng nên. Chứ không cần thiết phải nói tới tu vi Kim Tiên như lúc này.

Nếu tu vi đã khó có thể tiếp tục đề thăng, thì sau khi niết bàn luyện thể, vẫn có thể đề cao được thực lực. Nếu như hiện tại hắn đã là Tiên niết thể, thì cho dù là một tên Huyền Tiên trung kỳ, hắn cũng có thể liều mạng được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1594

Cửa Hàng Luyện Đan Trong Tinh Vực

Dùng pháp bảo phi hành của cô đi, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.

Sau khi hai người ra khỏi động phủ, thì Diệp Mặc không lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra nữa. Hiện tại nếu như đã hợp tác, thì đương nhiên là nên sử dụng pháp bảo phi hành của Chân Băng Du rồi, dù sao thì pháp bảo phi hành của cô cũng tốt hơn so với hắn.

Chân Băng Du không hề cự tuyệt, lập tức gật đầu rồi lấy Thái Vân Chướng ra.

- Pháp bảo phi hành và pháp bảo phòng ngự của cô là cùng một cái sao?

Diệp Mặc biết cái Thái Vân Chướng này của Chân Băng Du là pháp bảo phòng ngự, nhưng không ngờ nó cũng là pháp bảo phi hành của cô.

- Không sai.

Chân Băng Du gật đầu:

- Chiếc Thái Vân Chướng này trước đây là sư phụ tôi sử dụng, hiện tại đã truyền lại cho tôi rồi.

Nhớ tới vị Đại La Tiên nữ tên Dương Nhiễm thì Diệp Mặc nhất thời không thấy thú vị chút nào. Hắn chợt nhớ tới Vị Tiên áo lam kia, không biết có phải cũng giống như vậy không.

Thái Vân Chướng mặc dù chỉ là một cái tiên khí phi hành tứ phẩm, nhưng luôn thuộc về phạm trù tiên khí phi hành trung phẩm. Nhưng Diệp

Mặc phát hiện chiếc Thái Vân Chướng này so với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' sau khi đã được hắn thăng cấp thì tốc độ cũng nhanh hơn không nhiều. Nửa tháng sau, thì Diệp Mặc và Chân Băng Du đã đi tới lối vào tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực. Nhìn những bảng niêm yết toàn giá cả trên trời cho các loại đan dược bình thường và các loại pháp bảo, thì trong lòng Diệp Mặc liền bùng lên ngọn lửa nóng. Hắn áy náy nhìn Chân Băng Du rồi nói:

- Băng Du sư tỷ, tôi muốn ở chỗ này mở quầy hàng luyện đan. Nếu như cô không chờ được, thì cô cứ lên tầng hai trước đi.

- Tôi không vội.

Chân Băng Du thản nhiên nói, hiển nhiên là cô đã quyết tâm đi cùng Diệp Mặc rồi. (DG: Quyết tâm tốt lắm, tốt nhất là theo luôn cả đời đi ^^)

Diệp Mặc không hiểu rõ cách suy nghĩ của Chân Băng Du lắm. Hắn thậm chí còn hoài nghi là cô gái này còn chưa hết tâm tư đối với công pháp của hắn. Nhưng chỉ cần hắn phòng bị một chút, thì cũng không đến mức phải chịu thiệt thòi từ một cô gái. Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc gật đầu:

- Đã như vậy, thì cô hãy nhanh giúp tôi một chút.

Thấy Diệp Mặc và Chân Băng Du ngồi pháp bảo phi hành đi tới đây, thì rất nhiều tiên nhân đều chủ động tránh qua một bên. Có thể phi hành trên không trung ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này, thì tuyệt đối không phải là hạng người đơn giản. Nếu đi trêu trọc người như vậy, thì chính là muốn chết.

Sự lợi hại của Vô Ảnh Kiêu, không phải là các loại trập pháp phòng ngự đơn giản trên pháp bảo phi hành có thể ngăn cản được. Vô Ảnh Kiêu có thể dễ dàng xuyên qua cả các loại tiên trận phòng ngự cấp hai và cấp ba, mà đại bộ phận các loại tiên khí phi hành đều chỉ là tiên khí phi hành sơ kỳ, tiên trận phòng ngự nhiều nhất cũng chỉ có trận pháp cấp chín. Cho dù là tiên khí phi hành trung phẩm, thì bình thường cũng chỉ có loại tiên trận phòng ngự không vượt quá cấp hai.

Đây cũng là lí do vì sao mà các loại tiên khí phi hành tốt rất khan hiếm, vì cho dù là Tiên khí sư cao cấp, cũng không thể đồng thời tiến bộ cả hai bản lĩnh luyện khí và trận pháp của mình được. Có Tiên khí sư rõ ràng đã đạt đến tiêu chuẩn đại sư tiên khí, nhưng khi khi luyện chế tiên khí, thì trận pháp được khắc lên cũng vẫn không đạt được cấp độ cao.

Diệp Mặc muốn bầy quầy bán hàng, chính là muốn thu thập các loại tiên linh thảo cấp năm hoặc là cấp sáu. Truyền thừa luyện đan của hắn tuy rằng lợi hại, nhưng lại cần phải có nhiều tiên linh thảo để đem đi làm thí nghiệm. Nếu không có tiên linh thảo, thì cái truyền thừa lợi hại đó cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau khi Diệp Mặc lấy ra cái biệt thự chân khí cực phẩm của mình, thì liền viết một tấm bảng ở bên ngoài:

"Luyện đan - Có thể luyện chế các loại Tiên đan tam phẩm trở xuống, chất lượng tuyệt đối là số một. Giá cả như sau: Một gốc tiên linh thảo cấp bốn - một lò Tiên đan. Một gốc tiên linh thảo cấp năm - hai lò. Một gốc tiên linh thảo cấp sáu thì giá cả thương lượng. Có thể luyện chế tất cả các loại Tiên đan từ tam phẩm trở xuống. Bản thân luyện đan không thu tiên tinh. Các loại tiên linh thảo tài liệu đều phải tự chuẩn bị."

Cho dù là tại tiên thành, thì Tiên đan sư cũng vô cùng khan hiếm thì một gốc tiên linh thảo cấp bốn có thể được luyện chế không chỉ một lò Tiên đan từ tam phẩm trở xuống, tiên linh thảo cấp năm càng có thể được luyện chế nhiều hơn thế. Loại giá cả này của Diệp Mặc hoàn toàn đã là giá cao nhất rồi.

Thế nhưng, cho dù vậy thì vẫn hấp dẫn ánh mắt của đông đảo các tu sĩ. Ở trong Hỗn Độn Tinh Vực rộng lớn vô cùng này, thì tiên linh thảo cấp bốn thậm chí là cấp năm cấp sáu đều là thứ có thể tìm được không quá mức khó khăn. Nếu như có vận khí tốt, thì thậm chí còn có thể tìm được cả một lượng lớn. Nhưng đan dược thì lại không thể nào tự nhiên mà có được.

Đại bộ phận tiên nhân thí luyện ở tầng một Hỗn Độn Tinh Vực, thì đều

là tu vi dưới Đại Tiên. Cho nên đan dược quan trọng nhất đối với họ chính là các đan dược dưới tam phẩm. Nói cách khác, nếu để cho các loại tiên linh thảo cấp bốn trở nên nằm mốc ở trong nhẫn trữ vật, thì không bằng lấy ra để nhờ người luyện đan.

Hơn nữa cái phường thị đơn giản này cũng chỉ là do một số tiên nhân lúc tới đây mới lập nên, các chủ quán ở đây cũng chỉ mở hàng chốc lát rồi lại rời đi, vì họ cũng đều là những người đi thí luyện cả. Ở đây rất khó có thể gặp được một Tiên đan sư tam phẩm, mà thực tế trước khi Diệp Mặc tới thì không có lấy một người. Cho dù là thỉnh thoảng có thể gặp được một Tiên đan sư lợi hại, thì cũng chỉ có thể luyện chế Tiên đan nhị phẩm mà thôi.

- Anh thực sự có thể luyện chế Tiên đan tam phẩm?

Một tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ đi tới, nhìn Chân Băng Du bên cạnh một chút sau đó mới cẩn thận dò hỏi Diệp Mặc.

- Trên bảng niêm yết giá viết vô cùng rõ ràng.

- 'Huyền nguyên đan' cũng có thể luyện chế sao?

- Đương nhiên...

Diệp Mặc trả lời vô cùng ngắn gọn, nhưng lại càng khiến nó có sức thuyết phục hơn. Nếu như chỉ có thể miễn cưỡng luyện chế được Tiên đan tam phẩm, hoặc là không thể luyện chế được Tiên đan tam phẩm, vậy thì nhất định sẽ dùng các loại lời nói xuông để che giấu. Nhưng Diệp Mặc thì lại không hề giải thích gì nhiều cả.

- Tốt, ta tin tưởng anh. Ta đoán rằng anh hẳn đã là Tiên đan sư tam phẩm rồi, đang muốn thu thập các loại tiên linh thảo cấp bốn để thăng cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm phải không?

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia sau khi hỏi Diệp Mặc mấy câu, thì lập tức đã có lòng tin đối với Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Anh bạn thật có bản lĩnh, ngay cả điều này cũng có thể nhìn ra.

Chân Băng Du đứng bên cạnh chán nản lắc đầu. Điều này ai chẳng thể nhìn ra được, đây cũng là bản lĩnh sao? Thật ra thì cô cũng không hề biết là Diệp Mặc vốn không hề muốn nhận các loại tiên linh thảo cấp bốn, nhưng nếu như không nhận, vậy thì sẽ bại lộ việc hắn đã là đại sư Tiên đan tứ phẩm rồi. Loại sự tình này, thì chỉ có thằng ngốc mới làm mà thôi, Diệp Mặc hắn sẽ không làm như vậy.

Một Tiên đan sư tam phẩm tuy rằng trân quý, nhưng cũng không đáng để các đại năng phải quá quan tâm, nhưng nếu là một đại sư Tiên đan tứ phẩm, vậy thì khác hẳn rồi. Vì nếu như muốn thăng cấp lên Đại Tiên, vậy thì cũng cần tới các loại Tiên đan tứ phẩm đấy.

- Chỗ tôi có một gốc 'Song diệp lan' cấp năm, muốn nhờ cậu luyện chế giúp hai lò 'Huyền nguyên đan'.

Tên tu sĩ Huyền Tiên này nói xong, thì liền xuất ra tài luyện dùng để luyện chế hai lò 'Huyền nguyên đan', nhưng không hề lấy ra 'Song diệp lan'.

Diệp Mặc biết người này muốn nhìn thấy đan dược trước, sau đó mới đưa 'Song diệp lan' cho hắn. Nhưng hắn cũng không thèm để ý, liền mang theo tài liệu luyện chế 'Huyền nguyên đan' tiến vào trong biệt thự.

Chỉ trong thời gian nửa nén hương, thì Diệp Mặc đã đi ra ngoài rồi. Hắn đưa hai bình ngọc cho tên tu sĩ Huyền Tiên kia rồi nói:

- Đan dược đã được luyện chế xong, anh kiểm tra lại một chút, nếu như xác nhận không có vấn đề gì thì đưa 'Song diệp lan' cho tôi.

Tên tu sĩ Huyền Tiên này nghi hoặc nhìn Diệp Mặc. 'Huyền nguyên đan' luyện chế nhanh như vậy sao? Cho dù là đại sư Tiên đan thì cũng không thể có cái tốc độ này chứ?

Chân Băng Du cũng nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, cô đã từng nhìn thấy Diệp Mặc luyện chế 'Huyền nguyên đan' rồi. Chính là ngày trước hắn cũng Công Tôn Chỉ Ngọc thi đấu, cả hai người đều luyện chế 'Huyền nguyên đan'. Nhưng lần đó đều tốn thời gian hai nén hương mà, thế nào mà lần này chỉ mới mất thời gian hơn nửa nén hương, thì hắn đã luyện chế ra tận hai lò rồi?

- Không ngờ đều là Tiên đan thượng phẩm?

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia mở bình ngọc ra nhìn một chút, sau đó khiếp sợ kêu lên.

Y lập tức không chút do dự nào lấy ra 'Song diệp lan' đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Anh bạn thật có bản lĩnh, chỉ trong thời gian ngắn như vậy, lại có thể luyện chế ra toàn bộ đều là Tiên đan thượng phẩm. Mạnh, quả thực là quá mạnh.

Các tu sĩ xung quanh vốn đang chờ đợi, thì thấy được cái kết quả này đều nhanh chóng lấy ra tiên linh thảo của mình yêu cầu Diệp Mặc luyện đan. Trong lòng Diệp Mặc lúc này đang đại hỉ rồi, biện pháp này của hắn thật sự là lần nào cũng có thể áp dụng được. Lần trước ở rừng rậm Hắc Lô hắn cũng nhờ thế mà chiếm được đại lượng tiên linh thảo, thăng cấp lên Tiên đan sư tam phẩm, sau đó lại thăng cấp tới đại sư Tiên đan tứ phẩm. Xem ra nếu ở lại chỗ này vài ngay, thì hắn thăng cấp lên đại sư Tiên đan ngũ phẩm cũng không phải là chuyện khó.

Chân Băng Du thì lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ. Cô đã biết là ngày trước sư phụ mình đoán không sai. Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một Tiên đan sư tam phẩm, mà là một đại sư Tiên đan thực sự. Hắn dùng một viên Tiên đan trung phẩm thắng Công Tôn Chỉ Ngọc đâu phải là vừa may, căn bản là do hắn cố ý mà.

Cũng may là hắn còn biết nặng nhẹ, không nói ra mình có thể giúp luyện chế Tiên đan tứ phẩm, bằng không thì hắn đã chết mà không biết là mình

chết như thế nào.

Thấy Diệp Mặc bận quá, thì Chân Băng Du liền chủ động đứng ra trợ giúp hắn thu thập tiên linh thảo. Trong lòng cô cũng đang suy nghĩ, thời gian sau này sẽ nhờ Diệp Mặc luyện chế cho mình một lò 'Thái ất đan'. Còn có cả mười một gốc 'Lục dực tử linh' của mình nữa, cũng phải nhờ Diệp Mặc biến chúng thành đan dược mới được.

Nghĩ tới đây, thì Chân Băng Du cảm thấy quyết định của mình vô cùng chính xác. Tổ đội cùng Diệp Mặc, không chỉ đơn thuần là vấn đề an toàn, mà còn có chỗ tốt từ việc luyện đan này nữa.

Hai ngày sau, hàng quán luyện đan của Diệp Mặc càng ngày càng đắt hàng, tốc độ luyện đan của hắn cũng ngày càng nhanh hơn, nhưng hắn cũng không dám làm quá phận. Hơn nữa hắn không dám luyện chế ra một viên đan dược hạng nhất nào cả, vì một khi có đan dược hạng nhất được luyện chế ra, thì cũng có nghĩa là hắn đã bước vào cấp độ đại sư Tiên đan tứ phẩm rồi.

- Loại Tiên đan sư lợi hại thế này đã nhiều năm rồi chưa được gặp. Tôi ở chỗ này đã mấy chục năm rồi, nhưng mấy chục năm trước cũng chỉ có một Tiên đan sư tam phẩm họ Ngạn mới có được loại tiêu chuẩn này mà thôi. Nhưng tôi cảm giác được vị Tiên đan sư này so với người họ Ngạn kia còn lợi hại hơn rất nhiều.

- Vị Tiên đan sư kia mà anh nói thì ta cũng biết, xác thực là hắn rất giỏi nhưng hắn đã đi đến tầng hai rồi. Chỉ là hắn luyện đan không được nhanh như vị Tiên đan sư này đây, cũng không có được cái tỉ lệ đan dược thượng phẩm cao như vậy.

Diệp Mặc vừa mới đi ra, thì nghe thấy những lời nghị luận của các tiên nhân này.

Lúc này hắn đã ở đây luyện đan được bẩy ngày rồi, tiên linh thảo cấp bốn và cấp năm cũng đã góp nhặt được không ít. Mặc dù không có tiên linh

thảo cấp sáu, nhưng Diệp Mặc khẳng định với những tiên linh thảo cấp năm này đã đủ để hắn thăng cấp tới đại sư Tiên đan ngũ phẩm rồi. Chỉ cần đạt tới cấp độ đại sư Tiên đan ngũ phẩm, thì hắn đã có thể luyện chế được 'Tuyết dực đan' rồi. Bởi vì tài liệu để luyện chế 'Tuyết dực đan' hắn cũng đã có đủ rồi.

- Mọi người nói cái tên họ Ngạn kia tên đầy đủ là gì?

Diệp Mặc đột nhiên nhớ tới người trong lòng mà Tần Niệm Mân nói tới, cho nên lập tức hỏi một câu.

Diệp Mặc thoạt nhìn chỉ có tu vi Kim Tiên sơ kỳ, nhưng lại là một Tiên đan sư đỉnh cấp, cho nên không người nào là không tôn kính hắn cả. Hiện tại hắn hỏi, thì người bên cạnh liền vội vàng nói:

- Hình như y tên là Ngạn Húc Thao, nhưng y cũng chỉ luyện chế đan dược vài ngày thôi, đã tiến đến tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1595

Hành Động Của Lục Chính Quần

Quả nhiên là y. Diệp Mặc gật đầu, sau đó ôm quyền nói:

- Các vị, tôi hiện tại muốn đi lên tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực, cho nên việc luyện đan đến đây là kết thúc.

Xung quanh lập tức vang lên không ít những thanh âm bàn tán. Tỷ lệ luyện chế đan dược của Diệp Mặc gần như 100% là thượng phẩm, cho dù là vẫn biết cuối cùng hắn cũng sẽ rời đi, thì những người xung quanh vẫn cảm thấy có chút không nỡ.

- Băng Du sư tỷ, chị tại sao lại ở chỗ này? Chị cũng tới đây để thí luyện sao?

Một giọng nói thanh thúy vang lên. Một cô gái dáng vẻ thanh tú lập tức bước nhanh tới, ở bên cạnh cô còn có một tên thanh niên, tu vi cũng đã đạt tới Huyền Tiên sơ kỳ rồi, còn cô gái này là tu vi Kim Tiên viên mãn.

- Đúng thế, Thượng Uyển sư muội hẳn là cũng như vậy rồi.

Chân Băng Du gật đầu, cũng không hề có vẻ gì vui mừng giống như cô gái trước mặt cả. Nhưng sự trong trẻo lạnh lùng trên khuôn mặt của cô cuối cùng cũng hòa tan đi một chút.

- Đúng vậy, đúng vậy. Thực sự là không ngờ có thể gặp được Băng Du sư tỷ ở đây. Băng Du sư tỷ cũng đã là tu vi Huyền Tiên rồi, mà em vẫn còn dừng bước tại Kim Tiên viên mãn...

Cô gái tên Thượng Uyển nói tới câu cuối cùng, thì trong mắt hiện lên

chút mất mát.

Nhưng vẻ mất mát của cô cũng rất nhanh đã biến mất, rồi lập tức được thay thế bằng vẻ vui mừng hài lòng:

- Băng Du sư tỷ, gặp được chị là tốt nhất rồi, tiếp đó chúng ta có thể cùng nhau đi thí luyện. Được rồi, em giới thiệu một chút, đây là sư huynh của em tên là Liêu Nam Trùng. Sư huynh, đây chính là Chân Băng Du sư tỷ mà bình thường em vẫn kể cho anh nghe, đến từ Đại La Tiên Môn Cực Kiếm Môn của Cung Hoa Thiên. Băng Du sư tỷ, hắn là ai? A...

Thượng Uyển vừa định hỏi Diệp Mặc là ai, thì đã thấy cái biển quảng cáo mà Diệp Mặc còn chưa kịp thu lại, lập tức kinh ngạc nói:

- Vị sư huynh này là một Tiên đan sư sao?

Cô gọi Diệp Mặc là sư huynh, hoàn toàn là vì nể mặt Chân Băng Du, vì tu vi của Diệp Mặc thấp hơn so với cô, nhưng Chân Băng Du thì vốn không bao giờ đi cùng với một tên đàn ông nào cả, hiện tại lại đi cùng với người thanh niên này, thì nói không chừng là có vấn đề gì đó cổ quái.

- Đúng thế, hắn tên là Diệp Mặc, là một tán tu, đồng thời cũng là một Tiên đan sư tam phẩm.

Chân Băng Du gật đầu.

- Vậy thì tốt quá, sau này chúng ta sẽ cùng nhau thí luyện, tiện thể có thể nhờ Diệp sư huynh trợ giúp luyện đan.

Thượng Uyển hiển nhiên không phải là loại người có tâm tư này. Nhưng cô lại là loại người thẳng thắn đơn giản, nên trực tiếp nói ra luôn mà không cần nghĩ xem liệu người ta có nguyện ý giúp cô luyện đan hay không?

- Sớm đã nghe nói tới đại danh của Băng Du sư tỷ, hôm nay vừa được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.

Liêu Nam Trùng lập tức nắm lấy cơ hội chào hỏi Chân Băng Du, trong mắt mang theo một chút ý thưởng thức. Hiển nhiên là vì dung mạo và vóc dáng vô song của Chân Băng Du khiến y phải cảm thán không thôi.

Chân Băng Du tuy rằng luôn lạnh lùng, nhưng cũng không đến nỗi khi mà Liêu Nam Trùng chào hỏi cô tử tế mà cô cũng không hề đáp lễ lại.

Chỉ là Chân Băng Du không hề giới thiệu chút gì về Thượng Uyển cho Diệp Mặc, mà Diệp Mặc thì cũng không hề hỏi, vì hai người này vốn chẳng liên quan gì tới hắn cả.

- Băng Du sư tỷ, hiện tại chúng ta cùng lập đội tiến lên tầng hai thôi, em nhất định phải thăng cấp đến Huyền Tiên thì mới chịu ra ngoài.

Thượng Uyển lặp lại đề nghị trước đó một lần nữa.

Diệp Mặc nghe được câu nói này của Thượng Uyển, thì lập tức đã biết được cô gái này là loại người có tâm tư đơn giản, không có chút tâm cơ nào.

Nhất định phải thăng cấp tới Huyền Tiên sao? Đây không phải là nói rõ rằng trên người của cô có Tiên đan tam phẩm 'Huyền minh đan' sao? Nếu như là cô đi ra ngoài một mình, sau đó lại nói lộ ra lời này, thì chờ sau khi cô tiến vào tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực, sẽ có rất nhiều tu sĩ Kim Tiên đánh chủ ý lên người cô rồi.

'Huyền minh đan' có thể giúp tu sĩ Kim Tiên viên mãn thăng cấp lên tu vi Huyền Tiên. Là một trong các loại Tiên đan mà tu sĩ Kim Tiên đều khát khao có được.

Không đợi cho Chân Băng Du cự tuyệt, thì Thượng Uyển đã tiến lên nói với Diệp Mặc giống như là cô đã quen biết Diệp Mặc từ trước rồi:

- Diệp sư huynh, tôi là Thượng Uyển, đến từ Việt Hành Thiên...

Diệp Mặc vừa nghe được ba chữ Việt Hành Thiên, thì trong lòng liền cả kinh. Hắn cho tới bây giờ vẫn luôn mẫn cảm với ba chữ Việt Hành Thiên

này. Bất luận là cái gì đến từ Việt Hành Thiên thì hắn đều hết sức chú ý.

Nghe được Thương Uyển nói mình đến từ Việt Hành Thiên, thì Diệp Mặc lập tức vừa cười vừa nói:

- Tôi tới từ Cung Hoa Thiên, nhưng tôi chỉ là một tán tu mà thôi.

- Sư môn của tôi là Đại Chí Tiên Môn Vân Hà Tiên Môn của Việt Hành Thiên. Anh và Băng Du sư tỷ nếu như đi tới Việt Hành Thiên, vậy thì nhất định phải đến Vân Hà Tiên Môn đấy.

- Tôi nghe nói Việt Hành Thiên rất rộng lớn, hơn nữa Thiên Chủ của Việt Hành Thiên là một Vị Tiên rồi.

- Không phải, anh nghe ai nói vậy? Ngày trước mới chỉ là Đại La Tiên đỉnh mà, chắc là Lục Thiên Chủ thăng cấp lên Vị Tiên chưa được bao lâu. Hiện tại ngài đang mời các tiên nhân 'Thần toán' (đại khái là 'thầy bói') tới, hình như là để tính toán số mệnh của Việt Hành Thiên thì phải.

Diệp Mặc nghe tới đó, thì trong lòng liền cả kinh. Bói toán sao? Cái tên khốn kia nhất định là đang muốn tìm mình rồi. Nghĩ tới đây, thì hắn liền vội vàng hỏi:

- Vậy kết qủa của việc đoán mệnh đó thể nào?

- Bây giờ còn đang xây dựng tế đàn, có người nói việc đoán mệnh này cần ít nhất là mấy chục năm, thậm chí mất tới mấy trăm năm cũng không có gì ngạc nhiên.

Thương Uyển cũng không suy nghĩ nhiều, cứ thế trực tiếp trả lời.

Chân Băng Du và Liêu Nam Trùng nhìn nhau. Bọn họ không ngờ là Diệp Mặc và Thương Uyển chỉ mới quen đã thân rồi.

Chân Băng Du lập tức phản ứng lại. Diệp Mặc dường như là có loại ham mê đối với các cô gái có dung mạo thanh tú. Lúc trước hắn ở Cực Kiếm Môn

không phải chính là như vậy sao? Khó trách vì sao Phong Mạch Thuần lại như vậy với hắn. Nhìn hắn dùng cái bộ dạng ôn hòa kia nói chuyện cùng Thương Uyển, không chừng là hiện tại kêu Thương Uyển để cho hắn ăn sạch thì cô cũng sẽ đồng ý mất.

Liêu Nam Trùng nhíu mày, sắc mặt có chút khó chịu. Y thật ra cũng rất muốn nói thêm vài câu với Chân Băng Du, nhưng Chân Băng Du hoàn toàn không hề có ý định tiếp chuyện y, trái lại chỉ đưa mắt nhìn Diệp Mặc, dường như đang chờ Diệp Mặc nói chuyện với cô vậy.

Một hồi lâu sau, thấy Diệp Mặc và Thương Uyển vẫn còn đang nói chuyện say sưa, thì Chân Băng Du đành phải ngắt lời Diệp Mặc:

- Hiện tại có muốn lên tầng hai hay không vậy?

- Lên, đương nhiên là lên rồi.

Diệp Mặc phục hồi lại tinh thần. Hắn biết rằng có thể Chân Băng Du đã hoài nghi rồi, cho nên vội vã gật đầu.

- Tốt quá, Băng Du sư tỷ, chúng ta cùng đi chứ. Em và Diệp sư huynh nói chuyện cũng rất hợp nhau.

Thương Uyển vội vàng nói.

Thấy Diệp Mặc cũng không hề phản đối, thì Chân Băng Du không thể làm gì khác hơn là gật đầu. Bốn người lập tức cùng nhau tiến đến lối vào tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực.

Diệp Mặc tuy rằng sẽ không đi thí luyện cùng Thương Uyển và Liêu Nam Trùng, nhưng nếu chỉ đi chung một đoạn đường thì cũng được. Hắn vẫn còn có chút vấn đề muốn hỏi Thương Uyển.

...

Tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực cũng có một tầng lá chắn, chỉ là tầng lá

chắn này rất đơn giản. Tu sĩ Kim Tiên cũng có thể phá vỡ ra được.

Sau khi tiến vào tầng hai, thì Diệp Mặc không hề cảm giác được có gì khác hơn so với tầng một. Chỉ có trọng lực là tăng thêm không ít.

Thấy Diệp Mặc vẫn còn hỏi đủ các loại vấn đề với Thương Uyển mà không sợ làm phiền người khác, thì Chân Băng Du thật sự là có chút khó chịu rồi. Nếu như không phải là cô muốn hợp tác để thí luyện cùng Diệp Mặc, thì cô đã sớm đi một mình rồi.

Không chỉ Chân Băng Du và Liêu Nam Trùng, chính Thương Uyển cũng cảm thấy có chút không đúng. Diệp Mặc dường như đang tiến gần vào cô hơn một chút, hơn nữa những vấn đề hắn hỏi đều là vấn đề khó có thể có được đáp án. Ví dụ như Lục Chính Quần ở tiên thành nào? Lục Chính Quần đã tu luyện được bao nhiêu năm? Những môn phái là thế lực lớn nhất của Việt Hành Thiên có nghe theo lệnh của Thiên Chủ hay không? ...

Chí ít thì những câu hỏi này Thương Uyển chưa từng nghe ai nói qua đáp án cả. Mặc dù là Thương Uyển cảm thấy hình như Diệp Mặc có thiện cảm với cô, cô thì cũng không hề ghét Diệp Mặc. Không nói tới việc Diệp Mặc là một Tiên đan sư, mà thái độ làm người của Diệp Mặc cũng rất thân thiện hòa ái, không có nửa phần cao ngạo của một Tiên đan sư, và hắn cũng là một người hiểu được cách tôn kính người khác nữa.

Cho nên cô biết dường như là Diệp Mặc hỏi những vấn đề này để lấy lòng cô, nhưng cô vẫn trả lời hết sức nhiệt tình.

- Uyển nhi, em tới đây một chút.

Liêu Nam Trùng thật sự là không nhịn được nửa rồi, thậm chí hai chữ sư muội cũng không dùng nữa, trực tiếp gọi nhũ danh của Nam Cung Thương Uyển.

- Chuyện gì vậy sư huynh, em và Diệp sư huynh đang nói chuyện.

Thương Uyển cũng không kịp quay đầu lại đã tiếp tục thao thao bất

tuyệt với Diệp Mặc về đệ nhất tiên thành - Phong Cương tiên thành, cùng với các loại quy củ và vị trí của phủ Thiên Chủ nằm trong Phong Cương tiên thành nữa.

- Diệp sư huynh, anh rất yêu thích Việt Hành Thiên của chúng tôi sao?

Thương Uyển cười khúc khích.

Trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh, biết rằng mình đã quá sốt ruột rồi. Nếu như lại tiếp tục hỏi nữa, thì không chừng là cô ta sẽ biết được điều mà mình quan tâm tới chính là tên Lục Chính Quần kia. Sau khi hiểu được, thì Diệp Mặc liền vội vã cười ha ha nói:

- Không phải, tôi đối với từng Thiên Vực đều muốn hiểu được rõ ràng một chút. Đúng rồi, Vân Hà Tiên Môn của cô là ở đâu, gần đó có cái tiên thành lớn nào không? Cô giới thiệu cho tôi một chút đi...

Cảm giác được bản thân mình đã quá mức quan tâm tới Phong Cương tiên thành, thì Diệp Mặc liền tranh thủ thời gian hỏi mấy vấn đề khác. Ngay khi Diệp Mặc nghĩ rằng mình hỏi vấn đề này là khá ổn rồi, thì Chân Băng Du đã nhịn không được nữa mà liếc mắt nói:

- Diệp Mặc, cậu còn muốn đi thí luyện nữa không?

- Được rồi, tôi cần phải đi thí luyện rồi. Uyển sư muội, chúng ta sau này còn gặp lại.

Diệp Mặc đang muốn tìm cơ hội rời đi, thì Chân Băng Du lại gọi hắn rất đúng lúc. Cho nên hắn liền vội vã cáo từ với Thương Uyển.

- Băng Du sư tỷ, không phải là bốn người chúng ta sẽ cùng nhau đi thí luyện sao?

Thương Uyển nghi hoặc nhìn Chân Băng Du dò hỏi.

Chân Băng Du nhíu mày rồi nói:

- Thương Uyển sư muội, tôi và Diệp sư đệ còn có chuyện khác cần làm, tạm thời không thể đi thí luyện cùng hai người được. Chúng tôi đi trước, sau này gặp lại.

- Àiii...

Thương Uyển tiếc nuối nhìn Diệp Mặc. Cô cảm giác được vị Diệp sư huynh này rất biết cách ăn nói. Bất luận là cô nói cái vấn đề gì, thì Diệp sư huynh đều có thể làm một người nghe chăm chú, thỉnh thoảng lại đưa ra đôi câu hỏi, để cho cô giải thích một chút, khiến cho cô cảm thấy rất thỏa mãn.

Từ trong nội tâm của cô, thì nếu được đi thí luyện cùng Diệp Mặc thì không còn gì tốt hơn. Đáng tiếc là Băng Du sư tỷ dường như đã có chút ghen rồi, sợ mình cướp mất Diệp sư huynh đây mà. Nhưng khẳng định là Băng Du sư tỷ nghĩ nhiều rồi, mình cũng chỉ là có chút thiện cảm dối với Diệp sư huynh mà thôi.

Nếu như Chân Băng Du biết cái cô Thương Uyển ngốc nghếch này suy nghĩ như vậy, thì không chừng là cô sẽ tức hộc máu mất.

Thấy Diệp Mặc và Chân Băng Du đã rời đi, thì Liêu Nam Trùng âm thầm thở phào. Cái tên Diệp đan sư kia quá vô sỉ rồi, đã có loại tiên nữ như Chân Băng Du đồng hành, vẫn còn muốn lấy lòng Uyển sư muội nữa.

Diệp Mặc ngồi ở trên Thái Vân Chướng của Chân Băng Du mà cau mày. Lục Chính Quần không ngờ là đã tìm kiếm các thần toán tiên nhân để điều tra về hắn rồi. Vậy thì có thể thấy được, khẳng định là tên khốn này cũng đang tìm kiếm phương pháp đi tới đại lục Lạc Nguyệt rồi. Một khi y tìm được phương pháp đi tới đại lục Lạc Nguyệt, vậy thì Mặc Nguyệt Chi Thành của hắn phải làm sao đây?

Lúc này Diệp Mặc cảm giác được bản thân mình quá nhỏ bé. Biết kẻ đối đầu với mình ở đâu, nhưng bản thân lại không có thực lực để động tới y, chỉ

có thể trơ mắt mà nhìn người ta tìm kiếm tung tích của mình.

Diệp Mặc cảm giác thời gian của mình càng lúc càng khẩn trương rồi, nếu như chờ Lục Chính Quần tìm được tung tích của hắn ở Hỗn Độn Tinh Vực, mà tu vi của hắn còn chưa được đề thăng, thì quả thực là quá mức nguy hiểm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1596

Niết Bàn Trong Hỏa Lâm

Thấy Diệp Mặc nhíu mày không nói, thì Chân Băng Du bất đắc dĩ thở dài một cái:

- Diệp sư đệ, cậu đã có được 'Hỗn độn thanh địch', lại có truyền thừa tốt như vậy, tôi cảm thấy cậu không nên đem tinh lực đặt trên loại chuyện này.

Diệp Mặc biết hắn và Chân Băng Du căn bản là không hề có nửa phần tiếng nói chung, cho nên cũng lười giải thích mà nói thẳng:

- Tôi thích chuyện cái ‘Túi da’, điều này không cần cô quan tâm. Cô cứ tìm nơi để tu luyện luyện thể đi, tôi chuẩn bị Niết Bàn.

Chân Băng Du lắc đầu, không muốn khuyên Diệp Mặc nữa mà đẩy nhanh tốc độ của Thái Vân Chướng lên.

Một tháng sau, Diệp Mặc lại giết thêm tám con Vô Ảnh Kiêu nữa, lúc này hai người mới đi tới một cánh rừng rậm mầu đỏ hồng.

- Đây là nơi nào?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu, ngọc giản trong tay hắn cũng không hề có giới thiệu về tầng hai của Hỗn Độn Tinh Vực vì anh trai của Phong Mạch Thuần cũng chỉ thí luyện ở tầng một của Hỗn Độn Tinh Vực thôi, chứ không hề tiến lên đến tầng hai.

- Nời này chính là Tinh Vực Hỏa Lâm, càng tiến vào sâu thì nhiệt độ càng khủng khiếp. Khu vực trung tâm của Hỏa Lâm thì cho dù là luyện thể tiên nhân cũng không chịu đựng nổi. Hơn nữa ở sâu trong Hỏa Lâm này còn

có cả hỏa mang. Hỏa mang là thứ mà chưa nhìn thấy, chưa nghĩ tới, thì đã có thể bị trọng thương rồi. Cậu muốn Niết Bàn, vậy thì không còn nơi nào tốt hơn nơi này nữa rồi.

Chân Băng Du giới thiệu một cách tỉ mỉ. Thấy Diệp Mặc có vẻ thỏa mãn, thì Chân Băng Du nói tiếp:

- Nếu như một mình tôi mà muốn tới đây, thì chí ít phải mất tới mấy năm. Vì ở tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực này không chỉ không thể phi hành trên không trung, mà dưới mặt đất cũng có nguy hiểm. Nơi này có một loại sát khí gọi là Tuyền Sát Hư Không, nếu có tu sĩ nào tiến vào Tuyền Sát Hư Không, thì sẽ bị cuốn vào một không gian không rõ nào đó, cuối cùng biến mất vô ảnh vô tung. Mà Tuyền Sát Hư Không thì căn bản là không hề có bất cứ một cái quy luật nào, thậm chí còn có thể đột nhiên xuất hiện dưới chân cậu mà cậu không hề hay biết.

Diệp Mặc thở dài:

- Cảm ơn cô, nếu như không có cô dẫn đường, thì tôi căn bản là không thể tìm được đến nơi này. Chúng ta đi vào thôi.

Chân Băng Du từ từ giảm tốc độ của Thái Vân Chướng rồi tiến vào Tinh Vực Hỏa Lâm. Một ngày sau, thì Chân Băng Du thu hồi lại Thái Vân Chướng, sau đó cùng Diệp Mặc hạ xuống trên một mặt đất mầu đỏ.

Nhiệt độ ở đây xác thực là tiên nhân bình thường không thể nào chịu đựng được. Nếu như Chân Băng Du không phải là có tu vi Huyền Tiên và luyện thể Vương Cảnh, thì cô cũng không thể nào chịu đựng được. Hai người đi thêm một đoạn đường nữa, thì Chân Băng Du đã có chút không chịu được nữa rồi. Mồ hôi trên người cô đã toát ra khá nhiều, quần áo toàn bộ đã bị dán lên người, càng hiển lộ ra vóc người lồi lõm tuyệt vời của cô.

Thấy Diệp Mặc nhìn về phía cô, thì cô liền thản nhiên nói:

- Cậu không cần nhìn tôi, cũng không cần dùng những lời lẽ như đã

dùng với Thương Uyển. Tôi sẽ không cùng cậu làm cái chuyện kia đâu.

Diệp Mặc cũng thản nhiên đáp lại:

- Cô không phải nói là thân thể của mình cũng chỉ là một cái 'Túi da' thôi sao? Trước đây cô cũng rất hào phóng mà, hiện tại nóng như vậy, sao cô không cởi y phục trên cái 'Túi da' đó ra đi?

- Nhiệt độ ở đây có thể dùng cách cởi đồ ra để giải quyết sao? Huống chi tôi cảm thấy rằng cậu nói cũng đúng. Cho dù là một cái 'Túi da', thì cũng phải bận tâm một chút liêm sỉ thế tục. Cho nên, cậu đừng nghĩ tới việc tôi sẽ khỏa thân trước mặt cậu một lần nữa.

Chân Băng Du lạnh nhạt nói.

- Tôi nói qua lời này lúc nào?

Diệp Mặc sửng sốt hỏi lại. Hắn từ khi nào đã khuyên cô gái này không nên tùy tiện cởi quần áo vậy? Người này có cởi quần áo hay không thì liên quan gì tới hắn?

Chân Băng Du cười lạnh một tiếng, không hề trả lời Diệp Mặc. Cô cho rằng cô đã biết được tâm tư của Diệp Mặc rồi, cho nên mặc dù là không khinh bỉ Diệp Mặc, nhưng cũng cực kỳ thất vọng đối với loại người tu tiên có ý chí kém như thế này. Một tiên nhân luôn ham muốn nhục dục, vậy nếu như thực tế hắn không có những tao ngộ kia, thì hắn phải làm sao? Hồn phi phách tán mà thôi.

Thời gian hai nén hương lại trôi qua, lúc này Chân Băng Du ngừng lại rồi nói:

- Tôi ở chỗ này luyện thể, cậu có thể đi tiếp.

Diệp Mặc đoán rằng với tu vi luyện thể Vương Cảnh của Chân Băng Du thì cô cũng chỉ có thể tới được nơi này mà thôi, cho nên hắn liền gật đầu đồng ý, tiếp tục tiến sâu vào trong Hỏa Lâm.

Lại qua thời gian một nén nhang nữa, lúc này Diệp Mặc đã đứng ở bên một mảnh đất trống do bốn gốc cây đại thụ tạo thành. Bốn cây đại thụ này giống như là được xếp đặt để bao quanh mảnh đất trống này vậy. Mà ngọn lửa cực nóng cũng tung hoành trong mảnh đất trống này, Bình thường còn có vài đạo hỏa mang nhìn không thấy được gào thét đi qua mang theo từng đợt âm thanh hư không bị xé rách.

Sau khi Diệp Mặc dừng lại, thì ngọn lửa cực nóng đã đem quần áo trên người Diệp Mặc biến thành tro bụi hết, ngay cả hộ giáp cũng không còn.

Diệp Mặc biết rằng nơi này đã là cực hạn của hắn rồi, cũng chính là nơi thích hợp để hắn Niết Bàn.

Hỏa mang kinh khủng mà hắn nhìn không thấy đã nhanh chóng bao vây lấy hắn, cho dù là lông tóc của hắn lúc này cũng đã bị hóa thành tro bụi hết.

Hỏa diễm trong Hỏa Lâm này liên tục thiêu dốt thân thể của Diệp Mặc tạo ra từng đợt âm thanh 'Xuy xuy'. So với âm thanh của đao gió thì còn chói tai hơn nhiều.

Diệp Mặc cũng hồn nhiên không thèm để ý, chỉ chuyên tâm vận chuyển công pháp luyện thể không ngừng dùng máu thịt để thử Niết Bàn.

Cùng với việc Diệp Mặc liên tục vận chuyển công pháp luyện thể, thì cũng càng lúc càng có nhiều ngọn lửa kéo tới hơn, mà ngay cả hỏa mang vốn thưa thớt cũng trở nên dầy đặc hơn.

Cho dù là ở trong Tinh Vực Hỏa Lâm này không nhìn thấy được ngọn lửa, nhưng trải qua vô số năm lắng đọng thì chúng nó cũng đã tự mình có chút linh trí, hoặc có thể nói là phản ứng tự nhiên. Huống chi Diệp Mặc lại ở chỗ này để Niết Bàn, cho nên cần phải tụ kết linh khí, mà linh khí càng tụ kết quanh Diệp Mặc, thì hỏa mang lại càng có cơ hội bùng lên nhiều hơn.

Vô số hỏa mang đánh vào trên người của Diệp Mặc khiến cho sức phòng ngự của tu vi luyện thể Thần Cảnh Diệp Mặc bắt đầu bị tán loạn. Từng đạo

máu tươi phun ra ngoài nhưng rất nhanh chóng lại biến thành một mảnh hư vô.

Diệp Mặc vẫn liên tục vận chuyển công pháp luyện thể, khống chế thân thể của mình để rèn luyện từ máu thịt tới gân cốt.

Khi mà chính Diệp Mặc cũng cảm thấy được thân thể của mình không thể chịu nổi sự tàn phá kinh khủng này nữa, thì hắn liền không chút do dự nào mà ngắt lấy một nhánh cây lớn của 'Hỗn độn thanh địch' sau đó đem toàn bộ phần còn lại mà bỏ vào miệng rồi từng chút từng chút một mà vận chuyển đưa nó dung nhập vào trong máu thịt của mình.

Vốn máu thịt đã khô cạn nhưng sau khi được 'Hỗn độn thanh địch' tiếp sức lại một lần nữa xuất hiện sinh cơ vô hạn, máu huyết lại lần nữa sống lại, lại tiếp tục rèn luyện.

Đến cuối cùng, chính là Nguyên Thần và máu thịt của Diệp Mặc lại lần nữa dung hợp lại với nhau giống như là lại một lần nữa hình thành một sinh mệnh mới vậy. Thậm chí ngay cả tóc cũng đang dần mọc trở lại nhưng lại không hề bị thiêu hủy đi khi vẫn còn ở trong Hỏa Lâm này.

Lúc này thì Diệp Mặc đã hoàn toàn tiến nhập vào trong giai đoạn ngủ say, thậm chí toàn thân đều trở nên nhẹ nhõm phiêu phù, bồng bềnh trong mảnh không gian bốn gốc đại thụ này. Diệp Mặc không biết rằng sau khi Niết Bàn còn cần phải ngủ say một giấc như vậy, vì nếu như hắn biết, thì dù có phải liều mạng hắn cũng sẽ cố mà bố trí ra một cái trận pháp phòng ngự.

Đến lúc này thì công pháp luyện thể cũng không còn cần Diệp Mặc phải vận chuyển nó nữa, mà nó đã có thể tự động dọc theo huyết mạch mới được trọng sinh mà lưu chuyển tiên nguyên lực từ gân cốt tới kinh mạch, từ kinh mạch tới máu thịt. Cứ liên tục mà lập lại những chu thiên như vậy.

Một loại khí tức cường đại mà mắt thường nhìn không ra đã dần dần lan tràn trong thân thể của Diệp Mặc, sau đó chậm rãi bao phủ lấy toàn thân hắn. Đến cuối cùng bên ngoài thân thể của Diệp Mặc đã tạo thành từng đạo sương

mù mờ nhạt, còn hỏa diễm kinh khủng của Hỏa Lâm thì vẫn không ngừng lao tới. Nhưng cái màn sương kia vẫn không hề bị tiêu tan, vẫn luôn dập dờn quanh thân Diệp Mặc.

Một tháng, hai tháng, rồi nửa năm đã trôi qua...

Diệp Mặc lúc này vẫn chưa hề có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, chỉ là màn sương quanh thân thể đã càng lúc càng loãng hơn.

...

Chân Băng Du đi lại vài bước. Nửa năm qua tu vi luyện thể của cô cũng đã thăng cấp tới Thần Cảnh rồi. Vốn là cô nghĩ rằng mình sẽ phải mất khoảng mười năm thể đạt tới cấp độ Thần Cảnh này, sau đó lại tốn thêm vài chục năm nữa để thăng lên tới Thần Cảnh viên mãn. Sau đó thì mới tới chỗ này để mà Niết Bàn. Nhưng cô không ngờ chính là mới chỉ mất thời gian có nửa năm, thì cô đã thăng cấp tới Thần Cảnh rồi. Công pháp luyện thể của Diệp Mặc quả thực là quá mức nghịch thiên mà.

Cô khẳng định là cho dù tại Tiên Giới này, thậm chí là ở Mười một Thượng Thiên Vực cũng không có ai có được loại công pháp luyện thể nghịch thiên như của Diệp Mặc cả.

Nhìn da thịt càng ngày càng trơn mịn nõn nà của mình, nhưng Chân Băng Du cũng không hề để ý tới. Cô lưu ý chính là bản thân đã thăng cấp tới tu vi luyện thể Thần Cảnh rồi. Bởi vì chỉ cần có thể luyện thể tới cấp độ Thần Cảnh, thì cho dù là da thịt của cô có trở nên sần sùi như vỏ cây thì cô cũng nguyện ý.

Nhưng cô hiểu rõ rằng, tu luyện luyện thể tới cực hạn, thì thân thể sẽ chỉ càng ngày càng đẹp hơn mà thôi, chứ không thể tệ đi được.

Tuy rằng cơ thể này ở trong mắt cô chỉ là một cái 'Túi da', cho dù có một ngày cái 'Túi da' này của cô tiêu tán đi, chỉ còn lại Nguyên Thần, thì cô cũng không hề khẩn trương chút nào. Nhưng nếu như có thể giúp cho tu vi luyện

thể thăng cấp, lại vẫn có thể khiến cho cái 'Túi da' này thoạt nhìn cũng không quá khó coi, thì cô đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt.

- Không biết hắn có Niết Bàn thành công hay không?

Chân Băng Du thì thào tự nói một câu. Sau đó lấy ra một bộ quần áo rồi mặc vào.

Cô cảm giác dường như là mình đã bị Diệp Mặc ảnh hưởng một ít rồi, cho dù cơ thể cô chỉ coi là một cái 'Túi da', thì cũng là 'Túi da' của chính mình. Bản thân không quá coi trọng việc này là một chuyện, nhưng thế tục thì lại không như vậy, cho nên cô cũng không cần thiết phải biểu hiện như một kẻ lập dị. Chỉ cần trong lòng cô không hề để ý tới là được.

Tu vi của Chân Băng Du so với Diệp Mặc thì cao hơn, hiện tại tu vi luyện thể cũng đã đạt tới Thần Cảnh rồi, cho nên cũng có thể miễn cưỡng so sánh với tu vi luyện thể Thần Cảnh hậu kỳ của Diệp Mặc. Sau khi đi thêm được khoảng một nén nhang nữa, thì cô đã nhìn thấy Diệp Mặc đang bồng bềnh giữa không gian được bao quanh bởi bốn gốc đại thụ.

Bên ngoài thân thể Diệp Mặc giống như là có một tầng sương mờ nhạt, tiên linh khí uốn lượn quanh hắn, hiển nhiên là lúc này hắn còn chưa Niết Bàn thành công.

- Niết Bàn còn có thể ngủ say sao?

Chân Băng Du nghi hoặc lẩm bẩm một câu, sau đó lại tiến tới gần Diệp Mặc hơn vài bước. Chỉ là cô vừa mới tiếp cận Diệp Mặc, thì ngọn lửa kinh khủng ở xung quanh đã biến quần áo của cô trở thành tro bụi trong chớp mắt.

Chân Băng Du nhìn Diệp Mặc đang bồng bềnh trên không kia một chút, sau đó lại cúi đầu nhìn mình. Lúc này lần đầu tiên trong thâm tâm của cô có một chút cảm giác kỳ quái.

Chân Băng Du cũng nhớ tới lời Diệp Mặc từng nói. Hắn đã từng nói qua

rằng đạo tâm của mình và hắn bất đồng, cho nên nếu lúc này mà hắn bất chợt tỉnh lại, thì không chừng là hắn sẽ lại nổi bão mất. Chân Băng Du nghĩ tới lúc trước khi Diệp Mặc mắng cô là đồ ngốc, vẫn còn có chút sợ hãi. Ai biết được nếu lúc này mà hắn đột nhiên tỉnh lại, sẽ làm cái gì đối với cô chứ?

Người này không chỉ trầm mê nữ sắc, hơn nữa còn là một tên điên nữa. Nếu như hắn không phải là người điên, thì sẽ không một mình vượt qua Thiên Vực Hư Không, nếu như không phải người điên, thì hắn sẽ không bao giờ dám đi cướp 'Hỗn độn thanh địch' từ trong tay của một tên Đại Tiên tu vi luyện thể là Tiên niết thể.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1597

Thăng Cấp Tiên Niết Thể

Chân Băng Du nghĩ tới đây, thì liền vô thức rùng mình một cái rồi nhanh chóng lui ra ngoài. Chờ tới khi nhiệt độ trong Hỏa Lâm không còn ảnh hưởng được tới cô nữa thì cô mới dừng lại thay một bộ quần áo mới. Lúc này thì cô mới tiếp tục bắt đầu luyện thể chờ tới khi Diệp Mặc tỉnh lại.

Lại ba ngày nữa trôi qua, Diệp Mặc cảm giác được một sự mát lạnh trong thức hải của mình. Lúc này thì hắn bỗng nhiên mở mắt ra, sau đó là một loại cảm giác cường đại xông lên não, dường như là cơ thể và linh hồn của hắn đều dung hợp toàn bộ với nhau, ngay cả thần thức và tiên nguyên lực đều được tăng lên trên phạm vi lớn.

Niết Bàn thành công rồi! Diệp Mặc kinh hỉ xoay người đứng lên, lập tức nhìn lại chính cơ thể gần như đã trở nên hoàn mỹ của mình một chút, trong lòng hắn lúc này dâng lên từng đợt cảm giác thỏa mãn.

Càng làm cho hắn kinh hỉ là hắn không chỉ Niết Bàn thành công, mà thần thức và tiên nguyên lực của hắn cũng được tăng lên trong phạm vi lớn, hiện tại đã đạt tới tu vi Kim Tiên trung kỳ đỉnh rồi. Chỉ cần tiến thêm một bước nữa, thì hắn đã đạt tới Kim Tiên hậu kỳ rồi.

Hóa ra trước đây sở dĩ hắn không đạt được trình độ này, là vì nhục thể của hắn còn chưa đủ cường đại. Tiên niết thể quả nhiên là có khác biệt lớn so với Thần Cảnh, cái loại cảm giác thoải mái khó diễn tả bằng lời này khiến trong lòng hắn tràn ngập vui sướng.

Mà cái nhiệt độ kinh khủng trước đây của Hỏa Lâm này hiện tại đã không còn ảnh hưởng được tới hắn nữa rồi, quả thực là chỉ giống như bông

gòn va vào người hắn mà thôi.

Cảm giác cường đại này quả thực là rất tuyệt.

Diệp Mặc thét dài một tiếng để biểu đạt sự hưng phấn trong lòng hắn lúc này. Hiện tại cho dù là đánh nhau cùng với cái tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia, thì hắn cũng tin rằng không cần phải dùng tới trận pháp, cũng có thể giết được cái tên Huyền Tiên trung kỳ kia rồi.

Diệp Mặc hận lúc này không thể nào tìm được một người để chia sẻ sự vui mừng của mình. Tu vi luyện thể Tiên niết thể này đối với hắn quan trọng không khác nào thăng cấp tới Vị Tiên. Hắn biết mình sau khi sử dụng 'Hỗn độn thanh địch' để Niết Bàn thành công, thì tiền đồ luyện thể sau này của hắn sẽ được mở rộng rất nhiều.

'Hỗn độn thanh địch' dùng để Niết Bàn tuy là thật sự đáng tiếc, nhưng trong lòng Diệp Mặc thì nó lại hoàn toàn đáng giá. Chỉ có sử dụng 'Hỗn độn thanh địch' để Niết Bàn thì mới có thể thể hiện được giá trị công pháp luyện thể của hắn.

Được rồi, còn cái cô Chân Băng Du kia nữa. Không biết hiện tại cô ta luyện thể tới đâu rồi, chí ít cũng có thể chia sẻ một chút niềm vui với mình khi mình đã Niết Bàn thành công.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền cấp tốc tạo ra một đạo thần thủy quyết để tắm rửa, sau đó lại thay một bộ đồ mới rồi mới rời khỏi không gian này. Nhưng sau khi đi được vài bước, thì hắn liền quay đầu lại tiện tay viết lên bốn chữ ‘Diệp Mặc Niết Bàn’ lên trên bốn gốc đại thụ.

Cuối cùng hắn cũng đã đem được sự vui mừng của mình phát tiết ra một chút, lúc này mới thản nhiên mà đi ra ngoài.

Diệp Mặc cũng không cần đi xa thì đã nhìn thấy được Chân Băng Du rồi. Lúc này thì tâm tình của hắn đang rất tốt, nên nhìn Chân Băng Du cũng không cảm thấy đáng ghét như trước nữa.

- Băng Du sư tỷ, cô có thể tới nơi này, hẳn là đã thăng cấp Thần Cảnh rồi phải không? Chúc mừng, chúc mừng.

Diệp Mặc ôm quyền cười nói với Chân Băng Du.

Chân Băng Du lạnh lùng nói:

- Người cần chúc mừng phải là cậu mới đúng. Tôi đoán không sai thì cậu hẳn là đã Niết Bàn thành công rồi.

- Không sai. Đa tạ Băng Du sư tỷ đã cung cấp cho tôi tin tức của 'Hỗn độn thanh địch'. Nói cách khác, nếu không có sư tỷ thì tôi cũng không thể nào Niết Bàn thành công hoàn mỹ như vậy được.

Diệp Mặc hồi đáp.

Hai người cứ thản nhiên đứng nói chuyện trong Hỏa Lâm, cũng không thèm để ý tới nhiệt độ kinh khủng xung quanh.

- Được rồi, Băng Du sư tỷ đã có thể tới đây, hẳn là đã sớm thăng cấp tới Thần Cảnh rồi phải không?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi lại.

Kỳ thực trong lòng Chân Băng Du cũng vui vẻ thay cho Diệp Mặc. Tất cả nỗ lực của Diệp Mặc cô đều được chứng kiến rõ ràng, tuy rằng Diệp Mặc có chút ham mê không tốt, nhưng trên phương diện tu luyện và đại đạo thì Diệp Mặc cố chấp cũng không kém gì cô.

Một mình vượt qua Thiên Vực Hư Không, sau đó lại vì có được 'Hỗn độn thanh địch' mà mang cái thân xác loang lổ vết máu mà trở về. Chắc là khi hắn Niết Bàn cũng đã phải chịu khổ không ít...

Nhưng cô không phải là người thích nói cười, cho nên giọng điêu vẫn lạnh lùng như trước:

- Cảm ơn công pháp luyện thể của cậu, tôi xác thực là đã sớm thăng cấp

tới luyện thể Thần Cảnh rồi. Tôi còn nhìn...

Nói tới chỗ này thì Chân Băng Du liền cảm giác được không đúng, cô liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

Diệp Mặc nhíu mày một chút. Nhớ tới lúc trước khi mình Niết Bàn chính là cả người đều trần truồng đấy. Lúc trước khi Chân Băng Du còn chưa thăng cấp tới Thần Cảnh, thì không thể nào tiến gần tới chỗ hắn Niết Bàn được, hơn nữa trong Hỏa Lâm này thì thần thức cũng không thể nào mở rộng ra được, cho nên hắn không hề lo lắng. Nhưng hiện tại Chân Băng Du đã thăng cấp tới Thần Cảnh rồi, khẳng định là có thể tới ngay bên cạnh chỗ hắn Niết Bàn. Một khi Chân Băng Du tới chỗ hắn Niết Bàn, thì chẳng phải là cô đã thấy hết thân thể của hắn rồi sao?

Nghĩ tới đây thì trong lòng của hắn liền có chút khó chịu. Hắn nhìn Chân Băng Du chằm chằm rồi nói:

- Khi tôi Niết Bàn chìm vào ngủ say, cô có đi xem qua tôi không?

- Không có!

Chân Băng Du nói xong câu đó, thì bất giác mặt liền có chút đỏ lên.

Cô cũng không phải đỏ mặt xấu hổ vì nhìn thấy cái 'Túi da' của Diệp Mặc, vì cho dù là Diệp Mặc có cởi sạch ra trước mặt cô, thì mặt cô cũng sẽ không bao giờ đỏ lên. Cô xấu hổ chẳng qua vì đây là lần đầu tiên cô nói dối, cho nên có chút không quen.

- Không sao?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Cô không biết là khi nói dối thì mặt sẽ đỏ lên sao? Lẽ nào cô không biết là mặt của mình đang rất đỏ?

Chân Băng Du nhất thời nghẹn lời. Cô đương nhiên biết là mình đang đỏ

mặt, nhưng cô thật sự là nghĩ mãi mà không ra. Bản thân cũng đã là một Huyền Tiên rồi, luyện thể cũng đã đạt tới Thần Cảnh rồi, vậy mà sao không thể khống chế được việc bị đỏ mặt chứ?

- Tôi cảnh cáo cô, cơ thể người ở trong mắt tôi không phải là một cái 'Túi da'. Đạo tâm của chúng ta bất đồng, cho nên nếu cô còn như vậy, thì chúng ta tốt nhất nên ai đi đường nấy. Cô đi thí luyện của cô, tôi đi thì luyện của tôi.

Nghĩ tới khi mình đang ngủ say, lại bị một cô gái nhìn chằm chằm vào thân thể trần truồng của mình, thì nếu là bình thường cũng thôi đi. Nhưng mấu chốt người nhìn mình lại là cô gái này, có khi trong lòng cô ta lúc đó không chừng đang nghĩ rằng ở chỗ này có một cái thân xác thối tha nữa. Điều này thực sự là khiến hắn có chút khó chịu.

Chân Băng Du thật sự là có chút chán nản rồi. Nếu như không phải là vì đại đạo, thì cô khẳng định là đã xoay người rời đi rồi. Trước đây khi mình thấy Diệp Mặc, thì trong lòng đã sợ rằng hắn sẽ tức giận rồi nên mới rời đi, không ngờ là giờ hắn thực sự tức giận rồi.

- Cũng không có thứ gì có thể nhìn cả, 'Túi da' của tôi cậu cũng không phải là chưa nhìn qua. Nếu như cậu muốn xem, tôi lại cởi sạch một lần nữa cho cậu xem.

Chân Băng Du lạnh lùng nói, nói xong thì cô lại thấy khó chịu mà nói thêm:

- Dù cho tâm chí tu luyện của cậu kiên định, nhưng với cái đạo tâm này, thì cũng đã định trước là cậu không thể với được tới thành tựu cao rồi.

Diệp Mặc lười nói. Cùng cô gái này thảo luận vấn đề khỏa thân, quả thực là đàn gẩy tai trâu mà.

Tuy rằng Chân Băng Du rất muốn tiếp tục ở trong này luyện thể tới khi Niết Bàn rồi mới đi, nhưng Diệp Mặc đã chuẩn bị đi ra ngoài rồi, cho nên cô

chỉ có thể đi theo mà thôi.

Cô đã hiểu được chỗ tốt nếu như cứ đi tu luyện cùng Diệp Mặc rồi. Riêng hơn mười gốc 'Lục dực tử linh' còn chưa tính, hơn nữa còn có một nhánh 'Hỗn độn thanh địch' và một bộ công pháp luyện thể nghịch thiên nữa. Đương nhiên chính yếu nhất chính là Diệp Mặc là một đại sư Tiên đan. Cho dù là cô hiện tại không cần Tiên đan tứ phẩm, nhưng sau này tu luyện tới tu vi Đại Tiên trong Hỗn Độn Tinh Vực này, thì cũng cần phải có Tiên đan tứ phẩm đấy. Cho dù là trong việc hành tẩu ở Hỗn Độn Tinh Vực này thì cô cũng chiếm được đại tiện nghi rồi, vì nếu như không có Diệp Mặc giết đám Vô Ảnh Kiêu, thì bọn họ sẽ không thể nào tới đây nhanh như vậy được.

Cho nên dù là Diệp Mặc có tức giận đi chăng nữa, thì cô vẫn cứ phải đuổi theo hắn. Chỉ cần có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện, thì cái gì cô cũng không thèm để ý. Những thứ tiện nghi cô chiếm được, thì đối với Diệp Mặc cũng chẳng hề có tổn hại gì, nên cô cũng không hề thẹn với lương tâm.

Diệp Mặc xác thực là cũng không muốn bỏ lại Chân Băng Du, vì cô gái này nắm rõ tình hình của Hỗn Độn Tinh Vực hơn so với hắn. Cho nên nếu hắn muốn tìm các nơi để có thể thí luyện tốt trong Hỗn Độn Tinh Vực này, thì cần phải có cô dẫn đường.

- Kế tiếp cậu muốn đi tới chỗ nào để thí luyện?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc không thèm nhìn mình, thì liền chủ động hỏi.

- Có chỗ nào để tu luyện thần thức hay không?

Diệp Mặc biết rằng chuyện đề thăng cảnh giới của hắn không thể chỉ trong ngày một ngày hai được, mà hắn cần phải duy trì liên tục việc bế quan. Mà thần thức thì lại là thứ quá trọng yếu đối với hắn, cho nên hắn nhất định phải nhanh chóng đề thăng nó lên.

- Cậu còn có công pháp thần thức sao?

Chân Băng Du kinh hãi kêu lên. Cô đã sớm hoài nghi rằng hắn có công pháp thần thức rồi, hiện tại thấy hắn muốn tìm nơi để tu luyện thần thức thì cô liền đưa ra câu hỏi ngay.

Diệp Mặc trực tiếp lắc đầu:

- Không có, lẽ nào không có công pháp thần thức thì không thể đi tới chỗ tu luyện thần thức sao?

Cho dù là mình có công pháp thần thức, thì Diệp Mặc cũng sẽ không bao giờ biểu hiện ra trước mặt Chân Băng Du.

Chân Băng Du thở dài, trong lòng vẫn có chút hoài nghi nhưng vẫn lắc đầu:

- Thế thì không phải, chỉ là không có công pháp thần thức, mà vẫn muốn tu luyện thần thức thì sẽ rất gian nan. Nơi tu luyện thần thức ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này rất nhiều, nhưng nổi tiếng nhất ở tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực chính là Giác Hồn Vực, ở Giác Hồn Vực...

- Giác Hồn Vực sao?

Diệp Mặc đột nhiên cắt đứt lời Chân Băng Du. Hắn nhớ tới Giác Hồn Tảo, không biết vì sao trên Tiên Giới này lại có cái tên địa phương giống với Giác Hồn Tảo như vậy.

Chân Băng Du nghi hoặc nhìn Diệp Mặc rồi gật đầu:

- Không sai, chính là Giác Hồn Vực, làm sao vậy?

- Cô nên biết tôi là một Tiên đan sư, cho nên tôi đã từng được thấy qua tư liệu trên một ngọc giản. Trong ngọc giản này tôi có thấy một loại tài liệu linh thảo có thể chữa trị thần hồn, cũng có thể chữa trị thần thức gọi là Giác Hồn Tảo. Không biết cô có từng nghe nói qua không? Diệp Mặc trả lời như không có việc gì.

Chân Băng Du cũng không hề có gì hoài nghi:

- Giác Hồn Tảo thì đương nhiên là tôi đã nghe nói qua. Tại Tiên Giới này nó là thứ tốt nhất để tu luyện thần thức. Minh Tảo có thể luyện chế được Tiên đan lục phẩm 'Song thần đan', cũng là Tiên đan tốt nhất để khôi phục thần thức, chữa trị thần hồn và thần thức dành cho tu vi dưới Vị Tiên. Còn Ám Tảo thì càng khó có thể tìm kiếm, bởi vì Ám Tảo có thể luyện chế Tiên đan cửu phẩm là 'Đế thần đan'. 'Đế thần đan' chính là Tiên đan vô cùng trân quý mà ngay cả Vị Tiên cũng khó mà cầu được.

Diệp Mặc thầm khen kiến thức rộng lớn của Chân Băng Du. Vốn hắn còn tưởng rằng Minh Tảo có thể luyện chế được 'Song thần đan' đã là đan dược phẩm chất cao nhất rồi, hóa ra là Ám Tảo còn có thể luyện chế cả loại 'Đế thần đan' gì đó nữa. Có thể thấy được rằng hắn thật sự là quá quê mùa rồi.

Đồng hành cùng với một cô gái có kiến thức tốt như thế này cũng là một chuyện tốt.

- Tôi nghe nói Giác Hồn Tảo xuất hiện cũng là có quan hệ với Giác Hồn Vực, chỉ là không biết thật giả thế nào mà thôi. Bởi vì không ai biết ở đâu có Giác Hồn Tảo cả.

Chân Băng Du tiếp tục nói.

Diệp Mặc nghe tới đó, thì trong lòng cũng khẽ động. Không có ai biết nhưng không có nghĩa là hắn không biết. Vì hắn không chỉ biết ở đâu có Giác Hồn Tảo, mà ngay trên người hắn cũng đang còn giữ cả đống Giác Hồn Tảo các loại nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1598

Vô Song Tiên Đế

Cô nói một chút cho tôi nghe về Giác Hồn Vực đi, vì sao nới đó lại có quan hệ với Giác Hồn Tảo?

Diệp Mặc lập tức nghĩ rằng liệu không biết Hải Giác mà ngày trước hắn tiến nhập vào có quan hệ gì với Giác Hồn Vực hay không?

Chân Băng Du trả lời:

- Nghe nói Tiên Giới thời Viễn Cổ đã từng xuất hiện một tuyệt thế đại năng, người này có tên gọi là Mộ Vô Song. Mộ Vô Song là người có tính tình quái gở, cũng không hề thích nháo sự, nhưng lại thích chuyện nam nữ, đó là điểm duy nhất mà tôi thấy rất giống cậu.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Người tên Mộ Vô Song kia nếu đã thích việc của cái 'Túi da', vậy thì y hẳn là không thể trở thành được một đại năng mới phải, nhưng sao y vẫn trở thành một đại năng rồi. Tôi cảm thấy có chút kỳ quái đấy.

Chân Băng Du dường như không hề nghe được lời châm chọc của Diệp Mặc, vẫn tiếp tuc bình thản nói:

- Chính vì cái khuyết điểm này của y, cho nên y mới không thể trở thành một đại năng đỉnh cấp, kết quả là phải nhận lấy kết cục thê thảm.

Dứt lời thì cô cũng không hề lý sự cùng Diệp Mặc nữa mà tiếp tục nói:

- Mộ Vô Song này có mười tám phi tử, mỗi một vị phi tử của y đều là thiên kiều bá mỵ, đều là những cô gái tuyệt thế vô song. Y cũng là một

người đa tình, đối với mỗi một cô gái đều cực kỳ nuông chiều. Thẳng đến một ngày y nhận được lời mời của Vị Phong Tiên Đế, Thiên Chủ của đệ nhất Thiên Vực trong 'Ba mươi ba Thiên Vực' là Thanh Vi Thiên. Vị Phong Tiên Đế là đệ nhất Tiên Đế của 'Ba mươi ba Thiên Vực', tuy rằng cũng không nhất định là người mạnh nhất, nhưng Mộ Vô Song vẫn nể mặt y mà mang theo mười tám vị phi tử của mình đi gặp.

- Lúc đó Vị Phong Tiên Đế ngoài mời Vô Song Tiên Đế ra, còn mời đủ các Thiên Chúa của mười một Thượng Thiên Vực khác đến nữa. Mười một người này đều là cấp Tiên Đế tôn giả rồi, cho nên sau đó quả nhiên là một thịnh hội rất náo nhiệt, khách và chủ đều hoan hỉ. Nhưng đã xảy ra một sự tình mà ngay cả là Tiên Đế cũng không có cách nào khống chế cả. Sự tình này xảy ra khi mà thịnh hội gần kết thúc.

Chân Băng Du nói tới đây thì Diệp Mặc cũng có chút tò mò:

- Chuyện gì xảy ra thế?

- Sau khi kết thúc yến hội, thì Vị Phong Tiên Đế đã đưa khách nhân đến trì viên để ngắm hoa. Vấn đề chính là xảy ra ở trì viên này. Lúc ở trì viên này, Mộ Vô Song đã nhìn thấy được một cô gái mà chính mình khó quên được nhất, cô gái đó chính là người mà y yêu thích nhất trước khi thăng cấp Đại Tiên. Sau đó cô gái kia đột nhiên lại mất tích, còn y thì không có cách nào tìm được cô ấy cả. Y thật không ngờ là cô gái ấy lại xuất hiện ở giữa trì viên này, hơn nữa còn là một phi tử của Vị Phong Tiên Đế nữa. Mộ Vô Song tuy rằng tính tình quái gở, nhưng cũng là một người chung tình. Lúc này thì y không hề suy nghĩ chút hậu quả nào thì đã xông về phía nữ tiên kia, thậm chí còn vọt tới hậu viện là nơi ở của gia quyến của Vị Phong Tiên Đế nữa, sau khi y níu kéo được tiên nữ kia thì liền hỏi cô ấy một câu ‘Vì sao? ’.

Chân Băng Du thở dài rồi lắc đầu. Hiển nhiên là cô cho rằng Mộ Vô Song này đã làm việc quá mức kích động rồi.

Trong lòng Diệp Mặc cũng đã có chút sáng tỏ. Việc làm này của Vô Song Tiên Đế quả thực là quá mức rồi. Dám chạy vào hậu viện gia quyến

của Vị Phong Tiên Đế, thậm chí còn níu kéo một tiên nữ đường đường là phi tử của Vị Phong Tiên Đế nữa chứ. Hậu quả của việc này chắc chắn là không thể nào bình thường được rồi.

Nhưng lúc này Diệp Mặc lại tự hỏi chính mình. Nếu như trường hợp này rơi vào hắn, thì liệu lúc đó hắn có thể bình tĩnh được sao? Nói một cách khác, nếu có một ngày nào đó hắn gặp được Mục Tiểu Vận ở chỗ một Tiên Đế nào đó, thì hắn còn có thể giữ được sự tỉnh táo sao? Diệp Mặc rùng mình một cái. Hắn cũng không biết vì sao mình phải nghĩ tới những thứ này, nhưng hắn biết rằng với tính tình của hắn, thì tuyệt đối là sẽ không thể nào giữ được sự tỉnh táo vào lúc như thế được. Dù cho hắn biết rõ hậu quả của nó đi chăng nữa, thì chỉ sợ là bản thân hắn vẫn không thể nào bình tĩnh được.

- Sau đó thì họ đã đánh nhau sao?

Diệp Mặc thở dài rồi hỏi.

Chân Băng Du gật đầu:

- Lúc đó còn chưa đánh nhau ngay, nhưng Vị Phong Tiên Đế lúc đó cực kỳ tức giận và phẫn nộ. Y mời Vô Song Tiên Đế tới đây gặp mặt, nhưng Vô Song Tiên Đế lại đến đùa giỡn phi tử của y, việc này thì đối với bất cứ người nào cũng sẽ không thể chịu đựng được, huống chi y còn là Thiên Chủ của đệ nhất Thiên Vực Thanh Vi Thiên nữa chứ. Lúc đó những vị Tiên Đế còn lại đều đứng ra khuyên bảo, cuối cùng cũng trấn áp bớt được lửa giận của Vị Phong Tiên Đế, nhưng Vô Song Tiên Đế vẫn cần phải bồi thường cho y một chút.

- Vốn chỉ cần Vô Song Tiên Đế bồi thường cho Vị Phong Tiên Đế một chút thì vấn đề này sẽ kết thúc. Nhưng điều khiến người ta không thể ngờ đến là Vô Song Tiên Đế căn bản không thèm nghe ai nói, vẫn muốn dẫn vị phi tử kia của Vị Phong Tiên Đế đi. Vô Song Tiên Đế nói rằng bản thân nhất định phải hỏi tiên nữ kia cho rõ ràng, tại sao phải như vậy. Vị Phong Tiên Đế cũng cực kỳ tức giận, cho nên liền muốn Vô Song Tiên Đế phải để lại toàn bộ mười tám phi tử kia, bằng không thì vấn đề này sẽ không thể nào kết thúc

được. Kết quả là song phương đại chiến với nhau.

Diệp Mặc bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

- Cả Vị Phong Tiên Đế và mười một vị Tiên Đế còn lại kia khi mời Vô Song Tiên Đế, thì chẳng lẽ lại không biết tiên nữ kia đã từng là nữ nhân của Vô Song Tiên Đế hay sao? Nếu đã biết, vì sao vẫn còn dẫn Vô Song Tiên Đế đến trì viên để cho Vô Song Tiên Đế ngẫu nhiên nhìn thấy vị tiên nữ kia. Phỏng chừng là 'Túy ông chi ý bất tại tửu'* rồi? (*Ý định của kẻ say không nằm trong rượu - ý chỉ những lời nói không phải ý định thực sự của bản thân.)

Chân Băng Du lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Lời này của cậu nếu như dám nói ở trước mặt người khác, thì tôi không dám đảm bảo là cậu có thể sống quá ba năm.

Diệp Mặc biết rằng Chân Băng Du hoàn toàn có ý tốt, cho nên cũng không hề phản bác lại.

Thấy Diệp Mặc không hề phản bác lại lời mình, thì Chân Băng Du cuối cùng cũng thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Bởi vì đạo lý thuộc về phía bên Vị Phong Tiên Đế cho nên khi mà Vô Song Tiên Đế và Vị Phong Tiên Đế đại chiến, thì mười vị Tiên Đế còn lại đều đứng về phía Vị Phong Tiên Đế, liên thủ đối phó với Vô Song Tiên Đế.

Trong lòng Diệp Mặc liền thất kinh. Nếu cần phải liên thủ để đối phó, vậy thì cũng có nghĩa là vị Vô Song Tiên Đế kia thật sự rất lợi hại, bằng không thì cho dù là y không hề nắm đạo lý, thì những vị Tiên Đế còn lại kia cũng không cần thiết phải liên thủ đối phó với y.

- Trận chiến đó vô cùng kinh thiên động địa, nhật nguyệt vô quang. Từ Thanh Vi Thiên đánh tới hư không, rồi lại từ hư không đánh tới Trung Thiên Vực, rồi tới Hạ Thiên Vực. Cho dù là các tinh cầu ở trong hư không cũng vì trận chiến này mà đã bị hủy diệt vô số. Nếu như không phải là đánh nhau ở

trong hư không, thì không chừng ngay cả các Thiên Vực cũng sẽ bị hủy diệt rồi. Vô Song Tiên Đế tuy rằng còn chưa thành tựu được Vô Thượng Đại Đạo, nhưng tu vi của y xác thực là thông thiên vô cùng. Mười mấy người liên thủ đối phó với một mình y, nhưng y vẫn có thể giết hết chín Tiên Đế rồi cuối cùng mới bị trọng thương mà trốn vào trong Hỗn Độn Tinh Vực.

Chân Băng Du nói tới đây, thì trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh, lập tức hỏi lại:

- Cô nói là Mộ Vô Song ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này?

- Đúng thế, trước đây y không còn đường nào để trốn cả, nên đã chạy trốn tới Hỗn Độn Tinh Vực này. Nhưng Vị Phong Tiên Đế và mấy vị Tiên Đế còn lại truy sát y lúc này cũng đều bị thương rất nặng. Bọn họ biết là Vô Song Tiên Đế hẳn là phải chết rồi, cho nên cũng không muốn tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực để chịu chết như Vô Song Tiên Đế. Vì ngày đó Hỗn Độn Tinh Vực khác với bây giờ. Ngày đó nếu mà đi vào Hỗn Độn Tinh Vực thì gần như là cầm chắc cái chết, cho dù là Tiên Đế đi chăng nữa, càng không cần phải nói tới việc Mộ Vô Song lúc đó đang bị thương rất nặng.

Chân Băng Du trả lời.

- Vô Song Tiên Đế kia xác thực là đã chết rồi sao?

Diệp Mặc lại hỏi một câu.

Chân Băng Du gật đầu:

- Hẳn là đã chết rồi, bởi vì hơn trăm ngàn năm sau lại có vài Tiên Đế cùng nhau liên thủ vào trong Hỗn Độn Tinh Vực truy tìm, kết quả là lần thứ hai đi vào Giác Hồn Vực trong Hỗn Độn Tinh Vực thì đã nhìn thấy được di hài của Vô Song Tiên Đế. Mà cái Giác Hồn Vực này cũng chính là tiểu thế giới của Vô Song Tiên Đế biến thành. Có người nói ở trong Giác Hồn Vực này có truyền thừa của Vô Song Tiên Đế. Vì tin đồn này mà vô số năm qua có rất nhiều tiên nhân đều muốn tiến vào Giác Hồn Vực để tìm kiếm truyền

thừa của Vô Song Tiên Đế. Nhưng thực tế thì chưa bao giờ có người nào tìm được cả, sau đó thì Giác Hồn Vực dần dần trở thành nơi thí luyện thần thức tốt nhất. Mà chuyện của Vô Song Tiên Đế cũng dần dần bị lãng quên, nhưng Giác Hồn Vực thì vẫn luôn luôn tồn tại.

- Còn Giác Hồn Tảo thì vì sao mà xuất hiện.

- Lúc mới đầu, thì có người tìm được Giác Hồn Tảo ở Giác Hồn Vực, nhưng theo thời gian, thì người tới Giác Hồn Vực thí luyện ngày càng nhiều, cho nên ngày càng ít người có thể tìm kiếm được Giác Hồn Tảo. Hơn nữa bởi vì khả năng ngã xuống tại Giác Hồn Vực cũng quá lớn, cho nên cũng ngày càng ít người đi tới Giác Hồn Vực. Lại tới vài chục ngàn năm sau, thì mới có người mang Giác Hồn Tảo từ Tu Chân Giới tới.

- Ở Giác Hồn Vực rất dễ mất mạng sao?

- Đúng thế, ban đầu thì tỷ lệ người ngã xuống ở Giác Hồn Vực khoảng hơn phân nữa, nhưng từ khi tìm ra Giác Hồn Tảo, thì tỷ lệ này càng lúc càng lớn. Sau này tuy rằng tỷ lệ cũng có giảm đi đôi chút, nhưng nơi ấy cũng chỉ có thể rèn luyện thần thức thôi, cho nên người đi tới đó cũng ít đi.

- Có phải là Vô Song Tiên Đế có thứ gì đặc biệt quý trọng không?

- Ngoại trừ cái tiểu thế giới của Vô Song Tiên Đế mà mọi người đều biết ra, thì nghe nói y còn có một cái 'Chân linh thế giới'. Sau khi y tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực, thì cái 'Chân linh thế giới' của y cũng biến mất theo.

- Vì sao Vô Song Tiên Đế có thể một mình đối phó với nhiều Tiên Đế như vậy.

- Bởi vì Vô Song Tiên Đế có công pháp thần thức đỉnh cấp. Cho dù là người khác cũng có tu vi Tiên Đế giống như y, nhưng dưới công pháp thần thức công kích của y, thì cũng không thể không tìm cơ hội mà chạy trối chết được.

- Hóa ra là như vậy.

Diệp Mặc gật đầu, trong lòng đã hiểu rõ vì sao Vô Song Tiên Đế lại bị tính kế rồi. Công pháp thần thức vô thượng, đây chính là loại đồ đại sát khí mà. Hắn cũng chỉ là thông qua loại thần thức công kích của một con yêu thú cấp thấp mà diễn sinh ra 'Tử nhãn thần hồn thiết cát', cũng đã có thể khiến cho rất nhiều tu sĩ cùng cấp không thể nào làm gì được hắn rồi. Vậy thì cái công pháp thần thức đỉnh cấp của Vô Song Tiên Đế kia mà không làm cho người khác mơ ước thì mới là chuyện lạ. Huống chi Mộ Vô Song còn có thứ gọi là ‘Chân linh thế giới’ nữa chứ.

'Chân linh thế giới' tuy rằng so ra vẫn kém 'Hỗn độn thế giới', nhưng so với tiểu thế giới thì mạnh hơn vô số lần rồi. 'Chân linh thế giới' của tu sĩ đại năng là thế giới có thể cho phép người có tu vi cao nhất là Hóa Chân tồn tại trong đó. Nếu như tu sĩ đại năng kia cho phép tu sĩ trong 'Chân linh thế giới' của mình phi thăng, thì tu sĩ Hóa Chân sau đó có thể phi thăng thẳng lên Tiên giới, vượt qua 'Chân linh thế giới'.

Có thể thấy được là Vị Phong Tiên Đế kia là một kẻ âm hiểm độc ác, chỉ là không biết cuối cùng y có thực hiện được mục đích hay không.

- Vị Phong Tiên Đế có phải vẫn còn sống hay không?

Trong lòng Diệp Mặc đối với Vị Phong Tiên Đế này đã có chút khó chịu rồi. Loại người tính toán âm hiểm như vậy thì giữ lại chính là một cái tai họa. Hoặc là hắn cảm giác được Vô Song Tiên Đế kia cũng có chút giống mình, cho nên sự đồng tình.

Chân Băng Du nhìn Diệp Mặc một chút rồi nói:

- Tiên Đế có uy vọng nhất 'Ba mươi ba Thiên Vực' chính là Vị Phong Tiên Đế, vậy cậu nói xem y có còn sống hay không? Một trăm ngàn năm trước, Vị Phong Tiên Đế còn tự thân đi Giác Hồn Vực điều tra qua. Mười tám vị phi tử của Vô Song bị Vị Phong Tiên Đế giam lỏng kia sau khi biết được Vô Song Tiên Đế xác thực là đã chết, thì toàn bộ đều mất tích. Có người nói rằng các cô ấy đã tự sát, cũng có người nói rằng có một phần tự sát, còn một bộ phận đã chạy trốn được.

- Thế còn vị tiên nữ khiến cho sự xung đột này phát sinh thì sao?

- Tôi làm sao mà biết được?

Chân Băng Du liếc mắt nhìn Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Tôi cũng không muốn cùng cậu nói về sự tình bản thân, mà là một chuyện khác. Khi cậu còn ở Viễn Tinh Ổ, có phải là đã nhìn thấy mấy nghìn tiên nhân của Cực Phong Thiên đi thí luyện hay không?

- Tôi có nhìn thấy, vậy thì sao?

Diệp Mặc gật đầu.

- Bọn họ chính là đi tới Giác Hồn Vực để thí luyện đấy. Khi tôi còn ở tầng một thì đã nghe thấy hai tên đệ tử tới đây thí luyện nói chuyện với nhau. Ý của chúng chính là muốn đi Giác Hồn Vực để tìm kiếm di tích của Vô Song Tiên Đế.

Chân Băng Du nói.

Diệp Mặc có chút nghi hoặc hỏi lại:

- Lúc trước không phải cô đã nói rằng sau khi mở ra không được bao nhiêu năm, thì đã có rất nhiều người tới để tìm di tích của Vô Song Tiên Đế rồi hay sao? Cho tới bây giờ vẫn còn chưa có người nào tìm được ra mà.

Chân Băng Du cau mày rồi nói:

- Tôi cũng nghĩ như vậy, chỉ là không biết vì sao lần này người của Cực Phong Thiên lại hành động như vậy. Vốn là tôi cũng dự định đi xem đấy, nhưng sau đó thì lại gặp được cậu, rồi lại đi tu luyện luyện thể tới tận giờ. Giác Hồn Vực là nơi mà sau khi tiến vào sẽ bị áp chế về mặt thần thức. Cho nên các tiên nhân đi vào đều sẽ dùng mọi biện pháp để mở rộng thần trí của mình ra ngoài. Một khi mà thần trí của mình được kéo dài ra thêm một chút, vậy thì cũng có nghĩa là thần trí và thần thức đã được tiến bộ không ít rồi.

Cho nên Giác Hồn Vực xác thực là nơi tốt nhất để rèn luyện thần thức.

Diệp Mặc không hề do dự gì nữa, lập tức nói:

- Ngay bây giờ chúng ta sẽ đi Giác Hồn Vực.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1599

Giác Hồn Vực Quỷ Dị

Từ sau khi tỷ lệ tử vong khi tiến vào Giác Hồn Vực giảm xuống, thì nhất thời mỗi lần đều có rất nhiều tu sĩ sau khi đi tới tầng hai Hỗn Độn Tinh Vực để thí luyện đều đi vào Giác Hồn Vực. Cho dù là ở tầng hai ngoại trừ Vô Ảnh Kiêu ra còn có những không gian lốc xoáy đột nhiên xuất hiện, nhưng cũng không thể nào ngăn cản được ngày một nhiều tiên nhân muốn đến Giác Hồn Vực để rèn luyện thần thức của mình.

Tuy rằng công pháp thần thức cực kỳ thưa thớt, nhưng tầm quan trọng của thần thức thì bất kỳ một tu sĩ nào cũng đều biết cả. Tu vi càng cao, thì tầm quan trọng của thần thức lại càng lớn.

Đối với tu sĩ khác mà nói thì hành tẩu trên mặt đất ở Hỗn Độn Tinh Vực này an toàn hơn nhiều, nhưng đối với Diệp Mặc và Chân Băng Du mà nói thì đương nhiên là cứ phi hành trên không trung thì an toàn hơn nhiều.

Mười ngày sau, Thái Vân Chướng của Chân Băng Du đã xuất hiện ở một khu phế tích.

- Đây là Giác Hồn Vực sao?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn phế tích trước mắt rồi hỏi. Hắn thấy chỗ này thì bỗng nhiên lại nhớ tới Lạc Hồn Khư ở Vô Tâm Hải dưới Tu Chân Giới. Hơn nữa hắn cảm giác được cái chỗ này rất quỷ dị, không sai, chính là đặc biệt quái dị. Không hề giống với một địa phương rèn luyện thần thức chút nào.

Đồng thời Diệp Mặc cũng không ngờ ở đây còn từng là một thành thị,

một cái thành thị rộng lớn vô biên vô hạn, chỉ tiếc là nó đã bị phá hủy từ lâu rồi.

- Đúng thế, cái phế tích này chính là Giác Hồn Vực. Có người nói Giác Hồn Vực là 'Tiểu thế giới' của Vô Song Tiên Đế biến thành, cũng có người nói nó chính là 'Chân linh thế giới' của Vô Song Tiên Đế. Bất quá rất lâu trước đây, xác thực là có người đã tìm được gì đó ở cái phế tích này. Chẳng những có rất nhiều tiên linh thảo cao cấp, mà còn có một số loại công pháp đỉnh cấp các loại nữa. Nhưng trọng yếu nhất là ở nơi này có điều kiện tốt nhất để rèn luyện thần thức.

Chân Băng Du hồi đáp.

Bên ngoài Giác Hồn Vực có một số người vẫn còn chưa muốn tiến vào Giác Hồn Vực. Những người này sau khi thấy Diệp Mặc và Chân Băng Du hai người phi hành trên không trung mà tiến vào Giác Hồn Vực thì đều kinh dị không thôi.

Tại Hỗn Độn Tinh Vực tầng hai, thì sự nguy hiểm do Vô Ảnh Kiêu mang lại khi phi hành trên không trung kinh khủng hơn nhiều so với tầng một. Mặc dù rất nhiều người hiếu kỳ, nhưng không có ai đứng ra hỏi cả. Diệp Mặc thoạt nhìn mới chỉ có tu vi Kim Tiên sơ kỳ, nhưng khí tức dũng mãnh toát ra từ toàn thân so với các Huyền Tiên bình thường còn mạnh hơn nhiều. Mà Chân Băng Du thì lại là một nữ tiên tử xinh đẹp vô song, cho dù là tiên nhân nào nhìn thấy thì cũng muốn nhìn nhiều thêm vài lần.

Trọng yếu nhất không phải là do sự xinh đẹp vô song của Chân Băng Du, mà là tu vi Huyền Tiên của cô, nhưng thoạt nhìn thì cô lại lấy tên thanh niên Kim Tiên kia làm chủ. Rất rõ ràng là lai lịch của tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ này không hề bình thường, cũng có thể là hắn đã ẩn nấp tu vi của bản thân rồi.

Diệp Mặc đương nhiên là không biết người khác nghĩ gì cả. Hắn vừa mới Niết Bàn thành công thăng cấp lên Tiên niết thể, cho nên khí tức dũng mãnh toàn thân vẫn khó có thể ẩn nấp hết được, cho nên để cho người khác

chú ý cũng là chuyện không tránh được.

- Anh bạn kia, lẽ nào anh không sợ Vô Ảnh Kiêu sao?

Một tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn thoạt nhìn cực kỳ to con đi tới trước mặt Diệp Mặc, đứng lại ôm quyền hỏi một câu. Lòng hiếu kỳ của người này xem ra mạnh hơn rất nhiều so với đám người còn lại.

Dù cho rất nhiều tiên nhân đều lo lắng cho tên Kim Tiên viên mãn to con kia, nhưng cũng đều muốn biết Diệp Mặc và Chân Băng Du làm sao lại dám phi hành trên không trung như vậy.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, trực tiếp đáp lời:

- Pháp bảo phi hành của tôi có thể cảm ứng được công kích của Vô Ảnh Kiêu, cho nên chỉ cần mỗi thời khắc đều sẵn sáng ứng chiến, một khi Vô Ảnh Kiêu đánh lén thì lập tức ra tay giết nó trước là được.

- Nói như vậy thì anh đã giết không ít Vô Ảnh Kiêu rồi sao?

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia vội vã hỏi tiếp.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cũng không giết bao nhiêu, chỉ tầm bẩy tám con mà thôi.

- Anh bạn, tôi có rất nhiều tiên linh thảo và tài liệu luyện khí, có thể đổi lấy yêu đan và lông vũ của Vô Ảnh Kiêu hay không?

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn này nói xong thì căn bản là không đợi Diệp Mặc trả lời đã trực tiếp lấy ra vài gốc tiên linh thảo đặt trước mặt Diệp Mặc. Sau đó lại vung tay lên lấy ra cả một đống tài liệu luyện khí.

Diệp Mặc thấy những tài liệu này, thì lập tức đã động tâm rồi. Hắn bây giờ còn chưa thể luyện chế được tiên khí trung phẩm, mà những tài liệu này thì còn có cả một ít tài liệu cấp bốn ở trong đó nữa.

- Anh muốn đổi bao nhiêu?

Diệp Mặc nhìn một đống tài liệu ở trên mặt đất rồi hỏi.

- Anh xem có thể đổi lấy năm... không, chỉ cần bốn chiếc lông vũ và yêu đan của Vô Ảnh Kiêu là được rồi.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn này nghe ra dường như là Diệp Mặc đã đồng ý đổi với y, thì liền vội vàng nói.

Diệp Mặc trầm ngâm trong chốc lát, vì mấy thứ kia tính ra thì có giá trị cao hơn nhiều so với bốn cặp lông vũ và yêu đan của Vô Ảnh Kiêu rồi. Chỉ là Vô Ảnh Kiêu gần như không thể săn bắt được, cho nên không dễ tính toán giá trị của nó mà thôi.

- Ba cặp lông vũ và ba miếng yêu đan...

Diệp Mặc suy nghĩ một chút sau đó lên tiếng ép giá.

- Thành giao.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia không hề do dự gì mà đem toàn bộ những thứ trước mặt giao cho Diệp Mặc. Hiển nhiên là đối với y thì giá cả này vốn đã nằm trong dự định rồi. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, thì toàn bộ chiến lợi phẩm tiêu diệt Vô Ảnh Kiêu của Diệp Mặc khi ở tầng một của Hỗn Độn Tinh Vực này đều đã bị trao đổi hết. Về phần tài liệu khi hắn ở tầng hai săn bắt Vô Ảnh Kiêu, thì hắn không có ý định đem ra trao đổi. Vì những tài liệu đó là hắn chuẩn bị để thăng cấp lên đại sư Tiên khí.

Chân Băng Du và Diệp Mặc đã ở chung một thời gian khá dài, nhưng trái lại lại càng không hiểu gì về Diệp Mặc cả. Cô biết Diệp Mặc có thể là một đại sư Tiên đan, cũng là một tiên trận sư cấp hai, tu vi của hắn hiện tại ít nhất đã là Kim Tiên trung kỳ, tu vi luyện thể thì đã đạt tới Tiên niết thể. Hiện tại cô lại phải tiếp tục hoài nghi, không biết Diệp Mặc có phải là một Tiên khí sư nay không, hay còn là một đại sư Tiên khí nữa.

Loại chuyện này thì cô không hỏi, vì cô biết dù mình có hỏi thì Diệp Mặc cũng sẽ không nói.

Sau khi trao đổi hết tài liệu có được từ Vô Ảnh Kiêu, thì ánh mắt của các tiên nhân tu vi Huyền Tiên xung quanh cũng đã có chút kính nể khi nhìn Diệp Mặc rồi. Diệp Mặc lấy tài liệu của Vô Ảnh Kiêu mang ra trao đổi, mà tất cả đều là hàng thật giá thật đấy. Điều này cũng nói rõ rằng hắn tùy thời đều có thể tiếp tục đi săn bắt Vô Ảnh Kiêu rồi. Người như vậy sao có thể là kẻ bình thường được.

Diệp Mặc đi tới trước mặt tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn giao dịch đầu tiên cùng hắn rồi ôm quyền nói:

- Anh bạn kia, tôi xin hỏi một chút, các người cũng là đang đi tới Giác Hồn Vực để thí luyện sao?

- Đương nhiên rồi.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn sau khi đổi được ba cặp lông vũ và yêu đan của Diệp Mặc, thì tâm tình cũng rất tốt. Hiện tại Diệp Mặc đặt câu hỏi, thì y cũng không hề giấu diếm gì:

- Tôi tới từ Đại Chí Tiên Môn là Kim Quang Tiên Môn của Cực Phong Thiên. Lần này những Tiên Môn của Cực Phong Thiên tới đây thí luyện cũng là tới để tham gia thi tài.

- Làm sao để thi tài?

Diệp Mặc liền hỏi.

- Trong Giác Hồn Vực thì thần thức không thể nào mở rộng ra được, nhưng tiên nguyên lực thì lại không hề bị ảnh hưởng chút nào. Cho nên ai có thể tìm được nhiều 'Giác hồn cô' ở trong Giác Hồn Vực nhất thì người đó là người xuất sắc nhất.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia liền trả lời.

- 'Giác hồn cô' là gì?

Diệp Mặc nhíu mày, quay đầu lại nhìn Chân Băng Du. Chân Băng Du cũng lắc đầu, có vẻ như cô cũng không biết 'Giác hồn cô' là gì cả.

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn kia liền cười ha hả:

- Các người không biết 'Giác hồn cô' cũng là chuyện bình thường. Thời gian 'Giác hồn cô' xuất hiện ở trong Giác Hồn Vực cũng không dài, tối quá cũng chỉ trong thời gian mấy năm mà thôi. Cũng bởi vì sự xuất hiện của 'Giác hồn cô', cho nên Cực Phong Thiên của chúng tôi mới tổ chức lần đại hội này. Như vậy thì chẳng những có thể thu thập được càng nhiều 'Giác hồn cô', mà còn có thể thể thiện tính công chính của đại hội thi tài.

- 'Giác hồn cô' kia thì có tác dụng gì?

Diệp Mặc lại hỏi tiếp.

- 'Giác hồn cô' có thể luyện chế đan dược khôi phục thần thức, thuộc loại Tiên đan nhị phẩm. Mặc dù tác dụng đối với Đại Tiên cực kỳ nhỏ, nhưng đối với tu sĩ tu vi dưới Huyền Tiên thì vẫn khá tốt. Hơn nữa 'Giác hồn cô' có thể sử dụng trực tiếp, hơn nữa sau khi dùng 'Giác hồn cô' thì còn có thể lĩnh ngộ được sự vận dụng ảo diệu của thần thức.

Tên tu sĩ Kim Tiên kia trả lời.

Diệp Mặc ‘A’ một tiếng rồi lại hỏi:

- Vậy anh đã tìm được rồi sao?

Tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn này lắc đầu:

- Tiên linh thảo chữa trị thần thức, ch dù là cấp ba trở xuống thì cũng cực kỳ khó có thể tìm được. Tôi cũng rất muốn tìm ra, nhưng thực tế thì lại chưa thấy gì cả.

Nói xong thì y liền nhớ ra cái gì đó, liền lấy một thứ ra cho Diệp Mặc

xem rồi nói:

- Anh xem đi, đây chính là 'Giác hồn cô'.

Diệp Mặc thấy trên thứ đồ kia được vẽ một cái nấm mầu nâu xám, cũng không hề có nhiều mầu sắc gì, lúc này mới ôm quyền nói:

- Đa tạ anh bạn, chúng tôi hiện giờ muốn đi tới Giác Hồn Vực để thí luyện thần thức rồi, xin được cáo từ.

Diệp Mặc nói xong thì liền trực tiếp cùng Chân Băng Du tiến vào thành thị phế tích trước mắt. Quả nhiên là khi hắn vừa tiến đến thì cũng cảm giác được thần trí của mình lập tức bị áp chế chỉ còn mở rộng được trong vòng một mét. Bất quá hắn cũng không hề lo lắng, vì trước đó đã có kinh nghiệm trong lần đi Cực Tinh Trạch rồi, cho nên chỉ cần hắn vận chuyển 'Tam sinh quyết' thử một chút, thì không chừng là sẽ khôi phục được lại như bình thường. Cho dù là không thể khôi phục lại được, thì hắn cũng không hề lo lắng. Hắn hiện tại đã là tu sĩ Tiên niết thể rồi, sao có thể sợ việc thần thức bị trói buộc chứ. Điều duy nhất hắn bận tâm chính là cái cảm giác quỷ dị lúc trước sau khi hắn tiến vào đây thì lại càng mãnh liệt thêm.

Chân Băng Du đi theo sau Diệp Mặc tiếp vào sâu trong Giác Hồn Vực, thì lúc này mới nói với vẻ nghi hoặc:

- Diệp sư đệ, sư phụ tôi trước đây cũng đã tới Hỗn Độn Tinh Vực này mấy lần, hơn nữa chưởng môn của Cực Kiếm Môn chúng tôi cũng đã tới mấy lần, nhưng chưa từng nghe nói qua về chuyện 'Giác hồn cô'. Tôi cảm giác là vấn đề này có chút cổ quái, vì 'Giác hồn cô' là thứ có thể chữa trị thức, nên cho dù nó có là loại tiên linh thảo cấp thấp đi chăng nữa, thì vẫn vô cùng trân quý. Sao có thể có chuyện nó không bị truyền ra ngoài được?

Diệp Mặc gật đầu:

- Xác thực là rất cổ quái, nhưng hiện tại chúng ta cũng không tìm được 'Giác hồn cô', nên cho dù thấy cổ quái thì cũng không biết là nó cổ quái ở

đâu. Chỉ chờ tới khi chúng ta tìm được loại nấm này rồi sau đó nhìn qua một chút, có lẽ sẽ có thể phát hiện ra cái gì đấy cũng nên.

Ba ngày sau Diệp Mặc và Chân Băng Du đã đi vào khá sâu trong Giác Hồn Vực, tại đây có một căn nhà đá bị tàn phá. Lúc này Diệp Mặc liền bố trí một cái cấm chế rồi nói với Chân Băng Du:

- Tôi phải thử một chút xem có thể khôi phục lại thần thức của mình ở đây hay không.

Chân Băng Du cũng không hề cảm thấy kỳ quái, chỉ gật đầu một cái sau đó tự động ngồi xuống một bên để chờ Diệp Mặc. Diệp Mặc có thể khôi phục được tu vi ở Cực Tinh Trạch, thì không chừng là ở chỗ này hắn cũng có thể khôi phụ được thần thức.

Diệp Mặc cũng không hề lo lắng Chân Băng Du. Cô gái này tuy rằng không phải là người cùng một chiến tuyến với hắn, nhưng cũng là một người thủ tín. Không phải loại người độc ác. Huống chi cô đã từng thấy mình có thể khôi phục được tu vi khi còn ở Cực Tinh Trạch, thì chuyện này cũng không cần phải dấu diếm.

Sau một ngày nỗ lực, thì Diệp Mặc phát hiện ra thần thức của mình có thể kéo dài ra được hơn hai mét, nhưng càng tiếp tục cố gắng thì càng trở nên khó khăn.

Diệp Mặc lấy ra một miếng Minh Tảo, bắt đầu hấp thu sau đó miễn cưỡng kéo dài phạm vi thần thức của mình. Khiến Diệp Mặc kinh ngạc không ngớt chính là sau khi sử dụng Giác Hồn Tảo, thì thần thức được kéo dài ra một cách cực kỳ nhanh chóng. Sau khi dùng hết một khối Minh Tảo thì thần thức của hắn đã kéo dài ra được phạm vi ngoài trăm dặm rồi.

Lại một ngày nữa trôi qua, thần thức của Diệp Mặc đã hoàn toàn khôi phục lại được. Lúc này hắn mới dừng lại không sử dụng Giác Hồn Tảo nữa. Giờ hắn đã hiểu, Giác Hồn Vực đối với người khác chính là nơi để rèn luyện thần thức, nhưng đối với hắn thì lại gần như không có tác dụng. Hơn nữa nếu

như thần thức của hắn tại bất kỳ nơi nào cũng có thể khôi phục lại được, thì căn bản là không có chỗ nào có thể để cho hắn rèn luyện thần thức cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1600

Đánh Với Đại Ất Tiên

Diệp Mặc vừa định ra ngoài, thì thần thức của hắn đã thấy được Chân Băng Du đang chiến đấu cùng với người khác, lúc này cô đã không còn ở trong căn nhà đá, mà là đang ở một chỗ khá xa căn nhà đá rồi. Chỉ là cô không thể nào làm đối thủ của tên mập mạp kia được. Nếu như không phải là do tên mập mạp kia muốn đùa giỡn với cô thì cô đã sớm bị giết rồi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, tiện tay thu hồi lại trận kỳ rồi sải bước ra. Lúc này thì Chân Băng Du vừa liều mạng đánh một chiêu, bị tên mập kia phản kích ngược lại khiến cho cô phải phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược về phía Diệp Mặc.

- A, hóa ra là có gian phu... Khó trách vì sao không chịu rời khỏi chỗ này.

Tên mập kia hiển nhiên là cũng đã nhìn thấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc đỡ lấy thân thể vừa bay ngược lại của Chân Băng Du, sau đó đưa cho cô một viên đan dược rồi nói:

- Cô cứ nghỉ ngơi trước đi, tên mập này tôi có biết, cô không phải là đối thủ của y đâu.

Chân Băng Du biết bản lĩnh của Diệp Mặc, nên sau khi tiếp nhận đan dược thì liền gật đầu, cũng không nói gì cả mà trực tiếp lùi ra phía sau.

Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là cái tên mập này sau khi nghe hắn nói xong, thì trong mắt lập tức lộ ra sự kinh ngạc giật mình sau đó lớn tiếng nói:

- Hóa ra là hai đứa chúng mày.

Diệp Mặc nhíu mày, vẫn không nói gì. Tên mập lại quát lên:

- 'Hỗn độn thanh địch' có phải là do mày trộm đi hay không?

Lời này của tên mập khiến cho Diệp Mặc cả kinh. Lẽ nào sau khi dùng 'Hỗn độn thanh địch' luyện thể rồi, mà trên người vẫn còn dấu hiệu gì sao? Tại sao chính mình lại không có cảm giác gì?

Trong lòng Chân Băng Du cũng rất kinh hãi. Cô không ngờ 'Hỗn độn thanh địch' mà Diệp Mặc trộm được chính là từ tay của tên mập này. Vừa rồi cô đã thử qua, tên mập này hẳn là một Đại Tiên rồi. Hơn nữa thần trí của y ở Giác Hồn Vực này cũng vẫn có thể lưu lại được một phần, chí ít cũng phải tương đương với tu vi Hư Tiên trung kỳ.

Nghĩ tới đây thì Chân Băng Du liền nói:

- Tên này có thần thức tương đương với tu vi Hư Tiên đấy.

Diệp Mặc còn biết tên gọi của thằng mập này là Hàn Vị Thần, là một Đại Ất Tiên. Tu vi của y cao hơn hắn tới mấy cấp. Nếu như không phải là hiện đang ở trong Giác Hồn Vực, thì hắn chắc đã chạy trốn từ xa rồi. Một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ cho dù có nghịch thiên thế nào đi nữa, thì cũng không thể nào là đối thủ của một Đại Ất Tiên được.

Điều khiến hắn nghi hoặc chính là cái tên mập này vì sao lại biết là mình đã trộm 'Hỗn độn thanh địch'? Việc hắn có được 'Hỗn độn thanh địch' thì chỉ có Chân Băng Du biết thôi mà.

Diệp Mặc chỉ suy nghĩ trong chốc lát thì đã hiểu, hóa ra không phải là vì khí tức sau khi sử dụng 'Hỗn độn thanh địch' để luyện thể phát ra ngoài. Mà là vì mình đã nói sai một câu. Vừa rồi hắn đã nói rằng mình biết tên mập này, mà tên mập này thì lại chưa từng gặp hắn, cho nên y liền suy đoán ngay tới chuyện tình ở Cực Tinh Trạch.

- Nói, có phải là mày không?

Tên mập lại lần nữa quát lên. Hiển nhiên là y cũng không xác định chắc chắn, nhưng giọng điệu của y vẫn có chút run rẩy. Hiện tại thì y đang mong rằng 'Hỗn độn thanh địch' chính là do Diệp Mặc trộm đi, vì như vậy thì y sẽ không cần phải chia 'Hỗn độn thanh địch' cho ba người khác nữa, mà có thể độc chiếm một mình rồi. Một khi có được 'Hỗn độn thanh địch', thì y sẽ lập tức rời khỏi Hỗn Độn Tinh Vực trốn đi một nơi thật xa để tu luyện.

- Đừng nhiều lời vô ích.

Diệp Mặc trực tiếp lấy Tử Đao ra rồi đánh tới.

Hàn Vị Thần cũng không hỏi nữa, khí thế sắc bén toàn thân tràn ra, tiên nguyên lực cuồng bạo thậm chí còn khiến không gian xung quanh rung động lên. Y là một Đại Ất Tiên, xuất ra toàn bộ bản lĩnh để đối phó Diệp Mặc, nhưng cho dù là thông qua bí thuật thần thức thì cũng chỉ có thể khống chế tu vi thần thức ở mức Hư Tiên mà thôi. Nhưng thanh thế lớn như vậy thì cũng không phải là Diệp Mặc có thể đối phó được.

Trong mắt Diệp Mặc lộ ra sự ngưng trọng. Đao thứ nhất chính là 'Huyễn vân trận sát đao'. Mặc dù hắn lĩnh ngộ đao pháp là ở Tu Chân Giới, nhưng theo tu vi của hắn ngày một thăng cao, thì đao trận của hắn cũng không thể nào đem so sanh với trước đây nữa rồi.

Đao quang vô cùng vô tận trong nháy mắt đã tràn ra ngoài, hơn nữa lúc này cái tháp nhỏ màu hồng nhạt của Hàn Vị Thần cũng đập tới. Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm. Cái tên Hàn Vị Thần này nếu không dùng pháp bảo mà trực tiếp liều mạng đánh, thì hắn chỉ có thể né tránh mà thôi. Nhưng nếu sử dụng pháp bảo, thì nhất định phải chịu sự hạn chế của thần thức. Chỉ còn tu vi thần thức ở mức Hư Tiên, thì cho dù là tiên nguyên lực của y có cường hãn hơn nữa, thì với tu vi luyện thể Tiên niết thể của mình cũng có thể đánh với y một chút.

Cho nên tuy là cái tháp kia càng lúc càng lớn, nhưng Diệp Mặc thì lại

không cảm thấy gì, trái lại 'Huyễn vân trận sát đao' vừa được đánh ra, thì hắn đã liền đánh thêm một đạo 'Huyễn vân 'Vực' sát đao'.

Đồng thời còn có hơn mười tia sét cùng với 'Vô ảnh' cũng đều được lấy ra, cho dù là một Đại Ất Tiên đang bị áp chế thần thức, thì hắn cũng không dám có chút sơ xuất nào.

Tiểu tháp mầu hồng của Hàn Vị Thần càng lúc càng lớn, nhưng tháp vẫn còn chưa hạ xuống, thì vô số quang mang mầu hồng đã xuất hiện trên người Diệp Mặc.

Một cảm giác đau dớn như bị xé rách truyền đến. Trong lòng Diệp Mặc kinh hãi, không ngờ là bản thân đã đạt được Tiên niết thể rồi, mà vẫn có thể bị thụ thương dưới màn quang mang mầu hồng này. Thế nhưng lúc này Diệp Mặc đã thay đổi chiến lược rồi, lập tức thôi động tiên nguyên lực và thần thức để khống chế Tử Đao.

- Tiên niết thể? Quả nhiên là mày, chết đi cho tao...

Hàn Vị Thần biết Diệp Mặc là một tên tu sĩ luyện thể, nhưng lại có thể thi triển ra thần thức thì không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng nữa. Vì y biết rằng mình đã đoán đúng. Kẻ mà trước kia đã trộm đi 'Hỗn độn thanh địch' ở Cực Tinh Trạch quả nhiên chính là cái tên tu sĩ luyện thể trước mặt này.

Nhưng sau một khắc, thì hơn mười tia sét đã đánh xuống người y. Lúc này thì y khiếp sợ kêu lên:

- Thần thức của mày không ngờ đến nửa phần cũng không hề bị hao tổn, mày vì sao lại có thể làm được như vậy?

Lúc này thì Diệp Mặc hơi đâu mà trả lời tên kia, từng đạo lôi kiếm cứ một lớp rồi lại một lớp lao tới, đồng thời lại thêm hơn mười đạo thần thức đao nữa trực tiếp cắt tới.

Tiểu tháp mầu hồng sau khi bắn ra vô số quang mang, thì vẫn như sao

băng trực tiếp lao về phía Diệp Mặc. Mà lúc này thì thần thức đao của Diệp Mặc cũng vừa mới chém tới thức hải của tên mập.

Một đợt âm thanh 'Xuy xuy' mà dùng lỗ tai cũng có thể nghe thấy được truyền đến. Hàn Vị Thần vốn đã sử dụng qua bí thuật để thần thức của bản thân không bị áp chế quá mức, nhưng sau một khắc này, thì thần thức của y đã trọng thương rồi, đồng thời cũng phải phun ra một ngụm máu tươi.

Tiểu tháp mầu hồng mất đi thần thức khống chế vẫn đụng vào trên người của Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc phun ra một ngụm máu tười, đồng thời nó cũng không còn sáng bóng nữa mà rơi xuống mặt đất, sau đó khôi phục lại hình dạng vốn có.

- Công pháp thần thức.

Hàn Vị Thần kinh hãi kêu lên, đồng thời càng liều mạng một lần nữa giơ nắm tay lên đánh ra một quyền. Thức hải của y đã bị thương rồi, không có cách nào để sử dụng bất kỳ loại pháp bảo nào, chỉ có thể dùng nắm đấm mà thôi.

Lúc này thì Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã đánh vào trên người của Hàn Vị Thần, kéo theo một đạo máu tươi. Diệp Mặc cũng không kịp quản tới chiến tích của Tử Đao, bởi vì lúc này một quyền kia của Hàn Vị Thần đã đánh tới rồi.

Cho dù Đại Ất Tiên chỉ còn nắm đấm, nhưng uy thế vẫn rất kinh người. Một quyền được đánh ra trong nháy mắt đã khiến không gian xung quanh hoàn toàn ngưng đọng lại. Cho dù là Diệp Mặc muốn chạy, cũng không thể nào giãy thoát ra khỏi tiên nguyên lực từ quyền phong của một Đại Ất Tiên.

Trong lòng Diệp Mặc lúc này cũng rất hoảng hốt, hắn không ngờ là một quyền của Đại Ất Tiên mang theo tiên nguyên lực lại có thể tương đương với một 'Vực' mạnh mẽ, khiến cho hắn ngoài việc cứng rắn kháng cự ra thì không còn phương pháp nào khác cả.

Dưới sự kinh hoàng, Diệp Mặc chỉ có thể điên cuồng vận chuyển tiên nguyên lực phóng Tử Đao ra ngăn trở một quyền kia, đồng thời cũng thúc giục 'Vô ảnh' công kích.

Cảnh giới quá kém, cho dù là Diệp Mặc có thần thức, cũng không thể nào chiếm thế chủ động trong khi chiến đấu vượt cấp được. Nếu như là ở Cực Tinh Trạch, thì không chừng là hắn còn có hi vọng thắng, bởi vì ở Cực Tinh Trạch thì tiên nguyên lực của Hàn Vị Thần cũng sẽ bị áp chế. Nhưng ở chỗ này, thì tiên nguyên lực của Hàn Vị Thần lại không có nửa phần trói buộc nào.

Nhìn một quyền kia đánh tới, thì Diệp Mặc chỉ có thể nỗ lực dùng Tử Đao che ở phía trước, nhưng hết lần này tới lần khác vẫn còn kém một chút, dường như chỉ cần nhiều thêm một chút nữa thôi thì hắn có thể ngăn trở được một quyền này rồi. hắn muốn trốn tránh, nhưng bản thân lại bị tiên nguyên lực cuồng bạo xung quanh quyền phong chặng lại.

Trong lòng Diệp Mặc lo lắng vạn phần, dù cho hắn đã dốc hết sức rồi, nhưng vẫn chậm một bước. Ngay khi Diệp Mặc sắp bị Hàn Vị Thần đánh trúng, thì nắm đấm của Hàn Vị Thần bỗng nhiên lại trì hoãn một chút. Trong lòng Diệp Mặc liền đại hỉ, vì hắn biết chắc là 'Vô ảnh' đã đắc thủ rồi, và hắn không thể nào buông tha cho cơ hội này được.

Tử Đao liền điên cuồng phóng tới trước cái nắm đấm kia, một chiêu 'Huyễn vân hoa sơn đao' bổ thẳng tới.

- Súc sinh dối trá...

Trong mắt Hàn Vị Thần lộ ra sự điên cuồng, dĩ nhiên không thèm để ý tới Tử Đao của Diệp Mặc, càng điên cuồng thôi động nắm đấm của mình.

Phập...

Khi Tử Đao và một quyền của Hàn Vị Thần va chạm vào nhau, thì một đạo huyết quang liền hiện lên. Nắm tay bị chém thành đôi, dĩ nhiên vẫn

không chút nào giảm tốc độ mà đánh lên người của Diệp Mặc.

Diệp Mặc điên cuồng phun ra mấy ngụm máu, nhưng lại cảm giác được dường như tiên nguyên lực điên cuồng trên nắm tay của vẫn không ngừng truyền đến. Trong lòng Diệp Mặc lúc này lại hiện ra một tia tuyệt vọng, vì hắn không ngờ là một Đại Ất Tiên dù không còn thần thức vẫn lợi hại đến như thế.

Cho dù là hắn đã có 'Vô ảnh' hỗ trợ, nhưng vẫn không phải là đối thủ của tên mập này. Nếu như không phải là hắn đã đạt tới Tiên niết thể rồi, thì không chừng là hiện giờ đã sớm bị giết.

Tiên nguyên lực vô cùng vô tận từ nắm tay kia tràn vào trong cơ thể của Diệp Mặc. Diệp Mặc lại phun ra một ngụm máu nữa. Hắn không thể nào chạy trốn được, trong lòng hắn cũng rất rõ ràng. Chỉ cần chờ khi Hàn Vị Thần bức 'Vô ảnh' ra khỏi cơ thể y, cũng là lúc y giết một kẻ đã không còn năng lực phản kháng như mình rồi.

Răng rắc...

Một tiếng nứt vỡ nhỏ vang lên, Diệp Mặc biết rằng đó là một kinh mạch nào đó của hắn đã bị đứt gẫy rồi. Nhưng khiến Diệp Mặc kinh hỉ chính là hắn cảm giác được tiên nguyên lực đang tàn phá bừa bãi trong cơ thể của hắn lúc này lại biến mất không thấy đâu nữa.

Cả người Diệp Mặc mềm nhũn. Trước khi hoàn toàn hôn mê thì hắn vẫn còn thấy được đầu người Hàn Vị Thần mang theo toàn máu tươi bay ra ngoài, nhưng 'Vô ảnh' thì vẫn bám theo sau đó một hơi cắn nuốt Nguyên Thần của y. Lúc này thì Chân Băng Du mới tiến lên lấy đi nhẫn trữ vật của Hàn Vị Thần.

Trước khi hoàn toàn hôn mê thì Diệp Mặc thở phào một hơi. Hắn biết là Chân Băng Du hẳn không phải loại người có lòng dạ hiểm độc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1601

Ta Không So Đo Với Người Chết

Lúc Diệp Mặc tỉnh lại thì nghe thấy thấy một làn hương thoang thoảng, đồng thời truyền đến một loại cảm giác mềm mại, lập tức hắn liền phát hiện mình đang úp sấp trên lưng Chân Băng Du. Diệp Mặc lập tức biết rằng Chân Băng Du quả thực không có lòng dạ hiểm độc giết hắn. Nhưng hắn lập tức nhìn thấy tiên nhân ở xung quanh căn bản là không chỉ có mình Chân Băng Du, hơn nữa có cả hơn trăm người, Chân Băng Du chỉ là một người trong số đám tiên nhân này mà thôi.

Chuyện gì vậy? Diệp Mặc nhăn mày, lập tức liền cảm thấy toàn thân truyền đến đau đớn như bị xé rách, Diệp Mặc nhanh chóng lấy ra vài viên đan dược nuốt xuống.

Khi Diệp Mặc vừa tỉnh lại, Chân Băng Du đã biết rồi, cô ngay cả đầu cũng không quay lại, nói:

- Ở đây phát hiện được rất nhiều 'Giác Hồn Cô', có người tìm thấy một lối vào được ẩn dấu dưới 'Giác Hồn Cô'.

- Tôi bị thương nặng, cô dẫn tôi đến đây là có ý gì?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu, đồng thời nắm chắc thời gian vận hành 'Tam sinh quyết' trị thương.

Chân Băng Du trầm mặc một lát rồi nói, - Bởi vì họ nói đây là nơi truyền thừa của 'Vô song tiên đế' nên đều đã đến rồi. Tôi cũng không muốn bỏ qua cơ hội như này, cũng đến xem xem.

Diệp Mặc biết Chân Băng Du cứu hắn không phải là vì có cảm tình gì đó

với hắn, mà là bởi vì hai người vẫn còn đang hợp tác. Chân Băng Du, người phụ nữ này sống tựa hồ chính là vì tu luyện, vì truy tìm đại đạo. Cũng may còn là người rất giữ lời hứa, không bỏ rơi mình.

Diệp Mặc không nói nhiều nữa, đem Vô ảnh bám trên quần áo ném vào Thế giới trang vàng, im lặng ghé lên lưng Chân Băng Du tận dụng thời gian trị thương. Thật ra bây giờ hắn vẫn sợ Băng Du sư tỷ này sẽ bỏ hắn lại. May mà Chân Băng Du cũng không nhiều lời, cũng không bỏ hắn lại.

Sau nửa nén nhang, tu vi của Diệp Mặc đã khôi phục được phần nào, cảnh giới luyện thể của Tiên niết thể đã giúp hắn, cho dù là kinh mạch có đứt đoạn, dưới tác dụng hồi phục to lớn của Luyện thể quyết và Tam sinh quyết, cũng có thể hồi phục nhanh chóng.

- Băng Du tiên tử, nếu lát nữa có truyền thừa của Vô song tiên đế, chúng ta liên kết như thế nào?

Một tu sĩ Huyền tiên trung kì gia tăng tốc độ đến bên cạnh Chân Băng Du, ôn hòa nói.

Chân Băng Du nhẹ giọng nói:

- Tôi đã hợp tác với người khác rồi, vị sư huynh này, anh tìm người khác hợp tác đi.

Gã tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ kia nhìn Diệp Mặc trên lưng Chân Băng Du một cái, tiếp tục nói:

- Anh bạn kia là sư đệ của cô? Hay là người cùng cô tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực?

Chân Băng Du nhíu mày, giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ nói:

- Không phải, chúng tôi cũng là sau khi tới Hỗn Độn Tinh Vực mới hợp tác.

Gã Huyền Tiên trung kỳ kia bỗng nhiên không nói gì nữa, chỉ truyền âm nói với Chân Băng Du rằng:

- Nếu vậy thì tôi kiến nghị cô trước tiên bỏ anh bạn kia xuống đã. Nếu không một khi gặp truyền thừa của Vô Song Tiên Đế, cô đừng nói là tranh đoạt, cho dù là có thể giữ được cái mạng cũng hơi bị khó khăn đó. Hợp tác với tôi. Chúng ta chia đều, hơn nữa tôi đã là Huyền Tiên trung kỳ rồi, chắc chắn sẽ không khiến cô chịu thiệt.

Đáng tiếc là ở trong này thần thức bị áp chế, gã Huyền tiên trung kỳ này cho dù là đã thí luyện vài tháng ở Giác Hồn vực, truyền âm ra, Diệp Mặc cũng nghe được rõ mồn một.

Chân Băng Du lạnh lùng nhìn gã Huyền Tiên trung kỳ này một cái, vừa thay đổi tốc độ đi về phía trước, không ngờ không hề để ý tới gã nữa.

- La Vũ Pháp, không phải anh muốn hợp tác với Băng Du tiên tử sao? Tôi thấy anh nhìn thấy tiên tử thì muốn hợp tu rồi.

Sau khi Chân Băng Du đi rồi, một người đàn ông khác bên cạnh gã Huyền Tiên trung kỳ cười hắc hắc nói.

Điều này khiến Huyền tiên La Vũ Pháp quét mắt nhìn người đàn ông đang nói một cái, nhẹ giọng nói:

- Cho dù là song tu, cô ta cũng không thiệt thòi, chẳng lẽ La Vũ Pháp tôi lại sẽ bạc đãi một tiên tử Huyền tiên sơ kỳ sao?

- Quan trọng là người ta thà cõng một con kiến hôi Kim Tiên, cũng không thèm song tu với anh, anh có thể làm gì được?

Người đàn ông kia châm chọc thêm một câu.

La Vũ Pháp vẫn như cũ không nhanh không chậm đáp lại:

- Cô ta sẽ bằng lòng thôi.

...

Nửa nén nhang sau, người trước mặt đã dừng lại, Chân Băng Du cũng dừng lại theo.

- Phía trước bị chặn rồi, hình như là một cấm chế phòng ngự.

Có người nói.

- Đồng loạt tấn công, trận pháp phòng ngự này đã có mấy trăm ngàn năm, chắn chắn cũng không còn vững chắc nữa.

Lập tức có người đưa ra ý kiến.

Ý kiến này hiển nhiên có được sự ủng hộ của đa số tiên nhân, một lát sau, các loại pháp bảo công kích liên tiếp được sử dụng, đánh vào cấm chế phòng ngự trước mắt.

Tuy rằng sau khi tiến vào đây hoàn toàn không có cách nào thi triển được thần thức, nhưng nhiều tiên nhân như thế dùng pháp bảo đánh vào cấm chế này, vẫn rất nhanh sẽ bị phá vỡ. Cấm chế này giống như một tiên nhân đã nói trước đó, đã mục nát không chịu nổi, căn bản là đã không dùng rất lâu rồi, liền đã bị đập tan.

Cấm chế bị phá, lộ ra một cái cửa lớn bằng ngọc đen cũ kỹ. Sau khi vào cửa lớn, là một đại điện hình tròn to lớn không gì sánh được, trên mặt đất đại điện rải toàn noãn ngọc màu xanh, bốn phía xung quanh đại điện trơn bóng một mảnh.

- Chẳng có gì cả sao?

Có người thất vọng thốt lên.

Đại điện này đúng là chẳng có gì cả, số noãn ngọc kia đối với người bình thường mà nói thì là phú quý đời đời, nhưng đối với tiên nhân ở đây mà nói căn bản là không đáng nhìn một cái.

Rất nhiều tiên nhân vì thất vọng mà bắt đầu dùng pháp bảo công kích tường đá của đại điện, nhưng ngoài mấy khối đá bị nện xuống ra, căn bản chẳng có bất kỳ thứ gì hết.

Một hồi lâu sau, rất nhiều người đã thất vọng ngồi phịch xuống, khi đến tràn ngập vui sướng, cuối cùng là lại gặp phải cái kết quả này, không có ai là không thất vọng, nhưng không có ai rời khỏi, rõ ràng là đều còn ôm chút hi vọng đối với cái đại điện này, bởi vì một vài tiên nhân tinh thông trận pháp, đã bắt đầu suy tính rằng trong đại điện có phải là còn ẩn chứa trận pháp hay không.

Chân Băng Du cũng mang theo Diệp Mặc ngồi ở một bên của đại điện, cũng không có rời khỏi.

- Cảm ơn.

Diệp Mặc sau khi ngồi xuống nói một câu. Lần này hắn đúng là có hơi biết ơn Chân Băng Du, khiến hắn cảm thấy khi ở Hỗn Độn Tinh Vực tìm người hợp tác đúng là có lợi. Nếu lúc đó chỉ có mình hắn, nói không chừng hắn đã bị Hàn Vị Thần giết rồi.

Chân Băng Du nhẹ giọng nói:

- Không cần đâu, chỉ cần cậu không coi tôi là người vô dụng là được rồi.

Nói xong cô lấy ra một cây nấm màu nâu đưa cho Diệp Mặc, nói rằng:

- Đây chính là 'Giác Hồn Cô', hồi trước rất nhiều người đều phát hiện ra, tôi cũng đi theo thu thập được mấy cây.

Diệp Mặc gật gật đầu nhận lấy 'Giác Hồn Cô' nhìn nhìn, bỗng nhiên sắc mặt hắn thay đổi nghiêm trọng, lập tức lại tỉnh bơ cất 'Giác Hồn Cô' đi. Cũng không đưa lại cho Chân Băng Du, ngược lại còn hỏi:

- Cô lấy được bao nhiêu 'Giác Hồn Cô'?

- Ba cây.

Chân Băng Du lạnh lùng trả lời.

- Đưa hết cho tôi.

Diệp Mặc không mảy may do dự nói.

Chân Băng Du nhíu mày, 'Giác Hồn Cô' tuy chỉ là tiên linh thảo cấp hai, nhưng lại có thể phục hồi thần thức, loại tiên linh thảo này có khi so với tiên linh thảo cấp bốn thậm chí tiên linh thảo cấp năm thông thường còn quý giá hơn. Cô có được ba cây, cho Diệp Mặc một cây, mình cất đi hai cây cũng là học được từ chỗ Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc đầu chiếm được gần trăm cây 'Lục Dực Tử Linh', kết quả cũng như vầy chỉ cho cô mười cây. Căn cứ vào nguyên tắc phân phối này của Diệp Mặc, mình được ba cây thì cho Diệp Mặc một cây cũng coi như là bình thường.

Nhưng Chân Băng Du không hề cự tuyệt, vẫn lấy hai cây ‘Giác Hồn Cô’ còn lại kia ra đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Đều ở đây cả, cậu cầm đi.

Diệp Mặc vừa nhận lấy ‘Giác Hồn Cô’ thì nghe thấy một tiếng nói châm chọc:

- Kí sinh trùng, sống dựa vào phụ nữ, đồ không biết xấu hổ.

Tiếng nói của người này rất lớn, không chỉ Diệp Mặc, ngay cả những người khác trong đại điện cũng đều nghe thấy, rất nhiều tiên nhân đang chờ đợi mấy bậc thầy về trận pháp phá giải trận pháp trong đại điện đều nhìn về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc chỉ là Kim Tiên sơ kì tầm thường, nếu không phải là dựa vào tiên nữ Huyền tiên cực kỳ xinh đẹp kia, hắn căn bản là không vào được nơi này, bây giờ còn kêu ca đòi hỏi, rất nhiều người đều đã nhìn không không vừa mắt rồi.

Mà Chân Băng Du chỉ lặng lẽ nghe lời Diệp Mặc, càng làm cho mấy tiên nhân không rõ sự tình cảm giác rằng Chân Băng Du ở cùng Diệp Mặc đúng là phí phạm.

Chân Băng Du đương nhiên cũng nghe thấy những lời này. Hơn nữa cô còn biết người này chính La Vũ Pháp lúc trước, thế nhưng cô lại giống như là không nghe thấy. Cô đối với những việc này căn bản là không hề quan tâm chút nào. Cái cô quan tâm chính là truyền thừa của Vô Song Tiên Đế.

Diệp Mặc mỉm cười, lại có chút yếu ớt nói:

- Vị tiền bối này, 'Giác Hồn Cô' này có thể khôi phục thần thức, tôi cảm thấy rất không tệ nên mới giữ lại.

Thấy Diệp Mặc bày ra dáng vẻ yếu kém, mấy người còn lại càng khinh bỉ. Người tu tiên trước giờ đều luôn tôn kính kẻ mạnh, kẻ yếu thì chẳng ai đồng tình, chớ đừng nói là kẻ yếu này còn chiếm được một tiên tử xinh đẹp như vậy, thậm chí đi đường còn phải nhờ tiên tử này cõng.

La Vũ Pháp thấy Diệp Mặc tỏ ra yếu kém, càng ha ha cười, cố ý đi tới trước mặt Diệp Mặc nói:

- Tôi thấy vừa ý ba cây 'Giác Hồn Cô' trong tay cậu, tôi cho cậu mười viên tiên tinh, đem 'Giác Hồn Cô' của cậu đưa cho tôi.

Nói xong, gã lại bổ sung một câu,

- Đúng rồi, tôi chỉ có tiên tinh loại thường, không có loại khác đâu.

Diệp Mặc cười cười nói:

- Nếu tiền bối cần dùng, đương nhiên cứ lấy đi, tiên tinh thì tôi không dám lấy đâu.

Nói xong, Diệp Mặc không chút do dự của đem ba cây 'Giác Hồn Cô' trong tay đưa cho gã Huyền Tiên trung kỳ trước mắt.

- Ha ha. . .

Sau khi La Vũ Pháp tiếp nhận ba cây 'Giác Hồn Cô' ha ha cười lớn, hiển nhiên rất là đắc ý. Lần này không chỉ La Vũ Pháp cười to, mà đám tu sĩ còn lại trong đại điện đều ha hả cười lớn, rất là khinh thường sự nhu nhược của Diệp Mặc. Lá gan loại này cũng dám đến Giác hồn vực, cũng dám đến làm vấy bẩn di tích của Vô Song Tiên Đế.

Chân mày Chân Băng Du hơi cau lại, nhưng không lên tiếng. Cô rất hiểu tính tình Diệp Mặc, Diệp Mặc người này tuyệt đối không phải là loại người có thể chịu thiệt. Cho dù là đồ của Đại Ất Tiên hắn cũng dám cướp, Đại Ất Tiên hắn cũng dám giết, chớ đừng nói là một gã Huyền Tiên trung kỳ tầm thường trước mắt.

Diệp Mặc vỗ vỗ quần áo trên người, đứng lên nói:

- Băng Du sư tỷ, thương thế của tôi đã tốt lên kha khá rồi, chúng ta ra ngoài đi. Ở đây nhiều tiền bối cao nhân như vậy, cho dù là truyền thừa của Vô Song Tiên Đế xuất hiện, cũng không có phần của chúng ta.

Chân Băng Du lần này có chút nhịn không được, cô vẫn lạnh lùng nói:

- Cơ hội như thế này căn bản là hàng triệu năm cũng khó gặp được, muốn ra ngoài thì cậu đi đi, tôi ở lại đây. Huống chi, cậu chẳng phải là cái gì cũng không sợ sao? Chỉ một gã Huyền Tiên trung kỳ tầm thường cậu cũng không dám nói lời thừa thãi.

Mấy cây 'Giác Hồn Cô' bị người ta lấy đi, Chân Băng Du trong lòng vẫn có chút khó chịu.

- Tôi trước giờ không so đo với người chết.

Diệp Mặc vừa nói xong câu này, liền nghe thấy một tiếng kêu mừng rỡ:

- Ra rồi, đại điện hình tròn này quả nhiên là một trận pháp, đã hiện ra tám trận môn.

Lúc Diệp Mặc và Chân Băng Du ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy trên tường đá của đại điện hình tròn này đã xuất hiện tám trận môn lờ mờ. Chỉ cần mạnh mẽ đánh vỡ trận môn này là có thể tiến vào bên trong rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1602

Kịch Biến Ở Giác Hồn Vực

Tám cánh cửa của trận pháp hiện ra, hàng trăm tiên nhân trong đại điện lập tức sôi nổi hẳn lên, càng hận không thể lập tức xông vào.

Lúc này một gã tiên nhân Huyền Tiên hậu kỳ bỗng đứng ra lớn tiếng nói:

- Mọi người im lặng một chút, ở đây có tám trận môn, hoặc là thật hoặc là giả, hoặc toàn bộ đều là thật, cũng có thể toàn bộ đều là giả. Ý tôi là mọi người ở đây có thể chia làm tám tổ, mỗi tổ công kích một trong các trận môn. Sau khi mở được trận môn, tám tổ nhỏ đều tự tiến vào trận môn mình chọn tìm vận may.

- Được.

- Đồng ý.

- Như vậy là tốt nhất...

Tên tu sĩ Huyền Tiên này vừa lên tiếng, lập tức liền có đông đảo thanh âm phụ họa theo. Rất nhanh mấy trăm tiên nhân đã tổ hợp thành tám tiểu đội, số người mỗi tiểu đội trên cơ bản là ngang nhau, đã có vài tiểu đội nóng ruột đã bắt đầu công kích trận môn.

La Vũ Pháp đi tới trước mặt Chân Băng Du, đầu tiên là khinh bỉ quét mắt qua Diệp Mặc, sau đó chắp tay nói với Chân Băng Du:

- Băng Du tiên tử, chúng ta cùng hợp thành một tổ đi, tôi thông thạo trận pháp, chắc chắn sẽ không để cô chịu thiệt đâu.

Chân Băng Du không nhìn La Vũ Pháp, mà nhìn chằm chằm Diệp Mặc một hồi lâu, lúc này mới lạnh giọng hỏi,

- Cậu thực sự không muốn đi vào tìm vận may?

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, - Ở đây nhiều cao thủ như vậy, không đến lượt tôi có thể lấy được, tôi phải đi đây. Nhưng nếu Băng Du sư tỷ muốn cùng tôi đến nơi mà cô đã nói kia, vậy thì tốt nhất là cùng đi ra với tôi.

Nói xong Diệp Mặc lại mặc kệ không để ý đến Chân Băng Du, nhanh chóng đi ra ngoài. Chân Băng Du thấy tốc độ Diệp Mặc rất nhanh, cắn răng. Cuối cùng lại đuổi theo Diệp Mặc nói:

- Tôi nghe cậu một lần.

Diệp Mặc không để ý tới Chân Băng Du, chỉ đẩy nhanh tốc độ. Mà lúc này lại có một gã Kim Tiên viên mãn trẻ tuổi gầy yếu tốc độ nhanh đuổi theo Diệp Mặc, đồng thời theo sau Diệp Mặc ra khỏi đại điện. Tất cả tiên nhân trong đại điện hình tròn đều đang nỗ lực công kích trận môn, muốn có được truyền thừa của Vô Song Tiên Đế. Lúc này ba người Diệp Mặc đi ra ngoài, mặc dù có người nhìn thấy, nhưng chẳng ai để ý.

Hơn nữa do biểu hiện nhu nhược trước đó của Diệp Mặc, đều cho rằng Diệp Mặc rời khỏi là vì không dám tranh đoạt truyền thừa của Vô Song Tiên Đế.

Nhìn thấy ngoại trừ Chân Băng Du, còn có một người khác đi ra, Diệp Mặc lại nghi hoặc nhìn nhìn tên Kim Tiên viên mãn kia. Hắn không hiểu dưới loại cám dỗ nghịch thiên của truyền thừa Vô Song Tiên Đế này, còn có người có thể chống lại được cám dỗ mà rời khỏi.

- Tiền bối, vãn bối là Tra Lương, một người tán tu của Cực Phong Thiên Vực.

Gã Kim Tiên gầy yếu này thấy Diệp Mặc nhìn về phía gã, nhanh chóng nói.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Tra Lương hỏi,

- Tra huynh, tôi chẳng qua chỉ là một Kim Tiên sơ kỳ, sao anh lại gọi tôi là tiền bối?

Tuy trong miệng nói vậy. Nhưng chân Diệp Mặc lại không hề có ý dừng lại. Hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh.

Tra Lương chắp tay nói:

- Tôi từng thấy tiền bối ở lối vào Vẫn thạch môn của Hỗn Độn Tinh Vực. Cho nên Tra mỗ biết, tiền bối tuyệt đối không phải hạng người ham sống sợ chết, càng không thể nào sợ gã Huyền Tiên kia. Với lý tưởng hào hùng một mình xuyên qua Thiên Vực hư không của tiền bối, đã tới khu di tích há lại có thể sợ hãi, Huyền Tiên kia phỏng chừng tiền bối cũng chẳng coi ra gì.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cậu rất thông minh. Nếu không muốn chết, thì cùng tôi rời khỏi đi.

- Đa tạ tiền bối.

Tra Lương kia càng thêm mừng rỡ chắp tay nói.

Chân Băng Du lúc này cũng biết Diệp Mặc nói không tiến vào đại điện kia, tựa hồ có chút cổ quái. Còn không đợi cô nói, Diệp Mặc đã trầm giọng nói:

- Mau lấy pháp bảo phi hành ra, giao cho tôi điều khiển.

- Ừh.

Lần này Chân Băng Du lại không có bất kỳ phản bác gì.

Sau khi Thải Vân chướng được đem ra dùng, bị Diệp Mặc thúc đẩy hết sức, dưới thần thức của Diệp Mặc, tốc độ của Thải Vân chướng quả là giống

như nhìn không thấy bóng, cấp tốc bỏ chạy ra bên ngoài Giác Hồn Vực.

Tra Lương thấy được âm thầm kinh hãi, đồng thời biết suy đoán của mình quả nhiên không sai. Khi ở Giác Hồn Vực thần thức của tiền bối này không hề bị hao tổn chút nào, há có thể e ngại gã Huyền Tiên trung kỳ kia ư? Với loại thần thức này của hắn muốn giết gã Huyền Tiên trung kỳ kia, đơn giản chỉ trong một cái duỗi tay, mà vì sao hắn không giết, còn đem Giác Hồn Cô đưa cho người nọ?

Giữa lúc Tra Lương đang muốn dò hỏi, Diệp Mặc lại hỏi:

- Tra huynh, trên người anh có 'Giác Hồn Cô' không?

- Vãn bối thu thập được một đóa.

Tra Lương vội vã lấy đóa 'Giác Hồn Cô' đó ra, nói.

- Ném đi.

Diệp Mặc trầm giọng nói.

- Vâng, tiền bối.

Tra Lương căn bản không hề có ý hoài nghi, nhấc tay liền ném 'Giác Hồn Cô' trong tay ra ngoài.

Mà Diệp Mặc thúc đẩy tốc độ của Thải Vân chướng lại càng cấp tốc. Tra Lương, người này đầu óc rõ ràng, hơn nữa rất biết xem thời thế. Diệp Mặc cũng không cảm thụ được bất kỳ ác ý gì từ trên người gã, biết người này hẳn là một người rất khá, vì vậy mới ra tay giúp đỡ.

Lúc đầu hắn ở Viễn tinh ổ, chẳng phải Thôi Minh Lập cũng đã từng giúp hắn sao, đều vì sự nghiệp tu tiên, nếu đã có duyên thì giúp một chút. Tuy rằng lần này giúp gã là hơi mạo hiểm, nhưng Tra Lương này Diệp Mặc cho rằng đáng để giúp đỡ, hắn tin vào cảm giác của mình, đây không phải là một tu sĩ bán đứng ân nhân.

- Tra huynh, hôm nay chạy ra được, anh không nên nhắc tới ‘Giác Hồn Vực’ dù chỉ nửa chữ, bằng không anh khó mà thoát khỏi cái chết, chuyện tôi dùng bí pháp có thể thi triển bộ phận thần thức cũng đừng nhắc tới.

Diệp Mặc thấy Tra Lương nghe theo mình đem 'Giác Hồn Cô' ném đi, lại nhắc nhở gã một câu. Mặc dù biết Tra Lương sẽ không bán đứng mình, Diệp Mặc vẫn nói trước mình sử dụng thần thức là bởi vì bí pháp. Dù sao trước đó đã có người dùng rồi, hắn dùng lại cũng không lạ gì.

- Vâng, Tra mỗ ghi nhớ giáo huấn của tiền bối. . .

Lời của Tra Lương còn chưa nói hết, liền cảm thấy không gian của Thải Vân chướng từng đợt lay động, tựa hồ sau một khắc nữa khoảng không gian này sẽ sụt lún vậy.

Diệp Mặc sắc mặt đại biến, càng liều mạng thôi động Thải Vân chướng. Loại không gian này lung lay lại càng lúc càng lớn, hơn nữa Thải Vân chướng tựa hồ cũng càng ngày càng chậm, dường như chỉ hơi lơ đãng, liền sẽ giống như là bị trung tâm của Giác Hồn Vực này cuốn trở lại vậy.

Cho dùng là Chân Băng Du lúc này cũng biết tình tình không được bình thường, sắc mặt cô lạnh băng, trong lòng lại hơi kính phục Diệp Mặc. Cô thật sự là không nghĩ ra Diệp Mặc làm sao nhìn ra được Giác Hồn Vực này có vấn đề, lại có quan hệ gì với 'Giác Hồn Cô' kia?

Tra Lương trong lòng càng kinh hãi không thôi, hắn cảm thấy Diệp Mặc - một Kim Tiên sơ kỳ có thể một mình xông vào Thiên Vực hư không, tuyệt đối là người cực kỳ siêu phàm. Loại người này dưới tình huống thông thường thì sẽ không ra quyết định sai lầm, cho nên lúc Diệp Mặc giao ra 'Giác Hồn Cô' rồi rời khỏi đại điện, gã đã quyết định theo Diệp Mặc cùng rời khỏi đó. Hiện giờ xem ra, Giác Hồn Vực dường như đã xảy ra chuyện gì đáng sợ rồi, mà vị Kim Tiên sơ kỳ trước mắt này hiển nhiên là không đoán sai.

Không gian chấn động càng ngày càng ghê gớm, thậm chí kèm theo

từng tiếng ong ong nhiếp hồn người, làm cho người ta dường như cảm thấy thanh âm kia kêu gọi bạn hãy ở lại, sau đó định cư lâu dài ở đây vậy.

Chân Băng Du đều cảm giác được tinh thần mình run rẩy từng đợt, cô theo phản xạ nhìn nhìn Diệp Mặc, lại phát hiện môi Diệp Mặc đang cắn chặt, mà tốc độ của Thải Vân chướng lại không thấy giảm bớt chút nào.

Oong oong…

Thải Vân chướng rung động một trận, khiến Chân Băng Du tưởng là mình xuất hiện ảo giác, lập tức cô liền phát hiện đây không phải là ảo giác, mà là không gian ở đây thật sự là đang rúng động. Đây không phải là bão không gian, cũng không phải là bất kỳ sự chấn động không gian nào, mà tựa như là một người đang dũ quần áo của mình vậy.

Cô đang muốn hỏi Diệp Mặc, thấy Diệp Mặc trầm mặt, thế là đem câu nói kia nuốt xuống.

Lại một khắc đồng hồ trôi qua, không gian không chỉ rung động lợi hại, càng giống như là bị bóp méo lại. Lần này ngay cả Chân Băng Du cũng ngồi không vững, cô mơ hồ cảm thấy được một chút.

Thế nhưng Chân Băng Du lại thấy sắc mặt căng cứng của Diệp Mặc cuối cùng cũng dịu lại, cô còn chưa kịp hỏi Diệp Mặc, liền cảm giác được thần thức của mình chợt nhẹ, tựa hồ thần thức đã hồi phục lại.

Lao ra khỏi Giác Hồn Vực rồi, Chân Băng Du trong lòng chợt nhẹ, đang muốn nói chuyện, lại phát hiện tốc độ Diệp Mặc điều khiển Thải Vân chướng không hề giảm chút nào.

Dường như biết Chân Băng Du muốn nói gì đó, Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Dùng thần thức của cô nhìn Giác Hồn Vực sẽ biết, mau tới giúp tôi điều khiển Thải Vân chướng, tôi phải giết Vô Ảnh Kiêu

Lúc này Tra Lương quay đầu lại nhìn chằm chằm Giác Hồn Vực đã không còn nhìn thấy từ lâu rồi, đã là miệng há hốc mặt tái nhợt, mà thần thức của Chân Băng Du cũng thấy được sự biến đổi của Giác Hồn Vực như vậy, lập tức cũng sắc mặt tái nhợt đi.

Lúc này cô rốt cuộc đã hiểu rõ ý của Diệp Mặc, Giác Hồn Vực giống như một đóa hoa loa kèn dần dần héo rũ, đang chậm rãi co rút lại, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh, mấy tiên nhân đứng ở ngoại vi Giác Hồn Vực, sớm đã bị cuốn vào Giác Hồn Vực. Chỉ là tốc độ của Thải Vân chướng nhanh hơn, trong chớp mắt Giác Hồn Vực co rút lại đã biến mất khỏi thần thức của cô không còn thấy gì nữa.

Ba ngày qua ba người đều không nói gì, Diệp Mặc chỉ lo chém giết Vô Ảnh Kiêu, Chân Băng Du chỉ ngầm cố gắng toàn lực điều khiển Thải Vân chướng phi hành.

Sau khi hết ngày thứ ba, Diệp Mặc mới mở miệng nói:

- Tra huynh, ở đây đã an toàn rồi, nhưng tôi đề nghị anh đến tầng thứ nhất, hoặc là tầng thứ ba thí luyện, cũng đừng ở gần quanh đây.

Tra Lương biết Diệp Mặc và Chân Băng Du muốn rời đi, lập tức đứng lên chắp tay nói:

- Tiền bối, cái mạng này của vãn bối là do tiền bối cứu, nếu như tương lai tiền bối cần vãn bối hỗ trợ, chỉ cần gửi một phong thư đến nhà họ Tra của Cực Phong Thiên ở Lạc Ma Thiên Thành là được. Vãn bối thề tuyệt đối sẽ không nói chuyện về tiền bối với người khác, nếu vi phạm lời thề, trời tru đất diệt, Lôi Kiếp mà chết.

Diệp Mặc khe khẽ cười nói:

- Đây cũng là trùng hợp, tương lai nếu như tôi đến Lạc Ma Tiên Thành, nhất định sẽ đến thăm hỏi một chuyến.

Đối với việc Tra Lương chủ động phát thệ, trong lòng Diệp Mặc cũng

rất vừa ý, cho thấy mình không cứu lầm người.

Tra Lương gật đầu rồi rời khỏi Thải Vân chướng, cấp tốc đi xa. Gã biết loại người như Diệp Mặc, thành tựu trong tương lai tuyệt đối sẽ không như người thường, nếu như có thể đến Lạc Ma Tiên Thành thì nhất định là tu vi đại thành rồi, bằng không với một câu nói như vậy của mình, người ta tuyệt đối sẽ không đến đâu.

Không có Tra Lương, Chân Băng Du lúc này mới lên tiếng hỏi,

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đến tầng thứ ba Hỗn Độn Tinh Vực, cô tìm một chỗ niết bàn, tôi phải tu luyện đến Huyền Tiên mới được. Nếu không, thực lực của tôi quá kém.

Trong tay một Đại Ất Tiên gần như không có thần thức, hắn thiếu chút nữa là chết rồi, Diệp Mặc biết thực lực đối với hắn là thiết sót lớn nhất, không có thực lực, tất cả đều khỏi cần nói nữa.

Chân Băng Du trong lòng có chút không nói nên lời, tu luyện tới Huyền Tiên, lời này nói ra quả thực làm cho người ta tức ói máu

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1603

Lai Lịch Vô Ảnh

Chân Băng Du trong lòng có chút không nói nên lời, tu luyện tới Huyền Tiên, lời này nói ra quả thực làm cho người ta ói máu Thế nhưng cô không hề hỏi nhiều, chỉ lấy ra một cái nhẫn đưa cho Diệp Mặc, nói:

- Đây là cái nhẫn của Đại Ất Tiên kia, tôi chưa đụng tới, cậu cầm đi.

Diệp Mặc nhận lấy chiếc nhẫn nhưng lại có chút nghi hoặc nhìn nhìn Chân Băng Du nói:

- Được, chiếc nhẫn này tôi vừa vặn dùng được, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ không để cô chịu thiệt đâu.

Trải qua mấy ngày này, Chân Băng Du đã khá hiểu rõ tính tình Diệp Mặc. Người này còn kiêu ngạo hơn cả mình, đừng nhìn cái vẻ hoàn toàn không để ý của hắn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không tự dưng mà chiếm tiện nghi của người khác. Giống như vậy, nếu như không có sự đồng ý của hắn, cũng không có bất kỳ người nào có thể len lén chiếm tiện nghi của hắn, đừng nói tiện nghi, cho dù là chịu chút thiệt thòi, hắn cũng sẽ đòi lại, đây cũng là một kẻ không thể chịu thiệt.

- Trước đó giúp cậu, cái thứ cắn nuốt nguyên thần của Đại Ất Tiên có phải là “Vô ảnh thao tằm’ hay không?

Sau khi Diệp Mặc nhận chiếc nhẫn, Chân Băng Du đột nhiên hỏi một câu.

- Cô biết ‘Vô ảnh thao tằm’?

Diệp Mặc hỏi lại, hắn biết chuyện của Vô ảnh không có cách nào giấu diếm Chân Băng Du được, mà hình như những điều mà Chân Băng Du biết cũng vô cùng nhiều, bây giờ cô đã hỏi tới ‘Vô ảnh’, Diệp Mặc lập tức liền nghĩ phải chăng là cô đã biết lai lịch của ‘Vô ảnh’.

Chân Băng Du gật đầu nói:

- Không sai, tôi đích thực là biết lai lịch của 'Vô ảnh thao tằm', hầu như tất cả mọi người đều biết 'Vô ảnh thao tằm" thế nhưng có rất ít người biết 'Vô ảnh thao tằm' rốt cuộc là cái gì. 'Vô ảnh thao tằm' không phải là linh trùng, cũng không phải là tiên linh trùng, mà là một loại thần thú.

- Cô nói con sâu của tôi là Thần Thú?

Diệp Mặc ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Chân Băng Du, ‘Vô ảnh’ của mình chỉ lớn bằng hạt đậu xanh, tùy tiện nói kiểu gì cũng không móc nối được quan hệ với thần thú nha, chuyện này quả là vớ vẩn.

Chân Băng Du không hề cảm thấy lời nói của mình buồn cười tới mức nào, như cũ nói:

- ‘Vô ảnh thao tằm’ không chỉ là thần thú mà còn là Long tộc. Về phần là chi nào còn sót lại thì tôi cũng không rõ lắm. ‘Vô ảnh thao tằm’ lúc sinh ra cực nhỏ, khó thăng cấp, không cách nào có chỗ đứng ở Long tộc, bị coi là khác loài, sau này bị đuổi khỏi Long tộc. Nhưng ‘Vô ảnh thao tàm’ quá nhỏ yếu, ở nơi khác cũng không thể đặt chân, gần với ranh giới của sự diệt vong, mười cặp trứng ‘Vô ảnh thao tàm’ cuối cùng bị một đệ tử của Long tộc len lút đưa vào thế giới người trần.

- Ý cô muốn nói là sau khi mười cặp ‘Vô ảnh thao tằm’ ở thế giới loài người kia biến mất, 'Vô ảnh thao tằm' là bị diệt vong hả?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

- Không sai, sau khi mười cặp 'Vô ảnh thao tằm' này hoàn toàn biến mất, 'Vô ảnh thao tằm' đã hoàn toàn tiệt chủng. Trên thực tế, đã có vài vặp

'Vô ảnh thao tằm' từ nhân gian bị đem tới Tu Chân giới. Kỳ thực 'Vô ảnh thao tằm' tung hoành ở Tu Chân giới, không có bất kỳ linh trùng nào có thể làm đối thủ của nó. Thế nhưng sau khi 'Vô ảnh thao tằm' tới Tiên giới, đã bị xóa sổ triệt để. Bởi vì không ai có thể làm cho 'Vô ảnh thao tằm' thăng cấp. Để 'Vô ảnh thao tằm' thăng cấp, cái giá phải trả căn bản không phải là tiên nhân thông thường có thể chấp nhận được.

Chân Băng Du lên tiếng trả lời.

- Vậy cô biết 'Vô ảnh thao tằm' của tôi là cấp bậc nào không?

Diệp Mặc liền vội vàng hỏi.

Chân Băng Du lắc đầu nói:

- Nếu tôi không nhìn lầm thì 'Vô ảnh thao tằm' của cậu vẫn là ấu niên kỳ, chưa thăng cấp.

- Cái gì?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Chân Băng Du, những thứ mình đã ném cho 'Vô ảnh' ở Tu Chân giới đều là linh thạch cực phẩm và linh mạch cực phẩm. Nguyên thần hay tà linh gì đều mặc cho 'Vô ảnh' tiêu phí. Hơn nữa ngay cả 'Khổ Trúc' cũng đã trở thành chỗ ngủ của ‘Vô ảnh'. Cho dù là tới Tiên giới, đãi ngộ dành cho 'Vô ảnh' cũng luôn rất cao. Sao đến bây giờ vẫn chưa thăng cấp? Hắn rõ ràng là thấy màu sắc thân thể 'Vô ảnh' đã thay đổi mấy lần rồi.

- Nhưng 'Vô ảnh thao tằm' của cậu có thể kiềm chế Đại Ất Tiên. Hiển nhiên thời gian qua sống rất khá. 'Vô ảnh thao tằm' có thể nuốt chửng tất cả, nghe nói 'Vô ảnh thao tằm' trưởng thành có thể nuốt chửng cả thế giới. Sau khi 'Vô ảnh thao tằm' thăng cấp hình thái đầu tiên sẽ không thay đổi, nhưng nó một ngụm liền có thể nuốt chửng Đại Ất Tiên kia.

Chân Băng Du tiếp tục nói.

- 'Vô ảnh thao tằm' lợi hại như thế, sao có thể bị đuổi khỏi Long tộc?

Diệp Mặc khó hiểu hỏi.

- Bởi vì đây chỉ là trên lý luận thôi, trên thực tế, chưa từng có 'Vô ảnh thao tằm' thăng cấp đến mức độ này, cũng không thể thăng đến cấp này. 'Vô ảnh thao tằm' có năm cấp, trước khi chưa thăng cấp đều gọi là Linh tằm, thuộc cấp thứ nhất, cấp thứ hai sau khi thăng cấp gọi là Thiên thao, cấp thứ ba gọi là Tiên thao, cấp thứ tư gọi là Thần thao. Long tộc là thần thú, nhưng không phải mỗi một đời sau của Long tộc đều sẽ là thần thú, kỳ thực nếu 'Vô ảnh thao tằm' có thể thăng cấp đến thần thao thì đã thuộc về thần thú rồi.

Chân Băng Du tựa hồ cũng có chút tiếc nuối cho 'Vô ảnh thao tằm', nói đến đây lại thở dài, - Ở Long tộc vô số năm qua, chưa từng có 'Vô ảnh thao tằm' có thể thăng cấp Tiên thao, càng khỏi cần nói thăng cấp đến Thần thao, bởi vì căn bản không có khả năng. Trong Long tộc, rất nhiều Long tộc không thể trở thành thần thú, nhưng trở thành tiên thú thì vẫn có thể đấy, mà 'Vô ảnh thao tằm' ngay cả tiên thú cũng không thành nổi, hiển nhiên sẽ không được Long tộc tiếp nhận rồi.

Diệp Mặc không nghĩ tới 'Vô ảnh' lại là một người đứa trẻ bị vứt bỏ, tên này cũng thực là đáng thất vọng mà, cho nó nhiều thứ tốt như vậy, đến bây giờ vẫn còn là một Linh thao.

- 'Vô ảnh thao tằm' thăng đến cấp năm là cái gì?

Diệp Mặc lần đầu tiên biết được đẳng cấp của 'Vô ảnh', trong lòng vẫn có chút kích động nho nhỏ.

- Cấp năm là Thánh thao, tới thánh thao là có thể nuốt chửng tất cả, quét sạch mọi thứ trong vực, chỉ sợ là thánh thể tiên nhân cũng không có cách nào khống chế nổi.

Chân Băng Du đáp.

- Cảm ơn.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu được vì sao 'Vô ảnh' không phải là linh

trùng, có kiến giải cái gì mà 'không phải linh trùng cũng không phải tiên', thì ra là thần thú, tương lai nói không chừng còn có thể thăng cấp thành thánh thú.

Diệp Mặc quyết định nghĩ biện pháp khiến 'Vô ảnh' thăng cấp đến thần thao, chờ 'Vô ảnh' thăng cấp tới thần thao rồi thì cũng tiện dẫn nó đến cho Long tộc ra mặt cái. Đương nhiên nếu như 'Vô ảnh' lại gây thất vọng thì thôi vậy.

- Cảm ơn cậu đã cứu tôi một lần.

Sau khi Chân Băng Du giải thích hết về 'Vô ảnh' cho Diệp Mặc, chủ động nói lời cám ơn.

- Không có gì, nếu cô không muốn tin tưởng tôi, tôi cũng sẽ không kéo cô ra được, chỉ có thể nói cô tự cứu mình một lần. Huống chi tốc độ Thải Vân chướng của cô nhanh hơn so với Thanh Nguyệt của tôi, chúng ta có thể ra được, cũng có công lao của cô.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói.

Chân Băng Du lại hơi nghi hoặc hỏi, - Thế Giác Hồn Vực là chuyện gì vậy? Làm sao cậu biết? Hơn nữa vì sao không thể lấy 'Giác Hồn Cô'?

Nghe Chân Băng Du hỏi chuyện Giác Hồn Vực, sắc mặt Diệp Mặc có chút ngưng trọng, hắn trầm mặc một lát rồi nói:

- Nếu tôi không nghĩ sai, thì Giác Hồn Vực hẳn phải là thức hải của Vô Song Tiên Đế. . .

- Cái gì?

Chân Băng Du khiếp sợ lập lại một lần, một hồi lâu mới kinh hãi không thôi mà hỏi:

- Làm sao cậu biết?

Diệp Mặc lắc đầu, không trả lời Chân Băng Du. Hắn làm sao mà biết? Đương nhiên là lấy được tin tức từ 'Giác Hồn Cô'.

Trong 'Giác Hồn Cô' ẩn chứa ý thức khao khát mạnh mẽ và tư duy của thần thức, loại bức thiết này đòi hỏi Diệp Mặc phải luyện hóa tư duy thần thức. Ngay từ đầu Diệp Mặc đã cảm giác được, thần thức của hắn không giống với người khác, hắn tu luyện có công pháp thần thức, hơn nữa thần thức có tính xâm lấn mãnh liệt, một khi đã cảm giác được, trong lòng hắn lập tức có một loại dự cảm không tốt. Diệp Mặc biết, tính dự cảm của công pháp mà hắn tu luyện rất mạnh, do đó ngay từ đầu đã muốn rời khỏi cái đại điện hình tròn kia.

Nhưng mà lúc hắn lại dùng thần thức kiểm tra 'Giác Hồn Cô' một lần nữa, lại có thêm một loại cảm giác mới, đó chính là 'Giác Hồn Cô' là do thể giản đơn của ý thức hợp thành, thực ra chỉ chờ đợi một ngày nào đó ‘Giác Hồn Cô’ chín mùi, có người có thể dẫn dắt những ‘Giác Hồn Cô’ này hóa thân thành máu tinh khiết để phục hồi thức hải.

Diệp Mặc vốn cho rằng đại điện hình tròn có thể là do ý thức hóa thành. Nhưng sau khi hắn ra khỏi đại điện, tức khắc hắn liền cảm ứng được có vẻ như toàn bộ Giác hồn vực đều là ý thức hóa thành. Sở dĩ hắn cảm giác mãnh liệt như thế, là do chủ nhân trước của thức hải này cũng giống hắn, cũng có được rất nhiều ‘Giác Hồn tảo’, cũng dùng ‘Giác hồn tảo’ để tôi luyện thần thức, loại cảm giác này rất rõ ràng, Diệp Mặc lại không biết giải thích như thế nào cho Chân Băng Du nghe.

Liên tưởng đến lời Chân Băng Du nói lúc trước khi vừa ra khỏi Giác Hồn Vực, đã có người tìm được 'Giác Hồn Tảo’ở chỗ này. Diệp Mặc cũng khẳng định, những 'Giác Hồn cô' này chính là chủ nhân thức hải để lại, chuẩn bị phục hồi từ từ. Chỉ là vì bị người khác lấy đi, chủ nhân của thức hải này chỉ có thể nhờ vào 'Giác hồn cô' diễn sinh cùng với máu tinh khiết của tiên nhân để khôi phục thức hải của mình. Những tiên nhân bị mất tích khi đến Giác Hồn Vực tu luyện và tìm kiếm 'Giác Hồn cô' mà Chân Băng Du nói lúc trước, e rằng đã trở thành chất dinh dưỡng cho thức hải này rồi.

Chỉ có những người sử dụng 'Giác Hồn Tảo' trong thời gian dài, mới có thể cảm ứng được Giác Hồn Vực là thức hải, mà Diệp Mặc chính là người sử dụng 'Giác Hồn Tảo' để tôi luyện thần thức trong thời gian dài. Hơn nữa hắn có 'Tam sinh quyết' và công pháp thần thức, đối với loại cảm ứng này lại càng thêm mãnh liệt hơn.

Đương nhiên những điều này chỉ là suy đoán và dự cảm, khi Diệp Mặc lao ra khỏi Giác Hồn Vực, phát hiện Giác Hồn Vực đã co rút không còn thấy nữa, Diệp Mặc liền biết suy đoán của hắn chuẩn xác không sai.

Vậy Vô Song Tiên Đế rất có thể vẫn còn tồn tại, chưa hề chết. nhưng thức hải của y còn đang trong quá trình khôi phục, phỏng chừng cho dù là muốn ra ngoài tìm Vị Phong Tiên Đế báo thù, cũng phải cần khoảng thời gian vô số năm. Tuy rằng Vô Song Tiên Đế thiếu chút nữa đã lấy mạng hắn, Diệp Mặc cũng không có ý định quản chuyện không đâu, hắn không định nói ra chuyện này.

Huống hồ Diệp Mặc cũng biết Giác Hồn Vực đã xảy ra chuyện, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người tới hỏi, lúc này đi càng xa càng tốt.

Thấy Diệp Mặc không trả lời mình, Chân Băng Du biết có hỏi tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ thúc đẩy Thải Vân chướng, gia tăng tốc độ.

Diệp Mặc vừa nghĩ tâm tư của mình, vừa đề phòng Vô Ảnh Kiêu.

...

Thấy Chân Băng Du không hỏi nữa, Diệp Mặc mở chiếc nhẫn của tên Đại Ất Tiên kia ra, bên trong có năm triệu tiên tinh thượng phẩm, có không ít tiên đan tam phẩm, là một Đại Ất Tiên lại chẳng có bao nhiêu viên tiên đan tứ phẩm. Thật ra lại có rất nhiều tiên linh thảo cấp 4 và cấp năm, còn có một đống tài liệu luyện khí khiến Diệp Mặc cực kỳ vui mừng, vừa hay mấy thứ này hắn dùng được.

Diệp Mặc lấy ra một nửa tiên tinh và toàn bộ tiên linh thảo cùng với

khoáng thạch, mấy thứ còn lại đều không cần thiết, ngay cả nhẫn đều giao hết cho Chân Băng Du. Diệp Mặc tuy rằng không thích chịu thiệt, lại càng không phải là người vô ơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1604

Băng Cực Bế Quan

Cậu cho tôi hết những thứ này?

Chân Băng Du nhận lấy chiếc nhẫn, thần thức quét vào thì phát hiện bên trong còn có nhiều đồ thế kia, mấy thứ pháp bảo đó Diệp Mặc đều không lấy cái nào, thậm chí ngay cả cái tháp nhỏ kia, Diệp Mặc cũng để lại trong chiếc nhẫn, cô lập tức hơi kinh ngạc hỏi.

- Không sai, cho cô hết. Nếu không phải là cô, sau cùng thì tôi chịu thiệt không nhỏ.

Diệp Mặc gật đầu nói, nói xong lại bổ sung một câu, - Tôi đề nghị cô tốt nhất nên len lén đem mấy pháp bảo kia đi bán đấu giá, ai mà biết tên kia có lai lịch như thế nào?

- Cảm ơn.

Chân Băng Du không do dự tiếp nhận chiếc nhẫn. Lời Diệp Mặc nói không sai, hai người là hợp tác, cũng là giúp đỡ lẫn nhau, không có Diệp Mặc hẳn là cô đã chết, nếu không có cô, Diệp Mặc cuối cùng cũng không có kết cục tốt.

Bởi vì Chân Băng Du cũng không biết rốt cuộc tầng thứ ba xa cỡ nào, cho nên hai người chỉ có thể ngồi trên Thải Vân chướng phi hành. Mà Diệp Mặc càng không thể nghỉ ngơi, trận pháp đơn giản trên Thải Vân chướng căn bản là không ngăn chặn Vô Ảnh Kiêu được. Chỉ có hắn trấn thủ ở phía trước, mới có thể đảm bảo an toàn.

Nửa năm sau, Diệp Mặc phát hiện tu vi của hắn chưa tăng lên, trái lại

thần thức lại tăng lên. Có vẻ tu luyện thần thức, cũng không nhất định phải đi đến nơi chuyên tu luyện thần thức.

Lại hai tháng sau, Thải vân chướng dừng ở chỗ thành chắn sóng giống như tầng hai, điểm duy nhất khác biệt với tầng thứ hai của Hỗn Độn Tinh vực là ở đây lại chẳng có một tu sĩ nào, càng không có thành thị tự phát gì cả.

- Đúng là rất xa.

Sau khi đến được lối vào của tầng thứ ba, Diệp Mặc mới thở phào một hơi. Hắn mơ hồ cảm giác được một số đại năng đã tiến vào tầng thứ hai của tinh vực.

Chân Băng Du biết Diệp Mặc nói là thời gian quá dài, cô lập tức phản bác:

- Thời gian mà chúng ta đi đã coi như là rất ngắn rồi, bởi vì cậu có thể không sợ Vô Ảnh Kiêu. Lúc đầu sư phụ tôi tu luyện từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba, đã dùng tổng cộng thời gian bốn trăm năm. Tuy rằng cả một khoảng thời gian dài đều dùng cho việc tu luyện, nhưng khoảng cách này lại không hề gần. Hơn nữa cửa vào từ tầng thứ hai đến tầng thứ ba cũng không phải chỉ có một cái này, lối vào này hơi chút hẻo lánh, nhưng khá là thích hợp cho chúng ta tiến vào.

Kéo toang cửa vào tầng thứ ba của Hỗn độn tinh vực, Diệp Mặc liền cảm giác được mình đang đứng trong một thế giới tăm tối.

- Không gian của tầng thứ ba, không gian lốc xoáy chẳng những có ở trên mặt đất, mà trên không trung cũng có, hơn nữa Vô Ảnh Kiêu ở tầng thứ ba đã đạt đến cấp ba - cấp bậc của Tiên Yêu thú, chúng ta phải cẩn thận một chút. Lúc đầu khi sư phụ tôi tới tầng thứ ba đã là tu vi Đại Ất Tiên hậu kỳ.

Chân Băng Du sợ Diệp Mặc quá sơ ý, chủ động nhắc nhở Diệp Mặc một câu.

Kỳ thực không đợi Chân Băng Du nhắc nhở, trong lòng Diệp Mặc đã hiểu rõ từ lâu. Nhìn lướt qua Chân Băng Du hỏi:

- Tiên dược sơn mà cô nói kia, là biết tôi không đi được sao?

Chân Băng Du lại đương nhiên nói:

- Đương nhiên tôi sẽ dẫn cậu đi, nếu như chính cậu không đi được tôi cũng hết cách.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cô yên tâm. Tôi chắc chắn đi được.

Nếu như trước đây Diệp Mặc nói những lời này, Chân Băng Du nhất định sẽ cực kỳ kinh thường, bây giờ lại không hề phản bác, cô biết nếu Diệp Mặc đã nói vậy, tức là cho thấy hắn có sự nắm chắc nhất định.

Ban đầu dựa theo kế hoạch của cô, cô phải ở tầng thứ nhất và tầng thứ hai của Hỗn Độn Tinh Vực tu luyện tối thiểu là mấy trăm năm mới có thể đến tầng thứ ba. Không ngờ là đi theo Diệp Mặc, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, cô đã đến được tầng thứ ba rồi.

- Tôi muốn thăng cấp lên Huyền Tiên, cô chọn một chỗ niết bàn đi.

Dọc đường Diệp Mặc đã lãng phí thời gian gần một năm, trong lòng đã rất không dễ chịu rồi. Thời gian của hắn rất quý giá. Thời gian một năm, với hắn mà nói là bằng quãng thời gian trăm năm tu luyện.

Tuy rằng với tu vi không ngừng thăng tiến của hắn, tốc độ trận bàn thời gian ăn tiên tinh cũng không ngừng tăng lên. Thế nhưng đối với Diệp Mặc mà nói chuyện này cũng không thành vấn đề. Hắn hiện giờ cũng không còn là gã tu sĩ hồi đó vì mấy viên tiên tinh cấp thấp mà nhăn nhăn nhó nhó rồi, hiện tại hắn có hàng trăm triệu tiên tinh thượng phẩm trong chiếc nhẫn, còn sợ không có tiên tinh tu luyện sao?

...

Núi băng trôi.

Đây chính là nơi Chân Băng Du chọn, Chân Băng Du vốn định niết bàn ở hỏa lâm, nhưng hiện giờ Diệp Mặc muốn tới tầng thứ ba của Hỗn Độn Tinh Vực. Cô chỉ có thể chọn núi băng trôi thôi.

Nếu như là ở tầng thứ hai, Diệp Mặc và Chân Băng Du tối đa chỉ cần hai tháng có thể tìm được. Thế nhưng ở tầng thứ ba của Hỗn Độn Tinh Vực, hai người mất hơn ba tháng mới tìm được.

Núi băng trôi, bên ngoài vẫn là một mảng xanh mênh mông, thần thức hoàn toàn không thể quét qua. Sau khi Diệp Mặc và Chân Băng Du tiến vào núi băng trôi, mới thấy rõ ở đây toàn là những ngọn núi băng trôi nổi trên không trung, mang theo ánh sáng lờ mờ màu trắng âm u, giữa vô số núi băng trôi nổi, là tầng tầng sương băng tựa hồ như đã ngưng kết.

Hai người vẫn chưa chính thức tiến vào sâu trong núi băng trôi, loại băng hàn thấu xương này đã càn quét qua, Diệp Mặc vô thức run lên một cái, đây không phải là lạnh lẽo về sinh lý, mà là loại rét buốt thấu xương về mặt tâm lý.

Đây đúng là một nơi Luyện Thể tốt, Diệp Mặc gật đầu, tính cách của Chân Băng Du niết bàn ở chỗ này nói không chừng sẽ càng tốt hơn so với hỏa lâm.

Tiên niết thể của Diệp Mặc càng không sợ hãi hàn băng này, dù cho loại hàn băng này có thể chỉ trong nháy mắt khiến một khối sắt hóa thành hư vô, hắn cũng không thèm để ý. Chân Băng Du cũng là Thần Cảnh sơ kỳ, ở ngoại vi núi băng trôi hoàn toàn không bị áp lực.

Hai người tiến vào càng sâu trong núi băng trôi, hàn băng thấu xương xung quanh càng lúc càng lợi hại. Ba ngày sau, Chân Băng Du có chút chịu không nổi nữa, quần áo bên ngoài cơ thể cô đã trực tiếp bị hàn băng làm tan

chảy. Ngoại trừ một lớp áo giáp bảo vệ bằng thiên lạc tơ tằm cực mỏng, Diệp Mặc lại một lần nữa nhìn thấy thân hình của nàng.

- Tôi niết bàn ở đây.

Chân Băng Du dừng lại nói, nói xong còn lấy ra một viên thông tấn châu đưa cho Diệp Mặc - Nếu có việc gì, chúng ta hãy dùng thông tấn châu để liên hệ.

Diệp Mặc đảo qua thân thể gần như không còn mảnh vải của Chân Băng Du, trong lòng lại trù tính đến lúc đám Tố Tố các nàng lên tới đây, có nên kêu các nàng cũng Luyện Thể hay không. Chân Băng Du này chỉ là tu vi Luyện Thể của Thần Cảnh sơ kỳ, không ngờ thân thể lại hoàn mỹ tới mức này.

Da thịt như ngọc kết hợp với cơ thể hoàn mỹ, trần trụi mà đứng giữa núi băng trắng mờ sương này càng khiến cho người ta không nhịn được lại muốn nhìn nữa, thậm chí khiến cho người ta sinh lòng thương tiếc, điều đáng tiếc duy nhất là, người này là Chân Băng Du, một cô gái coi thân thể của mình là túi da thối tha, liên tưởng đến điều này, thực sự là phá hư phong cảnh.

- Nếu cậu xem đủ rồi thì xin cứ tự nhiên.

Giọng điệu Chân Băng Du càng trở nên lạnh lùng. Nếu có thể, hiện tại cô căn bản là không bằng lòng để Diệp Mặc tiếp tục nhìn thấy thân thể của cô. Như Diệp Mặc đã nói, túi da cũng là túi da của chính mình.

Diệp Mặc sờ sờ mũi, nhận lấy Thông tấn châu Chân Băng Du đưa cho hắn, sau đó lấy ra một cái nhẫn đưa cho Chân Băng Du nói:

- Trong này có một nhánh của 'Hỗn độn thanh địch', để lại cho cô, lúc tôi tu luyện, cần bố trí trận pháp, đừng tùy tiện đi tìm tôi. Nếu có chuyện gì, có thể thông qua thông tấn châu truyền tin cho tôi.

Nói thực, hắn đứng cùng một chỗ nói chuyện với Chân Băng Du hầu như khỏa thân, trong lòng cũng hơi thiếu tự nhiên.

- Cảm ơn.

Chân Băng Du lại không có nửa phần ngượng ngùng nhận lấy chiếc nhẫn Diệp Mặc cho cô, không nói gì nữa.

Diệp Mặc biết, đây là đang hạ lệnh đuổi khách rồi. Hắn cũng biết ý, không nán lại lâu, rất nhanh liền tiến vào chỗ sâu hơn.

Diệp Mặc không hề có dự tính Luyện Thể ở đây, hắn dự định ở chỗ này bế quan thăng cấp lên Huyền Tiên, cho nên hắn cũng không đi quá xa. Chỉ đi đại khái thời gian nửa nén nhang liền ngừng lại, đồng thời tìm được một núi băng đứng sững trên mặt đất. Sau khi lẩn vào núi băng này, Diệp Mặc bố trí một trận pháp ẩn nấp và một Xúc phát trận, đặt thông tấn châu lên trên Xúc phát trận, lúc này mới tiến vào Thế giới trang vàng.

Hắn biết lần bế quan này không biết phải mất thời gian bao lâu. Một khi Chân Băng Du niết bàn sớm, phỏng chứng sẽ không tìm thấy hắn. Đặt thông tấn châu trên trận pháp bên ngoài, chính là để khi hắn bế quan ở Thế giới trang vàng, cũng có thể cảm nhận được tin tức từ Thông tấn châu của Chân Băng Du.

...

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc dùng tiên tinh bố trí Tụ Linh đại trận bên cạnh 'Khổ Trúc', lại bố trí tốt về mặt thời gian. Bố trí xong mấy thứ này, hắn không lập tức bắt đầu tu luyện. Trước khi tu luyện, hắn phải luyện chế ra 'Tuyết dực đan'. Diệp Mặc hiểu rất rõ tư chất của mình, nếu như không có thật nhiều đan dược, hắn muốn thăng cấp là rất khó.

Mà một khi dùng quá nhiều đan dược, không có 'Tuyết dực đan' để hóa giải đan độc, tu vi của hắn không chỉ sẽ không tiến bộ, nói không chừng còn có thể bị chặn lại Mặc dù sau khi bước vào Tiên giới, Diệp Mặc cảm thấy tu luyện khó khăn gấp bội, truyền thừa luyện đan của hắn lại không mảy may gián đoạn. Trận bàn Thời gian mới qua mấy năm, ở ngoài thậm chí còn chưa tới một tháng, Diệp Mặc đã luyện chế thành công ra “Tuyết Dực đan”.

Một tháng sau, Diệp Mặc luyện chế ra mười lò 'Tuyết dực đan', lại chuẩn bị một lượng lớn 'Huyền Nguyên đan', lúc này mới bắt đầu bế quan tu luyện. Đồng thời linh thảo cấp 4 và cấp năm trên người hắn, ngoại trừ một ít 'Lục Dực tử linh' ra, còn lại cũng đều tiêu hao hết sạch.

Lần bế quan này có thể nói là lần Diệp Mặc chuẩn bị đầy đủ nhất, hơn nữa cũng là lần dư thừa nhất về mặt thời gian.

Dưới sự vận chuyển 'Tam sinh quyết', tiên linh khí trong một lượng lớn tiên tinh bị Diệp Mặc hấp thu, rất nhanh liền tạo thành một tầng sương Tiên Linh xung quanh 'Khổ Trúc'. 'Khổ Trúc' ở trong màn sương Tiên Linh, cũng có vẻ vô cùng xanh biếc, mà gốc cây con ở đằng xa kia bởi vì tiên linh khí lan tràn ra, cũng trở nên khoan khoái không ít.

'Vô ảnh' trốn trong lá của 'Khổ Trúc', ngủ chổng vó vẻ hưởng thụ không gì sánh được, hiển nhiên tiên linh khí dày đặc như vậy nó rất chi là thoả mãn.

Tu chân không màng năm tháng, trên núi băng trôi không hề có chút sự sống nào, hơn nữa ngoại trừ thời gian đang trôi qua ra, tất cả những thứ khác đều đứng im lại.

Trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc, từng viên Tiên tinh thượng hạng một bị Diệp Mặc tiêu hao hết, biến thành Tiên linh khí bị hắn hấp thụ, hoặc tiêu tán trong khoảng không của Thế giới trang vàng.

Tu vi của Diệp Mặc cũng chậm rãi tăng lên, Tiên nguyên lực và thần thức của hắn cùng lúc từ từ nâng cao.

Khi viên Tiên tinh thượng hạng cuối cùng bị Diệp Mặc tiêu hao hết, trận bàn thời gian đã hoàn toàn ngừng lại, Diệp Mặc mở mắt, trong lòng lại có chút thất vọng.

Ngoài mấy trăm viên tiên tinh mà hắn để lại dự phòng cho trận bàn thời gian ra, còn lại gần cả chục triệu viên tiên tinh thượng phẩm toàn bộ đều đã tiêu hao hết, mà hắn tu luyện trong trận bàn thời gian vẫn chưa đến bốn trăm

năm. Hơn nữa tiên tinh hắn tiêu hao khi tu luyện tăng lên theo tu vi của hắn, càng trở nên gia tăng gấp bội, cái đà này nếu để hắn tu luyện tới Tiên Đế, vậy cần có bao nhiêu tiên tinh? Có thể tưởng tượng, số tiên tinh này thậm chí không phải là đơn vị hàng trăm triệu à

Bên ngoài Trận bàn Thời gian đã qua bốn năm, nhiều tiên tinh như vậy hắn chỉ từ Kim Tiên trung kỳ tấn cấp tới Kim Tiên hậu kỳ, vẫn còn cách Kim Tiên viên mãn một khoảng cách rất lớn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1605

Quả Cân Của Diệp Mặc

Diệp Mặc nhìn Thông tấn châu của Chân Băng Du một lát, vẫn không có tin tức truyền đến. Hắn dứt khoát thu trận bàn thời gian lại, gom toàn bộ những vật liệu thu thập được lại, hắn chuẩn bị luyện khí.

Cũng may tốc độ tu luyện của Diệp Mặc thong thả, nhưng tốc độ luyện khí và luyện đan của hắn cũng không chậm, nửa năm sau, hắn đã có thể bước đầu luyện chế được tiên khí tứ phẩm, một năm sau, hắn luyện chế tiên khí tứ phẩm đã không hao tốn chút sức lực nào. Chỉ có điều bởi vì vật liệu tiên cấp ngũ phẩm quá ít, bằng không, Diệp Mặc thậm chí đã định bắt đầu luyện chế tiên khí ngũ phẩm rồi.

Ngay lúc có thể luyện chế tiên khí ngũ phẩm, Diệp Mặc liền lấy Thanh Nguyệt ra, bắt đầu nâng cấp cho Thanh Nguyệt.

Vật liệu để cải tiến pháp bảo phi hành vốn cực ít, Diệp Mặc lại không lo lắng, hắn có rất nhiều lông vũ của Vô Ảnh Kiêu, thứ này chính là vật liệu tuyệt vời nhất để luyện chế pháp bảo phi hành.

Lần này Diệp Mặc không lãng phí như trước đây, chỉ lấy ra hai cặp lông vũ của Vô Ảnh Kiêu dung hợp vào trong Thanh Nguyệt, nâng cấp Thanh Nguyệt tới tiên khí phi hành trung phẩm. Mặc dù là cấp bậc thấp nhất trong trung phẩm, nhưng Diệp Mặc lại rất hài lòng, Thanh Nguyệt do hắn tự nâng cấp chắc có lẽ không thể chậm hơn so với tiên khí phi hành ngũ phẩm thông thường.

Có một tiên khí phi hành trung phẩm đối với Diệp Mặc mà nói là rất quan trọng, lúc trước hắn luôn luôn xài ké Thải Vân chướng của Chân Băng

Du. Mà Thải Vân chướng chỉ nhanh hơn chút xíu so với Thanh Nguyệt lúc trước của hắn mà thôi, hơn nữa năng lực phòng ngự còn rất kém. Hiện giờ hắn đã có tiên khí phi hành trung phẩm của riêng mình, hoàn toàn có thể không cần ngồi pháp bảo phi hành của cô nàng kia nữa rồi.

Diệp Mặc rất muốn nâng cấp Tử Đao một chút, đáng tiếc là hắn không có vật liệu nâng cấp tốt hơn, đành thôi vậy. Tử Đao là pháp bảo hắn thích nhất, có thể sẽ vĩnh viễn bầu bạn cùng hắn. Không có vật liệu tốt, hắn sẽ không tùy tiện phá hư Tử Đao.

Diệp Mặc cũng biết pháp bảo công kích của hắn quá ít, ảnh hưởng không nhỏ tới hắn trong khi chiến đấu. Để có thêm một pháp bảo công kích vừa tay, Diệp Mặc vắt óc suy nghĩ, lần này hắn đem ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hòn đá màu đen ở Thế giới sơn.

Hòn đá màu đen này là cái được hắn mang vào Thế giới trang vàng cùng với 'Khổ trúc'. Lúc đầu khi hắn tìm kiếm 'Khổ trúc' thì tìm đến Thế giới sơn, đào được hòn đá này trên Thế giới sơn. Chỉ có điều hòn đá đó rất nặng, Diệp Mặc vẫn chưa động đến nó. Bây giờ ngoài Tử Đao ra, Diệp Mặc không có pháp bảo công kích nào thuận tay cả, mới dời sự chú ý lên hòn đá này.

Cái được đào từ Thế giới sơn, hơn nữa còn là nơi 'khổ trúc' sinh trưởng, lấy hòn đá này ra luyện chế một pháp bảo có lẽ là một ý nghĩ không tồi.

Diệp Mặc nghĩ tới đây, lập tức liền vọt đến cạnh hòn đá màu đen lúc đầu bị chìm dưới đất.

Khi Diệp Mặc nhìn thấy hòn đá màu đen này lần nữa, lại phát hiện hòn đá kia đã chìm xuống chỗ rất sâu dưới đất. Lúc đầu khi hắn còn là tu sĩ Nguyên anh, thậm chí còn cầm không nổi tảng đá kia. Hiện nay hắn đã là Kim Tiên hậu kỳ, một hòn đá tầm thường chắc hẳn sẽ không tốn sức lực.

Diệp Mặc vừa nhấc tay, muốn hút hòn đá màu đen kia lên, nhưng hắn lại phát hiện hòn đá kia vẫn cứ không hề nhúc nhích. Đây rốt cuộc là thứ gì vậy? Hòn đá ở Thế giới sơn không ngờ lại nặng nề như vậy?

Diệp Mặc nhớ tới lúc đầu ở trên đỉnh núi của Thế giới sơn, hắn chỉ có thể cắt ra được một miếng nhỏ như vầy bên mé của 'Khổ Trúc'. Sau đó hắn cũng biết sở dĩ hắn có thể cắt ra được, là bởi vì 'Khổ Trúc' đã nhận hắn là chủ rồi. Bằng không hắn không thể cắt ra được. Hơn nữa hắn có thể đưa Thế giới thạch này vào trong Thế giới trang vàng, phỏng chừng cũng có liên quan đến việc 'Khổ Trúc' nhận chủ.

Bây giờ không có ‘Khổ trúc’, hòn đá này quả nhiên lại nặng nề hơn, hơn nữa còn càng ngày càng nặng nề. Diệp Mặc triệu 'Vụ Liên Tâm Hỏa' ra đốt hòn đá này một lát, lại phát hiện hòn đá đen này chẳng sứt mẻ chút nào, nửa vết tích cũng không có. Hiện giờ Thiên hỏa của hắn đâu chỉ mạnh hơn mười lần so với lúc đầu. Bởi vậy có thể thấy được Thế giới thạch này sau khi rời khỏi 'Khổ Trúc' thực sự trở nên cứng hơn vô số lần.

Diệp Mặc nhớ tới một viên Thế giới thạch nhỏ khác, lúc đó sau khi hắn có được Hoàng tinh thạch, có một viên Thế giới thạch nhỏ được Du Vạn Lý mang về cùng với Hoàng tinh thạch, sau đó lại bị Lục Vô Hổ cầm đi. Hơn nữa Lục Vô Hổ nói Thế giới thạch ở Thế giới sơn khi thể tích gia tăng gấp đôi, trọng lượng sẽ tăng gấp mười. Có vẻ như Lục Vô Hổ nói cũng không đúng, hắn không hề hiểu rõ về Thế giới sơn, cũng không hiểu Thế giới thạch.

Diệp Mặc từ lâu đã không còn là tu sĩ nhỏ bé không biết gì của hồi đầu nữa rồi, hắn lập tức liền hiểu ra một báu vật tuyệt thế đã bị hắn ném vào trong Thế giới trang vàng.

Trong nỗi vui mừng, Diệp Mặc lao tâm khổ trí di dời hòn đá màu đen này lên trên mặt đất, lập tức phun ra một ngụm tinh huyết, bắt đầu luyện hóa hòn đá đen này.

Sau khi hắn biết được hòn đá đen cứng rắn, nặng nề như vậy, liền biết là nếu mình dùng hòn đá đen này luyện chế pháp bảo căn bản chỉ là mơ mộng. Đừng nói ‘Vụ Liên Tâm Hỏa' của hắn thăng cấp tới màu tím, cho dù thành ‘Tử niết hỏa diễm’ cũng không chắc có thể nung chảy hòn đá của Thế giới sơn này.

Diệp Mặc vốn tưởng rằng không luyện chế pháp bảo, chỉ luyện hóa hòn đá chắc không quá khó khăn. Khi hắn chính thức bắt đầu luyện hóa mới biết được, luyện hóa hòn đá kia là khó khăn tới mức nào. Một tháng sau, Diệp Mặc phát hiện ngay cả 1% hắn cũng chưa luyện hóa được.

Diệp Mặc chỉ có thể lấy ra trận bàn thời gian lần nữa, đã mất tròn năm năm trong trận bàn thời gian, hắn mới hoàn toàn luyện hóa được hòn đá đen trong tay. Thời gian hơn năm năm chỉ luyện hóa một hòn đá, Diệp Mặc có chút không nói nên lời.

Lại thu trận bàn thời gian lại, Diệp Mặc có chút thỏa mãn nhìn nhìn hòn đá đen trong tay, lúc này hòn đá màu đen của Thế giới sơn ở trong tay hắn giống như một chiếc lông vũ, điều khiển tốc độ vừa ý.

Điều duy nhất khiến hắn không hài lòng là hòn đá đen này nhìn có vẻ giống như một quả cân, chẳng đẹp mắt chút nào, nghĩ tới pháp bảo của người khác không phải là Phiên Thiên Ấn thì cũng là Linh Lung Tháp, pháp bảo của mình không phải là dao phay thì là quả cân, trong lòng Diệp Mặc buồn bực không thôi.

Nhưng những ý nghĩ này chỉ thoáng qua liền thôi, Diệp Mặc cất đồ đi, đầu tiên là ra khỏi Thế giới trang vàng, trong Thế giới trang vàng từ tu luyện đến luyện khí, hắn mất tổng cộng gần 7 năm, chỉ là không biết luyện thể của Băng Chân Du đã niết bàn hay chưa.

Đầu tiên khi vừa ra ngoài Diệp Mặc không đi tìm Chân Băng Du, mà là lấy ra quả cân Thế giới thạch chỉ đơn giản nện xuống một ngọn núi băng khổng lồ cao ngất tận mây xanh.

Uỳnh...

Một tiếng nổ điếc tai kinh khủng vang lên, Diệp Mặc dại ra nhìn ngọn núi băng khổng lồ trước mắt bị hóa thành mạt vụn bay khắp trời, ngẩn ra tại chỗ.

Hắn chỉ tùy tiện phóng quả cân ra, liền có uy lực lớn như vậy? Nếu hắn truyền thêm Tiên nguyên vào làm cho quả cân mở rộng không hạn chế, vậy thì uy lực...

Diệp Mặc thậm chí không dám nghĩ tới, vậy có phải là nói hắn có thể tùy tiện dễ dàng đánh chết một Huyền Tiên hậu kỳ hay không, thậm chí là so với Đại tiên, cũng không kém bao nhiêu sao?

Sau khi hiểu ra đạo lý này, Diệp Mặc trong lòng mừng như điên. Hắn lập tức thu hồi quả cân, thầm mắng mình ngu ngốc, thứ tốt như vầy, hắn lại có thể để lại trong Thế giới trang vàng không dưng lãng phí bao nhiêu năm. Trước đây nếu hắn có quả cân này, sao phải e ngại tên Hàn Vị Thần kia? Thấy chướng mắt, liền một quả cân đập chết y từ lâu rồi.

- Phùuuu...

Diệp Mặc thở dài một hơi thườn thượt, cẩn thận cất quả cân bảo bối này vào. Lần sau phải dựa vào nó, so với màn máu tím của Tử Đao, Diệp Mặc càng ưa thích quả cân nện một cái là nát bét này hơn.

Nên đi gặp Chân Băng Du thôi, trong lòng Diệp Mặc sảng khoái không gì sánh được, tuy tốc độ tu luyện hơi chậm một chút, nhưng cũng thăng cấp được đến Kim tiên hậu kỳ, huống hồ trình độ luyện khí cũng thăng cấp tới đại sư tiên khí Tứ phẩm, đồng thời nâng cấp được Thanh Nguyệt, đồng thời trình độ luyện đan cũng thăng cấp tới đại sư tiên đan ngũ phẩm.

Quan trọng nhất là, hắn có thêm một quả cân, quả cân này mới là việc khiến Diệp Mặc đắc ý nhất.

Chỉ một phần tư nén nhang, Diệp Mặc đã một lần nữa quay về chỗ Chân Băng Du luyện thể, cái nhìn đầu tiên khi Diệp Mặc thấy Chân Băng Du thì đã biết cô xảy ra chuyện rồi.

Chân Băng Du không lơ lửng trên không trung giống hắn lúc đầu, chỉ nằm trên một tảng núi băng trôi nổi, trên người không một mảnh vải, nhưng

khác biệt với làn da như ngọc ban đầu vẫn mang theo vẻ hồng nhuận phơn phớt chính là lúc này da thịt cô có chút trắng bệch, mắt nhắm chặt, trên ngực có nhiều vết máu, ngay cả trên núi đôi cũng có không ít vết máu.

Hiển nhiên là Chân Băng Du niết bàn thất bại, hơn nữa còn bị cắn trả mà trọng thương.

Diệp Mặc trước tiên liền ôm lấy Chân Băng Du, cảm giác được thân thể cô có chút lạnh lẽo, cũng may công pháp Luyện Thể vẫn còn đang tự động vận hành. Chỉ có điều đây không phải là vì nguyên nhân do tu luyện, loại vận hành này chỉ duy trì tính mạng của cô. Chỉ cần một khi công pháp này ngừng vận hành, thì Chân Băng Du lập tức sẽ bị băng hàn kinh khủng này hóa thành hư vô.

Diệp Mặc không chút do dự đem Chân Băng Du rời khỏi núi băng trôi, trước tiên là lấy vài viên đan dược ra đưa vào miệng cô. Sau đó cho cô vài đạo Khứ trần quyết, lại lấy áo lót và quần áo ra từ trong chiếc nhẫn của Chân Băng Du.

Nhưng mà Diệp Mặc căn bản là chưa từng mặc loại quần áo này, lúc mặc cứ luống cuống tay chân, loay hoay cả nửa ngày, váy của Chân Băng Du còn chưa hoàn toàn mặc vào.

Lúc này Chân Băng Du lại tỉnh lại, cô nhìn Diệp Mặc một cái rồi yếu ớt nói một câu cảm ơn, lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần còn có thể nói chuyện, khôi phục lại cũng nhanh thôi.

- Tên gian tặc, đồ vô sỉ, ta giết mi...

Một tiếng hét yêu kiều vang lên, một dải cầu vồng rực rỡ lao tới như chớp, trực tiếp bao phủ lên Diệp Mặc.

Sát khí ác liệt tràn về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc nào còn lo giúp Chân Băng Du mặc quần áo nữa, trực tiếp lấy Tử đao bổ ra một đao.

Két. . .

Một tiếng giòn vang, ánh sáng tím và sắc màu rực rỡ tỏa ra bốn phía, không gian tăm tối xung quanh nổi bật lên năm màu rực rỡ.

- A. ..

Tiên nữ vừa nãy dùng phi kiếm muốn giết Diệp Mặc kia kinh ngạc ồ lên một tiếng, lúc này mới cẩn thận đánh giá Diệp Mặc.

Cô nghĩ mãi không ra một Kim Tiên sơ kỳ tầm thường sao lại có năng lực lớn như vậy, ngăn trở được pháp bảo của một tiên nhân Huyền Tiên trung kỳ như cô.

Sắc mặt Diệp Mặc trở nên lạnh lẽo, vô duyên vô cớ bị người ta đánh lén, xém nữa bị giết, cho dù là ai trong lòng cũng sẽ không thoải mái. Nữ tiên nhân trước mắt này thoạt nhìn không hề thua kém so với Tần Niệm Mân, hơn nữa đã là Huyền Tiên trung kỳ, cao thủ như thế ra tay không ngờ nguyên do vì sao cũng không hỏi, thực là buồn cười.

Nếu là người khác, thế này là bị giết rồi.

- Anh che dấu tu vi?

Cô gái áo đỏ cau mày hỏi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Bây giờ không phải là lúc cô hỏi tu vi của tôi, tôi chọc gì cô hả? Cô vô duyên vô cớ đánh lén tôi là có ý gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1606

Niết Bàn Thất Bại

Buồn cười chết mất, đánh lén anh? Một Kim tiên tầm thường như anh cũng đáng cho tiên tử tôi phải đánh lén? Đồ vô sỉ, đi chết cho ta.

Tiên nữ áo đỏ này càng nổi điên không gì sánh được một lần nữa lại phóng ra pháp bảo phi kiếm của mình.

Ở đâu ra người dã man như vầy? Diệp Mặc buồn bực hừ một tiếng, trực tiếp triệu đại sát khí ra, là quả cân hình nón.

Lần này Diệp Mặc truyền Tiên Nguyên vào rồi nện xuống, trong nháy mắt Thế Giới Thạch liền hóa thành một quả núi lớn màu đen kinh khủng, không gian chung quanh đều hoàn toàn bị đè nén toác ra.

Cảm nhận được áp lực vô cùng vô tận xung quanh, tiên nữ áo đỏ này sắc mặt đại biến, đây là pháp bảo gì vậy? Một loại uy hiếp chết chóc truyền đến, tiên nữ áo đỏ cũng không lo được gì khác nữa, cô biết nếu như mình không trốn, tuyệt đối sẽ không né được ngọn núi khổng lồ màu đen kinh khủng này.

Ngọn núi khổng lồ này còn mang theo uy lực hùng mạnh, tựa như trói chặt không gian xung quanh mình vậy. Bất kể có phải đối phương che dấu tu vi hay không, mình cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tiên nữ áo đỏ này nghĩ đến đây, nháy mắt lấy ra Ngũ Thải kiếm của mình, đồng thời lại lấy ra một pháp bảo phòng ngự như chiếc ô.

Khi hai pháp bảo cùng chống trả ngọn núi khổng lồ của Diệp Mặc, cô lại gắng sức bay ngược về phía sau.

Rầm... răng rắc...

Lúc này nữ tu sĩ áo đỏ phát hiện toàn bộ Ngũ thải kiếm và Mạc ngọc tán của mình đều hóa thành mảnh vụn, không thể nén nhịn nỗi kinh hãi trong lòng được nữa, không chút do dự lấy một tấm Thuấn Di Phù Lục ra, nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

- Lợi hại quá.

Diệp Mặc thu hồi Thế Giới Thạch lại cầm trong tay thán phục một mình lẩm bẩm, cô gái áo đỏ đã chạy mất kia đã bị hắn quên mất từ lâu rồi.

Thế giới thạch này sau khi được luyện hóa truyền thêm Tiên nguyên vào, uy lực lại lớn như vậy, chỉ qua quýt liền nện vỡ một Tiên khí công kích cấp thấp chất lượng không tồi và một Tiên khí phòng ngự. Điều này khiến Diệp Mặc hoàn toàn không ngờ tới, hắn – một tu sĩ luyện thể, thi triển loại Thế giới thạch giống như quả cân này là thuận tay nhất. Diệp Mặc rùng mình một cái, hắn căn bản là không dám nghĩ tới. Một khi luyện hóa được Thế giới sơn thì trên trời dưới đất còn có ai là đối thủ nữa?

Nếu triệu Thế giới sơn kia ra, e rằng cả thế giới cũng có thể bị đập thành mảnh vụn rồi.

Lúc đầu hắn ở Vẫn Chân cấm địa, sau khi 'Khổ trúc' ở Thế Giới sơn bị hắn thu lấy liền tự động bay mất, không biết đã bay đến nơi nào rồi.

Diệp Mặc trong lòng thầm cầu khẩn, Thế giới sơn kia tốt nhất là đừng để cho người khác thấy, cho dù muốn người ta nhìn thấy thì người đó cũng phải là hắn. Nếu không thì hắn cho dù có Luyện Thể tới được Thánh thể cũng chẳng có cách nào chống lại Thế giới sơn đâu. Lỡ như Thế giới sơn bị đối thủ lấy được, hắn chỉ có thể bó tay. Cũng may muốn luyện hóa Thế giới sơn phỏng chừng không có bản lĩnh là không được. Nếu ngay bây giờ cho hắn đi luyện hóa Thế giới sơn cho dù là một trăm triệu năm nói không chừng cũng không luyện hóa nổi.

Dứt bỏ những ý nghĩ này, Diệp Mặc thu Thế giới thạch lại, đang muốn nhìn xem Chân Băng Du thế nào rồi, lại thấy cô một lần nữa lại mở mắt ra nhìn Diệp Mặc yếu ớt nói:

- Làm ơn đưa tôi đến Cực kiếm môn, sư phụ tôi sẽ trả thù lao cho cậu...

Chỉ nói một câu thôi, mà lại muốn hôn mê một lần nữa. Diệp Mặc bất đắc dĩ nhìn Chân Băng Du. Quăng cô ở nơi này chắc chắn là không được, nhưng lại phải đưa đến Cực kiếm môn, điều này thật sự là có hơi làm khó hắn mà.

- Có cách nào khác có thể chữa được cho cô không? Nếu có thể, cô cứ nói, tôi sẽ tận lực giúp cô.

Diệp Mặc thực sự là rất không muốn đi Cực kiếm môn.

Chân Băng Du dùng thanh âm khàn khàn cực thấp nói:

- Tôi niết bàn thất bại, kinh mạch hóa hư, linh căn mất hết, Nguyên Thần sắp tán loạn, đưa tôi đến chỗ sư phụ. . .

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, nếu là thương thế thông thường, Diệp Mặc tin là hắn sẽ có cách, cho dù là Nguyên Thần gần tán loạn, hắn cũng có thể luyện chế ra 'Song thần đan' trợ giúp Chân Băng Du. Thế nhưng kinh mạch hóa hư, linh căn mất hết, hắn hoàn toàn không có cách nào.

-'Hỗn độn thanh địch' là tiên thảo niết bàn tốt nhất, làm sao cô có thể thất bại được? Huống hồ chúng ta tu luyện cùng một loại công pháp.

Diệp Mặc lấy một viên tiên đan cấp năm 'Chí quỳnh đan' bỏ vào trong miệng Chân Băng Du nói.

'Chí quỳnh đan' vào miệng lập tức tan, làm cho Chân Băng Du có thêm chút sức sống, ho khan vài tiếng, nói:

- Tôi dùng quá ít ‘Hỗn độn thanh địch’, niết bàn không thành công, trong chiếc nhẫn của tôi có Ngọc giản đồ...

Nói được mấy câu, lại hôn mê lần nữa.

Diệp Mặc sau khi nghe mấy câu này, trong lòng lại có chút áy náy, đã nói là hai người chia đều ‘Hỗn độn thanh địch’, kết quả là Chân Băng Du chỉ lấy một nhánh nhỏ, mà cuối cùng cô lại niết bàn thất bại chỉ vì ‘Hỗn Độn thanh địch’ quá ít, Diệp Mặc luôn cho rằng ‘Hỗn độn thanh địch’ này là mình hắn giành được, cho nên cũng không để ý tới việc Chân Băng Du chỉ lấy một nhánh nhỏ, không ngờ bây giờ lại có vấn đề, có vẻ như hắn cũng phải chịu chút trách nhiệm rồi.

Thấy Chân Băng Du lại lần nữa hôn mê, Diệp Mặc triệu Thanh Nguyệt ra, bế Chân Băng Du lên trên Thanh Nguyệt. Lúc này mới lại một lần nữa cầm chiếc nhẫn của Chân Băng Du lên, lúc trước hắn chỉ tùy ý lấy mấy bộ quần áo của Chân Băng Du, nhưng cũng không nhìn kỹ chiếc nhẫn của cô.

Bây giờ hắn chú ý đến đồ đạc trong chiếc nhẫn của Chân Băng Du một chút, vô cùng đơn giản, ngoại trừ đan dược, ngọc giản và pháp bảo ra, chỉ có một mớ áo váy xanh nhạt đơn giản, đều cùng một màu sắc, ngay cà kiểu dáng cũng giống nhau, không có bất kỳ đồ trang sức hoặc trang phục tiên tử đẹp đẽ nào cả.

Diệp Mặc tìm được một miếng địa đồ ngọc giản trong đó, sau khi thần thức quét vào, những chỗ từ tầng bốn của Hỗn Độn Tinh Vực đổ lại thì đều giới thiệu rất rõ ràng. Có vẻ như ngọc giản này là sư phụ của Chân Băng Du cho cô, nhưng cũng chỉ có bốn tầng, sau tầng thứ tư trở đi thì không có.

Có cái của nợ Chân Băng Du này, Diệp Mặc đã không còn lòng dạ tiếp tục tìm kiếm nơi tu luyện nữa, hắn rất muốn đến tầng thứ tư tìm bằng được Tiên dược sơn, sau đó xem xem có thể đưa Chân Băng Du về Cực kiếm môn hay không, tuy hắn không muốn đi Cực Kiếm môn, nhưng cũng không thể đem Chân Băng Du chạy loạn khắp nơi được.

Suy đi nghĩ lại, Diệp Mặc quyết định hay là đi tầng thứ tư Hỗn Độn Tinh Vực một chuyến. Lần này sau khi hắn rời khỏi Hỗn Độn Tinh Vực, có thể sẽ không trở về nữa, cho dù có trở về, cũng phải chờ tu vi của hắn tới một trình độ nhất định. Bằng không bị tên Lục Chính Quần kia đoán được mình ở trong Hỗn Độn Tinh Vực, đây chính là tai bay vạ gió.

Đừng nói là từ chính miệng Thương Uyển biết được Lục Chính Quần đã là Đại La tiên viên mãn, chỉ kém một bước nữa là thăng cấp tới Tiên Vương rồi, cho dù y không thăng cấp Tiên vương, chỉ là một Đại La Tiên, hắn cũng chạy không thoát. Cho nên, trong này có nhiều thứ tốt, vẫn là phải mau lấy đi, qua khỏi thôn này là không có cửa hàng nào đâu.

Huống chi Diệp Mặc đến Tiên Dược Sơn còn có một ý đồ khác nữa, đó chính là muốn thu thập một ít tiên linh thảo cấp sáu, sau đó thăng cấp lên Đại Sư Tiên Đan cấp 6. Một khi hắn thăng cấp lên Tiên Đan Đại Sư lục phẩm, vậy hắn có thể luyện chế 'Song thần đan' rồi.

Luyện chế 'Song thần đan' chủ yếu là vì Chân Băng Du, đối với cô Chân Băng Du này, Diệp Mặc không có nửa phần suy nghĩ. Cô đúng là cô gái xinh đẹp nhất mà Diệp Mặc từng gặp, thậm chí có thể đẹp ngang ngửa với Thanh Như hồi trước, nhưng Diệp Mặc không có một chút hứng thú nào với cô.

Lúc đầu hắn xém nữa bị Hàn Vị Thần giết chết, cô gái này cũng coi như là có giúp hắn, lúc hắn bị thương nặng hôn mê, cô cũng không hề vứt bỏ mình. Chỉ dựa vào điểm này, Diệp Mặc cho rằng hắn cũng phải đưa Chân Băng Du về Cực Kiếm môn, đồng thời dùng hết năng lực lớn nhất của mình giúp đỡ cô.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Diệp Mặc trực tiếp điều khiển Thanh Nguyệt bay về hướng tầng thứ tư.

Diệp Mặc biết Thanh Nguyệt của hắn sau khi được hắn nâng cấp lên Tiên khí Trung phẩm, tốc độ chắc chắn là nhanh hơn nhiều so với Thải Vân chướng, nhưng hắn không nghĩ tới, không ngờ lại nhanh tới vậy, hơn nữa càng khiến Diệp Mặc mừng rỡ là, lần thứ hai dùng Vô Ảnh Kiêu nâng cấp

Thanh Nguyệt, Thanh Nguyệt còn mang theo một ít tác dụng ẩn nấp, chỉ cần hắn mở trận pháp ẩn nấp ra, Thanh Nguyệt quả thực liền trở thành một phiên bản Vô ảnh kiêu suy yếu hóa.

Thấy Thanh Nguyệt mà mình sử dụng lông vũ của Vô ảnh kiêu luyện chế tính năng mạnh mẽ, Diệp Mặc càng thỏa mãn, càng thêm gia tăng tốc độ, trực tiếp xông về hướng tầng thứ tư của Hỗn Độn Tinh vực.

Chân Băng Du ở bên trong Thanh Nguyệt, đôi khi ngẫu nhiên tỉnh lại, nhưng phần lớn thời gian đều mê man hoặc trong giấc ngủ sâu.

...

Nửa năm sau, Diệp Mặc đã có thể không cần dùng thần thức để cảm ứng nữa, chỉ cần ở trên Thanh Nguyệt liền có thể dễ dàng giết chết Vô Ảnh Kiêu. Dọc đường đi, Vô Ảnh Kiêu bị hắn giết chết càng ngày càng nhiều, mà đến cuối cùng, hình như Vô Ảnh Kiêu biết người này lợi hại, thậm chí không dám đánh lén Diệp Mặc nữa.

Điều này làm cho Diệp Mặc rất là nhàm chán, không có Vô Ảnh Kiêu, khoản thu nhập của hắn liền ít đi. Về phần Tuyền sát hư không, đối với Diệp Mặc căn bản là không có bất kỳ tác dụng gì. Thần thức của Diệp Mặc có kèm theo thuộc tính công kích, một khi không gian có bất cứ chấn động gì, hắn sẽ kịp thời lách qua.

Dọc đường đi Diệp Mặc cũng gặp không ít Huyền Tiên, thậm chí thỉnh thoảng có tu sĩ Đại Ất Tiên, nhưng lại chưa từng có một người nào tới ngăn cản hắn, gây phiền phức cho hắn.

Một tiên nhân có thể phi hành hết tốc lực trong Hỗn Độn Tinh Vực, bất kể là người nào cũng không dám xem thường. Cho dù là một Đại chí tiên, phi hành trong Hỗn Độn Tinh Vực, cũng không dám phi hành hết tốc lực, mà là khống chế tốc độ phi hành trong một phạm vi nhất định.

Lại hai tháng sau, Diệp Mặc đã đến được chỗ cửa vào của tầng thứ tư,

hắn vừa mới đến cửa vào tầng thứ tư, một cơn chấn động không gian kịch liệt truyền đến.

Hai gã tu sĩ Huyền Tiên hậu kỳ đang đánh nhau kịch liệt ở chỗ cửa vào, hai người kia thấy Thanh Nguyệt của Diệp Mặc tốc độ nhanh như điện xẹt bay đến, lập tức đều ngừng trận đấu dai dẳng lại.

Vẫn có thể đốc thúc pháp bảo phi hành bay nhanh như thế ở lối vào tầng thứ tư, sao có thể là hạng người đơn giản được.

Nhưng sau khi Diệp Mặc từ Thanh Nguyệt bước xuống, hai người mới giật mình phát hiện Diệp Mặc chỉ là một Kim tiên hậu kì bình thường mà thôi. Thậm chí còn cách Kim tiên viên mãn một bước.

- Anh bạn kia, anh làm thế nào có thể ở đây mà phi hành nhanh như vậy?

Trong đó, một gã Huyền tiên tướng mạo không tầm thường thấy Diệp Mặc chỉ là Kim tiên Hậu kì, lập tức liền hỏi, giọng điệu không thể coi là khách sáo, thậm chí còn chắp tay qua loa với Diệp Mặc.

Người còn lại vóc dáng rất cao, sau khi nghe thấy câu đó, không nhiều lời, cũng chỉ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, hiển nhiên là gã cũng muốn biết vì sao Diệp Mặc có thể phi hành với tốc độ nhanh như thế ở trong này.

Diệp Mặc cũng hơi nghi hoặc, hai người này vừa nãy đánh nhau thừa sống thiếu chết, bây giờ lại đứng cùng chỗ, tựa như người ban nãy đánh lộn không phải là hai người bọn họ vậy.

Diệp Mặc ra khỏi Thanh Nguyệt, cũng chắp tay nói:

- Tôi có thể giết Vô Ảnh Kiêu, cho nên tốc độ rất nhanh. Xin hỏi hai vị, nơi này có phải là cửa vào tầng thứ tư của Hỗn Độn Tinh Vực hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1607

Mỏ Tiên Tinh

Nghe thấy Diệp Mặc hỏi, gã Huyền tiên cao gầy lập tức nói:

- Không sai, nơi này chính là cửa vào tầng thứ tư, vừa nãy anh bạn nói có thể giết chết Vô ảnh kiêu, là thật sao?

Trong giọng điệu hiển nhiên mang một chút ý không tin, Diệp Mặc khách khí với bọn họ như vậy, hẳn là cũng không phải là đại tiên tiền bối, bởi vậy cho dù là Diệp Mặc che dấu tu vi, cũng chỉ là Huyền tiên mà thôi, huống chi gã phát hiện Diệp Mặc chính xác là Kim tiên hậu kì.

- Không sai, đúng là Vô ảnh kiêu.

Diệp Mặc trả lời xong, trong lòng lại cũng có chút suy tư, không biết trên người hai gã Huyền tiên này có vật liệu tiên khí thượng hạng với tiên linh thảo cao cấp các loại hay không. Nếu trên người bọn họ có mấy thứ này, mà lại cảm thấy có hứng thú với Vô ảnh kiêu, Diệp Mặc cũng không để bụng mà trao đổi với hai người một chút.

- Vật liệu từ Vô Ảnh kiêu của anh bạn không biết có bán hay không, nếu có bán, bất kể là tiên tinh hay Tiên linh thảo tôi đều có một ít.

Gã Huyền tiên cao gầy kia lập tức chắp tay nói.

Diệp Mặc gật đầu, lấy ra mười cặp lông vũ và yêu đan của Vô ảnh kiêu mà hắn giết được ở tầng thứ hai, nói:

- Đây là mười cặp, tôi chỉ cần tiên linh thảo cấp 5 hoặc cấp 6, hoặc là vật liệu tiên khí cao cấp cũng được.

- Đúng là lông vũ của Vô ảnh kiêu thật!

Gã Huyền tiên tướng mạo không tầm thường còn lại kia kinh ngạc kêu lên.

- Đổi thế nào? Tôi lấy, anh ra giá đi.

Gã tu sĩ cao gầy vội vàng nói, nói xong, gã lấy một mớ tiên linh thảo và vật liệu luyện khí ra.

Diệp Mặc nhìn nhìn mớ vật liệu luyện khí và tiên linh thảo này, hơi thất vọng. Tiên linh thảo cấp 6 chỉ có một cây, mặc dù có một ít cây cấp bốn và cấp năm, nhưng chiếm đa số vẫn là cây từ cấp năm trở xuống. Còn về phần vật liệu luyện khí cũng là tương đối nhiều loại cấp ba, loại cấp 4 cũng có một ít, nhưng vẫn cách cái giá trong lòng Diệp Mặc mong muốn còn xa lắm.

Có lẽ là nhiều hơn đồ trong chiếc nhẫn của Đại Ất tiên kia một chút. Nghĩ tới một vài vật liệu luyện khí lấy được trong chiếc nhẫn của Đại Ất Tiên kia, Diệp Mặc chỉ có thể thầm than một tiếng, chuyện này cũng thực là không thể so sánh mà.

Gã Huyền Tiên còn lại kia thấy thế cũng lấy một đống đồ ra, đồ gã lấy ra so với đồ gã Huyền tiên cao gầy kia lấy ra không khác biệt là mấy.

Diệp Mặc biết lông vũ và yêu đan của Vô Ảnh Kiêu rất quý giá. Chút đồ này, hắn còn thực sự không để vào mắt. Nếu là lúc trước khi Thanh Nguyệt của hắn chưa nâng cấp, hắn có thể tùy tiện đổi. Hiện giờ hắn lại biết được tác dụng của lông vũ của 'Vô Ảnh Kiêu'. Hắn căn bản là không cần bố trí trận pháp ẩn nấp, Thanh Nguyệt cũng mang công dụng ẩn nấp. Vật liệu luyện khí tầm thường như này há có thể so bì được hay sao?

Lông vũ của ‘Vô ảnh kiêu’ lấy được ở tầng ba thậm chí có thể luyện chế tiên khí phi hành ngũ phẩm, mà sự quý giá của tiên khí phi hành ngũ phẩm, há lại là thứ mà một Huyền tiên bình thường có thể có được sao?

Đừng thấy lúc đầu Dực Nghiên tiên tử ở Bỉ Dực Tiên Thành kia có một

pháp bảo phi hành rất khá, nhưng cô có một người cha tốt, mà không phải người nào cũng có cha tốt, tiên nhân đến Hỗn Độn Tinh Vực rèn luyện càng phải dựa vào bản thân mà phấn đấu. Hai gã Huyền Tiên trước mắt đều đã là hậu kỳ rồi, tầm quan trọng của tiên khí phi hành đối với bọn họ là rất rõ ràng.

- Anh bạn kia, tôi biết mấy vật liệu này của chúng tôi vẫn chưa đủ để đổi lấy lông vũ của Vô ảnh kiêu, nhưng tôi còn có một thông tin, nếu anh bạn cảm thấy cũng được thì quy ra giá cả là được rồi.

Gã Huyền tiên tướng mạo không tầm thường kia thấy Diệp Mặc do dự lập tức chắp tay nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Anh nói thử nghe coi.

- Ở tầng ba của Hỗn Độn Tinh Vực có một nơi có thể tồn tại mỏ tiên tinh, tôi cũng không xác định.

Sau khi Huyền tiên kia nghe Diệp Mặc nói, lập tức nói.

- Mỏ tiên tinh?

Diệp Mặc nghi hoặc lặp lại một lần.

Lập tức không đợi Huyền Tiên này nói gì nữa, liền trực tiếp nói:

- Nếu có mỏ tiên tinh, hai người không đi còn có thể ở đây đánh nhau sao?

Mỏ tiên tinh bất kể là loại thượng hạng hay loại thường thì đều là thứ tốt, Diệp Mặc không tin hai gã Huyền tiên này sẽ không động tâm, trái lại lại ở đây đánh nhau.

Gã Huyền tiên cao gầy kia vội vàng nói,

- Chúng tôi chính vì chuyện mỏ tiên tinh mới đánh nhau, bởi vì việc mỏ tiên tinh đó được tìm thấy là do một người bạn của chúng tôi gửi tin tức đến, nói là chỗ ba người bọn họ không đủ người, muốn chúng tôi cùng đến, chỉ có điều tôi muốn đến, nhưng y lại muốn đến một nơi khác ở tầng thứ tư, kết quả là chúng tôi không ai thuyết phục được ai, kỳ thực chúng tôi định xem ai thắng thì nghe theo người đó.

- Chính xác là vậy, nhưng nếu anh bằng lòng trao đổi vật liệu từ Vô Ảnh Kiêu với chúng tôi, tôi cũng đồng ý đi mỏ tiên tinh một chuyến.

Gã Huyền tiên tướng mạo không tầm thường kia lập tức gật đầu nói.

Thì ra là vậy, Diệp Mặc lại không hoài nghi lời của tu sỉ cao gầy này, lúc hắn đến hai người này đang chiến đấu ác liệt, hiện giờ giữa hai người dường như không hề có đề phòng lẫn nhau, hiển nhiên là trận đấu ác liệt vừa nãy của hai người hẳn không phải là đụng độ sinh tử.

- Vậy mỏ tiên tinh cách chỗ này bao xa?

Diệp Mặc lại hỏi một câu.

Nghe giọng điệu hai người, mỏ tiên tinh cũng không phải là chuyện rất chắc chắn, nếu như chắc chắn, Diệp Mặc phỏng chừng hai người này cũng sẽ không nói.

Nếu là mỏ tiên tinh thật thì Diệp Mặc lại thực sự là rất muốn đi xem thử, cái mỏ tiên tinh này đối với hắn mà nói thực sự là rất quan trọng. Đối với tiên nhân bình thường mà nói, mỏ tiên tinh là thứ tốt chỉ đứng sau tiên mạch, mà tiên tinh chính là từ mỏ tiên tinh mà ra.

Nhưng mỏ tiên tinh có một khuyết điểm, chính là phải khai thác mới có được tiên tinh, không giống như tiên mạch, lấy ra là có thể dùng rồi.

Số tiên tinh trên người Diệp Mặc hiện giờ chỉ có chừng trăm viên, có thể nói là một Hư tiên hơi cao cấp một chút cũng giàu có hơn hắn một chút, mà Kim tiên hậu kì như hắn, nếu muốn thăng cấp tới Huyền tiên, không có tiên

tinh thì cũng không thể thành công được.

Lúc trước hắn đã nhìn qua chiếc nhẫn của Chân Băng Du, bên trong lại có hơn ba triệu tiên tinh thượng hạng, nhưng đây lại không phải là đồ của hắn, mà là của Chân Băng Du, huống hồ cho dù là hắn lấy toàn bộ số tiên tinh này ra dùng thì cũng không có cách nào thăng cấp lên Huyền tiên, Diệp Mặc hiểu rất rõ việc tu luyện của mình cần phải có Tiên tinh.

Hơn nữa, tuy Chân Băng Du đang hôn mê, nhưng công pháp luyện thể trong cơ thể cô bởi vì là do dạng đơn giản của 'Tam sinh quyết' hợp thành nên vẫn có thể tự động vận hành. Lại có thêm đan dược của hắn, cho dù là mười năm nữa cũng sẽ không có tình huống hồn phi phách tán xảy ra.

- Không phải là rất xa, nếu anh bay đi thì chỉ cần thời gian một ngày, chúng tôi thì lại phải cần tới khoảng 10 ngày.

Tu sĩ cao gầy lập tức trả lời, trong lòng lại đang nghĩ nếu Diệp Mặc ẩn dấu tu vi, hẳn là Huyền tiên trung kì hoặc hậu kì.

- Cũng được, đưa hết những vật liệu này của các anh cho tôi là được rồi, tôi đưa mỗi người 3 cặp lông vũ và ba viên yêu đan của Vô Ảnh Kiêu.

Diệp Mặc gật đầu nói, những vật liệu này tốt hơn nhiều so với cái mà lúc đầu hắn trao đổi với tu sĩ Kim tiên ở Giác Hồn Vực. Vật liệu từ Vô Ảnh Kiêu của hắn đẳng cấp cũng tốt hơn rất nhiều.

- Không vấn đề.

Hai gã Huyền tiên này lập tức đồng ý, bọn họ vốn chỉ muốn đổi lấy hai cặp thôi, bây giờ Diệp Mặc lại hào phóng đưa cho bọn họ mỗi người 3 cặp, đương nhiên là không có vấn đề gì rồi. Qua giới thiệu lẫn nhau, hai gã Huyền tiên đã biết tên của Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng biết tu sĩ cao gầy tên là Kim Truyền Lâm, gã tướng mạo không tầm thường kia tên là Khổng Cương, còn về lai lịch thì đối phương không có nói, Diệp Mặc cũng không hỏi.

Diệp Mặc mời hai người lên Thanh Nguyệt, không để hai người tiến vào

bên trong Thanh Nguyệt. Bên trong Thanh Nguyệt có Chân Băng Du, tuy Chân Băng Du không để ý đến bản thân cô, Diệp Mặc lại không nghĩ vậy, hơn nữa Kim Truyền Lâm và Khổng Cương hai người này như thế nào, Diệp Mặc một chút cũng không biết rõ.

Thanh Nguyệt là của Diệp Mặc, Diệp Mặc không mời hai người tiến vào trong khoang, hai người đương nhiên sẽ không chủ động yêu cầu.

...

Kim Truyền Lâm quả nhiên nói không sai, thời gian chỉ hơn một ngày, Diệp Mặc liền nghe gã nói đã đến nơi rồi.

Diệp Mặc xuống khỏi Thanh Nguyệt, chỉ nhìn thấy một khe núi chật hẹp, có lẽ nên nói là một vực sâu, vực sâu kéo dài xa tít, thần thức của Diệp Mặc dường như nhận thấy được hạn chế, đồng dạng cũng không quét đến tận cùng.

- Ở đây hả?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi, ở đây thiếu thốn tiên linh khí, tựa như không thể nào có mỏ tiên tinh nào mới đúng.

- Không phải chỗ này, là từ vực sâu đi thẳng vào trong, thời gian khoảng chừng một ngày là có thể tới nơi. Ở đây hình như có khoáng vật gì đó, hoặc là trận pháp gì đó, không thể phi hành, chỉ có thể xuống dưới đi bộ.

Khổng Cương nghe thấy Diệp Mặc hỏi, lập tức trả lời.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét ra, liền biết là ở đây đúng là không thể phi hành, hắn nhìn hai người hỏi:

- Hai người đã tới đó rồi?

- Đúng vậy, chính vì năm người chúng tôi có được một bản đồ mỏ tiên tinh. Tìm kiếm đã gần ba tháng ở chỗ này, nhưng vẫn chưa có kết quả gì.

Sau đó tôi và Khổng Cương cho rằng bản đồ này là giả, liền quyết định trước tiên cứ tới tầng thứ tư của Hỗn Độn Tinh vực, mà ba người kia vẫn cứ cho rằng ở đây có mỏ Tiên tinh, cho nên cứ tiếp tục ở đây tìm kiếm. Không ngờ chúng tôi vừa mới đến cửa vào tầng thứ tư, bọn họ liền truyền tin tức đến, nói là tìm thấy mỏ tiên tinh rồi.

Kim Truyền Lâm lập tức nói.

- Vậy cái vừa nãy anh nói với tôi không nhất định thực sự tồn tại? Chỉ là có khả năng tồn tại?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Kim Truyền Lâm hỏi lại lần nữa.

Khổng Cương vẫn cho rằng Diệp Mặc là tu sĩ Huyền tiên hậu kì, thậm chí tu vi còn cao hơn gã và Kim Truyền Lâm một chút. Bây giờ Diệp Mặc hỏi, gã sợ Diệp Mặc nghi ngờ, vội vàng nói:

- Anh bạn hiểu lầm rồi, bởi vì lời nói của người bạn truyền tin tức kia không đáng tin cho lắm, tôi không tin lời y lắm, cho nên tôi mới muốn yêu cầu tiếp tục tới tầng thứ tư, mà y thì muốn quay về xem xem.

Diệp Mặc gật đầu nói;

- Nếu vậy thì dẫn đường đi, tôi cũng đi thử xem.

Nói xong Diệp Mặc bế Chân Băng Du từ trên Thanh Nguyệt xuống, cõng trên lưng mình, đồng thời thu hồi Thanh Nguyệt.

Khổng Cương và Kim Truyền Lâm lúc này mới biết, thì ra bên trong pháp bảo phi hành của Diệp Mặc còn có một người nữa, còn là một cô gái cực đẹp, hình như tiên tử cực kỳ xinh đẹp này còn bị thương nặng, chỉ là hơi thở của Chân Băng Du yếu ớt gần như không có, hai người đều không nhìn ra tu vi của cô.

Nhưng hai người cũng không hỏi Diệp Mặc, dù sao thì đây là việc riêng tư của Diệp Mặc.

Sau khi Kim Truyền Lâm dẫn đường một đoạn, Diệp Mặc liền có chút không kiên nhẫn được nữa, hắn cảm thấy tốc độ quá chậm, hắn biết đối phương không phải là cố ý chậm như vậy, mà là sợ bị Tuyền sát hư không cuốn vào trong, Diệp Mặc vẫn phải mở miệng nói:

- Anh Kim, hay là để tôi dẫn đầu đi.

Diệp Mặc vừa mở miệng, Kim Truyền Lâm liền hiểu ý Diệp Mặc, gã có chút xấu hổ xích qua một bên nói:

- Anh Diệp, tu vi của anh cao hơn tôi, anh dẫn đầu thì không còn gì tốt hơn.

Diệp Mặc không để ý lời nói của Kim Truyền Lâm, thời gian của hắn rất quý giá, loại lãng phí thời gian vô nghĩa này, hắn cũng không sẵn lòng lắm.

Đối với Tuyền sát hư không, Diệp Mặc căn bản là không lo lắng, phạm vi thần thức của hắn đã có thể cảm ứng được từ lâu rồi, cho nên từ sau khi hắn dẫn đường, tốc độ của ba người lập tức tăng nhanh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1608

Phi Hành Pháp Bảo Bị Dòm Ngó

Kim Truyền Lâm và Khổng Cương nhìn nhau, trong mắt cũng có thể nhìn thấy chút kiêng kị. Bọn họ không biết Diệp Mặc từ nơi nào đến, chẳng những không sợ Vô Ảnh Kiêu, đến Tuyền sát hư không dường như cũng có thể cảm ứng được.

Diệp Mặc dẫn đường ba người họ với tốc độ cực nhanh, căn bản cũng không đến một ngày, chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, cũng đã đến được ngã ba rồi.

Đến nơi, Diệp Mặc căn bản cũng không cần Kim Truyền Lâm nhắc nhở, thần thức đã quét đến ba người đang trong một chỗ sâu trong ngã ba hẹp ấy, đều là tu vi Huyền Tiên, hai tên Huyền Tiên hậu kỳ, một tên Huyền Tiên đỉnh phong trung kỳ.

Lúc này trước mặt ba người là một sơn động cực lớn cũng đã được mở ra, sơn động này ở bên cạnh một vách đá hơi nghiêng. Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong sơn động này, quả nhiên có một chút tiên tinh vụn trong đó, dường như hạ phẩm cũng có mà trung phẩm cũng có.

- Ồ, Kim sư huynh, sao các anh nhanh như vậy đã đến nơi rồi? Hắn là ai?

Người nói chuyện là một nữ tu Huyền Tiên phong thái cũng không tệ, ba người sau khi đến trước mặt rồi, cô mới phát hiện ra mình không biết Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ là một tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ, hơn nữa sau lưng còn cõng

một người con gái bị trọng thương, sao lại cũng được Kim Truyền Lâm dẫn đến? Ngay lập tức cô nhìn thấy tướng mạo của người con gái này, đúng là cực kỳ xinh đẹp. Nếu như không phải hai người Kim Truyền Lâm và Khổng Cương đều không phải là người háo sắc, cô thậm chí còn cho rằng Diệp Mặc bị bọn họ ép đến, còn người con gái sau lưng Diệp Mặc cũng là một con mồi trong đó.

- Ồ…

Người đàn ông mặc áo xám đứng sau lưng Huyền Tiên này ngạc nhiên ồ lên một tiếng, ánh mắt của gã nhìn thân hình Chân Băng Du, rõ ràng cũng bị dung nhan tuyệt thế của Chân Băng Du làm chấn động.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết người đàn ông này không phải là người tốt, Kim Truyền Lâm và Khổng Cương cũng đều đã gặp Chân Băng Du, hai người họ cũng chỉ lộ ra chút giật mình rồi cũng không chú ý gì thêm nữa, còn ánh mắt của nam tu này thì lại chằm chằm nhìn Chân Băng Du.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào, người đàn ông áo xám này tu vi Huyền Tiên hậu kỳ, Diệp Mặc bây giờ có quả cân của Thế giới thạch, hắn căn bản cũng không để ý.

- Phùng Quảng Long, vị này là anh Diệp, có cả bạn đời của anh Diệp nữa.

Khổng Cương thấy người đàn ông mặc áo xám này chằm chằm nhìn người con gái sau lưng Diệp Mặc, lại nghe thấy Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lập tức biết Diệp Mặc trong lòng khó chịu, cho nên, gã lập tức đứng ra nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Nói xong Khổng Cương lại chỉ nữ tu Huyền Tiên hậu kỳ nói chuyện đầu tiên nói với Diệp Mặc:

- Đây là Hồ Dung sư tỷ, người kia là Trần Phái.

Khổng Cương chỉ nam tu một mực vẫn chưa nói gì nhưng nhìn rất thành

thật kia nói, tu vi Huyền Tiên trung kỳ đỉnh phong. Nhưng Diệp Mặc cũng không xem thường bất kỳ ai trong này, có thể đến được tầng thứ ba của Hỗn Độn Tinh vực, đều là những người không phải hạng tầm thường.

- Kim sư huynh, các anh sao lại đến đây nhanh như vậy?

Hồ Dung lại hỏi một câu.

Kim Truyền Lâm lại vội nói:

- Pháp bảo phi hành của anh Diệp có thể phòng bị được Vô Ảnh Kiêu, cho nên chúng tôi mới đến nhanh như vậy. - Không ngờ lại có loại pháp bảo phi hành như này?

Hồ Dung giật mình nhìn chằm chằm Diệp Mặc, ngay cả hai người Trần Phái và Phùng Quảng Long cũng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Phùng Quảng Long lại càng có chút vui mừng lóe lên trong mắt, Diệp Mặc chỉ là một Kim Tiên hậu kỳ, chẳng những có một người con gái tuyệt sắc như này, còn có pháp bảo phi hành có thể phòng tránh được Vô Ảnh Kiêu nữa, những thứ này xứng với tu sĩ Kim Tiên sao?

- Anh Phùng, các anh chẳng phải gọi tôi và Kim Truyền Lâm đến, nói là phát hiện ra mỏ tiên tinh sao? Sao tôi không cảm nhận được Tiên linh khí? Những mảnh vỡ tiên tinh trên mặt đất này có phải là các anh tùy tiện rắc ra không?

Khổng Cương cau mày nói.

Phùng Quảng Long thấy Khổng Cương nói vậy, đồng thời cũng nhíu mày, sau đó khua tay nói:

- Anh Khổng, chuyện mỏ tiên tinh không cần gấp gáp, nếu tìm anh đến đương nhiên sẽ không gạt anh sang một bên. Tôi bắt chuyện với Diệp sư đệ này trước đã.

Khổng Cương thấy Phùng Quảng Long gọi Diệp Mặc sư đệ, hơn nữa từ

ánh mắt cũng có thể nhìn ra, gã chắc hẳn đã chú ý đến pháp bảo phi hành và người con gái sau lưng kia của Diệp Mặc rồi. Cho nên gã không đợi Phùng Quảng Long nói chuyện với Diệp Mặc, sắc mặt Khổng Cương liền trầm xuống:

- Anh Phùng, anh Diệp này cũng là bạn của chúng tôi, cùng đến đây tìm mỏ tiên tinh.

- Cùng đến tìm mỏ tiên tinh?

Hồ Dung nghi ngờ hỏi một câu.

Giá trị của mỏ tiên tinh đương nhiên rất cao, hai người Khổng Kim dẫn theo một tu sĩ Kim Tiên đến giúp cái gì? Hơn nữa tu sĩ Kim Tiên này còn dẫn theo một người con gái bị trọng thương nữa.

Phùng Quảng Long và Trần Phái đều nghi ngờ, Trần Phái chỉ nghi ngờ hỏi một chút, cũng không nói thêm câu gì. Phùng Quảng Long lại nhanh chóng thu lại sự nghi ngờ của mình, đi đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Diệp sư đệ, bạn của anh bị thương rồi à?

- Không phiền các hạ hao tâm tổn trí.

Diệp Mặc lạnh lùng trả lời.

Phùng Quảng Long lại cười ha hả nói:

- Thực ra anh cũng không hiểu tôi, tôi và Khổng Cương là bạn bè, tính cách cũng tương tự nhau, đều thích kết giao bạn bè. Cho nên anh có thể nói chuyện được với Khổng Cương, thì chắc chắn cũng có thể nói chuyện với tôi được.

Lời này của Phùng Quảng Long vừa nói ra, Hồ Dung và Trần Phái liền biết được ý tứ của Phùng Quảng Long, chỉ có điều bọn họ cũng không nhiều

lời, Khổng Cương mặc dù rất muốn nói thêm câu nữa, nhưng lại Kim Truyền Lâm liếc nhìn, nên cũng không nhúc nhích gì.

Diệp Mặc coi lời nói của Phùng Quảng Long vừa nói ra như không khí vậy, căn bản cũng không thèm nghe.

Phùng Quảng Long cũng không nhụt chí, tiếp tục nói:

- Diệp sư đệ, tôi cũng có chút kinh nghiệm nhất định với nội thương, hay là anh để tôi xem qua bạn của anh một chút, để tôi xem có thể giúp được chút gì không?

- Cút.

Diệp Mặc quát lớn.

Thấy Diệp Mặc mắng Phùng Quảng Long cút, những người còn lại lập tức khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, cho dù Kim Truyền Lâm và Khổng Cương cũng không muốn Diệp Mặc lại nói thẳng đến vậy, hơn nữa lại không chút nể tình.

Sắc mặt Phùng Quảng Long biến sắc, lập tức định ra tay, nhưng lại nhìn thấy Chân Băng Du mở mắt, dung nhan tuyệt mỹ đó lập tức khiến gã sững sờ, sự tức giận trong lòng lập tức biến mất, ngược lại lại cười cười nói:

- Ha ha, nếu không muốn thì thôi, tôi cũng chỉ là muốn giúp chút mà thôi.

Khổng Cương thấy Phùng Quảng Long không ngờ lại không ra tay, gã không muốn chuyện này lại xảy ra, vội nói:

- Hồ Dung sư tỷ, mỏ tiên tinh rốt cục là thế nào? Rốt cục có hay không, nếu như không có, thì tôi muốn đi rồi.

Hồ Dung cũng rất kinh ngạc khi Phùng Quảng Long không ra tay với Diệp Mặc, ngay lập tức cô cho rằng Phùng Quảng Long chắc hẳn kiêng kị hai người Khổng Cương và Kim Truyền Lâm. Bây giờ Khổng Cương hỏi

đến, cô vội nói:

- Ba người chúng tôi cũng đã tìm được vị trí chính xác rồi, tôi chắc trên 50% trong đó chính là lối vào của mỏ tiên tinh.

- Cho nên các anh rắc một chút tiên tin vụn lên mặt đất, chính là vì dẫn dụ chúng tôi mắc lừa đúng không?

Kim Truyền Lâm thấy Hồ Dung nói vậy lập tức không hài lòng, lúc trước gã nhận được tin tức là 100%, mặc dù biết Hồ Dung nói căn bản cũng không thể nào tin được, nhưng khả năng 50% này cũng quá ít rồi.

Nói cách khác lời nói của Hồ Dung này chính là đánh rắm, khả năng 50% sao? Cho dù bất cứ nơi nào cũng có 50% khả năng, hoặc là phải hoặc là không phải.

- Những tiên tinh này quả thực không phải chúng tôi rắc ra, tôi khẳng định những gì tôi nói là sự thực.

Hồ Dung thấy Kim Truyền Lâm không tin cô, cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể tăng thêm ngữ khí mà thôi.

Lần này Diệp Mặc chủ động ngắt lời Kim Truyền Lâm nói:

- Cô ấy nói không sai, những tiên tinh này quả thực không phải bọn họ cố ý rắc ra, mà là khi mở cái động phủ này bị rơi ra ngoài.

Thần thức của Diệp Mặc cũng quét vào trong thạch động này, nham thạch của thạch động này cứng vô cùng, hơn nữa thần thức cũng không thể nào xuyên thấu vào sâu hơn. Nhưng cho dù như vậy, thần thức của Diệp Mặc cũng đã quét được trên thạch động này cũng có chút mảnh vụn tiên tinh rồi.

- Thật sao?

Kim Truyền Lâm trong lòng thực ra vẫn rất kiêng kị Diệp Mặc, hơn nữa

cũng tương đối tin tưởng Diệp Mặc. Bây giờ Diệp Mặc nói ra, gã theo bản năng lặp lại một câu.

- Vốn dĩ chính là vậy, anh nhìn trên vách đá này cũng có tiên tinh vụn này.

Hồ Dung bắt được cơ hội có chút bất mãn nói.

Kim Truyền Lâm lúc này cũng nhìn thấy tiên tinh vụn xung quanh vách đá, gật đầu nói:

- Hóa ra như vậy thật, nơi này nếu như có tiên tinh vụn, vậy chứng tỏ rằng nơi này quả thực có khả năng là nơi có mỏ tiên tinh.

Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Những tiên tinh vụn này chỉ là tàn dư của trận pháp được bố trí lưu lại mà thôi, cũng không có chút liên quan gì đến mỏ tiên tinh kia.

Hồ Dung rõ ràng cũng sớm biết chuyện này, cô lại có chút kinh ngạc năng lực phán đoán của Diệp Mặc, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đoán ra tiên tinh vụn này không có liên quan gì đến mỏ tiên tinh kia. Phải biết trong này vốn dĩ chính là nơi có mỏ tiên tinh mà trong bản đồ chỉ, đào được tiên tinh, rất dễ khiến người ra nghĩ đến nơi này chính là địa chỉ mỏ tiên tinh.

- Có phải vậy không? Hồ Dung tiên tử?

Kim Truyền Lâm lần này đến sư tỷ cũng không gọi nữa, mà lại trực tiếp gọi tên của Hồ Dung.

Hồ Dung vội nói:

- Không phải, anh nghe tôi nói, thạch động này chúng tôi sau khi đào vào, phát hiện trong này còn có một cấm chế che đậy nữa, cấm chế che đậy này rất cao minh, ba người chúng tôi trong khoảng thời gian ngắn căn bản

cũng không thể nào phá được, cho nên tôi mời các anh đến, chúng tôi đoán là, sau khi phá được cấm chế này, mới có thể trực tiếp đến được vị trí của mỏ tiên tinh.

Khi Diệp Mặc nghe thấy Hồ Dung nói về cấm chế, thần thức cũng đã lại lần nữa cẩn thận quét vào trong huyệt động mà ba người này đào.

Quả nhiên, lần này thần thức của Diệp Mặc sau khi cẩn thận tìm kiếm, ở trong cùng của động tìm được một cấm chế rất rõ ràng. Cấm chế này hình như có tác dụng che chắn, hơn nữa lực phòng ngự cũng không tệ.

Cấm chế có tác dụng che đậy, Diệp Mặc quả thực cũng có chút tin tưởng. Nơi này nếu như có mỏ tiên tinh thật, vậy ý đồ dùng cấm chế này quá rõ ràng rồi, đó chín là che lại, không muốn tiên linh khí tản ra ngoài.

- Vậy thì qua đó xem xem.

Kim Truyền Lâm lập tức gật đầu nói, ngay sau đó là người đầu tiên tiến vào trong động.

Mấy người Diệp Mặc cũng đi cùng.

Kim Truyền Lâm sau khi xem qua cấm chế kia, lập tức cười khẩy nói:

- Tôi nói các anh sao lại tốt bụng như vậy, có mỏ tiên tinh còn nhớ gọi tôi nữa. Hóa ra cấm chế này không phải đơn giản là có thể phá đi được, nhưng tôi mặc dù là một Tiên trận sư cấp một, nhưng cấm chế này tôi căn bản cũng không nhìn ra được, đoán chừng khiến Hồ Dung sư tỷ thất vọng rồi.

Diệp Mặc ngược lại không ngờ tên Kim Truyền Lâm này lại còn là một Tiên trận sư cấp một nữa.

Hồ Dung thấy Kim Truyền Lâm nói vậy vội nói:

- Kim sư huynh, anh xem anh nói, cấm chế này chính là dựa vào sức

mạnh mà mở ra, chúng ta năm người hợp lại, chắc chắn có thể thành công được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1609

Đập Thành Mảnh Nhỏ

Trần Phái vẫn im lìm không nói gì chủ động nói:

- Hồ Dung sư tỷ nói không sai, chúng ta cùng hợp lực lại quả thực có thể phá vỡ cấm chế này.

Trần Phái lúc trước một mực không nói gì, Diệp Mặc cũng sớm đã chú ý đến người này, người này thoạt nhìn có chút không nổi bật, nhưng mơ hồ lại có chút khí tức âm hàn. Nếu như tu sĩ bình thường cũng khó có thể cảm nhận được, Diệp Mặc linh căn đầy đủ, hơn nữa lại tu luyện Tam Sinh quyết, liền cảm giác được ngay lập tức. Cái cảm giác này khiến Diệp Mặc cũng không có thiện cảm lắm với tên Trần Phái này.

Nhưng những lời này của Trần Phái cũng có chút đạo lý, Diệp Mặc cũng đồng ý, cấm chế này quả thực cần phải dùng sức mạnh mới có thể phá được. Nếu như muốn phá thật, thì cấm chế này Diệp Mặc cũng không phá được. Cấm chế này ít nhất cũng phải cấp năm trở lên, cho dù có năm người cũng cần phải mấy ngày, nếu thiếu đi một người thì thời gian cũng sẽ kéo dài thêm, chẳng trách bọn họ lại gọi Kim Truyền Lâm và Khổng Cương đến.

Nhưng Diệp Mặc cho rằng, nếu như thêm hắn vào, thì cũng không cần nhiều thời gian, quả cân thế giới thạch của hắn đập xuống, thì uy lực căn bản cũng không có gì có thể cản nổi.

- Khoan đã, tôi thấy rồi.

Kim Truyền Lâm bỗng nhiên ngạc nhiên ngắt lời người khác, chỉ vào một góc ngạc nhiên nói.

- Thấy cái gì?

Hồ Dung nghi ngờ hỏi.

Kim Truyền Lâm vô cùng kích động nói:

- Cấm chế này bị phá rồi, chúng ta chỉ cần tấn công trận kỳ bị tàn phá này, nói không chừng trong khoảng hai tuần hương có thể phá vỡ được.

Thực ra khi Kim Truyền Lâm nói câu thấy rồi, Diệp Mặc cũng đã phát hiện ra nơi cấm chế này bị tàn phá. Hắn ngược lại lại có chút khen thưởng Kim Truyền Lâm, một Tiên trận sư cấp một có thể phát hiện ra chỗ tàn phá của cấm chế này, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Hồ Dung trong mắt lộ ra tia tiếc nuối, sớm biết như này không gọi hai người Kim Truyền Lâm đến nữa. Nhưng cô cũng chỉ tiếc nuối trong chốc lát rồi lại thôi, ngược lại cũng mừng rỡ nói:

- Vậy thì mọi người nhanh chóng tấn công cấm chế đi. Tôi cũng muốn biết đây có phải hay không.

- Để tôi.

Trần Phái ngay lập tức phóng ra pháp bảo của mình đập lên cấm chế, mấy người thấy vậy cũng nhao nhao phóng pháp bảo của mình ra.

Diệp Mặc thấy cấm chế tàn phá này bị năm người tấn công, thậm chí chỉ cần một tuần hương là có thể phá rồi, cũng lười chẳng thèm phóng ra Thế giới thạch.

Diệp Mặc chỉ là tu vi Kim Tiên hậu kỳ, hắn không chủ động ra tay, lại cõng một người con gái trên lưng, năm người còn lại cũng chẳng mở miệng bảo hắn ra tay.

Quả nhiên chỉ vẻn vẹn một tuần hương, cấm chế đó đã vang lên những tiếng răng rắc, Kim Truyền Lâm lại tấn công thêm mấy cái nữa, liền nghe

thấy tiếng ồn ào, cấm chế che chắn trước mắt hoàn toàn bị phá hủy, lộ ra một thạch sảnh sực lớn.

- Phá được rồi sao?

Khổng Cương nghi ngờ chằm chằm nhìn thạch sảnh trước mặt nói, dường như có chút không tin cấm chế này lại phá dễ dàng như vậy.

Nhưng thạch sảnh trước mặt này cũng không có bất kỳ thứ gì, nói cách khác chỉ là một ngã ba, có ba cửa động thông nhau đi vào sâu bên trong núi, bất luận là thần thức hay là mắt thường cũng không nhìn thấy rõ bên trong rốt cục là có thứ gì.

- Trong này có ba cửa động, chúng ta làm sao giờ?

Trần Phái chằm chằm nhìn ba cửa động hỏi.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hồ Dung, rõ ràng Hồ Dung trong này cũng có chút địa vị.

Hồ Dung trầm mặc một lúc rồi nói:

- Tôi đề nghị đi vào ba cửa động này cùng một lúc, người của chúng ta bên này chia làm ba đội nhỏ, mỗi một đội tiến vào một cửa động.

Đề nghị của Hồ Dung ngay lập tức được mọi người đồng ý, đúng lúc này Chân Băng Du bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi bên tai Diệp Mặc:

- Đây là đâu?

Diệp Mặc có chút lúng túng một lúc rồi nói:

- Đây là tầng thứ ba, tôi đến tìm một mỏ tiên tinh, chắc hẳn cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian, cô không cần lo lắng.

Chân Băng Du bị trọng thương, hắn không nhanh chóng dẫn cô quay về Cực Kiếm môn, lại một thân một mình đi tìm tiên tinh, mặc dù cái này đối

với Diệp Mặc mà nói cũng là chuyện cần thiết, nhưng hắn cũng có chút ngại.

- Uhm.

Chân Băng Du sau khi nói một từ, cũng không nói thêm gì nữa.

Phùng Quảng Long mở miệng nói:

- Như vậy tốt rồi, Hồ Dung sư tỷ và anh Trần một đôi. Anh Khổng và anh Kim một đội, tôi cùng Diệp sư đệ này một đội là được rồi.

Lời này của Phùng Quảng Long vừa nói ra, tất cả mọi người cũng không nói gì. Rõ ràng đều hiểu ý tứ của Phùng Quảng Long, tên này chắc chắn là muốn giết tên họ Diệp này, sau đó cướp pháp bảo phi hành, nói không chừng người con gái kia cũng nằm trong âm mưu của gã.

Khổng Cương đang định nói chuyện, lại nghe thấy Diệp Mặc đơn giản nói:

- Được.

Hồ Dung chỉ nói tổ độ tiến vào tìm mỏ tiên tinh, cũng không nói sau khi tìm mỏ tiên tinh rồi, có phải thông báo với đồng bọn hay không. Cũng không biết giữa bọn họ đã lên kế hoạch rồi hay không, hoặc là nói có cách khác rồi. Nếu như Hồ Dung không nói, thì Diệp Mặc cũng không hỏi.

Đối với Diệp Mặc mà nói, nếu như hắn tìm được mỏ tiên tinh rồi, hắn sẽ không chủ động thông báo. Hắn cũng không hứa với ai, còn đến chỗ này, vẫn là vì dùng nguyên liệu Vô Ảnh Kiêu trao đổi lấy được tin tức.

Vốn dĩ Hồ Dung muốn phản đối thấy Diệp Mặc cũng đồng ý rồi, chỉ có thể nuốt lời phản đối lại. Cô phản đối Diệp Mặc và Phùng Quảng Long thành tổ đội, ngược lại cũng không phải suy nghĩ cho Diệp Mặc, mà là vì pháp bảo phi hành trên người Diệp Mặc, cô cũng muốn có.

- Nếu như vậy, vậy thì chúng ta bắt đầu hành động thôi, tôi chọn đi

vào cửa động bên trái.

Phùng Quảng Long lập tức nói, đoán chừng gã cũng sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nói xong gã nhìn Diệp Mặc cười cười:

- Anh bạn, chúng ta đi trước thôi.

Lần này ngược lại lại không gọi Diệp Mặc là sư đệ nữa.

Thấy Diệp Mặc lưng cõng một người con gái đi cùng Phùng Quảng Long tiến vào trong cửa động bên trái, Khổng Cương lắc đầu, cũng không nói gì.

- Tên Phùng Quảng Long này quả thực hơi quá đáng, một mình ăn mảnh.

Hồ Dung cười khẩy nói, rõ ràng cũng có chút nuối tiếc pháp bảo phi hành của Diệp Mặc.

Kim Truyền Lâm cười khẩy nói:

- Ăn mảnh một mình, còn không biết là ai đâu. Khổng Cương, chúng ta đi thôi.

Nói xong gã dẫn theo Khổng Cương trực tiếp tiến vào cửa động bên phải, nhường lại cửa động chính giữa cho Hồ Dung.

- Kim Truyền Lâm có ý gì vậy?

Hồ Dung nhìn bóng Kim Truyền Lâm và Khổng Cương biến mất nghi ngờ hỏi.

Trần Phái cau mày suy nghĩ một hồi, rồi lên tiếng:

- Gã e rằng muốn nói tên Diệp Mặc kia cũng không đơn giản, tâm tư

của Phùng Quảng Long tất cả mọi người đều biết, tên họ Diệp kia chắc chắn cũng biết. Hắn nếu như biết, còn muốn chủ động cùng đội với gã, rất có khả năng là vì hắn căn bản không sợ Phùng Quảng Long.

Hồ Dung cũng trầm mặc, vừa rồi Diệp Mặc dường như cũng không lo lắng, cũng chưa từng có ý sợ hãi, hơn nữa hắn lại quát Phùng Quảng Long cút trước mặt Phùng Quảng Long, chắc hẳn cũng không phải chủ ý chọc giận. Lúc trước cô còn cho rằng Diệp Mặc rất quen hai người Kim Truyền Lâm, Khổng Cương. Bây giờ xem ra, hình như cũng không phải như vậy.

- Chúng ta cũng vào thôi, nếu như không tìm được, vậy thì vào động mà Phùng Quảng Long vào xem sao.

Hồ Dung không tiếp tục nghĩ nữa, khua khua tay đi thẳng vào cửa động giữa.

…

Diệp Mặc sau khi cùng Phùng Quảng Long tiến vào cửa động, cũng không tiếp tục dài dòng với Phùng Quảng Long. Hắn biết Phùng Quảng Long muốn giết hắn cướp đồ, mấy người Kim Truyền Lâm cũng biết, nếu mọi người đều giả bộ như không có chuyện gì, hắn cũng sẽ không vạch trần.

Trong thạch động hoàn toàn đen như mực, đối với Diệp Mặc và Phùng Quảng Long mà nói, cái này cũng không ảnh hưởng chút nào. Thạch động này mặc dù thần thức cũng bị áp chế, phạm vi nghìn mét cũng có thể nhìn rõ được.

Hai người đi cũng chưa đến hai canh giờ, thì đến một nơi trống trải, nơi này còn có một bàn đá và ghế đá, dường như là nơi để nghỉ ngơi. Hơn nữa nơi này không giống với những nơi khác, xung quanh còn có một Minh quang trận, những ánh sáng yếu ớt phát ra, chiếu sáng nơi này là nơi có chút trống trải, có chút âm u.

Phùng Quảng Long sau khi thấy chỗ này, lập tức dừng lại.

- Diệp sư đệ, chúng ta dừng lại đây nghỉ ngơi chút đi.

Phùng Quảng Long sau khi dừng lại, lập tức nhìn Diệp Mặc cười tủm tỉm nói.

Diệp Mặc không nói gì, hắn thực sự không có tâm trạng nói nhảm với tên này.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, Phùng Quảng Long cũng không lôi thôi nữa, nói thẳng:

- Anh bạn, tôi nhắm trúng pháp bảo phi hành của anh, ra giá đi. Nếu như anh có thể cho tôi miễn phí, tôi bằng lòng giúp anh trị thương cho bạn anh…

- Cút.

Diệp Mặc lại lần nữa quát lớn.

Phùng Quảng Long sắc mặt lạnh lùng:

- Lúc trước anh ở ngoài cũng nói tôi cút đi, tôi còn chưa tính sổ với anh, bây giờ anh vẫn còn dám lớn lối như vậy, ông đây đếm từ một đến ba, giao pháp bảo phi hành và người bạn kia của anh ra…

Chân Băng Du cũng không còn hôn mê nữa, lời nói của Phùng Quảng Long cô đương nhiên nghe thấy, trong lòng không khỏi thầm bất đắc dĩ. Tên này tìm cái chết cũng quá rõ ràng rồi, Diệp Mặc bây giờ là Kim Tiên hậu kỳ, nếu như đã dám đi cùng gã, chắc hẳn cũng đã có cách đối phó với gã.

Diệp Mặc làm gì còn đợi gã dài dòng nữa, quả cân Thế giới thạch cũng được đập xuống.

Hắn lấy ra quả cân Thế giới thạch cũng chỉ đánh một trận, trong lòng cũng có chút khó chịu, bây giờ tên Phùng Quảng Long này khiêu khích, hắn căn bản cũng không nghĩ nhiều, lập tức phóng ra quả cân Thế giới thạch của mình.

Một sức ép không gian kinh khủng truyền đến, khi Phùng Quảng Long phát hiện ra Diệp Mặc không ngờ lại dám động thủ, lập tức liền phản ứng lại.

Gã không biết hòn đá đen càng lúc càng lớn này là pháp bảo gì, nhưng áp lực áp chế không gian này, khiến gã khó có thể ngăn chặn được khủng hoảng trong lòng, đối phương không phải là Kim Tiên hậu kỳ sao? Lực ép kinh khủng của Thế giới thạch khuếch tán trong động nhỏ hẹp này, uy lực lại càng lớn.

Phùng Quảng Long cũng không kịp nghĩ gì khác, một bóng dáng màu hồng được phóng ra, muốn chặn lại núi đá của Diệp Mặc kia lại.

Ầm…

Diệp Mặc ra tay trước, quả cân Thế giới thạch cũng đã được khởi động, còn Phùng Quảng Long vội vàng phóng ra Kim cổ của mình, mặc dù Kim cổ của gã cũng miễn cưỡng thuộc hàng tiên khí trung phẩm, nhưng là một tiên khí tứ phẩm còn chưa hoàn toàn khởi động, muốn chặn lại quả cân thế giới thạch của Diệp Mặc, căn bản không thể nào.

Gã chắc cũng không ngờ Diệp Mặc lại dám chủ động ra tay, nói cách khác gã căn bản không coi Diệp Mặc ra gì. Công pháp ẩn nấp có rất nhiều, tuổi tác của Diệp Mặc thoạt nhìn không lớn, không thể nào là loại người có tu vi cao thâm ẩn giấu được.

Cũng chính vì suy nghĩ sai lệch này, gã không cứu nổi mình. Huống chi cho dù gã toàn lực ra tay, cũng chưa chắc là đối thủ của Diệp Mặc.

Két…

Sau khi Kim cổ phát ra tiếng nổ vang, thì lại là âm thanh vỡ vụn răng rắc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1610

Tiên Niết Thể Đi Đào Khoáng

Chỉ một hiệp thì Kim Cổ của Phùng Quảng Long đã tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn biến thành bã vụn rồi. Phùng Quảng Long nhất thời kinh hãi, không đợi y hiểu được chuyện gì xảy ra thì Quả Cân 'Thế giới thạch' của Diệp Mặc đã lại lần nữa đập tới.

- Dừng tay, ta có chuyện muốn nói...

Phùng Quảng Long đã hoàn toàn kinh sợ cái Quả Cân này của Diệp Mặc rồi, đâu còn dám liều mạng nữa?

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy cái tên Phùng Quảng Long này rất đáng khinh, ngay cả cái tên tu sĩ Huyền Tiên trung kỳ lúc trước bị hắn và Chân Băng Du liên thủ giết chết cũng không đến nỗi thế này. Diệp Mặc khẳng định là nếu tên Phùng Quảng Long này gặp tên Huyền Tiên trung kỳ kia thì cũng sẽ bị giết mà thôi. Loại thủ đoạn này mà cũng dám cướp giật của hắn hay sao, thật sự là không biết sống chết. Bản thân mình cũng quá xem trọng y rồi.

Ầm ầm...

Quả Cân trong tay của Diệp Mặc không có nửa phần chần chờ, trực tiếp đập lên người của Phùng Quảng Long. Phùng Quảng Long cho dù là tu vi Huyền Tiên hậu kỳ, thì cũng không thể nào thoát khỏi lần công kích này của Diệp Mặc, lập tức bị đập nát như cám.

Sau khi thu hồi lại Quả Cân, thì Diệp Mặc cũng tiện tay thu hồi lại nhẫn trữ vật của Phùng Quảng Long. Bên trong chiếc nhẫn trữ vật chỉ có mấy

chục ngàn tiên tinh thượng phẩm, còn có một chút các loại tiên linh thảo nữa. Đường đường là một Huyền Tiên hậu kỳ, nhưng như thế này thì quá nghèo rồi. Diệp Mặc đoán rằng cái tên này trước nay vẫn chỉ luôn đi tìm các tu sĩ cấp thấp để bắt nạt mà thôi.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc chỉ một chiêu đã giết Phùng Quảng Long, thì cô lập tức biết là tu vi của Diệp Mặc lại lần nữa tăng lên rất nhiều rồi. Hơn nữa Diệp Mặc cũng đã có thêm một cái pháp bảo hình Quả Cân kia, dường như nó cũng không hề bình thường. Nhưng chỉ mới nghĩ một lát thôi, thì từng cơn mệt mỏi đã truyền đến, nhưng lần này thì thật ra cũng không bị ngất, mà chỉ là nhẹ nhàng chìm vào giác ngủ mà thôi.

Chân Băng Du ngủ thiếp đi thì Diệp Mặc cũng biết, cho nên cũng không muốn nói gì với cô cả. Hắn biết rằng lúc này thì cô đang rất yếu ớt.

Diệp Mặc nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Hai nén hương sau thì Diệp Mặc ngừng lại. Ở chỗ này đã xuất hiện một cái cấm chế, và nó cũng đã có chút sứt mẻ. Bên trong cũng có tiên linh khí nhàn nhạt tỏa ra. Tiên linh khí ở đây cũng không nồng đậm, nhưng Diệp Mặc khẳng định là ở đây phải có cái gì đấy, có lẽ thật sự là có một mỏ tiên tinh.

Lúc này thì Diệp Mặc cũng không hề do dự chút nào, trực tiếp lấy Quả Cân mầu đen ra đập xuống.

Cái cấm chế vốn đã sứt mẻ kia quả thực là chịu không nổi một kích của Quả Cân thì đã vỡ vụn ra rồi.

Tiên linh khí nồng đậm liền tràn ra ngoài. Lúc này thì Diệp Mặc đã biết được là Kim Truyền Lâm kia cũng không hề lừa hắn. Ở đây thực sự là có một mỏ tiên tinh. Hơn nữa còn là một mỏ tiên tinh thượng phẩm, chỉ là nó đã bị đào bới mất một phần mà thôi.

Đáng tiếc là mỏ tiên tinh này không có cách nào mang đi cả, chỉ có thể đào bới từng chút một.

Đã biết đây là một mỏ tiên tinh, thì Diệp Mặc liền lấy cái biệt thự chân khí của mình ra sau đó đặt Chân Băng Du vào trong biệt thự rồi mới lập tức bắt tay đào

Chưa từng có một tiên nhân nào có thể đào khoáng giống như Diệp Mặc cả. Vì hắn vừa đào khoáng vừa có thể vận chuyển 'Tam sinh quyết' để tu luyện. Cũng chẳng có một tu sĩ tu vi luyện thể Tiên niết thể nào cầm tiên khí tứ phẩm đi để mà đào khoáng cả. Chỉ có một mình Diệp Mặc hắn mà thôi.

Ưu thế sự cường hãn của tu sĩ luyện thể hoàn toàn được biểu hiện ra, từng đống tiên tinh thượng phẩm nhanh chóng được Diệp Mặc đưa vào trong Thế giới trang vàng. Còn con 'Vô ảnh' tham ăn ở trong Thế giới trang vàng thấy không ngừng có tiên tinh được đưa vào thì lập tức đã đoán được là Diệp Mặc gặp được chuyện tốt, cho nên vội vã yêu cầu được ra ngoài.

Diệp Mặc liền đưa 'Vô ảnh' ra, để cho nó tự mình đi cắn nuốt tiên tinh. Còn hắn thì không ngừng đào khoáng để đưa vào trong Thế giới trang vàng. Hắn nhất định phải đào, vì hắn cần thăng cấp Huyền Tiên, nếu không có tiên tinh thì căn bản là không được.

Một năm sau, Diệp Mặc nhìn khoảng bốn mươi đến năm mươi triệu tiên tinh ở trong Thế giới trang vàng của mình, thì mới chịu ngừng lại. Mỏ tiên tinh này ít nhất phải có trên dưới hai trăm triệu tiên tinh, nhưng Diệp Mặc cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian. Vì hắn cảm giác được biện pháp thu hoạch tiên tinh này quá chậm, hiện tại thì hắn không thể nào đẩy nhanh tiến độ được, nhưng chờ khi hắn tu vi cao hơn thì được rồi.

Một năm trôi qua, bọn người Kim Truyền Lâm không một ai đến cả. Diệp Mặc cũng biết bọn họ hẳn là cũng đã gặp được mỏ tiên tinh khác rồi, chỉ là không biết phẩm cấp mỏ tiên tinh mạ họ gặp là gì mà thôi. Diệp Mặc cũng không muốn suy đoán, lúc này hắn đã quyết định rời khỏi đây, tiếp tục đi lên tầng bốn.

Sau khi thu hồi 'Vô ảnh', Diệp Mặc lại lần nữa cõng Chân Băng Du lên lưng, sau đó lại sử dụng trận pháp để ẩn nấp hoàn toàn mỏ tiên tinh này đi.

Lúc này thì hắn mới yên tâm mà rời khỏi.

Hắn sợ sau này bản thân không có tiên tinh, thì sau này còn có thể trở lại đây mà đào. Cho nên cứ dấu nó đi là hay nhất.

Diệp Mặc nhanh chóng rời khỏi thạch động, nhưng khi hắn vừa mới muốn rời khỏi cửa động, thì liền ngừng lại. Hắn đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm, dường như là cái cửa động này có gì đó nguy hiểm đang chờ hắn.

Diệp Mặc đối với dự cảm của mình vẫn luôn tin tưởng, vì hắn tu luyện 'Tam sinh quyết', cho nên với những biến hóa xung quanh hắn đều có thể dùng trực giác cảm nhận khó có thể diễn tả được. Trừ phi đối phương là một người có bản lĩnh cao hơn hắn rất nhiều, bằng không thì hắn sẽ không thể nào có loại dự cảm này.

Hiện tại hắn đã dự cảm được nguy hiểm, vậy thì hẳn là có kẻ đang mai phục sẵn chờ đợi hắn. Diệp Mặc lập tức phóng mấy đạo thần thức đao ra ngoài, phát hiện thứ che đậy thần thức ở bên ngoài không phải là một trận pháp, mà là một cái pháp bảo, hơn nữa còn là một pháp bảo khiến thần thức đao của hắn trở nên vô dụng.

Dù cho thần trí của hắn không quét đến được, thì cũng không hề ảnh hưởng tới phán đoán của hắn. Ai biết được cái kẻ chuẩn bị đánh lén kia có ẩn nấp đi hay không?

Có thể ở đây ẩn nấp chờ thời cơ đánh len chỉ có thể là hai trong số bốn tên đi vào cửa động này. Nhưng Diệp Mặc cảm thấy Khổng Cương và Kim Truyền Lâm cũng không phải là hạng người này, kẻ duy nhất có khả năng chỉ có Trần Phái và Hồ Dung. Hồ Dung thì Diệp Mặc thấy khả năng cũng không lớn, đáng nghi nhất vẫn là tên Trần Phái kia.

Diệp Mặc nghĩ tới cái khí tức âm hàn lúc trước trên người Trần Phái, thì nếu như đúng là Trần Phái, thì tốt nhất là hắn nên sử dụng Cửu Dương thiên hỏa.

Nghĩ tới đây, thì khi Diệp Mặc vừa đứng trước động khẩu hắn đã lập tức phóng Thiên hỏa ra. Vầng Thái Dương mầu tím lập tức từ cửa động bay ra ngoài. Đòn công kích bằng Thiên hỏa bất ngờ này thì cho dù là Đại Tiên cũng không nhất định có thể tránh né được. Diệp Mặc tin rằng cho dù đối phương không phải là Trần Bái thì Thiên hỏa của hắn vẫn có tác dụng.

Một tiếng hét thảm vang lên. Diệp Mặc nghe được thì lập tức biết đúng là tên Trần Phái rồi. Lúc này thì cái pháp bảo che đậy thần thức ở bên ngoài do chủ nhân đã bị thương, cho nên cũng mất đi hiệu quả. Diệp Mặc lập tức quét thần trí tới một cái bóng đen chạy ra khỏi cửa động.

Sau một khắc thì Diệp Mặc đã phát hiện ra Trần Phái, y lúc này nhìn không giống người cũng chẳng giống quỷ, hai mắt đang nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Trong ánh mắt ngoại trừ sự kinh hãi và tức giận cực độ ra thì không còn gì cả. Có thể thấy được y và cái bóng đen vừa rồi Diệp Mặc thấy hoàn toàn không phải là một người.

- Quả nhiên là mày, mày giết Phùng Quảng Long, hiện tại lại muốn giết cả tao nữa đúng không?

Trần Phái nói một câu này khiến cho Diệp Mặc cũng cảm thán. Hắn không ngờ là còn có loại người vô sỉ này nữa. Ẩn nấp ở cửa động chờ mình đi ra để ám toán, nhưng khi bản thân bị đánh thì lại trở mặt thành kẻ bị hại ngay.

Bất luận là mình đi ra ngoài, hay là Phùng Quảng Long đi ra ngoài, thì Trần Bái chắc chắn đều sẽ ám toán. Y ẩn nấp ở chỗ này, chính là vì muốn cướp đoạt tiên tinh. Sau khi thành công thì toàn bộ tiên tinh người ta đào được đều bị y thu vào tay, quả thực là một kẻ vô cùng thâm độc. Chỉ là không biết Khổng Cương và Kim Truyền Lâm có bị y ám toán hay chưa?

Cái bóng đen vừa rồi chạy trốn rất có thể chính là Hồ Dung hoặc là một kẻ khác hợp tác cùng Trần Phái.

Đối với kẻ như thế này, thì Diệp Mặc chẳng hề có hứng thú giải thích,

trực tiếp lấy Quả Cân ra đập xuống.

Còn Trần Phái thì vừa rồi đã thấy Diệp Mặc phóng ra Thiên hỏa, cho nên đã biết mình đấu không lại Diệp Mặc rồi. Cho dù là một tu sĩ Kim Tiên thì thế nào, có thể phóng ra loại Thiên hỏa Cửu Dương kinh khủng như vừa rồi thì không thể nào là hạng người đơn giản được. Công pháp của y tính âm hàn, sợ nhất chính là công pháp Thiên hỏa. Cho nên khi thấy Diệp Mặc khoát tay, thì y lập tức lấy ra một cái pháp bảo hình quan tài, muốn ngăn trở công kích Thiên hỏa của Diệp Mặc.

Nhưng khiến y không ngờ chính là Diệp Mặc căn bản không hề phóng ra bất luận một loại mồi lửa nào, mà lại nện xuống một Quả Cân mầu đen thật lớn.

Cái Quả Cân kia từ trên cao hạ xuống, đảo mắt một cái đã biến thành một tòa núi nhỏ rồi.

Khi cái pháp bảo hình Quả Cân kia biến thành ngọn núi, thì Trần Phái đã thấy được rõ hơn, nhưng y lại chưa bao giờ phải khiếp sợ như hôm nay. Y có một loại cảm giác rằng cái Quả Cân kia của Diệp Mặc đập xuống, thì cái quan tài của y không thể nào chống đỡ được.

Ý niệm trong đầu của Trần Phái còn chưa kịp lưu chuyển, thì đã cảm giác được không gian xung quanh dường như toàn bộ đều đã bị cái ngọn núi đen khổng lồ kia ép xuống.

Không tốt! Trần Phái vừa nghĩ tới hai chữ này, thì quả núi nhỏ mầu đen kia đã đập lên phía trên cỗ quan tài của y. Áp lực kinh khủng lập tức truyền đến, trong nháy mắt Trần Phái liền phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Trần Phái cũng bất chấp việc tìm Diệp Mặc báo thù, lập tức tức há mồm ói ra một tấm bùa. Chiếc bùa này liền biến thành một đạo ánh sáng mầu xanh xám bao trùm lấy y.

Tên này muốn chạy trốn sao? Diệp Mặc lập tức đã hiểu được cách suy

nghĩ của Trần Phái, cho nên liền không ngừng rót tiên nguyên lực lên Quả Cân của mình.

Ầm...

Cái quan tài Trần Phái lưu lại bị Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc đập thành mảnh nhỏ, còn Trần Phái ở dưới thì đã biến mất từ lâu. Trên mặt đất chỉ còn lại những vết máu loang lổ.

Diệp Mặc tiếc nuối thu hồi lại Hắc Thạch Cân, trong lòng cũng có chút khó chịu. Những tên khốn này đều có bảo bối để bỏ chạy trối chết hết. Còn bản thân thì lại chỉ có thể dựa vào chính mình để chạy trốn mà thôi.

Từ Chân Băng Du đến cái cô nữ tiên bênh vực kẻ yếu kia, rồi lần này lại tới Trần Phái. Dường như hầu hết mọi người đều có một loại biện pháp để chạy trốn trong đường tơ kẽ tóc.

Diệp Mặc cũng tổng kết lại, hầu hết những phương pháp để chạy trốn thoát chết đều là sử dụng bùa. Xem ra chính mình cũng phải đi mua vài tấm bùa để bảo mệnh mới được. Vạn nhất có ngày nào đó đánh không lại người ta, thì mình cũng có biện pháp tốt để chạy trốn. Diệp Mặc cũng biết nếu như hắn luyện chế bùa, thì chắc cũng chỉ cần học hơn trăm năm là có thể trở thành một đại sư luyện phù rồi. Nhưng hắn thật sự là không muốn học thêm cái nghề này nữa.

Cho dù là hắn có trận bàn thời gian và 'Tam sinh quyết', nhưng học tập luyện đan, luyện khí và trận pháp cũng đã lãng phí phần lớn thời gian của hắn rồi.

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, nếu hắn không học luyện đan và luyện khí, thì lượng thời gian đấy hắn có thể đi kiếm được rất nhiều tiên tinh rồi lại đi mua lại những thứ hắn cần, nhưng như vậy thì thời gian tiêu tốn cũng như nhau thôi. Diệp Mặc lắc đầu, trong cái được phải có cái mất, làm sao có thể tính toán rõ ràng hết được.

Trần Phái chạy thoát, khiến hắn chẳng kiếm được gì. Tuy rằng khá khó chịu, nhưng cũng không thể tránh được. Diệp Mặc nhìn một chút cái thạch động ở phía bên phải, tuy hắn không biết cái bóng đen lúc trước chạy trốn là ai, nhưng cũng không cần phải quan tâm nữa. Ở đây hắn đã đào được năm mươi triệu tiên tinh thượng phẩm, với hắn mà nói thì đã đủ để thăng cấp tu vi Huyền Tiên rồi. Hắn tìm kiếm tiên tinh, vốn chính là để thăng cấp lên Huyền Tiên mà.

Lúc này Diệp Mặc không do dự nữa, mà nhanh chóng xoay người rời xa khỏi chỗ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1611

Tiên Dược Sơn

Hai ngày sau, Diệp Mặc đã xuất hiện tại tầng bốn Hỗn Độn Tinh Vực. Vốn hắn nghĩ rằng Hỗn Độn Tinh Vực tầng bốn và tầng ba chắc hẳn đều là một mảnh không gian mờ ảo không khác nhau là mấy.

Nhưng khi hắn tới được tầng bốn rồi, thì mới biết mình đã sai. Tầng bốn mặc dù không có mặt trời, nhưng lại có thêm một số vì sao sáng xinh đẹp, hơn nữa quang cảnh còn có chút tia sáng mông lung. Cho nên ở tầng bốn này trái lại còn sáng sủa hơn không ít so với tầng ba, chí ít thì là hắn nghĩ như thế.

Diệp Mặc phỏng chừng những ngôi sao kia đều là các tinh cầu, chỉ là sau khi Hỗn Độn Tinh Vực bay được tới độ cao nhất định, thì lập tức sẽ có áp chế. Diệp Mặc cũng biết với thực lực của hắn hiện giờ thì không thể nào đi tới được những tinh cầu kia. Hắn cũng không biết tu vi Tiên Đế có thể đi tới được hay không, mà có lẽ là nếu có người có thể đủ khả năng, thì không phải là không thể từ nơi hư không này rời khỏi Hỗn Độn Tinh Vực.

Sau khi tới tầng bốn, thì Diệp Mặc không hề đi đâu lung tung, mà hắn lập tức chọn tuyến đường chính là đi thẳng tới Tiên Dược sơn. Ở tầng bốn này thì tiên nhân hầu hết đều đã là tu vi Đại Ất Tiên rồi, có rất ít Huyền Tiên có thể tới được đây. Nếu có tu sĩ Huyền Tiên nào có thể tới tầng bốn thì đều đã là Huyền Tiên hậu kỳ rồi, hơn nữa bình thường họ cũng sẽ không dám đi sâu vào trong, chỉ có thể ở ngoại vi tầng bốn mà thôi.

Về phần Kim Tiên thì ngay cả người dám tiến nhập vào Hỗn Độn Tinh Vực thôi đã rất ít rồi.

Cho dù là Diệp Mặc, thì ở tầng bốn này hắn cũng không dám để cho 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đạt đến vận tốc tối đa, vì trong ngọc giản của hắn cũng đã có giới thiệu qua, đó là Vô Ảnh Kiêu ở tầng bốn này đã đạt tới thực lực cấp bốn rồi.

Vô Ảnh Kiêu cấp bốn thì trên lý thuyết cùng tương đương với Đại Ất Tiên. Cho nên dù Vô Ảnh Kiêu chỉ có khả năng ẩn nấp và đánh lén là lợi hại, sức chiến đấu thì cực kém, nhưng Diệp Mặc cũng không dám khinh thường.

Vài ngày sau, Diệp Mặc lại thấy không hề đụng phải con Vô Ảnh Kiêu nào, mà cũng không hề gặp phải 'Tuyền sát hư không', thì lúc này hắn mới đẩy nhanh tốc độ thêm một chút.

Hôm nay Diệp Mặc vừa muốn đi vào trong khoang thuyền của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì liền cảm giác được trong phạm vi thần thức có chút lực dao động. Hắn căn bản là chẳng kịp suy nghĩ gì, thì đã vung tay phóng Tử Đao ra ngoài.

Một tiếng thét chói tai vang lên. Lập tức có mấy chiếc lông chim mầu xám trắng rớt xuống, nhưng ngoài ra thì không hề có thứ gì rớt xuống cả.

Vô Ảnh Kiêu! Diệp Mặc lập tức biết rằng đó chính là Vô Ảnh Kiêu. Vô Ảnh Kiêu ở tầng bốn này quả nhiên là cường hãn hơn tầng ba nhiều lắm, ngay phương diện tốc độ thôi thì Vô Ảnh Kiêu của tầng ba Hỗn Độn Tinh Vực đã không thể nào so sánh được rồi.

Diệp Mặc khẳng định rằng ‘Chủ vũ’ của Vô Ảnh Kiêu tầng bốn này thậm chí có thể luyện chế được pháp bảo phi hành tiên khí cấp sáu rồi. Pháp bảo phi hành tiên khí trung phẩm cấp sáu chính là loại pháp bảo phi hành đỉnh cấp đó!

Vô Ảnh Kiêu mặc dù đã là cấp bốn, nhưng nếu như đã bị bại lộ vị trí và tung tích, thì lực chiến đấu của nó thậm chì còn không bằng cả tiên yêu thú cấp ba nữa.

Cho nên lúc này thì thậm chí Diệp Mặc có chút chờ đợi Vô Ảnh Kiêu đi tới, vì tốc độ của Vô Ảnh Kiêu cấp bốn quá nhanh, ngay khi hắn cảm ứng được thì nó đã đánh lén được hắn rồi. Bất quá Diệp Mặc cũng không hề lo lắng, tu vi luyện thể của hắn bây giờ đã là Tiên niết thể, cho nên dù là bị Vô Ảnh Kiêu đánh lén một chút, thì hắn cũng sẽ không trực tiếp bị giết chết như các tu sĩ bình thường khác.

Diệp Mặc không còn suy nghĩ muốn đi vào trong khoang thuyền 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' nữa. Chân Băng Du mặc dù không có thần thức, nhưng khi tỉnh lại thì cũng có thể tự mình lấy đan dược để ăn, không cần thiết hắn phải hỗ trợ.

Khiến Diệp Mặc tiếc nuối chính là lại qua vài ngày sau thì hắn đã sắp tới Tiên Dược sơn rồi, nhưng vẫn chẳng hề gặp được cái bóng của con Vô Ảnh Kiêu nào cả.

Diệp Mặc cảm giác được mình giống như là đang há miệng chờ sung vậy. Vô Ảnh Kiêu cấp bốn so với Vô Ảnh Kiêu cấp thấp hơn thì đã thông minh hơn nhiều rồi, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, thì nó sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy. Cái con Vô Ảnh Kiêu lúc trước đã bị một đao của hắn chém sượt qua, mặc dù không chết nhưng nhất định là cũng đã bị thương nặng rồi. Nói không chừng chính là vì nguyên nhân này cho nên các con Vô Ảnh Kiêu khác đối với hắn cũng đều kiêng kỵ rồi. Có lẽ là hắn không thể tiếp tục há miệng chờ sung nữa, mà phải chủ động xuất kích thôi.

Nghĩ đến việc chủ động xuất kích, thì Diệp Mặc lập tức giảm tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại, đồng thời thần thức 'Vực' cũng chậm rãi mở rộng ra ngoài. Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là hắn chỉ vừa mới bắt đầu được nửa nén hương, thì đã tìm được một con Vô Ảnh Kiêu đang ẩn nấp trong hư không.

Con Vô Ảnh Kiêu này ẩn nấp trong hư không quả thật là vô cùng kín đáo, như ẩn như hiện, cho dù là thần thức của Diệp Mặc cũng không thể nào hoàn toàn cảm ứng được sự hiện hữu của nó, nhưng thần thức 'Vực' của Diệp Mặc lại có thể nắm bắt được. Có bất cứ thứ gì xuất hiện trong thần thức

'Vực' thì thần thức 'Vực' đều có thể cảm ứng được. Mà cái thứ như ẩn như hiện bên trong thần thức 'Vực' của Diệp Mặc lúc này thì nhất định là Vô Ảnh Kiêu rồi.

Sau khi đã xác định được vị trí của Vô Ảnh Kiêu, thì Diệp Mặc vẫn khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' giữ nguyên tốc độ tiến về phía con Vô Ảnh Kiêu kia. Ngay khi tới được khoảng cách nhất định bên con Vô Ảnh Kiêu, thì hắn liền đột nhiên phóng Tử Đao ra.

Con Vô Ảnh Kiêu vốn đang tiềm phục kia không thể ngờ là Diệp Mặc lại có thể phát hiện ra được nó, hơn nữa còn âm hiểm như vậy, đột nhiên lại xuất chiêu đánh tới. Lúc này thì dù cho tốc độ của nó có nhanh hơn nữa, thì cũng cần phải chủ động trước, nhưng hiện giờ còn chưa kịp làm gì, đòn công kích kia của Diệp Mặc đã tới rồi. Cho nên dù nó có là Vô Ảnh Kiêu cấp bốn đi chăng nữa, thì cũng không thể nào trốn thoát được.

Một đường máu tươi hiện lên, một con Vô Ảnh Kiêu cấp bốn ngay cả một chút phản khác cũng không có thì đã bị Diệp Mặc giết chết rồi. Một cú tập kích hoàn toàn thành công.

Trong lòng Diệp Mặc liền cảm thấy thoải mái, dùng tốc độ nhanh nhất thu hồi lấy 'Chủ vũ' và yêu đan của con Vô Ảnh Kiêu này, sau đó mới tiếp tục chuẩn bị để tìm kiếm mục tiêu Vô Ảnh Kiêu tiếp theo.

Năm ngày sau thì Diệp Mặc phát hiện Vô Ảnh Kiêu đã càng ngày càng ít đi. Cuối cùng thì hắn tìm khắp nơi cũng không thấy được nổi một con nào nữa. Đoán chừng là đám Vô Ảnh Kiêu đã biết Diệp Mặc có thể đánh lén ngược lại chúng, cho nên chúng đều trốn đi trước rồi.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thì cũng đã đủ rồi. Hắn đã lấy được mười một cặp 'Chủ vũ' và yêu đan của Vô Ảnh Kiêu cấp bốn, hơn nữa trong nhẫn trữ vật của hắn vẫn còn bẩy cặp 'Chủ vũ' và yêu đan của Vô Ảnh Kiêu cấp ba, bốn cặp 'Chủ vũ' và yêu đan của Vô Ảnh Kiêu cấp hai. Với số lượng này thì hắn cũng đã quá giầu rồi.

...

Ngày thứ chín, Diệp Mặc đã đi tới ngoại vi Tiên Dược sơn. Lúc này thì hắn đã biết vì sao mà Tiên Dược sơn không thể tìm được một cách dễ dàng rồi.

Tiên Dược sơn không ngờ lại không nằm ở một nơi có tiên linh khí nồng đậm, mà lại nằm ở giữa một sa mạc không hề có tiên linh khí. Ở một nơi không có tiên linh khí như thế này, thì tu luyện cũng là điều không thể, càng không nói tới một Tiên Dược sơn nữa. Cho dù là có Thần Dược sơn, thì chắc cũng sẽ chẳng có ai biết cả.

Huống chi muốn tiến vào Tiên Dược sơn còn cần phải có ngọc bài nữa, nếu không thì không thể vào được. Diệp Mặc không biết sư phụ của Chân Băng Du từ đâu mà có được ngọc bài, nhưng hắn khẳng định là sư phụ của Chân Băng Du đã gặp được kỳ ngộ rất lớn khi tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực trước kia, bằng không thì sẽ không thể nào nuôi được một cái Tiên Dược sơn ở trong Hỗn Độn Tinh Vực này.

Sau khi tiến vào sa mạc, thì Diệp Mặc rất nhanh đã tìm được cửa vào Tiên Dược sơn. Nếu như không phải là có Chân Băng Du chỉ điểm, thì trận pháp che đậy cửa vào Tiên Dược sơn Diệp Mặc cũng sẽ không nhìn ra được. Hắn khẳng định là cái trận pháp ẩn nấp này thậm chí đã vượt qua tiên trận cấp sáu rồi.

Lấy ra miếng ngọc bài, sau đó hướng về phía hư không vỗ vỗ. Một đạo ánh sáng chậm rãi khuếch tán ra, rất nhanh đã xuất hiện một cái trận môn. Diệp Mặc lập tức thu hồi lại ngọc bài, bước vào cánh cửa phía sau trận pháp, sau đó thì cái trận môn kia lại lần nữa biến mất không thấy gì nữa.

Một luồng tiên linh khí nồng đậm tràn tới khiến cho Diệp Mặc lập tức hiểu được vì sao ở đây lại có thể có tiên linh thảo sinh trưởng.

Hiện ra trước mắt hắn lúc này là một ngọn núi không cao lắm, hơn nữa cũng rất bằng phẳng khiến cho Diệp Mặc cảm giác có chút giống với ruộng

bậc thang ở Địa Cầu.

Khắp nơi ở trên ngọn núi đều là tiên linh thảo. Từ cấp một đến cấp sáu đều có. Hơn nữa phân chia vị trí rất đều đặn, mỗi một loại tiên linh thảo khác cấp đều có một khu vực riêng.

Việc này hiển nhiên là do người khác cố ý gieo trồng lên rồi, đâu phải là Tiên Dược sơn tự nhiên đâu? Huống hồ ở đây cũng không phải là mấy trăm cây như Chân Băng Du nói trước đây, mà có tới tận mấy chục nghìn gốc tiên linh thảo. Hơn nữa cho dù là tiên linh thảo cấp năm và cấp sáu thì cũng có tới hơn mấy trăm gốc.

Từ độ nồng đậm của tiên linh khí ở đây, thì Diệp Mặc khẳng định là ở bên dưới tuyệt đối phải có một cái tiên linh mạch.

- Thật nhiều tiên linh thảo...

Ngay cả Chân Băng Du đang nằm trên lưng Diệp Mặc cũng có chút giật mình, cô mặc dù biết trước ở đây chính là một Tiên Dược sơn, nhưng bản thân cũng chưa tới bao giờ. Cho nên ngày trước khi Diệp Mặc hỏi cô, thì cô thực sự là cũng không biết rõ ràng.

Thẳng tới hiện giờ thì cô mới thấy được ở chỗ này có nhiều tiên linh thảo đến như thế nào. Cô lúc này mới biết số lượng tiên linh thảo lúc đầu mình nói cho Diệp Mặc biết chỉ bằng một phần mười số lượng thực tế ở đây mà thôi.

- Thu thập bao nhiêu bây giờ?

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Chân Băng Du rồi hỏi.

Tiên linh thảo ở đây là do người bỏ công sức ra trồng, tuy rằng có lẽ không phải là do sư phụ của Chân Băng Du trồng, nhưng dù sao cũng là thứ thuộc về sư phụ của cô. Nếu như Diệp Mặc tự mình tìm được tới nơi này, thì hắn sẽ không chút do dự nào mà vác tất cả về Thế giới trang vàng của mình, bao gồm cả tiên linh mạch chứ không riêng gì Tiên Dược sơn. Nhưng hiện

tại thì hắn hiển nhiên là không thể làm như vậy.

- Cậu cảm thấy cần bao nhiêu thì cứ thu thập bấy nhiêu đi.

Chân Băng Du nói không chút do dự nào. Bất luận là cô có thể khôi phục được hay không, thì cô có thể sống tới hiện giờ đều là nhờ vào Diệp Mặc. Hơn nữa việc thu thập tiên linh thảo ở đây cũng là một trong các điều kiện để Diệp Mặc hợp tác với cô. Tuy rằng lúc trước cô có nói qua Diệp Mặc chỉ có thể thu thập một bộ phận nhỏ, nhưng hiện tại thì cô căn bản là không có biện pháp để phản kháng. Diệp Mặc muốn thu thập bao nhiêu, kỳ thực cũng không cần phải hỏi ý kiến của cô.

Diệp Mặc có chút xấu hổ sờ cằm rồi nói:

- Tôi sẽ chỉ thu thập lấy một phần thôi, hơn nữa tôi còn phải ở lại chỗ này tu luyện một thời gian ngắn.

Hắn xác thực là có chút xấu hổ. Trước đây khi cùng chung một đội với Chân Băng Du, thì hắn cũng không thực sự nguyện ý. Cuối cùng khi Chân Băng Du tiết lộ chuyện Tiên Dược sơn thì hắn mới miễn cưỡng mà đồng ý. Kết quả là hắn cứ từng bước thăng cấp, còn Chân Băng Du thì chẳng những không thăng cấp mà còn Niết Bàn không thành công nữa, sau đó thì bị trọng thương tới mức này.

Kỳ thực việc Chân Băng Du Niết Bàn không thành công vẫn có liên quan tới hắn. Trước đây khi thương lượng thì là hai người sẽ chia đều 'Hỗn độn thanh địch', nhưng thực tế thì hắn đã một mình chiếm lấy hết chín phần gốc 'Hỗn độn thanh địch' rồi, đây cũng là nguyên nhân khiến cho Chân Băng Du Niết Bàn thất bại. Nếu như muốn nói tới việc không tuân thủ giao ước, thì cũng chính là bản thân hắn đã không kiên trì dựa theo giao ước lúc đầu mà phân chia. Nhưng lúc đó thì hắn cũng không biết là Chân Băng Du sẽ bị trọng thương chỉ vì không đủ 'Hỗn độn thanh địch'.

Chính là như vậy, cho nên hiện giờ hắn đối với Chân Băng Du càng tôn trọng hơn một ít. Nếu như có việc gì liên quan tới cả hai người, tỷ như phân

phối thời gian, hoặc là việc gì nên làm trước làm sau, thì hắn đều phải hỏi ý kiến của Chân Băng Du trước.

- Được.

Chân Băng Du không hề do dự. Cô biết mình Niết Bàn thất bại kỳ thực không hề có bao nhiêu quan hệ với Diệp Mặc, mà là do bản thân của cô không chuẩn bị đầy đủ cho việc Niết Bàn. Cô khi đó thấy Diệp Mặc Niết Bàn thành công, cho nên cũng muốn rèn sắt khi còn nóng. Hiện tại nghĩ tới, thì mặc dù là nếu có được nửa gốc 'Hỗn độn thanh địch' thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều, nhưng nếu cô thực sự có sự chuẩn bị tốt để Niết Bàn, thì cho dù là chỉ dùng một cành nhỏ, cô cũng có thể Niết Bàn thành công rồi. Nhưng kết quả thì hiện tại cô đã thất bại.

Chỉ là cô không ngờ, Diệp Mặc có thể Niết Bàn thành công, một là do công pháp luyện thể kia là do chính hắn diễn sinh ra. Thứ hai chính là vì Diệp Mặc có gần như đủ cả một gốc 'Hỗn độn thanh địch'. Nếu như vậy rồi mà hắn còn không Niết Bàn thành công, thì hắn cũng quá là tệ rồi.

Sau khi Diệp Mặc lấy ra biệt thự chân khí của mình, để Chân Băng Du tiến vào trong đó nghỉ ngơi, thì hắn lập tức tiến vào Tiên Dược sơn bắt đầu thu thập tiên linh thảo cấp năm và cấp sáu. Còn về phần tiên linh thảo cấp bốn, thì ngoại trừ một số loại tiên linh thảo hữu dụng đối với hắn ra, thì hắn căn bản là không nhìn đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1612

Tôi Thích Độ Kiếp Nhất

Chân Băng Du bây giờ thần thức cũng không thể thi triển được, Diệp Mặc ngược lại cũng không hề cố kỵ, sau một trận pháp che chắn đơn giản, liền mang theo một đống lớn Tiên linh thảo tiến vào Thế giới trang vàng.

Tiên dược sơn này sau khi Diệp Mặc thu lượm một phen, lập tức thay đổi bộ dạng. Vốn dĩ Tiên linh thảo rất nhiều, Diệp Mặc đào được Tiên linh thảo cấp năm và cấp sáu từ nơi có Tiên linh khí nồng đậm nhất. Cứ như vậy, Tiên dược sơn có Tiên linh thảo được trồng chen chúc nhau lập tức bị Diệp Mặc đào thành một cái hố.

Đối với những thứ này Diệp Mặc rõ ràng cũng không để ý thêm chút nào, hắn đang điên cuồng luyện đan trong Thế giới trang vàng. Hắn luyện chế chủ yếu là đan dược Tiên cấp lục phẩm, một mục đích mà hắn đến Tiên dược sơn này chính là vì thăng cấp lên đại sư Tiên đan lục phẩm.

Song Thần đan mặc dù không thể nào điều trị triệt để cho Chân Băng Du, nhưng có thể khiến nguyên thần của cô không bị tán loạn, chỉ cần nguyên thần ngưng kết lại, thì cô sẽ từ từ khỏe lại. Cho dù đến cuối cùng vì linh căn niết hóa của cô không thể nào tu luyện bình thường được, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Kết quả của việc không tiếc bất cứ giá nào để luyện đan, một tháng sau Diệp Mặc thăng cấp thành công lên đại sư Tiên đan lục phẩm. Vì hắn nóng lòng cầu thành, Tiên linh thảo cấp sau trong này cũng bị hắn lãng phí hết tám phần, còn hai phần còn lại, Diệp Mặc cũng không giữ lại, thu thập toàn bộ vào trong Thế giới trang vàng.

Nếu để cho hắn từ từ mà tìm kiếm lục lọi, Diệp Mặc đoán chừng trong vòng một năm hắn có thể thăng cấp lên đại sư Tiên đan lục phẩm, nhưng như vậy thì quá lâu.

Sau khi thành đại sư Tiên đan lục phẩm, Diệp Mặc ngay lập tức luyện chế mấy lò Song Thần đan. Chẳng những có công hiệu chữa trị thần thức, còn có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với việc hồi phục thần hồn và chữa trị nguyên thần. Quan trọng nhất chính là, cho dù thần thức và nguyên thần của hắn không bị thương, nhưng cũng có thể dùng Song Thần đan để tu sửa thần thức, hơn nữa hiệu quả cũng không tệ.

Vốn dĩ dùng Giác Hồn tảo và Dưỡng Thần Tuyền kết hợp lại, hiệu quả khôi phục thần thức mới là tốt nhất, đáng tiếc là Song Thần đan là đan dược Tiên phẩm, còn Dưỡng Thần Tuyền thì đẳng cấp không đủ, hơn nữa Dưỡng Thần Tuyền của Diệp Mặc mấy năm mới có được một giọt. Cho nên Dưỡng Thần Tuyền kết hợp với Giác Hồn Tảo chỉ có thể tu sửa thần thức, nhưng không thể nào giúp thần thức của Diệp Mặc khi đã thăng cấp lên Kim Tiên hậu kỳ được.

Đối với Diệp Mặc mà nói, cái này cũng không quan trọng nữa rồi, hắn có Song Thần đan, dùng Song Thần đan tu luyện thần thức, cho dù ở Tiên giới, cũng có mấy người có thể làm được đây?

Diệp Mặc lấy ra mấy bình Song Thần đan bước ra khỏi Thế giới trang vàng, hắn cần phải đưa mấy bình đan dược này cho Chân Băng Du trước, nếu không, hắn lập tức muốn bế quan, ai mà biết lần bế quan này sẽ bao lâu?

Phần lớn thời gian Chân Băng Du đều ngủ say, khi tỉnh dậy sẽ vận chuyển công pháp tu luyện để chữa trị kinh mạch của mình. Cho dù cô biết đây là phí công, nhưng cô cũng chưa bao giờ muốn từ bỏ. Sở dĩ chỉ có thể vận chuyển công pháp tu luyện, là vì công pháp tu luyện của bản thân cô cũng không có cách nào hành công được rồi. Ngoài công pháp mà Diệp Mặc đưa cho có thể khiến cô tìm được hướng tu luyện khác, thì những cái khác cũng không còn chút ý nghĩa nào.

Lần này khi Diệp Mặc tiến vào, Chân Băng Du đúng lúc tỉnh, cô trước giờ đều là người chịu được sự nhàm chán, cũng không vì Diệp Mặc để cô một mình ở lại trong phòng mà có chút bất mãn, đối với cô mà nói, cho dù không bị trọng thương, cô cũng sẽ một mình tu luyện.

Thấy Chân Băng Du đang cố gắng vận chuyển công pháp tu luyện, Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, hắn đưa đan dược cho Chân Băng Du cũng không ít, thậm chí Tuyết Dực đan và Chí Quỳnh đan hắn cũng không keo kiệt. Trong phòng của cô, lại dùng tiên tinh bố trí một Tụ Linh trận. Nhưng vết thương này của Chân Băng Du, căn bản không phải tu luyện đơn giản là có thể khôi phục được.

Sự đáng sợ và nghiêm trọng của niết bàn thất bại, người luyện thể đều biết, phần lớn những người sau khi thất bại, sẽ mất đi thân thể của mình, còn Chân Băng Du vì dùng một phần Hỗn Độn Thanh Địch, thân thể cũng không hao tổn gì, mà lại tổn thương nguyên thần và Tiên linh căn.

- Hôm nay tôi luyện chế lại một loại đan dược, cô xem xem.

Diệp Mặc lấy ra Song Thần đan đưa cho Chân Băng Du, hắn tin rằng Chân Băng Du chưa từng nhìn thấy Song Thần đan, vì thứ như ám tảo ở Tiên giới cũng tuyệt tích rồi, nhưng hắn cũng tính kỹ rồi, nếu như Chân Băng Du nhận ra Song Thần đan, hắn cũng sẽ không nói lai lịch của nó.

Chân Băng Du nhận lấy bình ngọc mà Diệp Mặc đưa cho cô, cũng không nhìn kĩ, sau khi mở ra, lấy ra một viên đặt vào trong miệng. Cô bây giờ đã biết Diệp Mặc quả thực là một đại sư Tiên đan rồi, cho nên đối với đan dược mà Diệp Mặc đưa cho cô, cô cũng không nghi ngờ gì.

Đan dược vào miệng rồi, chỉ một lát sau, Chân Băng Du bỗng nhiên chấn động, khuôn mặt lộ rõ vẻ cực kỳ khiếp sợ, ngay lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển công pháp. Cô cảm thấy công pháp của mình cuối cùng cũng có thể vận hành được rồi, mặc dù không thể nào chữa trị được linh căn niết hóa, nhưng có thể chữa trị được nguyên thần đang suy yếu và tán loạn.

Diệp Mặc rõ ràng nhìn thấy khóe mắt Chân Băng Du có hai hàng nước mắt chảy xuống, cho dù mắt cô nhắm lại rồi, dòng nước mắt kia cũng không chịu đựng nổi mà trào ra ngoài.

Rõ ràng lúc này trong lòng cô vô cùng kích động, nói cách khác vì vết thương của mình có khả năng khôi phục nên lại càng kích động.

Diệp Mặc trong lòng đồng thời cũng giật mình, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Chân Băng Du rơi lệ. Trong suy nghĩ của hắn, loại người như Chân Băng Du cho dù sắp bị giết rồi, cũng sẽ không rơi lệ.

Vì Diệp Mặc biết cô là người thế nào, Chân Băng Du có thể nói là người đối với đại đạo tu luyện chấp nhất nhất mà hắn từng gặp. Cho dù kinh mạch của cô vỡ vụn hoàn toàn, linh căn niết hóa, nguyên thần tán loạn rồi, cô vẫn không từ bỏ tu luyện. Chỉ cần cô còn thở, thì cô đều sẽ tu luyện. Bất luận có hiệu quả hay không, loại người chấp nhất như cô này quả thực khiến Diệp Mặc có chút xấu hổ.

Cô bây giờ rơi lệ không phải vì bản thân có thể được cứu rồi, cô chắc hẳn là vì lại có thể tu luyện được rồi, ít nhất có thể tu luyện nguyên thần rồi.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, người con gái này quá chấp nhất rồi, không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt về sự theo đuổi của cô đối với loại chấp nhất này được. Diệp Mặc biết cô tuyệt đối không phải loại người vì tu luyện điên cuồng, thậm chí bất chấp mọi thứ. Chân Băng Du tuyệt đối là một người có lý trí, thậm chí đạo lý đối nhân xử thế của cô cũng không kém hơn so với người khác. Nhưng có một điều, Diệp Mặc cho rằng bản thân mình sẽ không đoán sai, đó chính là tất cả lý trí và đạo lý đối nhân xử thế của cô đều dùng tu luyện là điều kiện tiên quyết.

Diệp Mặc từng thấy người con gái này cười một lần, hắn rất chấn động, hắn cho rằng Chân Băng Du mỉm cười tuyệt đối còn đẹp hơn nhiều lần so với khi cô lạnh lùng. Mà lúc đó Diệp Mặc lại nhìn thấy bộ dạng cô nhắm mắt nhưng rơi lệ, lúc đó tuyệt đối cũng là lúc nhìn cô đẹp hơn nhiều lần so với khi cô lạnh lùng. Nếu như người không biết Chân Băng Du vì chuyện gì mà

rơi lệ, nói không chừng trong lòng cũng đều thấy đau lòng.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn thực sự rất khó đặt người con gái này vào mối liên hệ với đạo tâm túi da thối tha kia.

Hắn không định quấy rầy Chân Băng Du, sau khi để lại vài bình Song Thần đan, rời khỏi nơi này, bản thân hắn cũng cần bế quan rồi.

…

Năm mươi triệu tiên tinh thượng phẩm, Diệp Mặc tu luyện cũng lại càng không chút tiết kiệm gì.

Tiên tinh Tụ Tinh trận từng tầng từng tầng, đan dược lại càng giống như gặm kẹo vậy. Trận bàn thời gian sau khi vận chuyển hai năm, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, hắn cuối cùng thăng cấp từ Kim Tiên hậu kỳ lên đến Kim Tiên viên mãn.

Chỉ cần sau khi hắn độ kiếp xong, là sẽ thành Huyền Tiên, sau khi lên đến Huyền Tiên rồi, hắn sẽ trực tiếp rời khỏi Hỗn Độn Tinh vực. Theo những gì hắn suy tính, mấy người Tố Tố cho dù muốn phi thăng cũng không nhanh đến vậy. Hắn tốt nhất là rời khỏi mười một hạ thiên vực, tiến vào trung thiên vực đi tìm cơ duyên trở thành Đại Tiên. Tên Lục Chính Quần đó đang truy tìm tung tích của hắn, bây giờ cũng đã qua bao năm như vậy rồi, chẳng may bị gã tìm ra, ở mười một hạ thiên vực, hắn căn bản cũng không có cơ hội thoát mạng.

Diệp Mặc biết rõ hắn mặc dù có Thái Ất đan, nhưng tiêu hao khi hắn tu luyện quả thực quá nhiều. Từ Kim Tiên hậu kỳ thăng cấp lên Kim Tiên viên mãn, cũng tiêu hao mất mười triệu tiên tinh thượng phẩm. Vậy từ Huyền Tiên sơ kỳ thăng cấp lên Huyền Tiên viên mãn, thì cần bao nhiêu tiên tinh đây? Hoặc là cần bao nhiêu tài nguyên tu luyện đây?

Đồng thời Diệp Mặc cũng cảm thấy hiệu quả của tiên tinh tu luyện mặc dù không tệ, nhưng lại kém xa Tiên tuyền. Nếu như hắn có thể tìm được

Tiên tuyền thượng phẩm, hoặc tìm được Tiên tuyền thuộc tính thượng phẩm, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng lên mấy lần.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, thần thức lập tức quét đến Chân Băng Du, cô cũng đã có thể ngồi dậy tu luyện rồi, xem ra hiệu quả của Song Thần đan đối với cô cũng không tệ. Bất luận là khí sắc, hay là những mặt khác, cô dường như đều có tiến bộ tương đối lớn, thậm chí thoạt nhìn không phải bộ dạng bị bệnh nữa rồi.

Thấy Diệp Mặc tiến đến, Chân Băng Du dừng tu luyện lại, chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Thứ mà anh cho tôi là Song Thần đan? Anh lấy được Giác Hồn Tảo từ đâu vậy?

Diệp Mặc trong lòng giật mình, hắn không ngờ Chân Băng Du lại nhìn ra mình đưa cho cô ấy là Song Thần đan thật, nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại, trầm giọng nói:

- Nếu như tôi nói trong Giác Hồn vực thừa dịp cô không chú ý nên tìm được, cô có tin không?

Chân Băng Du nhíu mày, không nói gì thêm.

- Tiến bộ của cô cũng không nhỏ đấy, không ngờ cũng đã có thể ngồi dậy được.

Diệp Mặc bước đến, lại lần nữa cõng Chân Băng Du lên lưng.

- Cám ơn đan dược của anh, nếu như không phải chỗ đan dược đó của anh, nguyên thần của tôi không thể nào ổn định lại được. Bây giờ tôi có thể thi triển thần thức rồi, có thể dùng nhẫn trữ vật của mình rồi.

Chân Băng Du không tiếp tục hỏi thăm chuyện Giác Hồn Tảo nữa.

- Không cần khách sao, cô trọng thương cũng có một phần là do tôi. Số

đan dược đó còn không? Nếu như hết rồi, tôi đưa cho cô vài bình nữa.

Diệp Mặc lại hỏi một câu.

Chân Băng Du trầm mặc một lát rồi nói:

- Vẫn còn nhiều, tôi dùng cũng tương đối ít.

Diệp Mặc lại lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho cô nói:

- Trong này có một số đan dược tôi luyện chế, tặng cho cô, những đan dược cô cần khôi phục lại nguyên thần tôi cũng luyện chế một ít để trong đó rồi.

Chân Băng Du nghi ngờ hỏi:

- Tại sao? Số đan dược đó anh mang theo người, đợi khi nào tôi dùng, anh đưa cho tôi không được sao?

- Sớm một chút hay muộn một chút cũng vậy, tôi sắp phải độ kiếp Huyền Tiên rồi, đợi sau khi tôi thăng cấp lên Huyền Tiên rồi, tôi sẽ từ trong này rời khỏi Hỗn Độn Tinh vực, tôi đoán chừng nhiều nhất cũng chỉ một năm nữa mà thôi. Nói cách khác hơn một năm nữa, cô có thể quay về Cực Kiếm môn rồi. Sau này có thể không gặp nhau nữa, số đan dược này sớm muộn gì cũng đưa cho cô.

Diệp Mặc giải thích, sớm đã quên mất chuyện mình là bạn đời của Tần Niệm Mân rồi.

Chân Băng Du uhm một tiếng, không nói gì thêm, không ngờ cũng không hỏi thăm Diệp Mặc tại sao nói không gặp nhau nữa, vì Diệp Mặc là bạn đời của Tần Niệm Mân cô cũng biết, đợi Diệp Mặc cõng cô trên lưng rời khỏi biệt thự, khi thu lại pháp bảo chân khí, cô mới bỗng nhiên hỏi một câu:

- Nếu như có một ngày tôi có thể khôi phục được, tôi sẽ không quên anh đã từng cứu tôi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không cần, cô quên tôi vẫn tốt hơn.

Chân Băng Du dường như biết Diệp Mặc nói là có ý gì, cũng không nhiều lời, chỉ hỏi:

- Anh độ kiếp nắm chắc mấy phần?

Lần này thì Diệp Mặc cũng không nói nắm chắc mấy phần, mà nói thẳng:

- Thực ra tôi thích nhất chính là độ kiếp, tin hay không thì tùy cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1613

Đây Là Lôi Kiếp Gì?

Chân Băng Du lắc đầu, cũng không tiếp tục nói chuyện với Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra ngọc giản rời khỏi Tiên dược sơn, quay về sa mạc của tầng thứ tư của Hỗn Độn Tinh vực. Quay đầu nhìn sa mạc mênh mông, hắn cũng không khỏi không khâm phục sự lợi hại của người đã bố trí ra trận pháp này.

Loại trận pháp này hắn cũng có thể bố trí được, nhưng Tiên dược sơn cực lớn được ẩn giấu trong trận pháp như này, phỏng chừng chỉ đợi hắn thăng cấp lên đại sư Tiên trận cấp năm cấp sáu mới có thể làm được.

Sau khi bố trí ổn thỏa cho Chân Băng Du xong, Diệp Mặc bố trí một Tụ Linh trận cực lớn ở chính giữa sa mạc xa xôi kia. Hắn dùng mấy chục triệu tiên tinh thượng phẩm, sự lãng phí của Tụ Linh trận hắn căn bản cũng không để ý.

Nhiều lúc Diệp Mặc độ kiếp đều không bố trí Tụ Linh trận, vì hắn có thể hấp thụ lôi nguyên, đối với Tiên linh khí ít nhiều cũng không để ý lắm. Nhưng bây giờ ở trong sa mạc dường như không có chút Tiên linh khí nào như này, Diệp Mặc vẫn bố trí một Tụ Linh trận.

Còn một điều nữa là lần trước khi hắn độ kiếp Kim Tiên, suýt chút nữa bị lôi kiếp ám toán. May là cuối cùng hắn cũng thăng cấp lên Kim Tiên rồi, lần này hắn dứt khoát bố trí một đại trận đầy đủ Tiên linh khí, tránh việc đến lúc đó hắn lại bị ám toán. Còn dẫn lôi trận và trữ lôi trận, Diệp Mặc cũng lười chẳng thèm bố trí, hắn biết với độ mạnh của lôi kiếp bây giờ của hắn,

cho dù hắn bố trí loại trận pháp đó cũng không thể nào chứa lôi nguyên được. Nói không chừng chỉ trong hiệp thứ nhất, những trận pháp đó cũng sẽ bị đánh tan tành.

Thấy Diệp Mặc rầm rộ sôi nổi dùng nhiều tiên tinh như vậy bố trí một Tụ Linh Tiên trận, Chân Băng Du có chút không nói nên lời, nói thực, Diệp Mặc cũng chỉ độ một lôi kiếp Huyền Tiên mà thôi, làm gì mà hắn làm cứ như sắp độ một Đại Tiên lôi kiếp vậy, còn nói chuyện hắn thích làm nhất chính là độ kiếp, phải khua chiêng múa trống như vậy sao?

Diệp Mặc lại không biết suy nghĩ của Chân Băng Du, lúc này hắn cũng đã vận chuyển Tam Sinh quyết trong Tụ Linh Tiên trận của mình rồi, chuẩn bị dẫn động lôi kiếp. Chân Băng Du không nhìn thấy cảnh tượng Diệp Mặc tu luyện, bây giờ cô nhìn thấy Tiên linh khí của tiên tinh xung quanh Diệp Mặc toàn bộ đều tụ kết lại, cuối cùng thậm chí tạo thành một màn sương trắng Tiên linh khí, cô mới khiếp sợ.

Khó trách tốc độ tu luyện của hắn lại nhanh như vậy, có ai tu luyện lại có động tĩnh lớn như này chứ? Nhưng đây cũng chưa phải là cái khiến cô chấn động nhất, cô nhanh chóng liền nhìn thấy tám lốc xoáy Tiên linh khí cực lớn xoay tròn uốn lượn trên đỉnh đầu Diệp Mặc, hơn nữa lốc xoáy này càng lúc càng lớn, cuối cùng liền thành một mảnh.

Bên ngoài có hơn mấy chục triệu tiên tinh, hóa ra thoạt nhìn rất nhiều, nhưng Diệp Mặc tu luyện như này, dường như cũng không phải nhiều.

Nói thực, nhiều tiên tinh như này nếu như bị một Kim Tiên bình thường tu luyện, nói không chừng tu luyện mấy chục nghìn năm cũng chưa chắc đã dùng hết, nhưng trình độ hấp thụ tu luyện như này của Diệp Mặc, Chân Băng Du chắc rằng số tiên tinh này cũng không thể nào chống đỡ cùng hắn được trăm năm.

Nghĩ đến việc tiên tinh mà Diệp Mặc tu luyện gấp trăm lần người khác, Chân Băng Du hít một hơi lạnh. Cô mặc dù bị trọng thương, nhưng mắt vẫn sáng. Một số đệ tử thiên tài trong môn phái cô cũng đã từng gặp qua, nhưng

trước giờ chưa gặp qua người nào tu luyện lại có cảnh tượng như này. Truyền thừa của Diệp Mặc quả thực quá lợi hại, Chân Băng Du lắc lắc đầu, bản thân cô cũng được hưởng lợi nhiều từ truyền thừa của Diệp Mặc, nếu không phaỉ truyền thừa luyện thể của Diệp Mặc, cô sớm đã thành tro bụi rồi.

Đáng tiếc, cho dù truyền thừa của Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, hắn cũng sẽ không lấy ra đưa cho cô, đối với con người Diệp Mặc này, Chân Băng Du cũng có chút hiểu. Nếu không phải cô đã từng cứu hắn một mạng, nói không chừng đến công pháp luyện thể cũng không có, mặc dù cô vì công pháp luyện thể này mà suýt mất đi tính mạng, nhưng Chân Băng Du cũng không hối hận.

Lúc này Diệp Mặc cũng đã nuốt Huyền Minh đan, sau đó Diệp Mặc muốn đột phá cảnh giới Huyền Tiên hấp thụ Tiên linh khí lại càng điên cuồng hơn. Cho dù Tinh Vực sa mạc có tiên linh khí vô cùng mỏng, cũng bị sự hấp thụ điên cuồng này của Diệp Mặc mang đến vô số màn sương khí tiên linh.

Một tuần hương sau, bầu trời vốn dĩ có chút ảm đạm bỗng nhiên lại càng u ám hơn. Chân Băng Du cũng biết, lôi kiếp của Diệp Mặc cũng sắp đến rồi.

Rầm rầm rầm…

Chín tia sét màu đỏ giáng xuống, Chân Băng Du đứng một bên cũng sững sờ, có chuyện gì thế này?

Làm gì có lôi kiếp Huyền Tiên nào ngay đợt lôi kiếp đầu tiên lại có chín tia sét? Những người bình thường nhiều nhất cũng chỉ có ba tia sét mà thôi, vì độ kiếp Huyền Tiên bình thường đều là hai lần chín tia sét, tổng cộng mười tám tia sét, lần đầu tiên đã giáng xuống chín tia, đây chẳng phải chỉ có hai lần lôi kiếp sao?

Hơn nữa, cho dù tu sĩ Kim Tiên viên mãn có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào chặn lại được chín tia sét đồng thời giáng xuống này? Hơn nữa chín tia sét này còn vô cùng thô bạo, còn thô bạo hơn tia sét bình thường nhiều,

Diệp Mặc làm sao mà độ kiếp qua được? Còn tia sét màu đỏ nhạt kia cô đừng nói là nhìn qua, cho dù nghe thấy cũng chưa từng nghe nói qua.

Ken két…

Chín tia sét mang theo tiếng nổ vang, toàn bộ đều giáng vào người Diệp Mặc, khiến Chân Băng Du lại càng không hiểu chính là, Diệp Mặc không ngờ lại không phóng ra pháp bảo phòng ngự, chẳng lẽ Diệp Mặc không có pháp bảo phòng ngự hay sao? Hoặc là Diệp Mặc cho rằng mình là Tiên niết thể rồi, cho nên dám dùng thân thể mình ngăn trở lôi kiếp như vậy?

Cũng có khả năng Diệp Mặc không có pháp bảo phòng ngự thật, cô và Diệp Mặc đi cùng nhau cũng đã lâu, dường như không thấy Diệp Mặc xuất ra một cái gì giống pháp bảo phòng ngự cả. Đến lúc đó trong nhẫn trữ vật của mình còn có một tiểu tháp màu đỏ đưa cho hắn thôi, tiểu tháp đó cũng là chiến lợi phẩm lúc trước của hắn.

Nhưng cho dù đưa cho hắn, cũng cần hắn có thể độ qua được chín tia sét này đã Chín tia sét màu đỏ giáng xuống người Diệp Mặc, đồng thời Diệp Mặc cũng biết những tia sét này còn mạnh hơn nhiều so với độ kiếp Kim Tiên mà lúc trước hắn độ qua.

Tam Sinh quyết của Diệp Mặc hoàn toàn vận chuyển, lôi nguyên liên tục không ngừng bị hắn hấp thụ, chuyển hóa thành Tiên nguyên. Hơn nữa hắn còn cảm giác rõ ràng, những tia sét màu đỏ này mặc dù mạnh hơn nhiều so với lúc trước, nhưng thương tổn mà hắn cảm nhận được lại ít hơn so với lúc trước. Ngoại trừ một số vết thương bên ngoài da thịt, thì nội thương của hắn cũng không nặng.

Lúc này Diệp Mặc mới thực sự cảm nhận được lợi ích của Tiên nhân luyện thể, hắn thăng cấp lên Tiên niết thể, đến độ kiếp cũng dễ dàng đi nhiều.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc dễ dàng vượt qua được chín đường sét, hoàn toàn sững sờ. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một độ kiếp Huyền Tiên lợi hại

như vậy, cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một người lại nhẹ nhàng độ qua được chín đường sét. Lúc trước lôi kiếp Huyền Tiên của cô là hai lần chín lôi kiếp, cho dù có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, hơn nữa còn có các loại pháp bảo phòng ngự, cuối cùng vẫn thương tích đầy mình, cho dù độ kiếp, làm gì được thanh nhàn thoải mái như Diệp Mặc này?

Khó trách hắn không phóng ra pháp bảo phòng ngự, xem ra hắn cũng có sự chuẩn bị trước rồi, Tiên niết thể thực sự lợi hại như vậy sao?

Không đợi Chân Băng Du thư thái trở lại, trên trời lại vang lên mười mấy tiếng nổ vang ken két truyền đến, mười tám đường lôi kiếp đồng thời giáng xuống, hơn nữa những lôi kiếp này dường như còn thô bạo hơn lúc trước nhiều lần, thậm chí còn hung hãn hơn nhiều.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Chân Băng Du nghi ngờ nhìn mười tám đường sét này giáng xuống, còn chưa hoàn toàn hiểu ra, thế này đã là ba lần chín lôi kiếp rồi, nghe nói ngoài số ít tu sĩ Kim Tiên nghịch thiên ra, có rất ít độ kiếp Huyền Tiên nào lại có hai mươi bảy tia như này.

Nghĩ đến Diệp Mặc có thể với trình độ Kim Tiên giết chết Huyền Tiên, Chân Băng Du dường như có chút hiểu ra, nhưng cho dù là ba lần chín lôi kiếp, nhưng cũng không cần giáng xuống chỉ trong hai đợt chứ?

Nhưng Diệp Mặc cũng không sợ chút nào, sớm đã đón lấy, hắn đã vô cùng may mắn khi niết bàn thành công trước khi độ lôi kiếp Huyền Tiên của mình, nếu không lần lôi kiếp này chắc hẳn cũng không thể thảnh thơi như vậy được.

Rầm rầm rầm…

Hơn mười đường sét đánh lên người Diệp Mặc, Diệp Mặc điên cuồng vận chuyển Tam Sinh Quyết hấp thụ lôi nguyên, tốc độ lôi nguyên màu đỏ nhạt bị Diệp Mặc hấp thụ, chuyển hóa thành Tiên nguyên lôi hệ, không

ngừng tăng tu vi của Diệp Mặc lên.

- Hắn không ngờ lại không việc gì?

Chân Băng Du lại sững sờ, mười tám đường sét chỉ khiến vết thương bên ngoài của Diệp Mặc nặng hơn một chút, nhưng rõ ràng cũng không khiến Diệp Mặc trọng thương.

Ầm…

Lại có hai đường sét giáng xuống, Chân Băng Du hoàn toàn không hiểu là chuyện gì đang xảy ra, cái này hoàn toàn vượt khỏi phạm trù ba lần chín lôi kiếp.

Mà khí thế trên người của Diệp Mặc lúc này cũng bắt đầu tăng vọt, hai đường sét này sau khi giáng xuống, cũng không chút dừng lại lại có hai đường nữa, sau lại là ba đường, cuối cùng là hai đường…

Tia sét liên tiếp không ngừng giáng xuống, cũng càng lúc càng to hơn, cuối cùng thậm chí Diệp Mặc hoàn toàn bị bao phủ trong màn lôi kiếp màu đỏ.

Chân Băng Du ngơ ngác nhìn lôi kiếp của Diệp Mặc, cô hoàn toàn không hiểu rốt cục Diệp Mặc độ là lôi kiếp gì. Diệp Mặc là tu sĩ Kim Tiên cô biết, nếu không không thể nào liên thủ cùng cô đối phó với một Huyền Tiên trung kỳ được.

Nhưng lôi kiếp Huyền Tiên làm sao có thể có nhiều đường như này được?

Không đợi cô hiểu ra, Diệp Mặc bỗng nhiên hét dài một tiếng, ngược lại lại đón lôi kiếp xông đến, đồng thời những tia sét màu đen cũng không ngừng được đánh ra, đối kháng với những tia sét màu hồng phấn đang từ trên trời giáng xuống.

Điên rồi, Chân Băng Du lúc này cuối cùng hiểu ra Diệp Mặc tại sao nói

hắn thích nhất chính là độ kiếp rồi. Cô cũng chưa bao giờ thấy qua có người lại độ kiếp như này, cái này đâu phải là độ kiếp, quả thực chính là tấn công lôi kiếp. Lôi kiếp này đang là biểu hiện sự lợi hại của mình hay sự tức giận của mình?

Chân Băng Du cũng không biết Diệp Mặc sớm đã có suy nghĩ muốn chọc giận lôi kiếp này rồi, lúc này hắn xông lên dùng tia sét của mình đối kháng lại với lôi kiếp, là vì hắn biết, chỉ có như này, lôi kiếm của hắn mới có tiến bộ được. Hắn mỗi lần dùng lôi kiếm đối phó với một lần lôi kiếp, uy lực lôi kiếm của hắn cũng sẽ tăng lên một tầng.

Bây giờ hắn cũng đã hoàn toàn độ kiếp xong rồi, hơn nữa cũng đã thăng cấp lên Huyền Tiên thành công rồi, lại có một cơ hội tốt này, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội rèn luyện cho lôi kiếm của mình được?

Rầm rầm…

Những âm thanh vang lên không ngừng, trên bầu trời, lôi kiếm màu đen của Diệp Mặc và tia sét màu đỏ đập vào nhau, phát lôi quang ra tứ phía.

Sau nửa tuần hương, tia sét chầm chậm giải tán, Tiên linh vân cũng khoan thai đến, Diệp Mặc thu lại lôi kiếm của mình, bắt đầu hấp thụ Tiên linh vân, vừa nãy lôi kiếp hắn độ qua thực sự quá nhẹ nhàng, lôi kiếp này đối với hắn hoàn toàn không có chút uy hiếp nào.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, lôi kiếp Huyền Tiên là lôi kiếp kém nhất, cũng là lôi kiếp an toàn nhất.

Cảm nhận được Tiên nguyên và thần thức mạnh mẽ của tu sĩ Huyền Tiên, Diệp Mặc trong lòng cũng rất thỏa mãn. Tu sĩ Kim Tiên muốn vượt cấp chém giết Huyền Tiên quả thực quá gian nan, nếu không phải công pháp của hắn quá nghịch thiên, hắn muốn giết tu sĩ Huyền Tiên, dường như cũng không thể nào làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1614

Dự Cảm Nguy Hiểm

Cảm nhận được tiên nguyên lực và thần thức cường đại của tu vi Huyền Tiên khiến trong lòng Diệp Mặc cảm thấy rất thỏa mãn. Tu sĩ Kim Tiên muốn vượt cấp giết tu sĩ Huyền Tiên xác thực là quá khó khăn, nếu như không phải là công pháp của hắn quá mức nghịch thiên, thì hắn muốn giết được tu sĩ Huyền Tiên gần như là điều không thể.

Lúc này Diệp Mặc nhớ tới lời Vị Tiên áo lam trước kia từng nói "Kiếp này ngươi chỉ có thể dừng bước ở tu vi Kim Tiên mà thôi". Nhưng lúc này thì hắn đã là tu vi Huyền Tiên rồi. Nếu như Vị Tiên áo lam kia gặp lại hắn, thì chắc chắn là phải bẽ mặt rồi. Hắn thăng cấp lên Huyền Tiên thậm chí còn chưa từng bị gián đoạn một chút nào, giống như là chuyện bình thường như ăn cơm đi ngủ mà thôi.

Dù cho Diệp Mặc biết đây không phải là công lao của hắn, mà là do công lao của 'Tam sinh quyết', nhưng trong lòng của hắn vẫn cực kỳ sáng khoái. Cho dù là công lao của 'Tam sinh quyết' thì cũng cần phải có bản thân hắn nỗ lực mới được.

Diệp Mặc tắm rửa sạch sẽ một chút, sau đó lại thay một bộ đồ mới rồi mới thỏa mãn thu hồi những tiên tinh dư thừa. Lúc này thì hắn mới đi đến trước mặt Chân Băng Du.

- Chúng ta đi thôi, có thể trở về Cực Kiếm Môn rồi.

Diệp Mặc lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' sau đó nói với Chân Băng Du.

Chân Băng Du âm thầm thở dài. Lúc này cô mới phát hiện ra là mỗi lần cô hoài nghi Diệp Mặc phô trương thanh thế, thì cuối cũng kết quả đều chứng minh lời Diệp Mặc nói là sự thật.

Ngày trước tại hồ nước kia, khi mà Diệp Mặc nói rằng bản thân muốn 'Lục dực tử linh' thì trong nội tâm của cô còn mắng Diệp Mặc là ngu ngốc. Sau đó ở Cực Tinh Trạch khi mà hắn nói chuyện cùng tên Đại Tiên Tiên niết thể, cô lại cho rằng Diệp Mặc rất cuồng ngạo. Vừa rồi trước khi độ kiếp, hắn lại nói rằng hắn thích nhất là độ kiếp, chính mình thậm chí còn lười không thèm nói chuyện với hắn.

Cũng không biết đã bao nhiêu lần rồi, kết quả cuối cùng đều chứng minh rằng Diệp Mặc căn bản là không hề nói dối lấy một lần. Mỗi một câu nói hắn nói ra cũng đều là sự thật. Hơn nữa còn thật tới mức ngay lập tức hắn sẽ chứng minh cho cô thấy. Lúc này Chân Băng Du mới biết được vốn cô cho rằng bản thân đã biết được rất nhiều bí mật của hắn, nhưng thực tế thì cô mới chỉ biết được chưa tới một phần trăm sự thật mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc ôm Chân Băng Du lên thì lập tức lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra hướng tới cửa vào tầng ba.

Lúc này Diệp Mặc đã là tu vi Huyền Tiên sơ kỳ rồi, tiên nguyên lực đã tăng lên gấp mấy lần, thần thức cũng được tăng lên trên phạm vi lớn. Pháp bảo phi hành tiên khí cấp bốn 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' được hắn toàn lực khống chế cũng gia tốc lên không còn nhìn được rõ cả cái bóng nữa.

Vô Ảnh Kiêu tầng bốn này dường như đã biết Diệp Mặc là kẻ khó dây vào, cho nên trong quá trình Diệp Mặc phi hành, dĩ nhiên là không có lấy một con Vô Ảnh Kiêu nào tới ngăn cản cả.

Chỉ trong thời gian ba ngày, thì Diệp Mặc đã lại lần nữa về tới Hỗn Độn Tinh Vực tầng ba. Lúc này Diệp Mặc mới cảm giác được, cho dù là có pháp bảo phi hành tốt, thì cũng cần phải có thực lực để sử dụng. Nếu như hắn còn chưa thăng cấp lên Huyền Tiên, thì bất luận thế nào cũng không thể khống chế cho 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đạt được vận tốc như thế này.

Trước đây hắn phải mất thời gian một năm để vượt qua Hỗn Độn Tinh Vực tầng ba, còn lần này quay ngược trở lại cửa xuống Hỗn Độn Tinh Vực tầng hai thì chỉ mất chưa tới nửa năm. Bởi vậy có thể thấy được sự tiến bộ của hắn rõ rệt tới mức nào. Sau khi Diệp Mặc tiến nhập tầng hai, thì lập tức bắt đầu cẩn thận hơn, đồng thời để cho 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ẩn nấp đi.

Tầng hai xảy ra kịch biến ở Giác Hồn Vực, cho nên Diệp Mặc không biết là liệu có đại năng nào tới kiểm tra hay không? Vạn nhất bị Vị Tiên nào đó bắt gặp, rồi lại bị Vị Tiên sử dụng thần thức uy áp, thì hắn thật đúng là không dám khẳng định bản thân có bại lộ truyện Thế giới trang vàng hay không?

Để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Mặc đem tu vi của mình ẩn nấp xuống Kim Tiên sơ kỳ. Dù sao thì khi bản thân hắn tới đây thí luyện chính là tu vi Kim Tiên sơ kỳ, tới giờ mới qua khoảng mười năm, mà đã đạt tới Huyền Tiên sơ kỳ rồi. Loại chuyện này nói ra thì quá mức rợn người.

Vốn dựa theo tốc độ của Diệp Mặc, thì chỉ cần ba tháng là có thể trở lại cửa ra tầng một Hỗn Độn Tinh Vực rồi, nhưng do Diệp Mặc cực kỳ cẩn thận, cho nên hắn chấp nhận kéo dài thời gian ra một chút.

Khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là toàn bộ tầng hai sóng êm gió lặng. Trên đường đi hắn cũng có gặp vài tiên nhân, nhưng đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Thấy sắp ra khỏi tầng hai rồi, cho nên Diệp Mặc cũng không nhịn được nữa. Hắn cố ý ngăn hai tên tu sĩ Kim Tiên đang lịch lãm lại.

Hai tên tu sĩ Kim Tiên này đều là Kim Tiên viên mãn, đến tầng hai này lịch lãm phỏng chừng là vì muốn thăng cấp lên Huyền Tiên.

Hiện tại thấy một tên tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ là Diệp Mặc ngăn cản mình lại, thì cả hai đều không có chút lo lắng nào, trái lại còn đánh giá Diệp Mặc và Chân Băng Du ở trên lưng của hắn vài lần.

- Hai vị, tôi bởi vì vẫn luôn bế quan, cho nên vừa mới xuất quan đã muốn đi tới Giác Hồn Vực thí luyện một chuyến. Chỉ là tôi tìm lâu rồi nhưng cũng không hề có phương hướng. Lúc này muốn hỏi một chút hai vị xem cái Giác Hồn Vực kia rốt cuộc là ở hướng nào?

Diệp Mặc ôm quyền tiến lên hỏi một cách khách khí.

- Anh muốn đi Giác Hồn Vực sao?

Một tên tu sĩ Kim Tiên trong đo nghi hoặc hỏi lại.

- Phải, tôi muốn đi Giác Hồn Vực, sư tỷ của tôi thần thức bị tổn thương, cho nên chúng tôi dự định đi tới Giác Hồn Vực rèn luyện thần trí của mình một chút.

Diệp Mặc lập tức đáp.

Tên tu sĩ Kim Tiên kia nhìn Chân Băng Du một chút, nhưng cũng không hề hoài nghi mà lập tức trả lời:

- Các ngươi không cần đi Giác Hồn Vực nữa. Giác Hồn Vực thật ra là một cái 'Tiểu thế giới', nghe nói là hơn mười năm trước đã bị người nào đó chiếm được rồi. Hơn nữa người này rất âm hiểm, không buông tha cho một người nào thí luyện trong Giác Hồn Vực cả. Cho nên hiện tại Giác Hồn Vực đã không còn tồn tại nữa rồi, ngươi có đi cũng không tìm được đâu.

Trong lòng Diệp Mặc thật ra có chút nghi hoặc. Hắn thông qua 'Giác hồn cô' mà đoán được việc Giác Hồn Vực là thức hải, nhưng lẽ nào chỉ có một mình hắn nghĩ như vậy thôi sao? Theo lý thuyết thì cho dù là đại năng không sử dụng 'Giác hồn cô', nhưng đã đi tới nơi này thì cũng sẽ phải đoán được một ít đầu mối chứ.

- Lẽ nào không ai đi thăm dò sao?

Diệp Mặc lại hỏi tiếp.

Tu sĩ Kim Tiên kia thản nhiên đáp:

- Đương nhiên là có người đi điều tra, thậm chí còn có ba vị Tiên Đế từ Thượng Thiên Vực tới nữa. Biết được 'Tiểu thế giới' đã bị người luyện hóa, hơn nữa người này còn tàn nhẫn tới mức bắt toàn bộ tiên nhân thí luyện trong Giác Hồn Vực sống chết không rõ, thì ba vị Tiên Đế đại nhân rất tức giận. Lúc này mới phong tỏa xung quanh Giác Hồn Vực, không cho phép có người nào tới gần. Bọn họ đang suy tính xem rốt cuộc là ai đã luyện hóa được 'Tiểu thế giới', cho nên hiện tại ngươi không tìm được Giác Hồn Vực cũng là vận may của ngươi đấy. Vạn nhất mà ảnh hưởng tới việc suy tính của mấy vị Tiên Đế, thì ngươi ăn không tiêu được chuyện này rồi.

Diệp Mặc ôm quyền cảm tạ sau đó nhanh chóng cõng Chân Băng Du rời đi. Chờ sau khi hai tên tu sĩ Kim Tiên kia ra khỏi phạm vi thần thức của hắn, thì hắn mới lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' nhanh chóng hướng tới cửa động tầng một.

Lúc này trong lòng của hắn đã vô cùng rõ ràng. Ba vị Tiên Đế kia khẳng định đã cảm thấy được sự cổ quái của Giác Hồn Vực, thậm chí là đã suy đoán ra được Giác Hồn Vực chính là thức hải của Vô Song Tiên Đế rồi.

Cái gì mà suy tính xem ai đã luyện hóa 'Tiểu thế giới' chứ? Lời nói dối này thì chỉ cần là tiên nhân đã ngoài Đại Tiên đều sẽ có rất ít người tin tưởng.

Không chỉ nói tới một cái 'Tiểu thế giới' và mấy nghìn tiên nhân, cho dù là toàn bộ người của Mười Một Hạ Thiên Vực có chết sạch, thì sợ rằng cũng sẽ không có một vị Tiên Đế nào đi xen vào việc của người khác cả. Huống chi 'Tiểu thế giới' đối với người bình thường mà nói thì còn trân quý, còn đối với Tiên Đế thì 'Tiểu thế giới' chẳng khác nào một tên thủ hạ cả.

Nếu như là 'Chân linh thế giới' hoặc 'Hỗn độn thế giới' thì Tiên Đế chắc chắn sẽ đến điều tra. Chứ còn mấy nghìn tiên nhân và một cái 'Tiểu thế giới' thì tuyệt đối là không có khả năng. Cho nên đối với Diệp Mặc mà nói thì hiện tại hắn phải rời đi càng nhanh càng tốt. Vì hắn cũng là một người đi ra

từ Giác Hồn Vực đấy, vạn nhất suy tính tới trên đầu của hắn, thì thật là đại sự bất ổn rồi.

Cũng may là chuyện Diệp Mặc lo lắng không hề xảy ra, nói đúng hơn là hắn đã đề cao chính mình rồi. Chỉ là một tiên nhân Huyền Tiên, nói đúng hơn lúc đó còn là một Kim Tiên, đâu có người nào để hắn trong mắt chứ.

Khi Diệp Mặc lần nữa trở lại cửa ra tầng một, thì liền phát hiện cái phường thị kia vẫn còn, nhưng hầu hết mọi người hắn đều không nhận ra được, chỉ có một số người vẫn khá quen mặt còn đang ở đây.

Diệp Mặc không đợi cho vài người còn quen mặt đó nhận ra hắn, thì đã nhanh chóng mang theo Chân Băng Du rời đi rồi. Sau đó lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' điên cuồng phi hành về phía cửa ra.

Hai tháng sau thì Diệp Mặc đã mang theo Chân Băng Du về tới vẫn thạch môn của Hỗn Độn Tinh Vực.

Nếu như hiện tại Diệp Mặc không ẩn nấp tu vi, thì hắn nhất định sẽ hợp đội với các tiên nhân khác rời khỏi vẫn thạch môn của Hỗn Độn Tinh Vực. Nhưng hiện tại hắn vẫn chỉ biểu hiện ra tu vi Kim Tiên sơ kỳ, nên liền thẳng thắn bỏ cái tâm tư hợp đội cùng với người khác. Các tiên nhân bình thường chắc chắn sẽ không nguyện ý giúp đỡ một tiên nhân cấp thấp đâu.

Cho nên hắn cũng lười nhìn mấy tiên nhân đang ở vẫn thạch môn Hỗn Độn Tinh Vực, trực tiếp vọt vào trong hư không.

Đoạn Thiên Vực hư không này Diệp Mặc đã đi qua một lần, cho nên lần này hắn đã quen thuộc rồi. Hơn nữa tu vi của hắn đã thăng hẳn một cấp độ lớn, cho nên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' càng không cần phải giảm tốc độ lại chút nào.

Lúc này thì vận khí của hắn có vẻ tốt hơn trước rất nhiều. Cả đoạn đường chỉ gặp một cái ‘Dòng chảy vẫn thạch’ và một cái ‘Lốc xoáy hư không’. Ngoài ra chẳng gặp thứ gì uy hiếp được hắn cả. ‘Dòng chảy vẫn

thạch’ thì hiện tại đã không gây được chút khó khăn nào với hắn nữa, nhưng ‘Lốc xoáy hư không’ thì lại khiến hắn mất thời gian vài ngày.

Cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc cũng chỉ mất thời gian mười một ngày đã lại lần nữa trở về Viễn Tinh Ổ.

...

Thời gian mười năm trên Tiên Giới thật ra không tính là gì cả. Có thể nói chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Diệp Mặc lần trước một mình từ Viễn Tinh Ổ tiến tới Hỗn Độn Tinh Vực, bất quá lần này sau mười năm trở lại Viễn Tinh Ổ, thì đã không còn ai có thể nhận ra hắn nữa rồi. Điều duy nhất khiến người ta chú ý tới hắn chỉ là tu vi của hắn mới là Kim Tiên sơ kỳ, còn cõng trên lưng một cô gái nhìn không đoán ra được tu vi nữa.

Đối với Diệp Mặc mà nói thì quen biết càng ít người càng tốt. Sau khi tới Viễn Tinh Ổ thì hắn liền an vị tiến vào truyền tống trận đi tới Cung Hoa Thiên.

Từ truyền tống trận đi ra, thì Diệp Mặc càng toàn lực khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' chạy tới Cực Kiếm Môn. Diệp Mặc đã thăng Huyền Tiên, hơn nữa 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' cũng thăng cấp lên tiên khí phi hành cấp bốn, cho nên lần này trở về Cực Kiếm Môn đâu chỉ nhanh gấp mấy lần.

Trong lòng Diệp Mặc đã sớm có dự định là sau khi đưa Chân Băng Du về Cực Kiếm Môn, thì sẽ lập tức rời khỏi Cung Hoa Thiên càng xa càng tốt. Tốt nhất là nghĩ biện pháp rời khỏi Mười Một Hạ Thiên Vực, đi tới Trung Thiên Vực.

Chỉ vài ngày sau, thì Diệp Mặc đã lại lần nữa tiếp cận địa bàn Cực Kiếm Môn. Khi chỉ còn hai ba canh giờ nữa là tới Cực Kiếm Môn, thì Diệp Mặc lại đột nhiên dừng lại.

- Làm sao thế?

Trong lòng Chân Băng Du hiện tại có chút kích động, vì cô rất muốn biết sư phụ có thể cứu được cô hay không? Cho nên từng khoảng khắc đều chú ý tới khoảng cách trở về tới Cực Kiếm Môn. Lúc này thấy sắp về tới Cực Kiếm Môn rồi, thì Diệp Mặc đột nhiên lại ngừng lại, thì cô lập tức nghi hoặc hỏi.

Diệp Mặc nhíu mày rồi nói:

- Tôi có một loại dự cảm, chúng ta tạm thời không thể trở về quá nhanh, dường như phía trước không an toàn cho lắm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1615

Họa Diệt Môn

Phía trước là Cực Kiếm môn rồi, có gì không an toàn sao?

Chân Băng Du nghi ngờ chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi, nói xong cô dường như hiểu ra điều gì đó, lập tức bổ sung thêm:

- Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để sư phụ tôi ra tay với anh đâu, hơn nữa tôi cũng sẽ không để Cực Kiếm môn gây bất lợi gì cho anh đâu. Vết thương của tôi không liên quan gì đến anh, đó là do tôi tự làm nên.

Đối với những lời này của Chân Băng Du, Diệp Mặc ngược lại cũng không có chút nghi ngờ gì, hắn tin rằng Chân Băng Du có thể làm được, địa vị của sư phụ của Chân Băng Du rất cao, dường như chỉ dưới cấp môn chủ của Cực Kiếm môn. Nhưng cho dù như vậy, trong lòng hắn vẫn có một cảm giác bất an gì đó.

Đối với loại trực giác bất an này Diệp Mặc rất tin tưởng, từ khi tu luyện Tam sinh quyết đến nay, hắn cũng chưa bao giờ cảm nhận sai cả. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc chẳng những không tiếp tục đi nữa, ngược lại cho Thanh Nguyệt quay đầu, đổi một hướng khác.

Chân Băng Du nhíu mày, chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Tại sao thế?

- Thật xin lỗi, tôi không thể đến Cực Kiếm môn được, tôi luôn cảm thấy phía trước có nguy hiểm, nếu như cô nhất định muốn đi, bây giờ cô có thể phóng ra Thải Vân chướng. Nhưng, nếu như cô tin tôi, tôi đề nghị cô bây giờ đừng vội về, đợi tôi tìm được nguyên nhân bất an kia rồi tính tiếp.

Diệp Mặc trầm giọng trả lời, cũng không vì lời nói của Chân Băng Du, mà tiến đến Cực Kiếm môn.

Chân Băng Du chằm chằm nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, nhớ đến lúc trước kia mình ở cùng Diệp Mặc, Diệp Mặc dường như chưa bao giờ nói khoác lần nào. Lúc này mới nói:

- Được, tôi chọn tin tưởng anh, nếu như anh không tìm được nguyên nhân gì đó, tôi hi vọng anh ngay lập tức có thể tiễn tôi về Cực Kiếm môn.

Diệp Mặc cũng không để ý đến Chân Băng Du, cái cảm giác bất an này của hắn càng lúc càng đậm, sau đó hắn thay đổi phương hướng của Thanh Nguyệt, với tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi phụ cận với Cực Kiếm môn.

Vốn dĩ Chân Băng Du cho rằng Diệp Mặc sẽ đến Tiên thành gần Cực Kiếm môn để nghe ngóng một chút, nhưng cô nhanh chóng thất vọng rồi. Diệp Mặc chẳng những không tiến đến Tiên thành gần Cực Kiếm môn, ngược lại lại đi về phía khác xa hơn.

Chân Băng Du biết rõ cô cũng vô lực phản kháng, nên cũng dứt khoát không nói gì nữa. Cô mấy lần nghi ngờ Diệp Mặc, cuối cùng đều chứng minh rằng mình đã sai. Lần này cô cuối cùng chọn tin Diệp Mặc, cô biết nếu như bản thân mình muốn quay về Cực Kiếm môn thật, thì Diệp Mặc cũng sẽ đồng ý. Trầm mặc một lúc lâu, cô không ngờ phát hiện mình cũng không nghi ngờ với những gì Diệp Mặc nói nữa.

Một tháng sau, Diệp Mặc đến một Tiên thành cách khá xa Cực Kiếm môn, Tân Yển Tiên thành.

- Cô tốt nhất là che bớt dung mạo của mình đi.

Diệp Mặc thu hồi Thanh Nguyệt lại, sau khi cõng Chân Băng Du lên lưng, lại nói với Chân Băng Du.

Chân Băng Du có thể nói là người con gái xinh đẹp nhất Cung Hoa Thiên, người con gái như này chắc chắn sẽ bị người khác chú ý đến, hoặc là

sẽ có người nhận ra. Nếu Cực Kiếm môn có nguy hiểm, hắn cũng không muốn thân phận của Chân Băng Du bị bại lộ, hơn nữa hắn sớm đã thấy trong nhẫn trữ vật của Chân Băng Du có tấm lụa tiên khí che dung mạo rồi.

- Được.

Chân Băng Du không phản bác lại lời nói của Diệp Mặc, lập tức lấy ra một chiếc khăn che dung nhan của mình lại.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du đến gần cửa thành Tân Yển Tiên thành, lại phát hiện ra cửa thành Tân Yển Tiên thành có một pho tượng Tiên nhân cực lớn.

- Đó là Tân Yển đại đế, Tân Yển Tiên thành chỉ có duy nhất một Tiên đế, Tân Yển Tiên thành chính là do ông ta sáng lập lên.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc chằm chằm nhìn pho tượng kia, chủ động giải thích.

Đại đế thì Diệp Mặc cũng biết, tu vi chắc phải đến Tiên đế đỉnh phong, sau đó những Tiên nhân còn lại ưu ái ông ta xưng danh cho ông. Diệp Mặc không ngờ đến hạ tiên vực có rất ít Tiên vương cũng xuất hiện một Tiên đế, Tân Yển đại đế này chắc hẳn không phải là hạng tầm thường.

Nhưng hắn cũng không có tâm trạng đi hỏi chuyện của Tân Yển đại đế, khí thế hùng vĩ của Tân Yển Tiên thành không thua kém gì Bỉ Dực tiên thành. Hơn nữa độ náo nhiệt dường như còn hơn cả Bỉ Dực tiên thành, từng tốp từng tốp tiên nhân qua lại, không ngừng tiến vào Tân Yển Tiên thành. Một số Tiên nhân kết bạn, cũng không ngừng từ trong Tân Yển Tiên thành đi ra, nhanh chóng nhảy lên Tiên khí phi hành của mình rồi biến mất.

Diệp Mặc lấy ra một trăm miếng tiên tinh trung phẩm làm hai miếng ngọc giản tạm thời ở cổng thành, cùng Chân Băng Du tiến vào trong Tân Yển Tiên thành, đồng thời khôi phục tu vi của mình về mức Huyền Tiên sơ kỳ.

Sau khi vào thành, Diệp Mặc dưới sự chỉ điểm của Chân Băng Du, ngay lập tức đến Yển Ngọc Tiên tức lầu nơi đông đúc nhất Tân Yển Tiên thành. Đến tiên tức lầu đương nhiên là để nghe ngóng tình hình, tiên tức lầu có phòng cho thuê, Diệp Mặc cũng không cần. Hắn dẫn theo Chân Băng Du trực tiếp đến một góc của đải sảnh ngồi xuống, đồng thời gọi hai ly Yển Ngọc linh trà.

Những người đến Yển Ngọc tiên tức lầu rất đông, những người đến nghe ngóng tình hình như Diệp Mặc cũng không ít. Nhưng Diệp Mặc khác ở chỗ, những Tiên nhân đến nghe ngóng tình hình này phần lớn là vì nghe ngóng tài nguyên tu luyện, còn có tin tức của tổ đội đi tìm kiếm tiên tích. Cho nên những người trong đại sảnh cũng không ít, những Tiên nhân này cũng không nỡ tốn tiên tinh vào những phòng thuê kia, nghe ngóng tình hình, đương nhiên là trong đại sảnh thì sẽ nghe ngóng được nhiều hơn. Cái khác duy nhất với sàn giao dịch chính là, cho dù giữa Tiên nhân có hỏi thăm chuyện gì, cũng sẽ không lớn tiếng huyên náo.

Diệp Mặc ra hiệu với Chân Băng Du, đang chuẩn bị tìm một người gián tiếp hỏi một chút về chuyện của Cực Kiếm môn, liền nghe thấy phía bên phải cách chỗ bọn họ không xa có người đang bàn tán về Cực Kiếm môn.

Người đang bàn tán về Cực Kiếm môn là hai tên tu sĩ Kim Tiên, tiếng bàn tán của hai người đó mặc dù cũng không to, nhưng cũng không phải là cố gắng hạ thấp xuống, cho dù Chân Băng Du cũng có thể nghe thấy rất rõ.

- Nếu như Mẫn Hoa không xảy ra chuyện, chuyện này ba người chúng ta đi là vừa, đáng tiếc là môn phái của bọn họ cũng đã bị người khác san bằng rồi.

- Haizz, lần này Cực Kiếm môn đúng là tai bay vạ gió rồi, cũng không biết đắc tội với ai, không ngờ lại bị người ta tiêu diệt môn phái. Cực Kiếm môn cũng là một Tiên môn do thượng cổ truyền thừa lại, bây giờ nói tiêu diệt là bị tiêu diệt. Cho dù là hạ thiên vực, môn phái không có địa vị cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

- Đúng vậy, một Đại La Tiên môn, ở Cung Hoa Thiên chúng ta cũng là cao cao tại thượng, bây giờ đơn giản như vậy đã bị người khác tiêu diệt, quả thực khó có thể tin được.

- Hay là chúng ta cứ tìm một người đã đi, đợi chút nữa tôi đến Yển Ngọc tiên lầu đăng ký tin tức một chút.

…

Hai người cũng không nói về chuyện của Cực Kiếm môn nữa, Diệp Mặc lại nhíu nhíu mày, hắn không ngờ cảm giác bất an của mình lại là Cực Kiếm môn bị tiêu diệt rồi. Cực Kiếm môn là một Đại La Tiên môn, cũng là đẳng cấp trong Cung Hoa Thiên, là ai lại có thực lực lớn như vậy, dám tiêu diệt Cực Kiếm môn? Hơn nữa Cực Kiếm môn bị tiêu diệt rồi, thiên chủ của Cung Hoa Thiên chẳng lẽ lại không đứng ra lên tiếng sao? Với lại Cực Kiếm môn tại sao lại bị tiêu diệt?

Chân Băng Du sắc mặt có chút tái nhợt, mặc dù trong lòng theo đại đạo, nhưng tu vi dù sao cũng chỉ là Huyền Tiên sơ kỳ. Cực Kiếm môn là nơi mà cô lớn lên từ nhỏ, cũng là nơi nuôi dưỡng cô, sư phụ của cô cũng trong Cực Kiếm môn, bây giờ Cực Kiếm môn bị tiêu diệt rồi, tổ chim bị phá thì trứng sao an toàn được?

Cô không nói gì, ít nhất cô cũng biết, dự cảm của Diệp Mặc là đúng. Cực Kiếm môn đúng là xảy ra chuyện rồi, hơn nữa còn là tai họa bị tiêu diệt nữa.

Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, Cực Kiếm môn xảy ra chuyện không phải là nhân tố khiến hắn cảm giác được nguy hiểm, Cực Kiếm môn bị tiêu diệt rồi, hắn cũng có thể qua đó được, hắn sở dĩ dự cảm thấy nguy hiểm, chứng tỏ Cực Kiếm môn kia rất có khả năng có người đang chờ đợi gì đó.

Diệp Mặc biết rõ Cực Kiếm môn xảy ra chuyện, sớm đã không còn tâm trạng ở lại đây nữa.

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc đứng lên nói, hắn biết tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì. Nơi này cách Cực Kiếm môn tuy có lộ trình một tháng, nhưng đó chỉ là đối với hắn mà nói, nếu như đối với một đại năng, nói không chừng chỉ một canh giờ là có thể đến được.

Chân Băng Du có chút đờ đẫn, cô tu luyện đến ngày hôm nay là lần đầu tiên cảm giác không có phương hướng. Cho dù khi cô bị thương, cô cũng không bàng hoàng như này, vì ít nhất cô cũng có thể quay về tìm sư môn. Bây giờ sư môn không còn nữa, cô nên đi đâu đây? Diệp Mặc chỉ là có trách nhiệm tiễn cô về sư môn, bây giờ Diệp Mặc giữ đúng chữ tín rồi, nhưng cô không còn sư môn nữa, vậy thì nên đi đâu đây?

Dù đạo tâm có kiên định đi nữa cũng không giúp được gì, lúc này cô căn bản không biết nên làm gì. Diệp Mặc gọi cô đi, cô cũng chỉ có thể đi cùng, huống chi, cô cũng chỉ có thể dựa vào Diệp Mặc - Ồ, Tiên thuyền thiên vực đi tới Đường Diệu Thiên một ngày sau sẽ đi qua Tân Yển Tiên thành đúng không?

Một tên tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ bỗng nhiên chằm chằm nhìn vào trận pháp hiện thị cực lớn phía trước Tiên tức lâu kinh dị nói.

- Đường Diệu Thiên chẳng phải là Trunh thiên vực sao? Tại sao lại dừng cạnh Tân Yển Tiên thành được?

- Dừng cạnh Tân Yển Tiên thành có liên quan gì? Phi thuyền thiên vực đi qua, chỉ là dừng ở nơi này để kiếm chút tiên tinh thôi.

- Thật vậy sao, nếu vậy thật, vậy cái này tuyệt đối là tin tốt rồi.

- Tốt cái chết tiệt, anh nhìn cần bao nhiêu tiên tinh, đó là giá mà Tiên nhân bình thường có thể lên được sao?

- Mười lăm triệu tiên tinh thượng phẩm, khoang hạng C? Trời ơi, thật đáng sợ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1616

Vé Thuyền Đắt Đỏ

Tin tức này Diệp Mặc đương nhiên cũng nhìn thấy, hắn lập tức cõng Chân Băng Du lên rồi đi. Đường Diệu Thiên là một Thiên Vực của Trung Thiên Vực. Hiện tại có được cái cơ hội này, thì hắn nhất định phải đi. Từ sau khi ra khỏi Hỗn Độn Tinh Vực, thì hắn vẫn luôn bất an. Lục Chính Quần giống như là một tòa núi lớn ngăn trở phía trước hắn, khiến cho hắn khó có thể tiến bước được.

Hắn cảm giác được nguy hiểm nếu cứ tiếp tục ở lại Mười Một Hạ Thiên Vực. Hắn nhất định phải rời khỏi Mười Một Hạ Thiên Vực, cho dù là không thể đi tới được Mười Một Thượng Thiên Vực, thì đi tới Mười Một Trung Thiên Vực cũng tốt rồi. Vốn Diệp Mặc cũng có dự định đi tới Mười Một Trung Thiên Vực, cho nên hiện tại cơ hội đã tới rồi thì hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du trên lưng rời khỏi tiên tức lâu. Nếu như Chân Băng Du cũng đồng ý đi Đường Diệu Thiên, thì hắn sẽ đưa Chân Băng Du đi cùng. Muốn vào khoang thuyền cần phải có ba mươi triệu tiên tinh, mà trên người của Diệp Mặc có vừa đúng ba mươi triệu tiên tinh.

- Tôi muốn đi Đường Diệu Thiên, cô có muốn đi cùng với tôi không, hay là cô sẽ đi tới nơi khác?

Sau khi rời khỏi tiên tức lâu, thì Diệp Mặc liền chủ động hỏi ý Chân Băng Du. Nếu như Chân Băng Du muốn đi nơi khác, thì hắn sẽ nguyện ý giúp đỡ cô đi tới đó, điều kiện tiên quyết là khoảng cách tới cái nơi đó chỉ cần một ngày là có thể quay lại được chỗ này đã.

Chân Băng Du đến giờ vẫn có chút mở mịt. Mục tiêu của cô ngay từ khi sinh ra đã vô cùng rõ ràng, đó là tu luyện, tu luyện nữa, tu luyện mãi. Sau đó biến Cực Kiếm Môn thành Vị Tiên Tiên Môn. Bản thân sau khi thăng cấp Vị Tiên thì sẽ lại đi tìm Tiên Đế đại đạo.

Nhưng hiện tại mục tiêu này của cô đã bị hủy diệt một nửa rồi, cho dù là vô số năm sau cô thăng cấp lên được Vị Tiên, thì Cực Kiếm Môn cũng không thể trở lại nguyên dạng nữa.

- Tôi không có nơi nào để đi cả!

Chân Băng Du lắc đầu, giọng điệu của cô cũng có chút mờ mịt giống như điều trong lòng cô đang nghĩ.

- Nếu đã không có chỗ nào để đi, vậy thì cùng đi Đường Diệu Thiên với tôi đi. Đường Diệu Thiên là Trung Thiên Vực, có lẽ chúng ta có thể tìm được phương pháp khôi phục lại thương thế của cô ở Đường Diệu Thiên.

Diệp Mặc lập tức nói.

Kỳ thực Diệp Mặc còn có một biện pháp khác để giúp Chân Băng Du khôi phục thương thế, nhưng hắn sẽ không làm như vậy. Trong Thế giới trang vàng của hắn còn có một gốc cây nhỏ, hắn khẳng định là chỉ cần cấp gốc cây nhỏ này cho Chân Băng Du ăn, thì cô tuyệt đối sẽ khôi phục lại được nguyên trạng.

Tác dụng của gốc cây nhỏ kia thì Diệp Mặc hiểu rất rõ. Trước kia khi hắn bị nửa đoạn mũi đao gây thương tích, thương thế không thể nào hồi phục như cũ, thì gốc cây nhỏ kia lại dễ dàng khôi phục lại thương thế, hơn nữa hắn cũng chỉ mới hơi đến gần gốc cây nhỏ kia một chút mà thôi. Lục Chính Quần đã tốn vô số năm tâm huyết và tinh lực để bồi dưỡng gốc cây nhỏ này, bởi vậy có thể thấy được gốc cây nhỏ này trân quý và nghịch thiên đến nhường nào.

Vì thế nên nếu như không phải là người thân của hắn bị thương không

thể nào chữa trị được, thì hắn tuyệt đối sẽ không lấy gốc cây nhỏ kia ra.

Nghĩ tới nửa đoạn mũi đao kia, thì Diệp Mặc liền nhớ tới Ức Mặc, trong lòng liền có thêm một chút tưởng niệm. Cái mũi đao kia đã được hắn rót 'thần thức đạo niệm' của mình vào rồi sau đó giao cho Ức Mặc để nó tự bảo vệ mình rồi.

...

Tin tức ở tiên tức lâu viết vô cùng rõ ràng. Nếu muốn lên tiên thuyền đi tới Đường Diệu Thiên, thì cần tìm đến quản lý địa phương phụ cận Tân Yển thành để đăng ký một chút.

Khi Diệp Mặc mang theo Chân Băng Du đến đăng ký, thì ở đây đã có hơn năm mươi tiên nhân ngồi chờ sẵn rồi. Từ Kim Tiên đến Đại Chí Tiên đều có. Nhưng đại bộ phận đều là Huyền Tiên. Những người này hiển nhiên đều là chuẩn bị lên tiên thuyền đi tới Đường Diệu Thiên.

Vốn là một Huyền Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc tới thì sẽ không có ai để ý, nhưng trên lưng Diệp Mặc lại cõng theo một cô gái, cho nên lập tức khiến cho một số người chú ý tới.

Rất nhiều tiên nhân ở Tiên Giới đều là kẻ tiên phong đạo cốt, nhưng đại bộ phận các tiên nhân thực chất đều là những kẻ ích kỉ mà thôi.

Phía sau những thứ đẹp đẽ kia thì đều là giết người cướp của, ám toán và ức hiếp kẻ yếu. Chỉ cần đứng trước một tài nguyên tu luyện hiếm có, thì nếu như không lao vào chiến đấu, thì rất có khả năng bị loại bỏ khỏi đại đạo tu tiên dài vô tận. Kỳ thựcc nếu nói một cách tương đối, thì đại bộ phận các tiên nhân đệ tử có tố chất hơi cao một chút của các đại môn phái đều hành động rất chân chính. Bọn họ có môn phái mình bảo vệ và bồi dưỡng, cho nên nếu như không gặp phải thứ đồ khiến cho ai ai cũng phải đỏ mắt, thì bình thường họ đều sẽ không đi giết chóc mà cướp giật.

Cho nên những người này sau khi thấy trên lưng Diệp Mặc cõng một cô

gái bị trọng thương tới đây, thì mới cảm thấy khó hiểu. Người ở đây đều là tu vi trên Kim Tiên, ánh mắt độc ác, chỉ cần tùy ý liếc mắt một cái đã có thể thấy được Chân Băng Du đã không thể tu luyện được nữa rồi. Một tiên nhân bình thường thì sẽ không có mấy ai chịu bỏ ra mười lăm triệu tiên tinh để mua một cái vé thuyền cho một người không thể tu luyện được nữa.

Có một số người đã nhìn thấy dáng người đẹp tới cực hạn của Chân Băng Du, hơn nữa hiện tại Diệp Mặc đang cõng cô trên lưng, cho nên những người này lập tức đoán là do Diệp Mặc đã quá mức yêu thích cô gái này, cho nên mới chịu bỏ ra thêm mười lăm triệu tiên tinh.

Một tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ, lại có thể lấy ra ba mươi triệu tiên tinh thượng phẩm, thì đối với bất kỳ người nào đây cũng là một chuyện tình cực kỳ chấn động. Đừng nói là Huyền Tiên sơ kỳ, cho dù là đại bộ phận các Đại Tiên, thì cũng không lấy ra nổi mười triệu tiên tinh thượng phẩm. Huống chi tên Huyền Tiên sơ kỳ này vì một cô gái không thể tu luyện, cũng dám ném ra 15 triệu tiên tinh, vậy thì hắn hẳn là phải rất giàu có? Ở đây không phải là Trung Thiên Vực, càng không phải là Thượng Thiên Vực, mà là Hạ Thiên Vực đấy.

Mười mấy tiên nhân ngồi ở đây, không người nào là không phải tích góp từng li từng tý tiên tinh trong vòng nhiều năm, hoặc là chiếm được cái truyền thừa gì đấy trợ giúp cho? Nếu để cho một tiên nhân tu luyện không tới ngàn năm lấy ra hơn mười triệu tiên tinh, thì căn bản là không có khả năng.

Ở chỗ người phụ trách quản lý việc thu tiên tinh, Diệp Mặc đã không chút do dự nào lấy ra ba mươi triệu tiên tinh để đăng ký. Sau khi nhận lấy hai tấm ngọc bài để lên tiên thuyền thì liền ngồi ở một bên để chờ tiên thuyền đến.

Sau khi bỏ ra ba mươi triệu tiên tinh thượng phẩm thì lúc này trên người hắn chỉ còn không tới trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm nữa. Nhưng hắn cũng không lo lắng, chỉ cần tới được Đường Diệu Thiên thì hắn sẽ không còn phải lo lắng.

Diệp Mặc dùng ba mươi triệu tiên tinh mua hai cái vé tiên thuyền, lập tức khiến cho các tiên nhân khác phải có chút tôn kính. Dù sao thì trên lưng hắn vẫn đang cõng Chân Băng Du, cho nên cũng lập tức có người chủ động tránh chỗ ngồi gần cửa sổ để nhường chỗ cho Diệp Mặc.

- Anh bạn cũng tới từ Cung Hoa Thiên sao?

Một tên Huyền Tiên trung kỳ ngồi bên cạnh Diệp Mặc thấy Diệp Mặc đặt Chân Băng Du xuống thì liền chủ động ôm quyền bắt chuyện với Diệp Mặc.

Diệp Mặc liền đáp lễ:

- Không phải, tôi từ Cực Phong Thiên đi qua đây, chỉ là trước kia nghe nói nơi này có tiên thuyền Thiên Vực đi qua, cho nên mới cố ý tới. Mấy năm nay tôi tích góp được ít tiên tinh, nên muốn đi tới Trung Thiên Vực để thử thời vận.

Vừa nói thì Diệp Mặc vừa quan sát một chút tên Huyền Tiên trước mặt này. Y mặc một bộ tiên bào mầu nâu, tướng mạo rất bình thường, chính là loại người ném vào giữa đám đông thì chẳng biết đâu mà lần nữa. Nhưng Diệp Mặc cũng không cảm thấy y có ý đồ gì, hẳn là do thấy mình tùy tiện mang ba mươi triệu tiên tinh ra cho nên mới có ý muốn kết giao mà thôi.

- Không sai, Hạ Thiên Vực của chúng ta linh khí thật sự là quá loãng, hơn nữa tài nguyên cũng không đủ, hoàn toàn dựa vào tiên tinh để tu luyện, căn bản là không được. Tôi lần này cũng là cắn răng lấy ra những gì mình tích góp được, chuẩn bị đi Trung Thiên Vực một chuyến, có lẽ có thể ở Trung Thiên Vực thăng cấp tới Đại Tiên cũng không biết chừng.

Tên Huyền Tiên kia lập tức tán thành.

Diệp Mặc gật đầu, mỉm cười nhưng không nói gì thêm.

Tên Huyền Tiên này có vẻ khá thích việc nói chuyện, nên lại tiếp tục nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn có thể sớm đã nhận được tin tức tiên thuyền Thiên Vực rồi, điều này quả thực là may mắn. Tôi có được tin tức để đến nơi này cũng chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, nếu như tôi ở Cực Phong Thiên mà biết tới tin tức này, thì khẳng định là không đi tới đây kịp thời gian rồi.

- Tôi là Lam Địch Thanh, tôi nghe nói tiên thuyền Thiên Vực cần phải phi hành mất thời gian mấy năm liền, mà hầu hết mọi người đều là tới từ Hạ Thiên Vực, cho nên trong thời gian này có thể chiếu cố cho nhau một chút.

Tên Huyền Tiên này cũng không vì Diệp Mặc ít lời mà khó chịu, trái lại còn chủ động tự giới thiệu về mình.

- Tôi là Diệp Mặc, đây là sư tỷ của tôi.

Diệp Mặc thấy Lam Địch Thanh này cũng rất nhiệt tình, cho nên cũng tự giới thiệu mình một chút, nhưng không hề nói ra tên của Chân Băng Du.

Thấy Diệp Mặc và Lam Địch Thanh rất nhanh đã quen thuộc với nhau, thì những tiên nhân bên cạnh hai người cũng gia nhập vào cuộc trò chuyện. Trong đó có một cô gái đã là Huyền Tiên trung kỳ gọi là Đàm Tiêu Lan, còn có một thanh niên Huyền Tiên hậu kỳ tên là Hướng Kỳ Lăng. Ngoại trừ Diệp Mặc là đi tới Trung Thiên Vực để tránh nạn ra, thì ba người còn lại đều là đi tìm cơ hội để thăng cấp Đại Tiên.

Tuy rằng tu vi của Diệp Mặc thấp nhất, nhưng nhìn khả năng tài chính của hắn thì cũng không có ai dám coi thường hắn cả.

Dung mạo của Đàm Tiêu Lan không thể so sánh với Chân Băng Du, nhưng cũng thuộc loại nữ tiên có tướng mạo tốt. Hướng Kỳ Lăng thì khí thế hiển lộ ra ngoài, thoạt nhìn rất dũng mãnh, không khác lắm so với lúc Diệp Mặc vừa mới thăng cấp Tiên niết thể, khí tức dũng mãnh không thể ẩn vào trong. Diệp Mặc biết Hướng Kỳ Lăng không phải là tu sĩ luyện thể, cho nên khí tức của y hẳn là do bẩm sinh, hoặc là do việc trường kỳ lịch lãm bên ngoài cho nên mới tạo thành một loại khí thế.

Hướng Kỳ Lăng thoạt nhỉn rất dũng mãnh, nhưng nói chuyện cũng rất hòa nhã, hơn nữa cũng không hề có nửa phần kiêu ngạo.

Chân Băng Du không nói được một lời nào, những người còn lại cũng không biết Chân Băng Du có thực sự là sư tỷ của Diệp Mặc hay không, nhưng cũng không có ai chủ động hỏi cả.

Lam Địch Thanh, Hướng Kỳ Lăng và Đàm Tiêu Lan ba người đều đến từ Cung Hoa Thiên, và cũng đều là tán tu. Mấy người nói chuyện đều rất tùy ý, mọi người đều là tới Trung Thiên Vực để tìm kiếm cơ duyên, cũng có thể coi là cùng chung chí hướng.

Mấy người nói chuyện rất vui vẻ. Có vài lần Diệp Mặc muốn hỏi chuyện tình Cực Kiếm Môn, nhưng đều nhịn lại được. Hắn biết lúc này mà hỏi chuyện của Cực Kiếm Môn thì tuyệt đối không phải là lúc thích hợp. Có lẽ sau khi lên tiên thuyền Thiên Vực thì hắn mới có thể hỏi được.

Sau đó lại có hơn hai mươi người đi tới, điều này làm cho Diệp Mặc thấy được tiên thuyền Thiên Vực thật đúng là kiếm lời lớn. Đây chỉ là đi ngang qua Tân Yển tiên thành, đã có thể kiếm được nhiều tiên tinh như vậy rồi. Vậy một chuyến tiên thuyền này sẽ có bao nhiêu tiên tinh được thu vào đây.

- Làm kinh doanh thế này quả lực là có lời lớn.

Đàm Tiêu Lan cũng có chút ước ao thở dài một cái. Chỉ bốn mươi người ở chỗ này thôi cũng đã cấp cho tiên thuyền Thiên Vực mấy tỷ tiên tinh rồi. Vậy thì tất cả một chuyến tiên thuyền sẽ kiếm được bao nhiêu tiên tinh? Huống chi chỗ bọn họ ngồi là khoang thuyền hạng C, vậy chẳng phải có nghĩa là khoang thuyền hạng B và khoang thuyền hạng A có giá cả càng cao hơn sao?

Lam Địch Thanh lắc đầu:

- Chỗ tiên tinh này không phải là ai cũng có thể kiếm đâu, không nói tới

một tiên thuyền để di chuyển qua lại giữa các Thiên Vực rất khó có được, vì một chiếc tiên thuyền Thiên Vực bình thường cần vài tông sư tiên khí luyện chế mấy trăm năm, hơn nữa chi phí để tiêu hao cho tiên thuyền vận chuyển càng không hề nhỏ. Những thứ này còn chưa tính, tiên thuyền đi từ Hạ Thiên Vực tới Trung Thiên Vực luôn có ít nhất trên dưới ba vị Tiên Vương hộ vệ. Người bình thường thì cho dù có được một chiếc tiên thuyền, thì liệu thực sự có thể vận chuyển được nó sao?

Lời nói của Lam Địch Thanh khiến cho Đàm Tiêu Lan vốn không hiểu gì nhiều càng sợ hãi không ngớt. Nếu như tiên thuyền Thiên Vực cần phải trả giá lớn như vậy mới có thể vận hành, thì đứng nói là cô, cho dù là cấp một chiếc tiên thuyền cho một vị Tiên Vương, thì vị Tiên Vương kia cũng không thể nào vận chuyển nó được.

- Tôi nghe nói cũng có truyền tống trận đi từ Hạ Thiên Vực tới Trung Thiên Vực đúng không?

Đàm Tiêu Lan tiếp tục hỏi.

Lam Địch Thanh lần này cũng không phủ nhận, chỉ nói:

- Truyền tống trận thì tôi cũng được nghe nói rồi, nhưng truyền tống trận từ Hạ Thiên Vực tới Trung Thiên Vực cho tới giờ cũng không có ai biết nó nằm ở đâu. Bởi vì cái truyền tống trận kia chưa bao giờ được mở ra cả. Chỉ có chuyện cực kỳ khẩn cấp, thì cái truyền tống trận đó mới được sử dụng mà thôi. Cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ.

Kiến thức về Tiên Giới của Diệp Mặc vốn rất ít, cho nên sau khi nói chuyện với mấy người này nửa ngày, thì cũng hiểu biết thêm khá nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1617

Hắc Thuyền

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, tiên thuyền Thiên Vực cũng đã đến. Tiên thuyền dừng lại ở bên ngoài Tân Yển tiên thành vì cái tiên thuyền khổng lồ này gần như đã bằng nửa cái Tân Yển tiên thành rồi.

Mấy người Diệp Mặc sau khi theo người quản lý phụ trách ở Tân Yển tiên thành đi ra, thì liền theo những tiên nhân từ Hạ Thiên Vực tiến vào tiên thuyền Thiên Vực. Sau đó thì tiên thuyền Thiên Vực lại bay đi, trước sau cũng không mất quá mấy phút.

Sau khi quản lý phụ trách Tân Yển tiên thành rời đi, thì người đưa mấy người Diệp Mặc lên tiên thuyền chính là một Đại Ất Tiên, y quét qua mấy người Diệp Mặc rồi nói:

- Hoan nghênh mọi người tới tiên thuyền Thiên Vực - Đường Phượng, bởi vì vé thuyền của các vị là thuộc khoang thuyền hạng C, cho nên chỉ có thể ở lại trong khoang thuyền hạng C mà thôi. Giá phòng cho thuê ở khoang thuyền hạng C này là một trăm ngàn tiên tinh một năm...

- A...

Một tên Huyền Tiên hậu kỳ không đợi cho Đại Ất Tiên kia nói xong, thì đã lập tức kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi hỏi:

- Tiền bối, chúng tôi đã mua vé tầu rồi, còn phải tốn cả tiền thuê phòng ở khoang thuyền hạng C sao?

Đại Ất Tiên kia cau mày, giọng điệu đột nhiên trở nên băng lãnh:

- Ý của ngươi là chỉ cần bỏ tiên tinh ra mua vé, thì có thể ở không ở chỗ này sao? Cũng có thể miễn phí dùng tiên linh khí ở đây để tu luyện sao?

Tu sĩ Huyền Tiên kia rùng mình một cái, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này thì mọi người bao gồm cả Diệp Mặc cũng biết là mình bị lừa rồi, vé thuyền dĩ nhiên là không hề bao gồm cả chỗ ở, đây quả thực là chuyện quá buồn cười, nhưng lại không ai dám nói gì cả. Ở trong tiên thuyền Thiên Vực gây chuyện với quản sự, chẳng phải là tự chuốc khổ vào mình sao? Cho dù là bạn muốn lập tức rời khỏi tiên thuyền, thì người ta cũng không nhất định đồng ý dừng tiên thuyền lại cho bạn xuống. Huống chi có người nào nguyện ý rời khỏi tiên thuyền sau khi đã để cho mười lăm triệu tiên tinh trôi theo dòng nước chứ.

Diệp Mặc cũng trầm mặc không nói, cũng may là trong nhẫn trữ vật của Chân Băng Du còn có chút tiên tinh. Nếu không, hai người bọn họ cũng không có chi phí ăn ở.

Thấy mọi người đã không dám nói gì nữa, thì tên Đại Ất Tiên kia liền gật đầu rồi nói:

- Hiện tại các ngươi có thể mua ngọc bài sử dụng phòng ở chỗ ta, về phần các phí dụng khác trên tiên thuyền thì trong từng gian phòng đều có ghi rõ.

Vừa nghe được lời nói này, thì tất cả mọi người đều hiểu, đây không còn là tiên thuyền rồi, mà chính là thuyền của cướp biển mới đúng. Nhưng hầu hết mọi người đều đã có quyết định rồi, không phải vạn bất đắc dĩ, thì quyết sẽ không rời khỏi gian phòng của mình. Như vậy thì cho dù làm cái khác đều cần phải có tiên tinh, nhưng cũng không thể tính lên trên đầu họ được.

Hầu hết mọi người đều lấy ra tiên tinh thuê phòng, ngoại trừ các tiên nhân cực kỳ cá biệt ra thì hầu hết mọi người đều chỉ thuê một gian phòng mà thôi. Dù sao thì mỗi tiên nhân đều có bí mật của riêng mình, không ai

nguyện ý thuê chung phòng với người khác cả.

Nhưng Diệp Mặc thì lại chỉ thuê một gian phòng, thứ nhất là vì Chân Băng Du không có cả năng lực để tự bảo vệ mình, thứ hai là hắn cũng không có nhiều tiên tinh như vậy. Ở đây thuê một phòng là thời gian mười năm, cũng có nghĩa là cần tới hai triệu tiên tinh để thuê hai gian phòng, mà trong nhẫn trữ vật của hắn đã không còn tiên tinh nữa rồi. Chỉ có nhẫn trữ vật của Chân Băng Du là còn có vài triệu tiên tinh nữa.

Sau khi lấy được phòng, thì những người quen nhau bắt chuyện một chút sau đó ai tự về gian phòng của người nấy.

Khoang thuyền hạng C của tiên thuyền Thiên Vực thật ra là một cái khoang nhỏ hẹp nhất nằm dưới chót của cả tiên thuyền. Tiên linh khí thiếu thốn, căn bản là cũng không có Tụ Linh Trận, hoàn toàn chỉ là một nơi cung cấp chỗ ở trên tiên thuyền mà thôi. Về phần các phòng sát bên ngoài thì đều là khoang thuyền thượng đẳng hạng A rồi, một số gian phòng đỉnh cấp khác thì là loại phòng đặc biệt.

Phòng Diệp Mặc thuê được là phòng số 298. Sau khi bắt chuyện với mấy người Lam Địch Thanh một chút thì liền nhanh chóng trở về phòng của mình.

Diệp Mặc dùng ngọc bài của mình mở cấm chế của gian phòng ra, sau đó thì đi vào. Lúc này hắn nhất thời không biết phải nói gì. Một trăm ngàn tiên tinh để thuê phòng này trong một năm, mà diện tích không đủ cho mười người đứng. Nếu như không phải là không có biện pháp khác, thì tu sĩ nào nguyện ý bỏ ngần ấy tiên tinh ra thuê cái gian phòng thế này chứ. Đây cũng không phải là thời gian một hai năm, mà động cái đã là hơn mười năm rồi.

Điều này làm cho Diệp Mặc nhớ tới tiên thuyền đi tới rừng rậm Hắc Lô từ Thuần Khẩu Tiên trạm. Lúc đó hắn càng nghèo hơn, chỉ có thể ở một góc của khoang thuyền. Nhưng cái khoang thuyền hạng C này thì so với cái góc kia cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Diệp Mặc lấy ra một ít thứ đồ thường dùng, sau đó đặt Chân Băng Du xuống, lúc này mới chút ý tới trong cả gian phòng chỉ có một cái bảng, trên tấm bảng viết đủ các thể loại giá cả.

- Đi lên đỉnh tiên thuyền ngắm nhìn hư không Thiên Vực - mười ngàn tiên tinh thượng phẩm một ngày. - Thuê quầy bán hàng ở khoang thuyền trung đẳng hạng B - một trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm một ngày.

...

Các loại giá cả trên tấm bảng rất dài. Diệp Mặc không còn gì để nói, hắn căn bản là chẳng muốn nhìn. Đi ngắm cảnh thôi cũng cần mười ngàn tiên tinh thượng phẩm một ngày. Loại tiên thuyền này quả thực là kiếm tiền không có thiên lý rồi, đây quả thực là cái 'Hắc thuyền' lớn nhất mà hắn từng gặp.

- Cậu dự định cứ mang theo tôi như vậy sao?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc xoay người, thì bỗng nhiên lại hỏi Diệp Mặc một câu. Từ khi cô biết Cực Kiếm Môn đã bị diệt môn, thì rất ít khi nói chuyện. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hỏi thăm Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc bình thản nói:

- Trước đây khi tôi trọng thương hôn mê, cô cũng đã không vứt bỏ tôi, cho nên tôi đưa cô theo cũng là hợp tình hợp lý. Huống hồ tôi vốn là muốn tới Đường Diệu Thiên, cho nên lần này chỉ là thuận tiện mà thôi. Kỳ thực tôi ngược lại là rất muốn biết xem tính toán của cô là gì?

Chân Băng Du đã tỉnh lại từ trạng thái hoang mang trước kia. Cô nhíu mày rồi một lúc sau mới lên tiếng:

- Nếu như có thể, thì tôi muốn cậu giúp tôi một chút. Chỉ cần thương thế của tôi có thể bình phục, tiên linh căn có thể chữa trị được, thì tôi có thể tự mình rời đi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Tôi cũng không biết thương thế của cô cần loại tiên linh thảo nào mới có thể hồi phục được, nhưng tôi khẳng định với cô là tôi sẽ giúp cô hết mức có thể. Tôi tới Đường Diệu Thiên vốn chính là để tu luyện và lịch lãm, đồng thời tôi cũng sẽ quan tâm một chút tới vấn đề Niết Bàn thất bại thì cần loại tiên linh thảo gì để hồi phục.

- Kỳ thực nếu như có được một gốc 'Hỗn độn thanh địch' nữa, thì tôi khẳng định là có thể hồi phục lại, nhưng tôi cũng biết loại đồ vật như 'Hỗn độn thanh địch' thì chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Chân Băng Du nói với vẻ bất lực.

Cô hiện tại ngoại trừ nhờ vả Diệp Mặc ra, thì căn bản cũng không có ai có thể trợ giúp cô cả. Cô rất muốn biết, vì sao Cực Kiếm Môn lại bị diệt môn, vì Cực Kiếm Môn cũng là một đại tông môn, cho dù là tiên môn lớn nhất Cung Hoa Thiên hay thậm chí là phủ Thiên Chủ cũng không thể nào tiêu diệt được Cực Kiếm Môn.

Diệp Mặc nhìn quanh phòng một chút, cũng không phát hiện ra cấm chế và trận pháp theo dõi nào, lúc này mới lấy ra một ít tiên tinh bắt đầu bố trí Tụ Linh Trận. Ở nơi này mà không có Tụ Linh Trận, thì căn bản là không thể nào tu luyện được.

Nhưng sau khi Diệp Mặc bố trí xong trận pháp, thì lại lập tức hiểu vì sao lại muốn đi quan sát hư không Thiên Vực cũng cần tiên tinh rồi. Trong tiên thuyền này có nhiều trận pháp cao cấp, cho nên đại bộ phận tiên linh khí sau khi hắn bố trí Tụ Linh Trận đều sẽ bị các trận pháp khác hấp thu hết.

Diệp Mặc giận dữ. Đây quả thực là so với ‘Hắc thuyền’ còn ‘Hắc’ hơn. Ở trên loại thuyền này thì làm sao mà tu luyện được? Nhưng hắn rất nhanh hiểu được là dù mình có tức giận cũng không thể làm gì được. Chỉ có thể nói với Chân Băng Du:

- Tôi đi tìm Lam Địch Thanh hỏi một chút tình hình, cô trước tiên tự mình tu luyện đi.

- Đưa tôi đi cùng đi, tôi cũng muốn biết Cực Kiếm Môn vì sao bị tiêu diệt.

Chân Băng Du nói một cách kiên định. Diệp Mặc vừa nói là đi tìm Lam Địch Thanh, thì cô đã biết là Diệp Mặc đi hỏi về vấn đề gì rồi.

...

Khi Lam Địch Thanh đang chửi ầm lên trong phòng giống như Diệp Mặc thì Diệp Mặc đã đi tới rồi.

- Anh Diệp, vì sao anh lại tới đây?

Lam Địch Thanh thấy Diệp Mặc đi tới thì cũng không quá kỳ quái, nhưng Diệp Mặc lại đưa cả sư tỷ của hắn tới thì lại khiến y có chút khó hiểu.

Diệp Mặc ôm quyền khách khí nói với Lam Địch Thanh:

- Anh Lam, tôi xác thực là có một số việc muốn hỏi anh.

Lam Địch Thanh biết Diệp Mặc cố ý đưa cả sư tỷ tới đây khẳng định là vì có chuyện quan trọng, cho nên cũng nhanh chóng lấy ra hai cái ghế mà mời Diệp Mặc và Chân Băng Du ngồi xuống sau đó mới nói:

- Anh Diệp có chuyện gì cần tôi hỗ trợ thì cứ việc nói đi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Tôi hiện tại cũng không dối gạt anh Lam. Tôi cùng sư tỷ đều tới từ Cực Kiếm Môn...

- Cái gì?

Lam Địch Thanh nghe Diệp Mặc nói xong, thì trong lòng liền cả kinh.

Nhưng y rất nhanh đã hiểu, khó trách vì sao Diệp Mặc tới giờ mới nói chuyện này. Cực Kiếm Môn bị diệt môn rồi, một khi để người ngoài biết được bọn họ là người của Cực Kiếm Môn, thì bọn họ sao còn giữ được mạng nữa.

- Thật không ngờ anh Diệp lại có thể thoát khỏi thảm họa kia, chỉ là Cực Kiếm Môn thì...

Sau khi khôi phục lại sự bình tĩnh thì Lam Địch Thanh liền thở dài nói một câu. Hiển nhiên là y cũng rất tiếc nuối cho Cực Kiếm Môn.

Diệp Mặc tỏ ý cảm tạ Lam Địch Thanh sau đó nói tiếp:

- Anh Lam, kỳ thực tôi và sư tỷ không phải là trốn được tới đây, mà là hơn mười năm trước tôi và sư tỷ đã cùng đi ra ngoài lịch lãm, chỉ là thời gian gần đây mới trở lại môn phái, nhưng khi chúng tôi trở lại môn phái thì mới biết được là Cực Kiếm Môn đã không còn nữa rồi.

- Vậy là anh tới đây để hỏi tôi về nguyên nhân Cực Kiếm Môn bị diệt sao?

Lam Địch Thanh lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc. Hóa ra Diệp Mặc và sư tỷ của hắn không dám hỏi nguyên nhân khi còn ở Tân Yển tiên thành, còn hiện giờ đã lên tiên thuyền Thiên Vực rồi, cho nên mới tới để hỏi mình.

- Vâng, thỉnh anh Lam nói cho chúng tôi một chút.

Diệp Mặc trầm giọng.

Lam Địch Thanh lại thở dài:

- Kỳ thực thì tôi cũng không dám chắc là có chuyện gì xảy ra, tin tức này cũng là tôi nghe được từ nơi khác, về phần có chính xác hay không thì tôi không dám khẳng định.

- Anh Lam cứ nói đừng ngại.

Diệp Mặc gật đầu.

- Được

Lam Địch Thanh đáp:

- Cậu biết Tự Tại Vương chứ?

- Biết.

Diệp Mặc nhớ tới tên Tự Tại Vương kia, trong lòng cũng có chút khó chịu. Lần trước dưới thần thức uy áp của tên Tự Tại Vương kia, khiến cho hắn thiếu chút nữa đã bị bại lộ Thế giới trang vàng.

Lam Địch Thanh gật đầu:

- Hai năm trước, Tự Tại Vương kia đột nhiên đi tới Cực Kiếm Môn. Vốn một Tiên Vương tôn giả tới Cực Kiếm Môn thì đây là một chuyện đáng mừng. Trên thực tế thì đúng là Cực Kiếm Môn rất vui vẻ, thậm chí còn cố ý mời Tự Tại Vương tiến hành giảng đạo. Nhưng khiến chưởng môn và trưởng lão của Cực Kiếm Môn không ngờ chính là Tự Tại Vương kia lại trực tiếp yêu cầu môn chủ Cực Kiếm Môn đem đệ tử Chân Băng Du của môn phái gả cho y làm phi...

Chân Băng Du biến sắc, cô kéo khăn che mặt xuống, trong mắt tràn đầy hổ thẹn, cô không thể ngờ là nguyên nhân diệt môn lại chính là vì cô. Cô lập tức liền nghĩ tới năm đó cô ngăn cản Diệp Mặc, sau đó bị thần thức của Tự Tại Vương đảo qua. Mầm tai họa hẳn là bắt đầu từ lúc này.

- Hóa ra cô chính là Băng Du sư tỷ, Lam mỗ thất lễ rồi.

Lam Địch Thanh liền vội vàng đứng lên xin lỗi.

- Sau đó có phải do sư phụ của Băng Du sư tỷ không đồng ý, cho nên Tự Tại Vương mới mượn cớ mà phát tác, lập tức giết người của Cực Kiếm Môn tới chó gà cũng không tha không?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi.

Diệp Mặc mặc dù đang hỏi, nhưng trong lòng cũng cười nhạt. Một Tiên Vương sẽ vì cái chuyện nhỏ này mà đi diệt môn người khác sao? Cho dù là Tự Tại Vương có cuồng bạo hơn, thì hắn cũng sẽ không tin. Huống chi nếu như Tự Tại Vương muốn có được Chân Băng Du, thì y ngày trước chỉ cần tiện tay giơ ra là đã có thể bắt được cô về rồi, đâu cần phải chờ tới tận lúc đi tới Cực Kiếm Môn chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1618

Ra Tay Tương Trợ

Lam Địch Thanh sửng sốt nhìn Diệp Mặc, gã không biết Diệp Mặc là vì nghe nói qua cái gì đó, hay là bản thân mình đoán ra.

Nhưng gã lại khẽ gật đầu nói:

- Lúc đó Tự Tại Vương đúng là giận dữ thật, phát tác tại chỗ. Tôi chỉ là sao khi Cực Kiếm môn bị tiêu diệt rồi mới nghe nói chút tin tức nhỏ, nghe nói Tần tiền bối có được Bồng Việt tiên quả…

- Bồng Việt tiên quả?

Diệp Mặc sửng sốt nhìn Lam Địch Thanh, ở hạ thiên vực làm gì có Bồng Việt Tiên quả? Cho dù là có, chắc là cũng phải đến nơi thâm sâu nhất của rừng rậm Hắc Lô để tìm. Còn nơi thâm sâu của rừng rậm Hắc Lô, cho dù là Tiên vường đến cũng chưa chắc đã sống được, Tần Bội Phủ dám đi sao?

Bồng Việt Tiên quả là Tiên quả cấp bảy, có thể luyện chế Y Vương đan, có thể thuộc vào hàng Tiên quả cấp bảy đỉnh cấp nhất, đến một số Tiên linh thảo cấp tám bình thường cũng không thể nào so được.

Lam Địch Thanh cười ngượng ngùng nói:

- Thực ra tôi chỉ là nghe nói mà thôi, nghe nói Tự Tại Vương biết Tần tiền bối lấy được Bồng Việt Tiên quả, muốn mua lại của Tần tiền bối, kết quả Tần tiền bối không đồng ý, cho nên mới mượn cớ.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày trầm tư không nói gì, Lam Địch Thanh lại nói:

- Tôi còn nghe thấy một tin khác, nghe nói con gái của Tần chưởng môn Tần Niệm Mân dẫn một người bạn quay về, người bạn đó là Tiên đan sư, hơn nữa còn có một thiên hỏa tên Vụ Liên Tâm hỏa…Lam Địch Thanh rõ ràng không biết nội tình này, vẫn tự nói:

- Tự Tại Vương có một thiên hỏa tên Nam U Hư hỏa, hơn nữa cũng đã đến Tử niết cấp ba rồi, cho nên rất muốn lấy được Vụ Liên Tâm hỏa, nhưng ông lại được cho biết tên đan sư kia không biết đi đâu rồi.

Diệp Mặc rất tinh thông về mồi lửa, Nam U Hư Hỏa là một trong những mồi lửa kỳ dị trong một trăm linh tám loại của thiên địa, thuộc vào loại thiên hỏa, xếp thứ bảy. Hơn nữa Nam U Hư Hỏa có một đặc tính, sau khi Tử niết cấp ba rồi, nếu như muốn phá niết thành Tiên diễm cấp bốn, có thể thông qua nuốt mồi lửa Cửu Thanh mới có thể làm được, mà Vụ Liên Tâm hỏa chính là một trong những mồi lửa Cửu Thanh.

- Về chuyện có phải vì Cực Kiếm môn không lấy ra được Vụ Liên Tâm hỏa chọc giận Tự Tại Vương hay không, hay là vì chuyện Bồng Việt Tiên quả, tôi cũng không biết nữa.

Lam Địch Thanh sau khi nói xong, cũng đã hiểu đôi chút tại sao Diệp Mặc lại giàu có như này, hóa ra là đến từ Đại La Tiên môn.

Đại La tiên môn ở Cung Hoa Thiên cực kỳ tôn quý, cho nên cho dù tu vi của Chân Băng Du không nhìn ra, còn bị trọng thương, gã cũng tôn xưng là sư tỷ. Gã cũng không biết tiên tinh của Diệp Mặc cũng chẳng có chút liên quan gì đến Cực Kiếm môn cả.

Hơn nữa, cho dù tiên môn như Cực Kiếm môn này, bất kỳ một đệ tử nào đoán chừng cũng không bỏ ra nổi mấy chục triệu tiên tinh thượng phẩm.

- Xin hỏi anh Lam, người của Cực Kiếm môn tôi bị giết hết rồi sao? Hay là có một bộ phận chạy thoát được?

Cái mà Chân Băng Du lo lắng nhất chính là sư phụ của cô.

Lam Địch Thanh lắc đầu nói:

- Cái này tôi cũng không rõ lắm, tôi nghe nói có trốn thoát được một số. Còn cụ thể thế nào, với tu vi của tôi căn bản cũng không dám tiến gần đến Cực Kiếm môn.

- Cám ơn anh Lam.

Diệp Mặc ngược lại lại rất cảm kích Lam Địch Thanh, hắn cũng biết đây là trên Tiên thuyền thiên vực, nếu như trong Tân Yển Tiên thành, cho dù Lam Địch Thanh nói với hắn, những lời này gã cũng sẽ không nói ra.

Huống chi Lam Địch Thanh có thể biết được nhiều như này là cũng giỏi lắm rồi, Cực Kiếm môn kia bị tiêu diệt tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Nếu là vậy thật, Cực Kiếm môn cũng sẽ không khiến hắn có cảm giác nguy hiểm, điều này chứng tỏ Cực Kiếm môn sau khi bị tiêu diệt, còn có một số người khác ở nơi nào đó.

Lam Địch Thanh vội nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ không cần phải nói, tôi cũng chỉ là tin rác mà thôi.

Sau khi nói xong, lại có chút tức giận nói:

- Tiên thuyền này thật quá đáng, chúng ta trả mười lăm triệu tiên tinh thượng phẩm, ở mười năm cũng phải một triệu hai trăm ngàn tiên tinh, cái này khác gì cướp tiên tinh. Tôi không biết trong phòng này còn có thứ gì khác, một căn phòng trống, cũng cần đặt cọc hai trăm nghìn tiên tinh. Tôi chắc rằng, đến lúc đó bọn họ sẽ nói căn phòng này có chút thất thoát, sau đó sẽ không trả lại hai trăm tiên tinh kia cho chúng ta nữa.

Diệp Mặc cũng phụ họa theo:

- Anh ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, mặc dù bây giờ trả nhiều tiên tinh một chút, đợi đến Đường Diệu thiên rồi, có lẽ thu hoạch được nhiều hơn, dù sao không phải ai cũng có cơ hội đến trung thiên vực.

- Cũng đúng, bây giờ chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.

Lam Địch Thanh gật đầu có chút không yên tâm nói. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, ở nơi này cứ liên tục lấy tiên tinh ra, không có chút thu nhập gì, thì phải làm sao?

Diệp Mặc thấy vậy ôm Chân Băng Du nói:

- Vậy thì Diệp mỗ cáo từ trước, có thời gian lại ngồi nói chuyện tiếp với anh Lam.

Lam Địch Thanh vội vàng tiễn Diệp Mặc và Chân Băng Du ra khỏi phòng, mặc dù Cực Kiếm môn bị tiêu diệt rồi, nhưng Cực Kiếm môn dù sao cũng là một Đại La Tiên môn, nội tình vẫn còn đây, ai biết được lúc nào sẽ Đông Sơn tái khởi? Cho nên chỉ điểm cho Diệp Mặc và Chân Băng Du về Cực Kiếm môn, Lam Địch Thanh cũng rất khách khí.

Sau khi trở lại phòng, Chân Băng Du lần đầu tiên không có tâm trạng tu luyện. Diệp Mặc cũng không nói chuyện cùng Chân Băng Du, hắn đang nghĩ đến Tự Tại Vương kia. Tự Tại Vương đã từng nhìn thấy hắn, có thể nhớ được khí tức của hắn, nếu như hắn tiếp tục ở lại Cung Hoa Thiên, nói không chừng còn có một ngày bị Tự Tại Vương tìm thấy. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cũng thầm nhủ mình may mắn kịp thời quyết định lên trên Tiên thuyền thiên vực này. Thuyền có đắt hơn, cũng còn hơn là chịu trận bị giết.

…

Vài ngày sau, Diệp Mặc cũng bắt đầu cảm thấy có chút buồn tẻ, Chân Băng Du tương đối nhẫn nại được, mặc dù Tiên linh khí trong này thiếu thốn, nhưng cô vẫn có thể chịu được mà tu luyện nhàm chán như vậy.

Diệp Mặc cũng không chịu nổi nữa rồi, hắn trong căn phòng nhỏ này, không thể nào tu luyện được, cũng không thể nào luyện đan, luyện khí được. Cho dù Chân Băng Du biết hắn có Thế giới trang vàng, hắn cũng không dám vào trong Thế giới trang vàng tu luyện. Ở một nơi có tiên vương như này mà

tiến vào Thế giới trang vàng tu luyện, hắn trừ phi không muốn sống nữa.

Lúc trước Tự Tại Vương chỉ là dùng thần thức áp chế hắn một chút, hắn đã suýt bị bại lộ rồi, mặc dù lúc đó, tu vi của hắn vẫn là Kim Tiên, nhưng hắn cũng không cho rằng lên đến Huyền Tiên rồi hắn có thể chịu đựng nổi.

- Tôi muốn đi ra ngoài một chút.

Diệp Mặc nhìn Chân Băng Du vẫn còn đang tu luyện nói.

Chân Băng Du ngừng tu luyện, nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh có phải muốn đi hỏi nơi nào có thể kiếm được tiên tinh hay không?

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Đúng vậy, tiên tinh của chúng ta cộng lại chưa đến hai triệu. Tôi đoán chừng hắc thuyền này cũng không đơn giản. Nếu mai này chúng ta hết tiên tinh rồi, chẳng may hắc thuyền này lại đuổi chúng ta đi, đó cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Diệp Mặc ra ngoài ngoại trừ nhìn xem xung quanh Tiên thuyền thiên vực này ra, cũng muốn xem xem có nơi nào có thể kiếm được tiên tinh không, hắn quả thực sợ chẳng may tiên tinh không còn nữa thì chẳng biết làm sao.

- Được, vậy anh cẩn thận chút nhé.

Chân Băng Du lần đầu tiên nhắc nhở Diệp Mặc cẩn thận, xem ra cô cũng biết vận mệnh của mình hoàn toàn dính chặt với Diệp Mặc rồi.

Chân Băng Du không nói gì, Diệp Mặc cũng biết là phải cẩn thận. Nơi này có Tiên vương, hắn trong tình huống còn chưa nghe ngóng rõ ràng, cũng không muốn bị Tiên vương phát hiện ra. Khiến Tiên vương phát hiện ra cũng không có gì, tuyệt đối không thể để Tiên vương nảy sinh bất kỳ nghi ngờ nào

với hắn.

Tiên thuyền Thiên vực Đường Phượng quả thực tương đương với một Tiên thành di động, mặc dù trong này không thể nào nhìn rõ được toàn cảnh Tiên thuyền, Diệp Mặc cũng biết Tiên thuyền này rộng lớn. Lúc trước khi hắn lên thuyền cái hùng vĩ rộng lớn lơ lửng trên bầu trời, khiến người ta rất khó tin được đây là Tiên thuyền. Loại Tiên thuyền này không thể nào cho vào nhẫn trữ vật được, cũng không thể nào tự động lớn nhỏ được, tài nguyên lãng phí cho nó cũng có thể tưởng tượng được.

Tiên thuyền rộng lớn khổng lồ, chỗ ở dưới khoang C lại âm u eo hẹp, hơn nữa thần thức cũng không thể nào quét xa hơn được. Thực ra cho dù thần thức có thể quét ra được, Diệp Mặc cũng không dám quét thần thức của mình ra.

Diệp Mặc đi dọc theo hành lang hẹp trước mặt mấy nghìn mét, lúc này liền thấy một dấu hiệu cửa ra cực lớn. Trên dấu hiệu đó có hai mũi tên, một mũi tên chỉ lối ra. Trên đó biết lối ra khoang C, còn mũi tên còn lại là vào phường thị.

Diệp Mặc không biết từ lối ra này ra ngoài có phải trực tiếp đến khoang B hay không, hắn bây giờ cũng sẽ không đến khoang B. Hắn lượn một vòng, chọn hướng về phường thị.

Trên đường đi Diệp Mặc lại lần nữa nhìn thấy mấy cái ngã ba, Diệp Mặc biết những lối ngã ba này đều là nơi ở của khoang C. Diệp Mặc trong lòng lại thầm than, nhiều khoang C như này phải thu được bao nhiêu tiên tinh đây? Huống chi đây mới là một tầng trong số đó, Tiên thuyền này còn không biết có bao nhiêu tầng nữa.

Càng đi về phía trước, người càng lúc càng đông. Rất nhiều Tiên nhân đều giống như Diệp Mặc, chuẩn bị đến phường thị trước mặt.

Lối vào phường thị từ khoang thuyền hạng C rất nhiều, Diệp Mặc phát hiện khoang hạng C tiến vào trong phường thị cần phải nộp một nghìn tiên

tinh thượng phẩm, trong lòng không khỏi có chút im lặng, dường như trong hắc thuyền này, bất cứ nơi nào cũng cần phải có tiên tinh.

Diệp Mặc vừa định tiến vào phường thị, lại nhìn thấy một Huyền Tiên sơ kỳ đỏ mặt giải thích gì đó với quản lý của lối vào của phường thị kia.

- Không được.

Đại Ất Tiên quản lý lối vào phường thị lớn tiếng từ chối tên tu sĩ Huyền Tiên sơ kỳ kia.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một tu sĩ đang đứng cạnh.

Tên tu sĩ kia lắc đầu nói:

- Vì không có một nghìn tiên tinh, bị cản lại chứ sao.

- Nếu như anh không nộp tiên tinh ra, hoặc là giao đồ của anh ra cầm cố, tôi sẽ trực tiếp giao anh cho chấp pháp.

Đại Ất Tiên ở lối vào phường thị kia không nhẫn nại được lạnh giọng nói.

Diệp Mặc thấy tên tu sĩ Huyền Tiên đỏ mặt kia mặt lại càng thêm đỏ, biết gã thực sự không có lấy một nghìn tiên tinh, vội vàng bước đến, lấy ra một nghìn tiên tinh đưa cho Đại Ất Tiên quản lý kia nói:

- Một nghìn tiên tinh của anh ta tôi giúp anh ấy trả, để anh ấy ra đi.

Tên quản lý Đại Ất Tiên kia lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nhận lấy tiên tinh cũng không nói là không được, trong mắt có chút khinh thường.

Thấy Diệp Mặc không ngờ lại giúp người khác nộp tiên tinh, những Tiên nhân xung quanh đều lắc lắc đầu, nhưng cũng không có ai nói câu gì.

Diệp Mặc tuy nghèo, nhưng một nghìn tiên tinh đối với hắn bây giờ mà nói cũng không là cái gì, hơn nữa, hắn nhớ đến lúc trước mình ở cổng vào Bỉ Dực Tiên thành, cũng không có tiên tinh để vào trong, gặp người cùng cảnh ngộ, có thể giúp được thì giúp.

Tên Huyền Tiên kia rốt cục cũng ra được phường thị, bước đến trước mặt Diệp Mặc lại càng thiên ân vạn tạ.

- Chỉ là một nghìn tiên tinh mà thôi, không cần phải khách khí. Tôi nghĩ anh nếu tiên tinh không đủ, vậy thì đến phường thị làm gì?

Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ, người này rõ ràng không có bao nhiêu tiên tinh, còn muốn đến phường thị làm cái gì?

Tên tu sĩ Huyền Tiên kia thở dài một câu nói:

- Anh bạn, anh chắc là mới vào Tiên thuyền chưa được bao lâu đúng không? Anh cho rằng ở trong phòng không ra ngoài là không cần đóng tiên tinh sao? Nếu như anh nghĩ như vậy, anh chẳng mấy chốc sẽ bị rơi vào thảm cảnh giống như tôi thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1619

Không Hề Có Chút Đạo Lý

Diệp Mặc tiến vào phường thị vốn chính là vì nghe ngóng tình hình một chút, bây giờ nghe thấy lời nói của tu sĩ Huyền tiên này, lập tức liền biết đối phương đã ở đây ít nhất cũng vài năm rồi. Tiên Thuyền Thiên Vực này vẫn chưa biết là từ nơi nào bay đến, dường như đã bay rất lâu rồi.

Nếu đã là một hành khách lâu năm, Diệp Mặc lập tức liền thay đổi ý nghĩ tiến vào phường thị, hắn chỉ vào một gian tiên tức lâu không lớn bên cạnh, nói:

- Anh bạn, nếu có rảnh thì qua đây cùng ngồi một lát đi.

Huyền tiên kia hiển nhiên là hiểu ý của Diệp Mặc, lập tức gật đầu đồng ý.

Diệp Mặc biết, cho dù là phòng riêng tốt nhất của Tiên tức lâu ở Tiên Thành, vào ngồi một canh giờ* cũng sẽ không vượt quá trăm tiên tinh, vào phòng riêng thông thường thì nhiều nhất chỉ có 10 viên tiên tinh, thậm chí hai ba viên tiên tinh cũng được.

*Giờ thời xưa, khoảng 2 tiếng.

Nhưng hai người tiến vào phòng riêng nhỏ như cái lồng chim của Tiên Tức Lâu, không ngờ cũng phải mất 500 tiên tinh thượng hạng, hơn nữa còn là thời gian một nén nhang.

Thấy Diệp Mặc lấy ra 1000 tiên tinh đặt thời gian hai nén nhang, trong mắt tu sĩ Huyền tiên này cực kỳ đau lòng, nếu là gã thì gã tuyệt đối không dám vung tay quá trán trong Tiên Thuyền như vậy.

Diệp Mặc đương nhiên biết mức độ quý giá của Tiên tinh trong Tiên Thuyền, nhưng cách nghĩ của hắn không giống với người khác. Hắn biết ở những nơi như vầy, nếu số lượng tiên tinh có hạn, nhờ vào tiết kiệm là không có bất kỳ tác dụng gì, tiết kiệm chỉ có thể khiến số ngày bạn dùng hết tiên tinh ít đi vài ngày mà thôi, về cơ bản cũng không thể giải quyết được vấn đề, vấn đề lớn nhất vẫn là làm thế nào kiếm được tiên tinh trên Tiên thuyền.

Diệp Mặc biết luyện đan, cũng biết luyện khí, nhưng đây lại là Tiên thuyền, đừng nói vật liệu có hạn, cho dù là vật liệu có nhiều hơn nữa, đồ mình tự luyện chế là thượng hạng, cũng phải là người có tiên tinh tới mua chứ.

Sau khi hai người ngồi xuống trong phòng riêng, Diệp Mặc gọi hai cốc Tiên Linh trà.

Tu sĩ Huyền tiên đối diện uống một hớp Tiên linh trà chất lượng kém không gì bằng này, không ngờ lại sảng khoái 'khà' một tiếng, hiển nhiên là gã không biết đã bao lâu chưa dùng tiên tinh tu luyện rồi.

- Tôi là Ngũ Lễ Thông, trước đó rất cảm ơn anh bạn đã giúp đỡ, không thì tôi chắc chắn đã bị đuổi đi làm cu li rồi.

Tu sĩ Huyền tiên này trước tiên uống một ngụm tiên linh trà xong lại nói lời cảm ơn với Diệp Mặc, chỉ có điều trong ánh mắt có chút áy náy, cung không biết là vì sao mà áy náy với Diệp Mặc.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

- Tôi là Diệp Mặc, thực ra mục đích tôi tìm anh Ngũ, chắc hẳn anh Ngũ cũng biết rồi, chính là muốn hỏi thăm tình hình trong Tiên Thuyền, trước tiên anh Ngũ có thể nói một chút làm cu li là chuyện gì vậy?

Ngũ Lễ Thông thở dài nói:

- tiên thuyền Thiên Vực nghe thì có vẻ như vầng sáng rất lớn, thực ra sự thực lại khiến người ta chán ghét đến cực điểm, bên trong bất kì nơi nào

cũng đều đòi hỏi tiên tinh, một khi dùng hết tiên tinh rồi, lập tức sẽ bị đuổi khỏi nơi cư trú, tiến vào khoang tinh luyện quặng ở phía dưới cùng, những người ở dưới khoang tinh luyện quặng đó đều là những người không có tiên tinh, tiên nhân bị đuổi xuống. Hàng chục triệu người đều sống trong một khoang lớn, không ngừng tinh luyện 'Hư Không Bí ngân'. Rất nhiều tiên nhân vì không ngừng nghỉ tinh luyện 'Hư Không Bí ngân' ở cái nơi thiếu thốn tiên linh khí đó, không có tiên linh khí bổ sung Tiên nguyên, cuối cùng chỉ có chết thôi.

Không ngờ là 'Hư Không Bí ngân', Diệp Mặc lập tức hiểu ra 'Hư Không Bí ngân' là từ Hư không vẫn thạch tinh luyện ra, là một trong những vật liệu thượng hạng để luyện chế tiên khí. Căn cứ vào tỉ lệ của 'Hư Không Bí Ngân', từ tiên tài cấp 4 đến tiên tài cấp 6 đều có, 'Hư Không Bí Ngân' thượng hạng thậm chí có thể đạt đến cấp 7.

'Hư Không Bí Ngân' có thể bố trí Truyền Tống Trận ở cự ly xa, cũng có thể luyện chế pháp bảo có thuộc tính hư không, giá trị cực cao. Khuyết điểm duy nhất chính là 'Hư Không Bí Ngân' quá khó tinh luyện được. Bởi vì thứ này chỉ có trong Hư không vẫn thạch, hơn nữa một ngọn núi nhỏ Hư không vẫn thạch thông thường, cũng không lấy được bao nhiêu 'Hư Không Bí Ngân'.

Tiên Thuyền Thiên Vực này phi hành trong Hư Không Thiên Vực, đương nhiên có người có thể lấy được Hư không vẫn thạch, nếu đã có Hư không vẫn thạch thì phải có người đi tinh luyện.

Sau khi hiểu rõ những điều này, Diệp Mặc lập tức trong lòng phát lạnh, thật là độc ác. Tiên nhân sống ở khoang hạng C đã bị bóc lột hết sạch tiên tinh. Vậy chỉ có thể đi luyện 'Hư Không Bí ngân', bằng không ngay cả cơ hội sinh tồn cũng không có. Lúc trước hắn còn tưởng là Tiên thuyền này chỉ là bóc lột tiên tinh ghê gớm mà thôi, không ngờ lại có thể độc ác như vậy.

- Tôi cũng vì không có tiên tinh, mới đem mấy bình đan dược duy nhất của mình đến phường thị muốn bán đi. Đáng tiếc là, cho dù tôi muốn ra giá thấp hơn nữa cũng không bán được, ngược lại còn mắc nợ 1000 tiên tinh phí

vào cửa. Người trên tiên thuyền chỉ mong sao tôi không còn tiên tinh. Người Đại Ất Tiên quản lý kia chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng, anh phải cẩn thận chút nha.

Giọng điệu Ngũ Lễ Thông có chút áy náy, thực ra trong lòng y rất rõ, y đã đem phiền phức đến cho Diệp Mặc sau này

Diệp Mặc gật đều tỏ ý là mình đã hiểu, lập tức lại hỏi:

- Lúc trước anh nói cho dù là sống ở chỗ của mình không ra ngoài cũng phải nộp tiên tinh, sao lại có chuyện đó?

Ngũ Lễ Thông thở dài một tiếng rồi nói:

- Bởi vì tiên thuyền trong Hư Không Thiên Vực thường thường sẽ gặp phải gió bão Thiên Vực, có khi còn gặp phải tai vạ Thiên Vực càng đáng sợ hơn. Cho nên mỗi năm đều sẽ có người đến thu phí bảo vệ của Tiên thuyền. Số tiên tinh này đều không bao gồm trong số tiên tinh mà anh đã nộp Nghe đến đây, Diệp Mặc xém nữa nhịn không nổi muốn văng tục luôn. Đây nào phải Tiên thuyền, đây quả thực chính là địa ngục. Trong tiên thuyền này không có cách nào kiếm được tiên tinh, mỗi ngày không ngừng đưa tiên tinh ra, cho dù là người giàu có hơn nữa cũng sẽ bị vắt sạch thôi.

- Vậy tiên nhân ở đây làm sao kiếm được tiên tinh?

Diệp mặc nhíu mày hỏi.

- Chỗ kiếm được tiên tinh thì cũng có, nhưng phần lớn đều ở khoang cao cấp, khoang Hạng C chỉ có thể đến phường thị tìm kiếm chút cơ hội. Đương nhiên anh cũng có thể chủ động yêu cầu đi luyện khoáng, luyện 'Hư Không Bí ngân' cũng là một cách có thể kiếm được tiên tinh, nhưng phải căn cứ vào cá nhân có thể luyện chế ra bao nhiêu, có lúc anh luyện chế xong một khối quặng Hư Không vẫn thạch lớn, kết quả một giọt 'Hư Không Bí ngân' cũng không có.

Ngũ Lễ Thông hiểu ý của Diệp Mặc, lắc đầu nói.

- Vậy khoang cao cấp làm sao kiếm được tiên tinh?

- Phường thị trên khoang thượng đẳng hạng A có rất nhiều người giàu có, đồ trên phường thị có thể bán được giá, chỉ có điều giá thuê quầy bán quá cao, hơn nữa tầm nhìn của tiên nhân trên khoang thượng đẳng cũng cao, đồ bình thường căn bản là không bán được. Ngoài những điều này ra, khi tiên thuyền gặp phải nguy hiểm như gió bão Hư không gì đó, anh cũng phải cống hiến tiên tinh cho Tiên thuyền, nhưng tiên tinh và sự cống hiến của anh chắc chắn là sẽ không phải là tỉ lệ thuận đâu. Đương nhiên, khi phía Tiên Thuyền vơ vét mỏ Hư Không Vẫn Thạch, anh có thể tới giúp, quặng vẫn thạch lấy được cũng có thể bán cho phía Tiên Thuyền.

- Chỉ vậy thôi ư?

- Nghe nói khoang hạng B và khoang hạng A còn có đấu trường, vào tham gia thi đấu có thể thắng được tiên tinh. Sòng bạc, quán rượu, luyện đan, luyện khí, chỉ cần anh có bản lãnh, có tiền vốn đến khoang hạng A hoặc khoang hạng B tham gia, đều có cơ hội kiếm tiên tinh. Chỉ là tôi vẫn luôn ở khoang h hạng C, rất nhiều chuyện cũng không rõ ràng lắm.

Nói đến đây, y thấy Diệp Mặc có chút động lòng, vội vàng nói:

- Anh nhất thiết là đừng tùy tiện nghĩ tới chuyện đến khoang hạng B hoặc khoang hạng A, đó chính là một cái động không đáy, rất nhiều người muốn đi lập một quầy hàng kiếm tiên tinh, kết quả là lỗ vốn chỉ có thể đi luyện khoáng.

- Đúng rồi, tôi nghe nói trên Tiên Thuyền này còn có Tiên Vương, chúng ta có thể nhìn thấy Tiên Vương không?

Diệp Mặc nhớ tới áp lực khủng bố của Tự Tại Vương, vội vàng hỏi câu đó.

Ngũ Lễ Thông lặng thinh nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Tiên Vương đại nhân luôn ở trong phòng tu luyện thượng hạng của

khoang đặc biệt, sao có thể ra ngoài? Họ đều đang trong thời gian bế quan, nếu không có tình huống đặc thù xảy ra, Tiên Vương đại nhân ở trong khu vực khoang đặc biệt cũng nhìn không tới được, chứ đừng nói chúng ta.

Diệp Mặc thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần nhìn không thấy Tiên Vương, đó chính là chuyện tốt.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.

Diệp Mặc thấy thời gian cũng gần hết rồi, đứng dậy nói.

Ngũ Lễ Thông thầm lắc đầu, hắn biết tu sĩ Huyền tiên trước mắt này hẳn là sẽ không nghe lời đâu, đợi lúc hắn đụng phải cảnh đầu rơi máu chảy, hắn mới biết mình không gạt hắn.

Diệp Mặc và Ngũ Lễ Thông đi xuống thang lầu, trong lòng đúng là giống như Ngũ Lễ Thông nghĩ, muốn đến khu vực khoang hạng B hoặc khu vực khoang hạng A xem thử, còn về khu vực khoang đặc biệt, Diệp Mặc vẫn chưa muốn đi.

Thấy Diệp Mặc sắp rời đi, Ngũ Lễ Thông lại bổ sung một câu:

- Anh Diệp, ở trong này khi có thể nhẫn nhịn thì hãy cố hết sức đừng xung đột với người khác.

Thấy Diệp Mặc có chút không hiểu mà nhìn mình, Ngũ Lễ Thông giải thích rằng:

- Bởi vì trong này có thể tùy tiện giết người, ở đây nắm đấm chính là đạo lý, quản lý của Tiên thuyền cũng không thể nói gì được. Một khi hai tiên nhân phát sinh xung đột, một người trong đó có thể tìm anh khiêu chiến, nếu anh không bằng lòng thì phải bồi thường tiên tinh, nếu không có tiên tinh thì đối phương có thể kiện anh lên quan trên xử lý.

- Không có đạo lý gì đáng nói?

Diệp Mặc lại nhíu mày hỏi lần nữa.

- Không có bất kỳ đạo lý gì đáng nói.

Ngũ Lễ Thông đáp, - Ngoại trừ nắm đấm và đài quyết đấu, một khi lên đài quyết đấu, theo tình huống thông thường thì hai người đi lên chỉ có một người đi xuống.

- Chỗ này xem ra thực sự là chỉ có thể ở lại nơi cư trú, không thể đi chỗ nào khác rồi.

Diệp Mặc lắc đầu thở dài nói.

Ngũ Lễ Thông lại nghiêm mặt nói:

- Anh Diệp, nếu anh đắc tội với người ta, cho dù có ở trong nơi cư trú cũng chẳng ích gì. Người khác có thể đập nát chỗ ở của anh, khiêu chiến với anh, hơn nữa còn không cần chịu trách nhiệm. Mọi tổn thất đều do anh bồi thường. Nếu anh bị giết, hắn có thể chiếm được toàn bộ đồ đạc của anh, cũng như có thể bồi thường tổn thất cho Tiên Thuyền. Đối với Tiên thuyền mà nói, chỉ cần có bồi thường là được, còn về khoản bồi thường này từ đâu mà có, bọn họ sẽ không quan tâm chút xíu nào.

Sau khi Diệp Mặc biết được những điều này, lập tức liền biết hôm nay mình trợ giúp Ngũ Lễ Thông trả tiên tinh là rất sai lầm. Ngũ Lễ Thông hẳn là có chút băn khoăn áy náy, mới nói với mình nhiều như vậy.

Hắn giúp Ngũ Lễ Thông thanh toán tiên tinh, điều đó cho thấy hắn rất giàu có, theo lý luận về Tiên Thuyền của Ngũ Lễ Thông, ở đây bất kỳ người nào cũng có thể tìm hắn gây phiền toái, không hề có chút đạo lý gì đáng nói.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không còn lòng dạ nào nói nhiều với Ngũ Lễ Thông nữa, tạm biệt Ngũ Lễ Thông rồi rảo bước trở về.

Ngũ Lễ Thông nhìn hai gã tu sĩ Huyền Tiên theo sau Diệp Mặc cùng nhau rời đi, lắc lắc đầu, đổi một hướng khác rời đi, y vô ý làm liên lụy tới

Diệp Mặc, tuy bất đắc dĩ nhưng cũng không có cách gì giúp được Diệp Mặc. Tất cả những gì có thể làm được thì y đã làm rồi, chỉ là nhắc nhở Diệp Mặc một chút mà thôi.

Diệp Mặc đi được vài trăm mét, liền biết đằng sau có người theo dõi, nhưng hắn không hề dừng lại, nơi này nào phải Tiên Thuyền, quả thực chính là một ổ thổ phỉ.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc đã tới được nơi ở của mình, khiến Diệp Mặc phẫn nộ không thôi đó là hắn phát hiện trong chỗ ở của mình, lại có một tu sĩ Huyền tiên đang đập phá cấm chế của căn phòng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1620

Khiêu Chiến Ba Người

Tiên nhân đang phá cấm chế căn phòng của Diệp Mặc kia nhìn thấy Diệp Mặc về tới, không dừng tay mà còn tiếp tục đập tiếp, thực ra trong lòng gã cũng rất kỳ quái, theo suy nghĩ của gã, căn phòng này gã phải phá ra được từ lâu rồi, nhưng sự thực là thời gian gã đập đã vượt quá dự đoán của gã, mà cấm chế của căn phòng mới chỉ bắt đầu lỏng lẻo ra.

Diệp Mặc thờ ơ nhìn tu sĩ đã đập phá phòng mình một chút, tu vi Huyền tiên Hậu kì, vẻ mặt dữ tợn, thoạt nhìn dũng mãnh không gì sánh được, xung quanh cũng có vài người nấp bên cạnh thờ ơ quan sát, nhưng lại chẳng có ai dám tới gần.

- Hắc hắc, về rồi àh, về đúng lúc lắm.

Tu sĩ Huyền tiên vẻ mặt dữ tợn kia thấy Diệp Mặc đi tới, không có chút kinh hoảng nào, ngược lại một chút cũng không để trong lòng.

Nếu là trước đây, Diệp Mặc chắc chắn sẽ phẫn nộ không thôi, thậm chí sẽ đi hỏi tiên nhân quản lý khoang Tiên thuyền hạng C, nhưng bây giờ, hắn một nửa ý nghĩ này cũng không có. Phần lớn quy củ ở đây hắn đều đã biết rồi, chuyện như thế này mà đi tìm nghi trượng của Tiên thuyền thì chính là tự chuốc khổ thôi.

- Anh muốn tìm tôi đến võ đài quyết đấu phải không?

Diệp Mặc sau khi biết được tình hình ở đây, căn bản là không có bất kỳ chút lửa giận nào, nếu ở đây chỉ có thực lực được coi trọng, không có gì khác, thế thì tội gì phải tức giận.

Huyền tiên hậu kì dữ tợn này thì lại ngẩn ra một lúc, gã đến không phải là tìm Diệp Mặc quyết đấu, chỉ là muốn dọa giẫm lừa chút tiên tinh, sau đó đem tiên nữ ở trong phòng Diệp Mặc về chơi vài ngày, chỉ vậy thôi.

- Cậu dám tìm tôi quyết đấu?

Gã Huyền tiên hậu kì này liền giống như nghe thấy chuyện mắc cười nhất vậy, còn có vài người không dám tin nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi một câu, câu này của Diệp Mặc chính là tự tìm cái chết mà.

- Đợi đã...

Không đợi Diệp Mặc nói, hai gã tu sĩ Huyền tiên bám sau theo dõi Diệp Mặc cũng đã tới, kẻ cùng tới đều là hai Huyền tiên, một Huyền tiên hậu kì một Huyền tiên trung kì.

- Hiện giờ cậu chưa có tư cách tìm người khác quyết đấu, tôi đã tìm cậu khiếu chiến trước, tôi tên Hàn Bộ.

Người nói là một Huyền tiên hậu kì theo dấu Diệp Mặc mà tới. Tầm vóc trung bình, ánh mắt lại sắc bén không gì sánh được, gã vốn không định tìm Diệp Mặc quyết đấu, nhưng mắt thấy Diệp Mặc muốn quyết đấu với người khác, vậy thì gã hoàn toàn không có cơ hội, chỉ có thể nói ra trước khi Diệp Mặc yêu cầu quyết đấu.

Nếu không thì Diệp Mặc quyết đấu với tên Huyền tiên hậu kì kia, gã đâu còn cơ hội phát tài nữa, còn về nguyên nhân khiêu chiến với Diệp Mặc thì gã căn bản cũng lười vẽ ra.

- Vậy còn anh.

Diệp Mặc giọng điệu bình thản nhìn thoáng qua tu sĩ Huyền tiên trung kì, Huyền tiên trung kì này vừa rồi cũng theo dấu hắn cùng tới đây. Diệp Mặc cũng vậy lười hỏi nguyên nhân là gì, đây là chuyện mà mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Huyền Tiên trung kỳ kia cười hắc hắc nói:

- Tôi đương nhiên là khiêu chiến với cậu, nhưng nếu anh Hàn đã khiêu chiến với cậu thì hết chuyện của tôi rồi.

Huyền Tiên dữ tợn kia lập tức liền hiểu là chuyện gì rồi, hóa ra là nhắm vào tiên tinh trong tay Diệp Mặc và tiên nữ ở trong phòng hắn chứ không phải chỉ có mình y. Bây giờ có người muốn quyết đấu với Diệp Mặc trước, gã vội vàng nói:

- Rõ ràng là Từ Bố Thừa tôi đến trước, chẳng lẽ các anh không quan tâm tới quy củ hay sao?

Tu vi của Hàn Bộ đều là Huyền tiên hậu kì giống gã, không có thù oán gì, gã chỉ muốn kiếm tiên tinh, cũng không muốn xung đột với Hàn Bộ.

Không ai nói ra nguyên nhân khiêu chiến, bởi vì cho dù quản lý của Tiên thuyền tới, lấy bất kỳ cái nguyên nhân buồn cười gì để khiêu chiến đều có thể thành lập được.

Diệp Mặc rất là không kiên nhẫn nói:

- Đừng ồn, đợi tôi vào phòng đem sư tỉ của tôi ra rồi lập tức đến đài quyết đấu. Ba người các anh, tôi đều khiêu chiến hết, còn anh nữa, anh tên là gì?

Nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, Hàn Bộ và Từ Bố Thừa lập tức ngây ra, tên Huyền Tiên trung kỳ kia càng không dám tin. Một Huyền Tiên sơ kỳ tầm thường mà lại dám khiêu chiến với hai Huyền tiên hậu kì, còn thêm một Huyền tiên trung kì? Mấy tiên nhân cạnh đó xem náo nhiệt cũng đều kinh dị không hiểu nổi nhìn Diệp Mặc, có người muốn tự tìm cái chết như vậy sao?

Sau một lúc lâu Huyền Tiên trung kỳ kia mới nhớ là Diệp Mặc hỏi tên gã, trả lời theo bản năng:

- Tôi là Hạ Kinh Đao...

Nhưng gã hắn lập tức liền nghĩ là tại sao mình phải trả lời Diệp Mặc? Sau đó liền ngậm miệng không nói.

Diệp Mặc lười chẳng muốn để ý tới ba người này. Trực tiếp hóa giải cấm chế của căn phòng, lại thấy Chân Băng Du đang hơi lo lắng ngồi bên trong.

- Xảy ra chuyện gì?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc trở về. Lập tức thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng hỏi.

Diệp Mặc bước tới cõng Chân Băng Du lên, sau đó thu lại đồ đạc trong phòng rồi mới nói:

- Mấy kẻ không có mắt muốn khiêu chiến với tôi, chúng ta ngay lập tức đến đài quyết đấu, đây không phải là chỗ có thể ở lâu.

Sau khi nghe Ngũ Lễ Thông nói, Diệp Mặc đã định rời khỏi cái khoang hạng C này rồi, hắn tin là mình có thể có một chỗ ở khoang hạng B thậm chí là khoang hạng Ang. Hắn không giống với những tiên nhân khác, hắn là một đại sư Tiên đan, còn là một đại sư Tiên khí.

- Quyết đấu là gì?

Chân Băng Du nghi hoặc hỏi.

Diệp Mặc giống như là không thấy ba người Hàn Bộ ngoài cửa, trực tiếp giải thích rằng:

- Ở đây có thể tùy tiện giết người, thậm chí có thể tùy tiện đập phá chỗ ở của cô, chỉ cần nắm đấm của cô lớn hơn người khác, thì có thể tùy tiện đến đài quyết đấu giết người.

- Có chuyện như vậy?

Dù là biết trong Tiên giới thực lực làm đầu, Chân Băng Du cũng có chút

chấn động. Tiên giới là nơi mà thực lực làm đầu cũng không phải là muốn giết người thì giết, so ra thì ở đây mới thực sự là nơi mà thực lực làm đầu.

Thấy ba người vẫn có chút ngây người, Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Dẫn đường, đến đài quyết đấu.

- Cậu muốn khiêu chiến với ba người chúng tôi?

Từ Bố Thừa vẻ mặt dữ tợn vẫn có chút không dám tin hỏi một câu. Nếu Diệp Mặc đã biết chuyện về đài quyết đấu, thì chắc chắn là biết đã lên đài quyết đấu thì chỉ có thể có một người trở xuống. Nếu đã biết mà còn dám tìm ba người bọn họ quyết đấu, không lẽ là kẻ điên hay sao? Đây không phải là nơi khác, có thể lừa gạt bọn họ rồi đào tẩu, đây là Tiên thuyền, chỉ cần đồng ý khiêu chiến rồi thì nhất định phải đi.

- Chẳng lẽ anh muốn đánh ở đây sao? Nếu anh muốn đánh ở đây, tôi cũng có thể tiếp, nhưng tôi phải báo trước với quản lý của khoang hạng C một tiếng đã rồi hãy nói.

- Không, không, tôi không dám đánh ở đây đâu.

Từ Bố Thừa vội vàng nói, thậm chí hơi nói năng lộn xộn. Quyết đấu ở đây, y có một vạn là gan cũng không dám.

- Tin chắc anh không dám.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du đi ra, sau đó hỏi một tu sĩ Kim tiên viên mãn ở bên cạnh xem náo nhiệt:

- Đài quyết đấu ở chỗ nào?

Kim Tiên viên mãn kia vội vã chỉ vào một lối đi ở bên phải, nói:

- Tiền bối, đi từ đây, đi đến đầu đường có một bảng hướng dẫn.

- Cảm ơn.

Diệp Mặc gật đầu với Kim Tiên viên mãn này, sau đó quay đầu lại nhìn mấy người vẫn không dám tin, nói:

- Tôi ở đài quyết đấu đợi ba người các anh tới, nếu đến giờ mà không đến, thì tôi liền trực tiếp báo lên cho nghi trượng của chỗ quản lý.

Diệp Mặc biết nghi trượng của chỗ quản lý, tên tuổi của người này rất 'nặng kí', hắn cũng tin là ba người này không dám không đến.

Thấy Diệp Mặc rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng, ba người Hàn Bộ ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ đến là để lừa đối phương thôi, không ngờ bây giờ lại quyết đấu thật rồi.

- Một huyền tiên sơ kì tầm thường, ông đây có thể sợ hắn sao? Tiên nữ kia ông đây chắc chắn lấy được.

Từ Bố Thừa cười gằn một tiếng, lập tức cùng đi tới.

Diệp Mặc đi đến đầu đường, quả nhiên nhìn thấy một bảng chỉ dẫn, trên đó viết về đài quyết đấu.

Vòng qua bảng hướng dẫn, trước mặt Diệp Mặc xuất hiện một quảng trường cực lớn, ở trong quảng trường có một võ đài. Võ đài cũng không nhỏ, so với một vài võ đài thông thường của tiên thành căn bản là không hề thua kém chút nào.

Diệp Mặc không nói gì nhìn võ đài trước mắt, tiên thuyền này đúng là chỗ nào cũng kì dị, chỗ cho người ở thì giống như lồng chim, chỗ quyết đấu này thì quả thực là rộng lớn kì cục.

- Sau khi quyết đấu chúng ta đến khoang hạng B hả?

Chân Băng Du biết Diệp Mặc muốn giết mấy Huyền Tiên hậu kỳ căn bản là chẳng có áp lực gì, Diệp Mặc khi còn là Kim Tiên đã có thể giết chết Huyền Tiên hậu kỳ, hiện giờ hắn đã là Huyền Tiên, thay vì nói là quyết đấu với mấy Huyền Tiên kia, chi bằng nói là hắn tới giết người đi.

- Ừh, chúng ta nhất định phải rời khỏi chỗ này. Khoang hạng C không có cơ hội sinh tồn, cô cũng thấy đấy, cho dù là ở trong phòng chẳng làm gì cả, cũng có người đập cửa. Chỉ có đến khoang hạng B hoặc khoang hạng A, mới không thể xảy ra mấy cái chuyện như vậy. Huống chi, sau này nơi đây thường thường vẫn sẽ thu tiên tinh, chút tiên tinh kia của chúng ta, cũng không đủ cho người ta nhét kẽ răng đâu.

Diệp Mặc không giải thích chuyện luyện quặng.

Chân Băng Du gật đầu không nói gì thêm, vận mệnh của cô và Diệp Mặc đã buộc chặt với nhau, nếu Diệp Mặc bị giết, cô chỉ còn cách tự sát. Cô rất hiểu sự tàn khốc của Tiên giới, hơn nữa cô cũng biết, trên cái Tiên thuyền này, sẽ không có một người nào nữa có thể đối xử tốt với cô như Diệp Mặc. Diệp Mặc chết cô cũng chỉ có thể chờ chết.

Lúc Diệp Mặc tới, đài quyết đấu ngoại trừ một chút âm u ra thì chẳng có ai ở đây cả. Sau khi Diệp Mặc đã đứng trên võ đài, nơi này nhanh chóng có rất nhiều tiên nhân tràn vào.

Hiển nhiên tin tức Diệp Mặc muốn quyết đấu với ba người đã truyền ra ngoài trong khoảng thời gian ngắn nhất, Ngũ Lễ Thông có chút áy náy đứng ở một góc quảng trường bên ngoài sàn đấu. Dù sao chăng nữa, hai người Hàn Bộ và Hạ Kinh Đao là vì nguyên nhân của y mà tìm tới Diệp Mặc mà.

Một Huyền Tiên sơ kì như Diệp Mặc muốn tìm hai Huyền tiên hậu kì, một Huyền tiên trung kì quyết đấu đã đủ chấn động rồi, mà càng chấn động hơn là không ngờ Diệp Mặc còn đang cõng một cô gái, dường như sắp quyết đấu rồi, hắn vẫn không có ý định đặt cô gái trên lưng xuống.

Đây là ý tứ hai người muốn chết chung, hay là bởi vì cô gái kia có thể giúp hắn.

Khi rất nhiều người còn đang bàn luận, Diệp Mặc đã lấy ra một cái ghế, đặt Chân Băng Du lên ghế, đồng thời chuyển cái ghế đến gần chỗ chỗ không xa bên dưới võ đài.

Diệp Mặc biết, cho dù là hắn cõng Chân Băng Du, cũng có thể dễ dàng chém giết đối phương, nhưng quy củ ở đây trước giờ đều do nghi trượng của Tiên thuyền nói, lỡ như nghi trượng đó chụp mũ là mình hai đánh một, thì hắn cũng chỉ có thể chịu phạt. Cho nên hắn dứt khoát cứ đưa Chân Băng Du xuống dưới võ đài.

Thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng đặt người sau lưng xuống, lúc này những tiên nhân thờ ơ đứng xem mới thở phào nhẹ nhõm. Họ còn tưởng là Huyền tiên sơ kì kia thực sự lợi hại như vậy, thì ra hắn cũng không dám cõng một người mà đánh nhau với người khác.

Rất nhiều người đã nhìn thấy Chân Băng Du đang ngồi dưới đài, dung nhan tuyệt thế và thân hình hoàn mỹ lập tức thu hút rất nhiều tiên nhân chú ý tới, những tháng ngày trên Tiên thuyền Thiên Vực này tuyệt đối là khô khan vô vị, nếu có một tiên nữ dung mạo xinh đẹp như vầy bầu bạn, hình như cũng không phải là một chuyện xấu.

Nhưng những người này rất nhanh liền nghĩ đến tiên nữ dung mạo xinh đẹp này không tới phần bọn họ đâu, chỉ nhìn ba người trên võ đài mà Huyền tiên sơ kì kia khiêu chiến, người nào sẽ lên trước, ai lên giết Huyền tiên sơ kì khiêu chiến này trước, vậy tiên nữ này hiển nhiên sẽ thuộc về người đó

- Để tôi.

Người khác đều có thể thấy rõ ràng sự huyền diệu trong đó, Từ Bố Thừa vốn vì Chân Băng Du mà đến nên càng hiểu rõ, y không đợi hai người Hàn Bộ và Hạ Kinh Đao nói, đã xông lên đài quyết đấu trước một bước.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1621

May Mắn

Diệp Mặc cũng đoán là Từ Bố Thừa lên trước, hiện tại quả nhiên là như vậy.

- Nhóc, nếu cậu đã muốn tìm cái chết, tôi liền tác thành cho cậu.

Từ Bố Thừa thâm độc cười gằn một tiếng, pháp bảo trong tay đã phóng ra.

Rõ ràng chỉ là một tiên khí trung phẩm thiết hồ lô, thiết hồ lô này vừa đánh ra toàn bộ đài quyết đấu liền trở nên lạnh giá, dưới tiên nguyên của Từ Bố Thừa, băng hàn lạnh run đã hình thành một không gian gò bó trong hình dạng một cái hồ lô. Gã muốn thông qua băng hàn của hồ lô và áp lực tiên nguyên là ưu thế của mình để vây khốn Diệp Mặc.

Diệp Mặc là tiên sư luyện khí, hắn vừa nhìn thiết hồ lô này liền biết là vật liệu tốt mà bị luyện chế thành rác rưởi rồi. Cái này chắc chắn là được luyện chế từ hàn thiết cực phẩm dưới đáy biển, đáng tiếc là bản lĩnh của người luyện khí không đạt, luyện chế ra một thiết hồ lô, hơn nữa cái thiết hồ lô này luyện chế cũng rất là bình thường, thực là đáng tiếc, cho dù mình lấy về, thiết hồ lô này cũng chẳng có bao nhiêu giá trị.

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, đao thứ nhất Huyễn Vân Trận Sát Đao bổ ra, trong nháy mắt vô số ánh đao màu tím hình thành một khốn trận phong tỏa thiết hồ lô vẫn đang nhanh chóng phình to lại.

Tiên Nguyên và thần thức của hắn cao xa hơn Từ Bố Thừa nhiều lắm, chỉ là lúc này Diệp Mặc thực sự rất bất đắc dĩ. Nếu như không phải là trên

đài quyết đấu, lúc này quả cân Thế Giới Thạch của hắn mà nện xuống, cho dù là một trăm Từ Bố Thừa cũng bị hắn giết rồi.

Thế nhưng Diệp Mặc lại không dám làm như vậy. Thế Giới Thạch, chắc chắn là hắn sẽ không lấy ra đâu, trừ phi đến giây phút sinh tử. Lôi Kiếm, hiện tại hắn sẽ càng không thể thi triển. Hắn biết một Huyền tiên sơ kì như mình mà giết chết Từ Bố Thừa - một Huyền Tiên hậu kỳ, nhất định trước tiên phải đánh bằng một lực lượng tương đương, cuối cùng miễn cưỡng giết được đối phương, vậy mới hợp với tình hình khách quan.

Nếu như hắn một Huyền Tiên sơ kì vừa lên đài vài giây liền giết chết Từ Bố Thừa, thì trong Tiên thuyền này, hắn tuyệt đối chẳng có quả ngon mà ăn.

Tạch tạch tạch. ..

Ánh đao tím của Diệp Mặc và Hàn thiết hồ lô va chạm với nhau. Giống như không hề vây khốn Hàn thiết hồ lô, ngược lại tỏa ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc Huyễn Vân Trận Sát Đao của Diệp Mặc ngăn trở Hàn thiết hồ lô của mình, Từ Bố Thừa quả thật có chút khiếp sợ. Khi y cảm giác được Tiên Nguyên của mình sắp không khống chế nổi Hàn thiết hồ lô, y thậm chí có chút kinh hoảng rồi.

Cũng may khí thế ánh đao tím của đối phương đến nhanh đi cũng nhanh, rất nhanh liền lộ ra xu hướng suy tàn. Từ Bố Thừa thở phào nhẹ nhõm, cũng may, rốt cuộc là Tiên Nguyên hơi nông cạn.

Trong khoảnh khắc Diệp Mặc không địch lại thụt lùi, Từ Bố Thừa trong lòng cười nhạt, chỉ có chút bản lĩnh này cũng dám khiêu chiến với hai Huyền tiên hậu kì, quả là không biết tự lượng sức.

Lúc này y càng dốc hết sức rót Tiên nguyên nhập vào trong Hàn thiết hồ lô, mặt ngoài Hàn thiết hồ lô tản mát ra từng đạo hàn quang, khuấy động không gian chung quanh đều rung động sàn sạt.

Diệp Mặc mặt mày tái nhợt thụt lùi hơn mười bước, rồi mới gượng gạo

đứng vững. Mà Từ Bố Thừa càng đúng lý không buông tha cho người ta. Đưa Hàn thiết hồ lô đã hoàn toàn kích phát lên, cả người lẫn hồ lô xông về phía Diệp Mặc.

Hàn khí xung quanh hoàn toàn bao phủ Diệp Mặc, thấy người ở dưới đài đều lộ ra vẻ thất vọng, bọn họ cho rằng nếu Diệp Mặc đã dám khiêu chiến với ba người Từ Bố Thừa, hẳn là bản lĩnh kha khá mới phải, nhưng mà hiện tại, Diệp Mặc đâu có bản lĩnh gì, hắn quả thực là ngay cả một chiêu cũng không có.

Hàn Bộ và Hạ Kinh Đao càng hối hận trong lòng. Sớm biết mà lên khiêu chiến trước thì được rồi, bây giờ quả đào đã bị người khác hái mất rồi, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác phát tài. Hàn Bộ quay đầu nhìn thoáng qua Chân Băng Du ngồi ở một bên, trong lòng càng có chút hối hận. Tiên nữ này đúng là một cực phẩm. Cho dù bán cho tiên nhân khoang hạng B, chí ít cũng có thể được mấy triệu tiên tinh. Nghĩ tới đây, y thậm chí nuốt nước miếng một cái.

Chỉ có Chân Băng Du hiểu rõ tâm tư của Diệp Mặc, cô biết Diệp Mặc không dám dùng toàn lực, sợ người khác hoài nghi thực lực của hắn. Sự khôn khéo và giảo hoạt của Diệp Mặc cô đã lĩnh giáo từ lâu rồi, nếu như ngay cả Từ Bố Thừa hắn cũng đấu không lại, hắn đã chết vô số lần từ lâu rồi.

Thịch...

Hàn thiết hồ lô đập vào ngực Diệp Mặc, Diệp Mặc lại bị Hàn thiết hồ lô nện bay đi ra ngoài một lần nữa. Từ Bố Thừa cười gằn phi thân mà lên, cùng lúc với Hàn thiết hồ lô của gã xông tới trước người Diệp Mặc.

- Cậu có biết, cậu là Huyền Tiên sơ kì kém nhất mà ông đây từng gặp, chỉ chút bản lãnh này cũng dám khiêu chiến với bản tiên.

Từ Bố Thừa biết Hàn thiết hồ lô của gã đã đánh Diệp Mặc trọng thương, đồng thời đã khóa chắc Diệp Mặc, tay gã đã vươn tới cổ Diệp Mặc, gã muốn xách cổ Diệp Mặc lên, sau đó dạo một vòng trên đài quyết đấu để thị uy.

Nhưng lúc này, gã bỗng nhiên nhìn thấy khóe miệng Diệp Mặc lộ ra một chút châm biếm, lập tức gã liền nghe thấy âm thanh lạnh băng của Diệp Mặc vang lên trong thần thức của gã, - Anh có biết, đánh nhau với anh đúng là chán chết, ngay cả một phần mười bản lĩnh cũng không thể lấy ra, còn phải làm bộ sức lực ngang nhau với anh, đồ ngu. . .

Từ Bố Thừa nghe đến đó còn chưa kịp phản ứng, liền đột nhiên cảm giác được Tiên Nguyên toàn thân tán loạn từng cơn, lập tức y lại phát hiện thanh Tử Đao không đáng để mắt tới trong tay đối phương, lúc này không ngờ đã cắm ở trên đan điền của y, đồng thời hấp thu nguyên thần của y, không có lấy nửa phần khoan dung.

- Mày...

Trong mắt Từ Bố Thừa lộ ra vẻ kinh hãi, gã rất muốn nói, sao cậu làm được, đáng tiếc là, gã cũng không cách nào nói ra được nữa. Bởi vì đồng thời khi gã cảm thấy nguyên thần của mình mất đi, kinh mạch hoàn toàn bị phá hỏng bởi Tiên nguyên truyền đến từ Tử Đao của đối phương, Tiên nguyên đó so với của gã đâu chỉ dũng mãnh hơn mấy lần.

Mãi đến lúc này, Từ Bố Thừa mới biết ý tứ của Diệp Mặc, nếu Diệp Mặc muốn nhanh chóng giết gã, ở hiệp thứ nhất, Hàn thiết hồ lô của gã đã không thể xông ra khỏi vòng vây khốn của ánh đao của đối phương. Đáng tiếc là khi gã biết được thì đã muộn rồi, lập tức trong mắt gã lộ ra vẻ không cam lòng sâu sắc.

Rầm... Một tiếng bộ mặt nanh ác dữ lợn của Từ Bố Thừa mang vẻ không cam lòng cực độ mà ngã xuống, tung tóe lên một đám bụi đất.

Diệp Mặc không nhanh không chậm thu hồi nhẫn và Hàn thiết hồ lô của Từ Bố Thừa, lúc này mới một luồng nội hỏa đốt sạch trơn Từ Bố Thừa.

Mà lúc này những tiên nhân ngồi xem còn lại dưới lôi đài mới kịp phản ứng, lập tức liền ầm ầm nghị luận. Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mặc sắp bị Từ Bố Thừa giết, ai biết ở giây phút cuối cùng kẻ chết đi lại

là Từ Bố Thừa. Loại sai biệt thật lớn này, quả thực khiến tất cả mọi người đều không thể tin nổi.

Rõ ràng là Diệp Mặc từng bước rơi vào thế yếu, căn bản không phải là đối thủ của Từ Bố Thừa, cuối cùng sao có thể giết chết Từ Bố Thừa?

- Anh Phan, anh thấy thế nào?

Tại một góc của quảng trường lớn của đấu trường, hai quản lý của khoang hạng Ccũng đang đứng ngoài quan sát. Qua toàn bộ quá trình Diệp Mặc giết Từ Thừa Bố, hai người thấy rõ mồn một, người hỏi chính là Đại Ất tiên lúc trước phát ngọc bài cho Diệp Mặc.

Một tiên nhân đứng cạnh Đại Ất tiên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu Từ Bố Thừa kia không xem nhẹ đối phương, cuối cùng hẳn là có thể thằng rồi. Người tên là Diệp Mặc kia cũng không đơn giản, tuy hắn không phải là đối thủ của Từ Bố Thừa, nhưng hắn giảo hoạt hơn Từ Bố Thừa rất nhiều, cứng rắn chịu đựng thiết hồ lô của Từ Bố Thừa một lát, sử dụng hổ nhục kế tập kích giết Từ Bố Thừa.

Người Đại Ất tiên này gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lập tức nói:

- Hắn có thể kiên cường chịu đựng Từ Bố Thừa một chút, hẳn là cũng có tiên giáp hộ thân. Bằng không, một cú này có thể khiến hắn trọng thương.

- Hắn đã trọng thương rồi, anh không thấy hắn len lén dùng đan dược, hơn nữa bước chân cũng hơi có chút không vững, trận tiếp theo đánh với Hàn Bộ, tôi thấy hắn rất khó có vận may lần nữa.

Một người khác đáp.

Hàn Bộ lúc này cũng đờ người ra, mới rồi gã còn đang hối hận không lên đài sớm một chút, trong nháy mắt Từ Bố Thừa đã bị người ta giết rồi. Lẽ nào gã lên đài cũng nằm dự liệu là sẽ bị giết? Tuy gã cũng nhìn thấy Từ Bố Thừa bị giết hẳn là tự mình không cẩn thận gây nên, nhưng lúc này gã lại bắt

đầu có chút sợ hãi.

Diệp Mặc giống như là đang chữa thương, đứng trên đài quyết đấu nghỉ ngơi một hồi lâu rồi mới lạnh giọng nói với Hàn Bộ vẫn chưa lên đài:

- Hàn Bộ, sao còn chưa lên? Chẳng lẽ anh muốn ở dưới đài thi triển pháp bảo quyết đấu với tôi?

Vừa nãy, vì Diệp Mặc giết Từ Bố Thừa, các tiên nhân thay đổi cái nhìn đối với Diệp Mặc rất nhiều, lập tức cười rộ lên.

Người ở đây rất ít ai đồng tình với kẻ yếu, thực lực chính là tất cả, anh không có thực lực, thì chỉ có kết cục là tử vong, không đáng để bất kỳ ai đồng tình.

Hàn Bộ vốn còn có chút kinh hãi, nghe thấy những tiếng cười lớn này cũng không nhịn được nữa, lập tức phi thân lên võ đài.

- Vận may không tệ nha, không ngờ ăn may giết được một Huyền tiên hậu kì, nếu bây giờ cậu giao nhẫn ra, sau đó chủ động đến khoang luyện khoáng, tôi cũng có thể thả cậu một lần.

Hàn Bộ nhìn chằm chằm Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, nói.

Diệp Mặc căn bản là chẳng thèm để ý đến Hàn Bộ, Tử Đao đã bổ ra một đao, - Bớt nói nhảm đi, muốn đánh thì đánh.

Pháp bảo của Hàn Bộ là một mảnh lụa đỏ như máu, chẳng qua là gã cẩn thận hơn Từ Bố Thừa rất nhiều, khi lụa đỏ phóng ra, cũng phóng ra một lá chắn phòng ngự cực lớn.

Lụa đỏ của Hàn Bộ trên đài quyết đấu giống như một biển máu cuồn cuộn, cả đài quyết đấu đều biến thành một không gian đỏ như máu. Mà Diệp Mặc chỉ lắc lư trong cái không gian đỏ như máu này. Ánh đao màu tím của hắn thì giống như một con thuyền nhỏ bất cứ lúc nào cũng có thể bị biển máu vùi lấp, trôi nổi dập dềnh.

- Hóa ra chỉ có chút bản lĩnh, cũng dám càn quấy.

Hàn Bộ vốn vẫn còn chút kiêng kị Diệp Mặc, sau khi đánh một lát với Diệp Mặc, phát hiện Diệp mặc và ánh đao màu tím của hắn hoàn toàn bị Huyết Sát Trù của mình quấn chặt, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cười lạnh một tiếng, Tiên Nguyên truyền vào càng ngày càng nhiều.

Lúc này gã tin chắc lúc trước Diệp Mặc có thể giết được Từ Bố Thừa chính là gặp may thôi, không có bất kì quan hệ gì với thực lực của hắn.

Sau khi Hàn Bộ toàn lực xuất thủ, màu đỏ trên đài quyết đấu càng giống như mặt biển gió bão cuồn cuộn vậy. Huyết sắc cuồn cuộn không ngớt, trùng trùng lớp lớp, mà Diệp Mặc lúc đầu còn có thể nhìn thấy một chút bóng dáng, lúc này hoàn toàn không thấy đâu nữa. Tựa như đã bị gió bão của biển máu này vùi lấp, theo cái nhìn của người khác, Diệp Mặc chắc chắn là lành ít dữ nhiều.

Sát khí hung ác mãnh liệt của biển máu này, cho dù là tiên nhân ở bên ngoài đài quyết đấu cũng có thể cảm giác được. Một vài người quen biết Hàn Bộ càng kinh hãi không thôi, bọn họ không ngờ Hàn Bộ toàn lực ra tay lại có uy thế như vậy. Biển máu cuồn cuộn kia cho người ta cái cảm giác chỉ cần bước vào rồi thì một lát sau trở ra chính là một mớ xương khô.

- Anh Phan, anh cho rằng hai người này thắng thua thế nào?

Quản lý Đại Ất Tiên đang ở một bên quan sát lại lần nữa hỏi người bên cạnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1622

Vẫn Là Thắng Hiểm

Anh Phan, anh cho rằng hai người này thắng thua thế nào?

Quản lý Đại Ất tiên ở một bên quan sát lại hỏi người bên cạnh.

Quan lý được gọi là anh Phan nhíu mày nói:

- Theo lý mà nói, trong Huyết Sát Trù của Hàn Bộ, thì người tên là Diệp Mặc kia chắc chắn sẽ bị giết không thể nghi ngờ, nhưng sao tôi luôn cảm thấy có chút là lạ?

- Anh Phan, anh thấy không sai. Diệp Mặc kia tuy ở trong Huyết Sát Trù, giống như thuyền nhỏ trong sóng dữ, tuy không phải là kế sách lâu dài, nhưng từ đầu đến cuối lại có thể giữ mình, chí ít hiện giờ hắn còn có thể giữ mình. Thấy hắn bây giờ đã trầy trật không gì bằng rồi, nhưng một khi Hàn Bộ có chút xíu sai lầm, hoặc nếu Huyết Sát Trù của gã có nửa phần sơ hở thôi thì Hàn Bộ liền sẽ nguy hiểm. Với tu vi Huyền tiên hậu kì của Hàn Bộ, trải qua chiến đấu cũng không biết bao lần rồi, muốn gã phạm sai lầm, tôi cảm thấy không có khả năng lắm đâu, cho nên Diệp Mặc kia hôm nay chết chắc không nghi ngờ gì nữa.

Quản lý Đại Ất tiên gật gật đầu nói.

Một tiên nhân khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, - Tu sĩ tên là Diệp Mặc này trước đây chắc chắn là kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, dưới tình huống tiên nguyên và thần thức không bằng đối phương, hắn vẫn có thể gắng gượng giữ được cái mạng nhỏ, muốn chuẩn bị bắt lấy cơ hội, xem ra là một nhân vật không đơn giản.

- Hắc hắc, bây giờ hãy xem hắn có thể tiếp tục giữ được cái mạng nhỏ dưới trận công kích như vũ bão này của Hàn Bộ hay không, chỉ cần tâm thức hắn có chút xíu sai lầm, hôm nay nơi này chính là chỗ chôn thây của hắn.

Quản lý Đại Ất tiên hắc hắc cười một tiếng.

- Nhưng khả năng anh mới vừa nói cũng tồn tại đó. Chỉ cần Hàn Bộ kia có chút xíu sơ sẩy, cũng có thể bị Diệp Mặc đánh úp. Người này sau khi giết Từ Bố Thừa, vẫn còn tiềm lực lớn như vậy, quả thực là không tầm thường.

Tu sĩ họ Phan nói.

Diệp Mặc lúc này lại chật vật dị thường. Nhưng không phải là khổ cực vì giữ cái mạng nhỏ, nếu như hắn muốn động thủ, mười Hàn Bộ hắn cũng giết rồi. Ngay cả Từ Bố Thừa, Hàn Bộ còn kém nửa phần, sao có thể là đối thủ của hắn.

Nhưng lúc này hắn không thể không nhẫn nhịn. Hắn đã cảm giác được hai luồng thần thức không phải trong quảng trường này đang quan sát hắn. Hơn nữa hai luồng thần thức này dường như không yếu hơn hắn, không kém gì thần thức của hắn. Hiển nhiên là Đại Ất tiên rồi. Diệp Mặc biết hiện giờ thần thức của hắn đã tương đương với Đại Ất tiên rồi.

Một Đại Ất tiên thông thường rất ít khi ở khoang hạng C, cho dù là thỉnh thoảng có ở trong khoang thì cũng rất nhanh sẽ chuyển đến khoang hạng B thôi. Dù cho không dời đi, cũng sẽ không đến xem trận quyết đấu của Huyền Tiên tầm thường. Thần thức của hai Đại Ất Tiên này đang quan sát hắn, khả năng rất lớn chính là nghi trượng của phía tiên thuyền.

Hai Đại Ất Tiên ở một bên đứng ngoài quan sát hắn, Diệp Mặc cho dù là có một trăm lá gan, cũng không dám bộc lộ ra thực lực nháy mắt có thể giết gọn Hàn Bộ của mình.

Chiến cuộc trên đài Quyết đấu đang vào thế giằng co, biển máu không ngừng dâng lên, hầu hết tiên nhân đứng ngoài quan sát lúc đầu đều cho rằng

Diệp Mặc nhất định phải bị giết không thể nghi ngờ. Nhưng đã qua mấy nén nhang, biển máu kia vẫn còn đang cuồn cuộn, biển máu vẫn đang cuồn cuộn cho thấy đối thủ vẫn chưa bị giết, cho dù là tiên nhân coi trọng Hàn Bộ cũng đã bắt đầu bàn luận.

Hàn Bộ lúc đầu kiêng dè Diệp Mặc sau lại không hề kiêng dè mà dùng toàn lực công kích, nhưng chỉ sau mấy nén nhang, gã phát hiện mấy lần tấn công của mình sắp giết được đối phương rồi, nhưng hết lần này tới lần khác đối phương vẫn chẳng sao cả, lẽ nào đối phương đúng là có thực lực mạnh như vậy? Nghĩ đến có khả năng Diệp Mặc đúng là không sợ gã, Hàn Bộ trong lòng cả kinh, lỡ như đối phương đợi tiên nguyên và thần thức của mình tiêu hao khá khá rồi phản công lại thì gã xong đời rồi.

Ngay tại khoảnh khắc gã thất thần, lại cảm thấy toàn thân chợt lạnh. Không hay rồi, không đợi Hàn Bộ phóng lá chắn ra ngăn cản, liền cảm thấy đan điền chợt lạnh, gã nghĩ tới cái chết của Từ Bố Thừa, cũng là bị đối phương một đao phá đan điền, đồng thời vặn nát nguyên thần, bây giờ không ngờ gã lại rơi vào tình cảnh giống như vậy.

- Mày...

Hàn Bộ thông minh hơn rất nhiều so với Từ Bố Thừa, trong chớp mắt này dường như chợt hiểu ra Diệp Mặc đang giả heo ăn hổ, cố ý đánh với gã cả nửa ngày.

Diệp Mặc tựa hồ biết ý nghĩ của gã, lạnh lùng chuyển lời cho gã, - Anh đoán đúng rồi, cảm ơn nhẫn trữ vật anh đưa tới. . .

- Đừng, tôi có thể đi luyện khoáng...

Trước khi bị giết Hàn Bộ rất muốn nói những lời này ra, nhưng Diệp Mặc đã không cho gã cơ hội. Tử Đao vừa xoắn, khoảnh khắc nguyên thần tiêu tán, Hàn Bộ như rơi vào vực thẳm, gã biết mình xong rồi. Mà lúc này một đám nội hỏa của Diệp Mặc đã đốt tới, đồng thời thu hồi một chiếc nhẫn.

Biển máu vẫn đang cuồn cuộn trong không trung bỗng nhiên nhạt đi, nháy mắt liền rơi xuống, biển máu kia cũng chẳng qua chỉ là một pháp bảo Huyết trù bình thường mà thôi.

Giờ khắc này, dưới đài thoáng cái liền yên tĩnh hẳn lên, Diệp mặc giết Từ Bố Thừa đã khiến cho người ta kinh khiếp không thôi rồi, không ngờ Diệp Mặc đã hoàn toàn rơi vào thế yếu lại đột nhiên giết Hàn Bộ, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

- Chuyện gì vậy?

Nghi trượng Đại Ất Tiên đứng ngoài quan sát kia bỗng kinh ngạc, lập tức hỏi. Y đoán Diệp Mặc có khả năng có cơ hội lật ngược tình thế, nhưng cơ hội lật ngược tình thế này là gần như không có, bây giờ Diệp Mặc đúng là đã lật ngược tình thế rồi, y lập tức bị chấn động.

Tiên nhân họ Phan kia thở dài một tiếng nói;

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, Hàn Bộ chỉ cần hơi sơ sót một chút, liền bị Diệp Mặc kia giết chết, bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Nếu như Diệp Mặc nghe thấy lời y nói, nhất định sẽ xông lên cầm tay y nói tri kỷ áh, cũng không uổng công tôi biểu diễn một phen. Một phen biểu diễn vừa nãy của hắn, chính là để cho người ta cảm thấy được hắn đắc thủ là do Hàn Bộ sơ sẩy thôi.

Nghi trượng Đại Ất Tiên nọ nhíu mày, vẫn luôn cảm thấy chuyện này có chút kì quái, nhưng y tận mắt nhìn thấy trận đấu, cũng không nhìn ra được kì quái ở chỗ nào.

Sau khi dưới đài yên lặng vài hơi thở, lúc này mới bắt đầu ồn ào, nếu nói Diệp Mặc giết Từ Bố Thừa là may mắn, vậy giết Hàn Bộ lại nói là may mắn nữa thì cũng không hợp lý.

Lúc này Hạ Kinh Đao sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong ba người Diệp Mặc khiêu chiến, tu vi của gã là thấp nhất. Hai người tu vi cao đều bị Diệp

Mặc giết rồi, gã lên đài há có thể giữ nổi cái mạng nhỏ? Hơn nữa gã nghe ngóng bàn luận của các tiên nhân chung quanh, thì biết, mình lên đài chỉ có chết thôi. Lúc này gã thật sự là hối hận không gì sánh được vì đã cùng Hàn Bộ theo dõi Diệp Mặc, muốn lấy đồ của Diệp Mặc.

Trong lúc gã còn đang hoảng hốt lo sợ, Diệp Mặc lại đột nhiên nhìn gã lạnh lùng nói:

- Hạ Kinh Đao, đến phiên anh rồi. Mau lên đây quyết đấu, quyết đấu xong tôi còn phải đến phường thị khoang hạng B mua chút đồ nữa.

Hạ Kinh Đao đánh một cái rùng mình ớn lạnh, gã biết Diệp Mặc đang gọi mình - Hắc hắc, đi lên chịu chết đi.

Rất nhiều tiên nhân không nhìn ra Diệp Mặc giết chết Hàn Bộ như thế nào, bọn họ không cách nào giống Đại Ất Tiên có thể nhìn ra Diệp Mặc lại có 'vận may' một lần nữa giết chết Hàn Bộ, đều cho rằng Hạ Kinh Đao lên đài hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trên thực tế bọn họ cũng không cho rằng sai, nếu như nói về tu vi thực chất, Hạ Kinh Đao xác thực không đủ cho Diệp Mặc giết.

Hạ Kinh Đao phục hồi tinh thần lại, vội vã lớn tiếng nói:

- Tôi nhận thua, tôi nhận thua, tôi giao ra nhẫn trữ vật, sau đó tôi sẽ đi luyện khoáng.

Trên đài quyết đấu của khoang hạng C, chỉ có sống và chết, nhưng nếu có người nhận thua, sẵn lòng giao ra nhẫn trữ vật rồi đi luyện khoáng, chỉ cần đối thủ có thể bỏ qua cho, thì cũng được.

Không đợi Diệp Mặc nói, Hạ Kinh Đao liền vội vàng đem nhẫn trữ vật của mình giao vào tay Chân Băng Du, sau đó trơ mắt nhìn Diệp Mặc.

- Cút.

Diệp Mặc cũng chẳng muốn giết loại người này, bên cạnh còn có hai Đại Ất Tiên chằm chằm nhìn mỗi lần hắn giao đấu, đánh chẳng thoải mái chút nào. Nếu như có thể phóng quả cân ra, nện một cái, đánh nhau kiểu này mới hả hê vui vẻ tràn trề.

- Vâng, tôi cút ngay đây.

Hạ Kinh Đao nào dám nói lời vô ích nữa, vội vã lủi ra ngoài. Tất cả mọi người đều biết gã toi rồi, một Huyền Tiên trung kỳ ngay cả nhẫn trữ vật cũng không có, cũng chỉ có thể đi luyện khoảng thôi, hơn nữa vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Diệp Mặc đi xuống đài quyết đấu, lại cõng Chân Băng Du lên lần nữa, tiên nhân xung quanh đều kính nể không ngớt, không ai dám có bất kỳ sự bất kính nào nữa, đều lũ lượt tránh ra.

Ở cái chốn này, thực lực chính là ngọn nguồn của sự tôn kính, có thực lực, căn bản là không cần nói, tự động sẽ có người tôn kính bạn. Không có thực lực, dù cho bạn kết giao với cả khoang thuyền, đến khi có chuyện xảy ra, vẫn sẽ phát hiện bạn vốn vẫn chỉ có một mình.

Thấy Diệp Mặc cõng Chân Băng Du ra ngoài, Ngũ Lễ Thông tránh ở một bên quan sát còn đang trong cơn chấn động, y biết Diệp Mặc bởi vì giúp y mà dẫn tới một chút phiền toái, thế nhưng không ngờ là Diệp Mặc một Huyền tiên sơ kì, lại dũng mãnh đến như vậy. Tuy y rất muốn tới chào hỏi Diệp Mặc, nhưng y biết mình không có mặt mũi nào mà tới.

Bởi vì y không nhắc nhở Diệp Mặc vì chuyện của mình mà bị người ta theo dõi, nói trắng ra là y vong ân phụ nghĩa. Tuy đây không phải là ý muốn của y, nhưng sự thực đúng là như vậy.

- Anh Diệp, anh đúng là lợi hại, giành cho chúng tôi chút ánh sáng.

Lúc này Lam Địch Thanh từ đằng sau chạy đến giơ ngón tay cái lên tán dương nói với Diệp Mặc một tiếng.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cảm ơn anh Lam đã thực tình ủng hộ Diệp mỗ, tôi phải rời khỏi khoang hạng C rồi, tôi chuẩn bị đến khoang hạng B làm vài vụ buôn bán, nếu như tôi có thể đặt gót ở khoang hạng B, sau này anh Lam cứ đến tìm tôi.

- Ờh...

Lam Địch Thanh sửng sốt một chút, giờ mới hiểu thì ra Diệp Mặc định đến khoang hạng B phát triển, bố cục này quả thực là cao hơn mình rất nhiều, lúc trước gã còn đang có suy nghĩ ở lại trong phòng đần độn chờ chết, ngơ ngẩn qua vài năm rồi nói sau.

- Anh Lam, tôi nghe nói ở đây cho dù là ở trong phòng không ra ngoài, cũng thu tiên tinh, anh phải chuẩn bị sẵn sàng đấy.

Diệp Mặc nghĩ tới lời nói của Ngũ Lễ Thông, chủ động nhắc nhở Lam Địch Thanh một câu Lam Địch Thanh sắc mặt có chút khó coi nói:

- Tôi cũng nghe nói chuyện này rồi, mới trong lòng sốt ruột đi tìm cậu đây, chuẩn bị cùng với Đàm Tiêu Lan, Hướng Kỳ Lăng hai người thương lượng một chút, xem xem phải làm thế nào. Sau khi tới chỗ cậu, tôi nghe nói cậu xảy ra chuyện rồi, tôi vội vàng chạy tới đây.

Nói xong, gã thở dài một hơi nói:

- Aii, khoang hạng C này đúng là không cách nào sinh tồn tiếp được, nghe nói 60 đến 70% số người cuối cùng đều đã đi luyện khoáng. Anh Diệp, anh chọn đến khoang hạng B là đúng đấy. Anh đi trước đi, chờ tôi và Đàm Tiêu Lan, Hướng Kỳ Lăng thương lượng một chút, nói không chừng qua một thời gian ngắn nữa cũng sẽ tới đó.

- Ừh, nếu vậy thì tôi cáo từ trước.

Diệp Mặc nói xong, cõng Chân Băng Du nhanh chóng rời khỏi đấu trường. Hắn vẫn luôn cảm thấy đắc tội với nghi trượng của phường thị kia

không phải là một chuyện tốt, hơn nữa hai luồng thần thức quan sát hắn, cũng khiến hắn có chút bất an. Cho nên lúc này hắn mong sao càng sớm rời khỏi khoang hạng C càng tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1623

Thuê Quầy Hàng

Cậu muốn đến khoang hạng B?

Ở lối vào khoang hạng B, tiên nhân chịu trách nhiệm quản lý nhìn Chân Băng Du sau lưng Diệp Mặc một cái, nghi hoặc hỏi một câu.

- Vâng, xin hỏi phải làm thủ tục gì?

Diệp Mặc bình tĩnh trả lời.

- Không cần bất kỳ thủ tục nào, cậu cần ở lại khoang hạng B bao lâu? Nếu hai người đến khoang hạng B một ngày là hai mươi ngàn tiên tinh, cậu có xác nhận là hai người sẽ đi không?

Tiên nhân ở lối vào sau khi nhìn nhìn bảng số ở cửa phòng Diệp Mặc, lại lần nữa hỏi.

- Chẳng phải nói chỉ đi phường thị mới thu tiên tinh thôi sao?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi.

Tiên nhân trước mắt con mắt chẳng buồn nhấc một cái, ném ngọc bài cho Diệp Mặc nói:

- Lúc về xem lại cho rõ ràng quy định cụ thể về thu phí trong phòng của cậu ấy, tôi chỉ phụ trách thu tiên tinh, ngoài ra không phụ trách dạy cậu.

Diệp Mặc biết chắc là hắn sẽ không xem một chuỗi dài chi tiết rõ ràng về thu phí phía sau, không ngờ là khắp nơi đều phải thu tiên tinh, vào khoang trung đẳng hạng B cần tiên tinh, vào phường thị cần tiên tinh, không có nơi

nào là không đòi hỏi tiên tinh.

- Trước mắt tôi muốn ở lại một tháng, hai người tổng cộng bao nhiêu?

Diệp Mặc thẳng thắn trực tiếp hỏi. Trong mấy chuyện này không cần phải tranh chấp với đối phương, có tranh nữa, mình cũng không thể thắng được.

- Ôh, một tháng?

Tiên nhân chịu trách nhiệm quản lý kia cuối cùng cũng có chút tinh thần, ngẩng đầu lại nhìn Diệp Mặc một cái nói:

- Một tháng ưu đãi, hai người năm trăm ngàn tiên tinh.

Diệp Mặc không dong dài với người trước mắt nữa, trực tiếp lấy năm trăm ngàn tiên tinh ra đưa cho tiên nhân quản lý này. Tiên nhân quản lý nọ thấy Diệp Mặc cũng được coi là thẳng thắn, cũng gật gật đầu, một lần nữa nhận lại ngọc bài của Diệp Mặc, khắc lên trên mặt một vài thông tin, rồi đưa ngọc bài cho Diệp Mặc nói:

- Quá kỳ hạn mà không về, phải đưa thêm tiên tinh trước, bằng không sẽ bị phạt nặng.

Diệp Mặc gật đầu một cái, cõng Chân Băng Du rời khỏi, không muốn nói thêm nửa câu nào với người trước mắt nữa.

- Có chút thú vị, một Huyền tiên sơ kì dẫn theo một tiên nữ bị thương nặng mà dám xông vào khoang trung đẳng, ta đợi cậu khóc lóc quay lại. Sau đó đem người bạn kiều mị kia của cậu đến khoang luyện khoáng đi.

Tiên nhân quản lý này nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Mặc, cười lạnh nói một câu Diệp Mặc đi không được bao lâu, ở đây lại có hai tiên nhân nữa tới, không ngờ lại chính là Đại Ất Tiên và tiên nhân họ Phan nọ.

Người Đại Ất Tiên kia vừa đến lối ra liền dò hỏi:

- Nghi trượng Bàng, vừa nãy có phải là có một Huyền tiên sơ kì cõng một tiên nữ đến khoang trung đẳng không?

- Không sai.

Nghi trượng này không khách khí với người Đại Ất tiên nọ cho lắm. Chỉ đơn giản trả lời hai chữ, thì không nói gì nữa.

Đại Ất Tiên nọ ngoảnh đầu lại nhìn nhìn tiên nhân họ Phan hỏi, - Anh Phan, anh thấy thế nào?

- Thôi bỏ đi, muốn đi khoang trung đẳng hạng B, lại phải bỏ ra tiên tinh, huống chi chúng ta đi khoang trung đẳng cũng chẳng ích gì, cũng không thể đem hắn về khoang hạng C. Hắn thể nào cũng sẽ trở về, đợi hắn trở về rồi chúng ta lại hỏi hắn thì cũng vậy.

Đại Ất Tiên nọ gật đầu.

- Cũng thế, một Huyền Tiên sơ kì tầm thường, cũng muốn trà trộn vào khoang trung đẳng, đi, chúng ta đi về, chỉ cần hắn trở lại khoang hạng C, chúng ta cuối cùng vẫn có thể biết.

...

Diệp Mặc đương nhiên không biết Đại Ất Tiên nọ đã chú ý hắn, hơn nữa còn đến tìm hắn, nếu không phải hắn căn bản là không quay về chỗ ở, lúc này hắn đã bị quản sự Đại Ất Tiên nọ mời đi uống trà để dò hỏi tình hình rồi.

Lúc này Diệp Mặc căn bản là không muốn đi xuống, tiên linh khí ở khoang trung đẳng so với khoang hạng C mạnh hơn đâu chỉ mấy lần. Chí ít ở những chỗ bình thường cũng có thể tu luyện, thảo nào nhiều người như thế đều muốn vào khoang trung đẳng, đợi chút đi hỏi cư trú ở khoang trung đẳng cần bao nhiêu tiên tinh.

- Xem chừng tiên linh khí ở khoang hạng A càng đậm đặc hơn.

Chân Băng Du ở trên lưng Diệp Mặc cũng cảm thán một câu.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Nếu thời gian chỉ mười mấy năm, chúng ta không cần phải đến khoang thượng đẳng (hạng A), nếu như thời gian quá dài, chúng ta vẫn là nên đi khoang thượng đẳng, linh khí ở đây vẫn không đủ cho chúng ta tu luyện.

- Bây giờ chúng ta ngay cả chỗ ở còn chưa có, muốn đi đâu?

Chân Băng Du hỏi.

Lúc trước tuy cô không nói, nhưng đối với chuyện một chút linh khí cũng không có, hơn nữa có thể tùy tiện phá cửa phòng ở khoang hạng C trong lòng đã cực kỳ không hài lòng rồi.

- Ba cái nhẫn kia tôi xem qua, tiên tinh cộng lại cũng chỉ trên dưới bảy triệu, cộng thêm tiên tinh của chúng ta, bây giờ cố lắm có thể đạt đến tám triệu, tám triệu tiên tinh này chính là tài sản bước đầu của chúng ta ở khoang trung đẳng.

Diệp Mặc trầm giọng nói.

- Nếu ở khoang trung đẳng mà thất bại thì nên làm thế nào?

Chân Băng Du lại hỏi.

- Tôi sẽ không đi luyện khoáng khi tiên tinh tiêu hao hết đâu, tôi sẽ trực tiếp đến hư không trước khi tiên tinh tiêu hao hết.

Diệp Mặc tuy chưa từng đến khoang luyện khoáng, lại có thể đoán ra đi đến nơi đó, trên cơ bản là không có đường sống.

Chân Băng Du ừ một tiếng nói:

- Nếu cậu đến hư không, xin hãy mang tôi đi cùng.

Không có Diệp Mặc, cô ở lại Tiên thuyền này còn không bằng đi chết cho xong. Diệp Mặc trong lòng thầm than, thực ra hắn càng tình nguyện một mình đi vào hư không, hắn có Thế Giới Trang Vàng, một mình đi vào hư không còn chưa chết được, nhưng mang theo Chân Băng Du thì rất khó nói. Nhưng hắn cũng biết, hắn không mang Chân Băng Du đi, Chân Băng Du ngay cả khả năng đi lại còn không có, ở lại Tiên thuyền số phận chắc chắn là cực kì thê thảm.

...

Diệp Mặc mang theo Chân Băng Du một mạch đi sâu vào trong, sau khi đến phạm vi cư trú của khoang trung đẳng, lúc này mới biết nơi này khác biệt rất lớn so với khoang hạng C. Đường phố so với đường phố thông thường ở tiên thành đều không khác lắm, hơn nữa rất nhiều động phủ đều có trận pháp bảo vệ cao cấp. Động phủ cũng đa dạng có lớn có nhỏ, có cái xa hoa, cũng có cái đơn giản, lại căn bản không thấy có tiên nhân tùy tiện khiêu khích đánh đấm các loại.

Nhưng khu vực cư trú này rất ít có thương lầu, nhưng lại có vài Tiên tức lâu và tửu lâu, Diệp Mặc phỏng chừng trên cơ bản thương lầu tập trung ở trong phường thị, điều này đối với hắn mà nói lại không phải là tin tức xấu, chỉ có như thế, những tiên nhân muốn mua bán đồ vật mới có thể đều đến phường thị Vừa hay mục đích của hắn là đặt chân ở phường thị, nếu phường thị ở khoang hạng B giống với khoang hạng C, người đến rất ít, vậy thì kế hoạch của hắn căn bản là không thực hiện được rồi, muốn thành công thì cần phải đến khoang thượng đẳng hạng A, mà hiện giờ tiên tinh trên người hắn, muốn đến khoang thượng đẳng, còn chưa biết có thể kiên trì được mấy ngày, cho dù là mua thần đan, trong thời gian mấy ngày cũng không cách nào thành công được.

Diệp Mặc ngăn một tiên nhân Huyền tiên đỉnh cao lại, rất là khách khí hỏi:

- Phiền vị sư huynh này, tôi muốn hỏi một chút phường thị của khoang trung đẳng ở đâu vậy?

Tiên nhân nọ lại kì quái nhìn nhìn Chân Băng Du, lập tức nói:

- Men theo đường chính về phía trước ba dặm là cậu có thể thấy phường thị rồi.

Sau khi cảm ơn Diệp Mặc lập tức gia tăng tốc độ, phạm vi khống chế thần thức ở đây càng thêm khắt khe hơn so với khoang hạng C

Đi được ba dặm rồi, quả nhiên Diệp Mặc thấy một phường thị cực lớn, nhìn thấy phường thị này, Diệp□ có thể dựa theo quy củ ở đây mà làm, trừ phi bây giờ hắn đã là Tiên vương hoặc là Tiên tôn rồi, bằng không có chút phản kháng nào thì chỉ có thể đi luyện khoáng thôi.

Tiên nhân trông coi kia mặt hiện lên vẻ châm chọc nói:

- Anh bạn, tôi đề xuất với cậu vẫn nên thành thành thật thật mà cư trú dưới khoang hạng C đi. Cậu hẳn là mới lên chưa lâu đúng không? Nhân lúc bây giờ trên người vẫn còn chút tiên tinh, nên dùng tiết kiệm, có lẽ có thể tiếp tục kiên trì cũng chưa biết chừng, nhưng nếu vào phường thị khoang hạng B trung đẳng, cuối cùng trên cơ bản đều là kết cục đầu rơi máu chảy.

Diệp Mặc không hề vì lời nói của tiên nhân này mà có bất kì thay đổi nào, vẫn trầm giọng nói:

- Xin hỏi một chút thuê một quầy hàng một tháng cần bao nhiêu tiên tinh?

Tiên nhân nọ lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc một hồi lâu, mới nói:

- Được, tôi đã nhắc nhở cậu rồi đó, cậu khăng khăng như vậy, tôi cũng chẳng có cách nào. Thuê một quầy hàng một tháng là ba triệu tiên tinh. Nếu cậu thuê quầy hàng hạng B thì là năm triệu tiên tinh một tháng, quầy hàng tốt hơn là tám triệu tiên tinh một tháng, cậu muốn thuê quầy hàng loại nào?

Diệp Mặc lại hít một ngụm khí lạnh, bây giờ trên người hắn tổng cộng chỉ có tám triệu tiên tinh, đây cũng là từ ba chiếc nhẫn đoạt được mà có,

bằng không tiên tinh của hắn ngay cả thuê quầy hàng rởm nhất mấy ngày cũng không đủ.

Diệp Mặc nào dám thuê quầy hàng tốt, hắn biết đây là một hắc thuyền, bề ngoài thì không có người chủ động cướp đoạt tiên tinh của anh, trên thực tế thì nơi nơi đều vô hình trung cướp đoạt tiên tinh của tiên nhân sống ở đây. Nếu hắn xài hết toàn bộ tiên tinh, hắn có thể thực sự sẽ phải nhảy vào hư không.

Tuy Diệp Mặc nghĩ qua khỏi khoảng thời gian vạn bất đắc dĩ này, hắn sẽ vào hư không, nhưng ai lại bằng lòng vào hư không giữa thiên vực chứ? Cái này so với hư không Thiên vực càng nguy hiểm hơn gấp trăm lần, hơn nữa sau khi đi vào rồi, có thể vĩnh viễn sẽ không có ngày trở lại Thiên vực nữa.

- Có thuê không?

Tiên nhân trông coi nọ đã có chút không kiên nhẫn rồi.

Diệp Mặc không do dự nữa, lập tức lấy ra ba triệu tiên tinh nói:

- Tôi thuê một tháng.

- Một tháng là bốn triệu, tiền thế chấp một triệu tiên tinh. Nếu cậu không thuê nữa, quầy hàng không bị tổn hại, chúng tôi sẽ trả lại cho cậu.

Tiên nhân nọ mặt lạnh tanh nói.

Trong lòng tuy bất bình, nhưng Diệp Mặc chỉ có thể lại lần nữa lấy một triệu tiên tinh ra đưa cho tiên nhân này. Đổi lấy một tấm ngọc bài, tiền thế chấp một quầy hàng cần tới một triệu tiên tinh thượng hạng, giá cả đáng sợ như vầy, khiến cho Diệp Mặc thật là oải cực kỳ, nếu đối phương thực sự muốn ăn chặn mất số tiền thế chấp này, thì cũng rất đơn giản.

Cũng giống như lúc Diệp Mặc rời khỏi khoang hạng C, không đi lấy bốn trăm ngàn tiền thế chấp của mình. Hắn biết cho dù có đi lấy cũng chỉ uổng phí hơi sức.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1624

Luyện Đan Không Thành Phải Đền Mạng

Bốn triệu tiên tinh đổi được một ngọc bài của quầy hàng, Diệp Mặc vẫn chỉ có thể vui mừng, vì sau khi thuê một quầy hàng, chí ít có một chỗ đặt chân. Chỉ cần kì hạn thuê chưa tới, hắn vẫn có thể tiếp tục ở lại quầy hàng của mình.

Mã số trên ngọc bài là số 569, có nghĩa là quầy hàng của Diệp Mặc là số 569 trong phường thị. Nửa nén nhang sau, Diệp Mặc và Chân Băng Du hai người đã tới quầy hàng của mình.

Mặc dù là một quầy hàng hạng C, chỉ là vị trí có hơi kém mà thôi, trong một góc khuất, tiên linh khí và bố cục của quầy hàng thì Diệp Mặc cũng coi như là vừa ý. Ở đây cấp bậc so với khoang hạng C tốt hơn đâu chỉ mấy lần, quầy hàng này có kèm theo một tiên trận phòng ngự cấp 1, trừ cái này ra, còn có hai tầng lầu nhỏ, có thể nói quầy hàng này càng giống một thương lầu nhỏ hơn.

Ở lầu nhỏ của tầng thứ hai có hai gian phòng kề nhau, đối với Diệp Mặc và Chân Băng Du mà nói thì vừa khéo mỗi người một phòng. Lầu hai cũng có tiên trận phòng ngự, Diệp Mặc lại không yên tâm về kiểu trận pháp giản đơn này. Hắn lại thêm một cái tiên trận phòng ngự và tiên trận che đậy ở lầu hai, lại không động vào tiên trận phòng ngự và cấm chế vốn có.

Tuy những cái này không thể ngăn cản thần thức mạnh mẽ của tiên vương quét qua, nhưng lại có thể khiến Diệp Mặc cảm nhận được khi nào có người dùng thần thức quét qua.

Phường thị của khoang trung đẳng (hạng B) Diệp Mặc đã xem qua, nhân

khí ở đây vẫn tương đối dồi dào, hơn nữa rất nhiều tiên nhân dùng tiên tinh hoàn toàn không giống như khoang hạng C. Chỉ cần gặp thứ mình cần, cũng sẽ không tiếc rẻ số tiên tinh này. Đồng thời Diệp Mặc cũng chú ý tới, phường thị ở khoang trung đẳng đại bộ phận đều là Đại Ất Tiên và Huyền Tiên. Có rất ít Đại Chí Tiên, Đại La tiên và Kim Tiên thì một người cũng không thấy.

Trong phường thị này mỗi một phút đều là tiên tinh, Diệp Mặc và Chân Băng Du hầu như mới vừa tiến vào phường thị liền chuẩn bị khai trương rồi.

Chân Băng Du thương thế quá nặng. Diệp Mặc không cho cô giúp, trực tiếp kêu cô quay về lầu hai nghỉ ngơi. Đối với Diệp Mặc mà nói, ở chỗ này hắn cũng không thể tu luyện, cũng không cách nào tiến vào Thế giới trang vàng. Còn không bằng đi buôn bán.

Chuẩn bị chỉ hết nửa ngày, Diệp Mặc đã treo tấm biển ‘Mặc Nguyệt đan lâu’ lên. Trên đó viết có thể luyện chế thay tiên đan tam phẩm, tứ phẩm, đồng thời bán một số tiên đan tam phẩm, tứ phẩm.

Đừng nói trong phường thị khoang trung đẳng này đại bộ phận đều là Đại Ất Tiên và Huyền Tiên, cho dù là có rất nhiều Đại Chí Tiên, Diệp Mặc cũng không dám tùy tiện nói là mình có thể luyện chế tiên đan ngũ phẩm. Sở dĩ nói là có thể luyện chế tiên đan tứ phẩm, cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.

Ở cái chốn này, không có tiên tinh chính là chuyện chết người đấy. Trước mắt Diệp Mặc chỉ có thể treo ra năng lực đại sư tiên đan tứ phẩm của mình, sau đó xem xét tình hình thị trường.

Đã qua nửa ngày, bóng dáng một người cũng không có, Diệp Mặc mới hiểu được tầm quan trọng của chỗ bán hàng trong buôn bán. Đừng thấy chỗ cách đó không xa làm ăn rất tốt, nhưng rất nhiều người căn bản sẽ không đi tới cái góc khuất này. Có lẽ bọn họ từ đằng xa thấy tấm biển 'Mặc Nguyệt đan lâu' ở trong góc, đã xoay người đi mất rồi.

Trong cái phường thị này đã có rất nhiều đan lâu rồi, 'Mặc Nguyệt đan

lâu' ở trong góc hoàn toàn không dễ thấy, cái loại đan lâu ở trong góc này, về cơ bản đều là một vài tiên nhân ở khoang hạng C góp nhặt được một số đan dược, sau đó lên đây làm con buôn gian lận. Loại đan dược này, đối với tiên nhân khoang trung đẳng mà nói, vẫn đúng là chẳng có chút sức hấp dẫn nào.

Thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua, Diệp mặc đừng nói là một vụ mua bán, cho dù là một người đến quầy hàng của hắn cũng chẳng có luôn.

Lúc này cuối cùng Diệp Mặc cũng hiểu vì sao quản lý phường thị kia vẻ mặt kinh thường rồi. Thì ra ông ta đã thấy nhiều rồi. Biết mình tới nơi này, cũng sẽ giống như những người khác. Chỉ là sau khi xài hết chút ít tiên tinh trên người, lập tức vẫn là từ đâu đến thì lại quay về chỗ đó thôi Lúc này Nguyên Thần của Chân Băng Du đã phục hồi kha khá rồi, cô đã có thể thi triển một phần thần thức. Diệp Mặc giúp cô luyện chế ra một pháp khí phi hành tọa kỷ đơn giản, để cô có thể phi hành ở cự ly ngắn. Hiện giờ đan lâu không có một ai mua bán, cô hiển nhiên cũng nhìn thấy thông qua thần thức, chủ động từ lầu hai bay xuống lầu một.

- Tôi nghĩ ra một cách.

Là câu đầu tiên Chân Băng Du nói sau khi xuống tới.

- Cách gì?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi, ở đây căn bản là chẳng có ai tới, cho dù là phương pháp tuyệt đỉnh cũng chẳng ích gì.

- Chúng ta có thể chủ động xuất kích, cậu luyện chế một vài tấm bảng nhỏ, bên trên ghi chú rõ là luyện chế tiên đan tứ phẩm, sau đó lên phường thị phát, rất nhanh sẽ có người tới.

Chân Băng Du tự cho là đắc kế.

Diệp Mặc không nói gì lắc lắc đầu, nói:

- Đó là bởi vì cô chưa từng buôn bán, chúng ta là người từ khoang

hạng C đến, cô xem đi trong phường thị này có ai phát đơn quảng cáo đâu hả? Tạm thời bất kể là phát đơn quảng cáo có thể tìm được mối buôn bán hay không, nhưng tôi chắc chắn là đưa tới đầu tiên không phải là mối làm ăn mà là phiền phức.

Chân Băng Du chưa từng buôn bán qua, nhưng Diệp Mặc vừa nói như vậy cô liền hiểu. Nếu như Diệp Mặc dám đến cửa đan lâu khác lôi kéo mối làm ăn, bọn họ có thể sẽ không có cách nào đặt chân ở đây được. 'Mặc Nguyệt đan lâu' chỉ là một quầy hàng từ khoang hạng C tới, tu vi của Diệp Mặc cũng chỉ là Huyền Tiên sơ kì mà thôi. Bây giờ người ta không tới tìm bọn họ gây phiền phức nữa, bọn họ hẳn là nên cảm tạ trời đất, lúc này đến cửa đan lâu khác phát truyền đơn, thì quả thực là muốn chết mà.

- Vậy làm sao bây giờ?

Chân Băng Du trong lòng cũng có chút lo lắng. Cô có thể chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày cô sẽ vì việc buôn bán của quầy hàng không tốt mà lo lắng.

- Đợi.

Diệp Mặc trầm giọng nói, hắn biết mình chỉ có thể chờ đợi. Nơi này là tiên thuyền, không phải phường thị của tiên thành, nếu như một nơi làm ăn không tốt, vẫn có thể đổi một chỗ khác.

Hai người cũng chẳng đợi bao lâu, ngày thứ hai liền có người đến. Nhưng mà người đến không phải để mua tiên đan, mà là thu thuế quầy hàng.

Tuy rằng đòi tiên tinh không nhiều lắm, chi phí một tháng khiến Diệp Mặc lại lần nữa bỏ ra ba nghìn tiên tinh.

Đồng thời Diệp Mặc cũng từ miệng tiên nhân thu thuế quầy hàng này biết được, muốn cư trú ở khoang hạng B này, mỗi năm cần năm triệu tiên tinh, mười năm thì là năm mươi triệu. Xem ra hắn muốn đặt chân ở khoang này, đúng là gánh nặng đường xa.

Hơn nữa Diệp Mặc còn từ trong giọng điệu khó hiểu của đối phương nghe ra được, đây chỉ là giá cả về mặt lý luận. Trên thực tế tiên nhân từ khoang hạng C lên, cho dù là có tiên tinh cũng không phải đơn giản mà có thể ở lại khoang trung đẳng, đồng thời còn phải tìm người, cùng với đả thông các mối quan hệ, mới có thể tìm được một nơi định cư ở khoang trung đẳng này.

Ngày thứ hai lại vẫn chưa có buôn bán gì được. Chân Băng Du thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, cũng không nói gì nữa, nhưng lại không tiếp tục tu luyện, cô cũng biết trên cái Tiên thuyền này, cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Diệp Mặc lại đang trù tính, nếu tiến vào hư không, với việc hắn mang theo Chân Băng Du, có bao nhiêu cơ hội sống sót. Nếu bỏ lại Chân Băng Du, với tính cách của Diệp Mặc hoàn toàn không làm thế được, hơn nữa cho dù là phải tiến vào hư không, muốn khi nào tiến vào, là kiên trì tới lần gió bão hư không tiếp theo, hay là lợi dụng lúc thu thập hư không vẫn thạch?

Trên Tiên thuyền này, cơ hội có thể tiếp xúc với hư không chỉ có hai dịp, có lẽ vẫn có thể tiêu xài tiên tinh lên boong tàu khoang thượng đẳng quan sát Thiên vực hư không. Diệp Mặc chưa đi cũng có thể đoán được, dưới tình huống đó hắn khẳng định là chỉ có thể nhìn, nếu trong tình huống đó hắn có thể dễ dàng nhảy xuống khỏi Tiên thuyền, tiến vào Hư không. Trận pháp phòng ngự của Tiên thuyền kia cũng quá rác rưởi đi, một Tiên thuyền có thể phi hành trong hư không Giới vực, trận pháp phòng ngự có thể rác rưởi như vậy sao? Ngay cả bản thân Diệp Mặc cũng không thể tin được.

- Nếu chúng ta thực sự hết cách, tôi sẽ cho cậu thân thể của tôi.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc suy nghĩ vài canh giờ rồi, cũng chưa nói gì, thở dài, chủ động nói một câu.

Diệp Mặc bị câu nói của Chân Băng Du làm giật mình bừng tỉnh, hắn cau mày nghi hoặc nhìn Chân Băng Du hỏi, - Cô thích tôi?

- Không có, trong lòng tôi chỉ có đại đạo, đối với những thứ khác tôi trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến, chứ đừng nói đến 'thích'.

Chân Băng Du lắc đầu nói.

- Nhưng tôi rất biết ơn cậu, cậu đã cứu tôi, cũng không bỏ rơi tôi. Tôi nghĩ dù sao cũng đều phải chết, đại đạo căn bản là càng không cần nói tới nữa. Nếu cậu đã ham muốn xác thịt như thế, tôi cho cậu cũng không sao cả, cũng coi như là một chút lòng biết ơn đối với cậu đi.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi vốn lười đi giải thích với cô, bây giờ nếu cô đã nói thì tôi cũng nói cho cô biết, với tôi mà nói đó không phải là ham muốn xác thịt. Chuyện như vậy chỉ có những người thích nhau mới có thể làm, cô trước giờ chưa từng thích tôi, tôi cũng chưa từng thích cô, những chuyện như này về sau đừng nhắc tới nữa.

Diệp Mặc nói xong lắc lắc đầu, Cực Kiếm Môn này còn thật sự có truyền thống như vầy ah. Phong Mạch Thuần kia cũng không biết luyện chế ra nhiều Đại ất đan như vậy có ích lợi gì không, có thể bị tiêu diệt trong kiếp nạn lần này hay không.

- Thích là cảm giác như thế nào? Cậu có người mình thích không? Có phải là Niệm Mân không?

Chân Băng Du cũng không vì lời nói của Diệp Mặc mà có chút tức giận nào, ngược lại cô cảm thấy lời Diệp Mặc nói rất thẳng thừng.

Diệp Mặc đứng lên nhìn Chân Băng Du, cũng không tức giận nói:

- Tôi chỉ thảo luận những chuyện này với người mà tôi thích, với cô tôi thà thảo luận chuyện tu đạo, còn về Tần Niệm Mân, chuyện giữa tôi và cô ấy thì không cần giải thích với cô, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Ngay khi Diệp Mặc vừa mới nói xong câu đó, trước cửa lại có một tiên

nhân một mắt đến, tu vi Đại Ất Tiên sơ kì - Chỗ cậu có thể luyện chế đan dược tứ phẩm?

Đại Ất Tiên này vừa đến, câu đầu tiên chính là trực tiếp hỏi về đan dược tứ phẩm.

Diệp Mặc lập tức ôm quyền nói:

- Không sai, vị tiền bối này, anh cần luyện chế đan dược tứ phẩm như thế nào? Hay là muốn mua đan dược tứ phẩm ở chỗ tôi?

Tiên nhân một mắt này đảo mắt một lát qua kệ hàng chỉ có hơn mười bình đan dược tam phẩm và tứ phẩm của Diệp Mặc, nhíu mày một chút, nhưng không bỏ đi, mà trực tiếp nói:

- Tôi chỉ có một cây ‘Mãn thiên tinh’, tuyệt đối không thể luyện hỏng...

- Anh muốn luyện chế 'Hóa tinh đan'?

Diệp Mặc không đợi tiên nhân một mắt này nói xong, lập tức liền trầm giọng hỏi.

Tiên nhân một mắt kia gật đầu nói với Diệp Mặc:

- Không sai, nhưng lò đan dược này phải thành công trăm phần trăm. Hơn nữa còn ít nhất phải từ Tiên đan trung đẳng trở lên. Nếu như thất bại, mạng của cậu sẽ đền vào bình đan dược này.

Nói xong gã nhìn chằm chằm sắc mặt Diệp Mặc, lại phát hiện sắc mặt Diệp Mặc không có chút thay đổi nào.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không có bất kì thay đổi vẻ mặt nào, một mình hắn có thể luyện chế tiên đan lục phẩm hạng nhất, đại sư tiên đan luyện chế một lọ tiên đan tứ phẩm mà lại thất bại, đó mới là trò cười.

Nhưng hắn cũng không lập tức đồng ý, mà tiếp tục trầm giọng nói:

- Tôi nghĩ anh hẳn là đã từng đến những đan lâu khác, chẳng ai dám tiếp nhận vụ buôn bán của anh, đúng chứ?

Đại tiên tu luyện, nếu chỉ một chút không cẩn thận, liền sẽ trúng ‘Tâm ma chi độc’. Tiên nhân trúng Tâm Ma chi độc, máu thịt và Nguyên Thần sẽ dần dần tiêu tán, cuối cùng hoàn toàn tan biến trong hư không. Mà 'Hóa tinh đan' lại có thể giải cứu được tiên nhân trúng ‘Tâm Ma chi độc’, 'Hóa tinh đan' mặc dù chỉ là tiên đan cấp bốn, nhưng luyện chế ra lại khó khăn hơn gấp đôi, so với 'Đại ất đan' thậm chí còn khó khăn hơn mấy phần.

Người Đại Ất Tiên trước mắt đây chỉ có một gốc 'Mãn Thiên Tinh’, chẳng trách rất nhiều người đều không muốn tiếp nhận vụ mua bán này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1625

Thánh Thủ Tiên Cô

Không sai, gốc 'Mãn thiên tinh' này là ta tìm mua được từ khoang thuyền thượng đẳng đấy. Hơn nữa chỉ có một gốc cây này mà thôi, nếu như cậu không thể luyện chế được thì nên nói sớm cho ta biết, để ta đi tìm người khác.

Tên một mắt này nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi nói với vẻ nghiêm khác.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Chỉ là một lò 'Hóa tinh đan' mà thôi, không thể làm khó ta được, nhưng ta thật ra muốn hỏi một chút, nếu như ta có thể giúp người luyện chế 'Hóa tinh đan', vậy người có thể trả cho ta cái giá như thế nào?

- Chỉ cần có một lò 'Hóa tinh đan' trung phẩm, thì ta sẽ cho cậu năm trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm.

Tên một mắt nói không chút do dự nào.

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, 'Hóa tinh đan' này tuy rằng khá khó luyện chế, nhưng giá cả thì không thể nào so sánh với 'Đại ất đan' được. Bình thường thì một viên 'Đại ất đan' có thể bán với giá ba trăm tới năm trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm, nhiều khi có tiên tinh nhưng cũng không mua được. Mà một viên 'Hóa tinh đan' thì chỉ có giá khoảng hai mươi ngàn tiên tinh thượng phẩm, tỷ lệ tốt hơn một chút thì giá cũng không cao hơn bao nhiêu.

Tên một mắt trước mặt này ra giá mua quả thực là cao lắm rồi. Quả nhiên là ở trên tiên thuyền này đúng là một nơi tốt để buôn bán. Điều kiện tiên quyết là anh phải có bản lĩnh, thì sẽ có thể kiếm được tiên tinh ở đây.

- Nếu như cậu cảm thấy giá còn chưa đủ, thì ta có thể tăng thêm, chỉ cần cậu có thể luyện chế ra được 'Hóa tinh đan'.

Tên một mắt kia thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, thì liền bổ xung thêm một câu.

Diệp Mặc khoát tay:

- Thêm nữa thì không cần, nhưng ta có một điều kiện. Ta có thể luyện chế ra sáu viên 'Hóa tinh đan', lúc đó anh đưa ta năm trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm thì ta sẽ đưa cho anh ba viên đan dược, còn ta sẽ tự mình giữ lại ba viên.

Một lò 'Hóa tinh đan' thì một đại sư Tiên đan xác thực có thể luyện chế ra sáu được viên. Đại sư Tiên đan có bản lĩnh một chút có thể luyện chế được chín viên. Mà Diệp Mặc thì lại là một đại sư Tiên đan lục phẩm, nên hoàn toàn có thể luyện chế ra được đủ một lò mười hai viên. Hắn nói câu kia, chính là vì muốn giữ lại chín viên đan dược cho mình. Có thể nói buôn bán gian lận rồi.

Trên tiên thuyền này, thì hắn chính là kẻ nghèo khó. Còn tên một mắt này lại có thể đi tới khoang thuyền thượng đẳng để mua đồ, thì hiển nhiên là không phải hạng người đơn giản. Huống hồ y cũng không cần nhiều đan dược như vậy, cũng vừa lúc để mình giữ lại chỗ thừa nhân dịp khai trương.

Đương nhiên, còn có một điều mà Diệp Mặc không dám nói đó là hắn có thể luyện chế ra được cả mười hai viên Tiên đan thượng đẳng, như vậy tuyệt đối không phải là một lò đan dược mà đại sư Tiên đan tứ phẩm có thể luyện chế ra được. Cho dù là đại sư Tiên đan tứ phẩm có thể luyện chế ra một lò đủ mười hai viên, thì cũng đều là Tiên đan trung đẳng và hạ đẳng mà thôi, không có khả năng toàn bộ đều là Tiên đan thượng đẳng.

- Có thể.

Tên một mắt gật đầu không do dự:

- Chỉ cần cậu cho ta ba viên đan dược là được, còn lại bất luận là cậu có thể giữ lại bao nhiêu ta cũng không quan tâm. Đồng thời ta cũng sẽ đưa cho cậu năm trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm.

- Thành giao.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đưa dược liệu của anh tới đây, ta sẽ lập tức giúp anh luyện chế.

Nghe được lời Diệp Mặc nói, thì tên một mắt kia cũng không chút do dự nào mà lấy ra một đống dược liệu.

Thấy Diệp Mặc thu hồi chỗ dược liệu này, thì tên một mắt lại ném ra một tờ giấy để lập một bản hiệp ước với Diệp Mặc, sau đó lớn tiếng nói:

- Nếu như cậu luyện chế thất bại, thì ta sẽ lấy mạng của cậu, đồng thời đạo lữ của cậu ta cũng sẽ mang đi.

Diệp Mặc biết ở khoang thuyền trung đẳng này tùy tiện giết người là không được. Nhưng nếu đã có hiệp ước thì cũng có thể. Mặt khác đối phương hẳn là kẻ có quyền lực trong tay để mà tùy tiện giết người đấy. Đối với Tiên đan tứ phẩm, thì Diệp Mặc căn bản là cũng không có chút áp lực nào, nên hắn cũng chẳng do dự nào mà trực tiếp ký tên của mình lên bản hiệp ước.

Thấy Diệp Mặc đã đi lên lầu luyện đan, thì tên một mắt này cũng không ngồi xuống, càng không nhìn tới Chân Băng Du, mà chỉ nhìn chằm chằm phía cái cầu thang kia, không chớp mắt lấy một lần. Rất rõ ràng, việc Diệp Mặc có luyện chế được đan dược hay không đối với y vô cùng quan trọng.

Một lò Tiên đan tứ phẩm thì đối với Diệp Mặc hiện tại mà nói, chỉ tốn thời gian nửa nén hương của hắn mà thôi. Nhưng hắn lại kéo dài thời gian ra một nén hương để luyện chế ra ba viên 'Hóa tinh đan' hạng nhất, tám viên thượng đẳng, và một viên trung đẳng. Thực tế thì hắn hoàn toàn có thể luyện chế ra toàn bộ mười hai viên 'Hóa tinh đan' hạng nhất, nhưng hắn cảm thấy

không cần thiết phải như vậy. Nếu muốn sinh tồn ở chỗ này, thì cũng cần phải chú ý kiềm chế bản thân.

Lát nữa hắn cấp cho tên một mắt kia hai viên đan dược thượng đẳng và một viên trung đẳng là được rồi. Với lượng đan dược như vậy, thì chỉ có thể dự đoán rằng hắn tối đa chỉ là một đại sư Tiên đan tứ phẩm có trình độ khá cao mà thôi. Nếu có đan dược hạng nhất, vậy thì có nghĩa là hắn đã thăng cấp đại sư Tiên đan ngũ phẩm rồi, hoặc đang là một đại sư Tiên đan tứ phẩm tùy thời có thể thăng cấp lên ngũ phẩm.

Một lúc lâu sau, thì Diệp Mặc liền đi từ trên lầu xuống. Tên một mắt kia vẫn đang nhìn chằm chằm vào chiếc cầu thang. Lúc này y thấy Diệp Mặc đi xuống, thì căn bản là không kịp chờ Diệp Mặc nói, đã lập tức khẩn trương mà hỏi:

- 'Hóa tinh đan' luyện chế thế nào rồi.

- Coi như cũng được.

Diệp Mặc nói xong liền lấy ra một cái bình ngọc rồi đưa qua cho y.

Tên Đại Ất Tiên một mắt liền khẩn trương mở bình ngọc ra, khi y thấy bên trong là hai viên 'Hóa tinh đan' thượng đẳng và một viên trung đẳng thì lập tức mừng rỡ không thôi, quay người ra cảm tạ Diệp Mặc:

- Đa tạ đại sư, đa tạ đại sư. Không ngờ lại có được hai viên đan dược thượng đẳng, thật tốt quá, tốt quá...

Diệp Mặc từ biểu hiện cung kính của người này đối với mình, thì cũng có thể thấy được người bị trúng Tâm Ma chi độc kia khẳng định là có quan hệ rất mật thiết đối với y.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi chỉ là làm ăn buôn bán mà thôi, cả hai chúng ta đều là người có lợi cả.

Tên Đại Ất Tiên một mắt kia vẫn mang vẻ mặt kích động, nhưng lập tức lấy ra bản hiệp ước đã ký kết lúc trước mà xé tan đi, sau đó lại lấy ra bẩy trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Đại sư, có thể lại bán thêm cho tôi một viên 'Hóa tinh đan' nữa hay không.

- Cho dù là trúng Tâm Ma chi độc nghiêm trọng một chút, thì một viên 'Hóa tinh đan' cũng đã đủ rồi mà?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn tên Đại Ất Tiên một mắt này rồi nói, nhưng cũng chỉ lấy đi năm trăm ngàn tiên tinh, còn hai trăm ngàn kia cũng không cầm về.

- Đúng thế, không sai, nhưng chỉ là vì bạn bè của tôi trên tiên thuyền rất nhiều, hơn nữa tiên thuyền lại liên tục phi hành trong giới vực hư không. Mà quy tắc thiên địa trong hư không thì lại không đầy đủ, cho nên tu luyện ở đây rất dễ trúng phải Tâm Ma chi độc. Tôi cũng chỉ là lo trước cho khỏi gặp họa mà thôi.

Tên một mắt liền vội giải thích.

Trong lòng Diệp Mặc cũng khẽ động. Lời nói của tên một mắt này thì dường như là y có rất nhiều người quen ở trên tiên thuyền này. Nghĩ tới đây, thì hắn liền lấy ra một viên 'Hóa tinh đan' nữa rồi đưa cho y:

- Tiên tinh thì không cần, anh là khách hàng đầu tiên của tôi, viên đan dược này tặng cho anh. Hơn nữa vãn bối cũng muốn tiền bối giúp giới thiệu một chút cho việc làm ăn của mình thêm tốt.

Tên Đại Ất Tiên này thu hồi Tiên đan của Diệp Mặc, sau đó giơ một ngón cái lên nói:

- Tốt, người bạn như cậu thì Bành Cảm Đương tôi nhận định rồi. Cậu hẳn là vừa từ dưới khoang thuyền hạ đẳng tới đúng không? Với tiêu chuẩn đại sư Tiên đan như của cậu, thì rất dễ dàng đứng vững gót chân ở khoang

thuyền trung đẳng này, thậm chí còn là khoang thuyền thượng đẳng nữa. Chuyện làm ăn thì không cần lo lắng, tôi sẽ giới thiệu bạn bè của mình cùng tới đây. Còn nữa, chúng ta đã là bằng hữu tương giao rồi, không cần xưng hô cái gì mà tiền bối, vãn bối nữa. Sau này Bành mỗ tôi sẽ còn phải cầu cạnh cậu nhiều, nên chúng ta không cần khách khí.

Diệp Mặc đại hỉ, không nghĩ tới vụ làm ăn thứ nhất đã kết giao được với một khách hàng lâu dài rồi, nên hắn liền nói:

- Tôi là Diệp Mặc, sau này xin phiền Bành huynh rồi.

- Không có vấn đề gì, bất quá ngày hôm nay tôi đã có được 'Hóa tinh đan' rồi, cho nên nhất định phải trở về sớm. Chờ tôi cứu người xong, thì sẽ trở lại tìm cậu.

Bành Cảm Đương nói.

Sau khi Diệp Mặc tiễn Bành Cảm Đương tới cửa, thì liền nói thêm:

- Bành huynh, tôi chỉ cần huynh giúp tôi giới thiệu một chút là được, không cần phải nói quá.

Bành Cảm Đương đã tu luyện tới Đại Ất Tiên, hơn nữa cũng đã từng trải nhiều, cho nên lời Diệp Mặc vừa nói ra thì y lập tức đã hiểu:

- Diệp huynh đệ yên tâm, tôi sẽ mang rất nhiều bạn bè của mình tới, nhưng cũng sẽ không trắng trợn mà tuyên dương chuyện cậu có thể luyện chế ra đan dược thượng đẳng đâu.

Diệp Mặc âm thầm tán thưởng sự nhanh nhạy của Bành Cảm Đương, sau đó ôm quyền tiễn Bành Cảm Đương rời đi.

Khai trương không được ba ngày, thì đã buôn bán lời năm trăm ngàn tiên tinh thượng phẩm rồi. Đồng thời còn lời thêm cả tám viên 'Hóa tinh đan' thượng đẳng nữa. Căn cứ theo ý của Bành Cảm Đương, thì 'Hóa tinh đan' tại tiên thuyền Thiên Vực này hẳn là phải rất nổi tiếng mới đúng.

Thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng mở hàng được rồi, thì Chân Băng Du cũng thở phào nhẹ nhõm. Cô vẫn chưa tìm được sư phụ của mình, đồng thời cũng không thể vì sư môn mà báo thù. Tuy rằng cô cũng không sợ hãi gì cái chết, nhưng nếu như có thể không chết, thì ai lại nguyện ý đi tìm cái chết chứ? Tu luyện không phải là vì truy cầu trường sinh đại đạo sao?

...

Sau khi Diệp Mặc đã có vụ làm ăn, thì Chân Băng Du lại lần nữa quay lên lầu để tu luyện. Còn Diệp Mặc thì một mình ở lại dưới lầu thôi diễn trận pháp của mình, một bên để mắt trông nom cửa hàng.

Kỳ thực nói là trông nom, cũng chỉ là ngồi ở bên trong cửa hàng mà thôi. Ngoại trừ Bành Cảm Đương tới để luyện chế một lò 'Hóa tinh đan' ra, thì mấy ngày qua rồi cũng không có bất kỳ người nào tới nhờ luyện chế đan dược cả.

Diệp Mặc cũng chỉ có thể tự mình ngồi xuống thôi diễn trận pháp mà thôi, vì trình độ trận pháp hiện tại của hắn rất thấp, tới giờ mới chỉ là tiên trận sư cấp hai. Đối với Diệp Mặc mà nói, thì trình độ trận pháp này chẳng khác nào con số không.

Tới ngày thứ sáu, Bành Cảm Đương lại lần nữa tới đan lâu của Diệp Mặc. Nhưng lần này không phải chỉ một mình y tới, mà y còn dẫn theo hai người nữa. Một nữ tiên thoạt nhìn cực kỳ đoan trang, quanh thân dường như có một loại tiên vận khó có thể diễn tả bằng lời, khiến cho người khác khi nhìn vào cô thì trong lòng không tự chủ được mà xuất hiện một loại kính ý.

Diệp Mặc âm thầm quan sát cô gái này, thì thấy được tu vi của cô đã là Đại Chí Tiên hậu kỳ rồi, cao hơn so với Bành Cảm Đương nữa.

Còn một người thanh niên bên cạnh Bành Cảm Đương thì lại có tướng mạo rất bình thường, tu vi cũng là Đại Ất Tiên giống Bành Cảm Đương. Bất quá Diệp Mặc cứ cảm giác được người này rất không bình thường, dường như y cũng không giống với những gì y biểu lộ ra bên ngoài.

- Diệp huynh đệ, ngày hôm nay tôi cố ý dẫn theo hai người bạn tới đây để cậu làm quen một chút. Vị này là Thánh thủ tiên cô Thải Dĩ, còn vị này là bạn của tôi Hàn Trường Điền. 'Hóa tinh đan' lần trước mà cậu luyện chế cho tôi chính là dùng để cứu y đấy. Hiện tại y cố ý tới đây là để cảm ơn cậu đấy.

Tâm tình của Bành Cảm Đương lần này có vẻ như đã tốt hơn nhiều rồi.

Diệp Mặc vội vã tiến lên chào. Vị thánh thủ tiên cô tên Thải Dĩ này không biết là tu luyện loại công pháp gì, mà lại có thể khiến hắn sinh ra một loại kính ý vô hình, tuyệt đối không thể nào là một người bình thường được. Trong lòng Diệp Mặc âm thầm cẩn thận. Còn tên Hàn Trường Điền kia thì đã có thể kết giao với Bành Cảm Đương, khiến Bành Cảm Đương vì mạng nhỏ của y mà phải bôn ba, thì chắc chắn cũng không hề đơn giản.

- Diệp huynh đệ, thánh thủ tiên cô bình thường sẽ không bao giờ ra ngoài gặp người lạ đâu, lần này là vì cậu đã cứu Trường Điền nên cô ấy mới cố ý tới đây một chuyến đấy.

Bành Cảm Đương sau khi giới thiệu xong, nhưng tuy là y thấy Diệp Mặc rất khách khí, thì vẫn biết rằng Diệp Mặc không hiểu được ý của mình. Cho nên y liền tranh thủ giải thích:

- Thánh thủ tiên cô tu luyện chính là ‘Y đạo’, đồng thời cũng là một Tiên đan sư tam phẩm. Lần này tôi mời cô ấy tới để giúp cậu một chút đấy.

- Giúp tôi?

Diệp Mặc càng khó hiểu hơn.

Vị thánh thủ tiên cô kia không đợi Bành Cảm Đương nói ra, thì đã chủ động mỉm cười:

- Tôi nghe nói Diệp đại sư có thể luyện chế Tiên đan tứ phẩm thượng đẳng, cho nên mới cố ý qua đây để thỉnh giáo. Đồng thời tôi cũng nghe nói đạo lữ của Diệp đại sư thân mang trọng bệnh không tiện nói ra, cho nên cũng

tiện đường tới đây xem có thể giúp được gì không.

Giọng điệu nhẹ nhàng, hơn nữa còn mang theo một tia tĩnh lặng, khiến cho trong lòng Diệp Mặc không tự chủ được mà an tĩnh lại. Sau khi nghe xong lời cô nói, thì Diệp Mặc lập tức lại có một tia kính ý đối với vị thánh thủ tiên cô này. Đối phương đã là Đại Chí Tiên rồi, mà còn nói là muốn thỉnh giáo mình một chút, hơn nữa việc tới đây xem bệnh giúp Chân Băng Du cũng chỉ nói là do tiện đường mà thôi, thì có thể thấy được đối phương tu dưỡng tâm thần đã tới được một trình độ nhất định rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1626

Hư Không Phi Tuyết

Đa tạ thánh cô tiền bối, vãn bối xin phép lên đưa sư tỷ xuống.

Diệp Mặc biết đối phương là đến giúp đỡ mình, thì liền tranh thủ thời gian lên lầu đưa Chân Băng Du xuống. Hắn biết rõ khuyết điểm của mình là ở nơi nào, vì tuy rằng công pháp của hắn là số một, nhưng kiến thức của hắn thì nhiều phương diện đều không được tốt lắm.

Biết được một vị tiên nhân dùng y đạo mà nhập tiên nguyện ý tới giúp mình xem xét thương thế, thì trong lòng Chân Băng Du cũng có chút kích động. Tuy tâm tính của cô khá bình thản, nhưng trọng thương thời gian dài không thuyên giảm, thậm chí ngay cả phương pháp trị liệu cũng không tìm được, cho nên trong nội tâm của cô cũng đã có chút lo lắng rồi.

- Băng Du xin ra mắt thánh cô tiền bối.

Chân Băng Du rất nhu thuận hướng tới thánh thủ tiên cô vấn an Thánh thủ tiên cô mỉm cười, chủ động tiến lên đỡ lấy Chân Băng Du, rồi dìu Chân Băng Du ngồi xuống ghế.

- Cô không ngờ lại bị thương do Niết Bàn thất bại...

Thánh thủ tiên cô vừa đưa tay đỡ lấy Chân Băng Du, thì đã lập tức kinh ngạc thốt lên.

Cô không thể không khiếp sợ được. Mặc dù Niết Bàn thất bại cũng có khả năng có thể bảo trụ được thân thể đấy, nhưng đây chẳng qua là một cái khả năng rất nhỏ mà thôi. Cô rất rõ ràng, nếu Niết Bàn thất bại thì hầu hết chỉ có thể còn lại Nguyên Thần, sau đó Nguyên Thần cũng sẽ chậm rãi mà

khuếch tán.

Người con gái trước mặt này đã Niết Bàn thất bại, nhưng Nguyên Thần không chỉ không khuếch tán, mà còn vững chắc phi thường, thân thể cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Chỉ một câu nói, thì Diệp Mặc và Chân Băng Du đã biết được sự lợi hại của Thánh thủ tiên cô rồi. Cô ấy chỉ vừa mới chạm vào tay Chân Băng Du thì đã biết là thương thế của Chân Băng Du là do Niết Bàn thất bại rồi, cho dù là Diệp Mặc thì hắn cũng phải âm thầm kính phục không ngớt.

- Đúng vậy thưa thánh cô tiền bối...

Chân Băng Du vội vã đáp, trong lòng cũng có chút kích động. Nghĩ tới vị thánh cô trước mặt này có khả năng có thể chữa khỏi cho cô, thì trong nội tâm của cô càng khó có thể bình tĩnh trở lại.

Nghe Chân Băng Du xác nhận, thì Thánh thủ tiên cô trầm mặc một hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Trên lý luận thì việc Niết Bàn thất bại thực sự là có thể cải tạo lại thân thể, nhưng trên thực tế thì nó vô cùng gian nan. Như loại tình huống này của cô, thì ở Tu Chân Giới có thể sử dụng 'Cửu thải liên'. Bất quá cho dù là có 'Cửu thải liên', thì sau khi cô sử dụng, cũng sẽ bị mất hoàn toàn tu vi, một lần nữa khôi phục lại linh căn bình thường. Nếu không có chừng hơn mười ngàn năm, thì đừng mong có thể thành tựu đến Đại Tiên. Huống chi, tình huống của cô là tiên linh căn bị niết hóa, cho nên dù có 'Cửu thải liên' cũng không nhất định có thể chữa trị được tiên linh căn.

Diệp Mặc vốn nghe nói tới 'Cửu thải liên', thì trong lòng của hắn đã khẽ động rồi, vì trong Thế giới trang vàng của hắn còn có một gốc 'Ngũ thải liên'. Gốc 'Ngũ thải liên' này đã ở trong đó rất nhiều năm rồi, chỉ là mầu sắc của nó vẫn giữ nguyên năm mầu như cũ. Nhưng khi hắn nghe được nửa câu sau của Thánh cô, thì lập tức không còn ý định lấy 'Ngũ thải liên' ra nữa.

- Còn có một biện pháp, chính là tìm kiếm được 'Hỗn độn thanh địch' để cải tạo lại thân thể, hoặc là tìm được 'Tịnh linh tâm liên' để chữa trị tiên linh căn bị niết hóa...

Nói tới chỗ này, thì Thánh thủ tiên cô liền thở dài:

- Đáng tiếc chính là hai loại tiên linh thảo không có đẳng cấp này đều là thứ mà người bình thường không thể nào mơ ước được. Đừng nói là chúng ta, cho dù là các Tiên Đế đại nhân cũng không phải nói muốn là có thể có được loại tiên linh thảo đỉnh cấp này.

Trong lòng Chân Băng Du trầm xuống, cô không ngờ là bệnh tình của mình lại đáng sợ như vậy. Loại tiên linh thảo đỉnh cấp như 'Hỗn độn thanh địch', thì cô có được một lần đã là cơ duyên cực kỳ lớn rồi, sao có thể tìm được nó lần thứ hai nữa?

- Bất quá cô sau khi Niết Bàn thất bại, mà còn có thể bảo trì thân thể và Nguyên Thần của mình, thì đã là rất giỏi rồi.

Thánh thủ tiên cô tiếp tục nói:

- Các tiên nhân bình thường Niết Bàn thất bại, thì căn bản là không thể bảo trụ được thân thể và Nguyên Thần, còn cô không chỉ bảo trụ được thân thể, thậm chí cả Nguyên Thần cũng không hề tổn thất gì, mà còn rất vững chắc nữa là đằng khác.

Nói xong thì thánh thủ tiên cô nhìn Diệp Mặc bên cạnh một chút rồi nói:

- Trừ phi là có được công pháp luyện thể đỉnh cấp, hơn nữa khi Niết Bàn còn sử dụng tiên linh thảo đỉnh cấp để phụ trợ, tỷ như 'Hỗn độn thanh địch' chẳng hạn, thì lúc này tiên nhân Niết Bàn mới có thể bảo trụ được thân thể và Nguyên Thần của mình. Nhưng nếu sử dụng 'Hỗn độn thanh địch' để Niết Bàn, thì sao có thể thất bại được, cho nên tôi vốn đã rất kinh ngạc rồi. Nhưng khi thấy Nguyên Thần của cô còn không hề bị tán loạn, thì càng làm cho tôi khó có thể tưởng tượng hơn.

Diệp Mặc và Chân Băng Du hai mắt nhìn nhau. Lúc này bọn họ mới biết rằng hóa ra mình đã quá coi thường việc Niết Bàn rồi, cứ nghĩ rằng khi Niết Bàn thất bại thì nguy hiểm lớn nhất cũng chỉ là còn sót lại Nguyên Thần mà thôi. Chỉ cần tìm được tiên linh thảo để hồi phục lại thân thể, thì sẽ khôi phục lại được như cũ. Nhưng hiện tại xem ra cách suy nghĩ của bọn họ quá là đơn giản rồi. Từ trong lời nói của thánh thủ tiên cô, thì bọn họ đã biết, sau khi Niết Bàn thất bại thì không chỉ thân thể, mà ngay cả Nguyên Thần cũng sẽ dần dần tán loạn đi.

Thấy Diệp Mặc và Chân Băng Du trầm mặc không nói, thì thánh thủ tiên cô biết là hai người sẽ không nói ra nguyên nhân vì sao Chân Băng Du có thể bảo trụ được thân thể và Nguyên Thần của mình rồi.

Cô cũng không tiếp tục hỏi nữa, mà chỉ nói tiếp:

- Vị sư muội này tuy rằng thân thể còn hoàn hảo, Nguyên Thần vững chắc, nhưng tiên linh căn đã bắt đầu niết hóa, hơn nữa còn có xu hướng nghiêm trọng hơn. Nếu như không thể ngăn chặn được tình trạng tiên linh căn bị niết hóa, theo thời gian trôi đi, thì cho dù có tìm được 'Tịnh linh tâm liên' cũng sẽ không thể chữa trị lại được linh căn bị niết hóa nữa.

- Thỉnh thánh cô tiền bối chỉ giáo cho!

Diệp Mặc vội vã thi lễ dò hỏi.

Thánh thủ tiên cô gật đầu, cũng không khách khí mà nói thẳng:

- Cậu là một đại sư Tiên đan tứ phẩm, thì tôi thấy biện pháp này có lẽ sẽ hữu dụng. Bằng không thì cho dù là tôi có nói cho cậu biết, cậu cũng không làm được gì cả. Tuy rằng đại sư Tiên đan tứ phẩm mà dùng biện pháp này thì vẫn rất nguy hiểm, nhưng so với không có chút hi vọng nào thì vẫn tốt hơn nhiều. Lúc này chúng ta đang phi hành trong giới vực hư không, và tiên thuyền này cứ mỗi nửa năm sẽ dừng lại ở giữa hư không. Lúc đó sẽ có rất nhiều tiên nhân đều đi ra ngoài thu thập 'Hư không vẫn thạch', cậu cũng có thể xin đi ra ngoài hư không một chuyến.

Diệp Mặc nghe tới đó, thì trong lòng cũng không hề khẩn trương. Vì kỳ thực hắn đã là đại sư Tiên đan lục phẩm rồi. Nghe giọng điệu của Thánh thủ tiên cô thì đại sư Tiên đan có phẩm cấp càng cao, thì hi vọng lại càng lớn.

Đại sư Tiên đan tứ phẩm đến đại sư Tiên đan lục phẩm chính là một sự chênh lệch cực lớn, rất nhiều tiên nhân mất vô số năm cũng không thể vượt qua được sự chênh lệch này. Còn Diệp Mặc hắn là vì có 'Tam sinh quyết', cho nên mới có thể dễ dàng thăng cấp tới đại sư Tiên đan lục phẩm, bằng không thì lúc này có khi hắn còn không phải là một Tiên đan sư nhất phẩm cũng nên.

- Ở trong biên giới vực hư không có một loại tiên linh vật tên gọi là 'Hư không phi tuyết'. 'Hư không phi tuyết' cực kỳ trân quý, hơn nữa cũng rất khó có thể tìm được nó. Cho dù là tìm được rồi, cũng rất khó có thể bắt được. Nó chính là một loại tiên linh vật cực kỳ quý hiếm.

Thánh thủ tiên cô tuy rằng nói ngoài miệng như vậy, nhưng thực ra trong lòng cũng rất cảm thán. Cô nhìn ra được Diệp Mặc rất muốn giúp đạo lữ của hắn sớm ngày trị liệu cho tốt, nhưng 'Hư không phi tuyết' kia có thể dễ dàng tìm bắt được như vậy sao?

- Tiên cô, người khuyên Diệp Mặc đi hư không thu thập 'Hư không phi tuyết' sao?

Bành Cảm Đương nghe tới đây, thì liền giật mình hỏi lên.

Thánh thủ tiên cô gật đầu:

- Muốn thu thập 'Hư không phi tuyết' thì xác thực là vô cùng gian nan, thế nhưng muốn bảo trụ tiên linh căn của vị sư muội này không tiếp tục niết hóa nữa, thì ngoại trừ 'Hư không phi tuyết' ra, không còn bất cứ cách nào khác.

Diệp Mặc vội nói:

- Thánh cô tiền bối xin cứ việc nói, vãn bối cảm kích vạn phần. Cho dù

là không thể nào thu thập được 'Hư không phi tuyết', thì vãn bối cũng coi như đã biết được phương pháp để trị liệu tốt cho sư tỷ của mình.

Thánh thủ tiên cô đối với phần tấm lòng này của Diệp Mặc cũng có chút tán thưởng. Diệp Mặc là một đại sư Tiên đan, đồng hành cùng với một vị sư tỷ xinh đẹp như vậy, nhưng hắn chẳng những không động tới thân thể thuần âm của sư tỷ mình, hơn nữa còn không hề có ý định vứt bỏ cô, đây quả thực là một tấm lòng rất khó có được. Ngay tại tiên thuyền Thiên Vực này, thì các đạo lữ sẵn sàng vứt bỏ nhau cũng có nhiều lắm, chứ đừng nói là một đạo lữ bị trọng thương không hề có chút năng lực nào như Chân Băng Du đây. Nếu như là người bình thường, thì chắc đã sớm cướp đoạt đi thuần âm của cô rồi, sau đó chắc còn trực tiếp đem cô đi bán cũng nên. Loại chuyện này thì đâu đâu cũng có rất nhiều...

Nếu như Thánh thủ tiên cô biết Diệp Mặc và Chân Băng Du vốn không hề có quan hệ đạo lữ, thì không chừng là sẽ càng kinh ngạc hơn.

Diệp Mặc đương nhiên là không biết cách suy nghĩ của Thánh thủ tiên cô này, nhưng hắn chắc chắn sẽ không đem Chân Băng Du đi bán rồi, mà cho dù một mình đi ra ngoài, thì hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc vứt bỏ Chân Băng Du một mình cả. Cho dù là tu đại đạo, cầu trường sinh, cầu thiên mệnh, thì hắn cũng có nguyên tắc làm người của mình. Thật ra nếu nói là nguyên tắc, thì còn không bằng nói rằng đó là bản tâm của hắn.

- 'Hư không phi tuyết' có hình dạng giống như đóa hoa tuyết bình thường, xuất hiện ở trong hư không, tốc độ phi hành cao nhất của nó có thể sánh ngang với tiên khí phi hành thượng phẩm. Mà 'Hư không phi tuyết' có phẩm cấp cao thì tốc độ còn nhanh hơn nữa. Loại tiên linh vật này thì việc khó khăn nhất chính là bắt nó. Đôi khi còn có người nhìn thấy được 'Hư không phi tuyết' rồi, nhưng cũng chẳng thể nào bắt nó được, bởi vì chỉ trong nháy mắt thôi, 'Hư không phi tuyết' đã có thể biến mất hoàn toàn trong hư không rồi.

Thánh thủ tiên cô nói tới đây, thì liền thở dài:

- Chính là vì như vậy, cho nên 'Hư không phi tuyết' mới có giá trị cực kỳ cao. Thậm chí so với các loại tiên linh thảo cấp bẩy cấp tám còn cao hơn nữa.

Trong lòng Diệp Mặc cũng khẽ động. Hắn nhớ tới đám Giác Hồn Tảo trước kia. Ngày đó ở Hải Giác đi săn bắt Giác Hồn Tảo, hắn chẳng phải đã từng gặp tình cảnh nhìn còn không kịp đó sao.

Tốc độ của Giác Hồn Tảo kia nhanh vô cùng, căn bản là không thể nào bắt lấy nó một cách đơn giản. Nhưng sau vài năm thử nghiệm, hơn nữa hắn còn có công pháp thần thức, cho nên cuối cùng cũng đã bắt được Giác Hồn Tảo. Hơn nữa hắn cũng vì lần săn bắt Giác Hồn Tảo đó, mà giúp cho thần trí của hắn được rèn luyện trở nên ngày càng linh hoạt hơn.

Nếu như hiện tại hắn dùng biện pháp mà ngày đó săn bắt Giác Hồn Tảo, thì không biết có tác dụng với loại 'Hư không phi tuyết' kia hay không đây?

- Thỉnh thánh cô tiền bối chỉ giáo công dụng và cách dùng 'Hư không phi tuyết', vãn bối vô cùng biết ơn.

Diệp Mặc lại lần nữa kính cẩn nói. Sự hiểu biết của vị thánh thủ tiên cô này cao hơn hắn nhiều, chỉ cần có thể hướng tới vị thánh thủ tiên cô này lĩnh giáo nhiều một chút, thì bản lĩnh luyện đan sau này của hắn không chừng phải tăng lên gấp mấy lần.

Thánh thủ tiên cô ra hiệu bảo Diệp Mặc không cần phải thi lễ rồi nói:

- Tác dụng chủ yếu của 'Hư không phi tuyết' là tinh lọc linh căn. Nếu sử dụng đan dược được luyện chế từ nó trong một thời gian dài, thậm chí còn có thể chiết xuất được tiên linh căn của tiên nhân. Tôi biết 'Hư không phi tuyết' có thể luyện chế ra được hai loại đan dược. Một loại là 'Hư linh đan', và một loại là 'Phi tuyết đan'. Hai loại đan dược này đều có tác dụng giúp linh căn trở nên vững chắc, khiến cho linh căn của tiên nhân trở nên trong sạch và tinh khiết.

Nói xong thì Thánh thủ tiên cô liền trực tiếp khắc lại một miếng ngọc giản rồi đưa cho Diệp Mặc:

- Phía trên này có phương pháp luyện chế hai loại đan dược kia. Cậu là một đại sư Tiên đan tứ phẩm, thì hẳn là có thể xem hiểu được.

Diệp Mặc liền tranh thủ tiếp nhận lấy ngọc giản, sau đó phát hiện ở trên đó quả nhiên là phương pháp luyện chế hai loại đan dược kia. 'Hư linh đan' là Tiên đan ngũ phẩm, 'Phi tuyết đan' là Tiên đan lục phẩm. Nhưng tác dụng của 'Hư linh đan' thì 'Phi tuyết đan' đều có, cho nên 'Hư linh đan' hiển nhiên là để chuẩn bị cho đại sư Tiên đan ngũ phẩm luyện chế rồi. Cho nên Diệp Mặc lập tức bỏ qua 'Hư linh đan', vì hắn đã là đại sư Tiên đan lục phẩm rồi, muốn luyện chế thì đương nhiên là phải luyện chế 'Phi tuyết đan'.

Từ trên ngọc giản thì Diệp Mặc còn nhìn ra cả tác dụng khác của 'Phi tuyết đan', đó chính là có thể giảm thiểu Tâm Ma cho người sử dụng.

Tác dụng này đối với người tu tiên mà nói, thì xác thực là khó có thể cự tuyệt được sự mê hoặc. Lúc trước Bành Cảm Đương nhờ hắn hỗ trợ luyện chế 'Hóa tinh đan' cũng là vì Hàn Trường Điền kia bị trúng Tâm Ma chi độc. Nếu như là đã sử dụng 'Phi tuyết đan', thì loại Tâm Ma chi độc kia căn bản sẽ không hề tồn tại. Nói cách khác, đan dược này còn có được một phần công hiệu của 'Khổ trúc' rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1627

Cự Tuyệt Lời Mời

Đáng tiếc là, cho dù Phi Tuyết đan cũng chỉ có thể bảo đảm linh căn của cô không tiếp tục niết hóa tiếp, mà không thể nào khôi phục hoàn chỉnh linh căn của cô được, trừ phi tìm được Tịnh Linh Tâm Liên thực sự. Hơn nữa tìm Hư Không Phi Tuyết, cần phải đến hư không giới vực. Trong Hư không giới vực, cho dù là Tiên vương, khi không may mắn cũng phải bỏ mạng…

Thánh thủ tiên cô nói xong nhìn Diệp Mặc, cô không biết lòng quyết tâm cứu Chân Băng Du của Diệp Mặc có bao nhiêu, cho nên cô nói xong liền nhìn Diệp Mặc. Nếu như Diệp Mặc muốn đi, cô chỉ có thể trực tiếp báo cho Diệp Mặc, với tu vi của Diệp Mặc cho dù gặp được Hư không phi tuyết cũng không thể nào lấy được.

Vốn dĩ chuyện Hư không phi tuyết, cô cũng không nên nói cho Diệp Mặc biết, nhưng Diệp Mặc chỉ là một đại sư Tiên đan tứ phẩm, nhìn tỉ lệ đan dược của hắn luyện chế, cho dù thăng cấp lên đại sư Tiên đan ngũ phẩm, dường như cũng có khả năng. Chẳng may có một ngày, hắn gặp được Hư không phi tuyết mà bỏ lỡ mất cơ hội, đối với hắn mà nói là không công bằng.

- Diệp huynh đệ, Hư không phi tuyết đó cho dù là Đại La Tiên nhân cũng rất khó lấy được, ý tứ của Tiên cô là anh biết có loại Tiên linh vật này là được rồi. Với tu vi của anh, muốn đi tìm Hư không phi tuyết căn bản cũng không thể nào.

Bành Cảm Đương nói chuyện rất thẳng thắn, gã sợ Diệp Mặc thực sự muốn đến giới vực hư không tìm Hư không phi tuyết, nên vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

- Tôi biết, cám ơn Thánh cô tiền bối và anh Bành.

Diệp Mặc lại lần nữa đứng dậy cám ơn.

Chân Băng Du trong mắt lộ ra chút tuyệt vọng, cô không ngờ là linh căn của mình sau khi niết hóa không ngờ còn có thể kéo dài được, chỉ cần không ức chế, linh căn cuối cùng cũng sẽ thành hư vô, đến cuối cùng vẫn phải cái chết. Nói cách khác cho dù Cực Kiếm môn không xảy ra chuyện, cô tìm được sư phụ rồi, sư phụ cũng không có cách nào giúp cô được.

- Cám ơn Thánh cô tiền bối, vãn bối biết mình chẳng những là linh căn niết hóa, kinh mạch cũng bị vỡ toàn bộ rồi, cho dù có Hư không phi tuyết cũng vô dụng.

Chân Băng Du trong lòng có chút thương cảm, lại nói lời cám ơn.

Cô hạ quyết tâm, sẽ không để Diệp Mặc mạo hiểm đến hư không Thiên giới, mình là người chắc phải chết, Diệp Mặc mạo hiểm đến hư không thiên giới, cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi cô cảm thấy mình mợ Diệp Mặc cũng nhiều rồi, lại nợ hắn nữa, thậm chí không thể nào yên tâm mà chết được.

- Không, kinh mạch của cô vỡ vụn cũng không tính là vết thương, một khi linh căn của cô trở lại như cũ, kinh mạch của cô sẽ tự động khôi phục lại, cái này đối với Tiên nhân chúng ta mà nói, cũng không phải là trọng thương gì. Chỉ là vết thương khiến cho kinh mạch không thể nào khôi phục lại được, mới tính là trọng thương.

Thánh thủ tiên cô nói xong cũng không đợi Chân Băng Du nói tiếp, lại chủ động nói với Diệp Mặc:

- Thực ra hôm nay tôi đến đây, còn có mấy chuyện nữa muốn thỉnh giáo Diệp đại sư một chút. Khi tôi luyện chế Tiên đan tứ phẩm, cũng đã xuất hiện mấy lầno Thánh thủ tiên cô nói:

- Thánh cô tiền bối, miếng ngọc giản này sau khi cô xem qua rồi, tôi

nghĩ cô chắc là có thể luyện chế ra Tiên đan tứ phẩm rồi.

- Hả…

Thấy Thánh thủ tiên cô nghi ngờ nhận lấy miếng ngọc giản, Bành Cảm Đương có chút không dám tin hỏi:

- Diệp huynh đệ, lời này của anh nghe qua không khỏi cảm thấy quá khinh người đấy chứ? Nhìn qua miếng ngọc giản mà anh tạm thời khắc lên kia, là có thể thăng cấp lên Đại sư Tiên đan tứ phẩm sao?

Đại Ất Tiên tên Hàn Trường Điền một mực vẫn chưa nói gì cũng nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, gã thấy Diệp Mặc không phải là một Tiên nhân khoác lác, sao bây giờ nói chuyện chút lý tính cũng không có vậy. Nếu như đại sư Tiên đan tứ phẩm lại có thể thăng cấp một cách đơn giản như vậy, vậy thì đại sư Tiên đan tứ phẩm cũng có quá nhiều rồi.

Thánh thủ tiên cô cũng có chút không hiểu nhận lấy miếng ngọc giản, cô biết Diệp Mặc là đại sư Tiên đan tứ phẩm, sự hiểu biết về đan đạo chắc hẳn thâm sâu hơn cô nhiều. Nhưng nếu nói chỉ cần nhìn miếng ngọc giản khắc tạm thời này, có thể khiến cô thăng cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm, vậy thì quá hoang đường viển vông rồi.

Chỉ là cô tu dưỡng thâm hậu, không biểu hiện nét mặt ra ngoài, mà lại bình tĩnh nhận lấy miếng ngọc giản, sau đó thần thức quét vào trong…

Chỉ một lát sau, sắc mặt của Thánh thủ tiên cô liền trở nên kích động, nhất thời mừng rỡ, nhíu mày, hoặc là không hiểu hoặc là lập tức liền giật mình.

Những người xung quanh thấy thần thái này của Thánh thủ tiên cô, lập tức biết miếng ngọc giản mà Diệp Mặc đưa cho cô rất có tác dụng, lúc này Thánh thủ tiên cô thậm chí cũng đã đắm chìm vào trong đó, cũng không ai đến quấy rầy cô.

Nửa tuần hương, Thánh thủ tiên cô bỗng nhiên bỏ miếng ngọc giản

xuống, nhắm mắt suy tư một lúc, rồi cô lập tức lấy ra một lò đan, không ngờ muốn luyện đan ngay tại chỗ.

Bành Cảm Đương và Hàn Trường Điền đối mặt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ và khó hiểu, chẳng lẽ đúng như Diệp Mặc nói, miếng ngọc giản này của hắn có thể khiến Tiên cô lập tức thăng cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm được?

Còn Thánh thủ tiên cô thì cũng bắt đầu luyện chế đan dược rồi, sau khi Tiên linh thảo trong tay cô từng nắm từng nắm ném vào trong lò đan, phóng ra mồi lửa hòa tan, chiết xuất… đánh từng đợt đan quyết vào trong lò đan, còn đan dịch trong lò đan thì lại không ngừng cuồn cuộn lên.

Sau hai tuần hương, Thánh thủ tiên cô bỗng nhiên giơ tay đánh đan quyết vào trong.

Diệp Mặc khẽ gật đầu, trong miếng ngọc giản hắn nhắc nhở nếu như đan dược không thể nào thu được, khi thu đan quyết cần phải thay đổi một số chỗ, những thứ đó Thánh thủ tiên cô đều nắm rõ. Có thể thấy cô quả thực đã đến trình độ đại sư Tiên đan tứ phẩm rồi, chỉ là thiếu chút xíu nữa mà thôi.

Sau khi thu đan quyết rồi, sáu viên đan dược được cô mang ra, cất vào trong một bình ngọc.

Thần thức của Diệp Mặc sớm đã thấy lò đan này của Thánh thủ tiên cô cũng đã luyện chế được sáu viên Thiên Phàm đan hạ đẳng, sau đó lên tiếng chúc mừng nói:

- Chúc mừng Thánh cô tiền bối thăng cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm.

Không ngờ lại thành công thật? Bành Cảm Đương và Hàn Trường Điền đờ đẫn nhìn bình ngọc kia, dường như có chút không dám tin. Chẳng lẽ dưới sự chỉ dẫn của Diệp Mặc, thành một đại sư Tiên đan tứ phẩm lại dễ dàng đơn giản vậy sao?

Thánh thủ tiên cô mặc dù cũng dần tỉnh táo lại rồi, lúc này cũng không

thể nào khống chế được sự sung sướng trong lòng, cô không ngờ vấn đề nan giải của mình mấy năm nay, lại được Diệp Mặc hướng dẫn đơn giản như vậy, hơn nữa còn đưa ra một phương án giải quyết chi tiết cặn kẽ như vậy nữa. Đợi cô nghe thấy tiếng của Diệp Mặc, lập tức đứng dậy khom người nói với Diệp Mặc:

- Diệp đại sư, trình độ luyện đan của anh đúng là hơn tôi rất nhiều, mời đại sư nhận tôi làm đệ tử.

Tiên cô muốn bái Diệp Mặc làm sư sao? Bành Cảm Đương và Hàn Trường Điền lại bị đả kích.

Diệp Mặc vội vàng đứng dậy nói:

- Thánh cô…

- Tên tục của tôi là Thải Dĩ, đại sư cứ gọi thẳng tên của tôi, nếu như lại gọi tôi là tiền bối tiếp, Thải Dĩ cũng không dám nhận.

Đối với Diệp Mặc, Thánh thủ tiên cô cũng thật lòng khâm phục và tôn kính, cô chắc rằng Diệp Mặc không phải là một đại sư Tiên đan tứ phẩm. Mặc dù cô cũng không biết trình độ luyện đan của Diệp Mặc đến mức nào rồi, nhưng cô lại biết, cho dù tông sư Tiên đan, cũng không thể nào sau khi nghe được vài câu, liền tìm ra được vấn đề đang tồn tại, hơn nữa lại khiến mình thăng cấp đại sư Tiên đan ngay tại chỗ như này.

Diệp Mặc để Thánh thủ tiên cô ngồi xuống xong rồi nói:

- Nếu như vậy, vậy thì tôi gọi cô là Thải Dĩ sư tỷ. Nhưng tôi cũng sẽ không nhận đệ tử, bản thân tôi cũng đang tìm kiếm nghiên cứu, chuyện nhận đồ đệ, Thải Dĩ sư tỷ đừng nhắc đến nữa. Đương nhiên, Thải Dĩ sư tỷ có thể thường xuyên đến cùng tôi nghiên cứu thảo luận một chút về đan đạo cũng được.

Lời này của Diệp Mặc tương đương với chuyện biến tướng dạy mình rồi, Thánh thủ tiên cô đương nhiên nghe ra, mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối,

cô lại lần nữa đứng dậy cám ơn.

Chỉ có Chân Băng Du là biết, Diệp Mặc không phải là đại sư Tiên đan tứ phẩm, hơn nữa đối với việc Diệp Mặc biết Thánh thủ tiên cô có thể thăng cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm, Chân Băng Du cũng không thấy gì là ngạc nhiên. Bây giờ chỉ cần Diệp Mặc làm ra chuyện, cô đều cảm thấy là bình thường, ở cùng với Diệp Mặc lâu như vậy rồi, cô cũng đã quen với các loại nghịch thiên của Diệp Mặc rồi.

- Phùuuu…

Bành Cảm Đương thở dài một hơi, lúc này mới xác nhận vừa rồi Diệp Mặc quả thực trong thời gian ngắn ngủi có thể khiến Tiên cô thăng cấp lên đại sư Tiên đan Tứ phẩm.

Diệp Mặc thấy Bành Cảm Đương hình như muốn nói là lời khâm phục gì đó, lại vội vàng ngắt lời Bành Cảm Đương muốn nói hỏi:

- Anh Bành, hôm nay cám ơn anh dẫn Thải Dĩ sư tỷ đến giúp đỡ.

- Đúng vậy, anh không nói thì tôi cũng quên mất, tôi là đến mời anh đến khoang A tham gia đại hội đan sư. Chỉ cần anh có thể bộc lộ được tài năng trong đại hội đan sư, thì cơ hội kiếm tiên tinh cũng nhiều lắm…

Bành Cảm Đương nhớ ra mục đích khác của mình, mau chóng nói.

- Anh Bành không ngờ ở khoang hạng A?

Diệp Mặc quả thực có chút kinh ngạc nghi ngờ, hắn không ngờ Bành Cảm Đương lại từ khoang hạng A đến.

Bành Cảm Đương có chút ngượng ngùng cười cười nói:

- Đúng vậy, lúc trước tôi vì sốt ruột cho vết thương của Hàn Trường Điền, cho nên không kịp nói rõ với anh. Anh yên tâm, sau này tiên tinh tuyệt đối nhiều cho anh không dùng hết. Đại hội Đan sư cho dù anh không tham

gia, cũng có thể kiếm được lượng lớn tiên tinh…

Nói xong, Bành Cảm Đương theo bản năng nhìn Hàn Trường Điền.

- Anh Diệp, tôi cố ý đến cám ơn ân cứu mạng của anh. Anh Diệp không cần lo lắng vấn đề ăn ở, bây giờ cùng chúng tôi lên khoang hạng A, chỗ ở và thân phận tôi sẽ giúp anh sắp xếp thỏa đáng, không cần lấy ra một miếng tiên tinh nào cả.

Hàn Trường Điền ít nói chuyện cũng chủ động đứng dậy ôm quyền nói với Diệp Mặc, trong mắt có chút bức thiết.

Diệp Mặc lại cảm thấy Hàn Trường Điền cũng không đáng để kết giao với hai người Thánh thủ tiên cô và Bành Cảm Đương, hơn nữa gã mời mình lên khoang hạng A, rõ ràng là quyết định tạm thời. Nói cách khác lúc trước gã cũng không có ý định mời mình đến khoang hạng A, chỉ có điều nhìn thấy mình đơn giản đã khiến Thánh thủ tiên cô thăng cấp lên đại sư tiên đan tứ phẩm, nên mới tạm thời thay đổi chủ ý của mình.

Đừng nói Diệp Mặc vốn dĩ không định lên khoang hạng A, cho dù muốn lên, cũng sẽ không vì chủ ý tạm thời của Hàn Trường Điền mà nợ gã một tấm nhân tình, huống chi hắn cũng đã nhận ra, tên Hàn Trường Điền tuyệt đối không đơn giản, hình như đến cả Bành Cảm Đương cũng phải nhìn ý của gã để làm việc.

- Cám ơn anh Hành và anh Bành, tôi cảm thấy ở khoang hạng B là tốt rồi, khoang hạng A tôi cũng không lên nữa. Huống chi tôi có một thói quen, không thích nợ người khác quá nhiều.

Diệp Mặc khách khí từ chối lời mời của Hàn Trường Điền.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1628

Đặt Chân

Ở khoang thuyền trung đẳng này Diệp Mặc đã rất hài lòng rồi, về phần đi lên khoang thuyền thượng đẳng thì cùng lắm cũng chỉ mở rộng thêm được một ít mà thôi, cho nên đối với Diệp Mặc hắn mà nói thì hoàn toàn không cần phải làm như vậy. Ngược lại chính là ở trên tiên thuyền này hắn lại không thể tu luyện, mà càng tới gần khoang thuyền thượng đẳng thì khả năng bị bại lộ của hắn lại càng nhiều. Về phần tham gia cái gì mà đại hội Tiên đan sư, thì hắn căn bản là chẳng thèm suy nghĩ.

Thấy Diệp Mặc cự tuyệt, thì Hàn Trường Điền mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Sau khi mấy người hồi phục lại tâm tình, thì lúc này mới đứng dậy cáo từ. Tuy rằng Hàn Trường Điền lại một lần nữa nhắc tới việc trợ giúp Diệp Mặc định cư trên khoang thuyền thượng đẳng, nhưng Diệp Mặc vẫn cự tuyệt như trước.

Người như Hàn Trường Điền, thì y sao có thể không biết vì sao mà Diệp Mặc liên tiếp cự tuyệt y hai lần chứ? Bất quá bản lĩnh và sự hiểu biết của Diệp Mặc về luyện đan quá mức nghịch thiên, cho nên Hàn Trường Điền biết rằng Diệp Mặc chắc chắn sẽ không dừng lại ở cảnh giới đại sư Tiên đan tứ phẩm, vậy nên y mới muốn thử thêm Diệp Mặc lần nữa.

Sau khi mấy người này đã đi xa, thì Chân Băng Du mới có chút kỳ quái mà hỏi Diệp Mặc:

- Diệp sư đệ, vì sao cậu lại cự tuyệt bọn họ? Cậu đã giúp bọn họ rồi, bọn họ muốn giúp cậu lên được khoang thuyền thượng đẳng cũng là chuyện hợp

tình hợp lý mà?

Kỳ thực còn có một câu mà Chân Băng Du chưa nói ra, đó là cô nghĩ với tính tình của Diệp Mặc thì chắc chắn sẽ không cự tuyệt mới đúng.

Diệp Mặc tiện tay thiết lập vài đạo cấm chế, sau đó mới trầm giọng:

- Tôi hoài nghi mấy người bọn họ cũng không phải là tiên nhân của Hạ Thiên Vực. Cô thấy đấy, tên Hàn Trường Điền kia mặc dù không nói gì nhiều, nhưng tôi lại cảm thấy cả thánh thủ tiên cô và Bành Cảm Đương dường như đều lấy y làm chủ.

- Chẳng lẽ lại là tiên nhân của Trung Thiên Vực? Cậu không định nói rằng bọn họ thừa tiên tinh tới mức đi từ Trung Thiên Vực tới Hạ Thiên Vực, rồi sau đó lại từ Hạ Thiên Vực đi về Trung Thiên Vực chứ?

Chân Băng Du càng khó hiểu mà hỏi lại Diệp Mặc.

- Cho nên tôi mới không thể giải thích được. Lai lịch của ba người này cũng không bình thường. Hơn nữa dường như họ cũng không đơn thuần xem việc tu luyện là việc chính. Chúng ta chỉ cần kết giao với bọn họ một chút là được rồi, không cần thiết phải trở thành thâm giao.

Diệp Mặc đáp.

Chân Băng Du gật đầu:

- Tôi hiểu, nhưng tôi hi vọng cậu không nên đi vào hư không tìm kiếm 'Hư không phi tuyết'.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi tin chắc rằng mình sẽ không ngã xuống. Cô không cần phải lo lắng.

- Có thể kể chuyện của cậu khi còn ở Tu Chân Giới hay không?

- Đương nhiên là có thể...

...

Cứ như vậy Diệp Mặc và Chân Băng Du trò chuyện hết một ngày ở trong cửa hàng. Có thể là do hai người không thể tu luyện ở đây, cũng không có buôn bán gì được, cho nên chỉ có thể dùng cách này để giết thời gian mà thôi.

Giữa lúc hai người cho rằng cả ngày nay chắc sẽ không có buôn bán gì được, thì tên tiên nhân thu thuế lại một lần nữa đi tới đan lâu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết tên người này là Dư Liên Tang. Trước đây thì hầu hết các tin tức cơ bản của khoang thuyền trung đẳng hắn đều là nghe được từ trong miệng của Dư Liên Tang này. Tuy rằng Dư Liên Tang này cũng chỉ là Đại Ất Tiên sơ kỳ, tính cách cũng rất ổn trọng, tương đối dễ nói chuyện. Bất quá lần này y không hề tới một mình, mà còn dẫn theo một tên Đại Ất Tiên khác.

- Diệp đại sư, tôi nghe nói cậu muốn định cư ở khoang thuyền trung đẳng này, cho nên tôi tới đây để giúp cậu một chút thủ tục.

Không đợi Diệp Mặc và Dư Liên Tang nói, thì tên Đại Ất Tiên được Dư Liên Tang dẫn tới kia đã lên tiếng.

Thấy Diệp Mặc nghi hoặc, thì Dư Liên Tang vội vàng giải thích:

- Diệp đại sư, đây là Hoàng Á Cảnh, người phụ trách quản lý thủ tục cư trú ở khoang thuyền trung đẳng này. Cậu nếu cần định cư ở khoang thuyền trung đẳng này, thì cứ trực tiếp tìm Hoàng chấp sự là được rồi.

Diệp Mặc khó hiểu:

- Nhưng tôi không có tiên tinh, vì nếu cần định cư ở khoang thuyền trung đẳng này theo như lời anh nói lần trước, thì là chỗ bình thường nhất cũng cần tối thiểu năm triệu tiên tinh một năm cơ đấy.

Dư Liên Tang thầm mắng Diệp Mặc không biết linh động, nhưng không đợi cho y giải thích thì tên Hoàng Á Cảnh kia đã cười ha hả nói:

- Diệp đại sư không cần lo lắng. Cậu chỉ cần đem ngọc bài của cậu cho tôi, tôi giúp cậu thay đổi là được rồi.

Diệp Mặc vừa nghe xong thì đã hiểu được, hẳn là một trong ba người Bành Cảm Đương đã giúp hắn rồi. Xem ra lai lịch của bọn họ đúng thật là không tầm thường. Chỉ là không biết người như vậy tại sao lại phải tới tìm mình để nhờ luyện đan. Theo lý thuyết thì Bành Cảm Đương có loại năng lực này, thì thừa sức để tìm một Tiên đan đại sư có bản lĩnh khoang thuyền thượng đẳng mà. Diệp Mặc đoán rằng có lẽ phần nhiều là do Hàn Trường Điền kia đang cố giúp mình.

Tuy rằng đã hiểu là do mấy người Bành Cảm Đương hỗ trợ, nhưng Diệp Mặc vẫn cự tuyệt:

- Đa tạ Hoàng chấp sự, nhưng tôi muốn đợi chính mình thu được đủ tiên tinh rồi thì mới trở lại làm phiền Hoàng chấp sự Lời này Diệp Mặc vừa nói ra, thì Hoàng Á Cảnh cũng biết là Diệp Mặc không muốn tiếp thụ ân tình của người khác rồi. Tuy rằng trong lòng có chút khinh thường, nhưng cũng cảm thấy Diệp Mặc rất biết điều, cho nên cũng không khuyên nhủ nữa. Chuyện này cũng chỉ là y nhận ủy thác từ người khác thôi, nên nếu đối phương đã không lĩnh tình thì y cũng không cần thiết phải cố gắng giúp đỡ nữa.

- Người tên Bành Cảm Đương kia thoạt nhìn cũng tốt đấy.

Chờ Hoàng Á Cảnh và Dư Liên Tang đi rồi, thì Chân Băng Du liền lên tiếng. Cô cảm giác cái ân tình này là do Diệp Mặc dẫn tới, vì dù sao lúc trước Diệp Mặc cũng đã giúp đỡ bọn họ không ít.

Diệp Mặc khoát tay:

- Lúc trước lời Bành Cảm Đương nói cô không chú ý sao? Khi đó y bảo tôi tham gia đại hội Tiên đan sư, có thể chiếm lấy một thứ hạng, thì sẽ có được rất nhiều tiên tinh. Nhưng tôi lại giúp thánh thủ tiên cô thăng cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm rồi, thì y và Hàn Trường Điền kia sau khi trao đổi ánh mắt với nhau đã lập tức đổi lại thành tôi vẫn có thể kiếm được rất nhiều

tiên tinh mà không cần phải tham gia đại hội Tiên đan sư.

- Ý của cậu là?

Chân Băng Du không hiểu ý của Diệp Mặc cho lắm.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Tôi cũng không biết chuyện của họ, nhưng tôi khẳng định là bọn họ có bí mật. Về phần bí mật là gì, thì hiện tại bọn họ cũng chưa nói ra, cho nên một khi chúng ta tiếp nhận ân tình của họ, thì bọn họ sẽ biến chúng ta thành kẻ chung một chiếc thuyền, và sẽ nói bí mật kia cho chúng ta biết.

Chân Băng Du rất thông minh, và cũng là một người hiểu chuyện. Cho nên Diệp Mặc nói tới đây, thì cô đã lập tức hiểu được và gật đầu đồng ý:

- Một khi chúng ta đã biết bí mật của họ, thì nhất định sẽ phải gia nhập với họ rồi, bằng không thì...

- Đúng thế, bằng không thì chúng ta chỉ có đường chết. Lấy năng lực của họ ở trên tiên thuyền này, thì muốn giết hai người chúng ta quả thực là dễ như trở bàn tay. Huống chi chúng ta khẳng định rằng bọn họ không chỉ có ba người, nói không chừng phía sau càng có thêm nhiều người lợi hại hơn nữa.

Diệp Mặc trầm giọng.

- Vị thánh cô tiền bối kia thoạt nhìn thì rất hiền hòa.

Chân Băng Du tuy rằng đã đồng ý với ý kiến của Diệp Mặc, nhưng ấn tượng của cô đối với Thải Dĩ vẫn rất tốt.

Diệp Mặc không trả lời, vì hắn cũng cảm giác được nhân phẩm của Thải Dĩ không tệ, nhưng dù sao hắn cũng không biết ba người bọn họ.

Diệp Mặc không tiếp thu ý tốt của Hàn Trường Điền, nên quả nhiên là mấy ngày kế tiếp ba người Bành Cảm Đương không có người nào tới nữa. Nhưng việc kinh doanh đan lâu của Diệp Mặc thì càng lúc càng tốt hơn. Mốt

số tiên nhân biết có người từ khoang thuyền thượng đẳng tới đan lâu của Diệp Mặc, hơn nữa cả Hoàng chấp sự cũng đã tới, cho nên đều đến để xem xem thế nào.

Cho nên danh tiếng của 'Mặc Nguyệt đan lâu' lập tức lan xa. Tiên đan tứ phẩm của 'Mặc Nguyệt đan lâu' đều có phẩm chất thượng đẳng đấy, mà các loại Tiên đan dưới tứ phẩm thì đều là hạng nhất, cho nên loại đan dược này tuyệt đối là đan dược có phẩm chất số một ở khoang thuyền trung đẳng.

Tuy rằng cho dù là gián tiếp nhận sự giúp đỡ của ba người Bành Cảm Đương, nhưng một khi danh tiếng của 'Mặc Nguyệt đan lâu' đã lan rộng, thì việc kinh doanh cũng lập tức tốt lên nhiều. Chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, thì Diệp Mặc đã thông qua việc luyện đan và bán các loại đan dược kiếm tới năm sáu triệu tiên tinh rồi.

Một tháng thuê cửa hàng đã sắp hết hạn, thì Diệp Mặc lại bỏ ra thêm ba triệu tiên tinh để ở lại khoang thuyền trung đẳng nửa năm nữa, đồng thời cũng kéo dài thời gian thuê cửa hàng thêm hai tháng nữa.

Tiên tinh lại lần nữa dùng hết. Lần này thì Diệp Mặc cũng không lo lắng, vì sau khi danh tiếng của đan lâu đã lan rộng, thì tiên tinh vẫn liên tục được thu vào. Chỉ cần qua một thời gian dài nữa, là hắn có thể hoàn toàn đặt chân trong khoang thuyền trung đẳng này rồi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết, ở khoang thuyền trung đẳng này cũng có thể định cư tại phường thị. Nhưng cần phải thuê trên mười năm mới được. Giá tiền thuê mười năm là một cái giá ở trên trời đấy. Nhưng Diệp Mặc cũng không mấy để ý, vì hắn luôn luôn thuê cửa hàng ở trong phường thị, thì cũng không cần phải tìm một chỗ để định cư nữa.

Hai tháng qua đi, ngoài Bành Cảm Đương có tới tìm hắn một lần ra, thì thánh thủ tiên cô và Hàn Trường Điền cũng không hề tới. Còn Bành Cảm Đương cũng chỉ hàn huyên với Diệp Mặc vài câu, sau đó lại vội vã rời đi ngay.

Diệp Mặc lúc này vẫn chưa đạt được tư cách định cư tại khoang thuyền trung đẳng, nhưng cũng đã đứng vững được rồi. Ở trong phường thị của khoang thuyền trung đẳng, chỉ cần bạn cần Tiên đan tứ phẩm trở xuống, thì đi tới 'Mặc Nguyệt đan lâu' là tốt nhất, sẽ không cần phải thất vọng gì, hơn nữa phẩm chất đan dược rất cao. Nhưng hạn chế duy nhất là chỉ giới hạn ở Tiên đan tứ phẩm, còn Tiên đan ngũ phẩm thì 'Mặc Nguyệt đan lâu' bây giờ vẫn chưa luyện chế được.

Hôm nay sau khi Diệp Mặc tiễn một khách hàng đi, đang quay ra nghiên cứu trận pháp, thì Dư Liên Tang liền vội vã chạy tới. Mặc dù Dư Liên Tang chỉ là một tiểu tiên nhân thu thuế thuê cửa hàng, nhưng Diệp Mặc vẫn giúp y không ít. Bình thường thì khi y cần luyện đan, Diệp Mặc cơ bản đều không thu phí thủ tục của y. Cho nên thời gian dài qua đi, y và Diệp Mặc cũng trở nên quen thuộc.

Mặc dù hai người vẫn không được tính là bạn bè, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể lấy được nhiều tin tức mới từ y.

- Anh Dư, vì sao lại vội vã tới đây như vậy?

Diệp Mặc thấy Dư Liên Tang tiến đến, thì liền thu hồi lại tài liệu thôi diễn trận pháp, đứng lên ôm quyền cười nói.

- Diệp đại sư, hôm nay tiên thuyền sẽ dừng lại, sau đó sẽ có rất nhiều người đi hư không tìm kiếm 'Hư không vẫn thạch', cậu có muốn đi hay không?

Hiện tại Dư Liên Tang đối với Diệp Mặc cũng có chút biểu tình nịnh bợ rồi, có tin tức gì mới đều tới nói cho Diệp Mặc biết ngay.

Đối với những người không có quyền lực gì nhiều như y, chỉ là một quản sự nho nhỏ trên tiên thuyền, thì có thể kết giao với một đại sư Tiên đan tứ phẩm như Diệp Mặc chính là một sự may mắn lớn.

Diệp Mặc còn tưởng rằng một khi tiên thuyền dừng lại, thì Bành Cảm

Đương sẽ tới nói cho mình biết, nhưng hắn không ngờ là Bành Cảm Đương cũng không đến. Tiên thuyền dừng lại rồi, thì hắn đương nhiên là muốn đi. Hắn đi cũng không phải là vì 'Hư không vẫn thạch' mà là vì 'Hư không phi tuyết'.

- Đa tạ anh Dư, tôi đang muốn đi vào hư không kiếm chút 'Hư không vẫn thạch' đây, không ngờ là hôm nay tiên thuyền đã dừng lại rồi. Tôi vẫn chưa biết làm sao để được đi vào hư không, xin anh Dư nói cho tôi biết với.

Diệp Mặc liền tranh thủ ôm quyền cảm tạ.

Dư Liên Tang không ngờ một đại sư Tiên đan như Diệp Mặc còn muốn đi hư không thu thập 'Hư không vẫn thạch'. Y vốn là chỉ muốn tới đây rủ Diệp Mặc đi ngắm cảnh hư không để tăng thêm chút cảm tình, nhưng hiện tại Diệp Mặc muốn đi, thì y lại không thể khuyên nhủ gì Diệp Mặc rồi. Bản thân y tới thông báo cho Diệp Mặc, rồi lại khuyên Diệp Mặc không đi thì hẳn là Diệp Mặc sẽ có cách nghĩ không tốt về y.

- Không có vấn đề, tôi có thể đưa cậu tới. Khi tiên thuyền dừng lại, thì những người muốn đi ra ngoài hư không đều phải lên sàn tầu thì mới có thể tiến vào hư không. Thế nhưng ở ngoài hư không vô cùng nguy hiểm, hơn nữa tiên thuyền cũng chỉ dừng lại thời gian nửa năm, cho nên nếu một khi quá hạn chưa trở về, thì tiên thuyền sẽ không bao giờ chờ đợi đâu.

Dư Liên Tang cuối cùng vẫn cố gắng gián tiếp khuyên nhủ Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội nói:

- Tôi biết, đa tạ anh Dư. Chờ tôi vào chào sư tỷ thì chúng ta sẽ cùng nhau đi.

Không đợi Diệp Mặc đi vào thì Chân Băng Du đã đi ra ngoài rồi. Trong nội tâm của cô thầm than, mặc dù biết chuyện mà Diệp Mặc đã quyết định thì không thể nào thay đổi, nhưng trong lòng cô vẫn không muốn Diệp Mặc tiến vào hư không để tìm 'Hư không phi tuyết' cho cô.

- Tôi đi cùng cậu.

Chân Băng Du xuống dưới lầu rồi, thì cũng không hề khuyên bảo Diệp Mặc, trái lại lại yêu cầu được đi cùng hắn tiến vào hư không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1629

Hư Không Giới Vực

Chân Băng Du cũng đã tính cả rồi, nếu như Diệp Mặc muốn từ chối, cô cũng phải tranh luận, không ngờ Diệp Mặc đến nghĩ cũng không nghĩ ngợi gì, liền gật đầu nói:

- Được.

Thấy Diệp Mặc cõng Chân Băng Du lên lưng cùng tiến vào Hư không giới vực, Dư Liên Tang căn bản cũng không hiểu. Chân Băng Du rõ ràng là một người bị trọng thương, đến bản thân còn không đi bộ được, Diệp Mặc muốn dẫn cô ấy cùng vào hư không là có ý gì?

- Anh Dư, mời anh dẫn đường, hư không vẫn thạch chắc hẳn càng đi sớm càng nhiều, đến muộn tôi sợ là không lấy được.

Diệp Mặc ngắt đứt sự kinh ngạc của Dư Liên Tang.

Vốn dĩ hắn định để lại tin cho Bành Cảm Đương, hắn cảm thấy Bành Cảm Đương mặc dù có chút thần bí, nhưng là một người dám nghĩ dám làm. Chẳng may hắn ở trong hư không xảy ra chuyện gì, không thể nào quay về Tiên thuyền được, thì có thể nhờ Bành Cảm Đương mang Chân Băng Du đến Đường Diệu Thiên, còn Chân Băng Du sau này sống hay chết, hắn cũng không quản nổi. Đương nhiên, giao tình giữa hắn và Bành Cảm Đương cũng chỉ tính là bình thường, sở dĩ mời Bành Cảm Đương giúp, là vì chẳng may hắn không quay về được, có thể giúp Chân Băng Du chỉ có Bành Cảm Đương.

Bây giờ nếu như Chân Băng Du nhất định muốn đi cùng mình, vậy thì đi

cùng đi. Hắn hiểu ý tứ của Chân Băng Du, sự nguy hiểm của Hư không giới vực, đến Tiên vương vận khí không tốt cũng có thể bị mất mạng, huống chi là một Huyền Tiên như hắn? Một khi hắn không về được, Chân Băng Du cũng chỉ có chết. Cho nên bây giờ Chân Băng Du muốn đi cùng hắn, hắn căn bản cũng không từ chối.

Dư Liên Tang nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức biết Diệp Mặc tâm ý đã quyết, vội vàng lấy ra một bàn tròn đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp đại sư, trong Hư không giới vực không có phương vị, bàn định vị hư không này có thể biết rõ chính xác được vị trí của Tiên thuyền, tặng cho anh.

Diệp Mặc quả thực không biết tiến vào hư không còn có bàn định vị hư không, vội vàng nhận lấy cám ơn Dư Liên Tang. Có bàn định vị hư không này rồi, hắn ít nhất cũng có thể về Tiên thuyền bất cứ lúc nào.

…

Khi Diệp Mặc cõng Chân Băng Du sau lưng đi theo Dư Liên Tang đến khoang hạng B, boong thuyền cũng đã chật kín Tiên nhân. Từ Kim Tiên đỉnh phong đến Đại La Tiên đều có, nhưng Kim Tiên đỉnh phong chỉ đếm trên đầu ngón tay, Đại La Tiên thì cũng không nhiều, chủ yếu là Huyền Tiên và Đại Ất Tiên nhân, những người này đều đợi trên boong thuyền, dường như đang chờ đợi cấm chế mở ra.

Một sô Tiên nhân chào hàng bàn định vị hư không kinh doanh cũng rất tốt, may là Diệp Mặc cũng đã có bàn định vị hư không rồi, cũng không cần mua một cái nữa.

Phía xa một mảnh hư không, thật giống như hắc động vô biên vô tận vậy, thỉnh thoảng có vài thiên thạch phát sáng xoẹt qua, lại càng khiến hắc động trong hư không nổi bật thêm, dường như chỉ cần nhảy lên, lập tức sẽ bị nhấn chìm vào khoảng đen vô cùng vô tận đó.

Diệp Mặc đi qua vị diện thấp của khe nứt hư không, nhưng cũng cảm thấy bình thường. Chân Băng Du thì lại nhìn mà âm thầm kinh hãi, nếu như không phải cô không thể nào cản Diệp Mặc tiến vào trong hư không được, cô chắc chắn cũng không muốn Diệp Mặc vì Hư không phi tuyết mà tiến vào đó, nơi này cô thấy rất sợ. Hư không giới vực cô cũng đi qua rồi, nhưng so với hư không nơi này, sự trống rỗng của hư không giới vực, ít nhất còn có thể dùng thần thức quan sát được, còn nơi này, thần thức của cô sau khi quét vào, giống như quét vào lòng biển mênh mông vậy.

- Diệp sư đệ, có thể đổi pháp bảo ghế mềm trên lưng anh này thành một dây lưng được không, như vậy tôi có thể trực tiếp nằm sấp trên lưng anh, giảm bớt đi khoảng cách giữa chúng ta.

Lời này của Chân Băng Du nếu như để người khác nghe thấy, có thể khiến người ta cho rằng cô đa tình.

Nhưng Diệp Mặc cũng không cho là như vậy, hắn biết rõ Chân Băng Du biết trong hư không nếu như hai người có khoảng cách hơi xa một chút, sẽ tăng thêm tác dụng phong bạo hư không, rất có khả năng bị phong bạo hư không cuốn đi một người. Huống chi đối với người con gái coi thân thể mình là một túi da như Chân Băng Du mà nói, cho dù cô không mặc đồ mà bị mình cõng cũng sẽ không có suy nghĩ gì khác.

Diệp Mặc lưng cõng Chân Băng Du quả thực đúng là một pháp bảo ghế mềm, lúc trước Chân Băng Du vừa bị trọng thương, Diệp Mặc liền luyện chế ra. Hắn đoán chừng sau này phải cõng Chân Băng Du cũng không phải là chuyện một hai ngày, nên quyết định luyện chế một pháp bảo ghế mềm cõng lên lưng, Chân Băng Du có thể ngồi trên chiếc ghế đó. Trên thực tế thì đúng là như vậy, hơn nữa Chân Băng Du cũng rất hài lòng với pháp bảo ghế mềm này, ít nhất ngồi cũng thoải mái một chút.

- Được.

Diệp Mặc biết rõ trong hư không giáp thân nhau vẫn an toàn hơn chút, phong bạo hư không và loạn lưu một khi cuốn lấy, khoảng cách càng xa

càng nguy hiểm. Loạn lưu hư không càng lớn, cho dù Chân Băng Du bị xé rách cũng có khả năng.

Diệp Mặc vừa mới nói xong câu đó, liền nghe thấy chấp sự trên boong thuyền lớn tiếng gọi:

- Cấm chế hư không mở rồi, mọi người từ từ tiến vào hư không, chú ý trong vòng nửa năm quay về Tiên thuyền nếu không sống chết tự chịu…

Cấm chế trên boong thuyền thông đến hư không được mở, từng trận cảm giác hốt hoảng trong lòng truyền đến, dường như phía dưới chính là vách đá vạn trượng, một số phong bạo hư không dẫn theo những tiếng rít, nghe có chút phát thảm.

Ầm…

Hai khối hư không vẫn thạch đụng vào nhau trong thần thức của đám người, phát ra tiếng nổ ầm ầm, đến những người trên boong thuyền cũng nghe thấy rất rõ. Còn lốc xoáy hư không do tiếng nổ tạo thành trong nháy mắt cũng đã cuốn một gã Huyền Tiên trên boong thuyền vào hư không.

Dư Liên Tang lùi lại mấy bước nói:

- Thật lợi hại, anh Diệp, tôi đi phía sau, anh cẩn thận chút.

- Tôi biết rồi, cám ơn anh Dư.

Diệp Mặc nói xong, tay cầm lấy một sợi tơ Tiên khí hạ phẩm đã luyện chế sẵn, cột Chân Băng Du cố định trên lưng của mình.

Hai khối thịt mềm mại áp sát vào, khiến Diệp Mặc theo bản năng rùng mình một cái, Chân Băng Du có x e mthường túi da thịt này thế nào đi nữa, cũng là một cô gái vô cùng tuyệt mĩ, hơn nữa còn là một tiên tử có thân hình tuyệt đẹp. Diệp Mặc từng thấy cô trần truồng, bây giờ lại áp sát vào Diệp Mặc, quả thực có chút kinh tâm động phách.

Quan trọng là hắn tu tiên trước giờ chưa từng tu luyện cái gì mà cấm dục và tuyệt tình, Tam Sinh quyết sinh ra từ tâm, Tam sinh vạn vật, hoàn toàn khác với đạo tâm của Chân Băng Du.

Chân Băng Du mặc dù tiên nguyên không thể nào ngưng tụ được, nhưng thần thức vẫn còn, giác quan lại vẫn mẫn cảm như thường. Bắp thịt trên lưng Diệp Mặc chỉ hơi chấn động một chút, cái nhiệt độ đó cũng hơi tăng lên một chút, cô lập tức liền cảm nhận được, không khỏi trong lòng thầm than, nếu như hắn có một đạo tâm giống như mình, thì tiền đồ của hắn quả thực khó có thể đo đếm được.

Nhục dục thân thể đối với Tiên nhân mà nói, cũng không là khát vọng tốt gì? Nghĩ tới chuyện mình từng muốn đem thân thể này cho Diệp Mặc, Chân Băng Du trong lòng lại thở dài một tiếng, đạo tâm của cô mặc dù như vậy, nhưng tu luyện đến bây giờ, vẫn không thể nào tuyệt tình được.

Nếu như cô là một người tuyệt tình, vậy lúc đó nói cho Diệp Mặc tấm thân này, là hoàn toàn không thể xảy ra được.

Bỗng nhiên trong lòng cô chấn động, nếu như cô là một người tuyệt tình, Diệp Mặc sẽ cứu cô không?

Thời gian Diệp Mặc đi cùng cô cũng không ngắn, tính tình của Diệp Mặc cô cũng hiểu đôi chút, tuyệt đối sẽ không cứu một người vô tình vô nghĩa. Hắn có thể giúp mình đến bây giờ, cũng không phải vì cái khác của cô, hoặc tổ đội cũng là một nguyên nhân, nhưng đoán chừng nguyên nhân quan trọng hơn chính là khi Diệp Mặc nguy hiểm nhất, mình cũng không bỏ rơi hắn.

Nếu như lúc trước cô vô tình vô nghĩa vứt bỏ Diệp Mặc, còn Diệp Mặc may mắn không chết, thì kết quả sẽ thế nào?

Kết quả đương nhiên sẽ rất rõ ràng, đối với Diệp Mặc mà nói có thể cứu Chân Băng Du đến tận bây giờ, quả thực không liên quan gì đến chuyện thích cô. Chân Băng Du quả thực là một người con gái tuyệt sắc, nhưng Diệp

Mặc hắn cũng không coi là gì. Sở dĩ cứu cô có vài nguyên nhân, thứ nhất là hai người vốn dĩ là cùng tổ đội, thứ hai nếu Chân Băng Du nghĩ như vậy, khi hắn nguy hiểm, đối phương không tha cho hắn, đương nhiên còn một nguyên nhân nữa chính là Chân Băng Du lạc vào bước đường như ngày hôm nay, cũng có chút liên quan đến hắn, vì hắn một mình chiếm dụng Hỗn Độn Thanh Địch.

Chân Băng Du càng nghĩ trong lòng lại càng bấn loạn, nhiệt độ sau lưng Diệp Mặc truyền đến ngực cô, khiến cô cảm giác được một chút cảm giác thoải mái khó nói thành lời. Cô từ sau khi mất đi tiên nguyên, lâu lắm rồi chưa có cảm giác này.

Khi Chân Băng Du còn đang suy nghĩ miên man không chú ý, bỗng nhiên cảm thấy xung quanh trống rỗng, sau đó sự trống rỗng xung quanh bao phủ lấy, cô theo bản năng ôm chặt lấy Diệp Mặc hơn, cô cũng biết, lúc này hai người cũng đã đến hư không giới vực rồi. Còn cô dường như chỉ có nắm chặt lấy Diệp Mặc hơn, thì mới tìm được chút tia sống.

Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt, Thanh Nguyệt trong hư không chậm rãi tiến lên trước. Hư không giới vực và hư không thiên vực, thậm chí là tình huống trong khe nứt hư không cũng tương tự nhau, nhưng cái cảm giác đó lại có chút khác nhau.

Cho dù đạp trên Thanh Nguyệt bay, Diệp Mặc cũng không dám bay quá nhanh.

Lúc mới bắt đầu, xung quanh còn có rất nhiều Tiên nhân, nhưng trong hư không này quả thực quá rộng lớn, Thanh Nguyệt của Diệp Mặc chỉ bay khoảng nửa tuần hương, xung quanh cũng không nhìn thấy bấy kỳ tiên nhân nào rồi.

Một số thiên thạch vỡ vụn bay xoẹt qua bên người hai người, Diệp Mặc thỉnh thoảng lại điều khiển Thanh Nguyệt né tránh. Những thiên thạch này đập vào Thanh Nguyệt cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu như đập vào người hắn, thì cũng không thể chịu được.

Thanh Nguyệt càng lúc càng rời xa Tiên thuyền, thiên thạch xung quanh càng lúc càng nhiều, thậm chí có một số đám vẫn thạch xuất hiện. Hơn nữa thỉnh thoảng còn gặp một số phong bạo không gian, nhưng Diệp Mặc cũng sớm tránh được. Diệp Mặc hiểu rõ hướng Tiên thuyền tiến đến và tuyến đường cũng đã được chọn sẵn rồi, hơn nữa có một số trận pháp giám sát, chắc hẳn là nơi có đám vẫn thạch và phong bạo không gian ít nhất, bây giờ hắn đi về phía bên cạnh, vẫn thạch gặp phải cũng càng lúc càng nhiều hơn, cũng không có gì là lạ.

Một tháng sau, Diệp Mặc dừng lại, cho dù muốn lấy Hư không phi tuyết, hắn cũng không dám đi quá xa.

- Anh không lấy một số vẫn thạch mang về bán sao?

Chân Băng Du nhìn vô số vẫn thạch xung quanh, nhắc nhở Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc vừa định nói chuyện, lại nhìn thấy một đám vẫn thạch mù mịt từ trong hư không trống rỗng gào thét cuốn đến, trong nháy mắt phía trước hai người cũng đã phong bế hoàn toàn rồi. Cho dù Thanh Nguyệt muốn lùi lại cũng không kịp nữa, tốc độ của Diệp Mặc cho dù có nhanh hơn nữa, cũng chắc chắn không so được với đám vẫn thạch này.

Chân Băng Du còn chưa kịp hỏi làm thế nào bây giờ, Diệp Mặc đã phóng ra đại đỉnh tám cực, đồng thời Hắc Thạch Cân cũng được đập ra ngoài, đồng thời thu hồi Thanh Nguyệt lại.

Dùng đại đỉnh tám cực phòng ngự thì Chân Băng Du còn hiểu, cũng không phải là đánh nhau, Diệp Mặc dùng Hắc Thạch Cân là có ý gì?

Ầm…

Hắc Thạch Cân giáng xuống đám vẫn thạch, đám vẫn thạch lập tức chia ra thành một đường vẫn thạch, vẫn thạch chặn lại trước mặt Hắc Thạch Cân không ngờ bị thế giới thạch của Diệp Mặc đập bay toàn bộ, thậm chí đập tan

thành tứ phía. Cho dù biết Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc lợi hại, Chân Băng Du nhìn thấy mà cũng phát run, uy thế như này, cho dù Đại Ất Tiên cũng chỉ đến vậy mà thôi?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1630

Thả Lưới Bắt Phi Tuyết

Cho dù là đã biết Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc lợi hại, thì Chân Băng Du cũng phải cảm thấy run rẩy cả người. Loại uy thế này, thì cho dù là Đại Ất Tiên cũng chẳng hơn được.

Cô tin tưởng, nếu hiện tại Diệp Mặc đánh lại với cái tên mập khi còn ở Giác Hồn Vực kia, thì tên mập Đại Ất Tiên kia căn bản là không thể chịu nổi quả cân này của Diệp Mặc.

Sau khi Diệp Mặc ném Hắc Thạch Cân tới thông đạo kia, thì hắn cũng không lùi mà tiến vào trong thông đạo đó. Hắc Thạch Cân khổng lồ giống như là tiên phong đi trước mở đường, tất cả vẫn thạch đều bị nó nghiền nát.

Những mảnh vụn của vẫn thạch liên tục vang lên khi chúng va vào 'Đại đỉnh tám cực' của Diệp Mặc, thỉnh thoảng cũng có vài mảnh lọt qua mà va vào người Diệp Mặc, nhưng hắn cũng chẳng có chút cảm giác nào cả. Với tu vi luyện thể Tiên niết thể của hắn thì xác thực là chẳng cần để ý tới loại va chạm nhỏ này.

Ngay khi Diệp Mặc muốn xuyên qua dải thiên thạch này, thì lại nhìn thấy một tia sáng trắng thoáng cái bay qua giữa dải thiên thạch, tốc độ của nó nhanh hơn những vẫn thạch này không chỉ mấy lần. Chỉ trong chớp mắt đã bay ra khỏi dải thiên thạch, sau đó biến mất hoàn toàn.

Vì Diệp Mặc có Hắc Thạch Cân để mở đường, lại có 'Đại đỉnh tám cực' bảo vệ, cho nên phi hành trong dải thiên thạch này cũng không có bao nhiêu nguy hiểm cả. Vì thế mà thần trí của hắn vẫn luôn chú ý tới tình huống xung quanh. Một tia sáng trắng thoáng qua kia tuy rằng chỉ lóe lên rồi biến mất,

nhưng hắn vẫn có thể thấy được.

- 'Hư không phi tuyết'!

Sau khi thấy tia sáng trắng kia, thì Diệp Mặc lập tức cảm giác rằng nó chính là 'Hư không phi tuyết', vì nó không chỉ có hình dạng giống, hơn nữa khí tức cũng rất giống với 'Hư không phi tuyết'.

Nhìn thấy 'Hư không phi tuyết', thì Diệp Mặc cũng không cao hứng trở lại, trái lại tâm tình của hắn còn trầm xuống một chút. Tốc độ của 'Hư không phi tuyết' nhanh như vậy, so với Giác Hồn Tảo ngày trước thì không biết là nhanh hơn bao nhiều lần, vậy thì hắn bắt nó thế nào đây.

Trước đây tại Hải Giác, hắn bắt được nhiều Giác Hồn Tảo như vậy thì một phần cũng là vì Giác Hồn Tảo lúc đó quá nhiều, nên hắn cũng không cần phải lo lắng tìm không được Giác Hồn Tảo. Mà hiện tại thì 'Hư không phi tuyết' kia lại quá ít, hơn nữa tốc độ còn nhanh khủng khiếp như vậy, thì cho dù là có nhìn thấy cũng chẳng biết phải làm sao. Căn bản là nhìn còn chưa rõ, vậy thì bắt như thế nào?

- Cậu đã thấy 'Hư không phi tuyết' rồi à?

Sau khi Chân Băng Du nghe Diệp Mặc thốt lên, thì lập tức hỏi lại một câu. 'Hư không phi tuyết' quan hệ trực tiếp tới cô, vì nếu không có 'Hư không phi tuyết', thì cho dù một ngày kia cô tìm được 'Hỗn độn thanh địch' hay là 'Tịnh linh tâm liên' thì cũng khó có khả năng bình phục được, vì tiên linh căn của cô rất có thể sẽ bị niết hóa trước ngày đó.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Đúng thế, tôi thấy 'Hư không phi tuyết' rồi, đáng tiếc chính là hiện nay tôi sợ rằng mình chưa đủ năng lực để bắt được loại vật này. Cô cũng không cần lo lắng, tôi cuối cùng cũng có thể nghĩ ra cách thôi mà.

Diệp Mặc thật ra cũng không hề lừa gạt Chân Băng Du, vì hắn tin rằng hắn có thể tìm ra được cách để bắt 'Hư không phi tuyết', chỉ là vấn đề sớm

hay muộn mà thôi. Ban đầu ở Hải Giác, thì hắn cũng phải mất khá nhiều thời gian để tìm cách bắt được Giác Hồn Tảo.

Trong lòng Chân Băng Du khẽ run lên, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Quên đi thôi...

Một lát sau tựa hồ cô lại nhớ ra cái gì đó rồi nói tiếp:

- Nếu như có một ngày cậu gặp được sư phụ của tôi, thì nói cho người biết...

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du giống như là đang an bài hậu sự, cho nên cũng không chen miệng vào. Hắn tin tưởng lời thánh thủ tiên cô nói, rằng tiên linh căn của Chân Băng Du hiện vẫn đang tiếp tục niết hóa cho tới ngày nó hoàn toàn tiêu niết. Cho nên lúc này nếu cô đã muốn an bài hậu sự, thì bản thân vẫn nên nghe là tốt hơn. Vạn nhất Chân Băng Du không thể sống sót được, thì ngày sau nếu mình có thể gặp được Dương Nhiễm, cũng có thể giúp cô nhắn nhủ lại đôi lời.

Chân Băng Du vẫn chưa nói xong, thì lại đổi giọng một lần nữa:

- Hay là quên đi.

Diệp Mặc hiểu tâm tình của Chân Băng Du lúc này, cho nên hắn cũng không nói gì với cô cả, cũng không muốn giải thích gì hết.

Khi hai người còn đang trầm mặc, thì dải thiên thạch đã bay đi từ lâu không còn nữa. Lúc này Diệp Mặc thu hồi 'Đại đỉnh tám cực' và Hắc Thạch Cân lại, sau đó đẩy nhanh tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Hắn muốn đi tìm ở một dải thiên thạch khác.

- Diệp sư đệ.

Một ngày sau, Chân Băng Du đột nhiên lên tiếng.

- Sao thế?

- Tôi có chút hiểu được vì sao mà Niệm Mân thích cậu rồi.

- Cô không hiểu đâu?

Diệp Mặc thản nhiên nói. Vì thực tế tới tận bây giờ thì hắn và Tần Niệm Mân cũng không có chút quan hệ nào cả, nói gì tới chuyện thích hay không thích. Loại chuyện này hắn cũng không cần phải giải thích với Chân Băng Du. Nhưng hắn lại cảm giác được Chân Băng Du nói nhiều hơn so với trước.

Từ sau khi được thánh thủ tiên cô xem bệnh, thì Chân Băng Du luôn có cảm giác rằng mình sẽ không thể nào bình phục được, cho nên chẳng thể tĩnh tâm mà tu luyện. Một khi cô không thể tu luyện được nữa, thì cô cũng sẽ suy nghĩ nhiều hơn. Nhiều khi cô còn muốn tìm Diệp Mặc để tâm sự, nhưng Diệp Mặc dù không tu luyện thì mỗi ngày đều có chuyện cần hắn làm. Không phải giúp người khác luyện đan, thì cũng là đi nghiên cứu trận pháp.

Mỗi lần Diệp Mặc rời khỏi đan lâu, thì cô đều có chút cảm giác kinh hoàng, dường như là mất đi cái gì đó vậy. Mà mỗi lần sau khi Diệp Mặc trở về, thì cô lại dần bình tĩnh trở lại.

Đôi khi cô cảm giác được chính mình sau khi không tu luyện công pháp bản môn nữa, thì đạo tâm của cô cũng mất đi một chút. Lúc này thì cô rất bàng hoàng sợ hãi, vì cho dù cô có tu luyện, thì cũng chỉ có thể tu luyện công pháp luyện thể mà Diệp Mặc cho cô.

Loại cảm giác này cô chưa từng gặp qua bao giờ, nhưng cô cũng hiểu nguyên nhân mà mình bàng hoàng sợ hãi cũng chỉ là do không thể tu luyện mà thôi. Có đôi khi cô nghĩ, những thứ phàm tục của người tu tiên mà trước tới nay cô vẫn khinh thường, có phải là những tâm tư này hay không?

...

Lại nửa tháng nữa trôi qua, và Diệp Mặc cũng đã đi qua rất nhiều dải thiên thạch, nhưng không thề nhìn thấy bóng dáng của 'Hư không phi tuyết'.

Hôm nay, Diệp Mặc lại lần nữa dừng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại, sau đó ngồi xuống mà nhắm mắt trầm tư, đồng thời thần thức cũng chậm rãi mở rộng ra.

Hắn biết 'Hư không phi tuyết' và Giác Hồn Tảo khác nhau. Giác Hồn Tảo thì có số lượng rất nhiều, có thể liên tục đi bắt thử cho tới khi bắt được mới thôi. Nhưng 'Hư không phi tuyết' thì lại không cho hắn cái cơ hội này, nói không chừng cái 'Hư không phi tuyết' mà hắn thấy lúc trước chính là một miếng 'Hư không phi tuyết' duy nhất trong hư không này cũng nên.

Chân Băng Du cảm giác được Diệp Mặc đang mở rộng thần thức của mình ra, thì cô hiểu được Diệp Mặc đang nghĩ gì. Trong lòng cô rất cảm kích, đồng thời cũng khẽ thở dài, nhưng không hề quấy rầy Diệp Mặc. Lúc này cô lại bắt đầu suy nghĩ những việc linh tinh mà từ trước đến nay cô chẳng bao giờ nghĩ tới.

Diệp Mặc cũng không có thời gian mà đi quản Chân Băng Du, mà dù có thì cũng không quản. Trước đây hắn đã sử dụng công pháp thần thức để có thể bắt được Giác Hồn Tảo ở Hải Giác. Mà ở trong hư không này nếu muốn bắt được 'Hư không phi tuyết', thì cũng chỉ có thể trông chờ vào công pháp thần thức mà thôi.

Sau khi thần thức của Diệp Mặc mở rộng ra ngoài, thì hắn không ngừng sử dụng thần thức thiết cát, thần thức ngăn trở, thậm chí cả thần thức để thử tác động lên một ít vẫn thạch nho nhỏ xung quanh. Nhưng chẳng được ích lợi gì cả.

Thế nhưng Diệp Mặc cũng biết, vẫn thạch khác hoàn toàn với 'Hư không phi tuyết', vì vẫn thạch là thứ hoàn toàn vô tri, không thể bị ảnh hưởng bởi thần thức, nhưng có lẽ sẽ có chút tác dụng với 'Hư không phi tuyết'.

'Tử nhãn thần hồn thiết cát' của hắn đã đạt tới tầng thứ năm rồi, có thể hình thành từng đạo thần thức hình lưỡi đao mà hắn có thể khống chế được trong thần thức vực.

Tốc độ của 'Hư không phi tuyết' quá nhanh, cho nên nếu như thần trí của hắn không quét tới được 'Hư không phi tuyết', thì cho dù có lập tức sử dụng thần thức chặn lại thì cũng không kịp được.

Với tu vi thần thức của hắn hiện tại, thì chỉ có biện pháp duy nhất là trước khi 'Hư không phi tuyết' tới, thì hắn đã bố trí sẵn được thần thức 'Vực' rồi. Một khi 'Hư không phi tuyết' tới, thì sẽ lập tức bị thần thức 'Vực' của hắn ngăn cản.

Nhưng thần thức 'Vực' mặc dù có tác dụng rất lớn đối với kẻ địch, nhưng không biết sẽ có bao nhiêu tác dụng đối với 'Hư không phi tuyết'. Trọng yếu hơn chính là sẽ tiêu hao rất nhiều thần thức nếu như sử dụng liên tục trong thời gian dài, hậu quả sau đó càng khó mà nói trước được. Loại biện pháp này chỉ là há miệng chờ sung, tiêu hao quá nhiều thần thức, tác dụng thì lại chẳng biết là có hay không?

Diệp Mặc vẫn thử dùng thần thức của mình kiểm soát phạm vi xung quanh. Theo thần thức của hắn tiêu hao dần, thì hắn đã nhanh chóng có chút cảm giác ăn không tiêu. Sau khi nuốt một viên 'Song thần đan' vào, thì hắn mới nhớ tới Cố Hà Chu ở Hải Giác. Lúc đó Cố Hà Chu đã dùng một pháp bảo hình chiếc lưới để bắt Giác Hồn Tảo. Cho nên hắn liền nghĩ có lẽ mình nên sử dụng lưới thần thức thay vì thần thức 'Vực'.

Lượng thần thức tiêu hao của lưới thần thức thì nhỏ hơn nhiều so với thần thức 'Vực', hơn nữa lưới thần thức còn có thể nhắm vào một điểm, nên một khi phát hiện được 'Hư không phi tuyết', thì lưới thần thức của hắn có thể thu lại trong nháy mắt, thậm chí là trói buộc chặt lấy 'Hư không phi tuyết'.

Từng ngày trôi qua, Chân Băng Du có thể cảm giác được rõ ràng sự uể oải của thần thức Diệp Mặc. Cô rất lo lắng khi Diệp Mặc thi triển thần thức liên tục với biên độ lớn như vậy, liệu hắn có thể đột ngột bị vỡ mất thức hải hay không?

Còn Diệp Mặc thì lại kinh hỉ phát hiện khi hắn liên tục thi triển thần thức

như vậy, cho tới khi thần thức của hắn gần như tiêu hao hết, thì hắn lại sử dụng một viên 'Song thần đan'. Lúc đó thần trí của hắn sẽ được tu luyện tốt hơn bình thường gấp nhiều lần.

Ở trong hư không này không ngờ lại có thể tu luyện được thần thức! Mới vài ngày thôi, Diệp Mặc đã cảm giác được thần thức của mình vượt qua tu vi Đại Ất Tiên sơ kỳ rồi.

Theo sự tăng cường của thần thức, thì Diệp Mặc lại bắt đầu khuếch tán phạm vi thần thức của mình. Lúc này hắn đã lại thấy được trong phạm vi thần thức của hắn một tia sáng trắng giống như lần trước.

Diệp Mặc vừa quét thần thức tới tia sáng trắng kia, thì tia sáng trắng vẫn còn ở ngoài trăm dặm. Chờ tới khi Diệp Mặc kịp phản ứng, thì tia sáng trắng kia đã vọt vào bên trong lưới thần thức của hắn rồi. Sau khi tia sáng trắng kia lọt vào lưới thần thức của Diệp Mặc, thì lập tức run lên và phá tan lưới thần thức của hắn trong nháy mắt.

Trong lòng Diệp Mặc kích động vạn phần, liền nhanh chóng thu hồi lại 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Sau khi tia sáng trắng kia phá tan lưới thần thức của Diệp Mặc, thì lại giảm tốc độ lại một chút. Chỉ chốc lát thời gian hòa hoãn này, thì Diệp Mặc đã lại lần nữa mở rộng lưới thần thức ra.

Tia sáng trắng kia vừa chậm lại đôi chút, thì Diệp Mặc đã thấy được rõ ràng nó chính là 'Hư không phi tuyết' có hình dạng giống như là một đoá hoa tuyết vậy.

Diệp Mặc đã thấy 'Hư không phi tuyết' qua bản vẽ trong ngọc giản mà thánh thủ tiên cô đã cho hắn.

Lần này 'Hư không phi tuyết' cũng chỉ chậm lại nửa nhịp, thì đã lại lần nữa thoát ra khỏi lưới thần thức của Diệp Mặc rồi. Nhưng Diệp Mặc thì lại thở phào nhẹ nhõm, vì hắn biết miếng 'Hư không phi tuyết' kia chắc chắn là

không thể chạy thoát khỏi hắn rồi.

Quả nhiên sau khi 'Hư không phi tuyết' lao ra khỏi lưới thần thức của Diệp Mặc một lần nữa, thì tốc độ lại chậm hơn một chút. Lúc này Diệp Mặc đã xông lên muốn dùng một tay bắt cho được miếng 'Hư không phi tuyết' này.

Mà lúc này ở phía sau hắn lại có vô số vẫn thạch bay tới, trực tiếp nhắm vào thân thể của Diệp Mặc. Diệp Mặc cảm thấy cũng quá kỳ quái, vì vẫn thạc kia lao tới cũng quá đúng lúc rồi.

Nhưng hắn lại không thể nào tránh ra được, thậm chí còn không có thời gian để lấy pháp bảo ra nữa. Tuy rằng 'Hư không phi tuyết' đã bị lưới thần thức của hắn ngăn cản hai lần, nhưng nếu chậm hơn một tý, thì 'Hư không phi tuyết' sẽ phục hồi lại được tốc độ vốn có trong nháy mắt, lại một lần nữa khiến hắn mất dấu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1631

Bức Họa Mê Hoặc

Thình thịch…

Hai âm thanh nặng nề đánh vào ngực Diệp Mặc, Diệp Mặc điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, cho dù thân thể Tiên niết thể của hắn cũng không chịu được loại vẫn thạch hư không ập đến kiểu này.

Nói cách khác nếu như hắn không phải là Tiên niết thể, hắn sớm đã bị vẫn thạch này xé thành mảnh vụn rồi.

Nhưng cái giá mà Diệp Mặc trả ra cũng không phải là không được báo đáp, tay của hắn cũng đã nắm được Hư Không Phi Tuyết rồi, một cảm giác mát rượi thông lên đầu của Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng lập tức dâng lên từng đợt khoan khoái - Cái này chính là Hư Không Phi Tuyết sao?

Diệp Mặc nhìn Hư Không Phi Tuyết còn mang một vệt máu trên tay, trong lòng cũng có chút kích động. Nghe nói thứ này đến Đại La Tiên cũng khó mà bắt được, hắn không ngờ lại bắt được một miếng, mặc dù cái giá phải trả cũng không phải là nhỏ, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì cũng đáng.

Hình dạng của Hư Không Phi Tuyết giống như bông tuyết vậy, mang theo một cảm giác mát lạnh hai tay, khiến người ta khoan khoái dễ chịu.

Chân Băng Du nhìn Hư Không Phi Tuyết màu đỏ trong tay Diệp Mặc, không ngờ lại không mừng rỡ, mà lại hoảng loạn. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ bản thân mình nợ Diệp Mặc nhiều quá, thậm chí còn sợ có một ngày nào đó cô không để cho Diệp Mặc tiếp nhận đạo tâm vô dục chuyên tâm tu

luyện của cô, ngược lại là cô tiếp nhận cách yêu thích mới có dục của Diệp Mặc.

Càng ngày càng ỷ lại Diệp Mặc, không muốn để cho Diệp sư đệ này mạo hiểm, hoặc là trông thấy hắn trọng thương mà có chút hoảng loạn, cái này chẳng phải điềm báo của sự yêu thích sao? Cô trước giờ chưa từng yêu ai, cho nên cô cũng không hiểu đây có phải là điềm báo hay không. Sớm biết như này, lúc đó ở Cực Kiếm môn nên đi hỏi Lưỡng Mai hoặc Mạch Thuần một chút.

Chân Băng Du run lẩy bẩy trên lưng Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức liền cảm giác được, hắn vừa định nói không cần lo lắng về chuyện Hư Không Phi Tuyết, thì lại nghe thấy một âm thanh vô cùng kinh dị truyền đến.

- Hư Không Phi Tuyết?

Giọng nói vừa dứt, một bóng dáng vô cùng nhanh cũng đã đến trước mặt cách Diệp Mặc không xa, sau đó cái bóng này lại càng kinh ngạc kêu lên:

- Hư Không Phi Tuyết, đúng là Hư Không Phi Tuyết rồi…

Diệp Mặc cũng đã nhìn rõ người đến này là ai rồi, không ngờ chính là quản sự Đại Ất Tiên ở trên khoang hạng C kia. Nhìn ánh mắt nóng hừng hực của gã, Diệp Mặc liền biết, tên này đã nhắm trung Hư Không Phi Tuyết trong tay Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc ung dung lấy ra một hộp ngọc đựng Hư Không Phi Tuyết vào trong hộp ngọc đó, cất vào nhẫn trữ vật của mình. Lại nuốt một viên Song Thần đan, lúc này mới chằm chằm nhìn quản sự Tiên thuyền Đại Ất Tiên sơ kỳ kia.

Lúc này quản sự trước mặt hình như cũng bị trọng thương, dáng người nhìn có chút nhếch nhác. Nhưng khiến Diệp Mặc không hiểu chính là, một Tiên chấp sự Đại Ất Tiên như này tại sao lại muốn đến hư không giới vực? Chẳng lẽ gã lại thiếu tiên tinh hay sao?

- Không ngờ là anh? Tôi cũng đoán anh không đơn giản, bây giờ xem ra đúng là như vậy thật, không ngờ đến Hư Không Phi Tuyết cũng có thể bắt được.

Quản sự Đại Ất Tiên nhìn thấy Diệp Mặc cất hộp ngọc đi, chằm chằm nhìn Diệp Mặc khiếp sợ nói, trong ngữ khí vẫn mang theo ý không hiểu.

Một Huyền Tiên sơ kỳ, còn cõng theo một người con gái bị trọng thương, không ngờ lại có thể bắt được Hư Không Phi Tuyết trong hư không giới vực, trên người của người này tuyệt đối có bí mật gì đó cực lớn. Lúc trước bản thân cho rằng hắn ở trong khoang hạng B cũng nhanh chóng sẽ đi xuống, trên thực tế sau khi hắn đi lên, thì cũng chưa bao giờ quay về khoang hạng C.

Gã cũng đã từng hỏi qua những người còn lại cùng tiến vào Tiên thuyền cùng Diệp Mặc, nhưng không ai biết lai lịch của Diệp Mặc. cho dù Lam Địch Thanh có quan hệ tương đối tốt với Diệp Mặc cũng không biết. Gã chắc rằng Lam Địch Thanh cũng không lừa gã. Vì tiên tinh trên người của mấy người Lam Địch Thanh cũng đã bị gã cướp đi tương đối rồi, tuyệt đối không dám lừa gã.

Bây giờ Diệp Mặc đến Hư Không Phi Tuyết cũng có thể bắt được, lại càng xác nhận phỏng đoán của gã. Giá của Hư Không Phi Tuyết, gã cũng biết rất rõ, có lúc cho dù có tiên tinh, cũng không mua được thứ này, đó là Tiên linh chi vật vô cùng quý giá.

- Gã muốn anh giao Hư Không Phi Tuyết ra. Chúng ta giao cho gã, sau đó quay về.

Chân Băng Du lại nói nhỏ bên tai Diệp Mặc.

Chân Băng Du cũng biết Diệp Mặc lấy được Hư Không Phi Tuyết này cũng không dễ dàng gì, dùng thần thức trông chừng mấy ngày, sau đó lại bị thương mới lấy được. Nhưng đối mặt với Đại Ất Tiên, Diệp Mặc cho dù có lợi hại, đoán chừng cũng không phải là đối thủ. Nơi này cũng không phaỉ là

nơi hạn chế Tiên nguyên thần thức, mặc dù đối với thần thức cũng có chút hạn chế, nhưng cũng không nghiêm trọng, căn bản cũng không ảnh hưởng đến cao thủ Đại Ất Tiên.

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Cô sai rồi, tôi sẽ không giao Hư Không Phi Tuyết ra đâu.

Không đợi Chân Băng Du ngây người, Diệp Mặc liền tiếp tục nói:

- Gã nghi ngờ trên người tôi có bí mật, cho nên cái mà gã muốn chính là mạng của hai chúng ta.

Tên Đại Ất Tiên kia sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy cười ha hả:

- Đúng vậy, anh cũng hiểu chút lý lẽ đấy chứ, chẳng trách có thể ở khoang hạng B mà không cần xuống. Chỉ cần mấy người bạn ở khoang hạng C của anh bị tôi chỉnh đốn tương đối, đoán chừng cũng chỉ một hai tháng nữa, sẽ đi luyện khoáng rồi.

Chân Băng Du lập tức liền hiểu ra, chỉ cần gã giết được mình và Diệp Mặc, những thứ trên người Diệp Mặc chẳng phải toàn bộ rơi vào tay gã sao? Đáng hận là cô không thể giúp Diệp Mặc được chút nào, chẳng những không giúp được, còn liên lụy đến Diệp Mặc.

Tên Đại Ất Tiên kia sau khi cười xong, lại càng không muốn nói nhảm gì nhiều, khí thế trên người cũng điên cuồng dâng lên, một số thiên thạch trong hư không bị khí thế của gã bắn lệch ra phía xa.

Sát cơ cường đại bao phủ hoàn toàn lấy Diệp Mặc lại, một bàn tay cực lớn từ trong hư không giơ đến, chậm rãi chụp về phía Diệp Mặc.

- Tôi biết anh cũng không tệ, không ngờ có thể giết được Huyền Tiên hậu kỳ có tu vi cao hơn anh, nếu như anh đến tu vi này của tôi, nói không chừng tôi cũng không là đối thủ của anh ấy chứ, hoặc là còn có thể chạy khỏi, nhưng hôm nay thì để xác lại đi.

Tên Đại Chí Tiên này sau khi nói xong, bàn tay dường như biến thành lớn hơn, còn Diệp Mặc nằm trong nắm đấm đó không ngờ lại không cảm giác được thời gian trôi qua.

Đây là công pháp gì?

Diệp Mặc trong lòng không ngừng kinh hãi, Tử Đao được phóng ra, một đao bổ ra, Huyễn Vân Hoa Sơn đao.

Đường đao màu tím giống như đường tím hồng xinh đẹp trong hư không, chém tách hư không trực tiếp bổ về phía bàn tay của Đại Ất Tiên.

Ầm…

Lòng bàn tay điên cuồng tăng vọt của tên Đại Ất Tiên này không ngờ giữa không trung diễn sinh ra từng mảnh non xanh nước biếc, một mảnh màu da vừa nãy không ngờ lại biến thành một thế giới có sự sống.

Trong chớp nhoáng Diệp Mặc thậm chí cảm thấy tiếng hô hoán của thế giới sơn thủy này, dường như muốn hắn tiến vào trong thế giới sơn thủy đó, sau đó dần dần tĩnh lại.

- Sư đệ, chúng ra vào trong đó đi, trong đó đẹp quá, tôi muốn vào đó nghỉ ngơi một chút.

Chân Băng Du bị bao vây bởi thế giới sơn thủy này, phát ra tiếng nỉ non, ngữ khí mềm mỏng mang theo chút từ tính. Cô không có tiên nguyên, không thể tu luyện, năng lực chống cự lại thì lại càng không có.

Diệp Mặc rùng mình một cái, nếu như không phải hắn biết rõ Chân Băng Du có tính cách như nào, nói không chừng hắn cũng tin thật rồi. Dưới sự vận chuyển của Tam Sinh quyết, chỉ trong nháy mắt Diệp Mặc cũng tỉnh lại, thế giới sơn thủy không phải là ảo giác, nhưng hắn tuyệt đối cũng không tiến vào trong đó. Thần thức đao của hắn cố gắng chặt đứt suy nghĩ điên cuồng muốn vào trong đó, lại càng không chút dừng lại, bổ trúng mảnh sơn thủy kia.

Tử Đao của Diệp Mặc bổ trúng thế giới kia, lại bị vạn vật trong thế giới sơn thủy đó chặn lại. Tử Đao bị kích động, vang lên những tiếng ong ong, lực lượng cường đại khiến một đao của Diệp Mặc không thể nào lùi lại được, Diệp Mặc lập tức bị cắn trả lại, rồi phun ra một ngụm máu, bay ngược lại.

Nhưng lúc này Diệp Mặc lại thấy rõ, bàn tay này căn bản là hư ảo, cái chặn lại hắn chính là một bức tranh sơn thủy, còn bức tranh này lại là thật, thế giới sơn thủy trong đó cũng là thật. Điều này khiến Diệp Mặc nhớ đến bức tranh sơn thủy kia nằm trong Thế giới trang vàng của hắn, chỉ là một bức tranh sơn thủy lại là một pháp bảo cao cấp, thông quan huyễn hóa thành bàn tay, dễ dàng chặn lại đòn tấn công của Diệp Mặc, hơn nữa còn cắn trả lại Diệp Mặc, khiến hắn bị thương trong nháy mắt.

- Haizz…

Tên Đại Ất Tiên này thấy Diệp Mặc vậy mà không bị thế giới sơn thủy của mình mê hoặc, ngược lại lại bổ trúng một đao vào pháp bảo sơn thủy của mình, điều này khiến gã cực kỳ kinh dị.

Những Huyền Tiên bình thường dưới bức tranh sơn thủy của mình, căn bản không thể nào có năng lực phản kháng lại, trực tiếp tiến vào trong, sau đó gã từ từ bào chế đối phương.

Thật là một pháp bảo lợi hại, Diệp Mặc lại lần nữa nuốt Song Thần đan thầm ngưng tụ thần thức và Tiên nguyên của mình. Bức tranh sơn thủy này không tầm thường, hắn muốn phá được bức tranh này của đối phương e rằng có chút khó khăn.

Hắn biết Hắc Thạch Cân của mình chỉ có một cơ hội kiến công, một khi bị đối phương biết sự lợi hại của quả cân, có đề phòng rồi, hắn lại lần nữa rơi xuống thế hạ phong. Chỉ trong nháy mắt, Diệp Mặc liền quyết định mặc kệ bức tranh sơn thủy này, trực tiếp đối phó với tên Đại Ất Tiên kia.

- Vào trong cho ta.

Đại Ất Tiên này lần đầu tiên rõ ràng không thu Diệp Mặc vào trong bức tranh sơn thủy kia được, lại càng quát lớn một tiếng, Tiên nguyên và thần thức điên cuồng rót vào bức tranh sơn thủy đó. Bức tranh sơn thủy trong nháy mắt lại bay vút lên, từ một thôn trang nhỏ đơn giản, biến thành một tiểu trấn có quy mô, còn trong tiểu trấn này tiếng người lại càng huyên náo.

Quán rượu phồn hoa, hồng trần nữ tử, yến hội Tiên nhân… Không ngừng chảy trong bức tranh sơn thủy, cuối cùng có một chiếc cầu bắc qua con kênh nhỏ, cổ đạo tịch dương, từng bức từng bức họa cực đẹp hiện ra trước mặt, không, đã không phải là bức tranh, mà là từng bức phong cảnh thực sự hiện ra trước mặt Diệp Mặc. Chỉ cần tiến vào trong đó, là có thể đối mặt với cảnh phồn hoa và xinh đẹp.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, thứ này lần thứ nhất đã không khiến hắn mắc lừa, thì không thể nào khiến hắn lại mắc mưu lần nữa. Hắn tu luyện Tam Sinh quyết, lại tu luyện lâu dài dưới Khổ Trúc, đến tâm ma cũng không thèm để ý, làm sao có thể để ý đến cuộn tranh sơn thủy kia được?

Thấy Diệp Mặc trong mắt lộ vẻ mê mang, thậm chí thu lại pháp bảo trong tay, tên Đại Ất Tiên này cười khẩy một tiếng nói:

- Chỉ là một Huyền Tiên sơ kỳ mà thôi, làm sao có thể kiên trì dưới Cảnh Sơn Ý Thủy của ta được, cũng coi như là làm khó rồi. Để ta xem xem anh có bao nhiêu bí mật

- Còn không đi vào cho ta.

Tên Đại Ất Tiên này sau khi quát lớn một tiếng, đồng thời bức tranh sơn thủy lại càng hoàn toàn được mở rộng.

Diệp Mặc mê man không ngừng, đi về phía bức tranh sơn thủy, nhưng bước chân của hắn cũng không nhanh, dẫm lên hư không thậm chí còn có chút chậm chạp, gã rất ít khi nhìn thấy ai bị bức tranh sơn thủy bao lấy, tốc

độ đi lại chậm chạp như Diệp Mặc.

Đúng lúc gã muốn tiếp tục thúc giục bức tranh sơn thủy, muốn Diệp Mặc nhanh lên một chút, thì hư không bỗng nhiên có một vẫn thạch màu đen, vẫn thạch đó dường như càng lúc càng lớn. Nhưng khiến người ta thoạt nhìn, thì lại giống như vì càng gần nên hình của nó càng lớn lên vậy.

Tên Đại Ất Tiên này nhíu mày, khí thế lại tăng lên, đồng thời muốn chém vẫn thạch kia, lại phát hiện ra vẫn thạch đó lại vòng một cái, hình như bị khí thế của gã bắn đi vậy.

Đại Ất Tiên thầm gật đầu, xem ra tu vi của mình lại tăng lên rồi. Nhưng không đợi lực chú ý của gã chuyển sang bức tranh sơn thủy kia, thì vẫn thạch vừa mới bay qua lại giống như tia chớp đập trở lại, dường như trong nháy mắt đã đến trước mặt gã rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1632

Tôi Không Dám Giết Anh Mới Lạ

Không ổn, cho dù là kẻ ngu ngốc đến mấy cũng biết thiên thạch cực lớn màu đen này có vấn đề, càng đừng nói là tên Đại Ất Tiên đần độn này. Lần đầu tiên khi thiên thạch này bay chu vi cũng chưa đến một trượng, bây giờ cũng tăng lên mấy trượng rồi, hơn nữa vẫn còn đang tăng nữa.

Cho dù biết rõ bị đánh lén, tên Đại Ất Tiên này cũng không quá sợ hãi. Chỉ là pháp bảo của một tên Huyền Tiên sơ kỳ phóng ra, cho dù có thể ám toán mình một chút, thì đã làm sao? Huống chi hắn cũng không đánh lén được mình.

Ầm…

Hộ Thuẫn vừa mới phóng ra, đồng thời thiên thạch màu đen kia cũng đập lên trên hộ thuẫn đó.

Răng rắc…

Một sức mạnh kinh khủng truyền đến, cái này tuyệt đối không phải là sức mạnh của Huyền Tiên sơ kỳ kia. Cái này dường như là sức mạnh của thiên nhiên, hơn nữa luồng sức mạnh này cũng không vì bị cản lại mà có chút trì trệ hoặc suy yếu gì. Hắc thạch cực lớn ngược lại đập lên trên tấm chắn, ngược lại lại phát ra một sức mạnh càng kinh khủng hơn.

Vốn dĩ tấm lá chắn chưa hoàn toàn được phóng ra trong nháy mắt bị vỡ vụn, không đợi tên Đại Ất Tiên nhìn rõ hắc thạch trước mặt mình là thứ gì, thì hắc thạch cực lớn đó cũng đã đập vào ngực của gã.

Rắc rắc Lần này Đại Ất Tiên cũng nghe thấy rất rõ, đây không phải là

âm thanh vỡ vụn của tấm chắn, mà là âm thanh vỡ vụn của thân thể gã.

Phụt.

Một đường máu tươi phun ra, trong nháy mắt bị lỗ hổng màu đen vô cùng vô tận này nuốt sạch. Tên Đại Ất Tiên biết mình hoàn toàn đánh giá sai sức chiến đấu của Diệp Mặc rồi, đối phương đâu chỉ có thể may mắn giết chết Huyền Tiên hậu kỳ? Đối phương hoàn toàn là một Huyền Tiên biến thái không thua kém hơn gã chút nào.

Càng khiến cho gã sợ hãi chính là pháp bảo quả cân kia của Diệp Mặc quá mức kinh khủng, gã chưa bao giờ nhìn thấy loại pháp bảo này, pháp bảo tiểu sơn thì gã cũng thấy nhiều rồi, làm gì có Hắc Thạch Cân biến thái như này? Trọng lượng đó quả thực nặng như một ngọn núi lớn, hơn nữa sức mạnh không ngờ cũng không lan tỏa ra chút nào, hoàn toàn tập trung lên người gã.

Nếu như gã không nghĩ cách chạy trốn, hôm nay nơi này chính là nơi chôn xác gã.

Tên Đại Ất Tiên này cũng không kịp lo tới bản lĩnh thông thiên của Diệp Mặc, thần thức điên cuồng cuốn ra, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ thân hình gã, gã muốn chạy trốn bằng cách thiêu đốt thức hải. Cho dù đó là bức tranh sơn thủy mà gã coi như là bảo bối, nhưng lúc này gã cũng không coi ra gì nữa rồi.

- Trốn được sao?

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng, Vô Ảnh vô thanh vô tức mai phục một bên lao ra, còn quả cân màu đen cực lớn giống như thiên thạch vừa nãy của hắn lại lần nữa đánh tới. Lưới thần thức được buông ra, hoàn toàn vây lấy Đại Ất Tiên.

- Anh dám giết tôi, tôi là Tiên chấp sự của Tiên thuyền, anh giết tôi rồi, đến nguyên thần cũng bị thiêu đốt…

Tên Đại Ất Tiên này bị lưới thần thức của Diệp Mặc vây lại, Vô Ảnh cũng đồng thời đánh lén đến, gã liền biết đòn sát thủ của Diệp Mặc rất nhiều. Lúc trước trên đấu đài ở khoang hạng C, biểu hiện của Diệp Mặc mới là một góc trong đó mà thôi. Lúc trước gã nghi ngờ Diệp Mặc ẩn giấu thực lực, bây giờ quả nhiên là như vậy. Điều duy nhất khiến gã không ngờ tới chính là, thực lực mà Diệp Mặc ẩn giấu không ngờ lại mạnh như vậy.

Thiên thạch màu đen cực lớn kia lại lần nữa đập xuống, gã biết rõ phản kháng cũng không còn ý nghĩa gì. Cho dù vừa rồi Diệp Mặc không dùng thiên thạch, gã cũng chưa chắc đã đánh thắng được tên Huyền Tiên sơ kỳ biến thái trước mặt này.

- Tôi không dám giết anh…

Lời nói của Diệp Mặc khiến gã có chút yên tâm, khi đang chuẩn bị mở miệng hứa hẹn, thì quả cân cực lớn kia cũng không dừng lại chút nào, cũng đã đập đến đỉnh đầu gã. Lúc này gã mới nghe thấy hai từ "mới lạ" cuối cùng của Diệp Mặc.

Màu đen vô biên ập đến, thân thể của gã bị quả cân cực lớn màu đen kia đập thành bánh thịt, nguyên thần cũng đã rơi vào miệng Vô Ảnh Thao Tằm rồi, hối hận cũng vô ích. Bây giờ gã chỉ có thể hối hận, cũng không phaỉ hối hận mình muốn giết một tên Huyền Tiên sơ kỳ biến thái như Diệp Mặc này, mà là hối hận không xác định được cách tốt nhất để giết chết Diệp Mặc, hối hận sau khi bị thương còn muốn ra tay với Diệp Mặc.

Diệp Mặc thở ra, lập tức thu lại nhẫn trữ vật của Đại Ất Tiên, đồng thời cuộn bức tranh sơn thủy đang rơi xuống kia lại.

Bức tranh sơn thủy bị Diệp Mặc lấy đi, tên Tiên chấp sự Đại Ất Tiên này cũng bị Diệp Mặc giết chết, Chân Băng Du lúc này mới tỉnh hồn lại, cô lập tức hiểu ra chuyện gì vừa mới xảy ra, khuôn mặt ửng đỏ, có chút xấu hổ.

Cô biết rõ với đạo tâm của cô, cho dù bị bức tranh sơn thủy kia hấp dẫn, cũng sẽ không thất thần nhanh như vậy. Cái này ngoại trừ lực tiên nguyên đã

mất đi, thì cũng có liên quan đến vừa nãy cô nghĩ ngợi lung tung. Nếu như vừa nãy cô không nghĩ ngợi lung tung, Chân Băng Du chắc rằng cho dù bức tranh sơn thủy kia có lợi hại, thì bản thân mình cũng sẽ không bị hấp dẫn nhanh đến vậy.

- Chúng ta đi nhanh thôi, nơi này không phải là nơi nên ở lâu.

Diệp Mặc sau khi thu đồ đạc lại, đến nhìn cũng không thèm nhìn, lập tức điều khiển Thanh Nguyệt sang một hướng khác.

- Anh chẳng phải vừa mới giết một tiên chấp sự sao?

Chân Băng Du nghi ngờ hỏi Diệp Mặc, đồng thời trong lòng cũng cực kỳ khâm phục Diệp Mặc.

Một Huyền Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc không ngờ lại giết được Đại Ất Tiên, cho dù quả cân của hắn nghịch thiên đi nữa, cũng là một chuyện nghe đã rợn tóc gáy rồi. Ít nhất cô cũng chưa bao giờ nghe nói Huyền Tiên sơ kỳ lại có thể chém giết được Đại Ất Tiên, mà bây giờ chẳng những cô nghe nói, thậm chí còn tận mắt chứng kiến.

- Tên Tiên chấp sự vừa rồi trọng thương mới đến, vết thương của gã chắc hẳn không phải là đánh nhau với người khác mà có. Nói không chừng phong bạo hoặc vẫn thạch trong hư không, hoặc là thứ gì khác gây thương tích. Hơn nữa tên Tiên chấp sự đó vừa đến đã muốn ra tay, là muốn nhanh chóng giết chúng ta, có thể thấy gã vẫn còn đồng bọn.

Diệp Mặc trong miệng thì nói, Thanh Nguyệt cũng không có chút chậm trễ nào, cũng đã tăng tốc hoàn toàn.

Chân Băng Du lập tức hiểu ra ý tứ của Diệp Mặc:

- Anh nói đồng bọn của gã có thể quay lại?

- Không phải là có thể, mà là chắc chắn. Trên Tiên thuyền Tiên chấp sự cũng có địa vị nhất định, cho dù là trong hư không, cũng chắc chắn có

đồng bọn liên hệ với gã, đáng tiếc tu vi của tôi quá thấp. Nếu không chỉ cần một đao thôi là cũng có thể phát tài được rồi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói.

Vết thương của tên Tiên chấp sự kia cũng không phải là do đánh nhau mà có, Diệp Mặc vừa nhìn liền biết. Hắn mặc dù giết được đối phương rồi, nhưng biết trong này cũng không thể ở lâu được. Nếu như bị người ta hiềm nghi hắn, thì chết là cái chắc. Giết một Tiên chấp sự của Tiên thuyền, tội danh này cũng không phải nhỏ. Huống chi đến lúc đó hắn đối mặt không phải là tội danh giết Tiên chấp sự, mà đối diện chính là tại sao lại có thể giết chết được Tiên chấp sự, trừ phi hắn không quay về Tiên thuyền.

Trong hư không giới vực, lúc nào cũng phải chú ý đến phong bạo hư không và đám vẫn thạch hư không, còn có cả lốc xoáy hư không nữa, nếu như không thể quay về Tiên thuyền được, ở nơi không thể tu luyện này chỉ có đợi chết.

Chân Băng Du vừa định hỏi thăm Diệp Mặc về nhẫn trữ vật của tên Tiên chấp sự kia có vấn đề gì hay không, lại nhìn thấy lốc xoáy vẫn thạch đầy trời đang cuốn đến. Loại lốc xoáy vẫn thạch cực đáng sợ kia, thậm chí có thể nuốt trọn cả hư không, còn chưa đến trước mặt, đã hình thành từng lốc xoáy sụp đổ không gian. Cô lập tức sững người, lốc xoáy vẫn thạch khủng bố này ai mà có thể ngăn lại được? Cho dù là Tiên Vương xông đến cũng chỉ có một chữ chết.

- Là bão lốc xoáy vẫn thạch…

Chân Băng Du sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói ra bốn từ này, lập tức cảm thấy tay của Diệp Mặc vỗ lên lưng cô, khiến cô choáng váng ngay tức khắc.

Trong nháy mắt lốc bão vẫn thạch đầy trời kia đã đến trước mặt Diệp Mặc, còn lúc này thì Diệp Mặc vừa mới thu lại Thanh Nguyệt.

Loại lốc xoáy cực kinh khủng này, còn có một lực hút kinh khủng, cho dù Tiên Vương cũng chưa chắc có thể xông ra khỏi lốc xoáy này, đừng nói gì đến hai người Diệp Mặc và Chân Băng Du.

Diệp Mặc nhìn thấy lốc bão vẫn thạch sớm hơn Chân Băng Du một chút, hắn làm Chân Băng Du ngất đi, thu lại Thanh Nguyệt, rồi tiến vào Thế giới trang vàng, cũng chỉ trong nháy mắt.

Ngũ hành của Thế giới trang vàng không được đầy đủ, một mình Diệp Mặc tiến vào đó thì có thể, nhưng còn dẫn theo Chân Băng Du tiến vào trong, thì tuyệt đối không quá được năm giây.

Diệp Mặc chỉ có thể tranh thủ năm giây này để vượt qua lốc bão hư không kia, hắn biết bão không gian, đặc biệt là bão vẫn thạch đến nhanh đi lại càng nhanh. Nếu như sau năm giây, lốc bão hư không bên ngoài còn chưa qua, hắn sẽ lại tiến vào Thế giới trang vàng.

Quả nhiên, Diệp Mặc vừa mới dẫn Chân Băng Du tiến vào Thế giới trang vàng đó, vừa khó khăn qua được mấy giây, thì lại lần nữa bị Thế giới trang vàng đẩy ra.

Bộp…

Diệp Mặc vừa mới đi ra, đã bị lốc bão hư không mới đi qua quét trúng, lập tức giống như một ngôi sao bị bay ra ngoài vậy.

Diệp Mặc thở phào, đồng thời thầm mắng mình quá ngây thơ. Đối diện với lốc bão hư không đáng sợ này, một khi hắn từ Thế giới trang vàng đi ra, cũng không có cơ hội lần thứ hai tiến vào Thế giới trang vàng. May là hắn mặc dù bị đuôi của lốc bão đập trúng, nhưng cũng đã ra bên ngoài lốc bão rồi, thời gian năm giây cũng đã cứu hắn một lần.

Lúc này Diệp Mặc giống như con choi của lốc xoáy kia vậy, bay tròn xung quanh lốc xoáy hư không kia, nhanh chóng biến mất khỏi vị trí của bão không gian.

Ngay lúc Diệp Mặc đang bị lốc xoáy điên cuồng đáng sợ kia quét khiến cho đầu óc choáng váng, thì sức mạnh của cơn bão cuối cùng cũng giảm chậm lại, Diệp Mặc cố gắng vận chuyển Tiên nguyên khống chế thân hình của mình, sắc mặt của hắn tái nhợt sau khi nuốt một viên đan dược, sau đó đánh tỉnh Chân Băng Du dậy.

- Chúng ta chết rồi?

Chân Băng Du sau khi hỏi câu đầu tiên, liền biết mình nói sai rồi, nơi này không ngờ vẫn là một màn đen tối, làm gì đã chết?

- Anh làm thế nào lại thoát ra được?

Chân Băng Du lập tức liền run giọng hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc điều động tiên nguyên và thần thức của mình một chút, rồi mới lên tiếng nói:

- May mắn mà thôi, chúng ta bây giờ cứ ở trong này bắt Hư Không Phi Tuyết. Vừa nãy tôi điều tra rồi, dùng bàn định vị hư không vẫn có thể tìm được vị trí của Tiên thuyền, lần này cũng là may mắn mà không chết, nếu như không phải gã, lúc này chúng ta cũng đã mất phương hướng rồi.

Chân Băng Du gật đầu, không nói gì, Diệp Mặc đối xử với cô mặc dù không tệ, đó chỉ là bản tâm của hắn như thế mà thôi. Nhưng từ trong sâu thẳm đáy lòng, hắn đối với mình vẫn còn chút đề phóng. Giống như lúc trước, sau khi cô hôn mê, Diệp Mặc dẫn cô chạy thoát khỏi lốc bão hư không, bất luận là Diệp Mặc dùng cách nào, thì cũng không muốn cô biết mà thôi.

Nhưng cô cũng không có gì là không thoải mái và có cách nghĩ nào khác, ngược lại cô cho rằng cách làm của Diệp Mặc này là bình thường, dù sao cô cũng chẳng liên quan gì đến Diệp Mặc cả. Biết Diệp Mặc có bí mật là một chuyện, biết Diệp Mặc có bí mật gì, đó lại là một chuyện khác.

- Uhm.

Diệp Mặc nói ở lại đây, Chân Băng Du rõ ràng cũng sẽ không mở miệng phản đối.

Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt, ngay lập tức liền lấy ra nhẫn trữ vật của tên Đại Ất Tiên kia. Tên Đại Ất Tiên lúc trước bị hắn giết chết là một Tiên chấp sự, ở khoang hạng C thu nhiều tiên tinh như vậy, cho dù có cái gì cũng cần phải nộp lên trên trước, tiên tinh trên người y tuyệt đối cũng không ít, ít nhất, tiên tinh thế chấp kia y cũng không nộp lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1633

Tìm Sự Hỗ Trợ

Cho dù Diệp Mặc biết là trong nhẫn trữ vật của tên tiên chấp sự Đại Ất Tiên này chắc chắn sẽ không ít tiên tinh, nhưng khi hắn thực sự nhìn vào thì vẫn phải choáng váng.

Ngoại trừ một cái thẻ bài thân phận tiên chấp sự ra, thì tiên tinh bên trong nhẫn trữ vật chồng chất như núi nhỏ vậy, ngoài ra còn có đại lượng tiên linh thảo và tài liệu luyện khí nữa.

Cuối cùng cũng phát tài rồi. Diệp Mặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tiên tinh trong chiếc nhẫn trữ vật này ít nhất cũng có năm mươi triệu, đây còn chưa tính, vì bên trong còn có cả thẻ tiên tinh nữa. Thẻ tiên tinh có chút giống với thẻ ngân hàng ở Địa Cầu. Chỉ là muốn lấy được tiên tinh từ thẻ tiên tinh thì cần phải lấy ở trên tiên thuyền, nên cho dù là Diệp Mặc có được cái thẻ tiên tinh này, hắn cũng không dám đi lấy thử.

Hắn không biết là những thẻ tiên tinh này có lưu tên hay không, mà cho dù là không lưu tên, thì hắn cũng không dám thử. Hắn chỉ có một sản nghiệp là đan lâu mà thôi, đột nhiên lại có thể đi lấy được nhiều tiên tinh như vậy, thì có là đứa ngốc cũng sẽ hoài nghi hắn.

Sau khi lấy ra một phần tiên tinh trong nhẫn trữ vật, thì Diệp Mặc liền đem toàn bộ số còn lại vào Thế giới trang vàng.

- Tôi sợ cái nhẫn trữ vật kia có ký hiệu thần thức, tốt nhất là nên ném nó đi.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc phát tài thì trong lòng cũng rất vui, nhưng

cô vẫn nhắc nhở Diệp Mặc cẩn thận một chút.

- Không có vấn đề gì.

Diệp Mặc khoát tay.

Nếu có người có thể sử dụng thần thức quét tới Thế giới trang vàng của hắn, thì hắn đã sớm chết rồi, đâu thể chờ tới ngày hôm nay chứ.

Thấy Diệp Mặc tự tin như vậy, thì Chân Băng Du cũng không nói tiếp nữa. Cô thấy Diệp Mặc lại lần nữa lấy bức tranh sơn thủy kia ra, thì liền nhíu mày hỏi:

- Bức tranh sơn thủy này là vật gì? Sao lại lợi hại thế?

Diệp Mặc nhìn bức tranh sơn thủy trong tay mình, rồi lắc đầu nói:

- Đây hẳn không phải là thứ đơn giản, nhưng nó cũng không phải là bản gốc, mà là một tiên khí nhái lại thôi. Hiện tại tôi không có thời gian nghiên cứu nó, chờ khi nào rảnh rỗi thì tôi mới xem lại.

Nói xong thì Diệp Mặc cũng đem bức tranh sơn thủy này ném vào trong Thế giới trang vàng.

Hai tháng nữa trôi qua, Diệp Mặc và Chân Băng Du đều ở hư không này để bắt 'Hư không phi tuyết'. Trong ba lần Diệp Mặc gặp được 'Hư không phi tuyết', thì chỉ bắt được có một miếng. Dù cho lưới thần thức của hắn đã vận dụng thuần thục rồi, thì cũng chẳng thể bắt được nổi cả ba miếng 'Hư không phi tuyết' kia.

'Hư không phi tuyết' phi hành trong hư không này cũng có tốc độ khác nhau, cho nên tốc độ chậm một chút thì Diệp Mặc còn có cơ hội, nhưng 'Hư không phi tuyết' có tốc độ quả thực là quá nhanh, nên thần thức của hắn vừa mới thấy được nó, thì 'Hư không phi tuyết' đã chạy ra khỏi lưới thần thức của hắn rồi, căn bản là không có cơ hội cho hắn ra tay trói buộc.

Thời gian đã trôi qua gần nửa năm, Diệp Mặc lại mang theo Chân Băng Du lặng lẽ trở về tiên thuyền. Lần này đi hư không thì hắn thu hoạch cũng không nhỏ, vì không chỉ đơn thuần bắt được hai miếng 'Hư không phi tuyết', mà còn kiếm được một lượng tiên tinh lớn nữa.

Vốn luyện chế 'Phi tuyết đan' thì ngoài 'Hư không phi tuyết' ra Diệp Mặc vẫn còn thiếu vài loại tiên linh thảo khác. Nhưng việc đó đã được nhẫn trữ vật của tên tiên chấp sự Đại Ất Tiên kia giải quyết giúp rồi, vì trong chiếc nhẫn trữ vật Diệp Mặc lấy được còn có hơn mười gốc tiên linh thảo cấp sáu, hơn nữa Diệp Mặc còn từng thu thập được rất nhiều tiên linh thảo trong Hỗn Độn Tinh Vực, cho nên lần này trở về thì đã có đủ tài liệu để luyện chế 'Phi tuyết đan' rồi.

...

Khi Diệp Mặc và Chân Băng Du trở lại phường thị khoang thuyền trung đẳng thì cũng không lập tức khai trương lại đan lâu, mà tiếp tục đóng cửa để luyện đan. Vì hiện tại tiên tinh trên người Diệp Mặc có rất nhiều, cho nên việc làm ăn cũng không cần phải vội.

Thánh thủ tiên cô Thải Dĩ quả nhiên là không gạt người. Chỉ ngắn ngủi có hai tuần, thì Chân Băng Du đã cảm giác được sự khác biệt rồi. Cô biết là sau khi cô sử dụng 'Phi tuyết đan' thì tiên linh căn của cô sẽ không tiếp tục niết hóa nữa. Chỉ cần sau này tìm được 'Tịnh linh tâm liên', thì cô có thể bình phục hoàn toàn rồi.

Lại một tháng nữa trôi qua, tiên thuyền tiếp tục đóng lại cấm chế ra ngoài hư không và tiếp tục phi hành, lúc này thì đan lâu của Diệp Mặc cũng chính thức khai trương trở lại.

Lúc này thì người đầu tiên tới đan lâu của hắn cũng là Dư Liên Tang.

Dư Liên Tang vừa bước vào trong đan lâu thì đã ôm quyền chúc mừng Diệp Mặc:

- Diệp đại sư, chúc mừng anh an toàn trở về. Lần này thì có tới gần ngàn tiên nhân trong tiên thuyền không trở về được đấy.

Đối với Dư Liên Tang mà nói, thì việc Diệp Mặc chết ở trong hư không hoàn toàn không có lợi gì với y cả. Còn đối với Diệp Mặc mà nói, thì quyền lực của Dư Liên Tang ở trên tiên thuyền này cũng không lớn, nhưng sự trợ giúp của y thì lại không hề nhỏ.

Trong lòng Diệp Mặc cũng cả kinh, tiên thuyền chỉ dừng lại một lần, mà tổn thất nhiều tiên nhân như vậy, quả thực là lợi hại. Nhưng Diệp Mặc đã thử qua sự nguy hiểm trong giới vực hư không, cho nên nếu như hắn không có Thế giới trang vàng, thì có lẽ cũng không thể nào trở về được.

- Tôi chỉ vừa ra ngoài, thì cũng biết với tu vi hiện tại của tôi không thể nào ở lại lâu trong giới vực hư không được, cho nên tôi đã trở về từ sớm rồi.

Diệp Mặc vội vàng nói.

Dư Liên Tang gật đầu:

- Về sớm cũng tốt, vì với bản lĩnh của anh, cho dù không đi ra giới vực hư không cũng không có vấn đề gì lớn.

Dư Liên Tang hàn huyên một hồi cùng Diệp Mặc, nói về một số chuyện xảy ra trong lần dừng lại này của tiên thuyền, sau đó lại nhờ Diệp Mặc luyện chế giúp một lò đan dược. Lúc này y mới cảm thấy mỹ mãn mà cáo từ.

Sau khi Dư Liên Tang đi rồi, thì Chân Băng Du mới giật mình nói:

- Tiên thuyền này mới chỉ dừng lại có một lần đã chết nhiều người như vậy, vậy nếu dừng lại thêm vài lần nữa thì sẽ chết mất bao nhiều người đây?

- Chỉ sợ rằng đây không phải là một vùng đất yên lành.

Diệp Mặc trầm giọng. Hắn cảm giác cái tiên thuyền này cũng không hề

xem trọng cái mạng nhỏ của các tiên nhân như hắn. Dường như cái tôn chỉ duy nhất của tiên thuyền này chỉ là kiếm thật nhiều tiên tinh, liên tục cướp đoạt tiên tinh của các tiên nhân mà thôi.

- Cũng may là cái tiên thuyền này cuối cùng cũng còn có chút nguyên tắc, chí ít không để các tiên nhân trên này cướp đoạt tiên tinh của nhau. Chúng ta chỉ cần có đủ tiên tinh, vậy thì có thể chống đỡ được.

Diệp Mặc liền an ủi Chân Băng Du một câu.

- Cậu nói xem mấy người Bành Cảm Đương và Hàn Trường Điền có lai lịch gì? Bọn họ dường như là có lai lịch rất lớn, vì trên tiên thuyền này thì ngoại trừ việc ở lại trong hư không, thì cũng không còn cái gì khác, nhưng vì sao bọn họ lại có nhiều tiên tinh như vậy?

Đối với việc Diệp Mặc khổ cực cố gắng thì mới có thể miễn cưỡng đặt chân trên khoang thuyền trung đẳng này, còn ba người Bành Cảm Đương thì lại rất nhẹ nhàng đơn giản mà sống ở đây làm cho Chân Băng Du rất khó hiểu.

Diệp Mặc khoát tay:

- Băng Du sư tỷ, sau này chúng ta không nên nói nhiều với bọn họ. Tôi khẳng định là lai lịch của họ không tầm thường, nhưng bất luận là họ có mưu đồ gì, thì cũng không có quan hệ với chúng ta...

Lời của Diệp Mặc còn chưa nói hết, thì đã ngừng lại nhìn xuống dưới lầu. Chỉ một lát sau, thì Bành Cảm Đương đã xuất hiện phía dưới đan lâu của Diệp Mặc.

Từ khí tức trên người của Bành Cảm Đương, thì Diệp Mặc biết rằng y chắc chắn đã đi vào giới vực hư không.

- Diệp đại sư!

Bành Cảm Đương vừa vào cửa thì đã ôm quyền chào hỏi Diệp Mặc. Từ

sau lần Diệp Mặc cự tuyệt lời mời của Hàn Trường Điền, thì Bành Cảm Đương đã đổi cách xưng hô huynh đệ với Diệp Mặc trở thành 'Diệp đại sư' rồi.

- Bành huynh, mời ngồi.

Diệp Mặc lập tức đứng lên rồi mời Bành Cảm Đương ngồi xuống.

Trong mắt Bành Cảm Đương lộ ra vẻ xấu hổ rồi nói:

- Diệp đại sư, vốn là tôi sẽ giúp cậu giới thiệu vài vụ làm ăn trên khoang thuyền thượng đẳng đấy, đáng tiếc là người khác đều không tin tưởng lời tôi nói. Tôi rất xin lỗi, nếu như cậu thiếu tiên tinh, thì tôi có thể...

Diệp Mặc vôi xua tay:

- Không cần, đa tạ Bành huynh. Tuy rằng làm ăn ở đây không được tốt lắm, nhưng tôi vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Sau khi do dự một hồi lâu, thì Bành Cảm Đương bỗng nhiên bày ra bộ dáng kiên định rồi nói:

- Diệp huynh, nếu có một ngày cậu thực sự quá khó khăn, thì cậu cứ tới khoang thuyền thượng đẳng tìm tôi, cho dù là tôi có phải hạ thấp mặt mũi thì cũng sẽ giúp cậu.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đa tạ Bành huynh, nói không chừng là sẽ có lúc tôi tới tìm Bành huynh.

Đồng thời trong lòng Diệp Mặc cũng cười nhạt. Bành Cảm Đương mở to mắt mà nói dối như thế này, có thể nói nếu mà y thực sự muốn giúp mình, thì quả thực là quá dễ dàng rồi. Cho nên Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không tin lời y, vì nếu như y tìm không được người đến ủng hộ cho đan lâu của mình, thì ngày trước y đã không ba hoa khoác lác như vậy rồi.

Hôm nay nguyên nhân chủ yếu mà y tới nơi này, chỉ sợ là y biết việc mình đi giới vực hư không, sau đó muốn xem hoàn cảnh mình có dư dả hay không mà thôi. Điều này nói rõ rằng bọn họ đang rất cần một Tiên đan đại sư tứ phẩm.

Diệp Mặc chẳng muốn đi thám thính chuyện của Bành Cảm Đương làm gì cả, càng không muốn gia nhập vào cùng họ. Ngay khi hai người đang có chút khó xử, thì có ba tên Huyền Tiên vội vàng đi tới đan lâu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy ba người này đi tới, thì lập tức đứng lên. Bành Cảm Đương thấy vậy thì liền hướng Diệp Mặc cáo từ, vì từ biểu tình của Diệp Mặc, y cũng đã biết Diệp Mặc có quen biết với ba người kia rồi.

- Lam huynh, Hướng sư huynh, Đàm sư tỷ...

Ba người này vừa tới, thì Diệp Mặc cũng đã biết mục đích của họ rồi. Chỉ cần nhìn bộ dạng nghèo túng của họ, thì cũng biết rằng nếu không lên đây, thì chắc là sẽ đi luyện khoáng rồi.

- Diệp huynh, chúng tôi không ngờ là mới chưa được một năm, thì đã không chống đỡ nổi nữa rồi...

Khi Lam Địch Thanh thấy đan lâu mà Diệp Mặc mở ra, thì không khỏi thở dài một tiếng. Trong mấy người thì chỉ có tu vi của Diệp Mặc là thấp nhất, hơn nữa Diệp Mặc còn phải mang theo một người bệnh, nhưng kết quả là cuộc sống của Diệp Mặc lại là tốt nhất trong số họ khi ở trên tiên thuyền này.

Diệp Mặc đã từ trong miệng tên tiên chấp sự Đại Ất Tiên kia mà biết được một ít tình huống. Hắn biết rằng việc ba người Lam Địch Thanh rớt xuống tình trạng này cũng có chút quan hệ tới mình.

Diệp Mặc từ trong miệng Dư Liên Tang mà biết được, cho dù là tiên chấp sự của khoang thuyền hạ đẳng, thì cũng không thể nào mà diễu võ dương oai trên khoang thuyền trung đẳng được. Cái tên tiên chấp sự kia biết

được tin tức của mình, nên biết rằng khi đối mặt với mình y cũng không hỏi gì được khi còn ở trên tiên thuyền này, cho nên y liền thẳng thắn đi hỏi ba người Lam Địch Thanh.

Lam Địch Thanh thì vốn cũng không biết gì cả, cho nên tên Đại Ất Tiên kia cũng không ngừng mà bóc lột tiên tinh của ba người.

- Diệp huynh, nếu như tên tiên chấp sự họ Quế kia không mất tích trong hư không, thì sợ rằng ba người chúng tôi cũng không có cơ hội để tìm tới anh rồi. Tiên tinh trên người ba người chúng tôi cộng lại cũng tới mười triệu, nhưng đều bị tên tiên chấp sự họ Quế kia bóc lột hết.

Hướng Kỳ Lăng cũng có chút tức giận. Ở Cung Hoa Thiên thì y là một Huyền Tiên có địa vị nhất định, nhưng trên tiên thuyền này thì cái gì y cũng không bằng

Đừng nói là ba người đều tới từ Cung Hoa Thiên, mà cho dù là ba người không hề bị hắn liên lụy tới, thì Diệp Mặc hắn cũng đều sẽ trợ giúp một chút.

Thấy Lam Địch Thanh còn muốn nói gì nữa, thì Diệp Mặc liền khoát tay:

- Tất cả mọi người đều cùng tới từ một nơi, cho nên tôi tất nhiên nên hỗ trợ mọi người. Tôi sẽ cho mọi người mượn trước tiên tinh, chờ khi tôi có năng lực rồi, thì chúng ta sẽ cùng nhau định cư tại khoang thuyền trung đẳng này.

- Đa tạ Diệp huynh.

Ba người Lam Địch Thanh vội vàng cảm tạ. Y không phải là kẻ ngốc, hơn nữa tiên tinh trên tiên thuyền này quá mức quý giá, cho nên Diệp Mặc có thể cho bọn họ mượn hơn trăm ngàn tiên tinh thì họ cũng đã vô cùng cảm kích rồi. Đợi tới lần sau, không chừng là bọn họ cũng có thể đi ra ngoài thu thập vẫn thạch mà kiếm lấy chút tiên tinh.

Diệp Mặc lấy ra ba chiếc nhẫn trữ vật rồi nói:

- Tôi cho mọi người mượn mười lăm triệu tiên tinh trước, mỗi người lấy năm triệu. Sau này hết thì lại tính tiếp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1634

Hạt Giống Chứng Đạo

Ba người nhìn nhau. Bon họ muốn tìm Diệp Mặc để mượn chút tiên tinh, nhưng không ngờ là bọn họ còn chưa mở miệng hỏi, thì Diệp Mặc đã cho họ mượn nhiều tiên tinh như vậy rồi.

- Diệp huynh, như vậy nhiều quá.

Lam Địch Thanh vội vàng nói, vì ở trên tiên thuyền này rất khó kiếm tiên tinh. Đan lâu của Diệp Mặc thì nằm khuất ở một góc, nên việc làm ăn có thể nghĩ cũng biết là không quá tốt. Diệp Mặc có thể lấy ra ngần đấy tiên tinh cho họ mượn, thì không chừng là tiên tinh của riêng hắn đấy.

Diệp Mặc cười xua tay:

- Không nhiều lắm, tôi còn có một việc muốn nhờ mọi ngời hỗ trợ đây, đương nhiên là vấn đề này chỉ là thuận tiện nhờ mọi người mà thôi.

- Diệp huynh cứ nói, chỉ cần là việc Lam Địch Thanh tôi có thể làm được, thì tôi tuyệt đối sẽ không từ chối.

Lam Địch Thanh vội vàng tỏ thái độ, lập tức Đàm Tiêu Lan và Hướng Kỳ Lăng cũng đồng ý theo, nhất định muốn giúp đỡ cho Diệp Mặc.

- Vậy đã tạ mọi người.

Sau khi Diệp Mặc ôm quyền cảm tạ thì liền nói tiếp:

- Bởi vì đẳng cấp pháp bảo của tôi quá thấp, cho nên cần có một số tài liệu luyện khí đỉnh cấp. Cho nên nếu ở khoang thuyền hạ đẳng có người nào

bán ra loại đỉnh cấp tài liệu như thế thì xin ba vị xem giúp tôi một chút.

Lời này của Diệp Mặc cũng không phải là nói bừa, vì hắn đã lấy được một ít tài liệu và tiên linh thảo từ trong nhẫn trữ vật của tên tiên chấp sự kia. Nhưng hắn lại phát hiện được nhưng tài liệu kia có rất ít thứ đẳng cấp cao, vì thế hắn lập tức đoán rằng các tiên nhân ở khoang thuyền hạ đẳng do luôn bị tên tiên chấp sự kia bóc lột cho nên đều không hề muốn xuất ra tài liệu đỉnh cấp.

Số lượng tiên nhân ở khoang thuyền hạ đẳng nhiều hơn ở đây, nên hẳn là luôn phải có vài người có thứ đỉnh cấp, chỉ là họ luôn giấu chúng thật kỹ mà thôi. Nhưng người này một khi đã không còn tiên tinh, thì cho dù là đồ tốt mấy cũng sẽ phải lấy ra bán, mà hắn thì lại luôn cần những thứ tài liệu đỉnh cấp như vậy.

Theo tu vi của hắn đề thăng, thì đẳng cấp của Tử Đao càng lúc càng không theo kịp nữa. Cho nên hắn cần phải tìm được tài liệu luyện khí đỉnh cấp để thăng cấp cho Tử Đao, ít nhất phải để cho Tử Đao của hắn ngang hàng với Hắc Thạch Cân.

- Chuyện này thì không có vấn đề gì. Diệp huynh yên tâm, tôi nhất định sẽ chú ý giúp huynh. Chỉ là không biết Diệp huynh có yêu cầu gì với các loại tài liệu đây?

Trong lòng Lam Địch Thanh thì vô cùng cảm kích Diệp Mặc, cho nên lời hắn vừa nói ra, y đã lập tức nhận giúp đỡ rồi.

- Đẳng cấp càng cao thì càng tốt, tốt nhất là phải vượt qua tiên tài tứ phẩm.

Diệp Mặc đáp. Hắn không thể nào sử dụng tài liệu đẳng cấp thấp để thăng cấp Tử Đao được.

...

- Lam huynh, Diệp Mặc có thể mở được một đan lâu, thì chí ít hắn

phải là một Tiên đan sư tam phẩm phải không?

Sau khi ba người rời khỏi đan lâu của Diệp Mặc, thì Đàm Tiêu Lan mới hỏi.

- Không phải, tôi đoán rằng Diệp Mặc hẳn là một đại sư Tiên đan tứ phẩm rồi, cô không thấy trên biển quảng cáo viết rằng có thể luyện chế các loại Tiên đan dưới tứ phẩm sao?

Sau khi Lam Địch Thanh nói xong, thì lại hít một hơi rồi nói tiếp:

- Tùy tiện tìm một đại sư Tiên đan tứ phẩm ở Cung Hoa Thiên thì đều là những tồn tại tôn quý, nhưng ở khoang thuyền trung đẳng thì đại sư Tiên đan tứ phẩm cũng không ít, cho nên Diệp huynh ở đó chắc cũng khá khó khăn. Lúc này hắn lấy ra nhiều tiên tinh để giúp chúng ta như vậy, thì hẳn là tiên tinh của riêng hắn, cho nên Lam Địch Thanh tôi nhất định sẽ tận lực giúp hắn tìm kiếm các loại tiên tài cao cấp.

- Tôi cũng thế.

Đàm Tiêu Lan và Hướng Kỳ Lăng liền nói dứt khoát.

...

Sau khi ba người Lam Địch Thanh rời đi rồi, thì Diệp Mặc và Chân Băng Du lại khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu. Ngoại trừ Dư Liên Tang thỉnh thoảng tới tìm Diệp Mặc tâm sự ra, thì Bành Cảm Đương cũng chẳng lần nào xuất hiện nữa.

Ngoại trừ trả phí thuê cửa hàng ra, thì mỗi tháng hắn cũng có thể giữ lại được khá nhiều tiên tinh. Mặc dù có tiên nhân tới tìm hắn để nhờ luyện chế Tiên đan ngũ phẩm, nhưng Diệp Mặc đều lấy lý do không thể luyện chế mà cự tuyệt.

Sau khi linh căn của Chân Băng Du đã không còn tiếp tục niết hóa, thì cô cũng ít suy nghĩ linh tinh hơn trước, mà tiếp tục khôi phục lại công việc tu

luyện như trước đây.

Chỉ có mỗi Diệp Mặc là ngày ngày đều thôi diễn trận pháp ở đan lâu. Hắn không dám tiến vào Thế giới trang vàng để tu luyện, cho nên chỉ có thể làm loại chuyện khô khan này hàng ngày mà thôi.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, lại một năm nữa đã qua. Trong thời gian này thì Lam Địch Thanh có tới tìm Diệp Mặc hai lần, mang tới cho hắn một khối tiên tài tứ phẩm là 'Cực hỏa mộc' và một miếng tiên tài ngũ phẩm 'Phong lôi kim'. Đáng tiếc là hai loại tài liệu này cũng không có trợ giúp gì lớn đối với Diệp Mặc.

Yêu cầu thăng cấp Tử Đao của Diệp Mặc rất hà khắc, nếu như không đạt được yêu cầu, thì hắn thà rằng không thăng cấp Tử Đao nữa.

Hôm nay Diệp Mặc đang ở đan lâu của mình thôi diễn tiên trận cấp ba, thì Bành Cảm Đương lại lần nữa đi tới đan lâu của hắn. Lần này chỉ có điều khác với nhưng lần trước muốn mời Diệp Mặc gia nhập, chính là thoạt nhìn thì Bành Cảm Đương có vẻ khá tiều tụy, dường như là có tâm tư gì đó.

- Bành huynh.

Diệp Mặc vẫn nhiệt tình như trước đây.

Bành Cảm Đương thì lại không hề ngồi xuống mà nhìn Diệp Mặc một lát, sau đó mới ôm quyền nói:

- Diệp huynh đệ, lần này tiên thuyền lại muốn dừng lại ở hư không nửa năm, tôi muốn đi hư không một chuyến...

Khi mà Diệp Mặc còn tưởng rằng Bành Cảm Đương sẽ mời mình đi cùng vào hư không, thì Bành Cảm Đương lại nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi nói một các ngưng trọng:

- Diệp huynh đệ, tôi biết rằng thành tựu tương lai của cậu là không có giới hạn. Cậu đã giúp đỡ tôi, cho nên tôi cũng muốn giúp đỡ lại cậu một

chút, nhưng không ngờ là mình lại làm liên lụy tới cậu. Đáng tiếc chính là ở đây là trên tiên thuyền, chứ không phải là Thiên Vực, nên dù tôi có lòng cũng chỉ đành bất lực...

Diệp Mặc nhíu mày:

- Bành huynh, huynh có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, tôi có thể đặt chân ở đây, thì kỳ thực huynh cũng đã giúp tôi không ít rồi.

- Đã như vậy, tôi cũng không khách khí nữa.

Bành Cảm Đương nói xong thì liền trực tiếp đưa tay lên móc vào mắt của mình khiến Diệp Mặc cả kinh trong lòng, nhưng hắn vẫn không hề cản y lại, vì y chính là đang móc vào con mắt vốn đã bị hư của mình. Nhưng thực tế thì Diệp Mặc không rõ rằng y muốn làm gì.

Bành Cảm Đương lúc này đã lấy ra một viên ngọc thạch trong sáng vô cùng từ trong con mắt hỏng của mình, sau đó lập tức nuốt một viên đan dược xuống. Sau khi vận chuyển tiên nguyên thì con mắt bị hư kia cũng rất nhanh phục hồi lại bình thường.

- Mắt của tôi thực ra có thể chữa lành, nhưng tôi không muốn chữa, cũng là vì con mắt đó vốn là do chính tôi làm hỏng. Nguyên nhân thì chính là vì nó.

Bành Cảm Đương nói xong thì chỉ vào viên ngọc thạch trong sáng ở trong lòng bàn tay rồi nói.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn chằm chằm vào viên ngọc thạch trong lòng bàn tay của Bành Cảm Đương rồi hỏi:

- Đây là cái gì?

Bành Cảm Đương nắm tay lại rồi trầm giọng:

- Diệp huynh đệ, cậu là đại sư Tiên đan, vậy không biết cậu đã nghe nói

qua ở trên Tiên Giới này tu luyện tới cực hạn là đẳng cấp gì chưa?

- Không phải là Tiên Đế sao?

Diệp Mặc biết nếu như vấn đề chỉ đơn giản như vậy thì Bành Cảm Đương sẽ không hỏi hắn.

Quả nhiên Bành Cảm Đương liền lắc đầu:

- Không phải, Tiên Đế không phải là cực hạn, mà là sau khi Tiên Đế đã chứng đạo thì mới là cực hạn. Chỉ có tiên nhân sau khi đã ‘Chứng đạo’ thì mới chân chính là cường giả đỉnh cao của Tiên Giới. Mà từ cổ chí kim, Tiên Đế cũng có rất nhiều, trong đó càng có nhiều người kinh tài diễm diễm, và vô số năm qua cũng chẳng bao giờ thiếu các loại thiên tài cả, nhưng mà người có thể 'Chứng đạo' thì lại rất hiếm khi nghe nói tới, cậu biết vì sao không?

Diệp Mặc lắc đầu:

- Tôi không biết, mong Bành huynh chỉ giáo cho.

Bành Cảm Đương nói:

- Bởi vì Thiên Địa không được đầy đủ, thiếu mất một. Tiên Đế muốn 'Chứng đạo' thì nhất định phải có được 'Hỗn độn tử mông chủng tử', mà 'Hỗn độn tử mông chủng tử' cũng là cùng được sinh ra đồng thời với vũ trụ. Mười hạt 'Tử mông chủng tử' sau khi được sinh ra trong Thiên Địa thì liền thiếu đi một hạt, vì nó đã lập tức bỏ chạy. Cho nên tối đa trong Thiên Địa cũng chỉ có chín vị Tiên Đế đã 'Chứng đạo' mà thôi.

- Mỗi một tiên nhân đã 'Chứng đạo', thì thần thông đều có thể tung hoành khắp vũ trụ, thậm chí lật tay một cái là có thể hủy diệt toàn bộ 'Ba mươi ba Thiên Vực'. Cho nên đối với tất cả các tiên nhân, thì 'Hỗn độn tử mông chủng tử' mới là thứ trân quý nhất. Vì sau khi một vị 'Chứng đạo' Tiên Đế nào đó ngã xuống, thì hạt 'Hỗn độn tử mông chủng tử' của vị Tiên Đế đó cũng không biến mất, mà chỉ tự động ẩn nấp trong vũ trụ chờ đợi người hữu

duyên mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nghe được tin tức này. Hắn khẳng định là rất nhiều Đại Tiên cũng không nhất định biết tới còn có loại 'Hỗn độn tử mông chủng tử' này tồn tại. Hắn cũng không biết tại sao hôm nay Bành Cảm Đương lại phải nói chuyện này với hắn, còn cái hạt ngọc thạch to bằng hạt gạo trong tay Bành Cảm Đương là cái gì, chẳng lẽ chính là 'Hỗn độn tử mông chủng tử' sao? Là thứ có thể giúp Tiên Đế 'Chứng đạo' sao?

Thấy biểu tình kinh dị của Diệp Mặc, thì Bành Cảm Đương liền tiện tay thiết lập mấy đạo cấm chế, sau đó mới nói tiếp:

- Cậu đoán đúng rồi, viên ngọc thạch trong tay tôi chính là 'Hỗn độn tử mông chủng tử', chỉ là cần phải mở ra thì mới được. Nhưng hiện tại không thể mở ra, vì một khi mở ra, khí tức hỗn độn sẽ tràn ra ngoài, bất luận là ai cũng không thể nào cứu được chúng ta nữa.

Nói xong thì y liền nhìn chằm chằm Diệp Mặc, phát hiện Diệp Mặc chỉ nhíu mày, dường như cũng không hề bị cái 'Hỗn độn tử mông chủng tử' này hấp dẫn, thì Bành Cảm Đương liền lộ ra ánh mắt tán thưởng. Y quả nhiên là không nhìn lầm Diệp Mặc. Cái tên Huyền Tiên trước mặt y này tuyệt đối không phải loại người bình thường.

Tuy rằng Diệp Mặc bất động thanh sắc, nhưng y cũng biết là Diệp Mặc vẫn chưa rõ sự trân quý của 'Hỗn độn tử mông chủng tử' cho nên mới như thế. Nhưng cho dù là vậy, thì Diệp Mặc có thể có được biểu tình trấn định như vậy, thì y cũng đã có vài phần kính trọng rồi.

- Hiện tại tôi sẽ đem hạt 'Hỗn độn tử mông chủng tử' này tặng cho cậu.

Bành Cảm Đương nói xong thì liền cầm viện ngọc thạch nhỏ trong sáng đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không vươn tay ra, vì hắn cho tới bây giờ vẫn không tin

rằng trời sập xuống còn nện thẳng vào đầu mình. Thái độ làm người của Bành Cảm Đương không tệ, Diệp Mặc cũng rất tán thưởng, nhưng muốn hắn tin tưởng việc Bành Cảm Đương sẽ đưa cho hắn một hạt giống 'Chứng đạo', thì hắn tuyệt đối không tin.

Thấy Diệp Mặc không hề tiếp nhận, thì Bành Cảm Đương cười khổ:

- Diệp huynh đệ, cậu biết thứ này một khi tiết lộ ra ngoài, thì toàn bộ 'Ba mươi ba Thiên Vực' sẽ có bao nhiêu người muốn đi cướp đoạt nó hay không?

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Tôi không biết, nhưng tôi biết, nếu như nó quả thật là 'Hỗn độn tử mông chủng tử', có thể giúp cho Tiên Đế 'Chứng đạo', thì cũng sẽ không tới phiên tôi sử dụng, huống chi cái hạt giống này còn là của huynh.

Bành Cảm Đương biết Diệp Mặc hoài nghi, cho nên y liền thở dài:

- Cậu khẳng định là nghĩ rằng tôi vì sao không tự mình giữ lấy hạt giống này, hoặc là đưa cho Hàn Trường Điền hay Thải Dĩ tiên cô? Nói không chừng là cậu còn đang nghi ngờ rằng tôi sao lại có thể tặng cho cậu cái loại hạt giống trân quý vô bì này đúng không?

Diệp Mặc trầm mặc không nói, trên thực tế thì hai vẫn đề này hắn cũng không nghi ngờ. Nhưng loại đồ vật trân quý này, mà Bành Cảm Đương lại giao cho một người có giao tình hết sức bình thường như hắn thì hắn tuyệt đối sẽ không tin.

- Bởi vì tôi chính là hậu nhân của Viễn Cổ Đại Đế Bành Dục. Sở dĩ tôi giao hạt giống này cho cậu, là vì tôi đã không còn lựa chọn khác nữa rồi. Lần này ra ngoài hư không, tôi khẳng định là mình không thể nào trở về được, hơn nữa tôi còn biết lát nữa Hàn Trường Điền sẽ tới tìm cậu. Nếu như cậu không dám nhận, vậy thì tôi cũng sẽ không nói nữa.

Bành Cảm Đương lộ ra ánh mắt bi phẫn rồi nói.

Nói xong thì y lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi nói tiếp:

- Nếu như cậu nguyện ý tin tưởng tôi, thì hãy tiếp nhận hạt giống 'Hỗn độn tử mông chủng tử' này đi, nhưng cậu phải đáp ứng tôi hai điều kiện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1635

Phó Thác Của Bành Cảm Đương

Trong mắt Diệp Mặc cuối cùng chợt hiện ra một tia sáng cực nóng, nhìn chằm chằm viên ngọc thạch lớn cỡ hạt đậu phộng trong tay Bành Cảm Đương không hề dời đi.

Bành Cảm Đương thì giống như là không thấy ánh mắt của Diệp Mặc, mà nhìn thẳng Diệp Mặc nói:

- Điều kiện thứ nhất, nếu có một ngày cậu có thể chứng Vô Thượng đại đạo, xin hãy giúp tôi điều tra một chút Bành Dục Đại Đế là bị ai hãm hại, nếu có khả năng, xin hãy giúp Bành Dục Đại Đế báo thù.

Nói xong thấy Diệp Mặc vẫn cứ nhìn chằm chằm 'tử mông chủng tử' trong tay gã với ánh mắt cực nóng, Bành Cảm Đương tiếp tục nói:

- Điều kiện thứ hai. . .

Nói đến đây, trong mắt Bành Cảm Đương lộ ra vẻ hiu quạnh, lắc đầu nói:

- Điều kiện thứ hai coi như xong đi, chỉ cần có thể trả được mối thù của Bành Dục Đại Đế, Bành Cảm Đương tôi cho dù không thể luân hồi, cũng mãn nguyện rồi. . .

Diệp Mặc thở dài, ánh mắt dời khỏi hạt giống chứng đạo trong tay Bành Cảm Đương, nhìn Bành Cảm Đương hỏi:

- Bành huynh, vật quý giá như vậy, tôi sợ. . .

- Diệp huynh đệ, cậu cũng biết hiện tại tôi đã không còn đường nào có thể đi được nữa rồi, nguyên nhân thì tôi không thể nói cho cậu biết vì có liên quan đến thiếu chủ. Tôi vốn nên nói cho cậu biết chuyện của Hàn Trường Điền, nhưng sư phụ tôi đã thề, tuyệt đối không thể bán đứng thiếu chủ. Nếu không phải lần này tôi biết đã đi rồi thì không cách nào trở về nữa, tôi cũng khó lắm mới ra được quyết định này. Tôi nghĩ thiếu chủ Trường Điền chắc là đã biết trên người tôi có một kỳ bảo, chỉ có điều chắc y vẫn chưa biết thứ trên người tôi là 'Hỗn Độn Tử Mang chủng tử'.

Vẻ hiu quạnh trong mắt Bành Cảm Đương càng đậm thêm.

- Bạn bè thân thiết của tôi trên tiên thuyền này đều là người của thiếu chủ Trường Điền, nhưng tôi lại coi trọng cậu. Khi cậu còn là Huyền Tiên sơ kì đã có thể giết Huyền Tiên hậu kỳ, hơn nữa trình độ luyện đan tương lai tuyệt đối sẽ không chỉ là đại sư tiên đan tứ phẩm. Huống chi tuổi của cậu chắc còn rất nhỏ, thậm chí nhỏ hơn cả suy đoán của tôi, cho nên tôi cảm thấy tương lai cậu chắc chắn có thể chứng đạo thành công.

Bành Cảm Đương nói xong lời này, Diệp Mặc lập tức liền biết đối phương đã điều tra về hắn. Nhưng hắn không hề để ý chút nào, với thực lực và khả năng của Bành Cảm Đương, nếu không điều tra hắn, hắn mới thấy kì quái đó.

Diệp Mặc thấy Bành Cảm Đương đợi mình trả lời, hắn gật đầu. Lấy ra một cái hộp ngọc mở ra, hai tay nâng hộp ngọc đến trước mặt Bành Cảm Đương, trong mắt càng cực nóng nói:

- Bành huynh, Thiên Giới kỳ bảo như vậy, anh sẵn lòng để lại cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không phụ tấm lòng của anh. Xin Bành huynh yên tâm, nếu tôi có thể chứng đạo, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Trong mắt Bành Cảm Đương lại lần nữa lộ ra vẻ hâm mộ như lúc trước nói:

- Tôi biết cậu là một người có thể gánh vác, tôi không nhìn lầm cậu.

Hạt giống này để lại cho cậu đấy. Tôi tin tưởng cậu có thể chứng đạo thành công, tôi cũng tin tưởng cậu có thể tra ra được chuyện của Bành đế.

Nói xong Bành Cảm Đương trịnh trọng cẩn thận cầm hạt giống chứng đạo trong tay để vào trong hộp ngọc trong lòng bàn tay Diệp Mặc rồi mới nói:

- Tôi phải rời khỏi tiên thuyền vào hư không rồi, cậu bảo trọng. . .

Bành Cảm Đương dứt khoát không do dự xoay người, nhanh chóng đi tới cửa rồi mới quay đầu nói với Diệp Mặc:

- Cha của thiếu chủ Trường Điền đã từng là thiên chủ một thiên vực, y ở lại đây là có chuyện quan trọng cần làm. . . Nói chung, cậu nên cẩn thận một chút với y và người của y Sau khi nói xong câu này, Bành Cảm Đương mới vội vội vàng vàng rời khỏi đan lâu của Diệp Mặc, xoay người biến mất không thấy đâu.

Diệp Mặc khép hộp ngọc lại, sắc mặt không hề dễ coi. Tia sáng cực nóng trong mắt trước đó, đã sớm biến mất không còn chút gì.

- Tôi nghe thấy hết rồi, lẽ nào thật sự là có hạt giống chứng đạo Hỗn Độn Tử Mang?

Chân Băng Du đứng ở cửa lầu hai nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc không trả lời, trực tiếp đóng cửa đan lâu lại, đặt cấm chế rồi mới lên lầu đem Chân Băng Du về phòng nói:

- Nếu tôi đoán không sai. Hạt giống chứng đạo hẳn là có tồn tại, chín hạt giống mà Bành Cảm Đương nói có thể là sự thực.

Chân Băng Du nghe Diệp Mặc nói xong, trong mắt lộ ra một chút ao ước, thở dài nói:

- Người này thật sự là quá chính trực rồi, thậm chí ngay cả hạt giống

chứng đạo này cũng sẵn lòng lấy ra nữa.

- Cô tin hả?

Diệp Mặc lại lần nữa đặt vài cấm chế lên hộp ngọc trong tay, lại dùng một hộp ngọc lớn hơn để cất vào, lúc này mới nhìn chằm chằm Chân Băng Du hỏi.

Thấy động tác cẩn thận dè dặt của Diệp Mặc, Chân Băng Du giật mình hỏi,

- Lẽ nào cậu hoài nghi lời của gã là giả? Nhưng vừa nãy lúc gã nói chuyện, tôi cũng thấy rồi. Vậy thì sao có thể là giả? Cho dù là vẻ tán thưởng của gã đối với cậu cũng xuất phát từ nội tâm.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

- Băng Du sư tỷ, chúng ta cũng coi như là bạn bè tương đối tốt đúng không?

- Đương nhiên.

Chân Băng Du gật đầu nói:

- Tôi không có bạn bè. Nếu như nhất định phải nói là có một người bạn, thì đó chính là cậu.

- Ừh.

Diệp Mặc gật đầu tiếp tục nói:

- Nếu cô có một hạt giống chứng đạo, cô phải đi làm một việc cực kỳ nguy hiểm, thậm chí chín mươi chín phần trăm có thể ngã xuống, trước khi làm việc đó cô sẽ đưa hạt giống chứng đạo cho tôi chứ?

- Sẽ

Chân Băng Du không chút do dự nói.

Diệp Mặc vô lực vò vò tóc nói, - Được rồi, tôi đổi cách nói khác, nếu không phải là tôi, là một người khác quen thuộc với cô, ví dụ như. . . như. . . Được rồi, ví dụ như là sư tỷ Niệm Mân hoặc là sư huynh Hải Xuyên Vũ, cô có thể cho họ hạt giống chứng đạo không?

- Không.

Chân Băng Du lại lần nữa không chút do dự nói.

Diệp Mặc vỗ tay một cái nói:

- Đúng rồi, chính là đạo lý này, nếu quả thật là hạt giống chứng đạo của tiên đế, thứ quý giá trong trời đất không gì sánh kịp như thế, Bành Cảm Đương há có thể dễ dàng tặng cho tôi? Huống chi hiện giờ gã đã chết đâu?

Nói xong, Diệp Mặc mới nhớ tới lời nói mới rồi của Chân Băng Du, trong lòng hắn có chút kỳ quái, tại sao Chân Băng Du có thể nói sẵn lòng đưa hạt giống chứng đạo cho hắn trước khi chết? Nếu như đổi lại là hắn, cho dù là có một tia hi vọng sống sót, hắn cũng sẽ không đưa thứ này cho người khác.

- A...

Chân Băng Du cắt ngang nghi hoặc của Diệp Mặc, nhìn chằm chằm cái hộp ngọc Diệp Mặc để ở một bên hỏi:

- Cậu nói là, là. . .

Diệp Mặc phục hồi tinh thần, ngưng trọng gật đầu nói:

- Nếu như tôi không có đoán sai, hạt giống chứng đạo trong tay tôi đây chắc chắn có vấn đề. Giao hảo giữa tôi và Bành Cảm Đương vẫn chưa tốt tới mức đó, tôi không biết chuyện giữa gã và Hàn Trường Điền, nhưng quan hệ của gã và Hàn Trường Điền tuyệt đối không đơn giản. Lúc đầu khi gã đến

mua đan dược, cái vẻ lo lắng trong mắt kia đều xuất phát từ nội tâm.

- Nhưng tôi thấy giọng điệu và vẻ hâm mộ đối với cậu đều là thật mà.

Chân Băng Du nói xong, hình như nghĩ tới cái gì đó, lại nói tiếp:

- Cậu nói Bành Cảm Đương có thể phát hiện tôi ở cửa nghe trộm và nhìn lén không? Sau đó biểu diễn cho tôi xem.

Diệp Mặc ngạo nghễ nói:

- Gã vẫn chưa có bản lãnh lớn như vậy đâu, trận pháp của tiểu lâu này tôi đã sửa lại rồi, chỉ có thể nhìn từ trên xuống dưới, chứ không thể nhìn từ dưới lên trên, cho nên gã không biết cô đã nhìn thấy chuyện này. Nếu là gã biểu diễn, thì chỉ có thể là biểu diễn cho tôi xem thôi.

Diệp Mặc đã từng trải qua rất nhiều chuyện, hắn biết tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng chuyện tốt tự nhiên rơi xuống như vậy, lúc trước ở trong đầm băng của Hỗn Độn Tinh Vực xém chút nữa là hắn bị đoạt xá hoặc bị khống chế rồi. Lấy được hạt giống này, hắn cũng không vui vẻ, mà là kiêng dè và không biết làm sao. Hắn tự biết việc của mình, thời gian tu luyện của hắn không phải là dài lắm, chắc người khác cũng có thể nhìn ra một ít. Nếu có người đoạt xá, chắc hẳn hắn là đối tượng tốt nhất.

- Vậy đây là cái gì?

Chân Băng Du cũng có chút kiêng dè nhìn cái hộp ngọc Diệp Mặc để ở một bên.

Diệp Mặc lắc đầu,

- Tôi không biết, nhưng tôi đoán chắc sẽ không phải là hạt giống chứng đạo gì đâu, cũng sẽ không phải là thứ tốt gì. Cho dù là hạt giống chứng đạo, cũng sẽ không tới phiên tôi chứng đạo đâu. Người tu tiên, chỉ cần không chết, ai sẽ bỏ qua một cơ duyên như này? Huống chi Bành Cảm Đương chỉ có duyên gặp mặt vài lần với tôi? Cho dù là hâm mộ cũng không

hâm mộ tới mức này.

- Cậu sợ là đồ để đoạt xá, nên không dùng tay cầm trực tiếp, mà dùng hộp ngọc?

Chân Băng Du dường như đã hiểu vì sao Diệp Mặc không dùng tay cầm món đồ quý giá này rồi.

- Không sai, cho dù là biết dùng tay cầm không có vấn đề gì, tôi cũng sẽ chú ý một chút.

Diệp Mặc nói xong, trong lòng cũng rất là bất đắc dĩ.

Nếu như đổi lại là bất kỳ một tiên nhân nào, nói không chừng đã mừng rỡ vạn phần, thậm chí đã sớm quên hết mọi thứ nắm hạt giống này trong tay rồi. Đáng tiếc là, hiện tại người lấy được hạt giống chính là Diệp Mặc.

Diệp Mặc thực sự là có rất nhiều đồ tốt, đối với cái hạt giống chưa xác định được này chẳng hề nóng bỏng như mắt hắn biểu hiện ra kia. Nếu như bên trong Thế giới trang vàng không có nhiều thứ tốt như thế, nói không chừng Diệp Mặc cũng sẽ liều được ăn cả ngã về không, tìm một chỗ mở hạt giống này ra xem thử. Cho dù là hoài nghi, hắn cũng sẽ giữ lại hạt giống này, vì cơ duyên như này không phải là bất kỳ ai cũng có được, lỡ như bỏ lỡ mất thì sẽ vĩnh viễn hối hận.

Đáng tiếc là, hiện tại Diệp Mặc có 'Tam sinh quyết', có đủ các loại đồ tốt từ lúc khai thiên lập địa đến nay, hắn há có thể mạo hiểm vì một hạt giống không xác định? Cho dù là mang hạt giống vào Thế giới trang vàng, hắn cũng không muốn. - Vậy chúng ta làm gì bây giờ? Có cần ném thứ này đi không?

Chân Băng Du sau khi biết được sự đáng sợ của hạt giống này, trong mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng.

Diệp Mặc lại đặt thêm mấy chục cấm chế lên hộp ngọc kia, lấy ra một chiếc nhẫn, đưa hộp ngọc vào chiếc nhẫn rồi mới lắc đầu nói:

- Bây giờ tôi không có cách gì, đồ càng không thể quẳng đi vào lúc này, cho dù là muốn vứt đi, cũng phải ném vào trong hư không. Hơn nữa một khi chúng ta vứt đồ rồi, sẽ không cách nào trở lại tiên thuyền này nữa.

- Vậy chúng ta cứ ở lại hư không là được rồi.

Chân Băng Du buột miệng nói ra, cô cảm giác bản lĩnh của Diệp Mặc cứ ở trong giới vực hư không, cũng chưa chắc sẽ ngã xuống. Không Gian Bão Táp hư không khủng khiếp lúc trước, Diệp Mặc cũng có thể thoát ra được mà.

Cô nói xong liền biết là mình nói có chút không thực tế, ở trong giới vực hư không, một năm hai năm, Diệp Mặc có thể bảo đảm bọn họ không có chuyện gì, nhưng Tiên Nguyên và thần thức của một người là có hạn. Không có thời gian tu luyện, vĩnh viễn luôn trong quá trình sử dụng đan dược để khôi phục như vậy, rõ ràng là không ổn.

Khiến cô không ngờ chính là Diệp Mặc lại gật gật đầu nói:

- Có lẽ cách cô nói không sai, chúng ta chỉ có thể ở lại trong hư không thôi. Mấy gã khốn này, ông đây giúp đỡ bọn chúng, vậy mà lại tới ám toán ông.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1636

Tôi Ra Hai Trăm Triệu

Chân Băng Du bất đắc dĩ nhìn Diệp Mặc nói:

- Bây giờ cậu phát cáu ở đây cũng chẳng ích gì, nếu thực sự là không có nơi nào để đi, thì chúng ta vào hư không.

Diệp Mặc vừa muốn nói chuyện, liền cảm nhận được cấm chế ngoài cửa đã bị chạm đến.

- Là Hàn Trường Điền.

Chân Băng Du ngay từ đầu cũng cảm nhận được cấm chế bị chạm vào, lập tức nói ra.

- Tôi đi mở cấm chế.

Diệp Mặc nhanh chóng xuống dưới lầu mở cấm chế, Hàn Trường Điền có chút nôn nóng một mình đứng ở cửa đan lâu.

- Anh Hàn, mời vào...

Diệp Mặc lộ ra vẻ mừng rỡ nói.

Hàn Trường Điền rõ ràng là không có tâm tư tiến vào đan lâu của Diệp Mặc, chỉ có chút không yên lòng nói:

- Diệp đại sư, xin lỗi vì quấy rầy cậu bế quan, không biết Bành sư huynh đã tới đây chưa?

- Bành Cảm Đương là sư huynh?

Diệp Mặc lặp lại một câu rồi lập tức liền bừng tỉnh nói:

- Bành sư huynh có đến một lần, anh ấy nói muốn vào trong Hư không, có lòng đến tạm biệt tôi một lát.

Trong mắt Hàn Trường Điền lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, lập tức hỏi, - Vậy sư huynh có để lại đây cái gì không? Hoặc có nói gì không?

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Không có, lúc sắp đi Bành huynh chỉ nói nếu tiên tinh của tôi không đủ thì có thể mượn Hàn huynh một ít...

- Đương nhiên là được, Diệp đại sư cần bao nhiêu tiên tinh đều có thể hỏi tôi mượn, cái khác tôi không có, tiên tinh thì không ít, đừng nói Diệp đại sư là bạn của Bành huynh, cho dù không phải, Diệp đại sư cũng có ơn cứu mạng Hàn Trường Điền tôi, mấy miếng tiên tinh tầm thường có là gì chứ? Tôi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tôi còn tưởng Bành huynh hiểu lầm gì tôi, sau đó để thư lại ở chỗ cậu, không từ mà biệt tôi rồi. Ha ha, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.

Hàn Trường Điền không chút do dự khua tay nói. Gã biết Diệp Mặc sẽ không tìm gã mượn tiên tinh. Nếu Diệp Mặc sẵn lòng tìm người khác nhờ giúp đỡ như thế, thì lúc đầu đã nghe theo ý kiến của gã đến khoang hạng A ở rồi, chứ không tiếp tục chen chúc ở cái đan lâu nhỏ bé này.

Diệp Mặc cũng lộ ra vẻ vui mừng nói:

- Tiên tinh của tôi đúng là vẫn chưa đủ, Diệp mỗ phải cảm ơn Hàn huynh nhiều rồi.

Hàn Trường Điền sững sờ một lát, Diệp Mặc từ chối đến khoang hạng A cư trú, chính là vì không muốn mắc nợ ân huệ của gã, sao bây giờ lại phải vì mấy miếng tiên tinh tầm thường mà thiếu nợ ân huệ của gã? Không ngờ đúng là chuẩn bị tìm gã mượn tiên tinh rồi.

Không đợi Hàn Trường Điền nói, Diệp Mặc lại nói thêm:

- Tôi muốn đến khoang hạng A mua một ít tiên linh thảo, tôi vốn tưởng rằng ở đây có thể tích góp được một ít tiên tinh, không ngờ một thời gian dài như vậy rồi mà cũng chỉ có thể giữ cho mình ở lại khoang hạng B, ngay cả một miếng tiên tinh cũng không dư ra được.

Vừa lúc đó, Thông tấn châu của Hàn Trường Điền đột nhiên rung lên, gã cầm Thông tấn châu lên nhìn nhìn, nhíu mày, ngay sau đó liền lấy ra một tấm thẻ tiên tinh đưa cho Diệp Mặc nói:

- Chỗ tiên tinh này cậu cầm trước mà dùng, dùng không hết thì đưa lại cho tôi, nếu không đủ thì lại tìm tôi, tôi có việc đi trước đây.

Nói xong không đợi Diệp Mặc trả lời, đã đem thẻ tiên tinh nhét vào trong tay Diệp Mặc, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Diệp Mặc cầm lấy tấm thẻ tiên tinh này lại từ trong túi của mình lấy ra hai tấm thẻ tiên tinh khác, sau khi so sánh ba tấm thẻ tiên tinh này một lát, hắn phát hiện ba tấm thẻ tiên tinh này cũng tàm tạm, hẳn là loại không ghi danh.

- Sao cậu lại lấy thẻ tiên tinh của gã?

Chân Băng Du càng nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc cất thẻ tiên tinh đi, nói:

- Chúng ta sắp phải rời khỏi Tiên thuyền rồi, không có tiên tinh không được. Bây giờ trước tiên chúng ta đến khoang hạng A thu gom tiên linh thảo một chuyến, sau đó đi mau một chút, tiên thuyền này không phải chỗ cho chúng ta ở lại lâu, ở lại đây chỉ có chờ chết mà thôi.

Chân Băng Du đã hiểu ý Diệp Mặc, cô không do dự, tự động ghé lên lưng Diệp Mặc, nếu Diệp Mặc dự đoán đúng thì hai người tiếp tục ở lại đây xác thực là lành ít dữ nhiều.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du lên, đóng đan lâu lại, treo một tấn bảng đóng cửa lên, cấp tốc đi đến khoang hạng A.

...

Nộp tiên tinh, Diệp Mặc đến được khoang hạng A rồi mới biết vì sao ở đây lại gọi là khoang hạng A.

Tiên linh khí dày đặc, không hề kém chút nào so với bên trong mấy môn phái lớn. Hơn nữa chỗ tu sĩ cư trú đều là kiểu nhà có sân trong, xa hoa không gì bằng. Ở khoang hạng A ngoại trừ phường thị độc lập ra, trên đường phố ở bên ngoài còn có đủ loại thương lâu và tửu lâu. Ở đây căn bản chính là một Tiên thành, thậm chí còn là một Tiên thành sầm uất.

Tiên nhân trên đường phố của khoang hạng A cũng không ít, qua qua lại lại, vô cùng nhộn nhịp. Thần thức của Diệp Mặc quét sơ qua những nơi có thể quét đến một chút, liền suy đoán tiên nhân ở khoang hạng A ít nhất có một trăm mấy chục ngàn thậm chí còn nhiều tiên nhân hơn nữa.

Mấy tửu lâu sát bên lề đường, làm ăn rất khá, cho thấy rằng tiên nhân có thể cư trú ở khoang hạng A đều là hạng giàu có.

Diệp Mặc đối với loại phồn hoa này không hề có chút ý muốn đi thăm thú nào, hắn mang theo Chân Băng Du nhanh chóng đến phường thị, bên trong phường thị có đủ loại tiên linh thảo và vật liệu pháp bảo. Hằn muốn vào Hư không, tiên linh thảo là không thể thiếu, trong Hư không, không có cung cấp chút tiên linh thảo nào cả.

Ngay khi Diệp Mặc định dùng thẻ của Hàn Trường Điền càn quét tiên linh thảo ở đây một chút, thì thấy một trong tòa đại thương lâu giữa phường thị vây đầy tiên nhân, hình như có chút ầm ĩ.

- Đi xem thử.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du nhanh chóng tiến vào tòa thương lâu này, nếu là lúc bình thường hắn sẽ không đến góp vui như vầy, nhưng bây giờ

hắn đã dự định chạy trốn rồi, há có thể để ý mấy chuyện này.

Bên trong đại sảnh của thương lâu cũng xem như là rất rộng rãi, đã chật ních đủ kiểu đủ loại tiên nhân, thậm chí còn có Đại La tiên trong đó.

Phía sau quầy của đại sảnh có một chưởng quầy Đại chí tiên trong tay cầm một cái hộp ngọc. Ánh mắt của mọi người dường như đều nhìn chằm chằm vào cái hộp ngọc trong tay gã. Có vẻ như cái hộp ngọc trong tay chưởng quầy này hẳn là thứ mà mọi người quan tâm, chỉ có điều không biết bên trong hộp ngọc là cái gì?

- Rốt cuộc bao nhiêu tiên tinh, báo một cái giá đi. Người càng ngày càng nhiều như thế này cũng không phải là chuyện thường.

Thấy người đến càng lúc càng nhiều, đã có người không kiên nhẫn kêu lên.

Diệp Mặc chen đến cạnh một gã Huyền Tiên hậu kỳ, chắp tay nói:

- Anh bạn, xin hỏi một chút, bên trong hộp ngọc này là cái gì vậy?

Huyền Tiên nọ sửng sốt nhìn Chân Băng Du sau lưng Diệp Mặc một cái, mới nói:

- Là Chân Minh Nê...

- Cái gì?

Diệp Mặc nhất thời dại ra, hắn không ngờ tới trên tiên thuyền này còn có Chân Minh Nê xuất hiện. Nếu đây mà là trong Tiên thành, thì đó là bảo vật vô giá rồi, cho dù là Chân Minh Nê đẳng cấp kém hơn, cũng có thể bán ra với giá trên trời.

Tương truyền trong các vật liệu luyện chế Tiểu Thế Giới, nhất định phải có vô số Chân Minh Nê hàng đầu.

Diệp Mặc không biết luyện chế tiểu thế giới có đúng là cần có Chân

Minh Nê hay không, nhưng Chân Minh Nê đối với hắn bây giờ lại có tác dụng cực lớn. Chân Minh Nê có thể luyện chế vườn Tiên dược, cũng có thể luyện chế một không gian sinh tồn, cũng na ná như Tiểu Thế Giới. Nghe nói vườn Tiên Dược dùng Chân Minh Nê luyện chế ra thậm chí có thể thu vào chiếc nhẫn, hơn nữa không ảnh hưởng chút nào tới sự sinh trưởng của tiên linh thảo của các bạn Thảo nào nhiều người vây ở đây như vậy. Thứ này cho dù là mình không cần, lấy về cũng có thể kiếm được vô số tiên tinh. Đây căn bản chính là vật liệu không gian hàng đầu. Chỉ có điều khiến Diệp Mặc không hiểu là Chân Minh Nê quí giá như vậy sao lại có người có thể lấy ra bán?

- Mọi người yên lặng một chút, đẳng cấp của miếng Chân Minh Nê này không cao lắm, mức giá tôi mới mua về mọi người cũng đều biết rồi, là tám mươi triệu tiên tinh...

Lời chưởng quầy Đại Chí tiên này vừa nói ra, Diệp Mặc liền biết vì sao gã phải lấy ra bán rồi, thì ra là vì lúc mua vào bị người ta nhìn thấy.

Nhưng cho dù là Chân Minh Nê đẳng cấp không cao, tám mươi triệu cũng không mua được đâu. Hiển nhiên là chưởng quầy này chiếm được món hời lớn rồi. Một miếng Chân Minh Nê đẳng cấp hơi kém một chút, Diệp Mặc cũng biết mức giá hẳn là vào khoảng hai trăm triệu tiên tinh. Ở đây là tiên thuyền, tuy giá cả của mấy thứ như tiên linh thảo và tiên đan đặc biệt cao, nhưng Chân Minh Nê - loại vật liệu luyện khí này về lý mà nói, trái lại giá cả hẳn là thấp hơn một chút so với bên ngoài.

- Như vậy là được rồi, ông lấy tám mươi triệu tiên tinh làm mốc, xem xem ai ra nhiều tiên tinh thì ông bán cho người đó không phải là được rồi sao? Mau bán mọi người cũng mau tản đi.

Một người Đại La tiên có chút đợi không được nói.

Rất nhiều người đều hiểu rõ ý nghĩ của người Đại La tiên này, một khi bị Tiên Vương trên thuyền này biết được, thì không có phần của bọn họ đâu.

- Được rồi, vậy mốc là tám mươi triệu tiên tinh, mọi người báo giá, phù hợp thì tôi sẽ bán.

Chưởng quầy này cũng là bất đắc dĩ nói. Gã biết còn không bán đi, cửa tiệm của gã sẽ bị nhồi nhét cho banh luôn.

- Tôi ra một trăm triệu.

Chưởng quầy này vừa dứt lời, lập tức liền có người báo giá.

Diệp Mặc lấy ra một tấm thẻ tiên tinh lại hỏi gã Huyền tiên hậu kỳ bên cạnh,

- Bạn tôi cho tôi mượn một tấm thẻ tiên tinh, tôi làm thế nào để kiểm tra số tiên tinh bên trong?

Huyền Tiên hậu kỳ nọ có chút khó hiểu nhìn nhìn Diệp Mặc, mới nói:

- Cậu lấy thẻ tiên tinh rồi dùng thần thức quét vào là có thể biết rồi.

Chỉ đơn giản như vậy? Diệp Mặc ngẩn ra, thần thức của hắn quét vào thẻ tiên tinh của Hàn Trường Điền, bên trong không ngờ lại có một trăm triệu tiên tinh. Tiên tinh tuy không ít, nhưng Diệp Mặc lại rất thất vọng, một trăm triệu tiên tinh chắc chắn là hắn không mua được miếng Chân Minh Nê này rồi.

- Cậu muốn miếng Chân Minh Nê này sao?

Chân Băng Du nhỏ giọng hỏi một câu bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời, xung quanh đã có một vài tiếng cười, một tu sĩ Đại Ất Tiên có chút buồn cười nhìn Chân Băng Du nói:

- Thực ra tôi cũng muốn miếng Chân Minh Nê này, nhưng tiên tinh của tôi cũng không đủ.

Diệp Mặc biết đối phương đang nói giỡn, cũng không để ý. Hắn lấy ra

hai tấm thẻ tiên tinh của gã Tiên chấp sự bị hắn giết kia, thần thức quét vào.

Lúc đầu Diệp Mặc tưởng là trong thẻ tiên tinh của Đại Ất Tiên này cho dù là có tiên tinh, chắc hẳn cũng sẽ không quá một trăm triệu, nhưng khi hắn phát hiện hai tấm thẻ tiên tinh đều là một trăm triệu tiên tinh, nhất lời ngẩn ra. Một tiên chấp sự khoang hạng C, không ngờ lại giàu có như vậy? Nghĩ tới tiên chấp sự nọ ở khoang hạng C cũng không biết vơ vét bao nhiêu năm rồi, có nhiều tiên tinh như này cũng không lạ gì.

Như vậy là trên người hắn có ba trăm triệu tiên tinh rồi, nói không chừng mua được Chân Minh Nê này rồi vẫn còn dư thừa.

Vẻn vẹn chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Chân Minh Nê kia đã được báo giá tới một trăm sáu mươi triệu tiên tinh rồi. Nhưng đến cái giá này, người báo giá đã không còn nhiều nữa. Trên Tiên thuyền này, cho dù là có tiên tinh cũng không thể tuỳ ý hoang phí, miếng Chân Minh nê này đúng là quý giá không gì bằng, nhưng hai trăm triệu tiên tinh đã coi như nhiều rồi, cho dù là ở bên ngoài chẳng qua cũng chỉ khoảng hai trăm triệu tiên tinh.

- Tôi ra hai trăm triệu.

Tiếng của Diệp Mặc lập tức khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người hắn. Trên khoang hạng A đều là tiên nhân giàu có, nhưng kẻ tiện tay liền lấy ra hai trăm triệu tiên tinh thì đúng là vẫn không nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1637

Biến Cố Tiên Thuyền

Càng khiến cho tất cả kinh ngạc chính là người báo giá hai trăm triệu tiên tinh này chỉ là một Huyền tiên sơ kì, xem như là tu vi thấp nhất trong đại sảnh này. Hơn nữa Huyền tiên sơ kì tu vi thấp nhất này, còn cõng theo một tiên nữ bị thương nặng. Nhưng tiên nữ bị thương nặng trên lưng hắn lại là tuyệt sắc, nếu hắn chịu bán, ở khoang hạng A này nói không chừng có thể bán được mức giá cao tới mấy triệu.

Bởi vì Diệp Mặc đột ngột báo ra hai trăm triệu, tiên nhân xung quanh đều chú ý Diệp Mặc, không ngờ là chẳng có ai báo giá nữa. Một là vì cái giá này đã cực kì cao rồi, hai là vì rất nhiều người còn muốn biết nếu như Diệp Mặc không lấy ra được nhiều tiên tinh như vậy, hắn có phải là muốn đem bán tiên nữ trên lưng hay không.

Chưởng quầy kia thấy người báo giá chỉ là một Huyền tiên sơ kì, sắc mặt lập tức sầm xuống, - Cậu có biết nếu cậu không thể lấy ra hai trăm triệu, sẽ phải trả giá như thế nào không?

Diệp Mặc giống như không nghe thấy lời nói của chưởng quầy, chỉ bình tĩnh hỏi, - Ông nói đi ông có bán hay không, nếu ông không bán, ông quản tôi báo giá bao nhiêu làm gì?

- Ha ha, không ngờ lại muốn ra vẻ trước mặt bản tiên, cậu còn hơi non, cho dù là có người trả thêm hai trăm triệu tiên tinh nữa đối với bản tiên mà nói cũng chẳng là gì. Hôm nay bản tiên bán cho cậu, lấy tiên tinh ra đi.

Đợi một lát không ai tiếp tục tăng giá, chưởng quầy này cực kì không thoải mái cười lạnh một tiếng nói. Gã cũng biết không có khả năng có người

lại trả thêm hai trăm triệu. Nếu quả thật có người trả thêm hai trăm triệu, gã sẽ không chút do dự đá Diệp Mặc qua một bên.

Trên thực tế gã cũng rất là bực bội, bất kể Diệp Mặc có thể có hai trăm triệu hay không, báo giá này của Diệp Mặc gã không hề thích, nếu trả thêm một triệu hoặc năm trăm ngàn, miếng Chân Minh Nê này nói không chừng không dừng lại ở hai trăm triệu, nhưng Diệp Mặc một lần báo luôn hai trăm triệu, trái lại xua hết tính tích cực tiếp tục tăng giá của mọi người.

Nói xong gã quét một lượt qua bốn phía, lại cố ý hỏi một câu, - Còn ai trả thêm không?

Không ai ra giá nữa. Hiển nhiên là đều đang nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Diệp Mặc không chút do dự lấy ra hai tấm thẻ tiên tinh, đưa cho chưởng quầy nói:

- Đây vừa đúng hai trăm triệu, giao đồ cho tôi.

Nói xong hắn cũng không đợi chưởng quầy kia giao hộp ngọc cho hắn, đã chộp lấy hộp ngọc trong tay, đồng thời mở hộp ngọc thần thức quét một lượt.

Thần thức của chưởng quầy kia quét vào thẻ tiên tinh phát hiện chính xác là hai trăm triệu tiên tinh, lập tức gật đầu nhẹ giọng nói với Diệp Mặc:

- Không sai, đúng là hai trăm triệu tiên tinh. Nhưng tôi muốn nói cho cậu biết là kiếm chút tiên tinh không dễ dàng, cậu có thể tu luyện tới Huyền tiên sơ kì cũng không dễ dàng.

Diệp Mặc đâu phải không biết ý của chưởng quầy này, hắn căn bản cũng không để ý, sau khi xem qua hộp ngọc, lập tức cõng Chân Băng Du nhanh chóng rời khỏi đại sảnh.

Ý của chưởng quầy kia là tu vi của hắn căn bản chưa chắc bảo đảm được miếng Chân Minh Nê này, lấy được Chân Minh Nê, chỉ có hại cho hắn mà

thôi. Nhưng chưởng quầy này chưa chắc là có ý tốt, nói không chừng là đang nhắc nhở tiên nhân chung quanh, Diệp Mặc chỉ là một Huyền tiên sơ kì, nhưng ngay cả thẻ tiên tinh của Đại Ất Tiên kia, Diệp Mặc cũng lấy ra rồi, há có thể sợ Chân Minh Nê rước họa vào người mình?

Mãi đến khi bóng lưng Diệp Mặc biến mất, bên trong đại sảnh, gã Đại Ất Tiên vừa rồi còn cười nhạo Diệp Mặc kia lúc này mới khiếp sợ nói:

- Người này là ai? Không ngờ lại thực sự mua được Chân Minh Nê?

Đã chẳng còn ai trả lời Đại Ất Tiên này rồi, vài tên Đại Chí Tiên và Đại La tiên đã bám theo Diệp Mặc mà đi mất rồi. Ở tiên thuyền tuy không cách nào đánh nhau, nhưng bọn họ vẫn có thể bức ép Diệp Mặc giao ra Chân Minh Nê.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du còn chưa ra khỏi phường thị, đã biết có người theo đến rồi. Hắn vội vàng kéo một người Đại Ất Tiên lớn tiếng nói:

- Tôi muốn đi viếng thăm Tiên Vương đại nhân ở khoang đặc biệt. Xin hỏi một chút tiên lâu để lấy tiên tinh ở chỗ nào?

Đại Ất Tiên nọ bị lời nói của Diệp Mặc hù cho giật mình, đi viếng thăm Tiên Vương đại nhân? Y còn tưởng là Diệp Mặc muốn hỏi y Tiên Vương đại nhân sống ở chỗ nào, không ngờ Diệp Mặc lại chuyển đề tài, lại hỏi thăm chỗ lấy tiên tinh.

Y vội vàng chỉ bên ngoài phường thị nói:

- Ra khỏi phường thị quẹo trái tòa tiên lâu thứ sáu chính là nơi gửi và lấy tiên tinh.

Nói xong y vội vàng hấp tấp bỏ đi, Huyền Tiên sơ kì này còn không biết có phải là quen biết Tiên Vương đại nhân không, nếu không sao lại nói như vậy?

Nhưng y vừa xoay người liền hiểu ra, ngay cả chỗ ở của Tiên Vương đại

nhân đối phương cũng biết, sao có thể không biết chỗ lấy tiên tinh? Chỉ có điều lúc này Diệp Mặc đã đi khỏi phường thị từ lâu rồi.

Vài tên tiên nhân ở sau lưng theo dõi Diệp Mặc, đều nghe thấy lời nói của Diệp Mặc, có vài người nhíu nhíu mày, không tiếp tục bám theo Diệp Mặc nữa. Bọn họ nghĩ tới Diệp Mặc có thể nào do một vị Tiên Vương nào đó phái tới hay không, nếu không thì, sao có thể có nhiều tiên tinh như vậy?

Thế nhưng vẫn có vài tên tiên nhân đi theo phía sau Diệp Mặc, chỉ khi Diệp Mặc xác thực là tiến vào khoang đặc biệt bọn họ mới có thể tin lời Diệp Mặc nói là thật.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không bước vào khoang đặc biệt, sở dĩ hắn nói như vậy, chỉ là vì cho mình có thêm chút thời gian mà thôi. Cho dù là sắp vào trong Hư không, hắn cũng nhất định phải kiếm chút tiên tinh, nếu không thì, hắn làm sao mà tu luyện?

Sau khi biết được chỗ tiên lâu để lấy tiên tinh, Diệp Mặc lấy tốc độ nhanh nhất tới tiên lâu lấy tiên tinh.

- Lấy hết toàn bộ số tiên tinh trong thẻ này, bỏ vào trong chiếc nhẫn này.

Diệp Mặc đưa thẻ tiên tinh và một chiếc nhẫn đã chuẩn bị sẵn cho tiên chấp trong tiên lâu, trực tiếp nói là hắn không có thời gian đâu mà lề mề.

Tiên chấp sự nọ nhận lấy thẻ tiên tinh và chiếc nhẫn Diệp Mặc đưa cho y, nghi hoặc nhìn nhìn Diệp Mặc, rồi mới nói:

- Xác nhận là lấy hết toàn bộ?

- Phải, tôi từ khoang hạng B tới, muốn mua một ít tiên đan ở khoang hạng A.

Diệp Mặc gật đầu nói.

Tiên chấp sự nọ không hỏi nữa, thẻ tiên tinh của Diệp Mặc từ đâu mà có,

chẳng có bất cứ quan hệ gì với y cả. Hơn nữa một ít tiên đan linh tinh, đúng là cần phải dùng tiên tinh trực tiếp thanh toán, chứ không dùng thẻ tiên tinh.

Chỉ trong thời gian mười mấy hơi thở, Diệp Mặc liền mang theo một chiếc nhẫn chứa một trăm triệu tiên tinh ra khỏi tiên lâu, nhanh chóng đi về hướng cửa vào khoang hạng B.

Sau khi Diệp Mặc đi rồi, hai gã Đại La Tiên và một gã Đại Chí Tiên đồng thời đi vào tiên lâu mà vừa nãy Diệp Mặc lấy tiên tinh.

- Huyền tiên vừa nãy cõng một tiên tử đến đây làm gì vậy?

Gã Đại La Tiên vào trước vừa bước vào tiên lâu liền trực tiếp hỏi luôn.

Tiên chấp sự vừa nãy giúp Diệp Mặc lấy tiên tinh vốn không muốn để ý tới đối phương, nhưng thấy là một Đại La Tiên, y liền vội vàng đứng lên nói:

- Vừa nãy hắn lấy đi một trăm triệu tiên tinh...

Đại La tiên kia nhíu mày, trầm ngâm một hồi, lập tức ra khỏi tiên lâu, cũng nhanh chóng đi về phía cửa vào khoang hạng B.

Thấy hai gã Đại La tiên đi xuống, gã Đại Chí Tiên kia không do dự chút nào, cũng theo xuống phía dưới.

Nhưng tốc độ của Diệp Mặc quá nhanh, đợi sau khi hai gã Đại La tiên này tiến vào khoang hạng B, Diệp Mặc đã sớm biến mất không thấy đâu rồi. Hai gã Đại La tiên này không hề vội vã, cho dù thần thức bị chế ngự, bọn họ muốn tìm một người ở khoang hạng B vẫn là dễ như trở bàn tay, huống chi người này còn có đặc trưng rõ rệt như vậy.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, hai gã Đại La tiên này đã dò la được Huyền tiên sơ kì cõng một cô gái kia đang ở trong phường thị, đang thuê một quầy hàng tên là 'Mặc Nguyệt đan lâu' ở một góc trong phường thị của khoang hạng B.

Hai gã Đại La tiên lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới 'Mặc Nguyệt đan lâu', nhưng lại thấy bên ngoài đan lâu treo một tấm bảng, 'Đang đóng cửa, chớ làm phiền! '.

- Lập tức đập bỏ cấm chế, nếu không mở ra, phá cấm chế xong liền vào trong.

Gã Đại La tiên kia đến sau cười lạnh một tiếng, liền nói.

Gã vừa dứt lời, liền nghe thấy xa xa truyền đến từng đợt tiếng báo động, trên tiên thuyền dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

Hai gã Đại La tiên nhìn nhau, một người trong đó nói:

- Đợi lát nữa lại đến, tiên thuyền hẳn là đã xảy ra chuyện rồi. Người này chỉ là Huyền tiên tầm thường mà thôi, hắn không đi được đâu.

- Được.

Hai gã Đại La tiên đến nhanh, đi lại càng nhanh hơn, chỉ có điều đan lâu của Diệp Mặc vẫn là đóng cửa im ỉm, không hề có bất cứ động tĩnh gì.

...

Tiên thuyền Đường Phượng là một Tiên thuyền Thiên Vực, nơi tôn quý nhất đương nhiên là khoang đặc biệt, tiên nhân có thể cư trú ở khoang đặc biệt, không phải tu vi cực cao thì chính là lai lịch không tầm thường. Đây là nơi tiên linh khí đậm đặc nhất trên tiên thuyền, cũng là nơi ở của ba vị Tiên Vương.

Chỉ có đại hội đấu giá đỉnh cao, tiên yến đỉnh cao mới có thể tổ chức ở đây.

Lúc này, trong một tiên viên cực lớn của khoang đặc biệt, một người đàn ông trung niên đang đứng chắp tay sau lưng, sau lưng ông ta có một tiên nữ áo đỏ đang đứng.

- Cô nói trong phường thị của khoang hạng A xuất hiện Chân Minh Nê?

Người đàn ông trung niên nọ hỏi xong thì chầm chậm xoay người lại, nhíu mày nhìn tiên nữ áo đỏ trước mắt.

- Vâng, đại nhân, xác thực là Chân Minh Nê. Đẳng cấp không tính là cao lắm, nhưng cũng không phải là kém nhất.

Tiên nữ áo đỏ kia khom người trả lời.

- Vậy Chân Minh Nê đâu?

Người đàn ông trung niên bình tĩnh hỏi, tiếng nói giống như đến từ trong hư không.

- Lúc đó trong thương lâu đó ít nhất có một hai trăm người vây quanh. Nhưng cuối cùng Chân Minh Nê này lại bị một gã Huyền Tiên sơ kì lấy hai trăm triệu tiên tinh mua rồi.

Tiên nữ áo đỏ này nói xong lại lấy ra một quả Thủy Tinh Cầu đưa lên, nói:

- Đại nhân, ghi chép đều ở trong này, mời đại nhân xem.

Người đàn ông trung niên này gật đầu cầm Thủy Tinh Cầu kia thần thức quét ra. Lập tức ông ta liền vô cùng kinh ngạc nói một câu, - Một tiên tử tuyệt đẹp...

Sau một lúc lâu, ông ta bỏ Thủy Tinh Cầu xuống, nói với tiên nữ áo đỏ:

- Đem Huyền tiên này đến đây, tôi có việc hỏi hắn, tiên tử mà hắn cõng cũng đem đến luôn, tôi xem có thể giúp chữa trị hay không. Tiện thể điều tra một chút lai lịch và những việc đã làm trên tiên thuyền của hắn, còn nữa số tiên tinh kia của hắn là từ đâu mà có?

- Vâng, đại nhân.

Tiên nữ áo đỏ này sau khi nói xong, nhanh chóng lui ra ngoài.

Vừa lúc đó, tiên thuyền đột nhiên chấn động, người đàn ông trung niên nọ liền biến sắc, lập tức hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tiên thuyền Đường Phụng là tiên thuyền Thiên Vực, cho dù là bị vẫn thạch cực lớn va vào, cũng sẽ không bị chấn động, không ngờ bây giờ lại xảy ra tình trạng chấn động, hiển nhiên không phải là chuyện đơn giản.

- Đại nhân, không hay rồi, tiên thuyền gặp phải đàn Mạt Diễm thú Hư Không, những Mạt Diễm thú này thừa dịp khoảng thời gian tiên thuyền dừng lại để mở cấm chế chen nhau mà lên. Bây giờ đã công phá vài cấm chế của tiên thuyền. Bây giờ cấm chế của tiên thuyền đã không cách nào đóng lại được nữa.

Một Đại Chí Tiên vội vội vàng vàng chạy tới, khom người bẩm báo.

- Lập tức thông báo cho hai vị Tiên Vương đại nhân còn lại, lập tức tổ chức tiên nhân trên tiên thuyền ngăn chặn công kích của Mạt Diễm Thú, đồng thời tu bổ cấm chế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1638

Xin Cho Ta Ứng Chiến

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không ngu mà còn đang bế quan. Lúc này hắn đã đến lối vào Hư không của tiên thuyền. Nhưng, hắn không ngờ là vận may của mình lại tệ như vậy.

Đường thông đến hư không ở khoang hạng B, đã là một mớ hỗn độn, trên boong thuyền khắp nơi đều là vết máu. Một vài thi thể tiên nhân rải rác lung tung trên boong thuyền. Vài ngàn tiên nhân đều phóng pháp bảo của mình ra, canh giữ ở chỗ thông với hư không trên boong thuyền.

Ở chỗ không xa trước tiên thuyền, vô số yêu thú toàn thân trên dưới đều là những ngọn lửa màu đen, từng đoàn từng đoàn vây quanh nơi này, hiển nhiên vừa nãy thảm cảnh ở đây hẳn là do đám yêu thú này gây ra.

Cho dù là những yêu thú này bây giờ vẫn chưa bị tấn công, Diệp Mặc cũng cảm giác thấy từng đợt từng đợt nhiệt độ đáng sợ. Hắn lập tức liền hiểu ra, ngọn lửa màu đen trên người đám yêu thú này rất không đơn giản.

- Mọi người không cần phải hoang mang, chỉ cần chúng ta tiếp tục giữ vững trước đợt công kích của đám Mạt Diễm Thú này, Tiên vương đại nhân sẽ tu bổ xong cấm chế của khoang hạng A, sau đó đến giúp khoang hạng B chúng ta.

Một tiên nhân Đại La tiên đỉnh cao, vừa chỉ huy các tiên nhân giữ vững trước đám Mạt Diễm Thú đen thùi đông lúc nhúc này, vừa lớn tiếng trấn an.

Quả nhiên là vì lời an ủi của Đại La Tiên này, tiên nhân ban đầu có chút hoảng loạn đều bình tĩnh lại, hơn nữa càng lúc càng nhiều tiên nhân tới đây.

Thế nhưng trong lòng Diệp Mặc lại trầm xuống, người khác hi vọng cấm chế này được tu bổ lại, hắn lại không đồng tình. Lúc hắn đến đây, đã là đánh liều được ăn cả ngã về không. Không chỉ dùng thẻ tiên tinh của tiên chấp sự Đại Ất Tiên kia, mà còn mua một miếng Chân Minh Nê.

Cho dù là hai chuyện, hắn cũng có thể trốn tránh được, nhưng Tiên vương sắp sửa đến, hắn cũng trốn không được rồi. Huống chi còn có Hàn Trường Điền kia đang ngó chừng mình? Hàn Trường Điền kia tuyệt đối không phải là thứ tốt, hơn nữa Bành Cảm Đương cho mình hạt giống chứng đạo kia cũng tuyệt đối không phải là đồ tốt lành gì.

Hắn nhất định phải chạy ra khỏi tiên thuyền này trước khi Tiên vương đến, cho dù có chết trong Hư không, cũng tốt hơn vạn lần ở trên tiên thuyền này.

- Cậu cõng một người bị thương nặng đến đây làm gì? Mau lùi ra sau. Đây là Mạt Diễm Thú hư không, với tu vi của cậu, gặp Mạt Diễm Thú cao cấp căn bản là không có khả năng sống sót.

Một gã Đại Chí Tiên thấy Diệp Mặc cõng Chân Băng Du còn chen về phía trước. Lập tức quát lớn.

Diệp Mặc biết Đại Chí Tiên này hẳn cũng coi như là có ý tốt, thế nhưng ý tốt này đối với hắn mà nói lại là xấu đến nỗi không thể xấu hơn.

Đại Chí Tiên này vừa nói, tiên nhân chung quanh đều nhìn về phía Diệp Mặc, đều không hiểu nổi hành động của Diệp Mặc, ngay cả Đại La tiên dẫn đầu cũng chòng chọc nhìn qua.

Diệp Mặc thấy Đại La tiên kia muốn nói, nhanh chóng nói trước:

- Mạt Diễm Thú Hư không công kích cấm chế của Tiên thuyền ta, nhiều tiên nhân ngã xuống như vậy, tôi cũng là người trên Tiên thuyền, há có thể trốn tránh ở đằng sau không ra tay? Hơn nữa tôi và sư tỷ tôi có một phương pháp tấn công kết hợp. Cho dù là có thể giết một con Mạt Diễm Thú cũng

giảm bớt một ít áp lực cho mọi người. Nếu như tôi vì tu vi thấp mà không đến giúp, vậy càng nhiều người cũng sẽ viện cớ này. Tiên thuyền còn tôi còn, tiên thuyền vong tôi ở lại về sau cũng chỉ có một chữ chết. Các vị đại nhân, xin hãy cho phép tôi ktham chiến Diệp Mặc nói lời này âm vang hùng hồn, trong mắt càng lộ ra sát khí kiên định.

Chính Đại La tiên kia cũng gật đầu nói:

- Không sai. Ở trong tiên thuyền nên có cách nghĩ như vậy. Cậu rất khá. Đợi lát nữa cậu đứng đằng sau tôi đi.

Nói xong gã lại nói với các tiên nhân còn lại:

- Tôi hi vọng mọi người đều có thể giống như người anh em này, đừng vì Mạt Diễm Thú hùng mạnh mà có bất kỳ sự lo lắng nào. Chúng ta ở đây còn có Tiên vương, há có thể sợ hãi vài con Mạt Diễm Thú? Huống chi loại yêu thú Hư không này, chúng ta cũng không phải là chưa từng gặp phải. Cuối cùng chúng ta vẫn thắng lợi mà

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, đứng sau lưng một người Đại Ất Tiên, trong lòng lại nôn nóng vạn phần, trong lòng hắn đã chửi đám Mạt Diễm Thú này thành cặn xương rồi.

Đám yêu thú này sớm không đến muộn không đến, lại đến ngay lúc hắn muốn chạy, đây cũng không phải vấn đề, đến rồi còn không chịu tấn công, thế giằng co thể này có tác dụng gì chứ. Mau tấn công đi, chỉ có tấn công ông đây mới dễ chạy.

- Cấm chế của khoang hạng A đã được sửa chữa, mọi người giữ vững, rất nhanh sẽ có hai vị Tiên vương đại nhân tới.

Một Đại Chí Tiên vội vã tới phía sau boong khoang hạng B, lớn tiếng kêu lên.

Trong lòng Diệp Mặc lại càng nôn nóng, Chân Băng Du cảm nhận được tâm tình nôn nóng của Diệp Mặc, đang muốn nói, thì nhìn thấy phía trước

Tiên thuyền một đám Mạt Diễm Thú đông nghìn nghịt đột nhiên lao đến. Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tấn công rồi.

Nhiều Mạt Diễm Thú hư không như vậy xông đến, nhiệt độ nóng hầm hập lập tức liền khiến cho phần lớn những tiên nhân tu vi thấp lui ra, Diệp Mặc cũng lui ra, nói một cách chính xác, hắn từ bên cạnh người Đại La tiên lúc nãy di chuyển đến chỗ xa hơn.

Trong tiếng gầm rít của Mạt Diễm Thú, rất nhiều đại tiên đã phóng pháp bảo ra đồng thời công kích tới. Nhất thời, tia sáng của pháp bảo và ngọn lửa màu đen đan vào nhau, tiếng nổ mạnh liên tiếp.

Mạt diễm thú màu đen Hỏa Diễm đốt tại tiên thuyền boong tàu cấm chế mặt trên càng là ba ba rung động, hơi có vô ý tiên nhân lập tức sẽ bị Hỏa Diễm cuốn đi.

Kịch liệt đánh nhau ở giữa, rất nhiều hư không mạt diễm thú bị đánh rơi, nện ở bong thuyền, đồng thời cũng có rất nhiều tiên nhân bị mạt diễm thú cắn ném tiến hư không, hoặc là trực tiếp bị Hỏa Diễm chết cháy.

Đại Tiên dưới Huyền Tiên căn bản là vô pháp gần gũi công kích, chỉ có thể thối lui đến xa hơn địa phương, tế xuất pháp bảo không ngừng quấy rầy này đó mạt diễm thú.

Chỉ có một người ngoại trừ, thì phải là Diệp Mặc. Diệp Mặc lúc này trên người dâng lên một cỗ tử sắc Hỏa Diễm, này đoàn Hỏa Diễm đem hắn cùng Chân Băng Du hoàn toàn bao lấy, mà hư không mạt diễm thú Hỏa Diễm cư nhiên vô pháp đốt tiến Diệp Mặc hộ thân ngọn lửa màu tím ở giữa. Chính là lúc này mọi người lực chú ý đều tại mạt diễm thú mặt trên, mặc dù có mấy người nhìn thấy Diệp Mặc Hỏa Diễm đang tại kinh ngạc, lại biết hiện tại không phải hỏi thời điểm. Một người tiên nhân kinh hỉ kêu lên những lời này thời điểm, Diệp Mặc biết, hắn lại không lao ra đi, liền không có cơ hội.

Diệp Mặc biết, hắn còn không xông ra ngoài thì sẽ hết cơ hội.

Vầng sáng của ngọn lửa màu tím càng mở rộng ra, lập tức Diệp Mặc liền nhảy vọt lên bổ ra một đao.

Nhưng mà một đao này không bổ trúng Mạt Diễm Thú, Diệp Mặc trái lại bị ngọn lửa màu đen của một con Mạt Diễm Thú cuốn lấy, lôi vào bầy Mạt Diễm Thú trong Hư không.

- Ah...

Một gã Đại Ất Tiên đứng cạnh Diệp Mặc ban đầu trông thấy Diệp Mặc có thể thi triển mồi lửa bao vây quanh thân thể mình, trong lòng còn đang hết sức ngạc nhiên bản lĩnh của Diệp Mặc, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại không có kinh nghiện chiến đấu như thế, chỉ một chiêu liền bị Mạt Diễm Thú cuốn mất.

Tu vi vẫn còn thấp lắm, đáng tiếc, Huyền tiên kia có can đảm và sự hiểu biết, có tài năng cũng rất nhiệt huyết, đáng tiếc là hắn chỉ có tu vi Huyền tiên sơ kì.

Diệp Mặc bị cuốn đi, chỉ có Đại Ất Tiên này hơi chú ý một chút. Về phần các tiên nhân khác, bây giờ nào còn tâm tư chú ý tới Diệp Mặc, chỉ không ngừng phóng pháp bảo ra vừa tấn công Hư Không Mạt Diễm Thú, vừa tự vệ.

- Mọi người không cần phải hoảng hốt, ta đến phục hồi cấm chế.

Một giọng nói trầm thấp hồn hậu vang lên xung quanh mọi người. Những tiên nhân còn đang ngăn chặn Mạt Diễm Thú trong lòng tức khắc an tâm. Tất cả mọi người đều biết, hẳn là Tiên vương đại nhân đến giúp đỡ rồi.

Người tới chính xác là một Tiên vương, sau khi y đến, không sửa chữa cấm chế trước mà xông lên phía trên cùng, nhấc tay liền có vài trăm tia sáng bắn ra, đồng thời điên cuồng tuôn ra khí thế mạnh mẽ.

Từng đợt tiếng kêu thảm thiết truyền đến, mấy trăm con Hư Không Mạt Diễm Thú xông lên phía trước bị mấy trăm tia sáng quét trúng, ào ào rơi

xuống trên boong thuyền. Vài con Mạt Diễm Thú không bị bắn trúng, cũng bị khí thế của Tiên vương này kích thích đến nỗi đứng không vững, lần lượt rút lui. Mà Tiên vương này càng không ngừng lại, trong tay lại lần nữa bắn ra mấy trăm tia sáng, mấy trăm tia sáng này bắn vào bầy Mạt Diễm Thú, lại thêm mấy trăm con Mạt Diễm Thú rơi xuống, hoặc rơi trên boong Tiên thuyền, hoặc rơi vào Hư không.

Hư không Mạt Diễm Thú dày đặc lúc nhúc, chỉ bị vị tiên vương này công kích vài lần thì thưa thớt hẳn đi, có thể dự đoán, nếu như những Hư không Mạt Diễm Thú này không đi, tiếp theo sẽ chết càng nhiều.

Tiên nhân trong boong thuyền khoang hạng B nhìn thấy uy thế bậc này, đều hít một hơi lãnh khí. Tất cả mọi người đều biết sự lợi hại của vị tiên này. Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, vẫn không dám tin. Nhiều Mạt Diễm Thú như vậy, ngay cả mấy Đại Chí Tiên cũng phải đánh cả nửa ngày mới có thể giết được một con, mà Tiên vương đến, chỉ một cái nhấc tay liền giết gọn vô số con luôn.

Nếu như Tiên Tôn hoặc Tiên Đế đến, vậy sẽ lợi hại hơn nhiều? Trong một thời điểm, tất cả tiên nhân đều lộ ra bộ dạng tôn kính và sợ sệt vị Tiên vương Dịch Hồng trước mặt đây. Đây là sự tôn kính đối với kẻ mạnh, là sự sợ sệt đối với kẻ mạnh.

Mạt Diễm Thú tuy nhiều, nhưng cũng biết tiên nhân của Tiên thuyền lợi hại, ào ào rút lui, vị Tiên vương này lấy ra một tấm trận kỳ, trong khoảng thời gian cực ngắn, đã tu bổ lại cấm chế của Tiên thuyền có chút tan vỡ dưới sự tấn công của hư không Mạt Diễm Thú.

- Tiếc là vị Huyền tiên cõng theo bạn đồng hành kia, hắn chỉ cần đợi thêm chút thời gian nữa, thì không phải đi chịu chết rồi.

Vị Đại Ất Tiên thấy Diệp Mặc dũng mãnh xung phong, cuối cùng bị Hư Không Mạt Diễm Thú cuốn đi nọ than thở một câu. Tuy chính y rất là để ý đến chuyện sống chết, nhưng vẫn rất kính phục kiểu người lỗ mãng đầy nhiệt huyết như Diệp Mặc, không chỉ dũng mãnh tiến lên, hơn nữa còn không so

đo sống chết của bản thân, nói thật lòng, y rất ít khi thấy được tiên nhân vô tư như vậy.

- Các ngươi rất khá, cấm chế ở đây không bị hủy hoại nhiều lắm.

Sau khi Tiên vương kia bổ sung thêm cấm chế trên boong thuyền, gật gật đầu tán dương Đại La tiên nọ một câu.

Đại La tiên nọ liền vội vàng khom người nói:

- Toàn bộ là nhờ vào mọi người đồng tâm hiệp lực, có một Huyền tiên sơ kì còn cõng theo một bạn đồng hành bị thương nặng xông lên đầu, nói Tiên thuyền còn thì hắn còn, Tiên thuyền vong thì hắn cũng vong, ngay cả Huyền tiên cũng biết Mạt Diễm Thú xông vào tiên thuyền, chúng ta đều gặp tai ương, đại tiên chúng tôi há có thể không hiểu đạo lý này...

- Oh, có người nhiệt huyết và trung liệt với tiên thuyền thế ư? Hắn đâu, ta gặp một chút.

Tiên vương nghe xong lời này, cũng lộ vẻ xúc động, khắp nơi trong tiên giới đều tranh đoạt tài nguyên để tu luyện, có người như thế thật sự là khó có được lắm.

Đại La tiên này vội vã quay đầu lại, muốn tìm Diệp Mặc. Thế nhưng gã lại phát hiện ở đây chẳng có bóng dáng Diệp Mặc và người bạn đường của hắn. Vừa lúc gã muốn hỏi thăm, tên Đại Ất Tiên nhìn thấy Diệp Mặc và người bạn đường bị Mạt Diễm Thú cuốn vào hư không vội vã bước lên phía trước nói:

- Bẩm báo đại nhân, tên Huyền Tiên kia xông lên dẫn đầu, muốn giết chết một con Mạt Diễm Thú, đáng tiếc là tu vi của hắn quá thấp, kết quả trái lại bị Mạt Diễm Thú cuốn vào trong hư không.

- Đúng là đáng tiếc.

Tiên vương nọ gật đầu, vừa lúc đang muốn nói gì đó, thì nhìn thấy một

cái bóng đã rơi ngay bên cạnh người y.

- Dịch Hồng huynh, hóa ra anh đã tới rồi.

Sau khi cái bóng này hạ xuống, trước tiên liền chắp tay chào hỏi vị tiên vương đến trước một câu, lúc này mọi người mới nhìn thấy người đến là một người đàn ông trung niên rất bình thường.

Những tiên nhân quen biết người đàn ông trung niên này nhao nhao tiến lên khom người chào hỏi:

- Ra mắt tiên vương đại nhân Phi Mẫn...

- Ha ha, thì ra là Phi Mẫn huynh, anh tới cũng không chậm nha.

T 48 iên vương Dịch Hồng vội vàng chắp tay đáp lễ rồi nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1639

Tiên Vương Phẫn Nộ

Lần này tuy số lượng Mạt Diễm Thú nhiều, nhưng phần lớn là cấp 6 trở xuống, không đáng nhắc tới. Khoang hạng B lần này phòng ngự hiệu quả, không để một con Mạt Diễm Thú nào vào trong khoang, ngoài ra còn là tấm gương để học tập về phòng thủ không có lỗ hổng. Tôi vừa nghe nói một Huyền tiên sơ kì ở đây vì ngăn chặn Mạt Diễm Thú, chủ động tham chiến dũng cảm quên mình, thậm chí mang theo bạn đường của hắn xông lên phía trước, đối với người như vậy tiên thuyền chúng ta phải khen thưởng thật lớn mới được. Tiên vương Phi Mẫn xúc động nói:

- Có tiên nhân nhiệt huyết như vậy, về lý nên trọng thưởng, người này đâu? Chúng ta lần này không chỉ phải trọng thưởng công pháp và tài nguyên tu luyện, còn phải cắt ra một khu vực cư trú ở khoang hạng A cho hắn, để làm điển hình. Còn nữa lần này tiên nhân chủ động công kích Mạt Diễm Thú, chúng ta đều nên trọng thưởng.

Tiên vương Dịch Hồng gật đầu, có chút tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc là tiên nhân này đã bị Mạt Diễm Thú cuốn vào hư không rồi...

Nói xong, tiên vương Dịch Hồng quay đầu lại nhìn về phía Đại La tiên kia hỏi, - Huyền Tiên kia và bạn đường của hắn tên là gì?

Đại La tiên kia, lúc tiên vương Dịch Hồng nói đến Diệp Mặc, đã sớm hỏi thăm các tiên nhân xung quanh về lai lịch của Diệp Mặc rồi. Cũng may số người biết Diệp Mặc không phải là ít. Bây giờ tiên vương Dịch Hồng vừa hỏi gã lập tức liền trả lời:

- Bẩm tiên vương đại nhân, Huyền Tiên đó tên là Diệp Mặc, bạn đường của hắn vẫn còn thương tích trong người, lúc trước mở một đan lâu ở số 569 phường thị khoang hạng B, nghe nói còn là một đại sư tiên đan tứ phẩm.

- Oh...

Tiên vương Dịch Hồng cũng lộ chút vẻ xúc động, đại sư tiên đan tứ phẩm ở bất kỳ nơi nào cũng rất được ngưỡng mộ, không ngờ lại có dũng khí liều mạng với Mạt Diễm Thú. Người này xem ra đúng là một tiên nhân nhiệt huyết.

- Trong người bị thương nặng?

Tiên vương Phi Mẫn chợt nhớ tới cái Thủy Tinh Cầu mà mình nhìn thấy, vội vàng nói:

- Có phải là hắn cõng người bạn của mình không...

Nghĩ tới đây, y lấy ra một Thủy Tinh Cầu đưa cho Đại La tiên kia, - Có phải người này không?

Đại La tiên kia cầm lấy Thủy Tinh Cầu, lập tức gật đầu đáp:

- Bẩm tiên vương đại nhân Phi Mẫn, đúng là người này cùng bạn đường của hắn.

Tiên vương Phi Mẫn nhíu mày, lúc đang muốn nói thì một bóng người màu đỏ rơi xuống cạnh người y, đây là một tiên nữ tu vi Đại Chí Tiên, sau khi cô rơi xuống cạnh người tiên vương Phi Mẫn, cúi đầu mà đứng, lại không nói gì.

Tiên vương Phi Mẫn sau khi thấy tiên nữ này tới, lập tức liền chắp tay nói với tiên vương Dịch Hồng:

- Dịch Hồng huynh, tôi có việc đi trước một bước.

- Phi Mẫn huynh, mời...

Tiên vương Dịch Hồng tuy trong lòng rất là nghi hoặc nhưng lại cười mỉm chìa tay nói. Y không rõ tiên vương Phi Mẫn vì sao lại biết một Huyền tiên sơ kì tầm thường, chuyện này có vẻ vô lý.

...

Trong một gian phòng xa hoa của khoang đặc biệt, tiên vương Phi Mẫn nhìn chằm chằm tiên nữ áo đỏ trước mắt, trầm giọng nói:

- Nói ra toàn bộ những gì cô điều tra được, không được thiếu một chữ.

- Vâng, đại nhân.

Tiên nữ áo đỏ kia kính cẩn trả lời:

- Người này tên là Diệp Mặc, là một đại sư tiên đan tứ phẩm, từ khoang hạng C đến khoang hạng B, vẫn thuê một quầy hàng làm đan lâu trong phường thị của khoang hạng B, là người khiêm nhường, trước giờ không ra ngoài lôi kéo mối làm ăn, cũng không xung đột với ai, nhưng bản lĩnh của hắn không hề tầm thường, ở khoang hạng C là Huyền tiên sơ kì mà trên đài quyết đấu liên tiếp giết hai Huyền tiên hậu kì, đều là may mắn giành chiến thắng, đây là Thủy Tinh Cầu ghi lại.

Nói xong, tiên nữ áo đỏ này lại lần nữa lấy ra một Thủy Tinh Cầu đưa cho tiên vương Phi Mẫn.

Tiên vương Phi Mẫn cầm lấy Thủy Tinh Cầu xem xong một lượt, lông mày lập tức nhíu lại, tuy y không quan sát tại hiện trường, nhưng y lại nhìn ra, Huyền tiên sơ kì kia dường như cố ý áp chế khả năng của mình.

- Hừ, may mắn? May mắn thật lớn!

Tiên vương Phi Mẫn hừ lạnh một tiếng, nói.

- Thẻ tiên tinh kia của hắn lại từ đâu mà có?

Giọng điệu của tiên vương Phi Mẫn càng lạnh lùng nghiêm nghị thêm.

Tiên nữ áo đỏ kia không dám chậm trễ khẩn trương đáp:

- Tôi đã điều tra nhận dạng không rõ ràng của ba tấm thẻ tiên tinh kia của Diệp Mặc. Hai tấm trong đó vốn là thuộc về sở hữu của tiên chấp sự Quế Thiên Phong ở khoang hạng C, Quế Thiên Phong vào lần trước tiên thuyền dừng lại, vào hư không, nhưng sau đó vẫn chưa trở về. Còn một tấm thẻ tiên tinh đến từ Hàn Trường Điền, Hàn Trường Điền là do tiên vương Hợp Hậu giới thiệu lên thuyền nên tôi không điều tra.

- Hay cho một tiên nhân nhiệt huyết, ngay cả tiên chấp sự Đại Ất Tiên đều có thể giết, quả là nhiệt huyết...

Tiên vương Phi Mẫn một chưởng vỗ lên bàn ngọc, cái bàn ngọc bị vỗ nát bấy. Có thể thấy được cơn phẫn nộ trong lòng y.

- Lấy được thẻ tiên tinh đã hơn một năm rồi, đến hôm nay mới lấy ra dùng, sau đó mua mất Chân Minh Nê, lấy đi một trăm triệu tiên tinh, lại chiến đấu quên mình chống lại Mạt Diễm Thú xông vào hư không... mưu tính thật thâm sâu, quả nhiên mưu tính thật thâm sâu. Người này có thể xông vào hư không. Hiển nhiên trên người còn có bí mật khác nữa...

Tiên vương Phi Mẫn cười lạnh lẩm bẩm, nói xong y nhìn chằm chằm tiên nữ áo đỏ kia dặn dò:

- Lập tức kêu Hàn Trường Điền đến cho ta, ta lại muốn xem xem gã có quan hệ như thế nào với Diệp Mặc kia...

...

Hàn Trường Điền lúc này sắc mặt cũng u ám khó coi, bên trong một phòng khách xa hoa ở khoang hạng A có mười mấy tiên nhân đang ngồi, người tu vi cao nhất dĩ nhiên đã là Đại La tiên rồi. Nhưng Hàn Trường Điền lại ngồi ở vị trí cao nhất, mà Bành Cảm Đương lúc trước nói với Diệp Mặc

là phải đến hư không bỗng nhiên lại ngồi bên phải gã.

- Cảm Đương, Diệp Mặc đã mượn của tôi một trăm triệu tiên tinh kia tiến vào hư không rồi, còn làm việc càn quấy như vậy ở khoang hạng A, đây chính là biểu hiện sau khi hắn có được thứ đó?

Giọng điệu của Hàn Trường Điền u ám y hệt sắc mặt của gã.

Không ngờ Diệp Mặc kia lại lợi hại như vậy, mà ngay cả tiên chấp sự Đại Ất Tiên của khoang hạng C cũng có thể giết được. Bây giờ hắn huênh hoang dùng hết hai tấm thẻ tiên tinh của tiên chấp sự khoang hạng C, lại lấy đi một trăm triệu tiên tinh và mua Chân Minh Nê ở khoang hạng A. Cách làm như vậy hiển nhiên là muốn làm lộ chúng ta ra. Tôi khẳng định là sẽ không lâu nữa tiên vương ở đây sẽ tìm đến chỗ chúng ta.

Một Đại Chí Tiên gầy gò mặt đen giọng lanh lảnh tiếp lời.

Bành Cảm Đương thở dài nói:

- Trong ấn tượng của tôi, Diệp Mặc đó không giống như người biết âm mưu. Hơn nữa cũng rất là phóng khoáng, là một người nguyên tắc. Lúc hắn khó khăn nhất cũng từ chối lời mời của thiếu chủ. Huống hồ lúc tôi đưa đồ cho hắn, biểu hiện của hắn tuy trấn tĩnh nhưng ánh mắt của hắn lại cực nóng không gì bằng, rõ ràng rất là kích động.

- Tôi tưởng là trước tiên hắn sẽ đóng cửa đan lâu bế quan, hoặc là xem xét kỹ càng một chút món đồ kia, không ngờ hắn vậy mà ngay cả mó tay vào cũng không. Lúc đó tôi thấy hắn dùng hộp ngọc đựng món đồ kia, tôi còn chưa chú ý, bây giờ mới biết lúc đó hắn đã sinh nghi rồi.

Hàn Trường Điền nhíu mày, một lúc lâu mới thở dài nói một câu:

- Hắn cố ý huênh hoang kéo chúng ta ra cũng thôi, cho qua, tôi chỉ sợ hắn ra tay với món đồ kia. Một khi hắn ném món đồ kia vào trong hư không, aii. . .

- Tôi nghĩ sẽ không đâu.

Một Đại La Tiên bên trái trầm giọng nói:

- Bất kì ai cũng không cách nào cự tuyệt thứ đó được, cho dù là có hoài nghi thì cũng sẽ cẩn thận lấy ra xem xét, một khi hắn lấy ra, vậy thì thành công rồi.

- Anh Vạn nói rất phải, đúng là bất kỳ ai cũng không thể không nhìn mà đã ném thứ đó đi, dù cho hắn là một Tiên vương cũng không làm được.

- Con kiến hôi đáng ghét, không ngờ lại giảo hoạt như vậy. Chúng ta vừa ý thân xác của hắn là phúc khí của hắn, vậy mà lại không biết điều như vậy.

Lại một Đại Chí Tiên giọng căm hận nói.

- Chuyện này không cần nói nữa, hơn nữa, cho dù là hắn trốn vào hư không, chỉ cần hắn lấy đồ ra xem thì thân xác kia liền coi như không còn là của hắn nữa rồi...

Hàn Trường Điền khoát khoát tay nói:

- Chúng ta vẫn phải thương lượng một chút ứng phó vị ở khoang đặc biệt kia vặn hỏi như thế nào mới tốt.

...

Diệp Mặc vừa xông vào bầy Mạt Diễm Thú, ngọn lửa màu tím trên người liền đôm đốp răng rắc vang lên, đây là kết quả do ngọn lửa màu đen của Mạt Diễm Thú và 'Vụ Liên Tâm Hỏa' của hắn thiêu đốt lẫn nhau.

Bầy Mạt Diễm Thú quá đông, Diệp Mặc rơi vào bầy Mạt Diễm Thú, tuy rất nhiều Mạt Diễm Thú cấp cao đều sẽ không để ý hắn, nhưng một vài Mạt Diễm Thú cấp thấp đã xông về phía hắn, từng tia từng tia lửa màu đen và vô số ngọn lửa màu đen đều bổ về phía hắn.

'Vụ Liên Tâm Hỏa' bao quanh thân Diệp Mặc bị những tia lửa và ngọn lửa màu đen thiêu đốt như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nháy mắt tan thành lớp mỏng.

Vài tia lửa lao vào vòng phòng hộ, đánh lên người Diệp Mặc, Diệp Mặc cảm thấy từng trận từng trận nóng rát đau đớn.

Chân Băng Du ở sau lưng hắn phát ra một tiếng hừ khó chịu, Diệp Mặc biết chắc là Chân Băng Du bị thương rồi, hắn nhanh chóng với tay kéo một cái đem Chân Băng Du ra phía trước, vừa xông ra khỏi bầy Mạt Diễm Thú, vừa khom người tiếp tục tăng thêm độ dày của Thiên hỏa cửu dương hình thành vòng phòng hộ.

Càng ngày càng nhiều tia lửa khiến Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, Mạt Diễm Thú đông đen lúc nhúc, không biết dày cỡ nào, bây giờ hắn vẫn chưa khiến cho Mạt Diễm Thú cấp cao chú ý, một khi hắn khiến cho Mạt Diễm Thú cấp cao chú ý thì hắn khỏi cần xông ra ngoài nữa, nói không chừng Mạt Diễm Thú cấp cao vừa há miệng liền nuốt luôn hắn và Chân Băng Du rồi.

Thiên hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc đã đổi thành vòng phòng hộ, tuy có thể ngăn trở phần lớn công kích của ngọn lửa màu đen của đàn Mạt Diễm Thú, nhưng thứ này quả thực là quá hao tổn thần thức, cho dù bây giờ thần thức của hắn đã là trình độ của Đại Ất Tiên trung kì, cũng vẫn không chịu được sự tiêu hao kinh khủng này của Thiên hỏa cửu dương.

Bản thân hắn là tu vi tiên niết thể còn đỡ một chút, chứ Chân Băng Du cho dù là được Diệp Mặc che chở ở trước người mình cũng bị một vài tia lửa ngổn ngang đánh cho máu tươi văng khắp nơi.

Diệp Mặc biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, hai người bọn họ căn bản là không thể xông ra khỏi đàn Mạt Diễm Thú. Hắn vẫn chưa phóng Hắc Thạch Cân ra, chính là sợ khiến cho Mạt Diễm Thú cấp cao chú ý. Mà bây giờ hình như hắn không phóng pháp bảo công kích ra thì không xong rồi.

Ngay khi hắn đang cân nhắc muốn phóng Hắc Thạch Cân ra, đàn Mạt Diễm Thú đột nhiên từng đợt rối loạn hẳn lên, phòng hộ vốn nghiêm mật dường như nhốn nháo lỏng lẻo hẳn ra, từng khe hở lộ ra, một vài Mạt Diễm Thú thậm chí chẳng buồn công kích quả cầu lửa Diệp Mặc này nữa rồi.

Áp lực xung quanh đột ngột đồng loạt giảm bớt, Diệp Mặc liền biết hẳn là tiên vương bắt đầu công kích Mạt Diễm Thú rồi. Cơ hội tuyệt vời như vầy, hắn há có thể không biết đường nắm lấy? Diệp Mặc trong nháy mắt liền phun ra một ngụm tinh huyết, thi triển Ngũ Hành độn thuật.

Áp lực giảm đi, không gian bị Hư không Mạt Diễm Thú phong toả nháy mắt liền lỏng ra, Diệp Mặc sau khi thi triển độn thuật, gần như không phí chút sức lực nào liền từ trong bầy Mạt Diễm Thú biến mất không thấy đâu.

Mạt Diễm Thú đông nghìn nghịt lúc này bị tiên vương Dịch Hồng công kích cho hoảng loạn không thôi. Một quả cầu lửa màu tím đã biến mất, không một con Mạt Diễm Thú nào chú ý, cái bọn chúng chú ý là ánh sáng trắng mà tiên vương Dịch Hồng không ngừng bắn ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1640

Diệu Dụng Của Phi Tuyết

Một vài vẫn thạch bay qua người Diệp Mặc, tốc độ của Diệp Mặc chậm lại, Chân Băng Du cúi đầu nhìn nhìn ngực bị Diệp Mặc đè ép mà có hơi biến dạng, trong lòng đột nhiên lại có một loại cảm giác kì quái, giống hệt với lần đó nhìn thấy Diệp Mặc niết bàn, thậm chí cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể cũng đang từ từ tăng lên.

- Phùuuuu...

Sau khi xông ra khỏi đàn Mạt Diễm Thú, Diệp Mặc than dài một hơi, phóng Thanh Nguyệt ra, đặt Chân Băng Du xuống, rồi nói: Lúc Chân Băng Du được Diệp Mặc thả xuống, dột nhiên cảm thấy từng cơn hụt hẫng, không ngờ lại có hơi tiếc nuối. Cô ngẩn ra một lát, trong lòng đột nhiên nghĩ đến loại cảm giác cổ quái ban nãy, lẽ nào chính là khúc dạo đầu của ham muốn xác thịt?

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du không trả lời, cúi đầu thì thấy áo quần của Chân Băng Du đã bị tia lửa đốt tả tơi rồi. Bầu ngực tuyết trắng như ngọc lại lần nữa lộ trần ra, Diệp Mặc dù cho đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, mà vẫn có chút xấu hổ.

Diệp Mặc ho khan một tiếng nói:

- Tự cô thay quần áo đi, ngọn lửa của đám Mạt Diễm Thú này lại lợi hại vậy, nếu không phải cuối cùng bị người ta công kích rối loạn trận tuyến, muốn chạy ra được cũng quả thật là rất khó.

Chân Băng Du gật đầu, đem lời muốn hỏi nuốt xuống. Cô vốn rất muốn

hỏi thử Diệp Mặc cảm giác ham muốn xác thịt rốt cuộc là như thế nào, nhưng cô nghĩ đến mình vẫn còn hi vọng hồi phục, không thể nào cùng Diệp Mặc thử chuyện này được, lại đem lời này nuốt xuống.

Hoặc là bởi vì cô không thể tu luyện, đạo tâm đã giảm xuống đến mức gần với hư không rồi chăng? Chân Băng Du chỉ có thể dùng cách nghĩ này để giải thích.

Diệp Mặc chờ Chân Băng Du thay quần áo xong, lại lần nữa cõng cô trên lưng. Sau đó điều khiển Thanh Nguyệt, cấp tốc rời đi. Trong hư không, chỉ cần hắn cẩn thận một chút, vẫn có thể tránh khỏi một vài tai nạn hư không.

Ba tháng sau, Thanh Nguyệt chậm lại. Mà trên la bàn định vị hư không nhận dạng tiên thuyền sớm đã biến mất không thấy đâu nữa. Nói cách khác bọn họ đã hoàn toàn rời khỏi phạm vi của tiên thuyền, tới một nơi căn bản không biết là ở đâu.

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Chân Băng Du nhìn Diệp Mặc đã dừng Thanh Nguyệt lại hỏi.

- Đừng vội, đợi tôi nhìn xem thứ này đã.

Nói xong, Diệp Mặc lấy một chiếc nhẫn ra.

- Đây là hạt giống chứng đạo mà Bành Cảm Đương đưa cho cậu?

Chân Băng Du lập tức liền nhận ra chiếc nhẫn của Diệp Mặc. Bên trong chính là hạt giống chứng đạo mà Bành Cảm Đương đưa cho, chỉ có điều là Diệp Mặc rất cẩn thận, vẫn cất giữ trong chiếc nhẫn.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, chính là Hỗn Độn Tử Mông chủng tử, hắc hắc, có thể khiến cho Tiên Đế chứng đạo, nếu thứ này bị Tiên Đế biết được, chỉ sợ cũng

sẽ giành giật đến đầu rơi máu chảy đi?

- Cậu muốn mở ra xem?

Chân Băng Du nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi lại lần nữa, lúc trước Diệp Mặc nói món đồ này không chắc chắn là thật, sao bây giờ lại muốn mở ra xem?

Diệp Mặc giơ chiếc nhẫn trong tay lên nói:

- Đây có lẽ đúng là một hạt giống chứng đạo, nhưng mà bây giờ tôi không có hứng thú.

Chân Băng Du ừh một tiếng, cô cho rằng Diệp Mặc nói rất đúng, tu vi của hắn quá thấp, cho nên hiện giờ không có hứng thú. Nhưng lại không biết ý Diệp Mặc muốn nói là hắn có rất nhiều thứ tốt nên mới không có hứng thú mạo hiểm.

Từ hồi ở dưới đầm băng của Hỗn Độn Tinh Vực, Diệp Mặc xém bị người ta đoạt xá, hắn liền có chút kiêng kỵ những thứ có khả năng tồn tại nguy hiểm. Đừng nói hắn nghi ngờ là hạt giống chứng đạo này hơi có vấn đề, dù chỉ là cảm giác của mình hắn, cũng cảm thấy hạt giống chứng đạo này không hợp với hắn.

- Tôi sẽ không mở ra xem đâu.

Nói xong, Diệp Mặc đem cái nhẫn này để trên Thanh Nguyệt.

- Vậy sao cậu không ném vào trong giới vực hư không? Chỉ cần ném vào giới vực hư không, cho dù là có vấn đề cũng chẳng liên quan gì.

Chân Băng Du nghi hoặc hỏi một câu.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Sở dĩ tôi dừng lại ở đây chính là để xử lý hạt giống này. Tôi có một dự cảm, với năng lực hiện giờ của tôi, căn bản không khống chế hạt giống

này được, bất kể là thật hay giả.

Thực ra cảm giác chân thực của Diệp Mặc là, hạt giống chứng đạo này để trên người luôn không thoải mái, bất kể có phải là tác dụng tâm lý hay không. Hắn cũng định ném hạt giống chứng đạo này đi.

Chân Băng Du không biết Diệp Mặc muốn làm gì, chỉ có thể nhìn. Diệp Mặc cũng không phải đợi quá lâu, mới có bốn ngày, thần thức của hắn lại lần nữa bắt được một miếng 'Hư không Phi Tuyết'.

Thấy mạng lưới thần thức của Diệp Mặc trói chặt 'Hư không Phi Tuyết'. Chân Băng Du cuối cùng cũng hiểu là chuyện gì, hóa ra Diệp Mặc muốn bắt 'Hư không Phi Tuyết'. Trong lòng cô cũng thấy kì quái, theo lý mà nói hiện giờ Diệp Mặc hẳn là nên tiếp tục chạy trốn, hoặc là tìm đường ra, chứ không phải ở chỗ này bắt 'Hư không Phi Tuyết'.

Đối với cô mà nói chỉ cần một viên 'Phi Tuyết Đan' là được rồi, huống chi trên người cô đã có vài viên 'Phi Tuyết Đan' rồi, hơn nữa trên người Diệp Mặc vẫn còn một miếng 'Hư không Phi Tuyết'. Vì sao trong tình hình này, Diệp Mặc còn muốn bắt 'Hư không Phi Tuyết'?

Chân Băng Du rất nhanh liền hiểu là chuyện gì, lần thứ hai Diệp Mặc sử dụng lưới thần thức vây phía sau Hư không Phi Tuyết, không lấy tay để bắt 'Hư không Phi Tuyết' mà cầm cái nhẫn có hạt giống chứng đạo bên cạnh lên ném ra, trong nháy mắt chiếc nhẫn chứa hạt giống chứng đạo kia lọt vào trong 'Hư không Phi Tuyết', mà lúc này lưới thần thức của Diệp Mặc lỏng ra, trong nháy mắt 'Hư không Phi Tuyết' mang theo chiếc nhẫn kia biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi 'Hư không Phi Tuyết' mang cái nhẫn đi, Diệp Mặc phóng Thanh Nguyệt ra, cấp tốc đi theo hướng ngược lại.

- Cậu không tò mò chút nào sao?

Chân Băng Du thật sự là nghĩ không ra vì sao Diệp Mặc không hề tò mò

tí nào, cho dù là hoài nghi Bành Cảm Đương, cũng có thể mở ra xem một chút.

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Hạt giống chứng đạo đúng là làm cho bất kỳ ai cũng sẽ hiếu kỳ, thế nhưng tôi càng tin vào phán đoán của mình.

Vài ngày sau, Diệp Mặc lại một lần cho Thanh Nguyệt chậm lại, sau khi Thanh Nguyệt dừng lại, Diệp Mặc lấy Chân Minh Nê ra.

- Cậu muốn luyện chế Tiểu Thế Giới?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc lấy Chân Minh Nê ra lại nhịn không được nên hỏi. Cô biết luyện chế Tiểu Thế Giới không chỉ là Tông sư Luyện Khí mới có thể làm được, đừng nói Diệp Mặc bây giờ vẫn chưa phải là Tông sư Luyện Khí.

Cho dù là Tông sư Luyện Khí đỉnh cao, muốn luyện chế Tiểu Thế Giới, cũng cần phải nắm vững quy luật của trời đất, càng phải có sự hiểu biết nhất định về quy tắc của thế gian và không gian, đây không phải là luyện chế thiết bị trữ vật.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi vẫn chưa có quyết tâm lớn như thế, cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, tôi chỉ muốn luyện chế một gian phòng nhỏ mà thôi.

Mười ngày sau, Chân Minh Nê trong tay Diệp Mặc đã biến thành một hạt châu cực nhỏ màu xám. Nói chính xác thì miếng Chân Minh Nê này đã bị Diệp Mặc luyện chế thành tiên khí tứ phẩm, đây là một tiên khí không có bất kỳ khả năng công kích gì, nhưng lại mang một trận pháp phòng ngự cấp ba.

- Đây là cái gì?

Chân Băng Du nghi hoặc nhìn chằm chằm hạt châu trong tay Diệp Mặc hỏi.

- Gọi là ‘'Phi Tuyết châu' được rồi, sau này chúng ta sẽ ở trong hạt châu này, tu vi của tôi quá thấp, ở trên Thanh Nguyệt không thể tu luyện được. Chỉ có thể tu luyện ở trong hạt châu này thôi, đây là một tiên khí tôi mô phỏng theo tiểu thế giới để luyện chế, chỉ có điều không gian rất nhỏ, không thể rộng hơn, nhưng lại có thể trở thành một Tiên dược viên.

Diệp Mặc còn chưa nói xong, Chân Băng Du liền hiểu ý của Diệp Mặc, cũng hiểu được vì sao trước khi đi Diệp Mặc nhất định phải mua được miếng Chân Minh Nê này. Hóa ra là hắn muốn luyện chế một thứ tương tự như Tiểu Thế Giới, nhưng thứ này ngoại trừ thể tích nhỏ ra, hình như cũng không có tác dụng gì lớn lắm.

Diệp Mặc lại không tiếp tục giải thích cho Chân Băng Du nữa, mà lại tiếp tục bắt đầu bắt 'Hư không Phi Tuyết'.

Lần này Chân Băng Du cuối cùng cũng coi như là triệt để hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Diệp Mặc chắc chắn là muốn để 'Hư không Phi Tuyết' mang theo hạt châu nhỏ này của hắn chạy lung tung khắp nơi.

Trên thực tế đúng là Diệp Mặc muốn như vậy đấy, trong giới vực hư không, hắn một là không có phương hướng, hai là không có mục tiêu. Thay vì mình thấp thỏm lo sợ mà điều khiển Thanh Nguyệt bay nhảy, chi bằng để 'Hư không Phi Tuyết' làm.

Trong hư không tốc độ của 'Hư không Phi Tuyết' nhanh không gì sánh được, tốc độ hắn điều khiển Thanh Nguyệt còn xa lắc mới so bì được, ngoài ra 'Hư không Phi Tuyết' cho dù có nhanh hơn nữa cũng sẽ không va vào vẫn thạch, càng sẽ không bị cuốn vào cơn lốc không gian, đây mới là điểm hắn vừa ý.

Đây đúng là một thiên tài, cách như vậy mà hắn cũng nghĩ ra được. Chân Băng Du nhìn dáng vẻ Diệp Mặc hết sức chăm chú bắt 'Hư không Phi

Tuyết', trong lòng cũng thầm kính phục.

Đổi lại là bất kỳ ai, rơi vào hư không, cũng không cách nào có được tư duy và bản lĩnh như Diệp Mặc. Không nói tới hắn có thể bắt 'Hư không Phi Tuyết', còn có thể lợi dụng 'Hư không Phi Tuyết'.

Mười ngày sau Diệp Mặc bắt được miếng 'Hư không Phi Tuyết' đầu tiên, khiến Chân Băng Du thấy kỳ quái chính là, Diệp Mặc lại không dùng miếng 'Hư không Phi Tuyết' này mà thu nó vào trong chiếc nhẫn.

Mãi đến một tháng sau, lúc Diệp Mặc bắt được miếng 'Hư không Phi Tuyết' thứ tư, mới thu Thanh Nguyệt lại, nói với Chân Băng Du:

- Được rồi, mấy miếng 'Hư không Phi Tuyết' trước quá chậm, tốc độ của cái này mới đáp ứng được yêu cầu của tôi.

Đầu tiên Diệp Mặc đưa Phi Tuyết châu mà mình luyện chế vào trong 'Hư không Phi Tuyết', sau đó thả lỏng 'Hư không Phi Tuyết' ra, đồng thời đem Chân Băng Du tiến vào trong Phi Tuyết châu.

Trong hư không, một khi 'Hư không Phi Tuyết' không bị ràng buộc thì tốc độ nhanh hơn hẳn, nháy mắt đã đổi thành tốc độ như trước khi bị Diệp Mặc dùng lưới thần thức vây lại, giống như một cái bóng trắng như có như không xẹt qua trong hư không, mà Diệp Mặc và Chân Băng Du lại ở trong cái bóng trắng này, thậm chí còn vững như Thái Sơn.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra, phát hiện tốc độ của 'Hư không Phi Tuyết' không hề vì Phi Tuyết Châu mà chậm đi chút nào, lập tức liền an tâm. Chính hắn cũng vì trí thông minh của mình mà cảm thấy đắc ý, tốc độ như vầy, quả là còn nhanh hơn so với tiên khí thượng hạng, có ai có tài năng như hắn đâu.

- Ha ha...

Thấy 'Hư không Phi Tuyết' bay nhanh như vậy, Diệp Mặc cũng không nhịn được mà ha ha cười lớn, trong lòng sảng khoái cực độ.

Chân Băng Du thấy trong này tuy rằng không gian không lớn, nhưng có một gian nhà, còn có một ao nhỏ, thậm chí còn có mấy trăm gốc linh thảo cấp thấp, và hơn mấy chục gốc tiên linh thảo cao cấp. Không nhịn được cũng thầm thở dài nói:

- Diệp sư đệ, tôi thật sự không biết sao cậu nghĩ ra được, ở đây thật sự là rất tốt.

Diệp Mặc thả Chân Băng Du xuống, nói:

- Sau này chúng ta có thể sẽ ở lại đây rất lâu, ít nhất tôi phải dùng hết số tiên tinh trên người rồi nói sau. Đúng rồi, cô không nên tới chỗ tôi tu luyện, cô có thể dùng thần thức của mình, bình thường có thể quét ra xem thử, nếu phát hiện chỗ nào có thể đi thì lập tức cho tôi biết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1641

Hư Không Có Người

Chân Băng Du gật đầu nói rằng:

- Có thể, chỉ là tôi không thể tu luyện, thần thức không thể quét với thời gian dài Diệp Mặc trầm ngâm chỉ chốc lát liền nói:

- Cũng phải, nếu một khi tôi bế quan, có lẽ cần thời gian rất lâu. Tôi biết cô rất muốn công pháp tu luyện của tôi, nếu như cô có thể thề trừ hai người chúng ta, cô sẽ không đem công pháp tiết lộ cho người thứ 3, tôi cũng có thể truyền cho cô

Không đợi Diệp Mặc nói lần thứ hai, Chân Băng Du liền ngưng trọng nói:

- Chân Băng Du tôi xin thề, nếu như Diệp Mặc sư đệ đem công pháp truyền cho tôi, tôi tuyệt không đem công pháp tiết lộ cho người thứ 3 biết. Nếu làm trái lời thề này, lôi kiếp nát tim mà chết.

Đối với Chân Băng Du mà nói, đại đạo chính là tất cả, công pháp truyền thừa của Diệp Mặc nghịch thiên không gì sánh được, cô sớm đã biết. Trước đó vài lần muốn từ miệng Diệp Mặc biết được môn công pháp này, đáng tiếc chính là, Diệp Mặc căn bản là không để ý tới cô. Hiện tại Diệp Mặc không chừng là không có biện pháp rồi, lại muốn mình hỗ trợ làm việc, lại muốn mình không đi quấy rầy hắn tu luyện, chỉ có thể đem công pháp truyền cho cô.

Trên thực tế cô cũng không đoán sai, Diệp Mặc cần dùng trận bàn thời gian bế quan, đúng là cần Chân Băng Du hỗ trợ. Diệp Mặc khẳng định công

pháp được 'Tam sinh quyết' diễn sinh ra, coi như là không cách nào khiến cho Chân Băng Du phục hồi như cũ, thế nhưng để cô ta đi lại vẫn là có thể đấy.

- Cô là linh căn Tiên Thủy, công pháp của tôi gọi là 'Tam sinh thần thủy quyết', công pháp này tu luyện tới Hư Tiên, có thể dựa theo lĩnh ngộ của cô mà diễn sinh ra công pháp tiếp theo sau Diệp Mặc lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Chân Băng Du nói Tu sĩ một khi phi thăng trở thành Hư Tiên, linh căn cũng sẽ tiến hóa thành tiên linh căn. Chân Băng Du linh căn vốn là Thủy linh căn, cô sau khi tấn cấp đến Hư Tiên, linh căn liền trở thành linh căn Tiên Thủy rồi.

- Không ngờ là có thể tự động diễn sinh công pháp? Cậu cho tôi chính là công pháp tiên cấp siêu việt ư? Không đúng, công pháp này hẳn là đến thần cấp cũng đã vượt qua Chân Băng Du tiếp nhận ngọc giản có chút không dám tin nhìn Diệp Mặc nói Dù là phía sau công pháp tiên cấp cửu phẩm còn có công pháp thần cấp và thánh cấp, thế nhưng dù là công pháp tiên cấp đỉnh cấp cũng không thể tự động diễn sinh công pháp tiếp theo sau, cho nên Diệp Mặc nói 'Tam sinh thần thủy quyết' có thể tự động diễn sinh công pháp tiếp theo sau. Chân Băng Du mới khiếp sợ không ngớt. Nếu như cô biết, công pháp Diệp Mặc cho cô, chính là 'Tam sinh quyết' diễn sinh ra, có lẽ cô không phải là chấn kinh, mà là kinh hoảng.

'Tam sinh quyết' quá nghịch thiên. Một khi xuất hiện ở Tiên giới, Diệp Mặc có lẽ chết không còn tro tàn, dù cho Diệp Mặc trốn vào hư không, chỉ sợ cũng không thể chạy thoát sự truy sát của đại năng. Dù cho không có ai biết, loại công pháp này cũng không thể được thiên địa chấp nhận, chờ đến khi Diệp Mặc tu vi cao, thiên địa cũng sẽ giáng xuống pháp tắc khiến Diệp Mặc hóa thành hư vô.

Không đúng, Chân Băng Du chợt nhớ tới một chuyện khác, Diệp Mặc có pháp thuật lôi hệ, hắn tu luyện không thể nào là công pháp thủy hệ được, chẳng lẽ nói hắn còn có loại công pháp khác sao ta?

Chân Băng Du càng nghĩ càng đúng, hiện tại Diệp Mặc cho cô không

phải là công pháp vô thuộc tính. Mà là công pháp thủy hệ, đã nói rõ hắn khẳng định có còn công pháp khác Chân Băng Du chỉ là nhìn Diệp Mặc một chút, cũng không đem nghi vấn trong lòng mình nói ra, cô cảm thấy những thứ này mình cũng không cần biết.

…

Diệp Mặc đem việc trinh sát giao cho Chân Băng Du, bản thân thì ở một góc bố trí một trận pháp ẩn nấp, lấy ra trận bàn thời gian và một đống tiên tinh, bắt đầu bế quan tu luyện.

Thấy chỗ Diệp Mặc tu luyện thần thức hoàn toàn quét vào không được. Hơn nữa ở đỉnh đầu của hắn tiên linh khí hoàn toàn ngưng tụ trở thành màn sương mù, Chân Băng Du thầm nghĩ thảo nào Diệp Mặc đắc ý không gì sánh được. Có ai có thể ở trong hư không bay với tốc độ này, mà còn có thể tu luyện không chút ảnh hưởng Chỉ là chỗ Diệp Mặc tu luyện khiến cô thấy kỳ quái, thật giống như đã vượt qua thời gian không gian, thần thức của cô đi vào sẽ bị cuốn vào một lốc xoáy cực đại rồi tiêu tan vô tung vô ảnh Từng đống tiên tinh bị Diệp Mặc tiêu hao hết, sau đó lại lấy ra một đống nữa.

…

Hai năm sau.

Trong tiên linh thảo dược viên mà Diệp Mặc trồng trước đây, một người phụ nữ váy áo xanh cầm theo một chiếc bình đang chăm chú tưới tiêu. Thần thái và động tác đó, thật nhu hòa yên bình không gì sánh được.

Đây đúng là Chân Băng Du đã tu luyện ‘Tam sinh thần thủy quyết', lúc này linh căn của cô vẫn chưa phục hồi như cũ, thế nhưng đã có thể tự mình bước đi rồi.

Thần thái của cô tựa hồ không còn là bộ dạng lạnh như băng như hồi xưa nữa. Chí ít khi nhìn tiên linh thảo trước mắt, biểu tình có chút vui mừng và nhã nhặn Sau khi tưới nước cho tiên linh thảo trong dược viên, Chân Băng

Du bỏ chiếc bình trong tay xuống, thần thức từ bên trong Phi Tuyết châu quét ra ngoài.

Đây là việc làm thông lệ của cô, là Diệp Mặc giao cho cô, lúc nào cũng phải chú ý xem đã bay được tới đâu. Hai năm qua, ngoại trừ tu luyện, cô vẫn không ngừng xem xét 'Hư không Phi Tuyết' đã đến nơi nào Thế nhưng rất nhanh sắc mặt của cô liền biến đổi, cô nhìn thấy một pháp bảo phi hành lướt qua 'Hư không Phi Tuyết' chứa bọn họ, thậm chí có một vị tiên nhân còn dự định bắt 'Hư không Phi Tuyết' này, chỉ là không thành công mà thôi.

Nói ngay với Diệp Mặc, đây là phản ứng đầu tiên của Chân Băng Du, cô vội vã phát cho Diệp Mặc một tin tức Lúc này Diệp Mặc vẫn đang điên cuồng hấp thụ tiên tinh, hơn một trăm triệu tiên tinh đã bị hắn tu luyện chỉ còn lại có hơn một triệu. Dù Chân Băng Du không gọi hắn, hắn cũng dự định không tu luyện nữa Hơn một trăm triệu tiên tinh chỉ giúp hắn tấn cấp tới Huyền Tiên trung kỳ đỉnh, Huyền Tiên hậu kỳ cũng không đến, điều này làm cho Diệp Mặc hiểu rõ, tu luyện của hắn là gian nan cỡ nào. Chờ khi hắn tới đại tiên, tiên tinh tu luyện có lẽ cũng không tạo nên nhiều tác dụng nữa 'Tam sinh quyết' xác thực nghịch thiên, nhưng tài nguyên cần cũng là nghịch thiên không gì sánh được. Diệp Mặc thậm chí hoài nghi, tài nguyên hắn cần tu luyện thậm chí còn nhiều hơn so với một Vị tiên.

Thông tin châu sáng lên, Diệp Mặc trước tiên ngưng tu luyện. Tính cách của Chân Băng Du hắn hiểu, không có chuyện gì, cô chắc là không quấy rầy mình tu luyện. Hơn nữa đối với Diệp Mặc mà nói trên người chỉ có hơn một triệu tiên tinh, tiếp tục tu luyện cũng không có ý nghĩa gì

Hơn một triệu tiên tinh đối với Huyền Tiên khác mà nói, là có thể tu luyện rất nhiều năm, thế nhưng với hắn mà nói căn bản là không thể tu luyện rồi.

Diệp Mặc trước tiên ngừng luyện, đồng thời thu hồi trận bàn thời gian.

- Băng Du sư tỷ, cô đã có thể bước đi rồi hả?

Diệp Mặc một liền đi tới trước mặt Chân Băng Du, kinh hỉ nói.

Dù cho hắn và Chân Băng Du là hai loại người, thế nhưng ở chung thời gian dài như vậy, cũng có một ít cảm tình, hiện tại Chân Băng Du có thể bước đi rồi, Diệp Mặc cũng là mừng rỡ không ngớt.

- Đúng vậy, cảm ơn cậu. Tôi sau khi tu luyện công pháp cậu cho, thân thể từ từ giống như người bình thường, có thể đi lại rồi Chân Băng Du cũng là có chút mừng rỡ nói.

- Băng Du sư tỷ, tôi cứ cảm thấy cô chút thay đổi, nhưng tôi lại nhìn không ra.

Diệp Mặc lại nhìn Chân Băng Du một chút, biểu tình cổ quái nói.

Chân Băng Du đương nhiên biết thay đổi của mình, đạo tâm trước đây của cô là vạn vật nằm trong tu đạo, không quan tâm gì khác. Tất cả đều vì tu đạo mở đường, không có bất kỳ chuyện gì có thể ngăn trở đạo tâm của cô. Mà cô sau khi đã tu luyện ‘Tam sinh thần thủy quyết' rồi, đạo tâm dần dần có chút biến hóa, từng sinh mệnh của cọng cây ngọn cỏ đều cho cô một ít gợi ý. Trong vạn vật, dù là một gốc cây nhỏ, cũng có một cơ hội chứng đạo. Đạo tâm là sự tiếp diễn của sinh mệnh, mà không phải ngăn cản đối với vạn vật

Chỉ là loại biến hóa này còn mơ mơ hồ hồ, ngay đến bản thân Chân Băng Du cũng không cách nào xác định. Cô mỗi ngày tưới nước cho tiên linh thảo, nói chuyện với tiên linh thảo, chính là vì tìm kiếm chân lý tồn tại trong đó. Cho nên cô biết mình có chút biến hóa, nhưng không biết biến hóa ở đâu - Đúng rồi, Băng Du sư tỷ cô vừa gọi tôi ra là chuyện gì thế?

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du không trả lời hắn ngay, hắn cũng không hỏi lại.

Diệp Mặc vừa nói ra, Chân Băng Du liền phản ứng, vội vàng nói:

- Diệp sư đệ, thần thức của tôi vừa quét thấy có mấy tiên nhân đạp pháp bảo phi hành bay qua ở phía trước, hơn nữa còn định bắt 'Hư không Phi

Tuyết' của chúng ta - Là tu vi gì?

Diệp Mặc lập tức kích động, nơi này có tiên nhân bay qua, chỉ có thể nói lên hai loại tình huống, một là gần đây hẳn là có đại lục, hai là gần đây có tiên thuyền, bất kể là loại nào, hắn cũng có thể đi tới.

- Thấy không rõ ràng lắm, nhưng pháp bảo phi hành của bọn hắn chậm hơn 'Hư không Phi Tuyết' nhiều lắm, 'Hư không Phi Tuyết' chỉ trong chớp mắt, thì đã xẹt qua Chân Băng Du đáp.

- Tôi biết rồi, sư tỷ, lên đây, chúng ta đi ra ngoài Diệp Mặc nói xong không đợi Chân Băng Du trả lời, trực tiếp cõng Chân Băng Du lên dùng sợi tơ cố định ở phía sau lưng, đồng thời phóng lưới thần thức ra ngoài 'Hư không Phi Tuyết' đang bay nhanh bị lưới thần thức của Diệp Mặc ngăn cản, lập tức liền chậm lại. Diệp Mặc đã mang theo Chân Băng Du từ bên trong Phi Tuyết châu đi ra, đồng thời thu hồi Phi Tuyết châu.

Miếng 'Hư không Phi Tuyết' kia mất đi thần thức của Diệp Mặc ràng buộc, trong nháy mắt liền biến mất không thấy đâu

- Diệp sư đệ, miếng 'Hư không Phi Tuyết' kia cậu không lấy à?

Thấy miếng 'Hư không Phi Tuyết' kia được Diệp Mặc thả đi, Chân Băng Du nghi hoặc hỏi một câu.

Diệp Mặc lấy ra Thanh Nguyệt nói:

- Miếng 'Hư không Phi Tuyết' kia mang bọn ta bay hơn hai năm, bất luận nó có hay không có sinh mạng, đều có ân đối với chúng ta, thả cho nó đi mới là tốt nhất.

Chân Băng Du như có điều suy nghĩ gật đầu, tựa hồ lại lần nữa có thêm một chút sáng tỏ.

Diệp Mặc không biết đạo tâm của Chân Băng Du đang biến hóa, Thanh Nguyệt của hắn đã dọc theo phương hướng đã định nhanh chóng bay đi Vài

ngày sau, Diệp Mặc quả nhiên nhìn thấy hai pháp bảo phi hành xẹt qua. Hơn nữa còn là loại pháp bảo phi hành hạ phẩm, khống chế những pháp bảo phi hành hạ phẩm này đều là một số Huyền Tiên hoặc Đại Ất Tiên, bọn họ trong hư không tựa hồ đang thu thập vẫn thạch. Còn có một gã Đại Ất Tiên cầm trong tay một pháp bảo hình lưới thật lớn, Diệp Mặc vừa nhìn liền biết đây là dùng để bắt 'Hư không Phi Tuyết'

Tiên nhân trên hai pháp bảo phi hành thấy Thanh Nguyệt của Diệp Mặc tới, lập tức dừng lại pháp bảo phi hành của mình, có chút đề phòng nhìn chằm chằm Diệp Mặc đúng trước Thanh Nguyệt - Chào mấy vị bằng hữu, xin hỏi các vị là từ tiên thuyền Thiên Vực, hay từ đại lục tới?

Diệp Mặc thấy mấy người đối với mình rất là đề phòng, vội vã chủ động ôm quyền ân cần thăm hỏi Một gã Đại Ất Tiên trong tay cầm lưới lớn nghi hoặc nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi:

- Lẽ nào cậu không phải ở Hư Điện tinh thiên lục tới?

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, ba mươi ba thiên vực hắn tuy rằng đều chưa từng đi, tuy nhiên cũng nghe nói qua, thế nhưng chưa từng nghe nói qua Hư điện tinh thiên lục gì đó.

- Đây là đã đến Trung thiên vực rồi sao?

Diệp Mặc lại lần nữa hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1642

Điểm Cống Hiến Tông Phiêu

Trung thiên vực? Ở đây cách Trung thiên vực còn lộ trình nửa năm Huyền Tiên bên cạnh sau khi đánh giá pháp bảo phi hành của Diệp Mặc một chút rồi trả lời - Ở đây vẫn là trong hư không ư?

Diệp Mặc càng ngạc nhiên hỏi, hắn không rõ những người này làm sao dám tới hư không thu thập tài liệu. Nhưng khi hỏi xong, thấy đối phương không có hứng thú nói chuyện, Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là tặng mỗi người một ít tiên tinh Có được tiên tinh, tính tích cực trả lời vấn đề của đối phương hiển nhiên đề cao không ít. Diệp Mặc rất nhanh liền biết ở đây chính trong hư không, chỉ là đã không phải là giới vực hư không nữa, mà là thuộc về phạm vi hư không Thiên Vực.

'Hư không Phi Tuyết' tiến vào hư không Thiên Vực cực ít, căn bản là khó có thể nhìn thấy, 'Hư không Phi Tuyết' của bọn Diệp Mặc có thể tiến vào hư không Thiên Vực, coi như là vận khí.

Mà Hư Điện Tinh thiên lục chỉ là một ngôi sao trong hư không Thiên Vực mà thôi, ngôi sao này di chuyển rất chậm, có thể tự chuyển động đồng thời còn mang một lớp khí quyển. Có ngôi sao thậm chí có thể dừng lại hơn mười vạn thậm chí vô số vạn năm trong hư không, loại sao này có thể làm chỗ dừng chân tạm.

Hư điện tinh thiên lục chính là một chỗ dừng chân như vậy, rất nhiều tiên nhân đều từ Trung thiên vực tới đây, sau đó từ nơi này tiến vào hư không bắt 'Hư không Phi Tuyết " hoặc là thu thập một ít tài liệu luyện khí tồn tại trong hư không Bởi vì Hư Điện tinh thiên lục ở hư không Thiên Vực cách giới vực hư không không xa, cho nên một số tiên thuyền Thiên Vực

cũng chọn đây làm chỗ dừng chân. Nói giản đơn một chút, Hư Điện tinh này tương đương với Hỗn Độn Tinh Vực vẫn thạch môn mà Diệp Mặc đã thông qua đó để tới Hỗn Độn Tinh Vực, chỉ là Hư Điện tinh lớn hơn nhiều lắm Mà Hư Điện tinh có rất nhiều tiên thuyền dừng lại, những tiên thuyền này sẽ mang đi một số tiên nhân, cũng mang đến một số tiên nhân. Đồng thời Diệp Mặc còn biết được Thiên Vực gần Hư Điện tinh thiên lục nhất tên là Tông Phiêu Thiên, nếu như ngồi tiên thuyền qua đó, chỉ cần không tới nửa năm thời gian, tiên nhân tu vi cao thậm chí có thể tự mình khống chế pháp bảo phi hành bay qua bay lại giữa Tông Phiêu Thiên và Hư Điện tinh thiên lục Có được mấy tin tức, Diệp Mặc trong lòng không khỏi cảm thán, tốc độ của 'Hư không Phi Tuyết' thật sự là quá nhanh, chỉ hơn hai năm thời gian, cũng đã từ giới vực hư không tiến vào hư không Thiên Vực. Dù hắn ngồi tiên thuyền Thiên Vực cũng không nhanh như vậy, nếu như 'Hư không Phi Tuyết' không thể khống chế phương hướng, sau này dùng 'Hư không Phi Tuyết' phi hành, tốc độ còn nhanh hơn nữa …

Mười ngày sau, Diệp Mặc căn cứ ngọc giản giản đơn của tên Huyền Tiên kia đưa cho, đã tìm được Hư Điện tinh thiên lụcThế nhưng Diệp Mặc cũng rất không thích loại thiên địa mờ ảo này, hắn căn bản là không cần hỏi người khác, trước tiên liền mang theo Chân Băng Du tới trạm tiên thuyền Thiên lục

Tiên thuyền ở đây có thể đến mấy Thiên Vực, thế nhưng Diệp Mặc không chút do dự lựa chọn tiên thuyền đến Thiên Vực Tông Phiêu Thiên gần nhất. May là trên người Diệp Mặc còn có một triệu ba trăm ngàn tiên tinh, bằng không vé tàu sáu trăm ngàn một tấm hắn cũng không đủ. Dùng hết một triệu hai tiên tinh, hắn lại lần nữa lâm vào cảnh nghèo, chỉ còn có hơn một trăm ngàn tiên tinh.

Leo lên tiên thuyền đến Tông Phiêu Thiên, Diệp Mặc cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Chiếc tiên thuyền này so với chiếc hắc tiên thuyền Thiên Vực Đường Phượng bóc lột dã man kia tốt hơn rất nhiều, chí ít sau khi bỏ tiên tinh mua vé tàu, ở trong tiên thuyền có phòng miễn phí, dù là đi tới nơi khác cũng không cần nộp thêm tiên tinh …

Trạm tiên thuyền Phiêu Dực của Tông Phiêu Thiên khổng lồ không gì sánh được, mỗi ngày đều đã có vài chục tiên thuyền từ nơi này rời khỏi, cũng có vài chục tiên thuyền từ nơi khác đến dừng ở chỗ này.

Hôm nay một tiên thuyền tới từ hư không dừng tại trạm tiên thuyền, vô số tiên nhân từ trên tiên thuyền đi xuống, một phần tiên nhân sau khi xuống khỏi tiên thuyền đều tự phóng pháp bảo, rất nhanh biến mất ở phía xa. Một phần khác thì lại ở lại quảng trường của trạm tiên thuyền, cũng không lập tức rời khỏi.

Lúc này một nam một nữ cũng xếp hàng phía sau rất nhiều tiên nhân, từ cửa ra trạm tiên thuyền đi ra.

Nam tiên thoạt nhìn có tu vi Huyền Tiên trung kỳ, so với vô số nam tiên tuấn tú của Tông Phiêu Thiên mà nói, hắn chỉ có thể coi là loại phổ thông, xa xa thoạt nhìn, không có chỗ nào đặc biệt Thế nhưng tiên nữ bên cạnh hắn lại xinh đẹp tới cực hạn, trên người váy áo màu xanh phổ thông, nhưng hoàn toàn không thể che lấp phong thái tuyệt thế của cô, tựa hồ ngay cả tiên tử đẹp nhất Tông Phiêu Thiên đi tới trước mặt cô, cũng sẽ có chỗ thua kém. Cộng thêm cô mang theo bước chân yếu đuối, khiến tiên nhân xung quanh nhìn thấy, đều hận không thể lập tức xông lên bảo vệ cô.

- Một tiên tử thật xinh đẹp

Tất cả tiên nhân nhìn thấy tiên nữ kia đều không khỏi âm thầm tán thưởng. Tiên nữ có khuôn mặt đẹp trên Tiên giới khắp nơi đều có, thế nhưng đem so với tiên nữ yếu đuối trước mắt này, lại không có được mấy người

- Sư đệ, chúng ta đi đâu?

Tiên nữ kia căn bản cũng không nhìn thấy ánh mắt của tiên nhân chung quanh, chỉ hỏi nam tiên bên cạnh một câu Hiển nhiên hai người này Diệp Mặc và Chân Băng Du vừa từ trên tiên thuyền xuống, Chân Băng Du hỏi, Diệp Mặc lại không trả lời, chỉ nhìn nhìn ánh mặt trời rọi xuống thở dài nói:

- Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy mặt trời rồi Nói xong, Diệp Mặc nhìn Chân Băng Du đáp, - Trước tiên tìm một chỗ hỏi thăm chút, đây là nơi chúng ta lần đầu tiên tới Diệp Mặc thấy chung quanh tiên nhân trên Huyền Tiên chiếm đa số, liền biết đẳng cấp tiên nhân phổ biến của Tông Phiêu Thiên cao hơn hạ Thiên Vực nhiều - Ưm, tiên linh khí ở đây so với Cung Hoa Thiên tốt hơn rất nhiều, nếu như có thể khôi phục, ở chỗ này tu luyện quả thật không tồi Chân Băng Du cảm thụ tiên linh khí chung quanh, thở dài một tiếng nói Tiên linh khí của Tông Phiêu Thiên đúng là so với Hạ Thiên Vực dày đặc hơn nhiều, thế nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, chỉ có tiên linh khí dày đặc là không được, nhiều lắm chỉ là khiến tốc độ tu luyện của hắn thoáng nhanh hơn một ít mà thôi.

Trên quảng trường to lớn của Trạm Tiên thuyền, có một trận pháp hiển thị dựng đứng ở giữa quảng trường. Trên quảng trường Tiên thuyền, rất nhiều tiên nhân đều đang quan tâm tin tức trên trận pháp hiển thị

Loại trận pháp hiển thị này, Diệp Mặc đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không ngạc nhiên.

Tin tức trên trận pháp hiển thị có chút vụn vặt, từ lớn đến nhỏ đều có. Cái gì mà Bí Cảnh mở cửa, tổ đội hư không, đại hội bán đấu giá, tiên linh thảo cấp bảy các loại tin tức

- Sư đệ xem, Thanh Lôi tiên tuyền của Thanh Lôi sơn Tông Phiêu Thiên được mở cửa, mời tiên nhân tu luyện túy thể, chúng ta cũng có thể đi xem?

Chân Băng Du thấy Thanh Lôi tiên tuyền trước tiên liền nghĩ đến Diệp Mặc.

Theo Chân Băng Du thấy, Diệp Mặc đối với tiên tuyền tựa hồ rất là để ý, khi hắn ở Hỗn Độn Tinh Vực sau khi tìm được một tiên tuyền hạ đẳng, dám ở lại nơi đó tu luyện hơn nửa năm. Hơn nữa Diệp Mặc có thể thi triển công pháp lôi hệ, Thanh Lôi tiên tuyền có một chữ ‘lôi’, nói không chừng là lôi nguyên tiên tuyền.

Kỳ thực không cần Chân Băng Du nói, Diệp Mặc đã nhìn thấy tin tức này. Tu vi hiện tại của hắn rất khó tiến thêm, cũng không phải nói tư chất hắn không thể tấn cấp, mà là tài nguyên cho hắn tu luyện theo không kịp. Chỗ tốt của Tiên tuyền Diệp Mặc đương nhiên biết, lúc đầu hắn có được một Ẩn băng tiên tuyền, còn là hạ đẳng, liền khiến hắn trong thời gian nửa năm tấn cấp, tốc độ này là tốc độ tu luyện nhanh nhất từ sau khi hắn tiến nhập Hư Tiên Thế nhưng cùng lúc hắn nhìn thấy Thanh Lôi tiên tuyền mở ra, cũng nhìn thấy điều kiện phía dưới. Tin tức phía trên nói nghe rất hay, gì mà mời tiên nhân thiên hạ đến tu luyện và túy thể. Thế nhưng để được mời đi, tựa hồ còn cần một số điều kiện, tiên nhân có thể tiến nhập tiên tuyền tu luyện đều năm trong Top 50 điểm cống hiến Tông Phiêu. Mà hắn hiện tại ngay cả điểm cống hiến Tông Phiêu là cái gì cũng không biết - Hai vị bằng hữu chẳng lẽ không phải ở Tông Phiêu Thiên hay sao?

Diệp Mặc vẫn chưa trả lời, một gã Huyền Tiên hậu kỳ ở bên cạnh hắn nghe xong lời Chân Băng Du nói, liền chủ động hỏi một câu.

- Không phải.

Diệp Mặc thành thật hồi đáp.

Huyền Tiên hậu kỳ kia 'Ờ' xong một tiếng nói - Chả trách, mười một trung thiên vực, Tông Phiêu Thiên là nơi bị Tiên Ma yêu ăn mòn nặng nhất. Như Lan Tự lâm, thảo nguyên Bình Phiêu của Tông Phiêu Thiên mấy nơi này hoàn toàn trở thành địa bàn của Tiên Ma yêu, một số tiên môn nơi đó đều bị ép đi chỗ khác. Nếu như không là bởi vì có vài Tiên Vương đại nhân bảo vệ cho Tông Phiêu Thiên, nói không chừng Tông Phiêu Thiên cũng đã hoàn toàn biến thành chỗ của Tiên Ma Yêu rồi - Điểm cống hiến Tông Phiêu kia, chính là căn cứ số lượng Tiên Ma yêu được tiên nhân chém giết thống kê ra, điểm cống hiến này ở bất kỳ nơi nào của Tông Phiêu Thiên cũng thông dụng, thậm chí so với tiên tinh còn dễ dùng hơn, dù là đi Thiên Vực khác cũng có thể đổi thành tiên tinh. Nếu như các bạn vừa tới, cũng không cần đi Thanh Lôi tiên tuyền nữa. Danh sách đi Thanh Lôi tiên tuyền chỉ có một trăm tên, trong đó Đại tiên năm mươi, Thiên tiên năm mươi. Kỳ thực danh

sách này đã được định sẵn rồi, không tin cậu xem xét cái bia lớn kế bên thì biết ngay Ánh mắt Diệp Mặc và Chân Băng Du lập tức quét đến cái bia lớn kế bên trận pháp hiển thị, trên bia có ba danh sách, danh sách thứ nhất là danh sách điểm cống hiến Tông Phiêu - Thiên tiên, từ trên xuống dưới tổng cộng một nghìn tên, vượt qua một nghìn thì không thấy có

Danh sách thứ hai là điểm cống hiến Tông Phiêu - Đại tiên, cũng là một nghìn tên. Danh sách thứ ba là Tổng bảng xếp hạng có một nghìn tên, rất nhiều tên của Tổng bảng xếp hạng này đều đã xuất hiện qua trong bảng danh sách Đại tiên. Nhưng Tổng bảng xếp hạng có rất ít tên trên bảng danh sách Thiên tiên, phần lớn đều là tên lặp lại trên bảng Đại tiên

Diệp Mặc thấy người đứng đầu trong bảng danh sách điểm cống hiến Tông Phiêu - Thiên tiên tên là Từ Ki, điểm cống hiến 12. 170. 000, mà đệ nhất trong bảng điểm cống hiến Tông Phiêu của Đại tiên cũng đã hơn một trăm triệu. Thảo nào tên Huyền Tiên trước mắt này nói danh sách đều được định rồi, đến lúc đó lấy Top 50 của Thiên tiên và Top 50 của Đại tiên trong bảng danh sách điểm cống hiến này là được rồi, về phần người còn lại căn bản là không cần đi.

- Tin tức này không phải một chút tác dụng cũng không có sao?

Chân Băng Du cũng đã rõ then chốt trong đó, hỏi một câu.

Huyền Tiên kia lắc đầu nói rằng:

- Cũng không phải một chút tác dụng cũng không có, thời gian Thanh Lôi tiên tuyền mở cửa còn đến một năm. Rất nhiều người vì để có tên trong một trăm người này, sẽ điên cuồng chém giết Tiên Ma yêu, cũng có rất nhiều người vì để có tên trong một trăm người này sẽ dùng tiên tinh mua điểm cống hiến Thiên Vực Diệp Mặc nghi ngờ hỏi - Điểm cống hiến Thiên Vực còn có thể mua ư?

- Đương nhiên, một điểm cống hiến cần hai mươi viên tiên tinh thượng phẩm, đây chỉ là giá công khai. Trên thực tế bởi vì điểm cống hiến rất được

hoan nghênh, rất nhiều người đều thích dùng điểm cống hiến để thu mua đồ, có rất ít người nguyện ý dùng điểm cống hiến đổi lấy tiên tinh, một điểm cống hiến bán ra với giá ba mươi đến năm mươi tiên tinh cũng không ngạc nhiên Huyền Tiên nói cũng rất là tỉ mỉ

- Vậy Tiên Ma yêu là cái gì? Chém giết một con Tiên Ma yêu có bao nhiêu điểm cống hiến?

Diệp Mặc đúng là đối với tiên tuyền có chút động tâm, còn đến một năm thời gian, nói không chừng hắn có thể lọt vào Top 50. Huống chi, dù là không thể lọt vào, điểm cống hiến Tông Phiêu này cũng có thể dùng để mua đồ, thậm chí đổi lấy tiên tinh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1643

Cút!

Huyền Tiên nọ căn bản là không ngờ Diệp Mặc lại có suy nghĩ muốn lọt vào Top 50, hiện tại đối với câu hỏi của Diệp Mặc, y trái lại rất tỉ mỉ trả lời:

- Tiên Ma Yêu nghe nói là Tiên Yêu Thú hấp thu ma khí tu luyện trong thời gian dài biến dị mà thành, hai con Tiên Ma yêu cấp 1 có thể đổi lấy một điểm cống hiến, con cấp 2 có thể đổi lấy hai điểm cống hiến. Còn Tiên Ma yêu cấp 3 lại có thể đổi lấy năm điểm cống hiến, Tiên Ma yêu cấp 4 có thể đổi lấy ba mươi điểm cống hiến, cấp năm có thể đổi lấy tám mươi điểm cống hiến, cấp 6 có thể đổi lấy hai trăm điểm cống hiến. . .

Diệp Mặc nghe đến đó, liền biết dù hắn có lợi hại hơn nữa, cũng không thể trong Top 50 điểm cống hiến Tông Phiêu - Thiên tiên trong vòng một năm rồi.

Mơ tưởng. Top 50 Thiên tiên cũng gần đạt đến mười triệu điểm cống hiến Tông Phiêu, hắn căn bản là không thể giết nhiều Tiên Ma yêu đến vậy.

- Tiên Ma Yêu chiếm cứ một khu vực cố định, vì sao những Tiên Vương đại nhân kia không đi diệt sạch bọn chúng?

Diệp Mặc lại hỏi. Khi hắn nghĩ đến, nếu Tiên Ma yêu dần dần muốn chiếm lĩnh địa bàn của tiên nhân, một vài Vị tiên trong Thiên Vực nên đi tiêu diệt những Tiên Ma yêu này mới phải.

Huyền Tiên nọ lắc đầu nói:

- Tiên Ma yêu cũng có 7 cấp thậm chí hơn, bọn chúng bình thường

cũng không ở một chỗ cố định, hơn nữa có ước hẹn ngầm với tiên nhân. Chỉ cần Vị Tiên đại nhân không đi giết hết Tiên Ma yêu, thì Tiên Ma yêu cấp cao cũng sẽ không tùy tiện giết chóc các tiên nhân dưới Vị Tiên. Cho nên bất kể là tiên nhân tiến vào địa bàn của Tiên Ma yêu giết chóc Tiên Ma yêu, hay là Tiên Ma yêu tiến vào địa bàn của tiên nhân tiêu diệt tiên nhân. Vị Tiên và Tiên Ma yêu cấp cao đều không quản.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu vì sao không có thứ hạng điểm cống hiến của Vị Tiên, hóa ra là Vị Tiên không giết Tiên Ma yêu. Xem ra song phương đều đang tích góp lực lượng, cuối cùng ai giành thắng lợi còn phải xem bên nào nhiều Vị Tiên.

...

Thảo nguyên Bình Phiêu, đây là trạm thứ nhất sau khi Diệp Mặc và Chân Băng Du đến được Tông Phiêu Thiên

Chủ yếu là vì ở thảo nguyên Bình Phiêu nhiều Tiên Ma yêu. Hơn nữa thảo nguyên Bình Phiêu cách núi Thanh Lôi rất gần. Ngộ nhỡ có cơ hội khiến điểm cống hiến của mình lọt vào Top 50, Diệp Mặc rất muốn đến Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện.

Giết chóc Tiên Ma Yêu nhất định phải mua một tấm ngọc bài lưu điểm cống hiến trước đã. Ngọc bài này tương tự như một pháp bảo không gian chuyển phátcực nhỏ. Sau khi tiên nhân giết được một con Tiên Ma Yêu, có thể móc lấy Yêu Hạch đưa vào trong ngọc bài, yêu hạch kia sẽ không ở lại trong ngọc bài, mà sẽ lập tức được chuyển đi. Sau khi yêu hạch được chuyển đi, mặt sau của ngọc bài sẽ hiển thị ra điểm cống hiến tăng lên bao nhiêu.

Loại ngọc bài này cũng được gọi là Ngũ Sắc Cống Hiến bài. Ngọc bài cống hiến cao cấp nhất không chỉ có thể hiển thị top 100 của ba bảng danh sách, còn có thể hiển thị điểm cống hiến và thứ hạng của chủ nhân ngọc bài là bao nhiêu. Loại ngọc bài này màu tím, ngọc bài màu tím chỉ có tiên nhân có điểm cống hiến đạt mười triệu trở lên mới có thể mua được.

Thứ nhì là ngọc bài màu xanh lam, có thể hiển thị top 50 và bảng xếp hạng điểm cống hiến của hai bảng danh sách. Người có điểm cống hiến đạt năm triệu đều có thể mua được. Thứ ba là ngọc bài màu xanh ngọc, tiên nhân đạt điểm cống hiến một triệu trở lên là có thể mua, có thể hiển thị danh sách top 50 và điểm tích lũy của bản thân cùng với thứ hạng bao nhiêu.

Dưới màu xanh ngọc là xanh lục, điểm cống hiến đạt năm mươi ngàn trở lên là có thể mua được, thực ra phần lớn tiên nhân sử dụng ngọc bài màu xanh lục, loại ngọc bài này có thể hiển thị thứ hạng và số điểm cống hiến cụ thể của bản thân.

Còn loại ngọc bài cống hiến thấp nhất chính là màu vàng. Loại ngọc bài cống hiến này chỉ có thể hiển thị điểm cống hiến của người sử dụng ngọc bài là bao nhiêu, thông tin khác đều không có, loại ngọc bài này cũng rất ít ai mua.

Chung quy, ngọc bài tốt đại biểu cho điểm cống hiến và thân phận của bản thân. Một khi có mọi người, anh lấy ra ngọc bài ghi lại điểm cống hiến là một cái màu vàng, trước tiên anh đã thua kém người ta một bậc rồi.

Diệp Mặc không có bao nhiêu tiên tinh, chỉ có thể mua ngọc bài màu vàng là cấp thấp nhất, loại ngọc bài này chỉ có một công năng, hiển thị số điểm cống hiến của bản thân.

Nếu Tông Phiêu Thiên không phải vì để cổ vũ tiên nhân săn giết Tiên Ma Yêu, hạ thấp giá của ngọc bài thì ngay cả loại ngọc bài màu vàng này Diệp Mặc cũng không mua nổi. Bây giờ hắn và Chân Băng Du, hai người mua hai tấm ngọc bài cống hiến màu vàng tổng cộng hết một trăm ngàn tiên tinh. Sau khi tiêu hết những tiên tinh này, trên người Diệp Mặc căn bản là không còn tiên tinh.

Để tránh một vài phiền phức, khi đăng kí mua ngọc bài cống hiến, Diệp Mặc đổi tên của mình thành Mạc Ảnh. Bây giờ, điểm cống hiến hiển thị trên ngọc bài ghi điểm cống hiến của hai người hắn và Chân Băng Du đều là ‘0’.

Rất nhiều tiên nhân tới thảo nguyên Bình Phiêu, những tiên nhân này từ Kim Tiên tới Đại La Tiên đều có. Nhưng những người này sau khi đến đây, trên cơ bản đều sẽ lập thành đội tiến vào thảo nguyên Bình Phiêu, cho dù là Đại La Tiên cũng sẽ tìm người lập đội.

Đại La tiên muốn vào sâu trong thảo nguyên Bình Phiêu giết Tiên Ma yêu cấp cao, cũng không dám một mình đi vào.

Giống như ở rừng rậm Hắc Lô, ngoại vi quanh thảo nguyên Bình Phiêu cũng có một tiên trấn, nhưng tiên trấn này lại hoàn toàn không giống trấn Hắc Lô. Ở đây, ngoại trừ một phường thị để giao lưu trao đổi cực kỳ đơn giản ra, chỉ có một đại sảnh tổ đội cực lớn. Tiên nhân đến từ các nơi, muốn vào thảo nguyên Bình Phiêu đều sẽ lập tổ đội ở đây, đương nhiên cũng có một vài người đã lập đội từ trước rồi mới đến đây.

Lại có một vài đội ngũ hàng năm đều săn giết Tiên Ma Yêu ở đây, đã đánh bóng tên tuổi của mình, thậm chí ngay cả nhóm nhỏ cũng có tên luôn.

Diệp Mặc và Chân Băng Du vừa tiến vào đại sảnh tổ đội của thảo nguyên Bình Phiêu, liền hấp dẫn hầu như tất cả tiên nhân chú ý. Tu vi Huyền Tiên trung kỳ của Diệp Mặc, ở đây không tính là cao, cũng không tính là thấp, cũng không có gì đáng chú ý. Mọi người chú ý chính là Chân Băng Du bên người Diệp Mặc.

Tiên nhân tới đây săn giết Tiên ma yêu, phần đông đều đã từng trải qua máu tanh, những chuyện đã từng trải qua nhiều vô số rồi, mỗi một người đều ánh mắt độc ác không gì sánh nổi. Chân Băng Du vừa tiến vào, rất nhiều tiên nhân đã nhìn ra Chân Băng Du trên người bị thương nặng, căn bản là không có Tiên Nguyên Lực.

Ban đầu, một Huyền Tiên trung kì như Diệp Mặc tiến vào vẫn sẽ có người sẵn lòng tìm hắn lập nhóm, nhưng mang theo một tiên nữ bị trọng thương tiến vào, chẳng ai biết suy nghĩ của Diệp Mặc là gì. Đừng nói là người khác không biết ý của Diệp Mặc là gì, cho dù có biết Diệp Mặc cũng sẽ đi thảo nguyên Bình Phiêu săn giết Tiên Ma Yêu, cũng sẽ không có ai

bằng lòng tìm hắn lập nhóm.

Lập nhóm với tiên nữ cực đẹp như Chân Băng Du, mọi người đương nhiên vui lòng, nhưng một khi tiên nữ xinh đẹp này chẳng có chút tác dụng gì ở thảo nguyên Bình Phiêu, thì ai cũng sẽ không mang theo một cục nợ như vậy. Đi thảo nguyên Bình Phiêu không phải là đi du ngoạn, mà là đi liều mạng đấy. Chỉ hơi không cẩn thận liền sẽ bị Tiên Ma Yêu giết chết. Thêm một phần thực lực chính là thêm một phần an toàn, ngược lại thêm một phần gánh nặng, cơ hội toi mạng càng nhiều thêm một chút.

Diệp Mặc tiến vào đại sảnh tổ đội của tiên trấn Bình Phiêu cũng không phải để tìm người lập tổ đội, hắn là tới mua một tấm bản đồ ngoại vi thảo nguyên Bình Phiêu. Hắn rất rõ mình mang theo Chân Băng Du, căn bản là chẳng ai đồng ý lập tổ đội với hắn. Chân Băng Du ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, nếu để một mình Chân Băng Du ở lại tiên trấn Bình Phiêu, vậy chắc chắn là không thực tế, Diệp Mặc cũng chỉ có thể đem Chân Băng Du theo bên người.

Nếu khi nào cực kì nguy hiểm, hắn có thể đưa Chân Băng Du vào trong Phi Tuyết Châu. Đáng tiếc là Phi Tuyết châu đã chứa người rồi thì không thể đưa vào Thế giới Trang Vàng, cũng không thể đưa vào trong nhẫn. Với bản lĩnh luyện khí của Diệp Mặc, khí tức Chân Minh Nê của Phi Tuyết Châu căn bản là không có cách nào lừa được tiên nhân từ Đại La Tiên trở lên. Cho nên chưa đến lúc nguy hiểm, Diệp Mặc cũng không muốn lấy Phi Tuyết châu ra.

Diệp Mặc mua một tấm bản đồ ngoại vi thảo nguyên Bình Phiêu đơn giản, và một vài ngọc giản săn giết Tiên Ma Yêu, thì không ở lại đại sảnh tổ đội này thêm chút nào.

- Huyền tiên này sẽ không mang theo tiên nữ bị thương nặng kia vào thảo nguyên Bình Phiêu chứ?

Diệp Mặc vừa mới rời khỏi, liền có người nghi hoặc cất tiếng hỏi.

- Hắn cũng không phải đồ ngốc, không lập đội thì một mình hắn đi vào cũng sống không được bao lâu, lại còn mang theo một người bị thương nặng vào, chẳng lẽ buông xuôi sao?

- Hắc hắc, tôi thấy hắn là đi thu xếp bỏ rơi bạn đường của hắn rồi, nói không chừng đợi lát nữa còn có thể đến tìm người lập tổ đội.

Vài tiên nhân nghị luận rào rào, một gã Huyền Tiên hậu kỳ thân mặc đồ đỏ sau khi nghe thấy mấy lời nghị luận này, không ngờ cũng ra khỏi đại sảnh tổ đội, bám theo Diệp Mặc.

Diệp Mặc và Chân Băng Du vừa vào đến, ánh mắt của gã liền cứ nhìn chằm chằm Chân Băng Du suốt, Chân Băng Du cực đẹp nhưng lại là thứ yếu, với gã mà nói tiên tử cực đẹp này còn là thân thể thuần âm, nếu linh căn của đối phương cũng là đơn linh căn, thì sau khi gã chiếm được nữ tiên kia, rất có khả năng sẽ thăng cấp lên đại tiên.

Gã vốn cũng cho rằng Diệp Mặc sẽ tìm một nơi để thu xếp Chân Băng Du, sau đó lại tới đại sảnh tổ đội lập tổ với người khác. Thế nhưng gã phát hiện Diệp Mặc không hề tìm chỗ an bài cho tiên nữ kia ở lại, mà sau khi trực tiếp cõng tiên nữ kia lên phóng pháp bảo phi hành ra cấp tốc tiến vào thảo nguyên Bình Phiêu, lập tức liền bay lên.

Theo gã thấy, nếu Diệp Mặc đúng là muốn thu xếp cho tiên nữ kia ở tiên trấn Bình Phiêu, gã muốn ra tay ngược lại có chút phiền phức. Bây giờ Huyền Tiên trung kì này không biết sống chết, lại dám mang theo một tiên nữ bị thương nặng tiến vào thảo nguyên Bình Phiêu, vậy quả thật là cơ hội tốt trời ban. Huống chi, gã còn nhìn trúng pháp bảo phi hành Thanh Nguyệt dưới chân Diệp Mặc.

Trong đại sảnh tổ đội cũng có người quen biết huyền tiên áo đỏ đi ra ngoài này, khi họ thấy Huyền tiên áo đỏ này đi theo dấu Diệp Mặc, đều lần lượt lắc đầu.

Diệp Mặc chỉ phi hành thời gian nửa nén hương, liền chậm lại.

Thanh Nguyệt vừa chậm lại, Chân Băng Du lập tức liền cảm nhận được, thần thức của cô lập tức liền quét đến Huyền Tiên áo đỏ đang bám gót tới.

- Có người theo tới rồi?

Chân Băng Du thấy tốc độ của Huyền Tiên áo đỏ kia bay nhanh không gì bằng, chỉ trong chớp mắt, liền sắp tiếp cận Thanh Nguyệt của Diệp Mặc rồi.

- Không sai, cho nên tôi chậm lại một chút chờ gã.

Diệp Mặc ừ một tiếng nói.

Chân Băng Du thoáng nhíu mày, nói:

- Nhưng chúng ta ngay cả một điểm cống hiến cũng không có, người kia muốn bám theo chúng ta làm cái gì?

Diệp Mặc cười nói:

- Có lẽ là vì gã thấy cô rất đẹp, cho nên muốn giết tôi, mang cô đi.

- Vậy gã đúng là chọn đúng người rồi.

Chân Băng Du mỉm cười nói.

Diệp Mặc trong lòng cũng thầm than, hắn cảm thấy khoảng thời gian hơn hai năm ở trong hư không, Chân Băng Du dường như thay đổi rất nhiều. Chí ít trên mặt cô không còn là vẻ lạnh như băng nữa, hơn nữa có lúc còn có thể lơ đãng bật cười. Diệp Mặc cũng hoài nghi đây là do nguyên nhân Chân Băng Du tu luyện 'Tam Sinh Thần Thủy Quyết', nhưng Diệp Mặc cũng không để ý. Tuy hắn không để ý Chân Băng Du có mặt mày lạnh băng hay không, nhưng có thể không lạnh băng thì luôn tốt hơn một chút.

Thanh Nguyệt chỉ chậm lại hơn mười hơi thở, một cái bóng màu đỏ đã rơi ngay trước Thanh Nguyệt.

Diệp Mặc ngay cả Thanh Nguyệt cũng không thu lại, trực tiếp đứng ngay phía trước Thanh Nguyệt lạnh mắt trừng tên Huyền Tiên áo đỏ trước mắt, một câu cũng lười nói.

- Hắc hắc, bổn tiên Phượng Thương Kiếm, thấy anh bạn chỉ có hai người tiến vào sâu trong thảo nguyên Bình Phiêu, có lòng tới lập tổ đội.

Huyền Tiên áo đỏ nọ quét qua Diệp Mặc một cái rồi nhìn chằm chằm Chân Băng Du sau lưng Diệp Mặc, căn bản là đè nén không được nỗi vui mừng trong lòng mình.

- Cút.

Diệp Mặc chỉ hét hột chữ, liền đã quét thấy thần thức của một Đại Ất Tiên đang xẹt qua bên này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1644

Điểm Cống Hiến Khó Tăng

Phượng Thương Kiếm tự phụ mình đã là tu vi Huyền Tiên hậu kỳ viên mãn, Diệp Mặc chỉ là một Huyền Tiên trung kỳ, nhìn thấy mình nhất định là sẽ hùa theo hoặc là thoái thác. Cái gã cần đương nhiên không phải là lập nhóm với Diệp Mặc, cái gã cần chỉ là tìm một cái cớ mà thôi.

Gã đang chờ Diệp Mặc nói ra lời cự tuyệt, sau đó chuẩn bị thay đổi sắc mặt, nhưng thật không ngờ đối phương chỉ nói một chữ 'cút', hiện tại mặt của gã căn bản là không cần làm bộ thay đổi, đã bị cái chữ này chọc tức đến đỏ bừng mặt.

Phượng Thương Kiếm vốn là tới bới móc, hiện tại Diệp Mặc đã cho gã cái cớ, gã đâu còn có thể nhẫn nhịn nữa. Khoát tay, một pháp bảo mang theo từng đợt từng đợt mùi hương kỳ quái đã được phóng ra.

Đây là một đóa hoa loa kèn đang nở rộ, giống như một cái kèn đồng cực lớn, càng phình càng lớn, hơn nữa từng đợt mùi hương kỳ quái từ giữa bông hoa phát ra. Hương vị kia khiến Diệp Mặc cảm giác Tiên Nguyên của mình đang tiêu tán nhanh chóng, hơn nữa phạm vi mà đóa hoa kia bao phủ lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác lười biếng, tựa như không muốn rời đi nữa.

Diệp Mặc không chút do dự phóng ra Hắc thạch cân, liền nện xuống hoa loa kèn Phượng Thương Kiếm thấy Diệp Mặc lại dùng pháp bảo hình dáng như con dấu công kích hoa loa kèn của mình, nhất thời khóe miệng tràn ra vài tiếng cười lạnh. Đóa hoa này của gã, không sợ nhất chính là pháp bảo hình con dấu.

Tiên Nguyên của Chân Băng Du đã mất hết, không có nửa phần năng lực chống cự, huống chi gần đây cô và Diệp Mặc cùng một chỗ, hầu như không có bất kỳ tâm lý phòng bị nào. Hơn nữa đạo tâm của cô đã thay đổi mà không thể nhận thấy, hương độc của thứ pháp bảo hoa loa kèn dâm tính cực đại này, cô há có thể chống đỡ nổi?

Pháp bảo kia còn chưa hoàn toàn triển khai, cô đã càng kề sát thêm vào lưng Diệp Mặc. May mà tâm tính nhiều năm của cô vậy mà cũng chưa mất đi hoàn toàn, vào thời khắc cuối cùng không ngờ cũng có thể giữ cho tâm linh tỉnh táo một chút.

Thịch...

Hắc Thạch cân đánh lên hoa loa kèn, hoa loa kèn đang mở rộng kia đột nhiên run lên, mùi hương kì dị đang tỏa ra kia trong nháy mắt liền tiêu tán sạch trơn.

Ken két...

Hắc Thạch Cân chỉ dừng lại bên trong hoa loa kèn một lát, liền trực tiếp xuyên qua bông hoa ra ngoài. Hoa loa kèn kia phát ra từng trận tiếng vang ken két. Chỉ trong nháy mắt liền bị vỡ vụn ra, đủ màu đủ sắc phiêu tán trong không trung chốc lát đã tiêu tan không còn lại gì.

- Sao có thể?

Phượng Thương Kiếm nhìn hoa loa kèn đang phình to của mình bị quả cân của Diệp Mặc đập trúng, trong nháy mắt liền ngừng nở ra, hơn nữa còn vỡ vụn ra, có chút không dám tin lẩm bẩm một câu. Gã đã nghĩ, đối mặt với một Huyền Tiên trung kỳ, chỉ cần hoa loa kèn phóng ra rồi triển khai ra, thì chỉ chờ gã bắt người thôi.

Lập tức gã liền hiểu rõ bây giờ không phải là lúc cảm thán ‘làm sao có thể’, sau khi quả cân màu đen kia đập vỡ hoa loa kèn, nhất định là sẽ tiếp tục nện về phía mình rồi.

Đáng tiếc là gã hiểu được thì đã hơi trễ rồi, Hắc thạch cân nện vỡ pháp bảo hoa loa kèn xong, chỉ dừng lại chốc lát, liền lao ra khỏi hoa loa kèn tàn tạ, nện trúng Phượng Thương Kiếm.

Bộp...

Tiếng vang của máu thịt nát vụn, Phượng Thương Kiếm ngay cả nguyên thần cũng chưa kịp chạy ra, liền bị Hắc thạch cân của Diệp Mặc nện thành một viên bánh thịt, có lẽ gã là nguyên thần Huyền Tiên đầu tiên bị Hắc thạch cân nện chết.

Diệp Mặc thu hồi nhẫn của Phượng Thương Kiếm, lắc đầu, chút bản lĩnh ấy cũng dám tới càn rỡ. Ngay cả một hiệp cũng không sống qua được, vẫn là đánh nhau với Đại Ất Tiên có chút tính khiêu chiến hơn. Hiện tại đối với hắn mà nói, trừ một vài kẻ nghịch thiên ra, Huyền Tiên thông thường đối với hắn thật sự là không có bất kỳ uy hiếp nào.

- Cô không sao chứ?

Diệp Mặc cảm giác được sự khác thường của Chân Băng Du, quay đầu lại hỏi một câu.

Chân Băng Du thở dài, thả lỏng tay của mình một chút, có chút suy yếu nói:

- Tôi không sao. Cuối cùng tôi đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

- Cái gì mà chuyện gì xảy ra?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

Chân Băng Du cắn môi nhưng lại không trả lời, cô cảm giác mình rốt cục đã hiểu ham muốn xác thịt là chuyện gì rồi, vừa nãy khi cô kề sát vào Diệp Mặc chính là loại cảm giác đó, có lẽ chính là nó. Xem ra sau khi mình không còn Tiên Nguyên, sức mạnh ý chí kém đi giống Diệp Mặc.

Lực chú ý của Diệp Mặc lại lần nữa hướng trên người Đại Ất Tiên ở đằng xa kia, Sau khi Đại Ất Tiên kia nhìn thấy Diệp Mặc một chiêu đã giết chết Phượng Thương Kiếm, không ngờ lại không đi tới, mà xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, tuy hắn không sợ Đại Ất Tiên, nhưng thực sự muốn đánh nhau, hắn mang theo Chân Băng Du khẳng định là bất lợi hơn rất nhiều.

Thanh Nguyệt lại lần nữa được khởi động, Diệp Mặc lại bắt đầu kiểm kê nhẫn của Huyền Tiên này. Tiên tinh thượng phẩm năm trăm ngàn, có một chút vật liệu luyện khí đơn giản và đan dược, mấy thứ pháp bảo Diệp Mặc căn bản là không coi ra gì. Khiến Diệp Mặc lưu ý chính là một tấm ngọc bài cống hiến, Diệp Mặc cầm miếng ngọc bài kia lên, phát hiện trên ngọc bài có một hàng chữ nhỏ, "Phượng Thương Kiếm, 175000 điểm cống hiến, xếp hạng 467821.

- Một tên quá rác rưởi, thứ hạng đã vượt qua hơn bốn trăm ngàn rồi.

Diệp Mặc không tránh khỏi khinh bỉ một chút.

Chân Băng Du đã dịu lại từ cảm xúc ban nãy, cô nghe lời nói của Diệp Mặc xong, trong lòng có chút buồn cười, bản thân Diệp Mặc ngay cả một điểm cũng không có, còn nói người khác là đồ rác rưởi.

Sau khi nói xong câu đó, Diệp Mặc không chút do dự đem toàn bộ điểm cống hiến trong ngọc bài của Phượng Thương Kiếm vạch lên trên ngọc bài cống hiến của hắn, hắn lập tức liền phát hiện số ‘0’ ở mặt sau ngọc bài cống hiến của hắn đã biến thành 175000.

Sau khi quẳng ngọc bài của Phượng Thương Kiếm đi, Diệp Mặc mới nhớ tới thứ hạng hiện giờ của mình hẳn là đã đổi thành hơn bốn trăm ngàn rồi. Xem ra, cái danh hơn bốn trăm ngàn cũng không thể nói là đồ bỏ đi àh, Diệp Mặc tự giễu cười cười, điều khiển tốc độ của Thanh Nguyệt nhanh thêm.

Hắn còn chưa bắt đầu giết chóc Tiên Ma yêu, liền đã có hơn một trăm bảy mươi ngàn điểm cống hiến rồi.

...

Năm ngày sau, Diệp Mặc xuống khỏi Thanh Nguyệt, từ bản đồ mà hắn có, biết được đây đã là mơi Tiên Ma yêu thường lui tới. Hiện tại hắn còn chưa thấy qua Tiên Ma yêu là thứ vật gì, từ ngoại vi giết dần vào có thể từ từ tích lũy kinh nghiệm.

- Trên ngọc giản kia nói Tiên Ma Yêu càng cấp thấp thân thể càng mỏng manh, sau khi Tiên Ma Yêu tới cấp 7 thì có thực thể rồi...

Chân Băng Du vừa nói xong câu đó, Tử Đao của Diệp Mặc đã bổ ra một đao.

- Réc...

Một tiếng thét chói tai, một cái bóng mờ nhạt đã bị một đao của Diệp Mặc chém nát. Một viên yêu hạch màu xám rơi trên mặt đất, mà cái bóng mờ nhạt kia rất nhanh liền tiêu tán sạch sẽ.

Diệp Mặc nhặt viên yêu hạch kia lên nhìn nhìn, nói với Chân Băng Du:

- Đây chắc hẳn chính là yêu hạch của Tiên Ma yêu cấp 1 rồi, cũng không biết Tông Phiêu Thiên cần thu thập thứ này làm gì, hay là chỉ để làm điểm cống hiến.

Nói xong, Diệp Mặc ném yêu hạch kia vào ngọc bài, chữ số ở mặt sau của ngọc bài lập tức liền tăng lên 0. 5 điểm cống hiến.

- Có lẽ họ có thể dùng để luyện đan và luyện chế những thứ khác.

Chân Băng Du đáp lời.

Diệp Mặc đang muốn nói, thì lại là mấy con Tiên Ma yêu cực mờ lao đến, Tử Đao của Diệp Mặc lập tức được mang ra, bên trong ngọc bài cống

hiến của hắn lại nhiều thêm mấy điểm cống hiến.

- Cứ giết tiếp như vậy thì quá chậm, hay là chúng ta đi xem xem Tiên Ma Yêu cấp cao đi.

Diệp Mặc thật sự là có chút khó chịu đối với mấy yêu hạch chỉ có 0. 5 điểm cống hiến này, thứ này muốn phát tài thì quá khó rồi.

Lại là hai ngày sau, Diệp Mặc đã có thể gặp một vài Tiên Ma yêu cấp ba. Thân thể của Tiên Ma yêu cấp 3 độ cô đọng so với cấp 1 mạnh hơn nhiều, đã có thân hình hoàn chỉnh, thậm chí thấp thoáng có một chút dáng dấp của thực thể. Không chỉ vậy, năng lực công kích của những Tiên Ma yêu này cũng tăng nhiều, chẳng những có thể phát ra ma đao, còn có thể phát ra thần hồn dùng ma khí ăn mòn. Một Tiên Ma yêu đặc biệt lợi hại, có thể thi triển ra dây thừng Ma Khí, một khi bị những dây thừng Ma Khí này cuốn lấy, thì lành ít dữ nhiều rồi.

Thảo nào tiên nhân tới đây giết chóc Tiên Ma yêu phải lập tổ đội, bởi vì sau khi lập tổ đội, cho dù là bị dây thừng Ma Khí cuốn lấy, cũng có đồng bạn giải cứu.

Thế nhưng đây đối với Diệp Mặc mà nói không phải là vấn đề, Thiên hỏa Cửu Dương của hắn đã cô đọng ra được Thái dương thứ tư, Thiên hỏa Cửu Dương từ trong ra ngoài, cho dù là dây thừng ma khí có lợi hại hơn nữa cũng có thể thiêu rụi.

- Quá chậm.

Sau khi giết Tiên Ma Yêu cấp thấp mười ngày liên tiếp, Diệp Mặc lại lần nữa cảm thán một câu. Mười ngày, Tiên Ma Yêu cấp 3 và cấp 2 bị hắn giết vài ngàn đến chục ngàn, đáng tiếc là điểm cống hiến của hắn chỉ tăng lên hơn ba mươi ngàn điểm mà thôi.

Lúc này Diệp Mặc mới biết muốn đạt được điểm cống hiến 10 triệu là khó khăn cỡ nào, pháp thuật của hắn ngoại trừ Hắc thạch cân là tốt ra, phần

lớn là pháp thuật quần sát. Ngay cả kiểu người như hắn trong thời gian 10 ngày, không ngủ không nghỉ cũng chỉ tích góp được vài chục ngàn điểm cống hiến, vậy thì người khác há chẳng phải là càng ít sao?

Cho dù là hắn sau này cách mỗi mười ngày vào sổ ba chục ngàn điểm cống hiến, thời gian một năm cũng không quá hàng trăm đến hàng chục ngàn mà thôi, tốc độ này muốn đạt đến chục triệu quả thực là không có khả năng.

Chân Băng Du trong lòng có chút áy náy, tuy cô biết Diệp Mặc không có bất kỳ ý tứ gì khác, nhưng cô không chỉ không thể giúp săn giết Tiên Ma yêu, mà còn gây trở ngại cho Diệp Mặc, điều này làm cho cô rất là bất đắc dĩ.

Một tháng sau, điểm cống hiến trên ngọc bài của Diệp Mặc đã được gần bốn trăm ngàn điểm cống hiến rồi, nhưng cái khiến hắn không biết làm sao chính là hắn vẫn chưa tìm được nơi Tiên Ma yêu thường lui tới với số lượng lớn. Thậm chí ngay cả Tiên Ma yêu cấp 4 cũng rất ít gặp.

Điểm cống hiến của Tiên Ma yêu cấp 4 so với Tiên Ma yêu cấp 3 tính ra thì hơn gấp nhiều lần, hơn nữa theo Diệp Mặc thấy thì điểm lợi hại chủ yếu của Tiên Ma yêu cấp 4 chính là ở dây thừng Ma Khí và Thần Hồn ăn mòn, loại công kích này đối với tiên nhân khác mà nói là rất trí mạng, nhưng với hắn mà nói thì cũng không lạ gì.

Thần thức vực và thiên hỏa của hắn có thể qua quýt là đã ngăn chặn được dây thừng Ma Khí và Ma Khí ăn mòn của Tiên Ma yêu cấp 4, sau đó dễ dàng tiêu diệt Tiên Ma yêu cấp 4 lấy điểm cống hiến. Đáng tiếc là, hắn không tìm được chỗ ở của Tiên Ma yêu cấp 4.

Diệp Mặc cũng không dám tùy tiện chạy sâu vào trong, hắn biết một khi rơi vào đàn Tiên Ma yêu cấp năm, thì hắn ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có. Tiên Ma yêu cấp 4 và Tiên Ma yêu cấp 5 mặc dù chỉ kém một cấp, nhưng mức độ lợi hại căn bản là không thể so sánh với nhau.

- Ở đây gần như đều là Tiên Ma yêu cấp ba trở xuống, chúng ta cũng

không quá quen thuộc với nơi này, hay là tìm người khác hỏi một chút đi.

Chân Băng Du biết Diệp Mặc muốn đi Thanh Lôi tiên tuyền của núi Thanh Lôi tu luyện, điểm cống hiến không đạt đến Top 50, căn bản là không có cơ hội đi.

- Có người đến.

Diệp Mặc vốn đã nghĩ sẽ tìm người để hỏi, lại không ngờ là Chân Băng Du vừa nói xong câu đó, mấy luồng độn quang liền bay tới.

Người tới là 4 tiên nhân, hai nam hai nữ, đều tu vi Huyền Tiên, hơn nữa phương hướng mà 4 người tới chính xác là phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1645

Xúc Phạm, Chúng Nhân Phẫn Nộ

Bốn Huyền Tiên hậu kỳ, có hai người đã là tu vi Huyền Tiên viên mãn.

- Chỉ hai người các ngươi?

Một tiên nữ mặc váy tiên tử màu phấn hồng nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Chân Băng Du nghi hoặc hỏi một câu, rõ ràng là cô thấy Diệp Mặc tu vi quá thấp, còn dẫn theo một Chân Băng Du bị thương nặng, mới nghi hoặc mà lên tiếng hỏi. Theo lý mà nói thì một Huyển tiên trung kì, còn mang theo một tiên nữ bị thương nặng, hẳn là không thể tới đây được.

- Phải, Mạc Ảnh ra mắt các tiên hữu.

Trong tình huống thường thường, dưới đại tiên có rất ít người xưng là tiên hữu, sở dĩ Diệp Mặc nói như vậy, là để tỏ ra là hắn rất tôn trọng bốn người trước mắt.

Tiên nhân đứng đầu đã là tu vi Huyền tiên viên mãn, y nhìn chằm chằm Diệp Mặc và Chân Băng Du hơi nhíu mày nói:

- Nơi này đã là vào trong ranh giới khu vực cấp bốn của thảo nguyên Bình Phiêu rồi, cậu - một Huyền tiên trung kì mang theo một tiên tử bị thương nặng mà cũng dám đến đây? Cậu muốn chết hả?

Diệp Mặc rất hiểu ý của gã Huyền tiên này, ranh giới khu vực cấp bốn chỉ là một cách gọi chung chung mà thôi, ý nghĩa chính là nơi đây đã có thể gặp phải Tiên Ma yêu cấp bốn rồi. Những cách gọi chung chung này chỉ là để cho tiên nhân săn lùng và giết Tiên Ma Yêu có một sự phân định rõ ràng mà thôi, chứ không nói là khu vực cấp 3 thì không có Tiên Ma Yêu cấp 4.

Có khi ngay cả khu vực cấp 2 cũng có thể xuất hiện Tiên Ma Yêu cấp 4 thậm chí cả cấp 5, chỉ là nói một cách tương đối thì khá ít mà thôi.

- Cảm ơn các tiên hữu quan tâm, tôi muốn hỏi một chút, từ đây đi tiếp có phải chính là chỗ của Tiên Ma Yêu cấp 4 không?

Diệp Mặc rất là kính cẩn chắp tay hỏi, hắn biết có khi không phải là càng vào sâu đẳng cấp của Tiên Ma Yêu sẽ tăng dần lên. Khu vựa Tiên Ma yêu cấp 3 đi tiếp một chút xíu nữa không phải là cấp 4 mà là nơi Tiên Ma yêu cấp 5 hoành hành, cũng không phải là không có khả năng, nhưng trên cơ bản là càng vào sâu trong thảo nguyên Bình Phiêu thì đẳng cấp của Tiên Ma Yêu càng cao.

Huyền Tiên viên mãn trước mắt kia mặc dù nói Diệp Mặc muốn chết, nhưng lại không phải là ý châm chọc, mà là muốn dạy dỗ Diệp Mặc không biết nông sâu. Mang theo một tiên nữ bị thương nặng, cũng dám đi tới cái nơi này. Chính vì đối phương là có ý tốt, Diệp Mặc cũng không suy nghĩ nhiều.

- Không sai, từ đây đi tiếp một chút, chính là chỗ của Tiên Ma yêu cấp 4 rồi. Cậu mau mang theo bạn đồng hành của cậu trở về đi.

Vị Huyền Tiên đứng đầu nhìn nhìn Chân Băng Du sau lưng Diệp Mặc, lắc đầu, lại tốt bụng mà bổ sung thêm một câu.

Tiên nữ áo màu phấn hồng nói chuyện đầu tiên lại nói:

- Hàng ca, Tiên Ma Yêu cấp 4 ở phía sau rất nhiều, hai người họ quay về, lỡ như gặp phải Tiên Ma Yêu cấp 4, há chẳng phải...

Tiên nữ áo màu phấn hồng này dường như sợ giọng điệu của mình quá nặng, đột ngột đem hai chữ ‘muốn chết’ nuốt xuống, nhưng tất cả mọi người đều nghe ra được ý của cô.

Huyền Tiên viên mãn được gọi là Hàng ca kia khoát khoát tay nói với Diệp Mặc:

- Vụ Ma Điện đã mở ra, chúng tôi phải chạy đến Vụ Ma Điện, nên không thể dẫn hai người các cậu đi rồi. Tôi đưa một miếng ngọc giản cho cậu, cậu dựa theo ngọc giản mà lui về, vẫn có cơ hội ra khỏi đây đấy.

Nói xong Huyền tiên này sắp sửa lấy ngọc giản.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Hàng huynh, không biết Vụ Ma Điện là chuyện gì vậy?

Biết mấy Huyền tiên này tính tình đều rất tốt, Diệp Mặc tuy biết ơn trong lòng nhưng lại hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ rút lui trở về, hắn đến thảo nguyên Bình Phiêu chính là để săn giết Tiên Ma yêu, thậm chí là để vào được top 50 trong bảng cống hiến, sao có thể rút lui?

- Hàng ca, tôi sợ chậm trễ thêm nữa chúng ta sẽ tụt lại ở phía sau.

Một Huyền Tiên nam khác nãy giờ chưa nói gì chủ động nhắc nhở một câu. Hiển nhiên cho rằng Diệp Mặc quá làm lỡ thời gian.

Hàng ca gật đầu, quăng hai miếng ngọc giản cho Diệp Mặc nói:

- Tự cậu xem đi, chúng tôi đi trước.

Nói xong bốn người lại phóng pháp bảo phi hành ra, đảo mắt liền biến mất vào sâu trong thảo nguyên Bình Phiêu.

Thần thức của Diệp Mặc quét qua hai miếng ngọc giản, một miếng trong đó mô tả tương đối chi tiết các tuyến đường của thảo nguyên Bình Phiêu, Diệp Mặc có thể rời khỏi thảo nguyên Bình Phiêu theo tuyến đường này, còn một miếng ngọc giản thì giới thiệu về Vụ Ma Điện.

Tiền thân Vụ Ma Điện thuộc về Đại La tiên môn, bí cảnh thí luyện Vụ điện của Vụ Linh Tiên Môn, mỗi đệ tử của Vụ Linh Tiên Môn qua một trăm năm là đều có thể tiến vào Vụ điện để thí luyện, trong Vụ điện có các loại tiên linh thảo và các vật liệu quý trong trời đất. Đệ tử thí luyện dựa vào vận

số và năng lực của mình, có thể vào được những nơi không giống nhau, đạt được cơ duyên không giống nhau.

Nghe nói Vụ Linh Tiên Môn chính là vì phát hiện ra một nơi như Vụ Điện, mới lập nên Vụ Linh Tiên môn ở nơi này, cho nên lịch sử của Vụ Điện còn lâu đời hơn so với Vụ Linh Tiên Môn. Đáng tiếc là sau đó Tiên Ma Yêu đến xâm lấn, Vụ Linh Tiên Môn bị tiêu diệt, Vụ Điện cũng biến thành Vụ Ma Điện.

Vụ Ma Điện 1000 năm mới mở ra một lần, bên trong chẳng những có sương mù lượn lờ, còn có các loại Tiên Yêu thú, đương nhiên bây giờ toàn bộ đều là Tiên Ma yêu. Mỗi lần Vụ Ma Điện mở ra, thảo nguyên Bình Phiêu đều có rất nhiều tiên nhân vào tìm cơ duyên. Ở trong Vụ Ma Điện cơ hội mất mạng tuy rằng lớn hơn, nhưng thu hoạch cũng lớn hơn không ít. Chẳng những có thể thu hoạch thật nhiều điểm cống hiến, còn có thể thu hoạch rất nhiều tiên linh thảo quý hiếm hoặc là các tài nguyên tu luyện quý hiếm khác.

Diệp Mặc đưa ngọc giản cho Chân Băng Du nói:

- Băng Du sư tỷ, Vụ Ma Điện hẳn là đã mở ra rồi, chúng ta cũng đi Vụ Ma Điện thử xem.

...

Bên ngoài một thung lũng sương mù lượn lờ ở Thảo nguyên Bình Phiêu, hơn chục ngàn tiên nhân đều tề tụ ở đây, những tiên nhân này đều không có ngoại lệ mà nhìn chằm chằm lối vào sơn cốc sương mù lượn lờ trước mắt, dường như đang đợi chờ cái gì đó.

- Hàng ca, anh nhìn xem, người kia không ngờ lại không rời khỏi, chạy đến Vụ Ma Điện rồi, còn càn rỡ như vậy.

Tiên nữ mặc áo váy màu phấn hồng lúc trước chào hỏi Diệp Mặc vừa nhìn liền thấy ngay Diệp Mặc và Chân Băng Du đang đứng trên Thanh Nguyệt bay tới, thực ra cho dù là cô không nói thì người khác cũng thấy rồi.

- Hắn chắc là không hiểu quy củ.

Tiên nữ đứng cùng tiên nữ váy hồng kia trả lời một câu qua quýt. Tuy cô cũng đi cùng với tiên nữ áo hồng, nhưng lại không nói nhiều, hơn nữa quần áo cũng đơn giản hơn rất nhiều, chỉ là một chiếc váy tiên tử màu nhạt.

Diệp Mặc nào có biết qui định là tới trước cửa sơn cốc Vụ Ma Điện phải xuống đi bộ, tiếp tục đứng trên tiên khí phi hành là không tôn trọng những tiên nhân đến trước. Nếu hắn biết, chắc chắn đã xuống từ trước rồi, hắn có tự phụ hơn nữa thì cũng sẽ không bất kính với nhiều tiên nhân như vậy, huống chi ở đây còn có rất nhiều Đại tiên.

- Sư đệ, ánh mắt những người này nhìn về phía chúng ta hình như rất không thân thiện.

Chân Băng Du ngay từ đầu đã cảm thấy rồi, những tiên nhân đến trước đang nhìn chằm chằm pháp bảo phi hành của họ có chút không thân thiện.

Diệp Mặc lập tức liền đoán ra nguyên nhân chắc là do hắn tiếp tục phi hành ở đây, không đợi Chân Băng Du nói câu thứ hai, hắn đã thu hồi pháp bảo phi hành, xuống mặt đất.

- Cậu nhóc, mang theo một bạn đường xinh đẹp rất kiêu ngạo nha. Dám bay thẳng đến cửa sơn cốc Vụ Ma Điện...

Diệp Mặc vừa mới xuống, một Đại Ất Tiên liền hừ lạnh một tiếng với hắn, hình như không hợp ý, muốn giáo huấn Diệp Mặc một trận. Thực ra cho dù là Diệp Mặc không nói, y cũng định giáo huấn Diệp Mặc một trận rồi.

Diệp Mặc vừa nghe, lập tức hiểu rõ quả nhiên là vừa nãy mình đứng trên pháp bảo phi hành tới, chọc mọi người tức giận. Một Đại Ất Tiên hắn không sợ, nhưng ở đây nhiều tiên nhân như vậy, hắn không đắc tội nổi, vậy thì đúng là muốn chết.

- Các vị tiên hữu, vì tôi mới tới nơi này lần đầu, không biết quy củ, mong các vị tiên hữu rộng lòng tha thứ.

Trước tiên Diệp Mặc không xin lỗi Đại Ất Tiên này, mà ôm quyền cao giọng nói một câu với các tiên nhân còn lại.

Quả nhiên sau khi nghe Diệp Mặc nói, phần lớn tiên nhân đều không để ý nữa. Tuy rất ít người không biết quy củ này nhưng không có nghĩa là không có. Người ta đã chủ động xin lỗi thì rõ ràng là thực sự không biết. Huống chi đối với tiên nhân ở đây mà nói, chủ yếu nhất không phải là tìm Diệp Mặc gây phiền toái mà là Vụ Ma Điện sắp sửa mở ra rồi.

- Cậu nhóc đúng là rất kiêu ngạo nha.

Đại Ất Tiên nọ sao lại không hiểu ý của Diệp Mặc, người ta xin lỗi những người còn lại trước, chính là rất khó chịu đối với người đứng ra là gã. Ý này chính là người ta căn bản là không sợ gã.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, muốn đánh thì đánh, hắn đã nói rõ nguyên nhân không xuống khỏi pháp bảo phi hành. Lúc này cho dù là hắn và Đại Ất Tiên này đánh nhau, tiên nhân xung quanh cũng chỉ xem náo nhiệt thôi.

- Sương tan rồi, Vụ Ma điện đã mở ra.

Đại Ất Tiên kia đang chuẩn bị giáo huấn Diệp Mặc một trận, lại nghe thấy chung quanh có người mừng rỡ kêu lên sương mù đã tan, lập tức liền thu lại lực chú ý với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng chú ý tới sơn cốc sương mù trước mắt, lúc trước sương mù còn lượn lờ, thần thức và tầm mắt căn bản là nhìn không thấu sơn cốc, bây giờ đã dần dần sáng sủa hẳn lên.

Sương mù dày đặc ở cửa sơn cốc đã bắt đầu tiêu tán ra hai bên, lộ ra một cửa cốc cực lớn, sương mù chỗ cửa cốc giống như hai cánh cửa khổng lồ, từ từ di chuyển sang hai bên.

Lúc này Diệp Mặc mới biết, thì ra cửa của Vụ Ma Điện không ngờ lại là hai cánh cửa sương mù, lúc đầu hắn còn tưởng là một cung điện thực sự, rồi

cung điện này chính là Vụ Ma Điện cơ đấy.

Sau khi cánh cửa sương mù lớn của sơn cốc này di chuyển sang hai bên, tiên nhân từ lâu đã đợi chờ ở cửa cốc đều xông vào, dường như chỉ cần đến trễ một phút thôi thì những thứ ở bên trong sẽ không có phần cho bọn họ vậy.

Đại Ất Tiên kia lạnh nhạt quét mắt qua Diệp Mặc một cái, không giáo huấn Diệp Mặc tiếp, cũng nhanh chóng xông vào sơn cốc mù sương, nháy mắt đã biến mất dạng.

Sơn cốc mới nãy còn sương mù lượn lờ, bây giờ chỉ còn lại hai người Diệp Mặc và Chân Băng Du. Cho dù là mấy tiên nhân ngẫu nhiên tới cũng đều nhanh chóng xông vào trong cửa cốc, không dừng lại chỉ một lát.

- Chúng ta cũng đi vào thôi.

Diệp Mặc cõng Chân Băng Du lên, cấp tốc tiến vào cửa cốc mù sương.

- Tiên linh khí rất dày.

Tiên linh khí dày đặc truyền đến, Chân Băng Du nhịn không được nói một câu.

Diệp Mặc gật đầu tán thành nói:

- Tiên linh khí ở đây dày đặc như vậy, nói không chừng bên trong còn có tiên linh mạch gì gì đó, nếu tôi tìm được một nhánh tiên linh mạch, tôi cũng không cần đi Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện nữa. Gần đây tôi tu luyện gần như không có chút tiến bộ nào, aii, tài nguyên tu luyện này. . .

Diệp Mặc thật sự cảm thán, hắn hiện tại thật không có tiến bộ gì, có lẽ nói chính hắn không cảm nhận được tiến bộ.

Chân Băng Du lại không nói gì lắc đầu, cô đã thấy sự trưởng thành của Diệp Mặc, lúc đầu khi cô mới thấy Diệp Mặc, Diệp Mặc vẫn chỉ là Kim tiên

trung kì, mà bây giờ mới có bao nhiêu năm? Hắn đã là Huyền tiên trung kì đỉnh cao rồi, còn nói tiến bộ của mình chậm, câu này để người khác nghe thấy, làm sao chịu nổi?

Hai người càng vào sâu trong sơn cốc, thì cảm giác được tiên linh khí càng dày đặc, trong lòng Diệp Mặc cũng càng thêm mong đợi. Ở nơi tiên linh khí dày đặc như vầy, thứ tốt hẳn là cũng không ít chứ?

Một khắc sau, trước mặt Diệp Mặc và Chân Băng Du xuất hiện chín cái cửa lớn phong cách cổ xưa lâu đời, những caí cửa lớn này nhìn không ra là được chế tác từ vật liệu gì, nhưng thần thức quét vào lại có một loại cảm giác xa xưa vô tận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1646

Đáng Sợ Cửu Dương Thiên Hỏa

Một khắc sau, trước mặt Diệp Mặc và Chân Băng Du xuất hiện chín cái cửa lớn phong cách cổ xưa lâu đời, những caí cửa lớn này nhìn không ra là được chế tác từ vật liệu gì, nhưng thần thức quét vào lại có một loại cảm giác xa xưa vô tận.

Diệp Mặc dừng lại trước chín cánh cửa lớn, nên đi vào từ cánh cửa nào đây? Khi hắn còn đang do dự, lại có mấy tiên nhân đến sau xông đến. Mấy tiên nhân đến sau này chỉ hơi nghi hoặc quét qua Diệp Mặc và Chân Băng Du một cái, liền tùy ý xông vào một trong các cánh cửa.

- Xem ra những cánh cửa này bất kỳ một cánh nào cũng đều giống nhau, chúng ta cũng vào thôi Diệp Mặc nói xong, mang theo Chân Băng Du cấp tốc chọn một cánh cửa trong số đó lắc mình đi vào.

Hiện ra trước mặt Diệp Mặc và Chân Băng Du là một cảnh tượng sương mờ nhàn nhạt, nhưng khi những sương mù này còn đang tiêu tán, có thể thấy đợi thêm chút nữa, sương mù ở đây sẽ hoàn toàn tiêu tán không thấy đâu.

Cùng với việc đi sâu vào của Diệp Mặc, một ít tiên linh thảo cấp thấp đã hiện ra trước mắt, thậm chí còn có một ít tiên linh thảo không thường thấy.

Những tiên linh thảo này ngoài trừ một phần bị người ta vội vã đào đi ra, phần lớn tiên linh thảo cấp thấp đều còn nguyên xi chưa động đến.

- Xem ra ở trong này có không ít thứ tốt nha.

Diệp Mặc hắc hắc cười, gia tăng tốc độ.

Nếu trong này mà ít thứ tốt thì số tiên linh thảo này dù là cấp thấp, cũng sẽ chẳng còn ở đây chưa động đến.

Tốc độ của Diệp Mặc nhanh không gì bằng, thần thức của hắn quét qua hết lượt chưa phát hiện ra thứ tốt gì. Sau khi hắn cõng Chân Băng Du bay mất cả nửa ngày, cuối cùng lại gặp những tiên nhân khác. Bất đồng duy nhất chính là những tiên nhân này không đi vào cùng phương hướng với hắn, mà là từ bên trong phi độn ra, lại có hơn mấy trăm người

Thấy Diệp Mặc và Chân Băng Du lại đi vào bên trong. Những tiên nhân này không ai nhiều lời, làm như không thấy, đều chạy qua người Diệp Mặc bỏ trốn.

- Thấy tình hình phía trước chắc là đã xảy ra chuyện rồi, chúng ta cũng lui thôi.

Chân Băng Du vừa thấy tình thế này liền biết những tiên nhân này chắc chắc là đã gặp phải tình huống nguy hiểm rồi, bằng không sẽ không thể nào lũ lượt rút lui.

Diệp Mặc thấy nhiều tiên nhân rút lui như vậy, đương nhiên không ngốc, cũng lập tức liền xoay người.

Nhưng mà hắn vừa mới chuyển, một luồng cầu vồng màu xám nhanh như chớp liền bổ về phía hắn. Diệp Mặc nhìn thấy rõ ràng đây là một Huyền tiên viên mãn trên người mặc quần áo màu nâu phóng ra, tên khốn kia không biết vì chuyện gì mà đi ra sau cùng lại còn đánh lén hắn một cái.

Ngay thời khắc vừa mới bị chặn lại, Diệp Mặc và Chân Băng Du liền bị vô số Tiên Ma Yêu vây lại. Từng luồng từng luồng dây thừng Ma Khí và Ma đao bổ về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc liền biết tên kia hẳn là muốn cho mình ngăn chặn đám Tiên Ma Yêu này chốc lát.

Thực tế thì tên kia đã thành công rồi, khi Diệp Mặc thụt lùi ngược về phía bầy Tiên Ma Yêu, tên kia đã không còn bóng dáng.

Còn những tiên nhân còn chưa chạy ra được, sớm đã bị Tiên Ma Yêu nuốt chửng mất rồi. Bây giờ chỉ còn lại Diệp Mặc và Chân Băng Du ở lại chỗ này, cùng với vô số Tiên Ma yêu.

Cùng lúc Diệp Mặc bị dây thừng Ma Khí cuốn lấy, "Vụ Liên tâm Hỏa" đã phóng ra, dây thừng Ma Khí trong chốc lát liền bị tan biến sạch sẽ. Nháy mắt, lại có càng nhiều dây thừng Ma Khí và Ma đao lại quấn đến, thần thức của Diệp Mặc quét ra, phát hiện ở đây ít nhất có vài chục ngàn Tiên Ma yêu. Hơn nữa, trên cơ bản đều là Tiên Ma Yêu cấp 3, xen lẫn một phần là Tiên Ma Yêu cấp 4.

Cũng không biết đám chết tiệt kia chọc vào chỗ nào mà lại chọc trúng nhiều Tiên Ma yêu như này.

- Diệp sư đệ...

Giọng nói của Chân Băng Du có chút run rẩy, cô biết Diệp Mặc lợi hại, nhưng nhiều Tiên ma yêu như này làm sao mà giết? Cho dù là vào trong 'Phi Tuyết châu' cũng không giữ nổi một mạng, 'Phi Tuyết châu' chỉ có tiên trận phòng ngự cấp 3, có thể bị Tiên Ma Yêu phá tan trong chốc lát.

Một khi pháp bảo không gian bị phá vỡ, thì cô và Diệp Mặc căn bản là không cần chờ Tiên yêu ma giết, đã tiêu tan sạch sẽ trong quy luật không gian vốn có của Chân Minh Nê rồi.

Giống như nhẫn Trữ vật, cô vẫn chưa từng nghe nói qua sau khi nhẫn trữ vật bị đánh nát, những thứ bên trong còn có thể tồn tại được. Ngoại trừ cực kì ít một vài pháp bảo hàng đầu có thể đọ được với lực dồn nén khi không gian che chắn bị vỡ nát, sau khi nhẫn trữ vật vỡ nát, phần lớn mọi thứ cũng sẽ tiên tán hết, mà 'Phi Tuyết Châu' giống với nhẫn trữ vật, cái không giống là 'Phi Tuyết châu' có thể có sinh mệnh mà thôi.

Diệp Mặc thấy dây thừng Ma Khí bị tiêu tan nhanh chóng bởi Thiên Hỏa lại nhanh chóng sinh ra, liền biết chỉ dựa vào phòng thủ căn bản là không chống đỡ được bao lâu. Hắn chưa kịp giải thích với Chân Băng Du, bốn

vầng Thái dương màu tím đã phóng ra. Nhưng màu sắc của vầng Thái dương thứ tư hơi nhạt, đó là vì Thiên hỏa cửu dương của Diệp Mặc vẫn chưa hoàn toàn thăng cấp lên tầng thứ tư.

Bốn vòng cầu lửa màu tím bay lên, ánh sáng màu tím vô tận chiếu xuống, Tiên Ma Yêu đông nghịt lúc nhúc trong nháy mắt liền bị ánh sáng màu tím này bao vây lại, mà ngược lại bắt đầu tan biến tiêu tán dưới Thiên hỏa cửu dương, tiếng kêu ‘ Réc réc’ của Tiên Ma Yêu hỗn lộn không chịu nổi, khiến cho người nghe toàn thân khó chịu.

Tiên Ma yêu bị Thái Dương màu tím thiêu rụi, không ngừng rơi xuống đủ loại Yêu hạch, Yêu hạch trên mặt đất càng lúc càng nhiều. Tiên Ma Yêu từ cấp 3 trở xuống cho dù có đông hơn nữa, dưới Thiên hỏa Cửu dương của Diệp Mặc cũng phải bất lực, cho dù muốn chạy trốn, đám Tiên Ma yêu cấp 3 này cũng không chạy nổi.

Mà ánh sáng tím của Diệp Mặc lại không thấy thu nhỏ lại, trái lại càng thêm mở rộng, càng bao phủ thêm một vài Tiên Ma yêu ở bên rìa thiên hỏa. Một khi bị ánh sáng tím của Thiên hỏa Cửu Dương bao phủ vào, cho dù là Tiên Ma yêu cấp 4, cũng trong nháy mắt liền trở nên ủ rũ.

Mấy trăm con Tiên Ma yêu cấp 4 thấy thế liền biết là không tốt rồi, chúng rất muốn xông đến sát người Diệp Mặc, nhưng cùng với ánh sáng màu tím càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, thân thể Tiên Ma yêu cấp 4 cũng bắt đầu tán loạn.

Một số Tiên Ma yêu cấp 4 thấy tình thế không ổn liền nhanh chóng chạy khỏi phạm vi của Thái dương màu tím, biến mất không thấy đâu. Càng thêm nhiều Tiên Ma Yêu cấp 4 thấy thế cũng muốn ra cùng, nhưng Diệp Mặc đã sực tỉnh, cho dù lúc này Thiên hỏa cửu dương khiến hắn hao sức không gì sánh được, Diệp Mặc vẫn phóng Tử đao ra.

Huyễn Vân Vực Sát đao, một đao bổ ra.

Lưỡi đao màu tím cực lớn dưới ánh sáng tím ngay cả nhìn cũng nhìn

không thấy.

- Réc...

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến càng thêm chói tai, Tiên Ma yêu lại tiếp tục bị chém nát dưới Tử Đao, rơi xuống từng viên từng viên Yêu Hạch.

Tuy năng lực tấn công của Tiên Ma yêu cấp 4 mạnh mẽ hơn nhiều so với cấp ba, lúc này sau khi bị Thiên hỏa Cửu Dương lấy mất nửa cái mạng, cũng chỉ có thể nuốt hận mà chết dưới Tử Đao của Diệp Mặc.

Thời gian chưa tới nửa nén nhang, Tiên Ma yêu vừa nãy còn đông nghịt lúc nhúc đã bị Diệp Mặc quét sạch không còn một mống. Trên mặt đất chỉ còn lại từng đống từng đống Yêu Hạch. Dưới Thiên hỏa Cửu Dương, một số Yêu hạch của Tiên Ma Yêu cấp 1 và cấp 2 thậm chí còn hơi bị tan chảy, nhưng Yêu hạch của Tiên Ma Yêu cấp ba và cấp bốn thì vẫn còn nguyên vẹn.

Diệp Mặc sau khi nuốt vài viên đan dược, vung tay một cái, toàn bộ yêu hạch trên mặt đất liền bị hắn gom hết vào trong Ngọc bài, điểm cống hiến trong ngọc bài lập tức liền tăng lên một trăm mấy chục ngàn điểm.

Chân Băng Du chấn động nhìn Tiên Ma yêu chỉ trong khoảng thời gian ngắn liền tiêu tán không còn tí gì, căn bản là không dám tin là do Diệp Mặc làm. Cô biết Diệp Mặc có thiên hỏa, cũng có thể ngưng tụ thành Thái dương. Nhưng không ngờ thiên hỏa của Diệp Mặc lại đáng sợ như vậy, cho dù là Đại La tiên, muốn giết nhiều Tiên Ma yêu như vậy, thời gian cần thiết phỏng chừng cũng phải nhiều hơn thế này.

Diệp Mặc sau khi nuốt xong đan dược, bước đi có chút không vững vàng, Chân Băng Du lập tức liền chú ý thấy, có chút khẩn trương hỏi:

- Sư đệ, cậu không sao chứ?

Diệp Mặc khoát khoát tay, sau khi nghỉ ngơi một lát, có chút khàn khàn nói:

- Tôi không sao, thứ này tuy rằng làm điểm cống hiến tăng nhanh, sức lực tiêu hao cũng hơi quá lớn.

Tuy là nói thế, trong lòng Diệp Mặc cũng khiếp sợ, Thiên hỏa Cửu Dương của hắn chỉ mới là bốn vầng Thái dương đã lợi hại như thế. Một khi hắn có thể phóng ra chín vầng Thái dương, cho dù là mấy chục ngàn Tiên Đế vây đánh hắn, thì lại thế nào?

- Ở đây chắc là không có Đại La tiên, cậu đưa tôi vào trong Phi Tuyết châu đi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cậu rất nhiều đấy. Huống hồ, tôi ở trong Phi Tuyết châu thần thức cũng có thể thấy tình hình bên ngoài.

Chân Băng Du biết mình đi cùng Diệp Mặc, có hơi ảnh hưởng tới Diệp Mặc.

Bên ngoài Vụ Ma Điện đã lợi hại như vậy, vào bên trong có thể có càng nhiều Tiên Ma yêu. Cô không chỉ không thể giúp Diệp Mặc, còn gây trở ngại, điều này hiển nhiên là không có lợi đối với Diệp Mặc.

Diệp Mặc trầm mặc chốc lát rồi nói:

- Cũng được, ở đây hẳn là không nhiều Đại La tiên lắm, một khi Đại La tiên tới tôi lập tức để cô ra, thu hồi Phi Tuyết châu.

- Ừh.

Chân Băng Du thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc Mặc kiếm điểm cống hiến của mình là tốt rồi, tu vi của Diệp Mặc cao, đối với cô mà nói chỉ có lợi không có hại.

Cô hiểu rất rõ, mình sau khi bị thương là ở cùng với Diệp Mặc, nếu đổi lại là một người khác, cô cho dù không chết, cũng không có được 'Phi Tuyết Đan'.

Diệp Mặc đeo Phi Tuyết châu trước ngực, một mình hành động quả nhiên nhanh hơn rất nhiều. Diệp Mặc biết, đây chỉ là tác dụng tâm lý của

hắn, trên thực tế không có Chân Băng Du ở trên lưng, sự lo lắng do dự của hắn ít đi rất nhiều. Hơn nữa 'Tam sinh quyết' cho dù khôi phục được Tiên Nguyên và thần thức, cũng không cần dừng lại.

Chờ Diệp Mặc đi tới trước một gò đất hình tròn chu vi hơn một trượng, nhất thời ngây ngẩn cả người, lập tức hắn liền xúc động. Một gốc cây ăn quả màu xanh cao bằng hai người đang sinh trưởng giữa gò đất hình tròn, trên cái cây ăn quả này còn có sáu quả màu xanh.

- Độ ly thiên quả. . .

Chân Băng Du dù ở trong Phi Tuyết châu cũng kích động kêu lên một câu, cô không ngờ trong Vụ Ma điện, Diệp Mặc còn có thể tìm thấy một gốc Độ Ly Thiên Quả.

Diệp Mặc cũng kích động không gì sánh được, hắn thấy cây ăn quả màu xanh này lập tức liền biết đây là tiên linh quả cấp 6 - Độ Ly Thiên Quả.

Độ ly thiên quả ngoài xanh trong đỏ, có thể luyện chế nhiều loại tiên đan. Nhưng hết thẩy tiên nhân sau khi có được Độ Ly Thiên Quả, đều không dùng để luyện chế tiên đan, mà chọn cách ăn luôn.

Tất cả mọi người đều biết, Độ Ly Thiên Quả cứ như vậy ăn luôn thì tốt hơn rất nhiều so với luyện chế tiên đan, Độ Ly Thiên Quả có thể khiến cho bất kì tiên nhân nào dưới Vị Tiên, thăng một đẳng cấp nhỏ. Ví dụ như Diệp Mặc bây giờ là Huyền Tiên trung kỳ viên mãn, ăn Độ Ly Thiên Quả xong, lập tức sẽ thăng lên cấp Huyền Tiên hậu kỳ viên mãn.

Đừng thấy chỉ là một đẳng cấp nhỏ, trong tiên giới, có khi chỉ là một đẳng cấp nhỏ như vậy cũng phải cần tu luyện vô số năm, cho dù vài chục ngàn thậm chí vài trăm ngàn năm cũng chẳng có gì lạ.

Mà Độ Ly Thiên Quả có thể khiến cho tiên nhân thăng cấp mà không có bất kỳ di chứng nào, công dụng này quả thực chính là trái ý trời. Diệp Mặc nghĩ đến sau khi mình nuốt Độ Ly Thiên Quả vào, lập tức có thể thăng cấp

lên Huyền Tiên viên mãn. Một khi hắn thăng cấp Huyền Tiên viên mãn, vậy có nghĩa là bất cứ lúc nào hắn cũng có thể độ kiếp thăng cấp Đại Ất Tiên. Bởi vì hắn không giống với các Huyền Tiên khác, trên người hắn có một lượng lớn Thái Ất đan.

Nhìn thấy Độ Ly Thiên Quả đối với Diệp Mặc mà nói, thăng cấp Đại Tiên đã ở ngay trước mắt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1647

Đạo Lữ Của Ngươi Đâu

Hiện tại với hắn mà nói thiếu thốn nhất của chính là thời gian, cho nên thấy Độ Ly Thiên Quả, thứ linh quả nghịch thiên có thể tiết kiệm thời gian tu luyện này, trong lòng hắn kích động cũng là khó tránh. Đáng tiếc là Độ Ly Thiên Quả chỉ có thể dùng một quả, nếu không, hắn dùng hết toàn bộ bảy quả, nói không chừng cũng đã là Đại Chí Tiên rồi.

Lúc này Diệp Mặc trái lại lại thấy biết ơn đám Tiên Ma yêu trốn chạy kia, đám Tiên Ma yêu này trên một mức nào đó mà nói còn tốt hơn so với tiên nhân. Biết cây Độ Ly Thiên Quả này chưa trưởng thành, lúc những Tiên Ma yêu này trốn đi, không ngờ lại không động vào gốc Độ Ly Thiên Quả trước mắt này.

Gốc Độ Ly Thiên Quả này muốn trưởng thành hiển nhiên là còn cần thêm một thời gian ngắn nữa, Diệp Mặc sẽ không ngây ngốc ở chỗ này chờ. Người khác không có cách, hắn lại có rất nhiều cách. Đừng nói hắn có Thế giới trang vàng, cho dù là Phi Tuyết châu hắn cũng có thể dời Độ Ly Thiên Quả vào trồng.

Diệp Mặc cũng biết một khi hắn dời Độ Ly Thiên Quả vào trồng trong Phi Tuyết châu, thì cây Độ Ly Thiên Quả này chẳng khác gì bỏ đi, bên trong Phi Tuyết châu vẫn không cách nào tiếp nhận thứ tốt như vầy. Trong Phi Tuyết châu, phỏng chừng tối đa cũng chỉ có thể nuôi dưỡng tiên linh thảo cấp 4 thôi.

Cho nên Diệp Mặc định đưa Độ Ly Thiên Quả trước mắt vào Thế giới trang vàng, hắn dự định đào luôn cả quả đồi này lên. Sợ thần thức của người khác quét đến Độ Ly Thiên Quả, trước khi đào Diệp Mặc còn quăng xuống

một trận bàn che đậy thần thức.

- Đợi chút...

Diệp Mặc vừa mới đào Độ Ly Thiên Quả lên, một tiếng nói khẩn thiết truyền tới. Thần thức của Diệp Mặc đã quét thấy hai người bay tới, hắn làm như không nghe thấy, chỉ cấp tốc đưa quả đồi này vào Thế giới trang vàng của hắn.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc không đưa Độ Ly Thiên Quả vào trong Phi Tuyết châu, liền biết Diệp Mặc hẳn là có một vườn tiên dược khác, hoặc là một tiểu thế giới rồi.

- Vừa nãy cậu thu lại có phải là Độ Ly Thiên Quả hay không?

Vị tiên nhân đến trước nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi.

Tiên nhân này tu vi Đại Ất Tiên, hơi mập, tóc hơi lưa thưa, một người khác là tu vi Huyền Tiên hậu kỳ. Diệp Mặc đoán chừng một chút, chắc chắn là hắn không sợ hai người này, cho dù là đánh không lại, hắn cũng có thể vọt vào sâu trong Vụ Ma Điện.

- Độ Ly Thiên Quả? Tôi không biết, tôi chỉ biết nơi này có một gốc cây thoạt nhìn có vẻ như là tiên linh thảo tốt. Tôi liền thu lại rồi.

Diệp Mặc bình tĩnh nói.

Đại Ất Tiên này thoáng cau mày, thản nhiên nói:

- Bất kể là có phải hay không, trước tiên cứ lấy ra xem thử đi, nếu là Độ Ly Thiên Quả, bất kể là cậu thu vào trong nhẫn hay là thu vào vườn Tiên dược, đều làm cho Độ Ly Thiên Quả chết mau hơn, tôi cam đoan một khi Tiên linh thảo mà cậu đào lên đúng thật là Độ Ly Thiên Quả, tôi sẽ để lại cho cậu một quả.

Trên thực tế, gã cũng không dám khẳng định Diệp Mặc rốt cuộc là có

Độ Ly Thiên Quả hay không. Nếu đúng thật là Độ Ly Thiên Quả, gã đã sớm động thủ rồi. Đáng tiếc là, lúc đó gã còn cách khá xa, thần thức của gã không hiểu vì sao mà bị ngăn trở, không thấy rõ lắm.

Diệp Mặc giận quá thành cười, sao lại có kẻ không biết xấu hổ như thế. Hắn căn bản là không có bất kỳ ý nghĩ muốn lấy ra nào, chỉ phủi phủi bụi trên người nói:

- Tiên linh thảo tôi đào được sao phải cho anh xem, cho dù là Hỗn Độn Linh Căn, tôi không muốn cho anh xem, anh làm gì được?

Nói những lời này xong, Diệp Mặc đã định động thủ rồi, với loại người này chẳng có lý lẽ gì để mà nói.

- Mày muốn chết...

Gã tiên nhân Huyền tiên hậu kì kia thấy Diệp Mặc – một Huyền tiên trung kỳ tầm thường lại dám càn rỡ nói với Đại Ất Tiên như vậy, quả là không biết sống chết.

Không đợi Diệp Mặc trả lời Đại Ất Tiên nọ, lại có hơn mười cái bóng bay tới. Đại Ất Tiên nọ thấy nhiều người tới hơn, đem lời nói vừa nãy nuốt xuống.

Diệp Mặc lại cố ý ha ha cười, nói:

- Tiên linh thảo tôi đào được cứ không đưa cho anh đấy, nếu muốn lấy thì tới cướp đi, loại người không biết xấu hổ như anh tôi thấy nhiều rồi.

Mười mấy tiên nhân đến sau căn bản không biết Diệp Mặc đào được cái gì, bọn họ lại nghe hiểu lời Diệp Mặc nói, lời này của Diệp Mặc vừa nói ra, những tiên nhân này liền biết là chuyện gì rồi. Chắc chắn là Đại Ất Tiên và Huyền Tiên hậu kỳ nọ thấy Diệp Mặc đào được thứ tốt, cho nên muốn cướp đoạt, kết quả không ngờ là lá gan của Huyền tiên trung kỳ này còn rất béo, lại không coi Đại Ất Tiên ra gì.

Sau khi hiểu rõ những điểm này, tuy không ai đứng ra nói hộ Diệp Mặc, nhưng đại đa số ánh mắt mọi người nhìn về phía Đại Ất Tiên nọ có chút xem thường. Một Đại Ất Tiên lại áp bức một Huyền Tiên trung kỳ, muốn cướp đồ của Huyền tiên này, thực sự là tổn hại thân phận.

Đại Ất Tiên nọ hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói thì thấy xa xa dần hiện ra vài luồng haò quang truyền tin ngũ sắc, lập tức liền ngừng lại lời muốn nói.

Những tiên nhân còn lại ở đây cũng cũng thấy luồng hào quang đó, lập tức đều bay tới đó, không ngờ không có một người nào ở lại.

Đại Ất Tiên nọ đánh ra mấy tia sáng về phía Diệp Mặc, cũng theo mọi người cùng bay đi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, phóng thiên hỏa ra thiêu rụi vài kí hiệu bằng thần thức trên người. Trước đây khi hắn còn là Nguyên Anh, đã từng tiêu diệt kí hiệu thần thức của tu sĩ Hóa Chân, bây giờ một Đại Ất Tiên cũng dám tạo kí hiệu thần thức trên người hắn, quả thực là không biết xấu hổ.

Hắn biết sở dĩ Đại Ất Tiên này tạo kí hiệu thần thức trên người hắn, là vì trước mắt có chuyện quan trọng hơn phải làm, lại không muốn để mình chạy mất. Diệp Mặc tuy không sợ Đại Ất Tiên này, lại cũng không muốn trên người có kí hiệu thần thức của người khác. Cho nên trong nháy mắt Đại Ất Tiên này rời khỏi, hắn liền thiêu rụi kí hiệu thần thức.

Nếu đổi lại là tiên nhân khác, nhất định là sẽ đổi một phương hướng khác rời đi, nhưng Diệp Mặc căn bản là ngay cả ý nghĩ này cũng không có, cũng bay về hướng vừa phát ra hào quang.

Diệp Mặc biết, thời gian hắn tới nơi này cũng không dài, cũng chưa quen thuộc với Vụ Ma Điện, càng không biết ở đâu có vật gì tốt. Nhiều người đều đổ về một chỗ như vậy, cho thấy chỗ đó khẳng định là có vật gì tốt, cơ hội như thế hắn sẽ không bỏ qua đâu.

Diệp Mặc chạy vội một mạch tới, trên đường lại phát hiện mười mấy tiên nhân cũng chạy về cùng một phương hướng.

Một nén nhang sau, Diệp Mặc thấy một đại điện thật sự, phía trước đại điện là một quảng trường cực lớn, mà đại điện ở phía sau quảng trường thần thức hoàn toàn không quét vào được.

Mặc dù nói Diệp Mặc tiến vào Vụ Ma Điện thời gian đã nửa ngày rồi, đây vẫn là lần đầu tiên thấy cung điện thật sự.

Trên quảng trường đã tụ tập khoảng một hai ngàn người, những tiên nhân này đều đang bàn luận với nhau, hoặc là trao đổi một ít tiên đan trị thương, không ai có hành động gì đặc biệt.

Một tiên nhân Đại Chí Tiên sơ kì phi thân lên, sau đó cao giọng nói:

- Các vị tiên hữu, chúng ta tiến vào cánh cửa này vận may không tệ, nhanh như vậy đã tìm được cửa vào của Vụ Ma Điện, ai muốn vào Vụ Ma Điện đợi lát nữa chúng ta đồng loạt công kích. . .

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một Huyền Tiên bên cạnh, - Lẽ nào cửa lớn mà chúng ta tiến vào lúc đầu không phải là cửa vào?

Huyền Tiên kia cũng nhận ra Diệp Mặc, chính là Huyền Tiên trung kỳ lúc trước đã tới ngoại vi quanh thung lũng Vụ Ma Điện mà còn đứng trên pháp bảo phi hành.

Gã biết Diệp Mặc hẳn là không hiểu quy củ, cho nên bây giờ Diệp Mặc hỏi gã vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Sau khi tiến vào Vụ Ma Cốc là chín cửa lớn, tương truyền tiến vào mỗi cánh cửa đều có cơ duyên không giống nhau. Hơn nữa đi vào mỗi cánh cửa, đều có cơ hội tìm được cửa vào đích thực của Vụ Ma Điện, chính là đại điện trước mắt đây. Sau khi phá vỡ cấm chế của đại điện này, sau ngàn năm sẽ khôi phục lại từ đầu. Thứ tốt chân chính của Vụ Ma Điện đều ở trong đại điện này, bên trong căn bản là một thế giới vô biên. Nhưng bên trong tuy có

nhiều đồ tốt, những tiên nhân tiến vào rồi ngã xuống cũng rất nhiều.

Diệp Mặc biết câu nói sau cùng của Huyền Tiên này là nói cho hắn nghe, ý muốn nói là tu vi của hắn quá thấp.

...

- Được, bây giờ chúng ta phân từng nhóm bắt đầu công kích cấm chế của cửa lớn vào Vụ Ma Điện.

Đại Chí Tiên nọ nói xong, đã bắt đầu sai khiến nhân thủ rồi.

Diệp Mặc cũng đang muốn tới cống hiến một chút sức lực của mình, thì thấy gã Huyền Tiên viên mãn đã ám toán mình. Tên kia một thân y phục màu nâu bay đến, gã vừa tới, Diệp Mặc liền nhìn thấy.

Cùng lúc khi Diệp Mặc nhìn thấy Huyền tiên bận đồ màu nâu kia, Huyền tiên bận đồ màu nâu cũng thấy Diệp Mặc. Cái nhìn đầu tiên khi gã thấy Diệp Mặc là vẻ kinh hãi. Theo gã thấy, Diệp Mặc bị gã ám toán, sớm đã đi làm bia đỡ đạn trong bầy Tiên Ma Yêu rồi, sao còn có thể xuất hiện ở đây.

Soạt Một tia sáng tím phóng lên cao ngất, khiến tiên nhân xung quanh Diệp Mặc kinh sợ lũ lượt lui ra, sát khí trên người Diệp Mặc hừng hực tràn ra, bất kỳ ai cũng đều nhận ra được.

Vừa nãy Diệp Mặc chỉ nghĩ phải giết gã Huyền Tiên áo nâu kia, mà không chú ý đến mình phóng ra Tử Đao động tác quá lớn. Cho dù có chú ý đến thì hắn cũng không quan tâm, gã Huyền tiên áo nâu kia là hắn nhất định phải giết không nghi ngờ gì nữa. Tên này vì chạy thoát thân mà vô duyên vô cớ ám toán hắn một lần, cơn tức này nuốt không trôi.

- Ah...

Đại Ất Tiên lúc trước bức ép Diệp Mặc lấy Độ Ly Thiên Quả ra cũng kinh ngạc và hoài nghi kêu lên một tiếng, Diệp Mặc chỉ là một Huyền tiên trung kì, lại có loại sát thế này.

Lúc trước gã chỉ hoài nghi Diệp Mặc có Độ Ly Thiên Quả mà thôi, không phải là thực sự nhìn thấy. Bây giờ Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, sát khi khơi ra khiến gã lập tức liền cảm giác thấy lúc này gã hoàn toàn không cảm ứng được kí hiệu thần thức trên người Diệp Mặc, có thể thấy Diệp Mặc hẳn là biết gã hạ kí hiệu thần thức và đã loại trừ kí hiệu thần thức rồi.

Theo lý mà nói, một Huyền tiên sau khi loại bỏ kí hiệu thần thức của Đại Ất Tiên, hẳn là chạy được bao xa thì chạy, nhưng Huyền tiên trước mắt này loại bỏ kí hiệu thần thức của gã xong, không ngờ lại không chạy, ngược lại còn cùng tới đây. Có thể thấy, Huyền tiên này căn bản là không sợ gã, một Huyền tiên không sợ Đại Ất Tiên, há có thể tầm thường?

- Mạc Ảnh...

Diệp Mặc vừa phi thân rơi xuống trước người Huyền Tiên áo nâu này, thì nghe thấy một giọng nói yêu kiều du dương gọi hắn một câu, lập tức một cái bóng màu hồng phấn cũng xuất hiện ở chỗ cách Diệp Mặc không xa.

Diệp Mặc biết tiên nữ này, chính là một trong bốn người hắn đã gặp lúc trước, người dẫn đầu được gọi là Hàng ca. Quả nhiên Diệp Mặc quay đầu lại thì nhìn thấy ba người còn lại, Hàng ca vẫn ở trong số đó, bốn người này chắc hẳn là lập tổ để tới đây.

Thấy tiên nữ váy áo màu phấn hồng này chào hỏi mình, Diệp Mặc vội vã chắp tay nói:

- Mạc Ảnh ra mắt Hàng ca và vị tiên hữu đây, cùng với hai vị tiên tử.

Bốn người này để lại cho Diệp Mặc ấn tượng cũng không tệ lắm, chí ít so với đại bộ phận tiên nhân chỉ biết ích kỷ thì tốt hơn nhiều.

- Hừ, Mạc Ảnh, cậu bớt nói nhảm. Bạn đường của cậu đi đâu rồi? Bạn đường của cậu chết rồi, cậu lại sống rất thoải mái nha.

Tiên nữ áo hồng bộc lộ sự xem thường và khinh bỉ trong lời nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1648

Hung Hãn Huyền Tiên Trung Kỳ

Diệp Mặc vừa nghe thấy những lời này liền biết đối phương đã hiểu lầm rồi, tiên tử áo đỏ này chắc là tưởng Chân Băng Du bị giết rồi... hoặc là cho rằng trong Vụ Ma Điện này, mình mang theo Chân Băng Du quá nguy hiểm nên dứt khoát không muốn cứu Chân Băng Du, cố ý để Chân Băng Du bị giết.

Biết tiên nữ áo đỏ này là một người có tình, tuy cô rất là không khách khí với mình, Diệp Mặc cũng không tức giận. Nếu là một người bình thường, cho dù là chính anh giết bạn đường của mình, cũng sẽ không có ai rảnh xen vào.

Huyền tiên áo nâu nọ lúc đầu còn hơi kiêng kị Diệp Mặc thoát khỏi bầy Tiên Ma Yêu, bây giờ tiên nữ mới đến này còn quen biết Diệp Mặc, từ trong lời nói của tiên nữ áo đỏ liền nghe ra được Huyền tiên trung kì bị gã ám toán một lần này, rất quen thuộc với đối phương.

Huyền tiên áo nâu này thấy tiên nữ kia còn đang dây dưa với Diệp Mặc, càng không đáp lời, xoay người muốn bỏ chạy. Ở đây gã quen không ít người, nhưng mà phải nói người có thể giúp gã một tay, có lẽ một người cũng không có.

Diệp Mặc vốn là muốn giết gã, sao có thể để gã chạy mất. Khi gã vừa mới xoay người, Tử Đao liền đã bổ ra, đồng thời mấy thần thức đao đánh ra, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, để tránh ở đây có người quấy nhiễu.

Người chung quanh thấy Diệp Mặc và Huyền Tiên áo nâu đánh nhau, lập tức liền tránh ra chung quanh nhường chỗ. Huyền Tiên áo nâu nọ không

hề chú ý lưới đao của Diệp Mặc, sau khi tiện tay phóng ra một lá chắn, trực tiếp khởi động độn thuật.

Diệp Mặc có thể thoát ra khỏi bầy Tiên Ma yêu không chết, điều này làm cho gã có chút kiêng kỵ Diệp Mặc. Nhưng Diệp Mặc dù sao chỉ là một Huyền Tiên trung kỳ mà thôi, gã càng kiêng kỵ hơn chính là tiên nữ Huyền Tiên hậu kỳ kia, và mấy Huyền Tiên hậu kỳ khác đi cùng với tiên nữ kia. Cho nên gã có ý định là chạy trốn trước rồi nói sau.

Nhưng trước thần thức đao của Diệp Mặc, ý nghĩ của gã hiển nhiên là vô ích rồi. Trước khi ánh đao màu tím hồng tới, pháp bảo lá chắn của gã đã không kịp thời ngăn chặn ánh đao, mà chậm mất một nhịp.

Ánh đao màu tím hồng liền bổ lên người gã trong kẽ hở khi lá chắn này chậm một nhịp, ngay cả khi nguyên thần của gã tràn ra cũng không dám tin, tại sao khi gã phóng lá chắn ra, thần thức có thể bị một lưỡi đao vô hình bổ trúng? Khiến thần thức của gã vặn xoắn đau đớn, tiếp đó pháp bảo lá chắn của gã chậm chỉ một xíu xiu như thế.

Công pháp Thần thức? Ngưng tụ thần thức thành đao? Huyền Tiên áo nâu này vừa nghĩ thông suốt là chuyện gì xảy ra, ánh tím hồng đã cuốn đến, nguyên thần của gã cùng với thân thể gã đều bị ánh tím hồng khuấy thành mảnh vụn.

Thấy Huyền Tiên hậu kỳ này bị Diệp Mặc từ sau lưng bổ cho một đao, ngã nhào trên mặt đất, ngay cả Nguyên Thần cũng bị Diệp Mặc giết. Tất cả mọi người xung quanh ngây ngẩn cả người, thậm chí không thể tin vào những gì mình thấy.

Diệp Mặc và Huyền Tiên áo nâu nọ có thù oán, tiên nhân xung quanh đều nhìn ra. Huyền Tiên áo nâu nọ chạy trốn, bọn họ cũng nhìn ra, chắc là không hoàn toàn do sợ Diệp Mặc, mà là sợ bốn Huyền Tiên hậu kỳ phía sau Diệp Mặc kia.

Nhưng tất cả mọi người đều không ngờ, một Huyền Tiên hậu kỳ lại bị

một Huyền Tiên trung kỳ một đao giết chết. Huyền Tiên áo nâu nọ đang bỏ chạy, nhưng lúc Diệp Mặc chém ra người ta hiển nhiên là có phòng bị, nếu không thì cũng sẽ không phóng tấm chắn ra.

Nhưng tấm chắn kia lại cứ chậm mất một nhịp khi ánh tím hồng bổ trúng người gã, không ai có thể cho rằng sự kì dị này là sai lầm.

Một chiêu, hoặc nói là một đao. Một Huyền Tiên trung kì đã giết một Huyền Tiên hậu kì, ngay cả nguyên thần cũng không tha, Huyền Tiên trung kì này không chỉ lợi hại mà còn hung hãn không gì bằng.

Chính tiên nữ áo đỏ muốn giáo huấn Diệp Mặc kia cũng ngẩn ra, không đợi cô tiếp tục nói, 3 người còn lại cùng cô lập đội đã ngăn cản cô, hiển nhiên là đều biết Mạc Ảnh trước mặt này tuyệt đối không phải là Huyền Tiên trung kì đơn giản như vậy.

Mấy tiên nhân từ Đại ất tiên trở lên cũng cau mày nhìn chằm chằm Diệp Mặc, tạm dừng yêu cầu mọi người tiếp tục công kích cấm chế của Vụ Ma Điện.

Gã Đại ất tiên lúc trước tạo ra kí hiệu thần thức trên người Diệp Mặc kia trong lòng đánh một cái giật mình. Ánh mắt gã nhìn Diệp Mặc lại càng kiêng kị thêm sâu. Cho dù là gã muốn giết Huyền Tiên áo nâu muốn bỏ chạy kia, e rằng cũng không cách nào dứt điểm chỉ trong một chiêu, càng không cách nào làm cho lá chắn của đối phương dừng lại trong chốc lát như vậy.

Diệp Mặc thu hồi nhẫn của Huyền Tiên áo nâu này, quay đầu lại chắp tay nói rõ:

- Tôi và người này trước đây không quen biết, nhưng người này lúc trước khi bầy Tiên Ma yêu tới đã ám toán tôi, nên lần này là báo thù mà thôi.

Hóa ra là vậy, rất nhiều tiên nhân đã hiểu. Vài tiên nhân thấy Huyền Tiên áo nâu đánh lén Diệp Mặc trong lòng càng nghiêm nghị, bởi vì dưới tình huống lúc đó, cho dù là bọn họ nói không chừng cũng sẽ âm thầm đánh

lén Diệp Mặc.

Tình hình lúc đó là vô số Tiên Ma yêu đuổi giết, mà Diệp Mặc chỉ vừa mới xoay người, lúc này đánh lén hắn, có thể khiến Diệp Mặc ào vào bầy Tiên Ma Yêu, do đó ngăn chặn được bầy Tiên Ma yêu trong thời gian một đến hai hơi thở. Đối với những tiên nhân này mà nói, thêm một chút thời gian cũng là một cái mạng.

Nhưng khiến người ta không ngờ là, Huyền Tiên trung kì bị đánh lén này không những không chết, sau khi trở lại lập tức liền báo thù, thậm chí không để ý ở đây còn có rất nhiều Đại ất Tiên và Đại Chí Tiên, đúng là ngạo mạn quá xá mà.

- Đợi chút...

Thấy Diệp Mặc thu hồi nhẫn, một giọng nói đột nhiên vang lên, đồng thời một gã tiên nhân mũi ưng đã rơi ngay trước người Diệp Mặc.

Lại là một gã Đại Ất Tiên sơ kì, Diệp Mặc nghe thấy giọng nói của gã liền biết người này hẳn là nhắm vào chiếc nhẫn trong tay mình mà đến.

Quả nhiên Đại Ất Tiên mũi ưng nọ nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói:

- Người cậu giết ban nãy là bạn tôi, nếu lúc trước bạn tôi đã ám toán cậu, tôi cũng không có ý định truy cứu, nhưng chiếc nhẫn kia tôi cần phải thu hồi lại.

Diệp Mặc cười nhạt, hiện tại hắn cần nhất chính là ngọc bài chứa điểm cống hiến, đồ vật tới tay há có thể đưa ra. Cho nên hắn làm như không nghe thấy, thu hồi cái nhẫn kia.

Tiên nhân xung quanh thấy hành động của Diệp Mặc, lập tức liền biết tranh chấp lại nổi lên, đều ở quanh đó bắt đầu chú ý quan sát.

Thấy Diệp Mặc làm như không nghe thấy lời nói của gã, thu hồi nhẫn, sắc mặt của Đại Ất Tiên mũi ưng này lập tức trở nên khó coi, tiện tay phóng

ra một pháp bảo Phi Bạt màu vàng nâu.

Đại Chí Tiên lúc trước đứng lên nói kia hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hiện tại chỗ này là cửa mọi người vào Vụ Ma Điện, đợi lát nữa mọi người đều phải công kích cấm chế, có phân tranh thì xin mời đổi chỗ khác mà giải quyết, nếu tiếp tục đánh nhau ở đây, đừng trách bản tiên không khách khí.

Đại Ất Tiên mũi ưng nọ sắc mặt khẽ biến, lập tức liền chắp tay với Đại Chí Tiên kia, xoay người nói với Diệp Mặc:

- Vậy chúng ta qua một bên giải quyết.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng,

- Được, vậy qua một bên giải quyết được rồi.

Nếu là nơi khác, Diệp Mặc còn thực sự là không có tâm tình đi đánh nhau với cái gã Đại Ất Tiên này. Nhưng lần trước hắn dễ dàng liền lấy được một trăm mấy chục ngàn điểm cống hiến trong ngọc bài cống hiến của Phượng Thương Kiếm, hắn rất là ưa thích cái cách thu thập ngọc bài ghi điểm cống hiến của người khác này.

Thấy Diệp Mặc và Đại Ất Tiên mũi ưng nọ rời khỏi, tiên nhân xung quanh đều thu lại lực chú ý của mình. Một số người đang lắc đầu, Diệp Mặc đúng là tương đối lợi hại, nhưng cho dù là lợi hại hơn nữa, cũng là Huyền Tiên. Bản lĩnh của hắn có khả năng có thể vượt cấp giết địch, nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể không coi Đại Ất Tiên ra gì.

...

Nửa nén hương sau, tên Đại Ất Tiên mũi ưng kia ngừng lại, gã nhìn Huyền Tiên trung kỳ không hề sợ mình chút nào này, trong lòng cũng có chút nghi hoặc. Y không chỉ không nhìn thấy chút lo lắng nào trong mắt Diệp Mặc, mà còn có thể thấy được một chút vui vẻ, giống như lại sắp lấy

được món đồ gì đó.

Giờ khắc này trong lòng gã không ngờ lại có chút rụt rè đối với Huyền Tiên trung kỳ này, gã không rõ sức mạnh của Diệp Mặc từ đâu mà có.

- Đưa nhẫn của Tác Phi cho tôi, nếu cậu cảm thấy bị thiệt, có thể đòi tôi chút bồi thường.

Đại Ất Tiên mũi ưng thoáng cau mày, không làm căng, ngược lại gã còn đồng ý bồi thường chút ít cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe lời này xong mới biết tên mũi ưng này đúng thật là quen biết Huyền Tiên áo nâu nọ, trước đó hắn còn tưởng rằng đối phương lừa bịp hắn. Nhưng cho dù là đối phương thực sự quen biết Huyền Tiên áo nâu kia, Diệp Mặc cũng sẽ không đưa chiếc nhẫn đã tới tay mình ra.

- Muốn đánh thì đánh, đừng nói nhảm. Đánh xong, tôi còn phải đi Vụ Ma Điện.

Diệp Mặc lại không nói tới chuyện chiếc nhẫn.

Tên mũi ưng này lại thêm kiêng kị Diệp Mặc, cũng là một Đại ất Tiên, một Huyền Tiên trung kì lại dám ngạo mạn trước mặt gã như thế, gã sao còn có thể nhịn được nữa, Phi Bạt màu vàng nâu trong tay đã phóng ra.

Xì... xì...

Âm thanh bén nhọn phát ra từ Phi Bạt màu vàng nâu, đồng thời vô số tia sáng màu vàng từ Phi Bạt bắn ra. Những tia sáng màu vàng này đan xen vào nhau, lại không trực tiếp bắn về phía Diệp Mặc, ngược lại lan rộng ra xung quanh, dần dần tạo thành một không gian vây giết. Mà sau khi Phi Bạt màu vàng nâu kia bay ra, lập tức liền tách ra làm hai bánh xe hình tròn.

Hai bánh xe hình tròn này được tạo bởi vô số tia sáng màu vàng trong không gian bao phủ lên, giống như điện quang kẹp lấy Diệp Mặc, gần như muốn cứ vậy mà kẹp Diệp Mặc thành bánh thịt.

Âm thanh xì xì tăng nhanh cùng với tốc độ của Phi Bạt, cũng càng trở nên bén nhọn hơn, khiến Diệp Mặc nghe mà đầu choáng não căng, thậm chí khiến người ta sinh ra một loại mong muốn lập tức muốn lao ra khỏi cái Phi Bạt này, không muốn tiếp tục ở lại trong Phi bạt này nữa, nếu không thì thanh âm này cũng sẽ khuấy đảo ý thức.

Cho dù là Diệp Mặc cũng có chút cáu kỉnh hẳn bên dưới cái loại âm thanh đáng sợ này, không đợi âm thanh này càng trở nên chói tai hơn, thần thức vực của Diệp Mặc liền lan rộng ra, đồng thời phóng Hắc Thạch Cân ra.

Thần thức vực vừa thi triển ra, cái thứ thanh âm đáng sợ này lập tức liền giảm bớt rất nhiều, chí ít đã không còn ảnh hưởng nhiều tới Diệp Mặc nữa.

Đại Ất Tiên nọ lúc này lại thở dài một hơi, Diệp Mặc một chiêu đã giết Tác Phi, gã đối với Diệp Mặc rất là kiêng kỵ, nên mới không tấn công mạnh ngay từ đầu, hiện tại xem ra dưới Âm Hồn Bạt của gã Diệp Mặc cũng không kiên trì nổi. Xem ra gã lại đánh giá cao Huyền Tiên trung kỳ trước mắt này rồi, một chiêu lúc trước có lẽ là bản thân Tác Phi có vấn đề.

Đại Ất Tiên này vừa nghĩ tới đây, Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc đã nện ra.

Uỳnh, két...

Hắc Thạch cân và một bên của Phi Bạt cứng chắc nện vào nhau. Tiếng nổ động trời vang lên, cho dù là có thần thức vực, Diệp Mặc cũng cảm giác được ý thức từng cơn từng cơn choáng váng, âm thanh Hắc Thạch Cân nện trúng Phi Bạt quả là quá đáng sợ.

Lúc này tiên nhân ở Vụ Ma Điện phía trước đều nghe thấy thanh âm đáng sợ này, tất cả mọi người âm thầm kinh hãi, một Huyền Tiên trung kỳ và một Đại Ất Tiên không ngờ đánh ra động tĩnh lớn như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1649

Mê Cung

Pháp bảo Phi bạt bị Hắc Thạch cân của Diệp Mặc đánh nát bấy, Đại Ất Tiên sơ kì này lập tức liền bị phản phệ, phun ra một ngụm máu tươi. Phi Bạt bị nát bấy, cái loại thanh âm đáng sợ này cũng khiến ý thức của gã từng đợt từng đợt quay cuồng.

Gã lập tức liền biết không hay rồi, có Huyền Tiên trung kì nào lại có thể một phát đã đánh nát được Âm Hồn Bạt của gã? Cho dù là đối phương thực sự là Huyền Tiên trung kì, pháp bảo khối đá đáng sợ kia của Huyền Tiên trung kì này cũng không phải là thứ mà mình có thể chống lại được. Sau khi pháp bảo khối đá đó được phóng ra, một sức nặng khủng khiếp căn bản không phải là pháp thuật của một đại tiên bình thường có thể chống lại được.

Đại Ất Tiên này vừa hiểu rõ đạo lý này, thì quả cân màu đen kia lại một lần nữa đánh tới. Tuy rằng ý thức còn đang quay cuồng, Đại Ất Tiên này cũng biết tình huống khẩn cấp. Phi Bạt chỉ còn có một mặt lại lần nữa được gã phóng ra, miễn cưỡng ngăn chặn quả cân màu đen.

Két...

Tiếng vang lớn kinh khủng lại vang lên lần nữa, một nửa Phi Bạt này cũng lại bị nện cho tứ phân ngũ liệt, liên tục hai lần bị pháp bảo của mình cắn trả ngược lại, Đại Ất Tiên này điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, đồng thời trong lòng đã hiểu rõ, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Huyền Tiên trung kì này quá đáng sợ, hoặc là nói quả cân màu đen kia của hắn đúng là quá nghịch thiên rồi.

- Dừng tay...

Thấy quả cân của Diệp Mặc lại một lần nữa nện tới, gã vội vàng kêu lên, trong lòng quả thực nghĩ không ra vì sao Phi Bạt của mình bị nện vỡ, Âm Hồn vỡ vụn vang lên không làm đối phương bị thương.

Diệp Mặc đâu thể dừng tay, sau khi Hắc Thạch Cân nện vỡ phần Phi Bạt thứ hai, không chậm trễ nửa phần nện về phía Đại Ất Tiên này.

Tựa như biết tiếng kêu của mình không có tác dụng gì, Đại Ất Tiên này sau khi kêu lên hai chữ 'dừng tay', lại phóng ra một quầng sáng, trong nháy mắt quầng sáng che khuất lên thân hình gã, đồng thời toàn bộ thân hình gã bên trong quầng sáng liền mờ nhạt đi.

Hắc Thạch cân đánh vào không gian ánh sáng màu vàng nâu mà Phi Bạt tạo nên trước đó, nhưng lại đình trệ một khoảng thời gian nửa hơi thở. Không gian ánh sáng ban đầu đã bắt đầu tán loạn, hoàn toàn vỡ vụn. Hắc Thạch Cân lao ra, nhưng khoảng thời gian nửa hơi thở này đã để Đại Ất Tiên nọ biến mất không thấy đâu, nơi mà gã biến mất, vẫn còn một vài ánh sáng mờ nhạt.

Sau khi không gian tạo bởi ánh sáng màu vàng đan xen vào nhau và cái bóng mờ nhạt của vầng sáng kia biến mất không thấy đâu, Hắc thạch cân lơ lửng bay trước người Diệp Mặc, đã không còn mục tiêu để công kích.

Diệp Mặc trong lòng lại cực độ khó chịu, hắn căn bản là không cảm nhận được Đại Ất Tiên này chạy trốn, đối phương chạy trốn như thế nào? Hơn nữa hắn ngay cả một chút dao động không gian cũng không cảm nhận được.

Ngay khi Diệp Mặc tưởng là đối phương xác thực là đã chạy mất, lại cảm giác thấy thần thức của Chân Băng Du dao động, Diệp Mặc lập tức liền giao quyền khống chế Phi Tuyết Châu cho Chân Băng Du.

Sau khi Chân Băng Du khống chế Phi Tuyết Châu, đầu tiên liền ra khỏi Phi Tuyết Châu, sau đó truyền âm nói với Diệp Mặc:

- Bên trái cậu có thêm một tảng đá.

Diệp Mặc lập tức liền hiểu ý Chân Băng Du, Hắc thạch cân của hắn trong nháy mắt lại bay lên, nhanh như chớp nện tới hướng tảng đá kia.

Tảng đá kia xác thực là pháp thuật che mắt của tên Đại Ất Tiên kia trước lúc đào tẩu, đây xem như là một môn pháp thuật cao cấp không tệ. Tuy ẩn nấp thành một tảng đá, nhưng gã lại luôn luôn chú ý tới Diệp Mặc. Sau đó Chân Băng Du đột nhiên xuất hiện, khiến gã ý thức được rằng Diệp Mặc còn có một Tiểu Thế Giới, chỉ có điều không đợi gã kịp phản ứng, Hắc thạch cân của Diệp Mặc lại rơi xuống một lần nữa.

Lúc nhìn thấy Hắc thạch cân rơi xuống trên người mình, Đại Ất Tiên này biết cho dù là gã tiếp tục trốn thì cũng không còn kịp nữa rồi, gã chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị một Huyền Tiên trung kỳ giết chết khi đánh chính diện.

màn máu phun ra, tảng đá kia bị Diệp Mặc nện thành một cục bánh thịt, tảng đá biến mất không thấy đâu nữa. Hiện ra chính là tên Đại Ất Tiên kia. Diệp Mặc phóng Vô Ảnh ra, nuốt chửng Nguyên Thần của Đại Ất Tiên này xong thì nhặt một chiếc nhẫn trên mặt đất lên.

Hai chiếc nhẫn bị Diệp Mặc mở ra, tiên tinh thượng phẩm tổng cộng hơn tám triệu, tiên tinh của Đại Ất Tiên kia hơn sáu triệu, Huyền Tiên hậu kỳ tên là Tác Phi kia cũng có hơn hai triệu Tiên tinh.

Ngoài mấy cái đó ra, còn có một ít Tiên Linh Thảo và vật liệu khoáng thạch cùng với ngọc giản. Còn một ít đan dược cấp thấp, Diệp Mặc căn bản là không thèm nhìn đến.

Cái khiến Diệp Mặc quan tâm nhất là ngọc bài điểm cống hiến, hai tấm ngọc bài điểm cống hiến Diệp Mặc lấy được đều là màu xanh ngọc. Sau khi thấy ngọc bài của Tác Phi, Diệp Mặc mới hiểu vì sao Đại Ất Tiên này nhất định phải lấy nhẫn trữ vật của Tác Phi.

Điểm cống hiến trên ngọc bài của Tác Phi không ngờ là hơn hai triệu,

mà điểm cống hiến trên ngọc bài của Đại Ất Tiên kia chẳng qua cũng chỉ có một triệu mà thôi. Trong nhẫn Trữ vật của Tác Phi ngoài ngọc bài điểm cống hiến của bản thân ra, không ngờ còn có mấy miếng ngọc bài điểm cống hiến nữa. Diệp Mặc lấy ra xem một chút, có vài cái đã bị chuyển đi rồi, có vài cái vẫn còn một trăm mấy chục ngàn điểm cống hiến.

- Lần này cũng coi như là phát tài nho nhỏ.

Diệp Mặc nhìn Chân Băng Du cười cười nói.

Cộng thêm điểm cống hiến trên những ngọc bài này, điểm cống hiến của Diệp Mặc đã gần tới bốn triệu. Đây cũng không phải là một tài sản nhỏ.

Diệp Mặc lấy ngọc bài cống hiến của mình ra, muốn đem toàn bộ điểm cống hiến của Tác Phi và Đại Ất Tiên kia vạch lên trên ngọc bài của mình.

Nhưng khiến Diệp Mặc kinh ngạc là lần này hắn hoàn toàn không thể chuyển đi điểm cống hiến trong ngọc bài của đối phương được.

- Chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn nhìn Chân Băng Du. Lần trước hắn chuyển đi điểm cống hiến trong ngọc bài của Phượng Thương Kiếm rất dễ dàng, sao lần này lại không được? Ngọc bài cống hiến của Phượng Thương Kiếm là màu xanh lục, hai cái trong tay này đều là màu xanh ngọc, lẽ nào có liên quan với màu sắc của ngọc bài?

Chân Băng Du cũng cau mày nói:

- Đợi đi hỏi người khác xem, cậu xem trong chiếc nhẫn của kẻ tên là Tác Phi có vài ngọc bài đã trống không rồi, cho thấy điểm cống hiến đã bị gã lấy đi rồi, mấy cái vẫn còn điểm cống hiến kia cho thấy là gã cũng không lấy đi được.

Diệp Mặc gật đầu, hắn quyết định đi hỏi thử Hàng ca kia, mấy triệu điểm cống hiến không chuyển được sang ngọc bài của mình, chuyện này làm cho

Diệp Mặc bực bội không thôi.

- Cô vào Phi Tuyết Châu đi, bây giờ chúng ta đi Vụ Ma Điện.

Diệp Mặc nói với Chân Băng Du xong, lập tức phóng Thanh Nguyệt ra.

Theo hắn nghĩ điểm cống hiến trong ngọc bài chắc là có thể chuyển đi được, nếu không thì lúc nãy Đại Ất Tiên kia cũng sẽ không nhất định phải lấy cho được nhẫn của Tác Phi. Chiếc nhẫn mà điểm cống hiến không thể chuyển đi, gã muốn lấy làm chi?

...

Lúc Diệp Mặc lại lần nữa đi tới cửa của Vụ Ma Điện, ngoại trừ vài cấm chế đổ nát ra, cửa của Vụ Ma Điện không có lấy một bóng người.

Xem ra cấm chế của Vụ Ma Điện đã bị phá vỡ, những người này đều đã đi vào rồi.

Diệp Mặc càng không suy nghĩ nhiều, lập tức cũng tiến vào Vụ Ma Điện.

Ở trong này, thay vì nói là một cung điện, chi bằng nói là một mê cung đi, rẽ ngoặt tứ tung, vô số ngã rẽ và hành lang.

Diệp Mặc đi hết mấy nén hương, quả thực là không gặp một người nào cả, chỉ có bản thân hắn loanh quanh ở chỗ này, cũng không nhớ được đường về nữa. Giữa những ngã rẽ và hành lang gấp khúc này thường sẽ xuất hiện một vài gian phòng, trong những gian phòng này ngoại trừ hài cốt ra thì không có vật gì khác, thậm chí ngay cả nhẫn của mấy bộ xương cũng không thấy. Những hài cốt này Diệp Mặc căn bản là không cần đoán cũng biết, chắc hẳn là tiên nhân trước đây tiến vào Vụ Ma Điện để lại.

Những tiên nhân này ở trong Vụ Ma Điện không ra được, cuối cùng hoặc là chết dưới tay Tiên Yêu thú, hoặc là chết trong tay Tiên Ma yêu.

Chân Băng Du cũng nhìn thấy tình cảnh này, lại lần nữa chủ động ra khỏi Phi Tuyết châu.

- Xem ra chúng ta đến chậm rồi, ở đây nhất định là có người có bản đồ của Vụ Ma Điện, hoặc là tất cả những người tiến vào Vụ Ma Điện đều có bản đồ đơn giản, chí ít có thể ra ngoài. Bây giờ chúng ta không có bản đồ, nói không chừng còn lạc đường ở trong này rồi.

Diệp Mặc nói.

- Đây chắc không phải là cung điện, là một mê trận, sư phụ tôi từng kể với tôi tình huống tương tự. Đáng tiếc tôi không phải là đại sư trận pháp, sư phụ tôi cũng không phải, bà cũng chỉ biết là có trận pháp như vậy, nếu không có bản đồ, sau khi vào trong thậm chí ngay cả ra cũng không ra được.

Chân Băng Du chính vì biết sự lợi hại của ma trận này, nên mới chủ động ra nói cho Diệp Mặc biết.

Diệp Mặc hiểu ý Chân Băng Du, ý cô muốn nói là nếu không nắm chắc, rơi vào mê trận này có khả năng vĩnh viễn cũng không thể ra được. Nhưng nếu hắn đã tới rồi, hiển nhiên là sẽ không rời khỏi nữa. Ngay cả dũng khí thử một lần cũng không có, còn nói gì khác nữa? Huống chi hắn tốt xấu gì cũng coi như là một đại sư trận pháp cấp 3.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền nhớ ra cái gì đó, lấy mấy miếng ngọc giản ra từ trong chiếc nhẫn, tìm được trong đó một miếng ngọc giản có bản đồ, đồng thời thần thức quét vào, một lát sau hắn vui mừng nói:

- Ở đây tôi có một ngọc giản có bản đồ của Vụ Ma Điện, nhưng chỉ có kí hiệu đánh dấu đường ra, không có bản đồ Vụ Ma điện chi tiết.

Chân Băng Du đương nhiên hiểu rõ ngọc giản của Diệp Mặc từ đâu mà có, chắc hẳn là của Đại Ất Tiên kia, cô gật đầu nói:

- Thực ra chúng ta vẫn còn một cách không cần bản đồ. . .

Diệp Mặc cũng đã đầu choáng não căng, hắn không thích nhất là những nơi giống mê cung như vầy, tuy tìm được bản đồ, nhưng đáng tiếc cũng không phải là bản đồ chi tiết. Đối với hắn mà nói thì gần như chẳng có tác dụng gì, bây giờ nghe thấy những lời này của Chân Băng Du, lập tức liền mừng rỡ ngắt lời Chân Băng Du, hỏi:

- Là cách gì?

- Bình thường ở những nơi như thế này chỉ cần có Tầm Linh Thú, là có thể theo Tầm Linh Thú là tìm được gian phòng có giá trị nhất.

Lời nói của Chân Băng Du khiến tâm trạng vui vẻ của Diệp Mặc nháy mắt lại lạnh xuống, hắn làm gì có Tầm Linh Thú? Nhưng trong giới Tu Chân thật ra lại có một con Tuyết Nhung hồ, có thể tìm kiếm nơi có linh khí, nhưng không nói tới Tuyết Nhung hồ đó đẳng cấp thấp, bây giờ còn là thú cưng của Lạc Ảnh rồi.

- Tôi không có Tầm Linh Thú.

Diệp Mặc lắc đầu, đồng thời hắn cũng không có ý định tiếp tục loanh quanh ở đây, hắn chuẩn bị tìm một chỗ nghiên cứu mê trận này một chút. Bây giờ không phải là hắn muốn ra ngoài, mà là muốn tìm ra quy luật của mê trận ở đây. Diệp Mặc cũng biết việc này rất khó khăn, nhưng không thử, hắn cũng không biết có được hay không.

- Không, cậu có thứ còn tốt hơn cả Tầm Linh thú.

Chân Băng Du lắc đầu nói.

Diệp Mặc lập tức hiểu ngay, thốt lên rằng:

- Ý cô nói là Vô Ảnh?

Chân Băng Du gật đầu nói:

- Chính là con 'Vô Ảnh thao tằm' kia của cậu, đừng thấy nó bây giờ

đẳng cấp còn thấp, nhưng ở đây thì chắc chắn là thứ rất có ích, tuy nó không thể nói cho cậu biết tình hình chi tiết ở đây, nhưng lại có thể tìm thấy nơi có tiên linh khí đậm đặc nhất ở đây trước nhất, hoặc là tìm thấy nơi có lợi nhất đối với nó.

Diệp Mặc thầm mắng mình ngu, Vô Ảnh trời sanh vốn là cái đồ ham ăn, bất kỳ vật gì, chỉ cần có tiên linh khí thì nó đều có thể ăn, chỉ có điều bây giờ khẩu vị đã kén chọn rồi, không ăn thứ tầm thường mà thôi. Nếu mình ra cho nó một mệnh lệnh, đi tìm chỗ nào ở đây có tiên linh khí đậm đặc, thì không phải là được rồi sao?

Sau khi Vô Ảnh được Diệp Mặc gọi ra, tỏ ra rất là hưng phấn, nháy mắt đã bay qua trước mắt Diệp Mặc, biến mất không thấy bóng dáng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1650

Chẳng Thế Nào Cả

Có Vô Ảnh dẫn đường, Diệp Mặc cũng không phải chạy lung tung như trước nữa rồi, thời gian chỉ nửa ngày, hắn đã tìm được một vườn tiên dược trong mê cung. Tuy trong vườn tiên dược chỉ có vài gốc tiên linh thảo cấp 4, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói là đã có một mục tiêu.

Ngày thứ chín, Vô Ảnh bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên, sau khi truyền đến cho Diệp Mặc một thông điệp mạnh mẽ, nhanh chóng men theo một hành lang bay vào như tên bắn. Diệp Mặc không kịp để ý đến suy nghĩ của Chân Băng Du, trực tiếp vươn tay kéo Chân Băng Du lên, đưa Chân Băng Du vào trong Phi Tuyết châu rồi đuổi theo Vô Ảnh như một trận gió thổi qua mê cung.

Chưa tới nửa nén nhang, Diệp Mặc theo Vô Ảnh tiến vào một gian phòng diện tích lớn hơn, gian phòng này lớn hơn rất nhiều so với tất cả những gian phòng mà Diệp Mặc đã vào trước đó.

Sau khi Diệp Mặc vào phòng, đầu tiên liền thấy một cấm chế ánh sáng ở giữa phòng. Hắn không quan tâm thứ ở bên trong cấm chế, mà dừng lại, đồng thời dặn dò Vô Ảnh đừng chạy lung tung.

Bởi vì hắn không phải là người đầu tiên bước vào gian phòng này, trước khi hắn vào, ở đây đã có 4 người, 4 người này hẳn là còn đang thảo luận chia những thứ ở trong cấm chế như thế nào, ít nhất bây giờ vẫn chưa đạt được thỏa thuận, bằng không cấm chế này đã bị đánh nát từ lâu rồi.

Bốn người đều là tu vi Huyền Tiên hậu kỳ, trong khoảnh khắc Diệp Mặc vào tới, bốn người này cũng đều đã nhìn về phía Diệp Mặc rồi, đều tỏ ra vô

cùng kinh ngạc, giống như nghi hoặc Diệp Mặc sao có thể tìm được nơi này mà tới.

- Là cậu?

Một Huyền Tiên hậu kỳ thân hình cao lớn kinh ngạc kêu lên, rõ ràng là đã nhận ra Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy Huyền Tiên hậu kỳ thân hình cao lớn này thì cùng lúc cũng nhận ra gã. Diệp Mặc không biết tiên nhân này tên là gì, nhưng lại biết lúc trước khi hắn rời khỏi quảng trường cùng với Đại Ất Tiên kia, tiên nhân này cũng có mặt ở quảng trường. Bởi vì thân hình của gã rất cao lớn, nên Diệp Mặc mới có chút ấn tượng.

- Lô huynh, anh biết người này?

Một Huyền Tiên mắt phượng khác lại cất tiếng hỏi.

Diệp Mặc vừa nghe thấy những lời này, liền biết lúc hắn và Đại Ất Tiên kia rời đi, người này khẳng định là không có mặt ở quảng trường, bằng không tuyệt đối sẽ không thể không nhận ra mình.

- Ừh, tôi biết Sau khi Huyền Tiên cao to này nói xong, chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Mạc huynh, không ngờ tốc độ của anh cũng nhanh vậy.

Sở dĩ gã biết Diệp Mặc tên là Mạc Ảnh, cũng là từ tiên nữ áo váy màu hồng phấn. Đối với loại người hung ác như Diệp Mặc, gã nào dám sơ suất. Trước Vụ Ma Điện, Diệp Mặc chỉ một chiêu đã giết một Huyền Tiên hậu kỳ, sau đó rời khỏi cùng với một Đại Ất Tiên, người sáng suốt vừa nhìn đã biết hai người là đi liều mạng rồi.

Bây giờ Diệp Mặc có mặt ở đây, gã Đại Ất Tiên kia chắc chắn là dữ nhiều lành ít rồi. Đối với một Huyền Tiên có thể thoát khỏi tay Đại Ất Tiên, gã nào dám có nửa phần sơ suất?

- Sao cậu đến đây được? Lẽ nào cậu cũng có bản đồ?

Huyền Tiên mắt phượng kia thấy Huyền Tiên họ Lô biết Diệp Mặc, còn tỏ ra dáng vẻ tôn kính với Diệp Mặc, nhíu mày, không tiếp tục hỏi Huyền Tiên họ Lô nữa, mà nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc không để ý tới gã này, ánh mắt của hắn đã quét đến bên trong của cấm chế ở giữa phòng.

Bên trong cấm chế có hai pháp bảo, không nhìn ra đẳng cấp, ngoài ra, còn có một miếng ngọc giản. Ở đây có bốn người, rõ ràng là ba món đồ này không có cách nào để phân chia.

- Cậu điếc hả? Không nghe thấy tôi đang nói với cậu?

Huyền Tiên kia thấy Diệp Mặc chỉ lo chú ý đến thứ ở trong cấm chế, căn bản là không thèm đoái hoài đến gã, nhất thời lửa giận đã bùng lên.

Gã vốn không định để cho Diệp Mặc trên người có thể có bản đồ đơn độc rời khỏi. Bây giờ thái độ của Diệp Mặc như vậy, càng khiến gã tìm được cớ.

Nhưng sau khi nói xong gã vẫn có chút kiêng dè nhìn nhìn Huyền Tiên họ Lô bên cạnh. Gã thấy Huyền Tiên họ Lô dường như có quan hệ không hời hợt với Diệp Mặc, hơn nữa tu vi không thấp hơn gã mới là điều đáng lo.

Điều khiến cho Huyền Tiên mắt phượng này không ngờ là Huyền Tiên họ Lô kia nhìn thấy Diệp Mặc nhìn chằm chằm những thứ ở trong cấm chế, lại chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Mạc huynh, Lô mỗ đi trước đây, những thứ ở đây không có quan hệ gì với Lô mỗ cả.

Nói xong, một bước liền đã ra đến cửa, mà gã Huyền Tiên đi cùng với Huyền Tiên họ Lô cũng không chút do dự sải bước đi ra. Bọn họ đều đã từng thấy Diệp Mặc động thủ. Ngay cả Đại Ất Tiên, Diệp Mặc cũng không sợ,

bây giờ bốn người bọn họ ở đây, cho dù liên kết với nhau e rằng cũng không chắc là đối thủ của Diệp Mặc. Huống chi ở đây chỉ có hai pháp bảo mà thôi, không nhất thiết phải đối đầu với Diệp Mặc.

Huyền tiên mắt phượng kia thấy Huyền Tiên họ Lô muốn bỏ đi, lập tức kinh hãi nhìn đồng bạn của mình một cái. Gã hoàn toàn không hiểu được vì sao đối phương muốn bỏ đi, Diệp Mặc chỉ là một Huyền Tiên trung kì mà thôi, nếu nói gã và Diệp Mặc là bạn, càng không thể bỏ Diệp Mặc mà rời khỏi mới phải?

- Đợi chút.

Diệp Mặc đột nhiên gọi Huyền Tiên họ Lô muốn rời khỏi kia lại.

Huyền tiên họ Lô thân hình cao lớn nghe thấy hai chữ này của Diệp Mặc trong lòng lập tức liền giật mình. Gã không biết Diệp Mặc kêu gã 'đợi chút' là có ý gì, nhưng gã lại đúng thật là dừng lại, xoay người chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Mạc huynh có chuyện gì dặn dò.

Huyền tiên hậu kì đi cùng với Huyền tiên họ Lô cũng dừng lại, đứng bên cạnh Huyền Tiên họ Lô, giống như đang phòng bị Diệp Mặc đột nhiên động thủ.

- Anh có thể tìm thấy chỗ này, có phải là có bản đồ hay không?

Diệp Mặc hỏi.

Huyền tiên họ Lô kia vội vã xua tay nói:

- Không có, tôi vô tình phát hiện hai người họ có bản đồ, sau đó chú ý theo gót họ đến.

- Tôi biết rồi, vẫn còn một việc muốn hỏi anh một chút.

Diệp Mặc gật gật đầu nói.

- Mạc huynh, hỏi đi.

Huyền tiên họ Lô thái độ rất thành khẩn, không hề vì giọng điệu của Diệp Mặc mà có chút bất kính nào.

- Lúc trước tôi lấy được một ngọc bài cống hiến màu xanh lục rồi thì có thể dễ dàng đem số điểm trên ngọc bài cống hiến màu xanh lục chuyển sang ngọc bài của tôi, vì sao sau khi tôi lấy được ngọc bài cống hiến màu xanh nhạt, ngược lại không thể nào chuyển số điểm đi được vậy?

Diệp Mặc vừa hỏi câu đó ra, Huyền Tiên họ Lô kia sắc mặt liền biến đổi, gã tuyệt đối không tin Diệp Mặc không biết chuyện về ngọc bài ngũ sắc, bây giờ lại hỏi câu này, nhất định là đang cảnh cáo mình, bảo mình không nên đi khắp nơi nói ra chuyện đã xảy ra ở đây.

Ý của câu nói kia là Mạc Ảnh hắn đã giết Đại Ất Tiên kia, bây giờ ngay cả ngọc bài cống hiến của Đại Ất Tiên tiên cũng đã ở trên người hắn rồi. Nếu Huyền Tiên như gã dám làm ra hành động thiêu thân gì, Mạc Ảnh hắn khẳng định là tuyệt đối sẽ không khoan dung.

Gã nào biết thực ra Diệp Mặc không phải là cảnh cáo, mà là thực sự không biết.

Với gã mà nói, cho dù là Diệp Mặc cảnh cáo gã, gã cũng không dám không trả lời, ngược lại càng thận trọng trả lời:

- Không chỉ riêng ngọc bài xanh ngọc không thể chuyển điểm cống hiến, ngay cả một vài ngọc bài cống hiến xanh lục cũng không thể chuyển điểm cống hiến.

- Vì sao vậy?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Thấy Diệp Mặc hình như không phải là giả bộ, Huyền tiên họ Lô này

ngược lại có chút nghi hoặc, vẫn cẩn thận trả lời:

- Ngọc bài cống hiến màu xanh lục trở lên có thể khắc kí hiệu thần thức vào, đương nhiên cũng có thể không khắc kí hiệu thần thức. Ngọc bài cống hiến đã khắc kí hiệu thần thức vào thì người khác không có cách nào tùy ý chuyển điểm cống hiến đi được, trừ phi hắn xóa đi kí hiệu thần thức trong ngọc bài của mình, hoặc không chế thần thức của mình..

Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra, mấy tấm ngọc bài không thể chuyển điểm cống hiến đi mà hắn lấy được kia đều đã được khắc kí hiệu thần thức.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày, Huyền Tiên họ Lô liền vội vàng bổ sung:

- Kí hiệu thần thức là do nơi cấp ngọc bài khắc lên, tiên nhân bình thường căn bản là không có cách phá giải. Tất cả những tiên nhân mua ngọc bài cống hiến từ màu xanh lục trở lên, đều có thể yêu cầu nơi cấp ngọc bài khắc kí hiệu thần thức lên, nhưng lại phải nộp thêm một trăm ngàn tiên tinh nữa, đương nhiên cũng có vài người không chịu bỏ tiên tinh, trên ngọc bài cống hiến không khắc kí hiệu thần thức, sau khi bị người khác lấy mất thì có thể tùy ý chuyển điểm cống hiến đi.

Xem ra ngọc bài cống hiến của Phượng Thương Kiếm không có khắc kí hiệu thần thức, Diệp Mặc trái lại có chút phiền não, trong tay vẫn còn mấy triệu điểm cống hiến, nhưng làm thế nào xóa được kí hiệu thần thức?

- Vậy làm sao xóa được kí hiệu thần thức?

Diệp Mặc phỏng đoán là không đơn giản như vậy, nhưng vẫn hỏi một câu.

Biểu cảm của Huyền Tiên họ Lô càng kính cẩn, - Chỉ có chủ nhân của ngọc bài mới có thể xóa được kí hiệu thần thức, trong tình huống thông thường, chỉ cần nguyên thần còn tồn tại là có thể phá kí hiệu thần thức đi được, sau khi một vài tiên nhân ngã xuống, thường thường có thể đổi lấy nguyên thần của mình thông qua kí hiệu thần thức.

- Cảm ơn, Lô huynh xin cứ tự nhiên đi.

Diệp Mặc đã biết vấn đề của việc mình không thể chuyển điểm cống hiến đi được là do đâu?

Huyền Tiên họ Lô kia nghe thấy câu này xong, lập tức chắp tay với Diệp Mặc một cái, nhanh chóng biến mất ở hành lang quanh co khúc khuỷu không thấy bóng dáng.

Huyền Tiên họ Lô vừa đi mất, Diệp Mặc liền nhớ tới một chuyện khác, đó chính là Tác Phi đã bị hắn giết chết, ngọc bài cống hiến của Tác Phi cũng có kí hiệu thần thức, Đại Ất Tiên kia muốn mình giao nhẫn ra lẽ nào không phải là vì ngọc bài cống hiến? Nếu không thì gã làm thế nào xóa đi kí hiệu thần thức?

Lúc này cho dù là Huyền Tiên mắt phượng kia có ngu đi nữa thì cũng biết Diệp Mặc chắc chắn là không phải kẻ tầm thường, bằng không hai Huyền Tiên hậu kì không thể nào nhìn thấy hắn đến, lập tức liền đi, hơn nữa còn cung kính với Diệp Mặc như thế.

Huyền Tiên mắt phượng kia ha hả cười, trái lại chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn, tôi họ Đồ, bây giờ ở đây chỉ có 3 người chúng ta, trong này vừa khéo có 3 món đồ, mỗi người một món là được rồi.

Ánh mắt của Diệp Mặc từ trên cấm chế ở giữa phòng di dời ra, nhìn chằm chằm Huyền Tiên mắt phượng này lạnh giọng nói:

- Mắt anh mù rồi hả, không thấy tôi đang nhìn mấy thứ bên trong cấm chế?

Huyền Tiên mắt phượng này lập tức biến sắc, gã há có thể không biết câu này của Diệp Mặc là nhắm vào gã, ban nãy gã nói Diệp Mặc điếc, bây giờ người ta chẳng mấy chốc đã mắng ngược lại rồi.

Gã quay đầu lại nhìn đồng bạn của mình một cái, lại phát hiện đồng bạn chậm rãi lắc lắc đầu với gã, rõ ràng là bảo gã đừng xung đột với Diệp Mặc, chắc cũng có chút kiêng dè Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ có thể nhìn rõ hai món pháp bảo bên trong cấm chế: một món là một cây trường đao, còn một món là một thanh phi kiếm màu lam, còn phẩm cấp thì không rõ, không cách nào biết rốt cuộc là pháp bảo đẳng cấp nào?

- Anh bạn, kiến nghị của Đồ sư huynh, cậu thấy sao?

Huyền tiên còn lại nãy giờ vẫn chưa nói gì thấy Diệp Mặc mắng một câu xong thì không để ý tới nữa, cũng chủ động hỏi một câu.

- Chẳng thế nào cả.

Diệp Mặc thản nhiên nói, nói xong thí nhìn chằm chằm Huyền tiên mắt phượng nói:

- Để nhẫn của hai người lại, rồi cút.

- Muốn chết.

Huyền tiên họ Đồ kia tuy là vì thái độ của Huyền Tiên họ Lô đối với Diệp Mặc rất là kiêng dè, nhưng lại không có nghĩa là gã sợ Diệp Mặc. Bây giờ nghe thấy câu nói của Diệp Mặc xong, nào còn có thể nhịn được nữa, phất tay liền phóng ra quân cờ màu đen.

Những quân cờ kia trong nháy mắt liền bị gã tung ra, đồng bạn của gã thấy gã động thủ, cũng trực tiếp phóng ra một đại phiên Nhưng không đợi pháp bảo của hai người này phóng ra hoàn toàn, thần thức đao và Hắc Thạch cân của Diệp Mặc đã nện xuống rồi. Ở nơi như thế này, cũng không có gì phải đắn đo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1651

Thiên Tài Gặp Nhau

Thịch...

Vô số quân cờ màu đen vẫn chưa hoàn toàn kích phát ra, đã bị Hắc Thạch cân nện trúng. Lúc Huyền tiên họ Đồ mới vừa cảm giác được quân cờ của mình vậy mà không chịu sự khống chế của gã, trong não là hàng loạt cơn quặn đau truyền đến.

Quả cân thật là đáng sợ, phương pháp tấn công thật là quái dị. Huyền tiên họ Đồ này chỉ qua một chiêu đã biết rõ gã không phải là đối thủ của Diệp Mặc, chẳng những không phải, hơn nữa cách biệt quá xa. Đừng nói là gã, cho dù là gã cùng đồng bạn của mình liên kết, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương. Giờ phút này gã rốt cuộc đã hiểu vì sao họ Lô kia gặp phải Diệp Mặc liền đi, thì ra người trước mắt này không kém chút nào so với Đại Ất tiên.

- Hàng Phong chạy mau...

Huyền tiên họ Đồ này chỉ nói được nửa câu, muốn chạy ra khỏi gian phòng, quả cân của Diệp Mặc đã quay đầu lại đánh tới hướng gã Hàng Phong kia, đồng thời một tia sáng màu tím cuốn về phía Huyền tiên họ Đồ.

Không đợi Huyền tiên họ Đồ kia nhắc nhở, Hàng Phong đã rõ tu vi của Diệp Mặc căn bản là không cùng một đẳng cấp với bọn họ. Đại Phiên của gã căn bản là chưa hoàn toàn phóng ra, liền giành muốn xông ra gian phòng trước Huyền tiên họ Đồ. Cũng là gã nắm bắt thời cơ nhanh, sau khi bỏ ra một cái giá lớn là pháp bảo bị phá hủy, vậy mà lại thoát khỏi quả cân của Diệp Mặc. Nhưng gã vừa mới tới cửa, đã bị Vô ảnh đang cực kỳ nhàm chán

vọt lên.

Vẻn vẹn chỉ hai hiệp, hai gã Huyền tiên đã bị Diệp Mặc và Vô Ảnh giết gọn. Diệp Mặc thu hồi nhẫn, quả cân vẫn chưa thu hồi lại, trực tiếp liền nện một cú vào cấm chế ở giữa phòng.

"Răng rắc" một tiếng giòn vang, cấm chế kia lập tức sụp đổ.

Lần này Diệp Mặc đã thấy rõ, một thanh pháp bảo phi kiếm màu lam, còn là tiên khí cấp 7, đây đã là tiên khí thượng phẩm rồi. Trừ cái này ra còn có một cây trường đao phát ra hàn khí, cũng là tiên khí cấp7.

Diệp Mặc thu hồi trường đao, ném phi kiếm vào Phi Tuyết Châu đưa cho Chân Băng Du luyện hóa. Lúc này mới lấy cái ngọc giản kia lên.

Ngọc giản là một công pháp tiên cấp, đối với Diệp Mặc mà nói thì không có chút công dụng gì, bị hắn ném vào trong chiếc nhẫn.

- Thảo nảo hỏi tôi có bản đồ hay không.

Diệp Mặc đã tìm được một tấm bản đồ từ trong chiếc nhẫn của Huyền tiên họ Đồ. Bản đồ này vô cùng rõ ràng, các tuyến đường cụ thể tiến vào trong Vụ Ma Điện đều rành mạch rõ ràng. Tuy nhiên trên các tuyến đường này không có ghi rõ gian phòng nào có bảo vật, nhưng người đã từng đi qua tuyến đường này cũng không phải là đồ ngốc, trông thấy gian phòng nhất định sẽ tiến vào.

- Lại có bản đồ rõ nét như vậy.

Chân Băng Du từ trong Phi Tuyết Châu đi ra, cũng nhìn thấy bản đồ trong tay Diệp Mặc. Kinh ngạc nói một câu.

Bản đồ này đúng là rất rõ ràng, Diệp Mặc vốn đang vui mừng vì mình đã lấy được một tấm bản đồ như vậy, nhưng nghe xong lời nói của Chân Băng Du, hiện giờ hắn lại sinh nghi ngờ.

Bản đồ này đúng là vô cùng rõ ràng, nhưng rất kỳ quái là bản đồ này lúc gần tới cuối dường như mờ nhạt đi. Nói cách khác xuyên suốt bản đồ đều rất rõ ràng sáng tỏ, nhưng lại không có đích đến cuối cùng.

- Chỗ không rõ trên bản đồ này cũng thật là thú vị.

Diệp Mặc cất bản đồ đi.

- Cậu hoài nghi bản đồ này?

Chân Băng Du nghi hoặc hỏi. Cô biết bản đồ này hẳn là đồ thật, nếu không thì không thể khiến cho Huyền tiên họ Đồ kia tìm được gian phòng này.

- Tôi không nghi ngờ bản đồ, nhưng tôi càng tin tưởng Vô Ảnh hơn.

Diệp Mặc đáp, nếu như không có Vô Ảnh, hắn cũng chỉ có thể dựa theo bản đồ mà đi. Nhưng có Vô Ảnh rồi, cần gì phải theo bản đồ. Dù sao bản đồ này cuối cùng cũng không thể đến được điểm cuối. Còn không phải là giống với Vô Ảnh sao?

Chân Băng Du gật gật đầu, lại tiến vào Phi Tuyết Châu, cô tin là Diệp Mặc phán đoán chính xác. Bản đồ này đúng là có chút kỳ quái, hơn nữa năng lực của Vô Ảnh sẽ không kém hơn so với bản đồ, nếu không cũng không thể nội trong chín ngày đã tìm được chỗ này.

...

Vài ngày sau, Diệp Mặc đi theo Vô Ảnh một đường thông suốt không gặp trở ngại gì, mặc dù không có bản đồ, nhưng Diệp Mặc cảm giác Vô ảnh còn lợi hại hơn so với bản đồ. Mỗi lần đều sẽ tìm được thứ tốt, ngay cả tiên linh thảo cấp 7 hắn cũng lấy được hai gốc, những cái này không tính, các thứ như ngọc giản công pháp, pháp bảo... Diệp Mặc một mạch thu thập hết.

Trong khi mấy lần Diệp Mặc so sánh với bản đồ của Huyền Tiên họ Đồ, phát hiện tuyến đường mà Vô Ảnh đi ngoại trừ mấy điểm ban đầu tương

đồng ra, những tuyến đường còn lại thì khác hoàn toàn.

Ngày thứ hai mươi chín, Diệp Mặc đã theo Vô ảnh xuyên qua cái mê trận quanh co khúc khuỷu này, tới cạnh một cái đàn tế hình tròn cực lớn.

Trên đàn tế hình tròn có một bệ đá màu xanh ngọc hình chữ nhật, trên bệ đá xanh ngọc có đặt một cái ngọc giản, ngọc giản bị hai miếng vật liệu màu vàng như có như không đè lên.

- Độn Thiên kim?

Diệp Mặc không biết ngọc giản kia có nội dung gì. Nhưng lại nhận ra hai miếng vật liệu màu vàng kia. Đó là vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành cao cấp, vật liệu tiên cấp cấp 7 - Độn Thiên kim.

Vậy mà lại có thứ tốt như này, Diệp Mặc nhất thời xúc động. Vật liệu cấp 7, trên đường hắn cũng gặp một ít, nhưng chưa từng gặp qua Độn Thiên kim. So với Độn Thiên kim, vật liệu cấp 7 còn lại căn bản không đáng nhắc tới.

Ngọc giản bị Độn Thiên kim đè lên, Diệp Mặc thậm chí không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn sẽ không đơn giản. Thần thức của Diệp Mặc lại quét đến bệ đá màu xanh ngọc, bệ đá màu xanh ngọc này mang đến cho hắn cảm giác không thua gì Độn Thiên Kim, dường như bệ đá xanh ngọc này có tác dụng cực lớn đối với hắn.

Đây là vật gì?

Diệp Mặc chỉ nghi ngờ trong chốc lát, liền chuẩn bị phá vỡ cấm chế bảo vệ tế đàn hình tròn trước. Không cần biết là vật gì, lấy bỏ vào trong túi của mình trước đã, sau đó từ từ nghiên cứu

Hắc Thạch cân vừa phóng ra, Diệp Mặc liền cảm gíac thấy một loại nguy hiểm cực độ, hắn không kịp để ý tới cấm chế trước mắt, Hắc Thạch cân đã trong nháy mắt liền chắn sau người hắn.

Uỳnh Một dòng nước xiết màu đen đánh lên trên Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc, Diệp Mặc lui ra xa vài mét, thân hình mới miễn cưỡng đứng lại được. Mà Hắc Thạch cân của hắn cũng trực tiếp bị dội ra, đập vào một bên của tế đàn hình tròn, bộc phát ra một tiếng vang khó chịu.

Diệp Mặc trong nội tâm hoảng sợ, cũng là lần đầu tiên hắn gặp kẻ có thể xông thẳng vào Hắc Thạch cân của hắn. Cái kiểu tập kích bất ngờ uy lực mạnh mẽ này, theo Diệp Mặc thấy thì chắc chắn là Đại Ất Tiên không thể nghi ngờ. Hơn nữa còn là Đại Ất Tiên ra tay tương đối lợi hại, nếu không thì không thể trực tiếp nện bay Hắc Thạch Cân của hắn được.

Nhưng khi Diệp Mặc định thần lại, lại phát hiện người đứng yên trước mắt không ngờ lại là một người thoạt nhìn còn trẻ hơn so với hắn. Tuy Diệp Mặc không biết tuổi của y là bao nhiêu, nhưng Diệp Mặc khẳng định người đối diện này tuổi sẽ không quá lớn. Càng làm cho Diệp Mặc giật mình là, tu vi của đối phương vậy mà lại là Huyền tiên hậu kỳ.

Diệp Mặc cho tới nay luôn giết gọn Huyền tiên là sự thực, hắn không thể tưởng tượng được có một ngày một Huyền tiên hậu kỳ thiếu chút nữa đã đánh lén hắn, còn khiến hắn bị vài vết thương nhẹ.

Huyền tiên hậu kỳ này nét mặt bình tĩnh, sắc mặt u ám như nước, đứng đối diện Diệp Mặc, con mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, giống như đang suy nghĩ gì đó. Nếu đánh giá đơn giản thì phong thái anh tuấn, Diệp Mặc tự thấy mình không bằng y, hắn khẳng định là Huyền Tiên hậu kì trước mắt này không che dấu tu vi, chính xác là Huyền Tiên hậu kì.

Diệp Mặc trong nội tâm vô cùng sửng sốt. Huyền Tiên anh tuấn vừa rồi đánh lén Diệp Mặc này chưa làm được gì đã lui, trong nội tâm càng sóng to gió lớn. Sắc mặt của y không biểu hiện ra ngoài chút xíu nào, nhưng trong nội tâm lại kinh hãi vượt xa Diệp Mặc.

Từ khi y xuất đạo đến nay, vẫn chưa từng có Huyền Tiên nào khi bị y đánh lén mà bình yên vô sự. Càng không nói đến là Huyền Tiên trung kì, cho dù là Đại Ất Tiên thì lại thế nào? Y đã từng giết đâu chỉ một hai Đại Ất Tiên.

Mà trên thực tế, Huyền Tiên trung kì trông có vẻ rất trẻ trước mắt đây, không chỉ ngăn được đòn tập kích của y, còn không bị chút ảnh hưởng gì. Kẻ này rốt cuộc là từ đâu tới? Đâu ra có loại Huyền Tiên trung kì lợi hại như này? Chẳng lẽ cũng giống như mình, trên người cũng có bí mật cực lớn?

Lần này y tới đây là vì ngọc giản kia, nếu không thì Diệp Mặc – một Huyền Tiên trung kì tầm thường há có thể khiến y phải đánh lén? Cho dù là Đại Ất Tiên y cũng không sợ, nhưng ngọc giản kia đối với y quả thực là rất quan trọng, quan trọng tới nỗi y không cho phép phát sinh bất cứ xíu xiu sai lầm nào.

- Ngươi là ai? Làm thế nào lại xuất hiện ở đây?

Huyền tiên hậu kỳ đánh lén Diệp Mặc kia từ từ làm dịu lại nội tâm kinh hãi, nhìn chằm chằm Diệp Mặc trầm giọng hỏi. Cho dù là muốn giết Diệp Mặc, y cũng phải biết rõ Diệp Mặc tới bằng cách nào.

Diệp Mặc cũng rất nghi hoặc, vừa rồi rõ ràng là hắn trông thấy một dòng nước xiết màu đen đánh lên Hắc Thạch cân, đập Hắc Thạch cân văng ra. Nhưng bây giờ hắn chỉ nhìn thấy Huyền tiên hậu kỳ trước mắt này trên cổ tay quấn một làn sương mù đen hư vô, chẳng lẽ cái vừa rồi có thể nện bay Hắc Thạch cân chính là thứ sương mù màu đen này?

Nếu như một làn sương mù cũng có thể đập bay Hắc Thạch Cân, sương mù ở trước mặt này hơi quá đáng sợ nha.

- Thế ngươi là ai? Làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Diệp Mặc triệu hồi Hắc Thạch Cân, cũng trầm giọng hỏi một câu.

- Bổn tiên Nghiêm Cửu Thiên, bởi vì có bản đồ ngọc giản sư môn truyền cho nên mới tới nơi này.

Trên cả dự liệu của Diệp Mặc là, Huyền tiên hậu kỳ này lại ngạo nghễ trả lời, không chút giấu diếm.

- Sư môn của ngươi truyền cho ngọc giản?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, - Vậy ngươi đưa cho ta xem thử một chút.

Lời này của Diệp Mặc đương nhiên là vô lễ gây sự, hắn không tin đối phương sẽ đưa bản bồ ngọc giản cho mình xem.

Nhưng thực tế lại khiến hắn phán đoán sai rồi, Nghiêm Cửu Thiên không chút do dự lấy ra một miếng ngọc giản ném cho Diệp Mặc:

- Ngọc giản đây, cho ngươi xem cũng không sao, đây là nơi trước đây sư môn của ta đã để đồ vật lại.

Diệp Mặc nhận ngọc giản, trong lòng đã hiểu, Nghiêm Cửu Thiên này chỉ là nói cho hắn biết đồ đạc ở đây là của y, mình không có phần đâu. Nhưng trong lòng Diệp Mặc, Nghiêm Cửu Thiên này cứ nằm mơ đi, nếu đã bị hắn thấy được, trước tiên chưa nói tới ngọc giản kia, bệ đá màu xanh ngọc và Độn Thiên Kim kia hắn nhất định phải lấy được.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào ngọc giản, lập tức liền phát hiện miếng ngọc giản trong tay hắn và bản đồ lúc trước lấy được từ chỗ Huyền tiên họ Đồ không khác biệt lắm, điểm khác biệt duy nhất chính là hai tuyến đường tới đây không phải là cùng một phương hướng, hơn nữa bản đồ ngọc giản của Huyền tiên họ Đồ không chỉ hướng về chỗ đàn tế hình tròn này, ngọc giản của Nghiêm Cửu Thiên lại chỉ chính xác đến nơi này.

Sau khi thấy được chỗ khác biệt của hai bản đồ, Diệp Mặc bắt đầu hoài nghi hai cái bản đồ này là do cùng một người tạo nên, Nhưng bản đồ này lại là đồ thật.

Ném bản đồ lại trả cho Nghiêm Cửu Thiên xong, Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Bản đồ của ta và của ngươi không giống nhau, bản đồ của ta lại có mấy con đường đều có thể thông tới đây, nhưng cái của ngươi chỉ có một con đường.

Nghiêm Cửu Thiên thoáng biến sắc, nhưng rất nhanh liền hiểu, lập tức cười lạnh nói:

- Ta nói tưởng là chuyện gì, thì ra ngươi lấy được cái bản đồ khiếm khuyết mà ta bán đi. Bản đồ mà ngươi lấy được có phải là chỉ có tuyến đường, không có cái đàn tế hình tròn này hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1652

Đối Thủ

Ngược lại Diệp Mặc lại thoáng kinh ngạc, bán loại bản đồ như này? Đầu óc bị hỏng rồi hả? Người bình thường có được loại bản đồ này, ai lại mang đi bán? Nghiêm Cửu Thiên có ý gì?

Diệp Mặc sẽ không tin Nghiêm Cửu Thiên lại có tấm lòng bác ái như này, Nghiêm Cửu Thiên vừa nói là đem bán, hắn lại bắt đầu hoài nghi và suy nghĩ đối phương tại sao phải làm như vậy.

- Cho nên bản đồ mà ngươi lấy được cũng là của ta, ngươi có thể lấy được bản đồ cũng là cơ duyên của ngươi. Nhưng đây lại là nơi sư môn của ta truyền lại cho ta, chỉ có thể mời ngươi rời khỏi thôi. Đương nhiên, ta sẽ bồi thường chút ít cho ngươi...

Nghiêm Cửu Thiên không sợ Diệp Mặc, y thật sự là quá khao khát miếng ngọc giản kia, y biết tu vi hiện giờ của mình nếu như có thêm ngọc giản, thì giết gọn Đại tiên cũng không phải là không có khả năng. Hơn nữa theo tu vi của y càng cao, khả năng y có thể vượt cấp lại càng mạnh. Cho dù là muốn giết Diệp Mặc, cũng phải đợi y lấy được đồ đã rồi nói sau. Dù là y biết rõ Diệp Mặc không phải là đối thủ của y, nhưng Diệp Mặc có thể ngăn cản một đòn của y, y cũng phải thận trọng.

Nghe mấy câu này xong, trong đầu Diệp Mặc ngược lại chợt lóe lên tia sáng, trong nháy mắt này hắn liền hiểu ra là chuyện gì rồi, lập tức cười lạnh nói:

- Ta nghĩ tuyến đường tiến vào đây trên bên bản đồ này chắc hẳn không phải là một tuyến chứ? Trong mỗi một tuyến đường đều có một vài

thứ đồ tốt, đáng tiếc là một mình ngươi không có nhiều thời gian như thế để đi thu gom, chỉ có thể để người khác giúp ngươi đi một chuyến, hoặc là ngươi còn giở trò gì đó trên tấm bản đồ kia, một khi đợi ngươi lấy được những thứ ở đây xong, ngươi sẽ đi từng nơi tìm về.

Nếu Nghiêm Cửu Thiên không phải là người tốt bụng, thì chính là vì để cho người khác giúp y thu gom đồ tốt.

Nghiêm Cửu Thiên sắc mặt lại biến đổi, Diệp Mặc lập tức liền biết suy đoán của hắn đại khái là không sai. Tên Nghiêm Cửu Thiên này vì mấy món đồ trên bệ đá màu xanh ngọc này, có thể bỏ qua lợi ích của mấy tuyến đường còn lại, hiển nhiên đồ vật trên cái đàn tế hình tròn này không đơn giản. Bằng không y sẽ không ra hạ sách này, bởi vì cho dù là y có đánh dấu lên trên bản đồ ngọc giản bị bán đi này, cũng không nhất định có thể thu hồi lại 100%.

- Ngươi rất thông minh, cũng là ta đã gặp phải một đối thủ lợi hại nhất. Đã như vậy, thì bớt nói nhảm đi. . .

Nghiêm Cửu Thiên còn chưa nói hết một câu, màn sương đen trong tay đã kích phát, chỉ trong chớp mắt, một cái bóng đen cực to lại đập về phía Diệp Mặc.

Cái bóng đen này chẳng những vô cùng nhanh, còn mang theo tiếng nổ xé rách không khí chung quanh, giống như dòng nước lũ màu đen cuộn lại rơi xuống, trong chớp mắt đã đến trước mắt Diệp Mặc.

- Đi cho ta.

Cùng lúc Hắc Thạch cân được Diệp Mặc phóng ra, mang theo một vòng xoáy tiên nguyên mạnh mẽ, bóng đen trong vòng xoáy cũng xông về phía dòng lũ đen ngòm này.

Sau khi dòng lũ đen ngòm này trút xuống, khí thế hào hùng vĩ đại, mà Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc trước dòng nước lũ đen ngòm này lại giống như trôi dạt trong gió. Uỳnh...

Hắc Thạch cân và dòng lũ đen va đập vào nhau, tiên nguyên khí xung quanh bị khuấy động, nổ tung vang dội, mặt đất cứng rắn bị chấn động ra mấy khe nứt sâu mấy trượng.

Ánh sao màu đen và sương mù màu đen văng tứ phía, đánh lên trên cấm chế đàn tế hình tròn ở đằng xa, phát ra tiếng 'thịch thịch' trầm đục.

Diệp Mặc bay ngược ra, Hắc Thạch cân lại lần nữa bị nện văng ra một bên, lần này là bị đánh bay trong khi đối chiến chính diện, chứ không phải là bị đánh lén. Có thể thấy năng lượng tiên nguyên của Nghiêm Cửu Thiên không hề thua kém Diệp Mặc chút nào. Hơn nữa thần thức cũng gần như không kém hơn Diệp Mặc nửa phân, càng khiến Diệp Mặc kiêng dè là dòng lũ sương mù kia của đối phương là thứ gì thì hắn lại không nhìn ra được, hình như còn cứng chắc hơn so với Hắc Thạch Cân.

Nghiêm Cửu Thiên cũng không chiếm được lợi thế, dòng lũ sương mù kia sau khi va vào Hắc Thạch cân của Diệp Mặc, lập tức liền nứt ra tứ phía, tựa như muốn tan thành mây khói. Nhưng sau khi Nghiêm Cửu Thiên ngừng được thân hình đang lui về phía sau, sương mù màu đen chia năm xẻ bảy kia lại nhanh chóng ngưng tụ về một chỗ, giống như chưa từng thay đổi, quấn quanh Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên khó chịu rên một tiếng, đột nhiên phất tay, sương mù màu đen uốn lượn bên người y từ dòng lũ màu đen hóa thành mấy mũi tên màu đen, lại tiếp tục bắn về hướng Diệp Mặc, xa xa nhìn lại, đây không giống như mũi tên màu đen mà giống như từng sợi từng sợi chỉ đen.

Cùng lúc, cạnh người y đột ngột xuất hiện một con giao long khổng lồ màu bạc. Sau khi mấy mũi tên màu đen bắn về phía Diệp Mặc, y trực tiếp vỗ một cái lên lưng giao long, - Xé xác hắn cho ta.

Viu viu viu...

Mười mấy sợi chỉ đen điên cuồng bắn về phía Diệp Mặc, trực tiếp khiến không khí xung quanh bị xé toạc ra, mà giao long khổng lồ màu bạc kia lại

bám sát chỉ đen xông lên.

Diệp Mặc biết mười mấy sợi chỉ đen này tuyệt đối không phải là pháp bảo mà một tiên nhân bình thường thi triển ra được. Chỉ đen này lại được phân tách ra từ trong pháp bảo có thể đối kháng với Hắc Thạch Cân. Thứ này cho dù là Tiên niết thể của hắn cũng không thể cứng rắn chống lại, nếu không, cho dù không chết cũng không dễ sống

Sự lợi hại của Nghiêm Cửu Thiên, cực kì ngoài dự liệu của Diệp Mặc. Mười mấy sợi chỉ đen này thoạt nhìn thì tầm thường không có gì lạ, nhưng không gian quanh hắn giống như đều bị những mũi tên màu đen này phong tỏa lại, ngoài cứng rắn chống cự ra, hắn căn bản là không cách nào tránh né.

Đại Đỉnh tám cực rất ít khi bị Diệp Mặc phóng ra lại lần nữa bị Diệp Mặc phóng ra, Hắc Thạch Cân cũng bị Diệp Mặc nện về phía con Giao long khổng lồ màu bạc kia.

Rầm rầm rầm. . .

Mũi tên màu đen đánh lên Đại Đỉnh tám cực, phát ra âm thanh giống như tiếng bom nổ. Trong thức hải Diệp Mặc chợt đau buốt, điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi. Đồng thời hắn nghe thấy hàng loạt tiếng ken két vang lên, trong nội tâm Diệp Mặc trầm xuống, hắn đương nhiên nghe ra, đó là tiếng Đại Đỉnh tám cực bị vỡ nát.

Diệp Mặc biết Đại Đỉnh tám cực này đến từ một nơi rất thần bí, đó chính là Vẫn Chân cấm địa cùng lúc tồn tại với thế giới thạch. Diệp Mặc cũng biết Đại Đỉnh tám cực này không đơn giản, nếu đơn giản thì đến bây giờ hắn sẽ không chỉ có thể luyện hóa năm tầng cấm chế trong đó, sau đó mặc sức luyện ra sao cũng đều không luyện hóa được.

Nhưng một bảo bối mà hắn cho là rất khá như vậy, không ngờ lại bị nát bươm dưới những mũi tên màu đen này.

Thịch...

Đồng thời, Thế giới thạch của Diệp Mặc va vào con giao long khổng lồ màu bạc đang đuổi giết tới, tia máu bay tứ tung. Giao long khổng lồ tuy ngăn chặn được Thế giới thạch, nhưng cũng bị Thế giới thạchnện văng qua một bên, nháy mắt liền lùi lại bên người Nghiêm Cửu Thiên, ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc đã chứa một chút sợ hãi.

Căn bản là không kịp kiểm tra Đại Đỉnh tám cực, Đại Đỉnh tám cực ngăn trở một đòn của mũi tên màu đen đã bị Diệp Mặc thu vào trong chiếc nhẫn, đồng thời ngay cả thời gian nuốt một viên đan dược Diệp Mặc cũng không có, liền đã phóng Tử Đao ra, hóa thành một ánh đao màu tím hồng bổ xuống Nghiêm Cửu Thiên.

Bởi vì lúc này Nghiêm Cửu Thiên đã bắt đầu công kích cấm chế, muốn cướp đoạt thứ trên bệ đá màu xanh ngọc rồi. Diệp Mặc cho dù trọng thương, lại há có thể để cho tên này thực hiện được?

Nghiêm Cửu Thiên thấy Diệp Mặc lần thứ hai bình yên vô sự, chỉ phun ra vài búng máu liền có thể tiếp tục phản công lại mình, lập tức trong nội tâm càng kinh sợ.

Hơn mười mấy sợi chỉ đen bị Đại Đỉnh tám cực của Diệp Mặc ngăn chặn kia hóa thành khói đen lại lần nữa ngưng tụ về một chỗ, bao phủ quanh người Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên sắc mặt càng ngày càng khó coi, y chưa từng nghĩ đến mình chiến đấu với một Huyền Tiên trung kì sẽ khổ cực như vậy. Gần lúc ánh tím hồng của Diệp Mặc bổ đến, sương mù màu đen ngưng tự về một chỗ kia lại hóa thành một cây trường thương. Cây trường thương kia nhanh chóng mang theo một vệt thương ảnh, như ma quỷ mà chặn đao quang tím hồng của Diệp Mặc lại.

Màu tím tràn ra bốn phía, mà thương ảnh của Nghiêm Cửu Thiên chẳng hề nhúc nhích.

Lần này Nghiêm Cửu Thiên không tiếp tục đuổi giết Diệp Mặc, Diệp

Mặc cũng không tiếp tục công kích Nghiêm Cửu Thiên, trong lượt đọ sức vừa rồi của hai người, Diệp Mặc ở thế bất lợi, hơn nữa còn bị thương nhẹ.

- Ngươi là một Huyền Tiên trung kì lợi hại nhất mà ta từng gặp, nhưng hôm nay cũng chỉ đến đây thôi. Đáng tiếc, ngươi vốn có triển vọng rất lớn.

Nghiêm Cửu Thiên nắm chặt trường thương màu đen, căn bản là không để ý tới giao long khổng lồ màu bạc đã trọng thương ở bên cạnh.

- Tê Liệt, lên cho ta.

Nghiêm Cửu Thiên nói xong, đã chủ động giơ cao trường thương màu đen lên mang theo một phiến thương ảnh màu đen, đánh về hướng Diệp Mặc. Y biết, nếu không tiêu diệt Diệp Mặc, căn bản là y không thể lấy được món đồ trên đàn tế hình tròn.

Diệp Mặc thầm thở dài, đúng là hắn vẫn sợ tên này phòng thủ, nếu Nghiêm Cửu Thiên không chủ động công kích hắn, hắn cũng thật sự không có cách gì hay.

Hắc Thạch cân cũng bị phóng ra, vẫn nện về phía giao long khổng lồ màu bạc. Con giao long khổng lồ kia vốn đã không ngớt kiêng dè Hắc Thạch Cân, bây giờ thấy Hắc Thạch Cân lại lần nữa nện tới, nhưng không dám lùi ra sau, chỉ có thể gào thét xông về phía Hắc Thạch cân. Không thể không nói, Nghiêm Cửu Thiên giúp giao long khổng lồ này đặt tên chữ đúng là rất phù hợp với cá tính của giao long khổng lồ màu bạc.

- Chết. . .

Nghiêm Cửu Thiên quát lớn một tiếng, cây thương bằng sương mù màu đen cùng với toàn bộ thân thể y đều điên cuồng công kích về phía Diệp Mặc.

Khí thế cuồng bạo cùng với Tiên Nguyên dồi dào giống như một ngọn núi lớn khủng khiếp, khi Nghiêm Cửu Thiên còn chưa đến gần, đã áp sát về phía Diệp Mặc, không hề chần chừ do dự, cũng không hề nể nang lưu tình.

Diệp Mặc khó chịu hừ một tiếng, Tiên Nguyên và thần thức cũng điên cuồng tuôn ra, Lôi Kiếm vẫn chưa phóng ra, nhưng từng vệt từng vệt Lôi quang đã vờn quanh hắn.

- Lôi hệ...

Nghiêm Cửu Thiên kinh dị nhìn chằm chằm lôi quang quanh người Diệp Mặc, y thật không ngờ Diệp Mặc lại là một Huyền tiên Lôi Hệ. Nhưng cho dù là Lôi Hệ thì đã sao, Nghiêm Cửu Thiên y muốn giết, ra sức giết một người, có ai có thể thoát được?

Diệp Mặc cảm giác được trên người Nghiêm Cửu Thiên tản mát ra một thứ rất đáng sợ, nhưng hắn chỉ có thể nhận biết được, lại không cách nào hiểu rõ đây rốt cuộc là cái thứ gì, loại cảm giác này rất không tốt.

Tuyệt đối không thể chậm hơn y dù chỉ một chút, trong nháy mắt Diệp Mặc nảy ra ý nghĩ này, Vô Ảnh liền xông lên, cùng lúc Tử Đao mang theo sắc tím lóa mắt, xé toạc khoảng cách giữa hắn và Nghiêm Cửu Thiên.

- Huyễn Vân Hoa Sơn đao, giết!

- Lôi kiếm, Trảm!

Nghiêm Cửu Thiên bỗng nhiên có một loại ảo giác, y vậy mà lại cảm thấy kinh mạch của mình có thứ gì đó đánh lén. Không đúng, đây không phải là ảo giác, là thực sự có thứ đã đánh lén kinh mạch của y.

Uỳnh...

Tử Đao và thương ảnh màu đen mà Nghiêm Cửu Thiên đã hoàn toàn phóng ra va vào nhau. Tử Đao tiến thẳng về phía trước, không chút do dự, Huyễn Vân Hoa Sơn Đao, Hoa Sơn chỉ có có một con đường, phải giết!

Ngay khi va chạm với Tử Đao, Thương ảnh bằng khói đen của Nghiêm Cửu Thiên chậm lại một xíu xiu đó, đối với Diệp Mặc mà nói, chỉ một chút đó là đã đủ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1653

Chứng Đạo Giả

Rầm rầm rầm. . .

Gần như là cùng lúc, Lôi kiếm của Diệp Mặc đã bổ xuống. Thấy khí thế của Tử Đao, Diệp Mặc liền biết Tử Đao bổ cây thương bằng sương mù đáng sợ này của Nghiêm Cửu Thiên ra chắc hẳn không có vấn đề gì quá lớn. Lần này Nghiêm Cửu Thiên bị Vô ảnh đánh lén, động tác thoáng chậm lại, tuyệt đối không thể thoát khỏi Lôi kiếm của hắn.

Phập...

Tử Đao bổ trúng ngực Nghiêm Cửu Thiên, nhưng Diệp Mặc lại hơi đờ ra, hắn gần như không dám tin vào mắt mình, trong thời khắc đó, hắn cảm giác được rõ ràng là không gian ngăn cách giữa Tử Đao và Nghiêm Cửu Thiên đột nhiên lớn hơn một chút. Tử Đao vốn có thể chém Nghiêm Cửu Thiên thành hai khúc, vậy mà chỉ để lại trên người Nghiêm Cửu Thiên một rãnh máu sâu hóm.

Mà Lôi Kiếm vốn ít nhất là có thể khiến đỉnh đầu Nghiêm Cửu Thiên trọng thương, vậy mà lại rơi vào khoảng không. Nguyên nhân chủ yếu chính là vì khoảng cách không gian giữa hắn và Nghiêm Cửu Thiên đột nhiên tăng lên, không có chút dấu hiệu báo trước nào.

Một khắc đó, Diệp Mặc khẳng định khoảng cách không gian tăng lên này không phải do Nghiêm Cửu Thiên lui lại mà có thể làm được, hắn khẳng định Nghiêm Cửu Thiên không cách nào luì lại, hơn nữa hắn cũng khẳng định không gian tăng thêm kia là vô căn cứ sinh ra. Giống như Phệ Hư Trùng chín đầu nuốt chửng không gian, không gian kia vô duyên vô cớ biến

mất vậy. Mà bây giờ, không gian kia vô duyên vô cớ lại nhiều ra rồi.

- Không Gian Pháp Tắc...

Diệp Mặc kinh hãi kêu lên.

Nháy mắt hắn liền hiểu ra, Nghiêm Cửu Thiên - một Huyền tiên hậu kỳ tầm thường, mà lại lĩnh ngộ được một ít Không Gian Pháp Tắc, điều này đúng là quá đáng sợ. Đây là thứ mà chỉ Vị Tiên đỉnh cao mới có thể lĩnh ngộ được, muốn lĩnh ngộ cái này ít nhất phải là Tiên Vương trở lên. Hơn nữa còn phải là Tiên Vương tư chất nghịch thiên, nhưng Nghiêm Cửu Thiên là cái thá gì? Một Huyền tiên hậu kì mà thôi.

Cái này không giống với Phệ Hư Trùng chín đầu, loài trùng kia là thiên phú thần thông, mà Nghiêm Cửu Thiên thì lại chân chính lĩnh ngộ được loại không gian thần thông này.

Diệp Mặc cũng biết vì sao trước đó hắn cảm giác trên người Nghiêm Cửu Thiên có một thứ gì đó đáng sợ rồi, thì ra là tên này lại ngộ được một ít Không Gian Pháp Tắc.

Thịch...

Diệp Mặc còn chưa dứt lời, thương ảnh màu đen bị Tử Đao bổ ra lại phân tách ra, vẫn không biến đổi cứ thế đâm trúng ngực Diệp Mặc.

Thương ảnh màu đen mang theo một dòng máu tươi, lại không cách nào xuyên qua ngực Diệp Mặc. Nhưng máu tươi văng tứ phía lại không ít hơn Nghiêm Cửu Thiên chút nào.

- Tiên niết thể...

Sự kinh hãi của Nghiêm Cửu Thiên cũng không ít hơn Diệp Mặc nửa phân, Diệp Mặc chỉ là một Huyền tiên trung kỳ, chẳng những ra tay đáng sợ như thế, mà lại còn là tiên nhân luyện thể. Thậm chí đã thăng cấp lên tiên niết thể. Tên Huyền tiên biến thái này rốt cục từ chỗ nào chui ra vậy? Mà thứ

vừa rồi đánh lén mình lại là cái gì?

Giao long khổng lồ màu bạc bị Hắc Thạch Cân nện cho một cái nữa, vẻ mặt càng ủ rũ, lùi lại quanh người Nghiêm Cửu Thiên.

Tuy Diệp Mặc và Nghiêm Cửu Thiên cùng lúc trọng thương, nhưng Diệp Mặc là tu vi Tiên niết thể, tốc độ hồi phục nhanh hơn nhiều so với Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên biết, nếu không nhờ Không Gian Pháp Tắc, một cú vừa nãy, y đã mất mạng rồi. Y thấy khí thế toàn thân Diệp Mặc lại lần nữa tăng vọt, biết rõ hôm nay tiếp tục ở lại đây e rằng chỉ có một con đường chết.

Y cảm thấy rất uất ức, nếu có người nói y có thể không phải là đối thủ của một Huyền Tiên trung kì, y chắc chắn sẽ không thèm ngó tới, nhưng bây giờ y đúng thật không phải là đối thủ của một Huyền Tiên trung kì. không phải là y không có năng lực. Mà là Huyền tiên trung kỳ trước mắt này quá khác thường.

- Linh căn Lôi hệ lại còn là Tiên niết thể, bản lĩnh khủng khiếp như vậy, Nghiêm Cửu Thiên ta mở rộng tầm mắt rồi.

Nghiêm Cửu Thiên nuốt mấy viên đan dược xong, khí thế toàn thân cũng bắt đầu tăng vọt, y đã biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nhưng cứ vậy mà bỏ đi y quả thực là không cam lòng mà.

- Ta chỉ cần ngọc giản. những thứ còn lại đều cho ngươi, đồng thời ta cho ngươi năm triệu điểm cống hiến.

Nghiêm Cửu Thiên nhìn Diệp Mặc đang khí thế tăng vọt, trầm giọng nói.

Lúc này Diệp Mặc làm như không nghe thấy vậy, hôm nay hắn đã chịu thiệt nhiều như vậy, tên khốn kiếp này còn muốn mình thỏa hiệp, nằm mơ đi.

Tử Đao lại lần nữa xẹt ra, Huyễn Vân Vực Sát Đao.

Ánh tím hồng rải ra đầy trời...

Cảm nhận thấy sự thay đổi không gian quanh mình, Nghiêm Cửu Thiên chợt biến sắc, y có đòn sát thủ chưa lấy ra, nhưng bây giờ cũng biết là đối phương cũng có đòn sát thủ chưa lấy ra.

Nghiêm Cửu Thiên không do dự thêm một khắc nào nữa. Sương mù màu đem quẩn quanh y nổ tung ra, nháy mắt hình thành một luồng sáng màu đen. Ngọc giản xác thực là quan trọng, nhưng mà so với cái mạng nhỏ thì dù có quan trọng hơn nữa cũng chỉ có thể bỏ xuống.

Sau khi Tử Đao của Diệp Mặc xẹt qua, luồng sáng màu đen kia sớm đã biến mất không thấy đâu.

- Thật là lợi hại.

Diệp Mặc lại nuốt mấy viên đan dược. Trong lòng kiêng dè Nghiêm Cửu Thiên này không thôi. Hôm nay tuy hắn thắng Nghiêm Cửu Thiên, đó là do Không Gian Pháp Tắc của đối phương vẫn chưa thể hoàn toàn vận dụng được, còn một điều mà đối phương không biết là mình có rất nhiều thủ đoạn. lần sau hai người gặp nhau, nếu y lại chiếm lợi thế, có thể sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Nghiêm Cửu Thiên, là một đối thủ cùng cấp lợi hại nhất mà hắn từng gặp. Sương mù màu đen kia của y cũng đáng sợ giống như Hắc Thạch cân của mình, thậm chí còn lợi hại hơn Hắc thạch cân ba phần.

Nếu có thể, Diệp Mặc nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết chết Nghiêm Cửu Thiên. Nhưng Diệp Mặc biết, chỉ cần Nghiêm Cửu Thiên muốn đi, hắn căn bản là không cản được.

Diệp Mặc thở dài thườn thượt, Hắc Thạch cân phóng ra nện một cái lên cấm chế.

Sau khi đánh vỡ cấm chế trên đàn tế hình tròn, Diệp Mặc nháy mắt liền vọt lên đàn tế, thu lấy Độn thiên kim và miếng ngọc giản trên bệ đá màu

xanh ngọc. Đồng thời cuốn một phát bệ đá màu xanh ngọc kia cũng đưa luôn vào Thế giới trang vàng của mình.

Bệ đá màu xanh ngọc trên đàn tế vừa mới bị Diệp Mặc thu gom, bốn phía xung quanh đàn tế liền sáng lên. Diệp Mặc lập tức liền muốn lao ra khỏi đàn tế, nhưng hắn căn bản là không có cơ hội phản kháng, nháy mắt liền bị hào quang bao vây lại, chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Cùng lúc khi Diệp Mặc bị hào quang trói chặt, trong lòng đã bình tĩnh lại, hắn biết chắc hẳn là một Truyền Tống Trận, còn vận chuyển đến nơi nào thì hắn không biết. nhưng cách bố trí Truyền Tống Trận này thì một chút hắn cũng không nhìn ra được, rõ ràng không phải là một Truyền Tống Trận bình thường.

Diệp Mặc cảm giác được hàng loạt cơn choáng váng truyền đến, hắn gượng ép khống chế đâù óc mình, không để mình hoàn toàn mất đi tri giác.

Cũng may quá trình này không hề dài, chỉ trong thời gian mười mấy hơi thở ngắn ngủi, Diệp Mặc liền hoàn toàn rơi trên mặt đất.

Diệp Mặc ngơ ngác nhìn hết thảy trước mắt, một đại điện khổng lồ hùng vĩ, khí thế hào hùng lại mang theo vẻ thăng trầm cổ xưa xuất hiện trước mặt hắn.

Cung điện này thoạt nhìn dường như không lớn, nhưng là loại khí thế hùng vĩ này, lại khiến cho Diệp Mặc thậm chí nhịn không được muốn quỳ xuống, hướng về cung điện trước mắt này mà cầu nguyện.

Diệp Mặc cưỡng ép chém ra mấy thần thức đao trong thức hải, vậy mới miễn cưỡng khống chế được loại gượng ép muốn quỳ xuống này, đồng thời trong lòng thầm sợ hãi thán phục, đây là nơi nào?

Sau một hồi lâu, Diệp Mặc mới tỉnh táo lại, bắt đầu từ từ quan sát đánh giá đại điện hùng vĩ trước mắt này. Đại điện xác thực không lớn, nhưng đỉnh điện lại cực cao, dường như thần thức đụng vào cũng như có như không.

Diệp Mặc chỉ nhìn vài lần, đã cảm thấy cung điện này hình như lại rất lớn.

Mà ở ngay phía trước đại điện có một tế đàn cực lớn, trên rìa tế đàn còn có mấy ngọn nến đang cháy. Mấy ngọn nến này gợi cho Diệp Mặc cái cảm giác kỳ dị, đại điện này không biết bao nhiêu năm rồi, nến lại vẫn có thể cháy, đây là nến gì vậy?

Diệp Mặc đi về phía trước một bước.

Oong

Một loại thanh âm trống rỗng lại khuấy động linh hồn vang lên trong thức hải của Diệp Mặc, Diệp Mặc theo bản năng rùng mình một cái, hắn chỉ đi một bước mà thôi, nhưng lại có loại thanh âm trống trải đáng sợ này, hay là bước chân phát ra?

Diệp Mặc không tiếp tục đi về phía trước, tâm trí của hắn cẩn thận từ tám ngọn nến trên tế đàn quét đến một pho tượng màu vàng trên tế đàn. Đó là một người đàn ông trung niên rất phúc hậu, thoạt nhìn tựa như có một chút mờ ảo cùng hư vô.

Không đợi thần thức của Diệp Mặc lại dời đi, chính giữa đại điện trống trải này bỗng nhiên lại vang lên thanh âm trống rỗng khuấy động linh hồn giống như ban nãy.

- Công nhận ta là đạo giả, có được ta truyền thừa, bái nhập môn phái của ta... quỳ xuống...

- Công nhận ta là đạo giả, có được ta truyền thừa, bái nhập môn phái của ta... quỳ xuống...

Thanh âm liên miên không ngừng, tiếng vọng không ngừng trong đại điện. Trống rỗng, rồi mỗi một âm thanh lại đều đánh vào sâu trong linh hồn người nghe.

Trong lòng Diệp Mặc nổi lên một loại cảm giác thành kính mãnh liệt,

thậm chí muốn quỳ xuống bái lạy. Nhưng sau một khắc 'Tam sinh quyết' kéo theo Tiên Nguyên lưu động, trực tiếp khiến hắn lại rùng mình một cái. Không đợi hắn có phản ứng, Chân Băng Du vậy mà lại chạy ra khỏi Phi Tuyết Châu.

Trong khoảnh khắc Chân Băng Du lao ra khỏi Phi Tuyết Châu, liền bị Diệp Mặc túm lại, hắn không đợi Chân Băng Du quỳ xuống, trực tiếp đánh ngất cô luôn, lại lần nữa ném cô vào trong Phi Tuyết Châu.

Diệp Mặc nhắm mắt lại, 'Tam sinh quyết' bắt đầu điên cuồng vận chuyển, thanh âm mới rồi còn không ngừng quanh quẩn trong đầu vậy mà lại từ từ tiêu tán đi. Thanh âm kia vẫn còn quẩn quanh trong đại điện, nhưng đối với Diệp Mặc đã không còn bất kỳ sự quấy nhiễu nào nữa.

Sau một hồi lâu, Diệp Mặc mở to mắt, lại phát hiện toàn thân đã ướt đẫm. Thanh âm ‘Công nhận ta là đạo giả’ kia chưa hề ngừng lại, nhưng ảnh hưởng đối với hắn đã cực kỳ bé nhỏ rồi.

Nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, lúc này e rằng đều đã quỳ xuống rồi, cho dù là Nghiêm Cửu Thiên kia, Diệp Mặc đoàn chừng y sẽ không cách nào may mắn tránh khỏi. Mình đánh đuổi y đi, nói không chừng là giúp y một tay rồi.

Nhưng Diệp Mặc quanh năm tu luyện dưới 'Khổ Trúc', 'Tam sinh quyết' lại là công pháp hỗn độn do trời đất cùng sinh ra. Tâm trí của hắn từ lâu rồi đã được 'Khổ Trúc' tôi luyện vững vàng như bàn thạch, ngay cả tâm ma cũng không cách nào xâm chiếm được. Cho nên trong tình huống này, hắn vẫn có thể nén nhịn không quỳ xuống tiếp nhận truyền thừa.

Công pháp mà Diệp Mặc dùng 'Tam sinh quyết' khai triển đã có hơn mấy chục, tuy hắn chưa từng tiếp xúc với cao thủ chứng đạo, nhưng lý giải về ‘Đạo’ thì lại không phải là một gã ngốc.

Bởi vì hạt giống Chứng đạo mà lúc trước Bành Cảm Đương nói, Diệp Mặc còn thường dùng 'Tam sinh quyết' khai triển diễn sinh xem chứng đạo

là như thế nào. Tuy hắn biết mình cũng khai triển không ra thứ gì đâu, nhưng dù sao cũng còn hơn nhiều so với hoàn toàn không biết gì cả. Trên thực tế hắn không biết rõ chứng đạo là như thế nào, nhưng mà cũng biết một chút.

'Tam sinh quyết' cho rằng, “Đạo giả tự sinh, đại Đạo giả do vạn vật sinh, Đạo - Diễn là một, một là vạn vật”.

Có lẽ trong vạn vật này bao gồm cả mình, nhưng Diệp Mặc lại biết rõ, bất kì ‘đạo’ nào đều không có khả năng chứng được từ trên người người khác. Chứng đạo trước giờ đều phải dựa vào nghị lực lớn, trí tuệ lớn, cơ duyên lớn... của bản thân.

Mà câu đầu tiên của những lời này đã có vấn đề, ‘công nhận ta là đạo giả... ’ há chẳng phải là hoàn toàn tương phản với lý giải về ‘Đạo’ của hắn sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1654

Thần Niệm Cửu Chuyển

Cho dù là Diệp Mặc đối với Đạo một chút cũng không cách nào thôi diễn được, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tin chứng đạo cũng có thể chứng trên người người khác, hoặc nói là thông qua truyền thừa của người khác để chứng đạo.

Con đường chứng đạo nhiều vô vàn nhưng không có một con đường nào là người khác trải sẵn cho bạn đi cả. Con đường chứng đạo của mỗi một người có thể chứng đạo, đều là chính mình tự đi mới có, không hề có ngoại lệ.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết này là hiện tại phải có năng lực suy nghĩ, có lý trí để ngăn cản mình quỳ bái. Mà lúc này Diệp Mặc hoàn toàn là có năng lực để suy nghĩ, hắn không hề vì mấy cái này mà mất đi lý trí. Bất kể đây là công lao của 'Tam sinh quyết' hay là công lao của 'Khổ Trúc', đây đều là sự thật.

Đối mặt với loại thanh âm tha thiết này, tu vi càng cao, sợ là cám dỗ càng lớn.

Sau khi Diệp Mặc hoàn toàn hiểu rõ đạo lý này, thanh âm trống rỗng đánh vào linh hồn mình, đã hoàn toàn bị hắn vứt bỏ.

An định tâm thần, ánh mắt Diệp Mặc lại lần nữa quét về phía tế đàn kia, trên tế đàn ngoại trừ tám ngọn nến không biết đã cháy bao nhiêu năm ra, còn có mấy miếng ngọc giản. Ở trung tâm giữa tám cây nến, có một cụm bóng sáng thấp thoáng ẩn hiện đang nhấp nháy, khiến Diệp Mặc cảm giác là bóng sáng kia tựa như có sinh mạng, hoặc chính là ánh sáng truyền thừa của thanh

âm tha thiết này

Diệp Mặc tỉnh táo lại, hắn từ bỏ ý nghĩ tiếp tục đi thu lấy ngọc giản, công pháp có tốt hơn nữa, hắn cũng không tin tốt hơn 'Tam sinh quyết'. Thần thức của hắn quét ra phía sau, nhưng lập tức trong lòng Diệp Mặc chợt kinh hãi, nháy mắt hắn liền phát hiện nơi này hình như không có cách nào đi ra khỏi được.

Bốn phương tám hướng của hắn dường như là nơi nơi đều trống trơn, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chính là tám ngọn nến, và ngọc giản ở giữa tám ngọn nến, cùng với bóng sáng như có như không kia.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét về hướng đỉnh đại điện, đỉnh đại điện điện vẫn hoặc cao hoặc thấp như cũ, hoặc có thể chạm đến hoặc không cách nào biết được cao bao nhiêu, mà đại điện này mang đến cho hắn cảm giác vẫn là lúc lớn lúc nhỏ.

Sau khi nhìn thấy rõ ràng tất cả, tim Diệp Mặc nhất thời trầm xuống, hắn có một loại dự cảm không tốt, dường như sau khi bước vào đại điện này, ngoại trừ tiếp nhận truyền thừa ra, hắn không còn nơi để đi. Đây là một đại điện cực kỳ quỷ dị, đây là cảm giác của Diệp Mặc. Có lẽ đổi lại là một người đối với chứng đạo vô cùng thành kính đến đây, đại điện này không chỉ không quỷ dị, ngược lại còn là ngọn đèn sáng chỉ dẫn hắn tiến tới.

Sau một hồi lâu, Diệp Mặc lại đi về phía trước một bước, thanh âm trống rỗng đánh vào linh hồn kia càng mãnh liệt hơn, khiến Diệp Mặc có một loại cảm giác, chỉ cần hắn quỳ xuống, sau đó thành kính bò về phía trước, hắn sẽ rất nhanh liền có thể tới trước tế đàn.

Diệp Mặc nhắm mắt lại, không tiếp tục đi lên phía trước, hắn vốn không muốn tiếp nhận truyền thừa, hiện tại cái hắn muốn tìm là đường ra.

Sau khi đợi cho bình tĩnh lại một lần nữa, Diệp Mặc bước một bước dài sang bên cạnh. Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện, sau khi hắn bước xong bước này, thanh âm ‘Công nhận ta là Đạo giả... ’ trong đại điện kia càng

thêm xâm nhập vào linh hồn. mà càng khiến Diệp Mặc chấn động là sau khi hắn bước xong bước này, phát hiện mình giống như chưa hề động đậy, cũng tức là nói một bước chân này của hắn trực tiếp bị Hư vô triệt tiêu mất.

- Không gian pháp tắc...

Diệp Mặc sắc mặt cực kỳ khó coi tự lẩm bẩm một câu, hắn vậy mà lại xuất hiện ở một đại điện có Không Gian Pháp Tắc. Lúc này hắn đã khẳng định, đại điện này ngoại trừ tiếp nhận truyền thừa chứng đạo ra, hình như không còn con đường nào khác.

Đồng thời Diệp Mặc cũng đã hiểu vì sao Nghiêm Cửu Thiên có thể có bản đồ của nơi này, y nói là của sư môn để lại, rất có khả năng không phải là đang nói dối.

Sư môn mà y nói kia nói không chừng là lấy được một truyền thừa, sau khi giao cái truyền thừa kia cho y, lại bảo y tới nơi này tiếp nhận truyền thừa chứng đạo một lần nữa. Đáng tiếc là, y còn chưa vào được, đã bị mình đánh cho chạy mất. Hoặc là, lần này mình thật sự là trong lúc vô tình đã giúp tên chết tiệt này một lần.

Kẻ để truyền thừa chứng đạo lại trong đại điện này tuyệt đối là một đại năng vô cùng lợi hại, bằng không cho dù là Nghiêm Cửu Thiên tư chất có trác việt hơn nữa, cũng không cách nào còn đang là Huyền tiên hậu kỳ mà đánh được một trận ngang sức với mình. Trong lòng Diệp Mặc vô cùng rõ ràng truyền thừa của mình từ đâu mà có, đó là truyền thừa công pháp Thiên địa của thế giới Hỗn Độn, đây còn chưa tính, bản thân hắn vận số không tệ, trên đại lục Lạc Nguyệt lại liên tiếp phát hiện ra trận bàn Thời gian và ‘Khổ trúc’.

Với loại truyền thừa nghịch thiên này của hắn, Nghiêm Cửu Thiên cũng có thể ứng phó, có thể thấy được điểm đáng sợ của truyền thừa mà Nghiêm Cửu Thiên lấy được.

...

Sau khi Diệp Mặc hiểu rõ là mình đang ở trong một đại điện bị Không Gian Pháp Tắc giam cầm, ngược lại hoàn toàn tỉnh táo lại. Hắn biết trong lúc này hoảng loạn chẳng có ích lợi gì, hoảng loạn chỉ có thể khiến hắn mất đi sự đúng mực, nói không chừng cuối cùng còn có thể rơi vào trong truyền thừa kia.

Bây giờ ngoại trừ tiếp nhận truyền thừa ra, cách duy nhất có thể khiến hắn ra ngoài được chính là mình cũng phải lĩnh ngộ được một chút Không Gian Pháp Tắc, bằng không hắn tuyệt đối không thể ra ngoài được.

Vì phòng ngừa Chân Băng Du tỉnh lại rồi lại tiếp tục lao ra, Diệp Mặc trực tiếp lấy đi quyền khống chế Phi Tuyết Châu, rồi mới nhắm mắt lại, bắt đầu suy diễn Không Gian Pháp Tắc chung quanh.

Đổi lại là người khác, cho dù có biết xung quanh đây là Không Gian Pháp Tắc, cũng không có được loại sức lực này của Diệp Mặc. Một Huyền Tiên trung kì, cũng dám tính ra Không Gian Pháp Tắc?

Nhưng Diệp Mặc dám, cái hắn ỷ vào không phải là bản thân là Huyền tiên trung kỳ, cái hắn ỷ vào chính là 'Tam sinh quyết'. Nghiêm Cửu Thiên kia có thể lĩnh ngộ một chút Không Gian Pháp Tắc, hắn không tin mình không lĩnh ngộ được. Nhưng Diệp Mặc cũng biết tuyệt đối không thể lấy Trận Bàn Thời Gian ra.

Ở đây mà lấy thời gian trận bàn ra ngoại trừ có thể bị bại lộ ra, còn một điểm nữa là cái mà Trận Bàn Thời Gian sử dụng là Thời Gian pháp tắc, hắn không dám khẳng định Thời Gian pháp tắc và Không Gian Pháp Tắc có thể xung đột với nhau hay không.

...

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, lúc này Vụ Ma điện mở ra đã được ba tháng rồi, mà bên trong Vụ Ma điện cũng đã xảy ra đủ thứ chuyện. Lại không có ai biết, trong cái đại điện trống trải này, một mình Diệp Mặc đã đứng được mấy tháng, vẫn còn đang yên lặng mà đứng.

Lại là một tháng nữa trôi qua, Diệp Mặc bỗng nhiên mở mắt. Hắn thở dài thườn thượt, đại điện vẫn là cái đại điện đó, nhưng hắn lại cảm giác được có một chút không giống.

Hắn đã hiểu ra đại điện có 'Không gian pháp tắc' trước mắt, chỉ là một không gian pháp tắc tàn tạ đổ nát mà thôi Tuy hắn không hiểu cái gì mới đích thực là Không Gian Pháp Tắc, nhưng 'Tam Sinh Quyết' gợi cho hắn một suy đoán là, chỉ có Không Gian Pháp Tắc chồng chéo lên Thời Gian pháp tắc, mới thật sự là không gian pháp tắc.

Những không gian khác nhau tồn tại trong những thời gian khác nhau, có lẽ đợi một ngày nào đó hắn hiểu rõ làm thế nào để đem không gian trong những thời gian khác nhau chồng chất đan xen lại với nhau, hắn sẽ triệt để lĩnh ngộ được Không Gian Pháp Tắc.

Nhưng hiện giờ, hắn chỉ có thể giống như Nghiêm Cửu Thiên, chỉ hiểu được chút da lông về Không Gian Pháp Tắc này, nhưng một chút da lông này với hắn mà nói là đã đủ rồi.

Sau một khắc, Diệp Mặc bỗng nhiên liên tiếp bước ra vài bước, sau đó lại bước xéo một bước.

Một tia sáng rõ rệt không gì bằng chiếu xuống, Diệp Mặc thở dài thườn thượt, cảnh tượng trước mắt hắn rất rõ, đây là thảo nguyên Bình Phiêu. Hắn chỉ bước vài bước liền ra khỏi đại điện có Không Gian Pháp Tắc kia, đến thẳng thảo nguyên Bình Phiêu, mà không phải lại là Vụ Ma điện.

Thời gian hơn bốn tháng, Diệp Mặc đã có thể lĩnh ngộ được một chút Không Gian Pháp Tắc, ra khỏi đại điện kia, cho dù là chính Diệp Mặc cũng có một chút cảm giác thành tựu. Hắn biết bây giờ hắn vẫn không thể giống như Nghiêm Cửu Thiên, vận dụng một chút Không Gian Pháp Tắc này trong khi chiến đấu, nhưng đây chỉ là vấn đề về mặt thời gian mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc loại bỏ đi cấm chế che đậy Phi Tuyết Châu, truyền tin tức cho Chân Băng Du, rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Một ngày sau,

Diệp Mặc đã tìm được một nơi yên tĩnh, đầu tiên hắn liền lấy ngọc giản kia ra xem.

Ngọc Giản được Nghiêm Cửu Thiên nhớ mãi không quên, Diệp Mặc thật sự là rất muốn biết rốt cuộc là thứ gì.

Sau khi thần thức của Diệp Mặc quét vào Ngọc giản, mới phát hiện đây là một miếng ngọc giản sứt mẻ không hoàn chỉnh, hơn nữa sứt mẻ rất trầm trọng. Một miếng ngọc giản sứt mẻ lại đặt ở chỗ sâu trong Vụ Ma điện, còn có hai mảnh Độn Thiên kim đè lên?

Chữ trên Ngọc giản cũng mờ mờ nhạt nhạt, Diệp Mặc nhìn cả nửa ngày mới miễn cưỡng nhận ra 4 chữ trên mặt của Ngọc giản này.

- Thần niệm cửu chuyển...

Diệp Mặc trông thấy bốn chữ này xong, tay thoáng run, xém chút nữa làm rơi ngọc giản trong tay xuống. Thần niệm không phải là thần thức sao? Thần niệm cửu chuyển há chẳng phải là thần thức cửu chuyển sao?

Chẳng lẽ cái mình lấy được là một công pháp thần thức? Là cái công pháp thần thức mà khi hắn còn ở trong Tu Chân Giới đã muốn tìm kiếm, nhưng lại vẫn chưa tìm kiếm được?

Diệp Mặc sướng điên nhảy dựng lên, số cấp Thiên Diễn là chín, phần lớn được gọi là công pháp cấp chín, đều là công pháp đỉnh cao, mặc dù không thể xưng là đệ nhất trong trời đất, cũng là cực kỳ khó có được, giống như Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn vậy.

Công pháp thần thức hùng mạnh, Diệp Mặc quá rõ ràng, lúc đầu hắn thôi diễn ra công pháp thần thức cấp thấp nhất từ trên mình con cóc tía ba mắt, điều đáng tiếc duy nhất là loại công pháp thần thức này cấp quá thấp, hắn vẫn không thể làm công pháp thần thức của mình tăng đến cấp cao hơn. Cho dù tu luyện, cũng không thể dựa vào công pháp thần thức, chỉ có thể lợi dụng đồ vật bên ngoài để tu luyện.

Nhưng chỉ có công pháp thần thức cấp thấp nhất này mới khiến cho hắn vài lần áp đảo được người khác, bất kể là khi tỷ thí với Đan Vương, tóm được Giác Hồn tảo dưới Hải Giác, hay là thu hoạch 'Hư không phi tuyết' trong Hư không. Cho dù là trong lúc đối chiến với người khác, hắn cũng vài lần lợi dụng công pháp thần thức hoặc chiếm được ưu thế, hoặc chạy thoát một mạng.

Đối với Diệp Mặc mà nói, trừ 'Tam sinh quyết' ra công pháp thần thức là công pháp trợ giúp lớn nhất cho hắn. Nếu như Thần Niệm Cửu Chuyển này đúng là công pháp thần thức, vậy hắn sẽ có một khởi đầu mới. Công pháp khiếm khuyết cũng không sao, chỉ cần có một chút gợi ý trước mặt, hắn có thể căn cứ vào 'Tam sinh quyết' mà rút ra, suy đoán ra công pháp mới.

Thảo nào mà Nghiêm Cửu Thiên dốc sức liều mạng cũng phải lấy được ngọc giản này, nếu ngọc giản này bị Nghiêm Cửu Thiên lấy đi, lần sau mình đối địch với y, làm gì còn có thể thể là đối thủ của y? Nếu trong tay Nghiêm Cửu Thiên còn có một nửa ngọc giản khiếm khuyết còn lại của Thần niệm cửu chuyển, vậy có thể dự đoán được, đợi sau khi Nghiêm Cửu Thiên hoàn toàn lĩnh ngộ được Thần Niệm Cửu Chuyển này thì sẽ không có người nào có thể địch lại y.

Diệp Mặc thở dài thật dài, cưỡng ép đè nén kích động trong nội tâm, thần thức lại quét vào ngọc giản, hắn biết bây giờ không phải là lúc nghiên cứu ngọc giản, nhưng sự mê hoặc của công pháp thần thức đối với hắn quả thực là quá lớn.

- Thần niệm cửu chuyển. . . Thần niệm nhất chuyển hóa thành lưỡi dao, người có dao khôn cùng, chém thần thức của địch, tung hoành không giới hạn...

Diệp Mặc giờ mới hiểu, thì ra công pháp thần thức của hắn suy xét đi, suy xét lại, chỉ là vòng thứ nhất mà thôi. Hoặc là nói vòng thứ nhất này vẫn chỉ là hàng nhái thôi, nếu vòng thứ nhất hoàn thành thì lợi hại hơn cái này nhiều.

Giờ khắc này Diệp Mặc càng thêm mong đợi vào Thần Niệm Cửu Chuyển, hắn rất muốn biết Thần Niệm Cửu Chuyển mới mà tự hắn suy diễn ra, đối địch với không gian pháp tắc của Nghiêm Cửu Thiên, rốt cuộc là ai lợi hại hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1655

Ta Không Đồng Ý

Diệp Mặc còn chưa xem xong hết Thần niệm đệ nhất chuyển, một tiếng nổ vang truyền đến. Diệp Mặc đầu tiên là thu hồi ngọc giản lại, đồng thời thần thức quét ra.

Thứ đầu tiên mà Diệp Mặc nhìn thấy chính là Hàng ca, ba người khác cùng đội với y cũng đều đang có mặt ở đây. Tiếng động nổ tung vừa nãy là của hai Huyền tiên đang đánh nhau. Người đang đánh nhau chính là Hàng ca và một Huyền tiên hậu kỳ khác, sau lưng Huyền tiên hậu kỳ kia cũng có ba người, hiển nhiên là hai nhóm nhỏ vì thứ gì đó mà xảy ra giành giật.

Nhìn tình hình trận đấu, Hàng ca rõ ràng đã chiếm được ưu thế. Mà lúc này sáu người khác đều không can dự vào, hẳn là dùng hai người thi đấu này để giải quyết vấn đề. Trên thực tế Diệp Mặc cũng đã nhìn ra, trong ba người của nhóm bên còn lại kia có một người là Huyền tiên trung kỳ, tu vi hơi thấp. Nhóm bên này thực lực rõ ràng là mạnh hơn đối phương, Hàng ca còn đồng ý đơn độc tỷ thí với đối phương để quyết định cao thấp, có thể thấy Hàng ca này đúng là một người quang minh lỗi lạc.

Đối với loại đánh đấm này, Diệp Mặc chẳng hứng thú chút nào, hắn biết rõ cho dù là mình có muốn nghiên cứu Thần niệm cửu chuyển tới đâu đi nữa thì thảo nguyên Bình Phiêu cũng không phải là chỗ tốt. Muốn nghiên cứu cái này, chỉ có thể đợi sau khi rời khỏi thảo nguyên Bình Phiêu rồi tìm kiếm một nơi yên tĩnh thư thả bế quan mới được.

Diệp Mặc sau khi biết Thần niệm cửu chuyển của mình là công pháp thần thức, đã ra một quyết định chính là ở lại đủ một năm ở thảo nguyên Bình Phiêu. Nếu như có thể thăng cấp đến Top 50 trong bảng cống hiến

Tông Phiêu - Thiên tiên, rồi sẽ đi đến Thanh Lôi tiên tuyền ở núi Thanh Lôi tu luyện. Nếu như không thể đạt tới Top 10 điểm cống hiến, hắn sẽ tìm nơi bế quan dùng Độ Ly Thiên Quả thăng cấp đến Huyền tiên viên mãn, sau đó độ kiếp thăng cấp lên Đại Ất tiên.

Sở dĩ hiện tại không thăng cấp lên Đại Ất tiên, là do Diệp Mặc biết rõ nếu bây giờ hắn đợi Độ Ly Thiên Quả trưởng thành, sau đó nuốt để thăng cấp lên Huyền tiên hậu kỳ, rồi lại độ kiếp thăng cấp lên Đại Ất tiên, vậy hắn sẽ không có cơ hội tiến vào danh sách Top 50 bảng cống hiến nữa rồi, ít nhất trong ngắn hạn là không có cơ hội.

Top 50 cống hiến Thiên Tiên chỉ có khoảng chừng một triệu điểm cống hiến, mà Top 50 của bảng cống hiến Đại Tiên đều là hơn trăm triệu, hơn trăm triệu điểm cống hiến, Diệp Mặc tự nhắc nhở bản thân trong ngắn hạn hắn căn bản là không làm được.

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới định thu hồi thì lại trông thấy hai tiên nhân bay tới, đã rơi xuống chỗ Hàng ca và một Huyền tiên khác đang đánh nhau. Mà người này, Diệp Mặc vậy mà cũng quen biết, chính là Đại Ất tiên bảo hắn giao Độ Ly Thiên Quả ra khi hắn lấy được Độ Ly Thiên Quả, sau đó bởi vì Vụ Ma Điện mở ra nên tạm thời bỏ qua hắn, lại còn tạo ra kí hiệu thần thức trên người hắn.

Vốn là Diệp Mặc không định đi qua đó, nhưng nhìn thấy Đại Ất tiên này, Diệp Mặc lập tức liền thấy khó chịu. Lúc ấy gã này muốn tìm hắn gây phiền phức, còn dám tạo kí hiệu thần thức trên người hắn. Chỉ vì Vụ Ma Điện mở ra gã này mới không kịp ra tay mà thôi, bây giờ xuất hiện ở đây, Diệp Mặc sao có thể bỏ qua.

Nếu như không nhìn thấy gã Đại Ất tiên này thì thôi cho qua, nhưng nếu đã nhìn thấy rồi, bỏ qua cho gã này không phải là tính cách của Diệp Mặc. Diệp Mặc gần như chẳng thèm nghĩ ngợi, liền trực tiếp phóng Tử Đao ra, bay đến.

Hàng ca và một Huyền tiên khác đang đánh nhau ngay cái lúc Đại Ất

Tiên này tới, thì đã ngừng đánh đấm. Cục diện ban đầu đôi bên còn căng thẳng đối lập với nhau, vì Đại Ất tiên này tới, lập tức liền đổi thành chĩa mũi nhọn vào gã Đại Ất tiên này.

- Không ngờ lại có một gốc Nê Liên, vận số của các ngươi không tệ, oh, phải là vận số của ta không tệ chứ.

Đại Ất tiên nọ liếc một cái liền nhìn thấy một gốc Nê Liên che dấu cực kỳ kỹ, chỉ có điều bây giờ gốc Nê Liên này đã lộ ra rồi.

Đại Ất tiên này nói xong gật gật đầu nói với đám người Hàng ca:

- Tốt rồi, Các ngươi đi hết đi, Nê Liên này ta lấy

- Dựa vào cái gì? Gốc Nê Liên này là chúng tôi phát hiện ra trước, cho dù là giành giật thì cũng là chuyện của tám người chúng tôi, tu vi cao một chút thì có thể ngang ngược như vậy sao?

Huyền tiên trung kỳ tu vi thấp nhất kia lập tức bất mãn nói một câu, hiển nhiên là nghĩ nếu như tám người cùng lên, cũng không thấy sợ đối phương hai người, cho dù là một Đại Ất tiên, nếu phe bọn họ bên này liên thủ lại, thì vẫn có cơ hội. Gã đã từng tận mắt nhìn thấy cảnh bốn gã Huyền tiên liên thủ giết chết một Đại Ất tiên, huống chi hiện tại bọn họ ở đây có tám người.

- Chỉ dựa vào phi kiếm của ta...

Đại Ất tiên này nói xong, giơ tay lên, một luồng hào quang trắng nhạt loé lên, hào quang màu trắng nhạt kia trong nháy mắt liền cắt qua cổ của Huyền tiên trung kỳ đang nói này.

Huyền tiên trung kỳ mới vừa nói này bản lĩnh hình như cũng không yếu, sau khi nhìn thấy ánh sáng trắng, lập tức liền muốn né tránh. Nhưng ngay sau đó gã phát hiện không gian chung quanh tựa như chậm lại. Gã chỉ có thể gắng sức di dời cái cổ của mình ra, nhưng phi kiếm kia đã chếch sang chẻ bả vai của gã ra.

Một dòng máu tươi phun ra, Huyền tiên trung kỳ kia sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt đến đáng sợ. Lúc này gã đồng bạn của gã cùng bốn người phe Hàng ca, không có một người nào dám đứng ra nói chuyện. Mà gã ngoại trừ vận công cầm máu ra, thậm chí ngay cả bả vai bị chẻ ra cũng không dám cầm lên Đại Ất tiên trước mắt này không ngờ lại đáng sợ tới mức này, gã ngay cả một kẽ hở để đánh trả cũng không có. Khó trách sau khi Đại Ất tiên này nói xong, không người nào dám đứng ra phản đối.

- Ồ...

Đại Ất tiên kia thấy Huyền tiên trung kỳ này vậy mà lại tránh thoát được vận mệnh bị bêu đầu, kinh ngạc 'ồ' lên một tiếng, thu phi kiếm lại lạnh lùng nói:

- Xét thấy ngươi né được một kiếm, bổn tiên không so đo với thứ con sâu cái kiến như ngươi nữa. Bây giờ ta muốn lấy Nê Liên này đi, còn ai không đồng ý?

Trừ phi muốn chết, không ai dám nói không đồng ý.

Đại Ất tiên này cũng biết không còn ai dám nói, trừ phi không sợ chết.

- Ta không đồng ý.

Khiến cho Đại Ất tiên này kinh ngạc là hết lần này tới lần khác lại có người nói, hơn nữa còn đúng là 'không đồng ý'. Nhưng ngay lập tức gã liền biết người nói không phải là tám người đối diện gã, mà đến từ bên hông.

Là người nào từ bên hông tới, mà gã lại một chút cũng không phát giác ra? Chỉ từ một điểm này, gã liền biết mình không phải là đối thủ của người mới đến này.

Đừng nói Đại Ất tiên này kinh ngạc không thôi, mấy người còn lại cũng đều kinh hãi nhìn chằm chằm vào một luồng sáng màu tím rơi xuống.

- Là ngươi?

Đại Ất tiên kia hiển nhiên là nhận ra Diệp Mặc, quá trình Diệp Mặc cùng một Đại Ất tiên khác rời đi ở cửa Vụ Ma Điện, gã nhìn thấy rất rõ ràng. Hơn nữa Diệp Mặc chỉ một chiêu đã giết chết một Huyền tiên hậu kỳ, gã cũng nhìn thấy rất rõ ràng. Thậm chí tiếng nổ mạnh khi Diệp Mặc đánh nhau với một Đại Ất tiên khác kia, gã ở cửa Vụ Ma Điện cũng đều nghe thấy rồi.

Mà bây giờ Diệp Mặc có mặt ở chỗ này, vậy thì vận mệnh của Đại Ất tiên cùng hắn rời đi kia căn bản cũng không cần suy đoán nữa rồi, tuyệt đối cũng không khá hơn chút nào.

Lúc trước ở cửa Vụ Ma Điện, gã đã cực kỳ kiêng dè đối với Diệp Mặc rồi, hiện giờ Diệp Mặc lại chủ động tới, căn bản là không có bất kỳ ý nghĩ trốn tránh nào, sự kiêng dè trong lòng gã càng thêm sâu.

- Là cậu?

Hàng ca và ba đồng bạn đồng của y cũng đồng thời nhận ra Diệp Mặc, khí thế mạnh mẽ của Diệp Mặc, bọn họ cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Chỉ có bốn Huyền Tiên còn lại kia là không biết Diệp Mặc, bọn họ thấy người nói 'không đồng ý' là một Huyền tiên trung kỳ, nhất thời đều kinh ngạc không thôi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Chẳng lẽ là vì Nê Liên, thật đúng là không sợ chết? Bọn họ không có đi qua Vụ Ma Điện, cũng không biết chuyện đã xảy ra ở quảng trường của Vụ Ma Điện, mới nghi ngờ không thôi.

- Hàng huynh, đã lâu không gặp.

Diệp Mặc đi tới cười tủm tỉm chắp tay với Hàng ca, đối với bốn người nhóm Hàng ca, Diệp Mặc vẫn rất có thiện cảm.

- Phải, phải, đã lâu không gặp...

Hàng ca vội vàng chắp tay đáp lễ, giờ phút này trong mắt y Diệp Mặc cũng không còn là một Huyền tiên trung kỳ không sợ chết như hồi đầu nữa rồi.

- Khụ khụ, thì ra là bạn bè...

Đại Ất tiên này nhìn thấy Diệp Mặc tới, sắc mặt lập tức liền trở nên rất là khó coi, gã đoán chừng mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Bằng không, người ta dám kiêu ngạo như vậy sao? Nghĩ đến thời điểm lúc gã vừa mới trông thấy Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng càn rỡ như vậy.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Ta không nhớ từ khi nào thì chúng ta là bạn rồi, nhưng ta là người giữ chữ tín. Lúc trước khi còn chưa vào Vụ Ma Điện, ngươi đã bảo ta giao tiên linh thảo gì đó mà ta đào được kia ra, ta lại vẫn còn nhớ nè, bây giờ nhìn thấy Đại Ất tiên ngươi đây đã đến, ta vội vàng đưa tiên linh thảo đến tận cửa.

- Anh bạn nói đùa...

Đại Ất tiên này sắc mặt rất là khó coi, gã biết Diệp Mặc thủ đoạn độc ác, có thù tất báo. Tại quảng trường Vụ Ma Điện, hơn hai ngàn người, còn có cả Đại chí tiên ở đó, hắn cũng dám giết chết một Huyền tiên hậu kỳ đã đắc tội với hắn ngay tại chỗ. Mình cũng đã đắc tội với hắn, bây giờ xem ra là không tránh khỏi phải đánh một trận rồi. Nếu là người khác, đánh thì đánh, nhưng cái người tên là Mạc Ảnh này thì rất có khả năng là có thể giết chết Đại Ất tiên.

Bốn người Hàng ca trông thấy bộ dạng của Đại Ất tiên này, mặc dù có chút khó hiểu, nhưng lại vẫn có thể đoán được chút ít, mà bốn người còn lại kia căn bản là hoàn toàn ngớ ra. Một Huyền tiên trung kỳ dùng cái giọng điệu uy hiếp rõ ràng này nói chuyện với Đại Ất tiên, Đại Ất tiên này còn không dám nổi giận?

Huyền tiên trung kỳ bị chặt rơi một bên bả vai kia, vội vàng nhặt bả vai trên mặt đất lên, đồng thời nuốt vào mấy viên đan dược, nhân cơ hội bắt đầu khôi phục thương thế của mình.

Thấy Diệp Mặc chỉ cười lạnh, Đại Ất tiên này trong nội tâm thật sự là có

chút phát lạnh. Diệp Mặc có thể giết một Đại Ất tiên khác, thì cũng có thể giết gã. Vì một gốc Nê Liên mà làm căng với loại người như Diệp Mặc, căn bản là không đáng. Huống chi, trong mắt gã Nê Liên cũng không đáng tiền.

Gã cũng đã là Đại Ất tiên rồi, Nê Liên tốt nhất cũng chỉ luyện chế được Thái Ất đan mà thôi, đối với gã không có bao nhiêu tác dụng.

- Nếu anh bạn đã không đồng ý, Nê Liên này ta cũng không lấy nữa, cáo từ.

Đại Ất tiên này nói xong, chắp tay, quay người muốn đi, những lời này đã là yếu thế cực kỳ rồi.

Bây giờ cho dù là Hàng ca cũng đã có chút nghi hoặc, bọn họ biết Diệp Mặc có thể giết gọn tu vi Huyền tiên hậu kỳ, nhưng muốn khiến cho một Đại Ất tiên kiêng dè như vậy cũng không đến nỗi này chứ? Hơn nữa, Đại Ất tiên lúc trước cùng Diệp Mặc rời đi cũng không chắc chắn là đã bị Diệp Mặc giết mà.

Diệp Mặc cười hắc hắc nói:

- Nê Liên là của ngươi hả? Hình như ngươi là kẻ đến sau mà.

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

Đại Ất tiên này thoáng nhíu mày, đồng thời chuẩn bị tốt pháp bảo của mình, nếu thực sự không ổn, thì chỉ có đánh một trận thôi.

Nói xong gã càng không đợi Diệp Mặc trả lời, lại bổ sung thêm một câu:

- Ta và ngươi không thù không oán, anh bạn cần gì phải làm khó dễ tôi?

- Hắc hắc, kí hiệu thần thức trên người ta không phải là do ngươi làm sao? Đồ tốt thì ta có nhiều lắm, ghét nhất chính là bị kẻ trộm nhớ nhung...

Diệp Mặc cười hắc hắc, khí thế trên người tăng vọt, đã chuẩn bị động

thủ.

Đại Ất tiên kia trên mặt từng trận xanh tím, đột nhiên lạnh lùng quát, - Muốn đánh thì đánh, chẳng lẽ tưởng là Trịnh Bính Siêu ta sợ ngươi lắm sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1656

Chỉ Thích Điểm Cống Hiến

Diệp Mặc khí thế tuy tăng vọt, nhưng cũng không nhất định cứ phải đánh với Trịnh Bính Siêu này. Đánh nhau thì hắn khẳng định là mình không sợ Trịnh Bính Siêu, nhưng bí mật của hắn quá nhiều, nếu có thể không bị bại lộ, hắn cũng không muốn lộ ra bài tẩy của mình.

Hắn đến nơi này chính là ví muốn lấy chút lợi ích, nếu như Trịnh Bính Siêu rán sành ra mỡ, thì đừng trách hắn không khách khí. Đã muốn có ý đồ với hắn, thì hắn phải thu tiền lãi. Đương nhiên hắn không muốn đánh với Trịnh Bính Siêu, vẫn còn một nguyên nhân khác nữa, chính là điểm cống hiến. Bởi vì giết Trịnh Bính Siêu xong, nói không chừng ngay cả một điểm hắn cũng không chiếm được. Phần lớn ngọc bài cống hiến có ký hiệu Thần Thức, bây giờ hắn đã biết rồi.

- Muốn đánh đương nhiên không thành vấn đề, nhưng ta đã ra tay thì không thu lại được, lúc trước ở cửa Vụ Ma Điện cái người tên là Tác Phi kia nhất định là đòi ta lấy đồ, kết quả là một đòn ta không thu lại được, đã dẫn tới một chút tiếc nuối...

Diệp Mặc vừa nói ra những lời này, Trịnh Bính Siêu trong lòng chợt lạnh, nghe ý tứ của đối phương, Đại Ất Tiên kia thật sự là bị hắn giết rồi. Đối với câu nói ‘dẫn tới một chút tiếc nuối‘ của Diệp Mặc, gã đương nhiên cho rằng đây là đang uy hiếp gã.

Trên thực tế, đối với Diệp Mặc mà nói thì cũng đúng thật là một chút tiếc nuối, mấy miếng ngọc bài kia của hắn có mấy triệu điểm cống hiến bây giờ không chuyển đi được.

- Ngươi muốn thế nào?

Trịnh Bính Siêu giọng điệu lại mềm mỏng đi một chút, nếu có thể, gã thật sự là không muốn đánh với Diệp Mặc.

Gã tuy ngang ngược không ai bằng, nhưng cũng dè dặt cẩn thận. Cho dù là chuyên đi cướp đoạt, cũng chỉ là đối với người tu vi thấp hơn nhiều so với gã, một khi xuất hiện người có khả năng uy hiếp gã, gã tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh, đây cũng là nguyên nhân gã có thể thăng cấp đến Đại Ất Tiên. Thủ đoạn ác độc, lại cướp đoạt một cách có lý trí.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Lúc trước ngươi vô duyên vô cớ tạo ra kí hiệu thần thức trên người ta, khiến cho lòng ta có thêm một chút lo lắng, ta không có sở thích gì khác, chỉ thích điểm cống hiến...

Trịnh Bính Siêu trong lòng mắng to, mày có thêm cái rắm lo lắng áh, điểm cống hiến ai mà không thích. Đáng tiếc là trong lòng mắng thì mắng, lại không dám mắng ra thật.

- Ngươi muốn bao nhiêu điểm cống hiến?

Trịnh Bính Siêu trầm giọng hỏi.

Diệp Mặc rất muốn hỏi một câu ngươi có bao nhiêu, nhưng hắn cũng biết những lời này mà hỏi ra. Không muốn đánh cũng phải đánh thôi, muốn dễ dàng phát tài cũng không xong.

Lúc trước Tác Phi kia có hơn một triệu điểm cống hiến, Trịnh Bính Siêu này chắc có lẽ không thấp hơn một triệu chứ. Lấy một nửa của gã là được rồi, nghĩ tới đây Diệp Mặc nói thẳng:

- Năm trăm ngàn điểm cống hiến.

- Cái gì?

Trịnh Bính Siêu ngây ngẩn cả người, tổng cộng gã mới có hơn bảy trăm ngàn điểm cống hiến, đối phương mới mở miệng liền muốn lấy năm trăm ngàn, cái này tuyệt đối không thể được. Cho dù rõ ràng biết mình không phải là đối thủ của hắn, gã cũng muốn đánh một phen. Cùng lắm đánh không lại thì bỏ chạy thôi. Nhưng lỡ như chạy không thoát thì sao? Trịnh Bính Siêu lại có chút do dự không yên.

Huyền tiên xung quanh đều ngây ngẩn cả người, Diệp Mặc cũng quá ác, mở miệng là năm trăm ngàn điểm cống hiến, năm trăm ngàn điểm cống hiến có thể mua được bao nhiêu thứ ah. Cho dù là Đại Ất Tiên, muốn lấy ra năm trăm ngàn điểm cống hiến cũng không dễ dàng gì. Điểm cống hiến không phải là liên tục tăng lên. Rất nhiều điểm cống hiến của tiên nhân đều để đi mua sắm đồ, đổi lấy tài nguyên tu luyện.

- Ta tổng cộng chỉ có bảy trăm ngàn điểm cống hiến, nếu ngươi đồng ý, ta có thể lấy ra ba trăm ngàn, nếu không đồng y, vậy chỉ có thể dùng thực lực để nói chuyện.

Đại Ất Tiên này cho dù là có thận trọng hơn nữa, bị người ta chèn ép như vậy, cũng không nhịn được nữa.

Diệp Mặc nhíu nhíu mày, hắn không sợ phải đánh với Trịnh Bính Siêu, mục đích chủ yếu của hắn là nhắm vào điểm cống hiến. Bây giờ giọng điệu của Trịnh Bính Siêu hình như không phải là đang nói dối. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lấy cái ngọc bài ghi điểm cống hiến màu xanh ngọc kia của Tác Phi ra nói:

- Điểm cống hiến bên trong cái ngọc bài này ngươi có thể lấy ra được hay không, nếu có thể, nói cách của ngươi cho ta, ta có thể lấy điểm cống hiến của ngươi ít đi một chút.

Trịnh Bính Siêu trông thấy cái ngọc bài ghi điểm cống hiến màu xanh ngọc này, trong lòng lập tức liền rét lạnh. Một chút vận may cuối cùng của gã cũng biến mất không còn dấu vết rồi. Cái ngọc bài màu xanh ngọc này nhất định là của Đại Ất Tiên rồi, nói không chừng chính là của Đại Ất Tiên

lúc trước, bây giờ ngọc bài đã ở đây, người kia căn bản là không cần hỏi cũng biết là bị đối phương giết rồi.

- Mạc tiên hữu, ta cũng không có cách nào gỡ bỏ được ký hiệu Thần Thức này, nhưng ta có đường dây có thể đem điểm cống hiến bên trong cái ngọc bài này bán ra được ba phần, nói cách khác một triệu điểm cống hiến có thể bán ra chừng ba trăm ngàn.

Giọng điệu của Trịnh Bính Siêu lại càng trở nên mềm mỏng hơn nữa. Chút dũng khí vừa mới dấy lên kia của gã, lại một lần biến mất hầu như không còn lại gì.

Sau khi Diệp Mặc nghe xong những lời này, không chút do dự lấy hết toàn bộ mấy miếng ngọc bài ra ném cho Trịnh Bính Siêu nói:

- Toàn bộ chỗ ngọc bài này giao cho ngươi, ngươi chuyển toàn bộ điểm cống hiến của ngươi sang cho ta là được rồi.

Trịnh Bính Siêu nhận lấy mấy miếng ngọc bài. Phát hiện ở đây không ngờ là lại có một miếng ngọc bài màu xanh ngọc chứa hai triệu điểm cống hiến, lập tức trong lòng càng kinh hãi. Những tấm ngọc bài này gã cầm toàn bộ đi đổi, còn có thể đổi được gần một triệu điểm cống hiến, cũng tức là gã còn có lời nữa.

Đừng nói số điểm cống hiến này còn khiến cho gã lời to, cho dù là không có lời, khi Diệp Mặc lấy ra mấy miếng ngọc bài ghi điểm cống hiến màu xanh ngọc, gã cũng không muốn đánh một trận với Diệp Mặc nữa.

- Được.

Trịnh Bính Siêu không chút do dự lấy ngọc bài điểm cống hiến của mình ra, loại bỏ ký hiệu Thần Thức rồi giao cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy ngọc bài điểm cống hiến, phát hiện bên trong xác thực là chỉ có hơn bảy trăm ngàn điểm cống hiến, hắn không chút do dự lấy ngọc bài cống hiến của mình ra, chuyển toàn bộ điểm cống hiến trong cái

này sang cho mình.

Nhận lấy ngọc bài ghi điểm cống hiến mà Diệp Mặc ném qua, Trịnh Bính Siêu ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn lại một cái, liền vội vàng chắp tay nói một câu với Diệp Mặc, - Cáo từ. Trông thấy Trịnh Bính Siêu và một Huyền tiên hậu kỳ khác trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu, Hàng ca chủ động tiến lên chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Mạc huynh, cảm ơn đã giúp đỡ, Nê Liên này nên thuộc về Mạc huynh.

Nê Liên thì mình có nhiều rồi, Diệp Mặc sẽ không thèm để ý một gốc Nê Liên. Đừng nói Nê Liên, cho dù là Thái Ất Đan, hiện tại hắn vẫn còn hai bình, hơn nữa còn đều là Thái Ất Đan thượng đẳng.

Bây giờ Hàng ca nói như vậy, Diệp Mặc liền vội vàng khoát tay nói:

- Thôi, ta không có hứng thú với cái đó đâu.

Tuy một chiêu Diệp Mặc cũng chưa ra, nhưng tám người hai phe đều nhìn thấy uy thế của Diệp Mặc. nhóm có một Huyền tiên bị trọng thương kia thấy Hàng ca quen biết với Diệp Mặc, lập tức chắp tay nói:

- Gốc Nê Liên này chúng tôi không cần nữa...

Hàng ca kia vẫn đúng thật là người quang minh lỗi lạc, sau khi nghe đối phương nói vậy ngược lại có chút ngượng ngùng nói:

- Vậy chúng tôi bồi thường cho các anh một ít điểm cống hiến

Diệp Mặc nghe thấy y nói như thế trong lòng chợt rúng động, hắn hỏi:

- Hàng huynh, một viên Thái Ất đan này cần phải có bao nhiêu điểm cống hiến mới có thể mua được?

- Thông thường loại có độ tinh khiết cao một chút thì cần một triệu điểm cống hiến trở lên, có một số Huyền tiên vô số năm cũng rất khó khăn

tích góp từng tí một mới được nhiều điểm cống hiến như vậy.

Đối với câu hỏi của Diệp Mặc, Hàng ca biết gì là nói hết ra không giấu diếm.

Diệp Mặc nghĩ thầm, trên người hắn có nhiều Thái Ất đan như vậy, nếu như đều đem ra đi bán đấu giá, há chẳng phải đảo mắt cái là sắp sửa phát tài sao? Nhưng ý nghĩ này lập tức liền bị hắn ném đi, Thái Ất đan thuộc về tài nguyên của môn phái. Một khi xuất hiện nhiều Thái Ất đan như vậy, nhất định sẽ có người đi điều tra, hắn chỉ là một Huyền tiên trung kỳ, còn chưa bằng một cái đầu ngón tay của Đại La Tiên người ta nữa.

- Hàng huynh, ta còn một vấn đề xin chỉ giáo một chút, ở đâu mới là nơi có tương đối nhiều Tiên Ma yêu cấp bốn?

Lần thứ nhất Diệp Mặc hỏi vấn đề này, đối phương có lòng tốt đã bảo hắn rời khỏi thảo nguyên Bình Phiêu, bây giờ Diệp Mặc lại hỏi vấn đề này lần nữa.

Nhưng lần này Hàng ca ở trước mặt đây lại không dám chậm trễ chút nào, y vội vàng lấy một miếng ngọc giản ra đưa cho Diệp Mặc nói:

- Ngọc giản này vẽ màu xanh lam, đều là chỗ của Tiên Ma yêu cấp bốn và cấp năm, còn nữa những chỗ được vẽ bằng màu đỏ trong ngọc giản nhất định không thể đi vào.

Y rốt cuộc cũng hiểu vì sao Diệp Mặc muốn hỏi y về nơi mà Tiên Ma yêu cấp bốn thường xuyên qua lại, đối phương lợi hại như thế, há có thể thèm để ý đến Tiên Ma yêu cấp ba thông thường? Đồng thời y cũng đã hiểu rõ tại sao Diệp Mặc lại xuất hiện ở chỗ sâu trong thảo nguyên Bình Phiêu, mà lại bình yên vô sự. Với bản lãnh như này của Diệp Mặc, có vấn đề mới là lạ.

- Vì sao không thể đi?

Diệp Mặc nhận lấy miếng ngọc giản nghi ngờ hỏi.

- Bởi vì nơi được kí hiệu màu đỏ đều là sào huyệt của Tiên Ma yêu, một khi tiến vào, sẽ không còn mạng.

Hàng ca vội vàng trả lời.

Diệp Mặc giật mình, lúc trước, khi hắn lấy được Độ Ly Thiên Quả, chẳng phải là gặp phải vô số Tiên Ma yêu đấy ưh, khẳng định là những tiên nhân kia kích động vào hang ổ của Tiên Ma yêu.

Nhưng nơi được kí hiệu màu đỏ này, chắc hẳn chính là hang ổ của Tiên Ma yêu rồi, sau khi Diệp Mặc hiểu rõ điểm này, ngược lại càng thêm mong đợi. Lúc trước hắn tìm được Độ Ly Thiên Quả ở một trong những hang ổ của Tiên Ma yêu, vậy những nơi được kí hiệu màu đỏ này có phải là cũng có thiên tài địa bảo gì đó hay không?

- Đã như vậy, các vị xin cáo từ.

Diệp Mặc nói xong liền muốn rời đi.

- Mạc huynh, đợi đã...

Tiên nữ áo đỏ kia lại gọi Diệp Mặc lại.

Diệp Mặc vừa nhìn tiên nữ áo đỏ này, lập tức liền biết cô muốn nói cái gì, không đợi cô hỏi ra, đã chủ động nói:

- Bạn của tôi bây giờ rất an toàn, cảm ơn sự quan tâm của cô.

Nói xong, Diệp Mặc không để ý tới tiên nữ áo đỏ này nữa, đạp trên Tử Đao, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

- Đây chắc hẳn là một tiền bối Đại Ất Tiên?

Gã Huyền tiên hậu kỳ mới nãy còn đánh nhau sống chết với Hàng ca kia, nhìn chằm chằm nơi Diệp Mặc biến mất, có chút kiêng dè hỏi một câu.

- Tôi không rõ lắm, nhưng tôi đã nhìn thấy hắn chỉ một chiêu đã giết

một Huyền Tiên tu vi tương đương với tôi.

Hàng ca lắc đầu.

- Lợi hại vậy sao?

Bốn gã Huyền tiên đối diện cuối cùng đã hiểu, vì sao Đại Ất Tiên kia có thể chủ động lấy điểm cống hiến ra, sau đó ỉu xìu mà đi, cũng không dám đối địch với Diệp Mặc nữa.

...

Tốc độ Diệp Mặc rất nhanh, hắn đã lấy được tấm ngọc giản này của Hàng ca rồi thì cũng không phải chạy lung tung khắp nơi như trước đây nữa rồi. Bây giờ hắn có nhắm vào nơi mà Tiên Ma Yêu tụ tập, nói không chừng còn có thể lấy được một vài thứ tốt tương tự như Độ Ly Thiên Quả.

Không giống với những tiên nhân khác, hắn có biện pháp quần sát Tiên Ma yêu. Một khi tìm được một hang ổ của Tiên Ma yêu cấp ba cấp bốn, chỉ cần không có Tiên Ma yêu cấp năm, hắn có thể điên cuồng thu thập yêu hạch đổi lấy điểm cống hiến.

Diệp Mặc không có hứng thú đối với những nơi kí hiệu bằng màu xanh lam kia, bất kể là Tiên Ma yêu cấp bốn hay là Tiên Ma yêu cấp năm đều không phải là dễ đối phó đâu. Tiên Ma yêu cấp bốn còn khá tốt, một khi là Tiên Ma yêu cấp năm, nói không chừng hắn còn không thể toàn thân trở ra. Với hắn mà nói tất cả đều là Tiên Ma yêu cấp ba là tốt nhất, càng nhiều càng tốt.

Cho nên mục tiêu của hắn là những chỗ kí hiệu màu đỏ trên ngọc giản.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1657

Bị Ám Toán

Diệp Mặc đứng ở một chỗ trước Hồng Lâm, thần thức quét vào. Nơi này chính là nơi kí hiệu màu đỏ trên ngọc giản, hơn nữa còn đánh dấu bằng ba vòng tròn đỏ biểu thị ở đây Tiên Ma Yêu đông như kiến cỏ, là cấm địa của tiên nhân.

Sở dĩ Diệp Mặc đứng ở chỗ này, không phải là hắn cố ý muốn tới, mà là khoảng cách tới chỗ này gần hắn nhấ t- tại nơi cực ít rừng cây ở thảo nguyên Bình Phiêu, mà nơi này chính là một mảng, chẳng những là một mảng rừng cây, còn là rừng cây màu đỏ mà thần thức không thể quét vào được.

Kiểm tra địa hình chung quanh một chút, Diệp Mặc không do dự, trực tiếp tiến vào Hồng Lâm. Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, một khi phát hiện Tiên Ma yêu ở đây không phải là thứ hắn có thể đối địch được, hắn lập tức liền rút lui.

Bên ngoài Hồng Lâm chỉ có lẻ tẻ một ít Tiên Ma yêu cấp hai, cùng với Diệp Mặc càng lúc càng vào sâu, Tiên Ma yêu cũng càng ngày càng nhiều.

Một nén nhang sau, Diệp Mặc ngừng lại. Tại đây còn xa lắm mới đến được chỗ sâu trong Hồng Lâm, thậm chí vẫn còn là ở bên ngoài Hồng Lâm, đã có Tiên Ma yêu đông đúc nghìn nghịt nhào tới, nếu như muốn tới chỗ sâu trong Hồng Lâm, vậy sẽ có bao nhiêu đây?

Cũng may những Tiên Ma yêu này đều là cấp hai và cấp ba, không trông thấy cấp bốn, nếu như đều là Tiên Ma yêu cấp bốn, Diệp Mặc sẽ không chút do dự rút lui. Vây quanh đã có hơn chục ngàn, hơn nữa Tiên Ma yêu không ngừng xông vào trong thần thức căn bản không biết rõ là có bao nhiêu. Nếu

như là cấp bốn, hắn không có năng lực ngăn trở.

Chỉ là khoảng thời gian vài hơi thở, Diệp Mặc đã hoàn toàn rơi vào trong vòng vây của Tiên Ma yêu, vô số ma đao, dây thừng ma khí và còn một vài thanh âm uh uh... hoàn toàn bao phủ lấy hắn.

Sau khi đã xác nhận ở đây không trông thấy một con Tiên Ma yêu cấp bốn nào, Diệp Mặc lập tức phóng Thiên Hỏa cửu dương ra.

Hai vầng thái dương màu tím phóng ra, đám Tiên Ma yêu đông nghịt lúc nhúc kia bắt đầu tan rã dưới Thiên hỏa cửu dương. Khe hở Tiên Ma yêu bị Thiên Hỏa cửu dương tiêu diệt rất nhanh lại có Tiên Ma Yêu lấp vào, đám Tiên Ma yêu này giống như là không biết sống chết, không biết mệt mỏi mà không ngừng phóng tới phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại thoáng thở phào nhẹ nhõm, hai vầng thái dương so với bốn vầng thì ít tiêu hao thần thức hơn rất nhiều, hơn nữa ở đây không trông thấy có Tiên Ma yêu cấp bốn, hai vầng thái dương ngược lại là rất vừa vặn.

Cùng với Tiên Ma yêu càng lúc càng nhiều, yêu hạch chồng chất chung quanh Diệp Mặc cũng càng ngày càng nhiều, lúc này Diệp Mặc đã chẳng còn sức đâu mà đi thu thập đống yêu hạch đó rồi.

Cho dù là hai vầng thái dương ít tiêu hao thần thức hơn một chút. Nhưng tiêu hao như vậy, hắn vẫn không chịu nổi.

Chân Băng Du ở bên trong Phi Tuyết Châu đã thấy rõ ràng là toàn bộ tinh lực của Diệp Mặc đều lấy hết ra để đối phó với Tiên Ma yêu. Cô vội vàng từ trong Phi Tuyết Châu đi ra, bắt đầu trợ giúp Diệp Mặc thu thập yêu hạch. Bằng không thì thời gian kéo dài, toàn bộ đống yêu hạch cấp hai kia sẽ bị tan chảy hết mất.

Thấy Chân Băng Du ra giúp đỡ, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, nuốt hai viên 'Song thần đan'. Đồng thời trong lòng cũng biết rõ, cứ tiếp tục như vậy căn bản là không xong. Dù là không có Tiên Ma yêu cấp bốn tới, hắn cũng

không kiên trì nổi.

Sau khi tỏ ý cho Chân Băng Du biết là cứ yên tâm thu thập yêu hạch, Diệp Mặc cũng ném ngọc bài cống hiến của mình cho Chân Băng Du, đồng thời lấy 'Thần niệm cửu chuyển' ra. Thần thức chủ yếu là tiêu hao vào Thiên Hỏa cửu dương, nếu như Thần Niệm Cửu Chuyển có thể khiến cho hắn duy trì được thần thức không bị tiêu hao, hoặc là tiêu hao ít thôi, thì ở những nơi như thế này, nói không chừng thật đúng là có thể thu tập được số điểm cống hiến mà mình cần.

Thần niệm nhất chuyển Hóa Nhận, người có dao khôn cùng, chém thần thức của địch, tung hoành không giới hạn... Thần niệm nhị chuyển Toái Thần, chặt đứt thức hải... Tam chuyển Vực Sinh. Tứ chuyển Dung Thuật, ngũ chuyển Giới Thành, quay về nhất chuyển...

Thần niệm đệ nhị chuyển Toái Thần, có thể chặt đứt thần thức vươn ra ngoài của người khác, người tu luyện tới cực hạn thậm chí có thể làm vỡ vụn thức hải của người khác. Thần niệm đệ tam chuyển Vực Sinh, có thể hình thành khu vực thần thức của riêng mình, điểm mạnh là có thể hoàn toàn trói chặt đối thủ. Thần niệm đệ tứ chuyển Dung Thuật, có thể đem pháp thuật mạnh nhất của chính mình dung hợp vào trong thần thức, không đơn thuần chỉ là thần thức Hóa Nhận, cho dù là Hỏa Hệ Băng Hệ của mình bất kỳ pháp thuật gì cũng đều có thể thông qua thần thức mà có thể phát ra trong nháy mắt. . .

Có thể nói một khi tu luyện đến đệ tứ chuyển, quả thực là có thể dùng tu vi Đại tiên của mình để chém chết Tiên Vương rồi. Chỉ có điều Thần Niệm Cửu Chuyển này đã bị tàn phá, chỉ có phương pháp tu luyện trước tứ chuyển thôi, nhưng cái này đối với Diệp Mặc mà nói, hoàn toàn chẳng ảnh hưởng gì. Có loại công pháp tu luyện Thể hệ hoàn chỉnh này rồi, hắn có thể thông qua 'Tam sinh quyết' của mình mà từ từ diễn sinh ra công pháp tiếp theo sau Lúc này Diệp Mặc mới biết cái mà lúc trước mình đã suy đoán ra, tưởng đúng nhưng thực ra là sai. Thần thức vực thần Niệm Đệ Nhị Chuyển đơn giản mà hắn tu luyện không đâu vào đâu cả, đã chẳng có uy lực gì lớn, lại càng không

có trình tự rõ ràng. Tuy hắn có 'Tam sinh quyết', nhưng dù sao thì cũng không có ai chỉ dẫn, cũng không có bất kỳ gợi ý nào, nên mới tạo ra cái giống thật nhưng lại là giả này.

Những công pháp kia, cái nào không phải tu luyện vô số năm, từ từ tích lũy vô số năng lượng thật lớn? Cho dù là 'Tam sinh quyết' của hắn, đó cũng là nhờ ấp ủ vô số năm trong Hỗn độn mới có được, đó chính là công pháp do Diệp Mặc hắn sáng tạo ra.

Về phần thần thức đệ ngũ chuyển - Giới Thành càng có khả năng hình thành thế giới thức hải của riêng mình, Diệp Mặc đoán chừng ở Giác Hồn Vực trong Hỗn Độn Tinh Vực, chắc hẳn chính là thế giới thức hải của Tiên Đế Vô Song. Bởi vậy có thể thấy được, tên Mộ Vô Song kia chẳng những có công pháp thần thức, hơn nữa ít nhất là đã tu luyện đến đệ ngũ chuyển.

Diệp Mặc dần dần đắm chìm vào trong Thần niệm cửu chuyển, 'Tử Nhãn thần hồn thiết cát' do tự hắn suy đoán ra tuy giống như thật nhưng lại là đồ giả, nhưng cũng không phải là không đúng tý nào, ít nhất đệ nhất chuyển hắn suy đoán hoàn toàn chính xác.

Cho nên đệ nhất chuyển Hóa Nhận của Thần niệm cửu chuyển này, hắn căn bản là không cần tu luyện nữa, mà nhảy thẳng đến đệ nhị chuyển Toái Thần. Nhị chuyển Toái Thần, khi chính thức tu luyện thì lại không phải là quá khó, nhưng muốn tu luyện đến trình độ cao siêu, thậm chí cần tới vô số cái ngàn ngàn năm, cũng không chắc chắn có thể thành công.

Nhị chuyển Toái thần sơ bộ chính là chặt đứt phần thần thức vươn ra ngoài của người khác, cái này vô cùng quan trọng trong khi chiến đấu. Tu luyện tới cực hạn, thậm chí có thể vặn nát thần thức của đối thủ, khiến cho đối thủ hoàn toàn không có năng lực chống lại.

Ban đầu khi Diệp Mặc khai triển 'Tử Nhãn thần hồn thiết cát', cũng có thể chặt đứt thần thức của người khác, nhưng uy lực của cái đó kém hơn rất nhiều, thay vì nói là chặt đứt, còn không bằng nói là làm nhiễu. Chỉ đối với người có thần thức thấp hơn hắn mới có một chút tác dụng, một khi thần

thức tương đương với hắn, hắn thậm chí còn không dám làm như vậy, bởi vì có thể sẽ bị cắn trả lại.

Mà Thần niệm cửu chuyển lại hoàn toàn không như vậy, nếu như một người chỉ có công pháp có thể đối địch mà tu vi thì thấp hơn mình, vậy thì công pháp này đã mất đi ý nghĩa rồi. Tử Nhãn thần hồn thiết cát chính là một công pháp bị mất đi ý nghĩa, đối với Diệp Mặc mà nói, sở dĩ hắn có thể dùng công pháp này để chiến đấu, không phải là vì công pháp này lợi hại, mà là thần thức của hắn quá mức mạnh mẽ thôi.

Cái quan trọng hơn ở Thần niệm cửu chuyển vẫn không phải là nằm ở chỗ này, mà là Thần niệm cửu chuyển cung cấp phương hướng tu luyện thần thức. Giống như đệ nhị chuyển Toái Thần, đây chỉ là vận dụng, nhưng muốn đạt đến cảnh giới Toái thần này, lại cần phải tu luyện thần thức của mình, nâng cao độ mạnh cho thần thức của mình. trước đây Diệp Mặc không có cách nào, mà Thần niệm cửu chuyển giống như một công pháp hoàn chỉnh, cung cấp phương pháp tu luyện thần thức.

Phương pháp tu luyện thần thức mới là cái mà Diệp Mặc coi trọng nhất. Cho dù là không vận dụng Thần niệm cửu chuyển, chỉ cần có phương pháp tu luyện thần thức, Diệp Mặc cũng tin là, hắn hoàn toàn có thể dựa vào 'Tam sinh quyết' để suy ra một bộ công pháp thần thức mới.

Ban đầu nếu thời gian dư dả, Diệp Mặc chỉ nhìn qua công pháp này một chút, sau đó bắt đầu suy diễn ra Thần niệm cửu chuyển của mình, chỉ có thể chiếu theo phần trước này để tu luyện trước đã rồi nói sau. Còn suy diễn phần sau thì đợi hắn có thêm thời gian rồi từ từ suy diễn.

Tiên Ma yêu không ngừng đánh về phía Diệp Mặc, mà hai vầng thái dương của Diệp Mặc không thấy yếu đi chút nào, bảo hộ hắn và Chân Băng Du ở bên trong, đám Tiên Ma Yêu lao vào trong Thiên Hỏa cửu dương kia không ngừng rơi xuống yêu hạch. Mà Chân Băng Du không ngừng thu thập yêu hạch, Diệp Mặc thì dần dần tiến vào cảnh giới vong ngã.

Thần thức của Diệp Mặc vốn vô cùng mạnh mẽ không gì bằng, bây giờ

lại có được Thần niệm cửu chuyển, càng như cá gặp nước. Hắn bởi vì không có thời gian suy diễn ra Thần niệm cửu chuyển của riêng mình, khi luyện đệ nhị chuyển, hắn trực tiếp dựa theo phương pháp của Thần niệm cửu chuyển đệ nhị chuyển trên ngọc giản để tôi luyện thần thức của mình.

Nhưng Chân Băng Du lại biết thái dương của Diệp Mặc kia tuy lợi hại, nhưng không thể kiên trì được bao lâu, nhưng bây giờ cô phát hiện từng ngày một trôi qua rồi mà hai vầng Thái Dương đang giết chóc Tiên Ma Yêu vẫn cứ treo lơ lửng trong không trung. Mà Diệp Mặc lại hoàn toàn không hề hay biết, lúc mới bắt đầu hắn còn nuốt đan dược tu luyện, đến lúc sau thì hắn chỉ biết tu luyện, ngay cả đan dược cũng không cần dùng nữa rồi.

Khi Tiên Ma Yêu trở nên nhiều hơn, thái dương của Diệp Mặc biến thành phạm vi lớn hơn một chút, khi Tiên Ma Yêu ít đi, Diệp Mặc hình như là tự cảm thấy mà biến phạm vi Thiên Hỏa của mình nhỏ lại.

Khoảng thời gian đầu tiên, Chân Băng Du còn kính nể thần thức mạnh mẽ của Diệp Mặc, không ngờ lại có thể khống chế Thiên Hỏa cửu dương trong một khoảng thời gian dài như vậy, nhưng hơn một tháng sau, Chân Băng Du cảm giác không đúng.

Diệp Mặc giống như là đã mất đi tri giác, chỉ đờ đẫn khống chế thái dương tiêu diệt Tiên Ma yêu. Dường như đang tu luyện theo bản năng, không có bất kỳ cảm xúc gì, cũng không cho cô cái loại cảm giác như lúc trước nữa.

Càng làm cho Chân Băng Du kinh hoảng là, làn da của Diệp Mặc bắt đầu ửng đỏ, hơn nữa còn mang theo hàn khí nhè nhẹ. Nhưng cái mà hắn phóng ra rõ ràng là Thiên Hỏa chí dương, điều này làm cho Chân Băng Du có chút bất an.

- Diệp Sư Đệ. . . Cậu không sao chứ?

Chân Băng Du gọi một tiếng, ánh mắt Diệp Mặc có chút thay đổi, nhưng lại hoàn toàn không động đậy.

Cho dù là có ngốc hơn nữa thì Chân Băng Du cũng biết là Diệp Mặc có vấn đề rồi, cô cũng không lo thu thập yêu hạch nữa, mà tập hợp tất cả thần thức và sức lực lại hét to một tiếng bên tai Diệp Mặc,

- Diệp Mặc. . .

Diệp Mặc toàn thân run lên, điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi màu tím, sắc mặt thoáng cái liền trở nên trắng bệch như tuyết.

- Khốn kiếp...

Diệp Mặc lập tức liền tỉnh táo lại, đầu tiên liền thu Thiên Hỏa cửu dương lại, mắng một câu rồi đồng thời phóng Tử Đao ra, nói:

- Chúng ta đi...

Chân Băng Du thấy thế lập tức liền biết Diệp Mặc xảy ra chuyện rồi, cô không chút do dự tiến vào bên trong Phi Tuyết Châu, Tử Đao của Diệp Mặc tung ra một dải ánh sáng màu tím, sau khi thanh lý sạch đám Tiên Ma Yêu trước mặt, lập tức liền thi triển Độn thuật, một tia sáng nhạt xẹt qua, Diệp Mặc biến mất không thấy bóng dáng.

Nếu như không phải trên mặt đất vẫn còn mấy chục ngàn viên yêu hạch của Tiên Ma Yêu, chẳng ai dám tin là ở đây có người đã giết Tiên Ma Yêu hơn một tháng.

...

Sau khi Diệp Mặc thoát khỏi Hồng Lâm, chỉ bay trong khoảng thời gian hai nén nhang đã dừng lại, lại tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi màu tím đen, đồng thời tìm được một nơi thi triển thuật độn thổ.

Tuy nhiên Diệp Mặc biết rõ ở đây cực kỳ nguy hiểm, nhưng ngoại trừ làm như thế này ra hắn không có cách nào khác. Sau khi tiến vào trong lòng đất, Diệp Mặc lần đầu tiên bố trí một trận pháp ẩn náu, sau đó tiến vào Phi Tuyết Châu.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Chân Băng Du trông thấy Diệp Mặc thần sắc uể oải, hơi thở hơi yếu đi vào, lập tức khẩn trương hỏi.

- Tôi bị thằng khốn kiếp kia ám toán, cám ơn cô đã cứu tôi, bây giờ tôi phải trị thương, cô đừng nói chuyện với tôi.

Diệp Mặc nói xong lập tức đi vào chỗ tu luyện lúc trước của hắn, bố trí một trận pháp ẩn náu, trước tiên tiến vào Thế giới trang vàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1658

Thứ Hạng Tăng Vọt

Thanh Mạt tiên thành có thể trở thành một trong mười đại tiên thành của Tông Phiêu Thiên, không phải là vì sự rộng lớn của Thanh Mạt tiên thành, cũng không phải là vì sự náo nhiệt của Thanh Mạt tiên thành, mà là vì Thanh Lôi sơn.

Thanh Lôi sơn mặc dù chỉ là một ngọn núi, bình thường thì cũng không có ai tiến vào cả, chỉ có thời điểm khi Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra, thì Truyền tống trận tới Thanh Lôi sơn ở Thanh Mạt tiên thành mới tự động được mở ra. Chính là vì Thanh Lôi Tiên tuyền, cho nên Thanh Lôi sơn mới nổi danh như vậy. Thanh Lôi Tiên tuyền chỉ là Tiên tuyền thượng phẩm thông thường, nhưng phẩm chất lại cực kỳ tốt, đối với việc tu luyện và đột phá cảnh giới của tiên nhân đều có tác dụng tốt hơn nhiều so với những tài nguyên khác.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là cứ mỗi một ngàn năm thì Thanh Lôi Tiên tuyền mới mở ra một lần, mỗi lần mở ra cũng chỉ có 100 người có thể tiến vào mà thôi. Tông Phiêu Thiên vì muốn ban thưởng cho những người chém giết Tiên Ma Yêu, cho nên cho phép các tiên nhân lọt vào top 50 người đứng đầu trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên Tiên, và top 50 người đứng đầu bảng xếp hạng điểm cống hiến Đại Tiên được tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền để tu luyện.

Rất nhiều tiên nhân vì muốn có cơ hội tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền tu luyện, cho nên cũng dám liều mạng tiến vào nơi Tiên Ma Yêu tụ tập để chém giết. Những tiên nhân này không chỉ có người của Tông Phiêu Thiên, mà ngay cả những Thiên Vực khác cũng cố ý tới để giết Tiên Ma Yêu lấy điểm cống hiến.

Nhưng điểm cống hiến này là thứ rất khó kiếm, phải tích góp từng tý một, nếu như cứ một mực không sử dụng, thì trong một ngàn năm tích góp được vài chục triệu điểm cống hiến cũng không phải là khó. Khó khăn chính là bản thân các tiên nhân cũng cần phải tu luyện, mỗi lần đi săn Tiên Ma Yêu cũng đều cần mua sắm các loại tiên đan, pháp bảo, bùa chú các loại…

Nếu như là vận khí không tốt, chẳng những là không tích góp được chút điểm cống hiến nào, thậm chí còn không đủ để tiêu dùng, cũng có thể sẽ phải bỏ mạng lại. Cho dù là một số tiên nhân có thực lực cường hãn đi săn Tiên Ma Yêu, để dành được một chút điểm cống hiến, nhưng cũng cần phải mua sắm vật dụng cho mình để tăng thực lực lên. Chỉ có thực lực tăng lên, thì mới có thể có cơ hội kiếm được càng nhiều điểm cống hiến. Hiện tại chính là thời điểm đó, nên rất đông tiên nhân đều đã tụ hội tại Thanh Mạt tiên thành. Bởi vì khi mà Thanh Lôi sơn mở ra, ngoại trừ 100 người được phép tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền để tu luyện ra, thì 1000 người có tên trên bảng xếp hạng cũng sẽ được tiến vào Thanh Lôi sơn. Chỉ là những người này không thể nào tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền để tu luyện, chỉ có thể ở trên Thanh Lôi sơn tìm kiếm tiên linh thảo mà thôi.

Tuy Thanh Lôi sơn mỗi một ngàn năm mới mở ra một lần, nhưng tiên linh thảo trên Thanh Lôi sơn lại rất nhiều, hơn nữa còn có rất nhiều tiên linh thảo cao cấp.

Lúc này ở trong một tiên tức lâu tại Thanh Mạt tiên thành, có mấy tiên nhân đang tụ tập lại cùng chúc mừng một tên Huyền Tiên mặt trắng.

- Chính Hồng đại ca, chúc mừng anh đã tiến vào top 50 bảng xếp hạng điểm cống hiến. Lần này anh tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền, khẳng định là có thể thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi. Về sau chúng tôi cần Chính Hồng đại ca chiếu cố nhiều hơn rồi.

Một vị nữ tiên cực kỳ kiều mỵ bưng một chén rượu rồi bước lên nói.

Cô gái này sau khi nói xong, thì mấy tên tiên nhân khác ở bên cạnh cũng đều bưng chén rượu lên chúc mừng.

Tên Huyền Tiên mặt trắng cười ha hả một tiếng:

- Nếu quả thật có thể tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền và thăng cấp Đại Ất Tiên. Thi Lý Chính Hồng tôi tuyệt đối sẽ không quên các vị. Nhưng còn một tháng nữa thì Thanh Lôi Tiên tuyền mới mở ra, còn không biết có người nào có thể vượt qua tôi hay không, bây giờ còn chưa thể nói trước được.

- Ha ha, điều này tuyệt đối không có khả năng. Chính Hồng huynh phải biết rằng, Thanh Mạt tiên thành đã quy định rồi, trong vòng ba tháng trước khi Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra, thì chỉ có việc chém giết Tiên Ma Yêu săn lấy yêu hạch mới có thể gia tăng điểm cống hiến cho mình. Nếu như người khác tặng, hoặc là thông qua cách khác để có được điểm cống hiến, thì đều không có tác dụng. Nhưng điểm cống hiến đó chỉ có tác dụng duy nhất là mua sắm vật dụng mà thôi, không thể lấy nó làm tư cách tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền được. Mà lúc này cách thời gian Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra chỉ còn có một tháng, có thể nói rằng top 50 là đã được định trước rồi.

Một tên Huyền Tiên râu dài liền cười ha hả nói.

Lý Chính Hồng hiển nhiên cũng biết vấn đề này. Tông Phiêu Thiên cùng Thanh Mạt tiên thành vì muốn bảo đảm sự công bằng cho những người tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền tu luyện, nên mới cố ý thêm vào điều kiện đó. Trước khi Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra ba tháng, thì chỉ có săn giết yêu hạch của Tiên Ma Yêu mới được tính là điểm cống hiến hợp lệ, còn các loại hình thức mua sắn hay gì đó, thì toàn bộ đều không được tính.

Trên thực tế thì vẫn có người gian lận, nhưng nó rất khó có thể làm nên chuyện. Vì muốn ăn gian, thì phải có rất nhiều Tiên tinh.

Lý Chính Hồng gật đầu, trong mắt mang theo sự vui vẻ:

- Tuy là như vậy, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Vị nữ tiên kia cười khanh khách một tiếng:

- Chính Hồng đại ca đã quá cẩn thận rồi, hiện tại số điểm cống hiến của

anh là 9 triệu bốn trăm, còn tên thứ 51 là tám triệu tám trăm. Tuy rằng anh cũng kém hơn tên xếp thứ 49 rất nhiều, nhưng nếu so với tên thứ 51 thì hơn rất nhiều. Cho dù là một Đại La Tiên thì cũng không thể nào trong một tháng săn giết yêu hạch của Tiên Ma Yêu tương đương với cả triệu điểm cống hiến được phải không?

- Tôi cảm thấy Chính Hồng đại ca nói có lý đấy. Thanh Mạt tiên thành cũng có yêu hạch được bán ra, một khi có người đi mua yêu hạch, thì vẫn có thể có chút nguy cơ. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cho dù là có người mua yêu hạch, tạm thời vượt qua Chính Hồng đại ca thì cũng chỉ là uổng công mà thôi. Chính Hồng đại ca của chúng ta chính là người thiếu chút nữa đã được tiến vào trong Huyền bảng cao thủ rồi, cho nên một ít điểm cống hiến đó, thì Chính Hồng đại ca chỉ cần đi giết thêm vài Tiên Ma Yêu là đã đủ rồi.

Lại có một tên Huyền Tiên da đen đứng lên nói.

Vị nữ tiên kia lắc đầu:

- Nói thì nói vậy, nhưng hiện tại thời gian để đi săn Tiên Ma Yêu đã không đủ rồi, cái đó không có quan hệ tới năng lực.

Lúc này tên Huyền Tiên râu dài lại mỉm cười:

- Có năng lực mua sắm yêu hạch thì đã sớm mua rồi, tên cũng đã có trong top 50. Thời điểm hiện tại thì chắc chắn giá của Tiên Ma yêu hạch đã tăng lên gấp mấy lần, ai mà có thể có nhiều Tiên tinh như vậy đi mua yêu hạch chứ…

Tên Huyền Tiên này còn chưa nói dứt lời, thì bộ mặt trắng cuả Lý Chính Hồng đã biến đổi rồi.

- Chính Hồng đại ca, chuyện gì xảy ra?

Thấy Lý Chính Hồng biến sắc, thì mấy tên tiên nhân vừa chúc mừng y đều chú ý tới, lập tức cũng thấy ánh mắt của Lý Chính Hồng đang nhìn chằm chằm vào ‘Bảng xếp hạng’ trong tiên tức lâu.

Bảng xếp hạng điểm cống hiến ở Tông Phiêu Thiên rất quan trọng, chứ đứng nói là ở chính Thanh Mạt tiên thành này. Cho dù là tiên tức lâu bình thường nhất, cũng đều có bảng xếp hạng.

- Không đúng, bảng xếp hạng có biến hóa, các ngươi nhìn bảng xếp hạng xem, cái tên gọi là Mạc Ảnh đấy…

Tên Huyền Tiên da đen kia chợt kêu lên.

Vị nữ tiên kia cũng khiếp sợ nhìn chằm chằm vào bảng xếp hạng, lúc này điểm cống hiến của một người tên là Mạc Ảnh đang không ngừng tăng lên, chỉ từ hơn bốn triệu, lúc này đã tăng lên đến hơn sáu triệu, mấu chốt là số điểm cống hiến đó vẫn không hề có dấu hiệu ngừng lại. Dựa theo xu thế này, thì việc số điểm cống hiến đó vượt qua mười triệu chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Chỉ cần vượt qua mười triệu, thì chắc chắn Lý Chính Hồng sẽ bị tuột khỏi top 50.

- Chuyện gì xảy ra?

Vài tên Huyền Tiên liếc mắt nhìn nhau, còn Lý Chính Hồng mới vừa rồi còn cười nhẹ nhàng, lúc này đã trở nên rất khó coi.

Thấy sắc mặt Lý Chính Hồng khẩn trương nhìn chằm chằm vào bảng xếp hạng, thì những người còn lại đều không dám nói nữa, cũng đều nhìn chằm chằm vào cái tên Mạc Ảnh kia.

Chỉ trong thời gian ngắn, thì điểm cống hiến của Mạc Ảnh đã đạt tới mức chín triệu rồi. Có thể nói, chỉ cần hơn mười lần hơi thở nữa, là Mạc Ảnh sẽ lọt vào trong top 50, còn Lý Chính Hồng thì sẽ rớt xuống vị trí 51, và sẽ không còn cơ hội nữa.

…

- Ồ, có chút ý tứ.

Trông một cái tiên tức lâu khác, một tên Huyền Tiên viên mãn khác cũng đang nhìn vào cái tên Mạc Ảnh trên bảng xếp hạng kia.

- Tên kia không phải là đang gian lận đấy chứ? Mua nhiều yêu hạch như vậy sao?

Một vị nữ tiên cực đẹp bên cạnh y thấy tên của Mạc Ảnh tiến lên nhanh như vậy, thì liền nghi hoặc hỏi lên.

Tên Huyền Tiên viên mãn kia mặc một bộ đồ mầu lam, tướng mạo oai hùng bất phàm, sau lưng là một thanh trường kiếm, càng làm cho khí tức oai hùng được gia tăng thêm.

- Gian lận… Hắc hắc, cho dù là giạn lận thì có thể mua được nhiều yêu hạch như vậy, chắc chắn cũng không phải hạng người đơn giản.

Tên Huyền Tiên áo lam liền cười một tiếng.

- Từ sư huynh, nếu như hắn cứ tiếp tục như vậy, liệu có thể đến vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng, thậm chí vượt qua mặt anh không?

Vị nữ tiên mỹ mạo kia lo lắng hỏi một câu.

Tên Huyền Tiên áo lam tên gọi Từ Ki này khinh thường cười:

- Cho dù hắn là đệ nhất thì thế nào? Loại người thông qua thủ đoạn này, thì Từ Ki tôi không thèm để hắn trong mắt.

Vị nữ tiên kia nhẹ gật đầu rồi cười nói:

- Đó là đương nhiên, sư huynh dù sao cũng là nhân vật nằm trong top 10 Huyền bảng cao thủ của Tông Phiêu Thiên. Nếu như không phải là vì Thanh Lôi Tiên tuyền, thì sư huynh đã sớm thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi.

Từ Ki cũng không hề vui vẻ khi được người đẹp khen nịnh, mà ngược lại lại lộ ra vẻ tiếc nuối:

- Thanh Lôi Tiên tuyền chỉ có những người có chỗ dựa không lớn như chúng ta mới đi cạnh tranh mà thôi, một số người có nội tình vững chắc, căn bản là không thèm để Thanh Lôi Tiên tuyền này vào trong mắt.

- Sư huynh, không cần phải gấp gáp, chờ sau khi anh vào Thanh Lôi Tiên tuyền, thì anh có thể lại lần nữa đi đến các vùng rộng lớn hơn mà vủng vẫy. Em tin tưởng với bản lĩnh của sư huynh, thì tuyệt đối sẽ không chỉ dừng lại ở Trung Thiên Vực này. Một ngày nào đó, sư huynh có thể vượt qua hư không, tiến đến 'Mười một Thượng Thiên Vực'.

Vị nữ tiên xinh đẹp kia nói một cách khẳng định.

Trong mắt Từ Ki lộ ra sự kiên định, sau đó nhẹ gật đầu với vị nữ tiến kia:

- Cám ơn em, Yên Nhi sư muội. Lọt vào top 10 Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên quả thực không tính là gì, cho dù là ở ngay 'Mười một Trung Thiên Vực' này cũng không thể nở mày nở mặt được, chỉ có tiến lên vùng rộng lớn hơn, thì mới có cơ hội tìm kiếm đại đạo cho mình.

Ánh mắt vị nữ tiên kia lúc này liền lóe lên một tia lơ đãng ảm đạm, bất quá liền nhanh chóng mừng rỡ nói:

- Sư huynh, anh khẳng định là sẽ làm được.

…

Lúc này Lý Chính Hồng vẫn đang nhìn vào cái tên Mạc Ảnh đang không ngừng vượt lên trên bảng xếp hạng, nắm tay siết chặt lại. Y thật sự không cam lòng, vì lần cơ hội tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền này, y đã tích góp từng chút một trong mấy trăm năm, kết quả là tới thời khắc cuối cùng, y lại bị người khác cướp đi cơ hội.

- Hắn vẫn đang tăng lên…

Vi nữ tiên kia nhìn chằm chằm vào cái tên Mạc Ảnh đã trèo lên tới vị trí

thứ 43 trên bảng xếp hạng, lập tức rung động mà thốt lên.

Tên Huyền Tiên râu dài cũng nhíu mày:

- Tên này rốt cuộc là từ đâu chui ra? Mua nhiều yêu hạch như vậy, thì cần phải có bao nhiêu Tiên tinh?

- Lý Chính Hồng ta ngược lại muốn biết cái tên Mạc Ảnh thoáng một cái đã vượt qua ta này rốt cuộc là thần tiên nơi nào?

Sắc mặt Lý Chính Hồng lúc này đã tái nhợt, chén ngọc trong tay y đã bị y biến thanh hư vô rồi.

…

Chân Băng Du thì lại không biết hành động của cô sẽ khiến cho người khác phẫn hận như vậy, mà cho dù là biết, thì cô cũng chẳng có gì phải do dự cả.

Diệp Mặc đã bế quan mấy tháng rồi, lúc này cô mới nhớ tới việc đem yêu hạch trong nhẫn trữ vật cho vào trong thẻ bài điểm cống hiến của hắn. Lúc trước là vì Diệp Mặc giết Tiên Ma Yêu quá nhanh, khiến cho cô không thể kịp đưa vào trong thẻ bài điểm cống hiến, chỉ có thể đưa vào trong nhẫn trữ vật trước. Tới tận hôm nay, thì cô mới chậm rãi mà đưa yêu hạch vào trong thẻ bài để chuyển thành điểm cống hiến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1659

Đạo Niệm Hung Tàn

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc chậm rãi mở mắt, đồng thời dừng trận bàn thời gian lại.

Hắn ở trong Thế giới trang vàng chữa trị thương thế suốt bốn năm tháng, mà trong trận bàn thời gian thì đã là ba bốn chục năm, lúc này mới có thể hồi phục được.

So với lúc trước, Diệp Mặc đã đen gầy hơn rất nhiều. Lúc trước nếu như không có Chân Băng Du nhất thời làm hắn bừng tỉnh, thì đoán chừng là hắn đã rơi vào kết cục dầu hết đèn tắt.

Cái công pháp kia thật sự là quá hung tàn, sau khi hắn tiến nhập vào 'Thần niệm cửu chuyển', thì chỉ có thể tu luyện cùng chống đỡ 'Cửu dương Thiên hỏa'. Diệp Mặc hiểu rõ, hắn có thể chống đỡ được hơn một tháng, nhưng trọng yếu là vì 'Tam sinh quyết' sẽ không ngừng bổ sung sinh cơ cho hắn, nếu không thì chỉ cần vài ngày, hắn đã biến thành một bộ da rồi.

Diệp Mặc lần nữa lấy ra ngọc giản 'Thần niệm cửu chuyển', nhưng cũng không thèm nhìn một cái, thì đã có một đoàn Thiên hỏa phóng ra, đem cái ngọc giản vô giá của Tiên Giới này thành một đống tro bụi.

Diệp Mặc biết rõ vấn đề không phải là ở 'Thần niệm cửu chuyển', mà là do cái tia đạo niệm được lưu lại trong ngọc giản kia. Cái tia đạo niệm kia thậm chí được ẩn dấu trong từng chữ trên ngọc giản. Khi lần đầu tiên hắn nhìn vào ngọc giản, thì chỉ còn duy nhất là tu luyện chi tâm, vì cái tia đạo niệm kia đã tạo dựng nên một chiếc cầu nối giữ ngọc giản và thức hải của hắn.

Một khi hắn bắt đầu tu luyện, thì chiếc cầu nối kia sẽ tự động được hình thành, tia đạo niệm kia rất dễ dàng gieo vào trong ý niệm của hắn, sau đó nảy mầm và sinh trưởng.

Người lưu lại tia đạo niệm kia, cũng có thể không phải là muốn người tu luyện chết đi, mà là muốn người tu luyện trở thành con rối của y, hoặc là trở thành một thứ gì đó có tác dụng khác. Một khi dùng cái ngọc giản 'Thần niệm cửu chuyển' có ẩn dấu tia đạo niệm kia để tu luyện, sau đó thần thức tăng trưởng tới trình độ nhất định, thì sẽ lập tức ảnh hưởng tới người tu luyện. Chỉ là cái kẻ đã lưu lại tia đạo niệm kia không thể ngờ rằng, sẽ có người tu luyện trong khi đang chiến đầu.

Sự nghịch thiên của 'Tam sinh quyết' đã giúp cho Diệp Mặc vừa có thể phóng 'Cửu dương Thiên hỏa' ra, vừa có thể tu luyện 'Thần niệm cửu chuyển'. Thần thức được 'Thần niệm cửu chuyển' tăng trưởng, chưa đủ để cho 'Cửu dương Thiên hỏa' tiêu hao. Mà nó cũng không thể nào khống chế cả ý niệm và thần hồn của Diệp Mặc, chỉ có thể cho Diệp Mặc một tia tin tức mà thôi. Đó chính là không ngừng tu luyện, chỉ có không ngừng tu luyện thì mới có thể sống sót.

Khi Diệp Mặc đang tu luyện 'Thần niệm cửu chuyển', dùng 'Tam sinh quyết' vận chuyển thì đã có một chút bất an. Nhưng vì hắn không ngừng tu luyện 'Thần niệm cửu chuyển', lại nhận ảnh hưởng của tia đạo niệm kia, nên hắn chỉ có thể cảm nhận được rằng một khi 'Cửu dương Thiên hỏa' tiêu biến, thì hắn sẽ hóa thành bộ xương khô, thần hồn câu diệt.

Cho nên Diệp Mặc càng tu luyện, thì càng cảm giác được 'Cửu dương Thiên hỏa' đang không ngừng bị công kích, cũng chỉ có thể không ngừng dùng thần thức khống chế 'Cửu dương Thiên hỏa', biến nó thành một vòng tuần hoàn. Trên thực tế, 'Cửu dương Thiên hỏa' của hắn xác thực là vẫn luôn bị quấy rầy, nhưng vì hắn phán đoán chính xác, cho nên 'Tam sinh quyết' mới không thể nào làm cho hắn tỉnh táo lại.

Thần thức mà 'Thần niệm cửu chuyển' tích lũy được không ngừng bị 'Cửu dương Thiên hỏa' tiêu hao, tăng thêm sự ảnh hưởng tới tâm trí và 'Tam

sinh quyết' của hắn, nhưng tia đạo niệm kia vẫn không có cách nào triệt để khống chế Diệp Mặc cả. Đồng thời tiên nguyên lực và tinh huyết của Diệp Mặc không hoàn toàn cung cấp hết cho 'Cửu dương Thiên hỏa', cho nên cuối cùng hắn chỉ có thể dầu hết đèn tắt.

Khi mà Chân Băng Du đánh thức hắn, thì trong sự bất an trong nội tâm hắn càng nặng hơn, chỉ là hắn không có cách nào làm mình tỉnh táo lại. Chân Băng Du kịp thời đánh thức hắn, cho nên hắn lập tức hiểu được, lúc đó mới lớn tiếng chửi một câu rồi mang theo Chân Băng Du chạy trốn.

Cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc cũng phải mất mấy chục năm, thì mới có thể hoàn toàn tiêu diệt tia đạo niệm kia. Đồng thời không ngừng ở bên 'Khổ Trúc' để khôi phục lại nguyên khí. Chờ tới khi nguyên khí hắn khôi phục hoàn toàn, thì đã qua mấy chục năm rồi.

Sau khi khôi phục, thì việc đầu tiên Diệp Mặc làm là thiêu hủy ngọc giản 'Thần niệm cửu chuyển' kia.

'Thần niệm cửu chuyển' là một môn công pháp thần thức cực kỳ cao thâm. Diệp Mặc khẳng định là công pháp này không có vấn đề, vấn đề chính là cái tia đạo niệm được kẻ trước đó lưu lại trong ngọc giản.

Đối với Diệp Mặc mà nói, 'Thần niệm cửu chuyển' thì hắn khẳng định phải tu luyện, nhưng hắn cũng không cần ngọc giản công pháp này nữa, vì hắn nhất định sẽ tự mình diễn sinh ra những bước tu luyện tiếp theo của 'Thần niệm cửu chuyển'.

Về phần kẻ lưu lại miếng ngọc giản kia, thì Diệp Mặc không cần nghĩ cũng có thể đoán ra. Chính là cái kẻ đã lưu lại thanh âm bên trong đại điện kia. Tên kia tuyệt đối là một đại năng, chẳng những có công pháp thần thức đáng sợ như 'Thần niệm cửu chuyển', lại còn có thể hình thành một cái đại điện bằng pháp tắc không gian.

Vốn sau khi Diệp Mặc ra khỏi tòa đại điện rồi nên không tính toán nữa. Dù sao thì loại đại năng đó muốn lưu lại truyền thừa, thì cũng không liên

quan gì tới hắn.

Nhưng bây giờ cái 'Thần niệm cửu chuyển' này đã chọc giận hắn rồi, nếu như không phải là có Chân Băng Du, thì cho dù hắn có tỉnh táo lại thì cũng phải chết dưới tay Tiên Ma Yêu.

Thù này hắn sao có thể không báo được? Cho dù là hiện tại báo không được, thì trong tương lai hắn cũng phải đi báo. Bất luận là tên đại năng kia còn sống hay đã chết, thì cơn tức này hắn cũng phải phát tiết ra.

Diệp Mặc đem hai miếng 'Độn thiên kim' và bệ đá màu xanh phong ấn bên trong Thế giới trang vàng. Bất luận là những vật này có vấn đề hay không, thì đều là thứ hắn có được cùng với ngọc giản kia, cho nên hắn nhất định phải cẩn thận một chút. Những thứ này hiện tại hắn không có thời gian để tìm hiểu, chờ tới khi có thời gian sẽ chậm rãi mà thu thập.

…

- Cậu có sao không?

Chân Băng Du trong thấy Diệp Mặc, thì lập tức kinh hỉ đứng lên. Diệp Mặc bế quan đã mấy tháng, một chút tin tức cũng không có khiến cho cô có chút bận tâm. Hiện tại Diệp Mặc xuất quan rồi, tuy là đen gầy đi rất nhiều, nhưng thoạt nhìn thì hắn cũng không sao.

Diệp Mặc gật đầu:

- Lần này thật sự là cám ơn cô, nếu như không phải nhờ cô, thì tôi đã bị thằng khốn kia hại chết rồi.

- Cậu đã cứu tôi vô số lần rồi, tôi mới chỉ cứu cậu có một lần thì tính gì chứ. Nhưng cậu nói tới tên khốn khiếp kia là tên khốn nào vậy?

Chân Băng Du nghi hoặc hỏi. Khi cô đánh thức Diệp Mặc, thì Diệp Mặc cũng mắng chửi một tên khốn nào đó, hiện tại hắn lại nhắc tới lần nữa rồi, mà cô vẫn không biết hắn chửi ai cả.

Diệp Mặc nghe Chân Băng Du nói ba chữ ‘Tên khốn kiếp’ còn trơn tru hơn cả mình, thì bỗng nhiên lại nghĩ đây không biết có phải là lần đầu tiên cô nói ra ba chữ này hay không?

- Nếu như tôi đoán không sai, thì chính là cái tên ở trong đại điện muốn chúng ta quỳ xuống để tiếp nhận truyền thừa của y.

Diệp Mặc đáp.

Nghe Diệp Mặc nói xong, thì Chân Băng Du lập tức biến sắc. Lúc trước nếu không phải là nhờ Diệp Mặc, thì cô đã quỳ xuống mà tiếp nhận truyền thừa rồi. Cô đã mất đi tiên nguyên, cho nên sự hấp dẫn kia khiến cô căn bản là không có năng lực chống lại, huống chi cái âm thanh bên trong tòa đại điện còn mang theo hiệu quả tác động linh hồn.

- Cô đang làm gì thế?

Diệp Mặc thấy thẻ bài điểm cống hiến trong tay Chân Băng Du, thì liền nghi hoặc hỏi một câu.

Chân Băng Du đứng lên, giơ thẻ bài trong tay lên rồi nói:

- Lúc trước tôi không kịp đem yêu hạch bỏ vào thẻ bài, cho nên chỉ có thể lưu vào trong nhẫn trữ vật. Hiện giờ thì đang đưa yêu hạch vào trong thẻ bài để nâng cao điểm cống hiến.

- Bao nhiêu điểm cống hiến rồi? Diệp Mặc hỏi xong, thì lập tức nhớ tới mục đích của chính mình khi tới thảo nguyên Bình Phiêu rồi lên tiếng hỏi:

- Thời gian Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra còn bao lâu nữa?

- Đã là mười một triệu điểm cống hiến rồi. Mà thời gian Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra thì còn một tháng nữa. Tôi còn đang suy nghĩ, nếu như là cậu không xuất quan, thì chúng ta sẽ không kịp nữa rồi.

Chân Băng Du lập tức trả lời, mỗi thời khắc cô đều giúp Diệp Mặc tính toán thời gian.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cũng may, chúng ta sẽ lập tức khởi hành. Mười một triệu điểm cống hiến hẳn là đủ rồi, tạm thời dừng lại, không cần phải đưa yêu hạch vào nữa, tránh để người khác chú ý tới. Đúng rồi, trong nhẫn trữ vật còn có bao nhiêu yêu hạch điểm cống hiến?

Chân Băng Du đưa thẻ bài cho Diệp Mặc rồi nói:

- Bên trong đại khái còn khoảng năm sáu triệu yêu hạch điểm cống hiến, tôi trả chiếc nhẫn trữ vật này cho cậu. Trong thẻ bài của tôi còn hơn trăm ngàn điểm cống hiến nữa.

Diệp Mặc khoát tay:

- Không cần, trước tiên cứ để trong nhẫn trữ vật đi. Nếu như đi Thanh Mạt tiên thành điểm cống hiến không đủ, chúng ta lại thêm vào. Còn những yêu hạch kia, trước tiên cứ để ở chỗ cô là tốt rồi.

Lần này tuy là đã bị ám toán, nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì. Hắn đã liên tục dùng 'Cửu dương Thiên hỏa' giết Tiên Ma Yêu hơn một tháng, đã kiếm được cho mình hơn mười triệu điểm cống hiến, đây chính là một niềm vui ngoài ý muốn. Bởi vậy có thể thấy được, số lượng của Tiên Ma Yêu trong thảo nguyên Bình Phiêu là không thể đo đếm được. Trong lòng Diệp Mặc cũng thầm than, cho dù là Tông Phiêu Thiên có nghĩ biện pháp gì đi nữa, thì nhiều Tiên Ma Yêu như vậy, muốn chiếm cứ Tông Phiêu Thiên chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ngoại trừ số điểm cống hiến này, thì Diệp Mặc còn thu hoạch được một thứ khác đó chính là sự tăng trưởng của thần thức. Tuy là thiếu chút nữa hắn đã kiệt quệ, nhưng sau khi đã thiêu hủy tia đạo niệm kia, thì thần trí của hắn cũng tăng trưởng lớn, cơ hồ là tương đương với Đại Chí Tiên hậu kỳ.

…

Nửa tháng sau, Cổ Lận tiên thành gần thảo nguyên Bình Phiêu nhất đã xuất hiện một đôi nam nữ. Hai người này chính là Diệp Mặc và Chân Băng Du. Sau khi hai người đi ra, thì liền nhanh chóng dùng 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' chạy ra khỏi thảo nguyên Bình Phiêu.

Tuy trên đường đi cũng có chút Tiên Ma Yêu chặn đường, nhưng Diệp Mặc đã có pháp bảo phi hành Tiên khí trung phẩm, hơn nữa còn có thần thức đao, cho nên cũng không bị chậm trễ thời gian bao lâu.

Hai người sau khi ra khỏi thảo nguyên Bình Phiêu, thì lập tức theo Truyền tống trận đi tới Cổ Lận tiên thành, sau đó lại chuẩn bị theo Truyền tống trận ở Cổ Lận tiên thành đi tới Thanh Mạt tiên thành.

Truyền tống trận từ Cổ Lận tiên thành tới Thanh Mạt tiên thành đông đúc dị thường, Diệp Mặc cùng Chân Băng Du cũng không thể không xếp hàng chờ đợi. Hai người đã xếp hàng hết mấy canh giờ rồi, nhưng vẫn còn chưa tới lượt.

Khi sắp tới phiên hai người lên Truyền tống trận, thì một thanh âm nghiêm nghị liền truyền tới:

- Để ta lên Truyền tống trận trước, ta có việc gấp.

Nói xong thì một đạo thân ảnh mầu hồng đã xuất hiện ngay ở Truyền tống trận. Sau một lát, lại là một đạo thân ảnh mầu xanh hạ xuống ở bên cạnh.

Rất nhiều người phải xếp hàng, nhưng hai vị nữ tiên mới tới này lại đột nhiên chen ngang khiến cho nhiều người lập tức cảm thấy khó chịu, nhưng lại không có ai dám đứng ra nói cả. Tất cả mọi người đều không ngốc, vì tu vi vị nữ tiên áo xanh kia rất cao, ít nhất đã là Đại Chí Tiên rồi. Còn những tiên nhân đứng xếp hàng ở dưới kia phần lớn là Đại Ất Tiên trở xuống, nào có ai dám đi đắc tội cao nhân Đại Chí Tiên chứ?

Khi Diệp Mặc trông thấy vị nữ tiên áo xanh kia, thì ánh mắt co rút lại, sau đó hắn nhanh chóng tranh thủ thời gian nín thở, tận lực để cho Tiên nguyên của mình lưu chuyển gần như bằng phẳng.

Người khác có thể nghĩ rằng vị nữ tiên áo xanh kia là Đại Chí Tiên, nhưng ánh mắt sắc bén của Diệp Mặc biết chắc chắn rằng đó là một vị Tiên Vương. Hắn lập tức nhớ tới vị Tiên Vương áo lam lúc trước đã tặng Tiên tinh cho hắn, vì vị nữ tiên áo xanh này so với vị nữ tiên áo lam đó không chênh lệch bao nhiêu.

Sở dĩ Diệp Mặc lo lắng, là vì lúc trước hắn đã từng bị thần thức của Tự Tại Vương uy áp khiến cho thiếu chút nữa là bại lộ Thế giới trang vàng. Hiện tại tu vi của hắn đã tăng lên, cho nên chỉ cần đối phương không sử dụng thần thức uy áp đối với mình, thì hắn sẽ được bình yên vô sự. Nhưng dù thế nào, thì đối mặt với một Tiên Vương, thì trong lòng hắn vẫn có chút cảnh giác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1660

Thuê Động Phủ

Vị tiên vương này đứng ở truyền tống trận quét về phía các tiên nhân đang xếp hàng một chút, ánh mắt xẹt qua Diệp Mặc cùng Chân Băng Du. Khi mà ánh mắt của cô quét qua Chân Băng Du cũng không chú ý tới Diệp Mặc, thì trong mắt của cô bỗng nhiên lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng cô lại nhanh chóng đưa ánh mắt về phía Diệp Mặc.

- Ngươi vì sao lại hồi hộp?

Bên tai Diệp Mặc bỗng nhiên vang lên giọng nói của vị Tiên Vương áo xanh kia.

Sau khi nghe xong lời nói này, thì Diệp Mặc lại bĩnh tĩnh trở lại. Bởi vì theo lời nói của vị Tiên Vương áo xanh kia, thì Diệp Mặc đã có thể xác định dù là vị Tiên Vương áo xanh kia dùng thần thức quét tới hắn cũng không sao, chỉ cần không phải là sử dụng thần thức uy áp thì hắn căn bản là không phải lo lắng việc Thế giới trang vàng bị bại lộ.

Diệp Mặc không biết vị Tiên Vương áo xanh này tại sao phải nói với hắn như vậy, nhưng cũng may sau khi cô nói xong lời này, thì cũng không chú ý tới Diệp Mặc hắn nữa, bởi vì Truyền tống trận đã khởi động rồi.

- Người này chỉ sợ đã là Đại La Tiên rồi.

Sau khi vị Tiên Vương áo xanh kia rời đi, thì đã có người bắt đầu bàn tán.

- Hừ, Đại Tiên sao? Ngươi bị váng đầu à. Cô ấy chính là Hòa Hoàn Tiên Vương, một trong mười đại Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên. May

cho ngươi là vừa rồi ngươi không lắm miệng, vì Hòa Hoàn Tiên Vương ghét nhất là hạng người nhiều chuyện. Nếu vừa rồi ngươi như vậy thì đã sớm bị giết rồi.

- Cái gì? Cô ấy là Hòa Hoàn Tiên Vương sao?

- Đương nhiên, Hòa Hoàn Tiên Vương hiện tại vội vã đi Thanh Mạt tiên thành như vậy nhất định là vì chuyện Thanh Lôi tiên tuyền mở ra.

…

Mọi người bàn tán xôn xao, Diệp Mặc thì chỉ đứng ở bên cạnh nghe mà thôi. Tuy là hắn vốn đã biết cô gái áo xanh kia là một vị Tiên Vương, nhưng không nhờ cô lại chính là một trong mười đại Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên.

Sau nửa canh giờ, Diệp Mặc cùng Chân Băng Du xuất hiện ở trên đường lớn Thanh Mạt tiên thành. Thanh Mạt tiên thành so với Cổ Lận tiên thành thì phồn hoa hơn nhiều lắm, bất luận là trên con đường nào, thì đều luôn có người chen chúc.

- Chúng ta đi đâu đây?

Chân Băng Du nhìn tình hình huyên náo trên đường lớn, sau đó nhíu mày hỏi.

Diệp Mặc hiểu ý của cô, vì cô vốn không thích ở những nơi náo nhiệt, cô thích những nơi an tĩnh hơn. Nếu như không phải là đang ở trên đường lớn, thì không chừng là cô đã chui vào bên trong 'Phi tuyết châu' rồi.

- Bây giờ mà muốn đi tìm tửu lâu hay là tiên tức lâu thì khẳng định là không thực tế rồi. Nhưng chúng ta còn có một lựa chọn khác, đó là đi tìm nơi thuê động phủ ở tiên thành này.

Diệp Mặc mỉm cười.

Thuê động phủ đối với Diệp Mặc và Chân Băng Du thì là điều không còn gì tốt hơn nữa. Hắn phải đi Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện, Chân Băng Du thì lại không đi được, huống chi dù là cô có đi, thì cũng vô dụng. Hơn nữa Chân Băng Du luôn thích yên tĩnh, nên thà ở lại động phủ tu luyện còn hơn.

Thanh Mạt tiên thành rất đông tiên nhân, nhưng việc quản lý ở nơi này cũng khá nghiêm khắc, dù cho là đắc tội với tiên nhân cao cấp, thì chỉ cần không ra khỏi Thanh Mạt tiên thành thì sẽ không có chuyện gì, huống chi là ở trong động phủ của tiên thành? Sự an toàn của việc thuê động phủ ở tiên thành này khẳng định là không có vấn đề gì.

- Đại hội đấu giá lớn nhất trong vòng trăm năm qua ở Thanh Mạt tiên thành sắp được cử hành, tất cả các vật phẩm được bán đấu giá đều có thông tin trong ngọc giản này. Chỉ cần một điểm cống hiến là bạn có thể có được một miếng ngọc giản...

Một tên Hư Tiên giơ ngọc giản trong tay lên hô hào trên đường lớn, các tiên nhân bán loại ngọc giản này giống như y cũng có mấy người, bất quá mỗi người đều cách xa nhau một chút.

Thanh Mạt tiên thành tổ chức hội đấu giá thì Diệp Mặc cũng không kỳ quái, các hội đấu giá lớn bình thường thì đều là một người đứng đầu tổ chức. Một số thương gia biết rõ đây là thời điểm đông đảo tiên nhân quy tụ nhất, cho nên lúc này tổ chức hội đấu giá cũng có thể kiếm được Tiên tinh và điểm cống hiến một cách dễ dàng nhất.

- Bán cho tôi một cái.

Diệp Mặc lấy ra thẻ bài cống hiến mua một cái ngọc giản trong tay tên Hư Tiên kia. Cũng không phải là hắn muốn đi hội đấu giá, mà chỉ là muốn nhìn các loại vật phẩm được bán trong lần đấu giá này một chút xem có gì đó không. Loại đại hội đấu giá lớn nhất trong vòng trăm năm này, thì khẳng định là cần rất nhiều Tiên tinh hoặc là điểm cống hiến thì mới có tư cách để tham gia, mà Tiên tinh trên người của hắn thì chỉ có mấy triệu, điểm cống

hiến thì cũng không nhiều. Huống chi điểm cống hiến của hắn không phải là dùng để tham gia đấu giá.

Sau khi nhận được ngọc giản rồi quét qua một lần, thì Diệp Mặc cũng phải cảm thán, khó trách là đại hội đấu giá lớn nhất trong vòng trăm năm. Thứ tốt được giới thiệu trong ngọc giản này quá nhiều, các loại tiên linh thảo cao cấp, tài liệu luyện khí cao cấp, pháp bảo phi hành thượng phẩm, công pháp tu luyện cao cấp…

Chỉ có thể nói là cần gì thì có đó, bình thường bất luận là một món đồ nào xuất hiện thì đều sẽ gây sự chú ý cực độ. Nhưng trong một lần đấu giá này lại xuất hiện một lúc nhiều như vậy.

Khó trách vì sao Thanh Mạt tiên thành lại có đông đảo tiên nhân tập trung về như vậy, xem ra nó cũng không chỉ đơn giản là vì Thanh Lôi tiên tuyền, hẳn là cái hội đấu giá này cũng là một trong các nguyên nhân.

Trong hội đấu giá này thì ngay cả tiên linh thảo cấp bẩy cùng pháp bảo Tiên khí cực phẩm cũng đều xuất hiện, vậy mà còn không thể hấp dẫn được nhiều người thì mới là chuyện lạ.

…

Nơi cho thuê dộng phủ tu luyện nằm ở phía Bắc Thanh Mạt tiên thành, tuy không có cửa hàng, nhưng các loại Tụ linh trận và trận pháp phòng ngự đều có đủ. Người không có liên quan thì căn bản là không có cách nào tiếp cận được chỗ này, bởi vì đây là nơi mang lại thu nhập chủ yếu cho Thanh Mạt tiên thành.

Diệp Mặc cùng Chân Băng Du vừa mới đến bên ngoài khu vực này thì đã có một tên Kim Tiên ngăn lại:

- Hai vị dừng bước, nơi này là khu vực động phủ dành cho các tiên nhân tu luyện.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền nói:

- Tôi biết, tôi cùng bạn mình đúng là tới đây để thuê động phủ.

Tên Kim Tiên kia nói với vẻ áy náy:

- Toàn bộ động phủ ở đây đều đã được thuê hết rồi, thật xin lỗi…

Sợ cái gì đúng là sẽ gặp cái đó. Toàn bộ động phủ đã bị thuê rồi, điều này làm cho Diệp Mặc hơi lúng túng một chút. Hắn và Chân Băng Du đều không có chỗ ở, cuối cùng chẳng lẽ lại phải ở đầu đường xó chợ? Nếu như ở bên ngoài, thì hắn còn có thể tự mình lập một cái động phủ, nhưng ở Thanh Mạt tiên thành này thì đây là ý nghĩ không thực tế.

Nếu phải ra khỏi thành để lập động phủ, vậy thì cần phải đi bao xa đây? Huống chi hắn hiện tại mỗi ngày đều phải quan sát bảng xếp hạng điểm cống hiến, còn thời gian mà Thanh Lôi sơn sẽ mở ra nữa, cho nên hắn phải ở lại Thanh Mạt tiên thành này thì mới được.

Diệp Mặc lấy ra một ngàn viên Tiên tinh đưa cho tên Kim Tiên kia rồi nói:

- Anh bạn có thể giúp tôi một việc được không?

Tên Kim Tiên kia có chút tiếc nuối mà đẩy Tiên tinh trong tay Diệp Mặc về:

- Không phải là tôi không muốn giúp, mà là động phủ toàn bộ đã bị thuê hết rồi. Nếu như có, thì tôi chắc chắn sẽ không cố ý ngăn cản hai vị, huống hồ tôi cũng không dám ngăn cản. Mấy ngày nay rất đông người tới đây thuê động phủ, chỉ cần là động phủ vừa mới được trả, thì lập tức sẽ bị người ta thuê đi rồi.

Diệp Mặc thấy thế thì biết rõ đây là sự thật. Bất quá hắn vẫn đưa Tiên tinh cho tên Kim Tiên kia rồi nói:

- Anh giúp tôi lưu ý một chút, một khi có động phủ trống, thì anh giúp tôi thuê lại.

Một ngàn Tiên tinh đối với Diệp Mặc thì thực sự không tính là gì, nếu như có thể có được một chút tin tức, thì cũng là chuyện tốt.

Tên Kim Tiên kia biết rõ, cho dù là có động phủ trống, thì cũng không tới phiên y làm chủ. Nhưng một ngàn Tiên tinh này đã đưa tới tay, thì y không nhận cũng phí.

- Cậu muốn thuê động phủ sao?

Một âm thanh mềm mại vang lên, một vị tiên nữ mặc bộ đồ mầu xanh khá giống Chân Băng Du xuất hiện ở bên cạnh hai người.

- Vâng thưa tiền bối.

Vị nữ tiên áo xanh này là tu vi Đại Chí Tiên, nên Diệp Mặc không dám thất lễ liền tranh thủ thời gian khom người nói.

Vị nữ tiên áo xanh kia sau khi nhìn Chân Băng Du một chút, thì liền lên tiếng:

- Thật là một cô gái xinh đẹp, hôm nay ta thuận tiện giúp các người một chút. Ta đang sắp rời khỏi Thanh Mạt tiên thành, động phủ cũng sắp hết hạn rồi, vậy thì nhường cho hai người.

- Đa tạ tiền bối.

Chân Băng Du phản ứng nhanh hơn so với Diệp Mặc, nhanh chóng khom người cảm tạ. Cô biết rõ là nếu tiếp tục đi theo Diệp Mặc, thì dù là có 'Phi tuyết châu' cũng không phải là một biện pháp tốt.

- Có gì mà phải cảm ơn với không cảm ơn, chỉ là tiện tay mà thôi. Đi nào, tôi đi giúp hai người xử lý thủ tục, vì nếu như tôi vừa đi thì cái động phủ kia sẽ lập tức bị người khác thuê ngay. Dù cậu có tìm tên tiểu Kim Tiên thì cũng vô dụng thôi.

Vị nữ tiên áo xanh kia có tính cách vô cùng sảng khoái, liền vung tay lên

nói.

Tên Kim Tiên kia lộ ra vẻ mặt xấu hổ, bất quá cũng rất biết thời cơ, liền hướng tới Diệp Mặc mà giải thích các quy củ thuê động phủ.

Ở khu vực cho thuê động phủ này có bốn loại động phủ có thể thuê bao gồm thượng, trung, hạ và một loại động phủ hạng nhất nữa. Động phủ hạng nhất khá ít, và giá cả thì vô cùng cao.

Vị nữ tiên áo xanh vốn là thuê một cái động phủ thượng đẳng, hàng năm cần năm trăm ngàn Tiên tinh. Cái giá này đối với các Tiên nhân bình thường mà nói, thì dù là Đại Tiên cũng tuyệt đối là giá đắt rồi. Đương nhiên nếu như là dùng điểm cống hiến để thuê, thì tiện nghi hơn so với dùng Tiên tinh nhiều.

Cũng may trên người của Diệp Mặc còn có chút Tiên tinh, cho nên liền trực tiếp thuê mười năm. Còn điểm cống hiến thì Diệp Mặc dù biết là có thể dùng khá tốt ở Tông Phiêu Thiên này, nhưng căn bản là hắn không có ý định lấy ra dùng.

Vị nữ tiên áo xanh kia thấy Diệp Mặc trực tiếp lấy ra mấy triệu Tiên tinh để thuê động phủ thời gian mười năm, thì lại có vài phần kính trọng đối với Diệp Mặc. Một Huyền Tiên có năm triệu Tiên tinh thì cũng rất nhiều, nhưng một Huyền Tiên có thể lấy ra chừng đó để đi thuê động phủ thì tuyệt đối không nhiều.

…

Sau khi vị nữ tiên áo xanh kia rời đi, thì Diệp Mặc cùng Chân Băng Du liền tiến vào động phủ. Hai người vừa nhìn thì đã vô cùng hài lòng rồi.

Diện tích cái động phủ này cũng không nhỏ, chẳng những có một hoa viên nhỏ, trong động phủ còn chia ra các phòng tu luyện, phòng nghỉ, nơi nuôi tiên sủng, rất đầy đủ, ngoài ra còn có cả một cái phòng khách nữa. Ở trong sân thì ngoại trừ các loại tiên linh thảo cấp thấp ra, còn có cả một hồ

sen nữa.

Với một cái Tụ linh trận cấp ba trong này, thì lượng tiên linh khí càng thêm nồng đậm. Ở bên ngoài động còn là một trận pháp phòng ngự cấp bốn nữa.

- Năm triệu Tiên tinh quả là rất đáng

Sau khi Diệp Mặc quan sát xong thì liền nhẹ gật đầu.

- Phải, tôi cũng rất thích chỗ này. Vị tiền bối kia nói quả không sai, ở đây nếu không phải là có vận khí tốt, thì khẳng định là không thể thuê được động phủ.

Chân Băng Du tán thành.

- Đáng tiếc, một nơi tu luyện tốt như vậy, tôi lại không thể tu luyện được.

Chân Băng Du thở dài một câu. Nếu như có thể tu luyện, thì tu luyện ở một nơi thế này quả là giấc mộng của cô. Nơi này có lượng tiên linh khí còn tốt hơn cả Cực Kiếm Môn của cô nữa.

Diệp Mặc cũng không biết làm sao để an ủi Chân Băng Du cả. Hai người đồng hành một thời gian dài như vậy, nếu nói rằng hắn một điểm cũng không quan tâm thì căn bản là không có khả năng. Đáng tiếc là cho dù hắn có quan tâm, thì cũng không có cách nào tìm được 'Hỗn độn thanh địch' hay là 'Tịnh linh tâm liên' cả.

- Cậu không cần lo lắng, tôi chỉ cảm thán một chút mà thôi. Công pháp mà cậu cho tôi rất tốt, tôi hiện tại đã có thể cảm nhận được một tia tiên nguyên lực rồi.

Chân Băng Du thấy thần thái của Diệp Mặc, thì lập tức biết là Diệp Mặc đang lo lắng cho cô, nên liền tranh thủ bổ sung một câu.

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn biết rõ rằng chỉ cần linh căn của Chân Băng Du còn chưa được chữa trị, thì cô không có cách nào để tu luyện được cả. Chân Băng Du không có cách nào tu luyện, thì hắn cũng không thể nào an tâm mà bỏ lại cô một mình được.

- Cậu ở phòng tu luyện chính đi, tôi tới phòng bên là được rồi.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc trầm tư, thì liền nói tiếp. Cô cảm giác rằng lời cảm thán vừa rồi mình thật sự không nên nói ra.

- Không, cô cứ ở phòng tu luyện chính đi, vì động phủ này không phải là thuê cho cả hai người chúng ta.

Diệp Mặc lập tức nói.

Chân Băng Du sửng sốt một chút, sau đó lập tức nói:

- Vậy cậu đi đâu?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1661

Bị Lừa Gạt

Diệp mặc đương nhiên là sẽ không đi đâu, ít nhất thì trước khi Thanh Lôi tiên tuyền mở ra hắn sẽ không rời khỏi Thanh Mạt tiên thành quá xa. Hắn chỉ nói với Chân Băng Du rằng mình đi ra phường thị xem có tin tức gì về đan dược khôi phục lại linh căn hay không thôi. Tuy rằng nó rất xa vời, nhưng so với việc không làm gì cả thì vẫn tốt hơn.

Sau khi hắn và Chân Băng Du trao đổi Thông tin châu cho nhau, thì liền bố trí một cái Khốn sát trận ở phía trước động phủ rồi mới đi tới đường lớn của tiên thành.

Tại quảng trường của Thanh Mạt tiên thành, Diệp Mặc còn để ý một chút tới thứ hạng của mình. Mười một triệu điểm cống hiến, xếp thứ 41 trên bảng xếp hạng thiên tiên. Xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng thiên tiên đang có số điểm cống hiến là mười sáu triệu, tên cũng không phải là Từ Ki mà là Trử Tương Tử.

Về phần ai xếp thứ nhất thì Diệp Mặc cũng không quan tâm, vì hắn đã rất yên tâm với thứ hạng của mình rồi. Hắn tin rằng trong nửa tháng còn lại, thì cho dù là bảng xếp hạng có thay đổi như thế nào thì cũng sẽ không thể đẩy hắn tụt xuống khỏi top 50 được.

Ngoại trừ hơn mười triệu điểm cống hiến ra, thì trên người của Diệp Mặc vẫn còn mấy triệu yêu hạch nữa. Tiên tinh cũng không phải là nhiều, vì hắn đã để lại mấy triệu Tiên tinh để cho Chân Băng Du tu luyện rồi.

Đem toàn bộ yêu hạch cộng lại thì điểm cống hiến của hắn cũng được gần mười sáu triệu, nhưng hắn không dám tùy ý sử dụng. Vì nếu như hắn

dùng đi một ít điểm cống hiến nào đó, rồi có bất ngờ nào xảy ra khiến cho hắn không thể giữ được vị trí trong top 50 thì đúng là thua thiệt lớn rồi.

Diệp Mặc đi tới đi lui ở phường thị, cũng không hề mua thứ gì. Hắn chỉ muốn xem có tin tức gì của 'Tịnh linh tâm liên' hay là loại tiên linh thảo nào có thể chữa trị được tiên linh căn hay không mà thôi.

Chỉ là vận khí của hắn cũng không tốt, sau vài lần lòng vòng, đi qua hơn mười cửa hàng, nhưng mỗi khi hắn hỏi tới tin tức của đan dược hay tiên linh thảo chữa trị linh căn thì người khác đều nhìn hắn với ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngu ngốc vậy. Loại đan dược đó cho dù là có, thì một Huyền Tiên như hắn có thể mua được sao?

Cũng may là hắn còn chưa trực tiếp hỏi tới 'Tịnh linh tâm liên', chứ nếu không thì người ta đã coi hắn là tên điên rồi.

Một ngày trôi qua, Diệp Mặc chẳng những cảm thấy mệt mỏi, mà hơn nữa còn khá thất vọng.

Lúc này khi Diệp Mặc vừa đi ra từ một cửa hàng không để ý gì tới hắn, thì lại có một tên Huyền Tiên sơ kỳ gọi hắn lại:

- Anh bạn kia, xin chậm lại một chút.

Diệp Mặc quay đầu lại nghi hoặc nhìn tên Huyền Tiên này rồi hỏi:

- Anh tìm tôi có chuyện gì sao?

Tên Huyền Tiên sơ kỳ kia lập tức gật đầu cười:

- Đúng thế, tôi vừa rồi nghe được anh bạn đang tìm kiếm khắp nơi các loại tiên đan hoặc tiên linh thảo có khả năng chữa trị tiên linh căn…

- Anh có sao?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi lại một câu. Vừa hỏi xong thì hắn lập tức cảnh giác. Đúng là hắn đang tìm kiếm thứ như vậy, nhưng nếu tùy tiện một

người nào đó trên đường lớn có thể nói mình có thứ hắn cần, thì hắn không thể tin tưởng được.

- Tôi không có.

Tên Huyền Tiên kia trả lời rất nhanh.

Diệp Mặc nhíu mày, nhưng không nói gì. Hắn biết rằng đối phương một khi đã gọi hắn lại, thì nhất định sẽ tự mình nói ra điều y muốn, không có khả năng gì mà y tự nhiên vô duyên vô cớ đi gọi mình quay lại cả.

Quả nhiên là tên Huyền Tiên sơ kỳ kia lập tức nói tiếp:

- Tôi mặc dù không có loại tiên đan này, nhưng lại có tin tức của một loại tiên linh thảo cấp sáu là 'Uẩn linh hồng liên'.

Nói xong thì y liền chú ý nhìn biểu hiện của Diệp Mặc, dường như là muốn từ phản ứng của Diệp Mặc để nắm được ý tứ của hắn.

'Uẩn linh hồng liên' thì Diệp Mặc biết rõ. Nó là tiên linh thảo cấp sáu có thể luyện chế 'Thanh ách đan', có tác dụng là tinh lọc linh căn, giúp Nguyên Thần vững chắc. Đặc biệt là khi tấn cấp Đại Tiên mà dùng 'Thanh ách đan', thì chẳng những có thể giúp Nguyên Thần vững chắc, mà còn có thể gia tăng tỷ lệ thăng cấp thành công, đồng thời đối với việc tu luyện sau này có tác dụng trọng yếu, có thể nói là một thứ cực tốt.

'Uẩn linh hồng liên' mặc dù không tệ, nhưng so với 'Tịnh linh tâm liên' thì nó còn kém xa cả vạn dặm. Hơn nữa thứ này đối với Chân Băng Du cũng chẳng có tác dụng gì. Chân Băng Du muốn khôi phục chính là linh căn đang bị niết hóa, mà tác dụng của 'Thanh ách đan' chỉ là tinh lọc linh căn, giúp vững chắc Nguyên Thần, căn bản là không hề liên quan gì cả.

- Thứ này đối với tôi không có tác dụng. 'Uẩn linh hồng liên' chỉ là tiên linh thảo để luyện chế 'Thanh ách đan' mà thôi, tôi không cần nó.

Diệp Mặc lập tức khoát tay cự tuyệt.

- Trước tiên anh đừng vội cự tuyệt, vì 'Uẩn linh hồng liên' tuy rằng vô dụng với anh, nhưng đối với Tiên Lâm Các lại có chỗ hữu dụng.

- Cái đó thì có quan hệ gì tới tôi?

- Đương nhiên là có quan hệ, vì Tiên Lâm Các có một miếng tiên đan thất phẩm là 'Phục linh kim đan'. Loại đan dược này nghe nói là có tác dụng nhất định đối với việc chữa trị linh căn. Mà đối với loại tiên đan này thì Tiên Lâm Các lại có một cái qui định hạn chế, đó chính là muốn mua được 'Phục linh kim đan' thì nhất định phải có 'Uẩn linh hồng liên'.

- 'Phục linh kim đan'? Tôi đã hỏi mấy đan lâu rồi, nhưng vì sao không ai biết tới loại đan dược chữa trị linh căn này?

- Rất đơn giản, bởi vì người khác đều nghĩ rằng anh không thể mua nổi, hơn nữa cho dù là anh mua nổi, thì không có 'Uẩn linh hồng liên' cũng không ai bán 'Phục linh kim đan' cho anh cả.

Diệp Mặc nhíu mày, vì hắn là một đại sư Tiên đan, nhưng thật sự là hắn chưa từng nghe nói về 'Phục linh kim đan'. Diệp Mặc cũng không cho rằng mình cái gì cũng biết, cho nên cũng có thể thật sự là có 'Phục linh kim đan' cũng nên.

- Nếu như anh không cần, thì tôi đi Tên Huyền Tiên kia thấy Diệp Mặc nhíu mày không nói, thì liền cười hắc hắc nói.

- Bao nhiêu Tiên tinh?

Diệp Mặc liền trực tiếp hỏi giá, vì bất luận có thật hay không, thì 'Uẩn linh hồng liên' vẫn có chỗ hữu dụng đối với hắn.

- Mười ngàn điểm cống hiến.

Tên Huyền Tiên sơ kỳ kia liền đưa ra một cái giá.

- Quá đắt.

Diệp Mặc xoay người rời đi. Hắn cảm giác rằng tên Huyền Tiên này nói không đáng tin cậy cho lắm, cho nên hắn có thể đi xác nhận lại thông tin này một chút xem có thật sự có 'Phục linh kim đan' hay không.

Tên Huyền Tiên kia thấy Diệp Mặc xoay người rời đi, thì liền gọi lại:

- Thấp nhất là năm ngàn điểm cống hiến, nếu như anh không quan tâm thì tôi đi đây.

Nói xong thì y liền xoay người muốn rời đi.

Diệp Mặc thấy vậy thì đành phải gọi lại:

- Nói tin tức cho tôi biết, tôi cho anh năm trăm điểm cống hiến.

Bất luận có phải là lừa gạt hay không, thì năm trăm điểm cống hiến đối với Diệp Mặc mà nói cũng không đáng gì cả. Vạn nhất nếu là thật mà hắn lại bỏ lỡ thì mới là chuyện xấu. Nếu như đối phương không đồng ý, thì quên đi! Điểm cống hiến của hắn cũng không phải là nước lũ, vì những điểm cống hiến này hắn đã thiếu chút nữa mà mất cái mạng nhỏ rồi.

- Thành giao.

Ngoài dự liệu của Diệp Mặc chính là tên Huyền Tiên sơ kỳ này cũng không hề do dự mà đổi ý ngay lập tức. Sau đó y cầm ra một miếng ngọc giản cũ nát đưa cho Diệp Mặc, rồi lấy thẻ bài điểm cống hiến ra chờ Diệp Mặc chuyển điểm cống hiến cho mình.

Lúc này Diệp Mặc liền có một loại cảm giác là mình bị lừa rồi, nhưng hắn đã đồng ý, cũng không có cách nào để đổi ý được, nên đành phải lấy ra thẻ bài điểm cống hiến của mình để chuyển cho tên Huyền Tiên sơ kỳ kia năm trăm điểm cống hiến.

Tên Huyền Tiên sơ kỳ kia thấy Diệp Mặc lấy ra thẻ bài điểm cống hiến mầu vàng, thì lập tức cười hắc hắc, hiển nhiên là y đang rất đắc ý rồi. Một tiên nhân dùng thẻ bài điểm cống hiến mầu vàng có thể có bao nhiêu Tiên

tinh chứ? Y có thể lừa gạt lấy năm trăm điểm cống hiến trong tay một tiên nhân dùng thẻ bài điểm cống hiến mầu vàng thì chính là bản lĩnh của Vương Lục y.

Tên Huyền Tiên sơ kỳ kia sau khi lấy được điểm cống hiến của Diệp Mặc, thì liền xoay người biến mất.

- Anh bạn, anh bị lừa rồi, Vương Lục là tay lừa đảo lớn nhất ở đây đấy!

Một tên Huyền Tiên hậu kỳ có lòng hảo tâm, khi thấy một tiên nhân sử dụng thẻ bài điểm cống hiến mầu vàng bị lừa gạt mất năm trăm điểm, thì liền nổi lên sự đồng tình, đi ra nói với Diệp Mặc một câu.

- Cám ơn.

Diệp Mặc nghe xong lời người này, thì đã biết rằng hắn thật sự là có khả năng bị lừa rồi, nhưng ngọc giản trong tay hắn lúc này thoạt nhìn cũng có một chút tàn phá, không giống như là loại đồ vật bị cố ý làm giả để lừa người.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào bên trong ngọc giản, lập tức nhìn thấy được hình ảnh của một gốc tiên linh thảo, chỉ là cái hình ảnh kia rất mơ hồ, hơn nữa xung quanh cũng đều mờ mờ không rõ. Địa điểm chỉ dẫn cũng rất mơ hồ, là ở Khổng Cát sơn mạch. Khổng Cát sơn mạch cách Thanh Mạt tiên thành hơn mười vạn dặm, cũng không tính là xa. Với tốc độ của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', thì một ngày Diệp Mặc có thể đi lại tới vài chuyến. Nhưng Khổng Cát sơn mạch rất rộng lớn, hắn sao có thể biết được vị trí chính xác của 'Uẩn linh hồng liên' chứ?

Còn gốc tiên linh thảo kia thì vì hình ảnh không rõ ràng, cho nên đã bị Vương Lục sao chép lại một lần, lúc này mới có thể nhìn ra một chút hình bóng của 'Uẩn linh hồng liên'. Tuy nhiên Diệp Mặc có công pháp 'Thần niệm cửu chuyển', mà hiện giờ đã đạt tới ngưỡng cửa của đệ nhị chuyển rồi.

Cho nên hắn không hề muốn tiếp tục xem hình ảnh 'Uẩn linh hồng liên' được miêu tả ở bên ngoài này, mà muốn mạnh mẽ xem hình ảnh thực sự mà miếng ngọc giản này vốn có có phải là 'Uẩn linh hồng liên' hay không.

Người khác không có cách, nhưng hắn thì có biện pháp. Đối với khả năng vận dụng thần thức của hắn thì người khác không thể nào so sanh được. Thần trí của hắn có thể phân chia rõ ràng hình ảnh nguyên gốc và hình ảnh đã được sao chép lại một lần ra, tuy không thể hoàn toàn thấy rõ, nhưng cũng có thể xem được một cách đại khái.

Nhưng khi Diệp Mặc mơ hồ thấy được hình ảnh nguyên gốc, thì hắn thiếu chút nữa đã run tay mà bóp nát miếng ngọc giản này rồi.

- Chẳng lẽ là mình đã suy nghĩ quá nhiều?

Diệp Mặc thu hồi lại ngọc giản trong tay, nhưng tay của hắn vẫn run rẩy như cũ. Hắn rõ ràng đã nhìn thấy được một gốc 'Tịnh linh tâm liên', chứ không phải là 'Uẩn linh hồng liên'.

Hai loại tiên linh thảo này thì thoạt nhìn cũng không khác nhau nhiều lắm, nhưng 'Uẩn linh hồng liên' có mầu đỏ sẫm, mà 'Tịnh linh tâm liên' thì lại có mầu tuyết trắng. Một loại là tiên linh thảo cấp sáu, còn một loại thì không hề có cấp bậc, cho nên căn bản là không thể so sánh với nhau được.

Cũng có thể thật sự là 'Tịnh linh tâm liên', nhưng người khác đã nhìn nhầm nên mới tưởng rằng 'Uẩn linh hồng liên'. Cũng có thể là chính hắn đã nhìn nhầm, nhưng 'Uẩn linh hồng liên' cũng là thứ cực kỳ có giá trị. Nhưng Khổng Cát sơn mạch có thứ đồ tốt này, thì sao có thể tồn tại tới giờ được.

Nhưng cho dù là không có, thì Diệp Mặc vẫn muốn đi xem một chuyến. Từ giờ tới lúc Thanh Lôi sơn mở ra còn nửa tháng nữa, mà hắn thì đang không có chuyện gì, vừa vặn có thể đi Khổng Cát sơn mạch tìm kiếm một chút. Cùng lắm thì là một chuyến đi tay không mà thôi. Nếu như thật sự có 'Tịnh linh tâm liên' mà hắn lại bỏ lỡ, thì đó thực sự là chuyện cực kỳ đáng hối hận.

Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc lập tức quyết định ra khỏi thành, tìm một chỗ an tĩnh sau đó nghiên cứu hình ảnh nguyên gốc của miếng ngọc giản này một chút rồi mới đi Khổng Cát sơn mạch.

Diệp Mặc tăng tốc độ lao ra khỏi Thanh Mạt tiên thành. Khi hắn đang muốn tìm một nơi vắng vẻ, thì lại có một bóng người màu xanh nhanh chóng lao ra từ bên trong thành, tiếp đó liền lấy ra một pháp bảo phi hành bay đi.

Cái bóng người màu xanh kia thì Diệp Mặc có biết, đó chính là vị nữ tiên tu vi Đại Chí Tiên trước đó đã có lòng tốt mà nhường lại động phủ cho hắn và Chân Băng Du thuê.

Vị nữ tiên kia đi chưa được bao xa, thì đã lại có một bóng người mầu xám lao ra khỏi thành, người này lấy ra một tấm kính tròn nhìn một chút, sau đó cũng nhanh chóng lấy ra pháp bảo phi hành của mình, rồi lập tức lao theo phương hướng mà vị nữ tiên kia vừa rời đi. Người này cũng có tu vi là Đại Chí Tiên.

Diệp Mặc lập tức biết vị nữ tiên áo xanh kia đang bị người này theo dõi rồi. Chỉ là công pháp của Diệp Mặc có sự dao động rất nhỏ, cho nên hai người kia mới không hề chú ý tới hắn mà thôi.

Diệp Mặc chỉ do dự trong chốc lát, sau đó cũng lập tức lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đi theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1662

Đối Chiến Chính Diện

Tuy rằng tu vi của Diệp Mặc so với hai người phía trước đều có sự chênh lệch, nhưng thần thức của hắn so với hai Đại Chí Tiên phía trước thì mạnh hơn. Vị nữ tiên áo xanh kia có tu vi Đại Chí Tiên sơ kỳ, còn người theo dõi cô có tu vi Đại Chí Tiên trung kỳ. Thần thức của Diệp Mặc hiện giờ thì đã tương đương với Đại Chí Tiên hậu kỳ rồi, hơn nữa công pháp mà hắn tu luyện vốn chính là vạn vật diễn hóa, nên càng có lợi cho việc ẩn nấp. Lúc này khi hắn đi theo hai người kia, thì căn bản là cả hai đều không hề phát giác được.

Tên Đại Chí Tiên áo xám kia có bản lĩnh theo dõi cũng không kém, vì vị nữ tiên trước mặt dường như rất cẩn thận, nhưng vẫn không hề phát hiện rằng mình bị theo dõi.

Hai canh giờ sau, thì tên Đại Chí Tiên áo xám bỗng nhiên tăng tốc độ. Hiện tại vị nữ tiên áo xanh cũng đã phát hiện mình bị theo dõi, cũng đồng thời tăng tốc độ nhưng lúc này đã không kịp nữa rồi, chỉ trong chớp mắt thì tên Đại Chí Tiên áo xám kia đã ngăn cản trước mặt cô rồi.

Diệp Mặc lúc này đã ẩn nấp ở một bên. Lúc trước vị nữ tiên áo xanh kia đã giúp hắn một lần, nên nếu như có thể, thì hắn cũng sẽ giúp đối phương lại một lần. Chỉ là lúc này hắn lại thấy vị nữ tiên áo xanh kia ngừng hẳn lại, dường như cũng không hề sợ tên Đại Chí Tiên áo xám kia, mà ngược lại cô còn dùng thần thức xem xét xung quanh, dường như là sợ tên Đại Chí Tiên này có đồng bọn nữa.

- Người vì sao lại theo dõi ta?

Vị nữ tiên áo xanh kia đứng trên pháp bảo phi hành của mình, lạnh lẽo nhìn tên Đại Chí Tiên áo xám đã theo dõi cô.

- Thanh Phong Ma Kiếm mà cô lấy được tại hội đấu giá là của bạn tôi, cô hãy ra cái giá đi, tôi muốn thu hồi lại nó.

Tên Đại Chí Tiên áo xám kia lạnh nhạt nói một câu, đồng thời lấy ra pháp bảo Tam Xoa Kích của mình.

Vị nữ tiên áo xanh kia cười nhạt:

- Ngươi đã có mặt tại hội đấu giá, vậy thì Phong Ma Kiếm kia có giá bao nhiêu Tiên tinh chẳng lẽ ngươi lại không biết? Nếu ngươi nhất định muốn, vậy thì cứ dựa theo giá mà ta đã mua mà trao đổi là được rồi.

- Điều đó không có khả năng. Đó là đồ vật của bạn tôi, cô không thể để tôi dùng giá trên hội đấu giá mà thu hồi lại được.

Giọng nói của tên Đại Chí Tiên áo xám liền trở nên lạnh lẽo.

- Đồ của bạn ngươi thì liên quan gì tới ta? Ngươi muốn thu hồi giúp bạn mình, thì cứ trực tiếp giao Tiên tinh cho ta.

Vị nữ tiên áo xanh kia hừ lạnh một tiếng rồi nói, không hề có ý định chịu thiệt mà nhường lại thứ đồ kia.

- Vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

Chiếc Tam Xoa Kích trong tay tên Đại Chí Tiên áo xám kia run lên, lập tức biến ảo thành một vòng kích ảnh đầy trời, trực tiếp bao phủ lấy vị nữ tiên kia.

Vị nữ tiên kia căn bản là cũng không sợ hãi, hai tay cô liền tung ra vô số viên ngọc, ngay cả Diệp Mặc cũng không nhìn rõ ràng pháp bảo của cô là thứ gì. Sau khi vô số viên ngọc được ném ra, thì vị nữ tiên kia liền cười lạnh rồi nói:

- Ngươi muốn Phong Ma Kiếm sao? Đừng cho là ta không biết tâm tư của ngươi, thứ mà ngươi muốn chỉ là 'Tam điệp già lam' của ta mà thôi…

Mặc dù miệng vẫn đang nói, nhưng những viên ngọc trong tay cũng càng lúc càng được cô ném ra nhiều hơn, căn bản là không có dấu hiệu dừng lại, chỉ trong chốc lát, thì những viên ngọc kia đã ngăn chặn lại vòng kích ảnh đầy trời rồi. Không gian xung quanh lúc này lập tức sôi trào lên, núi đá và cây cối phía dưới dường như là đang bị một trận cuồng phong thổi qua vậy, bụi đá bay tứ phía, uy thế thực sự là kinh người.

Nghe được bốn chữ 'Tam diệp già lam', thì trong lòng Diệp Mặc liền hiểu được là có chuyện gì xẩy ra rồi. 'Tam diệp già lam' là tiên linh thảo cấp sáu, dùng để luyện chế 'Chí già đan'. Mà 'Chí già đan' chính là đan dược chủ yếu dùng để Đại Chí Tiên thăng cấp lên Đại La Tiên, có thể giúp nâng cao tỷ lệ thành công cho Đại Chí Tiên khi thăng cấp lên Đại La Tiên.

Cả vị nữ tiên và tên Đại Chí Tiên áo xám kia đều là Đại Chí Tiên, cho nên tầm quan trọng của 'Tam diệp già lam' hoàn toàn có thể thấy rõ được. Trước đó khi hắn nghe tên Đại Chí Tiên kia nói, thì vốn đã hiểu là y bịa chuyện rồi, nhưng nguyên nhân hóa ra là vì 'Tam diệp già lam'.

Nhìn thấy uy thế khi hai người đánh nhau, thì Diệp Mặc cũng kinh hãi không thôi. Hắn có thể giết được Đại Ất Tiên, nhưng loại uy thế đối chiến của hai Đại Chí Tiên này thì với tu vi hiện tại hắn khẳng định không phải là đối thủ. Cho dù là muốn giúp đỡ, thì hiện tại hắn cũng không dám ra tay. Nếu như vị nữ tiên kia kém quá nhiều so với tên Đại Chí Tiên kia, thì hắn thà rằng không giúp còn hơn.

Ầm ầm…

Những tiếng nổ mạnh vang lên xen lẫn với âm thanh không khí bị xé rách, khiến cho diện tích mấy ngàn dặm xung quanh trở thành một vòng xoáy của các vụ nổ.

Cũng may không gian của Tiên Giới vững chắc, bằng không thì với cuộc

chiến đấu như thế này, Diệp Mặc cũng phải nghĩ tới liệu không gian ở đây có thể bị sụp đổ hay không?

Tuy Diệp Mặc không dám ra tay, nhưng quá trình hai người này đánh nhau thì hắn vẫn miễn cưỡng thấy rõ được. Vốn hắn còn tưởng rằng tu vi nữ tiên kia còn kém một chút, chứ không kém quá nhiều so với tên Đại Chí Tiên kia. Nhưng sau khi hai ngời đánh nhau, thì Diệp Mặc phát hiện thực lực của hai người lại ngang bằng nhau, không có người nào chiếm được thế thượng phong cả.

Tên Đại Chí Tiên kia cũng nhíu mày, hiển nhiên là không ngờ vị nữ tiên trước mặt chỉ có tu vi Đại Chí Tiên sơ kỳ, lại có thể cùng y bất phân thắng bại.

Vị nữ tiên kia dường như cũng không ngờ rằng đối phương sẽ ngang tay với mình, cho nên trong mắt lúc này đã hiện ra một chút lo lắng.

Diệp Mặc đoán chừng lúc này nếu như hắn bắt đầu đi ra hỗ trợ, thì tên Đại Chí Tiên kia chắc chắn sẽ không chiếm được chỗ tốt. Nhưng hiện giờ hắn tuyệt đối sẽ không ra mặt, vì tuy rằng vị nữ tiên kia đã giúp hắn một lần, nhưng hắn cũng chưa biết rõ cô là người như thế nào? Một khi cô ta là loại người luôn giết người diệt khẩu, thì chính mình cố sức giúp đỡ cũng không tốt.

Ngay khi Diệp Mặc còn đang suy nghĩ, thì vị nữ tiên kia đột nhiên ném ra một đạo bùa. Cái đạo bùa kia lập tức bộc phát ra một uy thế kinh khủng, ngay cả Diệp Mặc đang ở cách hai người chừng mười dặm, cũng có thể cảm giác được đạo bùa chú kia có thể uy hiếp tới tính mạng của hắn.

Không đợi Diệp Mặc kịp phản ứng, thì một vụ nổ kinh khủng đã phát ra. Chờ tới khi Diệp Mặc tỉnh lại với một thân đầy bụi đất, thì vị nữ tiên kia đã sớm biến mất không thấy đâu rồi.

Thật là một đạo bùa chú kinh khủng. Trong lòng Diệp Mặc lúc này lại đang nghĩ, nếu như hắn gặp phải cái đạo bùa chú này, thì hắn phải làm gì

đây? Cho dù hắn đã có tu vi luyện thể Tiên niết thể, thì chắc cũng cũng phải trọng thương dưới vụ nổ kinh khủng vừa rồi.

Tên Đại Chí Tiên kia cũng biến mất không thấy đâu, chẳng lẽ y đã chết rồi sao? Diệp Mặc vừa nghĩ tới đây, thì đã cảm giác được một sự nguy hiểm cực lớn đang đánh tới từ phía sau hắn. Hắn cũng không kịp suy nghĩ gì mà lập tức lấy Tử đao ra đánh về phía sau.

Ầm…

Một thanh Tam Xoa Kích va chạm với Tử đao, Diệp Mặc bay ngược ra xa vài trăm thước mới có thể miễn cưỡng mà ngừng lại.

- Vậy mà không chết?

Diệp Mặc nhíu mày nhìn chằm chằm vào tên Đại Chí Tiên vừa đánh lén mình. Hắn cho rằng sau khi vị nữ tiên ném ra cái đạo bùa chú kia, thì tên này hẳn là đã chết rồi.

Không ngờ rằng tên Đại Chí Tiên này chẳng những không chết, mà còn phát hiện ra tung tích của mình. Thậm chí y còn thừa cơ đánh lén mình nữa. Nếu như không phải là tên Đại Chí Tiên này đã bị trọng thương, chính mình phản ứng cũng rất nhanh, thì có lẽ hiện tại mình xong đời rồi.

Nhưng lúc này Diệp Mặc cũng không sợ hãi gì nhiều, vì khí tức của tên Đại Chí Tiên lúc này đang rất hỗn loạn, hẳn là thương thế không hề nhẹ, đoán chừng là tu vi của y hiện tại đã hạ xuống chỉ còn ngang ngửa với Đại Ất Tiên mà thôi.

Tên Đại Chí Tiên lúc này kinh ngạc ‘Ồ’ lên một tiếng. Y giật mình vì Diệp Mặc chẳng những có thể phát hiện ra y đánh lén, hơn nữa còn liều mạng phản kích lại y một chiêu mà không hề bị thương.

Y bị thương rất nặng, nhưng cho dù là vậy thì cũng phải tương đương với một Đại Ất Tiên hậu kỳ. Đối phương của y chỉ là một Huyền Tiên trung kỳ, nhưng dưới một chiêu đánh lén của y lại không hề bị giết, điều này sao

có thể được chứ?

Diệp Mặc biết rõ rằng khi vụ nổ kia xảy ra, thì trong lòng mình đã dao động nên bị tên Đại Chí Tiên này phát hiện được. Xem ra tâm tình của mình vẫn kém một chút, bằng không thì cho dù có vụ nổ kia, thì tên Đại Chí Tiên này cũng không thể nào phát hiện ra hắn được.

- Anh có ý gì vậy? Vì sao vô duyên vô cớ lại đánh lén tôi?

Diệp Mặc cầm lấy Tử đao rồi lạnh giọng hỏi.

- Đánh lén mày? Mày dám theo dõi tao, nên tao đương nhiên phải giết mày rồi.

Tên Đại Chí Tiên kia không dám khẳng định là Diệp Mặc có phải thực sự đã theo dõi y hay không, vì nếu một Huyền Tiên trung kỳ có thể theo dõi được một Đại Chí Tiên như y, mà y lại không hề phát hiện được, thì y thật sự là không dám tin.

Diệp Mặc nhíu mày:

- Tôi theo dõi anh? Tu vi của anh rõ ràng cao hơn tôi, vậy mà tôi theo dõi anh anh lại có thể không phát hiện ra sao? Tôi chỉ là thấy bên này có người đánh nhau, nên mới tới xem một chút, không ngờ là còn chưa tới, đã xảy ra một vụ nổ rồi.

Lúc này thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không thừa nhận là chính mình đã theo dõi đối phương, vì dù đối phương đang bị trọng thương, thì cũng là một Đại Chí Tiên hàng thật giá thật.

Tên Đại Chí Tiên kia thấy Diệp Mặc nhíu mày phủ nhận, thì cũng thấy nghi hoặc. Y cũng nghĩ rằng, nếu một tên Huyền Tiên theo dõi y, thì y không thể nào mà không phát hiện ra được.

Nhưng dù Diệp Mặc có nói thật hay không, thì y cũng đều muốn giết Diệp Mặc. Một tên Huyền Tiên mà thôi, muốn giết thì cứ tùy tiện ra tay là

được.

Diệp Mặc cảm nhận được sát ý của tên Đại Chí Tiên này, thì đã lập tức biết đối phương muốn giết mình rồi, nên hắn lập tức lấy ra một thanh trường đao rồi nói:

- Vãn bối vô ý quấy rầy tiền bối, nên xin lấy thanh trường đao này để bồi thường…

- Tiên khí thất phẩm?

Tên Đại Chí Tiên kia lập tức khiếp sợ kêu lên, y không thể tưởng tượng được là tên Huyền Tiên trước mặt này lại có được cả Tiên khí thất phẩm. Đây chính là Tiên khí thượng phẩm rồi, cho dù là Tam Xoa Kích của y cũng chỉ là ngụy thất phẩm mà thôi.

Diệp Mặc cần chính là sự ngây người trong chớp mắt này. Ngay khi tên Đại Chí Tiên còn đang kinh ngạc, thì Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc liền được ném ra, đồng thời mấy chục đạo thần thức đao cũng được hắn phóng ra.

Cho dù là tên Đại Chí Tiên kia vốn vẫn có đề phòng với Diệp Mặc, nhưng cũng không ngờ rằng một tên Huyền Tiên trung kỳ như Diệp Mặc lại dám đột nhiên ra tay với mình.

Ầm…

Tên Đại Chí Tiên này còn chưa kịp tức giận, thì Hắc Thạch Cân đã biến thành một ngọn núi mà đập xuống. Tên Đại Chí Tiên trong lúc này chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng Tam Xoa Kích để ngăn trở Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc, nhưng hết lần này tới lần khác thần thức của y vẫn bị trì hoàn khiến động tác chậm lại một chút, không có cách nào kịp phóng Tam Xoa Kích ra cả.

Răng rắc…

Tam Xoa Kích còn chưa được kích phát ra hoàn toàn, thì đã bị Hắc Thạch Cân đánh vào rồi, lập tức một tiếng ‘Răng rắc’ liền phát ra. Tuy chiếc Tam Xoa Kích đã bị rạn nứt, nhưng vẫn kịp chặn lại Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc, giúp cho tên Đại Chí Tiên kia không bị Diệp Mặc đập cho nát bét.

- Tao muốn xé…

Bị Diệp Mặc đánh lén, thì tên Đại Chí Tiên kia điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, trong lòng cực độ tức giận. Chỉ là câu nói của y còn chưa nói hết, thì Tử đao của Diệp Mặc đã lại tới rồi.

- 'Vô ảnh', lên…

Cùng lúc với Tử đao, thì 'Vô ảnh' cũng được Diệp Mặc gọi ra. Cho dù là một Đại Chí Tiên đã bị trọng thương, thì nếu hắn không thể giết đối phương ngay lập tức, thì tiếp đó hắn sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Phập…

Khi 'Vô ảnh' tập kích tên Đại Chí Tiên này, thì đồng thời Tử đao của hắn cũng đã đánh trúng tên Đại Chí Tiên.

Từ khi Diệp Mặc lấy ra Tiên khí thất phẩm khiến tên Đại Chí Tiên này ngây người tới giờ, thì Diệp Mặc đã liên tiếp ném ra Hắc Thạch Cân, phóng ra Tử đao, đồng thời còn tung cả 'Vô ảnh' ra nữa, trước sau căn bản không hề có chút trì hoãn nào.

Nhưng cho dù là như vậy, thì vốn Tử đao có thể chém tên Đại Chí Tiên kia thành hai mảnh cũng chỉ có thể để lại trên người tên Đại Chí Tiên kia một vết thương sâu hoắm mà thôi. Đây là còn nhờ cả vào tác dụng của thần thức đao nữa, nếu không thì còn không đạt được cả cái hiệu quả này rồi.

- Chết đi cho tao…

Tên Đại Chí Tiên kia đánh ra một quyền. Dưới những đòn đánh lén liên tiếp của Diệp Mặc, thì y vốn đã trọng thương giờ càng trở nên nghiêm trọng

hơn. Nhưng với thương thế như vậy, thì tên Đại Chí Tiên này vẫn có năng lực đề phản kích lại, đánh một quyền trúng vào trước ngực của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng phun ra một ngụm máu tươi, lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài. May là có tu vi luyện thể Tiên niết thể bảo vệ, cho nên hắn còn không bị đánh tới mức bạo thể tại chỗ, nhưng tiên nguyên lực trong cơ thể của hắn cũng quay cuồng không thôi, khiến cho hắn vô cùng khó chịu.

- Tiên niết thể?

Tên Đại Chí Tiên lúc này cả người đầy máu, lại phải khiếp sợ kêu lên một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1663

Bạch Quang Trùng Thiên

Tiên nguyên lực trong cơ thể Diệp Mặc không ngừng quay cuồng, không thể tấn công thêm lần nữa, còn thương thế của tên Đại Chí Tiên kia cũng rất nghiêm trọng, nên cũng không dám công kích Diệp Mặc một lần nữa. Y lúc này liền lấy ra mấy viên đan dược rồi uống vào, đồng thời trong nội tâm y cũng kinh hãi không thôi. Y làm sao có thể ngờ rằng lại có một tên Huyền Tiên trung kỳ đáng sợ đến như vậy. Nếu sớm biết là Diệp Mặc đáng sợ như vậy, thì y tuyệt đối sẽ không tự động tìm tới gây phiền, mà y sẽ lập tức bỏ đi ngay sau khi tránh thoát được đòn ám toán của vị nữ tiên kia.

Tuy Diệp Mặc biết tốc độ khôi phục của mình nhanh hơn so với đối phương, nhưng hắn cũng không dám để cho một Đại Chí Tiên sử dụng đan dược để trị thương cho xong rồi trở lại đánh hắn. Một khi thương thế của tên Đại Chí Tiên này dần khôi phục thì hắn xong đời rồi. Rèn sắt phải rèn ngay khi còn nóng, huống chi người này chính là kẻ đã chủ động muốn giết Diệp Mặc hắn.

Cho nến hắn căn bản là không hề chờ đan dược của tên Đại Chí Tiên kia tan ra, thì đã đánh ra Lôi kiếm rồi.

Rầm rầm rầm…

Lôi kiếm không ngừng hạ xuống, rậm rạp và chằng chịt nổ vang trên không trung, sau đó giống như một cơn gió lốc tập trung lại rồi hạ xuống. Theo Lôi kiếm của Diệp Mặc đánh ra, thì tiên nguyên lực của hắn cũng dần dần bình ổn trở lại.

Còn tên Đại Chí Tiên kia vốn đã bị thương nay càng nghiêm trọng hơn

nữa, y sao có thể đối phó được với loại Lôi kiếm còn đáng sợ hơn cả Lôi Kiếp này nữa chứ. Nếu như là lúc y còn chưa bị thương, thì loại Lôi kiếm này mặc dù nhiều, nhưng thực sự cũng không đáng để y đặt trong mắt. Nhưng thực tế thì hiện tại y không thể được, hiện tại thương thế của y rất nghiêm trọng, còn chưa khôi phục lại, thậm chí ngay cả biện pháp chạy trốn tốt hơn, thì y cũng không hề có. Dưới tầng tầng lớp lớp Lôi kiếm của Diệp Mặc đánh tới, thì y cảm thấy quả thực là họa vô đơn chí.

Miễn cưỡng lấy ra một tấm lá chắn mà không hề có tiên nguyên lực chống đỡ, nên y cũng không thể kiên trì bao lâu thì bị phá nát rồi. Còn Lôi kiếm của Diệp Mặc thì dường như vẫn liên miên không dứt.

Tên Đại Chí Tiên này càng ngăn cản thì càng kinh sợ. Y phát hiện mình hiện giờ ngay cả một khe hở để chạy trốn cũng không có, không gian xung quanh hoàn toàn bị Lôi kiếm của đối phương trói buộc hết rồi. Nếu như y không bị thương, thì y cũng không coi vào đâu, nhưng bây giờ thì lại hữu tâm nhưng vô lực.

Lúc này thì tiên nguyên lực của Diệp Mặc cũng dần khôi phục lại, nhưng hắn cũng biết rõ rằng Lôi kiếm của mình sẽ không thể nào đủ để giết được đối phương, cho nên Hắc Thạch Cân lại một lần nữa được hắn ném ra.

Đồng thời trong lòng Diệp Mặc thầm hạ quyết tâm. Tuy rằng Lôi kiếm của hắn rất lợi hại, nhưng lại quá mức tản mát, không thể tập trung lại để thành một chiêu nhất kích tất sát được. Lần này kết thúc, thì hắn nhất định phải tu luyện để cho Lôi kiếm của mình có thể ngưng tụ lại trở thanh một kích có thể giải quyết dứt điểm được đối thủ. Hiện giờ hắn đã không hề thiếu chiêu thức công kích trong phạm vi lớn rồi, thứ mà hắn thiếu chỉ có duy nhất là loại sát chiêu nhất kích tất sát mà thôi.

Cảm nhận được khí thế của Diệp Mặc càng ngày càng mạnh, thì trong mắt tên Đại Chí Tiên kia liền lộ ra sự tuyệt vọng. Y đâu thể ngờ rằng hôm nay mình lại bị một tên Huyền Tiên giết chết chứ? Ở đâu mà lại chui ra cái loại Huyền Tiên đáng sợ như thế này? Đáng tiếc là y đã không còn cơ hội hối hận nữa rồi…

- Tao liều mạng mới mày…

Khí thế kinh khủng liền lập tức trào ra, không gian xung quanh lập tức trở nên run rẩy. Lúc này tất cả giống như là trở thành một cái hố đen, khiến cho Diệp Mặc không hề có được cả năng lực để bỏ chạy.

“Không tốt, tên này muốn tự bạo!” 'Vô ảnh' thì dường như đã sớm cảm nhận được việc tên Đại Chí Tiên kia muốn tự bạo rồi, cho nên đã lập tức lao tới bên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng đã hiểu rằng đối phương muốn tự bạo, nhưng hắn lại không thể nào ngăn cản lại được. Cho dù là đối phương đã trọng thương, nhưng tu vi của hắn và đối phương cũng chênh lệch rất nhiều. Nếu như chỉ là một tên Đại Ất Tiên tự bạo, thì hắn còn có thể mạnh mẽ mà tiến lên ngăn cản. Nhưng hiện tại lại là một tên Đại Chí Tiên đang muốn tự bạo, cho nên hắn ngoại trừ cách né tránh ra, thì không có biện pháp nào khác.

Dường như là đồng thời với lúc mà không gian xung quanh trở nên hỗn loạn, thì Diệp Mặc đã lập tức mang theo 'Vô ảnh' tiến vào Thế giới trang vàng.

Ầm…

Một vụ nổ kinh khủng liền phát ra biến tất cả không gian xung quanh trở thành hư vô. Dù không gian của Tiên Giới vững chắc, nhưng cũng bị khuấy động lên hàng loạt các đợt sóng chấn động. Ở bên trong vụ nổ này, thì không còn bất cứ gì có thể tồn tại được.

Vụ nổ còn chưa hoàn toàn tan đi, thì Diệp Mặc đã lập tức ra khỏi Thế giới trang vàng rồi. Đồng thời hắn cũng dùng thần thức quét tới nơi tên Đại Chí Tiên kia tự bạo, nhưng lúc này chỗ đó ngoại trừ một cái hố lớn sâu hoắm ra, thì những thứ khác đều không còn nữa.

Diệp Mặc thở dài tiếc nuối, vì hắn thiếu chút nữa đã chiếm được một chiếc nhẫn trữ vật của Đại Chí Tiên rồi, nhưng đáng tiếc là hắn không có

năng lực để ngăn cản đối phương tự bạo. Với việc tự bạo này thì thứ gì bên trong đó cũng đều sẽ tan thành mây khói, ngay cả Nguyên Thần cùng sẽ không còn nữa.

Phát hiện rằng cái gì mình cũng không có được, thì Diệp Mặc cũng không do dự nữa mà lập tức thi triển độn thuật rời khỏi chỗ này. Ở đây xảy ra vụ nổ kinh khủng như vậy, thì chắc chắn sẽ hấp dẫn không ít tiên nhân tới điều tra, cho nên nếu hắn cứ tiếp tục ở lại chỗ này thì sẽ không có lợi.

Quả nhiên Diệp Mặc chỉ vừa mới đi được thời gian nửa nén hương, thì đã có mấy đạo độn quang đã xuất hiện ở nơi xảy ra vụ nổ.

- Đại Chí Tiên tự bạo sao?

Một tên tiên nhân sau khi tra xét tình hình xung quanh thì khiếp sợ mà thốt lên.

Tên tiên nhân này nói xong, thì những tiên nhân khác đều nhìn nhau rồi cùng gật đầu, sau đó lập tức rời đi. Bất luận là vì nguyên nhân gì, nhưng đã có thể khiến cho một Đại Chí Tiên tự bạo, thì cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể trêu chọc vào được.

…

Diệp Mặc lúc này thoạt nhìn thì máu me đầy người, nhưng thương thế của hắn cũng đang khôi phục rất nhanh. Một quyền của tên Đại Chí Tiên kia tuy rằng đáng sợ, nhưng trước đó tên Đại Chí Tiên kia đã bị trọng thương rồi, hơn nữa hắn còn có tu vi luyện thể Tiên niết thể bảo hộ nữa, nên cũng đã hồi phục được bẩy tám phần rồi.

Sau khi tìm được một cái sơn cốc vằng vẻ để hạ xuống, thì Diệp Mặc liền thay một bộ quần áo mới. Nhưng hắn còn chưa kịp tắm rửa thì đã có hai đạo độn quang bay tới, khiến cho hắn lại phải lập tức ẩn nấp sang một bên.

Hai người vừa tới này đều có tu vi Huyền Tiên hậu kỳ, cũng không hề thấy Diệp Mặc. Sau khi hai người này hạ xuống thì một tên Huyền Tiên có

dáng người cao to liền nói:

- Mi huynh, là ở chỗ này sao?

- Đúng thế, chính là ở chỗ này. Cậu nhìn ngọn núi nhỏ phía trước xem, đó chính là chỗ mà lần trước tôi đã thấy được hiện tượng 'Bạch quang trùng thiên'. Tôi khẳng định là vật kia chỉ ở đâu đó gần đấy thôi.

Người được gọi là Mi huynh lập tức đáp lời.

Tên cao to kia liền nhíu mày, một lúc lâu sau thì mới lên tiếng:

- Ở phía trước mặt là Khổng Cát sơn mạch, nơi đó địa hình vô cùng phức tạp, hơn nữa ở sâu trong đó thậm chí còn có cả yêu thú cấp bốn cấp năm nữa. Nếu hai người chúng ta muốn tới đó thì tìm quả thật là có chút khó khăn.

Diệp Mặc vốn đang trốn ở một bên, sau khi nghe xong lời đối thoại của hai người kia thì trong lòng lập tức khẽ động. Hắn không ngờ là chính mình trong lúc vô ý đã đi tới Khổng Cát sơn mạch rồi, vì hắn vốn là có ý định sẽ đi tới Khổng Cát sơn mạch đấy.

Sau khi hai tên Huyền Tiên kia nói xong, thì liền hóa thành hai đạo độn quang bay vọt vào trong Khổng Cát sơn mạch.

Diệp Mặc vẫn chưa hề ra khỏi chỗ ẩn náp. Lúc này hắn lập tức lấy miếng ngọc giản kia ra, sau đó dùng toàn bộ thần thức quét vào trong. Đệ nhất chuyển của 'Thần niệm cửu chuyển' lập tức được thi triển ra, hơn nữa cho dù là Diệp Mặc mới chỉ tiến nửa bước vào đệ nhị chuyển, nhưng sự linh hoạt và cường đại của thần thức thì đã không phải là thứ mà tiên nhân bình thường có thể so sánh với hắn rồi.

Hình ảnh nguyên gốc và phục chế bên trong ngọc giản của Vương Lục trải qua một thời gian bị Diệp Mặc cưỡng chế tách biệt ra. Lúc này thì một hình ảnh mờ ảo dần hiện ra một cách nguyên vẹn trong thức hải của hắn.

Diệp Mặc càng xem thì càng kích động. Hắn chưa từng thấy qua 'Tịnh linh tâm liên', nhưng không có nghĩa là hắn không biết 'Tịnh linh tâm liên'. 'Tịnh linh tâm liên' có hai phiến lá ở hai bên, ở giữa là một đóa hoa sen. Khi 'Tịnh linh tâm liên' thành thục thì đóa hoa sen sẽ có mầu trắng trong sáng long lanh, bất cứ ai nhìn vào cũng đều cảm thấy thoải mái dị thường.

Mà lúc này sau khi hắn đã phân tách được hình ảnh gốc và hình ảnh sao chép ra, thì thứ mà hắn thấy được chính là một đóa 'Tịnh linh tâm liên' với đầy đủ hai phiến lá và một đóa hoa sen tuyết trắng.

Nơi đóa hoa sen này sinh trưởng cũng không phải là ở trong sơn mạch, mà là ở giữa một cái hồ nước. Cái hồ nước đó cũng rộng khoảng mấy trăm trượng, xung quanh phủ một màn sương mờ ảo, dường như là đang trôi nổi ở giữa không trung vậy.

Phía dưới hình ảnh có một hàng chữ viết là “Khổng cát sơn Tịnh Liên, Sư Kinh Không ta lưu lại. Nếu người có được Tịnh Liên không phải là hậu nhân của Sư gia, thì xin nể mặt mà hãy chiếu cố một chút cho hậu nhân của Sư gia…”

Răng rắc…

Diệp Mặc còn chưa kịp xem xét toàn bộ ngọc giản, thì miếng ngọc giản đã tự động vỡ nát rồi hóa thành bụi phấn. Sau đó lại có một miếng ngọc bội rơi ra.

Diệp Mặc ảo não cầm miếng ngọc bội lên nhìn một hồi lâu, phát hiện ra rằng có lẽ muốn kích phát được miếng ngọc bội này thì phải là người có cùng huyết mạch mới được. Phía trên ngọc bội còn có ba chữ ‘Sư Kinh Không’.

Lúc này thì Diệp Mặc đã hiểu. Sư Kinh Không trước đây đã từng tìm được 'Tịnh linh tâm liên' trong Khổng Cát sơn mạch, nhưng đáng tiếc là nó chưa thành thục. Sau này thì không biết vì sao miếng ngọc giản kia lại không ở trong tay của hậu nhân Sư gia, mà ngược lại trải qua một hồi lưu lạc lại rơi

vào trong tay của hắn. Hình ảnh trên ngọc giản này cực kỳ mơ hồ, cho nên rất nhiều người nhạt được miếng ngọc giản kia đều cho rằng nó là thứ đồ được làm giả. Nhưng lại không ai biết rằng đây là do Sư Kinh Không cố ý làm như vậy. Loại ngọc giản mơ hồ này chỉ có thể là người có tu vi tương đương với Đại La Tiên thậm chí cao hơn mới có thể thấy được.

Còn Diệp Mặc thì mặc dù chưa có được thần thức mạnh mẽ như của Đại La Tiên, nhưng lại có công pháp 'Thần niệm cửu chuyển', cho nên hắn có thể đơn giản mà tìm hiểu được bí mật trong ngọc giản. Sau khi miếng ngọc giản kia đã bị khám phá ra bí mật, thì sẽ lập tức tự hủy đi.

Về miếng ngọc bội kia thì Diệp Mặc căn bản cũng không nghĩ ngợi gì. Dù đó là đồ vật mà Sư Kinh Không lưu lại cho hậu nhân, nhưng Diệp Mặc cũng không hề để ý. Vì nếu như hắn có thể gặp được hậu nhân của Sư gia, thì hắn mới có thể đem miếng ngọc bội này tặng lại. Nhưng nếu như hắn không thể nào gặp được hậu nhân của Sư gia, thì hắn không thể bỏ công sức ra để đi tìm được, huống chi hắn biết tìm họ ở đâu bây giờ?

Dù sao thì ngọc giản này cũng là hắn lấy được trong lúc vô tình, thậm chí còn phải mất năm trăm điểm cống hiến nữa, chứ cũng không phải là do Sư Kinh Không lưu lại cho hắn. Đương nhiên đối với việc Sư Kinh Không lưu lại miếng ngọc giản này thì Diệp Mặc vẫn vô cùng cảm kích, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn nhất định phải cất công đi tìm hậu nhân của Sư Kinh Không.

Sư Kinh Không đã chết được bao nhiêu lâu rồi, ai mà biết được? Hơn nữa Diệp Mặc căn bản cũng không biết Sư Kinh Không này là người nơi nào, vậy thì biết đi tìm hậu nhân của y như thế nào đây?

Sau khi thu hồi lại ngọc bội, thì Diệp Mặc liền cố gắng bình ổn tâm tình đang kích động của mình một chút. Sư Kinh Không chỉ dẫn rằng 'Tịnh linh tâm liên' nằm ở giữa một cái hồ, nên hiện tại hắn chỉ cần tìm được cái hồ nước đó là được rồi.

Diệp Mặc hiểu rõ rằng muốn tìm được cái hồ nước đó tại Khổng Cát sơn

mạch này là điều không hề dễ dàng, vì nếu dễ dàng như vậy, thì 'Tịnh linh tâm liên' đã sớm bị người lấy đi rồi, đâu còn đợi hắn tới để chia phần nữa?

Khi Diệp Mặc đang nghĩ về cái hồ nước kia, thì đột nhiên lại nhớ tới lời đối thoại của hai tên Huyền Tiên lúc nãy. Một người trong đó đã nói rằng y nhìn thấy được hiện tượng ‘Bạch quang trùng thiên’, đó chẳng phải chính là dấu hiệu phù hợp với thời điểm 'Tịnh linh tâm liên' thành thục hay sao?

Dấu hiệu thứ nhất khi 'Tịnh linh tâm liên' chính là hiện tượng ‘Bạch quang trùng thiên’, thứ hai là sương trắng mênh mông. Đợi tới khi dấu hiệu thứ hai xuất hiện, thì cơ hồ là tất cả mọi người đều sẽ biết 'Tịnh linh tâm liên' xuất thế.

Tuy rằng Khổng Cát sơn mạch không nhỏ, nhưng một khi có người biết việc 'Tịnh linh tâm liên' xuất thế, thì đâu còn có phần của Diệp Mặc hắn nữa? Cho dù hắn có là Đại La Tiên thì cũng không được.

Nghĩ tới đây, thì trong nội tâm của Diệp Mặc lập tức vội vàng hẳn lên, nhanh chóng biến thành một đạo độn quang bay dọc theo hướng mà hai tên Huyền Tiên trước đó đã rời khỏi.

Tuy hắn không biết cái hồ nước kia ở chỗ nào, nhưng người được gọi là Mi huynh kia đã nhìn thấy được dấu hiệu xuất thế đầu tiên của 'Tịnh linh tâm liên', cũng có nghĩa là y biết rõ vị trí đại khái của 'Tịnh linh tâm liên' rồi.

Một lúc lâu sau, thì Diệp Mặc đã hoàn toàn tiến vào trong Khổng Cát sơn mạch. Mà lúc này ngoại trừ các bụi gai mọc dầy đặc tứ phía, thì chỉ có cây cối đang bị gió thôi lung lay, đâu còn chút bóng dáng nào của hai tên Huyền Tiên kia nữa? Về phần cái hồ nước lớn kia, thì sau khi Diệp Mặc mở rộng thần thức ra cũng chẳng thấy được chút dấu vết nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1664

Tịnh Linh Tâm Liên

Trước đó Diệp Mặc rõ ràng nhìn thấy hai tên Huyền Tiên kia tiến vào chỗ này, hơn nữa lúc ấy địa phương mà người gọi là Mi huynh nói dường như cũng là ở bên này. Cho nên hiện tại mặc dù Diệp Mặc không tìm thấy hai tên Huyền Tiên kia, nhưng vẫn dọc theo hướng đó mà tìm tòi một chút.

Sau một ngày, thì Diệp Mặc cũng không tìm được hai tên Huyền Tiên kia, mà chỉ gặp được một tiên yêu thú cấp bốn. Nếu như không phải là tu vi của hắn cường hãn, Huyền Tiên bình thường không thể so sánh được, thì hắn cũng đã sớm thành mồi ngon trong miệng tiên yêu thú rồi. Điều này làm cho Diệp Mặc có thêm một suy đoán nữa, đó là liệu có phải hai tên Huyền Tiên kia cũng đã bị tiên yêu thú giết rồi hay không?

Ba ngày sau, Diệp Mặc vẫn không hề phát hiện tung tích của hai tên Huyền Tiên kia, cũng không hề phát hiện cái hồ nước có màn sương trắng lượn lờ như trong hình ảnh chỉ dẫn, điều này làm cho Diệp Mặc vô cùng thất vọng.

Khi mà hắn muốn buông xuôi rồi, thì hắn đột nhiên lại nhớ tới 'Vô ảnh'. Ban đầu ở Vụ Ma Điện, thì cũng là vì nhờ có 'Vô ảnh', nên hắn mới có thể đi tới được tận cùng. 'Vô ảnh' tuy không thể tìm kiếm tiên linh vật từ khoảng cách xa, nhưng với khoảng cách gần thì chắc là không có vấn đề gì?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức đem 'Vô ảnh' ra ngoài, đồng thời dùng thần thức thông báo cho 'Vô ảnh' biết rằng hắn đang muốn tìm 'Tịnh linh tâm liên', hơn nữa Diệp Mặc hắn cũng cho biết luôn tin tức và bộ dạng của 'Tịnh linh tâm liên' cho 'Vô ảnh' biết.

'Vô ảnh' cũng không để cho Diệp Mặc thất vọng, vì nó đã nhanh chóng mang Diệp Mặc chạy bẩy cua tám quẹo rồi tìm ra mười một gốc tiên linh thảo cấp ba, ba gốc tiên linh thảo cấp bốn, và còn một số tiên linh thảo cấp hai nữa.

Nhưng điều này cũng khiến cho Diệp Mặc không biết phải nói gì, vì những tiên linh thảo cấp hai, cấp ba này hắn thật sự không hề coi trọng.

Lại một ngày nữa trôi qua, Diệp Mặc đứng ở trên một cái khe trong sơn cốc. Cái chỗ này hắn đã đi qua một lần rồi, nhưng lần này thì hắn lại phát hiện được một số điều khác biệt.

Cái khe này vốn là do tự nhiên hình thành, xuyên qua cái khe này hẳn sẽ là một mặt khác của sơn cốc. Trải qua vô số năm, thì những tiên nhân từng đi xuyên qua cái khe này khẳng định cũng không ít. Nhưng lần này Diệp Mặc lại phát hiện những bụi cỏ dại xung quanh cái khe này dường như vẫn luôn tươi tốt, hơn nữa lúc này càng tươi tốt hơn bình thường.

Thần thức của Diệp Mặc liền cẩn thận quét vào trong những bụi cỏ kia, sau đó hắn rất nhanh đã phát hiện điều không đúng. Ở đây đã từng trải qua một trận chiến, mà chút ít tiên linh thảo cấp thấp tươi tốt này đều là do có người sau khi chiến đấu đã sử dụng bí pháp để thúc đẩy nó sinh trưởng lên, múc đích chính là vì muốn che dấu đi dấu vết của trận chiến.

Vì sao sau khi chiến đấu lại cần che dấu đi dấu vết? Nhất định là vì có điều gì đó không muốn người khác biết.

Sau khi có được cái kết luận này, thì trong lòng Diệp Mặc liền đập loạn lên. Trước đó cũng chỉ có hai tên Huyền Tiên kia tiến vào nơi này, lại căn cứ vào thời gian mà những tiên linh thảo cấp thấp này bị thúc đẩy sinh trưởng lên cũng mới chỉ là sự tình mấy ngày trước thôi. Nói cách khác, trận chiến ở đây không phải là do hai người bọn họ đánh nhau, mà là bọn họ đã cùng một tiên yêu thú nào đó đại chiến qua.

Sau khi chiến đấu, còn cần phải dùng một ít thủ pháp ẩn dấu đi vết tích,

thì chỉ có khả năng duy nhất chính là ở chỗ này có cái trận pháp ẩn nấp nào đó. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức bắt đầu tìm kiếm từng chút một. Nhưng sau cả một buổi tối, thì hắn cũng chẳng tìm được cái gì cả.

Với trình độ trận pháp đã tiếp cận đại sư tiên trận cấp bốn, mà cũng không thể nhìn ra được trận pháp này ở đâu, vậy thì sao hai tên Huyền Tiên kia lại có thể tìm ra được? Khi mà Diệp Mặc còn đang khó hiểu, thì lại phát hiện ra 'Vô ảnh' đang mạnh mẽ kêu gọi hắn.

Diệp Mặc lập tức đi tới nơi mà 'Vô ảnh' đang kêu gọi. Đây là một khối nham thạch lớn, nếu như không chú ý, thì căn bản là cảm giác không được sự dị thường của khối nham thạch này. Nhưng sau khi Diệp Mặc để ý kĩ, thì chẳng những phát hiện ra sự dị thường của khối nham thạch, hơn nữa còn phát hiện ra dưới khối nham thạch kia có tiên linh khí cực kỳ nồng đậm.

Diệp Mặc liền cẩn thận di dời khối nham thạch một chút, thì lúc này không gian xung quanh lập tức biến đổi. Sau khi Diệp Mặc đặt khối nham thạch trở lại chỗ cũ, thì không gian nơi này cũng lập tức được khôi phục lại nguyên dạng.

- Trận pháp thiên nhiên…

Trong lòng Diệp Mặc liền mừng rỡ không thôi. Không ngờ lại là một cái trận pháp ẩn nấp cao cấp của thiên nhiên. Rõ ràng là vận khí của hai tên Huyền Tiên lúc trước tốt hơn hắn nhiều, không ngờ lại có thể nghĩ tới việc di động khối nham thạch này.

Cũng may vận khí của hắn dù không tốt, thì cũng còn có 'Vô ảnh', nhưng tiếc là phải mất tới ba ngày thì hắn mới nhớ tới 'Vô ảnh'. Nếu là Chân Băng Du thì nhất định là sẽ nhớ tới 'Vô ảnh' ngay từ đầu rồi. Đây gọi là người ngoài cuộc thì tỉnh táo, kẻ trong cuộc thì u mê.

Trận pháp thiên nhiên dù lợi hại, thì chỉ cần có dấu vết cũng sẽ chẳng còn gì khó khăn nữa cả. Diệp Mặc lại lần nữa di động khối nham thạch, thì lập tức dấu vết của cái trận pháp thiên nhiên kia đã xuất hiện trước mặt hắn.

Với trình độ trận pháp hiện tại của Diệp Mặc, thì hắn liền nhanh chóng tìm được trận môn của trận pháp, sau đó thì thân hình của hắn chỉ khẽ nhúc nhích một cái, thì đã biến mất không còn nữa.

Nếu như có thêm bất kỳ người nào tới chỗ này, thì khẳng định sẽ giống như Diệp Mặc lúc trước, không thể phát hiện ra bất kỳ thứ gì cả.

Sau khi tiến vào trong trận pháp, thì một luồng tiên linh khí nồng đậm liền truyền đến, một màn sương mù nhàn nhạt bao phủ trước mặt. Không đợi cho Diệp Mặc nhìn rõ có thứ gì trong sương mù hay không, thì đã có một thứ bốc mùi tanh tưởi lao tới trước mặt hắn.

Diệp Mặc cũng không hề suy nghĩ gì, mà lập tức ném Hắc Thạch Cân ra ngoài.

Một tiếng gào thét bén nhọn vang lên, sau đó một cái bóng đen đã bị Diệp Mặc đập bay ra ngoài, lập tức biến mất vào trong màn sương mù. Đó là một con tiên yêu thú cấp bốn muốn đánh lén Diệp Mặc, nhưng không ngờ là lại bị Diệp Mặc đập cho một cái trọng thương tại chỗ.

Lúc này Diệp Mặc không có tâm tình để nhìn con tiên yêu thú cấp bốn kia, mà nhìn chằm chằm vào một đóa hoa sen trắng nõn như tuyết ở trước mặt.

- 'Tịnh linh tâm liên'!

Lúc này thì Diệp Mặc đã nhìn rất rõ ràng rồi, ở trước mặt của hắn đúng là một đóa 'Tịnh linh tâm liên'. Hai phiến lá sen xanh biếc, một đóa hoa sen trắng nõn nở rộ lơ lửng trên một mặt hồ phủ sương trắng mờ. Bốn phía sương mù lượn lờ khiến cho đóa 'Tịnh linh tâm liên' giống như là đang trôi nổi trên không trung vậy, hào quang cực đẹp cũng tản mát ra khắp nơi. Đây đúng là bộ dạng mà Diệp Mặc đã nhìn thấy từ bên trong miếng ngọc giản.

Một mảng không gian trơn bóng kia cũng không phải là một hồ nước, mà là một mặt băng nồng đạm linh khí. Có thể nó cũng không phải là mặt

băng, nhưng Diệp Mặc thực sự không biết nó là thứ gì.

Diệp Mặc rất muốn đem cái hồ băng này di dời vào Thế giới trang vàng, nhưng khi hắn nhìn vào trận pháp thiên nhiên ở xung quanh, thì lập tức liền bỏ qua ý định này. Nếu như hắn thật sự làm như vậy, thì toàn bộ nơi này sẽ lập tức sụp đổ ngay sau đó, nói không chừng là sẽ khiến cho cả Tiên Vương cũng tới đây để kiểm tra.

Một nơi có thể sinh trưởng ra 'Tịnh linh tâm liên', thì không chừng là khi Tiên Vương tới có thể tìm ra được manh mối gì đó.

Thần thức của Diệp Mặc liền quét đi bốn phía, nhưng không hề phát hiện được tung tích hai tên Huyền Tiên đã đi vào trước hắn. Xem ra hai tên Huyền Tiên kia đã bị tiên yêu thú giết chết rồi.

Lúc này thì Diệp Mặc cũng không hề do dự nữa, mà nhanh chóng đi tới bên cạnh 'Tịnh linh tâm liên', rồi sử dụng một cái hộp ngọc cực lớn đem đóa 'Tịnh linh tâm liên' này thu vào. Còn rễ cây thì Diệp Mặc không có ý định động tới. Nơi này chính là nơi tốt nhất để 'Tịnh linh tâm liên' có thể phát triển, biết đâu sau vô số năm nữa, thì ở chỗ này sẽ lại có một đóa 'Tịnh linh tâm liên' được hình thành.

Sau khi có được 'Tịnh linh tâm liên', thì Diệp Mặc cũng không ở lại trong sơn cốc này nữa. Nhưng hắn cũng không hề động tới bất cứ thứ gì còn lại ở đây.

…

Sau cả buổi tối, thì Diệp Mặc mới về tới động phủ của mình, và dường như Chân Băng Du vẫn còn đang tu luyện.

Chuyến đi tới Tông Phiêu Thiên này khiến cho Diệp Mặc cực kỳ thỏa mãn. 'Thần niệm cửu chuyển' thì không cần phải nói rồi, nhưng hắn lại còn tìm được cả 'Tịnh linh tâm liên'. Chân Băng Du mà biết mình có thể khôi phục lại được thì nhất định là sẽ mừng rỡ không thôi. Không nói tới chỗ tốt

mà thứ này mang lại cho Chân Băng Du, mà ngay cả đối với Diệp Mặc cũng là thứ trong mộng cũng khó cầu rồi.

Diệp Mặc biết rõ, với tình huống hiện tại của Chân Băng Du, thì hắn chắc chắn sẽ không bao giờ vứt bỏ cô lại một mình. Nhưng một khi cô có thể khôi phục lại và tu luyện bình thường, thì hắn liền muốn một mình rời đi.

Diệp Mặc tự mình biết hoàn cảnh của mình, đó là hắn cần phải có lượng tài nguyên tu luyện cực kỳ lớn, căn bản là người bình thường không thể nào thừa nhận nổi.

Người khác sau khi tìm được một lượng tài nguyên tu luyện lớn, thì có thể đi tìm nơi để bế quan tu luyện tăng tu vi của mình lên. Nhưng hắn thì lại không thể như vậy được. Hắn liên tục phải tìm kiếm tài nguyên tu luyện cao cấp ở khắp nơi, sau đó mới có thể giúp hắn không ngừng tăng lên tu vi của mình, nếu không thì hắn chỉ có thể dậm chân tại chỗ mà thôi.

Chính vì vậy, nên hắn mới coi trọng Thanh Lôi tiên tuyền, không tiếc bất cứ giá nào tiến vào thảo nguyên Bình Phiêu để chém giết Tiên Ma Yêu, sau đó lại bứt phá điểm cống hiến để lọt vào được tốp 50.

…

Chân Băng Du mặc dù đang tu luyện, nhưng thực ra cũng chỉ là bảo trì trạng thái của mình mà thôi, trên thực tế thì cô cũng biết nếu tiên linh căn của mình không thể khôi phục lại, thì cô cũng không hề có cơ hội thăng cấp tu vi.

- Cậu đã về rồi.

Diệp Mặc vừa mới bước vào động phủ, thì Chân Băng Du đã lập tức dừng việc tu luyện lại rồi ra đón.

Cô cũng lập tức thấy được tâm tình của Diệp Mặc dường như không tệ, hơn nữa có vẻ còn đang rất vui. Cho nên tâm tình của cô cũng theo đó mà tốt hơn nhiều. Nhưng cô cũng biết rõ, Diệp Mặc sắp xếp cô ở chỗ này, chính

hắn lại không ở lại đây tu luyện, là vì hắn đã có ý định rời khỏi Thanh Mạt tiên thành rồi.

Nhưng cô luôn đồng hành cùng Diệp Mặc cũng đã thành thói quen, hiện tại một mình ở trong động phủ tu luyện, thì lại không có cách nào ổn định tâm thần của mình. Huống chi, với tình huống hiện tại, cô cũng không thể nào nói là đang tu luyện được. Nghĩ tới việc Diệp Mặc muốn một mình rời đi, thì trong nội tâm của cô tràn đầy sự bàng hoàng.

- Cô đi theo tôi.

Diệp Mặc kéo Chân Băng Du tới phòng tu luyện.

Cái phòng tu luyện này Chân Băng Du vốn muốn nhường cho Diệp Mặc, nhưng vì Diệp Mặc nói rằng hắn sẽ không ở lại đây để tu luyện, nên cô mới chấp nhận vào đây tu luyện.

- Cô đoán xem lần này tôi có chuyện gì tốt?

Diệp Mặc nhìn Chân Băng Du rồi cười hỏi.

- Lần này sau khi Thanh Lôi sơn mở ra, có phải cậu sẽ rời khỏi Thanh Mạt tiên thành hay không?

Chân Băng Du không đoán được Diệp Mặc có chuyện gì tốt, mà lại hỏi ngược lại Diệp Mặc một câu.

Thời gian thuê động phủ của Diệp Mặc là mười năm, cho nên cô hiểu rõ, đó chính là Diệp Mặc sẽ không mang cô cùng theo. Cô có thể cảm giác được, Diệp Mặc còn có nhiều bí mật, mà hắn thì lại không hề nguyện ý tiết lộ những bí mật ấy ở trước mặt của mình, cho nên việc luôn mang cô theo là rất bất tiện.

Đối với việc Diệp Mặc không muốn đưa cô cùng đi, thì trong lòng Chân Băng Du mặc dù có chút mất mát, nhưng lại không hề oán trách gì nhiều. Nếu không có Diệp Mặc, thì cô đã sớm chết rồi, sao có thể đợi tới ngày hôm

nay được?

Bất luận là 'Hỗn độn thanh địch' hay là 'Tịnh linh tâm liên', thì đó đều là thứ mà ngay cả Tiên Vương cũng khó mà cầu được. Diệp Mặc có thể có được một gốc 'Hỗn độn thanh địch', thì đã là số mệnh nghịch thiên rồi, sao có thể có được cả 'Tịnh linh tâm liên' nữa? Cho nên việc Diệp Mặc an bài cho cô ở Thanh Mạt tiên thành này, đã là giới hạn mà hắn có thể làm rồi.

Việc này còn là nhờ bản thân đã gặp được Diệp Mặc, nếu như là người khác, thì đã sớm đem cô đổi thành Tiên tinh rồi, lúc này thì Chân Băng Du cô đâu còn lại cả bộ xương vụn nữa?

- À…

Diệp Mặc tìm được 'Tịnh linh tâm liên', thì đương nhiên là muốn trở về cho Chân Băng Du một sự kinh hỉ. Những năm nay Chân Băng Du luôn đồng hành với hắn, nên Diệp Mặc hiểu rất rõ sự cô tịch cùng cô đơn sâu trong nội tâm mà cô vẫn luôn giấu kín, chưa bao giờ biểu đạt ra ngoài.

Nhưng điều Chân Băng Du nói cũng là sự thật, sau sự kiện Thanh Lôi tiên tuyền ở đây kết thúc, thì hắn muốn tìm một nơi để độ kiếp Đại Ất Tiên, rồi lại sử dụng ‘Độ ly thiên quả’ bế quan một thời gian ngắn. Cuối cùng thì hắn sẽ rời khỏi Thanh Mạt tiên thành để đi tìm kiếm tài nguyên tu luyện mới. Chính là vì điều Chân Băng Du nói là sự thực, nên hắn mới không biết làm sao chỉ có thể ‘À’ lên một tiếng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1665

Đạo Tâm Có Tì Vết

Chân Băng Du cùng Diệp Mặc đồng hành một thời gian dài, tính tình cũng đã có một chút thay đổi, nhưng thực chất thì nội tâm bên trong vẫn là loại phụ nữ lạnh lùng.

Sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, thì cô liền thở dài một hơi, sau đó lại tự động cởi bỏ quần áo của mình rồi đi tới ôm lấy Diệp Mặc:

- Tôi biết tôi nợ cậu rất nhiều, cả đời này cũng không thể trả hết cho cậu được. Hiện giờ trước khi cậu đi, thì tôi tặng cho cậu thân thể của tôi, còn có cả Nguyên âm và một thứ khác của tôi nữa.

Diệp Mặc không biết thứ khác mà Chân Băng Du nói là gì, nhưng hắn trợ giúp Chân Băng Du là vì nguyên nhân khác, và hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ phát sinh cái chuyện song tu với Chân Băng Du cả.

- Băng Du sư tỷ, cô chờ một chút…

Diệp Mặc vội vàng đẩy Chân Băng Du ra. Nhưng khi tay của hắn lướt qua da thịt mượt mà trơn mịn như gấm vóc thượng hạng của Chân Băng Du, thì tâm chí cũng phải ngây người một chút xíu.

Lúc trước hắn cũng đã từng thấy Chân Băng Du lõa thể qua, thậm chí hắn còn từng giúp cô mặc quần áo, còn ôm cô tiến vào 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', còn cõng cô sau lưng mà hành tẩu khắp nơi nữa. Mặc dù thực tế Chân Băng Du rất xinh đẹp, thậm chí là so với Tố Tố còn đẹp hơn một chút. Nhưng bản thân hắn thì chưa bao giờ động tâm với Chân Băng Du cả.

Chân Băng Du không phải là người phụ nữ của hắn, còn hắn thì từ khi

phi thăng lên Tiên Giới đã quyết tâm rằng sẽ không có thêm người phụ nữ nào nữa. Đạo tâm của hắn cũng không giống với cái loại đạo tâm vạn vật trước mặt đều là hư không của Chân Băng Du. Hắn có đầy đủ thất tình lục dục mà con người có, nhưng sau khi đã có được những người phụ nữ như Tố Tố và Khinh Tuyết, thì hắn đã cảm thấy quá đủ rồi, huống chi còn có cả Tiểu Vận mà hắn chưa tìm được nữa.

Cái sững người kia cũng chỉ là một chút xíu mà thôi, lúc này Diệp Mặc lại tiếp tục đẩy Chân Băng Du ra rồi nói:

- Chân Băng Du sư tỷ, cô hiểu lầm ý của tôi rồi.

Chân Băng Du nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, nhưng cũng không hề tức giận. Đối với cô mà nói, thì việc phát sinh chuyện này với Diệp Mặc, vốn cũng chỉ là vì muốn thỏa mãn dục vọng của Diệp Mặc mà thôi, còn là đem một phần những gì mình mắc nợ mà trả lại cho hắn. Tuy nhiên vì luôn đồng hành cùng Diệp Mặc, cho nên cô cũng có chút muốn biết cái cảm giác của việc này. Nhưng nó cũng không đại biểu rằng cô thích loại chuyện đó.

- Cậu không phải từng nói rằng đạo tâm của chúng ta bất đồng sao?

Chân Băng Du vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi.

Diệp Mặc chỉ có thể xoa xoa cái trán rồi nói:

- Băng Du sư tỷ, tôi nói đạo tâm bất đồng cũng không phải là nói riêng về chuyện này. Mà ý của tôi là loại chuyện này chỉ có những người yêu nhau mới có thể làm, mà tôi thì đã có người yêu rồi. Cho dù là tôi có muốn làm, thì cũng là làm cùng các cô ấy, mà không phải là với cô, cho nên…

Chân Băng Du mỉm cười. Nụ cười mỉm này có thể khiến cho bất cứ cô gái nào nhìn thấy đánh mất đi tự tin về nhan sắc của mình. Ngay cả Diệp Mặc thì cũng phải thầm than trong lòng. Nếu cái cô nàng này thường xuyên mỉm cười, thì đúng là đẹp vô cùng.

- Các cô ấy? Có nghĩa là người cậu yêu có rất nhiều sao?

Chân Băng Du nhàn nhạt cắt ngang lời Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúng túng vuốt mũi rồi đáp:

- Đúng, các cô ấy chính là một phần sinh mạng của tôi. Tôi quyết định phi thăng lên Tiên Giới trước, một phần nguyên nhân cũng là vì họ.

- Vậy sau này có phải cậu sẽ có thêm người khác không?

Chân Băng Du khẽ nhíu mày một cái, sau đó hỏi tiếp.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Không đâu.

Nói xong thì hắn cũng không hề giải thích gì. Đúng là hắn sẽ không động tâm với cô gái nào khác nữa, cho dù cô gái đó là Chân Băng Du thì hắn cũng sẽ không hề động tâm. Tố Tố, Khinh Tuyết, Tiểu Vận, Ánh Trúc và Tĩnh Văn thì bất luận là người nào, cũng đều đáng để hắn dùng toàn bộ cuộc đời mình đi bảo vệ. Còn các cô gái khác, thì cũng chỉ là những người khách qua đường trong sinh mệnh hắn mà thôi.

Đạo tâm của hắn tuy rằng không giống của Chân Băng Du, xem cơ thể của mình là một cái 'Túi da', xem chuyện song tu giữa những đôi trai gái yêu thương nhau là nhục dục của cái 'Túi da'. Còn hắn thì vì bản thân, vì những người thân ở bên cạnh, hắn nhất định phải leo được lên đỉnh cao của đại đạo.

- Tôi biết lần này sau khi cậu rời đi, thì chúng ta khó có khả năng sẽ gặp lại được nhau, cho nên tôi thật sự muốn đem thứ duy nhất mà mình có để tặng cho cậu. Tiên linh căn của tôi đã bị niết hóa, cả đời này cũng không có cơ hội tu luyện nữa. Nếu như tiên linh căn bị niết hóa còn có thể chữa trị, thì…

Chân Băng Du thực sự là nghĩ như vậy. Đối với chuyện nam nữ thì cô xem nhẹ hơn Diệp Mặc rất nhiều. Nếu như cô bắt buộc phải chọn một người đàn ông để song tu cùng mình, thì cô chắc chắn sẽ không do dự mà lựa chọn

Diệp Mặc. Chính là vì cô biết rõ Diệp Mặc sẽ rời đi, còn thời gian còn lại mà cô có thì tối đa là mười năm, cho nên cô mới đưa ra cái quyết định này.

Diệp Mặc lúc này lại cười rồi giúp cô mặc lại quần áo sau đó nói:

- Hôm nay tôi tới đây, ngoại trừ việc muốn nói lời cáo biệt với cô ra, thì còn muốn chữa trị cho xong linh căn bị niết hóa của cô nữa. Để cho cô lại có thể một lần nữa bước trên con đường tu luyện.

- Cái gì…

Chân Băng Du hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Lúc này đầu óc của cô liền trở nên trống rỗng. Nếu là người khác nói lời này, thì cô căn bản là sẽ không bao giờ tin. Nhưng là do Diệp Mặc nói ra, thì cô lại sẽ tin tưởng cả mười phần.

Cùng Diệp Mặc đồng hành nhiều năm như vậy, thì Diệp Mặc vẫn chưa từng lừa gạt cô lấy một lần.

- Thật đấy, bởi vì tôi đã có được 'Tịnh linh tâm liên' rồi.

Diệp Mặc nói xong thì liền thiết lập mấy đạo cấm chế, sau đó lấy ra một cái hộp ngọc và mở ra.

Một đóa hoa sen trắng nõn như tuyết nằm ở giữa hộp ngọc. Một hương thơm nhàn nhạt truyền đến khiến cho người khác có thể bình tâm định thần lại.

Chân Băng Du lúc này đã trở nên ngây dại. Thật sự là 'Tịnh linh tâm liên' sao? Cô không ngờ là Diệp Mặc thật sự có thể giúp cô tìm được 'Tịnh linh tâm liên'. Có được 'Tịnh linh tâm liên', thì cũng có nghĩa là thành tựu sau này của cô sẽ vượt xa với trước kia.

Tiên linh căn của cô không những sẽ được chữa trị, hơn nữa còn được 'Tịnh linh tâm liên' giúp thăng cấp. Còn có công pháp luyện thể mà Diệp Mặc cho cô, còn có cả ‘Tam sinh thần thủy quyết’ nữa…

Chân Băng Du căn bản là không dám tưởng tượng tiếp xem cô sau này sẽ đạt tới trình độ nào nữa.

Diệp Mặc không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi ở một bên. Hắn biết rõ Chân Băng Du cần phải có thời gian để tiêu hóa cái kinh hỉ này. Dù sao thì hiện tại 'Tịnh linh tâm liên' đối với cô quá mức quan trọng.

Thật lâu sau thì Chân Băng Du mới phục hồi lại được tinh thần. Hai mắt của cô nhìn vào Diệp Mặc một cách nồng nhiệt, giờ khắc này cô cảm thấy được tự đáy lòng mình dường như đang rung động.

Loại đồ vật như thế này thì ngoại trừ người thân nhất của mình ra, ai có thể đưa nó tới cho cô chứ? Lại càng không cần phải nói tới việc cả hai chỉ là hợp tác và lợi dụng lẫn nhau như cô và Diệp Mặc. Người thân nhất của cô, thì ngoại trừ sư phụ ra cũng chẳng còn ai khác cả.

- Diệp Mặc…

Chân Băng Du sau khi lẩm bẩm gọi tên của Diệp Mặc, thì bỗng nhiên liền không kìm nén được sự kích động của mình nữa mà lại một lần nữa lao tới ôm lấy hắn.

Lần thứ nhất là vì cô cảm kích Diệp Mặc, vì cô biết rằng tính mạng của cô không còn được bao lâu nữa. Còn Diệp Mặc thì lại sắp rời bỏ cô, cho nên mới muốn trước khi Diệp Mặc rời đi, cô có thể tặng cho Diệp Mặc cái gì thì đều cố gắng tặng cho hắn mà thôi.

Nhưng lúc này đây, thì cô thật sự là có chút không thể khống chế được nữa. Không chỉ là vì một gốc 'Tịnh linh tâm liên' kia, mà còn vì chính Diệp Mặc nữa. Diệp Mặc và cô cũng chỉ là quan hệ hợp tác, thậm chí cô còn chính là người kiên quyết đòi Diệp Mặc phải hợp tác cùng cô nữa.

Sau khi cô trọng thương, thì Diệp Mặc không hề vứt bỏ cô, cõng cô trên lưng mà tiến vào Tiên thuyền Thiên Vực, mang theo cô vào hư không mà tìm kiếm 'Hư không phi tuyết'. Sau đó hắn lại đơn độc một mình mà đi tìm

'Tịnh linh tâm liên' cho cô…

Lúc này thì cô đã hoàn toàn hiểu rõ rằng nếu như thương thế của cô không bình phục lại, thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ không bỏ cô lại một mình. Đạo tâm của cô mặc dù rất kiên định, nhưng giờ phút này cũng đã có một chút tì vết rồi.

Cảm nhận được cơ thể ngày càng nóng của Chân Băng Du, thì trong lòng Diệp Mặc cũng có chút khó chịu. Nhưng hắn rất nhanh trở lại được bình thường. Chuyện tình cảm hắn đã không thể tiếp nhận được nữa rồi. Mà chỉ cần hắn xảy ra quan hệ cùng với Chân Băng Du, thì ở trong sinh mệnh hắn, sẽ lại có thêm một người không thể nào vứt bỏ được nữa.

Huống chi, hắn thực sự là chưa hề động tâm với Chân Băng Du. Hiện tại thì với hắn mà nói, ngoài mấy người Tố Tố ra, thì rất khó có người con gái nào có thể khiến cho hắn phải động lòng nữa.

- Cô nên bình tĩnh lại trước đã, sau đó khôi phục lại linh căn bị niết hóa của mình. Tôi đúng là muốn đi, chẳng qua nếu như cô chưa bình phục, thì tôi cũng không có cách nào an tâm mà rời đi cả.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Chân Băng Du rồi nói. Hắn biết rõ loại phụ nữ có đạo tâm kiên định như Chân Băng Du một khi đã động tâm, thì sẽ không thể nào thu hồi được. Phụ nữ càng lạnh lùng, thì một khi động tâm sẽ càng nồng nhiệt.

Bây giờ Chân Băng Du cũng không thật sự là chính mình. Hiện giờ cô mất đi tiên nguyên, nên đạo tâm mới hơi buông lỏng, không còn vững chắc nữa. Một khi cứ tiếp tục như vậy, thì đạo tâm của Chân Băng Du rất có thể sẽ tan vỡ. Việc này thì đối với cả hai người đều là chuyện không tốt lành gì. Chân Băng Du hiện tại muốn truy cầu đại đạo, mà Diệp Mặc cũng muốn theo đuổi vô thượng đại đạo. Nếu như hai người ở chỗ này tình tình tứ tứ, anh anh em em, thì đạo tâm của cả hai người đều sẽ bị hủy hết mất.

- Tôi hiểu rồi.

Khi thời gian dần trôi qua thì Chân Băng Du cũng dần bình tĩnh lại, rồi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc mà nói.

Diệp Mặc cắt đứt khả năng đạo tâm của cô bị tan vỡ, thì trong nội tâm của cô cũng hiểu rõ, nhưng cô cũng không hề trách cứ gì. Mặc dù cô rất cảm kích nhưng vẫn ôm ghì lấy Diệp Mặc.

Lần này Diệp Mặc rời khỏi Thanh Mạt tiên thành, thì cô cũng sẽ phải tự mình đi tìm kiếm đại đạo của mình. Nếu có một ngày, cô có thể đứng ở trên đỉnh, thì cô sẽ lại lần nữa tìm Diệp Mặc, nói cho hắn biết cái cảm giác của cô trong chốc lát đó. Nếu như cô không thể tìm được đại đạo của mình, thì sự tình này cũng chỉ có thể để nó trôi theo mấy khói mà thôi, nhắc lại còn có ích lợi gì nữa?

Tiếp nhận 'Tịnh linh tâm liên' trong tay Diệp Mặc, thì Chân Băng Du cũng không nói lời cảm tạ nào. Cô hiểu rõ rằng Diệp Mặc không cần hai chữ ấy. Diệp Mặc biết rõ tu vi của Chân Băng Du đã bắt đầu khôi phục, tiên linh căn của cô chẳng những đã được chữa trị, mà còn được tinh lọc lại một lần nữa.

Từ Trúc Cơ đến Kim Đan, rồi chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thì Chân Băng Du đã thăng cấp tới tu vi Hư Tiên. Lúc này thì Chân Băng Du đã tiến nhập vào trạng thái vong ngã rồi, tiên linh khí xung quanh cũng không ngừng tụ kết lại trên đỉnh đầu của cô, sau đó lại được cô hấp thu vào trong cơ thể và chuyển hóa thành tiên nguyên thấm nhuần vào kinh mạch và đan điền của cô.

Diệp Mặc không tiếp tục lưu lại nữa, vì hắn không biết rằng sau khi tỉnh lại thì Chân Băng Du có phục hồi loại đạo tâm như xưa hay không. Nhưng hắn biết rõ, Chân Băng Du có con đường riêng mà cô phải đi, còn hắn thì cũng có con đường riêng cần phải bước.

Diệp Mặc chỉ để lại một chiếc nhẫn trữ vật trước mặt Chân Băng Du, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng tu luyện. Sau lần rời đi này, thì hắn sẽ không quay trở lại nữa, hay ít nhất là trong vòng mấy năm nữa, hắn sẽ không quay lại nơi

này. Sau khi sự kiện Thanh Lôi tiên tuyền kết thúc, thì hắn sẽ rời khỏi Thanh Mạt tiên thành. Nếu ở lại đây nói lời cáo biệt với Chân Băng Du, thì không bằng hắn tự đi tìm kiếm đại đạo cho riêng mình.

…

Chân Băng Du chậm rãi mở mắt, lúc này thì một loại cảm giác cường đại lại một lần nữa dâng lên trong lòng cô. Trước khi cô bị thương thì tu vi cũng chỉ là Huyền Tiên sơ kỳ, nhưng sau khi sử dụng 'Tịnh linh tâm liên', lại tu luyện ‘Tam sinh thần thủy quyết’, thì tu vi của cô lúc này đã trực tiếp thăng tới Huyền Tiên hậu kỳ. Thậm chí cũng đã Niết Bàn thành công, trở thành tiên nhân luyện thể Tiên niết thể. Đây chính là tác dụng thần kỳ của 'Tịnh linh tâm liên'.

Chân Băng Du lần đầu tiên không thể nào cầm được nước mắt của mình. Vốn cô cho rằng mình đã hoàn toàn không còn hy vọng nữa rồi, nhưng Diệp Mặc lại luôn mang tới hi vọng cho cô. Lúc này cho dù bản ngã của cô có kiên cường hơn nữa, thì cũng không thể nào khống chế được nội tâm đang vô cùng kích động của mình.

Cô lập tức muốn tìm Diệp Mặc, nhưng lại phát hiện Diệp Mặc đã không còn ở trong phòng tu luyện nữa rồi, chỉ còn có một chiếc nhẫn trữ vật ở trước mặt của cô. Trong lòng Chân Băng Du lúc này bỗng nhiên có một cảm giác buồn vô cớ. Đây là thứ tình cảm mà cô không có cách nào biểu đạt thành lời được. Cô chưa từng yêu đương, cho nên cũng không biết nó có phải là cảm giác đó hay không?

Cô cầm chiếc nhẫn trữ vật kia lên rồi quét thần thức vào. 'Phi tuyết châu' Diệp Mặc đã để lại cho cô, 'Thái ất đan' cũng có ba viên, còn các loại đan dược khác cũng có tới mấy chục bình. Tất cả số đan dược này đã giảm bớt được cho cô không ít thời gian tu luyện. Ngay cả yêu hạch thì Diệp Mặc cũng không mang đi toàn bộ, ít nhất hắn cũng để lại cho cô hai triệu yêu hạch điểm cống hiến. Hiển nhiên là Diệp Mặc biết rõ cô cần phải ở lại Thanh Mạt tiên thành này một thời gian ngắn.

Chân Băng Du thu hồi lại nhẫn trữ vật, đi tới cửa động phủ sau đó lại dừng lại ở trên đường lớn mà mấy ngày trước Diệp Mặc đã cùng cô đi tới. Im lặng không nói một lời!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1666

Vấn Đạo Thần Thông

Thời gian mà Thanh Lôi tiên tuyền mở ra chỉ còn một ngày cuối cùng, lúc này quảng trường lớn nhất của Thanh Mạt tiên thành đã chật kín người rồi. So với lần Thanh Lôi tiên tuyền mở ra trước kia thì lần này rõ ràng là còn đông hơn nữa…

Người biết rõ nội tình đều hiểu rằng lần Thanh Lôi tiên tuyền mở ra này khác biệt với trước kia, bởi vì lần này trước khi Thanh Lôi tiên tuyền mở ra, thì đã có ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên đến trước, bao gồm Hòa Hoàn Tiên Vương, Khải Phong Tiên Vương và Bình Châu Tiên Vương.

Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên rất ít, vậy mà lần này lại tới những ba người, hiển nhiên là phải có nguyên nhân gì đó. Mà người hướng tới Thanh Mạt tiên thành càng ngày càng nhiều, cũng có một phần là vì muốn biết cái nguyên nhân đó.

Mặc dù Diệp Mặc biết Thanh Mạt tiên thành có chuyện gì đó đặc biệt, nhưng lại không biết chính xác là chuyện gì. Hắn lúc này đang uống rượu ở trong một tiên tức lâu bên cạnh quảng trường Thanh Lôi. Mục đích duy nhất mà hắn ở đây chính là chờ tới khi Thanh Lôi tiên tuyền mở ra, sau khi dùng hết tiên tuyền thì mới rời đi.

Đương nhiên ở quảng trường Thanh Lôi này cũng vì hắn còn có một mục đích khác, đó là chú ý bảng xếp hạng điểm cống hiến của Tông Phiêu Thiên, để có thể chắc chắn rằng mình sẽ không bị tuột khỏi top 50. Diệp Mặc cũng đã hỏi thăm qua những người khác, biết rằng bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên này có tính chính xác rất cao, vì bình thường trước khi Thanh Lôi tiên tuyền mở ra ba tháng thì cơ bản là top 50 đã được định sẵn rồi,

không hề có thay đổi.

Nhưng hiện giờ thì Diệp Mặc cảm thấy đó chỉ là lời nói nhảm, vì tên của hắn đã lần lượt hạ xuống từ vị trí 41 tới tận 47 rồi. Bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên mỗi thời khắc đều có biến hóa. Mà nếu cứ tiếp tục như vậy, thì Diệp Mặc khẳng định là tên của hắn sẽ bị tuột khỏi top 50.

Cũng may là hắn vẫn chuẩn bị sẵn ba triệu yêu hạch điểm cống hiến dự bị, bất quá những yêu hạch dự bị này hiện tại hắn chưa muốn dùng. Nhưng một khi điểm cống hiến của hắn hạ xuống tới vị trí thứ 50, thì hắn sẽ sử dụng nó trong một khắc ngay trước khi Thanh Lôi tiên tuyền mở ra để có thể nắm chắc vị trí trong top 50 của mình. Nhưng nếu ba triệu điểm cống hiến này vẫn không đủ, thì hắn chỉ đành bỏ qua mà thôi.

Diệp Mặc đã ngồi nửa ngày ở tiên tức lâu này và hắn cũng không muốn đi tới Thanh Mạt tiên thành để xem chuyện gì xảy ra. Với hắn mà nói, thì bất luận là có chuyện gì phát sinh, đều không có quan hệ với bản thân.

Hắn không chú ý, nhưng không có nghĩa là người khác cũng như hắn. Lúc này ở một cái bàn cách chỗ Diệp Mặc không xa đang có vài tiên nhân bàn tán khiến hắn phải chú ý tới. Bởi vì trong khi mấy người này nói chuyện, có nhắc tới tên của hắn.

- Xem ra cho dù là tên Mạc Ảnh kia gian lận, thì tôi cũng không thể lọt vào được top 50 rồi. Vốn đang xếp thứ 51, thì bây giờ đã tụt xuống thứ 63 rồi.

Người nói là một tên Huyền Tiên hậu kỳ, giọng nói của y rõ ràng mang theo sự thất vọng tràn trề.

Ngồi ở bên cạnh còn có ba người nữa, trong đó có một vị nữ tiên cực kỳ xinh đẹp, cũng có tu vi Huyền Tiên hậu kỳ. Còn có hai tên Huyền Tiên hậu kỳ khác nữa, một người thì râu dài, còn một người thì hơi đen.

- Đúng thế, chưa từng có bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên lần

nào cổ quái như lần này. Đến mấy ngày cuối cùng, thì bảng xếp hạng liền thay đổi liên tục. Anh để ý xem, vốn Từ Ki là người xếp thứ nhất, hiện tại cũng đã hạ xuống thứ 27 rồi. Tôi chưa bao giờ thấy bảng xếp hạng lần nào lại kỳ quái thế này.

Vị nữ tiên kiều mỵ cũng nhíu mày phụ họa.

Mấy người vừa nói chuyện vừa nhìn chằm chằm vào 'bảng xếp hạng' trong tiên tức lâu. Đây là một trận pháp theo dõi, có thể thông qua điểm số trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên rồi theo đó thay đổi giống như vậy để cho khách trong tiên tức lâu có thể theo dõi thứ tự bảng xếp hạng từ trong tiên tức lâu này.

- Chắc hẳn là do Thanh Mạt tiên thành lần này sẽ phát sinh chuyện gì đó?

Tên Huyền Tiên da đen có chút do dự nói.

- Dù vậy thì có quan hệ gì tới cái bảng xếp hạng kia chứ.

Tên Huyền Tiên râu dài lắc đầu, hiển nhiên là đang rất khó hiểu.

- Ồ, mọi người mau nhìn…

Tên Huyền Tiên da đen kia đột nhiên chỉ vào 'bảng xếp hạng' rồi hô lên.

Kỳ thật không cần tên Huyền Tiên này hô lên, thì tất cả các tiên nhân có mặt trong tiên tức lâu này đều đã nhìn thấy, cả Diệp Mặc cũng nhìn thấy rồi.

- Lần này sau khi Thanh Lôi tiên tuyền mở ra thì năm mươi người đứng đầu trong bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên sẽ đại biểu cho Tông Phiêu Thiên đi tới Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo…

Diệp Mặc còn chưa kịp đọc hết thông tin kia, thì tất cả tiên nhân trong tiên tức lâu đã trở nên oanh động.

- Nguyễn Nhạc Thiên không phải là đệ nhất Thiên Vực trong Mười

một Trung Thiên Vực sao? Nghe nói là tương đương với một Thiên Vực trên Thượng Thiên Vực. Chẳng lẽ thật sự là năm mươi người đứng đầu sẽ đi tới Nguyễn Nhạc Thiên để thi đấu không…

- Sao tôi lại nghe nói rằng các Đại Hội Vấn Đạo trước kia đều là chọn người trong top 50 Bảng Huyền Tiên để tham gia, vậy mà lần này lại biến thành top 50 của bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên rồi?

- Như vậy thì có gì khác nhau sao? Top 50 trong bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên thì có mấy người không phải là cao thủ của Bảng Huyền Tiên? Nhưng Nguyễn Nhạc Thiên thật sự rất cường đại, nghe nói trước kia dù có được tham gia thì cũng rất ít người có thể tiến vào Vấn Đạo Các đấy.

- Nguyễn Nhạc Thiên có thể không cường đại sao? Ngay cả một số tiên nhân của Thượng Thiên Vực cũng muốn đi đến Vấn Đạo Các đấy. Chỉ cần có cơ hội để tiến vào Vấn Đạo Các, thì cũng có nghĩa là anh chắc chắn sẽ trở thành Đại Tiên, cơ hội thăng cấp lên Tiên Vương cũng sẽ được tăng thêm một thành.

- Khó trách vì sao lần này top 50 lại có biến động lớn như thế, hóa ra là vì có thể tham gia Đại Hội Vấn Đạo ở Nguyễn Nhạc Thiên. Nếu như tôi có cơ hội tiến vào Vấn Đạo Các, thì cho dù phải trả cái giá lớn hơn thì tôi cũng nguyện ý.

…

Các tiên nhân trong tiên tức lâu bàn tán xôn xao, một số tiên nhân không hiểu giống Diệp Mặc cũng đều chăm chú lắng nghe.

Diệp Mặc cũng rất kỳ quái, vì hắn không ngờ bảng xếp hạng điểm cống hiến lần này lại có liên quan tới Đại Hội Vấn Đạo, thậm chí còn đi tới tận Nguyễn Nhạc Thiên để tham gia nữa.

Nguyễn Nhạc Thiên thì đương nhiên hắn biết rõ. Đó chính là đệ nhất

Thiên Vực trong Trung Thiên Vực, nghe nói nó không kém so với một Thiên Vực bình thường nào ở trên 'Mười một Thượng Thiên Vực' cả. Nguyễn Nhạc Thiên cũng là Thiên Vực có thực lực mạnh nhất trong 'Mười một Trung Thiên Vực'. Tuy rằng cũng là Trung Thiên Vực, nhưng tiên nhân muốn tiến vào Nguyễn Nhạc Thiên thì cực kỳ khó khăn. Rất nhiền thiên tài của các Trung Thiên Vực đều có lựa chọn hàng đầu là Nguyễn Nhạc Thiên mà không phải là Thượng Thiên Vực.

Diệp Mặc chỉ biết rằng Nguyễn Nhạc Thiên cường đại, nhưng những thứ khác của Nguyễn Nhạc Thiên thì hắn lại không biết. Bây giờ nghe tới đây, thì dường như là có quan hệ với Vấn Đạo Các. Có lẽ lát nữa phải tìm người nào đó hỏi một chút xem Vấn Đạo Các là nơi nào.

- Vì cam đoan sẽ không bỏ xót thiên tài nào của Tông Phiêu Thiên, cho nên những người xếp thứ 51 tới 100 trong bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên có thể khiêu chiến với 50 người đứng đầu top 50. Mỗi người chỉ có một lần cơ hội khiêu chiến, một khi tiên nhân của top 50 thất bại, thì phải đem vị trí của mình trong top 50 nhường lại cho tiên nhân đã khiêu chiến. Còn nếu tiên nhân khiêu chiến thất bại, thì sẽ không có cơ hội tiếp tục khiêu chiến nữa. Tiên nhân thành công bảo vệ vị trí của mình thì cũng sẽ không phải tiếp tục nhận lời khiêu chiến nữa. Nếu người ngoài top 50 khiêu chiến thành công, mà lại có tiên nhân khác tiếp tục khiêu chiến tiên nhân đó, thì tiên nhân đó sẽ phải tiếp nhận khiêu chiến để bảo vệ vị trí mà mình vừa khiêu chiến được…

- Top 50 người đứng đầu cuối cùng, có thể đi tới Thanh Lôi tiên tuyền để tu luyện trong thời gian nửa năm. Sau nửa năm thì sẽ đại biểu cho Tông Phiêu Thiên chúng ta đi tới Nguyễn Nhạc Thiên để tham gia Đại Hội Vấn Đạo…

Sau khi Diệp Mặc đọc được hết tin tức trên trận pháp theo dõi, thì người khác cũng đều xem xong rồi. Lúc này Diệp Mặc đã phát hiện tên của hắn đang lần lượt hạ xuống thứ 53 trong bảng xếp hạng. Nhưng hắn cũng không hề khẩn trương, vì giờ hắn đã biết, chỉ cần nằm trong Top 100 là được rồi.

Cho dù là hắn bị tuột mất khỏi vị trí top 50, thì hắn vẫn còn có cơ hội để khiêu chiến mà.

- Khó trách vì sao bảng xếp hạng điểm cống hiến lần này lại biến hóa nhanh như vậy, hóa ra là đều muốn đi tới Nguyễn Nhạc Thiên đây mà. Những người này có tin tức thật linh thông mà, còn tôi thì tới tận bây giờ mới xem được cái thông báo kia. Nếu tôi sớm biết trước, thì khẳng định là đã sớm chuẩn bị rồi.

Vị nữ tiên kiều mỵ kia sau khi xem xong thông báo, thì liền thốt lên cảm thán.

Nói xong thì cô dường như lại nhớ ra cái gì đó, rồi vội vàng nói với tên Huyền Tiên mặt trắng kia:

- Chính Hồng đại ca, anh vẫn còn có cơ hội đó, chỉ cần anh nằm trong Top 100, thì đến lúc đó anh có thể đi khiêu chiến người trong top 50 mà. Đúng rồi, cứ khiêu chiến cái tên Mạc Ảnh đó…

- Hắc hắc, Mạc Ảnh sao? Em xem đi, tên của hắn đã sớm rơi xuống khỏi top 50 rồi.

Tên Huyền Tiên râu dài kia lúc này liền cười hắc hắc.

Tên Huyền Tiên mặt trắng kia cũng cười ha hả, sắc mặt tốt hơn lúc trước nhiều lắm:

- Không ngờ rằng Lý Chính Hồng ta vẫn còn cơ hội. Được, vậy thì sẽ khiêu chiến cái tên gian lận đó, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp nhau trên lôi đài.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục chú ý tới cái tên Lý Chính Hồng kia nữa, càng không để ý tới lời y nói. Lúc này hắn liền đi tới bên cạnh một tên Huyền Tiên trung kỳ khác rồi ôm quyền nói:

- Anh bạn, tôi thấy trên thông báo kia có nói tới Vấn Đạo Các của Nguyễn Nhạc Thiên, vậy xin hỏi anh bạn có biết Vấn Đạo Các là cái gì

không?

Tên Huyền Tiên trung kỳ kia liền nghi hoặc nhìn Diệp Mặc. Y không thể ngờ là lại có người không biết tới Vấn Đạo Các. Nhưng y liền khôi phục lại thần thái rồi đáp:

- Vấn Đạo Các có chín tầng, nghe nói là tiên nhân tiến vào trong Vấn Đạo Các có thể cảm ngộ tu vi của mình cùng với đạo pháp thần thông. Bên trong Vấn Đạo Các dầy đặc Thiên Địa pháp tắc, những tiên nhân tiến vào có thể dễ dàng dùng sở học của chính mình thể ngộ đạo, cuối cùng tự mình lĩnh ngộ lấy thần thông.

- Đúng thế, chính là như vậy cho nên Vấn Đạo Các mới nghịch thiên. Thiên tài của Nguyễn Nhạc Thiên cũng có thể tới Vấn Đạo Các để Vấn đạo thần thông, cho nên Nguyễn Nhạc Thiên mới mạnh hơn các Thiên Vực khác. Cứ mỗi một ngàn năm lại có một Đại Hội Vấn Đạo được mở ra, nếu không thì các Thiên Vực khác chắc sẽ càng ngày càng yếu kém hơn.

Một tên Huyền Tiên ở bên cạnh dường như là hiểu khá rõ về Vấn Đạo Các, cho nên liền chủ động nói ra.

Lúc này cái tên Huyền Tiên mà Diệp Mặc hỏi liền lắc đầu:

- Tuy rằng thực lực của Nguyễn Nhạc Thiên có quan hệ trực tiếp tới Vấn Đạo Các, nhưng tài nguyên tu luyện và lượng linh khí nồng đậm của Nguyễn Nhạc Thiên thì cũng không phải là các Thiên Vực khác có thể so sánh được, cho nên Nguyễn Nhạc Thiên cũng không phải là ngẫu nhiên mà trở thành đệ nhất Thiên Vực của 'Mười một Trung Thiên Vực'.

Diệp Mặc liền tranh thủ hỏi:

- Vậy Vấn Đạo Các vì sao lại chia thành chín tầng?

Tên Huyền Tiên kia lập tức trả lời:

- Chia ra làm chín tầng là để quyết định khả năng lĩnh ngộ về đạo của

những người tiến vào Vấn Đạo Các. Bình thường thì Hư Tiên chỉ có thể lĩnh ngộ các loại pháp tắc Thiên Địa ở tầng một, sau đó thì hoàn thiện thần thông của mình. Nếu như một Hư Tiên có thể lên tới tầng hai, thì Hư Tiên đó chính là loại thiên tài trong các thiên tài. Nếu là một Huyền Tiên bình thường, thì chỉ có thể lĩnh ngộ thần thông pháp tắc của mình ở tầng ba, có rất ít Huyền Tiên có thể lên đến tầng bốn.

- Vậy tiên nhân của Nguyễn Nhạc Thiên có thể tùy thời tiến vào Vấn Đạo Các hay không?

- Đương nhiên là không được, cho dù là tiên nhân của Nguyễn Nhạc Thiên, thì cũng không thể tùy tiện tiến vào Vấn Đạo Các được. Chỉ có một số ít các thiên tài, hoặc là đạt được cái điều kiện nào đó thì mới có thể tiến vào Vấn Đạo Các được.

- Đó là cái điều kiện gì?

- Tôi cũng không biết, nhưng tôi nghe nói qua, đó là muốn tiến vào Vấn Đạo Các cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Tông Phiêu Thiên có năm mươi người có thể tham gia Đại Hội Vấn Đạo, nhưng tới cuối cùng có thể có được một hai người đạt tư cách tiến vào Vấn Đạo Các cũng đã là vận khí rất lớn rồi, nói không chừng là một người cũng không có.

Tên Huyền Tiên kia sau khi nói xong, thì Diệp Mặc đã hiểu được rồi. Nếu quả thật là như vậy, thì cái Vấn Đạo Các kia quả thực là sinh ra để dành cho hắn mà.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1667

Đại Hội Vấn Đạo

Diệp Mặc cảm giác rằng Lôi kiếm của mình có thể giết chết nhiều đối thủ cấp thấp trong một phạm vi lớn, nhưng khi đối mặt với những tiên nhân cao cấp hơn hắn, thì lại không thể nào giải quyết dứt khoát được. Lần trước đánh nhau cùng tên Đại Chí Tiên kia, hắn đã có cái cảm giác này rồi. Hắn vốn đang muốn bế quan tu luyện để có thể khiến Lôi kiếm tụ kết lại thành một chiêu mạnh nhất, vậy cái Vấn Đạo Các kia chẳng phải là hoàn toàn phù hợp với ý định của hắn sao?

Ngoại trừ Lôi kiếm ra, thì 'Huyễn vân đao pháp' của hắn cũng giống như vậy. Tuy nhiên 'Huyễn vân đao pháp' của hắn còn thiếu đao thứ chín nữa, vì nó đã đạt tới bình cảnh rồi, không có quan hệ tới việc hắn có muốn sáng tạo ra đao thứ chín hay không. Vì 'Huyễn vân đao pháp' của hắn cũng cần phải ngưng luyện thần thông, bằng không thì vẫn còn có sự chênh lệch với đối thủ cao cấp. Lần trước khi đối chiến với Nghiêm Cửu Thiên đã là một lời cảnh báo cực lớn đối với hắn rồi.

Về phần Hắc Thạch Cân, thì càng không cần nói rồi, vì trước nay đều là hắn dùng tiên nguyên lực và thần thức của mình trực tiếp ném nó ra để công kích mà chẳng có chiêu thức pháp thuật hay thần thông gì cả.

Cũng là thời gian sau này Diệp Mặc mới hiểu được điểm này. Hắc Thạch Cân của hắn sở dĩ không địch lại được màn sường đen của Nghiêm Cửu Thiên, không phải là vì Hắc Thạch Cân của hắn kém cỏi, mà là Hắc Thạch Cân của hắn còn chưa có pháp thuật thần thông gì cả. Còn màn sường đen của Nghiêm Cửu Thiên lại là một loại thần thông chân chính.

Diệp Mặc đã hạ quyết tâm, hắn nhất định phải tiến vào được Vấn Đạo

Các.

Tiên nhân trên quảng trường Thanh Lôi càng lúc càng nhiều, tiên nhân bên trong tiên tức lâu cũng đã đông quá mức rồi, lúc này tất cả lại cùng nhau ra khỏi tiên tức lâu để đi tới quảng trường Thanh Lôi.

Theo những gì mà người xung quanh bàn tán, thì Diệp Mặc mới biết được thi đấu khiêu chiến để tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền sắp bắt đầu rồi. Cho nên Diệp Mặc cũng lập tức theo mọi người rời khỏi tiên tức lâu, đồng thời đem toàn bộ yêu hạch dự trữ của mình ném vào trong thẻ bài điểm cống hiến. Lúc này thì không cần thiết phải giữ yêu hạch lại nữa rồi, vì nếu như hắn có bị tụt khỏi top 50 đi chăng nữa, thì hắn vẫn còn cơ hội để đi khiêu chiến.

Mấy triệu điểm cống hiến từ yêu hạch sau khi được Diệp Mặc ném vào trong thẻ bài, thì điểm cống hiến của hắn lập tức tăng lên tới mười bốn triệu.

Diệp Mặc thoáng chú ý tới bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên, thì lại phát hiện tên của mình đã tăng từ thứ hạng 53 thẳng lên tới thứ 21 rồi.

Xếp thứ 21, vậy xem ra bản thân hắn không cần phải khiêu chiến, tối đa chỉ cần tiếp nhận khiêu chiến của một người thôi, thì hắn có thể ổn định ở vị trí này rồi.

Lúc này thì thời gian thi đấu để tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền còn chưa bắt đầu, cho nên rất đông người đều chú ý tới bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên. Một cái tên Mạc Ảnh đột nhiên tiến thẳng lên vị trí thứ 21, lập tức đã khiến cho mọi người chú ý tới.

- Tên kia là ai? Sao tới bây giờ tôi vẫn chưa từng nghe nói qua?

- Tôi thì lại vẫn luôn chú ý tới hắn. Người này mấy tháng gần đây mới xuất hiện trên bảng xếp hạng, một tháng trước thì tên của hắn đột nhiên biến mất, sau đó thì lại đột nhiên lọt vào top 50. Mới vừa rồi hắn lại bị hạ xuống thứ 53, giờ đã lại lên thứ 21 rồi. Như vậy thì cần phải mất bao nhiêu Tiên

tinh để mua yêu hạch chứ?

- Không cần phải nói, chắc chắn là một tên đệ tử của một đại năng nào đó, hoặc là hắn có một đại tông môn nào đó chống lưng rồi, nói không chừng là thiếu chủ của một tông môn nào đó cũng nên. Cho nên lát nữa tới lúc khiêu chiến top 50, thì cũng nên tận lực bỏ qua hắn đi, vì ai biết được sau khi khiêu chiến thắng rồi, có người nào sẽ tới tìm ngươi hỏi tội hay không?

- Đúng thế, loại người này nhất định là không đơn giản. Điểm cống hiến vốn là hai mươi Tiên tinh thì được một điểm, hiện tại thì giá cả đã tăng lên tới tám mươi đến một trăm Tiên tinh một điểm rồi, người bình thường có thể mua nổi nhiều yêu hạch để tăng điểm cống hiến nhanh như vậy sao?

…

Diệp Mặc nghe thấy những lời bàn tán kia thì liền lắc đầu. Hắn chẳng có ai chống lưng cho cả, càng không phải là một thiếu chủ của đại tông môn nào đó. Yêu hạch mà hắn có hoàn toàn là do hắn liều mạng dốc sức săn bắt Tiên Ma Yêu trong thảo nguyên Bình Phiêu mà có được đấy.

Đang lúc Diệp Mặc muốn đổi chỗ khác, thì lại nghe thấy một loạt tiếng huyên náo truyền đến. Lúc này thì có mấy tiên nhân vừa bay tới và hạ xuống quảng trường Thanh Lôi. Xung quanh họ liền oanh động lên và lúc này Diệp Mặc có thể đoán ra được là lai lịch của mấy người này chắc chắn không đơn giản.

Diệp Mặc liền hướng tới một tên Huyền Tiên sơ kỳ bên cạnh hỏi:

- Mấy người kia là ai, lai lịch dường như không nhỏ?

Vốn tên Huyền Tiên sơ kỳ kia có chút khinh thường không muốn trả lời Diệp Mặc, nhưng khi thấy tu vi của Diệp Mặc cao hơn mình, thì liền nghiêm mặt nói:

- Anh bạn hẳn là vừa mới đến Tông Phiêu Thiên phải không? Người đi đầu mang khăn mầu nâu chính là Âu Dương Nghi, đệ nhất Huyền Tiên trên

Huyền bảng cao thủ của Tông Phiêu Thiên. Tôi tin rằng lần tham gia Đại Hội Vấn Đạo của Nguyễn Nhạc Thiên lần này thì Âu Dương Nghi sư huynh có thể vì Tông Phiêu Thiên của chúng ta mà đạt được một chỗ trong danh sách Diệp Mặc rất nhanh đã nhìn thấy tên của Âu Dương Nghi xếp thứ 7 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên rồi. Nhưng cái bảng xếp hạng điểm cống hiến này cũng không biểu đạt được thực lực chân chính, cho nên Diệp Mặc cũng không quá để ý.

- Đeo khăn mầu xanh da trời đứng ở đằng sau Âu Dương Nghi sư huynh chính là Trử Tương Tử sư huynh, người xếp thứ tư trên Huyền bảng cao thủ. Vị nữ tiên bên cạnh chính là Tử Vũ tiên tử. Tử Vũ tiên tử chẳng những là một trong những nữ tiên đẹp nhất Tông Phiêu Thiên, còn là cao thủ xếp thứ hai trên Huyền bảng. Còn vị Huyền Tiên đeo một thanh trường kiếm trên lưng kia là Từ Ki, xếp thứ chín trên Huyền bảng…

Tên Huyền Tiên sơ kỳ kia biết rõ Diệp Mặc không biết gì về mấy người mới tới đang khiến cho mọi người oanh động, cho nên giọng điệu khi giới thiệu cũng mang theo một ít kiêu ngạo. Hiển nhiên là mấy người vừa tới chính là những thiên tài của Tông Phiêu Thiên mà y và mọi người đều sùng bái.

Trử Tương Tử thì Diệp Mặc đã nhìn thấy tên y xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng điểm cống hiến từ lần trước rồi, còn Từ Ki vốn là người đầu tiên xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng thì hiện tại hạ xuống thứ 30 rồi. Điểm cống hiến của Tử Vũ tiên tử trên bảng xếp hạng cũng không thấp, hiện cũng đang xếp thứ 9.

Xem ra bọn họ căn bản là cũng không hề quan tâm tới thứ hạng trên bảng xếp hạng điểm cống hiến kia, hoặc là đối với bọn họ, thì muốn xếp thứ hạng bao nhiêu trên bảng xếp hạng đó thì có thể xếp vào thứ bấy nhiêu. Nếu như chỉ có người trong Top 10 mới có thể tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện, thì không chừng là bọn họ sẽ có thể lập tức tiến hết vào trong Top 10 người dẫn đầu trên bảng xếp hạng điểm cống hiến.

Những Huyền Tiên này tu vi thấp nhất cũng là Huyền Tiên hậu kỳ, đại

bộ phận đều là Huyền Tiên viên mãn. Không có một người nào là Huyền Tiên trung kỳ giống như Diệp Mặc cả.

Mọi người ở đây đều đang tranh nhau để đi tới chào hỏi cùng ba người Âu Dương Nghi, Trử Tương Tử và Tử Vũ tiên tử. Lúc này lại có thêm mấy đạo độn quang nữa tới. Còn Diệp Mặc thì nhờ có tên Huyền Tiên sơ kỳ kia giới thiệu, nên cũng biết được mấy người vừa tới cũng là những Huyền Tiên đứng đầu trên Huyền bảng.

Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên tổng cộng có năm mươi người đứng đầu. Ngoại trừ có một bộ phận đã thăng cấp lên Đại Tiên ra, thì tất cả các cao thủ Huyền bảng đều đã tới.

Thần thái của Âu Dương Nghi và Tử Vũ tiên tử đều ngạo nghễ, ngay cả Diệp Mặc cũng có thể cảm giác được sự ưu việt của họ. Dường như việc có thể đứng được ở đây, thì bọn họ cũng không hề cảm thấy vinh hạnh. Từ khí tức ưu việt ngạo nghễ trên người họ, Diệp Mặc có thể đoán được rằng xuất thân của họ đều bất phàm, không chừng còn là Vị Tiên tông môn. Tiên nhân có loại ngạo khí ưu việt đó, thì đại đa số đều là những tiên nhân cao cao tại thượng.

Nhưng người xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng điểm cống hiến là Trử Tương Tử, cùng với Từ Ki xếp thứ 9 đều có thần thái rất bình thản, không hề có một biểu lộ kiêu ngạo nào. Đặc biệt là Huyền Tiên tên Từ Ki. Diệp Mặc cảm giác được y so với Âu Dương Nghi càng có tiềm lực lớn hơn nhiều. Tên Huyền Tiên đeo trường kiếm sau lưng dường như cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Tục ngữ có câu ‘Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’, ngay cả tiên nhân cũng không phải là ngoại lệ. Những Huyền Tiên nằm trong Top 10 của Huyền bảng đều đứng chung một chỗ, còn các Đại Ất Tiên cũng đứng riêng một chỗ. Còn những người giống như Diệp Mặc thì chỉ có thể là tán tu hoặc là tiên nhân Huyền Tiên nằm ở tầng dưới chót mà thôi. Cho dù là ngẫu nhiên ngắt lời một câu, thì cũng không ai thèm để ý tới.

Đối với loại chuyện này, thì Diệp Mặc cũng không muốn tham gia. Trên người hắn có hơn mười bốn triệu điểm cống hiến, mà nếu như không phải là vì muốn tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền, thì hắn cũng sẽ không muốn dùng hết cả số điểm cống hiến. Hơn nữa chờ sau khi ra khỏi Thanh Lôi tiên tuyền, thì hắn sẽ đi tới Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo, cho nên việc giữ lại điểm cống hiến cũng không còn tác dụng nữa rồi.

Lúc này Diệp Mặc tiếp tục đi dạo trên quảng trường. Các cửa hàng cùng thương phẩm ở chỗ này cũng không ít, nhưng chẳng có thứ gì có thể lọt vào mắt hắn cả. Mặc dù vậy, thì hắn cũng không phải là không thu hoạch được gì, vì ít nhất hắn cũng mua được một ít địa đồ của 'Mười một Trung Thiên Vực', còn mua được cả ngọc giản giới thiệu kỹ càng về các đại Thiên Vực nữa.

…

Chớp mắt đã qua nửa ngày, theo số lượng người trên quảng trường càng lúc càng nhiều, thì lại có thêm ba đạo độn quang nữa hạ xuống giữ quảng trường. Diệp Mặc nhìn không ra tu vi cụ thể của ba người này, nhưng lại có thể khẳng định rằng cả ba người đều là Tiên Vương. Bất kỳ người nào trong ba người này muốn giết hắn, thì căn bản là cũng không cần phải động, mà chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể bóp chết hắn rồi.

Loại cảm giác này khiến cho Diệp Mặc rất không thoải mái. Hắn cố gắng bình tĩnh lại, vứt bỏ cái suy nghĩ kia ra khỏi đầu.

Khi ba Tiên Vương hạ xuống quảng trường, thì cả quảng trường lập tức yên tĩnh trở lại. Tất cả đều đang đợi ba vị Tiên Vương lên tiếng.

Ba vị Tiên Vương này thì Diệp Mặc đã từng gặp một người trong đó, đó chính là Hòa Hoàn Tiên Vương mặc bộ đồ mầu xanh, xem ra hai vị Tiên Vương còn lại chính là Khải Phong Tiên Vương và Bình Châu Tiên Vương rồi.

Đứng trước mặt của Hòa Hoàn Tiên Vương là một vị Tiên Vương mặc

áo trắng, dường như y là người đứng đầu trong ba vị Tiên Vương này. Sau khi y đáp xuống, thì liền gật nhẹ đầu với đông đảo các tiên nhân trong quảng trường rồi sau đó giơ tay lên bắn ra một đạo hào quang mầu vàng.

Đạo hào quang mầu vàng kia lập tức biến thành một cái lôi đài rộng nằm giữa quảng trường, còn lúc này thì cả ba vị Tiên Vương đã đứng ở trên lôi đài rồi.

Sau khi đứng trên lôi đài, thì vị Tiên Vương áo trắng liền lên tiếng:

- Ta nghĩ rằng mọi người đều đã biết ta rồi, ta là Khải Phong Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên, lần này tới Thanh Mạt tiên thành thì ngoại trừ việc Thanh Lôi tiên tuyền mở ra, thì còn có một chuyện trọng yếu hơn nữa đó là Đại Hội Vấn Đạo của Nguyễn Nhạc Thiên.

Nói tới đây thì Khải Phong Tiên Vương liền dùng thần thức quét tới các tiên nhân trên quảng trường một chút, sau đó thở dài:

- Tông Phiêu Thiên của chúng ta vẫn luôn được tham gia Đại Hội Vấn Đạo, nhưng thật sự có thể tiến vào Vấn Đạo Các cũng chỉ có một người. Phải, người đó chính là ta, đáng tiếc là khi xưa ta quá kém cỏi, chỉ có thể dừng lại ở Vấn Đạo Các tầng ba. Khoảng cách để có thể lên được tầng bốn còn rất xa. Ta có thể nói, bản thân ta có thể thăng cấp lên Tiên Vương, thì Vấn Đạo Các có trợ giúp vô cùng lớn. Cho nên, những lời còn lại ta cũng không cần phải nói nhiều nữa, vì chắc hẳn mọi người đều đã hiểu rằng Vấn Đạo Các có bao nhiêu tác dụng đối với việc tu luyện của chúng ta rồi.

Sau khi Khải Phong Tiên Vương nói xong, thì trên quảng trường lập tức bàn tán xôn xao, tâm tình lập tức kích động hẳn lên. Tiên nhân thì có số lượng ngàn ngàn vạn vạn, nhưng có bao nhiêu người có thể thăng cấp tới Vị Tiên, trở thành một Tiên Vương chứ? Vấn Đạo Các có thể giúp cho một tiên nhân thăng cấp Tiên Vương, thì đó chính là thứ mà mỗi một tiên nhân đều truy cầu suốt đời.

Thấy mọi người kích động hẳn lên, thì Khải Phong Tiên Vương lại khoát

tay rồi nói:

- Mọi người hãy yên tĩnh một chút…

Khải Phong Tiên Vương nói cũng không lớn, nhưng bất cứ một người nào có mặt trên quảng trường đều nghe được rõ ràng rành mạch. Tất cả đều lập tức yên tĩnh trở lại.

Lúc này thì Khải Phong Tiên Vương mới gật gật đầu rồi nói:

- Đáng tiếc, mặc dù Vấn Đạo Các là thuộc về đệ nhất Thiên Vực Nguyễn Nhạc Thiên, nhưng tiên nhân của Nguyễn Nhạc Thiên muốn tiến vào Vấn Đạo Các thì cũng cần phải có điều kiện tuyển chọn, cho nên càng không cần phải nói tới Tông Phiêu Thiên chúng ta. Nguyễn Nhạc Thiên để lại cho mười đại Thiên Vực của 'Mười một Trung Thiên Vực' còn lại 500 danh ngạch, có nghĩa là Tông Phiêu Thiên chúng ta có thể có tối đa năm mươi người tham gia Đại Hội Vấn Đạo. Đại Hội Vấn Đạo cực kỳ gian nan, dù là Tông Phiêu Thiên chỉ có một người có thể đạt điều kiện để tiến vào Vấn Đạo Các, thì ta cũng đã rất yên lòng rồi…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1668

Khiêu Chiến Top 50

Lúc này Hòa Hoàn Tiên Vương liền đứng ra nói:

- Trung Thiên Vực của chúng ta tổng cộng có Mười một Thiên Vực, tuy nhiên mỗi Thiên Vực đều vô cùng rộng lớn, rất nhiều nơi hẻo lánh mà ngay cả Tiên Vương cũng không thể nào chạm tới. Nhưng tiên nhân của Mười một Trung Thiên Vực cộng lại, cũng chỉ có ba mươi người có thể tiến vào Vấn Đạo Các. Mà Tông Phiêu Thiên của chúng ta, thì ngoại trừ rất nhiều năm về trước có một mình Khải Phong Tiên Vương từng tiến vào Vấn Đạo Các ra, thì chưa từng có thêm người thứ hai nào.

- Mỗi lần mấy người chúng ta đi đến Nguyễn Nhạc Thiên, thì lúc nói chuyện đều phải nhỏ nhẹ hơn so với các Tiên Vương khác, cho nên mấy người chúng ta đều hi vọng lần này mọi người có thể trổ hết tài năng của mình trong Đại Hội Vấn Đạo, dù chỉ là có được một trong ba mươi danh ngạch, thì Tông Phiêu Thiên chúng ta vẫn có được mặt mũi rất lớn…

Hòa Hoàn Tiên Vương còn chưa nói hết lời, thì các tiên nhân trên quảng trường đều có chút hổ thẹn mà cúi đầu. Rất nhiều Đại Tiên đã từng đi Thanh Lôi sơn, cũng đi qua Nguyễn Nhạc Thiên, cũng đã tham gia Đại Hội Vấn Đạo. Chỉ là bọn họ đều giống như lời Hòa Hoàn Tiên Vương nói, không ai có thể lọt vào được top 30 cả.

Bất quá ánh mắt của mười mấy tên tiên nhân đứng đầu Huyền bảng đều tràn đầy kiên định, biểu lộ rõ quyết tâm đạt được một vị trí trong Đại Hội Vấn Đạo lần này.

Hòa Hoàn Tiên Vương không nói tiếp về Đại Hội Vấn Đạo nữa, mà

chuyển sang chủ đề khác:

- Lần này các Huyền Tiên trong top 50 có thể đi vào Thanh Lôi tiên tuyền để tu luyện, và cũng là những người sẽ cùng chúng tôi tới Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo. Ta nghĩ rằng quy tắc thì mọi người cũng đã biết, cho nên hiện tại trận đấu liền bắt đầu. Bất kỳ ai có điểm cống hiến nằm ở vị trí 51 tới 100 trên bảng xếp hạng đều có thể tiến lên khiêu chiến người của top 50.

Hòa Hoàn Tiên Vương nói xong thì liền cùng với Khải Phong Tiên Vương và Bình Châu Tiên Vương lui ra khỏi lôi đài. Còn phía trên lôi đài lúc này lập tức xuất hiện hai hàng danh sách lơ lững, ở bên trái là danh sách năm mươi người đứng đầu, còn bên phải là từ thứ hạng số 51 tới 100. Nhưng lát nữa sau mỗi trận khiêu chiến, thì thứ hạng hai bên có thể sẽ phải thay đổi.

Hiện tại có thể thấy rõ được tác dụng của bảng điểm cống hiến của Tông Phiêu Thiên. Cho dù là anh lợi hại hơn, nhưng nếu như không có tên trong top 100, vậy thì cũng sẽ không có cơ hội để mà khiêu chiến. Nói đi cũng phải nói lại, ở Tông Phiêu Thiên, thì một Huyền Tiên lợi hại sao có thể không có tên trong bảng xếp hạng điểm cống hiến được.

Diệp Mặc nhìn tên của mình, xếp thứ 21, cho nên hắn cũng không khẩn trương. Bất luận là ai tới khiêu chiến hắn, thì hắn cũng không sợ.

Ngay khi mọi người còn đang suy nghĩ xem ai sẽ là người thứ nhất tiến lên đài khiêu chiến, thì một tên Huyền Tiên viên mãn có dáng người mập lùn đã phi thân lên lôi đài rồi ôm quyền nói:

- Xếp thứ 73 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên Tông Phiêu Thiên Cung Ngư, khiêu chiến La Dương xếp thứ 50…

Không ai thấy lạ cả, tuy là điểm cống hiến không có quan hệ với thực lực mỗi người, nhưng trên thực tế thì trừ những người gian lận ra, thì đều là những người có thực lực cao mới có thể xếp trên những thứ hạng cao được. Cho nên từ bất cứ góc độ nào thì người xếp thứ 50 là La Dương đều sẽ là đối

tượng để khiêu chiến đầu tiên.

Lời Cung Ngư vừa mới nói xong, thì đã có một gã Huyền Tiên vọt lên trên lôi đài rồi nói:

- La Dương tiếp nhận lời khiêu chiến.

Sau khi nói xong thì y liền đánh ra một đạo kiếm quang vào chính giữa. Cung Ngư dường như cũng đã sớm chuẩn bị rồi, lập tức lấy ra một thanh Thần dụ mầu đen, mang theo ô quang đầy trời đánh về phía kiếm quang của La Dương.

Trên lôi đài có cấm chế của Tiên Vương, cho nên dù hai người có đánh nhau long trời lở đất, thì những người xem cũng chỉ có thể nhìn thấy quang ảnh bắn ra tứ phía, còn lôi đài thì không có chút sứt mẻ nào.

Kiếm quang của La Dương giống như là dải Ngân Hà liên tục đánh xuống lôi đài, nhưng vẫn không có cách nào lưu lại một chút dấu vết cả. Cái lôi đài này quả nhiên là rất cứng rắn.

Một tiếng nổ phát ra giữa Cung Ngư và La Dương. Tiên nguyên lực của cả hai dường như không khác nhau nhiều lắm, nhưng khoảng chừng hơn nửa canh giờ sau, thì ô quang Thần dụ của Cung Ngư đã tản mạn dần. Vậy là thế bại của Cung Ngư đã thành, xem ra không thể kiên trì lâu hơn được nữa.

Quả nhiên là chỉ hơn mười lần hít thở về sau, thì Cung Ngư đã bị kiếm quang của La Dương đánh bay, trên người mang theo một vết thương đỏ máu dài chừng hai thước từ bả vai xuống tới thắt lưng.

- Tôi chịu thua.

Cung Ngư không chờ La Dương đánh tới lần nữa, thì đã lập tức nhận thua rời khỏi lôi đài. Y biết rõ rằng mình vô duyên với Thanh Lôi tiên tuyền và Đại Hội Vấn Đạo rồi.

Khi y nhận thua thì La Dương cũng không công kích nữa, mà lập tức

nhanh chóng lấy ra một viên đan dược rồi nuốt xuống, đồng thời lùi ra khỏi lôi đài. La Dương đã bảo vệ được vị trí trong top 50 của mình, cho nên chỉ cần thắng một trận khiêu chiến, là lập tức giữ vững được vị trí của mình rồi, không cần tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến nữa.

- Trận thứ nhất, La Dương thắng. Bảo vệ thành công vị trí thứ 50.

Một tên Đại La Tiên đứng ở bên cạnh lôi đài lập tức tuyên bố.

Lúc này lại có thêm một tên Huyền Tiên đầu trọc tiến lên lôi đài rồi nói:

- Nỉ Tiếp xếp thứ 51 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên, khiêu chiến Ly Nặc Hoa xếp thứ 47. Cô đã cướp lấy đồ của tôi, hiện giờ hãy trả lại cho tôi đi.

Tên Huyền Tiên đầu trọc này gương mặt mang theo sát khí, xem qua đã thấy y không hề muốn nương tay khi thượng đài rồi. Những người còn lại nghe qua giọng điệu của y thì đều đoán rằng hẳn là Ly Nặc Hoa kia đã dùng thủ đoạn lừa gạt nào đó để cướp đoạt thứ hạng của Nỉ Tiếp, khiến cho Nỉ Tiếp bị rớt xuống vị trí thứ 51. Cho nên lúc này y mới hận Ly Nặc Hoa như vậy.

Không đợi tên Huyền Tiên đầu trọc này nói lại lần nữa, thì một cô gái đã lập tức mang theo khuôn mặt sát khí mà phi thân lên lôi đài rồi nói:

- Ly Nặc Hoa tiếp nhận lời khiêu chiến…

Cô gái này còn nhanh tay hơn so với La Dương lúc trước, lời của cô mới chỉ nói ra có một nửa, thì một chiếc Kim Đấu đã được ném ra. Lôi đài lập tức tràn ngập quang mang mầu vàng, một số tiên nhân tu vi thấp một chút thậm chí còn không thể dùng mắt mà nhìn trực tiếp. Tia sáng kia quả thực là quá chói mắt.

- Tôi không sợ cô.

Nỉ Tiếp tức giận quát lên, cây Hắc Côn trong tay đã hóa thành một con

Hắc Long như thật như ảo, nhanh chóng ngăn cản lại Kim Đấu của Ly Nặc Hoa.

Người sáng suốt thì vừa nhìn đã biết Nỉ Tiếp này mạnh hơn nhiều so với Cung Ngư vừa rồi. Chỉ trong vòng thời gian nửa nén hương, thì Ly Nặc Hoa đã bị đuôi của con Hắc Long kia quất một đòn vào lưng, lập tức hộc máu tại chỗ bay ra khỏi lôi đài. Xem ra tổn thương không phải là nhẹ.

Diệp Mặc lại nhìn ra được là Ly Nặc Hoa cố ý chấp nhận trọng thương, vì nếu như cô không làm như vậy, thì cái mạng nhỏ của cô rất có thể sẽ bị Nỉ Tiếp lấy đi. Nỉ Tiếp mang theo sát ý bước lên khiêu chiến, thì rõ ràng là đã muốn giết cô rồi. Còn cô nàng Ly Nặc Hoa này cũng không phải là kẻ ngốc, cho nên đã chịu trọng thương để đổi lấy một mạng. Bất quá những Tiên tinh đã dùng để mua điểm cống hiến chỉ có thể coi là bát nước đổ đi thôi.

- Trận thứ hai, Nỉ Tiếp thắng, đạt được vị trí 47 của Ly Nặc Hoa.

Tên Đại La Tiên bên cạnh lôi đài lại tuyên bố.

Nỉ Tiếp khiêu chiến chiến thắng, đạt được vị trí 47 trong top 50, cho nên vẫn sẽ phải đánh thêm một trận nữa với tư cách là người bảo vệ vị trí nếu như có người đi lên khiêu chiến. Diệp Mặc biết rõ nếu lúc này có người lên khiêu chiến Nỉ Tiếp thì sẽ chiếm được lợi thế rất lớn. Vừa rồi tuy Nỉ Tiếp đã khiến Ly Nặc Hoa bị thương nặng, nhưng chính bản thân y cũng đã bị thương rồi.

Diệp Mặc có thể thấy được, thì đương nhiên các tiên nhân khác trên quảng trường đều có thể thấy được. Không đợi cho Nỉ Tiếp đứng vững, thì đã có một tên Huyền Tiên viên mãn bay lên lôi đài rồi nói:

- Cơ Thắng xếp thứ 64 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên Tông Phiêu Thiên khiêu chiến Nỉ Tiếp vị trí thứ 47 …

Lời khiêu chiến vừa cứng rắn nói ra, thì pháp bảo của Cơ Thắng đã lập tức công kích tới. Nỉ Tiếp lúc này chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở, còn Cơ

Thắng thì lại không hề buông tha chút nào, liên tiếp tung ra các loại pháp thuật. Trên lôi đài lại một lần nữa quang ảnh tung hoành, máu me tung tóe.

Khải Phong Tiên Vương ở phía xa xa trên không trung đang lắc đầu. Cơ Thắng dùng biện pháp này để chiến thắng đương nhiên là một loại chiến thuật rất tốt. Nhưng chỉ có người tâm cảnh bình thường mới thích dùng loại chiến thuật này. Cho dù là Cơ Thắng có chiến thắng, thì sau này cũng sẽ không tiến xa được, thành tựu cũng sẽ không lớn.

Diệp Mặc cũng có cái nhìn giống với Khải Phong Tiên Vương, nhưng quan điểm của hắn thì lại khác. Hắn cũng cho rằng thành tựu của Cơ Thắng sau này không lớn, nhưng không phải vì Cơ Thắng thích dùng loại chiến thuật thủ đoạn này, mà là vì tâm tình của y. Tuy Diệp Mặc không đứng trên lôi đài, nhưng năng lực quan sát thần thức của hắn lại rất mạnh.

Cơ Thắng hoàn toàn là tâm ý của kẻ dùng thủ đoạn chiếm lợi thế, chứ không hề có lòng truy cầu. Nếu như là hắn, hắn cũng có thể dùng tới loại thủ đoạn này để đánh bại Nỉ Tiếp, nhưng mục đích của hắn không phải là vì thắng lợi, mà là vì tư cách để được tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thì vì việc tu luyện, hắn có thể lợi dụng tất cả mọi thứ. Còn Cơ Thắng thì lại chỉ muốn có được lợi thế để dễ dàng đánh bại Nỉ Tiếp, chứ Diệp Mặc không hề cảm giác được chút tâm ý quyết truy cầu tu luyện đại đạo nào cả.

Cơ Thắng quả nhiên quan sát và phán đoán rất tốt, chỉ trong khoảng thời gian ngắn thì Nỉ Tiếp đã bị Cơ Thắng đánh trọng thương nhận thua rồi. Xem ánh mắt phẫn hận của Nỉ Tiếp, thì Diệp Mặc biết rõ rằng mục tiêu tất sát trong lòng Nỉ Tiếp đã tăng thêm một người rồi. Loại tâm tính này, đúng là khiến cho người khác không biết phải nói gì.

- Trận thứ ba, Cơ Thắng thắng, đạt được vị trí thứ 47 trong top 50.

…

- Chính Hồng đại ca, tôi đề nghị anh không nên đi khiêu chiến cái tên Mạc Ảnh kia. Cho dù là không có hắn, thì anh cũng sẽ bị loại khỏi top 50 thôi. Hơn nữa hiện tại Mạc Ảnh đã vượt lên vị trí thứ 21, nên khẳng định là hắn có tông môn hậu thuẫn phía sau.

Ở một bên quảng trường, tên Huyền Tiên đen gầy đang khuyên bảo tên Huyền Tiên hậu kỳ gọi là Lý Chính Hồng.

- Cũng được, dù sao cũng chỉ là một cái danh ngạch mà thôi, tên Mạc Ảnh kia cứ tạm để hắn đắc ý vài ngày đi. Đợi khi có cơ hội, thì tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn.

Lý Chính Hồng gật nhẹ đầu, đồng ý với tiểu đệ của mình.

Diệp Mặc đương nhiên là không biết rằng hắn đã bị người ta nhằm vào, nhưng cho dù là biết, thì hắn cũng chẳng để trong lòng. Lúc này đã có hơn mười trận khiêu chiến rồi. Vượt quá dự liệu của Diệp Mặc chính là không có một ai tới khiêu chiến hắn cả. Nhưng tên bị khiêu chiến dường như chỉ có từ vị trí 30 trở xuống. Trên top 30 thì chỉ có một mình vị trí thứ 20 là đã bị khiêu chiến.

30 trận khiêu chiến qua đi, thì vẫn không có ai tới khiêu chiến với Diệp Mặc cả. Diệp Mặc biết rõ việc này có quan hệ tới việc người khác không có ai biết hắn. Vì nếu như có ai đó biết được Mạc Ảnh xếp thứ 21 là một tên Huyền Tiên trung kỳ, thì đều sẽ chắc chắn rằng hắn không thể nào kiên trì nổi một giây. Và lúc đó sẽ có người đi lên để khiêu chiến hắn. Cho dù là Mạc Ảnh có hậu thuẫn lớn, nhưng có cơ hội để tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện, sau đó lại có thể đi tham gia Đại Hội Vấn Đạo, thì cũng chẳng có cái gì đáng để băn khoăn cả.

Hai ngày trôi qua, 50 trận khiêu chiến đã chấm dứt. Toàn bộ năm mươi người đã được xác định rõ ràng. Ngoại trừ vị trí từ 30 trở xuống liên tục bị khiêu chiến ra, thì tất cả những người trên top 30 đều chỉ cần tiếp nhận khiêu chiến một lần, đã có thể bảo vệ được vị trí của mình rồi. Đôi khi có một vị trí cứ liên tục bị khiêu chiến mấy lần liền, mãi sau mới ổn định được.

Mọi người đều biết loại thể thức khiêu chiến này cũng không được tính là công bằng, nhưng như vậy mới có thể giữ lại những người có thực lực mạnh mẽ nhất. Điểm cống hiến của Diệp Mặc lúc này nằm ở vị trí thứ 21, nhưng cho tới khi khiêu chiến kết thúc, cũng không có một ai tới khiêu chiến hắn cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1669

Cướp Đoạt Tiên Tuyền

Sau khi toàn bộ danh sách top 50 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên được xác định, thì Diệp Mặc cũng liền đứng ra cùng một chỗ với những người khác. Một số tiên nhân trên quảng trường sau khi nhìn thấy Diệp Mặc thì liền đấm ngực dậm chân. Bọn họ không thể tưởng tượng được rằng trong top 50 lại có một tên Huyền Tiên trung kỳ như Diệp Mặc. Nếu như sớm biết, thì đã sớm có người lên trước mà khiêu chiến hắn rồi.

Kỳ thật ngay cả Diệp Mặc cũng có chút không được tự nhiên, vì trong top 50 này ngoại trừ một mình hắn là tu vi Huyền Tiên trung kỳ ra, thì người tu vi kém cỏi nhất cũng đã tiến nhập Huyền Tiên hậu kỳ rồi. Vốn là trong top 50 cũng có một Huyền Tiên trung kỳ giống như hắn, nhưng mà tên Huyền Tiên trung kỳ kia thì mọi người đều đã biết, vì y căn bản là không trụ được thời gian bao lâu, đã bị người khác đá ra khỏi bảng xếp hạng rồi.

Một Huyền Tiên trung kỳ như Diệp Mặc đứng giữa hàng ngũ 50 tiên nhân Huyền Tiên hậu kỳ và viên mãn, cũng khiến cho mấy vị Tiên Vương kia phải chú ý tới. Đặc biệt là Hòa Hoàn Tiên Vương. Cô còn có chút ý tứ mà liếc nhìn Diệp Mặc, vì cô nhớ rất rõ lúc trước ở Cổ Lận tiên thành, Diệp Mặc còn đi cùng với một cô gái tuyệt sắc, nhưng hiện giờ cô lại không ngờ là tên này còn có thể tiến nhập vào trong top 50 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến.

Cô chú ý tới Diệp Mặc, còn Diệp Mặc thì cũng đang chú ý tới vị nữ tiên áo đỏ đi cùng Hòa Hoàn Tiên Vương tới đây. Vị nữ tiên kia cũng nằm trong top 50 như hắn, tu vi Huyền Tiên hậu kỳ. Chỉ là vị nữ tiên kia không hề bị ai khiêu chiến cả, cho nên hắn cũng không biết tên gọi của cô là gì.

…

Truyền tống trận tiến vào Thanh Lôi sơn nằm ở sườn đông Thanh Mạt tiên thành. Truyền tống trận này thì cứ mỗi một ngàn năm lại tự động mở ra một lần, cho nên ở phía trước của Truyền tống trận này cũng đã được xây dựng một cái đại điện.

Khi Diệp Mặc cùng mọi người top 50 đi theo một tên Đại La Tiên tiến vào trong đại điện, thì đại điện Truyền tống trận rõ ràng là đã mở ra. Số người tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền là 100 người, ngoại trừ 50 người trên bảng xếp hạng Thiên tiên, thì còn có 50 tên Đại Tiên nữa. Đại Hội Vấn Đạo của Nguyễn Nhạc Thiên chỉ mời Thiên tiên tham gia, còn Đại Tiên của Tông Phiêu Thiên thì không nằm trong danh sách đó. Cho nên 50 người Đại Tiên tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền chính là 50 đứng đầu bảng xếp hạng điểm cống hiến Đại Tiên.

Ngoại trừ 100 người này ra, thì còn có rất nhiều tiên nhân có thể tiến vào Thanh Lôi sơn, nhưng những tiên nhân này cần phải chờ sau khi 100 người kia đã tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền, thì sau đó mới có thể thông qua Truyền tống trận để tiến vào.

- Hiện tại top 50 trên bảng xếp hạng điểm cống hiến Thiên tiên mau tiến vào Truyền tống trận. Sau khi mọi người tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền, thì hãy tự lựa chọn chỗ tu luyện cho mình. Sau khi toàn bộ các người đã tiến vào Thanh Lôi tiên tuyền, thì đại điện Tiên tuyền sẽ lập tức đóng lại.

Sau khi tên Đại La Tiên kia dẫn đám người Diệp Mặc tới Truyền tống trận, thì liền lên tiếng nhắc nhở.

Mọi người căn bản là không kịp suy nghĩ gì cả, thì quang mang của Truyền tống trận đã bắt đầu dao động. Chỉ trong chốc lát, thì đã cuốn lấy đám người Diệp Mặc đi mất dạng.

Sau một lát, Diệp Mặc phát hiện hắn cùng với tất cả mọi người đều đã đứng ở một mặt khác của cái đại điện, hơn nữa ở mặt này của đại điện còn

có mấy chục cái cửa nhỏ.

Vài tên Huyền Tiên đã biết trước tình huống, nên lập tức nhanh chóng tự mình chọn một cái cửa nhỏ để tiến vào. Những cánh cửa nhỏ kia sau khi có Huyền Tiên tiến vào, thì lập tức sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Hóa ra là như vậy, xem ra mỗi người đều sẽ có một vị trí tu luyện cố định. Sau khi Diệp Mặc trông thấy càng ngày càng có nhiều người tiến vào những cánh cửa nhỏ, thì liền vội vàng kéo tay một tên Huyền Tiên viên mãn bên cạnh rồi nói:

- Vị tiên hữu này, xin cho tôi hỏi, liệu ở nơi này có thể độ kiếp được không?

Tên Huyền Tiên kia lập tức cười hắc hắc:

- Đương nhiên là có thể, nếu như cậu muốn tấn cấp lên Đại Tiên, vậy thì chúc mừng cậu.

Nói xong thì tên Huyền Tiên viên mãn này cũng nhanh chóng chọn một cánh cửa rồi tiến vào. Trong nháy mắt, thì ở trong đại điện này chỉ còn lại có một mình Diệp Mặc, hơn nữa cũng chỉ còn dư lại có một cánh cửa mà thôi.

Diệp Mặc cũng không dám nghĩ nhiều nữa, mà nhanh chóng tiến vào cái cánh cửa cuối cùng kia. Sau khi hắn tiến vào, thì cánh cửa còn lại đó cũng biến mất không thấy nữa.

Sau khi tiến vào cánh cửa rồi đi thêm mấy chục thước nữa, thì Diệp Mặc đã nhìn thấy một Tiên Trì được bao phủ bởi một màn sương trắng. Tiên linh khí nồng đậm nhanh chóng vây quanh Diệp Mặc khiến hắn phải thoải mái rên rỉ lên một tiếng. Đây quả thật là một chỗ tu luyện vô cùng tốt.

Diện tích cái Tiên Trì này cũng không đến mười mét vuông, ở giữa Tiên Trì là một cái ghế ngồi bằng ngọc thạch, có lẽ đó là vị trí để tiên nhân tiến vào tu luyện.

Tiên Trì này cũng phải là Thanh Lôi tiên tuyền bậc trung rồi. Mặc dù ở Thanh Lôi tiên tuyền này có một chữ 'Lôi', nhưng lại là một Tiên tuyền không có thuộc tính, hoàn toàn không có chút Lôi Nguyên nào ở trong đó cả. Điều này thực sự khác hoàn toàn so với Diệp Mặc suy đoán.

Cái Tiên tuyền này tuy rằng không phải là Tiên tuyền thuộc tính đơn, nhưng Diệp Mặc khẳng định là phẩm cấp của Tiên tuyền này phải cao hơn nhiều cái 'Ẩn băng Tiên tuyền' hạ phẩm ngày trước hắn tìm được. Bởi vì Tiên tuyền trước mắt này là một Tiên Trì đã bị pha loãng, nhưng mức độ tiên linh khí đã nồng đậm như vậy rồi. Nếu như là trực tiếp tu luyện bên trong Thanh Lôi tiên tuyền, thì thu hoạch khẳng định là lớn hơn nhiều.

Đáng tiếc là thời gian tu luyện quá ngắn, chỉ có nửa năm mà thôi. Cái thời gian nửa năm này nhiều nhất chỉ có thể giúp hắn thăng cấp lên Huyền Tiên hậu kỳ, khoảng cách tới Huyền Tiên viên mãn vẫn còn rất dài.

Thật là lãng phí! Diệp Mặc thở dài. Lúc này hắn liền bay vọt lên cái ghế ngồi bằng ngọc thạch, đồng thời thần thức lập tức quét đi bốn phía Tiên Trì này.

Hắn lập tức phát hiện tiên linh khí của Tiên Trì này là từ chính phía dưới chiếc ghế bằng ngọc thạch này tỏa ra. Dường như là ở dưới mặt hồ Tiên Trì này là một con suối. Diệp Mặc chỉ tưởng tượng một chút là đã hiểu được rồi. Đại điện này cùng với rất nhiều Tiên Trì đều là sau này mới được tạo dựng nên. Mà từng cái Tiên Trì này đều là từ Thanh Lôi tiên tuyền chảy tới tạo thành. Mặc dù mọi người đều đến đây để sử dụng Thanh Lôi tiên tuyền tu luyện, nhưng lại không ai có thể chân chính biết được Thanh Lôi Tiên tuyền ở chỗ nào.

Vị trí của Thanh Lôi Tiên tuyền ở đâu, thì Diệp Mặc cũng không cần phải để ý, cái hắn để ý chính là thời gian ở Thanh Lôi Tiên tuyền này quá ngắn. Với lượng tài nguyên tu luyện khủng bố mà hắn cần phải sử dụng, thì với loại Tiên Trì đã được pha loãng ra như thế này, thì trong vòng nửa năm không thể giúp hắn thăng cấp tới tu vi Huyền Tiên viên mãn được, thậm chí còn khó có thể tiến vào Huyền Tiên hậu kỳ. Cho dù là sử dụng Thế giới

trang vàng, thì hắn cũng không dám sử dụng trận bàn thời gian. Trận bàn thời gian sử dụng chính là pháp tắc thời gian, cho nên một khi có Tiên Vương nào đó chú ý tới nơi này, thì rất có thể Tiên Vương đó sẽ phát hiện ra sự biến hóa của pháp tắc Thiên Địa ở đây.

Lúc này Diệp Mặc ngược lại lại có chút hâm mộ mấy tên Huyền Tiên viên mãn kia. Vì nếu như họ có 'Thái ất đan', thì không chừng là có thể thử thăng cấp lên Đại Ất Tiên ở trong này.

Không đúng! Diệp Mặc bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, đó là một khi đã tiến vào nơi này, thì tất cả mọi người chắc chắn sẽ không muốn bỏ qua cơ hội đi Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo. Vậy nếu như có người nào đó thăng cấp Đại Ất Tiên ở đây, thì việc đó sẽ phải tính như thế nào?

Hắn liền nhớ tới cái tên Huyền Tiên cuối cùng mà hắn đã hỏi chuyện một chút, dường như là y không hề để ý chút nào việc tiến vào trong này để tu luyện cả, đây là vì sao?

Cho dù Diệp Mặc biết rõ thời gian nửa năm cũng không phải là có thể giúp tất cả các Huyền Tiên viên mãn độ kiếp, có một vài người sẽ tiếp tục tích trữ nội tình cho mình, sau đó mới ra ngoài để độ kiếp. Nhưng khẳng định là có một số người sẽ không có cách nào tăng tiến được, vì nhất định phải độ kiếp thì mới có thể tiếp tục hấp thu Tiên tuyền để tu luyện.

Nếu như sau khi tu luyện tới Huyền Tiên viên mãn, mà lại không có cách nào để tu luyện nữa, vậy thì bọn họ tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền này để làm cái gì?

Diệp Mặc vỗ vỗ đầu của mình. Lúc này hắn đã hiểu ra rồi, nhưng hắn lại phát hiện ra là lúc trước mình đã quá bức thiết trong việc giành cơ hội tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền để tu luyện, nhưng khi chuẩn bị thì lại không được đầy đủ.

Những Huyền Tiên viên mãn không thể thăng cấp kia, thì sau khi tiến

vào trong này để tu luyện, chỉ có một mục đích duy nhất mà thôi. Đó chính là thu thập Tiên tuyền dịch tinh khiết ở Thanh Lôi Tiên tuyền này. Sau khi thu thập được những Tiên tuyền dịch tinh khiết này rồi đi ngoài, thì muốn tu luyện lúc nào mà chẳng được.

Diệp Mặc thở ra một hơi, hắn biết rõ nếu muốn triết xuất Tiên tuyền dịch trong này, thì nhất định phải có trận pháp, mà những tên Huyền Tiên khác hẳn là đã sớm chuẩn bị hết các loại trận bàn cùng với các pháp bảo để bảo tồn Tiên tuyền dich rồi, chỉ có hắn là chẳng hề chuẩn bị cái gì cả.

Cũng may là hắn cũng không cần phải chuẩn bị mấy thứ đó, vì hắn có được ưu thế riêng của mình rồi. Bản thân hắn đã là một đại sư tiên trận cấp ba, đồng thời còn có cả Thế giới trang vàng nữa.

Sau khi hiểu rõ, thì Diệp Mặc lập tức không tu luyện nữa. Hắn bắt đầu bố trí trận pháp, nhưng trước khi bắt đầu thu thập Tiên tuyền, thì hắn liền dùng trận pháp che đậy bao phủ lên toàn bộ Tiên Trì này. Dù là không thể ngăn cản thần thức của các Tiên Vương, nhưng cũng chỉ cần giúp hắn phát hiện ra thần thức của Tiên Vương tiến vào trong trận pháp là được rồi.

Sau khi bố trí xong trận pháp che đậy, thì Diệp Mặc bắt đầu nghiên cứu việc bố trí trận pháp để thu thập và chiết xuất Tiên tuyền. Đối với người khác thì đây là việc rất khó, nhưng đối với Diệp Mặc, thì nó lại chẳng phải là chuyện gì khó cả.

Một tháng sau, thì hắn đã bố trí xong cái tiên trận cấp ba đầu tiên dùng để chiết xuất Tiên tuyền. Loại tiên trận chuyên dùng để chiết xuất Tiên tuyền này so với trận bàn của người khác thì lợi hại hơn nhiều. Huống chi Diệp Mặc đâu phải chỉ bố trí có một tiên trận. Lúc này thì hắn đang nhàn rỗi, cho nên liền bố trí liên tục các tiên trận trong Tiên Trì này.

Tiên Trì lập tức được chiết xuất ra từng giọt Thanh Lôi Tiên tuyền, sau đó tụ lại thành một dòng nhỏ, dần dần thành một dòng lớn, và cuối cùng đều được thu vào Tiên Tuyền Trì trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc.

Cho dù Thế giới trang vàng của hắn đang càng ngày càng nhiều Tiên tuyền, nhưng hắn vẫn không ngừng bố trí thêm các tiên trận chiết xuất Tiên tuyền nữa.

Khi cái tiên trận chiết xuất Tiên tuyền cấp bốn đầu tiên được Diệp Mặc bố trí ra, thì Diệp Mặc biết rằng hắn căn bản là không cần phải tu luyện, cũng không cần phải tiếp tục bố trí trận pháp khác nữa. Loại tốc độ chiết xuất Tiên tuyền này tuy rằng không nhanh bằng hắn đi hấp thu trực tiếp cùng với trận bàn thời gian, nhưng cứ như vậy trong thời gian nửa năm, thì tuyệt đối là đã chiết xuất đủ cho hắn thăng cấp lên Huyền Tiên viên mãn rồi.

Diệp Mặc nhìn chiếc ghế ngọc thạch dưới Tiên Trì, trong lòng liền cười hắc hắc. Biện pháp này quả thật là quá tuyệt, ai mà có thể ngờ được hắn không hề có trận bàn thời gian, nhưng vẫn có thể lấy được một lượng lớn Tiên tuyền.

…

Lúc Diệp Mặc đang điên cuồng sử dụng mấy cái trận pháp chiết xuất để thu thập Tiên tuyền, thì tình trạng của các Tiên Trì khác cũng lập tức ảnh hưởng và thể hiện rõ ràng ra ngoài. Một số Huyền Tiên nhạy cảm đã có thể cảm giác được sự thay đổi của Tiên tuyền. Bất quá bọn họ hiển nhiên là không thể đoán được có loại người vô sỉ như vậy. Không ngờ lại dùng cả tiên trận chiết xuất cấp bốn để thu thập Tiên tuyền. Bọn họ chỉ có thể tạm đoán rằng là do tất cả mọi người đang cùng nhau tu luyện, cho nên nồng độ tiên linh khí của Tiên tuyền mới bị giảm xuống.

Đối với mấy điều đó thì Diệp Mặc cũng không để ý tới. Hắn thậm chí còn đổi hết những tiên trận cấp ba lúc trước thành tiên trận chiết xuất Tiên tuyền cấp bốn hết cả.

Tới tháng thứ tư, thì Diệp Mặc cảm nhận được tiên trận chiết xuất Tiên tuyền lại lần nữa giảm đi, thậm chí đang dần trở nên mỏng manh hơn. Lúc này hắn biết là không thể tiếp tục nữa rồi, vì gần như là tất cả Thanh Lôi Tiên tuyền đã bị một mình hắn thu thập hết rồi, có lẽ nên chừa lại cho người

khác tu luyện thì tốt hơn.

Diệp Mặc nhanh chóng thu hồi lại tất cả các tiên trận đã bố trí trước đó, thậm chí còn trừ đi cả tiên trận che đậy thần thức. Lúc này thì hắn mới ngồi lên cái ghế ngọc thạch rồi tu luyện như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ba ngày sau, liền có một đạo thần thức cường hãn đảo qua vị trí Tiên Trì của Diệp Mặc, nhưng đạo thần thức này cũng không hề dừng lại, chỉ quét qua một lần mà thôi. Lúc này Diệp Mặc rất hoảng sợ, vì nếu như không phải hắn muốn chừa lại một chút cho người khác tu luyện, thì có lẽ dù là không bị phát hiện ra tiên trận chiết xuất Tiên tuyền, thì cũng sẽ bị phát hiện cái tiên trận che đậy thần thức kia, và sau đó hắn sẽ trở thành người đáng nghi nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1670

Đổi Tiên Tinh

Còn hơn một tháng nữa, nhưng Diệp Mặc vẫn dứt khoát không tu luyện. Hiện tại nồng độ tiên linh khí Tiên Trì bên trong Tiên tuyền đã rất thấp rồi, cho dù là hắn có muốn tu luyện cũng không có bao nhiêu tác dụng. Cho nên hơn một tháng thời gian còn lại này hắn dứt khoát sẽ dùng để nghiên cứu trận pháp.

…

Trên Thanh Lôi sơn, một ít tiên nhân đi thu thập tiên linh thảo đã bị Truyền tống ra ngoài. Thời gian thu thập tiên linh thảo trên Thanh Lôi sơn khác với thời gian tu luyện trong Thanh Lôi Tiên tuyền, vì nó chỉ có ba tháng mà thôi. Hiện giờ ba tháng đã qua, cho nên sẽ bị Truyền tống ra ngoài.

Tuy những người khác đều đã bị truyền tống ra, nhưng trên Thanh Lôi sơn vẫn còn có ba Tiên Vương ở lại.

- Bình Châu Tiên Vương, vừa rồi anh đã thấy cái gì?

Hòa Hoàn Tiên Vương mặc một bộ đồ mầu xanh thấy thần thức của Bình Châu Tiên Vương đảo qua đại điện tu luyện của Thiên Tiên và Đại Tiên, sau đó lại nhíu mày, thì liền hỏi một câu.

Hai mặt của đại điện kia đều có công năng che đậy thần thức, cho dù là Tiên Vương muốn dùng thần thức để quét vào cũng phải mượn sức của trận pháp thì mới được. Chính vì vậy, cho nên lúc này Hòa Hoàn Tiên Vương mới lên tiếng hỏi Bình Châu Tiên Vương, vì cô không hề dùng chính thần thức của mình đi xem xét.

Khải Phong Tiên Vương cũng nhìn về phía Bình Châu Tiên Vương. Tiên linh khí của Thanh Lôi Tiên tuyền đột nhiên trở nên mỏng manh như vậy, thì bọn họ cũng lập tức biết được. Chính vì vậy, cho nên mới tới để xem xét. Trong những lần Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra trước đây, cho dù là thời gian nửa năm sắp hết, thì tiên linh khí của Thanh Lôi Tiên tuyền cũng sẽ không bao giờ đột nhiên trở nên mỏng manh như vậy. Mà lần này cũng rất kỳ quái, vì mới chỉ có hơn bốn tháng trôi qua, thì tiên linh khí của cái Tiên tuyền này đã trở nên mỏng manh như vậy rồi.

Bình Châu Tiên Vương cũng hơi nghi hoặc một chút rồi nói:

- Không thấy gì kỳ quái, chỉ có hơn mười Huyền Tiên viên mãn đang dùng trận pháp chiết xuất Tiên tuyền bên trong Tiên tuyền Trì …

- Điều đó không có khả năng, nếu như chỉ là lợi dụng trận pháp để chiết xuất Tiên tuyền Trì bên trong Tiên tuyền Trì, thì tốc độ khẳng định là không bằng để chính bản thân mình tu luyện hấp thu. Làm sao có thể khiến cho nồng độ tiên linh khí của tất cả Tiên Trì đều giảm xuống, thậm chí ngay cả Thanh Lôi Tiên tuyền cũng bị ảnh hưởng nặng?

Khải Phong Tiên Vương lập tức nhíu mày.

- Cũng có thể là lượng tiên linh khí mà Thanh Lôi Tiên tuyền ẩn chứa từ trước tới nay đã dần hạ thấp. Tôi nghĩ rằng lần Thanh Lôi Tiên tuyền mở ra tới đây, thì phải dời thời gian lại thêm một chút rồi. Nếu không cứ tiếp tục như vậy thì sẽ phá hủy Tiên tuyền mất. Thanh Lôi Tiên tuyền của Tông Phiêu Thiên so ra cũng không có cách nào bằng được Vấn Đạo Các, nhưng cũng là một tài nguyên quý giá của Tông Phiêu Thiên chúng ta. Tuyệt đối không thể tùy ý lạm dụng mà làm hỏng nó được.

Hòa Hoàn Tiên Vương trầm giọng nói.

- Tôi đồng ý.

Khải Phong Tiên Vương và Bình Châu Tiên Vương đồng thanh nói.

Thanh Lôi Tiên tuyền đúng là một trong các tài nguyên trọng yếu của Tông Phiêu Thiên. Ý nghĩa của nó chẳng những tượng trưng cho bản thân của Thanh Lôi Tiên tuyền, còn là cơ chế ban thưởng cho những người đã cố gắng vươn lên trong bảng xếp hạng điểm cống hiến.

…

Thời gian hơn một tháng trôi qua rất nhanh, Diệp Mặc cùng đông đảo tiên nhân tu luyện trong Thanh Lôi Tiên tuyền trực tiếp bị truyền tống ra ngoài, đến thẳng quảng trường Thanh Lôi.

Tuy sau khi Thanh Lôi Tiên tuyền kia bị Diệp Mặc ăn trộm đi mất bẩy phần mười, nhưng đại bộ phận tiên nhân tu vi đều được đề cao sau khi tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền. Nếu như có người nào tu vi không hề tăng tiến, thì chỉ có một mình Diệp Mặc mà thôi.

Trước khi hắn tiến vào Thanh Lôi Tiên tuyền thì tu vi là Huyền Tiên trung kỳ, sau khi đi ra thì vẫn là Huyền Tiên trung kỳ.

Mặc dù không có người nào nói gì, nhưng vẫn có người nhìn Diệp Mặc rồi lắc đầu. Loại tài nguyên tốt như thế này mà lại để cho một tên như Diệp Mặc đi vào, quả thật là lãng phí. Nếu như đổi thành bất kỳ một người nào đi vào, thì trong thời gian nửa năm cũng có thể từ tu vi Huyền Tiên trung kỳ viên mãn thăng cấp lên Huyền Tiên hậu kỳ. Còn hắn thì tu vi lại không có chút thay đổi nào. Hắn đâu phải là Huyền Tiên viên mãn, đâu cần phải độ kiếp, cho dù là tu luyện cũng đâu có gì ảnh hưởng.

Sau khi tất cả mọi người đều đã được truyền tống đến quảng trường, thì tên Đại La Tiên trước đó dẫn họ tới Thanh Lôi Tiên tuyền đã đứng đợi sẵn.

Tên Đại La Tiên kia sau khi trông thấy 50 người đều được truyền tống ra ngoài, thì mới đứng ra rồi cao giọng nói:

- Lần tu luyện ở Thanh Lôi Tiên tuyền đến đây là kết thúc. Mọi người có nửa ngày thời gian để đi mua sắm các loại đan dược hoặc pháp bảo cho

chính mình. Ngay hôm sau, chúng ta sẽ lên Tiên thuyền Thiên Vực để đi tới Ông Trọng Thiên, sau đó lại từ Ông Trọng Thiên tới Nguyễn Nhạc Thiên.

Mọi người vốn đã chờ đợi từ lâu rồi, cho nên lúc này lập tức nhanh chóng tản đi. Một số Huyền Tiên viên mãn muốn đem Tiên Trì được chiết xuất từ Thanh Lôi Tiên tuyền của mình đi bán, đổi lấy các loại đan dược cần thiết. Một số người thì biết rõ sắp tới sẽ đi tham gia Đại Hội Vấn Đạo, cho nên muốn đi sử dụng điểm cống hiến của mình. Hiện tại Thanh Lôi Tiên tuyền đã đóng cửa rồi, giữ lại quá nhiều điểm cống hiến cũng vô dụng. Đương nhiên bọn họ còn muốn đi cáo biệt cùng tông môn của mình, tranh thủ lấy được chỗ đi tham gia Vấn Đạo Các làm vinh dự cho tông môn của mình.

Còn đối với Diệp Mặc mà nói, thì hắn chỉ có một mục đích. Đó là muốn đem điểm cống hiến trong tay dùng hết. Cái điểm cống hiến này tuy có thể ở các Trung Thiên Vực khác đổi lấy Tiên tinh. Nhưng ở Nguyễn Nhạc Thiên thì lại không có bao nhiêu tác dụng cả. Trên người hắn hiện tại chỉ còn có mấy chục ngàn Tiên tinh, chỉ đủ cho hắn mua một ít vật dụng cần thiết, cho nên hắn cần phải đem điểm cống hiến của mình đổi toàn bộ thành Tiên tinh.

Diệp Mặc muốn đổi ra Tiên tinh thì chỉ có thể đi tới đại tiên lầu, tuy nhiên tỷ giá Tiên tinh ở đại tiên lầu sẽ khiến hắn phải chịu thiệt rất nhiều. Nhưng trong lúc vội vã này mà muốn đổi cả chục triệu điểm cống hiến ra Tiên tinh ở chợ đen, thì đối với Diệp Mặc mà nói cũng là điều không có khả năng. Cho dù là chợ đen thì Diệp Mặc cũng không dám đi đổi lấy Tiên tinh. Nhiều điểm cống hiến như vậy, nếu đem đi chợ đen để đổi ra Tiên tinh, thì làm không tốt có khi còn mất cả mạng.

Thương lâu lớn nhất Thanh Mạt tiên thành không đâu ngoài Song Nguyệt Tiên Lầu, vì ở đây thì tiên đan cùng pháp bảo đều là những thứ tốt nhất.

Khi Diệp Mặc đi vào Thanh Mạt tiên thành, thì đã nhìn thấy vài người quen. Những người này đều là các Huyền Tiên đi tham gia Thanh Lôi Tiên tuyền tu luyện. Bọn họ tới nơi này, hiển nhiên cũng là vì muốn chuẩn bị cho

Đại Hội Vấn Đạo. Thấy Diệp Mặc tiến đến, thì chỉ có một tên Huyền Tiên hậu kỳ gật nhẹ đầu với hắn, những người còn lại thì đều coi như là không thấy hắn.

Đối với bọn họ mà nói, một tên Huyền Tiên trung kỳ như Diệp Mặc, có thể đi vào Thanh Lôi Tiên tuyền, thì ngoại trừ việc thông qua quan hệ ra, cũng không thể nào có nguyên nhân gì khác. Loại người này đi Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo thì thật sự là lãng phí một cái danh ngạch mà thôi.

Về phần Diệp Mặc thì việc mọi người không để ý tới hắn, hắn căn bản là không hề để trong lòng. Vì thế hắn lập tức đi thẳng tới tầng ba Song Nguyệt Tiên lầu.

Với tư cách là một thương lâu lớn nhất Thanh Mạt tiên thành, cho nên tầng ba của Song Nguyệt Tiên lầu đều là các loại tiên linh thảo cao cấp và tài liệu cao cấp. Diệp Mặc là một đại sư Tiên đan, lại là một đại sư luyện khí, cho nên hắn chẳng hề có hứng thú với tiên đan và pháp bảo. Sự khác biệt chính là hắn có hứng thú với các loại tiên linh thảo và tài liệu cao cấp.

Tiên linh thảo trên tầng ba đều đã ngoài cấp bốn, cho nên Diệp Mặc đã thu mua cả một đống lớn tiên tài cấp bốn và tiên linh thảo cấp bốn trở lên. Tiên nhân cứ lặng yên mua sắm đồ như Diệp Mặc thì Song Nguyệt Tiên lầu cũng ít khi gặp phải, cho nên cuối cùng Song Nguyệt Tiên lầu dứt khoát phái ra một vị nữ tiên phụ trách phục vụ riêng cho Diệp Mặc. Chỉ cần Diệp Mặc đi tới chỗ nào, thì vị nữ tiên kia phải chịu trách nhiệm giới thiệu cùng giải thích hết thẩy tất cả các vấn đề của Diệp Mặc.

Cái tên Huyền Tiên viên mãn lúc trước đã gật đầu chào Diệp Mặc, hiện giờ lại thấy Diệp Mặc lãng phí điểm cống hiến như vậy, thì liền không nhịn được mà đi tới nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn, tuy là chúng ta đại biểu cho Tông Phiêu Thiên đi Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo, nhưng lại không thể ở lại Nguyễn Nhạc Thiên được. Cậu cứ liên tục xài hết điểm cống hiến như vậy, thì lúc trở

lại đây sẽ phải cố gắng đi kiếm lại đấy.

Diệp Mặc ngược lại lại sửng sốt một chút, hắn đương nhiên biết rõ Huyền Tiên này nói với hắn là có ý tốt. Nhưng hắn thật sự đúng là không biết sau khi tham dự Đại Hội Vấn Đạo, thì lại không thể nào ở lại Nguyễn Nhạc Thiên được. Vì vốn là hắn có ý định ở lại Nguyễn Nhạc Thiên, không có dự tính trở về Tông Phiêu Thiên.

- Không một ai có thể ở lại Nguyễn Nhạc Thiên sao? Kể cả là người được tiến nhập vào Vấn Đạo Các cũng không thể sao?

Diệp Mặc nhíu mày rồi hỏi lại một câu.

Tên Huyền Tiên kia liền cười khổ:

- Tiến vào Vấn Đạo Các thì đương nhiên là có thể, nhưng có mấy người có thể tiến vào Vấn Đạo Các chứ? Dù là thiên tài của Nguyễn Nhạc Thiên cũng không có mấy người có thể tiến vào Vấn Đạo Các. Kỳ thật bao gồm cả 100 người tham gia Đại Hội Vấn Đạo của Nguyễn Nhạc Thiên thì tổng cộng có 600 người, và chỉ cần nằm trong số 200 người đứng đầu là có thể ở lại Nguyễn Nhạc Thiên rồi. Trên thực tế thì Tông Phiêu Thiên của ta cũng có thể tiến vào trong 200 người đứng đầu đấy. Nhưng ngoại trừ Âu Dương Nghi, Tử Vũ tiên tử và mấy người khác nữa, thì những người còn lại đều không có hi vọng…

Cuối cùng Diệp Mặc đã hiểu được ý của tên Huyền Tiên này rồi. Đối phương khẳng định là một Huyền Tiên trung kỳ như mình thì không có cách nào tiến vào 200 người đứng đầu được, cho nên mới nói hắn không có hi vọng được ở lại Nguyễn Nhạc Thiên. Nhưng Diệp Mặc đối với các Đại Hội Vấn Đạo này lại rất có lòng tin. Tuy hắn không dám tự nhận mình là thứ nhất, nhưng muốn tiến vào top 30 thì vẫn là chuyện có thể.

Sở dĩ không dám nói thứ nhất, là vì Diệp Mặc biết rõ Tiên Giới vô cùng rộng lớn, thiên tài cũng có vô vàn người. Còn hắn chỉ mới lên đây không lâu, tầm mắt còn chưa mở hết. Ai biết được còn có Nghiêm Cửu Thiên thứ hai,

hay thậm chí thứ ba nữa không.

Tiên Giới mênh mông, người có cơ duyên tuyệt đối sẽ không chỉ có một mình hắn.

- Đa tạ tiên hữu!

Diệp Mặc ôm quyền cảm tạ một câu, dù sao thì đối phương cũng là vì muốn tốt cho hắn mà thôi.

Tên Huyền Tiên kia thấy Diệp Mặc dường như cũng không để ý lời y nói, thì cũng không hề quan tâm. Chỉ lắc đầu một cái rồi cùng các tên Huyền Tiên khác rời đi.

Còn vị nữ tiên phục vụ kia sau khi nghe được Diệp Mặc còn là người được đại biểu cho Tông Phiêu Thiên đi Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo, thì liền tôn kính Diệp Mặc hơn hẳn. Thậm chí còn giới thiệu cho Diệp Mặc một số tài liệu đỉnh cấp của Song Nguyệt Tiên lầu. Điều này làm cho Diệp Mặc cảm thấy cực kỳ hứng thú, lập tức yêu cầu được nhìn những thứ đỉnh cấp kia.

Lúc này Diệp Mặc lập tức được dẫn tới một cái lầu các xa hoa, ở chỗ này hắn nhìn thấy công pháp có giá năm mươi triệu điểm cống hiến, pháp bảo có giá bốn mươi triệu điểm cống hiến…

Đáng tiếc là những vật này Diệp Mặc cũng không mua nổi. Vốn là hắn cho rằng với hơn mười triệu điểm cống hiến của mình ở trong Song Nguyệt Tiên lầu này, thì không cần phải tính toán gì cả. Nhưng khi vào cái lầu các xa hoa này, thì hắn mới biết rằng mình còn kém xa lắm.

- 'Niệm huyễn tinh'?

Sau khi lòng vòng nửa ngày, thì ánh mắt Diệp Mặc liền co rút lại nhìn một khối tài liệu to bằng nắm tay mầu xanh nhạt. Loại tai liệu này hắn mới chỉ xem qua giới thiệu thôi, là tai liệu Tiên cấp thất phẩm, là thứ cực tốt để luyện khí. Đối với Diệp Mặc mà nói, thì thứ này chính là tài liệu tốt nhất để

hắn thăng cấp cho Tử đao. Tử đao của hắn hiện giờ đang vô cùng cần thiết thăng cấp, nhưng đáng tiếc là hắn vẫn chưa thể tìm được một tài liệu tốt.

Nếu dùng 'Niệm huyễn tinh' để luyện chế pháp bảo thì có thể khiến cho pháp bảo mang theo một tia cảm giác hư ảo. Nếu như vô tình gặp phải pháp bảo do tông sư luyện khí cao cấp luyện chế ra, thì pháp bảo đó thậm chí còn không hề có quỹ tích gì cả. Từ một điểm này, có thể nói người sử dụng 'Niệm huyễn tinh' luyện chế pháp bảo thì đã chiếm được một phần ưu thế rồi. Cho nên cùng là tài liệu Tiên cấp thất phẩm, nhưng giá 'Niệm huyễn tinh' là gấp mười mấy lần các loại tiên tài cấp bẩy bình thường.

- Đúng thế thưa đại nhân. Đây chính là tài luyện luyện khí cấp bẩy 'Niệm huyễn tinh'. Là một trong các tiên bảo tốt nhất dùng để luyện chế pháp bảo cao cấp. Có hiệu quả hư ảo, sử dụng 'Niệm huyễn tinh' luyện chế pháp bảo, còn có thể tăng cường một thành thực lực.

Vị nữ tiên vẫn luôn đứng ở bên cạnh Diệp Mặc, lúc này sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, thì lập tức cẩn thận giới thiệu.

Lúc này Diệp Mặc lại nhìn lên giá cả ở phía trên. Nó có giá là tám triệu sáu trăm ba mươi ngàn (863 vạn) điểm cống hiến. Quả là rất đắt. Nếu như đổi thành Tiên tinh, thì chính là hơn một trăm triệu Tiên tinh rồi.

Hạ Thiên Vực hoàn toàn không thể so sánh với Trung Thiên Vực, vì ở Hạ Thiên Vực mốn đồ có giá một trăm triệu chính là thứ cực cực kỳ cao cấp rồi. Nhưng ở đây thì nó chỉ là một khối tài liệu, điều này làm cho Diệp Mặc không biết phải nói gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1671

Một Danh Ngạch Bị Lãng Phí

Lúc này có một chiếc Tiên thuyền Thiên Vực màu đen đã rời khỏi Tông Phiêu Thiên, vọt vào trong hư không.

Lúc này Diệp Mặc đã ở trong một cái phòng xa hoa trên Tiên thuyền rồi. Tiên linh khí trong gian phòng này rất nồng đậm, càng có nhiều các loại tiên quả cùng rượu ngon để tùy ý sử dụng nữa. Hơn nữa tùy thời hắn đều có thể lên boong thuyền để quan sát cảnh sắc ngoài hư không. Diệp Mặc ngồi Tiên thuyền cũng không phải là lần một lần hai rồi, nhưng được hưởng loại đãi ngộ cao cấp này thì vẫn là lần đầu tiên.

Năm mươi Huyền Tiên được tới Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo chẳng những có được các gian phòng xa hoa trên Tiên thuyền, càng có thêm ba siêu cấp hộ tống là ba vị Tiên Vương nữa. Có vấn đề gì, thì tùy thời đều có thể đến hỏi thăm các vị Tiên Vương. Những Huyền Tiên này cơ hồ đều đi tới hỏi thăm các vị Tiên Vương đủ loại vấn đề, ngay cả một vấn đề làm cho Huyền Tiên phải trăn trở vô số năm thì đều được các Tiên Vương thuận miệng giải thích hết.

Có thể nói loại đãi ngộ này đối với bất cứ một Huyền Tiên nào cũng đều là nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Có thể được Tiên Vương chỉ điểm, thì ngay cả nằm mơ cũng không mộng tới điều đó.

Nếu như nói có người nào không muốn hưởng thụ cái loại đãi ngộ này, thì chính là một mình Diệp Mặc rồi.

Ngoại trừ việc đi hỏi qua Bình Châu Tiên Vương một vấn đề hơi chút khó ra, thì thời gian còn lại Diệp Mặc đều trốn ở trong gian phòng của mình.

Nếu như không phải là sợ mấy vị Tiên Vương này hoài nghi mình, thì hắn ngay cả nửa vấn đề cũng không muốn hỏi. Cũng may là khi hắn biểu hiện sợ hãi rụt rè, hỏi một câu mà rất nhiều Huyền Tiên khác đều có thể giải đáp cho hắn, thì lập tức đưa tới sự lắc đầu trong im lặng của các Huyền Tiên khác.

Tuy vấn đề mà Diệp Mặc hỏi cũng không tính là đơn giản, nhưng đã là một Huyền Tiên có thể tham gia Đại Hội Vấn Đạo, mà lại đi hỏi loại vấn đề đó thì thật sự là quá kém.

Diệp Mặc sợ hãi đứng lùi ra sau, giống như là sợ hãi khi nhìn thấy sự khinh thường trong những ánh mắt của người khác, cũng không dám hỏi thêm vấn đề thứ hai nữa. Khi những Huyền Tiên khác ở lại trên boong tàu quan sát hư không, thì hắn lại lặng yên quay trở về phòng của mình. Lúc này thì hắn mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với ba vị Tiên Vương, áp lực của hắn thật sự là quá lớn. Hiện tại hắn hỏi một vấn đề, đã bị người khác xem thường rồi, vậy thì về sau cho dù là hắn làm gì không tốt, thì cũng sẽ không có ai hoài nghi hắn. Tối đa chỉ coi hắn là một kẻ nhát gan nhu nhược mà thôi, đây chính là điều mà Diệp Mặc cần có.

Tại Song Nguyệt Tiên lầu, hắn đã đổi được cả một đống tài liệu luyện khí và tiên linh thảo, thậm chí còn đổi được một miếng 'Niệm huyễn tinh'. Nhưng hiện tại hắn không dám lấy những thứ này ra ngoài luyện đan hay là luyện khí, thậm chí cả việc tu luyện hắn cũng không dám.

Mười bốn triệu điểm cống hiến bị hắn xài hết toàn bộ. Ngoại trừ đổi lấy những tài liệu ra, thì hắn còn đổi lấy năm mươi triệu Tiên tinh nữa. Còn hơn một ngàn điểm cống hiến cuối cùng trong thẻ bài hắn trực tiếp đưa cho vị tiên nữ phục vụ kia.

…

- Tên Huyền Tiên trung kỳ kia có phải là Mạc Ảnh hay không?

Bình Châu Tiên Vương dùng thần thức của mình quét tới Diệp Mặc đang ngồi ngơ ngác trong phòng của mình, sau đó lắc đầu hỏi một câu.

Hòa Hoàn Tiên Vương gật đầu:

- Phải, tôi còn cố ý tìm hiểu hắn nữa. Vận khí của hắn không tệ, trước khi tới Thanh Mạt tiên thành, thì đã tìm được rất nhiều yêu hạch được người nào đó giấu ở thảo nguyên Bình Phiêu, vì thế nên hắn mới có thể trở thành một trong những vị trí hàng đầu trên bảng xếp hạng điểm cống hiến. Hơn nữa hắn chỉ là một tán tu, không hề có tông môn nào chống lưng cả.

- Xem tuổi tác của hắn, thì dường như cũng không lớn. Nhưng tâm trí của hắn quá yếu nhược, không chịu nổi đả kích, chỉ vì hỏi một vấn đề rồi bị người khác cười nhạo, thì đã không dám hỏi vấn đề thứ hai rồi. Hơn nữa còn không dám đối mặt với những người cười nhạo hắn, thật sự là khó có thể có được thành tựu. Nếu như hắn có chút nghị lực, dám hướng tới chúng ta hỏi nhiều vấn đề một chút, thì trước khi đến Ông Trọng Thiên tấn cấp lên Huyền Tiên hậu kỳ cũng không phải là không thể. Ai, cái danh ngạch này quả thật là bị lãng phí rồi.

Bình Châu Tiên Vương lắc đầu.

Khải Phong Tiên Vương mỉm cười:

- Được rồi, cho dù là không lãng phí, thì một cái danh ngạch đối với Tông Phiêu Thiên chúng ta mà nói, thì cũng không hề có tác dụng.

Bình Châu Tiên Vương gật đầu, bỏ qua chuyện của Diệp Mặc mà nói tiếp:

- Lần này cũng vẫn có mấy hạt giống tốt. Mấy đứa Âu Dương Nghi, Tử Vũ tiên tử, Từ Ki, Trử Tương Tử, và cả Mễ Lan mà Hòa Hoàn Tiên Vương đưa tới cũng không tệ. Tôi cảm thấy có chút mong đợi đối với Đại Hội Vấn Đạo lần này đấy, nói không chừng lần này Tông Phiêu Thiên chúng ta có thể phá vỡ được lịch sử đấy.

Khải Phong Tiên Vương cười ha hả:

- Bình Châu Tiên Vương, anh nên nhìn lại một lần đi, còn có một người anh không chú ý tới rồi. Người này tên là Mang Dũng, một Huyền Tiên hậu kỳ, tôi cảm thấy rất được. Lúc trước khi y khiêu chiến đối thủ, thì thậm chí pháp bảo chủ đạo cũng không hề lấy ra mà đối thủ của y đã bị đánh bại rồi. Sau đó có người lại khiêu chiến y, y cũng thắng rất nhẹ nhàng.

- Anh nói là tên Huyền Tiên trên trán có một dấu đỏ sao?

Bình Châu Tiên Vương lập tức hỏi lại.

- Đúng thế, chính là y…

Khải Phong Tiên Vương gật đầu.

…

Lúc này ở trên boong tàu, có hơn ba mươi Huyền Tiên đều đang đứng quan sát hư không. Quan sát hư không chẳng những có mục đích là nâng cao pháp thuật mà mình đã biết, còn có thể đạt được một ít lĩnh ngộ từ trong hư không, đồng thời khiến lòng dạ của mình trở nên tĩnh lặng, càng có lợi hơn cho bản thân khi bế quan đột phá tu vi.

- Ngươi nhìn thấy sắc mặt của Bình Châu Tiên Vương hay không? Cái tên Mạc Ảnh kia đã lãng phí một danh ngạch, cho nên ba vị Tiên Vương rất mất hứng.

Trên boong tàu đã có người nhắc tới Diệp Mặc. Đối với bọn họ, thì tu vi của Diệp Mặc thấp hay cao cũng không quan hệ. Nhưng Diệp Mặc hiện tại rõ ràng đã kéo thực lực của bọn họ xuống một bước rồi, nếu như sau này phải đánh một trận chiến tập thể, thì Diệp Mặc chính là một nhược điểm của họ.

- Ai, một tên Huyền Tiên trung kỳ! Thật sự là tôi cũng không biết hắn từ đâu mà kiếm được nhiều điểm cống hiến như vậy. Nhìn bộ dạng sợ hãi rụt

rè của hắn, thì liền biết không phải là người của đại tông môn rồi, cũng không hề có ai chống lưng cho cả. Nếu như hắn đem cái danh ngạch này để lại cho một người khác, thì chẳng phải là rất tốt sao? Ngươi xem cái vấn đề hắn hỏi ấy, đó là vấn đề mà một người đi tham dự Đại Hội Vấn Đạo nên hỏi sao? Nói thật, sau khi hắn hỏi cái vấn đề đó rồi đi ra ngoài, thì tôi cũng cảm thấy có chút xấu hổ trước mặt ba vị Tiên Vương.

- Đúng thế, cũng bởi vì cái vấn đề kia, mà ba vị Tiên Vương có khi sẽ có một chút hoài nghi đối với trình độ toàn thể chúng ta.

- Được rồi, người ta cũng coi như là tự giác, cũng không dám tiếp tục hỏi nữa hay sao? Bây giờ vẫn còn đang ở trong phòng của mình không chịu ra ngoài, thì rõ ràng là đã biết xấu hổ rồi. Hơn nữa lần Đại Hội Vấn Đạo này, thì ai cũng không muốn bỏ qua, cũng không thể trách hắn được.

Lý Chính Hồng lúc này mới biết được Diệp Mặc là người không hề có ai chống lưng, nên y cảm thấy có chút hối hận. Sớm biết như vậy thì đã đi khiêu chiến cái tên kia rồi, thuận tiện giáo huấn hắn một trận.

Một vị nữ tiên áo vàng lúc này bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Nói xấu sau lưng người ta thì tính là thứ gì?

Nói xong thì vị nữ tiên áo vàng kia liền quay người rời khỏi boong tàu, trở về phòng của mình.

- Không phải là nói cô ta, cô ta xen vào làm gì chứ?

Tên Huyền Tiên mặt tròn vừa rồi nói Diệp Mặc lập tức bất mãn lầu bầu một câu.

- Kỳ thực tôi muốn tất cả mọi người biết, đó là mọi người đã hiểu lầm ba vị Tiên Vương đại nhân rồi. Ba vị Tiên Vương có lẽ không phải là vì vấn đề đơn giản Mạc Ảnh hỏi ra mà mất hứng. Mà là vì sau khi hỏi vấn đề đơn giản đó, rồi bị mọi người xem thường, thì Mạc Ảnh hắn lại sợ hãi không dám hỏi gì nữa, đó mới chính là điều khiến cho ba vị Tiên Vương đại nhân thất

vọng.

Một tên Huyền Tiên viên mãn đứng ra nói.

Tất cả mọi người đều biết người này, đó là Trử Tương Tử đứng thứ 4 trên Huyền bảng. Đồng thời là người xếp thứ hai trên bảng xếp hạng điểm cống hiến. Trử Tương Tử sau khi nói xong, thì mọi người liền nhao nhao đồng ý theo. Có người thậm chí còn muốn gọi Diệp Mặc ra, sau đó khuyên bảo hắn một chút. Nhưng ý kiến này rất nhanh đã bị người khác bác bỏ, bởi vì sợ loại người thiếu ý chí như Diệp Mặc sẽ lại lần nữa khiến ba vị Tiên Vương đại nhân thất vọng.

- Mạc Ảnh…

Từ Ki thoáng cảm thấy cái tên này rất quen thuộc. Y lập tức nhớ tới việc lần trước thấy cái tên Mạc Ảnh này không ngừng vượt lên trên bảng xếp hạng, đến cuối cùng quả nhiên là vượt qua cả y. Nhưng với y mà nói, thì loại người dựa vào cách gian lận mà giành lấy cơ hội như thế này, thì căn bản là không đáng nhắc tới.

…

Tiên thuyền nhanh chóng phi hành trong hư không, còn các Huyền Tiên đi tham gia Đại Hội Vấn Đạo lần này ngoại trừ việc mỗi ngày đi quan sát hư không ra, thì cũng chỉ có đi tới thỉnh giáo ba vị Tiên Vương các loại nan đề trong việc tu luyện.

Đương nhiên là chỉ có một ngoại lệ, đó chính là Mạc Ảnh mà lần đầu tiên đi hỏi một vấn đề đã gặp phải đả kích. Hắn thậm chí còn không dám đi lên boong tàu quan sát hư không, dường như là sợ rằng sẽ bị người khác cười nhạo.

Tất cả mọi người biết rõ Mạc Ảnh vì sao không dám ra. Mới đầu thì còn có người ngẫu nhiên nhắc tới hắn, nhưng về sau, thì nhờ sự chỉ đạo của ba vị Tiên Vương, cho nên mỗi người đều có những lĩnh ngộ ngày càng sâu sắc

đối với đạo pháp của mình, cuối cùng đã sớm không còn nhớ đến cái tên Mạc Ảnh chỉ trốn trong phòng không dám ra ngoài rồi.

Thẳng tới ba tháng sau, khi Tiên thuyền dừng lại ở Ông Trọng Thiên, khi đã đến trước Truyền tống trận từ Ông Trọng Thiên tới Nguyễn Nhạc Thiên, thì mọi người mới lại lần nữa nhìn thấy Diệp Mặc. Lúc này ở trước Truyền tống trận của Ông Trọng Thiên đã tụ kết lại rất nhiều người, những người này phần lớn đều là từ các Thiên Vực khác tới đây. Mục đích thì cũng giống như Tông Phiêu Thiên, cũng là đi tham gia Đại Hội Vấn Đạo ở Nguyễn Nhạc Thiên.

Ngoại trừ Nguyễn Nhạc Thiên, thì cũng chỉ có Ông Trọng Thiên là có Truyền tống trận để đi tới Nguyễn Nhạc Thiên. Nếu như không ngồi Truyền tống trận, thì cần phải ngồi Tiên thuyền để bay đến Nguyễn Nhạc Thiên, hoặc là phải mất vài chục năm cũng khó có thể đến được Nguyễn Nhạc Thiên.

…

Truyền tống trận từ Ông Trọng Thiên tới Nguyễn Nhạc Thiên là loại Truyền tống trận siêu cự ly, ngoại trừ Tiên Vương ra, thì hầu hết mọi người sau khi ra khỏi Truyền tống trận đều bị hoa mày chóng mặt, đầu óc choáng vàng, mà ngay cả Diệp Mặc cũng không ngoại lệ. Chỉ là Tiên nguyên cùng thần thức của Diệp Mặc mạnh hơn hẳn các Huyền Tiên khác, cho nên tình hình tốt hơn các Huyền Tiên khác mà thôi.

Nhưng Diệp Mặc thì lại hoàn toàn biểu hiện ra là mình còn khổ sở khó chịu hơn cả những người khác, vì hiện tại hắn sợ nhất là mình trở thành trung tâm chú ý. Một khi có Tiên Vương nào hoài nghi hắn, sau đó lại dùng thần thức uy áp đối với hắn, thì hắn cũng không dám cam đoan là bí mật của mình có thể bại lộ hay không? Nhưng chỉ cần tiến vào được Vấn Đạo Các, thì hắn sẽ không sợ nữa.

Nghe nói sau khi vào trong Vấn Đạo Các, thì có người thậm chí còn dừng lại cả trăm năm. Với hắn mà nói, chỉ cần ở trong Vấn Đạo Các hoàn

thiện vài loại pháp thuật thần thông của mình, thì hắn sẽ trực tiếp rời khỏi nơi này, sẽ không bao giờ trở lại Tông Phiêu Thiên nữa.

Sau khi bọn người Diệp Mặc nghỉ ngơi vài ngày, thì liền cùng với những người còn lại đi tới quảng trường bên ngoài Vấn Đạo Các của Nguyễn Nhạc Thiên.

Trên quảng trường Vấn Đạo Các lúc này đã đầy ắp người, tuy nhiên cái quảng trường này lớn hơn nhiều so với quảng trường Thanh Lôi ở Thanh Mạt tiên thành. Nhưng số người ở đây cũng nhiều hơn gấp bội, vì chẳng những có người của mười đại Thiên Vực, còn có rất nhiều tiên nhân của Nguyễn Nhạc Thiên nữa.

Bọn người Âu Dương Nghi mặc dù là thiên tài của Tông Phiêu Thiên, cũng là những người đứng đầu Huyền bảng cao thủ của Tông Phiêu Thiên, nhưng khi tới Nguyễn Nhạc Thiên rồi, thì bọn họ chẳng đáng gì cả. Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên, thì ở Nguyễn Nhạc Thiên này thậm chí còn không bằng một tiên nhân bình thường. Điểm này thì bọn người Âu Dương Nghi cũng hiểu rõ, cho nên ít nhất bọn họ cũng không bầy ra bộ dạng cao ngạo như ở quảng trường Thanh Lôi, ngược lại là cùng các tiên nhân dự thi còn lại trò truyện với nhau.

Diệp Mặc chỉ đứng ở một bên nghe, căn bản cũng không có ý định chen lời vào. Trong lòng hắn vẫn luôn bất an, bởi vì hắn sợ ở đây đột nhiên có một vị Tiên Tôn nào đó. Tiên Vương thì không cách nào nhìn ra bí mật của hắn, nhưng nếu là Tiên Tôn thì không thể dám chắc được.

- Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên đã đến…

- Nhìn đi, đó là Thiên kiếm tiên Phó Lăng Thiên. A! Huyên Lãnh tiên tử cũng đã tới…

Không chỉ Diệp Mặc vẫn luôn đứng một bên nghe ngóng, mà ngay cả mấy người Âu Dương Nghi cũng cẩn thận lắng nghe. Diệp Mặc nhìn thấy thế cũng cảm thấy buồn cười. Lúc trước khi mấy người Âu Dương Nghi này

xuất hiện cũng có bộ dáng phong quang như vậy, nhưng chỉ thay đổi địa điểm thôi, thì loại phong quang này đã không còn là của họ nữa rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1672

Lại Bị Bỏ Rơi

Nhóm người Diệp Mặc thông qua những lời nghị luận của người khác mà biết được Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên là ai. Đó là một trong những tên Huyền Tiên sát nhân khát máu nhất, tu vi cực cao, thậm chí có thể dễ dàng vượt cấp giết chết Đại Ất Tiên. Chỉ cần chọc vào Tiết Thịnh Hiên, thì cho dù là trốn đi xa rồi, hay là ẩn nấp ở đâu, thì cũng sẽ bị y tìm ra và giết chết. Hơn nữa người này còn thích giận chó đánh mèo, cho nên sau khi người đắc tội y đã bị y giết, thì những bằng hữu quen biết tên kia gặp phải Tiết Thịnh Hiên thì cũng vẫn sẽ bị giết.

Chính là vì bản tính này của Tiết Thịnh Hiên, cho nên mới có được cái danh xưng là Huyết Y Tiên. Hơn nữa y còn có một con linh khuyển, chỉ cần người nào đắc tội với y, thì bất luận là trốn tới đâu, y đều có thể tìm ra được.

Thiên kiếm tiên Phó Lăng Thiên, là một thiên tài kiếm đạo cực kỳ hiếm có của Nguyễn Nhạc Thiên, là người đứng thứ mười trong Thiên Tiên bảng của Nguyễn Nhạc Thiên. Người này cũng là anh tài Huyền Tiên có thể vượt cấp giết chết đối thủ. Nhưng y khác với Huyết Y Tiên, vì y có nguyên tắc giết người của mình, không phải kẻ thích giết người như Huyết Y Tiên.

Huyên Lãnh tiên tử là thiên tài vận dụng thần thông lợi hại nhất trong các Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên. Dưới thần thông của cô, thì cho dù là Đại Ất Tiên cũng phải tan thành mây khói. Cũng là một tồn tại không người nào dám trêu chọc ở Nguyễn Nhạc Thiên. Chỉ là Huyên Lãnh tiên tử có tính tình lãnh ngạo, chỉ cần không chọc tới cô, thì bình thường cô sẽ không chủ động đi tìm người khác gây chuyện.

Lam Sam Tiên Kha Yến, là người vẫn luôn mặc trên thân một mầu xanh

thiên thanh, thần thông vô song, thực sự là tồn tại vô địch trong cùng cấp bậc, ngay cả Huyết Y Tiên thì cũng phải nể mặt ba phần. Nghe nói người này tới từ Thượng Thiên Vực, nhưng y bây giờ đang ở Nguyễn Nhạc Thiên, đương nhiên là đại biểu Nguyễn Nhạc Thiên rồi.

…

Những thiên tài của Nguyễn Nhạc Thiên này dường như đều có sự tích huy hoàng của riêng mình. Diệp Mặc đang ở một bên nghe ngóng, thì liền có một cỗ khí thế bàng bạc bén nhọn đè nén xuống quảng trường.

Trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh, lập tức thu nhỏ khí tức của mình, cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại.

Không riêng gì Diệp Mặc, tất cả các tiên nhân trên quảng trường Vấn Đạo Các đều dừng việc nghị luận và yên tĩnh trở lại. Diệp Mặc nghĩ hẳn là đại năng của Nguyễn Nhạc Thiên đã đến rồi.

Quả nhiên, cái uy thế kia giống như một ngọn gió thổi qua, sau đó là một tên tiên nhân áo xám đã hạ xuống quảng trường.

Sau khi tiên nhân áo xám này hạ xuống, thì rất nhanh đã có thêm mười mấy tiên nhân nữa đến. Diệp Mặc phát hiện trong đó có cả ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên.

Mười mấy Tiên Vương đều tập trung tại quảng trường Vấn đạo. Uy áp tỏa ra khắp bốn phía. Nhưng đó cũng không phải là điều mà các Tiên Vương cố ý gây nên, nhưng các Huyền Tiên ở dưới thì ngay cả hít thở cũng không dám nữa rồi.

Diệp Mặc lúc này lại nhẹ thở ra. Hắn chú ý tới tiên nhân áo xám kia, và thấy đó cũng là một Tiên Vương, hẳn là tu vi Tiên Vương hậu kỳ. Cũng không biết sự kiện lần này Tiên Tôn không để trong mắt, hay là Trung Thiên Vực căn bản không có vị Tiên Tôn nào.

Không người nào dám bàn tán, Diệp Mặc cũng không biết tên Tiên

Vương áo xám này là ai.

Tên Tiên Vương áo xám kia đứng ở trên chủ đài của quảng trường, quét qua một lượt tất cả mọi người, sau đó mới cao giọng nói: Khi thần thức của tên Hách Dịch Tiên Vương này đảo qua Diệp Mặc, thì hắn cản giác giống như là quần áo của mình bị thiêu rụi hết rồi, cực kỳ khó chịu. Trong lòng hắn cũng âm thầm cẩn thận hơn. Cái tên Hách Dịch Tiên Vương này quả thực là đáng sợ, lần trước khi Tự Tại Vương cố ý dùng thần thức uy áp hắn, nhưng lần này thì Hách Dịch Tiên Vương chỉ tùy ý nhìn thoáng qua hắn mà thôi. So ra thì Tự Tại Vương không đáng để nhắc tới trước Hách Dịch Tiên Vương này.

- Lần Đại Hội Vấn Đạo này có ý nghĩa trọng đại, đã là người tham gia Đại Hội Vấn Đạo thì đều hiểu rõ. Đại Hội Vấn Đạo cho đến giờ chỉ có Thiên Tiên có thể tham gia. Mà thành tích tốt xấu lại quan hệ đến Đại Tiên hoặc Vị Tiên của từng Thiên Vực có thể tiến vào được Vấn Đạo Các hay không…

Lời Hách Dịch Tiên Vương nói mà Diệp Mặc có chút khó hiểu. Hắn chỉ biết là 200 người đứng đầu Đại Hội Vấn Đạo có thể ở lại Nguyễn Nhạc Thiên. Top 30 có thể trực tiếp tiến vào Vấn Đạo Các để Vấn đạo. Nhưng không hề nghe nói tới việc thành tích tốt xấu có quan hệ gì tới Đại Tiên và Vị Tiên của từng Thiên Vực cả. Chẳng lẽ việc Đại Tiên cùng Vị Tiên tiến vào Vấn Đạo Các cũng có quan hệ tới Đại Hội Vấn Đạo?

- Lần Đại Hội Vấn Đạo này chia làm ba vòng, các tiên nhân dự thi tổng cộng có 600 người. Nguyễn Nhạc Thiên chúng tôi chiếm được ưu thế địa lợi cho nên nhân số dự thi là 100 người, còn những Thiên Vực còn lại là 50 người. Lần này vừa đúng là lần Thất Luyện Tháp mở ra sau trăm ngàn năm, cho nên vòng thứ nhất Đại Hội Vấn Đạo lần này là xông lên Thất Luyện Tháp. Mọi người đều có thể lập đội cho mình, nhưng một đội không được vượt quá bẩy người…

Hách Dịch Tiên Vương còn chưa nói hết lời, thì những tiến bàn tán xôn xao đã ồn ào lên. Diệp Mặc chưa từng nghe nói tới Thất Luyện Tháp, nhưng hắn cũng có thể từ biểu hiện của những người xung quanh mà biết được cái

Thất Luyện Tháp này dường như có hơi đáng sợ. Tương đối mà nói, thì chỉ có các tiên nhân thuộc Nguyễn Nhạc Thiên đi dự thi là bình tĩnh hơn một chút, rất có thể bọn họ đã sớm biết vòng thi thứ nhất là xông lên Thất Luyện Tháp, nên đã sớm có chuẩn bị rồi.

Từ những lời bán tán xung quanh, thì Diệp Mặc đã biết Thất Luyện Tháp chia làm bẩy tầng, nhưng từ lâu rồi chưa mở ra, hay đúng hơn là cứ trăm ngàn năm mới mở ra một lần. Mỗi tầng đều là một thế giới huyết tinh điên cuồng, càng lên cao thì càng nguy hiểm, tiên nhân bình thường đi vào chỉ có dữ nhiều lành ít.

Nghe xong những lời bàn tán này, thì trong nội tâm của Diệp Mặc cũng thầm than. Khó trách vì sao mỗi lần đại hội thì Nguyễn Nhạc Thiên vẫn luôn đứng đầu trong danh sách. Xem ra bọn họ chẳng những có được lợi thế về nhân số, mà còn có cả ưu thế chủ nhà nữa.

Chờ thanh âm bàn tán của mọi người giảm đi một chút, thì lúc này Hách Dịch Tiên Vương mới đưa tay lên ra hiệu, lập tức những tiếng bàn tán phía dưới đều im bặt.

- Thất Luyện Tháp xác thực là rất nguy hiểm, nhưng cơ duyên ở trong đó cũng thực kinh người. Một trăm ngàn năm mới có một lần mở ra, luôn có chút ít các tiên linh thảo cùng các tài liệu hiếm có. Lần này các thí sinh dự thi có thể lấy được bảo vật gì trong Thất Luyện Tháp, thì tất cả đều thuộc về sở hữu của chính mình.

- Thất Luyện Tháp chia làm bẩy tầng, tiểu đội vượt qua được tầng một thì được thêm một điểm, vượt qua tầng hai thì thêm năm điểm, qua tầng ba thêm mười điểm, qua tầng bốn là 20 điểm, qua tầng năm là 40 điểm, qua tầng sáu là 80 điểm và tầng bẩy là 160 điểm. Đương nhiên đây không phải là cách duy nhất để có được điểm. Ở trong Thất Luyện Tháp có rất nhiều 'Thất luyện thạch', mầu sắc của 'Thất luyện thạch' càng nhiều thì đẳng cấp lại càng cao. Một miếng Thất Luyện Tháp một mầu thì tương đương với 1 điểm, bẩy mầu thì là bẩy điểm…

- Ta phải nhắc nhở mọi người một câu, đó là bất luận là Thất Luyện Thách có bao nhiêu mầu sắc, thì đều có tiên yêu thú thủ hộ. Đương nhiên từng người dự thi khi xông vào Thất Luyện Tháp cũng có thể có được một tấm Truyền tống phù, một khi gặp phải nguy hiểm, thì có thể trực tiếp bóp nát Truyền tống phù để ra ngoài. Nếu như là bản thân chưa kịp bóp nát Truyền tống phù, thì chỉ có một con đường chết mà thôi. Đồng thời sau khi vòng thi kết thúc, cứ mỗi người trong đội bị tổn thất thì tiểu đội đó sẽ bị mất đi hai điểm.

Sau khi Hách Dịch Tiên Vương nói tới đây, thì trên quảng trường đã hoàn toàn yên tĩnh. Tiến vào Thất Luyện Tháp thì đương nhiên là tiểu đội càng có nhiều người càng tốt. Nhưng nếu chết ở trong Thất Luyện Tháp mà còn bị giảm đi điểm số, thì cái quy tắc này lại có một cái lỗ thủng cực lớn. Đó chính là cho phép các tiểu đội có cơ hội tàn sát lẫn nhau. Một khi một tiểu đội giết người của một tiểu đội khác, thì chẳng những có thể chiếm được Thất Luyện Thách của người khác, mà còn có thể khiến tiểu đội khác bị giảm đi điểm số.

Diệp Mặc lại không thèm để ý tới cái vấn đề này. Hiện tại hắn chỉ muốn biết cái 'Thất luyện thạch' kia là thứ gì. Hắn thậm chí còn có một loại dự cảm, cái vòng thi thứ nhất này có quan hệ trực tiếp tới 'Thất luyện thạch' kia.

Hách Dịch Tiên Vương lại không thèm để ý tới phản ứng của những người phía dưới, y vẫn giữ nguyên ngữ khí bình thản mà nói tiếp:

- Với mười tiểu đội có điểm số đứng đầu vòng thi thứ nhất, thì mỗi tiểu đội đều sẽ có được một danh ngạch Thiên Tiên tiến vào Vấn Đạo Các. Tiểu đội xếp thứ hai và thứ ba thì mỗi tiểu đội còn có thêm được một danh ngạch Đại Tiên, tiểu đội xếp thứ nhất thì ngoài danh ngạch Thiên Tiên và Đại Tiên ra sẽ có thêm một danh ngạch Vị Tiên nữa.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu được vì sao lại nói Đại Hội Vấn Đạo có quan hệ tới cơ hội tiến vào Vấn Đạo Các của các Vị Tiên của Thiên Vực mình đại biểu rồi. Hóa ra là căn cứ vào thứ hạng của các Huyền Tiên tham gia Đại Hội Vấn Đạo sau ba vòng mà định ra, Khải Phong Tiên Vương của

Tông Phiêu Thiên sở dĩ không nói ra điều này, là vì y biết rõ Tông Phiêu Thiên muốn có được loại danh ngạch này căn bản là điều không thực tế, có thể nói là không thể.

Nhưng Diệp Mặc cũng có thể đoán được một ít, đó là ba vị Tiên Vương sở dĩ đi cùng với đội ngũ dự thi của Tông Phiêu Thiên tới Nguyễn Nhạc Thiên là vì trong lòng vẫn còn có một ít chờ mong. Vạn nhất Tông Phiêu Thiên có người nào đó đột nhiên đạt được đệ nhất của một trong ba vòng thi, thì đây chính là cơ hội hiếm có để có thể tiến vào Vấn Đạo Các. Tiên Vương ở Trung Thiên Vực là đã đạt tới cực hạn rồi, muốn tấn cấp lên Tiên Tôn, thì không phải chỉ cần tiên đan là đủ, còn cần có cơ duyên nữa. Mà cái gì là cơ duyên? Vấn đạo trong Vấn Đạo Các chính là cơ duyên.

Dù biết rõ loại cơ hội này gần như là không thể, nhưng mấy vị Tiên Vương vẫn không muốn bỏ qua. Nói không chừng ba vị Tiên Vương này của Tông Phiêu Thiên đã có thương lượng cùng nhau trước rồi.

Thấy mọi người đều đã hiểu, thì Hách Dịch Tiên Vương liền gật đầu:

- Hiện giờ những thí sinh dự thi của các Thiên Vực hãy theo chúng ta tới Truyền tống trận đi tới Thất Luyện Tháp. Ta hy vọng tất cả mọi người đều có thể lấy được thứ tự tốt, vì Thiên Vực của mình mà làm ra một ít cống hiến, như vậy thì cũng không uổng công các Tiên Vương đã tiễn các ngươi một đoạn đường. Còn vòng thi đấu thứ hai, thì sẽ tiếp tục tiến hành sau khi vòng thi đấu thứ nhất kết thúc.

Diệp Mặc nhìn ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên đứng phía sau Hách Dịch Tiên Vương một chút. Lúc này thì hắn đã hiểu được sự bất đắc dĩ của họ rồi. Đối với họ mà nói, mỗi lần Đại Hội Vấn Đạo, Tông Phiêu Thiên đều không có được cái gì cả. Nhìn thấy các Tiên Vương của Thiên Vực khác đều có cơ hội tiến vào Vấn Đạo Các, còn bọn họ lại chỉ có thể tới nơi này một chuyến sau đó lại ra về. Điều này chẳng những là rất mất mặt, mà còn vô cùng mất mát nữa.

Đại Hội Vấn Đạo là đại hội dành cho các Thiên Tiên thi đấu, lại hấp dẫn

nhiều Đại Tiên cùng Tiên Vương tới như vậy, thì đoán chừng đều là có quan hệ tới danh ngạch tiến vào Vấn Đạo Các thôi. Tu luyện tới bình cảnh, hoặc là công pháp đã đạt tới bình cảnh, thì có ai mà không muốn tiến vào Vấn Đạo Các chứ?

…

Thất Luyện Tháp là một trong những nơi thí luyện nổi danh nhất của Nguyễn Nhạc Thiên, bên trong có các loại tiên linh thảo cùng tiên tài cao cấp. Nhưng thời gian mỗi lần Thất Luyện Tháp mở ra thì lại cách nhau quá lâu, hơn nữa chỉ có Thiên Tiên mới có thể đi vào, còn những người đã vượt qua đẳng cấp Thiên Tiên thì lại không có cách nào đi vào cả, điều này khiến cho danh tiếng của Thất Luyện Tháp không vang dội như những điểm thí luyện khác.

Tuy số người tham gia dự thi vòng thứ nhất là 600 Huyền Tiên, nhưng Diệp Mặc lại thấy có tới mấy vạn người đi tới quảng trường Thất Luyện Tháp rồi. Đây còn chưa phải là con số cuối cùng, vì càng ngày càng có nhiều tiên nhân đang hướng tới phía này.

Một số thương lâu đã dựng lên biển báo thu mua tiên yêu đan, các loại tiên linh thảo cao cấp cùng một số các loại tài liệu khác mà các thí sinh có thể có được trong Thất Luyện Tháp ngay từ lúc này.

Còn có một đống tông môn cũng đã dựng biển báo muốn tuyển nhận các thiên tài có thể từ Thất Luyện Tháp trở ra. Bởi vì có một số tiên nhân có thành tích tốt nhất định sẽ ở lại Nguyễn Nhạc Thiên, cho nên việc tìm cho mình một tông môn tốt là rất trọng yếu. Tán tu thì bất luận là ở Tu Chân Giới hay là đang ở Tiên Giới, thì địa vị không những luôn thấp kém, hơn nữa cũng không hề có tiền đồ gì.

…

Trước khi tiến vào Thất Luyện Tháp thì cần phải lập tiểu đội cho mình, cho nên người dự thi của các Thiên Vực đều rất nhanh hợp lại thành từng đội

ngũ riêng. Nhưng Diệp Mặc lại phát hiện người Tông Phiêu Thiên liên tục tiến hành tạo lập tiểu đội, mỗi đội bẩy người, nhưng lại không có người nào nguyện ý cùng đội với hắn cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1673

Tiểu Đội Chỉ Có Một Người

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, biểu lộ rất kỳ quái, mà ngay cả mấy chục tên Tiên Vương cũng đều nhìn vào hắn. Tuy nhiên mọi người đều biết vì sao cái tên Huyền Tiên này lại không có ai nguyện ý lập đội cùng, bởi vì hắn là người có tu vi thấp kém nhất ở đây. Nhưng cho dù như vậy, thì cũng không thể không ai để ý tới hắn, có lẽ người này không phải chỉ yếu kém bình thường.

Còn các Thiên Vực khác thì ngoại trừ các tiểu đội bẩy người ra, thì cũng có các tiểu đội bốn, năm hoặc là sáu người một tiểu đội. Chỉ duy nhất có Tông Phiêu Thiên đều là các tiểu đội bẩy người. Chỉ là lại thừa ra một tên có tu vi thấp kém nhất kia. Nhưng chỉ sợ là tên này không những có tu vi thấp nhất, mà năng lực cũng chỉ sợ là kém nhất rồi.

Diệp Mặc cúi đầu im lặng không nói, cử chỉ lộ ra sự lo lắng bất an, dường như là đang lo lắng khi bản thân có lẽ sẽ phải một mình tiến vào Thất Luyện Tháp. Trên thực tế, thì hắn chỉ là không muốn mình bị bại lộ giữa ánh mắt của tất cả mọi người mà thôi. Tu vi dưới Vị Tiên thì cũng thôi, nhưng ở đây lại có nhiều Tiên Vương theo dõi hắn như vậy, nếu hắn trở nên nổi bật, rồi vạn nhất toàn bộ các Tiên Vương này lại dùng thần thức uy áp đối với hắn, vậy thì hắn xong đời rồi.

Đối với việc không ai chịu chung đội với hắn, thì hắn cũng không quan tâm, vì một là tu vi của hắn thấp nhất, thứ hai là vì hắn biểu hiện ra rất yếu đuối và nhu nhược, còn có biểu hiện trên Tiên thuyền của hắn nữa, cho nên mọi người đều xem thường hắn. Đương nhiên cũng có quan hệ tới quy tắc thi đấu vòng thứ nhất nữa. Một khi cùng đội với Diệp Mặc hắn, mà kẻ tu vi thấp như hắn rất dễ bỏ mạng trong Thất Luyện Tháp, thì điểm số của tiểu đội

đó sẽ bị giảm đi, cho nên không có tiểu đội nào nguyện ý mang theo một kẻ tùy thời đều mang lại nguy cơ cho mình cả.

Cũng may đối với việc Diệp Mặc cúi đầu không nói, thì phần lớn mọi người đều đồng tình, đương nhiên còn có vài người khinh thường Diệp Mặc. Loại người như thế này quả là lãng phí mất một cái danh ngạch. Còn có một vài Tiên Vương cũng không hề muốn dùng thần thức để kiểm tra một tên Huyền Tiên trung kỳ như Diệp Mặc làm gì.

Ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên cũng âm thầm lắc đầu. Vốn đã không hài lòng việc cho một người như Diệp Mặc đi đại biểu Tông Phiêu Thiên dự thi, càng không hài lòng với thái độ của Diệp Mặc. Vòng thi đấu thứ nhất này còn chưa bắt đầu thì Tông Phiêu Thiên đã bị chế giễu rồi.

Từ Ki đứng ở trong tiểu đội của mình nhìn Diệp Mặc, cuối cũng vẫn lắc đầu không nói. Nếu như Diệp Mặc không phải là gian lận lấy được thành tích, thì nói không chừng là y sẽ đứng ra để giúp Diệp Mặc đấy. Nhưng hiện tại trong mắt của y, thì tình trạng hiện giờ của Diệp Mặc hoàn toàn là gieo gió gặt bão mà thôi.

Vị nữ tiên mặc áo vàng của Tông Phiêu Thiên cũng nhìn Diệp Mặc đang cúi đầu không nói, cũng không nói gì cả. Người này thật sự là khiến người khác không đồng tình nổi, khó trách vì sao lại không có người nào nguyện ý lập đội cùng hắn cả. Hiện tại tất cả mọi người đều đang trao đổi bản đồ với nhau, nhưng hắn lại chỉ cúi đầu im lặng, ngay cả thần thức cũng không dám quét ra ngoài. Đợi lát nữa không có bản đồ, thì ngay cả tầng hai thôi hắn cũng sẽ không thể nào lên được.

Nhưng cô cũng không đi nhắc nhở Diệp Mặc làm gì, hoặc là dưới cái nhìn của cô, thì Diệp Mặc không có bản đồ, và ở lại tầng một thì càng an toàn hơn nhiều. - Vòng thi đấu thứ nhất của Đại Hội Vấn Đạo chuẩn bị bắt đầu, mời các tiểu đội chuẩn bị nhận lấy ngọc bài tiểu đội của mình rồi tiến vào Truyền tống trận.

Diệp Mặc nhìn một chút ngọc bài tiểu đội của mình, trên đó có viết số

79, ngoài ra không còn gì khác cả. Diệp Mặc biết rõ chỉ cần mang cái ngọc bài này theo bên mình, là có thể ghi chép lại thành tích của đội mình. Đồng thời cái ngọc bài này cũng có chút giống với thẻ bài điểm cống hiến, đó là sau khi vượt qua một tầng, thì điểm số trong ngọc bài tiểu đội sẽ tự động tăng thêm. Nếu như có được 'Thất luyện thạch', thì chỉ cần ném vào trong ngọc bài, là có thể tích lũy điểm số đã đạt được.

Những tiểu đội khác có nhiều người, nên mỗi người đều có một miếng ngọc bài, vì ngọc bài còn có thể giúp người trong cùng tiểu đội liên lạc với nhau. Sau khi kết thúc thì điểm số của cả tiểu đội sẽ được cộng lại với nhau thành số điểm chung của cả đội. Đồng thời ngọc bài này cũng có tác dụng truyền tống, một khi gặp phải tình huống nguy hiểm, chỉ cần bóp nát ngọc bài này, thì sẽ lập tức được truyền tống ra ngoài. Một khi bóp nát ngọc bài, thì điểm số trước đó đã lấy được sẽ tự động chuyển vào điểm số chung của cả tiểu đội.

Đội ngũ dự thi hơn 600 người chia thành 106 tiểu đội. Nhưng tốc độ Truyền tống trận đi vào Thất Luyện Tháp rất nhanh, chỉ 10 giây là đã có một tiểu đội được truyền tống đi rồi. Chỉ không đến nửa giờ thì cả 106 tiểu đội đều đã được truyền tống vào Thất Luyện Tháp.

Diệp Mặc là người cuối cùng được truyền tống vào Thất Luyện Tháp. Cũng bởi vì tiểu đội của hắn chỉ có một mình hắn mà thôi.

Vì không muốn để cho Tiên Vương của các Thiên Vực thất vọng, cho nên bên ngoài quảng trường Thất Luyện Tháp không có trận pháp theo dõi tình hình bên trong, mà chỉ có danh sách các tiểu đội nào đạt được thứ hạng, chứ không hề hiển thị rõ ràng tiểu đội đó thuộc về Thiên Vực nào.

Cho dù là như vậy, thì thứ tự cao thấp của 106 tiểu đội vẫn là điều khiến mọi người phải quan tâm chú ý, cho nên sau khi vòng thi thứ nhất của Đại Hội Vấn Đạo bắt đầu, thì cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào bảng theo dõi thứ hạng của các đội.

Chỉ không tới thời gian nửa nén nhang, thì đã có một tiểu đội xuất hiện

trên vị trí thứ nhất. Tiểu đội số 11 đã lấy được một điểm, tạm thời có được vị trí thứ nhất.

…

Sau khi Diệp Mặc được truyền tống đi, thì chỗ hắn đứng lại là một khóm bụi gai màu đỏ lửa. Xung quanh không có bất kỳ ai cả.

Diệp Mặc vừa mới hạ xuống, thì hai còn tiên yêu thú cấp một ở bụi gai đỏ đã lập tức đánh tới. Diệp Mặc liền tiện tay vung Tử đao lên, lập tức hai con tiên yêu thú kia đã bị chém nát.

Đáng tiếc là giết tiên yêu thú ở trong này không có điểm. Lúc này Diệp Mặc liền bay lên một khối nham thạch, sau đó dùng thần thức quét ra ngoài.

Khắp nơi ở đây đều là các đầm lầy, bụi gai, rừng rậm… Các loại Phi Trùng tàn sát bừa bãi khắp nơi. Cũng có rất nhiều tiên linh thảo kỳ lạ cổ quái sinh trưởng ở cái nơi hẻo lánh này. Nhưng đều chỉ là một ít tiên linh thảo cấp thấp mà thôi. Cái tầng một Thất Luyện Tháp này Diệp Mặc có cảm giác là nó vô cùng rộng lớn, căn bản là không biết rõ tận cùng là ở đâu.

Thần trí của hắn ở trong này dường như là đã bị áp chế xuống phạm vi mười ngàn dặm. Diệp Mặc nhíu mày, lúc này hắn đã hiểu được lợi thế của chủ nhà rồi. Thí sinh dự thi của Nguyễn Nhạc Thiên khẳng định là biết lối vào tầng hai nằm ở đâu, thậm chí còn có cả bản đồ nữa, mà hắn thì hoàn toàn mù đường.

Hắn cũng không biết rằng tất cả các tiểu đội tiến vào Thất Luyện Tháp thì chỉ có một mình hắn là không có bản đồ mà thôi, ngay cả Tông Phiêu Thiên thì mỗi tiểu đội cũng đều có một cái bản đồ. Những bản đồ này có thể là không có chỉ dẫn cặn kẽ, nhưng vẫn có thể chỉ dẫn cho thí sinh thí luyện biết được lối vào tầng tiếp theo, chứ nếu như không có lối vào, thì còn thí luyện cái gì nữa?

Diệp Mặc thì lại không hề muốn ở lại tầng một, vì ở tầng một này cho dù

là tìm được 'Thất luyện thạch', thì cũng chỉ có loại 'Thất luyện thạch' một mầu, chỉ có thể đạt được điểm số thấp nhất. Đi dạo ở chỗ này chỉ hoàn toàn là tốn thời gian mà thôi, hơn nữa tiên yêu thú ở chỗ này đẳng cấp cũng thấp, căn bản không có giá trị rèn luyện gì. Đoán chừng là tầng một này chỉ là chuẩn bị cho Hư Tiên và Kim Tiên mà thôi.

Diệp Mặc lập tức lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra, nhanh chóng rời khỏi. Hắn muốn tìm một nơi có người để hỏi một chút. Tốt nhất là có thể tìm được tiểu đội thuộc Nguyễn Nhạc Thiên, lúc đó có thể lấy được một phần bản đồ trên người họ cũng không biết chừng.

Diệp Mặc vừa mới bay ra ngoài mấy trăm dặm, thì đã có một đạo lốc xoáy khủng bố xuất hiện ở giữa thần thức của Diệp Mặc. Diệp Mặc lập tức hoảng sợ, khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lướt ngang đi mấy ngàn thước, lúc này mới tránh khỏi đạo lốc xoáy kia. Mà khi thần thức của hắn quét trở lại, thì đạo lốc xoáy kia đã hoàn toàn biến mất.

- Không ngờ lại là 'Hư không tuyền sát'!

Diệp Mặc tự lẩm bẩm một câu. Nếu như không phải là vì thần thức của hắn cực kỳ cường hãn, thì vừa rồi hắn đã bị cuốn vào 'Hư không tuyền sát' rồi. Cái 'Hư không tuyền sát' này cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, vì ở trong Hỗn Độn Tinh Vực cũng có thứ này. Nếu bị cuốn vào cái 'Hư không tuyền sát' khó lòng phòng bị này, thì đến xương cốt cũng không còn.

Ở đây còn là tầng một, nhưng xem ra mình phải cẩn thận hơn một chút.

Diệp Mặc không hạ 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' xuống, chỉ là mở rộng thêm thần thức ra ngoài để phòng ngừa loại 'Hư không tuyền sát' này xuất hiện lần nữa.

Lại nửa ngày nữa trôi qua, Diệp Mặc đối với lối vào tầng hai vẫn hoàn toàn mù tịt, ngược lại là hắn đã giết không ít tiên yêu thú phi hành trên đường đi. Ngoại trừ các loại tiên yêu thú cấp một và cấp hai, thì cũng có một

số loại tiên yêu thú chuyên ẩn nấp, nhưng ở trong mắt Diệp Mặc thì căn bản chẳng là gì cả. Hắn ngay cả Vô Ảnh Kiêu cũng có thể giết, thì tiên yêu thú cao thủ ở đây tính là gì chứ.

- Ồ, đây có phải là tên ngốc đó không, ở Thất Luyện Tháp này mà dám đạp trên pháp bảo phi hành bay nhanh như vậy sao?

Lúc này có một tiểu đội bốn người đã nhìn thấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' đang bay đi rất nhanh.

Khi mà tiểu đội này phát hiện ra Diệp Mặc, thì hắn đã phát hiện ra bốn người từ trước rồi. Hắn cũng không chút do dự nào mà khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tiến thẳng về phía bốn người.

- Ha ha, đây không phải là thằng ngốc mà không ai nguyện ý cho hắn vào tiểu đội hay sao? Nhưng tiếc là trên người hắn không có gì béo bở cả. Ồ, vẫn còn dám tiến về phía chúng ta sao?

- Quả thực là đang hướng về phía chúng ta, hắc hắc, đừng nói là không có béo bở gì, vì cái pháp bảo phi hành của hắn cũng không tệ đâu.

Bốn người còn đang bàn tán, thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc đã đi tới trước mặt họ rồi.

- Bốn vị bằng hữu, xin hỏi một chút các người có bản đồ Thất Luyện Tháp hay không?

Diệp Mặc đứng ở trên 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ôm quyền hỏi.

- Có bản đồ, nhưng cần phải trả một cái giá lớn.

Một tên cằm nhọn liền cười hắc hắc rồi nói.

Diệp Mặc níu mày:

- Cái này ta biết, các người cần bao nhiêu Tiên tinh.

- Tiên tinh thì không cần, mày để lại cái pháp bảo phi hành của mày là được rồi. Đúng rồi, còn cả nhẫn trữ vật của mày nữa.

Một tên Huyền Tiên khác liền cười ha hả nói. Theo suy nghĩ của chúng, thì Diệp Mặc tới nơi này vốn là để biếu không chúng pháp bảo phi hành và nhẫn trữ vật đấy.

- Tao bổ sung thêm một câu, cái mạng nhỏ của mày cũng để lại ở đây luôn đi, bằng không thì chờ khi ra ngoài lại đòi kiện tao, vậy thì tao không chịu được đâu.

Tuy hai tên Huyền Tiên trước đó không nói là muốn giết Diệp Mặc, nhưng tên cuối cùng này thì lại trực tiếp nói là muốn cái mạng của Diệp Mặc.

Thấy mấy tên này không muốn lấy bản đồ ra, thì Diệp Mặc vốn đã muốn tiến lên cướp đoạt rồi. Nhưng khi hắn nghe được tên kia nói muốn giết hắn, thì lập tức nổi lên tâm tư giết người diệt khẩu.

Ở đây vẫn là tầng một, hiển nhiên là mọi người còn chưa hề có điểm tích lũy gì. Vaò tình huống này, đối phương còn muốn giết hắn, vậy thì hoàn toàn là vì cướp bóc mà thôi. Huống chi Đường Diệu Thiên vốn đã để lại ấn tượng cực kém cho Diệp Mặc, vì lúc trước hắn và Chân Băng Du vốn là chuẩn bị đi Đường Diệu Thiên đấy, nhưng kết quả là đã bị bọn chúng đuổi ra khỏi Tiên thuyền khi còn đang ở trong hư không.

- Đã như vậy thì tặng chúng mày một quả cân…

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, Hắc Thạch Cân đã được ném ra. Một ngọn núi nhỏ mầu đen mang theo khí thế bàng bạc cùng Tiên nguyên lực cuồn cuộn cuốn tới.

- Muốn chết…

Thấy Diệp Mặc dám chủ động ra tay, thì bốn tên Huyền Tiên thuộc Đường Diệu Thiên này lập tức giận dữ. Không ngờ là một tên Huyền Tiên

trung kỳ cũng dám chủ động ra tay đánh với bốn người họ, đây không phải là muốn chết thì là cái gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1674

Vẫn Còn Đội Một Người

Ầm…

Bị Diệp Mặc công kích thì tên Huyền Tiên hậu kỳ kia vội vàng lấy ra một tấm lá chắn, nhưng cái lá chắn kia dưới Hắc Thạch Cân thì quả thực chỉ là một tờ giấy mỏng mà thôi, lập tức bị đập nát bét.

Phụt…

Hặc Thạch Cân chỉ hơi bị trì trệ một chút xíu, thì đã lại tiếp tục đập lên trên người tên Huyền Tiên hậu kỳ kia, máu thịt văng ra khắp nơi.

Diệp Mặc lần này có ý định là một chiêu giết một người, không có ý muốn nhẹ tay. Sau khi Hắc Thạch Cân đã biến một tên Huyền Tiên trở thành vũng máu, thì lại trực tiếp đánh về phía tên Huyền Tiên thứ hai. Lần này Hắc Thạch Cân của hắn không hề lưu tình chút nào, cho nên ngay cả nhẫn trữ vật của tên Huyền Tiên thứ hai cũng bị đập nát.

Nhưng Diệp Mặc cũng không lo lắng, hắn tin tưởng rằng bốn người này không chỉ có một cái ngọc giản bản đồ.

Khi Hắc Thạch Cân đánh tới tên Huyền Tiên thứ hai, thì ba người còn lại cũng đã có phản ứng. Ngoại trừ tên Huyền Tiên đang bị đánh kia, thì hai tên còn lại đều mừng rỡ chứ không hề kinh sợ. Hiển nhiên là chúng đã nhìn ra được cái Quả Cân mầu đen của Diệp Mặc là một loại pháp bảo có uy lực cực lớn. Một khi Diệp Mặc bị giết, thì thứ này chắc chắn thuộc về bọn chúng rồi.

Hai tên Huyền Tiên hậu kỳ này không hề do dự mà lấy ra pháp bảo của

mình, đồng thời cùng công kích về phía Diệp Mặc. Thấy hai tên kia công kích tới, thì Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, vì hắn chỉ sợ trong lúc này có tên nào đó bỏ chạy, thì khẳng định là hắn không có cách nào giết sạch toàn bộ được nữa.

Hắn vốn không phải người của Tông Phiêu Thiên. Hắn tới tham gia Đại Hội Vấn Đạo này cũng chỉ vì bản thân mình. Một khi ba Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên không bảo vệ cho hắn, thì chuyện hắn giết đệ tử của Đường Diệu Thiên sẽ không phải là chuyện dễ xử lý.

Hiện tại hai tên này đã nhìn trúng pháp bảo của hắn, nên không muốn bỏ chạy. Đối với Diệp Mặc mà nói thì là chuyện cực tốt. Tiên nguyên lực liền điên cuồng tuôn vào Hắc Thạch Cân, đồng thời Tử đao cũng được hắn đánh ra.

Tên Huyền Tiên thứ hai bị Hắc Thạch Cân đập trúng, tuy là đã lấy ra pháp bảo phòng ngự nhưng cũng không có cách nào ngăn trở Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc cả. Tiên nguyên lực của Diệp Mặc đã vượt xa khỏi phạm trù Huyền Tiên bình thường rồi, huống chi hiện tại còn đang sử dụng Hắc Thạch Cân để công kích nữa.

Ầm… ầm…

Cự Linh pháp bảo nổ vang, hoàn toàn tan vỡ.

Hắc Thạch Cân lại lần nữa tiến tới, tên Huyền Tiên hậu kỳ không thể chống đỡ được lực lượng kinh khủng của Hắc Thạch Cân, bị đập nát bét, còn Nguyên Thần thì trực tiếp bị 'Vô ảnh' cắn nuốt.

Diệp Mặc chỉ dùng một chiêu, đã trực tiếp giết chết hai tên Huyền Tiên hậu kỳ. Lần thứ nhất thì có thể coi là Diệp Mặc đánh lén, dưới tình huống cấp bách mà không kịp chống đỡ. Nhưng lần thứ hai thì lại là chém giết chính diện rồi, khiến cho hai tên còn lại kia cũng kinh hãi không thôi, lập tức biết được rằng không tốt rồi.

Đồng thời với ngọn núi nhỏ mầu đen kia của Diệp Mặc, thì còn có Tử đao mà hắn đánh ra nữa, đủ thấy rằng thần thức và Tiên nguyên lực của Diệp Mặc vượt xa hơn bọn chúng nhiều. Lúc này nếu như bọn họ còn không biết đường bỏ chạy, thì quả thực là quá ngu ngốc rồi. Cái tên Huyền Tiên trung kỳ trước mặt này, thì không phải là kẻ mà một Huyền Tiên bình thường có thể so sánh được.

Tên Huyền Tiên viên mãn trong số bốn người đã sớm nhìn ra sự lợi hại của Diệp Mặc rồi, nhưng khi y muốn bóp nát Truyền tống phù để thoát ra, thì lại phát hiện bản thân không cách nào bóp nát được ngọc bài cả.

Đao Vực!

Y phát hiện ra rằng bản thân đã bị Đao Vực của đối phương trói buộc rồi. Tên Huyền Tiên viên mãn lúc này kinh hãi không thôi, cố gắng điên cuồng thiêu dốt Tiên nguyên. Y chỉ cần một hơi thở… Không… nửa hơi thở cũng là đủ rồi.

'Huyễn vân vực sát đao' hình thành Đao vực liền đơn giản xé rách Kiếm mạc mà tên kia lấy ra. Ngay khi tên Huyền Tiên viên mãn kia khôi phục được cử động, thì đao quang đã bổ thân thể của y ra làm hai nửa.

Trông thấy Diệp Mặc chỉ trong chớp mắt đã giết hết ba người, thì tên Huyền Tiên còn lại đã hoàn toàn ngây ngốc. Y không phải là kinh ngạc tới mức ngây ngốc, mà là bị thần thức đao liền miên không ngừng của Diệp Mặc làm cho ngây ngốc. Giờ phút này y đâu còn nhớ được mình cần phải kích phát pháp bảo trong tay nữa, mà tay của y lúc này thậm chí còn run lên nhè nhẹ. Mặc dù hiện tại y rất muốn lấy ngọc bài ra bóp nát, nhưng y lại phát hiện thức hải của mình hoàn toàn rối loạn, căn bản không có cách nào để bóp nát ngọc bài trong tay cả.

Diệp Mặc sau khi giết ba tên Huyền Tiên kia, thì Tử đao lập tức quay lại mang theo một ánh đao tím hồng. Cái tên Huyền Tiên còn đang run rẩy kia cuối cùng cũng bị Diệp Mặc giết chết.

Sau khi giết hết bốn người, thì sắc mặt của Diệp Mặc tái nhợt. Nếu như bốn người này không trốn, thì hắn căn bản là không cần dùng nhiều khí lực như vậy. Nhưng một khi hắn lơ là một chút, thì chắc chắn sẽ có người thoát ra ngoài. Cho nên cực khổ nhất khi giết bốn tên Huyền Tiên này chính là việc giết tên Huyền Tiên cuối cùng.

Hắn dốc sức liều mạng phóng thần thức đao ra ngoài, khiến cho đối phương không có cách nào kích phát được ngọc bài, nhưng việc này cũng tiêu hao thần thức cực kỳ nghiêm trọng. May mắn đây là một tên Huyền Tiên hậu kỳ, chứ nếu như là một tên Huyền Tiên viên mãn, thì Diệp Mặc đoán rằng mình cũng sẽ trả giá thành một ngụm máu lớn, thậm chí còn không nhất định được như vậy nữa.

Sau khi thu hồi lại ba chiếc nhẫn trữ vật, thì Diệp Mặc căn bản là không hề dừng lại, chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi hiện trường.

Sau một nén nhang, thì Diệp Mặc đã xuất hiện ở một cánh rừng rồi bố trí một trận pháp ẩn nấp, sau đó lấy ba chiếc nhẫn trữ vật ra.

Quả nhiên là như hắn đã dự liệu. Ngoại trừ một ít đan dược, Tiên tinh, thì ở trong ba chiếc nhẫn trữ vật còn có ba bản đồ Thất Luyện Tháp. Nhưng chỉ là ba ngọc giản rất đơn giản, chủ yếu là chỉ dẫn cách tìm lối vào tầng tiếp theo. Đồng thời trên ngọc giản còn giới thiệu một ít kiến thức cơ bản trong Thất Luyện Tháp. Ví dụ như khi phi hành ở trong Thất Luyện Tháp thì phải chú ý tới 'Hư không tuyền sát' cùng với các loại yêu thú có thiên phú ẩn nấp. Một khi bị cuốn vào 'Hư không tuyền sát', thì phải lập tức vứt bỏ pháp bảo phi hành để cầu một chút hi vọng sống sót.

Đồng thời còn giới thiệu cả các địa phương dễ có khả năng xuất hiện 'Thất luyện thạch', thường là các nơi có lượng tiên linh khí nồng đậm, và các nơi có tiên yêu thú bảo vệ.

Nhưng những thứ này đối với Diệp Mặc mà nói thì đã quá đủ rồi, vì cái hắn muốn có nhất chính là chỉ dẫn để tìm lối vào các tầng tiếp theo.

Sau khi thu hồi lại các thứ, thì Diệp Mặc liền dùng tốc độ nhanh nhất để rời đi. Hắn cần phải đi lên tầng hai, vì đối với hắn không có thứ gì đáng để tìm kiếm ở tầng một cả. Hắn chỉ có một mình, nên cho dù là tốc độ tìm kiếm 'Thất luyện thạch' ngang với các tiểu đội khác, thì điểm số hắn đạt được cũng chỉ có thể bằng một phần của tiểu đội khác mà thôi.

Diệp Mặc cho rằng 'Thất luyện thạch' nhất định là một loại tiên tài dùng để luyện khí, bình thường đều là bị chôn vùi ở trong lòng đất hoặc là những chỗ nham thạch. Nhưng khi hắn tìm được miếng 'Thất luyện thạch' thứ nhất, thì hắn mới biết rằng mình thực quá ngây thơ rồi. 'Thất luyện thạch' là tài liệu không tệ, nhưng không phải là được chôn vùi dưới lòng đất hay là được sinh ra từ dung nham thạch, mà là sinh trưởng ở trên một loại thực vật chẳn phải hoa cũng chẳng phải lá.

Khi hắn tìm được một miếng 'Thất luyện thạch' này thì đúng là có một con tiên yêu thú cấp hai thủ hộ, nhưng tiên yêu thú cấp hai đối với hắn thì lại chẳng là gì cả, chỉ cần một đao là xong rồi.

Miếng 'Thất luyện thạch' một mầu này thoạt nhìn thì có bẩy mặt, giống như là một khối được ráp lại từ bẩy khối nhỏ một cách đều đặn vậy. Diệp Mặc dùng thần thức quét vào một chút, nhất thời không thể nhìn ra được đây là tài liệu luyện khí hay là tài liệu để luyện đan nữa. Nhưng hắn lại thấy được một chút thuộc tính Hỏa ở trong 'Thất luyện thạch'.

Nói là một mầu, nhưng kỳ thực miếng 'Thất luyện thạch' trong tay Diệp Mặc đã có hai mầu rồi. Sáu mặt còn lại đều là mầu xám trắng, chỉ có một mặt có mầu vàng mà thôi.

Diệp Mặc cũng không ném miếng 'Thất luyện thạch' này vào trong ngọc bài, mà là ném vào trong Thế giới trang vàng của mình. Hắn cảm thấy mình cần phải nghiên cứu thứ này một chút, cuối cùng nếu như là hắn không đủ điểm, thì lại ném vào cũng không muộn.

Trên đường đi Diệp Mặc lại tìm được thêm ba miếng 'Thất luyện thạch' một mầu nữa, và toàn bộ đều bị hắn ném vào Thế giới trang vàng.

Sau cả buổi chiều, thì Diệp Mặc đã tìm được đến lối vào tầng hai. Đây chỉ là một cái xoáy nước truyền tống nho nhỏ.

Diệp Mặc đứng trước xoáy nước. Lúc này thần thức của hắn đã quét tới mấy tiểu đội đang chạy tới phía này. Hắn cũng không hề dừng lại, mà nhanh chóng tiến vào trong xoáy nước. Chỉ trong chốc lát, thì hắn đã được truyền tống đến Thất Luyện Tháp tầng hai rồi.

Tầng hai của Thất Luyện Tháp có lượng tiên linh khí nồng đậm hơn tầng một rất nhiều, không gian dường như cũng rộng lớn hơn rất nhiều. Sau khi Diệp Mặc tiến vào tầng hai, thì đã nhìn thấy phía sau ngọc bài của mình có thêm một số một nữa, ý nghĩa của nó là tiểu đội số 79 đã có được một điểm. Diệp Mặc thử ném một miếng 'Thất luyện thạch' vào trong ngọc bài, lập tức con số kia liền biến thành hai.

Diệp Mặc cũng không ngừng lại ở tầng hai bao lâu. Tuy nhiên tầng hai đã có tiên yêu thú cấp ba rồi. Thậm chí 'Thất luyện thạch' ba mầu cũng có. Nhưng đối với Diệp Mặc thì đây vẫn không phải là nơi hắn muốn ở lại.

Sau khi hắn kiếm được năm sáu miếng 'Thất luyện thạch' ở tầng hai, thì lập tức tiến lên tầng ba.

Lúc này trong lòng của Diệp Mặc không chỉ đơn thuần là tìm kiếm 'Thất luyện thạch', vì hắn còn phát hiện ở bên trong Thất Luyện Tháp có lượng tiên linh thảo lâu năm. Cho dù là tiên linh thảo cấp hai và cấp ba ở tầng hai cũng đã có niên đại cả chục ngàn năm rồi. Thậm chí còn có vài loại tiên linh thảo đạt tới niên đại cả trăm ngàn năm.

Có thể nói, cùng là một loại tiên linh thảo, nhưng tiên linh thảo bên trong Thất Luyện Tháp này đã có giá cả cao hơn nhiều so với các nơi khác rồi. Càng sớm tiến lên các tầng cao của Thất Luyện Tháp, thì hẳn là có càng nhiều thứ tốt có thể lấy được.

Diệp Mặc ở lại tầng ba, vì tầng ba đã có tiên linh thảo cấp bốn rồi và tiên yêu thú cấp bốn rồi, vậy thì có thể đoán chắc rằng ở tầng bốn khẳng định có

tiên yêu thú cấp năm Một tuần lễ sau, Diệp Mặc đã giết hết mười mấy con Tiên Ma Yêu cấp bốn, kiếm được mấy chục gốc tiên linh thảo có thâm niên, còn có được khá nhiều tiên linh thảo cấp ba nữa. Đồng thời hắn còn kiếm thêm được chín miếng 'Thất luyện thạch' ba mầu và một miếng 'Thất luyện thạch' bốn mầu nữa.

Có mấy lần Diệp Mặc thiếu chút nữa đã gặp các tiểu đội khác, nhưng hắn đều cẩn thận né tránh trước rồi. Tầng ba là nơi mà phần đông các tiểu đội sẽ ở lại khá lâu, đến lúc đó khẳng định là sẽ càng lúc càng nhiều người. Diệp Mặc thì lại không muốn gặp những người này, cho nên hắn lập tức muốn lên tầng bốn. Trước khi lên tầng bốn, thì Diệp Mặc quyết định đem tu vi của mình tăng lên tới Huyền Tiên hậu kỳ.

…

Trên quảng trường 'Thất luyện thạch', bảng theo dõi đã cho thấy rất rõ ràng điểm tích lũy của 106 tiểu đội.

Xếp thứ nhất là tiểu đội số 11, đã có 83 điểm. Xếp thứ hai là tiểu đội số 35, cũng đã có 81 điểm. Xếp cuối cùng là tiểu đội 41 không ngờ lại là một tiểu đội không điểm

- Vì sao tới bây giờ còn có tiểu đội không điểm?

Đã có người nhìn thấy có một tiểu đội không điểm.

- Không cần phải đoán, chắc chắn là tiểu đội chỉ có một người của cái tên nhát gan Tông Phiêu Thiên rồi. Tên kia cũng thực là thảm, cho dù là chênh lệch cũng không quá như vậy chứ. Chẳng lẽ hắn ngay cả mười miếng 'Thất luyện thạch' một mầu cũng không tìm được?

- Rất khó nói, nói không chừng là hắn thật sự tìm không được.

- Sẽ không bị tiên yêu thú giết chết chứ?

- Điều này thì có lẽ là không thể nào. Vì ở tầng một Thất Luyện Tháp

chỉ có tiên yêu thú cấp hai là tối đa thôi. Tên kia cho dù có kém cỏi, thì cũng là một Huyền Tiên trung kỳ, đối phó với tiên yêu thú cấp hai vẫn là có thể chứ. Nhưng nếu như hắn không có mắt, lại đi chặn đường một tiểu đội nào đó để rồi bị giết thì có thể đấy…

Một số người bàn tán, theo sau đã có người cười ha hả thành tiếng.

Trong phòng khách quý trên quảng trường Thất Luyện Tháp, mấy chục Tiên Vương cũng đều đang ở nơi này theo dõi bảng điểm. Đồng thời đều cùng nhau nghiên cứu một số vấn đề tu luyện.

Những tiếng bàn tán trên quảng trường kia hiển nhiên là cũng lọt vào trong phòng khách quý này. Tiên Vương trong phòng khách quý sẽ không chủ động nói ra, nhưng ai cũng đã biết, cái tên không điểm kia chính là người của Tông Phiêu Thiên rồi. Chỉ là mọi người vì nể mặt mấy vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên, cho nên không ai nói ra mà thôi.

Khải Phong Tiên Vương cùng Bình Châu Tiên Vương đều trầm mặt không nói. Nhưng sắc mặt của Hòa Hoàn Tiên Vương thì đã tái nhợt. Cô đang hối hận vì đã đưa tên Mạc Ảnh kia tới Nguyễn Nhạc Thiên này. Cái này quả thực là quá mức mất mặt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1675

Vẫn Chưa Có Đập Chết

Lại là một đạo bạch quang hiện lên, một tiểu đội sáu người vừa được truyền tống đến tầng ba.

- Ô, tôi đã thấy một cây 'Chi lan quả' cấp bốn rồi, xem ra tầng ba có không ít thứ tốt đây!

Tiểu đội này vừa lên tới tầng ba, thì một người trong đó liền kinh ngạc nói.

Chỉ là lời của y còn chưa dứt, thì đã có một thanh âm chói tai như tiếng kim loại ma sát vào nhau truyền đến. Lúc này lập tức có một cái bóng ảnh đen nhanh lao về phía này.

- Không được, là Hấp Linh Huyết Bức (dơi hút máu), chạy mau…

Một tên Huyền Tiên hậu kỳ có kinh nghiệm tương đối phong phú đã lập tức nhận ra được cái bóng ảnh đen nhánh đó là thứ gì, cho nên lập tức cả kinh la lên.

Lúc này những người còn lại cũng đều đã nhìn ra, cái đàn bóng ảnh màu đen đông đảo kia chính là Hấp Linh Huyết Bức cho nên lập tức muốn lùi lại. Nhưng lúc này thì đã chậm mất rồi! Một đàn Hấp Linh Huyết Bức lập tức bao vây sáu tên Huyền Tiên này lại. Đàn Hấp Linh Huyết Bức này có đủ cấp bậc từ cấp hai đến cấp bốn, cho nên dù sáu tên đang bị vây vào giữa này có lấy ra hết toàn bộ các thủ đoạn của mình, thì cũng không thể làm nên chuyện gì khi đối mặt với quá nhiều Hấp Linh Huyết Bức như vậy.

Chỉ trong thời gian ngắn, thì hai tên Huyền Tiên đã bị Hấp Linh Huyết

Bức xé tan thân thể trong màn mưa máu. Lúc này trong mắt bốn người còn lại đã hiện lên một chút tuyệt vọng, chỉ còn cách bóp nát ngọc bài để được truyền tống ra khỏi Thất Luyện Tháp. Thời gian thí luyện ba tháng, thì bọn họ còn chưa kiên trì nổi một tháng thì đã bị loại khỏi vòng thứ nhất rồi.

Thứ tốt trên tầng ba đương nhiên là nhiều, nhưng nguy cơ của tầng ba cũng hoàn toàn không thể đem tầng hai ra mà so sánh được. Khi bốn người còn lại của tiểu đội này được truyền tống ra tới quảng trường Thất Luyện Tháp, thì mới phát hiện rằng hóa ra bọn họ cũng không phải là tiểu đội đầu tiên bị truyền tống ra ngoài, vì chí ít đã có ba bốn mươi tiểu đội khác cũng đã bị truyền tống ra ngoài rồi.

…

Diệp Mặc chỉ tu luyện trong Thế giới trang vàng ba ngày, nhưng trong trận bàn thời gian thì cũng đã là một năm rồi. Hắn vốn đã là Huyền Tiên trung kỳ đỉnh, cho nên sau khi trải qua một năm tu luyện với Tiên tuyền mà hắn đã chiết xuất được trong Thanh Lôi Tiên tuyền thì căn bản là không hề tốn bao nhiêu khí lực, đã tấn cấp lên được Huyền Tiên hậu kỳ rồi.

Ba ngày sau, Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, đồng thời lại tiếp tục ẩn nấp tu vi của mình ở mức Huyền Tiên trung kỳ. Hiện tại đã là Huyền Tiên hậu kỳ rồi, cho nên Diệp Mặc lập tức quyết định tiến lên tầng bốn Thất Luyện Tháp.

…

- Tiết Thịnh Hiên, tu vi của ngươi tuy rằng là cao nhất, nhưng gì thì gì, cũng phải có thứ tự trước sau chứ. Chúng ta đã tới đây từ mấy canh giờ trước rồi, Tam Đầu Sư Hùng cũng là do chúng ta giết chết, hiện tại lại đúng vào lúc muốn thu lấy 'Thất luyện thạch', thì ngươi lại muốn cướp đoạt sao? Trên đời có cái đạo lý này sao?

Một vị nữ tiên đang tức giận đến đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào một tên Huyền Tiên khác mà trách cứ.

Sau lưng vị nữ tiên xinh đẹp này còn có bốn tên Huyền Tiên khác. Tuy khi bốn tên Huyền Tiên này dám đối mặt với công kích của Tam Đầu Sư Hùng, nhưng lại chỉ biết cúi đầu không nói trước tên Huyền Tiên mà vị nữ tiên xinh đẹp kia gọi là Tiết Thịnh Hiên mà thôi. Ngoại hiệu của Tiết Thịnh Hiên là Huyết Y Tiên, là kẻ có thù tất báo. Bất cứ ai đắc tội với y đều có một cái kết cục đó là chết. Tuy bọn họ cũng muốn có được 'Thất luyện thạch', nhưng lại không dám cùng đồng bạn của mình đứng ra nói đạo lý với Tiết Thịnh Hiên.

Sau lưng Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên cũng có ba người, nhưng đồng đội của Huyết Y Tiên chỉ nhìn mấy người kia bằng ánh mắt khinh thường, cũng không hề nói một lời nào. Hiển nhiên là bọn họ đều biết, chỉ cần một mình Huyết Y Tiên là có thể giải quyết vấn đề rồi.

Tiết Thịnh Hiên cười ha hả, sau đó liền lạnh giọng nói:

- Nếu như không phục vậy thì cùng lên đi. Bên ta tuyệt đối sẽ chỉ có một mình ta ra tay mà thôi.

Ba tên đồng đội của Tiết Thịnh Hiên nghe được lời Tiết Thịnh Hiên nói, thì cũng đều cười to. Một tên trong số đó liền nói:

- Tiết sư huynh, chúng ta đi tới chỗ khác trước, không trì hoãn việc của huynh nữa. Sau khi xong chuyện thì chúng ta lại hội hợp.

Sau khi tên Huyền Tiên kia nói xong, thì còn cố ý nhìn vị nữ tiên đang tức đến đỏ mặt kia một chút, sau đó mới cùng hai tên còn lại nhanh chóng rời đi. Sau một lát, thì thật sự là không còn thấy bóng dáng của cả ba nữa. Cũng chỉ còn lại một mình Tiết Thịnh Hiên ở lại đây đối mặt với tiểu đội năm người.

Tiết Thịnh Hiên liếm môi một cái, không hề tỏ ra chút sợ hãi nào trước mặt năm người kia. Ngược lại lúc này y lại cười hắc hắc nói:

- Các ngươi cùng lên đi, các ngươi yên tâm, đợi lát nữa ta cam đoan sẽ

lưu lại một người không chết.

Nói xong thì liền nhìn lướt qua vị nữ tiên kia. Lúc này thì đồ ngốc cũng hiểu ý tứ của Tiết Thịnh Hiên rồi. Tiết Thịnh Hiên chẳng những là kẻ có thù tất báo, hơn nữa còn là kẻ trời sinh tính háo dâm, bất luận là vị nữ tiên nào bị y nhìn trúng, thì đều không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của y.

Năm người này hiển nhiên là biết rõ bản tính của Tiết Thịnh Hiên, cho nên một tên Huyền Tiên hậu kỳ viên mãn liền ôm quyền hướng tới Tiết Thịnh Hiên, nhưng không nói gì cả, chỉ lôi kéo vị nữ tiên đang tức giận kia:

- Chúng ta đi.

Vị nữ tiên kia cũng biết, cho dù là bọn họ có năm người, nhưng sợ rằng cũng không phải là đối thủ của Tiết Thịnh Hiên. Hơn nữa theo khẩu khí và ánh mắt vừa rồi của Tiết Thịnh Hiên, thì hiển nhiên là cô hiểu y muốn lám nhục mình. Cho nên lúc này ở lại đây cũng không còn chút ý nghĩa nào, chỉ có thể vô cùng uất ức mà theo sau mấy người cùng tiểu đội nhanh chóng rời đi. Còn ba miếng 'Thất luyện thạch' kia cũng không dám tranh giành nữa.

Tiết Thịnh Hiên nhìn mấy người rời đi thì liền cười hắc hắc:

- Coi như các người thức thời và may mắn, đúng vào lúc tâm tình của ta không tệ.

Sau khi nói xong, thì cũng không hề đi truy theo tiểu đội kia nữa, mà chuẩn bị thu thập ba miếng 'Thất luyện thạch'.

- Vận khí cùng tâm tình của ta cũng không tệ.

Một thành âm đột ngột vang lên đã làm bước chân của Tiết Thịnh Hiên phải ngừng lại. Không đợi cho thần thức của Tiết Thịnh Hiên quét ra ngoài, thì đã có một bóng người mầu xanh nhạt đã xuất hiện ở phía trước của Tiết Thịnh Hiên. Cùng lúc đó cánh tay của bóng người mầu xanh liền phất lên, ba miếng 'Thất luyện thạch' đã rời vào trong tay của người này.

- Là mày sao?

Tiết Thịnh Hiên lúc này đã nhìn rõ ràng đó chính là Diệp Mặc. Y lập tức ngây ngẩn cả người. Người này y biết, chính là cái tên mà không người nào của Tông Phiêu Thiên nguyện ý lập đội cùng với hắn. Hơn nữa tu vi của hắn cũng là thấp nhất, chỉ là Huyền Tiên trung kỳ mà thôi. Một tên rác rưởi như vậy không hiểu vì sao lại lên được tới tầng ba rồi?

Lúc này y mới kịp phản ứng, bởi vì tên này không những đã lên được tới tầng ba, mà còn dám dương mặt ra cướp đoạt 'Thất luyện thạch' với y nữa. Quả thực là đã ăn tim gấu mật báo rồi.

- Mày muốn chết…

Tiết Thịnh Hiên lập tức vung Toái Không Lôi Thương đánh ra.

Vô số tia sét màu bạc bắn ra ngoài, giống như là Toái Không Lôi Thương của Tiết Thịnh Hiên đã đánh nát một cái không gian tràn ngập sấm sét vậy. Chỉ trong chốc lát, dầy đặc các tia sét đã tràn ngập không gian xung quanh. Một chiêu này còn chưa hoàn toàn kích phát ra, thì đã lại là mấy đạo thương ảnh như thủy ngân đi qua. Mỗi một đạo thương ảnh đều mang theo vô số tia sét mầu bạc, đem không gian xung quanh đánh phá đến mức rung động đùng đùng.

Những đạo thương ảnh kia càng lúc càng nhiều, các tia sét mầu bạc cũng càng lúc càng dầy đặc. Diệp Mặc ngược lại lại có chút thưởng thức, vì pháp thuật của Tiết Thịnh Hiên này không ngờ lại có chút giống với 'Huyễn vân phân liệt đao' của hắn. Bởi vậy có thể thấy được, thần thức của tên Tiết Thịnh Hiên này cũng vô cùng kinh người.

Tiết Thịnh Hiên đúng là đã tức giận thật rồi, vì trong mắt của y, bất luận là Diệp Mặc làm thế nào tới được chỗ này, nhưng hiện tại đã dám khiêu khích quyền uy của y, thì y tuyệt đối sẽ không cho con kiến hôi này có cơ hội bóp nát ngọc bài mà chạy trốn ra ngoài.

Toái Không Lôi Thương toàn lực đánh ra, và y tin tưởng rằng trước khi Diệp Mặc kịp lấy ngọc bài ra bóp nát, thì y đã có thể giết được hắn rồi.

Nhưng sự tình tiếp theo lại khiến y cực kỳ tức giận, đó là đối phương không hề lấy ra ngọc bài như y dự liệu, mà lại lấy ra một cái pháp bảo, hơn nữa còn ném cái pháp bảo đó ra.

- Đập…

Hắc Thạch Cân được ném ra, lập tức mang theo một đạo ô mang mầu đen đánh thẳng về phía các tia sét mầu bạc vô cùng vô tận kia.

Toái Không Lôi Thương của Tiết Thịnh Hiên thậm chí còn mang theo một tia Thương Vực ở trong đó, nếu như vô tình gặp phải đối thủ là Huyền Tiên thông thường khác, thì có khả năng là đối phương sẽ không có cơ hội mà bóp nát ngọc bài để được truyền tống ra ngoài. Thế nhưng, đối với Diệp Mặc mà nói, thì chút lực lượng Thương Vực ấy còn chưa là gì, vì bản thân hắn vốn là chuyên gia về Đao Vực mà.

Tiết Thịnh Hiên xác thực là so với Huyền Tiên hậu kỳ khác thì hùng mạnh hơn nhiều. Nhưng so với Nghiêm Cửu Thiên thì Tiết Thịnh Hiên cũng còn kém nhiều lắm.

Sau khi Hắc Thạch Cân được Diệp Mặc ném ra, thì lập tức đã phá tan đạo thương ảnh mầu bạc hình thành Thương Vực của Tiết Thịnh Hiên, sau đó lại tiếp tục mang theo âm thanh ‘Ong.. ong…’ giống như là đang xé rách không khí vậy.

Chỉ trong chớp mắt, thì ngọn núi nhỏ Hắc Thạch Cân đã giống như một đám mây đen đang rơi xuống vậy.

Đạo thương ảnh dầy đặc vốn đã tạo thành công kích giống như muốn nghiền nát đối phương, thì lúc này lại bị Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc đập cho nát bấy, quay cuồng tràn ra bốn phía, không còn nửa phần uy hiếp nào nữa. Mà Hắc Thạch Cân thì lại chỉ bị khựng lại một chút, sau đó lại tiếp tục

đập phá xuống.

Tiết Thịnh Hiên hoảng hốt, lúc này y đâu còn có thể quản được điều gì khác, lập tức điên cuồng vận chuyển Tiên nguyên muốn duy trì thanh Toái Không Lôi Thương của mình.

Rầm…

Hắc Thạch Cân đập trúng Toái Không Lôi Thương, lúc này thì Tiết Thịnh Hiên phun ra một ngụm máu tươi bay ra ngoài. Sau khi y dừng lại được giữa không trung thì lập tức lấy ra một viên đan dược rồi nuốt vào, đồng thời lại lấy ra một cái lồng hình tròn mầu đỏ nhạt.

- Ồ, vậy mà không đập chết mày!

Diệp Mặc ngược lại lại nghi hoặc 'Ồ' lên một tiếng. Vừa rồi Tiết Thịnh Hiên đã có chút khinh địch, mà Hắc Thạch Cân của hắn lại được toàn lực kích phát ra. Vốn Diệp Mặc có ý định đập chết Tiết Thịnh Hiên trong một thoáng đó, nhưng không ngờ là cái Toái Không Lôi Thương của Tiết Thịnh Hiên lại còn có bản lĩnh này, có thể chặn được một kích từ Hắc Thạch Cân của hắn.

Diệp Mặc lắc đầu. Xem ra không có thần thông thì vẫn không được. Nếu như Hắc Thạch Cân của hắn đã có chút thần thông, thì vừa rồi chắc chắn đã có thể nện tên tiểu tử kia thành đống thịt.

Vốn là thần thức đã có chút bình ổn, nhưng lúc này sau khi Tiết Thịnh Hiên nghe được lời nói của Diệp Mặc, thì lại nôn ra một ngụm máu nữa. Tiết Thịnh Hiên y tiếu ngạo Nguyễn Nhạc Thiên, cho dù là Đại Ất Tiên gặp phải Tiết Thịnh Hiên y thì cũng phải tránh đi xa. Y đã bao giờ phải chịu loại vũ nhục như thế này chứ? Đối phương chỉ ra một chiêu, vậy mà còn kinh ngạc vì không đập chết được y.

- Tao ngược lại là đã nhìn lầm, không ngờ mày còn có bản lĩnh này.

Tiết Thịnh Hiên lạnh giọng nói một câu, trong lòng thì lại âm thành phát

lạnh. Nếu như đây không phải là ở Thất Luyện Tháp, thì y khẳng định đối phương chính là Đại Tiên đã ẩn nấp tu vi. Nhưng vì đây là Thất Luyện Tháp, nơi mà Đại Tiên không thể nào bước chân vào, điều này cũng nói rõ rằng đối phương đúng là một Huyền Tiên. Loại Huyền Tiên có bản lĩnh khủng bố như thế này, thì đây là lần đầu tiên y được gặp. Vì sao người này lợi hại như vậy, lại không có ai nguyện ý lập đội cùng hắn chứ?

- Đã không chết, thì tiếp tục ăn thêm một Quả Cân nữa của tao đi.

Diệp Mặc biết rõ bản lĩnh của Tiết Thịnh Hiên, cho nên nếu hắn muốn giết đối phương trong Thất Luyện Tháp thì quả thực là có chút khó khăn. Người này chắc chắn có đủ khả năng để bóp nát ngọc bài thoát ra khỏi Thất Luyện Tháp. Ngoại trừ Nghiêm Cửu Thiên ra, thì Tiết Thịnh Hiên xác thực là Huyền Tiên mạnh nhất mà hắn gặp.

Tiết Thịnh Hiên thôi động Tiên nguyên, trên người lập tức bùng lên một màn hào quang mầu hồng, đồng thời Toái Không Lôi Thương của y lại lần nữa được đánh ra. Bị một tên vô danh tiểu tốt đánh thành cái bộ dạng này, thì y thật sự là không cam lòng. Chỉ cần Hồng Kiền Tráo của mình có thể ngăn cản được Quả Cân kia của đối phương, thì y có thể lợi dụng Toái Không Lôi Thương để phản công.

Răng rắc…

Cái Hồng Kiền Tráo của Tiết Thịnh Hiên vừa lấy ra lập tức va chạm với Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc, phát ra một tiếng âm vang nặng nề.

Hào quang mầu đỏ tràn ngập trên chiếc Hồng Kiền Tráo liền biến mất, mà cái Hồng Kiền Tráo kia cũng liền khôi phục lại nguyên dạng. Lực lượng cường đại lại lần nữa đánh bay Tiết Thịnh Hiên ra xa vài trăm thước, mà Toái Không Lôi Thương của Tiết Thịnh Hiên lúc này vẫn chưa hoàn toàn được đánh ra.

Tiết Thịnh Hiên lại lần nữa nôn ra một ngụm máu, trong lòng cực kỳ rúng động mà nhìn chằm chằm vào Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc. Y không

thể nào hiểu được cái pháp bảo hình Quả Cân kia của Diệp Mặc được luyện chế từ thứ gì mà lại có thể lợi hại như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1676

Ông Đây Cũng Là Người Tông Phiêu Thiên

Diệp Mặc cũng có chút sững người, pháp bảo của Tiết Thịnh Hiên này cũng không tệ nhỉ, thế giới thạch tấn công hai lần, lần đầu tiên bị Toái Không Lôi thương chặn lại, lần thứ hai bị trụ sáng màu đỏ kia chặn lại. Hơn nữa Hắc Thạch Cân còn chưa đập nát những thứ khác, nhưng lại thấy chẳng những Tiên nguyên hần thức của Tiết Thịnh Hiên cường hãn, đồng thời pháp bảo của gã quả thực cũng rất tốt.

Một hồi lâu sau, Tiết Thịnh Hiên quần áo dính đầy máu mới tỉnh lại, thấy ánh mắt Diệp Mặc chằm chằm nhìn gã, trong lòng gã từng trận không thoải mái. Trước giờ đều là gã nhìn người khác như này, nhưng hôm nay không ngờ lại có người dám dùng ánh mắt này nhìn mình. Nhưng gã cũng không thể không nhẫn nhịn, gã biết cho dù có xông lên, thì mình cũng không thể là đối thủ của đối phương. Hơn nữa gã còn biết, đối phương sở dĩ không tiếp tục truy sát gã, không phải là có lòng tốt tha cho gã, mà là biết Thất Luyện Tháp Sát sẽ không tha cho gã.

- Hừ…

Tiết Thịnh Hiên hừ lạnh một tiếng, thu lại pháp bảo phòng ngự của mình, quay người bước đi, chỉ trong nháy mắt biến mất.

Diệp Mặc không truy sát gã, hắn biết rõ tên Tiết Thịnh Hiên này khác với tên Huyền Tiên lúc trước hắn giết, tên này còn lợi hại hơn tên Huyền Tiên lúc trước nhiều. Với năng lực bây giờ của hắn, muốn giết được Tiết Thịnh Hiên trước khi gã kích phát ngọc bài, rõ ràng là không thể nào.

Tiết Thịnh Hiên đào tẩu, thực lực của hắn sẽ bị tiết lộ. Cái này đối với

Diệp Mặc mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì, Diệp Mặc cũng biết, chỉ cần sau khi hắn tiến vào Thất luyện tháp, thực lực lộ ra chỉ là chuyện sớm muộn. Hắn vì lọt vào Top 10, tuyệt đối sẽ không lưu tay, có đánh nhau với Tiết Thịnh Hiên hay không thì kết quả cũng vậy mà thôi.

Thực lực lộ ra Diệp Mặc cũng không sợ, cái mà hắn sợ chính là Thế giới trang vàng của mình bị lộ ra. Khi bế quan trùng kích Huyền Tiên hậu kỳ, Diệp Mặc cũng đã hạ quyết tâm, quyết tâm giấu Thế giới trang vàng xuống tận sâu thẳm trong thức hải. Bởi như vậy, cho dù Tiên vương có dùng thần thức áp chế hắn, cũng không thể nào ép thế giới trang vàng của hắn ra được, trừ phi đối phương có thể xoắn nát thức hải của hắn ra.

Đem Thế giới trang vàng cất giấu ở trong tận cùng thức hải, người khác cũng không làm dược, nhưng hắn lại có thể làm được, hắn có công pháp thần thức, khống chế thức hải của mình cũng vượt qua nhiều Tiên nhân khác.

Diệp Mặc tin rằng sẽ không có Tiên vương nào biến thái như này. Hắn chỉ là một người dự thi, đối phương bất luận thế nào, cũng không có lý do gì để xoắn nát thức hải của hắn. Nhiều nhất cũng chỉ nghi ngờ hắn có kỳ ngộ gì, dùng thần thức tảo biến kinh mạch của hắn, hoặc là giống như Tự Tại Vương, dùng thần thức áp chế hắn.

Thu thế giới thạch lại, Diệp Mặc lại ở lại tầng thứ ba một ngày, cho đến khi hắn nhìn thấy một Huyền Tiên hậu kỳ bị một gốc Phệ Nhân Đằng cuốn lấy. Lập tức hút sạch, mới biết nguy hiểm trong Thất Luyện Tháp cũng không chỉ là những con yêu thú kia, thậm chí một số cây cỏ bên mình cũng có thể dồn người vào chỗ chết.

Cho dù sự nguy hiểm ở tầng thứ ba nhiều hơn nhiều so với hai tầng trước đó, những người đến tầng thứ ba này cũng càng lúc càng nhiều. Diệp Mặc quyết định đến tầng thứ tư, bây giờ điểm tích lũy ngọc bài trên người hắn mới có bảy điểm. Mặc dù trên người hắn còn rất nhiều Thất luyện thạch, nhưng những Thất luyện thạch này hắn chỉ là ném một miếng đơn sắc vào trong ngọc giản. Những cái còn lại cũng đều bị hắn ném hết vào trong Thế giới trang vàng. Hắn cảm thấy Thất luyện thạch này là đồ tốt, dùng toàn bộ

đổi lấy điểm tích lũy, quả thực quá đáng tiếc.

…

Tiết Thịnh Hiên rất ấm ức, gã giết người như ngóe, đây cùng là lần đầu tiên gã bỏ đi trong ấm ức như này. Gã là một người cực sĩ diện, cho dù ăn chút thiệt thòi dưới tay Diệp Mặc, khi đang cùng tiểu đội tụ hợp, vẫn làm bộ dạng như không có gì.

Tiểu đội bốn người bọn họ đều là những tinh anh của Trần Lạc Thiên, cũng đều là Tiên nhân trên Thiên Tiên bảng, chính vì đều rất tự phụ, nên mới gom tổ bốn người. Vì bọn họ tin rằng, cho dù là bốn người, muốn cướp bóc vài tên cũng không có vấn đề gì.

- Thịnh Hiên sư huynh nhanh như vậy đã về rồi à?

Một tên Huyền Tiên có đôi mắt ưng cười ha hả, thuận miệng hỏi.

Những người trong tiểu đội cũng không nhìn ra Tiết Thịnh Hiên bị thua thiệt, chỉ cảm thấy khí tức của gã có chút suy yếu. Mối quan hệ của tên Huyền Tiên viên mãn này cùng với Tiết Thịnh Hiên cũng không tệ, nên cho rằng Tiết Thịnh Hiên sở dĩ khí tức có chút suy yếu, chắc hẳn là do giày vò tiên nữ xinh đẹp kia mà thành.

Tiết Thịnh Hiên chỉ hừ khẽ một tiếng, cũng không trả lời.

Mấy người cũng quen nhìn tính cách Tiết Thịnh Hiên quần áo bết máu này rồi, gã rất máu lạnh, giết người như ngóe, khi gã không muốn nói chuyện, tốt nhất đừng nên chọc giận gã.

Một ngày trôi qua, bốn người đều đang tìm Thất luyện thạch ở tầng thứ ba, Tiết Thịnh Hiên là đội trưởng, gã không nói đến chuyện lên tầng thứ tư, thì cũng không có ai dám nhắc đến.

- Tông Phiêu Thiên…

Tiết Thịnh Hiên bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, sau khi nói ra bốn từ, lập tức liền bắn nhanh như điện.

Ba người còn lại đi cùng Tiết Thịnh Hiên lập tức nhìn thấy một tiểu đội sáu người, bây giờ Tiết Thịnh Hiên đi qua, ba người bọn họ lại càng không chút do dự đi theo.

Tiết Thịnh Hiên nhìn thấy tiểu đội này chính là tiểu đội của Tông Phiêu Thiên, đội trưởng chính là Tử Vũ tiên tử đứng thứ hai Huyền bảng Tông Phiêu Thiên, đồng thời trong tiểu đội còn có Từ Ki, có thể nói là một tiểu đội có thực lực tương đối mạnh của Tông Phiêu Thiên.

Nhưng có là tiểu đội mạnh hơn nữa của Tông Phiêu Thiên, trước mặt Tiết Thịnh Hiên cũng chưa là cái gì, huống chi tiểu đội này vừa mới mất đi một thành viên.

Khi Tiết Thịnh Hiên bước đến, mấy người Từ Ki đồng thời cũng nhìn thấy.

- Là Huyết y tiên Tiết Thịnh Hiên Tử Vu tiên tử sau khi hừ lạnh một tiếng, lập tức phát ra tin tức, bảo những người còn lại đứng thành hình vòng cung.

- Giao nhẫn trữ vật của mấy người ra, nữ thì ở lại, nếu không thì chết.

Tiết Thịnh Hiên vừa hạ xuống, lập tức lạnh lùng nói một câu, đồng thời Toái Không Lôi thương cũng đã lơ lửng trên đỉnh đầu, màu bạc nhè nhẹ vòng quanh, mang theo một sát thế ác liệt khiếp người.

Mấy người Từ Ky biết, chỉ cần có người dám nhúc nhích, thì Lôi Thương kia sẽ lập tức bắn thủng đan điền của người nhúc nhích đó. Với bản lĩnh của Huyết y tiên Tiết Thịnh Hiên này, hoàn toàn có thể giết chết bọn họ trước khi kích phát ngọc bài. Huống chi lúc này đằng sau Tiết Thịnh Hiên còn có ba người nữa, bốn người này lẳng lặng bao vây lấy sáu người bọn họ lại.

- Huyết Y Tiên, chúng tôi cũng không thù không oán gì với anh, nếu như anh muốn Thất Luyện Thạch, chúng tôi có thể đưa cho các anh một ít, hà tất gì phải tuyệt tình như vậy.

Tử Vũ tiên tử mặc dù rất cao ngạo ở Tông Phiêu Thiên, nhưng đối mặt với Huyết Y Tiên này, lời nói của cô cũng chỉ có thể hạ giọng xuống.

- Cô tính toán ngon lành vậy sao, có tư cách gì cò kè mặc cả trước mặt Thịnh Hiên sư huynh chứ? Trong vòng ba giây, không làm theo những gì Thịnh Hiên nói, thì sẽ chết toàn bộ. Đừng cho rằng các cô có cơ hội kích phát ngọc bài, chỉ cần ai động đậy, tôi cam đoan người đó sẽ chết ngay lập tức.

Lúc này tên Huyền Tiên mắt ưng trong đội của Tiết Thịnh Hiên lạnh lùng nói một câu.

Từ Ky chậm rãi nói:

- Huyết Y Tiên, uy danh của anh tôi cũng nghe nói qua, nhưng như này có phải là quá bá đạo rồi không?

- Bá đạo? Chỉ có thể trách các cô là người của Tông Phiêu Thiên. Hôm nay bổn tiên giết chính là những loại rác rưởi của Tông Phiêu Thiên.

Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên ánh mắt lạnh như băng, Lôi Thương màu bạc run lên, liền muốn ra tay.

- Ông đây cũng là người của Tông Phiêu Thiên.

Lại có một giọng nói nữa truyền đến, lần này Tiết Thịnh Hiên nghe thấy lại run rẩy, khí thế của Lôi Thương muốn kích phát vừa nãy lập tức mềm nhũn.

Giọng nói này gã nghe thấy chính là ác mộng, gã làm sao quên được? Quả nhiên, sau đó gã nhìn thấy bóng dáng Diệp Mặc không nhanh không chậm đi đến. Một ngày trước, chính trong tay người này mà gã mất thể diện,

suýt chút nữa bị giết rồi, không ngờ, mới có một ngày, bọn họ lại gặp mặt.

Ba người còn lại trong tiểu đội của Tiết Thịnh Hiên đều nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức sát cơ cũng tràn ngập. Nhưng bọn họ đều không ra tay, vì bọn họ biết quy tắc của Huyết Y Tiên, có ai dám qua mặt Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên gã, người này Tiết Thịnh Hiên chắc chắn sẽ phải khiến y sống dở chết dở, tuyệt đối tự mình tra tấn, tuyệt đối không cho phép người khác nhúng tay vào.

Thình thịch…

Hai đường ánh sáng lóe lên, trong tiểu đội của Từ Ki đã có hai người lợi dụng cơ hội bóp nát ngọc bài bị truyền ra ngoài, nhưng bốn người còn lại cũng không động đậy.

Ánh mắt Tử Vũ tiên tử lóe lên vẻ khinh thường, cùng tổ đội với con người sợ chết như này đúng là hạ nhục bản thân. Bốn người còn lại cũng không để ý đến hai gã đồng đội đào tẩu, ánh mắt chằm chằm nhìn về phía Diệp Mặc vừa mới tới. Nghe thấy Diệp Mặc không ngờ lại dùng từ ông đây để mở miệng, Tử Vũ tiên tử và mấy người Từ Ki cũng nhíu nhíu mày. Đây chính là điểm đáng ghét của tu sĩ từ Tu Chân giới phi thăng lên, hoàn toàn không có chút dáng vẻ tiên nhân gì cả.

Từ Ki nhíu mày, lý do cũng khác với Tử Vũ tiên tử, gã biết Diệp Mặc như này chỉ có thể chọc giận Tiết Thịnh Hiên lập tức giết hắn mà thôi. Gã cho rằng, một mình Mạc Ảnh có thể lên đến tầng thứ ba, cũng đã tài gỏi lắm rồi. Cũng còn chút thực tài, nếu không hắn tuyệt đối không thể nào đến được đây.

Gã không đợi Tiết Thịnh Hiên nói chuyện, lập tức nói với Diệp Mặc:

- Mạc Ảnh, đừng nhiều lời, tiểu đội chúng tôi thiếu mất ba người, anh tạm thời gia nhập tiểu đội chúng tôi đi.

Diệp Mặc cũng không thể nào gia nhập tiểu đội bọn họ, trước khi tiến

vào Thất Luyện Tháp, tất cả đội ngũ đều được phân chia rồi, gia nhập cùng, cũng không phải là gia nhập vào một tiểu đội. Từ Ki cho rằng, bất luận Diệp Mặc có ăn gian hay không, hắn có thể một mình đến được tầng thứ ba, cũng đã khiến gã tôn trọng rồi.

Diệp Mặc ngược lại lại nghi ngờ nhìn Từ Ki, hắn không ngờ Từ Ki còn có tấm lòng như này, nhưng hắn chỉ gật đầu với Từ Ki, nói thẳng:

- Các anh đi đi, một mình tôi là được rồi.

Từ Ki cười khổ một tiếng, không trả lời, nếu như có thể đi, bọn họ sớm đã đi rồi. Bỗng nhiên gã cảm thấy có chút gì đó không đúng, dựa theo tính càn quấy của Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên, Diệp Mặc xưng ông đây với gã, Tiết Thịnh Hiên làm sao có thể không trở mặt được?

Đừng nói là Từ Ki nghi ngờ, đến mấy đồng đội còn lại trong đội của Tiết Thịnh Hiên cũng nghi ngờ nhìn Huyết Y Tiên này, tại sao đến bây giờ còn chưa có hành động gì.

Càng làm cho những người xung quanh kinh dị chính là, Huyết Y Tiên chẳng những không động thủ, ngược lại lại chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Rốt cục là anh muốn thế nào?

Những lời này được hỏi ra, Từ Ki và Tử Vũ tiên tử hoàn toàn sững người. Từ lúc nào Huyết Y Tiên lại dễ nói chuyện như vậy? Không ngờ còn hỏi người xưng ông đây với gã là như nào đây?

- Thịnh Hiên sư huynh…

Tên Huyền Tiên mắt ưng kia rốt cục cũng không kìm chế được sự nghi ngờ trong lòng, gọi một câu.

Vốn dĩ Diệp Mặc biết mình không giết được Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên kia, cũng không định ra mặt, nhưng bây giờ tiểu đội khác của Tông Phiêu Thiên vì hắn mà liên lụy, khiến trong lòng hắn khó chịu. Hắn đang

định tìm cớ động thủ, thì tên đứng cạnh này lại lên tiếng, lập tức khiến hắn có cái cớ để mượn nói:

- Tiểu tử, mày câm miệng cho ông.

Tên Huyền Tiên mắt ưng này nhướn mày lên, chỉ là một Huyền Tiên trung kỳ của Tông Phiêu Thiên, lại dám hô to nói nhỏ với gã, muốn chết sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1677

Cút Ra Khỏi Thất Luyện Tháp

Tên Huyền Tiên mắt ưng nhướn mày lên, chỉ là một Huyền Tiên trung kỳ của Tông Phiêu Thiên, cũng dám hô to nói nhỏ với gã, muốn chết sao?

Gã thậm chí cũng không đợi Tiết Thịnh Hiên nói gì, Kim chùy trong tay cũng muốn phóng ra rồi.

Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên hừ lạnh một tiếng, khua khua tay, ý bảo tên Huyền Tiên mắt ưng kia tạm thời không ra tay. Tên Huyền Tiên mắt ưng kia mặc dù tức xì khói, nhưng lại rất nghe lời Huyết Y Tiên. Gã biết Tiết Thịnh Hiên tạm thời không ra tay giết Diệp Mặc, chắc chắn là có nguyên nhân của nó. Nếu không với tính cách của Huyết Y Tiên, lúc này Diệp Mặc sớm đã bị giết đến mảnh xương vụn cũng không còn rồi.

Tên Huyền Tiên mắt ưng lùi về sau, Diệp Mặc cảm thấy mất hứng, hắn căn bản đợi tên mắt ưng này ra tay, lập tức giết tên đó. Nhưng tên này lùi về sau rồi, hắn cũng không tiện ra tay trước.

Tên này là tinh anh của Nguyễn Nhạc Thiên, một mình hắn đơn độc, nếu như không có lý do đầy đủ, giết một Huyền Tiên thiên tài của Nguyễn Nhạc Thiên, đối với hắn mà nói cũng chẳng là chuyện tốt gì. Cho dù quy tắc của Thất Luyện Tháp cho phép, hắn cũng sợ bị người ta coi đây là cái cớ.

Lúc này chẳng những là Từ Ki của Tông Phiêu Thiên, bốn người Tử Vũ tiên tử cũng chằm chằm nhìn Diệp Mặc, ngay cả mấy người còn lại cùng đội với Tiết Thịnh Hiên cũng chằm chằm nhìn Diệp Mặc, muốn nghe xem Diệp Mặc rốt cục muốn thế nào, cũng muốn biết tính khí Huyết Y Tiên hôm nay vì cái gì mà lại dễ dàng như vậy.

- Phần lớn thời giờ của tôi ở trong này đều đi hái Tiên linh thảo, Thất Luyện Thạch cũng không nhiều, bọn mày ở đây có bốn người, một người đưa ra mười miếng là được rồi.

Lời nói của Diệp Mặc vừa dứt, những người còn lại đều sững sờ. Đây là ngu ngốc hay là vô tri? Đừng nói đối diện chính là Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên, cho dù đối diện với hắn là một Huyền Tiên cấp thấp có thể giết được, một mình trong Thất Luyện Tháp có thể lấy được mười miếng Thất Luyện Thạch sao? Hơn nữa anh đi tìm Tiên linh thảo lãng phí thời gian, thì mắc mớ gì đến người khác?

Tử Vũ tiên tử và Từ Ki đối mặt nhìn nhau, trong mắt ngoại trừ kinh ngạc, lại càng nghi ngờ không hiểu. Bọn họ không biết tên Mạc Ảnh trước mặt này, từ đâu đến mà lại có khí thế lớn như vậy, không ngờ lại dám vơ vét Thất Luyện Thạch trước mặt Huyết Y Tiên.

- Khinh người quá đáng…

Huyết Y Tiên trong mắt bừng lửa giận, tay của gã run lên, tia sét màu bạc trên Lôi Thương lại càng rung động, rõ ràng lúc này trong lòng gã cũng rất kích động, lửa giận ngập trời.

Tên Huyền Tiên mắt ưng kia thấy vậy, làm gì còn kìm chế được nữa. Kim chùy tám cạnh trong tay cũng không thể nào khống chế thêm được nữa, mang theo ánh sáng màu vàng phủ kín trời đập về phía Diệp Mặc, rõ ràng trong đội của Tiết Thịnh Hiên, tên này là người nóng nảy nhất.

Kim chùy phóng ra, ánh sáng màu vàng phủ kín trời đất, bao phủ hoàn toàn Diệp Mặc. Bốn người của Tông Phiêu Thiên sắc mặt đại biến, sát khí màu vàng đó vừa bị phóng ra, lập tức liền lùi lại. Người này chỉ là một thành viên trong đội dưới tay Tiết Thịnh Hiên, ra tay không ngờ đáng sợ như vậy, một khi Huyết Y Tiên ra tay, thì sẽ thế nào?

Cấp độ của Nguyễn Nhạc Thiên quả nhiên cao hơn Tông Phiêu Thiên nhiều, đây là tùy tiện một người ra mặt, cũng đã không kém gì so với Âu

Dương Nghi rồi, thậm chí còn thắng thế hơn.

Diệp Mặc căn bản cũng không đợi Tiết Thịnh Hiên ra tay, cái mà hắn muốn chính là tốc chiến tốc thắng, nếu như bốn người đồng thời tấn công cùng một lúc, hắn quả thực cũng có chút phiền phức.

Thấy Kim chùy tám cạnh này mang theo ánh sáng đầy trời giáng xuống, Diệp Mặc dường như khi ánh sáng màu vàng này con chưa kích phát hoàn toàn, cũng đã phóng ra Hắc Thạch Cân rồi.

Hắc Thạch Cân, tốc độ còn nhanh hơn Kim chùy tám cạnh kia nhiều.

Ánh sáng màu vàng của Kim chùy tám cạnh kia vô cùng ác liệt, sát cơ đầy trời, nhưng chủ nhân của Kim chùy này, xung quanh thức hải của tên Huyền Tiên mắt ưng này cũng đã bị thần thức đao của Diệp Mặc che kín.

Diệp Mặc không muốn ra tay thì thôi, đã ra tay, thì sẽ toàn lực trong nháy mắt giết chết tên Huyền Tiên mắt ưng này.

Tên Huyền Tiên mắt ưng này thấy Diệp Mặc đã bị sát khí đầy trời của Kim chùy bao vây lấy, lập tức cười khẩy, gã không hiểu Tiết Thịnh Hiên tại sao lại phải khách khí với một con kiến hôi Huyền Tiên trung kỳ này, loại người này lớn lối như vậy còn không tranh thủ mà giết chết.

Nhưng chỉ trong nửa tích tắc, gã đã sững người. Gã cảm thấy vô số những đường đao chém giết chi chít không nhìn thấy tiến đến bên cạnh thức hải của gã, khiến gã mất đi sự khống chế Kim chùy tám cạnh, nói cách khác là không thể khống chế được. Kim chùy tám cạnh thoạt nhìn đường ánh sáng đáng sợ cũng đã thành trò cười, nói cách khác thành đường ánh sáng màu vàng đơn thuần rồi, đối với Diệp Mặc cũng không còn bất kỳ sự uy hiếp nào.

Không đúng, đây là thần thức công kích của đối phương, tên mắt ưng này còn chưa kịp phản ứng lại, thì ầm một tiếng nổ đáng sợ vang lên trong thức hải của gã.

Hắc Thạch Cân đập trúng Kim chùy tám cạnh, đồng thời vô số đao ảnh

dường như cũng chém trúng thức hải của gã. Sự cắn trả kinh khủng quấy một hồi đau đớn trong thức hải của gã mắt ưng. Không đợi thức hải của gã kịp phản ứng lại, một sơn đỉnh màu đen cực lớn cũng đã áp đỉnh đến.

Phụt…

Huyết vụ bay tứ tung, tên Huyền Tiên mắt ưng kia chỉ là một chiêu chính diện, đã bị Hắc Thạch Cân đập thành sương khói.

Còn lúc này Lôi thương của Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên cũng vừa được phóng ra, gã nhìn thấy Hắc Thạch Cân đập trúng Huyền Tiên mắt ưng kia, liền miễn cưỡng khống chế lôi thương của mình, gã biết một khi đường thương này phóng ra, thì đối phương chắc chắn sẽ đuổi giết gã đến khi rời khỏi Thất Luyện Tháp mới thôi.

Hai tên Huyền Tiên đứng sau Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên căn bản cũng không định ra tay, bọn họ thấy Diệp Mặc chỉ là một Huyền Tiên trung kỳ, làm sao có thể là đối thủ của đồng bọn mình?

Nhưng vừa mới chưa được bao lâu, một tích tắc, hai tích tắc hay là ba tích tắc, đồng bọn của họ cũng đã bị chém giết rồi.

Bọn họ leo qua nhiêu núi lội qua bao nhiêu biển đến, Diệp Mặc vừa đối mặt liền giết tên Huyền Tiên mắt ưng kia, hai người còn lại lập tức hiểu ra Tiết Thịnh Hiên tại sao lại kiêng kị Diệp Mặc đến vậy, đến bây giờ vẫn chưa ra tay. Hóa ra Huyết Y Tiên căn bản không phải là đối thủ của đối phương, nên mới nhẫn nại đến bây giờ. Tên biến thái từ đâu đến, không ngờ lại đáng sợ như này?

Trong nháy mắt hai người hiểu ra điều này, lập tức đứng sang hai bên Huyết Y Tiên, đồng thời pháp bảo trong tay cũng đã tản ra hào quang, rõ ràng chuẩn bị đánh nhau với Diệp Mặc bất cứ lúc nào.

Tử Vũ tiên tử và mấy người Từ Ki hoàn toàn sững người, lúc này bọn họ mới hiểu ra, tên Mạc Ảnh đi cùng bọn họ đến đây nghịch thiên đến mức nào.

Giết đồng đội của Huyết Y Tiên, Huyết Y Tiên đến cuống họng cũng không dám ho he, thật là cừ.

Từ Ki trong lòng thầm than, lúc trước gã còn cho rằng tên Mạc Ảnh này là ăn gian mà lọt vào top 50, bây giờ xem ra tầm mắt của gã đúng là thiển cận. Gã rất tự phụ, nhưng sau khi thấy Diệp Mặc ra tay, cũng biết rằng, cho dù gã có tự phụ đi nữa, so với đối phương cũng kém quá nhiều.

Tử Vũ tiên tử cùng hai gã Huyền Tiên khác của Tông Phiêu Thiên kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, lúc này mới hiểu ra, người khác không coi người này ra gì không muốn cùng đội với hắn, đúng là buồn cười. Thân thủ như này, cho dù Âu Dương Nghi đối mặt với hắn, cũng chỉ có thể gặp phải kết cục bị chém chết mà thôi.

Hóa ra Huyền Bảng cũng không đáng tin, đây là suy nghĩ duy nhất của Tử Vũ tiên tử. Nói thật, Huyền Tiên của Tông Phiêu Thiên, không có ai đáng để cho cô coi trọng, cho dù là Âu Dương Nghi, cô cho rằng cũng chỉ như vậy mà thôi. Bây giờ cô mới hiểu ra, lúc trước cô cao cao tại thượng cũng thật nực cười.

Diệp Mặc ném nhẫn trữ vật lấy được vào trong nhẫn trữ vật của mình, lúc này mới lạnh lùng nhìn Huyết Y Tiên, cũng không nói câu gì.

Huyết Y Tiên cắn răng, lấy ra mấy miếng Thất Luyện Thạch ném cho Diệp Mặc nói:

- Thất Luyện Thạch tôi không thu vào ngọc bài đều có ở đây.

Diệp Mặc nhận lấy bảy miếng Thất Luyện Thạch nhìn nhìn, đều là ba màu và bốn màu. Sau đó ném toàn bộ vào trong ngọc bài của mình, điểm trong ngọc bài của hắn lập tức tăng lên hai mươi bốn điểm. Sau đó hai người sau lưng Tiết Thịnh Hiên thấy vậy, không chút do dự mỗi người cũng lấy ra bảy miếng Thất Luyện Thạch đưa cho Diệp Mặc.

Nhưng những Thất Luyện Thạch này, Diệp Mặc hoàn toàn ném vào

trong ngọc bài của mình, điểm số trong ngọc bài lập tức tăng lên 61 điểm.

Mấy người nhìn hành động vô sỉ của Diệp Mặc, mặc dù vô cùng tức giận, nhưng cũng không dám nói câu gì.

- Bây giờ có thể đi được rồi chứ.

Huyết Y Tiên từng câu từng chữ nói xong, tức giận trong lòng cũng tăng lên, nếu như gã có thể đánh thắng được Diệp Mặc, lúc này gã sớm đã từng miếng từng miếng nuốt chửng Diệp Mặc rồi.

- Tôi nói là mười miếng, các anh mới đưa cho tôi vài miếng mà đã nói được rồi, cho rằng tôi cũng ngốc như các anh sao?

Diệp Mặc khinh thường nói, Hắc Thạch Cân lại lần nữa lơ lửng trên không trung. Uy áp kinh khủng giáng xuống, dường như lúc nào cũng có thể đập xuống được.

Sự lợi hại của Hắc Thạch Cân này mấy người đều từng thấy qua, lập tức trở nên căng thẳng, thậm chí siết chặt ngọc bài truyền tống trong tay.

Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên tức suýt hộc máu, vừa nãy Diệp Mặc nhận lấy Thất Luyện Thạch, cũng không nói là chưa đủ, bây giờ Thất Luyện Thạch cũng lấy rồi, lại nói là không đủ, cái này rõ ràng là ức hiếp người khác. Sớm biết thế này, gã thà rằng trực tiếp bóp nát ngọc bài.

- Chúng tôi không thù không oán với anh, anh như vậy có phải là bá đạo quá rồi không?

Huyết Y Tiên nói câu này xong, bỗng nhiên cảm thấy câu này có chút quen thuộc. Gã lập tức nhớ ra, câu nói này là câu mà mấy Huyền Tiên của Tông Phiêu Thiên vừa nãy nói.

Tử Vũ tiên tử và Từ Ki nghe thấy câu này liền có chút im lặng, vừa rồi bọn họ chính là dùng câu này để nhượng bộ Tiết Thịnh Hiên, trong nháy mắt Tiết Thịnh Hiên đã dùng lại rồi, quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Mấy người trong lòng lại càng thầm sảng khoái, đúng là xả được cơn giận.

- Vậy thì cút đi.

Diệp Mặc biết không giết được Tiết Thịnh Hiên, đoán chừng trên người bọn họ cũng chỉ có chút Thất Luyện Thạch này thôi.

- Đợi một chút, bổn tiên nói là bọn mày cút ra khỏi Thất Luyện Tháp, không phải là bảo bọn mày cút ra khỏi nơi này.

Diệp Mặc thấy Tiết Thịnh Hiên định rời đi, lập tức lạnh lùng nó.

Tên Tiết Thịnh Hiên không ngờ giận chó đánh mèo với người của Tông Phiêu Thiên, hắn sắp lên tầng thứ tư rồi, ai biết được tên này tiếp theo có tiếp tục gây phiền phức cho người của Tông Phiêu Thiên hay không? Diệp Mặc dứt khóat đuổi mấy tên Tiết Thịnh Hiên này ra khỏi Thất Luyện tháp.

- Mày…

Huyết Y Tiên súy chút nữa phun ra máu, gã sở dĩ lấy Thất Luyện Thạch ra, chính là vì tiếp tục ở lại Thất Luyện Tháp, nếu không gã căn bản cũng không cần lấy Thất Luyện Thạch ra.

Diệp Mặc căn bản cũng không nói nhiều với Huyết Y Tiên, chỉ lạnh lùng cười nói:

- Nếu như không đi, cũng có thể thử quả cân của bổn tiên xem sao. Nếu như bổn tiên không thể ném anh ra khỏi Thất Luyện Tháp được, thì tự bổn tiên sẽ ra ngoài.

Diệp Mặc phát hiện cách xưng hô bổn tiên này cũng thuận miệng hơn nhiều so với ông đây, cho dù chỉ là một Huyền Tiên nhỏ bé, hắn cũng mở miệng bổn tiên ngậm miệng cũng bổn tiên.

- Được lắm, Huyết Y Tiết Thịnh Hiên tao sẽ nhớ lấy mặt của mày, chỉ hi vọng vận mệnh của mày cũng không tệ.

Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên cũng dứt khoát, trực tiếp lấy ngọc bài ra bóp nát, gã biết nếu như Diệp Mặc nhất định muốn ép gã ra khỏi đây, gã chỉ có thể ra ngoài.

Hai người khác thấy vậy, cũng chỉ có thể bóp nát ngọc bài rồi truyền tống ra khỏi Thất Luyện Tháp. Trong nháy mắt, trong này chỉ còn Diệp Mặc và bốn Huyền Tiên của Tông Phiêu Thiên cũng đã đơ người ra ở lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1678

Thất Luyện Tháp Tầng Thứ Năm

Diệp Mặc liếc nhìn mấy người Tử Vũ tiên tử và Từ Ki, cũng không nói chuyện với mấy người đó, quay người đi, trong nháy mắt liền không nhìn thấy đâu nữa.

- Hắn rốt cục là ai?

Sau khi Diệp Mặc đi, một gã Huyền Tiên của Tông Phiêu Thiên lúc này mới khiếp sợ hỏi.

Tất cả mọi người đều nhìn dồn về phía Từ Ki, vì vừa rồi Từ Ki còn mời tên Mạc Ảnh này, nói không chừng Từ Ki cũng quen biết hắn.

Từ Ki thấy mọi người nhìn về phía gã, gã chỉ có thể lắc đầu nói:

- Tôi chỉ biết hắn tên là Mạc Ảnh, điểm cống hiến ngọc bài của Tông Phiêu cũng là một tháng trước khi Thanh Lôi Tiên Tuyền khởi động mà tăng lên, còn những thứ khác tôi cũng không biết.

- Tông Phiêu Thiên từ lúc này lại có Huyền Tiên lợi hại như này? Tên Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên đó cũng không phải là đối thủ của hắn, thân thủ của hắn này cho dù là xếp Top 3 của Thiên Tiên bảng của Nguyễn Lạc Thiên cũng chẳng có vấn đề gì?

Tên Huyền Tiên vừa nãy hỏi Diệp Mặc là ai lại chấn động nói.

- Chuyện này không phải chuyện đùa, chúng ra sau khi ra ngoài phải lập tức bẩm báo cho ba vị Tiên Vương đại nhân.

Từ Ki nhìn Tử Vũ tiên tử nói.

Tử Vũ tiên tử khẽ gật đầu, nghiêm trọng nói:

- Chuyện này quả thực phải bẩm báo với ba vị Tiên Vương đại nhân, tên Mạc Ảnh này đột nhiên xuất hiện, lúc trước ai cũng coi thường, không ngờ lại đáng sợ như vậy. Nếu đem so sánh, tôi mới phát hiện ra mình đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Mấy người Từ Ki từ trong lời nói của Tử Vũ tiên tử cũng nghe ra, Tiên tử trước giờ vô cùng cao ngạo này, bây giờ cũng phải đối diện với thực tế rồi. Chẳng những những người mạnh hơn cô ta trong Nguyễn Lạc Thiên có rất nhiều, cho dù là tên Mạc Ảnh cùng đến từ Tông Phiêu Thiên cũng không phải là người mà cô nhìn theo bóng lưng được.

- Nhưng tên Mạc Ảnh kia cũng không có ác ý, hắn ra tay là giúp chúng ta. Tôi nghĩ hắn đuổi tên Huyết Y Tiên kia ra khỏi Thất Luyện Tháp, chắc là không muốn tên Huyết Y Tiên đó tiếp tục hại người của Tông Phiêu Thiên chúng ta. Nếu như tôi đoán không lầm, tên Huyết Y Tiên đó lúc trước chắc hẳn cũng thua trong tay hắn một lần rồi, nên mới giận chó chém mèo lên đầu chúng ta. Tên Mạc Ảnh này cũng là quang minh, biết chuyện này là do hắn mang đến, dứt khoát đuổi tên Huyết Y Tiên kia ra ngoài.

Từ Ki trầm giọng nói.

Lời nói của Từ Ki mấy người cũng đều rất đồng ý, Tử Vũ tiên tử thở dài nói:

- Tôi vốn dĩ muốn cố gắng tìm Thất Luyện Thạch, để ba vị Tiên Vương đại nhân không tiếc nuối, ít nhất phải kiếm vào được Top 10. Bây giờ xem ra ba vị Tiên Vương đại nhân chắc rằng cũng sẽ không nuối tiếc nữa. Với thủ đoạn này của Diệp Mặc, tuyệt đối có thể tiến vào Top 10 được.

- Tử Vũ tiên tử, Mạc Ảnh sư huynh có phải là người tu vi đứng đầu Thất Luyện Tháp không?

Trong đội có người hỏi.

Tử Vũ tiên tử lắc đầu nói:

- Chỉ sợ cái đó là không thể nào, Huyết Y Tiên mặc dù hung danh truyền xa, đó là vì gã quá khát máu. Gã cũng chỉ xếp thứ chín trên danh sách của Thiên Tiên bảng của Nguyễn Nhạc Thiên, cho nên tôi đoán Mạc Ảnh có thể lọt vào Top 5 của danh sách Thiên Tiên bảng của Nguyễn Nhạc Thiên. Muốn là thứ nhất thì cũng có chút khó khăn.

Từ Ki lập tức tiếp lời nói:

- Bây giờ Thất Luyện Tháp có Mạc Ảnh, cũng coi là một cơ hội của chúng ta. Chúng ta nhanh chóng đi tìm Thất Luyện Thạch trước, trước khi đóng cửa Thất Luyện Tháp, rồi lên tầng thứ tư.

Lời nói của Từ Ki nhận được sự tán đồng của mọi người, bốn người nhanh chóng rời đi, tiếp tục tìm Thất Luyện Thạch.

…

Diệp Mặc sau khi lên tầng thứ tư, lúc này mới nhớ ra ngọc giản bản đồ mà hắn lấy được cũng chỉ đến tầng thứ tư mà thôi, lối vào tầng thứ năm cũng không còn. Diệp Mặc lại lấy miếng ngọc giản bản đồ lấy được từ tên Huyền Tiên mắt ưng lúc trước hắn giết, trong đó cũng chỉ đến tầng thứ tư là hết, lối vào tầng thứ năm cũng không có.

Xem ra tầng thứ năm phải dựa vào tự mình đi tìm rồi, Diệp Mặc biết muốn vào tầng thứ năm của Thất Luyện Tháp là rất khó, nếu như muốn nhờ đánh nhau mà tìm ra được, thì tuyệt đối không thể nào vào trong đó được. Tầng thứ tư đã có Tiên yêu thú cấp năm rồi, đến tầng thứ năm, thì sẽ có Tiên yêu thú cấp sáu, tầng thứ sáu sẽ là Tiên yêu thú cấp bảy.

Tiên yêu thú cấp bảy, trên lý thuyết là tương đương với Tiên Vương, mặc dù Tiên yêu thú trong này so với Tiên Vương cũng kém hơn một chút, nhưng Diệp Mặc biết, bọn chúng tuyệt đối cũng không phải là thứ mà hắn có

thể đối phó được.

Sau khi ở tầng thứ tư, muốn tiếp tục ở lại Thất Luyện Tháp, chỉ có một cách duy nhất, đó chính là ẩn nấp. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể ở lại được.

Diệp Mặc nghĩ đến ẩn nấp, thì một luồng gió tanh khí thế ép người thổi đến.

Hỏa Kỳ Thú cấp năm, Tiên yêu thú lửa đỏ còn chưa đến, Diệp Mặc đã nhận ra thứ đang đến này là Hỏa Kỳ Thú cấp năm rồi. Da lông của Hỏa Kỳ Thú cấp năm là thứ rất tốt để luyện khí, nhưng Diệp Mặc biết mình còn kém xa Hỏa Kỳ Thú cấp năm, cho dù cuối cùng hắn có thể giết được Hỏa Kỳ Thú cấp năm, ở trong Thất Luyện Tháp này cũng không phải chuyện tốt, hắn chắc chắn sẽ bị thương.

Hỏa Kỳ Thú cấp năm đến, đồng thời hắn lập tức liền ẩn nấp.

Bản lĩnh ẩn nấp của Tam Sinh quyết vô cùng kinh người, Hỏa Kỳ Thú cấp năm đó căn bản chính là vì Diệp Mặc mà đến. Nhưng khi nó đến chỗ mà Diệp Mặc đang đứng, lại phát hiện người mà mình tìm cũng không thấy, lập tức gào thét.

Vừa lúc đó, mấy đường độn quang gần đó phát sáng lên, Diệp Mặc biết rõ, chắc là lại có người đến tầng thứ tư.

Quả nhiên mấy đường độn quang này vừa mới sáng lên, Hỏa Kỳ Thú liền thét lớn xông đến. Còn chưa đợi bốn người này kịp phản ứng lại, Hỏa Kỳ Thú cũng đã phun ra một luồng lửa, một người trong đó ngay lập tức bị biển lửa bao phủ. Ba người còn lại trong sự kinh hoảng, lập tức chia thành ba hướng đào tẩu, rõ ràng cũng rất hoảng hồn.

Đường độn quang của người đào tẩu đầu tiên vừa mới sáng lên, lại bị một Thanh Đằng đột nhiên xông đến cuốn lấy, ngay lập tức tên Huyền Tiên đó lại bị Thanh Đằng dẫn vào trong bụi gai, biến mất.

Hai gã Huyền Tiên còn sót lại thì hồn bay phách lạc, làm gì còn dám chạy trốn tiếp, lập tức liền bóp nát ngọc bài trong tay, biến mất khỏi tầng thứ tư.

Chỉ trong vài tích tắc, gió mây trong này liền bất ngờ thay đổi, hai gã Huyền Tiên hậu kỳ không chút sức lực phản kháng liền bị giết chết, hai người còn lại chạy thoát. Diệp Mặc thấy vậy trong lòng cũng thầm than, Thanh Đằng đó tốc độ vô cùng nhanh, cho dù là hắn cũng bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Diệp Mặc cũng không dám làm giống như ở tầng thứ ba nữa, phóng ra Thanh Nguyệt bay loạn lên, mà lại cẩn thận ẩn nấp thân hình của mình di động, một khi phát hiện ra nơi có thảm thực vật tươi tốt, lập tức sẽ tránh ra, hoặc là dùng thần thức tản ra, cẩn thận đề phòng.

Trên đường đi mặc dù Diệp Mặc nhiều lần gặp Phệ Nhân Đằng, Tiên yêu thú cấp bốn, nhưng hắn đều tránh được, ngược lại hắn còn tìm được lượng lớn Tiên linh thảo cấp bốn, những Tiên linh thảo cấp bốn này đều là lâu năm, là thứ cao cấp. Điều này cũng khiến Diệp Mặc cảm thấy đáng rồi, cho dù không thể nào tiến vào Vấn Đạo các, hắn ở trong Thất Luyện Tháp cũng phát tài rồi.

Hơn nửa tháng sau, Diệp Mặc chẳng những thu thập được mấy trăm gốc Tiên linh thảo cấp năm cấp sáu, lại còn tìm được một lượng lớn Thất Luyện Thạch, số lượng Thất Luyện thạch ở tầng bốn lại càng nhiều hơn, đoán chừng là do thời gian dài không có ai đến nên vậy, có bộ phận Thất Luyện thạch thậm chí đến cả Tiên yêu thú trông coi cũng không có.

Trong khoảng thời gian này, Tiên yêu thú cấp bốn hắn cũng giết được vài con, Tiên yêu thú cấp năm bình thường hắn nhìn thấy thì đều chạy ngay. May là Tiên yêu thú cấp năm ở tầng thứ tư cũng ít ỏi, cho dù hơn nửa tháng, Diệp Mặc cũng chỉ gặp một hai con mà thôi.

Sau khi đi lòng vòng ở tầng thứ tư được nửa vòng, Diệp Mặc tìm được lối tiến vào tầng thứ năm của Thất Luyện tháp, hắn không chút do dự xông

ngay vào tầng thứ năm.

Tầng thứ tư có nhiều thứ tốt như vậy, tầng thứ năm thì càng không cần phải nói, Tiên linh thảo cao cấp cũng nhiều hơn. Lúc này hắn cũng đã không chỉ là vì điểm tích lũy nữa, mà quan trọng hơn chính là Tiên linh thảo trong Thất Luyện tháp.

Diệp Mặc không đoán nhầm, tầng thứ năm quả thực là cái kho báu Tiên linh thảo. Các loại Tiên linh thảo tích lũy bao năm, Thất Luyện Thạch thấp nhất cũng là năm màu.

Chỉ trong năm ngày, Diệp Mặc đã có hơn mấy chục gốc Tiên linh thảo cấp năm rồi, đồng thời cũng lấy được vài miếng Thất Luyện Thạch năm màu Mặc dù ở tầng thứ năm có lượng lớn Tiên yêu thú cấp năm, còn có bầy đàn Tiên trùng cấp năm, nhưng dưới sự ẩn nấp cẩn thận của Diệp Mặc, những Trùng Thú này đều không phát hiện ra hắn.

Lúc này Diệp Mặc liền cảm thấy mình như đi trên lưỡi đao vậy, cũng tràn đầy nguy hiểm rồi, cũng tràn đầy kích động rồi, hắn kích động là vì thứ tốt ở tầng thứ năm quá nhiều rồi.

Lại có một miếng Thất Luyện Thạch xuất hiện trước mặt, thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, một lát sau hắn xác định xung quanh cũng không có nguy hiểm gì, chỉ có một con Song Giác Hồ cấp năm còn đang ngủ. Lúc này Diệp Mặc cũng đã coi Thất Luyện Thạch kia là đồ của mình rồi.

Trong tình huống như này lấy trộm Thất Luyện Thạch đối với hắn cũng không phải lần đầu tiên làm, chỉ cần ẩn nấp được bên cạnh Thất Luyện Thạch đó trước khi con Tiên yêu thú đang bảo hộ Thất Luyện Thạch này tỉnh lại, lấy được Thất Luyện Thạch lập tức phát độn thuật, trên cơ bản cũng không có vấn đề gì. Thất Luyện Thạch mà hắn lấy được trong này, phần lớn đều là cướp được trong tay những con Tiên yêu thú đang ngủ.

Ở một chỗ cách Thất Luyện Thạch đó khoảng mười mét, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng, hắn còn chưa kịp phản ứng lại, thì

một đóa hoa bình thường bên cạnh trong nháy mắt lập tức nở ra nuốt hắn vào.

Thực Tiên hoa, Diệp Mặc sau khi bị nuốt xuống ngay lập tức biết mình bị Thực Tiên hoa cấp năm nuốt phải rồi.

Loại Thực Tiên hoa này cắn nuốt bất cứ thứ gì, cũng có thể trong nháy mắt thôn phệ thứ đó thành hư không. Diệp Mặc lăn lộn ở tầng thứ tư và tầng thứ năm một tháng rồi, làm sao không biết sự lợi hại của Thực Tiên hoa này. Huống chi đáng sợ hơn chính là, hình dáng của Thực Tiên hoa này có rất nhiều, có lúc ngụy trang thành một đóa hoa nhỏ bình thường, căn bản không nhìn ra được. Diệp Mặc trong nháy mắt bị cắn nuốt liền biết không ổn rồi, cho dù bóp nát ngọc bài, nói không chừng cũng không kịp nữa.

Nếu như là người khác, sau khi bị Thực Tiên hoa nuốt phải, có Thế giới trang vàng thì ngay lập tức sẽ chui vào trong Thế giới trang vàng. Nhưng Diệp Mặc biết, một khi hắn vào trong Thế giới trang vàng, muốn từ trong miệng Thực Tiên hoa xông ra ngoài, thì vô cùng khó khăn. Thực Tiên hoa cấp năm cũng đã có linh trí, Thế giới trang vàng bị lộ cũng không phải chuyện tốt gì.

Diệp Mặc trong nháy mắt bị nuốt phải, phản ứng đầu tiên không phải là chui vào trong Thế giới trang vàng, mà là lập tức phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương.

Bốn mặt trời màu tím uốn lượn xung quanh người hắn, trong nháy mắt hình thành một đại hỏa cầu. Sau khi Thiên Hỏa Cửu Dương được phóng ra, Diệp Mặc liền cảm thấy thiên hỏa của mình dường như có một tin tức vui sướng gì đó. Giống như phát hiện ra thứ gì đó tốt lắm vậy, nhưng Diệp Mặc lúc này hoàn toàn không để ý đến những thứ này, chỉ liều mạng dùng Thiên Hỏa Cửu Dương thiêu đốt Thực Tiên hoa.

Bị Thiên Hỏa Cửu Dương đốt cháy, Thực Tiên hoa phát ra những tiếng kêu thảm thiết, chỉ trong nháy mắt đã khô héo. Ngay lập tức Diệp Mặc xông ra khỏi Thực Tiên hoa, cũng không thèm để ý gì đến Thất Luyện thạch kia

nữa, phóng một đường độn quang biến mất.

Bên ngoài cách đó mấy trăm dặm, Diệp Mặc cũng chưa tỉnh hồn lại. Đồng thời trong lòng thầm nhủ mình may mắn, hắn không ngờ Thiên Hỏa Cửu Dương của mình lại lợi hại như vậy, đến Thực Tiên hoa cấp năm cũng có thể đốt được.

Trong này qủa thực quá nguy hiểm rồi, Diệp Mặc nghĩ đến đây, bắt đầu lấy ra vài miếng Thất Luyện thạch ném vào trong ngọc bài. Chẳng may gặp phải chuyện nguy hiểm, nhưng Thất Luyện thạch này của hắn còn chưa kịp đổi thành điểm tích lũy, vậy thì cũng quá thua thiệt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1679

Thiên Hỏa Niết Bàn

Cùng thời gian trôi đi, những người bị truyền tống ra quảng trường Thất Luyện tháp càng lúc càng nhiều, còn thứ tự tên trên bản theo dõi trên quảng trường cũng biến đổi rất nhanh. Cho dù là người đứng đầu cũng liên tục bị thay đổi, hoặc là trước một ngày có tiểu đội nào đó còn là đứng đầu, nhưng một ngày sau, tiểu đội đó cũng đã thụt xuống thứ ba rồi.

Nhưng vượt ra khỏi dự liệu của mọi người chính là Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên lại bị truyền tống ra ngoài quảng trường của Thất Luyện tháp, Tiết Thịnh Hiên mặc dù không phải là Huyền Tiên lợi hại nhất của Nguyễn Nhạc Thiên, nhưng lại là Huyền Tiên hung hãn nhất. Hơn nữa xếp hạng trên bảng Thiên tiên của Nguyễn Nhạc Thiên cũng không phải thấp, một người như này không ngờ cũng bị truyền ra ngoài rồi, quả thực khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Tính khí Huyết Y Tiên cổ quái, sau khi gã bị truyền tống ra ngoài, sắc mặt âm trầm, cũng không có ai dám đến hỏi gã cái gì. Còn hai người cùng đội với gã, trước khi Huyết Y Tiên còn chưa mở miệng, thì lại càng không dám nói câu gì. Lúc trước hai Huyền Tiên của Tông Phiêu Thiên bị Huyết Y Tiên ép bóp nát ngọc bài ra ngoài, thấy Huyết Y Tiên ra ngoài, lại càng cúi đầu trốn sang một bên, mặc dù bọn họ không hiểu tên Huyết Y Tiên này tại sao cũng ra rồi, nhưng cũng không dám nói nửa từ.

Trong phòng khách quý của quảng trường Thất Luyện tháp, mấy Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên nhìn thấy Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên bị đẩy ra ngoài rồi, sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm. Đối với bọn họ mà nói, người mạnh của Nguyễn Nhạc Thiên ở lại trong Thất Luyện tháp càng nhiều, thì tỉ lệ Nguyễn Nhạc Thiên tiến vào Vấn Đạo các lại càng lớn.

Nhưng bây giờ tất cả Tiên vương đều ngồi cùng một chỗ, Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên cũng không tiện hỏi câu gì.

- Tiểu đội thứ 79 kia cũng được đấy, lúc trước luôn xếp thứ hai từ dưới lên, một tháng trước bỗng nhiên tăng lên thứ ba mươi sáu, sau đó lại tăng lên đứng thứ ba mươi rồi lại mười bảy. Vừa rồi cũng tốt, điểm số cũng tăng vọt lên 146 điểm rồi, cũng đã xếp thứ bảy rồi.

Một Tiên vương mặc áo xám nhìn bảng tính điểm trên bảng lớn cười ha hả nói.

- Tôi cũng chú ý đến tiểu đội 79 này, tiểu đội này thêm điểm cũng rất cổ quái, không giống với những đội khác, hình như mỗi lần thêm đều dừng lại mấy ngày, sau đó lại tăng thêm lần nữa. Mỗi lần cộng điểm đều nhiều hơn đội khác rất nhiều. Cứ đà này, đội thứ 79 này quả thực có khả năng xếp thứ nhất.

Tiên vương áo xám vừa nói ra, thì lập tức lại có một Tiên vương khác phụ họa thêm.

- Tôi còn tưởng rằng Tiết Thịnh Hiên của Nguyễn Nhạc Thiên, bây giờ xem ra không phải rồi. Cũng không biết tiểu đội đó là của Thiên vực nào.

Tiên vương lúc trước nói chuyện lẩm bẩm nói. Hoàn toàn không nhìn sắc mặt có chút khó coi của mấy vị Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên.

Lời này của gã người khác nghe hiểu, ý chính là Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên thích giết chóc, nếu là người thích giết chóc, thì mỗi lần sau khi gã giết người đều cướp Thất Luyện thạch của người đó, như vậy điểm số mỗi lần cũng lại càng tăng nhiều thêm, cũng không có gì là lạ.

Tiên vương của Tông Phiêu Thiên và một số thiên vực tương đối yếu đều không nói gì, bọn họ biết đội số 79 này chắc chắn không phải là người của thiên vực bọn họ. Đối với bọn họ mà nói, không để ý đến thứ nhất, chỉ cần tiểu đội có thể đạt đến Top 10, đứng trong danh sách ba mươi Thiên tiên

tiến vào Vấn Đạo các là được rồi.

- Tiểu đội không điểm kia đến bây giờ vẫn chưa tăng thêm điểm nào, cũng không có ai bị truyền ra ngoài. Tôi sợ là toàn bộ bị tiêu diệt hết rồi?

Một Tiên vương của Đường Diệu thiên lại nhắc tới đội thứ 41. Lúc trước gã sở dĩ nhắc đến tiểu đội này là vì gã luôn cảm thấy tiểu đội này có chút liên quan gì đó đến gã.

Tiểu đội số 41 quả thực rất kỳ quái, vì tiểu đội này sau khi tiến vào Thất Luyện tháp điểm số cũng chưa nhúc nhích gì. Tầng thứ nhất của Thất Luyện tháp đối với Huyền Tiên mà nói, thực ra cũng không có nguy hiểm gì. Một tiểu đội làm sao đến một điểm cũng không lấy được? Cho dù tiểu đội này bị người khác tấn công, cũng sẽ có người bóp nát ngọc bài mà ra chứ? Trên thực tế, trong số người thoát ra ngoài cũng không có người của tiểu đội 41.

Mặc dù những Tiên vương đang ngồi đây cũng rất cảm thấy tiểu đội này kỳ quái, nhưng sức chú ý của mọi người vẫn tập trung lên bảng xếp hạng Top 10. Chỉ có Top 10 mới có thể lên danh sách được, hơn nữa thời gian kết thúc thí luyện càng lúc càng đến gần rồi, danh sách Top 10 này lại càng thu hút người khác. Tiểu đội xếp thứ nhất lại càng thu hút Tiên vương, vì tiểu đội xếp thứ nhất có thể trực tiếp dẫn một Tiên vương vào trong Vấn Đạo các.

…

Diệp Mặc để lại một phần Thất Luyện thạch, toàn bộ dư thừa thì ném toàn bộ vào trong ngọc bài. Bất luận thế nào, hắn cũng cần phải lấy được xếp hạng Top 10. Hắn biết mình chỉ là một người tìm Thất Luyện thạch, so với những đội khác, cũng kém hơn chút. Hắn cũng không biết rốt cục cần bao nhiêu điểm mới vào được Top 10, cho nên ngoài số Thất Luyện thạch hắn giữ lại bên ngoài, thì số còn lại hắn cho toàn bộ vào trong ngọc bài tích lũy.

Bị Thực tiên hoa nuốt một lần, Diệp Mặc cũng không dám đi loạn tứ phía nữa. Lúc trước cắn nuốt hắn là Thực tiên hoa cấp năm, nếu như là cấp sáu, hoặc là cấp bảy thì sẽ thế nào? Nói không chừng đến cái mạng của hắn

cũng không còn nữa rồi.

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Mặc nhớ đến khi hắn bị Thực tiên hoa nuốt phải, sau khi phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, Thiên Hỏa Cửu Dương có một tin tức cực kỳ hưng phấn truyền đến.

Chẳng lẽ gần đó có thứ cần để thiên hỏa thăng cấp sao? Hoặc là gần đó còn có nguyên liệu Vụ Liên Tâm hỏa niết bàn nào đó? Diệp Mặc nghĩ đến đây trong lòng lại có chút kích động, hắn thậm chí muốn chạy đến chỗ đó xem xem. May là hắn vẫn còn lý trí, hắn đánh nhau với Thực Tiên hoa chắc chắn cũng đã đánh thức Song Giác Hổ rồi, bây giờ mình lại qua đó, khác gì đi tìm cái chết.

Tầng thứ năm của Thất Luyện tháp này khác với những tầng trước, hắn căn bản không dám đánh nhau cùng Song Giác Hổ, cho dù thế lực của hắn và Song Giác Hổ tương đương nhau, đối với hắn mà nói cũng là yếu thế. Nơi này sát thủ vô danh cũng quá nhiều rồi, ai mà biết được dưới chân đột nhiên mọc lên một cây Thanh Đằng, rồi kéo hắn xuống mặt đất hay không?

Diệp Mặc nghĩ kỹ, lúc đó khi hắn phóng ra Thiên hỏa, xung quanh ngoài Thực Tiên hoa ra, thì cũng không còn thứ gì khác. Nếu như nhất định phải nói là có thứ gì đó, thì đó chính là…

Thất Luyện thạch?

Diệp Mặc trong lòng chấn động, hắn dường như chắc chắn đó chính là Thất Luyện thạch rồi. Vì khi hắn lấy được miếng Thất Luyện thạch đầu tiên, liền cảm thấy Thất Luyện thạch đó có một thuộc tính mồi lửa trong đó.

Nghĩ có thể là Thất Luyện thạch, Diệp Mặc lập tức cảm thấy hưng phấn, hắn cẩn thận bố trí một trận pháp ẩn nấp, tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc ngay lập tức phóng ra Vụ Liên Tâm hỏa, đồng thời lấy ra một Thất Luyện thạch năm màu.

Quả nhiên Thất Luyện Thạch vừa được lấy ra, Vụ Liên Tâm hỏa liền

hưng phấn. Diệp Mặc cẩn thận để Thất Luyện Thạch năm màu đó bên cạnh Vụ Liên Tâm hỏa, còn chưa đợi Diệp Mặc kịp phản ứng, Vụ Liên Tâm hỏa liền cuốn lấy Thất Luyện Thạch.

Vụ Liên Tâm hỏa cuốn lấy Thất Luyện Thạch năm màu, bắt đầu quay cuồng, nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt cũng tăng lên, đồng thời màu sắc của mồi lửa không ngừng biến đổi. Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ, nếu như mồi lửa này không phải là của hắn, đến hắn có phải cũng bị mồi lửa quay cuồng này biến thành hư vô hay không.

Đây là cái gì?

Diệp Mặc sững sờ trong chốc lát, lập tức kích động thậm chí trở nên hưng phấn. Hắn cũng đã nhìn ra rồi, đây là Vụ Liên Tâm hỏa đang niết bàn. Hắn vẫn chưa tìm được thứ thích hợp nhất cho Thiên hỏa niết bàn, không ngờ Thất Luyện Thạch này lại chính là thứ đó. Chỉ có Thất Luyện Thạch năm màu mới có thể khiến Vụ Liên Tâm hỏa niết bàn, vậy sáu màu, thậm chí là Thất Luyện Thạch bảy màu, vậy thì sẽ thế nào?

Mừng như điên, Diệp Mặc lại càng không thèm để ý đến thứ gì khác, không ngừng ném Thất Luyện Thạch năm màu trong tay mình vào trong thiên hỏa màu tím đang điên cuồng kia.

Diệp Mặc cũng không biết phải dùng bao nhiêu Thất Luyện Thạch năm màu thì Vụ Liên Tâm hỏa mới có thể niết bàn thành công, hắn sau khi ném tất cả Thất Luyện Thạch năm màu vào rồi, mới phát hiện ra Thất Luyện Thạch của mình cũng không phải là muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, lúc này hắn mới lo lắng, một kh niết bàn thất bại thì thế nào?

Mặc dù Vụ Liên Tâm hỏa cũng không giống với người, nhưng Chân Băng Du niết bàn thất bại Diệp Mặc cũng phải chăm cô mấy năm. Thiên hỏa này niết bàn có phải cũng giống như luyện thể niết bàn hay không, Diệp Mặc hoàn toàn cũng không biết.

Thấy mồi lửa quay cuồng, Diệp Mặc không tiếp tục ném Thất Luyện

Thạch vào trong đó nữa, trên thực tế hắn bây giờ chỉ có Thất Luyện Thạch dưới năm màu thôi. Nếu như niết bàn thất bại thật, hắn chỉ có thể dùng Thanh Như Hiểu Thiên. Hắn luyện đan, luyện khí còn có Thiên Hỏa Cửu Dương cũng không thể thiếu đi một thứ nào được.

Vì lúc trước khoáng thạch của Tần Niệm Mân, Thanh Như Hiểu Thiên của hắn cũng là màu tím rồi, nhưng là màu tím cực kỳ nhạt.

Thanh Như Hiểu Thiên Diệp Mặc cũng không định dùng nguyên liệu bình thường để niết bàn, mồi lửa này cũng không dễ mà có được, hơn nữa lại cực kỳ ít ỏi, thậm chí muốn mồi lửa chủ động nhận chủ mới được. Diệp Mặc quyết định nếu như không tìm thấy Tinh Không Viêm Tủy, hắn sẽ không niết bàn Thanh Như Hiểu Thiên.

Hoặc là không cần, nếu cần thì phải là thứ tốt nhất.

Một ngày sau, Vụ Liên Tâm hỏa dần bình ổn lại, cuối cùng lại lần nữa hóa thành một hoa lửa màu tím trôi nổi trong lòng bàn tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc khiếp sợ nhìn xung quanh mồi lửa này, một vòng ánh sáng màu tím nhạt quay xung quanh, rồi vòng thứ hai thì là màu vàng nhàn nhạt lúc có lúc không.

Vụ Liên Tâm hỏa chẳng những niết bàn thăng cấp thành công rồi, hơn nữa còn đạt được trình độ niết bàn cấp hai, thì niềm sung sướng mà Thất Luyện Thạch này mang đến cho Diệp Mặc quả thực quá lớn.

Cảm nhận được Vụ Liên Tâm hỏa còn mạnh hơn lúc trước mấy lần, Diệp Mặc lại càng không ngừng cảm thán, quá mạnh, quả thực quá mạnh.

Ngồi quan sát mồi lửa một lúc lâu, Diệp Mặc mới bỗng nhiên thu hồi Vụ Liên Tâm hỏa lại. Hắn rốt cục cũng hiểu Thất Luyện Thạch có tác dụng gì rồi, không ngờ là thứ tốt để thiên hỏa niết bàn, những mồi lửa còn lại đều có thể dùng Thất Luyện thạch để niết bàn. Hơn nữa Thất Luyện Thạch cũng không đơn giản để mồi lửa niết bàn, thậm chí còn có thể khiến mồi lửa sau

khi niết bàn rồi có thể tiếp tục thăng cấp, đồ chơi cường đại này, ai mà không thích chứ?

Khó trách đại hội của Nguyễn Nhạc Thiên cần thu thập Thất Luyện Thạch, thứ này nghịch thiên như vậy, Diệp Mặc làm gì còn tiếp tục đem thứ này tích lũy vào trong ngọc bài nữa?

Cho dù có nguy hiểm đi nữa, cũng không thể nào ngăn cản Diệp Mặc tiếp tục khao khát lấy được Thất Luyện Thạch. Hắn thậm chí cũng nghĩ đến thiên hỏa của mình cuối cùng thăng cấp đến Tử niết cấp ba, sau đó lại thăng cấp lên Tiên hỏa.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục lãng phí thời gian ở lại trong Thế giới trang vàng nữa, bây giờ mục đích chính của hắn không phải là Tiên linh thảo nữa, mà là Thất Luyện Thạch.

Mười mấy ngày tiếp theo, Diệp Mặc điên cuồng thu thập Thất Luyện Thạch trong tầng thứ năm của Thất Luyện Tháp. Có lúc, cho dù gặp Tiên yêu thú cấp năm còn chưa ngủ say, chỉ cần có Thất Luyện Thạch, Diệp Mặc cũng sẽ điên cuồng đến lấy trộm.

Trong mấy lần hắn bị thương, có mấy lần suýt nữa bị Tiên yêu thú cấp năm ăn thịt rồi, may là ngũ hành độn thuật và công pháp ẩn nấp cường đại của hắn hết lần này đến lần khác bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn.

Khi Diệp Mặc tìm được lối vào tầng thứ sáu, Thất Luyện Thạch năm màu trong Thế giới trang vàng của hắn cũng đã có ba mươi hai miếng rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1680

Một Trảo Đáng Sợ

Diệp Mặc rất cẩn thận, cho dù là lối vào của tầng thứ sáu, nhưng hắn cũng ẩn nấp vô cùng kĩ càng. Hắn cho rằng, có thể tiến vào tầng thứ năm của Thất Luyện Tháp không phải là Huyền Tiên thân thủ thật lợi hại, Huyền Tiên có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào tung hoành trong tầng thứ năm được.

Người có thể tiến vào tầng thứ năm chắc chắn là người có công pháp ẩn nấp cực kỳ nghịch thiên, chính là như hắn. Hắn có Tam Sinh quyết, công pháp ẩn nấp căn bản cũng không phải người bình thường có thể so sánh được. Cho nên Diệp Mặc cũng không tin tầng thứ năm ngoài hắn ra, còn có người khác có thể đến được nơi này.

Nhưng khi Diệp Mặc nhìn thấy một bóng người màu đen ở lối vào tầng thứ sáu, hắn mới biết mình đúng là ếch ngồi đáy giếng rồi.

Bóng người màu đen kia tuyệt đối là một Huyền Tiên dự thi, hơn nữa tốc độ hình như cũng nhanh hơn hắn chút. Diệp Mặc không nhúc nhích, hắn chỉ chằm chằm nhìn vào bóng người kia, muốn biết đó là ai.

Nhưng công pháp ẩn nấp của tên Huyền Tiên đó thật tốt, cho dù Diệp Mặc cũng chỉ nhìn thấy chút bóng dáng đó lúc có lúc không. Sau mười giây, một Thiết cước hùng cấp năm đi qua, cái bóng đó mới hiện ra.

Diệp Mặc còn tưởng rằng cái bóng này chắc chắn là người của Nguyễn Lạc Thiên hoặc của một Thiên vực tương đối lớn, nhưng sau khi hắn nhìn kỹ, mới biết, người này không ngờ là Huyền Tiên tới từ Tông Phiêu Thiên như hắn. Diệp Mặc chỉ biết tên của gã hình như là Mang Dũng, là người thông qua khiêu chiến mà lọt vào danh sách.

Hắn sở dĩ nhớ tên này, là vì tên này ra tay nhanh nhẹn gọn gàng, lúc đó hắn còn khen tên Huyền Tiên này. Nhưng không ngờ, hắn lại có thể một mình lọt vào tầng thứ năm, có thể thấy, tiểu đội của bọn họ ở lại Thất Luyện tháp hoặc chỉ có một mình y Càng khiến tâm trí của Diệp Mặc nhớ rõ hơn chính là, trên trán của Mang Dũng còn có một dấu đỏ.

Mang Dũng còn chưa nhìn thấy Diệp Mặc, gã đợi sau khi Thiết cước hùng qua rồi, lập tức đào hai gốc Nham Nguyên quả gần đó lên, cất vào trong nhẫn trữ vật của mình. Sau đó lại đổi một hướng khác đi, cũng không vào trong lối vào tầng thứ sáu.

Diệp Mặc cũng không gọi tên Mang Dũng kia, hắn có chuyện của mình, Thất Luyện Thạch có thể khiến thiên hỏa niết bàn, chắc chắn là màu càng nhiều càng tốt, bây giờ hắn muốn vào trong tầng thứ sáu để thu thập Thất Luyện thạch sáu màu, nên không có thời gian nói chuyện cùng người khác. Mang Dũng có thần bí đi nữa, cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Trên thực tế bản thân hắn cũng thần bí mà

…

Sau khi tiến vào tầng thứ sáu của Thất Luyện tháp, Diệp Mặc liền ẩn nấp ngay lập tức, hắn biết tầng thứ sáu của Thất Luyện tháp phần lớn đều là Tiên yêu thú cấp sáu. Tu vi của hắn bây giờ đối diện với Tiên yêu thú cấp sáu, ngoài tìm đến cái chết, thì cũng không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào.

Sự cẩn thận của Diệp Mặc cũng không phải không có ích, hắn vừa mới ẩn nấp, liền có mấy chục nghìn con Hấp Kim Nghĩ cấp năm đi qua, loại Hấp Kim Nghĩ cấp này, cho dù hắn toàn lực phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, trút sạch Tiên nguyên của mình cũng vô dụng.

Bọn Hấp Kim Nghĩ này sau khi đi qua, Diệp Mặc lúc này mới cảm nhận được Tiên linh khí nồng đậm của tầng thứ sáu của Thất Luyện tháp. Hắn chắc rằng nếu như lấy trận bàn thời gian ra tu luyện trong này, tuyệt đối cũng không kém gì so với trong Tiên tuyền, đáng tiếc, Diệp Mặc thứ nhất không có thời gian tu luyện, thứ hai là không dám tu luyện trong này.

Tiên linh thảo của tầng thứ sáu đẳng cấp càng cao, lại càng quý giá hơn. Diệp Mặc thậm chí tìm được một bụi mười mấy gốc Tam Diệp Già Lam, hắn không chút do dự lấy toàn bộ Tam Diệp Già Lam đó vào trong Thế giới trang vàng của mình. Lúc trước ở bên ngoài Thanh Mạt Tiên thành, hai Đại Chí Tiên vì một gốc Tam Diệp Già Lam mà đánh đập tàn nhẫn, bây giờ hắn lại lấy được mười mấy gốc một lúc.

Trừ chỗ đó ra, những Tiên linh thảo như Tu Lăng, Thất Tâm Cô hắn lại càng lấy được nhiều hơn. Tu Lăng mặc dùDiệp Mặc cũng không muốn đến tầng thứ bảy, hắn biết nếu như tầng thứ sáu hắn vẫn còn cơ hội, thì tầng thứ bảy hắn đến nửa phần cơ hội cũng không có.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, hắn không đến tầng thứ bảy, nhưng cũng không ở lại tầng thứ sáu được. Vì thời gian ba tháng cũng sắp hết rồi.

Sau khi suy nghĩ một lát, Diệp Mặc lại lấy ra ngọc bài truyền tống, nắm chặt miếng ngọc bài đó trong tay, tiến vào khe hở truyền tống của tầng thứ bảy. Hắn cũng đã tính hết rồi, một khi tầng thứ bảy có nguy hiểm gì đó, hắn sẽ lập tức bóp nát ngọc bài.

Diệp Mặc vừa mới đến tầng thứ bảy liền nhìn thấy ba miếng Thất Luyện Thạch, đây là Thất Luyện Thạch bảy màu. Vô cùng sung sướng, Diệp Mặc làm gì còn để ý đến thứ khác nữa. Trực tiếp xông đến chỗ có ba miếng Thất Luyện Thạch đó lấy sạch đi, đồng thời thần thức quét ra ngoài.

Cái đầu tiên đập vào mắt hắn chính là một quả màu tím, quả đó cũng không biết bao năm rồi, trong màu tím đó còn có từng tia đạo vận sáng rọi.

Trông thấy trái tím này, đồng thời Diệp Mặc trong lòng run lên, Bồng Việt Tiên quả?

Đây tuyệt đối chính là Bồng Việt tiên quả, Cực Kiếm môn của Chân Băng Du nghe nói chính là vì một quả Bồng Việt Tiên qủa mà bị diệt vong, Diệp Mặc không ngờ hắn vừa mới đến tầng thứ bảy của Thất Luyện Tháp, đã nhìn thấy một quả Bồng Việt Tiên quả.

Cho dù Diệp Mặc quen nhìn có nhiều thứ tốt, cũng kích động khó kìm chế được bản thân mình. Có Bồng Việt Tiên quả, đồng nghĩa với việc hắn chắc chắn có thể thăng cấp lên Tiên vương rồi, thứ này nhất định phải lấy được.

Diệp Mặc vừa định xông đến bên cạnh Bồng Việt Tiên quả, một uy áp kinh khủng truyền đến, sau đó là một tiếng gào thét, chỉ trong nháy mắt, trong cảm quan của Diệp Mặc liền có một cảm giác tuyệt vọng. Lúc này Diệp Mặc làm gì còn dám đến lấy Bồng Việt Tiên quả nữa, hắn không chút do dự bóp nát ngọc bài trong tay mình. Cho dù có là thứ quý giá đi nữa, có nguy hiểm đến tính mạng, hắn lúc này cũng không muốn nếm thử.

Ầm…

Diệp Mặc lập tức bị truyền tống ra ngoài, còn có thể nhìn thấy bóng dáng của mình bị một bàn tay cao mấy tầng mấy trượng đập vỡ, cảnh tượng đó khiến toàn thân Diệp Mặc lập tức ướt đẫm mồ hôi.

Hắn chắc rằng lúc đó nếu như đập phải người mình, thì hắn đến mảnh vụng cũng không còn nữa, thật đáng sợ, đây chính là sức mạnh của Tiên yêu thú cấp bảy sao?

Nếu như hắn không có dự cảm tuyệt vọng đó, hoặc là hắn không dự cảm được, không kịp thời bóp nát ngọc bài, hoặc trong lòng còn đang nghĩ may mắn muốn lấy được Bồng Việt Tiên quả kia, thì bây giờ hắn cũng thành tro bụi rồi. Tốc độ đó, uy thế đó, áp lực đáng sợ như vậy, hắn chắc rằng mình cho dù có lập tức tiến vào Thế giới trang vàng cũng không kịp.

Bồng Việt Tiên quả không lấy được, Diệp Mặc rất nuối tiếc, nhưng cũng không thất vọng, ít nhất hắn cũng lấy được ba miếng Thất Luyện Thạch bảy màu. Trước sau hắn tiến vào tầng thứ bảy cũng chỉ có vài giây, đã bị một bàn tay ép ra ngoài, còn suýt nữa mất mạng nữa.

Diệp Mặc mặc dù biết hắn cũng đã tiến vào tầng thứ bảy, nhưng cũng lại không có điểm, vì hắn đã bóp nát ngọc bài ra ngoài, điều này đồng nghĩa với

việc hắn xông vào tầng thứ bảy đã thất bại. Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, thất vọng lớn nhất không phải là thất vọng này, mà là thứ tốt của tầng thứ bảy kia. Đáng tiếc là, hắn cũng không lấy được, từ Bồng Việt Tiên quả có thể thấy rằng, chỉ cần hắn ở lại tầng thứ bảy một ngày, không, cho dù là nửa ngày, hắn cũng phát tài rồi.

…

Tầng thứ tư của Thất Luyện Tháp, một nữ tiên váy hoa xanh đang đứng trên một tảng đá màu xanh cực lớn, bốn tên Huyền Tiên khác thì lại đang vây xung quanh tảng đá xanh cực lớn đó, cứ như sao vây xung quanh mặt trăng vậy. Nữ tiên váy hoa xanh này chính là Huyên Lãnh tiên tử của Nguyễn Nhạc Thiên, nhân vật xếp thứ ba trên bản Thiên tiên, đối với vận dụng thần thông, trong Thiên tiên không người nào có thể địch nổi.

- Huyên tiên tử, chúng ta bây giờ không cần đi tìm Thất Luyện Thạch sao?

Một Huyền Tiên mặt chữ điền trong đội nhìn Huyên Lãnh tiên tử triệu tập bọn họ đến xung quanh tảng đá màu xanh đó, không đi tìm Thất Luyện Thạch nữa, nên mới hỏi câu này.

- Tô Kiêm, chúng ta chỉ cần làm theo sự giao phó của Huyên Lãnh tiên tử là được rồi, Huyên Lãnh tiên tử không thể nào tính sai được.

Một thành viên khác lập tức cản lời.

Huyên Lãnh tiên tử mỉm cười, dung mạo vốn dĩ đã xinh đẹp kia, bây giờ mỉm cười lại càng vô cùng phong tư, mặc dù cô cũng không động đậy, nhưng thần thái tiên vận đó khiến cho người ta cảm thấy cô đang bay múa.

- Còn nửa tuần hương nữa, thời gian thí luyện trong Thất Luyện tháp sắp hết rồi, đến lúc đó chúng ra sẽ tự động truyền tống ra ngoài quảng trường của Thất Luyện tháp. Lúc này tiếp tục tìm kiếm Thất Luyện thạch cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, vận khí của chúng ta cũng không tệ, tìm được

một lượng lớn Thất Luyện thạch bốn màu, nghĩ đến việc giành ngôi vị Top 3 chắc cũng không có vấn đề gì. Nếu như vận khí tương đối tốt, cho dù đứng đầu cũng không phải là không được.

Giọng nói của Huyên Lãnh tiên tử giống như âm thanh tiếng chuông ngân vậy, khiến những người xung quanh nghe thấy cũng say mê hàng loạt. Giọng nói này phối hợp với dung nhanh tuyệt sắc của Huyên Lãnh tiên tử, càng khiến cho người ta không thể kìm chế được.

Thấy những người xung quanh cũng không nói gì nữa, hình như cũng đang say mê phong thái của mình rồi, Huyên Lãnh tiên tử cũng chẳng thèm để ý nữa, cảnh tượng như này cô nhìn thấy nhiều rồi. Chỉ là trong lòng cô lại nghĩ, lần này cũng có thể dẫm Huân Nhiên tiên tử dưới chân rồi.

Trên bảng danh Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, cô và Huân Nhiên tiên tử vẫn ngang ngửa nhau, mặc dù cô xếp thứ ba, trên thực tế mọi người đều biết Huân Nhiên tiên tử đang xếp thứ tư cũng không kém cô bao nhiêu.

Diệp Mặc trong nháy mắt rơi xuống quảng trường của Thất Luyện tháp, từng đường độn quang lần lượt từ trong Thất Luyện tháp truyền tống ra. Diệp Mặc lập tức biết vận khí của hắn quá kém rồi, hắn vừa mới bóp nát ngọc bài, thì thời gian thí luyện cũng vừa hết. Nếu như Tiên yêu thú cấp bảy đó phát hiện ra hắn muộn hơn chút, hắn sau khi lấy được Bồng Việt Tiên quả rồi, thì quá hoàn mỹ rồi.

Bởi vì lúc đó, hắn bị truyền tống ra ngoài, mà không phải là mình bóp nát ngọc bài mà truyền tống ra. Nếu như hắn bị truyền tống ra ngoài ở tầng thứ bảy, vậy thì sẽ nhiều hơn 160 điểm. Nhưng đáng tiếc, bản thân bóp nát ngọc bài, nên 160 điểm này cũng thành bong bóng rồi.

Không còn 160 điểm này nữa, Diệp Mặc sốt ruột cầm lấy miếng ngọc bài đã vỡ vụn một tầng, hắn muốn biết mình bây giờ được bao nhiêu điểm. Truyền tống bên ngoài ngọc bài mặc dù bị bóp nát rồi, nhưng tầng ghi điểm bên trong thì vẫn còn trong tay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1681

Đội Trưởng Mạc Ảnh, Đội Viên Mạc Ảnh

356 điểm trên ngọc bài khiến Diệp Mặc sững sờ, hắn sững sờ là vì điểm số này không đúng. Nếu như hắn qua được tầng thứ bảy rồi, thì phải là 436 điểm, nếu như còn chưa qua thì phải là 276 điểm, sao lại xuất hiện 356 điểm được? Chẳng lẽ lại còn có kiểu mới qua một nửa sao?

Diệp Mặc lập tức gạt suy nghĩ này đi, nhớ đến mình bây giờ cần phải chú ý đến trận pháp màn hình trên quảng trường. Bấy luận là chuyện gì cũng không liên quan gì đến hắn, cái mà hắn cần nhìn chính là mình có tiến vào Top 10 được không.

Lại là chuyện gì nữa đây? Danh sách trên trận pháp màn hình cũng không còn nữa rồi.

- Vòng thứ nhất của trận đấu đã kết thúc, bây giờ chúng tôi xem xem những người đứng trong Top 10 rốt cục là từ Thiên vực nào đến, là tiểu đội thiên tài nào đạt được?

Cùng với âm thanh vừa dứt, mười mấy Tiên vương cũng đã lần nữa hạ xuống chủ đàn của quảng trường Thất Luyện tháp, người nói chính là Tiên vương Hách Dịch chủ trì cuộc đấu vòng thứ nhất lúc trước.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, màn hình danh sách lúc trước có ở đây chính là thu hút sự chú ý của mọi người về quá trình thi đấu, cuối cùng thì che màn hình thi đấu đi, là vì thu hút sự chú ý của thí sinh đối với thứ tự của mình, nếu không mọi người đều biết mình đứng thứ bao nhiêu rồi, quảng trường ầm ầm lên, người khác vừa nhìn liền biết, cũng không có ai chú ý đến lời nói của Tiên vương.

Quả nhiên Tiên vương Hách Dịch vừa mới nói xong, trên quảng trường dần yên tĩnh trở lại, đều chú ý đến màn hình không có hiển thị gì, hoặc là chú ý xem câu nói tiếp theo của Tiên vương hách dịch là gì. Top 10 của vòng thi thứ nhất đều có tên vào Vấn Đạo các, ai mà lại không quan tâm cơ chứ?

Đúng là sáng suốt, có tác dụng lớn khiến cho mọi người trên quảng trường yên tĩnh lại.

Tiên vương Hách Dịch cũng không nói câu nào, cũng nhìn lên trên màn hình trước mặt, chỉ một lát sau, phía dưới cuối màn hình hiển thị một hàng chữ lớn, "Đội mười một với 239 điểm đứng thứ mười, thuộc Nguyễn Nhạc Thiên vực, đội trưởng Phó Lăng Thiên, đội viên Lý Long, Cám Thanh, Hoa Luân Nguyệt…

Đội xếp thứ mười vừa mới xuất hiện, trên quảng trường Thất Luyện tháp liền nháo nhác, 239 điểm đã xếp Top 10 rồi, những đội ít điểm hơn 239 cho dù một chút thôi cũng biết bọn họ bị loại rồi, còn có những đội cao hơn 239 điểm một chút thôi lập tức biết mình lên cấp rồi, chỉ là không biết rốt cục là mình xếp thứ bao nhiêu mà thôi.

Diệp Mặc ngược lại lại thở phào, cho dù hắn không thêm được một điểm nào ở tầng thứ bảy, hắn cũng đứng trong Top 10 rồi, điều này đối với hắn mà nói cũng đã đạt được rồi. Bây giờ hắn có 356 điểm, xem ra rất có khả năng lên Top 3 rồi. Đối với hắn mà nói chỉ cần lên Top 10 thôi cũng tốt rồi, cụ thể xếp thứ bao nhiêu hắn quả thực cũng không để ý. Chỉ cần không phải là thứ nhất là được, thứ nhất thì quá thu hút sự chú ý của người khác rồi.

- Đội Phó Lăng Thiên Thiên Kiếm Thiên cũng chỉ đứng thứ mười, xem ra cấp độ của những Huyền Tiên mà những Thiên vực chọn ra thi đấu cũng rất cao đấy.

Lập tức đã có người bàn tán.

- Vốn dĩ mỗi lần Nguyễn Nhạc Thiên đều sẽ đứng thứ năm đến thứ sáu trong Top 10, lần này không biết là đứng thứ bao nhiêu đây.

- Phó Lăng Thiên trong bảng danh sách Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên cũng chỉ đứng thứ bảy mà thôi, đội mà gã dẫn đi đứng trong top 10, xem chừng lần này Nguyễn Lạc Thiên đứng thứ năm thứ sáu cũng không có gì là lạ.

- Cái đó cũng chưa chắc, tìm Thất Luyện Thạch cũng cần phải gặp may mới được, không hoàn toàn dựa vào thực lực. Nếu như vận khí của anh không tốt, anh không tìm được Thất Luyện Thạch, cho dù thực lực của anh có mạnh đi nữa cũng vô ích…

Diệp Mặc ngược lại lại rất đồng ý với quan điểm này, thực lực trong Thất Luyện tháp đương nhiên là quan trọng nhất, vì không có thực lực, căn bản cũng không đi được bao xa, nhưng vận khí cũng rất quan trọng. Thực lực của anh có mạnh đi nữa, không tìm được Thất Luyện Thạch cũng là uổng công. Huống chi, tìm Thất Luyện Thạch trong Thất Luyện Tháp, càng về sau thì lại càng gian khó. Người đi tìm đã nhiều rồi, hỗ trợ lẫn nhau và đánh nhau. Dù sao đội nào có thể tiến vào tầng cao hơn cũng không phải nhiều, không phải đội nào cũng nghịch thiên như Diệp Mặc.

Giọng nói sau đó của Tiên vương Hách Dịch lại an tĩnh hơn một chút, lúc này mới cao giọng lặp lại lần nữa:

- Đội thứ mười một với 239 điểm đứng thứ mười, thuộc Nguyễn Nhạc Thiên vực…

Trong giọng nói của ông, cũng đã không còn cao hứng như lúc trước nữa, rõ ràng cho rằng điểm số của đội Phó Lăng Thiên dẫn đội là thấp.

Trên màn hình lớn cũng đã hiện ra thành tích đứng thứ chín rồi:

- Đội số sáu mươi ba với 244 điểm đứng thứ chín, thuộc Giang Do Thiên vực, đội trưởng Vũ Uyển Linh, đội viên Tạ Vũ Đồng, Công Tôn Dã…

- Đội số sáu với 257 điểm đứng thứ tám, thuộc Giang Do Thiên vực, đội trưởng Mộ Sát…

Tiên vương Hách Dịch liên tiếp đọc ra hai tên của Giang Do Thiên vực, ngữ khí cũng có chút bất đắc dĩ rồi, còn trên quảng trường thì lại càng trở nên náo nhiệt. Thậm chí một số Tiên vương trên chủ đàn cũng có chút bàn tán rồi, rất nhiều Tiên vương đều chủ động chúc mừng Tiên vương của Giang Do Thiên vực, trong đại hội Vấn Đạo lần trước, ngoại trừ Nguyễn Nhạc Thiên vực, có rất ít thiên vực ngay vòng đầu tiên đã có hai tên, còn Giang Do Thiên vực không ngờ lại làm được rồi.

Ba vị Tiên vương của Giang Do Thiên vực miệng cười không ngớt, mặc dù bọn họ chỉ xếp thứ tám và thứ chín, nhưng đây là hai tên của Vấn Đạo các, điều này có nghĩa tương lai Giang Do Thiên vực rất có khả năng sẽ lại có hai Tiên vương nữa.

Tiên vương Hách Dịch mặc dù cũng rất tiếc, nhưng cũng chủ động chúc mừng Tiên vương của Giang Do Thiên.

- Đội số 19 với 262 điểm đứng thứ bảy, thuộc Hiếu Mang Thiên vực, đội trưởng Liêu Lăng Huyền…

- Đội số 98 với 271 điểm đứng thứ sáu, thuộc Ông Trọng Thiên vực, đội trưởng Thiết Tông Phi…

Giang Do Thiên vực, Hiếu Mang Thiên vực, Trọng Thiên vực đạt được Top 10 ai ai cũng hứng khởi nhận lời chúc, còn danh sách còn sót lại thì càng lúc càng ít, những thiên vực còn chưa có tên cũng có chút sốt ruột rồi. Ba thiên vực duy nhất không sốt ruột lúc này là Tông Phiêu Thiên, Đoan Tĩnh thiên và Cực Dao Thiên, ba thiên vực này lúc trước tham gia đại hội Vấn Đạo nhiều lần rồi, nhưng số lần vào được danh sách cũng cực ít, lần này ngược lại cũng không sốt ruột chút nào.

Hoặc là nói khi xuất hiện danh sách đứng thứ mười và thứ chín, bọn họ còn có chút hi vọng, nhưng từ thứ nhất đến thứ năm thì căn bản cũng không cần hi vọng gì cả. Đứng thứ nhất đến thứ năm, trước giờ trên cơ bản đều bị những thiên vực khác như Nguyễn Nhạc Thiên, Hoàng Già Thiên, Khổng Thăng Thiên ôm đồm rồi, những thiên vực khác cũng không cần nghĩ đến.

- Đội số 66 với 284 điểm đứng thứ năm, thuộc Nguyễn Nhạc Thiên vực, đội trưởng Nhan Huyên Lãnh…

- Đội số bốn mươi lăm với 287 điểm đứng thứ tư, thuộc Khổng Thăng Thiên vực, đội trưởng Lãnh Thanh Sam…

Tiên vương Hách Dịch sắc mặt càng lúc càng khó coi, đến bây giờ Nguyễn Nhạc Thiên không ngờ chỉ có hai đội qua, thường ngày lúc này ít nhất cũng có ba đến bốn tên của Nguyễn Nhạc Thiên rồi.

Sắc mặt khó coi của Tiên vương Hách Dịch, sắc mặt của Huyên Lãnh tiên tử lại càng khó coi hơn, cô cho rằng đội của mình ít nhất cũng đứng Top 3, trên thực tế cô còn một câu chưa nói ra, cô nghi ngờ đội của mình rất có thể đứng thứ nhất. Không ngờ đến 284 điểm chỉ có thể đứng được thứ năm, điều này khiến cô có chút khó hiểu, thậm chí còn cảm thấy có chút mất mặt.

- Đội số tám mươi lăm với 289 điểm đứng thứ ba, thuộc Hoàng Già Thiên vực, đội trưởng Tần Vô Nhận…

Đội đứng thứ ba cũng đọc ra rồi, mấy vị Tiên vương của Hoàng Già Thiên vực cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, may là Tần Vô Nhận không để cho bọn họ thất vọng, dẫn đội tiến vào Top 3. Nếu như vòng thứ nhất của đại hội này không có Hoàng Già Thiên vực, thì mấy Tiên vương của Hoàng Già Thiên vực bọn họ quá mất mặt rồi. Lúc trước khi bọn họ chúc mừng Giang Do Thiên, mọi người nói Hoàng Già Thiên vực chắc chắn đứng Top 3, bọn họ cũng không phủ định, một khi không đứng Top 3, thì chắc chắn là vô cùng ngượng ngùng xấu hổ rồi.

Một gã mặt nhọn như dao trên quảng trường, Huyền Tiên áo xanh khuôn mặt lạnh như băng nhìn thấy đội đứng thứ ba điểm số chỉ nhích hơn đội gã hai điểm, lập tức hừ lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra một đường lệ quang, quét Tần Vô Nhận của Hoàng Già Thiên vực.

- Đội số 32 với 297 điểm đứng thứ hai, thuộc Nguyễn Nhạc Thiên vực, đội trưởng Quan Phi Kiếm…

Tiên vương Hách Dịch sau khi đọc tên Quan Phi Kiếm trên màn hình, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. May là có ba đội của Nguyễn Nhạc Thiên rồi, đứng thứ nhất nếu như không có gì thay đổi thì chắc chắn cũng là đội của Nguyễn Nhạc Thiên rồi. Nếu như vậy thì Nguyễn Nhạc Thiên có được bốn tên, mặc dù thiếu đi một đến hai so với tưởng tượng của ông, nói tóm lại cũng không tính là quá kém.

Diệp Mặc vuốt vuốt mũi, nếu như hắn biết 357 điểm đứng thứ nhất vượt xa thứ hai, khi ở tầng thứ năm, thì số Thất Luyện Thạch đó hắn chắc chắn sẽ không cho vào trong ngọc bài, thậm chí Thất Luyện Thạch cướp được từ tay Huyết Y Tiên kia cũng sẽ không ném vào trong đó.

Hắn chỉ nghĩ đạt được Top 10 mà thôi, không ngờ vừa không cẩn thận một chút lại đứng thứ nhất rồi. Cái này quả thực có khôi hài một chút, những tiểu đội đó đều nằm ngủ trong đó hay sao? Còn có cả Manh Dũng trán có một chấm đỏ kia nữa, gã đến được tầng thứ năm, Diệp Mặc không biết gã có tiến vào tầng thứ sáu hay không, nhưng chắc chắn Thất Luyện Thạch mà gã lấy được cũng sẽ không giao ra.

Trên thực tế, thủ đoạn chủ yếu để lấy điểm trong Thất Luyện Tháp cũng là Thất Luyện Thạch, nhưng Thất Luyện Thạch thì có hạn, nếu như muốn vượt xa người khác, chỉ qua tầng cao hơn. Tầng càng cao thì điểm số đạt được lại càng đáng sợ hơn. Đến tầng thứ năm phải qua được tầng thứ tư, tầng thứ sáu có tám mươi điểm. Diệp Mặc cho dù không thêm điểm số trong tầng thứ bảy, thì 120 điểm phải dùng Thất Luyện thạch ba màu để bù vào cũng không phải chuyện đơn giản. Thất Luyện Thạch càng về sau thì lại càng khó kiếm, cho nên Diệp Mặc khi qua tầng thứ sáu, đồng nghĩa với việc hắn cũng đã chắc chắn vào được Top 10 rồi.

Cái mà Diệp Mặc đau đầu chính là mình lại đứng thứ nhất, nếu nói trên quảng trường này còn ai không muốn lấy được vị trí thứ nhất, thì chắc chắn là hắn, nhưng hắn lại đứng thứ nhất.

Tử Vũ tiên tử và mấy người Từ Ki cũng nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, bọn họ đương nhiên sẽ không cho rằng người đứng đầu là Diệp Mặc, bọn họ cho

rằng lần này Diệp Mặc chắc có thể lọt vào Top 10, không ngờ tên của Diệp Mặc đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Sớm biết như vậy, lúc trước bọn họ cũng thương lượng với Diệp Mặc một chút, bảo Diệp Mặc bán Thất Luyện Thạch mà hắn lấy được cho bọn họ. Vậy thì tổng điểm của bọn họ cũng hơn 240 điểm rồi, có thể lọt vào Top 10.

Huyên Lãnh tiên tử cũng nhíu mày, Huân Nhiên tiên tử đến bây giờ vẫn chưa được xướng tên? Điều này sao có thể, người đứng thứ nhất chắc phải là hơn ba trăm điểm chứ.

Một Huyền Tiên áo trắng đứng giữa quảng trường sau khi nhìn thấy tên đứng thứ hai xuất hiện, toàn thân dâng lên từng đường sát cơ sắc bén.

Nhưng Huyền Tiên xung quanh nhao nhao tránh ra, tất cả mọi ngời đều biết người này, là người đứng đầu trong bảng danh sách Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, người đứng thứ hai của vòng đầu lần đại hội Vấn Đạo này, Bạch Y Tiên Quan Phi Kiếm. Ngay cả Huyết Y Tiên gặp Quan Phi Kiếm, cũng chỉ có thể cúi đầu tránh đường, bây giờ Quan Phi Kiếm lộ sát cơ ra, rõ ràng là vì tên thứ nhất không phải đội của gã.

Khi tất cả mọi người chú ý lên màn hình lớn, tên thứ nhất cuối cùng cũng hiện ra.

- Đội số 79 với 356 điểm đứng thứ nhất, thuộc Tông Phiêu Thiên vực, đội trưởng Mạc Ảnh, đội viên Mạc Ảnh.

Tiên vương Hách Dịch lần này không ngờ lại quên tiếp tục lặp lại lần nữa, chỉ chằm chằm nhìn vào đội đứng thứ nhất này, hoàn toàn không dám tin, cái này làm sao có thể?

Lao xao Quảng trường yên tĩnh trong chốc lát lại lập tức ầm ầm lên, đứng đầu không ngờ là đội đó, còn là tên Mạc Ảnh có tu vi thấp nhất nữa? Tên Mạc Ảnh này rốt cục là người như nào? Lấy được ngôi vị thứ nhất thì không nói, không ngờ lại cao hơn đội đứng thứ hai 50-60 điểm, điều này quả

thực quá biến thái.

- Ai là Mạc Ảnh?

- Mạc Ảnh là ai?

- Thiên vực nào vậy? Tông Phiêu Thiên? Cái này…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1682

Nhân Vật Chính

Thực ra sau khi những người nghe ngóng Mạc Ảnh hỏi xong rồi, liền biết tên Mạc Ảnh này bọn họ cũng biết. Chính là người mà không ai muốn cho vào đội mình, cuối cùng đành phải một mình một đội tiến vào trong Thất Luyện Tháp.

Đội đứng đầu là của Tông Phiêu Thiên? Đừng nói mấy vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên đều sững người, cho dù những Tiên vương khác cũng sững người. Cái này có sai không đấy? Tông Phiêu Thiên làm sao có thể đứng đầu được, còn là Mạc Ảnh một mình một đội nữa?

Một lát sau, dường như tất cả mọi người đều hướng ánh mắt chằm chằm nhìn Diệp Mặc, ngay cả mấy chục vị Tiên vương cũng chằm chằm nhìn về phía Diệp Mặc. Mọi người đều hiểu ra, bảng danh sách này không thể nào sai được, đó chính là nói Tông Phiêu Thiên quả thực đứng thứ nhất rồi.

Một gã Huyền Tiên trung kỳ, một mình trong Thất Luyện Tháp không ngờ lại lấy được hơn ba trăm điểm, rồi đứng thứ nhất, điều này quả thực khiến cho người khác khó có thể tin được.

- Chúc mừng Khải Phong Tiên vương…

- Chúc mừng Trung Châu Tiên vương…

…

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên vẫn đang còn sững sờ, thì mọi người cũng đã đến chúc mừng rồi, đứng thứ nhất đấy, đó cũng chính là có một Tiên vương tiến vào trong Vấn Đạo các rồi. Những người đang ngồi đều

là Tiên vương, ai mà lại không hâm mộ chứ?

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên vẫn có chút choáng váng, Trung Châu Tiên vương ngây người nói:

- Cái này, cái này sao có thể…

Khải Phong Tiên vương cũng đã tỉnh lại, gã cười ha hả, không ngừng ôm quyền cám ơn. Trong lòng gã cũng vô cùng chấn động, gã không hiểu tại sao tiểu đội chỉ có một mình Diệp Mặc lại có thể đoạt được ngôi vị thứ nhất, tên này rốt cục là từ đâu đến? Lai lịch thế nào? Trước kia tại sao lại phải giả khúm na khúm núm? Gã tuyệt đối không tin lại có một Huyền Tiên lợi hại như này trước kia lại có biểu hiện kém như vậy, khả năng duy nhất là giả bộ.

- Ha ha, Tông Phiêu Thiên đúng là im ỉm đá chết voi, cách này đúng là không tệ, cố ý dùng một đội một người, kết quả lại lấy được điểm cao nhất. Xem ra lần sau chúng ta cũng phải dùng cách này thôi, ha ha…

Một âm thanh chua chát vang lên, đám người đều hiểu ý tứ của vị Tiên vương này, đó chính là người của Tông Phiêu Thiên đều có liên hệ qua truyền tin châu. Thất Luyện Thạch mà những đội khác lấy được cố ý tặng cho đội có tên Diệp Mặc này. Cho nên Diệp Mặc lấy được một lượng lớn Thất Luyện Thạch, điểm số mới cao như vậy. Kết quả những đội khác đều thua hết, còn Diệp Mặc một mình đơn độc này thì lại thành công rồi. Tên Diệp Mặc này không cần phải nói, trong Tông Phiêu Thiên cũng có một hậu đài cực kỳ lớn.

- Mạc Cử Tiên vương, nếu như anh làm như vậy thật, vậy thì lần sau Ông Trọng Thiên anh đến một danh ngạch cũng không có đâu.

Lập tức có Tiên vương cười khẩy nói.

- Người khác có thể làm được, tại sao tôi lại không thể?

Mạc Cử Tiên vương tính tình có chút nóng nảy, mặc dù gã thăng cấp lên Tiên vương không lâu, nhưng cũng là lần đầu tiên dẫn đội đến tham gia thi

dấu, nhưng chuyện này liền khiến gã có chút khó chịu. Cộng thêm khóe miệng của những Tiên vương xung quanh đều lộ vẻ cười khẩy, rõ ràng là khinh thường câu nói của gã, lại càng khiến gã càng khó chịu.

Một Tiên vương của Ông Trọng thiên ngồi cạnh gã vội kéo gã nói:

- Sau khi đội rút bài phân tổ, các đội của các Thiên vực lớn đều sẽ bị trận pháp ghi chép lại. Trong Thất Luyện Tháp, người đầu tiên lấy được Thất Luyện Thạch, viên Thất Luyện Thạch đó thuộc về đội của anh ta đang có mặt. Cùng Thiên Vực khác đội khi lấy được Thất Luyện Thạch để cùng một chỗ thì không có điểm tích lũy, chỉ là lãng phí thôi.

Mạc Cử Tiên vương lập tức hiểu ra, chỉ có đội khác nhau của Thiên vực khác nhau lấy được Thất Luyện Thạch, hoặc là cùng một tiểu đội của cùng một Thiên vực lấy được Thất Luyện Thạch, thì Thất Luyện Thạch đó mới được cộng điểm, điều này rõ ràng không thể nào ăn gian được. Mạc Cử Tiên vương mặt ửng đỏ, vô cùng xấu hổ. Lần đầu tiên gã tham gia đại hội Vấn Đạo này, quả thực cũng không biết quy định này.

Lúc trước gã còn mỉa mai Mạc Ảnh ăn gian, hóa ra căn bản cũng không phải là ăn gian, bị vỗ mặt trước phần lớn Tiên vương, điều này khiến gã vô cùng xấu hổ, thậm chí đến tên Mạc Ảnh kia cũng nhìn không thuận mắt.

Khải Phong Tiên vương không thèm để ý đến câu châm chọc của Mạc Cử Tiên vương, ông biết tên Mạc Cử Tiên vương này vừa mới thăng cấp Tiên Vương, rất nhiều thứ còn chưa biết, thậm chí còn không hiểu nhiều bằng những Huyền Tiên dự thi kia.

Sau khi ông hoài nghi Diệp Mặc, lập tức lại vui sướng, Tông Phiêu Thiên có một đội lấy được ngôi vị đầu bảng, điều này chẳng phải đồng nghĩa với việc sẽ có thêm một Vị Tiên và một Đại Tiên tiến vào trong Vấn Đạo các sao? Còn về tên Mạc Ảnh kia có chút nghi ngờ cũng có liên quan gì?

Lúc này Hòa Hoàn Tiên vương và Trung Châu Tiên vương cũng tỉnh ngộ lại, chuyện này là thật, Tông Phiêu Thiên có được một suất tiến vào Vấn

Đạo các, ba người đối mặt nhìn nhau, quả thực không thể nào kìm chế được sự kích động trong lòng.

Hòa Hoàn Tiên vương sớm đã quên chuyện lúc trước cô còn đang hối hận dẫn Diệp Mặc đến, bây giờ cũng miệng cười tươi như hoa.

- Chúc mừng Tông Phiêu Thiên vực, đúng là không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì phải nổi tiếng. Chẳng những có thể tiến vào Top 10, còn lại đứng đầu nữa.

Tiên vương Hách Dịch lúc này cũng bình tĩnh trở lại, thần trí của ông quét đến Diệp Mặc một chút rồi nói.

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên vực vội nói lời cám ơn người chúc mừng, thậm chí ước gì lập tức có thể kéo Diệp Mặc sang một bên, hỏi thăm cặn kẽ một lần.

Thần thức của Tiên vương Hách Dịch quét đến, đồng thời Diệp Mặc cảm thấy thân mình ớn lạnh. Thời gian của luồng thần thức đó rất ngắn đã di chuyển đi rồi, khiến trong lòng hắn cũng thả lỏng hơn một chút.

Hắn ẩn nấp tu vi của mình ở Huyền Tiên trung kỳ, cũng có thăm dò một chút Tiên vương có nhìn ra hay không. Nếu như Tiên vương có thể nhìn ra tu vi thực sự của hắn, thì đồng nghĩa với việc một khi Tiên vương ép thức hải của hắn, hắn rất có khả năng lộ ra Thế giới trang vàng. Nếu như Tiên vương không nhìn ra tu vi mà hắn ẩn nấp, thì có nghĩa hắn vẫn còn rất an toàn.

Từ lúc vừa nãy tên Tiên vương kia đảo qua thần thức, Diệp Mặc liền biết mình bây giờ vẫn tương đối an toàn.

Lấy được hạng nhất, cũng coi như là cống hiến một chút cho Tông Phiêu Thiên. Dù sao Thanh Lôi Tiên Tuyền cũng bị hắn lấy đi một lượng lớn, cũng nhờ Tông Phiêu Thiên mà phát tài. Đừng nói bây giờ hắn chắc chắn có thể tiến vào trong Vấn Đạo các, cho dù không vào được trong Vấn Đạo các, hắn cũng kiếm được bộn rồi.

Hắn lấy được nhiều Tiên linh thảo trong Thất Luyện tháp như vậy, còn có rất nhiều Thất Luyện thạch nữa, ngay cả chuyện Vụ Liên Tâm hỏa được thăng cấp lên Tiên hỏa, cũng không phải là không thể nào.

Còn vòng thứ hai thì hắn cũng không cần dốc sức nữa, có một suất rồi, lại dốc hết sức thì cũng không cần nữa. Bây giờ hắn là một đội có một người, một mình lấy được hạng nhất, một mình có ba suất rồi, hắn cũng không tin danh sách Thiên Tiên này lại bị người khác lấy đi.

…

Huyền Tiên đến tham dự của Tông Phiêu Thiên cũng không dám tin nhìn Diệp Mặc, những người của những thiên vực khác đều không quen biết Diệp Mặc thì không nói, nhưng bọn họ thì lại rất quen người này. Đến việc hỏi Tiên vương cũng mất mặt chết đi được rồi, sau khi bị cười nhạo, còn co vòi, thậm chí trên Tiên thuyền nào giờ cũng không dám ra ngoài. Một người như này có thể lấy được hạng nhất của toàn đội thi đấu, quả thực khiến người ta khó có thể tin được.

Chỉ có vài người không nghi ngờ Diệp Mặc là mấy người Từ Ki và Tử Vũ tiên tử, bọn họ tận mắt chứng kiến sự nghịch thiên của Diệp Mặc. đến Huyết Y Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên trước mặt Diệp Mặc, cũng không dám dài dòng, thậm chí còn giao ra Thất Luyện thạch, một người mạnh như này lấy được hạng nhất cũng không phải là không có khả năng. Bọn họ lúc trước từng nghĩ Diệp Mặc có khả năng thẳng tiến lên Top 10, chỉ có điều không thể nào lên được hạng nhất mà thôi, lúc này bọn họ cũng rất muốn hỏi tên Mạc Ảnh này rốt cục lên được tầng thứ mấy.

Chẳng những là mấy người Từ Ki, ngay cả tất cả Tiên vương cũng rất muốn biết Diệp Mặc rốt cục tiến được vào đến tầng thứ mấy. Có lấy được Thất Luyện thạch sáu màu hay không, phải biết rằng, Thất Luyện thạch sáu màu là thứ có giá trị liên thành đấy.

Mỗi lần sau khi Thất Luyện tháp mở, thứ quý giá nhất chính là Thất Luyện thạch, nhưng bình thường, Thất Luyện thạch trong Thất Luyện tháp

tuồn ra ngoài cao nhất cũng chỉ là năm màu, đến sáu màu cũng rất ít gặp, nói cách khác căn bản cũng không nhìn thấy sáu màu Thất Luyện thạch năm màu sáu màu nhất định phải đến tầng thứ năm thứ sáu của Thất Luyện tháp, những tầng này khác với tầng thứ tư, Thất Luyện thạch bốn màu ở tầng thứ ba cũng thỉnh thoảng có thể gặp được, nhưng trong tầng thứ tư thì tuyệt đối không thể tìm được Thất Luyện thạch năm màu, đồng thời ở tầng thứ năm cũng không tìm được Thất Luyện thạch sáu màu - Âu Dương sư huynh, vận khí của tên này cũng quá tốt rồi, một mình không ngờ có thể lấy được hạng nhất, có phải là ở tầng thứ nhất đã tìm được mấy trăm viên Thất Luyện thạch đơn sắc rồi hay không?

Một gã Huyền Tiên đầu trùm khăn màu đen đang cau mày nhìn Diệp Mặc, một gã Huyền Tiên tóc dài đứng bên cạnh gã chua chát nói một câu.

Nói xong, dường như vẫn chưa thỏa mãn, còn nói thêm một câu:

- Đúng là mèo mù vớ cá rán, người như này Âu Dương sư huynh và Tử Vũ tiên tử chỉ cần một chưởng là có thể xử lý xong rồi, hết lần này đến lần khác vận khí lại nghịch thiên đến vậy.

- Anh câm miệng cho tôi, tu vi Mạc Ảnh đại ca còn cao hơn Tử Vũ tôi nhiều, đừng đề cao tôi lên quá.

Tử Vũ tiên tử nghe đến đây, cũng không kìm chế nổi quát lớn một tiếng.

Âu Dương Nghi ngây người liếc nhìn Tử Vũ tiên tử, lúc này mới nghi ngờ hỏi:

- Tử Vũ tiên tử, Uông Phổ mặc dù bộp chộp, nhưng cũng là một người thẳng tính…

Ý tứ của Âu Dương Nghi cũng rất rõ ràng, đó chính là tên Mạc Ảnh kia quả thực không bằng bọn họ. Tử Vũ tiên tử châm chọc liếc nhìn Âu Dương Nghi một cái, lạnh nhạt nói:

- Âu Dương sư huynh có thể so sánh với Mạc đại ca, Tử Vũ tiên tử tôi

cũng cảm thấy xấu hổ

Nói xong Tử Vũ tiên tử quay người bỏ đi, Từ Ki và mấy người còn lại vốn dĩ đang đứng cùng Âu Dương Nghi, sau khi nghe thấy lời này, Từ Ki và hai Huyền Tiên còn lại cũng nhíu nhíu mày, đứng cách xa thêm một chút. Mặc dù bọn họ không nói lời gì, nhưng ý đó cũng giống như Tử Vũ tiên tử. Âu Dương Nghi cùng đẳng cấp với Mạc Ảnh, chỉ là bọn họ không biết xấu hổ mà thôi.

Trử Tương Tử lại nhìn ra vấn đề, gã vội vàng bước đến trước mặt Từ Kinhỏ giọng thỉnh giáo.

…

Mấy người Tiên vương Hách Dịch sau khi thấy danh sách trên màn hình cũng đã hiện ra hết, lại lần nữa cao giọng nói tiếp:

- Vòng thứ nhất của đại hội Vấn Đạo các mọi người cũng biểu hiện rất xuất sắc, Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên một mình một đội, thành tích tổng điểm 356 điểm lấy được hạng nhất, càng lợi hại hơn so với những tiểu đội khác, trở thành điểm sáng của đại hội vòng này…

Diệp Mặc trong lòng rùng mình, mình cũng không đắc tội với tên Tiên vương Hách Dịch này, thậm chí đến quen cũng không quen, tên này tại sao lại trút thù hận vào mình? Những người đến đây tham gia Vấn Đạo các đại hội đều là tinh anh trong những tinh anh, mỗi người đều vô cùng ngạo khí. Diệp Mặc mặc dù không sợ người khác, nhưng hắn cũng không có tâm trạng đi tranh giành trêu trọc người khác.

Trên thực tế tên Tiên vương Hách Dịch này cho dù có tán thưởng hắn, cũng chỉ cần nói qua tên của hắn là được rồi. Câu nói so sánh mình lợi hại hơn những đội có nhiều người khác hoàn toàn cũng không cần nhắc đến, cái này căn bản cũng không phù hợp với phong độ của một Tiên vương. Diệp Mặc tuyệt đối không tin Tiên vương Hách Dịch này lại khen hắn như vậy, không kìm chế được mà dùng nhiều lời hay để tán thưởng hắn như thế.

Quả nhiên lời này của Tiên vương Hách Dịch vừa nói ra, một số thần thức không thiện cảm lắm trên quảng trường cùng hướng về phía Diệp Mặc. Thậm chí còn có mấy đường thần thức còn có sát cơ sắc bén, rõ ràng đã coi Diệp Mặc là một đối thủ đáng ghờm.

Lão già này, Diệp Mặc cũng không phải là một người dễ chơi, dễ bị tên Tiên vương Hách Dịch này ám toán, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu. Trên thực tế chẳng những Diệp Mặc nghe ra, một số Tiên vương khác cũng nghe ra lời nói của Tiên vương Hách Dịch này không thực sự là tán thưởng hậu bối, mà là vì gây thêm thù hận với Mạc Ảnh kia. Không cần phải nói, đây là vì trận đấu sau mà Tiên vương Hách Dịch này cố ý nói như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1683

Tiên Vương Nghi Vấn

Anh chính là Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên? Quan Phi Kiếm tôi nhớ anh rồi, tôi tin sau này chúng ta còn gặp lại nhau đấy. Không ngờ chỉ là Tông Phiêu Thiên, còn có người như anh.

Một Huyền Tiên viên mãn mặc đồ trắng bước đến trước mặt Diệp Mặc, ngữ khí lạnh lùng, thần thái ngạo nghễ nhìn Diệp Mặc nói. Sát khí trên người cũng cùng lời nói mà tăng cao, một số Huyền Tiên có tu vi thấp lập tức tránh ra, nếu không đều có chút không thoải mái.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn biết rõ Tiên vương Hách Dịch gây thêm thù oán cho hắn, nhưng hắn cũng không sợ, chỉ có điều tên Quan Phi Kiếm này là có ý gì? Mình chẳng lẽ lại đắc tội với người này?

Hắn đương nhiên không biết mình đã lấy đi ngôi vị hạng nhất của Quan Phi Kiếm, Quan Phi Kiếm thua đương nhiên trong lòng không thoải mái. Gã cho rằng mình sở dĩ thua trận, không phải gã không so được với Diệp Mặc, mà là gã không nên hợp đội, nếu như gã không có đội, một mình gã còn lấy được điểm cao hơn.

- Tôi cũng là người của Tông Phiêu Thiên, Tông Phiêu Thiên tại sao lại không thể đứng đầu được?

Từ Ki nghĩ tới câu nói lúc trước Diệp Mặc nói trong Thất Luyện tháp, không ngờ lại chủ động bước ra nói lại câu nói ngày trước của Diệp Mặc lại lần nữa, chỉ có điều ông đây đã đổi thành tôi mà thôi.

- Anh là thứ gì? Có tư cách gì mà nói chuyện với tôi?

Khí thế trên người Quan Phi Kiếm đột nhiên dâng cao, sát cơ khủng bố trực tiếp hướng về phía Từ Ki.

Từ Ki trong lòng cũng biết rõ tu vi của mình, mặc dù gã đứng thứ chín trong Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên, nhưng gã tin rằng cho dù đối diện với Âu Dương Nghi, gã cũng có thể đánh bại được, nhưng đối mặt với người có sát cơ đáng sợ như Quan Phi Kiếm này, gã không ngờ lại có cảm giác run sợ, thậm chí còn không kìm chế được rút thanh kiếm dài sau lưng mình ra.

Diệp Mặc bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, khí thế trên người cũng tăng vọt, sát cơ sắc bén của Quan Phi Kiếm này lập tức cũng thu lại, Quan Phi Kiếm sắc mặt đại biến, nhưng cũng không lùi về phía sau.

Không đợi Quan Phi Kiếm nói gì, Diệp Mặc cũng đã chủ động nói:

- Anh là cái thá gì? Có tư cách gì đứng trước mặt tôi?

Quan Phi Kiếm sắc mặt lạnh lùng, dường như vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc là gã cũng không ra tay, ngược lại lại lạnh giọng nói:

- Được, có khí phách đấy.

Nói xong Quan Phi Kiếm không ngờ lại quay người rời đi, không có chút ý nào đứng lại cãi vã với Diệp Mặc nữa. Diệp Mặc cũng biết tên này không phải là sợ hắn, mà là vì trên quảng trường này không thể nào đánh nhau thực sự được.

- Tôi là Từ Ki, cám ơn anh Mạc hai lần ra tay. Lần trước, Từ mỗ còn chưa kịp cám ơn anh Mạc.

Diệp Mặc thấy Diệp Mặc giải vây cho gã, đuổi được Quan Phi Kiếm đi, trong lòng cũng vô cùng kích động, cố ý đến trước mặt Diệp Mặc cám ơn. Gã biết, vừa nãy nếu như Diệp Mặc không ra tay, cuối cùng chắc chắn gã cũng sẽ rút thanh kiếm dài kia ra. Một khi có pháp bảo được rút ra trên quảng trường, thì người cuối cùng bị mất mặt chính là Tông Phiêu Thiên.

- Không cần khách khí, chúng ta đều đến từ Tông Phiêu Thiên, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau.

Diệp Mặc ôm quyền cười nói, Từ Ki này cũng không tệ, là một trong hai Huyền Tiên hắn thấy tương đối được. Còn có một người nữa chính là Mang Dũng có dấu đỏ trên trán. Diệp Mặc chắc rằng Mang Dũng còn lợi hại hơn Huyết Y Tiên, bây giờ gã cũng có một suất rồi, Mang Dũng đó muốn vào trong Vấn Đạo các, hai vòng sau chắc chắn cũng sẽ không bảo thủ như vòng một.

…

Tiên vương Hách Dịch thấy phần đông thần thức không có thiện cảm hướng về phía Diệp Mặc, thậm chí Quan Phi Kiếm còn chủ động tìm đến Diệp Mặc, biết vòng thứ ba của Vấn Đạo đại hội này, có tên này là chịu được.

Ông ta lại lần nữa hạ tay xuống nói:

- Top 30 đội của vòng thứ nhất còn lại 152 người. 152 người này sẽ tham gia vòng thi thứ hai của đại hội. Vòng thứ hai và thứ ba của Đại hội Vấn Đạo đều trên quảng trường Vấn Đạo, thời gian thi đấu là giờ thìn ba ngày sau.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn cho rằng vòng thi đấu thứ hai và thứ ba sẽ tiếp tục, tại sao còn phải đợi ba ngày sau? Trước khi tới hắn còn chưa nghe thấy tin này.

- Anh Mạc Ảnh, lúc trước cám ơn anh cứu giúp. Nếu không chúng tôi đến Top 30 cũng không lọt vào được, căn bản không có tư cách tham gia vòng đấu thứ hai.

Tử Vũ tiên tử cũng bước đến cám ơn Diệp Mặc.

Đi cùng Tử Vũ tiên tử còn có Từ Ki cũng bước đến cám ơn Diệp Mặc, lúc trước thấy Huyết Y Tiên bước đến, hai tên Huyền Tiên thừa cơ bóp nát

ngọc bài chạy thoát không đến, đoán chừng là do ngại.

- Không có gì, chỉ là tiện thể mà thôi.

Diệp Mặc nói xong lúc này mới phát hiện ra ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên cũng đã dắt tay nhau đến, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

- Ha ha, Mạc Ảnh anh làm tốt lắm, đến tôi cũng không nhìn ra, không ngờ lại lấy được hạng nhất, tốt, tốt, tốt…

Trung Châu Tiên vương bước đến nói ba chữ tốt đầu tiên.

Diệp Mặc thấy Trung Châu Tiên vương cũng là từ đáy lòng mà khen mình, vội nói:

- Mạc Ảnh bái kiến ba vị Tiên vương tiền bối.

- Ở đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta ra chỗ khác nói.

Khải Phong Tiên vương cười nói. Tâm trạng của y rất tốt, trận đấu đã qua, vòng thứ nhất của đại hội Vấn Đạo cũng là thi đấu theo đội, nếu như Tông Phiêu Thiên vận khí tốt, thì cũng có thể có thêm một đội tiến vào vòng tiếp theo. Nhưng lần này lại có ba tiểu đội tiến vào vòng tiếp theo, mặc dù có một đội chỉ có một mình Mạc Ảnh, nhưng thực lực của tên Mạc Ảnh này cũng rất mạnh.

…

Tiên tức lâu của Tông Phiêu Thiên trong Nặc Y Tiên thành, mặc dù có rất nhiều người bị loại rồi, nhưng khí thế vẫn như cũ. Dù sao lần này Tông Phiêu Thiên có ba đội vào Top 30, cái này mặc dù không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối cũng không phải là ít.

Trong phòng họp tạm thời của Tiên tức lâu của Tông Phiêu Thiên, ba vị Tiên vương bây giờ vẫn còn có chút kích động. Nhưng những người có thể đến phòng họp cũng không nhiều, ngoài Diệp Mặc ra, còn có tiểu đội của Từ

Ki và Tử Vũ tiên tử. Đội thứ ba Diệp Mặc cũng không đoán sai, chình là đội của Mang Dũng.

- Lần này biểu hiện của Tông Phiêu Thiên vực rất tốt, chẳng những Mạc Ảnh đứng thứ nhất, hơn nữa còn có ba đội tiến vào Top 30. Tuyệt, rất tuyệt.

Khải Phong Tiên vương cũng đã gác chuyện nghi ngờ Diệp Mặc sang một bên.

Tông Phiêu Thiên tổng cộng có năm mươi người tham gia, bây giờ lại có mười mấy người được tiến vào vòng thứ hai, gã làm sao lại không vui mừng được. Cái cảm giác được nhiều Tiên vương chúc tụng, cái này cũng là chuyện trước giờ gã chưa từng được trải qua. Đại hội Vấn Đạo lúc trước bọn họ cũng chỉ có thể không ngừng đi chúc mừng người khác, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng cũng không thể không kìm nén sự bực bội trong lòng mà đi chúc mừng người khác.

- Lần đại hội Vấn Đạo này đúng là rất tuyệt, các anh nói xem mình tiến vào tầng thứ mấy? Còn tình hình cụ thể thế nào nữa.

Trung Châu Tiên vương tâm trạng cực tốt, nói chuyện lại càng như mộc xuân phong, lúc trước không thích nói chuyện, bây giờ ngược lại ông lại là người nói chuyện nhiều nhất.

Tử Vũ tiên tử ngay lập tức đứng ra nói:

- Đội chúng tôi gặp đội Huyết Y Tiên trong tầng thứ ba, hai người trong đó cũng bóp nát ngọc bài tạm thời ra khỏi Thất Luyện tháp. Khi bốn người chúng tôi chuẩn bị đấu chiến với Huyết Y Tiên, thì gặp Mạc Ảnh sư huynh, Mạc Ảnh sư huynh cứu chúng tôi. Rồi sau đó Mạc Ảnh sư huynh còn ép Huyết Y Tiên ra khỏi Thất Luyện tháp, chúng tôi mới có thể tiếp tục ở lại tìm kiến trong Thất Luyện thạch, cuối cùng khi Thất Luyện tháp chuẩn bị đóng cửa, chúng tôi vào được tầng thứ tư, nhưng sau khi vào đó mới được nửa ngày, thì đã bị truyền ra ngoài rồi.

- Ồ.

Khải Phong Tiên vương không ngờ Diệp Mặc còn cứu mấy người Tử Vũ tiên tử. Ngược lại lại kinh ngạc liếc nhìn Diệp Mặc, rồi gật đầu không nói gì. Sau đó gã hướng ánh nhìn sang một số Huyền Tiên đang đứng cách đó không xa hỏi:

- Trước khi đồng đội của các anh chưa đi, thì đã đi rồi?

Hai gã Huyền Tiên kia sau khi nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, Khải Phong Tiên vương không đợi hai người này nói gì, lại khua khua tay nói:

- Hai người các anh ra ngoài đi, vòng tiếp theo không cần tham gia nữa.

- Vâng…

Hai gã Huyền Tiên căn bản cũng không dám nói nửa lời, ngay lập tức cúi đầu rời khỏi.

Diệp Mặc ngược lại lại có chút thích thú với Khải Phong Tiên vương này, cái tên còn chưa bắt đầu đánh, đã bỏ rơi đồng đội của mình, cho dù là hắn cũng coi thường. Cho dù anh muốn bỏ trốn, cũng phải đợi bên này thực sự không kiên trì nổi nữa. Huống chi đội đó cũng là mọi người quen biết nhau mới lập nên chung nhóm, không phải là đội của những người bằng mặt không bằng lòng.

Đội trưởng của đội Mang Dũng cũng không phải gã, mà là một người khác tên Dư Lai, là người đứng thứ ba trên Huyền bảng Tông Phiêu Thiên. Tử Vũ tiên tử sau khi nói xong, gã vội nói tiếp:

- Chúng tôi cũng đến được tầng thứ tư rồi, ở tầng thứ tư cũng gặp một con Tiên yêu thú cấp bốn, Mang Dũng và chúng tôi lạc nhau, may là Mang Dũng vẫn nấp ở tầng thứ tư, cũng không gặp chuyện gì.

- Đúng vậy, tôi vẫn ở lại tầng thứ tư tìm được năm miếng Thất Luyện

Thạch bốn màu.

Mang Dũng vội vàng bước đến khom người nói.

Diệp Mặc lập tức biết tên này nói láo, Mang Dũng rõ ràng lên tầng thứ năm, đồng thời trong lời nói của gã, Diệp Mặc biết tên này chắc hẳn không lên tầng thứ sáu.

Khải Phong Tiên vương gật đầu nói:

- Được, lần này biểu hiện của các anh tôi rất hài lòng. Vòng thứ hai này tạm thời hoãn lại ba ngày, sau ba ngày, bất luận là nguyên nhân gì, các anh đều không được tùy tiện ra ngoài.

Khải Phong Tiên vương vừa nói xong, đám người đều hiểu ra. Vòng thi đấu thứ hai này ba ngày sau bắt đầu, không ngờ là tạm thời hoãn lại. Khải Phong Tiên vương mặc dù không nói rõ, nhưng ngữ khí dường như cũng rất không hài lòng với kết quả vòng thi đấu đầu tiên của Nguyễn Nhạc Thiên.

- Được, các anh ra ngoài trước đi, Mạc Ảnh ở lại.

Khải Phong Tiên vương gật đầu, yêu cầu những người còn lại rời khỏi phòng họp, chỉ một mình Diệp Mặc ở lại.

- Mạc Ảnh, lúc trước khi tôi gặp anh trong Cổ Lận Tiên thành, liền biết anh là người không tầm thường. Lúc đó anh dường như có chút sợ sệt tôi nhỉ? Sau đó anh cũng lộ ra chút sợ hãi rụt rè, có phải là sợ ba người chúng tôi không?

Sau khi đám người đi khỏi, Hòa Hoàn tiên vương trực tiếp chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc biết rõ cục dện này bất luận thế nào hắn cũng phải đối diện. Chỉ cần hắn lọt vào Top 10, thì sẽ có một câu hỏi như này.

- Vâng, tiền bối, tôi không phải là người của Tông Phiêu Thiên, vì muốn

tiến vào Thanh Lôi Tiên Tuyền tu luyện, nên mới có chút lo lắng.

Diệp Mặc dứt khoát trả lời, ngữ khí cũng kiêu ngạo, chứ không sợ hãi rụt rè như lúc trước nữa.

Bây giờ đội của hắn đứng thứ nhất, nắm trong tay ba suất, lúc này cũng không cần lo lắng ba Tiên vương đối xử với hắn như nào nữa? Một khi tiến vào Vấn Đạo các, thì hắn cũng không còn liên quan gì đến Tông Phiêu Thiên nữa rồi.

Quả nhiên Diệp Mặc nghĩ không sai, Hòa Hoàn Tiên vương chỉ là sau khi hỏi câu này, liền cười nói:

- Ha ha, thực ra phải là Tông Phiêu Thiên chúng tôi cám ơn anh mới đúng, bản lĩnh này của anh thì bất kỳ một Thiên vực nào cũng có thể tham gia được? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tông Phiêu Thiên chọn ra Top 50 người cũng không có bất kỳ gian lận gì bên trong, không giống như những thiên vực khác. Đúng rồi, nữ tiên xinh đẹp đi cùng anh đâu rồi? Nếu như cô ấy cần giúp đỡ gì, có thể đến tìm tôi.

Rõ ràng Hòa Hoàn Tiên vương cũng biết chuyện Chân Băng Du không có Tiên nguyên, nên mới nói ra câu này.

- Đó là sư tỷ của tôi, bây giờ cô ấy đang bế quan. Cám ơn tiền bối đã quan tâm, nếu như cần tiền bối giúp đỡ, vãn bối nhất định thỉnh giáo.

Diệp Mặc vội vàng nói lời cám ơn.

Khải Phong Tiên vương cũng tương đối hài lòng với biểu hiện của Diệp Mặc, trong lòng thầm khinh bỉ thiên vực ép Diệp Mặc ra ngoài kia, thiên tài như này không ngờ ép đến một thiên vực khác, quả thực đúng là não tàn. Gã mỉm cười hỏi:

- Anh lấy được hơn ba trăm điểm, chắc hẳn đến tầng cao của Thất Luyện tháp rồi đúng không? Anh đến được tầng thứ mấy trong Thất Luyện tháp?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1684

Vòng Thi Đấu Thứ Hai

Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện mình tiến vào tầng thứ bảy, bây giờ Khải Phong Tiên vương hỏi đến, hắn lại không chút hoang mang nói:

- Vãn bối vừa mới đến được tầng thứ sáu, thì gặp phải con Tiên yêu thú lợi hại, chỉ có thể bóp nát ngọc bài ra ngoài.

- Anh đến tầng thứ sáu rồi?

Ba vị Tiên vương đều sửng sốt nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới nói.

- Vâng, công pháp ẩn nấp của tôi cũng được, cho nến đến tầng thứ sáu, chỉ có điều không lấy được thứ gì thì phải ra ngoài mà thôi Diệp Mặc trong lòng đang nghĩ, tầng thứ sáu hắn chỉ lấy được bảy miếng Thất Luyện thạch sáu màu, chút Thất Luyện thạch cũng chẳng là cái gì, còn Tiên linh thảo, chỉ là tiện mang về mà thôi.

- Vậy sao anh có được nhiều điểm như vậy?

Hòa Hoàn Tiên vương nghi ngờ hỏi, cô nếu như biết Diệp Mặc lúc trước nói không lấy được thứ gì, là vì chỉ có bảy miếng Thất Luyện thạch sáu màu, còn có Tam diệp già lam và Thất Tâm Cô, cô chắc chắn sẽ tức ngất mất.

- Vận khí của tôi cũng không tệ, ở tầng thứ năm tôi tìm được một ổ Thất Luyện thạch, kết quả một lần lấy được ba mươi miếng Thất Luyện thạch.

Diệp Mặc trả lời, nếu không phaỉ thực lực của hắn đã lộ ra rồi, nói không chừng hắn sẽ nói tìm được một trăm miếng Thất Luyện thạch ở tầng thứ hai.

Ba gã Tiên vương đối mặt nhìn nhau, dường như bị vận khí nghịch thiên của Diệp Mặc này khiến kinh người rồi, một lúc lâu sau Khải Phong Tiên vương mới thở ra nói:

- Thất luyện thạch năm màu kia là thứ cực kỳ quý giá, anh phải dùng cho tốt, thứ này cho dù dùng tiên tinh cũng khó có thể mua được, cả Tiên giới cũng chỉ có Thất Luyện tháp mới có thứ này.

Diệp Mặc sớm biết Thất luyện thạch là thứ tốt rồi, vẫn hỏi thêm:

- Xin hỏi Khải Phong tiền bối, tác dụng cụ thể của Thất luyện thạch là gì?

Khải Phong Tiên vương gật đầu nói:

- Trong Thất luyện thạch bao hàm các loại khí tức thuộc tính hỏa, người tu luyện công pháp hỏa hệ có thể thông qua Thất luyện thạch nâng cao thần thông hỏa hệ của mình, cũng có thể thông qua Thất luyện thạch để lĩnh ngộ và nâng cao công pháp hỏa hệ, thậm chí có thể nâng cao tu vi của mình. Từ những thứ trên này, Thất luyện thạch so với tiên tinh tính hỏa còn quý giá hơn nhiều. Hơn nữa Thất luyện thạch còn có thể khiến mồi lửa kỳ dị niết bàn, khiến mồi lửa sau khi niết bàn rồi có thể thăng cấp tiếp.

Diệp Mặc vốn dĩ biết rõ tác dụng của Thất luyện thạch, lúc này chỉ là thuận miệng hỏi, hắn không ngờ Thất luyện thạch còn có nhiều tác dụng như vậy, ngoài tác dụng khiến mồi lửa thăng cấp ra, còn có thể nâng cao thần thông hỏa hệ? Cái này chẳng phải nói Thiên Hỏa Cửu Dương của mình cũng có thể thăng cấp sao?

Hắn đến bây giờ vẫn chưa có thần thông, nếu như nhất định phải nói còn có một dạng thần thông như này, thì chính là Thiên Hỏa Cửu Dương rồi, đáng tiếc là Thiên Hỏa Cửu Dương tiêu tốn thần thức quá nhiều, hơn nữa khi tu luyện cũng có chút khó khăn, càng về sau, thì thăng cấp càng khó.

- Mạc Ảnh, ba suất của anh chuẩn bị chia như nào?

Khải Phong Tiên vương thấy Diệp Mặc hiểu ra, cũng không nói tiếp chuyện Thất luyện thạch nữa, mà hỏi về sự phân chia ba suất vào Vấn Đạo các kia. Mặc dù giọng điệu của gã bình tĩnh, nhưng đến Diệp Mặc cũng cảm thấy gã hình như có chút kích động trong đó. Khải Phong Tiên vương sau khi hỏi xong, Hòa Hoàn Tiên vương và Trung Châu Tiên vương cũng chằm chằm nhìn Diệp Mặc, rõ ràng muốn biết Diệp Mặc chia mấy suất đó như thế nào.

Lời này của Khải Phong Tiên vương khiến Diệp Mặc có chút thiện cảm, thực ra chia ba suất đó ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên hoàn toàn có thể làm được, không ngờ còn chủ động hỏi một Huyền Tiên nhỏ bé như hắn nữa.

Diệp Mặc vội vàng đáp lại:

- Tôi chỉ cần một suất Thiên tiên là được rồi, hai suất còn lại thì ba vị tiền bối có thể tự chia nhau.

Ba vị Tiên vương nghe Diệp Mặc nói vậy đầu gật đầu hài lòng, Khải Phong Tiên vương tiếp tục nói:

- Bây giờ anh cần nhất là cái gì?

Diệp Mặc lập tức biết đây là có ý muốn khen thưởng rồi, vội nói:

- Vãn bối có một thanh đao khí, chuẩn bị thăng cấp. Còn thiếu một chút nguyên liệu cao cấp.

Lúc này hắn cũng sẽ không khách khí nữa, có thứ tốt mà không cần, thì đúng là thằng ngốc.

Không đợi Diệp Mặc nói xong, Trung Châu Tiên vương trước giờ chưa nói gì bỗng nhiên lấy ra một miếng khoáng thạch đen nhánh đưa cho Diệp Mặc nói:

- Ở đây tôi có một miếng Kim Ô Lang Lim, anh xem có dùng được

không?

Diệp Mặc trong lòng vui sướng, vội vàng nhận lấy Kim Ô Lang Kim nói:

- Rất hữu dụng, cám ơn Trung Châu Tiên vương tiền bối.

Kim Ô Lang Kim là nguyên liệu luyện khí cao cấp, thuộc Tiên tài cấp bảy. Hơn nữa thứ này đối với Diệp Mặc mà nói, cũng không thua kém gì Niệm Huyễn Kim. Thứ này làm sao hắn có thể từ chối được chứ? Có Kim Ô Lang Kim và Niệm Huyễn tinh rồi, chỉ cần trình độ luyện khí của hắn nâng cao lên một chút, Tử Đao của hắn chắc chắn có thể thăng cấp lên Tiên khí thất phẩm rồi, so với hạ phẩm, thì cũng mạnh hơn nhiều lần.

Hòa Hoàn Tiên vương và Khải Phong Tiên vương mỗi người đưa cho Diệp Mặc một viên Thiên Nhận Sa và một miếng Cực Lôi Kim, đều là Tiên tài cấp sáu. Hai thứ này cũng có thể dùng luyện khí, Diệp Mặc quyết định dùng hai nguyên liệu này thăng cấp Tử Đao của mình lên Tiên khí trung phẩm trước rồi tính tiếp, còn Niệm Huyễn tinh và Kim Ô Lang Kim, đợi thực lực của hắn mạnh hơn rồi nói sau.

Thấy ba miếng khoáng thạch cũng được Diệp Mặc nhận rồi, ba vị Tiên vương tâm trạng cũng không tệ. Khải Phong Tiên vương lại nói:

- Mạc Ảnh, thực lực của anh chắc hẳn là một trong những Huyền Tiên mạnh nhất của Tông Phiêu Thiên tham gia thi đấu, mặc dù anh cũng có tên trong danh sách rồi, tôi hi vọng anh có thể dốc sức cho vòng thi thứ hai này, nếu như có thể lấy được hạng nhất một lần nữa, Tông Phiêu Thiên chúng tôi sẽ lại có thêm một Tiên vương nữa tiến vào trong Vấn Đạo các. Tôi cũng đã vào Vấn Đạo các một lần rồi, nhưng Hòa Hoàn Tiên vương và Trung Châu Tiên vương thì chưa vào đó bao giờ…

Thực ra biết điểm số của Diệp Mặc là do may mắn, Khải Phong Tiên vương cũng không ôm nhiều hi vọng về vòng thi đấu thứ hai này lắm, nhưng Diệp Mặc có thể nhảy vào đến tầng thứ năm, thậm chí chạm tới tầng thứ sáu,

thực lực chắc chắn cũng không thể nghi ngờ được. Chính bởi vì như vậy, gã vẫn còn tia hi vọng.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, trong lòng cũng toát mồ hôi hột, hắn không ngờ tâm trạng của mình lại bị nhìn thấu rồi, hắn quả thực còn chưa định dốc hết sức ở vòng thi thứ hai này, nhưng hắn cũng không phản cảm với câu nói của Khải Phong Tiên vương này, Khải Phong Tiên vương này rất biết làm người, đưa đồ cho người ta trước, rồi xin người ta, cái này đúng lúc nắm được nhược điểm của hắn.

Lấy đồ của người ta rồi, Diệp Mặc đành phải nói:

- Vãn bối sẽ cố hết sức.

Đồng thời Diệp Mặc cũng có chút khâm phục Khải Phong Tiên vương này, mặc dù Khải Phong Tiên vương vào Vấn đạo các một lần rồi, dù chỉ là ba tầng đầu tiên của Vấn Đạo các, hơn nữa lúc đó thực lực của gã vẫn còn thấp. Nếu như bây giờ gã tiến vào đó, thì lợi ích mà gã có được còn mạnh hơn lúc trước nhiều lần. Lúc trước gã nói câu nói như này, chính là chủ động đưa danh sách đó ra, kiểu rộng lượng như này, Diệp Mặc trong lòng cũng rất khâm phục.

- Được, được, tôi thay mặt cho Tiên vương của Tông Phiêu Thiên cám ơn anh. Tôi biết chí hướng của anh không phải là trong Tông Phiêu Thiên, sau lần đại hội Vấn Đạo này anh cũng sẽ rời khỏi Tông Phiêu Thiên. Mỗi người đều có chí hướng khác nhau, chúng tôi cũng không miễn cưỡng anh. Ở đây tôi có một miếng ngọc giản, là tàn đồ địa điểm một nơi của Cấm Thượng Thiên, trong đó nghe nói có một nguyên liệu luyện khí cực kỳ quý giá, sau này có cơ hội anh có thể đến đó xem sao.

Khải Phong Tiên vương lại lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, một Tiên vương sống bao nhiêu năm như này đúng là biết cách nói chuyện. Biết mình có bí mật, hơn nữa cố ý ẩn

giấu thực lực. Chẳng những không ép hỏi, ngược lại còn nói mỗi người có chí hướng khác nhau, thậm chí còn tặng có nguyên liệu rồi ngọc giản nữa, điều này ngược lại khiến hắn có chút ngại ngùng.

Hòa Hoàn Tiên vương mỉm cười nói:

- Sau đại hội Vấn Đạo lần này, sau này nếu như anh rảnh thì lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh anh quay về Tông Phiêu Thiên. Nếu như có gì cần mấy lão già chúng tôi giúp đỡ, cũng có thể truyền lời đến. Còn nữa, sau này gặp Tiên vương phải gọi Tiên vương đại nhân, nếu như gọi là tiền bối, người khác sẽ rất dễ dàng biết được anh là tu sĩ từ hạ giới phi thăng lên, điều này cũng là bất lợi cho anh.

Diệp Mặc vội cảm tạ, hắn quả thực không biết Tiên vương không thể gọi là tiền bối được.

- Uhm, anh ra ngoài đi, nhớ là đừng tùy tiện ra khỏi thành, lần này chúng ta lấy được hạng nhất, Nguyễn Nhạc Thiên có chút bất mãn đối với Tông Phiêu Thiên chúng ta, cố ý trì hoãn vòng thi đấu thứ hai, anh phải cẩn thận hơn chút.

Khải Phong Tiên vương nói.

…

Diệp Mặc sau khi đi ra ngoài, đám đông thí sinh Huyền Tiên của Tông Phiêu Thiên cũng đến chào hỏi, hoàn toàn khác so với không khí vắng vẻ lạnh nhạt trên Tiên thuyền lúc trước.

Vốn dĩ Diệp Mặc biết tiến vào trong Vấn Đạo các thậm chí đòi hỏi phải cần rất nhiều năm, hắn định dùng thời gian ba ngày này đến Nặc Y Tiên thành mua chút đồ. Nhưng vì không muốn xảy ra việc ngoài ý muốn, hắn lại không ra ngoài nữa. Hắn tin rằng phán đoán của ba vị Tiên vương, Nguyễn Nhạc Thiên đột nhiên hoãn lại vòng thi đấu thứ hai lùi về ba ngày sau, chắc chắn là có nguyên nhân của nó. Mặc dù hắn không sợ, nhưng trước khi tiến

vào Vấn Đạo các, thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Cơ hội tiến vào Vấn Đạo các cũng không nhiều, một khi mất đi cơ hội này, đối với Diệp Mặc mà nói, lần sau cũng không còn cơ hội nữa.

Hắn chắc rằng lần này mình từ Vấn Đạo các ra ngoài, sẽ phải thăng cấp lên Đại Ất Tiên, còn những thí sinh tham gia đại hội Vấn Đạo cũng đều là Đại Tiên, một khi hắn thăng cấp Đại Ất Tiên, sau này muốn tham gia đại hội Vấn Đạo cũng không có tư cách nữa.

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua, trước khi bắt đầu vòng thi đấu thứ hai, trên hội trường lớn của Vấn Đạo cũng đã tụ tập kín Tiên nhân. Những Tiên nhân này đến xem vòng thi đấu thứ hai của đại hội Vấn Đạo, vòng thứ nhất của đại hội Vấn Đạo kết thúc mặc dù xuất sắc, vượt qua dự liệu của mọi người, nhưng dù sao cũng không tận mắt chứng kiến, vòng thi đấu thứ hai và thứ ba mới có thể tận mắt chứng kiến những tinh anh của mười một thiên vực đối đầu với nhau.

Toàn bộ quảng trường thậm chí còn có hơn một triệu người, hơn nữa còn có nhiều người đang đến. Nhiều người như này tập trung trong quảng trường Vấn Đạo, không ngờ cũng không chật cho lắm.

Diệp Mặc bây giờ cũng đã biết tại sao quảng trường Vấn Đạo lại có thể tụ tập được đông người như vậy rồi, là vì sau khi ba vòng thi đấu, Vấn Đạo các cũng sắp được mở ra. Sau khi Vấn Đạo các được mở, ba mươi người đủ tư cách sẽ tiến vào trong Vấn Đạo các vấn đạo. Mà trong khoảng thời gian ngắn Vấn Đạo các mở này, chỉ cần là Tiên nhân của quảng trường Vấn Đạo, thì có thể nhận được đạo vận bên trong Vấn Đạo các.

Bao nhiêu năm qua, mỗi lần Vấn Đạo các mở cửa, trên quảng trường Vấn Đạo đều có người vì cảm nhận được đạo vận này thăng cấp tu vi cảnh giới của mình, có những Tiên nhân khác thậm chí vì một chút đạo vận, lĩnh ngộ thần thông của mình. Những Tiên nhân cho dù không thể nào thăng cấp tu vi cũng không thể nào lĩnh ngộ được thần thông, sau khi cảm nhận được đạo vận khi Vấn Đạo các mở cửa, đối với tu luyện sau này cũng có tác dụng

cực lớn.

Tiên vương của các Thiên vực lớn đều dẫn theo Huyền Tiên dự thi của Thiên vực mình tiến vào trong quảng trường Vấn Đạo, ba Tiên vương của Tông Phiêu Thiên đi đầu tiên, hoàn toàn khác với ý không muốn lộ diện ít xuất hiện lúc trước, lần này Khải Phong Tiên vương cũng không ngừng chào hỏi những Tiên vương xung quanh.

Những người khác biết Tông Phiêu Thiên khoe khoang, cho dù là anh ta thì cũng khoe khoang như vậy, ai bảo Tông Phiêu Thiên có người đứng đầu vòng thứ nhất cơ mà?

Tiên vương Hách Dịch phi thân lên chủ đàn Vấn Đạo, lúc này ông sớm đã không còn dáng vẻ bị thua như trong vòng thi đầu tiên nữa rồi, trực tiếp cao giọng giơ hai nói với hàng triệu Tiên nhân trên quảng trường:

- Vòng thi thứ hai của đại hội Vấn Đạo bây giờ được bắt đầu, mời những thí sinh tham gia của những thiên vực tiến vào trong quảng trường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1685

Âm Hiểm Vòng Thứ Hai

Vốn dĩ số người tham gia thi đấu vòng thứ hai có 152 người, trên thực tế chỉ có 150 người đến. Tông Phiêu Thiên thiếu đi hai người, còn nguyên nhân gì, thì Tiên vương Hách Dịch căn bản cũng chẳng thèm hỏi.

Thấy 150 người bước đến, Tiên vương Hách Dịch lúc này mới nói:

- Vòng thi đấu thứ hai là trên tấm bia Vấn Đạo lưu lại Vấn Đạo ngân, trên thực tế vòng thi đấu thứ hai này là chuẩn bị cho vòng thứ ba. 64 người đứng đầu Vấn Đạo ngân, sẽ tham gia vòng thi đấu thứ hai, toàn bộ những người còn lại sẽ bị loại.

- Giải thưởng cho vòng thi thứ hai chỉ có năm người, người đứng đầu sẽ nhận được một suất Vị Tiên vào Vấn Đạo các, người đứng thứ nhì sẽ nhận được một suất Đại Tiên vào Vấn Đạo các, người đứng thứ ba đến thứ năm mỗi người sẽ nhận được một suất Thiên Tiên vào Vấn Đạo các.

Khi Diệp Mặc còn đang nghi ngờ cái gì là Vấn Đạo ngân, thì Tiên vương Hách Dịch và bốn Tiên vương còn lại đứng bên cạnh ông ai nấy đều đánh ra một màn sáng. Năm màn sáng này nhanh chóng hình thành một vòng sáng năm mặt ngay giữa quảng trường trước chủ đàn, những tiếng ầm ầm vang lên trong vòng sáng năm mặt này, dường như có thứ gì đó sắp nổ ra vậy, khiến người ta nghe xong mà có chút hồi hộp.

Nửa tuần hương sau, một cánh cửa hư không trống rỗng xuất hiện giữa vòng sáng trong quảng trường, cánh cửa lớn này rất bất ngờ. Ngoài cánh cửa hư không này, không có bất kỳ bia đá nào, cũng không có bất kỳ thứ gì khác. Còn xung quanh vòng sáng năm mặt này cũng dần dần khuếch tán, cho đến

khi cách trước mặt những người dự thi trên quảng trường này mấy mét mới dừng lại.

Chẳng những Diệp Mặc nghi ngờ, rất nhiều người không rõ bia Vấn đạo cũng nghi ngờ. Đến bia cũng không có dấu tích nào? Diệp Mặc còn cho rằng cũng giống như bia đề danh trên quảng trường thí danh của Nam An châu, để lại tên trên đó là được rồi, bây giờ xem ra cũng không phải như vậy.

- Cánh cửa hư không lớn này chính là cửa Vấn đạo của vòng thi thứ hai, các thí sinh chỉ cần tiến vào từ cánh cửa này, đi đến cuối cùng, là có thể nhìn thấy một tấm bia đá, sau đó lưu lại tên của mình trên tấm bia đá đó là được.

Tiên vương Hách Dịch thấy những người không hiểu nghi ngờ, đơn giản giải thích một câu.

- Chỉ đơn giản như vậy sao?

Một số thí sinh cũng đã nghi ngờ hỏi.

Tiên vương Hách Dịch mỉm cười nói:

- Có lẽ còn đơn giản hơn một chút so với sự tưởng tượng của mọi người, chúc mọi người may mắn, bây giờ thí sinh đều tiến vào trong cửa Vấn Đạo đi.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn cảm giác cửa lớn này không dễ dàng như vậy, Nguyễn Nhạc Thiên hoãn lại vòng thi thứ hai ba ngày, chẳng lẽ lại dùng kiểu thi đấu đơn giản như này sao? Theo lý mà nói bọn họ sẽ dùng kiểu thi đấu có lợi cho bên mình mới đúng chứ.

Số người dự thi của Nguyễn Nhạc Thiên nhiều gấp đôi những Thiên vực khác, Diệp Mặc có thể nhìn ra đội chủ nhà này cũng có chút vô sỉ. Hắn không tin vòng thi thứ hai này, Nguyễn Nhạc Thiên lại không giở trò

Mặc dù Diệp Mặc nghĩ như vậy, hoặc còn có rất nhiều người có cách nghĩ như Diệp Mặc, nhưng rất nhiều người sau khi nghe thấy Tiên vương

hách dịch nói bắt đầu, thì ai ai cũng nhao nhao vọt vào vòng sáng đó.

Bọn họ cho rằng, sớm một bước tiến vào trong Vấn Đạo đại môn kia, thì sẽ có thể trông thấy bia đá sớm hơn chút.

Nhưng những người kia xông vào đó, mới đi được vài bước đã bị một lực đẩy mạnh mẽ quét ra ngoài, mười mấy Huyền Tiên thậm chí bị quét ra ngoài vòng sáng.

Không đợi mười mấy Huyền Tiên bị quét ra khỏi vòng sáng lại lần nữa xông vào, Tiên vương Hách Dịch lại lần nữa nói:

- Tất cả tiến vào trong vòng sáng, những người bị đẩy ra ngoài vòng sáng, cũng đã thua trong vòng thi thứ hai, không cho phép tiến vào trong vòng sáng nữa.

Tiên vương Hách Dịch vừa nói xong, thì hơn mười Huyền Tiên bị đẩy ra ngoài vòng sáng đều trợn tròn mắt, bọn họ còn chưa tham gia, đã bị loại rồi sao?

Quả nhiên là âm hiểm, Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, tên Tiên vương Hách Dịch này cũng rất vô sỉ, căn bản không nói rõ luật chơi, hơn nữa đến vòng sáng còn có lực đàn hồi, cũng không giải thích. Kết quả những người bị đẩy ra khỏi vòng sáng đều không phải là Huyền Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên. Thí sinh của Nguyễn Nhạc Thiên đều thần sắc ngưng trọng, từng bước từng bước tiến vào cửa Vấn Đạo. Rõ ràng bọn họ cũng biết rõ muốn vào được cửa Vấn Đạonày, cần phải chầm chậm tiến vào, mà không được lao vọt vào trong.

Diệp Mặc thấy mọi người đều hiểu ra, hơn nữa đều từng bước tiến lên, cũng bước vào vòng sáng đó. Hắn vừa mới tiến vào vòng sáng, một sức mạnh kinh khủng quét đến. Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra là có chuyện gì, sức mạnh này nếu như vội vàng bước vào thì quả thực rất có thể bị đẩy ra ngoài.

Tiên nguyên và Thần thức của Diệp Mặc vượt xa những Huyền Tiên bình thường khác, lực cản trong vòng sáng này mặc dù mạnh, nhưng hắn nếu như muốn là người đầu tiên tiến vào trong cửa Vấn Đạo, thì cũng không khó. Chỉ có điều hắn cũng không làm như này, mà lại cùng đoàn người chầm chậm tiến vào trong.

Hắn cũng lấy được một suất Vấn Đạo rồi, mặc dù đồng ý với Khải Phong Tiên vương sẽ dốc hết sức, nhưng với tình huống không biết gì này, hắn cũng không muốn làm con chim đầu đàn. Tên Tiên vương Hách Dịch kia lúc trước cũng giúp hắn chuốt thân thù hận rồi, ai biết được một khi hắn là người đầu tiên tiến vào cửa Vấn Đạo này sẽ có chuyện gì nữa hay không? Hơn nữa Diệp Mặc nghi ngờ cửa Vấn Đạo này còn có một số thứ giống như pháp bảo, một khi đây là pháp bảo của một vị Tiên vương nào đó, hắn tiến vào trong rồi, vậy thì bí mật của hắn chẳng phải sẽ bại lộ sao?

Cho nên Diệp Mặc vừa đi, cũng vừa rầu rĩ, nếu như không phải vòng thi thứ hai có liên quan đến vòng thi thứ ba, hắn sớm đã tự động bị quét ra ngoài rồi.

Theo tâm lý mà nói, Diệp Mặc còn muốn giúp Khải Phong Tiên vương một tay, đừng nói Trung Châu Tiên vương đưa cho hắn một thứ tốt, hơn nữa chuyện hắn ẩn giấu tu vi, mấy vị Tiên vương này đến nhắc đến cũng không nhắc, lại càng không hỏi hắn có bí mật gì. Khải Phong Tiên vương còn đưa cho hắn ngọc giản tàn đồ của Cấm Thượng Thiên, Cấm Thượng Thiên thuộc Thượng thiên vực, ai biết trong đó có đồ tốt hay không?

Đương nhiên còn có một cái nữa là hắn mặc dù không phải người của Tông Phiêu Thiên, Chân Băng Du vẫn còn. Một khi hắn lấy được hai suất Vấn Đạo các, cho Hòa Hoàn Tiên vương một suất, Hòa Hoàn Tiên vương chắc chắn sẽ tiện thể chiếu cố Chân Băng Du. Bất luận nói thế nào, Chân Băng Du cũng là do hắn dẫn đến Tông Phiêu Thiên, hai người cùng trải qua qua hoạn nạn. Hắn không thể đi rồi, lại còn gây mâu thuẫn cho Chân Băng Du nữa.

Lúc này đi đầu tiên chính là Bái Y Tiên Quan Phi Kiếm, thực lực của gã

quả thực vô cùng cường hãn. Gã thậm chì còn quay đầu lại nhìn Diệp Mặc một cái, cái kiểu khinh thường này rất rõ ràng. Rõ ràng, gã cho rằng Diệp Mặc lấy được điểm cao ở vòng đầu tiên, chỉ là do may mắn.

Bởi vậy có thể thấy Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên không nói chuyện y thua thiệt ra, thì hai người đi cùng Huyết Y Tiên cũng không dám nói ra.

Theo sau Quan Phi Kiếm là một Huyền Tiên mặt đầy râu, nhìn trang phục chắc hẳn là người của Nguyễn Nhạc Thiên, Diệp Mặc không biết tên của y. Còn sau đó là một Huyền Tiên áo xanh, người này Diệp Mặc nghe thấy Từ Ki nói qua rồi, tên Lãnh Thanh Sam, là thí sinh của Khổng Thăng Thiên vực, là người của đội đứng thứ tư trong vòng thứ nhất.

Nếu như nói Quan Phi Kiếm và Lãnh Thanh Sam còn có tên Huyền Tiên râu xồm kia là bậc thang đầu tiên, thì bọn họ phía sau chính là bậc thang thứ hai rồi. Phía sau Lãnh Thanh Sam có một nam hai nữ, ba người này Diệp Mặc cũng nghe nói qua. Người đàn ông là Tần Vô Nhận của Hoàng Già Thiên vực, dẫn đầu đội lấy được vị trí thứ ba trong vòng thứ nhất, hai nữ tiên vô cùng xinh đẹp kia là Huyên Lãnh tiên tử và Huân Nhiên tiên tử của Nguyễn Nhạc Thiên. Người đi trước dẫn đầu đội xếp thứ năm, người đi sau hình như không nằm trong Top 10.

Phía sau chính là Vũ Uyển Linh, Mộ Sát của Giang Do Thiên vực, Liêu Lăng Huyền của Giáo Mang Thiên vực, Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên vực và cả mấy người nữa Diệp Mặc không biết. Khiến Diệp Mặc nghi ngờ chính là Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên không ngờ lại không bị loại khỏi vòng thứ nhất, cũng tham gia vào vòng thi đấu thứ hai này.

Tử Vũ tiên tử và Từ Ki của Tông Phiêu Thiên, những người còn lại đều ở bậc thứ tư, còn Mang Dũng mà Diệp Mặc tương đối có thiện cảm thì lại ở bậc thứ năm, Diệp Mặc chỉ cần bỏ ra chút sức lực nữa là có thể đuổi kịp gã.

Tên Mang Dũng này cũng cổ quái, trong vòng thi thứ hai này còn phải giữ thực lực, người khác không biết Mang Dũng còn đang giữ sức, Diệp Mặc thì lại biết rất rõ, tên này chính là muốn giữ sức. Với biểu hiện ở bậc thứ năm

của Mang Dũng, Diệp Mặc chắc rằng gã hoàn toàn có thể tiến lên bậc thứ hai, thậm chí bậc thứ nhất cũng không phải là không được.

Mắt nhìn Quan Phi Kiếm cũng tiến gần đến cửa Vấn Đạo rồi, Diệp Mặc vẫn còn lùi lại cuối cùng, Từ Ki có chút nghi ngờ quay lại nhìn Diệp Mặc một cái. Gã biết năng lực của Diệp Mặc, Diệp Mặc bây giờ ở cuối cùng, chắc chắn là còn đang giữ sức.

Trên thực tế Diệp Mặc quả thực không muốn giữ sức, hắn là sợ Vấn Đạo đại môn kia. Nhưng bây giờ khi Từ Cơ nghi ngờ nhìn về phía hắn, Diệp Mặc cũng biết hắn không nắm được thời cơ, đến ba vị Tiên vương cũng sẽ nghi ngờ hắn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc đi nhanh hơn chút, trong nháy mắt đã vượt qua mấy người Mang Dũng, tiếp cận gần đến mấy người Tử Vũ tiên tử và Từ Ki. Hắn nghĩ kĩ rồi, cho dù cửa Vấn Đạo này là pháp bảo của Tiên vương nào đi nữa, trừ phi Tiên vương kia dám bóp nát thức hải của hắn, nếu không tuyệt đối sẽ không nhìn ra Thế giới trang vàng của hắn.

Trong đại hội Vấn Đạo này, cố ý bóp nát thức hải của thí sinh, đó chính là gây đại chiến cho thiên vực. Cho dù là Nguyễn Nhạc Thiên cũng không dám làm như vậy, Nguyễn Nhạc Thiên mặc dù mạnh, cũng không thể nào đồng thời khiên chiến với mười thiên vực còn lại được.

- Anh Mạc, anh đi trước đi, chúng tôi tranh thủ tiến vào Top 64.

Từ Ki gật đầu nói với Diệp Mặc, gã cho rằng Diệp Mặc đang nể mặt bọn họ mà làm như vậy.

Diệp Mặc mỉm cười, cũng không nói gì, đồng thời lấy ra một viên Song Thần đan đặt vào trong miệng, nhanh chóng rảo bước lên trên. Nửa tuần hương sau, khi Quan Phi Kiếm sắp tiến vào cửa Vấn Đạo, Diệp Mặc cũng đến đội ngũ ở bậc thang thứ hai.

- Chào anh Mạc, tôi tên Ninh Huân Nhiêu, tôi cũng ngưỡng mộ anh mấy

ngày nay rồi, hôm nay có thể gặp được anh quả thực rất vui.

Một mùi thơm thoang thoảng bay cạnh người Diệp Mặc, đồng thời một giọng nói mềm mại khiến người ta có chút không kìm chế nổi vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn thấy một nữ tiên mặc váy hoa vàng di chuyển bên cạnh hắn, còn đang hướng về phía hắn cười, rõ ràng câu nói vừa nãy chính là của nữ tiên này.

Thoạt nhìn vô cùng ngây thơ, lại có gương mặt cực đẹp khiến người ta vừa nhìn là có chút thiện cảm, dung nhan như này, cho dù cho với Chân Băng Du, cũng chỉ kém một chút mà thôi.

Thực ra không cần đối phương giới thiệu, Diệp Mặc cũng biết cô ấy tên Huân Nhiên tiên tử, chỉ có điều không ngờ đối phương lại chủ động nói chuyện với hắn mà thôi.

- Tôi chỉ là may mắn mà thôi, Huân Nhiên tiên tử đứng thứ tư trên bảng Thiên tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, vòng thi thứ hai này chắc chắn sẽ lấy được vinh dự về cho Thiên vực của mình, Diệp Mặc vội khách khí nói, càng khiến cho hắn có thiện cảm chính là, Huân Nhiên tiên tử này không ngờ lại họ Ninh. Điều này khiến hắn trong chốc lát nhớ đến Ninh Khinh Tuyết, sau khi đến Tiên giới, hắn vẫn không ngừng tu luyện bôn ba, bây giờ nhớ đến Ninh Khinh Tuyết, trong lòng lại dâng lên nỗi nhớ nhung.

Thấy mặt Diệp Mặc bỗng nhiên hiền lành lại, Huân Nhiên mỉm cười, cũng không lấy làm lạ, có ai nhìn thấy dung nhan của cô rồi, lại không bị cô hấp dẫn chứ? Nhưng bên cạnh cô lại vang lên một tiếng hừ lạnh, Diệp Mặc không cần quay đầu, cũng biết đó là Huyên Lãnh tiên tử, là người cũng có dung nhan không kém gì với Huân Nhiên tiên tử.

Diệp Mặc biết rõ hai người con gái này có chút không hợp nhau, hắn mới không muốn bị kẹp giữa, chỉ cười nhạt, lập tức tăng tốc lên trên, chỉ vài giây sau, Diệp Mặc cũng đã đuổi kịp Lãnh Thanh Sam rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1686

Hách Dịch Tiên Vương Vô Sỉ

Mạnh như vậy?

Huyên Lãnh tiên tử đơ người nhìn Diệp Mặc cũng đã tiếp cận gần đến Vấn Đạo đại môn, lập tức sững người, thậm chí suýt nữa quên mất mà xông lên. Lúc trước cô cho rằng Diệp Mặc vì đuổi theo, nên tốn mất khí lực cực lớn, không ngờ người ta lại nhàn nhã giống như dạo chơi vậy.

Huân Nhiên tiên tử chủ động tìm đến Diệp Mặc nói chuyện cũng sững người, cô nói chuyện với Diệp Mặc đương nhiên có một phần tán thưởng Diệp Mặc trong đó, bất luận Diệp Mặc thực sự dựa vào bản lĩnh của mình lấy được hạng nhất ở vòng một, hay là may mắn, thì đều là thể hiện của thực lực. Cô thấy Diệp Mặc sắp đuổi kịp cô, mới chủ động đùa giỡn Diệp Mặc một chút, đồng thời cũng muốn kết giao.

Theo lý mà nói mặt Diệp Mặc hiện vẻ hiền hòa, đó là bị dung mạo xinh đẹp của cô đánh gục, làm sao trong nháy mắt lại bỏ xa cô rồi?

Lúc này Quan Phi Kiếm cùng tên Huyền Tiên râu xồm kia cũng đã tiến vào bên trong cửa Vấn Đạo, còn Diệp Mặc và Lãnh Thanh Sam cùng tiến vào thứ ba.

- Anh cũng không tồi đấy nhỉ

Lãnh Thanh Sam thấy Diệp Mặc không ngờ lại đuổi kịp gã, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Diệp Mặc nói một câu.

Diệp Mặc mỉm cười không trả lời, cũng đã tiến vào trong rồi.

Trong nháy mắt hắn tiến vào, hắn lại không cảm nhận được ba người trước mặt kia nữa. Bất luận là Quan Phi Kiếm hay là Lãnh Thanh Sam, hắn cũng không nhìn thấy.

Trước mặt hắn chỉ có một đường hầm tối thui, cái này cũng giống như những gì Tiên vương Hách Dịch nói, đi đến cuối đường hầm này, chính là bia Vấn Đạo, nói cách khác là bia Vấn Đạo ngân.

Nếu là người nóng vội, chắc chắn sẽ lập tức xông vào, càng tới đích sớm càng tốt. Nhưng Diệp Mặc trước khi tiến vào trong này, trong lòng lại có chút cảnh giác, bây giờ hắn cũng đã tiến vào trong rồi, cái cảm giác cảnh giác đó lại càng đậm hơn.

Hắn cẩn thận đi hai bước, bỗng nhiên có một cảm giác đè nén đáng sợ, sau đó Diệp Mặc liền cảm giác mình tiến vào một cơn ác mộng vậy, Khinh Tuyết, Tố Tố cùng lao về phía hắn, còn trước bọn họ lại là một dòng sông cuồn cuộn cực lớn vắt ngang, dường như chỉ cần hai người bước thêm bước nữa, là sẽ rơi xuống sông.

- Đừng…

Diệp Mặc bỗng nhiên hét lớn, sau khi hắn hét lên, một dòng suối mát lạnh nhỏ uốn lượn một vòng quanh nguyên thần của hắn.

Diệp Mặc sợ hãi bừng tỉnh, không đúng, nơi này tuyệt đối là một cái hố lớn. Hắn không tiếp tục đi lên nữa, mà lại dừng lại. Lúc này hắn cũng đã xác định mình đoán không nhầm, cửa Vấn Đạo này chính là một pháp bảo, còn pháp bảo này có phải là của một tiên vương nào đó hay không, thì hắn cũng không rõ.

Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên dùng pháp bảo này để tiến hành vòng thi đấu thứ hai, bất luận có phải là cửa Vấn Đạo thực sự hay không, Diệp Mặc cũng biết vòng thi đấu thứ hai này cũng không đơn giản.

Cái cảm giác này quả thực giống như tâm ma vậy, nếu không phải hắn tu

luyện trước Khổ Trúc lâu ngày, sớm đã không có tâm ma rồi, thì vừa nãy rất dễ bị trúng chiêu.

Diệp Mặc không biểu hiện bộ dạng đã bừng tỉnh, mà lại biểu hiện bộ dạng không ngừng hốt hoảng, bước về phía trước.

Chỉ xông lên được mấy giây, Diệp Mặc lại lần nữa nhìn thấy một dòng sông máu, thần thức của Diệp Mặc cẩn thận điều tra một chút, lập tức biết đây không phải dòng sông máu, mà là một huyễn trận tuần hoàn. Chỉ cần tiến vào, thì sẽ đảo quanh không ngừng trong vòng tuần hoàn này.

Diệp Mặc không chút do dự lao vào dòng sông máu đó, sau đó bắt đầu đảo quanh trong đó, đồng thời nghĩ khi nào ra ngoài. Đang lúc Diệp Mặc giả bộ hoảng loạn, một đường thần thức bàng bạc truyền đến, đường thần thức này có áp lực kinh khủng, suýt chút nữa khiến Diệp Mặc sụp đổ.

Cái lão già Tiên vương Hách Dịch chết tiệt này, quá không biết xấu hổ rồi. Diệp Mặc trong lòng thầm mắng, vẫn phaỉ giả bộ thần hồn đã bị mất phương hướng.

- Còn đây là Vấn Đạo chi môn, muốn tiến vào trong Vấn Đạo các, cần phải có kinh nghiệm Vấn Đạo chi môn. Nếu như đáp sai, thì mãi mãi sẽ bị chìm vào trong dòng sông máu, không thể nào luân hồi được…

Một giọng nói vang lên trong đường hầm, cứ như Diệp Mặc đang trong dòng sông máu, bị đại đạo hỏi thăm vậy.

Diệp Mặc trong lòng lập tức mắng to, đồng thời biểu hiện ngây dại, giống như bị sợ ngây người ra vậy.

- Anh tên là gì?

Giọng nói quanh quẩn không thôi lại vang lên trong đường hầm, giống như đến từ bên ngoài Cửu U vậy.

- Mạc Ảnh.

- Anh từ đâu đến, trên người có bí mật gì?

- Tôi đến từ Hư Điện Tinh, có một pháp bảo tầm linh, có thể tìm được Tiên linh vật từ cấp sáu trở xuống.

Diệp Mặc mặc dù trả lời câu này, nhưng trong lòng cũng âm thầm khinh bỉ Tiên vương Hách Dịch kia, lão già chết tiệt này thật không biết xấu hổ. Hắn chắc rằng nếu như lão già chết tiệt này muốn tấn công người khác, thì người đó chắc chắn phải nói thẳng bí mật ra rồi. Nhưng dùng cách này nhắm vào hắn, tên này đúng là tính sai rồi. Đối với hắn mà nói, như này ngược lại lại yên tâm hơn, ít nhất hắn cũng không lo Thế giới trang vàng bị lộ ra ngoài.

- Ở vòng thi đấu đầu tiên tại sao anh lại lấy được 356 điểm?

- Tôi tìm được một ổ Thất luyện thạch trong Thất Luyện tháp, lấy được 36 miếng Thất luyện thạch năm màu.

- Anh quay 19000 vòng trong dòng sông máu này, là có thể lấy được thứ mình muốn…

Giọng nói kia sau khi nói xong liền biến mất không thấy gì nữa.

Lão già chết tiệt này, chẳng những hỏi bí mật của mình, còn muốn mình đi vòng quanh dòng sông này 19000 vòng, đợi khi hắn đi xong 19000 vòng này, thì vòng thi đấu thứ hai cũng không còn chuyện của hắn nữa rồi.

Diệp Mặc không thể nào không nghe lời ông ta được, bắt đầu di chuyển. Chỉ có điều hắn sau khi vòng được vài vòng trong này, bỗng nhiên bắt đầu cuồng bạo, đồng thời phóng ra Tử Đao, không ngừng chém giết lung tung trong này.

Từng đường đao màu tím bổ tứ phía, phát ra những âm thanh nặng nề, hơn nữa hắn bổ ra càng lúc càng nhanh, cuối cùng thậm chí ngay cả Tiên nguyên của mình căn bản cũng không tính nữa rồi.

Tiên vương Hách Dịch khóe miệng lộ ra một nụ cười, còn cho rằng tên

này lợi hại, hóa ra là do ăn may. Chỉ là có thể tiến vào tầng thứ năm, công pháp ẩn nấp chắc hẳn cũng không tệ. Còn pháp bảo tầm linh của hắn nữa cũng không tệ, chỉ có điều đẳng cấp của Tiên linh vật tìm được quá thấp, Tiên linh thảo cấp sáu đối với ông ta mà nói cũng không có tác dụng gì nhiều.

Sau đó Tiên vương Hách Dịch cũng lười chẳng thèm để ý đến Diệp Mặc nữa, một Huyền Tiên cứ dựa vào vận may như vậy thì cũng chẳng có gì đáng để ý cả. Ông không tin Diệp Mặc có thể giữ được thần trí trong đường hầm Vấn Đạo này, đừng nói là hắn không thể, cho dù là một Đại La Tiên bị ông dùng thần thức uy áp một lần rồi, cũng không thể nào giữ vững không bị tâm ma trong này quấy nhiễu.

Diệp Mặc bổ Tử Đao ra cũng không phải không có tác dụng của nó, sau khi thần thức cảm giác Tiên vương Hách Dịch kia đã rời đi rồi, thần thức đao của hắn liền phóng ra. Thần thức đao cũng với đường đao của Tử Đao tỏa ra tứ phía, nếu không dùng thần thức nắm bắt, căn bản không biết được giữa những đường đao Tử Đao kia còn kèm theo thần thức đao.

Chỉ trong chốc lát, thần thức đao của Diệp Mặc liền xuyên qua đường hầm huyễn trận bia Vấn Đạo này. Nhanh chóng Diệp Mặc liền nhìn thấy những người dự thi khác, Quan Phi Kiếm đi đầu cũng cách hắn rất xa rồi. Thấy bộ dạng của Quan Phi Kiếm, chắc chắn trước đó cũng đã được chỉ đạo trước rồi, nếu không không thể nào lại nhanh như vậy được.

Đồng thời hắn cũng nhìn Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam, chỉ có điều hai người này hình như cũng lâm vào vòng luẩn quẩn như hắn, không cần hỏi, Diệp Mặc cũng biết cho dù không phải là Tiên vương Hách Dịch làm, cũng có liên quan đến ông ta. Tên khốn kiếp này, ăn gian cũng quá lộ liễu rồi.

Tiên vương Hách Dịch rõ ràng muốn ôm đồm Top 5 của vòng thi thứ hai này, nhưng Diệp Mặc hết lần này đến lần khác lại không như ý của ông ta. Hắn cho Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam mỗi người một đường thần thức đao, Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam lập tức tỉnh lại. Sắc mặt hai người

đại biến, rõ ràng không nghĩ đến chuyện lúc trước, sau đó hai người xông ra khỏi huyễn trận dòng sông máu, tăng tốc về phía trước.

Nhưng Diệp Mặc làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Quan Phi Kiếm như vậy được, hắn đồng thời cũng phóng ra mấy chục đường thần thức đao bố trí một thần thức đao trận ngay trước Quan Phi Kiếm. Diệp Mặc cũng biết trận pháp thần thức này không ngăn Quan Phi Kiếm lại được, nhưng hắn chính là muốn tốc độ của người ta chậm lại chút, sau đó để Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam lên trên.

Diệp Mặc bị Tiên vương Hách Dịch khiến cho vô cùng khó chịu, sau khi hắn làm một số động tác xong, lập tức thu lại thần thức, sau đó giả bộ một đao không cẩn thận chém lên cánh tay của mĩnh, biểu hiện tạm thời tỉnh lại. Trong thời gian ngắn ngủi tỉnh lại này, để hắn ra khỏi dòng sông máu này, nhanh chóng chạy về phía trước.

Như vậy sẽ giống như ba người hắn và Lãnh Thanh Sam, Tần Vô Nhận đều đồng thời tỉnh lại vậy.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Mặc đã vượt qua Quan Phi Kiếm. Đến cả Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam cũng tiếp cận gần đến Quan Phi Kiếm rồi, dòng sông máu lúc trước cũng trở thành trò đùa rồi.

- Hả…

Tiên vương Hách Dịch thấy ba người Diệp Mặc và Lãnh Thanh Sam, Tần Vô Nhận đồng thời thoát khỏi dòng sông máu, kinh ngạc hả một tiếng.

Khi ông đang định tiếp tục ra tay, thì lại nghe bên cạnh có người nói:

- Tiên vương Hách Dịch, vòng thi thứ hai, anh cứ sử dụng thần thức, chẳng lẽ anh cũng tham gia vòng thi thứ hai này sao?

Tiên vương Hách Dịch giật mình, quay đầu nhìn lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Minh Tiên vương, lập tức giật mình, cũng không dám quản bia Vấn Đạo trên quảng trường nữa, mà lại cẩn trọng nói:

- Bia Vấn Đạo là một trong những pháp bảo Vấn Đạo của Nguyễn Nhạc Thiên, cũng không phải là một mình tôi có, tôi sao có thể tham gia vào trong đó được?

Ông cũng không dám đôi co với vị Tiên vương trước mặt này nữa, Hoàng Minh Tiên vương là Tiên vương cao cấp của Hoàng Già Thiên, chỉ thiếu chút nữa là có thể thăng cấp lên Tiên Tôn rồi. Tạm thời bất luận Hoàng Minh Tiên vương có thăng cấp lên Tiên Tôn hay không, thì đây cũng là một Tiên vương cao cấp, cũng không phải là người mà một Tiên vương hậu kỳ như ông có thể đắc tội được, một khi bị đối phương phát hiện ra, ông điều khiển vòng thi đấu thứ hai này, thì Nguyễn Nhạc Thiên cũng không cứu nổi ông.

Hoàng Minh Tiên vương cười khẩy nói:

- Tôi là sợ bia Vấn Đạo có người nào đó lợi dụng, nếu như có chuyện như này xảy ra thật, thì Hoàng Già Thiên chúng tôi cũng sẽ không nương tay đâu.

Tiên vương Hách Dịch hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục để ý đến Hoàng Minh Tiên vương nữa, nhưng cũng không dám quét thần thức vào trong bia Vấn Đạo xem xét tình hình nữa.

…

Sau khi Diệp Mặc tăng tốc, cho rằng đường thần thức của Tiên vương Hách Dịch kia cũng sẽ nhanh chóng quay lại, nhưng hắn đợi một lúc lâu, cũng không thấy thần thức của Tiên vương Hách Dịch kia đâu, lập tức đoán rằng bia Vấn Đạo này hình như cũng không phải của mình Tiên vương Hách Dịch, thần thức của đối phương cũng không thể quét vào trong bất cứ lúc nào được.

Nếu thần thức của Tiên vương Hách Dịch không quét vào trong nữa, Diệp Mặc cũng không cố kị nữa, thần thức đao của hắn lại bổ ra ngoài, lập tức hắn liền nhìn thấy Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam tiến vào ảo giác.

Diệp Mặc có chút nghi ngờ, chẳng lẽ thần thức của Tiên vương Hách Dịch lại quét vào nữa sao? Rất nhanh Diệp Mặc liền hiểu ra mình nghĩ nhiều rồi, vì Quan Phi Kiếm cũng vướng vào trong phiền phức đó. Xem chừng trước đó hai người Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam cũng không phải Tiên vương Hách Dịch ra tay, mà thực sự bị nhốt lại.

Nếu mọi người đều vướng vào rắc rối, Diệp Mặc không tiếp tục ra tay nữa, hắn vừa mới khinh thường Quan Phi Kiếm ăn gian để giành phần thắng. Lúc này hắn cũng đại khái hiểu ra đường hầm bia Vấn Đạo là gì rồi, chắc hẳn là một nơi chế tạo ra tâm ma. Diệp Mặc đến độ kiếp cũng không có tâm ma, lúc này làm gì sẽ chú ý đến trò chơi này?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1687

Chắc Chắn Là Ăn Gian

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc đã sắp đi đến cuối rồi, hắn dừng lại, về vị trí đầu bảng của vòng thứ hai, hắn tạm thời cũng không muốn. Nếu như đến đầu bảng vòng thứ hai hắn cũng lấy được, ở vòng thứ ba, hắn chắc chắn sẽ gặp phải ám toán. Lão già Tiên vương Hách Dịch kia, tuyệt đối sẽ không cho phép ba vòng đều là Tông Phiêu Thiên đứng đầu.

Đến vòng thi đấu thứ ba, hắn sẽ không để ý nữa, vì sau khi vòng thi thứ ba kết thúc, lập tức sẽ tiến vào trong Vấn Đạo các. Trong Vấn Đạo các, ai cũng không thể quấy rối người khác, hắn muốn lúc nào đi, thì lúc đó đi. Trong Vấn Đạo các, cho dù ở lại mấy năm cũng là chuyện bình thường.

Thần thức đao của Diệp Mặc quét ra ngoài, hắn nhanh chóng quét đến Từ Ki. Từ Ki ở vào khoảng người thứ ba mươi, trong Tông Phiêu Thiên ngoài hắn ra, Từ Ki cũng là người đi đầu tiên.

Nhưng lúc này Từ Ki cũng bị ảo trận vây khốn lại, Diệp Mặc không do dự, trực tiếp bổ một thần thức đao vào thức hải của Từ Ki, đồng thời mấy đường thần thức đao cũng bổ trúng trận tâm của ảo trận đang vây khốn gã lại. Ảo trận này ngừng lại trong vài giây ngắn ngủi.

Từ Ki đang bị vây, bỗng nhiên cảm thấy thức hải của mình chấn động, ảo trận trước mặt ngừng lại, đường hầm xuất hiện rõ ràng trước mặt. Từ Ki cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức xông ra ngoài. Trước ảo trận thứ hai, khi gã lại lần nữa lâm vào tâm ma, Diệp Mặc lại đánh vài đường thần thức đao qua.

Đường hầm cũng không dài, dưới sự giúp đỡ liên tiếp của Diệp Mặc, Từ Ki đứng thứ ba mươi trong thời gian ngắn cũng vượt qua Quan Phi Kiếm, là

người đầu tiên xông ra khỏi đường hầm, Diệp Mặc không ra cùng Từ Ki, thần thức của hắn cũng không tiếp tục quét ra ngoài nữa. Trong pháp bảo này, bây giờ ngoài thần thức của hắn ra, dường như cũng không còn thần thức của ai khác nữa. Một khi thần thức của hắn cũng quét theo ra ngoài, ai mà biết được sẽ bị phát hiện hay không.

Diệp Mặc lại đợi một lúc nữa, đợi sau khi ba người Quan Phi Kiếm, Lãnh Thanh Sam, Tần Vô Nhận cũng ra ngoài rồi, hắn là người thứ năm ra khỏi đường hầm. Sở dĩ là người thứ năm, là vì người thứ năm còn có một suất Thiên Tiên, có thể thêm được một người cho Tông Phiêu Thiên, thì tranh thủ lấy cho được Đây cũng là thái độ lúc trước của ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên khiến hắn quyết định giúp đỡ, nếu như lúc trước ba vị Tiên vương thái độ ác liệt, thậm chí là nghi ngờ hắn. Thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không lấy vị trí thứ năm này, thậm chí vòng thi thứ hai, hắn cũng không tham gia.

Ở cuối đường hầm, Diệp Mặc quả nhiên nhìn thấy một tấm bia đá, Diệp Mặc đoán chừng đây chính là bia Vấn Đạo rồi, chỉ cần để lại dấu vết trên đó, chính là đạo ngân. Tấm bia đá này cao không quá một trượng, hơn nữa rộng không quá ba thước, trên thực tế cũng không có chỗ nào lồi lên cả. Diệp Mặc không chần chừ, trực tiếp khắc lại hai chữ Mạc Ảnh trên đó.

Sau khi Diệp Mặc đi qua bia Vấn Đạo, phát hiện nơi này cũng không phải trên quảng trường, mà là trong một đại sảnh, còn trong đại sảnh thì lại không có một bóng người.

Diệp Mặc có kinh nghiệm phóng thần thức đao để tách đường hầm, hắn biết trong đại sảnh này mặc dù không nhìn thấy người, nhưng trong này chắc chắn có người, ít nhất là mấy người Từ Ki đang ở trong này. Lúc này hắn không tiếp tục dùng thần thức quan sát nữa, nơi này cũng đã thi đấu xong rồi, hắn chỉ cần đợi là được. Nếu như lúc này lại dùng thần thức đao, nói không chừng sẽ bị bại lộ.

Diệp Mặc đợi một lúc lâu trong đại sảnh, trước mắt hắn đột nhiên sáng lên, đại sảnh biến mất không thấy nữa. Diệp Mặc lập tức biết thời gian hết

rồi. Sau đó hắn phát hiện ra mình đang đứng giữa quảng trường, còn cửa Vấn Đạo kia thì cũng chẳng biết đâu mất rồi.

Bên cạnh hắn, hơn trăm người dự thi khác cũng đều xuất hiện rồi, có ít người trên mặt còn mang theo chút kinh hoảng, rõ ràng còn chưa tỉnh lại từ trong tâm ma đáng sợ đó.

Từ Ki thấy Diệp Mặc, lập tức đi đến hỏi:

- Anh Mạc…

Trong đường hầm của bia Vấn Đạo gã cũng cảm nhận thấy có ai giúp mình, chỉ có điều gã cũng không dám chắc, gã lập tức nhớ đến Diệp Mặc, nên muốn qua hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười vỗ vỗ vai gã nói:

- Đừng nói nhiều, đây là địa bàn của người ta.

Từ Ki nghe thấy Diệp Mặc nói vậy liền biết rõ, quả nhiên là Diệp Mặc giúp gã, trong mắt gã liền lộ ra vẻ cảm kích. Gã không biết Diệp Mặc làm sao có thể làm được, nhưng gã lại tin tưởng Diệp Mặc. Còn Diệp Mặc dùng tay vỗ vỗ lên vai của gã, gã lại càng không cảm thấy có gì là không đúng cả.

- Đúng rồi, tôi khuyên anh bỏ vòng thi thứ ba đi, sau đó dưỡng đủ tinh thần rồi nói sau.

Bỗng nhiên Diệp Mặc bổ sung thêm một câu.

Từ Ki giật mình, gã nghi ngờ không hiểu nhìn Diệp Mặc. Gã mặc dù không biết mình đứng thứ mấy, nhưng vì có người giúp đỡ, gã tin rằng mình chắc chắn lọt vào vòng ba rồi, tại sao Diệp Mặc lại bảo gã bỏ đi? Vòng thi thứ hai chẳng phải là vì vòng thứ ba sao? Nếu như mình từ bỏ vòng thứ ba, thì còn thi vòng thứ hai làm gì?

Từ Ki nhíu mày, gã không tin Diệp Mặc sẽ hại gã. Gã cảm thấy con

người Diệp Mặc này đáng để cho gã kết bạn, nhưng lời nói kia của Diệp Mặc vừa nói xong lại không có chút đạo lý nào cả.

Không đợi Từ Ki hỏi nguyên nhân, Tử Vũ tiên tử và mấy người khác cũng đến chào hỏi Diệp Mặc, Diệp Mặc phát hiện Mang Dũng cũng không ngờ lại chủ động đến chào hỏi hắn.

Diệp Mặc cười đáp với từng người, trong lòng lại rất xem thường tên Mang Dũng này, tên này đúng là con rùa đen. Vòng thi đầu tiên y giấu Thất luyện thạch để thi rớt, Diệp Mặc cho rằng còn có thể tha tứ, dù sao thứ như Thất luyện thạch ai nhìn thấy mà không thích cơ chứ.

Nhưng tên này ở vòng thứ hai không ngờ còn giấu thực lực của mình, Diệp Mặc trong đường hầm của vòng thứ hai dùng thần thức quét Mang Dũng, phát hiện ra y nếu như ra sức, y hoàn toàn có thể tiến vào Top 3. Nhưng tên này căn bản không ra sức, chỉ là lùi xuống hạng thứ bốn mươi năm mươi.

Nếu không muốn vào Vấn Đạo các, Diệp Mặc cảm thấy không cần phải tham gia vòng thi này, hoặc là nói vòng thi thứ hai bỏ đi cũng được, làm gì cần phải phí một suất như vậy chứ.

Mang Dũng một mực ít xuất hiện, chẳng những thi đấu không bỏ sức ra, hơn nữa còn không lớn tiếng nói chuyện, Diệp Mặc không hiểu tại sao vào lúc này y lại chủ động nói chuyện với mình. Y hoàn toàn có sức leo lên Top 3, cho nên Diệp Mặc biết y đến nói chuyện với mình không phải là vì khâm phục bản lĩnh của mình, huống chi thành tích vòng thi thứ hai còn chưa xuất hiện.

…

Vòng thi thứ hai cũng kết thúc rồi, nếu đem so sánh, thì thời gian của vòng thứ hai ngắn hơn vòng một rất nhiều. Mặc dù thành tích còn chưa xuất hiện, trên quảng trường cũng đã nghị luận xôn xao rồi, đều đang đoán Top 5 của vòng này là những ai.

Tiên vương Hách Dịch sau khi bị Hoàng Minh Tiên vương cảnh cáo một câu, thì cũng không dùng thần thức quan sát tình hình thi đấu nữa, bây giờ trận đấu kết thúc rồi, sự bực bội trong lòng ông cuối cùng cũng được phóng thích rồi. Ông bay lên trên chủ đàn nói:

- Vòng thi thứ hai kết thúc, các thí sinh lùi về phía sau.

Diệp Mặc cùng mọi người lùi về phía sau đến gần vìa vòng sáng lúc trước, trong quảng trường bỗng nhiên lại lần nữa có tiếng nổ vang lên, một tấm bia đá cao khoảng một trượng rộng khoảng ba thước, từ trong tiếng nổ vang đó đột nhiên xuất hiện giữa quảng trường. Cửa Vấn Đạo hư không lúc trước cũng biến mất, thay vào đó là bia Vấn Đạo này.

Sau khi bia Vấn Đạo này xuất hiện, nhanh chóng to ra, trong nháy mắt cao mấy chục trượng, trên trăm trượng, độ rộng cũng phải mở rộng đến mấy trượng.

Rất nhanh trên đỉnh bia Vấn Đạo xuất hiện bốn chữ lớn màu vàng kim, Bia Vấn Đạo Ngân.

Tiên vương Hách Dịch thấy Bia Vấn Đạo Ngân cũng đã mở rộng, lúc này mới tiếp tục nói tiếp:

- Bia Vấn Đạo Ngân là do một vị Tông sư luyện khí cao cấp của Trung thiên vực luyện chế ra, tấm bia này mô phỏng lại Bia Đạo Ngân mà luyện chế ra. Tôi hi vọng mọi người đều có cơ hội vào tiếp xúc với Bia Đạo Ngân thực sự, chứ không phải Bia Vấn Đạo Ngân mô phỏng trong này.

Chẳng những Diệp Mặc trong lòng nghi ngờ Bia Đạo Ngân kia là thứ gì, ngay cả những người không hiểu trên quảng trường cũng đang nghi ngờ, g Bia Đạo Ngân này rốt cục là ở nơi nào, đến cấp độ nào mới có thể tiếp xúc được với Bia Đạo Ngân.

Tiên vương Hách Dịch quan sát những người trên quảng trường một lượt nói:

- Còn Bia Đạo Ngân ở nơi nào, làm sao mới có thể tiếp xúc đến được, tôi chỉ có thể nói cho mọi người, đợi sau khi năng lực của mọi người đạt đến một trình độ nhất định, sẽ tự động hiểu ra thế nào là Bia Đạo Ngân. Nhưng, tôi cần nhắc nhở mọi người một câu, ít nhất mười một truong Thiên vực bây giờ còn chưa có ai có tư cách đi tiếp xúc với Bia Đạo Ngân …

Tiên vương Hách Dịch vừa nói xong, trên quảng trường liền nghị luận xôn xao, thậm chí đến danh sách vòng thi thư hai cũng quên rồi. Đến Tiên vương hậu kỳ cũng không thể tiếp cận gần đến Bia Đạo Ngân kia, chẳng lẽ Bia Đạo Ngân kia là Tiên tôn hoặc Tiên đế mới có thể tiếp xúc được sao?

- Mọi người yên tĩnh một chút, Top 64 của vòng thi thứ hai sẽ xuất hiện ngay sau đây Tiên vương Hách Dịch lại lần nữa nói.

Thấy Tiên vương Hách Dịch nói vậy, mọi người mới nhớ ra, đây là lúc vòng thi thứ hai kết thúc, lập tức liền chú ý lên trên Bia Vấn Đạo Ngân kia.

Thứ tự xuất hiện lần này khác với vòng đầu tiên, là người đứng đầu sẽ xuất hiện đầu tiên. Khi trên Bia Đạo Ngân xuất hiện cái tên trên cùng "Xếp thứ nhất Từ Ki của Tông Phiêu Thiên", trên quảng trường lại càng sôi sùng sục.

Đừng nói là những người đứng quan sát trên quảng trường, ngay cả mấy vị Tiên vương cũng đều kinh dị không thôi nhìn tên Từ Ki xếp thứ nhất của Tông Phiêu Thiên vực. Bọn họ hoàn toàn không dám tin, làm sao người đứng đầu của vòng thi thứ hai lại là Tông Phiêu Thiên? Hơn nữa còn là Từ Ki trước giờ chưa từng nghe nói qua, thế này rốt cục là chuyện gì?

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên có kinh nghiệm một lần rồi, lần này ngược lại cũng phản ứng rất nhanh, lập tức ngạc nhiên nhìn nhau. Bọn họ tuyệt đối không ngờ lần này Tông Phiêu Thiên lại đứng thứ nhất, cho dù có nghĩ đến chuyện Tông Phiêu Thiên đứng thứ nhất, cũng không phải là Từ Ki, mà là Mạc Ảnh mới đúng.

Chẳng lẽ đại vận khí của Tông Phiêu Thiên đến rồi? Hoặc là Tông Phiêu

Thiên sắp mạnh lên rồi?

- Từ Ki là ai?

Đừng nói là những người trên quảng trường, ngay cả một số Tiên vương cũng đang nghe ngóng. Cửa Vấn Đạo là khảo nghiệm tâm ma, có thể đứng đầu, thì tu vi tuyệt đối cũng sẽ không thua kém.

- Người này tôi cũng từng nghe nói qua, nghe nói là người đứng thứ chín trong Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên.

- Thật quái lạ, người đứng đầu của vòng thứ nhất là người của Tông Phiêu Thiên, tên Mạc Ảnh đó đến vị trí trên Huyền bảng cũng không có, sao đến vòng thứ hai người đứng đầu lại là Tông Phiêu Thiên được? Lần này lại là người có tên trên Huyền bản, lại là đứng thứ chín, chẳng lẽ mấy người đứng đầu trên Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên lại càng lợi hại hơn sao?

- Mấy người đứng đầu của Tông Phiêu Thiên là ai? Tên là gì?

…

- Tuyệt đối không thể nào.

Quan Phi Kiếm siết chặt nắm đấm của mình, gã không ngờ người đứng đầu lại không phải là gã.

Gã rõ ràng là người đầu tiên tiến vào cửa Vấn Đạo, làm sao có thể không phải người đứng đầu, ăn gian, tuyệt đối là ăn gian. Nếu không thực lực rác rưởi như Tông Phiêu Thiên này, làm sao có thể lấy được hai lần đứng đầu được? Cái này không phải ăn gian thì là cái gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1688

Có Người Khó Chịu

Tôi đứng thứ nhất?

Từ Ki sững người chằm chằm nhìn vào tên người đứng thứ nhất trên bia Vấn Đạo ngân, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, gã làm sao có thể là người đứng thứ nhất được?

Nhưng tên người đứng đầu được viết rất rõ ràng trên đó, người đứng đầu là Từ Ki, người của Tông Phiêu Thiên.

- Chúc mừng anh, Từ sư huynh.

Tử Vũ tiên tử khóe miệng có chút đắng chát, nói về xếp hạng trên Huyền bản thì cô còn cao hơn Từ Ki rất nhiều, nhưng Từ Ki lại lấy được hạng nhất, cô đến Top 30 cũng không lấy được.

Từ Ki vẫn còn sững sờ lúc này mới tỉnh lại, gã bỗng nhiên lẩm bẩm nói:

- Tôi hiểu rồi, hóa ra là như vậy.

Gã theo bản năng liếc nhìn Diệp Mặc, lại phát hiện Diệp Mặc cũng không nhìn gã. Lúc này gã cuối cùng cũng hiểu tại sao Diệp Mặc lại bảo gã đừng tham gia vòng thi thứ ba nữa, hóa ra vị trí đầu bảng của gã là do Diệp Mặc cho gã.

Mạc Ảnh rốt cục nghịch thiên đến mức nào? Không ngờ lại có thể biết mình lấy được thứ nhất, nói cách khác vị trí thứ nhất của vòng thứ hai này nếu như Diệp Mặc muốn có được, thì căn bản cũng không có chút khó khăn gì.

Từ Ki cố kìm chế sự kích động trong lòng cùng suy nghĩ muốn tìm Diệp Mặc nói chuyện lại, lúc này gã cũng hiểu, thành tích của đối phương sau này mình mãi mãi cũng không đuổi kịp được. Có thể kết giao với người bạn như này, cũng là cơ duyên của Từ Ki gã.

Từ Ki thầm thở dài, gã quyết định nghe theo Diệp Mặc, từ bỏ vòng thi thứ ba. Gã tin vào sự phán đoán của Diệp Mặc, bảo gã từ bỏ vòng thi thứ ba chắc chắn là có nguyên nhân của nó. Tất cả mọi người đều biết người đứng đầu vòng thi thứ hai là Từ Ki gã, chỉ có bản thân gã mới biết, người đứng đầu vòng thi thứ hai này là Huyền Tiên trung kỳ Mạc Ảnh kia.

- Người đứng thứ hai là Quan Phi Kiếm của Nguyễn Nhạc Thiên vực.

Người đứng thứ hai trên bia Vấn Đạo ngân cuối cùng cũng xuất hiện, lần này không nằm ngoài dự liệu của mọi người, là Quan Phi Kiếm của Nguyễn Nhạc Thiên.

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên miệng không thể ngậm lại còn đang nhận những lời chúc mừng từ những người khác, Tiên vương Hách Dịch của Nguyễn Nhạc Thiên sắc mặt lại càng âm trầm. Người đứng đầu không ngờ lại do Tông Phiêu Thiên lấy đi rồi, đây còn là trong tình huống ông ra tay đối phó với Mạc Ảnh.

- Người đứng thứ ba là Lãnh Thanh Sam, Khổng Thăng thiên vực.

- Người đứng thứ tư là Tần Vô Nhận của Hoàng Già Thiên vực.

- Người đứng thứ năm là Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên vực.

…

- Ha ha, Tông Phiêu Thiên khá lắm, Hoàng Minh tôi khâm phục.

Sau khi cái tên Tần Vô Nhận đứng thứ tư được đọc ra, Hoàng Minh Tiên vương cười ha hả, rõ ràng là vì Hoàng Già Thiên vực lại có một suất nữa, trong lòng vô cùng vui vẻ. Đồng thời cũng thầm khâm phục Tông Phiêu

Thiên lại có được hai suất nữa.

Còn Tiên vương Hách Dịch lại phát hiện ra trong Top 5 không ngờ chỉ có một cái tên của Nguyễn Nhạc Thiên, sắc mặt cũng đã âm trầm đến đáng sợ rồi. Cái này không đơn giản liên quan đến danh sách Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên tiến vào Vấn Đạo các, hơn nữa còn liên quan đến bản thân ông.

Ông bây giờ là Tiên vương hậu kỳ, nếu như có thể vào trong Vấn Đạo các vấn đạo một lần, thì rất có thể lĩnh ngộ được chân lý thăng cấp Tiên Tôn, cho dù không thể tiến đến Tiên tôn, đến Tiên vương hậu kỳ cũng không có vấn đề gì. Nhưng sau vòng thi thứ nhất và thứ hai này, hai suất Tiên vương duy nhất lại bị Tông Phiêu Thiên lấy đi rồi, Nguyễn Nhạc Thiên của ông không ngờ lại không lấy được suất nào.

- Cái này tuyệt đối là ăn gian, nếu không Tông Phiêu Thiên làm sao có thể lấy được hai lần hạng nhất? Quan Phi Kiếm tôi không phục.

Bạch Y Tiên Quan Phi Kiếm cuối cùng cũng không chịu được rống lên. Hai vòng thi đấu gã đều đứng thứ hai, điều này khiến gã tức nôn máu. Vòng thi thứ nhất còn có thể nói là do tiểu đội liên lụy, còn vòng thi thứ hai lại dựa vào năng lực cá nhân, không ngờ gã còn đứng thứ hai.

Vòng thứ hai thì coi như xong, Nguyễn Nhạc Thiên không ngờ chỉ có một mình gã lọt vào Top 5, không chỉ như vậy, người đứng đầu và người đứng thứ năm không ngờ đều là người của Tông Phiêu Thiên.

Diệp Mặc nghe thấy vậy trong lòng cười khẩy, ăn gian? Người ăn gian thực sự chính là lão già Tiên vương Hách Dịch của Nguyễn Nhạc Thiên kia. Cho dù hắn không giúp Từ Ki ăn gian, bản thân hắn cũng đứng thứ nhất, tên Quan Phi Kiếm này không ngờ lại còn mặt mũi nói ăn gian. Nếu như là ăn gian thật, bản thân mình hoàn toàn có thể khiến cho Quan Phi Kiếm lùi xuống thứ năm. Trên thực tế, gã chỉ đứng ngay sau Từ Ki mà thôi.

Từ Ki trong lòng cũng cười khẩy, gã biết xếp hạng thứ nhất của mình là

do ăn gian mà có. Nhưng gã cũng hiểu, cho dù Diệp Mặc không giúp gã, vị trí thứ nhất cũng sẽ không rơi vào tay Quan Phi Kiếm, mà cũng là của Tông Phiêu Thiên.

- Ăn gian? Ha ha…

Hoàng Minh Tiên vương bỗng nhiên cười ha hả, trong này y có vị trí cao nhất. Y muốn cười lớn, thực sự cũng không có ai dám nói gì y.

- Nguyễn Nhạc Thiên là đội chủ nhà, số người thi đấu cũng nhiều gấp đôi những thiên vực khác, hạng mục so tài, cũng là do Nguyễn Nhạc Thiên đưa ra, cửa Vấn Đạo này lại là đồ của Nguyễn Nhạc Thiên. Sau vòng thi thứ nhất, Nguyễn Nhạc Thiên trực tiếp quyết định hoãn vòng thi thứ hai lại ba ngày, Hoàng Minh tôi cũng rất muốn biết trong chuyện này là ai đang ăn gian.

Hoàng Minh Tiên vương sau khi cười lớn, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Mấy chục vị Tiên vương ở đây cũng biết, Hoàng Minh Tiên vương cũng rất không hài lòng với thái độ tự ý lùi lại thời gian thi đấu vòng thứ hai của Nguyễn Nhạc Thiên rồi, bây giờ chỉ là mượn Quan Phi Kiếm mà nói, đem bất mãn của mình phát tác ra mà thôi.

- Quan Phi Kiếm, không được nói bậy. Giải thi đấu lần này hoàn toàn công bằng, sao lại nói là ăn gian? Nếu như còn nói lời hồ đồ, sẽ trực tiếp tước đi tư cách thi đấu vòng thứ ba.

Một vị Tiên vương khác của Nguyễn Nhạc Thiên biết bí ẩn bên trong, vội vàng đứng ra trách mắng Quan Phi Kiếm.

Nếu nói ăn gian, cũng là Nguyễn Nhạc Thiên ăn gian. Hoãn thời gian thi đấu lại ba ngày, có ý là muốn tên Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên ra mặt, giáo huấn cho hắn một trận, tốt nhất là đánh tên Mạc Ảnh kia đến nỗi không tham gia thi đấu vòng sau thì càng tốt, thậm chí không thể tiến vào Vấn Đạo

các thì càng tốt hơn.

Trong tình huống này, người đứng đầu, chắc chắn là vênh váo tự đắc, muốn xuất hiện khoe khoang một phen.

Chỉ có điều mấy vị Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên không ngờ, sau vòng thi đấu tiên thí sinh của Tông Phiêu Thiên lại cẩn thận đến vậy, đến Tiên tức lâu cũng không ra ngoài, người ta không ra khỏi Tiên tức lâu, thì cũng không thể lao vào chỗ ở của người ta giáo huấn được?

Trong Tiên tức lâu còn có Tiên vương của Tông Phiêu Thiên, một khi Huyền Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên dám đến khiêu chiến Tiên vương, người ta sẽ tiêu diệt anh ngay lập tức. Cho dù tiêu diệt rồi, Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên cũng không tìm được cớ mà nói chuyện.

Huống chi bên trong bia Vấn Đạo, Tiên vương Hách Dịch lưu lại một dấu tích thần thức, Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên đều biết, chỉ có điều không nói mà thôi.

Bạch Y Tiên Quan Phi Kiếm bị Tiên vương cảnh cáo, cũng không dám nói người khác ăn gian gì nữa, nhưng gã vẫn chằm chằm nhìn Diệp Mặc và Từ Ki lạnh lùng nói:

- Vòng thi thứ ba là đối đầu đánh nhau, chỉ hi vọng Tông Phiêu Thiên anh vẫn còn bản lãnh đạt được vị trí thứ nhất - Nguyễn Nhạc Thiên thật ngang ngược, người khác lấy được hạng nhất thì lại nói là ăn gian, các anh có được hai người đứng thứ hai, thì lại là đương nhiên? Chẹp chẹp. Hơn nữa Nguyễn Nhạc Thiên các anh bây giờ đã biết vòng thi thứ ba là đối đầu đánh nhau rồi, chúng tôi thì vẫn chưa biết tí nào đâu đấy. Quả nhiên tin tức nhanh nhạy, lợi hại, lợi hại…

Một Huyền Tiên mặc quần áo của Khổng Thăng Thiên vực chép miệng, châm chọc nói. Rõ ràng là nhìn không thuận mắt tên Quan Phi Kiếm vênh váo. Câu cuối cùng lại càng trực tiếp nói Nguyễn Nhạc Thiên ăn gian, chỉ có điều không nói rõ ra mà thôi.

- Anh là người ở đâu?

Trong câu nói của Quan Phi Kiếm, sát khí tên người cũng lập tức dâng lên, giống như một đường đao vô hình vậy, chém thẳng đến tên Huyền Tiên của Không Thăng Thiên kia.

- Tiên Lỗ Thăng Thiên Trang Cữu, tôi không phục có người không ưa người khác mạnh hơn mình, anh thì thế nào?

Tên Huyền Tiên này sau khi nói xong, khí thế trên người cũng tăng vọt, muốn chặn lại đường đao vô hình của Quan Phi Kiếm kia. Nhưng tu vi của gã rõ ràng không bằng Quan Phi Kiếm, chỉ trong nháy mắt giao thủ, sắc mặt liền trở nên tái nhợt.

Lãnh Thanh Sam bỗng nhiên tiến đến, giơ tay lên, đường đao vô hình kia liền biến mất. Sau đó gã lạnh lùng nói:

- Anh Quan, vòng thi thứ ba còn chưa bắt đầu, chẳng lẽ anh không đợi nổi nữa rồi sao?

- Hừ.

Quan Phi Kiếm hừ lạnh một tiếng nói:

- Tốt nhất anh đừng gặp tôi ở vòng thi thứ ba, nếu không anh sẽ hối hận hai đời đấy.

Trang Cữu mặc dù thực lực không bằng Quan Phi Kiếm, tính tình cũng không kém cạnh gì Quan Phi Kiếm, bây giờ Quan Phi Kiếm nói vậy, gã đồng thời cười khẩy nói:

- Nghe lời nói của anh, tôi còn tưởng rằng anh đều đứng thứ nhất cả hai vòng đấy, đúng là đồ không biết xấu hổ.

Quan Phi Kiếm sắc mặt tức giận tái nhợt, nhưng cũng không ra tay.

Vòng thi thứ ba còn chưa bắt đầu, mùi thuốc súng cũng nồng đến cực

điểm.

Diệp Mặc không ngờ tên Trang Cữu này lại vì Tông Phiêu Thiên bênh vực kẻ yếu suýt chút nữa thì đánh nhau với Quan Phi Kiếm, nếu đem so sánh, tên Mang Dũng kia của Tông Phiêu Thiên quả thực kém quá xa.

Từ Ki lại là một người biết nói chuyện, gã chủ động đứng ra ôm quyền nói với Trang Cữu:

- Cám ơn anh Trang nói thẳng, tôi không cần đoán, cũng biết người đứng đầu vòng thi thứ ba, cũng không đến lượt gã đâu.

- Ha ha, anh Từ nói đúng lắm.

Trang Cữu cười ha hả, rõ ràng cũng rất hài lòng với câu nói của Từ Cơ. Gã ra mặt giúp đỡ, nếu như Tông Phiêu Thiên không lên tiếng, thì trong lòng gã chắc chắn sẽ không thoải mái.

Đối diện với lời mỉa mai của hai người, Quan Phi Kiếm không ngờ lại nhịn được, nhưng sát cơ trên người gã cũng đã càng lúc càng ác liệt hơn rồi, thậm chí còn có chút tràn ra ngoài, rõ ràng gã định giết người rồi. Muốn giết người đương nhiên phải đến vòng thi thứ ba, một số người nhìn đến đây, trong lòng cũng hiểu, vòng thứ ba chính là một vòng thi đẫm máu.

Sau khi xích mích nhỏ trôi qua, tên từ người đứng thứ sáu đến thứ mười cũng được báo ra.

- Người đứng thứ sáu tên Trương Cuồng của Nguyễn Nhạc Thiên.

Diệp Mặc đoán chừng tên Trương Cuồng này chính là tên Huyền Tiên râu xồm áp sát ngay phía sau Quan Phi Kiếm lúc trước, vốn dĩ y hẳn là thứ ba, nhưng khi bắt đầu khi mình cho rằng Tiên vương Hách Dịch hạ thủ với hắn, cũng hạ thủ với Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam rồi, cho nên giúp Tần Vô Nhận và Lãnh Thanh Sam một tay, kết quả lại khiến tên Trương Cuồng này từ thứ ba rớt xuống thứ sáu.

Mặc dù là vậy, Diệp Mặc cũng không có chút áy náy gì, tốt nhất là để Nguyễn Nhạc Thiên một suất cũng không có, trong lòng hắn mới thoải mái được.

Từ Ki lại nói nhỏ bên tai Diệp Mặc:

- Tên Trương Cuồng này là nhân vật đứng thứ hai trong Thiên Tiên bảng của Nguyễn Nhạc Thiên, chỉ sau Quan Phi Kiếm.

Diệp Mặc gật đầu, xem ra tên Trương Cuồng này mới là người có tính khí táo bạo, nhưng y từ đầu tới cuối đều biểu hiện rất tỉnh táo, cho dù biết được mình đứng thứ sáu, nhưng cũng thản nhiên, không có chút thất vọng gì cả.

Diệp Mặc thầm nghĩ, không thể nhìn người mà bắt hình dong được.

- Người đứng thứ bảy là Ninh Huân Nhiên của Nguyễn Nhạc Thiên.

- Người đứng thứ tám là Nhan Huyên Lãnh của Nguyễn Nhạc Thiên.

- Người đứng thứ chín là Phó Lăng Thiên của Nguyễn Nhạc Thiên.

Diệp Mặc nhìn mà chẳng buồn nói gì, Nguyễn Nhạc Thiên quả thực cường hãn, đến bảy người đều là người của Nguyễn Nhạc Thiên.

- Người đứng thứ mười là Phong Táp Nguyệt của Đoan Tĩnh Thiên vực.

- Người đứng thứ mười một là Vũ Uyển Linh của Giang Do Thiên vực.

- Người đứng thứ mười hai là Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên vực.

- Người đứng thứ mười ba là Liêu Lăng Huyền của Hiếu Mang Thiên vực.

- Người đứng thứ mười bốn là Mạnh Thiên của Nguyễn Nhạc Thiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1689

Lại Khiêu Chiến Vòng Thứ Ba

Sau khi Top 64 được hiển thị trên bia Vấn Đạo ngân, Diệp Mặc phát hiện 64 cái tên này không ngờ có một nửa là người của Nguyễn Nhạc Thiên.

Cho dù là vậy, sắc mặt của Tiên vương Hách Dịch cũng không thoải mái. Ông cảm thấy hai đợt trước thành tích của Nguyễn Nhạc Thiên cực kém không nói, số người tiến vào vòng thứ ba cũng quá ít rồi. Thành tích này cách quá xa so với tưởng tượng của ông, ông căn bản không thể nào cao hứng nổi.

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng là một chủ trì lần đại hội Vấn Đạo này, Tiên vương Hách Dich cũng không thể nào biểu hiện ra ngoài được, huống chi cũng đã có người đang nghi ngờ ông.

- Vòng thi đấu thứ hai Tông Phiêu Thiên lại lần nữa biểu hiện xuất sắc, có hai tên đứng trong Top 5. Sau khi đạt được hạng thứ nhất trong vòng thi đầu, Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên trong vòng thi thứ hai lại đứng thứ năm, giành được một suất Thiên tiên Vấn Đạo các, rất có khả năng thành người đứng đầu của đại hội Vấn Đạo lần này. Nói cách khác hắn cũng là người đầu tiên hoàn toàn xứng đáng rồi…

Lời nói của Tiên vương Hách Dịch khiến rất nhiều người không hiểu, người xếp thứ nhất của vòng thi thứ hai rõ ràng là Từ Ki, sao lời khen ngợi này lại đẩy lên đầu Diệp Mặc rồi?

Diệp Mặc sắc mặt thản nhiên, hắn đương nhiên hiểu ý tứ của Tiên vương Hách Dịch. Trong đường hầm của bia Vấn Đạo, chính là hắn bị tiên vương Hách Dịch ám toán. Mặc dù hắn cố ý không đứng thứ nhất, nhưng vẫn để

cho lão già đó nhỡ kĩ. Ý tứ lời này của lão cũng rất rõ, chính là vòng thi thứ ba cũng không bỏ qua cho mình. Điều này cũng chính là đã liên tục lôi kéo thù hận hai vòng liên tiếp, Diệp Mặc tin rằng vòng thi thứ ba này Tiên vương Hách Dịch tuyệt đối sẽ nhắm vào hắn.

Không nói những lão già tu luyện đến Tiên vương, cho dù là một số Huyền Tiên, thậm chí là những người đứng xem trên quảng trường cũng đều nhìn thấy trong lời nói của Tiên vương Hách Dịch dường như không chỉ là khen thưởng Diệp Mặc.

Lãnh Thanh Sam ngược lại sắc mặt cũng bình thản, nhưng Tần Vô Nhận và Vũ Uyển Linh thì lại lạnh lùng liếc nhìn Diệp Mặc, trong thần thái có mang chút ngạo khí, dường như bọn họ chỉ cần đánh bại Diệp Mặc ở vòng tiếp theo, thì chính là người đứng đầu trong vòng đó.

Thấy biểu lộ của những Huyền Tiên dự thi phía dưới, Tiên vương Hách Dịch trong lòng lại cười lạnh. Cho dù là người bình thản đi nữa, đối mặt với người đứng đầu ở đại hội Vấn Đạo này cũng không thể nào bình tĩnh được, huống chi lão còn sắp xếp phía sau.

- Để xuất hiện tiêu chuẩn cao ở đại hội Vấn Đạo lần này, sau ba vòng đại hội lần này, sẽ có một người được đánh giá là người đứng đầu ba vòng thi đấu. Nếu như ai có thể đạt được vị trí đầu, cũng sẽ có được cơ hội được đại sư Tiên đan lục phẩm của Nguyễn Nhạc Thiên luyện đan một lần, đồng thời cũng có cơ hội được Tông sư Tiên khí thất phẩm của Nguyễn Nhạc Thiên luyện khí một lần…

Nếu như nói lúc trước Tiên vương Hách Dịch này gây thù hận cho Diệp Mặc, còn chưa lấy được là bao phản ứng, thì lần này lão cũng thành công rồi. Lần này quả thực là có lợi, đại sư Tiên đan lục phẩm luyện đan? Cho dù là thân phận Tiên vương cũng phải thỉnh cầu một chút. Tiên sư luyện khí thất phẩm lại càng hơn nữa, cho dù không luyện khí, nâng cao pháp bảo của mình một chút, cũng là một cơ duyên lớn rồi.

Một số người không hiểu nguyên nhân lại cho rằng Tiên vương Hách

Dịch này cố ý vì Diệp Mặc mà thiết định, Diệp Mặc liên tục biểu hiện xuất sắc ở hai vòng thi, chỉ cần hắn biểu hiện không quá kém ở vòng thứ ba này, thì có thể là người đứng đầu, những người này thậm chí còn bắt đầu hâm mộ Diệp Mặc.

Còn một số người biết ý tứ của Tiên vương Hách Dịch, đều thầm than Tiên vương Hách Dịch này độc ác. Vòng thi thứ ba là cuộc đối đầu khiêu chiến, thậm chí có thể nói là cuộc chém giết. Nói cách khác vì thắng trận, có thể dùng đến bất kỳ thủ đoạn nào.

Muốn đoạt được vị trí đứng đầu của cuộc thi đấu này, chẳng những phải lấy được hạng nhất trong vòng thi thứ ba, mà còn phải đánh bại được Diệp Mặc.

Vốn dĩ không có người đứng đầu của đại hội Vấn Đạo như những gì Tiên vương Hách Dịch nói, người khác cho dù có đánh nhau với Diệp Mặc, nhiều nhất cũng chỉ đánh bại Diệp Mặc mà thôi. Nhưng bây giờ thì lại khác, đó là vì chứng minh mình lợi hại hơn Diệp Mặc, sẽ không từ thủ đoạn mà chém giết Diệp Mặc.

Đối với rất nhiều Huyền Tiên dự thi mà nói, vòng thứ nhất và vòng thứ hai đều không dựa vào bản lĩnh thực sự. Chỉ có đối đầu tranh đấu mới có thể thể hiện thực lực cao thấp, cho nên cho dù Quan Phi Kiếm cũng có rất nhiều người không coi ra gì, lại càng không cần phải nói đến Diệp Mặc trong mắt mọi người chỉ là người chỉ dựa vào vận khí.

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên sắc mặt tức đến tái nhợt, Hòa Hoàn Tiên vương thậm chí còn muốn phát điên. Nhưng Trung Châu Tiên vương lại kéo cô lại. Tiên vương Hách Dịch không chỉ tên cũng không nói rõ là ai, hơn nữa ông ta nói công chính công bình. Thậm chí có thể nói là vì người dự thi mà cân nhắc. Nếu như Hòa Hoàn Tiên vương lại phát tác, chỉ có thể nói Tông Phiêu Thiên tự cho là vậy.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, bản thân hắn chính là đại sư Tiên đan lục phẩm rồi, lại còn là một đại sư luyện khí lục phẩm nữa. Đối với chuyện

mời người luyện đan và luyện khí, hắn cũng không có chút hứng thú nào. Hắn đương nhiên cũng biết, đây là Tiên vương Hách Dịch cố ý nhắm vào hắn. Nhưng hắn cũng không thèm để ý, cho dù là Quan Phi Kiếm, hắn cũng nắm chắc sẽ giết chết được gã.

Tiên vương Hách Dịch lại như không biết tí gì việc lão đã khiêu khích rất nhiều người muốn giết chết Diệp Mặc vậy, lại như không có chuyện gì tiếp tục nói:

- Tổng cộng có 64 người lọt vào vòng thi thứ ba, chúng tôi sẽ áp dụng khiêu chiến loại trức tiếp. Người đứng đầu đến người thứ 32 sẽ nhận lời khiêu chiến, người thứ 33 đến 64 sẽ lên đài khiêu chiến. 32 người đầu tiên mỗi người cũng chỉ có thể nhận một lần khiêu chiến, thắng thì ở lại, thua thì loại…

- Tiên vương Hách Dịch đại nhân, Từ Ki của Tông Phiêu Thiên rút khỏi vòng thi thứ ba…

Từ Ki không đợi Tiên vương Hách Dịch nói xong, chủ động đứng ra lớn giọng nói.

Từ Ki nói xong, dường như tất cả mọi người đều nhìn về phía gã. Không hiểu người đứng đầu vòng thi thứ hai này, tại sao đột nhiên lại rút khỏi vòng thi thứ ba.

- Có người sợ rồi.

Một Huyền Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên lạnh lùng cười nói.

Từ Ki quay đầu lại nhìn tên Huyền Tiên vừa mới nói kia, nếu như không phải Mạc Ảnh bảo gã đừng tham gia vòng ba này, vì câu nói này gã cũng sẽ ở lại.

Nhưng sau khi Từ Ki nhìn thấy một Huyền Tiên sắc mặt tái nhợt, ánh mắt âm trầm đứng bên cạnh Huyền Tiên đang nói, lập tức theo bản năng nhìn bảng danh sách thi đấu vòng thứ hai. Sau đó gã liền hiểu ra ý tứ của

Diệp Mặc, thậm chí sau lưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Diệp Mặc cũng không để ý đến danh sách Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, nhưng gã thì lại cực kỳ để ý. Tên Huyền Tiên sắc mặt tái nhợt, ánh mắt âm trầm đó tên Giản Sát, là người đứng thứ sáu của danh sách Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên. Từ Ki nhìn qua hồ sơ của người này, biết người này vốn dĩ không tên Giản Sát, chỉ có điều y có một đặc điểm, chính là người nào đối chiến với y thì cần phải giết chết.

Cái đó khác với Huyết Y Tiên, y chỉ là giết người nào đối chiến với y, bất luận là bạn bè hay là kẻ thù, chỉ cần đối chiến với y thì gã đều giết hết. Giết xong rồi, y sẽ không đi báo thù người nhà bạn bè của người bị giết, y dường như hoàn toàn là một người vì chiến đấu giết chết đối phương mà tồn tại.

Hơn nữa mỗi lần trước khi y giết người, đều sẽ kêu một chữ “giết”. Bình thường, sau khi y kêu chữ “giết” rồi, thì không có ai có thể thoát khỏi pháp thuật tiếp theo của y. Cơ bản sau khi chữ này được kêu ra rồi, thì đối thủ của y cũng một bước xuống Hoàng Tuyền rồi. Dần dà, người khác đều quên mất tên của y, chỉ đơn giản gọi y là Giản Sát.

Một người như vậy không ngờ lại xếp thứ 39 trong bảng xếp hạng. Điều này quá rõ rồi, đây là Nguyễn Nhạc Thiên cố ý làm như vậy. Nếu như gã không rút khỏi cuộc đấu này, Giản Sát nhất định sẽ là người đầu tiên khiêu chiến gã. Từ Ki mặc dù tự phụ, nhưng cũng không tự phụ đến mức có thể trốn thoát khi Giản Sát khiêu chiến. Cho dù là Huyết Y Tiên gã phỏng chừng bản thân mình cũng không phải là đối thủ, thứ tự của Giản Sát vẫn còn đứng trên Huyết Y Tiên.

Từ Ki sau khi thấy Giản Sát, nhanh chóng lại nhìn thấy Huyết Y Tiên, đồng thời cũng nhìn những người đứng sau vị trí 32, rõ ràng cũng là vì quy tắc khiêu chiến này mà cố ý xếp thứ tự. Nguyễn Nhạc Thiên quả nhiên vô cùng vô sỉ, ăn gian quang minh chính đại như vậy, người khác còn có thể nói gì cơ chứ.

Sau đó gã nhìn thấy những người xếp sau thứ 32, đều là mấy người có tên trên bảng Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, lập tức trong lòng cũng hiểu ra, Mạc Ảnh chính là cứu gã một mạng. Chỉ có điều gã không hiểu Mạc Ảnh làm thế nào lại biết Nguyễn Nhạc Thiên sẽ dùng cách thi đấu này.

- Anh muốn bỏ quyền thi đấu?

Tiên vương Hách Dịch nghi ngờ nhìn Từ Ki, trong lòng thầm hận, Từ Ki bỏ thi, làm thế nào để người ta giết gã được đây? Đúng như những gì Từ Ki dự liệu, những người từ thứ 33 đến 64, có mấy cao thủ của Nguyễn Nhạc Thiên trong đó, Giản Sát chỉ là một người trong số đó mà thôi. Giữ lại những người này, mục đích rất đơn giản, giết người.

Ngay cả ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên cũng nghi ngờ nhìn Từ Ki, bọn họ đồng thời cũng không hiểu tại sao Từ Ki lại muốn bỏ thi.

Từ Ki cao giọng nói:

- Trong vòng thi thứ hai thức hải của tôi bị thương, không thể nào tiếp tục vòng thi thứ ba được.

Từ Ki nói xong, Trung Châu Tiên vương một mực không nói chuyện lại nói:

- Nếu như anh bị thương rồi, thì vòng thi thứ ba không cần thi đấu nữa, ở lại nghỉ ngơi chút đi, chuẩn bị tiến và Vấn Đạo các.

- Vâng.

Từ Ki vội vàng đáp lại, đồng thời lấy ra một miếng ngọc giản có khắc một số thứ đơn giản đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn miếng ngọc giản một chút, liền hiểu ra mình suy đoán không sai, Nguyễn Ngạc Thiên dùng cách thi đấu này, quả nhiên đã sắp xếp nhiều cao thủ trong tốp từ 33 đến 64.

Cũng may Tông Phiêu Thiên lọt vào Top 32 cũng chỉ có hắn và Từ Ki, bây giờ Từ Ki bỏ thi rồi, những người khác đều là sau thứ 32. Cho dù những cao thủ được sắp xếp này muốn khiêu chiến, cũng không khiêu chiến được, nhiều nhất cũng chỉ khiêu chiến đến Diệp Mặc hắn mà thôi.

Tên Giản Sát kia người khác sợ, chứ hắn không sợ.

Thấy Từ Ki lui xuống, Tiên vương Hách Dịch trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, nhưng người ta rút lui lão cũng bất đắc dĩ. May mà Mạc Ảnh vẫn còn ở lại, vòng thi này bất luận thế nào cũng phải giết chết Mạc Ảnh.

- Bây giờ có một người rút lui, quy định thi đấu cũng không thay đổi, người thứ 33 sẽ nhận lời khiêu chiến thay cho Từ Ki. Trong 32 người nhận khiêu chiến, có một người sẽ không bị khiêu chiến, sẽ trực tiếp vào vòng tiếp theo. Sau khi chọn ra 32 người, cũng sẽ lặp lại quy tắc thi đấu bên trên, sau khi 16 người đứng đầu vòng tiếp theo tiếp tục tiếp nhận khiêu chiến của mười sáu người sau. Sau khi lại chọn ra mười sáu người, vẫn tiếp tục với quy tắc như cũ định ra tám người đứng đầu.

Tiên vương Hách Dịch mặc dù đang nói chuyện, nhưng trong lòng cũng có chút hối hận rồi, sớm biết như vậy thì định ra quy định, bỏ thi vòng thứ ba sẽ bị tước bỏ thành tích vòng thứ hai. Nhưng lúc trước lão không nói, bây gờ nói ra, chắc chắn sẽ gây bất bình cho công chúng.

Diệp Mặc lại càng cười khẩy, mình đứng thứ năm, chỉ cần không bị giết, tiến vào vòng tiếp theo, thì vẫn sẽ bị Nguyễn Nhạc Thiên khiêu chiến. Quy tắc này quả thực là cố ý bố trí để nhắm vào hắn, đầu óc của lão già này minh mẫn thật, trong nháy mắt đã nghĩ ra cách này.

Diệp Mặc quả thực không nghĩ sai, Tiên vương Hách Dịch đề xuất vòng khiêu chiến này là nhằm vào hắn, lão không tin Nguyễn Nhạc Thiên có nhiều cao thủ như vậy, lại không giết được một Huyền Tiên trung kỳ.

Tiên vương Hách Dịch lơ đãng quan sát Diệp Mặc xong rồi tiếp tục nói:

- Mỗi lần vòng thứ ba của đại hội Vấn Đạo đều có tám người đứng đầu được ban thưởng, lần này cũng vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1690

Huân Nhiên Tiên Tử Hương Thơm

Tám người đứng đầu của vòng thứ ba, mỗi người đều có thể nhận được một suất Thiên Tiên vào Vấn Đạo các, người đứng thứ hai ngoài nhận được một suất Thiên Tiên ra, còn có thể nhận được một suất Đại Tiên tiến vào Vấn Đạo các. Người đứng đầu ngoài một suất Thiên Tiên ra, còn có thể nhận được một suất Vị Tiên tiến vào Vấn Đạo các. Còn một suất vị tiên cuối cùng, sẽ do người xếp hạng cao nhất đại hội Vấn Đạo lần này chọn ra.

Sau khi Tiên vương Hách Dịch nói xong, thần sắc của mấy chục Tiên vương trên chủ đàn đều trở nên ngưng trọng. Tiên Vương chỉ có hai suất, Đại tiên lại chỉ còn có một suất thôi. Suất Đại Tiên thì không nói, nhưng các vị Tiên vương quan tâm nhất lại không phải là suất Đại Tiên, mà là hai suất Vị tiên kia.

Trong lời nói của Tiên vương Hách Dịch, dường như có thể khẳng định, hai suất Vị Tiên này đều nằm trong tay người đứng thứ nhất của vòng thứ ba. Ai có thể lấy được hạng đầu tiên trong vòng thứ ba này, chẳng những có một suất Thiên Tiên, còn tự động có một suất Vị Tiên tiến vào Vấn Đạo các, đồng thời còn có thể là người đứng đầu của đại hội Vấn Đạo lần này.

Trên thực tế Tiên vương Hách Dịch cũng có chút lo lắng, ngày trước mỗi lần đại hội Vấn Đạo chỉ có bốn suất Tiên vương, bình thường bốn suất Tiên vương này đều là của Nguyễn Nhạc Thiên, cho dù không phải toàn bộ, nhưng ít nhất cũng có ba suất, sẽ không có biến cố gì. Nhưng bây giờ trong bốn suất này lại có hai suất, hai suất này đều không liên quan gì đến Nguyễn Nhạc Thiên, biến thành của Tông Phiêu Thiên, lão làm sao lại không lo lắng cho được.

Nhưng lão có lòng tin để Quan Phi Kiếm tranh được giải nhất, thực lực của Quan Phi Kiếm lão cũng rất rõ, có thể giết Đại Ất Tiên dễ dàng. Trong Huyền Tiên, còn chưa có ai có thể uy hiếp được Quan Phi Kiếm. Tên Mạc Ảnh đó mặc dù cũng được, nhưng đối diện với Quan Phi Kiếm cũng sẽ nhận lấy cái chết. Huống chi lão còn cho rằng Mạc Ảnh đến vòng thi đầu cũng không chịu đựng được, vì lão sớm đã có bố trí rồi.

Diệp Mặc trong lòng đồng thời cười khẩy, hắn bắt đầu thấy may mắn là tặng giải nhất vòng thứ hai cho Từ Ki. Nếu không hắn đứng nhất hai vòng rồi, Tiên vương Hách Dịch tuyệt đối sẽ không tạo ra cái vị trí người đứng nhất của đại hội Vấn Đạo gì đó đâu. Hắn đều nhất hai vòng rồi, vòng thứ ba này cho dù không thi, thì người đứng đầu cũng sẽ là hắn, Tiên vương Hách Dịch làm sao có thể phạm sai lầm này được.

Bây giờ Quan Phi Kiếm đứng thứ hai trong vòng thi thứ hai. Vòng thứ ba chỉ cần đứng thứ nhất, thì người đứng đầu đại hội Vấn Đạo căn bản cũng không có bất kỳ nghi ngờ nào nữa rồi.

Diệp Mặc liếc nhìn Tiên vương Hách Dịch, đúng lúc Tiên vương Hách Dịch cũng nhìn lại, ánh mắt hai người đập vào nhau, ai cũng cười khẩy.

Đối với Diệp Mặc mà nói, lão không cho mình nhất, thì mình cứ nhất. Lấy được giải nhất này, thứ nhất là vì muốn đưa cả ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên vào trong Vấn Đạo các, với toàn bộ tình nghĩa. Thứ hai chính là không muốn Tiên vương Hách Dịch kia vào Vấn Đạo các, hắn có thể nhìn ra tên Tiên vương Hách Dịch kia rất muốn vào Vấn Đạo các.

Tiên vương Hách Dịch rất khinh thường Diệp Mặc. Lão không hiểu Từ Ki tại sao lại có thể giành được giải nhất, nhưng lão chắc rằng bất luận là Diệp Mặc hay Từ Ki đều không thể là đối thủ của Quan Phi Kiếm được.

- Tám người cuối cùng được định ra vẫn căn cứ theo danh sách bia Vấn Đạo ngân trong vòng thi thứ hai, trong tám người đó người nào xếp thứ hạng cao nhất sẽ đấu với người xếp thứ tám. Người xếp thứ hai sẽ đấu với người xếp thứ bảy, những người còn lại cứ tiếp tục mà suy ra. Người thắng

sẽ lọt vào vòng bán kết, vòng bán kết sẽ áp dụng rút thăm hai đấu hai, người thắng sẽ lọt vào vòng chung kết.

Tiên vương Hách Dịch cũng đã sắp xếp gần như hợp lý cuộc thi của tám người cuối cùng, xem ra lão đoán chừng Diệp Mặc cũng không kiên trì đến tám người cuối cùng được.

…

Tiên vương Hách Dịch nói xong những thứ này, bốn vị Tiên vương khác cũng bước lên chủ đàn. Đợi sau khi 63 người dự thi lùi khỏi quảng trường trung tâm, năm Tiên vương này đồng thời lại đánh ra năm đường ánh sáng.

Bia Vấn Đạo ngân giữa quảng trường lập tức hóa thành vô số ánh sao biến mất, trong tiếng nổ ầm ầm, một lôi cài cực lớn xuất hiện giữa quảng trường.

Bốn phía của lôi đài đều là cấm chế không nhìn thấy, Diệp Mặc tinh thông trận pháp, vừa nhìn những cấm chế này liền biết tiến vào lôi đài cũng không dễ dàng gì. Muốn ra ngoài, lại cần phải từ một nơi đặc biệt để ra. Nói cách khác, nếu như có người muốn chém giết đối phương, thì loại lôi đài cấm chế này là thích hợp nhất, cho dù đối phương nhận thua, thì người thắng cũng có thể giả bộ không thể thu tay lại mà một phát chém chết đối phương.

Cho dù anh nhận thua đồng thời bị giết chết rồi, người khác còn khó nói. Dù sao anh vẫn còn trên lôi đài, nếu như bị đánh hạ lôi đài rồi, người trên lôi đài vẫn còn truy sát anh. Thì chính người giết người kia không có đạo lý rồi.

Quan Phi Kiếm khiêu khích liếc nhìn Diệp Mặc một cái, Diệp Mặc căn bản trở thành không khí rồi.

- Anh Mạc, Anh thật mạnh, vòng thi thứ hai cũng lọt vào Top 5 rồi.

Huân Nhiên tiên tử mang theo một làn gió đến trước mặt Diệp Mặc, có chút ngưỡng mộ và bái phục Diệp Mặc nói. Cô dựa rất gần vào Diệp Mặc, thậm chí đến quần áo cũng chạm vào với quần áo của Diệp Mặc rồi. Mùi

hương trên cơ thể cô và trên cơ thể Chân Băng Du cũng có chút khác biệt, nhưng đều có sức hấp dẫn, khiến người ta ngửi thấy cảm thấy rất thoải mái.

- Cám ơn.

Diệp Mặc đáp lại một câu, trong lòng lại có chút phiền muộn. Hắn lại nhớ tới mấy người Khinh Tuyết và Tố Tố, thời gian hắn đến Tiên giới cũng không ngắn, hoặc thời gian có dài thêm chút nữa, Mặc Nguyệt chi thành cũng sẽ có người sắp phi thăng lên Tiên giới rồi. Hắn cảm thấy tốc độ tu luyện của mình quá chậm, chỉ có thăng cấp lên Tiên vương, hắn mới có thể quay lại Cung Hoa Thiên, đồng thời tiêu diệt Lục Chính Quần, còn bây giờ hắn mới chỉ là Huyền Tiên hậu kỳ.

Đối với Huân Nhiên Tiên tử hắn cũng không thích lắm, có một cảm giác không thể nói ra thành lời trong đó. Cho dù có nói chuyện với cô ấy, cũng không thoải mái như nói chuyện với Chân Băng Du. Cho dù tính cách của Chân Băng Du có chút lạnh lùng, nhưng hắn lại cảm thấy Chân Băng Du còn dễ gần hơn nhiều so với Huân Nhiên Tiên tử.

- Mạc sư huynh, ở hai vòng trước anh đoạt được nhiều suất Thiên Tiên như vậy, tôi thì lại một suất cũng không lấy được…

Huân Nhiên Tiên tử lại dựa gần Diệp Mặc thêm chút nữa, trong giọng nói có chút hối tiếc.

Diệp Mặc nghe xong những lời này ngược lại lại ngây ngẩn cả người, hắn không ngờ Huân Nhiên Tiên tử lại thẳng thắn như vậy. Lời này cũng quá rõ rồi, là muốn mình cho cô ấy một suất. Làm gì có người con gái nào mặt dày như này? Diệp Mặc vì họ Ninh của cô mà có chút thiện cảm cũng đã biến mất vào hư không.

Người con gái này đúng là tự cho mình đúng, mình và cô ấy cũng chưa từng quen biết nhau, như vậy lại muốn một suất, là cô ấy ngu ngốc hay là xem người khác là đồ ngu ngốc? Đối với suất Vấn Đạo các, Diệp Mặc chỉ cần lấy một suất là được rồi, những thứ khác thậm chí phân chia thế nào hắn

cũng không để ý. Nhưng cho dù không để ý đi nữa, cũng sẽ không cho người của Nguyễn Nhạc Thiên.

- Mạc sư huynh, đợi lát nữa anh phải cẩn thận Giản Sát một chút nhé.

Huân Nhiên Tiên tử sau khi nói xong, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu:

- Tôi ở Thiên Hương Tiên môn, anh có thể đến tìm tôi…

Tử Vũ tiên tử của Tông Phiêu Thiên vẫn chú ý đến Diệp Mặc, Diệp Mặc bây giờ là người duy nhất của Tông Phiêu Thiên lọt vào Top 32, cho nên ánh mắt của cô trước sau đều tập trung về phía Diệp Mặc. Cô thậm chí còn nghi ngờ giải nhất của Từ Ki, có chút liên quan đến tên Mạc Ảnh trước mặt này. Vì Từ Ki thoạt nhìn là người kết giao với Diệp Mặc đầu tiên, kết quả gã lại được giải nhất, cái này rất kỳ quái.

Khi cô nhìn thấy Huân Nhiên Tiên tử chủ động tiến đến phía Diệp Mặc nói chuyện, lập tức nhíu mày thậm chí hừ lạnh một tiếng, cô cực kỳ khó chịu với người con gái này. Bây giờ Mạc Ảnh sư huynh nổi tiếng rồi, cô ta liền lao vào, khi ở vòng thứ nhất, cũng không nhìn thấy cô ta nể mặt Diệp Mặc chút nào mà.

Dường như nghe thấy tiếng hừ lạnh của Tử Vũ tiên tử, Huân Nhiên Tiên tử bỗng nhiên có chút thâm tình nhìn Diệp Mặc một cái, lúc này mới cúi đầu lui ra ngoài.

Diệp Mặc lại nhíu mày, cảm thấy hắn có chút kỳ quái, theo lý mà nói Huân Nhiên Tiên tử thoạt nhìn cũng không phải loại người nông cạn. Sao lại tiến đến nói một câu ngu xuẩn như vậy, cho rằng mình sẽ để ý một chút đến cô? Chẳng lẽ sự tự phụ của cô đã đến mức này thật sao?

Thiên Hương Tiên môn?

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên giật mình, thần niệm cửu chuyển lặng lẽ vận chuyển lại, sau đó bắt đầu rà soát từng tấc đất một.

…

- Có ai khiêu chiến tôi thì lên đi.

Lúc này Quan Phi Kiếm cũng đã bay lên lôi đài rồi, giọng nói lạnh lùng, lại mang theo chút sát khí cùng tự ngạo sắc bén.

Những người dự thi trên quảng trường dường như bị loại sát khí này trấn trụ lại, nhất thời không ngờ lại không có ai dám lên đài.

Quan Phi Kiếm đợi một lúc lâu chưa thấy ai lên, hừ lạnh một tiếng nói:

- Trang Cữu, anh chẳng phải rất có bản lĩnh sao? Vậy thì bước lên đi, đừng lúc nói chuyện thì rất tài giỏi, nhưng bây giờ lại giống như con rùa đen rụt cổ thế.

Tính khí Trang Cữu cũng rất nóng, bây giờ nghe thấy Quan Phi Kiếm nói vậy, lập tức cười khẩy nói:

- Thiên Tiên bảng của Nguyễn Nhạc Thiên thì tài giỏi lắm sao? Trang Cữu tôi trước giờ cũng không sợ khiêu chiến.

- Trang sư huynh, đừng lên đài…

Lãnh Thanh Sam thấy Trang Cữu muốn lên đánh Quan Phi Kiếm, lập tức kéo y lại tỉnh táo nói.

Trang Cữu vỗ vỗ hai tay Lãnh Thanh Sam nói:

- Tôi có lẽ không phải là đối thủ của Quan Phi Kiếm gã, nhưng tôi muốn báo cho gã biết, Trang Cữu tôi không sợ bất cứ ai khiêu chiến, Quan Phi Kiếm gã cũng không được. Muốn Trang Cữu tôi cúi đầu trước gã, Quan Phi Kiếm gã vẫn chưa đủ tư cách.

Nói xong Trang Cữu cũng đã gỡ tay Lãnh Thanh Sam ra, bay thẳng lên lôi đài. Lãnh Thanh Sam thấy Trang Cữu bay lên liền thở dài, lắc lắc đầu. Gã biết mình không thể nào ngăn cản Trang Cữu được, nếu như gã bị người

khác khiêu chiến như này, mắng là rùa đen rụt đầu, thì gã cũng sẽ không chịu được mà nhảy lên lôi đài. Cái này khác với Từ Ki, Từ Ki là chủ động rút lui, nên không bị người khác khiêu chiến.

Diệp Mặc lúc này mặc dù nhìn lên lôi đài, nhưng lại hết sức chăm chú rà soát thân thể của mình, hắn cảm thấy Huân Nhiên Tiên tử đó có chút cổ quái, hơn nữa mùi hương đó cũng rất cổ quái. Bất luận là cô ta có ý gì, Diệp Mặc cũng không muốn mình có chút nguy hiểm nào.

Chỉ trong giây lát, sắc mặt Diệp Mặc liền có chút thay đổi, hắn cũng đã tìm được chỗ không đúng rồi. Một tia khí tức như có như không, đang chậm rãi xông vào sợi tóc của hắn, nếu như đợi thêm chút nữa, thì tia khí tức đó hoàn toàn hợp lại với sợi tóc rồi, hắn sẽ lại càng khó tìm ra. Cùng với thời gian chuyển dời, tia khí tức đó thậm chí sẽ đồng hóa trở thành khí tức của bản thân hắn, khiến hắn hoàn toàn không có cảm giác gì.

Nói cách khác hôm nay hắn không phát hiện ra tia khí tức này, thì qua tám năm mười năm, hắn muốn tìm ra cũng rất khó. Trừ phi người ta nói cho hắn biết, trên người hắn có dấu hiệu khí tức này, hắn mới có thể phát hiện ra được.

Diệp Mặc toát cả mồ hôi, cô Huân Nhiên Tiên tử này xuất thân từ Thiên Hương Tiên môn rốt cục là một môn phái như nào? Hạ ký hiệu theo dõi lại lợi hại như này? Đây là hắn có Thần niệm cửu chuyển, nếu như không có công pháp thần thức Thần niệm cửu chuyển này, thì chẳng phải trúng chiêu của người ta hay sao?

Hơn nữa sau vòng thi thứ ba này, mình liền vào Vấn Đạo các, lúc nào ra ngoài không ai biết. Nếu như vậy, Huân Nhiên Tiên tử tại sao còn muốn đánh dấu ký hiệu theo dõi hắn?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1691

Quan Phi Kiếm Tàn Nhẫn

Diệp Mặc trong nháy mắt liền đem đạo khí tức kia giam cầm trên tóc của mình, hắn không cần nghĩ tiếp đã hiểu rõ mục đích mà Huân Nhiên tiên tử làm như vậy rồi.

Ở vòng thứ nhất với tổ đội chỉ có một người, hắn đứng thứ nhất. Cho dù vận số có tốt hơn nữa thì cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Mà trong khi tỉ thí Tâm ma ở vòng thứ hai, hắn đạt vị trí thứ năm, cho thấy cái mà hắn dựa vào không phải vẻn vẻn chỉ có vận may, Huân Nhiên tiên tử chắc chắn là đang nghĩ, một Huyền Tiên trung kì như hắn sao lại có thành tích như này?

Huân Nhiên Tiên tử tạo ra kí hiệu để theo dõi trên người mình, không phải vì bây giờ muốn theo dõi hắn, mà là đợi vài năm sau, mình từ trong Vấn đạo các ra, cô mới có thể theo dõi hắn. Thậm chí cô gái này còn có thể dẫn theo người trong môn phái của các cô cùng tới đối phó với hắn. mục đích đương nhiên rất đơn giản, chính là muốn xem xem thành tích này của hắn là từ đâu mà có?

Diệp Mặc không quay đầu nhìn Huân Nhiên Tiên tử, nếu Huân Nhiên Tiên tử đã có thể nghĩ như vậy, người khác cũng đều sẽ nghĩ như thế. Chỉ có điều là Huân Nhiên Tiên tử có bản lĩnh tạo ra loại ký hiệu theo dõi ẩn này, mà những người còn lại không có cách nào làm được mà thôi. Đừng nói người khác, ngay cả ba tiên vương của Tông Phiêu Thiên cũng là như vậy. Nhưng ba vị Tiên vương khá là quang minh lỗi lạc, không bức bách Diệp Mặc hắn làm cái gì hoặc là nói cái gì, cũng không hạ ký hiệu Thần Thức gì đó.

Diệp Mặc lúc này đã chẳng còn tâm trạng mà đi để ý đến Huân nhiên Tiên tử nữa rồi, cái mà trong lòng hắn nghĩ tới là bị người ta nhớ nhung thì nên làm gì bây giờ. Hắn cảm giác Mang Dũng kia tuy khép nép khiêm nhường, nhưng cách làm của y lại là chính xác. Hắn cũng hiểu rõ mình chơi trội cũng là chuyện không thể làm khác được, bởi vì hắn căn bản là không hiểu rõ được Thất Luyện Tháp cần bao nhiêu điểm mới có thể vào Top 10. Bằng không, hắn tuyệt đối sẽ không để mình đạt tới hơn ba trăm điểm.

Nếu đã dám chơi trội, thì còn sợ cái gì? Sau khi ra khỏi Vấn Đạo Các, hắn lập tức thì lánh đi, càng xa càng tốt. Ngược lại Mang Dũng kia, biết điều như vậy chẳng lẽ lại không muốn tiến vào Vấn Đạo Các? Nếu như y muốn tiến vào Vấn Đạo Các, khiêm nhường như vậy làm sao mà lọt vào danh sách được? Hay là y có biện pháp khác?

Uỳnh...

Một tiếng nổ lớn kịch liệt vang lên. Khiến cho Diệp Mặc phục hồi tinh thần lại, lúc này hắn mới phát hiện trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, trên võ đài đã chấm dứt vòng đấu thứ nhất. Một cái trống lớn của Quan Phi Kiếm đang đập vào thân mình Trang Cữu, Tiên Nguyên hộ thể của Trang Cữu văng ra bốn phía, thân thể của gã cũng bị cái trống da to lớn này đập cho chia năm xẻ bảy.

Nguyên Thần của Trang Cữu từ trong thân thể bị phân liệt tràn ra, còn không đợi Nguyên Thần kia lao ra khỏi võ đài, phía sau lưng Quan Phi Kiếm một ánh kiếm đã bay ra trong không trung, chém chết Nguyên Thần.

- Sư huynh. . .

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, một tiên nữ mặt tròn thân mặc áo lam đột nhiên phóng pháp bảo ra xông về phía lôi đài.

Nhưng mà cô còn chưa vọt tới phía trước lôi đài. Một luồng sức mạnh dũng mãnh liền cuốn cô đi. Lập tức tiếng nói lạnh lẽo của một Đại La Tiên chủ trì so tài truyền đến - Trận đấu thứ nhất đã chấm dứt, Quan Phi Kiếm -

Nguyễn Nhạc Thiên thắng. Nếu như lại có kẻ quấy nhiễu cuộc so tài, giết.

Lãnh Thanh Sam liền vội vàng kéo tiên nữ mặt tròn này lại, nói:

- Cô bình tĩnh một chút, Trang Cữu sư huynh là bị giết trong khi thi đấu. Bây giờ cô đi cũng không có bất kỳ tác dụng nào.

Diệp Mặc biết rõ vì chuyện gì mà Trang Cữu bị giết, lúc trước Quan Phi Kiếm khiêu khích hắn và Từ Ki, Trang Cữu đã đứng ra bênh vực kẻ yếu nên bị Quan Phi Kiếm ghi hận, vì vậy nên mới bị khiêu khích lên lôi đài và bị giết.

Quan Phi Kiếm này chẳng những giết Trang Cữu, mà ngay cả Nguyên Thần cũng diệt sạch, lúc này Diệp Mặc đã liệt Quan Phi Kiếm vào danh sách đối tượng phải giết rồi, đồng thời hắn cũng liệt Huân Nhiên Tiên tử vào danh sách đối thủ phải đối phó. Vừa rồi nếu như không phải là cô gái này hạ ký hiệu theo dõi lên người hắn. Thu hút sự chú ý của hắn, hắn thậm chí có thể cứu được Trang Cữu rồi.

Quan Phi Kiếm phi thân xuống lôi đài, nhìn lướt qua Diệp Mặc, ánh mắt lạnh như băng. Ý tứ kia rất rõ ràng là chỉ cần để gã gặp phải, nhất định giết không thể nghi ngờ.

Lãnh Thanh Sam đem tiên nữ mặt tròn giao cho một tiên nữ khác an ủi, lúc này mới bay lên võ đài, vừa giơ tay lên, một cây kích dài màu đỏ sậm đã phóng ra. Cây trường kích kia vừa phóng ra, từng đạo sát khí âm lãnh bén nhọn đã kín đáo tràn ra. Cho dù là cấm chế trên võ đài cũng không có cách nào ngăn trở được loại sát khí đáng sợ này.

Quan Phi Kiếm trông thấy cây kích dài màu đỏ sậm này, hơi nheo mắt lại, Lãnh Thanh Sam cũng là tạo được chút hứng thú cho y. Đáng tiếc là, cho dù là y muốn cùng Lãnh Thanh Sam đánh một trận, cũng phải gặp nhau mới được

- Lãnh Thanh Sam - Khổng Thăng Thiên.

Lãnh Thanh Sam chỉ nói sáu chữ này xong thì không nói thêm gì nữa chờ người lên đài khiêu chiến với y.

- Dư Lai - Tông Phiêu Thiên tới lĩnh giáo trước.

Một bóng người màu xám bay vọt lên, nháy mắt đã rơi xuống trên lôi đài, đồng thời một pháp bảo thập tự kiếm đã phóng ra.

- Ngu ngốc.

Diệp Mặc trông thấy Dư Lai lên đài, thật sự là nhịn không được mắng một câu. Dư Lai này đích xác thực sự là một kẻ ngu ngốc, vậy mà cũng dám đi khiêu chiến với Lãnh Thanh Sam của Khổng Thăng Thiên.

Không nói tới gã căn bản cũng không phải là đối thủ của Lãnh Thanh Sam, ngay cả cái hành động này của gã Diệp Mặc cũng cực kỳ khó chịu. Trang Cữu chính là người của Khổng Thăng Thiên, gã cũng là Vì Tông Phiêu Thiên mà bị giết. Tên Dư Lai ngu ngốc này, bây giờ lại còn thay mặt Tông Phiêu Thiên đi khiêu chiến Lãnh Thanh Sam - Khổng Thăng Thiên, điều này chẳng phải nói rõ là hành động ngu ngốc sao.

Trang Cữu vừa mới chết trước đó, Tông Phiêu Thiên liền làm ra hành động máu lạnh như vậy.

- Khốn kiếp.

Từ Ki siết chặt nắm đấm, hận không thể lập tức xông lên lôi đài, phóng trường kiếm ra bổ cho cái tên Dư Lai này một kiếm. Tên khốn này quá không biết xấu hổ, vậy mà dám tìm Lãnh Thanh Sam - Khổng Thăng Thiên khiêu chiến.

Diệp Mặc biết rõ gã ngu ngốc này là có ý gì, gã muốn đánh bại Lãnh Thanh Sam xếp hạng thứ ba, để thể hiện bản thân. Nhưng dựa vào cái hành động ngu ngốc này của gã, gã cũng không thể nào thể hiện bản thân được.

- Anh bạn phái Tông Phiêu Thiên quả nhiên là đầy nghĩa khí.

Lãnh Thanh Sam mỉa mai một câu xong, không phí lời thêm nữa, trường kích màu đỏ sậm trong tay đã từng dãy từng dãy công kích tới.

Thập Tự Kiếm của Dư Lai bỗng nhiên phân tách ra, hóa thành vô số cái bóng thập tự kiếm, trong chớp mắt những cái bóng thập tự kiếm này liền vây kín hoàn toàn quanh nơi hai người đánh nhau.

Người phía dưới lôi đài chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh của Thập Tự Kiếm tung hoành ngang dọc, cũng không còn hình ảnh trường kích màu máu đỏ trước đó nữa. Ngoài ra, chỉ có thanh âm kiếm khí ào ào, căn bản là không nhìn thấy ai đang chiếm ưu thế. Có lẽ là Dư Lai đang chiếm ưu thế tuyệt đối, đã hoàn toàn đè bẹp được Lãnh Thanh Sam.

Thần thức của Diệp Mặc rất mạnh mẽ, thần thức của hắn lại có thể nhìn thấy Dư Lai căn bản không phải là đối thủ của Lãnh Thanh Sam. Dư Lai xếp hạng thứ ba trong Huyền bảng của Tông Phiêu Thiên, kỹ năng xác thực là không tệ, nhưng so với Lãnh Thanh Sam thì căn bản là không cùng đẳng cấp.

Vừa rồi hình ảnh Thập Tự Kiếm của gã, nếu không phải là Lãnh Thanh Sam dự tính để cho gã kích phát ra, gã căn bản là ngay cả bóng kiếm cũng không kích phát ra được.

Quả nhiên, những cái bóng của Thập Tự Kiếm kia vừa mới kích phát ra thì đã nghe thấy một tiếng 'Két' vang dội, tinh quang tóe ra tứ phía, Thập Tự Kiếm trực tiếp bị trường kích màu đỏ thẫm đánh bay, đập trúng cấm chế trên lôi đài, cấm chế phát ra một trận run rẩy. Mà Dư Lai bị cái bóng của cây trường kích màu đỏ sậm kia của Lãnh Thanh Sam quét qua, ngực lập tức xẹp xuống, phát ra mấy tiếng vang răng rắc.

Chỉ trong một lần giao thủ, xương ngực của Dư Lai đã đứt lìa ra làm mấy khúc, còn Dư Lai thì trực tiếp bị đánh bay, cũng va vào bên trên cấm chế, sau khi phun ra một ngụm máu tươi, lại rơi xuống trên lôi đài.

Trường kích màu đỏ sậm của Lãnh Thanh Sam sau khi đánh bay Dư Lai

lại lập tức liền bay lên lơ lửng trên đỉnh đầu Lãnh Thanh Sam bắt đầu lượn vòng, giống như một con rồng dài màu đỏ sẫm.

- Tôi nhận thua...

Dư Lai sau khi phun ra một ngụm máu tươi, sợ Lãnh Thanh Sam muốn giết gã, kinh hoảng không thôi vội vã bổ sung một câu.

Lãnh Thanh Sam lạnh lùng quét mắt qua gã một cái,

- Nếu ta muốn giết ngươi, ngươi đã không còn mạng từ lâu rồi.

Nói xong càng không thèm nhìn đến Dư Lai, chủ động xuống lôi đài trước.

- Trận thứ hai Lãnh Thanh Sam - Khổng Thăng Thiên thắng.

Đại La Tiên chủ trì cuộc tỉ thí kia thấy Dư Lai nhận thua, lập tức đứng ra nói.

Dư Lai xấu hổ tràn trề thu lại Thập Tự Kiếm của mình, nuốt mấy viên đan dược xong thì cúi thấp đầu xuống khỏi lôi đài.

- Quả nhiên là một gã ngu ngốc, nếu như thành danh đơn giản như vậy, thì gã cũng sẽ không chỉ xếp hạng khoảng năm mươi rồi.

Tử Vũ Tiên tử không biết từ khi nào thì đã đến bên người Diệp Mặc, cô thấy Dư Lai thổ huyết bại trận lui xuống thì lạnh lùng châm chọc một câu.

Trong mắt Tử Vũ tiên tử, Dư Lai là vì nằm trong top ba trong Huyền Bảng của Tông Phiêu Thiên, trong vòng đấu thứ hai của Nguyễn Nhạc Thiên lại rơi thẳng xuống luôn thứ hạng 52, điều này khiến gã khó chấp nhận nổi, nên mới khiêu chiến với Lãnh Thanh Sam, muốn chứng minh bản thân mình.

Người của Khổng Thăng Thiên giúp Tông Phiêu Thiên, mọi người không phải là đồ ngốc nên đều nhìn ra cả, mà tên Dư Lai này vì muốn thể

hiện bản thân, lại ra khiêu chiến với Lãnh Thanh Sam của Khổng Thăng Thiên. Tuy một câu nói của Tử Vũ tiên tử cao ngạo, nhưng cô lại rất coi thường loại người như Dư Lai.

Tử Vũ Tiên tử chỉ nhìn Dư Lai một cái, liền không nhìn tới gã nữa, lại quay đầu nói với Diệp Mặc:

- Mạc sư huynh, anh đang ở top 32, anh nên cẩn thận Giản Sát của Nguyễn Nhạc Thiên, gã là người xếp thứ sáu trong bảng Thiên tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, thủ đoạn ác độc.

Có vẻ như Tử Vũ tiên tử cũng đã nhìn ra Giản Sát ở ngoài danh sách top 32 có chút gì đó không đơn giản, rất có khả năng chính là cái bẫy của Nguyễn Nhạc Thiên.

Diệp Mặc gật gật đầu, không nói gì, đạo lý này rất là rõ ràng, hắn đoán chừng đại đa số người cũng đã nhìn ra rồi.

- Còn nữa, Mạc sư huynh, anh phải cẩn thận Huân Nhiên tiên tử vừa nãy mới tiếp cận anh, tôi cảm thấy cô ta không phải là người tốt gì đâu. Dù sao thì tôi cũng không nói ra được lý do, chỉ là một loại trực giác, cô ta không phải là thực sự ái mộ Mạc sư huynh đâu.

Tử Vũ Tiên tử tuy là cảm giác những lời cô ta nói có chút không thích hợp, nhưng cô cũng nhịn không được mà nói ra.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi cảm thấy người ta cũng không tệ mà, chắc không như cô nghĩ đâu, chuyện này cô không cần lo lắng, đã đến lúc tôi lên đài khiêu chiến rồi, đợi lát nữa nói sau.

Trên người hắn có ký hiệu theo dõi của Huân Nhiên tiên tử, Diệp Mặc tin là cô gái kia có thể nghe thấy cuộc đối thoại của hắn và Tử Vũ tiên tử.

Hắn giả bộ vội vàng an ủi Tử Vũ tiên tử một câu xong liền lập tức phi

thân lên đài. Bởi vì trận trước đó Tần Vô Nhận chỉ dùng thời gian có một khắc đã đánh bại một Huyền Tiên của Đoan Tĩnh Thiên.

Diệp Mặc phi thân lên trên lôi đài, còn chưa kịp nói gì thì tuyển thủ dự thi có mặt ở đây đã nhốn nháo cả lên, rõ ràng là đều muốn đánh với Diệp Mặc. Có lẽ là trong con mắt của người khác, tu vi của Diệp Mặc là thấp nhất, là một đối thủ dễ đối phó nhất. Còn một số người thì cho rằng Diệp Mặc đều nhờ vào may mắn mà thắng ở hai vòng trước, chỉ cần chiến thắng Diệp Mặc, cho dù là không thể đứng nhất, cũng có tên tuổi cực lớn. Nhưng còn có một bóng dáng còn nhanh hơn, một Huyền Tiên mặc áo vải thô đã phi thân lên lôi đài trước khi người khác muốn xông lên lôi đài, chỉ cách thời gian Diệp Mặc lên có mấy hơi thở mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1692

Thay Đổi Bất Ngờ

Vận số của ngươi rất không tốt, đã gặp phải Giản Sát ta.

Huyền tiên mặc áo vải thô này vừa lên đã lạnh lùng nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó một cặp búa rìu khổng lồ màu xanh ngọc đã phóng ra.

Căn bản là không cho Diệp Mặc cơ hội nói chuyện, vừa lên đến liền ra đòn sát thủ.

Hai ánh búa thậm chí xé rách không khí chung quanh, tạo thành hai đường màu đen, trực tiếp hình thành nên một khe hở hình chữ thập giao nhau, trong nháy mắt liền đến trước người Diệp Mặc.

Sau khi hai đường búa rìu màu đen phát ra, người ở dưới đài mới biết là đã bắt đầu đánh nhau, bất kỳ ai nhìn vào hai cái bóng chữ thập giao nhau đó đều có một loại cảm giác, chính là hai đường búa rìu đó là đang bổ về phía mình vậy. Một vài Hư tiên tu vi thấp càng mồ hôi lạnh đầy đầu, thậm chí một số người còn phun ra một ngụm máu tươi.

Từ Ki sớm đã rời khỏi võ đài trong lòng trầm xuống, gã không biết Diệp Mặc làm thế nào mà tránh được, hai đường búa rìu này thì gã tuyệt đối là tránh không được rồi. Theo quỹ đạo của chiếc búa thì thấy, hai đường búa này không chỉ tốc độ cực nhanh, còn mang theo sự trói buộc về mặt không gian.

Gã càng biết ơn Diệp Mặc, nếu lúc này là gã đứng trên đài đối diện với Giản Sát thì gã đã chết rồi.

Diệp Mặc tỏ ra cực kỳ vội vàng, trong lúc vội vội vàng vàng, chỉ có thể

phóng ra một pháp bảo lá chắn, miễn cưỡng ngăn trở hai đường búa này.

Răng rắc. . .

Hai đường búa bổ trúng lá chắn, pháp bảo lá chắn kia cũng trong nháy mắt là đã bị chém toác ra. Diệp Mặc bay ngược ra xa mấy chục thước, rồi mới miễn cưỡng dừng lại, khuôn mặt lộ ra một chút sắc trắng.

Tử Vũ Tiên tử và Từ Ki trong lòng trầm xuống, bọn họ hình như là đã đánh giá cao Diệp Mặc rồi. Một chiêu vừa nãy đích xác là cực kỳ lợi hại, giả như cái cách mà đường búa kia xé rách, bọn họ muốn ngăn trở, e rằng có chút khó khăn, nhưng Diệp Mặc xém chút nữa là đỡ không được, lại là ngoài dự liệu của hai người.

Diệp Mặc đã rõ năng lực của Giản Sát. So với Huyết y tiên, thì Giản Sát mạnh hơn rất nhiều. Cho dù là vậy, hắn cũng phải giết Giản Sát, cũng không mất nhiều thời gian lắm. Bây giờ hắn quyết tâm muốn giết Quan Phi Kiếm. Vào lúc này giết Giản Sát rất dễ dàng, đợi lát nữa giết Quan Phi Kiếm thì không dễ dàng như vậy đâu.

Quan Phi Kiếm kia trông có vẻ rất là ngả ngớn và bộp chộp, trên thực tế Diệp Mặc có thể nhìn ra, người này không phải là loại người giống như gã đang biểu hiện ra. Một khi gã cho rằng không phải là đối thủ của mình thì gã rất có khả năng là sẽ nhận thua trước, có lẽ là sẽ xuống lôi đài. Có thể nói Quan Phi Kiếm còn xa mới ngạo mạn bằng Trang Cữu, tính cách của Quan Phi Kiếm là tính cách giả kiêu ngạo, mà Trang Cữu thì lại là tính cách thực sự kiêu ngạo, điều này hoàn toàn không giống nhau.

Một khi Quan Phi Kiếm gắng gượng chạy xuống lôi đài, hắn cũng chẳng có cách nào giết đối phương. Sau khi cuộc tranh tài kết thúc, hắn lại càng không có cơ hội. Cho dù là có cơ hội, hắn cũng không thể vì một Quan Phi Kiếm mà ở lại Nguyễn Nhạc Thiên.

Biểu hiện vụng về của Diệp Mặc, lập tức khiến cho rất nhiều người dưới đài bắt đầu bàn tán. Một vài người dự thi không giành được cơ hội phi lên lôi

đài trước trong lòng đã tràn đầy hối tiếc.

Nếu lúc này người đối chiến với Diệp Mặc chính là Quan Phi Kiếm. Đối phương nhất định sẽ mỉa mai Diệp Mặc vài câu kiểu như lần trước là gian lận mới thắng được. Nhưng Giản Sát lại một câu cũng không nói. Sát khí trên người càng điên cuồng tuôn ra, căn bản là không đợi Diệp Mặc phóng ra pháp bảo, hai đợt búa rìu cực lớn lại lần nữa đập tới.

Lúc này đây hai đợt búa rìu cực lớn, cán búa nối liền nhau tạo thành một cái bánh xe gió màu xanh ngọc, khắp trên lôi đài toàn bộ đã là hình ảnh búa rìu.

Diệp Mặc sau khi lần nữa lại bị đánh vỡ vụn mấy cái khiên tròn. Lại một lần nữa từ trong búa ảnh tránh ra được, lúc này mới sắc mặt tái nhợt phóng ra pháp bảo của mình, là một thanh trường đao.

- Tiên khí thượng phẩm. . .

Trường đao của Diệp Mặc vừa phóng ra, hầu như tất cả mọi người đều sáng mắt lên. Cho dù là những người đến đây tham gia thi đấu đều là tinh anh của các Thiên Vực lớn, nhưng người có tiên khí thượng phẩm thì lại không hề nhiều. Cho dù là có, thì cũng là tông môn có nội tình

Mà lúc này Diệp Mặc một Huyền tiên trung kỳ, lại lấy ra một thanh tiên khí thượng phẩm, điều này thật sự là khiến người ta có hơi ngoài sức tưởng tượng. Bởi vì tiên khí thượng phẩm của Diệp Mặc, người hâm mộ Giản Sát lại càng nhiều.

Keng keng keng...

Trường đao của Diệp Mặc liên tiếp đỡ được búa của Giản Sát, vậy mà không có bất kì dư lực phản công nào. Giản Sát cực kỳ chuyên tâm một lòng muốn chém chết Diệp Mặc, Diệp Mặc lùi lại một bước, gã xông lên một bước. Pháp bảo của Diệp Mặc tuy là tiên khí Thượng phẩm, nhưng dưới cái nhìn của Giản Sát, tiên nguyên của Diệp Mặc thực sự là quá thấp, dưới áp

lực của mình thậm chí còn không cách nào phóng ra được đao khí trong tay. Mà cặp búa rìu của gã sớm đã vây khốn Diệp Mặc, vô số búa ảnh xông lên, muốn chém chết Diệp Mặc chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Phần lớn người của Tông Phiêu Thiên nhìn thấy đều thầm lo lắng, Tử Vũ tiên tử trong lòng càng sốt ruột lo âu không gì bằng. Cô hận không thể đi nhận thua một câu hộ Diệp Mặc, sau đó xuống khỏi lôi đài. Có thể hoàn toàn không ngờ Mạc Ảnh ở vòng đấu thứ nhất và vòng đấu thứ hai lợi hại như vậy, đến vòng đấu thứ ba sao lại trở nên không lợi hại hơn cô là bao nhiêu.

Giản Sát cũng phiền muộn vô cùng, gã vốn là định tốc chiến tốc thắng, Nhưng gã phát hiện đối phương tuy bị gã dồn đánh, nhưng muốn chém chết đối phương lại không thể chém được.

- Mau chóng nhận thua đi, bằng không cái mạng nhỏ sẽ được tống tiễn đi đấy...

Dưới lôi đài có người vận đủ Tiên Nguyên kêu lên một câu, trông như là đang giúp Diệp Mặc.

Mấy người Từ Ki và Tử Vũ tiên tử trong lòng lại càng thầm kêu không xong, Diệp Mặc rơi vào tình huống như vầy, nếu hắn có thể kịp thời nghĩ đến việc nhận thua ngược lại có thể sẽ không việc gì. Một khi người khác nhắc nhở, đó chính là nhắc nhở Giản Sát nên dùng đòn sát thủ rồi, bằng không đối phương nhận thua, cho dù là gã có thể tiếp tục ra tay, cũng không thể kéo dài được bao lâu.

Sở dĩ người này nói là để cho Diệp Mặc nhận thua, nhưng tuyệt đối không phải là giúp Diệp Mặc, mà là đang bảo Giản Sát sớm ra đòn sát thủ một chút.

Ba tiên vương của Tông Phiêu Thiên cũng thầm thở dài, bọn họ không thể tưởng tượng được đấu đá đơn độc, Diệp Mặc lại kém sức chịu đựng như vậy.

Chỉ có Huyết y tiên Tiết Thịnh Hiên khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo, gã biết rõ bản lĩnh của Diệp Mặc, tuyệt đối là lớn hơn so với Giản Sát, đến bây giờ khối đá giống như ngọn núi nhỏ kia còn chưa có lấy ra. Còn về phần Diệp Mặc tại sao phải làm bộ kinh sợ, gã không rõ lắm, nhưng gã sẽ không nhắc nhở Giản Sát. Giản Sát, người này ỷ là mình lợi hại hơn so với gã, trước giờ đều không coi gã ra gì, bây giờ gã lại càng sẽ không nhắc nhở đối phương. Còn chuyện bản thân gã bại bởi Diệp Mặc, chuyện đó càng không thể tùy tiện nói đi ra. - Giết!

Giản Sát bỗng nhiên hét to một chữ 'Giết', chữ 'Giết' này vừa hét lên, Huyền tiên tu vi hơi thấp trên quảng trường đều cảm giác được thức hải chợt trĩu xuống, giống như một thanh chùy sắt to lớn đánh trúng trán của mình vậy, tại thời điểm này liền bị dại ra.

Mà bọn họ còn cách lôi đài xa như vậy, thậm chí còn có cấm chế ngăn cách. Cho dù là vậy, vẫn có loại lực rúng động như này, một khi tới gần, thì còn đến mức nào nữa?

Diệp Mặc biết Giản Sát trước khi giết người đều có một chữ 'Giết', thần thức vực của hắn đã sớm mở rộng ra, chỉ là vẫn chưa có động thủ mà thôi, bây giờ Giản Sát quả nhiên nói một chữ 'Giết'.

Ngay trong khoảnh khắc nghe thấy Giản Sát hét một chữ 'Giết', Diệp Mặc cũng cảm giác được thần thức vực của mình run lên, từng dòng Tiên Nguyên ngưng tụ thành làn sóng âm vực tập kích tới, nếu như hắn không có thần thức vực, con sóng âm vực này đã trực tiếp ảnh hưởng tới thần hồn thức hải của hắn rồi, khiến cho hắn trì trệ trong chốc lát.

Lợi hại, Diệp Mặc vừa cảm giác được làn sóng âm vực của chữ 'Giết' này, trên thân của Giản Sát đã bay ra vô số búa ảnh, chi chít chằng chịt. Thọat nhìn, những búa ảnh này có hơn vạn thậm chí mấy vạn, những búa ảnh này hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc, tạo thành một lốc xoáy chết chóc.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, lúc này đừng nói là người đã bị âm vực của chữ 'Giết' này quấy nhiễu, cho dù là không có bất kỳ quấy nhiễu nào thì

đối mặt với lốc xoáy chết chóc này của búa ảnh, cũng là lành ít dữ nhiều, tên Giản Sát này quả nhiên là có chút bản lĩnh.

Đáng tiếc người mà gã phải đối mặt là Diệp Mặc, gần như ngay trong nháy mắt khi Giản Sát kêu lên chữ 'Giết', thần thức vực của Diệp Mặc đã phát động, đồng thời hơn mười thần thức đao, không chút do dự chém về phía thần thức bên ngoài cơ thể của Giản Sát. Hắn không sợ Giản Sát biết bí mật của hắn, hắn tin là sau trận chiến đấu này, Giản Sát chắc chắn sẽ không nói ra bí mật của mình.

Sau khi Thần thức vực phát động, đã chặn âm thanh chết chóc của Giản Sát lại, hơn mười thần thức đao đồng thời khiến cho những búa ảnh chi chít chằng chịt mà Giản Sát khống chế kia chậm lại. Mà lúc này trường đao của Diệp Mặc bổ ra, Huyễn Vân Vực Sát Đao.

Đao Vực lại thêm vào trong thần thức vực, trực tiếp bổ hai bánh xe gió màu xanh tạo bởi hai chiếc búa rìu cực lớn ra, đồng thời xé tan vô số búa ảnh, bổ về phía Giản Sát.

Keng keng keng...

Lại là tiếng va chạm dày đặt liên tiếp, trường đao tiên khí thượng phẩm của Diệp Mặc mang theo vô số ánh đao đã ngăn trở toàn bộ búa ảnh đã bị chậm lại, không một cái nào lọt lưới. Ánh đao và búa ảnh va chạm vào nhau, giống như là có thực thể, khơi dậy thanh âm liên miên không dứt.

Cho dù Diệp Mặc không đỡ những búa ảnh này thì những búa ảnh này trong thần thức vực và thần thức đao cùng với Huyễn Vân Vực Sát Đao của hắn cũng sẽ bị làm suy yếu đi, cũng không cách nào làm hắn bị thương dù chỉ nửa phân. Nhưng Diệp Mặc không muốn để lộ chuyện hắn là Tiên Niết Thể, vẫn cứ ngăn chặn những búa ảnh này.

Khi Giản Sát phát ra chữ ‘Giết’, sau khi phóng ra vô số búa ảnh, liền biết Diệp Mặc chết chắc rồi. Nhưng trong nháy mắt gã liền cảm giác là không đúng, tốc độ của búa ảnh hình như không được nhanh như trong tưởng tượng

của gã.

Còn chưa đợi gã phát giác ra chuyện gì, gã đã nhìn thấy một đao ảnh xé rách màn búa ảnh chi chít chằng chịt kia của gã rồi, trong nháy mắt liền đến trước mắt gã.

- Không...

Giản Sát phát ra một tiếng thét chói tai, gã cảm thấy thức hải của mình lại có từng trận từng trận đau đớn, giống như là thần thức bị đứt đoạn vậy. Gã rất muốn phóng pháp bảo ra, hoặc là triệu hồi cặp búa rìu về ngăn chặn đao ảnh này, nhưng gã lại phát hiện thần thức của mình không đủ để dùng.

Gã có thể dùng ánh mắt lạnh như băng, không có bất kỳ rung động tâm tình gì khi chém giết người khác. Nhưng chính bản thân gã lại không muốn chết, gã sắp sửa thăng cấp lên đại tiên, sao có thể chết được? Rõ ràng là mình đã chiếm được ưu thế, đối phương ngay cả năng lực động thủ cũng không có, sao khi quyết định hạ xuống chữ 'Giết', đối phương còn có thể đánh trả ư?

Đây không phải là sự thật, tuyệt đối không phải là thật.

Phụt...

Thanh trường đao tiên khí thượng phẩm đã bổ xuống trán của gã, Nguyên thần của Giản Sát vẫn còn trong trạng thái hỗn độn thậm chí chưa có thoát ra đã bị tiên khí trường đao của Diệp Mặc chém chết, đồng thời hai cây búa rìu cực lớn kia và một chiếc nhẫn trong nháy mắt đã bị Diệp Mặc thu vào.

Đừng nói những tiên nhân đang quan sát dưới đài, ngay cả một vài Tiên vương trên chủ đài cũng không hiểu rõ, vì sao trong nháy mắt lại thay đổi bất ngờ, đây quả thực là rất cổ quái.

Trong quá trình tỉ thí trên lôi đài, thần thức của Tiên vương và Đại tiên cũng không thể quét vào trong lôi đài, bằng không sẽ bị cho là quấy nhiễu

trận đấu. Mà thần thức của thiên tiên thông thường, cho dù là quét vào được, lại há có thể nhìn thấy được thần thức vực và thần thức đao của Diệp Mặc sao?

Tiên nhân ở dưới đài quan sát đều là vẻ mặt đầy khó hiểu nhìn Diệp Mặc đã đi xuống, vì sao người chết lại là Giản Sát? Người đứng thứ sáu trong bảng Thiên tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, lại dễ dàng bị giết như vậy sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1693

Mang Dũng Ẩn Nhẫn

Những Tiên nhân đứng xem dưới đài ai ai cũng không hiểu nhìn Diệp Mặc cũng đã bước xuống, tại sao người chết lại là Giản Sát? Người đứng thứ sáu trên bảng Thiên Tiên của Nguyễn Nhạc Thiên, lại có thể bị giết dễ dàng vậy sao?

Mấy người Từ Ki, Tử Vũ tiên tử trong nháy mắt cũng hiểu ra, là Diệp Mặc thắng rồi, lập tức mừng rỡ nắm chặt nắm đấm, cuối cùng cũng yên tâm. Giản Sát không phải là người mà Huyết Y Tiên có thể đấu được, chỉ có bọn họ tận mắt chứng kiến Diệp Mặc giết chết Giản Sát, mới có thể thở phào nhẹ nhõm được. Sau khi thoải mái rồi, hai người cũng mơ hồ hiểu ra ý tứ của Diệp Mặc.

Chỉ có Huyết Y Tiên khóe miệng cười khẩy, gã sớm đã biết Diệp Mặc sẽ thắng. Hơn nữa gã còn biết Diệp Mặc căn bản sẽ không dốc hết sức mình, hắn vẫn còn một khối đá giống như một ngọn núi nhỏ nữa.

- Trận thứ tư Mạc Ảnh Tông Phiêu Thiên thắng.

Tiên vương Hách Dịch trong mắt bỗng bắn ra hai đường tinh quang, trực tiếp quét đến Diệp Mặc. Cho dù Diệp Mặc cảm thấy có người dùng thần thức quan sát hắn, hơn nữa còn là thần thức có sát ý rất mạnh, nhưng hắn cũng không quay đầu lại nhìn, hắn biết đó là Tiên vương Hách Dịch. Lão già này cho dù có tài giỏi đi nữa, bây giờ cũng không dám giết hắn. Đối với hắn mà nói lúc nguy hiểm nhất không phải là bây giờ, mà là lúc ra khỏi Vấn Đạo các kia.

Huyết Y Tiên Quan Phi Kiếm nhíu nhíu mày, gã thận trọng nhìn Diệp

Mặc, trong lòng có chút nghi ngờ, rõ ràng là Giản Sát muốn chém giết đối phương, tại sao trong nháy mắt lại đổi thành Giản sát bị người ta giết chết rồi? Giản Sát sau khi hét ra chữ 'giết', cho dù là mình cũng phải gân cổ lên mà chống đỡ, tại sao tên Mạc Ảnh này lại không chặn lại? Gã có chút cảnh giác với Diệp Mặc, vì gã và Giản Sát cũng có chút liên quan đến nhau.

Mấy vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ nghe Tử Vũ nói rồi, Diệp Mặc có thể đuổi Huyết Y Tiên, theo lý mà nói cho dù không địch lại Gián Sát, cũng sẽ không bị lép vế như lúc trước, bây giờ Diệp Mặc quả nhiên giết được Giản Sát rồi. Bọn họ cho rằng, Diệp Mặc lúc trước là cố ý tỏ ra yếu thế, sau đó để Giản Sát buông lỏng, lúc này mới bất ngờ giết chết Giản Sát.

Chẳng những mấy vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên nghĩ như vậy, mà phần lớn những người ở đây cũng cho là như vậy, đó chính là Diệp Mặc cố ý tỏ ra yếu thế.

Thi đấu vẫn tiếp tục, không vượt ra khỏi dự liệu của Diệp Mặc, người thắng trên cơ bản là Top 32 nhận khiêu chiến. Chỉ có số ít người khiêu chiến thắng trận, mà số ít những người khiêu chiến đó đều là người của Nguyễn Nhạc Thiên.

Trong đó có chín người bị giết chết trên lôi đài, Diệp Mặc giết một người, Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên giết chết một người, Mộ Sát của Giang Do Thiên giết một người, Nguyễn Nhạc Thiên giết chết bốn người. Còn có hai người giết chết đối thủ, Diệp Mặc đều không biết, cũng không có hứng đi hỏi.

Sau 31 trận đấu, trong số người lọt vào Top 32 ngoài Diệp Mặc ra, Tông Phiêu Thiên còn có cả Mang Dũng nữa. Cuộc đấu của Mang Dũng thần thức của Diệp Mặc cũng nhìn qua, là cuộc đấu thứ 27, khiêu chiến là một Huyền Tiên của Giang Do Thiên, hai người sau khi đánh nhau ác liệt, Mang Dũng cuối cùng cũng thắng.

Nhưng ánh mắt của Diệp Mặc lợi hại, hắn vừa nhìn liền nhìn ra sự ác liệt

của Mang Dũng là giả tạo, sự ác liệt của đối phương mới là thực sự. Với đòn xuất thủ của Mang Dũng, hoàn toàn có thể giết chết đối phương một cách dễ dàng. Nhưng tên này lại muốn đấu kỳ phụng địch thủ với đối phương một phen, cuối cùng bị thương nhẹ, lúc này mới đánh bại đối phương.

Diệp Mặc cũng đã chẳng thèm khinh bỉ tên này nữa, bản thân mình giả bộ là vì muốn giết Quan Phi Kiếm. Tên tiểu tử này giả bộ hoàn toàn là vì ẩn giấu. Đợi lát nữa nhìn xem gã rốt cục có thể ẩn giấu được đến lúc nào, chẳng lẽ tên khốn kiếp này không muốn vào Vấn Đạo các hay sao? Nếu như gã muốn, thì trận đấu sau cho dù ẩn giấu cũng không giấu thêm được nữa.

Trận đấu Top 16 người đứng đầu bắt đầu, trận đầu tiên vẫn là của Quan Phi Kiếm. Lần này không ai dám lên đài khiêu chiến. Sự cường hãn của Quan Phi Kiếm mọi người đều nhìn rất rõ. Diệp Mặc nằm trong Top 16, hắn muốn lên khiêu chiến, cũng không có tư cách khiêu chiến.

Quan Phi Kiếm thấy không có ai lên khiêu chiến, gã bỗng nhiên chỉ vào Mang Dũng nói:

- Mang Dũng của Tông Phiêu Thiên, anh lên đi, tôi muốn xem xem Tông Phiêu Thiên liên tiếp giành giải nhất hai vòng lợi hại như nào.

Khi không có ai lên đài khiêu chiến, người trên lôi đài có thể tùy tiện chọn một người lên đài. Cho nên Quan Phi Kiếm chọn Mang Dũng, là hoàn toàn hợp quy tắc.

Tất cả mọi người biết đây là Quan Phi Kiếm muốn lấy Tông Phiêu Thiên để khai đao, chỉ cần Mang Dũng lên, chắc chắn sẽ bị Quan Phi Kiếm giết chết.

Diệp Mặc bỗng dưng lại cảm thấy phấn chấn, hắn cũng muốn thử một chút sự lợi hại của Mang Dũng, đang lúc hắn định truyền âm cho Mang Dũng, để Mang Dũng giúp giết chết Quan Phi Kiếm, Mang Dũng lại vẻ mặt chán chường bước đến ôm quyền nói:

- Trận này tôi nhận thua, tôi không phải là đối thủ của anh Quan.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, tên tiểu tử này nhận thua sao? Đây là tiết mục gì vậy? Chẳng lẽ không muốn có suất vào Vấn Đạo các thật sao? Đến hắn cảm thấy Mang Dũng lên đài cũng chưa chắc sẽ thua Quan Phi Kiếm, vào lúc quan trọng hắn lại dùng thần thức đao chém giết Quan Phi Kiếm một chút, giúp đỡ một chút. Nhưng Mang Dũng lại vì ẩn giấu tu vi, lại nhận thua.

Mặc dù Diệp Mặc tức giận Mang Dũng nhận thua, nhưng những người còn lại cảm thấy Mang Dũng nhận thua là chuyện bình thường. Ý tứ này của Quan Phi Kiếm là muốn giết chết Mang Dũng, Mang Dũng rõ ràng không phải là đối thủ của Quan Phi Kiếm, lúc này nhận thua cũng không có ai cho là gã kinh hãi. Dù sao người giống như Trang Cữu cũng không có nhiều, huống chi khi Trang Cữu và Quan Phi Kiếm đấu chiến, sức mạnh của Quan Phi Kiếm còn chưa phát ra hết.

Từ bỏ suất Vấn Đạo các cũng không muốn khiêu chiến trận này, Diệp Mặc cũng đã gạch Mang Dũng khỏi danh sách Tiên nhân có thành tựu không đơn giản đi rồi. Ẩn nhẫn có thể, nhưng ẩn nhẫn đến mức độ như này, Diệp Mặc không tin gã có được bao nhiêu thành tựu. Đến suất đi Vấn Đạo các cũng có thể ẩn nhẫn không cần, thậm chí Diệp Mặc hắn cũng không làm được.

Tu luyện tranh đoạt tài nguyên là quá trình cần phải trải qua, trong thiên hạ cũng không có tài nguyên vô duyên vô cớ mà rơi xuống. Mang Dũng có thể tranh đoạt một suất vào Vấn Đạo các, gã cho dù từ bỏ, tư cách như này làm sao có thể thành người mạnh nhất được?

Diệp Mặc không tiếp tục chú ý đến Mang Dũng nữa, loại người như này không đáng cho hắn chú ý đến.

Vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là, Mang Dũng không ngờ lại chủ động đến trước mặt Diệp Mặc chào, lúc này mới ra khỏi phạm vi dự thi, đây cũng là lần thứ hai gã chủ động đến chào Diệp Mặc rồi. Nếu nói là lần đầu tiên gã đến chào Diệp Mặc, Diệp Mặc còn muốn quen biết gã một chút, còn

lần này, Diệp Mặc hoàn toàn không có chút hứng thú nào rồi.

Trận thứ hai và trận thứ ba Lãnh Thanh Sam và Tần Vô Nhận dễ dàng thắng cuộc, còn trận thứ tư thì Diệp Mặc vừa lên đài, liền có người vào đài, có thể thấy mặc dù hắn giết Giản Sát rồi, nhưng sức uy hiếp còn kém xa Quan Phi Kiếm.

- Thượng Quan Ngữ Phượng của Đoan Tĩnh Thiên lên lĩnh giáo.

Bước lên đài là một nữ tiên khí khái hào hùng, mặc dù có thể lọt vào Top 32, nhưng nữ tiên này còn kém xa Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên, Diệp Mặc lại càng không cần dùng khí lực gì.

Sau nửa tuần hương, một đao của Diệp Mặc bổ trúng sau lưng Thượng Quan Ngữ Phượng này, Thượng Quan Ngữ Phượng bị Tiên nguyên một đao của Diệp Mặc trực tiếp đánh bay, đánh cho rơi xuống trên mặt cấm chế, trong nháy mắt biến thành một người đẫm máu.

Thượng Quan Ngữ Phượng thua.

Diệp Mặc không giết cô, Thượng Quan Ngữ Phượng mặc dù muốn thắng hắn, nhưng không có sát cơ, rõ ràng đối phương cũng không muốn giết mình, đối với loại người muốn giết chết hắn, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không buông tha, nhưng nếu đối phương không muốn giết hắn, thì hắn cũng không cần nhất định phải giết chết họ. Thậm chí một đao bổ túng sau lưng của đối phương, cũng là do Diệp Mặc cố ý, nếu không một đao này tuyệt đối có thể bổ trúng ngực của cô.

Sau trận đấu bình lặng không chút sóng gió nào, ngoài Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên bị đối thủ giết chết ra, Nguyễn Nhạc Thiên giết được ba người. Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên liên tiếp hai trận đều giết chết được đối thủ, cũng giống như Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên, cũng liên tiếp giết chết hai người. Còn một người còn lại liên tiếp giết chết hai người cũng là người của Nguyễn Nhạc Thiên, chính là Trương Cuồng râu xồm, đứng thứ sáu trong vòng thứ hai.

Diệp Mặc bây giờ đã biết Trương Cuồng, là người đứng thứ hai trong Thiên tiên bảng của Nguyễn Nhạc Thiên. Mặc dù mặt đầy râu, tướng mạo tục tằng, nhưng biểu hiện trên lôi đài lại khác với Quan Phi Kiếm. Trên lôi đài, biểu hiện của y một mực vô cùng bình tĩnh, hơn nữa ra tay lại rất nhẹ nhàng.

Hai trận đấu của y Diệp Mặc cũng nhìn qua, hai tên Huyền Tiên tìm y đối chiến, vừa lên đài liền xuất sát chiêu, tư thế đó chính là muốn giết chết Trương Cuồng ngay trên lôi đài. Nếu như Diệp Mặc gặp đối thủ xuất sát chiêu như vậy, hắn nhất định cũng sẽ giống như Trương Cuồng, chém chết đối phương.

Nhưng Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên và Huyết Y Tiên Tiết Thịnh Hiên của Nguyễn Nhạc Thiên lại khác, bọn họ giết chết hai người đều là sau khi thua, họ không kịp nhận thua đã bị giết chết. Nói cách khác là cố ý giết chết, có thể thấy trong ba người sát tính của Thiết Tông Phi và Tiết Thịnh Hiên còn mạnh hơn nhiều Trương Cuồng.

Sau mười sáu cuộc đấu, thứ tự cũng không vượt qua sự dự liệu của mọi người, Top 16 của vòng thứ hai, được giữ lại nửa già. Hai trận khiêu chiến thành công, cũng đều là người của Nguyễn Nhạc Thiên, trong đó có Huyết Y Tiên.

Lần này trên quảng trường cũng không còn không khí giống như vừa với bắt đầu vòng thứ thứ ba nữa, trước giờ vòng thi thứ ba đều bị cho là vòng thi chém giết, lần này cũng như vậy. Chỉ có điều lần này người bị giết dường như nhiều hơn lúc trước, trận đấu còn chưa kết thúc, đã có mười mấy người bị giết chết rồi, phải biết những người bị giết này đều là những tinh anh của các thiên vực.

Tên Đại La Tiên khuôn mặt không chút thay đổi gì của Nguyễn Nhạc Thiên lại lần nữa bay lên lôi đài, lớn giọng tuyên bố:

- Top 16 của vòng thi đấu thứ ba cũng đã được chọn ra, bây giờ vẫn căn cứ theo thứ tự của bia Vấn Đạo ngân, 8 người đầu nhận lời thách thức, tám

người sau tùy ý khiêu chiến, trận đấu bắt đầu.

Người thứ nhất lại là Quan Phi Kiếm, Đại La Tiên này vừa rời khỏi lôi đài, Quan Phi Kiếm cũng đã lên lôi đài.

Một mặt trống da lơ lửng trên đỉnh đầu của gã, ánh mắt nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt này, dường như ai dám lên đài khiêu chiến gã, gã sẽ không chút do dự mà giết chết đối thủ ngay lập tức vậy.

Nhưng lần này không phải không có ai dám lên đài khiêu chiến, có thể lọt vào Top 16, ai không phải là tinh anh thiên vực? Sao có thể bị một Quan Phi Kiếm này hù sợ được.

- Mộ Sát của Giang Do thiên lên khiêu chiến.

Một bóng dáng màu đỏ tươi hạ xuống lôi đài.

Diệp Mặc lại gật gật đầu, Mộ Sát này hắn biết, thành tích đứng thứ tám trong vòng thi đấu đầu tiên, đứng thứ mười sáu trong vòng thi thứ hai, đấu trận đầu trong vòng thi thứ ba, y đã chém chết đối thủ rồi. Vòng thi đầu y là đội trưởng, theo lý mà nói tên này cũng đã có tư cách tiến vào Vấn Đạo các rồi, y còn lên khiêu chiến với Quan Phi Kiếm, rõ ràng không phải vì suất vào Vấn Đạo các mà lên.

- Có khí phách.

Mặc dù bản lĩnh của Mộ Sát cũng không tệ, nhưng Quan Phi Kiếm cũng không coi đối thủ ra gì. Sau đó trống lớn của gã liền phát ra những âm thanh ầm ầm, chọc thẳng vào màng nhĩ người khác.

Lúc này những người đứng xem bên dưới lập tức hiểu ra, âm thanh này có chút giống với tiếng ‘giết’ của Giản Sát. Giản Sát phát ra một chữ, còn trống da này thì lại gõ không ngừng, tình huống như này sao mà đối địch được? Mộ Sát xong đời rồi, ai biết được khi Quan Phi Kiếm giết Trang Cữu, đến cái cơ bản nhất cũng không lấy ra?

Diệp Mặc lắc đầu, hắn cũng cảm thấy Mộ Sát mặt dù không tệ, nhưng cũng không phải là đối thủ của Quan Phi Kiếm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1694

Tiên Vương Xung Đột

Pháp bảo của Mộ Sát là một vòng kính Kim lân hỏa văn, chắc hẳn là một luyện chế thành công từ lân phiến thần thú. Tác dụng của Hỏa văn kính này Diệp Mặc cũng đã từng chứng kiến, có thể tản ra vô số hỏa văn, những hỏa văn này dường như còn có tác dụng trói buộc đối phương. Trong trận thi đầu tiên của Mộ Sát, đối thủ của y chính là bị Hỏa văn kính này trói buộc lại, cuối cùng bị Mộ Sát giết chết.

Cái này có chút giống với Cửu Diệu tinh Luân mà lúc trước Diệp Mặc cướp được, Cửu Diệu Tinh Luân phát ra đường ánh sáng trắng, còn Kim lân hỏa văn kính thì lại phát ra đường Hỏa diễm văn, chỉ có điều đường Hỏa diễm văn này còn cường hãn hơn nhiều so với đường ánh sáng trắng của Cửu Diệu Tinh Luân kia.

Kim lân hỏa văn kính của Mộ Sát lần này không ngờ lại không bắn ra Hỏa văn tấn công Quan Phi Kiếm như lúc trươc, mà lại hình thành một vòng lửa hình bầu dục xung quanh người Mộ Sát.

Diệp Mặc có thần thức đao, thần thức của hắn cũng đã rõ ràng nhìn thấy những sóng âm kinh khủng của trống da của Quan Phi Kiếm bị vòng hỏa văn này chặn lại. Vòng hỏa văn đập vào gợn sóng âm vực, từng đường thần thức và tiên nguyên hợp thành chấn động lan ra tứ phía, cũng không thể nào chạy khỏi sự quan sát bằng thần thức của Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu Mộ Sát lo lắng điều gì, hóa ra y sớm đã biết trống da của Quan Phi Kiếm có tấn công bằng âm vực, còn Kim lân hỏa văn kính của y lại có thể khắc chế được âm vực tấn công, lúc này mới lên đài khiêu chiến với Quan Phi Kiếm.

Cho dù như vậy, Diệp Mặc cũng thấy không tốt cho Mộ Sát, lúc trước Quan Phi Kiếm giết nguyên thần của Trang Cữu, còn xuất một kiếm. Mặc dù đường kiếm đó thời gian rất ngắn, nhưng Diệp Mặc lại có thể nhìn ra pháp thuật kiếm đạo của Quan Phi Kiếm cũng rất lợi hại.

Chuẩn bị ở sau của Mộ Sát rõ ràng không phải là hỏa văn kính, khi hỏa văn kính của y chặn lại âm vực tấn công của Quan Phi Kiếm, năm chuôi đao cũng được phóng ra. Thần thức của Diệp Mặc vẫn quan sát động tác của hai người, năm chuôi dao của Mộ Sát vừa phóng ra, Diệp Mặc liền biết Mộ Sát thua rồi.

Mộ Sát quá đề cao bản thân, lại xem thường Quan Phi Kiếm, năm chuôi đao này của y chắc hẳn là một thần thông cấp thấp, nhưng y lại không thể toàn lực thúc giục thần thông của mình. Vì sự áp chế của trống da của Quan Phi Kiếm. Thần thức và tiên nguyên của y lại có hạn, dẫn đến bóng đao này không thể nào phát huy được tác dụng lớn nhất.

Trên thực tế đúng là như vậy, khi Mộ Sát cảm thấy mình không thể nào hoàn toàn thúc dục được Ngũ sát đao, thì sắc mặt của y cũng biến đổi. Y biết rõ mình xem thường trống da của Quan Phi Kiếm, đồng thời xem thường sự thâm hậu của tiên nguyên và thần thức của Quan Phi Kiếm. Âm vực tấn công mà trống da cực lớn này phát ra quả thực vô cùng kinh người, y chỉ cần hơi buông lỏng một chút thôi, thì tiếng trống đó có thể xâm nhập vào Kim lân hỏa văn kính của y, làm thương thức hải nguyên thần của y. Một khi thức hải nguyên thần nhất thời bị chậm lại, thì y chết là cái chắc.

Cho nên lúc này Mộ Sát đâm lao phải theo lao, y rất muốn nhận thua, nhưng tiếng trống đó khiến y không thể nào mở miệng được.

Bùm…

Một đường ánh sáng trắng xoẹt qua, năm chuôi đao của Mộ Sát vừa mới phóng ra, trên người Quan Phi Kiếm lại lần nữa bắn ra một đường kiếm, tốc độ của đường kiếm đó còn nhanh hơn nhiều so với năm chuôi dao của Mộ Sát.

Ken két…

Hảo văn kính trước người Mộ Sát bị đường sáng trắng kia quét qua, giống như một quả trứng gà bị búa đập phải, lập tức vỡ vụn.

Tiếng trống đùng đùng cũng đã phá vỡ Kim lân hỏa văn kính, thần sắc Mộ Sát ngưng trệ, năm chuôi đao của y bắn ra cũng lập tức dừng lại. Một lát sau, đường kiếm màu trắng đó cũng đã không còn bị ngăn cản mà quay xẹt qua bên hông y Trong đường kiếm quay ngược lại đó, nguyên thần của Mộ Sát căn bản không thể nào chạy thoáy được, cũng bị giết chết. Còn lúc này, thân thể của Mộ Sát mới tách ra, màn máu phun ra.

Trên quảng trường lập tức yên tĩnh trở lại, Mộ Sát lúc trước còn kỳ phùng địch thủ với Quan Phi Kiếm, thậm chí Mộ Sát còn chiếm thế thượng phong. Nhưng trong nháy mắt đã bị Quan Phi Kiếm giết chết rồi. Người khác cho rằng, cái này dường như cũng giống như lúc trước Mạc Ảnh đối chiến với Giản Sát vậy, quá trình và kết quả hoàn toàn khác nhau.

- Trận đầu của Top 8, Quan Phi Kiếm của Nguyễn Nhạc Thiên thắng.

Tên Đại La Tiên kia sau khi thông báo xong, Diệp Mặc trong lòng chấn động, hắn bỗng nhiên hiểu ra. Quy tắc thi đấu của Tiên vương Hách Dịch không đơn giản là nhắm vào hắn, đồng thời cũng là để cho Nguyễn Nhạc thiên tự lượng sức mình.

Trình độ của Nguyễn Nhạc Thiên thực ra mà nói cũng cao một chút, cuộc đấu tự chủ khiêu chiến như này, trừ phi cần, Nguyễn Nhạc Thiên cũng sẽ không có hai người lên đài so tài. Mặc dù sau đó vẫn sẽ có hai người của Nguyễn Nhạc Thiên chọn đối thủ lên đài, đó là vì người của Nguyễn Nhạc Thiên lọt vào Top 8 cũng đã vượt quá 5 người rồi.

Diệp Mặc liếc nhìn Top 10, quả nhiên Nguyễn Nhạc Thiên chiếm gần một nửa, tinh anh của mười thiên vực còn lại cộng lại, không ngờ chỉ có thể miễn cưỡng chống cự lại Nguyễn Nhạc Thiên. Đây còn là sau khi hắn giết chết Giản Sát rồi, nếu không, Nguyễn Nhạc Thiên thậm chí còn chiếm nửa

già.

Diệp Mặc theo bản năng lại liếc nhìn Tiên vương Hách Dịch, Tiên vương Hách Dịch đó hình như biết Diệp Mặc đang nhìn lão, ánh mắt sắc bén lập tức chằm chằm liếc nhìn Diệp Mặc, mang theo sát cơ nồng đậm.

Diệp Mặc chợt nhớ lúc trước có nhìn thấy một động tác trên trái đất, hắn cười cười, giơ ngón tay giữa lên với Tiên vương Hách Dịch, đồng thời ánh mắt vô cùng khinh thường.

Nếu đắc tội rồi, thì cũng không cần phải khách khí. Tiên vương thì đã làm sao? Hắn cũng không phải chưa từng đắc tội với Tiên vương.

Tiên vương Hách Dịch không hiểu động tác này của Diệp Mặc là có ý gì, nhưng từ ánh mắt khinh thường của Diệp Mặc, laõ cũng đoán ra đó không phải là động tác tốt gì. Một Huyền Tiên không ngờ lại dám khiêu khích một Tiên vương như lão, quả thực không biết sống chết là gì. Đáng tiếc trong này là quảng trường Vấn Đạo, lão cũng không dám làm gì Diệp Mặc.

Lão cũng không thăm dò Quan Phi Kiếm nữa, nếu Diệp Mặc có thể đối chiến cùng Quan Phi Kiếm, thì chết là cái chắc, lão không cần dặn dò gì, Quan Phi Kiếm cũng sẽ giết chết đối thủ. Nếu Diệp Mặc không gặp được Quan Phi Kiếm mà bị loại bỏ, thì hắn cũng chết không nghi ngờ gì. Trong Nặc Y Tiên thành, Tiên vương Hách Dịch lão muốn giết một người, quả thực cũng đơn giản như thở một hơi vậy.

Sau đó Lãnh Thanh Sam, Tần Vô Nhận và Trương Cuồng đều thắng hết, Tần Vô Nhận lần này không giết chết đối thủ, không phải vì gã không muốn giết, chắc hẳn là gã không giết được. Khi gã muốn giết chết đối thủ, đối thủ cũng đã từ lối ra nhảy xuống lôi đài rồi.

Đối địch cùng Tần Vô Nhận là Liêu Lăng Huyền của Hiếu Mang Thiên vực, mặc dù y không địch lại được Tần Vô Nhận, nhưng Tần Vô Nhận cũng không thể giết được y trước khi y nhảy xuống lôi đài, chỉ là khiến y trọng

thương mà thôi.

Đối địch cùng Lãnh Thanh Sam là Phó Lăng Thiên của Nguyễn Nhạc Thiên, Diệp Mặc nhìn ra, Lãnh Thanh Sam lần đầu tiên động sát cơ muốn giết chết Phó Lăng Thiên. Nhưng y mặc dù lợi hại hơn Phó Lăng Thiên một chút, cũng chỉ có thể thắng Phó Lăng thiên, thậm chí đến làm trọng thương Phó Lăng Thiên cũng không làm được.

Trận thứ tư vẫn là trận của Diệp Mặc, lần này đối địch với Diệp Mặc là Phong Táp Nguyệt của Đoan Tĩnh Thiên. Đây đã là lần hai liên tiếp Diệp Mặc đối địch với người của Đoan Tĩnh Thiên rồi. Phong Táp Nguyệt đạt thành tích đứng thứ mười trong vòng thứ hai, vẫn khuôn mặt tươi cười, thoạt nhìn tương đối hiền lành.

Mặc dù biểu hiện lúc trước của Diệp Mặc không được đẹp mắt như Top 3, nhưng dù sao giết chết nhân vật như Giản Sát, cũng không có ai xem thường Diệp Mặc nữa. Cuối cùng Diệp Mặc đánh nhau với Phong Táp Nguyệt được gần một canh giờ, mới may mắn đánh thương nhẹ Phong Táp Nguyệt, thắng trận đấu này.

Ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên thấy Diệp Mặc lại thắng lần nữa, đều vẻ mặt phấn chấn. Diệp Mặc thắng Phong Táp Nguyệt, thì chắc chắn lọt vào Top 8 rồi, lọt vào Top 8, có nghĩa là có một suất Thiên tiên Vấn Đạo các rồi.

Top 8 của trận đấu ngoài Mộ Sát bị giết chết ra, cũng không xảy ra chuyện chém giết gì nữa. Chỉ có Thiết Tông Phi của Ông Trọng Thiên bị Mạnh Thiên đánh cho trọng thương, trên thực tế Thiết Tông Phi vẫn muốn giết chết Mạnh Thiên, kết quả tài nghệ không bằng người, cuối cùng ngược lại suýt chút nữa lại bị Mạnh Thiên giết chết. Nếu như không phải gã có một phù lục phòng ngự cực mạnh, thì gã cũng đã chết rồi.

…

Sau tám cuộc tranh tài kết thúc, Đại La Tiên chủ trì trận đấu của Nguyễn

Nhạc Thiên lại lần nữa lên lôi đài cao giọng tuyên bố:

- Top 8 của vòng thứ ba của đại hội Vấn Đạo bây giờ cũng được chọn ra rồi, theo thứ tự là Quan Phi Kiếm của Nguyễn Nhạc Thiên vực, Lãnh Thanh Sam của Khổng Thăng Thiên vực, Tần Vô Nhận của Hoàng Già Thiên vực, Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên vực, Trương Cuồng của Nguyễn Nhạc Thiên, Ninh Huân Nhiên của Nguyễn Nhạc Thiên, Nhan Huyên Lãnh của Nguyễn Nhạc Thiên, Mạnh Thiên của Nguyễn Nhạc Thiên.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, trong Top 8 thì Nguyễn Nhạc Thiên cũng có năm người, rõ ràng là do quy định thi đấu của Tiên vương Hách Dịch mà thành, nếu không tuyệt đối sẽ không như thế này. Cuối cùng tạo nên tình huống người của Nguyễn Nhạc Thiên chỉ có thể khiêu chiến với người của Nguyễn Nhạc Thiên, nếu không đều không có ai đấu.

- Thi đấu chọn ra Top 4 là rút thăm thi đấu, bây giờ mời tám Huyền Tiên dự thi bước lên bốc thăm.

Vị Đại La Tiên nói xong, trực tiếp phất tay bắn ra tám điểm sáng, tám điểm sáng này liền bay lơ lửng đến trước mặt tám người Diệp Mặc. Tám điểm sáng này dường như cực kỳ có quy luật, trước mặt mỗi người đều có một cái.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng, không đợi người khác tiến đến, lập tức giơ tay lên khua, trong chốc lát tám điểm sáng này liền mất trật tự. Cuối cùng tám điểm sáng này trộn lẫn lại với nhau, căn bản không theo quy luật trước mặt mỗi người có một cái nữa.

- Anh muốn làm gì?

Đại La Tiên kia bỗng nhiên hừ lạnh với Diệp Mặc, khua tay một cái liền có một đường sáng hướng về phía Diệp Mặc, không ngờ lại muốn giết chết Diệp Mặc.

- Hừ.

Trung Châu Tiên vương hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, đường ánh sáng đó liền quay lại. Đường ánh sáng đó sau khi bị Trung Châu Tiên vương đánh quay lại, trực tiếp đập lên người Đại La Tiên nhân chủ trì trận đấu trên lôi đài. Đại La Tiên đó mặc dù tu vi đỉnh phong, nhưng Đại La và Vị Tiên căn bản cũng không so sánh được, mà là sự khác biệt về chất.

Đại La Tiên kia không có bất kỳ lực phản kháng nào, liền bị đường ánh sáng đó đánh trúng, đồng thời bay rớt ra ngoài, phun một ngụm máu lên không trung.

- Trung Châu Tiên vương, anh muốn phá hỏng đại hội Vấn Đạo sao? Không ngờ lại dám đánh thương chủ trì đại hội.

Tiên vương Hách Dịch bỗng nhiên quát lớn, khí thế trên người cũng trở nên điên cuồng, trong nháy mắt trở nên cuồn cuộn.

Khải Phong Tiên vương đứng ra khua tay, đồng thời tự dâng lên một khí thế cường đại, hai luồng khí thế này đập vào nhau, khiến chủ đàn nhanh chóng bị tách ra làm hai nửa, từng âm thanh lách tách vang lên. Hai người còn chưa ra tay, thì không gian cũng đã dao động rồi.

Lúc này Khải Phong Tiên vương lạnh lùng nói:

- Phá hỏng đại hội Vấn Đạo? Thật to gan. Một chủ trì đại hội, không ngờ lại dám ra tay giết chết đệ tử Tông Phiêu Thiên chúng tôi, tôi còn muốn hỏi Tiên vương Hách Dịch một chút, rốt cục ai đang phá hỏng đại hội?

Tiên vương Hách Dịch lạnh lùng nói:

- Mạc Ảnh dám động vào thăm khi chưa rút, loại người vô phép vô tắc như này, cần gì phải giữ lại, chỉ chết mà thôi.

Khải Phong Tiên vương điềm tĩnh nói:

- Nếu Top 4 là rút thăm thi đấu, vậy rút thăm là người chủ trì đại hội, hay là người dự thi?

- Đương nhiên là người dự thi rồi.

Tiên vương Hách Dịch biết Khải Phong Tiên vương muốn nói gì, nhưng lão cũng không có cách nào không thể trả lời.

- Tám lá thăm vừa rồi được đưa đến trước mặt tám người, đây gọi là rút thăm sao? Đây hẳn là phát thăm mới đúng. Cái gọi là rút thăm, đương nhiên là rút một trong một đống thăm, đem lá thăm đưa đến trước mặt người rút thăm, thì rút cái chết tiệt gì. Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên giúp đảo lộn lá thăm, chủ trì đại hội chẳng những không cảm kích, còn ra tay giết đệ tử của Tông Phiêu Thiên chúng tôi, chẳng nhẽ Nguyễn Nhạc Thiên muốn ăn gian trước mọi người sao?

Khải Phong Tiên vương tức giận, cũng không còn phong độ của Tiên vương nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1695

Tiên Vương Đáng Sợ

Nếu có người chủ trì, vậy thì rút thăm như thế nào đương nhiên là cần giao cho người chủ trì đảm nhiệm. Nếu như mỗi người đều nhúng tay vào, thì chẳng phải là sẽ loạn sao? - Ha ha ha, Hoàng Minh ta đã từng gặp không ít kẻ không nói đạo lý bao giờ, nhưng chưa từng gặp kẻ nào giống như ngươi cả.

Hoàng Minh Tiên Vương bỗng nhiên cười lên ha hả, trực tiếp cắt ngang lời nói của Hách Dịch Tiên Vương.

Thấy những Tiên Vương khác đều nhìn mình, thì Hoàng Minh Tiên Vương liền thu bộ mặt tươi cười lại rồi nói:

- Hách Dịch, đừng giả bộ nữa. Tất cả mọi người đều không phải kẻ mù, cái quy tắc trước mặt do ngươi định ra có lợi cho ai, chúng ta cũng không muốn nói thêm. Nhưng cái con kiến hôi Đại La Tiên chủ trì vòng thi thứ ba kia lại dám ngang nhiên giở trò gian lận, thì ta thật sự là muốn nhìn một chút xem kẻ nào là kẻ đứng sau lưng chỉ thị cho con kiến hôi đó làm bậy.

Hoàng Minh Tiên Vương mặc dù thừa biết là do Hách Dịch Tiên Vương chỉ thị, nhưng y cuối cùng vẫn không nói thẳng ra. Trực tiếp trở mặt với các Tiên Vương của Nguyễn Nhạc Thiên không phải là một ý kiến hay. Huống chi các vòng thi trước đó cũng không có biểu hiện rõ ràng là quy tắc đó có lợi cho Nguyễn Nhạc Thiên, thậm chí còn không thể nắm được chứng cứ nào. Nhưng lần này tên tiểu tử Đại La Tiên chủ trì kia miệng nói là rút thăm để chia cặp đấu trực tiếp, nhưng đến cuối cùng lại là gian lận trắng trợn bằng cách phân phát lá thăm cho các tiên nhân dự thi.

Nếu không phải là Diệp Mặc cắt ngang, khiến cho tám lá thăm kia bị xáo trộn lên, thì có thể khẳng định là Diệp Mặc sẽ phải so đấu với Quan Phi Kiếm, Lãnh Thanh Sam sẽ giao đấu với Tần Vô Nhận.

- Hừ, ta cũng muốn biết một tên Đại La Tiên chủ trì nhỏ bé vì sao lại dám ngang nhiên gian lận như vậy là do ai đã chỉ thị.

Một tên Tiên Vương của Khổng Thăng Thiên cũng hừ lạnh một tiếng rồi nói. Khí thế trên người y lúc này cũng điên cuồng phát ra ngoài, hiển nhiên là chỉ cần ai đó một lời không hợp là sẽ ra tay ngay.

- Hách Dịch Tiên Vương, tên chủ trì trận đấu kia quả là suy nghĩ còn chút thiếu sót, tuy là y cũng chỉ là hảo tâm thôi, nhưng việc trực tiếp đem tám lá thăm kia đưa tới trước mặt các thí sinh dự thi quả thật là có chút không thỏa đáng.

Một tên Tiên Vương khác của Nguyễn Nhạc Thiên biết rõ hành động của tên Đại La Tiên kia đã làm mọi chuyện trở nên khó yên ổn rồi, nếu như Hách Dịch Tiên Vương lại không chịu thừa nhận nữa, thì rất có thể tiếp đó sẽ là một thảm họa Nhiều Tiên Vương như vậy lao vào đánh nhau, thì tòa tiên thành sẽ bị hủy là cái chắc, mà Nguyễn Nhạc Thiên cũng phải lùi lại vô số năm.

Đối mặt với khí thế của mấy tên Tiên Vương liền, thì Hách Dịch Tiên Vương chỉ còn nước thỏa hiệp mà thôi. Hoàng Minh Tiên Vương cũng đã cho y mặt mũi rồi, cho nên nếu không thật sự chịu thỏa hiệp, thì chỉ là tự chuốc khổ vào thân mà thôi.

- Giải xuống, sau đó đổi người chủ trì.

Hách Dịch Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, ngay cả nói cũng lười nói nhiều.

Tên Đại La Tiên kia vốn là nghe theo chỉ thị của Hách Dịch Tiên Vương, nhưng không ngờ cuối cùng bản thân lại bị đánh trọng thương, sau

đó còn bị giải đi nữa.

Rất nhanh đã có một tên Đại La Tiên khác được đưa tới để chủ trì trận đấu. Lần này thì tên Đại La Tiên mới này cũng không dám thu hồi lại tám lá thăm kia, mà liền nói thẳng:

- Xin mời tám thi sinh dự thi tiến lên tự mình lựa chọn cho mình một lá thăm.

Quan Phi Kiếm là người đầu tiên đưa tay ra chọn một lá thăm, đồng thời lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Mặc rồi nói:

- Tránh được một kiếp, không có nghĩa là có thể thoát được cái mạng nhỏ đâu!

Diệp Mặc cũng chọn một lá thăm, căn bản là chẳng thèm nhìn Quan Phi Kiếm lấy một cái. Hiện giờ Quan Phi Kiếm coi hắn là người chết rồi, nhưng hắn cũng đã xem Quan Phi Kiếm như là người chết rồi.

Diệp Mặc biết rõ, nếu như hắn không quấy phá tám lá thăm này, thì ngay ở trận thứ nhất hắn đã phải đối địch với Quan Phi Kiếm rồi. Tuy là đối với hắn thì không sao, vì hắn ước gì được sớm giết chết Quan Phi Kiếm. Nhưng nếu như vậy, thì hắn sẽ không thể tiếp tục cho Hách Dịch Tiên Vương một cái 'tát' thật đau rồi.

Bởi vì hắn biết rõ, một khi Lãnh Thanh Sam và Tần Vô Nhận đánh nhau, thì sẽ là trận đánh kẻ sống ta chết. Điều này sẽ khiến cho đám Nguyễn Nhạc Thiên kia được ngồi mát ăn bát vàng. Diệp Mặc biết rõ nếu như Lãnh Thanh Sam đã đối chiến người của Nguyễn Nhạc Thiên, thì nhất định sẽ dốc sức liều mạng mà hạ sát thủ, thậm chí sẽ giết chết đối phương. Mà Tần Vô Nhận thì càng là một kẻ lãnh huyết vô tình, cho nên y chắc chắn cũng sẽ dốc sức mà giết đối thủ.

Nếu như hắn, Lãnh Thanh Sam và Tần Vô Nhận ba người đều rút thăm gặp đối thủ là người của Nguyễn Nhạc Thiên, thì nếu vận khí tốt sẽ có thể

liên tiếp giết được ba tên của Nguyễn Nhạc Thiên.

Bởi vì với quy tắc của Hách Dịch Tiên Vương kia, chính là đem kết quả cuối cùng dành cho năm trong tám tên thí sinh của Nguyễn Nhạc Thiên chiến thắng. Nếu như bỗng nhiên lại bị chết mất ba người, thì chắc chắn Hách Dịch Tiên Vương sẽ phải tức giận tới mức hộc máu. Còn việc đối chiến với Quan Phi Kiếm, thì Diệp Mặc cũng không hề vội. Hắn tin rằng với bản lãnh của Quan Phi Kiếm, thì đến cuối cùng hắn cũng sẽ gặp được y mà thôi.

Diệp Mặc bóp nát lá thăm kia, lúc này trên đỉnh đầu của hắn đã xuất hiện một dãy chữ số phiêu du trên không trung, đó là số ba đấu với số sáu. Lập tức hắn đã nhìn thấy đỉnh đầu Trương Cuồng hiện một loạt chữ: số sáu đầu với số ba. Nói cách khác, lúc này hắn đã xác định được đối thủ của mình.

Lúc này thì những người còn lại đều hủy đi lá thăm của mình, thứ tự là Quan Phi Kiếm sẽ giao đấu với Ninh Huân Nhiên, Lãnh Thanh Sam giao đấu với Mạnh Thiên, Tần Vô Nhận đấu với Huyên Lãnh.

Tuy đây không phải là kết quả lý tưởng mà Diệp Mặc mong đợi, nhưng đối với kết quả lần rút thăm này hắn vẫn rất hài lòng.

Trận đấu thứ nhất. Sau khi Quan Phi Kiếm tiến lên lôi đài, thì Huân Nhiên cũng đã biết mình không phải đối thủ của y nên trực tiếp nhận thua.

Trận thứ hai, Lãnh Thanh Sam đánh với Mạnh Thiên. Mạnh Thiên coi như là gặp xui xẻo, vì tuy là quy tắc được xếp ra để có lợi cho Nguyễn Nhạc Thiên, nhưng không có nghĩa là tất cả người của Nguyễn Nhạc Thiên đều có bản lãnh, muốn Tiến vào top 8 căn bản cũng không khả năng Pháp bảo của Lãnh Thanh Sam là một thành trường kích mầu đỏ sẫm. Lần trước Dư Lai tới khiêu chiến Lãnh Thanh Sam, thì Diệp Mặc thấy qua. Lúc đó pháp bảo mà Lãnh Thanh Sam sử dụng cũng chính là chuôi trường kích này. Nhưng Diệp Mặc biết rõ, đó là Lãnh Thanh Sam cũng giống như Quan Phi Kiếm, cho tới giờ vẫn chưa lần nào toàn lực ra tay.

Pháp bảo của Mạnh Thiên là Băng Ngân Hoàn. Gọi là Ngân Hoàn, kỳ thật nó giống một chiếc gương. Nhưng tấm gương này khác với Hỏa Vân Kính, chính giữa thì băng tuyết bao trùm, mà vìa xung quanh chính là ánh lửa vờn quanh Manh Thiên hiểu được là Lãnh Thanh Sam muốn giết y, nhưng trên thực tế thì chính y cũng nhận được tin tức là cần phải chém Lãnh Thanh Sam thành trăm mảnh. Lãnh Thanh Sam trận trước đã mướn giết Phó Lăng Thiên. Chỉ là tu vi của Phó Lăng Thiên thực sự rất lợi hại, cho nên không thể giết được Phó Lăng Thiên mà thôi.

Lúc này Mạnh Thiên đã toàn lực ra tay, sau khi Băng Ngân Hoàn được ném ra thì liền tạo thành một mặt toàn lửa và một mặt băng tuyết, mà ngọn lửa cùng băng tuyết kia không ngừng quay cuồng quanh trường kích mầu đỏ sậm mang theo hình ảnh một con huyết giao của Lãnh Thanh Sam.

Lúc mới bắt đầu mọi người còn có thể nhìn thấy được ánh lửa và băng tuyết của Ngân Hoàn, về sau khi băng tuyết bị huyết giao cắn nuốt dần tiêu tán theo thời gian, thì chỉ còn lại ánh lửa và huyết giao mà thôi. Theo Tiên nguyên thôi động, thì con huyết giao kia lại lần nữa bắt đầu cắn nuốt ánh lửa Tất cả mọi người lúc này đều đã biết rõ Mạnh Thiên hiện tại hoàn toàn rơi vào hạ phong rồi, việc thua cuộc chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Sắc mặt của Hách Dịch Tiên Vương lúc này âm trầm, y liền liếc nhìn tên Đại La Tiên kia, và tên Đại La Tiên cũng lập tức hiểu rằng Hách Dịch Tiên Vương muốn mình nhắc nhở yêu cầu Mạnh Thiên nhận thua.

Kỳ thật không cần tên Đại La Tiên kia nhắc nhở, thì Mạnh Thiên đã định lên tiếng chịu thua rồi. Nhưng y vừa định mở miệng, thì trường kích mầu đỏ của Lãnh Thanh Sam lại thu lại, huyết giao liền tiêu tán không còn. Mạnh Thiên lúc này lập tức vui vẻ, biết rằng cơ hội phản công đã tới.

Phập…

Một vệt sáng mầu đỏ máu xuyên qua thân thể của Mạnh Thiên. Lúc này Mạnh Thiên đang há hốc miệng vì cuối cùng y đã hiểu được ý đồ của Lãnh Thanh Sam rồi. Lãnh Thanh Sam biết rõ rằng y muốn nhận thua, cho nên

liền đem huyết giao thu hồi lại rồi nhưng tụ lại thành một mũi giáo. Khi y cho rằng mình có cơ hội phản kích bằng cách đánh lén, thì mũi giáo của Lãnh Thanh Sam cũng lập tức xé toang thân thể của y ra.

Nhưng đây cũng chưa phải là kết thúc, mũi giáo mầu đỏ sậm của Lãnh Thanh Sam bỗng nhiên xoắn một cái trong thân thể của Mạnh Thiên khiến cho thân thể của Mạnh Thiên lập tức nứt toác thành bốn mảnh, biến thành một vũng máu. Nguyên Thần của Mạnh Thiên ở trong vũng máu kia cũng nhanh chóng bị trường kích của Lãnh Thanh Sam bổ trúng, nháy mắt đã biến thành hư vô.

Trận thứ hai, Lãnh Thanh Sam thắng.

Ánh mắt của Hách Dịch Tiên Vương lạnh như băng, vì Mạnh Thiên chẳng những thất bại, hơn nữa còn bị Lãnh Thanh Sam giết chết. Lúc này y lại một lần nữa lạnh lùng liếc nhìn Diệp Mặc, vì Diệp Mặc đã trở thành cái đinh trong mắt của y rồi. Nếu như không phải là Diệp Mặc làm rối loạn thứ tự trận đấu, thì Mạnh Thiên căn bản là sẽ không phải chết.

Tên Đại La Tiên chủ trì thấy Mạnh Thiên bị giết rồi, thì bỗng nhiên giật nẩy cả mình. Y đã không kịp ngăn cản Lãnh Thanh Sam giết Mạnh Thiên, cũng không phải là chuyện nhỏ.

Diệp Mặc đã sớm biết mình sẽ trở thành tử địch với Hách Dịch Tiên Vương, nhưng hắn cũng chẳng thèm để ý.

Trận thứ ba, Tần Vô Nhận đánh với Huyên Lãnh tiên tử.

Huyên Lãnh tiên tử ở trên Thiên Tiên bảng được xếp gần với Trương Cuồng, nhưng thứ tự không đồng nghĩa với thực lực. Thực lực của cô so ra thì yếu hơn Trương Cuồng nhiều. Nhưng mỹ mạo của cô khiến cho cô có thêm chút điểm trên Thiên Tiên bảng. Tuy là trên Tiên Giới mười nữ tiên thì có tới chín nữ tiên cực kỳ xinh đẹp, nhưng Huyên Lãnh tiên tử lại có một diện mạo xinh đẹp vượt trội hơn cả các mỹ nữ khác.

Tần Vô Nhận thì lại chẳng có chút khái niệm gì về mỹ nữ cả, ba người đã cùng y đối địch thì chết mất hai. Người thứ ba thì không phải là y không muốn giết, mà là tên kia đã nhanh chóng trốn được khỏi lôi đài.

Lúc này thì Lãnh Thanh Sam vừa mới giết Mạnh Thiên xong, cho nên tình cảnh máu tanh đó càng kích thích sát khí của y. Y lập tức xem Huyên Lãnh tiên tử trở thành con mồi của mình. Đối với người khác mà nói, việc đối chiến với một mỹ nữ như Huyên Lãnh tiên tử, thì sao mà nỡ nặng tay được chứ. Nhưng Tần Vô Nhận thì lại hoàn toàn không có cái khái niệm thương hoa tiếc ngọc là gì cả.

Hai người vừa động thủ, thì Tần Vô Nhận đã toàn lực ra tay rồi, toàn bộ lôi đài đều là hào quang mãnh liệt phát ra từ pháp bảo của y. Huyên Lãnh tiên tử mặc dù là một cô gái, nhưng bản lĩnh thì cũng không kém quá nhiều so với Tần Vô Nhận.

Kết quả là cấm chế của lôi đài bị hai người làm cho phải rung động không ngừng, căn bản là không phân biệt rõ ai là người chiếm được thế thượng phong.

Đối với trận chiến của Tần Vô Nhận và Huyên Lãnh tiên tử, thì Diệp Mặc không có tâm tình dùng thần thức thăm dò. Ai thắng ai thua trong trận này không hề quan trọng với hắn. Hắn đang suy nghĩ xem sau khi ra khỏi Vấn Đạo Các, thì hắn phải đi tới đâu?

Một lúc sau, những tiếng nổ mạnh trên lôi đài không những không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nhiều thêm.

- Ngươi dám…

Một thanh âm thanh thúy đột ngột truyền đến từ phương xa, lập tức khiến cho Diệp Mặc phục hồi lại tinh thần. Thanh âm vừa rồi phát ra từ rất xa, nhưng lúc này thì một bóng người đã tiếp cận tới quảng trường Vấn Đạo Các rồi. Chỉ là bóng người kia còn chưa tới gần lôi đài, đã nghe được một tiếng kêu thảm phát ra từ lôi đài rồi. Bóng người kia lập tức chậm lại, lúc này

Diệp Mặc đã nhìn rõ, đây là một nữ tiên cực đẹp, và cũng là một vị Tiên Vương.

- Ngươi dám giết Huyên Lãnh, ta làm thịt ngươi…

Vị nữ Tiên Vương kia liền nghiêm giọng nói, sau đó liền đưa tay bắn ra một đạo băng tiễn.

Rõ ràng là một đạo băng tiễn cực kỳ đơn giản, nhưng Diệp Mặc lại cảm giác tâm thần của mình giống như là bị cướp đi vậy. Hắn thậm chí là không dám dùng thần thức để quét tới đạo băng tiễn kia, vì hắn có một loại trực giác, một khi thần trí của hắn chạm tới đạo băng tiễn kia, thì tâm thần của hắn sẽ lập tức không thể khống chế được nữa, thậm chí là còn có thể bị hòa tan.

Đây là năng lực của Tiên Vương sao? Thật là lợi hại! Trong lòng Diệp Mặc chấn động mãnh liệt, đồng thời cũng cúi thấp đầu. Nắm tay của hắn cũng siết chặt lại. Vị nữ Tiên Vương này chỉ tùy ý phóng ra một đạo băng tiễn, thì đã khiến hắn có cảm giác khủng bố như vậy rồi. Nếu như một Tiên Vương thực sự ra tay toàn lực, thì còn như thế nào nữa?

Lúc này Diệp Mặc rốt cuộc đã hiểu, dù là hắn có thể vượt cấp giết chết đối thủ, thậm chí không phải là kẻ mà các đối thủ ở cùng đẳng cấp có thể so sánh được. Nhưng cho dù là khi hắn thăng cấp Đại La Tiên viên mãn, cũng không nhất định có thể giết được một Tiên Vương sơ kỳ bình thường nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1696

Ngươi Không Có Trong Top 4

Răng rắc…

Một tiếng động vang lên, Diệp Mặc lập tức cảm giác được sát cơ đáng sợ xung quanh thoáng giảm bớt một chút, cảm giác băng hàn xung quanh cũng biến mất không còn nữa.

- Nguyễn Nhạc Thiên vẫn luôn có loại truyền thống như thế này sao? Trước đó là một tên Đại La Tiên chủ trì muốn giết đệ tử dự thi, hiện tại đường đường là một Tiên Vương cũng lại muốn giết đệ tử hậu bối! Chẳng lẽ đây là việc mà Nguyễn Nhạc Thiên phải làm trong Đại Hội Vấn Đạo sao?

Hoàng Minh Tiên Vương đứng trước lôi đài, còn đạo băng tiễn kia đã bị y hòa tan rồi. Diệp Mặc thở ra một hơi, đồng thời siết chặt nắm tay lại. Con mẹ nó! Không có thực lực thì quả là không bằng cả một con kiến hôi. Nếu như hiện tại mình cũng là Tiên Vương, thì việc gì phải sợ sệt khúm núm, để mặc cho người khác hung hăng càn quấy như thế này chứ.

Hoàng Minh Tiên Vương dám ngăn cản vị Tiên Vương kia giết Tần Vô Nhận, là vì y có thực lực, vì y là một Tiên Vương đỉnh.

Lúc này Diệp Mặc đã tỉnh táo mới phát hiện Tần Vô Nhận đã khom người thi lễ với Hoàng Minh Tiên Vương, sau đó đi xuống khỏi lôi đài. Trên lôi đài chỉ còn lại một thi thể, đó chính là Huyên Lãnh tiên tử vốn có phong độ và tư thái tuyệt sắc nhưng nay đã bị Tần Vô Nhận giết chết rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng nhìn ra được là Tần Vô Nhận tuyệt đối đã bị trọng thương rồi. Lúc này thì thậm chí chỉ cần một Hư Tiên cũng có thể dễ dàng giết chết y. Nói cách khác Tần Vô Nhận sẽ không có khả năng đánh trận tiếp theo

nữa.

Không riêng gì Diệp Mặc nhìn ra được, mà tất cả mọi người có mặt trên quảng trường cũng đều nhìn ra được thương thế nghiêm trọng của Tần Vô Nhận. Cái giá mà y phải trả khi giết Huyên Lãnh tiên tử cũng không phải là nhỏ chút nào.

Lời nói của Hoàng Minh Tiên Vương lập tức được phần đông người hưởng ứng. Đúng là như vậy, vì tuy Tần Vô Nhận giết Huyên Lãnh tiên tử, thì thủ đoạn có hơi tàn nhẫn. Nhưng trận đấu này, nói đúng hơn là vòng thi đấu này, vốn là hoàn toàn có thể giết chết đối thủ của mình, chỉ cần tự thân có bản lĩnh thì sẽ không có vấn đề gì.

Tần Vô Nhận giết Huyên Lãnh tiên tử, hoàn toàn phù hợp với quy tắc của cuộc thi. Còn Tiên Vương của Nguyễn Nhạc Thiên nhúng tay vào trận đấu này, thậm chí còn mốn ra tay giết Tần Vô Nhận, thì hiển nhiên là đã coi rẻ quy tắc thi đấu rồi. - Ly Du Tiên Vương vừa rồi thấy đệ tử của mình bị giết, cho nên tâm tình mới có chút kích động, mong Hoàng Minh Tiên Vương thông cảm.

Hoàng Minh Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, trong lòng cực kỳ khó chịu. Nhưng y biết hiện giờ không phải là lúc có thể chủ động tìm đối phương để gây chuyện. Dù biết rõ chính Nguyễn Nhạc Thiên là kẻ không nói đạo lý, nhưng y cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Ly Du Tiên Vương hiểu rằng, tuy là đệ tử của mình đã bị giết, nhưng nếu hiện tại cô chủ động gây chuyện, thì cô chính là kẻ đuối lý trong chuyện này. Cho dù là biết mình đuối lý, nhưng đệ tử của Hoàng Minh Tiên Vương đã giết đệ tử của cô, thì cô sao có thể bỏ qua được? Lần này không được, thì sớm muộn gì cũng có ngày cô tìm tới Hoàng Minh Tiên Vương để báo thù.

Ly Du Tiên Vương nhìn lướt qua tám cái tên trên lôi đài, sau đó nhìn chằm chằm vào Hách Dịch Tiên Vương rồi lạnh giọng nói:

- Dựa theo thứ tự sau khi vòng thi thứ hai kết thúc, thì đệ tử của ta phải

giao đấu với Lãnh Thanh Sam mới đúng, vì sao nó lại phải giao đấu cùng Tần Vô Nhận, ngươi hãy nói cho ta biết rốt cuộc là vì sao?

Giọng điệu mặc dù là nghi hoặc mà hỏi, nhưng sát khí lại tỏa ra tứ phía. Ngay cả quần áo của Hách Dịch Tiên Vương cũng bị loại sát khí này khiến cho lay động. Nếu như đối thủ của Huyên Lãnh tiên tử là Lãnh Thanh Sam, thì Ly Du Tiên Vương tin chắc rằng đệ tử của mình sẽ không bị giết. Một là vì bản tính của Lãnh Thanh Sam vốn khá ôn hòa, còn là vì vốn Lãnh Thanh Sam và Huyên Lãnh tiên tử có quen biết với nhau từ trước.

Hách Dịch Tiên Vương sững sờ, sau đó chỉ có thể nói:

- Sau khi cô đi, thì chúng ta đã thay đổi lại thứ tự giao đấu của tám thí sinh cuối cùng, cũng đã thông qua sự đồng ý của các Thiên Vực khác…

Hách Dịch Tiên Vương cũng cảm thấy đắng chát trong miệng, vì y không thể nào nói ra rằng chỉ vì Diệp Mặc đã giết Giản Sát, và chắc chắn Diệp Mặc có thể tiến vào top 8, cho nên y mới lấy cái cớ là thương lượng cùng đại biểu các Thiên Vực khác để thay đổi lại thứ tự. Mục đích của y chính là muốn sắp xết để cho Diệp Mặc ngay từ đầu đã đối đầu với Quan Phi Kiếm. Nhưng chỉ là không giờ việc gian lận của y lại bị Diệp Mặc phá hoại giữa chừng, mà thiếu chút nữa còn gây ra một trận đại chiến giữa các Tiên Vương nữa.

Nếu như Diệp Mặc không phá rối, thì những Thiên Vực khác cho dù có biết trò gian lận của y, cũng sẽ không có người nào đứng ra nói gì cả. Dù sao thì lọt vào top 8 đã có thể chắc chắn có được một cái danh ngạch rồi, cho nên ai là đối thủ của mình cũng chẳng có vấn đề gì cả. Huống chi trong top 8 có tới năm tên là của Nguyễn Nhạc Thiên đấy.

Diệp Mặc đứng ở một bên cười lạnh, vì sau khi hắn nghe được rằng bốn trận đấu của top 8 sẽ là bắt thăm chia cặp, chứ không phải là căn cứ theo thứ hạng của vòng thi thứ hai, thì hắn đã bắt đầu chú ý rồi. Quả nhiên là tên Đại La Tiên chủ trì đã giở trò gian lận khi bắt thăm, chỉ là cái trò gian lận đó đã bị hắn phá hoại ngay từ đầu rồi, cho nên không thể nào tiếp tục theo kịch bản

của Hách Dịch Tiên Vương nữa.

Ly Du Tiên Vương hừ lạnh một tiếng:

- Lão thất phu Hách Dịch, Ly Du ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Nói xong câu đó thì Ly Du Tiên Vương liền không để ý tới Hách Dịch Tiên Vương nữa, lập tức vọt lên trên lôi đài đem thi thể đệ tử của mình là Huyên Lãnh tiên tử ôm lấy, sau đó biết mất khỏi quảng trường Vấn Đạo Các.

Sắc mặt của Hách Dịch Tiên Vương tái xanh. Y không có cách nào giải thích nguyên nhân với Ly Du Tiên Vương cả, chỉ có thể dồn hết sự căm giận của mình vào Diệp Mặc mà thôi. Nếu như không phải là Diệp Mặc phá rồi việc bắt thăm, thì sao có thể xuất hiện tình huống này cơ chứ? Không ngờ là mưu đồ mà y sắp xếp không những thất bại, mà còn tổn thất cả Huyên Lãnh tiên tử, để Huyên Lãnh tiên tử bị Tần Vô Nhận giết chết. Tới bây giờ còn đắc tội với cả Ly Du Tiên Vương nữa chứ!

Thậm chí y còn phải hướng tới Hoàng Minh Tiên Vương mà nói lời xin lỗi, quả thực là quá mức mất mặt.

…

Sau khi Ly Du Tiên Vương rời đi, thì lúc này Diệp Mặc mới bay lên trên lôi đài. Đây là trận đấu cuối cùng của vòng thi thứ ba, và đối thủ của Diệp Mặc là Trương Cuồng của Nguyễn Nhạc Thiên.

Ấn tượng của Diệp Mặc đối với Trương Cuồng không tệ, nhưng Trương Cuồng là người của Nguyễn Nhạc Thiên, cho nên Diệp Mặc đã quyết định, một khi đã động thủ thì hắn sẽ lại lần nữa biểu hiện ra việc mình may mắn mà giết được Trương Cuồng. Tốt nhất là làm sao để cho Hách Dịch Tiên Vương phải nổi điên mới thôi.

Nhưng điều khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là sau khi hắn lấy ra thanh trường đao Tiên khí thượng phẩm, thì Trương Cuồng mới bước lên đài. Nhưng lúc này y cũng không vội vàng lấy pháp bảo ra, mà chỉ bình tĩnh nhìn

Diệp Mặc rồi nói:

- Ngươi đã ẩn giấu thực lực của mình để có thể giết chết được Quan Phi Kiếm phải không?

Diệp Mặc nhíu mày. Chuyện hắn ẩn dấu thực lực thì có lẽ ngoài Huyết Y Tiên ra, thì cũng không có người nào biết nữa mới đúng. Hắn tin rằng loại người tâm cao khí ngạo như Huyết Y Tiên, thì sẽ không bao giờ đem chuyện bản thân thất bại đi khoe khoang lung tung mới đúng.

- Nếu như ngươi xuất toàn lực, thì thực sự có thể giết được Giản Sát trong nháy mắt phải không?

Trương Cuồng thấy Diệp Mặc không nói gì, lại tiếp tục hỏi.

Tướng mạo của Trương Cuồng thô kệch, nhưng biểu hiện của y không hề đơn giản như tướng mạo của y chút nào. Đã biết Trương Cuồng biết được rồi, nên Diệp Mặc cũng không giấu diếm nữa mà hỏi ngược lại:

- Là ngươi tự mình nhìn ra được sao?

- Không phải, là Tiết Thịnh Hiên nói cho ta biết. Nói cách khác, thì những điều đó đều là sự thật?

Trương Cuồng nhịn không được sự chấn động và kinh hãi trong nội tâm. Y vốn cũng đã nhìn ra là Diệp Mặc đang ẩn dấu thực lực, nhưng chỉ là không ngờ Diệp Mặc mạnh mẽ đến nỗi có thể giết được Giản Sát trong nháy mắt mà thôi.

Khi mà Huyết Y Tiên nói cho y biết chuyện này, y còn không thể nào tin được. Nhưng khi liên tưởng tới những đối thủ của Diệp Mặc, y mới cảm giác được những điều bất thường.

- Ta có chút phần thắng nào hay không?

Trương Cuồng tỉnh táo hỏi một câu. Y đương nhiên là nhìn ra Diệp Mặc

đã trở thành thế nước lửa bất dung cùng với Hách Dịch Tiên Vương. Nếu như Diệp Mặc có thực lực để giết chết Quan Phi Kiếm, vậy thì hắn cũng thừa bản lãnh để giết mình. Với ác cảm của Diệp Mặc dành cho Nguyễn Nhạc Thiên và Hách Dịch Tiên Vương, thì hắn rất có thể sẽ không do dự gì mà giết mình.

Cái y muốn vốn chỉ là một suất tiến vào Vấn Đạo Các mà thôi, hiện tại danh ngạch thì đã có rồi, không cần thiết phải đi liều mạng với Diệp Mặc. Còn về việc liều mạng vì Hách Dịch Tiên Vương, thì y càng chưa từng nghĩ tới. Cho dù là muốn đánh cùng Diệp Mặc, thì cũng phải chờ đạo pháp của y đại thành đã, lúc đó sẽ lại tìm đối phương đánh cũng không muộn.

- Ngươi không có.

Diệp Mặc cũng không khiêu khích đối phương, vì hắn biết rõ, nếu như hắn khiêu khích Trương Cuồng, thì rất có thể sẽ lừa được Trương Cuồng đánh cùng hắn một trận.

- Ta nhận thua, hy vọng tương lai có thể cùng ngươi đánh lại một trận.

Trương Cuồng đi lên đài rồi chỉ nói vài câu, sau đó lại lần nữa xuống khỏi lôi đài. Chỉ là câu nói sau cùng lại nói rất rõ ràng, để cho những người khác đều có thể nghe thấy được.

Chẳng những là các Tiên Vương, mà ngay cả những người xem cũng đều ngây ngẩn cả người. Trương Cuồng ở Nguyễn Nhạc Thiên có vị trí gần ngang với Quan Phi Kiếm, vậy mà y một chiêu cũng không đánh ra, thậm chí pháp bảo cũng không lấy ra, thì đã nhận thua rồi? Đây là ý gì? Mọi người vẫn chờ một hồi đánh nhau đặc sắc mà, không ngờ là một bên cứ như vậy nhận thua rồi qua loa xong trận đấu.

Trương Cuồng nhận thua, lập tức khiến cho nhiều người nhìn thẳng vào Diệp Mặc. Một số Tiên Vương biết rõ, Trương Cuồng tuy là không lọt vào top 10 trong vòng thi thứ nhất, nhưng đó là do y đã để lại phần lớn 'Thất luyện thạch', bằng không thì y tuyệt đối có thể lọt vào trong top 10 rồi. Sở dĩ

y lưu lại 'Thất luyện thạch' là vì y khẳng định chính mình có thể đạt được một suất tiến vào Vấn Đạo Các, và thực tế là y cũng đã đạt được rồi.

Trương Cuồng tuyệt đối không giống như những gì mà tướng mạo của y thể hiện ra ngoài, mà là một người vô cùng tỉnh táo và sáng suốt. Một người như y mà lại chủ động nhận thua, thì chẳng phải Mạc Ảnh kia là kẻ thực sự lợi hại sao?

Quan Phi Kiếm cũng nhíu mày, tuy y khẳng định Diệp Mặc không phải là đối thủ của y, nhưng y cũng hiểu rõ Trương Cuồng. Trương Cuồng tuy không có tính cách cao ngạo như y, nhưng cũng tuyệt đối không phải là loại người nhút nhát, còn việc chủ động nhận thua thì lại càng khó tưởng.

Qua một hồi lâu thì tên Đại La Tiên kia mới nhớ tới việc tuyên bố, lúc này mới phi thân lên lôi đài rồi lớn tiếng hô lên: - Trận thứ tư, Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên thắng.

Dừng lại một chút thì y lại nói tiếp:

- Hiện tại tiến hành bắt thăm chia cặp cho vòng đấu cuối cùng…

Không đợi y nói hết lời, thì Hoàng Minh Tiên Vương liền ngắt lời y:

- Tần Vô Nhận không thể tiếp tục thi đấu, chủ động rút lui.

Hoàng Minh Tiên Vương vừa nói xong, thì Lãnh Thanh Sam cũng liền đứng ra nói:

- Lãnh Thanh Sam xin được rút lui.

Lãnh Thanh Sam không phải kẻ ngốc, vì ngay cả Trương Cuồng cũng phải nhận thua trước Diệp Mặc, thì y khẳng định mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Còn Quan Phi Kiếm, thì lại càng không rồi. Y rất muốn giết chết Quan Phi Kiếm, nhưng y cũng tự biết bản thân mình. Trong ba người cuối cùng thì thực lực của y là thấp nhất, vậy thì thà trực tiếp rút lui còn hơn.

Diệp Mặc hiểu được ý của Lãnh Thanh Sam, cho nên liền nhẹ gật đầu với y. Hắn không muốn đánh cùng với Lãnh Thanh Sam, vì người hắn muốn giết là Quan Phi Kiếm. Đánh một trận với Lãnh Thanh Sam thì hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào.

Đại La Tiên kia liền hiểu được vấn đề, sau đó lớn tiếng nói:

- Hiện tại sẽ tiến hành cuộc tranh tài cuối cùng của vòng thi thứ ba, Quan Phi Kiếm của Nguyễn Nhạc Thiên giao đấu cùng Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên. Người thắng trong trận này không những có thể đạt được vị trí thứ nhất của vòng thi thứ ba, đồng thời còn lấy được danh hiệu đệ nhất nhân trong Đại Hội Vấn Đạo này.

Quan Phi Kiếm cùng Diệp Mặc gần như là cùng bay lên lôi đài một lúc, còn cảm nhận của mọi người trên quảng trường lúc này lại có một chút quái dị. Quan Phi Kiếm vốn được công nhận là đệ nhất trước khi Đại Hội Vấn Đạo bắt đầu. Còn khi mới bắt đầu Đại Hội Vấn Đạo, thì Diệp Mặc lại là kẻ có tu vi thấp kém nhất, là người kém nhất. Nhưng tới thời điểm hiện tại, thì cả hai kẻ một đầu một đuôi này lại gặp nhau trong trận chung kết.

Diệp Mặc liên tiếp thắng qua cả ba vòng thi, tăng thêm thành tích trước đó cho mình. Hiện giờ đã không còn người nào nghĩ rằng Diệp Mặc là kẻ kém cỏi nhất Đại Hội Vấn Đạo nữa rồi. Chỉ là những lần thắng trước đó của Diệp Mặc tương đối khó khăn, còn Quan Phi Kiếm thì lại tương đối dễ dàng. Từ điểm này thì mọi người đều cho rằng Diệp Mặc so ra kém một chút với Quan Phi Kiếm.

- Mày rất có tâm cơ, hiện tại top 4 của vòng thi thứ ba thì Nguyễn Nhạc Thiên chỉ còn lại một mình Quan Phi Kiếm tao, vậy là mày đã thành công rồi đấy. Nhưng gặp phải Quan Phi Kiếm tao rồi, thì mày vĩnh viễn không có cơ hội tiến vào Vấn Đạo Các.

Khi Quan Phi Kiếm đang nói, thì đã có một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay của y, đồng thời chiếc trống lớn đã đánh về phía Diệp Mặc rồi.

- Mày nói sai rồi, trong top 4 không có Quan Phi Kiếm mày đâu…

Diệp Mặc nói xong thì liền phóng Tử đao ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1697

Hạo Thiên Chỉ

Sau khi cái trống cực lớn của Quan Phi Kiếm nện ra, mới phát hiện cái mà lần này Diệp Mặc dùng lại không phải là cây trường đao tiên khí thượng phẩm, mà đổi thành một tiên khí hạ phẩm. Quan Phi Kiếm tuy xuống tay không buông lỏng, lại nhíu mày. Gã sẽ không tin là Diệp Mặc đang khinh thường gã, lúc này gã đã cảm giác được mấy trận đánh trước Diệp Mặc thật sự là đã che dấu tu vi.

Nếu như đối phương không phải là đang khinh thường gã, vậy thì chính là nói tiên khí hạ phẩm này mới là pháp bảo công kích chân chính của hắn. Bỏ tiên khí thượng phẩm mà dùng tiên khí hạ phẩm, cái tiên khí hạ phẩm này chắc hẳn là không đơn giản.

Oong oong...

Cái trống lớn bị Quan Phi Kiếm nện xuống đã biến thành độ lớn gấp trăm lần so với ban đầu, gần như hoàn toàn che phủ kín cả cái lôi đài, thanh âm 'oong oong' kia càng đinh tai nhức óc, trực tiếp đảo loạn đầu óc.

Từng làn sóng âm bị thần thức vực của Diệp Mặc ngăn trở, Tử Đao của Diệp Mặc đã bổ ra.

Tử Đao tóe ra vô số lưỡi đao màu tím, đồng thời thân đao cũng nhanh chóng tăng vọt lên, trong chớp mắt thì biến thành đại đao màu tím không hề nhỏ hơn so với cái trống lớn.

Trên thực tế, Diệp Mặc muốn bổ cái cái trống lớn này ra trước đã. Âm vực công kích kia mặc dù không cách nào làm bị thương tới hắn, nhưng với

hắn mà nói cũng là một hao tổn, hắn trước sau vẫn muốn dùng thần thức vực ngăn cản, chỉ cần bổ cái trống lớn của Quan Phi Kiếm ra, hắn có thể toàn lực chém giết Quan Phi Kiếm. Hơn nữa không chém nát cái trống da to lớn này, thần thức đao của hắn cũng không cách nào lập công được.

Bành...

Tử Đao rắn chắc kiên cố bổ trúng cái trống da to lớn kia, hơn nữa vô số lưỡi đao màu tím kia cũng đánh vào phía trên trống da. Nhưng ngoại trừ kích phát ra một đường vết tích màu trắng và một tiếng nổ mạnh trầm muộn nặng nề ra, trống da không có bất kỳ tổn thương nào.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn biết Tử Đao của mình đẳng cấp quá thấp, nhưng cho dù là đẳng cấp thấp, cũng không đến nỗi không cách nào bổ một cái trống lớn ra chứ? Có thể thấy cái trống lớn này tuyệt đối không đơn giản.

Quan Phi Kiếm cũng kinh hãi, Diệp Mặc không phóng ra bất kỳ pháp bảo nào trợ giúp, đã có thể ngăn lại tiếng trống của gã, đã khiến gã kinh ngạc không thôi. Nhưng Diệp Mặc sau khi ngăn lại tiếng trống của gã, lại vẫn có thể toàn lực ra tay công kích cái trống da của mình, đây là tu vi gì vậy?

Lúc trước Mộ Sát lợi hại như thế, Kim Lân Hỏa Vân Kính vẫn có thể ngăn cản được tiếng trống, nhưng lại cũng không thể toàn lực ra tay mà. Người này quả nhiên là đang tỏ ra yếu kém, giết chết Giản Sát không phải là ngẫu nhiên, mà cũng là vì tỏ ra yếu kém. Nhưng muốn ở trước mặt mình thông qua phương thức tỏ ra yếu kém, vậy hắn nên chờ chết đi.

Quan Phi Kiếm liên tiếp đánh ra hơn mười đạo pháp quyết, không gian xung quanh quay cuồng. Tiên Nguyên bắt đầu khởi động, thanh âm của trống da to lớn kia bỗng nhiên biến đổi, thanh âm 'Oong oong... ' biến mất không thấy gì nữa, sau chốc lát bỗng nhiên truyền đến một tiếng 'Thùng'.

Không sai, chính là một tiếng 'Thùng'. Nhưng một tiếng này lại kéo dài không dứt. Mang theo âm vang trầm thấp vô tận, làm cho Tiên Nguyên của

người ta bốc lên cuồn cuộn, thức hải trướng đau.

Thanh âm ‘oong oong’ kia vốn chỉ là đâm vào màng nhĩ của người ta, nhiễu loạn đầu óc, nhưng một tiếng 'Thùng' này lại trực tiếp đánh lên đan điền của mọi người, cho dù là có cấm chế ngăn cách lôi đài, một vài người tu vi thấp cũng phun máu lui về phía sau, thậm chí phóng ra pháp bảo của mình muốn ngăn chặn. Khiến cho người ta cảm thấy giống như thân đang ở trên chiến trường viễn cổ vô tận, màu máu cùng sát khí và tiếng trống này cuộn xoắn lại trực tiếp đuổi tới.

Lúc trước Quan Phi Kiếm vậy mà vẫn chưa xuất ra toàn lực, lúc này mới là thực lực chân chính của gã sao? Ngăn cách bởi cấm chế mà tiên vương Nhất Trọng bố trí đã khó chịu như vậy rồi. Vậy mà trên lôi đài, Mạc Ảnh đối mặt với công kích trực tiếp của trống da lại sẽ ra sao? Đây chỉ là một tiếng, nếu như Quan Phi Kiếm liên tiếp phát ra tiếng 'Thùng thùng', thì tính sao?

Thùng...

Tiếng trống cực lớn đột nhiên biến đổi, người đầu tiên bị tấn công chính là Diệp Mặc. Một thanh âm trầm thấp vô cùng này lại trực tiếp xuyên qua thần thức vực của hắn, đánh lên trên đan điền của hắn. Tiên Nguyên trong cơ thể Diệp Mặc cuồn cuộn lên từng trận từng trận. Hắn có công pháp thần thức, lại vào lúc không thể chịu đựng được loại công kích này, nhưng cũng không để cho thức hải bị thương.

Thùng...

Diệp Mặc vừa nghĩ đến Bát Cực Đại Đỉnh đã bị vỡ vụn của hắn, tiếng 'Thùng' thứ hai đã truyền tới, Diệp Mặc bay ngược ra ngoài, sắc mặt thoáng cái đã tái nhợt.

Quan Phi Kiếm thật không ngờ lại lợi hại như vậy, không, là cái trống cực lớn kia của Quan Phi Kiếm thật không ngờ lại lợi hại như vậy mới đúng.

Tiếng trống ‘Thùng... ’ thứ ba lại vang lên, Diệp Mặc cổ họng ngòn

ngọt, xém chút nữa là phun ra một ngụm máu tươi, hắn gượng ép nhịn sự thôi thúc muốn thổ huyết xuống, Hắc Thạch Cân đã phóng ra. Nếu như lại để cho cái trống cực lớn này của Quan Phi Kiếm tiếp tục vang lên không ngừng, thậm chí nối liền thành một chuỗi, hắn căn bản là không còn cơ hội sống sót rồi.

Vốn Hắc Thạch Cân của hắn còn muốn chờ thời điểm mấu chốt ra tay một cú mà thành công, nhưng bây giờ không còn cách nào khác. Điều này càng gia tăng tâm tư muốn đi Vấn Đạo Các để vấn đạo của Diệp Mặc, Tử Đao của hắn tuy không tệ, nhưng đẳng cấp quá thấp. Hắc Thạch Cân cũng không tệ, nhưng không có thần thông phụ trợ.

Hắn không giống với những tiên nhân khác, tuy hắn có 'Tam sinh quyết' vô cùng nghịch thiên, nhưng những cái này đều do bản thân tự tìm tòi được. Không có hệ thống tông môn chỉ dạy, cho dù là 'Tam sinh quyết' có nghịch thiên hơn nữa, lại có thể diễn sinh ra thêm nhiều công pháp hơn nữa, thì cũng yêu cầu hắn phải có một hướng đi chứ? Đáng tiếc là, rất nhiều phương hướng của hắn đều là đánh nhau với người khác mới lấy được, so sánh với những đại tông môn nội tình thâm sâu kia, hắn còn thiếu thốn rất nhiều thứ.

Quan Phi Kiếm sắc mặt tái nhợt, gã không thể tưởng tượng được Diệp Mặc vậy mà lại có thể ngăn lại được ba tiếng trống của gã, hơn nữa còn có thể ra tay phản kích.

Gã cắn đầu lưỡi một cái, Kiếm không chuôi trong tay càng quay càng nhanh, cuối cùng lại biến mất không thấy đâu trong tay của gã. Kiếm không chuôi biến mất không thấy gì nữa trực tiếp biến thành vô số ánh kiếm ẩn hiện bắn về phía Diệp Mặc, nếu như là người khác, những ánh kiếm ẩn hiện này căn bản là không thể cảm nhận được.

Nhưng bây giờ thần thức vực của Diệp Mặc đã triển khai hoàn toàn, những ánh kiếm ẩn hiện này vừa hiện ra, hắn liền cảm nhận được, cùng lúc Hắc Thạch Cân nện ra, Huyễn Vân Hành Ý Đao cũng bổ ra.

Vô số lưỡi đao màu tím giống như là có mắt, ngăn toàn bộ những ánh

kiếm ẩn hiện kia lại, tuy nhìn không thấy ánh kiếm, nhưng lại có thể trông thấy ánh đao và ánh kiếm va chạm vào nhau làm tóe lửa đôm đốp.

Uỳnh...

Hắc Thạch Cân to lớn và trống da va đập vào nhau, mà lúc này tiếng 'thùng' thứ tư mới phát ra được một nửa, Diệp Mặc vẫn bị ảnh hưởng tới, nhất thời liền phun ra một ngụm máu tươi.

Trong khoảnh khắc Hắc Thạch cân nện trúng trống da, Quan Phi Kiếm cũng nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, nhiều nhất gã chỉ có thể làm cho cái trống lớn vang lên năm tiếng nữa thôi. Tuyệt đối không làm được như Diệp Mặc nghĩ, làm cho cái trống lớn phát ra thanh âm 'thùng thùng' liên miên không dứt, nếu được như vậy, gã há có thể để Diệp Mặc vào trong mắt? Nhưng gã không ngờ là lúc này mới phát ra âm thanh thứ tư, thậm chí thanh âm còn chưa hoàn toàn phát ra, đã bị đối phương đánh tan, gã cũng bị ảnh hưởng tới.

Két...

Cái trống lớn và Hắc Thạch Cân va chạm vào nhau, sau đó mặt trống xuất hiện một vết nứt, mà Hắc Thạch Cân cũng bị cái trống lớn đánh bay đâm vào mặt trên của cấm chế. Sức mạnh to lớn khiến cho cấm chế phát ra tiếng vang ken két, hiển nhiên là cấm chế đã bị rạn nứt rồi. Tuy Diệp Mặc biết Hắc Thạch Cân mà hắn đã luyện hóa, Tiên vương hẳn là nhìn không ra. Nhưng sau khi hắn đã thấy tiên vương Ly Du ra tay, sớm đã không còn có ý nghĩ như trước nữa. Nhỡ đâu nhìn ra được thì làm sao bây giờ? Mang Dũng kia vì không để lộ ra bí mật của mình, ngay cả đánh nhau một cách đường hoàng cũng không dám.

...

Thời gian Diệp Mặc và Quan Phi Kiếm đánh nhau còn chưa tới nửa nén nhang, thì đã kịch liệt đến mức liều mạng tàn sát rồi. Lúc này tất cả mọi người đều đã biết trước đó Quan Phi Kiếm vẫn chưa xuất ra toàn lực, mà

trước đó Diệp Mặc cũng là chưa có xuất ra toàn lực, lúc này đánh nhau mới chính là đối chiến đỉnh cao của hai người.

- Ngươi dám phá hỏng trống Hạo Thiên của ta...

Khi Quan Phi Kiếm phát hiện trống da của mình xuất hiện một vết nứt, lập tức mắt trợn lên như muốn nứt ra, có thể thấy cái trống da này với gã mà nói là rất quan trọng.

- Chết đi...

Quan Phi Kiếm gào rú một tiếng, phi thân lên, vậy mà lại không phóng ra bất kỳ pháp bảo nào, cũng không triệu hồi cây kiếm không chuôi cùng trống Hạo Thiên, ngón tay trực tiếp chỉ vào Diệp Mặc.

Trong chớp nhoáng này, Diệp Mặc giống như là trừ hắn ra tất cả sát khí trong không gian này đều bị một ngón tay của Quan Phi Kiếm hấp thu hết, mà một ngón tay mang theo sát khí vô tận kia lại phá không mà bay về phía hắn.

Diệp Mặc thầm suy nghĩ vô số biện pháp, hắn phát hiện không có một biện pháp nào có thể ngăn trở một ngón tay này của đối phương. Có lẽ là Hắc Thạch Cân của hắn không bị thu hồi, thì hắn còn có thể ngăn trở một ngón tay này của Quan Phi Kiếm.

- Hạo Thiên Chỉ...

Trong số những người đang quan sát, một vài người biết hàng đã kinh ngạc kêu lên.

Ngay cả những Tiên vương kia cũng đều kinh ngạc nhìn Quan Phi Kiếm, lúc trước Quan Phi Kiếm phóng ra hàng nhái mô phỏng theo trống Hạo Thiên, người khác còn tưởng rằng gã chỉ là cơ duyên may mắn có được một vật phẩm mô phỏng không tệ mà thôi. Bây giờ ngay cả Hạo Thiên Chỉ cũng đem ra rồi, chính điều đó cho thấy Quan Phi Kiếm rất có khả năng là đã lấy được truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế.

Đã có người đang hoài nghi cái trống Hạo Thiên kia của Quan Phi Kiếm chính là đồ thật. Hoặc là bởi vì Quan Phi Kiếm chỉ luyện hóa được một ít da lông, nên mới không phát huy được sức mạnh chân chính của trống Hạo Thiên.

Tìm không thấy pháp bảo nào để ngăn chặn một chỉ này, thì lấy thân mình ra cản. Diệp Mặc không nghĩ ngợi nhiều nữa, toàn bộ Tiên Nguyên tích tụ lại, một quyền đánh ra. Diệp Mặc biết, hắn đã đánh giá thấp Quan Phi Kiếm rồi, Quan Phi Kiếm tuy thần thức và Tiên Nguyên so ra thì kém Nghiêm Cửu Thiên, nhưng cái trống lớn kia của gã cùng với nhất chỉ này căn bản không phải là thứ mà người bình thường có thể ngăn cản được.

Oành...

Chỉ và quyền còn chưa đụng vào nhau, tốc độ và Tiên Nguyên khủng khiếp liền trực tiếp dồn nén không gian xung quanh nổ lớn một tiếng 'Oành'.

Một cái bóng màu đen mơ hồ xuất hiện ngay khi quyền và chỉ chạm nhau, giống như khe hở, lại giống như không phải. Đây không phải là khe hở do không gian bị xé rách, hai Huyền tiên này có lợi hại hơn nữa, cũng chẳng thể nào xé rách không gian của Trung Thiên vực được. Nguyên nhân là vì tốc độ và sức mạnh của hai người đạt đến một trình độ nhất định, đụng chạm đến không gian.

Cho dù là như vậy, một vài Tiên vương cũng âm thầm sợ hãi thán phục, loại Huyền tiên thiên tài này, cho dù là ở Thượng Thiên vực cũng rất khó gặp được, mà ở Trung Thiên vực không ngờ lại trong một lần mà gặp tới hai người. Quan Phi Kiếm thì khỏi nói, có truyền thừa cực kỳ thâm hậu, hơn nữa bản thân gã còn là thiên tài đỉnh cao. Mà Mạc Ảnh kia lại là người như thế nào? Vậy mà cũng có thể chống lại được Quan Phi Kiếm?

Uỳnh...

Huyết sắc vẩy ra, quyền và chỉ giao nhau, Diệp Mặc bay ngược ra ngoài,

mà Quan Phi Kiếm cũng thụt lùi mấy bước, trên mặt hiện ra vẻ kinh hãi.

Cho dù là một Đại chí tiên, dám dùng nắm đấm cứng đối cứng với một chỉ này của gã cũng là kết cục nắm đấm hóa thành hư vô, mà đối phương chỉ là một Huyền tiên trung kỳ, vậy mà chỉ bị thương rút lui?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1698

Sao Lại Sợ Chiến?

Tiên niết thể?

Quan Phi Kiếm lập tức liền hiểu được, đối phương là Tiên niết thể, chỉ có Tiên niết thể mới có thể còn giữ được nắm đấm của mình. Gã vừa nghĩ tới đây, liền cảm giác ánh đao vô tận chém giết tới nơi rồi, mà gã lại kinh sợ phát hiện pháp bảo đao khí của đối phương lại vẫn đang dây dưa với cây kiếm không chuôi của mình, những lưỡi đao này là chuyện gì vậy?

Không đúng, những lưỡi đao này chỉ là cảm giác của gã, gã căn bản là nhìn không thấy, hơn nữa những lưỡi đao này là chém giết thức hải thần thức của gã cơ. Đây là công kích thần thức, đối phương còn có công pháp thần thức.

Quan Phi Kiếm biến sắc, sự dũng mãnh của Diệp Mặc vượt quá dự liệu của gã quá xa. Gã lập tức liền phóng ra trống Hạo Thiên, trống Hạo Thiên của gã hoàn toàn có thể ngăn trở đòn công kích thần thức của đối phương. Gã đã rõ vì sao lúc trước Diệp Mặc không sử dụng thần thức công kích, bởi vì mình bắt đầu công kích quá mạnh mẽ, quá dày đặc, đối phương căn bản là không có cách nào dùng thần thức công kích.

Trên thực tế gã chỉ đoán đúng một nửa, lúc trước Diệp Mặc không sử dụng thần thức công kích, một cái xác thực là bởi vì Quan Phi Kiếm quá mức mạnh mẽ, thần thức của hắn vậy mà cũng không phân biệt được. Thần thức vực và Hắc Thạch Cân, dưới cường độ công kích như thế, đều phải toàn lực ứng phó.

Còn một nguyên nhân khác là Diệp Mặc biết, cái trống lớn của đối

phương có thể ngăn trở thần thức công kích của hắn. Từ việc tiếng trống của đối phương trực tiếp xé rách thần thức vực của hắn, Diệp Mặc đã biết ít nhất bây giờ thần thức đao của hắn vẫn chưa có cách nào phá được tiếng trống của đối phương.

Thần thức đao của Diệp Mặc liên miên không ngừng, giống như nước sông không có đê ngăn mà tuôn về phía thức hải của Quan Phi Kiếm, đồng thời lại phóng ra Hắc Thạch Cân. Diệp Mặc vô cùng rõ ràng, muốn giết Quan Phi Kiếm chỉ có vào lúc này, nếu không hôm nay hắn rất có thể không giết được đối phương.

Chỉ pháp thần thông kia của Quan Phi Kiếm quá dũng mãnh, Tiên niết thể của hắn, dốc hết sức phóng ra một quyền, cuối cùng vẫn bị thương, hơn nữa trong lúc va chạm, hắn hoàn toàn rơi vào thế yếu.

Thức hải của Quan Phi Kiếm quay cuồng. Trong chớp nhoáng này lại không cách nào giãy giụa thoát ra khỏi phạm vi thần thức vực của Diệp Mặc. Khi Hắc Thạch Cân đáng sợ rơi xuống, Quan Phi Kiếm lập tức liền biết là Diệp Mặc muốn giết gã.

- Nhất chỉ tịch diệt. . .

Quan Phi Kiếm hét lớn một tiếng, quanh thân huyết vụ bốc lên cuồn cuộn, dung nhan trong chớp mắt già đi. Chỉ trong nháy mắt, thần thức đao chung quanh thức hải của gã bị gã cưỡng ép khấy động văng ra, đồng thời lại là một chỉ bắn ra. Trong lòng gã rất rõ, một chỉ này sẽ làm cho mình mấy trăm năm cũng không thể khôi phục được, nhưng gã cũng rất rõ, không đánh ra một chỉ này, chính gã chắc chắn phải chết.

Gã không sợ Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc, trống Hạo Thiên của gã mặc dù đã hơi có chút rạn nứt, nhưng vẫn có thể ngăn trở quả cân cực lớn kia của đối phương. Một khi Diệp Mặc trúng chỉ, cái trống lớn của gã sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Thậm chí không cần tới cái trống lớn của gã, một chỉ này đã có thể giết chết đối phương rồi. Tiên vương Hoàng Minh trông thấy hành động của Tiên vương Hách Dịch, chỉ cười lạnh một tiếng. Nguyễn Nhạc Thiên vẫn

luôn có cái loại truyền thống cản trở so tài này, tuy gã sẽ không ngăn cản tiên vương Hách Dịch cứu Quan Phi Kiếm, nhưng sự khinh bỉ trong lòng lại không thể ít đi được. Đợi tiên vương Hách Dịch giết Diệp Mặc xong, gã mới ra mặt nói chuyện.

Một chỉ cuồng bạo này bắn tới, Diệp Mặc lập tức liền biết hắn cũng không thể nào lại dùng quyền để ngăn chặn một chỉ này nữa. Một chỉ này so với một chỉ trước đó đâu chỉ dũng mãnh hơn mấy lần.

Trông thấy diện mạo Quan Phi Kiếm trong nháy mắt đã già đi, Diệp Mặc liền biết, một chỉ này không những là Quan Phi Kiếm đã đốt cháy kinh mạch, còn là đốt cháy thọ mệnh của mình để công kích ra một chỉ này. Đây là chiêu thức liều mạng.

Đừng nói là trên lôi đài, ngay cả trên khắp quảng trường đều đã tạo thành một cái vòng xoáy khủng khiếp, sát khí trong vòng xoáy chỉ có một chỉ này.

Mạc Ảnh xong đời rồi.

Vài vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên cũng thở dài một tiếng, tiên vương Hách Dịch dám xông lên cứu người. Bọn họ thì lại không dám. Một khi bọn họ xông lên lôi đài cứu Diệp Mặc, thì Tông Phiêu Thiên cũng xong đời luôn.

Ngay cả một số Đại La Tiên cũng nhìn mà hãi hùng khiếp vía. Bọn họ đang nghĩ nếu như mình đối mặt với một chỉ này, còn mạng mà sống nữa hay không?

Tâm lý liều lĩnh đột nhiên trở nên rét lạnh, hắn vẫn luôn cho rằng Quan Phi Kiếm chỉ mạnh hơn hắn một xíu xiu thôi, bây giờ hắn mới biết hắn và Quan Phi Kiếm cách biệt bao xa. Biểu hiện hung hăng càn quấy của Quan Phi Kiếm tuyệt đối không phải là bản tính của gã, bằng không gã sẽ không có nhiều đòn sát thủ chưa bộc lộ ra như vậy.

Đám người Từ Ki và tiên tử Tử Vũ càng không dám nhìn nữa, thậm chí cúi thấp đầu. Huân Nhiên Tiên Tử lắc đầu, cảm thấy có chút đáng tiếc, cô vừa mới tạo kí hiệu theo dõi trên người Diệp Mặc, đảo mắt đã bị Quan Phi Kiếm giết rồi.

Quan Phi Kiếm nhe răng cười khuôn mặt già nua đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc thở dài một tiếng, một quyền đánh ra. . .

Trông thấy Diệp Mặc đánh ra một quyền, chẳng những Quan Phi Kiếm, mà tất cả mọi người đều lắc đầu. Một quyền trước đó của Diệp Mặc có rất nhiều người đều đã nhìn thấy rồi, cho dù là uy lực của một quyền này cũng lớn bằng một quyền kia, nhưng cũng không tránh khỏi vận mệnh nắm đấm bị nát bấy, thân thể bị một ngón tay của Quan Phi Kiếm đánh trúng.

Nhưng rất nhanh Quan Phi Kiếm liền hơi có chút nghi hoặc, gã phát hiện một quyền này của Diệp Mặc vậy mà lại không phải là lao tới một chỉ này của gã, mà là lao tới chỗ cái trống Hạo Thiên. Đây là biết rõ mình chắc chắn phải chết, nên muốn hủy diệt trống Hạo Thiên của mình sao?

Trống Hạo Thiên ngay cả tiên khí cũng không cách nào hủy diệt được, há có thể sợ một quyền cỏn con này?

Uỳnh...

Một chỉ rắn chắc vững vàng kia của Quan Phi Kiếm đã đánh trúng thân thể của Diệp Mặc, thân thể của Diệp Mặc giống như mây mù tan tác tứ phía.

Quan Phi Kiếm nhe răng cười khuôn mặt già cỗi lập tức liền cứng lại, gã không hề cảm thấy bộ dạng máu me suy yếu của đối phương, giống như là gã chỉ đánh trúng một cái bóng vậy, điều này sao có khả năng?

Uỳnh...

Lúc một chỉ của gã đánh trúng thân thể của Diệp Mặc, một quyền của Diệp Mặc lại đánh trúng trống da của gã, trống da không nát tan, nhưng lại bị một quyền này của Diệp Mặc đánh bay.

Hắc Thạch cân to lớn rơi xuống...

- Quyết không thể nào...

Phụt...

Lần này là huyết vụ thực sự bay tứ tung, Quan Phi Kiếm chỉ kêu lên bốn chữ, dưới Hắc Thạch cân, toàn thân biến thành huyết vụ.

Trong nháy mắt gã bị Hắc Thạch cân đánh trúng, vô số ánh kiếm đang dây dưa biến mất hoàn toàn, một thanh trường kiếm không chuôi rơi xuống. Mà Tử Đao của Diệp Mặc lại chưa hề ngừng lại, trong nháy mắt liền xoay tròn một vòng, trực tiếp chém về phía một Nguyên Thần vừa mới thoát ra.

Cho dù là Nguyên Thần của Quan Phi Kiếm, Diệp Mặc cũng không có ý định chừa lại, tên này gần như là không thua kém gì Nghiêm Cửu Thiên, gã cần phải chết.

- Ngươi lại có thể... không gian pháp tắc...

Nguyên Thần của Quan Phi Kiếm kinh hãi vô cùng nói mấy chữ này xong, trực tiếp bị Tử Đao bổ trúng, Nguyên Thần tiêu tán sạch sẽ.

Diệp Mặc lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, đầu tiên liền thu Hắc Thạch cân và Tử Đao lại, tiếp theo lại thu nhẫn và trống Hạo Thiên của Quan Phi Kiếm vào, cuối cùng mới thu thanh trường kiếm không chuôi kia vào.

Một khoảnh khắc có khi lại rất dài, vì có thể phát sinh rất nhiều chuyện, một khoảnh khắc có khi lại rất ngắn, vì chớp mắt đã không còn nữa.

Còn đối với những người đang xem tỉ thí ở dưới đài mà nói, một khoảnh khắc này quá ngắn, đối với Diệp Mặc và Quan Phi Kiếm mà nói, một khoảnh khắc này quá dài. Từ lúc Diệp Mặc ngăn chặn được một chỉ đầu tiên của Quan Phi Kiếm, đến khi thần thức đao áp chế được Quan Phi Kiếm, sao đó điều động Hắc Thạch cân muốn giết Quan Phi Kiếm, rồi đến chỉ thứ hai Quan Phi Kiếm đốt cháy thọ mệnh, trong lúc này thậm chí ngay cả một nháy

mắt cũng không có, mà cả quá trình này kết thúc xong là Diệp Mặc đã giết chết Quan Phi Kiếm rồi.

Không gian pháp tắc là thứ để Diệp Mặc giữ mạng của mình, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không thi triển ra, nhưng một chỉ cuối cùng kia của Quan Phi Kiếm thật sự là quá lợi hại. Một chỉ đó đã hoàn toàn đè bẹp được không gian xung quanh, khiến hắn không có chút khoảng trống nào để cứu vãn, ngoại trừ liều mạng ra, hắn chỉ có thể chờ chết.

Cũng may, hắn còn có không gian pháp tắc, mặc dù chỉ là một ít da lông, nhưng đã cứu được một mạng của hắn là đã đủ rồi.

Khi Diệp Mặc thu hồi tất cả pháp bảo xong, tiên nhân ở dưới đài quan sát mới giật mình nhận ra, bọn họ phát hiện người chiến thắng cuối cùng lại là Mạc Ảnh – Huyền Tiên trung kì kia. Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Ngay cả vài vị Tiên vương cũng không cách nào khẳng định Diệp Mặc làm thế nào mà thoát được, lại còn giết chết Quan Phi Kiếm nữa.

- Không ngờ là Không Gian Pháp Tắc. . .

Một số Tiên vương đã nhìn ra được, thậm chí kinh ngạc lên tiếng bàn luận. Một Huyền tiên nắm bắt được một chút Pháp tắc, điều này nghe ra quá là kinh người. Không phải là nói Huyền Tiên không thể nắm bắt được Pháp tắc, nhưng từ xa xưa đến nay, có mấy Huyền Tiên có thể nắm bắt được Pháp tắc? Huyền tiên có thể nắm bắt được một ít Pháp Tắc, nào có một ai không tài năng xuất chúng ngàn vạn năm cũng không xuất hiện một người?

- Ngươi lại dám giết Quan Phi Kiếm. . .

Tiên vương Hách Dịch phẫn nộ tới cực điểm, lập tức liền một bước vọt ra.

- Sao, chẳng lẽ trên lôi đài Mạc Ảnh chỉ có thể để cho Quan Phi Kiếm giết, mà không thể đánh trả?

Trong nháy mắt Tiên vương Khải Phong đã đứng trên lôi đài cùng với

Tiên vương Hách Dịch.

- Ha ha ha. . .

Tiên vương Hoàng Minh lại ha ha cười lớn,

- Hách Dịch, đồ thất phu này, chẳng lẽ Đại hội vấn đạo là một mình ngươi một tay che trời hay sao? Vừa rồi Mạc Ảnh sắp bị giết, ta cũng không thấy tiên vương của Tông Phiêu Thiên đi lên, bây giờ Quan Phi Kiếm bị giết, ngươi lại là người đầu tiên đi lên tìm Mạc Ảnh. Hôm nay bản vương cứ ở đây xem xem, ngươi có gan dám động vào Mạc Ảnh, bản vương sẽ đem đồ thất phu ngươi luyện hóa hồn ra hồn máu ra máu.

Hoàng Minh đã không vừa mắt Hách Dịch từ lâu rồi, bây giờ bị y tóm được chuôi, y há có thể bỏ qua. Nếu đã đạp tiên vương Hách Dịch một cú, có thể kết thân với Tông Phiêu Thiên, chủ yếu nhất là có thể cho người tên là Mạc Ảnh kia một ấn tượng tốt. Mạc Ảnh kia tuổi tác còn nhỏ, có thể đánh bại Quan Phi Kiếm cũng không có gì lạ, cái khác thường là hắn lại lĩnh ngộ được một chút Không gian Pháp tắc. Theo y thấy thì thành tựu trong tương lai của Mạc Ảnh sẽ cực kỳ khủng bố.

Hách Dịch bị tiên vương Hoàng Minh mắng, ngược lại tỉnh táo hẳn ra, gã lập tức liền bình tĩnh lại, gã biết mình quá lỗ mãng rồi. Bây giờ Quan Phi Kiếm đã chết, lúc này gã giết Diệp Mặc chỉ khơi mào đại chiến mà thôi.

- Hừ, ta muốn làm gì còn chưa tới phiên Hoàng Minh ngươi nói vào. Ta có nói là muốn giết Mạc Ảnh sao? Ta chỉ giúp Quan Phi Kiếm lấy đồ của hắn về mà thôi, những thứ đó là đồ của sư môn Quan Phi Kiếm, Mạc Ảnh thắng Quan Phi Kiếm thì cũng thôi cho qua, dựa vào cái gì mà lấy đồ của sư môn Quan Phi Kiếm?

Tiên vương Khải Phong mỉa mai cười nói:

- Trước đó có nhiều trận đấu như vậy, ta cũng đâu có thấy người chiến thắng nhường lại chiến lợi phẩm. Sao khi đến phiên đệ tử Tông Phiêu Thiên

ta tỉ thí, chiến lợi phẩm này phải nhường lại? Tông Phiêu Thiên ta tuy nhỏ yếu, nhưng cũng không phải là để mặc người lăng nhục. Tiên Ma yêu tàn sát bừa bãi Tông Phiêu Thiên ta vô số năm, tiên nhân Tông Phiêu Thiên đều chưa từng lùi một bước, há có thể sợ chiến tranh!

Nói đến phần sau giọng điệu của tiên vương Khải Phong đã là âm vang hùng hậu, từng tia sát khí tràn ra. Tiên vương Trung Châu và tiên vương Hòa Hoàn cùng lúc phi thân lên trên lôi đài, ba người đứng cùng một chỗ che chắn Diệp Mặc ở sau lưng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1699

Phân Chia Vấn Đạo Bài

Lập tức chư vị Tiên vương cùng bay lên lôi đài, chuyện này cũng không phải chuyện đùa, một khi Tiên vương của Tông Phiêu Thiên và của Nguyễn Nhạc Thiên cùng nổi lên xung đột, thì rất có khả năng sẽ dẫn đến đại chiến giữa hai đại Thiên vực. Đại chiến giữa hai thiên vực cũng không phải không có, nhưng mỗi một lần đại chiến như vậy đều là một lần thiên tai, không ai muốn nó xảy ra. Huống chi trung thiên vực bây giờ bị Tiên ma yêu tàn sát, cũng đã từ Tông Phiêu Thiên tản ra rồi, không ai muốn lúc này thiên vực lại có chiến tranh.

Tiên vương Hách Dịch biết rõ chuyện này lão lại có không đạo lý, lão mặc dù quá ngang ngược, nhưng đối diện với nhiều Tiên vương như này, cũng không dám tiếp tục ngang ngược nữa.

Dưới sự khuyên bảo của vài vị Tiên vương còn lại, sự cãi cọ cũng nhanh chóng được chìm xuống, còn chiến lợi phẩm mà Diệp Mặc lấy được cũng không có ai dám cần nữa.

Các vị Tiên vương đều ở trên lôi đài, Đại La Tiên chủ trì trận đấu cũng chỉ có thể bay lên bầu trời của quảng trường tuyên bố:

- Đại hội Vấn Đạo đã kết thúc, giải nhất của vòng thứ ba là Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên, giải nhì là Quan Phi Kiếm của Nguyễn Nhạc Thiên, giải ba là Lãnh Thanh Sam của Khổng Thăng Thiên…

Mặc dù Quan Phi Kiếm đã bị Diệp Mặc giết chết, nhưng tên của gã vẫn được xếp thứ hai, cái này liên quan đến suất vào Vấn Đạo các của một Đại Tiên. Quy định này bao năm đều như vậy, không ai dám phá vỡ.

- Giải nhất của Đại hội Vấn Đạo lần này là Mạc Ảnh của Tông Phiêu Thiên…

Một lần nữa Đại La Tiên lại báo ra tên của Diệp Mặc, toàn bộ quảng trường lại vang lên từng đợt bàn tán ngưỡng mộ, chẳng những là những người đến xem đại hội Vấn Đạo, ngay cả mấy chục Tiên vương cũng vô cùng ngưỡng mộ. Tông Phiêu Thiên lần này đúng là bội thu, cho dù là Nguyễn Nhạc Thiên, cũng có rất ít vinh hạnh này. Bốn suất Vị Tiên tiến vào Vấn Đạo các của đại hội Vấn Đạo lần này đều rơi vào tay Tông Phiêu Thiên, quả thực khiến cho người ta ghen tỵ.

- Đại hội Vấn Đạo lần này cũng đã kết thúc, xin những Tiên nhân trên quảng trường Vấn đạo đừng lộn xộn, tìm một vị trí của riêng mình, đợi lát nữa Vấn Đạo các sẽ mở.

Một Tiên vương khác của Nguyễn Lạc Thiên lại bay lên, lớn tiếng nói.

Thực ra không cần vị Tiên vương này nói, mọi người cũng biết phải làm gì. Sau lần đại hội Vấn Đạo này, Vấn Đạo các sẽ mở vào một thời gian nhất định. Sau khi Vấn Đạo các được mở, sẽ bay ra ba mươi miếng đạo bài. Chỉ có dựa vào những đạo bài này mới có thể tiến vào Vấn Đạo các, nếu không chắc chắn sẽ bị Vấn Đạo các giết chết.

Vấn Đạo các ở một phía của quảng trường Vấn Đạo, bên ngoài Vấn Đạo các toàn bộ đều có sương mù bao phủ, căn bản cũng không nhìn thấy rõ toàn cảnh, chỉ có điều lúc này màn sương mù kia lại càng cuồn cuộn không ngừng mà thôi. Trước mặt Vấn Đạo các cũng đã trống không, vô số Tiên nhân đều ngồi bên ngoài Vấn Đạo các, quảng trường Vấn Đạo cũng đã chật kín người. Những người này đều là đợi thời gian Vấn Đạo các mở cửa kia.

Một khi Vấn Đạo các mở, bên trong Vấn Đạo các liền có đạo vận truyền ra, bất kỳ người nào cảm nhận được những đạo vận này, đều có thể lĩnh ngộ thần thông đạo pháp. Cái này không liên quan gì đến tư chất, hoàn toàn dựa vào năng lực lĩnh ngộ của mỗi người.

Lôi đài trên quảng trường cũng đã biến mất, lại có một số Tiên nhân cũng tìm vị trí chuẩn bị cảm thụ đạo vận.

Diệp Mặc đến gần vị trí của Tông Phiêu Thiên, mấy người Từ Ki, Tử Vũ tiên tử ai ai cũng đến chúc mừng, Diệp Mặc cũng cảm tạ từng người.

Khiến Diệp Mặc không ngờ chính là, Mang Dũng cũng cười cười bước đến, sau đó lấy ra một bình ngọc đưa cho Diệp Mặc:

- Mạc sư huynh đại triển thần uy, Mang Dũng nhìn đúng thật như si mê như say sưa. Viên Thái Ất đan thượng đẳng này là do sư môn của Mang Dũng để lại, bây giờ tặng cho Diệp Mặc, chúc mừng…

Trong đầu Diệp Mặc có một tia lóe lên, bỗng nhiên hiểu ra, hóa ra là như vậy.

Bản thân còn đang nghĩ Mang Dũng sao lại không có chút để tâm gì đến suất Vấn Đạo các, hóa ra gã cho rằng tất cả đều nắm trong lòng bàn tay rồi.

Suất Thiên Tiên Vấn Đạo, một mình mình có ba suất, cộng thêm lần trước Tông Phiêu Thiên không có Đại Tiên đến, suất Đại Tiên đó cũng có thể đổi một Thiên Tiên khác. Như vậy, Tông Phiêu Thiên có bốn suất Vị Tiên. Bốn suất Thiên Tiên, hắn và Từ Ki mỗi người một suất, còn lại hai suất Thiên Tiên.

Hai suất còn lại bất luận là căn cứ theo thứ tự trong đại hội Vấn Đạo mà Tông Phiêu Thiên phân chia, hay là căn cứ theo cống hiến phân chia, thì cũng có một phần của Mang Dũng. Mang Dũng xếp gần top trong vòng thi thứ ba, vòng thi thứ ba ngoài hắn ra, Mang Dũng cũng là người đứng thứ hai trong Tông Phiêu Thiên. Còn cống hiến, không cần phải nói, Mang Dũng cống hiến phần lớn Thất Luyện thạch.

Căn cứ theo đại công vô tư của ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên này. Suất của Mang Dũng tuyệt đối sẽ không mất đi, nếu không cho dù là ra ngoài, thì thanh danh của ba vị Tiên vương cũng không dễ nghe.

Bây giờ Mang Dũng tặng một viên Thái Ất Đan cho mình, chỉ là để cái suất đó càng chắc chắn thêm mà thôi. Tính chuẩn đấy. Mình đánh sống đánh chết, Tiên vương cũng đắc tội với mấy người rồi, tên này không ngờ lại muốn thông qua cách này để lấy được một suất, thật quá trâu đấy Diệp Mặc mỉm cười trả lại bình ngọc cho Mang Dũng nói:

- Cám ơn, tôi đến Huyền Tiên viên mãn cũng còn quá sớm, sư phụ tôi nói đợi tôi đến Huyền Tiên viên mãn, ông sẽ giúp tôi chuẩn bị Thái Ất đan hạng nhất.

Mang Dũng đơ người, nếu nói toàn bộ đều trong dự liệu của gã, thì Diệp Mặc từ chối Thái Ất đan hoàn toàn vượt khỏi dự liệu của gã. Gã chắc chắn cho dù là Diệp Mặc biết mình muốn một suất, cũng sẽ không từ chối Thái Ất đan. Diệp Mặc là một Tán tu, gã sớm cũng đã biết. Đừng nói là một Tán tu, cho dù là đệ tử của một đại tông môn, cũng sẽ không thể nào từ chối Thái Ất đan.

Làm gì có Huyền Tiên nào lại có thể từ chối Thái Ất đan? Huống chi từ trong Vấn Đạo các ra, lập tức chuẩn bị trở thành Đại Tiên, không có Thái Ất đan thì làm sao có thể thành Đại Tiên được?

Gã 100% chắc chắn Diệp Mặc sẽ không từ chối, nhưng Diệp Mặc lại từ chối rồi, đây là chuyện gì vậy? Bình thường, cho dù đối phương có Thái Ất đan, cũng sẽ không từ chối một viên. Thứ này đương nhiên là càng nhiều càng tốt, làm sao có thể từ chối được?

Thái Ất đan bất luận là tông môn Đại tiên này hay là tông môn Vị tiên nào, đều là đan dược quý, là một trong những nguyên liệu quý giá nhất. Thứ này, đối phương tại sao lại từ chối?

Diệp Mặc trong lòng lại cười khẩy, một viên Thái Ất đan liền muốn suất vào Vấn Đạo các sao, tên khốn kiếp này đúng là nằm mơ? Đừng nói một viên Thái Ất đan thượng đẳng, cho dù là Thái Ất đan hạng nhất trên người mình cũng có mấy bình rồi, huống chi mình còn lại đại sư Tiên đan lục phẩm nữa?

Nếu như nói trên người mình không có một viên Thái Ất đan nào, Mang Dũng có tính trời tính đất cũng không tính tới chuyện Diệp Mặc là một đại sư Tiên đan lục phẩm, cũng không ngờ trên người Diệp Mặc lại có một lượng lớn Thái Ất đan.

- Ha ha, Mạc Ảnh, chúc mừng anh, Hoàng Minh tôi coi trọng anh, sau này có chuyện anh nhất định phải đến Hoàng Già Tiên thành của Hoàng Già Thiên tôi chơi một chuyến, tôi tin rằng anh và Vô Nhận chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt.

Hoàng Minh Tiên vương cười ha hả chủ động bước đến chúc mừng.

Mang Dũng thấy thế đành phải thu lại bình ngọc, nhưng gã cũng không lo lắng, với thành tích trong vòng thứ ba của đại hội Vấn Đạo, ba vị Tiên vương của Tông Phiêu Thiên chắc chắn sẽ chia một miếng đạo bài Vấn Đạo các cho gã.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền chào hỏi Hoàng Minh Tiên vương, Hoàng Minh tiên vương khiến hắn có cảm giác không tệ, làm người mặc dù mạnh, nhưng cũng không sợ đối thủ, hơn nữa nói chuyện lại luôn đứng trên đạo lý mà nói. Nhưng nếu nói hắn và Tần Vô Nhận trở thành bạn bè, thì tuyệt đối không thể, tính cách của Tần Vô Nhận hắn không thích, ngược lại hắn lại rất thích tính cách của Lãnh Thanh Sam.

Một Tiên vương của một thiên vực khác lại chúc mừng một Huyền Tiên, cũng là chuyện hiếm thấy, huống chi còn không phải là một Tiên vương, ngoài Hoàng Minh tiên vương ra, mười mấy vị Tiên vương của các Thiên vực còn lại cũng đến chúc mừng. Những Tiên vương này mặc dù giống như đang chúc mừng Tông Phiêu Thiên, cũng có người chủ động đến chúc mừng Diệp Mặc. Xem ra bọn họ đều cho rằng thành tích của Diệp Mặc sau này tuyệt đối không tầm thường.

Thậm chí có cả Tiên vương mơ hồ nhắc tới Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc, muốn Diệp Mặc lấy ra xem là luyện chế bằng gì, nhưng Diệp Mặc căn bản giả bộ như không nghe thấy, chỉ cười trừ, Hắc Thạch Cân của hắn tuyệt

đối không thể lấy ra được.

- Cám ơn anh Mạc.

Lãnh Thanh Sam của Khổng Thăng Thiên chủ động bước đến cám ơn.

Diệp Mặc biết rõ ý tứ của Lãnh Thanh Sam, hắn khua tay nói:

- Khi anh Trang bị giết, tôi cũng định báo thù cho anh ấy, chuyện nhỏ này cần gì phải cám ơn.

…

Âm thanh cuồn cuồn rầm rầm vang lên xung quanh Vấn Đạo các, lúc này đám người đều biết đạo bài suất vào Vấn Đạo các sắp bay ra rồi, lập tức cả quảng trường liền yên tĩnh, không ai dám nói gì.

Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, sau một tuần hương, màn sương mù lượn lờ xung quanh Vấn Đạo các cũng dần tản ra, một cánh cửa lớn màu vàng kim được mở ra, mấy chục đường quang ảnh từ trong cánh cửa lớn màu vàng kim đó bay ra, trôi lơ lửng trong không trung trước Vấn Đạo các, rõ ràng là ba mươi đạo bài.

- Bốn miếng đạo bài màu vàng kim là đạo bài cho Vị Tiên tiến và Vấn Đạo các, năm miếng màu đỏ là cho Đại Tiên tiến vào Vấn Đạo các, hai mươi miếng màu vàng là cho Thiên Tiên tiến vào Vấn Đạo các. Bây giờ mời những Thiên vực có suất vào Vấn Đạo các cử ra một người lên lấy bài…

Sau khi Tiên vương của Nguyễn Nhạc Thiên lúc trước thông báo đại hội kết thúc nói xong, những thiên vực lớn có tên lần lượt cử người lên trước lấy đạo bài.

Người của Tông Phiêu Thiên đương nhiên là Diệp Mặc, Diệp Mặc là người đầu tiên bay lên lấy bốn miếng đạo bài màu vàng kim, còn bắt được một miếng đạo bài màu đỏ và ba miếng màu vàng. Tám miếng đạo bài mà Tông Phiêu Thiên lấy được có bảy miếng là của một mình Diệp Mặc, cho dù

là miếng thứ tám cũng không tách rời phần của hắn.

Ba mươi miếng đạo bài nhanh chóng bị phân chia hết sạch, có người cao hứng, có người mất mát. Đương nhiên Tông Phiêu Thiên lần này là người bội thu, không có ai bị mất mát Một số Tiên vương đều ngưỡng mộ Tông Phiêu Thiên, chỉ đến ba vị Tiên vương, nhưng lại lấy được bốn đạo bài Vị Tiên, cái này quả thực là kỳ tích bên trong kỳ tích.

Một số người không lấy được đạo bài vào Vấn Đạo các tranh thủ thời gian ngồi xuống quảng trường Vấn Đạo, cảm nhận đạo vận mà Vấn Đạo các tản ra, một số thiên vực lấy được đạo bài cũng đã bắt đầu phân chia đạo bài rồi.

Diệp Mặc đưa toàn bộ tám miếng đạo bài trong tay cho Khải Phong Tiên vương nói:

- Tất cả đạo bài đều ở đây, mời Khải Phong Tiên vương phân chia.

Lúc này dường như tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tám miếng đạo bài trong tay Khải Phong Tiên vương, ngay cả những Tiên nhân của những Thiên vực khác cũng có chút ngưỡng mộ mà nhìn chằm chằm vào những đạo bài này.

Khải Phong Tiên vương mỉm cười nói:

- Tám miếng đạo bài này là do Mạc Ảnh và Từ Ki ra sức mà lấy được, tôi không thể cướp đi danh tiếng của hai người. Bây giờ tôi quyết định, bảy miếng trong số những miếng đạo bài này là do Mạc Ảnh phân chia, một miếng trong đó chia cho Từ Ki.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1700

Ta Cũng Cho Rằng Ngươi Nên Có

Trong lòng Diệp Mặc cười thầm. Quả nhiên là như vậy! Hắn đã đoán chắc được rằng Khải Phong Tiên Vương sẽ dựa theo ý kiến của hắn trong việc phân phối thẻ bài Vấn Đạo Các, hiện tại thì không hề sai rồi. Chỉ là hắn không ngờ Khải Phong Tiên Vương không chỉ dựa theo ý kiến của hắn, mà còn trực tiếp giao việc phân chia thẻ bài Vấn Đạo Các cho hắn nữa.

Mang Dũng kia tuy rằng thông minh, nhưng lại chỉ nghĩ tới những nhân tố khách quan mà thôi, không hề để ý tới các vấn đề chủ quan. Đối với loại người khôn vặt không hề muốn bỏ ra quá nhiều nhưng chỉ muốn hưởng thành quả, thì Diệp Mặc luôn luôn xem thường.

Mang Dũng nhíu mày. Y rất muốn đề nghị mấy vị Tiên Vương phân cho y một thẻ bài Vấn Đạo Các, nhưng y biết rõ rằng một khi y nói ra miệng, thì chỉ khiến cho Diệp Mặc càng thêm phản cảm mà thôi. Nếu như đề nghị của y được chấp nhận thì còn may, nhưng nếu như không được thì sẽ đắc tội với Diệp Mặc. Khi đó thì y ngay cả nửa điểm hi vọng cũng không còn nữa, tất cả mọi chuyện sẽ vượt ra ngoài tầm khống chế của y.

Từ Ki lúc này lại đứng ra nói:

- Một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các của tôi cũng xin để lại cho Mạc sư huynh phân phối. Đối với việc phân chia của Mạc sư huynh tôi hoàn toàn không có ý kiến gì.

Chỉ có Từ Ki biết rõ, cái tấm thẻ bài Vấn Đạo Các này thực tế chính là của Diệp Mặc đấy, hoàn toàn không có quan hệ gì với y cả. Thậm chí nếu như không phải là Diệp Mặc để cho y từ bỏ thi đấu vòng thi thứ ba, thì

không chừng là y đã bị Giản Sát giết rồi. Cho nên y đối với Diệp Mặc thực sự là vô cùng cảm kích.

- Ha ha, được, được!

Khải Phong Tiên Vương liên tiếp nói mấy chữ “được” sau đó nhìn về phía Trung Châu Tiên Vương và Hòa Hoàn Tiên Vương.

Trung Châu Tiên Vương cùng Hòa Hoàn Tiên Vương cũng mỉm cười gật đầu đồng ý. Hòa Hoàn Tiên Vương còn nói một câu:

- Như thế tốt lắm, những tấm thẻ bài Vấn Đạo Các này đều là do Mạc Ảnh cùng Từ Ki đạt được. Hiện giờ Từ Ki cũng đã đồng ý để cho Mạc Ảnh phân chia, thì ta cũng hoàn toàn đồng ý.

- Mạc Ảnh, cậu thấy thế nào?

Khải Phong Tiên Vương nhìn Diệp Mặc rồi hỏi.

- Mạc Ảnh nghe theo sự an bài của Tiên Vương đại nhân.

Trong lòng Diệp Mặc hơi khó hiểu. Tuy rằng những tấm thẻ bài Vấn Đạo Các này là hắn lấy được, nhưng việc phân chia vẫn nên do các Tiên Vương làm chủ, tối đa thì cũng chỉ nên lấy chút ý kiến của hắn làm chủ mà thôi. Hiện tại Khải Phong Tiên Vương lại trực tiếp giao toàn quyền phân chia thẻ bài Vấn Đạo Các cho hắn, cái này chẳng những là vô cùng tôn trọng ý kiến của hắn, càng là thể hiện tầm quan trọng của hắn trong mắt các vị Tiên Vương.

Sau khi Diệp Mặc cung kính tiếp nhận tám tấm thẻ bài Vấn Đạo Các, thì ánh mắt của toàn bộ mọi người liền tập trung vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc lấy ra ba tấm thẻ bài Vấn Đạo Các màu vàng đưa cho ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên rồi nói:

- Thành tích của Tông Phiêu Thiên chúng ta không thể nào bỏ qua sự

nâng đỡ của ba vị Tiên Vương, cho nên ba vị Tiên Vương nên nhận lấy ba tấm thẻ bài Vấn Đạo Các này.

Tuy ba vị Tiên Vương vốn đã biết chắc mình sẽ có một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các, nhưng khi chân chính được cầm nó trong tay thì cũng kích động vô cùng. Đây là thẻ bài Vấn Đạo Các đó, chỉ cần tiến vào trong Vấn Đạo Các tìm hiểu và học tập vài năm về 'Đạo' cùng các loại đạo pháp thần thông, thì tu vi và cảnh giới sẽ là một đường thẳng tắp bay lên.

Cho dù ba người đã là Tiên Vương rồi, nhưng đều cùng nhau hướng tới Diệp Mặc nói lời cảm tạ.

Diệp Mặc lại lấy ra một cái thẻ bài Vấn Đạo Các Thiên Tiên đưa cho Từ Ki rồi nói:

- Tử huynh tự mình đạt được một thẻ bài Vấn Đạo Các, vậy thì nên tiến vào Vấn Đạo Các để Vấn đạo thôi.

Từ Ki vội vàng tiếp nhận, đồng thời nói lời cảm tạ Diệp Mặc. Rất nhiều người đều cho rằng Từ Ki đã quá mức khách khí rồi, vì vốn là chính Từ Ki đã tự mình lấy được một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các đấy. Nhưng chỉ có Từ Ki biết rằng, y chẳng hề có gì là khách khí thái quá cả, vì y biết rõ cái thẻ bài Vấn Đạo Các này từ đầu đến cuối vẫn là Diệp Mặc tặng cho y mà thôi.

Diệp Mặc lại lấy ra một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các nữa rồi đưa tới trước mặt Tử Vũ tiên tử:

- Mạc Ảnh tôi rất xem trọng Tử Vũ tiên tử, nên xin được tặng một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các.

Tử Vũ tiên tử ngạc nhiên tiếp nhận thẻ bài Vấn Đạo Các, không ngừng cảm tạ Diệp Mặc. Cô thật sự không ngờ là thẻ bài Vấn Đạo Các còn có phần của cô.

Trong lòng Mang Dũng lúc này đang trầm xuống, dựa theo lý thuyết thì sau khi Từ Ki đã có được thẻ bài Vấn Đạo Các, thì y chính là người kế tiếp

được nhận thẻ bài Vấn Đạo Các rồi. Nhưng Diệp Mặc căn bản là không hề nhìn tới y, mà lại đưa thẻ bài Vấn Đạo Các cho Tử Vũ tiên tử. Không tính tới một thẻ bài Vấn Đạo Các của Diệp Mặc, thì chỉ còn có hai thẻ bài Vấn Đạo Các trong tay Diệp Mặc mà thôi.

Càng làm cho Mang Dũng lo lắng chính là khi Diệp Mặc đưa thẻ bài Vấn Đạo Các cho Tử Vũ tiên tử thì cũng không hề nói gì tới việc Tử Vũ tiên tử có đạt được thành tích gì khi tham gia Đại Hội Vấn Đạo hay không. Mà hắn nói rằng bản thân hắn rất xem trọng Tử Vũ tiên tử, đó là ý kiến cá nhân của hắn, không ai có thể phản bác lại được.

Không thể chờ đợi thêm nữa! Nghĩ tới đây Mang Dũng liền chủ động đứng ra ôm quyền khom người trước ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên rồi lại quay sang ôm quyền với Diệp Mặc, lúc này y mới lên tiếng:

- Ba vị Tiên Vương đại nhân, Mạc Ảnh sư huynh, dựa theo thành tích của vòng thi thứ ba Đại Hội Vấn Đạo thì tôi nghĩ mình xứng đáng được nhận một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các phải không?

Ba vị Tiên Vương cười nhạt một tiếng, nhưng không hề nói gì, chỉ cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Mang huynh nói rất đúng. Mang huynh đạt được vị trí thứ 32 trong vòng thi thứ ba, cho nên tôi cũng nghĩ rằng Mang huynh có thể có được một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các.

Trong lòng Mang Dũng liền vui vẻ đồng thời cũng yên lòng. Xem ra cái tên Mạc Ảnh này cũng biết lấy đại cục làm trọng.

Sau khi Diệp Mặc nói xong câu đó, thì lại cầm lấy một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các màu vàng cuối cùng đi về phía một vị nữ tiên mặc áo đỏ của Tông Phiêu Thiên rồi nói:

- Vị sư tỷ này, tuy tôi không biết tên của cô, nhưng tôi cũng rất coi trọng

cô, tấm thẻ bài Vấn Đạo Các Thiên Tiên này tặng cho cô…

- A…

Vị nữ tiên áo đỏ kia đang nhìn thẻ bài Vấn Đạo Các trong tay Diệp Mặc một cách hâm mộ, nhưng không ngờ là bỗng dưng một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các lại được đưa tới tay của mình. Chiếc bánh ngọt khổng lồ từ trên trời rơi xuống khiến cô thậm chí còn quên luôn cả việc cảm tạ Diệp Mặc. Chỉ có thể sững sờ vô thức mà cấm lấy thẻ bài Vấn Đạo Các vào trong tay.

Trong lòng Hòa Hoàn Tiên Vương thầm than. Cái tên Mạc Ảnh này quả thực rất biết làm người. Hắn biết rõ Thiên Khâm là được cô mang tới nơi này, cho nên lập tức đưa tới cho cô một cái ân tình. Mạc Ảnh vẫn còn để lại một vị sư tỷ định cư ở Tông Phiêu Thiên, xem ra sau này cô cần phải đi chiếu cố nàng ta một chút.

Trên thực tế Diệp Mặc đúng là đã nghĩ như vậy. Vị nữ tiên kia chính là được Hòa Hoàn Tiên Vương dẫn tới đây, ngay từ lúc ở Truyền tống trận đi Thanh Mạt tiên thành hắn đã thấy rồi. Hiện giờ hắn cấp cho Hòa Hoàn Tiên Vương một cái ân tình, cũng đồng nghĩa với việc cho Chân Băng Du một chỗ dựa vững chắc. Huống chi cách làm người của Hòa Hoàn Tiên Vương cũng làm hắn rất khâm phục, vì theo lý thuyết một vị Tiên Vương nếu muốn có thêm một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các nữa là hoàn toàn không thành vấn đề. Nhưng Hòa Hoàn Tiên Vương biết rõ bản thân cần thêm một cái danh ngạch nữa, nhưng cũng không hề mở miệng yêu cầu Diệp Mặc.

Vị nữ tiên áo đỏ kia cũng lập tức hiểu được, nên liền vội vàng thu hồi thẻ bài Vấn Đạo Các lại xoay người cảm tạ Diệp Mặc:

- Thiên Khâm đa tạ Mạc Ảnh đại ca.

Mang Dũng nhíu mày hỏi lại lần nữa:

- Mạc huynh, còn tấm thẻ bài Vấn Đạo Các cuối cùng có phải là cho tôi hay không?

Diệp Mặc sầm mặt lại rồi trực tiếp nói:

- Mang huynh, những tấm thẻ bài Vấn Đạo Các này đều là do tôi cực khổ lấy được, tại sao lại phải cho anh?

- Nhưng mà, Mạc huynh cũng vừa mới nói là tôi cũng nên có được một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các mà?

Trong lòng Mang Dũng liền có một cảm giác không tốt. Y cảm giác rằng dường như là mình đang bị Diệp Mặc đùa giỡn.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Chúng ta đều tới từ Tông Phiêu Thiên, cho nên tôi đương nhiên cho rằng anh cũng nên có được một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các. Không chỉ nói anh, tôi cũng hi vọng tất cả mọi người ở đây đều có thể có được suất tiến vào Vấn Đạo Các. Nhưng tiếc là những thẻ bài Vấn Đạo Các này đều là tôi dốc sức liều mạng mà lấy được, nên không thể dễ dàng tặng cho người không quen được.

- Nhưng tôi cũng xin nhắc nhở Mang huynh. Anh có thể hướng tới Vấn Đạo Các để yêu cầu thẻ bài Vấn Đạo Các mà, anh chỉ cần nói với Kim môn của Vấn Đạo Các rằng bản thân đã nỗ lực tiến vào top 32 rồi, nên cần phải được nhận một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các chứ, biết đâu sau khi Vấn Đạo Các nghe xong lời anh nói lại "phun" ra một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các thì sao? Mà cho dù là không được, thì Nguyễn Nhạc Thiên cũng biết rất rõ thành tích của anh đấy, có lẽ họ sẽ phân cho anh một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các cũng không biết chừng.

- Ngươi…

Sắc mặt Mang Dũng lúc này tái xanh. Hiện giờ y sao có thể không biết rằng Diệp Mặc đang mỉa mai việc y không chịu xuất lực chứ?

Ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên không nói gì, nếu như là bọn họ phân chia thẻ bài Vấn Đạo Các, thì đúng là sẽ phân cho Mang Dũng một

tấm. Còn Diệp Mặc vì sao mà không phân cho Mang Dũng tấm nào, thì đoán chừng là vì có quan hệ tới việc Mang Dũng nhận thua trước Quan Phi Kiếm.

Trên thực tế, ba vị Tiên Vương cũng đã nhìn ra một ít. Khi tranh đoạt từ vòng 64 người để tiến vào vòng 32 người, thì Mang Dũng hoàn toàn không xuất toàn lực ra.

Diệp Mặc căn bản là không thèm nhìn sắc mặt tái xanh của Mang Dũng. Lúc này hắn cầm lấy một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các màu vàng đi tới trước mặt Hoàng Minh Tiên Vương rồi nói:

- Mạc Ảnh vô cùng khâm phục Hoàng Minh Tiên Vương đại nhân, cho nên tấm thẻ bài Vấn Đạo Các Vị Tiên này xin được tặng cho ngài.

Hoàng Minh Tiên Vương Tiên Vương vốn đã mơ hồ đoán được Diệp Mặc muốn tặng mình một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các rồi, nhưng tới khi chân chính nhận được, thì y cũng mừng rỡ không thôi. Y liền vội vàng ôm quyền nói:

- Đa tạ Mạc Ảnh huynh đệ, tôi không cần cái danh ngạch Vị Tiên này đâu, cậu cho tôi một cái thẻ bài Vấn Đạo Các Đại Tiên là được rồi. Đứa con lớn của tôi đã sắp tấn cấp Tiên Vương rồi, lần này cũng có mặt ở đây, cho nên nếu có một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các thì hẳn là nó có thể nắm chắc cơ hội tấn cấp Tiên Vương rồi.

Hoàng Minh Tiên Vương thậm chí còn xưng huynh gọi đệ với Diệp Mặc, khiến cho các vị Tiên Vương xung quanh cũng có chút hâm mộ. Sớm biết Mạc Ảnh là loại người 'Có ơn tất báo' như thế này, thì bản thân cũng đứng ra lên tiếng bênh vực hắn rồi. Nói mấy câu chẳng phải chuyện gì to tát, vậy mà Hoàng Minh Tiên Vương cũng chỉ là đứng ra nói mấy câu đạo lý thôi, liền được đền đáp bằng một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các. Vận may này cũng quả thật là quá tốt đi!

Diệp Mặc không do dự, trực tiếp đưa sang cho Hoàng Minh Tiên Vương một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các màu đỏ.

Đang lúc Diệp Mặc muốn dùng một tấm thẻ bài Vấn Đạo Các Vị Tiên cuối cùng để đổi lấy một danh ngạch Thiên Tiên, thì lại nghe được tiếng truyền âm của Hoàng Minh Tiên Vương:

- Mạc Ảnh, thẻ bài Vấn Đạo Các Vị Tiên cậu không cần phải đổi. Tôi nghe nói thẻ bài Vấn Đạo Các Vị Tiên vẫn có thể đưa Thiên Tiên tiến vào Vấn Đạo Các, còn chỗ tốt ra sao thì tôi không biết, nhưng khẳng định là tốt hơn nhiều so với thẻ bài Vấn Đạo Các Thiên Tiên, đây cũng là tin tức mà tôi ngẫu nhiên có được. Từ xưa tới nay, chưa từng có Thiên Tiên nào sử dụng thẻ bài Vấn Đạo Các Vị Tiên để tiến vào Vấn Đạo Các cả. Cậu chính là người đầu tiên đấy!

Trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh. Hắn lập tức hiểu được ý của Hoàng Minh Tiên Vương. Nếu như thẻ bài Vấn Đạo Các Vị Tiên thật sự có khác biệt, vậy thì chỗ tốt mà hắn có thể chiếm được trong Vấn Đạo Các chẳng phải là càng nhiều thêm sao? Lúc này thì từng thẻ bài Vấn Đạo Các của các Thiên Vực đều đã được phân chia xong, mà 'Đại kim môn (Cửa lớn mầu vàng) ' của Vấn Đạo Các cũng đã xuất hiện rõ ràng. Một đạo kim sắc cao vài trượng xuất hiện trước mặt Vấn Đạo Các.

- Những người sở hữu thẻ bài Vấn Đạo Các có thể tiến vào.

Theo tiếng nhắc nhở của một Tiên Vương, thì 30 người sở hữu thẻ bài Vấn Đạo Các liền xếp hàng thứ tự rồi theo ánh sáng màu vàng óng soi rọi tiến bước về phía 'Đại kim môn' của Vấn Đạo Các.

Cả ba vị Tiên Vương của Tông Phiêu Thiên không ngờ rằng lần này đều sẽ được tiến vào Vấn Đạo Các, nhưng trước khi bọn họ tiến vào, thì đều đã giao phó lại đệ tử của Tông Phiêu Thiên cho Hoàng Minh Tiên Vương chăm sóc một chút rồi. Đồng thời cũng lên tiếng chào hỏi hai vị Tiên Vương của Cực Dao Thiên, vì khi họ trở về Tông Phiêu Thiên, phải đi qua Cực Dao Thiên. Khi đó thì có đệ tử nào của Tông Phiêu Thiên muốn ở lại Cực Dao Thiên, thì cần phải phiền toái tới họ rồi.

Diệp Mặc nắm chặt lấy thẻ bài Vấn Đạo Các của mình, bước theo mọi

người đi lên con đường màu vàng kim. Hắn cảm giác con đường màu vàng kim này giống như là được làm bằng bông vậy, khi bước lên thấy vô cùng mềm mại. Sau khi hắn bước hẳn lên con đường mầu vàng kim này, thì liền phát hiện xung quanh không còn bóng ai của một ai cả, chỉ còn có một mình hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1701

Thế Nào Là Đạo?

Diệp Mặc tăng tốc, đợi sau khi hắn tăng tốc tiến vào trong Vấn Đạo đại môn, một cơn lốc xoáy cuốn đến, trong nháy mắt đã cuốn hắn đi không nhìn thấy.

Sau một hồi choáng váng, Diệp Mặc bỗng nhiên tỉnh lại. Tiếng còi xe vang lên bên tai hắn, mấy nam nữ thiếu niên cực kỳ sành điệu đi qua người hắn, thậm chí còn nghi ngờ nhìn trang phục kỳ quái trên người hắn.

Đây là Đại học Ninh Hải, Diệp Mặc lập tức biết đây là nơi nào. Hắn vừa mới tiến vào Vấn Đạo các, liền đến Đại học Ninh Hải. Chẳng lẽ những thứ này đều là thật, không phải là ảo tưởng hư không?

Hơn mười năm trôi qua, vật đổi sao dời, cổng trường đại học Ninh Hải cũng hoàn toàn thay đổi rồi. Diệp Mặc thở dài, hắn nghe Khải Phong Tiên vương nói qua, tầng thứ nhất của Vấn Đạo các là Tâm Ma đạo. Nhưng hắn tu luyện Tam sinh quyết, có Khổ Trúc hun đúc, hoàn toàn không có tâm ma, thì nói đến Vấn Đạo Tâm Ma làm gì?

- Tôi không có tâm ma thì đâu cần Vấn Đạo Tâm ma!

Diệp Mặc căn bản cũng bỏ qua những nam thanh nữ tú bên cạnh, trực tiếp nói lớn.

Một lát sau hắn lại lần nữa cảm thấy một trận choáng váng, trong nháy mắt hắn đã biến mất khỏi cổng của Đại học Ninh Hải, xuất hiện trước mặt hắn là vô số Tiên linh thảo, các loại nguyên liệu quý giá, thậm chí các loại nguyên liệu chế phù và trận pháp.

Một giọng nói từ phía xa vang lên bên tai Diệp Mặc, giống như lời dạy bảo của ân sư vậy:

- Thuật đạo giả, đan, khí, phù, trận đều có bên cạnh anh… con đường đan đạo xa xôi, nhưng trăm vạn lần đừng quay lại…

Các loại thủ pháp luyện đan, các loại thủ pháp luyện khí, đều dung hợp vào nhau trong hư không…

Tầng này không ngờ lại khiến người ta cảm nhận được đan đạo, khí đạo, phù đạo, trận đạo, bàng môn tà đạo, Diệp Mặc không ngờ bàng môn tà đạo lại đến từ Vấn Đạo các, cái gì mà ước tính, tính nhẩm đều đến từ bàng đạo. Diệp Mặc thậm chí đang nghĩ Lục Chính Quần tìm cao thủ bàng đạo tìm tung tích của hắn, không biết đã tìm được chưa.

Nhưng những thứ này trong nháy mắt bị Diệp Mặc gác sang một bên, mặc dù hắn không có hứng thú với phù lục, nhưng đan đạo vào khí đạo và cả trận pháp nữa hoàn toàn hấp dẫn hắn. Hắn điên cuồng tiếp thu những tri thức này, hoàn toàn quên hết thời gian, thậm chí quên đi việc mình đến Vấn Đạo các chủ yếu là vì Vấn Đạo thần thông, mà không phải là học luyện đan và luyện khí.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc đột nhiên bừng tỉnh, hắn không biết mình ở lại tầng thứ hai này bao lâu rồi, nhưng hắn cũng biết mình không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu như ở lại, hắn ở lại trong này mấy trăm mấy nghìn năm là chuyện có thể. Đạo vô chỉ cảnh, cho dù là đan đạo, cũng có thể khiến hắn ở lại vô số năm. Đối với hắn mà nói, chỉ cần hiểu một chút về đạo lý và phương hướng, thì hắn sẽ có cách của riêng mình.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến những âm thanh quanh tai mình nữa, lại lần nữa cao giọng nói:

- Thuật đạo tôi đã hiểu rồi, không cần phải hỏi, xin lên tầng thứ ba!

Nhưng lần này lại không có chút phản ứng nào, bên tai hắn vẫn vang lên

các loại âm thanh của thuật đạo. Diệp Mặc sắc mặt đại biến, hắn chẳng lẽ lại phải nghiên cứu thuật đạo cả đời trong Vấn Đạo các sao?

Nếu như vậy, thì những người tiến vào trong Vấn Đạo các chẳng phải chỉ có thể vấn thuật đạo trên tầng thứ hai, đến khi già hay sao? Hay là đạo bài màu vàng kim của hắn khác với những đạo bài khác?

Diệp Mặc nghĩ đến chuyện đạo bài màu kim của hắn khác với những đạo bài còn lại, lúc trước khi Khải Phong Tiên vương nói với hắn, chỉ là nói tâm ma Vấn Đạo và pháp thuật Vấn Đạo, cũng không nói gì đến thuật đạo cả?

Diệp Mặc cũng không còn tâm trạng đi học thuật đạo nữa, một lúc lâu sau, hắn lại nói:

- Đan đạo, khí đạo, trận đạo của tôi cũng vào đạo môn rồi, xin lên tầng Vấn Đạo thứ ba!

Ầm.

Sau khi Diệp Mặc nói xong, cảm thấy trong đầu của mình ầm lên một tiếng, sau đó hắn cảm nhận được một màn sáng chói mắt truyền đến, trong nháy mắt hắn lại lần nữa bị truyền tống đi.

Sau khi Diệp Mặc rơi xuống, đập vào mắt hắn là cảnh tượng các pháp thuật tung hoành, xung quanh vẫn một khoảng hỗn độn. Diệp Mặc trong lòng vui sướng. Hắn cuối cùng cũng hiểu đây là chuyện gì, trong tầng thứ hai ít nhất phải có một môn đạo thuật nhập môn, sau khi hắn nói ra mới có thể tiến lên tầng thứ ba. Nếu không, chỉ có thể đợi Vấn Đạo các cảm nhận chính xác thuật đạo của hắn cũng đã tinh thông hoàn toàn rồi, thì mới có thể chủ động cho hắn lên tầng thứ ba. Hoặc là Vấn Đạo các biết trình độ học vấn của hắn cũng đã đến cực hạn, không còn cơ hội thăng tiến nữa, mới trực tiếp truyền tống hắn ra khỏi Vấn Đạo các.

Diệp Mặc tin rằng, cũng chưa có người nào tài giỏi như vậy, dám nói

thuật đạo của mình hoàn toàn tinh thông rồi. Đừng nói là hoàn toàn tinh thông, cho dù là hoàn toàn nhập môn, cũng không phải là chuyện đơn giản, thậm chí hắn cũng không làm được trong khoảng thời gian ngắn.

- Pháp đạo giả, vạn pháp đều có, đâu chỉ tại công pháp, pháp thuật, đạo thuật…

Giọng nói trong hư vô lại lần nữa truyền đến, Diệp Mặc trong lòng lại vui sướng, hắn đúng là muốn dung hợp pháp thuật, cái hắn muốn là thần thông, xem ra tầng thứ ba của Vấn Đạo các là Vấn Đạo các pháp thuật rồi.

Nhưng bao nhiêu thời gian trôi qua, những gì mà Diệp Mặc nhìn thấy và nghe thấy đều là các loại công pháp, pháp thuật dung hợp giao hội, hắn hoàn toàn không lĩnh ngộ được chút thần thông nào. Còn những thứ đó, cho dù bản thân hắn không ở trong này, cũng có thể thông qua Tam sinh quyết dần dần diễn sinh ra. Lợi ích lớn nhất trong này chính là cho hắn một tiểu sử sơ lược về pháp thuật mà thôi, để hắn sau này có một phương hướng.

Đối với những Huyền Tiên khác, tầng thứ ba có thể cả đời cũng không thể nào học thông thấu được, thậm chí là một trong những tầng quý giá nhất trong chín tầng, nhưng Diệp Mặc cũng không có chút hứng thú nào.

Hắn lại lần nữa cao giọng nói:

- Đao thuật của tôi đã nhập đạo môn, chỉ thiếu duy nhất thần thông mà thôi, xin lĩnh ngộ thần thông đạo pháp.

Một cầu thang ánh sáng màu vàng kim bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức biết, tầng thứ tư không phải thông qua truyền tống, mà là thông qua một cầu thang mà bước lên.

Diệp Mặc không chút do dự bước lên cầu thang màu vàng kim đó, hắn vừa mới bước lên bậc thứ nhất, liền có một giọng nói hư không hỏi:

- Đạo là gì?

Sau khi âm thanh này vang lên, Diệp Mặc liền cảm thấy một lực đẩy cực mạnh, đừng nói là hắn bước lên bậc thứ hai rồi, cho dù dừng lại ở bậc thứ nhất cũng có chút khó khăn.

Diệp Mặc biết rõ đây là câu hỏi mà hắn phải trả lời, nếu không lập tức sẽ bị đẩy trở lại tầng thứ ba, hắn lập tức đáp:

- Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên, cố tự nhiên vi đạo.

Hắn cũng không biết đây là đáp án ở đâu, hắn chỉ biết khi dùng Tam Sinh quyết suy diễn công pháp, dường như có một câu như này, hắn trực tiếp nhắc lại.

Quả nhiên sau khi Diệp Mặc trả lời xong, lực cản trước mặt hắn lập tức biến mất, Diệp Mặc liền bước lên bậc thứ hai, đồng thời lại nghe thấy giọng nói hư không truyền đến:

- Đạo là gì?

Cùng một câu hỏi sao?

Diệp Mặc nhíu mày, lại nói:

- Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh. Tịch hề liêu hề, độc lập nhi bất cải, chu hành nhi bất đãi, khả dĩ vi thiên địa mẫu. Ngô bất tri kỳ danh, tự chi viết đạo.

Sau khi trả lời câu hỏi thứ hai xong, Diệp Mặc lại bước lên một bậc thang nữa, sau đó lại lần nữa nhận được một câu hỏi tương tự:

- Đạo là gì?

- Nhất âm nhất dương vị chi đao.

- Đạo là gì?

- Nhân chi sở đạo, sử vạn vật bất tri kỳ sở do, vị chi đạo.

- Đạo là gì?

…

Mồ hôi lạnh của Diệp Mặc túa ra, hắn phát hiện ra mình bất luận nói bao nhiêu, cũng chỉ tiến lên được một bậc, nếu cứ tiếp tục thế này, cả đời này của hắn chỉ trả lời câu hỏi 'đạo là gì'. Chẳng lẽ đây chính là Vấn Đạo?

Vấn Đạo này hỏi cũng có chút quái, Diệp Mặc rất muốn nói bừa, mặc dù nói bừa cũng là một kiểu nói, nhưng hắn không biết một khi nói bừa, có bị truyền tống ra ngoài, mất cơ hội Vấn Đạo hay không.

Diệp Mặc dừng trên bậc thang thứ tám, suy nghĩ thật lâu rồi nói:

- Tôi đến Vấn Đạo, là muốn biết nơi nào Vấn Đạo? Hỏi đi hỏi lại như này, tôi cần gì phải Vấn Đạo? Hỏi nữa, tôi chính là đạo.

Khi Diệp Mặc nói xong câu này, bỗng nhiên nguyên thần đập mạnh, hắn bỗng nhiên được khai sáng. Các loại đạo mà hắn trả lời đều là đạo của người khác, mỗi một người đều có đạo của riêng mình, mình chính là đạo chẳng lẽ không phải là đạo của mình?

Vốn dĩ muốn biết nơi nào Vấn Đạo? Bây giờ hiểu ra đạo chính là bản thân, cần gì Vấn Đạo?

Ầm.

Diệp Mặc cảm thấy bậc thang dưới chân mình bỗng nhiên biến mất, còn hắn lại đang ở một nơi mới, ba chữ Thần thông đạo xuất hiện trước mặt hắn, Diệp Mặc lập tức biết mình đã lên đến tầng thứ tư rồi, Thần thông đạo các.

Các loại pháp thuật dung hợp với các loại đạo thuật trong thức hải mình đều đang nhảy lên, khiến hắn không thể kìm chế được mà đắm chìm vào.

Diệp Mặc căn bản cũng không cần nghĩ, hắn đã đắm chìm vào trong đó

rồi.

Đắm chìm vào trong thần thông dung hợp, Diệp Mặc vốn muốn vì Hắc thạch cân mà tìm một môn thần thông, nhưng sau khi hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong cảm giác này, thứ đầu tiên xuất hiện trong thức hải của hắn không ngờ là một ngón tay của Quan Phi Kiếm trước lúc chết.

Ngón tay đó giống như ngân hà cuốn ngược, dãy núi bạo liệt, hấp thụ sát cơ của trời đất lại lần nữa tuôn ra trước mặt hắn vậy.

Ầm…

Thức hải của Diệp Mặc từng đợt quay cuồng, giống như chân trời xa xôi lại lần nữa giơ một ngón tay ra, chỉ vào nguyên thần của hắn.

Một giọng nói đáng sợ truyền đến trong hư không:

- Hạo thiên đệ nhất chỉ, tịch diệt...

Tịch diệt?

Giác quan thứ sáu của Diệp Mặc hoàn toàn bị 'tịch diệt' đó thu hút, toàn thân đang ở trong quy tắc thần thông dung hợp, không ngừng dung hợp, chuyển hóa, hấp thu…

Thời gian giống như nước trôi vậy, Diệp Mặc hoàn toàn đắm chìm trong nhất chỉ đó, không thể nào tự kiềm chế được.

Một ngày, một tháng, một năm…

Hôm nay Diệp Mặc bỗng nhiên lại tỉnh dậy, đồng thời đánh ra một quyền…

Tầng thứ tư của Vấn Đạo các trong nháy mắt liền bị một quyền này cuốn đi, giống như toàn bộ không gian đều bị một quyền này hút hết vậy, hình thành từng trận lốc xoáy sát diệt khí thế bàng bạc, sau đó toàn bộ không gian đều bị biến mất, hư vô, tiêu tan…

- Quyền lợi hại.

Diệp Mặc nhìn không gian xung quanh vẫn không ngừng kích động, rồi lại nhìn nắm đấm của mình nói.

- Sau này đây chính là thần thông đầu tiên của mình, hư không.

Diệp Mặc kìm nén sự kích động trong lòng lại.

Hư không chỉ là một quyền, lại dung hợp với Tịch diệt chỉ và cùng nhân tố không gian, thậm chí có chút thần thức tấn công trong đó. Diệp Mặc chắc rằng, nếu như lúc trước hắn lĩnh ngộ được hư không, thì quyền này hoàn toàn có thể chặn lại Tịch diệt chỉ của Quan Phi Kiếm được, thậm chí có thể áp chế được gã.

Diệp Mặc không tiếp tục nghiên cứu quyền thứ hai nữa, hắn có thể lĩnh ngộ được một quyền đã là quá may mắn rồi, hắn không hi vọng mình có thể tiếp tục lĩnh ngộ được quyền thần thông thứ hai.

Lúc này Diệp Mặc lấy ra Hắc thạch cân của mình, đối với hắn mà nói, hư không chỉ là một chiêu thức tuyệt sát, quả cân mới là thủ đoạn chủ yếu của hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1702

Thiếu Gia Bị Bỏ Rơi

Diệp Mặc không nhắm mắt trầm tư giống như lần lĩnh ngộ 'Hư không quyền' trước, hơn nữa còn ném Hắc Thạch Cân ra một cách điên cuồng, liên tục công kích về bốn phía không gian xung quanh. Trong nhất thời, toàn bộ không gian đều bị Hắc Thạch Cân đánh vào, khắp nơi đều là thần thức Tiên nguyên tung hoành, thậm chí ngay cả thần thông quy tắc nơi này cũng bị Hắc Thạch Cân phá hư, trở nên mất trật tự.

May mắn là ở đây không có tiên yêu thú hay người nào khác cả, nếu không chắc chắn là phải tự nhận mình xui xẻo gặp phải tai ương rồi.

Khi Tiên nguyên của Diệp Mặc gần như cạn kiệt, thậm chí cả thần thức cũng giảm đi chín thành, thì Hắc Thạch Cân của hắn mới trùng xuống. Nhưng bỗng nhiên Hắc Thạch Cân lại không chút dấu hiệu nào mà biến mất rồi xuất hiện ở ngoài mấy ngàn mét, đồng thời đập xuống một phát, trước sau đều không hề nhìn ra chút khoảng cách thời gian nào.

Diệp Mặc lập tức ngừng lại ngơ ngác nhìn Hắc Thạch Cân của mình. Hắn không ngờ lại lĩnh ngộ được một loại thần thông mới: “Thuấn sát”! Hơn nữa thần thông này còn có quan hệ với không gian pháp tắc. Lúc này hắn bỗng nhiên cảm giác được so với thần thông thì pháp tắc còn quan trọng hơn. Đã có pháp tắc, thì sẽ có thần thông.

Sau này khi ném Hắc Thạch Cân ra, không hề có chút dấu hiệu nào thì nó đã xuất hiện trên đỉnh đầu của đối phương rồi, liệu có mấy người có thể phòng bị được? Trừ phi đối thủ có pháp bảo phòng ngự cực mạnh, nếu không thật sự sẽ là 'Thuấn sát' rồi.

Diệp Mặc thở ra một hơi. Chiêu này sau gọi là 'Thái sơn áp đỉnh' đi. Chỉ là nó tiêu hao lượng thần thức quá lớn, nên tốt nhất là giữ lại làm chiêu bảo mệnh thôi. Thu hồi Hắc Thạch Cân lại, Diệp Mặc cũng không tiếp tục nghiên cứu công pháp thần thông nữa, lúc này hắn đang nghĩ nếu bản thân có thể giống như chiêu 'Thái sơn áp đỉnh', có thể trực tiếp dùng không gian pháp tắc chạy trốn, chớp mắt đã là cả vạn dặm, vậy thì còn ai có thể bắt được hắn nữa?

Diệp Mặc không biết 'Thuấn di', càng không biết ‘Na di’. Nhưng hắn đã từng nghe nói qua, ‘Na di’ là thủ đoạn của đại thần thông, có thể trực tiếp đi từ tinh cầu này tới tinh cầu khác, thậm chí từ một Thiên Vực này tới Thiên Vực khác. Diệp Mặc cũng hiểu rằng với tu vi hiện tại, muốn ‘Na di’ căn bản là không có khả năng. Cho dù là có đại thần thông nào tận tay chỉ dạy cho hắn thì hắn cũng không thể lĩnh giáo được. Nhưng hắn có thể tự mình nghiên cứu về 'Thuấn di' mà, biết đâu có thể nghiên cứu ra được thần thông 'Thuấn di'.

Ba tháng sau, Diệp Mặc hoàn toàn buông tha mộng tưởng 'Thuấn di' của mình. Hắn không có cách nào để lĩnh hội được thần thông 'Thuấn di' cả, dường như là vẫn còn thiếu một chút gì đó. Nhưng hắn cũng không yêu cầu được tiến vào tầng năm Vấn Đạo Các, vì hắn còn cần phải dung hợp pháp thuật ngũ hành ở tầng bốn này, còn có cả 'Huyễn vân đao pháp' nữa. Hắn đã đắc tội với quá nhiều người, ngoại trừ cách tăng lên tu vi của mình, thì tìm ra một phương thức để có thể chạy trốn đối với hắn cũng cực kỳ quan trọng.

Lại hai tháng nữa trôi qua, 'Ngũ hành độn pháp' của hắn đã đại thành. Bốn tháng sau, 'Huyễn vân đao pháp' đệ cửu đao 'Thái hồng' xuất thế, 'Huyễn vân đao pháp' đại thành.

Dựa theo cách nghĩ của Diệp Mặc, thì hắn không muốn diễn sinh hoàn thiện ra đệ cửu đao của 'Huyễn vân đao pháp'. Vì 'Huyễn vân đao pháp' có thể tung hoành ở Tu Chân Giới, nhưng ở Tiên Giới này thì chỉ giống như là gân gà mà thôi.

Chỉ là khi hắn dung hợp 'Huyễn vân đao pháp' với thần thông, thì hắn

mới phát hiện ra là khi 'Huyễn vân đao pháp' của hắn còn chưa đại thành, thì không có cách nào để dung hợp với thần thông cả. Cho nên hắn chỉ có thể hoàn thiện 'Huyễn vân đao pháp' của mình, diễn sinh ra đệ cửu đao 'Thái hồng'.

'Thái hồng' là chiêu thức duy nhất trong 'Huyễn vân đao pháp' không dùng tên 'Huyễn vân đao pháp' để mệnh danh chiêu thức, cũng là một chiêu duy nhất có xen kẽ giữa pháp thuật và thần thông.

Khi Diệp Mặc hoàn thiện 'Thái hồng', thì không đợi Diệp Mặc nói gì đã có một cầu thang mầu vàng kim sắc xuất hiện ở tầng bốn. Diệp Mặc biết rằng đây chính là lối đi thông lên Vấn Đạo Các tầng năm. Hiện tại hắn sợ nhất là gặp cái thứ này, vì đợi lát nữa đi lên, sẽ lại là vô số các vấn đề giống nhau nói mãi không dứt.

Tuy Diệp Mặc rất ghét thứ này, nhưng cũng không thể nào không bước lên được. Hắn ở thần thông Vấn Đạo Các đã đủ lâu rồi, nếu như còn tiếp tục nữa, thì cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là lần này hắn đi lên lại không có bất kỳ ngăn trở gì, dễ dàng tiến lên tầng năm của Vấn Đạo Các.

- Pháp tắc đạo.

Khi Diệp Mặc trông thấy cái đạo pháp tắc này, thì trong lòng của hắn liền đại hỉ. Hắn thật không ngờ trong Vấn Đạo Các còn có cả pháp tắc đạo nữa.

Tác dụng của pháp tắc thì lúc này Diệp Mặc đã hiểu rõ rồi, vì khi hắn đánh nhau với Quan Phi Kiếm, thì chính là nhờ vào một tia lĩnh ngộ pháp tắc để cứu mạng và thành công giết được Quan Phi Kiếm.

Nhưng pháp tắc mà hắn lĩnh ngộ được chỉ có một tia nhỏ bé đáng thương như vậy mà thôi đã đủ để giúp hắn giết được Quan Phi Kiếm rồi. Như vậy đủ để thấy pháp tắc chi lực tại Tiên Giới này trọng yếu như thế nào.

Diệp Mặc nhắm mắt lại, cảm thụ khí tức hỗn độn ở nơi này. Đúng thế, đúng là khí tức hỗn độn, cái này có chút giống với Thế giới trang vàng của hắn. Đáng tiếc là Thế giới trang vàng của hắn còn chưa hoàn thiện, không có cách nào cảm nhận được pháp tắc chi lực cả.

Mà ở đây, một không gian hỗn độn hoàn thiện, hắn có thể cảm nhận rõ các loại khí tức của pháp tắc lượn lờ bên cạnh hắn.

Kim hệ pháp tắc, Mộc hệ pháp tắc, Thủy hệ pháp tắc, Hỏa hệ pháp tắc, Thổ hệ pháp tắc, Phong hệ pháp tắc…

Không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc, giới vực pháp tắc, sinh mệnh pháp tắc…

Vô số tin tức các loại pháp tắc liền vọt tới. Diệp Mặc lập tức nhớ kỹ những đạo tin tức này, sau đó bắt đầu tìm hiểu…

Ba tháng trôi qua, nửa năm trôi qua, thậm chí đã một năm trôi qua…

Diệp Mặc chậm rãi tỉnh lại. Hắn phát hiện thứ mình có thể tin thông, vẫn chỉ là một chút không gian pháp tắc đáng thương ngày trước mà thôi, mà những pháp tắc còn lại thì ngoại trừ việc nhớ kỹ được một chút hình thức tin tức bên ngoài, thì hắn hoàn toàn không có cách nào lĩnh ngộ được dù chỉ là một tia.

Đây là vì sao? Chẳng lẽ không gian ‘Pháp tắc đạo’ này còn không bằng cái đại điện ngày trước mình ở hay sao? Diệp Mặc nhíu mày, hoàn toàn không thể hiểu là chuyện gì xẩy ra.

Trong thời gian vừa qua, hắn đã thử tự mình lĩnh ngộ qua các loại pháp tắc, cũng thử cố gắng lý giải sâu sắc thêm về không gian pháp tắc của mình, nhưng trên thực tế thì thu hoạch của hắn lại là con số không. Không có một chút tiến bộ nào cả.

Diệp Mặc không tiếp tục đi thử lĩnh ngộ pháp tắc nữa, vì hắn đã nghĩ thông suốt rồi. Bản thân hắn có thể lĩnh ngộ được một tia không gian pháp

tắc, là do cơ duyện tuyệt đại. Chủ yếu hơn có lẽ là do Nghiêm Cửu Thiên đã từng thi triển qua loại không gian pháp tắc này ở trước mặt hắn, cho nên hắn mới có thể nắm bắt được dao động lực lượng không gian pháp tắc cùng với dao động lực lượng Tiên nguyên.

Hiện tại không có bất kỳ người nào ở trước mặt hắn thi triển bất kỳ một loại pháp tắc nào, hơn nữa tu vi của hắn cũng có hạn, chỉ dừng lại ở mức Huyền Tiên mà thôi, cho nên nếu muốn tiếp tục lĩnh ngộ pháp tắc, thì đơn giản chính là một loại chuyện hoang đường viễn vông rồi. Nếu lúc trước Nghiêm Cửu Thiên là Đại Tiên hoặc Vị Tiên, thì có thi triển không gian pháp tắc trước mặt hắn, thì hắn cũng không nhất định có thể lĩnh ngộ được. Vừa may lúc đó Nghiêm Cửu Thiên cũng là một Huyền Tiên, điều này mới khiến cho hắn có cơ duyên xảo hợp mà nắm bắt được một tia không gian pháp tắc.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì Diệp Mặc thẳng thắn không tiếp tục lĩnh ngộ pháp tắc nữa. Hắn biết rằng dù sao mình cũng đã có chút thu hoạch rồi, ít nhất là trong đầu của hắn đã có đủ thông tin của các loại pháp tắc. Nếu một ngày nào đó hắn có thể lĩnh ngộ được, thì không chừng sẽ là chuyện thuận nước thành sông rồi. 'Pháp tắc đạo' các thuộc về ‘Hỗn độn đạo’ các, các loại nguyên tố khí tức đều có. Đối với việc lĩnh ngộ công pháp 'Thuấn di' thì có ý nghĩa cực kỳ lớn.

Lần này đã không để cho Diệp Mặc thất vọng nữa. Nửa năm sau, Diệp Mặc dưới sự trợ giúp của một tia lĩnh ngộ không gian pháp tắc kia, đã lĩnh ngộ được một tia 'Thuấn di' thần thông nhập môn. Lần thứ nhất thì hắn có thể 'Thuấn di' được khoảng cách trăm dặm, mặc dù không phải là khoảng cách lớn, nhưng theo tu vi của hắn đề thăng, thì khoảng cách 'Thuấn di' của hắn cũng sẽ được tăng lên. Khuyết điểm duy nhất chính là lượng Tiên nguyên cùng thần thức tiêu hao cũng không nhỏ. Nhưng Tiên nguyên cùng thần thức của Diệp Mặc cao hơn nhiều so với những tiên nhân cùng cấp khác, cho nên cũng không thèm để ý.

Khi Diệp Mặc lại một lần nữa 'Thuấn di' đi, thì trong lòng liền kích động

hẳn lên. Khó trách vì sao ai ai cũng muốn tiến vào Vấn Đạo Các, căn bản vì ở đây chính là thiên đường tu luyện mà. Nếu như có thể để hắn ngây ngốc ở đây tu luyện mỗi tầng mấy trăm năm, thì thành tựu của hắn sẽ là bao nhiêu?

Trước khi vào Vấn Đạo Các thì Diệp Mặc đã hỏi qua. Việc ở trong Vấn Đạo Các thời gian bao lâu là do sự lĩnh ngộ của mỗi người, không phải là muốn ở lại bao lâu thì ở. Có ít người chỉ vài năm đã đi ra, cũng có ít người có thể ở lại vài chục thậm chí hơn trăm năm. Nhưng nghe nói giới hạn của Vấn Đạo Các là một trăm năm, nhưng thực sự rất ít người có thể ở lại đủ một trăm năm.

Lại một lần nữa cầu thang mầu vàng kim biến mất tại tầng năm. Cho dù Diệp Mặc biết rõ nếu hắn tiếp tục lưu lại ở 'Pháp tắc đạo' các này thì sẽ có rất nhiều chỗ tốt. Nhưng thời gian của hắn có hạn, hắn không thể nào nán lại ở đây để tu luyện được. Cho nên hiện tại hắn chỉ có thể cất cao giọng nói:

- Ta đã nắm giữ được một tia không gian pháp tắc, thỉnh cầu được lên Vấn Đạo Các tầng sáu.

Một vệt ánh sáng liền xoắn tới, Diệp Mặc trực tiếp xuất hiện ở Vấn Đạo Các tầng sáu. Trong lòng Diệp Mặc còn đang cảm thán, vì hắn đã may mắn nắm được một tia không gian pháp tắc từ trước, nếu không thì đừng bao giờ mong đi lên được tầng sáu.

Diệp Mặc giương mắt nhìn lên ba chữ to ‘'Luân hồi đạo', cũng cảm giác được một trận váng đầu.

Lúc này trước mắt Diệp Mặc lập tức xuất hiện vô số hình ảnh, từ thương nhân tới binh sĩ, tướng quân, hoàng đế, phu xe, nông dân…

Vô số gương mặt tương tự, vô số loại luận hồi nhân sinh chớp động trước mặt Diệp Mặc. Lúc này hắn giống như là đang nhìn thấy nguyên một đám người anh em song sinh của hắn vậy.

Hắn thấy mình sinh ra ở Yến Kinh, thấy mình bị người khác ám hại,

thấy mình ở trường Đại học Ninh Hải, sau đó lập tức lại một vòng luân hồi trở lại trọng sinh đến thân thể này.

Hóa ra cái tên Diệp Mặc kia cũng chỉ là một lần luân hồi của ta mà thôi, thực tế vẫn là chính mình, chỉ là một vòng luân hồi trở lại của mình bị chênh lệch thời gian pháp tắc. Khó trách vì sao sau khi sống lại lại thiếu đi hơn hai mươi năm, hóa ra là Diệp Mặc ở Ninh Hải cùng Diệp Mặc ở Đông Huyền Châu là một vòng luân hồi xoay chuyển vượt qua pháp tắc thời gian, mà cái thời gian chêch lệch này là hơn hai mươi năm.

Bỗng nhiên một hình ảnh nữa lại xuất hiện trước mặt Diệp Mặc. Ở đây là một khuôn hoa viên rộng lớn xinh đẹp, một vị phu nhân tóc tai rối bù đang lôi kéo một thiếu niên, khóc lóc quỳ gối trước mặt một người đàn ông trung niên đầu đội vương miện. Mà ở bên cạnh vị trung niên kia còn có hơn mười thiếu niên và mười cô bé cực đẹp nữa.

Vị phu nhân kia một bên khóc lóc nỉ non, muốn lao lên ôm lấy chân của trung niên đế vương kia. Trung niên đế vương kia liền cau mày, hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Thứ rác rưởi như vậy, giữ lại có ích lợi gì? Ném đi cho rồi.

- Táp Đế đại nhân, van cầu người giữ lại ấu nhi…

Vị phu nhân kia còn chưa nói hết lời, thì trung niên đế vương đã một cước đạp ngã bà xuống dưới khiến bà và thiếu niên kia lập tức ngã lăn xuống thềm đá.

- Tìm một Tu Chân Giới thiếu thốn linh khí mà vứt nó xuống. Nó có thể sống sót hay không thì phải xem vận khí của nó…

Sau khi vị trung niên đế vương kia nói xong câu này thì liền xoay người rời đi.

- Táp Đế…

Vị phu nhân kia liền phát ra một tiếng kêu than giống như là chim Đỗ Quyên vậy, nhưng vị trung niên đế vương kia giống như là không hề nghe thấy, cứ thản nhiên bước đi.

Lúc này lập tức có hai tên cao to tiến về phía thiếu niên kia sau đó mang thiếu niên rời đi, chỉ để lại vị phu nhân vẫn khóc lóc với cõi lòng rỉ máu.

…

Diệp Mặc bỗng nhiên bừng tỉnh, lại phát hiện ra bản thân đã lệ rơi đầy mặt. Trước mặt ngoại trừ ba chữ ‘Luân hồi đạo' to tướng ra, thì không còn cái gì nữa.

Thiếu niên kia từng là một kiếp luân hồi của hắn sao? Cái Tu Chân Giới thiếu thốn linh khí kia phải chăng là Đông Huyền Châu? Vậy còn vị đế vương trung niên gọi là Táp Đế kia là ai? Tại sao lại vứt bỏ mình?

Vị phu nhân kia là ai? Vì sao lại bảo vệ cho mình như vậy? Cái hoa viên xinh đẹp kia là nơi nào?

Suốt cả một ngày trôi qua, Diệp Mặc phát hiện bản thân vẫn chưa hề có một cử động từ khi tiến vào 'Luân hồi đạo' các này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1703

Ta Không Luân Hồi

Diệp Mặc bước lên trước một bước, trong lòng dường như có chút sáng tỏ, hắn mơ hồ cảm giác thiếu niên kia chính là một kiếp luân hồi của hắn, vị phu nhân đang ôm hắn khóc thút thít kia hình như là người thân thiết nhất của hắn.

Diệp Mặc nắm chặt nắm đấm, trước lúc luân hồi hắn bị ném bỏ, sau khi luân hồi hắn vẫn bị vứt bỏ. Khi hắn từ một kiếp luân hồi trọng sinh đến một kiếp luân hồi khác, sau khi hắn dùng Bát Hệ Tạp Linh Căn bắt đầu tu chân, hắn vẫn là đối tượng bị vứt bỏ. Thiên đạo cũng đang vứt bỏ hắn, mỗi một lần lôi kiếp đều tựa như đang ngầm hãm hại hắn, đưa hắn vào chỗ chết.

Nếu như hắn không có Thế Giới Trang Vàng, nếu như hắn không biết trận pháp, nếu như hắn không có 'Tam sinh quyết', nếu như không ngẫu nhiên luyện thể thành công. . .

Nếu như không có những điều này, hắn lại bị vứt bỏ một lần nữa rồi, lôi kiếp kia sớm đã khiến hắn hóa thành tro bụi rồi. Nhưng lúc này đây, hắn dùng vận may và nghị lực cực lớn để nắm giữ vận mệnh của mình, ít nhất đến bây giờ, Thiên đạo lôi kiếp vẫn không biết làm thế nào với hắn.

Nhìn nhìn ba chữ 'Luân hồi đạo' kia của tầng thứ sáu Vấn Đạo các, một lúc lâu sau, Diệp Mặc giơ lên một tay chậm rãi nói:

- Từ nay về sau, không ai dám khiến ta vào luân hồi nữa, từ nay về sau Diệp Mặc ta cùng tồn tại với trời đất, vĩnh viễn không bao giờ luân hồi!

Nói xong bàn tay hạ xuống, mang theo một vệt sáng màu vàng bổ ra.

Tầng thứ sáu của Vấn Đạo Các mơ hồ vang lên tiếng vọng hư ảo, - . . . cùng tồn tại với trời đất, vĩnh viễn không luân hồi. . . Vĩnh viễn không luân hồi. . .

Thanh âm liên miên không dứt, vang vọng không dứt trong 'Luân hồi đạo' của Vấn Đạo Các.

Từ nay về sau, vận mệnh của hắn, hắn phải nắm chắc trong tay mình, không người nào có thể vứt bỏ hắn, không ai có tư cách vứt bỏ hắn. Hắn có Thế giới trang vàng, có 'Tam sinh quyết', có Khổ Trúc. . . Hắn không tin không thể khiến mình vĩnh viễn tồn tại.

Uỳnh uỳnh...

Sau khi Diệp Mặc phát ra lời thề của mình, Tiên Nguyên trong cơ thể cuồn cuộn lưu chuyển, như Hoàng Hà cuồn cuộn chảy. Diệp Mặc chỉ sừng sững bất động, Tiên Nguyên của hắn không cần tu luyện tự động tăng lên, từ Huyền tiên hậu kỳ tiến đến Huyền tiên đỉnh, rồi lại đến Huyền tiên viên mãn. . .

Thức hải của hắn càng lúc càng giống như thực thể, cũng ngưng kết kéo dài, dường như đang thị uy thay hắn.

Từng luồng từng luồng Tiên Nguyên màu vàng lượn vòng quanh thân Diệp Mặc, dường như còn đang tôi luyện thân thể của hắn.

Một ngày, hai ngày. . .

Một tháng trôi qua, Diệp Mặc lại đánh ra một quyền, trong hư không run rẩy từng trận từng trận, dường như ngay cả toàn bộ tầng thứ sáu của Vấn Đạo Các đều đang lung lay.

Diệp Mặc biết, hắn nên lên tầng thứ bảy rồi.

- Từ nay về sau ta không vào luân hồi, không cần vấn đạo luân hồi, thỉnh cầu lên vấn đạo tầng thứ bảy.

Diệp Mặc lớn tiếng nói với tầng thứ sáu trống không của Vấn Đạo Các.

- Không vào luân hồi, không mượn Luân hồi đạo, xin mời ra khỏi Luân hồi đạo. . .

Trong hư không thanh âm Koong koong truyền đến, Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra.

'Không vào luân hồi, không mượn Luân hồi đạo, xin mời ra khỏi Luân hồi đạo', ý này là muốn khiến hắn ra khỏi Vấn Đạo các, Diệp Mặc khẳng định bên ngoài có tai mắt của Hách Dị tiên vương, một khi hắn ra khỏi Vấn Đạo các, thì đâu còn mạng mà sống?

Khi một hồi choáng váng truyền tới, trong lòng hắn đã cả kinh, vội vàng nhổ sợi tóc mà Huân Nhiên Tiên Tử dùng làm ký hiệu ra ném đi, đồng thời thoáng cái liền tàng hình đi. Vốn hắn còn định lợi dụng cọng tóc này dẫn dụ Huân Nhiên Tiên Tử ra giáo huấn cô một trận, nhưng bây giờ cũng sắp bị tống ra ngoài rồi, hắn nào còn dám giữ lại thứ gây họa này?

Đồng thời hắn cũng triệt để hiểu rõ ‘Đạo’ của Vấn Đạo Các có ý nghĩa gì rồi, vấn đạo, cũng muốn mượn đạo, ‘đạo’ này có hai ý nghĩa. Thứ nhất, anh ở một tầng trong số đó, nhất định phải hiểu rõ một chút đạo nghĩa của tầng này, ví dụ như tại Pháp Tắc Đạo, anh phải hiểu rõ một chút Không Gian Pháp Tắc hoặc là Pháp Tắc khác, thì mới có thể tiến vào tầng tiếp theo.

Khi anh hiểu rõ một chút Đạo, mà Đạo của tầng này lại có một hàm nghĩa khác, đó chính là con đường đạo chân chính. Anh có thể nhờ vào con đường này, tiến vào nơi vần đạo kế tiếp. Đạo có thể cho anhi tiến vào tầng kế tiếp, chính là truyền tống hoặc là bậc thang ánh sáng.

Mà tại 'Luân hồi đạo' của tầng thứ sáu Vấn Đạo các, hắn lại nói là không vào luân hồi, hiển nhiên là không cách nào mượn nhờ được con đường luân

hồi để tiến vào tầng thứ bảy. Dù là hắn hiểu rõ luân hồi của mình, như vậy cũng không được. Nếu như hắn còn muốn tiến vào tầng thứ bảy của vấn Đạo các, thì chỉ có thể để lần sau đến vậy, hoặc là lần sau hắn sẽ đích thân xuất hiện tại tầng thứ bảy. Sau khi Diệp Mặc cảm giác mình rơi vào quảng trường Vấn Đạo, căn bản là không có bất kỳ suy nghĩ gì, lập tức liền liên tiếp thực hiện mấy cái Thuấn di (dịch chuyển tức thời).

Năm động tác Thuấn di xảy ra trong một hơi thở, sau năm cái Thuấn di này, Diệp Mặc đã ẩn nấp rồi, không có bất kỳ động tác nào nữa. Khi hắn vừa mới ra khỏi Vấn Đạo các, khẳng định là có xung động không gian và tiên nguyên, tuy hắn có công pháp ẩn nấp, nhưng Diệp Mặc vẫn không dám khẳng định loại xung động này có thể bị người khác phát giác hay không.

Từ khi vấn đạo đến bây giờ đã mấy năm trôi qua rồi, quảng trường Vấn Đạo vẫn có người chưa tản đi, vẫn còn cảm nhận thấy một chút xíu Đạo Vận đã từng tràn ra.

- Bồng huynh, vừa rồi huynh có cảm giác thấy ở giữa quảng trường Vấn Đạo có một chút dao động không gian hay không?

Ở một chỗ bên rìa quảng trường Vấn Đạo, một Đại La Tiên nghi hoặc hỏi vị Đại La Tiên ở bên cạnh.

Đại La Tiên được gỏi là Bồng huynh kia nhíu mày, gật đầu một cái nói:

- Phương Dị huynh, tôi cũng cảm nhận thấy một chút dao động nên mới tỉ mỉ rà soát một lượt, nhưng thần thức quét qua, lại chẳng thấy gì cả.

Hai người nhìn nhau một cái, đều lộ ra vẻ thận trọng, gần như là cùng lúc nói ra:

- Đi xem xem.

Diệp Mặc đã ra khỏi quảng trường Vấn Đạo, cảm giác thấy xung quanh không có thần thức quét qua, không dám dừng lại, tiếp tục bắt đầu Thuấn di. Lúc này hắn chẳng qua chỉ cách Vấn Đạo các vài trăm dặm mà thôi, hắn

không dám quang minh chính đại sử dụng Độn thuật, càng không dám phóng Thanh Nguyệt ra.

Bất kể là Độn thuật hay là pháp bảo phi hành, xung động không gian quá lớn, đều có thể bị người khác tra xét thấy, chỉ có Thuấn di mới là thứ gây dao động không gian thấp nhất. Trừ phi thần thức của người đó vừa đúng ngay phương vị mà hắn Thuấn di, hoặc là đã biết hắn đang Thuấn di, lúc nào cũng đều chú ý tới dao động không gian xung quanh đây, bằng không thì không thể tìm thấy hắn.

Hai Đại La tiên kia còn đang ở trên quảng trường Vấn Đạo kiểm tra một chút dao động không gian kia, Diệp Mặc đã bắt đầu thi triển độn thuật rồi.

Sau mười mấy lần Thuấn di, Diệp Mặc thực sự là sức cùng lực kiệt rồi. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, hắn khẳng định là không cần mấy Đại La Tiên kia ra tay, một Hư Tiên là có thể giết chết hắn rồi. Cho nên khi cách quảng trường Vấn Đạo gần hai ngàn dặm, hắn chuẩn bị thi triển Độn thuật.

Diệp Mặc còn dự định sau khi thi triển Độn thuật chạy khỏi Nặc Y tiên thành, lập tức liền đạp trên Thanh Nguyệt đi càng xa càng tốt. Nhưng hắn còn chưa thi triển Độn thuật, một loại cảm giác nguy ngập đáng sợ truyền đến, trong nháy mắt Diệp Mặc liền ra quyết định, hắn trực tiếp liền ẩn dấu tu vi của mình dưới lốt Kim tiên trung kì, sau đó đi vào trong một thương lâu ở gần đó.

Tại Nặc Y tiên thành, hắn vẫn không dám vào Thế giới Trang vàng. Tu vi hiện tại của hắn quá thấp, Thế giới trang vàng là biện pháp cuối cùng của hắn, tuyệt đối không thể bị bại lộ ở nơi có Tiên vương tung hoành được.

Quả nhiên Diệp Mặc mới vừa tiến vào thương lâu, liền cảm giác được một tia thần thức mạnh mẽ trực tiếp quét tới nơi hắn vừa ẩn thân.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm lo lắng, tuy bây giờ hắn đang ở trong thương lâu, nhưng thứ nhất hắn không có mặt nạ để che lấp khuôn mặt, thứ hai hắn cũng không có công pháp thay đổi dung mạo.

Mấy năm trước trên quảng trường Vấn Đạo, hắn đột nhiên xuất hiện, tin là phần lớn người ở Nặc Y tiên thành đều đã biết hắn rồi. Bây giờ đang ở Nặc Y tiên thành, chỉ cần hắn vừa lộ mặt, thì toàn thế giới đều biết.

Diệp Mặc nghĩ không sai, vừa rồi luồng thần thức kia chính là của hai Đại La Tiên quét tới, tuy thần thức của bọn họ không cách nào quét vào thương lâu, nhưng lại có thể trông thấy một số đường phố của Nặc Y tiên thành.

- Bồng huynh. . .

Đại La Tiên tên là Phương Dị còn chưa nói, đã bị Bồng huynh kia cắt ngang:

- Phương Dị huynh, từ khi Vấn Đạo Các mở cửa tới giờ thời gian mới có mấy năm mà thôi. Đúng rồi, còn chưa đến hai tháng nữa, chúng ta sắp sửa thay phiên trực rồi. Chúng ta nhất định phải trông tốt quảng trường Vấn Đạo, phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Phương Dị kia lập tức liền hiểu ý củaBồng huynh, ha hả cười, gật gật đầu nói:

- Nói không sai, chúng ta nhất định phải trông coi quảng trường Vấn Đạo cho tốt.

Xung động Tiên nguyên vừa nãy hai người đã phát giác ra, phỏng đoán có người từ Vấn Đạo Các ra, nhưng một khi bọn họ không tìm thấy người này, thì khi Hách Dịch tiên vương trách tội, lại không dễ lo liệu rồi. Trên thực tế, bọn họ ngoại trừ cảm giác thấy thần thức dao động ra, thực sự là vẫn không có chút manh mối gì. Cho nên chi bằng làm bộ như cái gì cũng không biết, dù sao hai tháng sau sẽ giao cho người khác giám sát rồi.

Hơn nữa, mục đích hai người tới nơi này chủ yếu là để giám thị Diệp Mặc, đối với bọn họ mà nói, Diệp Mặc chỉ là Huyền tiên trung kỳ tầm thường mà thôi. Một Huyền tiên trung kỳ nho nhỏ, tuyệt đối không có khả

năng ra khỏi Vấn Đạo các mà không bị hai người họ phát hiện. Vừa rồi cho dù là có người ra khỏi Vấn Đạo các, cũng sẽ không thể nào là Huyền tiên mà bọn họ phải giám thị kia.

Hai người ôm thái độ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, bỏ ý định tiếp tục truy xét Diệp Mặc, mà Diệp Mặc lại không biết, lúc này hắn đang núp ở tầng dưới chót của thương lâu xem một vài món tiên khí hạ phẩm.

- Giá cả đan dược ở đây tăng quá nhanh, hay là chúng ta đi Phượng Uy tiên thành đi, nghe nói ở đó không chỉ có giá đan dược rẻ, hơn nữa giá cả luyện khí cũng không cao.

Hai Huyền tiên sau khi dạo qua một vòng ở tầng dưới chót của thương lâu, cảm giác đồ ở đây hình như là quá mắc.

Diệp Mặc sau khi nghe thấy thế, trong lòng lại khẽ động, hắn có thể dùng Truyền Tống Trận để rời khỏi ah.

Thấy hai người này còn đang thương lượng, Diệp Mặc lại ra khỏi thương lâu trước, hắn nhanh chóng chạy tới Truyền Tống Trận. Hắn có một loại cảm giác nguy cấp cực độ, giống như là hắn ở lại Nặc Y tiên thành thêm một giây đồng hồ, là thêm một phần nguy hiểm. Phải đi, thì đi cho sớm, không thể đi ra từ cổng thành, thì đi ra từ Truyền Tống Trận.

Truyền Tống Trận của Nguyễn Nhạc Thiên tại Nặc Y tiên thành nhiều vô cùng, nhưng chỉ cần không phải là vận chuyển đến Thiên Vực khác, về cơ bản là sẽ không đi kiểm tra.

Diệp Mặc chỉ là một Kim tiên tầm thường, cũng không có mấy người đi tra xét hắn, hắn dễ dàng liền từ Truyền Tống Trận của Nặc y tiên thành đi tới Phượng Uy tiên thành. Ở Phượng Uy tiên thành Diệp Mặc căn bản là không đi ra ngoài, lại một lần nữa chuyển thẳng đến Trạch Linh tiên thành. . .

Diệp Mặc rời khỏi Nặc Y tiên thành còn chưa đến thời gian nửa nén

nhang, một luồng thần thức cực kỳ dũng mãnh bắt đầu tìm kiếm từng tấc một khắp Nặc Y tiên thành.

Luồng thần thức dũng mãnh này vừa quét ra, khắp cả Nặc Y tiên thành lập tức liền trở nên yên tĩnh lại. Sự phẫn nộ của luồng thần thức này, bất kì ai cũng đều có thể cảm giác thấy được. Thậm chí ngay cả tiên nhân đang đi lại trên đường phố, hay là đang giao dịch trong phường thị, cũng đều dừng lại, không ai dám chọc giận chủ nhân của luồng thần thức này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1704

Đại Tiên Lôi Kiếp

Sở dĩ Trường Tân tiên vương nhận một đệ tử Thiên Tiên, hoàn toàn là vì tiềm lực phát triển của Quan Phi Kiếm, huống chi Quan Phi Kiếm còn tặng ngọc giản của Hạo Thiên Chỉ cho y. Cho nên y rất là tâm đắc đối với đệ tử Quan Phi Kiếm này, đồng thời tin tưởng thành tựu tương lai của Quan Phi Kiếm sẽ không dưới y.

Vốn cho rằng cuộc tỉ thí Vấn Đạo tầm thường, tuyệt đối không thể có người sẽ sinh ra uy hiếp đối với Quan Phi Kiếm, cho nên đối với cuộc thi Vấn Đạo y căn bản là không để ý tới.

Khiến cho y không ngờ tới là, khi y trở lại Nặc Y tiên thành lại nhận được tin tức Quan Phi Kiếm - đệ tử của mình đã chết, còn là cứng đối cứng trên lôi đài bị đối thủ giết chết ngay chính diện. Tin tức này Trường Tân tiên vương căn bản là không tin, nhưng khi y nghe nói đối phương chỉ là Huyền tiên trung kỳ mà lĩnh ngộ được một chút không gian pháp tắc, y tin rồi.

Đáng tiếc là Huyền tiên tên là Mạc Ảnh kia đã tiến vào Vấn Đạo các, dù Trường Tân y hận Mạc Ảnh thấu xương, cũng không thể làm gì được.

Cho nên y giống với Hách Dịch tiên vương, cũng bố trí tai mắt ở quảng trường Vấn Đạo, cũng là một Đại La Tiên. Tâm trạng muốn giết Diệp Mặc của y có thể nói là càng bức thiết hơn so với Hách Dịch tiên vương, bởi vì Diệp Mặc đã lấy đi tất cả đồ của Quan Phi Kiếm.

Những đồ vật khác của Quan Phi Kiếm thì thôi cho qua, nhưng cái trống Hạo Thiên kia lại liên quan đến truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế. Lúc trước khi Quan Phi Kiếm lấy được một phần truyền thừa cực nhỏ của Hạo

Thiên Đại Đế, chưa lấy được trống Hạo Thiên chân chính. Về sau y đã nghiên cứu qua tất cả những thứ mà Quan Phi Kiếm lấy được, không tìm được bất kỳ vật gì có ích, lần này y rời khỏi Nguyễn Nhạc Thiên, chính là vì tìm kiếm truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế.

Sau khi y lại một lần nữa tìm được nơi mà lúc trước đệ tử Quan Phi Kiếm lấy được truyền thừa, phát hiện cái trống Hạo Thiên mô phỏng kia rất khả nghi. Vốn y trở về là muốn nghiên cứu trống Hạo Thiên lại một lần, lại biết được đệ tử Quan Phi Kiếm bị giết. Trống Hạo Thiên cũng bị cướp đi.

Bất kể là vì đệ tử bị giết, hay là vì chuyện về truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế, y đều nhất định phải tìm được Mạc Ảnh kia.

Sau khi Diệp Mặc từ Vấn Đạo các đi ra, Đại La Tiên mà Trường Tân tiên vương bố trí ở quảng trường Vấn Đạo cũng phát hiện ra dao động không gian, nhưng cũng không tìm thấy cụ thể là ai từ trong Vấn Đạo Các ra. Nhưng không giống với hai thủ hạ mà Hách Dịch tiên vương bố trí, gã thủ hạ kia của y ngay từ đầu đã báo cáo cho y rồi.

Điều khiến cho Trường Tân tiên vương bực tức là, khi tin tức đến y đang luyện chế một lò đan dược cực kỳ quan trọng. Không kịp thời đi tra xét tin tức, chờ y luyện chế đan dược hoàn tất xong thì lại phát hiện tin tức là Vấn Đạo các có khả năng có người đi ra.

Tin tức này đối với y mà nói là cực kỳ quan trọng. Ngay từ lúc đầu y dùng thần thức bao trùm toàn bộ Nặc Y tiên thành. Là một Tiên vương đỉnh cao, y sẽ không cho rằng người ra không phải là Diệp Mặc.

Dưới cái nhìn của một tiên vương như y, Diệp Mặc có thể giết được Quan Phi Kiếm, thủ đoạn tuyệt đối là không tầm thường, huống chi y còn nghe nói Diệp Mặc nắm bắt được một ít Không Gian Pháp Tắc? Người có bản lĩnh như này có thể chạy khỏi quản chế của Đại La Tiên cũng không phải là không có khả năng. Một điểm quan trọng hơn là, ngoại trừ Diệp Mặc ra khỏi quảng trường cần phải chạy trốn ra, những người còn lại căn bản là không cần phải chạy.

Chính vì những phán đoán này, Trường Tân tiên vương khẳng định kẻ đào tẩu chính là Mạc Ảnh mà y muốn bắt kia, cũng ngay từ đầu đã dùng thần thức giám sát toàn bộ Nặc Y tiên thành.

Diệp Mặc đã đi rồi, y đương nhiên là không có bất kỳ thu hoạch gì, thần thức của y ngược lại đã kinh động đến mấy vị tiên vương còn lại, nhưng y lại không quản được nhiều chuyện như vậy.

Một nén nhang sau. Trường Tân tiên vương đã nhận được tin tức Diệp Mặc đã dùng Truyền Tống Trận để rời khỏi, sắc mặt càng tái xanh. Y không thông báo cho Hách Dịch tiên vương, trực tiếp bắt đầu theo dấu Truyền Tống Trận, thậm chí bắt đầu chuẩn bị chặn đường tất cả Truyền Tống Trận của Nguyễn Nhạc Thiên.

. . .

Trạch Linh tiên thành là một cái tiên thành nhỏ. Sau khi Diệp Mặc ra khỏi Trạch Linh tiên thành, không tiếp tục lợi dụng Truyền Tống Trận. Hắn không biết mình có phải là đã bị lần theo rồi hay không, nhưng hắn có kinh nghiệm trốn chạy.

Đừng nói nơi này là Trung Thiên vực của Tiên Giới, cho dù là ở địa cầu, Diệp Mặc cũng biết dựa vào xe chuyển sĩ quan của doanh trại để chạy trốn là chuyện ngu nhất. Một Tiên vương tuyệt đối có thể trong một khoảng thời gian ngắn biết được hình hình Truyền Tống Trận của Thiên Vực mà mình đang ở đó, huống chi tại Nguyễn Nhạc thiên vẫn rất có khả năng có Tiên Tôn?

Hách Dịch tiên vương có ý muốn giết hắn. Diệp Mặc vô cùng rõ ràng. Cho nên sau khi ra khỏi Truyền Tống Trận của Trạch Linh tiên thành, hắn lập tức liền ra khỏi Trạch Linh tiên thành.

Diệp Mặc không biết người đuổi giết hắn đã không phải là Hách Dịch tiên vương nữa rồi, mà là Trường Tân tiên vương. Nhưng sự cẩn thận của hắn khiến cho hắn một lần nữa chạy thoát được một mạng, hắn đã rời khỏi

Truyền Tống Trận, bằng với việc đã thoát khỏi khống chế của Trường Tân tiên vương. Bằng không cho dù là số lần hắn truyền tống có nhiều hơn nữa, có xa hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ rơi vào lòng bàn tay Của Trường Tân tiên vương.

Diệp Mặc rời khỏi Trạch Linh tiên thành, ngoại trừ cẩn thận ra, còn có một suy nghĩ khác, đó chính là hắn sắp chuẩn bị độ kiếp thăng cấp lên Đại tiên rồi.

Dù là hắn có thể vượt cấp chém giết Đại Ất Tiên, nhưng lỡ như đối mặt là Đại La Tiên kia thì sao chứ? Hiện tại đã thỏa mãn điều kiện để hắn thăng cấp Đại Ất Tiên, với hắn mà nói càng sớm thăng cấp Đại Ất Tiên thì càng tốt.

Sau khi ra khỏi Trạch Linh tiên thành, Diệp Mặc phóng Thanh Nguyệt ra, chỉ trong chốc lát, liền đã biến mất khỏi phạm vi Trạch Linh tiên thành.

Trường Tân tiên vương bản lãnh có lớn hơn nữa, cũng không có cách nào tùy ý giám sát tất cả tiên nhân ra khỏi thành của một tiên thành, Diệp Mặc xen lẫn trong rất nhiều tiên nhân rời khỏi Trạch Linh tiên thành, căn bản là không có bất kỳ ai chú ý.

. . .

Hơn nửa tháng sau, Diệp Mặc xuất hiện trong một hoang mạc. Hoang mạc này ở Nguyễn Nhạc Thiên gọi là Tây Hoang Sa Địa, phương vị cụ thể là Diệp Mặc từ trên một miếng ngọc giản bản đồ tìm được ngọc giản, bản đồ này đương nhiên là từ chiếc nhẫn của Quan Phi Kiếm.

Trong nhẫn của Quan Phi Kiếm và nhẫn của Giản Sát, Diệp Mặc đã lấy được rất nhiều vật liệu quý giá. Đặc biệt là chiếc nhẫn của Quan Phi Kiếm, ngoại trừ rất nhiều đan dược và tiên linh thảo ra, còn có một tấm thẻ tiên tinh một trăm triệu. Thẻ tiên tinh và thẻ linh thạch cũng tương đương nhau, tương tự như một không gian chứa đựng, lại không có bất kỳ quan hệ nào với hiệu buôn.

Mặc dù chỉ là một tấm thẻ, nhưng bên trong tấm thẻ này lại có thể chứa đựng hơn trăm triệu thậm chí vài tỷ vài chục tỷ tiên tinh. Trong tình huống bình thường, cũng chỉ một số ít tiên nhân giàu có cực độ mới có thể sử dụng thẻ tiên tinh. Tiên tinh của tiên nhân bình thường thì nhét vào trong nhẫn là được rồi, không cần phải sử dụng thẻ tiên tinh.

Sau khi Diệp Mặc phân loại sửa sang những thứ lấy được xong, không để ý tới cái trống Hạo Thiên bị rạn nứt kia, mà chuyên tâm nghiên cứu ngọc giản bản đồ của Nguyễn Nhạc Thiên này.

Từ ngọc giản bản đồ này Diệp Mặc biết được Trạch Linh tiên thành ở phía tây của Nguyễn Nhạc Thiên, Tây Hoang Sa Địa đã không còn thuộc về phạm vi của Trạch Linh tiên thành. Tây hoang sa địa là nơi tiên linh khí tương đối nghèo nàn ở Nguyễn Nhạc Thiên, tiên linh thảo và vật liệu tiên cấp rất hiếm hoi, trừ một ít tiên nhân cấp thấp có thể ở chỗ này thí luyện ra, phần lớn tiên nhân đều sẽ không tới Tây hoang sa địa thí luyện.

Tây hoang sa địa chu vi mấy ngàn vạn dặm, mặc dù diện tích này ở Tiên Giới mà nói không khác một cái nắm tay là bao, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói lại là địa điểm đẹp tốt nhất để độ kiếp. Diệp Mặc thích thăng cấp ở sa mạc, hơn nữa hắn cũng không phải là lần đầu tiên làm như vậy, sa mạc phạm vi rộng lớn, cơ hội bị phát hiện nói một cách tương đối giảm đi rất nhiều.

. . .

Trung tâm Tây hoang sa địa, Diệp Mặc chỉ để lại tấm thẻ tiên tinh một trăm triệu, còn lại toàn bộ hơn một trăm triệu tiên tinh bị hắn vứt ra để bố trí một cái tụ linh tiên trận cực lớn.

Diệp Mặc rất rõ ràng tiên linh khí cần thiết để hắn thăng cấp Đại tiên không phải một hai chút ít, ở đây tiên linh khí thiếu thốn, hắn cũng không dám tùy tiện, một khi trong lúc độ kiếp mà tiên linh khí không đủ, đó cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Thông thường thì tiên nhân thăng cấp Đại tiên là một sự kiện quan trọng,

bất kể là tán tu hay là tông môn đều vô cùng coi trọng độ kiếp lên Đại tiên, quá trình thăng cấp này thường là có người hộ pháp. Một khi xảy ra trường hợp tiên linh khí không đủ, sẽ có người cung cấp, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, lại không có chuyện tốt như vậy.

Sau khi nuốt vào ‘Thái Ất Đan’, Diệp Mặc toàn lực vận chuyển ‘Tam sinh quyết’, đồng thời bắt đầu hấp thụ tiên linh khí.

Tiên linh khí chung quanh bắt đầu từ từ hội tụ trên người Diệp Mặc, cùng với quá trình 'Tam sinh quyết' của Diệp Mặc vận chuyển, tiên linh khí bị Diệp Mặc hấp thu càng lúc càng nhiều. Dù là tại Tây Hoang Sa Địa thiếu thốn tiên linh khí, nhưng tiên trận cấp bốn mà Diệp Mặc dùng hơn trăm triệu tiên tinh bố trí, dưới sự lôi kéo tiên linh khí kinh khủng này, tiên linh khí ở những nơi còn lại của sa mạc rất nhanh liền bị hấp thu tới, tiên linh khí trong vòng ngàn dặm đều ùn ùn kéo đến.

Sau thời gian một ngày, trên đỉnh đầu Diệp Mặc đã hình thành một vòng xoáy tiên linh khí khổng lồ, mà tiên tinh quanh hắn càng giống như đã hóa thành sương mù, tiên linh khí tràn ra hoàn toàn bao phủ thân thể Diệp Mặc.

Bầu trời trên sa mạc yên tĩnh bắt đầu u ám lại, thanh âm ùng ùng trầm đục từ xa truyền đến, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi sấm sét xuống. Diệp Mặc biết, Lôi kiếp Đại tiên của hắn đã tới rồi.

Khi thăng cấp Huyền tiên, hắn đã bị lôi kiếp ám toán một lần, nếu không phải là vì hắn là Tiên niết thể, hắn đã tiêu rồi. Bây giờ dù Diệp Mặc biết lôi kiếp thông thường đối với hắn căn bản là không có bất kỳ uy hiếp gì, hắn cũng không dám có chút chủ quan nào.

Két. . .

Một tiếng nổ vang lên trên bầu trời sa mạc, sấm sét nổ vang khiến cho Nguyên Thần của Diệp Mặc nảy lên từng trận, tựa như trao đổi với thần hồn của hắn vậy.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh...

Ba luồng sét rơi xuống, trong mắt Diệp Mặc lộ ra kinh hãi, hắn độ kiếp cũng vô số lần rồi, đã từng bị lôi kiếp tàn sát bừa bãi qua, hắn cũng từng tàn sát bừa bãi lôi kiếp.

Nhưng cho dù là hắn đã vượt qua lôi kiếp nhiều lần hơn nữa, cũng chưa từng gặp qua lôi kiếp đáng sợ như vậy, hoặc là nói hắn chưa bao giờ được chứng kiến loại lôi kiếp đáng sợ này.

Mặc dù chỉ là ba luồng sét thường thường, nhưng mỗi một luồng đều có độ lớn cỡ thùng nước, cái loại uy thế này rơi xuống tựa như muốn đánh linh hồn của hắn vào địa ngục vậy, làm cho tâm thần người ta sợ hãi run rẩy. Đây rốt cuộc là lôi kiếp gì vậy?

Trong chớp mắt, ba luồng lôi kiếp cỡ thùng nước đã đến đỉnh đầu.

Diệp Mặc cũng không kịp để ý đến cái khác nữa, loại lôi kiếp này cho dù là Bát Cực Đại Đỉnh của hắn hoàn hảo vô khuyết, cũng không cách nào ngăn chặn được.

Lôi kiếp lần này lại là lôi kiếp đòi mạng hắn, hai mắt Diệp Mặc trở nên đỏ như máu, trong cùng lúc phóng ra Hắc Thạch Cân, vô số lôi kiếm được đánh ra, những lôi kiếm này chỉ đối phó với một luồng sét trong đó, mà quả đấm của hắn lại lao thẳng đến một luồng lôi kiếp cuối cùng.

Muốn lấy mạng của hắn, cũng phải dùng mạng mà đổi lại, lôi kiếp cũng không được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1705

Lôi Sa

Két két két…

Âm thanh không ngừng không ngớt, lôi kiếm của Diệp Mặc mặc dù nhiều, nhưng cũng không chặn lại được một đường sét lôi kiếp.

Ầm.

Ngược lại thì Hắc thạch cân lại có thể chặn lại một đường sét trong đó, lôi quang bắn ra tứ phía, chói mắt giống như Thiên nữ tán hoa vậy.

Nhưng Diệp Mặc cũng không có tâm trạng đi nhìn lôi quang chói mắt này, nắm đấm của hắn đồng thời cũng nện vào một tia sét.

Bùm…

Quả đấm của Diệp Mặc chẳng những tùy ý đánh ra, mà còn là Thái sơn áp đỉnh mà hắn mới lĩnh ngộ được. Khi nắm đấm còn chưa đập vào lôi kiếp kia, nắm đấm đã mang theo khí lưu không gian xung quanh cùng hợp với Tiên nguyên của hắn, bắt đầu đập vào tia sét.

Đường sét lôi kiếp kia có chút chậm lại, ngay sau đó đập vào nắm đấm của Diệp Mặc. Nắm đấm cực lớn đấm xuyên qua tia sét, cũng không thể nào chặn lại được sức mạnh hủy diệt kinh khủng của lôi kiếp.

Vô số lôi quang đánh lên người Diệp Mặc, tia sét mà lôi kiếm không thể nào chặn lai được cũng đồng thời đánh lên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại cảm thấy một lôi trụ mang một sức mạnh hủy diệt đáng sợ

đập lên ngực mình, hắn điên cuồng phun ra một ngụm máu, bị lôi kiếp trụ đã yếu đi một nửa này đánh rơi xuống mặt cát. Lôi kiếp lôi quang tản ra cuốn những cát đá xung quanh lên, hình thành một lốc xoáy cát đá cực lớn.

Bên trong lốc xoáy cát đá, Diệp Mặc đồng thời điên cuồng hấp thụ lôi nguyên vô tận, trong lòng cũng thầm nhủ mình may mắn đã chọn nơi độ kiếp là trên sa mạc.

Lôi nguyên vô tận nhanh chóng bị hắn hấp thụ, dưới sự chuyển đổi cực mạnh của Tam Sinh quyết, hoàn toàn chuyển hóa thành Tiên nguyên hoặc Tiên nguyên lôi hệ, không ngừng làm dịu thân thể của hắn, tăng tu vi của hắn lên.

Cái nắm đấm bị tia sét đánh cho chỉ còn lại xương trắng, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ khôi phục lại, trong nháy mắt, nắm đấm của Diệp Mặc cũng đã được khôi phục, tu vi của hắn lại nhanh chóng được thăng cấp, rồi thăng cấp thêm nữa.

Diệp Mặc điên cuồng hấp thu lôi nguyên trong hố cát, đồng thời trong lòng cũng vô cùng tỉnh táo, hắn biết lôi kiếp này là muốn lấy mạng của hắn, nếu như hắn chưa lĩnh ngộ được Thái sơn áp đỉnh, không có Hắc thạch cân, thì ba đường lôi kiếp này hắn cho dù thế nào cũng không thể vượt qua được.

Rầm, rầm…

Bầu trời vừa mới âm u trong tích tắc lại vang lên những tiếng rầm rầm, chỉ trong nháy mắt, sáu đường sét lớn giáng xuống.

Diệp Mặc trong lòng bình tĩnh, hắn không tức giận, cũng biết đường sét thiên đạo này muốn hắn chết, có tức giận thế nào cũng vô dụng. Cơ hội duy nhất chính mà mượn lôi kiếp lần này, không ngừng nâng cao thực lực của mình, chỉ đến khi thực lực của hắn không có bất kỳ đối thủ nào, hắn mới có thể trút sự phẫn nộ của hôm nay ra.

Sáu đường sét cũng đã có thể lấy đi mạng của hắn, nhưng Diệp Mặc lại

biết chỉ cần hắn độ qua được sáu đường sét này, sau này cho dù có nhiều hơn nữa, hắn cũng không sợ. Hắn tin rằng sáu đường sét này, có thể khiến hắn thăng cấp lên Đại Tiên.

Hắc thạch cân cùng lôi kiếm cũng đã được phóng ra, lôi kiếm hắn còn chưa có thần thông, không phải hắn không muốn lĩnh ngộ, mà là vì hắn còn chưa thể lĩnh ngộ được Diệp Mặc phóng ra thanh trường đao Tiên khí thượng phẩm, hơn mười tấm chắn Tiên khí, những thứ có thể phóng ra dường như cũng được hắn mang ra toàn bộ rồi, ngoài Tử Đao, dưới lôi kiếp đáng sợ như này, Diệp Mặc cũng không muốn hủy hoại Tử Đao của mình.

Ầm ầm ầm…

Răng rắc, răng rắc…

Lôi kiếp điên cuồng lên, Diệp Mặc đồng thời cũng điên cuồng theo. Lôi kiếp này là muốn lấy đi mạng của hắn mà, hắn đây cũng là hoàn toàn lấy mạng của mình ra để liều với chúng.

Hắc thạch cân có lợi hại đi nữa, cũng chỉ có thể chặn lại đường sét đầu tiên trong đó, thanh trường đao Tiên khí thượng phẩm mặc dù chặn được một đường, đồng thời cũng bị nó chém tan tành. Còn lôi kiếm của hắn trong đợt lôi kiếp đầu tiên sau khi hấp thụ được phần lớn lôi nguyên, cũng vẫn còn chênh lệch nhất định với lôi kiếp đáng sợ này, những lôi kiếp không chặn lại được vẫn là giáng lên người Diệp Mặc.

Hơn mười tấm lá chắn dưới những lôi kiếp đáng sợ này, giống như một tờ giấy vậy, chỉ chặn lại trong tích tắc mà thôi.

Một đường sét tráng kiện không bị chặn lại trực tiếp đánh lên ngực Diệp Mặc, còn đường sét mà một quyền của Diệp Mặc đánh trúng lại càng trực tiếp xé rách quần áo của Diệp Mặc, đến cánh tay cũng biến thành xương trắng Từ khi Diệp Mặc thăng cấp lên Tiên niết thể đến nay, đây cũng là lần đầu tiên hắn bị thương nặng như vậy, có lẽ, đây cũng đã không thể tính là vết thương nữa rồi.

Phụt...

Máu tươi trên ngực của Diệp Mặc phun ra khắp nơi, xương sườn chuẩn bị đứt gãy. Cho dù Diệp Mặc có Tiên nguyên của Tiên niết thể bảo vệ, cũng không thể nào chặn lại được đường lôi kiếp tráng kiện như này. Đồng thời nơi mà Diệp Mặc độ kiếp, cũng đã hình thành một hố to ngàn trượng rồi, lôi kiếp kinh khủng giống như một lưỡi cày cực lớn vậy, dường như cày lật toàn bộ sa mạc này lên vậy.

Phụt…

Diệp Mặc sau khi điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, vẫn không nhúc nhích đứng trong hố cát điên cuồng hấp thụ lôi nguyên. Hắn không dám chắc có còn tia sét nào giáng xuống nữa hay không, nếu như lúc này lại có sáu đường nữa, thậm chí có ba đường nữa thôi, hắn cũng sẽ chôn thay ở nơi này.

Tiên niết thể đã bảo vệ thân thể của hắn, nếu không dưới những tia sét này, thân thể của hắn cũng biến thành màn máu rồi, không còn cơ hội nào cứu vãn được nữa.

Bầu trời lại lần nữa âm u, từng tiếng trầm đục lại vang lên, Diệp Mặc chắc rằng không có lôi kiếp của một ai lại có tốc độ như này của hắn, giữa đợt đầu tiên và đợt thứ hai dường như không có bất kỳ khoảng cách nào. Mà trong nháy mắt, đợt lôi kiếp thứ ba cũng đã đến rồi.

Cho dù Diệp Mặc biết đợt lôi kiếp tiếp theo sẽ càng kinh khủng hơn, nhưng lúc này hắn lại vô cùng tỉnh táo hấp thu lôi nguyên, không tăng sức mạnh của mình, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào vượt qua đợt lôi kiếp tiếp theo này.

Lôi nguyên bị Diệp Mặc hấp thu chuyển hóa, Tiên linh khí bị Diệp Mặc hấp thụ giống như nước sông cuồn cuộn, đồng thời cùng với những lôi nguyên kia, nhanh chóng chuyển hóa thành Tiên nguyên.

Huyền Tiên viên mãn thăng cấp, lại thăng cấp, lúc này lượng lớn lôi nguyên và Tiên linh nguyên bị chuyển hóa thành Tiên nguyên, tu vi của hắn cũng đã đến điểm giới hạn rồi. Đối với loại lôi kiếp này hấp thu Tiên linh khí và lôi nguyên tu luyện, Diệp Mặc cũng có nhiều kinh nghiệm rồi, hắn tuyệt đối sẽ không lãng phí chút tài nguyên nào. Hơn nữa hắn cũng biết, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để giành lấy cơ hội, một khi sớm một bước thăng cấp, thì lôi kiếp cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ầm…

Tiên nguyên toàn thân Diệp Mặc dường như tìm được chỗ tháo nước vậy, Tiên nguyên cũng đã viên mãn không chút khiếm khuyết gì trong cơ thể hắn lại lần nữa hư không. Tiên linh khí và lôi nguyên vô tận lại càng điên cuồng bị hắn hấp thụ, còn hắn lại cảm thấy sức mạnh kinh khủng trong cơ thể mình. Hắn tin rằng, lúc này, cho dù có nhiều Tiên linh khí và lôi nguyên hơn nữa, hắn cũng có thể hấp thu hết.

Vì hắn đã thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi, khi hắn thăng cấp lên Đại Ất Tiên, tốc độ hấp thu Tiên nguyên đồng thời cũng được tăng lên mấy lần. Đồng thời vết thương trên cơ thể hắn đang hồi phục với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Chỉ trong tích tắc cánh tay đã thành xương trắng cũng đã hoàn toàn khôi phục được trạng thái ban đầu, thậm chí đến xương ngực bị gãy trong nháy mắt cũng đã liền lại. Tiên niết thể cường hãn, trong lúc này cũng được lộ ra không thể nghi ngờ.

Két két két…

Dường như cùng lúc Diệp Mặc thăng cấp lên Đại Ất Tiên, chín tiếng sấm cũng vang lên, chín đường sét to bằng thùng nước cũng được giáng xuống.

Lần này Diệp Mặc cũng không cần bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ là điên cuồng đấm mấy quyền ra:

- Tản ra cho ta…

Lôi kiếp quang tản ra tứ phía, lôi kiếp không bị đánh tan vẫn giáng lên người Diệp Mặc.

Thình thịch…

Cho dù là lôi kiếp to bằng thùng nước đánh lên người Diệp Mặc, cũng chỉ khiến cơ thể Diệp Mặc lại lần nữa bong da tróc thịt, cũng không thể nào chạm đến gân cốt của hắn.

Mà tu vi của Diệp Mặc lại càng điên cuồng được tăng lên, Đại Ất Tiên sơ kỳ, Đại Ất Tiên sơ kỳ đỉnh phong, Đại Ất Tiên sơ kỳ viên mãn…

Lúc này Tiên nguyên trong cơ thể hắn giống như sóng gợn trên biển lớn vậy, nối tiếp nhau nổi sóng, kinh mạch lại càng kiên cố vững mạnh. Lôi kiếp kinh khủng vô tận như này, lại chỉ có thể khiến tu vi của hắn không ngừng tăng lên.

Một số tiếng động nhỏ vang lên, Diệp Mặc biết hắn cũng đã thăng cấp lên Đại Ất Tiên trung kỳ rồi, người khác phải tu luyện vô số năm, hắn thì một đợt lôi kiếp cũng đã đạt được rồi.

Diệp Mặc thở dài một tiếng, lôi kiếp Đại Ất Tiên của hắn chắc cũng sẽ không còn nữa, mặc dù lúc này hắn hi vọng có càng nhiều lôi kiếp giáng xuống nữa, nhưng hắn cũng biết rõ, một khi hắn có lợi trong lôi kiếp, thì lôi kiếp của hắn sẽ lại chủ động biến mất.

Thậm chí đến đám mây linh khí xuất hiện sau khi độ kiếp dưới Tu Chân giới cũng sẽ biến mất không còn.

Quả nhiên, khi chín đường lôi kiếp bị Diệp Mặc hấp thu hết, trên bầu trời lại trở nên nắng ráo, không có bất kỳ dao động lôi kiếp nào nữa, cũng không có bất kỳ ban thưởng Tiên linh vân nào cả.

Diệp Mặc chắc rằng không ai độ kiếp lại giống như hắn, là một kiểu độ kiếp không có quy luật, không có Tiên linh vân. Chỉ cần cảm thấy hắn đã được an toàn rồi, thì lôi kiếp cho dù chỉ là một đường giáng xuống, còn lại

cũng sẽ biến mất trong không trung.

Đối với hắn, lôi kiếp không phải khảo nghiệm, mà là đến chém giết hắn. Diệp Mặc tin rằng đợt lôi kiếp đầu tiên sở dĩ là ba đường mà không phải chín đường, không phải vì không muốn hắn chết, chắc chắn là vì một nguyên nhân nào đó không thể nào giáng xuống chín đường trong đợt đầu tiên. Nếu không, đợt đầu tiên cũng sẽ là chín đường không chút nghi ngờ gì.

Da thịt của Diệp Mặc bị lôi kiếp đánh cho bong tróc cho dù không có Tiên linh vân, cũng nhanh chóng khôi phục lại. Chỉ trong chốc lát, thân thể của Diệp Mặc lại không có một vết thương nào, chỉ còn lại một thân hình hoàn mĩ không chút sẹo nào.

Lúc này Diệp Mặc cũng không mở to mắt, hắn còn đang hấp thụ Tiên linh khí xung quanh, mặc dù sau lôi kiếp không có ban thưởng Tiên linh vân, nhưng hắn vẫn cần phải củng cố tu vi của mình.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc bỗng nhiên giơ tay lên, một tiếng sấm vang trời, đồng thời một đường sét to bằng thùng nước được phóng ra. Đường sét này giống như một cây giáo dài cực lớn vậy, trực tiếp rơi xuống chính giữa sa mạc cách chỗ Diệp Mặc vài dặm.

Ầm…

Tia sét như thực chất đâm vào trong sa mạc thật vậy, cuốn cát vàng đầy trời.

Diệp Mặc khóe miệng mỉm cười, hắn trong Thần thông đạo của Vấn Đạo các cũng chưa lĩnh ngộ được Thần thông lôi kiếm, dưới kinh nghiệm lôi kiếp kinh khủng, thì lại thành rồi.

Sau này thần thông này chính là, Lôi Sa. Thần thông này và cát không có chút quan hệ nào, thậm chí lại giống như một thanh giáo dài, vì lĩnh ngộ được trên sa mạc, Diệp Mặc mới đặt tên cho nó là Lôi Sa.

Diệp Mặc ngẩn đầu liếc nhìn chỗ sa mạc vừa mới bị sét giáng xuống,

hắn tin rằng, sẽ có một ngày, hắn sẽ xông lên trên ba mươi ba thiên, bấy luận là ai đối phó với hắn như vậy, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Tự cho mình vài đường thanh thủy quyết, sau khi Diệp Mặc lấy ra một bộ quần áo mới để thay, lúc này mới bay ra khỏi hố cát đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1706

Cây Hỗn Độn

Gần trăm triệu tiên tinh cũng biến mất hết sạch, Diệp Mặc tùy tay thu lại mấy trận kỳ, quay đầu nhìn lại hố cát cực lớn bị lôi kiếp cày, vung tay lên, những cát đá bên ngoài hố cát giống như điên cuồng cuộn lấy, ầm ầm trút xuống, trong chốc lát hố cát đã bị lấp đầy.

Một ngày sau, nơi này cũng bị cát đá của sa mạc cuốn cho san bằng, cũng không còn dấu tích gì nữa.

Diệp Mặc cũng không rời khỏi Tây Hoang sa địa, chỉ đổi một hướng khác, tìm một nơi vắng vẻ để chui xuống đất.

Trong Thế giới trang vàng, hắn lấy ra đại đỉnh tám cực đã bị rạn nứt, hắn cảm thấy mình cho dù là Tiên niết thể, cũng cần phải có một pháp bảo phòng ngự, không có pháp bảo phòng ngự, cũng không phải chuyện gì tốt.

Đại đỉnh tám cực cũng đã bị rạn nứt rồi, thần thức của Diệp Mặc cẩn thận kiểm tra một lần phía trên, lúc này mới hiểu tại sao chỉ có thể luyện hóa tới tầng thứ năm cấm chế rồi. Vì đại đỉnh tám cực này chỉ có năm tầng cấm chế, tên đỉnh là Bát Cực Già đỉnh, không ngờ là một hàng nhái.

Hàng nhái mà có thể lợi hại như vậy, có thể thấy Bát Cực Già Đỉnh thật sẽ lợi hại đến mức nào. Diệp Mặc thở dài, cho dù đưa nguyên liệu cho hắn, hắn cũng không luyện chế được ra thứ như này.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ đến cái trống lớn của Quan Phi Kiếm, cái trống đó lợi hại như vậy, lại bị Hắc thạch cân đập nứt, phỏng chừng cũng không phải là đồ nguyên bản.

Ngay sau đó Diệp Mặc đã lấy ra cái trống lớn đó, khe hở mà cái trống đó bị Hắc thạch cân đập nứt cũng vẫn còn. Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong, quả nhiên phát hiện bên trong cái trống đó dường như có chút gì đó khác biệt.

Mặt cái trống lớn này nếu như là hoàn hảo không khiếm khuyết gì, Diệp Mặc còn có thể luyện hóa ra cái khác, vì âm thanh của cái trống lớn này tấn công quả thực quá cường hãn. Nhưng bây giờ cũng là đồ hỏng rồi, Diệp Mặc cũng biết năng lực luyện khí của mình chưa có cách nào chữa trị, dứt khoát phá hỏng toàn bộ hai tấm da lớn của hai mặt cái trống đó.

Một thẻ tre màu đen được dính vào một bên của chiếc trống, Diệp Mặc tiện tay lấy thẻ tre đó ra. Lại phát hiện cái thẻ này mặc dù được làm đơn giản từ trúc, nhưng loại trúc đen này thì lại không biết là nguyên liệu gì. Không ngờ lại cứng rắn hơn nhiều so với ngọc giản. Có thể khẳng định, loại tre đen này là một thứ luyện khí tốt.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong thẻ đen đó, trong ngọc giản đó có chữ viết:

- Người nhận được truyền thừa của Hạo Thiên ta, phải thay ta giết Long Hà đại đế, Huyết đỉnh đại đế, Táp Không đại đế. Nếu không làm được, thì Tâm ma sẽ đốt ngươi đến chết…

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng, căn bản cũng không thèm nhìn đồ phía dưới, Vụ Liên Tâm hỏa cũng đã phóng ra, đồng thời dưới sự vận chuyển của Tiên nguyên, ngọc giản màu đen đó cũng răng rắc biến thành mảnh vỡ trong tay Diệp Mặc.

Bất luận Hạo Thiên kia là ai, truyền thừa của lão có tài giỏi như nào, nhưng muốn mình thề mới có thể lấy được truyền thừa, có mà nằm mơ.

Cho dù hắn không bị tâm ma quấy nhiễu, Diệp Mặc cũng không muốn thề lời thề như này. Loại truyền thừa như này không lấy được cũng chẳng sao, ba vị Tiên đế đó không cần phải hỏi, ai ai cũng là người cực kỳ khó xử

lý. Diệp Mặc cũng không ngu gì mà nghĩ mình nhận truyền thừa Hạo Thiên này, là có thể giết chết được ba vị kia.

Huống chi hắn và ba người còn lại căn bản cũng không quen biết gì, dựa vào cái gì mà đi giết họ? Bọn họ có ân oán với Hạo Thiên thì liên quan gì đến Diệp Mặc hắn?

Răng rắc…

Miếng ngọc giản màu đen sau khi vỡ vụn, một quả cầu sáng từ trong miếng ngọc giản bay ra ngoài. Diệp Mặc giật mình, đang định tiêu diệt quả cầu này, thì lại nghe thấy một giọng nói phát ra từ bên trong quả cầu:

- Ha ha ha, được, được, nếu không làm được thì đừng nhận truyền thừa, dứt khoát quyết đoán, tôi thích những người trẻ tuổi như anh.

- Ông là ai?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào quả cầu sáng kia lạnh lùng hỏi.

Lúc này hắn cũng không lo lắng, nơi này là trong Thế giới trang vàng của hắn, thuộc địa bàn của hắn, hắn căn bản sẽ không sợ lưu âm của một nguyên thần căn bản cũng không có chút năng lực tấn công nào.

- Khí tức hỗn độn thật nồng đậm… không đúng, anh không ngờ lại có thế giới hỗn độn, còn có cả đại linh căn khổ trúc nữa… anh… anh rốt cục là ai?

Giọng nói đó bỗng nhiên hỏi ngược lại Diệp Mặc, dường như đã quên mình ra ngoài này làm gì rồi.

Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Cho ông thêm ba giây nữa, nếu như không trả lời, thì tiêu tán đi.

- Đợi một chút…

Giọng nói của quả cầu sáng kia bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, biết lúc này không phải là lúc mình hỏi người khác, mà là trả lời câu hỏi của người ta.

- Tôi tên Hạo Thiên, là một trong bốn đại đế ở mười một thượng thiên vực, bây giờ quả cầu này chỉ là một chút nguyên thần của tôi ký thác trên đó, đối với anh cũng không có chút uy hiếp nào. Miếng ngọc giản màu đen này là truyền thừa mà tôi để lại, anh bóp nát nó chứng tỏ anh là người không muốn giả bộ, tôi có chuyện muốn thỉnh cầu…

Giọng nói của quả cầu sáng đó vội nói.

Diệp Mặc gật đầu, hắn hiểu đối phương nói không sai, quả cầu này thực ra chỉ là một chút nguyên thần ký thác lên đó, đối với hắn cũng không có chút uy hiếp nào, quả cầu có chút nguyên thần nhanh chóng sẽ tự động bị hủy.

- Xin lỗi, tôi sẽ không thề bất kỳ lời thề nào, vốn dĩ tôi còn muốn tha cho ông một mạng, đáng tiếc là, ông không ngờ đến Thế giới trang vàng của tôi cũng biết, cái này chỉ có thể coi như ông xui xẻo.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói, đừng nói đối phương biết Thế giới trang vàng của hắn, cho dù là không biết, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho quả cầu này. Đối với hắn mà nói, bây giờ cũng là lúc đến đâu cũng nguy hiểm rồi, nếu như lại thả nguyên thần của quả cầu này ra ngoài, thì đúng là tìm cái chết.

Quả cầu anh sáng đó lại cười khổ nói:

- Cho dù anh thả tôi, thì tôi cũng bị tiêu vong ngay lập tức. Nhưng anh không cần lo lắng, vốn dĩ truyền thừa của tôi cần phải thề mới có thể lấy được, nhưng anh không ngờ lại có thế giới hỗn độn, còn có cả một trong thập đại linh căn, tôi chắc rằng thành tích của anh cũng không hạn chế. Tôi cũng cần anh thề, cũng muốn đưa truyền thừa cho anh, chỉ xin anh giúp tôi một chuyện.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Hạo Thiên, có lẽ ông cho rằng truyền thừa của ông là rất tài giỏi, nhưng đáng tiếc là, tôi cũng không có chút hứng thú gì với truyền thừa của ông. Còn nữa, tôi tự biết năng lực của mình có hạn, không thể nào giúp ông giết tứ đại đế gì đó của mười một thượng thiên vực.

- Tôi không phải bảo anh giết tứ đại đế, bản thân tôi cũng là một trong tứ đại đế rồi. Tứ đại đế mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ là trong ba mươi ba thiên mà thôi. Ngoài ba mươi ba thiên, còn có Chứng đạo thánh đế, chỉ là một đại đế quả thực cũng chẳng là cái gì.

Giọng nói đó lại có chút hơi cô đơn.

- Ồ.

Diệp Mặc ngược lại lại bắt đầu cảm thấy có hứng thú, hắn biết có hạt giống Chứng đạo, biết sau Tiên đế có thể Chứng đạo, cũng biết trên ba mươi ba thiên có đại năng, nhưng lại không biết Chứng đạo thánh đế lợi hại đến mức nào.

- Nói xem Chứng đạo thánh đế đó, đều là những người nào? Tôi nghe nói Chứng đạo thánh đế cần hạt giống hỗn độn tử mông, hơn nữa vì thiên địa bất toàn, đã chạy mất một hạt. Mười hạt giống hỗn độn tử mông bị mất đi một hạt, cho nên trong vũ trụ chỉ có chín vị Thánh đế có đúng không?

Diệp Mặc lập tức trả lời.

Hạo Thiên thở dài nói:

- Ý của anh nói không sai, nhưng nói lại không đúng. Tôi không phải là Thánh đế, cũng không thể nào suy đoán cảnh giới của Thánh đế, lại biết Chứng đạo thánh đế trong trời đất cũng không đủ năm người. Hạt giống hỗn độn tử mông quả thực có thể Chứng đạo, nhưng tôi đoán lợi dụng hạt giống hỗn độn tử mông Chứng đạo chắc hẳn cũng không có một ai.

- Bởi vì hạt giống hỗn độn tử mông cũng không có mười hạt, mà là có một hạt. Hạt giống này sau khi Hồng Hoang vũ trụ xuất thế, thì cũng biến mất không còn, còn chín hạt còn lại, hoàn toàn là lời nói vô căn cứ. Hồng Mông thiên địa, độc nhất vô nhị, làm sao có thể xuất hiện mười hạt được?

Diệp Mặc trong lòng vô cùng buồn bực, tên Bành Đảm Đương nói cứ như thật vậy, thậm chí còn lấy ra một hạt giống đưa cho hắn, không ngờ là lừa hắn, hắn cò cho rằng có mười hạt giống hỗn độn tử mông thật.

Không đúng, Diệp Mặc nghĩ lại, tên Bành Đảm Đương kia nói chuyện bộ dạng đáng tin không thể nghi ngờ, chẳng lẽ kỹ xảo của gã lại đạt đến trình độ như vậy sao? Trừ phi, trừ phi bản thân mình cũng không biết chuyện này.

Diệp Mặc lắc đầu, gác những suy nghĩ này sang một bên, đang định hỏi một chút về chuyện của Chứng đạo thánh đế, lại bỗng nhiên nhớ ra một chuyện khác. Sau đó hắn vung tay lên, từng đạo pháp bị hắn che chắn được mở ra, sau đó Diệp Mặc chỉ gốc cây nhỏ lấy được ở Tu Chân giới, hỏi:

- Hạo Thiên đại đế, ông nhìn xem đây là thứ gì?

- Đây là…

Quang ảnh kia bỗng nhiên kích động run rẩy, thậm chí có chút xu thế tán loạn.

Diệp Mặc vội đánh ra vài thủ thế, chặn lại sự tán loạn của quang ảnh, hắn còn chưa hỏi kỹ mà, làm sao có thể để nguyên thần của Hạo Thiên tán loạn được?

- Anh không ngờ còn có một cây Hỗn độn…

Giọng nói của nguyên thần Hạo Thiên hoàn toàn kích động, hoàn toàn không thể nào khắc chế được, cứ như nhìn thấy một chuyện bất khả tư nghị vậy.

- Cái gì là cây hỗn độn?

Diệp Mặc cũng có chút kích động nhỏ, hắn trước giờ không biết gốc cây nhỏ này là đồ chơi gì, nhưng lại biết thứ này không tầm thường. Cho nên cho dù trong Thế giới trang vàng, hắn cũng dùng trận pháp che chắn lại, không ngờ nguyên thần của Hạo Thiên lại biết, chuyện tốt như này, hắn làm sao có thể không hỏi thăm được?

- Phùuu….

Hạo Thiên chỉ còn lại nguyên thần, nhưng nguyên thần của ông lại phát ra một tiếng thở dài, ông dạo quanh Diệp Mặc một vòng, cứ như đang hành lễ vậy.

Sau khi đi một vòng, nguyên thần của quanh ảnh kia mới dừng lại, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Anh có thế giới hỗn độn, có Khổ Trúc là một trong thập đại linh căn, còn có cây hỗn độn, anh đúng là người quá may mắn, tương lai, tương lai…

Quang ảnh kia cuối cùng cũng không nói ra, tương lai của Diệp Mặc thế nào.

Diệp Mặc ho khan một tiếng, ngắt lời của nguyên thần Hạo Thiên nói:

- Cái gì là cây hỗn độn, ông còn chưa trả lời tôi.

Giọng nói của nguyên thần Hạo Thiên bỗng nhiên trở nên ngưng trọng, thậm chí bắt đầu có chút tôn kính, từng câu từng chữ nói:

- Cây hỗn độn cũng tên là cây Vũ trụ, đồng thời còn gọi là cây tính mạng, vì cây hỗn độn chính là hạt giống hỗn độn tử mông nảy mầm lớn lên…

- Cái gì?

Diệp Mặc kinh ngạc đứng lên, một lúc lâu sau mới không dám tin lại hỏi:

- Ông nói trong vũ trụ chỉ có duy nhất một hạt giống hỗn độn tử mông bị tôi lấy được rồi?

- Chính xác là như vậy, cây hỗn độn này chính là hạt giống hỗn độn tử mông nảy mầm lên. Nhưng cây hỗn độn của anh vẫn chưa là của anh, vì nó còn chưa nhận chủ. Một khi thứ này của anh bị lộ ra ngoài dù tí ti, thì anh sẽ chết không có chỗ chôn. Không có ai có thể kìm chế được mà không cướp đi đồ của anh, tôi cũng không thể.

Nguyên thần của Hạo Thiên thở dài một tiếng.

Diệp Mặc làm sao không biết thứ này của hắn lộ ra cũng chính là chết? Bây giờ nguyên thần của Hạo Thiên nói như vậy, hắn cũng không có chút kỳ quái nào.

- Làm thế nào để cây hỗn độn nhận chủ?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1707

Tiên Vương Quân Tử

Không cần anh làm gì, Hỗn độn thụ sẽ tự nhận chủ. Sau khi nhận chủ Hỗn độn thụ sẽ bảo vệ nguyên thần của chủ nhân, trọn đời bất diệt. Nếu như anh không được Hỗn độn thụ nhận chủ, thì dù anh dùng bất cứ biện pháp nào cũng vô dụng. Hoặc là lúc đó cũng có biện pháp cưỡng ép Hỗn độn thụ nhận chủ nhưng ta không biết.

Nguyên thần của Hạo Thiên đại đế trầm giọng trả lời.

Diệp Mặc trầm tư, hắn nghĩ nếu không phải mình đoạt đi Hỗn độn thụ, không biết tên Lục Chính Quần kia làm Hỗn độn thụ nhận chủ như thế nào.

- Anh là người ứng đại khí vận. Nếu anh đã có thể lấy được Hỗn độn thụ, nhất định là đã được Hỗn độn thụ tán thành, về phần nhận chủ không nên vội vàng. Huống chi hỗn độn giới của anh chưa hoàn thiện.

Hạo Thiên đại đế thấy Diệp Mặc im lặng, liền chủ động an ủi một câu.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Đa tạ ông đã giải đáp ít vấn đề, nhưng mà để tôi đi giúp ông giết mấy tên Đại đế thì xin miễn. Tôi chỉ là một Đại Ất Tiên nhỏ nhoi, không có bản lĩnh lớn như vậy.

Tia Nguyên thần kia của Hạo Thiên đại đế vội vàng lên tiếng:

- Ta biết thành tựu tương lai của anh nhất định không tầm thường. Ta chỉ thỉnh cầu anh giúp ta một việc, không liên quan gì đến ba tên Đại đế kia.

- Nói đi.

Diệp Mặc gật gật đầu. Nếu có thể giúp đỡ, hắn sẽ không để ý quá đến thỉnh cầu này. Nhưng nếu lấy hắn tế đao, thì miễn.

- Ta có một đứa cháu tên Thương Khiết. Ta chỉ mong anh đem truyền thừa của ta đưa cho Thương Khiết. Đương nhiên nếu anh không tìm được hắn, vậy thì thôi.

Nguyên thần Hạo thiên nói.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể, bất quá tôi sẽ không tốn thời gian đi tìm kiếm Thương Khiết, chuyện của tôi đã quá nhiều rồi. Tôi chỉ có thể đáp ứng ông, nếu như vô tình gặp được Thương Khiết, tôi có thể hỗ trợ chuyện này.

- Đương nhiên, chỉ cần anh gặp Thương Khiết, xin hãy hỗ trợ. Nếu như không gặp được Thương Khiết, vậy thì khi anh thành tựu Đại đế, hãy tuyên bố một tin tức, Thương Khiết sẽ tự động tìm đến anh.

Nguyên thần Hạo Thiên lập tức đáp.

Diệp Mặc đương nhiên biết Đại đế là phải đạt đến Tiên đế đỉnh phong, sau đó tiên nhân ngưỡng mộ đặt cho hắn một danh hào. Hắn cũng không nghĩ mình sẽ trở thành một Đại đế. Không phải là tu vi của hắn sẽ thua kém, mà Đại đế đều là Thiên Chủ của Thiên vực, hoặc là bá chủ một phương. Hắn không muốn như vậy.

- Ta vốn là Thiên chủ Nguyên Động Thiên, đại đế trên ba mươi ba Thiên vực cũng không ít, nhưng chỉ có ta cùng Long Hà, Táp Không, Huyết Đỉnh bốn người được tôn xưng làm tứ đại đế. Sau đó ta bởi vì trong một lần bị ba tên kia ám toán. Tuy rằng chạy thoát được một tia nguyên thần, nhưng cũng không cách nào xoay chuyển cục diện. Truyền thừa của ta trừ công pháp ra còn có vô số đỉnh cấp tài liệu luyện khí cùng tiên linh thảo. Về phần pháp bảo đã bị phá hủy hết, chỉ còn lại một Hạo Thiên Cổ. Ngoài ra cũng có mấy

cái thượng phẩm tiên linh mạch cùng một cái cực phẩm tiên linh mạch...

- Cái gì? Ông còn có mấy cái tiên linh mạch?

Diệp Mặc không đợi Hạo Thiên đại đế nói hết, lập tức tinh thần tỉnh táo.

Truyền thừa mấy cái đó, hắn thật sự không thèm để ý. Nhưng tiên linh mạch thì khác, thứ này có thể dùng tu luyện. Với hắn mà nói, không có tiên mạch căn bản là không có cách nào thăng cấp. Tiếp tục dùng tiên tinh tu luyện thì Diệp Mặc không phải không nghĩ qua. Nhưng hắn cũng biết ngoại trừ cực phẩm tiên tinh thì thượng phẩm tiên tinh trở xuống đối với hắn thực sự là tiêu hao quá mức.

Nguyên thần Hạo thiên thấy Diệp Mặc cuối cùng cũng có một chút hứng thú, cũng cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng có chút bất đắc dĩ. Truyền thừa của một đại đế như y, nếu đưa cho bất luận kẻ nào, cho dù là tiên đế thì cũng sẽ mừng rỡ không thôi. Thậm chí còn có thể kích động nói năng lộn xộn, biết ơn vô cùng. Ai biết được y gặp được tên quái thai như Diệp Mặc. Đối với truyền thừa của y đến nhìn cũng không thèm, liền đem bóp nát. Nếu y không có chuẩn bị, truyền thừa của y có lẽ tiêu rồi.

Thời điểm Diệp Mặc vừa mới bóp nát ngọc giản truyền thừa, y còn vô cùng phẫn nộ. Nhưng sau khi nhìn thấy gia sản của Diệp Mặc, y đã hoàn toàn hiểu. Dù truyền thừa của Hạo Thiên đại đế y nghịch thiên vô cùng, nhưng so sánh với tên Đại Ất Tiên nhỏ nhoi này, y liền trở thành một tên ăn mày.

Bất cứ đồ vật nào của người ta đem ra cũng có thể đè bẹp truyền thừa của đại đế như y.

Trên thực tế, Hạo Thiên đại đế nghĩ trân quý nhất của y không phải là tiên linh mạch, mà là truyền thừa công pháp cùng truyền thừa Đế đạo tinh. Ngoài ra còn có Hạo Thiên Cổ. Nếu như nói kém cỏi nhất trong đó thì phải là mấy cái tiên linh mạch. Nhưng y không tưởng tượng được đả động được Diệp Mặc lại là mấy cái tiên linh mạch bị coi là kém cỏi nhất. Sớm biết vậy,

y liền thu thập tiên linh mạch nhiều hơn rồi đem truyền thừa, nói không chừng còn lừa được tiểu tử này làm đệ tử của mình.

- Không sai, đúng là có mấy cái thượng phẩm tiên linh mạch cùng một cái cực phẩm tiên linh mạch. Chỉ là linh mạch sẽ di động, ta cũng không biết qua nhiều năm như vậy, mấy tiên linh mạch kia còn có ở đó hay không.

Hạo Thiên đại đế có ý để Diệp Mặc đi tìm càng sớm càng tốt.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn cũng hiểu được ý của Hạo Thiên đại đế. Bất quá cho dù hắn muốn có tiên linh mạch, cũng sẽ không đặt mình vào nguy hiểm.

Thấy Diệp Mặc đảo mắt liền lãnh tĩnh trở lại, Hạo Thiên đại đế thầm than, tiểu tử này cũng không đơn giản nha, thảo nào được nhiều đồ vật nghịch thiên như vậy.

- Trân quý nhất là Đế đạo tinh, đó là thành tựu nhận thức Tiên đế cùng đạo niệm của ta. Nếu tiên tôn nhận được Đế đạo tinh của ta, thì sẽ có trên sáu phần cơ hội thành tựu tiên đế...

Nguyên thần Hạo Thiên một bên nói một bên quan sát Diệp Mặc, lại thấy biểu tình của Diệp Mặc nhạt bớt, hiển nhiên là do không có hứng thú đối với Đế đạo tinh này. Hạo Thiên càng không biết nói gì, tuy y dự định để Diệp Mặc đem Đế đạo tinh cho Thương Khiết cháu y, nhưng Diệp Mặc không có chút hứng thú nào thì cũng quá đả kích y rồi.

- Tôi đã biết, nói địa điểm đi, rảnh rỗi tôi liền đi xem sao.

Diệp Mặc gật gật đầu. Hắn đoán dù là biết được truyền thừa của Hạo Thiên đại đế thì cũng sẽ không lấy được một cách đơn giản.

- Tại Niệm sơn thuộc Nguyên Động Thiên. Hung hiểm của Niệm sơn khiến người bình thường không cách nào đi vào. Chờ tu vi cao lên, anh sẽ tự biết. Nguyên thần của ta sau khi tán đi sẽ hóa thành một tràng hạt. Anh mang theo tràng hạt của ta sẽ có thể tìm được nơi truyền thừa.

- Tôi đã biết.

Diệp Mặc nghe xong hứng thú liền giảm đi. Nguyên Động Thiên thuộc Thượng thiên vực, mà hắn thì lại đang ở Trung thiên vực. Chờ hắn tu vi đề cao còn phải về Hạ thiên vực tìm Lục Chính Quần tính sổ. Không biết năm nào tháng nào mới có thể đến được chỗ đó.

- Hỏi ông một việc, ông có biết Vị Phong Tiên đế thuộc Thanh Vi Thiên?

Diệp Mặc đối với truyền thừa của Hạo Thiên đại đế vốn không có nhiều hứng thú. Nhưng đối với chuyện tình bị ám toán ở Hỗn Độn Tinh Vực luôn khắc sau trong lòng.

Vị Phong Tiên đế đoạt nữ nhân của Vô Song Tiên đế, sau đó ám toán Vô Song Tiên đế. Vô Song Tiên đế trốn vào Hỗn Độn Tinh Vực, cuối cùng biến mất ở đó, còn để lại một Giác Hồn Vực. Kết quả Diệp Mặc hắn đi thử luyện ở đó thiếu chút nữa mất mạng, điều này làm hắn luôn nhớ kỹ.

- Người này thì ta đã nghe qua, là một hậu bối.

Nguyên thần Hạo Thiên đáp một tiếng.

- Hậu bối? Người ta bây giờ là Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên.

Diệp Mặc có chút khinh bỉ tên Hạo Thiên đại đế này.

Nguyên thần Hạo Thiên thở dài một tiếng, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Y là Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên? Hồng Vũ tiên đế kia đi nơi nào rồi?

- Tôi làm sao biết?

Diệp Mặc đáp.

Nguyên thần Hạo Thiên lần thứ hai trầm mặc thật lâu:

- Tương lai anh thành tựu Tiên đế, phải cẩn thận Táp Không đại đế. Người này bị coi như tu vi kém cỏi nhất trong tứ đại đế. Trên thực tế tâm cơ y là sâu nhất, tu vi cũng là cao nhất. Nếu như tương lai anh đối địch cùng người này, không cần cùng y nói nhiều, trực tiếp động thủ hạ sát. Nếu không phải đối thủ, liền chạy thật xa, tuyệt đối không được cùng y đấu tâm cơ.

- Táp Không đại đế?

Diệp Mặc cau mày, hắn cảm giác cái tên này có chút quen thuộc.

- Ta không còn gì lưu luyến. Trước khi đi còn câu cuối cùng nhắc anh, dù anh đã là Tiên đế đỉnh phong cũng nhất định không được bại lộ Hỗn độn giới cùng Hỗn độn thụ. Bởi vì so với đại thần thông của Thánh Đế thì Tiên đế căn bản không là gì cả...

Nguyên thần của Hạo Thiên sau khi nói xong, quang ảnh liền tan rã, đảo mắt đã biến mất. Một viên châu lớn cỡ long nhãn liền xuất hiện trên tay Diệp Mặc, khí tức vô cùng kỳ lạ.

Diệp Mặc bỗng cả kinh. Hắn nhớ cái tên Táp Không đại đế. Lúc trước hắn ở trong Luân hồi đạo của Vấn Đạo các đã nghe thấy vị phu nhân lôi kéo hắn kia đã kêu qua cái tên Táp đế. Lúc đó Táp Không đại đế chính là phụ thân hắn.

Thấy Hạo Thiên đảo mắt đã biến thành một viên châu, Diệp Mặc mới nhớ tới mình còn nhiều chuyện chưa hỏi người này.

Trên tầng thứ bảy Vấn đạo các là cái gì? Còn có chỗ cư ngụ của Thánh Đế... Mấy vấn đề này một cái cũng chưa kịp hỏi thì Hạo Thiên đại đế đã biến mất.

Diệp Mặc lắc đầu, thu hồi hạt châu cùng đại cổ đã bị phá hủy, đồng thời lấy ra trận bàn thời gian.

Sau khi đem trận bàn thời gian bố trí tại Tiên tuyền, hắn lại đem toàn bộ hơn một ức tiên tinh lấy ra để chuẩn bị bế quan.

Diệp Mặc biết trong lúc này, hắn cần nắm chặt thời gian để nâng cao thực lực. Hạo Thiên đại đế nói đúng, bất luận đồ vật gì của hắn nếu bị lộ ra, chờ đợi hắn sẽ là kết cục chết không toàn thây.

Nếu muốn sống lâu thêm vài ngày, ngoài tu luyện cũng chỉ có tu luyện.

Tuy rằng hắn có sáu miếng Độ Ly Thiên Quả, nhưng Diệp Mặc cũng biết hắn vừa hấp thu lượng lớn tiên linh khí cùng lôi nguyên thăng cấp đến Đại Ất Tiên trung kỳ. Thời điểm này nếu không ổn định tu vi, trực tiếp sử dụng Độ Ly Thiên Quả thăng cấp không phải là lựa chọn tốt nhất.

Trận bàn thời gian điên cuồng vận chuyển, từng miếng thượng phẩm tiên tinh biến thành hư vô trong trận bàn thời gian, hơn nữa tiêu hao lại càng ngày càng lớn. Trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc đã quên hết mọi thứ, chỉ biết điên cuồng hấp thu tiên linh khí trên Tiên tuyền.

...

Phong Cương tiên thành.

Mặc dù là tiên thành lớn nhất Việt Hành Thiên nhưng tại mười một hạ thiên vực, Phong Cương tiên thành cũng không phải đặc biệt xuất chúng.

Nhưng hôm nay, xung quanh Phong Cương tiên thành ánh mây phiêu phiêu, tiên nhạc xướng minh, vô số tiên hạc cùng tiên thú, phi hành tiên khí lượn quanh Phong Cương tiên thành.

Phong Cương tiên thành vốn náo nhiệt nay càng náo nhiệt hơn, tiên nhân trên đường đều mang thần thái vui sướng.

Bởi vì hôm nay là ngày chúc mừng Lục Chính Quần - Thiên Chủ Việt Hành Thiên thăng cấp Vị Tiên. Lục Chính Quần nửa năm trước đã thăng cấp Tiên Vương, do xử sự công chính, làm bất cứ việc gì cũng quang minh chính đại, nên y được gọi là Tiên Vương Quân Tử.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1708

Đao Quá Đẹp

Bên trong mật thất của phủ thành chủ Thiên Cương Tiên thành, một người trung niên mặt mũi bảnh bao đang đứng chắp tay sau lưng, đằng sau y là một Đại Ất Tiên đang cúi người khom lưng với dáng vẻ cung kính. Sau một lúc lâu thì người trung niên bảnh bao kia mới lên tiếng:

- Tìm được mấy tên?

Tên Đại Ất Tiên kia liền vội vàng trả lời một cách kính cẩn:

- Có hai người, một người tên là Đại Văn, còn một người tên là Đồ Tử Chân. Cô gái tên Đồ Tử Chân kia có thực lực cực kỳ cường hãn, dùng tu vi Hư Tiên trung kỳ của mình, trực tiếp giết chết một tên Hư Tiên viên mãn, hơn nữa còn trốn thoát ra khỏi Việt Hành Thiên, hiện tại đã không biết tin tức.

- Hừ.

Người trung niên kia liền hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Tên Đại Ất Tiên kia nghe được tiếng hừ lạnh lùng, thì toàn thân liền rùng mình một cái rồi nhanh chóng nói tiếp: - Nhưng người tên là Đại Văn kia thuộc hạ đã đưa về được rồi.

- Dẫn y tới đây.

Người trung niên kia liền nói với giọng trầm thấp.

- Vâng.

Sau khi tên Đại Ất Tiên đáp lời, thì lập tức lui ra ngoài. Không lâu sau liền mang theo một người tu vi Hư Tiên tiến vào trong.

- Đại Văn xin ra mắt đại nhân.

Sau khi tên Hư Tiên kia được dẫn vào, thì liền trực tiếp quỳ xuống bái kiến người trung niên kia, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Người trung niên kia liền nói một cách ôn hòa:

- Không cần đa lễ, trước tiên cứ ngồi xuống đã. Ta cũng là người phi thăng lên từ Đại lục Lạc Nguyệt, giờ đã qua nhiều năm rồi, cuối cùng cũng gặp được người của Đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên đây. Trong lòng ta thực sự là rất vui mừng. Về sau ngươi cứ an tâm tu luyện ở Thiên Cương Tiên thành này đi.

- Đa tạ đại nhân.

Tên Hư Tiên gọi là Đại Văn liền kích động vội vàng nói lời cảm tạ.

- Ừm.

Người trung niên liền gật đầu một cái rồi nói tiếp:

- Ngươi tới từ môn phái nào?

- Tiểu tiên tới từ Thủy Thần Cung.

- À, vậy ngươi có biết Ma Vực của Đại lục Lạc Nguyệt không?

- Tiểu tiên có nghe nói qua, chỉ là Ma Vực cấm địa không phải là nơi tu sĩ bình thường có thể tiến vào, cho nên tiểu tiên cũng chỉ là nghe nói qua chứ chưa từng đi tới. Thế nhưng…

- Thế nhưng sao?

Vốn sau khi nghe được câu đầu thì người trung niên kia đã có chút thất

vọng, nhưng nghe tới cuối cùng thì lập tức tỉnh táo lại rồi hỏi tiếp.

Đại Văn liền nhanh chóng đáp:

- Tiểu tiên nghe nói Ma Ngục cấm địa ở Nam Thiệm Thiên đã hoàn toàn mở ra. Trước đó tiểu tiên cũng nghe nói rằng Ma Ngục cấm địa cùng Ma Vực có chút quan hệ, cụ thể là có đúng hay không thì tiểu tiên không rõ ràng lắm.

- Rất tốt, ta cũng từng đi qua Ma Ngục cấm địa. Vậy ngươi nói cho ta nghe một chút xem tình huống ở đó như thế nào? Có người nào tiến vào hay không?

Người trung niên kia lập tức hào hứng hỏi.

Đại Văn liền kính cẩn trả lời:

- Tiểu tiên vốn là đang đi Ma Ngục cấm địa, nhưng khi tiểu tiên vừa mới tới Nam An Châu, thì liền cảm nhận được Lôi Kiếp đã tới, cho nên tiểu tiên vốn đã luôn mong mỏi được lên Tiên Giới, thì lúc ấy liền độ kiếp phi thăng lên Tiên Giới ngay.

Đại Văn này chính là trưởng lão của Thủy Thần Cung, đã độ kiếp phi thăng ngay khi cung chủ Thủy Thần Cung cầu cứu y. Nhưng y sao dám nói ra tình huống thực tế đó chứ. Nếu như không phải là đối phương khó có thể truy tra ra được tình hình của Thủy Thần Cung, thì chắc y cũng chẳng dám nói rằng mình tới từ Thủy Thần Cung.

Người trung niên kia liền sầm mặt lại. Y không ngờ rằng hóa ra cái tên Đại Văn này cái gì cũng không biết. Thật vất vả mới bắt được một tên, vậy mà hỏi gì cũng không biết. Y nào biết rằng khi danh tiếng của Diệp Mặc vang dội ở Nam An Châu, thì vị trưởng lão của Thủy Thần Cung này vẫn còn đang bế quan.

Sự tích của Diệp Mặc tại Nam An Châu thì hầu như ai ai cũng biết, nhưng riêng Đại Văn thì lại chả biết gì cả.

Lúc này tên Đại Ất Tiên lúc nãy lại lần nữa tiến vào rồi khom người nói:

- Đại nhân, Tri Kế đại sư đến gặp ngài.

Người trung niên kia lập tức đứng lên nói:

- Mau mời vào.

Nói xong thì y liền quay sang nói với Đại Văn:

- Ngươi ra ngoài trước đi, nếu có tin tức gì của Đại lục Lạc Nguyệt thì lập tức thông báo cho ta. Gặp được tu sĩ phi thăng của Đại lục Lạc Nguyệt thì càng phải mời người đó tới đây để an tâm tu luyện, đồng thời cũng phải bẩm báo cho ta ngay lập tức.

- Vâng.

Đại Văn liền tranh thủ đáp lời rồi đi theo tên Đại Ất Tiên kia ra ngoài.

Đợi sau khi hai người đã đi khuất, thì người trung niên kia mới siết chặt nắm tay rồi nói với giọng căm hận:

- Bất kể mày là ai, thì đã dám cướp đi đồ vật của tao, Lục Chính Quần tao cũng nhất định phải đem mày đi Hóa huyết luyện hồn.

Người trung niên này đúng là đang muốn tìm Diệp Mặc, và cũng chính là Lục Chính Quần mà Diệp Mặc đang muốn tiêu diệt. Nếu là trước kia, thì việc y tìm kiếm tu sĩ phi thăng của Đại lục Lạc Nguyệt vẫn còn chút cố kỵ, thì hiện giờ y đã không còn phải lo ngại gì nữa rồi, vì y đã thăng cấp lên Tiên Vương rồi.

Một lát sau liền có một tên nam tử râu dài gầy gò đi đến. Sau khi người này thấy Lục Chính Quần thì liền khom người thi lễ:

- Tri Kế bái kiến Tiên Vương đại nhân.

- Ha ha, Tri Kế đại sư, xin mời ngồi. Chúng ta đều là bạn bè tri tâm, tương giao đã nhiều năm rồi, cần gì phải đa lễ như vậy. Bất luận tôi có phải là Tiên Vương hay không, thì ông cũng vẫn là bằng hữu của tôi.

Lục Chính Quần cười ha hả rồi nhanh chóng mời Tri Kế đại sư kia ngồi xuống.

Tri Kế đại sư kia cũng không hề khách khí, liền nhếch miệng mỉm cười rồi ngồi xuống. Sau đó y cũng không để Lục Chính Quần lên tiếng hỏi, mà liền nói:

- Kẻ có nhân quả cùng với thành chủ đã không còn ở Hạ Thiên Vực nữa rồi. Nếu như Tri Kế tôi đoán không sai, thì người này đã đi tới Trung Thiên Vực rồi.

- Có thể biết cụ thể là hắn ở Thiên Vực nào hay không? Hay là có thêm chút tin tức nhỏ nào không?

Lục Chính Quần liền vội vàng hỏi.

Tri Kế đại sư kia liền lắc đầu:

- Tôi chỉ có thể đoán ra được là hắn rời đi từ Cung Hoa Thiên, tôi nghĩ Tiên Vương đại nhân có thể đi tới Tiên trạm Tiên thuyền đi Trung Thiên Vực ở Cung Hoa Thiên, có khi có thể điều tra ra được một chút…

- Hay, tốt lắm…

Lục Chính Quần liên tiếp nói tốt, nhưng lại không biết trong lòng của y thực sự là đang suy nghĩ cái gì.

…

Tại Tây Hoang Sa Địa thuộc Nguyễn Nhạc Thiên.

Hiện giờ đã là năm thứ hai sau khi Diệp Mặc độ kiếp rồi. Ở đây ngoại trừ ngẫu nhiên có vài tiên nhân cấp thấp đi qua, thì căn bản là không hề có ai

tới lui cả.

Lúc này ở dưới lòng đất của Tây Hoang Sa Địa, Diệp Mặc vẫn còn đang điên cuồng tu luyện với Tiên tinh và Tiên tuyền dưới sự trợ giúp của trận bàn thời gian.

Lượng tiên linh khí mà hắn hấp thu quá mức khổng lồ, Tiên linh tuyền bên trong tiên tuyền đã thấy được đáy rồi, ngay cả hơn một trăm triệu viên Tiên tinh cũng đã bị hắn hấp thu hơn một nửa rồi. Còn tu vi của hắn lúc này cũng đã gần đạt tới Đại Ất Tiên hậu kỳ.

Tiên nguyên hùng hậu điên cuồng lưu động trong cơ thể của Diệp Mặc. Những luồng Tiên nguyên kia dưới sự khống chế của 'Tam sinh quyết' thậm chí còn phát ra từng đợt âm vang như tiếng trống.

Từng đạo Tiên nguyên lưu động cực nhanh trong kinh mạch lần lượt được gột rửa tới khi hoàn toàn tinh thuần.

Ken két…

Từng đợt âm thanh nhẹ vang lên. Tiên nguyên lực cường đại liên tục lưu động trong thân thể. Diệp Mặc biết rõ, lúc này hắn đã tấn cấp Đại Ất Tiên hậu kỳ rồi.

Tiên tuyền đã tiêu hao toàn bộ. Lúc này Diệp Mặc mới thu hồi lại trận bàn thời gian rồi đứng lên.

Một trăm triệu Tiên tinh đã bị hắn hấp thu hơn một nửa rồi, quả thật là không còn gì để nói với tốc độ hấp thụ Tiên tinh của hắn nữa. 'Độ ly thiên quả' đã cho Chân Băng Du một quả, bản thân hắn còn giữ lại năm quả. Nhưng hắn cũng không định sử dụng. Thực tế thì hiện tại hắn hoàn toàn có thể sử dụng 'Độ ly thiên quả' để tấn cấp lên Đại Ất Tiên đỉnh, sau đó độ kiếp để tấn cấp lên Đại Chí Tiên. Nhưng hắn cảm thấy như vậy cũng không tốt.

Tu vi của hắn thăng tiến cũng rất nhanh, dựa theo thời gian bên ngoài thì hắn mới chỉ dùng thời gian chưa tới hai năm để từ Huyền Tiên hậu kỳ tấn

cấp lên Đại Ất Tiên hậu kỳ. Tuy thời gian trong trận bàn thời gian hơn xa thời gian thực tế này, nhưng Diệp Mặc biết rõ, cho dù là tính theo thời gian tu luyện với trận bàn thời gian, thì tốc độ tấn cấp của hắn cũng vô cùng điên cuồng.

Mặc dù là có tốc độ tấn cấp nhanh như vậy, nhưng cũng là vì hắn có 'Tam sinh quyết', lại tiêu tốn một lượng tài nguyên vô cùng lớn. Chính vì như vậy nên chỉ cần hắn có đủ tài nguyên để tu luyện, thì hắn có thể không ngừng tấn cấp. Ít nhất là đến giờ này hắn cũng chưa bao giờ bị gián đoạn cả. Lúc trước vị Vị Tiên áo lam kia có nói thành tựu lớn nhất cả đời này của hắn chỉ có thể là Kim Tiên, nhưng hiện tại hắn đã vượt xa tu vi Kim Tiên rồi.

Nhưng tư chất của hắn cũng không cao, và với tình hình như vậy, nếu như hắn không vừa củng cố tu vi, vừa tu luyện tấn cấp, thì kết quả cuối cùng có khả năng là hoàn toàn ngược lại với hiện giờ.

Lúc này hắn cũng không tiếp tục tu luyện nữa, mà hắn bắt đầu chuyển qua luyện khí.

Tử đao đã được hắn lấy ra. Cấp độ hiện tại của Tử đao quá thấp, nếu như hắn không nhanh chóng thăng cấp Tử đao lên, thì cho dù hắn có đao pháp thần thông là 'Thái hồng', thì hắn cũng không thể nào phát huy được mười phần uy lực thực tế.

Sau khi Diệp Mặc chứng kiến trống Hạo Thiên của Quan Phi Kiếm, thì hắn đã biết rõ được tầm quan trọng của pháp bảo đối với một tiên nhân. Nếu như lúc ấy hắn có pháp bảo có thể ngăn trở được trống Hạo Thiên, thì hắn hoàn toàn không cần đến pháp tắc không gian cũng có thể giết được Quan Phi Kiếm.

Tài liệu để thăng cấp Tử đao thì Diệp Mặc đã chuẩn bị không ít. Kể cả tiên tài cấp sáu là ‘Thiên nhận sa’, tiên tài cấp bẩy là 'Niệm huyễn tinh', ‘Kim ô lang kim’ các loại 'Niệm huyễn tinh' cùng với ‘Kim ô lang kim’ càng là loại tiên tài cao cấp trong các tiên tài cấp bẩy, người bình thường căn bản sẽ không bao giờ dùng những thứ này để thăng cấp cho một cái Tiên khí hạ

phẩm.

Nếu như là người khác có được những tài liệu này, thì cho dù là có muốn thăng cấp Tử đao lên, thì cũng sẽ không thăng cấp vào thời điểm hiện tại. Ít nhất là sẽ đợi tới khi Tử đao đạt đến đẳng cấp Tiên khí trung phẩm, thì mới lại một lần nữa sử dụng 'Niệm huyễn tinh' và ‘Kim ô lang kim’ để thăng cấp Tử đao lên Tiên khí thượng phẩm.

Nhưng Diệp Mặc thì lại chấp nhận, vì với hắn mà nói, bất luận là tài liệu trân quý đến đâu thì cũng không sánh được với Tử đao của hắn. Cho nên lúc này hắn không hề do dự mà lấy Tử đao và các loại tiên tài đã được chuẩn bị sẵn ra.

'Vụ liên tâm hỏa' được phóng ra, các loại tiên tài nhanh chóng được hòa tan. Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện, may mắn là 'Vụ liên tâm hỏa' của hắn đã thăng đến cấp Tử Niết, nếu không thì không biết phải mất bao lâu mới có thể hòa tan được mấy loại tiên tài cao cấp này.

Sau thời gian một nén nhang, nhiều loại tiên tài cao cấp đều đã được hắn hòa tan, ngay cả ‘Kim ô lang kim’ là khó có thể hòa tan nhất cũng đã được 'Vụ liên tâm hỏa' biến thành thể lỏng rồi chậm rãi đổ lên phía trên Tử đao.

Sau khi Tử đao được những tiên tài cao cấp kia đắp lên, thì liền tự động vặn vẹo, thậm chí nó còn khiến cho Diệp Mặc có thể nhìn thấy tất cả quá trình thăng cấp của Tử đao.

Hắn nhắm mắt lại vì đã bị quá trình thăng cấp của Tử đao hấp dẫn hoàn toàn. Lúc này hắn cũng không tự chủ được mà đánh pháp quyết luyện khí về phía Tử đao. Hắn hoàn toàn không ý thức được rằng hiện tại hắn đang cố gắng hỗ trợ cho Tử đao thăng cấp, cũng không ý thức được việc thăng cấp lần đầu tiên của Tử đao thì căn bản là không cần hắn đi hỗ trợ mà Tử đao đã tự mình hoàn thành quá trình thăng cấp rồi.

Hình ảnh của Tử đao trước mặt Diệp Mặc không ngừng biến hóa, thậm chí còn phát ra từng âm thanh réo rắt giòn tan. Nhưng lúc này Diệp Mặc lại

không có chút cảm giác nào cả.

Thẳng tới ba ngày sau, thì Tử đao bỗng nhiên bay lên từ trong tay của Diệp Mặc, tự mình phát ra một tiếng âm vang, xẹt qua không trung của Thế giới trang vàng mang theo một đường tím hồng sáng chói. Đường tím hồng này lập tức đã tạo ra một vết nứt sâu hoắm ở phía bãi đất trống trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc.

Lúc này Diệp Mặc mới từ trong quá trình luyện khí như si như mông kia tỉnh táo lại. Hắn cảm giác được bản thân mình đã kết hợp được thuật đạo luyện khí trong Vấn Đạo Các vào với quá trình thăng cấp Tử đao rồi.

Nhìn một thanh trường đao mầu tím đang lơ lửng ở trên không, Diệp Mặc lúc này mới giật mình hiểu ra rằng Tử đao đã thăng cấp thành công rồi. Vừa rồi một đường tím hồng được đánh ra chính là một thức đơn giản của 'Thái hồng'.

Diệp Mặc khẽ vẫy tay, Tử đao lập tức trở về trong tay hắn. Chuôi đao mang theo từng vết gợn, thân đao tản mát ra màu tím nhạt cao quý, đâu còn chút bóng dáng nào của một chiếc đao thái rau ngày xưa nữa!

- Cây đao đẹp quá!

Diệp Mặc không tự chủ được mà cảm thán một câu. Tử đao giống như là nghe được lời cảm thán của hắn, khẽ rung động lên một chút, dường như là đang vui mừng vì lời ca ngợi của chủ nhân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1709

Thanh Hỏa Niết Tử Cấp Ba

Đẳng cấp của Tử Đao đã đến tiên khí lục phẩm đỉnh cao, gần như tương đương với bán thất phẩm rồi.. . Diệp Mặc tin tưởng nếu như hắn là một tông sư tiên khí thượng phẩm, thì Tử Đao nhất định sẽ trở thành một thanh tiên khí thất phẩm.

Thu hồi Tử Đao xong, Diệp Mặc từ bỏ ý định sử dụng Độn Thiên kim để thăng cấp Thanh Nguyệt. Vốn là hắn dự định nếu như Tử Đao có thể tăng lên tới tiên khí thất phẩm, hắn sẽ nâng cấp lại Thanh Nguyệt. Nhưng bây giờ Tử Đao mới là lục phẩm đỉnh cao, cho thấy hắn cách trình độ tông sư tiên khí còn kém một chút xíu.

Không phải là tông sư tiên khí, hắn không cần thiết phải nâng cấp Thanh Nguyệt, đến lúc đó lãng phí vật liệu, Thanh Nguyệt bây giờ đã tương đương với tiên khí phi hành lục phẩm, nâng cấp mà không đến thất phẩm, thì không cần thiết phải tiếp tục nữa.

Diệp Mặc lại một lần nữa lấy ra Thiên hỏa 'Thanh Như Hiểu Thiên’, 'Thanh Như Hiểu Thiên' đã là màu tím nhạt, với nhiều thất luyện thạch như vậy trên người Diệp Mặc, bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho 'Thanh Như Hiểu Thiên' niết bàn. Nhưng Diệp Mặc cũng không làm như vậy, hắn chỉ lấy ra một viên Thất Luyện Thạch ngũ sắc, sau khi Thất Luyện Thạch tới gần 'Thanh Như Hiểu Thiên', lập tức liền bị ngọn lửa cuốn đi, ngọn lửa màu tím nhạt kia bắt đầu cuồn cuộn bốc lên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, 'Thanh Như Hiểu Thiên' màu tím nhạt đã thăng cấp trở thành màu tím sậm.

Diệp Mặc không tiếp tục lấy Thất Luyện Thạch ra nuôi 'Thanh như Hiểu Thiên’ nữa, hắn biết bỏ thêm Thất Luyện Thạch vào nữa, 'Thanh như Hiểu

Thiên' sắp sửa niết bàn rồi. Thất Luyện Thạch là đồ tốt, nhưng sự niết bàn của 'Thanh Như Hiểu Thiên' đối với Diệp Mặc mà nói là vô cùng quan trọng.

'Vụ Liên Tâm Hỏa' là ngọn lửa mà Diệp Mặc thường dùng, hơn nữa lúc trước hắn cũng không có ngọn lửa đã niết bàn, nên mới dùng Thất Luyện Thạch niết bàn. 'Thanh Như Hiểu Thiên' lại không giống vậy, 'Thanh Như Hiểu Thiên' là tiên khí có sức tấn công mạnh mà Diệp Mặc giữ lại, phải dùng đồ tốt nhất niết bàn mới được.

Mà đối với ngọn lửa mà nói thứ để niết bàn tốt nhất không gì qua được 'Tinh Không Viêm Tủy', 'Tinh Không Viêm Tủy' có giá vô cùng lớn, cho dù là Tiên đế cũng không thể tự nhiên mà lấy được thứ đồ tốt này.

Nhưng Diệp Mặc có một khối quặng mềm lấy được từ Diễm Hải cấm địa trong Tu Chân Giới, khối quặng kia vẫn cứ mềm như là đậu hũ, lúc hắn là Hóa Chân, thần thức thực sự là không dám đụng vào. Lúc trước vì hắn là một tông sư trận pháp, mới dùng trận pháp vây lại để thu hồi khối quặng kia.

Sau khi thu lại quặng mềm kia, Diệp Mặc một mực hoài nghi đó chính là 'Tinh Không Viêm Tủy'. Đáng tiếc là hắn đã dùng 'Vụ Liên Tâm Hỏa' thí nghiệm qua, cũng không biết 'Vụ Liên Tâm Hỏa' của hắn đẳng cấp quá thấp, hay là thứ kia căn bản không phải là 'Tinh Không Viêm Tủy’, kết quả 'Vụ Liên Tâm Hỏa' căn bản là không thể nuốt chửng khối quặng mềm kia.

Hiện tại hắn đã là tu vi Đại Ất Tiên, cộng thêm 'Thanh Như Hiểu Thiên' cũng đã đến lúc niết bàn rồi, cho nên một lần nữa hắn lại lấy khối quặng mềm kia ra.

Diệp Mặc mở cái hộp dùng 'Cực Diễm Tinh Kim' luyện chế ra, thần thức cẩn thận thăm dò vào bên trong một lần nữa. trước đây thần thức của hắn vừa mới tiếp xúc đến khối quặng mềm, thì lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Mà lần này tu vi của hắn so với lúc trước đã tăng lên đâu chỉ ngàn vạn lần, Diệp Mặc nghĩ bây giờ thần thức của hắn hẳn là có thể quét vào trong.

Thần thức của Diệp Mặc tiếp xúc với khối quặng mềm, đã không còn cái

loại cảm giác đáng sợ như lúc trước nữa, hắn thở phào nhẹ nhõm, thần thức lại tiếp tục thâm nhập vào khối quặng mềm.

Bỗng nhiên, một ngọn lửa cực kỳ kinh khủng phun đến, Diệp Mặc cảm giác đầu óc của mình lại một lần nữa tê rần, tựa như khối quặng mềm kia vẫn còn ngọn lửa vô tận. Diệp Mặc cũng cảm giác thần thức của hắn còn chưa tới gần trung tâm ngọn lửa kia, đã bị cuốn vào rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngọn lửa đáng sợ kia đã sắp đốt tới thức hải của hắn.

Không ổn, trước tiên Diệp Mặc muốn thu hồi thần thức của mình. Nhưng hắn lập tức liền phát hiện thần thức của mình căn bản là không cách nào thu hồi lại được, sau một khắc, thức hải của hắn tê rần, thần thức của hắn không hiểu vì sao đã thiếu đi một chút.

Phụt...

Diệp Mặc lại phun ra một ngụm máu tươi, khối quặng mềm này không biết là vật gì, mà lại có thể thiêu hủy thần thức, mà thần thức dư thừa của hắn vậy mà lại thu không về được.

Diệp Mặc cũng không kịp nghĩ tới những cái khác nữa, luôn cả cái hộp và khối quặng mềm, ném hết vào giữa ngọn lửa 'Thanh Như Hiểu Thiên'.

Uỳnh...

Sau khi khối quặng mềm kia cùng với cái hộp đều bị Diệp Mặc ném vào trong ngọn lửa, ngọn lửa 'Thanh như Hiểu Thiên' uỳnh một tiếng liền bùng lên, lập tức liền vọt ra khỏi lòng bàn tay Diệp Mặc, lơ lửng trên không trung, sau đó không ngừng quay cuồng nhảy nhót, từng luồng ánh sáng màu xanh từ trong ngọn lửa bắn ra, chiếu rọi toàn bộ thế giới trang vàng đều là màu xanh.

Diệp Mặc sắc mặt tái nhợt rút lui ra xa vài trăm mét, lúc này mới phát hiện Vô Ảnh cũng kinh hoảng không thôi như hắn, chỉ nhìn chằm chằm màu xanh đang quay cuồng không dứt kia.

Diệp Mặc cảm giác mình vừa rồi tựa như đã làm một việc rất không tốt, hắn lấy ra trận kỳ bố trí mấy trận pháp phòng ngự, phòng ngự cho 'Khổ Trúc' cùng 'cây Hỗn độn', lúc này mới cùng Vô ảnh trốn bên rìa trận pháp phòng ngự nhìn ngọn lửa đang bốc lên cuồn cuộn không thôi kia.

'Thanh Như Hiểu Thiên' gặp phải thứ được nghi là 'Tinh Không Viêm Tủy' kia, vậy mà lại phát ra thanh thế lớn như vậy, đây quả thực là quá kinh người.

Giọt giọt chất lỏng màu vàng từ trong ngọn lửa cuồn cuộn của 'Thanh Như Hiểu Thiên' nhỏ xuống, thần thức của Diệp Mặc bắt được, đó chính là chất lỏng sau khi Cực Diễm Tinh Kim bị hòa tan. Xem ra 'Thanh Như Hiểu Thiên' vẫn kén chọn vô cùng, trực tiếp quăng Cực Diễm Tinh Kim ra, lại chăm chăm vây lấy khối quặng mềm như đậu hủ này.

Ngọn lửa cuồn cuộn càng lúc càng lớn, sắc mặt Diệp Mặc cũng càng ngày càng khó coi, ngọn lửa đáng sợ như này, một khi đến gần vườn tiên dược của hắn, toàn bộ Khổ Trúc gì đó sẽ bị hủy diệt hết.

Diệp Mặc thử dùng thần thức đi trao đổi với 'Thanh Như Hiểu Thiên’, lại ngạc nhiên phát hiện, thần thức của mình có thể trao đổi thông suốt với 'Thanh Như Hiểu Thiên'. Nói cách khác ngọn lửa này sau khi nuốt chửng đậu hủ mềm xong, cũng không hề thoát ly khống chế của hắn.

Lập tức Diệp Mặc liền chỉ huy 'Thanh Như Hiểu Thiên' chạy xa một chút, đừng tàn sát bừa bãi ở gần chỗ này. Quả nhiên 'Thanh Như Hiểu Thiên' trực tiếp hướng chỗ đằng xa cuồn cuộn rời đi, trong ngọn lửa mang theo sự nhảy nhót và kích động cực độ, hiển nhiên khối đậu hủ mềm kia đối với 'Thanh Như Hiểu Thiên' có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Mãi đến sau ngày thứ bảy, 'Thanh Như Hiểu Thiên' mới ngừng nhảy nhót, dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng giống như một nụ hoa hàm chứa mong muốn nở ra cực đẹp, lơ lửng giữa không trung, Diệp Mặc tay khẽ vẫy, 'Thanh như Hiểu Thiên' kia lập tức bay lên rơi vào lòng bàn tay Diệp Mặc. Bên ngoài ngọn lửa giống như nụ hoa kia mang theo một lớp màu vàng kim

nhàn nhạt, mà trung tâm ngọn lửa lại là màu sắc rất xanh.

Một loại ý niệm vui mừng truyền cho Diệp Mặc, khiến cho Diệp Mặc ngạc nhiên vui mừng hiểu ra, 'Thanh như Hiểu Thiên' vẫn là 'Thanh như Hiểu Thiên' của hắn, nhưng lúc này 'Thanh như Hiểu Thiên' đã niết bàn trở thành ngọn lửa Tử niết cấp một rồi.

Tử niết của 'Thanh như Hiểu Thiên' không giống như 'Vụ Liên Tâm Hỏa', chính giữa 'Thanh như Hiểu Thiên' còn mang theo một chút màu sắc xanh biếc. Hơn nữa 'Thanh như Hiểu Thiên' niết bàn cần thời gian bảy ngày, mà 'Vụ Liên Tâm Hỏa' chỉ cần thời gian một ngày, xem ra 'Thanh như Hiểu Thiên' còn tiềm tàng nhiều thứ hơn so với 'Vụ Liên Tâm Hỏa'.

Diệp Mặc nhắm mắt lại bắt đầu trao đổi với 'Thanh như Hiểu Thiên', Nhưng đẳng cấp của 'Thanh như Hiểu Thiên' quá thấp, chỉ có thể cảm giác được đồ vừa nuốt kia không đơn giản, nhưng không cách nào nói ra thứ kia rốt cục có phải là 'Tinh Không viêm tủy' hay không, Diệp Mặc chỉ đành thôi vậy. Khối quặng mềm như đậu hủ kia, Diệp Mặc biết là từ hư không rơi vào Lạc Nguyệt Đại Lục, còn nó có phải là 'Tinh Không viêm tủy' hay không hắn cũng không xác định được.

'Thanh như Hiểu Thiên' niết bàn thành công, đối với Diệp Mặc mà nói lại cực kỳ quan trọng, sau này hắn dùng 'Thanh như Hiểu Thiên' thi triển Thiên Hỏa Cửu Dương, so với 'Vụ Liên Tâm Hỏa' thì sự dũng mãnh đâu chỉ có mấy lần. Việc hắn phải làm chỉ là không ngừng nâng cao thần thức và tu vi Tiên Nguyên của mình mà thôi.

Diệp Mặc quyết định, sau này sẽ dùng 'Thanh như Hiểu Thiên' làm phương tiện tấn công, 'Vụ Liên Tâm Hỏa' dùng để luyện đan luyện khí.

Lúc này Diệp Mặc không keo kiệt nữa, quăng toàn bộ hơn mười miếng Thất Luyện Thạch ngũ sắc vào trong ngọn lửa 'Thanh như Hiểu Thiên'.

'Thanh như Hiểu Thiên' triển khai ngọn lửa như là nụ hoa nở rộ, nuốt chửng từng miếng Thất Luyện Thạch.

Thất Luyện Thạch đối với Diệp Mặc cũng rất quan trọng, cho dù là hắn không đưa cho 'Thanh như Hiểu Thiên' cắn nuốt, hắn cũng có thể dùng 'Thanh như Hiểu Thiên' để tu luyện Thiên Hỏa Cửu Dương. Nhưng bây giờ 'Thanh như Hiểu Thiên' vừa mới niết bàn, Diệp Mặc cực kỳ ưa thích ngọn lửa này, cũng không keo kiệt Thất Luyện Thạch của mình.

Sau khi 'Thanh như Hiểu Thiên' cắn nuốt hai mươi lăm miếng Thất Luyện Thạch ngũ sắc, ba miếng Thất Luyện Thạch lục sắc, một miếng Thất Luyện Thạch thất sắc, đã thăng cấp thành ngọn lửa tiên niết cấp ba rồi. Ba vòng lửa màu vàng kim nhạt như ẩn như hiện bên ngoài quanh ngọn lửa, mà nụ hoa lửa ngay cả màu tím cũng dần dần lùi đi, mà thay vào đó là một lớp màu xanh vây quanh.

Diệp Mặc biết sau khi ngọn lửa màu tím hoàn toàn lui đi, 'Thanh như Hiểu Thiên' sẽ đổi thành màu xanh, lúc đó, ngọn lửa của hắn sẽ chính thức trở thành tiên hỏa. Sau khi trở thành tiên hỏa, hỏa linh của ngọn lửa sẽ có thể trao đổi với hắn.

Diệp Mặc không tiếp tục lãng phí Thất Luyện Thạch nữa, Thất Luyện Thạch quá quý giá, cho dù là hắn ném hết toàn bộ Thất Luyện Thạch trong tay vào, cũng không cách nào nâng cấp 'Thanh như Hiểu Thiên' trở thành tiên hỏa.

Thu hồi 'Thanh như Hiểu Thiên', Diệp Mặc trong lòng cực kỳ thoả mãn, lần tới Nguyễn Nhạc Thiên này thu hoạch đối với hắn mà nói quả thực là không dám tưởng tượng. Không nói trong Vấn Đạo Các, tri thức tiên đạo gì cần có đều có, hắn lấy được Thất Luyện Thạch ở trong Thất Luyện tháp cũng cho hắn niềm vui bất ngờ cực lớn.

Xem ra hắn không cần tiếp tục ở lại nơi này nữa, tài nguyên của hắn đã tiêu hao hầu như không còn gì cả, muốn nâng cao tu vi, nhất định phải tiếp tục tìm kiếm tài nguyên tu luyện. Lúc này Diệp Mặc thậm chí muốn đi Nguyên Động Thiên, ở đó có mấy dòng tiên linh mạch của Hạo Thiên tiên đế, nếu như hắn có thể có được, há chẳng phải là có thể thăng cấp đến Đại La Tiên đỉnh cao?

Sau khi ra khỏi Thế giới trang vàng, đầu tiên Diệp Mặc cũng không từ lòng đất đi ra ngoài ngay, mà phất tay đem ra tấm bia đá và sáu khối đá xanh lấy được ở Tu Chân Giới, đồng thời bắt đầu bố trí trận pháp nổ tung.

Những vật này là con đường Lục Chính Quần để lại trong Ma Ngục cấm địa, kết quả là bị hắn thu lấy. Lúc trước hắn còn không có cách nào thu những vật này vào trong Thế giới trang vàng, bây giờ tiện tay là có thể mang ra, có thể thấy tu vi hiện giờ của hắn chí ít đã có thể thấy được Lục Chính Quần lúc trước.

Bên trong tấm bia đá và sáu khối đá xanh đều có bùa chú, những bùa chú này luyện chế trong tấm bia đá, Diệp Mặc biết bất kể là hắn hay bản thân Lục Chính Quần, cũng không thể lấy ra được.

Diệp Mặc tin là Lục Chính Quần chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn, cho nên hắn đem những vật này đặt ở bên dưới Tây Hoang Sa Địa, nếu như Lục Chính Quần có bản lĩnh tìm tới nơi này, vậy chúc mừng gã, những vật này chính là của gã rồi.

Chỉ cần Lục Chính Quần độn thổ vào mảnh đất này, phụ cận nơi này sẽ bị trận pháp nổ tung của mình xúc thành đất bằng. Diệp Mặc bố trí trận pháp nổ tung này không trông cậy sẽ nổ chết Lục Chính Quần, hắn biết chuyện này tuyệt đối không có khả năng, nhưng có thể làm Lục Chính Quần buồn nôn một chút cũng tốt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1710

Tiên Vương Truy Sát

Diệp Mặc vừa mới bay ra khỏi Tây Hoang Sa Địa, đã nhìn thấy hai gã Đại Ất Tiên. Hai gã Đại Ất Tiên kia trông thấy Diệp Mặc bay ra từ Tây Hoang Sa Địa, cũng hơi hơi nghi hoặc.

Nhưng hai người lập tức liền lộ ra vẻ khiếp sợ, Diệp Mặc nhíu mày một cái, còn chưa hỏi gì, một tên Đại Ất Tiên trong đó liền nói với tên còn lại:

- La huynh, ta truyền đi một cái tin cho Liệt Sơn đại ca, bảo huynh ấy cùng tới đây tụ hợp được không?

Tên còn lại lập tức gật đầu, - Ừh, bảo huynh ấy nhanh lên, nếu không, người khác sẽ tới trước một bước đó.

Đại Ất Tiên mở lời trước này không đợi gã còn lại kia nói xong, nhấc tay liền có một phi kiếm truyền thư phát ra. Phi kiếm truyền thư kia hình như không giống với phi kiếm truyền thư thông thường, mang theo một chút ánh sáng màu đen.

Diệp Mặc vẫn luôn cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại trước sau vẫn không nói ra được là không ổn ở chỗ nào. Sau khi phi kiếm truyền thư của Đại Ất Tiên này phát ra, Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra không ổn ở chỗ nào, hắn không hỏi nữa, mà chọn luôn một phương hướng cấp tốc phi thân mà đi. Sau khi đi được khoảng chừng vài trăm dặm, Diệp Mặc bắt đầu ẩn dấu thân hình, đồng thời liên tục phát động mấy cái thuấn di, lại tiếp tục thay đổi phương hướng của mình, sau đó điên cuồng phát động độn thuật.

Nếu như thời gian còn kịp, hắn khẳng định là sẽ không chút do dự giết

chết hai gã Đại Ất Tiên này, nhưng hắn lại không còn kịp nữa rồi. Hắn tin tưởng, hai gã Đại Ất Tiên vẫn không cách nào tìm ra phương hướng chính xác của hắn.

Hai gã Đại Ất Tiên kia trông thấy hắn lộ ra vẻ khiếp sợ, hiển nhiên là nhận ra hắn, sau đó nhanh chóng phát ra phi kiếm truyền thư, nhất định là tìm người tới giúp đỡ rồi. Cho dù là hai Đại Ất Tiên này đã từng nhìn thấy hắn ở Nặc Y tiên thành, cũng không đến nỗi lộ ra vẻ kinh hãi, còn phát ra phi kiếm truyền thư. Nếu không phải là đã từng nhìn thấy hắn ở Nặc Y tiên thành, vậy hiển nhiên là hắn đã bị truy nã, thậm chí ở tiên thành khác cũng có chân dung của hắn.

Cho nên hai tên Đại Ất Tiên này vừa nhìn thấy hắn, liền lập tức phát ra phi kiếm truyền thư, mục đích chính là tìm sự giúp đỡ. Còn những câu đối thoại kia, Diệp Mặc trực tiếp coi như là đánh rắm. Chính vì vậy, ngay cả thời gian giết hai gã Đại Ất Tiên Diệp Mặc cũng không có, lập tức chạy đi luôn. Sau khi lộ ra hành tung, Diệp Mặc không hề nắm chắc ở lại trong Thế giới trang vàng có thể trốn tránh được Tiên vương không. Lỡ như Tiên vương trực tiếp tìm được Thế giới trang vàng, thì hắn sẽ thiệt thòi lớn. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn tiến vào Thế giới trang vàng ngay dưới mí mắt Tiên vương.

Cho nên bây giờ cái duy nhất hắn có thể làm chính là, lao ra khỏi phạm vi thần thức của Tiên vương chỉ trong một khoảng thời gian cực ngắn, chỉ cần ra khỏi phạm vi thần thức của Tiên vương, hắn sẽ có một tia hi vọng. Đương nhiên hắn cũng hy vọng mình phán đoán sai, hoặc người tới không phải là Tiên vương. Nếu như người tới thật sự không phải là Tiên vương, một tia hi vọng này của hắn cũng là cực kỳ xa vời.

- Hắn hình như cũng hơi phát giác ra, chúng ta phải làm sao đây? Đuổi theo không?

Một Đại Ất Tiên trong đó nhìn nhìn phương hướng Diệp Mặc biến mất hỏi.

Gã Đại Ất Tiên còn lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Đuổi theo không? Ngươi so với Quan Phi Kiếm thì như thế nào? Đừng thấy chúng ta đã là Đại Ất Tiên, nhưng Quan Phi Kiếm cũng có thể giết ta. Mà người này có thể giết chết Quan Phi Kiếm, há có thể đơn giản, huống chi nếu ta không nhìn lầm. Hắn đã giống như chúng ta cũng là Đại Ất Tiên rồi.

- Đây há chẳng phải là nói hắn có thể dễ dàng giết chết chúng ta? Vừa nãy ngươi làm như vậy. . .

- Vâng, nhưng chúng ta chỉ nói là tìm bạn đến tìm kiếm nơi mà thôi, hắn căn bản cũng không lấy cớ giết chúng ta. Huống chi tin tức chúng ta phát ra xong, Trường Tân tiên vương đại nhân chẳng mấy chốc sẽ lại tới đây. Chúng ta không cần đuổi theo nữa. Chỉ cần nhớ kỹ phương hướng đối phương biến mất là được rồi.

- Lỡ như hắn đổi phương hướng thì sao?

- Hắn chỉ có khả năng phát giác mà thôi, nếu như hắn thật sự phát hiện chúng ta gài hắn, với tính cách của tên đó, tuyệt đối sẽ giết chúng ta. Cho nên, chúng ta chỉ cần ở đây đợi Tiên vương đại nhân là được rồi. Cầu phú quý trong nguy hiểm, chỉ cần có thể cung cấp hành tung của hắn, thì coi như là chúng ta thành công.

Chỉ là không đến một giờ, một người đàn ông mặt đen đã rơi xuống đây. Hai gã Đại Ất Tiên kia liền vội vàng tiến lên thi lễ nói:

- Ra mắt Thôi Thành tiên vương.

Người đàn ông mặt đen kia gật gật đầu trầm giọng nói:

- Phi kiếm truyền thư vừa rồi của Trường Tân tiên vương là hai người các ngươi phát ra hả? Các ngươi trông thấy tung tích của Mạc Ảnh kia?

- Vâng, Tiên vương đại nhân. Chúng tôi vừa đến đây, đã thấy Mạc

Ảnh đi ra từ Tây Hoang Sa Địa, sau đó nhanh chóng đi về phía đông.

Một gã Đại Ất Tiên vội vàng đáp, nói xong còn chỉ chỉ phương hướng Diệp Mặc biến mất.

Tiên vương mặt đen kia gật gật đầu, bước nhanh về hướng Diệp Mặc rời khỏi, nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ trong thời gian chưa đến nửa nén hương, Tiên vương kia đã lại rơi xuống trước mặt hai gã Đại Ất Tiên, cái mặt vốn đã đen lại càng đen hơn. Hơi thở chết chóc đáng sợ từ trên người y tràn ra, tựa như bất cứ lúc nào hễ động thủ là có thể giết chết hai người trước mắt.

Hai gã Đại Ất Tiên không chịu nổi áp lực từ cái loại sát khí đáng sợ này, hai chân bắt đầu run rẩy, thậm chí quỳ rạp xuống đất, run giọng nói:

- Thôi Thành tiên vương đại nhân. . .

- Hừ, lá gan của các ngươi cũng không nhỏ, lại dám lừa gạt ta. Theo lộ trình của ta, nội trong nửa nén hương không có bắt được cái bóng dáng nào, điều đó có nghĩa là hắn căn bản không phải là đi từ phía đông.

Tiên vương mặt đen giọng điệu tồi tệ, mang theo một luồng sát khí đậm đặc.

- Ồh...

Tiên vương mặt đen nói xong, hình như đã bắt được một chút rung động không gian, căn bản là không đợi hai gã Đại Ất Tiên trả lời, lại bước nhanh đi.

Hai gã Đại Ất Tiên quỳ trên mặt đất kinh hãi không thôi, dù Tiên vương mặt đen đã biến mất, cũng không dám đứng lên. Hai gã hai mặt nhìn nhau, bọn họ cảm giác sự việc lần này không chắc chắn chính xác. Thôi Thành tiên vương tuy chỉ là một tiên vương sơ kì, nhưng muốn bóp chết bọn họ thì chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến vậy.

Ngay cả Thanh Nguyệt Diệp Mặc cũng không dám phóng ra, chỉ điên cuồng phát động độn thuật. Hắn biết Tiên vương rất thần thông, dù cách nhau mấy ngàn vạn dặm đường, với Tiên vương mà nói, nói không chừng cũng chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi là có thể tới rồi. Mà hắn lại phải bay cả nửa ngày, điều này có liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn, hắn không dám có chút sơ suất nào.

Lại sau nửa nén hương nữa, Tiên vương mặt đen lại dừng lại, lúc này y đã rõ sự giảo hoạt của Diệp Mặc, dao động không gian ban nãy bị y bắt được, chỉ là một kế sách mà thôi. Có lẽ là một Thần Thức Ấn Ký mà đối thủ để lại, thần thức của y vừa mới quét tới, còn chưa kịp đuổi theo, Thần Thức Ấn Ký kia đã biến mất không thấy đâu.

- Một Huyền Tiên nho nhỏ cũng lợi hại như thế, chẳng trách Phi Kiếm lại gặp bất trắc trong tay của hắn. Biết Thần Thức Ấn Ký như vậy, nói không chừng cả công pháp thần thức cũng biết.

Tiên vương mặt đen hừ lạnh một tiếng, lại đổi một phương hướng khác đuổi theo.

Diệp Mặc càng chạy càng xa, lại vẫn không có chút cảm giác an toàn nào. Lúc Thần Thức Ấn Kí của hắn biến mất, Diệp Mặc dừng lại. Hắn lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào trong lòng đất, trốn vào Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc trong lòng rất rõ ràng, lúc này tiến vào Thế giới trang vàng là cực kỳ nguy hiểm. Rất có thể sẽ bị thần thức của Tiên vương bắt được, đáng tiếc hắn không có lựa chọn nào khác. Một khi dao động của Thế giới Trang vàng bị bắt được, hắn xong đời là cái chắc.

Đáng tiếc bây giờ đã là thời điểm vạn bất đắc dĩ rồi, một làn sóng dao động Thần Thức ấn ký hắn để lại lúc trước kia bị thần thức mạnh mẽ quét qua, Diệp Mặc đã biết rõ là có Tiên vương đuổi tới, nếu hắn tiếp tục chạy, một khi mấy phương hướng kia Tiên vương đều đã đuổi tới, mình rơi vào trong thần thức của y, thì chỉ có thể chờ chết.

Trong Thế Giới Trang vàng, Diệp Mặc cố gắng làm cho Thế giới Trang vàng của mình ẩn đi, thu lại tất cả khí tức có thể thu lại, nếu như vậy mà vẫn bị Tiên vương bắt được, thị chỉ có thể nói là mệnh hắn đã như vậy.

Sau khi Diệp Mặc ẩn nấp không lâu, một luồng thần thức cực kì khủng bố quét qua, thậm chí ngay cả lòng đất cũng không bỏ qua, luồng thần thức kia không quét đến Thế giới Trang vàng, nhưng lại khiến cho Thế giới Trang vàng cảm giác được. Mà Thế giới trang vàng là của Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng cảm giác được. Cho dù là ở trong Thế giới Trang vàng, hắn cũng nín thở.

Sau khi luồng thần thức kia quét qua, Diệp Mặc vẫn không đi ra, đại khái qua khoảng thời gian nửa nén nhang, Diệp Mặc lao ra khỏi Thế giới Trang vàng, đầu cũng không ngoảnh phóng Thanh Nguyệt ra bay nhanh đi. Đây là hắn đang mạo hiểm, hắn căn bản là không biết đối phương có bỏ qua cái phương hướng này hay không, nhưng hắn không có sự lựa chọn.

...

- Đúng là quá kì quái, một Huyền Tiên tầm thường mà thôi, không ngờ lại thực sự chạy thoát khỏi phạm vi thần thức của ta?

Tiên vương nọ cau mày lại, lập tức liền phát ra mấy phi kiếm truyền thư.

Phi kiếm của y không giống với phi kiếm của người khác, chỉ cần còn ở trong Nguyễn Nhạc Thiên vực là có thể thu được, y không tin sau khi biết được phạm vi, một Huyền Tiên tầm thường có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của mấy vị tiên vương.

Diệp Mặc vẫn không biết mấy Tiên vương đã tới phụ cận Tây Hoang Sa Địa mà hắn biến mất, muốn vây hắn lại. Bây giờ hắn vừa điều khiển Thanh Nguyệt chạy như điên, vừa khôi phục Tiên Nguyên. Một khi Tiên Nguyên gần như khôi phục hoàn toàn rồi, lập tức liền thi triển độn thuật. Khi thi triển độn thuật mệt mỏi, lại phóng Thanh Nguyệt ra để chạy trốn.

Diệp Mặc rất rõ ràng, trong thời gian ngắn nhất hắn nhất định phải chạy khỏi Nguyễn Nhạc Thiên, tuy nhiên với tu vi hiện tại của hắn, dưới tình huống không có Thiên Vực tiên thuyền, muốn vào hư không thì có chút khó khăn, thậm chí có thể sẽ toi mạng. Nhưng hắn biết rõ, dưới sự đuổi giết của Tiên vương, nếu không tiến vào hư không, hắn không có bất kỳ cơ hội nào.

Hành tung của hắn đã bại lộ, Nguyễn Nhạc Thiên vực có lớn hơn nữa, hắn cũng không thể nào ẩn nấp được. Hắn không thể thông qua Truyền Tống Trận, cũng không có pháp bảo phi hành cao cấp.

Với thù hận giữa hắn và Hách Dịch tiên vương, Hách Dịch tiên vương hoàn toàn có thể nội trong thời gian một ngày, sẽ phong tỏa hoàn toàn phạm vi mà hắn có thể chạy ra, hoặc căn bản là không cần tới một ngày. Một khi Hách Dịch tiên vương phong tỏa lộ tuyến Nguyễn Nhạc Thiên vào Thiên Vực Hư Không, hắn ngoại trừ tuyệt vọng ra, không có cách nào khác.

Điên cuồng đốt cháy máu huyết, điên cuồng thi triển độn thuật, còn chưa tới một ngày, Diệp Mặc đã thấy Thiên Vực Hư Không của Nguyễn Nhạc Thiên.

Lúc này hắn tự thấy may mắn vì Tây Hoang Sa Địa mà mình lựa chọn là vị trí độ kiếp gần Thiên Vực Hư Không, bằng không hắn thực sự là chết như thế nào cũng không biết.

Sau khi trông thấy Thiên Vực Hư Không, Diệp Mặc không chút suy nghĩ, liền phi thân vọt vào trong Hư Không, dù chết, hắn cũng không thể bị Hách Dịch tiên vương bắt được. Chết ở trong Thiên Vực Hư Không, cũng còn tốt hơn nhiều so với bị rơi vào trong tay Hách Dịch tiên vương.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1711

Tiên Thuyền Giữa Hư Không

Hư không thiên vực đối với Diệp Mặc mà nói ngược lại cũng chưa tính là nơi nguy hiểm nhất, nguy hiểm nhất chính là trong nháy mắt tiến vào trong hư không, hắn cho dù Tiên niết thể e rằng cũng không thể chịu đựng nổi. Nếu như bất kỳ người nào đều có thể tiến vào trong hư không thiên vực, thì thiên vực hư không cũng sẽ không nguy hiểm như vậy rồi.

Bình thường, muốn tiến vào thiên vực hư không, ngoài Tiên thuyền ra, còn có một khu vực đặc biệt nữa. Còn lúc này Diệp Mặc tùy tiện từ một nơi căn bản không thể nào tiến vào hư không được tiến vào hư không, lập tức liền cảm thấy khe hở hư không và lực đẩy hư không đáng sợ.

Diệp Mặc biết rõ, khe hở hư không đáng sợ này căn bản không phải là cái mà hắn có thể ngăn cản được, hắn không chút do dự tiến vào trong Thế giới trang vàng. Hắn không quản được nhiều chuyện như vậy, trong hư không, Thế giới trang vàng bị dẫn đến nơi nào, thì hắn liền đến nơi đó.

Diệp Mặc sau khi tiến vào hư không, Thôi Thành Tiên vương cũng bắt đầu phong tỏa vị trí tiến vào thiên vực hư không, chỉ có điều ông chậm hơn Diệp Mặc nửa canh giờ mà thôi.

…

- Phong tỏa thiên vực hư không rồi chưa?

Sau khi Trường Tân Tiên vương đến, câu đầu tiên chính là hỏi thiên vực hư không đã phong tỏa hay chưa. Lão cũng biết, với tu vi của Diệp Mặc muốn thoát khỏi nơi này, chỉ có thể tiến vào hư không. Mặc dù Diệp Mặc

tiến vào hư không chết là cái chắc, nhưng lão cũng không để cho Diệp Mặc chết dễ dàng vậy được.

- Vâng, tôi đã phong tỏa toàn bộ rồi. Chỉ cần hắn dám tiến vào thiên vực hư không, thì tôi lập tức có thể biết, hơn nữa còn ngăn hắn lại trước khi hắn tiến vào.

Thôi Thành Tiên vương mặt đen lập tức đáp.

Trường Tân Tiên vương gật đầu, khuôn mặt lộ vẻ tàn ác nói:

- Cứ để tôi lục soát chỗ này, cho dù lật tung nơi này lên, tôi cũng phải tìm ra hắn.

Trường Tân Tiên vương quả thực có dũng khí nói chuyện. Vì Diệp Mặc, ông dẫn đến mấy chục Đại La Tiên, còn có cả sáu vị Tiên vương nữa. Đừng nói là một mình Diệp Mặc, cho dù là một con kiến nhỏ, ông cũng sẽ bắt được. Huống chi Tiên vương Hách Dịch cũng nhận được tin, đồng thời cũng dẫn người chạy qua bên này.

Đối với chuyện Tiên vương Hách Dịch cũng đến, Trường Tân Tiên vương cũng không lo lắng, thứ mà ông muốn rất đơn giản, chính là trống Hạo Thiên phỏng chế, những thứ còn lại, ông căn bản cũng không muốn. Ông tin ằng trên người Diệp Mặc chắc là có một số bí mật, nhưng bí mật gì có thể so được với truyền thừa của Hạo Thiên Tiên đế?

Mới có mấy canh giờ, trên Tây Hoang sa mạc, nơi mà Diệp Mặc bế quan lại truyền đến một tiếng nổ tung kịch liệt. Tiếng nổ vang trời, khiến cát đá xung quanh bay tung tóe, hình thành một khe cát cực lớn.

Mấy người Trường Tân Tiên vương ngay lập tức đã đến nơi này rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Trường Tân Tiên vương lập tức hỏi.

Một Đại Ất Tiên bị thương vội kính cẩn nói:

- Dưới đất ở đây phát hiện một tấm bia dá còn có mấy khối đá màu xanh nữa. Khi tôi định đi lấy tấm bia đá đó, không ngờ lại kích hoạt một trận pháp nổ tung ẩn giấu. Trận pháp này chắc hẳn chính là do tên Mạc Ảnh kia bố trí, vì thời gian cũng chưa lâu.

Trường Tân Tiên vương nhíu mày, Diệp Mặc bố trí một trận pháp nổ tung ẩn giấu dưới đất làm gì? Ăn nhiều quá nên phởn à?

- Điều tra rõ ràng tấm bia đá kia.

Trường Tân Tiên vương lập tức ra lệnh, mặc kệ là vì nguyên nhân gì mà để lại, nếu như đối phương ra chiêu thì mình sẽ trực tiếp đón lấy.

…

Diệp Mặc đương nhiên không biết trận pháp nổ tung mà hắn đánh lén Lục Chính Quần bây giờ cũng đã phát nổ rồi, chỉ có điều đối tượng phát nổ lại đổi thành người của Trường Tân Tiên vương mà thôi.

Nhưng cho dù hắn biết cũng sẽ không để ý. Lúc này hắn ở trong Thế giới trang vàng cũng sáu ngày rồi, mỗi lần hắn đưa trận bàn quan sát ra ngoài đều thấy vẫn còn trong hư không loạn lưu, như vậy hắn chỉ có thể tiếp tục ở lại trong Thế giới trang vàng.

Một tháng sau, Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng. Đồng thời lại lần nữa đứng trong hư không. Lần trước trong hư không, hắn còn có Chân Băng Du đi cùng, hôm nay hắn chỉ có một mình trong này. Diệp Mặc lại biết, hắn thậm chí cũng đã thoát khỏi sự truy sát của Tiên vương rồi.

Còn bây giờ ở vị trí nào, Diệp Mặc căn bản cũng không biết. Hắn lại biết rõ bất luận mình ở đâu, thì nơi này cách Nguyễn Lạc Thiên cũng không quá xa.

Cái này Diệp Mặc cũng không sợ, chỉ cần đến hư không rồi, hắn sẽ có

cách chạy thoát. Hắn ngay lập tức nghĩ không phải là cách mình chạy, mà là lấy ra một miếng Hư Không Phi Tuyết.

Ở phụ cận thiên vực hư không, không có Hư Không Phi Tuyết, nhưng hắn lại có.

Sau nửa tuần hương, mộtmiếng Hư Không Phi Tuyết cùng hắn biến mất khỏi hư không vô tận. Hư Không Phi Tuyết càng bay càng nhanh, trong nháy mắt hợp cùng một thể với hư không thiên vực. Cho dù là thần thức của Tiên vương, cũng khó có thể bắt được một cách đơn giản.

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc tổng kết những gì thu hoạch và những nguy hiểm lần này đến Nguyễn Lạc Thiên. Hắn suýt nữa bị Tiên vương bắt được, nhưng so với những gì mà hắn thu hoạch được mà nói, thì những nguy hiểm đó cũng đáng.

Tiếp theo, Diệp Mặc cũng không tu luyện, hắn bắt đầu dùng Thất Luyện thạch tôi luyện Thiên Hỏa Cửu Dương của mình.

Năm tháng sau, Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, đồng thời thu lại Hư Không Phi Tuyết. Hắn biết rõ mình bây giờ bị lạc hoàn toàn rồi, thậm chí căn bản không biết nơi nào với nơi nào. Hắn có bàn định vị hư không, cũng không có tác dụng gì. Bàn định vị hư không cũng có hạn chế về phạm vi hư không, không phải bất kỳ nơi nào cũng có thể bị bàn định vị hư không tìm ra được.

Hư không thiên vực vô biên vô hạn, so với ba mươi ba thiên vực còn lớn hơn nhiều, Diệp Mặc không hi vọng bàn định vị hư không của mình có thể tìm thấy bất cứ vị trí nào.

Trong hư không này, Diệp Mặc mất đi phương hướng, cũng không có đầy đủ nguyên liệu tu luyện. Những thứ này hắn cũng không lo lắng, hắn bắt đầu vừa thu thập hư không thiên thạch, vừa bắt đầu chiết xuất hư không bí ngân.

Ý của Diệp Mặc là, định chiết xuất một phần hư không bí ngân, sau đó lại để Hư Không Phi Tuyết lên đường, hắn từ từ luyện khí trong Thế giới trang vàng. Hư Không Phi Tuyết sẽ có ngày tìm được một nơi dừng chân Hắn bây giờ vẫn chưa thể luyện chế ra Tiên khí thượng phẩm được, thời gian này, hắn đúng lúc có thể dùng để học luyện khí. Con đường luyện khí thiên biến vạn hóa, gần đây Diệp Mặc lại từ trong thuật đạo của Vấn Đạo các nhận được chút chỉ dẫn, lại vì thăng cấp Tử Đao mà thu được một chút kinh nghiệm mới.

Điều đáng tiếc duy nhất là không có đủ nguyên liệu để hắn luyện tập, một số nguyên liệu trong Thế giới trang vàng đều là chiến lợi phẩm của Diệp Mặc, đều là nguyên liệu cao cấp, hắn không nỡ lấy ra để luyện tay. Hơn nữa những thứ đó cũng không đủ, trong hư không thì hư không bí ngân là nhiều nhất, nếu như hắn có thể thí luyện đủ nhiều hư không bí ngân, vậy thì hắn có thể từ từ học luyện khí rồi.

Đang trong thời gian thu thập hư không thiên thạch, Diệp Mặc gặp một bầy hư không Tiên yêu thú, gặp một đám thiên thạch hư không, cũng gặp phải lốc xoáy hư không.

Có nguy hiểm thì có kỳ ngộ, đối với Diệp Mặc mà nói, cũng như nhau. Hai tháng sau, hắn cũng đã thu thập được lượng lớn hư không bí ngân, mặc dù đẳng cấp cũng không cao lắm, nhưng Diệp Mặc cũng không để ý, cái mà hắn muốn chính là nguyên liệu luyện khí mà thôi.

Hơn nữa trong quá trình thu thập hư không bí ngân, Diệp Mặc phát hiện ra bản lĩnh chiết xuất nguyên liệu của mình càng lúc càng lớn. Nếu như phóng ra Thanh Như Hiểu Thiên, hắn thậm chí có thể hòa tan được một khối hư không thiên thạch lớn trong thời gian ngắn, chiết xuất hư không bí ngân trong hư không thiên thạch đó ra.

Không đơn thuần là hư không bí ngân, hắn còn lấy được mấy chục hư không toản ngọc cực đẹp, những hư không toản ngọc này đẹp hơn nhiều so với ngọc thạch thông thường, các loại màu sắc, đối với nữ tiên Tiên giới mà nói, hư không toản ngọc chẳng những có thể trở thành món trang sức tốt

nhất, còn có thể luyện chế thành các loại pháp bảo phòng ngự.

Tháng thứ ba, Diệp Mặc dừng lại không tiếp tục thu thập hư không bí ngân nữa, hư không bí ngân mà hắn thu thập được cũng đủ để cho hắn luyện khí trong một thời gian rồi. Đẳng cấp nguyên liệu có thấp chút, nhưng nếu như có thể luyện chế nguyên liệu cấp thấp thành Tiên khí cấp cao, đó mới là bản lĩnh thực sự.

Khi Diệp Mặc muốn vào Thế giới trang vàng, để Hư Không Phi Tuyết tiếp tục bay đi, hắn lại kinh ngạc phát hiện ra một Tiên thuyền thiên vực, Tiên thuyền thiên vực này dường như đột nhiên xuất hiện trong thần thức của hắn.

Tiên thuyền thiên vực vô cùng to lớn trong Tiên thành, nhưng trong hư không vô tận này cũng cực kỳ nhỏ nhoi Diệp Mặc nhìn thấy một con thuyền trôi trong hư không như vậy, lộ vẻ là một Tiên thuyền thiên vực cực nhỏ bé.

- Mình rốt cục có thể không cần bôn ba trong hư không một mình nữa rồi.

Diệp Mặc biết không phải tất cả Tiên thuyền đều vô liêm sỉ như Tiên thuyền Thiên vực Đường Phượng Hào mà hắn từng ngồi, phần lớn Tiên thuyền thiên vực thu phí vẫn là cung cấp dịch vụ.

Một Tiên thuyền thiên vực như vậy dừng trong hư không, rõ ràng là đang thu thập hư không thiên thạch, Diệp Mặc làm sao lại có thể mất hứng được. Hắn tăng tốc lao thẳng về phía Phi thuyền thiên vực, hắn cũng nghĩ kĩ cách giải thích rồi, là nói mình cũng đang thu thập hư không thiên thạch, kết quả gặp phải một đám hư không thiên thạch, sau đó bỏ lỡ chuyến Tiên thuyền.

Nhưng khi Diệp Mặc càng tiến gần đến con thuyền, thì lại cảm thấy có gì đó không đúng, Tiên thuyền này quá yên tĩnh, thậm chí không có chút tia sức sống nào. Nói cách khác, Tiên thuyền này giống như một thuyền ma vậy.

Diệp Mặc là một Đại Ất Tiên, hắn xông qua rất nhiều nơi rồi, đừng nói là ma, cho dù là ác linh hay Tiên ma yêu, hắn cũng chém giết vô số rồi, căn bản cũng không sợ những thứ này.

Nhưng trong hư không vô tận, một Tiên thuyền thiên vực yên tĩnh không thể nào yên tĩnh hơn được nữa như này lại dừng trong hư không, quả thực quá quỷ dị.

Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tiên thuyền này cũng không thể lại hoàn hảo đến vậy, một số buồng nhỏ trên Tiên thuyền vẫn còn đang mở, giống như đang đợi Tiên nhân ra ngoài thu thập nguyên liệu hư không trở về vậy.

Diệp Mặc dừng lại, ma quỷ không đáng sợ, nhưng trong hư không những thứ còn đáng sợ hơn ma quỷ thì lại có rất nhiều. Hắn cũng không muốn tùy tiện xông vào Tiên thuyền thiên vực này, kết quả sẽ bị thần hồn câu diệt.

Tiên thuyền này hắn cũng không định bỏ qua, Tiên thuyền hắn không lấy đi được, nhưng nếu như có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thật, thì bảo vật trên Tiên thuyền này tuyệt đối cũng nhiều như lông mao. Hơn nữa hắn còn muốn tìm một bàn định vị hư không, xác định chính xác mình rốt cục đang ở vị trí nào.

Diệp Mặc cẩn thận ẩn giấu tu vi của mình, sau đó cẩn thận bay lên một tầng boong thuyền của Phi thuyền Thiên vực. Không chút cản trở nào, không có một âm thanh nào, sau khi lên boong thuyền, đến âm thanh loạn lưu hư không bên ngoài cũng biến mất.

Diệp Mặc đứng trên boong thuyền, chỉ có một cảm giác, nơi này quá yên tĩnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1712

Tiên Thuyền Quỷ Dị

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quét vào trong, tầng một nơi mà hắn đứng cũng giống như cảm nhận của hắn, không có một bóng người. Nhưng các loại phương tiện trên con thuyền này lại hoàn hảo không khuyết điểm gì, khuyết điểm duy nhất chính là thiếu người, nói cách khác cái thiếu hụt duy nhất chính là sự sống trên này.

Mấy sân nhỏ rõ ràng cũng coi là sang trọng hào hoa bị thần thức đao của Diệp Mặc công phá, cũng không có một bóng người trong đó. Tiên thuyền Thiên vực dừng trong hư không này, thật quá quỷ dị.

Diệp Mặc cẩn thận bước lên một bước, hắn rõ ràng không phát ra bất cứ một âm thanh nào, nhưng một âm thanh u u không ngờ lại vang lên từ trong đáy lòng hắn.

Diệp Mặc lại dừng lại, nếu như trong Tiên thuyền này không có thứ gì thật, vậy thì cũng không đáng để hắn mạo hiểm, thần thức của hắn lại lần nữa vòng lên tầng trên của con thuyền này, cũng không một bóng người, cũng không có bất cứ thứ gì.

Một Tiên thuyền trống rỗng, nếu như là một Tiên thuyền tung hoành hư không giới vực, ít nhất còn có Tiên vương tọa trấn. Cho dù có người nào lợi hại có thể giết chết được Tiên vương, nhưng không thể không để lại chút dấu tích nào được. Nói cách khác cho dù có thể làm một chút dấu tích cũng không có, cũng sẽ không vứt lại Tiên thuyền này ở đây chứ.

Bỗng nhiên có một cảm giác từ đáy lòng truyền đến, Diệp Mặc lại lần nữa bước nhanh về phía trước mấy chục bước, hắn có một cảm giác cực kỳ

bức thiết, chính là tiến vào trong khoang thuyền nhanh một chút. Hắn càng nhanh chóng tiến vào trong khoang thuyền, thì cảm giác đó lại càng mãnh liệt hơn.

Khi Diệp Mặc lại lần nữa quét thần thức vào trong, lại phát hiện trong khoang thuyền có nhiều chiếc nhẫn bị vứt bừa bãi, còn có cả khoáng thạch cao cấp cũng bị vứt bừa bãi, có cả pháp bảo, Tiên đan, công pháp…

Những thứ này vừa nãy hắn không ngờ hắn lại không nhìn thấy.

Lúc này Diệp Mặc cũng không kìm chế nổi sự kích động trong lòng nữa rồi, đồng thời tăng tốc, lấy toàn bộ những thứ này, sau này hắn chỉ cần chuyên tâm tu luyện là được rồi.

Nhưng mười mấy bước sau, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, dưới sự vận chuyển của Tam sinh quyết, Diệp Mặc trong nháy mắt tỉnh lại. Hắn cần phải kích động như vậy sao? Thứ tốt hắn cũng có rất nhiều, chỉ có mấy đan dược công pháp này có là cái vẹo gì?

Lúc trước hắn gặp đồ tốt đều không có kích động như này, Diệp Mặc giật mình. Hắn cố gắng kìm nén lại sự xúc động muốn bước về phía trước của mình. Sau đó hắn phóng thần thức đao ra, lại phát hiện tất cả những gì vừa nãy mình nhìn thấy đều biến mất hết, đó chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Con thuyền này có cái gì đó không đúng, Diệp Mặc lập tức đánh ra một dấu hiệu thần thức, sau đó không chút do dự trong nháy mắt rời khỏi bong tàu, rơi vào trong hư không. Vừa nãy thậm chí hắn còn có một loại ảo giác, đó chính là khi hắn muốn rời khỏi Tiên thuyền, thì cấm chế trên bong tàu của Tiên thuyền đó dường như muốn đóng lại vậy, nhưng dường như hắn di chuyển quá nhanh, cấm chế đó cũng không kịp đóng lại.

Diệp Mặc vô cùng kinh dị nhìn Tiên thuyền dường như bất động này, trong lòng có chút bồn chồn, cảm giác vừa nãy quá cổ quái rồi. Nếu như hắn không có Khổ Trúc, lúc nãy hắn cũng đã chui vào tận trong khoang thuyền rồi. Hắn cũng không dám chắc vừa nãy bong tàu muốn đóng lại là thật hay

không, nhưng bây giờ xem ra, bong tàu đó vẫn mở, dường như vẫn còn đang đợi hắn vào trong đó.

Diệp Mặc theo bản năng lại lùi thêm mấy nghìn mét nữa rồi mới dừng lại, một Tiên thuyền lớn như vậy, hắn không lấy được một thứ nào mà rời đi như vậy, trong lòng thực sự cũng có chút không cam tâm.

Từng đợt sương mù hư không lan đến, Diệp Mặc thậm chí có chút hoảng hốt, hắn hình như cảm giác con thuyền giống như u linh này trong nháy mắt biến mất. Nhưng đợi khi hắn dùng thần thức quan sát kỹ, lại phát hiện con thuyền này hình như vẫn đứng đó.

Diệp Mặc nhíu mày, thần thức của hắn lại lần nữa mở ra quét vào trong con thuyền đó. Khi thần thức của Diệp Mặc hạ xuống khoang đáy, lập tức chấn động.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều Hư không Bí ngân như vậy, từng đống từng đống chất như núi vậy. Hắn tinh luyện Hư không Bí ngân trong hư không cũng được vài tháng rồi, bí ngân lấy được nếu như để vào trong núi Hư không Bí ngân này, căn bản cũng chẳng là cái gì.

Thuyền này cho dù có u linh đi nữa, Diệp Mặc cũng không định bỏ qua đống Hư không Bí ngân kia. Cầu phú quý trong nguy nan, làm gì có kiểu nhìn thấy bảo sơn mà lại sợ chết không tiến tới chứ?

Nhưng đống Hư không Bí ngân này có thể là giả hay không? Diệp Mặc lại lần nữa vận chuyển Tam sinh quyết, khi hắn xác định mình vô cùng tỉnh táo, lại phóng mấy đường thần thức đao sát ra, thần thức đao giáng lên đống Hư không Bí ngân cao như núi kia, giống như gặp phải Hư không Bí ngân thực sự vậy.

Đây không phải ảo giác, số Hư không Bí ngân này đều là thật, thật không thể thật hơn được nữa.

Diệp Mặc lại lùi về sau mấy nghìn mét, thần thức vực lại được mở ra.

Khi xác định xung quanh không có bất kỳ thần thức nào quét hắn, mới lấy ra một lá Khổ Trúc, đồng thời lấy lá Khổ trúc đó đánh lên mấy cấm chế ẩn giấu, rồi ngậm vào trong miệng.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc cũng không dừng lại, con thuyền này quá quỷ dị rồi hắn quyết định sẽ cướp toàn bộ đống Hư không Bí ngân kia.

Đáy thuyền Tiên thuyền thiên vực bình thường đều là nơi mà Tiên nhân không có tiên tinh, không còn cách nào trên Tiên thuyền mới đến, khoang thuyền này đồng thời cũng tên là khoang tinh luyện. Khoang đáy phải tinh luyện Thiên thạch hư không, cho nên những Tiên nhân dưới khoang đáy này rất khổ. Diệp Mặc chưa đến khoang đáy bao giờ, nhưng lại biết tình hình dưới khoang đáy.

Lúc này khoang đáy của Tiên thuyền này cũng được mở rộng cửa, dường như Tiên nhân dưới khoang đáy cũng đều ra ngoài thu thập thiên thạch rồi.

Diệp Mặc cân nhắc một hồi lâu, cuối cùng hắn quyết định không mạo hiểm. Hư không Bí ngân hắn rất muốn, nhưng một khi hắn tiến vào khoang thuyền này rồi, thì cảm giác của khoang này cũng giống như khoang vừa nãy vậy, lập tức muốn đóng lại, hắn chẳng phải là chỉ còn con đường chết hay sao?

Một Tiên thuyền thiên vực đóng cửa, Diệp Mặc cũng không có năng lực mở nó ra trong thời gian ngắn được. Đợi sau khi hắn lãng phí thời gian mở ra rồi, ai mà biết được còn xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc quyết định vẫn là nghĩ kỹ đường lui rồi tính sau, hắn lùi lại khoảng mấy trăm dặm, tìm được một Thiên thạch hư không cực lớn, sau khi Diệp Mặc dùng thần thức cầm cố lại Thiên thạch hư không này rồi, đồng thời bố trí một trận pháp trong Thiên thạch hư không đó.

Hắn muốn bố trí một Truyền tống trận đơn giản, cách nghĩ của Diệp Mặc rất đơn giản, chính là một khi hắn không kịp rời khỏi Tiên thuyền, Tiên

thuyền đó đóng cửa rồi, thì hắn còn có thể tạm thời thông qua Truyền tống trận mà ra ngoài.

Truyền tống trận hắn bố trí này rất đơn giản, chỉ có thể truyền tống trong phạm vi mấy nghìn dặm, nhưng đối với hắn mà nói như vậy cũng đủ rồi.

Sau khí đơn giản bố trí xong Truyền tống trận, Diệp Mặc lại lần nữa lấy nguyên liệu ra luyện chế một Trận bàn truyền tống, một khi trên Tiên thuyền xảy ra tình huống gì, hắn thậm chí có thể dùng Trận bàn truyền tống ra ngoài.

Đây chính là lợi ích của một đại sư Tiên trận, trên Tiên thuyền bị phong bế thậm chí đến phù lục thông thường cũng không có tác dụng gì, nhưng Truyền tống trận thì lại có ích.

Sau khi bố trí xong những thứ này, Diệp Mặc lại dùng trận pháp ẩn giấu giấu Thiên thạch hư không này đi, lúc này mới lại lần nữa cẩn thận tiến gần đến Tiên thuyền giống như u linh kia.

Nếu như không phải hắn nhìn thấy dưới khoang đáy này có nhiều Hư không Bí ngân như vậy, Diệp Mặc cũng sẽ không định tiến vào Tiên thuyền này. Tiên thuyền này ngoài khiến hắn có một cảm giác quỷ dị ra, còn có một loại lực lượng vô hình nào đó đang khống chế.

Lần này Diệp Mặc cũng không do dự, bằng tốc độ nhanh nhất hắn vọt xuống khoang đáy của thuyền, sau đó với tốc độ nhanh nhất, thu lại mấy đống Hư không Bí ngân chất như ngọn núi nhỏ kia vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lui ra ngoài.

Toàn bộ quá trình, Diệp Mặc chỉ dùng đến mấy giây là xong.

Nhưng khi Diệp Mặc muốn rời ra khỏi boong thuyền, lại phát hiện ra boong thuyền quả thực đã đóng lại rồi, thần thức của hắn cũng không phát hiện ra chút nào. Còn không đợi Diệp Mặc phóng ra Trận bàn truyền tống, trong Tiên thuyền đã trở nên ầm ĩ.

Những tiếng động lớn, tiếng huyên nào, âm thanh đi đường, tiếng thét to…

Thần thức của Diệp Mặc quét ra, lại không thấy gì cả, một Đại Ất Tiên như hắn không ngờ phát hiện ra chuyện quỷ dị như này, những thứ trong này có tính là hồn ma không? Dấu hiệu thần thức hắn đánh dấu trên boong thuyền của con thuyền này rõ ràng nhìn thấy vô số bóng người đang lay động, hình như đều lao xuống khoang đáy, mà hắn thì lại đang đứng ở khoang đáy.

Cho dù Diệp Mặc cũng cảm thấy da đầu mình có chút tê dại, hắn không chút do dự phóng ra Trận bàn truyền tống, đồng thời thần thức đao trao đổi với Trận bàn thời gian.

Tách tách…

Âm thanh chói tai truyền đến, Diệp Mặc cảm thấy nguyên thần lập tức bắt đầu tán loạn, hắn thậm chí muốn vứt bỏ Trận bàn truyền tống, lao vào trong khoang thuyền. Nhưng lá Khổ Trúc lại truyền tới cảm giác thanh linh, khiến Diệp Mặc trong nháy mắt tỉnh lại, hắn lại càng điên cuồng thúc giục Trận bàn truyền tống.

Trận bàn truyền tống lập tức kích phát hoàn toàn, cuốn Diệp Mặc biến mất.

Mà vào lúc này, âm thanh hu hu từ dưới khoang đáy vang lên, một bóng dáng căn bản không thể nào quan sát được từ nơi Diệp Mặc biến mất thổi qua, Trận bàn thời gian mà Diệp Mặc để lại biến mất.

Diệp Mặc cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, dường như có một lực lượng đáng sợ nào đó lại lần nữa lôi hắn trở lại Tiên thuyền. Sau khi hắn rơi xuống Truyền tống trận trên thiên thạch, không chút do dự phát động độn thuật, Tiên thuyền này quá quỷ dị rồi. Nếu như hắn sớm biết trong Tiên thuyền này còn có các loại âm thanh như vậy, thậm chí hắn không bắt được dấu tích gì, hắn thà rằng không cần đống Hư không Bí ngân kia cũng không

muốn mạo hiểm.

Diệp Mặc phát động độn thuật ngay lập tức, liền cảm thấy một lực lượng ra sức lôi kéo truyền đến, dường như muốn kéo hắn trở lại Tiên thuyền, còn luồng sức mạnh này không đơn thuần là trên thực chất, ngay cả nguyên thần và linh hồn của hắn cũng đang bị luồng lực lượng này lôi kéo.

Cho dù Diệp Mặc điên cuồng vận chuyển Tiên nguyên, cũng không thể nào thoát khỏi lực hấp dẫn kinh khủng này. Dấu tích thần thức của hắn để lại thậm chí lại lần nữa cảm thấy boong thuyền của Tiên thuyền mở ra, dường như đợi sau khi hắn tiến vào, thì boong thuyền đó lại đóng lại vậy.

Một tiếng hô hoán cường đại truyền đến, tiếng hô hoán này trực tiếp truyền tống đến thần hồn và nguyên thần của Diệp Mặc, Diệp Mặc chắc rằng nếu như hắn không có lá Khổ Trúc, không có Tam sinh quyết, lúc này hắn căn bản cũng không cần đợi tiếng hô hoán kia đến, cũng đã chủ động lao vào trong Tiên thuyền rồi.

Nhưng bây giờ hắn làm gì còn quay lại nữa? Lá Khổ Trúc không ngừng truyền thanh linh đến, khiến nguyên thần và thần hồn của hắn thức tỉnh, để cho hắn cố gắng thoát khỏi lực hấp dẫn này. Cho dù là như vậy, Diệp Mặc vẫn cảm thấy mình đang lùi lại, cách Tiên thuyền càng lúc càng gần. Dường như chỉ cần có thêm chút thời gian nữa, hắn sẽ lùi trở lại lên boong thuyền của Tiên thuyền rồi.

Diệp Mặc cũng đã biết Tiên thuyền này quỷ dị, nếu như hắn tiến vào trong Tiên thuyền rồi, còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra, lúc này hắn làm gì còn ý định quay lại boong thuyền nữa?

Thần thức của hắn căn bản cũng không còn cách nào bắt được rốt cục là sức mạnh nào lôi kéo hắn lại, cách duy nhất của hắn là chỉ có thể phóng ra từng đường thần thức đao, sau đó điên cuồng thiêu đốt Tiên nguyên, muốn thoát khỏi lực hấp dẫn linh hồn đáng sợ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1713

Hư Không Luyện Thể

Cho dù là như vậy thì Diệp Mặc cũng không thể nào ngăn chặn được cái lực hút này. Đây còn là trong tình huống tâm trí của hắn còn tỉnh táo, còn nếu như hắn không có 'Khổ Trúc' hỗ trợ thì đã sớm chui đầu vào rọ rồi.

Một khe hở xuất hiện bất chợt trong thần thức của Diệp Mặc. Nếu như là trong lúc bình thường, thì Diệp Mặc nhất định sẽ rời xa cái khe nứt kia. Vết nứt hư không ở giữa các Thiên Vực trên Tiên Giới, thì không phải là những vết nứt hư không ở Tu Chân Giới có thể so sánh được. Hầu như khó ai chó thể sống sót một khi tiến vào nó.

Nhưng lúc này Diệp Mặc căn bản là không để ý tới cái gì cả mà không chút do dự nào Thuấn di vọt vào trong vết nứt hư không kia.

Dưới lực hút kinh khủng của Tiên thuyền kia, thì một lần Thuấn di của Diệp Mặc cũng không đi xa được bao nhiêu, nhưng bù lại lượng thần thức và Tiên nguyên tiêu hao cũng rất ít. Nhưng vẫn miễn cưỡng đủ cho hắn tiến vào trong vết nứt hư không kia. Khi hắn vừa tiến vào vết nứt hư không, thì thần thức liền quét trở lại nhìn cái Tiên thuyền đáng sợ kia, lúc này hắn mơ hồ thấy được ba chữ 'U linh thuyền' mầu đen.

Diệp Mặc không có tâm tư nghĩ tiếp nữa, vì sau khi hắn tiến vào vết nứt hư không thì liên tiếp những âm thanh 'Răng rắc' đã không ngừng vang lên.

Trong thời gian một hơi thở ngắn ngủi, thì đã có vài đoạn xương trên người hắn bị gẫy rồi, đồng thời từng đạo Hư không phong bạo đánh vào trên người hắn, khiến cho da thịt của hắn bị xé ra như một tấm vải rách vậy.

Đây chỉ là trong một thoáng chốc mà thôi, nếu như là kéo dài thêm một chút, thì toàn thân của hắn đã bị xé toang ra rồi. Lúc này Diệp Mặc lại nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi nhanh chóng tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Ngay khi Diệp Mặc vừa tiến vào trong Thế giới trang vàng, thì điểm sáng màu vàng đại biểu cho Thế giới trang vàng cũng lập tức bị Vết nứt hư không cuốn đi mất tăm. Ngay sau đó thì Vết nứt hư không cũng lập tức biến mất giữa hư không Thiên Vực, sau này có lẽ nó sẽ xuất hiện ở một nơi khác.

…

Diệp Mặc nằm ở trong Thế giới trang vàng của mình mà há miệng thở dốc. Thế giới trang vàng lại vừa cứu hắn, nếu như không có Thế giới trang vàng này, thì không biết hắn đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tuy rằng trên người đã chồng chất các vết thương, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy rất yên lòng. Vết nứt hư không có thể sẽ đưa hắn tới một nơi nào đó không biết tên, và khi ở trong Thế giới trang vàng này thì hắn hoàn toàn không cần thiết phải lo lắng tới cái mạng nhỏ của mình.

Sự cường hãn của Tiên niết thể không ngăn cản được sự tàn phá của vết nứt hư không, nhưng lại có thể giúp hắn khôi phục thương thế một cách nhanh chóng.

Vài ngày sau, các vết thương trên người của Diệp Mặc đã hoàn toàn tiêu tán. Trong lòng hắn lúc này đang khá là lo lắng, liệu hắn có quá mạo hiểm khi để Thế giới trang vàng trôi nổi trong vết nứt hư không này hay không? Còn cái ‘U linh thuyền’ kia không biết là thứ gì, thật không ngờ là lại đáng sợ như vậy.

Diệp Mặc đưa tay lấy ra từng đống ‘Hư không bí ngân’. Trông đống ‘Hư không bí ngân’ này thậm chí còn có cả cái đã đạt tới tiên tài cấp bẩy. Tuy lần này gặp phải nguy hiểm không nhỏ, nhưng thu hoạch cũng rất lớn.

Diệp Mặc ném mấy cái trận bàn giám sát ra bên ngoài. Vốn là hắn đang

muốn nhìn xem tình huống bên ngoài khi Thế giới trang vàng trôi nổi trong vết nứt hư không ra sao, nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện ra bản thân không cần tới mấy cái trận bàn kia, cũng đã có thể nhìn được tình huống bên ngoài Thế giới trang vàng rồi.

Trước kia, khi hắn muốn tìm hiểu tình hình bên ngoài Thế giới trang vàng, thì luôn phải sử dụng trận bàn theo dõi để trợ giúp, còn không thì hắn chỉ có thể cảm ứng được một cách mơ hồ. Còn bây giờ thì hắn hoàn toàn không cần, chẳng những hắn đã có thể nhìn thấy được, thậm chí còn thấy rất rõ ràng.

Lúc này ở bên ngoài Thế giới trang vàng là một mảnh hỗn loạn, các loại Không gian liệt hỏa và Không gian sai lệch tràn ngập khắp nơi. Chỉ cần vừa đưa trận bàn ra ngoài là lập tức đã bị vỡ vụn. Ở chỗ này vẫn là nằm trong Vết nứt hư không nguy hiểm tới cực điểm.

Diệp Mặc thu hồi lại thần thức, dứt khoát tạm thời sẽ không để ý tới tình huống bên ngoài nữa. Hiện tại hắn có nhiều 'Hư không bí ngân' như vậy, thì hắn có cả đống việc để làm, không cần thiết phải quản việc Thế giới trang vàng của hắn trôi tới đâu. Chờ tới khi Thế giới trang vàng của hắn đã hoàn toàn tới được nơi an toàn, thì lúc y đi ra là được rồi.

…

Trong khi Diệp Mặc luyện khí thì thời gian không ngừng trôi qua, cuối cùng Diệp Mặc còn dứt khoát tiến luôn vào trong trận bàn thời gian để luyện khí.

Từng đống nhỏ 'Hư không bí ngân' bị Diệp Mặc luyện chế thành đủ các loại Tiên khí, còn thời gian ở bên ngoài cũng đã trôi qua ba tháng. Lúc này thì Diệp Mặc đã có thể luyện chế được Tiên khí cấp bẩy rồi. Thời gian bên ngoài trôi qua nửa năm nữa, thì Diệp Mặc thậm chí đã có thể sử dụng 'Hư không bí ngân' cấp bẩy để luyện chế Tiên khí thượng phẩm rồi.

Diệp Mặc khẳng định rằng, nếu như có đủ tài liệu, thì hiện tại hắn cũng

có thể luyện chế ra Tiên khí cấp tám. Nhưng vấn đề là hắn không có tiên tài cấp tám.

Nửa năm sau, Diệp Mặc thu hồi lại trận bàn thời gian. Nếu dùng trận bàn thời gian để học tập luyện khí thì không có vấn đề, nhưng nếu muốn luyện chế pháp bảo thuận tay với mình thì hắn không muốn luyện chế ra ở trong trận bàn thời gian.

'Hư không bí ngân' hắn lấy được thật sự là nhiều lắm, cho dù là ngồi vài chục năm để luyện khí, thì vẫn còn thừa lại khá nhiều.

Số 'Hư không bí ngân' còn lại chính là đống tiên tài có đẳng cấp cao nhất, tiên tài cấp bẩy. Đống 'Hư không bí ngân' này là Diệp Mặc hắn cố ý giữ lại để chuẩn bị thăng cấp cho Hắc Thạch Cân.

Uy lực của Hắc Thạch Cân vô cùng cường đại, tăng thêm ưu thế khi hắn lĩnh ngộ được 'Thái sơn áp đỉnh' thì càng trở nên mạnh mẽ hơn. Đáng tiếc là Hắc Thạch Cân của hắn có một cái khuyết điểm chí mạng, đó chính là nó rất dễ bị người khác phát hiện ra bản chất thật. Nếu có người phát hiện nó được luyện chế ra từ Thế giới thạch, thì đó cũng không phải là chuyện tốt.

Hiện giờ hắn có được nhiều 'Hư không bỉ ngân' như vậy, thì hắn ngược lại lại có một cái ý tưởng, đó chính là đem các loại 'Hư không bí ngân' toàn bộ luyện chế thành một cái vỏ bọc cho Hắc Thạch Cân. Nếu làm như vậy thì chẳng những là uy lực Hắc Thạch Cân sẽ được tăng thêm, mà còn tránh khả năng bị bại lộ nữa.

Tử niết hỏa 'Thanh như hiểu thiên' cấp ba chẳng những chỉ cần thời gian ngắn đã có thể hòa tan 'Hư không bí ngân', hơn nữa còn chiết xuất với độ tinh khiết rất cao nữa. Theo từng tầng 'Hư không bí ngân' bị Diệp Mặc luyện hóa đổ lên trên Hắc Thạch Cân, thì bộ dáng của Thế giới thạch cũng dần dần bị che lấp đi.

Một tháng sau, đống 'Hư không bí ngân' của Diệp Mặc vốn chất chồng như một ngọn núi nhỏ lúc này đã biến mất không còn nữa. Mà Hắc Thạch

Cân của Diệp Mặc lúc này đã thêm một tấm áo khoác mầu bạc. Diệp Mặc một lần nữa luyện hóa Hắc Thạch Cân của mình. Sau cả một ngày, thì một Quả cân nho nhỏ có thể cầm trong lòng bàn tay đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc.

Đã thành! Diệp Mặc nhìn cái Quả cân được 'Hư không bí ngân' bao bọc trong tay mình thì cũng cảm giác cực kỳ thỏa mãn. Sau này cho dù là ở trước mặt Tiên Vương, thì hắn cũng không cần e ngại khi lấy Hắc Thạch Cân ra sử dụng rồi.

Trình độ luyện khí được đề cao rồi, cho nên lúc này Diệp Mặc cũng lấy luôn tiên tài cấp bẩy 'Độn thiên kim' của mình ra để thăng cấp cho 'Ô vân trùy - Thanh nguyệt'.

Sau khi Diệp Mặc dùng hết mấy cái Chủ vũ của Vô Ảnh Kiêu cùng với 'Độn thiên kim', thì 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của hắn đã không gặp bất cứ trở ngại nào để thăng lên thành Tiên khí phi hành cấp bẩy.

Nhìn chiếc 'Ô vân trùy - Thanh nguyệt' mới của mình, trong lòng Diệp Mặc cũng phải cảm thán. Nếu ngày trước không nhờ Lục Vô Hổ giúp mình luyện chế chiếc 'Ô vân trùy - Thanh nguyệt' này, thì hắn chắc chắn sẽ không thể ngờ được rằng có ngày bản thân hắn có thể thăng cấp cho nó trở thành Tiên khí thượng phẩm. Giờ mới trôi qua có hơn mười năm, vậy mà pháp bảo phi hành này của hắn đã trở thành Tiên Khí thượng phẩm rồi. Chỉ là không biết lão ca Lục Vô Hổ của hắn hiện giờ đang ở nơi nào, liệu đã phi thăng lên Tiên Giới hay chưa.

Cuối cùng Diệp Mặc đem cái 'Đại đỉnh tám cực' phỏng chế ra luyện chế lại một lần nữa. 'Đại đỉnh tám cực' mặc dù chỉ là một cái hàng nhái, nhưng với khả năng hiện giờ của hắn, một lần nữa khôi phục lại cho nó, thì so với lúc trước cũng còn kém một chút, nhưng lúc nguy cấp vẫn có thể lấy ra ứng phó một chút được.

Việc cần làm cũng đều đã làm xong. Tiếp đó Diệp Mặc lại quét thần thức ra ngoài, liền phát hiện không gian ở bên ngoài Thế giới trang vàng

hiện giờ dường như đã tốt lên nhiều, ít nhất thì những đoạn Hư không sai lệch đã ít đi rất nhiều. Thậm chí cả lưu lượng của các đợt Hư không phong bạo cũng đã giảm bớt đi rất nhiều.

Sau khi Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, thì mới phát hiện ra rằng không gian bên ngoài lúc này mặc dù vẫn còn rất nguy hiểm, nhưng đối với hắn đã không phải là nguy hiểm trí mạng nữa rồi. Diệp Mặc không quay vào Thế giới trang vàng nữa, mà trực tiếp thả 'Hư không phi tuyết' ra.

'Hư không phi tuyết' vốn có khả năng vượt qua các nguy hiểm trong hư không, hơn nữa tốc độ phi hành còn nhanh hơn pháp bảo phi hành Tiên khí thượng phẩm của hắn vô số lần. Thứ này đối với Diệp Mặc mà nói, thì dùng để tìm đường đi trong hư không là vừa đẹp.

Một tháng sau, Diệp Mặc thu hồi lại 'Hư không phi tuyết'. Lúc này thì Diệp Mặc đã biết, nếu cứ để cho 'Hư không phi tuyết' tiếp tục chạy quanh cũng không có ý nghĩa gì. Hắn đúng là đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, nhưng bây giờ thì đừng nói là phương hướng, mà ngay cả có thể thoát ra khỏi vết nứt hư không này hay không thì hắn cũng không dám chắc.

Nếu như không thể thoát khỏi vết nứt hư không này để trở lại hư không Thiên Vực, thì cho dù hắn để 'Hư không phi tuyết' bay cả trăm năm tìm đường cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Muốn từ vết nứt hư không trở lại hư không Thiên Vực không phải là chuyện đơn giản, trừ phi mình có loại bản lĩnh có thể xé rách được hư không, hoặc là có thể tìm được một vết nứt hư không nào khác để thoát ra ngoài.

Hai trường hợp kia thì bất cứ trường hợp nào hắn cũng đều không thực hiện được. Xé rách hư không ở Tiên Giới này sao, hắn nghĩ rằng chắc cả Tiên Tôn cũng không nhất định làm được đâu. Mặt biên của hư không này vững chắc dị thường, cũng không phải là mặt biên của Tu Chân Giới có thể so sánh được. Còn cơ hội thoát ra từ một vết nứt hư không khác, thì Diệp Mặc càng không muốn thử. Hắn mới chỉ Luyện thể tới Tiên niết thể, chỉ sợ

là chưa tiếp cận được vết nứt hư không, thì đã bị xé nát thành thịt vụn rồi.

Vẫn còn một biện pháp nữa, đó là hắn có thể tiến vào trong Thế giới trang vàng rồi ngồi chờ vận may tới, đưa hắn và Thế giới trang vàng thoát ra khỏi vết nứt hư không này. Thế nhưng, Diệp Mặc biết rằng cái vận may như thế chỉ sợ là hắn phải ngồi chờ cả vạn năm vẫn là phí công vô ích.

Diệp Mặc thu hồi lại tâm tình, bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảnh hiện tại của mình. Với tình trạng hiện tại, thì nếu hắn muốn đi ra ngoài vẫn còn có một khả năng nữa, đó chính là Luyện thể. Sau khi cảnh giới Luyện thể của hắn đạt tới một trình độ nhất định, thì rất có thể hắn sẽ đủ sức lao ra từ một vết nứt hư không khác mà thoát Vết nứt hư không vốn là nơi thích hợp để Luyện thể, bất luận là vết nứt hư không của Tu Chân Giới hay là Thiên Vực Tiên Giới thì nó cũng là một trong những nơi Luyện thể tốt nhất. Bất kể là Không gian phong bạo, Hư không vẫn thạch, hay là Lốc xoáy hư không, thì cũng đều là những thứ tốt cho tu luyện Luyện thể.

Diệp Mặc bắt đầu tìm kiếm khu vực có Hư không phong bạo rồi đi vào đó để rèn luyện thân thể của mình. Lúc mới bắt đầu, thì hắn còn có chút vội vàng, nhưng theo thời gian trôi qua, thì hắn đã dần quên đi mất cả việc bản thân vẫn còn ở trong hư không.

Từ những đạo Hư không phong bạo nhỏ nhất, đến những đạo Hư không phong bạo lớn nhất, đến Hư không vẫn thạch, thậm chí còn có cả lốc xoáy hư không.

Tu vi Luyện thể của Diệp Mặc đang không ngừng tích tụ và tăng lên, sau đó hắn lại bắt đầu tìm kiếm địa phương cũng không ngừng biến hóa Ba năm sau, tu vi của Diệp Mặc không hề tăng tiến thêm chút nào. Tu vi Luyện thể của hắn tăng trưởng quá nhanh, hiện tại đã là Tiên niết thể đỉnh, thậm chí chỉ cần một bước nữa thôi là hắn có thể thăng cấp lên tiên linh thể.

Vết nứt hư không, quả là một nơi có quá thừa thải những nguy hiểm để trở thành địa phương tốt cho việc Luyện thể.

Tư chất tu luyện của Diệp Mặc không cao, nhưng cái đó lại hoàn toàn không có quan hệ gì lớn khi còn đang ở trong vết nứt hư không này cả. Hắn còn có công pháp luyện thể vô cùng cường đại do 'Tam sinh quyết' diễn sinh mà ra. Huống chi bản thân hắn khi Niết bàn chính là sử dụng 'Hỗn độn thanh địch' để phụ trợ nữa đấy.

Chỉ mấy năm ngắn ngủi, hắn đã tấn cấp lên Tiên niết thể đỉnh rồi. Sau khi tấn cấp lên Tiên niết thể đỉnh thì Diệp Mặc quyết định rời khỏi chỗ này, tìm một chỗ tốt hơn để chuẩn bị tấn cấp lên Tiên linh thể.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1714

Vô Tận Viêm Hà

Diệp Mặc đang muốn lấy 'Ô vân trùy - Thanh nguyệt' ra thì lại phát hiện có một cái bóng xẹt qua thân trí của hắn với tốc độ cực nhanh. Cái bóng kia Diệp Mặc nhìn thấy rất rõ, quả thật là một người.

Trong vết nứt hư không này còn có người? Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, nhưng hắn lập tức trở nên kinh hỉ. Nơi này có người, cũng có nghĩa là hắn có thể thăm dò được xem ở đây là nơi nào.

Diệp Mặc liền nhanh chóng thi triển độn thuật đuổi theo. Tốc độ của người kia mặc dù nhanh, nhưng cũng không phải là cố ý bỏ chạy, cho nên chỉ mất thời gian nửa nén hương thì Diệp Mặc đã thấy được bóng dáng của người kia rồi. Đồng thời hắn cũng lập tức phát ra một đạo thần thức với ý hỏi thăm.

Quả nhiên là không khác với dự liệu của Diệp Mặc cho lắm. Khi người kia vừa cảm nhận được thần thức của Diệp Mặc, thì đã lập tức ngừng lại.

Là một Đại La Tiên! Diệp Mặc còn chưa tới trước mặt người kia, thì đã nhìn ra tu vi của đối phương rồi.

- Vị tiên hữu này, cậu tìm tôi có việc gì?

Tên Đại La Tiên kia thấy Diệp Mặc chỉ là một Đại Ất Tiên, thì trong mắt liền lộ vẻ nghi hoặc, nhưng y vẫn khách khí ôm quyền mở lời hỏi Diệp Mặc trước.

Một Đại La Tiên đối mặt với một Đại Ất Tiên mà lại không có một chút kiêu ngạo nào, điều này làm cho trong lòng Diệp Mặc lập tức có thiện cảm,

liền tranh thủ ôm quyền đáp lại:

- Xin tiên hữu thứ lỗi, tôi vì không cẩn thận mà tiến vào trong vết nứt hư không, đến bây giờ vẫn không tìm được đường ra. Xin hỏi tiên hữu, có phải là anh cũng vô tâm mà tiến vào trong vết nứt hư không này sao?

- Cậu không cẩn thận mà bị hút vào vết nứt hư không sao?

Đại La Tiên kia khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi nói, hiển nhiên là y đã bị lời nói của Diệp Mặc làm cho kinh ngạc rồi.

Vết nứt hư không là chỗ đáng sợ nhất trong biên giới hư không giữa các Thiên Vực. Chính là ngay giai đoạn đầu khi tiến vào vết nứt hư không, thì tất cả các tiên nhân bình thường căn bản là không thể nào chịu nổi, nếu như cứ cưỡng ép tiến vào thì kết quả chắc chắn là sẽ bị xé thành mảnh nhỏ. Còn Diệp Mặc thì lại nói rằng hắn do không cẩn thận mà tiến vào trong Vết nứt hư không, điều này sao có thể không khiến cho y kinh sợ được chứ?

Diệp Mặc giả vờ lúng túng gãi gãi đầu rồi nói:

- Tôi vốn là từ Tiên thuyền đi ra ngoài hư không Thiên Vực để thu thập vẫn thạch, nhưng không ngờ là lại gặp phải Vết nứt hư không. Cũng may là tôi có một đạo 'Hộ thân phù' cao cấp, và bản thân cũng là một tu sĩ Luyện thể cấp thấp, cho nên cuối cùng mới bảo vệ được một mạng.

- Hóa ra là như vậy.

Đại La Tiên kia cuối cùng cũng thở ra một hơi, tin tưởng lời giải thích của Diệp Mặc.

Sau đó y liền nói:

- Nơi này là nơi để tu luyện Luyện thể của rất nhiều người, tôi cũng là một tu sĩ luyện thể, nhưng tôi không giống cậu, tôi là từ Truyền tống trận tiến vào trong này. Nơi này có một cái Truyền tống trận, bình thường các tu sĩ Luyện thể đều sẽ thông qua nó để tiến vào trong này tu luyện Luyện thể.

Tôi còn tưởng rằng cậu cũng giống như tôi, cùng là thông qua Truyền tống trận mà tiến vào đây.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức kinh hỉ. Thậm chí còn có cả Truyền tống trận để đưa tu sĩ tiến vào trong Vết nứt hư không để Luyện thể nữa sao? Cái này là lần đầu tiên hắn được nghe nói tới. Đây phải là đại năng cỡ nào mới có thể thiết lập được. Đã có Truyền tống trận, vậy thì chẳng phải là hắn có thể tùy thời mà đi ra ngoài sao? Nghĩ tới đây. Diệp Mặc liền nhanh chóng ôm quyền hỏi tiếp:

- Vậy xin hỏi tiên hữu, Truyền tống trận nằm ở chỗ nào vậy?

Đại La Tiên kia cũng không giấu diếm gì mà nói thẳng ra luôn:

- Cái Truyền tống trận kia ở cách đây khá xa. Cậu chưa từng đi, mà muốn tự mình tìm tới thì cũng khó đấy. Chỉ là tôi vừa mới tiến vào trong này không tới mấy năm, cho nên không thể nào cùng đi với cậu tới Truyền tống trận được. Những người tiến vào đây Luyện thể đều rất lẻ tẻ, cho nên muốn tìm người cũng rất khó, nhưng tất cả mọi người đều có la bàn định vị hư không. Tuy rằng tôi cũng có, nhưng lại chỉ có một cái, không có cách nào cho cậu mượn cả.

Diệp Mặc nói:

- Không có vấn đề gì, xin hỏi tiên hữu còn bao lâu mới có thể rời khỏi đây? Tôi cũng muốn tu luyện Luyện thể, cho nên tôi có thể đi tu luyện cùng một chỗ với anh là được rồi. Tôi là Diệp Mặc, đương nhiên nếu như anh có điều gì đó không tiện, vậy thì mong anh có thể nói cho tôi biết chút phương hướng cụ thể, tôi có thể tự mình đi thử xem.

Đại La Tiên kia liền cười ha hả rồi nói:

- Đương nhiên là thuận tiện, nếu như cậu không ngại thì cứ đi Luyện thể cùng với tôi. Tôi tên là Quý Thư, đang muốn tới Viêm Hà Vô Tận để thăng cấp, chúng ta cùng đi chứ? Đúng rồi, cậu đã đạt tới Tiên niết thể chưa? Nếu

như không phải là Tiên niết thể, thì không có cách nào có thể tiến vào đó được.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đa tạ anh Quý, tôi đã là Tiên niết thể rồi.

- Có bản lĩnh.

Quý Thư liền giơ một ngón cái lên tán dương Diệp Mặc.

Cùng Quý Thư nói chuyện một hồi, Diệp Mặc cảm giác được nhân cách của Quý Thư này rất tốt. Y chẳng những dễ nói chuyện, hơn nữa cũng không ỷ mình là Đại La Tiên mà ngước mặt lên trời.

Hai người đều là Tiên niết thể, cho nên cả hai vừa nói chuyện vừa phi hành trong vết nứt hư không này cũng không hề bị chậm lại, hơn nữa còn là càng lúc càng nhanh.

Đối với việc Diệp Mặc có thể đuổi kịp tốc độ của mình, thì Quý Thư rất bội phục, thậm chí còn liên tục khen ngợi Diệp Mặc nữa.

- Đúng rồi, anh Quý tới từ Thiên Vực nào vậy?

Diệp Mặc vẫn không thể nào nhịn được tò mò mà mở miệng hỏi. Hắn hy vọng rằng bản thân đã đi xa Nguyễn Nhạc Thiên một chút, đừng có xui xẻo tới mức sau khi ra khỏi đây thì vẫn là Nguyễn Nhạc Thiên, như vậy thì thật không xong!

- Tôi tới từ Thường Dung Thiên, còn anh Diệp thì sao?

Quý Thư thì lập tức nói thẳng.

- Thường Dung Thiên sao?

Trong lòng Diệp Mặc cả kinh. Hắn không ngờ rằng chính mình đã theo Vết nứt hư không mà đi tới Thượng Thiên Vực rồi. Thường Dung Thiên

không phải là một trong Mười một Thượng Thiên Vực sao?

- Làm sao thế?

Quý Thư nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Trong lòng Diệp Mặc đại hỉ, lập tức đáp:

- Tôi tới từ Trung Thiên Vực, nhưng không ngờ là đi nhầm vào Vết nứt hư không, cuối cùng lại đi tới tận Thượng Thiên Vực rồi. Nhân sinh gặp gỡ quả thật khó mà giải thích được.

- Điều này rất bình thường, mà vận khí của anh cũng không tệ. Có vài người khi vừa mới tiến vào Vết nứt hư không, thì đã phát hiện ra mình đã ở một cái Thiên Vực khác rồi. Nhưng anh có thể từ Trung Thiên Vực mà đến Thượng Thiên Vực, thì vận khí của anh đúng là vô cùng tốt. Tiên nhân bình thường muốn từ Trung Thiên Vực đi tới Thượng Thiên Vực thì có khi cả đời cũng không được, nhưng anh thì chỉ đơn giản như vậy đã tới được rồi.

Quý Thư vừa cười vừa nói, cũng không hề hoài nghi lời Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười khổ. Hắn thực sự dễ dàng sao? Thiếu chút nữa hắn đã chết tới mấy lần rồi đó. Hơn nữa cũng đã phải lăn lộn bốn năm năm trong Vết nứt hư không này rồi.

Hai ngày trôi qua, Diệp Mặc và Quý Thư nói chuyện rất vui vẻ, hơn nữa Quý Thư phát hiện ở rất nhiều phương diện trong tu luyện Luyện thể mà y không hiểu, thì Diệp Mặc lại có thể biết rất rõ. Càng làm cho y kinh dị là, tu vi Luyện thể của Diệp Mặc còn cao hơn một tầng so với y. Y là Tiên niết thể trung kỳ, còn Diệp Mặc thì đã là Tiên niết thể hậu kỳ rồi.

Diệp Mặc cũng không nói rằng mình đã là Tiên niết thể đỉnh rồi. Hắn còn biết rõ Quý Thư chính là đang muốn đột phá Tiên niết thể trung kỳ lên hậu kỳ. Một khi Quý Thư tấn cấp lên Tiên niết thể hậu kỳ, thì Quý Thư sẽ cần phải rời khỏi đây, còn hắn thì lại có thể đi theo để được thơm lây.

Cho nên khi mà Quý Thư bắt đầu hỏi về những vấn đề y không hiểu, thì Diệp Mặc đều giải thích hết, vì hắn đang ước gì Quý Thư càng sớm đột phá càng tốt.

Diệp Mặc tu luyện chính là 'Tam sinh quyết', cho nên việc làm thầy giáo đối với hắn không còn gì thích hợp hơn. Chỉ ngắn ngủi hai ngày, thì Quý Thư đã thấu hiểu thêm một tầng nữa về Luyện thể rồi. Trong lòng y rất cảm kích Diệp Mặc, đồng thời y cũng chủ động nói với Diệp Mặc:

- Anh Diệp, nếu như trên phương diện tu luyện, anh có chỗ nào không hiểu thì cứ trực tiếp hỏi tôi. Quý Thư tôi chắc chắn sẽ không giấu diếm gì hết.

Quý Thư hiển nhiên cho rằng Diệp Mặc hiểu nhiều hơn y trong phương diện Luyện thể, đó là vì Diệp Mặc đã là Tiên niết thể hậu kỳ rồi, còn y vẫn là Tiên niết thể trung kỳ. Hiện tại tu vi của y cao hơn so với Diệp Mặc một chút, cho nên y nghĩ rằng trong phương diện tu luyện thì hẳn là y sẽ hiểu biết nhiều hơn.

Diệp Mặc cũng không muốn để cho Quý Thư khó chịu, cho nên liền tìm mấy cái vấn đề cũng khá phức tạp để hỏi Quý Thư, để cho Quý Thư cảm thấy thoải mái hơn.

Tới ngày thứ ba, hai người đã dừng lại. Không cần Quý Thư giới thiệu, thì Diệp Mặc đã ngây người rồi. Đây là lần đầu tiên hắn gặp một Viêm Hà nhìn đáng sợ như thế này.

Viêm Hà này vô biên vô hạn, một mảnh đỏ rực, Viễm lãng (sóng lửa) ngập trời, khó trách vì sao nó lại được gọi là Viêm Hà Vô Tận. Diệp Mặc đứng cách bờ sông rất xa, nhưng cũng đã cảm nhận được nhiệt độ cực nóng truyền đến. Nếu đi vào chỗ này, còn không phải là sẽ hóa thành tro bụi sao?

Viêm lãng cứ từng lớp lại từng lớp, điên cuồng mãnh liệt giống như là biển cả vậy.

- Nơi này chính là Viêm Hà Vô Tận, chúng ta bây giờ đều là Tiên niết thể, chỉ có thể ở ngoại vi Viêm Hà Vô Tận để Luyện thể thôi, cậu ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, đừng thử tiến vào Viêm Hà Vô Tận, vì ở trong Viêm Hà Vô Tận nhiệt độ cực kỳ khủng bố, cho dù là Tiên linh thể cũng không thể nào tiến vào được.

Quý Thư liền giới thiệu một chút cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc thận trọng gật đầu. Không cần Quý Thư giới thiệu, thì hắn cũng biết rằng cái Viêm Hà Vô Tận này rất đáng sợ rồi.

Diệp Mặc lấy ra một viên Thông tin châu đưa cho Quý Thư rồi nói:

- Anh Quý, chúng ta tự tìm một chỗ Luyện thể riêng cho mình, nếu như anh thăng cấp, thì hãy gọi tôi, tôi tùy thời đều có thể cùng anh rời khỏi nơi này.

- Được, quyết định như vậy đi. Anh Diệp, anh là người rất có bản lĩnh, chờ sau khi chúng ta trở lại Thường Dung Thiên, tôi sẽ giới thiệu vài vị bằng hữu cho anh làm quen. Mọi người cùng nhau tỷ thí và luận bàn, đối với bản thân tuyệt đối là có chỗ tốt rất lớn.

Quý Thư vỗ vai Diệp Mặc, hiển nhiên là đã hết sức thân cận với Diệp Mặc rồi.

Sau khi hai người tạm biệt, thì liền đi tìm nơi Luyện thể cho riêng mình.

Sau khi Diệp Mặc dọc theo mấy trăm dặm Viêm Hà Vô Tận, thì liền chọn một chỗ có Viêm lãng tương đối mạnh mẽ rồi tiến vào.

Diệp Mặc vừa tiến vào Viêm Hà Vô Tận, thì sóng nhiệt kinh khủng lập tức đã ập đến, quần áo trên người của hắn lập tức biến thành tro tàn. Chỉ trong chốc lát, thậm chí Diệp Mặc đã ngửi thấy rõ ràng mùi khét trên cơ thể của mình.

Nhiệt độ khủng bố như thế này, khiến cho Diệp Mặc không dám tiếp tục

suy nghĩ nữa, lập tức bắt đầu vận chuyển công pháp Luyện thể, bắt đầu Luyện thể. Hắn không hiểu được Quý Thư làm như thế nào để đi vào, vì với loại nhiệt độ này, thì đúng ra Quý Thư không thể nào đi vào được mới đúng. Với tu vi Tiên niết thể đỉnh của hắn, còn thiếu chút nữa không chịu đựng được nữa là.

Nhưng tiên linh khí ở đây nồng đậm như vậy, lại có từng đợt Viêm lãng khổng lồ của Viêm Hà Vô Tận, đúng là một nơi Luyện thể tốt nhất rồi.

Theo sự vận chuyển của công pháp Luyện thể, theo thời gian dần trôi qua, thì Diệp Mặc đã quên luôn rằng mình đang ở trong Viêm Hà Vô Tận rồi. Xương cốt cùng máu thịt của hắn lại lần nữa thăng hoa. Cho dù là Viêm Hà Vô Tận không ngừng gột rửa thân thể của hắn, thì dòng máu của hắn cũng đang nhanh chóng tuần hoàn.

Da thịt bốc mùi khét lẹt đã dần dần chuyển thành mầu đỏ, sau đó lại chậm rãi trở nên bình thường như chưa hề bị thiêu dốt. Còn Diệp Mặc thì đang cảm nhận rõ ràng cốt cách của hắn đang tấn cấp với một tốc độ cực nhanh.

Ken két…

Lại là hàng loạt âm thanh xương cốt vang lên. Tiên nguyên cùng huyết quản của hắn càng lúc càng trở nên rõ ràng. Chỉ một lát sau, âm thanh xương cốt trên người của hắn dần dần nhỏ đi, còn nhiệt độ xung quanh hắn giống như là đã giảm đi rất nhiều.

Tiên linh thể rồi sao?

Diệp Mặc rất nhanh đã biết, hắn xác thực đã tấn cấp lên Tiên linh thể rồi.

Nơi này quả là nơi Luyện thể tuyệt vời! Diệp Mặc không tự chủ được cảm thán một câu. Nếu như hắn muốn tấn cấp Tiên linh thể ở một nơi khác, thì ít nhất phải mất một khoảng thời gian. Mà ở chỗ này, thậm chí hắn còn chưa có cảm giác về thời gian, thì đã tấn cấp lên Tiên linh thể rồi.

Diệp Mặc nhớ tới việc bản thân mất vài năm đi tìm nơi Luyện thể trong Vết nứt hư không này, so với việc Luyện thể ở chỗ này, thì quả thực là cặn bã cũng không bằng. Chẳng những hoàn cảnh Luyện thể không bằng ở đây, ngay cả nồng độ tiên linh khí cũng kém xa tít tắp.

Cảm nhận được tiên linh khí nồng đạm, thì Diệp Mặc thầm than:

"Người của Thượng Thiên Vực quả nhiên là khủng bố, không ngờ lại có thể nghĩ tới việc đi vào trong Vết nứt hư không để tìm kiếm nơi Luyện thể".

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1715

Lãng Sát

Khi Diệp Mặc tiếp tục hấp thu tiên linh khí, lại phát hiện mình lại cần phải thăng cấp rồi, nếu như không thăng cấp, hắn có tu luyện nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhưng ở đây hắn làm thế nào mà thăng cấp được? Trên người hắn đã không có tiên tinh, cũng không có tiên linh mạch. Nhưng ngược lại hắn có 'Chí Hà Đan', nhưng chỉ có 'Chí Hà Đan' cũng không được ah, nhất định phải có tiên linh khí. Diệp Mặc biết lôi kiếp của mình, cho dù là độ kiếp xong rồi, cũng không có tiên linh vân thải.

Quý Thư người mặc dù không tệ, nhưng người ta còn đang luyện thể, cho dù là người ta không đang luyện thể, Diệp Mặc cũng ngại hỏi mượn tiên tinh của một người vừa quen biết.

Huống chi hắn muốn thăng cấp Đại Chí Tiên, số tiên tinh cần thiết cũng không phải là một chút hai chút, mà là hơn mấy tỷ ah.

Diệp Mặc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định độ kiếp ngay tại Viêm Hà Vô Tận. Hắn bây giờ luyện thể đã là tu vi Tiên linh thể, nếu như có thể bố trí tụ linh tiên trận ở chỗ này, nói không chừng tiên linh khí của Viêm Hà Vô Tận cũng đủ rồi.

Lúc này Diệp Mặc đã rời khỏi Viêm Hà Vô Tận một đoạn khoảng cách rồi, hắn vốn định dùng mấy vật liệu cao cấp và trung cấp luyện chế trận kỳ, nhưng sau khi hắn trông thấy mấy khối khoáng thạch dưới đáy Viêm Hà, lập tức liền thay đổi ý định.

Khoáng thạch kia hắn chưa từng thấy qua, nhưng dùng để luyện chế trận kỳ, tuyệt đối càng bền hơn so với vật liệu cao cấp của hắn. Viêm Hà Vô Tận nhiệt độ rất cao, chỉ hơi không cẩn thận, là có thể có thể hoà tan mất trận kỳ.

Sau khi Diệp Mặc nhặt khoáng thạch này lên, lập tức liền biết khoáng thạch này tuyệt đối không tầm thường, ít nhất sẽ không thể kém hơn so với 'Hư Không Bí Ngân'. Hơn nữa hắn còn phát hiện, khoáng thạch màu sắc càng đỏ, dường như đẳng cấp lại càng cao.

Chỉ trong thời gian nửa ngày, Diệp Mặc đã tìm được hơn mười khối khoáng thạch loại này ở phụ cận. Đã có vật liệu, tốc độ Diệp Mặc luyện chế trận kỳ càng nhanh hơn.

...

Tụ linh tiên trận đã được bố trí, đồng thời Diệp Mặc cũng rất là bất đắc dĩ. Nếu như hắn có đầy đủ tiên tinh, hắn tuyệt đối sẽ không độ kiếp ở Viêm Hà Vô Tận. Dù hắn đã là tiên linh thể, độ kiếp trong Viêm Hà Vô Tận cũng không phải là ý kiến hay.

Nhưng hiện tại hắn không có tiên tinh, hai ba chục triệu tiên tinh trong chiếc nhẫn đối với người khác mà nói đã là rất nhiều rồi. Nhưng Diệp Mặc biết, chút tiên tinh ấy với hắn mà nói thật sự không thể coi là nhiều, dùng để độ kiếp càng như muối bỏ biển.

Cho nên Diệp Mặc chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào tiên linh khí trong Viêm Hà Vô Tận, thậm chí hắn đã bố trí ba cái tụ linh tiên trận liên hoàn, chính là để phòng ngừa tụ linh tiên trận xảy ra vấn đề.

Sau khi nuốt 'Chí Hà Đan', Diệp Mặc trực tiếp ngồi ở đáy Viêm Hà Vô Tận bắt đầu đánh vào Đại Chí Tiên. Tốc độ hấp thu tiên linh khí của 'Tam sinh quyết' thật sự là cực kỳ khủng khiếp, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tiên linh khí chung quanh giống như đã hẹn trước mà điên cuồng tuôn về hướng Diệp Mặc, diện tích gần như lan tràn tới phạm vi hơn vạn dặm.

Mà nơi có tiên linh khí nhiều nhất dĩ nhiên là trong lòng sông Viêm Hà Vô Tận. Dưới sự thôi thúc của tụ linh tiên trận, đến lúc sau, tiên linh khí ở trung tâm Viêm Hà Vô Tận thậm chí tràn đến giống như nước sông không bị đê chắn.

Tâm trạng có chút lo lắng của Diệp Mặc trong nháy mắt đã thả lỏng, trong lòng hắn càng kinh ngạc, trung tâm Viêm Hà Vô Tận này không biết có cái gì, mà lại có tiên linh khí dày đặc như thế. Nếu trong lúc hắn đang độ kiếp, vẫn còn tiên linh khí tới như này, hắn căn bản là không cần bất kỳ lo lắng nào.

Diệp Mặc đã yên lòng nên tốc độ hấp thu tiên linh khí càng nhanh chóng, tiên linh khí trong Viêm Hà Vô Tận còn mang theo một chút sương mù màu đỏ nhàn nhạt, nhưng cái cảm giác mà loại tiên linh khí này cho Diệp Mặc là càng có lợi cho sự mở rộng kinh mạch và sự tăng cao Tiên Nguyên của hắn.

Có thể thấy được loại tiên linh khí mang theo sương mù màu đỏ nhạt này chất lượng tốt hơn so với tiên linh khí thông thường, Diệp Mặc là một tu sĩ luyện thể Tiên linh thể, loại tiên linh khí này với hắn mà nói thật sự là không thể tốt hơn được nữa.

Lôi kiếp lần này tới cực kỳ chậm chạp. Thời gian trọn ba ngày trôi qua, trên bầu trời mới phát ra tiếng nổ trầm muộn.

Không đợi Diệp Mặc đứng lên, ba mươi sáu luồng sét cỡ thùng nước liền trực tiếp phá vỡ lớp sóng nhiệt của Viêm Hà Vô Tận mà đánh xuống.

Lúc trước khi Diệp Mặc vừa mới thăng cấp Đại Ất Tiên, thì đã dám đánh vào chín luồng sét. Mà những luồng sét lôi kiếp hiện giờ so với sét của lôi kiếp lúc trước cũng không mạnh hơn bao nhiêu, Diệp Mặc làm gì phải e sợ.

Sau một khắc, hắn đã lao ra khỏi Viêm Hà Vô Tận, Lôi Sa phóng ra, đồng thời nắm đấm cũng điên cuồng nghênh tiếp luồng sét đánh xuống. Còn

về Hắc Thạch cân và Tử Đao, Diệp Mặc căn bản cũng không phóng ra.

Trên Tây Hoang Sa Địa, hắn đã bị lôi kiếp cỡ thùng nước này hung hăng ngược đãi một trận, hiện tại hắn đã là Tiên linh thể rồi, hẳn là phải đến phiên hắn hành hạ cái lôi kiếp này rồi nha?

Tạch tạch tạch...

Lôi Sa màu đen cao to đã đánh trúng luồng sét, phát ra âm thanh răng rắc ác liệt.

Mà sau khi quả đấm của Diệp Mặc đánh trúng luồng sét, lại làm dấy lên từng trận từng trận ánh chớp của sấm sét, âm thanh 'rầm rầm' vang lên trên bầu trời Viêm Hà Vô Tận.

Chỉ có điều là thanh âm của sóng nhiệt Viêm Hà Vô Tận này vốn cực kỳ vang dội, thứ thanh âm rầm rầm này lập tức liền bị sóng nhiệt (viêm lãng) vô tận kia bao trùm mất.

Những luồng sét còn lại toàn bộ đều đánh trúng người Diệp Mặc, Diệp Mặc đã thăng cấp đến Tiên linh thể nên da thịt bị đánh ra từng vệt từng vệt cháy sém do luồng sét đánh trúng. Mà Diệp Mặc chỉ biết điên cuồng hấp thu Lôi Nguyên, thân thể lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Mấy năm trước, khi hắn thăng cấp Đại Ất Tiên, sáu luồng sét thiếu chút nữa khiến cho hắn toi mạng. Mà ba mươi sáu luồng sét hiện tại, hắn lại không hề chịu chút ảnh hưởng nào. Mà ba mươi sáu luồng sét, mỗi một luồng đều mạnh mẽ hơn so với sáu luồng sét lúc trước kia.

Bản thân Diệp Mặc cũng cảm thấy sự dũng mãnh của mình, luyện thể quả nhiên là có ích, nếu như hắn không thăng cấp đến Tiên linh thể, lần này sẽ lại bị hành hạ.

- Ha ha ha...

Cảm nhận thấy những luồng sét này đã không cách nào làm mình bị

thương được, Diệp Mặc ha ha cười lớn, đứng trên con sóng của Viêm Hà Vô Tận, giống như thiên thần vừa hấp thu Lôi Nguyên, vừa đợi luồng sét tiếp theo đánh xuống.

Trong quá trình Diệp Mặc độ kiếp hấp thu Lôi Nguyên, tiên linh khí của Viêm Hà Vô Tận càng thêm điên cuồng tràn đến, đây là tác dụng của ba cái Tụ linh tiên trận liên hoàn, cuối cùng tiên linh khí trên đỉnh đầu Diệp Mặc đều trở thành vòng xoáy sương mù màu đỏ, khiến cho toàn thân Diệp Mặc đều khoan khoái dễ chịu vô cùng.

Rầm rầm rầm...

Diệp Mặc vừa mới hấp thu xong hơn ba mươi luồng sét, lại là hàng loạt tiếng sấm vang lên, Diệp Mặc đạp lên đỉnh một con sóng đang xông thẳng tới.

Lại ba mươi sáu luồng sét rơi xuống, Diệp Mặc liên tục đánh ra chín quyền, hắn rất muốn mấy luồng sét rơi xuống nhiều hơn chút nữa, nhưng đáng tiếc là lần này lôi kiếp lại không giúp sức. Ánh sét lại lóe ra bốn phía, tiếng nổ vang kinh khủng lại một lần bị sóng nhiệt (viêm lãng) của Vô Tẫn Viêm Hà cuốn đi.

Diệp Mặc hoàn toàn quên mất hắn vừa mới thăng cấp Tiên linh thể, bằng không luồng sét thứ nhất thôi thì hắn đã chịu đủ rồi.

Hai đợt tổng cộng bảy mươi hai luồng sét sau khi xuống tới, tu vi của Diệp Mặc càng tăng nhanh, nếu có thêm một đợt lôi kiếp hắn khẳng định mình sẽ thăng cấp Đại Chí Tiên không thể nghi ngờ.

Diệp Mặc hiểu rất rõ, chỉ cần hắn không thăng cấp, sẽ không cách nào chạy khỏi lôi kiếp này được. Dù rõ ràng là biết không thể làm gì được hắn, cũng nhất định phải rơi xuống.

Quả nhiên, đợt lôi kiếp thứ ba rơi xuống. Điều khiến cho Diệp Mặc tiếc nuối là, đợt lôi kiếp thứ ba này vậy mà lại chỉ có chín luồng, thậm chí ngay

cả đi ngăn chặn hắn cũng chẳng muốn, trực tiếp đón lấy chín luồng sét lôi kiếp.

Uỳnh...

Tiên Nguyên trong cơ thể Diệp Mặc lại xảy ra biến đổi một lần nữa, mà thức hải của hắn không nghi ngờ gì nữa lại tiếp tục mở rộng ra, thần thức lại ngưng đọng một lần nữa.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn của Tiên Nguyên, Diệp Mặc biết, hắn đã thăng cấp đến Đại Chí Tiên rồi. Từ nay về sau, hắn sẽ không e sợ bất kỳ một tiên nhân dưới Vị Tiên nào, hắn có lòng tin như vậy.

Đợt thứ ba sau khi chín luồng sét rơi xuống, Diệp Mặc biết là lôi kiếp chắc là đã bỏ qua cho đợt tấn công hắn này, nếu không đợt thứ ba hẳn là không chỉ có chín luồng.

Đang lúc Diệp Mặc cho rằng sẽ không còn luồng sét nào nữa, trên đỉnh đầu lại một lần nữa nổ vang, từng luồng sét đánh xuống liên miên không dứt.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn phía trên, hắn rất lấy làm lạ, những luồng sét này tuy rơi xuống từng luồng liên tiếp, thoạt nhìn có vẻ rất nhiều, nhưng đối với hắn thì chỉ có lợi chứ không có bất kỳ chỗ hại nào, sao còn có thể không ngừng rơi xuống? Dựa theo sự hiểu biết của hắn đối với lôi kiếp, một khi hắn thăng cấp, khi lôi kiếp không có bất kỳ tác dụng gì đối với hắn, thì sẽ không rơi xuống lôi kiếp nữa, nhưng hôm nay hình như có hơi khác thường ah.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh đã bỏ những suy nghĩ này sang một bên, lôi kiếp càng nhiều thì càng có lợi cho hắn, hắn cũng không cần phải đi quản.

Không suy nghĩ thêm nữa Diệp Mặc chuyên tâm hấp thu Lôi Nguyên, đồng thời tôi luyện Lôi Kiếm và Lôi Sa của hắn.

Khi luồng sét cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa, Diệp Mặc lại nhìn thấy một vệt Tiên Linh vân rơi xuống. Lôi kiếp này đổi tính rồi sao? Lại cam lòng chịu rơi Tiên Linh Vân xuống?

Bất kể có phải là đổi tính hay không, Tiên Linh Vân vẫn là đồ tốt. Tiên Linh Vân không chỉ có tiên linh khí cực kỳ dày đặc, còn có một ít Đạo tắc ở trong đó. Diệp Mặc kỳ thật là rất ưa thích loại Tiên Linh Vân sau lôi kiếp này, nhưng đáng tiếc là lôi kiếp của hắn rất ít khi có những thứ này.

Năm ngày sau, Diệp Mặc ngừng tu luyện, lần độ kiếp này hắn thu hoạch không nhỏ, chẳng những không bị bất cứ thương tổn gì, hơn nữa còn chiếm được không ít lợi ích. Tiên linh khí trong trung tâm Viêm Hà Vô Tận vẫn còn đang cuồn cuộn cuốn về hướng này, Diệp Mặc thu hồi tụ linh tiên trận.

Trong lòng Viêm Hà Vô Tận có tiên linh khí dày đặc như thế, ở trung tâm rõ ràng là có thứ đồ tốt gì đó. Nhưng bây giờ tu vi của hắn còn thấp, không cách nào đến được trung tâm Viêm Hà kia, chờ tương lai tu vi luyện thể của hắn cao rồi, hắn lại đến xem sao. Huống chi Viêm Hà Vô Tận này vô biên vô hạn, chẳng biết trung tâm là nằm ở vị trí nào.

Lúc này Diệp Mặc đứng ở trên mặt sông Viêm Hà Vô Tận, trong lòng cực kỳ khoan khoái dễ chịu. Từng luồng sóng nhiệt đánh lên người hắn, Diệp Mặc đột nhiên cảm thấy, những luồng sóng nhiệt này đối với hắn mà nói đã không còn bất cứ uy hiếp gì. Ngược lại hắn cảm giác sóng nhiệt của Viêm Hà này cũng coi như là một loại cảnh đẹp, mà hắn có thể đứng trên đỉnh sóng nhiệt này mà thưởng thức sóng nhiệt lớp sau xô lớp trước, giống như người chỉ huy cảnh đẹp này.

Người chỉ huy?

Trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên có một loại giác ngộ, rất lâu sau đó, hắn đột nhiên mở to mắt, nhấc tay đánh ra một quyền.

Đây không phải hư không, mà là một quyền hoàn toàn mới. Một quyền này đánh ra xong, con sóng nhiệt trực diện lao tới kia trong nháy mắt liền đình trệ lại, mà quyền này của Diệp Mặc rõ ràng là đánh ra ngọn lửa giống như sóng nhiệt, chỉ có điều ngọn lửa này là màu xanh mà thôi. Liên tục ba ngọn lửa màu xanh, đợt sau so với đợt trước càng cao hơn. Những ngọn lửa này trực tiếp phủ xuống sóng nhiệt, khơi dậy sương nhiệt văng khắp nơi.

Quyền thần thông thứ hai, Lãng Sát đánh ra.

Thu nắm đấm lại, ba đợt hoa sóng mà Diệp Mặc đánh ra kia đã biến mất không thấy gì nữa. Diệp Mặc nhìn nhìn nắm đấm của mình, trong lòng tràn đầy vui sướng. Hắn không thể tưởng tượng được sẽ nhất thời lĩnh ngộ được một chiêu quyền pháp thần thông, thông qua sự kết hợp của 'Thanh Như Hiểu Thiên' và sóng nhiệt trước mắt, hắn tạo thành Lãng Sát của hiện tại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1716

Thường Dung Thiên

Đã thăng cấp Đại Chí Tiên, luyện thể đã đến Tiên linh thể sơ kỳ, cũng coi như là có chút thành tựu, thậm chí lĩnh ngộ được một chiêu thần thông, Lãng Sát. Bản thân Diệp Mặc cũng có chút thoả mãn, so với lúc trước khi hắn vừa rời khỏi Nguyễn Nhạc Thiên, lúc này tu vi của hắn tăng lên đâu chỉ có mấy lần.

Thêm nữa, bây giờ hắn đã đi tới Thượng Thiên Vực, nếu có cơ hội có thể tìm được truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế để lại, vậy hắn hoàn toàn có thể dựa vào tiên linh mạch của Hạo Thiên Đại Đế để tu luyện tới Đại La Tiên viên mãn. Sự đáng sợ của Tiên vương Diệp Mặc đã được chứng kiến, tuy nhiên Diệp Mặc biết mình đạt tới Đại La Tiên viên mãn cũng chưa chắc đã là đối thủ của một Tiên vương bình thường, Nhưng hắn lại tin tưởng một khi mình đã là Đại La Tiên viên mãn, Tiên vương muốn giết được hắn, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Diệp Mặc không tiếp tục tu luyện nữa, hắn vừa luyện thể trong Viêm Hà Vô Tận, vừa tìm kiếm cái loại khoáng thạch màu đỏ này. Cái loại khoáng thạch này mang đến cho hắn cảm giác không tồi, hơn nữa còn là thứ tốt.

Lại một năm nữa đã bất tri bất giác trôi qua, Diệp Mặc rời khỏi bờ Viêm Hà càng ngày càng xa, tu vi luyện thể của hắn nhanh chóng củng cố ở Tiên linh thể sơ kỳ, càng ngày càng vững chắc. Mà hắn cũng càng ngày càng tìm được nhiều khoáng thạch màu đỏ, thậm chí còn tìm được mấy viên khoáng thạch đỏ chói mắt.

Lúc này tin tức từ Thông Tấn Châu lại truyền tới, Diệp Mặc biết rõ là Quý Thư đang gọi hắn, tới nơi này đã gần hai năm rồi, đoán chừng Quý Thư

kia chắc cũng thăng cấp Tiên niết thể hậu kỳ rồi.

Diệp Mặc thu thập một phen nhanh chóng ra khỏi Viêm Hà, hắn rất nhanh đã nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ của Quý Thư.

- Quý huynh, chúc mừng thăng cấp Tiên niết thể hậu kỳ.

Diệp Mặc vừa trông thấy Quý Thư, lập tức liền chắp tay nói chúc mừng.

Quý Thư cười ha ha một tiếng, tâm trạng vô cùng tốt, nhưng y lập tức liền sửng sốt nhìn Diệp Mặc, hỏi:

- Diệp huynh, không ngờ huynh lại đã là tu vi Đại Chí Tiên rồi?

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Phải, lúc trước tôi đã là Đại Ất Tiên viên mãn trong rất nhiều năm, bây giờ thăng cấp Đại Chí Tiên, cũng coi như là nước chảy thành sông mà.

Quý Thư không biết rất nhiều năm mà Diệp Mặc nói chỉ là thời gian mấy năm mà thôi, y còn tưởng rằng là hơn mấy ngàn năm, cho nên cũng nói lời chúc mừng:

- Vậy thì tốt quá. Lần này chúng ta đều có thu hoạch, tôi chẳng những thăng cấp Tiên niết thể hậu kỳ, hơn nữa lại còn tìm được mấy viên 'Vô Tẫn Viêm Hà Kim' không tệ.

- Vô Tẫn Viêm Hà Kim?

Diệp Mặc ngẩn ra một lát, lập tức lấy ra mấy viên khoáng thạch mà hắn nhặt được đưa cho Quý Thư hỏi, - Huynh nói là thứ này sao?

- Huynh cũng có hả? Đúng vậy, đây chính là Vô Tẫn Viêm Hà Kim, giá trị vô cùng cao. Mấy viên này của huynh cũng đã đạt tới tiên tài cấp sáu, nếu như huynh có thể lấy được Viêm Hà kim cấp bảy, đem vô tiên thành, người khác sẽ tranh nhau lấy. Chúc mừng huynh, vận số của huynh cũng không tệ.

Quý Thư thấy Diệp Mặc cũng lấy được Vô Tẫn Viêm Hà Kim. Lập tức nói chúc mừng.

Thì ra là Vô Tẫn Viêm Hà Kim, Diệp Mặc thu hồi mấy viên khoáng thạch, trong lòng thầm nghĩ một năm qua mình đã nhặt được một đống lớn rồi, thứ này cầm lấy đi bán lấy tiên tinh, hẳn là có thể đổi được rất nhiều nha?

- Vô Tẫn Viêm Hà Kim ở chỗ sâu trong Viêm Hà Vô Tận, màu sắc càng đỏ tươi, thì đẳng cấp càng cao. Vô Tẫn Viêm Hà Kim giống như tu vi Tiên niết thể của chúng ta thông thường chỉ có thể đạt đến cấp sáu. Muốn lấy được Vô Tẫn Viêm Hà Kim tốt hơn, nhất định phải đi vào chỗ sâu trong Viêm Hà Vô Tận, nhưng muốn đến chỗ sâu trong Viêm Hà Vô Tận, tu vi luyện thể ít nhất phải đạt tới tiên linh thể.

Quý Thư giải thích.

Diệp Mặc gật gật đầu, không lấy ra Vô Tẫn Viêm Hà Kim cấp bảy còn lại của mình, nếu thứ này đã có tác dụng, chờ hắn biết rõ ràng rốt cuộc là ích lợi gì đã rồi nói sau. Giống như Thất Luyện Thạch kia, tác dụng không phải là lớn thường đâu.

- Đúng rồi. Diệp huynh, một năm trước Viêm Hà Vô Tận đã xảy ra một chuyện, huynh có chú ý đến hay không?

- Chuyện gì?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi.

Quý Thư vẻ mặt thận trọng nói:

- Một năm trước lúc tôi luyện thể cạnh bờ Viêm Hà, phát hiện tiên linh khí trong Viêm Hà Vô Tận bạo động, hình như là bị cuốn sạch đi. Tình trạng bạo động này giằng co mấy ngày, hơn nữa còn có tiếng sấm. Tiếng sấm kia còn đáng sợ hơn so với khi Tiên vương độ kiếp, ta sợ là Tiên Yêu thú lợi hại nào đó đang độ kiếp. Ban đầu tôi định truyền tin tức thông báo cho huynh,

nhưng lại sợ xúc phạm đến Tiên Yêu thú kia, cũng may huynh không việc gì.

Thấy Diệp Mặc ngẩn ra, Quý Thư vội vàng giải thích tiếp:

- Thông thường Tiên Yêu thú đạt tới cấp bậc Tiên vương. Chỉ cần anh không đi chọc giận chúng, bình thường chúng cũng sẽ không đối phó với anh. Cho nên sau này gặp phải loại Tiên Yêu thú lợi hại này, huynh cứ làm bộ như cái gì cũng không biết. Ngoại trừ một số ít Tiên Yêu thú tính tình nóng nảy ra, đại bộ phận Tiên Yêu thú đều sẽ không tùy tiện đi giết chóc tiên nhân.

Diệp Mặc thở dài thườn thượt, gật gật đầu nói:

- Tôi hiểu rồi.

Hắn không thể tưởng tượng được mình độ kiếp lại bị Quý Thư tưởng thành Tiên Yêu thú độ kiếp cấp bậc Tiên vương, đây là đang tán dương hắn, hay là đang mắng hắn đây. Diệp Mặc cũng không nói ra sự thật, chuyện này không cần thiết phải nói ra. Lần sau khi hắn độ kiếp không biết là bao nhiêu năm sau, nói không chừng đã sớm tách ra khỏi Quý Thư rồi.

- Đi, chúng ta gia tăng tốc độ đi Truyền Tống Trận. Ở đây khắp nơi đều là vết nứt không gian và không gian phong bạo lưu chuyển, nên khó dùng tiên khí phi hành.

Quý Thư nói xong phi độn đi trước.

Mặc dù Diệp Mặc có thần thức vực có thể dùng tiên khí phi hành, nhưng Quý Thư nói khó dùng, hắn chỉ có thể đi theo đằng sau Quý Thư.

Hai người vừa đi vừa nói, trao đổi với nhau một vài điều tâm đắc khi luyện thể. Rất nhanh Quý Thư liền phát hiện, cho dù y đã là Tiên niết thể hậu kỳ, nhưng Diệp Mặc đối với việc luyện thể cũng am hiểu sâu sắc hơn rất nhiều so với y.

Nửa tháng sau, hai người tới một nền đá vẫn thạch bằng phẳng phạm vi

mấy ngàn dặm, khối vẫn thạch này khiến cho Diệp Mặc nhớ tới cánh cửa bằng vẫn thạch ở Hỗn Độn Tinh Vực. Chỉ có điều là khối vẫn thạch này, so với cái cửa vẫn thạch kia còn lớn hơn rất nhiều.

Vẫn thạch bị trận pháp giam cầm to lớn giam cầm lại, trên vẫn thạch còn có một vài động tiên, thậm chí còn có mấy cái thương lâu đơn giản, còn có vài tiên nhân đi đi lại lại trong thương lâu.

- Những người tới đây đều là người luyện thể, những tiên nhân luyện thể mười một thượng thiên vực hầu như đều sẽ tới đây luyện thể. Trên cơ bản, tiên nhân tới đây luyện thể đều là người đã niết bàn thành công, cho dù là như vậy, hàng năm đều có một vài tiên nhân chết ở chỗ này. Đôi khi là vì luyện thể thất bại, đôi khi là vì hư không sai lệch hoặc là gặp phải hư không phong bạo lớn tràn đến mà không kịp né.

Quý Thư giải thích với Diệp Mặc, đồng thời than thở một câu.

Diệp Mặc cũng là thầm thở dài, nếu như không phải là hắn có Thế Giới Trang Vàng, lần thứ nhất luyện thể ở trong khe nứt hư không hắn đã xong đời rồi, căn bản là không đợi được đến ngày hôm nay. Con đường tu luyện gian khổ vô cùng, bất kể là Tu Chân Giới hay là Tiên Giới đều như nhau, chỉ hơi không chú ý, thì thần hồn sẽ bị câu diệt Quý Thư dẫn theo Diệp Mặc đi tới một đại điện, trong đại điện ngoại trừ một cái Truyền Tống Trận ra thì không có bất kỳ vật gì. Một gã Đại La Tiên mặt không có biểu cảm gì đang ngồi bên cạnh Truyền Tống Trận, xem ra hình như là người trông coi Truyền Tống Trận.

- Diệp huynh, truyền tống lần thứ nhất cần hai mươi triệu tiên tinh thượng phẩm.

Quý Thư thấy Diệp Mặc không có ý lấy tiên tinh ra, chủ động nhắc nhở một câu.

- Cái gì? Nhiều vậy sao?

Diệp Mặc ngẩn ra, cho dù là truyền tống ở Thiên Vực cũng không cần nhiều tiên tinh như vậy đi.

Quý Thư cười khổ nói:

- Diệp huynh, nơi này là Thượng Thiên Vực. Đây chỉ là giá cả vận chuyển ra ngoài, nếu như huynh muốn đi vào thì giá cả còn cao hơn. Nếu như tiên tinh của huynh không đủ, tôi có thể cho huynh mượn.

Diệp Mặc sờ sờ mũi nói:

- Tiên tinh thì tôi có, nhưng không nghĩ tới giá cả lại cao như vậy mà thôi.

Nói xong, Diệp Mặc cầm ra khoảng chừng hai mươi triệu tiên tinh, sau khi lấy số tiên tinh này ra, một lần nữa trên người hắn lại chẳng còn gì.

Luyện thể quả nhiên không phải là chuyện người nghèo có thể làm, chỉ tìm một nơi để luyện thể, mà phải mất vài chục triệu tiên tinh. Nếu như thêm một ít vật liệu luyện thể, cùng với tiên đan cao cấp gì đó, không có mấy ai có thể chơi được ah. Mười triệu tiên tinh đối với một Đại Chí Tiên mà nói, thậm chí là tích lũy vô số năm mới được.

Những Đại năng kia thật biết phát tài thật đấy, không ngờ lại lập nên một cái Truyền Tống Trận trong khe nứt của hư không, vậy một năm sẽ kiếm được bao nhiêu tiên tinh? Quý Thư có thể đến đây luyện thể, xem ra cũng không phải loại người đơn giản.

Bình thường tiêu tốn nhiều như vậy, sau khi đi vào chắc chắn sẽ không một sớm một chiều mà đi ra đâu, Quý Thư nói không chừng là vì mình mà đi ra sớm, nghĩ đến đây Diệp Mặc vội vàng chắp tay nói cảm tạ với Quý Thư:

- Quý huynh, huynh hao tốn rất nhiều tiên tinh, mới luyện thể được mấy năm đã đi ra rồi, Diệp mỗ có chút áy náy.

Quý Thư cười ha ha nói:

- Tôi vốn không có ý định ở lại chỗ này lâu. Diệp huynh, tôi và huynh đã rất hiểu nhau, ta đã coi huynh như bạn bè, chút chuyện nhỏ này không cần nhắc lại. Sau này nói không chừng huynh còn có thể giúp được tôi.

Quý Thư cảm giác Diệp Mặc không giống kẻ tầm thường, y là thật tâm muốn muốn trở thành bạn với Diệp Mặc. Vốn y đúng là phải ở lại nhiều thêm mấy năm, cũng bởi nguyên nhân vì Diệp Mặc, nên bây giờ mới đi ra sớm. Hơn nữa, mấy chục triệu tiên tinh đối với y mà nói, quả thực là không cần để ý.

Diệp Mặc gật đầu cười nói:

- Cũng được, tôi đối với luyện khí còn có mấy phần chắc chắn, nếu như Quý huynh cần luyện khí, thì có thể tìm ôi Diệp Mặc nghĩ đến việc mình đã có thể luyện chế tiên khí bát phẩm, nói không chừng thật đúng là có thể giúp được Quý Thư.

- Hừ, cuồng vọng.

Hai gã tiên nhân đi theo phía sau Diệp Mặc và Quý Thư sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy thì một người trong đó lập tức hừ lạnh một tiếng. Một đại sư tiên khí ưu tú phải tích lũy rất nhiều năm tháng mới được, Diệp Mặc thoạt nhìn tuổi tác hình như không hề lớn, nói ra những lời này hiển nhiên bị người ta cho là cuồng vọng.

Quý Thư vội vàng kéo Diệp Mặc tiến vào Truyền Tống Trận, nói:

- Chúng ta đi thôi, không cần phải chấp nhặt với người khác.

Nhưng Quý Thư cũng không nói tới việc luyện khí. Đoán chừng y cũng cho rằng là Diệp Mặc tối đa chỉ có thể luyện chế được tiên khí trung phẩm bình thường mà thôi, đối với y - một Đại La Tiên mà nói, tiên khí trung phẩm bình thường y căn bản là sẽ chẳng coi ra gì. Huống chi, trong nhà y thứ tiên khí nào mà không có?

Diệp Mặc mỉm cười, cho dù là Quý Thư không chủ động kéo hắn, hắn

cũng sẽ không chấp nhặt với người nọ. Cuồng vọng hay không cuồng vọng thì tự bản thân mình biết, không cần phải đi giải thích với người khác. Hắn sẽ không giúp người nọ luyện khí, người nọ cũng sẽ không tìm hắn nhờ luyện khí, chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Từ Truyền Tống Trận đi ra, đã đến một nơi tương tự như Hư Điện Tinh Thiên vực, sau đó hai người lại ngồi tiên thuyền về tới Thường Dung Thiên. Đợi khi Diệp Mặc và Quý Thư đến Thường Dung Thiên Vực, đã là chuyện của một tháng sau rồi.

- Diệp huynh, bây giờ huynh có dự định gì không?

Vừa đến Thường Dung Thiên, Quý Thư liền lôi kéo Diệp Mặc hỏi.

Y và Diệp Mặc ở chung trong khoảng thời gian này, cảm giác Diệp Mặc chẳng những hiểu biết vô cùng nhiều thứ, hơn nữa am hiểu đối với việc tu luyện cũng không phải chuyện những người bạn khác của y có thể sánh được.

- Tôi định đi dạo quanh Thường Dung Thiên, sau đó thì đi khỏi Thường Dung Thiên.

Diệp Mặc cũng không nói hắn muốn đi Nguyên Động Thiên tìm kiếm truyền thừa của Hạo Thiên tiên vương, nhưng cũng không lừa gạt Quý Thư, hắn quả thực là phải rời khỏi Thường Dung Thiên.

Quý Thư lại nói rất là tha thiết:

- Diệp huynh, nếu huynh không ngại, thì cùng đi với tôi đến Phi Hà tiên thành. Tôi có rất nhiều bạn bè ở Phi Hà tiên thành, đến lúc đó tôi có thể giới thiệu bọn họ quen biết với huynh. Tôi tin chẳng mấy chốc huynh sẽ được mọi người chấp nhận. Hơn nữa phụ thân tôi là Dật Dương tiên vương, thành chủ của Phi Hà tiên thành, hơn nữa cũng là bạn bè rất thân thiết với thiên chủ của Thường Dung Thiên...

- Phụ thân huynh là Tiên vương? Còn là thành chủ?

Diệp Mặc kinh ngạc lập lại một câu, hắn không thể tưởng tượng được xuất thân của Quý Thư này cũng không đơn giản.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1717

Nữ Tiên Quen Thuộc

Quý Thư mỉm cười nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi cũng không dựa dẫm vào cha, tôi có ngày hôm nay đều là tự mình phấn đấu, cũng không liên quan nhiều đến cha tôi. Đương nhiên, người khác có thể sẽ nể mặt cha tôi, nên giúp tôi chút ít.

Với lời nói này của Quý Thư, Diệp Mặc cũng không tin lắm, Quý Thư có thể một mình đến Viêm hà vô tận trong khe nứt hư không luyện thể, chứng tỏ gã khác với những thiếu gia thành chủ khác. Ít nhất trên con đường tu luyện, cũng không sợ hãi.

- Cũng được, vậy đến Phi Hà Tiên thành xem một chút.

Diệp Mặc đồng ý với Quý Thư, hắn chưa từng nhìn thấy Tiên thành của Thượng thiên vực, đến Phi Hà Tiên thành xem chút cũng được.

…

Diệp Mặc cũng đã từng nhìn thấy Tiên thành của hạ thiên vực, thấy Tiên thành của trung thiên vực. Lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Bỉ Dực Tiên thành, tâm trạng cũng vô cùng sục sôi rồi, sau đó Tiên thành nhìn thấy càng lúc càng nhiều, coi như cũng đã từng va chạm. Cho dù là đến Nặc Y Tiên thành ở trung thiên vực, cái khí phái đó Diệp Mặc cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng hôm nay sau khi đến Phi Hà Tiên thành, Diệp Mặc lại lần nữa cảm thấy mình có chút quê mùa. Đừng nói là trong Tiên thành, cho dù là Tiên linh khí bên ngoài Tiên thành cũng vô cùng nồng đậm. Đối với một người quen với Tiên linh khí của hạ thiên vực và trung thiên vực như hắn,

đột nhiên đến một nơi có Tiên linh khí nồng đậm như này, quả thực cũng có chút không quen lắm.

Cổng thành cực lớn của Tiên thành thậm chí cũng lớn hơn mấy trăm trượng, còn tường thành lại càng không thể dùng thần thức đụng chạm đến được, chỉ biết bên đó có tường thành, nhưng không biết cụ thể tường thành cao bao nhiêu, cũng không biết tường thành đó dùng nguyên liệu gì để xây dựng.

Diệp Mặc biết rõ cái này nhất định là vì trận pháp cao cấp tạo nên, thích hợp nhất để phòng thủ Tiên thành như này.

Sau khi cùng Quý Thư tiến vào trong Tiên thành, cái hấp dẫn Diệp Mặc ngược lại lại không phải là Tiên linh khí nồng đậm nữa, mà là đường phố và những cửa hiệu xung quanh của Tiên thành. Rất nhiều biển hiệu cửa hàng đều được làm từ Tiên ngọc cao cấp, đến cửa lớn cũng được khảm nạm các loại Tiên tài cao cấp.

Đường phố nơi này so với đường phố của Tiên thành trong trung thiên vực thậm chí còn rộng hơn mười lần, Diệp Mặc còn phát hiện ra quần áo trên người Tiên nhân ra vào cửa hàng đều là Tiên khí đẳng cấp không tồi, chẳng những đẹp, hơn nữa còn là pháp bảo phòng ngự.

- Thượng thiên vực chẳng lẽ lại giàu có như này?

Diệp Mặc kinh ngạc tự thốt lên một câu. Trong này chẳng những Tiên linh khí nồng đậm, hơn nữa những Tiên nhân qua qua lại lại hình như cũng là những người vô cùng giàu có.

- Ha ha, anh đừng xem nơi mà những Tiên nhân ra vào đều là Tiên lầu cao cấp, trên người họ cũng là lăng ba bảo sam, ha ha, thực ra những thứ đó đều là vẻ bên ngoài. Trong Tiên thành thượng thiên vực nếu như anh ăn mặc quá tệ, người khác sẽ coi thường anh. Rất nhiều người thậm chí chút gia sản đều mặc hết trên người rồi, anh đừng ngưỡng mộ họ làm gì.

Quý Thư vỗ vỗ vai Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc cười trừ lắc đầu, nghe những lời của Quý Thư hắn cũng hiểu ra. Khó trách từ cổng Tiên thành tiến vào, xung quanh đều hết sức xa hoa, hóa ra chủ đề của Tiên thành trên thượng thiên vực chính là ganh đua so sánh, cái này hình như quá tục tằng rồi.

Thực ra Diệp Mặc quả thực cũng không biết rõ tình hình của Tiên thành trên thượng thiên vực, sự ganh đua trong Tiên thành quả thực là một mặt, quan trọng hơn chính là nếu như anh khiến cho người ta xem anh là người nghèo khó, bất luận là đến Tiên lầu mua đồ, hay là đi tìm nguyên liệu, thì người ta cũng không coi anh ra gì.

Đối với những Tiên nhân thực sự giàu có mà nói, lăng la bảo sam mặc bên ngoài chỉ là ngụy trang, nội giáp bên trong của họ mới là Tiên bảo thực sự.

- Quý Thư…

Một giọng nói khàn khàn vang lên, đúng lúc Diệp Mặc và Quý Thư đồng thời ngẩng đầu lên.

Người gọi Quý Thư là một Tiên nhân mặt chữ điền, giống như Quý Thư, cũng là tu vi Đại La Tiên hậu kỳ.

- Ha ha, đúng lúc định đi tìm các anh, không ngờ tôi vừa mới quay về, đã gặp được các anh rồi.

Quý Thư cười ha hả, cũng đã lôi Diệp Mặc đến.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy người đối diện không phải là một người, ít nhất cũng có năm người, ba nam hai nữ.

Khi Quý Thư chào hỏi mấy người, Diệp Mặc có chút sững sờ đang chằm chằm nhìn vào một nữ tiên vô cùng xinh đẹp. Hắn nhìn thấy nữ tiên xinh đẹp này không ngờ lại có chút quen quen, cái cảm giác đó hắn không nói thành

lời được, nhưng chính là cảm giác quen thuộc.

Nữ tiên khiến Diệp Mặc nhìn có chút quen quen thoạt nhìn cũng không nhiệt tình, trên mặt cũng không có nhiều biểu lộ, thậm chí hai đầu lông mày còn có chút tâm tư.

Trên người mặc một bộ váy tiên màu xanh nhạt, sau lưng cắm một cây sáo, dung mạo không chút thua kém gì Huân Nhiên tiên tử mà ngày trước Diệp Mặc gặp.

Diệp Mặc hơi nghi ngờ một chút, theo lý mà nói người mà hắn nhìn quen quen chắc phải là người hắn biết mới đúng, nhưng nữ tiên này không ngờ hắn lại giống như chưa từng gặp qua.

- Anh Diệp, Diệp Mặc…

Quý Thư thấy Diệp Mặc chằm chằm nhìn nữ tiên đứng đối diện không chớp mắt, lập tức có chút ngại ngùng. Gã vội kéo Diệp Mặc, trong lòng có chút buồn cười, anh Diệp này kiến thức thì nhiều, đoán chừng chưa tiếp xúc với Tiên tử xinh đẹp như này bao giờ, đến lúc đó giới thiệu cho hắn là được rồi.

- Hừ…

Tên Đại La Tiên con mắt nhỏ dài đứng đối diện sớm thấy Diệp Mặc vô lễ, lập tức hừ lạnh một tiếng, tỏ ý mình bất mãn.

Diệp Mặc bỗng nhiên tỉnh lại, hắn hình như biểu hiện có chút thái quá, vội vàng thu lại ánh mắt ôm quyền nói:

- Vì là lần đầu tiên nhìn thấy Tiên tử xinh đẹp như này, tôi có chút thất lễ rồi.

- Anh Quý, người bạn mới của anh đây đúng là có ý tứ đấy. Được, có một số người cho dù là thất lễ cũng không dám nói ra đâu, người bạn này của anh Tề Bắc Thương tôi xin kết giao Người nói chuyện là một Đại La

Tiên khác, vô cùng anh tuấn, trong tay cầm một cây quạt xếp màu vàng kim, lại càng có khí tức nho tiên hơn những người khác.

- Ha ha, để tôi giới thiệu một chút.

Quý Thư vội vàng cười ha hả, ngắt Diệp Mặc đang xấu hổ nói:

- Diệp Mặc, vị này là Tề Bắc Thương, là thiếu thành chủ của Bình Lương Tiên thành, phong lưu phóng khoáng, được xưng là sát thủ Tiên tử, chỉ cần là Tiên tử bị anh ta nhắm trúng thì chắc chắn sẽ rơi vào bẫy của anh ta.

Người mà Quý Thư giới thiệu chính là Đại La Tiên anh tuấn vừa nãy nói Diệp Mặc dám làm dám chịu, Diệp Mặc vội vàng ôm quyền chào hỏi.

- Đây là Tư Thạch Vũ, là đệ tử nòng cốt của Long Nguyệt Tiên sơn, Long Nguyệt Tiên sơn cũng là một trong những Tiên môn cao cấp của Thường Dung Thiên chúng tôi, là Đế tông. Diệp Mặc sau này phải giao tiếp tốt hơn chút với anh Tư.

Tư Thạch Vũ chính là Đại La Tiên vừa nãy hừ lạnh Diệp Mặc, Tư Thạch Vũ không đợi Quý Thư giới thiệu xong, lại lạnh nhạt nói:

- Tư mỗ tôi không thích kết giao cùng người háo sắc cho lắm, ý tốt của anh Quý tôi xin nhận.

Quý Thư cũng không thèm để ý, cũng không giải thích với Diệp Mặc, mà lại chỉ vào nữ tiên mặc váy xanh nhạt nói:

- Anh Diệp, đây là đệ tử thân truyền của tông chủ Âm Kiếm tông Tiên tôn tông môn Cửu Nhứ Nhạn. Âm Kiếm tông cũng là một trong những đại tông môn của Thường Dung Thiên chúng tôi.

Cô Cửu Nhứ Nhạn kia cũng khách khí, khi giới thiệu đến cô, còn chủ động đứng ra chào hỏi Diệp Mặc một tiếng.

Đợi sau khi Diệp Mặc và Cửu Nhứ Nhạn chào hỏi xong, Quý Thư lại chỉ vào Đại La Tiên mặt điền chào hỏi lúc trước nói:

- Đây là anh Ân Hồn…

Không đợi Quý Thư nói xong, thì Ân Hồn mặt chữ điễn lại lần nữa với âm thanh khàn khàn cười ha hả một tiếng nói:

- Tôi là một Tán tu, cũng không có xuất thân xa hoa như mấy vị còn lại.

- Tôi cũng là một Tán tu.

Diệp Mặc lại cảm thấy trong mấy người này, tu vi của Ân Hồn hình như cao nhất. Những người này cũng coi như là người nổi bật rồi, chẳng những đều là Đại La Tiên không nói, hơn nữa ngoài Ân Hồn kia ra, thì lai lịch của những người còn lại cũng không tầm thường.

- Vị này là Kế Khôn, cũng là đệ tử nòng cốt của Long Nguyệt Tiên sơn, sư phụ chính là…

Quý Thư vẫn còn đang giới thiệu nữ tiên váy xanh nhạt kia, Diệp Mặc lập tức lại ngây dại, Kế Khôn, chẳng trách hắn lại cảm thấy quen như vậy. Nếu như Quý Thư không nói ra tên cô ấy, Diệp Mặc đoán chừng mình căn bản cũng không nhớ ra, nhưng Quý Thư vừa nói đến cái tên này, Diệp Mặc lập tức nhớ ra nữ tiên xinh đẹp này là ai rồi.

Chính là nữ nhân vật chính trong Lạc Hồn Khư, cha của cô ấy hình như tên Kế Hòa, là bạn của Phong Thuần từng làm thảnh chủ Minh Nguyệt Thành trong Lạc Hồn Khư.

Vị hôn phu của Kế Khôn tên Phong Hi, cũng là con trai của Phong Thuần. Kết quả Phong Hi và Kế Khôn còn cả Kế Hòa đều bị Phong Thuần ám toán, còn Phong Thuần và thê tử kết tóc của lão Diệu Huệ Trân lại càng là một mớ hỗn độn.

Phong Thuần muốn linh căn của Kế Khôn, dùng giá linh trận nuôi

dưỡng hồn trận lừa chính con trai của mình, mục đích chính là muốn linh căn của Kế Khôn.

Con trai lão một tấm chân tình với Kế Khôn, sau khi Kế Khôn bị hôn mê, thà rằng mình biến thành một người bình thường mất đi tuổi thọ, cũng chủ động dùng thần hồn của mình nuôi dưỡng nguyên thần của Kế Khôn trong giá linh trận, thực là chính là vì bị lừa, lại giá tiếp linh căn. Cuối cùng bị Kế Hòa cắt ngang, Kế Hòa dẫn con gái của mình đi, còn Phong Hi thì lại mất đi hồn phách. (Xuất hiện trong chương 1212-1220)

Chính là vì trên người Kế Khôn còn có chút khí tức thần hồn của Phong Hi, Diệp Mặc lúc này mới cảm thấy có chút quen thuộc, trong tay hắn vẫn còn một miếng Lệ ngân xá lợi của Phong Hi sau khi chết rồi hóa thành. Trong xá lợi còn có hai hàng Lệ ngân màu đỏ sậm, là hai hàng nước mắt của Phong Hi trước khi chết, cũng là tình yêu của anh ta với Kế Khôn.

Diệp Mặc không ngờ Kế Khôn không bị chết, ngược lại lại phi thăng lên Tiên giới rồi, hơn nữa mới có mấy nghìn năm, Kế Khôn cũng đã là Đại La Tiên hậu kỳ rồi, tư chất này thật quá nghịch thiên. Khó trách lúc trước Phong Thuần muốn linh căn của Kế Khôn, linh căn này vừa nhìn cũng biết không chỉ tốt một chút ít.

Nếu như gặp được Kế Khôn rồi, thì miếng Lệ ngân xá lợi trong tay hắn cũng nên về với chủ rồi. Cái này vốn dĩ chính là bằng chứng tình yêu mà Phong Hi để lại cho Kế Khôn, để chính tay Kế Khôn giữ lại mới là thích hợp nhất.

Phong Hi là một nhân vật bi thảm, nhưng tình yêu của anh ta đối với Kế Khôn và những gì mà anh ta gặp phải, đến Diệp Mặc cũng cảm thấy chua xót trong lòng.

- Anh Diệp…

Quý Thư bất đắc dĩ lại kéo tay Diệp Mặc một chút, gã cho rằng Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một Tiên nhân tầm thường, nhưng biểu hiện

hôm nay của hắn quả thực mất mặt quá.

- Ha ha. Diệp Mặc là người bạn mà tôi gặp khi luyện thể, kiến thức về luyện thể và tu luyện tuyệt đối không tầm thường…

Quý Thư vừa kéo Diệp Mặc, vừa cười cười có chút ngại ngùng với những người còn lại giải thích vài câu.

Tên Tư Thạch Vũ mắt ti hí hừ lạnh một tiếng nói:

- Anh Quý, người bạn này của anh cấp bậc cao quá, Tư Thạch Vũ tôi không với nổi, Kế sư muội, chúng ta đi thôi.

Nói xong liền quay người rời đi, không ngờ không nói thêm câu gì nữa. Kế Khôn liếc nhìn Diệp Mặc một cái, cũng không tỏ chút thái độ gì liền đi theo Tư Thạch Vũ.

Diệp Mặc thấy vậy liền lớn tiếng gọi:

- Kế Khôn sư tỷ, tôi tìm cô có chút chuyện.

Diệp Mặc cũng không nói ra chuyện Phong Hi, hắn không biết Kế Khôn nghĩ như thế nào về Phong Hi. Nếu như người ta không có chút cảm giác gì với Phong Hi, bây giờ hắn tùy tiện nói ra quả thực là một kết cục không mấy gì tốt đẹp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1718

Chân Thánh Đế

Thấy Diệp Mặc theo đuổi Tiên tử thất bại, Quý Thư cười ha ha nói:

- Đi thôi, chúng ta đến Phi Hà Tiên lầu phía trước ngồi.

Ân Hồn, Tề Bắc Thương, Cửu Nhứ Nhạn ai ai cũng cho rằng không tệ, cộng thêm hai người Diệp Mặc và Quý Thư nữa, năm người đi thẳng đến Phi Hà Tiên lầu.

Quý Thư sợ Diệp Mặc có chút thất vọng, sau khi vào phòng, chủ động chuyển đề tài nói:

- Anh Diệp, Phi Hà Tiên lầu là một quán rượu lớn nhất trong Phi Hà Tiên thành, trong này có Tiên nhưỡng Túy Quỳnh Tuyền tốt nhất, hơn nữa trong này còn có Tiên linh quả cao cấp. Cho dù anh muốn ăn thịt Tiên thú tốt nhất, thì trong này cũng có.

Diệp Mặc cũng vỗ vỗ vai Quý Thư nói:

- Anh Quý không cần lo lắng cho tôi, tôi tìm Kế Khôn sư tỷ chỉ là có chút chuyện mà thôi, không phải như anh nghĩ.

- Anh biết Kế Khôn?

Quý Thư mỉm cười nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc lập tức im lặng, hắn dễ dàng nói mình quen biết Kế Khôn như vậy sao? Cái này còn liên lụy đến nhiều chuyện lắm.

- Đừng nghĩ những thứ kia nữa, đến lúc đó tôi giới thiệt cho anh quen

mấy Tiên tử xinh đẹp.

Quý Thư cười ha hả nói, Diệp Mặc không quen biết Kế Khôn, còn nói tìm Kế Khôn có chuyện, chẳng phải giấu đầu hở đuôi sao?

- Anh Diệp, Quý Thư nói rất đúng, muốn quen Tiên tử xinh đẹp cũng không đơn giản, Nhứ Nhạn tiên tử của chúng tôi cũng không thua kém gì Kế Khôn. Có lẽ một số ngọc nữ Tiên môn thường đi cùng tôi đến Thường Dung Thiên, đảm bảo sẽ có thu hoạch lớn hơn.

Tề Bắc Thương đồng thời cũng cười lớn.

Cửu Nhứ Nhạn hừ lạnh một tiếng nói:

- Tề Bắc Thương, anh vô duyên vô cớ lôi tôi vào làm gì? Tôi có chỗ nào đắc tội với anh sao.

- Nhứ Nhạn Tiên tử thứ tội thứ tội.

Tề Bắc Thương vội vàng cười chắp tay nói.

Diệp Mặc thấy quan hệ của bọn họ cũng không tệ, lúc này cũng cười cười, đồng thời trong lòng cũng có chút cảm kích, mấy người bạn của Quý Thư này rất tốt, ý tứ nói chuyện như vậy, cũng là muốn mình quên đi chuyện vừa nãy mà thôi.

Sau khi mấy người nói chuyện được vài câu, một số Tiên quả và Túy Quỳnh Tuyền cũng được mang lên.

Túy Quỳnh Tuyền quả thực không tệ, hương rượu ngấm sâu, hơn nữa Tiên linh khí nồng đậm căn bản không cần hành công, tửu lực cũng có thể chủ động khiến Tiên linh khí chuyển hóa thành Tiên nguyên.

- Túy Quỳnh Tuyền này thực ra còn có một tên nữa là Tối Cùng Tuyền, nếu anh thích loại rượu này rồi, bao nhiêu tiên tinh đều có thể ném vào đó, cuối cùng sẽ khiến cho anh cạn vốn.

Ân Hồn cười ha hả nói.

Diệp Mặc sớm đã quên chuyện Kế Khôn, nếu như sau này gặp Kế Khôn, hắn có thể nói sau, không gặp được cô, thì cũng không cần phải nói nữa. Nếu như Kế Khôn thực sự có quan hệ tốt với sư huynh Tư Thạch Vũ của cô, lệ ngân xá lợi của Phong Hi đưa cho cô căn bản cũng chỉ là châm chọc.

Năm người uống rượu đồng thời bàn luận về công pháp, dần dần trở nên sôi nổi. Khi ba người còn lại biết Diệp Mặc còn là Tiên nhân luyện thể Tiên niết thể, lại càng nhiệt tình hơn với Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không giải thích trên thực tế mình cũng đã là Tiên linh thể rồi, tu vi đối với Diệp Mặc mà nói là để tự bảo vệ mình, chứ không phải là thứ để khoe khoang.

Đang bàn luận về công pháp và tu luyện, ba người khác quả nhiên phát hiện Diệp Mặc đặc biệt am hiểu về tu luyện, có lúc một câu nói thậm chí có thể tháo gỡ nghi ngờ của bọn họ nghĩ nửa ngày không ra.

Cửu Nhứ Nhạn sau khi hỏi Diệp Mặc vài câu, lại nâng chén rượu lên nói với Diệp Mặc:

- Diệp sư huynh, tu vi của anh kém hơn tôi một chút, nhưng sự am hiểu của anh đối với công pháp tu luyện rất tường tận sâu sắc, có lúc còn sáng tỏ hơn những gì sư phụ tôi nói, Nhứ Nhan mời anh một chén.

Nói xong một hơi uống cạn, Diệp Mặc vội nâng chén lên uống theo.

Cửu Nhứ Nhạn thấy Diệp Mặc uống hết rượu rồi, lúc này mới nói:

- Diệp sư huynh, Kế Khôn sư tỷ rất xinh đẹp. Có rất nhiều người theo đuổi cô ấy, tôi khuyên anh đừng theo đuổi cô ấy nữa, ngoài Tư Thạch Vũ sư huynh ra, tôi nghe nói Tiểu Tiên Vương Lư Mang cũng có cảm tình với cô ấy. Quý Thư cũng phụ họa thêm một câu.

Diệp Mặc hiểu ra ý của hai người, tranh giành một người con gái với đệ tử thân truyền của Càn Dịch Tiên đế, chẳng may đắc tội với đệ tử Tiểu Tiên Vương Lư Mang của Càn Dịch tiên đế, cho dù cha của Quý Thư cũng không

giúp nổi.

- Lư Mang là thiên tài đỉnh cấp của Thường Dung Thiên chúng tôi, nửa năm sau Nguyên Động Thiên có một đại hội giao lưu luận đạo Đại Tiên cao cấp, hội giao lưu này hình như toàn bộ thiên tài Đại Tiên của thượng thiên vực đều sẽ đến, Tiểu tiên vương Lư Mang chắc chắn cũng sẽ đến, chúng ta có thể đến mở mang tầm mắt.

Quý Thư còn sợ Diệp Mặc không phục Lư Mang, chủ động yêu cầu Diệp Mặc cùng đến chứng kiến một chút phong thái của Lư Mang, đoán chừng Diệp Mặc sau khi gặp tiểu tiên vương Lư Mang rồi, sẽ xóa đi suy nghĩ không phục trong đầu.

- Đúng, hội giao lưu luận đạo lần này đều là những Thiên tài cao cấp dưới Vị Tiên đến, phần lớn cũng đã có nửa bước bước lên Vị Tiên rồi. chúng ra đến nghe ngóng chút, tuyệt đối sẽ có lợi.

Cửu Nhứ Nhạn cũng nhìn Diệp Mặc gật gật đầu.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi:

- Tên Lư Mang kia cũng là Tiên vương rồi, sao còn đến tham gia hội giao lưu luận đạo Đại Tiên như này?

Tề Bắc Thương cười ha hả nói:

- Lư Mang đó là tiểu tiên vương, không phải Tiên vương. Vì gã mặc dù là tu vi Đại La Tiên viên mãn, cho nên có hơn một cụm xưng danh Tiểu tiên vương.

- Tiểu tiên vương Lư Mang và Kế Khôn đều là thiên tài cao cấp của Thường Dung Thiên, đều là tu vi Đại tiên, bọn họ có thiếp mời mới có thể tham gia được, nhưng lại có thể lắng nghe những trao đổi bên ngoài của những thiên tài bên ngoài hội giao lưu luận đạo. Đồng thời còn có thể tham gia các loại hội đấu giá, lấy được những thứ tốt mà mình cần. Thực ra tôi sau khi thăng cấp lên Tiên niết thể hậu kỳ liền ra ngoài, cũng có phần vì hội giao

lưu luận đạo này.

Quý Thư lại lần nữa giải thích.

- Được, cám ơn mấy vị, tôi cũng muốn đến đó xem xem.

Diệp Mặc không chút do dự gật đầu đồng ý. Cho dù Nguyên Động Thiên không có hội giao lưu luận đạo này, hắn cũng định đến đó một chuyến, bây giờ có hội giao lưu luận đạo này, hắn lại càng muốn đi.

- Anh Diệp, hai người chúng ra cũng coi như cùng chí hướng. Đến đó cam đoan sẽ rất tuyệt, tuyệt đối sẽ bội thu.

Tề Bắc Thương lại cười ha ha nói.

Diệp Mặc thầm im lặng, hắn đương nhiên hiểu ý tứ của Tề Bắc Thương, nhưng hắn từ lúc nào đã cùng chí hướng với tên này rồi?

Thấy Diệp Mặc có chút ngượng ngùng, Ân Hồn vừa cười vừa nói:

- Cho dù không cùng chí hướng với anh đi cũng không có gì là bất lợi cả, nghe nói còn có một hội đấu giá sẽ xuất hiện thần khí thiên ngoại phi toa. Thiên ngoại phi toa có thể qua được thiên vực, thậm chí là giới vực, nhưng Thiên ngoại phi toa đó hình như là một phế phẩm rồi.

- Có thể vượt qua Thiên vực thậm chí là giới vực?

Diệp Mặc chấn động hỏi.

Hắn biết những thứ bình thường vượt qua Thiên vực và Giới vực đều là Tiên thuyền cao cấp, khuyết điểm của Tiên thuyền chính là thể tích quá lớn, hơn nữa trong hư không thiên vực tốn nhiều thời gian. Lợi ích lại là, Tiên thuyền cũng có thể định vị được, hơn nữa còn vô cùng kiên cố, những khe nứt hư không nhỏ đối với Tiên thuyền mà nói căn bản cũng không có chút ảnh hưởng gì. Nhưng ngồi trên Tiên thuyền thì lại có nguy hiểm, một khi gặp phải không gian thác vị lớn, Tiên thuyền cũng bị hủy diệt. Chỉ có điều

Tiên thuyền đều có tuyến đường đặc biệt, gặp tình huống không gian thác vị cũng là rất hiếm.

Nếu như là thần khí có thể vượt Thiên vực được thì lại khác, nó thuộc hàng pháp bảo rồi, thần khí là Tiên khí cực phẩm, đồng thời được chia làm thần khí cực phẩm thượng trung hạ, mặc dù Tiên giới rộng lớn, nhưng người có thể luyện chế ra thần khí cũng rất ít, người có thể luyện chế ra thần khí được gọi là Thánh sư.

Vì Tiên nhân có thể luyện chế ra thần khí cực ít, cho nên Thánh sư cũng không có đẳng cấp phân chia, cho dù anh chỉ có thể luyện chế ra thần khí hạ phẩm, anh cũng là Thánh sư. Hơn nữa, cho dù là một Thánh sư luyện khí, nếu như không có nguyên liệu, thì anh cũng không thể luyện chế ra thần khí được.

Thần khí cũng không phải là pháp bảo cao cấp nhất trong Tiên giới, pháp bảo cao cấp nhất Tiên giới không phải là có thể luyện chế ra, mà là do trời đất tạo ra. Trên thần khí chính là pháp bảo Tiên thiên, trên pháp bảo Tiên thiên còn có bảo vật hỗn độn, đó đều là những thứ gặp được mà không thể cầu được.

- Thiên ngoại phi toa kia tôi cũng nghe nói qua, mặc dù nói là phế phẩm, nhưng tổn hại cũng chỉ có mấy cấm chế thông thường, đối với việc phi hành trong hư không thì cũng không ảnh hưởng chút nào. Tôi nghe nói đó là một Thánh sư luyện chế căn cứ theo đặc tính của Hư Không Phi Tuyết, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn Hư Không Phi Tuyết. Có thể chính xác tránh được những nguy hiểm như hư không phong bạo và hư không vẫn thạch…

Quý Thư lại tán đồng nói.

Diệp Mặc chợt nhớ ra U linh thuyền mà mình gặp, Thiên ngoại phi toa có phải là cũng có thể bị hút vào trong không?

- Mấy vị Tiên hữu, tôi muốn hỏi một chút, các anh nghe nói đến U linh thuyền chưa?

Diệp Mặc nghĩ đến, lập tức liền hỏi ra.

Trong phòng lập tức liền yên tĩnh, thậm chí tĩnh đến kinh người.

Thấy không khí có chút ôn ổn, Diệp Mặc ho khan một tiếng nói:

- Mọi người làm sao vậy?

Quý Thư thở dài nói:

- Những người thường đi trên hư không thiên vực, không ai là không biết đến U linh thuyền. Nếu nói Tiên giới hoặc Tiên giới hư không còn có một thứ nào đáng sợ nhất, đó chính là U Linh thuyền, gặp phải U Linh thuyền thì chết là cái chắc, nếu là U Linh thuyền đẳng cấp cực cao, cho dù là Tiên đế cũng không thể nào thoát khỏi…

- U Linh thuyền còn có đẳng cấp nữa? Chẳng lẽ lại có rất nhiều U Linh thuyền?

Diệp Mặc hoảng sợ hỏi, nói như vậy U Linh thuyền không phải chỉ có một con.

- Nghe khẩu khí của anh, anh không phải là gặp phải U Linh thuyền rồi đấy chứ?

Tề Bắc Thương hỏi một hồi rồi mới đằng hắng tiếng nói:

- Là câu hỏi của tôi có vấn đề, Quý Thư, anh giải thích với Diệp Mặc đi.

Gã cho rằng, nếu như Diệp Mặc gặp U Linh thuyền rồi, thì không thể nào vẫn ngồi trong đây được.

Quý Thư gật đầu, thận trọng nói với Diệp Mặc:

- Anh biết Chân thánh đế chứ?

Diệp Mặc im lặng lắc đầu, hắn quả thực không biết. Chẳng lẽ U Linh

thuyền kia có mối liên quan gì đó với Chân Thánh đế? Nếu như có liên quan đến Chân Thánh đế, thì hắn tuyệt đối không thể nào thoát khỏi U Linh thuyền được.

Quý Thư nhớ ra Diệp Mặc đến từ Trung thiên vực, cũng bình thường trở lại, lại tự giải thích:

- Chân thánh đế là người có tu vi cao nhất trong các Thánh đế của Cửu đại chính đạo, cũng là người thần thông nhất.

Diệp Mặc hơi nghi ngờ một chút, hắn từ Hạo Thiên đại đế biết được tin Chứng Đạo thánh đế nhiều nhất cũng sẽ không vượt qua bốn người, năm người, sao lại xuất hiện chín người được? Cách nói của Quý Thư cũng không khác lắm so với những gì Bành Đảm Đương nói, Chứng Đạo Thánh đế có chín người.

Không đợi Diệp Mặc hỏi thăm, Quý Thư lại nói:

- Chân Thánh đế đó chẳng những vô cùng thần thông, hơn nữa pháp bảo cũng là người có nhiều nhất. Nghe nói ông tu luyện chẳng những có trận bàn thời gian, còn lấy được một cây Khổ trúc trong Thập đại linh căn, thậm chí đến Thế giới sơn cũng bị ông lấy được…

Diệp Mặc nghe thấy vậy, sau lưng toát mồ hôi lạnh, sao những thứ Quý Thư nói đều là những thứ hắn có?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1719

Diệp Mặc Cảm Giác Nguy Cơ

'Khổ Trúc' ta có nghe nói qua, đó là một trong mười đại linh căn. Nghe nói nếu tu luyện ở bên cạnh 'Khổ Trúc' thì có thể tránh được tâm ma, hơn nữa tăng mạnh được khả năng lĩnh ngộ của mình.

Cửu Nhứ Nhạn nói.

- Đúng thế.

Quý Thư gật đầu rồi nói tiếp:

- Cũng vì những đồ vật mà Chân Thánh Đế có được đều là thứ tuyệt đối khó cầu, cho nên y mới bị người khác ghen ghét. Hơn nữa nghe nói tính cách của Chân Thánh Đế cực kỳ khó tính, không bao giờ chịu nói đạo lý với người khác, chỉ cần ai phạm phải y thì đều bị y trực tiếp giết chết.

- Có một lần, chín vị Thánh Đế tụ hội, thì Chân Thánh Đế đã nhìn trúng một vị nữ Thánh Đế khác, trực tiếp chỉ vào vị nữ Thánh Đế kia mà nói “Cô về sau là người của ta”! Như vậy đã quá đủ để thấy được sự cường thế của Chân Thánh Đế rồi. Vì cái tính cường thế đến khó chịu này mà đã mang lại tai họa cho Chân Thánh Đế. Có một lần y đã bị tám vị Thánh Đế còn lại liên hợp vây công.

Tề Bắc Thương khinh thường nói:

- Rốt cuộc đó cũng chỉ là một cái cớ để vây công mà thôi, ai biết có vị Thánh Đế nào thực sự chán ghét tính cách khó chịu kia hay không, hay là vì cái khác? Tôi nghe nói Chân Thánh Đế mặc dù bị vây công, nhưng vì y có được 'Khổ Trúc', mà 'Khổ Trúc' kia thì lại không muốn nhận y làm chủ, cho

nên các Thánh Đế khác mới đề nghị Chân Thánh Đế lấy 'Khổ Trúc' ra để xem ai có thể được 'Khổ Trúc' nhận làm chủ nhân. Lúc này Chân Thánh Đế không đồng ý, cho nên kết quả chính là đánh nhau.

Ân Hồn vội vàng nhỏ giọng nói:

- Bắc Thương, đừng nghị luận về các vị Thánh Đế khác.

Tề Bắc Thương tuy rằng không cho là đúng, nhưng cũng nhẹ gật đầu, không tiếp tục nói về các Thánh Đế khác nữa.

- Tuy Chân Thánh Đế bị vây công, nhưng đó vẫn là một trận chiến nhật nguyệt vô quang, thiên địa biến sắc, sao bay đầy trời (Tinh đấu hoành di). Nghe nói Tiên Giới thời đại viễn cổ chỉ có một Thiên Vực, nhưng cũng vì trận đại chiến này mà Tiên Giới bị phân chia thành 'Ba mươi ba Thiên Vực'. Theo năm tháng trôi qua, hư không phân cách, lượng linh khí của 'Ba mươi ba Thiên Vực' càng lúc càng trở nên khác biệt, cuối cùng trở thành Thượng Trung Hạ ba đại Thiên Vực.

Lời nói của Quý Thư khiến Diệp Mặc rung động không thôi. Hắn không ngờ rằng 'Ba mươi ba Thiên Vực' xuất hiện là vì bị chín Thánh Đế đánh nhau mà thành. Như vậy thì phải chết đi bao nhiêu người đây?

- Vậy Tiên Giới lúc ấy chẳng phải là…

Diệp Mặc khiếp sợ thốt lên.

Quý Thư ừ một tiếng:

- Đúng thế, lúc ấy sinh linh của 'Ba mươi ba Thiên Vực' có thể nói là không còn được một phần mười, hơn nữa quy tắc của Tiên Giới cũng bị tàn phá, khiến cho việc các tiên nhân sau này lĩnh ngộ pháp tắc cũng trở nên khó khăn. Cho nên sau trận đại chiến đó, các Thánh Đế cũng không xuất thế nữa. Mà nghe nói chín Thánh Đế sau đại chiến cũng chỉ còn lại bốn năm người mà thôi.

Khó trách vì sao Hạo Thiên Đại Đế nói rằng chỉ còn khoảng bốn đến năm vị Thánh Đế nữa mà thôi. Nghĩ đến những đồ vật trên người mình, thì trong lòng Diệp Mặc liền có chút bất an mà lên tiếng hỏi:

- Anh Quý, còn vị Chân Thánh Đế kia thì thế nào?

- Chân Thánh Đế dưới sự vây công của tám vị Thánh Đế, kỳ thật cũng không thực sự bị giết. Y có một tia Nguyên Thần trốn vào trong hư không. Vì để tránh những vị Thánh Đế còn lại diệt trừ hoàn toàn, thì tia Nguyên Thần kia liền hóa thành vô số các linh tu, những linh tu này không ngừng lớn mạnh, ở trong hư không cắn nuốt thần hồn. Rất nhiều Thiên Vực Tiên thuyền ở trong hư không gặp phải loại linh tu hóa thân từ Nguyên Thần của Chân Thánh Đế này, kết quả đều chỉ có thể là bị cắn nuốt sạch. Mà những linh tu kia sau khi cắn nuốt vô số Nguyên Thần của tiên nhân, thì cũng sẽ từ từ lớn mạnh.

Nói tới đây thì Quý Thư liền quay sang nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Hiện tại cậu đã hiểu cái gì gọi là 'U linh thuyền' rồi chứ? 'U linh thuyền' chính là một tia Nguyên Thần của Chân Thánh Đế kia phân thành các linh tu, nhìn không thấy, sờ không được. Bất luận là cái gì gặp phải 'U linh thuyền' này thì đều cách cái chết không xa nữa rồi. Linh tu trong 'U linh thuyền' có đẳng cấp càng cao, thì khả năng tiên nhân gặp phải phải chết càng lớn. Đương nhiên đây cũng chỉ là một cái truyền thuyết, còn việc 'U linh thuyền' có phải là do một tia Nguyên Thần của Chân Thánh Đế phân chia thành linh tu tạo thành hay không thì tôi lại không dám khẳng định.

- Như vậy chẳng phải là giống với ‘Cửu đầu phệ hư trùng’ hay sao?

Diệp Mặc kinh ngạc đáp. ‘Cửu đầu phệ hư trùng’ chính là từ những cái thần hồn phân tán ra mà dần lớn mạnh, sau đó lại dung hợp lại cùng nhau trở thành một thể hoàn mỹ.

- Thoạt nhìn thì không khác nhau lắm, nhưng thực tế lại có khác biệt rất lớn. Phân hồn của 'Cửu đầu phệ hư trùng' cần phải có người khống chế, mà

phân hồn từ Nguyên Thần của Chân Thánh Đế khi phát triển tới tình trạng nhất định, thì sẽ có thể chủ động tìm kiếm phân hồn còn lại để dung hợp, sau đó lại lớn mạnh lên.

Quý Thư giải thích.

Diệp Mặc kinh hãi. Hắn không ngờ cái 'U linh thuyền' mà bản thân gặp phải lại chính là một đám phân hồn linh tu của Chân Thánh Đế. Chuyện này quả thật là quá đáng sợ. Nếu quả thật đúng như Quý Thư nói, vậy thì việc hắn có thể chạy thoát khỏi 'U linh thuyền' quả là việc quá may mắn. Bất luận là có phải hay không, thì trong lòng Diệp Mặc vẫn tự nhủ rằng bản thân vẫn còn may mắn là đã dùng cấm chế để ẩn nấp đi lá của 'Khổ Trúc'. Nhưng dù là như vậy, thì hắn vẫn không dám chắc rằng 'Khổ Trúc' của mình vẫn còn chưa bị bại lộ.

- Vì sao những vị Thánh Đế còn lại mặc kệ đám 'U linh thuyền' kia?

Diệp Mặc tiếp tục hỏi.

Quý Thư lần này lại lắc đầu:

- Tôi cũng chỉ nghe nói, đó là sau lần đại chiến kia thì những vị Thánh Đế kia đều cực kỳ hiếm khi xuất thế, thậm chí là không còn thấy tung tích nữa. Có lẽ là họ cũng bị trọng thương nghiêm trọng. Còn chuyện 'U linh thuyền' thì càng không có ai dám đi quản cả. Nơi linh tu tu luyện tốt nhất chính là trong hư không. Mà 'U linh thuyền' trong hư không của Thượng Thiên Vực thì ngay cả Tiên Đế của Thiên Vực cũng không người nào nguyện ý đi nhiều chuyện cả, cũng có thể nói là không dám chõ mõm vào.

- Thế những pháp bảo cao cấp của Chân Thánh Đế kia đâu rồi?

Đây mới là chuyện mà Diệp Mặc quan tâm.

Lần này thì Tề Bắc Thương lại ngắt lời Quý Thư nói:

- Tôi cũng nghe nói qua một ít, đó là tất cả các pháp bảo cao cấp của

Chân Thánh Đế đều lưu lạc rải rác khắp 'Ba mươi ba Thiên Vực', thậm chí ngay cả trong hư không cũng có. Còn có một ít pháp bảo cấp thấp khác lưu lạc tới Tu Chân Giới cũng nên…

Diệp Mặc nghe tới đó thì trong lòng liền cả kinh. Hắn lập tức đã hiểu được cái linh hồn linh tu trong Vẫn Chân Điện dưới Đại lục Lạc Nguyệt chính là một cái phân hồn linh tu của Chân Thánh Đế.

Diệp Mặc càng nghĩ càng thấy đúng. Ở tầng bẩy của Vẫn Chân Điện có một linh tu, hay bây giờ có thể nói đó là một tia phân hồn của Chân Thánh Đế. Nếu quả thật như thế, thì việc cứ ba mươi năm Vẫn Chân Điện lại mở ra một lần chính là một âm mưu rồi. Cứ mỗi ba mươi năm sẽ có vô số tinh anh tiến vào Vẫn Chân Điện, sau đó sẽ trở thành hồn phách cống phẩm cho linh tu kia. Chỉ có tu sĩ có tư chất là linh hồn cực kỳ mạnh mẽ mới có thể tiến vào tầng bẩy, mà đã tới tầng bẩy rồi thì vừa vặn sẽ trở thành thức ăn thôi.

Đồng thời Diệp Mặc cũng nghĩ tới việc mình đã lấy được 'Khổ Trúc' cùng Thế giới thạch ở Vẫn Chân Cấm Địa. Nếu chuyện này là thật, thì những đồ vật này đều là của Chân Thánh Đế. Hiện tại hắn đã chiếm được rồi, vậy thì chờ khi Chân Thánh Đế khôi phục lại, người thứ nhất mà y muốn tiêu diệt sẽ chính là hắn, hơn nữa y cũng chỉ cần một hơi thở là có thể tiêu diệt được hắn rồi. Hiện tại hắn chỉ có thể mong đợi nói ra rằng tất cả những điều này đều chỉ là truyền thuyết, thực tế không hề tồn tại. Nhưng trong lòng Diệp Mặc rất rõ ràng, mặc dù Quý Thư nói không phải toàn bộ chuyện này đều là thật, nhưng chí ít phải có hơn một nửa là thật. Nếu như không phải như thế, thì cũng sẽ không có Vẫn Chân Điện. Sớm biết như vậy, thì sau khi hắn trở thành tu sĩ Hóa Chân thì đã ở lại Tu Chân Giới một thời gian ngắn, dứt khoát lên lại tầng bẩy Vẫn Chân Điện một lần nữa để tìm cách sử lý cái linh tu kia.

Trong thấy sắc mặt của Diệp Mặc có chút khó coi, thì Quý Thư liền chủ động nói:

- Hôm nay chúng ta dừng lại ở đây thôi. Anh Diệp, anh sẽ đi tới động phủ của tôi chứ, hay là…

Diệp Mặc vội nói:

- Tôi tự mình đi vào tiên thành thuê một cái động phủ là được rồi.

- Không thành vấn đề, những chuyện này cứ để cho tôi.

Quý Thư lập tức nói.

…

Đây là ngày thứ ba sau khi Diệp Mặc cùng đám người Quý Thư tụ hội với nhau. Lúc này Diệp Mặc đang trầm tư trong động phủ của mình.

Động phủ là do Quý Thư giúp đỡ để thuê được, tiên linh khí vô cùng nồng đậm, hơn nữa hoàn cảnh cũng cực kỳ tốt. Tuy động phủ này khiến Diệp Mặc rất hài lòng, mấy người bạn mà Diệp Mặc kết giao tại Phi Hà Tiên thành cảm thấy cũng không tệ, nhưng tâm sự của Diệp Mặc vẫn nặng nề như cũ.

Lục Chính Quần thì hắn thực không để vào mắt, ngay cả Hách Dịch Tiên Vương thì hắn cũng không quá chú ý. Bởi vì bản thân muốn vượt qua những người này thì chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng mà vị Chân Thánh Đế kia thì khác. Nếu quả thật Chân Thánh Đế hoàn toàn khôi phục lại thì Diệp Mặc hắn còn có nơi nào để náu thân được nữa? Mấy thứ đồ của Chân Thánh Đế đều đã rơi vào trong tay của hắn, vậy thì tên Chân Thánh Đế kia còn có thể buông tha cho hắn được sao? Huống chi lúc trước mấy vị Thánh Đế kia còn đánh nhau với Chân Thánh Đế chỉ vì 'Khổ Trúc', mà bây giờ thì 'Khổ Trúc' lại là một trong những bảo vật quan trọng nhất của hắn rồi.

Diệp Mặc không có tâm tư tiếp tục lưu lại nơi này nữa. Lúc này hắn có ý định đi tới Nguyên Động Thiên trước, sau đó thu lấy truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế rồi nói sau.

Sau khi đưa ra quyết định, thì Diệp Mặc liền đi tìm Quý Thư để chào từ

biệt. Nhưng hắn lại không tìm được Quý Thư. Sau khi tụ hội ba ngày trước kết thúc, thì Quý Thư đi cùng với Ân Hồn, Tề Bắc Thương và Cửu Nhứ Nhạn, dường như là họ có chuyện gì đó quan trọng cần làm.

Diệp Mặc không tìm được Quý Thư, cho nên đành để lại tin tức ở động phủ của mình nói rằng mình đã đi trước tới Nguyên Động Thiên.

…

Khi Diệp Mặc còn cùng mấy người Quý Thư ở chung với nhau, thì tất cả mọi người cũng không xem hắn là người ngoài, cho nên hắn không có cảm giác gì. Nhưng bây giờ hắn đi một mình trên đường phố rộng rãi, thì hắn liền trở thành một kẻ nổi bật lộ rõ sự nghèo nàn xơ xác Người khác đều là la y bảo sam, dù kém nhất cũng có hộ giáp xa hoa. Mà trên người của hắn chỉ có chiếc áo khoác bình thường, cho dù là nội giáp cũng là loại cực kỳ thông thường. Gần đây Diệp Mặc độ kiếp và luyện thể nhiều lần, cho nên đừng nói là nội giáp, ngay cả pháp bảo phòng ngự cũng đều bị hắn tiêu hao hết rồi. Pháp bảo trên người của hắn bây giờ đều là sau này dùng 'Hư không bí ngân' luyện chế ra khi còn ở trong Vết nứt hư không. Mà 'Hư không bí ngân' thì lại chỉ thích hợp để luyện chế Tiên khí phòng ngự, cùng với Tiên khí công kích, chứ không hề thích hợp để luyện chế hộ giáp cùng với nội giáp.

Ngay cả quần áo của hắn cũng kém xa so với người khác. Nhưng Diệp Mặc cũng không thật sự để ý, vì hắn đang nghĩ xem làm thế nào để đi tới Nguyên Động Thiên.

Muốn sử dụng Truyền tống trận ở Trung Thiên Vực cũng cần tới mấy triệu Tiên tinh, mà hiện giờ hắn muốn đi Nguyên Động Thiên chắc chắn cũng cần Tiên tinh. Nhưng Tiên tinh của hắn đều đã sử dụng ở Truyền tống trận rời khỏi Vết nứt hư không rồi, muốn lấy ra thêm mấy triệu Tiên tinh nữa thì thật sự là không thể. Diệp Mặc quyết định trước tiên đi tìm một cái thương lâu nào đó bán đi ít đồ đã rồi nói sau.

Bỗng nhiên có một hồi âm thanh duyên dáng của Tiên nhạc khí truyền đến, khiến cho Diệp Mặc lập tức bị hấp dẫn. Hắn nhanh chóng nhìn thấy

mười hai vị tiên tử mặc những bộ đồ cực mỏng đạp trên những áng mây nhẹ nhàng lướt đi. Những vị tiên tử này vừa tấu nhạc, vừa chậm rãi điều khiển các đám mây.

Những áng mây kia di động vô cùng hàm súc, giống như đang nhẩy múa vậy, lại có thể làm cho người nhìn cảm thấy khoan khoái và dễ chịu, lại được những âm thành của tiên nhạc khí kia cộng hưởng, càng khiến cho người ta cảm giác được như ảo cảnh vậy. Mà ở trung tâm những áng mây kia, còn có một áng mây hình hoa sen cực lớn. Bên trên áng mây 'Liên hoa thái vân' này không có ai cả, dường như là còn chờ người nào đó đi lên.

Những tiên nhân trên đường phố trông thấy những tiên tử này, thì liền nhao nhao tránh ra mở đường. Diệp Mặc cũng liền đi theo những tiên nhân này đứng dẹp sang một bên, nhường lại con đường rộng rãi cho những vị tiên tử kia.

Đang lúc Diệp Mặc không biết những người này muốn làm gì, thì những vị tiên tử kia đều ngừng việc tấu nhạc lại, sau đó bắt đầu vung ra những nắm hoa tươi.

- Thái vân tiên nhạc, lại còn thêm cả Tiên nữ tán hoa để nghênh đón. Không biết lần này Phiêu Miễu Tiên Trì nghênh đón ai đây? Thật là phô trương quá…

- Cái này thì đã thấm vào đâu, ngươi có biết rằng những tiên tử này chính là 'Phiêu miễu thập nhị âm' không?

Nghe những người xung quanh nhỏ giọng bàn tán, thì lại khiến cho Diệp Mặc cảm thấy kinh ngạc. Phiêu Miễu Tiên Trì chính là một tông môn tám sao của Nam An Châu. Khinh Tuyết khi vừa tới Nam An Châu chính là gia nhập vào Phiêu Miễu Tiên Trì này. Không ngờ rằng ở trên Tiên Giới Phiêu Miễu Tiên Trì lại có địa vị lớn như vậy! Thậm chí là tông môn trên Thượng Thiên Vực nữa!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1720

Kế Khôn Bi Thương

Một nữ tiên mặc váy mầu lam nhạt cùng một tên Đại La Tiên có đôi mắt dài và nhỏ cùng nhau đi xuống từ một tiên tức lâu cực kỳ sang trọng.

Diệp Mặc lập tức đã nhận ra hai người này, đó chính là Tư Thạch Vũ cùng Kế Khôn đến từ Lộng Nguyệt Đế Tông. Lần trước hắn mở lời gọi Kế Khôn, thì cô ta không thèm để ý tới hắn. Hắn còn tưởng rằng cô ta đã rời khỏi Phi Hà Tiên thành rồi, không ngờ là vẫn còn ở đây.

- 'Phiêu Miễu thập nhị âm' phụng mệnh thánh nữ tới trước để đón tiếp Hi Nguyệt Tiên tử.

Mười hai vị nữ tiên đứng ở trên những Thái vân nói một câu, giọng điệu êm tai giống như là âm thanh của suối chảy róc rách, hơn nữa đồng thời phát âm một cách chỉnh tề, nửa phần lệch lạc cũng không hề có.

Nhìn mười hai vị nữ tiên kia mỗi người đều cầm một loại tiên nhạc khí khác nhau, thì Diệp Mặc lập tức hiểu. Hóa ra 'Phiêu Miễu thập nhị âm' là như thế này. Cô nàng Kế Khôn này xuất thân từ Đế Tông, lại lịch quả là không nhỏ. Nhưng dù là như vậy thì quy cách này cũng quá long trọng rồi.

Kế Khôn có danh tự là Hi Nguyệt Tiên tử sao? Chẳng lẽ là còn chưa hề quên Phong Hi nên mới lấy cái danh tự này? Chỉ là vị sư huynh Tư Thạch Vũ kia của cô thật sự giống như là thuốc mỡ bôi theo người vậy, khiến cho Diệp Mặc không có cách nào tìm Kế Khôn để nói chuyện cả. Hiện tại Kế Khôn được 'Phiêu Miễu thập nhị âm' của Phiêu Miễu Tiên Trì nghênh đón, thì Diệp Mặc càng không thể có cơ hội mà tiến lên nói chuyện.

Diệp Mặc lắc đầu. Sau này chờ khi tu vi của mình cao hơn, thì sẽ đi tới Lộng Nguyệt Đế Tông xem xem. Nếu như Kế Khôn này đã đính hôn cùng người khác thì thôi, còn nếu như không, thì hắn sẽ đem 'Lệ ngân xá lợi' vật quy nguyên chủ.

Diệp Mặc không tiếp tục xem náo nhiệt nữa mà xoay người muốn rời đi.

- Diệp Mặc, ngươi tới đây.

Một thanh âm thanh thúy liền vang lên bên tai Diệp Mặc. Diệp Mặc liền kinh dị quay đầu lại phát hiện ra Kế Khôn đang nhìn chằm chằm vào hắn. Vậy là giọng nói vừa rồi chính là do Kế Khôn nói ra.

Giọng điệu cao ngạo băng lãnh, giống như là chắc chắn rằng mình nghe được thanh âm này nhất định sẽ lập tức hưng phấn điên cuồng đi tới vậy. Cô nàng này thật cũng tự tin đến mức tự kiêu rồi!

Bởi vì đây là do Kế Khôn truyền âm, cho nên người khác căn bản là không chú ý. Diệp Mặc nghĩ một chút, lại càng không hề để ý. Ai biết cô gái này có ý đồ gì, vạn nhất khi mình đi tới cô ta lại nói mình mạo phạm tới cô ta, thậm chí vô duyên vô cớ va chạm với 'Phiêu Miễu thập nhị âm' đang nghênh đón cô ta, thì một Đại Chí Tiên như hắn chắc chắn sẽ khó sống.

Diệp Mặc đã từng trải nhiều rồi, cho nên chẳng những không đi qua, mà còn lập tức thi triển độn thuật, đảo mắt đã rời khỏi con đường này rồi. Ngay cả thương lâu Diệp Mặc cũng không muốn đi nữa mà lập tức tăng tốc muốn rời khỏi Phi Hà Tiên thành. Hắn hiện tại không muốn trở mặt với bất cứ kẻ nào cả, càng không muốn đắc tội với bất kỳ thế lực nào.

Tuy rằng hắn rất tôn trọng Phong Hi, nhưng muốn hắn đem cái mạng nhỏ của mình ra mạo hiểm đắc tội với Lộng Nguyệt Đế Tông và Phiêu Miễu Tiên Trì, thì hắn tuyệt đối sẽ không làm. Hiện tại phiền phức của hắn đã nhiều vô kể rồi, còn ở Thượng Thiên Vực này hắn lại chưa đắc tội qua thế lực nào, rất thích hợp để hắn tĩnh tu. Cho nên hắn không thể vì một Kế Khôn lại đi đắc tội với người khác được.

Không nói tới Tư Thạch Vũ sau lưng Kế Khôn, mà ngay cả cái tên được gọi là Tiểu Tiên Vương thì Diệp Mặc đoán rằng mình cũng ăn không tiêu được.

Vốn cho rằng Diệp Mặc giống như những kẻ khác, đều bị sắc đẹp của mình hấp dẫn, nhưng hiện tại Diệp Mặc lại quay đầu chạy thì lại khiến cho Kế Khôn có chút hoài nghi. Vừa rồi cô truyền âm cho Diệp Mặc, đúng là có ý muốn giáo huấn đối phương. Một khi Diệp Mặc dám tới, thì lập tức sẽ có người trừng trị hắn. Cô rất ghét loại người lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn chằm chằm vào mình như Diệp Mặc. Thậm chí trước khi cô rời đi hắn còn dám gọi cô lại nữa chứ.

Nếu không phải lần trước nể mặt những người khác, thì đã phải cho hắn đẹp mặt rồi. Nhưng lần này sau khi cô truyền âm cho Diệp Mặc, thì đối phương chẳng những không mắc mưu, mà ngược lại còn nhanh chóng quay đầu chạy đi. Đây là do hắn đã hiểu được ý đồ của cô, hay là cô đã thật sự hiểu lầm hắn rồi?

Chẳng lẽ hắn thật sự quen biết mình sao?

Kế Khôn không tin rằng Diệp Mặc biết được cô. Cô phi thăng lên Tiên Giới tính tới này đã gần mười ngàn năm rồi. Còn tuổi tác của Diệp Mặc thoạt nhìn cũng không lớn lắm, cho nên không thể nào là người quen từ Tu Chân Giới được. Sau này trên Tiên Giới, thì ngoại trừ các đồng môn ra, cô cũng cực ít kết giao với người khác, cho nên càng không có khả năng là người quen biết trên Tiên Giới.

Sau khi Diệp Mặc rời đi, thì Kế Khôn bỗng nhiên cảm giác được mình mất đi thứ gì đó. Ba ngày trước cô cũng có loại cảm giác này, nhưng cũng không quá mạnh mẽ, nhưng hiện tại nó càng lúc càng mãnh liệt và rõ ràng hơn. Một hồi lâu sau, loại cảm giác này rốt cuộc cũng biến mất không còn gì nữa.

Kế Khôn thở ra, sau đó liền thi lễ với mười hai vị tiên tử trước mặt rồi nói:

- Hi Nguyệt cám ơn sự đón tiếp của mười hai vị tỷ tỷ, tôi còn có chút chuyện riêng, xin mười hai vị tỷ tỷ về trước. Sau khi Hi Nguyệt làm xong việc, thì nhất định sẽ tới Phiêu Miễu Tiên Trì bái phỏng Ninh Nga tỷ tỷ.

- Kế sư muội, em muốn đi đâu?

Tư Thạch Vũ liền vội vàng hỏi.

Thân hình Kế Khôn vừa động, đã lập tức biến mất tại chỗ. Bất quá thanh âm của cô vẫn lưu lại:

- Tư sư huynh, tôi có chút việc riêng tư cần giải quyết, sau khi sự tình hoàn tất sẽ trực tiếp đi tới Phiêu Miễu Tiên Trì. Tư sư huynh có thể tự mình về môn phái trước là tốt nhất.

Sắc mặt của Tư Thạch Vũ vô cùng âm trầm. Diệp Mặc đứng ở một góc trên đường đi, đến cũng nhanh mà rời đi cũng nhanh, cho nên y đương nhiên là nhìn thấy được. Y thật không ngờ chỉ là một tên Đại Chí Tiên vậy mà lại có thể khiến cho sư muội của mình cất công đuổi theo, lý nào lại như vậy chứ. Nếu như y ở bên ngoài mà có thể đơn phương gặp được Diệp Mặc, vậy thì không chừng là y sẽ giết hắn ngay lập tức.

Vốn y còn muốn đi cùng sư muội Kế Khôn của mình tới Phiêu Miễu Tiên Trì, vì Phiêu Miễu Tiên Trì nhất định sẽ thuận miệng mà mời mình đi. Nhưng không ngờ là kết quả lại thế này. Giờ thì y có muốn lấy cớ để đi Phiêu Miễu Tiên Trì cũng không được nữa rồi.

Khi 'Phiêu Miễu thập nhị âm' còn đang mờ mịt khó hiểu, thì lại nghe được một thanh âm truyền đến:

- Đã như vậy các người cứ trở về Tiên Trì trước đi. Đến lúc đó ta sẽ trở về cùng Hi Nguyệt Tiên tử.

- Vâng…

'Phiêu Miễu thập nhị âm' giống như trút được gánh nặng, lập tức cưỡi

trên những Thái vân mà nhanh chóng rời khỏi Phi Hà Tiên thành.

…

Sau khi Diệp Mặc đi ra khỏi Phi Hà Tiên thành, thì cuối cũng cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Không đổi được Tiên tinh cũng không có vấn đề gì, dù sao thì Truyền tống trận đi Nguyên Động Thiên cũng không đặt ở Phi Hà Tiên thành. Chờ sau khi hắn đi tới Bình Lương Tiên thành thì tính sau. Nghĩ tới Bình Lương Tiên thành, thì Diệp Mặc liền nhớ tới thiếu thành chủ của Bình Lương Tiên thành là Tề Bắc Thương.

Tề Bắc Thương thoạt nhìn có chút phong lưu, nhưng tính tình của y rất thẳng thắn, cũng coi như là một người bạn tốt.

Ngay khi Diệp Mặc muốn lấy 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' ra, thì không gian liền truyền đến sự dao động. Trong lòng Diệp Mặc cả kinh, đang muốn 'Thuấn di' đi thì lại nghe được thanh âm của Kế Khôn truyền đến:

- Cậu tìm tôi có phải thật sự là có chuyện hay không?

Diệp Mặc không trả lời Kế Khôn, thần trí của hắn liền mở rộng ra ngoài để xem xem ngoài Kế Khôn ra còn có ai không. Sau đó mới thở phào nhẹ nhõm một cái rồi nói:

- Đúng thế, tôi tìm cô đúng là có chuyện.

- Vậy cậu nói đi.

Giọng điệu của Kế Khôn đã có chút nhu hòa. Cô cảm nhận được sau khi tới gần Diệp Mặc, thì cái cảm giác kia lại có trở lại.

Diệp Mặc nhíu mày. Nơi này cách Phi Hà Tiên thành quá gần, nếu như bị người khác nhìn thấy hắn ở cùng một chỗ với Kế Khôn, thì đối với hắn cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào. Diệp Mặc không sợ ai, nhưng lúc này hắn căn bản là không có thời gian mà đi trốn. Hắn cần phải đem tất cả thời gian của mình để đẩy nhanh quá trình tu luyện. Hắn phải không ngừng mà tăng tu

vi của mình lên.

Tại Tiên Giới, không có mấy người đứng nói đạo lý với một Đại Chí Tiên nho nhỏ như hắn cả. Dù biết là hắn và Kế Khôn không có gì, nhưng chắc là vẫn sẽ có không ít người không do dự gì mà giết hắn cả. Tiên Giới có nơi giữ gìn chính nghĩa, nhưng cho dù là giữ gìn chính nghĩa, thì cũng không có ai sẽ vì một Đại Chí Tiên nho nhỏ như hắn mà đòi công đạo cả.

- Ở đây không thể nói. Nếu cô muốn biết, thì hãy theo tôi.

Diệp Mặc lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' sau đó lập tức bay đi.

Kế Khôn nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì. Cũng lập tức lấy ra một chiếc pháp bảo phi hành bay theo Diệp Mặc. Pháp bảo phi hành của cô cũng là một cái pháp bảo phi hành Tiên khí thượng phẩm, đẳng cấp dường như còn cao hơn 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' của Diệp Mặc một ít.

Sau khi Diệp Mặc cùng Kế Khôn rời đi được nửa nén hương, thì lại có một bóng người xuất hiện ở chỗ hai người vừa đứng lúc trước. Rõ ràng là Tư Thạch Vũ. Y muốn xác định xem Kế Khôn có phải là đi theo dõi Diệp Mặc hay không? Nhưng sau khi y tìm tới nơi này, thì lại phát hiện ra một dấu hiệu thần thức.

Dấu hiệu thần thức này là do Kế Khôn lưu lại, ngữ khí đã có chút khó chịu, thậm chí còn cảnh cáo Tư Thạch Vũ không được tiếp tục theo dõi nữa. Lúc này Tư Thạch Vũ hừ lạnh một tiếng, oán hận rời đi.

Sau hai canh giờ, cuối cùng Diệp Mặc đã ngừng lại, hơn nữa nơi Diệp Mặc ngừng lại còn là một sơn cốc cực kỳ vắng vẻ. Ở đây gần như là không có tiên linh khí, nhất định là sẽ không có tiên nhân nào cố ý đi tới đây.

Cho dù là như vậy, thì Diệp Mặc vẫn đánh ra mấy đạo cấm chế, nhanh chóng che đậy đi khí tức của hai người.

Kế Khôn thấy thủ đoạn bố trí cấm chế thuần thục của Diệp Mặc, thì trong mắt lộ ra sự kinh ngạc. Loại bản lĩnh bố trí cấm chế như thế này, thì

cho dù là một số tiên trận tông môn cao cấp cũng không có được.

Cô cũng chỉ đứng một bên nhìn Diệp Mặc làm việc, cũng không hề nói gì. Cô cũng không sợ Diệp Mặc đột nhiên động thủ, vì Diệp Mặc chỉ có tu vi Đại Chí Tiên sơ kỳ, còn cô thì đã là Đại La Tiên hậu kỳ rồi.

Sau khi Diệp Mặc bố trí xong cấm chế, thì liền nhìn Kế Khôn rồi nói:

- Trước khi tôi nói chuyện cần nói, thì tôi muốn hỏi cô một chuyện khác. Cô chỉ cần nói cho tôi biết là đúng hay là không là được rồi.

- Được.

Kế Hồn trả lời rất đơn giản.

- Sư huynh Tư Thạch Vũ của cô dường như rất yêu mến cô, hơn nữa tôi nghe nói Tiểu Tiên Vương Lư Mang đối với cô là vừa gặp đã yêu, hơn nữa còn cùng cô đính hôn rồi. Chuyện này có phải thật hay không? Bản thân cô nghĩ thế nào?

Diệp Mặc hỏi điều này không phải là không có nguyên nhân. Bản thân hắn rất đồng tình với Phong Hi, cho nên nếu Kế Khôn thật sự đã quên Phong Hi rồi, thì cái 'Lệ ngân xá lợi' mà Phong Hi hóa thân thành này có giao cho Kế Khôn cũng không có ý nghĩa. Còn không bằng để sau này bản thân có cơ hội sẽ trả nó về Tu Chân Giới, vùi lại dưới đáy Minh Nguyệt Thành.

Kế Khôn cũng không chất vấn vì sao Diệp Mặc lại hỏi vấn đề này, mà chỉ lạnh nhạt nói:

- Đúng, cậu nói không sai. Thế nhưng tôi đã có người yêu rồi, tôi sẽ không đính hôn cùng bất kỳ ai. Tôi không đồng ý, thì bất kỳ người nào cũng không thể ép buộc tôi. Kể cả là đệ tử của Thiên chủ cũng không được.

- Người trong lòng cô có phải là Phong Hi? Cô không hề quên anh ta đúng không?

Diệp Mặc bỗng nhiên có chút hiểu được, vì sao Phong Hi lại yêu Kế Khôn như vậy.

- Cậu biết Phong Hi, cậu biết anh ấy, anh ấy ở đâu…

Kế Khôn bỗng nhiên trở nên kích động, thậm trí giọng điệu cũng không ngừng run rẩy. Nếu như không phải Diệp Mặc là một nam tử, thì cô đã xông lên nắm lấy tay Diệp Mặc rồi.

Nhìn biểu tình kích động vô cùng của Kế Khôn, thậm chí cả Tiên nguyên khí tức cũng đều hoàn toàn bạo lộ ra ngoài, thì trong lòng Diệp Mặc thầm nghĩ rằng cô gái này xác thực đáng để cho Phong Hi yêu thích. Theo biểu hiện của cô, thì Diệp Mặc hiểu được rằng cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ quên Phong Hi cả.

- Cái Giá Linh Trận lúc trước của Phong Hi là do y bị cha của y lừa, kỳ thật là y muốn bố trí Dưỡng Hồn trận để dùng thần hồn của mình nuôi dưỡng thần hồn của cô…

Diệp Mặc bắt đầu chậm rãi giải thích chuyện của Phong Hi.

- Những điều này tôi đều biết, tôi đều biết…

Kế Khôn không ngừng thì thào.

Khi Diệp Mặc nói tới quá trình Phong Hi dùng thần hồn của y nuôi dưỡng thần hồn của cô, rồi lại bị cha của cô là Kế Hòa đả thương, sau lại bị Diệu Huệ Trân dùng làm ‘Hồn quán’, rồi đến cuối cùng cho dù đã mất đi hồn phách, thì Phong Hi vẫn còn lưu lạc trong Lạc Hồn Khư không ngừng nói “Khôn của ta đâu”, thì Kế Khôn đã lệ rơi đầy mặt rồi.

- Khi tôi cứu Phong Hi, thì thần hồn của anh ta gần như đã bị diệt rồi. Duy nhất chỉ còn một tia tàn niệm để hóa mình thành 'Lệ ngân xá lợi'. Hiện tại tôi vẫn mang theo cái 'Lệ ngân xá lợi' này bên mình, giờ xin được giao nó lại cho cô.

Diệp Mặc lấy 'Lệ ngân xá lợi' ra đưa vào trong tay của Kế Khôn.

Kế Khôn run rẩy tiếp nhận 'Lệ ngân xá lợi', một hơi thở quen thuộc lập tức vọt tới tâm hồn cô. Trên 'Lệ ngân xá lợi' hiện rõ lên hai vệt huyết lệ mầu đỏ khiến cho Kế Khôn rốt cuộc cũng không có cách nào ngăn chặn được nội tâm đau thương của mình nữa, quỳ rạp xuống đất kêu lên một tiếng tê tâm liệt phế:

- Phong Hi…

Hai dòng huyết lệ trào ra trong khóe mắt Kế Khôn, nhỏ xuống 'Lệ ngân xá lợi' trong tay cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1721

Kết Làm Tỷ Đệ

Cảm nhận được khí tức toàn thân Kế Khôn hỗn loạn, Diệp Mặc cũng không có cách nào. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến nếu có một ngày hắn cũng mất đi người mình yêu mến thì sẽ như thế nào? Nghĩ tới đây Diệp Mặc rùng mình một cái, những chuyện như thế này tuyệt đối không được phép xảy ra. Hắn nhất định phải mạnh mẽ lên, dành thời gian đi Nguyên Động Thiên mới là chuyện quan trọng nhất.

Một lúc lâu sau, Kế Khôn bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt cô vô cùng tái nhợt, dấu vết hai hàng huyết lệ vẫn còn đọng trên khuôn mặt trắng nõn. Nhưng khiến cho Diệp Mặc yên tâm là, khí tức của cô cuối cùng cũng an ổn hơn một chút.

- Diệp Mặc, cám ơn cậu, nhưng đáng tiếc vợ chồng ta không cách nào báo đáp...

Kế Khôn nói xong thì thi lễ bái Diệp Mặc một cái.

- Sau khi ta chết, xin hãy an táng ta và Phong Hi cùng một chỗ...

Khi Kế Khôn nói đến đây, Diệp Mặc lập tức đã biết là không tốt, Kế Khôn muốn tự vẫn. Hắn không hề suy nghĩ, liền phóng ra hơn mười đường thần thức đao ra, đồng thời từng đạo Tiên Nguyên đánh lên người Kế Khôn, phong tỏa sự lưu chuyển Tiên Nguyên của Kế Khôn.

Kế Khôn kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc, cô không thể tưởng tượng được Diệp Mặc vậy mà lại có thể ngăn cản cô tự vẫn, tu vi này quả thực là tuyệt đối không hề thua kém cô chút nào. Nên biết cô chính là một

thiên tài, mà Diệp Mặc có thể làm được như vậy, há có thể là cái mà thiên tài có thể hình dung được? Vừa nãy cậu ta nhiễu loạn vận chuyển thức hải của mình hình như là dùng công pháp thần thức.

Cho dù cô không hề phòng bị, không làm bất kì hành động ngăn cản nào, một Đại Chí Tiên muốn phong bế cô cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Diệp Mặc trong lúc vội vàng, sao có thể nghĩ đến nhiều thứ như vậy. Bất kể từ góc độ nào mà nói, thì hắn đều không hy vọng Kế Khôn chết. Nếu như Kế Khôn thật chết, hắn cũng xong đời.

Không nói Lộng Nguyệt đế tông, ngay cả một Tiểu tiên vương gì đó cũng có thể tìm được cái cớ để đối phó hắn. Tuy hắn và mấy người Quý Thư, Tề Bắc Thương là bạn bè, nhưng mới biết nhau được bao lâu? Mối quan hệ đó còn xa lắm mới đạt tới mức độ có thể vì hắn mà đi liều mạng với Tiên đế đấy? Hơn nữa, cho dù là đến mức đó, đẳng cấp và hậu thuẫn của mấy người Quý Thư cũng còn kém xa lắc.

- Sao cậu phải ngăn cản ta?

Sự kinh ngạc của Kế Khôn đối với Diệp Mặc chỉ trong nháy mắt đã qua đi, ngược lại liền quên sạch sẽ đòn ra tay lợi hại của Diệp Mặc vừa rồi, trong lòng chỉ nghĩ vì sao Diệp Mặc phải ngăn cản cô cùng đi với Phong Hi.

Diệp Mặc thở dài nói:

- Trước tiên không nói cô gặp sự cố ở đây, người đầu tiên bị hại chính là tôi. Cho dù không phải như vậy, tôi cảm thấy cô cũng không nên tự vẫn.

Kế Khôn chỉ là quá thương nhớ Phong Hi, bây giờ Diệp Mặc vừa nói ra, cô lập tức liền hiểu ra, vội vàng áy náy nói:

- Diệp Mặc thực xin lỗi, là ta không nghĩ tới.

Diệp Mặc gật đầu, tiện tay hóa giải cấm chế phong bế Tiên Nguyên của

Kế Khôn. Kế Khôn lại xoay người thi lễ với Diệp Mặc một lần nữa, tỏ ra cực kỳ kính trọng. Vừa rồi tuy Diệp Mặc trong lúc vội vàng mà phóng cấm chế phong bế Tiên Nguyên của cô, cô muốn tránh thoát cũng là chuyện rất đơn giản, nhưng cô không hề làm như vậy.

- Hi Nguyệt tiên tử. Cô nghe hết lời tôi nói đã rồi nếu như cô còn muốn tự vẫn, tôi cũng không ngăn cản cô nữa.

Diệp Mặc nhìn Kế Khôn nói.

- Cậu nói đi.

Kế Côn gật gật đầu.

- Kỳ thực, người chân chính hại chết Phong Hi đúng ra là Phong Thuần – Phụ thân của anh ta, ít nhất cô nên giáo huấn Phong Thuần một trận đi, kẻ đó đã không còn nhân tính nữa rồi.

Diệp Mặc rất là khinh bỉ tên Phong Thuần này, kẻ này quá hèn hạ.

Kế Khôn trầm mặc không nói. Diệp Mặc hiểu rõ ý của cô, Phong Thuần tùy tiện nói thế nào thì cũng là phụ thân của Phong Hi, đồng thời cũng là cha chồng của cô, trong lòng cô nàng có kiêng dè thì cũng là chuyện bình thường.

- Được, cho dù là không nói tới chuyện của Phong Thuần, phụ thân của cô hẳn là còn chứ? Năm đó phụ thân cô mang cô đi, chẳng lẽ chưa thăng thiên?

Diệp Mặc một lần nữa lại tìm về hi vọng sống tiếp cho Kế Khôn.

Kế Khôn khàn khàn ừ một tiếng, nói:

- Phải. Cha ta hẳn là đã thăng thiên rồi, bây giờ có khả năng là vẫn còn ở Hạ Thiên Vực. Vốn ta định sau khi ta thăng cấp Tiên vương rồi, sẽ đi Hạ Thiên Vực tìm kiếm phụ thân, bây giờ...

- Sự nguy hiểm của Tiên Giới tôi không nói nữa, cho dù là cô xuất thân từ Tiên đế tông môn, chắc cũng biết một chút. Nếu như cô chết, phụ thân cô có lẽ sẽ càng gian nan hơn. Đương nhiên những điều này cũng không phải là cái ta muốn nói đến nhất, ta muốn nói nhất chính là cô có từng nghe nói tới chuyện về Chân Thánh Đế chứ?

Diệp Mặc biết bây giờ Kế Khôn đã bỏ đi ý nghĩ tự vẫn, hắn chỉ cần một lần nữa cho đối phương một lý do để sống tiếp là được rồi.

Kế Khôn lại gật đầu nói, - Đúng, ta có nghe nói qua.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Chân Thánh Đế dù một tàn hồn cũng có khả năng phục sinh, chỉ là phải trải qua vô số năm mà thôi, mà bây giờ, lệ ngân xá lợi trong tay cô, chính là có một tàn hồn mà Phong Hi đã tự mình giam giữ. Khi cô thăng cấp Tiên đế, bộ cô không biết là có thể khiến cho Phong Hi sống lại?

Những lời này của Diệp Mặc chỉ là nói nhảm vớ vẩn thôi, hắn biết tình trạng của Phong Hi và Chân Thánh Đế không giống nhau, nhưng hắn lại biết Phong Hi chắc chắn là cũng không hy vọng Kế Khôn tự vẫn. Chỉ có Kế Khôn tiếp tục sống, có lẽ đó mới là an ủi lớn nhất đối với Phong Hi.

Kế Khôn cầm lấy lệ ngân xá lợi của Phong Hi tay khẽ run run, trong mắt cô nháy mắt đã tràn đầy sức sống, lập tức liền run giọng nói:

- Tại sao ta không nghĩ đến, ta quá ích kỷ, ta nên nghĩ đến chứ...

Nói xong Kế Khôn lại một lần nữa cúi người hành lễ với Diệp Mặc, nói:

- Diệp Sư Đệ, cám ơn đệ, cám ơn, đệ lại cứu ta và Phong Hi một lần nữa rồi.

- Hi Nguyệt tiên tử, tôi chỉ nói những gì mình nên nói mà thôi, đây vốn không là gì cả.

Diệp Mặc vội vàng khoát tay nói - Diệp Mặc, ta hơn đệ mấy tuổi, nếu như đệ không ngại, chúng ta coi nhau như tỷ đệ là tốt rồi, về sau đệ cứ gọi ta là Hi Nguyệt tỷ là được rồi.

Kế Khôn trong mắt lộ ra vẻ chân thành, mà lúc này cô đã hoàn toàn coi Diệp Mặc như người thân cận. Diệp Mặc đã mang xá lợi của Phong Hi đến, cứu Phong Hi, cũng là cứu cô.

- Hi Nguyệt tỷ, đã vậy thì Diệp Mặc sẽ không làm kiêu.

Diệp Mặc vội vàng nói. Bất kể là Kế Khôn hay là Phong Hi, hắn đều rất quý mến.

- Ừh, đệ đệ.

Kế Khôn hài lòng gọi Diệp Mặc một câu, sau đó cho mình một cái Khứ Trần Quyết. Dáng vẻ nặng nề chết chóc vừa rồi, đảo mắt đã là sức sống tràn trề.

Cô chủ động tiến đến kéo hai tay Diệp Mặc đi đến bên cạnh trên một tảng đá lớn, sau khi ngồi xuống, nói:

- Trong lòng đệ chắc đang cho rằng những lời nói kia của đệ là an ủi ta, Phong Hi không cách nào cứu sống lại được đúng không?

Diệp Mặc lúng túng không biết nói gì.

Kế Khôn lại mỉm cười nói:

- Năm đó Phong Hi ân cần săn sóc thần hồn của ta, có một phần thần hồn của anh ấy ở trong cơ thể ta, được ta che dấu ở nơi sâu nhất trong thức hải. Ban nãy ta trong tâm trạng kích động, vậy mà thật không ngờ đệ lại mang tới xá lợi trong có tinh huyết của Phong Hi. Có lẽ sẽ không bao lâu, ta có thể làm cho thần hồn và tinh huyết của Phong Hi dung hợp được, một lần nữa mô phỏng lại thân thể của Phong Hi. Cho nên, ta phải cám ơn đệ. Không có đệ, vừa rồi thiếu chút nữa ta đã làm một chuyện ngu xuẩn, đã có lỗi với

Phong Hi lại cũng có lỗi với phụ thân của ta.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, Kế Khôn nói đúng thật là như vậy, thần hồn mà lúc trước Phong Hi để lại không giống như của người khác, không có bất kỳ chút ý thức nào, nếu như không có tinh huyết của Phong Hi, cuối cùng khẳng định là sẽ tiêu tán luôn. Hiện tại mình đã mang tinh huyết của Phong Hi đến, đó chính là tương đương với cứu sống Phong Hi rồi.

Sau khi hiểu ra, Diệp Mặc cũng rất là mừng rỡ, hắn không thể tưởng tượng được Phong Hi vô tình mà đưa xá lợi cho mình, cuối cùng vậy mà lại có thể làm cho y sống lại được. Cơ hội phục sinh này so ra còn lớn hơn Chân Thánh Đế rất nhiều.

- Đệ cầm cái này đi, đây là Thông Tấn Châu của ta, sau này ở Thượng Thiên Vực ai dám bất kính với đệ, đệ cứ nói cho ta biết.

Kế Khôn lấy ra một viên Thông Tấn Châu đưa cho Diệp Mặc, Thông Tấn Châu của cô ngoại trừ sư phụ và hai người bạn rất thân thiết ra, người khác đều không có đâu, bây giờ cũng chủ động lấy ra cho Diệp Mặc một viên.

- Tu vi của đệ hẳn là phải xa hơn một Đại Chí Tiên bình thường rất nhiều, ta nghĩ một Đại La tiên bình thường muốn giữ đệ lại, khả năng cũng không lớn.

Kế Khôn nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu, cô không nói tới chuyện công pháp thần thức của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cất Thông Tấn Châu đi cũng không có giải thích, một Đại La tiên bình thường gặp phải hắn, hắn cần phải chạy sao?

- Đệ định đi dâu?

Kế Khôn đối với Diệp Mặc rất là thân thiết, cô thật sự coi Diệp Mặc như đệ đệ của mình.

- Đệ định đi Nguyên Động Thiên lang bạt một lần, nghe nói nửa năm sau Nguyên Động Thiên có một đại hội giao lưu vấn đạo, đệ cũng muốn đi xem xem.

Diệp Mặc đáp, hắn tin tưởng Kế Khôn sẽ không tiết lộ chuyện của hắn, nhưng truyền thừa Hạo Thiên Đại Đế, hắn vẫn không có nói tới.

Kế Khôn xuất thân từ tiên đế tông môn, tài nguyên rất nhiều, nói cho cô biết cũng không có tác dụng gì, những truyền thừa này tự hắn đi lấy là được rồi. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Kế Khôn trầm mặc một lát nói:

- Thánh nữ Ninh Nga tiên tử của Phiêu Miểu Tiên Trì mời ta tới làm khách, hay là đệ đệ cùng ta tới Phiêu Miểu Tiên Trì đi.

Diệp Mặc còn lâu mới đi Phiêu Miểu Tiên Trì, hắn không hề nghĩ ngợi gì đã muốn từ chối.

Nhưng hắn còn chưa kịp từ chối, đã bị Kế Khôn vươn tay ngăn lại, - Phiêu Miểu Tiên Trì nổi tiếng nhất chính là tiên tuyền Phiêu Miểu, ta cũng coi như là bạn khá thân với với thánh nữ Ninh Nga Tiên Tử cuả Phiêu Miểu Tiên Trì. Đệ là một tán tu, nhất định là thiếu thốn tài nguyên. Tiên tuyền Phiêu Miểu chẳng những là nơi tu luyện tốt nhất, hơn nữa còn là nơi cực tốt để luyện thể.

Nói xong Kế Khôn thận trọng nhìn Diệp Mặc, nói:

- Đệ không luyện thể, nhưng tiên tuyền Phiêu Miểu có thể nâng cao cấp độ thân thể của tiên nhân, đối với việc tu luyện về sau của đệ sẽ càng có lợi hơn. Tiên tuyền Phiêu Miểu kia rất quý giá, ta nghĩ ta mở miệng nói chuyện, Ninh Nga Tiên tử hẳn là sẽ đồng ý. Loại tiên linh dịch đặc thù này có thể làm cho thân thể tiên nhân đạt tới sự cân bằng, loại trừ những bệnh tiềm ẩn, khiến cho thân thể của người luyện thể càng cao hơn một bậc, có thể vươn tới cảnh giới cao hơn. Tiên tuyền Phiêu Miểu mà Kế Khôn nói, không thể

nghi ngờ chính là thứ này.

- Vậy được. Nhưng Hi Nguyệt tỷ, nếu như đối phương không đồng ý, chúng ta cũng đừng cầu xin.

Diệp Mặc bây giờ vì tài nguyên tu luyện, dù là bị cự tuyệt cũng muốn đi thử một chút, với hắn mà nói, bây giờ ngoại trừ tu luyện, không một chuyện gì khác có thể ảnh hưởng đến hắn nữa.

- Yên tâm đi.

Kế Côn mỉm cười, một chút ưu sầu vài ngày trước còn mơ hồ lưu lại ở hai đầu lông mày sớm đã biến mất hầu như không còn chút gì. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

- Những đan dược này để lại cho đệ, thứ này ta có rất nhiều.

Kế Khôn lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Diệp Mặc, nói.

Thần thức của Diệp Mặc đã quét đến đan dược bên trong chiếc nhẫn, đều là tiên đan rất tốt để Đại Chí Tiên đến Đại La Tiên tu luyện, hắn lại trả chiếc nhẫn lại cho Kế Khôn, vừa cười vừa nói:

- Hi Nguyệt tỷ, kỳ thật đệ còn là một đại sư tiên đan lục phẩm cao cấp.

- Cái gì?

Kế Khôn một lần nữa lại dại ra, - Đại sư Tiên đan lục phẩm?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1722

Tiến Nhập Vẫn Chân Điện

Đệ nói đệ là Đại sư tiên đan lục phẩm?

Kế Khôn có chút kích động lập lại một câu.

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Phải, đan dược mà đệ dùng đều là tự mình luyện chế, đệ đúng là đại sư tiên đan lục phẩm.

- Tốt, thật sự là quá tốt, không ngờ đệ còn có thiên phú như vậy...

Kế Khôn quả thực là có chút kích động, cô bình ổn lại một hồi lâu mới lôi kéo Diệp Mặc nói:

- Ban đầu ta còn nghĩ làm thế nào để cho đệ trở thành đệ tử tâm đắc, lần này khẳng định là có thể rồi. Đợi sau khi trở về, ta dẫn đệ đi Lộng Nguyệt Đế Tông, đệ gia nhập đế tông thì tốt rồi. Về sau đệ chỉ cần lo tu luyện thôi, đệ muốn tài liệu luyện đan ta giúp đệ kiếm là được rồi.

Diệp Mặc nhìn Kế Khôn đang thực tâm vui sướng, trong lòng cũng rất là cảm kích, Kế Khôn thực sự đã coi hắn là người thân, niềm vui sướng này hoàn toàn là xuất phát từ nội tâm.

Tuy đi Lộng Nguyệt Đế Tông rất an toàn, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói lại không ổn. Thứ nhất, người muốn tìm hắn để gây sự quá đáng sợ, Lộng Nguyệt Đế Tông cũng không che chở nổi. Thứ hai, bí mật của hắn quá nhiều, ở trong một đế tông tu luyện là quá nguy hiểm. Diệp Mặc trầm mặc một lát, vẫn quyết định nói:

- Hi Nguyệt tỷ, cám ơn tỷ. Đệ không muốn gia nhập tông môn, một mình đệ tự do tự tại đã quen rồi.

Kế Khôn sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền nói:

- Đệ đã là đại sư tiên đan lục phẩm, quả thực là không cần gia nhập tông môn, cho dù là đế tông cũng sẽ tranh nhau muốn thu nhận đệ, là ta suy nghĩ không chu toàn. Chúng ta đi Phiêu Miểu Tiên Trì trước đi, đợi sau khi đi tiên trì về, chúng ta lại đi Nguyên Động Thiên, trên đường từ từ bàn bạc.

...

Đại Lục Lạc Nguyệt, Vẫn Chân Điện.

Ngay tại cửa thang đá thông tầng thứ sáu với tầng thứ bảy, có ba người phụ nữ đang đứng ở đây. Ba người họ đến từ thành Mặc Nguyệt của Nam An Châu, nếu Diệp Mặc trở về, đương nhiên nhận ra ba người này ngoại trừ Tô Tĩnh Văn ra, hai người còn lại là Cảnh Anh Ly và con gái Ức Mặc.

- Anh Ly, lúc trước tỷ và Diệp Mặc chỉ đến đây thôi sao?

Tô Tĩnh Văn hỏi, cô là người có tu vi cao nhất trong ba người, đã là tu vi Hóa Chân tầng thứ nhất.

Cảnh Anh Ly lắc đầu nói:

- Không phải, chúng tôi đã đến tầng thứ bảy nhưng chưa có đi vào trong, chỉ vừa mới đi vào thiếu chút nữa đã bị tiêu diệt, đám Linh tu kia vô cùng đáng sợ.

Ức Mặc vừa cười vừa nói:

- Anh Ly tỷ tỷ, với thực lực của ba người chúng ta, muốn vượt qua tầng thứ bảy hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Cảnh Anh Ly gật gật đầu nói, - Vẫn Chân Điện từ sau đại chiến thời thượng cổ, có Thừa Đỉnh tu sĩ đi vào hay không thì ta không biết. Nhưng ta

khẳng định không có Hóa Chân tu sĩ nào vào. Tĩnh Văn tỷ đã là tu vi Hóa Chân, sẽ không có vấn đề gì đâu. Khi Vẫn Chân Điện vừa mới mở ra, nghe nói tại tầng bảy của Vẫn Chân Điện từng diễn ra một trận đại chiến từ rất xa xưa, rất nhiều tu sĩ Hóa Chân đã ngã xuống ở đây, chúng ta cũng phải cẩn thận.

- Đúng vậy, em cũng mỗi ngày đều dốc sức liều mạng tu luyện sao mà đến bây giờ vẫn chỉ là tu vi Thừa Đỉnh thôi? Dì Văn tư chất cũng quá tốt đi.

Ức Mặc làm bộ bất mãn nói.

Tô Tĩnh Văn mỉm cười. Cô tư chất xác thực là đỉnh cao, nhưng cũng không thể tách rời với việc dốc sức liều mạng tu luyện, cô nhớ Diệp Mặc rồi. Cho nên muốn sớm thăng thiên lên Tiên Giới một chút, muốn gặp được Diệp Mặc. Không chỉ mình cô, mà tất cả những người còn lại của thành Mặc Nguyệt, ai mà không đang ra sức tu luyện?

Cảnh Anh Ly sao có thể không biết tâm tư của Tô Tĩnh Văn, trong nội tâm cô khẽ than:

- Người có tư chất ngang ngửa với Tĩnh Văn tỷ, trước kia Đại Lục Lạc Nguyệt khẳng định là cũng có, tư chất như hai người chúng tôi thì lại càng nhiều. Nhưng trước giờ chưa từng có một nơi nào có linh khí nồng đậm như hồ Mặc Nguyệt, tu luyện đừng nói là có linh trì thậm chí có cả tiên tinh, đan dược tất cả đều là cao cấp, cho dù là không có những đan dược kia, dùng tiên tinh tu luyện, ta sợ là cũng chỉ có thành Mặc Nguyệt chúng ta thôi.

Tô Tĩnh Văn tán đồng nói:

- Anh Ly nói không sai, chúng ta có thể tu luyện được nhanh như vậy, ngoại trừ tư chất ra, tiên tinh và linh trì đều là then chốt nhất.

Dừng một chút, Tô Tĩnh Văn lại nói tiếp:

- Đợi lát nữa đến tầng thứ bảy, Ức Mặc cháu đừng chạy lung tung. Ba người chúng ta đều cùng một chỗ, th?hông hề phí sức, cho thấy sự việc có

triển vọng.

Cảnh Anh Ly cười nói một câu.

- Vì sao linh khí ở tầng thứ bảy lại hỗn tạp không chịu nổi như vậy? Thậm chí còn không bằng tầng thứ năm?

Ức Mặc đứng ở tầng thứ bảy của Vẫn Chân Điện nghi ngờ hỏi một câu.

Cảnh Anh Ly nhỏ giọng nói:

- Tầng này có Linh tu, chúng ta cẩn thận một chút, Linh tu thì ưa thích những nơi như thế này.

Từng đợt u ám lạnh lẽo tập kích tới, không gian chung quanh dường như cũng đang sụp đổ.

- Đây là Linh tu đánh lén, không phải là không gian sụp đổ, các ngươi phải cẩn thận một chút, dùng Kỳ Dị Hỏa.

Cảnh Anh Ly trầm giọng nói.

- Để con.

Ức Mặc giơ tay lên, mười hai viên Lôi Châu bay lên, vô số tia sét chớp lóe, không gian xám xịt mờ mịt sụp đổ chung quanh trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa. Từng đợt mùi khét 'Xuy xuy', phụ họa theo một vài tiếng thét truyền đến, mà chung quanh hình như lại bắt đầu sáng sủa lên.

Tô Tĩnh Văn mỉm cười nói:

- Bây giờ cuối cùng là ta cũng đã tin tưởng lời người khác nói rồi, nhiều người đến thành Mặc Nguyệt tố cáo như vậy, ở bên ngoài Ức Mặc con làm không ít chuyện xấu ha?

Ức Mặc bĩu môi một cái nói:

- Con mà thèm làm chuyện xấu, mấy tên mà con giáo huấn kia đều là thứ không có mắt đến lằng nhằng đấy. Bằng không con cũng chẳng rỗi chuyện mà đi giáo huấn người khác, con cũng muốn giống như dì Văn, sớm thăng thiên Tiên Giới một chút. Nam An Châu thật sự chẳng có gì mà chơi, đợi ra khỏi nơi này, con còn muốn đến Vô Tâm Hải đi dạo nữa. Đúng rồi, dì Văn, chị Anh Ly, hai người muốn cùng đi với con không?

Tô Tĩnh Văn lần này sắc mặt lại trầm xuống nói:

- Vô Tâm Hải không phải là Nam An Châu, thành Mặc Nguyệt có vị trí vô cùng quan trọng ở Nam An Châu, đã trở thành thánh đứng đầu của Nam An Châu, người khác đều phải nể mặt vài phần. Nhưng Vô Tâm Hải lại không giống thế, chỗ đó yêu thú tàn sát bừa bãi, còn có các loại thế lực, trước khi con chưa đến được Hóa Chân hậu kỳ, tuyệt đối không cho phép tiến vào Vô Tâm Hải.

- Kỳ thật trước đây con vốn sống ở Vô Tâm Hải, lúc trước sư phụ dẫn con đi Vô Tâm Hải giết yêu thú... xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Khi Ức Mặc vẫn còn đang lí nha lí nhí thì đã bị Tô Tĩnh Văn không chút do dự cắt ngang, - Không cần biết ra sao, bây giờ không cho phép đi Vô Tâm Hải.

Uỳnh uỳnh...

Từng đợt trầm đục, một đoàn đội ngũ dài sắp hàng chỉnh tề lao đến, đều mang một khuôn mặt quen thuộc như nhau.

- Đây. ..

Đội ngũ này trong nháy mắt thì đã cắt đứt cuộc đối thoại của Tô Tĩnh Văn và Ức Mặc, Ức Mặc nghi ngờ nói một chữ xong, lập tức liền biết đây là do tâm thần bị mê hoặc.

- Công kích đi, đây là mê hoặc tâm thần của linh tu.

Tô Tĩnh Văn trầm giọng nói một câu xong liền khoát tay, một lưỡi đao Băng chém giết ra. Lưỡi đao băng này dài đến vài trượng, vừa ra liền đã chặn đứng cắt đứt đội ngũ rầm rộ kia.

Cảnh Anh Ly cũng phóng ra ống sáo, đánh ra từng ngọn lửa Mà sắc bén nhất lại là Ức Mặc, lúc đầu cô vốn chỉ phóng ra mười hai hạt châu, nhưng lúc này cô đã phóng ra ba mươi sáu viên Lôi Châu.

Ba mươi sáu viên Lôi Châu mang theo ba cấp độ tia sét, những bóng người trong sương mù tối tăm mờ mịt kia một khi bị những tia sét này đánh trúng, trong nháy mắt đã tiêu tán sạch sẽ. Cho dù là những cái bóng không nhìn thấy, dưới tia sét của Lôi Châu, cũng tiêu tán hết sạch. Chỉ trong nháy mắt, sương mù chung quanh đã lại trống trải hẳn ra, những ảo ảnh lúc trước cũng biến mất không thấy gì nữa.

- Sao mà con không tìm được một viên Tịnh Linh Châu nữa chứ, aih.

Ức Mặc vừa mặc cho ba mươi sáu viên Lôi Châu uốn lượn trên đỉnh đầu, vừa thở dài nói. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

- Ba mươi sáu viên Lôi Châu của con cấp bậc khác nhau, Linh tu ở đây cấp độ quá thấp, mới dập một cái đã chết rồi, chẳng có cách nào giữ lại Tịnh Linh Châu được cả. Lúc trước Diệp Đại Ca cũng là may mắn mới lấy được một liên Tịnh Linh Châu.

Cảnh Anh Ly đáp.

Lúc này cô mới cảm thấy nhẹ nhõm, lúc trước cô và Diệp Mặc đều là tu vi Nguyên Anh, dù Diệp Mặc nghịch thiên không gì bằng, ở tầng thứ bảy này cũng là nửa bước khó đi. Mà bây giờ, cô thậm chí không cần động tay, chỉ cần dựa vào một mình Ức Mặc là được rồi.

Ức Mặc uể oải nói:

- Lục Vô Hổ gia gia giúp con luyện chế hai mươi bốn viên Lôi Châu khác không phải là nguyên phối, nói chung thì cũng có chút khác biệt, aih.

Tô Tĩnh Văn dở khóc dở cười nói:

- Con nên biết đủ đi, có mấy người có thể được Lục Địa Khí Thần luyện khí cho. Một lần Lục tiền bối giúp con luyện chế ra hai mươi bốn viên Lôi Châu chân khí cực phẩm, con còn chưa thỏa mãn.

- Thực ra ý của Ức Mặc là muốn nói nếu Lục Địa Khí Thần có thể đến thành Mặc Nguyệt sớm một chút, ông ấy còn có thể gặp Diệp đại ca.

Cảnh Anh Ly hiểu rõ ý của Ức Mặc, cười nói giúp một câu.

- Bắt đầu đánh đi.

Lại là hàng loạt khí tức u ám lạnh lẽo ập tới, Ức Mặc trực tiếp phóng ra ba mươi sáu viên Lôi Châu xoáy lên ánh chớp đầy trời tung ra. Cảnh Anh Ly và Tô Tĩnh Văn quả thực là không cần động thủ, chỉ cần ở bên cạnh ngó chừng một chút là được rồi.

Hai tu sĩ Thừa Đỉnh, một tu sHóa Chân ĩ, tại Vẫn Chân Điện này đẳng cấp thật sự là quá cao. Đám Linh tu kia đáng sợ nhất cũng chẳng qua chỉ tương đương với Ngưng Thể mà thôi, dưới sự tàn sát bừa bãi của ba mươi sáu viên Lôi Châu, dù ẩn nấp có kín đáo hơn nữa, cũng bị giết chóc hàng đống.

Cảnh Anh Ly và Tô Tĩnh Văn cuối cùng dứt khoát ở gần đó thu thập một ít tiên linh thảo.

Càng đi về phía sau, ba người phát hiện càng nhiều di hài của tu sĩ, Cảnh Anh Ly càng khẩn trương tìm kiếm khắp nơi.

Sau khi Ức Mặc lại một lần nữa quét sạch một mảng sương mù xám xịt, một lầu các không lớn đột ngột xuất hiện trước mặt ba người, trên lầu các viết ba chữ 'Chân Thần các'.

- Vậy là đến ‘Chân Thần các’ rồi ưh?

Ức Mặc nghi hoặc nhìn lầu các nho nhỏ kia hỏi. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Nói xong cô nhớ ra cái gì đó, lại nói tiếp:

- Nghe nói 'Chân Thần các' có rất nhiều công pháp và pháp bảo, không biết có phải là... Anh Ly tỷ tỷ, tỷ sao vậy?

Ức Mặc mới phát hiện Cảnh Anh Ly nhào lên một cỗ thi hài khóc nức nở không thôi, trong tay còn nắm chặt một cái nhẫn.

Tô Tĩnh Văn đi qua kéo Cảnh Anh Ly nói:

- Chị có thể tìm được bà ngoại của mình, bà ngoại chị trên trời có linh thiêng đã rất vui vẻ rồi...

Cảnh Anh Ly vẫn không nói gì, ba người chợt phát hiện 'Chân Thần các' trước mắt kia bỗng nhiên lại biến mất không thấy gì nữa, một luồng khí tức u ám lạnh lẽo đáng sợ cuốn tới, mà ngay cả Nguyên Thần của ba người cũng không khỏi tự mình muốn thoát ly mà đi.

Cảnh Anh Ly trong nháy mắt liền hiểu ra, luồng khí tức u ám lạnh lẽo đáng sợ này chính là kẻ chỉ huy Linh Tu ở tầng thứ bảy, thực lực như thế này chỉ e ngay cả Tô Tĩnh Văn cũng không cách nào ngăn chặn được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1723

Đòn Sát Thủ Của Ức Mặc

Tô Tĩnh Văn hốt hoảng, cô tu vi thâm sâu nhất, áp lực cảm thấy được cũng là mạnh nhất. Dường như trong chốc lát, cô liền phóng ra băng đao. Còn trong khi cô phóng ra Băng đao, Cảnh Anh Ly và Ức Mặc cũng hoàn toàn trì trệ lại, không chút phản ứng gì.

Cảnh Anh Ly trong lòng cũng biết rõ, nhưng cô lại cảm thấy thức hải của mình bị giam cầm lại, muốn phản kháng lại cũng không có lực. Tu vi của Ức Mặc cao hơn Cảnh Anh Ly một chút, cho dù như vậy, thì ba mươi sáu lôi châu của cô cũng chỉ có thể trôi trên không trung, vẫn không thể phối hợp tấn công cùng Tô Tĩnh Văn được.

Ánh sáng màu trắng chói mắt xoẹt qua, nhiệt độ xung quanh trong chốc lát liền trở nên băng hàn. Âm lãnh trước mặt hình như bị băng hàn màu trắng chói mắt này đóng băng lại, còn những băng hàn này chính là Song Nguyệt băng đao chân khí cực phẩm của Tô Tĩnh Văn phóng ra.

Răng rắc…

Giống như một tảng băng cực lớn bị vỡ vụn vậy, sau khi Tô Tĩnh Văn phóng ra băng đao mang theo băng hàn đầy trời trong chốc lát đã bị khí tức âm lãnh phá vỡ, giống như một tảng băng lớn bị vỡ vụn vậy. Nhưng âm hàn và sương mù mù mịt xung quanh bị băng hàn này tấn công, dường như cũng nhạt đi một chút.

Trong nháy mắt, Ức Mặc liền tỉnh lại, Ức Mặc sớm đã chuẩn bị xong không đợi đợt giam cầm thứ hai truyền đến, cũng đã phun ra một ngụm máu, đồng thời phóng ra một mũi đao màu xám.

Rõ ràng là mũi đao màu xám, một khi phóng ra khiến ánh sáng trắng phủ đầy trời. Ánh sáng trắng đó dường như chiếu sáng cả tầng bảy, cảnh tượng xung quanh nhìn rõ ràng. Sát thế mãnh liệt dâng lên, giống như phong ba cuồn cuộn xé rách ra vậy.

Một hư ảnh như có như không dường như bị đơ dại ra dưới màn ánh sáng trắng này, hình như bị lưỡi đao đáng sợ này trói chặt lại, hoàn toàn không thể nào nhúc nhích nổi.

Cảnh Anh Ly tỉnh lại đồng thời cũng ngây dại giống như Tô Tĩnh Văn, bọn họ căn bản không ngờ Ức Mặc còn có chiêu pháp đáng sợ này.

- Tách tách…

Một tiếng hét thảm truyền đến, mũi đao đó giống như xé rách một tờ giấy vậy, trực tiếp chém tan hư ảnh kia ra.

Ầm…

Hư ảnh dưới lưỡi đao màu trắng này cũng không có chút năng lực phản kháng nào, trong nháy mắt bị nổ tung. Còn lúc này Ức Mặc mới phóng ra ba mươi sáu lôi châu đánh tới. Dưới màn lôi quang, hư ảnh bị phân tán tứ phía kia hoàn toàn bị phá tan hết sạch.

Ngay lập tức Tô Tĩnh Văn và Cảnh Anh Ly cũng tỉnh lại, đồng thời phóng ra pháp bảo tấn công đến.

Một lát sau, không gian âm u mù mịt xung quanh tiêu tán hết, trước mặt ba người không còn Chân Thần các, cũng không còn sát cơ đáng sợ kia nữa. Còn khí tức âm lãnh kia, lại càng biến mất không còn.

Tô Tĩnh Văn vội vàng đỡ lấy Ức Mặc như muốn ngã xuống, lấy một viên đan dược cho vào trong miệng Ức Mặc, lúc này mới sốt ruột nói:

- Ức Mặc, con không sao chứ?

- Con không sao, thật lợi hại.

Ức Mặc có chút yếu ớt đáp lại.

Cảnh Anh Ly cũng phát hiện Ức Mặc chỉ là tinh thần có yếu đi chút ít, chắc là không sao. Cô đi nhặt mũi đao màu xám kia của Ức Mặc lên, nhặt được mũi đao rồi, Cảnh Anh Ly liền cảm nhận trong mũi đao này ẩn chứa một sát cơ đáng sợ.

- Thật lợi hại.

Cảnh Anh Ly thán phục một tiếng, đây tuyệt đối không phải là một miếng tàn tích tiên khí tầm thường, nửa mũi đao này quá đáng sợ rồi.

- Cái này từ đâu đến vậy?

Cảnh Anh Ly giơ một nửa mũi đao lên hỏi Ức Mặc.

Ức Mặc thu lại nửa mũi đao đó, nói đùa:

- Đây là Diệp đại ca đó cho em.

Cảnh Anh Ly cũng hay nói đùa thành quen rồi, cũng không để ý lắm, nếu không cô không thể nào gọi Diệp Mặc đại ca, lại gọi con gái Diệp Mặc là Ức Mặc muội được.

Tô Tĩnh Văn lại có chút lo sợ nói:

- Nếu không phải là nửa mũi đao này, tôi sợ rằng hôm nay chúng ta cũng không thoát chết được.

Ức Mặc gật đầu nói:

- Cha con lúc trước nói nửa mũi đao này suýt nữa thì lấy đi mạng của cha rồi, cha dưỡng thương cũng dưỡng mất mấy tháng. Sau đó cha dứt khoát để lại ký hiệu thần thức bên trong nửa mũi đao này, nếu không con căn bản cũng không thể nào phóng mũi đao này ra được.

Tô Tĩnh Văn và Cảnh Anh Ly giật mình hiểu ra, tu vi của Diệp Mặc hai người sao lại không biết? Diệp Mặc có thể nói là người có tu vi cao nhất ở đại lục Lạc Nguyệt. Hắn cũng không đỡ nổi nửa mũi đao này, có thể thấy nửa mũi đao này lợi hại đến mức nào.

Một tuần hương sau, Ức Mặc hồi phục lại, ba người lúc này mới phát hiện ra trước mặt có một cầu thang hình như là đi đến tầng thứ tám vậy.

- Có phải là đi đến tầng tám không?

Cảnh Anh Ly nhìn Ức Mặc và Tô Tĩnh Văn hỏi.

- Ức Mặc còn chưa khôi phục hoàn toàn, hay là chúng ta cứ ở đây đợi đi.

Tô Tĩnh Văn lo lắng nhìn Ức Mặc.

- Con không sao rồi, chúng ta cùng lên thôi. Nói không chừng thứ bị chúng ta giết chết ở tầng bảy kia chính là linh tu, chính là tên lợi hại nhất của cả Vẫn Chân điện này.

Ức Mặc lập tức nói, cô trời sinh đã mang chút tinh thần mạo hiểm rồi, bảo cô ở lại tầng bảy đã không còn thứ gì nữa rồi, quả thực quá giày vò. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Tô Tĩnh Văn và Cảnh Anh Ly khẽ gật đầu, đã đến nơi này rồi, nếu như không lên, quả thực có chút không can tâm.

Ba người bước lên cầu thang đi lên tầng tám, 888 bậc thang, áp lực vẫn rất lớn, nhưng không thể nào ngăn lại ba người Tô Tĩnh Văn được.

Sau khi đến tầng tám rồi, ba người lúc này mới phát hiện tầng này không ngờ chẳng có cái gì, vô cùng trống trải. Chẳng những không có bất kỳ thứ gì, đến âm thanh cũng không có, vô cùng tĩnh lặng.

- Lên tầng chín.

Dường như cùng lúc đó, ba người đều nghĩ đến chuyện này.

Từ tầng thứ tám lên tầng chín có 999 bậc đá, lần này ngoài Tô Tĩnh Văn vẫn còn tính là nhẹ nhõm ra, Cảnh Anh Ly và Ức Mặc đều có chút mất sức rồi. Nhưng Ức Mặc có công pháp thần thức, mặc dù là thần thức thứ đơn giản nhất, nhưng cũng có thể cố gắng để mình tiến vào tầng chín. Còn Cảnh Anh Ly dưới sự giúp đỡ của Tô Tĩnh Văn, đồng thời cũng tiến được lên tầng chín của Vẫn Chân điện.

- Thế này là thế nào?

Ba người nhìn tầng chín rồi lại đối mặt nhìn nhau.

Diên tích của tầng thứ chín nhỏ hơn nhiều so với những tầng trước đó, nhưng bốn phía đều là một khoảng hỗn độn. Mốt số thạch thất động phủ cũng đều bị sụp đổ hoang tàn, còn ngọc giản, ngọc bài bên ngoài bị ném lung tung chỗ nào cũng có, điểm khác duy nhất chính là những ngọc giản và bình ngọc này đều bị vỡ tan. Ngoài ra, còn có một số mảnh tàn pháp bảo, những mảnh tàn pháp bảo này hình như cũng không đơn giản.

Tô Tĩnh Văn nhặt lên một miếng tàn tích pháp bảo, nhìn một lúc lâu rồi mới khiếp sợ nói:

- Đây không phải là tàn tích pháp bảo của Tu Chân giới, cái này hình như còn cao cấp hơn Tiên khí nữa.

Tô Tĩnh Văn cũng không phải đồ nhà quê, cô cũng từng thấy qua Tiên khí, Tiên khí của Mặc Nguyệt chi thành cũng không phải có một cái, mặc dù đều là một số Tiên khí hạ phẩm, nhưng cũng là Tiên khí.

- Hình như là vậy, trong những tàn tích pháp bảo này có cả pháp tắc Tiên đạo căn bản không thể dùng thần thức quét vào trong đó được, thần thức vừa quét vào sẽ bị hỗn loạn không thể chịu nổi…

Cảnh Anh Ly đột nhiên dừng lại, nhặt lên một vòng tay nói:

- Áa, đây không phải là vòng tay trữ vật, đây là Tiểu thế giới…

Cảnh Anh Ly khiếp sợ nhìn chằm chằm vòng tay trữ vật trong tay mình, cô không phải là người không có kiến thức, mặc dù vòng tay này không bị cô luyện hóa, nhưng cô chắc rằng chiếc vòng tay này là Tiểu thế giới.

Tô Tĩnh Văn nhận lấy chiếc vòng tay trong tay Cảnh Anh Ly nhìn nhìn, lập tức nói:

- Đây không phải là tiểu thế giới, đây rất có khả năng là một Chân linh thế giới.

Cảnh Anh Ly và Tô Tĩnh Văn thoáng nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra chút không dám tin, trong tầng chín của Vẫn Chân điện này còn có cả Chân linh thế giới. Mà thế giới như này, lại bị ném như rác rưởi trong này.

- Dì Văn, chị Anh Ly hai người đến đây mà xem.

Ức Mặc lúc này đứng giữa đống phế tích, trong tay đang đỡ lấy một tấm tia đá màu đen.

Tô Tĩnh Văn vội vàng đưa chiếc vòng tay cho Cảnh Anh Ly, xông đến bên Ức Mặc:

- Sao thế?

- Con vừa dùng thần thức dò xét qua tấm bia đá này một chút, biết được Vẫn Chân điện chỉ là một pháp bảo, hơn nữa có thể luyện hóa, cách luyện hóa chính là tấm bia đá này.

Ức Mặc vội nói.

Tô Tĩnh Văn đột nhiên hỏi:

- Còn bao lâu nữa mới đến thời gian Vẫn Chân điện đóng cửa?

Cảnh Anh Ly vội vàng nói:

- Tốc độ của chúng ta rất nhanh, Vẫn Chân điện chắc hẳn còn hơn bốn

tháng nữa mới đến thời gian đóng cửa. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Tô Tĩnh Văn gật đầu nói:

- Ức Mặc, con tranh thủ luyện hóa tấm bia đá đó, bất luận có thể luyện hóa được hay không, đây có thể là một tạo hóa. Anh Ly, cô bắt đầu luyện hóa vòng tay thế giới kia đi, tôi giúp hộ pháp. Ức Mặc, con dùng tinh huyết luyện hóa, như vậy mới có thể tăng thêm tốc độ được.

Cảnh Anh Ly và Ức Mặc nghe Tô Tĩnh Văn nói xong, lập tức gật đầu đồng ý, hai người lập tức bắt đầu luyện hóa tấm bia đá và vòng tay trữ vật kia.

Khi Ức Mặc bắt đầu luyện hóa, mới hiểu tấm bia đá này vốn dĩ là có khí linh, chỉ có điều khí linh chết rồi, cô lúc này mới có thể luyện hóa được. Nếu không cho dù là một trăm năm, cô cũng chưa chắc có thể luyện hóa được 1/10.

Ba tháng sau, Ức Mặc đứng lên.

- Có chuyện gì vậy?

Tô Tĩnh Văn vội hỏi.

- Dì Văn, Vẫn Chân điện mà chúng ta đang đứng ở đây thực ra không tên là Vẫn Chân điện.

Vẻ mặt Ức Mặc khiếp sợ nói.

- Đây là cái gì?

Tô Tĩnh Văn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Ức Mặc, lập tức hỏi.

- Đây là một linh bảo Tiên thiên của thời đại viễn cổ, không phải là Ngụy linh bảo được luyện chế ra mà chúng ta nói ở Tu Chân giới, mà là một linh bảo Tiên thiên thực sự. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Giọng nói của Ức Mặc cũng có chút run rẩy rồi.

Tô Tĩnh Văn đương nhiên hiểu ý của Ức Mặc, ở Tu Chân giới một số Chân khí luyện chế thất bại, nhưng lại cao cấp hơn linh khí cao cấp. Có một số người muốn bán chạy loại pháp bảo này, liền gọi là linh bảo, trên thực tế loại linh bảo này đến Chân khí cũng không bằng. Nhưng Tô Tĩnh Văn cũng chưa nghe nói đến cái gì mà linh bảo Tiên thiên, cô mặc dù hiểu ý của Ức Mặc, ngược lại lại càng nghi ngờ nhìn Ức Mặc.

Lúc này Cảnh Anh Ly cũng đã đi đén, cô không đợi Tô Tĩnh Văn hỏi, liền chủ động nói:

- Chiếc vòng đó tôi cũng đã luyện hóa được chút ít rồi, là một Chân linh thế giới cực nhỏ, không có sự sống trong đó. Muốn luyện hóa hoàn toàn, cần tốn rất nhiều năm.

Tô Tĩnh Văn gật đầu, nhìn Ức Mặc nói:

- Ức Mặc, con nói tiếp đi.

Ức Mặc run giọng nói:

- Đẳng cấp của linh bảo Tiên thiên còn cao hơn cả Thần khí, còn Thần khí thì lại cao hơn cả Tiên khí…

- Cái gì?

Tô Tĩnh Văn và Cảnh Anh Ly đồng thời khiếp sợ thốt lên.

Ức Mặc lúc này mới bình tĩnh hơn một chút nói:

- Pháp bảo này không tên là Vẫn Chân điện, mà tên là Lục Tiên tháp. Chỉ có điều đã có chút ít tàn phá, hơn nữa không có tháp linh. Lục Tiên tháp còn có chức năng chủ động khôi phục, chỉ cần thêm chút thời gian nữa, Lục Tiên tháp này nói không chừng sẽ tự mình khôi phục lại.

Ba người Tô Tĩnh Văn, Cảnh Anh Ly và Ức Mặc nhìn nhau, cái tên này

cũng rất đáng sợ, càng không cần nói đến linh bảo Tiên thiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1724

Đế Tông Khí Phái

Con bây giờ có thể khống chế được Lục Tiên tháp không?

Một lúc lâu sau, Tô Tĩnh Văn mới tỉnh táo lại nói.

Ức Mặc gật đầu nói:

- Lục tiên tháp này không biết có bao nhiêu tầng cấm chế, con chỉ luyện hóa được một tầng mà thôi. Mặc dù con không thể nào để Lục Tiên tháp tấn công được, nhưng có thể thu lại Lục Tiên tháp, thậm chí có thể thu những cái khác vào trong Tử phủ…

Nói đến đây, bỗng nhiên Ức Mặc nhíu mày một cái.

- Sao thế?

Tô Tĩnh Văn vội vàng hỏi.

- Một tên của Thiên Diễn tông ở tầng thứ tư của Lục Tiên tháp không ngờ lại đánh lén sư phụ của gã, chỉ vì một gốc linh thảo mà thôi, con lập tức phải đuổi gã ra ngoài. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Ức Mặc tức giận nói.

- Trước tiên thì đừng, những thứ trong Lục Tiên tháp này đều là của con, đợi lát nữa con truyền tống tất cả những tu sĩ thí luyện trong này ra ngoài, sau đó thu Lục Tiên tháp vào trong Tử phủ của con, đợi khi nào quay về Mặc Nguyệt chi thành rồi từ từ luyện hóa.

Tô Tĩnh Văn vội nói.

Cảnh Anh Ly cũng đặt chiếc vòng tay xuống đất nói:

- Chiếc vòng tay này của tôi chưa luyện hóa hoàn toàn, mang theo người rất nguy hiểm. Cứ để nó ở trong Lục Tiên tháp trước, đợi sau khi về Mặc Nguyệt chi thành rồi tôi tiếp tục luyện hóa tiếp cũng được.

- Được, vậy thì cứ như vậy đi. Ức Mặc con lập tức truyền tống tất cả những người trong này ra ngoài, rồi ẩn giấu Lục Tiên tháp đi, không có ai dám dùng thần thức quét con.

Tô Tĩnh Văn cũng đồng ý với Cảnh Anh Ly, sau đó nói với Ức Mặc.

…

- Chuyện gì xảy ra vậy, thời gian thí luyện của Vẫn Chân điện hình như vẫn còn nửa tháng nữa mà, sao lại bị truyền tống ra ngoài rồi? xem file text tại "t ung h oanh. c om"

- Đúng vậy, chuyện này rốt cục là thế nào?

- Không đúng, số người ra ngoài hình như còn nhiều hơn số người tiến vào trong Vẫn Chân điện.

- Quả thực là như vậy, còn một số người hình như không phải là người của Nam An châu chúng ta.

…

Giữa đỉnh núi bằng phẳng không có đỉnh, rất nhiều tu sĩ đều bị truyền tống đến đây, rất nhanh liền có tu sĩ phát hiện ra có gì đó không đúng. Sau khi mọi người bàn luận, mới biết lần này chẳng những Vẫn Chân điện đóng cửa sớm, hơn nữa đến tu sĩ còn lại của ba châu đều bị truyền tống hết đến Nam An châu.

Tu vi của Ức Mặc có hạn, Lục Tiên tháp cũng chỉ luyện hóa được một tầng cấm chế, chỉ có thể truyền tống hết những người trong này đến ngọn núi

bằng phẳng của Nam An châu.

- Mọi người yên lặng một chút, lần này Vẫn Chân điện có thể xảy ra chuyện rồi. Nhưng hình như mọi người vẫn bình yên vô sự, bây giờ mọi người bình tĩnh chớ nóng vội, chúng ta cứ bàn bạc rồi tính tiếp.

Một giọng nói thanh âm hùng hậu vang lên, tất cả những người đứng trên đỉnh núi đều nghe thấy giọng nói này, đây là trưởng lão Hóa Chân Ma Minh của Thần Phong Cốc.

Thiện Băng Lam, Cảnh Phong Kỷ của Huyền Âm các đều đi về phía Tô Tĩnh Văn, từ sau khi Diệp Mặc vì Nam An châu ngăn chặn tai nạn, mảnh đất đứng đầu Nam An châu chính là Mặc Nguyệt chi thành. So với lúc trước, lực lượng ngưng tụ của Nam An châu lúc này còn mạnh hơn trước rất nhiều, chính là vì Mặc Nguyệt chi thành.

Mặc Nguyệt chi thành đã xuất hiện Đan vương cửu phẩm, hơn nữa bây giờ còn có Đan vương bát phẩm, Nguyệt Kỳ Siêu chỉ thiếu chút nữa là có thể thăng cấp lên cửu phẩm rồi. Những tu sĩ tìm Mặc Nguyệt chi thành làm nơi nương tựa càng lúc càng nhiều, Đan thành ngược lại cũng đã dần tiến tới thời gian thoái trào rồi.

Lần này Tô Tĩnh Văn đến Vẫn Chân điện, bản thân cô là một tu sĩ Hóa Chân không nói, còn dẫn theo hai tu sĩ Hóa Chân nữa, thực lực của Mặc Nguyệt chi thành từ đó có thể thấy được.

Tô Tĩnh Văn là vợ của Diệp Mặc, cũng là một trong những thành chủ của Mặc Nguyệt chi thành, cộng thêm Ức Mặc bên cạnh cô lại là con gái của Diệp Mặc, cho nên mọi người ngay lập tức liền lấy Tô Tĩnh Văn làm trung tâm.

Cảnh Phong Kỷ mặc dù biết con gái của mình ở bên cạnh Tô Tĩnh Văn, nhưng gã hình như cũng như không nhìn thấy vậy. Tu vi của Cảnh Anh Ly trong Mặc Nguyệt chi thành sớm đã vượt qua Cảnh Anh Mộng rồi, thực lực của song kiều cũng đã không phải là cùng đẳng cấp nữa rồi.

- Tĩnh Văn tiên tử, chuyện của Vẫn Chân điện nên xử lý thế nào? xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Trưởng lão Hóa Chân của Thần Phong cốc Ma Minh ngay lập tức ôm quyền hỏi Tô Tĩnh Văn, ông cũng đã là Hóa Chân tầng thứ tư rồi, nhưng vẫn rất khách khí với Tô Tĩnh Văn.

Mấy vị trưởng lão Hóa Chân còn lại đều nhìn Tô Tĩnh Văn, hai vị trưởng lão của Mặc Nguyệt chi thành thì lại càng chú ý đến Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn ừ một tiếng rồi nói:

- Vẫn Chân điện gặp chuyện không may, cũng may phần lớn mọi người đều bình an vô sự, chúng ta quay về trước rồi tính tiếp. Còn chuyện tu sĩ của ba châu còn lại, có thể ở lại Nam An châu. Nếu như cần quay về thì có thể miễn phí truyền tống từ Nam An châu về.

Thực ra Vẫn Chân điện cũng đã biến mất không còn, Tô Tĩnh Văn chỉ là nói ra lời muốn nói của tất cả mọi người mà thôi.

Các loại pháp bảo phi hành đều được cất cánh, trưởng lão của một số tông môn một mình rời khỏi, còn Tô Tĩnh Văn có chân khí phi hành cực phẩm, cũng trực tiếp dẫn theo Ức Mặc và Cảnh Anh Ly rời đi. Không ai biết, Vẫn Chân điện bị Ức Mặc của Mặc Nguyệt chi thành lấy đi rồi.

…

Phiêu Miểu tiên trì của Thường Dung Thiên, cũng là tông môn Tiên đế, mặc dù Phiêu Miểu tiên trì chỉ có một vị Tiên đế quanh năm bế quan không ra ngoài, nhưng cũng là tông môn Tiên đế.

Tông môn Tiên đế ở bất kỳ Thiên vực nào cũng là tông môn cao cấp nhất, cho dù là Thiên chủ cũng không dám có chút chậm trễ với tông môn Tiên đế.

Là một tiên nhân bình thường, nếu như có thể học trong tông môn Tiên

đế, lại càng là cơ duyên khó mà có được. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Phiêu Miểu tiên trì khác với những đế tông khác, ngoài Thái thượng Tiên đế ra, người có thân phận cao quý nhất không phải là tông chủ của tông môn, mà là Thánh nữ.

Mỗi một thời Thánh nữ đều là thiên tài đỉnh cấp, hơn nữa cần phải là thân thể còn trong trắng, nói cách khác phải là trinh nữ. Mỗi một thời Thánh nữ đều có thể giữ ngôi vị khoảng một trăm nghìn năm, khi đến thời gian rồi sẽ nhường ngôi vị Thánh nữ, tìm một nữ tiên có tư chất tương tự kế nhiệm Thánh nữ.

Thánh nữ sau khi từ nhiệm có thể du lịch Tiên giới, cũng có thể trở thành tông chủ. Thánh nữ sau khi từ nhiệm có thể tìm bạn đời, đương nhiên rất ít Thánh nữ có thể làm như này, cho dù sau khi từ nhiệm, cũng chỉ có số ít Thánh nữ tìm được bạn đời của mình.

Đời Thánh nữ này của Phiêu Miểu tiên trì chính là Ninh Nga tiên tử mời Kế Khôn đến, cô vừa mới nhận được bẩm báo của Phiêu Miểu thập nhị âm, nói Hi Nguyệt tiên tử có chuyện tạm thời ra ngoài, không cần các cô đến đón, đến lúc đó sẽ chủ động đến Phiêu Miểu tiên trì.

Đúng lúc Ninh Nga tiên tử vẫn còn đang nghĩ Kế Khôn lúc nào đến, lại lần nữa nhận được bẩm báo, nói Hi Nguyệt tiên tử đã đến Phiêu Miểu tiên trì, chỉ có điều không phải một mình cô đến, mà còn dẫn theo một người đàn ông nữa.

Phiêu Miểu tiên trì có một quy định, ngoài tình huống đặc biệt, bình thường không cho đàn ông vào trong, Tiên tử Kế Khôn dẫn theo một người đàn ông đến Phiêu Miểu tiên trì, khiến Ninh Nga tiên tử có chút làm khó.

Mặc dù là khó, Kế Khôn là bạn mà Ninh Nga tiên tử mời đến, hơn nữa cô còn có chuyện quan trọng tìm Kế Khôn giúp đỡ, cho nên cũng chỉ có thể đích thân ra ngoài Phiêu Miểu tiên trì đón Kế Khôn.

…

Diệp Mặc đứng ngoài Phiêu Miểu tiên trì với Tiên linh khí lượn lờ cũng đã no mắt, một thác nước cao mấy nghìn trượng từ phía xa đổ xuống, rơi xuống một Tiên trì không nhìn thấy bờ và thấy đáy, mang theo một màn sương Tiên linh khí. Cộng thêm những Tiên thú Tiên hạc xung quanh phụ trợ thêm, Phiêu Miểu tiên trì nay quả thực đúng là Thiên đường của Tiên giới.

Đây là còn chưa đi vào, đứng ngoài chính là cảnh tượng đẹp như này rồi, nếu đi vào trong Tiên trì rồi, thì sẽ thế nào? So với Phiêu Miểu tiên trì, thì Phi Hà Tiên thành kia cũng chưa là cái gì.

Kế Khôn thấy Diệp Mặc tỏ vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói:

- Thực ra tông môn Tiên đế đều là nơi rất đẹp, hơn nữa Tiên linh khí cũng vô cùng nồng đậm, Lông Nguyệt Đế tông cũng vậy. Đợi xong chuyện của Nguyên Động thiên rồi, tỷ sẽ dẫn đệ đến Long Nguyệt thiên một thời gian, nơi đó cũng không kém cạnh gì Phiêu Miểu tiên trì.

- Hi Nguyệt muội, chị còn nói sao em không đến, đúng lúc đang nhớ đến, thì em đến rồi.

Một giọng nói trong trẻo như chim hoàng anh vang lên, sau đó một người con gái mặc váy màu vàng nhạt cưỡi mây hạ xuống trước mặt Kế Khôn và Diệp Mặc cách đó không xa, hai Tiên nữ một trái một phải đi sau người con gái này. Người con gái này dung mạo vô cùng xinh đẹp, không thua kém Chân Băng Du chút nào, Diệp Mặc đoán người này chắc hẳn chính là Ninh Nga tiên tử, cũng là Thánh nữ của Phiêu Miểu tiên trì.

- Chị Ninh Nga, Hi Nguyệt hữu lễ.

Kế Khôn vội vàng bước đến chào hỏi.

Sau khi ân cần chào hỏi, cô lại kéo Diệp Mặc nói với Tiên nữ trước mặt này:

- Chị Ninh Nga, đây là em trai Diệp Mặc của tôi, tôi tùy tiện dẫn hắn đến, muốn đếm thăm Phiêu Miểu tiên trì, không biết có ảnh hưởng gì đến chị Ninh Nga không?

- Diệp Mặc ra mắt Ninh Nga tiên tử.

Diệp Mặc ôm quyền hành lễ, trong lòng lại buồn cười. Chị Hi Nguyệt nói chuyện rất sắc bén, nếu như cô không nói như này, có lẽ Ninh Nga tiên tử sẽ tìm cớ để người dẫn hắn tùy tiện đi lại là được rồi. Nhưng nếu nói như vậy, thì Ninh Nga tiên tử sẽ không tiện từ chối.

Quả nhiên Ninh Nga tiên tử sau khi thấy Kế Khôn nói xong, vội nói:

- Không sao, chúng ta cứ vào trong rồi nói tiếp.

Nhưng trong lòng cô lại thầm than, Kế Khôn cô rất quen thuộc, không thể nào có em trai được. Bây giờ đến đây lại có thêm một thằng em trai, hơn nữa Kế Khôn lại không chút tránh né gì lôi kéo tay người đàn ông kia, rõ ràng quan hệ của hai người cũng không phải đơn giản là mối quan hệ chị em. Nếu vậy, cô muốn tìm Kế Khôn giúp đỡ cũng có chút khó khăn.

Diệp Mặc theo sau Ninh Nga tiên tử tiến vào trong tông môn Phiêu Miểu tiên trì, lúc này mới biết thế nào là khí thế hào hùng của Đế tông. Tùy tiện một Tiên dược viên, cũng đều là Tiên linh thảo cấp năm cấp sáu, Tiên linh khí nồng đầm hơn bên ngoài gấp nhiều lần.

Nếu có thể dùng trận bàn thời gian tu luyện trong này, Diệp Mặc tin rằng tiến độ của hắn sẽ dần tăng lên. xem file text tại "t ung h oanh. c om"

Ngọn núi của Phiêu Miểu tiên trì được bao bọc bởi đám sương mù lượn lờ, Diệp Mặc lại biết đây là một loại Tiên linh khí đặc biệt, loại Tiên linh khí này thoạt nhìn giống như đám mây, đi lại trong đó chẳng những thể xác và tinh thần thoải mái, hơn nữa còn có thể tinh lọc thân thể bất cứ lúc nào. Đoán chừng Tiên linh khí này có liên quan gì đó với Phiêu miểu tiên tuyền gì đó kia.

Ninh Nga tiên tử vừa đi vừa nói chuyện với Kế Khôn, Diệp Mặc đứng bên cạnh dùng thần thức quan sát xung quanh. Đây là lần đầu tiên hắn đến tông môn cấp Đế, lòng hiếu kỳ này khó mà tránh được. Nói không chừng có một ngày bản thân hắn cũng có thể thiết lập một đại tông môn, bây giờ học hỏi nhiều một chút, tương lai cũng có cái mà tham khảo.

Thời gian nửa tuần hương, Ninh Nga tiên tử dẫn Kế Khôn và Diệp Mặc đến một đình nghỉ mát tứ giác nhìn như lơ lửng.

Cảnh sắc xung quanh đình nghỉ mát này mê hồn người, có chút gió mát thổi qua, mang theo mùi thơm thoang thoảng. Mùi hương đó khiến người ta sau khi ngửi vào tinh thần cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Trong đình nghỉ mát có một bàn ngọc, trên bàn ngọc có vài chén ngọc và một bình ngọc bích thúy, còn xung quanh có mấy bệ ngọc. Bên ngoài đình nghỉ mát, còn có vài Tiên nữ đang đứng, từ đó có thể thấy thân phận của Ninh Nga tiên tử cũng không tầm thường.

- Hi Nguyệt muội, chúng ta ngồi xuống nói chuyện chút đi.

Lời nói của Ninh Nga tiên tử vô cùng hiền dịu, không mang theo chút khí tức trần tục nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1725

Một Điểm Cũng Không Thánh Nữ

Kỳ thật tôi có chút việc riêng tư muốn nói cùng Hi Nguyệt muội muội, chỉ là…

Sau khi đưa cho Diệp Mặc cùng Kế Khôn mỗi người một chén trà, thì Ninh Nga Tiên tử liền nói. Nhưng cô cố ý chỉ nói ra nửa câu, rồi lại nhìn thoáng qua Diệp Mặc.

Ý của cô đã rất rõ ràng, đó chính là cô muốn nói chuyện riêng tư của con gái, bất luận Diệp Mặc có phải là em trai của Kế Khôn hay không, thì đều không thích hợp ở lại chỗ này.

Kế Khôn mỉm cười, dường như đã biết rõ Ninh Nga đang muốn đẩy Diệp Mặc đi ra, cho nên liền nói:

- Ninh Nga tỷ tỷ, kỳ thật Hi Nguyệt lần này tới tìm tỷ tỷ là có chuyện muốn nhờ tỷ tỷ giúp một tay.

Ninh Nga sau khi nghe Kế Khôn nói xong, thì liền càm thấy phấn chấn. Kế Khôn đã có chuyện cần cô hỗ trợ, thì không còn việc gì là tốt hơn nữa. Cô chỉ sợ Kế Khôn tới đây mà lại chẳng có chuyện gì cần cô giúp cả thôi. Hiện tại Kế Khôn đã mở miệng, thì cô liền vội nói:

- Hi Nguyệt muội muội có chuyện gì cứ nói thẳng, chỉ cần tôi giúp được thì nhất định sẽ không từ chối.

- Tôi xin được cám ơn Ninh Nga tỷ tỷ trước. Chuyện này thì tỷ tỷ khẳng định là có thể giúp được…

Lời Kế Khôn còn chưa dứt, thì Ninh Nga đã cảm giác được có gì đó không đúng. Quả nhiên là Kế Khôn đã lập tức nói tiếp:

- Đệ đệ của tôi nghe nói Phiêu Miễu Tiên Trì có một Phiêu Miễu Tiên Tuyền có tác dụng đề thăng cực lớn tư chất của người tu luyện, cho nên tôi đã lỡ miệng khoác lác rằng có thể giúp cậu ấy tới Phiêu Miễu Tiên Tuyền để tu luyện ba tháng…

Trong lòng Diệp Mặc thầm buồn cười. Hắn ở đâu mà nghe nói tới Phiêu Miễu Tiên Tuyền chứ? Những điều này đều là do tự Kế Khôn nói thôi, vì căn bản là hắn chẳng biết gì cả.

Sắc mặt của Ninh Nga có chút khó coi, đợi sau khi Kế Khôn nói xong, thì cô liền trầm mặc một hồi lâu rồi mới lên tiếng:

- Được phép tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tu luyện đều là đệ tử hạch tâm cùng đệ tử có công lao đối với Phiêu Miễu Tiên Trì, hơn nữa đi vào đó tu luyện đều là tiên tử phận nữ nhi. Một khi tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tu luyện, đều phải khỏa thân hoàn toàn, nhưng đệ đệ của cô…

- Không sao, đệ đệ của tôi sẽ không ngại, hắn chỉ cần một nơi nào đó vắng vẻ là tốt rồi, nhất định sẽ không quấy rầy việc tu luyện của các vị sư tỷ khác.

Kế Khôn sao có thể không biết việc Phiêu Miễu Tiên Trì toàn bộ đều là nữ đệ tử chứ, cho nên lập tức đã đón lời Ninh Nga Tiên tử.

Trong lòng Ninh Nga buồn bực không thôi. Đương nhiên là đệ đệ của cô sẽ không ngại rồi, nhưng là ta ngại, và nữ đệ tử của Phiêu Miễu Tiên Trì chúng ta cũng ngại.

- Nếu quả thật là không được thì thôi vậy, đợi lát nữa tôi cùng đệ đệ sẽ rời khỏi đây, không để cho Ninh Nga tỷ tỷ phải khó xử.

Kế Khôn dường như là đã nhìn ra được tâm tư của Ninh Nga, cho nên liền nói với giọng điệu có chút mất mát.

- Không phải.

Ninh Nga vội vàng thốt lên. Cô còn chưa kịp nói gì, nhưng Kế Khôn đã muốn đi rồi, phải làm sao bây giờ?

Thấy Kế Khôn đang nhìn mình với vẻ nghi hoặc, thì trong lòng Ninh Nga bỗng nhiên khẽ động, dường như là đã nhớ ra cái gì đó, lập tức thở nhẹ ra một hơi rồi nói:

- Hi Nguyệt muội muội, tôi đương nhiên là nguyện ý để cho tiểu đệ của cô tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tu luyện. Chỉ là Phiêu Miễu Tiên Tuyền của Phiêu Miễu Tiên Trì chúng tôi có ba khu vực, bình thường đều có các đệ tử tu luyện ở trong đó. Họ đều là những tiên tử, cho nên nếu đệ đệ của cô tiến vào đó tu luyện sẽ có chỗ bất tiện. Ngoài ra cũng có khu tu luyện cao cấp, cũng là nơi để đệ tử của Phiêu Miễu Tiên Trì tu luyện luyện thể, bình thường đều là đệ tử đã đạt tới Tiên niết thể trở lên mới có thể đi tu luyện. Cho dù là nơi này, thì cũng luôn có đệ tử đang tu luyện, cho nên đệ đệ của cô hiện giờ đi vào cũng không thuận tiện cho lắm…

Trông thấy sắc mặt của Kế Khôn càng lúc càng khó coi, thì Ninh Nga liền nhanh chóng nói tiếp:

- Đương nhiên còn có một khu tu luyện cao cấp nữa. Đáng tiếc là chỗ kia cần phải là tiên nhân luyện thể mới có thể đi vào, ít nhất là cần phải đạt tới Tiên linh thể sơ kỳ mới có thể tiến vào. Ai, không phải là tôi không muốn giúp cho cô, vì tuy tôi là Thánh nữ, nhưng cũng không thể buộc các đệ tử khác ngưng việc tu luyện, sau đó lại nhường lại cho đệ đệ của cô tiến vào được.

Trong lòng Diệp Mặc cười thầm, vì rõ ràng cô nàng Ninh Nga này đang bê đá tự đập vào chân mình rồi. Hắn không đợi Kế Khôn nói chuyện, thì liền chủ động nói với Ninh Nga:

- Đa tạ Ninh Nga tỷ tỷ. Công pháp tu luyện của tôi có chút đặc biết, nên thật đúng là có thể so sánh với tiên nhân luyện thể tu vi Tiên linh thể, cho

nên việc đi vào khu vực tu luyện cho Tiên linh thể hẳn là không có vấn đề gì.

Ninh Nga Tiên tử liền biến sắc:

- Đây không phải là đùa giỡn đâu, nếu không thể trở ra được thì rất có thể sẽ phải mất mạng đấy. Dù có công pháp đặc thù, thì cũng không được đâu.

Kế Khôn cũng do dự. Cô mang Diệp Mặc tới đây là để cho Diệp Mặc tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tinh lọc thân thể, nâng cao tư chất. Nhưng nếu có nguy hiểm tới tính mạng của hắn, thì cô cũng không muốn để cho hắn đi mạo hiểm.

Diệp Mặc thấy Kế Khôn do dự thì liền truyền âm cho Kế Khôn:

- Hi Nguyệt tỷ tỷ, em là tiên nhân luyện thể đã đạt tới tu vi Tiên linh thể rồi.

- A…

Kế Hồn sững sờ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được Diệp Mặc đã tu luyện tới Đại Chí Tiên, còn có thời gian mà đi luyện thể nữa, hơn nữa còn đạt tới cấp bậc Tiên linh thể! Ngoài ra hắn còn là một đại sư Tiên đan nữa chứ! Hắn đào đâu ra nhiều thời gian để tu luyện nhiều thứ như vậy chứ?

Không phải là cô không muốn tin tưởng, nhưng điều này quả thực là quá mức khó tin. Cho dù là trên Thượng Thiên Vực này, cũng chỉ có một ít tiên nhân cực kỳ cá biệt mới bỏ công sức và thời gian ngoài thời gian tu luyện ra để mà luyện thể, nhưng cũng không có mấy người có thể đạt tới Tiên linh thể cả.

Cho dù là có thể đạt tới Tiên linh thể, thì cũng đều là những đệ tử xuất thân từ đại môn phái. Tu luyện luyện thể tiêu hao lượng tài nguyên so với việc tu luyện tu vi cũng không hề kém chút nào, thậm chí còn nhiều hơn nữa. Luyện thể cần có các loại tiên linh thảo để phối hợp, cần có các loại tài liệu

để trợ giúp. Diệp Mặc là một tán tu, vậy hắn ở đâu mà có nhiều tài nguyên để tu luyện luyện thể như vậy?

Cô đương nhiên không biết, sở dĩ Diệp Mặc có thể tu luyện luyện thể nhanh như vậy, ngoại trừ sự trợ giúp của một bộ phận tiên linh thảo ra, thì chủ yếu là do tác dụng từ công pháp và 'Khổ Trúc' của hắn. Một chút tổn thương về thân thể và Nguyên Thần, đều được chữa trị một cách tự nhiên.

- Hi Nguyệt tỷ tỷ, chị phải tin tưởng em, em nói thật đấy.

Diệp Mặc thấy Kế Khôn sững sờ, thì liền nhanh chóng truyền âm bổ sung thêm một câu. Sau khi tiến vào Phiêu Miễu Tiên Trì, thì hắn liền cảm giác được Phiêu Miễu Tiên Tuyền của đối phương thật sự có tác dụng rất lớn đối với hắn.

Kế Khôn thở ra. Cô đã có chút tin tưởng lời Diệp Mặc rồi. Nhưng cô vẫn không có chút cao hứng nào. Tiên linh thể quả là tu vi luyện thể tuyệt vời, nhưng một tán tu như Diệp Mặc có thể tu luyện tới Tiên linh thể, thì bên trong thân thể của hắn phải có bao nhiểu thương tật? Nói không chừng chỉ sau một khắc, thì nhục thể của hắn sẽ bị hỏng mất.

Hiểu được rằng thân thể của Diệp Mặc rất có khả năng bị nội thương, cho nên Kế Khôn càng muốn để cho hắn tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tu luyện. Tiên tuyền trì bên trong Phiêu Miễu Tiên Tuyền có thể giúp cho nhục thể của tiên nhân luyện thể khôi phục lại mức độ hoàn mỹ.

- Ninh Nga tỷ tỷ, không có vấn đề gì. Công pháp tu luyện của đệ đệ tôi rất đặc biệt, cho nên nếu tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tu luyện thì đối với hắn chỉ có lợi mà thôi. Nguy hiểm mà cô nói đối với người khác thì còn có thể, nhưng đối với đệ đệ của tôi thì sẽ không tồn tại.

Kế Khôn nói một cách chắc chắn.

- Chuyện này…

Ninh Nga Tiên tử ngây ngẩn cả người. Cô không thể tưởng tượng được

rằng mình đã nói ra cái hạn chế khó khăn tới như vậy, mà Kế Khôn vẫn muốn đưa tiểu đệ của cô tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền để tu luyện. Chẳng lẽ tên Diệp Mặc này là tiên nhân luyện thể Tiên linh thể sao? Điều này sao có thể.

Cuộc nói chuyện thoáng cái đã trở nên an tĩnh. Trong lòng Ninh Nga Tiên tử lúc này liền khẽ thở dài. Cô biết là hiện giờ cô không đồng ý cho Diệp Mặc tiến vào là không được rồi. Cô đành phải lấy ra một tấm bùa chú đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Vậy thì cậu có thể tiến vào thử xem. Nếu có nguy hiểm, thì cậu cứ bóp nát tấm bùa chú này để thoát ra ngoài.

Kế Khôn thấy Ninh Nga lấy ra tấm bùa chú này, thì trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Cô cũng sợ Diệp Mặc sẽ xẩy ra chuyện, cho nên có thứ bảo mệnh như vậy thì không còn gì tốt hơn nữa.

- Vụ Loan, cô đưa Diệp Mặc đi tới khu Phiêu Miễu Tiên Tuyền cao cấp.

Ninh Nga Tiên tử hướng tới một nữ tiên ở bên ngoài đình dặn dò một câu. Nói xong thì cô còn nhìn qua Diệp Mặc một chút rồi mỉm cười như có chút ý vị.

- Đệ đệ, cậu cứ an tâm tu luyện, nếu có nguy hiểm gì, thì hãy lập tức bóp nát tấm bùa mà thoát ra ngoài. Chị ở chỗ này chờ cậu.

Trước khi Diệp Mặc đi, thì Kế Khôn liền lo lắng dặn dò một câu.

Thấy Diệp Mặc và Vụ Loan đã rời đi, thì Ninh Nga liền cười khổ:

- Hi Nguyệt tỷ tỷ, tôi thấy cô nên thả lỏng tâm tình đi. Tôi cũng biết rõ rằng cô cũng không dám khẳng định rằng Diệp Mặc có thể tu luyện tại khu vực Tiên linh thể. Còn cô thì cũng phải biết rằng giá trị một tấm bùa kia của tôi cũng không phải là thấp đâu.

Ninh Nga Tiên tử sở dĩ lấy ra tấm bùa chú kia, đương nhiên là vì không

muốn Diệp Mặc xảy ra chuyện gì. Một khi Diệp Mặc xẩy ra chuyện, thì cô và Kế Khôn liền khó mà nói được.

- Ninh Nga tỷ tỷ, cô là Thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì, một tấm bùa chú đối với cô mà nói thì đâu có đáng gì mà phải tính toán chứ?

Kế Khôn yên lòng, vừa cười vừa nói.

- Tôi sắp không còn là Thánh nữ nữa rồi.

Ninh Nga thở dài.

- Sao vậy?

Kế Khôn vội vàng hỏi. Đối với Ninh Nga Tiên tử thì trong lòng cô vẫn luôn rất cảm kích đối phương.

Ninh Nga không trả lời câu hỏi của Kế Khôn, ngược lại lại nhìn Kế Khôn rồi chăm chú nói:

- Hi Nguyệt muội muội, nếu như tôi muốn mời cô trở thành Thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì, thì cô có đồng ý không?

- A…

Kế Khôn ngây ngẩn cả người. Bất quá cô lập tức phản ứng lại:

- Điều này sao có thể được. Tôi là đệ tử của Lộng Nguyệt Đế Tông, làm sao có thể trở thành thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì được? Nếu như vậy, thì chẳng phải là…

- Tôi cũng đã có sẵn biện pháp rồi, tôi chỉ muốn hỏi Hi Nguyệt muội muội một chút xem cô có đồng ý hay không thôi?

Ninh Nga liền cắt đứt câu nói của Kế Khôn …

Diệp Mặc đứng ở trên áng mây của Vụ Loan tiên tử, thỉnh thoảng lại hỏi

mấy vấn đề. Hắn muốn hỏi thăm một chút tình huống của Phiêu Miễu Tiên Trì. Nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện, bất luận là hắn có hỏi vấn đề gì, thì đối phương cũng chỉ nói một chữ 'Ưm', căn bản là không có bất kỳ ý tứ muốn nói chuyện nào với hắn, cho nên hắn cũng biết điều, không tiếp tục hỏi nữa.

- Diệp sư huynh, đã tới rồi.

Diệp Mặc vẫn còn đang dùng thần thức nhìn quanh tứ phía, thì lúc này Vụ Loan đã đáp xuống đất rồi.

Diệp Mặc quan sát nơi trước mặt một chút. Hiện giờ nơi hắn đứng chỉ là đỉnh của một ngọn núi nhỏ mà thôi, đâu có cái gì gọi là Tiên tuyền chứ?

Vụ Loan lúc này lại lấy ra một ngọc bài, trên không vỗ xuống. Diệp Mặc lập tức phát hiện từ hư không phía trước mặt liền hiện ra một hình ảnh lượn sóng của một cánh cửa hình tròn. Cánh cửa hình tròn này dựng đứng trên một vách đá, khiến hắn khi bước vào có cảm giác giống như là đi xuyên qua núi vậy.

- Diệp sư huynh, cậu chỉ cần đi vào từ cánh cửa này, thì sẽ tới được khu tu luyện cao cấp của Phiêu Miễu Tiên Trì. Bên trong này có chỗ thay quần áo, sau khi cậu thay quần áo có thể tiến vào Tiên tuyền tu luyện. Nếu có vấn đề gì, thì cậu lập tức bóp nát bùa chú mà Thánh nữ đã đưa cho cậu, thì lập tức cậu sẽ được truyền tống trở lại chỗ này.

Sau khi nói xong, thì sắc mặt của Vụ Loan lại hơi đỏ lên. Cô nhận được truyền âm của Thánh nữ, nhưng cô lại không thể không đứng ở chỗ này chờ đối phương. Để cho cô phải ở đây chờ một tên đàn ông thối được truyền tống ra từ trong Tiên tuyền, điều này làm cho cô không có chút thiện cảm nào với Diệp Mặc cả.

Diệp Mặc thấy biểu hiện có chút mất tự nhiên của Vụ Loan, thì lập tức đã hiểu được. Bản thân sau khi tiến vào Phiêu Miễu Tiên Tuyền tu luyện, thì sẽ phải trần chuồng hoàn toàn. Nếu quả thật đúng như Ninh Nga Tiên tử kia

dự đoán, thì mình khẳng định sẽ không thể tu luyện được ở trong Phiêu Miễu Tiên Tuyền. Nếu đã không thể tu luyện, vậy thì lập tức sẽ bóp nát bùa chú để được truyền tống ra ngoài. Lúc đó thì hắn khẳng định là sẽ không thể nào kịp mặc quần áo được.

Trong lòng Diệp Mặc thầm cười lạnh. Muốn nhìn ta xấu mặt sao? Cái cô nàng Ninh Nga Thánh nữ này thật không "Thánh nữ" chút nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1726

Phiếu Miểu Tuyền

Đa tạ.

Diệp Mặc ôm quyền cảm tạ, sau đó trực tiếp bước vào cánh cửa trong hư không kia.

Vụ Loan thấy Diệp Mặc cứ như vậy tiến vào, thì ngược lại lại có chút khẩn trương. Nếu như không phải là Thánh nữ đã phân phó, thì cô sớm đã rời đi rồi. Nhưng cô cũng hiểu, một khi mình rời đi, thì khi tên Diệp Mặc kia trở ra sẽ không bị xấu mặt gì cả. Tuy rằng cô cũng oán hận Diệp Mặc biểu hiện cuồng vọng vô tri, nhưng cũng có chút chờ mong.

Cô từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, vốn có tài nguyên đầy đủ, cho nên cũng không cần khắp nơi tìm kiếm tài nguyên tu luyện, hơn nữa sau khi tiến vào Phiêu Miễu Tiên Trì thì càng chỉ biết có tu luyện mà thôi. Hiện tại việc tu luyện đã gặp phải bình cảnh rồi, cho nên mới đi ra ngoài làm vài chuyện lặt vặt. Cô cũng giống các nữ đệ tử khác, luôn bình thản tu luyện rồi lại tiếp tục tu luyện. Nhưng chính vì như vậy, cho nên cô chưa bao giờ được thấy qua một người đàn ông trần như nhộng là cái bộ dạng gì. Đợi lát nữa khi Diệp Mặc bị truyền tống ra, thì nhất định sẽ để cho cô được kiến thức một chút cái bộ dáng đó.

Nhưng cô chắc chắn là sẽ phải thất vọng rồi, vì hiện cô đã chờ được thời gian gần một nén nhang rồi, nhưng vẫn chưa thấy Diệp Mặc trở ra. Lúc này cô đã cảm thấy có chút không thích hợp rồi, nhưng nếu nói Diệp Mặc có thể tu luyện ở khu cao cấp Phiêu Miễu Tiên Tuyền thì cô tuyệt đối không tin tưởng.

…

Sau khi Diệp Mặc tiến vào cánh cửa kia, thì rõ ràng đã rơi vào một căn nhà gỗ xung quanh đều là tiên linh thảo xanh tươi. Nói là nhà gỗ nhưng kỳ thật chỉ là một lều gỗ, thêm một cái mộc đỉnh ở đằng trước mà thôi.

Mùi thơm thoang thoảng truyền đến, Diệp Mặc cảm giác được chỗ này là nơi tu luyện của các vị nữ tiên. Ở phía trước căn nhà gỗ là một cái ao có một làn sương mù lượn lờ ở bên trên. Diệp Mặc dùng thần thức quét vào, lại phát hiện thần thức của hắn không thể xuyên qua được cái màn sương mù kia. Ở bên cạnh cái ao có ba chữ to lơ lững trên không trung 'Phiêu Miễu Tuyền'.

Thần thức của Diệp Mặc lại quét ra phía ngoài, lại phát hiện ở đây giống như ngoài hư không vậy. Thần thức của hắn ngoại trừ có thể quét tới đám tiên linh thảo xanh tươi kia, thì căn bản là không thấy được bất kỳ cái kiến trúc gì cả. Thứ duy nhất mà hắn thấy chỉ có Phiêu Miễu Tuyền và cái nhà gỗ kia thôi.

Trong nhà gỗ có một số cây gỗ dài được dựng lên trông giống như là phòng để thay đồ vậy. Chỗ này là nơi để thay quần áo sao? Diệp Mặc lắc đầu. Tuy hắn biết rõ xung quanh nơi này không có bất kỳ người nào, nhưng vẫn cảm thấy có chút không quen, vì nơi này là địa bàn của người khác.

Mặc dù đối với tiên nhân mà nói, thì cho dù là có đồ che chắn, thì chỉ cần không phải là trận pháp phòng ngự thì thần thức đều có thể vượt qua. Nhưng từ trên tâm lý mà nói, thì nếu như phải thay đồ ở một nơi không gì che chắn, thì người bình thường vẫn có chút ngại ngần.

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải là người bình thường, nhưng hắn vẫn tiện tay đánh ra mấy đạo cấm chế. Bất luận có người nào nhìn thấy hay không, thì hắn cũng không có cái thói quen ấy.

Sau khi bố trí tốt cấm chế, thì Diệp Mặc liền tiến vào cởi đồ. Hắn không để lại quần áo ở chỗ này, mà trực tiếp bỏ vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Khi Diệp Mặc đang muốn tiến vào Phiêu Miễu Tuyền để tu luyện, thì lại phát hiện vật liệu làm nên chiếc nhà gỗ này có gì đó không bình thường. Hắn liền theo bản năng lấy tay sờ một chút, sau đó lập tức khiếp sợ vì phát hiện ra những thanh gỗ này không ngờ lại là Tiên thụ cấp tám 'Mộc hương bồng'. Nhiều 'Mộc hương bồng' như vậy chỉ dùng để dựng lên một cái lều gỗ! Nội tình của một Đế Tông quả thật là đáng sợ.

'Mộc hương bồng' là tiên tài cao cấp dùng để luyện chế trang sức, có tác dụng tránh tà, khi tu luyện còn có thể ngăn ngừa việc tâm ma xâm lấn, đồng thời còn có thể tự động loại bỏ một ít tạp chất bên trong tiên linh khí, đặc biệt có lợi cho người sử dụng.

Sau khi biết đây là 'Mộc hương bồng', thì Diệp Mặc thiếu chút nữa đã muốn động thủ chiếm lấy căn nhà gỗ này. Cũng may hắn còn biết rằng cái này không thuộc về mình, cho nên liền cưỡng ép sự xúc động này xuống. Thứ này không phải là của hắn, một khi hắn lấy đi, thì có thể khiến cho Hi Nguyệt Tiên tử khó xử rất nhiều.

Diệp Mặc hít một hơi, đi đến bên bờ Phiêu Miễu Tuyền. Bốn phía Phiêu Miễu Tuyền đều là sương mù, mặt nước cũng không hề lay động. Căn bản là không nhìn ra được bất cứ điều gì không ổn cả. Nơi này chỉ có người đạt tới Tiên linh thể mới có thể vào sao? Mặc dù Diệp Mặc chưa đi vào, nhưng đã có chút hoài nghi rồi.

Chỉ chần chờ trong chốc lát, Diệp Mặc liền bước một bước vào trong Phiêu Miễu Tuyền. Nước suối ấm áp lập tức bao phủ lấy hắn, khiến hắn cảm giác được toàn thân thoải mái vô cùng, thiếu chút nữa đã rên lên một tiếng.

Nước suối ấm áp bao quanh hắn, khiến cho hắn thiếu chút nữa đã quên rằng mình tới đây để tu luyện, mà là đến để tắm suối nước nóng mất rồi. Hắn lắc đầu một cái thầm than. Ninh Nga thánh nữ kia cũng quá vô sỉ rồi, nơi này là nơi mà người đạt tới Tiên linh thể mới có thể tiến vào sao?

Diệp Mặc lập tức đem những ý nghĩ này vứt bỏ, nhắm mắt lại bắt đầu vận chuyển 'Tam sinh quyết'. Hắn cũng không lựa chọn việc luyện thể ở chỗ

này, vì hắn cảm giác tu luyện ở trong Phiêu Miễu Tuyền này thì tốt hơn là luyện thể nhiều.

Xuy xuy…

Ngay khi Diệp Mặc vừa vận chuyển 'Tam sinh quyết', thì nước suối xung quanh liền giống như là vô số cương châm đâm vào cơ thể của hắn. Những đạo cương châm này càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đâm vào sâu trong thân thể hắn. Diệp Mặc khẳng định, nếu như hắn không phải đã đạt tới Tiên linh thể thì vừa rồi tuyệt đối là không kịp bóp nát bùa chú để truyền tống ra ngoài.

Nếu như hắn không kịp bóp nát phù lục, vậy thì hắn nhất định là sẽ bị cái Tiên tuyền này xé nát mà không cần phải nghi ngờ. Diệp Mặc không dám tưởng tượng tiếp nữa, mà lập tức vận chuyển công pháp. Những đạo cương châm trong Tiên tuyền kia lúc này dường như đã hòa hoãn xuống, đồng thời bắt đầu phá hoại vào trong cơ thể và cốt cách của hắn, thậm chí ngay cả kinh mạch và đan điền cũng không buông tha.

Thế nhưng lúc này Diệp Mặc đã có thể khống chế những đạo cương châm trong Tiên tuyền kia mà không phải là chỉ có thể phòng bị như trước nữa rồi.

Cô nàng Ninh Nga Tiên tử kia là muốn lấy mạng mình sao?

Trong lòng Diệp Mặc nhất thời rùng mình một cái. Nguy hiểm vừa rồi quả là đáng sợ. Nếu như hắn không phải là Tiên linh thể, thì cho dù là Đại La Tiên đỉnh cũng không thể nào kiên trì được. Điều này không phải là Ninh Nga Tiên tử kia muốn lấy mạng của hắn thì là gì? Đừng nghĩ tới việc cô ta cho hắn cái đạo bùa chú kia, vì căn bản là tình huống vừa rồi hắn mà có được năng lực để bóp nát bùa chú truyền tống ra ngoài mới là chuyện lạ.

Dưới sự vận chuyển của công pháp luyện thể, Diệp Mặc lập tức cảm nhận được chỗ tốt của Phiêu Miễu Tuyền. Lúc này hắn liền đem chuyện của Ninh Nga Tiên tử vứt sang một bên.

Sau khi các đạo cương châm trong Tiên tuyền kia đâm vào cơ thể và kinh mạch của hắn, thì hắn có thể rõ ràng cảm giác được cơ thể của mình đang thay đổi. Tạp chất trong thân thể của hắn đã theo những đạo cương châm kia đi ra ngoài, thân thể của hắn trở nên thanh linh hơn. Đồng thời hắn cũng cảm giác được sự biến hóa trong kinh mạch và đan điền của mình. Những đạo cương châm trong Phiêu Miễu Tuyền dường như đã một lần nữa cải tạo lại kinh mạch của hắn, sau đó lại tẩy rửa đi những thứ tạp chất không cần thiết.

Dưới sự vận chuyển của công pháp luyện thể, Diệp Mặc rất nhanh đã quên đi sự đáng sợ của Phiêu Miễu Tuyền. Hắn cảm nhận được một loại cảm giác lười biếng, đồng thời hắn cũng không tự chủ được mà di dời cơ thể về phía trung tâm Phiêu Miễu Tuyền. Nửa nén hương sau, Diệp Mặc thậm chí đã hoàn toàn đắm chìm vào trong Phiêu Miễu Tuyền rồi.

Mà xung quanh của Phiêu Miễu Tuyền đã một lần nữa yên tĩnh trở lại, giống như là chưa từng có gì xảy ra cả.

…

Kế Khôn không biết Ninh Nga Tiên tử có biện pháp gì để có thể khiến mình trở thành Thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì. Nếu như là trước khi cô có được tin tức của Phong Hi, thì có lẽ cô còn có thể dò hỏi qua ý của sư phụ mình. Nhưng bây giờ, cô đã hoàn toàn không có ý định này nữa rồi. Việc Phong Hi có thể hồi sinh, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, cho nên sao cô có thể đi làm một vị Thánh nữ được chứ?

Thấy Ninh Nga Tiên tử đang nhìn chằm chằm vào mình, thì Kế Khôn liền áy náy lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi Ninh Nga tỷ tỷ, lúc này cô nói với tôi thì đã muộn rồi.

Ninh Nga Tiên tử đoán rằng quan hệ của Kế Khôn và Diệp Mặc không tầm thường, nhưng khi nghe được Kế Khôn nói như vậy, thì trong lòng cô vẫn trì trệ lại. Một cảm giác thất vọng xông lên não. Người có thể thay thế vị

trí của cô cũng không nhiều, không phải chỉ có dung mạo phi phàm là được, mà còn phải có tư chất thượng đẳng nữa. Nhưng người như thế, thì ngay cả ở Tiên Giới hay là ở Thượng Thiên Vực này cũng chỉ là 'Phượng mao lân giác' mà thôi.

Cho dù là có mấy người, nhưng họ cũng đã sớm bị những đại tông môn khác đưa đi rồi, sao có thể đợi cô tới tìm kiếm được chứ? Kế Khôn phù hợp với tất cả yêu cầu của cô còn chưa nói, mà cô còn có cả biện pháp khiến cho Kế Khôn có thể dễ dàng trở thanh Thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì nữa chứ.

Nhưng bây giờ Kế Khôn lại nói rằng không được, hơn nữa còn nói là đã muộn rồi thì lập tức khiến trong lòng Ninh Nga Tiên tử cảm thấy trống rỗng. Cô liền theo bản năng mà dò hỏi:

- Là bởi vì cô đã có người yêu? Không thể làm Thánh nữ được sao?

Kế Khôn cũng không hề dấu diếm mà nhẹ gật đầu:

- Đúng thế, tôi đã tìm được người mình yêu rồi, tôi sẽ không làm Thánh nữ đâu.

Trong lòng Ninh Nga Tiên tử tràn ngập vị đắng chát. Cô nhớ rõ một tháng trước cô lấy được tin tức tình báo rằng Kế Khôn không hề có người trong lòng, cho dù là Tiểu Tiên Vương thì Kế Khôn cũng không hề để ý tới. Cô khẳng định là sau khi Kế Khôn gia nhập Phiêu Miễu Tiên Trì thì Tiểu Tiên Vương cũng không dám cùng Kế Khôn dây dưa. Đương nhiên với thân phận của Kế Khôn bây giờ, thì Tiểu Tiên Vương Lư Mang cũng chỉ có thể dùng phương pháp thông qua tông môn để cầu thân mà thôi.

Thế nhưng thời gian còn chưa được một tháng, thì sự tình liền xuất hiện biến hóa lớn như vậy. Cô biết Kế Khôn sẽ không lừa cô, bởi vì khuôn mặt hạnh phúc kia của Kế Khôn đã nói lên sự thật rồi. Cô quen biết Kế Khôn đã lâu rồi, tuy rằng gặp mặt không nhiều, nhưng lại biết Kế Khôn luôn ẩn dấu một tâm sự đau thương. Mà bây giờ thì vẻ đau thương đó đã không còn nữa

mà thay vào đó là khuôn mặt ẩn chứa hạnh phúc và chờ mong, đây chính là minh chứng tốt nhất rồi.

- Sao thế?

Ninh Nga Tiên tử đột nhiên đứng lên, cau mày nhìn chằm chằm vào Vụ Loan đang đi tới với vẻ mặt kinh hoàng.

Vẻ mặt kinh hoàng của Vụ Loan thì căn bản là không cần hỏi cũng có thể thấy được. Kế Khôn lập tức cũng đứng lên, trên mặt lập tức biểu lộ sự khẩn trương. Diệp Mặc mới vừa rồi cùng Vụ Loan rời đi, mà bây giờ chỉ có một mình Vụ Loan quay trở lại, có lẽ nào…

Kế Khôn căn bản là không dám nghĩ tiếp. Vạn nhất Diệp Mặc xảy ra chuyện gì, thì cho dù chết cô cũng không thể nào yên lòng được.

- Hồi bẩm Thánh nữ sư tỷ, người tên Diệp Mặc kia sau khi tiến vào khu vực cao cấp của Phiêu Miễu Tiên Tuyền thì không hề thấy trở ra…

Vụ Loan cúi đầu khom lưng thi lễ rồi nói. Tuy vấn đề này không thể nào trách cô được, hơn nữa Diệp Mặc là do cô dẫn đường tới Phiêu Miễu Tiên Tuyền theo ẩn ý của Ninh Nga Tiên tử, nhưng bây giờ cô không dám nói thẳng ra sự thật.

- Để ta đi xem.

Ninh Nga Tiên tử cũng có chút khẩn trương. Cô đã đưa đạo bùa chú kia cho Diệp Mặc, cho nên cô nghĩ rằng khi Diệp Mặc gặp nguy hiểm nhất định sẽ bóp nát bùa chú mà ra ngoài. Ai biết được Diệp Mặc lại không hề đi ra chứ? Vạn nhất xẩy ra sự tình gì, thì cũng không tốt lắm.

Trên thực tế quan hệ của Ninh Nga Tiên tử và Kế Khôn rất tốt, nhưng hiện tại thì điều kiện tiên quyết phải là Diệp Mặc không xảy ra chuyện gì. Một khi Diệp Mặc xảy ra chuyện, thì quan hệ của các cô khẳng định là sẽ hạ thấp xuống băng điểm. Mà với tư cách là đệ tử hạch tâm Lộng Nguyệt Đế Tông của Kế Khôn, thì tuy rằng so ra thân phận còn kém Ninh Nga cô nhiều,

nhưng Lộng Nguyệt Đế Tông cũng không hề có chênh lệch với Phiêu Miễu Tiên Trì của cô.

Kế Khôn thì một câu cũng không nói, chỉ có thể khẩn trương theo sau Ninh Nga Tiên tử vội vàng tiến tới Phiêu Miễu Tiên Tuyền.

…

- Nơi này chính là Phiêu Miễu Tiên Tuyền sao? Ở đây đâu có gì nguy hiểm, vì sao lại không thấy đệ đệ của tôi?

Sau khi nhìn thấy khu vực yên bình của Phiêu Miễu Tiên Tuyền, thì Kế Khôn đã vội vàng hỏi. Thậm chí ngữ khí đã có chút cương ngạnh.

- Diệp công tử vừa rồi thật sự là đã đi vào nơi này, chính tôi đã tiễn cậu ấy.

Vụ Loan vội vàng nói.

Ninh Nga Tiên tử lúc này mới trấn tĩnh lại đôi chút rồi nói:

- Hi Nguyệt muội muội, cô không cần lo lắng, tôi sẽ thử tiến vào trong xem xem đã. Kỳ thật tôi cũng chưa từng tiến vào Phiêu Miễu Tuyền cao cấp này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1727

Là Ai?

Khoan đã!

Một giọng nói trong trẻo đột ngột đã cắt ngang động tác của Ninh Nga Tiên tử.

Lúc này Kế Khôn mới phát hiện trước mắt đột nhiên có thêm một người, một tiên nữ thoạt nhìn tuổi tác còn trẻ hơn so với cô. Nhưng lập tức cô liền kinh hãi phát hiện, mình căn bản là nhìn không thấu tu vi của đối phương.

Ninh Nga cũng nhìn thấy người vừa tới, vội vàng thi lễ nói:

- Ninh Nga bái kiến Nhân Dạng sư thúc...

Ninh Nga Tiên Tử với tư cách là Thánh nữ, thân phận đương nhiên cao quý, nhưng thân phận có cao quý đến đâu, gặp tổ sư của môn phái thì vẫn phải có lễ độ. Tiên nữ mới tới trước mặt đây, thoạt nhìn tuổi tác so với cô còn nhỏ hơn, trên thực tế đã là cùng lứa với sư tổ Phiêu Miểu Tiên Trì, tu vi đã đạt đến Tiên Tôn sơ kỳ. Ninh Nga gọi nàng sư thúc, là vì thân phận của Ninh Nga không tầm thường, những người bình thường dưới Tiên vương, đều sẽ gọi nàng là sư tổ.

Tiên nữ tên là Nhân Dạng này có chút nghiêm túc nhìn Ninh Nga nói:

- Ninh Nga, con với tư cách là Thánh nữ của Phiêu Miểu Tiên Trì ta, mặc dù có tự do nhiều nhất. Nhưng có một số việc, con cũng phải suy nghĩ trước khi làm. Gần đây con đã liên tục mấy lần... Ai...

Nhân Dạng cuối cùng cũng không nói ra mấy lần phạm lỗi của Ninh

Nga, trên thực tế nàng một mình dùng giọng điệu dạy dỗ nói với Thánh nữ, đã là trái với môn quy của Phiêu Miểu Tiên Trì rồi. Tuy nàng hiểu rất rõ, Ninh Nga đã không thích hợp làm Thánh nữ của tiên trì nữa rồi.

- Vâng, Ninh Nga ghi nhớ.

Tuy thân phận của Ninh Nga Tiên Tử cao hơn một chút so với Nhân Dạng, nhưng cô lại kính cẩn đáp.

- Lộng Nguyệt Đế Tông, Kế Khôn bái kiến Nhân Dạng Tiên Tôn.

Kế Khôn vội vàng ở một bên vái chào, cô nghe thấy cái tên Nhân Dạng, lập tức liền biết đối phương là ai rồi. Tiên Tôn của Phiêu Miểu Tiên Trì, Nhân Dạng Tiên Tôn.

- Vụ Loan bái kiến Nhân Dạng tổ sư.

Vẫn luôn đứng ở bên cạnh, Vụ Loan cũng nhanh chóng tới hành lễ.

Nhân Dạng sắc mặt dịu đi một chút, gật đầu với Kế Khôn và Vụ Loan, sau đó lại nói với Ninh Nga:

- Phiêu Miểu Tiên Trì có nam giới đi vào còn chưa tính, dù sao con cũng là Thánh nữ, cũng có thể đưa ra quyết định như vậy. Nhưng không ngờ con lại để cho nam giới tiến vào suối Phiêu Miểu để tu luyện. Điều này đã là phạm vào môn quy rồi.

- Ninh Nga biết sai.

Ninh Nga Tiên Tử cúi đầu, giọng điệu càng kính cẩn.

Kế Khôn rất muốn nói là do cô yêu cầu Ninh Nga làm như vậy, nhưng lúc này cô lại không có chút ý định nào muốn nói như vậy, Diệp Mặc bây giờ sống chết không rõ, trong nội tâm cô ngoại trừ sợ hãi ra thì chính là lo lắng.

Nhân Dạng thở dài nói:

- Nếu như không phải là người luyện thể Tiên linh thể, không có công pháp luyện thể, cho dù là ta đi vào thì cũng không duy trì được bao lâu. Con chỉ là một nửa Tiên vương, mà dám tiến vào khu cao cấp của Phiêu Miểu tuyền, với tư cách thánh nữ của Phiêu Miểu Tiên Trì. Con không biết, hay là không sợ? Huống chi, chẳng lẽ con không biết tiến vào Phiêu Miểu tuyền cần phải cởi sạch quần áo?

Thấy Ninh Nga đã chấn động đến không nói được lời nào, Nhân Dạng nói tiếp:

- Có lẽ con có thể nói trong nháy mắt con có thể bóp nát bùa chú Truyện Tống, nhưng ta nói cho con biết, chỉ cần tu vi của con còn chưa đạt tới Tiên vương, cũng không phải tiên nhân luyện thể Tiên linh thể trở lên, sau khi con đi vào, sẽ không có cơ hội bóp nát bùa chú. Cho nên, nếu như ta không tới đây, con tiến vào Phiêu Miểu tuyền, chỉ có một kết cục, chết.

Sắc mặt Ninh Nga lập tức tái nhợt. Cô không thể tưởng được sẽ là loại kết quả này.

- Ngọc bài có thể tiến vào nơi này chỉ có bốn tấm, trong đó con có một tấm, ta cũng có một tấm. Nếu không phải là ta kịp thời tới đây, con đã ngã xuống không thể nghi ngờ rồi.

- Ah...

Ninh Nga trên trán đã chảy ra mồ hôi lạnh. Cô không muốn Diệp Mặc chết ở Phiêu Miểu Tiên Trì, nhưng khiến cho mình chôn cùng với đối phương, thế thì thôi rồi.

Lập tức cô liền nghĩ đến Kế Khôn, lại phát hiện Kế Khôn sắc mặt so với cô còn trắng hơn. Thậm chí còn có chút run rẩy. Có thể thấy trong lòng cô Diệp Mặc rất quan trọng. Một cảm giác áy náy từ đáy lòng Ninh Nga dâng lên, cô không nên đồng ý yêu cầu của Kế Khôn. Kế Khôn không biết sự nguy hiểm của nơi này. Mình phải biết chứ.

Lúc này Ninh Nga cũng đã hiểu vì sao môn phái cho cô ngọc bài quyền hạn, lại không nói cho cô biết tiến vào nơi đây sẽ ngã xuống. Thánh nữ là biểu tượng của Phiêu Miểu Tiên Trì, cần phải ổn trọng và lý tính. Môn phái cho cô ngọc bài, lại chỉ nói cho cô biết phải là tiên nhân Tiên linh thể mới có thể đi vào, như vậy cũng là khảo nghiệm tâm tính của cô.

Nếu như cô nhịn không được tiến vào Phiêu Miểu tuyền, thì kết quả duy nhất chỉ có thể là ngã xuống, cho dù là tốt chút xíu, chỉ còn một Nguyên Thần, cũng là kết cục thê thảm. Một khi cái kết quả này diễn ra, thì cho thấy là cô không thích hợp trở thành Thánh nữ của Phiêu Miểu Tiên Trì. Dùng loại phương thức này ngã xuống, môn phái đoán chừng sẽ không có chút lòng đồng tình.

Ninh Nga lại cảm thấy một chút thất vọng, đối với Phiêu Miểu Tiên Trì tình cảm của cô rất sâu nặng, lại không ngờ cho dù là Thánh nữ tại Phiêu Miểu Tiên Trì cũng có thể hy sinh bất cứ lúc nào. Cảm giác áy náy gần đây đối với Phiêu Miểu Tiên Trì, bây giờ ngược lại vơi đi rất nhiều.

Nhân Dạng nhìn nhìn biểu cảm của Ninh Nga, liền biết Ninh Nga đã hiểu cách làm của tông môn, nàng thở dài nói:

- Ninh Nga, gần đây con liên tục phạm sai lầm, đoán chừng không thể tiếp tục ở lại vị trí Thánh nữ được nữa. Chọn lựa Thánh nữ kế nhiệm là việc con phải làm, bây giờ con định thế nào?

Nàng cuối cùng thì vẫn nói ra việc Thánh nữ Ninh Nga phạm sai lầm.

Ninh Nga theo bản năng nhìn thoáng qua Kế Khôn ở bên cạnh sắc mặt đã tái nhợt cực độ, nhưng lại không nói gì.

Nhân Dạng thấy mình nói tới Thánh nữ kế nhiệm, Ninh Nga lập tức liền nhìn về phía Kế Khôn, lập tức liền hiểu ý của Ninh Nga. Nàng đã từng nghe nói đến Kế Khôn, là đệ tử tâm đắc của Lộng Nguyệt Đế Tông, tư chất và dung mạo của cô ấy hoàn toàn có thể làm Thánh nữ kế nhiệm của Phiêu Miểu Tiên Trì. Hơn nữa với quan hệ giữa Ninh Nga và vị kia của Lộng

Nguyệt Đế Tông, cô hoàn toàn có thể thuyết phục Kế Khôn chuyển tới Phiêu Miểu Tiên Trì.

- Hi Nguyệt muội muội, thực xin lỗi, là ta quá không cẩn thận, chuyện này là ta không đúng.

Ninh Nga thở dài, nói với Kế Khôn một câu.

Kế Khôn sắc mặt tái nhợt lắc đầu nói:

- Ninh Nga tỷ, chuyện này không trách tỷ. Là do ta và đệ đệ của ta, chắc hẳn phải vậy, còn chuyện mà trước đó tỷ nhắc tới, ta không hy vọng tỷ nhắc lại. Ta chỉ hy vọng tỷ có thể cho ta ở chỗ này chờ đệ đệ của ta ba tháng.

Mặc dù ngay cả Tiên Tôn cũng đều nói là Diệp Mặc chắc đã không còn nữa, nhưng Kế Khôn vẫn ôm một tia hi vọng, bởi vì Diệp Mặc đã nói với cô, hắn là Tiên linh thể. Hoặc có lẽ là Diệp Mặc đã tiến vào nơi tận cùng bên trong của Phiêu Miểu tuyền, mọi người đều không nhìn thấy mà thôi. Từ sâu trong nội tâm, cô tin tưởng Diệp Mặc sẽ không lừa cô, đây chẳng qua chỉ là một loại cảm giác.

Chính vì cô đã trải qua những chuyện kia trước mặt Diệp Mặc, cô mới có thể có cảm giác cực kỳ tín nhiệm đối với Diệp Mặc. Nếu như không phải là cái loại cảm giác này, ơn cứu mạng mà cô và Phong Hi nợ Diệp Mặc, hoàn toàn có thể dùng những cách khác để báo đáp, không nhất định phải kết tình chị em với Diệp Mặc.

Ninh Nga vẫn không nói gì, Nhân Dạng thì lắc đầu nói:

- Chuyện đó không có khả năng, Ninh Nga mặc dù là Thánh nữ, con bé cho đệ đệ của cô tiến vào nơi này, chính là trái với quy định của tông môn, phải chịu trách phạt. Nếu như tiếp tục cho cô ở lại đây ba tháng, chẳng những Ninh Nga phải bị trách phạt, ngay cả ta cũng chạy không thoát. Đệ đệ của cô hẳn là chưa tới Tiên vương chứ?

Kế Khôn vô thức lắc đầu nói:

- Không, đệ ấy là Đại Chí Tiên sơ kỳ.

- Đại Chí Tiên sơ kỳ, nếu như không phải là Tiên linh thể, tiến vào nơi này thì không có chút cơ may sống sót nào đâu. Ta đoán đệ đệ cô là Đại Chí Tiên sơ kỳ, cũng không thể nào là Tiên linh thể. Cho nên...

Câu nói kế tiếp Nhân Dạng không nói ra, nhưng tất cả mọi người hiểu rất rõ là có ý gì. Một Đại Chí Tiên sơ kỳ tiến vào Phiêu Miểu tuyền, căn bản là không có hi vọng sống sót.

Thấy Kế Khôn có chút không thể thừa nhận, Ninh Nga vội vàng nói:

- Hi Nguyệt muội muội, hay là muội đến chỗ của ta ở ba tháng đi, nếu như đệ đệ của muội bình yên vô sự, ba tháng sau, hắn sẽ tự động tới tìm.

Kế Khôn trầm mặc một lát, cũng chỉ có thể đồng ý lời nói của Ninh Nga. Bốn người rời khỏi đây, nơi đây lại khôi phục sự yên lặng vốn có.

...

Diệp Mặc lúc này đã tiến vào chỗ sâu nhất trong Phiêu Miểu tuyền, mà cái loại cảm giác như kim châm này sớm đã biến mất không thấy gì nữa, thậm chí hắn có thể cảm giác được sức mạnh của nhục thể của mình tăng lên, cùng với sự tinh lọc kinh mạch.

Lúc này hắn không tu luyện, hắn vô cùng rõ ràng, cơ thể được đề thăng và tinh lọc kiểu này, sau này dù là tu luyện hay luyện thể đều có chỗ tốt cực lớn, hiểu được điểm này, hắn càng chìm sâu vào quá trình tinh lọc cơ thể hơn, hoàn toàn quên mất thơi gian đang dần trôi qua Căn bản không biết đã qua bao lâu, Diệp Mặc bỗng nhiên tỉnh táo lại, hắn từ trong lòng suối phi thân lên, đứng ở trên mặt nước sương mù lượn lờ. Toàn thân xương cốt vang lên kèn kẹt, còn Tiên Nguyên lưu động càng là có tiếng ồ ồ. Cái loại cảm giác trôi chảy lưu loát trên thân thể này, càng thoải mái dễ chịu vô cùng.

Bây giờ Diệp Mặc khẳng định cũng là tu vi luyện thể Tiên linh thể, cùng là Đại Chí Tiên, so với lúc trước hắn đã mạnh mẽ hơn một bậc. Hơn nữa

Diệp Mặc càng rõ ràng, cái chân chính mà hắn đạt được không chỉ có như vậy, cái hắn đạt được là trên phương diện tiềm lực, về sau tiềm lực tu luyện của hắn càng mạnh mẽ hơn.

Phiêu Miểu tuyền quả nhiên là thứ tốt, tuy không trực tiếp nâng cao tu vi của hắn, nhưng có ích cho hắn, căn bản là không thể dùng chuyện tu vi thăng cấp để đánh giá. Những thứ bên trong Đế tông quả thực là vô cùng to lớn, đây là Phiêu Miểu Tiên Trì, Lộng Nguyệt Đế Tông của Hi Nguyệt tỷ không biết có thứ tốt gì không.

Ngắm thân thể cân xứng vô cùng rắn chắc của mình, Diệp Mặc hài lòng tự nhủ:

- Cũng không tệ, thân thể như này, chắc chắn là Tố Tố các nàng rất hài lòng đây.

Mà ngay cả chính hắn cũng cảm thấy có chút tự yêu bản thân, may mà ở đây không có người. Diệp Mặc nhìn Phiêu Miểu tuyền dưới chân, tự lầm bầm nói:

- Ta cần phải dùng biện pháp gì, mới có thể đem đi một ít nước suối ở nơi này đây?

- Cho dù ngươi mang đi cũng vô ích, người trẻ tuổi, làm người phải nên biết đủ. Còn nữa, ta ghét có người ở trước mặt ta đỏng đảnh làm dáng.

Một giọng nói đột ngột truyền tới.

Diệp Mặc nhất thời hoảng hốt, lập tức kinh hãi hỏi:

- Là ai?

Có người ghé vào lỗ tai hắn lên tiếng, vậy mà hắn lại tìm không thấy thanh âm là từ đâu tới, tu vi này thật là quá đáng sợ đi.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, ngươi có thể đến trước mặt

của ta, ta liền cho ngươi một vận may lớn.

Giọng nói kia lại truyền tới, tựa như ngay bên cạnh Diệp Mặc, lại tựa như từ một nơi rất xa xăm.

- Ngươi đang ở đâu?

Diệp Mặc tỉnh táo lại, lập tức lấy quần áo ra sắp sửa mặc vào, đồng thời thần thức cẩn thận quét ra. Ở đây thần thức bị hạn chế, không có cách nào quét đến chỗ xa hơn, nhưng mười mấy thước chung quanh, Diệp Mặc vẫn có thể quét đến.

Kết quả đương nhiên là không phát hiện ra cái gì cả, ở đây ngoại trừ nước Phiêu Miểu tuyền mờ ảo ra, thì chỉ có sương mù lượn lờ trong không trung trên Phiêu Miểu tuyền mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1728

Tiên Đế Tính Là Gì

Kết quả đương nhiên là chẳng phát hiện ra cái gì cả, ở đây ngoại trừ nước suối mờ ảo ra, thì chỉ có sương mù lượn lờ trong không trung trên mặt Phiêu Miểu tuyền.

- Nếu ngươi mặc y phục vào, rồi lại tiến vào trong Phiêu Miểu tuyền, thì cơ hội sống sót là rất ít. Phiêu Miểu tuyền này, một khi đã bắt đầu tu luyện, tất cả kinh mạch và lỗ chân lông toàn thân đều không thể để bất kỳ vật gì cản trở, bằng không ngươi sẽ bị tan thành hư không.

Giọng nói kia lại truyền đến.

Diệp Mặc ngừng động tác lại, hắn đã ở trong Phiêu Miểu tuyền này tu luyện qua, đương nhiên biết rõ lời của đối phương hẳn là sự thật. Bởi vì nơi này, một khi đã bắt đầu tu luyện, thân thể và nước suối sẽ hoàn toàn liên kết với nhau, hơn nữa xác thực là không thể có bất kỳ trở ngại gì. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc ngừng động tác mặc quần áo, lại một lần nữa rơi vào trong nước.

Nhưng hắn cũng không tìm kiếm cái giọng nói kia nữa, càng không thể đi qua, mà càng đẩy nhanh tốc độ hướng ra bên ngoài Phiêu Miểu tuyền mà đi. Đối với loại nguy hiểm không xác định này, hắn kính trọng nhưng không đến gần. Ban đầu ở dưới đầm nước ở Hỗn Độn Tinh Vực, cái bộ xương khô đáng sợ kia vẫn còn ở trước mắt chưa quên.

- Ngươi rời đi cũng không hề có tác dụng gì, ta khẳng định một khi trưởng lão của Phiêu Miểu Tiên Trì biết ngươi không chết, còn đạt được hơn hai tháng tu luyện ở trong Phiêu Miểu tuyền, thì ngươi vẫn chết chắc rồi. Tỷ tỷ kia của ngươi, ngươi không còn được thấy nữa, không tin ngươi đi ra xem

thử. Chỉ có Thánh nữ ngu ngốc của Phiêu Miểu tiên tuyền kia, mới có thể cho ngươi tiến vào trong này tu luyện.

Giọng nói kia lại truyền đến.

Diệp Mặc đột nhiên dừng lại, hắn vậy mà lại cảm giác cái giọng nói này không hề lừa hắn. Lợi ích của Phiêu Miểu tuyền hắn đã đích thân lĩnh hội qua, nơi tốt như thế này, để cho một người ngoài đến đến tu luyện, quả thực là quá đáng.

- Huống chi, không thông qua người của Phiêu Miểu Tiên Trì, ngươi cũng không thể ra khỏi đây được. Tối đa chỉ có thể đứng bên trong nhà gỗ Hương Bồng mà than thở, sau đó đợi người ta tới giết ngươi.

Giọng nói tiếp tục truyền đến đầu độc mê hoặc - Chẳng lẽ ngươi là Thánh đế?

Diệp Mặc trong lòng càng kinh hãi, ngay cả ý muốn chạy trốn cũng không có, gặp phải Thánh đế, hắn ngoại trừ chờ chết còn có thể làm gì nữa?

Giọng nói kia trầm mặc hẳn đi, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Bổn đế nếu như không bị ác phụ kia mưu tính ám hại. Chứng đạo Thánh đế cũng không phải là không được.

Diệp Mặc hiểu ra, người này là một bán thành phẩm chứng đạo Thánh đế thất bại, khó trách oán khí lớn như vậy. Nhưng một tiên đế siêu việt có mặt ở đây, cũng thật là nghe rợn cả người. Giọng nói kia thở dài, nói một câu, lần này để cho Diệp Mặc nghe rõ ràng chỗ phát ra thanh âm.

Diệp Mặc suy nghĩ thật lâu, nếu như mình không đi qua, rơi vào trong tay người của Phiêu Miểu Tiên Trì, kết cục gì cũng có thể bày ra. Nếu đi qua, đối phương cũng không chắc có thể nhìn ra mình có Thế Giới Trang Vàng, y chứng đạo thất bại, khẳng định là có chút vấn đề đã xảy ra, nói không chừng ngay cả một Tiên Tôn cũng không bằng. Nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có đi qua, hắn mới có một cơ hội. Đương nhiên, chủ yếu nhất

là Diệp Mặc cảm giác được thần thức của đối phương cũng không mạnh mẽ.

Sau khi hiểu ra điểm này, Diệp Mặc cắn răng, cũng chỉ có thể theo giọng nói này mà đi tới.

Nửa nén nhang sau, Diệp Mặc cảm giác được không thể đi tiếp về phía trước được nữa. Tiếp tục đi lên phía trước, thân thể tiên linh thể của hắn cũng chịu không nổi, nói không chừng cũng giống với lúc đầu khi hắn mới tiến vào trong này vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị nước suối xé nát, Phiêu Miểu tuyền này quá lợi hại. Đồng thời Diệp Mặc trong lòng cũng hâm mộ, nếu như bản thân hắn có một con suối như vậy, sau mỗi lần luyện thể, tới nơi này chữa trị thân thể một chút, quả thực là quá tuyệt vời.

Diệp Mặc vừa mới dừng lại, giọng nói kia lại lên tiếng:

- Được rồi, bây giờ ngươi có thể tới rồi.

Diệp Mặc lập tức liền phát hiện nước suối có thể xé rách thân thể trước mắt, thoáng cái đã trở nên ôn hòa hẳn đi, thậm chí còn mang theo một chút cảm giác mát mẻ, nhưng cũng chỉ có một con đường rộng không đến hai thước trước mặt hắn mà thôi - Nếu như ta đi được một nửa, ngươi làm cho nước suối này đột nhiên biến thành giống như lúc trước, vậy ta há chẳng phải là chỉ có một con đường chết?

Diệp Mặc không tiến lên, chỉ hỏi thêm một câu nữa.

Thanh âm kia cười hắc hắc nói:

- Ngươi nói đúng, ngươi đi được một nửa, nếu như ta đột nhiên triệt tiêu cấm chế, vậy ngươi liền xong đời rồi.

Vậy mà cũng không hề nói rằng y sẽ không làm cái chuyện như vậy, khiến cho Diệp Mặc nghe xong trong lòng rất căm tức.

Tuy vậy, Diệp Mặc cũng chỉ dừng lại chốc lát, lại tiếp tục đi về phía trước. Chỉ cần có một chút hi vọng, hắn sẽ không để cái mạng nhỏ của mình

nằm trong tay người khác. Sở dĩ hắn tiếp tục tiến về phía trước, hắn có nắm chắc sẽ chạy đi ngay khi đối phương hạ thủ.

Cái thanh âm kia nếu như thật sự lợi hại giống như y nói, nếu muốn giết Diệp Mặc hắn, đã sớm động thủ rồi. Nếu như chỉ có thể dựa vào nước của Phiêu Miểu tuyền này để giết hắn, chuyện đó tuyệt đối không thể. Cho dù là đối phương đột nhiên làm khó dễ, nước suối mất đi khống chế, vòng bảo hộ của tiên linh thể của hắn cũng có thể ngăn trở được trong một hơi thở, một hơi thở này thì hắn đã lủi đi rồi.

Lúc này ngũ hành độn thuật của hắn đã đại thành, ngũ hành độn thuật cũng bao gồm chạy trốn bằng đường thuỷ, ở trong nước suối này thi triển ngũ hành độn thuật, hoàn toàn không có áp lực.

- Được đấy, có chút can đảm.

Thanh âm kia vậy mà lại tán dương Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc không có nửa phần phân tâm, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị chạy trốn bằng đường thuỷ, sau đó cẩn thận đi lên phía trước. Lại sau nửa nén nhang nữa, Diệp Mặc lại nhìn thấy một mảng lục địa nham thạch bằng phẳng, Diệp Mặc trước tiên phi thân lên trên mảng nham thạch, đồng thời mặc y phục của mình vào.

Lúc này Diệp Mặc đã nhìn thấy đối phương, hắn cho rằng đối phương nhất định là bị khóa lại hoặc là bị bắt giam, nhưng phát hiện đối phương vậy mà lại tự nhiên tự tại ngồi trên một ụ đá, mà trước ụ đá có một cái bàn đá. Trên bàn đá bày một bầu rượu, trừ những cái này ra không có vật gì khác nữa.

Mà người ngồi ở trên ụ đá chỉ là một văn sĩ trung niên, một thân áo lam, không có nửa phần gấp gáp, chỉ cười tủm tỉm nhìn Diệp Mặc. Hơn nữa văn sĩ trung niên này ngoại hình cũng không tệ, thậm chí còn là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn.

- Tới đây tán gẫu với ta.

Văn sĩ trung niên kia mỉm cười nói.

Diệp Mặc không đi qua, đây là khoảng cách mà hắn cho là an toàn, đợi sau khi văn sĩ trung niên này nói xong, hắn mới đề phòng hỏi:

- Ông muốn ta tới có chuyện gì?

- Không cần căng thẳng như vậy, ngươi tới rồi thì trước tiên chúng ta nói chuyện, nếu như nói chuyện hợp ý, ta sẽ giúp ngươi ra ngoài.

Văn sĩ trung niên này vẫn cười híp mắt nói.

Hình như y đã ở đây quá lâu rồi, không có ai để nói chuyện, quá cô quạnh, cho nên mới muốn tìm Diệp Mặc nói chuyện.

Diệp Mặc chẳng những không đi qua, ngược lại lạnh nhạt nói:

- Ngươi nói có thể giúp ta, ta tới nghe một chút, nói chuyện phiếm thì miễn đi. Nếu như ngươi không thể giúp ta, ta lập tức đi ngay. Nếu như ngươi muốn nhờ ta giúp ngươi làm chuyện gì, thì nói thẳng ra, ta không thích quanh co.

- Được, cậu nhóc thẳng thắn lắm. Ta quyết định kết bạn với ngươi.

Văn sĩ trung niên kia hưng phấn đập bàn một cái, nói xong lại thần thần bí bí nói:

- Có hứng thú nghe chuyện xưa của ta không?

- Không có hứng thú.

Diệp Mặc không chút do dự từ chối, người này và Phiêu Miểu Tiên Trì dây dưa không rõ, hơn nữa còn là một người đàn ông. Trong Phiêu Miểu Tiên Trì lại có một người đàn ông ở đây, bất kể có phải là câu chuyện lâm li hay không, bây giờ Diệp Mặc cũng không có tâm tình đâu mà nghe.

- Tốt, dứt khoát, ta thích nhất người như vậy.

Văn sĩ trung niên kia càng kích động không gì bằng lại vỗ bàn một cái.

Diệp Mặc im lặng nhìn văn sĩ trung niên này, người này vậy mà lại cho hắn một chút cảm giác quen thuộc, đây không phải là cảm giác quen thuộc như quen biết, mà giống như đã từng xem qua một bộ phim nào đó trên địa cầu vậy, giống với một nhân vật khôi hài trong phim.

Bất kể lời văn sĩ trung niên này nói là thật hay giả, muốn Diệp Mặc đi đến trước mặt y, chuyện đó là không thể.

Thấy văn sĩ trung niên hình như có đạm tính rất đậm, Diệp Mặc trong lòng khẽ động, lập tức vài đường thần thức đao đánh ra, văn sĩ trung niên này thoạt nhìn có vẻ tự do tự tại, nhưng lại luôn cho Diệp Mặc một loại cảm giác hơi hơi kỳ quái.

Thịnh thịch...

Vài luồng sức mạnh dũng mãnh truyền đến, thần thức đao của Diệp Mặc lập tức đã bị phản đòn, đồng thời hắn bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi trong không trung.

Diệp Mặc căn bản là không kịp cân nhắc việc thức hải của mình bị thương, tranh thủ thời gian đã chuyển hướng ngay trên không trung, lại đã rơi xuống trên mặt nham thạch.

Lúc này thức hải của Diệp Mặc như một mớ hỗn loạn, hắn tranh thủ thời gian nuốt mấy viên 'Song thần đan', rồi mới miễn cưỡng khống chế được thức hải đang cuồn cuộn lên của mình.

- Ồ, cậu nhóc ngươi làm ăn cũng không tệ nha, có 'Song thần đan', còn có công pháp thần thức.

Văn sĩ trung niên kia lại tán dương Diệp Mặc một câu nữa.

Diệp Mặc không trả lời, vừa bình ổn lại thức hải đang quay cuồng của mình, trong lòng vừa kinh hãi không thôi. Đây là ai mà có bản lãnh thần thông như thế, không ngờ lại dùng thần thức vây khốn được người có tu vi thậm chí vượt qua cả tiên đế?

Vừa rồi Diệp Mặc thi triển thần thức đao tuy bị thương, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không nhìn ra cái gì cả. Hắn đã dùng thần thức đao cảm thụ được, người văn sĩ trung niên trước mắt này không phải là không muốn đi, mà căn bản là y không thể đi được. Chung quanh y toàn bộ đều bị lưới Thần Thức dày đặc chằng chịt vây khốn, hơn nữa còn có một số sợi thần thức xuyên thấu qua thân thể văn sĩ trung niên này.

Diệp Mặc biết công pháp thần thức, hắn đương nhiên biết rõ lợi hại. Hắn cũng có thể thi triển lưới Thần Thức, lúc trước hắn đã từng dùng lưới Thần Thức để bắt 'Hư Không Phi Tuyết'. Nhưng lưới thần thức của hắn tối đa chỉ có thể duy trì được trong mấy hơi thở mà thôi, mà văn sĩ trung niên này bị vây khốn ở nơi này đã bao nhiêu năm? Lưới Thần Thức kia lại vẫn bình yên vô sự, với tu vi của văn sĩ trung niên này, mà lại không cách nào chạy thoát, thật là quá đáng sợ?

Bản lĩnh như thế này e rằng đã vượt qua phạm vi của tiên đế, nói không chừng người đã vây khốn văn sĩ trung niên này đúng là một thánh đế.

Hình như biết là Diệp Mặc đã phát hiện ra chuyện mình bị vây khốn, văn sĩ trung niên này cũng không tiếp tục nói lời thừa nữa, mà chỉ phất tay một cái, đánh mở ra một cánh cửa hư không, sau đó chỉ vào thứ ở bên trong cánh cửa hư không, nói với Diệp Mặc:

- Cậu nhóc, ngươi hẳn là nhận ra thứ này là cái gì rồi chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1729

Hoàng Trung Lý Nhánh Cây

Hoàng Trung Lý?

Diệp Mặc khiếp sợ kêu lên, hắn vẫn là lần đầu nhìn thấy một Thập đại linh căn ngoài Khổ Trúc. Hoàng Trung Lý đồng thời cũng là Thập đại linh căn, hơn nữa còn là hoa quả mĩ vị thứ nhì trong Thập đại linh căn, nhưng tác dụng của Hoàng Trung Lý lại đứng đầu trong Thập đại linh căn.

Nếu như dùng quả Hoàng Trung Lý, có thể lĩnh ngộ đạo tắc, lĩnh ngộ các loại Tiên đạo pháp tắc. Cho nên Hoàng Trung Lý còn có một tên khác, tên là Đạo Tắc quả. Đáng tiếc là Hoàng Trung Lý rất khó kết trái, hơn nữa cũng là thứ duy nhất của trời đất.

- Ha ha, nếu như là Hoàng Trung Lý thật, tôi cũng không nỡ đưa cho anh nhìn. Nhưng anh cũng nói không sai, cái này quả thực là một nhánh cây Hoàng Trung Lý bị chặt xuống. Anh xem qua bao nhiêu năm tôi nuôi dưỡng, bây giờ cũng kết ba quả rồi. Quả này mặc dù không thể nào so với Hoàng Trung Lý trên cây, nhưng cũng có thể giúp người ta lĩnh ngộ được chút đạo tắc.

Văn sĩ trung niên này dương dương đắc ý nói.

Diệp Mặc thở dài, nếu như Hoàng Trung Lý thật bị hắn phát hiện ra, thì văn sĩ trung niên này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn. Mặc dù văn sĩ trung niên này bị lưới thần thức vây khốn, nhưng Diệp Mặc lại không cho rằng đối phương thực sự không giết nổi hắn.

- Anh qua đây một chút.

Văn sĩ trung niên lại nói.

Diệp Mặc lắc đầu, mặc dù hắn tin văn sĩ trug niên có thể giết chết hắn, nhưng bảo hắn lên trước, hắn cũng không muốn.

Văn sĩ trung niên thấy không gọi được Diệp Mặc, vẫn ha hả cười nói:

- Năm đó thần thức của tôi căn bản không thể nào xông ra khỏi lưới thần thức này được, bây giờ thần thức của tôi có thể phá vỡ lưới thần võng này rồi. Đừng thấy thần thức của tôi phá ra ngoài không cao, nhưng tôi nói nếu như tôi muốn giết anh cũng dễ như trở bàn tay, anh có tin không?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi tin, nhưng tin là một chuyện, muốn qua đó lại là một chuyện khác. Nếu như anh giết tôi rồi, mỗi người ai đi đường nấy, dù sao tôi ra ngoài cũng sẽ bị đám nữ nhân đó giết chết. Tôi làm vua cũng không thua thằng liều.

- Được.

Văn sĩ trung niên kia cũng không bảo Diệp Mặc qua đó nữa, nhưng lại nói:

- Trên người anh có Vụ Liên Tâm hỏa chứ? Hơn nữa cũng đã Tử niết cấp hai rồi.

- Đúng vậy.

Diệp Mặc không giấu diếm, đối phương nhìn ra hắn có Vụ Liên Tâm hỏa cũng là bình thường, xem ra Thanh Như Hiểu Thiên của hắn trong Thế giới trang vàng, cũng chưa bị phát hiện ra. Bây giờ Thế giới trang vàng của hắn được giấu trong sâu thẳm thức hải, nếu như người này muốn miễn cưỡng phá đi thức hải của hắn, thì hắn cũng phải liều mạng ngăn lại. Văn sĩ trung niên lại cười tủm tỉm nói, cũng không có chút nóng nảy nào.

Diệp Mặc bình tĩnh đáp:

- Thứ nhất Vụ Liên Tâm hỏa của tôi bây giờ đến Tử niết cấp hai cũng còn thiếu chút nữa. Càng không cần phải nói đến Tiên diễm đỉnh phong. Thứ hai cho dù mồi lửa của tôi đến Tiên diễm rồi, tôi tại sao phải giúp anh?

Văn sĩ trung niên bỗng nhiên lấy ra một khoáng thạch nói:

- Đợi Vụ Liên Tâm hỏa của anh thăng cấp lên Tử niết cấp ba, khoáng thạch này có thể mồi lửa Tử niết của anh thăng cấp lên Tiên diễm.

- Tiên tài Tinh hạch viêm cấp chín…

Diệp Mặc lại lần nữa kinh ngạc bật thốt lên, trên người văn sĩ trung niên này rốt cục có bao nhiêu đồ tốt đây? Tiên diễm của Tiên giới sở dĩ ít, là do nguyên liệu thăng cấp lên Tiên diễm quá quý giá. Còn Tinh hạch viêm này lại càng là thứ quý giá trong những thứ quý giá.

Tinh hạch viêm là một tia hỏa nguyên trong Tiểu tinh cầu, nếu như muốn có được Tinh hạch viêm, thì cần phải thiêu hủy một Tiểu tinh cầu, nếu không thì không thể nào lấy được Tinh hạch viêm.

- Ha ha, đúng vậy, cái này chính là Tinh hạch viêm. Nếu như Vụ Liên Tâm hỏa của anh đã là Tử niết cấp ba rồi, thì Tinh hạch viêm này hoàn toàn có thể khiến mồi lửa của anh thăng cấp trực tiếp lên Tiên diễm cấp năm. Chắc chắn sau khi thăng cấp lên Tiên diễm cấp năm rồi, anh muốn thăng cấp mồi lửa của anh lên Tiên diễm đỉnh phong cũng không phải chuyện gì khó?

Văn sĩ trung niên dường như biết Diệp Mặc chắc chắn sẽ rung động, nói chuyện cũng không vội vàng chút nào.

Sau khi nói xong, gã không đợi Diệp Mặc trả lời, lại lần nữa chỉ Hoàng Trung Lý sau lưng nói:

- Hoàng Trung Lý này của tôi bây giờ cũng kết được ba quả rồi, đợi lát nữa tôi sẽ cho anh một quả. Cộng thêm Tinh hạch viêm này, anh xem xem có được hay không? Đương nhiên, ngoài những thứ này ra, tôi còn có thể giúp anh rời khỏi nơi này.

Cái này đương nhiên là được, nhưng Diệp Mặc lại biết chuyện tình cũng sẽ không đơn giản như vậy. Những thứ tốt như này đưa cho hắn, một khi hắn không đến, thì sẽ thế nào?

- Nhưng, bổn đế sẽ đánh dấu một dấu hiệu thần thức lên người anh, chẳng may anh không quay lại, thì bổn đế chẳng phải thua thiệt sao.

Văn sĩ trung niên thật giống như biết những gì mà Diệp Mặc đang nghĩ trong lòng vậy.

Diệp Mặc ngược lại lại cảm thấy bình thường, nếu như đối phương cho hắn những thứ tốt này, hắn phủi mông một cái rồi đi, vậy thì đối phương chẳng phải quá thiệt thòi sao? Nhưng nói đi phải nói lại, bản thân cảm thấy những thứ này đều là thứ cực tốt, nhưng đối phương chưa chắc cho rằng những thứ này là tốt, nói không chừng đối với y, những thứ này cũng chỉ là những thứ vô cùng bình thường.

- Nhưng đợi Vụ Liên Tâm hỏa của tôi thăng cấp lên Tiên diễm đỉnh phong rồi, đến cứu anh, chẳng phải tặng mồi lửa cho anh, hơn nữa còn nộp mạng cho anh sao?

Diệp Mặc nhíu mày hỏi.

Văn sĩ trung niên kia bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Bổn đế cần đến mồi lửa của anh sao? Mồi lửa rác rưởi này tặng cho bổn đế, bổn đế cũng chẳng thèm nhìn. Thiên hỏa bổn đế có rất nhiều, chỉ là một Vụ Liên Tâm hỏa thì đã là cái quái gì. Còn chuyện cái mạng nhỏ của anh, thật giống như một con kiến hôi, bổn đế lập tức có thể bóp chết.

Sắc mặt Diệp Mặc vô cùng khó coi, mặc dù biết đối phương nói rất đúng, nhưng không thể nào phản bác lại được, thấy văn sĩ trung niên này càng nói càng khó nghe, hắn cuối cùng cũng không chịu được nói:

- Anh có nhiều thiên hỏa như vậy, vậy thì cho tôi vài cái đi, cần gì phải thăng cấp Vụ Liên Tâm hỏa rác rưởi của tôi? Hơn nữa, cấm chế thần thức

này của anh, tôi đoán chừng cho dù đến Thần diễm rồi cũng chưa chắc có thể thiêu hủy được.

Văn sĩ trung niên cũng không tức giận, ngược lại lại gật đầu nói:

- Có chút kiến thức, đến Thần diễm rồi quả thực cũng không thể nào thiêu đốt nổi. Nhưng đợi khi anh đến, bổn đế cũng mài mòn cấm chế thần thức này tương đối rồi, Thần diễm cũng đã đủ mạnh. Bây giờ anh giúp bổn đế cũng vô ích, anh ít nhất cần phải thăng cấp lên Tiên vương mới có thể giúp được. Đương nhiên, nếu như anh không yên tâm, anh có thể thăng cấp lên Tiên tôn rồi mới đến, bây giờ thực lực của tôi cũng chỉ tương đương với một Tiên tôn mà thôi.

- Thăng cấp Tiên vương? Nếu như cả đời tôi không thể thăng cấp lên tiên vương được, thì có phải là cũng không cần đến giúp nữa đúng không?

Diệp Mặc châm chọc một câu, Văn sĩ trung niên kia lắc đầu nói:

- Công pháp tu luyện của anh tôi cũng không nhìn thấu, tuyệt đối là cao cấp trong hàng cao cấp. Anh trẻ tuổi như vậy đã tu luyện đến Đại Chí Tiên, hơn nữa luyện thể thăng cấp đến Tiên linh thể rồi, cộng thêm thân thể được Phiêu miểu tiên tuyền gột rửa, anh tuyệt đối vó thể thăng cấp lên Tiên vương trong vòng mười nghìn năm, mười nghìn năm đối với bổn đế mà nói cũng chỉ là thời gian uống một chén trà mà thôi, tôi cũng không vội.

Diệp Mặc giật mình, đối phương thậm chí còn biết công pháp tu luyện của mình cũng không tầm thường, có phải cũng nhìn ra hỗn độn tâm quyết mà mình tu luyện không? Lão quái này tâm cơ thâm trầm, nói không chừng cũng biết mình có bí mật cực lớn, rồi giả vờ không biết, không thể không đề phòng được.

Do dự một lúc lâu, Diệp Mặc mới lên tiếng nói:

- Có thể, nhưng tôi không cần Hoàng Trung Lý của anh, tôi chỉ cần một nhánh cây thôi.

Hắn biết rõ mình không đồng ý được cũng phải đồng ý, đồng ý cũng phải đồng ý. Bây giờ có cái gì đưa cho hắn, hắn thà rằng đồng ý trước rồi tính tiếp. Lão quái này quá nguy hiểm, mặc dù biết ở cùng lão quái này có khi còn có thể ép gã lấy thêm đồ tốt ra, nhưng Diệp Mặc quả thực cũng kinh hồn táng đảm rồi.

- Ha ha, rất tốt, cho anh.

Văn sĩ trung niên kia không chút do dự chặt một đoạn cành cây đưa cho Diệp Mặc, sau đó lại đưa cho Diệp Mặc một khối Tinh hạch viêm.

Diệp Mặc nhận lấy hai thứ này, lại nhíu mày nói:

- Tại sao tôi có cảm giác như mình bị thua thiệt thế nhỉ?

- Cái đó cũng chưa chắc.

Văn sĩ trung niên kia vung tay lên, hư không đại môn kia lại lần nữa đóng cửa lại, Hoàng Trung Lý cũng biến mất.

Sau khi làm xong, gã mới đắc ý nhìn Diệp Mặc nói:

- Ba quả Hoàng Trung Lý này không biết bao nhiêu năm nữa mới lớn lên được, cho anh một quả, tôi thực sự rất tiếc đấy, may mà anh thức thời. Nhưng mà, nếu như anh có thế giới hỗn độn, anh muốn nhánh cây Hoàng Trung Lý cũng đúng…

Diệp Mặc trong lòng hoảng hốt, chẳng lẽ đối phương biết mình có thế giới hỗn độn? Nếu như biết, sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?

- Ha ha, đương nhiên cái đó là không thể nào, ngoài hai lão già kia, ai còn có thế giới hỗn độn chứ? Mà Hoàng Trung Lý chỉ có thể trồng trong thế giới hỗn độn, trồng ở nơi khác, nhanh chóng sẽ biến thành Tiên linh thảo bình thường. Đương nhiên, cho dù là Tiên linh thảo bình thường đi nữa, cũng là Tiên linh thảo ngụy hỗn độn, anh cũng không cần quá thất vọng.

Văn sĩ trung niên này còn giả mù an ủi Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc cầm lấy nhánh cây Hoàng Trung Lý, không biết là nên cười như điên, hay là nói anh thật hiểu tôi nữa.

Nhưng Diệp Mặc lại không nói một câu nào, chỉ lẳng lặng nhìn nhánh cây Hoàng Trung Lý trong tay mình, hắn biết trước mặt lão yêu quái này, nói thêm một chữ là nguy hiểm thêm một phần, thà rằng không nói gì.

Diệp Mặc lập tức ném nhánh cây đó vào trong chiếc nhẫn, ngược lại lại có chút để ý đến Tinh hạch viêm trong tay mình, lật đi lật lại nhìn một lúc lâu.

Không biết là cảm thấy mình làm có chút không phúc hậu, hay là sợ Diệp Mặc bị người ta giết chết, văn sĩ trung niên lại lấy ra một tấm phù lục đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là một tấm phù lục thoát thân, chỉ cần anh không gặp phải Tiên đế, thì anh có thể chạy thoát.

Đây mới là đồ cực tốt, Diệp Mặc nắm chặt lấy tấm phù lục trong tay, sắc mặt cũng thay đổi.

- Anh nói muốn làm dấu hiệu trên người tôi, vậy thì anh làm nhanh đi, làm xong rồi, tôi phải đi.

Diệp Mặc biết không để đối phương làm dấu hiệu, thì tuyệt đối không thể nào.

Văn sĩ trung niên kia lại cười ha hả, nói:

- Dấu hiệu, bổn đế sớm đã làm rồi, chỉ có điều anh không phát hiện ra mà thôi.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, lập tức dùng thần thức quét thân thể mình một lần, cũng không phát hiện có gì bất thường cả.

- Anh không cần quét, dấu hiệu của bổn đế nếu như bị phát hiện dễ dàng như vậy, bổn đế cũng không bằng đâm chết cho xong. Huống chi, cho dù anh phát hiện ra rồi, anh cũng không có năng lực phá đi dấu hiệu của bổn đế.

Văn sĩ trung niên thấy Diệp Mặc rà soát trên người mình, có chút khinh thường nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1730

Tao Ngộ Tiểu Tiên Vương

Nói xong, văn sĩ trung niên này lại ném hai ngọc bài cho Diệp Mặc nói:

- Đây là hai miếng độn phù, bây giờ anh bóp nát miếng màu trắng kia, là có thể ra ngoài được, hơn nữa còn là trực tiếp truyền tống ra ngoài Phiêu Miểu tiên trì. Đợi khi nào anh có thể đi vào, lại bóp nát miếng màu đỏ kia, là có thể quay lại đây.

Diệp Mặc cầm chặt lấy hai miếng ngọc bài, trong lòng lại có chút cảm giác bất ổn, nhưng hắn biết bây giờ cho dù có không ổn, thì hắn cũng không có cách nào. Cho nên sau khi hắn lấy được hai miếng ngọc bài này rồi, không chút do dự ném miếng màu đỏ và trong nhẫn trữ vật, đồng thời nói với văn sĩ trung niên kia:

- Lần sau khi tôi đến, sẽ không bị vị đại nhân bắt giam anh bắt đấy chứ?

- Anh yên tâm đi, ác phụ đó còn không biết còn sống hay không, anh chỉ cần đến là được.

Lời nói của văn sĩ trung niên còn chưa dứt, Diệp Mặc liền bóp nát ngọc bài, đồng thời nói:

- Vậy thì sau này gặp lại…

Thấy một vầng ánh sáng trắng vây lấy Diệp Mặc rồi biến mất, văn sĩ trung niên kia nhíu nhíu mày tự lẩm bẩm:

- Bổn đế sao lại cảm thấy có chút không đúng nhỉ?

…

Diệp Mặc sau khi đứng vững mới phát hiện ra, mình quả nhiên xuất hiện bên ngoài Phiêu Miểu tiên trì, nhưng dường như cũng cách Phiêu Miểu tiên trì không xa lắm.

Biết rõ Phiêu Miểu tiên trì cũng không bỏ qua cho mình, Diệp Mặc làm gì còn dám ở lại đây, chỉ là phát ra một tin tức cho Kế Khôn, rồi lập tức bỏ chạy.

Phiêu Miểu tiên trì mấy ngày nay vẫn mở đại hội, Ninh Nga căn bản không còn thời gian để đi cùng Kế Khôn. Kế Khôn chỉ có thể một mình ngây ngẩn người, cảnh đẹp xung quanh đối với cô mà nói cũng như hư vô, ánh mắt của cô không có chút chú ý đến thứ gì cả.

Trong lòng cô vẫn nghĩ, Diệp Mặc có xảy ra chuyện gì hay không. Còn một cái nữa chính là tại sao chuyện trên thế giới cũng không thể mười phân vẹn mười được, Phong Hi vừa mới có hi vọng được hồi sinh, thì em trai lại xảy ra chuyện rồi.

Vừa lúc này, truyền tin châu của cô bỗng nhiên rung lên, cô lập tức lấy truyền tin châu ra. Một hàng tin tức xuất hiện trên truyền tin châu:

- Hi Nguyệt tỷ, người của Phiêu Miểu tiên trì có khả năng sẽ giết em, em đã thoát được rồi, bây giờ đang ở chỗ cũ đợi chị.

Tin tức là do Diệp Mặc truyền đến, Kế Khôn kích động chút nữa bóp nát viên châu rồi. Sau đó cô lền cảm thấy sự khẩn trương của Diệp Mặc. Nếu như Phiêu miểu Đế tông muốn giết hắn, cho dù người chị này cũng chưa chắc có thể bảo vệ được hắn. Nhưng cho dù có khó khăn đi nữa, thì cô cũng cẩn phải bảo vệ được Diệp Mặc. Hơn nữa còn phải để cho thân phận của Diệp Mặc không bị truy nã, nội tình của một Đế tông rất nhiều, cô biết rất rõ, dựa vào trốn tránh thì hoàn toàn vô ích.

Kế Khôn nhanh chóng dồn nén sự kích động của mình xuống, lập tức

chuẩn bị rời khỏi Phiêu Miểu tiên trì. Ninh Nga cũng phạm sai lầm mấy lần, bây giờ không ra ngoài được, ngược lại Vụ Loan kia biết rõ ý tứ của Ninh Nga. Mau chóng tiễn Kế Khôn ra khỏi Phiêu Miểu tiên trì. Đối với Phiêu Miểu tiên trì mà nói, Kế Khôn đi càng nhanh càng tốt.

…

Diệp Mặc cũng không đợi bao lâu, một đường độn quang đã rơi cách chỗ Diệp Mặc không xa, sau đó Kế Khôn cùng gương mặt kích động xuất hiện:

- Em trai, tốt quá rồi, chị còn cho rằng em xảy ra chuyện rồi… chị…

Diệp Mặc mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng biết Kế Khôn chắc hẳn là lo cho hắn, mau chóng bước đến nói:

- Chị Hi Nguyệt, xin lỗi, để chị phải lo lắng rồi.

- Không có, chỉ cần em không sao là được rồi, chị lo chết đi được.

Kế Khôn vừa nói không có lo lắng, lại nói lo chết đi được, khiến Diệp Mặc trong lòng lại càng băn khoăn.

- Chị Hi Nguyệt, chúng ta rời khỏi nơi này rồi từ từ nói.

Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt rồi nói.

Kế Khôn gật đầu, không phóng ra pháp bảo phi hành, trực tiếp cùng Diệp Mặc ngồi trên Thanh Nguyệt nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trên Thanh Nguyệt, Diệp Mặc sau khi nghe Kế Khôn kể xong, mới biết văn sĩ trung niên kia quả thực nói không sai. Nếu Phiêu Miểu tiên trì biết hắn trong Phiêu Miểu tuyền, thật là bất lợi cho hắn.

Diệp Mặc vì không muốn Kế Khôn lại lo lắng, cũng không nói ra chuyện văn sĩ trung niên kia, chỉ là nói mình cảm thấy chỗ có lợi của Phiêu Miểu tuyền xong, liền thấy không ổn, rồi dùng tấm phù lục chạy thoát.

Biết được Diệp Mặc lấy được tác dụng cực lớn trong Phiêu Miểu tuyền, Kế Khôn trong lòng lại vô cùng cao hứng. Diệp Mặc có thể lấy được tác dụng cực lớn trong Phiêu Miểu tiên trì, cô còn vui hơn là tự cô lấy được lợi ích vậy.

- Chị Hi Nguyệt, em sợ em không thể đến đại hội giao lưu luận đạo đó được. Một khi bị Phiêu Miểu tiên trì phát hiện ra, nói không chừng sẽ truy sát em nữa.

- Cũng chưa chắc đâu, nếu như em bị chặn lại trong Phiêu Miểu tuyền, quả thực không dễ xử lý, nhưng bây giờ, chị nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì lớn rồi. Phiêu Miểu tiên trì có lợi hại đi nữa, cũng không dám đứng ra bắt người đâu.

Đại hội giao lưu luận đạo đều là thiên tài cao cấp, mỗi một người đều có sự hiểu biết nhất định về đại đạo và tu luyện của mình, Kế Khôn đương nhiên muốn Diệp Mặc đến đó. Nếu như thật sự không được, thì để sư phụ của mình ra mặt. Huống chi nếu như cứ để Diệp Mặc trốn tránh, cũng không phải là cách tốt.

- Chị Hi Nguyệt, chị biết Phiêu Miểu tiên trì bình thường với tư cách thế nào? Bình thường những chuyện lấy trộm tài nguyên như này, bọn họ có làm khó không?

Diệp Mặc lo lắng hỏi một câu, nếu như Phiêu Miểu tiên trì là một tông môn rộng lượng, tự mình đứng ra nói không chừng sẽ không tiếp tục truy cứu nữa thật. Nhưng chị Hi Nguyệt cũng không biết tầm quan trọng của Phiêu Miểu tuyền đó, thứ đó quả thực quá nghịch thiên.

Diệp Mặc đồng thời nhớ ra Ma Hoan tông mà văn sĩ trung niên kia nói, lão đó nói con gái của Phiêu Miểu tiên trì đến Ma Hoan tông cũng không bằng. Mặc dù Diệp Mặc không biết Ma Hoan tông là một tông môn như nào, nhưng nghe khẩu khí của văn sĩ trung niên đó, thì cũng không phải là tông môn tốt đẹp gì.

Nếu như Phiêu Miểu tiên trì cũng không muốn thua thiệt, bản thân mình cho dù có trốn, cũng gặp phải sự đuổi giết.

- Cái này thì chị nói cũng không được, nhưng Phiêu Miểu tiên trì là một Đế tông, chắc hẳn cũng không keo kiệt đến nỗi vì một Phiêu Miểu Tiên tuyền mà truy sát người khác chứ? Hơn nữa, chúng ta còn được Thánh nữ mời đến nữa, sao có thể tính là lấy trộm tài nguyên được?

Kế Khôn trầm ngâm một lát rồi nói.

- Vậy chị biết Ma Hoan tông không? Tông môn đó hành sự thế nào?

Diệp Mặc lại lần nữa hỏi, tu vi của văn sĩ trung niên kia mặc dù cao, có cái nhìn đối với Phiêu Miểu tiên trì tuyệt đối không phải là bắn tên không đích. Nếu như Phiêu Miểu tiên trì thực sự như gã nói, hắn thà rằng tìm một nơi khác trốn để bế quan, chứ cũng không muốn rơi vào tay Phiêu Miểu tiên trì.

Kế Khôn hơi đỏ mặt, xì một tiếng khinh miệt nói:

- Em trai, sau này không cho phép nhắc tới cái tông môn đó nữa. Con gái của tông môn đó em lại càng không được tiếp cận. Không có thứ gì tốt, đừng thấy bọn họ xinh đẹp mà bỏ qua cảnh giác, bọn họ là một đám không biết xấu hổ, hơn nữa là những con yêu tinh ăn tươi nuốt sống đến tận xương cốt người ta, em muốn đạo lữ song tu, thì chị sẽ tìm giúp em.

Diệp Mặc lúng túng khua tay nói:

- Chị Hi Nguyệt, chị nghĩ sai rồi, em có vợ rồi, không phải là muốn đạo lữ song tu, em nghe người ta nói Phiêu Miểu tiên trì đến Ma Hoan tông cũng không bằng, cho nên mới hỏi chút mà thôi.

Kế Khôn vỗ vai Diệp Mặc nói:

- Em nói lung tung cái gì vậy, nếu để cho Tiên tử của Phiêu Miểu tiên trì nghe thấy, sự nguy hiểm của câu nói này còn đáng sợ hơn nhiều so với em

dùng Phiêu Miểu Tiên tuyền kia đấy, sao có thể lấy hai tông môn ra mà so sánh được?

Nhưng Kế Khôn rõ ràng cũng lại càng có hứng với vợ của Diệp Mặc, chuyển đề tài nói:

- Em trai, vợ của em ở đâu? Cô ấy có xinh đẹp không? Không thể không xứng với em trai của chị đấy chứ.

Diệp Mặc xoa xoa trán nói:

- Chị Hi Nguyệt, vợ của em vẫn còn ở Tu Chân giới.

- Em xem chị đúng là mất trí nhớ rồi.

Kế Khôn cũng cười cười nói:

- Em không cần lo lắng, chị sẽ báo cáo với sư phụ của chị, nói em là em trai của chị. Phiêu Miểu tiên trì cũng sẽ nể mặt sư phụ của chị. Trước tiên không cần nghĩ nhiều về những thứ này nữa, chúng ta đến Bình Lương Tiên thành trước, sau đó ngồi truyền tống trận đến Nguyên Động thiên, sư phụ của chị cũng sẽ đến cùng.

Có lời nói của Kế Khôn, Diệp Mặc cũng yên tâm được chút ít. Văn sĩ trung niên đó có thù với Phiêu Miểu tiên trì, đương nhiên sẽ nói Phiêu Miểu tiên trì không tốt, bản thân cũng không cần phải quá tin lão.

Sau khi gác chuyện của Phiêu Miểu tiên trì sang một bên, Diệp Mặc lại đưa Thanh Nguyệt cho Kế Khôn điều khiển, sau đó tự mình quay vào khoang thuyền bắt đầu tìm dấu tích thần thức trên người mình. Văn sĩ trung niên đó làm một dấu tích thần thức trên người hắn, cho dù bây giờ hắn không bỏ đi được, cũng phải tìm được rồi nói sau.

Nhưng sau nửa ngày, Diệp Mặc cũng không phát hiện ra dấu hiệu thần thức nào.

Đúng lúc Diệp Mặc chuẩn bị tìm lại một lần nữa, Thanh Nguyệt chấn động một cái, dường như chậm lại. Thanh Nguyệt đang dưới sự khống chế của Kế Khôn, bây giờ lại dừng lại, Diệp Mặc ngay lập tức liền lên bong thuyền của Thanh Nguyệt.

- Chuyện gì vậy? Chị Hi Nguyệt?

Diệp Mặc vừa ra đã hỏi, đồng thời hắn cũng nhìn thấy một Phi toa màu vàng kim chặn lại trước mặt Thanh Nguyệt.

- Hi Nguyệt muội, người này là ai?

Đứng trên Phi Toa có hai người, một người Đại La Tiên hậu kỳ, người còn lại cũng đã là Đại La Tiên viên mãn rồi, thậm chí chỉ thiếu chút nữa là lên đến Tiên vương rồi.

Câu hỏi đó chính là do Đại La Tiên thiếu chút nữa lên đến Tiên vương hỏi, trên mặt gã còn đang cười tủm tỉm, nhưng sau khi thấy Diệp Mặc rồi, thì sắc mặt gã lập tức âm trầm. Thậm chí Diệp Mặc còn cảm thấy có chút sát cơ trong đó.

- Lư Mang, cậu ta là ai tôi cần phải báo cáo với anh sao? Mà anh là người thế nào của tôi? Ngữ khí tôn trọng chút đi, Hi Nguyệt muội không phải là cái tên mà anh có thể gọi.

Kế Khôn trầm mặt, lạnh lùng nói.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hóa ra là người này, hắn có nghe nói qua, hình như tên là Tiểu tiên vương gì đó. Cha của y chắc hẳn là chủ của một thiên vực, địa vị còn cao hơn hai thiếu thành chủ Quý Thư và Tề Bắc Thương nhiều.

Lư Mang hình như cảm thấy khẩu khí của lời nói của mình có chút không đúng, lập tức lại cười nói:

- Xin lỗi nhé, Hi Nguyệt tiên tử, tôi vừa rồi là đang trong suy nghĩ, ngữ

khí có chút không đúng, xin đừng để tâm.

Nói xong gã lại ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tôi là Lư Mang, vì thích kết giao bạn bè, cho nên mọi người thường gọi tôi là Tiểu tiên vương, không biết vị này là…?

Diệp Mặc thầm nghĩ, Tiểu tiên vương thì ghê gớm lắm sao? Chỉ cần không phải là Tiên vương, thì hắn cũng không coi ra gì, chỉ là một Đại La Tiên thì đã sao?

- Tôi là Diệp Mặc, vì không thích kết giao bạn bè, cho nên mọi người gọi tôi là giả đế cô độc.

Diệp Mặc không chút do dự trả lời.

Lư Mang thấy hắn lập tức vô cùng tức giận rồi, sắc mặt trầm xuống, thậm chí trực tiếp mang theo sát cơ trách hỏi mình là ai.

Còn sau đó gã đổi giọng, còn cười hì hì, rõ ràng là vì nhớ ra chị Hi Nguyệt cũng chưa là người gì của gã. Diệp Mặc chắc rằng một khi một mình rời đi, thì gã sẽ lập tức đuổi theo, thông qua tất cả thủ đoạn ép hỏi mình và chị Hi Nguyệt có quan hệ như nào.

Đối với loại người bất luận là nịnh nợ hay không, cũng không kết thù, Diệp Mặc căn bản cũng không ưa. Nói mình là giả đế, đồng thời là đang châm chọc đối phương, rõ ràng không phải là Tiên vương, còn kiếm thêm một chữ Tiểu. Ý tứ chính là giả chính là giả, làm sao Tiểu có thể đổi thành sự thật được.

Kế Khôn thấy Diệp Mặc nói thú vị, suýt nữa thì bật cười, nhưng sắc mặt của Lư Mang lại lần nữa âm trầm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1731

Diệp Mặc Thần Thông

Kế Khôn nghe lời nói thú vị của Diệp Mặc, thiếu chút nữa đã phải bật cười. Nhưng sắc mặt của Lư Mang thì lại một lần nữa trở nên âm trầm.

Giọng nói mỉa mai của Diệp Mặc rõ ràng như thế, ngay cả Kế Khôn cũng hiểu, thì chính kẻ bị mỉa mai là y sao có thể không hiểu được? Lư Mang vẫn luôn cảm thấy vinh quang vì cái danh hiệu Tiểu Tiên Vương, không ngờ là lúc này lại có người dùng cái danh hiệu đó để mỉa mai lại chính y, cho nên sự phẫn nộ trong lòng y không nói cũng có thể đoán được.

- Lư Mang, nếu như ngươi không có chuyện gì, thì chúng ta phải đi đây.

Kế Khôn vốn đối với việc Lư Mang đột nhiên ngăn cản 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt', cắt đứt việc tu luyện của Diệp Mặc thì đã không vừa lòng rồng, lại thêm việc y chẳng khách khí gì mà chất vấn cô xem Diệp Mặc là ai, khiến cho cô cực kỳ khó chịu, cho nên hiện tại ngay cả giọng nói của cô cũng đã mang theo một tia chán ghét rồi.

Sự phẫn nộ của Lư Mang cũng chỉ thoáng cái rồi qua, nhưng lúc nà đã biết mình nếu cứ tiếp tục nữa, thì chỉ có thể khiến cho Kế Khôn thêm chán ghét mà thôi. Kế Khôn khác với những nữ tiên khác, không phải là người mà y muốn đối xử thế nào cũng được. Cho dù chỉ là một đệ tử bình thường của Lộng Nguyệt Đế Tông thôi, thì y cũng không thể tùacute; mà khi dễ được, chứ đừng nói tới Kế Khôn vốn là đệ tử hạch tâm rồi. Một khi y động tới Kế Khôn, như vậy cũng chính là trở mặt với Lộng Nguyệt Đế Tông.

Nghĩ tới đây, thì Lư mang cố gắng đè nén lửa giận của mình xuống rồi mỉm cười ôm quyền nói với Kế Khôn:

- Nếu Hi Nguyệt Tiên tử đã có chuyện, thì Lư Mang tôi sẽ không tiếp tục quấy rầy, lần sau tôi sẽ đến Lộng Nguyệt Đế Tông để bái phỏng. Xin cáo từ.

Nói xong thì Lư Mang liền điều động pháp bảo phi hành của y nhanh chóng bay đi.

- Có một người cha là Thiên chủ thật sự là khác biệt!

Diệp Mặc nhìn về hướng Lư Mang vừa rời đi cảm thán một câu.

Lư Mang có tu vi Bán Tiên Vương, Tiên nguyên trong cơ thể hùng hậu vững chắc, không hề tản mát. Tuy vừa rồi hắn mỉa mai đối phương, nhưng cũng biết tu vi của đối phương thật sự là cường hãn.

Kế Khôn mỉm cười: Sau khi va chạm với Tiểu Tiên Vương Lư mang, thì Diệp Mặc cũng không có tâm tư tiếp tục truy tìm thần thức ấn ký của văn sĩ trung niên kia nữa, ngược lại hắn lại ngồi phía trước 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' để nói chuyện phiếm với Kế Khôn.

'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' phi hành không tới nửa ngày, thì đã lại gặp phải chuyện rồi. Lúc này có hai tên Đại La Tiên đang đánh nhau long trời lở đất ở phía trước, thậm chí còn chặn cả đường đi của 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' luôn.

Khi Diệp Mặc muốn khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tránh đi đường khác, thì lại phát hiện một trong hai tên Đại La Tiên đã ném ra một tấm bùa rồi nhanh chóng bỏ chạy mất tăm. Tên Đại La Tiên còn lại thấy đối thủ của mình đã chạy trốn, thì lập tức đem oán hận phát tiết lên trên đầu của Diệp Mặc và Kế Khôn, lập tức thi triển pháp bảo ra ngăn cản 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'.

Sau khi tên Đại La Tiên này ngăn cản 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' lại, thì cũng không hề động thủ. Lúc này lại có thêm một cái pháp bảo phi hành nhanh chóng bay tới, ở trên cũng có hai tên tiên nhân tu vi Đại La Tiên. Hai người vừa tới này là Đại La Tiên trung kỳ, mà tên Đại La Tiên trước đó ngăn

cản hai người Diệp Mặc là tu vi Đại La Tiên hậu kỳ.

- Bàng Thái sư huynh, kẻ anh truy đuổi đâu rồi?

Hai tên Đại La Tiên trung kỳ kia vừa tới, thì liền nhìn tên Đại La Tiên hậu kỳ rồi hỏi.

Tên Đại La Tiên hậu kỳ gọi là Bàng Thái liền hừ lạnh một tiếng:

- Bị hai người này phá ngang, cho nên bỏ chạy rồi.

- Muốn chết…

Hai tên Đại La Tiên trung kỳ kia vừa nghe nói là do Diệp Mặc và Kế Khôn nên mới khiến tên kia chạy thoát, thì liền phóng pháp bảo ra bao vây hai người lại.

Tên Bàng Thái Đại La Tiên hậu kỳ kia cũng không hề thu pháp bảo lại, mà là quay sang nói với hai người kia:

- Minh Tài, cậu tiêu diệt cái tên tiểu tử Đại Chí Tiên kia, tôi và Nghiễm Hối đối phó với cô gái kia.

Tên Minh Tài kia sau khi nghe Bàng Thái nói, thì lập tức động sát cơ, khí thế lập tức tăng vọt. Hiển nhiên là y thực sự muốn giết chết Diệp Mặc.

Kế Khôn tức giận nên cũng không hề do dự mà phóng pháp bảo ra. Cô còn chưa bao giờ thấy hạng người nào vô lý như vậy.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Lư Mang phái chúng mày tới phải không?

Kế Khôn lập tức hiểu ra rằng ba tên này chắc chắn là do Lư Mang phái tới rồi. Bản thân y không thể động thủ, nhưng hiển nhiên là có thể âm thầm phái người khác ra tay. Chỉ cần hai người ngăn cản cô lại, thì một người còn lại có thể giết được Diệp Mặc rồi.

Kế Khôn đang muốn giữ Diệp Mặc lại, thì Bàng Thái đã lập tức động thủ. Bàng Thái vừa động thủ, thì Nghiễm Hối cũng xông lên ngăn cản không cho Kế Khôn giúp đỡ Diệp Mặc.

Lúc này Minh Tài đã phóng ra một thanh Thạch Kiếm màu đỏ, mà Diệp Mặc trong mắt y thì đã là người chết rồi. Hỏa hồng Thạch Kiếm đánh tới mang theo một đạo quang mang mầu đỏ cao ngàn trượng. Chỉ là đạo quang mang màu đỏ này có chút lòa mắt, thậm chí giống như là một đạo huyết quang đang đánh xuống vậy.

Không gian cùng những tiếng động xung quanh lập tức hóa thành hư vô dưới đạo Hỏa hồng Thạch Kiếm này, giống như là đã bị thiêu đôt tới mức bốc hơi vậy.

Rầm rầm…

Thanh âm nặng nề vang lên trong ngọn lửa đỏ. Kiếm mang hỗn loạn của Hỏa hồng Thạch Kiếm dường như đã hòa tan toàn bộ không gian xung quanh, chỉ còn lại một màu đen của hư không mà thôi.

Uy áp trên bầu trời cũng theo một kiếm này mà đánh xuống, khiến cho người khác cảm giác được một loại tuyệt vọng, không có chút ý niệm chạy trốn nào trong đầu cả.

Ngay cả Kế Khôn đang bị ngăn cản ở phía xa cũng cảm thấy tuyệt vọng trước một kiếm kia, lập tức kinh hoàng hét lên:

- Nếu như Lư Mang dám giết đệ đệ của ta, thì ta sẽ liều mạng với y…

Cô thật sự có chút run sợ, vì một kiếm kia rõ ràng là muốn giết Diệp Mặc rồi, hơn nữa còn là toàn lực ra tay. Diệp Mặc thì lại chỉ là một Đại Chí Tiên sơ kỳ, làm sao có thể ngăn cản được một kiếm này?

Kế Khôn đoán không sai. Một kiếm này của Minh Tài đúng là muốn lập tức giết Diệp Mặc. Bọn họ nhận được mệnh lệnh là phải giết Diệp Mặc càng nhanh càng tốt. Chỉ cần Diệp Mặc chết, thì có thể tìm cơ hội để rút đi.

Chỉ trong chốc lát, thì một khoảng trời rộng lớn đã bị che phủ bởi một màu đỏ như máu, còn bóng dáng Diệp Mặc thì đã hoàn toàn bị huyết quang che phủ, không còn thấy đâu nữa.

Kế Khôn với tâm trạng nóng vội, nên đã sớm lộ ra trăm chỗ sơ hở rồi, nhưng hai đối thủ của cô thì không hề muốn hạ sát thủ đối với cô. Nhìn thì giống như là đang toàn lực đối phó, nhưng thực tế chỉ là ngăn cản đường đi của cô mà thôi.

Không ngờ lại làchơi lửa. Áp lực từ không gian cùng màn lửa vô tận truyền đến thì Diệp Mặc lập tức đã biết đối phương là một Hỏa hệ tiên nhân rồi, hơn nữa y còn sử dụng công pháp hỏa hệ không hề thấp. Một Đại La Tiên trung kỳ có thực lực như thế này cũng coi như là không tệ.

Khi mà màn lửa vô tận cùng áp lực của không gian hợp lại đánh xuống, thì Tử đao đã được Diệp Mặc đánh ra.

Chiêu Thần thông thứ nhất của Diệp Mặc, 'Thái hồng'.

Thực sự thì 'Thái hồng' cũng chưa thể tính là một chiêu thần thông được, vì nó chỉ mang theo một tia đao pháp thần thông xen lẫn với pháp thuật mà thôi. Lúc trước Diệp Mặc diễn sinh ra 'Thái hồng', mục đích chính cũng chỉ là vì bổ khuyết Huyễn Vân đệ cửu đao cho 'Huyễn vân đao pháp' của hắn.

Lúc này hắn thi triển ra 'Thái hồng' cũng là vì hắn muốn thử xem thần thông mà bản thân lĩnh ngộ được ở Vấn Đạo Các có bao nhiêu lợi hại. Một chiêu này chính là chiêu kém nhất trong các loại thần thông hắn lĩnh ngộ được.

Một ánh đao tím sáng lên giữa ngọn lửa đỏ. Ánh đao tím này lập tức xuyên phá qua toàn bộ ngọn lửa màu đỏ tràn ra ngoài hư không. Ánh tím nhanh chóng huyễn hóa ra thành vô số màu sắc, một mảnh hư không màu đen trong nháy mắt liền tràn ngập năm mầu sắc rực rỡ, giống như là ‘Tiên nữ tán hoa’ vậy.

Hư không vốn bị lửa đỏ thiêu đốt lập tức liền trở nên sinh động, giống như là đang tràn đầy sinh cơ vậy.

Ầm…

'Thái hồng' va chạm với lửa đỏ, ánh đỏ tán loạn, còn năm mầu sắc rực rỡ của 'Thái hồng' thì càng nhanh chóng khuếch tán ra. Không, đúng hơn phải nói là ngũ sắc đao mang rực rỡ khắp trời mới phải.

Oành…

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên trong không trung. Hai tên Đại La Tiên đang đánh nhau cùng Kế Khôn cũng phải khựng lại một chút dùng thần thức quét tới kiểm tra.

Tử đao va chạm với Thạch kiếm. Hỏa hồng Thạch Kiếm phát ra từng đợt âm thanh răng rắc, dường như đã muốn nứt ra rồi.

Khi một bầu trời tràn ngập đao mang sắc màu rực rỡ xuất hiện trước mặt, thì Minh Tài mới giật mình hoảng sợ. Một kiếm tất sát của y mang theo kiếm quang huyết hồng hỏa diễm đã hoàn toàn tan biến, thay vào đó là vô tận đao mang sắc mầu rực rỡ.

Giờ khắc nà thậm chí đã cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong. Sao lại có một tên Đại Chí Tiên lợi hại như vậy? Đây thực sự là một Đại Chí Tiên sơ kỳ sao?

Minh Tài không dám chậm trễ, lập tức lấy ra một vòng bảo hộ hình bán nguyệt. Y thực sự đã sợ rồi. Tu luyện tới hôm nay mà chưa bao giờ có một kẻ nào có tu vi thấp hơn y khiến cho y phải sợ hãi như vậy.

Rầm rầm…

Vô tận đao mang của 'Thái hồng' đánh vào trên vòng bảo hộ bán nguyện của y, vang lên từng âm thanh nặng nề khiến cho mầu sắc của vòng bảo hộ lập tức trở nên ảm đạm.

Mình tuyệt đối không phải là đối thủ. Minh Tài chỉ cùng Diệp Mặc giao thủ một chiêu, thì y đã biết rõ bản thân đánh không lại Diệp Mặc rồi. Chẳng những không đánh lại, mà còn không phải là chỉ kém một chút thôi đâu.

Chạy! Chỉ trong nháy mắt, thì Minh Tài liền hiểu rằng nếu như y không chạy trốn, thì hôm na chắc chắn phải chết ở đây. Mệnh lệnh của thiếu chủ rất quan trọng, nhưng cái mạng nhỏ của y thì còn quan trọng hơn.

Gần như là cùng lúc với việc y suy nghĩ tới chữ 'Chạy', thì y đã thi triển ra độn thuật rồi.

- Hư không, sát.

Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý tới việc Minh Tài thi triển độn thuật, thậm chí còn không thu hồi lại Tử đao mà liền đánh ra một quyền. Kẻ muốn giết hắn, thì chắc chắn phải chết.

Hư không!

Đây là thần thông chân chính của hắn, là thần thông đầu tiên hắn lĩnh ngộ được trong Vấn Đạo Các. Thần thông quyền đạo, kết hợp từ Tịch Diệt Chỉ và không gian pháp tắc. 'Thái hồng' hắn đã thử qua, và cái bán thần thông này đã cho hắn kinh hỉ vượt xa ngoài dự liệu của hắn rồi. Hiện tại hắn rất muốn thử xem thần thông chân chính của hắn đến cùng là như thế nào.

Không gian xung quanh dường như bắt đầu bị nén lại. Mà lúc này vô tận sát cơ đều bị không gian nén thu nạp vào, đến cuối cùng thì ngưng tụ lại thành một quyền.

Khí thế và sát cơ của một quyền này thật đáng sợ. Ngay cả Kế Khôn và hai tên Đại La Tiên kia cũng sững sờ kinh hãi nhìn chằm chằm vào một quyền đáng sợ kia. Một quyền này căn bản không phải là Đại Tiên có thể đánh ra được. Cho dù là Tiên Vương cũng không nhất định có thể thi triển ra được một quyền đáng sợ như thế.

Tiên Vương ra tay chắc chắn sẽ lợi hại hơn thế này, lực sát thương cũng

lớn hơn nhiều. Nhưng tuyệt đối không có được sát thế kinh khủng cùng khí tức hủy diệt như thế này.

Đây là loại quyền pháp gì vậy?

Từng luồng lốc xoáy lên trong hư không. Nhưng căn bản nó không phải là lốc xoáy, mà là sát khí cùng sát thế hình thành một loại khí tức hủy diệt.

Ầm…

Máu thịt văng khắp không trung, khiến cho bầu trời giống như đang có huyết hoa nở rộ vậy.

Minh Tài vốn đã phát động độn thuật nhưng vẫn chưa kịp di động một bước, thì đã bị một quyền trong hư không này biến thành hư vô rồi. Mà sát thế của một quyền kia cũng không hề tiêu tán hoàn toàn, lại lần nữa xoáy lên phía Nguyên Thần đang hoảng sợ đờ đẫn của Minh Tài trên không trung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1732

Không Có Niệm Sơn

Không gian xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, hai tên Đại La Tiên vây quanh Kế Khôn càng kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Đây là cái tu vi gì chứ? Chỉ trong chốc lát thôi mà một tên Đại Chí Tiên đã giết chết một tên Đại La Tiên rồi. Nếu như Diệp Mặc là một Đại Chí Tiên viên mãn, còn Minh Tài là một Đại La Tiên sơ kỳ vừa thăng cấp, sau đó cả hai đánh nhau một phen, Diệp Mặc giết chết được Minh Tài thì còn miễn cưỡng nghe được.

Nhưng tu vi của Diệp Mặc mới chỉ là Đại Chí Tiên sơ kỳ, còn Minh Tài đã là Đại La Tiên trung kỳ rồi. Tu vi chênh lệch như vậy, mà lại có cái kết quả này, quả thực là quá mức đáng sợ rồi.

Cũng may cả hai lập tức hiểu được sự đáng sợ của Diệp Mặc. Một khi Diệp Mặc quay sang đối phó với hai người họ, thì họ căn bản là khó lòng chạy trốn được.

Chạy! Cả hai tên Đại La Tiên lập tức nghĩ tới từ này. Cả hai không tiếp tục ngăn cản Kế Khôn nữa mà lập tức phát động độn thuật, đảo mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Còn Diệp Mặc thì lại sững sờ mà nhìn nắm tay của mình. Một chiêu 'Thái hồng' đã đem lại cho hắn niềm tin to lớn rồi. Nhưng một chiêu 'Hư không' đáng sợ vừa rồi lại khiến cho hắn thực sự hiểu được cái gì mới được gọi là thần thông. Nghĩ tới lần trước thiếu chút nữa bản thân đã bị Tịch Diệt Chỉ khiến cho hồn phi phách tán, thì Diệp Mặc đối với chiêu 'Hư không' của mình càng hài lòng hơn.

Hắn không biết một chút thời gian hưng phấn của mình lại khiến cho hai tên Đại La Tiên kia có cơ hội chạy trốn, nhưng cho dù là có biết, thì hiện tại hắn cũng chẳng thèm để ý. Hắn hiện giờ đã có thần thông rồi, mà vừa rồi hắn giết tên Đại La Tiên trung kỳ kia cũng chỉ cần một đao một quyền mà thôi. Như vậy có nghĩa là hắn hoàn toàn có năng lực để đối chiến với một Đại La Tiên viên mãn, thậm chí còn có thể giết được đối phương nữa.

- Đệ đệ.

Kế Khôn kinh ngạc thốt lên. Cô không thể ngờ là Diệp Mặc còn lợi hại hơn cả cô nữa. Tiên nhân luyện thể Tiên linh thể chẳng lẽ đều đáng sợ như vậy sao?

Diệp Mặc thở ra, vươn tay thu lấy chiếc nhẫn trữ vật của Minh Tài rồi đáp lời:

- Hi Nguyệt tỷ.

- Vừa rồi làm chị sợ muốn chết, không ngờ là cậu lại lợi hại như vậy. Một quyền vừa rồi của cậu chính là thần thông sao?

Trên mặt của Kế Khôn lộ rõ sự kinh hỉ không cách nào che dấu được.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, đây là một chiêu thần thông mà em tự nghĩ ra được. Đợi lát nữa em sẽ khắc lại một cái ngọc giản cho chị. Thế nhưng, một quyền kia cần phải nắm giữ được một tia không gian pháp tắc thì mới có thể thi triển được.

Kế Khôn đang muốn nói rằng mình không cần, nhưng nghe tới mấy chữ không gian pháp tắc thì liền kinh hô:

- Cậu đã nắm giữ được một tia không gian pháp tắc rồi sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Phải, trong lúc vô tình em đã mơ hồ nắm giữ được một tia pháp tắc

không gian, cho nên mới kết hợp với một chiêu trước kia mà một đối thủ của em sử dụng qua tạo thành một quyền này.

- Chúng ta đi thôi.

Lúc này Kế Khôn liền kéo Diệp Mặc đi về phía 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Sau khi khống chế 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' tiếp tục phi hành thì Kế Khôn mới nói tiếp:

- Đệ đệ, cậu tuyệt đối không nên dễ dàng lộ ra cho người khác biết bản thân nắm giữ được một tia pháp tắc không gian. Một khi có người biết rõ cậu là một Đại Chí Tiên mà lại có thể nắm giữ được một tia pháp tắc không gian, nói không chừng là có người sẽ liên tưởng tới việc cậu có cực đại bí mật đó gì gì đấy.

- Em hiểu mà.

Diệp Mặc cũng thận trọng đáp lời. Người có tư chất cao đương nhiên có thể dễ dàng lĩnh ngộ được một tia pháp tắc. Nhưng cũng không phải là tuyệt đối. Việc nắm giữ được pháp tắc chủ yếu là dựa vào cơ duyên cùng khả năng lĩnh ngộ. Dù là tư chất của anh có cao tới đâu, nhưng không có cơ duyên hoặc là năng lực lĩnh ngộ kém, thì cũng sẽ không bao giờ có cơ hội khống chế được loại pháp tắc cao cấp này.

Đồng thời hắn cũng cảm giác được Hi Nguyệt nói rất đúng. Ngày trước sau khi hắn bại lộ ra một tia pháp tắc không gian mà mình nắm giữ, thì liền tiến vào trong Vấn Đạo Các. Cho nên mới không xảy ra vấn đề gì. Nếu như không phải là hắn tiến vào Vấn Đạo Các, thì có trời mới biết được là sẽ xảy ra chuyện gì.

- Hiện tại hành tung của cậu đã bại lộ, cho dù là cậu có trốn, thì Phiêu Miễu Tiên Trì cũng biết cậu không có việc gì. Chờ sau khi tới Nguyên Động Thiên, thì cậu đi cùng chị tới gặp sư phụ, sau đó để sư phụ của chị nói đỡ cho cậu.

Kế Khôn biết rõ việc Diệp Mặc giết thủ hạ của Lư Mang, thì chắc chắn sẽ làm bại lộ hành tung của hắn.

Diệp Mặc trầm mặc một chút rồi nói:

- Hi Nguyệt tỷ, sau khi đến Nguyên Động Thiên thì em muốn một mình đi tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện một thời gian ngắn. Chờ sau khi chuyện bên này lắng xuống, thì em sẽ trở lại.

Kế Khôn suy nghĩ một chút, cũng hiểu rằng Diệp Mặc nói đúng, cho nên cô lập tức gật đầu:

- Cũng tốt, chờ sau khi chị đè ép chuyện của cậu lắng xuống, thì cậu lại tới tìm chị. Chỉ là cậu giết thủ hạ của Lư mang rồi, cho nên tu không dám trực tiếp đối phó với cậu, nhưng vẫn sẽ âm thầm hạ thủ, cậu nhất định là phải cẩn thận.

- Em biết, nhưng em muốn cho y biết rằng, cho dù y là Tiểu Tiên Vương, thì em cũng sẽ không sợ y.

Diệp Mặc đã có sự tin tưởng đối với thần thông của mình. Chỉ cần Lư Mang chưa thăng cấp Tiên Vương, thì hắn thực sự là không cần phải sợ đối phương.

Trong lòng Kế Khônn ngây ngẩn cả người vì y đã thấy Kế Khôn đi bên cạnh Diệp Mặc rồi.

Quý Thư, Tề Bắc Thương, Cửu Nhứ Nhạn và Ân Hồn đều giật mình nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Thấy Kế Khôn đi bên cạnh Diệp Mặc, thì mọi người liền có vẻ hiểu ra.

- Ha ha, Diệp huynh, khi vừa gặp mặt tôi đã khoác lác trước mặt huynh, không ngờ là huynh mới thực sự là cao thủ thâm tàng bất lộ. Lợi hại, lợi hại!

Tề Bắc Thương là người đầu tiên cất tiếng và giơ ngón tay cái lên với Diệp Mặc, hiển nhiên là y cho rằng Diệp Mặc đã theo đuổi được Kế Khôn.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tề huynh, anh nghĩ sai rồi. Kế Khôn là tỷ tỷ của tôi.

- Phải, tôi biết. Tỷ tỷ đệ đệ, tôi đương nhiên là hiểu.

Trên mặt Tề Bắc Thương liền biểu hiện ra bộ dáng đầy thông cảm.

- Tề huynh, Quý huynh, các anh cũng là đi tới Đại hội luận đạo của Nguyên Động Thiên phải không? Vậy thì vừa vặn là chúng ta có thể đi cùng nhau.

Diệp Mặc cũng khá hiểu tính cách của Tề Bắc Thương, cho nên cũng không hề để ý.

Tề Bắc Thương vội vàng liếc mắt nhìn đám người Quý Thư một cái. Tuy Tề Bắc Thương không hề nháy mắt ra hiệu, nhưng Quý Thư đã lập tức hiểu ý nên vội nói:

- Diệp huynh, chúng tôi có chút việc nên lát nữa mới đi được, cậu và Hi Nguyệt Tiên tử cứ đi trước đi. Sau khi tới Đại hội luận đạo thì chúng ta sẽ từ từ nói chuyện.

Nói xong thì mấy người cũng không đợi Diệp Mặc trả lời đã vội vàng rời khỏi khu vực Truyền tống trận. Giống như là bọn họ chỉ tới đây xem Truyền tống trận rồi đi luôn vậy.

Diệp Mặc cười khổ, chỉ có thể cùng Kế Khôn đi tới Truyền tống trận trước. Còn việc hiểu lầm kia, thì sau này từ từ giải thích. Hắn đã tới Thượng Thiên Vực, cũng không nghĩ rằng sẽ tùy tiện mà rời khỏi. Ở đây tài nguyên phong phú, tiên linh khí nồng đậm, rõ ràng là nơi tu luyện tốt nhất rồi.

…

- Kỳ thực tôi cảm thấy rằng mọi người đã đoán sai rồi.

Sau khi bốn người Quý Thư rời khỏi khu vực Truyền tống trận, thì Cửu

Nhứ Nhạn liền lên tiếng.

Thấy bốn người đều nhìn mình một cách khó hiểu, thì Cửu Nhứ Nhạn mới nói tiếp:

- Tôi cảm giác lời Diệp sư huynh nói là thật, hắn giống như là đã kết bái chị em với Hi Nguyệt Tiên tử rồi.

- A…

Mấy người nghe Cửu Nhứ Nhạn nói xong, thì lập tức dừng việc bàn tán lại mà nhìn chằm chằm vào Cửu Nhứ Nhạn. Tin tức này nếu như là thật, thì cũng quá mức kỳ quái rồi. Nhưng năng lực quan sát của Cửu Nhứ Nhạn đặc biệt mạnh. Nếu cô đã nói như vậy, thì không chừng là thật sự có khả năng.

- Ai da, chúng ta mau đuổi theo họ. Tôi còn có mấy vấn đề muốn hỏi Diệp huynh. Kiến thức của Diệp huynh tôi thực sự là vô cùng bội phục. Quý Thư liền vội vàng kêu lên.

Mấy người còn lại đều đồng ý, liền tranh thủ quay lại Truyền tống trận. Trước đó bọn họ rời đi là vì muốn để cho Kế Khôn và Diệp Mặc có không gian riêng tư, nhưng hiện tại quan hệ của họ không giống với điều họ suy đoán, cho nên họ liền quanh lại tìm Diệp Mặc.

…

Diệp Mặc đương nhiên là không biết mấy người kia lại quay lại tìm hắn, muốn cùng hắn đi tới Nguyên Động Thiên, nhưng lúc này hắn cùng Kế Khôn đã tách ra rồi.

Vừa đến Nguyên Động Thiên, thì Diệp Mặc cùng Kế Khôn liền tách ra như đã thương lượng. Kế Khôn đi tìm sư phụ của cô, còn Diệp Mặc nói muốn đi có chút việc, nhưng thực tế là Diệp Mặc muốn đi tìm truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế.

Mười ngày sau, Diệp Mặc đã xuất hiện tại nơi cực Nam của Nguyên

Động Thiên. Lúc này hắn liền đi tìm kiếm Niệm sơn.

Vốn Diệp Mặc cho rằng Niệm sơn rất nổi danh, sau khi hắn tới đây, thì chắc chỉ cần hỏi han đôi chút là có thể biết Niệm sơn nằm ở đâu. Nhưng thực tế thì sau khi hắn nghe ngóng hỏi thăm mấy ngày, vẫn không hề có được vị trí chính xác của Niệm sơn.

Tìm không thấy Niệm sơn, đối với Diệp Mặc rất khó chịu. Lúc này hắn đang cảm thấy khinh bỉ Hạo Thiên Đại Đế. Hạo Thiên Đại Đế cho một cái truyền thừa, liền lưu lại một hạt châu cùng với tên một ngọn núi, không còn cái gì khác cả. Như vậy thì hắn biết phải đi đâu tìm kiếm đây. Diệp Mặc đi vào trong tiên phường, bên ngoài một cái tiên tức lâu. Khi hắn đang muốn tìm người hỏi thăm về Niệm sơn, thì lúc này lại nghe có người nhắc tới Táp Không Đại Đế.

Diệp Mặc giật mình. Cái vị Táp Không Đại Đế này dường như là có chút quan hệ với hắn. Cho nên lúc này hắn liền tìm một chỗ vắng vẻ để ngồi xuống nghe ngóng, đồng thời cũng gọi cho mình một bầu rượu.

Tiên tửu ở cái tiên trấn vẻ vắng này so với 'Túy quỳnh tuyền' của Phi Hà Tiên thành căn bản là không chỉ kém hơn một hai lần thôi đâu. Nhưng tiên linh khí lại rất sung túc, nồng độ rượu cũng mạnh hơn nhiều.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không quá để ý tới rượu, vì hắn chỉ muốn nghe tin tức của Táp Không Đại Đế mà thôi.

Đang bàn tán về Táp Không Đại Đế chính là bốn tiên nhân, hai người là Huyền Tiên hậu kỳ, còn hai người khác là Đại Ất Tiên sơ kỳ.

- Lần Đại hội luận đạo này nghe nói là ngoại trừ Táp Không Đại Đế ra, thì Long Hà Đại Đế cũng sẽ tới. Tôi chưa từng gặp lần đại hội nào được coi trọng tới mức này.

- Nghe nói lần này có ba vị Đại Đế tới, ngoại trừ Táp Không Đại Đế ra, còn có Dung Hợp Đại Đế và Vị Phong Đại Đế vừa mới xuất quan cũng sẽ

tới. Vị Phong Tiên Đế trở thành Đại Đế tuy chưa lâu, nhưng lại rất có thể trở thanh một trong bốn vị Đại Đế.

- Đúng thế, tôi cũng tin như vậy. Vị Phong Đại Đế tu vi cao thâm, hoàn toàn có thể sánh vai cùng bốn vị Đại Đế còn lại. Nhưng Đại hội luận đạo lần này được coi trọng như vậy, thì cũng là việc trước nay chưa từng có.

- Các người không biết gì sao? Tôi vừa nhận được tin tức, Đại hội luận đạo lần này sẽ được cử hành tại Lạc Đế Sơn. Tiên nhân nổi bật trong Đại hội luận đạo lần này, chẳng những sẽ được những phần thưởng phong phú, còn có thể nhận được 'đế đạo truyện thừa' nữa.

- Không phải lúc trước nói là sẽ cử hành tại Lâm Hiệt Tiên thành sao? Vì sao lại đổi thành Lạc Đế Sơn rồi?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1733

Lạc Đế Sơn

Bốn người nghị luận một lúc lâu sau, Diệp Mặc cuối cùng cũng đã nghe ra được một vài đầu mối, mấy vị Đại Đế không biết là vì sao mà đột nhiên đều đi tới Nguyên Động Thiên. Bởi vì mấy vị Đại Đế đến, Đại hội giao lưu luận đạo lần này cũng trở nên quan trọng hơn hẳn.

Mấy người không nói tiếp tới chuyện của Táp Không Đại Đế nữa, Diệp Mặc cũng không dám tiến đến hỏi thăm. Có thể dùng giọng điệu tôn kính để nghị luận về Đại Đế ngay sau lưng Đại Đế, nhưng một khi nghe ngóng chuyện của Đại Đế, nói không chừng có thể sẽ bị người có ý đồ nhìn chằm chằm vào.

Giờ đây đối với phương diện này Diệp Mặc rất là cẩn thận dè chừng, tại Thượng Thiên Vực hắn lại càng không dám tùy tiện đi nghe ngóng tin tức của một Đại Đế.

- Các người biết vì sao đột nhiên mấy vị Đại Đế lại thay đổi địa chỉ Đại hội giao lưu luận đạo thành Lạc Đế Sơn không?

Bên cạnh cũng có người gia nhập vào cuộc nghị luận.

- Không biết, lẽ nào tiên hữu biết rõ?

- Đúng là tôi biết rất rõ, còn dự định đi Lạc Đế Sơn xem náo nhiệt nữa kia.

- Vị tiên hữu này, mời nói nghe một chút.

Nghe thấy tiên nhân nói chen vào này biết chuyện thay đổi địa chỉ Đại

hội luận đạo, mấy người vừa này nghị luận lập tức liền yêu cầu.

Tiên nhân nói là biết này cũng không đắn đo, nói luôn:

- Mấy năm gần đây, Lạc Đế Sơn xuất hiện một vài chuyện lạ, trong núi thường xuyên có đế quang bay lên, nghe nói có di tích thời thượng cổ xuất thế, cho nên Đại hội giao lưu luận đạo lần này định tại Lạc Đế Sơn, mục đích là chuẩn bị chọn dùng một vài thiên tài tiến vào Lạc Đế Sơn tìm kiếm di tích thời thượng cổ.

- Việc mấy năm gần đây Lạc Đế Sơn xuất hiện Đế quang ta cũng từng nghe nói, nghe nói Đế quang đó chính là Đế Đạo Tinh. Rất nhiều người đều vào đó tìm kiếm di tích, nhưng toàn bộ những người tiến vào đều ngã xuống.

Bên cạnh lại có người nói chen vào.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng khẽ giật mình, Đế đạo tinh? Há chẳng phải là truyền thừa mà Hạo Thiên Đại Đế để cho hắn tiếp nhận sao? Chẳng lẽ Lạc Đế Sơn kia chính là Niệm Sơn? Hắn không định lấy Đế đạo tinh, nhưng cùng chỗ với Đế đạo tinh còn có vài dòng tiên linh mạch ah.

Diệp Mặc đang muốn đi qua hỏi thăm chuyện Lạc Đế Sơn, thì nghe thấy có người nói:

- Lạc Đế Sơn có thể vào được sao? Đi vào chính là một chữ chết đấy. Đại hội giao lưu luận đạo được tổ chức ở Lạc Đế Sơn, nếu để cho những thiên tài kia tiến vào Lạc Đế Sơn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì. Chẳng phải là Thượng Thiên Vực ta bị tổn thất sao?

- Ta đây cũng không biết, nhưng nếu Đại hội giao lưu luận đạo đã đặt ở Lạc Đế Sơn, vậy thì phải có nguyên nhân. Ta còn nghe nói có mấy vị tiên đế muốn dùng phương pháp thông thiên, thi triển trận pháp cấm chế tại Lạc Đế Sơn, để cho thiên tài của Đại hội luận đạo có thể an toàn tiến vào bên trong tìm kiếm di tích đế đạo từ thời thượng cổ.

Tiên nhân được mời kia tiếp tục nói.

Diệp Mặc chưa từng nghe nói đến Lạc Đế Sơn, nhưng nếu như Lạc Đế Sơn thật sự là Niệm Sơn mà Hạo Thiên Đại Đế nói, trong Niệm Sơn đó có truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế, vì sao mấy vị tiên đế không vào được? Hắn rất muốn ra hỏi thăm, nhưng lại sợ làm cho người khác hoài nghi.

- Cũng phải ah. Trước đây Lạc Đế Sơn kia chỉ là không thể tiến vào, lại trước giờ chưa từng có Đế quang xuất hiện, mấy năm gần đây liên tiếp xuất hiện Đế quang không nói, hơn nữa còn có tiên linh khí dày đặc bốn phía, trong núi khả năng thật sự là nơi có di tích thời thượng cổ.

Diệp Mặc một lần nữa nghe được câu này. Trong lòng hình như đột nhiên hiểu ra cái gì đó vậy, Mấy năm gần đây, chẳng phải là Nguyên Thần của Hạo Thiên Đại Đế đã triệt để bị tiêu diệt vài năm rồi sao? Mấy năm trước một tia nguyên thần cuối cùng của Hạo Thiên Đại Đế đã tiêu vong ngay trước mặt Diệp Mặc, hóa thành một viên Niệm Châu. Hạo Thiên Đại Đế nói viên Niệm Châu này có thể tìm được truyền thừa của ngài, chẳng lẽ chính là vì sau khi ngài chết Đế đạo tinh của ngài đã xảy ra vấn đề?

Có lẽ là ngay cả Hạo thiên đại đế cũng không biết, sau khi ngài chết đế đạo tinh của ngài sẽ xảy ra vấn đề. Vô luận như thế nào, Diệp Mặc đã quyết định, hắn phải đi Lạc Đế Sơn một chuyến.

- Cái tên của Lạc Đế Sơn này cũng kỳ quái nha, hình như không may mắn lắm.

Diệp Mặc ở bên cạnh cẩn thận xen vào một câu, mục đích của bọn họ là muốn thông qua những lời này hòa nhập vào cuộc thảo luận của mọi người.

Vài tiên nhân nghị luận nghe thấy lời Diệp Mặc nói, lập tức liền có chút khinh thường. Nhưng khi mấy người phát hiện Diệp Mặc là Đại Chí Tiên, mấy người tỏ ra khinh thường kia rất nhanh liền tiêu tán không thấy. Phần lớn những người nghị luận ở đây đều là Huyền tiên và Đại Ất Tiên, Đại Chí Tiên cũng có, có điều rất ít mà thôi.

Một gã Huyền tiên vội vàng nịnh hót nói:

- Tiền bối chắc là từ nơi khác đến Nguyên Động Thiên ta nhỉ. Lạc Đế Sơn sở dĩ có tên như vậy, là vì niệm lực và áp lực của Lạc Đế Sơn quá lớn. Người tu vi càng cao đi vào càng dễ dàng ngã xuống, nếu như là tiên đế đi vào, vậy khả năng ngã xuống trên căn bản là 99%.

- Niệm lực?

Diệp Mặc lập tức liền tóm lấy hai chữ này, hỏi tiếp.

Huyền tiên kia lập tức giải thích:

- Không sai, chính là niệm lực, hơn nữa cũng không chỉ là niệm lực, sau khi tiến vào Lạc Đế Sơn, sẽ có áp lực hư không vô tận, giống như toàn bộ vũ trụ đều đặt ở trên người của anh. Hơn nữa đã vào rồi, ngay cả rút lui cũng không có cách nào rút đi được, một khi khả lực chịu đựng của anh đến cực hạn, thì chính là bị ép thành hư vô. Tu vi càng cao, áp lực càng lớn.

- Đúng, niệm lực chẳng những đã bao hàm áp lực hư không còn có áp lực của thời gian, thời gian bên trong bị hỗn loạn. Đôi khi anh đi vào khi còn rất trẻ, sau khi gặp phải loại niệm lực thời gian này, tuổi thọ của anh rất nhanh sẽ chấm dứt, sau đó ngã xuống. Hoặc là anh một lần nữa hồi phục thành trẻ sơ sinh, thay vì bị tiêu tán trong cái thế giới này.

- Lại có người ở một bên giải thích một câu.

- Cảm ơn nhiều, không ngờ Lạc Đế Sơn này còn đáng sợ như thế.

Diệp Mặc chắp tay cảm ơn một câu, trong lòng đã hiểu ra.

Lúc này Diệp Mặc có chín phần nắm chắc Lạc Đế Sơn này chính là Niệm Sơn, Nhưng điều hắn nghĩ không ra là, vì sao Hạo Thiên Đại Đế không nói thẳng Lạc Đế Sơn, mà nói là Niệm Sơn?

Đồng thời Diệp Mặc cũng đã hiểu rõ vì sao mấy vị Đại Đế muốn đem Đại hội giao lưu luận đạo đặt ở Lạc Đế Sơn rồi, đây hoàn toàn là vì lợi dụng những thiên tài luận đạo kia, để cho bọn họ tiến vào Lạc Đế Sơn tìm kiếm

truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế.

Lạc Đế Sơn tu vi càng cao niệm lực phải chịu lại càng lớn, hơn nữa áp lực cũng càng lớn, đoán chừng mấy Đại Đế kia biết bọn họ tiến vào Lạc Đế Sơn có thể sẽ ngã xuống, lúc này mới nghĩ biện pháp để cho người khác đi vào.

Về phần phương pháp mà mấy vị Đại Đế thi triển, khiến cho áp lực của Lạc Đế Sơn giảm đi, Diệp Mặc cũng bán tín bán nghi. Hoặc có lẽ mấy vị Đại Đế thật sự có chút bản lĩnh, nhưng sự giảm bớt này chắc chắn là có hạn thôi. Nếu như mấy vị Đại Đế thật sự hoàn toàn có thể làm giảm bớt áp lực và niệm lực của Lạc Đế Sơn, bọn họ thì không cần phải mượn nhờ tay người khác đi tìm truyền thừa của Hạo Thiên.

Diệp Mặc im lặng ra khỏi tiên tức lâu, trước tiên liền phóng Thanh Nguyệt ra đi đến Lạc Đế Sơn.

Bất kể có phải truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế hay không, hắn đều phải mau mau đến xem. Từ trong nghị luận của người khác, Diệp Mặc biết tiến vào Lạc Đế Sơn rất nguy hiểm. Nhưng cho dù là nguy hiểm hơn nữa, Diệp Mặc cũng phải đi thử một lần. Có vài tiên linh mạch, thậm chí còn có một dòng tiên linh mạch cực phẩm, những cái này đối với Diệp Mặc mà nói lực hấp dẫn quá lớn.

Có nhiều tiên linh mạch như vậy, cộng thêm tiên đan và linh quả trên người hắn, Diệp Mặc nắm chắc một lần bế quan là đến Đại La Tiên viên mãn luôn. Chỉ cần tới Đại La Tiên viên mãn, hắn sẽ có cơ hội thăng cấp Tiên vương, Diệp Mặc còn quyết định một khi thăng cấp tiên vương, thì trước tiên sẽ đi Cung Hoa Thiên. Hắn thăng thiên đã rất lâu rồi, ai biết thành Mặc Nguyệt có người nào thăng thiên lên Tiên Giới hay không?

Tiên Giới cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng, Diệp Mặc lo lắng thành Mặc Nguyệt đơn độc đối mặt, đặc biệt là Tĩnh Văn, tư chất thuộc hàng đầu, tốc độ tu luyện nhanh chóng vô cùng, nếu nói thăng thiên, cô khẳng định là người thứ nhất thăng thiên đấy.

...

Lạc Đế Sơn cách thị trấn nhỏ nơi Diệp Mặc ở cũng không xa, Diệp Mặc chỉ dùng thời gian hơn một ngày, thì đã tới được ngoại vi Lạc Đế Sơn rồi.

Mấy tiên nhân bên trong tiên tức lâu ở thị trấn nhỏ kia nói quả nhiên không sai, ở đây đã chật ních đủ dạng tiên nhân, thậm chí có thể hình thành một tiên phường khổng lồ. Còn có rất nhiều tiên nhân lấy được tin tức cũng không ngừng chạy tới đây.

Những tiên nhân tới tới lui lui này, là đang đợi Đại hội giao lưu luận đạo của hơn một tháng sau rồi.

Diệp Mặc tùacute; cũng nghe được ở đây đúng là nơi sắp tổ chức Đại hội giao lưu luận đạo, hơn nữa Lạc Đế Sơn thật sự có Đế quang xuất hiện, mấy năm trước xuất hiện tương đối nhiều lần, hai năm qua xuất hiện hơi ít hơn. Thần thức của Diệp Mặc quét ra, lại phát hiện hắn căn bản là nhìn không thấy toàn cảnh của Lạc Đế Sơn, xuất hiện trong thần thức của hắn hoàn toàn là một mảng mơ hồ, giống như dùng con mắt nhìn, viễn cảnh đã vượt ra khỏi phạm vi thị giác của hắn.

Diệp Mặc rời khỏi nơi có nhiều người, lặng lẽ hướng về nơi gần Lạc Đế Sơn. Khi hắn còn cách chân núi Lạc Đế Sơn chân núi khá xa, hắn cũng cảm giác được áp lực đáng sợ, cái loại áp lực này hắn căn bản là không thể chịu đựng nổi. Nếu như tiếp tục đi vào, Diệp Mặc không dám đảm bảo mình có thể kiên trì đến được chân núi Lạc Đế Sơn.

Tiên mạch dù có tốt hơn nữa, cũng phải còn mạng nhỏ mà hưởng dùng, nếu như ngay cả mạng nhỏ cũng không còn, hắn còn đi tranh giành cái rắm gì? Diệp Mặc ngừng lại. Truyền thừa này của Hạo Thiên Đại Đế, muốn có được, phỏng chừng có chút khó khăn.

Hắn lấy ra viên Niệm Châu do Nguyên Thần của Hạo Thiên Đại Đế huyễn hóa thành, Niệm Châu kia vừa lấy ra, bên trong Niệm Châu liền xuất hiện một mũi tên chỉ hướng về một nơi không rõ trong Lạc Đế Sơn.

Hay cho một Hạo Thiên Đại Đế gian trá, không ngờ đúng là Lạc Đế Sơn, vị này vì sao lại không nói rõ ra? Hay là có đạo lý huyền diệu gì khác? Bất kể như thế nào, Diệp Mặc sẽ không vì mấy dòng tiên linh mạch mà đi chịu chết.

Đang lúc hắn muốn thu hồi Niệm Châu, Niệm Châu kia bỗng nhiên phát ra một vòng sáng cực kì nhạt thậm chí nhìn không thấy bao phủ lấy hắn, trong chớp nhoáng này Diệp Mặc lại cảm giác được áp lực kia đã biến mất không thấy, nói cách khác niệm lực của Lạc Đế Sơn đã giảm bớt chín phần.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Diệp Mặc thu hồi Niệm Châu, quả nhiên niệm lực đáng sợ kia lại ép đến, hắn cầm lấy Niệm Châu, Niệm Châu một lần nữa lại biến hóa huyền ảo ra một vòng sáng cực kì nhạt, bảo vệ hắn, áp lực của niệm lực một lần nữa lại biến mất không thấy.

Diệp Mặc thu hồi Niệm Châu, cũng không biểu hiện ra ý vui mừng. Viên Niệm Châu này là một Đại Đế biến thành, tuy nhiên hắn khẳng định Nguyên Thần của Hạo Thiên Đại Đế đã tiêu tán, nhưng dựa vào bảo vệ của người khác để tiến vào Niệm Sơn, lại lấy được truyền thừa của người khác, Diệp Mặc không tin có chuyện tốt như vậy.

Tuy hắn đồng ý với Hạo Thiên Đại Đế sau khi gặp được cháu của ngài là Thương Kiệt, đem Đế đạo tinh và các truyền thừa khác đưa cho Thương Kiệt, dù Diệp Mặc biết mình phải làm như vậy, nhưng Diệp Mặc không cho rằng Hạo Thiên Đại Đế cũng sẽ tín nhiệm hắn như thế. Kinh nghiệm nhiều năm như vậy nói cho Diệp Mặc biết, không nên có tâm hại người, nhưng ý đề phòng người khác nhất định phải có.

Khi đối phương không còn cách nào, mới đem truyền thừa giao cho mình. Lỡ như Hạo Thiên Đại Đế làm một chút mưu tính, ví dụ như ngay khi mình tìm được truyền thừa của ngài, sự bảo hộ của Niệm Châu trong tay đột nhiên biến mất, vậy cái chết của hắn oan uổng cực kỳ rồi.

Hạo Thiên Đại Đế kia biết mình có thứ đồ cực kỳ nghịch thiên, lỡ như y nảy sinh ý đồ, muốn làm chút mưu tính gì đó mình căn bản là nhìn không ra. Lúc trước văn sĩ trung niên kia làm ký hiệu ở trên người hắn, hắn đến bây giờ còn chưa tìm ra, chính là một ví dụ.

Đối mặt với một Đại Đế đã sống hơn hàng vạn năm, Diệp Mặc không cho là trí tuệ của mình có thể cao hơn so với đối phương, điều duy nhất hắn có thể làm chính là cẩn thận dè chừng không một chút phân tâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1734

Trung Niên Văn Sĩ Ấn Ký

Nếu như không thể tìm được phương pháp không cần dùng Niệm Châu mà vẫn ngăn cản được niệm lực, Diệp Mặc thà không vào Lạc Đế Sơn. Cảnh ngộ trên Thuyền U Linh trong hư không, ký ức trong hắn hãy còn mới mẻ. Mấy dòng tiên linh mạch đương nhiên là rất tốt, nhưng lòng tham không thể xây dựng trên sự bảo hộ của người khác. Không có thực lực, hắn thà rằng không tham lam còn hơn.

Lần này Diệp Mặc không hề dùng Niệm Châu ngăn chặn áp lực chung quanh, mà thử thi triển lưới Thần Thức mà mình nhìn thấy ở Phiêu Miểu tuyền. Lúc trước lưới Thần Thức kia vây khốn văn sĩ trung niên, hắn dùng thần thức đao để chạm vào, đều bị đánh cho thổ huyết bay ngược ra, không thể thâm nhập vào dù chỉ nửa phân, có thể thấy được sự lợi hại của lưới Thần Thức Nếu như hắn có thể thay đổi lưới Thần Thức của mình một chút, gần với cái lưới Thần Thức kia, có lẽ là cũng có thể ngăn trở được loại niệm lực này.

Nghĩ là làm luôn, bây giờ Đại hội giao lưu luận đạo còn chưa bắt đầu, chính là lúc cho mình từ từ thí nghiệm. Diệp Mặc chậm rãi mở rộng thần thức vực của mình ra, khi thần thức vực của hắn mở rộng đến một phạm vi nhất định, Diệp Mặc lập tức sẽ cảm nhận được áp lực hình như thật sự có sự giảm xuống, nhưng cũng không rõ rệt.

Sau khi cảm thấy biện pháp này có thể thành công, Diệp Mặc bắt đầu nhớ lại phương pháp bố trí lưới thần thức mà ban đầu hắn nhìn thấy ở trong Phiêu Miể tuyền, còn có một vài bố trí góc độ phạm vi, sau đó không ngừng sửa chữa lưới Thần Thức của mình, cố gắng sao cho gần với lưới Thần thức ở trong Phiêu Miểu tuyền kia.

Thời gian trôi đi trong khi Diệp Mặc không ngừng thử nghiệm, nơi Diệp Mặc đang đứng thuộc về nơi có áp lực lớn nhất ở chân núi Lạc Đế Sơn, hơn nữa Đại hội giao lưu luận đạo còn chưa bắt đầu, vậy mà không ai phát hiện vẫn còn có người ở chân núi Lạc Đế Sơn thử nghiệm áp chế niệm lực.

Mười ngày sau, một luồng hào quang lóng lánh rực rỡ bỗng nhiên từ chỗ sâu trong Lạc Đế Sơn bắn ra, xông thẳng lên trời, từng luồng từng luồng khí mạnh mẽ vô cùng thuần nhất từ trong luồng sáng trắng kia thẩm thấu ra. Những tiên nhân ở bên ngoài Lạc Đế Sơn kia, lập tức hoặc quỳ xuống, hoặc ngồi xếp bằng xuống, hết sức chăm chú cảm thụ loại khí tức mạnh mẽ này.

Mà Diệp Mặc vừa bị luồng sáng này bắn vào, lập tức giật cả mình, trong nháy mắt này vậy mà hắn đã hiểu ra làm thế nào để bố trí lưới Thần Thức ngăn cách niệm lực. Nhưng hắn nhìn Đế quang sáng chói như sao kia, vậy mà lại dấy lên một cảm giác như là tôn thờ. Hận không thể lập tức đem Đế đạo tinh phát ra Đế quang kia dung nhập vào trong thần hồn của mình, hoàn toàn quên đi ý định bố trí lưới Thần Thức Diệp Mặc chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng xua đuổi loại ý niệm trong đầu này đi, đó không phải là đạo của hắn, đạo của hắn không cần Đế đạo tinh.

Nửa nén nhang sau, thức hải, Nguyên Thần của Diệp Mặc mới hoàn toàn trở nên sáng suốt, Đế quang hấp dẫn hắn kia cũng bị hắn vứt sang một bên. Trước tiên hắn bày lưới Thần Thức mà hắn mới lĩnh ngộ ra. Trong nháy mắt khi lưới Thần Thức của hắn hình thành, niệm lực và áp lực chung quanh đã tiêu tán hết sạch.

Trong lòng Diệp Mặc lại không hề vui mừng, mà bình tĩnh, hắn biết tâm cảnh của mình một lần nữa lại thăng lên một bước tiến mới. Mà Thần niệm cửu chuyển của hắn, trong lúc vô tình đã từ Nhị chuyển Toái thần chưa rõ ràng, thăng cấp lên thành Tam chuyển Vực sinh.

Khi Diệp Mặc mở mắt ra một lần nữa, Đế quang kia đã biến mất không thấy gì nữa. Diệp Mặc thở dài một hơi, hắn dựa vào Thần niệm cửu chuyển và lưới Thần thức võng trong Phiêu Miểu tuyền kia để tìm ra phương pháp ngăn chặn sức ép của niệm lực, có thể tiến vào Lạc Đế Sơn được rồi.

Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng không lập tức liền tiến vào Lạc Đế Sơn, ban đầu ở trên Thuyền U Linh, hắn có thể giữ được cái mạng nhỏ. Chính vì hắn cẩn thận và thận trọng. Muốn đi vào Lạc Đế Sơn, cũng phải cẩn thận và thận trọng. Bất kể là cơ duyên gì thì cũng đều mang theo một chút mạo hiểm, Diệp Mặc hiểu rất rõ điểm ấy. Nếu như không mang theo một chút nguy hiểm, cơ duyên này cũng sẽ không chờ hắn tới nắm bắt rồi, sớm đã có người khác lấy được.

Diệp Mặc rời khỏi chân núi Lạc Đế Sơn, phóng ra Thanh Nguyệt đi ngược lại rời khỏi Lạc Đế Sơn, sau khi được mười mấy vạn dặm, Diệp Mặc ngừng lại. Bây giờ hắn đã có thể bố trí Truyền Tống Trận ở cự ly xa. Nhưng như vậy cần rất nhiều thời gian, trong khoảng thời gian ngắn, hắn chỉ có thể bố trí Truyền Tống Trận từ khoảng cách mười mấy vạn dặm.

Truyền Tống Trận từ khoảng cách mười mấy vạn dặm, đối với Diệp Mặc mà nói là đã đủ để hoàn toàn có thể để hắn ra khỏi Lạc Đế Sơn.

Sau khi bố trí xong Truyền Tống Trận, Diệp Mặc cũng không lập tức tiến vào Lạc Đế Sơn, mà một lần nữa rời khỏi nơi này tìm một nơi cực kỳ vắng vẻ, tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

Việc đầu tiên sau khi Diệp Mặc tiến vào Thế Giới Trang Vàng chính là lấy Tinh Hạch Viêm ra, Tinh Hạch Viêm là do văn sĩ trung niên kia đưa cho Diệp Mặc, dùng để thăng cấp Vụ Liên Tâm Hỏa. Diệp Mặc đương nhiên sẽ không thật sự dùng Tinh Hạch Viêm để thăng cấp Vụ Liên Tâm Hỏa, Thanh Như Hiểu Thiên của hắn đã là Tử Niết cấp ba rồi. Bây giờ đương nhiên muốn dùng để thăng cấp Thanh Như Hiểu Thiên.

Tiến vào Lạc Đế Sơn không phải là chuyện nhỏ, có thể làm thật tốt việc chuẩn bị hắn đều phải làm tốt trước đã. Nếu như không có Tinh Hạch Viêm, thì cũng thôi vậy, hiện tại hắn có Tinh Hạch Viêm, tuyệt đối muốn đem Thanh Như Hiểu Thiên của mình thăng cấp đến Tiên Diễm đã rồi nói sau. Thêm một Tiên Diễm, cơ hội giữ được cái mạng nhỏ lại có thêm một phần.

Tinh Hạch Viêm là do văn sĩ trung niên kia cho, văn sĩ trung niên kia và

Diệp Mặc trong lúc đó chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Dù biết rõ đối phương sẽ không giở trò trên Tinh Hạch Viêm, Diệp Mặc vẫn phải cẩn thận dùng thần thức quét qua quét lại vài lần. Sau khi xác nhận Tinh Hạch Viêm không có bất cứ vấn đề gì, thì mới phóng ra Thanh Như Hiểu Thiên.

Ngay sau đó Diệp Mặc liền ném Tinh Hạch Viêm vào trong Thanh Như Hiểu Thiên.

Uỳnh Ngọn lửa màu xanh đáng sợ phóng lên trời, Diệp Mặc vội vã tránh sang một bên, cũng may lần này hắn có chuẩn bị, cố ý thử nghiệm trong một góc của Thế Giới Trang Vàng, bằng không thì ngọn lửa màu xanh đáng sợ như này thậm chí có thể thiêu rụi vườn tiên dược của hắn.

Màu xanh sáng đến lóa mắt cuồn cuộn bốc lên, trong nháy mắt liền biến toàn bộ Thế Giới trang vàng thành một thế giới màu xanh.

Cho dù Thanh Như Hiểu Thiên là của mình, nhưng Diệp Mặc cũng cảm thấy sự thiêu đốt đáng sợ, Diệp Mặc biết đây là Thanh Như Hiểu Thiên đang thăng cấp tạo thành.

Ngọn lửa màu xanh bốc lên trên không trung trong Thế Giới Trang Vàng, Diệp Mặc lại cảm nhận được từng luồng từng luồng khí tức hỗn độn xông vào ngọn lửa màu xanh, lại nhanh chóng bị ngọn lửa màu xanh hấp thu. Thế Giới Trang Vàng này là của hắn, dù là ngũ hành không được đầy đủ, có một tí ti động tĩnh Diệp Mặc cũng cảm giác được. Cho nên Thanh Như Hiểu Thiên hấp thu khí tức hỗn độn, Diệp Mặc cũng có thể cảm nhận được.

Bỗng nhiên Diệp Mặc cảm giác được chính giữa Thế Giới Trang Vàng nhiều thêm một vài đồ vật, chút đồ vật kia tựa như đang được Thanh Như Hiểu Thiên bao quanh. Diệp Mặc khẳng định nếu như Thế Giới Trang Vàng không phải là của hắn, hắn chắc chắn là không cảm giác thấy một thứ gì đó xuất hiện thêm này.

Bởi vì thứ kia chỉ tồn tại ở trong ý niệm, thậm chí không có thực thể, cho dù là Diệp Mặc cảm giác được thì cũng chỉ loáng thoáng thôi.

Thanh Như Hiểu Thiên là của hắn, Thế Giới Trang Vàng là của hắn, Tinh Hạch Viêm đã bị Thanh Như Hiểu Thiên nuốt chửng. Ngay cả khí tức hỗn độn cũng bị Thanh Như Hiểu Thiên hấp thu, hắn cũng có thể cảm nhận được, ở đây còn có thứ mà hắn không thể khống chế được, đó chắc chắn không phải là đồ của hắn. Thứ không phải là của hắn, đó là cái gì?

Không có màu sắc, không có thực thể, ngay cả Thanh Như Hiểu Thiên sau khi thăng cấp rồi cũng không thể thiêu đốt được?

Mồ hôi lạnh của Diệp Mặc xoa một cái là chảy ra rồi, hắn rốt cuộc cũng hiểu thứ này là cái gì rồi, nhất định là ký hiệu thần thức của văn sĩ trung niên ở Phiêu Miểu tuyền kia tạo ra rồi. Mình vừa rồi còn cho là y không có khả năng sẽ hạ ký hiệu thần thức trong Tinh Hạch Viêm, mà đảo mắt liền phát hiện ra chính giữa Tinh Hạch Viêm nhiều thêm một cái ký hiệu.

Nếu như hắn thật sự đem Tinh Hạch Viêm này đưa vào Vụ Liên Tâm Hỏa thăng cấp, cho dù là hắn có Thế Giới Trang Vàng, khả năng cũng không nhất định có thể cảm nhận được vật kia, dù sao đẳng cấp của Vụ Liên Tâm Hỏa hơi thấp. Một khi Thiên Hỏa thăng cấp hoàn tất, hắn sẽ thu hồi Thiên Hỏa, thứ căn bản là nhìn không thấy kia, lập tức sẽ dung nhập vào thân thể của mình.

Những thứ cổ xưa này thật là đáng sợ, Diệp Mặc rốt cuộc hiểu rõ mình đã tự đại tới cỡ nào. Nếu như những thứ này hạ ở trên người hắn, hắn thật sự cho là mình có thể tìm ra, đó chính là một trò cười. E là cho dù hắn đã đến Tiên vương, cũng không nhất định có thể tìm ra cái ký hiệu này.

Cũng may Lão Yêu Quái kia tính toán sai ở chỗ hắn còn có Thanh Như Hiểu Thiên, sai thứ hai là hắn còn có Thế Giới Trang Vàng. Kết quả ký hiệu ấy bị Thanh Như Hiểu Thiên bức ra rồi, Thanh Như Hiểu Thiên đốt không hết nó, thứ này cũng không cách nào tiến vào Thanh Như Hiểu Thiên được, chỉ có thể vây quanh Thanh Như Hiểu Thiên lượn lờ. Hiển nhiên lúc này Diệp Mặc thu hồi Thanh Như Hiểu Thiên, thứ kia cũng sẽ dung nhập thân thể của hắn.

Nếu như không phát hiện ra thì coi như xong, bây giờ phát hiện ra ký hiệu, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không cứ như vậy bỏ qua. Thanh Như Hiểu Thiên đã thăng cấp hoàn tất, tạo thành một ngọn lửa màu xanh chân chính, đám lửa đang bao quanh bốn tia nhỏ màu vàng kim.

Diệp Mặc không ngừng đánh ra cấm chế và trận kỳ, hắn muốn vây những tia ký hiệu thần thức chỉ có thể cảm giác được này ở bên trong Thế Giới Trang Vàng. Thế Giới Trang Vàng là thế giới của hắn, hắn hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm.

Cho dù chỉ là một chút kí hiệu thần thức nhìn không thấy này, Diệp Mặc cũng dùng thời gian suốt ba ngày, ba ngày sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn vây những tia ký hiệu thần thức kia lại. Lúc này mới thu hồi Thanh Như Hiểu Thiên, ra khỏi Thế Giới Trang Vàng.

Về phần nhánh cây Hoàng Trung Lý bị Diệp Mặc trồng ở một bên kia, Diệp Mặc quyết định đợi khi nào rảnh lại nghiên cứu một chút. Đồ của mấy lão yêu quái này đều là mấy thứ không thể lấy được, có ví dụ của văn sĩ trung niên ngay trước mắt, lòng kiêng kỵ của Diệp Mặc đối với Hạo Thiên Đại đế kia càng thêm nặng.

...

Nâng cấp Thanh Như Hiểu Thiên xong, lại tìm thấy kí hiệu thần thức của văn sĩ trung niên kia, tâm trạng Diệp Mặc rất tốt. Hắn lại trở về chân núi Lạc Đế Sơn, lần này Diệp Mặc không mở rộng lưới Thần thức của mình ra, ngược lại lấy Niệm Châu ra bảo vệ hắn.

Niệm Châu có thể khiến cho hắn không cần lãng phí thần thức của mình, cho dù là Hạo Thiên Đại Đế giở trò trong Niệm Châu, bây giờ hắn cũng không sợ.

Niệm Châu mang theo một vòng bảo hộ nhàn nhạt, bảo vệ Diệp Mặc hoàn toàn kín kẽ, Diệp Mặc hơi tăng nhanh tốc độ tiến về phía trước. Niệm Châu vậy mà lại không thể ngăn trở toàn bộ niệm lực và áp lực, nhưng có thể

bảo vệ cái mạng nhỏ của Diệp Mặc, hắn chỉ cần đi chậm một chút mà thôi.

Nửa ngày sau, Diệp Mặc cực kỳ cẩn thận đã triệt để tiếp cận chân núi Lạc Đế Sơn, Diệp Mặc thu hồi Niệm Châu, áp lực và niệm lực đáng sợ truyền đến. không đợi những niệm lực kia tác động lên người hắn, Diệp Mặc trong nháy mắt đã tung lưới thần thức ra.

Có tác dụng, Diệp Mặc ngạc nhiên phát hiện lưới thần thức của mình có hiệu quả so với Niệm Châu còn tốt hơn một chút, chỉ có điều ở nơi càng gần với Lạc Đế Sơn, thần thức của hắn tiêu hao cũng nhiều một chút mà thôi.

Sau khi biết lưới Thần thức của mình có tác dụng, Diệp Mặc mới lại lấy Niệm Châu ra, thu lại lưới thần thức. Thần thức của hắn đã quét đến, chỉ trong một thoáng, hắn cũng cảm giác được sự xoay vần của năm tháng. Thậm chí Diệp Mặc cho rằng, nếu không dùng Niệm Châu, cũng không dùng lưới thần thức, hắn có thể lĩnh ngộ được Thời gian pháp tắc ở Lạc Đế Sơn này.

Thời Gian pháp tắc rất đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn so với không gian pháp tắc vô số lần. Nhưng Diệp Mặc cũng không làm như vậy, hắn cho là tu vi của mình còn quá thấp. Hắn quyết định chờ một ngày nào đó khi hắn thăng cấp đến Tiên vương, lại đến lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1735

Niệm Hà Và Luận Đạo Đại Hội

Hắn cũng đã được tiếp thụ đại đạo của pháp tắc thời gian trong Vấn Đạo các, nếu như lại lĩnh ngộ thời gian pháp tắc trong này, tuyệt đối sẽ bội thu.

Đến chân núi Lạc Đế sơn, tốc độ của Diệp Mặc lại chậm lại, hắn chỉ có thể từng bước từng bước tiến gần đến Lạc Đế sơn.

Lạc Đế sơn tựa hồ như đang trước mặt, nhưng hắn vẫn chỉ có thể nhìn thấy một khoảng mơ hồ. Còn niệm châu trong tay hắn ngoài có một vầng sáng nhàn nhạt bao vây lấy Diệp Mặc ra, còn có một mũi tên rất rõ. Phương hướng mà mũi tên đó chỉ, chỉ dẫn Diệp Mặc tiến lên trước.

Một ngày, hai ngày…

Lại mười ngày trôi qua, Diệp Mặc phát hiện Lạc Đế sơn trước mặt mình vẫn là một khoảng mơ hồ, tựa hồ mơ hồ có một ngọn núi cao, lại giống như một thứ khác. Diệp Mặc dừng lại, thậm chí nhíu mày, nếu như trước khi đại hội giao lưu luận đạo được khai mạc, hắn vẫn chưa tiến vào Lạc Đế sơn, mấy Đại Đế đến, có phát hiện ra hắn không?

Diệp Mặc lập tức xóa bỏ ý nghĩ chút may mắn đó đi, sau khi Đại Đế đến, không phải có thể phát hiện ra hắn, mà là chắc chắn sẽ phát hiện ra hắn.

Diệp Mặc quyết đinh dành ra ba ngày, nếu như thời gian ba ngày này hắn vẫn chưa tìm được truyền thừa của Hạo Thiên đại đế, hắn lập tức sẽ rời khỏi Lạc Đế sơn.

Sau khi quyết định rồi, Diệp Mặc cũng không do dự nữa, nhanh bước

tiến vào Lạc Đế sơn mà mũi tên chỉ hướng. Lại một ngày nữa, một con sông lớn hư vô mờ mịt chắn trước mặt Diệp Mặc, còn trên con sông này lại có một cây cầu hẹp như sương khói. Cây cầu đó không giống sương khói bình thường, mà chính là một màn sương mù nhàn nhạt.

Cây cầu sương mù nhàn nhạt này nối liền hai bờ của con sông lớn này, đầu còn có một tấm bia đá, trên tấm bia đá khắc hai chữ Niệm Hà. Mũi tên của niệm châu trực tiếp chỉ lên cây cầu sương khói này.

Xem ra mình tìm một nơi cũng không tệ, có Niệm Hà, đó chính là có Niệm sơn, cây cầu đó, cũng chính là Niệm cầu.

Con sông lớn nhìn không thấy bờ bên kia, thần thức cũng không thể nào quét được một khoảng mơ hồ bên kia, Diệp Mặc đứng trước đầu cầu nhàn nhạt sương khói một lúc lâu, suy tư về được mất của lần thành bại này.

Không nói truyền thừa của Hạo Thiên đại đế, cho dù là mấy đoạn Tiên linh mạch đó cũng khiến Diệp Mặc cảm thấy mạo hiểm lần này cũng đáng, nguy hiểm thực sự, hắn liền tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Sau khi quyết định xong rồi, Diệp Mặc bước một bước vào trong Niệm cầu sương mù vây kín này.

Một cảm giác đáng sợ truyền đến, Diệp Mặc giống như tiến vào một đường hầm không gian thời gian vậy, đường hầm không gian thời gian đó không ngừng đè ép Niệm châu, quả thực giống như những gì lúc trước Diệp Mặc nghe thấy, hình như toàn bộ vũ trụ đều đang đè ép xuống vậy, đè lên trên Niệm châu.

Vòng bảo hộ Niệm châu kia lắc lắc không ngừng, dường như lúc nào cũng có thể vỡ tan được. Hơn nữa cho dù như vậy, thì Niệm châu kia cũng không thể nào chặn lại toàn bộ sức mạnh này, một phần Niệm lực ép cho Niệm châu biến hình, sau đó từ từ chảy dồn vào trong Niệm châu.

Diệp Mặc lại tiến lên một bước, sức ép và Niệm lực đó dường như lại

càng lớn hơn.

Lúc này Diệp Mặc cho dù có là thằng ngốc, cũng biết tên Hạo Thiên đại đế đó đã để lại hậu thủ. Bất luận gã có phải muốn đưa truyền thừa cho mình thật hay không, dựa vào nguy hiểm mà hắn không thể nào ra khỏi nơi này, Diệp Mặc liền cảm thấy tên đó không phải thật lòng muốn truyền thừa cho hắn.

Vì đến nơi này, hắn căn bản đến cơ hội phản kháng lại cũng không có, nếu như Niệm châu vị bể, hắn chỉ có thể chết. Còn những thứ này hắn cũng chưa nhận được bất cứ sự chỉ dẫn nào từ Hạo Thiên đại đế. Lúc đó gã chỉ là nói nơi này cực nguy hiểm, đợi tu vi của mình đến thì sẽ biết.

Nhưng hắn lại không nói mình biết rồi, cũng không có cách nào lui ra ngoài được. Hơn nữa Diệp Mặc còn có một loại dự cảm. Niệm châu này tuyệt đối không thể nào chống đỡ nổi khi hắn lại lần nữa quay lại. Nếu như quả thực là như vậy, thì Hạo Thiên sớm đã tính trước rồi, hắn nhất định phải chết trong Niệm sơn.

Câu nói "Không lo xa ắt phải lo họa gần" quả nhiên là đạo lý trời đất, may mà hắn chẳng những lo xa, còn để lại cho mình không chỉ một đường.

Niệm châu ngăn cản mặc dù nguy cơ rất cao, nhưng dưới sự ngăn cản của Niệm châu, Diệp Mặc dựa vào tu vi luyện thể Tiên linh căn của mình, cũng có thể miễn cưỡng chịu đựng được.

Công pháp luyện thể cộng với Tam sinh quyết đồng thời vận chuyển, cộng thêm tu vi luyện thể Tiên linh thể của Diệp Mặc, cùng với sự bảo vệ của Niệm châu, Diệp Mặc không cần thi triển biến hình thần thức, trên Niệm cầu mù mịt này cũng càng đi càng xa, cuối cùng biến mất trên Niệm Hà hư vô mờ mịt này.

…

Bên ngoài Lạc Đế sơn sớm đã có điểm khác biệt so với hơn một tháng

trước Diệp Mặc đến rồi. Bên ngoài Lạc Đế sơn có vô số Tiên nhân đều đang ngồi một cách rất có trật tự xung quanh một đàn cao cực lớn, từng tầng từng tầng. Đàn cao đó phải cao đến mấy trượng, chu vi lại càng khoảng đến mấy nghìn trượng.

Bất luận là cao đàn trên không, hay là trong không trung xung quanh Lạc Đế sơn, đều có từng chén rượu ngon cũng từng đĩa Tiên quả trôi lơ lửng trên không, bất kỳ ai đều có thể lấy rượu ngon và Tiên quả thưởng thức.

Một người đàn ông phiêu dật chậm rãi đi lên chủ đàn, ông nhìn một lượt những tiên nhân ngồi phía dưới, lúc này mới lớn tiếng nói:

- Tôi là thiên chủ Chính Nhân của Nguyên Động thiên, cám ơn các vị Tiên hữu của các thiên vực đã tham gia đại hội giao lưu luận đạo lần này.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, còn kèm theo vô số tiếng gọi "Chính Nhân Tiên đế", sự sùng bài cùng nhiệt liệt trong tiếng hô xuyên thấu ra ngoài, trong nháy mắt liền ảnh hướng đến tất cả Tiên nhân trong này.

Chính Nhân tiên đế mỉm cười, giơ tay lên tiếp tục nói:

- Đại hội giao lưu luận đạo lần này sở dĩ tổ chức ở Lạc Đế sơn, là vì Lạc Đế sơn có một Đế quang của Đế đạo tinh xuất hiện. Miếng Đế quang này rất có khả năng là truyền thừa của Hạo Thiên đại đế ngày trước để lại, cho nên…

Chính Nhân tiên đế còn chưa nói xong, đã bị tiếng ồn ào hưng phấn xung quanh ngắt lời. Đế đạo tinh đấy, thứ nghịch thiên như này, dường như tất cả mọi người mắt đều nóng lên.

Cho dù là Thượng thiên vực bàng bạc vô biên, cũng không có bao nhiêu vị Tiên đế, còn Đế đạo tinh là đạo tinh khiến Tiên nhân có thể trở thành Tiên đế, làm sao lại không kích động sự ham muốn của người ta chứ?

Chính Nhân tiên đế lại lần nữa lớn tiếng nói:

- Mọi người yên tĩnh một chút, Đế quang của Lạc Đế sơn đã xuất hiện được mấy năm rồi, lần này chúng ra đến đây tổ chức đại hội giao lưu luận đạo, là muốn lựa chọn những Tiên nhân tinh anh của một số thượng thiên vực chúng ta tiến vào trong Lạc Đế sơn, tìm truyền thừa của Đế đạo.

- Lạc Đế sơn nguy hiểm đầy rẫy, cho dù là Tiên đế tiến vào trong đó, cũng bị mất mạng nhiều. Cho nên, vì thu hoạch Đế đạo tinh lần này, lấy được truyền thừa Đế đạo. Thiên Không đại đế, Long Hà đại đế trong bốn đại đế của thượng thiên vực, sẽ đến, đồng thời thiên chủ Vị Phong đại đế của Thanh Vi thiên cũng sẽ đến.

Chính Nhân Tiên đế nói xong, ba người đàn ông đầu đội vươn miện từ trong hư không đi ra, hạ xuống cao đàn.

Vô số Tiên nhân đứng xung quanh lập tức yên tĩnh, tất cả mọi người đều mang một ánh mắt tôn kính nhìn Chính Nhân tiên đế và ba vị Đại đế trên cao đàn. Bọn họ đoán ba người này chắc hẳn chính là hai người trong bốn vị Đại đế mà vừa nãy Chính Nhân Tiên đế nói, cộng thêm Vị Phong Tiên đế.

- Tôi chính là Táp Không đại đế…

Một Tiên nhân trung niên bước tới nơi mà Chính Nhân tiên đế vừa mới đứng, khẽ cười nói.

Ông nói chỉ một câu, liền được những tràng vỗ tay nhiệt liệt cũng với từ hô hào “Táp Không đại đế” vang lên bao trùm.

Khuôn mặt Táp Không đại đế mỉm cười, đợi sau khi sự kích động của những tiên nhân phía dưới dần yên lại, lúc này mới nhẹ nhàng nói:

- Tất cả mọi người đều biết, ba mươi ba thiên vực có bốn vị Đại đế. Táp Không đại đế tôi có phúc cũng được là một trong bốn đại đế đó, bốn đại đế chúng tôi tình thân như chân tay, cùng nhau luận đạo, cũng nhau du ngoạn Thiên vực, cùng nhau bảo vệ ba mươi ba thiên vực. Nhưng Hạo Thiên đại đế lại đột nhiên bị người khác ám toán, thậm chí bị tấn công đến thất lạc, điều

này quả thực trở thành một chuyện ăn năn của bốn đại đế chúng tôi…

Toàn bộ những người trên quảng trường luận đạo, sau khi Táp Không đại đế nói vậy, lập tức lại yên tĩnh lần nữa.

Táp Không đại đế thấy hình như giọng nói vẫn còn rất nhỏ, lại truyền tải rõ ràng đến từng tai mỗi người.

- Tôi và Long Hà đại đế và cả Huyết Đỉnh đại đế vì chuyện này mà điều tra bao nhiêu năm, nhưng không có kết quả gì. Hôm nay Lạc Đế sơn xuất hiện Đế quang, mà Đế quang này căn cứ theo sự phán đoán của chúng tôi, rất có khả năng chính là Đế đạo tinh của Hạo Thiên đại đế rơi tại nơi này. Cho nên lần này tôi và Long Hà đại đế, có cả Vị Phong đại đế đến nơi này chủ trì đại hội luận đạo, cũng là muốn trong lần đại hội này chọn ra được vài Tiên nhân tinh anh, tiến vào trong Lạc Đế sơn tìm truyền thừa của Hạo Thiên đại đế.

- Bất luận là thế nào, tu vi gì, chỉ cần tìm được truyền thừa của Hạo Thiên đại đế, thì Đế đạo tinh đó sẽ là phần thưởng để người đó thăng cấp lên Tiên đến, đương nhiên, tất cả những thứ trong truyền thừa đều có thể thuộc quyền sở hữu của người kiếm được. Người lấy được truyền thừa, sẽ đồng thời trở thành đệ tử truyền thừa của Long Hà đại đế, hành tẩu ba mươi ba thiên vực. Nếu như tư chất xuất chúng, sẽ để cho người đó bổ sung vào ghế tứ đại tiên còn trống…

Giọng nói của Táp Không đại đế lại không ngừng quanh quẩn bên tai của mọi người, còn lời nói của Táp Không đại đế lại càng thạch phá thiên kinh. Nếu như lấy được truyền thừa của Hạo Thiên đại đế, thì chính là đồng thời lấy được truyền thừa của ba vị đại đế. Truyền thừa của Hạo Thiên đại đế, cộng thêm đệ tử truyền thừa của Táp Không đại đế và Long Hà đại đế, vinh dự như này, ai mà cưỡng lại được cơ chứ?

- Đương nhiên, nguy hiểm của Lạc Đế sơn vô cùng nhiều, vì bảo vệ đệ tử tinh anh, giảm bớt tỉ lệ thương vong, tôi và Long Hà đại đế, Vị Phong đại đế cùng với năm vị Tiên đế của những thiên vực còn lại liên thủ bố trí một

trận pháp cấm chế cực lớn, áp chế Niệm lực của Lạc Đế sơn.

Nói đến đây, ngữ khí của Táp Không đại đế thay đổi một chút, có chút trầm trọng hơn nói:

- Mặc dù như vậy, nhưng niệm lực của Lạc Đế sơn vẫn còn, tám Tiên đế chúng tôi cũng không thể nào khống chế hoàn toàn được. Tiến vào Lạc Đế sơn còn có người sẽ bị mất mạng, cho nên tiến vào Lạc Đế sơn hoàn toàn dựa vào sự tự nguyện của mọi người, chỉ cần biểu hiện xuất sắc trong lần đại hội luận đạo này, cũng có được phần thưởng.

Lần này căn bản cũng không cần Táp Không đại đế nói, Tiên nhân trên cao đàn luận đạo cũng đã lớn tiếng kêu gọi muốn tiến vào Lạc Đế sơn rồi. Không cần nói lần này còn có tám vị Tiên vương bố trí cấm chế, cho dù không có cấm chế, thì truyền thừa của Hạo Thiên đại đế ai mà không muốn chứ?

- Đại hội luận đạo bây giờ chính thức bắt đầu, mời những Tiên nhân thiên tài có thiếp mời lên đàn luận đạo, mời những Tiên nhân chuẩn bị khiêu chiến thiên tài luận đạo đàn chuẩn bị tốt…

Chính Nhân Tiên đế thấy Táp Không đại đế nói xong, lập tức đứng ra tuyên bố luận đạo bắt đầu. Các thiên tài của các thiên vực xếp hàng lên luận đạo đàn, Kế Khôn đứng trong hàng ngũ thiên tài này, thần thức lại không ngừng quét ra ngoài, cô đang tìm Diệp Mặc.

…

Diệp Mặc đang đi trên Niệm cầu cuối cùng cũng chú ý đến cảnh tượng xung quanh, hắn cảm thấy chỉ đi ba bước nữa, thì cũng không còn đường đi nữa, ngược lại lại cảm thấên tâm, một lòng đi về phía trước.

Lần này cũng đi được gần mười ngày rồi, ngay cả Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút nghi ngờ, thì hắn lại phát hiện Niệm cầu dưới chân hình như cũng đến điểm cuối rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1736

Niệm Sơn Đỉnh

Sau khi nhảy ra khỏi Niệm cầu, Diệp Mặc mới nhìn rõ trước mặt có thêm một ngọn núi cũng hư vô mờ mịt giống như Niệm hà vừa nãy, ngọn núi đó đồng thời cũng có một tấm bia đá cực lớn, trên tấm bia đá đó còn viết Niệm sơn.

Quả nhiên là Niệm sơn, Diệp Mặc lúc này mới tỉnh ra, Niệm sơn không phải là bên ngoài của Lạc Đế sơn, mà là một ngọn núi hư vô mù mịt trong Lạc Đế sơn.

Diệp Mặc giơ Niệm châu trong tay mình lên, đang định nhìn phương hướng mà mũi tên chỉ, lại kinh ngạc phát hiện ra mũi tên của Niệm châu trong tay cũng đã biến mất rồi.

Không đợi Diệp Mặc tỉnh lại, vòng sáng bao quanh người hắn cũng bỗng nhiên phát ra càng nhiều những vầng hào quang óng ánh.

Không ổn rồi, Diệp Mặc căn bản cũng không kịp phản ứng lại, thì vòng ánh sáng đó lại cuốn lấy Diệp Mặc biến mất khỏi chân núi Niệm sơn.

Khi Diệp Mặc muốn cố gắng thi triển thần thức của mình ra, thì lại phát hiện dưới chân hắn vững vàng, hắn cũng đã lại lần nữa đứng vững rồi. Thần thức của hắn lập tức quét ra ngoài, lại phát hiện mình xuất hiện trên đỉnh núi Niệm sơn.

Lúc trước hắn ở dưới chân núi vẫn còn đang nghĩ, muốn leo lên Niệm sơn này, e rằng dựa vào Niệm châu này không được rồi. Không ngờ suy nghĩ của hắn còn chưa dứt, thì hắn đã đứng trên đỉnh Niệm sơn rồi.

Niệm lực thời gian đáng sợ truyền đến, Niệm châu bảo vệ Diệp Mặc lại không ngừng biến đổi hình dạng, dường như lúc nào cũng có thể vỡ vụn ra được.

Diệp Mặc thoáng nhìn Niệm châu trong tay mình, hắn chắc rằng nguyên thần của Niệm châu này cũng đã tiêu tán rồi, một Niệm châu có nguyên thần tiêu tán, còn có thể truyền tống mình đến đây, Tiên đế quả thực thâm sâu không lường được.

Đồng thời Diệp Mặc phát hiện xung quanh hắn chỉ có một khoảng sương mù loàng mù mịt hư vô. Giống như hắn đang đứng trong màn sương mù vậy, tất cả đều rất hư ảo, mà một hạt châu tàn tích to khoảng bằng nắm đấm trẻ con lại cực kì rõ trong khoảng sương mù này.

Diệp Mặc là tông sư Tiên khí, hắn vừa nhìn thấy hạt châu này liền biết đây là một Tiểu thế giới tàn phá, một số khí tức Ngũ Hành lộ ra ngoài còn chưa thể giấu nổi hắn.

Đang lúc Diệp Mặc muốn thi triển lưới thần thức chặn lại những Niệm lực xung quanh, thì hắn bỗng nhiên cảm thấy nhẹ bẫng, Niệm lực xung quanh trong nháy mắt liền biến mất.

Niệm sơn đáng sợ này không ngờ lại trở nên nhẹ nhàng bình thường trong chốc lát, Diệp Mặc nhíu mày, bước về phía trước vài bước, cũng không có chút Niệm lực áp chế nào, chẳng lẽ mình thực sự đã trách lầm Hạo Thiên đại đế rồi sao? Gã thực sự muốn truyền thừa lại cho mình?

Ngay lúc Diệp Mặc cho rằng mình trách nhầm Hạo Thiên đại đế, thì tiểu thế giới tàn phá kia bỗng nhiên lại vỡ ra, một tia sáng màu vàng kim chói mắt lao thẳng lên trời, khí tức đại đạo vô tận trong nháy mắt lao qua Diệp Mặc.

Diệp Mặc được chứng kiến sự lợi hại của Đế đạo tinh, hắn căn bản không nghĩ ngợi gì lấy một lá Khổ Trúc cho vào miệng, đồng thời toàn lực vận chyển Tam Sinh quyết.

Loại Đế đạo tinh đáng sợ này cũng không ảnh hưởng gì đến Diệp Mặc, Diệp Mặc thở phào, lại phát hiện Niệm châu trong tay bỗng nhiên lại bật ra.

Vừa nãy còn có một đỉnh núi Niệm sơn của tiểu thế giới tàn phá, độtnhiên lại có thêm một miếng tinh thạch hình lục giác. Lúc này ánh sáng của Đế đạo tinh cũng đã tiêu tán Diệp Mặc biết tinh thạch lục giác này chính là Đế đạo tinh, còn Niệm châu vừa nãy đã tuột khỏi tay cũng đã nhập vào Đế đạo tinh.

Diệp Mặc chưa được tính là tên cáo già, hạng người cực kỳ thông minh, nhưng cũng trải qua rất nhiều, màn trước mặt trong nháy mắt hắn liền hiểu ra, cho dù hắn có cẩn thận đi nữa, cũng phải đối mặt với nước rửa chân của Hạo Thiên đại đế. Còn rốt cục là ai uống hết nước của bồn nước rửa chân này, còn phải xem đấu pháp cuối cùng của hai người thế nào.

Niệm châu quả thực không có nguyên thần nào, nhưng Diệp Mặc lại đặt Niệm châu bên cạnh Đế đạo tinh của Hạo Thiên đại đế, thì tính chất liền thay đổi rồi.

Đế đạo tinh có lẽ cũng không có bất kỳ nguyên thần nào, nhưng Niệm châu đó là một tia nguyên thần của Hạo Thiên đại đế biến thành, bây giờ Đế đạo tinh hấp thụ Niệm châu vào, đồng thời cũng có thể phục sinh chút nguyên thần.

Khó trách lúc trước mình còn có rất nhiều lời còn chưa hỏi, Hạo Thiên đại đế liền chủ động biến thành Niệm châu rồi. Gã biến thành Niệm châu càng sớm, thì chút nguyên thần này của gã càng mạnh.

Diệp Mặc sau khi hiểu ý tứ của Hạo Thiên đại đế, cũng không để ý đến Đế đạo tinh kia, mục đích chủ yếu của hắn đến đây không phải vì Đế đạo tinh kia, Diệp Mặc ngay lập tức chộp đến Tiểu thế giới tàn phá kia, đồng thời quét thần thức vào trong đó.

Lúc trước nguyên thần của Hạo Thiên đại đế nói trong tiểu thế giới có vài đoạn Tiên linh mạch thượng phẩm, còn có một đoạn Tiên linh mạch cực

phẩm nữa. Bây giờ thần thức của Diệp Mặc sau khi quét vào trong, lại phát hiện bên trong đó chỉ có nửa đoạn linh mạch cực phẩm tàn phá. Diệp Mặc lập tức giận tím mặt, tên Hạo Thiên đại đế này cũng biết lừa người quá đấy, lúc đó gã nói cứ như là thật vậy, bây giờ mình thấy lại hoàn toàn không phải như vậy.

Một cái trống lớn màu đen bên trong tiểu thế giới, Diệp Mặc đoán chừng cái trống lớn trong đó chắc hẳn chính là Hạo Thiên cổ thực sự. Sự lợi hại của Hạo Thiên cổ Diệp Mặc cũng biết, nhưng hắn không dám dùng. Ngoài ra, trong tiểu thế giới còn có một số ngọc giản tàn phá, các loại pháp bảo tàn tích, Diệp Mặc trong lòng vô cùng chán nản.

- Tôi biết nguyên thần của ông cũng đã khôi phục rồi.

Diệp Mặc giơ tay thu lại tiểu thế giới bị tàn phá, lạnh lùng nói với Đế đạo tinh kia.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới dứt lời, thì trên mặt Đế đạo tinh liền có một bóng dáng nguyên thần trôi lơ lửng, không ngờ chính là nguyên thần của Hạo Thiên đại đế lúc trước nhắm trúng Diệp Mặc, thậm chí ngữ khí lại có chút khâm phục.

- Khó trách anh có thể lấy được nhiều thứ tốt như vậy, gặp chuyện không quan tâm thua thiệt, đến bây giờ không ngờ lại không có chút kinh ngạc nào, anh quả thực rất tài giỏi.

Nguyên thần Hạo Thiên lạnh nhạt nói, uy áp nhàn nhạt truyền tới, hoàn toàn không phải là ngữ khí sợ sệt khi ở trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc lúc trước.

Cái loại uy áp này hình như lúc nào cũng có thể phóng ra ngoài, cho dù chỉ là chút nguyên thần, cũng khiến Diệp Mặc cảm nhận được khí thế của Tiên đế, ngạo khí của Đế vương.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Tôi có giỏi hay không cũng chẳng liên quan gì đến ông, tôi có lòng tốt giúp ông nhận truyền thừa, rồi đem truyền thừa giao cho tôn tử Thương Khiết của ông. Không ngờ ông lại lợi dụng lòng tốt của tôi để ám toán tôi, ông quả thực là lòng lang dạ sói.

Nguyên thần Hạo Thiên mỉm cười nói:

- Anh sai rồi, tôi không lợi dụng lòng tốt của anh để ám toán anh. Là bản thân anh không biết mà thôi, huống chi tôi thực sự cũng không lừa anh, truyền thừa trong này vẫn là đưa cho anh, nhưng vì lúc trước chúng ta cũng giao hẹn không bình đẳng, bây giờ tôi chỉ cần ước định bình đẳng. Nguyên thần Hạo Thiên không đợi Diệp Mặc nói xong, liền ngắt lời Diệp Mặc nói:

- Anh có phải cho rằng anh đã lấy được tiểu thế giới rồi phải không? Lấy được truyền thừa của tôi rồi? Còn nữa anh có phải cho rằng tiến vào trong thế giới hỗn độn của anh là không việc gì sao? Tôi đoán chắc bây giờ anh không vào được thế giới hỗn độn của anh đâu, không tin anh thử mà xem.

Diệp Mặc nhíu mày, lập tức muốn vào trong Thế giới trang vàng. Lại phát hiện hắn quả thực không vào được, Diệp Mặc lập tức cảm nhận được, không gian xung quanh này bị giam cầm rồi.

Thấy mặt Diệp Mặc biến sắc, nguyên thần của Hạo Thiên bỗng nhiên không nhanh không chậm nói:

- Chút nguyên thần này của tôi cũng không thể nào hồi sinh được. Tôi là chết chắc. Giao dịch của chúng ra vẫn có hiệu lực, còn chuyện lúc trước, tôi cũng không lừa anh. Là vì Tiên linh mạch của tôi thực có vài đoạn, nhưng khi tôi vừa mới vào trong này, lấy ra bố trí trận pháp rồi. Nếu không, anh sớm đã bị Niệm lực ép chết rồi. Đáng tiếc là, cho dù tôi có bố trí trận pháp đi nữa, đã vô số năm trôi qua rồi, chút Nguyên thần của tôi cũng tiêu hao hết rồi.

Thấy Diệp Mặc cười khẩy, nguyên thần của Hạo Thiên cũng không giải thích thêm với Diệp Mặc nữa, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị

nói:

- Đồng ý hai yêu cầu của tôi, anh có thể rời khỏi nơi này bất cứ lúc nào, mang theo nửa đoạn Tiên linh mạch để tu luyện. Nếu không một khi tôi thu hồi lại trận pháp rồi, thì Niệm lực sẽ ép anh thành hư vô.

Diệp Mặc mỉa mai cười khẩy nói:

- Có phải có một điều kiện đem thế giới hỗn độn của tôi cho ông hay không?

Nguyên thần Hạo Thiên như không nghe thấy lời mỉa mai của Diệp Mặc, lại đáp lại:

- Cái đó cũng không cần, anh đưa Khổ Trúc của anh cho Thương Khiết, sau đó giúp tôi làm một chuyện là được rồi.

- Còn cái khác nữa sao?

Sát cơ của Diệp Mặc cũng đã dâng lên, chỉ là đại đế có chút nguyên thần, lại còn lớn lối như vậy.

Hạo Thiên đại đế rõ ràng cảm nhận được sát cơ của Diệp Mặc, gã lạnh lùng nói:

- Trước tiên không nói anh có cơ hội giết tôi hay không, cho dù chút nguyên thần của tôi tiêu hao, thì Niệm lực nơi này anh cũng không ngăn lại được. Nguyên thần đại đế của tôi, trừ phi anh có Tiên diễm, Vụ Liên Tâm hỏa Tử niết của anh cũng không thể nào tiêu hủy hoàn toàn được tôi. Yêu cầu của tôi thực ra cũng rất đơn giản, anh có nhiều bảo vật như vậy, để lại cho Thương Khiết một cái chắc cũng có thể.

- Chính là yêu cầu này, quả thực cũng rất đơn giản.

Diệp Mặc trong lòng thầm may mắn, nếu như nguyên thần Hạo Thiên tiết lộ Diệp Mặc có nhiều đồ tốt như vậy, thì hắn thực sự bị nguy hiểm rồi.

- Yêu cầu thứ hai lại càng đơn giản hơn, anh để Đế đạo tinh của tôi vào trong thế giới hỗn độn của anh, giúp tôi tìm một gốc hỗn độn Thanh Địch…

Nguyên thần của Hạo Thiên nói giống như muốn tìm hỗn độn Thanh Địch kia, cứ như là hít thở vậy.

- Tôi đều không đồng ý.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, đồng thời phóng ra Thanh Như Hiểu Thiên, nhìn nguyên thần Hạo Thiên nói:

- Vụ Liên Tâm hỏa không được, Tiên diễm Thanh Như Hiểu Thiên thì sao?

- Anh không ngờ còn có Tiên diễm Thanh Như Hiểu Thiên…

Nguyên thần Hạo Thiên đại đế còn chưa nói xong, trong nháy mắt liền phá trận pháp khống chế Niệm lực, Diệp Mặc sớm đã chuẩn bị rồi, Niệm lực vừa mới bị thả, lưới thần thức của hắn cũng đã thi triển ra ngoài. Cho dù tốc độ của Diệp Mặc vô cùng nhanh chóng, nhưng áp lực thương tang tuế nguyệt đáng sợ kia cũng khiến tóc tai của hắn trong nháy mắt biến thành màu trắng tuyết.

- Thật lợi hại.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, nếu như hắn không có sự chuẩn bị trước, thì chỉ trong chốc lát này, hắn sẽ bị Niệm lực hóa thành một bộ xương khô. Sau khi phóng lưới thần thức ra, Diệp Mặc cảm thấy mình có thể tiến vào Thế giới trang vàng, không gian giam cầm kia cũng tiêu tan không còn.

- Chẳng trách anh không sợ Niệm lực, anh còn biết Thần Niệm cửu chuyển…

Nguyên thần Hạo Thiên kinh ngạc chằm chằm nhìn Diệp Mặc, nghịch thiên trên người Diệp Mặc gã cũng thấy quá nhiều rồi.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tôi có lòng tốt giúp ông, ông chẳng những không cám ơn, ngược lại còn đánh tôi một trận, loại người như ông tôi cũng thấy nhiều rồi.

Diệp Mặc thực sự không nói khoác, hắn biết rõ những tên tu vi đến một trình độ nhất định, đều không phải là tên dễ động vào, nếu như không phải hắn có sự chuẩn bị từ trước, thì lần này hắn cũng bị lừa rồi.

- Ẩn giấu quả nhiên thâm sâu, anh cuối cũng cũng nhận được truyền thừa của tôi, nếu như anh gặp được Thương Khiết, thì xin anh đưa ngọc giản cho nó.

Hạo Thiên đại đế biết Diệp Mặc nếu có thủ đoạn này, không sợ Niệm lực, thì gã cũng không có bất kỳ uy hiếp nào.

- Đó là chuyện của tôi, không cần ông phải lo. Tôi cũng không định dùng thiên hỏa để đối phó với ông, không phải lo.

Diệp Mặc ngược lại lại thu lại Thanh Như Hiểu Thiên, đồng thời vung tay lên mang theo một bóng đen. Đối với những truyền thừa như này, Diệp Mặc quả thực cũng không thèm nhìn, nếu gặp Thương Khiết, thì cho gã cũng chẳng sao.

- Vô Ảnh, mày xem xem. Đế đạo tinh, thứ này nếu là thứ mày thích ăn thì ăn, không thích thì đi ngủ đi.

- Vô Ảnh Thao Tằm?

Nguyên thần của Hạo Thiên hoàn toàn bó tay rồi, lúc trước Vô Ảnh trốn trong Khổ Trúc ngủ, gã cũng chưa nhìn thấy, lần này thì nhìn thấy thật rồi.

Sau khi thấy Vô Ảnh, nguyên thần của Hạo Thiên đến tâm trạng nói chuyện cùng Diệp Mặc cũng không còn, trong nháy mắt hóa thành từng đốm sáng biến mất trong Đế đạo tinh, Đế đạo tinh đó ngược lại lại càng thêm sáng ngời.

Vô Ảnh nhìn thấy Đế đạo tinh, ánh mắt thèm thuồng, lại không dám lên nuốt, Diệp Mặc biết đẳng cấp của Vô Ảnh quá thấp, lại lần nữa ném Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1737

Lại Về Phiêu Miễu

Diệp Mặc nhìn 'Đế đạo tinh' một chút rồi thở ra một hơi. Lần này thực sự là đã thành một miếng 'Đế đạo tinh' rồi. Diệp Mặc dùng một chiếc hộp ngọc cất 'đế đạo tinh' vào, sau đó thì đánh lên một đạo cấm chế rồi ném vào trong Thế giới trang vàng. Tia Nguyên Thần kia của Hạo Thiên Đại Đế không biết vì sao lại trốn ở nơi này, có lẽ là 'Đế quang' cuối cùng cũng không phải do y khống chế.

Diệp Mặc ước tính thì cái Đại hội luận đạo kia cũng sắp bắt đầu rồi. Hắn biết rõ, một khi sử dụng trận bàn truyền tống, thì nhất định phải rời đi trước, nếu không chắc chắn là sẽ bị vài tên Tiên Đế bắt được. Những Tiên Đế khác mặc dù không có cách nào ngăn chặn triệt để niệm lực của Đế sơn, nhưng khẳng định là có thể cảm thụ được không gian dao động ở đây. Không riêng gì Tiên Đế, mà ngay cả Tiên Tôn hay Tiên Vương thì cũng đều có thể phát hiện ra.

Sau khi hiểu được điều này, thì Diệp Mặc cũng không vội vàng rời đi, mà trước tiên là tiến vào trong Thế giới trang vàng đã. Ở trong Thế giới trang vàng, thần thức của Diệp Mặc lại lần nữa quét vào cái ấn ký thần thức của tên văn sĩ trung niên. Hắn muốn giữ cái ấn ký thần thức này ở lại Niệm sơn, nhưng nếu đem cái ấn ký thần thức này lưu lại Niệm sơn sẽ có hiệu quả như thế nào thì hắn lại không thể tưởng tượng ra được.

Thần thức của Diệp Mặc vừa tiến vào cái ấn ký kia, thì lập tức có hàng loạt dao động xảy ra. Diệp Mặc khẳng định, nếu như không phải là cái ấn ký thần thức này đã bị hắn cầm cố rồi, thì hắn tuyệt đối không thể nào dùng thần thức mà điều tra nó được.

Khi Diệp Mặc cảm nhận được sự dao động của cái ấn ký thần thức kia, thì trong lòng lập tức cảm thấy may mắn. Hắn là một trận pháp đại sư, cho nên tuy hắn không thể tìm được cấm chế bên trong cái ấn ký thần thức kia, nhưng không có nghĩa là hắn lại không nhìn ra được.

Cái ấn ký thần thức này tương đương với một cái trận bàn truyền tống, một khi có người động vào, thì sẽ lập tức truyền tống người bị hạ đạo thần thức ấn ký này tới bên người đã khắc hạ nó. Nói cách khác, nếu như cái ấn ký thần thức này được khắc lên người mình, thì tên văn sĩ trung niên kia tùy thời đều có thể truyền tống mình tới Phiêu Miễu Tuyền, bất luận là hắn đang ở đâu, thì cũng đều như nhau.

Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh. Những lão thành tinh như thế này có sự tính toàn quả thực là âm hiểm sâu xa khôn lường. Nếu như không phải vận khí của hắn tốt, thì hắn còn đâu tự do một khi trên người đã bị hạ đạo ấn ký thần thức này nữa? Trừ phi là hắn ở lại trong Thế giới hỗn độn, bằng không thì chẳng khác nào tự sát cả.

Cái ngọc bài mầu đỏ kia xem ra cũng là một con bài ngụy trang. Tuy rằng Diệp Mặc không biết cái ngọc bài mầu đỏ kia có chỗ nào tốt, nhưng khẳng định không phải là ngọc bài dùng để tiến vào Phiêu Miễu Tuyền. Sau khi biết rõ đây không phải là ngọc bài truyền tống, thì Diệp Mặc quyết định sẽ lợi dụng nó một chút.

Diệp Mặc cầm lấy ngọc bài mầu đỏ đưa đến gần cái ấn ký thần thức. Hắn đang định cưỡng ép đem cái ấn ký thần thức kia vào trong tấm ngọc bài mầu đỏ. Nhưng khiến cho Diệp Mặc không ngờ tới là, cái ấn ký thần thức kia còn chừa để hắn động vào, thì đã tự động chui vào bên trong ngọc bài mầu đỏ rồi.

Thấy tình huống như vậy, thì Diệp Mặc cũng không do dự nữa. Hắn lập tức ra khỏi Thế giới trang vàng, đồng thời ném cái trận bàn truyền tống ra, sau đó liền nhanh chóng rời đi. Một khi Đại hội luận đạo chấm dứt, thì những Tiên Đế khác sẽ lập tức phong tỏa Lạc Đế sơn này. Lúc đó hắn có muốn đi cũng đi không nổi nữa.

Truyền tống trận lập tức lóe sáng, màn ánh sáng kia lập tức xoáy lên người Diệp Mặc đem Diệp Mặc biến mất khỏi đỉnh Niệm sơn. Thời gian niệm lực của Niệm sơn tuy rằng đáng sợ, nhưng lại không có cách nào ngăn cản việc truyền tống của trận bàn truyền tống cả.

Sau khi Diệp Mặc được truyền tống ra ngoài, thì đầu tiên là ném ra một chiếc ‘Bạo liệt phù’, đồng thời cũng ném cái ngọc bài mầu đỏ chứa đựng ấn ký thần thức của tên văn sĩ trung niên kia ném xuống, lúc này mới mắt đầu rời đi.

Sau khi kết thúc lần 'Thuấn di' đầu tiên, thì Diệp Mặc lập tức lấy ra đạo bùa dùng để chạy trốn giữ mạng mà tên văn sĩ trung niên kia đã cho hắn rồi ném ra ngoài. Loại bùa dùng để chạy trốn giữ mạng này vô cùng trân quý, bởi vì theo như lời tên văn sĩ trung niên kia nói, thì là chỉ cần không phải Tiên Đế tự mình truy sát, thì đều có thể chạy trốn an toàn.

Sau khi dùng đạo bùa chú kia, thì Diệp Mặc quả thực cũng thấy rất tiếc. Nhưng hắn lại không dám giữ lại. Nếu là trước mặt mấy tên Tiên Đế, thì hắn mà còn dám nán lại dù chỉ một chút, thì cũng chính là chán sống rồi. Hơn nữa hắn chỉ có thể mong rằng người sẽ truy sát hắn không phải là Tiên Đế, chứ nếu như là Tiên Đế đã tới, thì cho dù là hắn dùng mánh khóe giống như trước kia, thì vẫn rất nguy hiểm.

Sở dĩ hắn sử dụng một lần 'Thuấn di' đầu tiên, chính là vì để cho thần thức của Tiên Đế quét tới thấy được một lượng không gian dao động rất bình thường. Hiện tại thì hắn đang ký thác tất cả kỳ vọng vào lá bùa bảo mệnh mà tên văn sĩ trung niên kia cho. Chỉ hy vọng là cái đạo bùa này công dụng cũng không quá kém.

…

Phía bên ngoài đài giao lưu của Đại hội luận đạo tại Lạc Đế sơn, một tên Đại La Tiên cực kỳ trẻ tuổi đang chậm rãi nói. Mấy tên Tiên Đế ngồi ở trong những ‘Thái vân’ trước luận đạo đài, lắng nghe tên Đại La Tiên kia giảng đạo nghĩa.

Mỗi một câu một chữ của tên Đại La Tiên này đều được cấm chế đặc biệt trên Đài luận đạo bao trùm, sau đó hóa thành một tia đạo âm truyền thẳng vào trong tai của tất cả mọi người trên quảng trường.

-... Tái doanh phách bão nhất, bất năng vô ly, chuyên khí trí nhu, vô nhược anh nhi, địch trừ huyền lãm. . . Vật tráng tắc lão, thị vị bất đạo, bất đạo tảo dĩ…

Đạo nghĩa của tên Đại La Tiên này hấp dẫn phần đông các tiên nhân chăm chú lắng nghe, ngay cả vài tên Tiên Đế cũng thỉnh thoảng lại gật đầu, hiển nhiên đều công nhận rằng tên Đại La Tiên này đối với đạo nghĩa có hiểu biết rất tốt.

Vừa lúc đó, vài tên Tiên Đế đều đồng thời nhìn về phía không trung của Lạc Đế sơn. Diệp Mặc đoán không sai, cái trận bàn truyền tống kia chỉ khơi dậy một lực không gian dao động rất nhỏ, nhưng những tên Tiên Đế này đều lập tức phát hiện được. Chẳng những là Tiên Đế, mà ngay cả một số Tiên Tôn cùng với Tư Thạch Vũ cũng đều phát hiện được lực lượng không gian dao động này.

Dường như trong nháy mắt, thì thần thức của tất cả các Tiên Đế và Tiên Tôn đều được quét ra ngoài.

Diệp Mặc 'Thuấn di' cho nên đã vừa vặn làm loạn hoàn toàn cái lực lượng không gian dao động kia, nhưng sau khi Diệp Mặc 'Thuấn di' lần thứ nhất, thì cái lực không gian dao động kia liền biến mất.

Vài tên Tiên Đế mỉm cười, vì đều biết rằng loại người tạo nên cái lực lượng không gian dao động rõ ràng như thế kia tuyệt đối không phải là cao nhân gì, tối đa cũng chỉ là một Tiên Vương bình thường mà thôi, thậm chí có khi còn không đạt tới tu vi Tiên Vương nữa. Chính Nhân Tiên Đế mỉm cười rồi nói. Y là người chủ trì Đại hội luận đạo lần này, cho nên có chuyện gì thì y đương nhiên phải xử lý. Nhưng là một Tiên Đế, lại là người chủ trì, thì y không thể tự mình di được. Y không tự mình đi, thì càng không thể để các Tiên Đế khác đi được, cho nên liền gọi hai tên Tiên Tôn đi xem, coi như là

bình thường.

Táp Không Đại Đế cùng Long Hà Đại Đế cũng không cảm thấy Chính Nhân Tiên Đế phân phó như vậy có gì sai, vì họ đều cảm thấy tu vi của người 'Thuấn di' tạo thành lực không gian dao động kia không hề cao, cho nên cử hai Tiên Tôn đi làm hoàn toàn có thể được.

…

Sau khi Diệp Mặc ném là bùa chạy trốn ra, thì lập tức cảm giác được một luồng lốc xoáy cuốn hắn đi. Chờ tới khi hắn tỉnh táo lại, thì lại phát hiện sau lưng không có bất kỳ không gian dao động nào. Nói cách khác, chỉ cần thần thức của đối phương không quét tới chỗ này, thì hắn tuyệt đối an toàn. Mà với khoảng cách từ Lạc Đế sơn tới chỗ này, thì đoán chừng là không có ai có thể có thần thức cường đại như thế được.

- Thật là một đạo bùa chú lợi hại.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than, khó trách vì sao tên văn sĩ trung niên kia nói rằng loại bùa chú này chỉ cần là dưới Tiên Đế, thì đều có thể chạy thoát được. Diệp Mặc hiện tại cũng đã hoàn toàn tin tưởng rồi. Loại bùa chú này, thì cho dù là Tiên Đế chủ quan cũng không nhất định có thể bắt được.

Thật sự là đáng tiếc! Những thứ mà mình lấy được, nói không chừng còn không bằng lá bùa chú này. Trong lòng Diệp Mặc lúc này đang có chút ảo não.

Đang lúc Diệp Mặc muốn xem xem ở đây là đâu, thì lại trông thấy hai đạo độn quang đang hướng về phía hắn.

Diệp Mặc không hề động, vì nếu là kẻ truy sát hắn, thì hắn động cũng không được, còn nếu không phải, thì hắn lại không cần phải động.

- Là cậu? Cậu vẫn dám tới đây?

Một giọng nói cực kỳ dễ nghe liền thốt lên.

Diệp Mặc đã nhìn thấy người tới là ai. Lúc này thì hắn đã yên lòng, đồng thời dùng thần thức quét ra ngoài. Khi Diệp Mặc nhìn rõ đây là nơi nào, thì trong lòng hắn lập tức mắng to. Lão già chết tiệt kia không ngờ lại đem mình truyền tống tới ngay bên ngoài tông môn Phiêu Miễu Tiên Trì, đây chẳng phải là để cho mình dấn thân vào miệng hổ sao?

- Sao thế? Không phải là cậu vẫn luôn một mực đi theo bên cạnh tỷ tỷ của cậu sao?

Giọng nói kia lại châm chọc Diệp Mặc một câu, oán niệm trong giọng nói thì có thể cảm nhận thấy rất rõ ràng.

Diệp Mặc vội vã ôm quyền nói:

- Diệp Mặc bái kiến Ninh Nga thánh nữ.

Đồng thời trong lòng Diệp Mặc cũng có chút kỳ quái, theo lý thuyết thì Ninh Nga thánh nữ phải có tư cách tham gia Đại hội luận đạo chứ, vì cái gì mà hiện giờ cô còn ở tại môn phái của mình?

- Nhờ hồng phúc của cậu, nên tôi đã bị môn phái trách phạt, bây giờ đã không còn là thánh nữ nữa rồi, cậu nên vui mừng đi.

Giọng điệu của Ninh Nga không chút thiện ý nào. Ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Nhưng trong lòng của cô cũng đang nghi hoặc là vì sao mái tóc của Diệp Mặc lại biến thành mầu trắng rồi.

Diệp Mặc nhìn tên tiên nhân bên cạnh Ninh Nga thánh nữ, tu vi của y đã tiếp cận Đại La Tiên viên mãn, mặt mũi thì vô cùng anh tuấn, mái tóc mầu đen phía sau buộc thành búi tóc củ tỏi, phiêu dật vô cùng, so ra thì càng nổi bật hơn so với mái tóc trắng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đang nghĩ xem tên Đại La Tiên này có quan hệ gì với Ninh Nga Tiên tử. Thì trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu ra, Phiêu Miễu Tiên Trì đều là nữ đệ tử, không hề có nam đệ tử, vậy thì Đại La Tiên này tuyệt đối không phải là người của Phiêu Miễu Tiên Trì rồi. Đã không phải là người

của Phiêu Miễu Tiên Trì, lại sánh vai xuất hiện cùng Ninh Nga Tiên tử ở chỗ này, thì chỉ có một giải thích duy nhất chính là tên Đại La Tiên dung mạo anh tuấn này chính là người yêu của Ninh Nga Tiên tử.

Nói cách khác, Ninh Nga Tiên tử bị loại bỏ khỏi vị trí thánh nữ, không hoàn toàn là vì bị mình liên lụy, mà rất có thể còn do cô không thể tiếp tục tuân thủ quy tắc của một thánh nữ nữa.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền mỉm cười:

- Ninh Nga Tiên tử, tôi tiến vào Phiêu Miễu Tuyền cũng là do được cô cho phép, đối với việc này tôi rất cảm kích. Cho nên nếu như có chuyện gì mà cô cần tôi trợ giúp, tôi đương nhiên sẽ dốc toàn lực để thi hành. Dĩ nhiên việc tôi vụng trộm rời đi, thì tôi thành thật xin lỗi. Nhưng như vậy hình như cũng không hề có quan hệ với việc cô rời khỏi vị trí thánh nữ chứ? Cho dù là có, thì chắc cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Diệp Mặc chỉ là nói bóng gió một chút suy đoán của mình. Sau khi nói xong, thì hắn lại mỉm cười nhìn Ninh Nga tiên tử.

Sắc mặt của Ninh Nga hơi đỏ lên. Cô đương nhiên biết rõ, cho dù là không có chuyện của Diệp Mặc, thì cô cũng không muốn tiếp tục ngồi ở vị trí thánh nữ nữa. Chuyện của Diệp Mặc cũng chỉ là một cái cớ mà thôi, cũng có thể nói rằng đó là cái cớ để cô rời khỏi vị trí thánh nữ.

- Cậu tới đây làm gì?

Ninh Nga Tiên tử cũng không muốn Diệp Mặc bị Tiên Vương của Phiêu Miễu Tiên Trì bắt về, vì một khi Diệp Mặc xảy ra chuyện, thì cô cũng cảm thấy có lỗi với Kế Khôn.

- Tôi tới để tìm tỷ tỷ.

Diệp Mặc nói một cách dõng dạc, trong lòng của hắn thì lại phiền muộn. Nơi mà hiện tại bản thân hắn không muốn tới nhất, thì ngoài Lạc Đế sơn ra chính là chỗ này. Ai biết được hết lần này tới lần khác, thì hắn lại cứ quay lại

chỗ này chứ.

- Phải rồi, Hi Nguyệt muội muội không phải là đi tới Đại hội luận đạo tại Lạc Đế sơn sao? Cậu tại sao lại không đi cùng cô ấy?

Ninh Nga Tiên tử nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy đối phương không tiếp tục truy vấn chuyện Phiêu Miễu Tuyền nữa, thì trong lòng cũng buông lỏng. Thực tế thì sự kiện kia cũng không phải là quá nghiêm trọng, ít nhất là không nghiêm trọng như lời tên văn sĩ trung niên kia đã nói.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức tỏ ra kinh ngạc rồi nói:

- Đại hội luận đạo ở Lạc Đế sơn sao? Tôi phải liên lạc với Hi Nguyệt tỷ tỷ đã.

Nói xong Diệp Mặc lập tức lấy ra thông tin châu. Hắn vốn muốn liên hệ với Kế Khôn để ngăn cản cô không tiến vào Lạc Đế sơn, hiện tại vừa vặn có cơ hội luôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1738

Kế Khôn Vắng Mặt

Nếu như không phải là có Hi Nguyệt, thì hiện tại cậu đã bị Phiêu Miễu Tiên Trì của tôi truy nã rồi. Hi Nguyệt đích thân cầu tình với sư phụ của tôi, hiện tại cậu chỉ cần theo tôi tiến vào Phiêu Miễu Tiên Trì nói lời xin lỗi là được, nếu không…

Thấy Diệp Mặc đã phát tin tức ra ngoài, thì Ninh Nga đứng ở một bên lại hừ lạnh rồi nói.

Tên Đại La Tiên bên cạnh Ninh Nga Tiên tử vốn không nói gì lúc này lại đột nhiên lên tiếng:

- Ninh Nga, hắn chính là tên Đại Chí Tiên đã khiến Thiền môn chủ tức giận sao?

- Đúng, chính là hắn.

Ninh Nga Tiên tử nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

- Còn phải đi tới Phiêu Miễu Tiên Trì sao?

Sau khi Diệp Mặc phát tin tức đi, thì liền nhìn Ninh Nga Tiên tử có chút khó xử.

- Đương nhiên.

Ninh Nga Tiên tử không chút do dự mà trả lời.

- Vậy cũng được, hai người dẫn tôi đi cùng chứ. Đúng rồi, vị tiên hữu này không biết là người ở đâu?

Diệp Mặc nói xong thì liền cố ý thoáng hỏi thăm về Đại La Tiên anh tuấn bên cạnh Ninh Nga Tiên tử.

Vẻ mặt Ninh Nga Tiên tử hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Anh ta cũng không có liên quan gì, đợi lát nữa tôi sẽ dẫn cậu đi là được rồi.

- Vậy cũng được.

Diệp Mặc gật đầu, sau đó lại lầu bầu nói:

- Vị tiên hữu này phong lưu phóng khoáng, đợi lát nữa tôi sẽ hỏi các vị tiền bối của Phiêu Miễu Tiên Trì một chút.

- Anh ta thì mắc mớ gì tới chuyện của cậu?

Ninh Nga lập tức giận giữ thốt lên.

Diệp Mặc nghiêm mặt nói:

- Vị tiên hữu này anh tuấn phiêu dật, trong lòng tôi rất có thiện cảm, đương nhiên là muốn hỏi thăm một chút.

- Thành ca, chúng ta đi.

Ninh Nga hung tợn nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc nói một câu rồi xoay người rời đi.

Tên Đại La Tiên dung mạo anh tuấn kia nhìn Diệp Mặc có chút ý vị rồi nói:

- Cậu rất có tiền đồ, nhưng chúng ta trước đây hình như không quen biết Nói xong thì y căn bản cũng không chờ Diệp Mặc trả lời, lập tức đã cùng Ninh Nga Tiên tử biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Diệp Mặc thở ra. Hắn vốn đã tính sẵn rồi, Ninh Nga xuất hiện ở chỗ này

cùng tên Đại La Tiên kia, chắc chắn là một bí mật, nếu như mình chuyển lời cho Phiêu Miễu Tiên Trì, thì tuyệt đối sẽ gây bất lợi cho cô. Quả nhiên khi mình vừa nhắc tới tên Đại La Tiên kia, thì Ninh Nga lập tức bỏ chạy.

Chỉ là Diệp Mặc cũng biết, hắn đã lại đắc tội với một người nữa rồi, chính là tên Đại La Tiên kia. Câu nói trước khi đi của tên Đại La Tiên kia, Diệp Mặc hiểu rất tõ. Y không quen biết mình, nhưng mình lại dùng y để áp chế Ninh Nga, vậy thì cái mối thù này xem như đã định rồi.

Cho dù biết mình đã đắc tội tên Đại La Tiên kia, thì Diệp Mặc cũng không quá quan tâm. Cái mạng nhỏ của hắn vẫn là quan trọng hơn. Tuy Hi Nguyệt tỷ đã giúp hắn cầu tình, nhưng nói rằng sẽ để hắn tới Phiêu Miễu Tiên Trì bồi tội cũng chỉ là một cái cớ mà thôi. Nếu như tìm không thấy hắn, thì Phiêu Miễu Tiên Trì cũng chẳng thể làm gì được. Nhưng nếu hắn thật sự đi Phiêu Miễu Tiên Trì, thì lại cực kỳ không ổn.

Huống chi chính mình không giải thích được vì sao lại bị truyền tống đến Phiêu Miễu Tiên Trì, thì trong lòng đã rất khẩn trương rồi. Thần thông của tên văn sĩ trung niên kia hắn đã được chứng kiến, thật sự là rất đáng sợ.

Cho nên hiện tại sau khi đã đẩy được Ninh Nga Tiên tử đi, thì Diệp Mặc liền nhanh chóng phát động độn thuật thoát khỏi phạm vi tông môn Phiêu Miễu Tiên Trì.

…

Phía bên ngoài Đài luận đạo Lạc Đế sơn, hai tên Tiên Tôn lúc này đã vô thanh vô tức xuất hiện, một người trong đó đang cầm một miếng ngọc bài mầu đỏ trên tay. Chính Nhân Tiên Đế thấy hai tên Tiên Tôn không dẫn theo ai trở về, thì liền cau mày hỏi một câu.

Sau khi hai tên Tiên Tôn kia khom người thi lễ đối với các Tiên Đế ở Đài luận đạo, thì liền đáp lời Chính Nhân Tiên Đế:

- Bẩm Tiên Đế đại nhân, khi chúng tôi tới đó thì không tìm được tung

tích của bất cứ một ai, chỉ có một cái Truyền tống trận bị 'Bạo liệt phù' khiến cho nổ tan tành. Ngoài ra thì chỉ còn có cái ngọc bài này. Bên trong tấm ngọc bài này dường như có một cái ấn ký thần thức, đã bị chúng tôi phong bế lại rồi.

- A, lấy ra cho ta xem một chút.

Táp Không Đại Đế lập tức nói.

Tên Tiên Tôn cầm ngọc bài mầu đỏ trên tay lập tức kính cẩn đem tấm ngọc bài giao cho Táp Không Đại Đế. Táp Không Đại Đế vừa tiếp nhận tấm ngọc bài, thì sắc mặt liền thay đổi.

- Sao thế?

Long Hà Đại Đế ở bên cạnh thấy sắc mặt của Táp Không Đại Đế biến hóa, thì lập tức hỏi.

- Anh xem đi.

Táp Không Đại Đế đem ngọc bài trong tay đưa cho Long Hà Đại Đế.

Sau khi Long Hà Đại Đế xem tấm ngọc bài, thì sắc mặt liền trở nên khó coi. Y và Táp Không Đại Đế nhìn thoáng qua nhau một cái rồi mới lên tiếng:

- Ấn ký thần thức bên trong tấm ngọc bài này ít nhất phải là của một Tiên Đế đỉnh, thậm chí là của Bán Thánh Đế lưu lại.

- Chắc là không sai rồi, nhưng thương thế của người này cũng không nhẹ, ở dưới ấn ký thần thức có dấu vết truy tung. Nếu như là loại cao nhân này, thì đồ vật ở Lạc Đế sơn kia hẳn là không còn rồi.

Táp Không Đại Đế trầm mặc rồi gật đầu nói.

- Vậy Đại hội luận đạo thì phải làm sao bây giờ?

Chính Nhân Tiên Đế cũng đã xem xong cái ngọc bài mầu đỏ, sau khi

trầm ngâm một lát liền dò hỏi.

- Đại hội luận đạo sẽ tiếp tục cử hành. Dù sao thì đây cũng chỉ là suy đoán, nhưng tôi nghi ngờ nếu đã là cao nhân như vậy, vì sao còn phải hạ ấn ký thần thức, rồi lại vì cái gì mà tùacute; vứt bỏ lại ở đây?

Táp Không Đại Đế nói tiếp.

…

Lúc này trên Đài luận đạo đã đổi một Đại La Tiên khác, Đại La Tiên này không ngừng trình bày đạo của mình, rất nhiều tiên nhân cấp thấp đều nghe rất say sưa. Còn Kế Khôn lúc này thì ngồi ở đây, nhưng tâm hồn đã chạy đi đâu mất rồi. Cô đã mời sư phụ giúp Diệp Mặc cầu tình rồi, cho nên hiện tại cô rất muốn gặp Diệp Mặc, đem chuyện đã trải qua nói cho hắn biết.

Vừa lúc đó, cô lại nhận được tin tức của Diệp Mặc gửi tới. Diệp Mặc muốn cô lập tức trở về Phi Hà Tiên thành Thường Dung Thiên. Diệp Mặc cũng không hề phát đi tin tức nói về chuyện mình không thể tiến vào Lạc Đế sơn, vì hắn sợ đạo tin tức của mình bị Tiên Đế phát hiện.

Kế Khôn không biết Diệp Mặc vì sao lại đi Thường Dung Thiên, nhưng Diệp Mặc đã hẹn, thì cô lập tức không muốn ở lại Lạc Đế sơn nữa rồi.

Kế Khôn cũng lập tức phát đi một đạo tin tức cho sư phụ của cô, nói rằng đệ đệ của cô đang tìm cô, cho nên không thể tiếp tục ở lại Đại hội luận đạo này nữa. Sư phụ của cô tuy chỉ có tu vi Tiên Tôn, nhưng lại là người của Lộng Nguyệt Đế Tông, cho nên cũng có tư cách ngồi ở trên ghế bình phán.

Lạc Đế sơn xuất hiện không gian dao động, hiện giờ vài Tiên Đế vẫn đang bàn tán thì sư phụ của Kế Khôn đương nhiên là thấy rõ. Hiện tại đệ tử không tiếp tục tham gia luận đạo nữa, thì cô cũng không để ý. Khi tiến vào Lạc Đế sơn, thì cô cũng không nghĩ rằng sẽ cho đệ tử của mình vào theo.

Tuy rằng Kế Khôn có thiên tư trác tuyệt, nhưng cũng không thể xem như đệ nhất nhân được. Tiên nhân có thiên tư tốt hơn Kế Khôn đến Lạc Đế sơn

này nhiều lắm, hơn nữa hiện tại dường như Lạc Đế sơn còn xảy ra chút chuyện, mà đệ tử lại có việc gấp phải đi, vậy cũng là chuyện tốt.

Nhưng Kế Khôn cũng là người được Đại hội luận đạo mời tới, cho nên tuy rằng có thể rời đi, nhưng sư phụ của Kế Khôn vẫn chủ động giúp đệ tử xin cáo lui để bày tỏ sự tôn trọng đối với Chính Nhân Tiên Đế.

Đối với việc một Đại La Tiên dự thi rời đi, thì Chính Nhân Tiên Đế đương nhiên sẽ không quá để ý.

Kế Khôn dễ dàng rời khỏi Lạc Đế sơn, sau đó lập tức đi về Phi Hà Tiên thành.

…

Mấy ngày sau, Diệp Mặc lại lần nữa gặp lại được Kế Khôn ở trong Phi Hà tiên lầu trong Phi Hà Tiên thành.

Kế Khôn thấy Diệp Mặc, thì liền biểu hiện rõ sự cao hứng của mình. Đối với việc từ bỏ tham gia Đại hội luận đạo, cô căn bản là không thèm để ý.

- Vì sao cậu lại chạy tới Thường Dung Thiên? Sư phụ chị đã giúp cậu cầu tình rồi, vốn là chị còn muốn cho cậu đi tới Đại hội luận đạo nghe luận đạo một chút, khi đó sẽ có nhiều chỗ tốt đối với việc tu luyện của chúng ta.

Kế Khôn vui vẻ nói. Từ khi cô biết rõ Phong Hi có thể sống lại, hơn nữa sau khi kết bái làm chị em với Diệp Mặc, thì tâm tình của cô dần trở nên sáng sủa hơn.

Diệp Mặc cười cười đưa đến cho Kế Khôn một ly 'Túy quỳnh tuyền', sau đó lại đánh ra ngoài mấy đạo cấm chế rồi mới lên tiếng:

- Hi Nguyệt tỷ, chị nên tin tưởng em. Cái Đại hội luận đạo kia quả thật là không tệ, nhưng nó đã sai lầm khi tổ chức ở Lạc Đế sơn.

- Xảy ra chuyện gì sao?

Kế Khôn thấy bộ dạng cẩn thận của Diệp Mặc, thì cũng nghi hoặc hỏi lên. Đối với Diệp Mặc, thì cô hết sức tin tưởng.

Diệp Mặc trầm giọng:

- Hi Nguyệt tỷ, áp lực cùng niệm lực của Lạc Đế sơn kia vô cùng cường đại, cho dù là tám vị Tiên Đế liên thủ sử dụng cấm chế, đoán chắc là cũng không áp chế nổi. Nhưng có thể nhờ áp chế của các Tiên Đế, mà tất cả mọi người có thể thông qua Lạc Đế sơn đi tới Niệm sơn, nhưng tuyệt đối sẽ không tiến vào được Niệm sơn. Nếu như không phải là em có được cơ duyên, thì cũng không thể nào tiến vào Niệm sơn được.

- Cậu đã đi qua Lạc Đế sơn? Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Kế Khôn kinh hãi. Nếu không có trận pháp áp chế của Tiên Đế, thì Diệp Mặc làm sao có thể đi Lạc Đế sơn? Còn Niệm sơn kia chẳng lẽ lại là một ngọn núi khác bên trong Lạc Đế sơn hay sao?

- Bên trong Lạc Đế sơn còn có Niệm Hà, Niệm cầu và Niệm sơn. Truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế chính là ở trên đỉnh Niệm sơn. Chỉ trong nháy mắt khi em vượt qua sự áp chế của cái niệm lực kia, thì tóc của em liền biến thành màu trắng.

Diệp Mặc nói tới đây, thì lại thấy Kế Khôn đang nghi hoặc nhìn mình cho nên liền bổ sung một câu:

- Sau khi tu luyện vài ngày thì em liền hồi phục. Em nói như vậy, chỉ là để cho chị biết rằng cái Niệm sơn kia rất nguy hiểm.

- Cậu tại sao có thể một mình đi Lạc Đế sơn? Nghe nói ở trong đó căn bản không có người nào có thể đi ra, lá gan của cậu cũng quá lớn rồi đó.

Sắc mặt của Kế Khôn có chút khó coi.

Thấy Diệp Mặc có chút xấu hổ, thì Kế Khôn liền nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Cậu có phải lo lắng rằng sau khi chị đi Lạc Đế sơn, thì sẽ leo lên Niệm sơn hay không?

Diệp Mặc lập tức gật đầu:

- Đúng, chị chớ có tin lời những tên Tiên Đế kia, bọn họ tuyệt đối không có cách nào ngăn chặn hoàn toàn Niệm sơn cả. Một khi đi vào chính là cửu tử nhất sinh.

Kế Khôn mỉm cười:

- Cậu quá coi thường những Đế Tông kia rồi. Tuy rất nhiều thiên tài đệ tử đều đi tới tham gia Đại hội luận đạo, đến cuối cùng cũng sẽ có rất nhiều người tiến vào trong Lạc Đế sơn, nhưng chị chắc chắn sẽ không có bao nhiêu đệ tử thiên tài trong số đó cả. Những Đế Tông kia đều không phải kẻ ngốc, cho nên sẽ không thể để cho đệ tử hạch tâm của môn phái tiến vào trong Lạc Đế sơn. Tối đa chỉ là tham gia Đại hội luận đạo mà thôi.

Diệp Mặc nghe được lời này của Kế Khôn, thì cuối cùng cũng yên lòng, sau đó thì hắn thở nhẹ ra một hơi rồi nói:

- Kỳ thật truyền thừa của Hạo Thiên Đại Đế cũng không có gì, chỉ có Hạo Thiên Cổ cùng với một khối 'Đế đạo tinh' mà thôi…

- Cái gì, cậu đã có được 'Đế đạo tinh'?

Kế Khôn run giọng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi hỏi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Phải, em đã có được 'Đế đạo tinh' cùng với Hạo Thiên Cổ, ngoài ra còn có một vài cái ngọc giản cũ nát.

Kế Khôn vội vàng cắt lời của Diệp Mặc:

-Những lời này cậu sao có thể nói ra được, nhanh ngậm miệng lại…

Đồng thời trong lòng cô cũng thầm than. Chỉ cần một khối 'Đế đạo tinh' thôi cũng để cho 'Ba mươi ba Thiên Vực' sôi trào rồi, vậy mà Diệp Mặc còn nói không có gì, đây quả thực là hơi quá đáng.

- Em biết, Hi Nguyệt tỷ, chị không cần lo lắng. Ở đây là trong thần thức 'Vực' của em, không ai có thể nghe được chúng ta nói chuyện cả, cho dù là thần thức của Tiên Đế tiến tới, thì em cũng có thể phát hiện ra được.

Diệp Mặc liền nhanh chóng giải thích.

Kế Khôn cẩn thận nói:

- Dù là cậu có lòng tin, thì cũng không thể tùacute; bại lộ việc mình đã có được ' đế đạo tinh'. Cậu biết thứ này có thể khiến cho bao nhiêu người phải điên cuồng không? Cậu căn bản là không thể tưởng tượng được đâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1739

Tiên Phần Lĩnh

Em biết, nhưng em cũng không có hứng thú với thứ này.

Diệp Mặc không để ý nói.

Nói xong hắn nhìn Kế Khôn cười nói:

- Cho nên em kêu Hi Nguyệt tỷ đến còn có một việc, chính là đem Đế Đạo Tinh này cho tỷ.

- Cậu nói đem Đế đạo tinh cho chị?

Kế Khôn sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, thậm chí vành mắt có chút ửng đỏ. Cô là thật tâm coi Diệp Mặc như em trai, còn Diệp Mặc trong lòng như thế nào cô cũng không rõ ràng lắm. Nhưng bây giờ cô đã hiểu, Diệp Mặc cũng giống cô, thật sự coi cô là chị gái rồi.

Nếu không phải như vậy, hắn sẽ không tiết lộ ra chuyện lấy được truyền thừa của Hạo Thiên, càng không có khả năng đem Đế Đạo Tinh đưa cho cô.

Diệp Mặc gật gật đầu nói, - Đúng vậy, Hi Nguyệt tỷ, em không có hứng thú với thứ này.

- Cảm ơn cậu.

Kế Khôn bỗng nhiên cảm giác mình không phải là một mình ở Tiên Giới nữa rồi, ít nhất cô còn có một thân nhân, ít nhất còn có một cậu em trai Sau khi Kế Khôn nói xong, lập tức liền chặn tay của Diệp Mặc lại, nói tiếp:

- Cậunói cho chị biết xem vì sao em không lấy? Bộ em không biết là có

được thứ này rồi, có thể vấn đạo Tiên Giới đỉnh phong, là vị trí mà người vấn đạo ai ai cũng muốn sao? Tiên đế của ba mươi ba Thiên Vực cũng chẳng có bao nhiêu, chính là vì thành Tiên đế rất khó.

Nói xong, Kế Khôn càng không chớp mắt, mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nếu như cô không lấy được đáp án chắc chắn, cô tuyệt đối sẽ không để cho Diệp Mặc tùy tiện lãng phí mất Đế Đạo Tinh.

Diệp Mặc mỉm cười, cực kỳ tự tin nói:

- Đạo của em do em tự mình đi chứng, em tuyệt đối sẽ không chứng đạo mà người khác đã đi qua rồi. Nếu không có lòng tin, em càng không cần dùng đồ của người khác để vấn đỉnh đế vị.

Hạo Thiên Đại Đế chỉ là một tiên đế mà thôi, Đế Đạo Tinh của ông ta nhiều nhất có thể khiến cho Tiên Tôn thăng cấp Tiên đế. Mà đối thủ hắn đang đối mặt lại là chứng đạo Thánh đế, nếu như hắn ngay cả Tiên Đế cũng không thể thành tựu, hắn còn đi làm đối thủ của Thánh đế gì chứ? Dứt khoát luân hồi luôn cho rồi.

- Được.

Kế Khôn kích động hẳn lên nói:

- Cậu đã có được bản lĩnh thần thông của mình. Chị biết cậu muốn chứng đạo của chính mình. Tâm cảnh của cậu cao hơn chị rất nhiều, chị còn đang suy nghĩ sẽ làm thế nào khi đạt được Đế Đạo Tinh thành tựu tiên đế, thì cậu đã đem mục tiêu của mình xác định trên chứng đạo Thánh đế rồi.

Diệp Mặc cười nói:

- Hi Nguyệt tỷ, chị cũng đừng khen em nữa. Bây giờ đệ vẫn còn là một Đại Chí Tiên sơ kỳ, cách Tiên vương còn rất xa vời, lại càng khỏi cần phải nói chứng đạo. Em chỉ ước vọng một chút mà thôi, nhưng Đế Đạo Tinh kia, em đúng là lấy cũng chẳng ích gì.

- Chị muốn lấy cậu làm gương, chị cũng phải đi con đường của chính mình. Nếu như chị dùng Đế Đạo Tinh, vậy thì đồng nghĩa với đoạn tuyệt với Đạo của chính mình. Có lẽ là thành tựu cao nhất của chị sẽ không thể đạt đến tiên đế, nhưng giống như cậu nói vậy, ít nhất chị phải có dũng khí đi tìm kiếm đạo của mình.

Nói xong. Kế Khôn nhìn Diệp Mặc thận trọng nói:

- Đồ thì cậu tự mình giữ lại đi, không nên tùy tiện cho bất kỳ người nào, cũng không nên tùy tiện nói cho bất cứ kẻ nào biết. Cho dù là cậu không dùng, tương lai cũng có tác dụng khác.

- Được.

Nếu Kế Khôn đã muốn chứng đạo của chính mình, Diệp Mặc cũng không miễn cưỡng nữa. Kế Khôn tư chất nghịch thiên, nếu như thêm một ít cơ duyên nữa, cô chưa hẳn sẽ không thể thành tựu Tiên đế - Chị tới đây là đang muốn nói một chuyện với cậu.

Kế Côn khơi ra một chủ đề.

- Chị nói đi.

Lần này sau khi hai người gặp nhau, Diệp Mặc dự định đi Cấm Thượng Thiên tìm một nơi bế quan. Nếu như không gì ngoài ý muốn xảy ra, đã có tài nguyên trong tay, lần này hắn bế quan sẽ nâng cao thực lực của mình lên Đại La Tiên.

- Cậu nói cậu là đại sư Tiên đan lục phẩm đỉnh. Nếu muốn thăng cấp lên tông sư Tiên đan thất phẩm, cần bao lâu?

Kế Khôn hỏi.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát nói:

- Nếu có tiên linh thảo cấp bảy, em đoán chừng cần thời gian khoảng

mười mấy năm. Nhưng truyền thừa luyện đan của em không giống như của người khác, có lẽ một hai năm thăng cấp tông sư tiên đan thất phẩm cũng không phải là không có khả năng.

Những lời này của Diệp Mặc có chút bảo thủ. Nếu như có Tiên linh thảo, chưa đến một năm hắn đã có thể thăng cấp lên Tông sư tiên đan thất phẩm rồi. Nhưng luyện đan, cái này, nếu như xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn gì thì ai cũng không biết rõ. Ngộ nhỡ hắn nói quá, làm lỡ chuyện của Kế Khôn, thì không dễ xử lý rồi. Hơn nữa hắn phát hiện dùng trận bàn Thời gian đúng là tốt, nhưng nếu không dùng trận bàn Thời gian, lĩnh ngộ đối với luyện đan và luyện khí sẽ càng tốt hơn một chút.

-...

Kế Khôn một lần nữa lại sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, suy nghĩ trong lòng cô là, nếu Diệp Mặc có thể nội trong trăm năm thăng cấp lên Tông sư Tiên đan thất phẩm, kế hoạch của cô có thể thực hiện rồi. Nhưng Diệp Mặc nói hắn chỉ cần mười mấy năm, thậm chí trong một hai năm là có thể rồi. Cho dù là cô có tin tưởng Diệp Mặc hơn nữa, cũng bắt đầu không cho là Diệp Mặc có thể thăng cấp tông sư Tiên đan thất phẩm nhanh như vậy.

Diệp Mặc vừa thấy biểu lộ của Kế Khôn, đã biết cô đang hoài nghi mình. Diệp Mặc cũng không nói gì, trực tiếp phóng Thần Nông Lô ra.

Kế Khôn trông thấy Thần Nông lô của Diệp Mặc, ánh mắt lập tức liền chăm chăm, không ngờ cô lại nhìn không ra đẳng cấp của cái lò luyện đan này của Diệp Mặc, hoặc là nói cái lò này của Diệp Mặc căn bản là không có đẳng cấp?

Giác Hồn Tảo? Kế Khôn không thể tưởng được Diệp Mặc lại lấy ra Giác Hồn Tảo. Cô càng ngày càng cảm giác thấy người cậu em này của mình không hề tầm thường, cầm tới tay đều là những thứ người khác không có.

Mới chưa tới nửa nén nhang, khi một lò 'Song thần đan' hạng nhất liền

đã để ở trước mặt cô, cô mới hiểu được Diệp Mặc không hề khoác lác - Bây giờ chị đã tin rồi chứ.

Diệp Mặc thu hồi lò đan vừa cười vừa nói.

Kế Khôn thở ra một hơi, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Chị thật đúng là chiếm được món hời lớn rồi, không ngờ lại tìm được một cậu em nghịch thiên như vậy. Số Giác Hồn Tảo này của cậu là từ đâu mà có? Thứ này cậu nhất định không thể tiết lộ, aih, những thứ không thể tiết lộ trên người cậu thật sự là quá nhiều đấy.

Nói đến phần sau, chính Kế Khôn cũng lắc đầu không còn gì để nói.

Diệp Mặc lại lờ đi, lại lấy ra mấy bình 'Song thần đan' và hơn mười miếng Ám tảo đưa cho Kế Khôn nói:

- Những thứ này chị giữ lại đi.

- Cậu còn có Ám tảo? Kế Khôn thu hồi những vật này xong, cũng lấy ra một cái nhẫn đưa cho Diệp Mặc nói:

- Trong này đều là một ít tiên linh thảo cấp bảy, là chị hỏi xin sư phụ đấy, cầm đi.

Diệp Mặc trong lòng đại hỉ, cái hắn thiếu thốn nhất đúng là tiên linh thảo cao cấp, những tiên linh thảo này nhất định là Kế Khôn có lòng lấy cho hắn. Đã có những tiên linh thảo này, hắn tin tưởng mình có thể thăng cấp đến tông sư tiên đan thất phẩm trong một thời gian ngắn.

- Có phải là cậu muốn tìm một nơi để bế quan không?

Kế Khôn nhìn ra được suy nghĩ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc không có giấu diếm, - Đúng, đúng là em muốn tìm nơi bế quan, lần này em sẽ rời khỏi Thường Dung Thiên, có khả năng sẽ đi Cấm Thượng Thiên.

- Vậy năm năm sau chúng ta sẽ gặp lại ở đây nha, năm năm sau chị sẽ chuẩn bị đi tìm ‘Bồng Việt Tiên quả’. Nếu năm năm sau cậu đã thăng cấp lên tông sư tiên đan thất phẩm, cậu hãy đi cùng chị. Dù sao cậu cũng cần thứ này, nếu không chị tìm được 'Bồng Việt Tiên Quả' rồi, cầm đi cho người khác, cũng không nhất định có thể đổi được một viên 'Y Vương Đan'.

Kế Khôn vừa cười vừa nói Lúc này cô đã hoàn toàn tin tưởng Diệp Mặc có thể thăng cấp lên tông sư Tiên đan thất phẩm trong thời gian ngắn, niềm vui sướng mà Diệp Mặc cho cô thật sự là rất nhiều rồi.

- Hi Nguyệt tỷ, chị có thể tìm thấy 'Bồng Việt Tiên Quả'?

Diệp Mặc lập tức mừng rỡ không thôi nói, hắn đối với việc mình thăng cấp Đại La Tiên căn bản là không có áp lực. Nhưng muốn từ Đại La Tiên thăng cấp lên Tiên vương, cũng không phải là chuyện dễ dàng, chủ yếu là không có 'Bồng Việt Tiên Quả' thôi.

'Bồng Việt Tiên Quả' là tiên linh quả cấp 7. Lại là tiên linh quả cấp bảy cao cấp cực kỳ hiếm hoi. 'Bồng Việt Tiên Quả' có thể luyện chế ra ‘Y Vương Đan’, là một trong những tiên đan nhất định phải có để thăng cấp Tiên vương.

- Chắc là có thể, nhưng chúng ta phải cùng đi.

Kế Khôn khẳng định nhẹ gật đầu nói.

- Được, năm năm sau, em nhất định sẽ là tông sư tiên đan thất phẩm. Hi Nguyệt tỷ không cần lo lắng.

Diệp Mặc đứng lên nói.

Nếu như năm năm sau hắn có thể lấy được Y Vương Đan, vậy hắn có thể thăng cấp Tiên vương. Đối với Diệp Mặc mà nói, sau khi thăng cấp đến Tiên vương, hắn phải lập tức trở về Cung Hoa Thiên. Chân Thánh Đế phải chăng có thể khôi phục trước tiên cứ gác qua một bên không nói, Lục Chính

Quần của Cung Hoa Thiên hắn nhất định phải nhanh chóng giải quyết, nếu không đừng nói người của thành Mặc Nguyệt thăng thiên lên, cho dù là người của Đại Lục Lạc Nguyệt thăng thiên lên, cũng sẽ không thể sống yên ổn Chuyện của hắn ở Đại Lục Lạc Nguyệt, Lục Chính Quần chỉ cần tùacute; tìm mấy tiên nhân thăng thiên thì có thể hỏi ra rồi, căn bản là không cần phí sức quanh co.

- Trên người cậu còn tiên tinh không?

Kế Khôn lại lấy ra một chiếc nhẫn muốn đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc xua xua tay nói:

- Không cần, em giết Đại La Tiên kia, đã lấy được hơn một tỷ tiên tinh, bây giờ tiên tinh vô cùng đầy đủ.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một miếng ngọc giản mới khắc đưa cho Kế Khôn nói:

- Hi Nguyệt tỷ, đây là em ngẫu nhiên lấy được. Chị giữ lại tu luyện đi, em phải đi rồi.

Nhìn theo bóng dáng Diệp Mặc biến mất ở Phi Hà tiên lâu, lại biến mất ở Phi Hà tiên thành, Kế Khôn cũng cảm giác trong lòng trống rỗng. Cô rất muốn dẫn Diệp Mặc về Lộng Nguyệt Đế Tông tu luyện, nhưng cô lại mơ hồ hơi hơi hiểu rõ, người em trai này của mình trên người có quá nhiều bí mật. Tu luyện ở Lộng Nguyệt Đế Tông, chưa chắc đã là chuyện tốt.

Cho nên Diệp Mặc rời đi, cô chỉ có thể đưa mắt nhìn theo tiễn hắn rời đi. Chỉ hy vọng năm năm sau, mình có thể lấy được 'Bồng Việt Tiên Quả', sau đó thành tựu Tiên vương, có thể bảo vệ hắn.

Khi bóng dáng của Diệp Mặc đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa, Kế Khôn mới nhớ tới ngọc giản trong tay.

- công pháp luyện thần thượng cổ, thần niệm cửu chuyển?

Kế Khôn thiếu chút nữa kêu lên sợ hãi, cô không thể tưởng được cái Diệp Mặc cho cô lại là thứ quý giá nhường này. Cô suy đoán Diệp Mặc có công pháp thần thức, nhưng không nghĩ tới lại là 'Thần niệm cửu chuyển', người em trai này của mình cũng quá hào phóng rồi, cái gì cũng sẵn lòng cho cả

Thần niện cửu chuyển trong tay này hình như chỉ có tứ chuyển đầu, nhưng đối với cô mà nói, hiện giờ đã hoàn toàn đủ rồi.

Đã có loại công pháp thần thức cao cấp này rồi, cô sẽ có thêm rất nhiều cơ hội đáp trả lại số mệnh.

...

Tiên Phần Lĩnh.

Chạy dài mấy tỉ dặm, khắp nơi đều là mồ mả mọc lên san sát như rừng và âm phong ào ào.

Tương truyền mấy chục triệu năm trước, ở đây đã xảy ra đại chiến Thiên Vực, tiên quân của mấy Thiên Vực lớn đồng loạt công kích Cấm Thượng Thiên, cuối cùng quyết chiến tại Tiên Phần Lĩnh. Sau trận chiến ấy màu sắc khoảng không trên Tiên Phần Lĩnh đều là màu đỏ sậm, vài trăm tỷ tiên nhân đã chết ở đây, đồi núi ở nơi này cũng đều là hài cốt chồng chất mà thành.

Về sau, tuy linh khí ở đây không tệ, cũng có rất nhiều tiên linh thảo, nhưng tiên nhân đến nơi này lại rất ít. Bởi vì Tiên Phần Lĩnh âm khí quá nặng, cho dù là tiên nhân cũng vô pháp ngăn trở loại âm khí đáng sợ này, đại bộ phận người tới đây, cho dù là vận khí không tệ, có thể hái được một ít tiên linh thảo cao cấp, cuối cùng cũng sẽ bị âm khí thấm vào thân thể, trong khi đang tu luyện sẽ nhập ma mà chết.

Cho nên Tiên Phần Lĩnh tuy chưa tính là khu vực cấm của Cấm Thượng Thiên, nhưng tiên nhân tới đây lại là con số rất ít ỏi.

Diệp Mặc đứng ở bên ngoài Tiên Phần Lĩnh, lúc cảm nhận được từng

trận âm phong tập kích lên thân thể, thì đã biết được tình hình ở đây. Hắn vừa đến Cấm Thượng Thiên, thì đã hỏi về Tiên Phần Lĩnh.

Hắn sở dĩ tới nơi này, là vì cái địa đồ cũ nát mà Tiên đế Khải Phong cho hắn kia chính là Tiên Phần Lĩnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1740

Vô Ảnh Bị Bắt

Tiên Phần Lĩnh âm khí quá nặng, tiên nhân bình thường tới nơi này căn bản là chịu không được. Diệp Mặc tu luyện là Tam Sinh Quyết, hơn nữa còn có tiên linh thể hộ thân, cho dù là như vậy, cũng cảm giác được âm phong tập kích lên thân thể, bất cứ lúc nào cũng muốn xâm nhập vào trong thần hồn.

Có lẽ chưa từng có kẻ toàn năng đỉnh cao nào chết ở đây, nhưng là tiên nhân thông thường chết thì nhiều lắm, tạo thành âm khí, tuyệt đối là một chuyện đáng sợ.

Nhưng những nơi như thế này đối với Diệp Mặc mà nói là nơi tốt nhất để bế quan, thông thường hắn tu luyện đều là ở bên trong Thế Giới Trang Vàng, còn âm khí có phải là rất nặng hay không, hắn lại cũng không để ý lắm.

Lúc Trước Tiên vương Khải Phong nói nơi này có vật liệu luyện khí cực kỳ quý giá, không biết là vật gì. Nếu như loại vật liệu này có thể làm cho Tử Đao thăng cấp một lần nữa, đối với Diệp Mặc mà nói tuyệt đối là chuyện tốt không gì bằng.

Bán thần thông Thái hồng của Tử Đao đối với bản thân Tử Đao yêu cầu rất cao, Tử Đao đẳng cấp càng cao, phát huy được uy lực cũng càng lớn.

Diệp Mặc triển khai thân hình một lần nữa tiến sâu vào trong Tiên Phần Lĩnh, chỗ càng sâu, người tới càng ít, thì hắn cũng càng an toàn.

Sau hai canh giờ, khi cái loại âm phong tập kích lên thân thể này đã

khiến cho Diệp Mặc cảm thấy toàn thân rùng mình, Diệp Mặc ngừng tiến lên, ở đây tuy còn chưa tiến vào chỗ sâu nhất, nhưng ở đây đối với hắn tu luyện mà nói là đã được rồi. Nếu như hắn thật sự muốn đi vào sâu hơn, chỉ cần thần thức vực phóng ra, ảnh hưởng của thứ âm khí chung quanh này đối với hắn sẽ giảm xuống thấp nhất.

Đang lúc Diệp Mặc muốn độn thổ tiến vào Thế Giới Trang Vàng, lại phát hiện Vô ảnh truyền tin tức đến, Vô ảnh muốn ra ngoài.

Diệp Mặc không để ý, Vô ảnh vốn có thể nuốt chửng Nguyên Thần, tại Tiên Phần Lĩnh này mà muốn xuất hiện nuốt chửng âm hồn cũng coi như là bình thường. Nhưng rất nhiều âm hồn ở Tiên Phần Lĩnh đều sinh thành có chút linh trí, sau khi Diệp Mặc dặn dò Vô ảnh cẩn thận, thì ném Vô ảnh ra ngoài. Vô ảnh thăng cấp rất khó khăn, nếu như có thể nuốt chửng nhiều âm hồn, đối với nó mà nói cũng coi như là chuyện tốt.

Vô ảnh truyền đạt cho Diệp Mặc một tin tức để yên tâm. Nhanh chóng biến mất ở chỗ sâu trong Tiên Phần Lĩnh.

Diệp Mặc độn thổ tiến sâu vào, cẩn thận tạo ra vài cái cấm chế ẩn nấp, lại bố trí mấy cái cấm chế hư không, lúc này mới tiến vào Thế Giới Trang Vàng. Lần này hắn phải ở chỗ này bế quan thật lâu, không thể qua loa chủ quan.

Sau khi tiến vào Thế Giới Trang Vàng, Diệp Mặc lập tức liền lấy trận bàn thời gian ra. Giết một Đại La Tiên trung kỳ, tiên tinh đã có khoảng hơn trăm triệu, có thể thấy Đại La Tiên trung kỳ kia khá là giàu có đấy. Chỉ có điều pháp bảo của gã Diệp Mặc cũng không coi trọng, duy nhất có thanh kiếm bằng đá hơi tốt một chút đã bị hắn đánh cho rạn nứt.

Bên trong trận bàn thời gian, đầu tiên Diệp Mặc lấy ra chính là 'Độ Ly Thiên Quả', loại quả này chỉ có thể ăn một quả, Diệp Mặc có chút tiếc nuối, hắn đã lấy được sáu quả 'Độ Ly Thiên Quả', sau khi để lại một quả cho Chân Băng Du, hắn còn năm quả. Nếu như mỗi một quả có thể thăng một cấp, hắn có thể thăng cấp thẳng đến Đại La Tiên viên mãn. Nhưng không đợi Diệp

Mặc tỉ mỉ thưởng thức, Tiên Linh Lực mạnh mẽ đã bắt đầu tàn sát bừa bãi ngay trong kinh mạch của hắn, năng lượng của 'Độ Ly Thiên Quả' thực đáng sợ, khiến cho Diệp Mặc có chút lo lắng, Chân Băng Du có chịu được thứ này hay không. Nhưng hắn rất nhanh liền nhẹ nhõm trong lòng. Cái lạ lùng đặc biệt của 'Độ Ly Thiên Quả' hẳn là ở chỗ, dựa theo những người khác nhau thì phát huy ra sức mạnh khác nhau, cho dù là không hấp thu được, cũng có thể thăng cấp. Sau đó tiềm lực còn sót lại sẽ chậm rãi tiêu hao hết.

Nhưng cái này đối với Diệp Mặc mà nói, hiển nhiên không thành vấn đề. Diệp Mặc đã từng gột rửa qua trong Phiêu Miễu Tuyền, kinh mạch mở rộng, thân thể cường tráng. Chỉ trong Trận bàn thời gian có một ngày, Diệp Mặc cũng cảm giác được hiệu quả của 'Độ Ly Thiên Quả' đã dần dần tiêu tán, mà hắn cách Đại Chí Tiên trung kỳ vẫn còn một khoảng cách nhất định. Đừng nói tiềm lực còn sót lại, một quả căn bản là không đủ.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm hết cách nói, hắn suy đoán 'Độ Ly Thiên Quả' một quả có thể thăng một cấp bậc e là nhằm vào những tiên nhân khác mà nói thôi, đối với hắn thì không được.

Diệp Mặc không do dự, tiếp tục nuốt quả 'Độ Ly Thiên Quả' thứ hai vào. Dù thời gian Diệp Mặc nuốt quả 'Độ Ly Thiên Quả' thứ hai chỉ cách quả thứ nhất có một ngày, nhưng hiệu quả kia rõ ràng đã giảm đi. Sau khi nuốt quả 'Độ Ly Thiên Quả' thứ hai vào, Diệp Mặc phát hiện hắn cách Đại Chí Tiên trung kỳ vẫn còn kém một chút. Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi, nuốt quả 'Độ Ly Thiên Quả' thứ ba vào.

Uỳnh.

Tiên Nguyên lực một lần nữa từ lượng đổi thành chất, Diệp Mặc cảm giác được Tiên Nguyên lực vô tận ào ạt tràn tới, thần thức cũng thoáng cái liền lớn mạnh hơn một bậc.

Diệp Mặc thở phào, hắn biết mình đã thăng cấp đến Đại Chí Tiên trung kỳ.

'Độ Ly Thiên Quả' với hắn mà nói, hiệu quả tuy kém một chút nhưng liên tục ba quả thì thăng một bậc, cũng coi như không tệ.

Đã là Đại Chí Tiên trung kỳ rồi, Diệp Mặc trực tiếp bố trí tụ linh tiên trận trên tiên linh mạch cực phẩm đã hư hao kia. Cho dù là tiên linh mạch hư hao không còn nguyên, cũng dài mấy ngàn trượng, tiên linh khí càng nồng đậm không gì sánh được, không biết dày đặc gấp bao nhiêu lần so với tiên tinh nữa.

Sau khi bố trí xong tụ linh tiên trận, Diệp Mặc một lần nữa lại đắm chìm trong việc tu luyện, dần dần quên mất Vô ảnh vẫn còn ở Tiên Phần Lĩnh.

Tiên Linh Vân Mạch trong Thế Giới Trang Vàng dần dần tụ lại, tạo thành Tiên Vụ, càng ngày càng dày đăc trên đỉnh đầu Diệp Mặc, cuối cùng biến thành từng dòng từng dòng Tiên Vụ gợn sóng, tuôn về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ không ngừng vận chuyển Tam Sinh Quyết, điên cuồng hấp thu số tiên linh khí đang ùa tới.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong khi bên ngoài Thế Giới Trang Vàng bốn năm đã trôi qua, Diệp Mặc đã tu luyện được 400 năm trong trận bàn thời gian.

Răng rắc...

Tiên linh mạch hư hao kia tuy chứa đựng Tiên linh khí đậm đặc, số lượng cũng không ít, nhưng cũng không ngăn được kiểu hấp thu đáng sợ này của Diệp Mặc, khi hắn đột phá Đại Chí Tiên hậu kỳ, tiếp cận Đại Chí Tiên đỉnh phong, tự động tiêu tán hết sạch.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ tác dụng của 'Độ Ly Thiên Quả'. 'Độ Ly Thiên Quả' tuy chứa đựng rất nhiều tiên linh khí và chất dinh dưỡng cao cấp, nhưng vẫn là lấy tiềm lực của tiên nhân làm chủ. Những tiên nhân khác tu luyện trong thời gian dài, luôn có một chút tiềm lực bị ẩn dấu đi chưa bị khai phá, cho nên một quả 'Độ Ly Thiên Quả', hoàn

toàn có thể thăng một cấp.

Mà hắn lại không giống vậy, công pháp tu luyện của hắn là Tam Sinh Quyết, tuyệt đối sẽ không lãng phí, tiềm lực trên cơ bản đều bị sử dụng hết, cho nên lúc thăng cấp mới khó khăn như vậy. Mà sau khi hắn thăng cấp, lúc hấp thu tiên linh mạch, vẫn còn đang bổ sung Tiên Nguyên lực mà trước đó thăng cấp chưa đủ. Nếu như hắn không phải là dùng 'Độ Ly Thiên Quả' thăng cấp đến Đại Chí Tiên trung kỳ, hắn khẳng định sau khi hắn hấp thu xong dòng tiên linh mạch này, hắn đã là Đại Chí Tiên viên mãn.

Nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng không để ý lắm, hắn cách Đại Chí Tiên viên mãn chỉ còn một đoạn đường, hắn còn có mấy ngàn vạn tiên tinh. Mấy ngàn vạn tiên tinh này tu luyện tới Đại Chí Tiên viên mãn, chắc là vẫn được. Chỉ cần tới Đại Chí Tiên viên mãn, hắn lập tức độ kiếp thăng cấp Đại La Tiên.

Tiên linh mạch hư hao kia đã bị Diệp Mặc hóa thành tro bụi, Diệp Mặc chỉ có thể tiếp tục tu luyện dưới sự trợ giúp của mấy ngàn vạn tiên tinh và đan dược.

Mấy ngàn vạn tiên tinh, đối với Diệp Mặc mà nói thì tiêu hao quá là nhanh.

Ken két...

Diệp Mặc vừa mới thăng cấp đến Đại Chí Tiên viên mãn, những tiên tinh kia liền hoàn toàn hóa thành tro bụi, không chừa lại một mảnh. Diệp Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, nếu như không có đan dược trợ giúp, Diệp Mặc khẳng định mấy ngàn vạn tiên tinh này, cho dù là cách một ranh giới mỏng manh cũng không cách nào tu luyện tới được.

Đại Chí Tiên viên mãn, Diệp Mặc trước tiên ra khỏi Thế Giới Trang Vàng, thu hồi trận kỳ chung quanh lại, đã rơi xuống bên trên Tiên Phần Lĩnh.

Diệp Mặc vừa ra tới, lập tức liền phóng ra một luồng thần thức đao, hắn rất muốn biết sau khi mình từ Đại Chí Tiên sơ kỳ đến Đại Chí Tiên viên mãn, thần thức đao có lớn mạnh chút nào không.

Uỳnh...

Tùy ý đánh ra một đao, vây mà bổ ra được một khối đá lớn dài đến vài trượng phía trước, mà âm khí chung quanh tức thì bị một đao kia đánh cho giống như nước sông bị chặn lại, tản ra hai bên.

Diệp Mặc hài lòng nhẹ gật đầu, nghĩ thầm thần thức của mình mạnh mẽ hơn không ít, thần thức đao đã hình thành thực thể rồi, xem ra có thể tìm nơi để độ kiếp rồi Một số âm khí bị Diệp Mặc bổ ra hình như mơ hồ biết sự lợi hại của Diệp Mặc, vây mà lại không dám tụ lại nữa. Nơi này âm khí tích tụ trong thời gian dài lâu, cũng dần dần tạo thành một ít bản năng.

Diệp Mặc nhìn những âm khí không dám tụ lại này, chợt nhớ tới Vô ảnh, Vô ảnh ở bên ngoài đã bốn năm rồi, hình như không có tin tức.

Tuy Vô ảnh bởi vì thăng cấp cực kỳ khó khăn, mà sự giúp đỡ dành cho hắn ở Tiên Giới đã dần dần giảm bớt, nhưng Vô ảnh là do Diệp Mặc mang tới từ địa cầu, cái loại cảm tình này vẫn rất sâu đậm, Diệp Mặc không muốn Vô ảnh xảy ra chuyện.

Diệp Mặc lập tức liền bắt đầu thu thập tung tích của Vô ảnh, một nén nhang sau, dấu vết khi có khi không truyền đến, không ngờ lại đang ở sâu trong Tiên Phần Lĩnh.

Nếu như bây giờ Vô ảnh bình yên vô sự, cảm nhận được mình kêu gọi, trước tiên nó nhất định sẽ tới đây, hiện tại mình phát hiện ra nó, mà Vô ảnh chẳng những không tới, ngược lại càng ngày càng tiến vào sâu hơn.

Diệp Mặc sa sầm mặt lại, hắn biết Vô ảnh nhất định là gặp phải vấn đề, nếu như không phải là bị vây khốn, chính là rơi vào trong tay ai đó rồi.

Vốn Diệp Mặc muốn sau khi độ kiếp rồi mới đi tìm Vô ảnh, nhưng Vô

ảnh đã xảy ra chuyện nên không giống với lúc trước, Vô ảnh trong lòng hắn có ý nghĩa rất quan trọng. Bây giờ Vô ảnh rơi vào tay người khác, hắn đã không còn chút tâm trạng nào mà đi độ kiếp nữa.

Diệp Mặc lập tức phóng Thanh Nguyệt ra, đồng thời đánh ra thần thức vực, thật nhanh tiến nhập vào sâu trong Tiên Phần Lĩnh.

Tại Tiên Phần Lĩnh, người khác có kiêng kị, nhưng Diệp Mặc cũng sẽ không kiêng kị nhiều như vậy, cho dù là không có thần thức vực, Vô ảnh đã rơi vào trong tay người khác, Diệp Mặc cũng không thể yên tâm.

Bởi vì lo lắng cho Vô ảnh, tốc độ của Thanh Nguyệt càng lúc càng nhanh, bên trong Tiên Phần Lĩnh âm khí cũng càng ngày càng nặng, nhưng đều bị thần thức vực của Diệp Mặc ngăn trở, cho dù là có một chút xâm nhập vào được, trước tiên linh thể của Diệp Mặc, cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Sau hai canh giờ, Diệp Mặc ngừng lại, ba gã Đại La Tiên đang đứng cách đó không xa phía trước Diệp Mặc. Ba người hai nữ một nam, người nam thì mày kiếm mắt sáng, tướng mạo rất là phi phàm, tu vi Đại La Tiên hậu kỳ. Hai tiên nữ một người là một nữ nhân trung niên xinh đẹp, còn một người là thiếu nữ cực đẹp.

Nữ nhân trung niên xinh đẹp kia thậm chí đã là tu vi nửa bước Tiên vương, thiếu nữ cực đẹp bên nữ nhân trung niên kia cũng là tu vi Đại La Tiên hậu kỳ. Mà Vô ảnh đang ở trên người thiếu nữ kia, chỉ có điều đã bị cấm chế giam cầm lại rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1741

Ăn Đế Đạo Tinh

Ba vị Đại La Tiên đều có chút kinh ngạc, một Đại Chí Tiên như Diệp Mặc không ngờ lại dùng pháp bảo phi hành bay với tốc độ nhanh như vậy trong Tiên Phần Lĩnh, chẳng lẽ hắn không sợ âm khí cực nặng trong này hay sao? Cho nên Diệp Mặc vừa mới hạ xuống, thì ba người đã nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, nhưng không nói câu gì.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tôi là Diệp Mặc, chào ba vị Tiên hữu.

Mỹ phụ trung niên kia thấy Diệp Mặc ngôn ngữ khách khí, nhưng cũng không khinh thường tu vi của Diệp Mặc, liền ôm quyền nói:

- Hóa ra là Diệp Tiên hữu, Nhâm Vũ chào Tiên hữu. Diệp tiên hữu đột nhiên đuổi theo chúng tôi, có chuyện gì không?

Mỹ phụ trung niên tên Nhâm Vũ cũng đã nhìn ra, Diệp Mặc vừa mới đến, là có chuyện. Cô kinh nghiêm phong phú, vừa nãy sau khi Diệp Mặc đến, ánh mắt liền nhìn Ngu Cẩn rất lâu, hình như là có chuyện tìm Ngu Cẩn.

Đối với mỹ phụ trung niên này có thái độ rất thờ ơ, Diệp Mặc chỉ gật đầu, rồi nói:

- Tôi có một con côn trùng chơi ở Tiên Phần Lĩnh. Đợi sau khi tôi xuất quan rồi, lại phát hiện con côn trung đó biến mất, không biết mấy vị có nhìn thấy hay không.

Diệp Mặc vừa mới nói ra câu này, Nhâm Vũ lập tức hiểu ra, hóa ra Vô

Ảnh Thao Tằm không ngờ là của tên Đại Chí Tiên trước mặt này. Tên Đại Chí Tiên này đúng là may mắn, không ngờ lại có được một con Vô Ảnh Thao Tằm. Mặc dù nói Vô Ảnh Thao Tằm thăng cấp cực khó, nhưng một khi thăng cấp, thì lại có bản lĩnh thông thiên.

Bây giờ Diệp Mặc đuổi kịp rồi, hơn nữa lại nói rõ Vô Ảnh Thao Tằm là của hắn, mỹ phụ trung niên này cũng biết người ta biết rõ Vô Ảnh Thao Tằm bị bọn họ lấy đi.

- Hóa ra Vô Ảnh Thao Tằm đó là của Diệp tiên hữu, Diệp tiên hữu thật có phúc lớn. Nửa tháng trước, ba người chúng tôi nhìn thấy một con côn trùng lung la lung lay ở Tiên Phần Lĩnh, sau khi bắt được nó, lại phát hiện là một con Vô Ảnh Thao Tằm, nên vẫn mang theo người, nếu Vô Ảnh Thao Tằm này là của Diệp tiên hữu, thì đương nhiên vật phải trả lại chủ.

Những lời nói dễ nghe của Nhâm Vũ vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc.

Nếu như đối phương không đưa, thì hắn sẽ chủ động ra tay, Vô Ảnh ở cùng hắn bao nhiêu lâu rồi, người khác muốn lấy Vô Ảnh đi, thì tuyệt đối không thể nào. Nhưng Diệp Mặc nghĩ lại cũng hiểu, Vô Ảnh cũng nhận hắn là chủ rồi, người bình thường lấy đi cũng vô dụng.

- Vâng, Vô Ảnh Thao Tằm chính xác là của tôi, đã làm phiền ba vị rồi, Diệp Mặc cám ơn.

Diệp Mặc nói lời cám ơn.

- Ngu Cẩn, con Vô Ảnh Thao Tằm đó là của Diệp tiên hữu, con lấy trả lại Diệp tiên hữu đi.

Nhâm Vũ lập tức nói với thiếu nữ Đại La Tiên đứng bên cạnh.

Thiếu nữ Đại La Tiên kia nghe thấy dì út thừa nhận là nhặt được Vô Ảnh Thao Tằm, trong lòng lại rất mất hứng, bây giờ lại còn muốn cô lấy ra, trong lòng cô lại càng bất mãn.

Chỉ là người ta mất của nên đuổi đến, cô cũng không có cách nào. Chỉ có thể lầm bầm nói:

- Vô Ảnh Thao Tằm này là vật vô chủ ở Tiên Phần Lĩnh, hơn nữa con cũng nhặt được hơn nửa tháng, ai mà biết được chắc chắn là của người này? Dì Vũ, có phải hắn cố ý lừa chúng ta không?

Diệp Mặc sầm mặt lại, trong lòng có chút khó chịu. Chuyện này quá rõ ràng, cho dù có lừa, thì Vô Ảnh đó vừa thả ra là biết ngay. Nếu như Vô Ảnh nhận chủ, chắc chắn ngay lập tức sẽ chạy đến bên hắn, thiếu nữ này không muốn lấy ra, rõ ràng là muốn lấy làm của riêng rồi. Mặc dù Vô Ảnh chỉ có thể nhận chủ một lần, nhưng mỗi lần Vô Ảnh cởi kén thành tơ, lại có thể luyện chế thành Tiên y cao cấp.

Chẳng những sắc mặt Diệp Mặc sầm lại, ngay cả sắc mặt Nhâm Vũ cũng có chút mất hứng, cô hừ một tiếng rồi nói:

- Ngu Cẩn, nếu là của chúng ta, thì người khác cũng không lấy đi được, không phải là của chúng ta, thì chúng ta cũng không thể miễn cưỡng được. Lấy nó ra đi.

Đại La Tiên lông mày lưỡi kiếm đó cũng mủn cười nói:

- Ngu Cẩn, Vô Ảnh Thao Tằm có phải là của Diệp tiên hữu này hay không, con cứ lấy ra là biết ngay. Nếu là của anh ấy, thì chú cũng không hi vọng con tự lấy làm của riêng.

- Được.

Cô gái kia bất đắc dĩ lấy ra tấm phù lục, Vô Ảnh bị phù lục giam cầm lại, tấm phù lục vừa bị lấy ra, thì Vô Ảnh liền nhìn thấy Diệp Mặc hét lên vài tiếng.

- Cái đồ tham ăn nhà ngươi, còn mặt mũi gào thét nữa ư.

Diệp Mặc tức giận quát một câu, Vô Ảnh thấy Diệp Mặc quát lớn, quả

nhiên không dám lên tiếng nữa.

Rất rõ, Vô Ảnh chính là do Diệp Mặc nuôi dưỡng.

Thiếu nữ Đại La Tiên thấy vậy, cũng biết nếu như miễn cưỡng giữ Vô Ảnh lại, thì quả thực cũng không có chút đạo lý nào rồi, chỉ có thể thu hồi phù lục lại.

Vô Ảnh bị xóa cấm chế, lập tức biến thành một cái bóng núp vào người Diệp Mặc.

Lúc này ba người khác mới hiểu ra, nếu như lúc trước Vô Ảnh Thao Tằm không phải vì ăn đến no kềnh, thì ba người bọn họ quả thực cũng không lấy được thứ này.

- Cám ơn ba vị Tiên hữu đã đối xử tử tế với Vô Ảnh.

Diệp Mặc đối với hành động ba người này không có chút cản trở gì mà thả Vô Ảnh ra, trong lòng cũng rất cảm kích.

Nhâm Vũ rõ ràng nhìn ra Diệp Mặc cũng không tầm thường, lập tức cười rồi hành lễ nói:

- Diệp tiên hữu khách khí rồi. Tôi thấy Diệp tiên hữu ở Tiên Phần Lĩnh còn có thể phóng ra pháp bảo phi hành bay với tốc độ nhanh, không bị âm khí quấy nhiễu, chắc hẳn đẳng cấp Dương Lâm đan đang dùng cũng rất cao?

- Dương Lâm đan?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Nhâm Vũ, nhưng hắn lập tức lại hiểu ra, ba người Nhâm Vũ mặc dù có thể đến đây, còn không có bất kỳ ảnh hưởng nào, chắc không phải giống như hắn có thần thức vực gì đó bảo vệ, mà là dùng một đan dược tên Dương Lâm đan.

Sau khi phản ứng lại, Diệp Mặc lập tức đáp:

- Tôi chưa dùng qua Dương Lâm đan, cũng không biết Dương Lâm đan

là cái gì.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, mắt Nhâm Vũ sáng lên, lập tức hỏi:

- Vậy không biết Diệp tiên hữu dùng đan dược gì? Hay là một cách đặc biệt nào đó không bị âm khí quấy nhiễu?

- Chuyện này...

Diệp Mặc lập tức ấp úng, thứ này hắn sao có thể nói được, - Là tôi đường đột rồi.

Nhâm Vũ tu dưỡng rất cao, thấy Diệp Mặc không muốn trả lời, cô lập tức biết mình hỏi có chút mạo muội.

Nam tu kia nhíu mày một cái, không nói gì, hẳn là cho rằng Diệp Mặc không biết ý tứ. Vô ảnh đã trả lại cũng không có chút báo đáp gì, liền tiễn ra ngoài, đối phương không ngờ đến cách tránh được âm khí cũng không muốn nói ra.

Cô gái kia lại càng hừ lạnh một tiếng nói:

- Dì Vũ, con nói rồi mà, không phải ai cũng hào phóng như dì đâu.

- Ngu Cẩn, không được nói linh tinh.

Nhâm Vũ trước tiên trách mắng người thiếu nữ Đại La Tiên kia một câu, sau đó lại mỉm cười khách khí nói với Diệp Mặc:

- Nếu như vậy, chúng tôi cũng không làm phiền Diệp tiên hữu nữa.

Vốn dĩ cô cũng không muốn dùng dằng với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc nếu đến chút bí mật này cũng không muốn nói ra, thì cưỡng cầu cũng vô dụng.

Thấy ba người nhanh chóng rời khỏi, Diệp Mặc cũng không có cách nào. Trên Tiên giới, công pháp thần thức cũng không tính là ít, nhưng công

pháp thần thức cao cấp thực sự thì lại cực kỳ ít ỏi. Những thứ có thể so sánh được với Thần niệm cửu chuyển của hắn, thì lại càng hiếm hoi. Huống chi Thần niệm cửu chuyển của hắn, bản thân nhắn còn nhiều lần sửa chữa lại, thứ như này cũng coi là một bí mật.

Diệp Mặc nhìn Vô Ảnh sợ hãi rụt rè, biết tên này vì ăn tham mà rơi vào tay người khác, trong lòng lại càng bất mãn. Bây giờ hắn không có thời gian dài dòng với Vô Ảnh, hắn chuẩn bị độ kiếp thăng cấp Đại La Tiên, sau đó lại dựa theo tàn đồ của Khải Phong Tiên vương đưa cho để đi tìm nguyên liệu cực phẩm.

Vì trên người hắn không có tiên tinh, nếu muốn độ kiếp, thì cần phải tìm được nơi có Tiên linh khí nồng đậm, bố trí Tiên trận tụ linh liên hoàn. Tiên Phần Lĩnh mặc dù Tiên linh khí cũng không tệ, nhưng không thể đáp ứng đủ yêu cầu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc sau khi ném Vô Ảnh vào Thế giới trang vàng, lại phát hiện Vô Ảnh vừa mới vào Thế giới trang vàng, ngay lập tức đã lao về phía Đế đạo tinh đã bị Diệp Mặc phong bế lại.

- Mày muốn ăn Đế đạo tinh?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức truyền đến nguyện vọng mãnh liệt là muốn Đế đạo tinh.

Diệp Mặc lại càng nghi ngờ, mấy năm trước hắn đưa Đế đạo tinh cho Vô Ảnh, Vô Ảnh cũng không dám nuốt, sao bây giờ lại chủ động muốn nuốt nó?

Nhưng tin tức mà Vô Ảnh truyền đến, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hóa ra mấy năm nay Vô Ảnh ở Tiên Phần Lĩnh, âm khí và âm hồn nuốt phải quá nhiều rồi. Lúc này nuốt Đế đạo tinh, rất hợp với khẩu vị của nó. Diệp Mặc lập tức liền bỏ cấm chế đi, Vô Ảnh một miếng liền nuốt trọn Đế đạo tinh.

Diệp Mặc cũng đã nhiều lần tận mắt chứng kiến Vô Ảnh nuốt những thứ còn to hơn nó nhiều lần, thân thể của nó cũng không có chút biến hóa nào,

nhưng sau khi Vô Ảnh nuốt Đế đạo tinh rồi, thì thân thể Vô Ảnh lập tức liền bành trướng lên, thậm chí giống như một quả bóng da vậy. Khiến Diệp Mặc nhìn mà kinh hồn táng đảm, dường như quả bóng da này có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Vô Ảnh lại liêu xa liêu xiêu bay đến phía dưới Khổ Trúc, không nhúc nhích, rõ ràng lại lần nữa ngủ say.

Không biết tên này khi tỉnh lại sẽ với bộ dạng thế nào, Diệp Mặc ngược lại lại có chút mong đợi. Thần niệm của hắn từ trong Thế giới trang vàng đi ra, đang định phóng ra Thanh Nguyệt, tìm nơi độ kiếp, thì lại nghe thấy một tiếng hét thảm truyền đến, đồng thời một luồng không gian dao động từ đằng xa truyền đến.

Ba người vừa rồi gặp phiền toái rồi, Diệp Mặc ngay lập tức nghe thấy tiếng thét thảm của thiếu nữ đó truyền đến.

Diệp Mặc không chút suy nghĩ, liền phi độn đến đó. Nhâm Vũ vừa rồi giúp Diệp Mặc, hơn nữa ấn tượng của ba người đó cũng không tồi, nếu như có thể giúp được gì, thì giúp họ một chút cũng không sao.

Chỉ mấy chục giây sau, thần thức của Diệp Mặc liền thấy rõ ràng hơn. Khiến Diệp Mặc kinh sợ chính là, nam nhân anh tuấn và Nhâm Vũ lại đang vây một lão già bịt kín mặt. Chỉ là hai người đều đang ở thế hạ phong, Nhâm Vũ sớm đã không còn kiểu nhã nhặn lịch sự lúc trước nữa rồi, thay vào đó là tóc tai bù xù, không ngừng phóng ra pháp bảo của mình tấn công đối phương như điên.

Còn người thiếu nữ tên Ngu Cẩn cũng đã bị chặt đứt một cánh tay rồi, quần áo trên người đều bị xé rách tan tành, hai quả đào tiên trước ngực cũng sớm bị lộ ra rồi. Còn bản thân cô thì lại bị giam cầm lại, nằm trên đất vẻ mặt kinh hãi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1742

Tiên Phần Lĩnh Tiên Tàng

Một gã Đại Chí Tiên hậu kỳ khuôn mặt hung ác, không chút để ý đến thiếu nữ đang kinh hãi kia, lại muốn kéo một nửa váy còn lại của cô xuống.

Chẳng trách lại hét thảm đến vậy, tay bị người ta chặt đứt rồi, còn bị người ta xé rách tan quần áo nữa. Diệp Mặc lại nhìn ra, nam nhân nham hiểm kia sở dĩ xé rách váy áo của thiếu nữ này, hình như không phải là muốn làm loạn với cô, mà là muốn cố ý làm nhục đối phương.

Diệp Mặc vừa đến đây, mấy người cũng nhìn thấy.

- Diệp tiên hữu, xin anh cứu Ngu Cẩn...

Câu nói vô cùng sốt ruột của Nhâm Vũ còn chưa nói xong, thì lại lần nữa bị một băng tiễn bắn trúng, băng tiễn bắn vào cánh tay cô phun ra một tia máu, khiến cô rùng mình một cái.

Mặc dù Diệp Mặc cũng không có ấn tượng tốt với người con gái tên Ngu Cẩn kia, nhưng Nhâm Vũ và nam nhân Đại La Tiên kia thì hắn lại có ấn tượng rất tốt. Hơn nữa, tên Đại Chí Tiên khuôn mặt hung hãn kia ức hiếp người quá đáng rồi, không ngờ lại đối phó với một thiếu nữ như vậy.

Tên Đại Chí Tiên hung ác kia thấy Diệp Mặc đến, cũng không tiếp tục ra tay nữa, mà lại đứng dậy lùi vài bước, sau đó chằm chằm nhìn Diệp Mặc cũng không nhúc nhích.

Diệp Mặc vung tay giải cấm chế cho thiếu nữ kia, sau đó lại đưa cho cô một viên đan dược, rồi mới nói:

- Tự cô mặc quần áo vào đi, rồi nối cánh tay của mình.

Lúc này thiếu nữ tên Ngu Cẩn sắc mặt cũng trắng bệch rồi, Diệp Mặc ngay lập tức giải cấm chế cho cô, cô liền mặc quần áo. Đồng thời nối cánh tay của mình lại, cũng không nhìn Diệp Mặc đưa cho cô là đan dược gì, liền nuốt xuống.

- Anh là ai? Dám nhúng tay vào chuyện của chúng tôi?

Tên Đại Chí Tiên kia thấy tu vi của Diệp Mặc còn cao hơn gã một chút, ngược lại cũng không dám xông lên đánh Diệp Mặc, chỉ hỏi lớn một câu.

Lão già mặt đen đang đánh nhau với hai người Nhâm Vũ thấy Diệp Mặc đến, hình như còn quen biết Nhâm Vũ, ngược lại cũng dừng lại. Hình như sợ Diệp Mặc đột nhiên ra tay với Đại Chí Tiên nham hiểm kia, có thể thấy tên Đại Chí Tiên nham hiểm kia cũng rất quan trọng trong lòng y.

Nhâm Vũ thở phào cũng chưa kịp cám ơn Diệp Mặc, vội vàng xông đến trước mặt thiếu nữ kia, giúp cô ta trị thương.

Diệp Mặc lúc này mới xem xét cẩn thận lão già mặt đen trước mặt này. Cũng là nửa bước Tiên Vương, hoặc là nói chỉ thiếu chút nữa là thăng cấp lên Tiên vương rồi. Chẳng trách Nhâm Vũ cộng thêm hai Đại La Tiên cũng không là đối thủ của y, Ngu Cẩn còn bị y chặt đứt một cánh tay nữa.

- Anh chỉ là một Đại Chí Tiên liền muốn xem vào chuyện của bổn tiên sao?

Lão già mặt đen chằm chằm nhìn Diệp Mặc, lạnh lùng nói, rõ ràng là rất bất mãn với hành động giúp đỡ Ngu Cẩn của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại không thèm để ý, cho dù đối phương chỉ thiếu chút nữa là lên đến Tiên vương, nhưng cũng chưa là Tiên vương, chỉ cần không phải là Tiên vương, thì hắn cũng không thèm để ý. Tiên vương và chưa phải Tiên vương mặc dù chỉ cách nhau có chút ít, nhưng khoảng cách về tu vi thì lại không thể đo đếm được, đó là sự khác nhau về lượng và chất.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Nếu như tôi muốn nhúng tay vào, thì bây giờ tôi đã động thủ rồi, anh xem tôi từ khi đến đến giờ có động thủ không?

Hắn thực cũng không nói điêu, nếu như hắn muốn nhúng tay vào, muốn giết tên Đại Chí Tiên nham hiểm này, thậm chí chỉ cần một chiêu là giết được. Cho dù tên mặt đen này muốn cứu, cũng không kịp.

Diệp Mặc và Nhâm Vũ dù sao cũng chỉ mới quen biết, vì nợ đối phương một chuyện, nên mới ra tay giúp một chút. Còn về ân oán hai bên cụ thể thế nào, bất luận là ai sai ai đúng, thì hắn cũng không muốn nhúng tay vào.

Lão già mặt đen kia nhìn Diệp Mặc một lúc lâu, cũng không động thủ với Diệp Mặc. Đừng nói khi Diệp Mặc vừa mới đến, dám bay lượn trong này, cũng không đơn giản. Hơn nữa hắn tùy tay là có thể giải khai cấm chế trên người thiếu nữ bị chặt tay kia, cũng khiến y có chút kiêng kị rồi.

Cấm chế kia là do y đặt, đối phương tùy ý là có thể giải rồi, chứng tỏ thực lực của đối phương rất có thể cao hơn tu vi của y. Hơn nữa, cấm chế của thiếu nữ kia bây giờ cũng được giải rồi, đối phương tương đương với tu vi cao hơn Đại La Tiên. Cộng thêm thực lực này của Diệp Mặc không rõ có phải là Đại Chí Tiên, mặc dù y không sợ, nhưng cũng không thể nào chiếu cố đệ tử của mình.

- Anh đã không muốn nhúng tay vào, thì mời đi cho, chúng tôi có ân oán cá nhân.

Lão già mặt đen lạnh lùng nói, y rất không muốn một người có lai lịch không rõ ràng như Diệp Mặc lại nhúng tay vào chuyện này. Nếu như là một mình Diệp Mặc, thì y sớm đã động thủ rồi, nhưng trong này không phải chỉ có một mình hắn.

Diệp Mặc không tỏ rõ quan điểm nói:

- Tôi đương nhiên là muốn đi rồi, nhưng tôi nợ ba vị Tiên hữu này một

ân tình. Nếu như không nhìn thấy thì thôi, nhìn thấy rồi mà không trả hết nợ, thì cũng ái ngại lắm.

- Anh đợi cái gì? Chẳng lẽ cho rằng bổn tiên không giết được anh sao?

Lão già mặt đen nghiêm nghị nói. Sát khí cũng đã bộc phát ra ngoài rồi.

Lúc này Nhâm Vũ đã giao Ngu Cẩn cho nam nhân kia, đến đầu tóc bù xù cùng quần áo xộc xệch cũng không thèm để ý đến, lại lần nữa phóng ra pháp bảo đứng bên cạnh Diệp Mặc nói:

- Hắc Vô Nhẫn, ông thử giết tới xem, chẳng lẽ cho rằng Việt Nhâm Tiên trang tôi lại dễ ức hiếp vậy sao?

Diệp Mặc không nói gì, nói thật, bây giờ hắn là Đại Chí Tiên viên mãn rồi, đối với Hắc Vô Nhẫn trước mặt này quả thực cũng không để ý lắm.

Vốn dĩ Diệp Mặc cũng không định hỏi thăm ân oán hai bên, nhưng Nhâm Vũ lại chủ động nói:

- Hắc Vô Nhẫn sở dĩ muốn ra tay với tôi, chính là vì biết tôi có tàn đồ của Tiên Phần Lĩnh. Diệp tiên hữu, cám ơn anh đã giúp Ngu Cẩn, phần tàn đồ này của tôi mặc dù chưa chắc có thể tìm được nơi có Tiên tàng, nhưng có chút hi vọng, anh không sợ âm khí, đúng là người hợp tác cùng với chúng tôi.

- Tiên tàng?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Nhâm Vũ gật đầu nói:

- Vâng. Tiên Phần Lĩnh có được như nào, chắc hẳn anh cũng biết chứ?

- Tôi biết.

Diệp Mặc nói.

- Tiên Phần Lĩnh là mấy triệu năm trước, mấy tỉ Tiên nhân của mấy thiên vực tiến hành một trận đại chiến kinh thiên trong này, kết quả trận chiến đó tạo thành một mảng nhật nguyên vô quang, trời đất đều bị màu máu của Tiên nhân nhuộm đỏ. Điển cố này chẳng những những Tiên nhân của cấm Thượng thiên biết, cho dù đến những thiên vực khác cũng biết.

- Đúng vậy, sau trận đánh lớn đó, rất nhiều Tiên nhân bị chết ở đây. Vô số Tiên bảo và thứ tốt bị bỏ lại nơi này, mặc dù lúc đó chiến trường bị người ta thu dọn sơ qua rồi, vì tinh hình cấp bách, cũng không thể nào dọn sạch sẽ chiến trường được.

- Chỉ có điều Tiên vương đó vận khí cũng không được tốt, khi ông chuẩn bị rời đi, thì lại gặp một người có cách nghĩ giống như ông. Người đó cũng là một vị Tiên vương, hai người lại đánh nhau một trận. Kết quả lưỡng bại câu thương, hai người chỉ còn nguyên thần chạy thoát khỏi Tiên Phần Lĩnh, sau đó hai người đó cũng không có tin tức gì thêm nữa. Hàng chục vạn năm trôi qua rồi, mọi người cũng dần dần quên đi chuyện này, còn tàn đồ trong tay tôi rất có khả năng là do nguyên thần của Tiên vương năm đó chạy thoát để lại.

Nhâm Vũ không ngờ lại không chút giấu diếm gì nói ra mục đích cô đến đây.

Diệp Mặc nghe Nhâm Vũ nói xong liền sững người, mấy tỉ người đánh nhau, thì để lại bao nhiêu thứ đây? Không thể không nói, Diệp Mặc động lòng rồi, nhưng hắn không hiểu Nhâm Vũ tại sao lại nói ra trước mặt Hắc Vô Nhẫn.

Nhâm Vũ hình như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, chằm chằm nhìn vào Hắc Vô Nhẫn giải thích với Diệp Mặc:

- Việt Nhâm Tiên trang tôi cũng đã tìm bao nhiêu năm ở đây rồi, cứ vài thập niên đều có người đến tìm kiếm. Vì tin tức của tàn đồ không hoàn chỉnh, cho nên đến bây giờ cũng chưa có manh mối gì. Hắc Vô Nhẫn đó lại không biết từ đâu mà biết được tin, lần này chắc hẳn là chủ yếu đến tim tôi

để cướp bản đồ.

Hắc Vô Nhẫn chằm chằm nhìn Nhâm Vũ, cũng không phản bác lại, trên thực tế gã chỉ đoán Việt Nhâm Tiên trang có bản đồ, Việt Nhâm Tiên trang trước giờ chưa từng bỏ qua việc tìm kiếm ở Tiên Phần Lĩnh, rất nhiều người vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, gã cũng cảm thấy kỳ lạ. Cho đến khi gã lấy được một phần tàn đồ, gã mới hiểu ý tứ của Việt Nhâm Tiên trang.

Bên tai Diệp Mặc vang lên tiếng của Nhâm Vũ:

- Anh biết tại sao gã tên là Hắc Vô Nhẫn không? Vì gã còn có một người anh em nữa tên Bạch Vô Nhẫn, hai người này sở dĩ có cái tên này, chính là nói bất cứ chuyện nào cũng bất nhẫn. Hơn nữa thủ đoạn cũng vô cùng tàn nhẫn, giết người không có chút nhân tính nào, rất nhiều người đều gọi anh em bọn họ Hắc Vô Nhân và Bạch Vô Nhân, ý chính là người không có nhân tính. Hôm nay may mà tên Bạch Vô Nhẫn đó chưa đến, nếu Bạch Vô Nhẫn đến rồi, chúng ta chết là cái chắc, hơn nữa còn chết rất thê thảm.

- Hừ.

Hắc Vô Nhẫn hừ lạnh một tiếng nói:

- Nhâm Vũ, tôi đến chính là tìm cô cướp bản đồ sao? Cô xem xem đây là thứ gì?

Nói xong Hắc Vô Nhẫn tiện tay lấy ra một ngọc giản nói:

- Bản đồ đó của cô chưa hoàn chỉnh, tôi ở đây cũng có một phần, nếu như đồng ý hợp tác, vậy thì lấy miếng ngọc giản của cô ra, mọi người cùng đi tìm kiếm Tiên tàng.

Nhâm Vũ ngây ngẩn cả người, cô cũng không ngờ trong tay đối phương cũng có một phần tàn đồ, bây giờ Hắc Vô Nhẫn lấy ra rồi, cô ngược lại cũng có chút kỳ quái.

Diệp Mặc giật mình, hắn cũng có một ngọc giản tàn đồ, chẳng lẽ cũng là

một miếng tàn đồ như này?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc nói với Nhâm Vũ:

- Nhâm Vũ tiên hữu, có thể cho tôi xem tàn đồ một chút được không?

- Đương nhiên có thể.

Nhâm Vũ không chút do dự lấy ra ngọc giản tàn đồ đưa cho Diệp Mặc, Diệp Mặc sau khi nhìn tàn đồ đó, lập tức hiểu ra. Phần tàn đồ kia của mình và miếng tàn đồ này hoàn toàn ăn khớp nhau, nói cách khác hai miếng tàn đồ này có thể hợp lại một, nhưng sau khi hợp hai miếng tàn đồ này, thì vẫn còn thiếu rất nhiều.

Diệp Mặc lập tức nhìn về phía Hắc Vô Nhẫn, Hắc Vô Nhẫn lúc này đang nóng bỏng nhìn chằm chằm vào miếng tàn đồ trong tay Nhâm Vũ. Diệp Mặc vừa nhìn liền hiểu, miếng tàn đồ trong tay Hắc Vô Nhẫn rất có khả năng cũng là một phần của bản đồ.

Diệp Mặc sau khi trả lại ngọc giản cho Nhâm Vũ, lại nói:

- Chúng ta như vậy là tốt rồi, chúng ta cùng hợp tác đi tìm Tiên tàng, sau khi tìm được rồi, thì chia làm ba phần, mỗi bên một phần, được chứ?

- Anh không lấy ra bất kỳ thứ gì, dựa vào cái gì mà đòi chia làm ba phần? Cùng đi tìm Tiên tàng thì tôi đồng ý, nhưng tôi chỉ có thể đồng ý sau khi tìm được rồi thì chia làm hai phần, tôi một nửa, bốn người các anh một nửa.

Hắc Vô Nhẫn lạnh lùng nhìn Diệp Mặc nói.

Ngay cả Nhâm Vũ cũng có chút nghi ngờ Diệp Mặc, nói thật, cô cũng cảm thấy yêu cầu của Diệp Mặc hơi quá rồi. Tu vi của Diệp Mặc mặc dù không nói là thấp nhất, nhưng chỉ là tu vi Đại Chí Tiên. Cùng đi tìm Tiên tàng thì có thể, nhưng yêu cầu muốn chia làm ba phần thì có chút quá đáng. Cô nói dẫn Diệp Mặc cùng đi tìm Tiên tàng, cũng không nói nhất định phải

chia đều cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc không chút do dự lấy ra một miếng ngọc giản nói:

- Vì tấm bản đồ này tôi cũng có một phần, cho nên ông nói tôi có thể lấy được một phần ba hay không?

- Hả..

Khi Diệp Mặc lấy ra ngọc giản nói mình cũng có một phần của tấm bản đồ, Nhâm Vũ và Hắc Vô Nhẫn cũng sững cả người. Cho dù cộng thêm miếng tàn đồ của Diệp Mặc nữa thì bản đồ Tiên tàng này cũng chưa hoàn chỉnh, ba phần cộng lại, dù sao cũng dễ tìm hơn nhiều khi chỉ có một miếng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1743

Đều Có Dựa Vào Duyên

Sao nào? Không tin rằng tôi có vật này sao?

Diệp Mặc thấy hai người đang ngơ ngẩn liền giơ ngọc giản trong tay lên rồi nói.

Nhâm Vũ thở ra rồi nói:

- Diệp tiên hữu đến Tiên Phần Lĩnh này, hơn nữa còn có ngọc giản, cho nên tôi tin anh.

Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện ở Tiên Phần Lĩnh, bản thân cô cũng rất kỳ quái. Hiện tại hắn lại lấy ra ngọc giản tàn đồ, thì cô lại cảm thấy binh thường. Điều này nói rõ là hắn cũng tới đây để tìm tiên tàng.

Hắc Vô Nhẫn liếc nhìn ngọc giản trong tay Diệp Mặc rồi bình thản nói:

- Không cần biết ngọc giản là giả hay thật, tất cả mọi người đều để ngọc giản ở trong sau đó mở ra cấm chế bản đồ trong ngọc giản. Mọi người dùng thần thức quét qua ngọc giản một lần, sau đó mỗi người tự mình khắc lên một phần bản đồ hoàn chỉnh.

Nói xong thì Hắc Vô Nhẫn liền đem ngọc giản trong tay mình ném ra ngoài trước, sau đó lại nhìn Diệp Mặc rồi lạnh lùng nói:

- Nếu có người dùng ngọc giản giả để lừa gạt thì đứng trách bổn tiên không khách khí.

Diệp Mặc căn bản không thèm để ý lời uy hiếp kia, thần thức của hắn

lập tức quét đến cái bản đồ hàng thật giá thật của Hắc Vô Nhẫn. Lúc này thì hắn mới đem ngọc giản chứa bản đồ trong tay mình ném ra.

Thấy Diệp Mặc cùng Hắc Vô Nhẫn đều ném ngọc giản chứa bản đồ ra ngoài, thì Nhâm Vũ cũng đem ngọc giản trong tay mình ném ra ngoài. Ba miếng ngọc giản chứa bản đồ liền lơ lửng trên không trung.

Cả ba trước tiên là dùng thần thức để quét vào ngọc giản, sau đó đồng thời đem ba phần bản đồ khác nhau khắc thành một cái ngọc giản.

Chỉ trong chốc lát, thì Hắc Vô Nhẫn đã thu lại ngọc giản của mình, sau đó nói:

- Ba phần bản đồ cộng lại cũng không phải là một cái bản đồ hoàn chỉnh, dường như là còn thiếu một góc.

Diệp Mặc bình tĩnh thu hồi lại bản đồ của mình, căn bản là không muốn nói chuyện. Hắc Vô Nhẫn tuy âm hiểm, nhưng lại không hề nói sai. Bản đồ này đúng là bị thiếu mất một góc, nói cách khác cái bản đồ tiên tàng này vốn là có bốn phần, hiện tại họ chỉ có được ba phần của nó mà thôi.

Nhâm Vũ có chút bận tâm nhìn Diệp Mặc. Vừa rồi Hắc Vô Nhẫn thu lại ngọc giản của y rất nhanh, còn cô cũng chỉ là miễn cưỡng khắc xong bản đồ của minh mà thôi, hơn nữa đến cuối cùng vẫn còn có chút mơ hồ.

Trong lòng cô cũng không biết phải làm sao. Cô không thể ngờ là Hắc Vô Nhẫn lại âm hiểm như vậy. Sớm biết như vậy, thì cô đã khắc ngọc giản bản đồ của Hắc Vô Nhẫn trước rồi, còn Diệp Mặc thì đợi lát nữa cô có thể mở lời mượn lại. Diệp Mặc là một Đại Chí Tiên, thần thức nhất định là chưa đủ, vừa rồi ba phần địa đồ kia tuyệt đối chưa ăn nhập lại với nhau, nói không chừng là hắn còn chưa khắc xong nổi hai phần.

Trong lòng Diệp Mặc thì lại cười lạnh. Hắn đương nhiên hiểu được ý của Hắc Vô Nhẫn. Nhưng trên thực tế, thì ngọc giản bản đồ của hắn còn chưa ném ra ngoài, thì hắn đã hợp được ba phần bản đồ làm một rồi.

Bản đồ của Nhâm Vũ thì Diệp Mặc đã xem qua, bản đồ của Hắc Vô Nhẫn vừa được ném ra thì đã bị Diệp Mặc khắc lại một lần rồi. Diệp Mặc ném ra ngọc giản của mình chỉ là vì không muốn chiếm cái tiểu tiện nghi này mà thôi, nhưng không ngờ là Hắc Vô Nhẫn vẫn tự cho rằng mình thông minh.

Vừa rồi Diệp Mặc không cần tới cả một phần mười lần hô hấp, thì cũng đã khắc xong ba phần bản đồ rồi, còn Hắc Vô Nhẫn thì lại phải hít thở tới hai lần mới khắc xong. Diệp Mặc đoán chừng Nhâm Vũ chắc là chưa khắc được bản đồ hoàn toàn. Trước đó hắn đã hỏi mượn Nhâm Vũ ngọc giản để xem qua, cho nên nếu Nhâm Vũ hỏi mượn hắn, thì hắn sẽ không chút do dự nào mà cho đối phương xem.

- Bản đồ chúng ta đều đã xác nhận qua, tất cả đều là thật, hơn nữa hiện tại mỗi người chúng ta đều có một phần rồi. Mặc dù cái bản đồ này vẫn thiếu một góc, nhưng chúng ta có nhiều người như vậy thì vẫn có thể tìm được, cho nên cứ dựa theo lời của Diệp tiên hữu đây, đó là nếu tìm được tiên tàng thì sẽ chia ra làm ba phần, hai vị nghĩ thế nào?

Hắc Vô Nhẫn nghĩ rằng cả Diệp Mặc và Nhâm Vũ có lẽ đều chưa khắc xong ngọc giản bản đồ, nhưng bất quá hiện tại vẫn không phải là lúc để trở mặt, cho nên cứ đợi tới khi tìm được tiên tàng thì nói sau.

- Tôi không có vấn đề gì.

Nhâm Vũ nói một cách khẳng định.

- Tôi cũng không có vấn đề.

Diệp Mặc cũng trả lời đơn giản một câu.

Hắc Vô Nhẫn hài lòng gật đầu:

- Đã như vậy, chúng ta liền đi thôi.

Nói xong thì y liền mang theo tên Đại Chí Tiên kia xoay người rời đi.

Phương hướng hiển nhiên là nơi được đánh dấu trong bản đồ.

Lúc này Nhâm Vũ mới hướng tới Diệp Mặc cảm kích nói:

- Nhâm Vũ đa tạ ơn cứu mạng của Diệp tiên hữu.

Nói xong thì cô liền chỉ vào vị thiếu nữ Đại La Tiên cùng thanh niên mắt ngọc mày kiếm nói:

- Đây Sở Dĩ và cháu gái tôi Nhâm Ngu Cẩn.

Lai lịch của Sở Dĩ thì Nhâm Vũ không nói gì, Diệp Mặc thì lại càng không hỏi tới.

Nhâm Ngu Cẩn đã lấy lại được cánh tay của mình. Tuy rằng cô còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng chẳng qua nó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hiện tại mắt của cô vẫn đỏ ngầu nhưng vẫn tiến tới trước mặt Diệp Mặc khom người thi lễ:

- Ngu Cẩn đa tạ ân cứu mạng của Diệp đại ca.

Sở Dĩ cũng tiến tới ôm quyền cảm tạ Diệp Mặc. Nếu như không phải là Diệp Mặc xuất hiện, thì tình cảnh của Nhâm Ngu Cẩn xem ra sẽ càng thảm hại hơn. Hơn nữa y và Nhâm Vũ hai người nếu như không kịp thời trốn đi, thì kết quả cuối cũng sẽ là cái chết.

Diệp Mặc hiểu được tâm tình của Nhâm Ngu Cẩn, vì bất luận là một người thiếu nữ nào bị kẻ khác xé toang quần áo, khiến cho cả những bộ vị thầm kín cũng bị những người xa lạ nhìn vào, thì tâm tình khó có thể tránh khỏi đau khổ và uất ức. Biểu hiện hiện tại của Nhâm Ngu Cẩn vẫn có thể coi là tốt rồi.

Diệp Mặc không muốn nhắc đến chuyện vừa rồi nữa, liền ngắt lời và đổi chủ đề:

- Chỉ là việc nhỏ, cũng không cần thiết phải nhắc lại nữa. Tên Hắc Vô

Nhẫn kia đã đi rồi, chúng ta cũng nên đuổi theo thôi.

Ba phần bản đồ đã hợp lại cùng nhau, đúng là trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, một phần thiếu thốn hẳn là phần bên trong tiên tàng rồi, còn với các con đường bên ngoài thì hoàn toàn không ảnh hưởng. Cho nên tốc độ của Hắc Vô Nhẫn rất nhanh, chỉ hơn một canh giờ thì đã tìm được một cái trận pháp ẩn nấp cực kỳ cao cấp. Theo như trên bản đồ thì chỗ này chính là cửa vào.

Ba người Nhâm Vũ cùng Diệp Mặc đi theo đằng sau Hắc Vô Nhẫn, cũng không hề có dị nghị gì đối với tuyến đường Hắc Vô Nhẫn tìm theo.

Việt Nhâm Tiên trang chúng tôi bằng vào một phần bản đồ tìm kiếm vô số năm, cũng chỉ là vòng đi vòng lại trong phạm vi trăm ngàn dặm mà thôi. Hiện tại ba phần bản đồ đã hợp nhất, tìm được lối vào cũng thật đơn giản quá...

Nhâm Vũ đứng cạnh Diệp Mặc thở dài.

Nếu như không phải là ba phần bản đồ đã được hợp nhất, thì Việt Nhâm Tiên trang muốn tìm tới nơi này, đoán chừng là phải mất vô số năm nữa.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Nhâm tiên hữu, kỳ thật nếu như không phải cô đã vòng quanh phạm vi lớn như vậy, thì chúng ta cũng không thể nào tìm được tới nơi này. Cho nên Việt Nhâm Tiên trang của cô vẫn có cống hiến rất lớn.

Thật sao? Đã như vậy, thì các người hãy dẫn ta tiến vào nơi này đi, nơi này có một cái trận pháp ẩn nấp, ta thì lại không tìm được lối vào.

Hắc Vô Nhẫn đứng trước trận pháp ẩn nấp cách đó không xa lạnh giọng châm chọc một câu. Trong lòng y hiện đang cực kỳ khó chịu.

Y đã có ba phần bản đồ hoàn chỉnh, Lúc này thấy Diệp Mặc và Nhâm Vũ không nói gì, thì Hắc Vô Nhẫn liền lạnh lùng cười:

- Các ngươi nếu cũng không tìm được, thì ta đây tự tìm. Nhưng ta nói trước, nếu như ta tìm được lối vào của trận pháp ẩn nấp, thì khi phân chia tiên tàng ta sẽ phải là người đầu tiên được lựa chọn.

Vốn Diệp Mặc vẫn lười không muốn nói chuyện, nhưng nghe được câu nói của Hắc Vô Nhẫn thì bỗng nhiên lại ngắt lời:

- Hắc Vô Nhẫn, ý của ngươi là nếu như ta là người đầu tiên tìm được lối vào của trận pháp ẩn nấp, thì lát nữa khi tìm được tiên tàng, ta sẽ là người được lựa chọn đầu tiên phải không?

- Đó là đương nhiên, ai là người tìm được lối vào đầu tiên, thì khi chia phần tiên tàng người đó có thể lựa chọn đầu tiên. Nhưng nếu là thông qua hình thức bạo lực phá vỡ cái trận pháp ẩn nấp này, thì nơi này chắc chắn sẽ bị bại lộ ra ngoài.

Hắc Vô Nhẫn khinh thường nói.

- Vậy có phải là mỗi lần đều được làm người đầu tiên lựa chọn hay không? Hay chỉ là được chọn trước một lần thôi?

Diệp Mặc lại hỏi thêm câu nữa.

Nhâm Vũ biết mình không có khả năng phá vỡ trận pháp ẩn nấp mà không cần dùng sức mạnh, cho nên không đợi Hắc Vô Nhẫn nói thì cô đã nói trước:

- Chỉ nên là một lần đầu tiên thôi.

Diệp Mặc biết Nhâm Vũ không có cách nào tìm được lối vào cả, cho nên cũng gật đầu đồng ý, lập tức ném ra mấy miếng trận kỳ.

Sau khi mấy miếng trận kỳ được ném ra, thì một cái cửa vào mờ ảo bắt đầu chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người. Cái lối vào kia càng lúc càng trở nên rõ ràng, cuối cùng thực sự hiện ra một cánh cửa bằng đá.

- Cậu là một đại sư tiên trận sao?

Nhâm Vũ ngạc nhiên thốt lên.

Ngay cả Hắc Vô Nhẫn cũng không thể nào tin được mà nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Y thật sự không ngờ rằng Diệp Mặc còn là một đại sư tiên trận. Tuy rằng y cũng có thể tìm được lối vào, nhưng không thể nào đơn giản nhẹ nhàng như Diệp Mặc được.

- Đi thôi.

Diệp Mặc liền đi đầu tiên vào trong cánh cửa đá.

Thấy Diệp Mặc đã tiến vào, thì ba người Nhâm Vũ liền vội vã đi theo. Hai thầy trò Hắc Vô Nhẫn cũng lập tức theo vào.

Nhâm Vũ vừa muốn hỏi Diệp Mặc về việc cánh cửa đá lẽ nào lại để hiển hiện như vậy, thì Diệp Mặc đã đưa tay thu lại mấy miếng trận kỳ. Lập tức cánh cửa đá ở bên ngoài đã lại biến mất vào trong trận pháp ẩn nấp rồi. Trong lòng Nhâm Vũ liền âm thầm cảnh giác, vì cô phát hiện Diệp Mặc thật không hề đơn giản.

Không ai biết rằng số trận kỳ Diệp Mặc ném ra là tám miếng, nhưng khi thu lại chỉ có bảy miếng trận kỳ mà thôi.

Cánh cửa đá rất bình thường, sau khi tiến vào là một bình đài không lớn lắm. Phía dưới bình dài còn có mười mấy thềm đá thô ráp, có lẽ là được bố trí trong lúc vội vã nên mới như vậy.

Bất quá sau khi tiến vào cánh cửa đá, thì âm khí xung quanh lập tức biến mất không còn nữa. Nhưng ở đây còn có trận pháp âm khí trở ngại bên ngoài.

Hắc Vô Nhẫn biết rõ ở đây sẽ không có người động thủ với đệ tử của y, cho nên liền là người đầu tiến tiến xuống thềm đá. Nhâm Vũ theo sát phía sau, Diệp Mặc đi thứ ba.

Khi đứng trước các bậc thềm đá, thì thần thức của Diệp Mặc đã quét ra ngoài. Tuy rằng nơi này có thần thức che đậy, nhưng vẫn bị thần thức đao của hắn phá vỡ, đồng thời hắn nhìn được bên dưới thềm đá có một bộ xương khô. Không biết là vì không bị ấm khí xâm nhập, hay là vì thời gian tồn tại của bộ xương khô kia còn chưa lâu, mà nó vẫn nguyên vẹn như cũ.

Hắc Vô Nhẫn vừa mới xuống dưới, thì một cỗ khí thế uy áp liền truyền đến, lực uy áp này lập tức chế trụ toàn bộ không gian xung quanh. Hắc Vô Nhẫn đi trước tiên nên lập tức đã biết là không tốt rồi, liền cưỡng ép lấy ra một cái chuông lớn. Ngay lúc đó thì Nhâm Vũ đi thứ hai cũng đã lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình, chỉ có Diệp Mặc là không hề có cử động gì.

Rầm rầm...

Vô số những tiếng vang dày đặc như là mưa đá rơi xuống vang lên, căn bản là không nhìn rõ được vật gì cả, hay nói đúng hơn là chẳng hề nhìn thấy cái gì.

Diệp Mặc cũng âm thầm sợ hãi và thán phục. Cú đánh lén này cũng quá nhanh rồi, ngay cả hắn vừa rồi cũng không nhìn rõ được là thứ gì đã đánh lên cái chuông lớn của Hắc Vô Nhẫn nữa.

Nhâm Vũ đi phía sau sau khi lấy ra pháp bảo phòng ngự, thì cũng liền tranh thủ lùi lại hai bước. Nếu như cô là người đi đầu tiên, thì cô cũng không có bản lĩnh như Hắc Vô Nhẫn kia. Cũng may là những thứ kia chỉ nhằm vào người đầu tiên mà đánh, còn cô chỉ nhận chút lực uy áp mà thôi.

Lúc này cô và Hắc Vô Nhẫn đều nhìn thấy bộ xương khô trên mặt đất kia, lập tức đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi. Bộ xương khô kia nhất định là kẻ trước đây đã tìm thấy nơi này, kết quả là bị cạm bẫy ở nơi này ám toán. Hắc Vô Nhẫn có tu vi nửa bước Tiên Vương, mà cơ quan này lại là phát động lần thứ hai, nhưng y vẫn thiếu chút nữa đã bị ám toán rồi, càng không cần phải nói tới kẻ đầu tiên đi vào đây.

Loại uy áp đáng sợ vừa rồi, hon nữa còn cơ quan đánh lén nhìn không rõ

là thứ gì. Nếu là tu vi kém cỏi một chút, thì chắc chắn là khó thoát chết rồi. Hơn nữa cơ quan này phát động lần đầu tiên, khẳng định là mạnh hơn nhiều so với lần thứ hai.

Hắc Vô Nhẫn tuy bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, nhưng y cũng biết là minh tránh được một kiếp rồi, lập tức bí mật thu vào một miếng ngọc giản rơi trên mặt đất.

Cùng lúc đó thì Nhâm Vũ cũng đã thu lấy chiếc nhẫn trữ vật trên bộ xương khô kia, còn Diệp Mặc thì lại thu lấy một cái thẻ bài hình lục giác màu đen không ai thèm đếm xỉa tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1744

Viễn Cổ Di Tích

Lúc này, ba người phía sau đều đã đi tới. Hắc Vô Nhẫn cũng không có tâm tư đi quản người khác, thần trí của y quét vào trong cái ngọc giản vừa lấy được, trong lòng lập tức vui vẻ. Miếng ngọc giản này chính là phần bản đồ cuối cùng còn thiếu. Như vậy là hiện giờ y đã có được một bản đồ nguyên vẹn rồi.

Nhâm Vũ cũng rất vui vẻ, vì cô đã phát hiện trong chiếc nhẫn trữ vật mình lấy được ngoại trừ hơn hai trăm triệu Tiên tinh ra, thì còn có một Tiên khí cực phẩm nữa. Riêng giá trị của món Tiên khí cực phẩm này thôi cũng đã vô cùng cao rồi.

Cô đương nhiên nhìn thấy động tác của Hắc Vô Nhẫn, nhưng cho dù là Hắc Vô Nhẫn có được phần bản đồ thứ tư, thì cô cũng không sợ. Đã vào được tới đây, thì có lẽ sẽ có chút khó khăn khi bản đồ không đầy đủ, nhưng tổng thể vẫn là có thể tìm tới cuối cùng được. Hơn nữa hiện tại là mọi người đang cùng hợp tác, Hắc Vô Nhẫn cũng không thể lấy cớ gì để một mình đi tầm bảo được.

Thấy Diệp Mặc vẫn không hề có gì khác thường, thì cô cảm thấy kinh nghiệm của Diệp Mặc quá kém. Nếu như là một người có kinh nghiệm phong phú, thì đương nhiên là phải nghĩ ngay tới việc chủ nhân bộ xương khô này tuyệt đối không phải là vô duyên vô cớ mà đi được tới đây chứ.

Hắc Vô Nhẫn cũng có suy nghĩ giống như Nhâm Vũ, và y cũng không hề để ý đến chiếc nhẫn trữ vật kia, vì thứ y để ý tới chính là toàn bộ tiên tàng này.

Khi Nhâm Vũ nhìn về phía Diệp Mặc theo bản năng, thì lại phát hiện Diệp Mặc dường như đột nhiên nhíu mày lại. Cô lập tức hỏi:

- Diệp tiên hữu, anh có phát hiện ra cái gì không?

Trong lòng Diệp Mặc liền cả kinh, vội vàng đáp lời:

- Không có gì cả, chỉ là có chút cảm giác quái dị mà thôi.

Trong lòng Nhâm Vũ vẫn hơi nghi hoặc, nhưng cũng không hề nói nhiều. Mấy người giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì cả, tiếp tục vượt qua chỗ này, đi thêm mấy chục thước nữa thì lại thấy được một cái cửa đá có cấm chế.

- Có lẽ chính là chỗ này.

Hắc Vô Nhẫn nhìn cửa đá có cấm chế trước mặt rồi trầm giọng nói.

- Sư phụ, chúng ta cần phải công phá cái cửa đá này sao?

Tên Đại Chí Tiên âm hiểm kia liền lên tiếng hỏi Hắc Vô Nhẫn.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Ngu ngốc, nếu như mạnh mẽ công phá, thì cấm chế kia sẽ lập tức biến mất. Đây chỉ là một trận môn di chuyển mà thôi.

Nếu như không phải là có liên quan tới lợi ích của minh, thì Diệp Mặc chẳng muốn đi quản cái tên ngốc kia. Một khi cái cửa đá này biến mất, thì việc tìm kiếm cửa vào sẽ không còn là chuyện đơn giản nữa rồi.

Tên Đại Chí Tiên nham hiểm kia liền biến sắc, sư phụ chưa nói gì cho nên y cũng chẳng dám ho he thêm lời nào.

Sắc mặt Hắc Vô Nhẫn cực kỳ khó coi, nhưng cũng không có ý phát tác:

- Vậy theo ý của Diệp tiên hữu, chúng ta nên làm thế nào đây?

- Tôi thấy liệu có phải lát nữa nên chia cho tôi nhiều thêm một phần?

Diệp Mặc hỏi như thể không có gì xảy ra.

Hắc Vô Nhẫn hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Ngươi muốn bội ước sao? Trước đó ba chúng ta đã nói rằng tiên tàng sẽ chia đều, hiển nhiên là mọi người cùng nhau bỏ khí lực ra. Hiện tại thì ngươi lại nói muốn được chia phần nhiều, vậy là có ý gì?

Nhâm Vũ cũng trầm mặc không nói, cũng không hề nói giúp Diệp Mặc. Cô cũng cảm giác Diệp Mặc không nên nói ra việc hắn muốn được chia phần nhiều của tiên tàng này.

Nhưng ngoài dự liệu của Hắc Vô Nhẫn thì Diệp Mặc lại ôm quyền cười nói:

- Ha ha, vậy mà tôi lại quên mất chuyện này, thật có lỗi, thật có lỗi.

Ngay cả Hắc Vô Nhẫn cũng nghi hoặc mà nhìn Diệp Mặc. Y cảm giác Diệp Mặc không phải là kẻ dễ nói chuyện như vậy, hiện tại thì chẳng những là hắn dễ nói chuyện, hơn nữa còn đàng hoàng ôm quyền nói xin lỗi.

- Tôi tới mở ra cái cấm chế này vậy.

Sau khi Diệp Mặc nói xong, thì lại ném ra bốn miếng trận kỳ nữa. Sau khi bốn miếng trận kỳ được ném ra, thì xung quanh cái cửa đá kia liền phát ra hàng loạt sự rung động. Sau một lát, thì xung quanh cánh cửa đã liền hiện ra bốn lỗ khóa.

Diệp Mặc chỉ vào bốn lỗ khóa kia rồi nói:

- Bản đồ ngọc giản này phải có bốn miếng, ở đây vừa vặn có bốn lỗ khóa, nên tôi muốn mọi người đem toàn bộ ngọc giản ra đưa vào trong bốn lỗ khóa này. Đó chính là chìa khóa để mở cánh cửa đá, có lẽ không sai đâu.

Hắc Vô Nhẫn lập tức cau mày rồi nói:

- Có thể đúng là thế, nhưng chúng ta chỉ có ba miếng ngọc giản...

Diệp Mặc không đợi y nói hết lời thì liền cắt ngang:

- Thật sao? Tôi vừa rồi sao lại thấy ông nhặt được một miếng ngọc giản nhỉ?

Hắc Vô Nhẫn nghe được lời nói của Diệp Mặc, thì sắc mặt lập tức biến đổi. Y không dám khẳng định là Nhâm Vũ có phát hiện được hành động lúc trước của mình không, nhưng y khẳng định là Diệp Mặc không thấy được. Cho nên nếu là Nhâm Vũ nói ra chuyện này, thì y cũng có thể nói Nhâm Vũ cũng đã nhặt được một cái nhẫn trữ vật.

Nhưng y không ngờ người nói ra chuyện này lại là tên họ Diệp kia. Chẳng lẽ vừa rồi thần thức của hai người đã kết nối với nhau sao? Hay là tên họ Diệp kia thực sự phát hiện được.

Tâm tư này của Hắc Vô Nhẫn cũng lập tức trôi qua, lạnh lùng nói:

- Đúng là ta nhặt được một cái ngọc giản, nhưng đó là thứ mà ta nhặt được. Dựa theo phân chia lúc trước, thì một miếng ngọc giản của ta được chia một phần, hiện tại nếu như ta được chia hai phần tiên tàng, thì ta sẽ đem ngọc giản ra, bằng không thì dựa vào cái gì mà ta phải một mình lấy ra hai miếng ngọc giản?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Mượn lời ông nói lúc trước, như vậy có nghĩa là ông muốn bội ước phải không? Ba chúng ta vốn đã nói là sẽ chia đều, hiển nhiên là mỗi người đều bỏ khí lực của mình ra, hiện tại ông lại muốn đòi thêm một phần, vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là tôi xuất lực là việc phải làm, còn ông xuất lực thì cần phải có thù lao sao?

Diệp Mặc đem lời Hắc Vô Nhẫn nói lại một lần nữa. Lúc này thì Nhâm Vũ mới hiểu được ý của Diệp Mặc, hóa ra là hắn đã sớm nhìn thấy miếng

ngọc giản mà Hắc Vô Nhẫn lấy được rồi.

Nhâm Vũ cảm giác được mình không thực sự may mắn chút nào, mà là giật mình tự hỏi liệu Diệp Mặc có nhìn thấy việc mình nhặt được chiếc nhẫn trữ vật kia hay không? Đối phương thật sự là một Đại Chí Tiên sao? Dường như mỗi cử động của Hắc Vô Nhẫn hắn đều nắm rõ trong tay, huống chi là mình.

Nghĩ tới đây, thì Nhâm Vũ liền quyết định chờ khi Hắc Vô Nhẫn không để ý, sẽ chia một nửa số Tiên tinh cho Diệp Mặc. Còn cực phẩm Tiên khí thì sẽ lưu lại cho mình. Mặc kệ Diệp Mặc có phát hiện hay không, thì chiếc nhẫn trữ vật này là mình nhặt được. Tuy rằng đối phương có ơn cứu mạng, nhưng có loại tâm cơ đáng sợ như vậy, thì việc chia một trăm triệu Tiên tinh cho hắn cũng không phải là không tốt.

- Lúc trước ở bên ngoài nói thì hay lắm, tất cả mọi thứ đều chia ba phần. Mà ngọc giản của ông kỳ thật cũng có một phần là của bọn ta. Đương nhiên, nếu quả thật ông không đồng ý, thì tôi liền mạnh mẽ phá cái cửa này, cùng lắm thì tất cả đều trắng tay.

Diệp Mặc không chút hoang mang mà nói tiếp.

- Ngươi...

Hắc Vô Nhẫn không thể phản bác lại. Nhưng y lập tức đã tìm được chủ đề khác:

- Được, đã như vậy, vừa rồi ta cũng đã thấy Nhâm tiên tử nhặt được một cái nhẫn?

Sắc mặt của Nhâm Vũ khựng lại, lập tức lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật rồi nói:

- Đúng thế, chiếc nhẫn trữ vật ta nhặt được đây, ngươi muốn lấy thì lấy đi, ta không cần nữa Thần thức của Diệp Mặc hơi quét qua một chút, thì đã biết rõ chiếc nhẫn trữ vật mà Nhâm Vũ lấy ra hiện giờ không phải là cái vừa

rồi, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Chiếc nhẫn trữ vật kia không hề có cấm chế, cho nên hắn đã sớm thấy được rõ ràng rồi, bên trong ngoại trừ 200 triệu Tiên tinh ra, thì chỉ có một cái Tiên khí cực phẩm mà thôi. Nhưng một tông sư Tiên khí như hắn, thì Tiên khí cực phẩm cũng chỉ thế mà thôi.

Sắc mặt Hắc Vô Nhẫn rất khó coi, vì đương nhiên y biết cái nhẫn trữ vật này khẳng định không phải là cái lúc trước. Nhưng mà y lại không có chứng cứ, cho nên cũng chẳng làm được cái gì.

Nhìn về phía bốn cái lỗ khóa kia, thì Hắc Vô Nhẫn liền suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Đã như vậy, cứ theo như lúc đầu mà tiến hành, ta chịu chút thiệt thòi vậy. Có đôi khi chịu thiệt chưa chắc đã không phải là phúc khí.

Nói xong thì y liền nhanh chóng ném hai miếng ngọc giản trong tay ra. Hai miếng ngọc giản kia gần như là đồng thời tự động khảm vào hai cái lỗ khóa với lúc y ném ra.

Thần thức của Nhâm Vũ lập tức nhìn theo, nhưng lại không thấy gì cả. Sau khi ngọc giản tiến vào trong lỗ khóa, thì tàn đồ bên trong cũng không thấy đâu. sắc mặt của cô lúc này có chút khó coi, nhưng vẫn ném ngọc giản của mình ra.

Khi ngọc giản của Diệp Mặc cũng được ném ra, thì cấm chế trên cửa đá kia liền biến mất không thấy đâu nữa. Một cỗ khí tức thê lương mênh mông cực kỳ lâu đời tràn tới, dường như chỉ cần đi vào cánh cửa lớn này, thì lập tức có thể nhìn thấy hết tất cả mọi thứ thời viễn cổ.

- Đây không phải là tiên tàng kia.

Cùng lúc khi cấm chế được mở ra, thì sắc mặt của Nhâm Vũ lập tức biến đổi, lập tức hiểu được chỗ này không phải là tiên tàng gì, mà là một di tích viễn cổ.

- Không ngờ lại là di tích viễn cổ.

Hắc Vô Nhẫn cũng sững sờ nhìn chằm chằm vào cánh cửa lớn tràn ngập hơi thở viễn cổ kia mà dại cả ra. Trong lòng của y lập tức cuồng hỉ, vì loại di tích viễn cổ này không có bản đồ chi tiết thì tuyệt đối là nửa bước cũng khó đi, mà bản đồ chi tiết thì ở đây chỉ có một mình y mà thôi.

Trong lòng Diệp Mặc cũng kinh hãi. Hắn lập tức hiểu được cái di tích viễn cổ này đã tồn tại rất rất lâu rồi. Lời Nhâm Vũ nói có lẽ cũng không sai. Rất có thể là vị Tiên Vương kia bởi vì muốn tìm nơi cất dấu bảo tàng, mà vô tình lại phát hiện được cái di tích viễn cổ này. Cuối cùng là y liền lợi dụng cái di tích viễn cổ này để cất giấu bảo tàng của chính mình.

Đương nhiên cũng có khả năng là Tiên Vương kia đã sớm có được cái bản đồ của di tích này, sau đó thì mới tìm được tới đây.

Cũng có thể nói, những bâc thang đá thô sơ phía ngoài kia, thậm chí là cánh cửa đá thứ nhất, đều là do vị Tiên Vương kia bố trí. Còn cửa đá cấm chế bên trong, thì mới chân chính là một phần của di tích viễn cổ.

- Chúng ta không có bản đồ, vậy có thể liên thủ tiêu diệt tên Hắc Vô Nhẫn kia không?

Nhâm Vũ vốn đã hận Hắc Vô Nhẫn thấu xương, cho nên liền truyền âm cho Diệp Mặc. Cô sớm đã không nghĩ Diệp Mặc là một Đại Chí Tiên bình thường rồi.

Diệp Mặc không hề trả lời. Hắc Vô Nhẫn thì dường như đã nhận ra cái gì đó, lập tức mang theo tên Đại Chí Tiên kia trực tiếp tiến vào trong cửa lớn của di tích viễn cổ.

Hai người vừa tiến vào, thì thần thức của mấy người Diệp Mặc đã không quét tới được nữa.

- Ai, chúng ta chậm một bước, bị y phát hiện rồi!

Nhâm Vũ thở dài một tiếng. Cô cũng biết rằng loại di tích viễn cổ này nếu như không có bản đồ chi tiết, thì muốn tìm được thứ tốt chắc chắn sẽ rất khó khăn.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Cái di tích viễn cổ này rất có thể đã không còn gì nữa rồi, vì hẳn nó là một cái di tích đã bị người khác tìm kiếm qua. Chỉ là sau này vị Tiên Vương kia sử dụng làm nơi cất dấu bảo tàng của mình. Nếu như vận khí tốt, thì có lẽ còn có thể tìm được tiên tàng của vị Tiên Vương kia.

Ở bên ngoài hắn đã để lại một miếng trận kỳ, cho nên đương nhiên là biết rõ không chỉ có mình Hắc Vô Nhẫn tới đây. Cho dù là Hắc Vô Nhẫn không trốn, thì Diệp Mặc cũng sẽ không liên thủ với Nhâm Vũ để tiêu diệt y.

Nhâm Vũ gật đầu nói với vẻ thất vọng:

- Hẳn là như vậy. Nhưng tôi vừa rồi lấy được một chiếc nhẫn trữ vật, bên trong còn có một chút Tiên tinh, tôi sẽ chia cho cậu một ít.

Nói xong thì Nhâm Vũ liền lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật khác có chứa 100 triệu Tiên tinh bên trong cho Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không hề khách khí mà thu lấy.

Sau khi thu lấy Tiên tinh, thì Diệp Mặc cũng khắc ra một cái ngọc giản đưa cho Nhâm Vũ rồi nói:

- Đây là bản đồ họp lại từ bốn miếng ngọc giản, cho cô một phần. Sau khi mọi người tiến vào di tích, thì phải dựa vào cơ duyên của mỗi người thôi.

Nhâm Vũ khiếp sợ tiếp nhận lấy ngọc giản. Cô thật sự không thể ngờ là Diệp Mặc lại cho cô một phần bản đồ chi tiết. Hắn chẳng những là nhìn thấy miếng ngọc giản thứ tư, hơn nữa còn khắc lại được bản đồ bên trong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1745

Hư Không Tái Sát

Nếu như Nhậm Vũ không lấy ra một trăm triệu tiên tinh, Diệp Mặc cũng không thể tặng không bản đồ ngọc giản cho cô.

Đối với Diệp Mặc mà nói, bản đồ di tích này tuy quý, nhưng Hắc Vô Nhẫn đã biết, hơn nữa Diệp Mặc cho rằng di tích này đã từng bị người đến lấy. Cho dù là có ngọc giản, đoán chừng cũng không có bao nhiêu thứ tốt. Ngược lại cái thẻ bài lục giác này, khiến cho Diệp Mặc rất là kỳ vọng.

Thẻ bài sáu cạnh màu đen kia không bị bỏ vào trong nhẫn, cho thấy giá trị của thứ này cũng quan trọng như ngọc giản, bị cầm trong tay, cũng là thứ mà bất kỳ lúc nào cũng có thể dùng tới.

- Cảm ơn Diệp tiên hữu nhiều, cũng chúc Diệp tiên hữu may mắn.

Nói xong Nhậm Vũ mang theo hai người Sở Di và Ngu cẩn nhanh chóng tiến vào cấm chế cửa đá.

Đảo mắt ở đây chỉ còn lại có một mình Diệp Mặc, Diệp Mặc hình như cũng có vẻ hơi sốt ruột. Hắn bước nhanh đi về hướng cửa đá kia, một bước liền bước vào. Sau khi hắn vừa bước một bước vào cửa đá, bóng dáng hắn cũng đã biến mất không thấy gì nữa.

- Không ngờ là di tích từ thời viễn cổ, may mắn, đúng là may mắn. Bốn tên nhãi ranh, cũng dám phân lợi ích với anh em bọn ta, đúng là muốn chết mà!

Diệp Mặc vừa biến mất, một giọng nói cùng với một cái bóng lướt nhẹ nhanh chóng rơi vào trong cửa đá.

Bóng dáng này sau khi dừng lại, lại là một gã nam nhân sắc mặc trắng bệch. Gã toàn thân áo trắng, sắc mặt tóc cũng toàn là một mớ trắng như tuyết, hoàn toàn tương phản với Hắc Vô Nhẫn vừa rồi.

Nam nhân mặt trắng này nói xong, càng không có nửa phần do dự, một bước liền bước về phía cánh cửa đá kia.

Nhưng gã vừa mới bước được một nửa, liền lập tức cảnh giác. Không ổn, cảm giác đáng sợ truyền đến, thậm chí ngay cả cơ hội phóng ra pháp bảo gã cũng không có, liền cảm giác không gian chung quanh thay đổi hoàn toàn, biến thành sát khí tràn đầy ác liệt bao phủ lên gã.

Uỳnh...

Không có bất kỳ thứ gì có thực thể, nhưng không gian lại bộc phát ra một tiếng nổ vang đáng sợ, mà trong tiếng nổ vang này, không gian xung quanh hoàn toàn hỗn loạn, cho dù là thần thức cũng vô pháp nhìn thấy dù chỉ một chút.

Một lát sau khi nổ vang, huyết vụ đầy trời vẩy ra không trung. Không gian hỗn loạn cũng dần dần hồi phục lại, một nam nhân áo trắng đã thiếu mất nửa thân người xuất hiện trong không gian này.

Gần như là trong cùng một lúc, Diệp Mặc cũng xuất hiện ở đối diện gã, nhưng lúc này trong tay Diệp Mặc đã có thêm một cây Tử Đao.

Người đánh lén gã nam nhân mặc áo trắng này đương nhiên là Diệp Mặc, hắn trông như là đã tiến vào cửa đá nhưng lại vụng trộm ẩn nấp tại cửa đá. Hắn để lại một cái trận kỳ ở bên ngoài, gã nam nhân mặc áo trắng vừa đến, hắn liền cảm giác thấy.

- Ngươi lại dám ám toán bổn tiên.

Nam nhân mặc áo trắng này gương mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm Diệp Mặc giọng căm hận nói, một đoạn xương trắng lóa mắt đã xuất hiện ở trong tay gã.

Pháp bảo bạch cốt màu trắng kia cho Diệp Mặc cảm giác rất là kỳ quái, giống như ẩn chứa sức mạnh vô tận ở trong đó.

- Chết đi cho ta.

Nam nhân mặc áo trắng căn bản là không để ý mình đã không ra hình người, bạch cốt trong tay đã phóng ra, sát khí u ám lạnh lẽo đáng sợ trong nháy mắt ùàn ngập toàn bộ không gian. Đối mặt với loại sát khí đáng sợ này, dường như bất kể Diệp Mặc trốn đến nơi nào, cũng khó tránh khỏi vận mệnh bị giết.

Diệp Mặc thầm kinh hãi, hắn khẳng định người nọ là Bạch Vô Nhẫn, không nghĩ tới ám toán gã này một lần mà vẫn không đánh chết gã này được, ngược lại gã còn thừa sức phản công. Một đòn này, Đại Chí Tiên viên mãn thông thường muốn ngăn trở khẳng định là quá sức.

Nếu như lúc trước hắn thật sự liên thủ với Nhậm Vũ đối phó Hắc Vô Nhẫn, Bạch Vô Nhẫn này đã đến, kết cục của mấy người Nhậm Vũ tuyệt đối không xong.

Diệp Mặc có nắm chắc sẽ ngăn trở được Bạch Vô Nhẫn, nhưng ba người Nhậm Vũ tuyệt đối ngăn không được Hắc Vô Nhẫn. Đừng thấy Nhậm Vũ cũng là tu vi nửa bước Tiên vương, nhưng thực lực của cô kém Hắc Vô Nhẫn không chỉ chút ít.

Hắn cũng biết Bạch Vô Nhẫn không nhảy ra liên thủ với Hắc Vô Nhẫn, nguyên nhân chủ yếu e rằng vẫn là lo lắng mình bóp nát ngọc giản tan tành.

Nhưng bây giờ chỉ có một Bạch Vô Nhẫn, đừng nói đối phương đã trọng thương, cho dù là không bị thương, Diệp Mặc cũng có thể ngăn gã lại.

Oong Tử Đao của Diệp Mặc đồng thời mang theo ánh sáng màu tím đầy trời, sát khí u ám lạnh lẽo bổ ra đã che kín không gian.

Đao pháp thần thông Thái hồng lại đánh ra.

Lưỡi đao màu tím trong nháy mắt liền biến hóa thành vô số vầng đao màu sắc rực rỡ, sát khí u ám lạnh lẽo bị Bạch Vô Nhẫn cuốn động đầy trời, trước vô số lưỡi đao biến ảo khôn lường này nháy mắt liền tan rã, chỉ ừong thời gian ngắn ngủi, đã biến mất sạch sẽ.

Sau khi nhìn thấy một đao kia của Diệp Mặc, khuôn mặt Bạch Vô Nhẫn lập tức liền lộ ra vẻ kinh hãi cực độ. Gã triệt để hiểu được, cho dù là Diệp Mặc không tập kích gã, trước mặt Diệp Mặc gã cũng không có kết cục tốt. Loại đao thế cực kỳ mạnh mẽ này, cho thấy đối phương căn bản là không hề thua kém gã chút nào.

Sau khi Bạch Vô Nhẫn hiểu rõ điểm ấy, trong lòng đã hối hận rồi, sớm biết thì sau khi mình bị đánh lén đã lập tức nên đào tẩu đi, nhưng bây giờ trốn còn kịp.

Ken két...

Tử Đao bổ trúng Bạch cốt, phát ra thanh âm ken két điếc tai đáng sợ, mà Bạch Vô Nhẫn lại không còn lòng dạ đâu đi quan tâm pháp bảo Bạch cốt của mình, khua tay phóng ra một mảnh bùa chú.

Diệp Mặc nào sẽ cho đối phương cơ hội phóng ra bùa chú, lại một đấm nữa đánh ra.

Hư không.

Một đấm này giống như từ trong hư không tới, hư không tận diệt, không diệt được không thu hồi lại. Một quyền này sau khi đánh ra, chút sát cơ u ám lạnh lẽo còn sót lại trong không gian, và lưỡi đao màu sắc rực rỡ còn đang ở trên không trung kia, tất cả đều bị một đấm này quét đi, tạo thành một vòng xoáy sát thế.

Bạch Vô Nhẫn bị sát thế của vòng xoáy này quấn lấy, kinh hãi vô cùng, gã hoàn toàn không nghĩ ra một Đại Chí Tiên tại sao lại nghịch thiên tới mức này. Gã đã nửa bước tới Tiên vương rồi, cho dù là lúc trước bị đánh lén,

cũng không đến nổi bị đè đánh như vậy. Bùa chú của gã đều bị sát thế của vòng xoáy này quấn lấy, cái này căn bản là không gian pháp tắc.

- Tha ta...

Bạch Vô Nhẫn chỉ kịp nói ra hai chữ này, đã bị sát thế của vòng xoáy không gian này vặn chết.

Diệp Mặc khẽ vươn tay, thu hồi một chiếc nhẫn màu trắng, đồng thời pháp bảo Bạch cốt kia cũng bị hắn thu hồi.

Pháp bảo Bạch cốt này mang theo một luồng hơi thở chết chóc, hiển nhiên là lai lịch không tầm thường. Diệp Mặc chỉ đánh lên mấy cái cấm chế, liền đem pháp bảo ném vào chiếc nhẫn của mình, cái hắn cảm thấy hứng thú là chiếc nhẫn màu ừắng này của Bạch Vô Nhẫn chứa bao nhiêu thứ.

Một lát sau, Diệp Mặc đã dỡ bỏ được cấm chế của chiếc nhẫn, khi thần thức của Diệp Mặc quét vào trong chiếc nhẫn, lập tức liền ngây dại.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một chiếc nhẫn giàu có như vậy, cho dù là tiểu thế giới Hạo Thiên Đại Đế kia cũng không khiến hắn kinh hoàng đến như vậy.

Đống tiên tinh chồng chất ít nhất 1 tỷ, 1 tỷ tiên tinh này giống như một ngọn núi cực to. Đây cũng không phải là tài sản chủ yếu của Bạch Vô Nhận, tài sản chủ yếu của gã còn có hai mươi tấm thẻ tiên tinh, mỗi tấm đều là một trăm triệu. Công thêm một đống 1 tỷ tiên tinh, chỉ riêng tiên tinh người này đã có ba tỷ.

Ngoại trừ số tiên tinh này, còn có tiên linh thảo chồng chất thành núi và các loại vật liệu luyện khí. Pháp bảo cực phẩm thì có bảy tám món, còn các loại pháp bảo, đan dược còn lại, càng nhiều vô số kể. Còn cặn kẽ là những thứ gì, thì còn phải từ từ kiểm kê.

Tên khốn kiếp này cướp của biết bao nhiêu người đây? Quá giàu có rồi. Diệp Mặc đã nhìn quen đồ tốt, mà cũng bị kinh ngạc một hồi lâu. Chỉ dựa

vào chiếc nhẫn này thôi, chuyến này của hắn đã không phải là đi không công rồi.

Diệp Mặc trong lòng lập tức liền nghĩ đến Hắc Vô Nhẫn, Bạch Vô Nhẫn có nhiều thứ tốt như vậy, Hắc Vô Nhẫn sẽ có bao nhiêu? Nghĩ tới đây, hắn lại có chút chờ mong đánh lại với Hắc Vô Nhẫn một trận nữa.

Mừng rỡ qua đi, Diệp Mặc thu hồi nhẫn và trận kỳ, liền sải bước tiến vào cửa đá đã mở cấm chế ra.

Diệp Mặc mới vừa tiến vào cửa đá, vài tiếng"Ken két" rất nhỏ vang lên, lập tức Diệp Mặc liền thấy bốn miếng bản đồ ngọc giản không trọn vẹn đã rơi vào sau lưng cánh cửa.

Bốn tấm ngọc giản này bất ngờ lại chính là ngọc giản vừa rồi ba người - hắn và Nhậm Vũ cùng với Hắc Vô Nhẫn khảm nạm vào cánh cửa đá, điều khiến Diệp Mặc không ngờ tới là, sau khi hắn đi vào, bốn miếng ngọc bài này lại rơi xuống. Diệp Mặc thu hồi bốn tấm ngọc giản này, lại phát hiện cửa đá phía sau lại biến trở về trạng thái giống như khi tiến Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được, thì ra ra ngoài còn phải dùng đến cái bốn tấm ngọc giản này, Hắc Vô Nhẫn kia cho dù là đã lấy được đồ, chỉ cần ngọc giản ở trong tay của mình, gã cũng phải bó tay.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc mừng như điên, xem ra hắn và Hắc Vô Nhẫn sẽ vẫn phải gặp mặt, chỉ có thể trách số tên kia không may.

Khí tức mênh mông im lìm vắng vẻ truyền đến, Diệp Mặc lúc này mới nghĩ ra là mình đã tiến vào trong di tích thời viễn cổ rồi.

Đồng thời Diệp Mặc mới chú ý tới, vị trí hiện tại của hắn không ngờ là dãy núi hoang vu, đồi núi liên miên không dứt, còn có một vài cây cối đã chết héo tàn lụi ngổn ngang tán loạn trong vùng hoang dã. Từng dòng kênh lạch sớm đã khô khốc giống như mạng nhện ngang dọc, không có tận cùng. Thần thức của Diệp Mặc mở rộng ra, liền lập tức bị ngăn chặn lại. Cho dù là tầm mắt của hắn, cũng chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi mấy chục thước.

Nếu như không phải là Diệp Mặc biết rõ hắn đã tiến vào bên trong di tích, ở đây ngoại trừ khí tức mênh mông bát ngát ra, cũng không có âm khí tràn ngập gì, hắn còn tưởng là mình vẫn còn ở Tiên Phần Lĩnh, thực ra nơi này vẫn có chút ít tương tự với Tiên Phần Lĩnh.

Diệp Mặc không hề động đậy, rất nhanh hắn liền nhìn ra chỗ không đúng, những đồi núi liên miên và kênh lạch khô cạn giống như mạng nhện này, tựa như cũng tuân theo quy luật, không phải là tùy tùy tiện tiện. Ngay cả một số cây cối chết héo, giống như cũng không phải tùy tiện mà mọc lên.

Diệp Mặc lấy ra bản đồ ngọc giản, lập tức liền hiểu ra, bản đồ trên ngọc giản này phải tham chiếu thực tế mới có thể nhìn ra. Nhìn cảnh tượng trước mắt, tham chiếu với bản đồ trong ngọc giản, một lộ tuyến loáng thoáng hình thành trong đầu Diệp Mặc.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc thu hồi ngọc giản, hắn đã có một lộ tuyến vô cùng rõ ràng.

Bây giờ Diệp Mặc trong lòng càng thêm hiểu rõ, nơi mà hắn và Hắc Vô Nhẫn cùng với Nhậm Vũ tới là giống nhau, bản đồ lấy được cũng giống nhau, nhưng rất có thể lộ tuyến an toàn hình thành trong đầu ba người lại hoàn toàn không giống nhau.

Sau khi Diệp Mặc tìm được lộ tuyến rồi, trực tiếp phi thân nhảy vào một con lạch sớm đã khô khốc từ lâu, nhanh chóng tiến vào sâu trong di tích.

...

- Không đúng...

Hắc Vô Nhẫn đang đi đột nhiên dừng lại.

- Điều gì không đúng, sư phụ?

Đại Chí Tiên âm độc kia vội vàng cung kính hỏi.

- Lộ tuyến an toàn ở đây hẳn là căn cứ vào thức hải của mọi người mà tự động hình thành, những ký hiệu mà ta để lại kia có thể khiến cho sư thúc của con tìm được nơi này. Nhưng một khi đã đi vào rồi thì lại không cách nào tiếp tục tìm thấy ký hiệu của ta nữa.

Hắc Vô Nhẫn vỗ đầu một cái hối hận nói.

- Ôi, đúng là như vậy, vậy làm sao bây giờ?

Thần thức của Đại Chí Tiên kia quét trở lại, không tìm được ký hiệu vừa mới tạo ra, lập tức liền hiểu ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1746

Kinh Hỉ

Ngu Cẩn, chuyện ngày hôm nay không cần phải để ở trong lòng, vì một khi đã ra ngoài lịch lãm, thì luôn luôn sẽ có khả năng gặp phải những chuyện tương tự. Con chỉ cần cố gắng đề cao tu vi của mình thì mới có thể có được chỗ đứng trên thế giới này.

Ba người Nhâm Vũ lúc này đang đi trên một sa mạc rộng lớn. Khi Nhâm Vũ thấy cháu gái mình có chút uất ức, thì liền mở lời an ủi.

- Đúng thế, Ngu Cẩn biểu muội, tư chất của em cao như vậy, thì sau này muốn tấn cấp lên Tiên Vương khẳng định không có vấn đề. Chờ sau khi em tấn cấp Tiên Vương rồi, thì anh sẽ đi cùng em giết thằng khốn kia, sau đó chúng ta sẽ kết hôn.

Người thanh niên tên Sở Dĩ lúc này cũng chủ động nói lời an ủi.

Nói xong Sở Dĩ còn chủ động nắm lấy hai tay của Nhâm Ngu Cẩn, ý muốn nói rằng cô đừng mãi để chuyện này ở trong lòng.

Nhâm Ngu Cẩn được Sở Dĩ an ủi, thì trong lòng cũng khá hơn một chút, nhưng sát cơ trong mắt lúc này lại càng đậm đặc hơn. Lúc này cô chẳng những muốn giết tên Đại Chí Tiên khốn kiếp kia, mà ngay cả Hắc Vô Nhẫn cô cũng muốn giết. Dù bây giờ cô còn chưa phải là đối thủ của đối phương, nhưng sẽ có một ngày nào đó có thể giết chết đối phương.

Nhâm Vũ biết tâm tư của cháu gái mình, liền trầm giọng nói:

- Ngu Cẩn, Hắc Vô Nhẫn cùng Bạch Vô Nhẫn bình thường luôn cùng nhau xuất hiện, tuy rằng ta không biết vì sao hôm nay Bạch Vô Nhẫn lại

không tới, nhưng con dù sao cũng không thể tùy tiện mà tìm Hắc Vô Nhẫn động thủ. Cho dù là con muốn động thủ, thì cũng phải đi cùng Sở Dĩ, hơn nữa tu vi lúc đó nhất định phải cao hơn đối phương thì mới được.

- Tu vi của ta so với Hắc Vô Nhẫn cũng chỉ hơn nhau một chút, thậm chí còn ngang ngửa, nhưng ta không thể nào là đối thủ của y được, huống chi tên Bạch Vô Nhẫn kia chắc chắn là sẽ không kém hơn Hắc Vô Nhẫn.

Sau khi Nhâm Vũ nói xong, thì ba người liền trầm mặc xuống. Bởi vì ba người đã từng liên thủ đối phó với Hắc Vô Nhẫn, kết quả là còn bị Hắc Vô Nhẫn chế trụ Nhâm Ngu Cẩn. Nếu như không phải Diệp Mặc tới, thì kết cục của Nhâm Ngu Cẩn khẳng định là sẽ thảm hơn nhiều.

- Người tên Diệp Mặc kia rốt cuộc là ai? Hắc Vô Nhẫn dường như là có hơi kiêng kỵ hắn thì phải?

Nhâm Ngu Cẩn nghi hoặc hỏi lên.

- Cậu Diệp Mặc kia thì chẳng những là Hắc Vô Nhẫn kiêng kỵ, mà ngay cả ta cũng phải kiêng kỵ hắn. Ta nghĩ có lẽ là Hắc Vô Nhẫn hoài nghi Diệp Mặc ẩn nấp tu vi. Nếu không chỉ là một Đại Chí Tiên, nhưng tại sao lại không hề có chút sợ hãi nào trước những Đại La Tiên như chúng ta. Hơn nữa, chỉ là một Đại Chí Tiên, không những có 'Vô ảnh thao tầm', còn là một đại sư tiên trận, điều này cũng rất kỳ quái.

Nhâm Vũ trầm giọng nói.

Sở Dĩ cũng gật nhẹ đầu:

- Bản tính người này có vẻ vẫn là kẻ ân oán phân minh. Chúng ta giúp hắn một lần, thì hắn liền ra tay giúp lại Ngu Cẩn. Chỉ là con hoài nghi hắn không hề ẩn nấp tu vi, mà là hắn giống với Hắc Vô Nhẫn, có thể vượt cấp mà giết đối thủ của mình. Tên Hắc Vô Nhẫn kia hẳn là cũng đoán được điểm này, cho nên mới lo lắng việc Diệp Mặc liên thủ với chúng ta.

- Sở Dĩ nói không sai, chỉ với việc hắn có thể khắc lại ngọc giản bản đồ

trong chớp mắt, thì đã có khả năng là hắn mạnh hơn ta một ít rồi. Ta thậm chí hoài nghi rằng ngay cả những thứ bên trong chiếc nhẫn trữ vật mà ta nhặt được hắn cũng đều biết rõ. Bất luận như thế nào, thì Diệp Mặc kia đều không hề tầm thường, không chỉ nói tới việc hắn đã giúp chúng ta, cho dù là chưa hề giúp đỡ gì, thì sau này các con cũng phải lấy lễ mà đón tiếp hắn.

Nhâm Vũ nói một cách trịnh trọng.

Sở Dĩ lại có chút nghi hoặc nói:

- Con không hiểu là vì sao Diệp Mặc kia đã có thể thấy được Hắc Vô Nhẫn lấy được miếng ngọc giản kia, cũng biết được người đã lấy được chiếc nhẫn trữ vật ngay từ sớm rồi, nhưng vì sao hắn lại không hề động tới những thứ đó trước?

Nhâm Vũ cũng trầm mặc. Diệp Mặc đã khắc lại được ngọc giản, cũng có nghĩa là ngọc giản đối với hắn không có bao nhiêu tác dụng, như vậy còn có thể hiểu. Nhưng ngay cả chiếc nhẫn trữ vật hắn cũng không hề động tới, như vậy là vì sao? Giải thích duy nhất đó là hắn đã tìm được thứ còn tốt hơn, nhưng đó là thứ gì thì cô hoàn toàn không thấy.

- Là tên khốn kiếp kia, con muốn giết nó.

Nhâm Ngu Cẩn bỗng nhiên thốt lên.

Nhâm Vũ và Sở Dĩ lập tức nhìn về phía Nhâm Ngu Cẩn chỉ, thấy được tên Đại Chí Tiên lúc trước, nhưng không hề thấy Hắc Vô Nhẫn. Lúc này Nhâm Vũ lập tức gật đầu:

- Giết.

Tên Đại Chí Tiên vẫn một lòng chạy về phía trước, nhưng khi ba người Nhâm Vũ thấy y thì y cùng đồng thời thấy được ba người. Y chỉ là một Đại Chí Tiên, lúc này thấy được ba Đại La Tiên có thù hận với mình thì đâu còn dám nghĩ tiến lên phía trước nữa mà lập tức thay đổi phương hướng cấp tốc mà chạy.

Nhưng không đợi thân hình của y di chuyển, thì từng đạo áp lực của không gian xé rách truyền đến. Tên Đại Chí Tiên lập tức đã bị loại không gian xé rách này hóa thành từng mảnh vụn.

Ba người Nhâm Vũ ngơ ngác nhìn tên Đại Chí Tiên biến mất trong nháy mắt kia mà từng đợt mồ hôi lạnh toát ra đằng sau lưng. Tuy các cô biết rõ lúc này chỉ có thể dựa theo con đường được tạo ra để đi, nhưng chỉ cần phạm phải một sai lầm thôi, thì hậu quả thật sự là quá đáng sợ.

...

Sau khi Diệp Mặc đi hết cả buổi, thì liền phát hiện không gian của cái di tích viễn cổ này khắp nơi đều có vết tích tiên linh thảo bị đào bới, còn có cả vết tích khai thác quặng mỏ nữa. Hắn có chút hoài nghi rằng ở đây đã từng là một địa phương dùng để thí luyện, chỉ là vì bị khai thác quá nhiều, mà kết quả là tài nguyên bên trong đều đã bị cạn kiệt.

Một cỗ thi hài tiên yêu thú cao tới mấy trượng đột ngột chặn đường đi của Diệp Mặc khiến hắn lập tức dừng lại. Uy áp đáng sợ từ thi hài tiên yêu thú này truyền tới khiến Diệp Mặc theo bản năng phải lùi lại mấy bước.

Vốn tại nơi có khí tức thê lương mênh mông này, đã có một loại áp chế khó có thể giải thích được rồi, thậm chí khiến cho tâm thần có chút bối rối nữa. Mà cái thi hài to lớn của Tiên yêu thú này lại khiến cho Diệp Mặc cảm giác được giống như là bầu trời sụp đổ xuống vậy, làm cho hắn ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Tiên yêu thú thật cường đại. Diệp Mặc hít vào một hơi. Hắn được chứng kiến tiên yêu thú cấp bảy rồi. Lúc trước một cái tát của con tiên yêu tu cấp bảy trong tầng bảy Thất Luyện Tháp đã thiếu chút nữa biến hắn thành thịt vụn rồi. Hơn nữa uy áp của con tiên yêu thú cấp bảy kia khiến cho trong lòng hắn tới tận giờ vẫn còn sợ hãi.

Thế nhưng thi hài của con tiên yêu thú đã chết vô số năm trước mặt Diệp Mặc lúc này lại có một loại uy áp còn cường đại hơn nữa. Diệp Mặc tin rằng,

nếu như không phải là tu vi của hắn lúc này cao hơn ngày trước rất nhiều, thì thật đúng là khó có thể chịu nổi rồi.

Thi hài của Tiên yêu thú này so với con tiên yêu tu cấp bảy kia thì không biết là lớn hơn bao nhiêu lần. Diệp Mặc cũng đoán rằng đẳng cấp của con tiên yêu thú chỉ còn lại thi hài này ngày trước tuyệt đối không chỉ là cấp bảy, vì loại uy áp đáng sợ này thậm chí có thể là một con tiên yêu thú cấp chín.

Nghĩ tới tiên yêu thú cấp chín, thì trong lòng Diệp Mặc càng cả kinh. Tiên yêu thú cấp chín, đó là loại tiên yêu thú đẳng cấp ngang với Tiên Đế đấy. Nếu như quả thật là thi hài của Tiên yêu thú cấp chín, thì bộ thi hài này quả thực là một món hời lớn đối với hắn.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức có chút nóng bỏng. Khi hắn đang muốn đem bộ thi hài này đặt vào trong Thế giới trang vàng, thì lại phát hiện một đạo kim quang nhàn nhạt tràn ra từ bên trong bộ thi hài này.

Tiên yêu đan? Ngay lập tức Diệp Mặc đã biết được cái đạo kim quang trước mắt lúc này chính là yêu đan của Tiên yêu thú. Hắn cố gắng đè nén nội tâm kích đông của mình mà đưa tay ra thu lấy một viên Tiên yêu đan to bằng cả nắm tay.

Cái uy áp từ bộ thì hài của Tiên yêu thú này chín phần là do viên yêu đan này tạo ra, nhưng nó lại không thể chủ động công kích, cho nên với tu vi Đại Chí Tiên viên mãn và luyện thể Tiên linh thể như Diệp Mặc cũng vẫn có thể chịu đựng được.

Diệp Mặc hiểu rõ giá trị của viên Tiên yêu đan kia không thể nào đánh giá được, thậm chí so với chiếc nhẫn trữ vật của Bạch Vô Nhẫn còn quý giá hơn vô số lần. Bởi vì loại yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín này căn bản là không thể dùng Tiên tinh mà mua được. Yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín có mức độ trân quý khó mà tưởng tượng ra được.

Cách để một Tiên Tôn tấn cấp lên Tiên Đế có rất nhiều, nhưng 99% các loại thủ đoạn cũng chỉ có thể có một Tiên Đế tấn cấp, những người khác thì

không nhất định có thể làm được. Mà 'Đế kình đan' thì lại là một trong các phương pháp mà tất cả các tiên nhân đều có thể sử dụng được. Và thứ quan trọng nhất để có thể luyện chế được 'Đế kình đan' chính là yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín.

Đáng tiếc, vốn Tiên yêu thú cấp chín trên Tiên Giới đã thuộc loại phượng mao lân giác rồi, hơn nữa cho dù là có thể gặp được Tiên yêu thú cấp chín, thì bình thường đều là yêu thú Hóa hình, tương đương với một Tiên Đế chân chính. Như vậy thì ai lại dám đi động chạm tới đan điền của Tiên Đế chứ? Cho dù là Tiên yêu thú cấp chín chưa hóa hình, thì cũng là tồn tại tương đương với Tiên Đế rồi, ai mà dám động vào chứ?

Hiện tại vận may của Diệp Mặc bộc phát, bỗng dưng lại nhặt được một viên yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín. Điều này quả là chuyện mà tới nằm mơ hắn cũng chưa dám mơ tới.

Sau khi cất cẩn thận Tiên yêu đan vào trong một cái hộp ngọc, đánh lên vài đạo cấm chế sau đó mới ném nó vào trong Thế giới trang vàng. Đã có được yêu đan của Tiên yêu thú rồi, thì Diệp Mặc cũng không còn quá hứng thú đới với bộ hài cốt của con Tiên yêu thú nữa. Tuy rằng bộ thi cốt này cũng là tài luyện cao cấp để luyện chế Tiên khí, nhưng so với yêu đan hắn lấy được thìcăn bản không tính là gì cả.

Lúc này Diệp Mặc lại đi đào một cái huyệt động, sau đó chôn đi bộ hài cốt kia. Tại Tiên Giới, Tiên yêu thú cấp chín tương đương với một Tiên Đế được tôn kính. Nếu như không có được Tiên yêu đan, thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ mang bộ hài cốt này ra ngoài đổi lấy Tiên tinh. Đã có được Tiên yêu đan, thì chôn lại bộ hài cốt ở đây, thì cũng coi như là bánh chưng đi, bánh ít lại.

...

Lại hai canh giờ nữa trôi qua, Diệp Mặc lại lần nữa dừng lại. Xuất hiện trước mặt hắn lúc này là một cung điện màu đen, cánh cửa đại điện đóng chặt. Ở chính giữa thì lại có một cái lỗ khóa hình lục giác.

Diệp Mặc lập tức nhớ tới cái thẻ bài hình lục giác màu đen mà mình nhặt được lúc trước, lúc này hắn liền lấy nó ra ngoài. Cầm thẻ bài hình lục giác trong tay, thì chưa cần đặt nó vào lỗ khóa Diệp Mặc đã biết nó chắc chắn là chìa khóa mở ra cánh cửa đại điện này rồi.

Diệp Mặc liền trực tiếp đem thẻ bài đặt vào lỗ khóa.

Két...

Cửa lớn của đại điện dường như đã từ lâu rồi chưa được mở ra, phát ra âm thanh khó khăn chậm chạp, thu dần lại về hai phía.

Các loại khí tức tràn ra ngoài, mỗi một loại khí tức đều đại biểu cho một loại Tiên khí hoặc pháp bảo hoặc là thứ gì đó khác nữa.

Nhưng ánh mắt của Diệp Mặc lại nhìn chằm chằm vào chính giữa đại điện, ở đó có một khối khoáng thạch màu đỏ được dựng đứng ở đó, nhưng khối khoáng thạch kia lại làm cho nội tâm Diệp Mặc nhảy dựng lên. Hắn rốt cuộc hiểu rõ cái tài liệu luyện khí cực phẩm mà Khải Phong Tiên Vương nói là cái gì rồi, đó chính là cái khối khoáng thạch này.

Diệp Mặc không biết vì sao Khải Phong Tiên Vương lại biết ở đây có khối khoáng thạch này, nhưng hắn lại biết khối khoáng thạch này tuyệt đối không phải là chuyện đùa.

Bởi vì hắn nhận biết được khối khoáng thạch này. Lúc trước người sư muội của vị Vị Tiên áo lam kia có đưa cho hắn một cái ngọc giản, trong đó có nhắc đến loại tài liệu này. Tài liệu luyện khí cao cấp, luyện tinh thạch không nằm trong 'Ba mươi ba Thiên Vực'. Cái khối khoáng thạch trước mặt này có tất cả khí tức phù hợp với Luyện tinh thạch, rất có thể đó là một khối Luyện tinh thạch.

Nghe cái tên Luyện tinh thạch thì quá bình thường, nhưng thực tế lại cực kỳ không tầm thường. Loại tài liệu này không hề kém so với Tinh hạch viêm, bởi vì Luyện tinh thạch cũng là do luyện hóa tinh cầu mà có được

giống như Tinh hạch viêm.

Muốn có được Tinh hạch viêm thì nhất định phải luyện hóa được Tinh cầu hệ Hỏa, còn về độ lớn nhỏ của Tinh cầu cũng không ảnh hưởng gì. Còn nếu muốn lấy được Luyện tinh thạch, thì nhất định phải luyện hóa được một cái Tinh cầu cực kỳ lớn, loại Tinh cầu nhỏ căn bản là không thể có được thứ này. Nói cách khác, Luyện tinh thạch còn trân quý hơn Tinh hạch viêm một chút.

Ở đây có một khối Luyện tinh thạch lớn như vậy, khiến Diệp Mặc cũng không thể nào tin nổi vào mắt mình. Hắn còn hoài nghi rằng khối Luyện tinh thạch này là đồ giả nữa.

Nếu quả thật là một khối Luyện tinh thạch lớn như vậy, thì phải luyện hóa bao nhiêu Tinh cầu đây? Cho dù là một Thánh Đế, thì cũng sẽ không đi làm loại chuyện nhàm chán này.

Bất luận là thật hay giả, thì Diệp Mặc quyết định thu mấy thứ này vào trong Thế giới trang vàng đã rồi tính sau.

- Quả nhiên là mày đã nhặt được chìa khóa mở cửa vào đại điện này.

Đột nhiên âm thanh run rẩy của Hắc Vô Nhẫn truyền tới. Y run rẩy không phải vì sợ hãi, mà là vì đang cực kỳ vui mừng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1747

Thần Thông Phật Môn

Dường như cùng lúc Hắc Vô Nhẫn đến, Diệp Mặc cũng đã phát hiện ra gã rồi. Không đợi Hắc Vô Nhẫn ra tay, Diệp Mặc đã nhảy trước một bước vào trong đại điện rồi, vung tay liền thu Luyện tinh thạch vào trong nhẫn trữ vật.

Khiến Diệp Mặc nghi ngờ chính là, Luyện tinh thạch đó không ngờ lại không nhúc nhích gì, lúc này hắn căn bản cũng không thu Luyện tinh thạch lại nữa.

- Ha ha, không ngờ lại muốn thu Luyện tinh thạch vào trong nhẫn trữ vật, anh cho rằng nhẫn trữ vật của anh là bán thần khí sao?

Hắc Vô Nhẫn cười ha hả, đồng thời cũng tiến vào trong đại điện.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, không tiếp tục thu Luyện tinh thạch nữa. Căn cứ theo lời nói của Hắc Vô Nhẫn, Luyện tinh thạch này hình như cần nhẫn trữ vật trên cấp bán thần khí mới có thể thu vào được. Bán thần khí bản thân đã cực ít, nhẫn trữ vật bán thần khí, lại càng ít như lông tơ.

Mặc dù Diệp Mặc còn có thể thu Luyện tinh thạch vào trong Thế giới trang vàng, nhưng hắn cũng không làm như vậy. Hắn không sợ Hắc Vô Nhẫn là sự thật, nhưng có thể giữ lại Hắc Vô Nhẫn thì Diệp Mặc cũng không dám chắc. Một khi bị Hắc Vô Nhẫn chạy thoát rồi, thì gã sẽ tiết lộ ra mình có pháp bảo cao cấp hơn bán thần khí.

- Chắc là bây giờ người mà anh không muốn nhìn thấy nhất chính là tôi, ha ha. Tôi cũng xem thường anh rồi, anh không ngờ lại lấy được chìa khóa

đại điện này. Trả lời câu hỏi của tôi trước, sau đó tự vẫn, tôi cho phép anh luân hồi.

Hắc Vô Nhẫn khinh miệt liếc nhìn Diệp Mặc rồi nói.

Đối với gã mà nói, Diệp Mặc cho dù có lợi hại đi nữa, không có mấy người Nhâm Vũ ở bên giúp sức, thì cũng không phải là đối thủ của mình.

Diệp Mặc vung tay lên, Tử Đao đã xuất hiện trong tay của hắn, sau đó mới lên tiếng:

- Thực ra tôi rất muốn gặp được anh, anh có tin không.

Hắc Vô Nhẫn khóe miệng nhếch lên, cũng không động thủ trước, mà lại hỏi:

- Nghi ngờ duy nhất của tôi chính là anh sao lại có thể đến được đây? Muốn tìm được đến đây, cần phải có bốn bức bản đồ hợp lại, anh không có bản đồ đó, sao lại đến được đây?

- Tôi nói thì anh có ra tay với tôi nữa không?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

- Nằm mơ à?

Hắc Vô Nhẫn mỉa mai.

- Vậy thì còn đó thả rắm chi nữa? Muốn đánh thì đánh đi.

Diệp Mặc nói xong, Tử Đao trong tay cũng đã bổ ra.

Hắc Vô Nhẫn thấy Diệp Mặc còn chủ động ra tay, lại càng tức giận. Một đường màu vàng xé rách khoảng không xuất hiện, giống như đường màu vàng này vốn dĩ ở trong này vậy.

Phạm âm vô tận cũng với đường màu vàng này đi ra, vang lên trong đại

điện, giống như một tiếng búa cực lớn vậy, đánh trúng vào thức hải của Diệp Mặc. Loại thần thức gõ này, khiến Diệp Mặc suýt chút nữa nôn ra máu. Thần thức vực của Diệp Mặc lập tức được thi triển ra, đồng thời cắt phạm âm kia đang vang dội vào trong thức hải của mình. Một chiêu này của đối phương không phải là công pháp thần thức, nhưng còn lợi hại hơn nhiều so với công pháp thần thức thông thường.

Nếu như không phải hắn có thần thức vực, thì lúc này hắn cũng bị trọng thương rồi, thậm chí còn chết dưới tay Hắc Vô Nhẫn.

Dường như Tiên khí phạm âm này, và đường màu vàng xé rách trời kia giáng xuống cùng lúc, không ngờ là một thiền trượng màu vàng dài mấy trượng.

Diệp Mặc trong lòng dâng lên một cảm giác cực quen thuộc, trong đầm nước của Hỗn Độn Tinh vực, hắn cũng từng thấy qua một cây thiền trượng, cũng thấy một cỗ xương khô. Mặc dù cũng chưa động đến thiền trượng bên cạnh đống xương khô đó, Diệp Mặc lại cảm thấy hai cây thiền trượng này lại giống nhau.

Hơn nữa Diệp Mặc chắc rằng lúc trước Hắc Vô Nhẫn và Nhâm Vũ động thủ, không phóng ra cây thiền trượng này. Lúc trước gã đánh nhau với Nhâm Vũ, dùng hình như là một pháp bảo quyền trượng bình thường.

Hắc Vô Nhẫn giết người như ngóe, không có nhân tính không ngờ lại là công pháp phật môn chính tông, ngay cả đến Diệp Mặc cũng không ngờ tới.

Ánh sáng tím của Tử Đao không hề kém hơn ánh sáng vàng kia, trong chốc lát, ánh tím đập vào với ánh sáng màu vàng kia.

Ánh sáng màu vàng cùng ánh tím tóe ra tứ phía, ánh sáng màu tím tóe ra ngoài cũng không phải là đường đao màu tím, mà là những màu sắc cực hoa mĩ. Trong đại điện trong nháy mắt liền xuất hiện từng âm thanh ào ào xé rách không khí, khiến người ta nghe mà chói tai.

Bang...

Tử Đao cùng thiền trượng đập vào nhau, tiếng nổ cực lớn lại càng vang lên trong đại điện.

Sắc mặt Diệp Mặc cũng không thay đổi, chiêu Thái hồng của hắn chỉ là bán thần thông. Tu vi của Hắc Vô Nhẫn lại còn cao hơn Bạch Vô Nhẫn, có thể chặn lại được Thái hồng của hắn cũng không phải hiếm. Hắn có thể giết chết Bạch Vô Nhẫn một cách dễ dàng, nguyên nhân chủ yếu là vì đánh lén trước. Nhưng đối diện với Hắc Vô Nhẫn, Diệp Mặc biết, muốn y để lại cái mạng nhỏ của y ở đây, thì cần phải dùng cách khác.

Đáng tiếc là Vô Ảnh cũng ngủ say rồi, nếu không để Vô Ảnh đánh lén một cái, để mình tranh thủ trong tích tắc, thì hắn cũng dễ làm hơn nhiều.

Hắc Vô Nhẫn sắc mặt lại biến sắc, đừng nhìn gã chỉ là tùy tay phóng ra thiền trượng của mình, nhưng lại là một chiêu Phật môn thần thông, Phạm âm kim liệt.

Đối thủ khi Phạm âm xâm lấn thức hải, thiền trượng màu vàng của gã có thể đánh đối thủ tan thành tro bụi. Nhưng bây giờ, gã phát hiện ra Diệp Mặc không ngờ lại nhẹ nhàng chặn lại được, hơn nữa cũng không có chút thiệt thòi gì.

- Anh ẩn giấu tu vi?

Hắc Vô Nhẫn không nhìn ra tu vi mà Diệp Mặc ẩn giấu, nhưng gã lại cảm thấy một Đại Chí Tiên tuyệt đối không thể nào chặn lại chiêu này của gã được. Diệp Mặc mới là tu vi Đại Chí Tiên, có thể chặn lại chiêu này của gã, khả năng duy nhất chính là Diệp Mặc đã ẩn giấu tu vi của mình, cũng giống như gã, cũng là tu vi Đại La Tiên.

Diệp Mặc làm gì sẽ nói nhảm với gã, Tử Đao lại lần nữa phóng ra, Huyễn Vân Phân Liệt đao. Hắc Vô Nhẫn muốn giết hắn, cách nghĩ của hắn cũng giống như Hắc Vô Nhẫn, cũng muốn giết chết Hắc Vô Nhẫn nhanh một

chút.

Diệp Mặc bây giờ là Đại Chí Tiên viên mãn, tốc độ của Phân Liệt đao cũng vô cùng nhanh. Trong chớp mắt, Phạm âm còn chưa biến mất khỏi đại điện, thì lại lần nữa đại điện bị đường đao màu tím của Tử Đao của Diệp Mặc lấp đầy. Cùng lúc đó, Diệp Mặc cũng đã đánh một quyền ra.

Trong đại điện tràn ngập đường đao của Tử Đao, bỗng nhiên quay tròn, cả đại điện dường như cũng đang bị quay tròn, bị một quyền này của Diệp Mặc lôi kéo. Sát cơ bàng bạc điên cuồng bị đại điện bao lấy, không lọt một tia nào cuốn về phía Hắc Vô Nhẫn.

Hắc Vô Nhẫn cũng không thể nào kìm chế nổi sự sợ hãi trong lòng, gã cho rằng một đường vừa nãy cũng là đòn sát thủ lớn nhất của Diệp Mặc rồi, nhưng quyền này, quả thực như muốn xé rách không gian. Có thể nói nếu như không phải tu vi của đối phương có hạn, thì quyền này cũng đã xé rách không gian rồi.

Hắc Vô Nhẫn đâu còn dám lưu thủ nữa, một miếng bồ đoàn màu vàng được gã phóng ra, đồng thời liên tiếp đánh ra mấy trăm đường các loại thủ quyết. Bồ đoàn màu vàng bao vây lấy người gã, hình thành một vòng màu vàng rung động.

Mỗi một đường thủ quyết của gã đánh ra, thì bồ đoàn màu vàng lại rung động mở rộng thêm một phần, những rung động màu vàng này càng lúc càng lớn, từng đợt từng đợt nối tiếp nhau. Còn lốc xoáy sát thế hư không của Diệp Mặc mỗi lần bị rung động hư không này ngăn lại, cũng chậm đi mất một phần.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn chưa từng ra tay với Tiên vương, nhưng không có nghĩa là hắn không biết. Bồ đoàn này phối hợp với thủ thế của Hắc Vô Nhẫn, rung động hình thành trong không trung chính là hình thức lĩnh vực ban đầu của Tiên vương.

Tiên vương sở dĩ mạnh, cũng giống như tu sĩ Hóa Chân ở dưới Tu Chân

giới, cũng hoàn toàn có thể thi triển ra vực của mình. Loại vực này của Tiên vương tên là Tiên vương lĩnh vực, không gian Tiên giới vững chắc, muốn hình thành nên vực của mình rất khó khăn. Cho dù là Đại La Tiên có lợi hại đi nữa, cũng chỉ có thể thông qua Tiên nguyên của mình, trói buộc không gian xung quanh lại, loại trói buộc không gian này không thể tính là vực được.

Ví dụ như đao vực và thần thức vực của Diệp Mặc cũng vậy, Diệp Mặc tinh thông đạo lý về vực, nhưng tu vi của hắn thì lại khiến hắn không thể nào hình thành nên lĩnh vực của mình trong Tiên giới được. Chỉ có thể thông qua đao vực hoặc thần thức vực để tăng thêm sức mạnh của mình.

Còn Đại La Tiên sau khi đến Tiên vương rồi, liền tạo thành một kiểu biến chất, biến chất này chính là hình thành lĩnh vực. Lĩnh vực này còn mạnh hơn nhiều so với thần thức vực của Diệp Mặc, thần thức vực cũng chỉ có thể kiến công dưới Tiên vương mà thôi, hoặc là nói thần thức vực trên phương diện ứng dụng thì lại càng linh hoạt xảo diệu. Nhưng khi đánh nhau thực sự, thì thần thức vực còn kém xa lĩnh vực của Tiên vương.

Một Đại La Tiên như Hắc Vô Nhẫn đương nhiên không thể nào hình thành lĩnh vực của mình, nhưng gã không ngờ lại thông qua bồ đoàn màu vàng của mình để thực hiện.

Diệp Mặc trong lòng biết rõ, một khi rung động lĩnh vực của Hắc Vô Nhẫn hoàn toàn bao vây lấy hắn, thì hắn không còn chút cơ hội hoàn trả.

Lúc này Diệp Mặc rất muốn phóng Thế giới thạch ra, rồi cho đối phương một Thái sơn áp đỉnh. Nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng biết, thi triển thần thông đối với hắn mà nói tiêu hao quá lớn, nếu như Thái sơn áp đỉnh không thể nào giết chết được đối phương, thì bản thân hắn cũng rơi vào hoàn cảnh xấu.

Diệp Mặc thầm than, hắn lĩnh ngộ thần thông mặc dù không ít, nhưng tu vi còn quá thấp. Thần thông càng cường đại, thì tiên nguyên và thần thức càng cần nhiều. Nếu lúc này mấy loại thần thông của hắn đều lấy ra hết, thì

cho dù hai Hắc Vô Nhẫn cũng giết được.

Nhưng Diệp Mặc đồng thời cũng biết, nếu như mấy loại thần thông của hắn có thể cùng thi triển ra, thì hắn cũng không phải là Đại Chí Tiên nữa rồi, hắn ít nhất cũng phải đến Đại La Tiên hậu kỳ.

Ầm...

Sát thế lốc xoáy Hư không quyền lại lần nữa đập trúng với bồ đoàn màu vàng của Hắc Vô Nhẫn, tiếng nổ đáng sợ dường như muốn lật tung cả đại điện lên.

Sát thế lốc xoáy bị lĩnh vực rúng động của bồ đoàn màu vàng chắn lại, thì lĩnh vực rung động lập tức bắt đầu tán loạn. Dù sao lĩnh vực này cũng không phải do tự thân Hắc Vô Nhẫn kích phát ra, mà là do bồ đoàn màu vàng làm ra.

Đồng thời Diệp Mặc bị sát thế lốc xoáy Hư không quyền kích thích vô số đường đao phân liệt cũng hoàn toàn trở nên mất trật tự, tán loạn tứ phía.

Những âm thanh tinh tinh tang tang liên tiếp không ngừng, mấy chục đường đao cũng đã chém rách quần áo của Hắc Vô Nhẫn, văng ra mấy tia máu.

Bồ đoàn màu vàng tóe lên vầng hào quang màu vàng, cũng có một phần đánh lên người Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại bình yên vô sự. Chiêu này thoạt nhìn như ngang nhau, nhưng Tiên linh thể của Diệp Mặc lại chiếm ưu thế, cũng không bị thương chút nào.

Hắc Vô Nhẫn sắc mặt lại càng khó coi, nếu như nói chiêu Thái hồng lúc trước khiến gã kinh hãi, thì Hư không quyền vừa này lại khiến gã kinh hãi lần nữa.

Bồ đoàn màu vàng của gã phối hợp với pháp quyết đánh ra lĩnh vực Tiên vương, mặc dù là một lĩnh vực chỉ đẹp ở bề ngoài, nhưng tuyệt đối không phải người bình thường có thể chặn lại được. Còn đối phương không những

chặn lại được, mà còn khiến gã bị thương.

Rất rõ ràng, quyền vừa rồi của Diệp Mặc còn đáng sợ hơn đao lúc trước nhiều lần.

Hắc Vô Nhẫn lần đầu tiên nảy sinh ý sợ hãi, lĩnh vực Tiên vương mà gã bắt chước cũng không phải tùy ý mà có thể phóng ra được, tiêu hao đối với thần thức và tiên nguyên cũng vô cùng kinh khủng.

Loại sợ hãi này của Hắc Vô Nhẫn cũng chỉ trong nháy mắt, nếu như không muốn tiết lộ truyền thừa công pháp Phật môn ra, thì cần phải giết chết Diệp Mặc.

- Chết!

Dưới sự thiêu đốt tiên nguyên, thủ quyết của Hắc Vô Nhẫn lại càng nhanh chóng, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng mơ hồ. Bồ đoàn màu vàng của gã lại lần nữa mang theo những rung động màu vàng với mật độ dày đặc nhanh chóng tản ra ngoài, cùng lúc đó, thiền trượng màu vàng của gã cũng huyễn hóa thành hải dương màu vàng dời núi lấp biển xông về phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1748

Hủy Diệt Quyền

Những phạm âm càng dày đặc và nhanh chóng vang lên, những phạm âm đó hình như lúc nào cũng muốn xé rách thức hải của Diệp Mặc, nhưng lại bị thần thức vực của Diệp Mặc chặn lại.

Diệp Mặc biết rõ đây chắc là Hắc Vô Nhẫn dốc sức ra tay, thắng bại chỉ trong chiêu này. Hắn chắc rằng chiêu này của Hắc Vô Nhẫn nếu như không thể nào giết chết mình, thì Hắc Vô Nhẫn tuyệt đối sẽ rút đi.

Hiểu được điểm này, Diệp Mặc không tiếp tục lưu tình nữa, trong này không có người thứ ba, Hắc Vô Nhẫn dốc sức muốn giết hắn, thì hắn cũng muốn giết chết Hắc Vô Nhẫn.

Quả cân Thế giới thạch cũng được phóng ra, nhưng lại không phải thần thông, Diệp Mặc biết bây giờ hắn cũng không thể nào đồng thời thi triển hai thần thông được.

Quả cân Thế giới thạch bị Hư không bí ngân bao trùm, giống như một quả núi khổng lồ đột nhiên rơi xuống vậy, lao đến đập vào hải dương màu vàng đang phủ kín bầu trời.

Hải dương màu vàng đang nghiêng nghiêng bị Hắc thạch cân đập trúng, lập tức chậm lại, tia sáng màu vàng trong nháy mắt hạ thấp, còn phạm âm xung quanh thì lại càng thêm yếu ớt.

Hắc Vô Nhẫn trong lòng lại càng kinh hãi, gã không ngờ đối thủ còn có một pháp bảo giống như một ngọn núi còn chưa lấy ra. Khó trách lúc trước tên họ Diệp này căn bản cũng không sợ gã và Nhâm Vũ, muốn chia một

phần Tiên tàng. Thủ đoạn như này, quả thực quá đáng sợ.

Sau khi hiểu được điểm đáng sợ của Diệp Mặc, Hắc Vô Nhẫn lại càng muốn giết chết Diệp Mặc. Gã lại càng điên cuồng thiêu đốt Tiên nguyên, cái lĩnh vực Tiên vương mô phỏng lại càng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, chỉ cần thêm chút thời gian nữa, thì lĩnh vực Tiên vương của gã sẽ cuốn trọn lấy đối phương. Một khi đối phương nằm vào trong lĩnh vực Tiên vương của mình rồi, vậy thì tùy ý mình chém giết.

Diệp Mặc làm sao có thể để mình lọt vào lĩnh vực Tiên vương của đối phương được, sau khi Hắc thạch cân của hắn được phóng ra, phạm âm xung quanh thức hải bị yếu đi, lập tức liền phóng ra mấy chục đường thần thức đao, đồng thời đánh quyền thứ hai ra.

Lãng sát.

Ầm...

Một ngọn lửa màu xanh cao mấy trượng rộng mười mấy trượng bùng lên trong không trung, ngọn lửa này trong nháy mắt liền hình thành một bức tường lửa lao đến, trong chốc lát đập trúng đến bồ đoàn màu vàng của Hắc Vô Nhẫn.

Xoẹt, xoẹt...

Mồi lửa màu xanh trực tiếp đánh tan rung động màu vàng kia, trong nháy mắt bổ nhào vào Hắc Vô Nhẫn. Mà đây vẫn chưa kết thúc, ngọn lửa màu xanh đợt thứ hai càng đáng sợ hơn giống như sóng biển điên cuồng đến, dường như lấp đầy cả đại điện, theo sát ngọn lửa đầu tiên, hướng về phía Hắc Vô Nhẫn.

Ngọn lửa màu xanh đầu tiên trong nháy mắt liền dập tắt lĩnh vực mô phỏng của Hắc Vô Nhẫn, đến trước mặt Hắc Vô Nhẫn, sức nóng kinh khủng khiến Hắc Vô Nhẫn khó có thể kìm nén được sự sợ hãi trong lòng. Nếu như gã biết Diệp Mặc còn có một quyền lợi hại như này, thì gã thà rằng lập tức

trốn chạy, cho dù bại lộ bí mật Phật môn của mình, tuyệt đối cũng không quan tâm.

Bây giờ cũng không kịp chạy nữa rồi, gã chỉ có thể ngăn cản, Hắc Vô Nhẫn cố gắng đè nén sự sợ hãi trong lòng, bồ đoàn màu vàng trong nháy mắt lại biến thành một khiên tròn màu vàng cực lớn, chặn lại trước mặt gã.

Ầm...

Ngọn lửa đập trúng bồ đoàn màu vàng, bồ đoàn màu vàng trong nháy mắt trở nên ảm đạm, rồi biến thành màu đen. Trên người Hắc Vô Nhẫn đều tỏa ra mùi khét, gã thành công chặn lại được bức tường lửa đầu tiên của Diệp Mặc, đáng tiếc không đợi gã chạy thoát, thì ngọn lửa màu xanh thứ hai của Diệp Mặc cũng đã cuốn đến.

Ngọn lửa màu xanh thứ hai giống như đốt một trang giấy vậy, trực tiếp thiêu hủy hoàn toàn bồ đoàn màu vàng kia.

- Thanh Như Hiểu Thiên... Tiên diễm thần thông...

Hắc Vô Nhẫn cực kỳ không cam tâm bật thốt ra mấy chữ, sau đó bị ngọn lửa đợt thứ hai của Lãng sát tiêu diệt.

Diệp Mặc điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, rồi bay ra ngoài, sau đó ngã ngồi xuống mặt đất. Quyền lãng sát của hắn, đồng thời có thể hoàn toàn cuốn hết sát thế hư không lại, đối thủ có trốn cũng không thể trốn đi đâu được.

Nhưng bây giờ hắn chỉ phóng ra hai ngọn lửa đã co quắp ngồi trên mặt đất, Diệp Mặc không phải biết Hắc Vô Nhẫn bị giết rồi, giữ lại sức không phóng ra ngọn lửa thứ ba, mà là hắn căn bản không còn sức để phóng ra ngọn lửa đợt thứ ba nữa.

Một quyền này, hắn chẳng những chưa đánh ra ngọn lửa đợt thứ ba, hơn nữa đến sát thế trong quyền đó cũng chưa đánh ra. Có thể nói quyền Lãng sát này, hắn chỉ phát huy được một phần ba uy lực trong đó.

Lúc này tiên nguyên trên người Diệp Mặc vô cùng hư không, đến thần thức cũng tiêu hao cực nhiều. Nếu bây giờ có một Hư Tiên đến, thì hắn cũng chưa chắc đánh được.

Diệp Mặc lấy ra mấy viên đan dược nuốt xuống, trong lòng thầm nghĩ mà sợ.

Sở dĩ xuất hiện tình huống này, không phải vì lúc trước hắn tiêu hao quá nhiều, mà là vì hắn không ngờ Thanh Như Hiểu Thiên của mình sau khi thăng cấp lên Tiên diễm rồi, tiêu hao đối với Lãng sát lại lớn như vậy.

Nói cách khác Lãng sát vừa phóng ra, một khi không giết được người khác, thì hắn chỉ có thể đợi người khác đến giết mình. Lúc trước Thanh Như Hiểu Thiên của hắn còn là Tử niết cấp ba, Diệp Mặc nhớ rõ lãng sát mặt dù tiêu hao cực lớn, nhưng cũng không đến mức lợi hại như vậy. Nhưng vừa thăng cấp lên Tiên diễm, thì lại khác biệt quá lớn.

Nói cách khác, khi hắn ở trạng thái Đại Chí Tiên đỉnh phong, muốn đánh ra Lãng sát phối hợp với Tiên diễm Thanh Như Hiểu Thiên, cũng không được. Muốn đánh ra Lãng sát hoàn chỉnh, e rằng phải đến Đại La Tiên mới có thể. Cho dù đến Đại La Tiên rồi, thì Lãng sát cũng không thể nào tùy tiện phóng ra được.

Một khi đánh ra, thì hắn sẽ yếu đến cực điểm, nếu như có thể giết được đối phương thì tốt, nhưng nếu như không giết được, thì hắn chỉ có đợi chết.

Đan dược lập tức được chuyển hóa thành Tiên nguyên, Diệp Mặc dần dần khôi phục được chút ít, hắn nhẹ nhàng thở phào một hơi. Nhìn một mảng cháy đen trước mặt, chỉ có thiền trường màu vàng còn vứt ở một bên, ngoài ra, cũng không còn vật gì khác nữa.

Hắc Vô Nhẫn và bồ đoàn màu vàng của gã dưới Lãng sát căn bản cũng không chịu đựng được là bao, liền bị hủy diệt rồi.

Diệp Mặc trong lòng thầm than tiếc, đồ của Hắc Vô Nhẫn tuyệt đối

nhiều hơn Bạch Vô Nhẫn nhiều, đáng tiếc là hắn không thể nào khống chế được Lãng sát, Sau khi khôi phục được chút ít Tiên nguyên, Diệp Mặc ngay lập tức thu Luyện tinh thạch chu vi một trượng vào trong Thế giới trang vàng của mình, sau đó cũng ném thiền trượng màu vàng kia vào trong Thế giới trang vàng của mình.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện ra, vừa nãy hắn đánh nhau với Hắc Vô Nhẫn, dường như tất cả nhẫn trữ vật trong này đều bạo liệt. Lúc trước hắn tiến vào đại điện này, trong này có rất nhiều khí tức pháp bảo, rõ ràng những khí tức này chính là nhẫn trữ vật trong này. Nhiều nhẫn trữ vật như vậy, rõ ràng chính là do Tiên vương đó thu thập được trong trận chiến. Ông để trong này, sau đó cũng không quay lại nữa.

Bây giờ nhẫn trữ vật trong này đều vì Hư không quyền và đường đao Thái hồng kia đả kích, còn có cả lĩnh vực mô phỏng của Hắc Vô Nhẫn và Lãng sát kết hợp lại áp chế. Cũng may những nhẫn trữ vật này ít bị ảnh hưởng, nếu như ngọn lửa Lãng sát cuốn một vòng đến, chắc cũng không còn gì nữa rồi.

Nhẫn trữ vật sau khi vỡ vụn, thì phần lớn những thứ trong này cũng bị hư hại, ngoài một số Tiên tinh vụn ra, còn có rất nhiều Tiên khí. Tiên khí hạ phẩm đến Tiên khí cực phẩm đều có. Những Tiên khí này đều hư hao cả, chất thành từng đống từng đống.

Diệp Mặc lắc đầu, thật đáng tiếc, cũng may Luyện tinh thạch bình yên vô sự.

Diệp Mặc tìm được mười mấy chiếc nhẫn trữ vật vẫn chưa bị nổ tung, phát hiện trong đó đều là Tiên khí và Tiên tinh, còn có nữa chính là những nguyên liệu luyện khí đẳng cấp bình thường, còn về đan dược và Tiên linh thảo, sớm đã bị hỏng rồi. Những nguyên liệu luyện khí này mặc dù không tệ, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì sức hấp dẫn cũng không lớn lắm. Tiên tinh cũng không có bao nhiêu, rõ ràng, những nhẫn trữ vật này đều bị người ta chọn lựa một lần rồi.

Quan sát xung quanh đại điện này, Diệp Mặc thấy trong này ngoài khối Luyện tinh thạch này ra, cũng không còn thứ gì khác.

Bên ngoài đại điện còn một số dao động hư không cực nhỏ truyền đến, Diệp Mặc lập tức biết, chắc hẳn là đám người Nhâm Vũ đến.

Diệp Mặc giết Hắc Vô Nhẫn rồi, lại lấy được Luyện tinh thạch, hắn rất không muốn chạm mặt với đám người Nhâm Vũ. Cộng thêm những thứ bên trong đại điện này hắn cũng không bị hấp dẫn, Diệp Mặc không chút do dự rời khỏi đại điện, nhanh chóng quay về.

...

Diệp Mặc vừa rời khỏi đại điện, thì ba bóng người liền hạ xuống nơi mà Diệp Mặc vừa mới đứng, rõ ràng là ba người Nhâm Vũ.

- Dì vũ, trong này hình như có gì đó không đúng, hình như vừa mới có người đánh nhau ở đây.

Ngu Cẩn sau khi giết tên Đại Chí Tiên đó, trong lòng cũng thoải mái, nói chuyện cũng tốt hơn trước nhiều rồi.

Nhâm Vũ cẩn thận bước vào đại điện, sau đó ba người lập tức nhìn thấy vố số pháp bảo và nhẫn trữ vật bị hỏng, đương nhiên trong số những pháp bảo bị hỏng này, vẫn còn một số cái vẫn còn tốt.

- Nơi này chính là Tiên tàng, nhưng những nhẫn trữ vật này hình như có người đánh nhau nên bị hỏng rồi. Còn vô số chiếc nhẫn trữ vật bị thiêu hủy này, thật đáng tiếc.

Nhâm Vũ sau khi phát hiện tình hình trong đại điện, thở dài nói một câu.

Sở Dĩ trầm thanh nói:

- Dì Vũ, có phải là do hai người Diệp Mặc và Hắc Vô Nhẫn đánh nhau mà thành không? Nhiệt độ trong này vẫn còn rất cao, hình như là có mồi lửa

nữa. Hắc Vô Nhẫn không phải hỏa hệ, nếu đánh nhau có Diệp Mặc, thì hỏa hệ chắc hẳn là của Diệp Mặc rồi.

- Hả...

Ngu Cẩn kinh dị há to miệng, một lúc lâu sau mới nói:

- Hình như hắn mới là Đại Chí Tiên, cho dù có ẩn giấu tu vi, cũng không thể nào là đối thủ của Hắc Vô Nhẫn được?

Nhâm Vũ lắc đầu nói:

- Cái này rất khó nói, con người Diệp Mặc này rất thần bí, bây giờ Diệp Mặc và Hắc Vô Nhẫn không có ở đây, còn chuyện đây có phải là hai người họ hay không, hay là còn người khác nữa đến, cũng không phải là người mà chúng ta có thể chống lại được. Chúng ta nhanh chóng lấy toàn bộ những thứ trong này đi, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

...

Khi trở về tốc độ của Diệp Mặc lại càng nhanh, hắn chỉ dùng một nửa thời gian so với lúc đến, đã có thể đến được lối ra cấm chế cửa đá rồi.

Nhưng Diệp Mặc cũng không ra ngoài ngay lập tức, mà lại ném bốn ngọc giản bản đồ ra, khảm ngọc giản vào cửa đá, đợi khi cửa đá lại lần nữa mở ra, thì hắn trốn sang một bên.

Một ngày sau, ba bóng người nhanh chóng đến nơi này. Diệp Mặc đứng đằng xa nhìn thấy ba người đến chính là ba người Nhâm Vũ, ba người với sắc mặt vui sướng, rõ ràng là rất hài lòng với những thứ lấy được trong đại điện.

Ba người Nhâm Vũ sau khi đến cửa đá, căn bản cũng không chút suy nghĩ gì, lập tức liền ra ngoài cửa đá. Diệp Mặc lại đợi một canh giờ nữa, chắc chắn là ba người kia cũng đã ra khỏi lối ra rồi, lúc này mới từ cửa đá bước ra.

Sau khi ra khỏi cửa đá, thần thức của Diệp Mặc liền quét ra ngoài, phát hiện ba người Nhâm Vũ cũng đã đi rồi.

Diệp Mặc lại lần nữa đứng trước cửa cấm chế kia, hắn đang đợi bốn miếng ngọc giản bản đồ kia rơi xuống, lúc trước hắn tiến vào cửa đá cuối cùng, kết quả cửa đá đóng lại, ngọc giản rơi xuống đều bị hắn nhặt được hết. Theo sự phán đoán của Diệp Mặc, bây giờ hắn là người cuối cùng ra ngoài, chắc hẳn cũng có thể nhặt được bốn miếng tàn đồ ngọc giản này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1749

Người

Nhưng kết quả rất nhanh đã khiến cho Diệp Mặc phải thất vọng, vì sau khi hắn đợi suốt nửa nén hương, thì đừng nói là ngọc bài, mà ngay cả cấm chế của cánh cửa đá cũng không hề nhúc nhích.

Diệp Mặc thất vọng lắc đầu. Lúc này hắn lấy Tử đao ra, chuẩn bị phá hủy cánh cửa đá. Diệp Mặc biết rõ cánh cửa đá này chính là bố trí một trận pháp chuyển di không gian.

Tuy là ở nơi này thì việc công kích phá hủy cái cánh cửa đá này rất có thể sẽ khiến chốn ẩn nấp tới nơi khác. Chính vì như vậy, cho nên lúc trước hắn mới dọa cho Hắc Vô Nhẫn không dám sử dụng phương pháp bạo lực để công kích cánh cửa đá, để cho y phải chủ động lấy ra ngọc giản bản đồ.

Sở dĩ hiện tại Diệp Mặc muốn công kích cái cánh cửa đá này, là vì Diệp Mặc không muốn để cho người khác tới đây. Diệp Mặc vẫn cảm giác rằng bên trong cái di tích viễn cổ này còn sót lại chút thứ gì đó, cho nên hắn không muốn để cho Nhâm Vũ lại dẫn những người khác tìm tới chỗ này. Dù sao hắn ở chỗ này cũng đã lấy được Tiên yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín và cả Luyện tinh thạch rồi.

Ầm...

Diệp Mặc cũng không dùng toàn lực công kích, nhưng sau khi Tử đao đánh vào cánh cửa đá kia, thì cánh cửa đá kia lại lần nữa hiện ra từng vòng gợn sóng của cấm chế.

Diệp Mặc cảm giác được nơi này đang xoay tròn. Hắn rất muốn dùng

thần thức để xem xét một chút, nhưng thần thức của hắn lại không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì xung quanh. Sau một lát, thì không gian xung quanh lại lần nữa bình ổn lại. Diệp Mặc lúc này liền thở ra một hơi, vì vốn hắn đã có chuẩn bị sẵn, một khi gặp vấn đề, thì lập tức sẽ tiến vào Thế giới trang vàng. Nhưng hiện tại xem ra không cần rồi.

Ầm, ầm...

Vài âm thanh vang lên.

Sau khi không gian đã hoàn toàn ổn định, thì Diệp Mặc ngạc nhiên phát hiện bốn miếng bản đồ ngọc giản kia đã rơi xuống khỏi lỗ khóa rồi. Diệp Mặc liền nhặt bốn miếng ngọc giản lên. Hiện giờ hắn mới hiểu được, hóa ra là khi công kích cái cánh cửa đá này, thì phải chờ sau khi cánh cửa đá của di tích viễn cổ này được chuyển dời đi một không gian khác, thì những bản đồ ngọc giản này mới có thể rơi ra được.

Xem ra khi có ngọc giản đặt vào trong lỗ khóa, thì lúc mà di chuyển không gian khởi động, sẽ mang theo cả những người xung quanh. Nhưng nếu như không có ngọc giản đặt vào trong lỗ khóa, mà lại cưỡng ép công kích cánh cửa đá, khiến cho cánh cửa đá khởi động trận di chuyển pháp không gian, thì sẽ không mang theo những người xung quanh. Vì thế cánh cửa đá sẽ hoàn toàn biến mất.

Lối vào của di tích viễn cổ này được sắp đặt một cách vô cùng xảo diệu, ngoại trừ người có ngọc giản ra, thì không ai có thể biết được lối vào nằm ở đâu.

Sau khi có được bốn miếng bản đồ ngọc giản, thì trong lòng Diệp Mặc liền đại hỉ. Sau này nếu như xảy ra chuyện không còn đường trốn tránh, thì cái di tích viễn cổ này tuyệt đối là một nơi cực kỳ an toàn. Cấm chế của cánh cửa đá kia thì người không có ngọc giản căn bản không thể mở ra được. Cho dù là người đó có năng lực thông thiên cũng không được. Một khi không có ngọc giản, mà lại cưỡng ép công kích cái cánh cửa đá này, thì cánh cửa đá này lập tức sẽ thông qua trận pháp không gian chuyển di di dời đến một nơi

khác, như vậy thì sẽ không thể tìm được nữa.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài. Hắn lập tức phát hiện bên ngoài đã không còn là những bậc thang thô sơ nữa. Cái cửa vào ở Tiên Phần Lĩnh cũng không còn ở đây nữa rồi. Hắn vẫn còn một miếng trận kỳ bố trí ở cái cấm chế ẩn nấp đó, nhưng hiện tại hắn thậm chí còn không thể cảm ứng được vị trí của trận kỳ kia.

Có lẽ là lúc này hắn đang ở dưới lòng đất, còn cánh cửa đá đang ở sau lưng hắn. Trước mặt hắn lúc này là một nơi hoàn toàn chưa bị khai phá.

Xem ra từ này về sau thì cái di tích viễn cổ này thuộc về một mình hắn rồi. Tuy hắn không thể mang nó đi được, nhưng tùy thời đều có thể tới nay này.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi xây dựng mấy bậc thang thô sơ làm gì cả. Sở dĩ vị Tiên Vương trước kia xây dựng, đoán chừng là vì muốn để cho người tìm tới nơi y cất giữ truyền thừa tìm thấy được. Còn Diệp Mặc thì lại không cần phải làm như vậy. Nơi này chỉ cần để một mình hắn biết là được rồi, nói cách khác thì cái di tích này chính là sở hữu độc quyền của hắn rồi.

Sau khi Diệp Mặc ra ngoài, thì liền phát hiện vị trí của hắn vẫn là ở Tiên Phần Lĩnh. Nhưng khi hắn vừa đi ra, thì âm khí xung quanh cũng lập tức xâm lấn tới.

Diệp Mặc lập tức triển khai thần thức Vực, đồng thời thần thức của hắn cũng lập tức kiểm tra xung quanh. Lúc này mới phát hiện được đây đúng là không phải nơi mà hắn tiến vào lúc trước. Hơn nữa khoảng cách từ nơi này tới nơi kia cũng không hề ngắn.

Đám người Nhâm Vũ đã đi, Tiên Phần Lĩnh lúc này dường như chỉ còn lại một mình hắn. Khí lưu âm khí dao động xung quanh mang theo một thanh âm bén nhọn làm cho người ta rất khó chịu. Diệp Mặc cũng không tiếp tục ở lại chỗ này nữa mà lập tức lấy 'Ô vân trùy Thanh Nguyệt' ra chuẩn bị

tìm nơi độ kiếp.

Thế nhưng Diệp Mặc vừa mới bay ra ngoài được thời gian nửa nén hương, thì đột nhiên lại tỉnh ngộ lại. Vì Lôi Kiếp của hắn cần phải độ tuyệt đối là kinh thiên động địa, cho nên một khi hắn độ kiếp ở Tiên Phần Lĩnh này, thì chỉ sợ là sẽ khiến cho một số đại năng chú ý tới. Mà xung quanh Tiên Phần Lĩnh thì không có người nào cả, cho dù là để lịch lãm rèn luyện cũng sẽ không có người nào tới đây rèn luyện cả. Đối với Diệp Mặc mà nói, thì nơi này quả thật là một nơi tốt nhất để độ kiếp rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc liền không do dự nữa, trực tiếp ném ra năm trăm triệu viên Tiên tinh. Hắn đoán rằng bản thân muốn tấn cấp lên Đại La Tiên cũng không phải chuyện đơn giản. Ở đây không giống với Vô Tận Viêm Hà mà hắn đã luyện thể. Vô Tận Viêm Hà kia có lượng tiên linh khí vô cùng nồng đậm, còn hắn thì lại chỉ cần bố trí lên một cái Tụ linh tiên trận là được rồi. Nhưng đáng tiếc là không thể ở chỗ này được.

Cũng may là trên người hắn hiện giờ có hơn ba tỷ Tiên tinh, cho nên việc tấn cấp lên Đại La Tiên cũng không phải là quá khó.

Năm triệu Tiên tinh lập tức được hắn bố trí thành một cái Tụ linh trận cực lớn. Sau khi bố trí xong Tụ linh trận, thì hắn lại thiết lập thêm một cái tiên trận ẩn nấp. Khi chính thức độ kiếp, thì cái tiên trận ẩn nấp kia cũng chỉ có tác dụng nhỏ mà thôi, tuyệt đối không ngăn được tốc độ hấp thụ tiên linh khí của hắn. Nhưng có thể ngăn cản được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

'Chí già đan thì Diệp Mặc cũng có mấy bình, đều là tiên đan lục phẩm hạng nhất. Hắn khác với các tu sĩ khác, điều khiến hắn khó có thể tấn cấp nhất không phải là lúc tu luyện tới bình cảnh, mà là tài nguyên để tu luyện. Chỉ cần có đầy đủ tài nguyên, thì với sự trợ giúp của 'Tam sinh quyết', hắn sẽ lập tức có đầy đủ cơ hội tấn cấp.

Sau khi nuốt một viên 'Chí già đan xuống, thì 'Tam sinh quyết' liền toàn lực vận chuyển. Diệp Mặc lúc này đã bắt đầu trùng kích vào tu vi Đại La Tiên.

Từng đạo quấy nhiễu vô hình lập tức được hình trong ý niệm thành của Diệp Mặc. Cái Diệp Mặc cần lúc này chính là không ngừng công kích vào những thứ ngăn trở vô hình, phá tan chướng ngại ngăn cản tu vi của hắn.

Đạo quấy nhiễu vô hình kia không nhìn thấy được, càng không thể sờ thấy được. Đối với tiên nhân bình thường, thì cho dù là muốn tấn cấp, thì cũng phải nhìn thấy được rõ cái đạo quấy nhiễu kia mới được. Nếu như vẫn không có cách nào khiến Tiên nguyên và thần thức của mình đụng chạm với cái sự ngăn trở kia, vậy thì càng không cần phải phá tan nó đi. Đối với tiên nhân bình thường, thì đây chính là bình cảnh, mà một khi là bình cảnh thì đôi khi sẽ không thể nào tiến lên được. Lần này cũng không hề ngoại lệ. Sau khi nuốt viên 'Chí già đan' vào thì chưa tới ba ngày sau, Tiên nguyên lực của hắn đã thông qua kinh mạch tụ tập tất cả về phía đan điền, đứng phía trước tầng ngăn cách giữa tu vi Đại Chí Tiên và Đại La Tiên.

Ầm ầm...

Tiên nguyên của Diệp Mặc vừa chạm tới tầng ngăn cách kia, Rẹt rẹt ầm...

Liên tiếp ba mươi sáu đường Lôi Kiếp đánh lên người hắn, ba mươi sáu đường Lôi Kiếp to như thùng nước đồng thời đánh xuống. Mỗi đường Lôi Kiếp đánh lên người Diệp Mặc từ một góc độ khác nhau, gần như đã phong tỏa tất cả không gian xung quanh hắn rồi.

Sau khi 36 đường Lôi Kiếp đánh xuống, thì âm khí xung quanh Tiên Phần Lĩnh cũng hoàn toàn bị đánh tan. Sấm sét trời sinh là khắc tinh của âm khí, lại càng không cần phải nói tới những đường Lôi Kiếp kinh khủng này rồi. Ngay lập tức, khí tức âm lãnh giống như là đã hẹn trước, nhao nhao tản ra. Âm khí đã không còn, cho nên nhiệt độ ở nơi Diệp Mặc độ kiếp lập tức ấm lên, nhưng không gian xung quanh cũng rất nhanh bị che lại bởi những Lôi Kiếp màu xanh da trời và xanh lá.

Hắc Thạch Cân cùng Tử đao đã được Diệp Mặc lấy ra, biến ảo thành ngọn núi khổng lồ phối hợp với Tử đao của Diệp Mặc trực tiếp chặn lại chín

đường Lôi Kiếp.

Hai mươi bảy đường Lôi Kiếp còn lại đánh lên người Diệp Mặc, không sót một đường nào. Ngay lập tức, quần áo trên người của Diệp Mặc hoàn toàn biến thành tro bụi hết.

Vài âm thanh máu thịt bị tàn phá truyền đến. Lúc này thì máu thịt trên người Diệp Mặc đã văng tung tóe, cho dù tu vi luyện thể của hắn đã là Tiên linh thể rồi, cũng không thể nào ngăn trở hai mươi bảy đường Lôi Kiếp này mà không bị thương cho được.

Hai mươi bảy đường Lôi Kiếp đánh lên người, thì Diệp Mặc đã biết rõ những đường Lôi Kiếp này so với Lôi Kiếp mà hắn gặp ở Vô Tận Viêm Hà thì lợi hại hơn nhiều.

Ầm ầm ầm...

Từng đợt âm thanh ầm ầm vang lên. Diệp Mặc lúc này đã bị Lôi Kiếp đánh trực tiếp vào một cái hố sâu. Lúc này dù cho trên người đã không có chỗ nào còn nguyên vẹn, nhưng Diệp Mặc cũng không hề để ý. Hắn đã có kinh nghiệm rồi, đó là mỗi lần độ kiếp thì nguy hiểm nhất chính là lần Lôi Kiếp thứ nhất và thứ hai. Một khi hắn có thể vượt qua được hai lần Lôi Kiếp này, thì những lần Lôi Kiếp còn lại cũng không quá ảnh hưởng tới hắn.

Diệp Mặc điên cuồng vận chuyển 'Tam sinh quyết' hấp thu lôi nguyên. Giờ phút này tiên linh khí do mấy trăm triệu Tiên tinh hình thành bốc hơi lên như bị lửa thiêu đốt chen chúc tiến về hướng Diệp Mặc. Chỉ trong chớp mắt, toàn thân Diệp Mặc đều được bao quanh bởi những lôi quang và được bao trùm bởi một trận mưa phùn tiên linh khí.

Năm trăm triệu Tiên tinh không ngừng phát ra tiếng nổ bụp bụp, những tiên tinh kia sau khi bị Diệp Mặc hấp thu sạch tiên linh khí, thì liền nổ vang lên một tiếng sau đó hóa thành bột phấn. Lúc này kinh mạch trên người Diệp Mặc đã mở rộng ra rất nhiều, hoàn toàn không còn thấy bất kỳ hạn chế nào nữa. Có bao nhiêu tiên linh khí được tụ tập lấy bấy nhiêu tiên linh khí rồi.

Tu vi của Diệp Mặc cấp tốc tăng lên, Tiên nguyên lực của hắn cũng ngày càng tiếp cận với tầng ngăn cách kia. Cái gì phải đến cũng đã đến, Tiên nguyên lập tức trùng kích vào tầng ngăn cách kia, mà vẫn còn rất nhiều Tiên nguyên lực đang được Diệp Mặc liên tục bổ sung thêm, sau đó lại tiếp tục trùng kích đột phá.

Ầm...

Lại là những tiếng nổ vang liên miên không dứt truyền đến. Đợt Lôi Kiếp thứ hai đã bắt đầu đánh xuống. Diệp Mặc thận trọng bình ổn tâm thần, vì đợt Lôi Kiếp thứ hai này đối với hắn mà nói chính là lượt độ kiếp nguy hiểm nhất.

Khi Diệp Mặc thấy bốn mươi tám đường Lôi Kiếp được đánh xuống, thì trong lòng của hắn liền trầm xuống. Hắn còn chưa đột phá tới Đại La Tiên, mà hiện tại lại phải ngăn trở bốn mươi tám đường Lôi Kiếp này thì quả thực là có chút khó khăn.

Lúc này Diệp Mặc không hề suy nghĩ nữa, trực tiếp lấy ra 'Bát cực già đỉnh' cùng 108 đạo Lôi kiếm. Tử đao và Hắc Thạch Cân chặn lấy chính đường Lôi Kiếp, 'Bát cực già đỉnh' cũng chỉ có thể ngăn chặn được một đường Lôi Kiếp, còn 108 đạo Lôi kiếm của hắn thì chỉ có thể làm suy yếu chín đường Lôi Kiếp mà thôi.

Ngay lúc này, nơi mà Diệp Mặc độ kiếp đã tràn ngập những tiếng nổ vang của từng đợt Lôi Kiếp va chạp với pháp bảo. Còn Diệp Mặc ở trong đợt kịch chiến kinh khủng với Lôi Kiếp này thì ngay cả bóng dáng của hắn cũng chẳng thấy đâu nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1750

Bát Phẩm Tiên Khí

Răng rắc...

Chiếc 'Bát cực già đỉnh' phục chế của Diệp Mặc va chạm với đường Lôi Kiếp kia, lập tức bị nổ tan thành năm bảy mảnh rồi trở thành bã vụn, còn đường Lôi Kiếp kia cũng miễn cưỡng bị 'Bát cực già đỉnh' ngăn trở.

Lôi kiếm cùng Lôi Kiếp va chạm vào nhau, từng tiếng nổ vang lên, lôi quang tung tóe. Không gian Diệp Mặc độ kiếp cũng lập tức tràn ngập lôi điện.

Hai mươi chín đường Lôi Kiếp đánh lên trên người Diệp Mặc, Diệp Mặc lại lần nữa bị đánh sâu vào trong lòng đất. Hai mươi chín đường Lôi Kiếp này sau khi đánh lên người Diệp Mặc thì lập tức khiến Tiên nguyên của Diệp Mặc xông lên đột phá qua tầng ngăn cách tu vi kia. Lúc này chín đường Lôi Kiếp đã bị 108 Lôi kiếm của Diệp Mặc làm suy yếu cũng đã đánh xuống, trên thực tế thì chín đường Lôi Kiếp này cũng chỉ chậm hơn hai mươi chín đườngLôi Kiếp kia một chút xíu mà thôi.

Lượng Tiên nguyên khủng bổ cần thiết để tấn cấp Đại La Tiên lập tức được thể hiện rõ rệt. Đại bộ phận lôi nguyên của hai mươi chín đường Lôi Kiếp cùng với chín đường Lôi Kiếp đã bị suy yếu đều được Diệp Mặc hấp thu hết.

Diệp Mặc cũng không kịp cao hứng, chỉ điên cuồng tập trung hấp thu lôi nguyên và tiên linh khí. Mỗi lần độ kiếp, chỉ cần không phải là bị Lôi Kiếp giết chết, thì đối với Diệp Mặc mà nói đó chính là một Bữa ăn Tiên nguyên thịnh soạn.

Tiên tinh trong Tụ linh trận mà Diệp Mặc bố trí liên tiếp vỡ vụn thành bột phấn. Từng đợt tiên linh khí cùng lôi nguyên không ngừng bị Diệp Mặc hấp thu vào.

Thương thế của Diệp Mặc cũng nhanh chóng khôi phục lại như cũ. Chỉ sau một nén nhang, thì những thương thế do Lôi Kiếp đánh lên người hắn đều đã khôi phục lại như ban đầu.

Tiên linh khí nồng đậm bị Diệp Mặc hấp thu, giống như là nước thải chảy qua miệng cống vậy. Cảm nhận được tốc độ hấp thu tiên linh khí của tu vi Đại La Tiên, Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn yên lòng. Đợt Lôi Kiếp thứ hai đã vượt qua được, hắn cũng đã tấn cấp lên Đại La Tiên rồi, cũng có nghĩa là hắn không còn phải lo lắng những đường Lôi Kiếp tiếp theo nữa rồi.

Quả nhiên những đợt Lôi Kiếp tiếp theo giống như là hữu khí vô lực vậy, tuy là một lượt đánh xuống tới mười tám đường, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói thì lúc này chẳng khác với việc gãi ngứa cho hắn là bao.

Một viên Tiên tinh cuối cùng trong Tụ linh trận đã vỡ vụn, còn Diệp Mặc thì lại thất vọng nhìn lên bầu trời. Sau khi hắn tấn cấp lên Đại La Tiên, thì lại chẳng có một đám Linh vân nào cả.

Chỉ có thể xem như đám Linh vân ngày trước khi hắn tấn cấp lên Đại Chí Tiên ở Vô Tận Viêm Hà là do hắn may mắn mà thôi. Hoặc là nơi đó có lẽ có gì đó khác với những nơi khác. Diệp Mặc quyết định, trong tương lai khi hắn độ kiếp tấn cấp Tiên Vương, thì hắn nhất định là phải đi vào trong Vết nứt hư không. Có lẽ hắn độ kiếp ở trong Vết nứt hư không sẽ lại có được một đám Tiên Linh Vân nữa.

Sau khi tấn cấp Đại La Tiên, tu vi của hắn vẫn còn chưa vững chắc. Vốn Diệp Mặc còn muốn tiếp tục tu luyện vài ngày để ổn định tu vi của mình. Đáng tiếc là Tiên tinh trong Tụ linh Tiên trận đã không còn viên nào nữa rồi. Diệp Mặc cũng không tiếp tục lấy ra Tiên tinh để ở lại đây tu luyện nữa, hắn thu hồi lại trận kỳ, trực tiếp đi tới một nơi vắng vẻ khác sau đó chui xuống lòng đất rồi tiến vào Thế giới trang vàng.

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc lại lần nữa dùng một trăm triệu Tiên tinh bố trí một cái Tụ linh Tiên trận, bắt đầu củng cố tu vi của mình. Hắn vừa mới tấn cấp Đại La Tiên, Tiên nguyên còn chưa nội liễm, rất bất lợi cho việc ẩn nấp tu vi của hắn.

Diệp Mặc muốn nhanh chóng quay lại Thường Dung Thiên, nhưng lúc này mới chỉ qua vài năm, mà tu vi của hắn đã từ Đại Chí Tiên tấn cấp lên Đại La Tiên sơ kỳ rồi, bất luận là ai thấy được thì cũng sẽ hoài nghi. Hắn không có khả năng dùng thân phận một Đại La Tiên để mà đi tới Thường Dung Thiên được. Cho dù là hắn muốn bại lộ tu vi Đại La Tiên của mình, thì hắn cũng phải tìm một cái cớ hợp lý trước đã.

Diệp Mặc củng cố tu vi thì không sử dụng trận bàn thời gian mà chỉ tu luyện trong Tụ linh Tiên trận với lượng tiên linh khí nồng đậm mà thôi. Chỉ sau hai tháng, thì tu vi của Diệp Mặc đã hoàn toàn ổn định ở Đại La Tiên sơ kỳ.

Lúc này còn cách thời gian hẹn ước với Kế Hồn tỷ bảy tháng, cho nên Diệp Mặc cũng không vội vàng đi Thường Dung Thiên.

Mặc dù Kế Hồn cho hắn tiên linh thảo để trợ giúp hắn. Còn hắn thì đã tấn cấp lên tông sư tiên đan, nhưng đáng tiếc là hắn hiện tại không hề có tiên linh thảo cấp bảy. Cho nên một tông sư tiên đan như hắn hiện tại hoàn toàn không có đất dụng võ.

Không có cách nào luyện đan, thời gian của hắn thì lại nhiều, cho nên Diệp Mặc liền bắt đầu nghiên cứu khối Luyện tinh thạch kia. Nói thật, cho dù tới tận bây giờ, thì Diệp Mặc vẫn hoài nghi không biết khối Luyện tinh thạch này là thật hay giả.

Khí tức của khối Luyện tinh thạch này đúng là không khác mấy với những gì hắn đã được thấy qua sự giới thiệu của ngọc giản. Nhưng ngọc giản kia cũng nói rõ, một khối Luyện tinh thạch đều là có được từ việc luyện hóa Tinh cầu. Đôi khi luyện hóa một cái Tinh cầu khổng lồ cũng không thể nào có được một viên Luyện tinh thạch đường kính to hơn một thước. Mà khối

Luyện tinh thạch trước mặt hắn lúc này thì lại có kích thước tròn một trượng, như vậy thì cần phải luyện hóa bao nhiêu Tinh cầu? Diệp Mặc thậm chí còn không dám tưởng tượng nữa.

Luyện tinh thạch chỉ có thể dùng Tiên hỏa để hòa tan. 'Vụ liên tâm hỏa' của hắn mặc dù hiện tại đã đạt tới Tử niết cấp hai, nhưng lại không có cách nào để cắt được Luyện tinh thạch ra cả. Cũng may là hắn còn có 'Thanh như hiểu thiên'.

Với 'Thanh như hiểu thiên', thì Diệp Mặc phát hiện ra hắn có thể nhẹ nhàng cắt mở được khối Luyện tinh thạch này ra.

Rất nhẹ nhàng, không phí chút khí lực nào đã có thể cắt được khối Luyện tinh thạch ra rồi. Trong lòng Diệp Mặc lúc này lại trầm xuống, không có chút vui mừng nào. Hắn chưa từng dùng Luyện tinh thạch để luyện chế qua tiên khí, nhưng lại biết Luyện tinh thạch tuyệt đối không thể nào dễ dàng bị cắt ra như vậy. Hiện tại khối Luyện tinh thạch tròn một trượng trước mặt hắn lại bị 'Thanh như hiểu thiên' của hắn cắt ra dễ dàng như vậy, không chút khó khăn nào, nói cách khác, cái khối Luyện tinh thạch này rất có thể là giả.

Cho dù khi Diệp Mặc thấy được khối Luyện tinh thạch này, thì trong lòng đã có suy đoán rằng nó không nhất định là thật rồi. Nhưng hiện tại thật sự thấy nó có thể là giả, thì trong lòng hắn vẫn vô cùng thất vọng.

Diệp Mặc cẩn thận nhìn một chút khối Luyện tinh thạch đã bị hắn cắt ra kia. So với 'Hư không bí ngân' thì dường như tốt hơn, nhưng cũng chẳng hơn là bao. Nói cách khác, nếu khối Luyện tinh thạch này hắn đem luyện chế thành tài liệu, thì tối đa cũng chỉ là tài liệu cấp bảy.

Đã thực sự thất vọng, nên Diệp Mặc liền ngừng lại. Lúc này hắn có chút cụt hứng, vì thật vất vả hắn mới lấy được một khối tài liệu luyện khí cực phẩm, Hiện tại Diệp Mặc đã là tông sư luyện khí, thậm chí còn có thể luyện chế Tiên khí cấp tám, cho nên hắn rất muốn đem Tử đao của mình thăng cấp lên một lần nữa. Nhưng hiện giờ cái thứ tài liệu hắn mong đợi thì lại chỉ có đẳng cấp ngang với 'Hư không bí ngân' thôi.

“Hừ! vậy thì quên đi”.

Ngay khi Diệp Mặc muốn thu hồi lại Tiên hỏa, thì trong lòng hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu quả thật chỉ là Tiên tài cấp bảy, thì hắn đáng lẽ có thể thu nó vào trong nhẫn trữ vật chứ. Mà lúc trước cái khối Luyện tinh thạch này thì hắn lại không thể nào thu nó vào nhẫn trữ vật được.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức lại cắt ra một miếng Luyện tinh thạch nữa rồi ném vào nhẫn trữ vật. Hắn phát hiện khối Luyện tinh thạch này sau khi bị cắt ra thì có thể dễ dàng ném vào trong nhẫn trữ vật.

Diệp Mặc lập tức hiểu được ra, liền nhanh chóng dùng 'Thanh như hiểu thiên' tiếp tục cắt khối Luyện tinh thạch này.

Sau mấy canh giờ, thì một khối khoáng thạch màu đỏ sẫm khoảng hai thước xuất hiện trước mặt của Diệp Mặc.

Cái khối khoáng thạch màu đỏ sẫm này có khí tức dày đặc hơn nhiều so với cái khối Luyện tinh thạch lớn cả trượng kia. Thậm chí nó còn tràn ngập một loại khí tức tang thương viễn cổ nữa.

'Thanh như hiểu thiên' cũng không còn cách nào thiêu đốt cái khối khoáng thạch màu đỏ sẫm to khoảng hai thước ở trước mặt này nữa.

Đây mới thật sự là Luyện tinh thạch! Diệp Mặc cố nén kích động trong lòng. Quả nhiên đúng như hắn đã nghĩ. Khối Luyện tinh thạch giống với Hắc Thạch Cân của hắn, đều là được ngụy trang bởi một thứ tài liệu khá là cao cấp khác. Sau khi cắt bỏ lớp ngụy trang của nó, thì mới lộ ra được khối Luyện tinh thạch này.

Đã có được một khối Luyện tinh thạch chân chính, thì Diệp Mặc đâu thể bỏ cuốc được nữa. Hắn lập tức chuẩn bị tiếp tục cắt xuống một nửa khối Luyện tinh thạch chân chính này để đem đi luyện chế Tử đao.

Ba ngày sau, Diệp Mặc bất đắc dĩ từ bỏ ý định cắt xuống một nửa khối Luyện tinh thạch, quyết định chỉ cắt xuống một phần mười. Sáu ngày sau,

Diệp Mặc lại lần nữa từ bỏ việc cắt lấy một phần mười, quyết định chỉ cắt xuống một góc to bằng nắm tay trẻ em mà thôi.

Trước đó Diệp Mặc còn buồn bực vì cái khối Luyện tinh thạch kia bị cắt quá dễ dàng, hiện tại thì lại đau đầu vì cái khối Luyện tinh thạch này cắt mãi không được nổi một góc. Tiên hỏa 'Thanh như hiểu thiên' của hắn như vậy mà lại chẳng thể làm gì được khối Luyện tinh thạch này cả.

Sau hai tháng, Diệp Mặc mới miễn cường hòa tan được một khối Luyện tinh thạch to chừng nắm tay. Lúc này hắn lấy Tử đao ra, và không đợi hắn đem khối Luyện tinh thạch kia tới gần Tử đao thì Tử đao đã tự động run run rồi. Hiển nhiên là khối Luyện tinh thạch này chính là loại Tiên tài cực kỳ thích hợp để thăng cấp cho Tử đao.

Sau khi Diệp Mặc đem khối Luyện tinh thạch đã bị hòa tan kia dung nhập vào Tử đao, thì Tử đao lập tức biến ảo. Nhưng Diệp Mặc rất nhanh phát hiện có gì đó không đúng.

Cho dù là nhờ vào sự trợ giúp của hắn, thì việc thăng cấp của Tử đao cũng phải vô cùng khó khăn. Chẳng những là khó có thể khống chế được hình dạng, mà khối Luyện tinh thạch cũng sẽ rất khó để dung nhập vào trong Tử đao.

Một khi Luyện tinh thạch không có cách nào dung nhập vào trong Tử đao, vậy thì nó sẽ giống như khi hắn ở Tu Chân Giới dung nhập Côn lân vào 'Ô vân trùy Thanh Nguyệt', đó chính là khí tức của nó sẽ bị lộ ra ngoài.

Ở Tu Chân Giới, hắn có thể sử dụng được 'Ô vân trùy Thanh Nguyệt' bị lộ khí tức. Nhưng ở Tiên Giới, hắn tuyệt đối không dám dùng Tử đao bị lộ ra khí tức của Luyện tinh thạch.

Liệu có phải là vì tu vi và đẳng cấp Tiên hỏa của mình quá thấp, ngay cả trình độ luyện khí cũng thấp, cho nên mới không có cách nào thăng cấp cho Tử đao hay không?

Sau khi hiểu được điểm này, thì Diệp Mặc càng điên cuồng thúc dục Tiên nguyên, thậm chí bắt đầu thiêu đốt Tiên nguyên. Còn về dáng vẻ bên ngoài của Tử đao thì hắn cũng đành bỏ qua, vì với hắn lúc này, việc dung nhập hoàn toàn Luyện tinh thạch vào trong Tử đao mới là việc quan trọng nhất.

Thời gian lại trôi qua ba tháng. Lúc này Tử đao phát ra một âm thanh thanh thúy, sau đó uốn lượn trên đỉnh đầu Diệp Mặc. Lúc này Diệp Mặc mới có thể thở ra một hơi.

Sau mấy tháng vừa rồi, hắn cuối cùng đã có thể dung hợp hoàn toàn Luyện tinh thạch vào trong Tử đao. Tử đao đã thành công thăng cáp lên Tiên khí cấp tám. Trừ khi đem Tử đao giao cho người khác, chứ nếu không thì sẽ không ai có thể cảm giác được một chút khí tức nào của Luyện tinh thạch cả.

Tiếc nuối duy nhất là thanh Tử đao hoàn mỹ đẹp đẽ trước đó lại lần nữa bị hắn luyện chế thành một pháp bảo không bằng cả cây dao thái rau (thái đao). Nhìn từ bên ngoài thì thực sự là nó giống với con dao dùng để phác tre nứa, hơn nữa còn là một thanh đao với hình dạng quái dị.

Diệp Mặc lắc đầu tiếc rẻ thanh Tử đao xinh đẹp hắn mới chỉ được dùng trong một thời gian ngắn. Lúc này Tử đao đã lại lần nữa phục hồi nguyên trạng, nói đúng hơn là không bằng nguyện trạng trước kia.

Cũng may là uy lực của Tử đao bây giờ so với lúc trước đã tằng lên mấy cấp bậc nữa rồi.

Diệp Mặc đứng lên, chuẩn bị rời khỏi chỗ này đi tới Thường Dung Thiên. Còn gần hai tháng nữa là tới ngày hắn ước hẹn cùng Kế Hồn. Tuy hắn có thể ngồi Truyền tống trận, nhưng cũng cần phải đẩy nhanh tốc độ lên, nếu không thật đúng là không kịp.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh đã phải trợn tròn mắt lên, vì hắn phát hiện ra Tử đao của hắn đã không thể nào đưa vào trong nhẫn trữ vật nữa rồi. Nói cách khác, sau khi sử dụng Luyện tinh thạch để thăng cấp cho Tử đao xong,

thì Tử đao của hắn chỉ có thể để ở trong Thế giới trang vàng mà thôi.

Như vậy thì sao được? Để Tử đao ở trong Thế giới trang vàng, thì việc lấy ra đưa vào cực kỳ bất tiện. Một khi bị người khác phát giác ra Thế giới trang vàng, thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

Trong những pháp bảo của Diệp Mặc, thì Tử đao là pháp bảo công kích chủ yếu của hắn. Một khi chiến đấu đều phải sử dụng tới nó. Hắn cũng không thể vừa chiến đấu đã sử dụng tới Hắc Thạch Cân được. Còn cái Hạo Thiên Cổ kia tuy là hắn đã luyện hóa được mấy tầng cấm chế, nhưng nó lại là thứ không thể lấy bừa ra ngoài được.

Rơi vào đường cùng, Diệp Mặc chỉ có thể luyện chế ra một cái vỏ đao đơn giản, đem Tử đao cất vào trong đó rồi đeo sau lưng. Nếu không cất Tử đao vào trong vỏ, thì cái hình dạng hiện giờ của nó thật sự là hết chỗ nói...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1751

Gặp Lại Cừu Nhân

Trong một gian phòng cực lớn ở Phi Hà Tiên Lâu, chí ít có mười mấy người ngồi ở đây. Những người này phần lớn Diệp Mặc đều biết, bao gồm Kế Khôn tỷ tỷ của Diệp Mặc, bạn của Diệp Mặc: Quý Thư, Ân Hồn, Tề Bắc Thương, Cửu Nhứ Nhạn, còn có Tư Thạch Vũ sư huynh của Kế Khôn, Ninh Nga của Phiêu Miểu Tiên Trì, cùng ngồi bên cạnh Ninh Nga là Thành ca. Trừ những người này ra, còn có mấy người mà Diệp Mặc chưa từng gặp qua.

Trong phòng hình như hơi nặng nề, qua một hồi lâu, Ninh Nga mới thở dài nói:

- Hi Nguyệt muội, chúng ta cũng chờ hai ngày rồi, đệ đệ của cô Diệp Mặc vẫn chưa hề đến, nếu như lại tiếp tục trì hoãn nữa, ta sợ chúng ta không kịp lên tiên thuyền.

Kế Khôn trầm mặc một lát nói:

- Em đã nói sẽ đợi cậu ấy, nếu như bây giờ đi, đệ đệ của em đến tìm không thấy em, trong lòng khẳng định là sẽ lo lắng.

- Như vậy đi, Ninh Nga sư muội, chúng ta đi trước, Hi Nguyệt tiên tử ở chỗ này chờ đệ đệ của cô ấy, lỡ như không kịp thời gian, chúng ta đi trước còn có thể kêu tiên thuyền chờ một chút.

Chàng trai anh tuấn ngồi ở bên cạnh Ninh Nga Tiên Tử kia dàn xếp nói.

Có mấy người sau khi nghe thấy thế, lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Kế Khôn sắc mặt có chút lạnh xuống, lạnh nhạt nói:

- Nếu Phương Thành sư huynh gấp gáp, vậy Phương Thành sư huynh mấy người các anh cứ đi trước đi, một mình em chờ ở đây.

Tề Bắc Thương cười lạnh nói:

- Uy tín của Phương Sư Huynh thật là lớn, ngay cả tiên thuyền cũng có thể nghe lời anh, còn có thể chờ một chút thời gian. Bội phục, bội phục.

Rất rõ ràng phần lớn mọi người đều đã hiểu Phương Thành nói kêu tiên thuyền chờ, chính là chuyện nhảm nhí.

Chàng trai tuấn tú được gọi là Phương Thành làm như không nghe thấy lời nói của Tề Bắc Thương, vẻ mặt vẫn tươi cười Một tiên nữ áo tím che mặt khác ngồi bên cạnh Ninh Nga lại lạnh nhạt nói:

- Ninh Nga sư tỷ, chúng ta đợi thêm nửa ngày nữa đi, nếu như sau nửa ngày, Diệp Mặc kia còn chưa đến, chúng ta sẽ đi.

- Ừh.

Ninh Nga và một tiên nữ khác liền vội vàng gật đầu đồng ý, hiển nhiên rất là kính cẩn đối với tiên nữ áo tím che mặt này.

- Ha ha, Diệp huynh đã đến.

Tiên nữ áo tím này vừa mới nói dứt lời, Quý Thư liền đứng lên cười lớn nói.

Quả nhiên. Quý Thư vừa mới nói xong, Diệp Mặc đã xuất hiện ở cửa phòng. Diệp Mặc cũng nghi hoặc, Kế Khôn hẹn hắn nói là đi tìm Bồng Việt Tiên Quả, sao lại tới đây cùng nhiều người như vậy? Lập tức Diệp Mặc đã nhìn thấy nhóm người quen Tề Bắc Thương. Lập tức mừng rỡ tiến lên ân cần thăm hỏi.

Trong nhất thời trong phòng liền náo nhiệt hẳn lên, nhưng chào hỏi với Diệp Mặc cũng chỉ có bốn người Quý Thư cộng thêm Kế Khôn mà thôi.

Những người còn lại đều ngồi yên không nhúc nhích, Diệp Mặc chỉ là một Đại Chí Tiên, người ở đây đều là Đại la tiên, để cho những Đại La Tiên hậu kỳ này chủ động tới chào hỏi Diệp Mặc, xác thực là không thể nào đâu.

- Chị đã biết cậu nhất định sẽ tới, rất khá, vậy mà lại lên một bậc rồi.

Kế Khôn mừng rỡ nhìn Diệp Mặc nói, cô mừng rỡ một là vì tu vi của Diệp Mặc từ Đại Chí Tiên sơ kỳ đã đến Đại Chí Tiên trung kỳ. Hai là Diệp Mặc không chậm trễ thời gian. Vốn cô định giới thiệu những người còn lại cho Diệp Mặc biết. Nhưng bởi vì lúc trước nhiều người đợi Diệp Mặc đã hơi không kiên nhẫn rồi. Cô cũng lười đi giới thiệu.

Vẻ mặt Diệp Mặc lộ ra ý xấu hổ truyền âm nói với Kế Khôn:

- Hi Nguyệt tỷ, kỳ thật em vẫn luôn ẩn dấu tu vi của mình, mấy năm trước em đã là Đại La Tiên sơ kỳ rồi. Bây giờ chỉ là đem tu vi của mình ẩn dấu dưới lốt Đại Chí Tiên trung kỳ mà thôi.

Trong phòng nháy mắt liền yên tĩnh, sau một lát, lập tức cười vang. Những tiếng cười này có một số là thiện ý, có một số là mỉa mai.

Cũng khó trách mọi người cười to, ở đây tu vi thấp nhất cũng là Đại la tiên trung kỳ viên mãn, những người còn lại không phải là Đại La Tiên hậu kỳ, thì là Đại la tiên viên mãn thậm chí là tu vi nửa bước tiên vương. Diệp Mặc - một Đại La Tiên sơ kỳ, còn phải giấu diếm tu vi, đúng là buồn cười.

Đương nhiên chuyện này chưa phải là chuyện buồn cười nhất đâu, buồn cười nhất chính là cây đao mà Diệp Mặc vác trên lưng kia, xem vỏ đao thì biết ngay không phải là vật gì tốt, một cây đao như vậy lại vẫn khoe khoang mà đeo ở trên lưng, cũng không sợ mất mặt. Người trong phòng xuất thân đều không đơn giản, gần như tệ nhất cũng là tiên khí thượng phẩm, thậm chí còn có tiên khí cực phẩm. Diệp Mặc đeo một thanh đao như vậy trên lưng, khó tránh khỏi làm cho người ta buồn cười.

Liên tưởng đến một Đại La Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc, cũng muốn giấu

diếm tu vi của mình, thì cũng cảm thấy hắn đeo cái thanh đao tàn tạ này ở trên lưng, cũng không hiếm lạ gì. Bởi vì quan hệ giữa Kế Khôn và đám người Quý Thư, tất cả mọi người đã đợi một hai ngày rồi, cũng biết Diệp Mặc xuất thân là tán tu. Cho nên đại bộ phận những người bật cười cũng không phải là cười nhạo, đương nhiên là có người mỉa mai thì cũng khó tránh khỏi.

Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý những tiếng cười này, nếu như hắn muốn, hắn truyền âm tuyệt đối không có khả năng để cho người khác nghe được. Chính vì hắn muốn lộ ra tu vi thật sự của mình, lúc này mới cố ý để bị lộ truyền âm của mình.

Kế Khôn trong lòng lại cực kinh hãi, nàng là người hiểu rõ Diệp Mặc là người lợi hại, Diệp Mặc tuyệt đối không kém cỏi hơn bất kỳ một Đại La Tiên viên mãn nào. Cô tuy đã từng hoài nghi Diệp Mặc ẩn dấu tu vi, nhưng cô biết rõ nếu như Diệp Mặc thật sự muốn truyền âm cho cô, vậy tuyệt đối sẽ không bị người khác nghe được. Bây giờ Diệp Mặc truyền âm bị người khác nghe được, giải thích duy nhất chính là Diệp Mặc là cố ý đấy.

Chẳng lẽ Diệp Mặc thật sự trong vòng năm năm đã thăng cấp đến Đại La Tiên? Đây quả thực là nghe quá kinh người.

Kế Khôn thông minh sáng suốt, cô chỉ nghĩ lại một chút liền hiểu ý của Diệp Mặc, lập tức liền ra vẻ không vui nói:

- Ở đây chỉ có em là tu vi thấp nhất, có cái gì hay mà giấu giếm.

- Ơhm.

Vẻ mặt Diệp Mặc tỏ ra xấu hổ cực độ, khôi phục tu vi Đại La Tiên sơ kỳ của mình, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết rõ Kế Khôn sẽ có điểm hoài nghi, nhưng hắn cũng không hề lo lắng. Hắn tin vào con mắt của mình, Kế Khôn là một người trọng tình, chẳng những sẽ không nói ra, ngay cả hỏi cũng sẽ không hỏi mình.

- Ha ha, Diệp huynh, huynh dấu diếm ta đây thật khổ nha. Ta còn thực sự nghĩ cậu là Đại Chí Tiên, thì ra cậu cũng là Đại La Tiên ah. Công pháp ẩn dấu kia của huynh cũng thật sự không tệ...

Quý Thư cười lớn một cái nói.

Tiếp theo mấy người Ân Hồn, Tề Bắc Thương, Cửu Nhứ Nhạn nhao nhao tới tán dương công pháp ẩn dấu của Diệp Mặc, Cửu Nhứ Nhạn càng thêm mừng rỡ nói:

- Tôi nói lúc trước làm sao huynh có thể đối với một số tu luyện của Đại La Tiên cũng biết, thì ra huynh đã là Đại la tiên từ lâu rồi, Diệp sư huynh, về sau ta lại làm phiền huynh rồi.

Diệp Mặc vội vàng cười nói, - Không sao, nếu như tôi biết, chắc chắn tôi sẽ không giấu diếm.

Sở dĩ lộ ra tu vi của mình, là vì Diệp Mặc không biết mình còn phải ở lại Thượng Thiên Vực trong thời gian bao lâu nữa, Thượng Thiên Vực có không ít Tiên đế, một khi bị Tiên đế phát hiện ra công pháp ẩn dấu của mình, là cực kì không ổn. Công pháp ẩn dấu của hắn là từ 'Tam sinh quyết' mà có, cái này cũng không thể tùy tùy tiện tiện tiết lộ ra.

Còn một điều nữa là, lúc trước hắn đã giết một thủ hạ của Tiểu Tiên Vương. Bây giờ Tiểu Tiên Vương khẳng định là đã biết. Nếu như hắn - Đại La Tiên sơ kỳ mà giết Đại La Tiên trung kỳ, còn chưa hiếm lạ, một khi hắn - Đại Chí Tiên sơ kỳ mà giết Đại La Tiên trung kỳ, nói không chừng cũng sẽ khiến người khác hoài nghi.

Ninh Nga Tiên Tử mặt không chút cảm xúc. Diệp Mặc trông thấy cô ngồi cùng với Thành ca tuấn tú kia, đoán chừng Phiêu Miểu Tiên Trì đã chọn được thánh nữ rồi.

Phương Thành đứng lên nói:

- Nếu tất cả mọi người đều đã đến, vậy thì tranh thủ thời gian đi thôi.

Trên tiên thuyền, chúng ta lại kỹ càng thảo luận tiếp.

- Đi đâu?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi. Hắn chỉ biết là Kế Khôn bảo hắn tới đây gặp nhau, sau đó Kế Khôn sẽ dẫn hắn đi tìm Bồng Việt Tiên Quả, còn phải đi đâu tìm kiếm Bồng Việt Tiên Quả, thì Diệp Mặc lại không biết.

Kế Khôn mỉm cười, lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là thẻ bài chị lấy giúp em, em cầm đi. Trước tiên chúng ta ngồi tiên thuyền đi thiên vực thứ nhất - thiên vực Thanh Vi Thiên, sau đó nghe theo sự sắp xếp của Tiên đế.

Thấy Diệp Mặc khó hiểu, Tề Bắc Thương tới vỗ vỗ bả vai Diệp Mặc nói:

- Diệp huynh, anh không nên xem thường tấm thẻ bài này. Tấm thẻ bài này không phải là bất kỳ ai cũng có thể lấy được đâu. Chị của anh - Hi Nguyệt tiên tử vì tấm thẻ bài này mà tốn không ít tâm trí đó.

Diệp Mặc nhận lấy thẻ bài vẫn không hiểu hỏi.

- Nếu đã muốn đi Thanh Vi Thiên, vậy tại sao không dùng Truyền Tống Trận?

Kế Khôn kiên nhẫn giải thích:

- Vì lần này đi Thanh Vi Thiên còn có nhiệm vụ, tiên thuyền đi Thanh Vi Thiên cần chừng một năm. Thời gian một năm này, tất cả những người có ngọc bài có thể lên tiên thuyền đều phải bắt 'Hư Không Phi Tuyết' trong hư không, chỉ có một nghìn người đến trước mới có thể nhìn thấy tiên đế đại nhân.

Không ngờ là đi gặp tiên đế. Diệp Mặc lập tức cũng có chút không tình nguyện lắm.

- Huống hồ Thanh Vi Thiên vô cùng xa xôi, nếu như chúng ta nhiều người như vậy mà dùng Truyền Tống Trận đi tới đó, kiểu hao tốn như vậy tiên nhân bình thường căn bản là chịu không nổi.

Cửu Nhứ Nhạn ở bên cạnh giải thích một câu.

Diệp Mặc nhẹ gật đầu, Kế Khôn cũng là vì muốn tốt cho hắn. Nếu như mình không đi, Kế Khôn cho dù là đã lấy được Bồng Việt Tiên Quả, chỉ sợ cũng không tới phiên cô làm chủ được. Hơn nữa Kế Khôn biết rõ thực lực của hắn, nói không chừng hắn cũng có thể lấy được Bồng Việt Tiên Quả.

Diệp Mặc nghĩ đến lúc trước khi hắn là Đại Chí Tiên sơ kỳ, văn sĩ trung niên kia cũng không có phát hiện ra Thế Giới Trang Vàng, hiện tại hắn đã là Đại La Tiên rồi. Chỉ cần giấu Thế Giới Trang Vàng vào chỗ sâu nhất trong thức hải, cho dù tiên đế cũng khẳng định là không phát hiện ra được. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc hơi nhẹ nhàng thở ra.

Thậm chí hắn còn hơi chờ mong, gặp Tiên đế, Táp Không Tiên Đế kia không biết có mặt hay không. Nếu như Táp Không Tiên Đế có mặt, Diệp Mặc rất muốn nhìn một chút xem Táp Không Tiên Đế có phải là người trong trí nhớ của hắn hay không.

...

Cả đám tiến về phía Truyền Tống Trận đằng trước, vận chuyển đến tiên thành Trát Khuê, tiên thuyền tiến đến Thanh Vi Thiên chính đỗ tại tiên thành Trát Khuê của Phạm Độ Thiên.

Nghe mọi người nói chuyện phiếm, Diệp Mặc mới biết được địa vị Thanh Vi Thiên tương đương với Nguyễn Nhạc Thiên của Trung Thiên vực, thuộc hàng Thiên vực hàng đầu của Thượng Thiên Vực, hơn nữa cách mười Thiên Vực lớn còn lại cực kỳ xa xôi, thậm chí còn thông qua Giới Vực. Loại truyền tống với cự ly siêu xa này, giá cả vận chuyển căn bản là đắt hơn bình thường rất nhiều.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết tiên nữ áo tím che mặt kia chính là thánh nữ mới của Phiêu Miểu Tiên Trì – Mịch Vân Tiên Tử, mấy người khác mà hắn không quen biết đều là có quan hệ không tệ với nhóm người Quý Thư. Bởi vì mọi người quan hệ không tệ, rất hợp nhau, nên mới hợp lại cùng tiến về tiên thuyền.

Phạm Độ Thiên, Diệp Mặc đã từng nghe nói qua một lần, lúc trước hắn ở dưới đáy đầm nước của Hỗn Độn Tinh Vực, cái đầu lâu kia kêu hắn đi giết Tiên tử Uất Kim Hương của Cửu Phạm Tiên trì ở Phạm Độ Thiên. Lúc ấy bị hắn một tiếng từ chối luôn, lúc đó hắn mới chỉ là một Kim tiên, kêu hắn đến Thượng Thiên Vực giết người, trừ phi hắn bị điên.

Diệp Mặc không thể đi Cửu Phạm Tiên trì, cũng lười đi hỏi Cửu Phạm Tiên trì rốt cuộc là ở nơi nào.

Sau khi từ Truyền tống trận của tiên thành Trát Khuê đi ra, Diệp Mặc cùng với những người khác cùng tiến về chỗ tiên thuyền. Khi một hàng mười mấy người Diệp Mặc đến chỗ tiên thuyền neo đỗ, ở đây sớm đã chật ních tiên nhân đến từ các Thiên Vực lớn. Những người này phần lớn đều là Đại la tiên hậu kỳ, còn có một số ít Đại La Tiên trung kỳ.

Bởi vậy có thể thấy được Kế Khôn giúp hắn – một Đại Chí Tiên lấy được một tấm thẻ bài lên thuyền, nhất định là vô cùng khó khăn.

- Là ngươi?

Một giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe thấy giọng nói này lập tức toàn thân giật cả mình, cái giọng nói này hắn quá quen thuộc, hắn đột nhiên xoay người, không ngờ đứng ở trước mặt hắn lại chính là Nghiêm Cửu Thiên cực kỳ trẻ tuổi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1752

Nghiêm Cửu Thiên Bí Mật

Sát cơ từ trên người Nghiêm Cửu Thiên truyền đến, Diệp Mặc nắm chặt nắm đấm, hắn biết rõ Nghiêm Cửu Thiên tại sao muốn giết hắn. Nhưng điều khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận là tu vi của Nghiêm Cửu Thiên còn cao hơn cả hắn, đạt tới Đại La Tiên hậu kỳ rồi. Diệp Mặc khẳng định mình không có nhìn lầm, tuyệt đối là Đại La Tiên hậu kỳ.

Sắc mặt Diệp Mặc bình tĩnh, trong nội tâm thì lại đang nổi sóng. Cho dù là Nghiêm Cửu Thiên có tư chất tốt đi nữa, thì cũng sao có thể là Đại La Tiên hậu kỳ? Đây tuyệt đối không có khả năng. Khi hắn có được trận bàn thời gian, thì cái Nguyên Thần hư nhược kia cũng đã nói rằng trên Tiên Giới căn bản sẽ không tìm được cái trận bàn thời gian nào khác, vậy thì tu vi của Nghiêm Cửu Thiên từ đâu mà đạt được?

Bản thân mình có trận bàn thời gian, mỗi thời mỗi khắc đều đang tìm kiếm tài nguyên tu luyện, hơn nữa cơ duyên cũng phi thường tốt, còn có cả Thế giới trang vàng và 'Khổ trúc', thế nên lúc này mới có thể tu luyện đến Đại La Tiên sơ kỳ. Cái tốc độ này đã là khoáng cổ tuyệt kim rồi, vậy mà tốc độ của Nghiêm Cửu Thiên so với hắn còn nhanh hơn khiến trong nội tâm Diệp Mặc căn bản là không thể tin được.

Lùi một bước mà nói, thì cho dù là Nghiêm Cửu Thiên có trận bàn thời gian, có tài nguyên tu luyện cao cấp, thì hắn cũng không thể đạt được tu vi Đại La Tiên hậu kỳ. Căn cơ bất ổn, tâm thần không vững chắc, đó là điều mà tu luyện giả tối kỵ nhất. Loại thiên tài như Nghiêm Cửu Thiên này thì càng không thể không biết được.

- Quả nhiên lần trước ngươi cũng ẩn nấp tu vi giống như ta, bảo sao lại

có thể có một Huyền tiên hậu kỳ lợi hại như vậy.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Nghiêm Cửu Thiên trầm giọng nói. Nếu như hắn biết rõ sẽ gặp phải Nghiêm Cửu Thiên ở chỗ này thì chắc chắn sẽ không tới nơi này. Không phải sợ Nghiêm Cửu Thiên, mà là sợ tu vi của mình bị bại lộ. Bất quá tốc độ tu luyện của Nghiêm Cửu Thiên so với tốc độ của hắn còn nhanh hơn, hiển nhiên là bí mật của y cũng không nhỏ.

Ánh mắt tản mát ra sát cơ của Nghiêm Cửu Thiên vẫn còn như lạnh như mũi tên băng nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, lạnh giọng nói:

- Còn ta tự tin sẽ không nhìn lầm, lần trước ngươi tuyệt đối không có ẩn nấp tu vi, tốc độ tu luyện của ngươi nhanh đến mức khiến cho ta không thể tin được. Hơn nữa ta cho ngươi biết, ta cũng giống như ngươi, lần trước cũng không ẩn nấp tu vi.

Ánh mắt Diệp Mặc ngưng tụ. Hắn biết rõ Nghiêm Cửu Thiên nói như vậy vì là đã yên tâm có chỗ dựa chắc chắn rồi, y tự tin rằng mình sẽ không dám tiết lộ bí mật của y. Sát cơ trong nội tâm của Diệp Mặc cũng bắt đầu dâng lên, không chút nào yếu thế nhìn chằm chằm vào Nghiêm Cửu Thiên, sát cơ điên cuồng vọt mạnh tới.

- Con giun con lần trước của ngươi không có bị đập chết chứ?

Diệp Mặc nhìn sát cơ tràn ra ngoài của Nghiêm Cửu Thiên, trong nội tâm lại có một ít sảng khoái, hắn cũng khẳng định Nghiêm Cửu Thiên không dám động thủ ở nơi này.

Quả nhiên, Nghiêm Cửu Thiên nghe được lời này của Diệp Mặc, thì sắc mặt liền hiện lên hắc khí. Một đạo sương mù màu đen như có như không uốn lượn trên cổ tay của y. Lúc này Nghiêm Cửu Thiên dường như đang cố gắng khống chế chính mình, đạo sương mù màu đen kia chỉ uốn lượn một vòng đã được thu lại.

Diệp Mặc nhíu mày, trong lòng hắn lúc này bỗng nhiên dâng lên một

loại cảm giác rất kỳ quái. Hắn biết rõ đạo khói đen kia là đòn sát thủ của Nghiêm Cửu Thiên, cũng là pháp bảo sở trường nhất của y.

Thế nhưng lần này hắn trông thấy tia màu đen kia uốn lượn quanh cổ tay của Nghiêm Cửu Thiên, thì lại có một loại cảm giác quen thuộc kỳ quái. Loại cảm giác này không phải là bởi vì hắn đã từng chiến đấu cùng cái tia sương mù màu đen kia, mà là một loại cảm giác khác.

- Ha ha, cái gì mà con giun con?

Tề Bắc Thương cười ha ha một tiếng, liền đứng ở bên cạnh Diệp Mặc.

Cười xong y còn đưa ánh mắt khiêu khích đánh giá Nghiêm Cửu Thiên. Vừa rồi Nghiêm Cửu Thiên động sát cơ đối với Diệp Mặc, Tề Bắc Thương đương nhiên nhìn thấy. Diệp Mặc là bằng hữu của đương nhiên phải trợ giúp Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc biết rõ Tề Bắc Thương đã hiểu lầm, hắn nói con giun con là cái con tiên sủng cự giao màu bạc, còn Tề Bắc Thương này khẳng định lại nghĩ rằng mình đang mỉa mai thứ đồ chơi kia của đối phương là con giun con. Thế nhưng Diệp Mặc cũng lười đi giải thích. Cái lần đó chiến đấu cùng Nghiêm Cửu Thiên cũng không có gì để giải thích cả.

Nghiêm Cửu Thiên hừ lạnh một tiếng. Y nhìn lướt qua Tề Bắc Thương, lúc này mới nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi nói:

- Hy vọng lần tới gặp ngươi thìngươi vẫn có được vận khí tốt như vậy, và ta sẽ cho ngươi biết kết cục của kẻ lấy đồ của ta.

Nói xong thì y liền xoay người rời đi. Y biết rõ ở chỗ này không cách nào động thủ với Diệp Mặc cả.

- Tiểu tử, ngươi quả là rất hung hăng càn quấy đấy. Ngươi cho rằng mình là Thiên Chủ Thiên Vực, hay là Thánh đế viễn cổ đấy hả? Ngu ngốc! Chỉ là một Đại La Tiên mà thôi, kiệu ngạo cái rắm gì.

Trong miệng Tề Bắc Thương thì nói Nghiêm Cửu Thiên đừng kiêu ngạo, nhưng chính y lại cực kỳ phách lối kêu gào đối với Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên lửa giận ngút trời, sát cơ càng điên cuồng hiện lên. Màn sương mù màu đen như có như không lại xuất hiện lần nữa trên cổ tay của y. Nhưng, lần nà vẫn tiếp tục nhẫn nhịn được.

Diệp Mặc nghe được những lời này của Tề Bắc Thương, thì trong đầu lại giống như là vừa bị dội cho một gáo nước lạnh để tỉnh ngộ lại vậy. Hắn cuối cùng nhớ ra cái loại cảm giác quen thuộc kỳ quái do cái tia sương mù mầu đen mang theo một loại khí tức viễn cổ thê lương kia là gì rồi. Hơi thở đó giống hệt với khí tức bên trong Tiên Phần Lĩnh. Nghiêm Cửu Thiên thi triển cái 'Hắc sắc vụ tuyến' kia là do Diệp Mặc tận mắt nhìn thấy, có thể tùacute; biến hóa thành trường thương, thành vô số mũi tên mầu đen, thành cả sóng thần trỗi dậy...

Hơn nữa mỗi một loại hình thái của cái 'Hắc sắc vụ tuyến' kia đều có lực công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Tử đao của Diệp Mặc đã theo hắn mấy chục năm rồi, nhưng Diệp Mặc vẫn phải tự nhận là khả năng khống chế của hắn đối với Tử đao kém xa khi Nghiêm Cửu Thiên khống chế cái 'Hắc sắc vụ tuyến' kia. Lúc đó Diệp Mặc cảm giác là cái 'Hắc sắc vụ tuyến' vốn chính là một phần thân thể của Nghiêm Cửu Thiên vậy.

Nghiêm Cửu Thiên thoạt nhìn đâu có nhiều tuổi? Diệp Mặc khẳng định Nghiêm Cửu Thiên còn trẻ hơn so với hắn. Một người trẻ tuổi như vậy, làm sao có thể khống chế thuần thục một cái 'Hắc sắc vụ tuyến' có khí tức viễn cổ như vậy?

Diệp Mặc bắt đầu hồi tưởng lại lần gặp mặt đầu tiên của hắn và Nghiêm Cửu Thiên. Lúc ấy Nghiêm Cửu Thiên tự xưng là bổn tiên. Mà theo như Diệp Mặc biết, ở trên Tiên Giới này tu vi dưới Đại Tiên đều thuộc về tu sĩ, không có tư cách tự xưng là bổn tiên. Đương nhiên cũng có một số Thiên

Tiên mặt dầy tự xưng mình là bổn tiên, nhưng Nghiêm Cửu Thiên hiển nhiên không phải loại người này.

Lại liên tưởng đến độ tuổi còn trẻ như vậy của Nghiêm Cửu Thiên, tu vi thì tiến bộ một cách đáng sợ như thế, Diệp Mặc lập tức hoài nghi Nghiêm Cửu Thiên là một đại năng 'Đoạt xá' hồi sinh. Hơn nữa khi Nghiêm Cửu Thiên 'Đoạt xá' Nguyên Thần vẫn còn hoàn toàn nguyên vẹn, thậm chí không cần 'Đoạt xá' cũng có thể khôi phục thân thể, nhưng y lại lựa chọn 'Đoạt xá'.

Nếu quả thật là như thế, thì tu vi của Nghiêm Cửu Thiên tăng lên nhanh chóng như vậy cũng là điều dễ hiểu. Một đại năng tiên nhân thượng cổ, có năng lực khôi phục lại thân thể lại lựa chọn đi 'Đoạt xá'. Như vậy cũng có thể thấy được đối tượng mà y 'Đoạt xá' tuyệt đối là thiên tài trong những thiên tài Loại người này tu luyện thậm chí so với mình còn càng không có chút bình cảnh nào, chỉ cần có tài nguyên là có thể không ngừng tấn cấp, hoặc là nói chỉ cần có tài nguyên là y có thể không ngừng khôi phục tu vi.

Lần trước mình và y chỉ kém nhau có một đẳng cấp nhỏ, lần này đã là hai rồi. Lần sau có lẽ là lại càng lớn hơn rồi. Diệp Mặc càng nghĩ thì trong lòng càng lo lắng, nhưng lại không có kế khả thi gì. Khó trách vì sao lúc đó y chỉ là một Huyền Tiên lại có thể lĩnh ngộ đươc pháp tắc không gian. Còn mình là nhờ tu luyện 'Tam sinh quyết', thủy tổ của công pháp thiên hạ, sau đó thông qua lần Nghiêm Cửu Thiên thi triển ra pháp tắc không gian, mới có thể nắm giữ được một tia pháp tắc không gian.

Càng làm cho Diệp Mặc lo lắng chính là liệu đối phương có nhận ra Thế giới thạch của hắn hay không? Lúc này thì hắn chỉ có thể hy vọng Thế giới thạch của hắn đã được luyện hóa lại lần nữa, còn tu vi của đối phương thì lại quá thấp, hơn nữa lúc đó cả hai cũng toàn lực đánh nhau, không có tâm tư đi soi xét Thế giới thạch. Nhưng Diệp Mặc cũng biết rằng, Nghiêm Cửu Thiên rất có thể đã nhận ra Thế giới thạch của hắn rồi.

- Diệp Mặc, cậu nghĩ gì thế, chỉ là một Đại La Tiên hậu kỳ mà thôi, sợ cái gì chứ?

Tề Bắc Thương vỗ vỗ vai Diệp Mặc khi hắn đang lầm vào trầm tư.

- Làm sao thế?

Mấy người Kế Khôn cũng nhao nhao đi tới vây quanh Diệp Mặc mà hỏi thăm.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Không có gì, chỉ là gặp một kẻ không thể nào hảo hữu được thôi.

Diệp Mặc không muốn nói, mọi người cũng sẽ không tiếp tục hỏi nữa. Lúc này mọi người đều có chút hưng phấn trò chuyện làm sao bắt được 'Hư không phi tuyết'.

Lúc này, thì những đoàn thể dần nổi bật lên theo thời gian. Ở bên ngoài Tiên thuyền cực đại, phía trên quảng trường, nhưng tiên nhân kia đều thành nhóm 3 đến 5 người, hoặc là cả mười người một nhóm. Tất cả tiên nhân trên quảng trường đều hợp thành những đoàn thể nhỏ, sau đó cùng nhau thảo luận tu vi, hoặc là thảo luận về khả năng lấy được phần thưởng khi đi tới Thanh Vi Thiên.

Diệp Mặc cùng Kế Khôn và Quý Thư cùng mười mấy người đều rất tự nhiên tập trung cùng một chỗ, đang cùng nhau nghị luận xem làm sao để bắt 'Hư không phi tuyết'.

Đối với việc bắt 'Hư không phi tuyết', Diệp Mặc căn bản là không để ở trong lòng. Với tốc độ lưới thần thức của hắn, thì nếu như muốn bắt 'Hư không phi tuyết', tuyệt đối sẽ không thua bất cứ ai.

Lúc này điều khiến cho hắn phải đầy một bụng tâm sự không phải là 'Hư không phi tuyết' mà là Nghiêm Cửu Thiên.

Thấy mọi người thảo luận rất nhiệt liệt, thì Diệp Mặc liền đột nhiên lên tiếng:

- Nếu như có thể nắm giữ một loại pháp tắc, lợi dụng pháp tắc để bắt 'Hư không phi tuyết', thì có phải là rất đơn giản hay không?

Kế Khôn nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, cô không biết Diệp Mặc nói vậy là có ý gì. Cô biết rõ Diệp Mặc đã nắm giữ được một tia pháp tắc không gian, nhưng đó là chuyện tuyệt đối không thể bại lộ. Một khi bại lộ chính là phiền phức ngập trời. Nhưng bây giờ Diệp Mặc rõ ràng là lại chủ động nhắc tới pháp tắc, vậy là hắn đang muốn làm gì?

Quý Thư lắc đầu rồi nói:

- Đầu tiên chưa nói tới việc tu vi Đại Tiên khó có thể nắm giữ được pháp tắc, thậm chí còn không có khả năng nắm giữ được pháp tắc chi lực. Mà cho dù là có, thì cũng chỉ có thể nắm giữ được một tia pháp tắc rất nhỏ mà thôi. Một tia pháp tắc này mà muốn nhanh chóng tóm được 'Hư không phi tuyết' mà thần thức còn nhìn không thấy thì là chuyện cực kỳ khó khăn.

- Vậy loại pháp tắc nào là lợi hại nhất?

Diệp Mặc lại vô ý hỏi.

Diệp Mặc là một Đại La Tiên sơ kỳ đang ẩn nấp tu vi, hơn nữa trên lưng còn mang theo một thanh đao tàn, mà tất cả mọi người thì cũng đã quen với cách làm vô ý của Diệp Mặc rồi. Hiện tại Diệp Mặc hỏi loại câu hỏi này, thì cũng không ai cảm thấy kỳ quái cả.

Ngoài dự liệu của mọi người chính là vị tiên tử áo tím che mặt của Phiêu Miễu Tiên Trì liền đáp lời Diệp Mặc:

- Trên thực tế, bất luận là cái pháp tắc gì nếu tu luyện tới cực hạn đều là lực lượng đáng sợ trong vũ trụ, không thể nào ngăn cản được. Đương nhiên, nếu như cứ nhất thiết phải phân chia, thì đối với những tiên nhân cấp thấp như chúng ta mà nói, thì pháp tắc thời gian có khả năng là loại pháp tắc lợi hại nhất.

Diệp Mặc cũng rất kỳ quái. Vì sao thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì

không hề cười nhạo hắn, mà ngược lại còn chủ động trả lời vấn đề của hắn chứ? Bất quá hắn cũng không hề nghĩ nhiều, mà lại tiếp tục khiêm nhường nói:

- Đa tạ thánh nữ sư tỷ đã giải thích. Vậy nếu như đem pháp tắc không gian tu luyện tới cực hạn, có phải là cũng không bằng được pháp tắc thời gian hay không?

Những vấn đề ngu ngốc của Diệp Mặc đã sớm không có người nào để ý rồi, nhưng khiến tất cả mọi người đều phải kỳ quái chính là vị thánh nữ kia của Phiêu Miễu Tiên Trì vì sao lại phải chủ động trả lời loại vấn đề ngu ngốc này của Diệp Mặc chứ?

Thánh nữ áo tím trầm ngâm một lát rồi nghiêm túc hồi đáp:

- Trên thực tế, khi tu luyện pháp tắc không gian tới tực hạn, cũng không chênh lệch với pháp tắc thời gian, tuy nhiên từ trước tới nay chưa từng có người nào tu luyện hoặc là lĩnh ngộ được bất cứ một loại pháp tắc nào tới mức cực hạn cả.

- Từ viễn cổ xa xưa tới nay, ở trên Tiên Giới này có người nào tu luyện pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian đạt tới mức độ cực kỳ lợi hại không?

Diệp Mặc rốt cuộc cũng hỏi tới vấn đề mà hắn thực sự muốn hỏi.

Nếu như Nghiêm Cửu Thiên là tiên nhân thượng cổ 'Đoạt xá', hơn nữa ở tu vi Huyền Tiên đã có thể nắm giữ được một tia pháp tắc không gian, vậy thì có nghĩa là y đã từng là một đại năng khống chế pháp tắc không gian. Đối với Diệp Mặc mà nói, biết rõ được vị đại năng nào thời thượng cổ nắm giữ được pháp tắc không gian, thì nói không chừng còn có thể giúp hắn tìm được một tia manh mối về đời trước của Nghiêm Cửu Thiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1753

Thì Ra Là Một Đại Đế

Một gã Đại La Tiên Diệp Mặc không quen biết hình như vì phụ họa theo Thánh nữ áo tím của Phiêu Miểu tiên trì, chủ động trả lời giúp:

- Người khống chế triệt để nhất đối với pháp tắc thế gian chắc hẳn là Chân Thánh đế, ngoài Chân Thánh đế ra, thì Chước Thánh đế cũng ưu tú không kém, ông thậm chí có thể thi triển thần thông của mình khiến thời gian đảo ngược. So với pháp tắc thời gian mà nói, đại năng khống chế pháp tắc không gian lại còn nhiều hơn nhiều, như viễn cổ Bành đế, Vô Đạo đại đế, Vô Song đại đế, Lâm Cô đại đế đều là những đại năng khống chế được pháp tắc không gian.

Diệp Mặc ôm quyền cúi người đáp:

- Cám ơn vị sư huynh này đã giải thích, Chân thánh đế thì tôi biết, Bành đế và Vô Song đại đế tôi cũng nghe nói qua, nhưng chỉ không biết Chước thánh đế và Vô Đạo đại đế, Lâm Cô đại đế là ai?

Gã Đại La Tiên kia vì Thánh nữ áo tím của Phiêu Miểu tiên trì hình như đối xử với Diệp Mặc cũng không tệ, lúc này mới chủ động giải thích cho Diệp Mặc. Bây giờ Diệp Mặc mặc dù tu vi thấp kém, kiến thức cũng không nhiều, nhưng lễ tiết cũng rất chu đáo, nên cũng hài lòng gật gật đầu.

Thấy Diệp Mặc tiếp tục hỏi thăm, một số người có chút không hiểu đứng bên cũng lắng tai nghe, gã lại có chút hứng thú nói:

- Chước thánh đế tôn danh là Bạch Chước Hòa, nghe nói ông có mồi lửa kỳ dị đứng thứ hai của thiên địa là Tinh Hà Xích, hơn nữa Tinh Hà Xích của

ông còn thăng cấp lên Thần diễm, hơn nữa còn nuốt Tinh Không Viêm Tủy rồi, trở thành vua trong các loại mồi lửa. Ông thông qua Thần diễm Tinh Hà Xích chứng đạo thành công, thành tuyệt thế đại năng chỉ đứng sau Chân Thánh đế. Nghe nói năm đó sau khi đánh nhau với Chân Thánh đế, cũng giống như Chân Thánh đế, sau cuộc chiến đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

Mọi người nghe tới đây, đều thầm thở dài. Tu vi đến trình độ như Chân Thánh đế và Chước Thánh đế, cũng là Chứng đạo Thánh nhân rồi, mà cũng bị mất mạng. Có thể thấy trong vũ trụ mênh mông này, không có Tiên nhân nào là không thể mất mạng.

Gã Đại La Tiên kia thấy mọi người chăm chú nghe, tiếp tục nói:

- Vô Đạo đại đế vốn dĩ tên là Nghiêm Vô Đạo, ông xuất đạo muộn hơn Chân thánh đế và Chước thánh đế một chút, cũng là tuyệt thế đại năng. Trong Viễn cổ tinh hà, tuyệt thế đại năng cũng không ít ỏi như bây giờ, cho dù là Bán thánh cũng có hơn mấy chục vị. Nghe nói sau khi ông Chứng đạo thất bại, cũng biến mất trong Trường hà Tiên giới.

Diệp Mặc thấy Vô Đạo đại đế họ Nghiêm, lập tức muốn hỏi thăm, nhưng lại có người hỏi nhanh hơn hắn một chút:

- Chước thánh đế thông qua Thần diễm Tinh Hà Xích Chứng đạo thành công, vậy Vô Đạo đại đế kia Chứng đạo thế nào?

- Vô Đạo đại đế kinh tài diễm diễm, cách thức chứng đạo của ông người khác căn bản đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Tên Đại La Tiên kia vừa nói đến chỗ này, chẳng những là Diệp Mặc, ngay cả những người ở đây đều chú ý lắng nghe. Rõ ràng cũng rất muốn biết Vô Đạo đại đế Chứng đạo như nào. Thậm chí có một số người bên cạnh, cũng đến nghe ngóng.

Tên Đại La Tiên kia lại thở dài nói:

- Vô Đạo đại đế quả thực là một kỳ tài của thế gian, ông không ngờ nghĩ

ra cách thông qua ba mươi ba thiên vực để Chứng đạo, không ai có thể hiểu được cách làm thiên tài của ông. Nhưng có thể chắc chắn rằng, một khi Vô Đạo đại đế có thể từ ba mươi ba thiên vực Chứng đạo, đại thần thông của ông đúng là khó có thể tưởng tượng được.

Diệp Mặc không hiểu làm sao có thể thông qua ba mươi ba thiên vực để Chứng đạo, những người khác cũng không hiểu, ngay cả tên Đại La Tiên đang nói chuyện đó cũng không hiểu.

Quả nhiên tên Đại La Tiên kia nói:

- Thông qua ba mươi ba Thiên vực Chứng đạo, tu vi của chúng ta quá thấp, không ai có thể lý giải nổi. Tương truyền Vô Đạo đại đế sau khi Chứng đạo đến thiên vực thứ hai mươi bốn, đột nhiên thất bại, bỏ mình đạo tiêu. Sau đó, cũng không có tin tức gì về Vô Đạo đại tiên nữa, thực ra tu vi của Vô Đạo đại tiên hoàn toàn có thể xưng là bán Thánh đế rồi.

Tên Đại La Tiên kia còn nói về chuyện của Lâm Cô đại đế, Diệp Mặc trong lòng lại chấn động. Hắn dường như nắm được tám phần, Nghiêm Cửu Thiên đó chính là Vô Đạo đại đế.

Ông Chứng đạo xong hai mươi tư thiên vực, chỉ thiếu chín thiên vực nữa lại thất bại, điều này cũng đã thành oán niệm của ông. Ông lấy tên là Nghiêm Cửu Thiên, nói không chừng sau khi đoạt xá, vẫn còn muốn Chứng đạo ba mươi ba thiên vực.

Diệp Mặc tự suy nghĩ trong lòng, lại mơ hồ nghe thấy Đại La Tiên kia nói Vô Đạo đại đế vì hành sự trước giờ chỉ có hỉ nộ ái ố của mình, không quan tâm gì đến cái nhìn của người khác, cho nên đắc tội với rất nhiều người.

Diệp Mặc lại khẽ giật mình, Vô Đạo đại đế kia đắc tội với rất nhiều người, chứng tỏ ông cũng không dám khiến người khác biết được lai lịch của mình. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc cuối cùng cũng yên tâm được chút. Chỉ cần Nghiêm Cửu Thiên giống như hắn, không dám lộ ra lai lịch của mình, thì

hắn cũng không sợ Nghiêm Cửu Thiên, thậm chí bây giờ cũng không sợ.

Đại đạo tam thiên chỉ là một cách nói không rõ ràng, xem ra con đường Chứng đạo là vô cùng vô tận, có Tiên đế hoặc không có vật hỗn độn, cũng có thể Chứng đạo thành công.

Sau khi thu hồi lại sự kiêng kị đối với Nghiêm Cửu Thiên, Diệp Mặc lại bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lại lần nữa ôm quyền hỏi:

- Vị sư huynh này, tôi nghe anh nói Thần diễm Tinh Hà Xích của Chước thánh đế nuốt Tinh Không Viêm Tủy rồi, vậy Tinh Không Viêm Tủy đó không biết bộ dạng như nào? Tôi có nhìn một cổ giản có viết, Tinh Không Viêm Tủy chỉ là một khối khoáng thạch mềm nhũn, nhiệt độ lại cực cao, có phải không?

Tên Đại La Tiên kia mỉm cười lắc đầu nói:

- Không phải, Tinh Không Viêm Tủy sở dĩ cực kỳ ít, vì bước trưởng thành đầu tiên của Tinh Không Viêm Tủy cực khó khăn. Anh nói thứ có hình dạng mềm nhũn như đậu phụ đó, chính là hình dạng đầu tiên của Tinh Không Viêm Tủy. Loại hình dáng này bình thường cực kỳ ít trong Tiên giới, có lẽ là có ở một giới diện nào đó của Tu Chân giới.

- Nếu như là ở Tu Chân giới, thì Tinh Không Viêm Tủy trạng thái như này là khó thu được nhất, vì cho dù là tu sĩ Hóa Chân của Tu Chân giới, cũng không thể nào tiếp cận được với trạng thái Tinh Không Viêm Tủy như này. Nhưng Tinh Không Viêm Tủy như này lại là thứ quý giá nhất, một khi lấy được rồi, dùng để niết bàn Thiên hỏa, cũng là thứ tốt nhất.

- Sau khi mồi lửa trạng thái như này trưởng thành đến một mức nhất định ở Tu Chân giới, sẽ dần dần mở rộng phạm vi thiêu đốt của mình, cho đến khi chu vi hàng tỉ dặm, thậm chí là những thứ trong phạm vì một giới cũng hoàn toàn bị thiêu đốt không còn, sẽ bị hòa vào trong hư không. Tinh Không Viêm Tủy hòa vào trong hư không mới là Tinh Không Viêm Tủy thực sự, sau đó sẽ bị ẩn giấu vào trong mồi lửa hư không. Những người bình

thường đừng nói là lấy được, cho dù nhìn thấy cũng không nhìn thấy được, cho dù là nhìn thấy, thì căn bản cũng không lấy được. Chính vì như vậy, Tinh Không Viêm Tủy mới là thứ quý giá dị thường. Diệp Mặc kìm nén sự sung sướng trong lòng, nhanh chóng ôm quyền cám ơn, hắn không ngờ mình đánh bậy đánh bạ, lại lấy được Tinh Không Viêm Tủy hình thái đầu tiên thực sự, còn dùng để niết bàn Thanh Như Hiểu Thiên.

Khi mọi người còn đang sôi nổi bàn tán, lại có một giọng nói cực kỳ vang vọng vang lên bên tai mọi người:

- Mời những người tham gia tranh đoạt Bồng Việt Tiên quả cầm bài lên thuyền.

Thời gian lên thuyền cũng đến rồi, Diệp Mặc nhanh chóng cùng với đám người xếp thành hàng lối lên Tiên thuyền.

Ngoài Thanh Vi thiên, mỗi một thiên vực đều có mấy chục vạn người. Nhìn đám người đông đúc lên thuyền, Diệp Mặc nhớ đến chỉ có một nghìn người có thể gặp mặt Tiên đế, không khỏi có chút im lặng. Trong này có mấy trăm nghìn thậm chí là mấy triệu Tiên nhân, cuối cùng cũng chỉ có hơn một nghìn người lấy được Bồng Việt Tiên quả, thật sự quá ít.

…

Diệp Mặc cũng đã vài lần ngồi Tiên thuyền, nhưng Tiên thuyền rộng lớn như ngày hôm này thì hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Hơn một triệu tiên nhân, không ngờ mỗi người đều có phòng tu luyện tốt của riêng mình. Diệp Mặc đồng thời cũng được xếp một phòng tu luyện, chẳng những diện tích lớn, còn có hai gian. Cho dù là Tiên linh khí cũng vô cùng nồng đậm, cách cục của thượng thiên vực này đúng là không tầm thường.

Lúc này tất cả mọi người cũng đã vào phòng riêng của mình tu luyện, Diệp Mặc cũng trong phòng tu luyện của mình nghĩ đến tâm sự. Hắn đương nhiên sẽ không tu luyện, theo tu vi của hắn càng cao, thì nguyên liệu lại càng cần nhiều, cái này khó tránh phải đắc tội với một số người. Ví dụ như

Nghiêm Cửu Thiên và Lục Chính Quần, đều là vì tài nguyên tu luyện mà đã đắc tội.

Diệp Mặc ngồi trong phòng được hơn một canh giờ, cấm chế bên ngoài phòng bỗng nhúc nhích, Diệp Mặc vung tay mở cấm chế, thân hình của Nghiêm Cửu Thiên nhanh chóng hạ xuống phòng của Diệp Mặc, hơn nữa còn vung tay đánh một cấm chế che đậy của mình.

Diệp Mặc đứng lên, lạnh lùng nhìn Nghiêm Cửu Thiên. Lúc này hắn cũng không sợ Nghiêm Cửu Thiên, đừng nói là Nghiêm Cửu Thiên ở trên Tiên thuyền này cũng không dám ra tay, cho dù là động thủ, Diệp Mặc tự phụ mình cũng không thua gã.

Lúc trước hắn là Huyền Tiên trung kỳ, Nghiêm Cửu Thiên là Huyền Tiên hậu kỳ, hai người dường như sức lực cũng ngang nhau. Còn bây giờ đẳng cấp của Nghiêm Cửu Thiên cao hơn hắn hai cấp bậc, nhưng hắn từ sau khi rời khỏi Vấn Đạo các, lĩnh ngộ được vài đại thần thông, thực lực cũng tăng lên mấy trăm nghìn lần.

Diệp Mặc cũng tương tự không dám khinh thường Nghiêm Cửu Thiên trước mặt mình này, đối phương đến từ một bán Thánh Chứng đạo giả, sự hiểu biết đối với thần thông tuyệt đối cũng cao hơn hắn nhiều, nếu như lại đánh nhau, thì mình muốn thắng được Nghiêm Cửu Thiên, e rằng cũng gặp chút khó khăn.

- Bí mật của anh cũng không ít nhỉ, tôi cho rằng một khối Thế giới thạch cũng đã là bí mật lớn nhất của anh rồi, không ngờ anh còn có trận bàn thời gian. Nếu như tôi đoán không nhầm, thì trận bàn thời gian của Chân thánh đế chắc hẳn cũng trên người anh rồi?

Giọng nói của Nghiêm Cửu Thiên vô cùng âm hàn, khiến Diệp Mặc có một cảm giác, hình như hắn lại trở lại Tiên Phần Lĩnh.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, Thế giới thạch quả nhiên bị Nghiêm Cửu Thiên biết rồi, hơn nữa đối phương chẳng những biết Thế giới thạch,

còn biết trận bàn thời gian của hắn. Trện thực tế cũng dễ đoán lắm, nếu như hắn không có trận bàn thời gian, thì hắn làm sao có thể tu luyện nhanh như vậy được?

Thấy Diệp Mặc không nói gì, giọng nói của Nghiêm Cửu Thiên lại càng lạnh lùng:

- Giao trận bàn thời gian và công pháp Thần Niệm cửu chuyển ra đây, tôi sẽ tha cho anh một mạng.

Nghiêm Cửu Thiên không hỏi quả cân Thế giới thạch của Diệp Mặc, gã biết quả cân Thế giới thạch Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không giao ra cho gã. Mặc dù quả cân Thế giới thạch còn quý hơn nhiều so với trận bàn thời gian, nhưng quả cân Thế giới thạch lại là thứ quý như tính mạng của Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc thần sắc khinh thường, Nghiêm Cửu Thiên không chút vội vàng, lại tiếp tục nói:

- Nếu như anh chọc giận tôi rồi, tôi sẽ nói thẳng ra trên người anh có Thế giới thạch và trận bàn thời gian, cùng lắm thì Nghiêm Cửu Thiên tôi cũng không cần mà thôi, nhưng anh thì chết là cái chắc.

Diệp Mặc lạnh lùng cười, chỉ một ngón tay ra nói:

- Anh cứ đi nói càng tốt, Diệp mỗ tôi chờ.

Ánh mặt của Nghiêm Cửu Thiên tức giận, gã không ngờ Diệp Mặc vậy mà không sợ gã tiết lộ ra ngoài, chẳng lẽ tên này biết mình không muốn người khác biết trận bàn thời gian xuất hiện rồi sao? Đối với Nghiêm Cửu Thiên mà nói thật đúng là như vậy, tầm quan trọng của trận bàn thời gian đối với gã mà nói còn quan trọng hơn đối với Diệp Mặc nhiều, thậm chí tu luyện đến giai đoạn Tiên đế, gã không có chút bình cảnh nào. Nếu như có trận bàn thời gian, gã chỉ cần có được tài nguyên chuyển thành tu vi là được rồi.

- Anh không sợ sao?

Sát cơ trên người Nghiêm Cửu Thiên cũng đã tràn ra, khiến không gian xung quanh hình thành từng gợn sóng mà mắt thường không thể nhìn thấy được.

- Tôi đến Thế giới thạch của Chân thánh đế cũng lấy đi rồi, làm sao còn sợ một Vô Đạo đại đế như anh chứ? Anh quá đề cao bản thân mình rồi.

Diệp Mặc châm chọc nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1754

Uy Hiếp Lẫn Nhau

Nghiêm Cửu Thiên sắc mặt đại biến, lập tức một màn sương mù màu đen xuất hiện, sát cơ vang lên những tiếng xuy xuy, dường như lập tức muốn ra tay luôn vậy.

Diệp Mặc cười khẩy một cái, khí thế trên người đồng thời cũng sục sôi, không chút sợ hãi Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên cuối cũng cũng kìm chế được không ra tay, đường sương mù màu đen trên vòng tay của gã dần dần rút đi. Nhưng gã nhìn Diệp Mặc với ánh mắt cũng không chỉ là sát khí nữa rồi, mà còn bao hàm trong đó kiêng kị rất nặng. Gã biết mình không giết chết được Diệp Mặc trong này, một khi ra tay, lập tức sẽ kinh động đến những người khác trên thuyền. Chỉ cần thân phận của gã bị bại lộ, thì gã chết cũng không có chỗ chôn thân, càng đừng nói gì đến Chứng đạo nữa.

- Anh làm sao biết được lai lịch của tôi?

Nghiêm Cửu Thiên lại lần nữa đánh ra mấy cấm chế, rồi lạnh giọng nói.

Diệp Mặc trong lòng vô cùng sảng khoái, lại càng cảm thấy phán đoán của mình may mắn, Nghiêm Cửu Thiên biết một phần bí mật của mình, so với hắn mà nói, thì hắn biết được bí mật của Nghiêm Cửu Thiên còn nhiều hơn. Hắn có thể phủ nhận chuyện lấy được trận bàn thời gian, nhưng Nghiêm Cửu Thiên thì lại không thể nào phủ nhận gã là Vô Đạo đại đế.

- Tôi làm sao biết được thân phận của anh cũng không quan trọng, cái quan trọng là tôi còn biết lần này anh từ Thanh Vi Thiên quay về, chắc là lại

muốn đổi tên thay mặt.

Diệp Mặc tiếp tục mỉa mai Nghiêm Cửu Thiên.

Loại người như Nghiêm Cửu Thiên này cũng sẽ không tiếp xúc với người ngoài, cho dù phải tiếp xúc, gã cũng sẽ không sử dụng trước sau một thân phận. Nếu không phải vì Bồng Việt tiên quả rất khó lấy được, Diệp Mặc đoán chừng Nghiêm Cửu Thiên cũng sẽ không đến đây. Cho dù Nghiêm Cửu Thiên nằm mơ cũng không ngờ, gã ở trung thiên vực nhìn thấy một Huyền Tiên, mười mấy năm sau, không ngờ lại ngồi cùng Tiên thuyền với gã cùng đến thiên vực thứ nhất Thanh Vi Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên cũng không trả lời, chỉ chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh rốt cục sao lại biết được?

- Anh là cái thá gì? Tôi phải báo cáo cho anh sao? Cút đi. Nếu không thì đừng trách tôi ra tay đấy, Vô Đạo đại đế.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

- Câm miệng.

Nghiêm Cửu Thiên tái mặt, cái mà gã sợ nhất chính là Diệp Mặc gọi gã là Vô Đạo đại đế.

- Vậy sao? Tôi cứ gọi anh là Vô Đạo đại đế đấy, hơn nữa đợi sau khi tôi ra ngoài, tất cả những người có mặt trên Tiên thuyền này cũng sẽ biết, Vô Đạo đại đế cũng ở đây.

Diệp Mặc cười ha hả, căn bản cũng không coi sự uy hiếp của Nghiêm Cửu Thiên ra gì.

- Đi chết đi.

Nghiêm Cửu Thiên lại không kìm chế nổi sự tức giận trong lòng, từ khi

gã xuất đạo đến này, chưa lúc nào gặp phải sự uy hiếp như này?

Đường sương mù màu đen trong tay gã trong nháy mắt lại biến thành một cây trâm nhỏ dài vài trượng, thậm chí đến thần thức cũng không quét đến đầu kia của cây trâm.

Căn phòng của Diệp Mặc cũng không lớn, cây trâm dài sương mù màu đen này cũng hoàn toàn trói chặt lấy không gian trong phòng của Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không trốn tránh, Nghiêm Cửu Thiên cũng đã từng là Tiên đế, ngay cả gã bây giờ không thể nào thi triển lĩnh vực Tiên vương phong tỏa không gian, nhưng tu vi Đại La Tiên hậu kỳ của gã, muốn trói buộc không gian xung quanh Diệp Mặc lại, cũng không có chút áp lực nào. Huống chi, người này còn tinh thông pháp tắc không gian?

Khi đường sương mù màu đen của Nghiêm Cửu Thiên xuất thủ, đồng thời quả cân Thế giới thạch của Diệp Mặc cũng được giáng xuống, chiêu xuất thủ đầu tiên Diệp Mặc dường như cổ động tám phần Tiên nguyên lực. Đối với Nghiêm Cửu Thiên hắn cũng không dám có chút nơi lỏng nào, chiêu này mặc dù chưa dốc hết sức phóng ra quả cân Thế giới thạch, nhưng thanh thế cũng rất kinh người rồi.

Mặc dù bộ dạng quả cân Thế giới thạch giáng xuống cũng vô cùng đáng sợ, nhưng cũng chưa phải là thần thông thực sự. Diệp Mặc có một thần thông Thế giới thạch - Thái sơn áp đỉnh, nhưng trong lòng Diệp Mặc biết rõ, lần này cũng không phải trận sinh tử của hai người, Nghiêm Cửu Thiên tuyệt đối cũng sẽ không toàn lực ra tay. Hắn cũng không phải xuất con át chủ bài ra, chỉ cần thanh thế càng lớn càng tốt.

Cho nên Diệp Mặc vừa mới xuất chiêu này ra, căn bản cũng không sợ căn phòng bị Thế giới thạch đánh tan, uy thế của Thế giới thạch càng lúc càng lợi hại.

Nghiêm Cửu Thiên thấ thế của DiệpCửu Thiên nâng quả cân của Diệp Mặc lên, đồng thời hét lớn với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng, cũng không có ý dừng tay lại, Tiên nguyên không ngừng cổ động Thế giới thạch, đồng thời dường như còn đang chuẩn bị tấn công lần nữa. Đồng thời còn lạnh lùng nói:

- Anh muốn đánh là đánh, muốn dừng là dừng, anh cho rằng anh là ai?

Nghiêm Cửu Thiên biết Diệp Mặc đang uy hiếp gã, nếu không, Diệp Mặc có thể phóng ra thanh đao của hắn, hoặc là dùng một thủ đoạn nào khác tấn công. Gã trong lòng tức giận, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục nói:

- Anh dừng tay trước, chúng ta nói chuyện.

Diệp Mặc cũng không thu lại Thế giới thạch, vẫn tiếp tục tạo áp lực, hơn nữa trong miệng còn lẩm bẩm:

- Chúng ta có chuyện gì đáng nói sao? Tôi có một khối Thế giới thạch, Tiên vương muốn lấy thì lấy, tôi căn bản cũng không quan tâm. Đúng rồi, trận bàn thời gian đó tôi cũng chưa lấy được, tin hay không thì tùy anh.

Diệp Mặc cũng không giả bộ nữa, quả cân Thế giới thạch đột nhiên thoát khỏi đường sương mù màu đen của Nghiêm Cửu Thiên, lại lần nữa huyễn hóa thành tư thế điên cuồng hơn muốn đập xuống. Đối với trận bàn thời gian, Diệp Mặc cũng sẽ không thừa nhận. Cho dù Nghiêm Cửu Thiên chắc chắn rằng trận bàn thời gian đang trên người hắn, nhưng Diệp Mặc cũng sẽ không thừa nhận.

- Anh lập tức dừng tay, tôi đồng ý một điều kiện của anh.

Nghiêm Cửu Thiên cuối cùng cũng sợ Diệp Mặc gây ra động tĩnh lớn hơn, hơn nữa gã còn nghi ngờ Diệp Mặc vẫn chưa lấy được trận bàn thời gian. Gã cho rằng, Diệp Mặc nếu như lấy được trận bàn thời gian rồi, tuyệt đối sẽ giống như gã, không dám lộ ra ngoài.

- Ồ, vậy cũng được.

Rõ ràng, Diệp Mặc là vua cũng thua thằng liều, khi Nghiêm Cửu Thiên nói đồng ý một điều kiện, Thế giới thạch của hắn cũng trôi lơ lửng trên đỉnh đầu, không tiếp tục giáng xuống nữa. Nhưng đồng thời, cũng chưa thu lại.

Nghiêm Cửu Thiên biết Diệp Mặc đang giả bộ, nhưng gã cũng không còn cách nào khác, gã cho rằng, cái mạng của gã và cái mạng của Diệp Mặc căn bản cũng không phải trên cùng một cấp bậc. Cho dù một vạn tên Diệp Mặc, trong mắt gã cũng không bằng cái tính mạng của gã. Chẳng may tên lỗ mãng Diệp Mặc này không cẩn thận lại dẫn đại năng lên Tiên thuyền, thì gã coi như xong đời rồi.

Thấy Diệp Mặc không động thủ nữa, Nghiêm Cửu Thiên quay người muốn rời khỏi. Gã có chút hối hận đã đến đây gặp Diệp Mặc, sớm biết như này gã sẽ tìm cơ hội ra tay trong hư không, sớm giết chết Diệp Mặc.

- Điều kiện kia của tôi còn chưa nói, anh sao đã muốn đi rồi?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Nghiêm Cửu Thiên quay đầu đứng lại, sự tức giận sớm đã biến mất, đồng thời lạnh nhạt nói:

- Anh nói đi.

Nếu như gã biết Diệp Mặc cũng đã biết rõ lai lịch của gã rồi, thì gã tuyệt đối cũng sẽ không tìm Diệp Mặc vào lúc này, gã chắc chắn sẽ tìm cơ hội giết chết Diệp Mặc trong hư không. Nhưng bây giờ, gã chủ động tặng cơ hội đó cho Diệp Mặc, cũng là bất đắc dĩ.

- Tôi bỏ ra cái giá cực lớn đến Thượng thiên vực, anh sao lại đến được?

Diệp Mặc ngữ khí lạnh nhạt nói.

- Vì tôi có một Thần khí hạ phẩm Thời Không Toa.

Nghiêm Cửu Thiên trầm giọng nói.

- Thần khí hạ phẩm?

Diệp Mặc lập tức liền tỉnh táo lại, Thanh Nguyệt của hắn mặc dù cũng mấy lần luyện chế lại, thăng cấp lên Tiên khí phi hành thượng phẩm, nhưng so với Thần khí, thì căn bản cũng chưa đủ. Nếu như có Thần khí hạ phẩm, hắn bay từ thượng thiên vực đến trung thiên vực nhiều lắm cũng chỉ năm đến mười năm, từ trung thiên vực đến hạ thiên vực thậm chí chỉ cần một năm là đến được rồi.

Thứ này lại là thứ rất cần, nếu không ngồi Tiên thuyền, từ thượng thiên vực đến trung thiên vực ít nhất cũng phải mấy chục năm đến trăm năm. Hơn nữa vé thuyền cũng là một con số cực lớn, trong đó nếu như gặp phải U Linh thuyền gì đó, vậy chỉ có thể chôn thân cùng thuyền. Còn truyền tống trận, Diệp Mặc nghĩ cũng không nghĩ, truyền tống trận giữa các thiên vực, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể ngồi được. Thậm chí truyền tống trận đó có hay không, Diệp Mặc cũng có chút nghi ngờ.

Thấy Diệp Mặc bộ dạng thèm thuồng, Nghiêm Cửu Thiên khinh thường nói:

- Thời Không Toa hàng giả vô số…

Không đợi Nghiêm Cửu Thiên nói xong, Diệp Mặc liền vui sướng nói:

- Cái của anh là hàng thật, đúng không?

- Cái của tôi chỉ là một hàng nhái bình thường mà thôi, thậm chí đến đẳng cấp hàng giả cũng không đến.

Nghiêm Cửu Thiên dường như biết được ý tứ của Diệp Mặc, ngữ khí cũng trở nên bình thản. Đồ vật cứ để ở đây vài ngày, trong hư không, gã không sợ không giết được Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng lại chấn động, một Thần khí hạ phẩm, không ngờ còn là hàng giả, vậy Thời Không Toa hàng thật thì biến thái đến mức nào?

Suy nghĩ này chỉ lóe lên chốc lát trong đầu Diệp Mặc, hắn bình thảnh nhìn Nghiêm Cửu Thiên nói:

- Đưa Thời Không Toa của anh cho tôi, sau đó anh có thể ra ngoài, tôi sẽ không tiết lộ chuyện của anh.

Vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là, Nghiêm Cửu Thiên không chút do dự lại ném ra một Tiểu Toa thuyền cực đẹp, sau đó quay người đi, một lát sau, cũng đã rời khỏi phòng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vung tay hủy cấm chế mà lúc trước Nghiêm Cửu Thiên để lại, đóng lại cấm chế trong phòng, lại lần nữa đánh lên mấy đường cấm chế của mình, lúc này mới nhặt lấy Thời Không Toa mô phỏng của Nghiêm Cửu Thiên vứt lại.

Hắn hiểu suy nghĩ của Nghiêm Cửu Thiên, Nghiêm Cửu Thiên sở dĩ dứt khoát vứt lại Thời Không Toa, là đã tự xem mình là người chết rồi.

Nhưng đồ đến tay mình rồi, Nghiêm Cửu Thiên muốn lấy lại, chỉ có là nằm mơ. Trừ phi Nghiêm Cửu Thiên thăng cấp lên Tiên vương rồi, chặn lại hắn, nếu không cho dù hắn không đánh nổi Nghiêm Cửu Thiên, Nghiêm Cửu Thiên cũng đừng hòng lấy lại được.

Thời Không Toa này vô cùng tinh xảo, màu xanh đậm. Thần thức Diệp Mặc quét vào trong, bên trong hình như có vô số cấm chế. Diệp Mặc sợ mấy người Kế Khôn tìm đến hắn, cố ý treo biển bên ngoài thành bế quan, lúc này mới tiến vào trong phòng chuyên tâm luyện hóa Thời Không Toa.

Thứ hữu dụng như này rơi vào tay rồi, ngay lập tức liền muốn luyện hóa. Trong hư không chuyện gì cũng có thể xảy ra, một khi hắn có Thời Không Toa này rồi, khác gì như hổ thêm cánh.

Vì Thời không Toa là thứ lấy được từ trong tay Nghiêm Cửu Thiên, Diệp Mặc trong quá trình luyện hóa cũng rất cẩn thận. Cấm chế bên trong Thời Không Toa tinh xảo tầng tầng lớp lớp bị Diệp Mặc luyện hóa. Nghiêm

Cửu Thiên có lưu lại vài dấu tích trên Thời không Toa, cũng bị Diệp Mặc tìm ra không sót cái nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1755

Có Người Muốn Hại Tề Bắc Thương

Thời gian một tháng nhanh chóng trôi qua, trong lúc mấy người Kế Khôn, Quý Thư, Tề Bắc Thương tới tìm Diệp Mặc, thì lại đành phải im lặng lui về khi thấy bảng thông báo bế quan mà Diệp Mặc đặt bên ngoài.

Đừng nói tới việc bế quan, mà ngay cả việc tu luyện thì ở trên Tiên thuyền này cũng chỉ có vài người làm. Cái Tiên thuyền này sẽ dừng lại ở trên đường đi, sau đó mọi người ra ngoài hư không để bắt 'Hư không phi tuyết'. Chỉ một chút thời gian như vậy mà Diệp Mặc cũng phải tận dụng để bế quan, người như vậy đúng là càng ngày càng ít. Đối với việc Diệp Mặc tỏ ra biết việc tu vi của mình quá kém, cho nên dốc sức tu luyện khiến mọi người ngược lại lại có chút khâm phục.

Sau đó Kế Khôn lại đến tìm Diệp Mặc thêm mấy lần nữa, Diệp Mặc vẫn còn đang bế quan. Nhưng thời gian đi săn bắt 'Hư không phi tuyết' đã gần tới rồi, cho nên trong lòng Kế Khôn đang rất gấp gáp.

…

Hai tháng sau.

Thời Không Thoa trong tay Diệp Mặc phát ra một tiếng vù vù, mầu xanh nhạt thu liễm lại, mọi cảnh vật bên trong Thời Không Thoa đều xuất hiện một cách rõ ràng trong đầu Diệp Mặc. Trong lòng Diệp Mặc lúc này cực kỳ vui mừng, vì hắn biết rõ, hắn đã hoàn toàn luyện hóa được cái Thời Không Thoa này rồi.

Không gian của Thời Không Thoa so với 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'

lớn hơn tới mấy chục lần, hơn nữa bố cục cũng lớn vô cùng, từng đạo Tụ linh Tiên trận đã sớm được bố trí xong. Tới khi cần dùng chỉ cần đem Tiên tinh đặt vào là được rồi. Cho dù là trận pháp phòng ngự cũng cường đại hơn 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt'. Hơn nữa còn có cả các loại trận pháp cảm ứng, giống như là 'Hư không phi tuyết' vậy, có thể tự động tạo ra một chút hư không phong bạo, lốc xoáy hư không vẫn thạch, vân vân…

Ở phần đuôi của Thời Không Thoa còn có hai cái bộ điều khiểu trận pháp, một khi Thời Không Thoa toàn lực tiến lên, thì hai bộ điều khiển trận pháp này sẽ hoàn toàn được khởi động, đẩy nhanh tốc độ của Thời Không Thoa lên.

Khiến cho Diệp Mặc vui mừng nhất chính là cái la bàn hư không trước mặt của Thời Không Thoa. Tuy rằng trong hư không không có cách nào để xác định vị trí chuẩn xác, nhưng lại có thể chỉ rõ vị trí đại khái của các đại Thiên Vực, thậm chí có thể chỉ một hướng đi cụ thể tới một đại Thiên Vực nào đó.

Có lẽ Thời Không Thoa không có tốc dộ nhanh như 'Hư không phi tuyết', nhưng 'Hư không phi tuyết' ở trong hư không thì hoàn toàn chỉ là một con ruồi không đầu bay toán loạn, sau khi bay vài chục năm thì không chừng lại lần nữa trở về nơi bắt đầu. Còn Thời Không Thoa của hắn thì lại khác, luôn có một hướng bay chính xác, hơn nữa còn có thể để người khống chế.

Đối với Thời Không Thoa thì Diệp Mặc cảm thấy rất hài lòng. Cuối cùng đã có một kiện pháp bảo phi hành có chút dáng dấp. Tuy hắn biết rõ ý của Nghiêm Cửu Thiên chỉ là gửi tạm cái Thời Không Thoa này trong tay của hắn, nhưng hắn vẫn cứ trực tiếp đem Thời Không Thoa biến thành của riêng rồi.

Một cái Thời Không Thoa mô phỏng còn cường đại như thế, vậy cái Thời Không Thoa chân chính không biết phải cường đại tới mức độ nào? Diệp Mặc đoán chừng loại pháp bảo kia thậm chí có đẳng cấp còn không kém hơn so với trận bàn thời gian của hắn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng nghĩ tới việc chính mình mặc dù đã lấy được nhiều loại pháp bảo nghịch thiên, nhưng phần lớn đều là các loại pháp bảo phụ trợ. Pháp bảo công kích và pháp bảo phòng ngự chân chính không có nổi một món.

Tử đao thì hắn không có tài liệu để thăng cấp, tới bây giờ mới chỉ là một cái Tiên khí cấp tám. Hắc Thạch Cân cũng chỉ là một hòn đá nhỏ trên Thế giới thạch mà thôi.

Vốn là còn có một cái pháp bảo phòng ngự tương đối tốt, đó là 'Đại đỉnh tám cực'. Nhưng sau khi bị Nghiêm Cửu Thiên đánh vỡ, thì hắn mới biết được đó cũng chỉ là một cái ngụy pháp bảo, là món đồ phỏng chế của 'Già đỉnh tám cực'. Hơn nữa nó cũng đã tan thành mây khói trong lần độ kiếp trước đây.

Duy nhất một kiện pháp bảo có chút ra dáng là Hạo Thiên Cổ, nhưng Diệp Mặc cũng không dám lấy ra dùng. Một khi hắn lấy ra Hạo Thiên Cổ, thì cho dù là đồ ngốc cũng biết hắn được truyền thừa Hạo thiên. Lúc đó kết cục của hắn sẽ không tốt hơn việc Nghiêm Cửu Thiên bại lộ thân phận là bao nhiêu.

Còn thiếu một khiện pháp bảo phòng ngự nữa! Diệp Mặc lại cảm thán một câu. Hắn hiện tại là tông sư Tiên khí bát phẩm, tùy thời đều có thể luyện chế ra Tiên khí phòng ngự thượng phẩm. Chỉ là đối với loại người thường thấy được các loại pháp bảo cao cấp như hắn, thì Tiên khí thượng phẩm thật sự không làm hắn hứng thú được.

Sau khi cảm thán một lát, thì Diệp Mặc thu hồi Thời Không Thoa lại. Lúc này mới hạ cái bảng thông bao bế quan bên ngoài xuống.

Diệp Mặc vừa ra ngoài, muốn đi tìm Kế Khôn, thì lại thấy vị thánh nữ che mặt của Phiêu Miễu Tiên Trì đi đến. Nhìn sơ qua thì đã thấy rõ ràng là cô tới để tìm hắn rồi.

Diệp Mặc vội vàng khách khí ôm quyền nói:

- Xin chào thánh nữ sư tỷ.

Vị thánh nữ áo tím này của Phiêu Miễu Tiên Trì đã giúp hắn rất nhiều. Nếu như không có cô, thì Diệp Mặc nói không chừng còn không thể đoán ra được Nghiêm Cửu Thiên chính là Vô Đạo Đại Đế. Một khi hắn không biết Nghiêm Cửu Thiên là Vô Đạo Đại Đế, thì lần trước Nghiêm Cửu Thiên tới, kẻ bị uy hiếp sẽ chính là hắn.

Dưới tình huống đó, hắn không chỉ không đoạt được Thời Không Thoa của Nghiêm Cửu Thiên, mà nói không chừng ngay cả trận bàn thời gian cũng phải để cho Nghiêm Cửu Thiên lấy đi. Hắn có thể cùng Nghiêm Cửu Thiên uy hiếp lẫn nhau, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong, không phải vì Nghiêm Cửu Thiên không đủ thông minh, mà là do hắn đã nắm rõ được lai lịch của Nghiêm Cửu Thiên rồi. Cho nên Diệp Mặc thật sự là rất cảm kích đối với vị thánh nữ này.

- Diệp sư huynh, anh cứ gọi tôi là Mịch Vân là được rồi. Tôi muốn tới gian phòng của anh ngồi một chút, có được không?

Mịch Vân thánh nữ khẽ cười nói, ngữ khí nhu hòa uyển chuyển, không chút nào kém cỏi so với Ninh Nga Tiên tử.

Diệp Mặc không hiểu thánh nữ Mịch Vân của Phiêu Miễu Tiên Trì tới tìm hắn có sự tình gì, nhưng hắn khẳng định đối phương không phải vô duyên vô cớ mà tới đây. Hắn và thánh nữ Mịch Vân căn bản không quen biết gì nhiều, nhưng đối phương chẳng những không dùng ánh mắt mỉa mai giống như những người bình thường nhìn hắn, mà còn chủ động giải thích vấn đề mà hắn đưa ra.

- Xin mời Mịch Vân sư tỷ.

Diệp Mặc vội vàng mở cửa ra rồi nói.

- Cảm ơn Diệp sư huynh.

Thánh nữ Mịch Vân sau khi tiến vào phòng, thì liền giúp Diệp Mặc đem

cái bảng thông báo bế quan treo lên.

Diệp Mặc thấy thế, thì liền chủ động đánh lên một đạo cấm chế, sau đó đợi khi thánh nữ Mịch Vân ngồi xuống thì hắn mới hỏi:

- Chẳng hay Mịch Vân sư tỷ tìm tới Diệp mỗ là vì có chuyện gì?

- Không có việc gì thì không thể tới thăm anh một chút sao? Tôi nghe nói anh còn đi qua Phiêu Miễu Tuyền của Phiêu Miễu Tiên Trì chúng tôi. Tính ra thì chúng ta coi như là có nửa điểm đồng môn chi nghĩa đấy nhỉ!

Thánh nữ Mịch Vân cười khanh khách một tiếng, giọng điệu thậm chí còn mang theo một chút vui đùa, khiến cho Diệp Mặc phải ngây ngẩn cả người. Thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì không phải luôn là người nghiêm túc đoan trang sao? Sao hết Ninh Nga Tiên tử đi ra ngoài tìm người đàn ông cho mình, rồi giờ lại tới một thánh nữ Mịch Vân nói chuyện với mình cũng chẳng có chút dáng dấp thánh nữ nào cả thế này?

Thánh nữ Mịch Vân thấy Diệp Mặc ngây người, thì liền thu lại bộ dáng tươi cười, sau đó có chút nghiêm túc nói:

- Diệp sư huynh, tôi tới tìm anh xác thực là có chuyện muốn xin nhờ anh giúp đỡ một tay.

Diệp Mặc liền đáp:

- Mịch Vân sư tỷ có chuyện gì xin cứ nói thẳng, chỉ cần Diệp mỗ có thể giúp được, hơn nữa việc đó cũng không vi phạm vào bản tâm của Diệp mỗ, thì Diệp mỗ tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Thánh nữ Mịch Vân lập tức đứng lên cảm tạ, sau đó mới nói tiếp:

- Diệp sư huynh có thể ẩn nấp tu vi Đại La Tiên sơ kỳ xuống tới Đại Chí Tiên trung kỳ mà không có bất kỳ người nào có thể nhìn ra được tu vi thật sự của anh, hơn nữa không chỉ nói là nhìn không ra, mà thậm chí ngay cả một điểm dấu vết đều không có, có thể nói rằng công pháp ẩn nấp tu vi của anh

tuyệt đối là công pháp đứng đầu…

Diệp Mặc nghe tới đó, thì trong lòng lập tức hiểu được. Quả nhiên là cái thế giới này không hề có bữa cơm trưa miễn phí. Thánh nữ Mịch Vân trước đó đã giúp hắn giải đáp mấy vấn đề, hiện giờ là đang có chủ ý tới công pháp của hắn rồi.

Tuy mấy cái vấn đề kia đối với Diệp Mặc hắn chính là vấn đề bảo mệnh, nhưng thánh nữ Mịch Vân này hiển nhiên là không thể biết được. Nhưng nếu cô đã không biết vấn đề mà cô giải thích cho mình đối với mình có sức nặng ra sao, mà lúc này mở miệng ra đã muốn công pháp của mình, điều này cũng có chút quá đáng rồi.

Quả nhiên thánh nữ Mịch Vân liền nói tiếp:

- Mịch Vân biết yêu cầu này của mình rất quá đáng, nhưng cái công pháp ẩn nấp kia đối với tôi mà nói quả thực là vô cùng trọng yếu. Diệp sư huynh, anh có thể đưa ra yêu cầu, chỉ cần Mịch Vân tôi có thể làm được, thì tuyệt đối sẽ dốc hết sức đi làm. Thỉnh cầu Diệp sư huynh có thể đem cái công pháp ẩn nấp kia khắc lại cho tôi một phần.

Diệp Mặc không trả lời. Công pháp ẩn nấp của hắn là được diễn sinh ra từ 'Tam sinh quyết' mà.

Tuy rằng thánh nữ Mịch Vân đã từng giúp đỡ hắn, nhưng nếu cứ như vậy mà muốn công pháp của hắn thì tuyệt đối không được. Cũng may đối phương trước đó còn từng hỗ trợ hắn trả lời mấy vấn đề, bằng không thì Diệp Mặc đã trực tiếp mời cô ra ngoài rồi.

- Bởi vì sư phụ của tôi trước kia đã nói, công pháp tuyệt đối không được truyền ra bên ngoài. Nhưng Mịch Vân sư tỷ lại là người mà tôi tôn kính, cho nên Diệp mỗ không có cách nào để cự tuyệt cả. Việc này xin hãy để cho tôi suy nghĩ kỹ cái đã.

Diệp Mặc không trực tiếp từ chối.

Đem công pháp ẩn nấp diễn sinh từ 'Tam sinh quyết' truyền cho thánh nữ Mịch Vân là tuyệt đối không thể, nhưng trong nhẫn trữ vật của hắn có quá nhiều loại công pháp, cho nên chờ tới khi nào hắn nhàn rỗi, thì lại tùy tiện tìm lấy một cái công pháp ẩn nấp tu vi, sau đó tiến hành hoàn thiện nó rồi đưa lại cho thánh nữ Mịch Vân, coi như là trả lại cho cô một phần ân tình này.

- Đa tạ Diệp sư huynh.

Thánh nữ Mịch Vân thấy Diệp Mặc không lập tức cự tuyệt mình, thì trong lòng liền đại hỉ, vội vàng đứng lên cảm tạ Diệp Mặc.

Thấy Diệp Mặc cũng đứng lên chuẩn bị tiễn khách, thì thánh nữ Mịch Vân liền nắm lấy cơ hội để lại một cái ngọc giản cho Diệp Mặc rồi nói:

- Đây là phương pháp bắt 'Hư không phi tuyết', hy vọng có thể giúp Diệp sư huynh một chút.

Diệp Mặc đang muốn cự tuyệt, nhưng lập tức liền nhớ ra được là hắn đang cần có một cái ngọc giản như vậy. Việc bắt 'Hư không phi tuyết' có thể nói là không có người nào có kinh nghiệm như hắn, nhưng miếng ngọc giản này thì lại có một cái tác dụng khác, đó chính là cho hắn một cái lý do chính đáng để biện minh cho mình.

Kế Khôn lần nữa tới tìm Diệp Mặc, lại phát hiện cấm chế ngoài cửa đã mở ra, trong lòng cô lập tức vui vẻ đi tới. Nhưng đúng lúc này cô lại thấy Thánh nữ Mịch Vân vừa cùng Diệp Mặc đi ra từ trong phòng của hắn.

Thấy Kế Khôn có chút ngây người đứng đó, thì Mịch Vân liền khách khí cười nói:

- Mịch Vân bái kiến Hi Nguyệt tỷ tỷ.

Kế Khôn lúc này mới phản ứng lại, có chút xấu hổ cười cười, sau đó lại nói chuyện với Thánh nữ Mịch Vân vài ba câu mới tạm biệt rồi cùng Diệp Mặc tiến vào trong phòng.

- Đệ đệ, vị Thánh nữ Mịch Vân của Phiêu Miễu Tiên Trì kia thì cậu không nên quá thân cận. Bởi vì chuyện của Ninh Nga sư tỷ thì Phiêu Miễu Tiên Trì tuyệt đối sẽ không để nó tái hiện lại lần nữa. Một khi chuyện đó lập lại, thì không chừng là sẽ phải chịu hình phạt rất nặng.

Kế Khôn vừa tiến vào phòng của Diệp Mặc, thì liền nói với vẻ ngưng trọng. Cô rất lo lắng Diệp Mặc sẽ bị Thánh nữ Mịch Vân hấp dẫn. Còn việc Diệp Mặc và Thánh nữ Mịch Vân kết giao thì cô không quá quan tâm.

Đối với việc Thánh nữ Mịch Vân bị năng lực của Diệp Mặc hấp dẫn, thì Kế Khôn cũng không hoài nghi. Ở trong mắt cô, sự ưu tú của Diệp Mặc căn bản không phải là những thiên tài ở ngoài kia có thể so sánh được. Vì thế cho nên có thể là ánh mắt của Thánh nữ Mịch Vân sắc bén, đã nhìn trúng Diệp Mặc cũng chưa biết chừng.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Em biết, Hi Nguyệt tỷ cứ yên tâm.

Kế Khôn nhẹ gật đầu, sau đó lại nói tiếp:

- Ninh Nga tỷ sở dĩ không có chuyện gì, là vì Phương Thành đến từ Phương Kim Sơn. Đó là một nơi có tới vài vị Tiên Đế, cho nên Phiêu Miễu Tiên Trì không thể trêu vào.

Diệp Mặc gật đầu. Sau đó hắn lại nhìn thấy trên mặt Kế Khôn mang theo chút tâm tư lo lắng, thì liền lên tiếng hỏi:

- Hi Nguyệt tỷ, có phải là chị có chuyện gì không?

Kế Khôn lập tức nói:

- Phải, có người muốn giết Tề Bắc Thương, cho nên chị tới hỏi cậu xem có cách gì giải quyết hay không?

Diệp Mặc liền cảm thấy choáng váng. Đây là ở trên Tiên thuyền hướng

tới Thanh Vi Thiên, vậy mà ai lại có lá gan lớn như vậy, dám ở trên Tiên thuyền giết người?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1756

Đương Nhiên Là Ta Đi

Trên Tiên thuyền này đều là những tiên nhân nổi bật của các Đại Thiên Vực, sao lại có thể giết người được?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

Kế Khôn vội nói:

- Y bị người khác khiêu chiến. Vì trên Tiên thuyền nếu có tiên nhân nào mâu thuẫn với nhau, thì có thể thông qua khiêu chiến để cùng đối phương lên sàn khiêu chiến đấu pháp với nhau. Một khi đã lên đài khiêu chiến, thì sinh tử sẽ không quan trọng nữa. Nếu như cự tuyệt khiêu chiến, thì phải tiếp nhận một điều kiện để người khiêu chiến vũ nhục một lần. Tề Bắc Thương là người bị khiêu chiến, và với địa vị thiếu thành chủ của y, thì không thể nào tiếp nhận điều kiện vũ nhục của người khác được. Chị đã cố gắng kéo dài thời gian, nói rằng chờ cậu tới rồi tính sau.

Diệp Mặc nghe đến đó thì lại nhẹ thở ra một hơi. Vì như vậy có nghĩa là Tề Bắc Thương vẫn chưa xẩy ra chuyện gì cả. Trên Tiên thuyền bị khiêu chiến rồi lên đài khiêu chiến chiến đấu với nhau thì Diệp Mặc đã từng được chứng kiến. Chính bản thân hắn cũng đã từng giết liên tục mấy người trên đài khiêu chiến rồi, cuối cùng thắng lợi rời khỏi khoang thuyền hạ đẳng.

- Là ai khiêu chiến cậu ta vậy?

Diệp Mặc hỏi.

Thấy Diệp Mặc không hề sốt ruột, thì Kế Khôn mới tiếp tục giải thích:

- Tề Bắc Thương đắc tội với Hướng Trường Ung của Đông Hải Đế tông thuộc Phạm Đô Thiên. Hướng Trường Ung tu vi là Đại La Tiên đỉnh, khoảng cách với Đại La Tiên viên mãn cũng chỉ còn một chút. Hơn nữa thực lực của Hướng Trường Ung cực kỳ cường hãn, ở Phạm Đô Thiên cũng cực kỳ nổi danh. Nhưng tính tình của y cũng cực kỳ tàn bạo, động chút là giết người. Thời gian hai tháng vừa qua ở trên Tiên thuyền nà cũng lấy cớ khiêu chiến để giết không ít người rồi.

Diệp Mặc gật gật đầu. Sau khi thiết lập lại cấm chế ngoài gian phòng thì liền cùng Kế Khôn đi xem Tề Bắc Thương ra sao. Tề Bắc Thương mặc dù là thiếu thành chủ, cũng không khác Quý Thư là mấy, không có bao nhiêu thói xấu. Hơn nữa cách làm người của y cũng không tệ, đối với bạn bè rất chân thành. Khuyết điểm duy nhất chính là khá ham mê nữ sắc.

…

Khi Diệp Mặc cùng Kế Khôn tiến vào gian phòng của Tề Bắc Thương, thì liền phát hiện bên trong phòng đã có mười mấy người rồi, đều là những người cùng từ Thường Dung Thiên theo tới đây. Ngay cả Ninh Nga và bạn trai của cô là Phương Thành cũng đều có mặt.

Tề Bắc Thương ngồi ở một bên, sắc mặt có chút khó coi. Hiển nhiên là chính y cũng biết, bản thân không phải là đối thủ của Hướng Trường Ung. Khi y thấy Diệp Mặc đến, thì liền nhẹ gật đầu, nhưng cũng không hề có tâm tư mà đi hỏi thăm xem vì sao Diệp Mặc lại bế quan liền mấy tháng.

Bọn người Quý Thư thì lại lập tức chào hỏi hai người Diệp Mặc và Kế Khôn.

- Quý huynh, có chuyện gì thế?

Diệp Mặc nhìn Quý Thư rồi hỏi.

Quý Thư thở dài nhìn thoáng qua Tề Bắc Thương rồi nói:

- Chỉ có thể nói rằng cái tên Hướng Trường Ung kia đã quá mức khoa

trương rồi. Bắc Thương cũng quá không cẩn thận, lại đi làm quen với Hoa Như Tuyết của Ma Hoan tông. Hoa Như Tuyết kia căn bản chính là dạng đàn bà ăn thịt người không thèm nhả xương, sau khi lừa gạt đồ vật của Tề Bắc Thương, còn xui khiến Hướng Trường Ung dùng danh nghĩa khiêu chiến để giết Bắc Thương nữa. Hầu hết mọi chuyện đều do con đàn bà Hoa Như Tuyết kia gây ra.

Ma Hoan tông thì Diệp Mặc đã từng nghe Kế Khôn kể qua. Đó là một tông môn có danh tiếng không tốt. Bên trong tông môn thì nam trộm nữ xướng, không có một ai tốt lành cả. Đương nhiên những điều này cũng chỉ là Diệp Mặc nghe được từ trong lời kể của Kế Khôn, còn cụ thể có phải như vậy hay không, thì cùng chẳng quan hệ gì tới hắn cả. Nhưng hiện tại Tề Bắc Thương lại bị nữ nhân của Ma Hoan tông hãm hại, còn muốn để Hướng Trường Ung giết y, thì Diệp Mặc quyết định sẽ không ngồi nhìn nữa.

Lúc trước khi Nghiêm Cửu Thiên uy hiếp hắn, Tề Bắc Thương là người đầu tiên đứng ra nói giúp hắn một tiếng. Diệp Mặc là người tới bây giờ cũng chưa bao giờ để cho bằng hữu của mình phải chịu thua thiệt cả, cho nên loại chuyện như thế này đương nhiên là hắn muốn giúp đỡ.

- Kỳ thật ý của chúng tôi là lựa chọn một người có thực lực không kém so với Hướng Trường Ung để đi đàm phán cùng với y. Chỉ cần Hướng Trường Ung biết rằng thực lực chúng ta bên này cũng không quá chênh lệch với y, có lẽ y sẽ chủ động nhường một bước.

Quý Thư nói xong rồi nhìn Phương Thành bên người Ninh Nga Tiên tử. Ánh mắt của y rất rõ ràng, đó chính là Phương Thành là người có thực lực mạnh nhất ở đây, đã tiếp cận Đại La Tiên viên mãn rồi, hơn nữa thực lực cũng rất mạnh mẽ.

Diệp Mặc nhớ ra ở đây còn có một tên tu vi đã là Bán Tiên Vương rồi. Nhưng tên kia cũng không có mặt ở đây, xem ra là y sợ bản thân gặp phiền toái rồi.

Phương Thành cũng không phải đồ ngốc, nên hiện tại khi tất cả mọi

người đều nhìn vào y thì y chỉ có thể hắng giọng một cái rồi nói:

- Tên Hướng Trường Ung kia là người của Đông Hải Đế tông, mà thực lực của Đông Hải Đế tông cũng không kém hơn so với Phương Kim Sơn của tôi. Hơn nữa người bên cạnh y đều là Đại Tiên cao cấp của Phạm Đô Thiên. Thánh nữ của Cửu Phạm Tiên trì tu vi còn kém có một tia nữa thôi là có thể tấn cấp Tiên Vương rồi, cho nên thực lực của chúng ta cách biệt với họ quá xa. Theo tôi thì đại thượng phu co được thì cũng phải dãn được, cho nên Bắc Thương sư đệ không cần phải đi liều mạng cùng y.

Phương Thành chỉ thiếu mỗi việc là chưa nói Tề Bắc Thương trực tiếp đầu hàng mà thôi, nhưng ý tứ của y thì ai cũng hiểu, đó chính là để cho Tề Bắc Thương đầu hàng nhận thua. Mặc dù mọi người đều hiểu được ý của Phương Thành, nhưng mà không ai tỏ ý đồng tình với lời y nói cả.

Khi bị khiêu chiến mà nhận thua, thì chẳng những sẽ hủy hoại cả cuộc đời của mình, cũng hủy cả danh vọng của toàn môn phái.

Bởi vì một khi nhận thua, thì người thắng có thể đưa ra bất kỳ một điều kiện nào. Có kẻ đã từng yêu cầu người kia phải chui qua háng của mình, hoặc là buộc phải quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ vân vân… Chỉ cần là thủ đoạn có thể vũ nhục đối phương, thì đều có thể được đưa ra cả.

Có thể nói, một khi Tề Bắc Thương nhận thua, thi đoán chừng sẽ sống còn không bằng chết. Cái tên Hướng Trường Ung kia chắc chắn sẽ đưa ra một loại điều kiện cực kỳ nhục nhã, đến lúc đó khiến cho Tề Bắc Thương phải sống không bằng chết.

- Tề huynh, việc nhỏ như thế cần gì phải để ở trong lòng. Chỉ là một tên Hướng Trường Ung mà thôi, không cần thiết phải để ý tới.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không quan tâm tới chủ ý cùi bắp của Phương Thành, vì đó quả thực là chủ ý vô cùng ngu ngốc.

Tuy sắc mặt của Tề Bắc Thương vẫn rất khó coi, nhưng nghe xong lời

Diệp Mặc nói thì liền cười ha hả rồi nói:

- Diệp huynh nói rất đúng, chỉ có Tề Bắc Thương chết trận, nào có Tề Bắc Thương chịu quỳ gối cúi đầu trước kẻ nào. Cái tên Hướng Trường Ung kia tìm ta khiêu chiến, mà Tề Bắc Thương ta đây cũng là Đại La Tiên hậu kỳ, sao lại có thể sợ một tên Hướng Trường Ung như vậy chứ? Ai có thể giúp ta đi hạ chiến thư?

Toàn bộ mọi người có mặt ở đây đều ngây ngẩn cả người. Mọi người đều biết Tề Bắc Thương nhất định là phải chiến, nhưng chủ động cổ vũ Tề Bắc Thương đi chiến đấu thì không có ai cả. Cổ vũ Tề Bắc Thương tiếp nhận khiêu chiến, chính là yêu cầu Tề Bắc Thương đi chịu chết. Vậy mà Diệp Mặc này lại ngược đời, bất luận là nói chuyện hay làm gì đều không đầu không đuôi như vậy, bỗng dưng lại đi cổ vũ Tề Bắc Thương đi chịu chết.

Mấy người Quý Thư đành thở dài. Y và Tề Bắc Thương có quan hệ rất tốt, nhưng đương nhiên cũng biết rõ Diệp Mặc nói là đúng. Lúc này chỉ có thể cổ vũ thêm cho Tề Bắc Thương chút sĩ khí, chứ không phải là đả kích sĩ khí của cậu ta.

Ninh Nga Tiên tử nhìn thoáng qua Diệp Mặc, im lặng lắc đầu. Phương Thành thì lại cười lạnh một tiếng, không nói gì cả. Y cũng không phải là đối thủ của Hướng Trường Ung, thì Tề Bắc Thương đi chính là chịu chết, còn không bằng đi tự sát luôn còn hơn. Y đứng ở đây cũng chỉ vì quan hệ với Ninh Nga, nếu không thì căn bản là y sẽ không xuất hiện ở đây. Còn Ninh Nga Tiên tử có mặt ở đây thì lại chủ yếu là vì có quan hệ với Kế Khôn.

Diệp Mặc cười ha hả rồi cao giọng nói:

- Loại chuyện này đương nhiên là để tôi đi.

Ninh Nga Tiên tử liền nhìn Kế Khôn lo lắng hỏi:

- Hi Nguyệt, đệ đệ của cô…

Kế Khôn mỉm cười, không hề lo lắng gì. Sức chiến đấu của Diệp Mặc cô

biết rất rõ, tuyệt đối sẽ không kém hơn Hướng Trường Ung. Tính cách của Diệp Mặc thì cô cũng biết một chút, cũng là loại người quyết không để cho bằng hữu của mình phải chịu thiệt. Cho nên Diệp Mặc nói rằng mình sẽ đi đưa tin, thì cô cũng không có ý kiến gì cả.

- Y ở khu vực của Phạm Đô Thiên, gian phòng số 138. Cậu nhất định phải giúp tôi hạ chiến thư hẹn y ba ngày sau làm một trận kinh thiên.

Tề Bắc Thương liền bổ sung một câu. Bởi vì y đã quyết tâm chết trận rồi, nên ngược lại lại không có chút tâm tình bàng hoàng nào nữa.

- Tôi đi cùng cậu.

Quý Thư lập tức đứng lên nói.

Diệp Mặc khoát tay:

- Không cần, chỉ cần một mình tôi là được rồi, chỉ là một cái chiến thư thôi mà.

Nói xong thì Diệp Mặc lại quay sang nói với Kế Khôn:

- Hi Nguyệt tỷ, chị ở nơi này chờ em là được rồi. Em đi tìm tên Hướng Trường Ung kia, một lát sau sẽ trở lại.

Sau khi nói xong, thì Diệp Mặc liền xoay người rời đi, không hề có chút chậm trễ nào.

Thấy Diệp Mặc đã rời đi, hơn nữa còn là đi giúp Tề Bắc Thương đưa chiến thư, thì những người trong phòng đều rơi vào trầm mặc.

Lúc này tên Đại La Tiên lúc trước từng giải thích tình huống về pháp tắc không gian cho Diệp Mặc liền phá vỡ sự im lặng:

- Tôi cảm thấy tuy là Diệp sư đệ có hơi xúc động, nhưng lời nói cũng không sai. Đời ta tu tiên, sợ gì đánh một trận chứ? Chết trận cũng tốt hơn là sống tạm.

- Được, hôm nay những người có mặt ở đây đều là bạn của Tề Bắc Thương tôi. Cảm tạ các vị bằng hữu đã không hề rời bỏ Tề Bắc Thương tôi lúc khó khăn. Nào! Hôm nay tôi xin được mời khách.

Nói xong thì Tề Bắc Thương liền lấy ra hơn mười vò Tiên tửu. Vò rượu vừa được mở ra, thì một mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa khắp nơi. Mọi người đều biết đây là bảo vật của Tề Bắc Thương. Có lẽ y biết rằng mình chắc chắn sẽ chết trận, cho nên mới cam lòng lấy ra chia sẻ cùng mọi người.

Rượu rất thơm, nhưng mọi người lại không có hứng để uống rượu, thậm chí còn cảm thấy chút hổ thẹn. Tề Bắc Thương nói rằng thời điểm y khó khăn nhất, mọi người đều không rời bỏ y là sự thật. Nhưng thực tế người có thể trợ giúp y lại không hề có. Ngược lại chỉ có người cổ vũ cho y là Diệp Mặc đã giúp y đi đưa chiến thư.

- Nếu như chúng ta ở đây cũng có một cao thủ giống như Lư Mang, thì ai dám hướng tới chúng ta mà khiêu chiến chứ?

Ân Hồn sau khi uống một hơi hết vò rượu, thì liền tức giận đập vỡ cả vò rượu trên tay.

Mọi người trong phòng nhất thời trở nên trầm mặc. Tất cả đều biết lời Ân Hồn nói rất đúng. Nếu như trong mười mấy người bọn họ, cũng có một cao thủ như Tiểu Tiên Vương Lư Mang, thì tuyệt đối sẽ không có người nào dám tới khiêu chiến cả. Mọi người sở dĩ tụ hội thành đoàn với nhau, chính là để gia tăng thêm thực lực, không để cho người khác tùy tiện khi dễ. Nhưng hiện giờ Tề Bắc Thương lại sắp bị kẻ khác dùng danh nghĩa khiêu chiến giết chết, cũng chính là đã khi dễ tới tận cửa rồi, nhưng lại không có ai dám đứng ra nói chuyện cả.

…

Trên Tiên thuyền, khu vực của các đại Thiên Vực được phân chia rõ ràng. Diệp Mặc sau khi ra khỏi Thường Dung Thiên thì rất dễ dàng tìm được

khu vực của Phạm Đô Thiên.

Gian phòng số 138 này càng dễ tìm hơn, cho nên Diệp Mặc cũng không cần phải hỏi ai, từ xa cũng có thể dùng thần thức để quét tới rồi. Hơn nữa cái gian phòng số 138 này cũng không hề thiết lập cấm chế, tiếng động trong phòng vô cùng huyên náo. So vơi căn phòng của Tề Bắc Thương thì ở đây chỉ có náo nhiệt và náo nhiệt.

Diệp Mặc đến giữa cửa ra vào, hai ba mươi tên tiên nhân trong phòng liền cùng đưa mắt nhìn về phía Diệp Mặc, bởi vì không một ai nhận ra Diệp Mặc cả.

- Mày là ai? Tới đây có chuyện gì?

Một thanh âm liền quát lên hỏi. Đó là giọng nói của một tên Đại La Tiên hậu kỳ.

- Tao là ai không cần quản, chỉ cần biết rằng tao tới đây để hạ chiến thư là được rồi.

Diệp Mặc lạnh giọng nói. Đối mặt với hai ba mươi tên Đại La Tiên, nhưng hắn căn bản cũng chẳng có nửa phần sợ hãi nào.

Sau phút trầm mặc ngắn ngủi, thì trong phòng liền là một trận cười vang, dường như đã bị thái độ nghiêm túc của Diệp Mặc khiến cho phải bật cười.

Diệp Mặc chờ những tiếng cười trong phòng dừng lại, thì mới bình thản mà hỏi:

- Ai là Hướng Trường Ung? Người tao muốn tìm chính là tên này.

Một tên đại hán khôi ngô đột nhiên đứng lên. Đồng thời sát cơ trên người của y cũng tuôn ra, trực tiếp hóa thành một đường thẳng vọt về phía Diệp Mặc. Cái đạo sát khí cường đại trực tiếp vọt thẳng tới trước mặt Diệp Mặc, sau đó liền nổ tung ra.

Diệp Mặc đứng ở cửa, không động một chút nào, vậy mà đạo sát khí kia tới trước mặt hắn giống như gặp phải một cái rào chắn vô hình, thanh thế bạo liệt hết sức dọa người, nhưng loại thanh thế này chỉ đem không gian xung quanh chấn động một chút. Còn Diệp Mặc thì ngay cả một sợi tóc cũng không hề nhúc nhích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1757

Tán Tu Diệp Mặc

Lần này, chẳng những người đàn ông vạm vỡ khôi ngô kia lập tức lộ vẻ kinh ngạc, mà ngay cả những người còn lại trong phòng cũng đều lộ vẻ kinh ngạc. Tới nơi này đều là những người nổi bật cùng đẳng cấp, Diệp Mặc - một Đại La Tiên sơ kỳ có thể ngăn cản loại ý muốn giết người dũng mãnh này, đừng nói bị thương, ngay cả tóc cũng không hề suy suyển, cũng không phải đơn giản là có thể làm được như vậy.

Trên thực tế, ngoại trừ Diệp Mặc, những người còn lại đều bị loại ý muốn giết người này làm cho quần áo lay động. Mà tất cả mọi người hiểu rõ, một chiêu này chỉ nhằm vào mỗi Diệp Mặc.

Ánh mắt người đàn ông vạm vỡ khôi ngô kia ngưng tụ lại, thực lực của gã dũng mãnh, kẻ đứng sau dật dây cũng vững mạnh vô cùng, cũng không phải là kẻ không có đầu óc. Số người bị gã khiêu chiến rồi giết chết, gã đều đã điều tra qua. Người bên cạnh Tề Bắc Thương kia, gã cũng đã điều tra một chút, ngoại trừ một người nửa bước Tiên vương tên là Ngụy Sầu và Phương Thành kia ra, những người còn lại gã đều chẳng thèm nhìn đến. Gã cũng biết bên Tề Bắc Thương còn có một Đại La Tiên sơ kỳ, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy, gã mới hiểu, Đại La Tiên sơ kỳ trước mắt đây, e rằng sẽ không đơn giản.

- Ta chính là Hướng Trường Ung, Tề Bắc Thương muốn lúc nào đấu, cứ nói thẳng đi, Hướng mỗ chờ đã sớm không kiên nhẫn được nữa rồi.

Người đàn ông vạm vỡ khôi ngô kia kinh ngạc chỉ trong chốc lát liền biến mất không thấy gì nữa, cũng không tiếp tục thi triển khí thế đàn áp Diệp Mặc nữa, chỉ bình thản nhìn Diệp Mặc, nói.

Diệp Mặc nhìn lướt qua những tiên nhân còn lại trong phòng, sau đó nói:

- Thư khiêu chiến này của ta chỉ dành cho một mình ngươi, đương nhiên, nếu như ngươi không dám một mình tiếp, cũng có thể để những người khác ở lại - Ha ha ha ha...

Hướng Trường Ung cười ha ha, - Ta, Hướng mỗ còn có chuyện không dám nhận thư khiêu chiến? Bất kỳ kẻ nào muốn đấu, Hướng mỗ đều tiếp hết. Trò khích tướng tầm thường căn bản là không cần nhắc tới trước mặt bổn tiên.

Nói đến phần sau giọng điệu Hướng Trường Ung đã càng thêm cuồng nhiệt hẳn lên, ngay cả Diệp Mặc cũng không thể không thừa nhận, Hướng Trường Ung chẳng những tính tình thô bạo, ngay cả khí phách cũng không nhỏ.

- Các vị xin hãy chờ một chút. Bổn tiên ngược lại muốn xem xem một Đại La Tiên sơ kỳ tầm thường có thể làm khó dễ ta như thế nào?

Hướng Trường Ung giọng điệu rất là khinh thường, gã cũng đã xem Diệp Mặc như người chết rồi. Chờ sau khi gã khiêu chiến Tề Bắc Thương xong, người kế tiếp gã muốn khiêu chiến chính là Diệp Mặc.

Những người trong phòng hình như đã biết rõ tính cách của Hướng Trường Ung, lập tức nhao nhao bỏ đi. Tuy có người muốn khiêu chiến với Diệp Mặc, nhưng cũng biết cho dù là muốn khiêu chiến Diệp Mặc, cũng nhất định phải đợi Diệp Mặc ra đã rồi nói sau.

Chờ toàn bộ những người trong phòng đều đi hết xong, Diệp Mặc căn bản là không đợi Hướng Trường Ung tạo cấm chế lên gian phòng, trở tay liền có mấy cái cấm chế đánh ra. Căn phòng của Hướng Trường Ung lập tức lại một lần nữa bị ngăn cách.

- Nể tình ngươi ngăn cản một chiêu sát thế trảm của ta. Ta cho ngươi một cơ hội, nói tìm ta có chuyện gì.

Hướng Trường Ung lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, gã biết rõ Diệp Mặc muốn một mình tìm gã, nhất định không phải đơn giản chỉ là để hạ chiến thư như vậy đâu.

- Ngươi tiếp một quyền của ta trước thử xem.

Diệp Mặc căn bản là không hề phí lời chút nào, đánh ra một quyền.

Hướng Trường Ung nào ngờ Diệp Mặc dám ra tay ở trong phòng của gã, nhưng gã phản ứng cực nhanh, lập tức lửa giận ngút trời. Gã còn chưa bắt đầu hung hăng càn quấy. Chỉ là một Đại La Tiên tầm thường mà dám lớn lối như vậy. Sau một khắc, một cái Viên Bạt cực lớn đã được gã phóng ra chắn trước người.

Một quyền này của Diệp Mặc giống như xuất hiện từ trong không trung vậy, một đòn này đánh ra liền cuốn toàn bộ không gian sát cơ trong phòng Hướng Trường Ung. Hơn nữa sát thế liên tục không ngừng kia vẫn còn từ trong không trung bay lên, chỉ trong một hơi thở liền tạo thành một dòng nước xoáy sát thế, quấn lấy Hướng Trường Ung.

Đối với Diệp Mặc mà nói, Hư không có thể hấp thu không gian sát cơ trong phạm vi hơn mấy trăm ngàn dặm, cũng có thể khống chế quyền phong của chính mình ở trong phạm vi một căn phòng.

Hướng Trường Ung không phải là Nghiêm Cửu Thiên, so với Nghiêm Cửu Thiên, Hướng Trường Ung còn chưa là cái gì. Diệp Mặc ngay cả Nghiêm Cửu Thiên cũng không sợ, muốn giáo huấn Hướng Trường Ung, cần gì kiêng kị. Hắn hoàn toàn nắm chắc có thể giết Hướng Trường Ung, mà không kinh động tới bất kỳ ai ở bên ngoài căn phòng.

Đương nhiên, Diệp Mặc chắc là sẽ không giết Hướng Trường Ung. Nếu như muốn giết Hướng Trường Ung, hắn cũng sẽ không ra tay trong phòng Hướng Trường Ung. Hướng Trường Ung lai lịch không nhỏ, chọc Hướng Trường Ung hắn không sợ, nhưng sau khi giết Hướng Trường Ung xong, chọc giận người chống lưng cho Hướng Trường Ung, Diệp Mặc lại không

muốn thế.

Lúc Diệp Mặc đánh ra cú đấm, Hướng Trường Ung còn đang cười lạnh. Nhưng khi Diệp Mặc huy động sát thế khắp phòng, hơn nữa sát thế kia còn đang không ngừng gia tăng ở trên không, giống như từ trong hư không đột nhiên hiện ra vậy, Hướng Trường Ung nhíu mày, trong lòng kinh hãi, gã cảm giác tu vi của Diệp Mặc không thể nào kém hơn gã được.

Khi sát thế của Diệp Mặc hình thành nên lốc xoáy, hoàn toàn bao bộc gã ở trong đó, khi ngay cả pháp bảo Viên Bạt gã phóng ra còn trở nên khó khăn, Hướng Trường Ung trong lòng đã rét run. Một khi quyền phong sát thế của đối phương ở xung quanh gã phá tung, gã sắp trở thành trung tâm của trận nổ tung này, bị thế đấm này của đối phương xé cho nát bấy.

Lúc này Hướng Trường Ung mới hiểu được, đối phương không phải không kém hơn gã, mà là mình so với đối phương còn kém quá xa. Quyền thế sát cơ của Diệp Mặc đáng sợ như vậy, vậy mà không hề mảy may đụng phải vách tường của gian phòng, Hướng Trường Ung đã biết, một quyền này căn bản cũng không phải là thực lực chân chính của đối phương. Nếu như đối phương thi triển ra thực lực chân chính, ở trước mặt Đại La Tiên sơ kỳ này mình tuyệt đối không duy trì được qua mười hơi thở.

Thường Dung Thiên có Đại La Tiên đáng sợ như vậy, sao gã không biết? Sát thế trảm vừa rồi của gã so với một quyền này của đối phương, quả thực còn không bằng muối bỏ biển, khó trách ngay cả tóc của đối phương cũng không động được.

Sát thế đáng sợ trực tiếp xâm nhập vào trạng thái tinh thần của Hướng Trường Ung, khiến cho Hướng Trường Ung cảm giác, hình như sau một khắc, cái mạng nhỏ của gã sẽ không còn thuộc về gã nữa.

Mồ hôi lạnh xoa một cái liền từ trên người Hướng Trường Ung chảy xuống, lần đầu tiên gã cảm giác được mình cách cái chết gần như thế. Một quyền này của Diệp Mặc tuy là tiên hạ thủ vi cường, đã khiến cho gã mất đi tiên cơ, nhưng trên thực tế, cho dù là gã có chuẩn bị đầy đủ, có thể ngăn

chặn một quyền này không? Cho dù là có thể ngăn chặn quyền này, vậy quyền kế tiếp gã cũng chưa chắc có thể ngăn chặn được.

Viên Bạt của Hướng Trường Ung phát ra tiếng ong ong đáng sợ, đó là tiếng vang do quyền phong sát thế của Diệp Mặc kích động nên.

Ngay khi Hướng Trường Ung nhắm mắt chờ chết, ý muốn giết người kinh khủng kia bỗng nhiên dừng lại, vòng xoáy sát thế cũng chậm rãi biến mất. Hướng Trường Ung sắc mặt tái nhợt thở phào nhẹ nhõm, gã biết mình đã đi một chuyến qua Quỷ Môn Quan. Nếu như đối phương không tạm thời thu hồi một quyền này, lúc này gã đã chết rồi.

Hướng Trường Ung không phải là người không có kiến thức, gã liếc mắt một cái liền nhìn ra một quyền mà Diệp Mặc thi triển này là một loại quyền đạo thần thông. Quyền đạo thần thông do quyền phong và quyền thế khủng bố như thế hình thành nên, vậy mà đối phương lại có thể thu vào, đánh ra tự nhiên. Bởi vậy có thể thấy thực lực của đối phương mạnh đến mức nào rồi.

Lốc xoáy sát thế trong gian phòng theo quyền phong của Diệp Mặc cũng thu lại, trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, cả phòng lại khôi phục dáng vẻ như lúc đầu. Hướng Trường Ung toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt của gã cực kỳ khó coi.

- Ta có thể dễ dàng giết chết ngươi.

Sau khi Diệp Mặc thu hồi nắm đấm về, lạnh lùng nói.

Nếu như lúc vừa tiến vào Diệp Mặc nói những lời này, Hướng Trường Ung đã sớm động thủ. Một Đại La Tiên sơ kỳ, dám ở trước mặt mình nói có thể dễ dàng giết chết gã, Hướng Trường Ung gã vẫn chưa từng gặp qua người nào ngông cuồng như thế.

Hướng Trường Ung thu hồi Viên Bạt, gã tuy tính tình thô bạo, nhưng lại biết lời Diệp Mặc nói đúng là sự thật, đối phương thật sự có thể dễ dàng giết chết gã.

Diệp Mặc không đợi Hướng Trường Ung bày tỏ, liền tiếp tục nói, - Ta tới nơi này không phải là để giết ngươi, nếu ta muốn giết ngươi, thì ta sẽ trực tiếp khiêu chiến ngươi.

Hướng Trường Ung rùng mình một cái, nếu như trên sàn khiêu chiến mà thất bại, gã chẳng những phải đối mặt với việc bị giết, hơn nữa sau khi chết cũng sẽ có người mỉa mai gã bị một Đại La Tiên sơ kỳ giết.

Trầm mặc một lát sau, Hướng Trường Ung mới trầm giọng nói:

- Ngươi nói không sai, ngươi đúng là có thể dễ dàng giết ta. Ta giết Tề Bắc Thương là vì nhận ủy thác của người khác, nếu như ta biết Tề Bắc Thương có một người bạn như ngươi, ta sẽ không khiêu chiến với hắn.

Hướng Trường Ung lúc này đã hiểu tại sao Diệp Mặc muốn để gã mời những người còn lại trong phòng lui ra, người ta làm như vậy vì nể tình Hướng Trường Ung gã. Rất rõ ràng, cái đối phương sợ không phải là Hướng Trường Ung gã, mà là không muốn gây nên thù hằn với gã.

- Ý tốt của các hạ Hướng Trường Ung ta xin nhận trong lòng.

Hướng Trường Ung lại bổ sung một câu. Gã tính tình thô bạo, nhưng không có nghĩa là gã là đồ ngốc, nếu như gã là đồ ngốc, gã cũng sẽ không điều tra một chút về đối phương trước khi muốn đi khiêu chiến với người ta.

Diệp Mặc gật gật đầu, Hướng Trường Ung có thể tỉnh táo lại trả lời hắn là không còn gì tốt hơn rồi, nếu như đối phương là một tên điên cuồng giống như kẻ ngu ngốc, vậy thì Diệp Mặc chỉ có thể thông qua khiêu chiến để giết Hướng Trường Ung. Rõ ràng Hướng Trường Ung hiểu rõ điểm này, lúc này mới hòa hoãn như thế mà trả lời Diệp Mặc.

- Rất tốt, ta hy vọng ngươi có thể chủ động đi xin lỗi Tề Bắc Thương, ngươi nói là bị người khác xúi giục, hủy bỏ khiêu chiến.

Diệp Mặc lập tức nói.

Hướng Trường Ung theo bản năng trả lời:

- Không thể nào, Hướng Trường Ung ta tuyệt đối sẽ không xin lỗi bất kỳ ai, càng không có khả năng sẽ hủy bỏ khiêu chiến.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Đã vậy, ta đây sẽ khiêu chiến ngươi trước. Hoa Như Tuyết kia ta cảm thấy cũng không tệ, ngươi và Hoa Như Tuyết...

- Đợi một chút...

Hướng Trường Ung không đợi Diệp Mặc nói hết lời, liền đưa tay ngăn lại, - Ta đồng ý yêu cầu của ngươi, nhưng ta muốn hủy khiêu chiến, thì cần Tề Bắc Thương đồng ý mới được, nếu không khiêu chiến là không có cách nào hủy bỏ được.

- Ta sẽ thuyết phục Tề Bắc Thương, hơn nữa hắn sẽ không khiến ngươi xấu mặt. Ngươi là một người thông minh, ta tin tưởng ngươi biết phải làm như thế nào. Ta bây giờ đúng là không thể trêu vào Đông Hải đế tông, cũng không muốn gây thù chuốc oán với Đông Minh đế tông, nhưng ta cũng không muốn bạn bè gặp chuyện không may. Nhưng, ta không muốn gây thù, không có nghĩa là ta sợ bất kỳ thế lực nào.

Diệp Mặc lại nói lời này, khiến cho Hướng Trường Ung rất rõ ràng, đối phương căn bản là không coi Hướng Trường Ung gã là một đối thủ, đối phương kiêng kỵ là Đông Minh đế tông. Hơn nữa trong cách nói của đối phương chỉ là bây giờ không muốn gây, một khi đã tạo thành thù hận, sau này hắn sẽ chọc đến Đông Minh đế tông như thường.

Hướng Trường Ung lại không cảm giác khí thế của Diệp Mặc lớn, một Đại La Tiên sơ kỳ, có thể đơn giản giết một Đại La Tiên hậu kỳ đỉnh cao như gã. Loại người này, thành tựu trong tương lai nếu mà nhỏ, đó mới là chuyện lạ.

- Ta đồng ý, nhưng nếu như Tề Bắc Thương xỉ nhục ta, ta thà chết trong

tay ngươi, cũng sẽ không khuất phục.

Hướng Trường Ung cuối cùng vẫn lựa chọn cúi đầu, gã tin tưởng, một khi mình tiếp tục cương quyết, đối phương lập tức sẽ khiêu chiến với gã.

Diệp Mặc gật gật đầu, xoay người rời đi. Hắn tin tưởng Hướng Trường Ung cúi đầu rồi thì Tề Bắc Thương sẽ không tiếp tục xỉ nhục đối phương nữa.

- Xin cho biết quý danh của anh bạn?

Hướng Trường Ung vội vàng chắp tay hỏi, Diệp Mặc tuy áp chế gã không thể không cúi đầu, nhưng đối phương coi như là nể mặt, nếu không gã sẽ không thể dễ sống như thế.

- Tán tu Diệp Mặc.

Diệp Mặc đã mở cấm chế ra đi ra ngoài.

Bên ngoài gian phòng vẫn còn vây quanh rất nhiều Đại La Tiên. Những người này ngoại trừ bạn của Hướng Trường Ung ra, còn có một số người là đến xem náo nhiệt. Bọn họ đều đang nghĩ, Hướng Trường Ung có thể sẽ giết chết Đại La Tiên sơ kỳ đưa chiến thư hay không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1758

Hướng Trường Ung Xin Lỗi

Nhìn bóng dáng của Diệp Mặc nhanh chóng đi xa, người bên ngoài đều rất là nghi hoặc. Theo tính tình của Hướng Trường Ung, người đưa chiến thư này cho dù không chết, cũng phải trọng thương đi ra mới đúng. Nhưng trên thực tế, người ta đi vào bộ dáng thế nào, thì khi ra vẫn là bộ dáng thế ấy.

Một lát sau, Hướng Trường Ung xuất hiện ở cửa. So với Diệp Mặc không có bất kỳ thay đổi gì, những Đại La Tiên ở bên ngoài này lại cảm giác Hướng Trường Ung có chút thay đổi. Sắc mặt của gã hình như không dễ coi lắm, hơn nữa Tiên Nguyên trên người hình như cũng có chút hơi dao động.

- Các bạn, vừa rồi tôi đã nghe người mà Tề Bắc Thương phái tới giải thích, tôi mới biết Hướng Trường Ung tôi bị người khác lợi dụng. Có thể liều sống liều chết với Hướng Trường Ung tôi, nhưng muốn lợi dụng Hướng Trường Ung tôi thì lại không được.

Lời nói của Hướng Trường Ung khiến cho một số người rất là nghi hoặc, Hướng Trường Ung vốn đang mượn cơ hội kiếm cớ giết Tề Bắc Thương, sao bây giờ lại nói là bị người khác lợi dụng? Gã không phải là thích người khác lợi dụng gã giết người sao?

Không đợi mọi người nghi hoặc, Hướng Trường Ung đã nghiêm mặt nói:

- Hướng Trường Ung tôi quang minh lỗi lạc, sai chính là sai, kiên quyết sẽ không để cho người khác lợi dụng. Muốn lợi dụng tôi khiêu chiến Tề Bắc Thương, tôi khăng khăng không chịu, lần này tôi quyết định tự mình đi xin lỗi Tề Bắc Thương...

Lời nói của Hướng Trường Ung triệt để khiến cho những người chung quanh kinh hãi, đây là khái niệm gì vậy? Hướng Trường Ung muốn đích thân đi xin lỗi? Với tính tình của Hướng Trường Ung, cho dù là bị lợi dụng, gã cũng chỉ có thể đợi giết Tề Bắc Thương xong, lại đi khiêu chiến người lợi dụng gã. Làm gì còn có chuyện nói xin lỗi?

Vài tên Đại La Tiên cáo già đã hiểu ra chút manh mối, lập tức lớn tiếng phụ họa nói:

- Hướng huynh quả nhiên quang minh lỗi lạc, sau khi biết rõ bị lợi dụng, còn chủ động thái độ khiêm nhường xin lỗi một Đại La Tiên bình thường, đúng là phong cách quý phái. Với đạo tâm vô thượng này của Hướng huynh, thành tựu tương lai sẽ không cách nào đánh giá được...

Có người mở đầu, những người còn lại lập tức liền hiểu là chuyện gì xảy ra, lập tức nhao nhao vỗ tay.

Hướng Trường Ung trong lòng mặc dù xấu hổ, lại rất là cảm kích đối với mấy Đại La Tiên biết thức thời này, tốt xấu gì cũng bảo vệ địa vị và mặt mũi cho Hướng Trường Ung gã.

Đương nhiên những Đại La Tiên lanh lợi thao vát kia đã biết, vấn đề khẳng định là nằm ở trên người Đại La Tiên sơ kỳ vừa rồi đưa chiến thư đến kia. Đại La Tiên kia đối mặt với Sát thế trảm của Hướng Trường Ung không chút nào kinh sợ, hiển nhiên là không đơn giản.

Nếu như không phải Hướng Trường Ung thật sự lợi hại, thậm chí cũng có người hoài nghi vừa rồi ở trong phòng, Đại La Tiên sơ kỳ rời đi kia đã dạy bảo Hướng Trường Ung một trận. Nhưng loại suy đoán này quá bất hợp lí, ngược lại Hướng Trường Ung nói gã không muốn bị người khác lợi dụng, ngược lại lại càng dễ khiến cho người ta chấp nhận.

...

Diệp Mặc mới vừa đi ra khỏi khu vực chỗ ở của Phạm Độ Thiên, đã nhìn

thấy một người quen, tiểu tiên vương Lư Mang. Lúc này Lư Mang đang nhìn chằm chằm hắn cười lạnh. Hiển nhiên là đang ở chỗ này chờ hắn.

- Khó trách giết được Minh Tài, không ngờ ngươi chính là một Đại La Tiên, tốt, rất giỏi ah.

Lư Mang mỉa mai nói.

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ bây giờ Lư Mang hận hắn thấu xương, nhưng hắn cũng không thèm để ý, bây giờ hắn có Thời không thoa. Bất kỳ nơi nào cũng đều có thể đi. Một tiểu tiên Vương bình thường, khi hắn còn là Đại Chí Tiên cũng không sợ, bây giờ càng chắc chắn là sẽ không sợ hãi.

- Ngươi nói không sai, lốt Đại Chí Tiên lúc đầu của ta là giả đấy, Đại La Tiên mới là thật. Dù sao tốt hơn người giả tạo Diệp Mặc lên tiếng phản kích nói, hắn lấy làm may mắn vì mình không tiếp tục ẩn dấu tu vi.

Lư Mang thấy Diệp Mặc lại mỉa mai gã là một Tiên vương giả, trong lòng càng thêm căm tức. Đáng tiếc ở đây cũng không phải là nơi nên ra tay. Bằng không gã làm sao còn có thể nhẫn nhịn không ra tay được?

- Cảnh cáo ngươi tránh xa Hi Nguyệt xa một chút, đừng để cuối cùng chết rồi còn không biết mình chết như thế nào.

Lư Mang nhịn không được lại uy hiếp Diệp Mặc một câu.

Rõ ràng là Lư Mang cố ý đến cảnh cáo Diệp Mặc một chút, Diệp Mặc nào thèm để ý tới Lư Mang, hắn lập tức xoay người rời đi. Lư Mang hừ lạnh một tiếng. Tuy trong lòng cực độ khó chịu, lại không có cách nào làm khó dễ Diệp Mặc. Vừa lúc đó, lại có một gã Đại La Tiên tới, đồng thời truyền âm cho Lư Mang.

Diệp Mặc đã trông thấy tên Đại La Tiên tới kia. Đại La Tiên này truyền âm cho Lư Mang, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không bỏ qua, thần thức của hắn cẩn thận bắt tới.

Truyền âm kia đứt quãng, Diệp Mặc chỉ nghe được mấy từ ‘vật Ngũ hành, đấu giá, tiên vương' này, sau khi Lư Mang nhận được tin tức, lập tức đi, hình như còn rất là vội vàng.

Đối với Đại hội đấu giá Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý, Đại hội đấu giá gần như mỗi ngày đều có, cho dù là trên Tiên thuyền, cũng thường xuyên có đấu giá qui mô lớn. Cái hắn để ý là ba chữ ‘vật ngũ hành’ kia, ‘ngũ hành’ khiến cho Diệp Mặc lập tức liền nhớ tới ụ đá của hắn, bây giờ hắn còn thiếu một ụ đá, ‘ngũ hành’ này không biết có phải là có liên quan tới ụ đá của hắn hay không.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng không gấp gáp trở về, lập tức tàng hình đuổi theo Lư Mang. Trên tiên thuyền có rất nhiều cấm chế, đặc biệt là cấm chế ẩn dấu lại càng nhiều. Diệp Mặc chỉ đuổi theo chưa tới một nén nhang, Lư Mang liền biến mất khỏi thần thức của hắn không thấy đâu.

- Diệp Đại Ca?

Diệp Mặc còn đang suy nghĩ làm sao để hỏi về Đại hội đấu giá, một giọng nói có chút ngạc nhiên vang lên ngay cạnh Diệp Mặc.

Chung quanh, người đến người đi, Diệp Mặc lại không chú ý tới. Lúc này bị người ta kêu tên, Diệp Mặc mới nhận ra người tới, không ngờ là Nhâm Ngu Cẩn mà hắn quen biết, bên cạnh Nhâm Ngu Cẩn là Sở Di.

Nói thật lòng, Diệp Mặc đúng là không muốn nhìn thấy hai người kia. Nhưng không ngờ bọn họ cũng có tư cách đi Thanh Vi Thiên, Diệp Mặc đành phải chắp tay rất là khách khí chào hỏi:

- Thì ra là Ngu Cẩn sư muội và Sở huynh, thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng*, hai vị có lẽ cũng đi Thanh Vi Thiên.

*Nhân sinh hà xứ bất tương phùng: Có duyên ngàn dặm sẽ gặp lại, trong đời người nơi nào không gặp lại.

Sở Di vội vàng nói:

- Đúng vậy, lần trước rất cảm ơn Diệp huynh hỗ trợ.

Sau khi nhìn thấy người xuất hiện là Diệp Mặc, Sở Di trong lòng lại kinh hãi vô cùng. Diệp Mặc có thể xuất hiện ở nơi này, điều đó có nghĩa là lúc trước Hắc Vô Nhẫn trong tòa đại điện kia đánh nhau hẳn là dữ nhiều lành ít. Với y mà nói, Diệp Mặc bây giờ là Đại La Tiên sơ kỳ, y ngược lại cảm thấy được bình thường. Lần trước Diệp Mặc chính là Đại Chí Tiên viên mãn, trong khoảng thời gian này hắn độ kiếp thăng cấp Đại La Tiên sơ kỳ cũng không kì lạ.

Diệp Mặc không muốn nhắc tới sự việc lần trước, vội vàng nói:

- Chỉ là việc nhỏ mà thôi, hai người hẳn là ở khu vực Cấm Thượng Thiên, sao lại xuất hiện ở đây?

- Thật ra vì lần này chúng tôi đi Thanh Vi Thiên, tiên trang hao tốn tâm tư cực lớn. Chúng tôi cũng biết, muốn lấy được Bồng Việt Tiên Quả rất khó, nhưng đi thể nghiệm việc đời một chút cũng tốt. Phía trước chính là phường thị, lần này chúng tôi mang một ít tiên khí đến, muốn bán đi.

Nhậm Ngu Cẩn vội vàng nói.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, thì ra đã đi tới phường thị rồi, tiên khí mà Nhâm Ngu Cẩn và Sở Di lấy ra nhất định là lấy được trong cấm địa Tiên Phần Lĩnh.

Diệp Mặc đang không tìm thấy tin tức của Đại hội đấu giá, sau khi biết phía trước chính là phường thị, lập tức liền nói:

- Đúng lúc, tôi cũng muốn đến phường thị.

Mặc dù là một phường thị của tiên thuyền, nhưng mức độ náo nhiệt so với phường thị của một số tiên thành thì không kém chút nào. Trong này đại đa số là Đại La Tiên, cũng có một số ít Đại Chí Tiên.

Diệp Mặc bảo Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn đi trước bày quầy bán hàng,

không cần để ý đến hắn. Hắn muốn nghe ngóng Đại hội đấu giá, không muốn để cho người khác biết.

...

- Diệp Mặc sao vẫn chưa về?

Cửu Nhứ Nhạn có chút sốt ruột, Hướng Trường Ung tính khí táo bạo, người ở mấy khu vực này cũng biết.

Nếu như Diệp Mặc chọc giận Hướng Trường Ung, tuy Hướng Trường Ung không dám giết Diệp Mặc, nhưng khiến cho Diệp Mặc trọng thương, thậm chí tu vi mất hết thì vẫn có thể làm được.

Theo lý, Diệp Mặc chỉ là đi đưa một phong chiến thư mà thôi, căn bản là không cần thời gian lâu như vậy. Không chỉ mình Cửu Nhứ Nhạn có chút sốt ruột, mà đám Quý Thư cũng có chút lo lắng rồi. Kế Khôn ban đầu không lo lắng chút nào, trông thấy tất cả mọi người có chút lo lắng, cũng bắt đầu lo lắng. Cô tin tưởng vào tu vi của Diệp Mặc, nhưng bên kia người ta nhiều người, lỡ như giở trò bao vây tấn công, thì tính sao?

Nghĩ tới đây Kế Khôn cũng không ngồi yên được nữa, lập tức đứng lên nói:

- Tôi đi xem thử.

- Hi Nguyệt sư tỷ, để tôi đi cho.

Quý Thư cũng đứng lên, y và Diệp Mặc quan hệ không tệ, Diệp Mặc bây giờ vẫn chưa về, cũng sợ Hướng Trường Ung ra tay với Diệp Mặc.

Vừa lúc đó, cấm chế ở cửa gian phòng bỗng dao động, có người tới.

Tề Bắc Thương đã có chút say, nhưng gian phòng kia là của y, cấm chế khẽ động, y lập tức sẽ biết, lập tức mở cấm chế ra nói:

- Diệp huynh chắc đã trở về...

Nhưng sau khi Tề Bắc Thương mở cấm chế ra thì ngây ngẩn cả người, đứng ở cửa phòng lại không phải là Diệp Mặc, mà là Hướng Trường Ung – kẻ muốn khiêu chiến y. Hướng Trường Ung đã tới, căn bản là không có bóng dáng của Diệp Mặc.

Tề Bắc Thương lập tức liền nghĩ đến chuyện Diệp Mặc rất có thể đã bị đánh cho bị thương nặng, lập tức nổi giận đùng đùng, những người còn lại trong phòng trong nháy mắt cũng đều hiểu ra là chuyện gì.

Chỉ có Diệp Mặc trọng thương, Hướng Trường Ung mới có thể đến diễu võ dương oai. Bạn của Diệp Mặc cũng là mấy người Quý Thư, Tề Bắc Thương, Cửu Nhứ Nhạn và Ân Hồn, người khác cho dù là đoán được chuyện gì, cũng không có ai đứng lên nói.

- Em trai của tôi, Diệp Mặc ở nơi nào?

Kế Khôn vành mắt đỏ bừng, lập tức nhìn Hướng Trường Ung tức giận quát hỏi. Diệp Mặc đi đưa chiến thư, cô không hề ngăn cản, bởi vì cô tin tưởng bản lĩnh của Diệp Mặc, Hướng Trường Ung không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Nếu như cô phán đoán sai lầm, Diệp Mặc xảy ra chuyện gì, thì cô hối hận cũng không kịp rồi.

Hướng Trường Ung trông thấy Kế Khôn lửa giận ngút trời quát hỏi gã, thậm chí ý muốn giết người trên người đều không cách nào khống chế lại, cũng ngây ngẩn cả người. Gã mới vừa tới đây, cũng không có làm gì Kế Khôn. Nhưng rất nhanh gã liền hiểu là chuyện gì xảy ra, Kế Khôn nói em trai của cô - Diệp Mặc, hiển nhiên cho là mình đã làm gì Diệp Mặc rồi.

Kế Khôn là chị của Diệp Mặc, Hướng Trường Ung trong lòng sớm đã rụt rè, vội vàng chủ động chắp tay nói:

- Vị sư tỷ này, Diệp huynh đến chỗ tôi ngồi một lát rồi sau đó rời đi, tôi cũng không biết hắn đi đâu. Tôi nghĩ, không bao lâu, hắn hẳn là sắp trở lại đấy.

Những người trong phòng đều ngơ ngẩn, từ khi nào mà Hướng Trường Ung dễ nói chuyện như vậy? Đây là những lời Hướng Trường Ung tính tình thô bạo nói sao?

Nhưng khiến cho mọi người càng khiếp sợ hơn chính là, Hướng Trường Ung sau khi nói xong, lại quay người chắp tay nói với Tề Bắc Thương: Trong lúc nhất thời cả phòng yên tĩnh vô cùng, Hướng Trường Ung lại chủ động đến tìm Tề Bắc Thương xin lỗi? Hơn nữa còn chủ động rút lại khiêu chiến thư?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1759

Thần Khí Lò Luyện Đan

Nếu như không phải Hướng Trường Ung ngữ khí thành khẩn, thái độ chân thành tha thiết, thì cũng không có ai tin đây là sự thật, những người trong này đều còn cho rằng Hướng Trường Ung cố ý nói cho mát mặt.

Thấy trong phòng vẫn còn trầm mặc, Hướng Trường Ung cũng rất ngại ngùng. Đành phải lần nữa thành khẩn nói:

- Anh Tề, không biết suy nghĩ của anh thế nào?

Tề Bắc Thương mặc dù uống hơi say rồi, nhưng trong nháy mắt gã liền tỉnh lại, Tiên nguyên cổ động, chút hơi rượu đó cũng sớm biến mất, gã lập tức hiểu Hướng Trường Ung đến chủ động xin lỗi cầu hòa với mình, chắc là có liên quan gì đó đến Diệp Mặc.

Đối phương chủ động đến xin lỗi, Tề Bắc Thương đương nhiên cũng sẽ không từ chối, vội ôm quyền nói:

- Hóa ra là có người xúi giục, nếu như anh Hướng đã đến xin lỗi rồi, thì chút chuyện nhỏ này coi như xong. Nào, anh Hướng mời anh một chén.

Mặc dù chỉ là lời mời nhỏ nhoi, nhưng lời nói của Tề Bắc Thương cũng coi như khiến Hướng Trường Ung đỡ lo lắng.

Hơn nữa sau khi nói xong lời này, Tề Bắc Thương cũng đã rót cho Hướng Trường Ung một chén rượu. Lúc này mấy người Quý Thư cũng hiểu ra, đối phương đúng là đến xin lỗi.

Hướng Trường Ung rất không muốn uống rượu trong này, nhưng lại sợ

Diệp Mặc cho rằng y xin lỗi không thành khẩn, vội vàng đến uống một hơi cạn sạch rồi nói:

- Tất cả những gì không vui và hiểu lầm, chúng ta uống xong chén rượu này là cho đi hết.

Tề Bắc Thương tâm trạng cực kỳ vui vẻ, vội cười ha hả nói:

- Đương nhiên, anh Hướng lòng dạ khoáng đạt, Tề mỗ vô cùng khâm phục, chút hiểu lầm này có là gì đâu.

Hướng Trường Ung lúc này mới yên tâm, lập tức ôm quyền nói:

- Đã như vậy, vậy Hướng mỗ xin cáo từ.

Hướng Trường Ung quay người đi tới cửa, lại nhớ ra cái gì đó lại quay đầu lại nói:

- Anh Diệp quay về nếu như rảnh, Hướng mỗ hoan nghênh anh Diệp đến chơi.

Sau khi nói câu đó xong, Hướng Trường Ung mới chợt nhớ ra lúc trước khi Diệp Mặc chuẩn bị đi đã trả lời y, Tán tu Diệp Mặc.

Cho tới bây giờ y mới hiểu ra ý tứ của câu nói đó, ý của Tán tu Diệp Mặc chính là Diệp Mặc hắn là một Tán tu, tứ hải là nhà. Nếu như mình tiếp tục tìm bạn hắn gây phiền phức, thì Diệp Mặc sẽ không chút do dự mà đối phó với mình, hơn nữa cũng không phiền hà gì.

Thấy Hướng Trường Ung rời khỏi, những người trong phòng mới bắt đầu bàn tán. Lúc này mọi người đều biết Hướng Trường Ung là đến xin lỗi, là vì Diệp Mặc đến. Nhưng một Đại La Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc, làm sao có thể khuyên nhủ Hướng Trường Ung đến xin lỗi được?

Chỉ có Kế Khôn yên tâm, cô trong lòng biết rõ. Diệp Mặc chắc hẳn không phải dùng lời lẽ khuyên nhủ y, mà là dùng nắm đấm để khuyên nhủ.

Hướng Trường Ung thoạt nhìn hành sự thô bạo, trên thực tế cũng rất có chừng mực. Y có thể đến xin lỗi, chứng tỏ y cũng đã suy nghĩ đến hậu quả của việc không đến xin lỗi.

- Ha ha ha…

Tề Bắc Thương lúc này mới cười ha hả, tâm trạng cực kỳ thoải mái, làm gì còn nửa phần chán chường lúc trước nữa. Hướng Trường Ung tìm gã khiêu chiến, gã phái người đến đưa chiến thư, Hướng Trường Ung lại chủ động đến xin lỗi. Lời nói này nói đến chỗ nào, Tề Bắc Thương gã cũng có thể diện.

- Hôm nay cám ơn anh Diệp, haizz, mà sao anh ấy vẫn chưa về nhỉ?

Tề Bắc Thương đang muốn tiếp tục chúc mừng một phen, lúc này mới nhớ ra Diệp Mặc bây giờ vẫn chưa trở về.

Kế Khôn cũng đã yên lòng, cô chủ động nói:

- Em trai tôi chắc hẳn ra ngoài có chuyện rồi, không cần lo lắng cho nó.

- Xem ra sau này tiểu đội chúng ta có Diệp Mặc, cũng không có ai dám đến khiêu chiến nữa.

Quý Thư cũng cười ha hả, rõ ràng vô cùng khoan khoái dễ chịu. Y cũng hiểu Diệp Mặc hơn người khác một chút, thậm chí y còn biết Diệp Mặc còn là một Tiên nhân luyện thể, hơn nữa tu vi luyện thể còn cao hơn y.

Không khí vừa rồi vẫn còn vô cùng áp lực, vì Hướng Trường Ung đến xin lỗi, lập tức lại trở nên sôi nổi hơn.

…Sau nửa tuần hương, Diệp Mặc lại lần nữa bước ra từ cửa hàng này. Diệp Mặc cuối cùng cũng làm rõ chuyện gì đã xảy ra. Hội đấu giá Dịch các này tổ chức định kỳ, căn bản không phải là hội đấu giá mà hắn muốn nghe ngóng. Nhưng hắn cũng nghe ngóng được chút ít từ trong này, trên Tiên thuyền còn có một hội đấu giá định hướng.

Hội đấu giá này bình thường chỉ mời một số Tiên nhân có thân phận cao cấp, hoặc là một số đệ tử cao cấp của Đế tông tham gia, những Tiên nhân bình thường cũng không có tư cách đi vào.

Tiểu tiên vương Lư Mang là đệ tử của thiên chủ Thường Dung Thiên, rõ ràng là có cơ hội, Diệp Mặc đoán chừng Thánh nữ Mịch Vân của Phiêu Miểu tiên trì cũng có tư cách nhận lời mời. Còn Kế Khôn có tư cách hay không, hắn cũng không biết.

Diệp Mặc quyết định đến hỏi chị Hi Nguyệt trước đã, rồi đến hỏi Thánh nữ Mịch Vân. Hắn còn chưa rời khỏi phường thị, liền nghe thấy từng đợt âm thanh ồn ào từ trong phường thị truyền đến. Giọng nói của Nhâm Ngu Cẩn rất to, Diệp Mặc đứng đằng xa cũng nghe thấy rất rõ.

Nhâm Ngu Cẩn và Sở Dĩ đều là những người mà hắn quen biết, hơn nữa Diệp Mặc cảm thấy hai người này đều không tệ lắm. Con người Nhâm Vũ kia cũng rất tốt. Diệp Mặc thấy quầy hàng của bọn họ xảy ra chuyện, cũng không nghĩ nhiều, lập tức liền chạy tới.

- Diệp đại ca.

Nhâm Ngu Cẩn căn bản cũng có một cảm giác kính sợ đối với Diệp Mặc, cô cảm thấy Diệp Mặc rất thần bí, hơn nữa tu vi còn rất thâm sâu. Bây giờ Diệp Mặc đến, cô vội vàng chào hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn lò đan loang lổ trong tay Nhâm Ngu Cẩn hỏi.

Sở Dĩ vội vàng nói:

- Tôi và Ngu Cẩn sau khi nhìn thấy lò đan này, tôi cảm thấy lò đan này không tầm thường, đang định cất lại. Nhưng vị Tiên hữu này cứ khăng khăng muốn tôi bán lò đan lại cho y, tôi không muốn bán, y liền cố tình gây sự trong này, nói tôi bày hàng bán đồ, thì là bán.

- Những thứ mà quầy hàng này của anh bán rõ ràng đều là hàng cũ, lò đan này tôi nhìn thấy anh vừa mới lấy lên từ quầy hàng, tôi sao lại vô lý mà gây sự được? Nếu như không bán, thì đừng bày bán ở đây.

Một tên Đại La Tiên viên mãn sắc mặt xanh xao đứng trước quầy hàng lớn tiếng quát Sở Dĩ.

Nhâm Ngu Cẩn lập tức phản bác lại:

- Tôi tại sao lại không thể bày hàng bán ở đây? Phường thị này là của ông sao?

- Đưa lò đan cho tôi xem một chút.

Diệp Mặc giơ tay ra nói.

- Diệp đại ca, nếu như anh thích lò đan này, thì anh cứ cầm lấy đi. Tôi tặng cho anh, tôi không muốn bán cho thứ người vô lễ này.

Nhâm Ngu Cẩn sau khi đưa lò đan vào tay Diệp Mặc, lại lần nữa châm chọc nói tên Đại La Tiên viên mãn mặt xanh kia.

Tên Đại La Tiên viên mãn mặt xanh kia hừ lạnh một tiếng, lại chằm chằm nhìn vào lò đan trong tay Diệp Mặc, cũng không nói lời nào. Rõ ràng, y cũng rất muốn có được lò đan trong tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy lò đan, thần thức quét vào trong. Khi thần thức của Diệp Mặc thấy từng cấm chế phòng hộ trong đó, hắn lập tức hiểu ra tên Đại La Tiên viên mãn trước mặt này tại sao lại khăng khăng muốn có được lò đan trong tay hắn này.

Diệp Mặc cũng đã từng thấy qua Thần khí hạ phẩm, còn hắn lại là một tông sư Tiên khí, lò đan này vừa vào tay hắn, hắn liền nhìn ra, bên ngoài lò đan này xấu xí loang lổ là từng tầng từng tầng cấm chế, nếu như bỏ đi từng tầng cấm chế này, thì lò đan căn bản cũng chính là một Thần khí hạ phẩm.

Một lò đan Thần khí hạ phẩm, giá trị tuyệt đối cũng sẽ không thấp hơn một pháp bảo Thần khí trung phẩm, Diệp Mặc ngay lập tức động tâm với lò đan này.

- Sở huynh, Ngu Cẩn sư muội, lò đan này chắc là một pháp bảo không tồi. Tôi cũng là một Tiên đan sư, lò đan này rất có ích với tôi…

Diệp Mặc còn chưa nói hết, Sở Dĩ liền nói:

- Diệp sư huynh, anh là người có đại ân đối với chúng tôi, lò đan này nếu như anh thích thì anh cứ lấy đi, huống hồ Ngu Cẩn sư muội cũng đồng ý tặng cho anh mà.

- Vậy thì cám ơn.

Diệp Mặc cũng không khách khí, hẳn có đại ân với ba người Sở Dĩ là sự thật, hơn nữa lò đan này cũng chính là do hắn vứt đi. Chỉ là hắn không ngờ trong cái đống mà hắn cho là đống rác đó lại còn một mặt hàng cực phẩm như này, nhưng cái này cũng không thể trách hắn được, bên ngoài lò đan này cấm chế loang lổ như vậy, hắn nhất thời không nhìn ra cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, hắn cũng không có ý định bạc đãi hai người.

- Trong phường thị cái gì cũng có trước có sau? Tôi đến trước anh, anh dựa vào cái gì mà lại lấy đồ đi?

Tên Đại La Tiên mặt xanh kia thấy đồ vào tay Diệp Mặc rồi, lập tức liền lo lắng nói.

Diệp Mặc cất lò đan đi, lúc này mới nhìn tên Đại La Tiên không nhanh không chậm nói:

- Anh thấy tôi mua nó sao? Vừa nãy người ta tặng cho tôi mà, anh không nghe thấy à?

Những Tiên nhân đứng xem náo nhiệt xung quanh lập tức cười ồ lên, Diệp Mặc nói đúng là sự thật, lò đan này là chủ quầy hàng kia tặng.

- Anh…

Cho dù có cưỡng từ đoạt lý, thì tên Đại La Tiên này cũng không có lời nào có thể nói. Đối phương không bỏ ra một viên tiên tinh nào, căn bản chính là được tặng, bản thân mình dựa vào cái gì mà nói đến trước đến sau?

Nhưng y lập tức liền trình bày, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn, lò đan này rất quan trọng với tôi, anh ra giá đi, tôi muốn mua lại của anh.

- Nếu như anh nhất định muốn mua, vậy thì tôi chuyển nhượng cho anh là được rồi…

Diệp Mặc nhíu mày nói, hắn có chút không tin tên Đại La Tiên này lại có thể mua được.

Tên Đại La Tiên kia thấy Diệp Mặc muốn nhượng lại lò đan kia, lập tức hưng phấn nói:

- Được, cám ơn anh bạn.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Trước tiên không cần nói cám ơn, giá của lò đan này rất cao, nêu như anh không thể trả nổi, thì cũng đừng trách tôi nhá.

- Anh nói đi.

Tên Đại La Tiên kia quyết tâm nói, y tin rằng lấy của cải nhà mình ra, tên Đại La Tiên sơ kỳ trước mặt này cũng ngây hết cả người.

Diệp Mặc gật đầu:

- Vậy tôi ra giá là một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm là được rồi, nếu như anh có thể lấy ra một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm hoàn chỉnh, thì lò đan này anh có thể lấy đi.

Diệp Mặc cũng không biết một lò đan Thần khí hạ phẩm và một Tiên linh mạch cực phẩm cái nào đáng giá hơn, nhưng hắn chắc rằng cái giá của mình cũng không tính là khoe khoang khoác lác. Đối với một số tông sư Tiên đan cao cấp cấp bách cần một lò đan, có lẽ giá trị của lò đan này mới là vô giá.

Nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, Tiên linh mạch cực phẩm mới là thứ quan trọng hơn. Vì hắn có một lò Thần nông rồi, nếu không, cho dù là vài đoạn Tiên linh mạch cực phẩm đi nữa hắn cũng sẽ không bán. Hắn không tin tên Đại La Tiên này lại có thể lấy ra, nếu như đối phương có thể lấy ra thật, thì sẽ bán lò đan này cho y.

- Anh…

Tên Đại La Tiên mặt xanh này lập tức tức giận chỉ tay vào Diệp Mặc, rõ ràng y cho rằng Diệp Mặc đang cố ý tiêu khiển y. Đừng nói là Tiên linh mạch cực phẩm, cho dù là Tiên linh mạch hạ phẩm y cũng không có. Tiên linh mạch cực phẩm cho dù là Tiên đế cũng chưa chắc đã có, nghe nói mấy vị Đại đế cũng không phải mỗi người đều có một Tiên linh mạch cực phẩm.

Nhưng vào lúc này, lại có một giọng nói nhu mì vang lên:

- Diệp đại ca, lò đan đó của anh có thể bán cho tôi không? Giá tiền đương nhiên trả theo những gì anh nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1760

Tiên Vương Đánh Lén

Một người con gái mặc váy hoa trắng nhẹ nhàng đứng trước mặt Diệp Mặc, biểu lộ đoan trang hiền thục, khiến cho người ta có một cảm giác một bông hoa sen trắng giữa hồ vậy.

Một nữ nhân vô cùng đẹp, Diệp Mặc nhớ đến Tố Tố và Chân Băng Du, Tố Tố và Chân Băng Du cũng đều không kém cạnh gì người con gái trước mặt này, nhưng trên người người con gái này hình như có một loại khí tức cao quý khó có thể diễn tả thành lời được.

Lời nói nhu mì vừa nãy chính là của người con gái thoạt nhìn đoan trang cao quý này nói sao? Diệp Mặc căn bản không dám tin, nhưng khi Diệp Mặc thấy lão già sau lưng người con gái này, lập tức dừng dùng thần thức quan sát. Hắn nhìn thấy lão già đó mặc dù ẩn giấu tu vi, nhưng ít nhất cũng là tu vi Tiên vương đỉnh phong rồi, thậm chí có thể là tu vi Tiên Tôn.

- Diệp đại ca, lò đan của anh có thể bán cho tôi được không?

Giọng nói đó lại lần nữa vang lên từ miệng người con gái như bông hoa sen trắng kia, chỉ là lần này không còn nhu mì như lần trước nữa, mà chuyển thành là vô cùng đoan trang.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn hoàn toàn không thể nào liên hệ giọng nói nhu mì vừa nãy và giọng nói đoan trang này với nhau được, giọng nói nhu mì là của người con gái đoan trang như bông sen trắng trước mặt này nói ra sao?

Thấy Diệp Mặc sững sờ, người con gái này bỗng nhiên lại cười khanh

khách một tiếng, trong tiếng cười mang theo cái gì đó rất ngây thơ, giống như một cô nương không biết đến sự đời là gì, vô cùng đáng yêu.

- Cô biết tôi?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi.

Người con gái giống như một bông sen trắng này thấy thần sắc của Diệp Mặc trở nên nghiêm tức, lập tức có chút oan ức bĩu môi nói:

- Diệp đại ca, tôi lại không được chào đón như vậy sao? Lúc trước anh còn nói thích tôi mà…

- Tôi thích cô?

Diệp Mặc nói xong cười ha hả một tiếng:

- Tôi ngay cả cô là ai cũng không biết, tôi sao có thể thích cô được?

Cho dù phía sau còn có một Tiên tôn, nhưng Diệp Mặc cũng không sợ, Tiên tôn ở đây căn bản cũng không dám ra tay với một Đại La Tiên, nếu như trong hư không, hắn sẽ bị chú ý mọi lúc. Bây giờ thuấn di của hắn đã có thể đạt tới ngoài nghìn dặm, cộng thêm Thời Không Toa, thủ đoạn chạy thoát cũng nhiều hơn nhiều rồi.

- Hóa ra anh lừa tôi thật.

Người con gái như bông sen trắng kia bỗng nhiên buồn bã như muốn khóc.

- Anh nói với Hướng Trường Ung anh rất thích tôi, hóa ra là lừa tôi…

Diệp Mặc giật mình, hắn hoàn toàn không dám tin người con gái trước mặt này không ngờ chính là Hoa Như Tuyết của Ma Hoan tông, chị Hi Nguyệt nói con gái của Ma Hoan tông là người vô sỉ nhất, quyến rũ đàn ông ở mọi nơi. Chỉ cần có thể tằng tịu với các cô ấy, bất luận là nơi nào, bất luận là khi nào đều có thể, đó là một đám con gái vô sỉ.

Thế nhưng Hoa Như Tuyết trước mặt này thoạt nhìn lại vô cùng ngây thơ khờ khạo. Hơn nữa còn vô vùng thuần khiết nữa. Nếu như vứt bỏ cái khờ khạo ngây ngô của cô đi, cô lại là một Tiên nữ trên trời cao quý đoan trang. Người con gái như này, Diệp Mặc quả thực không thể nào đặt cô cùng với những nữ đệ tử tìm nam nhân khắp chốn để tằng tịu của Ma Hoan tông được.

Đồng thời Diệp Mặc cũng không khỏi không cảm thán tin tức của người con gái này nhạy bén đến cỡ nào, hắn từ chỗ Hướng Trường Ung ra đây cũng chưa được bao lâu? Trong nháy mắt nội dung mà hắn và Hướng Trường Ung nói chuyện cũng bị cô ấy biết hết rồi. Nhưng cũng khó trách Hướng Trường Ung sẽ đưa tin cho cô, người con gái này quả thực quá hấp dẫn người khác.

- Con gái tên Hoa Như Tuyết nhiều lắm, tôi nói cũng chưa chắc đã là cô. Nếu như cô muốn cho rằng là mình. Vậy thì là tôi lừa cô rồi.

Diệp Mặc sau khi định thần lại, không ngờ lại thận trọng gật đầu.

- Hả…

Hoa Như Tuyết không ngờ lại nghẹn lời rồi, câu trả lời của Diệp Mặc quả thực vượt khỏi dự liệu của cô.

Nhưng cô lập tức kịp phản ứng lại, sau khi cúi đầu hình như có chút uể oải. Nhưng một lát sau, cô lại dùng giọng nói trong trẻo vô cùng êm tai của mình nói:

- Tôi vừa nãy nghe nói Diệp đại ca muốn bán cái lò đan kia, không biết tôi có thể mua được không?

- Đương nhiên có thể, chỉ cần cô trả giá được, thì lúc nào cũng có thể lấy đi được.

Diệp Mặc không chút do dự nói.

- Tôi không có Tiên linh mạch, chỉ có tiên tinh. Anh nói con số đi, tôi đưa tiên tinh cho anh.

Hoa Như Tuyết cũng không còn vẻ thơ ngây khờ khạo nhu mì vừa nãy, mà thay và đó là thần thái Tiên tử không thể nào xâm phạm được.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Xin lỗi, tôi không cần tiên tinh.

Sự hấp dẫn của tiên tinh đúng là thua xa Tiên linh mạch, hơn nữa Tiên linh mạch cực phẩm đặt trong Thế giới trang vàng, cũng có tác dụng rất lớn đối với Thế giới trang vàng.

Vẻ mặt thất vọng xuất hiện trên khuôn mặt diễm lệ xinh như hoa của Hoa Như Tuyết, khiến người ta hận không thể nào moi tim của mình cho cô ấy được, khiến cô vui lòng thêm chút. Những Tiên nhân đứng bên xem cũng đều thầm hận Diệp Mặc thô lỗ không biết thương hoa tiếc ngọc, đổi lại là người khác, thì sớm đã tặng lò đan đó rồi.

- Sở huynh, Ngu Cẩn sư muội, lò đan tôi lấy đi rồi, tôi tất có báo đáp.

Diệp Mặc không thèm để ý đến Hoa Như Tuyết, lại quay sang nói với Sở Dĩ và Nhâm Ngu Cẩn.

Sở Dĩ lúc này mới tỉnh hồn lại, vội nói:

- Lò đan đưa cho anh Diệp là nên mà, còn những thứ khác, thì anh Diệp cũng không cần để tâm.

Thấy Diệp Mặc quay người muốn đi, Hoa Như Tuyết vội vàng chặn lại nói với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, nếu như anh muốn Tiên linh mạch thì cũng được. Tối ngày kia ở trên tầng thượng của Tiên thuyền có một hội đấu giá, hội đấu giá đó đều là những Tiên nhân thiên tài mới có thể tham gia, ít nhất cũng phải cần

một tỉ tiên tinh mới có thể vào được. Nếu như anh muốn đi, tôi có thể cho anh mượn một tỉ tiên tinh trước. Đến tham gia hội đấu giá đó, chắc chắn đều là những người cực kỳ giàu có. Đến lúc đó thì anh đem lò đan ra đấu giá, nói không chừng anh có thể đổi lại được Tiên linh mạch cực phẩm đấy.

Diệp Mặc mặc dù giả vờ đi, nhưng lại nghe từng câu từng chữ của Hoa Như Tuyết. Lúc này hắn cũng hiểu tại sao hội đấu giá đó lại mời một số đệ tử của tông môn cao cấp rồi. Những người bình thường làm gì có được một tỉ tiên tinh? Xem ra tham gia hội đấu giá phải là người có thân phận mới được, quan trọng nhất chính là có tiên tinh.

- Tôi không có tiên tinh, cũng không muốn đến hội đấu giá gì gì đó.

Diệp Mặc không chút do dự từ chối, hội đấu giá hắn cũng muốn đến, nhưng tuyệt đối không thể nào để những người còn lại biết được hắn đến hội đấu giá.

Hoa Như Tuyết tỏ vẻ cực kỳ thất vọng, nhưng vẫn không ngừng nói:

- Vậy thì Diệp đại ca, anh muốn đến chỗ ở của tôi ngồi chơi chút không? Như Tuyết muốn cùng Diệp đại ca tâm sự thêm.

- Không cần, từ hôm nay trở đi tôi phải bế quan. Tôi cần phải luyện hóa lò đan này, tôi là một Tiên đan sư, lò đan này đối với tôi rất quan trọng.

Diệp Mặc từ chối thẳng thừng.

Hoa Như Tuyết đang không biết thế nào mới được, thì Đại La Tiên mặt xanh kia lại lần nữa chặn Diệp Mặc lại nói:

- Vì anh vô lễ với Như Tuyết tiên tử, Nhai Dặc của Viêm Trùng môn của Diệu Thành thiên chính thức khiêu chiến với anh.

Diệp Mặc biết rõ tên này muốn thông qua khiêu chiến để cướp lò đan Thần khí của hắn, hắn cũng không có thời gian đi khiêu chiến với tên này. Nếu như vào hội đấu giá cần tiên tinh, thì căn bản cũng không thành vấn đề.

Hắn có 2, 5 tỉ tiên tinh, muốn vào hội đấu giá là hoàn toàn có thể.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, Nhai Dặc lại lần nữa nói:

- Đương nhiên, nếu như anh tự nhận mình thua, tôi cũng sẽ không vũ nhục với anh.

Diệp Mặc cười lạnh, đương nhiên sẽ không vũ nhục, tên này chỉ là muốn lò đan mà thôi.

- Anh muốn đánh, tôi đương nhiên sẽ tiếp chiêu, nhưng bây giờ không có thời gian chơi đùa với anh. Tôi phải về bế quan, nửa tháng sau, gặp nhau trên đài khiêu chiến.

Diệp Mặc nói xong quay người rời đi, căn bản cũng không thèm để ý đến Hoa Như Tuyết đang đứng một bên.

Nhai Dặc cười khẩy một tiếng nói:

- Anh có thể còn chưa biết, người bị khiêu chiến hẹn thời gian nhiều nhất không quá năm ngày, anh hẹn thời gian là nửa tháng sau, chẳng lẽ muốn nhận thua?

Diệp Mặc thật đúng là không biết quy tắc này, hắn chỉ biết là người bị khiêu chiến có quyền chọn thời gian, nhưng lại không biết thời gian được hẹn không quá năm ngày.

Nếu như năm ngày sau phải ra ngoài khiêu chiến cùng Nhai Dặc, hoàn toàn không phù hợp với kế hoạch của Diệp Mặc. Diệp Mặc sau khi biết điều kiện tiến vào hội trường hội đấu giá, cũng đang nghĩ làm sao thông qua chuyển hóa Tiên nguyên tu vi của minh thành Đại La Tiên hậu kỳ. Hắn tin rằng tu vi của mình thay đổi rồi, hắn liền có thể tự mình luyện chế một mặt nạ thay đổi diện mạo.

Chỉ có thay đổi hoàn toàn tu vi và tướng mạo của mình, hắn mới có thể vào được hội đấu giá. Nếu không hội đấu giá đó nếu thật xuất hiện ụ đá thứ

năm, hắn căn bản cũng không dám ra tay. Lùi một bước mà nói, cho dù hắn không ra tay, hắn cũng không muốn người khác biết hắn đến hội đấu giá.

Diệp Mặc chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm Nhai Dặc nói:

- Nếu như vậy, thì tôi nhận lời khiêu chiến của anh, thời gian chính là bây giờ.

- Anh thật muốn lập tức cùng đến đài khiêu chiến với tôi?

Nhai Dặc không dám tin nhìn Diệp Mặc, cùng gã đến đài khiêu chiến, thì đúng là tìm cái chết. Tên Đại La Tiên sơ kỳ này vì một lò đan, đến chết cũng không sợ rồi sao?

Diệp Mặc đang định nói chuyện, thì một đường thần thức ẩn nấp cực kỳ cường hãn xông vào thức hải của hắn. Thức hải của Diệp Mặc khác với người khác, thức hải của hắn cho dù là thần thức của Tiên đế dò xét, hắn cũng sẽ cảm nhận thấy. Đường thần thức này mặc dù ẩn giấu, nhưng vừa mới tiến vào, liền bị Diệp Mặc cảm nhận được.

Sắc mặt của Diệp Mặc lập tức trắng bệch, cũng không kịp làm gì khác, hơn mười đường thần thức đao phóng ra ngoài, đồng thời lưới thần thức xuất kích chặn lại đường thần thức đó. Thần thức đó cùng đập vào tấn công của Diệp Mặc. Diệp Mặc điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, sau đó bay ra ngoài mấy chục mét đập vào lối đi của một cửa hàng.

- Công pháp thần thức cao cấp?

Lão già đứng sau Hoa Như Tuyết thất thanh kêu lên, sắc mặt khiếp sợ chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc chậm rãi bò dậy, trong lòng thầm kinh hãi, vừa rồi nếu như không phải thần thức đao của hắn, hắn suýt nữa đã bị thần thức của lão già này thâm nhập vào trong sâu cùng thức hải rồi. Một khi như vậy, hắn chẳng những sẽ biến thành đần độn, mà còn bị lộ ra thế giới hỗn độn.

Cái lão rùa này, không ngờ lại ngoan độc đến vậy, căn bản không màng sự sống chết của mình, cũng không màng đến quy tắc của Tiên thuyền, ỷ một Tiên vương đỉnh phong lại ra tay với một Đại La Tiên sơ kỳ như hắn.

Sau khi cảm thận được đường thần thức này, Diệp Mặc cũng biết lão già đi cùng Hoa Như Tuyết chính là một Tiên vương đỉnh phong.

Hoa Như Tuyết nhíu mày nhìn lão già sau lưng nói:

- Ai cho ông ra tay?

Lão già kia liền khom người nói:

- Người này bất kính với tiểu thư, tôi chỉ là giáo huấn hắn một chút.

Hoa Như Tuyết không thèm để ý đến tên tùy tùng kia nữa, trực tiếp lao đến trước mặt Diệp Mặc khom người xin lỗi:

- Xin lỗi, vừa nãy người của tôi vô lễ quá, tôi thay mặt ông ta chân thành xin lỗi anh.

Ngữ khí khéo léo chân thành, còn mang theo chút hương vị thương tiếc, khiến người ta không thể nào mà tức giận được.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được, tôi biết rồi.

Hoa Như Tuyết trong lòng nhẹ nhõm, nhưng Diệp Mặc đến vết máu trên người cũng không lau đi, quay người đến hỏi một tên Đại La Tiên đứng cách đó không xa:

- Vị Tiên ám toán Đại Tiên, nên tố cáo thế nào?

- Ở cửa phường thị có một cái trống lớn, anh chỉ cần đánh trống là được rồi.

Tên Đại La Tiên đó thấy một Vị Tiên ám toán Diệp Mặc, trong lòng cũng vô cùng khó chịu. Nhưng gã căn bản không dám nói ra mà thôi, bây giờ Diệp Mặc hỏi gã, gã căn bản cũng không chút do dự mà nói ra.

- Tôi vừa nãy chẳng phải xin lỗi anh rồi sao?

Hoa Như Tuyết thấy Diệp Mặc nói vậy, trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ Diệp Mặc muốn đánh trống Tiên thuyền thật?

- Tôi cũng nói tôi biết rồi, chẳng lẽ còn phải nói lại lần nữa sao?

Diệp Mặc nói xong câu này, cũng đã bước đến trước mặt cái trống lớn, cầm lấy dùi trống hung hăng gõ. Suýt chút nữa thì thức hải của hắn bị nghiền nát, một câu xin lỗi là xong sao?

Âm thanh thùng thùng điếc tai, lập tức truyền vang cả Tiên thuyền.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1761

Diệp Mặc Bị Khiêu Chiến

Sắc mặt lão già vừa khiến cho thức hải của Diệp Mặc bị thương lập tức đại biến, thậm chí bàn tay cũng có chút run rẩy. Lão đâu có thể ngờ rằng Diệp Mặc dám đánh trống Tiên thuyền? Càng không nghĩ rằng Diệp Mặc chỉ là một Đại La Tiên, nhưng chẳng những có thể phát hiện ra thần thức của lão, mà còn có thể chặn lại được công kích thần thức của lão nữa, khiến cho lão phải không công mà lùi.

Cái loại công pháp thần thức lợi hại này ngay cả lão cũng chưa từng được gặp qua. Nếu như không phải là có loại công pháp thần thức như thế, thì với tu vi Đại La Tiên sơ kỳ của đối phương, cho dù là lão không toàn lực ra tay, thì thức hải cũng không thể không có vấn đề gì được.

Kỳ thật lão cũng không phải là muốn dò xét chỗ sâu trong thức hải của Diệp Mặc, mà lão chỉ muốn làm một thần thức ấn ký trong thức hải của Diệp Mặc mà thôi. Dựa theo suy nghĩ của lão, thì Diệp Mặc chỉ là một Đại La Tiên sơ kỳ, nên lão hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay mà hạ thần thức ấn ký vào Diệp Mặc. Nhưng khiến lão không ngờ là thần thức của mình còn chưa chạm được tới thức hải của Diệp Mặc, thì đã bị phản kích lại một cách mãnh liệt rồi.

Chính vì đối phương đã phản kích, cho nên lão mới tăng thêm lực độ của thần thức công kích, nếu không thì thức hải của lão sẽ phải bị tổn thương. Kết quả là việc công kích này đã khiến cho Diệp Mặc bị trọng thương, còn lão thì đã trở thành kẻ lấy tu vi Vị Tiên công kích một Đại La Tiên rồi.

Khi một Vị Tiên công kích Đại La Tiên trên Tiên thuyền này thì sẽ phải nhận sự trừng phạt rất nặng, đó là phải chịu thần hồn câu diệt. Điều này sao

có thể khiến lão không khẩn trương sợ hãi được.

Diệp Mặc không biết việc một Vị Tiên công kích một Đại La Tiên sẽ phải nhận sự trừng phạt nặng nề như vậy, nhưng cho dù là biết rõ, thì hắn cũng sẽ không chút do dự nào mà phản kích lại. Những thứ trong thức hải của hắn một khi bại lộ ra, thì hắn căn bản là chết không có chỗ chôn rồi, cho nên hắn sao có thể để chuyện đó xẩy ra được. Lúc này hắn bò dậy thì việc đầu tiên là đánh trống.

Một số Đại La Tiên xung quanh đều nhìn về phía Diệp Mặc, trong ánh mắt cũng tràn đầy sự khâm phục. Cái tên Đại La Tiên sơ kỳ này quả thực là nghé con mới sinh không sợ cọp mà. Bình thường một Vị Tiên muốn giáo huấn một chút một Đại La Tiên nho nhỏ thì cũng không có ai dám đi ra đánh ‘trống Tiên thuyền’ cả.

Một khi chọc giận vị Vị Tiên đó, hoặc là bạn của một Vị Tiên, thì tên Đại La Tiên đó chính thức là kẻ thù rồi, kết cục cũng sẽ là chết thôi. Huống chi tông môn mà Diệp Mặc chọc vào thì tất cả mọi người đều biết rõ, đó là một Đế tông đấy. Ma Hoan tông còn là một tông môn có sát tính rất nặng, khi ở trong tông môn ngoại trừ nam trộm nữ xướng, thì khi ra ngoài chính là ưa thích việc giết chóc. Một vài Tiên tông, tiên nhân nho nhỏ chọc giận vào Ma Hoan tông, thì kết quả chỉ có một con đường diệt vong.

- Anh thực sự dám đánh 'trống Tiên thuyền', anh thật là ác độc mà.

Hoa Như Tuyết lúc này đã không còn cái vẻ ngây thơ kiều mỵ nữa, cũng không còn loại bộ dáng đáng thương nói xin lỗi kia nữa. Thay vào đó đã là một gương mặt đầy sát khí, ánh mắt thì hận không thể lập tức nuốt sống Diệp Mặc.

Hoa Như Tuyết vừa nói xong, thì đã có vài đạo khí tức cực độ cường hãn quét tới. Gần như cùng lúc với mấy đạo khí tức kia, thì đã có hai Tiên Tôn xuất hiện ở chỗ này rồi.

- Có chuyện gì?

Một Tiên Tôn sơ kỳ dáng người gầy nhỏ lên tiếng hỏi. Sau khi xuất hiện thì y cũng chỉ nói đúng một câu này, nhưng khí tức tu vi của y lúc này tỏa ra lực đè nén khiến cho những người xung quanh khó có thể hít thở được.

Tiên Tôn này hiển nhiên là đang nói với Diệp Mặc, bởi vì trên tay Diệp Mặc vẫn còn đang cầm cái dùi đánh trống.

Diệp Mặc lúc này mới buôn cái dùi trống ra, sau đó ôm quyền khom người nói:

- Người này dùng tu vi Vị Tiên của mình ám toán vãn bối, khiến cho bản thân vãn bối bị trọng thương. Nếu như không phải là vãn bối biết một chút công pháp ngăn chặn thần thức thô sơ, thì lúc này thức hải của vãn bối đã bị nghiền nát, trở thành một tên phế nhân rồi. Là một tiên nhân đang tiến về Thanh Vi Thiên tham gia thi tài, thì vãn bối vẫn luôn an phận thủ thường, nhưng bỗng dưng lại gặp phải tai họa. Xin hai vị đại nhân làm chủ cho.

- Có phải đúng như vậy không?

Khí thế của Tiên Tôn kia liền bàng bạc tăng lên. Sát cơ xoáy lên khiến cho không gian xung quanh tạo thành từng đợt rúng động, đã hoàn toàn phong bế hết không gian xung quanh rồi.

Diệp Mặc lần đầu tiên thấy sát cơ của một Tiên Tôn. Sát cơ đáng sợ và trực tiếp như vậy, dường như loại sát cơ này mỗi lần kích phát thì căn bản là không cần người ta động thủ, đã có thể đem những người xung quanh xé rách hết rồi.

Trong nội tâm Diệp Mặc thất kinh. Đây còn là một Tiên Tôn sơ kỳ đấy, mà vị Tiên Tôn này vẫn chưa hề động thủ, thậm chí còn không thực sự kích phát ra sát cơ của mình, vậy mà đã đáng sợ như vậy rồi. Một khi Tiên Tôn đỉnh, thậm chí là Tiên Đế ra tay, thì tình hình sẽ phải kinh khủng như thế nào nữa?

Lúc này Diệp Mặc có chút hoài nghi đối với việc chính mình có thể ẩn

dấu trước thần thức của Tiên Đế rồi. Tên văn sĩ trung niên tu vi tuyệt đỉnh mà trước kia mình gặp được ở trong Phiêu Miễu Tuyền, thì dù sao cũng đang là kẻ bị giam cầm. Còn nếu như hắn bị Tiên Đế vây khốn, vậy thì liệu có thể bảo vệ được thức hải của mình không?

Không nói tới Tiên Tôn, cho dù là cái thần thức công kích của tên Tiên Vương đi theo Hoa Như Tuyết vừa rồi cũng chưa hề toàn lực ra tay. Một khi toàn lực ra tay, liệu hắn còn có thể bảo vệ mình được chăng?

- Vâng, đúng vậy thưa hai vị đại nhân. Vãn bối kỳ thật cũng không muốn động thủ với vị tiên hữu Đại La Tiên này, chỉ là muốn nhìn một chút về công pháp của đối phương. Nhưng kết quả lại bị đối phương hiểu lầm, đã tạo thành việc công kích lẫn nhau. Vãn bối nguyện ý chịu trách nhiệm, thỉnh cầu hai vị Đại nhân xử lý nhẹ tay.

Tên Tiên Vương vừa rồi ra tay với Diệp Mặc liền vội vàng khom người xin xỏ.

Hoa Như Tuyết cũng vội vàng tiến lên nói:

- Hoa Như Tuyết xin bái kiến Phong Lôi nhị vị Tiên Tôn đại nhân. Quý bá là gia phó của vãn bối, mà chuyện này cũng là do vãn bối có lỗi. Vãn bối xin nguyện ý bồi thường tổn thất cho đối phương, cũng nguyện ý tiếp nhận sự trừng phạt của Tiên thuyền.

Vị Tiên Tôn sơ kỳ kia thấy Hoa Như Tuyết chẳng những nhận ra bọn họ là Tiên Tôn, mà còn gọi thẳng tên hiệu của họ, thì ngược lại có chút nghi hoặc hỏi:

- Cô biết chúng ta?

- Vâng, vãn bối là đệ tử của Ma Hoan tông, từng theo sư phụ của mình đi trên Tiên thuyền này.

Hoa Như Tuyết liền vội vàng khom người đáp lời.

- Sư phụ của cô là ai?

Giọng điệu của vị Tiên Tôn kia liền dịu đi một chút.

- Gia sư là La Yến Tiên Đế của Ma Hoan tông, không biết hai vị Tiên Tôn đại nhân đã từng nghe nói qua chưa?

Hoa Như Tuyết tiếp tục kính cẩn trả lời.

- Hóa ra là La Yến Tiên Đế đại nhân.

Sắc mặt vị Tiên Tôn sơ kỳ kia lập tức thay đổi, giọng điệu liền trở nên hòa hoãn xuống, ngay cả sát cơ áp chế về hướng người gọi là Quý bá cũng giảm đi rất nhiều. Tuy không gian vẫn còn bị trói buộc, nhưng loại trói buộc này đã không còn là loại đến cả hít thở cũng không thông như trước nữa rồi.

Trong nội tâm Diệp Mặc liền trầm xuống. Xem ra sự tình lần này mình không chiếm được tiện nghi rồi. Thái độ của hai tên Tiên Tôn này rõ ràng là đã biến hóa, hơn nữa tên Tiên Tôn sơ kỳ kia nghe nói rằng mình đắc tội với đệ tử của La Yến Tiên Đế, thì còn dùng ánh mắt có chút lạnh mà nhìn về phía mình.

Quả nhiên tên Tiên Tôn sơ kỳ kia lúc này liền quay đầu lại sẵng giọng nói:

- Bây giờ đối phương đã nguyện ý chịu nhận lỗi, ngươi có đồng ý tiếp nhận hay không? Nếu như ngươi đồng ý, vậy thì hãy nói ra điều kiện của mình. Còn nếu như không, thì chúng ta sẽ mang tên Tiên Vương đã đả thương ngươi đi tới nơi tiếp nhận hình phạt.

Diệp Mặc rất muốn tiếp tục đánh trống để dẫn tới Tiên Tôn chấp pháp giả cao cấp hơn, nhưng bản thân thực sự là không có chỗ dựa nào, cho nên nếu vạn nhất thật sự cưỡng ép tiêu diệt tên kia, thì hắn căn bản cũng không có nơi nào để lẩn trốn. Cho dù là người ta không động thủ ở phường thị, thì cũng có thể tùy thời lúc hắn bế quan mà động thủ.

Diệp Mặc thở dài một tiếng, cảm thấy rất phiền muộn. Bất luận là ở nơi đâu, không có thực lực và không có chỗ dựa, đều phải phó mặc cho người khác khi dễ. Dù là trên Tiên thuyền này có quy củ nghiêm ngặt, nhưng những quy tắc này cũng có thể tùy thời mà cải biến.

- Vãn bối nguyện tiếp nhận lời xin lỗi, và cần hai tỷ Tiên tinh.

Diệp Mặc hít một hơi rồi nói. Hắn biết mình sau khi nói ra con số hai tỷ Tiên tinh này, rồi lại đi hội đấu giá, thì chắc chắn sẽ bị hoài nghi. Nhưng hắn đã chịu thua thiệt lớn như vậy, không thể đòi lại được đã là hết sức buồn bực rồi. Nếu thật sự không kiếm lại được chút Tiên tinh nữa thì hắn càng khó chịu hơn.

- Cho ngươi, chỉ ngươi không nuốt không trôi chỗ Tiên tinh này thôi.

Hoa Như Tuyết không hề có nửa phần bộ dáng của kẻ hối lỗi, trực tiếp ném ra hai tấm thẻ Tiên tinh cho Diệp Mặc.

- Người trẻ tuổi quả nhiên có khí phách.

Sau khi tên Tiên Tôn sơ kỳ thấy Diệp Mặc tiếp nhận thẻ Tiên tinh, thì liền mỉa mai một câu, rồi cùng với tên Tiên Tôn khác xoay người biến mất ở phường thị.

Diệp Mặc lúc này đâu còn quản được nhiều như vậy, cùng lắm thì hắn không đi hội đấu giá, bế quan đến thời điểm săn bắt 'Hư không phi tuyết' mà thôi.

- Anh hiện giờ muốn đi chắc là còn chưa được, vì vừa rồi anh nói là lập tức sẽ tiếp nhận lời khiêu chiến của ta, cho nên hiện tại nơi người muốn đi phải là đài khiêu chiến, chứ không phải là nơi nào khác.

Thấy Diệp Mặc muốn rời đi, thì Nhai Dặc lập tức gọi Diệp Mặc lại.

Nhai Dặc thấy Diệp Mặc phải chịu thiệt, thì trong lòng vô cùng sảng khoái, nhưng khi nhìn Diệp Mặc đảo mắt đã lời được hai tỷ Tiên tinh, thì

trong lòng lại khó chịu. Nếu như giết Diệp Mặc, thì chiếc nhẫn trữ vật của Diệp Mặc chính là của y rồi. Cho dù là y không thể chiếm được hai tỷ Tiên tinh này, thì cũng có thể đem nó trả lại cho Hoa Như Tuyết để lấy một phần ân tình.

Nếu như Hoa Như Tuyết nhất định phải lấy lò đan kia của y, thì hai tỷ Tiên tinh này sẽ là tiền đền bù tổn thất, coi như là cũng đáng giá.

- Như anh mong muốn, dẫn đường đi.

Diệp Mặc không chút do dự nào mà nói. Tuy hắn lời được hai tỷ Tiên tinh, nhưng trong lòng cũng đang rất khó chịu.

…

Có người muốn lên đài khiêu chiến đấu pháp, thì trong khoảng thời gian ngắn liền hấp dẫn phần đông người trên Tiên thuyền. Rất nhanh cả mấy người Kế Khôn cũng đều biết.

Hướng Trường Ung nghe được Diệp Mặc sẽ đấu pháp cùng với người khác, thì lập tức ngây ngẩn cả người. bản lãnh của Diệp Mặc y đã tận mắt thấy được, ngay cả y cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc, vậy ai mà lại chán sống khiêu chiến với Diệp Mặc chứ? Nhưng y rất nhanh đã phản ứng lại. Hiện giờ có náo nhiệt để xem rồi, cho nên y trước tiên liền mang theo hơn mười người chạy tới đài khiêu chiến.

- Diệp huynh, không ngờ là còn có người dám tìm anh để đấu pháp đấy. Ha ha, hôm nay Hướng mỗ được xem náo nhiệt rồi. Đúng rồi, Diệp huynh, sau khi cậu đấu pháp xong, có thể đi tới chỗ của tôi uống vài chén được không?

Sau khi Hướng Trường Ung gặp mặt Diệp Mặc, thì liền ôm quyền từ phía xa chào hỏi.

- Mấy ngày tới có lẽ là không được. Chờ tới khi tới Thanh Vi Thiên rồi nói sau.

Diệp Mặc thấy Hướng Trường Ung xuất hiện ở nơi này, mà Kế Khôn cùng mấy người Tề Bắc Thương cũng vội vã đi tới, thì hắn đã biết được việc giữ Hướng Trường Ung và Tề Bắc Thương đã được hòa giải rồi.

Tuy cái Tiên thuyền này mới chỉ phi hành được thời gian hai tháng, nhưng đại danh của Hướng Trường Ung trên Tiên thuyền này đã rất nổi trội rồi. Y thông qua thủ đoạn khiêu chiến giết mấy người rồi, hơn nữa ra tay hết sức ác liệt và tàn nhẫn. Đối thủ bị y khiêu chiến, cơ hồ đều là bị giết trong chớp nhoáng.

Nhai Dặc đương nhiên cũng biết Hướng Trường Ung, hiện giờ lại thấy Hướng Trường Ung khách khí và quen thuộc với Diệp Mặc như vậy, thì trong lòng đã có chút trầm xuống rồi. Hậu trường của Hướng Trường Ung thì y biết rõ, cho dù là Hoa Như Tuyết cũng chỉ có thể trêu chọc được Hướng Trường Ung chứ không thể đắc tội đối phương. Bởi vì hậu trường của Hướng Trường Ung so với Hoa Như Tuyết còn lớn hơn một chút. Hơn nữa ý tứ trong lời nói của Hướng Trường Ung vừa rồi chính là y chắc chắn là kẻ thua cuộc rồi.

- Là anh tìm đệ đệ của ta khiêu chiến sao? Ta trước tiên khiêu chiến giết ngươi đã rồi nói sau.

Sau khi Kế Khôn tới, thì không nói chuyện với Diệp Mặc mà ngược lại là nhìn chằm chằm vào Nhai Dặc rồi nói một câu.

- Chỉ là một tên Đại La Tiên hậu kỳ, đâu cần Diệp huynh và Hi Nguyệt Tiên tử động thủ, để Ân Hồn tôi đến là được rồi.

Ân Hồn là tu vi Đại La Tiên viên mãn, lời nói còn chưa dứt thì đã ép sát khí về phía Nhai Dặc rồi.

Sau lưng Nhai Dặc bỗng nhiên lạnh lẽo. Y phát hiện mình như vậy mà lại chưa hề điều tra gì về lai lịch của đối thủ cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1762

Kinh Diễm Một Quyền

Thật sao? Nhiều người như vậy cùng khi dễ một người? Nhai Dặc, ngươi cứ đi khiêu chiến cái tên tiểu tử tu vi thấp kém kia, ta xem chút nữa ai dám tìm ngươi khiêu chiến thì ta sẽ khiêu chiến y trước. Diệu Thành Thiên ta từ khi nào mà trở nên dễ khi dễ như vậy? Bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tới việc đi lên khiêu chiến.

Một giọng nói đầy vẻ khinh thường vang lên, trực tiếp đem Diệp Mặc trở thành một tiểu tử tu vi thấp kém. Còn Hướng Trường Ung và Ân Hồn thì lập tức ngậm miệng.

Người này bọn họ không thể trêu vào. Đó là đệ nhất cao thủ dưới Vị Tiên - Đế Văn Thành của Diệu Thành Thiên, cũng là đệ tử của đệ nhất tông thuộc Diệu Thành Thiên, Cửu Kiền Đế tông.

Người mà Hướng Trường Ung cũng không chọc nổi, thì Ân Hồn càng không thể trêu vào, lại càng không thể nói tới mấy người Tề Bắc Thương ở bên cạnh. Chân mày của Kế Khôn nhảy lên, còn muốn nói điều gì nữa thì liền bị Diệp Mặc ngăn lại.

- Hi Nguyệt tỷ, không cần chị tới, để em là được rồi.

Trong lòng Diệp Mặc sát cơ đã thịnh. Cứ một mực ẩn nhẫn ở trên cái Tiên thuyền này cũng không phải là biện pháp. Nếu như chỉ có một mình hắn, thì hắn còn có thể dễ nói. Nhưng hiện tại hắn cũng có bạn bè ở trên Tiên thuyền này.

Nhẫn nhịn không được, thì không cần thiết phải nhẫn nhịn nữa. Công

pháp thần thức đã bị tên Tiên Vương kia biết rõ rồi, cho dù là có tiếp tục ẩn nấp, thì cũng sẽ bị Hoa Như Tuyết tuyên truyền ra, như vậy còn không bằng hắn cứ dứt khoát làm việc dứt khoát luôn.

- Nhanh lên, thời gian của ta có hạn.

Diệp Mặc phi thân lên đài, sau đó bình tĩnh nhìn Nhai Dặc rồi nói.

Giọng nói của Diệp Mặc rất bình tĩnh, nhưng trong lòng Nhai Dặc thì lại nổi sóng. Y không thể ngờ rằng chính mình lại bị nhiều người khiêu chiến như vậy, rước chung lấy một mối thù cùng Đế Văn Thành. Hiện tại Diệp Mặc đã lên lôi đài, còn y thì lại có Đế Văn Thành trợ uy. Tuy vẫn có chút lo lắng nhưng y vẫn không do dự mà bay người lên đài.

- Nếu như bây giờ ngươi nhận thua, thì còn có một tia cơ hội. Nếu không thì đừng trách ta giết ngươi như giết một con gà…

Sau khi Nhai Dặc lên đài, thì không lập tức động thủ mà ngược lại lại nói thêm một câu.

Nếu như không có Hướng Trường Ung, Ân Hồn và Kế Khôn trợ uy cho Diệp Mặc, thì y đã sớm động thủ rồi, đâu còn rảnh rỗi mà chủ động yêu cầu Diệp Mặc nhận thua chứ.

Đế Văn Thành có chút thiếu kiên nhẫn. Y khó chịu nói với Nhai Dặc:

- Nếu đã chủ động khiêu chiến, thì hãy lấy toàn bộ thực lực ra đi. Đáng chết thì liền giết, có gì mà phải sợ.

Đã có những lời này của Đế Văn Thành, thì Nhai Dặc không còn chút gì phải lo lắng nữa. Không đợi Diệp Mặc trả lời câu hỏi của mình, thì một đạo Phương Kích mầu đen cao tới vài trượng đã được y lấy ra.

Đồng thời khi lấy ra Phương Kích, thì Nhai Dặc đã lập tức đánh ra mấy vạn đạo kích ảnh, kích phong nổi lên tứ phía, sát ý tràn ngập. Những tiên nhân đứng ở gần một chút liền lùi ra xa theo bản năng.

Diệp Mặc là một kẻ có tính cách rất dứt khoát, nếu đã quyết định không lùi bước, thì sẽ không hề nương tay. Kinh nghiệm chiến đấu của hắn vô cùng phong phú, hơn nữa Tiên nguyên cùng thần thức của hắn cũng hơn xa Nhai Dặc. Lúc này hắn căn bản là không chờ sát thế công kích của Nhai Dặc hình thành, thì đã đánh ra một quyền rồi.

Oong…

Một quyền này gần như là Diệp Mặc đã toàn lực thi triển. Ngay cả có lưu tình thì cũng là có hạn. Sau khi đánh ra một quyền này, thì toàn bộ đài khiêu chiến rộng mấy chục dặm lập tức bị quyền phong khóa lại. Sát cơ đầy trời hoàn toàn che đậy những đạo kích ảnh còn chưa hình thành khí thế kia.

Cho dù là những tiên nhân đứng dưới lôi đài quan sát, thì cũng đều bị một quyền này khiến cho toàn thân căng thẳng, dường như là một quyền này đang đánh tới chính mình vậy. Từng đợt khí thế áp tới.

Đế Văn Thành thấy một quyền này của Diệp Mặc, thì sắc mặt lập tức đại biến. Y là đệ nhất cao thủ dưới tu vi Vị Tiên của Diệu Thành Thiên, đương nhiên là hiểu được sự lợi hại trong một quyền này của Diệp Mặc.

Xác thực mà nói, đây không phải là một quyền pháp thuật, mà là một quyền thần thông. Một quyền thần thông này đã mang sát thế tràn ra xung quanh, hơn nữa Tiên nguyên cùng uy thế bàng bạc của một quyền này căn bản là khiến người khác khó có thể chống đỡ được.

Uỳnh…

Phương Kích của Nhai Dặc còn chưa hoàn toàn được thi triển, thì đã bị quyền phong trói buộc lại, trở nên nặng nề như ngàn cân, căn bản là không thể nhúc nhích được.

Két…

Quyền phong đánh trúng vào Phương Kích, phát ra một tiếng nổ mạnh đáng sợ. Nhai Dặc biến sắc, Tiên nguyên lập tức được thiêu đốt. Một khi

Phương Kích của y bị đối phương trói buộc, thì y căn bản là chỉ có thể chờ chết.

Sát cơ kinh khủng đã bị Diệp Mặc trói buộc lại, mà Nhai Dặc lúc này lại phát hiện y có muốn tránh thoát cũng đã quá muộn rồi. Từng đạo sát thế mắt thường không thấy được như lốc xoáy được quyền thế của Diệp Mặc cuốn theo, giống như một cái Niễn Bàn to lớn áp tới. Nhai Dặc lúc này cảm giác ngay cả việc hít thở của mình cũng trở nên khó khăn, cái Niễn Bàn kia giống như là đã đè chặt lên lồng ngực của y vậy.

Rầm rầm…

Lốc xoáy sát thế đem không gian xung quanh ầm ầm rung động. Đồng tử của Nhai Dặc trợn to, y lúc này đã cảm giác được khí tức của hủy diệt và tử vong.

Giờ phút này Nhai Dặc đã không thể nhịn được sự kinh hãi tột độ của mình nữa. Một quyền này là của Đại La Tiên sơ kỳ đánh ra sao? Còn là kẻ vừa bị Tiên Vương đả thương nữa sao? Như thế nào lại có một quyền thần thông đáng sợ như vậy? Y lúc này đã bắt đầu hối hận khi động thủ chiêu thứ nhất đã chọn việc chủ động công kích rồi. Đáng lẽ trước đó y phải lấy ra pháp bảo phòng ngự chứ, tại sao lại chủ động công kích trước?

- Ta nhận thua…

Nhai Dặc hoảng sợ kêu lên, nhưng y rất nhanh phát hiện âm thanh của mình đã bị sát thế của đối phương bao vây chặt lấy, căn bản là không thể thốt ra được một lời nào.

Ầm…

Nhai Dặc bị sát thế khủng bố của Diệp Mặc nghiền ép, phát ra một âm thanh trầm đục.

Từng tảng máu thịt văng ra tứ tung, đảo mắt một cái thì sát thế kia đã trở thành hư vô rồi. Lúc này một cây Phương Kích mầu đen bị đánh bay lên cao

vài chục trượng đã rơi xuống đất, trực tiếp cắm ngập xuống đài khiêu chiến, sau đó vẫn lay động không ngừng.

Lách cách…

Một cái nhẫn trữ vật rơi xuống nền đài khiêu chiến, phát ra một tiếng vang lanh lảnh.

Sát thế kinh khủng đã không còn nữa, lôi đài lại lần nữa khôi phục lại sự bình ổn, mà Nhai Dặc trên lôi đài đã biến mất không thấy nữa, chỉ còn lại một vũng máu cùng với cây Phương Kích đang cắm trên lôi đài.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, một mảng yên tĩnh. Cơ hồ tất cả mọi người đều khiếp sợ mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, ngay cả hô hấp cũng bị đè nén.

Lúc này Diệp Mặc lại ngưng tụ một đạo Tiên nguyên thành cánh tay vươn ra chậm rãi nhặt lấy chiếc nhẫn trữ vật. Cảnh tượng này thật giống như người đang tản bộ dưới trời chiều, rồi lại chợt phát hiện trên đường có một cái nhẫn liền tiện tay nhặt lên vậy. Hoàn toàn bình thường và tự nhiên, không có một chút cường thế cùng sát ý nào cả.

Yên tĩnh, tất cả vẫn yên tĩnh.

Một Đại La Tiên sơ kỳ, chỉ một chiêu, hay nói đúng hơn là một quyền đã có thể giết chết một tên Đại La Tiên hậu kỳ chủ động đứng ra khiêu chiến. Tất cả mưu kế đều vô dụng, tất cả pháp bảo cũng vô dụng. Thứ hắn dùng chỉ có nắm đấm, là một quyền duy nhất đã giết chết đối thủ.

Lại một thoáng trôi qua, lúc này thì bên ngoài lôi đài mới bộc phát lên từng trận vỗ tay kinh thiên. Những tiếng vỗ tay này dường như muốn đem toàn bộ người khiêu chiến bị lật ngược.

Cả quá trình chiến đấu không chút nào đặc sắc, nhưng những người ở đây không ai lại cho rằng cuộc chiến đấu này không đủ đặc sắc. Những người ở đây đều cho rằng một quyền kinh diễm vừa rồi là thứ chưa bao giờ

được thấy qua, một thần thông chưa bao giờ được chứng kiến. Đây mới thực sự là một quyền đạo thần thông, không có nửa phần chiết khấu.

- Tuyệt…

- Quá tuyệt…

Từng trận âm thanh tán thưởng được mọi người rống lên một tiếng rung trời, nơi này là thế giới của cường giả, chỉ có cường giả mới có thể nhận được sự ủng hộ, chỉ có cường giả mới được tôn trọng. Còn kẻ thất bại chết đi thì sớm đã không còn người nào nhớ tới.

Diệp Mặc thở ra, đứng trên đài khiêu chiến ôm quyền hướng xuống phía dưới. Hắn cảm giác rằng mình không hề làm sai. Người khác đều là đâm đao thấy máu, hắn cũng không cần phải khúm núm. Tôn trọng là xây dựng ở trên thực lực, nếu như cứ một mực ẩn nhẫn thì hắn và bạn bè của hắn đều không có cách nào đạt được sự tôn trọng.

Thực lực của hắn bị bại lộ thì rất nguy hiểm, nhưng thế thì đã sao? Ít nhất hiện tại trên Tiên thuyền sẽ không có mấy người dám động vào hắn nữa. Ở trong hư không thì hắn chỉ cần cẩn thận một chút, không bị Tiên Vương chặn đường là được. Còn nếu đã đến Thanh Vi Thiên, thì trời cao mặc chim bay, nơi nào mà hắn không thể đi được chứ?

Kế Khôn nắm chặt tay, trong lòng tràn ngập sự kiêu ngạo. Cô biết rõ Diệp Mặc làm được, hôm nay quả nhiên là như vậy. Hơn nữa cô còn biết, thực lực của Diệp Mặc so với lúc đối chiến cùng tên Đại La Tiên trung kỳ Minh Tài kia còn mạnh hơn tới mấy lần.

Lúc này cô vững tin rằng lúc trước Diệp Mặc chắc chắn không hề ẩn nấp thực lực, nhưng cái bí mật này cô sẽ không nói cho bất kỳ ai. Cô biết rõ bí mật này quan hệ đến sự sống còn của Diệp Mặc, một khi nói ra ngoài, thì Diệp Mặc cũng không có cách nào an ổn ở lại trên Tiên thuyền này cả, thậm chí còn không thể lộ diện ở Thiên Vực. Tính mạng của cô và Phong Hi đều là do Diệp Mặc ban cho, cho dù là đem mạng cô giao ra ngoài, thì cô cũng sẽ

không tiết lộ bất cứ bí mật nào của đệ đệ cả. Tuy rằng cô cũng không biết rốt cuộc nó là cái bí mật gì.

Tề Bắc Thương sừng sỡ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, thật lâu sau mới thì thào một câu:

- Tôi rốt cuộc đã hiểu rồi.

Y rốt cuộc đã hiểu Diệp Mặc vì cái gì có thể khuyên bảo Hướng Trường Ung tới nói lời xin lỗi rồi. Căn bản không phải là Diệp Mặc biết nói chuyện, mà là quả đấm của hắn thật sự quá đáng sợ. Một quyền này, nếu là để cho y lên, thì cho dù là có kịp đề phòng, thì y cũng trốn không thoát. Đối mặt với một quyền này, thì y chỉ có thể chờ chết. Hướng Trường Ung không muốn chết, cho nên chỉ có thể tới nói lời xin lỗi.

Quý Thư cùng Ân Hồn cũng đang sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, dù là Quý Thư biết rõ Diệp Mặc có tu vi luyện thể Tiên niết thể đỉnh, y cũng không thể tin được Diệp Mặc lại có một quyền đạo thần thông đáng sợ như thế. Nếu như y biết rõ Diệp Mặc đã là tu vi luyện thể Tiên linh thể rồi, thì có lẽ y sẽ càng khiếp sợ hơn.

Hướng Trường Ung thở dài một hơi. Y biết mình đúng là đã rất sáng suốt. Y vốn đã đoán rằng Diệp Mặc có năng lực để giết y trong chớp mắt, mà cho dù là Diệp Mặc không thể giết y trong chớp mắt, thì một khi khiêu chiến thì cũng có thể đơn giản mà giết chết y. Y chỉ cảm thấy may mắn rằng bản thân đã không để cho Diệp Mặc chủ động tới khiêu chiến mình.

Hoa Như Tuyết há to miệng. Cô bỗng nhiên cảm giác được bí mật trên người của Diệp Mặc tuyệt đối không chỉ là công pháp thần thức, mà Diệp Mặc tuyệt đối là phải có bí mật khác nữa.

Nghiêm Cửu Thiên đứng ở một nơi nhìn một quyền Diệp Mặc đánh cho Nhai Dặc thành một vũng máu, lập tức nhíu mày. Y biết rõ bản lãnh của Diệp Mặc, cho nên việc Diệp Mặc có thể một quyền đánh chết Nhai Dặc, thì y căn bản là không có gì ngạc nhiên. Nếu như Diệp Mặc không có chút bản

lãnh đấy, thì cho dù là hắn có biết bí mật của y, thì cũng không thể nào mà uy hiếp được y. Cái mà y lo lắng chính là việc Diệp Mặc làm như vậy, sẽ khiến cho càng nhiều người chú ý tới hắn hơn, chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Y quan tâm Diệp Mặc, không phải là lo tới chuyện sống chết của hắn, mà là quan tâm tới những thứ trên người hắn. Bất luận là hắn có trận bàn thời gian hay không, thì trên người hắn còn có 'Thần niệm cửu chuyển', còn có Thế giới thạch, còn có Thời Không Thoa. Mà những vật đó đều là của y, y không thể để cho người khác chiếm được.

Đế Văn Thành dung túng cho Nhai Dặc đi lên giết Diệp Mặc lúc này sắc mặt cực kỳ âm trầm. Y cảm giác được cái tên Đại La Tiên sơ kỳ này có chút cổ quái. Loại quyền pháp thần thông kinh khủng này, nếu là để chính y tiến lên phá giải, thì cũng không dễ chút nào. Y nhìn chằm chằm Diệp Mặc, ánh mắt băng hàn. Y hiện đang nghĩ liệu mình có nên tiến lên đài khiêu chiến rồi giết cái tên Đại La Tiên sơ kỳ có thể uy hiếp được tới y này hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1763

Nguy Hiểm Đấu Giá Hội

Đế Văn Thành còn đang suy nghĩ xem có nên lên đài khiêu chiến Diệp Mặc hay không, bỗng nhiên cảm giác ánh mắt Diệp Mặc quét qua người gã. Ánh mắt Diệp Mặc rất bình thản, không có chút sát ý nào. Nhưng Đế Văn Thành lại cảm giác trên người lạnh lẽo, gã lại có một loại dự cảm, chính là Diệp Mặc đang chờ gã lên đài khiêu chiến, loại cảm giác này rất quái dị, lại vô cùng rõ rệt.

Đế Văn Thành nắm chặt nắm đấm, bỏ qua ý định lên đài khiêu chiến Diệp Mặc. Gã muốn giết Đại La Tiên sơ kỳ này, lại phải điều tra rành mạch về đối phương trước lúc giết đối phương. Đây là thói quen của gã, gã không thích làm chuyện không nắm chắc. Tốt nhất là có thể giết chết đối phương trong hư không.

Trông thấy Đế Văn Thành không có ý định đi lên, Diệp Mặc trong lòng có chút thất vọng, sở dĩ hắn không có tản mát ra sát ý, chính là vì muốn giết chết Đế Văn Thành.

Nếu như trong hư không, Quý bá kia nếu muốn giết hắn, có lẽ hắn chỉ có thể đào tẩu. Nếu trước khi hắn trốn đi, lại giết chết Đế Văn Thành, trên tiên thuyền mấy người muốn khiêu chiến Kế Khôn cũng ít đi một người cứng tay. Nhưng Đế Văn Thành không có chủ động khiêu chiến hắn, hắn sẽ không chủ động đi khiêu chiến Đế Văn Thành.

Diệp Mặc giết gọn Nhai Dực, nào còn ai dám lên đài khiêu chiến nữa, bên rìa võ đài chỉ có tiếng sợ hãi thán phục và tiếng chúc mừng. Nhóm người Tề Bắc Thương xông lên chúc mừng Diệp Mặc trước tiên.

- Ninh Nga, em có biết người tên Diệp Mặc này là lai lịch gì không?

Phương Thành đứng ở một bên nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trầm giọng hỏi Ninh Nga Tiên Tử ở bên cạnh.

Nói ra thì Diệp Mặc còn từng lợi dụng gã một lần, trong lòng gã đương nhiên là có chút không thoải mái. Nếu như một mình gặp Diệp Mặc, gã muốn giáo huấn Diệp Mặc một trận. Không nghĩ tới bây giờ gã phát hiện mình chưa chắc đã là đối thủ của Đại La Tiên sơ kỳ này. Điều này khiến gã trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Ninh Nga cau mày nói:

- Em cũng không rõ lắm, lúc Hi Nguyệt đến đây đã dẫn theo Diệp Mặc, nói là em trai của chị ấy. Lúc trước em còn tưởng rằng Diệp Mặc là bạn đồng hành của chị ấy, về sau mới biết thực ra Diệp Mặc là em trai của chị ấy. Còn người em trai này của chị ấy từ đâu tới, em chưa có hỏi qua, giống như từ trong không khí hiện ra vậy.

- Vậy em có thể giúp anh hỏi Hi Nguyệt sư muội về lai lịch của Diệp Mặc này hay không? Người này hình như quá thần bí. Ra tay đáng sợ như vậy, thoạt nhìn còn trẻ tuổi như vậy, tuyệt đối không phải là một tán tu. Nếu như người này cũng là tán tu, những đế tông kia cũng quá thiếu tinh tường. Anh tin tưởng không có một đế tông nào lại sẽ bỏ qua một thiên tài như vậy.

Phương Thành lại nói.

Ninh Nga gật gật đầu, - Đợi lúc nào rảnh em đi hỏi Hi Nguyệt một chút, nhưng đối với người em trai này của chị ấy, Hi Nguyệt giám sát rất chặt chẽ, chị ấy chưa chắc sẽ nói cho em biết.

Phương Thành ừ một tiếng nói:

- Anh nghe người ta nói Mịch Vân hình như đã ngồi rất lâu trong phòng của Diệp Mặc, không biết làm cái gì?

- Cái gì?

Ninh Nga kinh ngạc kêu lên, - Em đi hỏi cô ấy một chút.

Nói xong, cô vội vã xoay người chạy.

Phương Thành không cùng Ninh Nga rời đi. Mà là nhìn Diệp Mặc đang được bọn Quý Thư vây quanh, như có điều suy nghĩ.

...

Diệp Mặc không đi chúc mừng với đám người Tề Bắc Thương, hắn lựa chọn tiếp tục bế quan, đồng thời đồng ý với Kế Khôn, nửa tháng sau hắn nhất định sẽ xuất quan. Vốn hắn muốn ủy thác Kế Khôn giúp hắn đi Đại hội đấu giá xem thử, nhưng lại sợ mình sẽ chạy ktrốn trong hư không, Kế Khôn đi Đại hội đấu giá sẽ bị ảnh hưởng, nên mới bỏ đi ý nghĩ này. Hắn đã quyết định, lúc tóm 'Hư Không Phi Tuyết' trong hư không, tìm tiểu tiên vương Lư Mang để ép hỏi tin tức.

Diệp Mặc chỉnh sửa lại đồ đạc của mình một chút, phát hiện có thêm hơn một tỷ tiên tinh của Nhai Dực, tổng số tiên tinh của hắn lại đạt đến sáu tỷ. Con số này, lúc trước hắn căn bản là nghĩ cũng không dám nghĩ, mà bây giờ lại đạt được.

Cho dù hắn là một tiên đan sư thất phẩm, nhưng sáu tỷ tiên tinh muốn luyện đan ra để bán cũng không phải chuyện đơn giản. Huống chi đối với tiên đan sư thông thường mà nói, luyện đan còn có một vấn đề là tỷ lệ thành công nữa.

Sau khi trông thấy một số luyện khí tâm đắc bên trong chiếc nhẫn của Nhai Dực, Diệp Mặc mới biết Nhai Dực này còn là một đại sư tiên khí, khó trách gã này có thể nhận ra lò đan kia là thần khí cấp thấp.

Sau khi sửa sang toàn bộ tiên tinh lại một chút, Diệp Mặc mới cầm ra cái lò đan rỉ sét loang lổ kia.

Bên ngoài cái lò đan rỉ sét loang lổ này toàn là cấm chế, chỉ có người tinh thông trận pháp và cấm chế mới có thể nhìn ra một chút. Nhai Dực kia là một đại sư tiên khí, có thể nhìn ra những cái này cũng không kì lạ gì. Còn Hoa Như Tuyết biết, chắc là có quan hệ với Quý bá đứng đằng sau cô kia.

Diệp Mặc bây giờ đã là một đại sư tiên trận cố gắng cũng có thể bố trí tiên trận cấp năm, hơn nữa còn có Thần niệm cửu chuyển, đã nhìn ra cấm chế bên ngoài cái lò đan rỉ sét loang lổ này, chỉ cần mất một ít thời gian là được rồi.

Mười ngày sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn luyện hóa hết cấm chế bên ngoài lò đan. Những vết rỉ sét loang lổ kia rụng xuống, một lò đan mang theo một chút phong cách cổ xưa có lịch sử lâu đời hiện ra trên tay hắn. Sau khi vết rỉ sét loang lổ bên ngoài lò đan bị luyện hóa xóa xong, cái lò đan phong cách cổ xưa này thậm chí còn tản mát ra mùi thuốc nhàn nhạt, có thể thấy cái lò đan này đã từng luyện chế qua vô số đan dược.

Cấm chế của cái lò đan thần khí cấp thấp này còn kém xa so với Thời không thoa phỏng chế kia, nhưng cho dù là như vậy, Diệp Mặc đoán chừng mình muốn luyện hóa hết toàn bộ những cấm chế này cũng phải cần thời gian nửa tháng.

Vài ngày còn lại, Diệp Mặc tùy tiện tìm một công pháp ẩn dấu, thông qua 'Tam sinh quyết' thôi diễn ra để sửa đổi một chút. Môn công pháp này, hắn định cho thánh nữ Mịch Vân của Phiêu Miểu Tiên Trì. Suy diễn ra công pháp ẩn dấu mới, tuy kém rất xa công pháp ẩn dấu nguyên bản của 'Tam sinh quyết', nhưng so với mấy công pháp ẩn dấu thông thường thì tốt hơn rất nhiều.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc mở cấm chế của căn phòng ra, đã nhìn thấy thánh nữ Mịch Vân đang chần chừ ngoài cửa phòng mình. Trông thấy cấm chế của phòng Diệp Mặc mở ra, thánh nữ Mịch Vân lập tức liền ngạc nhiên chạy tới đón chào.

Diệp Mặc biết thánh nữ Mịch Vân muốn gì, mỉm cười nói:

- Mịch Vân sư tỷ mời vào.

Thánh nữ Mịch Vân vội vàng tiến vào căn phòng của Diệp Mặc, giúp Diệp Mặc tạo cấm chế sau đó hơi lúng túng nói, - Mịch Vân trước tiên xin chúc mừng Diệp Sư Huynh đại triển thần uy, chớp mắt đã giết một tên không biết trời cao đất rộng...

Diệp Mặc không đợi thánh nữ Mịch Vân nói hết lời, trực tiếp lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Mịch Vân nói:

- Công pháp ẩn dấu này có chút hơi khác biệt với cái ta dùng, cũng coi như không tệ, tặng cho Mịch Vân sư tỷ vậy.

Thánh nữ Mịch Vân trông thấy Diệp Mặc lấy ngọc giản ra, trong mắt đã lộ ra vui sướng. Nhưng sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, niềm vui sướng này đã biến thành kinh ngạc. Lập tức liền có một chút thất vọng nhàn nhạt. Hiển nhiên cô đã hiểu ý của Diệp Mặc, cái ngọc giản mà Diệp Mặc cho cô không phải là cái mà cô muốn nhất.

Diệp Mặc biết rõ thánh nữ Mịch Vân mất mác gì, hắn cũng chẳng thèm giải thích. Hắn và thánh nữ Mịch Vân căn bản là chưa hiểu rõ về nhau lắm, càng khỏi nói tới giao tình. Cho cô một ngọc giản suy diễn mất năm ngày, đã là báo đáp ơn giải đáp của đối phương rồi, nếu như đối phương còn chưa vừa lòng, vậy chỉ có thể xin lỗi.

Sự thẫn thờ của thánh nữ Mịch Vân chỉ trong một lát đã biến mất không thấy gì nữa, cô tranh thủ thời gian nhận lấy ngọc giản. Trong mắt cố tỏ ra mừng rỡ nói:

- Rất cảm ơn Diệp Sư Huynh...

Nói xong, thần thức của cô đã quét vào ngọc giản, rất nhanh trên mặt cô liền lộ ra vẻ vui sướng thực sự. Cô phát hiện ngọc giản chứa công pháp ẩn dấu mà Diệp Mặc cho cô, hiệu quả ẩn dấu quả thực là không chê vào đâu được. Cô bỗng nhiên hiểu ra vì sao Diệp Mặc nói như vậy, nhất định là để

cho cô một niềm vui bất ngờ, đây tuyệt đối là công pháp ẩn dấu mà cô muốn nhất. Loại công pháp ẩn dấu này, cho dù là Tiên Tôn, không tận lực dùng thần thức điều tra, cũng chưa chắc có thể nhìn ra tu vi của cô.

- Mịch Vân rất cảm ơn Diệp Sư Huynh...

Mịch Vân Tiên Tử tranh thủ thời gian thu hồi ngọc giản, trước tiên chân thành cảm ơn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không giải thích, sở dĩ thánh nữ Mịch Vân cho rằng ngọc giản chứa công pháp mà mình cho cô là cao cấp, là vì cô chưa được chứng kiến công pháp ẩn dấu đích thực của 'Tam sinh quyết'.

- Mịch Vân sư tỷ, trong khoảng thời gian ta bế quan này, trên tiên thuyền có việc quan trọng gì phát sinh hay không?

Diệp Mặc cười tùy ý hỏi.

Mịch Vân lắc đầu nói:

- Không có. Tiên thuyền còn một ngày nữa là sắp sửa dừng lại, đã đến nơi bắt 'Hư Không Phi Tuyết' rồi. Nếu nói là chuyện quan trọng thì là anh một quyền đã giết được Nhai Dực của Diệu Thành Thiên đã thành chủ đề lớn nhất rồi. Nghe nói có mấy người của Diệu Thành Thiên muốn tìm anh khiêu chiến, nhưng đều bị Đế Văn Thành đàn áp xuống rồi...

Nói đến đây, thánh nữ Mịch Vân hình như nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói tiếp:

- Đúng rồi, sau khi anh bế quan, trên tầng cao nhất của Tiên thuyền cử hành một Đại hội đấu giá cao cấp...

- Đại hội đấu giá cao cấp?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi, trong lòng lại mừng rỡ không thôi, hắn còn chưa hỏi, thánh nữ Mịch Vân đã nói trước rồi.

- Đúng vậy, Đại hội đấu giá kia ta cũng tới. Trên Đại hội đấu giá xuất hiện rất nhiều đồ vật cao cấp, tiên khí cực phẩm thì xuất hiện ba món, trong đó còn có một phi thuyền tiên khí cực phẩm, có thể vượt qua vũ trụ. Trừ những cái này ra, còn xuất hiện một viên yêu đan của Tiên Yêu thú cấp tám...

Thánh nữ Mịch Vân thấy Diệp Mặc cảm thấy hứng thú với mấy thứ đồ vật xuất hiện ở Đại hội đấu giá, lập tức không giấu giếm nói ra.

- Còn có cái gì khác không?

Sau khi Diệp Mặc hỏi ra, mới biết mình có chút vội vàng rồi.

Thánh nữ Mịch Vân cũng không có chú ý, bởi vì những vật này đối với Đại La Tiên mà nói đều là thứ tốt cao cấp, Diệp Mặc vội vàng muốn dò hỏi như thế, cô không cảm thấy có gì không đúng.

- Còn xuất hiện tiên đan 'Y Vương Đan' cấp bảy, đúng rồi, còn có một ụ đá ngũ hành, nghe nói ụ đá ngũ hành đó là một Tiên Tôn đại nhân gửi đấu giá đấy...

Thánh nữ Mịch Vân còn đang nói, nhưng Diệp Mặc trong lòng lại quay cuồng không thôi, hắn thiếu chút nữa ức chế không nổi nhịp tim đập của mình rồi. Cái ụ đá bị lấy ra bán đấu giá kia rất có thể chính là thứ mà hắn mong muốn, nếu quả thật là ụ đá kia, hắn phải lấy được, vậy Thế Giới Trang Vàng của hắn mới đầy đủ hết ngũ hành, về sau sẽ trở thành thế giới hỗn độn thật sự.

Vừa nghĩ tới thế giới hỗn độn của mình được hình thành, Diệp Mặc liền kích động không thôi. Đáng tiếc là, lúc này Mịch Vân lại không nói thêm gì nữa.

Diệp Mặc liền vội vàng đi theo hỏi:

- Mịch Vân sư tỷ, ụ đá ngũ hành kia dùng để làm gì? Bán giá cả thế nào?

Thánh nữ Mịch Vân lắc đầu nói:

- Ụ đá kia chào giá rất cao, kết quả là hủy đấu giá rồi. Tiên Tôn đại nhân nọ quy định giá là 1. 5 tỷ tiên tinh, cộng thêm một cái tiên linh mạch trung phẩm, kết quả là ngay cả giá quy định cũng không ai trả được. Ta còn nghe người ta nói, Tiên Tôn Đại Nhân nọ vì muốn bán đi ụ đá này, đã tham gia hơn mười lần Đại hội đấu giá rồi, nhưng đều chưa thành công, lần này ngài ấy định đi Thượng Thiên Vực thử xem.

Diệp Mặc nghe nói như thế, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một trận hàn ý. Hắn nắm chắc 70% trở lên chắc chắn là Tiên Tôn có ụ đá này đang câu cá, kẻ y muốn câu chính là người có ụ đá còn lại như hắn, kẻ ngốc cần gấp ụ đá thứ năm.

Bởi vì giá đấu giá của ụ đá kia hắn đã biết rõ từ miệng Tần Niệm Mân, là 1. 8 tỷ tiên tinh, thêm một cái tiên linh mạch thượng phẩm. Tiên Tôn nọ nếu biết giá trị của ụ đá này, thì không thể mua về với giá cao, bán đi với giá thấp, còn liên tục không ngừng tham gia hơn mười buổi đấu giá.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1764

Tiên Đế Đáng Sợ

Lúc này Diệp Mặc đang vui mừng vì mình may mắn đã không đi Đại hội đấu giá, nếu như hắn đi, không muốn nói ra giá tiền, thậm chí đối với ụ đá kia lộ ra sắc mặt khác thường, cũng có khả năng bị Tiên Tôn nấp ở một bên kia phát giác ra.

Diệp Mặc rất muốn tiếp tục hỏi thăm Tiên Tôn kia dáng dấp ra sao, cùng với hình dạng bộ dáng đích thực của ụ đá kia, nhưng hắn biết nếu như hắn lại hỏi thêm một câu, thánh nữ Mịch Vân chắc chắn sẽ hoài nghi.

Thánh nữ Mịch Vân mới rồi là bởi vì đã nhận được ngọc giản công pháp, lúc này mới tâm tình có chút kích động, đợi cô tỉnh táo lại, cô tuyệt đối sẽ nghĩ tại sao mình lại chú ý đến ụ đá kia như thế. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không tiếp tục xoáy vào chuyện này nữa, mà không ngừng hỏi thăm 'Y Vương Đan'.

Diệp Mặc chú ý 'Y Vương Đan' như thế, thánh nữ Mịch Vân cảm thấy rất bình thường. Dù sao lần này mọi người tiến vào Thanh Vi Thiên, gần như 100% cũng là vì 'Bồng Việt Tiên Quả', mà 'Bồng Việt Tiên Quả' chính là quả tiên để luyện chế 'Y Vương Đan'.

Ngay khi Diệp Mặc đã không muốn nói chuyện tiếp nữa, cấm chế ở cửa lại bỗng nhiên dao động. Diệp Mặc mở cấm chế ra, lại phát hiện Kế Khôn và Ninh Nga đứng ở cửa.

Sau khi Kế Khôn trông thấy Diệp Mặc mở ra cấm chế, trực tiếp tiến vào gian phòng, mà Ninh Nga Tiên Tử thì không tiến vào, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc một cái, sau đó nhìn Mịch Vân Tiên Tử không nói

thêm gì nữa.

- Diệp Sư Huynh, cám ơn huynh, Mịch Vân cáo từ trước, về sau có cơ hội chúng ta lại nói chuyện.

Thánh nữ Mịch Vân không chút hoang mang sau khi lên tiếng chào Diệp Mặc và Kế Khôn, mới đứng dậy rời khỏi căn phòng của Diệp Mặc.

Diệp Mặc căn bản là không để ý tới Ninh Nga đang đứng ở cửa, trực tiếp đem cấm chế của gian phòng đóng lại. Ninh Nga thấy Diệp Mặc ngay cả ý mời cô đi vào ngồi cũng miễn đi, sắc mặt càng thêm trở nên khó coi.

- Ninh Nga sư tỷ.

Mịch Vân thánh nữ chủ động lên tiếng chào Ninh Nga.

- Mịch Vân, em thật to gan, chẳng lẽ em không biết việc mà thánh nữ nên làm sao? Em với tư cách là thánh nữ của Phiêu Miểu Tiên Trì, lại đem hộ pháp bỏ qua một bên, thường xuyên tự mình ra vào phòng của người đàn ông khác. Không đúng mực chút nào...

Ninh Nga Tiên Tử còn chưa nói hết lời, Mịch Vân sắc mặt liền cũng trầm xuống, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Ninh Nga Tiên Tử nói:

- Rốt cuộc là tôi thật to gan, hay là chị thật to gan? Chị chính là một đệ tử nòng cốt, dám ăn nói như thế với tôi, lá gan của chị so với tôi còn lớn hơn.

Ninh Nga biến sắc, cô lập tức nhớ tới sự thực mình đã không còn là thánh nữ nữa, vừa rồi cô ăn nói với Mịch Vân như thế, hoàn toàn là trên cả vượt quá thân phận rồi.

Không đợi Ninh Nga trả lời lại. Mịch Vân thánh nữ lại lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi với tư cách là thánh nữ của Phiêu Miểu Tiên Trì, cũng biết mình nên làm như thế nào, những chuyện này không cần chị tới dạy. Ngược lại

chính chị, khi còn là thánh nữ, đi lại thân thiết với một gã đàn ông vô vị như thế. Hành vi như thế, cũng dám nói tôi...

Mịch Vân nói xong hừ lạnh một tiếng, lại mặc kệ không để ý tới Ninh Nga, xoay người rời đi, trong chốc lát đã đi xa, chỉ để lại Ninh Nga Tiên Tử vẻ mặt tái nhợt.

...

- Em trai, nếu như em thật sự thích Mịch Vân...

Kế Khôn còn chưa dứt lời, Diệp Mặc liền khoát khoát tay nói:

- Hi Nguyệt tỷ, chị suy nghĩ nhiều rồi, em và cô ấy không phải như chị nghĩ đâu. Em không có sở thích đi thích thánh nữ, huống hồ cô gái đó xem ra tuyệt đối không phải là dễ nói chuyện như biểu hiện bên ngoài đâu. Hi Nguyệt tỷ, chị không cần lo lắng.

Kế Khôn gật gật đầu, cũng không nói gì nữa, cô tin Diệp Mặc sẽ không lừa cô. Hơn nữa Diệp Mặc nói cũng đúng, nếu để cô lựa chọn cho em trai một người bầu bạn. Cô thà lựa chọn Ninh Nga cũng không chọn Mịch Vân.

- Hi Nguyệt tỷ, chị đến tìm em chắc là đã đến lúc bắt 'Hư Không Phi Tuyết' rồi hả?

Diệp Mặc trực tiếp hỏi.

- Ừh, còn một ngày nữa, Tiên thuyền sắp sửa dừng lại, sau đó mọi người cùng nhau đi bắt 'Hư Không Phi Tuyết'. Chị lo lắng Đế Văn Thành kia muốn gây bất lợi cho em, em phải cẩn thận một chút. Còn nữa, lần trước chuyện ở phường thị chị cũng nghe nói, khi chúng ta đi bắt 'Hư Không Phi Tuyết', tiên vương cũng có thể tiến vào hư không, em cũng phải dè chừng cô Hoa Như Tuyết kia.

Kế Khôn trong khi nói chuyện có chút lo lắng, cô thật sự lo lắng Diệp Mặc sẽ bị Đế Văn Thành và Hoa Như Tuyết nhòm ngó tới.

- Hi Nguyệt tỷ, chị không cần lo lắng, em tự có cách của mình. Thần niệm cửu chuyển kia có rất nhiều tác dụng trong khi bắt 'Hư Không Phi Tuyết', đúng rồi còn có cái này...

Diệp Mặc nói xong, lại đem ngọc giản bắt 'Hư Không Phi Tuyết' mà Mịch Vân khắc cho hắn cho Kế Khôn một phần.

- Chị biết, Thần niệm cửu chuyển của chị một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ tới đệ nhị chuyển rồi, môn công pháp này đúng là công pháp thần thức cao cấp.

Kế Khôn nghĩ đến tác dụng của Thần niệm cửu chuyển, trong lòng cũng là có chút kích động. Cô đã tu luyện qua Thần niệm cửu chuyển, mới biết được loại công pháp này có tác dụng lớn thế nào trong khi đối địch.

Mà Diệp Mặc có thể truyền loại công pháp này cho cô, có thể thấy Diệp Mặc đối với cô là không có chút hoài nghi nào.

- Em trai, hai người chúng ta có Thần niệm cửu chuyển, nếu như hợp tác, chắc chắn có thể lấy được càng nhiều 'Hư Không Phi Tuyết'. Chị đoán chừng những người khác chắc cũng là nhiều người liên kết lại, sau đó tập hợp 'Hư Không Phi Tuyết' lại. Dựa vào một người tuyệt đối không thể lọt vào top một nghìn người. Chị tới tìm em, chính là muốn hai người chúng ta cùng hợp tác. Chị cho em hết toàn bộ 'Hư Không Phi Tuyết' bắt được, sau đó em đi tham gia Tiên đế triệu kiến...

Kế Khôn còn chưa nói hết lời, Diệp Mặc liền hiểu ý của Kế Khôn. Hắn liền vội vàng ngắt lời Kế Khôn nói:

- Hi Nguyệt tỷ, cho dù đi tham gia Tiên đế triệu kiến thì cũng là chị đi, em không thể đi.

- Em trai, chị là đệ tử của Lộng Nguyệt tiên sơn, nếu như chị lấy được phần thưởng Bồng Việt Tiên Quả, nói không chừng sẽ bị tông môn lấy đi. Em thì không như vậy, dù sao em cũng sẽ trở thành Tông sư tiên đan thất

phẩm, một khi em trở thành tông sư tiên đan, bản thân em có thể dùng phần thưởng Bồng Việt Tiên Quả để luyện chế 'Y Vương Đan', đến lúc đó cho chị một viên là được rồi.

Kế Khôn vội vàng nói.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Chị Hi Nguyệt, kỳ thật em đã là Tông sư tiên đan thất phẩm rồi, bây giờ chỉ còn thiếu Bồng Việt Tiên Quả nữa thôi.

- Ah...

Kế Khôn kinh ngạc đứng lên, lúc trước cô nghe Diệp Mặc nói có tự tin sẽ trở thành Tông sư tiên đan thất phẩm, còn hơi nghi ngờ. Đại sư Tiên đan lục phẩm và Tông sư tiên đan thất phẩm chỉ kém một cấp, nhưng một cấp này lại như rãnh trời vậy, khó có thể vượt qua.

Diệp Mặc mới chỉ vài năm đã thăng cấp Tông sư tiên đan thất phẩm, điều đó có nghĩa là người em trai này của mình rốt cuộc không cần dựa vào người khác, thậm chí không cần đi mua đan dược, là một tán tu có thể trèo lên đỉnh của ngọn núi cao nhất.

Sau nửa ngày Kế Khôn mới kích động bắt lấy hai tay Diệp Mặc nói:

- Tốt, thật sự là quá tốt.

- Nhưng em không muốn đi gặp mấy tiên đế kia.

Diệp Mặc lại thận trọng nói, sau khi hắn gặp qua hai cao thủ Tiên Tôn sơ kỳ kia, càng thêm kiêng kị Tiên đế một chút. Nếu như hắn không đạt đến tu vi Tiên vương, tốt nhất là không nên tùy tiện gặp Tiên đế.

Có lẽ việc hắn gặp Tiên đế không có quan hệ gì, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Mặc vẫn quyết định làm việc cẩn thận một chút.

- Vì sao?

Kế Khôn nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, nói thật, rất nhiều Đại La Tiên ước được nhìn thấy Tiên đế. Đôi khi một câu của Tiên đế, liền có thể khiến cho vấn đề nghi hoặc cả đời của một Đại La Tiên được giải quyết.

Diệp Mặc không do dự, hắn tin tưởng Kế Khôn đã biết hắn có chuyện bí mật, trực tiếp tạo mấy cái cấm chế nói:

- Chị Hi Nguyệt, tu vi của em còn quá thấp. Hơn nữa công pháp tu luyện của em cũng có chút đặc thù, em không muốn để cho Tiên đế chú ý đến mình.

Diệp Mặc không nói rõ ràng, nhưng Kế Khôn đã hiểu ý Diệp Mặc, lập tức gật đầu nói:

- Chị hiểu rồi, nếu như chị có thể lấy được Bồng Việt Tiên Quả, nhất định chị sẽ giữ lại một quả đưa đến chỗ em.

Chị em hai người sau khi lại bàn bạc một chút chi tiết việc bắt 'Hư Không Phi Tuyết', cuối cùng quyết định vẫn là Diệp Mặc một mình hành động. Bởi vì quá trình Diệp Mặc bắt 'Hư Không Phi Tuyết' không giống như người khác, Kế Khôn thì cùng đi săn bắt với tiểu đội còn lại của Thường Dung Thiên.

...

Một ngày sau, tiên thuyền dừng lại, mấy trăm ngàn người tiến vào boong tàu của tiên thuyền, Diệp Mặc theo sau tiên nhân của Thường Dung Thiên cùng đứng trong một đám người.

Không lâu sau, một luồng khí tức dồi dào mạnh mẽ truyền đến, một người đàn ông bình thường mặc quần áo màu xanh đã rơi xuống chỗ trên cùng của boong tàu tiên thuyền.

Người đàn ông này chỉ vừa đứng ở chỗ đó, dường như toàn bộ khí tức trong trời đất đều uốn lượn chung quanh y. Diệp Mặc biết, cái này là do ảo

giác của hắn, bởi vì tu vi của đối phương đối với hắn mà nói thật sự là quá cao. Loại khí tức này so Tiên Tôn sơ kỳ còn mạnh mẽ hơn vô số lần, khiến cho Diệp Mặc suy đoán đây hẳn là một Tiên đế.

Trước tiên Diệp Mặc liền cúi đầu thấp xuống, càng không dám dùng thần thức thăm dò xem tu vi của Tiên đế này. Dù vị Tiên đế này sẽ không chú ý tới mỗi một người trong hơn mười vạn người ở đây, nhưng hắn vẫn không muốn mạo hiểm.

- Mọi người có thể gọi ta là tiên đế Lộc Khoan, tuy ta thăng cấp tiên đế chưa đến ngàn năm, nhưng điều ta muốn nói với mọi người là, nếu như Vị Tiên và Đại tiên là đường ranh giới lớn nhất trong tiên giới. Vậy sự chênh lệch giữa Tiên đế và Vị Tiên thông thường, chính là đã vượt qua rãnh trời của đường ranh giới. Hôm nay mọi người phải bắt 'Hư Không Phi Tuyết', đây là bước đầu tiên để mọi người thông với Vị Tiên...

Lời nói của Tiên đế Lộc Khoan truyền đến, Diệp Mặc trong lòng âm thầm kinh hãi, tiên đế Lộc Khoan này mới thăng cấp tiên đế một ngàn năm, chắc chắn là một tiên đế sơ kỳ. Một tiên đế sơ kỳ chưa tận lực thi triển uy thế của mình, đã có áp lực hùng hậu như thế. Vậy tiên đế Táp Không và các tiên đế hậu kỳ còn lại sẽ kinh khủng tới mức nào?

Nếu như mình đi gặp những tiên đế này, thì khả năng để lộ ra thế giới hỗn độn chắc chắn là vô cùng lớn. Trước mặt Tiên đế Lộc Khoan này là mấy trăm ngàn người, mà nếu như hắn có thể nhìn thấy tiên đế Táp Không, lúc đó chỉ có hơn một ngàn người, mình có thể may mắn thoát khỏi sao?

- Đương nhiên, cũng có vài người không thông qua một bước này, cũng có thể có được cơ duyên thăng cấp Tiên vương của mình. Nhưng bây giờ cơ hội thăng cấp Tiên vương càng ngày càng ít, mà đi Thanh Vi Thiên gặp Tiên đế chính là biện pháp trực tiếp nhất, đơn giản nhất. Cho nên, ta mong tất cả mọi người có thể gặp may mắn trong hư không, bắt được càng nhiều 'Hư Không Phi Tuyết'. Đồng thời ta cũng muốn cảnh cáo Tiên vương hoặc là Tiên Tôn trên tiên thuyền, các ngươi cũng có thể tiến vào hư không, nhưng nếu có Vị Tiên nào dám ra tay đối phó Đại tiên, giết không tha!

Câu nói sau cùng của tiên đế Lộc Khoan, mang theo sát ý rét lạnh, khiến cho một số Tiên vương và Tiên Tôn thậm chí rùng mình một cái.

Tuy tiên đế Lộc Khoan nói thì nói thế, nhưng Diệp Mặc lại không định đem cái mạng nhỏ của mình đặt bên trên những lời này của tiên đế Lộc Khoan. Tiên vương muốn giết hắn, chẳng lẽ Tiên đế này còn có thể ở một bên nhìn hay sao?

- Thời gian tiến vào hư không bắt 'Hư Không Phi Tuyết' là ba tháng, bây giờ mở ra cấm chế của tiên thuyền...

Cũng với tiếng nói của tiên đế Lộc Khoan vừa phát ra, từng cấm chế của tiên thuyền bị mở ra, hư không Thiên Vực mênh mông xuất hiện ở trước mắt mọi người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1765

Ngu Ngốc Mới Hạ Loại Này Ấn Ký

Đại La Tiên nhân tên boong thuyền của Tiên thuyền ai ai cũng tiến vào hư không, Diệp Mặc cũng theo sau đám người đó tiến vào hư không. Một Đại La Tiên hậu kỳ bình thường chen sau lưng Diệp Mặc, sau đó cùng Diệp Mặc tiến vào trong hư không.

Thần thức của Diệp Mặc tùy ý quét ra ngoài, bản thân mình bị đánh dấu hiệu thần thức.

Diệp Mặc cũng không xóa dấu hiệu thần thức đó đi, trong lòng cũng cười khẩy. Lúc trước dấu hiệu thần thức của Bán Thánh đó cũng bị hắn tìm ra, chỉ là một Đại La Tiên cũng dám đánh dấu hiệu thần thức trên người mình, Sau khi tiến vào hư không, Diệp Mặc cũng không đi cùng với đám người Kế Khôn, một mình viễn độn rời đi. Hai tuần hương sau, hắn cũng đã cho dấu hiệu thần thức kia vào trong một chiếc hộp ngọc.

Nếu như không phải Diệp Mặc không biết dấu hiệu thần thức này là ai làm, thì dấu hiệu thần thức này hắn căn bản cũng không lấy xuống. Dấu hiệu thần thức này nếu là Tiểu tiên vương Lư Mang hoặc là Đế Văn Thành làm, hắn căn bản cũng không sợ. Nếu như dấu hiệu thần thức này là Hoa Như Tuyết làm, hắn cần phải chú ý đến Quý bá sau lưng Hoa Như Tuyết kia.

Diệp Mặc phóng ra Thời Không Toa phỏng chế, hắn muốn thử xem tốc độ của thứ này như nào.

Thời Không Toa sau khi được Diệp Mặc khởi động, chỉ nhúc nhích một chút trong hư không, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ, thần thức của Diệp Mặc phóng ra cũng có chút không quen lắm, tốc độ này quá nhanh. La

bàn chỉ hướng phương vị và thiên vực trên Thời Không Toa cũng đều rất rõ ràng, Diệp Mặc khiếp sợ, đồng thời trong lòng sung sướng.

Thứ này đúng là đồ tốt để chạy trốn và thiết bị chạy nhanh, tốc độ của Thần khí hạ phẩm không ngờ lại đáng sợ như này, Thời Không Toa thực sự không biết còn nghịch thiên đến mức như nào?

Một ngày sau, Diệp Mặc dừng Thời Không Toa lại, hắn biết mình cũng đã rời khá xa phạm vi của Tiên thuyền rồi. Nếu như còn đi nữa, nói không chừng cũng mất đi liên hệ với Tiên thuyền.

Cũng chỉ có một ngày, Diệp Mặc lại cảm thấy nếu như hắn dùng Thanh Nguyệt, nói không chừng một tháng cũng không thể nào bay xa được như vậy.

Diệp Mặc thu hồi Thời Không Toa lại, lấy ra hộp ngọc đựng dấu hiệu thần thức, cố định hộp ngọc vào bên cạnh một thiên thạch, rồi lại cố định thiên thạch lại, lúc này mới chọn một địa điểm ở một nơi khá xa bắt đầu bắt Hư Không Phi Tuyết. Đồng thời cũng bắt đầu câu cá. Hắn không biết lần này người đến sẽ là ai, nếu như là đẳng cấp Tiên vương, hắn lập tức sẽ đi, nếu như là người dưới cấp Tiên vương, bất kể ai đến, hắn cũng phải đánh trước rồi tính sau.

Diệp Mặc vừa mới chuẩn bị xong, thần thức lại bắt được một đường chớp màu trắng. Với kinh nghiệm của Diệp Mặc, lập tức biết được đây là Hư Không Phi Tuyết.

Hư Không Phi Tuyết sở dĩ rất ít, thứ nhất là khó bắt được, thứ hai số lượng Hư Không Phi Tuyết cũng ít ỏi. Lúc trước hắn vì bắt được một Hư Không Phi Tuyết mà phải đợi đến vài ngày, thậm chí đến một tháng, còn trong này chưa được bao lâu, hắn vừa mới đến đã gặp Hư Không Phi Tuyết, chẳng lẽ là vì Tiên thuyền biết nơi này Hư Không Phi Tuyết nhiều, nên mới cố ý dừng ở đây?

Diệp Mặc chỉ hơi do dự một chút, đường Hư Không Phi Tuyết kia cũng

đã biến mất rồi, điều này khiến Diệp Mặc biết, tốc độ của Hư Không Phi Tuyết trong này dường như nhanh hơn chút.

Nhưng những thứ này Diệp Mặc không sợ, chỉ cần Hư Không Phi Tuyết nhiều là được rồi, còn Hư Không Phi Tuyết nhanh hay chậm hắn căn bản cũng không quan tâm. Hắn từ chỗ văn sĩ trung niên kia lĩnh ngộ được cách vận dụng về lưới thần thức, bây giờ đối với vận dụng lưới thần thức cũng mạnh hơn nhiều so với khi là Huyền Tiên lúc trước, làm gì còn sợ không bắt được Hư Không Phi Tuyết?

Quả nhiên, Diệp Mặc chỉ đợi nửa tuần hương nữa, lại có một bóng dáng bay đến. Bóng dáng này dưới thần thức vực của Diệp Mặc tốc độ từ rất nhanh liền chậm lại, một lát sau bóng dáng này cũng đã bị lưới thần thức của Diệp Mặc giữ lại, trực tiếp mang đến trước mặt Diệp Mặc.

Đây là một Hư Không Phi Tuyết chất lượng cực cao, so với mấy lần trước Diệp Mặc bắt được tỉ lệ cũng tốt hơn nhiều.

Diệp Mặc trực tiếp lấy ra một hộp ngọc đặt Hư Không Phi Tuyết vào trong hộp ngọc đó, nếu so sánh, thì bây giờ Diệp Mặc bắt Hư Không Phi Tuyết quả thực rất nắm chắc. Quan trọng nhất chính là, bây giờ hắn bắt Hư Không Phi Tuyết chỉ cần thời gian cực ngắn. Hắn tin rằng ở đây, với thủ đoạn của mình, chắc chắn có thể bắt được nhiều Hư Không Phi Tuyết hơn.

Mấy ngày tiếp theo, Hư Không Phi Tuyết liên tục không ngừng bị lưới thần thức của Diệp Mặc bắt được, dùng hộp ngọc thu thập lại. Có lúc một ngày bắt được mười mấy miếng, cho dù lúc kém nhất hai ngày cũng có thể bắt được một miếng.

Mới có mười ngày, Diệp Mặc cũng đã bắt được gần trăm miếng Hư Không Phi Tuyết rồi, thành tích này có thể noí Diệp Mặc nghĩ cũng không ngờ đến.

Nhưng Hư Không Phi Tuyết phía sau dần dần càng ít đi, sau đó ba ngày mới bắt được một miếng, lúc này Diệp Mặc cũng đã chuẩn bị rời khỏi nơi

này rồi. Còn tên đánh dấu hiệu thần thức lên người hắn, Diệp Mặc cũng không muốn để ý đến nữa rồi.

Diệp Mặc đang muốn đem dấu hiệu thần thức đó đi, trong lòng lại chấn động, sau đó Diệp Mặc lùi về sau mấy chục dặm ẩn nấp, một lát sau, một bóng dáng mơ hồ rơi xuống trên thiên thạch đó.

- Nếu như anh đang đợi tôi, vậy thì ra đi.

Bóng người đó đứng lên trên thiên thạch dần dần cũng trở nên rõ ràng hơn, khiến Diệp Mặc không ngờ tới chính là, người này không ngờ không phải là ba người mà Diệp Mặc đoán, mà chính là Nghiêm Cửu Thiên.

Diệp Mặc cũng không sợ Nghiêm Cửu Thiên, cũng giống như Nghiêm Cửu Thiên không sợ hắn vậy. Hắn lập tức liền xuất hiện, nếu là Nghiêm Cửu Thiên, hắn cũng không cần phải sợ hãi. Nghiêm Cửu Thiên sẽ không liên thủ với người khác, gã nếu như xuất hiện trong này, thì cũng không cần lo lắng có người khác theo tới.

- Anh quả thực rất lợi hại, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại có thể luyện hóa được Thời Không Toa của tôi rồi. Tôi còn tưởng lần này trước khi ra ngoài anh cũng không thể nào luyện hóa được, xem ra tôi đánh giá thấp anh rồi.

Nghiêm Cửu Thiên ngữ khí bình thản, không chút giống như một người bị Diệp Mặc cướp mất Thời Không Toa Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Anh cũng rất lợi hại, nhưng Thời Không Toa đó không phải là của anh. Tôi luyện hóa thành Thời Không Toa của tôi rồi, anh cũng có thể đuổi kịp đến đây, xem ra bản lĩnh đánh ký hiệu thần thức của anh cũng không tồi nhỉ.

Nghiêm Cửu Thiên khinh thường cười lạnh một tiếng nói:

- Loại thần thức rác rưởi này là do tôi làm sao? Nếu anh biết lai lịch của tôi, mà còn coi thường tôi như vậy sao, xem ra hôm nay anh cho dù không gặp tôi, thì tương lai cũng có hạn.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, hắn bây giờ mới hiểu ra hình như có chút tự cho vào trước là chủ rồi. Lúc trước hắn không ngờ dấu hiệu thần thức này là của Nghiêm Cửu Thiên làm, cho dù theo bản năng cảm thấy Nghiêm Cửu Thiên không thể nào đánh một loại ký hiệu thần thức như này được.

Bây giờ xem ra đúng là như vậy, dấu hiệu thần thức này không phải là của Nghiêm Cửu Thiên làm, vậy thì là do ai làm? Nghiêm Cửu Thiên không làm dấu hiệu thần thức, gã làm sao có thể đuổi kịp mình? Chẳng lẽ ký hiệu của Thần khí hạ phẩm đó còn chưa bị luyện hóa hoàn toàn sao? Nhưng Thần khí hạ phẩm của hắn vứt ở trong Thế giới trang vàng, cho dù chưa luyện hóa, thì Nghiêm Cửu Thiên cũng không đuổi kịp hắn mới đúng chứ.

- Làm sao anh đuổi kịp tôi được?

Trong lòng có chút nghi ngờ, Diệp Mặc lập tức trầm giọng hỏi.

Nghiêm Cửu Thiên ngạo nghễ nói:

- Cho dù anh dùng Thời Không Toa mấy tháng, tôi cũng có thể tìm được chút quỹ tích phi hành của Thần khí trong hư không.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn lúc này mới biết Nghiêm Cửu Thiên là căn cứ theo quỹ tích phi hành của hắn mà tìm đến, chẳng lẽ Thần khí Phi Toa trong hư không của Tiên giới thật sự có thể để lại quỹ tích rõ ràng như vậy sao? Nếu như là như vậy thật, thì hắn dùng Thời Không Toa làm thế nào để trốn thoát cũng bị Tiên vương đổi giết?

- Anh không cần lo lắng, thân thủ của anh mặc dù lợi hại, nhưng lần này tôi cũng không định cho anh cơ hội nữa. Nếu lo lắng Thời Không Toa có bị người ta phát hiện ra không, cũng là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh.

Nghiêm Cửu Thiên như biết rõ tâm trạng của Diệp Mặc vậy.

- Ha ha ha…

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, lại một tràng cười truyền đến, lập tức một người đàn ông áo vàng xuất hiện.

Tiểu tiên vương Lư Mang, Diệp Mặc không ngờ dấu tích thần thức này lại là của đồ con lợn này.

- Ồ…

Tiểu tiên vương Lư Mang phi độn đến gần, lúc này mới nhìn thấy Nghiêm Cửu Thiên. Nghiêm Cửu Thiên đứng trên thiên thạch, bóng người hòa vào với hư không, dùng thần thức khó có thể phát hiện ra, bây giờ tiểu tiên vương đến gần, mới nhìn thấy Nghiêm Cửu Thiên.

- Chạy xa phết nhỉ, còn mời một tên rác rưởi giúp đỡ nữa. Chẳng lẽ anh cho rằng như vậy, thì Lư Mang tôi sẽ bỏ qua cho anh sao? Hoặc là sẽ không tìm được anh?

Tiểu tiên vương Lư Mang khinh thường nhìn Diệp Mặc một cái, rồi lại lạnh lùng nhìn Nghiêm Cửu Thiên.

Chuyện Diệp Mặc một quyền giết chết Nhai Dặc, y cũng biết, y tin rằng với năng lực của mình, đồng thời cũng có thể giết chết một số Đại La Tiên rác rưởi bất cứ lúc nào. Huống chi y còn có con át chủ bài, muốn giết một Đại La Tiên sơ kỳ như Diệp Mặc, chẳng phải vô cùng đơn giản sao?

- Ngu ngốc.

Nghiêm Cửu Thiên nhìn Tiểu tiên vương Lư Mang bất đắc dĩ mắng một câu.

Tiểu tiên vương Lư Mang lập tức giận tím mặt, chỉ là một Đại La Tiên hậu kỳ, thoạt nhìn giống như một Đại La Tiên vừa mới tiến đến hậu kỳ lại dám mắng y ngu ngốc, đúng là muốn chết đây mà.

- Muốn chết à.

Tiểu tiên vương Lư Mang nghĩ đến liền muốn động thủ, hai bóng đen trắng lúc ẩn lúc hiện cũng đã được y phóng ra ngoài.

Diệp Mặc quét thần thức lên trên, lại phát hiện đây là một ngọn kim đăng, giữa kim đăng còn có hai màu sắc, một đen một trắng, nhưng phần đáy và phần đỉnh lại là màu vàng.

Sau khi phóng ra kim đăng, lập tức liền có xoay tròn, chỉ trong chốc lát, kim đăng quay trong đó đã cuốn lấy toàn bộ một khoảng mấy trăm dặm xung quanh Nghiêm Cửu Thiên, trong kim đăng này hình như có vô số âm thanh đang thét gào, kêu gọi những người xung quanh tiến vào trong kim đăng.

Nếu như trong này không phải hư không, thì nơi mà bị kim đăng đó lượn quanh sớm cũng không còn sự sống nào nữa rồi. Dường như tất cả sự sống đều biến mất không nhìn thấy trong kim đăng, hoặc là căn bản không thể nào sống nổi.

Diệp Mặc trong nháy mắt liền rút ra khỏi phạm vi nghìn dặm, nhưng hắn cũng không chạy trốn, hai người này hắn không sợ, cần gì phải chạy trốn. Nhưng kim đăng này Diệp Mặc lại biết chắc hẳn là cực kỳ lợi hại, hắn ở bên ngoài cảm thấy trong kim đăng không có sự sống, Nghiêm Cửu Thiên bị bao vây bên trong kim đăng, không biết sẽ thế nào?

- Đúng là một người ngu ngốc.

Nghiêm Cửu Thiên cười khẩy một tiếng, đồng thời một cây thương dài mang theo sương mù được phóng ra, mang theo những tiếng réo vang chói tai.

Lư Mang không quét Diệp Mặc vào trong Âm dương kim đăng, vốn dĩ trong lòng cũng rất không thoải mái rồi, bây giờ Nghiêm Cửu Thiên còn mắng y là ngu ngốc, y làm gì còn có thể kiêm chế nổi. Hai màu đen trắng trong kim đăng cũng bộc phát ra, không gian trong phạm vi trăm dặm bị kim đăng bao lấy cũng bắt đầu biến đổi, sự sống dường như lại lần lượt biến mất, cuối cùng hình như đến hư không trong kim đăng cũng muốn bị tiêu diệt

sạch rồi.

- Phá cho ta…

Nghiêm Cửu Thiên nhìn thấy không gian đen trắng trong kim đăng bộc phát ra ngoài, không gian bị Kim đăng vây lấy lại càng là sự sống bị diệt sạch, quanh thân gã lập tức lại bị những tiếng nổ của sự sống tiêu diệt kia vang lên. Sắc mặt gã lại biểu lộ có chút ngưng trọng, cây thương dài trong tay cũng đã cuốn ngược ra ngoài.

Két…

Ầm...

Cây thương dài mang theo màn sương màu đen đập trúng lên Kim đăng, không gian đen trắng và cây thương dài kia lập tức đan xen vào nhau, cuốn lấy từng đường từng đường khí tức hủy diệt sự sống

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1766

Tái Chiến Nghiêm Cửu Thiên

Răng rắc…

Không gian đen trắng bỗng nhiên lộn xộn, Lư Mang bị bay cuốn ngược lên, điên cuồng phun một ngụm máu trên không trung.

- Khó trách dám lớn lối như vậy, hóa ra là có một Âm dương kim đăng…

Nghiêm Cửu Thiên giọng nói khinh thường, nhưng cây thương dài mang theo màn sương mù màu đen cũng không chút dừng lại lại đâm đến, không gian xung quanh cũng không nằm trong sự khống chế của Tiểu tiên vương Lư Mang nữa rồi, mà lại bị cây thương dài của Nghiêm Cửu Thiên làm chúa tể.

Tiểu tiên vương Lư Mang hồn bay phách tán, y làm gì ngờ đến trên đời này còn có Đại La Tiên có thể đánh thương được y? Hơn nữa còn là dưới Âm dương kim đăng của y nữa? Thậm chí đến Âm dương kim đăng của y cũng bị đánh vỡ. Phải biết Âm dương kim đăng của y là một Tiên khí cực phẩm, còn là một trong những hàng cao cấp trong Tiên khí cực phẩm nữa.

- Chặn lại.

Tiểu tiên vương Lư Mang trong lúc sợ hãi cũng không thèm để ý đến âm dương kim đăng nữa, trực tiếp lấy âm dương kim đăng chắn trước người mình.

Ken két…

Tiếng vỡ vụn không ngừng vang lên, Diệp Mặc đứng một bên nhìn cũng thầm líu lưỡi. Khó trách Đại đỉnh tám cực mô phỏng của hắn bị một thương của Nghiêm Cửu Thiên kia đập tan, cho dù là Thế giới thạch của hắn cũng không chặn lại được cây thương dài mang theo màn sương màu đen này được.

Thứ này quả thật đáng sợ, Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ cây thương dài mà tên này dùng có phải là Thần khí thượng phẩm hay không, đáng tiếc là cây thương dài màu đen đó cũng đã hợp thành một thể với Nghiêm Cửu Thiên rồi, cho dù là hắn cũng không thể nào điều tra ra. Hơn nữa cái đáng sợ hơn của Nghiêm Cửu Thiên chính là tu vi của gã, Diệp Mặc lúc này cũng không nắm chắc phần thắng gã.

Âm thanh ken két không ngừng vang lên, âm dương Kim đăng của Tiểu tiên vương Lư Mang trong nháy mắt liền bị vỡ vụn, biến mất trong hư không.

Tiểu tiên vương Lư Mang sắc mặt vô cùng tái nhợt. Y không ngờ danh tiếng Tiểu tiên vương lớn như vậy của mình, trong hư không này, đến một tên Đại La Tiên hậu kỳ không tiếng tăm gì lại không đánh được. Thậm chí không đánh được, đến Âm dương kim đăng của y sau khi bị hủy, y thậm chí cũng chỉ có thể chết.

Diệp Mặc nhìn Tiểu tiên vương Lư Mang sắp bị giết chết, hiển nhiên không có ý ra tay, trên thực tế nếu dựa theo chiến lược, hắn hẳn là chủ động lên trước giúp đỡ, đợi Tiểu tiên vương Lư Mang hồi tinh thần lại, thì hai người cùng đánh một mình Nghiêm Cửu Thiên, như vậy mới đúng lý.

Nhưng Diệp Mặc thà rằng mình không phải là đối thủ của Nghiêm Cửu Thiên, cũng sẽ không đến cứu Tiểu tiên vương Lư Mang, càng không liên thủ với Tiểu tiên vương này.

Cây thương dài do màn sương đen ngưng tụ cũng đã tiến gần đến ấn đường của Tiểu tiên vương Lư Mang, Tiểu tiên vương Lư Mang ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng. Y không ngờ người mà mình muốn giết còn chưa động tay

đến, thì y lại chết trong tay một tên chưa từng nghe nói qua. Đáng tiếc là y còn có hậu thủ, nhưng y cũng không có thời gian thi triển ra.

- Chết đi cho bổn đế.

Nghiêm Cửu Thiên ánh mắt lạnh lùng, cây thương dài sương đen đột nhiên kích phát ra những đường đao màu đen, không ngờ lại muốn biến Lư Mang thành hư không, có thể thấy những lời Lư Mang vừa nãy nói gã là rác rưởi cũng đã chọc giận đến gã rồi.

- Ai dám giết đồ đệ của ta!

Một giọng nói tức giận vang lên, ngay lập tức một bóng người hư ảo xuất hiện trước mặt Tiểu tiên vương Lư Mang. Khí thế bàng bạc vô biên cuốn tới, đồng thời một đại thủ như có như không thi triển ra bắt lấy cây thương dài do màn sương đen huyễn hóa thành. Từng đường rung động truyền ra, hoàn toàn chặn lại màn sương mù màu đen của Nghiêm Cửu Thiên phát ra.

- Sư phụ, cứu con…

Tiểu tiên vương Lư Mang nghe thấy giọng nói này, sau khi trông thấy bóng dáng này, cũng không thể kìm nén sự sung sướng trong lòng lại, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

Bùm…

Nghiêm Cửu Thiên bị một lực hư ảnh cực mạnh đánh bay ra ngoài, bay ngược khoảng hơn trăm dặm, lúc này mới đứng vững phun ra một ngụm máu tươi.

- Mang Nhi đi trước đi, nơi này cứ giao cho sư phụ.

Bóng dáng đánh bay Nghiêm Cửu Thiên lạnh lùng nói một câu.

- Vâng, sư phụ.

Tiểu tiên vương Lư Mang cũng không thèm để ý đến cái gì, phóng ra một Tiên khí phi hành cực phẩm, trong nháy mắt biến mất.

Hư ảnh uy nghiêm kia đợi sau khi Lư Mang đi rồi, lúc này mới lạnh lùng chằm chằm nhìn Nghiêm Cửu Thiên nói: Nghiêm Cửu Thiên lau lau vết máu trên khóe miệng, nhìn hư ảnh này không nói gì. Rõ ràng gã cũng không sợ hư ảnh này.

Diệp Mặc trong lòng cũng thầm kinh hãi, hắn cũng đã biết hư ảnh này chính là Kiền Dịch Tiên đế. Kiền Dịch tiên đế là thiên chủ của Thường Dung thiên. Cũng là sư phụ của Tiểu tiên vương Lư Mang. Vừa nãy nếu như hắn muốn giết Tiểu tiên vương, thì lúc này hắn cũng bị Kiền Dịch Tiên đế nhớ mặt rồi. Bị Kiền Dịch Tiên đế nhớ mặt hắn cũng không sợ, nhưng Thường Dung Thiên hắn cũng có vài người bạn đang ở đó, ai biết được Kiền Dịch Tiên đế này tính tình thế nào? Có giận cá chém thớt với bạn của hắn hay không?

Hư ảnh này chắc hẳn là một tia Thần niệm của Kiền Dịch Tiên đế, mà lại mạnh như vậy, vậy thì bản thân Kiền Dịch còn đáng sợ như nào?

Kiền Dịch Tiên đế hình như rất quan tâm đến tên Tiểu tiên vương kia, còn lưu lại một tia Thần niệm trên người Tiểu tiên vương Lư Mang nữa, tình sư đồ này cũng quá thân mật rồi.

Cũng qua một lúc lâu rồi, Nghiêm Cửu Thiên lúc này mới lạnh lùng nói:

- Tôi còn chưa giết đệ tử của ông, cũng đã bị ông đánh lén đến bị thương rồi. Chuyện này bỏ qua đi vậy, nếu ông khăng khăng gây phiền phức cho tôi, thì Nghiêm mỗ cũng tiếp.

Diệp Mặc tin chắc lúc này Nghiêm Cửu Thiên cũng sẽ không sợ chút Thần niệm bảo hộ của Kiền Dịch, thời gian càng lâu, thì Thần niệm của Kiền Dịch lại càng yếu đi.

- Ha ha, quả nhiên là nghé không biết sợ cọp, bổn đế cũng gặp người tài

ba trong Đại Tiên rồi, chỉ hi vọng đợi khi nào anh nhìn thấy tôi, anh cũng sẽ nói như vậy.

Kiền Dịch nói xong câu này, thì thân hình Thần niệm cũng dần dần biến mất, cuối cùng biến mất trong hư không.

Nghiêm Cửu Thiên nuốt một viên đan dược, khinh thường nói:

- Chỉ là một Tiên đế trung kỳ, lúc trước bổn đế lúc nào cũng bóp chết được.

Diệp Mặc thầm buồn cười, tên Nghiêm Cửu Thiên này cũng coi như là hổ xuống đồng bằng rồi. Gã với tôn nghiêm của Chứng đạo bán thánh, không ngờ lại bị một Tiên đế trung kỳ nói chuyện với giọng giáo huấn, trong lòng có thể thoải mái được mới là chuyện lạ.

- Được rồi, một tên rác rưởi đã bị tôi đuổi đi rồi, bây giờ có thể tính sổ món nợ giữa chúng ta rồi.

Nghiêm Cửu Thiên liền như không có chuyện gì xảy ra, lại lần nữa hạ xuống trước mặt Diệp Mặc nói. Tu vi của gã có thể giết người cùng cấp trong nháy mắt, trước mặt Diệp Mặc cũng không dám xưng hô là bổn đế. Gã biết Diệp Mặc là một ngoại tộc, tu vi vô cùng cường hãn. Đồng thời cũng có thể giết người cùng cấp một cách dễ dàng, cho dù còn kém hơn gã, nhưng cũng là có hạn.

Diệp Mặc vung tay lên, quả cân Thế giới thạch cũng đã xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, đồng thời nói:

- Muốn đánh thì đánh, đừng lải nhải nhiều.

Diệp Mặc đồng thời cũng không dám coi thường Nghiêm Cửu Thiên, Nghiêm Cửu Thiên còn có một Cự giao màu bạc nữa. Cự giao đó bây giờ còn chưa lấy ra, còn hắn thì lại thiếu đi sự giúp đỡ của Vô Ảnh, Vô Ảnh từ khi nuốt Đế đạo tinh rồi, cứ ngủ say suốt ngày, đến bây giờ căn bản cũng chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Nghiêm Cửu Thiên vuốt ve màn khói màu đen trong tay, lạnh lùng nói:

- Lần này anh sẽ không còn cơ hội chạy thoát nữa đâu.

Diệp Mặc mỉa mai nói:

- Lần trước hình như người chạy trốn không phải là tôi thì phải.

Vẻ mặt Nghiêm Cửu Thiên ngừng lại, gã quen với việc đối thủ khi đánh nhau với gã liền chạy trốn rồi, nhưng đối mặt với Diệp Mặc, hình như lần trước đúng là bản thân gã đã chạy trốn thật.

Nghiêm Cửu Thiên cũng không nói nhảm nữa, đường khói đen trong tay hình như cũng đã biến mất. Khi đường sương mù màu đen trong tay biến mất, đồng thời hư không hình như cũng trở nên u ám hơn, sát cơ vô cùng vô tận dâng lên từ tứ phía, những âm thanh ong ong vờn quanh trong hư không, không ngừng không ngớt, cuối cùng hình thành một cái chuông cực lớn màu đen vô biên vô tận rơi xuống. Miệng chuông lớn màu đen này trực tiếp hướng về phía Diệp Mặc, căn bản không cho Diệp Mặc chút thời gian cứu vãn.

Diệp Mặc không nhúc nhích, hắn cảm thấy mình cũng nằm trong trạng thái phòng ngự bị động rồi, hắn căn bản không hiểu Nghiêm Cửu Thiên muốn làm gì. Hắn cảm thấy sự uy hiếp của cái chuông lớn này đối với hắn căn bản không phải đơn giản trực tiếp nện xuống như vậy, cũng không phải vì muốn trói buộc hắn lại. Nếu như Tiên nguyên của hắn đầy đủ, lúc này hắn hoàn toàn có thể không để ý đến cái chuông lớn của Nghiêm Cửu Thiên kia, mà trực tiếp tấn công Nghiêm Cửu Thiên.

Sự thật nhanh chóng chứng minh dự đoán của Diệp Mặc, chiếc chuông lớn kia không ngờ bỗng nhiên lại dừng lại, lưu lại trên không trung, lại không đè ép xuống nữa, cũng không có chút động tác tiếp theo nào.

Đang lúc Diệp Mặc không biết dụng ý của đối phương là gì, thì âm thanh xuy xuy chói tai lại vang lên. Hơn mười mũi tên do sương đen hóa

thành cũng đã phá vỡ hư không, trực tiếp lao thẳng đến trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc rõ ràng trông thấy chiếc chuông lớn do sương đen hóa thành của Nghiêm Cửu Thiên lơ lửng trên không trung, nhưng màn sương đen của Nghiêm Cửu Thiên hình như cũng không ít hơn chút nào, ngược lại lại biến thành hơn mười mũi tên bắn về phía Diệp Mặc.

Toàn bộ quá trình vô thanh vô tức, không chút điềm báo nào, cũng không có cách nào biến động được.

Diệp Mặc biết rõ hắn bị lừa rồi, so với tên cáo già Nghiêm Cửu Thiên, hắn cũng chưa là gì. Ra chiêu với những đối thủ cùng đẳng cấp với hắn, cũng không bằng phủ đầu trước.

Tử Đao của Diệp Mặc phóng ra, Thái hồng cũng được phóng ra.

Cầu vồng dài màu tím phá vỡ hư không, mang theo từng tia hồng tím hư không, trong hư không lộ ra vẻ rực rỡ tươi đẹp.

Thình thịch…

Hơn mười mũi tên bị Thái hồng của Tử Đao chặn lại, màu hồng tản ra tứ phía, còn mũi tên màu đen phần lớn bị Thái hồng chặt đứt, còn một phần nhỏ mũi tên không ngờ lại ngưng tụ không phân tán, chỉ là có chút dừng lại, rồi lại tiếp tục bắn về phía Diệp Mặc, như có như không.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, không kịp suy nghĩ nữa, liền đánh một quyền ra. Quyền này vừa mới đánh ra, hắn mới cảm thấy không gian xung quanh hình như mơ hồ đang dưới sự khống chế của chiếc chuông khổng lồ lơ lửng trên không trung kia.

Vù vù…

Lốc xoáy sát thế xung quanh mấy trăm dặm bị Diệp Mặc cuốn lên, giống như nước vỡ đê vậy, hình thành từng đường sát ý hủy diệt.

Nghiêm Cửu Thiên vẻ mặt ngưng trọng, gã từng thấy quyền này của Diệp Mặc. Trên đài khiêu chiến, Diệp Mặc chính là dùng quyền này giết chết Nhai Dặc.

Tay của gã vừa vung lên, thì cổ tay của gã bỗng nhiên lại tăng thêm chút sương mù đen. Chút sương mù đen này lại lần nữa ngưng tụ lại, trong nháy mắt lại hình thành từng đường thương dài màu đen. Những đường thương dài màu đen trong nháy mắt được hình thành này liền phá không xông lên, trực tiếp mang theo lốc xoáy sát khí đánh về phía Diệp Mặc.

Ầm…

Thương dài màu đen và lốc xoáy sát thế quyền phong của Diệp Mặc đập vào nhau, Tiên nguyên điên cuồng tản ra tứ phía, vẫn thạch lưu và vẫn thạch trong khoảng chu vi mấy nghìn dặm đều bị khí tức điên cuồng này thổi bay.

Quyền phong của Diệp Mặc lại dừng lại, một mũi tên màu đen thoát khỏi, trực tiếp bắn vào ngực hắn.

Diệp Mặc biết rõ sự đáng sợ của mũi tên màu đen này, nhưng không đợi mũi tên này bị hắn chặn lại, cái chuông cực lớn màu đen lo lửng trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên hét lớn. Diệp Mặc giống như bị một cái chùy sắt đánh trúng vậy, lập tức Tiên nguyên tan rã hàng loạt, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1767

Điên Cuồng Quyết Đấu

Tiên nguyên của Diệp Mặc tán loạn, 'Hư không quyền' của hắn còn chưa hoàn toàn ngưng tụ khí thế, giờ lại vì Tiên nguyên tán loạn cho nên càng trở nên suy yếu.

Trường thương sương mù của Nghiêm Cửu Thiên đã phá vỡ quyền thế tán loạn kia, trực tiếp đâm về phía mi tâm của Diệp Mặc. Diệp Mặc cũng không kịp suy nghĩ gì, chỉ có thể phóng Tử đao và Hắc Thạch Cân ra.

Ầm…

Dù là trường thương sương mù của Nghiêm Cửu Thiên đã bị 'Hư không quyền' chăn lại, nhưng khi Tử đao và trường thương sương mù đụng vào nhau, thì Diệp Mặc vẫn cảm giác được hàng loạt tia Tiên nguyên cắn trả. Lúc này lục phủ ngũ tạng của hắn dường như đang muốn bốc cháy, Tiên nguyên hỗn loạn vô cùng. Mà họa vô đơn chí nhất là, Hắc Thạch Cân của hắn đụng vào cái chuông lớn phía trên, làm vang lên từng trận âm thanh chói tai. Hắc Thạch Cân cũng bị bay ngược ra ngoài.

Chỗ tốt mà Hắc Thạch Cân mang lại không phải là một điểm cũng không có, ít nhất là đã khiến cho cái chuông lớn kia phải gián đoạn trong chốc lát. Chiếc chuông khổng lồ bị Hắc Thạch Cân đánh trúng, thì lập tức không gian trói buộc xung quanh Diệp Mặc chợt nhẹ đi. Diệp Mặc điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi bay ra phía ngoài. Mà mấy mũi lợi tiễn mầu đen lại có tốc độ nhanh hơn so với hắn, trực tiếp đâm thủng lồng ngực của hắn.

Vừa mới đối mặt, thì Diệp Mặc hoàn toàn ở vào thế hạ phong, lại còn bị

thương không nhẹ. Cũng may là hắn nhờ mượn lực của Hắc Thạch Cân mà tạm thời trốn thoát. Nếu như không phải hắn là tu vi luyện thể Tiên linh thể, thì mấy mũi tên vừa rồi chắc hắn chịu không nổi, thậm chí còn có thể khiến cho thân thể của hắn tan nát.

Sau khi bị đánh bay ra xa mấy chục dặm, thì Diệp Mặc căn bản cũng không kịp xem xét thương thế, mà lập tức nuốt xuống mấy viên đan dược.

- Khó trách có tư cách khiêu chiến cùng ta, hóa ra là đã tấn cấp Tiên linh thể rồi.

Nghiêm Cửu Thiên thấy mũi tên sương mù của mình không làm Diệp Mặc tổn thương nhiều như trong tưởng tượng, thì lập tức đã khiếp sợ không thôi.

Bất quá y cũng không hề buông lỏng, sương mù rải rác lại một lần nữa ngưng tụ lại trở thành một trường thương sương mù đáng sợ hơn. Vừa hình thành, thì khí thế lại lần nữa đánh về hướng Diệp Mặc. Sự đáng sợ của Diệp Mặc y đã được chứng kiến, dù là hiện tại Diệp Mặc không bằng y, thì y cũng nhất định phải chớp lấy thời cơ mà giết hắn, nếu không thì y không thể nào an tâm được.

Một chiêu này đánh ra, không gian xung quanh lập tức đã bị trường thương sương mù làm rung động, thậm chí hoàn toàn trói buộc hết đường lui của Diệp Mặc.

Trong hư không dường như khắp nơi đều là bóng dáng của trường thương sương mù, khiến cho Diệp Mặc căn bản là không có chỗ nào để trốn. ‘Hắc vụ thương' còn chưa tới gần, thì không gian xung quanh Diệp Mặc đã rung động lên từng đợt.

Diệp Mặc không có cách nào tránh né, trên thực tế là hắn vốn cũng không muốn tránh né. Bị Tiên Vương đè ép thì chưa tính, nhưng đối phương lại là một Đại La Tiên cùng đẳng cấp với hắn đề ép hắn mà đánh, thì khiến trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Vừa rồi một hiệp giao phong, hắn lại tuyệt đối ở thế hạ phong. Đó cũng không phải là do hắn kém hơn nhiều so với Nghiêm Cửu Thiên, mà là kinh nghiệm chiến đấu của hắn không thể phong phú bằng Nghiêm Cửu Thiên. Cái loại sương mù kia càng có khả năng biến ảo khôn lường, khiến cho người ta khó lòng phòng bị được.

- 'Thái sơn áp đỉnh', đập cho ta…

Diệp Mặc lúc này lùi ra ngoài, thậm chí còn chưa đứng vững trong hư không, thì Hắc Thạch Cân đã lại lần nữa được ném ra thẳng về phía Nghiêm Cửu Thiên. Đồng thời 'Lôi sa' cũng được thi triển. Tuy Diệp Mặc thi triển 'Lôi sa', nhưng lại không hề phát động công kích, mà là muốn chờ đợi thời cơ tốt nhất. Vì hắn nhất định muốn cho Nghiêm Cửu Thiên một bài học.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc đồng thời thi triển hai loại thần thông là 'Thái sơn áp đỉnh' và 'Lôi sa'.

Lúc này có thể dễ dàng đem Diệp Mặc áp xuống thế hạ phong, thì trong lòng Nghiêm Cửu Thiên sáng khoái vô cùng. Kinh nghiệm của y cực kỳ phong phú, căn bản là không để cho Diệp Mặc cơ hội thở dốc, đã lại lần nữa thi triển trường thương sương mù rồi. Hơn mười mũi tên sương mù cũng đã chuẩn bị xong, thậm chí ở phía ngoài còn chuẩn bị cả lưới sương mù. Một khi Diệp Mặc chạy trốn, thì sẽ trực tiếp bao phủ và bắt lấy Diệp Mặc.

Nhưng Diệp Mặc căn bản là không nghĩ tới việc bỏ chạy. Nếu như hắn muốn chạy trốn, thì lúc trước Nghiêm Cửu Thiên đối chiến cùng tên Tiểu Tiên Vương hắn đã đi lâu rồi.

Nghiêm Cửu Thiên vô cùng kiêu ngạo, nhưng hắn cũng là một kẻ kiêu ngạo. Nghiêm Cửu Thiên bất quá cũng chỉ là Đại La Tiên hậu kỳ mà thôi, đối với Diệp Mặc hắn mà nói thì không tin là tu vi Đại La Tiên sơ kỳ của mình kém bao nhiêu so với Nghiêm Cửu Thiên. Diệp Mặc hắn từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ bại trước đối thủ có cùng cảnh giới với hắn cả, cho nên hiện tại sao có thể bỏ chạy chứ?

Trường thương sương mù của Nghiêm Cửu Thiên gần như thi triển cùng lúc với 'Thái sơn áp đỉnh' của Diệp Mặc. Nhưng Nghiêm Cửu Thiên lúc này lại phát hiện ra trường thương sương mù của y còn một khoảng cách nữa mới tới được người của Diệp Mặc, mà cái Thế giới thạch to lớn kia của Diệp Mặc thì lại đã xuất hiện ở trên đầu y muốn đập xuống rồi.

Thần thông này thật lợi hại! Trong lòng của Nghiêm Cửu Thiên âm thầm hoảng sợ. Y là đại năng tinh thông pháp tắc không gian 'Đoạt xá' sống lại, thì sao có thể không biết đạo thần thông này của Diệp Mặc được dung hợp cả pháp tắc không gian chứ. Nếu như không phải là pháp tắc không gian, thì Thế giới thạch của đối phương không có khả năng một đập xuống là đã xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của mình rồi. Càng làm cho y buồn bực chính là y cảm giác cái đạo pháp tắc không gian này rất quen thuộc.

Ngay cả Nghiêm Cửu Thiên cũng không thể không bội phục Diệp Mặc. Diệp Mặc thậm chí chỉ nhìn y thi triển qua một lần pháp tắc không gian, vậy mà đã có thể lĩnh ngộ được một tia trong đó rồi. Với y mà nói, thì năng lực của Diệp Mặc quả là vô tiền khoáng hậu rồi.

Nghiêm Cửu Thiên cũng không kịp công kích Diệp Mặc nữa, trường thương sương mù đã tạo thành một cái ngọn núi mầu đen to lớn chắn trước Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc. Đồng thời y cũng lập tức thôi động cái chuông lớn còn đang lơ lửng trên không trung.

Diệp Mặc thấy cái chuông lớn kia lại vang lên từng tiếng ong ong, thì sao không biết Nghiêm Cửu Thiên muốn giở lại chiêu cũ chứ? Hắn vừa rồi đã thua bởi cái chuông này mà. Nếu như không phải cái chuông kia đột nhiên vang lên, thì sao hắn có khả năng bị lâm vào hoàn cảnh tệ hại vừa rồi mà bị thương chứ. Lúc này cái chuông kia lại lần nữa vang lên tiếng ong ong, thì Diệp Mặc đã lập ức lấy ra Hạo Thiên Cổ.

Bị Nghiêm Cửu Thiên phát hiện ra thì cũng mặc, lúc này là chuyện sống chết rồi, Diệp Mặc sao còn dám lưu thủ nửa.

Ong ong…

Cái chuông lại lần nữa phát ra từng âm thánh chấn động tâm hồn. Diệp Mặc cố kìm nén lại Tiên nguyên tán loạn, sắng mặc tái nhợt đánh ra một quyền.

- Hư không!

Lại là một thần thông nữa được Diệp Mặc thi triển. Lần này Diệp Mặc đã thi triển ba loại thần thông cùng lúc khiến cho toàn thân run rẩy, cảm nhận từng đợt suy yếu truyền đến. Trước đó hắn không dám thi triển ‘Lãng sát’, chỉ vì 'Lãng sát' tiêu hao lượng Tiên nguyên cùng thần thức vô cùng đáng sợ. Hắn đoán là 'Lãng sát' tuy rằng lợi hại, nhưng muốn một kích giết được Nghiêm Cửu Thiên thì chắc chắn là rất khó. Tối đa chỉ có thể khiến cho Nghiêm Cửu Thiên trọng thương mà thôi. Một khi Nghiêm Cửu Thiên không chết, thì năng lực của hắn đã tiêu hao quá nhiều, lúc đó sẽ là thời gian mà hắn chỉ còn có thể chờ chết.

Sát thế trong chu vi trăm dặm lại lần nữa được 'Hư không quyền' của Diệp Mặc xoáy lên kéo theo vô tận sát thế lao tới. Trong lòng Nghiêm Cửu Thiên cười lạnh. Diệp Mặc đã sử dụng hết khả năng rồi, chỉ một quyền như vậy mà thi triển tới hai lần, lần thứ nhất đã không tạo thành thương tổn với y, thì sao có thể có tác dụng lần nữa hai này chứ?

Ầm ầm…

Tiếng nổ long trời lở đất phát ra. Toàn bộ hư không đều trở nên quay cuồng. Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc cùng ngọn núi sương mù của Nghiêm Cửu Thiên nện thẳng vào nhau.

Trong hư không kích động không ngừng, một mảnh hư không này cũng bị đánh cho rung động từng trận, dường như chỉ cần dùng thêm một chút khí lực nữa là có thể phá tan được cả mảnh hư không này rồi tiến vào một giao diện khác.

Rầm rầm…

'Hư không bỉ ngân' bao bọc bên ngoài Hắc Thạch Cân văng ra khắp nơi, mà ngọn núi sương mù của Nghiêm Cửu Thiên cũng bị phá vỡ. Điều duy nhất khác với lúc trước là lần này lần va chạm này Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc bị đánh bay, nhưng đồng thời ngọn núi sương mù của Nghiêm Cửu Thiên cũng bị phá vỡ.

Chỉ là 'Hư không bỉ ngân' bao bọc bên ngoài Hắc Thạch Cân đã bị mất đi một tầng, điều này làm cho Diệp Mặc ăn một cái thiệt thòi nho nhỏ.

Nghiêm Cửu Thiên cười lạnh. Cái ngọn núi sương mù bị phá vỡ ra kia thì y cũng không cần phải quản, liền trực tiếp tụ họp lại là được. Mà Tiên nguyên của y lúc này lại lần nữa ngưng tụ về phía cái chuông lớn.

Từng trận âm thanh của cái chuông lớn càng lúc càng thêm dầy đặc, cuối cùng tạo thành một chỗi âm thanh điếc tai kéo dài vô cùng. Từng trận âm thanh liên miên bất tuyệt vang vọng trong hư không.

Sắc mặt Diệp Mặc trở nên tái nhợt. Rốt cuộc đã không nhịn được nữa mà lại điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng một quyền hư không lần này của hắn lại không hề phân tán chút nào, ngược lại là càng ngưng tụ hơn, trong chốc lát đã ngưng tụ thành sát thế lốc xoáy rồi.

Nghiêm Cửu Thiên chợt cảm thấy không đúng. Cái sát thế của 'Hư không quyền' trước mặt này không phải là nhắm về phía y, mà là đánh vào cái chuông khổng lồ y treo ở phía trên không trung kia.

Đùnggg…

Một tiếng vang kinh hoàn vang lên, chỉ là một tiếng trống mà giống như là ngàn vạn đại quân đang điên cuồng tiến công. Toàn bộ những thứ trong hư không lập tức va chạm với nhau, sát thế bàng bạc mãnh liệt, sát ý vô tận từ xung quanh mấy ngàn dặm thậm chí là mấy vạn dặm đều kéo tới trực tiếp đánh về phía Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên cảm nhận rõ bên trong thức hải đang có từng đượt

thanh âm vang vọng, cảm giác suy yếu tràn về, một loại cảm giác sợ hãi không tự giác nổi lên trong lòng của y.

Đùnggg…

Lại một tiếng trống nữa vang lên, hư không dường như đang sụp đổ, trời đất dường như trở nên phai mờ, hết thảy những thứ xung quanh đều run rẩy trước tiếng trống đáng sợ này.

Tiếng trống giống như là từng đợt sóng nhanh chóng khuếch tán ra, còn có một ít thiên thạch và những vật khác nữa đều tiêu tán thành cát bụi trước tiếng trống này.

Sát khí đầy trời chen nhau mà đến, toàn bộ hư không đều bị những tiếng hò hét cùng tiêu sát vang vọng, những tiếng ong ong của cái chuông khổng lồ trước đó bị một tiếng trống đáng sợ này biến thành như một bầy ong mật bị vỡ tổ vậy.

Đùngg…

Tiếng trống thứ ba truyền đến, giống như tiếng kèn trống tiến công chấn động hư không. Tiếng trống không ngừng khuếch tán, dường như muốn xé rách toàn bộ mảng thiên địa hư không này. Tiếng trống đáng sợ như vậy, Nghiêm Cửu Thiên không cách nào có thể tiếp nhận được cả, lại phun ra mấy ngụm máu tươi. Giờ phút này, sắc mặt Nghiêm Cửu Thiên tái nhợt như tờ giấy, cũng cảm giác rằng đang có ngàn vạn trường mâu của binh sĩ đánh lên trên người y, một bên điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, một bên cố gắng lùi về phía sau.

- 'Lôi sa', kích…

Sắc mặt Diệp Mặc tái nhợt đến đáng sợ, nhưng hắn sao có thể buông tha cho cơ hội này được. 'Lôi sa' của hắn lập tức được thi triển ra.

Lôi điện sáng lóng lánh trong hư không, hàng loạt tiếng nổ vang lên mạnh mẽ. Một đạo lôi điện mầu đen ton lớn trong hư không đột ngột phá ra,

trực tiếp đánh về phía đỉnh đầu Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình lóe lên. Không gian phía trước của y dường như đột nhiên thay đổi, trở nên rộng hơn rất nhiều. Mà 'Lôi sa' nhìn như chỉ lát nữa thôi là đánh hụt rồi. Nhưng đáng tiếc là Diệp Mặc đã sớm dự phòng với pháp tắc không gian của y rồi, cho nên 'Lôi sa' giống như là có linh tính, đã biết rõ được quỹ tích của Nghiêm Cửu Thiên mà bỗng nhiên phân thành hai, một bộ phận đánh hụt, còn một bộ phận khác đột nhiên vòng qua một phương hướng khác rồi lại từ trên đỉnh đầu Nghiêm Cửu Thiên mà đánh xuống.

Nghiêm Cửu Thiên kinh hãi, điên cuồng gào lên:

- Phá…

Một Cự Giao mầu bạc dài trừng mười trượng đột ngột xuất hiện dưới 'Lôi sa' của Diệp Mặc. Trong ánh mắt của con Cự Giao kia liền lộ ra sự bi tráng cùng thê lương, tuy nhiên lại không có chút ý nghĩ nào sẽ thoái lui mà không chắn trước sát thế đáng sợ của 'Lôi sa' phía trước.

Ầm, rầm…

Máu thịt văng khắp nơi, ánh mắt bi tráng thế lương của Cự Giao kia liền mờ đi, giống như một cây cỏ khô đơn độc giữa trời đông giá rét bị gió tuyết thổi qua, lập tức lung lay rồi bị cuốn đi mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1768

Viết Một Cái Giấy Nợ

Sắc mặt Nghiêm Cửu Thiên tái nhợt như tuyết, lồng ngực y toàn là máu tươi, ánh mắt đỏ ngầu. màn sương mù trong tay y lúc đó đã nhanh chóng biến ảo thành một tấm lá chắn, muốn ngăn trở một phần lôi điện cho Cự Giao mầu bạc.

Rắc…

Lôi uy còn sót lại của 'Lôi sa' toàn bộ đều rơi lên trên tấm chắn của Nghiêm Cửu Thiên, khói đen bay ra tứ tán. Nghiêm Cửu Thiên kêu thảm một tiếng, bị 'Lôi sa' đánh bay ra cách mấy trăm dặm. Chờ tới khi y đứng thẳng lên, thì toàn thân đã cháy đen một mảnh, hình dáng toàn thân cũng thay đổi.

Nếu như nói vừa rồi Diệp Mặc bị thương cũng chỉ là khá chật vật, thì lần này Nghiêm Cửu Thiên lại rất thê thảm. Diệp Mặc rất muốn thi triển một chiêu 'Lôi sa' nữa về phía Nghiêm Cửu Thiên, vì hắn biết rõ chỉ cần mình lại đánh ra một lần nữa, thì Nghiêm Cửu Thiên chắc chắn phải chết. Tốc độ tấn cấp của Nghiêm Cửu Thiên so với hắn nhanh hơn nhiều, nếu như hắn không giết Nghiêm Cửu Thiên, để thời gian trôi qua với hắn mà nói là nguy hiểm tột cùng.

Đang tiếc là thoạt nhìn thì hắn so với Nghiêm Cửu Thiên tốt hơn nhiều, nhưng thực tế thì hắn tiêu hao so với Nghiêm Cửu Thiên không hề ít hơn. Đừng nói là 'Lôi sa', mà cho dù là 'Huyễn vân đao pháp' thì lúc này hắn cũng không thi triển nổi.

Sử dụng Hạo Thiên Cổ đã khiến Tiên nguyên của Diệp Mặc tiêu hao tới

mức thân thể lâm vào trạng thái cực độ hư nhược. Mà 'Thái sơn áp đỉnh' cùng với 'Lôi sa' càng khiến cho Diệp Mặc gặp phiền toái. Lúc này Diệp Mặc chỉ có thể nhanh chóng nuốt xuống mười mấy viên đan dược, muốn nhanh chóng khôi phục lại một chút thực lực.

Nghiêm Cửu Thiên cũng nuốt mấy viên đan dược xuống, sau đó nhanh chóng thu hồi lại Cự Giao chỉ còn một hơi thở. Lúc này mới căm hận mà nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Cổ của Diệp Mặc. Tuy y một câu cũng không nói, nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động. Y hoàn toàn không ngờ số mệnh Diệp Mặc lại nghịch thiên như vậy, còn chiếm được cả Hạo Thiên Cổ của Hạo Thiên Đại Đế.

Lúc này hai người đều không nói gì, cũng không có thời gian mà nói. Cả hai đều đang liều mạng khôi phục lại Tiên nguyên cùng thần thức. Một khi Tiên nguyên cùng thần thức của hai người khôi phục lại được tới mức độ nhất định, thì chính là lúc trận chiến tiếp theo sẽ bắt đầu.

Sau một lúc, thì Nghiêm Cửu Thiên bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng. Một cái vòng bảo hộ mầu lửa đỏ lăng không bay lên xung quanh y, mà lưới sương mù và ngọn núi sương của y toàn bộ đều ngưng tụ lại với nhau, giống như đang muốn cùng Diệp Mặc quyết một phen sống mái.

Diệp Mặc trở nên ngưng trọng. Hắn biết rõ Nghiêm Cửu Thiên còn rất nhiều còn át chủ bài, ít nhất thì so với hắn phải nhiều hơn. Cho dù là Nghiêm Cửu Thiên không phải là đối thủ của hắn, thì nếu hắn muốn giết Nghiêm Cửu Thiên thì có lẽ cũng là không thể. Tên này vốn là một lão yêu quái sống vô số năm, thủ đoạn chạy trốn để thoát chết tuyệt đối là số một. Cũng may là hắn cũng có thủ đoạn để chạy trốn bảo mệnh, bất luận là 'Thuấn di' hay 'Ngũ Hành độn thuật' đều là còn bài tẩy của hắn. Cho dù là hắn địch không lại Nghiêm Cửu Thiên, nhưng nếu đối phương muốn giết hắn thì cũng không phải là chuyện dễ.

Ong ong…

Màn sương mù lần này biến thành một trường kích cao vài trượng,

trường kích còn chưa được phóng ra, thì đã phát ra từng tiếng vang vọng trong tay của Nghiêm Cửu Thiên rồi, dường như lúc nào cũng có thể nhắm thẳng vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc thoáng vuốt ve một chút thanh Tử đao. Từng đạo sát ý cũng lăng không bay lên. Đối với hắn mà nói, càng đánh thì kinh nghiệm lại càng thêm phong phú, đặc biệt là cùng đối chiến với loại người như Nghiêm Cửu Thiên.

Cái vòng bảo hộ mầu lửa đỏ của Nghiêm Cửu Thiên nhất định là sử đụng để phòng ngừa Hạo Thiên Cổ của hắn, cho nên trận chiến kế tiếp hắn chắc chắn sẽ phải vất vả. Đáng tiếc là hắn không có loại vận khí tốt như Nghiêm Cửu Thiên, không có một pháp bảo nào có thể ngăn trở được cái chuông khổng lồ của đối phương.

Dù là Diệp Mặc quyết định phải kiếm được cho mình một cái pháp bảo phòng ngự cao cấp, nhưng bây giờ hắn đang phải đối mặt với Nghiêm Cửu Thiên thì hắn lại chưa có cái nào cả.

Ngay khi hai người sắp đụng vào nhau một lần nữa, thì Diệp Mặc bỗng nhiên biến sắc. Sau một khắc, thì hắn liền thu hồi Hạo Thiên Cổ và Thế giới thạch, 'Thuấn di' một cái đã lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Nghiêm Cửu Thiên ngây ngẩn cả người, y không thể ngờ được là Diệp Mặc đột nhiên lại chạy trốn. Diệp Mặc chủ động chạy trốn, thì y cũng chẳng có chút ý muốn truy đuổi nào. Không nói tới việc y có thể giết chết Diệp Mặc hay không, mà ngay cả việc đuổi theo loại tốc độ chạy trốn kia của Diệp Mặc thì y cũng không dám chắc.

Nhưng y lại cảm giác được Diệp Mặc chắc chắn là không sợ y. Nhưng vì sao Diệp Mặc lại chạy trốn thì y không rõ. Chỉ do dự trong chốc lát, thì sắc mặt Nghiêm Cửu Thiên cũng lập tức biến đổi, lập tức không chút chần chờ nữa mà thu hồi cái chuông rồi lập tức biến mất trong hư không. Chỉ là phương hướng của y khác hoàn toàn với Diệp Mặc.

Nghiêm Cửu Thiên vừa mới rời đi trong thoáng chốc, thì một lão già đã xuất hiện ở nơi hai người vừa tranh đấu. Lão già này rõ ràng là tên Tiên Vương Quý bá mà Diệp Mặc đã gặp phải trong phường thị.

Quý bá cau mày, nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc chạy trốn, lại nhìn một chút hướng Nghiêm Cửu Thiên chạy trốn. Sau chốc lát do dự, thì liền lựa chọn hướng Nghiêm Cửu Thiên đuổi theo.

Cảm nhận được một Tiên Vương đang đuổi theo càng ngày càng gần, thì trong lòng Nghiêm Cửu Thiên buồn bực tới mức thổ huyết. Cái tên Đại La Tiên sơ kỳ Diệp Mặc kia không ngờ lại gian trá xảo quyệt như vậy, cái tên Tiên Vương này rất có thể là do hắn kéo tới. Không giết được tên Diệp Mặc này, thì y thật sự là không cam lòng.

…

Diệp Mặc sở dĩ có thể phát hiện ra lão Quý bá kia tới, không phải là vì thần thức của hắn cường hãn hơn Nghiêm Cửu Thiên, mà là vì mỗi khi hắn trong thời khắc trọng thương, thì đều vô cùng cẩn thận. 'Thần thức vực' đã trải rộng ra mức lớn nhất, mỗi thời khắc đều chú ý tình huống xung quanh. Đối với Nghiêm Cửu Thiên thì hắn không sợ, vì đánh không lại thì hắn cũng có thể chạy. Nhưng một khi lão Quý Bá kia tới thì hắn thực sự là nuốt không trôi được rồi.

Coi như là vận khí của hắn cũng không tệ, vì thần thức của Quý Bá cũng khuếch trương tới mức lớn nhất rồi, nhưng tuy là 'Thần thức vực' của Diệp Mặc còn chưa tiếp xúc tới thần thức của Quý Bá, nhưng hắn đã cảm ứng được thần thức của Quý Bá để lập tức biết đường mà bỏ chạy.

Theo góc độ nào đó mà nói, thì Nghiêm Cửu Thiên cũng không hề nói oan cho Diệp Mặc. Quý Bá thực cũng tính là bị Diệp Mặc dẫn tới đấy, vì Diệp Mặc có thể cảm ứng được thần thức của Quý Bá, thì Quý Bá cũng có thể cảm ứng được phía bên này có người. Tuy lão không xác định được là ai, nhưng vẫn quyết định tiến đến để xem.

Chỉ trong chốc lát thì Quý Bá đã tới, sau đó liền biết rõ nơi này vừa trải qua một trận đại chiến, hơn nữa tu vi của song phương cũng đều không thấp, bởi vì lực dao động trong hư không vẫn còn lưu lại y nguyên.

Vận khí của Diệp Mặc rất tốt. Hắn bỏ chạy trước còn chưa nói, đã thế còn có thể đem mầm tai vạ dẫn sang cho Nghiêm Cửu Thiên. Hắn đoán là Nghiêm Cửu Thiên không chết thì cũng sẽ phải mất lớp da. Mà chuyện sống chết của Nghiêm Cửu Thiên thì Diệp Mặc đương nhiên sẽ không quan tâm rồi.

Diệp Mặc dốc sức liều mạng 'Thuấn di' vài chục cái, lại không ngừng thi triển độn thuật. Một chút Tiên nguyên lúc trước miễn cưỡng phục hồi được lại lần nữa cạn kiệt.

Bất quá Diệp Mặc lại yên lòng được rồi, vì hắn biết mình đã thoát được khỏi phạm vi truy sát của Quý Bá.

Cho dù là biết mình đã an toàn, thì Diệp Mặc cũng không dám thả lỏng, lập tức lấy Thời Không Thoa ra phi hành liền nửa ngày. Lúc này mới tìm mối khối thiên thạch núp vào đó rồi tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Đối với việc Nghiêm Cửu Thiên nói y có thể phát hiện được quỹ tích phi hành trong hư không của Thần khí thì Diệp Mặc thật sự cũng không đặc biệt hoài nghi. Vì Nghiêm Cửu Thiên là ai chứ? Lúc trước chính là một Bán Thánh Đế. Diệp Mặc tin rằng Quý Bá tuyệt đối sẽ không có được bản lĩnh nghịch thiên như Nghiêm Cửu Thiên. Việc mà Nghiêm Cửu Thiên làm được, thì Quý Bá không nhất định có thể làm được.

…

Sau khi Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng, thì lập tức bắt đầu trị thương khôi phục Tiên nguyên. Mấy ngày sau, Diệp Mặc đã hoàn toàn khôi phục lại, lúc này mới ra khỏi Thế giới trang vàng. Diệp Mặc lấy ra la bàn hư không xác định vị trí của mình, vẫn có thể cảm nhận được phương vị của Tiên thuyền, lúc này mới yên lòng trở lại.

Sau hơn một tháng, Diệp Mặc không ngừng chuyển đổi các phương hướng bắt 'Hư không phi tuyết'. Tuy Diệp Mặc không còn tìm được nơi dầy đặc 'Hư không phi tuyết' như trước nữa, nhưng gần hai tháng thời gian thì Diệp Mặc cũng bắt thêm được hơn mười miếng 'Hư không phi tuyết'.

Lúc này 'Hư không phi tuyết' trên người hắn đã có gần 200 miếng rồi. Diệp Mặc đoán chừng số lượng này là có thể đứng đầu trong danh sách rồi, cho nên lúc này không tiếp tục bắt 'Hư không phi tuyết' nữa, mà lấy ra 'Ô vân trùy - Thanh Nguyệt' để bay trở về.

Ba ngày sau, Diệp Mặc ngừng lại, hắn cảm giác được Tiên nguyên dao động trong hư không. Cái này nhất định là do có người chiến đấu, hơn nữa Tiên nguyên dao động ở phía xa kia còn có cả trận pháp che đậy thần thức, hiển nhiên là không muốn cho thần thức của người khác quét tới.

Diệp Mặc đang muốn đi qua xem một chút, thì đã thấy hai đạo độn quang bay tới. Đây là hai tên Đại La Tiên hậu kỳ. Diệp Mặc không hề cử động, vì chỉ là hai tên Đại La Tiên hậu kỳ mà thôi, còn không đáng để cho hắn phải kinh hoàng.

- Ha ha, lại tìm được một con cá mập rồi. Một mình xuất hiện ở nơi này tuyệt đối không phải là kém…

Hai tên Đại La Tiên khi đang nói chuyện thì đã xuất hiện ơ trước mặt Diệp Mặc rồi. Hai người mỗi người một bên lập tức phong bế lại lối đi của Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe được hai tên này nói chuyện, thì lập tức hiểu ra được hai tên này chính là loại cường đạo. Chuyện môn ngăn trở các tiên nhân quay trở lại Tiên thuyền để cướp 'Hư không phi tuyết' của những tiên nhân này.

- Đem 'Hư không phi tuyết' giao ra đây, bổn tiên cho mày…

Tên kia đến trước mặt Diệp Mặc, một câu còn chưa nói hết thì lập tức đã câm miệng lại.

Y có chút kinh hoàng nhìn vào Diệp Mặc, không dám nói tiếp nữa. Bởi vì lúc này y đã nhận ra Diệp Mặc là ai rồi, đó chính là tên Đại La Tiên sơ kỳ ở trên lôi đài dùng một quyền đánh chết một Đại La Tiên hậu kỳ trong chớp mắt. Là kẻ hung ác mà ngay cả Đế Văn Thành trên Tiên thuyền cũng không dám khiêu chiến.

- Mang cái gì ra giao cho mày? Sau đó tên Đại Tiên mày sẽ để cho kẻ có tu vi thấp kém như tao đi qua đúng không?

Diệp Mặc nghe được lời nói của đối phương, thì liền không chút hoang mang mà đáp lại.

- Hóa ra là Diệp tiên hữu. Xin mời Diệp tiên hữu cứ tự nhiên, chúng tôi chỉ là ở chỗ này muốn phát tài một chút, không dám ngăn trở Diệp tiên hữu…

Tên Đại La Tiên vừa rồi mở miệng đầu tiên lúc này lập tức cố gắng tươi cười kính cẩn mà nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không đi, mà nói tiếp:

- Tao vừa rồi sao lại nghe được mày nói tới 'Hư không phi tuyết' nhỉ? Hẳn là trên người của mày có rất nhiều 'Hư không phi tuyết'?

Sắc mặt tên Đại La Tiên kia lập tức trở nên đau khổ, liền vội vàng khom người nói:

- Hai người chúng tôi vừa mới tới đây, 'Hư không phi tuyết' trên người đã giao cho đội trưởng rồi. Chúng tôi hiện giờ thật sự là không còn 'Hư không phi tuyết'.

Diệp Mặc sầm mặt lại, khí thế trên người lập tức bạo phát ra. Từng đạo sát cơ hiển lộ ra giống với lần đối chiến của hắn với Nhai Dặc lúc trước.

Tên Đại La Tiên kia lập tức cuống cuồng lên:

- Chúng tôi thật sự là không có, đội trưởng của chúng tôi chờ ở bên kia. Bình thường nếu có người tới, thì chúng tôi đều dẫn họ tới bên phía đội trưởng của chúng tôi, sau đó…

- Sau đó chúng mày để cho thằng đội trưởng kia động thủ đúng không?

Diệp Mặc lạnh giọng nói.

- Chuyện này…

Khí thế của tên Đại La Tiên kia đã bị Diệp Mặc đè ép tới mức không cách nào nói ra lời.

- Trên người của tôi chỉ có một miếng…

Tên Đại La Tiên còn lại liền nhanh chóng lấy ra một miếng 'Hư không phi tuyết' đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc không chút do dự nào thu hồi lại rồi hỏi tiếp:

- Chúng mày mỗi lẫn tối đa có thể cướp được bao nhiêu miếng 'Hư không phi tuyết'?

- Năm miếng…

Tên Đại La Tiên kia rất sợ Diệp Mặc ra tay, cho nên nhanh chóng trả lời.

- Vậy thì ghi một cái phiếu nợ, hai người chúng mày thiếu tao mười miếng, rồi đưa tao đến chỗ đội trưởng của chúng mày.

Diệp Mặc bình thản nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1769

Ngươi Có Thể Làm Gì Ta?

Hai người hơi thoáng do dự, thanh âm của Diệp Mặc thì lạnh băng, - Sao, không đồng ý?

Hai gã Đại La Tiên vội vàng thoáng nhìn nhau một cái, nói:

- Đồng ý, đương nhiên đồng ý.

Lúc này hai người đã nghĩ thông suốt, dẫn Diệp Mặc đi đã rồi nói sau. Dù sao đến lúc đó có nhiều người, Diệp Mặc chỉ có một người, há có thể sợ hắn?

Diệp Mặc tuy cực độ chán ghét loại chặn đường ăn cướp này, cũng không muốn ở chỗ này nhiều chuyện. Hắn chỉ có một người, đối phương là một tiểu đội, hơn nữa số người cũng không ít. Lúc này, hắn nhất định là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Hắn sở dĩ muốn kiếm cớ, là bởi vì thần thức đao của hắn đã phá vỡ trận pháp thần thức che đậy của đối phương, nhìn thấy một trong số những người đang đánh nhau có Sở Di. Hắn đang thiếu Sở Di một cái ơn, lúc này bất kể thế nào cũng muốn ra tay giúp đỡ một chút.

Mà người đứng ở bên cạnh quan sát, cũng có một người Diệp Mặc nhận ra, chính là Đế Văn Thành. Diệp Mặc không dám khẳng định người đội trưởng kia có phải Đế Văn Thành hay không, nếu như đúng, hắn liền kiếm cớ để cho Đế Văn Thành khiêu chiến hắn.

Từ trên người tiểu tiên vương Lư Mang, Diệp Mặc đã hiểu rõ, trên người Đế Văn Thành rất có thể cũng có một ít thần niệm của tiên đế, nếu là vậy,

hắn cho dù có đánh nhau với Đế Văn Thành cũng không chắc chắn có thể giết gã. Thay vì như vậy, còn không bằng làm cho Đế Văn Thành khiêu chiến hắn.

Bởi vì bây giờ Sở Di đang rơi vào thế yếu, trong lúc nhất thời cũng sẽ không xảy ra chuyện, Diệp Mặc cũng có thời gian tìm một chút cớ, ít nhất phải chọc giận đối phương. Hắn tin tưởng, Đế Văn Thành là một đội trưởng, còn là một Đại La Tiên viên mãn, tuyệt đối sẽ không cho phép mình thông qua thủ đoạn như thế mà cướp đoạt 'Hư Không Phi Tuyết' của gã.

...

Sở Di đã gần đến mức mệt lả rồi, nhưng y biết chỉ cần thoáng không cẩn thận thôi, y sẽ tiễn đưa cái mạng nhỏ đi ở đây, chuyện liên quan đến mạng sống của mình, Sở Di không dám có nửa phần chủ quan.

Nhâm Ngu Cẩn ở bên cạnh sốt ruột mấy lần muốn xông lên, nhưng cô vô cùng rõ ràng. Cô xông lên không phải là hỗ trợ, mà là khiến cho Sở Di chết càng nhanh hơn.

Một khi mình xông lên, bên kia người ta mấy chục người, cũng có thể xông lên rồi.

Ngay khi Nhâm Ngu Cẩn đang lo lắng vạn phần, chỉ nghe thấy một tiếng 'ùynh' vang thật lớn, một luồng đao khí như cầu vồng màu tím bổ vào, trận pháp che đậy thần thức chung quanh kia lập tức tán loạn ra, ba bóng người đã xuất hiện ở chung quanh chiến trường.

Ba người này rõ ràng chính là Diệp Mặc và hai Đại La Tiên dẫn Diệp Mặc tới, sau khi hai gã Đại La Tiên kia tới. Lập tức hốt hoảng chạy vào trong đám mấy chục người kia.

- Diệp đại ca.

Nhâm Ngu Cẩn ngạc nhiên kêu lên một câu, cô từng thấy Diệp Mặc khiêu chiến Nhai Dực kia, biết rõ sự của lợi hại Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc

đã tới, nói không chừng cô và anh họ Sở Di được cứu rồi.

Sở Di cũng trông thấy Diệp Mặc đã tới. Nhưng y bị đối thủ cuốn lấy, căn bản là không cách nào thoát ra được. Vừa rồi y chỉ hơi thoáng phân tâm, một cây phi kiếm của đối phương đã phá toạc khoảng không bay tới. Ngay khi mắt thấy y sắp bị phi kiếm này chém thành hai khúc, Diệp Mặc đã lách mình tới, một quyền đánh trúng phi kiếm, trực tiếp đập phi kiếm kia bay ra, sau đó kéo Sở Di qua nói:

- Sở huynh. Đã lâu không gặp.

Sở Di há to miệng thở dốc vài cái, rồi mới lên tiếng:

- Rất cảm ơn Diệp huynh đã lại cứu ta một lần nữa.

Đại La Tiên sắp sửa giết được Sở Di kia trông thấy Diệp Mặc ra tay trợ giúp Sở Di, lập tức tức giận không thôi, nhưng gã cũng không dám tiến lên tìm Diệp Mặc động thủ.

- Sao. Muốn ỷ đông hiếp yếu hả? Hai đánh một sao?

Một gã Đại La Tiên trông thấy Diệp Mặc vừa đến đã ra tay cứu được Sở Di, lập tức bất mãn lớn tiếng quát hỏi.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai Sở Di, ý bảo Sở Di ở một bên nghỉ ngơi, sau đó mới quay đầu nói với Đại La Tiên kia:

- Ngươi nói đúng. Ta chính là ỷ đông hiếp yếu, ngươi lại có thể làm khó dễ được ta?

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh. Nhiều người như vậy vây quanh hai người Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn, còn có mặt mũi lên tiếng nói ỷ đông hiếp yếu. Hắn đã nhìn ra, mấy chục người ở đây, hẳn là thế lực của ba phe, phe Đế Văn Thành tối đa chỉ có mười người.

Mới vừa rồi trong trận chiến với Nghiêm Cửu Thiên, bị người khác phá

đám Diệp Mặc trong lòng vốn đã khó chịu. Tuy hắn không giết chết Nghiêm Cửu Thiên, nhưng lại có thể giáo huấn Nghiêm Cửu Thiên một trận. Tâm tình khó chịu, trên đường còn bị người ta chặn đường, Sở Di lại là bằng hữu của hắn. Những cái này cộng lại, Diệp Mặc làm gì còn chút kiên nhẫn nào.

- Muốn chết.

Đại La Tiên kia lạnh lùng quát một tiếng, đồng thời lấy tay ra dấu cho mấy tên Đại La Tiên sau lưng, đó là ý nói mọi người cùng nhau xông lên, giải quyết Diệp Mặc trước.

Diệp Mặc khoát khoát tay, bảo Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn đang muốn nói chuyện lui ra phía sau, trực tiếp tiến lên trước một bước, cả người tràn ngập sát cơ tỏa ra, sát ý trong nháy mắt đã điên cuồng dâng lên. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, chung quanh hắn đã tạo thành từng luồng từng luồng sát cơ gợn sóng mắt thường nhìn không thấy.

- Muốn động thủ thì nhanh một chút, đừng lầm bà lầm bầm.

Diệp Mặc đưa tay một cái, Hắc Thạch cân đã lơ lửng trên đỉnh đầu hắn. Hắc Thạch cân vừa ra tới, hư không chung quanh liền dồn nén lại, dường như Hắc Thạch cân này chính là cả bầu trời vậy, một khi rơi xuống, mọi người chỉ có thể chờ chết.

Đối với những Đại La Tiên thông thường kia Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý, hắn tin tưởng một Hư không quyền của mình có thể giải quyết một tên, còn Hắc Thạch cân hiện ra, tương tự có thể giết gọn cả đám Đại La Tiên. Bao vây tấn công thì sao chứ? Hắn căn bản là chẳng coi ra gì. Cái hắn đang đợi chính là Đế Văn Thành, nếu như Đế Văn Thành dám lên trước, dù là gã có thần niệm của tiên đế hộ thân, gã cũng phải chết.

- La Thương lùi lại.

Một gã Đại La Tiên viên mãn trẻ tuổi đi tới quát lớn, quát lớn xong, gã chắp tay rất là khách khí nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu, bạn của ta nói chuyện quá mức thẳng thắn. Chuyện ban nãy, Tất Đàm của Đằng Thắng Thiên xin Diệp tiên hữu đừng để bụng.

Diệp Mặc cau mày quan sát Tất Đàm trước mắt một chút, rất trẻ, tóc vàng, khí tức trên người dao động rất mạnh, người này tu vi cũng không thấp hơn tiểu tiên vương Lư Mang.

- Ngươi là đội trưởng?

Diệp Mặc giọng điệu hơi thất vọng hỏi, hắn cho rằng đội trưởng là Đế Văn Thành, như vậy xem ra Đế Văn Thành hình như cũng không phải đội trưởng. Nếu như Đế Văn Thành không phải là đội trưởng, điều này làm cho Diệp Mặc không có cách nào chủ động tìm gã.

- Đúng vậy.

Tất Đàm mỉm cười lại chắp tay nói:

- Ta đúng là đội trưởng, thực ra ở đây cũng là đang đấu pháp mà thôi, đấu pháp tuyệt đối công bằng đàng hoàng. Đế huynh, Bàng huynh, Thái Sử huynh ở đây đều chỉ là xem náo nhiệt, rồi thuận tiện làm một nhân chứng mà thôi. Đương nhiên, với tư cách nhân chứng, chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi mọi người. Nếu như Diệp tiên hữu bằng lòng, cũng có thể ở đây làm một nhân chứng.

Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra, Tất Đàm ở chỗ này dùng thủ đoạn đấu pháp để thu lại 'Hư Không Phi Tuyết', mà bọn người Đế Văn Thành làm chứng đều sẽ được chia một phần nhất định. Tất Đàm là kẻ ác, mọi người được thu lợi, nếu như trên tiên thuyền bị tố cáo, mấy người còn lại cũng có thể giúp Tất Đàm làm chứng.

Sở Di cười lạnh một tiếng nói:

- Thật sao? Vì sao ta và em họ không muốn giao ra 'Hư Không Phi Tuyết' làm mãi lộ, thì không cho đi hả?

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Tất Đàm nói:

- Giống như khi ta đi qua nơi này, hình như cũng phải giao ra 'Hư Không Phi Tuyết' mua đường đi nha. Anh bạn họ Tất là một tay buôn bán giỏi, quá dễ dàng so với chúng ta dãi nắng dầm mưa thu thập 'Hư Không Phi Tuyết'.

Tất Đàm biến sắc, Diệp Mặc nói nhảm lung tung bậy bạ lại rõ ràng là cố ý bới móc.

- Đùa gì vậy, bổn tiên tới xem thử tên tuổi ngươi lớn như vậy là thật hay là giả...

Một gã Đại La Tiên hậu kỳ đã lướt qua Tất Đàm, cùng lúc phóng ra một cây nĩa sáu khía cốn về phía Diệp Mặc.

Tất Đàm đang muốn ngăn trở Đại La Tiên này, trong lòng lại khẽ động, ngược lại đem lời nói đã đến bên miệng nuốt xuống. Nếu như Diệp Mặc không thật sự lợi hại như vậy, bọn họ nhiều người như vậy chưa hẳn không thể cùng tiến lên tiêu diệt hắn.

Diệp Mặc ngưng tụ sát cơ vốn đã không có chỗ phóng thích. Tên Đại La Tiên này xông lên với hắn mà nói là rất phù hợp.

Không đợi cây nĩa sáu khía kia cuốn tới, Diệp Mặc cũng đánh ra một quyền.

Hư không!

Diệp Mặc đánh ra một quyền này, sắc mặt Tất Đàm liền thay đổi nghiêm trọng, gã đã biết bản lĩnh của Diệp Mặc còn lớn hơn so với danh tiếng của hắn một chút. Đáng tiếc là, hiện tại ngay cả bản lĩnh ngăn cản gã cũng không có, một khi gã dám xông vào vòng xoáy quyền phong sát thế của Diệp Mặc, thì gã thành tấm bia đỡ đạn rồi.

Đế Văn Thành vẫn luôn ở một bên cười lạnh, nếu như Tất Đàm dẫn người tới có thể ngăn chặn Diệp Mặc, gã sẽ không chút do dự lên hỗ trợ.

Nhưng bây giờ sau khi Diệp Mặc đánh ra một quyền, Đế Văn Thành sắc mặt cũng thay đổi. Mấy tháng trước, khi Diệp Mặc đánh nhau với Nhai Dực trên đài khiêu chiến, chỉ một quyền giết chết Nhai Dực, gã ở bên dưới đài khiêu chiến, cũng nhìn thấy rất rõ ràng. Hơn nữa Thủy Tinh Cầu chiến đấu kia đã bị gã nhiều lần nghiên cứu qua, lúc này gã lại trông thấy một quyền này của Diệp Mặc, gã liền biết, so với mấy tháng trước, thực lực của Diệp Mặc lại tiến bộ một bước lớn.

Đế Văn Thành vốn còn có ý muốn khiêu chiến Diệp Mặc, bây giờ sau khi nhìn thấy một quyền này của Diệp Mặc, ý định lập tức đã bị đánh tiêu tan.

Cái nĩa sáu khía của Đại La Tiên kia vừa phóng ra, đã bị vòng xoáy sát thế hư không bao lấy. Đại La Tiên này cảm thấy Tiên Nguyên của mình dừng lại từng chút một. Chỉ trong một thoáng này, gã liền cảm giác được vòng xoáy sát thế hư không vô tận cuốn về phía gã. Hình như chỉ cần một cái hô hấp gã liền sẽ bị cuốn vào trong vòng xoáy kia. Một khi vào trong vòng xoáy kia, gã có một loại dự cảm, chính là lập tức hóa thân thành màn máu Trong khi tâm hồn bị tách ra, Đại La Tiên này không thể tiếp tục công kích Diệp Mặc được nữa, điên cuồng đốt cháy Tiên Nguyên, gã muốn thoát khỏi vòng xoáy này. Đáng tiếc là, vòng xoáy này hình như mang theo một hơi thở sát thế hủy diệt, muốn cuốn hết thảy mọi thứ chung quanh vào, sau đó hủy diệt đi.

- Diệp tiên hữu, hạ thủ lưu tình, ta bằng lòng đưa ra năm miếng 'Hư Không Phi Tuyết'...

Tất Đàm mắt thấy Đại La Tiên kia sắp bị vòng xoáy kia bao lấy xé tan thành từng mảnh nhỏ, nhanh chóng kêu lên.

Vòng xoáy sát thế đáng sợ nhất thời dừng lại, Diệp Mặc đá một cú vào ngực Đại La Tiên kia, hừ lạnh một tiếng nói:

- Cút đi.

Đại La Tiên kia bị Diệp Mặc đạp bay ngược ra ngoài, trên không trung không ngừng phun ra máu tươi, nhưng gã không cảm thấy bị sỉ nhục chút nào, mà là đầy mặt sợ hãi. Nếu như Tất Đàm nói muộn một chút xíu nữa thôi, gã sẽ bị vòng xoáy sát thế kia bao lấy, sau đó nghiền thành mảnh nhỏ.

Cùng với Đại La Tiên kia bị Diệp Mặc đạp bay ra, sát ý và vòng xoáy sát thế chung quanh trong nháy mắt đã tiêu tán hết sạch, giống như ở đây chưa từng phát sinh ra chuyện gì vậy.

Tất Đàm vốn còn đang nóng lòng muốn thử đã không còn loại ý nghĩ này nữa, không chút do dự lấy ra năm hộp ngọc đưa đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp tiên hữu, cảm ơn đã nương tay.

Một lần phải lấy ra năm miếng 'Hư Không Phi Tuyết', Tất Đàm chỉ cảm thấy từng trận đau đớn. Trong đám bọn họ có người mấy tháng vẫn không bắt được một miếng nào, gã lại một lần lấy ra năm miếng, nếu không phải nhờ ở đây chặn đường một khoảng thời gian, ngay cả vốn có ban đầu gã cũng phải lấy ra rồi.

Diệp Mặc tiếp nhận năm hộp ngọc, ném vào trong chiếc nhẫn, sau đó lại lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Tất Đàm nói:

- Đây là một cái giấy vay nợ, ngươi xem một chút có vấn đề gì hay không, nếu như không có vấn đề gì, thì đem khoản này thanh toán luôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1770

Chiến Tiên Vương

Tất Đàm tiếp nhận ngọc giản kia vừa nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi, gã ở chỗ này một ngày lấy được nhiều nhất cũng không hơn năm miếng 'Hư Không Phi Tuyết', trên thực tế năm miếng 'Hư Không Phi Tuyết' còn phải phân đi hai miếng, bản thân gã chỉ có thể lấy được ba miếng 'Hư Không Phi Tuyết' thôi. Lần này Diệp Mặc lại muốn lấy mười miếng, phải biết rằng vừa nãy gã đã đưa cho Diệp Mặc năm miếng rồi.

Sở dĩ gã cho Diệp Mặc năm miếng 'Hư Không Phi Tuyết', ngoại trừ muốn cứu Đại La Tiên thuộc hạ của mình ra, chủ yếu vẫn là không muốn đánh nhau với Diệp Mặc. Khả năng của Diệp Mặc thật sự là quá đáng sợ, một khi đánh nhau, phe bọn họ bên này cho dù là nhiều người, đoán chừng cũng tử thương thê thảm.

Nhưng lấy mười miếng 'Hư Không Phi Tuyết' ra đối với Tất Đàm mà nói, đã là tổn thương gân cốt rồi. Gã không dám chất vấn Diệp Mặc, lập tức quay đầu nhìn chằm chằm hai Đại La Tiên kia hỏi:

- Đây là chuyện gì?

Hai gã Đại La Tiên kia nào dám thừa nhận chuyện này là do bọn họ nói, lúc trước bọn họ còn tưởng rằng Diệp Mặc đến đây rồi thì đối mặt với nhiều người như vậy, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, hiện tại xem ra, bọn họ hoàn toàn nghĩ sai rồi. Nếu như lại lộ ra chuyện sở dĩ Diệp Mặc muốn mười miếng là do bọn họ nói, vậy bọn họ xong đời rồi.

Thấy hai gã Đại La Tiên sợ hãi rụt rè không cách nào nói ra lý do, Tất Đàm cũng chỉ đành lại quay mặt chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu, ở đây chúng tôi tổng cộng cũng không góp nhặt được quá mười miếng 'Hư Không Phi Tuyết'...

Trông thấy Diệp Mặc gật đầu, Tất Đàm lập tức bỗng cảm thấy phấn chấn tiếp tục nói:

- Cho nên mười miếng 'Hư Không Phi Tuyết', ta thật sự là không bỏ ra nổi.

- Nói như vậy, các ngươi là không muốn trả? Hay là ta phải ghi hai giấy nợ?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói, căn bản là không có chút ý tứ thông cảm nào.

Thấy Diệp Mặc không nhượng bộ chút nào, Tất Đàm chỉ có thể cắn răng một cái nói:

- Trả.

Nếu như Diệp Mặc ghi hai giấy nợ này, uy danh của gã sẽ biến mất hầu như không còn, đừng nói lấy 'Hư Không Phi Tuyết' của người khác, ngay cả khiến cho cái tiểu đội này không phân tán cũng không có khả năng.

Sau khi lấy được mười miếng 'Hư Không Phi Tuyết' nữa, Diệp Mặc ngay cả nửa hơi thở cũng không để lại, trực tiếp mang theo hai người Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn nhanh chóng rời đi.

- Quá hung hăng càn quấy rồi.

Một gã Đại La Tiên viên mãn nhìn chằm chằm phương hướng Diệp Mặc biến mất, căm tức nói một câu.

Đế Văn Thành cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi có thể khiêu chiến hắn mà, chúng ta khẳng định đi trợ uy cho ngươi.

Đại La Tiên kia há hốc mồm, lại một chữ cũng không dám nói ra, bảo gã đi khiêu chiến Diệp Mặc, chẳng khác gì là đi chịu chết.

Đế Văn Thành căn bản là không có để ý tới gã, chỉ chắp tay với Tất Đàm, ngay cả lời nói cũng chẳng buồn nói một câu, xoay người rời đi. Đế Văn Thành vừa đi, người đi theo Đế Văn Thành thoáng cái đã đi mất. Những người còn lại trông thấy Đế Văn Thành đi, cũng lũ lượt rời đi.

Trong nháy mắt ở đây chỉ còn lại có nhóm người của Tất Đàm, mới rồi mười mấy người, muốn ở chỗ này chặn đường ăn cướp chính là một trò hề, dù sao rất ít người đơn độc một mình như Diệp Mặc, ngay cả như hai người Sở Di, Nhâm Ngu Cẩn cùng nhau cũng không phải là rất nhiều.

...

Sau hai canh giờ, Diệp Mặc ngừng lại hỏi:

- Sở huynh, các anh chỉ có hai người sao? Không tham gia nhóm cùng Cấm Thượng Thiên hả?

Sở Di trên mặt hiện lên vẻ cười khổ nói:

- Việt Nhâm tiên trang của tôi tuy không nhỏ, nhưng so sánh với những tiên môn lớn kia, căn bản là chưa đủ để được nhìn tới. Người khác không muốn chung đội với chúng tôi, chúng tôi cũng không muốn cầu cạnh bọn họ.

Diệp Mặc nghĩ đến bọn người Quý Thư thì liền hiểu ra, bọn người Quý Thư và Tề Bắc Thương là đệ tử của mấy tông môn lớn, liên hợp lại cùng nhau coi như là người phân theo bầy. Kêu những đế tông hoặc là Thiếu thành chủ kia đi giao thiệp với đám người như Sở Di, xác thực là không thể nào. Cũng không phải là nói người ta quá cao ngạo, mà cái này căn bản không phải là không cùng một đẳng cấp Sở dĩ hắn có thể trở thành bạn bè với những người này, cũng là bởi vì quan hệ của Quý Thư, nếu như không phải là Quý Thư, hắn sẽ không quen biết Tề Bắc Thương, đồng thời sẽ không quen biết Cửu Nhứ Nhạn. Như hắn bây giờ là Đại La Tiên, dưới tình

huống bình thường không có khả năng chạy tới làm nhiệm vụ với Thiên Tiên. Lúc trước khi hắn là Thiên Tiên, không dám cùng xuất hiện với đại tiên, mà đại tiên cũng sẽ không đi tìm hắn làm nhiệm vụ gì.

- Vậy lần này các anh lấy được bao nhiêu 'Hư Không Phi Tuyết'?

Diệp Mặc hỏi.

Sở Di cho rằng Diệp Mặc muốn lấy 'Hư Không Phi Tuyết', liền vội vàng lấy ba miếng 'Hư Không Phi Tuyết' ra đưa cho Diệp Mặc nói:

- Tôi và em họ khá là may mắn, hơn nữa còn có một pháp bảo chuyên để bắt 'Hư Không Phi Tuyết', tổng cộng lấy được ba miếng. Chúng tôi lấy được cũng không có tác dụng gì, đều đưa cho Diệp huynh đi.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

- Tôi không phải là muốn lấy 'Hư Không Phi Tuyết' của hai người, tôi là muốn đưa hết toàn bộ 'Hư Không Phi Tuyết' trên người cho các anh...

- Như vậy sao được?

Sở Di không đợi Diệp Mặc nói xong, liền từ chối, nói.

Diệp Mặc nói:

- Thực ra tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện, chờ anh vào được top một nghìn người, sau khi nhận được lời mời của tiên đế, cho tôi Bồng Việt Tiên Quả. Đương nhiên là về thù lao, tôi sẽ cho hai người hai viên 'Y Vương Đan'.

- Ah...

Sở Di sững sờ nhìn Diệp Mặc, có chút không dám tin. Cho dù là một quả Bồng Việt Tiên Quả cũng không đổi được một viên 'Y Vương Đan', bọn họ cho Diệp Mặc một quả Bồng Việt Tiên Quả, Diệp Mặc lại cho hai viên 'Y Vương Đan, nào có chuyện tốt như vậy?

Diệp Mặc đằng hắng một cái nói:

- Tôi từ chỗ anh lấy được một lò đan, vốn là thiếu các anh một cái ơn, hơn nữa, tôi là một tông sư tiên đan thất phẩm, chỉ cần có Bồng Việt Tiên Quả, có thể luyện chế ra 'Y Vương Đan'.

Diệp Mặc nói lời này xong, Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn càng dại ra, một tông sư tiên đan thất phẩm cao quý tuyệt không hề thua kém một Tiên Tôn nha, thậm chí không thua một tiên đế. Diệp Mặc không ngờ là một tông sư tiên đan thất phẩm, chuyện này khiến cho bọn họ thật sự là khó mà tin được.

Thấy hai người căn bản là không dám tin, Diệp Mặc đành phải giải thích một câu nữa:

- Tôi đúng là một tông sư tiên đan thất phẩm, nhưng tôi đã đắc tội một người cực kỳ lợi hại, ở Thanh Vi Thiên này gã có chỗ dựa, tôi sợ tôi đi gặp Tiên đế sẽ bị gã ám toán, cho nên...

Tuy lý do này của Diệp Mặc rất dở tệ, nhưng Sở Di nghĩ căn bản không phải cái này, mà là nhất định phải giao thiệp tốt với Diệp Mặc - tông sư tiên đan thất phẩm này. Y căn bản là không cần Diệp Mặc tiếp tục giải thích, thậm chí không cần bất kỳ lý do gì liền nhanh chóng nói:

- Cái này không thành vấn đề, tôi có thể giúp được chuyện này, chỉ có điều dưới hai mươi miếng 'Hư Không Phi Tuyết' tôi sợ là rất khó vào được top một nghìn.

- Cái này không thành vấn đề.

Diệp Mặc lập tức lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Sở Di nói:

- Ở đây có 50 miếng 'Hư Không Phi Tuyết', anh cầm đi.

Sở Di lại ngây ra, y thật sự là không nghĩ ra Diệp Mặc làm thế nào lấy được nhiều 'Hư Không Phi Tuyết' như vậy. Nhưng y không có hỏi, bất kể

Diệp Mặc làm thế nào mà lấy được, những cái này y không nên hỏi.

Sau khi Diệp Mặc đưa 'Hư Không Phi Tuyết' cho Sở Di, lại lấy ra một tấm ngọc giản đưa cho Sở Di nói:

- Tấm ngọc giản này là thánh nữ Mịch Vân của Phiêu Miểu Tiên Trì cho, nếu có người hỏi làm sao anh bắt được nhiều như vậy, ngọc giản này và pháp bảo kia của anh, cộng với vận may nhất định chính là lý do.

Đưa 50 miếng 'Hư Không Phi Tuyết' cho Sở Di, là vì Diệp Mặc hiểu rõ độ khó của việc bắt 'Hư Không Phi Tuyết'. Người bình thường, ba tháng có thể bắt một miếng đã coi như là không tệ, còn có người một miếng cũng không lấy được, vận số tốt, cũng không quá ba đến năm miếng mà thôi. Cho dù là một tiểu đội tập trung tất cả 'Hư Không Phi Tuyết' lại, 50 miếng hẳn là cũng có thể tiến vào top một nghìn rồi.

Sau khi đưa 'Hư Không Phi Tuyết' cho Sở Di, Diệp Mặc kêu hai người Sở Di đi trước, hắn không muốn cùng đi với hai người Sở Di, tránh khỏi bị hoài nghi. Sở Di cũng biết ý của Diệp Mặc, nên đành sau khi lên tiếng chào Diệp Mặc, mang theo Nhâm Ngu Cẩn nhanh chóng quay về Tiên thuyền.

Sau khi tiễn Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn, Diệp Mặc vốn còn muốn chờ Kế Khôn tới, sau đó lại lấy một ít 'Hư Không Phi Tuyết' cho Kế Khôn, nhưng một luồng thần thức của Tiên vương quét đến hắn, khiến cho Diệp Mặc lập tức không dám chờ đợi tiếp.

Luồng thần thức Tiên vương kia Diệp Mặc rất là quen thuộc, chính là thần thức của Quý Bá. Từ đây gần với Tiên thuyền, nhưng Diệp Mặc lại không dám khẳng định Quý bá có thể mạo hiểm động thủ với hắn hay không. Sau khi cảm nhận được luồng thần thức kia, Diệp Mặc lập tức thi triển độn thuật, tăng tốc tiến về Tiên thuyền phía trước.

Chỉ trong mấy hơi thở, Quý Bá đã xuất hiện ở nơi vừa nãy Diệp Mặc dừng lại, không do dự đuổi theo hướng về phía Diệp Mặc.

Cũng may lúc này Diệp Mặc cách Tiên thuyền đã rất gần, hơn nữa Diệp Mặc điên cuồng thiêu đốt Tiên Nguyên, sau mười hơi thở, thần thức của Diệp Mặc đã nhìn thấy Tiên thuyền. Mà lúc này thân ảnh của Quý Bá cũng xuất hiện ở trước mặt hắn, đồng thời ngăn cản Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngừng lại, bình tĩnh không dao động nhìn chằm chằm Quý Bá. Ở đây đã tới gần Tiên thuyền rồi, hắn cũng không tin Quý bá dám động thủ ở chỗ này.

- Tiên vương đại nhân, xin hỏi ngăn tôi lại có chuyện gì?

Diệp Mặc kính cẩn chắp tay nói.

Quý Bá cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi tiếp tục trốn đi? Hẳn là cho rằng đến được đây thì ta không dám giết ngươi hả?

Nói xong, gã giơ tay đã chộp tới phía Diệp Mặc, căn bản là không để cho Diệp Mặc bất cứ cơ hội nào.

Gã tin là mình muốn giết Diệp Mặc, chỉ cần một hai hơi thở là đủ rồi, thời gian một hai hơi thở, đã đủ để gã xử lý sạch sẽ nơi này.

Diệp Mặc không nghĩ tới tên này vậy mà thật sự dám ra tay ở chỗ này, sao còn dám có nửa phần do dự, Hắc Thạch cân phóng ra, Tiên Nguyên điên cuồng dũng mãnh đưa vào Hắc Thạch cân, muốn ngăn trở một trảo này.

Nhưng Diệp Mặc vừa mới phóng Hắc Thạch cân ra, cũng cảm giác được mình căn bản là không cách nào nhúc nhích được. Diệp Mặc trong lòng kinh hãi vô cùng, hắn biết mình đã tiến vào phạm vi lĩnh vực tiên vương của Quý Bá. Trong phạm vi của lĩnh vực tiên vương, hắn ngoại trừ chờ chết ra, không hề có chút năng lực phản kháng nào.

Trong phạm vi của lĩnh vực Tiên vương áp lực mạnh mẽ đã đè nén Diệp Mặc muốn thổ huyết, lúc này Diệp Mặc nào còn có thể nghĩ đến cái khác

nữa, thần thức đao cùng thần thức vực trong nháy mắt liền điên cuồng phóng ra, muốn phá vỡ phạm vi chung quanh mình, cho dù là phá vỡ được một chút, hắn cũng có thể phóng ra Hắc Thạch cân ngăn trở một trảo này.

Két...

Diệp Mặc dưới tình trạng dốc sức liều mạng thiêu đốt thần thức, phạm vi của lĩnh vực tiên vương Quý Bá kia vừa mới hình thành, liền có một vết nứt.

- Ồ

Quý Bá kinh ngạc một tiếng, gã không ngờ tới là một Đại La Tiên vậy mà lại có thể làm cho phạm vi lĩnh vực tiên vương của gã có một khe hở, dù là gã tùy tiện thi triển phạm vi lĩnh vực tiên vương, cũng không phải cái mà một Đại La Tiên có thể tránh thoát được.

Diệp Mặc xác thực là không cách nào giãy giụa trong cái phạm vi lĩnh vực tiên vương này, đừng nói một khe hở này, ngay cả khe hở lớn hơn mấy chục lần, hắn cũng không có năng lực giãy giụa ra khỏi phạm vi lĩnh vực tiên vương của Quý Bá. Nhưng với hắn mà nói, một khe hở này, lại có thể giúp cho hắn phát động Hắc Thạch cân được rồi.

Hắc Thạch cân cùng lúc với khi bàn tay của Quý Bá sắp bắt được Diệp Mặc, đã chặn được bàn tay kinh khủng kia.

Uỳnh Hắc Thạch cân giống như một tờ giấy, bị đánh bay ra ngoài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1771

Ai Đang Nói Dối?

Diệp Mặc thừa cơ điên cuồng đốt cháy Tiên nguyên, đấm ra một quyền, muốn chặn lại một trảo này của Quý Bá.

Ầm…

Tiên nguyên nổ vỡ, hư không xung quanh từng đợt lay động. Diệp Mặc bị đánh bay ra ngoài, phun màn máu trong hư không.

Tiên nguyên và thần thức biến mất khỏi thân thể Diệp Mặc, với tu vi luyện thể Tiên linh thể của Diệp Mặc, đều bị Quý Bá đánh cho xương cốt gãy đứt. Tu vi luyện thể Tiên linh thể của hắn lại lần nữa cứu hắn một mạng.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn vừa thu lại Thế giới thạch, toàn thân liền yếu ớt không chút sức lực nào, lại lần nữa không phóng ra được. Lúc này chỉ cần một tu sĩ Trúc Cơ bình thường cũng có thể dùng một kiếm mà giết chết hắn, càng không cần phải nói đến một Tiên vương đỉnh phong.

Quý bá trong lòng cũng trầm xuống, trong mắt ông một trảo này của mình, Diệp Mặc chết là cái chắc. Đừng nói là một Đại La Tiên sơ kỳ, cho dù là một Đại La Tiên viên mãn dưới lĩnh vực Tiên vương của mình, cũng không thể nào thoát khỏi một trảo này của mình, chỉ có thể trợn tròn mắt đợi bị trảo của mình giết chết.

Còn Diệp Mặc chỉ là một Đại La Tiên sơ kỳ, chẳng những giãy giụa trốn thoát khỏi lĩnh vực Tiên vương của ông, còn dùng pháp bảo chặn lại mũi nhọn của trảo này của ông, sau đó lại thiêu đốt Tiên nguyên nhờ năng lực của mình thoát khỏi lĩnh vực Tiên vương, cái này nói ra, quả thực quá kinh

người.

Trong lòng ông sở dĩ trầm xuống, chủ yếu là vì Diệp Mặc có thể thoát khỏi chiêu này, ông cũng biết Diệp Mặc thoát khỏi chiêu này, cũng không thể nào sống sót nổi. Ông không ngờ chỉ là một Đại La Tiên sơ kỳ, lại có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy được. Cái này so với tưởng tượng của ông, không giống như nhẹ nhàng giết chết một con kiến hôi.

Động tĩnh lớn như vậy, chẳng may kinh động đến Tiên đế đại nhân, thì Quý bá ông cũng chết không có chỗ chôn thây. Nghĩ đến đây, Quý Bá liền toát mồ hôi lạnh, lại càng bước lên trước một bước, muốn hóa Diệp Mặc thành tro tàn.

Diệp Mặc thấy Quý bá lại đi lên, trong lòng thầm thở dài, bản thân mình cũng dùng thần thức đao quấy động đến cấm chế của Tiên thuyền rồi, tại sao đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì? Ngay lúc hắn nghĩ có nên trốn vào trong Thế giới trang vàng hay không, thì lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh. Diệp Mặc lập tức mừng rỡ, lại càng không nhúc nhích gì, xem ra thần thức đao của mình quấy động cấm chế của Tiên thuyền cũng có tác dụng rồi.

Tiếng hừ lạnh này hắn nghe ra chính là của Lộc Khoan Tiên đế phát ra, hắn liền không tin Lộc Khoan Tiên đế biết chuyện này, mà vẫn để một Tiên vương giết người trước mặt gã.

Tiếng hừ lạnh này truyền đến, Quý Bá rõ ràng cũng nghe thấy, vì giọng hừ này là hừ với ông. Tiên nguyên cắn trả, khóe miệng của ông lập tức có một tia máu, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Lúc này ông cũng không dám tiếp tục ra tay với Diệp Mặc nữa. Mau chóng cung kính đứng trong hư không nói:

- Quý Bá chào Lộc Khoan Tiên đế đại nhân.

Một đại thủ căn bản không cho phép Quý Bá có bất kỳ phản kháng nào, trực tiếp nắm chặt lấy Quý Bá, đồng thời túm Diệp Mặc lên. Chỉ mấy bước liền đi tới bong thuyền của Tiên thuyền.

Lúc này trên bong thuyền Tiên thuyền cũng đã chật ních Tiên nhân quay lại, Diệp Mặc trong lòng có chút thoải mái, chỉ cần trước mặt mọi người, hắn cũng không có uy hiếp tử vong gì.

Diệp Mặc lập tức bị ném lên bong thuyền, Kế Khôn liền thất thanh kêu lên lao đến, một tay đỡ Diệp Mặc, đồng thời lấy ra đan dược nhét vào miệng Diệp Mặc.

- Em trai, có chuyện gì xảy ra với em vậy?

Kế Khôn kinh sợ, vội hỏi.

Những người xung quanh thấy toàn thân Diệp Mặc bị đánh thành trọng thương như vậy, lập tức kinh hãi không ngừng chú ý, đều rất muốn biết rốt cục Diệp Mặc bị ai đánh cho đến nỗi trọng thương như này.

Một số người thấy Lộc Khoan Tiên đế ném Quý Bá lên bong thuyền, lập tức hiểu ra đây là chuyện gì. Nhưng vẫn có rất nhiều người không dám tin Diệp Mặc lại bị một Tiên vương đánh. Nếu như Tiên vương động thủ, thì Diệp Mặc làm sao có thể sống đến bây giờ? Một Đại La Tiên bị một quyền của Tiên vương đánh mà không chết, cũng khiến người ta nghe mà kinh hoàng.

Quý Thư cùng Tề Bắc Thương cũng nhanh chóng chạy đến, Kế Khôn lúc này cũng hiểu ra người đánh thương Diệp Mặc chính là Quý Bá, cô tức giận đứng dậy nhìn chằm chằm Quý Bá lạnh lùng hỏi:

- Ông đường đường là một Tiên vương, không ngờ lại ra tay với một Đại La Tiên, chẳng lẽ không biết quy tắc trên Tiên thuyền mà Lộc Khoan Tiên đế đại nhân chỉ định sao?

Mấy vị Tiên tôn, còn có cả Lộc Khoan Tiên đế ở đây, Kế Khôn cũng chả sợ gì mà mắng Quý Bá.

Một Tiên vương như Quý Bá không ngờ lại dám ra tay với Diệp Mặc. Hơn nữa còn là trên Tiên thuyền, Lộc Khoan Tiên đế vốn dĩ trong lòng khó

chịu, điều này quả thực không coi lời của y ra gì. Bây giờ Kế Khôn trách hỏi đồng nghĩa với việc nói y không có chút uy tín gì, khiến Lộc Khoan Tiên đế lại càng khó chịu.

Cửu Nhứ Nhạn vội vàng kéo Kế Khôn nhỏ giọng lại:

- Chị Hi Nguyệt, chị yên tâm đi, Lộc Khoan Tiên đế đại nhân sẽ làm chủ cho Diệp Mặc mà.

Lời này của Cửu Nhứ Nhạn mặc dù nói rất khẽ, đến những Đại La Tiên xung quanh cũng nghe thấy, Lộc Khoan Tiên đế làm sao có thể không biết ý tứ của Cửu Nhứ Nhạn. Y cũng không để ý đến Kế Khôn và Cửu Nhứ Nhạn, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Quý Bá nói:

- Một Tiên vương như ông, không ngờ lại coi thường quy tắc của Tiên thuyền, dám ra tay với một Đại La Tiên, chẳng lẽ lời nói của Lộc Khoan tôi lại như gió ngoài tai hay sao? Hay là ông là Thánh đế đại nhân?

Lời nói của Lộc Khoan Tiên đế đến cuối cùng liền trở nên nghiêm nghị, Hoa Như Tuyết đứng một bên vội vàng khom người nói:

- Tiên đế đại nhân, Quý Bá ra tay với Diệp Mặc chắc chắn là có nguyên nhân, xin Tiên đế đại nhân khai ân. Cho dù là Diệp Mặc vô lễ trước, Hoa Như Tuyết tôi cũng sẽ giao trách nhiệm cho Quý Bá đứng ra nhận lỗi…

Diệp Mặc đứng một bên nghe xong cười khẩy, cũng không lên tiếng giải thích. Đối với bản tính của Hoa Như Tuyết hắn cũng sớm biết rồi, người con gái này biến hóa vô lường, so với ảnh hậu còn ảnh hậu hơn nhiều.

Đối với chiêu này của Hoa Như Tuyết hắn căn bản cũng không để ý, cái mà hắn để ý chính là Nghiêm Cửu Thiên vậy mà không việc gì. Hắn sớm đã nhìn thấy Nghiêm Cửu Thiên đứng trong đám người, sắc mặt Nghiêm Cửu Thiên cực kỳ khó coi, hình như vì mất máu quá nhiều, nên có chút tái nhợt.

Khi Diệp Mặc chằm chằm nhìn Nghiêm Cửu Thiên, thì ánh mắt Nghiêm Cửu Thiên chằm chằm nhìn Diệp Mặc lại càng sát ý dày đặt Diệp Mặc trong

lòng thầm than, tên Nghiêm Cửu Thiên này quả thật tài giỏi. Bản thân mình cách Tiên thuyền chỉ có chút đường, cũng không chạy thoát nổi, nếu không phải Lộc Khoan Tiên đế, thì hắn suýt nữa cũng thành tro rồi. Nghiêm Cửu Thiên bị Quý Bá chuyên môn đuổi theo, bây giờ chẳng những có thể chạy thoát quay về, còn không thiếu tay thiếu chân gì. Bản lĩnh chạy trốn của tên này quả thực còn cường hãn hơn mình nhiều, quả thực đúng là một chuyên gia chạy trốn.

Nghiêm Cửu Thiên thấy thương thế đáng sợ của Diệp Mặc, e rằng đến thức hải cũng bị thương rồi, trong lòng cũng có chút thoải mái. Nhưng gã vừa nghĩ đến Diệp Mặc khiến gã suýt chút nữa chết trong tay Quý Bá, liền hận nghiến răng nghiến lợi. Lúc trước gã bị Quý Bá bức bách, tình cảnh cũng không thua kém gì so với Diệp Mặc bây giờ, nếu như không phải bí pháp huyết tế của gã, bây giờ gã căn bản cũng không còn cách nào đứng trong này rồi.

Lộc Khoan Tiên đế mặc dù rất muốn giết Quý Bá ngay tức khắc, nhưng gã cũng biết hậu đài sau lưng Hoa Như Tuyết, mặc dù gã không sợ Ma Hoang tông, nhưng đắc tội với một tông môn như vậy dù sao cũng không phải hành vi lý trí.

Quý Bá làm gì không biết ý tứ của Hoa Như Tuyết, vội khom người nói:

- Bẩm Lộc Khoan Tiên đế đại nhân, trên đường tôi quay về thì gặp Diệp Mặc, tôi thấy hắn chỉ có một mình, liền có ý tốt hỏi thăm vài câu, không ngờ ác ngữ của người này đối với tôi càng lúc càng tăng, thậm chí các lời ác độc cũng có thể mắng được. Tôi là một Tiên vương lại bị một Đại La Tiên vũ nhục như vậy, quả thực không thể nhịn được sự tức giận, nên đã dạy cho hắn một bài học nhỏ.

Sắc mặt Lộc Khoan Tiên đế có chút biến đổi, mặc dù gã không tin Diệp Mặc lại có thể ngu ngốc mà mắng một Tiên vương như vậy, nhưng dù sao đây là cũng là một lý do chính đáng. Một khi nói như vậy, Quý Bá cho dù quá mức không tuân thủ quy định của Tiên thuyền, thể diện của ông cũng tốt lên được một chút, dù sao phạm thượng là điều tối kỵ của Tiên giới, đặc biệt

là một Đại Tiên lại dám vô lễ với Vị Tiên, bất kỳ lúc nào cũng có thể giết không tha.

- Em trai tôi tuyệt đối sẽ không mắng ông, ông vu khống…

Kế Khôn nóng vội, đến phản bác cũng vô cùng tái nhợt.

Diệp Mặc khua khua tay ý bảo Kế Khôn đừng nói thêm nữa, sau đó lấy ra mười viên đan dược uống, rồi mới khom người nói với Lộc Khoan Tiên đế:

- Lộc Khoan Tiên đế đại nhân, vãn bối tuyệt đối vô cùng kính cẩn với Quý Bá Tiên vương, còn mắng người là vô căn cứ…

Quý Bá lập tức cắt ngang lời Diệp Mặc:

- Anh bây giờ đương nhiên sẽ không thừa nhận rồi, lúc trước khi anh há miệng mắng to sao không nói?

- Hả, không biết tôi mắng ông lúc nào?

Diệp Mặc bình thản hỏi.

Thấy sắc mặt Quý Bá trầm xuống, Hoa Như Tuyết liền nói:

- Diệp Mặc, tuổi tác của Quý Bá còn nhiều hơn anh nhiều, những lời anh mắng ông ấy, ông ấy trong lòng khó chịu, chẳng lẽ lại còn phải nói lại lần nữa sao?

Diệp Mặc lạnh nhạt đáp:

- Nếu không nói ra được, vậy thì có nghĩa tôi không mắng ông ấy. Nếu như ông ấy nói ra được, tôi lại không lấy ra được chứng cứ nào, vậy thì là ông ấy nói đúng, tôi không truy cứu cũng được.

- Hừ, anh không truy cứu, anh đương nhiên không có tư cách để truy cứu, bây giờ là chuyện chúng tôi phải truy cứu anh. Quý Bá, ông nói những

lời mà Diệp Mặc mắng ông ra đi.

Hoa Như Tuyết nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức liền nói. Cô là tông môn Tiên đế, Lộc Khoan Tiên đế mặc dù là Tiên đế, cho dù cô có chút vô lễ, cũng không làm gì được cô.

Sắc mặt Lộc Khoan Tiên đế trầm xuống, cũng không nói câu nào, rõ ràng là muốn hai bên phải lấy ra chứng cứ.

Quý Bá nghe xong những lời Hoa Như Tuyết nói, trên mặt liền lộ vẻ phẫn uất nói:

- Hắn là một Đại La Tiên chẳng những mắng tôi là súc sinh rác rưởi, còn mắng tôi là bám váy đàn bà, tôi nghe đến đó, quả thực cũng không nhịn thêm được nữa, lập tức liền ra tay…

Những Tiên nhân tại hiện trường lập tức đều im lặng, Diệp Mặc mắng những lời này, hoàn toàn có thể phạm tội chết rồi. Một Đại La Tiên không tôn trọng một Vị Tiên như vậy, chết là cái chắc.

Lộc Khoan Tiên đế mặc dù không tin, nhưng trên logic của Tiên giới mà nói, hai bên đều không lấy ra được chứng cứ, cảnh giới của ai cao, lời nói của ai đều có đạo lý.

Gã nhìn Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Diệp Mặc, anh chỉ là một Đại La Tiên, không ngờ lại dám nhục mạ một Tiên nhân, chết còn gì đáng tiếc.

Diệp Mặc không chút hoang mang khom người nói:

- Tiên đế đại nhân, tôi chẳng những không mắng ông ta, hơn nữa còn rất lễ phép nữa. Ông ta lại nói “Anh còn tiếp tục chạy trốn à? Chẳng lẽ cho rằng đến đây rồi tôi không dám giết anh sao?”, sau đó lập tức ra tay giết tôi.

- Tiên đế đại nhân, tôi chưa bao giờ nói lời đó, Diệp Mặc cũng chưa bao

giờ có nửa chữ cung kính với tôi.

Quý Bá vội vàng giải thích.

Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến Quý Bá, tiếp tục khom người nói:

- Tiên đế đại nhân, vãn bối có chứng cứ.

- Hả…

Lộc Khoan Tiên đế nghi ngờ nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh có chứng cớ sao không lấy ra sớm chút?

- Vâng, vãn bối bị người ta vu oan, nhất thời nóng vội, tâm tâm tư cũng có chút ngu dốt.

Nói xong Diệp Mặc liền lấy ra một thủy tinh cầu, cho thủy tinh cầu lơ lửng trên không trung. Đồng thời trong lòng cười khẩy, tôi lấy sớm ra chút, thì cũng không nghe được lão già này tự mắng mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1772

Giết Tiên Vương

Quý Bá thấy Diệp Mặc lấy thủy tinh cầu ra, sắc mặt lập tức trắng bệch. Ông rốt cục cũng hiểu sau khi Diệp Mặc nhìn thấy ông, tại sao lại thần thái kính cẩn như vậy, còn tông kính gọi ông là đại nhân nữa, hóa ra tên khốn này sớm có âm mưu rồi.

Thủy tinh cầu cực lớn lập tức truyền hình ảnh cực rõ trên không trung, trong hình ảnh, Diệp Mặc kính cẩn ôm quyền nói:

- Tiên vương đại nhân, xin hỏi ông chặn tôi lại có chuyện gì vậy?

Còn trong đó thì Quý Bá lại cười khẩy một tiếng nói:

- Anh tiếp tục chạy trốn sao? Chẳng lẽ cho rằng đến đây rồi tôi không dám giết anh sao?

Nói xong, liền ra tay ngay lập tức, sau đó hoàn toàn là một khoảng mơ hồ, rõ ràng thủy tinh cầu tạm thời bị thu lại.

Chỉ trong nháy mắt, những người vừa nãy vẫn còn muốn xem kết cục bi thương của Diệp Mặc, đều thương hại nhìn Quý Bá. Một Tiên vương bị một Đại La Tiên sơ kỳ lấy ra làm trò đùa, vừa nãy vẫn còn ra sức mắng mỏ. Diệp Mặc sở dĩ đến cuối cùng mới lấy thủy tinh cầu ra, còn hỏi mắng cái gì, rõ ràng chính là muốn Tiên vương này tự mắng mình một trận trước rồi tính sau.

Diệp Mặc lại lần nữa kính cẩn nói với Lộc Khoan Tiên đế:

- Cám ơn ân cứu mạng của Tiên đế đại nhân, sau này tu vi của Diệp Mặc

có thành công nhất định sẽ báo đáp.

Cho dù Lộc Khoan Tiên đế cũng không phải chủ yếu là cứu hắn, Diệp Mặc trong lòng cũng vô cùng cảm kích. Cho dù không có Lộc Khoan Tiên đế, hắn sớm cũng mất mạng rồi. Nói những lời tất có báo đáp này, thật sự cũng không phải là nói khoác.

Lộc Khoan Tiên đế gật đầu, thủ đoạn Diệp Mặc sau đó mới lấy ra thủy tinh cầu sao có thể qua mắt được gã, nhưng Diệp Mặc nếu như lấy ra chứng cứ rồi, vậy thì cũng dễ giải quyết. Gã là một Tiên đế, đương nhiên không trông cậy vào việc báo đáp của Diệp Mặc, nhưng tâm ý của Diệp Mặc cũng coi như không tệ.

- Quý Bá, ông còn lời gì để nói không?

Lộc Khoan Tiên đế lạnh lùng nhìn Quý Bá hỏi.

Sắc mặt Quý Bá tái nhợt, chứng cứ này đầy đủ như vậy. Ông còn cái gì để nói đây? Chuyện này do đích thân Lộc Khoan Tiên đế nhúng tay vào, nếu như không phải Lộc Khoan Tiên đế, ông có lẽ cũng có thể ấn định thủy tinh cầu của Diệp Mặc là giả. Trên thực tế bất cứ người nào cũng có thể biết được thủy tinh cầu này có phải là giả không, hơn nữa thủy tinh cầu thật giả cũng có quá nhiều cách phân biệt. Hơn nữa, Diệp Mặc cũng không có thời gian làm giả được.

Diệp Mặc lại lần nữa rất khách khí ôm quyền nói với Quý Bá:

- Quý Bá Tiên vương, nếu như không phải ông tự mình nói, thì tôi cũng không biết ông là do một kỹ nữ nuôi.

- Anh…

Quý Bá huyết khí công tâm, lúc trước bị Lộc Khoan Tiên đế hừ lạnh một tiếng liền bị thương nhẹ. Bây giờ Diệp Mặc nói ra, ông lại càng không thể chịu đựng nổi, một ngụm máu trực tiếp phun ra. Ngụm máu này chính là do tức quá mà phun ra ngoài.

Sắc mặt Hoa Như Tuyết phát lạnh, cô biết chuyện này đến bước này rồi, có xin Lộc Khoan Tiên đế đi nữa cũng không có chút ý nghĩa gì nữa rồi. Cô chỉ có thể bước đến trước mặt Diệp Mặc khom người thê lương bi ai nói:

- Diệp đại ca, xin anh giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho Quý Bá lần này, Như Tuyết tôi tất có báo đáp.

Sát cơ trong lòng Diệp Mặc cũng không tràn ra ngoài, đối với người muốn lấy mạng hắn, hắn trước giờ cũng sẽ không lưu tình. Đừng nói là Hoa Như Tuyết, cho dù là Hoa Như Đao đến cũng không được.

Nhưng Diệp Mặc hắn cũng không phải thằng ngốc, đương nhiên biết Lộc Khoan Tiên đế sở dĩ không tuyên án Quý Bá, không phải vì gã không có lý do và chứng cứ, mà là vì gã có chút kiêng kị với Ma Hoan tông. Nếu như mình chủ động nói tha cho Quý Bá, thì gã chắc chắn sẽ không cản trở. Dù sao một bên chỉ là một Đại La Tiên không có chút hậu thuẫn gì, một bên là Đế tông, là một Tiên đế, Lộc Khoan Tiên đế rõ ràng biết lấy hay bỏ.

Diệp Mặc khẽ gật đầu với Hoa Như Tuyết, lại nói với Lộc Khoan Tiên đế:

- Lúc trước Quý Bá Tiên vương dùng lĩnh vực Tiên vương trói buộc lấy tôi, sau đó bắt tôi. Là một Đại La Tiên, đối mặt với Tiên vương, tôi quyết định lấy đức báo oán…

Diệp Mặc vừa mới nói ra, những người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, nhưng cũng không có ai cảm thấy Diệp Mặc có lỗi gì. Cho dù một Đại la tiên đắc tội với một Tiên vương, đây cũng là chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Hơn nữa Tiên vương này còn có một Đế tông làm chỗ dựa nữa.

Hoa Như Tuyết vẻ mặt vui vẻ, mặc dù cô trong lòng cũng coi Diệp Mặc là một người chết rồi, nhưng bây giờ lại không thể thể hiện ra ngoài được.

Lộc Khoan Tiên đế gật đầu, dường như cũng hiểu sự bất đắc dĩ của Diệp Mặc, khi gã cho rằng Diệp Mặc chỉ cần Quý Bá bồi thường cho ít tiên tinh,

sau đó cứ như vậy, thì lại nghe thấy Diệp Mặc nói:

- Cho nên tôi cũng muốn trong khi Quý Bá bị trói buộc, đánh cho ông ta một trưởng. Tôi cũng biết, trưởng này thậm chí cũng chẳng làm gì được quần áo của ông ta, nhưng như vậy cũng coi như là hợp lý…

Nghe thấy những lời này, không khí xung quanh lại lần nữa tĩnh lặng, uy thế một chưởng của Diệp Mặc rất nhiều người cũng đã từng chứng kiến qua. Chưởng này đánh ra, cho dù không đánh chết được Quý Bá, nhưng cũng sẽ khiến ông ta trọng thương. Rất nhiều người đều bắt đầu không hiểu, nếu đã quyết định bỏ qua thù hận, lại đánh một chưởng này chẳng phải là vẽ vời cho thêm chuyện sao?

Sắc mặt Hoa Như Tuyết cũng biến đổi, cô đương nhiên cũng đã từng chứng kiến một chưởng của Diệp Mặc, một chưởng của Diệp Mặc liền đánh chết một gã Đại La Tiên hậu kỳ, Quý Bá có thể đỡ nổi một chưởng này sao?

Hoa Như Tuyết đang muốn bao biện, thì Lộc Khoan Tiên đế lại gật đầu nói:

- Cũng được, bây giờ ông ta không thể nào nhúc nhích được, anh cứ đánh một chưởng đi. Đợi anh đánh xong rồi, thì tôi sẽ dẫn ông ta đi, sau đó cứ dựa theo quy định Tiên thuyền mà xử lý.

Lộc Khoan Tiên đế không biết quả đấm của Diệp Mặc lợi hại, gã cho rằng Diệp Mặc là tìm một lối xuống. Lộc Khoan Tiên đế nói như vậy rồi, Hoa Như Tuyết cũng chỉ có thể ngậm miệng. Còn dẫn Quý Bá đi xử lý, đó chỉ là vì thả Quý Bá mà thôi.

Ngay cả Quý Bá cũng ra hiệu bảo Hoa Như Tuyết đừng nói nữa, Diệp Mặc mặc dù lợi hại, nhưng một chưởng của hắn muốn lấy mạng ông, thì cũng còn hơi kém một chút. Huống chi Diệp Mặc đang bị thương còn chưa lành.

Một số Tiên tôn và Tiên vương trong lòng cũng rất nghiêm túc, bọn họ

đương nhiên biết câu nói cuối cùng của Lộc Khoan Tiên đế là nói cho bọn họ nghe. Lộc Khoan Tiên đế cuối cùng dẫn Quý Bá đi, chắc là cũng sẽ không giết ông ta, nhưng giáo huấn cho một bài thì khó có thể tránh được, thậm chí còn muốn Ma Hoan tông xuất huyết một lần.

Diệp Mặc lúc này cũng đã khôi phục được hơn nửa Tiên nguyên và thần thức, nếu như một tiên vương bị khống chế, hắn cũng không thể giết chết, vậy chỉ có thể trách hắn quá kém mà thôi.

- Ra tay đi.

Lộc Khoan Tiên đế sau khi trói buộc Quý Bá rồi, nói với Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc hít một hơi, đi đến trước mặt Quý Bá, căn bản cũng không cần bất kỳ chuẩn bị nào, tùy ý đánh ra một chưởng.

Những người xung quanh nhìn thấy một chưởng này của Diệp Mặc được đánh ra, biết rõ đây là Diệp Mặc tha chết cho Quý Bá rồi, nếu không hắn hoàn toàn có thể ra một quyền còn lợi hại hơn vậy nhiều.

Lộc Khoan Tiên đế ánh mắt ngưng tụ, gã cảm thấy không gian không nhìn thấy sát cơ xung quanh mình cũng bị một quyền này của Diệp Mặc đem đi rồi, liền biết một quyền này của Diệp Mặc e rằng cũng giết chết Quý Bá rồi.

Mặc dù như vậy, gã cũng không tin một Đại La Tiên như Diệp Mặc lại có thể với một quyền mà giết chết một Tiên vương, nhưng đối với một quyền sát cơ không tán ra của Diệp Mặc đánh ra này, trong lòng lại rất thán phục. Chẳng trách với tu vi Đại La Tiên lại có thể thoát khỏi sự tấn công của Tiên vương, loại thân thủ này quả thực không tệ.

Quý Bá thấy quyền này của Diệp Mặc đánh ra, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Diệp Mặc cũng biết nặng nhẹ, Ma Hoan tông không phải là nơi dễ đắc tội.

Nhưng khi một quyền này của Diệp Mặc gần đến ngực của ông, thì trong lòng ông bỗng dâng lên một cảm giác cực kỳ sợ hãi. Là một Tiên vương, ông đương nhiên hiểu, quyền này của Diệp Mặc đã giấu sát cơ vào bên trong, những người bình thường căn bản cũng không nhìn ra được, nhìn giống như Diệp Mặc không toàn lực xuất thủ, nhưng quyền này hoàn toàn là vì muốn lấy cái mạng của ông.

Quý Bá lập tức muốn phản kháng lại, nhưng đáng tiếc là ông lập tức liền kịp phản ứng lại, bản thân mình đang bị Lộc Khoan Tiên đế trói chặt, căn bản không thể nào phản kháng lại nổi. Trong mắt ông lộ ra vẻ tuyệt vọng, chằm chằm nhìn một tên lòng dạ độc ác Diệp Mặc, không ngờ lại có quyền pháp này.

Diệp Mặc trông thấy ánh mắt Quý Bá lộ vẻ tuyệt vọng, trong lòng cười khẩy, Hư không quyền của hắn có thể thi triển phong vân, cũng có thể cứ như vậy mà vô thanh vô tức. Đương nhiên vô thanh vô tức là đối với người không thể nào có lực phản kháng lại như Quý Bá, sát cơ điên cuồng hủy diệt này bị Diệp Mặc cuốn đến, trong kinh mạch của Quý Bá hình thành từng lốc xoáy sát thế.

Đối với người không thể nào hoàn thủ được, Diệp Mặc cũng sẽ không hạ thủ như vậy, nhưng đối với loại người như Quý Bá, thì Diệp Mặc cũng không có chút lưu tình nào cả. Trong phường thị, thức hải của hắn suýt chút nữa bị người này phá vỡ, thành một phế nhân. Không lâu trước đó, nếu như không phải Lộc Khoan Tiên đế, thì hắn coi như không chết và chết cũng chẳng khác nhau gì mấy.

Lộ Thế giới trang vàng rồi, thiên hạ rộng lớn như này, cũng không có nơi nào hắn có thể đi được.

Cho nên đối với Quý Bá, hắn phải giết chết không nghi ngờ gì.

Sát thế điên cuồng cuộn trong cơ thể, hình thành từng lốc xoáy sát thế, Quý Bá chỉ có thể trơ mắt cảm nhận những lốc xoáy không ngừng cuồn cuồn trong cơ thể mình, xé rách toàn bộ kinh mạch.

Hoa Như Tuyết thấy Quý bá thất khiếu lưu huyết, lập tức cảm thấy không ổn.

Bùm.

Không đợi Hoa Như Tuyết chặn lại, một quyền của Diệp Mặc đã đánh trúng vào ngực của Quý Bá, ánh mắt sợ hãi tuyệt vọng kia của Quý Bá trong nháy mắt lập tức liền mờ đi.

Một lát sau, ánh mắt ảm đạm kia cũng biến mất, cả người ông đều hóa thành một màn huyết vụ, bị một quyền của Diệp Mặc đánh tan tành, đến nguyên thần cũng không còn.

Ngoài vài tên sớm đã biết mánh khóe của Tiên tôn và Lộc Khoan Tiên đế, những người còn lại đều sững người. Diệp Mặc không ngờ lại quyết đoán như vậy, một quyền giết chết một Tiên vương thật. Đây chính là lấy đức báo oán? Khó trách đến quần áo cũng không bay, sau quyền này thì làm gì còn quần áo?

Tên Tiên tôn sơ kỳ nhỏ gầy kia, lập tức nhíu mày. Ân oán giữa Diệp Mặc và Quý Bá là gã đi xử lý, lúc đó gã còn lấy việc công làm chuyện tư, bây giờ xem ra, một Đại La Tiên nhỏ bé này chẳng những sát phạt quả quyết, còn thù dai nữa.

- Tốt lắm, Ma Hoan tông tôi nhớ anh rồi.

Hoa Như Tuyết sắc mặt âm trầm như hắc thủy, chằm chằm nhìn Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Đế Vấn Thành đứng cách Diệp Mặc không xa trong lòng cũng run lên, y không thể tưởng tượng Diệp Mặc dám giết một Tiên vương thật, nếu như mình rơi vào tay hắn, thì căn bản cũng không cần lấy tông môn ra uy hiếp đối phương. Tên này làm việc quả thực không cân nhắc đến hậu quả thế nào, cũng không sợ bất kỳ uy hiếp nào cả.

Chỉ có Nghiêm Cửu Thiên trong lòng cười khẩy, lấy một Đế tông uy

hiếp Diệp Mặc, quả thực khác gì truyện cười. Diệp Mặc là người thế nào, gã là người biết rõ nhất. Đến một bán thánh Chứng đạo như mình, Diệp Mặc cũng không coi ra gì, Đế tông là cái quái gì.

Diệp Mặc nếu như giết chết Quý Bá rồi, Lộc Khoan Tiên đế cũng không để bụng. Gã kiêng kị Ma Hoan tông, không có nghĩa là gã sợ Ma Hoan tông.

Lộc Khoan Tiên đế lớn giọng ngắt đứt bầu không khí quỷ dị của hiện trường nói:

- Thời gian ba tháng sắp hết rồi, bây giờ mời tất cả những Đại La Tiên đến hư không bắt Hư Không Phi Tuyết lên trước thống kê Hư Không Phi Tuyết mà mình đã bắt được, thống kê xong thì đứng tại chỗ chờ kết quả. Trên Tiên thuyền, không cho phép trao đổi Hư Không Phi Tuyết với nhau, người vi phạm sẽ trực tiếp mất tư cách.

Diệp Mặc đang muốn đưa một ít Hư Không Phi Tuyết cho Kế Khôn, thì lại nghe thấy Lộc Khoan Tiên đế nói vậy, lập tức dừng lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1773

Táp Không Đại Đế

Sau khi Lộc Khoan Tiên Đế nói xong, thì tiên nhân bắt đầu nhao nhao xếp hàng nộp lên 'Hư không phi tuyết'. Diệp Mặc rất nhanh đã phát hiện chỉ có mấy vạn người lên nộp 'Hư không phi tuyết', chỉ bằng một phần mười số lượng người tham gia bắt 'Hư không phi tuyết'. Diệp Mặc đoán rằng những người này đều là vì muốn đạt được thứ hạng trước một ngàn, cho nên phần lớn 'Hư không phi tuyết' đều tập trung ở trên một người mà thôi.

Theo 'Hư không phi tuyết' được nộp lên, bảng theo dõi khổng lồ trên Tiên thuyền đã xuất hiện những thứ tự. Diệp Mặc thấy có thể đứng các thứ tự cao đều là hơn mười miếng 'Hư không phi tuyết', nhiều nhất thậm chí có người được hơn tám mươi miếng 'Hư không phi tuyết'. Một số tán tu hoặc là những người không nhập đội với người khác đều chỉ có một đến hai miếng 'Hư không phi tuyết' mà thôi.

Diệp Mặc nộp lên ba miếng 'Hư không phi tuyết' sau đó đứng ở một bên. Ba miếng 'Hư không phi tuyết' đối với một tán tu như hắn mà nói, thì cũng gọi là nhiều rồi.

Sau một ngày, 'Hư không phi tuyết' của mấy vạn người đã thống kê xong toàn bộ, mà thời gian ba tháng của Tiên thuyền đã đến. Theo cấm chế của Tiên thuyền đóng lại, thì không có người nào có thể quay lại Tiên thuyền được nữa. Cho dù là còn sống, cùng sẽ không có cơ hội trở về.

Bảng xếp hạng trên Tiên thuyền, thì Kế Khôn đứng thứ 636, mà mấy người Quý Thư thì lại không có tên. Số 'Hư không phi tuyết' mà Kế Khôn lấy được là 37 miếng. Diệp Mặc biết rằng chắc là mấy người Quý Thư đã dồn toàn bộ 'Hư không phi tuyết' cho Kế Khôn rồi.

Sở Dĩ cũng đạt được 53 miếng 'Hư không phi tuyết', xếp thứ 278. Diệp Mặc cố ý chý ý một chút thứ hạng của Nghiêm Cửu Thiên, hắn lại phát hiện Nghiêm Cửu Thiên cũng đạt được 34 miếng 'Hư không phi tuyết', xếp thứ 907.

Số người đạt được số lượng 'Hư không phi tuyết' giống nhau không ít, nhưng căn cứ vào tỉ lệ và đẳng cấp của 'Hư không phi tuyết', thì thứ tự cũng không giống nhau. Chỉ là tất cả mọi người đều không quan tâm tới cái thứ hạng này, mà đều đang tính toán xem có thể tiến vào trước thứ hạng một ngàn hay không thôi.

- Hi Nguyệt tỷ, có phải là 'Hư không phi tuyết' của họ đều cho chị không?

Diệp Mặc đi tới trước mặt Kế Khôn rồi hỏi.

Không đợi Kế Khôn trả lời, thì Tề Bắc Thương đã nói:

- Không có, chỉ có tôi, Quý Thư, Ân Hồn và Cửu Nhứ Nhạn là đặt chung 'Hư không phi tuyết' với Hi Nguyệt mà thôi. Những người còn lại đều không góp vào chung. Nhưng chúng tôi bắt được cũng không nhiều, đại bộ phận đều là Hi Nguyệt lấy được.

Kế Khôn mỉm cười:

- May mắn là Thánh nữ Mịch Vân đã chỉ dẫn cho biện pháp đáng bắt, hơn nữa vận khí của chị cũng tốt, cho nên đã bắt được 29 miếng.

Diệp Mặc hiểu được ý của Kế Khôn. Cô sở dĩ lấy được 29 miếng 'Hư không phi tuyết' không phải là nhờ ngọc giản của Mịch Vân, mà là nhờ có 'Thần niệm cửu chuyển'.

…

Thứ tự xếp hạng đã hoàn tất, Lộc Khoan Tiên Đế lại lần nữa cao giọng nói:

- Những người đạt được thứ hạng trước một ngàn bây giờ hãy tiến lên nhận ngọc bài. Những người còn lại có thể căn cứ cống hiến 'Hư không phi tuyết' của mình nhận lấy phần thưởng tương ứng…

Kế Khôn cùng Sở Dĩ đều nhận lấy ngọc bài của mình. Còn Diệp Mặc thì không lựa chọn loại đan dược tu luyện nào, mà chỉ chọn mấy chục tiên linh quả cấp năm có chất lượng tốt.

…

Thứ tự đã được thống kê xong, mọi người liền đường ai nấy đi. Diệp Mặc lúc này lại nghe được một số lời đồn đại, nói rằng xếp thứ tự trước 1000 không nhất định được trực tiếp chia cho 'Bồng việt tiên quả', mà sẽ là nhận được một cái danh ngạch đi thu thập 'Bồng việt tiên quả'. Đối với mấy việc này thì Diệp Mặc cũng không thèm để ý. Bất luận là như thế nào thì hắn cũng chỉ cần có thể có được một quả 'Bồng việt tiên quả' là được. Hắn tin rằng cho dù là chỉ có một cái danh ngạch, thì Sở Dĩ cũng sẽ tới tìm hắn để thương lượng.

Với hắn mà nói, cho dù là không có được 'Bồng việt tiên quả', thì hiện tại hắn cũng không muốn đi giáp mặt với mấy tên Tiên Đế kia.

Táp Không Tiên Đế đã là Tiên Đế hậu kỳ, cho nên dù Diệp Mặc không dám khẳng định người này có phải là Táp Đế đã ném hắn tới một Tu Chân Giới thiếu thốn linh khí kia hay không, vì nếu đối phương đúng là vị Táp Đế kia, còn mình đúng là vị thiếu niên kia luân hồi lại, thì nói không chừng là có thể nhìn ra được một chút chân tướng của mình.

Đương nhiên là còn có một nguyên nhân chủ yếu khác, đó là vì Diệp Mặc sợ mấy tên Tiên Đế hậu kỳ kia có thể nhìn trộm vào thức hải của hắn. Một khi hắn bị bại lộ Thế giới hỗn độn, thì hắn cầm chắc cái chết rồi. Với loại dã tâm lang sói của vị Táp Đế kia, một khi phát hiện ra mình có Thế giới trang vàng, thì cho dù là kiếp trước mình và y có quan hệ cũng sẽ chạy không thoát được cái vận mệnh bi thảm đó.

Mấy tháng sau, Diệp Mặc luôn bế quan. Hắn không nghĩ tới việc đi ra ngoài gây chuyện, đồng thời cũng là cần phải trị thương. Ngoài ra hắn còn muốn tiếp tục luyện hóa Hạo Thiên Cổ nữa.

Sự cường đại của Hạo Thiên Cổ quả thực đã khiến cho Diệp Mặc không ngờ tới. Hắn chỉ mới luyện hóa được có mấy tầng cấm chế, thì đã có thể phát ra được uy lực khổng lồ như vậy rồi. Vậy thì một khi hắn hoàn toàn luyện hóa được Hạo Thiên Cổ, uy lực của nó sẽ khủng bố tới mức nào nữa đây?

Nhưng Diệp Mặc cũng biết, Hạo Thiên Cổ của hắn đã bị Nghiêm Cửu Thiên phát hiện. Mặc dù là Nghiêm Cửu Thiên không dám tiết lộ ra, nhưng nếu để bị người khác phát hiện thì hắn nhất định sẽ phải ăn quả đắng.

Nửa năm sau, Diệp Mặc lại lần nữa xuất quan.

Dựa theo thời gian mà tính, thì Diệp Mặc đoán rằng đã gần tới Thanh Vi Thiên rồi. Thanh Vi Thiên cực kỳ xa xôi, nhưng Diệp Mặc lại biết Tiên thuyền mà hắn đang ngồi phi hành cực nhanh. Cái Tiên thuyền này thực sự là có thể xếp vào top 5 những Tiên thuyền nhanh nhất trên toàn bộ Thượng Thiên Vực.

Chẳng những là tốc độ nhanh, hơn nữa còn cực kỳ an toàn. Cho dù là so với Thời Không Thoa phỏng chế của hắn, thì tốc độ của cái Tiên thuyền này cũng nhanh hơn không ít.

Lần trước sau khi Diệp Mặc giết Tiên Vương Quý Bá trên bong thuyền, lập tức bắt đầu bế quan. Lần này đi ra mới phát hiện ra những Đại La Tiên trên đường đi nhìn thấy hắn đều khách khí mà chào hỏi. Tuy không muốn như vậy, nhưng Diệp Mặc cũng biết hung danh của hắn đã nổi tiếng trên cái Tiên thuyền này rồi.

Diệp Mặc xuất quan, mấy người Quý Thư lập tức biết được mà tới kéo Diệp Mặc đi. Bởi vì có quan hệ với Diệp Mặc, cho nên thời gian nửa năm qua các loại khiêu chiến đều không hề nhắm tới bọn họ. Chỉ cần bọn họ không đi khiêu chiến người khác, thì tới bây giờ cũng không có người nào đi

khiêu chiến họ cả.

Lại một tháng nữa trôi qua, Tiên thuyền đã dừng sát ở trên quảng trường Hồng Vũ Tiên thành thuộc Thanh Vi Thiên. Diệp Mặc lúc này đi theo vài chục tiên nhân xuống khỏi Tiên thuyền, tiến đến chỗ ở đã được an bài ở Thanh Vi Thiên.

Một số tông môn lớn đã sớm có người tới nơi này, bọn họ đầu tiên là cùng tụ hợp với đệ tử trong môn phái của mình đã. Chỗ của Kế Khôn là chỗ của Đế Tông Lộng Nguyệt Đế Tông, và đương nhiên là cô cũng đã sớm có người đón tiếp. Những tiên nhân đạt trước thứ tự trước 1000 lại càng được tiếp đãi long trọng.

Loại thân phận tán tu như Diệp Mặc, cũng không có cả ngọc bài, đương nhiên là đãi ngộ kém nhất rồi. Chỉ có thể theo sau mọi người xuất hiện ở động phủ có điều kiện bình thường nhất chờ tới khi Tiên Đế triệu khiến.

Khi mà mấy đạo sát cơ quét lên người Diệp Mặc, thì Diệp Mặc lại nhẹ nhàng thở ra. Ma Hoan tông tới tiếp đón Hoa Như Tuyết cũng chỉ là tu vi Tiên Tôn mà thôi. Nhưng nghĩ lại thì đây cũng là điều bình thường, dù sao thì làm gì có nhiều Tiên Đế như vậy chứ? Ở đây cho dù là Tiên Đế cũng không dám tùy tiện giết người, cho nên đối mặt với Tiên Tôn thì Diệp Mặc lại càng không sợ.

Thời gian ba ngày trôi qua thật nhanh, Diệp Mặc thì vẫn luôn ở trong động phủ của mình không đi đâu. Hắn quyết định sau khi có được một quả 'Bồng việt tiên quả', thì sẽ lập tức đi ngay. Thanh Vi Thiên tuyệt đối không phải là nơi có thể ở lại, vì ở đây quá mức nguy hiểm. Kế Khôn có Đế tông chiếu cố, cho nên hắn căn bản là không cần phải lo lắng.

Ngày thứ tư. Hôm nay là ngày các Tiên Đế triệu kiến những Đại La Tiên thứ tự trước 1000, cộng thêm 100 người vốn được tuyển chọn từ Thanh Vi Thiên thì tất cả là 1100 sẽ được mấy vị Tiên Đế cao cấp triêu kiến.

Diệp Mặc cùng những Đại La Tiên còn lại không bị triệu kiến, có thể

đứng trên quảng trường để theo dõi qua trận pháp hình ảnh. Sở Dĩ cùng Kế Khôn đều được triệu kiến đi. Mấy người Quý Thư và Tề Bắc Thương mặc dù là Thiếu thành chủ, nhưng địa vị ở nơi này cũng không cao hơn Diệp Mặc là bao, cũng chỉ có thể ở trên quảng trường quan sát qua trận pháp hình ảnh mà thôi. Còn Nhâm Ngu Cẩn thì càng không quen biết ai cả, chỉ có thể đi theo Diệp Mặc mà thôi.

Trên quảng trường quan sát hình ảnh, phần đông tiên nhân đều là vài chục vạn tiên nhân bên ngoài, những tiên nhân trực thuộc Thanh Vi Thiên và các tiên nhân theo Tiên thuyền tới như Diệp Mặc nữa. Dù sao thì nhìn thấy Tiên Đế cũng không phải là chuyện bình thường, đôi khi một câu nói của Tiên Đế, thậm chí là một động tác của Tiên Đế, cũng đều có thể để cho các tiên nhân bình thường có thể lĩnh ngộ được một ít chân lý về đạo pháp.

Trận pháp hình ảnh rất rõ ràng. Hình ảnh trong trận pháp lúc này là một tòa cung điện to lớn được khảm nạm từng dẫy Tiên tài cao cấp. 1100 Đại La Tiên dưới sự dẫn dắt của vài vị tiên nữ tiến vào trong tòa cung điện, sau đó đứng ra hai bên.

Nửa nén hương sau, thì mấy vị Tiên Đế đầu đội vương miệng tiến vào. Cho dù là thông qua trận pháp hình ảnh, thì những Đại La Tiên trên quảng trường đều cảm thấy một cỗ khí thế của Đế khí uy nghiêm và cường đại. Căn bản cũng không cần có người giữ trật tự, thì trên quảng trường cũng tự động lặng ngắt như tờ.

- Diệp đại ca, anh không sao chứ?

Cửu Nhứ Nhạn vốn gọi Diệp Mặc là sư huynh, về sau thì vì cô luôn theo Diệp Mặc, lại học hỏi được rất nhiều điều, cho nên cô đối với Diệp Mặc ngày càng tôn kính hơn.

Lúc này khi cô đứng bên cạnh Diệp Mặc, thì lại thấy Diệp Mặc toàn thân run rẩy, sắc mặt thậm chí còn trở nên trắng bệch, liền cảm thấy rất lo lắng.

- Tôi không sao, bởi vì gặp một vài vấn đề khi tu luyện, cho nên khi gặp

phải Đế khí của các Tiên Đế, thì liền có chút phản ứng.

Diệp Mặc vội vàng nói, sau đó lập tức buông lỏng một chút nắm tay của mình. Hắn đang cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình, vì một khi hắn bị Tiên Đế triệu kiến, loại trạng thái này sẽ khiến cho tất cả Tiên Đế chú ý tới hắn.

Cửu Nhứ Nhạn cũng hơi yên lòng, lại khuyên Diệp Mặc chú ý nghỉ ngơi một chút, sau đó mới tiếp tục quan sát trận pháp hình ảnh.

Diệp Mặc nhẹ thở ra một hơi. Hắn sở dĩ có loại phản ứng này, là vì hắn đã nhận ra một người trong đó chính là Táp Đế. Không cần phải nói cũng biết, người kia khẳng định chính là Táp Không Đại Đế. Lúc trước ở 'Luân hồi đạo' hắn đã nhìn rất rõ ràng trong cái cảnh tượng luân hồi đó, chính là vị Tiên Đế trung niên đầu đội vương miện kia.

Lúc này gương mặt của y mỉm cười hòa ái vô cùng. Nhưng Diệp Mặc cũng tuyệt đối không thể quên được hình ảnh vị phu nhân kia ôm lấy hắn mà khóc lóc van xin dưới chân tên Tiên Đế kia. Mà tên Táp Không Đại Đế này lại không chút do dự nào đá một cước, khiến cả mình và vị phu nhân kia từ trên thềm đá lăn xuống. Tiếp đó lại cho người đem mình ném xuống một Tu Chân Giới có linh khí thiếu thốn, còn nói mình có thể luân hồi được hay không thì phải dựa vào vận khí của chính mình.

Nắm tay của Diệp Mặc có chút run rẩy. Hắn bỗng nhiên nhớ tới vị phu nhân kia, không biết là bà có quan hệ thế nào với hắn, hiện giờ đang ở nơi đâu? Nhưng bây giờ hắn căn bản là hỏi cũng không dám hỏi.

Nhìn vẻ mặt tươi cười, thần thái hòa ái của Táp Không Đại Đế, thì Diệp Mặc lại lần nữa nhớ tới lời Hạo Thiên Đại Đế nói: “Táp Không là người âm hiểm đáng sợ nhất, y biểu hiện tu vi của mình ra ngoài là kẻ thấp nhất, nhưng thực tế thì lại là kẻ có tu vi cao nhất trong bốn vị Đại Đế.”

Lúc này ở trên cung điện, mười mấy nữ tiên cực kỳ xinh đẹp đã bắt đầu khiêu vũ nhảy múa theo từng đạo tiên vân lượng lờ. Màn tiên vũ này thoạt

nhìn thì cực kỳ đẹp, khiến cho mọi người không thể nào dời ánh mắt ra được. Nhưng Diệp Mặc lại hoàn toàn không trông thấy những nữ tiên đang nhảy múa kia. Hắn vẫn đang nghĩ xem, vì cái gì mà Táp Không Đại Đế lại muốn đẩy hắn vào tử địa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1774

Tiểu Thiên Vực

Chờ sau khi tiên nhân trong đại điện uống rượu xong, một người đàn ông anh tuấn để râu dài đứng lên, đầu tiên y tỏ ý bảo Đại La Tiên hai bên đại điện ngồi xuống xong, lúc này mới cao giọng nói:

- Mỗi lần đến mùa thu hoạch Bồng Việt Tiên Quả đều làm cho người ta chờ mong, cũng là lúc thiên tài trong Tiên Giới chúng ta lớp lớp xuất hiện. Hôm nay có thể tới nơi này, đều là những đại tiên xuất sắc nhất của ba mươi ba Thiên Vực. Với tư cách là thiên chủ của Thanh Vi Thiên, ta thể thiện sự hoan nghênh vô cùng đối với các vị.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu rõ, thì ra người này chính là tiên đế Vị Phong, nghe nói y đã là Đại Đế rồi. Nhìn tiên đế Vị Phong, Diệp Mặc lập tức liền nhớ tới tiên đế Vô Song. Năm đó tiên đế Vô Song hẳn là bị ám toán tại tiên thành Hồng Vũ này, cũng không biết là một người con gái như thế nào, khiến cho tiên đế Vô Song khó có thể quên như thế.

Lời nói của Tiên đế Vị Phong tiếp tục truyền đến, - Đại hội Bồng Việt Tiên Quả lần này, chẳng những Táp Không Đại Đế và Long Hà Đại Đế trong tứ đại đế đã đến, hơn nữa tiên đế Chính Nhân của Nguyên Động Thiên, tiên đế Khuê Kiền của Đằng Thắng Thiên, tiên đế Hoán Vân của Phạm Độ Thiên cũng đều tới. Trừ những vị này ra, đế tông, tôn tông của các Thiên Vực lớn, đều là khách quý đến đây. Tuy đại hội Bồng Việt Tiên Quả lần này xảy ra một vài vấn đề, không giống như trước đây, nhưng ta tin tưởng chờ sau khi Táp Không Đại Đế nói xong, mọi người có lẽ sẽ càng thêm mong đợi.

Táp Không Đại Đế mỉm cười, gật gật đầu rồi mới chậm rãi nói:

- Lần trước tại Lạc Đế Sơn ở Nguyên Động Thiên, một số đại tiên xuất sắc của chúng ta đã ngã xuống, điều này làm cho ta cảm thấy rất đau lòng. Chúng ta đều đã già, tương lai của Tiên Giới, tương lai của ba mươi ba Thiên Vực đều phải dựa vào các vị. Đang ngồi ở đây gần như đều là Đại la tiên hậu kỳ, cũng đều là những người nổi bật của các Thiên Vực lớn, ta nghĩ trong tương lai tiên đế ưu tú nhất của ba mươi ba thiên Vực nhất định sẽ sinh ra từ trong số các vị.

Diệp Mặc tuy nhìn thấy Táp Không Đại Đế rất là khó chịu, nhưng lại không thể không thừa nhận những lời này của Táp Không Đại Đế là sự thật. Ở đây đúng là quy tụ những Đại La Tiên ưu tú nhất của tất cả các Thiên Vực, cho dù là có một số người không có mặt ở đây, nhưng trên tổng thể chắc có lẽ không sai.

Cho dù là số 'Hư Không Phi Tuyết' kia tập trung ở trên người một người mới có thể tiến vào top một nghìn người này, nhưng một người có thể là đại biểu được đưa lên kia cũng nhất định là người nổi bật trong tiểu đội.

- Mỗi một tiên đế, mỗi một Tiên Tôn chúng tôi đang ngồi ở đây cũng đều là từ Đại La Tiên mà nên. Cũng đều biết sự gian khổ từ Đại La Tiên thăng cấp tiên vương, đây là một bước nhất định phải trải qua để đặt chân lên vị trí Vị Tiên, mỗi người đều phải như vậy.

Giọng của Táp Không Đại Đế rất thư thả, nghe rất là thân mật, có lẽ là do loại ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, Diệp Mặc luôn cảm giác Táp Không Đại Đế rất là dối trá.

- Các ngươi có thể ngồi ở chỗ này, đã chứng minh năng lực của các ngươi. Nhưng những điều này vẫn chưa đủ để khiến cho các ngươi không uổng phí bất kỳ chút sức lực gì mà lấy được một quả Bồng Việt Tiên Quả, từ năm đó sau khi Tiên Giới phân chia, Bồng Việt Tiên Quả lại càng trở nên rất hiếm hoi. Mà bây giờ thì càng là một quả khó cầu.

Diệp Mặc nghe đến đó đã nhíu mày lại. Hắn cảm giác mình giống như bị lừa. Táp Không tiên đế nói lời êm tai, nhưng những lời này sáo rỗng vô

cùng, không có bất kỳ nội dung gì.

Không chỉ mình Diệp Mặc, ngay cả những Đại La Tiên trong đại điện cũng đều cảm giác hình như có hơi không đúng.

Táp Không Đại Đế làm như không nhìn thấy phản ứng của mọi người vậy, tiếp tục nói:

- Lần này lại là mùa vườn Bồng Việt tiên quả của Thanh Vi Thiên chín rộ. Nhưng lần này Bồng Việt Tiên Quả lại không cách nào phân phối đến tay các ngươi rồi. Ban đầu, vườn Bồng Việt Tiên Quả của Thanh Vi Thiên đã héo rũ mấy ngàn năm trước, vì không muốn đả kích cố gắng truy cầu đại đạo của mọi người, chúng tôi vẫn chưa nói ra chuyện này. . .

Táp Không tiên đế nói tới đây, chẳng những là trên đại điện, mà ngay cả trên quảng trường tiếng thở than đều nổi lên bốn phía. Táp Không Đại Đế là Tiên đế đỉnh cao, không sai, nhưng cái mọi người quan tâm hơn chính là mình có lấy được 'Y Vương Đan' hay không.

Đừng thấy trên quảng trường có mấy trăm ngàn người, nhưng rất nhiều người đều đã giao ra 'Hư Không Phi Tuyết', cũng có nghĩa là đội trưởng của bọn họ đã được tiên đế triệu kiến, một khi lấy được một quả Bồng Việt Tiên Quả, dưới sự luyện chế của tông sư tiên đan, nói không chừng có thể luyện được mười hai viên 'Y Vương Đan'.

Cái này cho mọi người một tia hi vọng, có hi vọng dù sao cũng tốt hơn là không có hi vọng.

Bồng Việt Tiên Quả là quả tiên cực kỳ khan hiếm, so với quả tiên cấp tám bình thường thậm chí là cấp chín còn khan hiếm hơn, rất nhiều Đại La Tiên viên mãn, cũng là bởi vì không có 'Y Vương Đan' mời bị kẹt ở cảnh giới vài vạn năm.

Táp Không Đại Đế đột nhiên nói vườn Bồng Việt Tiên Quả đã khô héo, có người thậm chí bắt đầu hoài nghi Bồng Việt Tiên Quả qua mỗi mười vạn

năm sẽ chín rộ một lần, mỗi lần chín rộ đều có một đại hội Bồng Việt Tiên Quả, vẫn luôn tổ chức tại Thanh Vi Thiên. Tiên đế Hồng Vũ đã từng là Thiên chủ của Thanh Vi Thiên chưa từng tiết lộ ra một lần, hơn nữa rất nhiều tiên vương của các Thiên Vực còn lại đều là bởi vì đại hội Bồng Việt Tiên Quả ở Thanh Vi Thiên mới thăng cấp được.

Lúc Bồng Việt Tiên Quả chín rộ nhất, có một phần ba Đại La Tiên tham gia đại hội Bồng Việt Tiên Quả có thể lấy được Bồng Việt Tiên Quả. Về sau mỗi lần đại hội Bồng Việt Tiên Quả, người lấy được Bồng Việt Tiên Quả càng ngày càng ít, ví dụ như lần này chỉ có một ngàn một trăm người đã được tiên đế triệu kiến. Nhưng cho dù là như vậy, cũng không có ai dám nói thêm cái gì, dù sao có hi vọng đã là chuyện tốt rồi, chuyện gì khác, chỉ sợ không có hi vọng.

Bây giờ Táp Không Đại Đế nói Bồng Việt Tiên Quả đã khô héo từ vài ngàn năm trước, điều này đồng nghĩa với chặt đứt hy vọng của mọi người, lập tức đã có người ngờ vực.

Đừng nói người khác ngờ vực, Diệp Mặc đây trước giờ chưa từng tham gia đại hội Bồng Việt Tiên Quả cũng đều ngờ vực không thôi.

- Ta nhớ đại hội Bồng Việt Tiên Quả mà tiên đế Hồng Vũ đã từng tổ chức, sự rầm rộ sôi nổi đó quả thực là làm cho người ta khó quên ah. Lúc trước tiên đế Hồng Vũ lại triệu kiến tất cả Đại La Tiên đến Thanh Vi Thiên, hoàn toàn không phải như bây giờ chúng ta trên quảng trường như thế này, chỉ có một nghìn người được triệu kiến.

- Đúng vậy, bây giờ thiên chủ của Thanh Vi Thiên là tiên đế Vị Phong, vì sao mỗi lần đại hội Bồng Việt Tiên Quả, người tiên đế triệu kiến đều càng ngày càng ít?

- Càng ngày càng ít thì cũng thôi không nói tới, bây giờ lại còn nói không có Bồng Việt Tiên Quả nữa, đây không phải trêu chọc chúng ta sao?

. . .

Trên quảng trường bàn luận ầm ĩ, những người này phần lớn đều là từ Thiên Vực khác tới, tiên đế Vị Phong và tiên đế Táp Không địa vị tuy cực cao, nhưng dính đến lợi ích của bản thân, thì vẫn có người nhịn không được muốn suy đoán.

Tiên đế Hồng Vũ Diệp Mặc ngược lại là đã từng nghe nói đến, lúc trước Hạo Thiên Đại Đế nói cho hắn biết, Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên là tiên đế Hồng Vũ. Chỉ có điều Hạo Thiên cũng không biết vì sao thiên chủ của Thanh Vi Thiên biến thành tiên đế Vị Phong, còn tung tích của tiên đế Hồng Vũ thì không biết là đã đi đâu, một chút kí ức duy nhất còn lại chính là tại Thanh Vi Thiên còn có một tiên thành Hồng Vũ.

Táp Không Đại Đế lại rất là lấy làm tiếc nói:

- Vườn Bồng Việt Tiên Quả héo rũ, chúng tôi cũng rất đau buồn, điều này có nghĩa là tiên vương càng ngày càng ít. Đối với ba mươi ba Thiên vực chúng ta là một đả kích lớn vô cùng, nếu có một ngày, Bồng Việt Tiên Quả không còn một quả nào, đây chẳng phải có nghĩa là truyền thừa của Tiên Giới ta bị cắt đứt từ đây?

Giọng điệu của Táp Không Đại Đế hình như ảnh hưởng đến mọi người, gần như tất cả mọi người không bàn tán nữa, ngược lại tiếp tục chăm chú nghe Táp Không Đại Đế nói.

- Kỳ thật một số tiên đế chúng tôi càng sốt ruột hơn, cũng may trời không tuyệt đường người, mấy người chúng tôi trải qua mấy ngàn năm tìm kiếm, rốt cuộc tìm được một nơi chưa bao giờ có vết chân người đi qua. Ở đây chẳng những có Bồng Việt Tiên Quả, còn có các loại quả tiên tiên phẩm cấp bảy trở lên còn lại, thậm chí còn có Hỗn Độn Tiên Linh Vật. . .

Nếu như nói lúc trước lời nói của Táp Không Đại Đế khiến cho tất cả mọi người tuyệt vọng, thì những lời này của Táp Không Đại Đế lại làm cho tất cả mọi người hưng phấn hẳn lên. Đừng nói Đại La Tiên ở đây, ngay cả một số tông môn lớn cũng đều đầy mặt kinh hãi. Nếu như không phải là Táp Không Đại Đế nói ra những lời này, bọn họ cũng không biết mấy vị tiên đế

vậy mà lại phát hiện ra nơi còn có Hỗn Độn Linh Vật.

Chỉ trong nháy mắt, hình tượng của Táp Không Đại Đế liền to lớn hẳn lên.

Một Đại Đế phát hiện ra nơi quý báu như thế, vậy mà lại đem ra chia xẻ cho tất cả mọi người, loại tấm lòng này, loại phong độ và hiến dâng vô tư này, đã đáng giá để hết thảy mọi người quỳ lạy.

Bất kể là tiên nhân trong đại điện, hay là trên quảng trường đều bắt đầu xao động không yên. Một số tông môn trên quảng trường, càng hận không thể lập tức truyền tin tức về, kêu tông môn phái thêm người tới, nhưng ngăn cách bởi Thiên Vực, muốn truyền tin tức cũng không thể nào làm được.

Diệp Mặc không biết Táp Không Đại Đế nói thật hay giả, nhưng hắn tin tưởng Táp Không Đại Đế tuyệt đối không có cái loại tấm lòng vô tư này, nếu như Táp Không Đại Đế thật sự vô tư như thế, lúc trước sẽ không cay nghiệt ném hắn vào giới diện luân hồi thiếu thốn linh khí.

- Thánh đế đại chiến một ngàn tỉ năm trước, Tiên Giới vỡ tan, chia làm ba mươi ba Thiên Vực. Trên thực tế còn có một vài thiên vực vỡ nát bị vứt bỏ trong hư không, những thiên vực này không có vận may lớn, một số đã trở thành các vì sao trong Hư Không, một số đã thành thiên thạch trong Hư Không, trải qua năm tháng đào thải trong hư không sau đó tan thành mây khói. Nhưng còn có một phần nhỏ Thiên Vực có chút vận may bị rơi vào một vài nơi hẻo lánh trong Hư Không, đã trở thành Tiểu Thiên vực.

Táp Không Đại Đế tựa như đang miêu tả một rung động lịch sử đã lâu từ thời viễn cổ, mà ngay cả Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên nghe nói về những chuyện này. Còn ba mươi ba Thiên Vực của Tiên Giới làm sao mà có, hắn lại biết rất rõ, nhưng đối với chuyện Tiểu Thiên Vực, đúng là hắn không rõ ràng lắm.

Táp Không Đại Đế tiếp tục nói:

- Những tiểu Thiên vực này mặc dù đại bộ phận đều tiêu tán, nhưng còn có số rất ít được trận pháp tự nhiên trong hư không bảo hộ, thậm chí còn có khí lưu bảo vệ, tạo thành một tinh vực thiên nhiên. Những tinh vực này trong nhiều năm không có dấu vết con người, cũng chưa bị phá hư, kết quả là đã hình thành tiên linh thảo khắp nơi trên mặt đất, thậm chí Hỗn Độn Linh Vật cũng ẩn nấp bên trong những Thiên vực này.

Tất cả mọi người kích động hẳn lên, bởi vì điển cố Tiên Giới chia làm ba mươi ba Thiên vực này tất cả mọi người đều đã nghe qua. Táp Không tiên đế nói như vậy, tuyệt đối là lý luận có căn cứ.

Chuyện trong vũ trụ rất khó dùng một vài câu mà giải thích được, ngay cả chuyện hình thành ba mươi ba Thiên vực, cũng đều có nguyên nhân của nó, không phải tùy tùy tiện tiện là có thể tạo thành ba mươi ba thiên vực. Nếu như nói có một tiểu Thiên vực tiên linh thảo khắp nơi trên đất được trận pháp và khí lưu trong hư không bao trùm, cũng không phải là không có khả năng.

Diệp Mặc tuyệt đối không tin Táp Không Đại Đế có lòng tốt như vậy, chẳng những Diệp Mặc không tin, kỳ thật người của rất nhiều đại tông môn cũng sẽ không tin. Táp Không Đại Đế tuy rất dễ nói chuyện, nhưng là một Đại Đế, gã không có lý do gì lại đem loại tiểu Thiên vực chưa bao giờ khai thác qua này ra nói cho mọi người biết.

Ngay khi tất cả mọi người đang chờ mong Táp Không Đại Đế nói ra vị trí của tiểu Thiên vực, để mọi người vào thu thập một phen, tiếng nói của Táp Không Đại Đế lại rơi xuống:

- Nhưng cũng không phải là mỗi một người đều có thể đi vào tiểu Thiên vực thu thập tiên linh thảo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1775

Phỏng Tay Ngọc Bài

Quả nhiên là như vậy, Diệp Mặc ngược lại cảm thấy bình thường, nếu không phải như vậy mới là kỳ quái.

Trên quảng trường cũng có rất nhiều người có cách nghĩ giống như Diệp Mặc, nhưng người thất vọng thì càng nhiều hơn. Những người trên quảng trường, tuy cũng là thành phần xuất sắc của các nơi, nhưng đem đến nơi tinh anh chồng chất như này thì không là gì cả.

Táp Không Đại Đế thấy mọi người đều yên tĩnh lại, lúc này mới tiếp tục nói:

- Tiểu Thiên vực đã tồn tại vô số năm, một số vật hỗn độn trong hư không cũng đều trốn vào Tiểu Thiên vực. Một khi Vị Tiên tiến vào Tiểu Thiên vực, khí tức của Vị Tiên sẽ khiến cho tiên linh vật hỗn độn trong Tiểu Thiên vực bị kinh hãi, bỏ trốn tứ tung. Cho nên mấy người chúng tôi sau khi thương lượng, đã quyết định không động chạm đến Tiểu Thiên vực. Nhờ đại hội Bồng Việt Tiên Quả lần này, trước tiên để 1100 Đại La Tiên tiến vào Tiểu Thiên vực...

Trên quảng trường lại bắt đầu bàn tán, nếu quả thật đúng như Táp Không Đại Đế nói, vậy hơn một ngàn người này chẳng phải là phát tài lớn rồi hả? Không biết thứ mà hơn một ngàn người này có được có phải quy là của bọn họ toàn bộ hay không? Ngay cả hơn một ngàn người trong đại điện cũng vui mừng, bọn họ hoàn toàn không thể tưởng được cuối cùng còn có loại chuyện tốt như này.

Diệp Mặc cũng nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân dùng

'Hư Không Phi Tuyết' sắp xếp thứ hạng? Hơn nữa Táp Không Đại Đế nói Vị Tiên gì đó vào sẽ quấy nhiễu hỗn độn tiên linh vật, Diệp Mặc tuyệt đối không tin. Hắn cũng biết chắc không phải là một mình hắn không tin, nhưng hắn không tìm ra được lý do để không tin. Hỗn độn tiên linh vật lại có mấy người có thể thấy được? Ai biết có phải là sau khi trông thấy Vị Tiên, lập tức sẽ ẩn nấp hay không?

- Những thứ trong Tiểu Thiên vực là của mọi người, tuy chúng tôi lựa chọn một ngàn một trăm người đại diện tiến vào, nhưng vì để cho toàn bộ người của Thiên Vực đều được hưởng lợi. Người có tư cách tiến vào Tiểu Thiên Vực đều phải đồng ý những thứ lấy được mình chỉ giữ lại một phần trong đó, còn lại toàn bộ lấy ra phân phối hết. Nếu ai không muốn, có thể đem vị trí của mình nhường cho người khác. Hỗn độn tiên linh vật, nhất định phải lấy ra toàn bộ. Gieo trồng lại trong vườn Bồng Việt Tiên Quả của Thanh Vi Thiên.

Lời nói của Táp Không Đại Đế không hề khiến cho một ngàn một trăm người kia có bất kỳ tí bất mãn nào, Tiểu Thiên vực 1000 tỷ năm qua chưa từng mở ra, một khi đi vào, thứ tiên linh vật này há có thể là đơn giản sao? Một phần mười đã là rất nhiều rồi. Hơn nữa vật hỗn độn lại có mấy người có thể gặp được, cho dù là trăm triệu năm không có dấu chân người đi qua, cũng không phải tùy tùy tiện tiện là có thể gặp được hỗn độn tiên linh vật.

- Số người này đi vào chỉ có thể ở lại trong ba ngày, sau ba ngày, nhất định phải đi ra.

Táp Không Đại Đế lại nói thêm một câu. Khiến cho tất cả mọi người không hiểu, một Tiểu Thiên vực sẽ lớn tới mức nào? Thời gian ba ngày lại có thể lấy được bao nhiêu thứ? Nếu đã tiến vào, vì sao không thu nhặt thêm một chút?

Táp Không Đại Đế lại không chút hoang mang nói:

- Bởi vì trong Tiểu Thiên vực có Hội Linh Ma khí tồn tại, một khi thời gian quá dài, linh căn sẽ tự động niết hóa hết, cả người biến thành phế nhân.

Hơn nữa tu vi càng cao, tốc độ linh căn bị niết hóa càng nhanh. Kỳ thật trên phương diện này mà nói tiên vương trở lên đi vào cũng không thích hợp.

Diệp Mặc giật mình, khó trách bọn người Táp Không Đại Đế không tiến vào Tiểu Thiên vực, đoán chừng linh căn bị niết hóa mới là nguyên nhân chủ yếu nhất đây.

Linh căn bị niết hóa Diệp Mặc đương nhiên vô cùng rõ ràng, lúc trước Chân Băng Du cũng vì luyện thể niết bàn thất bại, linh căn bị niết hóa. Hắn giúp Chân Băng Du tìm được 'Hư Không Phi Tuyết' luyện chế 'Phi Tuyết Đan', tìm được 'Tịnh linh tâm liên', mới cứu được Chân Băng Du.

Lúc này Diệp Mặc cũng đã hiểu vì sao trong hư không, rất nhiều Đại La Tiên muốn bắt 'Hư Không Phi Tuyết' rồi.

Quả nhiên Táp Không Đại Đế tiếp tục nói:

- Nguyên nhân kêu mọi người bắt 'Hư Không Phi Tuyết' trong hư không chủ yếu là để luyện chế 'Phi Tuyết Đan', 'Phi Tuyết Đan' chẳng những có hiệu quả dùng để ngăn cản linh căn bị niết hóa, không bị Hội Linh Ma khí ảnh hưởng, trong Tiểu Thiên vực còn có thể khiến cho linh căn của người đi vào được tinh lọc. Nhưng chúng ta mỗi người tiến vào Tiểu Thiên Vực chỉ có thể phát ba viên 'Phi Tuyết Đan'. Mỗi một viên 'Phi Tuyết Đan' có thể duy trì một ngày, ba viên 'Phi Tuyết Đan' chỉ có thể duy trì ba ngày. Sau ba ngày, tất cả những người tiến vào Tiểu Thiên Vực đều phải bóp nát ngọc bài truyền tống đi ra.

Lúc này chẳng những Diệp Mặc đang cười lạnh, ngay cả một số Tiên tôn Tiên vương hơi có kiến thức cũng cười lạnh. Thời gian ba ngày, cho dù là lấy được vật gì quý giá trong Tiểu Thiên vực, cũng chẳng có cách nào dùng vào tu luyện. Thời gian ngắn ngủi như thế, chỉ có thể đem thứ tốt mang ra giao cho tiên đế phân phối.

Diệp Mặc cười lạnh ngoại trừ nguyên nhân này ra, còn có nguyên nhân khác, đó chính là 'Phi Tuyết Đan' trên người hắn ít nhất có mấy bình. Cho dù

không nói tới mấy bình này, 'Hư Không Phi Tuyết' hắn cũng có hơn 100 miếng, tùy thời cũng có thể luyện chế 'Phi Tuyết Đan'.

Diệp Mặc suy đoán mấy vị tiên đế sẽ không vì tiên linh thảo cấp bảy cấp tám thông thường mà định ra quy định này, trong Tiểu Thiên Vực này khẳng định là có thứ mà mấy tiên đế muốn lấy, nhưng bọn họ lại không thể đi vào tìm.

- Ngoại trừ một ngàn một trăm người này có thể tiến vào tiểu Thiên vực trước ra, những Đại La Tiên đến Thanh Vi Thiên còn lại cũng có cơ hội, thời gian tiến vào tiểu Thiên vực, chúng tôi sẽ an bài cụ thể. Để luyện chế 'Phi Tuyết Đan' cần mấy ngày, mười ngày sau, mọi người tập hợp tại quảng trường Hồng Vũ.

Nói xong Táp Không tiên đế vung tay lên, mấy Tiên Tử váy lụa rực rỡ bồng bềnh nâng từng tấm ngọc bài khác nhau đưa tận tay một ngàn một trăm người trong đại điện này.

Sau khi nhìn những Đại La Tiên trong đại điện này cầm lấy ngọc bài, mấy tiên đế liền đứng dậy rời đi. Diệp Mặc lại nổi lên nghi ngờ, ngọc bài tiến vào Tiểu Thiên vực này phát ra sớm như vậy, chẳng lẽ không sợ rối loạn?

Loại ngọc bài này ai cũng mơ tưởng ah, một khi bắt đầu cướp đoạt, tuyệt đối sẽ có rất nhiều tông môn đều không tiếc ‘đói ăn vụng túng làm càn’. Hơn nữa mấy tiên đế kia trước khi đi, cũng không nói thêm bất kỳ cái gì, ý tứ kia giống như là bảo mọi người tranh đoạt ngầm hay công khai đều được.

Tiên đế triệu kiến đã kết thúc, nhưng trên quảng trường lại càng náo nhiệt. Chủ đề mà mọi người náo nhiệt bàn luận ngoại trừ chuyện trong Tiểu Thiên vực rốt cuộc có những loại tiên linh thảo nào ra, còn bàn về 1100 miếng ngọc bài kia.

Nhâm Ngu Cẩn trên mặt có chút lo lắng, hiển nhiên cô cũng biết sự nguy hiểm đáng sợ trong đó. Nếu như bọn họ là một đế tông hoặc là đại tông môn

thì cũng tốt một chút, bây giờ hai người cũng giống Diệp Mặc, đều là người cô độc lẻ loi. Bọn họ cầm một ngọc bài như vậy, giống như một đứa bé ba tuổi ôm một đĩnh vàng lớn đi trong hang ổ của bọn cướp.

Kế Khôn vừa đi ra ngoài trước tiên đã được Lộng Nguyệt Đế Tông đón đi, Sở Di lại khẩn trương tới trước mặt Diệp Mặc. Y rất muốn đem ngọc bài cho Diệp Mặc, rồi lại sợ làm hại Diệp Mặc. Đồng thời cho dù là y cho Diệp Mặc, người khác cũng không biết, cuối cùng nói không chừng hắn còn bị liên lụy.

- Diệp huynh, làm sao bây giờ?

Sau khi Sở Di biết Bồng Việt Tiên Quả là lấy từ Tiểu Thiên Vực, y không còn suy nghĩ gì được nữa. Y vẫn tự mình hiểu được, so với những người khác, bất kể là tu vi hay là sức mạnh y đều kém hơn rất nhiều.

Diệp Mặc cũng biết nặng nhẹ, ngọc bài này chẳng những Sở Di không thể nhận, ngay cả hắn cũng không thể nhận. Ý của Táp Không tiên đế, Diệp Mặc không rõ lắm, cũng tuyệt đối biết rõ cấp cho ngọc bài sớm không phải là chuyện tốt lành gì.

- Đưa ngọc bài cho tôi xem một chút.

Diệp Mặc nói.

Cùng với lúc Sở Di lấy ngọc bài ra, chung quanh có vô số ánh mắt đều chằm chằm tới, những ánh mắt kia thật trắng trợn, hận không thể lập tức cướp đoạt ngay. Có lẽ nếu như ở đây không phải là quảng trường lớn, đã có người tới tranh cướp rồi.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào ngọc bài, phát hiện ngọc bài này đúng là một Trận Pháp Truyền Tống, hoặc là nói bên trong ngọc bài khắc một Trận pháp Truyền Tống cực kỳ cao siêu.

Bản thân Diệp Mặc chính là một Đại sư tiên trận cấp năm, đối với trận pháp hiển nhiên rất tinh thông. Thêm thần niệm cửu chuyển của hắn, thần

thức đao có thể tiến vào trong ngọc bài cẩn thận xem xét cái Trận pháp Truyền Tống này, càng sẽ không nhìn lầm. Chỉ trong tích tắc, Diệp Mặc đã nhớ kỹ Trận Pháp Truyền Tống trong cái ngọc bài này.

Sau khi đã nhớ kỹ phương thức chế tác ngọc bài, Diệp Mặc đưa ngọc bài cho Sở Di nói:

- Bán ngọc bài của huynh đi, không nên bán giá quá cao, một trăm triệu tiên tinh là đủ rồi.

Thấy bọn người Quý Thư và Tề Bắc Thương kích động, Diệp Mặc lập tức nói:

- Các huynh đừng mua, bởi vì hậu thuẫn của các huynh không đủ, mua ngọc bài chính là tự hại mình.

Sở Di biết bây giờ ngoại trừ cách này của Diệp ra, căn bản là không còn cách nào khác, y có chút hổ thẹn nói với Diệp Mặc, - Diệp huynh, thực xin lỗi, tôi còn tưởng rằng có thể trực tiếp được phân phối cho một quả Bồng Việt Tiên Quả, không nghĩ tới lại là kết quả như thế này.

- Huynh không cần lo lắng, không có Bồng Việt Tiên Quả cũng không có nghĩa là không thể nào thăng cấp tiên vương.

Diệp Mặc ngược lại an ủi vỗ vỗ Sở Di.

Sở Di cũng rất quyết đoán, y biết những chuyện như này giải quyết càng nhanh càng tốt, với y mà nói cũng là càng an toàn.

Sở Di lấy ngọc bài ra đột ngột đứng ở chỗ cao kêu lên:

- Bản thân tự biết năng lực có hạn, bây giờ muốn bán ngọc bài đi Tiểu Thiên vực, một trăm triệu tiên tinh, ai cần thì cầm lấy đi.

- Ta lấy, đây là một trăm triệu tiên tinh.

Ngọc bài của Sở Di vừa mới dơ ra, lập tức đã có người lấy ra một tấm

thẻ tiên tinh nói.

Sở Di căn bản là không đợi người thứ hai đấu giá, liền đem ngọc bài đưa cho người thứ nhất đưa ra tiên tinh này, đồng thời thu hồi tấm thẻ tiên tinh kia.

- Ta ra năm trăm triệu tiên tinh...

Sau khi Sở Di thu hồi thẻ tiên tinh, mới có người báo ra một cái giá nữa, có thể thấy tốc độ của Sở Di nhanh như thế nào.

Sở Di lại không mảy may hối hận vì chỉ bán với giá một trăm triệu tiên tinh, ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Một trăm triệu tiên tinh đối với Đại La Tiên ở đây mà nói thì không đáng kể chút nào. Tấm ngọc bài phỏng tay tiến vào Tiểu Thiên vực kia rời tay, mới là chuyện quan trọng nhất.

Quả nhiên, sau khi ngọc bài của Sở Di rời tay, tiêu điểm lập tức liền chuyển dời lên người vừa mua ngọc bài của Sở Di này.

- Diệp huynh, chúng ta đi xem Hi Nguyệt đi.

Mấy người Tề Bắc Thương thấy Sở Di đã bán mất ngọc bài, lập tức liền đem tầm mắt đặt trên người Kế Khôn.

Diệp Mặc rất hiểu ý của đám người Tề Bắc Thương, ngọc bài trên người Kế Khôn cũng có phần của đám người Quý Thư và Tề Bắc Thương, bọn họ đi xem coi như là hợp lý.

Sở Di biết một trăm triệu tiên tinh này Diệp Mặc cũng sẽ không thèm nhìn đến, thậm chí y còn chưa lấy ra, liền nói với Diệp Mặc:

- Diệp huynh, lần này tới Thanh Vi Thiên coi như là có thu hoạch nhỏ, tôi và em họ định đến nơi khác ở Thanh Vi Thiên đi dạo. Chuyện vào Tiểu Thiên Vực thì không tham gia nữa.

Diệp Mặc tán đồng nói:

- Cũng tốt, về sau có cơ hội, tôi sẽ đi Cấm Thượng Thiên thăm hai người.

Sở Di và Nhâm Ngu Cẩn cũng không hỏi Diệp Mặc có muốn đi Tiểu Thiên vực hay không, bọn họ biết rõ Diệp Mặc không giống người tầm thường, còn Diệp Mặc có đi hay không, cũng không phải là việc bọn họ có thể hỏi.

Nếu như Tiểu Thiên vực là thật, Diệp Mặc há có thể bỏ qua, nhưng hắn không có ngọc bài kia. Hơn nữa Diệp Mặc cũng không muốn bị tất cả mọi người biết, trong số những người đi Tiểu Thiên Vực có hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1776

Cách Vào Tiểu Thiên Vực

Nhưng khiến cho Diệp Mặc phiền não là, hắn căn bản không biết nên đi vào như thế nào. Trộm ngọc bài nghĩ cũng đừng nghĩ đến, bây giờ mỗi một tấm ngọc bài đều vô cùng quý giá, bất kỳ môn phái nào cũng sẽ không buông lỏng trông chừng ngọc bài. Cho dù là người như Sở Di, cũng đều sẽ tự giác đưa ngọc bài ra ngoài từ lâu rồi, sẽ không giữ lại trên người để tự tìm cái chết.

Huống chi cho dù là hắn trộm được ngọc bài, cũng không thể đi vào, một ngàn một trăm người, mỗi người đều có lai lịch, nếu như là tông môn còn dễ nói một chút, mình đơn độc một người đi đâu tìm kiếm lai lịch? Lỡ như bị tiên đế Táp Không phát hiện không đúng, thì hắn không phải là đi phát tài, mà là đi tìm cái chết đấy.

Diệp Mặc có chút buồn phiền trở lại chỗ ở, cho dù là hắn có quá nhiều bí mật, cũng không nghĩ ra làm như thế nào để có thể tiến vào tiểu Thiên vực.

Diệp Mặc rất muốn tìm Kế Khôn bàn bạc một chút, nhưng hắn cũng biết, Kế Khôn bây giờ khẳng định là được bảo vệ nghiêm mật rồi.

Một ngày sau, Diệp Mặc đã không có ý định tiếp tục ngồi trơ như vậy nữa, tiếp tục như vậy cũng không nghĩ ra được biện pháp. Đang lúc hắn định ra ngoài đi dạo, cấm chế ở cửa bỗng dao động Diệp Mặc mở cấm chế ra, nhìn chằm chằm tiên nữ áo tím che mặt ở cửa kinh ngạc hỏi:

- Thánh nữ Mịch Vân, bây giờ sao cô có thể ra được?

Trước tiên Mịch Vân tiến vào căn phòng của Diệp Mặc, sau đó giúp

Diệp Mặc đánh cấm chế lên, nói:

- Tôi vì sao không thể đi ra? Phiêu Miểu Tiên Trì lần này đạt được hai tấm ngọc bài, tôi lại không mang ngọc bài theo trên người, ai dám động đến Phiêu Miểu Tiên Trì tôi chứ?

Diệp Mặc nghĩ cũng phải, Phiêu Miểu Tiên Trì là đế tông, có hậu thuẫn như vậy, ngọc bài chắc chắn sẽ không để trên người rồi, đây hoàn toàn không giống với người không có hậu thuẫn như Sở Di.

- Không biết thánh nữ Mịch Vân tới tìm tôi có chuyện gì? Tiên Tôn tiền bối của Phiêu Miểu Tiên Trì đều đang có mặt ở đây, cô tiếp tục xuất hiện ở chỗ này của tôi...

Lời nói của Diệp Mặc mặc dù có chút che dấu, nhưng thánh nữ Mịch Vân đã sớm hiểu ra. Trên tiên thuyền, Phiêu Miểu Tiên Trì các cô không có Tiên Tôn trưởng bối nào ở đó cả. Mà ở đây thì có Tiên Tôn trưởng bối, Mịch Vân là một thánh nữ một mình xuất hiện ở trong phòng của một người đàn ông, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt.

Thánh nữ Mịch Vân mỉm cười nói:

- Bởi vì có vài người tố cáo, cho nên chuyện tôi tìm anh trên tiên thuyền, sư phụ tôi cũng biết. Tôi bây giờ dứt khoát sòng phẳng gọn gàng một chút, không cần phải sợ hãi rụt rè. Đúng rồi, sư phụ tôi xem ra còn cảm thấy rất hứng thú với anh nữa, không biết anh có hứng thú đi gặp sư phụ tôi hay không?

Diệp Mặc trong lòng cả kinh. Sư phụ của thánh nữ Mịch Vân muốn gặp hắn làm gì? Sư phụ của thánh nữ Mịch Vân ít nhất là tu vi Tiên Tôn chứ? Hắn nào dám một mình đi gặp một Tiên Tôn?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc vội vàng khoát tay nói:

- Tôi đây buông tuồng đã quen, nhìn thấy tiền bối sẽ rất vô lễ, tôi thấy không đi gặp thì hơn.

Mịch Vân hình như biết rõ Diệp Mặc không muốn đi gặp sư phụ của cô, lơ đễnh nói:

- Diệp Sư Huynh, sau khi tôi tu luyện công pháp ẩn dấu mà anh cho kia, mới biết mình là ếch ngồi đáy giếng ah. Vậy mà lại có công pháp kỳ diệu như thế. Đoán chừng đã đến tiên cấp đỉnh cao ấy chứ?

Diệp Mặc sầm mặt lại, Mịch Vân đây là có ý gì?

Mịch Vân làm như không có trông thấy sắc mặt của Diệp Mặc, một mình nói:

- Đúng rồi, Diệp Sư Huynh, tôi nghe nói tiên thành Hồng vũ đêm nay có một Đại hội đấu giá cực lớn. Anh có biết lúc trước trên tiên thuyền, vị Tiên Tôn i bán ra ụ đá ngũ hành kia không? Nghe nói y lại tham gia Đại hội đấu giá lần này...

Diệp Mặc trong lòng nhất thời kinh hãi, Thánh nữ Mịch Vân nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ cô đã nhìn ra mình có hứng thú với cái ụ đá kia? Nhưng trước kia ở trên tiên thuyền khi hắn hỏi thăm về ụ đá, cũng không để lộ ra chút tin tức nào mà?

Hơn nữa, Tiên Tôn kia dám ngang nhiên đấu giá ụ đá ngũ hành ở tiên thành Hồng Vũ, y không muốn sống chăng? Ụ đá Ngũ hành tại Hạ Thiên Vực có lẽ chỉ là một món đồ quý giá mà thôi, nhưng ở nơi như tiên thành Hồng vũ này, nhiều tiên đế như vậy. Tiên đế nào mà không biết ụ đá ngũ hành có dính dáng đến Thế Giới Hỗn Độn?

Diệp Mặc sẽ không tin một Tiên Tôn ngay cả điểm này cũng nhìn không thấu, nếu như y nhìn thấu còn dám làm như thế. Điều đó đã nói rõ người này sẽ không sợ tiên đế, y tuyệt đối không phải là một Tiên Tôn đơn giản như vậy.

- Tôi muốn đi Đại hội đấu giá xem sao, anh có muốn đi không? Nếu như anh đồng ý, chúng ta cùng đi.

Mịch Vân bỗng nhiên nhìn Diệp Mặc, lại hỏi một câu.

Diệp Mặc không biết Mịch Vân có ý gì, nhưng hắn lập tức lắc đầu nói:

- Tôi không có được tư cách đi tiểu Thiên vực, ngày mai tôi định rời khỏi nơi này. Còn chuyện đi Đại hội đấu giá, tôi không có hứng thú, cũng không muốn đi cho lắm.

Khi Diệp Mặc nghe thấy Mịch Vân một lần nữa lại nhắc tới ụ đá trước mặt mình, thậm chí sư phụ của Mịch Vân cũng muốn gặp mình, đã hạ quyết tâm, một khi Mịch Vân rời đi, hắn lập tức đi đưa tin cho Kế Khôn, rồi lập tức đi ngay, nơi này tuyệt đối không phải là nơi có thể ở lâu.

Thánh nữ Mịch Vân trầm mặc một lúc lâu sau, mới lên tiếng:

- Tui còn tưởng rằng anh có hứng thú với cái ụ đá ngũ hành kia, xem ra tôi nghĩ sai rồi. Nhưng tôi có thể khẳng định nói cho anh biết, người bán ra cái ụ đá ngũ hành kia cho dù là tiên đế, cũng không thể lấy đồ thật ra bán đâu. Ụ đá Ngũ hành kia trăm phần trăm là giả, người lấy ụ đá ngũ hành ra cũng biết rõ người khác có thể nghĩ tới điểm này. Nhưng người này tuyệt đối to gan lớn mật, mục đích của y chính là muốn khiến cho tất cả mọi người biết rõ đồ thật ở trên người y.

- Vì sao?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi một câu, nhưng sau khi hỏi xong, hắn liền hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

- Sư phụ tôi nói, người này rất có thể đã là sắp chứng đạo Bán Thánh, y có thể là bức thiết cần chứng đạo. Nếu như toàn bộ ụ đá ngũ hành tề tựu đầy đủ, cho dù là không có Thế Giới Hỗn Độn, chỉ cần có một Thế Giới Chân Linh, y cũng có thể thông qua ngũ hành mà chứng đạo. Chứng đạo bằng Ngũ hành so với chứng đạo thông qua cách thức khác mà nói, đơn giản hơn rất nhiều.

Mịch Vân giải thích.

Diệp Mặc giật mình, sư phụ của Mịch Vân hiểu rõ điểm này, các tiên đế còn lại tuyệt đối cũng sẽ hiểu rõ điểm này. Trừ phi là có tiên đế ngại mạng mình dài, nếu không không ai lại dám đi tìm người bán ra ụ đá ngũ hành để câu cá này. Một khi có kẻ tìm được người này, người này tuyệt đối sẽ cho rằng ụ đá còn lại ở trên người kẻ tìm y, y sẽ liều mạng để cướp đoạt về. Cho nên kẻ trên người không có ụ đá, chẳng những sẽ không đi tìm y, ngược lại còn có thể tỏ ra không có chút hứng thú nào đối với ụ đá. Kẻ có ụ đá, chính vì biết rõ sự lợi hại của y, cũng có khả năng sẽ đi ám toán y hoặc là chú ý tới y.

Ví dụ như mình, cho dù là biết rõ ụ đá kia bây giờ không thể chiếm được, nhưng sau khi nghe được tin tức này, cũng có khả năng sẽ đi hiện trường nhìn xem. Nói không chừng mình chỉ cần xem xét, cũng sẽ bị người nọ nhìn chằm chằm vào.

Hiểu rõ điểm này rồi, bây giờ Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không đi tìm người nọ, cũng không thể óc bã đậu mà đi ám toán y. Cho dù là tướng mạo của đối phương, hắn cũng không muốn biết. Ít nhất bây giờ hắn vẫn chưa có năng lực đi ám toán một người có thể là Bán Thánh này.

- Nghe nói trong lần Đại hội đấu giá này còn có một cái thần khí hạ phẩm, và một cái bán thần khí.

Lời nói của Thánh nữ Mịch Vân khiến cho Diệp Mặc càng cẩn thận, hắn đã có được một lò đan là thần khí hạ phẩm, Hoa Như Tuyết kia không biết có thể là đã nhìn ra hay không. Nếu như Hoa Như Tuyết biết lò đan mình lấy được là thần khí, hơn nữa mình giết tiên vương của tông môn cô tôi, cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình đâu. Nhưng Diệp Mặc tin tưởng, Hoa Như Tuyết kia biết rõ lò đan kia không tệ, chắc cũng không ngờ đó là một thần khí hạ phẩm.

Xem ra phải nhanh chóng đi thôi, không thể tiếp tục kéo dài được nữa.

Trông thấy dáng vẻ của Diệp Mặc, Thánh nữ Mịch Vân đã biết Diệp Mặc hẳn là càng muốn đi rồi, cô mím môi bỗng nhiên nói:

- Diệp Sư Huynh, nếu như tôi có thể dẫn anh tiến vào Tiểu Thiên vực, anh...

- Cái gì?

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, dưới mí mắt của mấy tiên đế mà mang mình tiến vào tiểu Thiên vực?

- Cô nói cô có thể dẫn tôi tiến vào tiểu Thiên vực?

Kinh ngạc qua đi, Diệp Mặc bình tĩnh lại.

- Đúng vậy, tôi đúng là có thể dẫn anh tiến vào tiểu Thiên vực.

Thánh nữ Mịch Vân tỉnh táo nói.

Diệp Mặc ôn hòa hỏi:

- Trước tiên không nói tới chuyện cô có thể dẫn tôi tiến vào tiểu Thiên vực hay không, bây giờ hỏi tôi và cô không thân chẳng quen, cô tại sao phải giúp tôi?

- Nếu như tôi nói tôi đột nhiên thích anh, sau đó muốn giúp anh, anh sẽ tin sao?

Thánh nữ Mịch Vân lạnh nhạt nói.

Diệp Mặc mỉm cười, - Không tin.

Thánh nữ Mịch Vân cũng không để bụng, ngược lại lấy cái ngọc giản lần trước Diệp Mặc cho cô kia ra lật tới lật lui nhìn nhìn nói:

- Lần trước anh nói công pháp ẩn dấu anh cho tôi và cái anh dùng có chút khác biệt, tôi muốn...

Thấy Thánh nữ Mịch Vân nhìn mình, Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Cho nên cô muốn công pháp ẩn dấu của tôi?

- Phải, kỳ thật tôi cũng không biết công pháp ẩn dấu của anh dùng có phải là lợi hại hơn hay không, nhưng tôi thật sự cần một công pháp ẩn dấu lợi hại như vậy, dù không được làm thánh nữ, trả giá tất cả tôi cũng sẽ không tiếc.

Thánh nữ Mịch Vân nhìn chằm chằm Diệp Mặc kiên định nói.

Diệp Mặc đoán chừng việc cô gái này muốn làm cần có công pháp ẩn dấu khẳng định không nhỏ, nhưng chuyện đó và hắn không có quan hệ gì, hắn nghĩ nếu như Thánh nữ Mịch Vân thật sự có cách dẫn hắn vào tiểu Thiên vực, hắn đưa công pháp ẩn dấu ra, cũng không phải là không thể được.

- Tôi còn biết anh có một công pháp luyện thể không tệ...

- Vậy cô không cần suy nghĩ nữa, tôi sẽ không đồng ý.

Thánh nữ Mịch Vân còn chưa nói hết lời, đã bị Diệp Mặc cắt ngang.

- Nói thử xem cô có cách gì có thể dẫn tôi tiến vào tiểu Thiên vực.

Diệp Mặc không đồng ý ngay lời của Thánh nữ Mịch Vân, hắn rất muốn biết Thánh nữ Mịch Vân dùng cách gì đưa hắn vào tiểu Thiên vực.

- Tôi có một tiểu thế giới...

Thánh nữ Mịch Vân nói chỉ có mấy chữ, Diệp Mặc liền thất vọng lắc đầu, nếu có một tiểu thế giới đã nghĩ là có thể mang mình tiến vào tiểu Thiên vực, Thánh nữ Mịch Vân này cũng hơi bị ngây thơ rồi.

Tiểu thế giới, thế giới chân linh và thế giới hỗn độn hoàn toàn không giống nhau, thế giới hỗn độn có thể bị ẩn giấu vào chỗ sâu nhất trong thức hải, chỉ cần thần thức của người khác không quấy vào chỗ sâu nhất trong thức hải của anh, thì không thể phát giác được. Nhưng tiểu thế giới và thế giới chân linh lại không như vậy, tối đa chỉ có thể luyện hóa thành các loại

như vòng đeo tay hoặc là nhẫn đeo trên người, loại thế giới như thế này muốn giấu diếm thần thức của tiên đế, quả thực chính là giả thuyết ngu ngốc.

Thánh nữ Mịch Vân trông thấy ánh mắt thất vọng của Diệp Mặc, hình như biết rõ ý nghĩ của hắn, nói tiếp:

- Tui đem tiểu thế giới đeo trước ngực, tiên đế cho dù là phát giác ra, cũng sẽ không bảo tôi lấy ra đâu. Hơn nữa dùng tiểu thế giới dẫn anh tiến vào tiểu Thiên vực, tôi nghĩ cũng sẽ không phải chỉ có một mình tôi. Tiên đế Táp Không đại nhân há có thể không nghĩ đến? Bọn họ không nói ra trước, đó chính là đã sớm chấp nhận rồi. Cho dù lỡ như thất bại, tôi lại để anh đi ra, anh cũng sẽ không tổn thất cái gì, lúc trước tiên đế Táp Không cũng không nói gì, thì có nghĩa là sẽ không trách phạt.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, sẽ không tổn thất cái gì? Một khi mình từ bên trong tiểu thế giới của Thánh nữ Mịch Vân đi ra, mấy tiên đế trước tiên sẽ sử dụng thần thức xem xét hắn.

- Hơn nữa, tiểu thế giới của tôi còn chưa từng luyện hóa qua...

Những lời này của Thánh nữ Mịch Vân, khiến cho Diệp Mặc trong đầu bỗng nhiên có một tia chớp xẹt qua, hắn đột nhiên nhớ tới một biện pháp gian lận.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1777

Tiên Nữ Tiều Tụy Trên Đường

Mịch Vân sư tỷ, tôi thực ra lại có một cách, chỉ có điều không biết cô có đồng ý hay không.

Diệp Mặc nghĩ đến lập tức nói.

Thực ra cách này của hắn để Kế Khôn đi làm là tốt nhất, đáng tiếc là, hắn bây giờ đến mặt của Kế Khôn cũng không thấy. Hơn nữa Kế Khôn bây giờ tự do trong môn phái, tuyệt đối sẽ không so được với Mịch Vân Thánh nữ trước mặt.

- Anh nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, thì tôi chắc chắn sẽ đồng ý.

Mịch Vân lập tức nói.

Diệp Mặc thấy Mịch Vân đồng ý, cũng không do dự liền nói:

- Cô cần đưa miếng ngọc bài của cô cho tôi trước, tôi phải xuất thành trước, rồi khoảng bảy tám ngày sau tôi sẽ báo cho cô làm thế nào để dẫn tôi vào trong Tiểu thiên thành. Đương nhiên, nếu như cô không tin tôi, thì thôi.

- Tôi đương nhiên tin anh.

Mịch Vân Thánh nữ sau khi nói xong, không chút do dự lấy ngọc bài ra đưa cho Diệp Mặc:

- Ngọc bài đây, anh cầm lấy đi. Còn nơi hẹn, đến lúc đó anh báo với tôi.

- Ngọc bài của cô còn chưa giao nộp?

Diệp Mặc sững sờ nhìn Mịch Vân nói.

Mịch Vân có chút tự đắc nói:

- Tôi giao nộp? Nơi này có ai cần tôi nộp đồ không?

Diệp Mặc lập tức liền hiểu ra, địa vị của Thánh nữ trong Phiêu Miểu tiên trì cực cao, là một trong số mấy người hiếm có của Phiêu Miểu tiên trì. Nếu như cô không đồng ý, quả thực cũng không có ai có thể khiến cô giao đồ ra được.

Còn chuyện Mịch Vân thánh nữ giao đồ cho mình, cô lại càng không cần lo lắng, dù sao cho dù mình muốn độc tài chiếm ngọc giản cũng không được, mười ngày sau, những người muốn đến tiểu thiên vực cũng đều phải tập trung lại. Nếu như chỉ có ngọc bài, thì đừng nói không biết tiểu thiên vực ở đâu, cho dù đến tiểu thiên vực có hay không thì cũng sẽ không biết.

Hai người sau khi trao đổi truyền tin châu, Mịch Vân thánh nữ không hỏi Diệp Mặc muốn đi đâu, Diệp Mặc cũng sẽ không nói.

Chờ Mịch Vân thánh nữ đi rồi, Diệp Mặc ngay lập tức về trả phòng của mình. Những người đến đây trả phòng cũng không phải số ít, một số người không có hi vọng gì cũng không ở lại nơi này, Diệp Mặc cứ như vậy rời đi cũng không lấy gì là đột ngột.

…

Hồng Vũ Tiên thành với tư cách là Tiên thành đệ nhất của Thanh Vi thiên, cũng là nơi mà thiên chủ của Thanh Vi thiên ở, cũng là một nơi phi thường náo nhiệt. Còn mấy ngày này vì đại hội Bồng Việt tiên quả, nơi này lại càng náo nhiệt hơn. Cộng thêm trước đó không lâu Táp Không Tiên đế tuyên bố ra sự tồn tại của tiểu thiên vực, vô số Tiên nhân lại càng chen chúc đến.

Diệp Mặc trên đường lớn của Hồng Vũ tiên thành cũng cảm thấy trong này có quá nhiều người. Nhưng hắn cũng không có tâm trạng đi xem cảnh

tượng náo nhiệt trên đường phố, nơi mà hắn muốn đi là một cửa hàng tương đối lớn trong Hồng Vũ tiên thành.

Lúc này ở Hồng Vũ tiên thành bất luận là cửa hàng nào đều chật kín chỗ, càng không cần phải nói cửa hàng lớn mà Diệp Mặc đến, người lại càng chen chúc hơn. Lúc nào cũng có đồ được bán ra ngoài, cũng có đồ được thu mua vào.

Cho dù là cửa hàng có phục vụ tốt đi nữa, thì vào lúc này cũng không có cách nào có người chuyên môn đến phục vụ. Diệp Mặc cố gắng lách vào trước quầy, không đợi hắn nói chuyện, thì người chủ quầy đã vội vàng hỏi:

- Anh bạn, xin hỏi anh cần gì?

Diệp Mặc thở dài nói:

- Tôi muốn có một chút Chân Minh Nê.

Diệp Mặc vừa nói ra, xung quanh lập tức yên tĩnh, thậm chí cửa hàng vừa nãy còn đang chen chút lập tức thoáng ra.

Tên chủ quầy kia cười trừ ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Vị Tiên hữu này nói đùa rồi, Hạo Vi Tiên lâu chúng tôi mặc dù cũng không nhỏ trong Hồng Vũ tiên thành, nhưng cũng không có thứ quý giá như Chân Minh Nê. Đừng nói là nơi này chúng tôi không có, cho dù là Tiên lâu cao cấp như Hồng Sinh Tiên lâu cũng không có thứ này.

Nói xong, tên chủ quầy này còn cẩn trọng chằm chằm nhìn Diệp Mặc, rõ ràng cho rằng Diệp Mặc đến quấy rối.

Diệp Mặc trong lòng thầm trách mình quá lỗ mãng. Thứ quý giá như Chân Minh Nê làm sao có thể tìm được ở những cửa hàng tầm thường để mua được? Cho dù là cửa hàng cao cấp của thượng thiên vực e rằng cũng vậy. Hơn nữa, cho dù thứ này có thể mua được, thì cũng không thể nào có trong một quầy hàng của chủ quầy được.

Chân Minh Nê phẩm cấp kém nhất mà lần trước hắn mua được trên Tiên thuyền cũng cần đến hai tỉ Tiên tinh, đấy còn là người khác đang cần gấp tiên tinh, nên mới bán ra với cái giá thấp như vậy.

Nếu như lúc trước Chân Minh Nê đó đặt trong cửa hàng, thậm chí cũng cần phải đến mười tỉ tiên tinh. Nếu như đẳng cấp của Chân Minh Nê cao hơn một chút, thì giá của nó lại càng đáng sợ hơn. Hắn vào trước cho là chủ, cho rằng một cửa hàng lớn của thiên vực đệ nhất chắc chắn cái gì cũng có, nên mới phạm phải hồ đồ như này.

- Là tôi lỗ mãng rồi.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền nói xong, nhanh chóng rời khỏi cửa hàng này. Hắn bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết thế thì sẽ không dùng hết Chân Minh Nê lúc trước, ít nhất hắn cũng sẽ để lại một ít. Bây giờ khi cần dùng đến, mới biết sự quý giá của thứ này như nào.

Diệp Mặc rời khỏi cửa hàng này, mới đi được mấy trăm mét, liền cảm thấy có chút không đúng, hình như hắn bị người khác theo dõi. Diệp Mặc vừa định quay đầu lại, thì lại nghe một giọng nói truyền đến bên tai nói:

- Anh bạn nếu như muốn, thì chúng ta tìm một chỗ ngồi, tôi có chuyện tốt muốn tìm anh.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức nhìn thấy một người đàn bà tu vi Đại La Tiên viên mãn, cách ăn mặc và dung mạo của người phụ nữ này rất xinh đẹp, chỉ có điều có chút tiều tụy.

Nữ tiên này tuyệt đối là từ trong cửa hàng kia bước ra, Diệp Mặc không biết cô tìm đến mình có chuyện gì, nhưng cũng có thể đoán ra được một chút, lập tức gật đầu truyền âm nói:

- Được, dẫn đường đi.

Người này tìm hắn vào lúc này, chắc chắn là vì hỏi chuyện Chân Minh Nê. Không cần phải nói đây là trên đường lớn, cho dù đây là một vùng ngoại

ô hoang vu, hắn cũng không sợ một Đại La Tiên viên mãn.

Nữ tiên tiều tụy kia cũng không nói thêm gì nữa, chủ động dẫn đường, nửa tuần hương sau, cô đã dẫn Diệp Mặc vào trong một phòng của một Tiên tức lầu vắng vẻ.

Diệp Mặc trong lòng cùng thầm lưu ý, mặc dù Tiên tức lầu này rất vắng vẻ, nhưng bây giờ ở trong Hồng Vũ tiên thành đâu đâu cũng là người, nữ tiên này có thể tìm được một phòng thuê, chứng tỏ cô ở Hồng Vũ tiên thành cũng không tầm thường.

Sau khi vào phòng, nữ tiên tiều tụy này trực tiếp đánh cấm chế lên cửa, sau đó quay người nói với Diệp Mặc:

- Vị Tiên hữu này, Hồng Lăng mạo muội mời anh đến, xin anh thứ tội.

Diệp Mặc vừa dùng thần thức quét căn phòng của Tiên tức lầu này một lượt, sau khi xác định không có vấn đề gì, lúc này mới nói:

- Không biết Hồng Lăng tiên tử gọi tôi đến đây có chuyện gì?

Hắn cũng không biết mục đích người đàn bà này dẫn hắn đến đây, cũng không nói đến tên của mình.

Cô Hồng Lăng kia hình như cũng không để ý, cô ra hiệu cho Diệp Mặc ngồi xuống, lúc này mới nói:

- Anh từng tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển?

Diệp Mặc đột nhiên đứng dậy, chằm chằm nhìn người đàn bà tên Hồng Lăng này lạnh giọng hỏi:

- Cô là ai?

- Anh quả nhiên có tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển, nhưng Thần Niệm Cửu Chuyển mà anh tu luyện hình như cũng khác nhiều với thứ mà tôi biết, chỉ cần Thần Niệm Cửu Chuyển của anh tiến thêm một bước nữa, tôi cho dù

đứng bên người anh cũng không thể nào cảm nhận được.

Hồng Lăng sau khi nghe thấy lời này của Diệp Mặc, ngược lại lại cảm thán một câu.

Một Đại La Tiên viên mãn như cô, đương nhiên cũng không sợ Diệp Mặc, cho nên mặc dù giọng nói của Diệp Mặc lạnh lùng, nhưng cô cũng không để bụng.

Diệp Mặc trong lòng lại vô cùng chấn động, hắn tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển, người bình thường rất ít khi biết, trừ phi hắn ra tay. Đương nhiên sau khi hắn ra tay, người có tu vi cao hơn hắn, lập tức có thể nhìn ra hắn tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển. Nhưng Hồng Lăng này sao lại biết được? Hơn nữa còn một mạch nói ra? Vừa nãy hắn đứng trong cửa hàng kia, ngoài thần thức bảo hộ ra, cũng không thi triển thần thức tấn công bất kỳ ai.

Chẳng lẽ Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn lại có sơ hở sao?

Hồng Lăng khua tay nói:

- Vị Tiên hữu này, anh không cần phải lo lắng, bất luận anh tại sao lại tu luyện Thần Niệm Cửu chuyển, tôi cũng không có ác ý với anh. Hơn nữa Thần Niệm Cửu Chuyển mà anh tu luyện cũng đã giống thật mà là giả. Một khi anh thăng cấp lên Đại La Tiên hậu kỳ rồi, có lẽ Thần Niệm Cửu Chuyển của anh thăng cấp lên đệ tứ chuyển, chẳng những là tôi, cho dù là chủ nhân của tôi đến, cũng chưa chắc có thể biết được.

Nói đến đây, Hồng Lăng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: Diệp Mặc ngắt đứt lời của cô nói:

- Cô trả lời tôi hai chuyện. Thứ nhất cô là ai? Thứ hai cô làm sao biết được tôi tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển. Nếu không chúng ta sẽ không có bất cứ vụ giao dịch nào.

Hồng Lăng lắc đầu mỉm cười nói:

- Anh mới là Đại La Tiên sơ kỳ, giọng điệu nói chuyện không ngờ lại thẳng thắn trực tiếp như vậy, những người bình thường nghe thấy chắc cũng không chịu nổi. Nhưng tính cách của anh cũng tương tự với cô gia nhà tôi. Nhưng tôi phải báo cho anh biết, tôi là ai thì cũng không thể nào nói cho anh biết được, còn chuyện tôi sao lại biết được anh tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển, cũng không thể nào nói cho anh biết.

- Vậy thì xin lỗi.

Diệp Mặc quay người rời đi, đối với một người đàn bà có tính tình như này, hắn cũng không muốn có bất kỳ liên quan nào. Biết hắn tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển cũng không chỉ có một người, thêm một người nữa cũng chẳng là nhiều.

- Anh nghĩ có thể đi một cách dễ dàng vậy sao?

Hồng Lăng thay đổi bộ dạng thân mật tươi cười vừa này, đứng dậy khua tay, không gian xung quanh liền trở nên chậm chạp.

Một lát sau, một đường Hồng Lăng giống như cái tên của cô được cô phóng ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ căn phòng. Dưới Hồng Lăng như này, người bình thường thậm chí đến hít thở cũng khó mà kiên trì được, đừng nói gì đến chuyện phản kích lại.

- Anh yên tâm, tôi sẽ không giết anh đâu…

Hồng Lăng mắt nhìn Diệp Mặc bị trói chặt, không nhanh không chậm nói, chỉ có điều câu này của cô còn chưa nói xong, liền lập tức sững người. Chỉ trong nháy mắt, trong mắt cô liền hiện ra vẻ hoảng sợ.

Tên Đại La Tiên sơ kỳ rõ ràng nhìn thấy Hồng Lăng của cô trói chặt, lại giống như không có bất kỳ ảnh hưởng nào mà đánh ra một quyền. Chỉ trong nháy mắt, khí thế đầy phòng liền bị cuốn lên, không gian không dưới sự khống chế của cô nữa, Hồng Lăng trói chặt không gian trong phòng đó hình như cũng đột nhiên như cây bèo không rễ, bị một quyền này kéo lê.

Quyền này giống như từ hư không bên ngoài vậy, không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào. Mặc dù trong gian phòng bé nhỏ này, cũng không ngừng tản ra khí tức sát cơ hủy diệt. Trong chốc lát khí tức sát cơ liền hình thành một lốc xoáy sát thế. Lốc xoáy sát thế này hoàn toàn cuốn đi Hồng Lăng của cô.

Chỉ trong tích tắc, Hồng Lăng liền chuyển một hướng khác, lại trói chặt lấy thân thể cô, sau đó bị kéo vào trong lốc xoáy sát thế đáng sợ mang theo khí thế hủy diệt kia. Hồng Lăng thậm chí còn có thể tưởng tượng, một khi mình tiến vào trong lốc xoáy đó, thì cũng không còn đường sống nữa.

Sao lại có một Đại La Tiên viên mãn đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ đối phương là Tiên vương sao? Nếu không cho dù là cô chủ quan, cũng không thể nào trong chốc lát lại bước xuống thế hạ phong hoàn toàn. Sắc mặt Hồng Lăng trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt, cô không còn cơ hội để nghĩ đến cái khác nữa.

- Đừng ra tay, vừa nãy tôi không có ý giết anh.

Hồng Lăng trong sự sợ hãi, vội vàng kêu lên, cũng không còn chú ý vừa nãy mình nói những gì nữa.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, tay vung lên, lốc xoáy sát thế đầy trời kia không còn một chút nào, Hồng Lăng bị pháp bảo của cô trói chặt từ trên không trung hạ xuống, ngã mạnh xuống đất. Lúc này cô mới nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc truyền đến:

- Vừa nãy nếu như cô có ý giết tôi, thì cô sớm đã không còn nữa rồi. Bây giờ nói đi, cô sao biết được tôi tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển?

Công pháp còn chưa hoàn thiện, điều này đối với Diệp Mặc là chuyện quan trọng nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1778

Trung Thành Nữ Tỳ

Hồng Lăng khiếp sợ đứng dậy, lau lau mồ hôi trên trán, cô tu luyện mấy chục vạn năm nay, cũng chưa bao giờ thấy một Đại La Tiên nghịch thiên như Diệp Mặc. Cho dù năm đó cô gia kinh tài diễm diễm cũng còn cách xa tên Đại La Tiên đứng trước mặt này.

Nhưng cô cũng nhanh chóng gạt những suy nghĩ này sang một bên, thận trọng ôm quyền với Diệp Mặc, sau đó đánh mấy cấm chế cách âm lên cửa.

Diệp Mặc thấy cấm chế cách âm mà cô đánh lên cửa cũng rất tầm thường, tiện tay vung ra mấy cấm chế cách âm mạnh hơn, lúc này mới nói:

- Bây giờ tuyệt đối không có ai có thể nhìn trộm vào trong này, cô có thể nói rồi.

Hồng Lăng thấy Diệp Mặc tiện tay vung cấm chế ra, còn mạnh hơn nhiều so với cấm chế mà cô đánh, lại càng kinh hãi. Thủ đoạn hạ bút thành văn này, tuyệt đối không phải là một Tiên trận sư bình thường có thể làm được. Cho dù là đại sư Tiên trận, cũng phải có trận pháp thần thông nhất định mới có thể làm được.

Nhưng kiến thức của cô xa rộng, Thánh đế cũng gặp qua, sự kinh hãi này cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Sau khi chấn chỉnh lại tinh thần của mình một chút, Hồng Lăng mới nói:

- Không biết anh có nghe nói đến Vô Song tiên đế hay chưa?

Diệp Mặc lập tức cũng hiểu ra đôi chút, Vô Song tiên đế lợi hại nhất chính là công pháp thần thức, chẳng lẽ cô Hồng Lăng này chính là người của

Vô Song tiên đế? Cho nên cô mới cảm nhận được công pháp thần thức mà mình tu luyện? Nói không chừng Thần Niệm Cửu Chuyển này còn là do Vô Song tiên đế nghiên cứu ra nữa.

- Tôi có nghe nói qua, nghe nói Vô Song tiên đế bị hơn mười tiên đế bao vây tấn công, cuối cùng ông còn giết được chín vị tiên đế mà chạy thoát được.

Diệp Mặc gật đầu nói.

Hồng Lăng vành mắt ửng đỏ, thậm chí tâm trạng cũng trở nên kích động nói:

- Thực ra tôi muốn hỏi anh có phải anh cũng có liên quan gì đến Vô Song tiên đế hay không, Vô Song tiên đế chính là người tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển, công pháp của anh có phải là lấy được từ chỗ Vô Song tiên đế không?

Hỏi xong, Hồng Lăng hình như lại sợ Diệp Mặc hiểu lầm, vội nói:

- Tôi cũng tu luyện qua Thần Niệm Cửu Chuyển, hơn nữa Thần Niệm Cửu Chuyển phối hợp với Giác Hồn Tảo lại càng tốt hơn. Tôi chính vì tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển, cũng có dùng qua Giác Hồn Tảo, mới có thể cảm ứng được những người cũng tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển.

Nói xong Hồng Lăng lập tức lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc, Diệp Mặc nhận lấy ngọc giản quét thần thức vào trong, sắc mặt lập tức chấn động. Miếng ngọc giản này quả nhiên là ngọc giản Thần Niệm Cửu Chuyển, Thần Niệm Cửu Chuyển mà hắn lấy được chỉ có tứ chuyển, còn Thần Niệm Cửu Chuyển này lại có hoàn chỉnh cửu chuyển. Chẳng những vậy, hắn lại càng hiểu ra khuyết điểm khí tức lộ ra ngoài của công pháp Thần Niệm Cửu Chuyển mình tu luyện ở chỗ nào.

Diệp Mặc tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển vốn dĩ chính là bản thân lại lần nữa thôi diễn ra, sau khi nhìn thấy Thần Niệm Cửu Chuyển hoàn chỉnh,

lập tức thông hiểu đạo lý. Những thứ còn sót lại hắn chỉ cần tốn chút thời gian đi thôi diễn lại một lần mà thôi. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc đã sửa chữa Thần Niệm Cửu Chuyển mình thôi diễn ra, khí tức Thần Niệm lộ ra ngoài lúc trước lập tức biến mất.

- Ồ, khí tức Thần Niệm Cửu Chuyển của anh cũng biến mất rồi.

Hồng Lăng ngay lập tức cảm nhận được khí tức lộ ra của Diệp Mặc cũng đã chữa được rồi, lập tức kinh ngạc. Người này rốt cục là người nào. Chỉ trong chốc lát, có thể hoàn toàn sửa chữa được sơ hở Thần Niệm Cửu Chuyển của mình rồi?

Diệp Mặc trả lại ngọc giản cho Hồng Lăng nói:

- Cái này trả lại cho cô, cám ơn.

Hồng Lăng lại không nhận, tiếp tục nói:

- Mặc dù tôi không biết anh tên là gì, nhưng tôi nhìn ra anh là một người quang minh. Thần Niệm Cửu Chuyển này tặng cho anh, tôi chỉ cần xin anh trả lời một câu hỏi của tôi, đương nhiên đợi lát nữa tôi sẽ nói cho anh biết tôi là ai.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cái mà tôi tu luyện đúng là Thần Niệm Cửu Chuyển, nhưng lại không giống với của cô lắm, tôi vẫn là tu luyện cái của tôi. Tôi tên Diệp Mặc, cô có chuyện gì, cứ hỏi đi.

Diệp Mặc đại khái đoán ra một chút lai lịch của Hồng Lăng, nhưng cũng không có phản cảm đặc biệt gì.

Thấy vậy Hồng Lăng chỉ có thể nhận lại ngọc giản rồi nói:

- Diệp tiên hữu chắc hẳn đoán ra được một chút rồi, chủ nhân của tôi là Thiên Tinh đại đế, Thần Niệm Cửu Chuyển chính là do chủ nhân tôi thôi

diễn ra. Tiểu thư nhà tôi tên Việt Hà, cô gia nhà tôi chính là Mộ Vô Song.

Diệp Mặc giật mình, hóa ra Hồng Lăng này còn là tỳ nữ của nhà Mộ Vô Song, chẳng trách trốn trong Hồng Vũ tiên thành. Chắc cũng là vì tìm hiểu Vị Phong tiên đế mà đến. Vô Song tiên đế chết dưới tay Vị Phong tiên đế, Hồng Lăng này nhớ mãi không quên. Đáng tiếc là, khoảng cách giữa cô và Vị Phong tiên đế quá xa, Diệp Mặc đoán chừng cả đời này của cô cũng không thể nào vượt qua nổi.

Giọng nói của Hồng Lăng lại trầm xuống nói:

- Thực ra khi chủ nhân của tôi bị ám toán, cũng đã sắp bước đến tu vi Bán thánh rồi. Chủ nhân tôi rất thích Vô Song cô gia, nhưng Vô Song cô gia có một tật xấu là quá đa tình. Phi tử của gã có hàng đàn, nếu như không phải như vậy, thì chủ nhân tôi chắc chắn sẽ để Vô Song cô gia thừa kế. Chính là vì Mộ Vô song quá lạm tình, chủ nhân tôi rất không thích, không đồng ý hôn sự của gã và tiểu thư.

Thiên Tinh đại đế Diệp Mặc cũng chưa từng nghe nói qua, không ngờ còn là cha vợ Mộ Vô Song.

Hồng Lăng tiếp tục nói:

- Vô Song cô gia tính cách cũng rất kiên trì, kiên quyết không đồng ý bỏ lại những thê thiếp còn lại, kết quả liền rời khỏi Thiên Tinh sơn. Tiểu thư lại rất thích Vô Song cô gia, lén lút mang theo tôi chạy ra khỏi Thiên Tinh sơn, tìm đến Vô Song cô gia. Vốn dĩ thời gian lâu dài rồi, chủ nhân cũng sẽ không tiếp tục so đo chuyện này nữa, dần dần cũng có qua lại. Nhưng cuối cùng hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện, Vô Song cô gia bị ám toán, tiểu thư thì mất tích.

Chuyện Mộ Vô Song bị ám toán, Diệp Mặc cũng nghe Chân Băng Du nói qua, nghe nói trong đó gã cũng có chút thầm than thủ đoạn độc ác của Vị Phong tiên đế, đến phi tử của Mộ Vô Song cũng mất tích, rõ ràng cũng không có kết cục gì tốt.

- Khi xảy ra chuyện, tôi đang ở Thiên Tinh sơn hầu hạ chủ nhân. Chủ nhân nghe thấy Vô Song cô gia bị ám toán, lập tức mau chóng chạy đến chỗ Vị Phong tiên đế, muốn dẫn tiểu thư về, kết quả chủ nhân cũng không ra ngoài nữa.

Hồng Lăng nói đến đó cũng vô cùng bi ai, rõ ràng biết chủ nhân Thiên Tinh đại đế chắc hẳn cũng bị Vị Phong tiên đế ám toán rồi.

- Tôi không dám ở lại Thiên Tinh sơn nữa, sau khi rời khỏi Thiên Tinh sơn, tôi phiêu bạt bên ngoài mấy vạn năm, lúc này mới quay lại Hồng Vũ tiên thành. Tôi chính là muốn nghe ngóng tung tích của chủ nhân và tiểu thư, nhưng đáng tiếc là tư chất của tôi có hạn, đã bao nhiêu năm như vậy, tôi cũng chỉ có thể dẫm chân tại chỗ ở mức Đại La Tiên đỉnh phong. Chuyện nghe ngóng hỏi thăm, lại càng không thu hoạch được gì.

Nghe đến đó Diệp Mặc lại cảm thấy kính nể, Hồng Lăng là một người làm, vì chuyện của chủ nhân, lại cố gắng ở lại nơi nguy hiểm nhất đến mấy vạn năm, tâm ý chủ tớ này, khiến Diệp Mặc kính nể.

- Vừa rồi là Diệp mỗ vô lễ rồi, không biết Hồng Lăng sư tỷ cần hỏi tôi cái gì, cứ hỏi đi.

Diệp Mặc khom người ôm quyền nói.

Hồng Lăng thấy Diệp Mặc trước ngạo mạn sau cung kính, lập tức ngẩn người, nhưng cô nhanh chóng hiểu ra ý tứ của Diệp Mặc. Diệp Mặc đang nể đức tính Vô Song của cô, trong lòng cô cũng rất cảm kích.

Lúc trước cô bị Diệp Mặc nắm trong tay, cũng chuẩn bị tinh thần xấu nhất rồi. Bây giờ xem ra Diệp Mặc chẳng những sẽ không mật báo, mà còn có phần cung kính với cô, khiến cô chẳng những cảm kích, mà còn sinh lòng chua xót. Bao nhiêu năm như vậy, không ai biết cô đã trải qua bao nhiêu gian nan vất vả, Diệp Mặc mặc dù là lần đầu tiên quen biết cô, nhưng lại khiến có một cảm giác đồng cảm.

- Diệp đại ca, Hồng Lăng xin anh nếu như có một ngày leo lên đến Thánh đế, giúp Hồng Lăng đến Thiên chủ phủ xem tiểu thư nhà tôi còn ở đó không, chủ nhân nhà tôi còn ở đó không…

Hồng Lăng nói đến đây, bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Mặc, vẻ mặt thê lương bi ai.

Diệp Mặc nhanh chóng kéo Hồng Lăng nói:

- Hồng Lăng sư tỷ, tôi bây giờ mới là Đại La Tiên sơ kỳ, còn cách Tiên vương xa lắm, càng đừng nói gì là Thánh đế, e rằng cô thất vọng rồi.

- Không, Diệp đại ca, anh là Đại La Tiên thiên tài nhất mà tôi từng thấy, tuyệt đối không có ai có thể vượt qua anh được. Tôi tin vào con mắt của mình, anh chắc chắn có thể leo lên đỉnh cao của Tiên giới. Chỉ cần anh có thể giúp tôi hỏi thăm tiểu thư và chủ nhân nhà tôi còn hay không, thì Hồng Lăng bằng lòng làm nô bộc của anh cả đời này.

Hồng Lăng thê lương bi ai nói.

Diệp Mặc trầm mặc một hồi rồi nói:

- Về chuyện làm nữ tỳ của tôi thì thôi, Thần Niệm Cửu Chuyển của tôi mặc dù không phải trực tiếp có từ chủ nhân của cô, nhưng cũng coi như là một cái gì đó sâu xa. Nếu như sau này tôi có năng lực, tôi sẽ giúp cô xem sao.

Thấy Hồng Lăng lại lần nữa định quỳ xuống, Diệp Mặc đưa tay ra đỡ lấy:

- Cái này cũng còn chưa biết phải bao nhiêu năm nữa, cho nên cô cũng không cần quá chờ đợi như vậy. Nếu như tôi không có năng lực đó, có lẽ cả đời này của tôi không thể đến Thiên chủ phủ. Còn nữa tuổi tác của cô còn hơn tôi nhiều, đừng gọi tôi là đại ca nữa, Thần Niệm Cửu Chuyển của tôi là của chủ nhân nhà cô, cũng coi như có chút liên quan, cô cứ gọi tôi là sư đệ là được rồi.

- Được, Diệp sư đệ.

Hồng Lăng ngược lại cũng không cứng đầu, nhưng sau khi nói xong, cô cũng lại lần nữa kiên định nói:

- Mấy chục vạn năm tôi cũng đợi được rồi, làm sao có thể để ý đến mấy vạn năm cơ chứ?

- Vấn đề mà cô muốn hỏi tôi chính là cái này?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Hồng Lăng nhớ đến chuyện mình muốn hỏi, vội nói:

- Không phải, tôi vốn dĩ định hỏi Diệp tiên sư đệ một chút, Thần Niệm Cửu Chuyển của cậu có từ đâu vậy.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cô muốn biết tung tích cô gia Vô Song tiên đế nhà cô đúng không?

- Đúng vậy.

Hồng Lăng lập tức nói:

- Tôi vẫn có một dự cảm, cô gia nhà tôi vẫn chưa chết, nhưng mấy chục vạn năm qua rồi. Cô gia nhà tôi cũng không có chút tin tức gì, Hỗn Độn Tinh vực của hạ thiên vực tôi cũng đến rồi, cũng chưa tìm được.

Diệp Mặc chần chừ một lúc rồi nói:

- Hồng Lăng sư tỷ, tôi nghi ngờ cô gia nhà cô chắc là chưa chết, ông ta vẫn còn đang tu dưỡng trong Hỗn Độn Tinh vực. Nhưng tôi đoán ông ta muốn khôi phục hoàn toàn, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, cô cũng đừng ôm hi vọng quá lớn về chuyện này.

Ở Giác Hồn vực Diệp Mặc suýt chút nữa bị Mộ Vô Song ám toán,

nhưng Diệp Mặc cũng không để ý lắm. Mộ Vô Song cũng không phải lúc nào cũng ám toán hắn, hắn cũng không cần phải để ý. Ai có thể biết được Giác Hồn vực đó là thần thức hóa hình của Mộ Vô Song?

- Hả…

Hồng Lăng ngạc nhiên nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Cô không cần đi tìm cô gia nhà cô nữa, nếu như cô đi tìm Vô Song tiên đế, đối với Vô Song tiên đế và đối với cô mà nói cũng không phải chuyện gì tốt.

Hồng Lăng thở dài, khom người đối với Diệp Mặc nói:

- Cám ơn Diệp tiên hữu, Hồng Lăng biết rồi.

Nói xong, Hồng Lăng lại nói:

- Diệp sư đệ, có phải anh muốn Chân Minh Nê?

Diệp Mặc vội đáp:

- Đúng vậy, tôi đúng là đang cần Chân Minh Nê, Hồng Lăng sư tỷ cô có sao?

Hồng Lăng lắc đầu nói:

- Tôi không có Chân Minh Nê nhưng tôi biết nơi nào có Chân Minh Nê. Tối nay trên hội đấu giá của Hồng Vũ tiên thành sẽ có Chân Minh Nê, chỉ là tôi đoán giá của nó cũng vô cùng kinh người…

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn cũng không muốn đến hội đấu giá, không ngờ cuối cùng vẫn phải vòng qua hội đấu giá một lượt, bây giờ hắn nên đi hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1779

Chính Phẩm Bát Cực Già Đỉnh

Nếu như không có Thế giới hỗn độn, trên người cũng không có 'Ụ đá', thì Diệp Mặc không cần Hồng Lăng nhắc nhở cũng sẽ đi tới hội đấu giá. Nhưng bây giờ thì hắn không muốn đi lắm, vì tuy là chỉ cần hắn không chú ý tới cái 'Ụ đá' thì cũng sẽ không bị phát hiện. Nhưng vạn nhất vận khí không tốt, bị người kia dùng thần thức quét tới thì phải làm sao?

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, thì Hồng Lăng liền nghĩ rằng Tiên tinh trên người Diệp Mặc không đủ, cho nên lập tức nói:

- Giá cả của 'Chân minh nê' thực sự là rất cao. Mà trên người của tôi lúc này có hơn 60 triệu Tiên tinh nữa. Tuy số Tiên tinh này cũng không mua được một góc của 'Chân minh nê', nhưng bất quá có nhiều Tiên tinh một chút đi vào trong hội đấu giá cũng là điều tốt.

Diệp Mặc nhìn Hồng Lăng tới mức ngây ngẩn. Hồng Lăng là một Đại La Tiên viên mãn, sinh tồn tại Hồng Vũ Tiên thành nhiều năm như vậy, mà trên người lại chỉ có được chừng ấy Tiên tinh. Tuy là mấy chục triệu Tiên tinh đó không ít, nhưng đối với một Đại La Tiên viên mãn mà nói thì xác thực là không nhiều, thậm chí ngay cả một Huyền Tiên giầu có cũng sẽ không chỉ có từng ấy Tiên tinh. Bởi vậy có thể thấy được cuộc sống của Hồng Lăng tại Hồng Vũ Tiên thành này cũng không tốt lắm. Kiếm được một chút Tiên tinh như vậy đều cầm đi mua sắm tài nguyên tu luyện, hoặc là dùng hết vào việc tu luyện.

Diệp Mặc khoát tay nói:

- Tiên tinh tôi còn một chút, tuy 'Chân minh nê' cho dù là thứ cực kỳ trân

quý, nhưng tôi sợ sau khi mua được 'Chân minh nê' về sẽ có người động thủ với mình.

- Cái này dễ thôi, tôi có một cái mặt nạ đây.

Nói xong thì Hồng Lăng liền lấy ra một cái mặt nạ cực mỏng đưa cho Diệp Mặc.

Trong Tiên Giới thì đại năng có quá nhiều, cho nên từ khi tiến vào Tiên Giới Diệp Mặc căn bản chưa bao giờ mua cho mình loại mặt nạ nào cả. Ngay cả chính bản thân hắn cũng không luyện chế qua. Một là vì mua không được loại mặt nạ cao cấp, hai là vì hắn cũng không có tài liệu cao cấp đề mà luyện chế.

Nhưng cái mặt nạ mà Hồng Lăng đưa cho hắn, thì hắn vừa cầm vào tay đã biết nó là một cái Tiên khí cực phẩm rồi.

Trong các loại Tiên khí cực phẩm, thì thứ trân quý nhất đúng là Tiên khí Đan Lô, Tiên khí phi hành, và Tiên khí mặt nạ. Bởi vì tài liệu để luyện chế Tiên khí mặt nạ là loại trân quý nhất, phương pháp luyện chế lại phức tạp nhất, cho nên giá cả so với Tiên khí Đan Lô và Tiên khí phi hành còn cao hơn nhiều.

Tiên tinh trên người Hồng Lăng cũng không nhiều, cuộc sống của cô cũng không dễ dàng, nhưng sao cô lại có thể lấy ra loại mặt nạ trân quý như vậy. Giá cả của một cái mặt nạ Tiên khí cực phẩm tuyệt đối là kinh người đấy.

Hồng Lăng dường như biết được Diệp Mặc đang suy nghĩ cái gì, liền thờ dài một câu:

- Sau khi biết được chủ nhân xảy ra chuyện, thì tôi liền vụng trộm về Thiên Tinh sơn, đem một ít thứ trân quý ở Thiên Tinh sơn mang đi. Đáng tiếc là tuy Thiên Tinh sơn vẫn được ẩn dấu, nhưng vẫn vị lão tặc Vị Phong kia tìm được.

Diệp Mặc gật đầu. Sau khi luyện hóa đơn giản chiếc mặt nạ sau đó đeo lên thì khí tức trên người lập tức biến mất không thấy nữa. Căn bản cũng không cần hắn thi triển thuật ẩn dấu khí tức nữa, mà diện mạo của hắn cũng có thể tùy ý biến đổi.

- Tốt quá, cái mặt nạ này cho tôi mượn dùng một chút, nhưng lần sau chúng ta gặp mặt không thể là ở đây được.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới việc Thế giới trang vàng của hắn không có bất kỳ người nào có thể dùng thần thức quét vào, thì 'Ụ đá' bên trong Thế giới trang vàng lại càng không thể bị phát hiện được. Nếu như hội đấu giá xuất hiện 'Ụ đá', thì hắn chỉ cần không chú ý tới cái 'Ụ đá' kia là được. Chẳng lẽ người kia còn có thể dùng thần thức mà xoắn nát thức hải của hắn hay sao?

Cho dù là bá đạo thế nào đi nữa, thì cũng không thể quét thần thức tới mỗi một người tham gia hội đấu giá chứ? Chỉ cần hắn không chút ý tới cái 'Ụ đá' kia, thì sẽ không thu hút sự chú ý của người khác thôi.

Cho dù là biết mình chỉ cần không chú ý tới cái 'Ụ đá', thì mức độ nguy hiểm sẽ thấp hơn. Nhưng Diệp Mặc vẫn phải thở dài, vì thật sự là cái Tiểu Thiên Vực kia quá quan trọng đối với hắn, bằng không thì hắn thật sự là không muốn tham gia cái hội đấu giá này. Tiểu Thiên Vực trăm triệu năm chưa từng mở ra, bên trong thậm chí còn có cả hỗn độn chi vật. Nếu như hắn có thể đem hết những thứ này di dời tới Thế giới trang vàng của hắn, thì Thế giới trang vàng của hắn sẽ lại hoàn thiện thêm một bước nữa. Cơ hội này dù sao cũng chỉ có một lần, ai biết về sau còn có thể phát hiện được một Tiểu Thiên Vực nữa hay không?

Sau khi Hồng Lăng nghe Diệp Mặc nói, thì lập tức gật đầu:

- Trải qua nhiều năm như vậy, thì tôi đã sớm hiểu rõ với tu vi hiện tại của mình, thì thực lực của tôi quá kém, muốn nghe ngóng về một vật tại phủ Thiên Chủ căn bản là không có khả năng. Hiện tại tôi biết cô gia không chết, thì tôi cũng đã yên tâm được một chút. Về sau tôi sẽ rời khỏi Thanh Vi

Thiên, tìm kiếm cơ duyên ở khắp nơi. Còn cái mặt nạ này, thì lại vô dụng với tôi rồi, cho nên tặng cho cậu đấy.

Diệp Mặc nghe Hồng Lăng nói rằng sẽ rời khỏi Thanh Vi Thiên, thì lập tức nói:

- Sau khi chuyện của tôi bên này kết thúc, thì sẽ đi tới Việt Nhâm Tiên trang ở Cấm Thượng Thiên. Nếu như cô tới Cấm Thượng Thiên, thì có thể tới trước Việt Nhâm Tiên trang chờ tôi.

Sỡ dĩ nói như vậy, là vì Diệp Mặc nghĩ mình vẫn có khả năng đoạt được 'Bồng việt tiên quả'. Nếu như hắn đạt được 'Bồng việt tiên quả', thì sau đó hắn sẽ không ngại mà đưa cho Hồng Lăng một viên 'Y vương đan'. Còn Hồng Lăng có thể nhờ 'Y vương đan' của hắn thăng cấp tới Tiên Vương hay không, thì còn phải xem vận mệnh của chính cô.

Nói xong thì Diệp Mặc liền lấy ra hai bình 'Song thần đan' đưa cho Hồng Lăng:

- Cô tu luyện 'Thần niệm cửu chuyển', cho nên 'Song thần đan' có chút tác dụng với cô đấy.

Diệp Mặc có 'Giác hồn tảo', cho nên hiện tại hắn lấy ra 'Song thần đan' thì Hồng Lăng cũng không thấy kỳ lạ lắm. Đan dược này đối với cô xác thực là vô cùng hữu dụng, cho nên cô cũng không từ chối, lập tức nhận lấy 'Song thần đan' rồi cùng Diệp Mặc rời khỏi tiên tức lâu.

Một lúc lâu sau, Hồng Lăng liền theo Truyền tống trận rời khỏi Hồng Vũ Tiên thành, còn Diệp Mặc thì dùng mặt nạ biến đổi diện mạo của mình, ẩn nấp khí tức của mình ở mức Đại La Tiên hậu kỳ rồi tiến vào hội đấu giá.

Giữ tu vi của mình ở mức Đại La Tiên hậu kỳ cao nhất, thì Diệp Mặc tin tưởng sẽ không có người nào có thể đoán ra được là hắn cả. Hắn diễn sinh là ra loại công pháp biến đổi khi tức tu vi này, vốn chính là vì tham gia hội đấu giá trên Tiên thuyền, nhưng không ngờ lúc đó không tham gia vào hội đấu

giá, hiện giờ đến Hồng Vũ Tiên thành thì lại muốn tham gia.

…

Hội đấu giá ở Hồng Vũ Tiên thành này đúng là vô cùng to lớn, vé vào cửa hội đấu giá cũng là cái giá trên trời. 500 ngàn Tiên tinh chỉ có thể có được vị trí kém nhất, một triệu Tiên tinh sẽ có một cái vị trí tốt hơn một chút. Mà vị trí thông thường cần phải có tới 5 triệu Tiên tinh. Nhưng tiên nhân đến nơi này trên cơ bản đều là những người cực kỳ giầu có.

Khi Diệp Mặc tới, thì giá phòng trong hội đấu giá đã tăng lên tới 6 triệu Tiên tinh. Diệp Mặc trực tiếp ném ra 8 triệu Tiên tinh để nhận một gian phòng bình thường. Số phòng là 53 hàng thứ 4.

Sau khi tiến vào, thì thần thức của Diệp Mặc cẩn thận kiểm tra một hồi. Bốn phía này đều là các phòng có trận pháp che đậy thần thức, nhưng những trận pháp này bố trí có chút đặc thù. Đó là thần thức của người khác không quét vào được, nhưng người ở bên trong lại có thể quét được thần thức ra ngoài, có thể nhìn được bất kỳ thứ gì ở trên đài đấu giá. (Chả khác gì kính râm HA HA)

Diệp Mặc nhíu mày một cái. Kỳ thật hắn rất ghét cái loại phương thức đấu giá này. Thứ hắn ưa thích chính là một cái trận pháp hiển thị, để cho tất cả mọi người tham gia đấu giá đều không thể sử dụng thần thức, chỉ có thể dùng mắt thường để quan sát vật phẩm đấu giá.

Phương thức đấu giá như hiện giờ, tuy có thể cho người tham gia đấu giá trực tiếp dùng thần thức chạm tới vật phẩm, nhưng cũng để lộ một ít tin tức thần thức của người tham gia đấu giá.

Diệp Mặc từng trải đã nhiều, cho nên rất nhanh đã đoán được là do người chủ trì hội đấu giá cố ý làm như vậy. Hoặc là do cố ý bán ra cái 'Ụ đá' nên làm như vậy. Mục đích chính là để tiện nhìn trộm, hơn nữa trận pháp che đậy thần thức trong hội đấu giá này cũng có chút vấn đề, đó là nó cũng không thể ngăn cản tất cả các thần thức tiến vào.

Diệp Mặc chậm rãi thở ra, cũng không hề động thủ tới những sơ hở của trận pháp kia. Những vấn đề này hắn có thể nhìn ra, thì phía tổ chức hội đấu giá tuyệt đối là biết rõ. Sở dĩ họ giữ nguyên những sơ hở kia, nói không chừng chính là để cho người sở hữu cái 'Ụ đá' kia thuận tiện xem xét.

Ở một góc của phòng này có một cái Truyền tống trận, ý tứ của Truyền tống trận này chính là nếu như muốn thì có thể tùy ý mà rời khỏi hội đấu giá. Nơi truyền tống tới chính là quảng trường hội đấu giá.

Dưới lớp mặt nạ, Diệp Mặc chậm rãi vận chuyển 'Tam sinh quyết', đem dòng suy nghĩ của mình hoàn toàn đè ép xuống, thậm chí khiến cho nó không còn chút dao động nào. Sau đó thì tự rót cho mình một chén tiên linh trà, chậm rãi nhâm nhi chờ hội đấu giá bắt đầu.

Sau hai canh giờ, Tiên ngọc trác (cái bàn bằng ngọc) trên đài đấu giá xuất hiện một lão già mặc áo đen. Thần thức của Diệp Mặc lập tức có thể thấy được tu vi của người này là Tiên Tôn sơ kỳ.

Hội đấu giá có một Tiên Tôn đứng ra chủ trì, thì thứ tốt của cái hội đấu giá đó tuyệt đối sẽ không ít. Bất quá Diệp Mặc đã quyết tâm, dù là nhiều những thứ tốt hơn thì hắn cũng chỉ cần 'Chân minh nê' mà thôi. 'Chân minh nê' vừa tới tay, thì hắn sẽ lập tức rời đi.

Tên Tiên Tôn áo đen kia đứng trên đài đấu giá, thần trí của y còn chưa quét ra ngoài thì khí thế đã làm toàn bộ sàn đấu giá lay động rồi. Tất cả lập tức trở nên yên lặng, cho dù là một số tiên nhân ngồi ở trong phòng thì cũng không nói thêm gì nữa.

Tiên Tôn áo đen nhẹ gật đầu, sau đó cao giọng nói:

- Rất nhiều người đều biết, ta chính là Hắc Vũ Tiên Tôn…

Quả nhiên khi lão già kia nói ra tôn hiệu của mình, thì rất nhiều tiên nhân trong đại sảnh liền đứng lên thi lễ. Vậy là danh khí của tên Hắc Vũ Tiên Tôn này cũng không nhỏ.

Hắc Vũ Tiên Tôn giơ tay ra hiệu im lặng rồi nói:

- Mọi người hãy ngồi xuống, lần hội đấu giá này là hội đấu giá lớn nhất của Thanh Vi Thiên trong vòng vạn năm qua. Được mở ra nhờ sự kiện đại hội 'Bồng việt tiên quả' và Tiểu Thiên Vực khai mở, cho nên có rất nhiều người đã đến đây. Bất luận mục đích tới đây của các người là gì, thì Hồng Vũ Tiên thành đều hoan nghênh. Nhưng trên hội đấu giá này, thì bất luận là ai cũng đều phải tuân thủ quy tắc. Nếu như có người nào gọi giá bậy bạ, quấy rối người trong hội đấu giá, hoặc là không muốn cạnh tranh công bằng, thì hội đấu giá của ta quyết không nể tình. Ta không nói nhảm nhiều, hiện tại hội đấu giá lập tức bắt đầu, hy vọng tất cả mọi người có thể bán hoặc mua được vật phẩm mình muốn.

Sau khi Hắc Vũ Tiên Tôn nói xong thì liền đi qua một bên ngồi xuống, đồng thời một vị nữ tiên tu vi Đại La Tiên cực kỳ xinh đẹp đi tới, đứng lên thế chỗ Hắc Vũ Tiên Tôn vừa đứng. Sau khi cô cúi đầu hướng tới tất cả mọi người trong hội đấu giá, thì liền thản nhiên nói:

- Vật phẩm thứ nhất trong lần đấu giá hội này là một viên yêu đan của Tiên yêu thú cấp bẩy Đại Hổ. Giá khởi điểm là 10 triệu Tiên tinh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1 triệu Tiên tinh…

Yêu đan của Tiên yêu thú cấp bẩy tuy rằng kém xa yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín, nhưng ở Tiên Giới này cũng được xem là một thứ cực kỳ trân quý rồi. Trong nhất thời, cả phòng đấu giá liền xôn xao hẳn lên. Rất nhanh cái viên yêu đan cấp bẩy này đã được một tiên nhân mua với giá 53 triệu Tiên tinh.

Diệp Mặc đối với mấy thứ này đều không có hứng thú. Sau đó có một gốc Tiên linh thảo cấp tám đã khiến cho Diệp Mặc động tâm, nhưng hắn vẫn nhịn xuống được. Hắn không muốn khiến cho bất cứ người nào chú ý cả, cho nên một khi hắn mở miệng ra giá, thì nhất định phải là 'Chân minh nê'.

- Vật phẩm bán đấu giá tiếp theo là một pháp bảo phòng ngự "Bát Cực Già đỉnh'. Chiếc đỉnh này thiếu khuyết một cái nắp, nhưng tuyệt đối không

thua một cái Tiên khí phòng ngự cực phẩm cấp cao nhất nào. Nếu như tìm được cái nắp còn thiếu, thì cái "Bát Cực Già đỉnh’ này có thể tiếp cận tới đẳng cấp Thần khí. Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán, phẩm cấp cụ thể của vật phẩm thì hội đấu giá sẽ không bảo đảm. Hiện tại giá khởi điểm của chiếc 'Bát Cực Già đỉnh’ này là 80 triệu Tiên tinh. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 5 triệu Tiên tinh…

Lời giới thiệu của vị nữ tiên trân đài đấu giá khiến cho Diệp Mặc cực kỳ khiếp sợ. Hắn vốn quyết tâm chưa tới 'Chân minh nê' thì chưa động lòng, nhưng lúc này mới chỉ có mấy thứ vật phẩm được bán ra, thì đã xuất hiện chiếc 'Bát Cực Già đỉnh' này rồi.

'Bát Cực Già đỉnh' chế phẩm Diệp Mặc đã dùng qua, đây tuyệt đối là loại Tiên khí phòng ngự cực tốt. Bây giờ lại xuất hiện hẳn hàng chính phẩm, thì Diệp Mặc khẳng định là đẳng cấp của cái 'Bát Cực Già đỉnh'này sẽ không thấp.

Loại đồ tốt này nên ra tay, hay không nên ra tay?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1780

Thạch Đôn Hiện

Hiện giờ Diệp Mặc đang thiếu một kiện Tiên khí phòng ngự, mà cái 'Bát cực già đỉnh' này đối với hắn xác thực là cực kỳ phù hợp. Thế nhưng, điều đáng tiếc duy nhất là nó thiếu mất một cái nắp. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như cái nắp cũng có đủ, thì cái 'Bát cực già đỉnh' này sẽ không dừng lại ở cái giá đó.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, lập tức thấy được phần hư hao của cái 'Bát cực già đỉnh' này giống với cái chế phẩm 'Bát cực già đỉnh' của hắn lúc trước, nhưng nó đúng là một cái Tiên khí cực phẩm. Diệp Mặc biết rõ vị nữ tiên kia không hề nói mò. Chiếc 'Bát cực già đỉnh' này sở dĩ bị hạ xuống thành Tiên khí cực phẩm, không phải là vì cấp bậc của nó không cao, mà là cái 'Bát cực già đỉnh' này chẳng những bị thiếu một cái nắp, mà bản thân nó cũng đã bị hư hao khá nhiều.

Cho dù là như vậy, thì chỉ trong một thời gian ngắn, giá của cái 'Bát cực già đỉnh' này đã tăng lên tới 160 triệu Tiên tinh. Tuy giá cả tăng lên rất nhanh, nhưng mọi người vẫn đang tăng giá một cách cẩn thận. Có thể tới đây thì đều không phải là kẻ ngốc, cho nên Diệp Mặc có thể nhìn ra được cái 'Bát cực già đỉnh' thiếu nắp này hư hao nhiều như vậy, thì không có lý nào người khác lại không nhìn ra.

Sở dĩ còn có người tăng giá, là bởi vì Tiên khí phòng ngự cực phẩm quả là rất thưa thớt, cho dù là có cũng là loại Tiên khí cực phẩm đã bị hư hao. Nhưng tất cả đều là thứ mà nhiều người đều truy lùng để sở hữu.

Khi giá đã tăng lên tới 180 triệu, thì số người ra giá đã giảm bớt. Dùng cái giá này để mua một cái Tiên khí phòng ngự cực phẩm đã bị hư hao thì

không còn tính là chiếm được tiện nghi nữa rồi. Cái giá này nếu bỏ thêm một chút, hoàn toàn có thể đến Tiên khí lầu mua được một cái pháp bảo Tiên khí phòng ngự tốt mà nguyên vẹn rồi.

- 200 triệu.

Diệp Mặc lập tức ra giá. Hiệu quả phòng ngự của 'Bát cực già đỉnh' rất tốt, ít nhất thì nó chính là thứ mà hắn yêu thích. Nếu có một cái pháp bảo phòng ngự Tiên khí cực phẩm hoàn chỉnh, đặt cùng một chỗ với 'Bát cực già đỉnh' thì hắn thà lấy 'Bát cực già đỉnh' chứ không lấy kiện pháp bảo phòng ngự kia. Lần trước hắn chịu thiệt dưới cái chuông khổng lồ của Nghiêm Cửu Thiên, cũng là vì không có được pháp bảo phòng ngự tốt. Nếu có được một kiện pháp bảo phòng ngự tốt, thì hắn thậm chí không cần phải xuất ra Hạo Thiên Cổ rồi.

Diệp Mặc ra cái giá này đã vượt quá giá trị vốn có rồi, cho nên giá vừa được báo ra, thì trong đại điện cũng không có thêm ai ra giá nữa.

Diệp Mặc thở ra. Mặc dù giá của cái 'Bát cực già đỉnh' này đã vượt quá dự kiến của hắn, nhưng nếu có thể có được nó mà không làm náo động hội đấu giá thì vẫn là tốt nhất.

- 205 triệu.

Ngay khi Diệp Mặc cho rằng 'Bát cực già đỉnh' đã là của hắn rồi, thì lại lần nữa có người ra giá.

- 210 triệu.

Diệp Mặc thở dài, lại ra giá thêm 5 triệu nữa. Nếu như người kia còn tăng giá, thì hắn đành phải từ bỏ thôi. Nếu như tiếp tục cạnh tranh, thì hắn chính là đã đắc tội với người ta rồi. Đắc tội với người khác thì Diệp Mặc không sợ, nhưng trong thời điểm này thì việc làm đó quả thật là không sáng suốt.

Nhưng khiến Diệp Mặc không ngờ chính là hắn chỉ thêm có 5 triệu, thì

lập tức đã không còn ai ra giá nữa. Người ra giá vừa rồi giống như là để cho hắn phải bỏ ra thêm 10 triệu nữa mà thôi.

Theo tiếng gõ búa của vị nữ tiên chủ trì đấu giá hội, thì Diệp Mặc đã mua được chiếc 'Bát cực già đỉnh' kia với giá 210 triệu Tiên tinh thượng phẩm.

Chỉ trong chốc lát, thì đã có một vị nữ tiên khác đem chiếc 'Bát cực già đỉnh' kia đi tới gian phòng của Diệp Mặc. Sau khi 'Bát cực già đỉnh' được giao qua màn trướng cho Diệp Mặc, thì hắn liền nhìn nó một chút rồi thu hồi vào trong nhẫn trữ vật của mình. Đồng thời hắn cảm giác được mấy đạo thần thức lập tức quét tới trên người hắn.

Diệp Mặc giống như là không hề cảm thấy được những đạo thần thức này, vẫn chú ý lắng nghe thông tin các vật phẩm đấu giá. Cái trận pháp che đậy thần thức ở gian phòng này có trăm ngàn chỗ sơ hở, chỉ cần người có tu vi cao một chút là có thể quét thần thức vào. Điều này khiến cho Diệp Mặc cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Sau đó còn xuất hiện một kiện Bán Thần khí và nhiều loại tài liệu cao cấp nữa. Diệp Mặc cố dằn lòng không tranh đoạt, đồng thời trong lòng hắn cũng bắt đầu bối rối. Nếu như 'Chân minh nê' xuất hiện quá muộn, thì hắn căn bản là không có đủ thời gian để làm việc.

Trong lòng của Diệp Mặc, thì đương nhiên là vô cùng hy vọng 'Chân minh nê' xuất hiện sớm trong hội đấu giá. Sau khi hắn mua được 'Chân minh nê', thì sẽ lập tức rời khỏi nơi này. Chờ sau khi hắn đi rồi, thì dù 'Ụ đá' ngũ hành có xuất hiện, thì cũng không có bất cứ quan hệ gì với hắn cả.

Đáng tiếc là hội đấu giá này tiến hành được hơn nửa ngày, thì vị nữ tiên kia đã bê một cái 'Ụ đá' đặt lên trên Tiên ngọc trác.

Diệp Mặc nhìn vào cái 'Ụ đá' kia, thiếu chút nữa là đã không khống chế được chính mình rồi. Cũng may là hắn đã sớm có chuẩn bị, dưới sự vận chuyển của 'Tam sinh quyết', tâm thần dao động của hắn lập tức được khống

chế.

Khi hắn vừa nhìn thấy cái 'Ụ đá' này, thì đã biết nó là hàng thật giá thật rồi.

Giờ khắc này Diệp Mặc biết rõ, chính là thời khắc cực độ nguy hiểm đối với hắn. Hắn lập tức biến ánh mắt của mình thành dáng vẻ nghi hoặc và khó hiểu, đồng thời thần thức cũng quan sát tới lui trên cái 'Ụ đá' này.

Diệp Mặc rất rõ ràng, nếu như mình lập tức thu hồi lại ánh mắt, hoặc là tâm thần có sự dao động, thì hắn lập tức sẽ trở thành nhân vật trọng điểm cần điều tra.

Quả nhiên khi Diệp Mặc quan sát 'Ụ đá' kia, thì một đạo thần thức như có như không đảo qua trên người hắn, thậm chí còn dừng lại một hồi. Nếu như không phải Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết', thì đạo thần thức này khẳng định là hắn không thể cảm nhận được. Đạo thần thức này không hề có bất kỳ áp lực nào khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, thậm chí ngay cả cảm giác mình đang bị xem xét cũng không hề cảm giác được.

Đây tuyệt đối không chỉ là thần thức của tu vi Tiên Tôn. Diệp Mặc cũng không hề quan tâm tới việc đạo thần thức kia xem xét thần trí của hắn, mà vẫn dùng thần thức quét tới lui trên cái 'Ụ đá' kia với vẻ thú vị và hiếu kỳ.

Đối với 'Ụ đá' quá mức quan tâm và không hề quan tâm, cũng đều sẽ là đối tượng bị điều tra. Diệp Mặc đã luân hồi qua mấy kiếp người rồi, sao có thể không hiểu đạo lý này chứ?

Vị nữ tiên kia lúc này lại không giống với thời điểm mang ra những vật phẩm bán đấu giá trước đó. Mà là hoàn toàn không nói gì sau khi mang 'Ụ đá' này ra.

Trong lòng Diệp Mặc càng cẩn trọng hơn, hắn khẳng định nếu như bản thân không phải tu luyện 'Tam sinh quyết', thì lúc này hắn đã bại lộ rồi. Cho dù là một chút tâm thần dao động, thì đều không thể tránh né được đạo thần

thức cao minh kia. Cái kẻ bán ra 'Ụ đá' này, chẳng những tu vi cao minh, hơn nữa biện pháp điều tra cũng cực kỳ cao minh.

Nếu như là người nào có được cái 'Ụ đá' còn lại, thì chắc chắn là đã bại lộ rồi. Đã biết rõ tác dụng của cái 'Ụ đá' này, hơn nữa trên người còn có mấy cái 'Ụ đá', thì sau khi thấy cái 'Ụ đá' cuối cùng này, sao có thể giữ được bình tĩnh nữa?

Bất luận là trên người hắn có 'Ụ đá' hay không, hoặc là có ít nhiều sự kích động trong tâm thần, thì cái kẻ ẩn nấp phía sau hội đấu giá này đều sẽ phân biệt hết mức độ kích động của từng người sau khi đã nhìn thấy cái 'Ụ đá' kia.

Sau khi 'Ụ đá' đặt ở trên Tiên ngọc trác, thì vị nữ tiên kia mới nở một nụ cười rồi nói:

- Rất nhiều người cũng không biết cái 'Ụ đá' này là vật gì, hiện tại tôi xin được giới thiệu qua một chút. Cái 'Ụ đá' này còn có tên gọi khác là Hỗn độn ngũ hành. Hiện tại đang đặt trên bàn đấu giá là 'Ụ đá' ngũ hành thuộc tính Thủy. Bất luận là các vị có Tiểu thế giới, Chân linh thế giới, thì chỉ cần có đủ Hỗn độn ngũ hành, thế giới của các vị sẽ trực tiếp thăng lên một cấp bậc, thậm chí thăng cấp…

Vị nữ tiên chủ trì kia nói tới đây, thì phần lớn mọi người có mặt trong đại sảnh liền trở nên náo loạn. Hỗn độn chi vật đã là cực kỳ hiếm có rồi, đã thế còn là Hỗn độn ngũ hành. Đồ tốt như vậy, thì ai lại không muốn chứ?

Một loại cảm xúc vô cùng kích động lập tức lan tràn trong đại sảnh đấu giá hội. Diệp Mặc lập tức cũng bắt đầu trở nên kích động. Khi tim Diệp Mặc đập nhanh hơn bình thường, thì đạo thần thức kia lại lần nữa quét qua hắn.

Một lát sau, thì đạo thần thức kia liền biến mất không còn nữa. Diệp Mặc biết rõ, hắn tạm thời đã vượt qua được thời khắc nguy hiểm này rồi. Đạo thần thức kia nếu muốn tra ra người chính thức có được những 'Ụ đá', thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, khẳng định là đạo thần thức

kia sẽ còn quét tới hắn nữa.

Việc hiện giờ Diệp Mặc có thể làm chỉ có thể là phối hợp với tâm tình kích động của mọi người. Khi tâm tình của người khác kích động, thì hắn cũng không thể không chút nào kích động được.

- Đối với Hỗn độn ngũ hành mà nói, thì tôi biết rằng rất nhiều người còn hiểu rõ hơn cả tôi. Tôi chỉ có thể nói ra đến như vậy mà thôi, nhưng đáng tiếc là 'Ụ đá' ngũ hành này không trọn vẹn, chỉ có một cái 'Ụ đá' hệ Thủy. Tuy chỉ có một cái, giá trị bị giảm đi nhiều. Chẳng qua nếu ai có thực lực để cất giấu nó, về sau nhất định là sẽ có lợi. Nói không chừng ngày nào đó sẽ gặp được cái 'Ụ đá' thứ hai hay tất cả các 'Ụ đá' khác cũng không biết chừng.

Lời nói của vị nữ tiên kia khiến cho Diệp Mặc phải cười lạnh trong lòng. Nếu đã lấy ra đấu giá trên đấu giá hội này, thì nhất định giá trị thứ này sẽ bị tìm hiểu ra hoàn toàn. Còn lời nói rằng có nhiều người còn hiểu rõ hơn cả cô, cũng không phải là không đúng. Nhưng đối với giá trị của 'Ụ đá' ngũ hành, thì lại không thể vì không hiểu mà không biết được. Còn về phần ngũ hành không trọn vẹn, nên giá trị bị hạ thấp ư? Cái kiểu diễn viên nửa mùa này còn không bằng cả mình.

Sau khi vị nữ tiên kia nói xong, thì lại lần nữa cười tươi:

- Bởi vì ngũ hành không trọn vẹn, cho nên giá quy định của cái 'Ụ đá' này cũng không cao. Hiện tại giá khởi điểm là 1, 5 tỷ Tiên tinh cộng thêm một cái Tiên linh mạch trung phẩm. Mỗi lần tăng giá không được thấp thơn 100 triệu Tiên tinh.

Diệp Mặc biết rõ cái giá này đối với cái 'Ụ đá' kia mà nói xác thực là không cao, bởi vì cái giá để mua lại cái 'Ụ đá' này sẽ cao hơn rất nhiều. Diệp Mặc cũng biết, kẻ đưa ra cái 'Ụ đá' này cũng chỉ là muốn ‘Câu cá’ mà thôi, chắc chắn sẽ không thật sự bán cái 'Ụ đá' này đi. Thần trí của kẻ đó đã sớm điều tra qua mỗi người có mặt ở đây trước khi cái 'Ụ đá' kia được đem ra rồi.

Cũng không phải mỗi người đều cố tình biểu hiện như Diệp Mặc, biết

được cái 'Ụ đá' này là người ta đem ra để ‘Câu cá’. Mặc dù cái giá này thì trên Tiên thuyền không ai ra được cả, nhưng ở đây thì đã lập tức có người ra giá 1, 6 tỷ Tiên tinh kèm một cái Tiên linh mạch trung phẩm.

Cái giá này vừa được đưa ra, thì tâm tình Diệp Mặc lập tức đã bình phục lại. Hắn biết là không cần tiếp tục giả bộ nữa rồi, vì giá cao như vậy, hắn có kích động hơn cũng đại biểu rằng hắn có nghĩ cách.

Quả nhiên khi tâm tình của Diệp Mặc vừa bình tĩnh lại, thì đạo thần thức kia lại lần nữa quét tới hắn.

Diệp Mặc âm thầm thở ra. Cái tên mật thám dùng thần thức dò xét người này ở trên Địa Cầu tuyệt đối sẽ là một chuyện gia tâm lý học cao cấp. Người bình thường, nếu như quả thật có được 'Ụ đá' ngũ hành, thì sao có thể tránh thoát được sự quan sát tinh tế như thế này?

Hắn là dưới cơ duyên trùng hợp, đã sớm đoán ra được tâm tư của đối phương rồi, hơn nữa còn có 'Tam sinh quyết' bảo hộ, biểu hiện cũng từng bước biến đổi theo thời cuộc mới miễn cưỡng không trở thành trọng điểm hoài nghi.

Không thể không nói, kẻ giầu có của Thanh Vi Thiên quá nhiều. Cái giá của 'Ụ đá' này rất nhanh đã tăng lên đến 2 tỷ Tiên tinh kèm thêm hai cái Tiên linh mạch trung phẩm rồi.

Đây cũng không phải là vì những kẻ ra giá là đồ ngốc, mà là vì những người này không biết cái 'Ụ đá' này đã tham gia qua rất nhiều hội đấu giá rồi. Cũng không thể ngờ được là cái 'Ụ đá' này chỉ là ‘Mồi câu’ đem ra để ‘Câu cá’ mà thôi. Cho nên họ mới dốc sức mà ra giá.

Khi giá của của cái 'Ụ đá' này tăng lên tới 2 tỷ Tiên tinh kèm thêm một cái Tiên linh mạch thượng phẩm, thì Diệp Mặc biết rõ cái giá này đã vượt quá giá chính thức của cái 'Ụ đá' khi được đưa ra rồi.

Khi cái giá 2 tỷ Tiên tinh kèm thêm một cái Tiên linh mạch cực phẩm

được báo ra, thì Diệp Mặc biết rõ kẻ sở hữu cái 'Ụ đá' này đã bắt đầu ra tay rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1781

Tranh Đoạt Chân Minh Nê

Bất kể đối phương có phải là tra ra được kẻ tình nghi hay không, sau khi cái giá này được đưa ra, chẳng có ai dám cạnh tranh nữa. Rất nhiều thần thức đều quét về gian phòng báo giá, Diệp Mặc lần này không dùng thần thức quét tới. Hắn biết rõ cho dù là không quét tới, cũng sẽ không bị hoài nghi, ngược lại nếu như quét tới, có lẽ là sẽ lại bị tra một lần nữa.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn nhìn thấy cái ụ đá thứ năm, hơn nữa thần thức cũng đã tiếp xúc với cái ụ đá thứ năm này, nhưng đáng tiếc là hắn lại không thể có bất kỳ chút xúc động nào. Loại cảm giác này, khiến cho Diệp Mặc trong lòng rất không thoải mái. Thiên Dịch kia khẳng định là không bình thường, Diệp Mặc tin tưởng ông già mà hắn nhìn thấy ở Đại Lục Lạc Nguyệt kia, chính là Thiên Dịch đại sư - ông thầy tướng số mà hắn nhìn thấy ở tiểu thế giới. Hơn nữa Diệp Mặc hoài nghi Thiên Dịch đại sư biết rõ hắn có Hỗn Độn Thế Giới, cho nên mới đem ụ đá cho hắn.

Bởi vì câu nói cuối cùng kia của lão lúc đó, bây giờ Diệp Mặc nhớ tới mới phát giác được điểm khả nghi, lúc trước câu cuối cùng mà lão tự nhủ với chính mình là, 'Ngoại trừ Thế Giới Hỗn Độn, không ngờ còn có chuyện ta không tính ra được vận mệnh... '

Những lời này rất có thể chính là ý nói Thiên Dịch đại sư đã biết hắn có Thế Giới Hỗn Độn, Thiên Dịch đại sư biết rõ hắn có thế giới hỗn độn nên mới đem ụ đá đưa cho hắn.

Tuy Diệp Mặc biết Thiên Dịch đại sư kia là cố ý đem ụ đá để lại cho hắn, nhưng hắn không nghĩ ra, còn có ai có thể không động tâm đối với Thế Giới Hỗn Độn và ụ đá Ngũ Hành đấy. Hắn và Thiên Dịch đại sư căn bản là

không hề liên quan gì, vì sao Thiên Dịch phải giúp hắn?

Những thứ không biết này, khiến cho Diệp Mặc cảm thấy có chút không thoải mái cho lắm. Hắn không có thói quen đem vận mệnh của mình giao cho người khác, Thiên Dịch đại sư cũng không được.

Diệp Mặc lắc đầu, đem những ý nghĩ này ném qua một bên, hắn quyết định lấy được 'Chân Minh Nê' rồi thì sẽ lập tức rời đi. Nghĩ cách tiến vào tiểu Thiên vực, sau đó thăng cấp tu vi của mình lên tới Tiên vương rồi nói sau.

...

- Chúc mừng anh bạn vừa mới lấy được ụ đá Ngũ Hành, tiếp theo chúng tôi sắp sửa bán đấu giá là 'Chân Minh Nê', đây là một khối 'Chân Minh Nê' thượng đẳng...

Lời nói của Đại La tiên nữ kia khiến cho Diệp Mặc lập tức mừng rỡ không thôi, hắn không thể tưởng được ngay sau ụ đá Ngũ Hành chính là 'Chân Minh Nê', hắn còn chuẩn bị đợi ba ngày đấy. Nếu như ba ngày sau, còn chưa tới 'Chân Minh Nê', hắn sẽ không có ý định đợi nữa, bởi vì chờ có được cũng không có ích lợi bao nhiêu. Lại không nghĩ rằng, nhanh như vậy đã đến rồi.

Đại La tiên nữ kia sau khi nói xong, trong tay giơ lên một khối 'Chân Minh Nê' lớn chừng trái nhãn nói:

- Mọi người hãy xem, khối Chân Minh Nê này không hề chứa tạp chất, có thể nói là thượng đẳng của thượng đẳng. Tác dụng 'Chân Minh Nê' tôi cũng không cần nói nữa, tôi đoán những người đang ngồi ở đây đều biết. Khối 'Chân Minh Nê' hiện trong tay tôi đây giá quy định là 200 triệu tiên tinh thượng phẩm. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 10 triệu...

Khối 'Chân Minh Nê' này nhỏ hơn rất nhiều so với khối lúc trước Diệp Mặc lấy được, nhưng Diệp Mặc lại biết, khối 'Chân Minh Nê' này đẳng cấp

so với khối lần trước hắn lấy được kia, đẳng cấp cũng cao hơn rất nhiều. Nếu như đây là một khối lớn chừng nắm đấm, khối 'Chân Minh Nê' này nói không chừng hắn còn mua không nổi.

- Tôi ra hai trăm năm mươi triệu.

Đại La tiên nữ kia vừa dứt lời, lập tức liền có người báo giá, hơn nữa tốc độ báo giá còn vô cùng nhanh.

Có thể thấy được muốn 'Chân Minh Nê' này tuyệt đối không phải chỉ có một mình Diệp Mặc. Bây giờ trên người Diệp Mặc còn gần sáu tỷ tiên tinh, hắn cũng không hề khẩn trương. Khối Chân Minh Nê này cao nhất cũng chỉ có thể giá trị khoảng trên dưới năm trăm triệu tiên tinh, gia sản này của hắn hẳn là hoàn toàn có thể mua được rồi.

- Ba trăm triệu - Ba trăm năm mươi triệu...

Khiến cho Diệp Mặc không ngờ tới là, giá cả 'Chân Minh Nê' vậy mà lại lên vù vù. Rất nhanh liền vượt qua năm trăm triệu, hơn nữa căn bản là không có ý dừng lại.

Diệp Mặc chưa ra giá, nhưng trong lòng hắn lại trầm xuống, chẳng lẽ những người này đều nghĩ là dùng 'Chân Minh Nê' có thể gian lận? Nếu nghĩ như vậy, chẳng phải là quá ngu sao? Hắn có 'Tam sinh quyết', lại là đại sư tiên trận cấp năm, đồng thời là tông sư tiên khí mới dám làm như vậy. Người khác có sức mạnh gì mà làm như vậy?

Nếu không phải như vậy, sao có nhiều người muốn 'Chân Minh Nê' như vậy?

- Sáu trăm năm mươi triệu tiên tinh.

Diệp Mặc ra giá lần thứ nhất.

Hắn vừa mới ra cái giá này, đã bị bảy trăm triệu tiên tinh ép xuống. Những tiên nhân muốn mua 'Chân Minh Nê' này, căn bản là không tăng

thêm mười triệu, mà là tăng thêm năm mươi triệu.

Khi giá cả nhảy lên tới tám trăm triệu, Diệp Mặc hít vào một hơi, hắn đã khẳng định, người giành mua 'Chân Minh Nê' cũng muốn dùng 'Chân Minh Nê' để gian lận. Nhưng mình gian lận có trận bàn thời gian, những người khác cho dù là gian lận, thời gian mấy ngày nay có thể làm được gì?

Nhưng sau khi giá cả đã đến tám trăm triệu, đã không còn ai báo giá nữa rồi.

- Tám trăm hai mươi triệu.

Sau khi Đại La tiên nữ kia đã kêu giá hai lần, Diệp Mặc lại báo giá tiếp. Lần này Diệp Mặc bỏ thêm hai mươi triệu.

Cái giá tám trăm hai mươi triệu tiên tinh đã vượt quá giá cả của bản thân khối 'Chân Minh Nê' này rất nhiều, rất nhiều người còn nhớ lúc trước Diệp Mặc đã dùng hơn hai trăm triệu tiên tinh mua được Bát Cực Già Đỉnh. Cho nên bây giờ Diệp Mặc lại báo giá, lập tức liền có rất nhiều thần thức quét tới.

Diệp Mặc sừng sững bất động, vô luận như thế nào, khối 'Chân Minh Nê' này nhất định phải tới tay hắn. Đây là cơ hội duy nhất của hắn, cho dù là bị mọi người dòm ngó lăm lăm, hắn cũng bất chấp. Mất đi cơ hội này, hắn sẽ không còn cách gì tiến vào tiểu Thiên vực được nữa.

- Chín trăm triệu tiên tinh.

Cái giá này vừa được đưa ra, tất cả mọi người trên Đại hội đấu giá hơi có chút nghi hoặc không hiểu. Cái giá tám trăm hai mươi triệu đã vượt xa khỏi giá trị thực của 'Chân Minh Nê', bây giờ lại còn có người báo giá chín trăm triệu.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn đã nghe ra giọng nói này, chính là người tăng giá trước đó khi hắn muốn mua Bát Cực Già Đỉnh. Bây giờ lại là người này tăng giá, điều này làm cho Diệp Mặc rất là căm tức, gã này thật giống như muốn gây khó dễ cho hắn.

- Chín trăm mười triệu.

Diệp Mặc không chút do dự tăng giá, những vật khác có thể bỏ qua, nhưng thứ này bây giờ hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Một tỷ.

Giọng nói kia hình như cũng phẫn nộ như Diệp Mặc, hình như lần thứ nhất bị Diệp Mặc mua mất Bát Cực Già Đỉnh, trong lòng rất không thoải mái, lần này tiếp tục tăng giá.

- Một tỷ mười triệu.

Diệp Mặc đã tỉnh táo lại, bất kể đối phương ra giá như thế nào, hắn không cần phải hờn dỗi, nhưng tăng giá thì nhất định rồi.

Lúc này bầu không khí trong phòng bán đấu giá có chút kỳ quái, thậm chí lại có một chút nhiệt liệt. Rất nhiều người cũng đã biết, bây giờ đấu giá đã không phải là vì 'Chân Minh Nê' nữa rồi. 'Chân Minh Nê' này đẳng cấp cao tới đâu, cũng không đáng một tỷ tiên tinh, thậm chí một nửa của một tỷ cũng chưa tới.

Đã vượt qua một tỷ rồi, hai người kia vẫn còn đấu giá, chuyện đó chẳng có quan hệ gì đến bản thân 'Chân Minh Nê' cả, hoàn toàn là bởi vì song phương đều không phục lẫn nhau.

Diệp Mặc không biết đối phương có phải là bởi vì không phục hay không, nhưng hắn biết mình tuyệt đối không phải, hắn nhất định phải lấy được 'Chân Minh Nê'.

Một luồng thần thức mạnh mẽ quét tới, hình như mang theo một chút cảnh cáo, Diệp Mặc làm như không biết, trên cái giá một tỷ mốt tiên tinh của đối phương lại bỏ thêm mười triệu.

- Một tỷ hai.

Sau cái báo giá này, một tiếng hừ lạnh truyền đến, đã lộ ra vẻ cực độ khó chịu rồi. Giọng điệu kia giống như gã muốn dùng tiên tinh đè bẹp Diệp Mặc vậy. Diệp Mặc cứ thêm mười triệu rồi mười triệu, gã lại thêm chín mươi triệu lại chín mươi triệu.

- Một tỷ rưỡi.

Diệp Mặc lại lười tăng giá chút chút một, trực tiếp nâng giá cả lên đến một tỷ rưỡi. Nếu đã trở mặt, hắn cũng không cần phải khách khí. Hơn nữa tiếng hắn báo giá ra, hình như là rất khó chịu với giọng điệu tăng tiên tinh của đối phương.

Tiên tinh với hắn mà nói còn nhiều lắm, nếu đối phương đã muốn đọ tiên tinh, vậy đọ đi, thần thức cảnh cáo hắn căn bản là không thèm để ý đến. Diệp Mặc rất rõ ràng, cái giá một tỷ rưỡi này vừa báo ra, người khác tất nhiên sẽ cho là hắn đang hờn dỗi.

Cái giá một tỷ rưỡi vừa báo ra, toàn bộ hội trường lập tức yên lặng lại. Một khối 'Chân Minh Nê' như vậy mà được đấu tới cái giá một tỷ rưỡi, bất luận là người nào cũng đều hít vào một ngụm khí lạnh. Khối 'Chân Minh Nê' này cho dù là bán năm trăm triệu cũng là giá trên trời rồi, bây giờ giá bán một tỷ rưỡi, quả thực chính là hành động ngu ngốc.

Đây tuyệt đối là hành vi đấu khí, nếu như không phải là đấu khí, ai lại dùng một tỷ rưỡi tiên tinh đi mua 'Chân Minh Nê' giá trị không đến năm trăm triệu?

Kẻ một mực cạnh tranh với Diệp Mặc hừ lạnh mấy tiếng, lại không báo giá ra nữa, hình như biết mình mà ra giá nữa, Diệp Mặc - cái kẻ lỗ mãng này vẫn sẽ không chút do dự cộng thêm vào.

Một lát sau, khối 'Chân Minh Nê' kia được đưa đến phòng của Diệp Mặc, Diệp Mặc không hề đau lòng chút nào khi bỏ ra một tỷ rưỡi tiên tinh. Thu 'Chân Minh Nê' vào trong chiếc nhẫn, trong lòng phấn khích không thôi.

Bước đầu tiên của kế hoạch - vật liệu đã có, cái tiếp theo hắn cần chính là không bị người khác theo dõi mà rời khỏi Đại hội đấu giá.

Việc tranh giành 'Chân Minh Nê' đã làm cho bầu không khí của Đại hội đấu giá trở nên nóng hơn, thậm chí so với đấu giá ụ đá Hỗn Độn trước đó còn nhiệt liệt hơn. Dù sao tất cả mọi người đều có thể tham gia tranh giành 'Chân Minh Nê', ụ đá Hỗn Độn kia thì chỉ có một số ít người mới có thể tham gia cạnh tranh.

Diệp Mặc sau khi lấy được 'Chân Minh Nê' cũng không bỏ đi ngay, vẫn cảm thấy hứng thú vô cùng đối với những thứ tiếp theo ở Đại hội đấu giá.

Hắn sở dĩ không lập tức rời đi, là vì lại cảm nhận được một luồng thần thức khi có khi không quanh quẩn trên người hắn. Diệp Mặc đương nhiên biết rõ đây là giám thị hắn, luồng thần thức này không phải là luồng thần thức trước đó khi hắn chú ý ụ đá, mà là một luồng thần thức bắn ra từ trong logia phòng cạnh tranh 'Chân Minh Nê' với hắn.

Tuy Diệp Mặc trong lòng vô cùng nôn nóng, thời gian bây giờ với hắn mà nói cực kỳ quan trọng, nhưng hắn vẫn không thể không bình tĩnh như không có chuyện gì mà ở lại đây.

Trong nháy mắt thời gian nửa ngày lại trôi qua, Diệp Mặc ngoài mặt bình tĩnh, xem ra không có nửa phần ý tứ muốn rời khỏi.

Luồng thần thức kia hình như cảm thấy Diệp Mặc tạm thời không sẽ rời đi, sau khi giám sát Diệp Mặc cả buổi, thần thức lại thu về, dù sao Đại hội đấu giá tổ chức trong năm ngày, nếu như trong năm ngày liên tục dùng loại thần thức không bị đối phương phát giác này đặt ở trên người Diệp Mặc, hao tổn cũng không nhỏ.

Nhưng không bị đối phương phát giác là đối với các tiên nhân khác mà thôi, đối với người tu luyện 'Tam sinh quyết' như Diệp Mặc mà nói, hắn bất cứ lúc nào cũng biết luồng thần thức kia có tồn tại. 'Tam sinh quyết' là vạn vật diễn hóa mà thành, đối với vạn vật chung quanh cảm giác rõ ràng nhất,

mà thần thức cũng là một loại trong vạn vật. Dù là loại thần thức ẩn mật hơn nữa, Diệp Mặc cũng có thể cảm giác được.

Luồng thần thức kia vừa đi, Diệp Mặc căn bản là không hề suy nghĩ, lập tức liền vọt vào truyền tống trận ở một góc trong phòng, sau khi tiên linh khí mờ nhạt dao động, hắn đã rời khỏi gian phòng này rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1782

Dối Trá Cũng Phải Có Bản Lĩnh

Đại hội đấu giá vẫn còn tiếp tục, trong phòng số 71, một Đại La Tiên anh tuấn trẻ tuổi bỗng nhiên đứng lên nói:

- Sư thúc, hay là con phái một người ra ngoài trước, trong khi đấu giá sẽ chờ ở quảng trường bên ngoài, phòng ngừa người nọ đột nhiên rời đi.

Người đàn ông mặt vuông được gọi là sư thúc hừ lạnh một tiếng nói:

- Muốn rời khỏi thần thức của ta, hừ. Nhưng con nói cũng phải, thần thức của ta cũng không thể mọi lúc đều giám thị hắn được, con phái...

Người đàn ông mặt vuông kia nói tới đây, sắc mặt đột nhiên biến đổi, đột nhiên đứng lên, cắn răng căm hận nói:

- Giỏi, giỏi, đúng là thật gian xảo...

- Chuyện gì vậy?

Đại La Tiên anh tuấn kia nghe thấy thế, lập tức dâng lên một loại dự cảm xấu, sắc mặt cũng biến đổi.

- Người này mới nãy đã đi rồi, lập tức phái người đi bắt hắn.

Sư thúc mặt vuông kia sắc mặt có chút khó coi, y mới vừa nói kẻ bị y giám sát không thể đi được, cái vậy mà trong chớp mắt liền biến mất, quả thực tương đương với vỗ vô mặt y.

Đại La Tiên anh tuấn kia đã không lo được mấy chuyện này nữa, lập tức đứng lên nói với hai người đàn ông trung niên bên cạnh:

- Hai người đi ra cùng con, gã mua được 'Chân Minh Nê' kia, cho dù là chạy trốn tới chân trời, con cũng sẽ bắt hắn về.

...

Diệp Mặc sau khi được truyền tống đến quảng trường, lập tức nhanh chóng rời đi, chỉ trong chớp mắt, mặt mũi và quần áo của hắn đã được thay đổi toàn bộ.

Sau mấy hơi thở, hắn đã xen lẫn vào trong đám đông đi ra khỏi tiên thành Hồng Vũ. Nửa nén nhang sau, Diệp Mặc đã phóng Thời Không Thoa ra.

Sau hai canh giờ, Diệp Mặc ngừng Thời Không Thoa ở một chỗ trong rừng rậm. Ở đây cách tiên thành Hồng Vũ đã vô cùng xa, Diệp Mặc tin tưởng, cho dù là tiên đế, không biết hắn đi ra ngoài từ lúc nào cũng không tìm thấy hắn. Hơn nữa thời gian của hắn có hạn. Không cần phải tiếp tục bay về phía trước nữa.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Diệp Mặc lấy nơi mình đang đứng làm trung tâm, sau đó phóng Thời Không Thoa ra bốn phương tám hướng mỗi hướng bay nửa nén nhang, ở mỗi phương hướng để lại một trận pháp giám sát cực kỳ ẩn mật.

Những trận pháp giám sát này bị hắn khắc lên nham thạch thông thường, hoặc là khắc lên một số lá cây. Diệp Mặc tin tưởng, cho dù là tiên đế dùng thần thức quét một lượt, nếu không tận lực, cũng sẽ không biết đường vân trên lá cây và đường vân trên mặt đá kia là trận bàn giám sát hắn khắc.

Khắc những trận bàn giám sát này, đương nhiên là để tránh cho mình bị người theo dõi lần tới, một khi hắn phát hiện mình bị theo dõi trên trận bàn giám sát, hắn thà rằng ở lại trong Thế Giới Trang Vàng chứ không đi ra. Dù bị thánh nữ Mịch Vân cho là hắn trộm đi ngọc bài, thì cũng bất chấp. So với cái mạng nhỏ của mình, những cái còn lại đều là thứ yếu.

Sau khi làm xong, Diệp Mặc lại về tới điểm ban đầu, tìm được một cây đại thụ trong đám cây cối rậm rạp chằng chịt, độn thổ vào trong gốc cây, sau khi đến chỗ sâu nhất, lại bố trí một trận pháp ẩn dấu cực kỳ ẩn mật, sau đó tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

Bên trong Thế Giới Trang Vàng, Diệp Mặc sau khi làm cho trận bàn thời gian vận hành, lúc này mới lấy ra 'Chân Minh Nê' lớn chừng trái nhãn kia. Trên thực tế hắn căn bản là không cần nhiều 'Chân Minh Nê' như vậy. Với hắn mà nói, chỉ cần một xíu 'Chân Minh Nê' là đủ rồi. Nhưng hắn lại không cách nào thương lượng với người khác, nói mình chỉ cần một chút xíu thôi.

Khối 'Chân Minh Nê' trong tay này đúng là thượng phẩm, hơn nữa là đồ thượng phẩm vô cùng tốt, so với khối 'Chân Minh Nê' lớn hơn mà lúc trước hắn mua được kia không biết là tốt hơn gấp bao nhiêu lần. Lần trước hắn luyện chế cái vườn tiên dược thô ráp kia đưa cho Chân Băng Du rồi. Lần này hắn dùng nhiều tiền mua 'Chân Minh Nê', muốn luyện chế dĩ nhiên không phải là vườn tiên dược.

Sau khi để 'Chân Minh Nê' qua một bên, Diệp Mặc lấy cái ngọc bài mà thánh nữ Mịch Vân cho kia ra. Lúc trước hắn nghiên cứu sơ qua bên trong cái ngọc bài này khắc Trận Pháp Truyền Tống, Diệp Mặc tin tưởng, nếu cho hắn thời gian nửa năm chuyên tâm nghiên cứu cái ngọc bài này, hắn hoàn toàn có thể nâng cấp trận pháp của mình lên tới tiên sư trận pháp cấp sáu, sau đó có thể luyện chế ra một cái ngọc bài giống y hệt cái này.

Thời gian nửa năm người khác không có, nhưng hắn thì có. Hắn có trận bàn thời gian, tiến vào tiểu Thiên vực là vào mười ngày sau, với hắn mà nói, đó chính là còn có thời gian hai, ba năm.

Cho dù có thể luyện chế ra một tấm ngọc bài y hệt như vậy, Diệp Mặc cũng sẽ không ngu đến mức đi luyện chế một tấm ngọc bài. Hắn phải làm là dùng một ít 'Chân Minh Nê' khắc một hoa văn trận pháp lên Trận Pháp Truyền Tống bên trong cái ngọc bài này, sau đó đem cái hoa văn trận pháp này dung hợp vào Trận Bàn Truyện Tống trong ngọc bài. Diệp Mặc tin tưởng, nếu như hắn dung hợp khí tức hoa văn trận pháp, cho dù là cầm ngọc

bài trong tay dùng thần thức quét, cũng phải một hồi lâu mới có thể thấy được. Hắn cũng không tin, những tiên đế kia sẽ cẩn thận đi quét ngọc bài mà bọn họ phân phát ra.

Muốn giở trò tiến vào tiểu Thiên vực, Diệp Mặc cho rằng bất kể là tiểu thế giới, hay là những thứ không gian luyện chế khác, dưới thần thức của tiên đế, cũng rất nguy hiểm. Hơn nữa, ai biết đến lúc tiểu Thiên vực mở ra, tiên đế có thể đột nhiên sẽ lại chế định ra một vài qui tắc hay không? Nếu như dùng cái biện pháp ngu ngốc là dùng tiểu thế giới để dẫn người đi vào như Mịch Vân nói này, hắn thà rằng không gian lận còn hơn.

...

Trong trận bàn Thời gian, thời gian nửa năm vội vàng trôi qua, Diệp Mặc một mực nghiên cứu Trận Bàn Truyện Tống bên trong ngọc bài. Hắn cũng rất ít khi tốn nhiều thời giờ như thế, dùng 'Tam sinh quyết' để suy diễn một Trận Bàn Truyện Tống bình thường. Nhưng lần này dính dáng đến việc hắn tiến vào tiểu Thiên vực, hắn không thể không cẩn thận.

Thời gian nửa năm sau, Diệp Mặc chẳng những suy diễn ra phương án từng nét khắc của Trận Bàn Truyền Tống này, còn tìm được một Thần Thức Ấn Ký bên trong trận bàn truyền tống này.

Đây là nhờ vào lúc trước văn sĩ trung niên kia hạ ấn ký lên hắn, cái ấn ký kia bị văn sĩ trung niên giấu vào trong Tinh Hạch Viêm, Diệp Mặc cũng là ở trong Thế Giới Trang Vàng của mình mới tra xét được. Có lẽ bị người ta hạ ấn ký nhiều lần, bây giờ Diệp Mặc đối với ấn ký là phi thường mẫn cảm. Hắn thậm chí có thể thấy được ấn ký này không phải là ấn ký để truy tìm tung tích, mà là ấn ký đánh dấu.

Nói cách khác cho dù là anh có thể luyện chế ngọc bài giống y hệt, không có ấn ký này thì cũng không được.

Diệp Mặc không hề động vào ấn ký này, hắn bắt đầu tu bổ khắc họa trận bàn của Trận Pháp Truyền Tống này, cẩn thận dùng một ít 'Chân Minh Nê'

khắc hoa văn trận pháp, sau đó từ từ dung hợp vào trong cái Trận Bàn Truyền Tống này.

Những việc này đối với Diệp Mặc mà nói đều rất đơn giản, hắn thậm chí chỉ cần nửa tháng là có thể giải quyết, nhưng với hắn mà nói phức tạp nhất chính là làm cho khí tức của 'Chân Minh Nê' hoàn toàn biến mất hầu như không còn, thậm chí hoàn toàn dung hợp vào trong ngọc bài, trở nên giống hệt như khí tức bên trong ngọc bài.

Cho dù Diệp Mặc đã là Tông Sư Luyện Khí, lại là gần tới tông sư tiên trận, còn dùng 'Tam sinh quyết' suy diễn ra toàn bộ phương thức luyện chế cái trận bàn này, hắn cũng cần phải từ từ luyện chế. Đây là một quá trình rất hao phí thời gian. Ít nhất cần thời gian hơn một năm, mới có thể không đụng tới cái ấn ký kia, sau đó dung nhập hoa văn trận pháp của mình. Nếu như không có thời gian trận bàn, Diệp Mặc tin là, không có bất kỳ người nào có thể trong vòng mấy ngày làm được như thế này.

...

Đại hội đấu giá ở tiên thành Hồng vũ rất đặc sắc, năm ngày chẳng những đấu giá thần khí hạ phẩm, còn đấu giá các loại đồ tốt cao cấp như ụ đá Ngũ Hành, thậm chí đấu giá một cái tiên linh mạch cực phẩm giá cả hơn vài tỷ tiên tinh, loại giá cả kinh khủng như này, cho dù là người đã trải qua vô số Đại hội đấu giá cũng chưa chắc có thể gặp được.

Nháy mắt Đại hội đấu giá sắp sửa chấm dứt, trong một gian phòng tầm thường của hội đấu giá, một người đàn ông mặc áo dài màu tím nhíu mày ngồi ở chỗ này không hề động đậy. Người nào dùng thần thức đảo qua đều biết rõ, người này chính là người dùng một tiên linh mạch cực phẩm, vài tỷ tiên tinh mua ụ đá Ngũ Hành Y đang nhiều lần suy nghĩ về một số chi tiết lúc trước mình điều tra được, người tham gia buổi đấu giá này không ít, nhưng mỗi người y đều điều tra qua, căn cứ vào kinh nghiệm của y mà nói, những người này sẽ không có ụ đá. Bởi vì những người này phản ứng đều trong dự đoán của y. Nếu như có được ụ đá, thì sẽ không phản ứng như thế này.

Tuy còn có thần thức của một vài người đang theo dõi y, nhưng y cũng không thèm để ý. Thậm chí y đang chờ, đợi lát nữa sau khi mình ra khỏi thành, sẽ có ai đuổi giết y.

Ở bên cạnh y, còn có một người đàn ông nhìn như người hầu đang đứng nghiêm chỉnh.

Người đàn ông mặc áo dài tím này suy nghĩ sau một hồi. Đột nhiên hỏi,
- Quý Lương, ngươi có muốn bổ sung không?

Người hầu kia khom người nói:

- Chủ nhân, tên Đại La Tiên hậu kỳ ở gian C453 kia có chút khả nghi.

- Hả, như thế nào?

Người đàn ông mặc áo dài tím lập tức hỏi. Y cũng đã từng dùng thần thức quét qua người đàn ông thô cuồng ở gian C453 kia, Đại La Tiên hậu kỳ, biểu hiện bình thường, cũng không có gì khả nghi cả. Nhưng y biết người hầu này của mình, đối với người và sự vật quan sát vô cùng tỉ mỉ, đã theo y mấy trăm ngàn năm rồi, đôi khi y cũng không chú ý tới chi tiết tỉ mỉ, Quý Lương thì lại chú ý đến.

Người hầu được gọi là Quý Lương vội vàng đáp:

- Lúc trước gian C453 đã mua Bát Cực già đỉnh - một tiên khí cực phẩm cũ nát, lúc ấy có người trong gian A71 đã tranh giành với gã, nhưng cạnh tranh cũng không kịch liệt. Về sau xuất hiện 'Chân Minh Nê’, gian A71 và gian C453 cạnh tranh kịch liệt, cuối cùng C453 dùng giá cả cao hơn bản thân 'Chân Minh Nê' gấp mấy lần thành công mua được.

Người đàn ông mặc áo dài tím gật gật đầu, những điều này y cũng biết, đối với quan sát tỷ mỉ của Quý Lương, y cũng tương đối hài lòng. Y ừ một tiếng nói:

- Ngươi nói tiếp đi.

- Vâng.

Quý Lương trả lời xong, tiếp tục nói:

- Về sau Đại La Tiên ở gian C453 kia một phát bỏ thêm ba trăm triệu mua được 'Chân Minh Nê', có vẻ như rất hờn dỗi, hơn nữa ngạo mạn vô cùng, mãi đến vừa rồi tôi mới cảm giác sự việc hình như cũng không phải như vậy.

- Hử Người đàn ông mặc áo dài tím kia cũng lộ ra thái độ chăm chú mải miết, càng thêm cẩn thận lắng nghe.

Quý Lương chậm rãi nói:

- Bởi vì hành động nhìn như đấu khi của C453, khiến cho gian A71 bỏ qua không tiếp tục tranh đoạt 'Chân Minh Nê' nữa, nhưng chủ nhân gian A71 lại là Thiếu chủ của Kiếm Huyền Đế Tông, có người đoạt thức ăn ở trong miệng hắn, còn không phải là một lần, khiến cho hắn căm tức không thôi. Bên người thiếu chủ kia còn có một tên Tiên Tôn ở đó, Tiên Tôn kia tôi nhận ra, có tu luyện một môn thần niệm công pháp không tệ. Thần niệm công pháp này có thể giám thị người khác trong khi người đó không cảm giác thấy gì, cho nên Tiên Tôn kia vẫn luôn giám thị tên Đại La Tiên ở gian số C453 kia.

Người đàn ông mặc áo dài tím tựa như có hơi hiểu rõ ý của Quý Lương, sự thù địch trong mắt lập tức tăng thêm, ngay cả hơi thở cũng trở nên ồ ồ, - Ngươi nói tiếp.

- Nhưng Đại La Tiên ở gian C453 kia cũng không có ý muốn rời đi, thậm chí còn cảm thấy vô cùng hứng thú với vật phẩm tiếp theo, nhưng Tiên Tôn của Kiếm Huyền Đế Tông kia vừa mới dời thần thức đi một thoáng, Đại La Tiên ở gian C453 lập tức liền đi khỏi Quý Lương vừa nói hết lời xong, người đàn ông mặc áo dài tím đã bình tĩnh lại, y lạnh giọng nói:

- Ý của ngươi là nói, người này sớm đã biết bị thần thức điều tra, thậm

chí chúng ta điều tra hắn cũng biết?

Người đàn ông mặc áo dài tím sau khi nói xong, không cần Quý Lương trả lời, y đã đoán được. Lúc này y hồi tưởng lại Đại La Tiên C453 kia, mới cảm thấy có một chút kỳ quái, đoạn thời gian hắn kích động và bình tĩnh khi nhìn thấy ụ đá hình như quá chuẩn xác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1783

Biện Pháp Của Diệp Mặc

Lập tức đi điều tra tung tích của người này.

Người đàn ông mặc áo bào tím đứng dậy nói, lúc này gã cũng không còn tâm trạng ở lại đây nữa rồi.

Gã căn bản không ngờ mình dồn hết tâm tư, nhưng người khả nghi thực sự lại chạy thoát ngay dưới mặt mình, điều này quả thực là bạt tai trước mặt.

…

Diệp Mặc không biết chủ nhân của ụ đá này đang tìm hắn, hắn còn cho rằng tìm hắn chính là người cùng tranh giành Chân Minh Nê với hắn. Nhưng cho dù hắn biết rồi, hắn cũng sẽ không để ý, thậm chí Hồng Vũ tiên thành hắn cũng sẽ không lại nghênh nghênh ngang ngang quay lại nữa.

Nhìn ngọc bài truyền tống trận trong tay không có chút thay đổi gì, Diệp Mặc trong lòng cũng rất hài lòng. Hắn dùng chưa đến hai năm, hoàn thành công việc tỉ mỉ này, trên thực tế còn cách thời gian Tiểu thiên vực mở cửa ba ngày, Sau khi thu hồi trận bàn thời gian, Diệp Mặc đang định ra khỏi Thế giới trang vàng, lại cảm thấy trong bốn trận pháp giám sát hắn bố trí phía trước, có một cái lại truyền đến từng đợt chấn động mơ hồ, chấn động mơ hồ đó quá lợi hại, khiến hắn căn bản không thể nào nhìn rõ trận pháp giám sát đang giám sát là thứ gì.

Diệp Mặc ngay lập tức dừng lại không ra ngoài nữa, lập tức càng thêm chú ý quan sát.

Từng vết nứt kinh khủng trên mặt đất bị trận pháp giám sát của Diệp

Mặc hoàn toàn bắt đến, sau đó cát bụi văng đầy trời, một người đàn ông mặc áo bào tím xuất hiện trong trận pháp giám sát Trước mặt người đàn ông mặc áo bào tím này còn có một Tiên nhân trung niên đang bò lổm ngổm, Diệp Mặc không nhìn thấy tu vi của Tiên nhân trung niên này trong trận pháp giám sát, nhưng chắc chắn tu vi của Tiên nhân trung niên này tuyệt đối không thấp hơn Tiên tôn.

Diệp Mặc bố trí trận bàn giám sát này quá xa, không thể nào nghe rõ âm thanh của đối phương, đáng tiếc là Diệp Mặc cũng không hiểu môi ngữ. Chỉ có thể đại khái đoán chắc là người Tiên nhân trung niên này đang đối chiến cùng người đàn ông áo bào tím kia, kết quả Tiên nhân trung niên kia không phải là đối thủ của người đàn ông áo bào tím.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc hoảng hốt, một Tiên tôn cũng không đánh nổi người đàn ông mặc áo bào tím kia, hơn nữa người đàn ông áo bào tím thoạt nhìn giống như không ra chút khí lực gì, tên này chẳng lẽ là Tiên đế hay sao?

Một Tiên đế và một Tiên tôn, tại sao lại ra tay đánh nhau trong này? Nơi này mặc dù không gần Hồng Vũ tiên thành, nhưng so với Hồng Vũ tiên thành có Tiên đế, thì chẳng phải quá xa sao.

Kiểu đánh nhau khích liệt này chắc chắn sẽ khiến Tiên đế chú ý, vì sao đến bây giờ Tiên đế vẫn chưa ra?

Diệp Mặc không dám nhìn hiện trường đánh nhau kia nữa, cho dù thông qua trận bàn giám sát hắn cũng không dám nhìn nữa. Thần thức của Tiên đế rất mạnh, chỉ cần chú ý đến mình một chút thì có thể bị phát hiện ra.

Thu hồi thần thức lại, Diệp Mặc trốn trong Thế giới trang vàng không dám tùy tiện thi triển thần thức của mình, chỉ là luyện chế ra mấy lò Phi Tuyết đan.

Lại hai ngày nữa trôi qua, Diệp Mặc lúc này mới cẩn thận lại lần nữa quan sát trận bàn giám sát của mình, lại phát hiện người đàn ông mặc áo bào tím cũng đã đi rồi. Tiên tôn trung niên bị gã đánh bại lại càng không biết đi

đâu rồi, Diệp Mặc đoán chắc là bị tiêu diệt thành tro bụi rồi.

Lúc này Diệp Mặc mới cẩn thận từ trong Thế giới trang vàng đi ra, thu trận pháp ẩn nấp của mình, đồng thời phóng ra Thời Không Toa nhanh chóng rời khỏi nơi này, bay về phía Hồng Vũ tiên thành.

Ở một nơi gần với Hồng Vũ tiên thành, Diệp Mặc thu lại Thời Không Toa, đồng thời phát cho Mịch Vân thánh nữa một tin tức.

Chỉ một canh giờ sau, Mịch Vân thánh nữ liền vội vã đến ngoài thành nơi mà Diệp Mặc đang ở, Diệp Mặc chú ý một chút, phát hiện cũng không có ai theo dõi.

Mịch Vân thánh nữ vội vàng như vậy, có thể thấy cô rất sợ Diệp Mặc lừa cô thật.

- Gấp chết tôi rồi, anh làm sao lại biến mất một phát nhiều ngày như vậy. May mà tôi tin anh, cũng không đi hỏi.

Mịch Vân thánh nữ sau khi thấy Diệp Mặc lập tức nói.

Diệp Mặc biết rõ nơi này không thể ở lâu được, thần thức vực của hắn xác định xung quanh không có ai, cũng không có thần thức nào đến, lúc này mới lấy ra ngọc bài đưa cho Mịch Vân thánh nữ nói:

- Bây giờ tất cả các thứ cũng không cần nói nhiều nữa, tôi đắc tội với người ta, cần phải lập tức rời khỏi đây. Tiểu thiên vực tôi không đến nữa, chẳng may bị điều tra ra, thì tôi cũng không dễ làm. Bây giờ ngọc bài đưa cho cô rồi, nếu như cô lấy được nhiều Bồng Việt tiên quả trong Tiểu thế giới, cô chỉ cần cho tôi một quả là được rồi, tôi đi trước đây.

Nói xong không gian xung quanh hai người bỗng từng đợt sóng gió nổi lên, trong nháy mắt, Diệp Mặc liền biến mất.

- Thuấn Di?

Mịch Vân thánh nữ sững người lặp lại một câu.

Vừa rồi cô còn chưa kịp phản ứng gì với lời nói của Diệp Mặc, Diệp Mặc vội vàng đưa ngọc bài vào trong tay cô, rồi trong nháy mắt liền biến mất.

Mịch Vân thánh nữ vô cùng chấn động, cô không ngờ Diệp Mặc chỉ là một Đại La Tiên sơ kỳ lại có thể Thuấn Di được, cái này quả thực quá nghịch thiên. Thuấn Di là đạo pháp thần thông cao cấp, một Đại La Tiên lại có thể nắm được đạo pháp thần thông cao cấp này sao?

Điều tiếc nuối duy nhất chính là không gian mà Diệp Mặc Thuấn Dĩ có dao động quá lớn, loại dao động không gian này, người khác muốn tìm được hắn cũng không khó khăn lắm. Nếu như có một ngày Diệp Mặc có thể để dao động không gian Thuấn Di giảm đi chút, thì đây lại là một môn thần thông cực kỳ lợi hại, hắn làm sao có nhiều thần thông đáng sợ như vậy được?

Đang trong lúc Mịch Vân thánh nữ vẫn còn đang khiếp sợ và nghi ngờ, thì không gian xung quanh lại lần nữa chấn động, Diệp Mặc trong nháy mắt lại xuất hiện trước mặt Mịch Vân thánh nữ. Diệp Mặc hạ xuống, không gian xung quanh chấn động lại càng lớn, thậm chí ngay cả thần thức cũng không thể định vị chính xác được.

Diệp Mặc lại lần nữa Thuấn Di trở về, có chút áy náy nói:

- Tôi truyền công pháp ẩn nấp cho cô trước, sau khi cô ra ngoài, tôi lại truyền tin cho cô.

Nói xong, Diệp Mặc lại không đợi Mịch Vân thánh nữ trả lời, rồi đưa cho Mịch Vân thánh nữ một ngọc giản, sau đó lại một trận dao động không gian lần nữa, trong nháy mắt biến mất.

Mịch Vân thánh nữ lắc đầu, dao động không gian mạnh như này, nếu là cô thì cũng không Thuấn Di rồi.

Diệp Mặc lúc này thở dài, hắn tổng cộng thông qua mấy lần dao động không gian Thuấn Di, trong lúc Mịch Vân thánh nữ không để ý tiến vào trận vân truyền tống được luyện chế từ Chân Minh Nê trong ngọc bài.

Trận vân không gian này vì dùng Chân Minh Nê cực ít, chỉ có không gian đủ một người miễn cưỡng nằm, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói cũng đủ rồi, hắn vừa tiến vào không gian trận vân này, lập tức vận chuyển Tam Sinh quyết, khí tức toàn thân trở nên ẩn nặc.

Mặc dù trận vân của hắn cũng đã giống với khí tức của trận vân lúc đầu, không có chút khác biệt nào, nhưng ăn gian trước mặt Tiên đế, Diệp Mặc cũng phải vô cùng cẩn thận.

Vốn dĩ hắn định nói với Mịch Vân thánh nữ, mình tiến vào trong ngọc bài, nhưng lại sợ Mịch Vân thánh nữ lộ sơ hở. Trước mặt Tiên đế, một Đại La Tiên thực sự cũng không có chút tư cách nào.

Mịch Vân thánh nữ nhìn miếng ngọc giản mà Diệp Mặc đưa, công pháp ẩn nấp bên trong quả thực còn tốt hơn của cô nhiều, lập tức vô cùng sung sướng cất miếng ngọc bài và ngọc giản đi, vội vàng quay lại Hồng Vũ tiên thành. …

Trên quảng trường rộng lớn của Hồng Vũ tiên thành, lúc này cũng đã chật kín người, so với mười ngày trước thì người đến đây còn đông hơn. Vì hôm này là ngày tiến vào Tiểu thế giới.

Mặc dù danh sách chỉ có một nghìn một trăm người, nhưng ai không muốn xem xem bộ dạng của Tiểu thiên vực, ai không muốn biết bên trong Tiểu thiên vực rốt cục có những bảo bối gì cơ chứ?

Dường như biết hôm nay có rất nhiều người, Vị Phong tiên đế sớm đã xuất hiện trên cao đài giữa quảng trường. Trên cao đài chính giữa quảng trường có một truyền tống trận, trên truyền tống trận còn có một trận pháp giám sát bốn mặt cực lớn nữa.

Sau khi Vị Phong tiên đế đi ra, những Tiên đế còn lại cũng lần lượt ra hết, lần này không ngờ một lần lại có mười hai vị Tiên đế đến, so với mười ngày trước cũng nhiều hơn mấy vị.

Vị Phong tiên đế đứng trên đài cao ôm quyền hướng xuống dưới, sau đó sảng giọng nói:

- Cám ơn các vị bằng hữu của các đại thiên vực đến tham gia thịnh hội lần này của Thanh Vi Thiên, lần này sau khi Tiểu thiên vực mở cửa sẽ xuất hiện lượng lớn Tiên tài cao cấp, thậm chí những Tiên tài mấy trăm đến hàng nghìn hàng vạn năm nay chưa xuất hiện cũng sẽ xuất hiện. Nhưng vì danh sách tiến vào Tiểu thiên vực có hạn, cho nên chúng tôi quyết định ba ngày sau, đợi chư vị thiên tài tiến vào Tiểu thiên vực từ Tiểu thiên vực đi ra rồi, lập tức sẽ tổ chức đại hội đấu giá công khai trên quảng trường, vật phẩm đấu giá chính là những thứ mà Tiên nhân lấy được trong Tiểu thiên vực…

Vì có Tiên đế trấn thủ, danh sách tăng thêm có hạn, rất nhiều người cũng rất thất vọng về những đồ tốt lấy được từ trong Tiểu thế giới. Bây giờ Vị Phong tiên đế nói như vậy, khác gì cho mọi người cơ hội. Chỉ cần anh có tiên tinh, thì anh có thể lấy để đổi lấy tài nguyên tu luyện tốt nhất, hoặc là Tiên tài cao cấp.

Lập tức không khí trên quảng trường lại lần nữa náo nhiệt, rất nhiều người có lượng lớn Tiên tinh cũng nóng lòng lắm rồi, có một số người thậm chí còn bắt đầu liên hợp lại, chuẩn bị gộp tiên tinh để mua Tiên tài cao cấp.

Vị Phong tiên đế cũng rất hài lòng khẽ gật đầu đối với phản ứng phía dưới, sau đó tiếp tục nói:

- Xin mời 1100 tinh anh tham gia vào Tiểu thiên vực lên đài…

Sau khi Vị Phong tiên đế gọi, 1100 Đại La Tiên có ngọc bài lần lượt lên đài. Mặc dù là 1100 người, nhưng trên cao đài vô cùng rộng lớn, vẫn có vẻ hơi rộng rãi.

Kế Khôn đứng trên đài cao quét thần thức tứ phía, nhanh chóng cô liền ảm đạm, cô không nhìn thấy em trai Diệp Mặc của mình đâu. Có thể thấy em trai không lấy được ngọc bài, chắc là rời khỏi Hồng Vũ tiên thành rồi, lúc trước cô bị người của sư môn bảo hộ, biết Diệp Mặc rời khỏi Hồng Vũ tiên thành cũng là chuyện của mấy ngày sau rồi.

- Bây giờ mời Long Hà đại đế nói một chút về quy tắc vào Tiểu thiên vực, đồng thời nói qua những người nào không thể tiến vào Tiểu thiên vực.

Vị Phong tiên đế sau khi nói xong, lập tức đứng sang một bên.

Long Hà đại đế với tư cách là một trong tứ đại đế thoạt nhìn rất bình thường, thậm chí là một người đàn ông trung niên nếu lẫn trong đám người bình thường thì cũng không phát hiện ra được, sắc mặt mỉm cười, lộ vẻ hiền hòa hòa ái. Nhưng tất cả mọi người trong này biết rõ, Long Hà là một trong bốn đại đế, một tát tùy ý của ông cũng có thể phá vỡ hơn mười tiên thành, thậm chí là một Thiên vực cũng không chịu nổi sự hành hạ của ông.

Long Hà đại đế đi đến nhếch miệng cười, trên quảng trường dường như ai cũng có thể cảm nhận được khí chất ôn hòa của Long Hà đại đế.

- Tiến vào Tiểu thiên vực cũng không dễ dàng gì, cần mười vị Tiên đế chúng tôi đồng thời mở lỗ hổng hư không, mới có thể miễn cưỡng đi vào, cho nên danh sách có hạn. Vì công bằng, trong này có người mang theo thế giới không gian, mời đứng ra, nếu không tịch thu ngọc bài tước tư cách tham gia.

Long Hà đại đế nói giống như sắt thép đánh lên người một số người mang theo tiểu thế giới, hoặc là mang theo những không gian khác muốn ăn gian, mặc dù Long Hà đại đế nói rất khéo, nhưng mọi người đều biết ý tứ của Long Hà đại đế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1784

Tiến Vào Tiểu Thiên Vực

Long Hà đại đế nhìn một lượt 1100 người đứng trên cao đài, sau đó lạnh nhạt nói:

- Bây giờ mời những người mang theo thế giới không gian giao thế giới không gian của mình ra, đồng thời vẫn xếp theo thứ tự từ dưới Thần khí Tâm môn đi qua…

Không đợi Long Hà đại đế nói xong, bảy tám vị Đại La Tiên cũng chủ động bay xuống đài, giao nộp tiểu thế giới trên người mình cho người trong môn phái hoặc người quen.

Trong thượng thiên vực không có ai không biết Tâm môn, đây là một loại Thần khí hạ phẩm, hơn nữa còn là Thần khí đạo pháp. Loại Thần khí này chỉ là một cửa mà thôi, bất kỳ người nào nói khoác đứng dưới Tâm môn, đều bị loại ra ngoài, không có ngoại lệ. Có lẽ chỉ có người tu luyện Tam Sinh quyết như Diệp Mặc, có thể vào đó thử xem, còn có thể lừa được Tâm môn hay không, thì cũng không biết.

Chính vì biết Thần khí Tâm môn ra rồi, những người muốn may mắn ăn gian kia mới chủ động giao ra thế giới không gian của mình, nếu không cho dù anh có giấu kỹ đi nữa, cũng sẽ bị Tâm môn loại ra ngoài, Long Hà đại đế cũng đã cho lối thoát rồi, nếu như không tìm được lối thoát, thì đúng là đồ ngốc.

Sau khi đợi mọi người lại lần nữa xếp thành hàng ngũ xong rồi, từng hàng từng hàng đi qua Tâm môn, mỗi một người đứng trong Tâm môn, đều bị hỏi một câu:

- Anh có mang theo gì khác hay không?

Bất luận là kẻ nào nói dối đều bị Thần khí Tâm môn loại ra ngoài, không có ngoại lệ.

Mịch Vân thánh nữ trong lòng thầm may mắn, may mà Diệp Mặc không nghe lời cô, nếu như nghe lời cô thật, dùng tiểu thế giới ăn gian, thì bây giờ cũng khó xử rồi.

Cho dù cóThần khí Tâm môn phát hiện nói dối, vẫn có một Đại La Tiên bị tóm. Tên Đại La Tiên này rất oan uống, trên thực tế gã không phải tự mình ăn gian, mà là tông môn đã luyện chế một tiểu thế giới thành một vòng tay phòng ngự bảo gã đeo lên tay, hơn nữa sợ gã để lộ, còn không nói cho gã biết.

Trong tình huống chính bản thân gã cũng không biết, thì vòng tay đó lập tức bị Tiên đế phát hiện, tiểu thế giới bị mất ngay tại chỗ. Đồng thời trong tiểu thế giới cũng quét được mấy người trong đó.

Tông môn này cuối cùng bị đuổi ra khỏi Hồng Vũ tiên thành, chẳng những không còn tư cách vào nữa, mà tư cách tham gia hội đấu giá sau đó cũng không còn.

Mịch Vân thánh nữ thận trọng đứng bên trên Tâm môn, khi cô bị hỏi đến vấn đề đó, cô không chút do dự nói:

- Không có.

Thần khí Tâm môn không có bất kỳ tỏ vẻ nào là nói dối, rồi sau đó cô lại bị một Tiên tôn nữ tính dùng thần thức quét một lần, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, tỏ ý thông qua.

Diệp Mặc không biết hắn cũng thông qua rồi, lúc này hắn vẫn thu khí tức của mình nằm trong trận vân Chân Minh Nê.

Sau khi tất cả mọi người đều được thông qua cửa kiểm tra Tâm môn, Vị

Phong tiên đế lúc này mới đứng ra nói:

- Bây giờ truyền tống trận khởi động, tất cả mọi người đều có thể được truyền tống đến một địa điểm cố định, sau đó mười vị Tiên đế chúng tôi sẽ đồng thời xé rách không gian Tiểu thiên vực, để mọi người vào trong đó. Còn những vị khách trên quảng trường, có thể thông qua màn hình giám sát quan sát quá trình.

Hơn một nghìn người đứng trên truyền tống trận. Từng đống từng tống Tiên tinh cực phẩm bị thiêu đốt, nửa khắc sau, xung quanh truyền tống trận cũng sáng lên từng vầng sáng màu trắng, truyền tống trận lập tức được khởi động.

…

Phần lớn những người của Hồng Vũ tiên thành đều cũng tiến vào quảng trường Hồng Vũ để xem Tiểu thiên vực mở cửa, nhưng cũng có ngoại lệ. Lúc này ở một Tiên sơn động phủ có Tiên linh khí cực kỳ nồng đậm, một người đàn ông mặc áo bào màu tím với sắc mặt âm trầm đang ngồi bên một Tiên linh tuyền trì cực lớn. Tiên linh tuyền đó đánh lên Tiên ngọc bên hồ, chạm đến những Tiên linh thảo xung quanh đó, còn có một số nham thạch cũng bị hấp thu.

Nhưng người đàn ông mặc áo bào màu tím này lại không thấy tiếc nuối chút nào, vẫn nhíu mày vô cùng trầm ngâm.

Người này chính là người đàn ông mặc áo bào màu tím trước đó mua ụ đá Ngũ Hành trong hội đấu giá, cũng là người mà Diệp Mặc nhìn thấy trong trận bàn giám sát Rất lâu, người đàn ông này mới ngẩng đầu bình tĩnh nói:

- Vào đi.

Sau khi gã nói xong, một người đàn ông ăn mặc theo kiểu người hầu lách thân vào, chính là người hầu của gã Quý Lương.

- Có manh mối gì hay không?

Không đợi Quý Lương trả lời, người đàn ông mặc áo bào tím này trầm giọng hỏi.

Quý Lương khom người kính cẩn nói: Người đàn ông mặc áo bào tím khẽ gật đầu, trên thực tế gã cũng sớm đã đoán ra người mà gã muốn tìm là dịch dung mà ra.

- Hắn mua Chân Minh Nê với cái giá cao gấp mấy lần chứng tỏ lai lịch của hắn cũng không nhỏ. Còn có phải là hạng người vô danh hay không, người bình thường, có ai có thể lấy ra nhiều tiên tinh như vậy để mua Chân Minh Nê cơ chứ…

Quý Lương vẫn chưa nói xong, người đàn ông mặc áo bào tím bỗng biến sắc, vung tay tát một cái ra ngoài, giả sơn Tiên ngọc và cảnh quan nham thạch trước người gã lập tức bị gã đánh cho tan tành. Tiên tuyền bên trong Tiên tuyền trì cũng bị vỗ văng tứ phía, vẩy hết ra ngoài.

Quý Lương bình thản, vẫn khom người đứng nguyên tại chỗ, giống như vừa nãy người đàn ông mặc áo bào tím không làm gì vậy.

- Sai rồi, tôi bắt đầu nghĩ sai rồi.

Người đàn ông mặc áo bào tím giọng căm hận nói.

- Chủ nhân?

Quý Lương nghi ngờ hỏi một câu.

Người đàn ông mặc áo bào tím kia khua tay nói:

- Ta là thông minh quá bị thông minh hại, chúng ta căn bản không nên đi điều tra tên Đại La Tiên đó, mà là nên điều tra Chân Minh Nê.

Quý Lương cũng là một người cực kỳ thông minh, y thấy người đàn ông mặc áo bào tím nói vậy, lập tức hơi sửng sốt, rồi sau đó hiểu ra ngay. Y đúng là quá thông minh rồi, lúc này mới tạo nên sai lầm đến mức độ này.

Tên Đại La Tiên thô cuồng kia dám đắc tội với một Đế tông trong hội đấu giá, bất luận lai lịch thế nào, hắn chắc chắn có dịch dung hoặc biết cách chạy thoát. Bọn họ căn bản không nên đi điều tra tên Đại La Tiên đó, mà chính xác là nên đi điều tra Chân Minh Nê.

Người bỏ ra một lượng tiền lớn như vậy để mua Chân Minh Nê, chắc chắn có ý đồ, tuyệt đối sẽ không đến nỗi tiên tinh nhiều không có chỗ để tiêu, cố ý phung phí.

- Tôi biết rồi, người này nhất định muốn dùng Chân Minh Nê luyện chế ra một không gian, sau đó lén lút để người ta mang vào Tiểu thiên vực…

Quý Lương giật mình nói.

Sau khi y nói ra những lời này, lập tức liền chắc chắn suy đoán của mình không sai, chỉ có loại hấp dẫn tiến vào Tiểu thế giới này, mới khiến một Đại La Tiên bỏ ra nhiều Tiên tinh như vậy để mua một tí Chân Minh Nê.

- Chủ nhân, người này tuyệt đối đã xuất hiện rồi, Quý Lương chắc chắn hắn không thể nào tiến vào Tiểu thế giới được, hơn nữa chắc chắn bị tra ra. Vì lần này tiến vào Tiểu thế giới có Thần khí Tâm môn kiểm tra, không ai có thể tránh thoát được. Chúng ta bây giờ chỉ cần đến quảng trường Hồng Vũ, là có thể tìm được người này.

Quý Lương chắc như đinh đóng cột nói.

- Đi.

Người đàn ông mặc áo bào tím kia sau khi nói xong, liền cuốn lấy Quý Lương, biến mất ngay tức khắc.

Khi người đàn ông mặc áo bào tím vừa mới đến quảng trường, truyền tống trận trên cao đài của quảng trường cũng khởi động hoàn toàn, được bao bọc với vầng sáng màu trắng, hơn một nghìn người cũng đã biến mất.

Lúc này trên màn hình trận pháp giám sát xung quanh cao đài quảng

trường, cũng đã xuất hiện một bình đài thiên thạch vô cùng rộng lớn. Bình đài thiên thạch này rõ ràng là được cố định lại, phía trước bình đài thiên thạch này, có từng đường sương mù màu xám nhạt lượn lờ.

Một số người đã đoán ra, nơi có làn sương mù lượn lờ vây quanh đó, chắc chính là Tiểu thiên vực rồi.

Người đàn ông mặc áo bào tím kia cũng không lo lắng, chỉ là trực tiếp hạ xuống cao đài hỏi có người nào gian lận không, những người này bây giờ ở đâu.

Một gã Tiên đế trên cao đài rõ ràng biết lai lịch của người đàn ông mặc áo bào tím này, vội vàng đưa danh sách những người dùng thế giới không gian để gian lận cho người đàn ông này.

…

Nửa tuần hương sau, trên bình đài thiên thạch khổng lồ kia xuất hiện hơn một nghìn người, hơn một nghìn người này chính là được truyền tống từ cao đài trên quảng trường đến, bao gồm cả mười vị Tiên đế.

Trong hư không có loạn lưu không gian thổi qua, cho dù có trận pháp bảo vệ, Đại La Tiên đứng trên bình đài thiên thạch cũng vẫn cảm giác có chút không thích ứng. Lúc này những Đại La Tiên đứng trên bình đài thiên thạch lại càng hi vọng, bọn họ đi qua hư không, biết hư không trong này tuyệt đối không phải là hư không thiên vực đơn giản, hư không trong này rất có thể cũng đã vượt khỏi thiên vực rồi.

Táp Không tiên đế bỗng nhiên cao giọng nói:

- Chúng tôi bây giờ sẽ lập tức mở lối vào của Tiểu thiên vực, tất cả những người tiến vào Tiểu thiên vực chú ý, những thứ lấy được trong Tiểu thiên vực, 1/10 là của các anh, nếu như sau khi lấy được vật hỗn độn trong thiên vực mà nộp lên, có thể được giữ lại hơn 1/10 đồ. Hơn nữa còn có thể lấy được phần thưởng khác của chúng tôi nữa.

Nói đến đây Táp Không tiên đế bỗng nhiên trở nên lạnh lùng nghiêm nghị:

- Thời gian các anh ở lại trong Tiểu thiên vực cũng chỉ có ba ngaỳ, nếu như trong ba ngày có người dám một mình dùng bất cứ một loại Tiên quả hay Tiên linh thảo nào, thì sẽ bị giết chết không cần luận tội.

Mấy chữ cuối cùng khiến những người trong này không khỏi rùng mình, điều này quá độc ác. Không ai dám tự nhận mình có thể dùng Tiên linh thảo, trong ba ngày còn không bị Tiên đế phát hiện.

- Sau đây tôi sẽ phát Phi Tuyết đan.

Vị Phong tiên đế lấy ra từng bình ngọc, phát cho mỗi người một bình ngọc.

Sau khi phát xong Phi Tuyết đan, Vị Phong tiên đế tiếp tục nói:

- Một viên Phi Tuyết đan trong Tiểu thiên vực có thể duy trì linh căn 12 canh giờ mà không bị niết hóa, ba viên Phi Tuyết đan có thể quản ba ngày, ba ngày sau, mọi người bóp nát ngọc giản ra ngoài, nếu không hậu quả tự gánh lấy.

Vị Phong tiên đế sau khi nói xong, mười vị Tiên đế đồng thời bay vào hư không, mười vị Tiên đế dùng trận kỳ của mình, hình thành một trận pháp cực lớn.

Sau khi trận pháp do trận kỳ của Tiên đế được hình thành, mười vị Tiên đế lập tức cổ động lực Tiên nguyên, từng đợt khí tức bàng bạc truyền ra ngoài. Lúc trước màn sương mù còn chờn vờn trước mặt tự động chia ra hai bên, sau đó không gian mơ mơ hồ hồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Cùng với khí tức của mười vì Tiên đế phát ra càng lúc càng áp lực, hư không này cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt, vết nứt càng lúc càng lớn, cuối cùng rộng đến hơn ba trượng.

- Tất cả mọi người lập tức vào trong Tiểu thiên vực từ vết nứt kia, chúng tôi cũng không kiên trì được bao lâu nữa đâu, ba ngày sau, bóp nát ngọc bài có thể trực tiếp truyền tống đến bình đài thiên thạch.

Sau khi Long Hà tiên đế gào thét một hồi, hơn nghìn Đại La Tiên lập tức bay lao vào trong vết nứt kia. Dường như tất cả mọi người cũng đều tăng tốc độ của mình đến mức nhanh nhất, mọi người biết rõ, một nơi mà vô số năm rồi chưa mở, một khi mở ra, người vào đầu tiên chắc chắn sẽ lấy được nhiều lợi ích hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1785

Vô Ảnh Biến Dị

Rầm rầm…

Từng tiếng nổ mạnh vang lên, những Đại La Tiên kia còn chưa hoàn toàn tiến vào Tiểu Thiên Vực, thì cái khe hở vừa rồi bị mười người Đại Tiên Đế phá vỡ ra đang bắt đầu thu nhỏ lại, dường như lúc nào cũng có thể khép lại.

Từng đường sấm sét Hư không đánh xuống, vài tên Đại La Tiên rơi lại phía sau căn bản là không có cả năng lực để chống đỡ, lập tức đã bị sấm sét Hư không đánh thành tro bụi.

- Tranh thủ thời gian bỏ qua đại trận, đây là Thiên Cấm Lôi Kích đấy. Chúng ta cưỡng ép mở ra giao diện ẩn nấp Thiên Vực còn lại khiến cho tài nguyên cao cấp lộ ra ngoài, tạo thành Thiên Cấm Lôi Kích. Nếu như cứ tiếp tục nữa, thì sẽ có thêm nhiều người bị sét đánh chết. Một tên Tiên Đế lớn tiếng kêu lên.

Kỳ thật không cần tên Tiên Đế này hô lên, thì những Tiên Đế còn lại cũng đã biết rồi. Đối mặt với uy lực của Thiên Cấm Lôi Kích, thì những Đại La Tiên kia căn bản là không có chút năng lực chống đỡ nào. Lúc này mười tên Tiên Đế liền triệt tiêu Tiên nguyên lực của mình, cái khe hở kia lập tức thu hẹp lại.

Khe hở vừa thu lại, thì tài nguyên cũng lần nữa bị khép lại. Cảm giác về Thiên đạo không thấy đâu nữa, Lôi Kích cũng lập tức biến mất hoàn toàn.

…

Hơn một ngàn tên Đại La Tiên lâm vào trong sương mù vô tận, thần thức căn bản là không có cách nào phóng ra ngoài, càng không xác định được bất kỳ một cái phương hướng nào. Việc này kém xa với tưởng tượng của họ. Trong tưởng tượng của họ, khi họ tiến vào cái khe hở kia, thì sẽ được đặt chân lên một vùng đất mới, khắp nơi trên mặt đất là Tiên tuyền, Tiên linh thảo, Tiên linh vật.

Nhưng sau khi bọn họ tiến vào được thời gian một nén nhang, thì sương mù mờ ảo vẫn quay cuồng, không có cách nào mở rộng thần thức ra cả. Thình thoảng còn có vài đạo không gian loạn lưu bất chợt truyền đến. Nhưng đạo Không gian loạn lưu này còn vô cùng lợi hại nữa, chỉ cần không cẩn thận là sẽ bị cuốn đi, căn bản là không biết sẽ trôi nổi tới nơi nào.

Từ những ảnh hưởng truyền tới Tiên linh căn, thì những Đại La Tiên cũng không kịp suy nghĩ gì nhiều, lập tức nuốt xuống một viên 'Phi tuyết đan'.

Cho dù như thế, nhưng vẫn không có ai nguyện ý bóp nát ngọc bài truyền tống để thoát ra ngoài cả. Những Đại La Tiên này đều chỉ nắm chắc ngọc bài truyền tống trong tay. Trừ phi tới thời điểm tất phải chết, nếu không thì sẽ không có ai muốn mất đi cơ hội lần này.

Diệp Mặc không biết thời điểm hiện tại đã tiến vào Tiểu Thiên Vực hay không, cho nên thần trí của hắn vẫn không hề dám đưa ra ngoài.

Mịch Vân đương nhiên không biết Diệp Mặc đã ẩn nấptrong ngọc bài của cô, lúc này cô chỉ giống như những người khác, cũng đang quay cuồng trong mảnh hư không tràn ngập bụi sương mù này, đồng thời giữ chắc lấy ngọc bài của mình để tùy thời đều có thể bóp nát ngọc bài mà thoát thân.

Nhưng mảnh hư không này dường như là không hề có điểm cuối, sau hai canh giờ, thì cô vẫn không nhìn thấy bất kỳ ai ở xung quanh cả. Lúc này cô vẫn không ngừng lòng vòng quanh mảnh hư không này.

Diệp Mặc xem chừng đã đến thời điểm cần phải tiến vào hư không rồi,

cho nên thần thức của hắn lập tức mở rộng ra ngoài dò xét.

Từng mảnh bụi sương mù quay cuồng trong hư không xuất hiện trong thần thức của hắn, cho dù là hắn có thần thức đao, thì cũng không thể nào đem thần thức của mình mở rộng ra thêm nữa.

Lúc này Diệp Mặc sao lại không biết hắn không còn nằm trong diện giám sát của Tiên Đế chứ, cho nên trước tiên hắn liền không do dự 'Thuấn di' mà ra, biến mất khỏi mảnh hư không sương mù này.

Thanh Mịch Vân nhíu mày một cái, cô dường như cảm giác được chung quanh mình có chút không gian dao động, nhưng khi cô dùng thần thức của mình để điều tra thì lại không thấy gì cả.

…

Diệp Mặc thở ra. Cuối cùng đã tiến vào Tiểu Thiên Vực rồi. Tâm ý của hắn lúc này lập tức biến hóa, khiến cho mặt nạ trên mặt hắn lúc này đã biến thành khuôn mặt của một người đàn ông trung niên.

Dưới bụi sương mù, Diệp Mặc lập tức cảm giác được Tiên nguyên của mình trở nên trì trệ, sau một khắc thì hắn lập tức biết đây là do tiên linh căn của hắn niết hóa cho nên hắn lập tức nuốt xuống một viên 'Phi tuyết đan', đồng thời đẩy nhanh tốc độ của mình.

Từng đạo hư không loạn lưu đánh lên trên người của hắn, nhưng Diệp Mặc giống như là không hề cảm giác được. Hắn vốn quanh năm tu luyện luyện thể trong hư không, hơn nữa hiện giờ đã là Tiên linh thể rồi, cho nên những đạo hư không loạn lưu có thể cuốn bay một Đại La Tiên bình thường này khi đánh lên trên người của hắn tối đa cũng chỉ tạo ra mấy vệt đỏ ngoài da mà thôi.

Chờ tới khi hắn ổn định lại, thì thần thức đao của hắn lập tức được phóng ra. Thần thức của người khác hoàn toàn không có cách nào mở rộng ra xung quanh tầm trăm mét, còn hắn thì đã có thể phá vỡ được lớp lớp vòng

vây, vượt ra ngoài phạm vi ngàn mét, thậm chí còn kéo dài tới tận chính giữa rồi.

Rất nhanh Diệp Mặc đã xác định được phương hướng mình cần phải đi, đồng thời đẩy nhanh tốc độ lên. Chỉ sau một giờ, Diệp Mặc đã hoàn toàn thoát được khỏi mảnh hư không tràn ngập bụi sương mù kia, nhìn thấy từng tầng khí quyển.

Cùng lúc đó, Diệp Mặc cũng thấy mấy tên Đại La Tiên khác xuất hiện phía trên tầng khí quyển. Lúc này thần thức của hắn đã hoàn toàn có thể mở rộng ra ngoài, cho nên hắn cùng với những tên Đại La Tiên còn lại đều giống nhau, dùng tốc độ nhanh nhất mà xuyên qua tầng khí quyển, muốn mau chóng hạ xuống mặt đất của Tiểu Thiên Vực.

Một luồng Tiên linh khí nồng đậm tới tận cùng tràn tới khiến Diệp Mặc hít vào một hơi thật dài. Đây mới là nơi tốt thật sự.

Đồng thời Diệp Mặc cũng cảm thấy một tia khí tức không rõ ràng xâm nhập vào thân thể. Tia khí tức kia dường như đều có tác dụng ăn mòn đối với Tiên linh căn và Tiên nguyên, nhưng một tia khí tức đó lập tức bị 'Phi tuyết đan' của Diệp Mặc hòa tan đi. Diệp Mặc đoán rằng, những khí tức này chính là 'Hội linh ma khí' rồi.

Diệp Mặc nghĩ rằng hắn là người đầu tiên tiến vào Tiểu Thiên Vực, nhưng hắn vừa nghĩ tới đây thì đã có một đạo thân ảnh xuất hiện cách hắn không xa.

Diệp Mặc vừa nhìn thì đã nhận ra, đó chính là Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên ngược lại lại kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Mặc, không biết có phải là y không nhận ra Diệp Mặc hay không, mà lần này lại không hề gây sự với Diệp Mặc mà lập tức động thân biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Thứ tốt trong Tiểu Thiên Vực quá nhiều, không có ai muốn lãng phí thời

gian vô ích ở chỗ này cả, cho nên Diệp Mặc lập tức chọn hướng ngược lại với Nghiêm Cửu Thiên mà rời đi.

Hắn không sợ Nghiêm Cửu Thiên, nhưng nếu có thời gian đấu đá với Nghiêm Cửu Thiên ở trong Tiểu Thiên Vực này, thì không bằng đem cái thời gian đó tập trung vào việc tìm kiếm tài nguyên tu luyện thì hơn.

Chỉ trong thời gian nửa nén hương, thì Diệp Mặc đã tìm được một khu vực Tiên linh thảo cấp bẩy. Trước mặt hắn lúc này toàn là Tiên linh thảo cấp bảy, hơn nữa còn là Tiên linh thảo đã lâu năm, chất lượng cực kỳ cao.

Lúc này Diệp Mặc đâu còn suy nghĩ gì nữa, mà hắn căn bản là cũng không đi thu thập những gốc Tiên linh thảo này, mà là di dời cả một vùng Tiên linh thảo này vào trong Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc càng tiến sâu vào trong, thì trong lòng càng kinh hỉ. Chuyến đi này quả thật là quá đáng giá, thật giống với những gì trong tưởng tượng của hắn. Các loại Tiên linh thảo cấp năm tới cấp bẩy chất thành đống, thậm chí còn có cả một ít Tiên linh thảo cấp tám nữa. Có chút tiếc nuối là không có gốc Tiên linh thảo cấp chín nào, cả Hỗn độn chi vật trong truyền thuyết cũng không có.

Hết cả một ngày, thì Tiên Dược Viên của Diệp Mặc trong Thế giới trang vàng đã mở rộng ra thành một vườn thảo dược rộng tới vài dặm. Tuy Tiên linh thảo cao cấp không nhiều lắm, nhưng các loại Tiên linh thảo bình thường thì lại có số lượng rất lớn.

Càng khiến cho Diệp Mặc vui mừng chính là ở chỗ này ngoài 'Hội linh ma khí' ra, thì căn bản cũng không có con Tiên yêu thú nào, cũng không có gì nguy hiểm cả.

Từ phía xa truyền tới từng đạo không gian dao động. Lúc này Diệp Mặc biết rõ đó chính là những Đại La Tiên còn lại đã đi xuyên qua tầng khí quyển của Tiểu Thiên Vực, xuất hiện ở Tiểu Thiên Vực này.

Mảnh Tiểu Thiên Vực này rộng lớn vô cùng, mà số lượng người tiến vào cũng không nhiều, cho nên căn bản là không có người nào làm ra hành động cướp đoạt tài nguyên cả.

Khi mà Diệp Mặc muốn tiếp tục tiến vào sâu hơn để tìm kiếm Tiên linh vật, thì hắn bỗng nhiên lại cảm giác được Thế giới trang vàng của mình có gì đó không ổn. Ngay lập tức, Diệp Mặc đã nhìn thấy được vườn dược liệu mình vừa mới ném vào trong Tiên Dược Viên lúc này đã bị tàn phá tới mức tiêu điều rồi.

Một con dã thú giống như Long Mã (mình rồng đầu ngựa) đang đứng trong Tiên Dược Viên mà cắn nuốt Tiên linh thảo. Khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc nhất chính là con Long Mã này toàn thân đen kịt, trên lưng là một cặp cánh mầu vàng kim. Chỉ là cái đầu ngựa của nó căn bản cũng không phải là đầu ngựa, mà giống với đầu một con Giao Long hơn. Khi nó đang ăn uống một cách thích thú, thì cặp cánh kia không ngừng giang rộng ra.

Diệp Mặc giận dữ, hắn căn bản là không biết từ khi nào trong Thế giới trang vàng của hắn xuất hiện loại Tiên yêu thú quái dị này. Vẫn còn may là hắn phát hiện ra sớm, nếu như chậm tý nữa, thì không biết 'Khổ Trúc' và 'Hỗn độn thụ' của hắn liệu có bị con súc sinh kia xơi nốt không nữa?

Nếu như 'Khổ Trúc' và 'Hỗn độn thụ' bị hủy, thì hắn thật là muốn khóc cũng không được. Cho nên lúc này hắn đâu còn nhớ tới việc đang ở bên ngoài nữa, trực tiếp tiến vào trong Thế giới trang vàng đánh ra một quyền.

Ầm…

Một quyền này của Diệp Mặc trong Thế giới hỗn độn không chỉ cường hãn hơn bên ngoài gấp mười lần. Một quyền này vừa đánh ra, thì sát cơ vô tận liền tụ họp tới, trong nháy mắt tạo thành một đạo lốc xoáy sát thế.

- Diệp đại ca, đừng động thủ, em là 'Vô ảnh'…

Khiến cho Diệp Mặc càng thêm kinh hãi chính là trong miệng cái con

ngựa quái dị có đôi cánh màu vàng kim này còn phát ra tiếng người nữa. Cũng may là Diệp Mặc nghe được rõ lời nó nói, cho nên lập tức thu lại nắm đấm nhìn về phía 'Khổ Trúc'.

Cái kén khổng lồ phía dưới 'Khổ Trúc' lúc này đã sớm biến mất rồi, cho nên Diệp Mặc lập tức hiểu được, cái tên 'Vô ảnh' tham ăn kia đã từ một con tiểu yêu thú to bằng hạt đậu biến thành một con Long Mã to lớn có cánh hết sức quái dị rồi.

- Chuyện này rốt cuộc là sao?

Diệp Mặc nhìn Tiên Dược Viên bị hủy đến cả bẩy phần kia, thiếu chút nữa đã muốn đấm cho 'Vô ảnh' một phát.

- Diệp đại ca…

- Dừng, đừng dùng cái giọng điệu kinh tởm ấy gọi tao.

Diệp Mặc nhìn ánh mắt nịnh hót của 'Vô ảnh', thì liền hung tợn mà quát lên. Trong lòng hắn thì lúc này lại cảm thấy rất kỳ quái. Hắn biết rõ ‘Vô ảnh thao tằm’ sẽ tấn cấp, nhưng hắn chưa từng nghe nói qua ‘Vô ảnh thao tằm’ sau khi tấn cấp thì hình dáng sẽ biến đổi. Đã thế trước mặt hắn còn là loại biến đổi quá mức quái dị nữa.

“Chẳng phải là những tiểu sư muội xinh đẹp vẫn hay gọi anh là Diệp đại ca sao?”

Ánh mắt của 'Vô ảnh' lúc này tỏ vẻ rất vô tội, trong lòng lại nghĩ tới việc những mỹ nữ khác gọi Diệp Mặc là Diệp đại ca thì được, tại sao nó lại không thể gọi?

- Lão đại, sau khi em cắn nuốt 'Hoàng đế đạo tinh' thì liền biến dị, sau đó trở thành thế này. Nếu như không phải là vẫn luôn ở bên 'Khổ Trúc', còn có cả Thế giới hỗn độn nữa, thì em đã sớm hóa thành bụi phấn rồi.

'Vô ảnh' cảm giác được sự bất mãn của Diệp Mặc, thì liền nói với vẻ

đáng thương.

- Biến dị sao?

Diệp Mặc nhíu mày. Hắn biết rõ một số Thần thú cao cấp sẽ có thể gặp phải tình huống biến dị, cũng biết 'Vô ảnh' là một trong các loại Thần thú, nhưng chẳng lẽ loại biến dị mà 'Vô ảnh' nói chính là cái thứ động vật quái dị trước mặt hắn lúc này sao?

- Vậy bây giờ mày là đẳng cấp gì rồi?

Diệp Mặc suy nghĩ một chút rồi hỏi. Dựa theo lời kể của Chân Băng Du, thì sau khi ‘Vô ảnh thao tằm’ tấn cấp lần thứ hai thì sẽ gọi là Thiên Thao.

Thấy mình gọi Diệp Mặc là lão đại thì không bị quát mắng, nên 'Vô ảnh' liền thận trọng nói tiếp:

- Em bây giờ là Thiên Thao hậu kỳ. Uy lực của cái 'Hoàng đế đạo tinh' kia quá lớn, cho nên sau khi em biến dị thì cần phải có Tiên linh thảo để củng cố tu vi. Chỉ là em không dám động tới những thứ khác, cho nên khí thấy lão đại ném vào một ít Tiên linh thảo, thì liền thuận miệng ăn mấy CỌNG CỎ NON không mấy quan trọng thôi…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1786

Tác Dụng Của Vô Ảnh

Diệp Mặc thấy Tiên Dược Viên của mình đã bị mất tới bẩy phần Tiên linh thảo cấp bẩy, chỉ còn lại những gốc Tiên linh thảo cấp bốn cấp năm kia là không hề bị hư hao chút nào, bây giờ lại nghe 'Vô ảnh' nói rằng nó chỉ ăn mấy cọng cỏ không hề quan trọng, thì lập tức giận dữ, không hề nghĩ ngợi gì mà nhấc chân lên đá bay 'Vô ảnh' ra khỏi Tiên Dược Viên.

- Cái này là thứ mà mày nói là những cọng cỏ không hề quan trọng sao? Nói như vậy thì những gốc Tiên linh thảo cấp bốn cấp năm kia đối với tao có phải là rất quan trọng không?

Nghe được giọng điệu của Diệp Mặc có chút không đúng, thì 'Vô ảnh' vội vàng chạy lại nịnh nọt:

- Lão đại, em có thể giúp anh tìm được càng nhiều Tiên linh thảo hơn mà, không phải là có một cái Hỗn Độn Tinh Vực sao? Anh chỉ cần mang em tới đó, em nhất định có thể tìm được càng nhiều Tiên linh thảo hơn nữa.

Diệp Mặc thậm chí hoài nghỉ rằng nếu như 'Vô ảnh' có tay, thì lúc này nó đã vỗ ngực bành bành rồi Diệp Mặc giật mình, cũng có ý định là sẽ ném 'Vô ảnh' ra ngoài tìm kiếm Tiên linh vật. Nhưng hắn lại tiếp tục xụ mặt ra rồi nói:

- Nơi này của tao có mấy thứ không thể đụng vào mày đã biết chưa?

- Em biết, đương nhiên là biết rõ. Cái cây Trúc kia chính là chỗ em ngủ, còn có cái mầm đậu đỏ kia nữa, nó là thứ lão đại rất mực bảo vệ, khẳng định là có tác dụng rất lớn. Hắc hắc, em ngay cả Hoàng Trung Lý đều không

động, em sao lại không biết chứ. Em là loại người không có chừng mực như vậy sao?

'Vô ảnh' nói một cách ngon ngọt.

- Mày cũng được tính là người sao?

Diệp Mặc thấy đúng là mấy thứ kia không bị đụng tới, thì cũng hạ hỏa đi một chút nhìn chằm chằm vào 'Vô ảnh' rồi nói:

- Mày muốn thì cũng có thể đi động, nhưng tao nói trước cho mày biết. Nếu như tao thấy 'Khổ Trúc' thiếu đi một lá trúc, và thấy mày tới gần cái cây kia trong phạm vi ngàn trượng, thì tao sẽ lập tức lột da mày rồi nướng lên ăn.

- Nếu tự nó rụng mất một lá trúc, vậy thì không thể trách em được…

'Vô ảnh' sợ hãi rụt rè nói.

Sắc mặt Diệp Mặc trở nên lạnh lẽo:

- Bất luận là vì sao, 'Khổ Trúc' cùng cái cây con kia bị làm sao, thì đều tính lên đầu của mày. Cho dù là tự nó rụng mất một lá trúc, thì tao cũng sẽ mang mày đi nướng.

Thân thể khổng lồ của 'Vô ảnh' rùng mình một cái. Theo bản năng liền xa cách Diệp Mặc ra một chút. Nó bỗng nhiên cảm giác được cái Thế giới trang vàng này có chút nguy hiểm rồi. Vạn nhất nó không cẩn thẩn, đi tản bộ mà lại nhỡ đi tới gần phạm vi ngàn trượng của cái cây nhỏ kia, thì nó cũng sẽ bị lão đại nướng lên ăn sao? Hơn nữa lời nói của lão đại, dường như là chẳng có chút đạo lý nào.

Thấy mình đã hù dọa được 'Vô ảnh', thì Diệp Mặc cũng không tiếp tục uy hiếp nó nữa, mà chỉ tùy ý nói:

- Mày là thuộc Long tộc đúng không?

- Phải, em vốn là Long tộc nhất mạch. Nhưng bây giờ cũng không tính

nữa rồi, vì huyết mạch của em đã đột biến, hiện tại thuộc về Thần thú biến dị.

'Vô ảnh' thấy Diệp Mặc không nói tiếp tới chuyện đem nó nướng lên nữa, thì nó nói chuyện cũng trở nên lưu loát trở lại, thậm chí còn có chút ý dương dương tự đắc nữa.

- Thần thú Biến dị chắc là không tệ phải không?

Diệp Mặc liền bình thản hỏi một câu.

'Vô ảnh' lập tức đắc ý:

- Sao có thể chỉ là không tệ được, phải là trên trời dưới đất, độc nhất trong vũ trụ…

Diệp Mặc không chút do dự mà cứt đứt lời nói khoác của 'Vô ảnh', giọng điệu trở nên lạnh lùng hơn:

- Lợi hại như vậy, sao cắn nuốt của tao một viên 'Hoàng đế đạo tinh' mà cũng chỉ thăng thêm được một cấp. Nếu như đổi thành một con Thần thú nằm dưới chót khác, thì một viên 'Hoàng đế đạo tinh' này khẳng định là không chỉ thăng thêm được có một cấp thôi đâu!

- Chuyện này…

'Vô ảnh' lập tức cười cười, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Lão đại, kỳ thật em đã tấn cấp rất nhanh rồi. Chỉ là một viên 'Hoàng đế đạo tinh' mà thôi, nói thật là em chẳng coi vào đâu. Nếu như lại có thêm mười viên nữa, thì em nghĩ việc thăng thêm một cấp nữa cũng không phải là không được…

Diệp Mặc thiếu chút nữa là đã lại đạp thêm cho 'Vô ảnh' một cước. Cần hơn mười 'Hoàng đế đạo tinh' nữa? Thằng nhóc này còn tưởng rằng 'Hoàng đế đạo tinh' là thứ có thể tùy tiện nhặt được ở khắp nơi sao.

- Mày bây giờ là Thiên Thao cấp hai, muốn tấn cấp lên Thiên Thao cấp ba thì cần bao lâu nữa?

Diệp Mặc nghĩ tới việc một viên 'Hoàng đế đạo tinh' cũng chỉ có thể giúp 'Vô ảnh' thăng lên một cấp nho nhỏ, thì trong lòng đã cực kỳ thất vọng rồi. 'Hoàng đế đạo tinh' trân quý thế nào chứ? Vậy mà lại không đủ để cho 'Vô ảnh' trực tiếp tấn cấp lên Tiên Thao.

- Phải cần thêm hai mươi ba mươi… không, em chỉ cần hơn mười viên nữa… có lẽ chỉ cần bẩy tám viên 'Hoàng đế đạo tinh' nữa thôi.

Vốn 'Vô ảnh' muốn nói rằng cần tới hai ba mươi viên 'Hoàng đế đạo tinh' nữa, nhưng lại thấy sắc mặt âm trầm của Diệp Mặc, thì liền nhanh chóng đổi giọng.

- Vậy mày cả đời này dừng lại ở Thiên Thao đi.

Diệp Mặc mặc kệ 'Vô ảnh' luôn, trực tiếp vung tay lên ném 'Vô ảnh' ra khỏi Thế giới trang vàng.

Vốn hắn kiếm được một Tiên Dược Viên lớn như vậy, chỉ cần hắn tấn cấp tới Tiên Vương, thì tùy tiện luyện chế một chút đan dược là tốt rồi, có lẽ sau này sẽ không cần tìm kiếm tài nguyên khắp nơi để tu luyện nữa. Nhưng giờ thì hay rồi, thoáng cái cả mảnh Tiên Dược Viên đã bị 'Vô ảnh' xơi hết bẩy tám phần.

Sau khi Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, thì mới nhìn thấy 'Vô ảnh' đang giống hệt một thằng ngốc đang sững sờ nhìn mọi thứ xung quanh, thật lâu sau mới khiếp sợ thốt lên một câu:

- Ở đây có nhiều Hỗn độn ma khí như vậy sao?

- Đây là 'Hội linh ma khí', mày thử xem xem nó có thể niết hóa linh căn của mày không? Nếu có niết hóa, thì tao liền cho mày một viên đan dược.

Diệp Mặc biết rõ 'Vô ảnh' rất tham ăn, nhưng không biết sau khi nó biến

dị, thì cái bản tính tham ăn đó có còn như trước không?

- Cái gì mà niết hóa linh căn của em chứ! Thứ này chính là thuốc bổ đấy!

Toàn thân 'Vô ảnh' run lên, 'Hội linh ma khí' ở xung quanh lập tức bị nó hấp thu lấy. Cái này còn chưa tính, khi nó há to miệng ra một lần nữa thì toàn bộ 'Hội linh ma khí' trong phạm vi hơn mười dặm đều bị nó hút vào trong bụng.

Diệp Mặc lập tức cảm nhận được loại khí tức niết hóa linh căn xung quanh trở nên yếu ớt hẳn. Dưới sự vận chuyển của 'Tam sinh quyết', hắn căn bản không cần phải sử dụng 'Phi tuyết đan' nữa, mà trực tiếp luyện hóa thành Tiên nguyên.

- Đây quả nhiên là đồ tốt mà!

Diệp Mặc tự lầm bầm nói một câu, sau đó lập tức vận chuyển 'Tam sinh quyết' bắt đầu luyện hóa đám 'Hội linh ma khí' này.

Sau một ngày, thì Diệp Mặc cảm nhật được tu vi của mình một lần nữa tinh tiến rất nhiều. Lúc này hắn mới nhớ tới mục đích chủ yếu của mình, lập tức vỗ vỗ 'Vô ảnh' rồi nói:

- Đi vào nhanh một chút, tìm xem có thứ gì tốt không? Đám 'Hội linh ma khí' này chờ từ từ rồi hấp thu sau.

- Đúng, đúng…

'Vô ảnh' lập tức tỉnh táo lại. Vừa nhấc chân lên thì đã biến thành một đạo tàn ảnh mầu vàng kim biến mất hoàn toàn trước mặt Diệp Mặc.

- Nhanh như vậy sao!

Diệp Mặc kinh ngạc với tốc độ của 'Vô ảnh', liền tranh thủ đuổi theo nó. 'Vô ảnh' tuy không phải là loại Tầm linh thú, nhưng nó lại tham ăn cực độ,

cho nên cũng cực kỳ mẫn cảm với những ‘Đồ ăn ngon’. Mà đối với nó, thì thứ đồ ăn ngon chính là các loại Tiên linh thảo cùng Tiên linh vật cao cấp.

Lại nửa ngày nữa trôi qua, lúc này Diệp Mặc lại có chút ngượng ngùng. 'Vô ảnh' đã giúp hắn tìm được thêm rất nhiều Tiên linh thảo cao cấp, trong số đó còn có cả một mảnh vườn hơn 100 gốc 'Hàn mục' cấp tám.

Diệp Mặc biết rõ những người còn lại chỉ có thể ở trong này ba ngày, nhưng hắn thì lại không chỉ dừng lại trong ba ngày. Những người khác cho dù là có có 'Phi tuyết đan’, thì cũng không dám ở lại lâu hơn. Dù sao người khác tiến vào đều là có tên có tuổi, còn hắn thì lại không để ý chút nào.

Lại sắp qua một ngày nữa, lúc này 'Vô ảnh' bỗng nhiên dừng lại ở một sơn mạch ẩm thấp.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn cái sơn mạch này, nhưng lại không hề thấy Tiên linh thảo, hơn nữa lượng Tiên linh khí cũng mỏng hơn một chút so với những nơi khác. Hắn thật không hiểu vì sao 'Vô ảnh' lại ngừng lại ở chỗ này?

Đang lúc hắn muốn mở miệng hỏi 'Vô ảnh', thì 'Vô ảnh' đã há cái miệng rộng phun ra liên tiếp hơn mười đạo kiếm khí. Không gian xung quanh lập tức phát ra hàng loạt tiếng vang răng rắc, sau một khắc thì liền có một trận âm thanh ồn ào vang lên.

Chỉ sau một lát, thì cái sơn mạch ẩm thấp này liền trở nên nồng nặc Tiên linh khí.

- Trận pháp ẩn linh tự nhiên…

Diệp Mặc ngạc nhiên thốt lên, lập tức hắn đã hiểu được đây là chuyện gì xảy ra. Phía dưới này có một Tiên linh mạch thượng phẩm, nhưng bị trận pháp ẩn linh thiên nhiên vừa rồi che giấu, còn hắn thì lại không cẩn thận xem xét nên nhìn không ra. 'Vô ảnh' thì trời sinh đã có trực giác nhạy bén, cho nên liền trực tiếp nhìn ra được nơi này có một cái Tiên linh mạch thượng phẩm.

- Xem ra mày cũng có chút tác dụng đấy.

Diệp Mặc nhẹ gật đầu, thuận miệng khen 'Vô ảnh' một câu.

'Vô ảnh' nghe được Diệp Mặc khen ngợi, thì càng dương dương đắc ý, nhấc chân trước lên tùy tiện bới vài cái dưới mặt đất. Từng đạo bùn đất từ dưới sâu mấy trăm trượng liền bị đào lên. Chỉ trong chốc lát, thì một cái Tiên linh mạch thượng phẩm mầu trắng liền xuất hiện rõ ràng trước mắt Diệp Mặc.

Cái Tiên linh mạch này nếu để cho Diệp Mặc tự tay đi thu lấy, thì hắn khẳng định là phải chui xuống lòng đất sau đó bố trí trận pháp mà di dời nó vào Thế giới trang vàng. Nhưng 'Vô ảnh' thì lại cường hãn hơn nhiều, trực tiếp lật cả cái Tiên linh mạch này lên trên mặt đất.

Với tu vi hiện tại của Diệp Mặc, thì đã nhìn thấy được linh mạch rồi, hơn nữa còn không phải là loại Tiên linh mạch đặc biệt lớn, cho nên hắn hoàn toàn có thể thu lại.

- Tiên linh mạch sao?

Một giọng nói kinh ngạc thốt lên, lập tức đã có một đạo thân ảnh cấp tốc bay tới trước mặt Diệp Mặc.

Người này Diệp Mặc đã từng thấy, chính là một trong 1100 tên Đại La Tiên được Tiên Đế triệu kiến. Hơn nữa còn là Đại La Tiên viên mãn, tu vi cao hơn hắn rất nhiều. Nhưng hiện tại Diệp Mặc đã giấu kín tu vi, cho nên dù nhìn từ bên ngoài vào thì hắn cũng không phải tu vi Đại La Tiên sơ kỳ mà là Đại La Tiên hậu kỳ.

- Người gặp thì đều có phần, cho nên cái Tiên linh mạch này chúng ta mỗi người một nửa.

Tên Đại La Tiên kia liền ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Trong này tuy là rất nhiều Tiên linh thảo, nhưng Tiên linh thảo cấp tám

thì lại vô cùng ít. So sánh với một cái Tiên linh mạch, thì ngược lại là một ít Tiên linh thảo cũng không tính là gì.

Diệp Mặc vẫn chưa nói gì, thì 'Vô ảnh' đã nói:

- Lão đại, có muốn em nuốt thằng này không?

- Mày có thể nuốt y sao?

'Vô ảnh' đã thăng lên thêm một cấp, nhưng là Diệp Mặc lại hiểu quá ít về 'Vô ảnh' sau khi thăng cấp, cho nên hắn chỉ nghĩ là 'Vô ảnh' chỉ có thể giúp hắn chút việc mà thôi, chứ một mình giao đấu với một Đại La Tiên, thì chắc là không được.

- Hắc hắc, anh xem này.

'Vô ảnh' thấy Diệp Mặc không hề có ý phản đối, thì liền lớn tiếng nói.

Tên Đại La Tiên hậu kỳ kia khi nghe được 'Vô ảnh' nói chuyện, thì liền ngây ngẩn cả người. Y không phải là chưa từng gặp Tiên yêu thú biết nói, nhưng những con Tiên yêu thú đó, có con nào không phải là hộ tông Tiên thú của một tông môn chứ?

Ngay khi tên Đại La Tiên này còn đan ngây người, thì cái miệng lớn của 'Vô ảnh' đã há ra rồi.

Tất cả những thứ xung quanh lập tức đều bị cái miệng lớn của 'Vô ảnh' khống chế, ào ào cuốn tới.

Tên Đại La Tiên kia cũng cảm nhận được lực hút cường đại trong không gian, đâu còn nhớ tới cái gì mà Tiên linh mạch nữa chứ? Lúc này y lập tức đưa tay lấy ra một pháp bảo có hào quang mầu xanh.

Ầm…

Quang mang mầu xanh kia kích thẳng vào cái đầu to lớn của 'Vô ảnh', khiến cho không gian xung quanh lay động từng trận.

Sắc mặt tên Đại La Tiên kia lập tức thay đổi. Tuy y chặn được 'Vô ảnh' một lần này, nhưng lại cảm giác được 'Vô ảnh' lợi hại hơn so với y, cho nên lúc này y đâu còn dám tham lam cái gì nữa, lập tức xoay người chạy.

'Vô ảnh' thấy mình há miệng ra mà lại không thể khiến tên Đại La Tiên kia bị hút vào, lập tức cảm thấy rất mất mặt. Vừa rồi nó còn khoác lác khoe khoang trước mặt Diệp Mặc, hiện tại thì đảo mắt một cái đối phượng đã chạy mất. Lúc này thì nó sao có thể bỏ qua được, thậm chí không cần Diệp Mặc phân phó thì nó đã lập tức đuổi theo.

Diệp Mặc thậm chí quên thu hồi lại Tiên linh mạch. Hắn căn bản là hiện tại không hề nghĩ tới việc sau khi 'Vô ảnh' thăng cấp lại trở nên hung tàn. Ngay cả một Đại La Tiên hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của nó. Điều này chẳng phải có nghĩa là hắn sẽ có một trợ thủ có cùng đẳng cấp sao?

Nghĩ tới đây, thì trong lòng Diệp Mặc liền đại hỉ, không hề nhìn 'Vô ảnh' mà trực tiếp ném ra mấy tấm trận kỳ sau đó kéo tất cả cái tiên linh mạch kia ra khỏi mặt đất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1787

Vô Ảnh Gian Xảo

Đây là dòng tiên linh mạch thượng phẩm đầu tiên mà Diệp Mặc lấy được, đối với Diệp Mặc mà nói trực tiếp tu luyện bên trên tiên linh mạch, so với tiên tinh hiệu quả còn tốt hơn nhiều. Đáng tiếc là, đây là một dòng tiên linh mạch thượng phẩm, chứ không phải tiên linh mạch cực phẩm.

Diệp Mặc vừa thu hồi tiên linh mạch xong, thì nghe thấy Vô ảnh truyền tới tiếng gào thét. Diệp Mặc thần thức lập tức quét tới, lại phát hiện Vô ảnh bị năm sáu tên Đại La Tiên vây quanh.

Nhiều người như vậy vây quanh tấn công một mình Vô ảnh, Diệp Mặc lập tức nổi trận lôi đình, chỉ trong mấy hơi thở, Diệp Mặc đã rơi vào trước mặt năm sáu tên Đại La Tiên này.

Khiến cho Diệp Mặc nghi ngờ là, tên Đại La Tiên lúc trước muốn cùng hắn phân chia tiên linh mạch vẫn đứng chính giữa năm sáu người kia, không bị Vô ảnh nuốt mất. Tuy nhiên có vẻ hơi chật vật, hiển nhiên là không nguy hiểm đến tính mạng.

Trông thấy Diệp Mặc tới, mấy tên Đại La Tiên kia không tiếp tục công kích. Vô ảnh có chút ủ rũ cúi đầu đứng ở bên cạnh Diệp Mặc, cũng không tiếp tục công kích. Nó vừa mới khoe khoang khoác lác, muốn một ngụm nuốt gọn tên Đại La Tiên kia, bây giờ đừng nói nuốt đối phương, năm sáu Đại La Tiên này vây quanh nó, nếu như Diệp Mặc không đến, nói không chừng nó còn phải chịu thiệt nữa.

- Vị tiên hữu này, Tiên Yêu thú này hẳn là tiên sủng của anh rồi, nó truy sát bạn của tôi nên chúng tôi ra tay ngăn cản. Bây giờ tất cả mọi người

không có tổn hại gì, tôi đề nghị bỏ qua đi.

Một Đại La Tiên tu vi đã đạt tới nửa bước Tiên vương chủ động đứng ra chắp tay nói với Diệp Mặc.

Thấy đối phương ăn nói khách khí, Diệp Mặc cũng gật gật đầu, không thèm để ý. Đối phương hẳn là đã biết sự lợi hại của Vô ảnh, đoán chừng không chiếm được lợi thế nên mới như vậy. Với hắn mà nói, bây giờ cũng không cần phải nổi lên tranh chấp với người khác, trong này khắp nơi đều là thứ tốt. Vì chút xíu tranh chấp ấy mà lãng phí thời gian không có lợi gì.

- Dám đoạt tiên linh mạch của lão đại ta, lần sau để bổn tiên nhìn thấy, nhất định một ngụm nuốt gọn ngươi.

Vô ảnh thấy song phương sẽ không đánh nhau, có chút khó chịu nhìn chằm chằm tên Đại La Tiên bị nó đuổi chạy kia uy hiếp một câu. Bởi vì cấp tiếp theo của nó là Tiên Thao, tuy còn chưa thăng cấp đến Tiên Thao, cái thứ này mở miệng ngậm miệng đã tự cho mình là Tiên Thao.

Mấy người nghe đến đó thì sững sờ, thế mới biết thì ra là người bên mình gấp nghé tiên linh mạch của người khác, khó trách người ta phải đuổi giết Tiên linh mạch đương nhiên là quý giá, nhưng đối với cái tiểu Thiên vực này mà nói, cũng không là cái gì. Dù sao trong khu vực của tiểu Thiên vực nhiều thứ tốt lắm, bọn họ thời gian có hạn, có thời gian đi cướp đoạt tiên linh mạch còn không bằng đi kiếm những vật khác.

Vừa lúc đó, một làn pháo hoa bay lên trời. Mấy tên Đại La Tiên vốn là muốn rời đi sau khi trông thấy pháo hoa, ngay cả chào hỏi cũng không có, lập tức liền bay đi. Diệp Mặc lại nhìn ra, pháo hoa này rất không đơn giản, thậm chí tương đương với một tiên khí trung phẩm dùng một lần.

- Đi qua xem một chút.

Diệp Mặc lập tức nói, nói xong không chút khách khí ngồi lên người Vô ảnh.

Vô ảnh thân hình khẽ động, trong nháy mắt liền bỏ mấy tên Đại La Tiên lúc trước đi trước lại đằng sau. Mấy tên Đại La Tiên trông thấy tốc độ của Vô ảnh, lập tức khiếp sợ, Tiên Yêu thú này không biết là cái gì biến thành. Chẳng những sức chiến đấu cực kỳ dũng mãnh, hơn nữa ngay cả tốc độ cũng là hạng nhất.

Thời gian chưa tới nửa nén nhang, Diệp Mặc đã tới được nơi bắn pháo hoa này, ở đây vậy mà tụ tập gần trăm người. Ngay cả Kế Khôn và thánh nữ Mịch Vân cũng ở trong đó.

Trước mặt trăm người này có một ngọn núi lớn vô cùng, ngọn núi bị sương mù vây lại, mà bên trong sương mù lại không thể dùng thần thức quét vào được.

- Lão đại, đây là một trận pháp tự nhiên.

Sau khi dừng lại, Vô ảnh liền lập tức nói.

Không cần Vô ảnh nói, Diệp Mặc cũng đã nhìn ra sương mù vây quanh ngọn núi này là một trận pháp tự nhiên to lớn. Hơn nữa còn là một trận pháp phòng ngự cao cấp. Ít nhất Diệp Mặc không cách nào phá trận pháp này được, đẳng cấp của trận pháp này quá cao.

Trông thấy Diệp Mặc cưỡi một con ngựa đen có cánh kỳ quái tới, người nơi này cũng đã thấy rất là kì quái. Bây giờ thấy cái con ngựa đen kỳ quái này lại còn nói ra tiếng người, càng thấy kỳ quái hơn. Trong tình huống thông thường, người có được loại Tiên Yêu thú có thể nói chuyện, hơn nữa linh trí mở rộng này không phải là đại tông môn, thì cũng là đại năng đỉnh cấp, Đại La Tiên thông thường có thể có được loại Tiên Yêu thú này, thật sự là hiếm có.

Trong mắt một số người đã lộ ra ý đồ tham lam, vừa rồi tốc độ của Vô ảnh, đã bị rất nhiều người nhìn tận mắt.

- Vị tiên hữu này, tiên sủng này của ngươi có bán không? Bao nhiêu tiên

tinh ta cũng mua. Ta đến từ Đông Hải đế tông, ngươi biết đấy, tiên đế đại nhân Dục Long của chúng ta cảm thấy rất là hứng thú đối với loại tiên sủng này, cho nên ta đề nghị ngươi bán đi, bằng không. . .

Một gã Đại La Tiên hậu kỳ đi đến trước mặt Diệp Mặc chắp tay nói, một câu không nói hết, còn chừa lại nửa câu uy hiếp.

Đông Hải đế tông vô cùng lớn mạnh, chỗ ở của ba vị tiên đế. Người bình thường nghe thấy được, cho dù là biết rõ gã cáo mượn oai hùm, cũng sẽ không vì một tiên sủng mà đắc tội Đông Hải đế tông.

- Xéo đi, dài dòng thêm nửa chữ, bổn tiên một ngụm nuốt chửng ngươi.

Diệp Mặc căn bản là không nói gì, Vô ảnh thì lớn tiếng quát lên. Đối với nó mà nói, cái gã đang nói chuyện này lại muốn châm ngòi lão đại đem mình bán đi, quả thực không thể chịu đựng nổi. Thêm nữa lúc trước nó biểu hiện không được tốt lắm, Vô ảnh thật đúng là sợ Diệp Mặc đem nó đi bán.

Trừ phi nó là đồ ngốc, nơi có Thế Giới Hỗn Độn và Khổ Trúc không ở lại, lại đi theo người khác. Huống chi nó đã nhận chủ, căn bản sẽ không đi đâu. Người khác bán nó đi, nói không chừng lại còn nướng ăn.

- Một con súc vật cũng dám ăn nói ngông cuồng.

Đại La Tiên kia vẻ mặt lạnh lẽo, đưa tay liền chộp tới hướng Vô ảnh.

Vô ảnh sao còn có thể nhịn được nữa, miệng há to ra chính là một ngụm. Đại La Tiên này so với kẻ trước kia ra tay với Diệp Mặc tu vi còn hơi thấp, hơn nữa gã còn chủ động phóng tới ra tay với Vô ảnh. Động một cái toàn thân đều lộ ra dưới cái miệng rộng của Vô ảnh, thậm chí không hề ngăn trở.

Khi Đại La Tiên này cảm giác được lực hút mạnh mẽ truyền đến, không gian chung quanh càng không hề chịu sự khống chế của gã, lập tức vô cùng kinh hãi, gã biết mình đã xem thường cái thứ ngựa không giống ngựa, rồng không giống rồng này rồi.

Vô ảnh nóng lòng muốn thể hiện bản thân trước mặt Diệp Mặc, càng liều mạng muốn nuốt chửng cái gã Đại La Tiên muốn mua nó này.

Mắt thấy Đại La Tiên này sắp sửa bị Vô ảnh nuốt vào, hai người khác ở bên cạnh lập tức xông lên, muốn cứu Đại La Tiên đang bị Vô ảnh nuốt chửng này.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, nhấc tay một cái hai chưởng liền bổ ra. Một người đánh Vô ảnh, Vô ảnh thua coi như nó vô dụng. Lại đồng loạt đánh Vô ảnh, quả thực coi hắn là không khí rồi.

Tiên Nguyên cùng thần thức của Diệp Mặc đã vượt xa một Đại La tiên viên mãn bình thường, nếu như hắn có thể khống chế phạm vi, thậm chí không hề thua kém so với Tiên vương bình thường. Hai tên Đại La Tiên tu vi bình thường này tới, hắn còn lâu mới thèm để ý.

Không gian trong Tiểu Thiên vực không vững chắc như không gian bên ngoài. Cùng với khi Diệp Mặc đánh ra hai chưởng, không gian xung quanh liền rung rung lay động từng trận. Hai gã Đại La Tiên lập tức hoảng hốt, tranh thủ thời gian phóng ra pháp bảo ngăn trở hai chưởng này của Diệp Mặc.

Thịch thịch. . .

Hai tiếng vang lớn, hai tên Đại La Tiên này lại đang trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, bị hai chưởng của Diệp Mặc đánh văng ra xa mấy ngàn mét, lúc này mới ngã bịch xuống. Tuy hai người không có ngã trên mặt đất, nhưng thực sự là đã chịu thiệt thòi lớn rồi.

‘Răng rắc’ một tiếng, lúc này tên Đại La Tiên bị Vô ảnh nuốt chửng kia đã biến mất không thấy gì nữa, còn có thể nghe thấy tiếng răng rắc trong miệng Vô ảnh.

Lúc tên Đại La Tiên lúc trước muốn đoạt tiên linh mạch của Diệp Mặc kia đến nơi, vừa vặn trông thấy Vô ảnh nuốt một gã Đại La Tiên, Diệp Mặc

hai chưởng đánh văng hai gã Đại La Tiên, lập tức kinh hãi không thôi, theo bản năng vòng qua Diệp Mặc và Vô ảnh đi tới một phía khác.

Mấy gã Đại La Tiên đi theo gã kia càng thấy may mắn, không có động thủ với Diệp Mặc. Đại La Tiên trung niên mặt trắng không râu này thật sự là quá đáng sợ.

Gần trăm người ở bên cạnh, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh. Trước sau chỉ có mấy hơi thở, một người một thú vừa mới tới đã trước tiên lên tiếng áp đảo người, nuốt một gã Đại La Tiên không nói, còn đánh bay hai gã Đại La Tiên hậu kỳ qua một bên. Một số người có tâm địa đã nhìn ra Diệp Mặc là người lạ mặt, nói cách khác Diệp Mặc không phải là cùng tiến vào với bọn họ.

Nhưng cũng không có ai đi hoài nghi, dù sao sau khi đi vào rồi thì cũng có người lợi dụng mặt nạ che giấu tướng mạo.

Kế Khôn kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, cô mơ hồ cảm giác Diệp Mặc ra tay có chút quen thuộc, cô cũng không dám tiến lên dò hỏi. Diệp Mặc và Tiên Yêu thú tiên sủng kia của hắn quá lợi hại, đặc biệt là Tiên Yêu thú không giống rồng không giống ngựa kia. Người ta chỉ muốn mua nó, nó liền nuốt luôn một Đại La Tiên.

Một người đàn ông tu vi đã đạt tới nửa bước Tiên vương bước ra, cười chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Tôi đây là Nguyên Sát của Đại Xích Thiên vực, còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiên hữu.

- Ta là Ninh Tiểu Ma.

Diệp Mặc lập tức chắp tay nói. Việc hắn muốn làm ở tiểu Thiên vực có chút lớn, không muốn liên lụy Kế Khôn. Lúc này mà nhận là quen biết với Kế Khôn, đối với Kế Khôn mà nói là không có bất kỳ lợi ích gì.

- Ninh huynh xin chào, đỉnh núi sương mù này là một trận pháp tự

nhiên, ta nghĩ Ninh huynh hẳn là đã biết rồi. Lúc trước chúng tôi bởi vì trông thấy một cây tiên linh vật đã có linh trí tiến vào trong ngọn núi sương mù này, nên mới vây ngọn núi này lại. Ngọn núi này là một trận pháp tự nhiên, tôi muốn mời Ninh huynh cùng phá vỡ trận pháp này. Bên trong ngọn núi sương mù này rất có thể có rất nhiều tiên linh vật cao cấp, một khi phá vỡ được, mọi người cũng dễ phân chia với nhau.

Nguyên Sát nói xong, cười chờ Diệp Mặc trả lời. Diệp Mặc và tiên sủng kia thực lực quá cao, y bắn pháo hoa ra truyền tin là vì muốn tìm thêm một số người đến giúp đỡ, không nghĩ rằng lại tìm được cao thủ như Diệp Mặc tới. Ngay cả chính bản thân y, e rằng cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ ý của Nguyên Sát, chỉ là tự nói với mình một chút trước, ngọn núi sương mù này là bọn họ phát hiện ra, một khi phá vỡ được, có cái gì thì mọi người cùng chia xẻ, không được một mình quá tham lam.

- Đương nhiên có thể, nhưng nếu mọi người đã hợp lực, luôn luôn sẽ có người góp nhiều sức lực, cũng có người góp ít sức lực hơn. Ta nghĩ nếu như chia đều cũng không thỏa đáng phải không?

Diệp Mặc lập tức nói.

- Cái này là đương nhiên, ý của tôi cũng giống vậy, trận pháp thiên nhiên của ngọn núi sương mù này vô cùng kiên cố, mọi người chúng ta cần phải cùng nhau động thủ. Hàn huynh, huynh nói một chút đi.

Nguyên Sát quay đầu kêu một Đại La Tiên hậu kỳ trẻ tuổi ở sau lưng một câu Đại La Tiên hậu kỳ trẻ tuổi kia đi tới trước mặt Diệp Mặc chắp tay nói:

- Xin chào Ninh tiên hữu, tôi là Hàn Tiểu Phó, đến từ phủ thiên chủ của Thanh Vi Thiên.

- Ngươi là đệ tử của tiên đế Vị Phong?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

- Không phải, chỉ có điều sư phụ của tôi là bạn bè rất thân thiết với Đại Đế mà thôi, nên tôi được ở trong phủ thiên chủ.

Hàn Tiểu Phó biết rõ sự lợi hại của Diệp Mặc, giọng điệu nói chuyện cũng thành khẩn. Diệp Mặc gọi là tiên đế Vị Phong, y lại tôn trọng xưng là đại đế Vị Phong, có thể thấy y cũng rất là tôn kính Vị Phong.

- Tôi là một đại sư tiên trận cấp năm, tuy không phá được cái trận pháp thiên nhiên to lớn này, nhưng lại biết làm thế nào để tấn công mạnh cái trận pháp này. Nếu như Ninh tiên hữu bằng lòng, tôi có thể đến chỉ huy phá trận.

Hàn Tiểu Phó lại rất khách khí nói.

Diệp Mặc vừa định trả lời, Vô ảnh lại truyền âm qua, - Lão đại, bên trong ngọn núi sương mù này có rất nhiều thứ, tuyệt đối không nên chia đều với bọn họ, chúng ta làm một mình.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn nhìn Vô ảnh, tên này cũng quá gian tham rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1788

Phá Trận

Diệp Mặc đang muốn truyền âm cho Vô ảnh, hỏi xem nó làm sao mà biết được, liền cảm giác được có chút không đúng. Diệp Mặc theo bản năng quay đầu lại nhìn nhìn những người chung quanh, lại phát hiện phần lớn mọi người đều đang nhìn hắn và Vô ảnh.

Chỉ trong nháy mắt Diệp Mặc liền hiểu ra, đưa tay vỗ vào đầu Vô ảnh một cái, - Không biết truyền âm thì đừng truyền, ngu ngốc, bây giờ tất cả mọi người đều biết rõ ngươi nói cái gì.

Vô ảnh tuy đã thăng cấp đến Thiên Thao, nhưng đáng tiếc là truyền thừa của nó vẫn chưa hoàn thiện, truyền âm lại là tự nó đõe gọt ra đấy, thô ráp vô cùng. Truyền âm này vừa truyền ra, không gian dao động lập tức đã bị phần lớn mọi người nghe được. Như này chẳng khác gì nói ngay trước mặt người khác, ta biết trong đây có thứ tốt, ta cùng lão đại không cho bọn ngươi chơi.

Vô ảnh lại không cảm thấy có lỗi chút xíu nào, chỉ là có chút ấm ức nói:

- Lão đại, em đây truyền âm chẳng phải là vừa mới tự suy ra sao, vừa rồi em thí nghiệm một chút thôi.

Kế Khôn và thánh nữ Mịch Vân mấy tiên nữ thật sự là nhịn không được, thậm chí bật cười, truyền âm như này thật sự là chỉ có kẻ dở hơi.

Diệp Mặc thấy Vô ảnh vẫn còn mất mặt, tranh thủ thời gian truyền âm vài câu khẩu quyết cho nó, để nó ở một bên chậm rãi lĩnh ngộ. Truyền âm kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua nếu như tu vi không tới nơi tới chốn thì rất dễ dàng bị người khác bắt được dao động không gian. Vô ảnh chưa từng truyền

âm qua, thứ lần đầu tiên suy ra, cũng dám truyền trước mặt gần trăm Đại La Tiên hậu kỳ.

Nguyên Sát cười ha ha, lại chắp tay nói:

- Mọi người hợp tác, sau đó Hàn huynh chỉ huy phá trận, ý Ninh huynh như thế nào?

Lúc này trong lòng y chắc chắn, vừa rồi cái tên không giống rồng cũng không giống ngựa kia truyền âm xong, tất cả mọi người cùng chung mối thù rồi, cho dù là Diệp Mặc muốn đánh lẻ cũng không được.

Hàn Tiểu Phó là một đại sư tiên trận cấp năm, Diệp Mặc cũng là là một đại sư tiên trận, hơn nữa so Hàn Tiểu Phó còn cao hơn một chút. Hắn đương nhiên biết rõ trận pháp phòng ngự này lợi hại, dựa vào hai người hắn và Vô ảnh cho dù mấy ngày cũng mở không ra. Cho nên hợp tác là nhất định rồi.

- Ý kiến của ta đương nhiên là giống với Nguyên Tiên hữu rồi, mọi người hợp tác...

Diệp Mặc vừa nói đến đây lại lần nữa đã nghe thấy Vô ảnh truyền âm, - Lão đại, ta có thể phá vỡ sương mù bên ngoài, cái đó rất là nhiều dinh dưỡng.

Diệp Mặc lại nhìn chung quanh một chút. Xác nhận lần này Vô ảnh thật sự học được truyền âm rồi, một câu vừa rồi kia không có bất kỳ người nào nghe được. Lúc này mới có chút thở phào nhẹ nhõm, cho dù là hợp tác, cũng không thể để át chủ bài bị người ta biết được ah.

Sương mù bao trùm bên ngoài ngọn núi này chứa đựng Hồi Linh Ma khí dày đặc, so với cái loại Hồi Linh Ma khí khi mới vừa tiến vào tiểu Thiên vực kia còn nồng nặc hơn không chỉ mấy chục lần. Nếu như gượng ép công kích, sẽ tạo thành Hồi Linh Ma Khí tràn khắp bốn phía.

Một khi Hồi Linh Ma khí tràn lan tứ phía, sẽ đẩy nhanh quá trình bào mòn linh căn của mọi người. Mà số 'Phi Tuyết Đan' còn lại của mọi người

tối đa cũng chỉ có một viên mà thôi, cho dù là có một số người một mình đem theo 'Phi Tuyết Đan' tiến vào, kia cũng chỉ là số rất ít. Bởi vì mọi người sợ linh căn nhanh chóng bị bào mòn, cho nên lực công kích khẳng định sẽ giảm đi. Hơn nữa còn vì kiêng kị Hồi Linh Ma khí, lãng phí hết nhiều thời gian.

Bây giờ Vô ảnh có thể nuốt chửng Hồi Linh Ma khí, vậy thì đồng nghĩa với hắn có thêm một lá bài tẩy. Nghĩ tới đây Diệp Mặc lập tức nói:

- Nguyên Tiên hữu, sương mù vây quanh ngọn núi này có chứa rất nhiều Hồi Linh Ma khí, một khi gượng ép công kích, những Hồi Linh Ma khí này tràn ra bốn phía, sẽ đẩy mạnh bào mòn linh căn, hơn nữa còn kéo dài thời gian công phá trận pháp của ngọn núi này. Chúng ta chỉ có một ngày, sau một ngày, liền sẽ bị truyền tống ra ngoài, ta nghĩ rút ngắn thời gian là quan trọng nhất.

Khi Diệp Mặc nói đến Hồi Linh Ma khí tràn ra bốn phía, chung quanh rất nhiều người đã lộ ra ánh mắt có chút kiêng kỵ. Ở đây bọn họ có bảy mươi, tám mươi người, đến bây giờ còn chưa công kích, chính là sợ những Hồi Linh Ma khí này, một khi Hồi Linh Ma khí tràn ra bốn phía, bọn họ sẽ phải rời khỏi tiểu Thiên Vực này trước thời hạn. Trong khu vực của Tiểu Thiên vực thật sự là có rất nhiều bảo bối, ở đây mỗi người thu hoạch đều sẽ vô cùng lớn, bây giờ bảo bọn họ rời đi sớm một phút, cũng sẽ không người nào bằng lòng.

- Đúng là như thế. Ta đề nghị thông qua phương vị cố định phá vỡ trận pháp phòng ngự trước mắt này, chính là vì sợ Hồi Linh Ma khí.

Hàn Tiểu Phó vội vàng nói.

Diệp Mặc biết rõ Hàn Tiểu Phó này đến từ phủ thiên chủ của tiên đế Vị Phong, kỳ thật cũng rất muốn hỏi y một chút tiên đế Thiên Tinh có ở trong phủ Thiên chủ không, nhưng những lời này lại không thể tùy tùy tiện tiện hỏi ra.

- Ninh huynh hẳn là có biện pháp gì tốt?

Nguyên Sát đã hiểu ý Diệp Mặc, liền vội vàng hỏi.

Diệp Mặc làm ra dáng vẻ tự tin trả lời:

- Không sai. Nguyên Tiên hữu, nếu như trong khoảng thời gian ngắn ta phá được sương mù ở đây, để mọi người có thể thong dong phá trận, Nguyên Tiên hữu cho rằng có thể phân mấy phần đồ vật?

Nguyên Sát sửng sốt một chút, lập tức mừng rỡ nói:

- Ninh huynh, huynh thật sự có thể phá được sương mù?

Vô ảnh ở một bên nghe thấy thế, lập tức lộ ra một bộ dáng khinh thường, nếu không phải Diệp Mặc chưa mở miệng, Nguyên Sát nói ra những lời này, nó liền sẽ lập tức vỗ ngực bước ra, há to miệng nuốt chửng sương mùi rồi. Tên này mà cũng dám hoài nghi năng lực của nó, quả thực không thể chịu đựng được.

Nguyên Sát nói xong lập tức hiểu ra, căn bản là không đợi Diệp Mặc trả lời, lập tức liền nói:

- Ninh huynh muốn mấy phần?

Diệp Mặc biết ở đây nhiều người, thêm hắn nữa là tám mươi bảy người, muốn phân quá nhiều cũng không thích hợp. Nhưng quyền phân phối này nhất định phải nắm ở trong tay hắn, tiên linh vật chạy vào kia nhất định phải lấy về tay.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc hơi chút suy nghĩ nói:

- Ta cũng không cần quá nhiều, đồ vật bên trong ta lấy hai phần, nhưng điều kiện tiên quyết là quyền phân phối đồ phải nằm trong tay ta.

- Tôi đồng ý.

Nguyên Sát không chút do dự trả lời, sau khi nói xong y nhìn nhìn những người còn lại hỏi - Các vị tiên hữu, vị Ninh tiên hữu này một mình phá vỡ sương mù chứa Hội Linh Ma khí. Nên có được quyền chủ động phân phối và hai phần đồ vật, tôi đã đồng ý, ý mọi người thế nào?

- Tôi cũng đồng ý.

Hàn Tiểu Phó lập tức trả lời, y là một tiên trận sư, hơn nữa lại đến từ phủ thiên chủ của tiên đế Vị Phong, ở đây cũng có chút địa vị. Lúc trước khi Diệp Mặc chưa tới, nơi này địa vị của y và Nguyên Sát là khá cao.

- Đồng ý...

Những người còn lại nhao nhao đồng ý, ngay cả hai gã Đại La Tiên bị Diệp Mặc hai chưởng đánh bay cũng không thể không đồng ý. Nếu như ở nơi khác, cũng có thể sẽ không ai đồng ý, có gần trăm người, một mình Diệp Mặc lại được phân hai phần, mọi người trong lòng khẳng định là không thoải mái. Nhưng ở đây thời gian có hạn, nếu như có thể trong khoảng thời gian ngắn phá vỡ trận pháp tự nhiên ở đây, mọi người còn có nhiều thời gian hơn đi lấy những vật khác.

- Ra tay đi.

Diệp Mặc thấy tất cả mọi người đồng ý, cũng không do dự nữa, lập tức nói với Vô ảnh.

Vô ảnh sớm đã đợi đến lúc được biểu hiện, nghe thấy Diệp Mặc nói, càng không chút do dự xông vào sương mù mở to cái miệng ra.

Sương mù ban đầu vốn bao phủ ngọn núi kín kẽ, lập tức bắt đầu quay cuồng, đến lúc sau thì giống như một đám mây dày đặc cuồn cuộn. Rất nhanh mọi người đã bắt đầu thấy rõ, trong đám sương mù này, Tiên Yêu thú không giống rồng cũng không giống ngựa kia đang há to cái miệng. Đám sương mù quay cuồng không thôi kia giống như nước sông không có đê chắn vọt vào trong miệng Tiên Yêu thú này, Hồi Linh Ma khí đáng sợ này vậy mà

lại bị Tiên Yêu thú này nuốt chửng hết.

Một số người lập tức bắt đầu hoảng sợ, đây rốt cuộc là thứ Tiên Yêu thú gì vậy? Ngay cả Hồi Linh Ma khí cũng có thể nuốt chửng được, đây quả thực là quá nghịch thiên mà? Một vài Đại La Tiên có tâm địa đã nghĩ đến, Tiên Yêu thú ngay cả Hồi Linh Ma khí cũng không sợ, chẳng lẽ có thể bỏ qua Hồi Linh Ma khí ở nơi này. Muốn ở lại bao lâu thì ở lại bấy lâu?

Nguyên Sát sắc mặt cũng là thay đổi cực lớn, y không nghĩ tới Tiên Yêu thú này của Diệp Mặc chẳng những lợi hại, còn có bản lãnh như thế này, một khi bọn họ bị truyền tống ra ngoài, Tiên Yêu thú này một mình ở trong này, vậy sẽ lấy được bao nhiêu là thứ?

Chỉ trong thời gian nửa nén nhang, sương mù vây quanh ngọn núi này đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, trận pháp lộ ra ngay cả một số người không phải là tiên trận sư cũng có thể thấy được.

Mấy Đại La Tiên trông thấy sương mù đã biến mất, lập tức liền xông lên muốn tấn công mạnh. Lại không ngờ Vô ảnh bỗng nhiên lại giống như hút thuốc, phun ra một đám sương mù, mấy tên Đại La Tiên xông lên kia lập tức kinh hãi rút lui trở về.

Vô ảnh dương dương đắc ý lại hút đám sương mù kia vào, tựa như đang cảnh cáo mọi người, sương mù ta nuốt chửng vào vẫn có thể phun ra ngoài đấy.

Diệp Mặc lại âm thầm im lặng. Hắn biết những sương mù mà Vô ảnh có thể phun ra này chỉ là một phần thôi, sương mù này sau đó vẫn bị nó tiêu hóa hết. Chỉ cần qua thời gian nửa ngày, đám sương mù này chắc chắn sẽ bị nó tiêu hóa hết, cũng không cách nào phun ra được nữa.

Thứ này xem ra chính là trời sinh nha, những thứ này từng cái từng cái, cũng không biết là ai dạy nó nữa. Hay là do mình bảo nó luôn đánh lén người khác, cái thứ này đánh lén đã quen, ưa thích hạ thủ sau lưng hay sao ấy?

Nguyên Sát rất nhanh liền từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, sắc mặt y bình tĩnh vô cùng nói với Hàn Tiểu Phó vẫn đang còn bị chấn động:

- Hàn huynh, bây giờ huynh tới an bài điểm công kích đi.

Tuy Nguyên Sát ngoài mặt bình tĩnh lại, nhưng trong lòng y cũng đã coi Vô ảnh của Diệp Mặc là thứ nhất định phải lấy được. Tiên Yêu thú nghịch thiên này tuyệt đối không đơn giản. Thậm chí có thể là thần thú. Ở đây, y không có cách nào đối phó, cho nên y hạ quyết tâm, một khi ra bên ngoài, lập tức sẽ báo lại cho tông môn về sự xuất hiện của Tiên Yêu thú.

Hàn Tiểu Phó cũng hiểu được, lập tức chỉ định một điểm công kích. Sau đó trong lòng cũng nghĩ về lai lịch của Tiên Yêu thú này. Con Tiên Yêu thú này nhất định phải báo cáo cho sư phụ của mình, còn xử lý Ninh Tiểu Ma này như thế nào, đó không là chuyện của y.

Diệp Mặc thấy ánh mắt của mọi người lập loè, há có thể không biết những người này đang nghĩ gì. Trên thực tế, cho dù là Vô ảnh không có biểu hiện ra cái loại phương pháp nghịch thiên này, dựa vào việc Vô ảnh mọc cánh màu vàng kim, sau này Diệp Mặc cũng sẽ không kêu Vô ảnh ra trước mặt người khác nữa, trừ phi hắn đã có được thực lực nhất định, nếu không Vô ảnh tất nhiên sẽ bị người khác đoạt mất.

Trông thấy Vô ảnh có thể lại phun Hồi Linh Ma khí đã nuốt chửng vào ra, mấy chục tiên nhân ở đây đã không còn ai dám tới gần Vô ảnh nữa.

Hàn Tiểu Phó mặc dù không có cách phá vỡ cái tiên trận phòng ngự cao cấp này, nhưng là một đại sư tiên trận cấp năm, vẫn tìm được nơi có thể tấn công mạnh vào cái tiên trận tự nhiên này. Tuy không phải là điểm yếu nhất, nhưng mười người đồng thời phóng tiên khí pháp bảo ra công kích, cho dù là tiên trận thiên nhiên có kiên cố hơn nữa, cũng sẽ không ngừng bị mài mòn.

Lại nửa ngày nữa trôi qua, tiên trận tự nhiên phát ra hàng loạt thanh âm ken két, tất cả mọi người đều hưng phấn lên, tất cả mọi người biết rõ tiên trận này sắp bị phá giải.

Sau một tiếng vỡ nát "Răng rắc...", thanh âm ken két liên miên không ngừng truyền ra, người ở đây đều biết, tiên trận đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Một luồng tiên linh khí dày đặc đập vào mặt, một cây cổ thụ cao vài chục trượng to lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người. Mấy trăm tiên linh quả hồng sáng loáng đọng trên nhánh cây, trông có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

- Bồng Việt Tiên Quả?

Gần như tất cả mọi người đều kinh ngạc kêu lên, rất nhiều người đã từng thấy cây Bồng Việt Tiên Quả, nhưng chưa bao giờ thấy qua cây Bồng Việt Tiên Quả cao to như vậy.

Không đợi người khác mừng rỡ xong, một bóng dáng màu đen tốc độ cực nhanh đã vọt vào trong trận pháp to lớn, đứng ở trước cây Bồng Việt Tiên Quả, đồng thời phun ra liên tiếp mấy luồng Hồi Linh Ma khí, sau đó mới lớn tiếng nói:

- Lão đại, trận pháp đã phá rồi, bây giờ đến phiên anh tới phân phối. Mấy tên oắt đứng gần trận pháp kia, đều tránh ra một chút, càng đứng sau lão đại sẽ phân chia cho người đó trước.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1789

Ăn Cho Lắm Vào

Ổ, trên mặt đất còn chút trái cây nát, vứt đi quả thực rất phí. Bổn tiên dù sao cũng là yêu thú, cũng không ăn kiêng, cũng không để ý đến những thứ vất trên mặt đất.

Vô Ảnh sau khi nói xong, nhặt lấy toàn bộ mười mấy Bồng Việt tiên quả rơi trên mặt đất, ném vào trong miệng.

Những người trong này lập tức hiểu ra ý của Vô Ảnh, một số người sắc mặt lập tức trớ nên khó coi, trong trận pháp chỉ có một cây Bồng Việt Tiên quả, không còn thứ gì khác, nếu như Vô Ảnh chi là ngăn mọi người lại, thì cũng không có gì, dù sao lúc trước đã nói rõ phương án phân chia rồi, Bồng Việt Tiên quả trên cây mặc dù nhiều, nhưng một khi chia ra, thì mỗi người chắc cũng chi được một hai quả.

Bồng Việt Tiên quả rơi trên đất chẳng lẽ không phải Bồng Việt Tiên quả sao? Thằng này nói một câu không ăn kiêng, liền chén hết hơn mười quả.

Hơn mười quả Bồng Việt Tiên quả dưới đất, căn bản không ai nói là không cần cả, tên này ỷ tốc độ của mình nhanh, không ngờ lại cuốn lấy nuốt xuống trước, quả thực không biết xấu hổ. Bồng Việt Tiên quả rơi trên mặt đất cũng đã chín rồi, có chút màu tím trong đó, làm gì có bộ dạng bị nát? Bồng Việt Tiên quả và những quả khác không giống nhau, một khi rơi xuống sẽ từ từ chuyển sang màu tím, cũng có nghĩa là đã chín.

Chi là làn khói sương mù phía trước Vô Ảnh do hơn mười tia Hồi Linh ma khí tạo thành, làn khói sương mù này cũng không giống với lúc trước, những thứ này đều bị Vô Ảnh khống chế, một khi Vô Ảnh muốn dùng

những thứ này tấn công những người kia, thì lập tức sẽ bóp nát ngọc bài truyền tống ra ngoài.

Sắc mặt Nguyên Sát cũng có chút lúng túng rồi, hơn mười quả khác thì thôi, nhưng hơn mười Bồng Việt Tiên quả không ngờ lại bị Tiên yêu thú này dùng cách ăn của con rùa đen lãng phí hết rồi.

Diệp Mặc lập tức biết Vô Ảnh tham ăn quá rồi, điều này sẽ khiến nhiều người tức giận. Hắn nhanh chóng bước lên phía trước, tát một cái:

Thu lại Hồi linh ma khí của mày ngay, mày cho rằng ai cũng giống như mày sao, thứ rơi trên mặt đất cũng dám lấy để ăn sao? Cút sang một bên.

Vô Ảnh nhanh chóng thu lại Hồi Linh ma khí, dương dương đắc ý chạy sang một bên.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

Các vị Tiên hữu, những Bồng Việt Tiên quả trên cây có 201 quả, Nguyên tiên hữu và Hàn tiên hữu xuất lực hơi lớn, mỗi người được ba quả, những Tiên hữu còn lại mỗi người hai quả, không biết ý của các vị thế nào?

Nguyên Sát nghe thấy vậy, sắc mặt liền dần thay đổi đồng ý nói:

Ninh tiên hữu xuất lực là mạnh nhất, quyền phân chia cũng nói rõ trước là do Ninh tiên hữu, lời của Ninh tiên hữu tôi đương nhiên không có vấn đề gì.

201 Tiên quả, Diệp Mặc lấy hai phần, đã hơn bốn mươi, bây giờ căn cứ theo cách làm của Diệp Mặc, hắn cuối cùng còn lại căn bản đến 30 cũng chưa đến. Nếu như không tính hơn mười Bồng Việt Tiên quả bị Vô Ảnh nhặt đi, thì Diệp Mặc cũng bị thiệt rồi.

Tiên quả mà Vô Ảnh nhặt, cho dù những người trong này da mặt dày, cũng không tiện lấy. Người ta một người cộng với một yêu thú, một người nói dù sao tôi là yêu thú, ý đó là tôi cũng không tính là người rồi. Còn một

người nói nhặt đồ trên đất ăn, mất mặt xấu hổ. Nếu như có người lại nhắc đến Vô Ảnh nhặt Bồng Việt Tiên quả trên đất ăn, thì rõ ràng cũng là tự làm mình mất thân phận.

Những người trong này, ai ai cũng xuất thân hiển hách, nếu như không có Bồng Việt Tiên quả thì cũng có thể có người nói ra. Nhưng bây giờ mỗi người đều được hai quả, ai sẽ tự đánh mất thân phận của mình mà đi nhắc lại chuyện đó? Cho dù có nhắc đến, một câu nói của người ta tôi chia không đủ thì anh đừng lấy Bây giờ Diệp Mặc chủ động chịu thua thiệt, thiếu đi 10 Tiên quả, mọi người ai ai cũng đồng ý. Cho dù là cách làm của Vô Ảnh vô sỉ, nhưng đối với Diệp Mặc có thể thiếu đi mười quả, cũng coi như thỏa mãn.

Diệp Mặc vừa với đưa 3 quả Bồng Việt Tiên quả cho Nguyên Sát, Vô Ảnh liền bất mãn nói:

Lão đại, dựa theo cách chia hai phần, anh ít nhất cần phải có 40 Bồng Việt Tiên quả? Nếu như là cách làm bây giờ của anh, thì chúng ta lỗ lớn rồi.

Đại La Tiên đứng bên ai ai cũng vô cùng khinh bĩ Vô Ảnh, không có ai muốn lúc này lại nói nhiều lời, Bồng Việt Tiên quả sắp đến tay rồi, lúc này nhiều lời đắc tội với con Tiêu yêu thú đó thực sự không khôn ngoan.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy Vô Ảnh nói gì vậy, từng quả Bồng Việt Tiên quả được hắn phân chia đi. Hơn 80 người, tất cả nhanh chóng nhận được Bồng Việt Tiên quả, trên cây lập tức chi còn thừa lại 27 quả.

Ồ, tôi nghĩ ra rồi, lão đại anh định lấy cây này đi, mặc dù bị lỗ nặng, nhưng cũng coi như ít đi chút ít.

Đợi sau khi Diệp Mặc phân phát xong, Vô Ảnh đột nhiên vui mừng nói.

Diệp Mặc thầm khen Vô Ảnh thông minh, hắn đang định lấy cây Bồng Việt Tiên quả đi, thực ra hắn cũng biết trong này tuyệt đối không phải một mình hắn muốn lấy cây Bồng Việt Tiên quả đi. Đang lúc hắn định nói ra, thì

tên Vô Ảnh này thật giống như biết những gì hắn nghĩ, lập tức nói ra.

Vô Ảnh vừa mới nói xong, thì Nguyên Sát sắc mặt biến đổi, gã lúc trước không chủ động nói mình cần nhiều hơn chút, chính là vì muốn cây Bồng Việt Tiên quả này, bây giờ không ngờ lại bị Vô Ảnh nói ra trước.

Đáng tiếc là không đợi gã nói, thì Vô Ảnh cũng đã bước đến trước cây Bồng Việt Tiên quả đó, há to miệng, trực tiếp nhổ cây Bồng Việt Tiên quả lên. Diệp Mặc thấy vậy, làm gì còn chờ đợi gì nữa, cũng tiện tay thu cây Bồng Việt Tiên quả vào trong nhẫn trữ Haizz, lão đại, anh đúng là người tốt, nếu như là lời của em, em thậm chí lấy đến 41 quả Bồng Việt Tiên quả, không ngờ anh chi lấy khoảng 20.

Vô Ảnh thấy Diệp Mặc sau khi cất vào trong nhẫn trữ vật rồi, còn cảm thán một câu.

Những người xung quanh thầm mắng Vô Ảnh không biết xấu hổ, 27 quả cũng gọi là khoảng 20 được sao?

Đúng lúc Nguyên Sát muốn thương lượng cùng Diệp Mặc một chút, đưa cây Bồng Việt Tiên quả ra, thì xung quanh cái hố nơi cây Bồng Việt Tiên quả được nhổ lên phát ra những âm thanh răng rắc.

Gần trăm người lập tức lùi về phía sau, ngay cả Diệp Mặc cũng nhanh chóng lùi về.

Chi trong tích tắc, trận pháp phòng ngự vừa nãy bị mọi người đánh ra một lổ hống toàn bộ sụp đổ. Còn sau khi đại trận trước mặt bị sụp đổ, lại xuất hiện một ngọn núi đầy sương mù mới. Ngọn núi sương mù này bị đại trận xung quanh Bồng Việt Tiên quả trước mặt chặn lại, đám người căn bản cũng không phát hiện ra, bây giờ cây Bồng Việt Tiên quả lấy đi rồi, đại trận trước mặt bị sụp đổ, lập tức liền hiện ra.

Chẳng trách tôi nói Tiên linh vật chạy vào kia không còn nữa, hóa ra nơi này còn có một trận pháp trong đó nữa.

Lập tức có người ngạc nhiên nói.

Nguyên Sát lúc này cũng không chút do dự kìm nén không nói việc Diệp Mặc lấy cây Bồng Việt Tiên quả ra nữa, lập tức ôm quyền nói với Diệp Mặc:

Anh Ninh, không ngờ trong này còn có một đại trận, xem ra đồ tốt thực sự chính là trong đại trận sương mù này.

Những người còn lại trong này cũng trở lên kích động, đại trận sương mù đầu tiên, bọn họ lấy được hai quả Bồng Việt Tiên quả. Mặc dù cái cây đã bị Diệp Mặc lấy đi rồi, nhưng hai quả Bồng Việt Tiên quả cũng là vật vô giá rồi. Thứ trong đại trận phía sau này chắc chắn còn tốt hơn phía trước, có thể tưởng tượng, một khi phá được đại trận phía sau này, thì đám người cũng nhìn thấy được nhiều đồ nghịch thiên hơn.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, đại trận thứ nhất hắn không thể không phá, cho dù hắn không ra tay, thì người khác chỉ là tốn hơn nửa ngày là có thể phá được. Nhưng đại trận thứ hai này, rõ ràng lại càng tốn thời gian hơn đại trận thứ nhất. Mà bây giờ thời gian đám người ra ngoài chi có nửa ngày, chi có thằng ngốc mới để Vô Ảnh đi phá trận, hắn thà rằng đợi sau khi đám người này đi rồi, thì tự mình dẫn theo Vô Ảnh vào trong đó từ từ tiêu ma.

Vô Ảnh giống như biết được nó lại phải ra sân, lập tức có chút yếu ớt nói:

Lão đại, em vừa nãy hình như ăn hơi nhiều. Bây giờ bụng không được thoải mái lắm, không biết có chết hay không...

Có phải vừa nãy mày nuốt Hồi Linh ma khí nên có vấn đề gì rồi hay không?

Sự vô sỉ của Vô Ảnh, Diệp Mặc cũng biết rồi, bây giờ nó nói như vậy, Diệp Mặc làm gì còn không biết.

Đúng đúng, em chính là vừa nãy ăn nhiều sương mù kia quá.

Vô Ảnh vội vàng nói.

Diệp Mặc tát một cái nói:

Vậy mày không nhanh chóng nôn nó ra, để lại trong bụng muốn chết à.

Vô Ảnh thầm mắng mình đần, so với lão đại, thì nó còn kém xa. Lúc này nó cũng không cần Diệp Mặc nhắc nhở nữa, hơn mười đường Hồi Linh ma khí được phun ra ngoài, trong nháy mắt đại trận sương mù trước mặt lại thêm một tầng Hồi Linh ma khí nhàn nhạt.

Diệp Mặc có chút áy náy đứng ôm quyền nói với Nguyên Sát:

Nguyên tiên hữu, đúng là ngại quá, Tiên sủng của tôi hình như ăn nhiều quá rồi, tôi phải dẫn nó đi tim một nơi nào đó nghĩ ngơi chút. Những thứ trong này mặc dù quý giá, nhưng xem ra cũng không đến lượt tôi rồi.

Nói xong Diệp Mặc cũng không đợi Nguyên Sát trả lời, trực tiếp ngồi lên người Vô Ảnh, Vô Ảnh mang theo một làn khói nhẹ, trong nháy mắt biến mất, làm gì còn kiểu yếu ớt vừa nãy.

Đúng là không biết xấu hổ.

Một tên Đại La Tiên hậu kỳ xanh mặt nói.

Đừng nói là gã nói như vậy, ngay cả sắc mặt những người còn lại cũng cực kì khó coi. Chủ ý của Diệp Mặc và Vô Ảnh, căn bản chính là tâm Tư Mã Chiêu, ai mà không biết?

Vô Ảnh kia căn bản cũng không sợ Hồi Linh ma khí. Ninh Tiểu Ma đó chắc chắn cũng không còn cách nào trốn tránh, đợi sau khi bọn họ đi rồi, hai tên vô sĩ này nhất định sẽ đến đây lần nữa.

Càng không biết xấu hổ hơn chính là, đi thì cũng đi rồi. Không ngờ lúc sắp đi còn phun ra mười mấy đường Hồi Linh ma khí, khiến mọi người phá trận này cũng khó khăn thêm.

Sắc mặt Nguyên Sát âm trầm chằm chằm nhìn về phía mà Diệp Mặc đi, một lát sau, mới ôm quyền nói:

Thời gian của chúng ta có hạn, muốn phá vờ đại trận này chắc cũng rất khó. Các vị Tiên hữu, tôi cũng đi trước đây.

Nói xong gã dẫn theo đồng bọn, quay người nhanh chóng biến mất. Thời gian trong này là tài phú, lãng phí chút thời gian, cũng chính là lãng phí thêm chút tài nguyên vô tận thôi.

Những người còn lại thấy Nguyên Sát đi, lập tức nhao nhao đi hết. Trận pháp này có nhiều sương mù bảo hộ như vậy, lại bị Tiên yêu thú vô si kia phun ra nữa, vô số Hồi Linh ma khí trôi nổi, muốn phá trận được trong thời gian ngắn, căn bản cũng không thể nào, cũng không bằng đi tim một số vật khác.

Lúc này Diệp Mặc sớm đã trồng cây Bồng Việt Tiên quả kia vào trong Thế giới trang vàng rồi, trong lòng cũng rất hài lòng. Chẳng những lấy được hơn 20 Bồng Việt Tiên quả, còn lấy được một cây Bồng Việt Tiên quả, vận khí này đúng là không tệ.

Biểu hiện hôm nay rất tốt.

Diệp Mặc khen Vô Ảnh một câu, cũng rất hài lòng với sự nhanh trí của Vô Ảnh. Hắn cảm thấy chi cần cho Vô Ảnh nhiều cơ hội hơn, thì tên này tuyệt đối sẽ là một tên vô cùng giảo hoạt.

Lão đại, em cũng là học từ anh đấy. Nhưng hôm nay em mới biết, em còn kém anh nhiều.

Vô Ảnh nịnh nọt một câu, đang nghĩ có nên nôn mười mấy quả Bồng Việt Tiên quả ra không.

Bồng Việt Tiên quả đối với nó mà nói cũng cực kỳ tốt. Mặc dù chút quả này để cho nó thăng cấp thì cũng còn kém xa, nhưng lão đại nói rồi, nếu như bản thân nó không nghĩ ra cách, thì cả đời này chỉ có thể dậm chân tại cấp

bậc Thiên Thao thôi, càng đừng mong tiến thêm bước nữa.

Diệp Mặc tối sầm mặt lại nói:

Tao dạy mày những thứ này từ lúc nào?

Vô Ảnh thấy giọng điệu bất thiện của Diệp Mặc, lập tức biết mình hình như nói sai, mau nói:

Lão đại, em lúc trước còn nhặt được hơn 10 quả Bồng Việt Tiên quả, có cần nôn ra cho anh hay không?

Không cần, tự mày từ từ mà hưởng thụ đi.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ nói, Bồng Việt Tiên quả hắn còn hơn 20 quả nữa, làm gì còn tranh mười mấy quả mà Vô Ảnh đã nuốt vào trong bụng nữa?

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Vô Ảnh không chút khách khí bắt đầu luyện hóa Bồng Việt Tiên quả cùng Hồi Linh ma khí.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1790

Ba Ngày Đã Đến

Diệp Mặc cùng Vô Ảnh đi được khoảng hai tuần hương, liền cảm nhận được một luồng Tiên linh khí vô cùng nồng đậm. Tiên linh khí này quá nồng đậm, căn bản không cần Vô Ảnh nhắc nhở, thì Diệp Mặc đã cảm nhận được rồi.

Không đợi Diệp Mặc nói, Vô Ảnh cũng đã xông ra, nơi có Tiên linh khí nồng đậm như này, chắc chắn là có đồ tốt. Khi Vô Ảnh đến được nơi có Tiên linh khí nồng đậm đó, Diệp Mặc cũng đã nhìn ra nguyên nhân vì đâu mà có Tiên linh khí nồng đậm như vậy rồi.

Ở đây xuất hiện một đoạn Tiên linh mạch thượng phẩm, hơn nữa đoạn Tiên linh mạch này còn lớn hơn nhiều so với đoạn Tiên linh mạch mà lúc trước lấy được. Thậm chí nó có thời gian tiến hóa nhất định, đoạn Tiên linh mạch này cho dù thăng cấp thành Tiên linh mạch cực phẩm cũng không có gì là lạ. Lão đại, tên này em biết.

Vô Ảnh truyền âm nói.

Diệp Mặc đương nhiên biết Vô Ảnh biết người này, tên Đại La Tiên rút Tiên linh mạch này chính là Nghiêm Cửu Thiên, xung quanh y còn lưu lại những dấu vết đánh nhau kịch liệt. Có thể thấy Nghiêm Cửu Thiên đã xử người tranh giành Tiên linh mạch với y, sau đó tự mình rút Tiên linh mạch.

Vô Ảnh biết Nghiêm Cửu Thiên là vì Diệp Mặc khi lần đầu tiên ra tay với Nghiêm Cửu Thiên, Vô Ảnh còn đánh lén Nghiêm Cửu Thiên nữa. Lần thứ hai hắn và Nghiêm Cửu Thiên ra tay, thì Vô Ảnh cũng đã bắt đầu ngủ say rồi, ngược lại cũng không giúp được gì.

Nghiêm Cửu Thiên cũng nhìn thấy Vô Ảnh và Diệp Mặc, gã sau khi nhìn thấy Vô Ảnh. Ánh mắt ngược lại lại sáng lên. Nhưng tay của gã cũng không dừng lại, chỉ trong tích tắc, gã đã cất đoạn Tiên linh mạch vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Diệp Mặc rất muốn xông lên cướp đoạn Tiên linh mạch của Nghiêm Cửu Thiên ngay lập tức, Nghiêm Cửu Thiên thăng cấp nhanh hơn hắn nhiều, lúc này Nghiêm Cửu Thiên cũng đã là Đại La Tiên hậu kỳ rồi, gã lại lấy được Tiên linh mạch nữa, còn lấy được một số Tiên linh thảo cao cấp trong Tiểu thiên vực, chuyện trong thời gian ngắn có thể thăng cấp là chắc như đinh đóng cột. Còn hắn bây giờ mới là Đại La Tiên sơ kỳ, muốn thăng cấp lên Tiên vương thì vẫn còn sớm lắm.

Nhưng hắn lại biết nếu như mình xông lên cũng vô dụng, cũng chi nhanh chóng bại lộ thân phận của mình mà thôi. Đến Quý Bá cũng không giữ lại Nghiêm Cửu Thiên được, Diệp Mặc biết hắn bây giờ tuyệt đối cũng không giữ lại được đối phương.

Vị bằng hữu, Tiên yêu thú này của anh có bán không, nếu như bán thì tôi vừa nãy lấy được một đoạn Tiên linh mạch, có thể đổi cho anh. Vô Ảnh ghét nhất là người khác muốn mua nó, bây giờ Nghiêm Cửu Thiên lại nói như vậy, nó lập tức gào thét.

Diệp Mặc vỗ vỗ Vô Ảnh. Hắn biết mình một khi động thủ, Nghiêm Cửu Thiên nhất định sẽ nhận ra hắn, lúc này động thủ cũng không có ý nghĩa gì, hắn đến Tiểu thiên vực, chính là không muốn bất kỳ ai nhận ra hắn.

Đi thôi.

Diệp Mặc vỗ Vô Ảnh, Vô Ảnh lập tức mang theo một cái bóng biến mất.

Nghiêm Cửu Thiên cau mày nhìn nơi mà Diệp Mặc biến mất, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm:

Không ngờ lại mang theo chút long uy, con phi mã này chẳng lẽ lại là

long tộc biến dị sao?

Thời gian ba ngày thoáng cái là hết, ngày thứ ba, những người trên quảng trường Hồng Vũ tiên thành chẳng những không ít đi, ngược lại càng lúc càng đông hơn.

Bọn họ đều đang đợi người vào Tiểu thiên vực ra ngoài, vì những người vào trong Tiểu thiên vực sau khi ra ngoài, chẳng những có các loại Tiên linh thảo cao cấp được mang ra bán, thậm chí có thể xuất hiện Y Vương đan nữa.

Trong Tiên giới mặc dù Tiên vương rất nhiều, nhưng đối với Đại Tiên mà nói, Tiên vương quả thực cũng chi là số ít ỏi mà thôi. Trong một triệu Đại La Tiên, cũng chưa chắc đã có được một Tiên vương.

Cho dù Y Vương đan chỉ có thể khiến ti lệ Đại La Tiên thăng cấp lên Tiên vương cao lên được ba phần, nhưng Y Vương đan lại quá khan hiếm, nên vẫn là đan dược quý giá.

Bề ngoài thì Y Vương đan chỉ có thể khiến ti lệ Đại La Tiên thăng cấp lên Tiên vương cao thêm ba phần, trên thực tế vài phần đó cũng là hơi cao rồi. Rất nhiều người đều dậm chân ở Đại La Tiên vô số năm rồi, tích lũy cũng chi có thể đạt đến đỉnh phong, mà Y Vương đan chi cho bọn họ một cơ hội đột phá mà thôi.

Thứ tốt của Tiểu thiên vực thực sự quá nhiều rồi, nhưng đáng tiếc cho dù những thứ tốt có nhiều đi nữa, những người trong này cũng sắp ra rồi. Nếu như không ra, có lẽ truyền tống bài trong tay họ cũng sẽ tự hết hiệu lực, một khí không có truyền tống ngọc bài, thì tương lai bọn họ cũng sẽ bị giam cầm trong Tiểu thiên vực.

Những tên Đại La Tiên kia mặc dù không muốn, cũng phải từng người từng người một bóp nát ngọc bài, truyền tống ra ngoài.

Lúc này mười Tiên vương trên bình đài thiên thạch khổng lồ kia cũng chờ đã lâu rồi, sau khi từng người từng người bóp ngọc bài ra ngoài, đồ

trong nhẫn trữ vật của bọn họ không chút giấu diếm đều được xuất hiện trước mặt những vị Tiên đế này.

1100 người tiến vào Tiểu thiên vực, cuối cùng đi ra còn có 958 người. Hơn một trăm người bị mất tích, những người này ngoại trừ một số người vì bắt đầu truyền tống xảy ra chuyện, không phải bị người giết, thì chính là còn ở lại trong Tiểu thiên vực.

Sau nửa tuần hương, bao gồm cả mười vị Tiên đế tổng cộng có hơn 900 người lại lần nữa truyền tống về quảng trường lớn. Đối với ti lệ tiến vào các loại bí cảnh thí luyện mà nói, 1100 người tổn thất chưa đến 200 người, phải nói là có thể tiếp nhận được.

Khi mười vị Tiên đế cùng hơn 900 Đại La Tiên được truyền tống đến quảng trường của Hồng vũ tiên thành, đồng thời bình đài thiên thạch hư không lập tức bị nổ tung, còn màn hình trận pháp giám sát cũng lập tức tiêu tán.

Một gã tiên tôn thấy thiên thạch trên màn hình trận pháp giám sát bị nổ tung, sắc mặt đại biến, gã lập tức cẩn thận đi đến bên Vị Phong tiên đế khom người nói:

- Thiên chủ đại nhân, bình đài thiên thạch này nổ tung rồi, nhóm người tiếp theo của chúng ta làm sao vào đó được?

Vị Phong tiên đế nghe thấy gã Tiên tôn kia nói vậy, ngược lại cười khẩy gã một cái, lập tức nói:

Không có nhóm tiếp theo đâu, Tiểu thiên vực kia sắp nổ tung rồi, còn phái người đi làm gì nữa?

- Hả...

Gã Tiên tôn kia giật mình, theo bản năng nói:

Nhưng, nếu như có người còn chưa ra thì làm sao?

Trước khi vào trong, chúng ta cũng đã nói rồi, chi có thời gian ba ngày, nếu như ba ngày rồi mà vẫn chưa ra, thì hậu quả tự gánh lấy.

Vị Phong tiên đế nói xong, lại càng không thèm để ý đến gã Tiên tôn đó nữa. Y sao không biết mục đích câu hỏi của gã Tiên tôn này chứ? Rõ ràng đệ tử của gã Tiên tôn này hoặc là những người có liên quan vẫn còn trong Tiểu thiên vực, muốn chiếm tiện nghi. Nếu như tiện nghi dễ chiếm như vậy, thì cũng không gọi là tiện nghi nữa rồi.

Vị Phong tiên đế đứng trên đài cao giữa quảng trường, cao giọng nói:

Lần này những Tiên linh vật lấy được trong Tiểu thiên vực, tổng thể mà nói cũng coi là viên mãn. Mặc dù cũng mất tích một số thiên tài, nhưng so với thí luyện khác mà nói, sự mất mát của chúng ta cũng coi là ít rồi.

Không ai nghi ngờ câu nói này của Vị Phong tiên đế, vì y nói chính xác là như vậy, đối với những người bị thất lạc trong bí cảnh thí luyện khác mà nói, thì tổn thất lần này cũng chưa là gì.

Bây giờ chúng tôi công bố những thứ lấy được trong Tiểu thiên vực một chút, sau đó sẽ nói cụ thể về chuyện phân chia...

Lời của Vị Phong tiên đế còn chưa dứt, thì lại có một gã Đại La Tiên hậu kỳ chủ động tiến đến khom người nói:

Thiên chủ đại nhân, lần này Tiểu thiên vực có người vi phạm quy định, tự dùng Bồng Việt Tiên quả trong Tiểu thiên vực, còn ra tay giết chết Phục Tằng Sinh của Đông Minh đế tông nữa...

Lời của gã Đại La Tiên hậu kỳ này còn chưa nói xong, thì một người đàn ông lông mày rậm đã bay qua, đưa tay lên nắm lấy gã Đại La Tiên này quát lớn:

- Ai dám giết đệ tử của Đông Minh đế tông chúng ta? Nói, Dục Long ta xem xem Tên Đại La Tiên kia vội nói:

Dục Long tiên đế đại nhân, người đó chắc là biến đổi khuôn mặt rồi, nhưng tôi tin rằng đại nhân chắc chắn có thể tìm ra hắn, hắn có một con Tiên yêu thú Long mã...

Lúc này dưới đài cũng đã bắt đầu ồn ào, đối với những Tiên nhân khác mà nói, có phải có người giết đệ tử của Đông Minh đế tông hay không căn bản cũng chẳng có ai quan tâm, cái mà bọn họ quan tâm là đã phát hiện ra Bồng Việt Tiên quả trong Tiểu thiên vực thật, Bồng Việt Tiên quả mới là thứ mà mọi người quan tâm nhất, Bồng Việt Tiên quả chẳng những quý giá, hơn nữa căn bản còn là thứ khó có thể tìm thấy. Vị Phong tiên đế lại bước đến mỉm cười nói:

Dục Long tiên đế, xin nể mặt tôi mà buông tên Đại La Tiên này ra. Bất luận là người nào, dám khinh thường quy tắc chúng tôi đặt ra, thì cũng chi có một con đường chết.

Vị Phong tiên đế cũng không coi Dục Long tiên đế ra gì, nhưng y lại khiếp sợ cụm từ Long mã. Long mã cũng là một thứ thuộc hàng Long tộc, làm sao có thể có Long mã tiên sủng được?

Dục Long tiên đế gật đầu, buông tên Đại La Tiên này ra nói:

Anh nói rõ ra xem.

Đông Minh đế tông của gã mặc dù là một đại tông cao cấp, nhưng cũng không thể không nể mặt Vị Phong tiên đế. Vị Phong tiên đế chi là nói căn cứ theo quy tắc mà làm việc, gã cũng không có cách nào phản bác lại được.

Táp Không đại đế và Long Hà đại đế, còn có cả vài vị Tên đế khác sau khi nghe thấy Long mã, ai ai cũng bước đến hỏi thăm có chuyện gì.

Tên Đại La Tiên kia vội vàng nói:

Người đó tên Ninh Tiểu Ma, Tiên sủng kia của hắn cũng chưa chắc là Long mã, hình thù giống Long mãn, nhưng lại có một đôi cánh màu vàng kim. Tiên sủng đó chỉ là há to miệng thôi liền nuốt được Phục Tằng Sinh, tôi

và Ngư Xích Điền lên trước chặn lại, nhưng cũng bị một chiêu của tên Đại La Tiên đó đánh lui. Chuyện này có khoảng tám chín mươi người cùng nhìn thấy, hơn nữa Tiên sủng của hắn còn có thể nuốt được Hồi Linh ma khí.

Cái gì?

Dường như tất cả Tiên đế có mặt cũng sững người, có thể nuốt được Hồi Linh ma khí, còn có một đôi cánh màu vàng kim, con này dường như nhất định là Thần thú biến dị rồi. Không coi là thần thú, cũng là Tiên thú cao cấp, còn có tên Đại La Tiên kia chắc là cũng không phải là hạng người tầm thường, một chiêu là có thể đánh lui được hai Đại La Tiên hậu kỳ, làm sao có thể đơn giản được?

Những người nhìn thấy người này và Tiên sủng của hắn toàn bộ đứng ra.

Táp Không đại đế lập tức nói, sau khi ông nói xong, bao gồm cả Nguyên Sát tổng cộng có khoảng 86 người đều đứng ra. Đến cả Nghiêm Cửu Thiên cũng đứng ra. Nghiêm Cửu Thiên biết, tu vi của gã không đủ, trong này không có cách nào nói khoác được. Đồng thời trong lòng gã cũng thầm hận Diệp Mặc, sao hết lần này đến lần khác đều bị hắn nhìn thấy.

Một người đàn ông mặc áo bào tím đột ngột xuất hiện trên lôi đài, không ai trông thấy gã xuất hiện như nào. Nhưng người đàn ông mặc áo bào tím này sau khi xuất hiện, ngay cả Vị Phong tiên đế và Táp Không đại đế cũng đều hướng về phía gã ôm quyền chào hỏi.

Người đàn ông mặc áo bào tím này khẽ gật đầu, ánh mắt liếc nhìn một lượt 86 Đại La Tiên trước mặt này. Lúc trước gã hỏi thăm tất cả những người gian lận thông qua thế giới không gian, đều không tìm được người mà gã muốn tim. Lần này cố ý đến đây, xem xem người đó có phải đã gian lận thành công rồi không. Vừa nãy gã nghe nói có người nói Ninh Tiểu Ma thay đổi dung nhan, gã lại càng muốn tim ra tên Ninh Tiểu Ma này.

Vị Phong tiên đế quen biết Hàn Tiểu Phó, mỉm cười khẽ gật đầu nói với Hàn Tiểu Phó:

Anh là đệ tử của Phong Niên tiên đế đúng không?

Hàn Tiểu Phó vội vàng khom người hành lễ nói:

Đúng vậy, Phong Niên tiên đế chính là sư phụ của tôi.

Anh nói về tên Ninh Tiểu Ma đó xem.

Vị Phong tiên đế nói.

Hàn Tiểu Phó không giấu diếm, trực tiếp nói ra chuyện Diệp Mặc mạnh mẽ ra tay như nào, cuối cùng cướp đi cây Bồng Việt Tiên quả và 27 quả Bồng Việt Tiên quả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1791

Băng Sâm Vương

Vị Phong Đại Đế nhìn lướt qua hơn 900 người trên đài, chậm rãi nói:

- Trong các ngươi ai là Ninh Tiểu Ma thì hãy tự mình đứng ra.

Không có người nào lên tiếng, thậm chí cũng không có ai cử động lấy một cái.

Táp Không Đại Đế bình thản nói:

- Tâm tư của kẻ này gian xảo như vậy, thì có lẽ là không có mặt ở đây đâu. Dựa theo cách làm của hắn lúc trước, thì lúc này hắn chắc vẫn còn đang ở trong Tiểu Thiên Vực công kích cái trận pháp sương mù kia mới đúng.

Người đàn ông áo bào tím bỗng nhiên mở miệng:

- Tiểu Thiên Vực kia chúng ta có thể lại phái người đi vào không?

Vị Phong Đại Đế lắc đầu:

- Tiểu Thiên Vực chúng tôi đã điều tra khá lâu rồi, hoàn toàn bị sương mù vây lại, dường như nó nằm trong một trạng thái thăng bằng. Một khi xé rách không gian vòng ngoài, thì một số nhân tố tiến vào trong hư không Tiểu Thiên Vực sẽ phá hỏng sự cân đối đó.

- Hơn nữa số người tiến vào là bao nhiêu, thời gian dài ngắn thế nào, tu vi ra sao đều sẽ ảnh hưởng tới sự cân bằng của Tiểu Thiên Vực. Chúng tôi đã tính toán qua, một ngàn Đại La Tiên hậu kỳ tiến vào Tiểu Thiên Vực có thời gian nhiều nhất là ba ngày. Sau ba ngày, thì sự cân bằng của Tiểu Thiên

Vực sẽ bị hủy, tùy thời đều có thể tự bạo biến mất hoàn toàn. Và uy lực của vụ tự bạo đó thì ngay cả Tiên Đế cũng không chịu đựng được.

Một ít Đại La Tiên nghe được lời nói này thì liền hiểu ra. Hóa ra là Tiên Đế nói tu vi càng cao càng ảnh hưởng lớn đến các Tiên linh vật, căn bản chính là lời nói vô căn cứ.

Trên thực tế là tu vi càng cao, thì sẽ càng ảnh hưởng tới sự cân bằng của Tiểu Thiên Vực, tạo thành khu vực các loại vật chất cuồng bạo trong Tiểu Thiên Vực, cuối cùng thì sẽ bạo liệt.

Điều này giống như là một chiếc hộp đã tràn đầy các loại khí thế, nếu như lại cứ tạo thêm áp lực vào trong chiếc hộp đó, thì chiếc hộp đó rất có thể sẽ bị nổ tung.

Người đàn ông áo tím gật đầu không nói nữa. Y biết rằng manh mối của mình tới đây có thể là chưa cắt đứt. Y nghi ngờ rằng cái tên Đại La Tiên có con Long Mã kia nhất định là vẫn ở trong Tiểu Thiên Vực chưa đi ra ngoài. Một khi Tiểu Thiên Vực nổ tung, thì sẽ làm y mất đi toàn bộ manh mối.

Vị Phong Đại Đế nhìn những người đi ra từ Tiểu Thiên Vực rồi nói:

- Những ai có được Hỗn độn Tiên linh vật hoặc là Tiên linh vật quý hiếm gì thì hãy đứng ra ngoài.

Một tên Đại La Tiên trên mặt có một vết đen lập tức đứng dậy, đồng thời lấy ra một cái hộp ngọc rồi nói:

- Thưa các vị Tiên Đế đại nhân, trong Tiểu Thiên Vực vãn bối đã thấy được một gốc Tiên linh vật đã hình thành linh trí. Đáng tiếc là tốc độ của Tiên linh vật kia quá nhanh, vãn bối chi có thể lưu lại một cánh tay của nó.

Cái hộp ngọc kia vừa được lấy ra, thì không khí xung quanh dường như bắt đầu trở nên lạnh buốt, thậm chí ngay cả những tâm tinh nóng giận cũng bị hạ nhiệt đi.

Không đợi Vị Phong Đại Đế động thủ, thì Táp Không Đại Đế đã thò tay ra nhận lấy cái hộp ngọc. Hộp ngọc mở ra, phát hiện bên trong cũng không phải là một cánh tay, mà là một đoạn rễ cây mầu trắng sữa.

'Băng sâm vương' sao?

Chẳng những là Táp Không Đại Đế, mà tất cả các Tiên Đế xung quanh sau khi thấy đoạn rễ cây mầu trắng sữa này thì đều hít vào một hơi lạnh. 'Băng sâm vương' tuyệt đối là dị bảo cao cấp, nếu như là một 'Băng sâm vương' hoàn chinh, thậm chí còn có thể dùng để lĩnh ngộ đạo pháp, có thể trợ giúp Tiên Đế Chứng đạo viên mãn, đạo tâm viên mãn.

Nếu như là tu vi dưới Tiên Đế, thì tác dụng càng lớn hơn nữa.

Đây tuyệt đối là thứ hạng nhất! Tất cả các Tiên Đế lúc này đều nhìn chằm chằm vào đoạn rễ cây 'Băng sâm vương' trong tay Táp Không Đại Đế. Ngay cả người đàn ông áo bào tím cũng kinh hãi nhìn chằm chằm vào cái đoạn rễ cây kia mà than thầm. Trong mắt cũng hiện lên sự khát vọng.

Táp Không Đại Đế thở ra một hơi:

- Đáng tiếc là chi có một đoạn rễ cây của 'Băng sâm vương', nếu như là một 'Băng sâm vương' hoàn chinh, vậy thì quá hoàn mỹ rồi.

Nói xong thì y liền đem hộp ngọc trong tay đưa cho Vị Phong Đại Đế:

- Thứ này trước tiên anh cứ thu lấy đi, sau này mới nói tới chuyện phân chia sau.

Được.

Vị Phong Đại Đế liền thu hồi hộp ngọc, sau đó liền gật đầu nói với tên Đại La Tiên đã dâng lên đoạn rễ cây 'Băng sâm vương' này:

- Ngươi rất không tồi. Tên ngươi là gì?

Vãn bối là Lô Tuyệt của Ma Hoan tông.

Tên Đại La Tiên kia liền vội vàng khom người nói.

Tốt, đợi lát nữa ngươi có thể giữ lại được hai phần đoạn rễ cây này.

Vị Phong Đại Đế liền gật đầu.

Đa tạ Thiên Chủ đại nhân.

Lô Tuyệt liền khom người cảm tạ.

Thiên Chủ đại nhân, vãn bối cũng từng nhìn thấy cái Tiên linh vật mà Lô Tuyệt sư huynh nói.

Nguyên Sát sau khi thấy đoạn rễ cây của 'Băng sâm vương' này, thì liền chủ động đứng lên nói.

Ngươi đã từng thấy 'Băng sâm vương'?

Vị Phong Đại Đế liền vội vàng hỏi. Không chi có y, mà tất cả các tên Tiên Đế còn lại cũng đều chú ý tới Nguyên Sát.

Nguyên Sát vội vàng nói:

- Vâng, bọn vãn bối cùng Ninh Tiểu Ma đi vây công cái đại trận sương mù kia chính là vì cái Tiên linh vật kia đã chui vào trong đại trận. Đáng tiếc là đại trận kia thuộc loại ‘Trong trận có trận’, cho nên bọn vãn bối chi vượt qua được lớp trận pháp thứ nhất, lấy được 'Bồng việt tiên quả'. Hơn nữa người nhìn thấy Tiên linh vật kia cũng không chi có mình vãn bối, chi là không có người nào nghĩ tới rằng, Tiên linh vật kia chính là trốn ra từ trong tay Lô Tuyệt sư huynh.

Bọn người Hàn Tiểu Phó vội vàng đứng ra chứng minh, xác thực là bọn họ đều nhìn thấy 'Băng sâm vương' kia.

Aiz, đáng tiếc.

Long Hà Đại Đế lắc đầu, thở dài một câu.

Đúng là đáng tiếc, nhưng cuối cùng cũng không phải là không thu hoạch được gì, cũng đã có được một đoạn rễ của 'Băng sâm vương' rồi.

Vị Phong Đại Đế nói xong liền tiện tay lấy ra một cái bàn Tiên ngọc dài, sau đó nói với tất cả mọi người:

- Hiện tại tất cả mọi người hãy đem những thứ mình lấy được ra đặt ở trên bàn ngọc, sau đó lưu lại tên của mình.

Không có người nào dám dấu diếm đồ vật mình có cả, mỗi người đều đem toàn bộ Tiên linh vật mà mình lấy được trong Tiểu Thiên Vực ra đặt lên trên bàn ngọc. Ngay cả Nghiêm Cửu Thiên cũng không dám giấu diếm Tiên linh mạch của mình. Cả hai cái Tiên linh mạch y lấy được đều đem ra.

Trong nhất thời Tiên linh khí nồng đậm tỏa ra tứ phía, những tiên nhân đứng dưới đài càng nhìn hoa cả mắt. Ở đây các loại Tiên linh thảo đều có, thậm chí còn có người lấy ra cả Tiên linh thảo cấp chín.

Long Hà Đại Đế nhặt lên một quả 'Bồng việt tiên quả' trong số đó, nhìn nhìn một chút rồi nói với vẻ đáng tiếc:

- Đây là 'Bồng việt tiên quả' cao cấp, nhưng nếu để cho trái 'Bồng việt tiên quả' này hoàn toàn chín muồi trên cây, thì chính là vô giới chi bảo rồi!

Vài tên Tiên Đế cũng nhẹ gật đầu. Bọn họ cũng thật không ngờ những tên Đại La Tiên kia lại có thể đoạt được nhiều 'Bồng việt tiên quả' trong Tiểu Thiên Vực như vậy. 'Bồng việt tiên quả' khi còn trên cây thì rất khó có thể thành thục, bình thường thì 'Bồng việt tiên quả' trên cây chi có mầu đò, chi sau khi hái xuống thì mới từ từ chuyển thành mầu Sở dĩ Long Hà Đại Đế nói như vậy, là vì 'Bồng việt tiên quả' ở trên bàn này đều là mầu tím nhạt, hiển nhiên là bởi vì sau khi hái xuống mới trở thành mầu tím.

Nếu như những trái 'Bồng việt tiên quả' này đối sang mầu tím khi vẫn còn ở trên cây, thì chính là loại 'Bồng việt tiên quả' cao cấp rồi. 'Bồng việt

tiên quả' có thể chuyển thành mầu tím khi còn trên cây, thì cực kỳ hiếm gặp, bởi vì nó không chỉ đơn giản là cần thời gian lâu dài, mà còn cần phải có lượng Tiên linh khí lớn và thậm chí còn cần một tia khí tức Hỗn độn nữa.

Những Đại La Tiên giao ra Tiên linh vật đều phải đi qua Thần khí Tâm môn một lần, sau đó sẽ bị hỏi hai vấn đề. Thứ nhất là anh có giữ lại đồ vật gì đã đoạt được khi ở trong Tiểu Thiên Vực không? Thứ hai là anh có gặp Ninh Tiểu Ma hay là có quen biết gì với Ninh Tiểu Ma hay không?

Nguyên một đám hơn 900 người đều đi qua ‘Tâm môn’. ‘Tâm môn’ cũng không phát hiện ra một người nào nói dối cả.

Người đàn ông áo tím thở dài một tiếng. Y biết là sẽ như vậy rồi, vì tên Ninh Tiểu Ma kia nếu quả thật bị y bắt được đơn giản như vậy, thì đã không trốn thoát khỏi sự giám sát của y rồi.

Diệp Mặc đương nhiên không biết Tiểu Thiên Vực sắp nổ tung rồi, cho nên lúc này hắn giống như những gì mà người khác suy đoán, đó là lại lần nữa mang theo 'Vô ảnh' đi tới trận pháp sương mù.

'Vô ảnh' giống như một con cá voi lớn đang hút nước, toàn bộ đại trận sương mù phía trước lập tức bị nó hút vào bụng.

Sau khi hút đi trận pháp sương mù, thì 'Vô ảnh' liền dương dương đắc ý nói:

- Lão đại, anh xem đi, em vẫn có chỗ hữu dụng đấy. Em biết ngay những tên rác rưởi kia dù mất nửa ngày cũng không thể phá hết được cái trận pháp này, hiện tại quả nhiên là vẫn còn nguyên. Chờ sau khi chúng ta lấy được đồ vật trong này, thì em cam đoan là có thể tim được càng nhiều nơi tốt hơn nữa. Không có người khác, thì cái Tiểu Thiên Vực này không phải là tùacute; để cho chúng ta phát tài sao?

Đừng nói nhiều, nhanh chóng phá trận đi.

Diệp Mặc nói xong thì liền ném Hắc Thạch Cân ra. Hắn cũng hiểu được

rằng tác dụng của 'Vô ảnh' so với trước lớn hơn rất nhiều. Tuy vẫn là một thằng nhóc tham ăn, nhưng cũng có thể giúp việc cho hắn rồi.

Chi là không đợi Diệp Mặc dùng Hắc Thạch Cân trực tiếp nện vào cái trận pháp ở trước mặt, thì liền có một thứ âm thanh xôn xao vang lên. Một đạo quang ảnh mầu trắng liền vọt ra từ bên trong trận pháp. Lúc này Diệp Mặc liền vô thức mà ném Hắc Thạch Cân ra, muốn ngăn cản lại cái bóng trắng kia.

Hắc Thạch Cân vừa được ném ra, thì bóng trắng kia lập tức ngừng lại. Diệp Mặc biết rằng cái bóng trắng này không phải là bị hắn ngăn lại, mà là do nó đã chủ động dừng lại.

Lúc này Diệp Mặc mới nhìn rõ ràng cái bóng vừa lao ra từ trong trận pháp kia lại chính là một đứa bé đang tỏ vẻ rất đáng thương đứng trước mặt hắn. Một cánh tay của đứa bé này hiện tại đã không thấy đâu, trên người mặc một bộ quần áo trắng như tuyết, còn thêm cả bộ tóc cũng màu trắng, cho nên chi cần tốc độ nhanh một chút, thì sẽ biến thành một đường sáng trắng Lão đại, thứ này thoạt nhìn mùi vị không tệ đâu!

'Vô ảnh' nhìn chằm chằm đứa bé mầu trắng ở trước mặt, vừa nói vừa nuốt nước bọt.

Diệp Mặc lập tức nhớ ra, đứa bé trước mặt hắn lúc này chính là cái Tiên linh vật thông linh mà lúc trước đám người Nguyên Sát nói tới.

Lão đại...

Đứa bé dáng vẻ đáng thương kia liền học theo giọng điệu của 'Vô ảnh'.

'Vô ảnh' lập tức hét lên:

- Ai cho mày gọi lão đại, mày có tư cách gọi lão đại sao? Ngoan ngoãn mà trả lời câu hỏi của lão đại, đợi lát nữa tao sẽ một miếng nuốt chừng mày.

Đứa bé kia nghe thấy 'Vô ảnh' nói như thế, thì liền co rụt lại theo bản

năng.

Diệp Mặc phất tay bảo 'Vô ảnh' lùi ra đằng sau, sau đó hỏi:

- Ngươi vừa rồi là tự mình chủ động ở lại đúng không? Nếu không thì ta không thể đuổi kịp được ngươi, có phải không?

Đúng thế, lão đại.

Đứa bé nói xong thì lại sợ sệt nhìn thoáng qua 'Vô ảnh'.

Lão đại, em khẳng định có thể đuổi theo nó. Không tin anh cứ để cho nó chạy trước, lát sau em sẽ lại bắt tên tiểu tử này về.

'Vô ảnh' vội vàng ton hót. Nó hiện giờ đang có một dự cảm chẳng lành. Tên trước mặt này dường như cũng đang muốn bái cùng một ‘Lão đại’ với nó, đến lúc đó ở trong cái Thế giới hỗn độn kia chẳng phải là sẽ có thêm một đối thủ cạnh tranh sao?

Ngươi khẳng định là không đuổi kịp ta.

Tuy đứa bé tỏ vẻ rất sợ hãi 'Vô ảnh', nhưng thấy 'Vô ảnh' coi kỹ năng cao cấp của nó không đáng một xu, thì vẫn không cam lòng mà phản bác lại. Nếu như không phải nó biết rõ là đã không có đường nào để trốn nữa, thì tại sao nó phải lưu lại đây chứ?

'Vô ảnh' khinh thường:

- Tao nhất định có thể đuổi được mày, hơn nữa mày chi biết chạy trốn thì có ích lợi gì? Mày có thể giúp lão đại bày mưu tính kế sao? Nếu như không phải là tao nghĩ kế, thì mày đã sớm bị người ta phá trận bắt đi rồi.

Diệp Mặc không để ý tới 'Vô ảnh', nhìn Tiên linh vật thông linh trước mặt rồi hỏi:

- Bản thể của ngươi là gì? Vì sao lại không trốn?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1792

Đại Ca Uy Nghiêm

Bản thể của em là ‘Băng sâm’. Ở đây có người ngoài tới, cho nên sắp bị hủy diệt rồi, em không còn chỗ nào để trốn nữa.

Đứa bé nói với vẻ hoảng sợ.

Ngươi là 'Băng sâm vương'?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi, sau đó lại lập tức cau mày:

- Làm sao ngươi biết ở đây sắp bị hủy diệt?

'Băng sâm vương' lắc đầu:

- Em cũng không hiểu tại sao mình lại biết, chỉ là em cảm giác được nơi này sắp bị hủy diệt. Cũng có thể là do em đã ở đây thời gian quá dài rồi.

Thần thức của Diệp Mặc mở rộng ra ngoài. Trực giác của hắn rất mạnh, nhưng lần này dường như là không hề có một chút dự cảm nào cả. Tiểu Thiên Vực này sắp bị hủy diệt sao? Đang tốt lành sao lại hủy diệt? Nhưng một lát sau, hắn đã thật sự cảm nhận được một tia bất an trong lòng. Diệp Mặc không biết rằng điều này cũng chỉ là vì lời nói của 'Tiểu băng sâm' tạo thành tác dụng tâm lý với hắn mà thôi.

Lão đại, em cũng có dự cảm giống như vậy. vốn em còn tưởng rằng mình đa tâm, nhưng hóa ra là sự thật rồi.

'Vô ảnh' đứng bên cạnh nói xen vào một câu. Lần này thì nó lại không lớn tiếng mà quát tháo 'Băng sâm vương' nữa.

Lão đại, anh có thể đưa em rời khỏi nơi này không?

'Băng sâm vương' rụt rè hỏi một câu.

- Có thể, nhưng hiện giờ ta còn phải đi tìm một số Tiên linh vật, chưa thể đi được.

Nói xong Diệp Mặc liền nhìn tên 'Băng sâm vương' trước mặt. Hắn đương nhiên biết rõ đây là thứ cực tốt, cho dù là dùng để luyện chế đan dược, hay trực tiếp ăn vào, thì cũng có thể giúp hắn thăng cấp lên Tiên Vương mà không gặp chút trở ngại nào, cũng không cần đến cái gì mà củng cố tu vi cả. Không chỉ là Đại La Tiên, mà ngay cả đối với VỊ Tiên hay thậm chí là Tiên Đế thì 'Băng sâm vương' này cũng là loại Tiên linh vật hết sức cao cấp.

Nhưng 'Băng sâm vương' này đã hình thành linh trí, hơn nữa còn hóa hình rồi, như vậy thì ăn tên 'Tiểu băng sâm' này khác gì ăn một con người chứ? Điều này làm cho Diệp Mặc thật sự là khó có thể tiếp nhận được. Vạn vật đều có linh, một khi linh vật đã biến hóa, thì cũng không khác gì con người cả.

Nghe được Diệp Mặc nói hiện giờ không đi, thì 'Băng sâm vương' lập tức nóng vội. Nhưng nó lập tức nhìn thấy ánh mắt Diệp Mặc, còn có ánh mắt của 'Vô ảnh' ở bên cạnh, cả hai dường như là đang muốn biến nó thành đồ ăn vậy, khiến nó lập tức run rẩy không thôi.

Lão đại, anh có muốn ăn tên 'Tiểu băng sâm' này không?

'Vô ảnh' ở một bên, không chút ngại ngùng nào mà nói một câu như vậy ngay trước mặt 'Băng sâm vương'.

Diệp Mặc thở dài khoát tay:

- Không cần, vạn vật đều có linh, 'Băng sâm vương' đã tiến hóa, nếu ăn nó thì quá mức vô tình. Hơn nữa nó đã cho chúng ta một tín tức, mà bất luận có phải thật hay không thì chúng ta cũng phải đề phòng.

Đạ tạ lão đại.

Linh trí của 'Băng sâm vương' đã được mở ra một ít. Thấy Diệp Mặc buông tha cho nó, thì nó liền cảm kích không thôi.

Ngươi có thể đi theo ta, nhưng sau này chỉ có thể ở lại bên trong thế giới của ta, không có lệnh của ta thì ngươi sẽ không được ra ngoài.

Diệp Mặc lập tức nghiêm lệnh đối với 'Băng sâm vương'.

Sau khi đưa nó vào Thế giới trang vàng, thì Diệp Mặc chắc chắn là sẽ không để cho nó ra ngoài lung tung. Một khi để cho 'Băng sâm vương' rời đi, bị tiên nhân khác bắt được, thì ngay cả Thế giới trang vàng của hắn cũng sẽ bị bại lộ. Không phải ai cũng đều muốn ăn 'Băng sâm vương', vì những người suy nghĩ giống như hắn cũng có, nhưng khẳng định là loại người này không nhiều.

'Băng sâm vương' hơi do dự một chút rồi nói:

- Em nguyện ý.

Tuy phải ở lại trong thế giới của Diệp Mặc, nhưng dù sao thì cũng hơn là mất mạng. Diệp Mặc gật đầu:

- Cứ như vậy đi. Giờ ta đặt cho ngươi một cái tên...

Lão đại, cứ gọi nó là Tiểu Sâm là được rồi, mặc dù không có khí phách như tên của em, nhưng cũng rất phù họp với tên ‘Tiểu băng sâm’ này.

'Vô ảnh' vội vàng nói.

Thế cũng được. Vậy thì từ nay sẽ gọi mày là Tiểu Sâm. Diệp Mặc lập tức đồng ý.

'Băng sâm vương' tuy rằng không hài lòng với cái tên này, nhưng lại không ữiể không đồng ý được. Năm tháng mà nó tồn tại nhiều hơn Vô Ảnh rất nhiều, nhưng lúc này nó lại bị Vô Ảnh gọi là Tiểu Sâm.

Lão đại, bên trong trận pháp này có một Tiên linh mạch cực phẩm.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, thì 'Băng sâm vương' đã vội vàng nói cho hắn một tín tức tốt.

Vô Ảnh nghe xong liền vội vàng nói:

- Lão đại, em tới giúp anh phá trận.

Đối với Vô Ảnh mà nói, thì nó có thể đi ra ngoài hoàn toàn là nhờ vào việc nó có thể tìm kiếm được Tiên linh vật. Hiệntại tên nhóc 'Băng sâm vương' kia giành trước, nói với lão đại của nó tín tức về một Tiên linh mạch cực phẩm, thì nó sao có thể để cho 'Băng sâm vương' đoạt đi công lao được? Vạn nhất lão đại thấy nó không có bao nhiêu tác dụng, lại đem nó ném vào trong Thế giới trang vàng thì xong. Vậy là nó sẽ không thề tùy tiện ăn những thứ tốt ở bên ngoài nữa rồi. Ở trong Thế giới hỗn độn thì nó chỉ ăn vài cọng cỏ thôi cũng phải nhìn sắc mặt của lão đại mới được. Còn khi ở ngoài, thì như vừa rồi nó đã xơi hơn mười quả 'Bồng việt tiên quả', lại cắn nuốt một đống lớn 'Hội linh ma khí', còn những thứ có cấp bậc thấp như Tiên linh thảo cấp sáu trở xuống nó đã ăn không ít rồi.

Đánh vào vị trí này, sau đó lại liên tục đánh về phía bên trái năm thước, đánh bên phải tám thước, mỗi vị trí mười một phát, mỗi lần cách nhau khoảng một hơi thở, lần cuối cùng cách khoảng bẩy hơi thở, rất nhanh là có thể phá được trận.

'Tiểu băng sâm' ngây thơ chỉ vào trận pháp phía trước rồi nói một hơi dài, dường như không hề biết rằng mình đang cướp đoạt công trạng của Vô Ảnh.

Mày biết cái gì chứ.

Vô Ảnh há miệng ra, không nhắm về phía mà 'Tiểu băng sâm' chỉ. Nhưng nó cắn xuống một cái, thì cái đại trận trước mặt chỉ hơi lay động một chút rồi thôi.

Diệp Mặc lập tức ném Hắc Thạch Cân ra hướng về phía 'Tiểu băng sâm' chỉ mà đập xuống. Đồng thời cũng lấy Tử đao ra liên tục công kích hai mươi hai phát giống như lời nói của 'Tiểu băng sâm'.

Răng rắc.

Một tiếng động phát ra, đại trận trước mặt lập tức bị phá vỡ.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người. Đây thật sự là điều khó tưởng mà. Trước đó thì cái trận pháp kia còn đơn giản hơn cái trận pháp này một chút, nhưng tám chúi mươi người cùng nhau công kích vậy mà mất tới nửa ngày mới có thể phá được trận. Còn bây giờ thì dưới sự chỉ điểm của 'Tiểu băng sâm', lại có thể phá đi cái đại trận này một cách đơn giản như vậy.

Vô Ảnh lúng túng vô cùng, đứng ở một bên. Còn Diệp Mặc thì lại lần nữa nghi hoặc nhìn 'Băng sâm vương' rồi nói:

- Tiểu Sâm, mày tình thông trận pháp sao.

'Tiểu băng sâm' lắc đầu:

- Vô số năm qua em đều ở nơi này, cho nên cái trận pháp tự nhiên này em đã sớm biết rồi.

Một cỗ Tiên linh khí nồng đậm tràn ra. Không đợi Diệp Mặc động thủ, thì Vô Ảnh đã tiến lên đào bới bùn đất. Chỉ trong một thời gian ngắn, thì lượng Tiên linh khí đã càng lúc càng thêm nồng đậm hơn.

Quả nhiên là Tiên linh mạch cực phẩm.

Diệp Mặc lập tức đại hỉ. Cái Tiên linh mạch cực phẩm này có đẳng cấp cao hơn nhiều cái Tiên linh mạch thượng phẩm mà hắn lấy được hồi trước.

Cái này là đồ tốt đây. Hắn chỉ sợ là Nghiêm Cửu Thiên đã nhận được Tiên linh mạch, tấn cấp quá nhanh, nhưng hiện tại hắn cũng đã có được Tiên linh mạch rồi, hơn nữa còn là cực phẩm cơ. Chỉ cần hắn tiêu tốn một chút

cho trận bàn thời gian, thì chắc chắn sẽ không chậm hơn so với Nghiêm Cửu Thiên.

Diệp Mặc liền đưa tay đem Vô Ảnh và Tiểu Sâm cùng vào trong Thế giới trang vàng, đồng thời nói cho bọn nó biết, hắn muốn thu lấy cái Tiên linh mạch cực phẩm này. Lời nói của 'Tiểu băng sâm', thì bất luận là thật hay giả, hắn quyết định là vẫn phải chú ý một chút. Vạn nhất ở đây thực sự bị hủy diệt, thì một mình hắn tiến nhập vào trong Thế giới trang vàng sẽ có tốc độ nhanh hơn.

Sau khi đem Vô Ảnh và 'Băng sâm vương' vào trong Thế giới trang vàng, thì Diệp Mặc bắt đầu bố trí trận pháp. Thu lại Tiên linh mạch cực phẩm phức tạp hơn so với Tiên linh mạch thượng phẩm. Cho nên Diệp Mặc nhất định phải cam đoan rằng cái Tiên linh mạch này sẽ không bị hư hao gì.

Ở đây không ngờ lại là Thế giới hỗn độn?

'Băng sâm vương' ngây dại đứng trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc. Nó cho rằng cái thế giới mà Diệp Mặc nói rằng không thể ra kia chỉ là một Tiểu thế giới mà thôi, nhưng thật không ngờ lại là một Thế giới hỗn độn. Nếu sớm biết như vậy, thì đừng nói là không cho nó đi ra ngoài, mà ngay cả xin nó hãy đi ra ngoài thì nó cũng sẽ không ra đâu.

Còn có cả 'Khổ Trúc' một trong thập đại linh căn?

Sau khi 'Băng sâm vương' thấy 'Khổ Trúc', thì càng kinh hãi không thôi. So sánh với nhánh cây ‘Hoàng trung lý’ kia, thì nó lại không thèm để ý.

Trợn mắt lên mà nhìn đi, đồ nhà quê.

Vô Ảnh đứng ở một bên khinh thường.

Sau khi nói xong Vô Ảnh liền chỉ vào 'Khổ Trúc' rồi cảnh cáo:

- Hôm nay nói cho chú biết, phạm vi ngàn dặm quanh 'Khổ Trúc' là chú không thể tiến vào, nếu không lão đại sẽ đem chú nướng lên ăn, mà anh cũng

sẽ đem chú nướng lên ăn, có hiểu không?

Tôi biết.

'Tiểu băng sâm' vội vàng trả lời.

Gọi là đại ca.

Vô Ảnh không chút khách khí nào mà giáo huấn Tiểu Sâm.

Tiểu Sâm vội vàng gọi một tiếng đại ca. Còn Vô Ảnh nghe xong thì lại hết sức thỏa mãn, lập tức gật đầu:

- Tuyệt đối không nên gọi lão đại là Diệp đại ca, nếu không lão đại sẽ lột da chú đấy. Đây cũng là do anh tổng kết thật lâu, mới tổng kết ra được phải gọi là ‘lão đại’. Coi như là cho chú chiếm được chút tiện nghi. Được rồi, trước tiên chú đi theo anh.

Tiểu Sâm đứng ở một bên gật đầu, đi theo Vô Ảnh tới một góc khác trong Thế giới hỗn độn. Vô Ảnh chỉ vào một chỗ bị cấm chế vây lại ở xa xa rồi nói:

- Cái chỗ kia thì chú không được lại gần trong phạm vi 2000 trượng. Ngay cả anh cũng chỉ có thể tới gần phạm vi ngàn trượng mà thôi.

Tiểu Sâm hoàn toàn không hỏi Vô Ảnh rằng vì sao mình nhất định phải cách xa phạm vi 2000 trượng, mà Vô Ảnh thì lại có thể tới gần phạm vi 1000 trượng. Bởi vì lúc này nó đang ngây dại lẩm bẩm:

- Không ngờ ta lại có thể nhìn thấy 'Hỗn độn thụ'? Thế giới hỗn độn! Còn có cả 'Hỗn độn thự! Lão đại quả là quá thần kỳ.

Vô Ảnh hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Không ngờ là chú cũng có mấy phần kiến thức. Lão đại đương nhiên là phải co bản lĩnh rồi. Nhưng công phu vuốt mông ngựa của chú quá kém, sau này không cho phép ở trước mặt lão đại mà vuốt mông ngựa nữa, có biết

không?

Em muốn đi tới gần một chút để xem 'Hỗn độn thự.

Tiểu Sâm căn bản là không nghe được Vô Ảnh đang nói gi.

Chú em không muốn sống à? Không nghe thấy anh nói gì sao? Ngay cả anh cũng chỉ có thể đứng cách phạm vi 1000 trượng, vậy mà chú em còn muốn tới gần để xem? Một khi lão đại trở về, thì chú nhất định sẽ trở thành ‘Củ sâm nướng’.

Tiểu Sâm rùng mình một cái, rốt cuộc nhịn lại không tiến lên nữa.

Thấy Tiểu Sâm đã sợ rồi, thì Vô Ảnh liền dương dương đắc ý chỉ vài Tiên Dược Viên rồi nói:

- Mảnh Tiên Dược Viên này thì để lại cho chú em. Anh về sau lại trở về dưới 'Khổ Trúc' để ngủ thôi, chú em ở trong Tiên Dược Viên này mà ngủ.

Những Tiên linh thảo này đều cho em sao?

Tiểu Sâm mặc dù đối với những Tiên linh thảo cấp thấp này cũng không thèm để ýj nhưng nó vừa tới đã được coi trọng như vậy, cho nên cảm thấy rất vui vẻ.

Đừng có nằm mộng. Lần trước anh ăn mất vài cọng cỏ cấp ba, không phải, hình như là Tiên linh thảo cấp thấp nào đó, kết quả là lão địa thiếu chút nữa đã đem anh nướng lên ăn rồi. Chú dám động tới mấy cọng Tiên linh thảo này sao?

Vô Ảnh lập tức quát lớn.

Em không dám. Nhưng anh vừa rồi mới nói là cho em?

Tiểu Tham có chút khó hiểu.

Ở đây vốn là do anh trông coi, nhưng hiện tại có chú rồi. Phải nhớ

thường xuyên chú ý Tiên linh thảo, một khi xảy ra vấn đề gì, thì lão đại nhất định sẽ đem đi nướng ăn.

Vô Ảnh mở miệng là nướng ăn, khép miệng lại là nướng lên ăn, khiến cho Tiểu Sâm sắc mặt cũng sợ tới mức xanh đi.

Thật lâu sau Tiểu Sâm mới nhỏ giọng hỏi lại:

- Đại cạ, anh giao Tiên Dược Viên cho em, vậy còn anh thì sao?

Vô Ảnh liền đi vài bước về phía 'Khổ Trúc' rồi nói:

- Chú không thấy còn có 'Khổ Trúc' đây sao? Bên kia còn có 'Hỗn độn thụ' nữa, tất cả đều là anh chăm sóc. Chú em chân tay lóng ngóng như vậy, vạn nhất làm hư thì sao?

Anh không phải vừa mới nói là anh cũng không thể tiến gần vào 'Hỗn độ^rạ' trong phạm vi 1000 trượng sao?

Tiểu Sâm nghi hoặc nhìn Vô Ảnh.

Vô Ảnh lập tức á khẩu. Nó cũng không ngờ là trong lời nói của mình có một kẽ hở, cho nên đành phải tỏ vẻ uy nghiêm rồi nói:

- Anh cũng chỉ là chăm sóc từ xa mà thôi, cứ cách một đoạn thời gian thì lại tới xem vài lần.

Tiểu Sâm lập tức bó tay rồi. Nó bỗng nhiên cảm giác được rằng vị đại ca này của mình dường như cũng không phải là hạng người thiện lương gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1793

Tiểu Thiên Vực Hủy Diệt

Lúc này Diệp Mặc vừa mới bố trí trận kỳ xong, đã bắt đầu kéo dòng tiên linh mạch cực phẩm này đi. Nhưng ngay lúc này một luồng sóng không gian cực kỳ hung ác truyền đến, thậm chí ngay cả không gian chung quanh đều phát ra thanh âm ken két.

Diệp Mặc sắc mặt đại biến, hắn lập tức liền nghĩ đến lời nói của Tiểu Băng Sâm là sự thật.

Khí tức hung ác càng ngày càng nặng, thậm chí còn mang theo từng chút từng chút không gian sụp đổ. Diệp Mặc cũng không dám ở lại bên ngoài nữa, thiêu đốt Tiên Nguyên, gượng ép mang theo cái tiên linh mạch kia cùng tiến vào trong Thế Giới Trang Vàng.

Uỳnh...

Khi Diệp Mặc tiến vào Thế Giới Trang Vàng chưa đến ba hơi thở sau, tiếng nổ mạnh đáng sợ liền vang lên, nơi Diệp Mặc vừa mới đứng đã thành một mảnh hư vô.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận mở rộng ra, lại phát hiện bên ngoài Thế Giới Trang Vàng khắp nơi đều là không gian sụp đổ, không gian đảo lộn. Nếu như bây giờ hắn ở bên ngoài, cho dù là có bản lãnh đi nữa cũng sẽ bị xé toạc thành từng mảnh rồi. Đừng nói một người, cho dù là thần thức của hắn cũng bị bên vụ nổ đáng sợ ngoài kia nuốt chừng.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, nếu như không phải nhờ Tiểu Băng Sâm nhắc nhở, hắn cho dù là cảm thấy khí tức hung ác trong không gian, nói

không chừng cũng sẽ do dự một chút xem có nên thiêu đốt Tiên Nguyên hay không, một khi hắn do dự, thì còn có thể tiến vào Thế Giới Trang Vàng hay không lại là hai chuyện rồi. Cho dù là tiến vào được, đoán chừng cũng là kết cục bị tàn tật.

Loại nổ tung đáng sợ này, Tiểu Thế Giới căn bản là không ngăn được, cho dù là Thế Giới Chân Linh, cũng sẽ bị loại nổ tung này xé toạc ra. Cũng may hắn còn có Thế Giới Hỗn Độn, nếu không lúc này hắn đã xong đời rồi. Người kiến tạo Tiểu Thiên vực thật sự là quá nham hiểm, tiểu Thiên Vực này nổ tung tuyệt đối là do những người kia đã tính toán kỹ lắm rồi. Thời gian ba ngày này quả thực là quá chuẩn rồi, thời gian ba ngày đến, những Đại La Tiên đó đi ra ngoài, Tiểu Thiên vực liền nổ tung, trước sau chi có gần hai canh giờ.

Lão đại, anh không sao chớ?

Vô Ảnh tranh thủ thời gian chạy tới nịnh hót hỏi, Tiểu Băng Sâm cũng chạy tới.

Ta không sao. Ngươi đem Băng Sâm đi chỗ khác, ta muốn bế quan tu luyện bên dưới Khổ Trúc.

Diệp Mặc trong lòng cũng có chút không chắc, hắn không biết lần này nổ tung sẽ đưa hắn đến nơi nào.

Cũng may hắn cũng thường xuyên ở trong hư không quen rồi, cho dù là lạc mất phương hướng, cũng không đến nỗi sợ hãi.

Lão đại, em muốn đi xem Hỗn Độn thụ.

Tiểu Băng Sâm tuy sợ hãi, vẫn rụt rụt rè rè đưa ra yêu cầu của mình. Cây Hỗn Độn thụ là tổ tiên của các loại cây. Là một tiên linh vật đã thông linh, Tiểu Băng Sâm thật sự là không cách nào kiềm chế được ý nghĩ của mình.

Vô Ảnh trong lòng âm thầm khinh bi, Tiểu Băng Sâm này mà cũng dám vi phạm lời nói của nó, dám đưa ra yêu cầu muốn đi xem Hỗn Độn thụ trước

mặt lão đại.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

Ta muốn bế quan, ngươi có thể đi xem Hỗn Độn thụ, nhưng không cho phép phá hư dù chi một xíu.

Nghe thấy Diệp Mặc dễ dàng đồng ý như vậy, Tiểu Băng Sâm càng mừng rờ. Chi có Vô Ảnh cúi đầu, âm thầm oán trách lão đại một chút mặt mũi cũng không chừa cho nó.

Diệp Mặc cảm thấy thời gian cấp bách, sau khi tiến vào Thế Giới Trang Vàng lập tức đưa cái tiên linh mạch thượng phẩm kia đến bên cạnh Khổ Trúc, hắn muốn thăng cấp tu vi của mình, Đại La Tiên sơ kỳ thật sự là chưa đủ. Tại Hạ Thiên Vực, Đại La Tiên có lẽ còn có thể coi là cao thủ cao cấp, ở Trung Thiên Vực Đại La Tiên còn có thể xem như không tệ. Nhưng ở Thượng Thiên Vực, Đại La Tiên chi có thể coi là bình thường.

Hắn đến Tiên Giới đảo mắt đã hơn mười năm trôi qua rồi, nếu như tiếp tục như vậy nữa, đối với hắn và những người từ thành Mặc Nguyệt thăng thiên lên mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Tốc độ thăng cấp của Nghiêm Cửu Thiên thật sự là quá nhanh, nếu như mình hơi chậm một chút, cũng sẽ bị y bỏ xa vạn dặm. Diệp Mặc biết rõ Nghiêm Cửu Thiên nhất định phải giết hắn, cũng giống như hắn muốn giết Nghiêm Cừu Thiên. Hắn có quá nhiều bí mật bị Nghiêm Cửu Thiên biết được, mà Nghiêm Cừu Thiên cũng có rất nhiều bí mật bị hắn biết được. Giữa hai người, nhất định phải có một kẻ bị giết.

Cái tiên linh mạch cực phẩm kia, Diệp Mặc chuẩn bị giữ lại để dùng khi trùng kích tiên vương, hiện tại hắn mới chỉ là Đại La Tiên sơ kỳ, dùng tiên linh mạch thượng phẩm hẳn là không tệ lắm.

Vô Ảnh đã sớm biết thanh thế khi Diệp Mặc tu luyện kinh người, ngược lại Tiểu Băng Sâm thì nhìn ngây ra. Dùng tiên linh mạch tu luyện, hơn nữa

tốc độ hấp thu còn đáng sợ như thế, từng dòng từng dòng nước xoáy tiên linh khí cuộn lên, biểu lộ ra tốc độ hấp thu đáng sợ của Diệp Mặc. Nhiều tiên linh khí bị hấp thu như vậy, thì tu vi nâng cao lên chẳng Trên quảng trường của Tiên thành Hồng Vũ, tất cả những người lấy được Bồng Việt Tiên Quả cũng không phải chỉ có đám người cùng lấy với Diệp Mặc kia. Bồng Việt Tiên Quả trong Tiểu Thiên Vực cũng không ít, tuy người đi vào chi tìm thấy chưa tới một phần mười của Tiểu Thiên vực, nhưng thu hoạch vẫn rất là khả quan.

Một số tiên linh thảo quý giá bị luyện chế thành các loại tiên đan ngay tại chỗ, đang được đấu giá ngay tại quảng trường Hồng Vũ. Trong này thậm chí còn có đấu giá 'Y Vương Đan'.

Những Đại La Tiên lấy được Bồng Việt Tiên Quả, cũng có thể dùng Bồng Việt Tiên Quả mà mình được chia để đổi lấ Vương Đan’, nhưng một quả cũng chi có thể đổi lấy một viên 'Y Vương Đan' trung đẳng.

Những tông môn không có tông sư tiên đan thất phẩm kia, gần như những người lấy được Bồng Việt Tiên Quả đều dùng Bồng Việt Tiên Quả của mình để đổi lấy ‘Y Vương Đan’, chi có Kế Khôn và thánh nữ Mịch Vân là ngoại lệ.

Kế Khôn đem toàn bộ những thứ còn lại nộp hết lên trên rồi, để lại hai quả Bồng Việt Tiên Quả. Hai quả Bồng Việt Tiên Quả này, cô lại nộp lên trên một quả cho tông môn, tự mình để lại một quả khác, lại không hề muốn 'Y Vương Đan'. Đối với cô mà nói, tiếp theo chuyện đầu tiên là phải tìm Diệp Mặc, Diệp Mặc là đại sư tiên đan thất phẩm, cô trực tiếp kêu Diệp Mặc luyện đan thì tốt rồi. Cho dù là Diệp Mặc luyện đan thất bại, cũng sẽ để cho Diệp Mặc có thêm một lần kinh nghiệm luyện chế 'Y Vương Đan'.

Đại hội trên quảng trường Hồng Vũ đã diễn ra được sáu ngày, tuy rất nhiều tông môn đều không vừa ý chuyện mấy tiên đế giấu diếm chân tướng sự thật. Nhưng những người còn lại trên quảng trường, lại vô cùng hài lòng đối với mấy vị tiên đế. Cho dù đều là những người không lấy được, cũng rất là tôn kính đối với chuyện mà đám người tiên đế Vị Phong làm.

Sau khi thu hồi một số tiên linh thảo quý giá ở Tiểu Thiên vực lại xong, còn không hề giữ làm của riêng, thậm chí luyện chế thành đan dược bán ra cho mọi người, chuyện tốt như vậy ai mà không thích? Đối với người khác mà nói cũng chi có dưới sự dẫn dắt của Táp Không Đại Đế và Long Hà Đại Đế, mới có chuyện tốt như thế này.

Đại hội Bồng Việt Tiên Quả đã chấm dứt, rất nhiều người đều đi theo tiên thuyền của môn phái mình trở về, cũng có vài người vẫn ngồi tiên thuyền ban đầu trở về.

Tiên môn hiện giờ của Kế Khôn là thuộc về đế tông, đương nhiên cũng có tiên thuyền của mình. Nhưng Kế Khôn lại không hề có ý muốn trở về, vì cô không có chút tin tức gì của Diệp Mặc.

Chẳng những là Kế Khôn, mà ngay cả mấy người Quý Thư và Tề Bắc Thương cũng đều rất là thất vọng, Diệp Mặc đi ngay cả chào cũng không chào bọn họ một cái.

Mịch Vân cũng rất là nghi hoặc, Diệp Mặc đã nói rõ với cô, một khi chuyện Tiểu Thiên Vực chấm dứt, Diệp Mặc sẽ gởi thư báo tin cho cô. Nhưng bây giờ chuyện Tiểu Thiên Vực đã xong, ngay cả buổi đấu giá lớn nhất ở quảng trường Hồng Vũ cũng đã xong, cô vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức gì của Diệp Mặc. Mắt thấy tiên thuyền của Phiêu Miểu Tiên Trì sắp phải đi khỏi tiên thành Hồng Vũ, thánh nữ Mịch Vân lại có chút lo lắng. Nếu đã nói với Diệp Mặc, cô cũng không muốn nuốt lời. Chỉ có cô và Kế Khôn là giống nhau, đều giữ lại một quả Bồng Việt Tiên Quả. Quả tiên này, đương nhiên là thứ để giao dịch với Diệp Mặc.

Không được, phải đi hỏi thử Hi Nguyệt tiên tử - chị của Diệp Mặc. Thánh nữ Mịch Vân vừa nghĩ tới đây, cũng cảm giác được cấm chế ở cửa bỗng nhúc nhích. Cô mở cấm chế ra, lại phát hiện Kế Khôn đã đứng ở cửa.

Hi Nguyệt bái kiến Mịch Vân thánh nữ.

Quan hệ giữa Mịch Vân và Kế Khôn còn kém xa tít tắp mới tốt như quan

hệ giữa Ninh Nga và Kế Khôn, ở đây không có người nào khác, Kế Khôn ngược lại càng thêm khách khí.

Chị Hi Nguyệt, mời ngồi. Em đang muốn tới tim chị đây, không ngờ chị lại đến Mịch Vân thánh nữ vội vàng nói.

Em tìm chị?

Kế Khôn nghi hoặc hỏi.

Mịch Vân thánh nữ vội vàng nói:

Đúng vậy, chị có biết em trai của chị - Diệp Mặc đã đi đâu không? Em có một giao dịch với cậu ây, bây giờ đồ đạc của cậu ây đã cho em, đồ của em còn chưa đưa cho cậu ấy.

Hi Nguyệt lập tức kinh ngạc hỏi:

Em đã gặp em trai của chị, chuyện xảy ra khi nào? Cậu ấy có nói sẽ đi đâu không?

Nghe thấy Hi Nguyệt nói thế, Mịch Vân thánh nữ mới biết Kế Khôn cũng không biết Diệp Mặc đi hướng nào, cô chỉ có thể đem chuyện Diệp Mặc tim cô trước khi tiến vào Tiểu Thiên vực kể lại một lần.

Em trai chị gặp phiền toái? Có người muốn đuổi giết cậu ấy?

Kế Khôn lập tức ngây ra, tại Thanh Vi Thiên kẻ mạnh nhiều như mây, tuy Diệp Mặc cũng không kém, nhưng tu vi chỉ có vậy ah.

Chị Hi Nguyệt, em đoán chừng em trai của chị không có tới, hẳn là biết rõ người nọ đang chờ cậu ấy ở tiên thành Hồng Vũ, với tính cách của em trai chị, cũng không đến mức chịu thiệt, chị cũng không cần lo lắng.

Mịch Vân cũng biết chuyện gì xảy ra, nhất định là Diệp Mặc không dám đến tiên thành Hồng Vũ nữa.

Kế Khôn nhẹ gật đầu, tâm trạng đang lo lắng đã hơi thả lỏng một chút. Thời gian Diệp Mặc ở cùng cô cũng không ngắn, hơn nữa rất nhiều bí mật cô cũng biết, cô hiểu Diệp Mặc đương nhiên so Mịch Vân còn sâu hơn một ít. Chi có điều quan tâm lo lằng thì sẽ rối loạn, Mịch Vân là đứng ở góc độ người xem, mà cô lại là dùng góc độ người chị để quan tâm.

Có lẽ em trai của chị biết rõ Thanh Vi Thiên nguy hiểm, sớm đã trở về cũng không chừng.

Mịch Vân thuận miệng an ủi một câu, lại lấy ra một quả Bồng Việt Tiên Quả đưa cho Kế Khôn, Đây là đồ vật em giao dịch với em trai của chị, chị gặp cậu ấy thì giúp em đưa cho cậu ấy nha.

Kế Khôn trông thấy Mịch Vân lấy Bồng Việt Tiên Quả ra, lập tức biết cô ấy nói đều là sự thật. Cũng không khách khí, thu hồi Bồng Việt Tiên Quả, cáo từ Mịch Vân.

Có lẽ Diệp Mặc đúng như Mịch Vân đoán, đi về trước. Mình chi cần đi Thường Dung Thiên trước, đợi Diệp Mặc trở về, nhất định sẽ đến Thường Dung Thiên tim cô.

Lúc này Diệp Mặc vẫn còn đang tu luyện trong Thế Giới Trang Vàng, mà lúc trước tiểu Thiên vực đã bị hủy diệt trong tiếng nổ mạnh kịch liệt kia một chút cũng không sót lại.

Thế Giới Trang Vàng cũng giống như những tàn tích còn lại sau vụ nổ của Tiểu Thiên vực, trôi nổi trong hư không, bị dòng chảy hỗn loạn trong hư không loạn mang đi lưu lạc tứ phía.

Mà lúc này đỉnh đầu Diệp Mặc lại toàn là lốc xoáy tiên linh khí, tiên linh khí như sương mù dày đặc hoàn toàn che lấp lên hắn và Khổ Trúc. Tiểu Băng Sâm sớm đã hết kinh hãi khi thấy chuyện quái dị này nữa rồi, tự đứng trước Hỗn Độn thụ nghĩ ngợi làm thế nào để làm cho Hỗn Độn thụ phát triển nhanh hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1794

Tu Vi Tăng Vọt

Trông thấy Tiểu Băng Sâm dùng một ít tiên tinh bố trí đồ vật chung quanh Hỗn Độn thụ, thậm chí còn bắt đầu chồng chất một vài gò núi. Vô Ảnh lập tức liền không nhịn được nữa, nó giận đùng đùng chạy đến trước mặt Tiểu Băng Sâm dùng giọng điệu giáo huấn nói:

Tiểu chút chít, ngươi không nghe thấy lời lão đại nói sao? Ngươi dám động vào đồ vật chung quanh Hỗn Độn thụ, không muốn sống nữa hả? Lão đại xuất quan, cái đầu tiên chính là nướng ngươi để ăn.

Tiểu Băng Sâm có chút yếu ớt nhìn Vô Ảnh, một hồi lâu mới lên tiếng:

Đại ca, anh làm như đã tiến vào ngàn trượng trong Hỗn Độn thụ rồi vậy.

Ta là đang dạy bảo ngươi, ngươi không nghe thấy sao?

Vô Ảnh trong lòng nhất thời cả kinh, lão đại đã từng nói qua, một khi nó tiến vào ngàn trượng trong Hỗn Độn thụ, sẽ bị nướng ăn. Nhưng trước mặt em út, giọng điệu tuyệt đối không thể yếu đi.

Há, cám ơn đại ca nhắc nhở e, đợi lão đại đi ra, em nhất định bẩm báo chi tiết. Em nói em vì sự phát triển của Hỗn Độn thụ, đang giúp Hỗn Độn thụ. Đại ca có thể không yên tâm về em, cho nên cũng đi tới bên cạnh Hỗn Độn thụ...

Câu trước Vô Ảnh nghe xong còn dương dương đắc ý, nhưng lúc nghe xong câu sau, Vô Ảnh ánh mắt lập tức thay đổi. Nó hừ lạnh một tiếng, vẫy vẫy đuôi, Ta chỉ tới nhắc nhở ngươi một tiếng, nếu không ta tuyệt đối sẽ không vi phạm mệnh lệnh của lão đại.

Nói xong Vô Ảnh đã nhanh chóng quay người, vừa lầu bầu, Vườn tiên dược không ai chăm sóc, đã chết mất mấy cây tiên linh thảo rồi, đợi lát nữa lão đại đi ra, Ta sẽ bẩm báo chi tiết.

Em đương nhiên biết rõ đại ca vẫn luôn giúp em chăm nom vườn tiên dược, cho tới bây giờ đều chưa có tới bên cạnh Hỗn Độn thụ. Cám ơn đại ca.

Tiểu Băng Sâm lập tức nịnh nọt nói.

Không đợi nó nói xong, Vô Ảnh sớm đã xuất hiện ở bên cạnh vườn tiên dược. Nó cũng đột nhiên phát hiện, muốn điều khiển đứa em mới này tựa như gánh nặng đường xa.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tu luyện trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc dần dần quên thời gian, vốn hắn còn định sau khi chạy ra khỏi vụ nổ tiểu Thiên vực, liền dùng 'Hư Không Phi Tuyết' phi hành. Chỉ là vì lúc này đây hắn đã tiến vào cảnh giới vong ngã, lại không biết bên ngoài thoáng cái đã qua bảy năm.

Một tiên linh mạch thượng phẩm hoàn chỉnh, thêm vài tỷ tiên tinh, hoàn toàn không phải non nửa dòng tiên linh mạch cực phẩm tàn tạ đố nát có thể so sánh được. Tiên linh mạch cực phẩm tuy tiên linh khí càng thêm nồng đậm, nhưng một khi sứt mẻ tàn tạ, tiên linh khí tán loạn thì gay to, hơn nữa hiệu quả tu luyện so với tiên linh mạch thượng phẩm hoàn chỉnh cũng không tốt.

Cho đến khi tiên linh mạch thượng phẩm của Diệp Mặc phát ra một tiếng vang răng rắc, hoàn toàn hóa thành hư vô, Diệp Mặc mới đột nhiên bừng tỉnh. Hắn đột nhiên đứng lên, phát hiện mình trong trận bàn thời gian đã bảy trăm năm trôi qua, bên ngoài đã qua thời gian bảy năm rồi.

Một tiên linh mạch thượng phẩm hoàn chỉnh đã bị hắn tiêu hao sạch sẽ. Mà các loại đan dược lúc trước hắn chuẩn bị, cũng tiêu hao gần hết, thậm chí ngay cả hơn bốn tỷ tiên tình, cũng chi còn lại có hai tỷ. Càng làm cho Diệp Mặc khiếp sợ là, dòng tiên linh mạch cực phẩm nguyên vẹn dự bị của hắn,

cũng bị tụ linh tiên trận của hắn làm cho tiêu hao một phần nhỏ. Đây là hắn đem tiên linh mạch cực phẩm dự bị để ở ngoại vi đấy. Nếu không hắn có thể sẽ trực tiếp đem dòng tiên linh mạch này tiêu hao sạch luôn rồi mới xuất quan.

Tiên linh mạch cực phẩm hoàn chinh cho dù là một phần nhỏ, tiên linh khí trong đó cũng mạnh hơn rất nhiều so với tiên linh mạch thượng phẩm. Diệp Mặc lập tức bắt đầu có chút im lặng, hắn phen này bế quan, tiêu hao nhiều tài nguyên tu luyện như vậy mà vẫn chi mới là vừa tiến vào Đại La Tiên hậu kỳ. vốn hắn còn nghĩ có hai cái tiên linh mạch có thể miễn cường tu luyện tới tiên vương trang kỳ rồi. Hiện giờ xem ra, hắn tối đa cũng chi có thể tu luyện tới Đại La Tiên viên mãn.

Diệp Mặc cảm nhận được Tiên Nguyên sôi sục trong thân thể ồ ồ lưu động, thần thức càng mượt mà tự nhiên. Thực lực cường đại khiến cho hắn có một chút an ủi. Nhưng tài nguyên tiêu hao mạnh mẽ, cũng làm cho hắn đau đầu không thôi. Một cái tiên linh mạch thượng phẩm nguyên vẹn thêm hai tỷ tiên tinh thượng phẩm, cộng thêm một phần nhỏ tiên linh mạch cực phẩm và vô số tiên đan, cũng chi làm cho hắn từ Đại La Tiên sơ kỳ thăng cấp đến Đại La Tiên hậu kỳ.

Trên thực tế, bảy trăm năm từ Đại La Tiên sơ kỳ thăng cấp đến Đại La Tiên hậu kỳ, tuy không thể xem là nhanh chóng, cũng tuyệt đối không coi là chậm. Đương nhiên cái đó không cách nào so được với một số ít thiên tài, những thiên tài kia bảy trăm năm cũng có thể từ Đại La Tiên sơ kỳ thăng cấp đến Tiên vương trung kỳ rồi.

Đối với Diệp Mặc mà nói, có tiến độ như thế này hắn vẫn là miễn cường hài lòng, duy nhất không dám tưởng tượng chính là dùng hết nhiều tài nguyên tu luyện như vậy. Hắn tu luyện cần tiên linh mạch và tiên tình, còn có các loại tiên đan, thậm chí có thể cung cấp cho một môn phái nhỏ vận hành mấy năm, mà hắn trong thời gian ngắn ngủi đã tiêu hao sạch sẽ.

Nói cách khác, nếu như hắn không phải là tông sư tiên đan, nếu như hắn không có chút ít tiên linh thảo để luyện đan này. Không có hai cái tiên linh

mạch, hắn muốn thăng cấp đến Đại La Tiên hậu kỳ, còn xa xôi khó vời lắm.

'Tam sinh quyết' bình cảnh thì ít, nhưng tài nguyên cần thiết để tu luyện 'tam sinh quyết' căn bản là không phải bất kỳ tông môn nào cũng có thể thỏa mãn. Đế tông người ta ngay cả tiên linh mạch thượng phẩm và tiên linh mạch cực phẩm đều bố trí đại trận hộ sơn, hoặc là bố trí Tụ Linh Trận trên ngọn núi chính đấy. Có ai có thể dùng tiên linh mạch thượng phẩm và tiên linh mạch cực phẩm để tu luyện? Huống chi dùng một cái còn chưa đủ, còn cần nhiều hơn nữa? Hiện tại hắn vẫn còn là đại tiên, một khi đã thăng cấp đến Vị Tiên, hắn phải cần bao nhiêu tài nguyên tu luyện mới có thể tiếp tục thăng cấp? Ngẫm lại điều này, Diệp Mặc cũng cảm thấy đau đầu không thôi.

Tài nguyên cần cho Vô Ảnh thăng cấp là rất gay, nhưng Vô Ảnh so với hắn thì tiêu hao tài nguyên tính ra là ít hơn.

Nghĩ đến Vô Ảnh, Diệp Mặc lập tức thu hồi trận bàn thời gian, đi ra. Hắn không biết mấy năm nay Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm chung sống với nhau như thế nào.

Diệp Mặc vừa xuất quan đã nhìn thấy Vô Ảnh đang ngủ ngon trong vườn tiên dược, mà Tiểu Băng Sâm đang mân mê tới mân mê lui chung quanh Hỗn Độn thụ, nhưng Hỗn Độn thụ lại cao lớn hơn nửa thước. Lúc này Hỗn Độn thụ đã cao chừng một thước rồi, quả thực có thể dùng sinh trưởng thần tốc để hình dung.

Diệp Mặc lập tức mừng rờ không thôi, Hỗn Độn thụ trong Thế Giới Hỗn Độn của hắn đã mấy năm rồi, cũng chi cao lớn hơn hai ba thốn so với ban đầu mà thôi. Bây giờ cao đến chừng một thước, hẳn là có liên quan đến Tiểu Băng Sâm.

Lão đại, tu vi của anh có thăng tiến ah.

Vô Ảnh cũng lập tức nhìn thấy Diệp Mặc xuất quan, tranh thủ thời gian bật dậy hấp tấp chạy tới.

Diệp Mặc gật gật đầu nhìn thoáng qua vườn tiên dược hỏi Tiên linh thảo trong vườn tiên dược không bị thiếu chứ?

Không có không có, mặc dù Tiểu Băng Sâm lười biếng, đem vườn tiên dược giao cho em. Nhưng em chăm sóc vô cùng tốt, ngay cả đám cấp thấp nhất cũng không thiếu, hơn nữa cũng mọc rất tốt.

Vô Ảnh thấy Tiểu Băng Sâm không ở đây, lập tức chơi xấu Tiểu Băng Sâm.

Lão đại người xuất quan rồi àh.

Tiếng của Tiểu Băng Sâm vang lên, khiến cho Vô Ảnh lại càng hoảng sợ, tên nhóc này tốc độ quả thực quá là nhanh.

Diệp Mặc rất hài lòng nhìn Tiểu Băng Sâm nói:

Hỗn Độn thụ lớn lên nhanh như vậy, hẳn là công lao của ngươi hả?

Tiểu Băng Sâm lập tức đắc ý nói:

Đúng vậy, thời kỳ đầu sinh trướng Hỗn Độn thụ cần chủ yếu không phải là tiên linh khí, mà là khí tức hỗn độn. Em bố trí một cái trận pháp bên cạnh, thu hút khí tức hỗn độn tới, Hỗn Độn thụ liền lớn lên nhanh chóng. Vô Ảnh đại ca thấy em bề bộn nhiều việc, nên đã chủ động giúp em chăm sóc vườn tiên dược. Lần trước đại ca đi cảnh cáo em...

Vô Ảnh nào sẽ để cho Tiểu Băng Sâm nói ra chuyện nó tới cạnh Hỗn Độn thụ, liền vội vàng ngắt lời Tiểu Băng Sâm, lại nói tiếp:

Đúng, đúng, em thấy Tiểu Băng Sâm chăm sóc Hỗn Độn thụ rất vất vả, liền chủ động giúp nó chăm sóc vườn tiên dược.

Tuy lời nói của nó câu đầu không khớp câu sau, nhưng Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn để ý là Tiểu Băng Sâm vậy mà có thể thu hút khí tức hỗn độn tới, cung cấp cho Hỗn Độn thụ phát triển.

Lúc trước hắn vì sự sinh trưởng của Hỗn Độn thụ, cố ý bố trí mấy cái Tụ Linh Trận, còn dùng vô số tiên tình, nhưng hiệu quả cũng rất là bình thường. Lại không nghĩ rằng Tiểu Băng Sâm còn có loại năng lực này, xem ra mình đã có được một bảo bối ah.

Tốt lắm, tốt lắm.

Diệp Mặc liên tiếp nói vài câu 'tốt lắm', cũng không biết là đang khích lệ Tiểu Băng Nhưng Vô Ảnh đã tự mình hiểu lấy, lão đại khích lệ hẳn không phải là nó.

Diệp Mặc vài bước liền đi tới trước Hỗn Độn thụ, càng vì khí tức thanh khiết kỳ diệu truyền đến, khiến cho Diệp Mặc lập tức tinh thần sảng khoái. Hỗn Độn thụ này càng lớn, hiệu quả lại càng rõ rệt.

Tiểu Băng Sâm, không ngờ ngươi còn biết trận pháp thu hút khí tức hỗn độn, cần phải ban thưởng hậu hĩ cho ngươi.

Diệp Mặc vỗ vỗ đầu Tiểu Băng Sâm nói.

Tiểu Băng Sâm vội vàng nói:

Em đã sinh trưởng ở tiểu Thiên vực rất nhiều năm, đối với rất nhiều linh vật dựa vào trận pháp tự nhiên để sinh tồn đều có chút quen thuộc, cái trận pháp hấp dẫn khí tức hỗn độn này, cũng là em từ từ suy nghĩ ra.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

Rất tốt, về sau ngươi phụ trách chăm sóc Hỗn Độn thụ nha. Còn cái tay đứt của ngươi, ta sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho ngươi.

Tiểu Băng Sâm vội vàng cảm ơn, sau đó nói:

Lão đại, cánh tay của em không phải là thứ đơn giản là có thể nối vào được. Trừ phi đẳng cấp Băng Sâm Vương giống như em, nếu không căn bản là không có cách nào làm cho cánh tay của em phục hồi như cũ. Em cũng có

thể gắng gượng mọc ra cánh tay, nhưng như vậy sẽ chi không ngừng tiêu hao nguyên khí của em mà thôi.

Nói xong Tiểu Băng Sâm có chút nhăn nhó nhìn Diệp Mặc một cái nói:

Nếu như Hỗn Độn thụ có thể cao đến một trượng, em có thể nhờ vào Hỗn Độn thụ một lần nữa ôn dường thân thể, nếu như Hỗn Độn thụ cao mười trượng, chi cần thời gian nửa tháng, cánh tay của em sẽ nguyên vẹn không sứt mẻ rồi. Nếu như Hỗn Độn thụ cao trăm trượng, vậy chi cần mấy hơi thờ, cánh tay của em sẽ khôi phục.

Lợi hại như vậy sao?

Vô Ảnh ở bên cạnh líu lười không thôi, lúc này nó vụng trộm đi theo Diệp Mặc đi tới cạnh Hỗn Độn thụ, nhưng cũng không ai nói nó thì thôi.

Lần này Vô Ảnh cũng không phải là giả bộ kinh hoàng, mà thật sự là rất kinh ngạc. Tiểu Băng Sâm là Băng Sâm Vương, bản thể của Băng Sâm Vương bị thương, là rất khó khôi phục. Nhưng Hỗn Độn thụ trăm trượng lại có thể trong mấy hơi thớ, liền có thể làm cho Băng Sâm Vương khôi phục, đây là hiệu quả gì vậy?

Diệp Mặc cũng chấn động không thôi, hắn biết Hỗn Độn thụ này lợi hại, nhưng không nghĩ rằng Hỗn Độn thụ cao trăm trượng ngay cả Băng Sâm Vương cũng có thể khôi phục.

Lão đại, đợi đến lúc Hỗn Độn thụ được một trượng, anh liền có thể làm cho Hỗn Độn thụ nhận chủ sau đó dời đến trồng trong Tử Phủ, hơn nữa có thể cùng tồn tại với trời đất, sống mãi bất diệt.

Tiểu Băng Sâm tiếp tục nói.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

- Cái này cứ chờ đã.

Nếu như không thể chứng đạo, hắn lấy Cây Hỗn Độn ra, một khi khí tức lộ ra ngoài, đó chính là tự tìm cái chết.

Hai người các ngươi ở trong này, ta muốn đi ra xem một chút, bây giờ đến nơi nào rồi.

Diệp Mặc nói xong lách mình liền ra khỏi Thế giới Trang vàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1795

Bị Vây Khốn

Sau khi ra khỏi Thế giới trang vàng, Diệp Mặc ngay lập tức liền phóng Thời Không Toa ra, không có Thời Không Toa hắn căn bản không thể nhìn ra rốt cục bây giờ mình đang ở đâu.

Trong vũ trụ mịt mờ, hư không vô tận so với Thiên vực thực sự lớn hơn quá nhiều. Giống như so sánh diện tích giữa đại dương và lục địa trên trái đất vậy, nhưng diện tích hư không so với diện tích thiên vực thì lại càng nhiều hơn vô số lần, tỉ lệ kia lại càng không thể nào đo đếm được.

Diệp Mặc đứng im lặng trước bàn định vị phương hướng của Thời Không Toa, trên bàn định vị phương hướng của Thời Không Toa không có chút tín hiệu gì, hoàn toàn là một khoảng trắng xóa.

Lúc này hắn chỉ biết đang trong hư không, còn về vị diện nào, không gian nào thì hắn cũng không biết.

Diệp Mặc gọi Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ra ngoài, hai tên này cũng mờ mịt về nơi này, căn bản cũng không biết đang ở nơi nào.

- Lão đại, bây giờ chúng ta định đi đâu?

Vô Ảnh ngược lại cũng không sợ, chỉ thấy sắc mặt Diệp Mặc khó coi, đành phải hỏi một câu.

- Bây giờ mày đi khống chế Thời Không Toa, nhớ kỹ, một khi phát hiện trên bàn định vị phương hướng của Thời Không Toa có tín hiệu, lập tức gọi tao, tao tiếp tục tu luyện.

Diệp Mặc kéo Vô Ảnh đến trước Thời Không Toa dặn dò.

Vô Ảnh nghe thấy điều khiển Thời Không Toa, lập tức cảm thấy phấn chấn, lập tức nói:

- Em nhất định làm được - Thực ra em cũng có thể.

Tiểu Băng Sâm đứng một bên liếm môi nói.

- Không được, thân bé tí của mày…

Vô Ảnh lập tức không ngừng lắc đầu nói.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Trong thế giới hỗn độn bọn mày có thể tự mình ra vào được, tao vào đó bế quan. Còn chuyện điều khiển Thời Không Toa, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm có thể thay phiên nhau điều khiển.

Nói xong, Diệp Mặc cũng không để ý đến hai tên này nữa, trực tiếp tiến vào Thế giới trang vàng, lôi Tiên linh mạch cực phẩm ra trước mặt. Sau này Thời Không Toa là pháp bảo phi hành chủ yếu của hắn, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm thay phiên nhau điều khiển, hai tên này sau khi điều khiển thành thục Thời Không Toa, cũng trợ giúp được hắn.

Hắn nhất định phải mau chóng tu luyện đến Đại La Tiên viên mãn, sau đó tìm một nơi nào đó độ kiếp. Một khi hắn thăng cấp lên Tiên vương sơ kỳ rồi, hắn lập tức sẽ đến Cung Hoa Thiên của hạ thiên vực, thiết lập tông môn của riêng mình. Dễ thu nhận người phi thăng từ Mặc Nguyệt, Tiên giới lớn biết bao? Hơn nữa hư không mênh mông rộng lớn, nếu như không lập được địa bàn của mình, thì sau này muốn tụ tập cùng nhau, căn bản cũng không có khả năng lắm.

…

Thời Không Toa dưới sự điều khiển luân phiên của Tiểu Băng Sâm và

Vô Ảnh, bay về phía trước trong hư không, trên đường hai tên này chơi đùa tá lả.

Ngược lại Diệp Mặc vẫn đang tu luyện, hắn cũng đã đến Đại La Tiên hậu kỳ rồi, đến Đại La Tiên viên mãn cũng còn một chút khoảng cách nữa. Còn Y Vương đan thăng cấp lên Tiên vương, hắn căn bản cũng không để ý, chỉ cần hắn đến Đại La Tiên viên mãn rồi, hắn lúc nào cũng có thể luyện chế ra được.

- Đại ca, đến phiên em điều khiển Thời Không Toa rồi.

Tiểu Băng Sâm thấy thời gian Vô Ảnh khống chế Thời Không Toa cũng hết rồi, căn bản cũng không có ý nhường, lập tức đứng bên nhắc nhở nói.

Vô Ảnh có chút bất đắc dĩ nhường bảo vị, nó cảm thấy nên đặt lại thời gian điều khiển Thời Không Toa cùng Tiểu Băng Sâm rồi. Mỗi lần nó đưa Thời Không Toa cho Tiểu Băng Sâm, tên này lập tức đổi một hướng khác. Mặc dù nó nhắc Tiểu Băng Sâm mấy lần rồi, nhưng đến bây giờ tên tiểu đệ này cũng không sợ nó lắm.

- Mày điều khiển cũng được, nhưng mày không được đổi hướng, phải biết lão đại rất muốn tìm được một trong số những thiên vực kia sớm một chút. Một khi mày mà đổi hướng khác, chúng ta phải lãng phí rất nhiều thời gian trong hư không đấy.

Vô Ảnh mặc dù nhường Thời Không Toa cho Tiểu Băng Sâm rồi, vẫn nghiêm nghị đưa ra ý kiến của mình.

- Vô Ảnh đại ca, thực ra đây cũng là chuyện em muốn nói với anh. Phương hướng mà mỗi lần em chọn đều có dự cảm, mà mỗi lần anh điều khiển đều đổi phương hướng mà em đã chọn trước đó. Cứ như vậy, chúng ta lúc nào mới có thể tìm được một trong số những thiên vực kia?

Tiểu Băng Sâm không khách khí phản bác lại nói.

- Làm sao mày biết phương hướng mày chọn là có dự cảm? Tao cũng có

dự cảm…

Vô Ảnh lập tức không hài lòng nói, nhưng nó còn chưa nói hết, liền nghe thấy Tiểu Băng Sâm ngạc nhiên ồ lên một tiếng.

- Chuyện gì vậy?

Vô Ảnh lập tức quên hết chuyện phương hướng vừa nãy.

- Trên bàn định vị phương hướng của Thời Không Toa xuất hiện thứ gì đó rồi.

Tiểu Băng Sâm vội nói, nói xong, hình như nhớ ra cái gì đó. Lập tức lại nói tiếp:

- Chắc chắn là tìm được thiên vực rồi, Vô Ảnh, anh điều khiển đi, em vào báo với lão đại.

Nói xong Tiểu Băng Sâm cũng đã tiến vào Thế giới trang vàng, lần này đến đại ca cũng không gọi nữa rồi.

Thấy Tiểu Băng Sâm nói đã tìm được phương vị rồi. Vô Ảnh cũng không chú ý Tiểu Băng Sâm không gọi nói là đại ca, lập tức đến trước bàn định vị phương hướng của Thời Không Toa.

Trên bàn định vị phương hướng trên màn hình trận pháp hiển thị có một bóng đen, bóng đen này hình như bắt đầu di chuyển, nhưng nhanh chóng lại dừng lại. Nhưng không có tọa độ phương vị hư không như lão đại nói, nói cách khác lúc này bọn họ vẫn đứng trong hư không.

Bên ngoài trận bàn thời gian cũng lại trôi đi thêm nửa năm nữa rồi, Diệp Mặc đang bế quan nhận được tin tức của Tiểu Băng Sâm truyền đến, hắn lập tức dừng bế quan lại, lên trên Thời Không Toa.

Thời gian nửa năm chẳng những hắn hoàn toàn củng cố được tu vi của mình, còn mơ hồ lên đến Đại La Tiên đỉnh phong rồi.

- Lão đại, trên bàn định vị phương hướng xuất hiện một bóng đen.

Vô Ảnh thấy Diệp Mặc đi đến, vội nhường nơi có bàn định vị.

Quả nhiên là một bóng đen, Diệp Mặc dùng Thời Không Toa cũng không nhiều, nhưng cũng biết cái bóng đen đó không thể nào là một trong những thiên vực, nếu như là thiên vực thì chắc hẳn sẽ có ghi chú rõ ràng.

Diệp Mặc điều khiển Thời Không Toa, nhanh chóng hướng gần đến cái bóng đen kia.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc ngược lại lại điều khiển Thời Không Toa chậm lại. Hắn cũng nhìn rõ rồi, thứ xuất hiện trên bàn định vị của Thời Không Toa là một Tiên thuyền nhìn cũng không nhỏ.

Khi Thời Không Toa đi lên trước một chút, Diệp Mặc xác định thứ trước này đúng là một tiên thuyền thật, hắn lập tức quả quyết dừng Thời Không Toa lại.

U Linh thuyền hắn gặp một lần rồi, chẳng lẽ lần này lại đen đủi như vậy, hắn lại gặp một U Linh thuyền nữa? Lần trước U Linh thuyền mà hắn gặp đẳng cấp cũng rất thấp, nếu như lần này gặp phải U Linh thuyền đẳng cấp cao hơn, hắn chẳng phải là tìm đến cái chết sao?

Diệp Mặc đợi một hồi lâu, Tiên thuyền đó vẫn đứng yên bất động. Diệp Mặc cẩn thận di chuyển Thời Không Toa lên trước một chút, lần này hắn nhìn lại càng rõ hơn. Tiên thuyền quỷ dị dừng trên hư không kia, tương tự với U Linh thuyền mắ lần đầu tiên hắn gặp. Chỉ có điều Tiên thuyền này nhỏ hơn nhiều so với lần trước hắn nhìn thấy, mặc dù là rất nhỏ, nhưng so với Thời Không Toa, thì cũng là quái vật khổng lồ.

Diệp Mặc quyết định đổi hướng của Thời Không Toa, nhanh chóng rời khỏi, hắn dây dưa lằng nhằng nhiều với Chân thánh đế, cũng không muốn gặp phải một U Linh thuyền mà Chân thánh đế phân hồn điều khiển.

…

- Ồ, người này sao lại đi rồi?

Ở đầu chóp con thuyền mà Diệp Mặc cho là U Linh thuyền, một người con gái cực xinh đẹp mặc Tiên váy màu trắng chằm chằm nhìn màn hình giám sát cực lớn trước mặt, nghi ngờ hỏi một câu.

- Tiểu thư, hay là phái người đi bắt hắn lại?

Một người Tiên nữ có tướng mạo cũng xinh đẹp, mặc một bộ váy Tiên màu tím đứng bên người con gái đó cung kính nói.

Người con gái mặc váy tiên màu trắng kia khẽ gật đầu nói:

- Không cần phái người đi bắt, lập tức cho Tiên thuyền qua đó. Chúng ta cũng lạc đường rồi, người này có thể xuất hiện trong này chắc chắn có bản đồ hư không.

Diệp Mặc sau khi rời khỏi Tiên thuyền này, thầm nhẹ nhàng thở ra, may sao hắn phát hiện ra sớm, nếu không bị Tiên thuyền kia hấp dẫn đến, thì đúng là xong đời rồi. Lần trước hắn số đỏ, gặp phải một khe nứt hư không đột nhiên xuất hiện, vận khí đó không thể nào lại xuất hiện thêm lần nữa.

Đang lúc Diệp Mặc thở phào, lại phát hiện trên màn hình của bàn định vị của Thời Không Toa lại xuất hiện một chấm đen, hơn nữa càng lúc càng lớn, rõ ràng là tiến gần về phía hắn.

Diệp Mặc lập tức kinh hãi, nhanh chóng cho Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm vào trong Thế giới trang vàng, đồng thời hắn phát huy tốc độ của Thời Không Toa đến cực điểm.

Thời Không Toa là Thần khí hạ phẩm, hơn nữa thể tích cũng nhỏ. Tiên thuyền đó không ngờ lại có thể đuổi kịp Thời Không Toa, thật đáng sợ. Một Tiên thuyền Thần khí hạ phẩm lớn như vậy, Diệp Mặc quả thực cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Tiên thuyền không thể nào biến to biến nhỏ như pháp bảo được, nhưng không chứng tỏ Tiên thuyền dễ dàng luyện chế, tốc độ của Tiên thuyền càng nhanh, thì càng khó luyện chế.

Càng khiến cho Diệp Mặc kinh nghi chính là, U Linh thuyền không ngờ lại đuổi theo hắn. Hắn trước giờ cũng chưa từng nghe thấy U Linh thuyền lại chủ động đuổi theo, nói không chừng U Linh thuyền này là cái lớn nhất mà Chân thánh đế phân hồn rồi.

Diệp Mặc dốc sức tăng thêm tốc độ, cuối cùng cũng kéo dài được khoảng cách với Tiên thuyền phía sau rất xa. Nhưng Diệp Mặc nhanh chóng lại trợn tròn mắt, hắn mặc dù kéo dài khoảng cách với Tiên thuyền đó, nhưng cũng không thể nào cắt đuôi đối phương được. Tiên thuyền đó mặc dù không đuổi kịp hắn, nhưng cũng không thể nào cắt đuôi nổi.

…

- Đúng là một pháp bảo phi hành thật lợi hại, pháp bảo phi hành này chắc cũng đã tương đương với Thần khí hạ phẩm rồi. Người dùng pháp bảo phi hành như này, chắc hẳn là một đại năng tiền bối mới đúng, tại sao nhìn thấy chúng ta lại bỏ chạy?

Người con gái mặc váy trắng chằm chằm nhìn Thời Không Toa trên màn hình trận pháp giám sát, cau mày tự nói.

- Người này hình như cứ lén lén lút lút, nói không chừng là đã làm chuyện gì đó không nên làm rồi.

Tiên nữ mặc váy tím thêm vào một câu.

Tiên nữ mặc váy trắng kia mỉm cười nói:

- Hắn có làm chuyện xấu gì hay không, cũng không liên quan gì đến chúng ta. Chúng ta tìm hắn chỉ là hỏi đường một chút mà thôi, hơn nữa thực lực của chúng ta cũng không mạnh. Chẳng may đối phương là một Tiên tôn, chúng ta căn bản cũng không thể nào là đối thủ của hắn.

- Tất cả đám kia chắc hẳn là Thiết dực hùng (gấu cánh sắt) hư không, nếu không chúng ta làm sao có thể bị ép đến góc này được.

Tiên nữ váy tím có chút không cam lòng nói.

- Dưới nhiều Thiết dực hùng hư không như vậy, có thể thoát được một mạng, chắc hẳn là may mắn rồi. Nếu không phải tốc độ Tiên thuyền của chúng ta nhanh, nói không chừng chúng ta căn bản cũng không thể nào thoát ra ngoài được.

Nữ tiên váy trắng lại như gió mây bay nói.

Diệp Mặc đương nhiên không biết Tiên thuyền đuổi theo hắn không phải U Linh thuyền, mà là một con thuyền cũng bị lạc đường như hắn, hắn vẫn cho rằng là U Linh thuyền. Nhưng trên thực tế, hư không không có chút tọa độ nào này, đột nhiên xuất hiện một con thuyền, không khiến người ta nghi ngờ mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc chỉ lo chạy trốn, khi có một đám yêu thú hư không đen kịt đến thần thức cũng không thể nào quét được chặn trước mặt, hắn mới phát hiện ra mình cũng đã bị yêu thú hư không vô cùng vô tận bao vây rồi.

Thiết dực hùng Hư không? Sắc mặt Diệp Mặc lập tức trở nên khó coi. Nếu như phát hiện sớm hơn chút đám Thiết dực hùng hư không này, hắn còn có thể chạy thoát, nhưng bây giờ thì hoàn toàn bị Thiết dực hùng hư không bao vây lại rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1796

Trong Giết Chóc Giác Ngộ

Bốn phương tám hướng đều là Thiết dực hùng hư không chen chúc, nhưng Thiết dực hùng này sớm đã chặn ở đây, chỉ đợi hắn chui đầu vào rọ mà thôi.

Tốc độ của Thiết dực hùng hư không cực nhanh, hơn nữa linh trí cũng cực cao. Chẳng những da thịt cứng dày, còn hiểu sự chiến đấu đoàn thể. Miệng lưỡi của Thiết dực hùng hư không giống như trường mâu vậy, thiên phú quan trọng nhất là đao lửa và cắn xé, răng của loại yêu thú hư không này giống như Tiên khí, một khi bị cắn phải, cho dù là Tiên vương cũng bị xé da xé thịt.

Nếu như chỉ có Thiết dực hùng hư không, thì Diệp Mặc cũng không quá để ý, gọi Vô Ảnh ra, sau đó mở một đường máu là được rồi.

Nhưng bây giờ thì lại không được, hắn bị đám Thiết dực hùng hư không này vây lấy, nhất định phải kéo dài thời gian. Một khí kéo dài thời gian, thì U Linh thuyền kia sẽ xông lên, nếu so sánh, thì Diệp Mặc còn sợ U Linh thuyền hơn. Đáng tiếc là bây giờ hắn căn bản cũng không còn cơ hội để suy nghĩ quá nhiều, Thiết dực hùng hư không đó cũng đã vây đến rồi.

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, đồng thời từng đường lôi kiếm được hắn đánh ra.

Nhưng Thiết dực hùng hư không này đều đạt đến Tiên yêu thú trên cấp bốn rồi, từ cấp bốn đến cấp sáu đều có, những con cá biệt thì thậm chí cũng đạt đến trình độ cấp sáu đỉnh phong rồi.

Diệp Mặc thở phào, may mà không có Thiết dực hùng hư không cấp bảy, nếu như có Thiết dực hùng hư không cấp bảy đến, cho dù Thế giới trang vàng bị bại lộ, hắn cũng chỉ còn cách chui vào trong Thế giới trang vàng.

Tiên yêu thú cấp bảy Diệp Mặc cũng gặp một lần rồi, lúc trước khi trong Thất Luyện tháp, cái tên cao mấy tầng đó, khiến Diệp Mặc đến bây giờ vẫn không quên nổi.

Rầm rầm rầm…

Lôi kiếm của Diệp Mặc sau khi đánh ra, trong hư không trong nháy mắt sấm sét tứ phía, từng đường lôi kiếm giáng xuống, hư không mông lung làm nổi bật từng tia màu lam.

Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện màu sắc của lôi kiếm của mình, từ màu đen nhánh đến màu lam mang theo chút tia sáng. Nếu như ở nơi khác cũng không dễ gì nhìn ra, nhưng trong hư không mông lung này, thì hiện ra rõ ràng.

Ken két…

Lôi kiếm giáng xuống, sương mù màu nâu tản ra tứ phía. Những con Thiết dực hùng hư không này quanh năm trong hư không, đến máu cũng thành màu nâu rồi. Từng con Thiết dực hùng hư không bị lôi kiếm của Diệp Mặc đánh trúng, trong nháy mắt cuốn đi trong hư không loạn lưu.

Nhưng đồng thời vô số đao lửa cũng đánh về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc nhanh chóng phóng ra một đại đỉnh phòng ngự do chính mình luyện chế, đồng thời thu Thời Không Toa lại.

Già đỉnh tám cực mà hắn lấy được trên hội đấu giá còn bị tàn phá, mặc dù được luyện hóa rồi, nhưng Diệp Mặc đến bây giờ vẫn chưa muốn dùng, hắn muốn khôi phục được Già đỉnh tám cực này rồi mới dùng. Diệp Mặc cho rằng, Thiết dực hùng hư không mặc dù nhiều, nhưng cũng chỉ là một số cấp bốn đến cấp sáu, Tiên khí phòng ngự thông thường cũng đủ dùng rồi. Cho

nên hắn cho rằng Tiên khí phòng ngự cấp 6 của mình, chắc hẳn cũng có thể chặn lại được nửa ngày.

Về chuyện thu hồi Thời Không Toa lại, đó là vì Thời Không Toa là thứ thoát mạng của Diệp Mặc, thứ này tốc độ rất nhanh. Nhưng năng lực phòng ngự cũng không mạnh. Chẳng may bị những con Thiết dực hùng hư không này phá hỏng, thì Diệp Mặc đúng là lỗ lớn.

…

- Tiểu thư, lại là Thiết dực hùng hư không, chúng ta làm sao đây?

Lúc này Tiên nữ mặc váy tím trên Tiên thuyền cũng kinh hãi nói. Bọn họ chạy thoát từ miệng Thiết dực hùng hư không, đương nhiên biết sự lợi hại của bọn chúng.

- Nhanh quay đầu lại, khởi động cấm chế tấn công.

Nữ tiên mặc váy trắng lập tức nói, trong lòng cũng có chút hối hận. Cô chỉ lo đuổi theo người phía trước, không ngờ quên mất Thiết dực hùng vô cùng giảo hoạt này.

Thình thịch…

Những đường đao lửa chằng chịt đánh lên Tiên khí phòng ngự của Diệp Mặc, một tuần hương, Tiên khí phòng ngự của Diệp Mặc xuất hiện vết nứt.

Lại nửa tuần hương nữa, Tiên khí phòng ngự của Diệp Mặc lại răng rắc một tiếng, vỡ vụn, không có đại đỉnh phòng ngự, vô số đao lửa nhanh chóng xé rách vòng bảo hộ Tiên nguyên của Diệp Mặc, đánh lên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc hơi cau mày, những con Thiết dực hùng hư không này mặc dù không là cái gì, nhưng nhiều con cộng lại như vậy thì uy lực lại kinh người, đến Tiên khí phòng ngự cấp sáu cũng không kiên trì được bao lâu.

Diệp Mặc đang muốn gọi Vô Ảnh ra hỗ trợ, lại trông thấy Tiên thuyền

kia xuất hiện trong thần thức của hắn, hơn nữa Tiên thuyền đó cũng bắt đầu tấn công Thiết dực hùng, thậm chí còn ném pháp bảo ra.

Thấy cảnh này, Diệp Mặc lập tức biết mình hiểu lầm rồi, Tiên thuyền này không phải U Linh thuyền, chắc là một con thuyền đi trong hư không, sớm biết đây không phải U Linh thuyền, thì hắn cũng không cần chạy nữa, cũng sẽ không lâm vào cảnh bị Thiết dực hùng hư không bao vây.

Biết rõ Tiên thuyền kia không phải U Linh thuyền, Diệp Mặc cũng không dám gọi Vô Ảnh ra nữa, thậm chí còn cảnh cáo Vô Ảnh không được đi ra, đồng thời hắn cũng đổi tướng mạo của hắn thành một gương mặt trẻ tuổi bình thường.

Những chuyện hắn làm trong Tiểu thiên vực và Hồng Vũ tiên thành, cũng không để cho người ta tìm ra chút manh mối, một khi điều tra ra, thì cũng không phải chuyện đùa. Kinh nghiệm bao nhiêu năm cho hắn biết, không nên có chút sơ sẩy nào.

Sau khi biết không phải U Linh thuyền, Diệp Mặc cũng không định chạy trốn, thậm chí còn toàn tâm toàn ý sống chết với bọn Thiết dực hùng này. Lúc này pháp bảo phòng ngự của hắn cũng chẳng thèm lấy ra, với tu vi luyện thể Tiên linh thể của hắn, chỉ cần trong khi đánh nhau vận chuyển công pháp luyện thể, thì cũng có thể vừa đánh, vừa luyện thể được.

Những đường lôi kiếm chằng chịt lại lần nữa được Diệp Mặc phóng ra từng đợt từng đợt, Tử Đao cũng được Diệp Mặc không ngừng bổ ra, Huyễn Vân Vực Sát đao lan tràn trong hư không. Nhìn từ xa, giống như những đường cầu vồng màu tím, vô cùng đẹp.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, trong một vùng rộng mấy chục dặm mà Diệp Mặc đang đứng, toàn bộ đều là cầu vồng cùng tia sét lẫn vào nhau.

Thiết dực hùng hư không từng đàn từng đàn bị Diệp Mặc giết chết, đồng thời vô số đao lửa mà những con Thiết dực hùng hư không phun ra cũng đánh lên người Diệp Mặc. Trên người Diệp Mặc không ngừng gia tăng

những vết thương bật máu, chỉ có điều những vết thương này nhanh chóng được phục hồi dưới công pháp luyện thể của Diệp Mặc, sau đó lại tôi luyện thân thể của hắn.

Nửa ngày sau, Diệp Mặc cũng không biết mình đã giết được bao nhiêu con Thiết dực hùng hư không rồi, nhưng xung quanh hắn vẫn còn vô số những con Thiết dực hùng hư không. Còn trên người hắn thì lại từng mảng đỏ xuất hiện, cũng bị vô số đao gió của những con Thiết dực hùng bao lấy, một số con Thiết dực hùng lọt lưới dưới sự tấn công của Diệp Mặc lại càng không sợ chết xông đến bên Diệp Mặc, muốn cắn xé Diệp Mặc.

Cuối cùng, những con Thiết dực hùng tấn công xung quanh Tiên thuyền cũng bị Diệp Mặc lôi kéo sang bên Diệp Mặc hết, điên cuồng tấn công về phía Diệp Mặc.

Tia sét, ánh đao, đao lửa, gào thét…

Trong một khoảng hư không này đan xen vào nhau, phạm vi không ngừng mở rộng, càng mở rộng thêm. Nếu như trong này không phải hư không, nếu như trong này có ánh mặt trời, thì lúc này có thể nhìn rõ, trong này cũng đã nhuộm màu máu tươi rồi. Còn Diệp Mặc thì căn bản không biết hắn đã giết chết bao nhiêu con Thiết dực hùng, hắn cũng hoàn toàn chìm đắm vào trong cảnh chết chóc của hư không này rồi.

Mỗi lần đến khi Tiên nguyên của hắn cạn kiệt, thì lại nuốt một viên đan dược. Khi thần thức trống rỗng, đồng thời cũng nuốt một viên đan dược bổ sung thần thức, lúc này dần dần đã hình thành một quán tính rồi. Bản thân Diệp Mặc cũng không biết đan dược của hắn bây giờ đã giảm bớt đi rất nhiều, đan độc trong cơ thể hắn cũng tăng lên nhanh chóng.

Sau khi từng đường lôi kiếm kia đánh ra, trong thức hải của hắn hình thành một khu vực lôi điện, hắn trong giết chóc thậm chí có thể cảm thận được, có một loại lôi sắp được hắn bắt được.

Cùng lúc đó, từng đường đao màu tím được phóng ra ngoài, cũng hình

thành trạng thái chân không xung quanh hắn, khiến hắn cảm thấy sắp có một loại đột phá mới.

…

Tiên thuyền cách đó không xa cũng đã dừng lại, Tiên thuyền cũng không tiếp tục chạy trốn nữa, những người trên Tiên thuyền cũng bị ngây dại, ngay cả hai vị Tiên vương cũng sững người nhìn Diệp Mặc đang chém giết phía kia.

Người này rốt cục là ai, thật đáng sợ, nhìn bộ dạng hình như còn chưa đến Tiên vương, lại có một Đại La Tiên lợi hại như này thật sao? Tên này ngoài không có lĩnh vực ra, chém giết trên một diện tích rộng như này, ngay cả Tiên vương cũng chưa chắc làm được?

Nữ tiên mặc váy trắng kia hoàn toàn không thể tin nổi nhìn Diệp Mặc đang chém giết, cô thậm chí còn có cảm giác, lúc này người đang chém giết kia, hình như đang nằm trong trạng thái trống rỗng, có lúc cô dường như còn không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Chỉ có Đốn ngộ mới có kiểu cảm giác này, nhưng có ai có thể Đốn ngộ khi chém giết cơ chứ? Nhưng nếu như không phải Đốn ngộ, thì làm sao có cảm giác trống rỗng này được?

- Thật lợi hại…

Nữ tiên váy tím kia một lúc lâu sau mớ thở dài, lẩm bẩm nói.

Đúng lúc Diệp Mặc cảm thấy lôi kiếm của Diệp Mặc sắp đột phá, thì thân thể của hắn bỗng nhiên phát ra từng âm thanh ken két, chỉ trong thời gian ngắn, hắn liền cảm thấy da thịt mình lại lần nữa được cường hãn thêm một cấp bậc. Khi lôi kiếm của hắn sắp đột phá, đồng thời luyện thể của hắn không ngờ lại đột phá trước, từ Tiên linh thể sơ kỳ lúc trước, đến Tiên linh thể trung kỳ.

Nhưng cũng chưa mất đi, tu vi luyện thể đột phá, Đốn ngộ vừa nãy trong

khi chém giết cũng hoàn toàn biến mất. Lôi kiếm của hắn lại lần nữa mắc kẹt, Diệp Mặc quả thực có một cảm giác khó có thể diễn cảm thành lời. Đây cũng đã đến biên giới đột phá rồi, tại sao lại không thể đột phá nổi?

Diệp Mặc cũng không có tâm trạng từ từ đi giết chết những con Thiết dực hùng hư không này này nữa, tay đấm ra một quyền - Lãng sát. Diệp Mặc tin rằng, với tu vi sắp tiến gần đến Đại La Tiên viên mãn của hắn, muốn phóng Lãng sát ra, chắc cũng không khó khăn gì.

Mặc dù Diệp Mặc chém giết căn bản không thể nào từ từ giết được, mỗi lần hắn ra tay đều có hàng đống hàng đống Thiết dực hùng bị đánh gục, nhưng đối với những Thiết dực hùng hư không vô cùng vô tận kia mà nói, Diệp Mặc chém giết vẫn có chút chậm chạp.

Lãng sát vừa phóng ra, nhiệt độ hư không xung quanh lập tức dâng cao, quyền này còn chưa ra, thì nhiệt độ kinh khủng kia đã cuồn cuộn xung quanh.

Ầm…

Một làn sóng lửa khí thế dường như có thể hủy diệt được hư không được Diệp Mặc phóng ra, trong này không phải cung điện, không có bất kỳ trở ngại nào, quyền này được phóng ra, làn sóng lửa kia quả thực giống như ngựa hoang mất cương, không hề bị kiềm hãm mà trào ra.

Hư không lập tức bị làn sóng lửa này chiếu sáng, Thiết dực hùng hư không vô cùng vô tận kia không còn chút sức kháng cự nào dưới làn sóng lửa này, Thiết dực hùnghư không cấp thấp trong nháy mắt bị thiêu đốt thành tro bụi. Còn Thiết dực hùngcao cấp hơn chút thì cho dù không có đợt sóng đầu tiên thiêu cháy, cũng hoàn toàn không thể nào chặn lại được đợt sóng thứ hai.

Sóng lửa màu đỏ giống như biển lớn điên cuồng vậy, xen lẫn những tiếng nổ lớn bốc lên, một đường giống như chẻ tre, vẫn còn bộc phát như núi lửa, liên miên bất tuyệt. Sóng thứ hai đi qua, sóng thứ ba lại cuốn đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1797

Lối Ra Hư Không

Ba làn sóng lửa qua đi, Diệp Mặc chẳng những không cảm thấy Tiên nguyên cô quạnh, mà thậm chí còn cảm ngộ đến làn sóng lửa thứ tư. Trong lòng Diệp Mặc lúc này liền đại hỉ, vì nếu hắn có thể lần nữa đánh ra làn sóng lửa thứ tư, thì thần thông của hắn lần này có thể từ ‘Lãng sát’ biến thành ‘Tứ điệp lãng’. Sau này tu vi của hắn tăng cao, thì hắn có thể lĩnh ngộ tới ‘Ngũ điệp lãng’ thậm chí là nhiều đợt làn sóng lửa liên kích hơn nữa.

'Lãng sát' còn chưa qua, Thiết Dực Hùng hư không liền bắt đầu buông lỏng. Đợi tới khi làn sóng lửa thứ ba đánh qua, thì một tiếng kêu cực kỳ bén nhọn liền vang lên. Đám Thiết Dực Hùng hư không đông chi chít kia lập tức nhao nhao lui về phía sau.

Ngay lập tức xung quanh Diệp Mặc liền trở nên trống trải. Diệp Mặc thở ra một hơi, không tiếp tục đánh ra làn sóng lửa thứ tư nữa. Nếu như là ở nơi khác, thì hắn chắc là sẽ thử một chút, nhưng ở đây thì hắn tuyệt đối không muốn thử nghiệm.

Tam 'Điệp lãng' mặc dù không khiến Tiên nguyên và thần thức của hắn tiêu hao hết, nhưng vạn nhất khi đánh ra tứ 'Điệp lãng', hắn lại lâm vào trạng thái giống như ở trong bí cảnh thượng cổ lần trước thì sao? Như vậy thì cực kỳ không ổn. Ở đây còn có một Tiên thuyền, mà tên tiên nhân trên Tiên thuyền kia có lai lịch gì hắn còn chưa biết.

Diệp Mặc vừa nuốt xuống hai viên đan dược, thì một đạo thân ảnh cao hơn mười trượng đã đánh tới hắn. Một tiếng rống truyền tới, đồng thời một cái miệng lớn giống như Vết nứt hư không đã lập tức cuốn về phía Diệp Mặc. Ngay lập tức, xung quanh Diệp Mặc đã bị loại áp lực khổng lồ của hư

không này trói buộc lại.

Thiết Dực Hùng Hư không cấp bẩy? Diệp Mặc lập tức nhìn thấy rõ cái con Tiên yêu thú khổng lồ kia, đồng thời uy áp đáng sợ cũng truyền tới. Diệp Mặc lập tức phóng ra hơn mười đạo thần thức đao, tránh thoát khỏi loại sức ép kia đồng thời lập tức thi triển độn thuật.

Tiên yêu thú Hư không cấp bẩy thì Diệp Mặc không muốn liều mạng. Tuy là Thiết Dực Hùng trong số các loại Tiên yêu thú hư không thì là loại chỉ dựa vào số đông. Nhưng bất luận thế nào, thì khi một con Tiên yêu thú đã đạt đến cấp bẩy, thì lượng sẽ tự nhiên biến thành chất.

Sau khi Thiết Dực Hùng Hư không vồ hụt, thì căn bản cũng không nửa phần ngừng lại, mà tiếp tục đánh về phía Diệp Mặc. Hiển nhiên đối với việc Diệp Mặc giết nhiều Thiết Dực Hùng như vậy đã khiến cho nó vô cùng phẫn nộ.

Ầm ầm…

Hai tiếng va chạm kịch liệt nổ ra trong hư không. Diệp Mặc không tiếp tục 'Thuấn di' nữa, vì lúc này hắn đã nhìn thấy con Thiết Dực Hùng hư không kia đã bị người khác ngăn cản lại, hơn nữa đó còn là hai tên Tiên Vương.

Diệp Mặc nhẹ nhàng thở ra. Một tên Tiên Vương có khả năng không phải là đối thủ của Thiết Dực Hùng hư không, nhưng hai tên Tiên Vương, thì con Thiết Dực Hùng hư không kia tuyệt đối không đánh lại được.

Trong hư không, hai tên Tiên Vương cùng với con Thiết Dực Hùng kia phát ra hàng loạt tiếng va chạm. Dưới sự va chạm của các đòn công kích, từng tiếng nổ khủng bố liên tiếp vang lên. Tuy là Thiết Dực Hùng hư không cấp bẩy rất lợi hại, nhưng cũng không thể nào đánh lại hai tên Tiên Vương liên thủ với nhau được. Chỉ trong thời gian nửa nén hương, thì Thiết Dực Hùng hư không đã gào rú một tiếng, hai chiếc cánh khổng lồ vỗ mạnh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy nữa.

Mà lúc này, đám Thiết Dực Hùng hư không còn lại cùng đồng loạt chạy trốn rồi nhanh chóng biến mất tăm. Căn bản là không thể biết rõ được cái đám Thiết Dực Hùng này trốn ở nơi nào trong hư không nữa.

…

Sau khi Diệp Mặc tạo cho mình mấy đạo 'Thanh thủy quyết' và 'Khứ trần quyết' để tẩy trừ hết các dấu vết trên người, thì liền thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, lúc này mới đi về phía hai tên Tiên Vương kia ôm quyền nói:

- Đa tạ hai vị tiền bối cứu trợ.

Hai tên Tiên Vương một cao một thấp, tướng mạo cũng không khác nhau là mấy. Mặc dù hai người này đã là Tiên Vương rồi, nhưng đối với Diệp Mặc lại không hề dám khinh thị chút nào. Thấy Diệp Mặc tới, thì cả hai lập tức hoàn lễ rồi nói:

- Vị tiên hữu này khách khí rồi. Tiểu thư nhà ta đang chờ trên thuyền, nếu như tiên hữu nguyện ý, thì có thể đi lên trên Tiên thuyền của chúng ta nghỉ ngơi.

- Vậy xin được quấy rầy.

Diệp Mặc lập tức đồng ý. Hắn vốn là không có đường nào để đi, hiện tại lại có người mời hắn lên Tiên thuyền, thì tại sao hắn lại phải từ chối chứ?

…

Trên boong thuyền, một cô gái váy trắng ánh mắt có chút khó tin không ngừng dò xét Diệp Mặc. Cô không ngờ Diệp Mặc thật sự không khác lắm so với suy đoán của cô. Hắn đúng thực là một Đại La Tiên hậu kỳ, thậm chí viên mãn cũng còn thiếu một chút. Không chỉ như thế, tướng mạo của Diệp Mặc cũng bình thường, hơn nữa thoạt nhìn thì dường như còn rất trẻ, căn bản là không có gì đặc biệt cả.

Một người như vậy ném vào trong cả một dám người, thì căn bản là tìm không ra được, nhưng vì sao lại có thể có loại tiên thuật ‘Quần sát’ lợi hại như vậy?

Vị nữ tiên áo tím bên cạnh liền kéo kéo cô gái váy trắng kia một chút, lúc này cô gái váy trắng mới lập tức tỉnh ngộ lại vội vàng nói với Diệp Mặc một cách khách khí:

- Loan Tinh Âm đa tạ ân cứu trợ của tiên hữu. Còn chưa được thỉnh giáo đại danh của tiên hữu là gì?

Loan Tinh Âm thật cũng không nói lung tung, vì nếu như không phải là Diệp Mặc thu hút tất cả đàn Thiết Dực Hùng hư không kia, hơn nữa còn có loại pháp thuật ‘Quần sát’ lợi hại dọa cho đám Thiết Dực Hùng kia phải lùi lại, thì Tiên thuyền của họ thật đúng là vô cùng khó khăn để có thể đối phó được với đám Thiết Dực Hùng kia.

- Loan tiên tử khách khí rồi, tôi là Mặc Ảnh, ở trong hư không săn bắt một ít 'Hư không phi tuyết', kết quả là lại bị hư không loạn lưu cuống đi, lạc mất phương hướng rồi. Trước đó tôi nhìn thấy Tiên thuyền của các cô, thì liền tưởng nhầm đó là 'U linh thuyền' trong truyền thuyết, cho nên mới xoay người mà bỏ chạy đấy.

Diệp Mặc vội vàng nói. Hắn biết rõ đối phương nhất định sẽ hỏi hắn vì sao phải bỏ chạy như vậy.

- Hóa ra là thế, khó trách vì sao khi anh tới gần chúng tôi thì liền xoay người đi.

Loan Tinh Âm giật mình hiểu ra, trong giọng nói mang theo vẻ thất vọng. Cô thật không ngờ Diệp Mặc cũng là kẻ lạc đường trong hư không này. Vốn cô còn trông cậy vào việc Diệp Mặc có thể dẫn đường, nhưng hiện tại xem ra không có hi vọng rồi.

Một lát sau cô dường như nhớ ra cái gì đó, lập tức lên tiếng hỏi:

- Anh Mạc đã từng được chứng kiến 'U linh thuyền' sao?

Diệp Mặc lập tức đáp:

- Tôi nghe người ta nói qua.

Diệp Mặc không nói là mình đã từng thấy qua 'U linh thuyền' hay chưa, cho nên sau khi Loan Tinh Âm nghe xong lời hắn nói, thì tự nhiên cho rằng hắn chưa từng thấy qua 'U linh thuyền'.

- Anh Mạc, anh cũng bị lạc đường, cho nên nếu không ngại thì cứ ở trên Tiên thuyền của chúng tôi, mọi người cùng nhau tìm kiếm đường ra trong hư không, thế nào?

Tuy Diệp Mặc đã lạc đường, nhưng sau khi Loan Tinh Âm thấy được pháp thuật ‘Quần sát’ đáng sợ của Diệp Mặc, thì lập tức nổi lên tâm tư, muốn kéo Diệp Mặc đi cùng. Ở trong hư không này, nguy hiểm loại gì đều có, nhưng nếu có nhiều hơn một người như Diệp Mặc, thì cùng có nghĩa là có nhiều hơn một phần bảo đảm.

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ ý tứ của Loan Tinh Âm, nhưng hắn cũng không có cái ý định này. Thời Không Thoa của hắn có tốc độ cũng không chậm hơn Tiên thuyền của đối phương, mà ở lại chỗ này đối với hắn không có bất kỳ chỗ tốt nào. Một là không thể tu luyện, hai là còn bị hai tên Tiên Vương giám thị. Loại chuyện như vậy, thì hắn sao có thể đồng ý được.

Chỉ là không đợi Diệp Mặc trả lời, thì chiếc Tiên thuyền này đã kịch liệt rung động.

Không chỉ mình Diệp Mặc cả kinh, mà ngay cả hai tên Tiên Vương và Loan Tinh Âm trên boong thuyền cũng cực kỳ kinh hãi. Ở trong hư không, thì Tiên thuyền vẫn sẽ gặp phải một số đạo không gian loạn lưu và dòng chảy vẫn thạch, nhưng trận pháp phòng ngự của Tiên thuyền cường đại, hơn nữa thể tích cũng rất lớn, sẽ rất hiếm khi gặp phải loại rung động mạnh như thế này.

Không cần Loan Tinh Âm đến bàn quan sát phương vị của Tiên thuyền, thì vị nữ tiên áo tim kia đã kinh hoàng nói:

- Tiểu thư, Tiên thuyền của chúng ta gặp phải lốc xoáy hư không loạn lưu loại lớn rồi, hiện tại không có cách nào lùi ra ngoài cả.

- Mở toàn bộ cấm chế phòng ngự của Tiên thuyền ra, nhanh chóng nhắm thẳng vào hướng chính giữa của lốc xoáy loạn lưu. Tăng thếm tốc độ để thoát ra. Quế thúc cùng Đình thúc cùng nhau hỗ trợ khống chế tiên thuyền, nhất định phải để cho Tiên thuyền xuyên qua được cái lốc xoáy không gian loạn lưu này.

Loan Tinh Âm rất nhanh đã trấn tĩnh lại, hơn nữa lập tức làm ra quyết định.

Diệp Mặc âm thầm bội phục. Bình thường thì Tiên thuyền đều sẽ chủ động tránh né lốc xoáy không gian loạn lưu, một khi bị cuốn vào sẽ lập tức nghĩ cách thoát ra. Nếu như không lập tức rời khỏi, thì sau khi tiến vào trong lốc xoáy không gian loạn lưu, sẽ không thể cưỡng ép lao ra được nữa. Loại tình huống này, muốn mạnh mẽ mà lao ra ngoài, thì rất có thể sẽ khiến cho Tiên thuyền bị vỡ tan. Chỉ có thể lao thẳng vào giữa lốc xoáy không gian loạn lưu thì mới có chút hi vọng sống.

Loan Tinh Âm lúc này cũng không có tâm tư nói chuyện với Diệp Mặc, mà lập tức đi khống chế cấm chế của Tiên thuyền.

Diệp Mặc biết rõ lúc này không phải là thời điểm để rời đi. Cho dù là có đi, thì hắn cũng phải chờ Tiên thuyền xuyên qua được lốc xoáy hư không loạn lưu trước đã. Đối mặt với lốc xoáy hư không loạn lưu, thì cho dù là có thoát ra được rồi, thì vẫn cứ gặp nguy hiểm. Một khi Tiên thuyền bị vỡ, thì người có tu vi không cao rất có thể bị lốc xoáy hư không loạn lưu xé rách.

Đạo lốc xoáy hư không loạn lưu này dường như cực kỳ to lớn, Tiên thuyền bị nó cuốn đi hết năm sáu ngày, thì mới hết lắc lư.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài. Lúc này hai tên Tiên Vương kia cùng rất nhiều người trên Tiên thuyền đều cùng nhau tu bổ cấm chế, vì Tiên thuyền đã bị hư hao rất nghiêm trọng. Cũng may là Tiên thuyền không bị vỡ. Diệp Mặc nghĩ rằng đẳng cấp cái Tiên thuyền này cũng không phải là thấp, bằng không thì cũng không thể đuổi theo Thời Không Thoa của hắn rồi.

- A, trên bàn phương vị đã có tọa độ rồi!

Vị nữ tiên áo tím kia lúc này đột nhiên kêu lên một tiếng mừng rỡ, hấp dẫn chú ý của tất cả mọi người.

Diệp Mặc cũng lập tức hiểu ra. Sau khi Tiên thuyền vượt qua lốc xoáy hư không loạn lưu, thì ngược lại đã tìm được tọa độ. Hắn vốn muốn rời đi, nhưng giờ thì đã bỏ cái ý nghĩ này. Diệp Mặc còn không biết Thời Không Thoa của mình ở cái nơi này có thể hiện thị được tọa độ hay không? Nếu như sau khi hắn rời khỏi Tiên thuyền của Loan Tinh Âm, thì lại phát hiện Thời Không Thoa của hắn không xác định được tọa độ, sau đó lại muốn trở lại Tiên thuyền của họ, vậy thì thật là xấu hổ chết người rồi.

Chiếc Tiên thuyền này ngoại trừ phòng lái có một bàn phương vị ra, thì ở trên tầng cao nhất cũng có một bàn phương vị nữa. Bình thường Tiên thuyền tư nhân đều có hai cái bàn phương vị tọa độ, có Tiên thuyền tư nhân còn chủ động lắp thêm nữa Lúc này Diệp Mặc đi vào boong thuyền, thì Loan Tinh Âm đã ở đây rồi. Diệp Mặc thấy cô có vẻ hơi tiều tụy, nhưng trên gương mặt lại biểu hiện ra vẻ kinh hỉ, hiển nhiên là cô đang hưng phấn vì đã tìm được tọa độ để đi rồi.

- Anh Mạc, họa phúc quả nhiên là gắn bó với nhau, nhân sinh khó có thể dự đoán trước được điều gì. Trong khi chúng ta bị mất phương hướng, lại bị cuốn vào lốc xoáy hư không loạn lưu, vốn tưởng rằng đã là họa vô đơn chí rồi. Nhưng không ngờ lại là hi vọng mới cho chúng ta.

Thấy Diệp Mặc tới, thì Loan Tinh Âm liền nhẹ nhàng nói.

- Chúc mừng Loan tiên tử rồi, đương nhiên cũng xin cảm tạ quý Tiên

thuyền có thể tìm được đường ra, để cho tôi không phải tiếp tục lạc lối trong hư không nữa. Không biết hiện tại chúng ta đang ở đâu? Còn bao lâu nữa mới có thể tới được Thiên Vực gần nhất?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười, sau đó lập tức hỏi.

Loan Tinh Âm cũng không hề để ý gì, lập tức đáp lại:

- Chúng ta còn cách Vũ Dư Thiên khoảng ba tháng phi hành nữa. Tôi cũng không ngờ là mình đã đến bên ngoài Thiên Vực Vũ Dư Thiên rồi, thật sự là may mắn mà.

Trong lòng Diệp Mặc lại đại hỉ. Hắn tuy là chưa từng tới đây, nhưng lại biết Thời Không Thoa của mình khẳng định có thể cảm nhận được tọa độ xung quanh nơi này rồi. Vũ Dư Thiên là một Thiên Vực thuộc Thượng Thiên Vực, cho nên nếu hắn sử dụng Thời Không Thoa, thì thậm chí không cần tới nửa năm đã có thể đến Cấm Thượng Thiên rồi.

- Anh Mạc, Tinh Âm muốn mời anh đi tới Loan Trạch tiên trang làm khách. Không biết ý của anh Mạc như thế nào?

Loan Tinh Âm nói xong thì liền có chút mong đợi nhìn Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1798

Tái Ngộ Tiên Vương

Loan Tinh Âm rất biết cách nhìn sắc mặt mà nói chuyện, cho nên thấy Diệp Mặc dường như muốn cự tuyệt, thì liền không đợi Diệp Mặc nói cô đã thản nhiên cười:

- Chúng ta nếu như đi nhanh thêm một chút, thì vừa vặn có thể tới tham dự một sự kiện trọng đại của Loan Trạch Tiên trang.

- Sự kiện trọng đại gì vậy?

Diệp Mặc tò mò hỏi lại một câu.

- Anh Mạc không phải là chưa từng nghe qua về Loan Trạch Tiên trang chứ?

Loan Tinh Âm thấy mình mấy lần nhắc tới Loan Trạch Tiên trang, mà Diệp Mặc lại đều không có phản ứng gì cả, thì liền có chút nghi hoặc.

Diệp Mặc có chút ngượng ngùng:

- Tôi vẫn luôn bế quan tu luyện, cũng ít khi ra ngoài, cho nên thật sự là còn chưa được nghe nói qua về Loan Trạch Tiên trang, - Khó trách.

Loan Tinh Âm giật mình, lập tức giải thích:

- Loan Trạch Tiên trang của chúng tôi là đệ nhất Tiên trang của Vũ Dư Thiên. Nếu không phải là trang chủ vẫn luôn ra ngoài tìm kiếm đại đạo, chưa chịu trở về, thì Loan Trạch Tiên trang của chúng tôi đã sớm là một Đế tông rồi. Cho dù là hiện tại, thì Loan Trạch Tiên trang của chúng tôi cũng là một

trong ba đại tông môn của Vũ Dư Thiên.

Diệp Mặc đã sớm đoán được rằng cô nàng Loan Tinh Âm này có thể có hai vị Tiên Vương đi theo hộ giá, hơn nữa đi ra ngoài lại sử dụng Tiên thuyền cao cấp như vậy, thì sau lưng khẳng định là có sự hậu thuẫn của Tiên Đế rồi. Hiện tại xem ra, hắn cũng không hề đoán sai, bất quá một cái tông môn có được loại Tiên thuyền đẳng cấp này, thì cũng không thực sự nhiều lắm.

- Loan Trạch Tiên trang của chúng tôi gửi lời mời tới tất cả các tiên nhân thiên tài của Vũ Dư Thiên tới để tổ chức đại hội thưởng hoa, đương nhiên cái đại hội thưởng hoa này chỉ là mặt ngoài thôi. Thực tế là để cho những tiên tử ưu tú trong Tiên trang chúng tôi kén rể. Tham gia kén rể là mười vị nữ đệ tử ưu tú nhất của Loan Trạch Tiên trang chúng tôi, ngay cả đệ nhất mỹ nữ của Loan Trạch Tiên trang chúng tôi cũng phải tham gia. Anh Mạc, anh thiên tư trác tuyệt…

- Tiểu thư, chính người cũng phải tham gia mà, tiểu thư cũng là một trong ba đại tiên tử của Loan Trạch Tiên trang chúng ta đấy.

Vị nữ tiên áo tím ở bên cạnh đột nhiên cười khanh khách nói.

Loan Tinh Âm không nhịn được mà đỏ mặt lên, nhưng cũng không phản bác lại lời nữ tiên áo tím kia nói. Nhưng lại không thể tiếp tục mở lời khuyên bảo Diệp Mặc nữa rồi.

Diệp Mặc sớm đã không còn hứng thú nghe kể nữa rồi. Một cái đại hội ngắm hoa, một cái hoạt động kén rể. Hắn làm gì có tâm tình mà tham gia chứ?

Thấy Loan Tinh Âm đang chờ hắn trả lời, thì hắn liền không do dự ôm quyền nói:

- Thật sự là xin lỗi, Loan tiên tử thông cảm cho. Tôi hiện giờ còn có chuyện quan trọng phải đi làm, không thể tới Loan Trạch Tiên trang được

rồi. Nếu như lần sau tôi đi ngang qua Loan Trạch Tiên trang, thì nhất định sẽ đến viếng thăm.

- Anh Mạc, anh thật sự phải đi sao?

Loan Tinh Âm có vẻ hơi thất vọng. Sự lợi hại của Diệp Mặc là cô tận mắt nhìn thấy. Tuy là tướng mạo có kém một chút, chẳng qua nếu như tham gia việc kén rể của Loan Trạch Tiên trang, thì nói không chừng là hắn có thể trở thành người của Loan Trạch Tiên trang.

- Phải, mong Loan tiên tử giúp tôi mở cấm chế ra.

Diệp Mặc đã không còn hứng thú nói chuyện, mà hắn cũng không thích dài dòng, cũng đã nói là muốn đi, thì còn có gì để nói nữa đâu.

Loan Tinh Âm thấy Diệp Mặc đã quyết, thì đành nói:

- Vậy sau này anh Mạc có rảnh rỗi, nhớ phải đến Loan Trạch Tiên trang của chúng tôi làm khách đấy. Loan Trạch Tiên trang chúng tôi sẽ luôn luôn hoan nghênh anh Mạc. Đây là thẻ bài khách quý của Loan Trạch Tiên trang chúng tôi, xin anh Mạc hãy nhận lấy.

Nói xong thì Loan Tinh Âm đã mở cấm chế của Tiên thuyền ra, đồng thời lấy ra một cái thẻ bài khách quý đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội vàng cảm tạ tiếp nhận thẻ bài, sau đó cáo từ Loan Tinh Âm, lập tức rời khỏi Tiên thuyền đồng thời lấy ra Thời Không Thoa của mình. Chỉ trong thoáng chốc, thì Thời Không Thoa đã cách Tiên thuyền của Loan Tinh Âm rất xa rồi.

- Tiên tử, người tên Mặc Ảnh này đúng là rất lợi hại, nhưng tính tình có chút…

Vị nữ tiên áo tím kia đứng bên cạnh Loan Tinh Âm bình luận về Diệp Mặc.

Loan Tinh Âm lắc đầu nói:

- Người này mới chỉ là Đại La Tiên đã đáng sợ như vậy, thì thành tựu trong tương lai là không thể hạn lượng được. Ngươi thấy liệu có bao nhiêu Đại La Tiên có được Thần khí hạ phẩm nào? Cái phi toa kia ngay cả Tiên thuyền chúng ta cũng khó mà đuổi kịp, thì tuyệt đối chính là Thần khí hạ phẩm không thể sai được. Hơn nữa một chiêu làn sóng lửa cuối cùng của hắn, khiến cho ta cảm giác được hắn còn có một loại Thiên hỏa đẳng cấp cực kỳ cao. Loại người này nếu như nguyện ý gia nhập Loan Trạch Tiên trang của chúng ta, thì so với những đệ tử thiên tài của các tông môn kia còn thiên tài hơn nhiều.

Nói xong Loan Tinh Âm lại thở dài nói tiếp:

- Ta đã từng thấy qua rất nhiều các thiên tài, nhưng có lẽ chỉ có Sở Cửu Vũ đang sống nhờ trong Tiên trang chúng ta mới có thể so với hắn thôi. Nhưng cho dù là Sở Cửu Vũ, thì ta sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Tiểu thư, Sở đại ca sẽ ở rể trong Tiên trang chúng ta sao?

Vị nữ tiên áo tím liền hỏi một câu.

Loan Tinh Âm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Sở Cửu Vũ này cũng là người kinh tài diễm diễm. Nếu không phải y là một tán tu, thì lúc này có lẽ là đã thành tựu Tiên Vương rồi. Nhưng người này cũng thuộc loại hùng tâm rất lớn, hơn nữa tính cách cực kỳ cao ngạo, ánh mắt cũng cực kỳ cao, cho nên có thể ở rể Tiên trang chúng ta hay không thì bây giờ vẫn chưa thể xác định được.

Nếu như Loan Tinh Âm biết rõ chỉ cần nói rằng Sở Cửu Vũ đang ở Loan Trạch Tiên trang, là Diệp Mặc nhất định là sẽ đi cùng với cô ngay, thì cô đã sớm nói ra rồi.

…

Diệp Mặc đương nhiên không biết hiện giờ Sở Cửu Vũ đang ở trong Loan Trạch Tiên trang. Lúc này hắn đang đứng trên bàn phương vị tọa độ của Thời Không Thoa. Thiên Vực có khoảng cách gần nhất là Vũ Dư Thiên, nhưng Diệp Mặc cũng không muốn đi Vũ Dư Thiên, mà là Cấm Thượng Thiên. Khoảng cách tới Cấm Thượng Thiên thì xa hơn một chút. Diệp Mặc đoán là với tốc độ Thời Không Thoa của hắn, thì tối đa phải mất tầm một năm.

Nếu như là đi tới Vũ Dư Thiên trước, sau đó ngồi Truyền tống trận, thì không chừng là ba bốn tháng cũng không đến. Nhưng Diệp Mặc cũng không có ý định thông qua Truyền tống trận, hắn muốn trực tiếp bay tới Cấm Thượng Thiên.

Trước kia hắn không tu luyện là vì không có tài nguyên, hiện tại tài nguyên đã sung túc, cho nên hắn quyết định đề thăng tu vi của mình lền Tiên Vương rồi nói sau. Ở nơi như thế này, thì không có thực lực tất cả cũng chỉ là phù phiếm mà thôi.

Đương nhiên đối với Diệp Mặc mà nói thì lựa chọn tốt hơn là đi tới Vũ Dư Thiên trước, sau đó ngồi Truyền tống trận tới Cấm Thượng Thiên. Chờ sau khi mọi chuyện xong xuôi, thì có thể trở lại Hạ Thiên Vực. Một chút như vậy cũng sẽ không tốn thời gian của việc tu luyện.

Nhưng Diệp Mặc lại không lựa chọn như vậy, hắn lựa chọn trước tiên là tăng tu vi của mình lên, vì hắn đoán rằng hắn có thể tăng tu vi của mình lên tới Đại La Tiên đỉnh trong quá trính bay tới Cấm Thượng Thiên. Khi đó thì sẽ vừa vặn tới Cấm Thượng Thiên, sau đó là hắn sẽ đi tới Tiên Phần Lĩnh độ Lôi Kiếp Tiên Vương. Một khi đã tới tu vi Tiên Vương, thì cho dù có gặp phải Tiên Tôn hắn cũng có cơ hội mà chạy trốn.

Lôi Kiếp Tiên Vương thì Diệp Mặc không dám vượt qua trong hư không này, vì Lôi Kiếp Tiên Vương so với tất cả các Lôi Kiếp trước đó thì lợi hại hơn rất nhiều, cho nên Diệp Mặc nhất định phải thật cẩn thận. Một khi hắn tấn cấp Tiên Vương, chẳng khác nào Vị Tiên rồi. Vị Tiên, đó chính là danh từ chỉ sự trường thọ, cũng là biểu tượng cho thực lực.

Hơn nữa cho dù là nói theo một góc độ khác, thì Diệp Mặc cũng cảm giác được hắn nhất định phải tấn cấp lên Tiên Vương thì mới có thể ngoi lên được. Đồ tốt của hắn mặc dù nhiều, nhưng nội tình lại kém xa so với Nghiêm Cửu Thiên. Không nói tới hiện tại Nghiêm Cửu Thiên đã là Tiên Vương hay chưa, nhưng một khi gặp lại Nghiêm Cửu Thiên lần nữa mà hắn vẫn còn là Đại La Tiên, thì tuyệt đối sẽ không có cái gọi là may mắn nữa Cho dù là không phải Nghiêm Cửu Thiên, thì chuyện lần trước gặp phải Quý Bá cũng làm cho nội tâm Diệp Mặc cực kỳ khó chịu rồi. Hắn có thể cùng Nghiêm Cửu Thiên đánh ngang tay với nhau, mà Nghiêm Cửu Thiên lại có thể trốn thoát trong tay của Quý Bá, còn hắn thì lại không thể.

Nói về nguyên nhân, thì cũng là vì nội tình của hắn kém hơn nhiều so với Nghiêm Cửu Thiên. Thủ đoạn của Nghiêm Cửu Thiên rất nhiều, còn hắn thì lại chỉ dựa vào những thứ Tiên bảo mà mình lấy được mà thôi. Ở Thượng Thiên Vực, lại có rất nhiều Tiên Vương, tùy thời không cẩn thận đều có thể đụng phải một người.

Một lần nữa Diệp Mặc đem Tiên thuyền giao cho Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm khống chế, nói với cả hai là hắn muốn đi tới Cấm Thượng Thiên, sau đó hắn liền tiến vào Thế giới trang vàng bế quan.

…

Thời gian bên ngoài đã trôi qua nửa năm, mà ở trong trận bàn thời gian thì Diệp Mặc đã cảm nhận được Tiên nguyên trong cơ thể mình giống như sông lớn đang cuồn cuộn dâng trào. Mỗi lần Tiên nguyên vận chuyển đều không tự chủ được mà đem uy thế của bản thân mãnh liệt mở rộng ra ngoài, một ít Tiên linh khí thì được hắn hấp thu vào để rèn luyện thân thể cùng kinh mạch, nhưng cũng không có cách nào tiến thêm một bước nữa cả.

Trước đó đan độc (tích trữ độc tính của đan dược trong cơ thể) do đã nuốt quá nhiều đan dược tạo thành, thì đã bị Diệp Mặc luyện hóa bài xuất ra từ lâu. Cảm nhận được lực lượng cường đại, Diệp Mặc thiếu chút nữa đã muốn đánh một quyền ra để kiểm nghiệm thực lực của mình.

Diệp Mặc lần nữa đứng lên. Hắn biết rõ mình hiện đã là Đại La Tiên viên mãn, chỉ cần vượt qua Lôi Kiếp, thì hắn sẽ chính thức trở thành một Tiên Vương, trở thành một Vị Tiên chân chính. Tiên linh mạch cực phẩm so với Tiên linh mạch thượng phẩm có tác dụng tốt hơn quá nhiều, chẳng những hấp thu nhanh hơn, hơn nữa sau khi hắn thăng cấp lên Đại La Tiên viên mãn đỉnh, thì vẫn còn lại tới bốn phần linh mạch.

Thấy Diệp Mặc đi ra từ Thế giới trang vàng, thì Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm liền vội vàng vây quanh. Diệp Mặc nhìn lộ trình trên Thời Không Thoa một chút, không ngờ là chỉ còn hai tháng nữa đã tới Cấm Thượng Thiên rồi. Điều này làm cho Diệp Mặc rất thỏa mãn và tán thưởng Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm.

Diệp Mặc cũng không tiếp nhận khống chế Thời Không Thoa, mà tiếp tục để cho Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm khống chế. Còn hắn đứng ở trên Thời Không Thoa cảm thụ uy thế của hư không.

Tuy hắn có 'Khổ Trúc', lại có thế giới hỗn độn để tu luyện, cho nên nền tảng vô cùng vững chắc. Nhưng sau khi tu luyện tới trình độ nhất định, thì lại tĩnh tâm mà cảm thụ một chút hư không mênh mông vô tận đối với tu vi của hắn rất có lợi.

Lại nửa tháng nữa trôi qua. Diệp Mặc cảm giác được tu vi của mình đã tinh thuần hơn nhiều, thức hải cũng bắt đầu chậm rãi mở rộng. Diệp Mặc tin rằng lúc này hắn tiếp tục tu luyện 'Thần niệm cửu chuyển', thì không bao lâu sau là có thể đột phá.

Hôm nay Diệp Mặc đang thử dùng thần thức để di động những thiên thạch đang bay nhanh trong hư không, thì lại cảm giác được 'Thần thức vực' của mình truyền đến hàng loạt sóng thần thức.

Có người tới! Hơn nữa còn dùng thần thức để nhìn trộm hắn, thậm chí còn đang hướng tới bên này một cách nhanh chóng. Thần thức của người này, tuyệt đối không phải là Đại Tiên, rất có thể là một tên Tiên Vương.

Diệp Mặc trước tiên liền để Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm tiến vào trong Thế giới trang vàng, đồng thời tự mình khống chế Thời Không Thoa. Hắn cũng không muốn để Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm lộ ra ngoài, hơn nữa cũng vác Tử đao lên trên lưng, vì hiện giờ Tử đao chí có thể lấy ra từ trong Thế giới trang vàng khi không có ai, nhưng hiện giờ đang có người đến, còn là một Tiên Vương. Cho nên vạn nhất phát sinh xung đột, Diệp Mặc cũng không dám ở trước mặt một Tiên Vương lấy Tử đao từ trong Thế giới trang vàng ra.

Chỉ trong chốc lát, thì bên cạnh đã có một luồng độn quang mầu lam bay tới. Một cái Phong Xa cực kỳ xinh đẹp nhanh chóng tiến tới Thời Không Thoa của Diệp Mặc. Đứng trên chiếc Phong Xa là một tên nam tử có đôi mắt ưng.

Không ngờ lại là Tiên Vương hậu kỳ. Diệp Mặc nhíu mày một cái. Tiên Vương hậu kỳ tương đương với tu vi của Quý Bá rồi, so với Quý Bá cũng không kém là bao nhiêu.

Tên Tiên Vương này rõ ràng là nhắm vào hắn mà tới, nhưng Diệp Mặc cũng không lo lắng, vì pháp bảo phi hành của người này so với hắn khá chênh lệch, chỉ là một kiện Tiên khí phi hành cực phẩm mà thôi.

- Ồ, Thời Không Thoa phỏng chế! Có phải là Thần khí hạ phẩm không?

Tên Tiên Vương kia sau khi thấy được Thời Không Thoa của Diệp Mặc, thì ánh mặt lập tức sáng lên, thậm chí còn cảm thán lầm bầm một câu.

Diệp Mặc vốn còn muốn ôm quyền chào hỏi một câu, dù sao thì tu vi của đối phương cũng cao hơn so với hắn. Nhưng nghe tên này nói với giọng điệu tham lam như vậy, thì lập tức bỏ đi cái ý định chào hỏi kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1799

Thua Kém Tiên Vương

Tiên sủng vừa nãy bị ngươi thu lại là cái gì?

Khiến cho Diệp Mặc kỳ quái là tiên vương này không lập tức hỏi hắn lấy Thời Không Thoa, ngược lại hỏi một câu về Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm.

Người này quá mức vô lễ, Diệp Mặc trong lòng đã có chút khó chịu, hắn tùy ý chắp tay một cái nói:

- Đây chẳng qua là một trợ thủ giúp ta khống chế tiên khí phi hành mà thôi, không đáng nhắc tới. Nếu như anh bạn không có chuyện gì, ta phải đi đây.

- Lớn mật, bổn vương đã cho ngươi đi chưa? Vì sao ta phát hiện nơi này có tiên linh vật cực kỳ mạnh mẽ, khi đến nơi này thì ngược lại không có? Cái ngươi thu lại kia chính là một tiên linh vật phải không?

Tiên vương này lại lạnh giọng quát hỏi.

Mặc dù y đang quát lớn với Diệp Mặc, con mắt lại phát sáng lên. Y khẳng định thứ vừa rồi phát ra sóng tiên linh khí không đơn giản, rất có thể là một vật đã Thông linh.

Diệp Mặc trong lòng càng khó chịu, thấy mình là Đại La Tiên dễ bắt nạt sao? Đồ con rùa này. Nhưng lời nói của tiên vương này thật ra lại khiến hắn nghĩ đến một vấn đề, chính là Tiểu Băng Sâm không thể tùy tiện ra ngoài, Tiểu Băng Sâm là Băng Sâm Vương, tiên linh vật cao cấp, một khi bị một số người có quyền lực và sức mạnh trông thấy, sẽ không phải là chuyện tốt lành gì.

- Tiên sủng của ta thì liên quan gì tới ngươi?

Diệp Mặc ngữ điệu cũng trở nên không khách khí, đối phương là tiên vương thì sao? Đã không khách khí với hắn, cũng không cần phải lấy lòng y nữa. Nếu như đối phương thật sự muốn động thủ với hắn, cho dù có tiếp tục nịnh nọt cũng không ích gì. Hơn nữa Diệp Mặc tự nhận vừa mới thăng cấp Đại La Tiên viên mãn, tu vi lại tăng lên, cho dù là không đánh lại đối phương, đào tẩu hẳn là cũng có thể.

Lúc trước hắn ở trong tay Quý Bá không đi được, một là lúc trước hắn chỉ vừa mới là Đại La Tiên sơ kỳ, Quý Bá đã là tiên vương viên mãn. Hiện tại hắn là Đại La Tiên viên mãn, mà đối với phương còn thấp hơn Quý Bá một bậc, dưới sự đan chéo này, chỗ thua kém lập tức liền giảm bớt rất nhiều.

- Ha ha, có khí phách.

Tiên vương này trong tiếng cười ha ha, đưa tay liền vồ tới hướng Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy đối phương xem thường hắn, sao mà không biết nắm lấy cơ hội.

Cùng lúc khi Thái hồng phóng ra, lập tức chính là Lãng Sát. Vừa ra tay liền toàn lực chém giết, đồng thời thi triển hai loại thần thông, không có nửa phần nương tay.

Diệp Mặc đã là Đại La Tiên viên mãn, Tiên Nguyên đã trở thành sông lớn cuồn cuộn, uy thế Thái hồng bổ ra càng không gì sánh kịp. Hơn nữa lại là toàn lực phóng ra, Tử Đao vừa mới phóng ra, đã khơi dậy ánh đao đầy trời. Những ánh đao này trong nháy mắt liền khiến cho đối phương căn bản là không thể tận lực phóng thích phạm vi xé toạc ra được. Sau đó hóa thành một dải ráng chiều dài mấy trăm trượng, xẹt qua hư không.

Gần như là trong nháy mắt, Tiên vương này đã biết là y khinh địch rồi.

Phập...

Thái hồng bổ trúng bàn tay tiên vương này, lập tức máu tươi vẩy ra, rải rác trong cầu vồng đầy trời. Mà Thái hồng thì không có chút chậm trễ nào vẫn cứ bổ xuống.

Tiên vương kia thân hình chỉ thoáng động một cái, đã hoàn toàn tránh thoát không gian trói buộc của Thái hồng, nhưng mà tay của y đã bị chém thành hai nửa.

Chỉ trong một chiêu, mình đường đường một tiên vương hậu kỳ, lại bị một Đại La Tiên viên mãn làm bị thương. Tiên vương này lập tức giận tím mặt, nuốt vào một viên đan dược, trong khi Tiên Nguyên vận chuyển, tay của y đã khép lại chỉ trong chớp mắt, cùng lúc đó một thanh Trường thương màu lam giống màu sắc của pháp bảo phi hành đã phóng ra.

Uỳnh...

Trường thương ra sau mà đến trước, vừa mới phóng ra, đã đập trúng Tử Đao của Diệp Mặc. Ánh đao cầu vồng đầy trời trong nháy mắt tiêu tán sạch sẽ. Tử Đao của Diệp Mặc giống như một ngọn đèn bị giội tắt, từ trong hư không rơi xuống.

Sức mạnh dội ngược to lớn của Tiên Nguyên truyền đến, Diệp Mặc điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, cuống quít thu hồi Tử Đao. Mà lúc này lĩnh vực tiên vương lại hình thành. Lần này lĩnh vực tiên vương được hình thành hoàn toàn không giống với vừa rồi. Quả thực giống như một vũng bùn, trói chặt Diệp Mặc lại.

Diệp Mặc trong lòng lập tức hiểu rõ, cho dù là hắn có thể phóng ra Tứ điệp lãng thì cũng không cách nào đánh thắng được tiên vương này, khoảng cách giữa hai người đã đến mức khác biệt về chất.

Ken két...

Lãng Sát của Diệp Mặc đã phóng ra làn sóng thứ nhất, lĩnh vực tiên vương giam cầm Diệp Mặc trong nháy mắt vang lên tiếng kèn kẹt, chỉ trong

thời gian ngắn ngủi, lĩnh vực tiên vương này đã bắt đầu yếu kém mỏng manh đi. Đồng thời, luồng sóng thứ nhất của Mặc cũng bị lĩnh vực làm tiêu hao, khi đến trước mặt tiên vương này căn bản là chưa đủ nhắc tới rồi.

Lúc này tiên vương hậu kỳ này đã cực độ kinh hoàng rồi, tuy y cảm giác mình cũng có thể giết đối phương, nhưng một Đại La Tiên lại lợi hại tới mức này, thật sự là khiến cho y khó có thể tưởng tượng. Từ khi nào thì có loại Đại La Tiên đáng sợ như này rồi? Nếu như Đại La Tiên này mà thăng cấp đến tiên vương, nào còn có tiên vương có thể là đối thủ của hắn? Cho dù hắn là một tiên vương sơ kỳ, cũng có thể khinh thường hết thảy tiên vương.

Người này nhất định phải giết không thể nghi ngờ, nếu không tai hoạ về sau vô cùng. Tiên vương hậu kỳ này nghĩ tới đây, trường thương màu xanh lam trong tay càng biến hóa ra một vầng thái dương xanh đến cùng cực.

Uỳnh...

Nhưng không đợi vầng thái dương xanh nhạt này tấn công về phía Diệp Mặc, đợt sóng lửa thứ hai của Diệp Mặc đã đánh tới, đợt sóng thứ nhất đã bị lĩnh vực tiên vương chặn lại, tiêu hao phần lớn uy lực. Nhưng đợt sóng thứ hai này lại không hơn không kém chính là Thiên Hỏa mãnh liệt, làn sóng đáng sợ đánh tới, khiến cho tiên vương này ánh mắt lập tức đông lại.

Lần này y thấy rõ vô cùng, không ngờ lại là Thiên Hỏa, hơn nữa còn Thiên Hỏa đã thăng cấp đến Tiên Diễm biến thành. Một Đại La Tiên chẳng những có thần khí hạ phẩm, còn có mồi lửa đáng sợ này, ánh mắt của y càng trở nên cực nóng.

Người này mình nhất định phải bắt sống, bí mật trên người hắn quá nhiều. Nhưng cho dù là phải bắt sống Diệp Mặc, y cũng biết loại Thiên Hỏa này tuyệt đối không thể để bén lên người, một khi bén lên người mình rồi thì cho dù là tiên vương hậu kỳ y cũng chịu không nổi.

Trường thương hóa thành mặt trời màu lam trong nháy mắt liền kéo dài ra, trở thành một bức tường dài cực lớn màu xanh da trời, chặn đợt sóng lửa

đáng sợ thứ hai đập vào mặt.

Ầm ầm...

Tiếng nổ mạnh vang lên, bức tường màu xanh da trời và đợt sóng thứ hai của Diệp Mặc va chạm vào nhau. Khơi dậy ánh lửa xanh đỏ đáng sợ, chỉ trong một nhịp hô hấp, đợt sóng thứ hai Diệp Mặc đánh ra đã bị bức tường dài màu xanh nhạt này hóa thành hư vô. Mà bức tường màu xanh nhạt lại đột nhiên co rút lại, thời gian còn chưa tới nửa hơi thở, đã tạo thành một cây trường thương dài hơn trăm trượng, giống như điện chớp đâm về phía Diệp Mặc.

Mà theo trường thương này đâm tới, không gian chung quanh Diệp Mặc đã kịch liệt co rút lại, hình như chờ không gian co rút lại đến một thời điểm, vừa vặn bị thanh trường thương kia đâm trúng.

Bành...

Lại một âm thanh trầm đục vang lên, vị trí Diệp Mặc đứng bị trường thương đâm trúng, tạo thành từng đợt rung động hư không. Tiên vương vẫn chưa có năng lực xé rách hư không, nhưng một cú này quá mức mạnh mẽ, đã kích động làn sóng trong hư không.

Hiển nhiên tiên vương này muốn bắt sống không phải là một Diệp Mặc hoàn hảo không sứt mẻ, mà là Nguyên Thần của Diệp Mặc.

Sau khi tiếng nổ vang lên, tiên vương này đã biết rõ một phát này của y đã đâm vào không khí, một Đại La Tiên lại có thể đào tẩu trong lúc chiến đấu với y, y nào còn có thể nhịn nổi nữa. Cùng lúc, y thu trường thương lại đuổi theo.

Nhưng dù y kích hoạt tiên thuyền tới tốc độ nhanh nhất, bóng dáng trên bàn phương vị vẫn càng lúc càng nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Tiên vương này sắc mặt tái xanh, cũng không bỏ cuộc, vẫn dọc theo vị trí Diệp Mặc đào tẩu đuổi theo. Y không chỉ là muốn báo thù, mà là vì Đại

La Tiên này mang đến cho y một cảm giác quá mức kỳ quái. Cho dù là trên người hắn không có bất kỳ bí mật gì, thì thần khí hạ phẩm và Thiên Hỏa cũng là bí mật lớn nhất rồi.

...

Diệp Mặc bỏ xa tiên vương, nhưng cũng ra một chút mồ hôi lạnh. Cũng may hắn kinh nghiệm phong phú phán đoán chuẩn xác, biết Lãng Sát của mình không cách nào chiếm được lợi thế, ngay sau khi đợt sóng lửa thứ hai đánh ra, không phát ra đợt sóng lửa thứ ba, mà là trong nháy mắt này liền nhanh chóng Thuấn di, đồng thời phóng ra Thời Không Thoa, nhanh chóng đào tẩu.

Không phải Lãng Sát của hắn không giết chết tiên vương được, mà là tốc độ vận chuyển Tiên Nguyên của hắn so với đối phương quá chậm. Đối phương sau khi tiêu diệt đợt sóng thứ hai của hắn, trước khi đợt sóng nhiệt thứ ba của hắn sinh ra, đã có thể tới giết hắn trước rồi.

Hai đợt sóng trước đó, hắn sở dĩ có thể chiếm được ưu thế, không phải là hắn lợi hại hơn đối phương, mà là hắn ra tay nhanh hơn đối phương. Đợi khi đối phương hiểu rõ sự lợi hại của mình thì đã để y chiếm cứ được tiên cơ rồi.

Nếu như ba đợt sóng của hắn ra cùng lúc có thể có tốc độ nhanh bằng trường thương của đối phương, Diệp Mặc cho rằng, cho dù là hắn chỉ là Đại La Tiên, cũng có thể chiếm được ưu thế. Nhưng Diệp Mặc rất rõ ràng, dưới lĩnh vực đối phương, mình tuyệt đối không có khả năng nhanh hơn đối phương. Trừ phi đối phương không dùng lĩnh vực hoặc là mình cũng đã có lĩnh vực tiên vương hoàn chỉnh.

Chiến đấu với tiên vương này, khiến cho Diệp Mặc càng bức thiết muốn thăng cấp đến tiên vương. Sự khác biệt giữa Tiên vương và Đại La Tiên tuyệt đối không phải là khác biệt trong cùng một đẳng cấp, mà là một quá trình biến chất.

Hắn đang là Đại Chí Tiên viên mãn, có lẽ có thể giết chết một Đại La

tiên hậu kỳ bình thường, nhưng là Đại La Tiên viên mãn, lại tuyệt đối đánh không lại một Tiên vương hậu kỳ, đây chính là sự khác biệt.

Tốc độ của Thời Không Thoa bị Diệp Mặc kéo đến mức lớn nhất, cho dù là Đại tiên thông thường, cũng không thể nào dùng thần thức bắt kịp tốc độ của Thời Không Thoa.

Sau khi phi hành được nửa tháng, Diệp Mặc kêu Vô Ảnh ra, để cho Vô Ảnh khống chế Thời Không Thoa tiếp tục lấy tốc độ nhanh nhất bay về phía Cấm Thượng Thiên, hắn thì tiến vào Thế Giới Trang Vàng bắt đầu luyện đan.

Muốn thăng cấp tiên vương, nhất định phải có 'Y Vương Đan', có rất ít thiên tài không cần đan dược cũng có thể thăng cấp Tiên vương, Diệp Mặc biết rõ người đó tuyệt đối không phải là hắn. Vật liệu luyện chế 'Y Vương Đan' Diệp Mặc còn nhiều mà, hơn nữa hắn còn có một cây Bồng Việt Tiên Quả.

Khiến cho Diệp Mặc không nghĩ tới là, cây Bồng Việt Tiên Quả ở trong Thế Giới Trang Vàng thời gian chưa đến mười năm, Bồng Việt Tiên Quả trên cây đã có màu tím nhàn nhạt.

- Đây là do Khí Tức Hỗn Độn trong Thế Giới Hỗn Độn tạo thành.

Tiểu Băng Sâm thấy Diệp Mặc nghi hoặc, lập tức đứng bên cạnh giải thích.

Bồng Việt Tiên Quả màu tím Diệp Mặc đã thấy một lần, lại không nghĩ rằng mình cũng có cơ hội dùng Bồng Việt Tiên Quả màu tím. Bồng Việt Tiên Quả trên tàng cây tự động biến thành màu tím, đương nhiên là tốt hơn so với Bồng Việt Tiên Quả hái xuống mới thay đổi thành màu tím.

Nửa tháng sau, Diệp Mặc luyện chế ra năm lò 'Y Vương Đan', ngoại trừ một lò đan dược thượng đẳng ra, còn lại toàn bộ đều là 'Y Vương Đan' hạng nhất.

...

Bởi vì Diệp Mặc điên cuồng chạy đi, chưa tới hai tháng, Thời Không Thoa của Diệp Mặc cũng đã xuyên qua biên giới Cấm Thượng Thiên.

Đã đến Cấm Thượng Thiên, Diệp Mặc càng không có chút ý dừng lại nào, trực tiếp quyết định phương hướng xông về Tiên Phần Lĩnh.

Lại là vài ngày sau, Diệp Mặc đã rơi vào chỗ sâu trong Tiên Phần Lĩnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm thu hồi Thời Không Thoa.

Khí tức âm u lạnh lẽo trong Tiên Phần Lĩnh chen chúc tới, Diệp Mặc lại không mảy may thèm để ý chút nào, nơi này là nơi độ kiếp tuyệt vời nhất, không có bất kỳ người nào quấy nhiễu. Hơn nữa cũng không cần để ý động tĩnh quá lớn, khiến cho người khác để ý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1800

Điên Cuồng Tiên Vương Lĩnh Vực

Non nửa dòng tiên linh mạch cực phẩm còn lại cũng bị Diệp Mặc kéo ra ngoài, bắt đầu bố trí Tụ Linh Trận. Nửa ngày sau, một tụ linh tiên trận cấp sáu đã được Diệp Mặc bố trí, chung quanh nơi này tiên linh khí trong nháy mắt liền nồng đậm hẳn lên. Mà những khí tức u ám lạnh lẽo kia cảm nhận thấy Diệp Mặc cố ý thả ra khí tức Hỏa Hệ, nhao nhao rút lui Một tiên trận che đậy cấp sáu cũng được Diệp Mặc bố trí, cho dù là không cách nào che đậ thế đáng sợ của tiên vương kiếp, nhưng có thể ngăn cản một chút cũng là một chuyện tốt.

Diệp Mặc đoán chừng lần này lôi kiếp sẽ không đơn giản, chẳng những chuẩn bị 100 món tiên khí lục phẩm, còn chuẩn bị một tiên khí thất phẩm hộ thuẫn. Cũng không phải Diệp Mặc không luyện chế được tiên khí thất phẩm, mà là vật liệu cần để luyện chế tiên khí thất phẩm quá quý giá, cho dù là bây giờ Diệp Mặc cũng không có bao nhiêu tiên khí thất phẩm.

Cả cái Bát Cực Già Đỉnh kia và cái trống Hạo Thiên cũng được Diệp Mặc chuẩn bị kỹ, đương nhiên hai món đồ này, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, Diệp Mặc không muốn dùng đâu.

Lúc trước bị Thiết Dực Hùng hư không vô cùng vô tận bao vây, Diệp Mặc đều không định dùng cái trống Hạo Thiên, bây giờ không ở trong hư không, hắn càng không muốn dùng.

'Y Vương Đan' hạng nhất luyện chế từ Bồng Việt Tiên Quả màu tím lan tỏa ra vầng tiên linh đan màu tím nhạt, cho dù là loại khí tức đan dược này, đều sẽ khiến cho người ngửi thấy tinh thần thoáng rung động.

Diệp Mặc lấy ra một viên 'Y Vương Đan' để ở lòng bàn tay, bắt đầu vận chuyển 'Tam sinh quyết' bóp nghẹt tầng ngăn cách tu vi lớn nhất kia. Trong cơ thể Tiên Nguyên ào ạt lưu động, tuy giống như trường giang đại hà, nhưng lại cách tầng ngăn cách này vẫn còn xa lắm, càng đừng nói chi là đột phá tầng ngăn cách tu vi kia, cho dù là chạm vào cũng hoàn toàn không thể chạm tới.

Diệp Mặc vô cùng rõ ràng, tuy hắn đã là Đại La Tiên viên mãn, nhưng vốn tích lũy của hắn còn kém xa tít tắp những Đại La Tiên viên mãn tu luyện rất nhiều năm kia. Tiên Nguyên của bọn họ đã tích lũy đến một trình độ nhất định, chỉ cần có 'Y Vương Đan', tỷ lệ đột phá so với hắn lớn hơn rất nhiều. Nhưng Diệp Mặc thì không, hắn mới vừa vặn chạm đến Đại La Tiên viên mãn, Tiên Nguyên cùng thần thức tích tụ còn kém xa tít tắp người khác.

Nếu như không có Khổ Trúc, Diệp Mặc căn bản là đừng nghĩ tới chuyện mới vừa tiến vào Đại La Tiên viên mãn đã đi xung kích tiên vương, đây quả thực là chuyện không tưởng. Khổ Trúc làm cho tâm cảnh của hắn giữ vững ổn định, tuy nhiên lại không cách nào làm cho tích lũy của hắn cũng đạt tới cái loại hải dương cô đọng này.

Đổi thành người khác thì chỉ có thể tiếp tục tích lũy. Tiếp tục cô đọng, Diệp Mặc lại có biện pháp riêng của mình. Hắn có tiên linh mạch cực phẩm, càng quan trọng hơn là, 'Tam sinh quyết' của hắn hấp thu tiên linh khí càng điên cuồng không thôi. Nhưng chủ yếu nhất là, hắn không có thời gian đợi chờ thêm nữa, hắn nhất định phải đẩy nhanh hơn tốc độ thăng cấp tiên vương.

Giờ phút này tiên linh khí của non nửa dòng tiên linh mạch cực phẩm kia giống như bị lửa lớn làm bốc hơi. Điên cuồng tụ về hướng Diệp Mặc, bị Diệp Mặc trực tiếp hấp thu vào.

Cái tốc độ hấp thu tiên linh khí này, so với tốc độ tu luyện của Diệp Mặc trong Thế Giới Trang Vàng nhanh hơn đâu chỉ gấp mấy trăm lần, nếu như ở trong Thế Giới Trang Vàng hắn tu luyện cũng có loại tốc độ như này, thì Diệp Mặc đã sớm thành Đại La Tiên viên mãn rồi. Nhưng nếu như trong Thế

Giới Trang Vàng, Diệp Mặc dám tu luyện như vậy. Hắn cũng đã sớm nổ tung thân thể rồi. Lúc này hắn vận chuyển 'Tam sinh quyết' tới cực hạn, chính là vì bóp nghẹt tầng ngăn cách tới tiên vương kia.

Nếu như không xung kích được cảnh giới Tiên vương, loại tốc độ tu luyện này chính là tự tìm cái chết, cái loại tiên linh khí này không cách nào nhanh chóng chuyển hóa thành Tiên Nguyên được, chỉ có thể xé rách kinh mạch của mình mà thôi. Đây cũng là lý do vì sao lúc tu sĩ trùng kích cửa ải quan trọng, một khi không thành công, tu vi sẽ giảm xuống. Cho nên bình thường không đến điểm giới hạn, rất nhiều người cũng sẽ không đi đụng tới cái cửa ải kia.

Cho dù là Tiên Nguyên dồi dào đến cực điểm, cũng nhất định phải có một quá trình lắng đọng. Giống như rượu mạnh nhất định phải chôn dưới đất một khoảng thời gian, mới có thể xóa đi sự chua cay mà trở nên dịu xuống.

Nhưng những điều này không thích hợp với Diệp Mặc, hắn không có thời gian, cho dù là có trận bàn thời gian, thời gian của hắn vẫn không đủ. Huống chi hắn cần cũng không chỉ là thời gian, hắn còn phải bắt đầu tích tụ tài nguyên tu luyện. Hắn chỉ có thể giành phần lớn thời gian để tìm kiếm tài nguyên tu luyện, một phần nhỏ thời gian thì giành cho việc tu luyện Tiên Nguyên lực kinh khủng đang tàn sát bừa bãi từ trong kinh mạch, Diệp Mặc cảm nhận được một chút nguy hiểm, hắn thử dùng Tiên Nguyên đi chạm đến tầng ngăn cách tiên vương, vẫn còn cách khá xa.

Hai ngày sau, cái loại tiên linh khí đáng sợ này đã bị 'Tam sinh quyết' dần dần hàng phục, Diệp Mặc cảm giác được Tiên Nguyên trong cơ thể tàn sát bừa bãi đã trở nên thong thả một chút, lập tức liền nuốt 'Y Vương Đan' vào.

'Y Vương Đan' và Tiên Nguyên lực thông thường hoàn toàn không giống nhau, đan dược mang theo tính mục đích rõ ràng bắt đầu trợ giúp Diệp Mặc xung kích chạm đến tầng ngăn cách tu vi kia. Một ít cảm ngộ mới không tự giác mà dâng lên.

Diệp Mặc dần dần chìm vào trong cảm ngộ mới, hoàn toàn quên mất lực xung kích mà 'Y Vương Đan' mang tới, cái loại trùng kích này không ngừng đột phá cảnh giới, khiến cho tu vi của Diệp Mặc dần dần chạm đến cái tầng ngăn cách tiên vương kia.

Khi tu vi của Diệp Mặc đụng chạm đến tầng ngăn cách kia, lúc vẫn chưa mở ra tầng ngăn cách, Diệp Mặc bỗng nhiên toàn thân chấn động, thần thức của hắn vậy mà lại tạo thành từng đợt gợn sóng lay động ở chung quanh, lập tức một loại khí thế khó có thể nắm bắt dần dần hướng ra bên ngoài.

Đây là hình thức ban đầu của lĩnh vực tiên vương, Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hắn thật không ngờ mình còn chưa thăng cấp tiên vương, thì đã chạm đến hình thức ban đầu của lĩnh vực Tiên vương, cái này so với Vực mà lúc trước hắn cảm ngộ được mạnh mẽ hơn rất nhiều rất nhiều. Diệp Mặc liền quên đi chuyện chạm đến tầng ngăn cách tu vi tiên Vương, một lòng đi mở rộng lĩnh vực của mình.

Một ngày, hai ngày lại trôi qua, Diệp Mặc phát hiện hắn vậy mà lại tạo thành được lĩnh vực hoàn chỉnh, mà hiệu quả của 'Y Vương Đan' xung kích tầng ngăn cách tiên vương đã biến mất. Đổi thành người khác, nhất định là ảo não vô cùng, nhưng Diệp Mặc lại mừng rỡ không thôi, lại nuốt thêm một viên 'Y Vương Đan' nữa.

Lĩnh ngộ về 'Y Vương Đan' vẫn chưa bị Diệp Mặc dùng để xung kích tầng ngăn cách tiên vương kia, vẫn bị Diệp Mặc dùng để lĩnh ngộ cảm thụ tầng lĩnh vực tiên vương kia, đồng thời dần dần củng cố và kéo dài.

Một viên, hai viên... Mười viên... Mười lăm viên... 'Y Vương Đan' không ngừng bị Diệp Mặc nuốt vào, không ngừng đi củng cố và kéo dài cái lĩnh vực tiên vương này. Lĩnh vực tiên vương của Diệp Mặc càng thêm cứng lại, càng trở nên vận chuyển tự nhiên, diện tích cũng càng thêm rộng lớn, đến cuối cùng, Diệp Mặc thậm chí có thể tùacute; biến hóa lĩnh vực tiên vương của mình.

Dược hiệu đáng sợ do 'Y Vương Đan' sinh ra bị 'Tam sinh quyết' chuyển

hóa và tích lũy, nếu như không phải là 'Tam sinh quyết', chỉ nhờ vào quá trình Diệp Mặc không ngừng nuốt 'Y Vương Đan' để mở rộng lĩnh vực, hắn chính là tự tìm đường chết.

Khi bình 'Y Vương Đan' thứ hai chỉ còn lại có ba viên, Diệp Mặc lúc này mới chợt cảnh giác, hắn vậy mà đã bế quan ở Tiên Phần Lĩnh này một tháng rồi, hơn nữa cũng chỉ là dùng để xung kích, gia cố lĩnh vực tiên vương. Nếu như lúc này có người tìm tới nơi này, hắn chẳng phải là tự tìm chết sao? Hơn nữa tiên linh mạch cực phẩm hắn còn lại hình như cũng không nhiều.

Diệp Mặc cũng không dám tiếp tục mở rộng lĩnh vực của mình nữa, mà lại nuốt thêm một viên 'Y Vương Đan' nữa đi xung kích tầng ngăn cách kia.

Uỳnh...

Hàng loạt trận run rẩy truyền đến, Diệp Mặc cảm nhận được tu vi của mình đã nặng nề đụng đến tầng ngăn cách này.

Diệp Mặc trong lòng đại hỉ, nhưng không đợi hắn xung kích tầng ngăn cách tu vi lần thứ hai, tiếng 'Ken két' nổ vang đã từ phía trên không trung vang lên.

Diệp Mặc rất rõ ràng, cái gì nên tới vẫn sẽ tới.

Gần như là trong nháy mắt nổ vang, khói mù màu đen trên đỉnh đầu đã vỡ ra từ trên không, tám luồng sét màu vàng kim rơi xuống, tám luồng sét màu vàng kim này trong nháy mắt liền khiến toàn bộ Tiên Phần Lĩnh nổi bật lên thành một mảng vàng óng ánh.

Khí tức u ám lạnh lẽo của Tiên Phần Lĩnh nhao nhao tràn ra bốn phía, mà Diệp Mặc lại thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là tám luồng sétthôi. Tám tia sét này tuy thô, hắn đi đối phó cũng hẳn là không có chuyện gì đâu.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền cảm giác được nguy hiểm, không đợi hắn kịp phản ứng, tám luồng sét màu vàng kim kia trong nháy mắt liền thay

đổi phương hướng, vậy mà chia làm tám hướng đánh về phía Diệp Mặc.

Nhưng đây vẫn chưa phải là cái khiến cho Diệp Mặc kinh hãi nhất, khiến cho hắn kinh hãi nhất là rõ ràng là tám luồng sét màu vàng kim, sau khi chia làm tám hướng, mấy luồng sét này lại biến thành bảy mươi hai luồng. Bảy mươi hai luồng sét màu vàng nhạt bốn phương tám hướng đánh về phía Diệp Mặc, mỗi một luồng sét đều vừa thô vừa to hơn cả vại nước. Ngoại trừ dưới mặt đất, Diệp Mặc phải đối mặt với oanh kích khắp nơi.

Một trăm cái tiên khí phòng ngự cấp sáu và cái lá chắn phòng ngự cấp bảy kia đồng thời bị Diệp Mặc phóng ra, Diệp Mặc biết rõ lần này không đơn thuần là lôi kiếp, còn là nguy cơ lớn của hắn. Cùng một thời gian, Diệp Mặc lại phóng ra Tử Đao và Hắc Thạch cân, trong tình huống như thế này, không thể có nửa phân chần chờ.

Diệp Mặc con mắt trở nên đỏ bừng, lôi kiếp này quyết tâm muốn giết hắn, với tu vi Đại La Tiên viên mãn của hắn, cộng thêm Tiên linh thể trung kỳ, hắn cũng không tin không quét sạch cái lôi kiếp này được.

Huống chi trong mắt hắn, muốn đối phó loại lôi kiếp này thì phải chủ động xuất kích, phòng thủ hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả. Sau khi phóng ra tiên khí phòng ngự, Diệp Mặc đột nhiên phi thân lên, giơ nắm đấm lên đánh tới hướng chín luồng sét màu vàng kim trên đỉnh đầu.

Rầm rầm...

Bùn đất bay lên, toàn bộ mặt đất giống như bị cày qua một lần. Diệp Mặc còn chưa đuổi hết mấy luồng sét trên đỉnh đầu vào một chỗ, chín luồng sét màu vàng kim vậy mà từ lòng đất đánh ra trước, trước đó không hề báo hiệu gì cả.

Diệp Mặc trong nháy mắt liền hiểu ra, lôi kiếp lần này không ngờ là chín chín tám mốt luồng sét màu vàng, hắn có thể thấy bảy mươi hai luồng sét là để cho hắn ngăn cản, mà chín luồng sét ẩn nấp dưới mặt đất, đó là muốn lấy tính mạng của hắn đấy.

Diệp Mặc hít vào một ngụm khí lạnh, nếu như không phải là hắn có sự tàn nhẫn, gượng ép bay lên không trung đối phó với lôi kiếp, hắn ngay cả thời gian tránh né chín luồng sét màu vàng kim dưới đất này cũng không có.

Lôi kiếp thật độc ác, thật nham hiểm. Diệp Mặc phẫn nộ tới cực điểm, ngược lại gắng gượng tỉnh táo lại, trước tiên Bát Cực Già Đỉnh được hắn phóng ra, cho dù là cái Bát Cực Già Đỉnh này cũng chỉ là cái tiên khí tàn tạ sứt mẻ, nhưng Diệp Mặc không để ý nổi nữa rồi. Đây là muốn lấy mạng của hắn ah, còn may hắn cũng coi như là chuẩn bị đầy đủ, luyện chế ra một mớ tiên khí phòng ngự lớn, nếu không luồng sét thứ nhất này hắn đã không có chút lực phản kháng nào rồi.

Diệp Mặc lần đầu tiên phóng ra nhiều tiên khí phòng ngự như vậy, tuy những tiên khí này đều là hắn luyện hóa ra, hắn cũng không có thi triển bất kỳ môn thần thông gì, nhưng với tu vi thần thức mạnh mẽ như thế hắn cũng cảm thấy đã cố hết sức rồi.

Rầm rầm rầm rầm...

Két két két...

Tia sét không ngừng đánh lên lá chắn phòng ngự của Diệp Mặc, đánh lên trên Hắc Thạch Cân, tương tự cũng hoàn toàn đánh trúng vào Tử Đao của Diệp Mặc.

Mà quả đấm của Diệp Mặc càng liên tục đánh lên chín luồng sét màu vàng kim trước mặt, trong lúc nhất thời tiếng nổ vang dội khắp cả Tiên Phần Lĩnh. Ánh sét màu vàng lẫn với Tiên Nguyên của Diệp Mặc lan ra bốn phía, một vài âm hồn du đãng gần đó bị ánh sét màu vàng này đụng phải, lập tức liền bị hủy diệt tiêu tán.

Từng cái từng cái tiên khí phòng ngự, giống như gáo nước bị chùy sắt gõ vào vậy, thanh âm 'Răng rắc' liên miên không ngừng, mảnh vỡ của tiên khí bị sét đánh nát như mưa đá rơi xuống, đánh lên bề mặt Tiên Phần Lĩnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1801

Ai Điên Cuồng Hơn

Pháp bảo phòng ngự của Diệp Mặc không ngừng đập vào lôi kiếp màu vàng kim, tiếng sấm của Tiên Mộ Lĩnh vang lên không ngớt, không gian xung quanh đều bị lôi kiếp dày đặc này làm rung động.

Từng đường sét màu vàng kim bị pháp bảo phòng ngự của Diệp Mặc chặn lại, nhưng đồng thời từng đường sétmàu vàng kim kia cũng xuyên qua pháp bảo phòng ngự, hoặc là xuyên qua Tiên khí phòng ngự của Diệp Mặc mà đánh lên người hắn.

Máu tươi phun ra, xương cốt của Diệp Mặc đứt rời từng khúc, nhưng đường sét này đánh lên người, ngoài gắng gưỡng kháng lại ra, thì cũng không chút gì là đúng dịp.

Bát Cực Già đỉnh mặc dù là Tiên khí cực phẩm bị hỏng, nhưng lúc này cũng phát huy được tác dụng cực lớn, hình thành từng đỉnh ảnh như cơn lốc, chặn lại được bảy đường sét trong chín đường dưới đất, hai đường lọt lưới còn lại bị Diệp Mặc trực tiếp dùng chân đạp xuống.

- Phụt, răng rắc…

Hai chân của Diệp Mặc bị chóc da bong thịt ngay tại chỗ, xương cốt đứt gãy, cho dù hắn là Tiên linh thể, cũng không ngăn nổi những đường sét còn to hơn cả cái thùng nước như này. Hắc thạch cân và Tử Đao lại càng như ngọn núi cực lớn và một mảng màu tím, ong ong trong tiếng nổ vang, Hắc thạch cân trực tiếp bị đường sét màu vàng kim kia đánh bay, màn đao màu tím cực đẹp cũng không ngăn nổi hơn mười đường sét màu vàng đó.

Thình thịch… bùm…

Liên miên bất tuyệt, những âm thanh răng rắc càng lúc càng liên tiếp vang lên, 81 đường sét bị Diệp Mặc chặn được hơn nửa, sau đó những đường còn lại liên tiếp đánh lên người Diệp Mặc.

Bùm một tiếng, Diệp Mặc ngã xuống đất, đường lôi kiếp to như vậy, liên miên không ngừng như vậy đánh lên người, cho dù Tam sinh quyết của Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào luyện hóa kịp. Lúc này toàn thân Diệp Mặc máu thịt be bét, cháy đen một mảnh.

Khi Diệp Mặc trực tiếp bị kích tiến vào một chỗ đất sâu, hắn thậm chí đến hít thở cũng có chút khó khăn. Nói cách khác chỉ cần có thêm một đường sét nữa, thì Nguyên thần nói không chừng cũng bị đánh thành mảnh vụn rồi.

Lôi kiếp này rõ ràng là muốn đánh hắn chết, trong mắt Diệp Mặc bừng lên ngọn lửa giận. Mặc dù hắn cũng không nhúc nhích nổi, nhưng vẫn điên cuồng phá vỡ ngăn cách tu vi Tiên vương. Hắn biết lôi kiếp bây giờ của hắn khác với những người khác. Lôi kiếp của người khác càng về sau càng đáng sợ, nhưng còn lôi kiếp của hắn thì đáng sợ nhất lại chính là đợt đầu tiên và đợt thứ hai. Chẳng những hắn độ qua được hai đợt lôi kiếp đầu tiên thăng cấp rồi, lôi kiếp phía sau đối với hắn mà nói cũng không đủ nhìn.

Mặc dù chỉ còn lại một hơi, công pháp luyện thể của Diệp Mặc vẫn tự động vận chuyển, công pháp luyện thể sau khi hấp thu đường sét màu vàng kim kia, không ngừng cường hóa máu thịt thân thể. Còn đường sét màu vàng kim này, lại càng bị Tam sinh quyết của Diệp Mặc luyện hóa với tốc độ nhanh hơn, hình thành lôi nguyên màu vàng kim, ngoài rèn luyện thân thể Diệp Mặc ra, còn không ngừng cùng với Tiên linh khí xung quanh bị Diệp Mặc điên cuồng hấp thụ tấn công phá vỡ ngăn cách Tiên vương kia.

Tiếng sấm sét rầm rầm lại vang lên, đợt lôi kiếp thứ hai không ngờ cũng không dừng lại chút nào, không cho Diệp Mặc chút cơ hội hít thở nào, bắt đầu chuẩn bị, trong nháy mắt giáng xuống. Diệp Mặc dưới sự tức giận không

thể kìm hãm nổi, dẫn động lôi nguyên màu vàng kim cùng với Tiên linh khí kinh khủng, không ngừng tấn công phá vỡ ngăn cách Tiên vương.

Trong không trung sáng bừng, thậm chí bắt đầu phát nổ trong không trung. Diệp Mặc biết rõ, nếu như hắn không thể phá vỡ ngăn cách Tiên vương trước khi đợt lôi kiếp thứ hai giáng xuống, thì hắn chỉ còn đường chết. Xem ra lôi kiếp lần này sớm đã dự định chuyện sống chết của hắn, chỉ có điều vì hắn chuẩn bị đầy đủ kỹ lưỡng, chẳng những chuẩn bị hơn một trăm tiên khí phòng ngự, còn mua được Bát cực Già đỉnh nữa. Nếu không đợt lôi kiếp đầu tiên, hắn cũng không thể nào qua nổi.

Hiểu ra nguy hiểm của mình, Diệp Mặc cũng không còn để ý đến những thứ khác, lấy ra hai viên Y Vương đan đồng thời nuốt xuống. Tiên linh lực kinh khủng trong chốc lát lấp đầy kinh mạch của Diệp Mặc, Tiên linh khí chỗ nào cũng có thể len lỏi đến cùng với lôi nguyên cực kỳ nồng đậm, dường như muốn xé rách kinh mạch của Diệp Mặc. Nói cách khác Diệp Mặc với Tiên linh thể trung kỳ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chặn lại sự bắn phá điÛc giờ chưa có một lần nào lại có cảm giác điên cuồng đến vậy, rõ ràng đến vậy.

Tiên linh khí liên miên không dứt cùng với lôi nguyên màu vàng phá vỡ ngăn cách Tiên vương của Diệp Mặc, cũng lập tức tiêu tán, rồi lại lần nữa dưới công pháp luyện thể của Diệp Mặc tấn công tu vi luyện thể của Diệp Mặc.

Kinh mạch bị xé nứt cùng với tốc độ trong tích tắc cộng lại, hai chân lúc trước bị lôi nguyên trong lòng đất chém đứt cũng nhanh chóng phục hồi lại, còn tu vi luyện thể Diệp Mặc thì lại càng tăng lên.

Luồng sét lần này đáng sợ đến cực điểm, nhưng một khi chặn được rồi, lấy được chỗ tốt rồi, thì cũng khó có thể tưởng tượng.

Khi Diệp Mặc lại lần nữa cảm nhận uy thế của mình không ngừng phóng thích ra, đồng thời lĩnh vực Tiên vương của hắn cũng không tự chủ mà mở rộng ra, lúc này lĩnh vực Tiên vương của hắn chẳng những lại lần nữa mở

rộng thêm mấy lần, hơn nữa còn bắt đầu hoàn thiện. Khí tức Tiên vương đáng sợ mở rộng trong Tiên Phần Lĩnh, một số tiên yêu thú đứng đằng xa và một số âm hồn cường đại, lần lượt rời khỏi, khí thế này đối với bọn chúng mà nói quá mạnh. Lôi kiếp trong này quá điên cuồng, người độ kiếp lại càng điên cuồng hơn.

Diệp Mặc cảm giác thân thể mình lần nữa lại vang lên những âm thanh nhỏ, một lát sau, cảm giác càng mạnh hơn lại truyền đến, Diệp Mặc siết chặt nắm đấm, chầm chậm đứng lên. Hắn biết rõ tu vi luyện thể của mình đồng thời cũng đột phá, cũng đến Tiên linh thể hậu kỳ rồi.

Ken két… rầm rầm…

Sau khi đỉnh đầu nổ tung, tiếng nổ điên cuồng hơn lại vang rền, tu vi và luyện thể của Diệp Mặc đồng thời đột phá trong nháy mắt. Thế nhưng 108 đường sét màu vàng, lại lần nữa chia làm hơn mười phương hướng, hướng về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngẩng đầu bình tĩnh nhìn chằm chằm hơn trăm đường sét màu vàng này, lúc này hắn đến pháp bảo phòng ngự cũng không phóng ra, chỉ phi thân xông đến.

Cùng một thời gian, lôi kiếm và nắm đấm cùng được đánh ra. Hắn muốn dùng lôi kiếp màu vàng này, tiếp tục tôi luyện tu vi của hắn, đồng thời tiếp tục tôi luyện lôi kiếm của hắn.

…

Tiên Phần Lĩnh trên Cấm Thượng thiên quá vắng vẻ, hơn nữa thuộc vào nơi âm khí cực nặng, không có nhiều Tiên linh vật. Động tĩnh Diệp Mặc độ kiếp mặc dù lớn, người có thể cảm nhận được cũng không nhiều.

Nhưng không nhiều, không có nghĩa là không có, lúc này có hai tên Đại La Tiên ở Tiên Phần Lĩnh cũng đã cảm nhận được khí tức lôi kiếp đáng sợ này, hơn nữa còn có một uy áp Tiên vương mơ hồ.

- Có Tiên yêu thú cấp sáu độ kiếp lên cấp bảy trong này?

Đại La Tiên mặc quần áo màu đỏ chằm chằm nhìn sâu vào Tiên Phần Lĩnh nói.

- Làm sao có thể biết có Tiên yêu thú đang thăng cấp lên cấp bảy trong Tiên Phần Lĩnh?

Một Đại La Tiên mặc quần áo xám khác nghi ngờ hỏi.

- Loại uy thế này tuyệt đối là động tĩnh mà Tiên yêu thú thăng cấp lên cấp bảy làm ra, nếu như chúng ta không đi sớm một chút, đợi Tiên yêu thú sau khi độ kiếp xong rồi, thần thức quét được chúng ta, tuyệt đối chỉ còn con đường chết.

Đại La Tiên áo đỏ thận trọng nói.

Tên Đại La Tiên áo xám kia khẽ gật đầu nói:

- Được, vậy thì đi ngay bây giờ.

Hai gã Đại La Tiên nói xong, tăng tốc rời khỏi Tiên Phần Lĩnh, nếu như có Tiên yêu thú cấp cao độ kiếp trong này thật, một khi bị phát hiện ra rồi, thì đúng là chỉ còn con đường chết.

…

Bên ngoài biên giới của Cấm Thượng thiên, một gã đàn ông mắt ưng đi vòng vo một hồi lâu, gã cuối cùng cũng tìm được nơi có lốc xoáy hư không nhỏ nhất, phóng ra pháp bảo phòng ngự, với tốc độ nhanh nhất vọt vào.

Gã quanh năm tìm kiếm đồ tốt trên hư không, sự hiểu biết về loại giới vực này cũng am hiểu hơn người bình thường nhiều, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, gã cũng đã xông qua giới vực rồi Nếu như Diệp Mặc ở đây, rõ ràng có thể biết người này chính là Tiên vương mắt ưng đã đánh với hắn một trận trong hư không. Diệp Mặc không ngờ, tên này lại truy sát đến tận Cấm

Thượng thiên. Chỉ có điều Tiên khí phi hành cực phẩm của gã cũng kém xa Thần khí hạ phẩm của Diệp Mặc, cộng thêm trên đường đi gã còn không ngừng tìm kiếm dấu tích mà Diệp Mặc phi hành qua, nên mới chậm hơn một tháng.

Nếu như không phải gã có la bàn truy tung, gã sớm cũng mất dấu rồi, làm gì còn có thể tìm thấy chút bóng dáng của Diệp Mặc nữa.

- Chạy đến Cấm Thượng thiên, tôi không thể làm gì anh sao?

Người đàn ông mắt ưng này cười khẩy, đồng thời phóng ra la bàn truy tung của gã, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Chỉ trong nửa tuần hương, gã lại lần nữa xác định một phương hướng, lập tức khởi động tiên khí cực phẩm của mình. Hơn nữa trên đường phi hành, cũng không ngừng lấy la bàn truy tung ra định vị.

Bảy ngày sau, Đại La Tiên mắt ưng này chặn lại hai tên Đại La Tiên đang tăng tốc chạy trốn.

Hai tên Đại La Tiên này chính là hai người nhìn thấy Diệp Mặc độ kiếp mà chạy trốn, hai người này chạy được chốc lát, lúc này mới giảm tốc độ, hơn nữa bàn tán thứ đang độ kiếp trong Tiên Phần Lĩnh kia có thể là Tiên yêu thú gì.

Hai gã Đại La Tiên đang vừa chạy, vừa bàn tán về Tiên yêu thú, một Tiên vương chặn đường đi của bọ họ, hai tên này mới giật mình tỉnh ra.

- Vãn bối bái kiến Tiên vương đại nhân.

Tên Đại La Tiên áo xám lập tức biết tu vi của người trước mặt này cao hơn bọn họ rất nhiều, rất có khả năng là một Tiên vương. Đối mặt với một Tiên vương, hai người bọn họ căn bản đến tư cách hỏi thăm cũng không có.

- Hai người có gặp một người nào như này không?

Tien vương mắt ưng giơ tay vẽ hình ảnh của Diệp Mặc ra, đồng thời hỏi thẳng.

Diệp Mặc mặc dù dùng mặt nạ, nhưng mặt nạ mà hắn dùng là Bán thánh, tu vi Tiên vương mắt ưng này quá thấp, vẫn không nhìn ra được tướng mạo thực sự của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1802

Tiên Vương Vô Địch

Không, không nhìn thấy…

Hai tên Đại La Tiên đột nhiên gặp phải một Tiên vương hậu kỳ, lời nói cũng có chút lắp bắp.

- Ồ.

Tiên vương mắt ưng này lập tức vỗ tan hình ảnh rung động, lúc này mới lạnh nhạt nói:

- Vừa nãy tôi nghe thấy các anh nói cái gì mà Tiên yêu thú cấp bảy? Các anh nhìn thấy Tiên yêu thú cấp bảy ở đâu?

Tên Đại La Tiên áo đỏ kia thấy Tiên vương này nói chuyện hình như cũng không nghiêm khắc, ngược lại có chút thả lỏng đáp:

- Bẩm Tiên vương đại nhân, hai người bãn bối từ Tiên Phần Lĩnh ra, nhìn thấy có dấu tích độ kiếp cường đại, lôi kiếp đó tuyệt đối là lôi kiếp Tiên vương hoặc Tiên yêu thú độ kiếp lên cấp bảy, cho nên mới đoán như vậy. Vì không thể nào có người đến một nơi thiếu Tiên linh khí như Tiên Phần Lĩnh để độ kiếp, cho nên vãn bối đoán là Tiên yêu thú cấp bảy.

Tiên vương mắt ưng này cũng không trả lời, chỉ lấy la bàn truy tung ra bắt đầu tìm kiếm. Một lúc sau, gã cất la bàn truy tung đi nhìn hai tên Đại La Tiên vẻ mặt sợ sệt trước mặt mình.

Tiên Phần Lĩnh gã đương nhiên biết, hơn nữa đã từng đi qua. Bây giờ trong Tiên Phần Lĩnh có người độ kiếp, lại còn là độ Tiên Vương kiếp, khiến

gã lập tức nhớ ra tên Diệp Mặc đã từng đấu với gã một trận. La bàn định vị vừa nãy cũng là chỉ về phía Tiên Phần Lĩnh, còn người đánh nhau với gã lại là một Đại La Tiên viên mãn.

Nếu như người độ kiếp kia đúng là tên Đại La Tiên viên mãn từng đánh nhau với gã, thì cũng gay go. Diệp Mặc đánh nhau một trận với gã, cho nên Diệp Mặc ra tay gã biết rất rõ, tuyệt đối có thể hoành hành cả cấp độ Đại Tiên. Nếu như đối phương thăng cấp lên Tiên Vương rồi, một khi tu vi Tiên Vương củng cố rồi, thì ngay cả Tiên Vương vô địch cũng không phải là không làm được.

Vừa nghĩ đến chuyện Diệp Mặc có thể Tiên vương vô địch, gã cũng không còn cách nào tỉnh táo lại. Lạnh lùng liếc nhìn hai tên Đại La Tiên trước mặt, bỗng nhiên vung tay hai đường đao màu lam bổ ra ngoài.

Hai tên Đại La Tiên này chỉ là Đại La Tiên trung kỳ mà thôi, so với Diệp Mặc, cũng còn kém quá xa. Tên Tiên Vương mắt ưng này lại ra tay đột ngột, hai tên này căn bản cũng không ngờ tới. Lập tức liền bị hai đường ánh sáng màu lam này trói chặt lại, tiếng nổ vang lên, đường sáng màu lam biến mất, còn hai tên Đại La Tiên kia cũng bị giết ngay lập tức.

Giết chết hai Đại La Tiên, tên Tiên Vương mắt ưng này cũng không dừng lại, thu hồi hai nhẫn trữ vật lại, rồi lập tức phóng ra Tiên khí cực phẩm rồi biến mất.

Một lúc lâu sau, một cái bóng hư ảo từ trong thi thể tàn phá của tên Đại La Tiên áo xám kia tràn ra, gã căm hận nhìn về phía mà tên Tiên Vương mắt ưng kia chạy đi, lạnh giọng nói:

- Nếu như không phải mình có một tấm hộ hồn bài, đến nguyên thần của mình cũng không còn nữa. Phương Kỵ Thông ta thề, đời này phải giết chết lão thất phu này.

Nói xong nguyên thần này liền rời đi, biến mất trong nháy mắt.

…

Diệp Mặc phóng ra lôi kiếm chằng chịt cùng đập vào lôi kiếp vừa thô vừa to kia, các loại lôi quang hiện lên đầy trời, màu vàng kim, màu đen, màu lam. Khiến nơi sâu thẳm trong Tiên Phần Lĩnh nổi bật thành mảng đủ màu Lôi kiếp khủng bố như vậy, còn có người độ kiếp khủng bố như thế, bất kỳ âm hồn nào cũng không dám tiến lại gần, bất luận là cái nào cũng không phải là nơi mà âm hồn thông thường có thể ngăn cản lại nổi.

Thình thịch…

Âm thanh không ngừng không ngớt, vang lên trong sâu thẳm Tiên Phần Lĩnh, đánh lên người Diệp Mặc.

Lúc này đường sét màu vàng mặc dù to thô, nhưng bị lĩnh vực Tiên vương của Diệp Mặc xông đến, lập tức chậm lại. Còn những đường lôi kiếm chằng chịt lại lần nữa đập lên những đường sét này, khiến uy thế những đường sét này lại càng yếu đi một phần.

Với tu vi Tiên Vương sơ kỳ của Diệp Mặc, cộng thêm thân thể Tiên linh thể hậu kỳ, sau khi chặn những đường sét này, chỉ là bị thêm chút vết máu, cũng không bị chong da bóc thịt như lúc trước nữa, càng cũng không còn xương cốt đứt gãy nữa.

Lôi nguyên màu vàng vờn quanh trên không trung, lôi kiếm của Diệp Mặc không ngừng được rèn luyện, còn bản thân Diệp Mặc thì cũng không ngừng hấp thu những Tiên linh khí và lôi nguyên màu vàng này để củng cố làm lớn mạnh thêm tu vi của mình. Một số vết máu do lôi kiếp tạo nên trên thân thể, trong nháy mắt lại càng biến mất không nhìn thấy gì nữa.

Diệp Mặc lơ lửng trên không trung của Tiên Phần Lĩnh, những đường sét màu vàng chằng chịt vây xung quanh người hắn, còn khí tức của hắn cũng không vì những đường sét màu vàng này mà có chút yếu đi nào. Ngược lại, khí tức của hắn trong đường sét màu vàng này lại không ngừng lớn mạnh, càng lớn mạnh.

Hai đợt lôi kiếp đi qua rồi, đợt lôi kiếp thứ ba cũng giống như biến mất vậy, một hồi lâu rồi cũng không thấy đánh xuống. Diệp Mặc không thèm để ý, không ngừng tôi luyện lôi kiếm và tu vi của mình.

Cho đến nửa ngày sau, đợt lôi kiếp thứ ba mới khoan thai chầm chậm đến, rải rác mấy đường lôi kiếp màu lam giáng xuống. Diệp Mặc đến hấp thụ lôi nguyên này để tôi luyện thân thể cũng không còn hứng thú. Trực tiếp phóng ra mấy đường lôi kiếm đánh đến, mấy đường lôi kiếp màu làm này bị lôi kiếm đánh trúng, trong nháy mắt liền tiêu tán hết.

Diệp Mặc biết rõ, mặc dù có vài đường lôi kiếp vụn vặt giáng xuống, cũng không có chút uy hiếp gì đối với hắn. Hắn trực tiếp lại lần nữa vận chuyển Tam sinh quyết, bắt đầu củng cố cảnh giới Tiên vương của mình.

Diệp Mặc đoán lần này lôi kiếp cũng sẽ không có Tiên linh vân hạ xuống, quả nhiên cuối cùng sau khi một đường lôi kiếp giáng xuống, bầu trời lại âm u trở lại, cũng không có chút Tiên linh vân nào rơi xuống cả.

Mấy lần độ kiếp, cũng khiến Diệp Mặc tìm được một loại quy luật. Một khí lôi kiếp này muốn đẩy hắn vào chỗ chết, trên cơ bản cũng không có Tiên linh vân giáng xuống. Nếu như lôi kiếp đó cũng không có ý giết chết hắn, thì thường thường sẽ có Tiên linh vân hạ xuống củng cố tu vi.

Mặc dù Diệp Mặc rất tức giận, nhưng không còn cách nào khác, hắn thậm chí nghi ngờ những lôi kiếp này có phải có người thay phiên nhau trực ban không. Gặp một tên nào tốt một chút, thì cho hắn lôi kiếp bình thường, gặp một tên nào biến thái một chút, thì cho hắn một lôi kiếp giết người.

Diệp Mặc biết rõ suy nghĩ này chỉ là vớ vẩn, nhưng nếu như so với lôi kiếp của người khác, thì của hắn thật sự cũng hơi biến thái chút. Lôi kiếp biến thái như này, còn không có chút Tiên linh vân nào nữa.

Lúc này pháp bảo của hắn ngoài Bát Cực Già đỉnh và Tử Đao, Hắc thạch cân ra, những tiên khí còn lại cũng hóa thành bã vụn hết rồi, ngay cả Tiên khí thất phẩm cũng vỡ vụn không thể nào dùng được nữa. Bát Cực Già đỉnh

căn bản cũng có chút hư hỏng, qua lần lôi kiếp này, lại càng từ Tiên khí cực phẩm hạ xuống Tiên khí thượng phẩm, bộ dạng tương đương với bát phẩm.

Sau khi thu lại hết những thứ này, Diệp Mặc tiếp tục củng cố tu vi của mình.

Chỉ trong khoảng một ngày ngắn ngủi, Diệp Mặc vẫn đang còn củng cố tu vi lại đột nhiên bừng tỉnh, hắn cảm nhận được một luồng thần thức cực mạnh quét đến trận pháp che chắn của hắn. Luồng thần thức này hắn rất quen, chính là tên Tiên Vương hậu kỳ mắt ưng mà lần trước hắn gặp trong hư không.

Tên này không ngờ lại đuổi đến Tiên Phần Lĩnh, sát cơ của Diệp Mặc nhất thời dâng lên. Lập tức sửa sang lại mình một chút, đổi một bộ quần áo khác rồi đứng dậy. Tiên linh mạch cực phẩm đó cũng đã bị hắn dùng hết sạch, cho dù là tiếp tục củng cố tu vi, cũng không cần ở lại Tiên Phần Lĩnh nữa.

Sau khi thu hồi lại trận kỳ, Diệp Mặc cảm thấy đường thần thức kia chỉ là tiếp xúc với bên ngoài trận pháp che đậy của hắn, không ngờ cũng không hướng về phía bên này.

Diệp Mặc bây giờ đã là tu vi Tiên Vương rồi, cũng không e ngại gì một tên Tiên Vương hậu kỳ, hắn không chút do dự thu lại trận kỳ của mình, đồng thời phóng ra Thần khí hạ phẩm Thời Không Toa men theo đường thần thức kia mà đi.

Cái tên quét Diệp Mặc kia chính là tên Tiên Vương hậu kỳ truy sát Diệp Mặc, gã sau khi đến Tiên Phần Lĩnh, phát hiện bên trong Tiên Phần Lĩnh cũng yên tĩnh, căn bản cũng không có chút động tĩnh lôi kiếp nào. Gã lập tức biết, chỉ có hai khả năng, một là Diệp Mặc đã độ kiếp thất bại rồi, hai là Diệp Mặc độ kiếp thành công rồi, đang trong lúc khôi phục tu vi. Hơn nữa gã cũng xác định, 80% chính là tên Đại La Tiên viên mãn từng đánh nhau với gã.

Lúc này gã đang do dự, gã không biết mình có nên đi tiếp bây giờ không. Nếu như đối phương đang độ kiếp, gã đến thật đúng lúc, bất luận đối phương thành công hay thất bại, sau khi độ kiếp tuyệt đối là lúc yếu nhất. Lúc này mà ra tay, đúng là lúc tốt nhất.

Nhưng bây giờ độ kiếp xong rồi, gã lo rằng Diệp Mặc chẳng may độ kiếp thành công, với kiểu ra tay đáng sợ của Diệp Mặc, cho dù gã là Tiên Vương hậu kỳ, e rằng cũng không phải là đối thủ.

Gã chỉ do dự trong chốc lát, Thời Không Toa của Diệp Mặc đã tiếp cận gần với gã. Tên Tiên Vương này sắc mặt đại biến, theo bản năng định bỏ chạy, nhưng sau đó gã lại phóng ra cây trường thương màu lam, bỏ ý định bỏ trốn.

Cho dù đối phương có hung hãn đi nữa, cũng chỉ là Tiên Vương vừa mới thăng cấp, còn là Tiên Vương sơ kỳ. Bản thân mình cũng là Tiên Vương hậu kỳ rồi, Tiên nguyên tôi luyện cũng mười mấy vạn năm rồi, làm sao có thể sợ một tên mới chỉ là Tiên Vương sơ kỳ? Thậm chí còn là một tên Tiên Vương tu vi còn chưa củng cố.

Tốc độ của Thời Không Toa cực nhanh, Thanh Nguyệt lúc trước quả thực cũng không sánh nổi. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc cũng đã hạ xuống trước mặt tên Tiên Vương hậu kỳ mắt ưng.

- Anh đúng là kiên nhẫn thật đấy, không ngờ từ ngoài hư không kia truy sát tôi đến tận Tiên Phần Lĩnh. Nếu anh muốn đánh như vậy, vậy thì hôm nay bổn vương sẽ tiếp anh một trận.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy sau khi thăng cấp Tiên Vương rồi, quả nhiên là rất thoải mái, rốt cục cũng có thể mở miệng bổn vương ngậm miệng bổn vương trước tên này rồi.

- Bổn vương là Cù Kinh, trưởng lão Tiên vương Vũ Ma kiếm tông Vũ Dư thiên. Anh có thể thăng cấp lên Tiên Vương, quả thực cũng nằm ngoài dự liệu của tôi. Nể mặt thân phận anh là Tiên vương, tôi cũng không nhất

định muốn đấu với anh một trận, chỉ cần anh lấy Tiên linh vật lúc trước của anh ra, mỗi người một nửa là được. Đương nhiên, tôi cũng không lấy không, cũng sẽ trả một chút tiên tinh.

Trên thực tế Cù Kinh cũng có chút ý tứ muốn rút lui, lời nói này của gã mặc dù là đang uy hiếp Diệp Mặc, cũng đã bắt đầu yếu mềm rồi. Lúc này khí thế của Diệp Mặc kinh người, khí tức Tiên Vương còn chưa hoàn toàn thu liễm, bộc lộ hoàn toàn, khiến người khác có chút kinh hãi.

Gã sở dĩ nói kiếm môn của mình ra, đó chính là Vũ Ma kiếm tông trong Vũ Dư thiên thuộc hàn Tôn tông, để Diệp Mặc biết, muốn đắc tội với một Tôn tông cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Diệp Mặc mỉa mai nói:

- Vũ Ma kiếm, còn chưa nghe thấy bao giờ. Nhưng đồ của bổn vương, cho dù không muốn cho anh nhìn, anh làm gì được tôi?

Xem cũng không cho xem, chứ đừng nói là chia chác gì.

Sắc mặt Cù Kinh khẽ thay đổi, dám nói tên của một tông môn chưa từng nghe thấy bao giờ, trừ phi tông môn của đối phương cực lớn, hoặc là đối phương thực sự chưa từng nghe thấy bao giờ. Cù Kinh không tin Diệp Mặc chưa từng nghe thấy Vũ Ma kiếm tiên tông bao giờ, Vũ Ma kiếm tiên tông tiếng tăm lừng lẫy như vậy, đối phương là một Đại La Tiên viên mãn, bây giờ lại là một Tiên Vương, không thể nào chưa từng nghe nói qua. Cho dù chưa từng nghe nói qua, cũng sẽ không có người nói ra chưa từng nghe nói đến Tiên tôn tông môn như vậy.

Nếu như đối phương nghe nói qua Vũ Ma kiếm tiên tông rồi, còn nói chưa từng nghe nói qua, thì căn bản cũng không coi tông môn này ra gì, cũng chẳng khác nào khiêu khích.

Cù Kinh cũng có chút hối hận, dùng ngôn ngữ đe dọa đối phương rõ ràng không thể được, lúc trước khi đối phương là Đại La Tiên, cũng dám

khiêu chiến với Tiên vương hậu kỳ như gã, bây giờ đối phương cũng đã là Tiên Vương rồi, làm sao có thể sợ hãi một Tiên Vương hậu kỳ chứ?

- Nếu như vậy, vậy thì sau này gặp lại.

Cù Kinh cuối cùng cũng không ra tay với Diệp Mặc, gã dự cảm mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

- Anh muốn đánh thì đánh, muốn đuổi thì đuổi, tôi không có ý kiến gì, nhưng muốn đi thì đi, cái đó cũng không phụ thuộc vào anh.

Diệp Mặc nói xong, cũng đã đánh một quyền ra, thần thông Hư Không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1803

Tặng Tiên Đan Trước Khi Đi

Cù Kinh biết rõ thủ đoạn của Diệp Mặc, cho nên sau khi Diệp Mặc đánh ra một quyền thì trường thương mầu lam của y cũng biến ảo ra rồi. Trong ấn tượng của y, thì Diệp Mặc lợi hại nhất là một chiêu sóng lửa liên kích.

Chỉ là khi trường thương của y đánh ra thì y cũng cảm giác được không đúng, vì một quyền này căn bản không phải là cái gì sóng lửa liên kích, mà nó lại cuốn theo sát thế của mấy trăm dặm không gian xung quanh, tọa thành một cái lốc xoáy sát thế.

Lốc xoáy sát thế tràn đầy khí tức hủy diệt khiến cho y cảm thấy sự run sợ từ tận đáy lòng. Trường thương của Cù Kinh không dám chậm trễ chút nào, mang theo một đạo quang mang mầu lam cao tới trăm trượng đâm về phía lốc xoáy sát thế đang tụ lại kia, đồng thời y biết mình nghĩ không hề sai. Sau khi đối phương tấn cấp Tiên Vương, thì chính mình căn bản cũng không phải là đối thủ.

Không gian sôi trào truyền đến áp lực mãnh liệt, Cù Kinh cảm giác được 'Lĩnh vực Tiên Vương' của mình tạm ngừng một chút lập tức nhanh chóng bị nén lại. Giờ khắc này y càng hoảng sợ không thôi. Y đã kinh qua vô số lần đại chiến, đương nhiên là hiểu được đây chính là 'Lĩnh vực Tiên Vương' của Diệp Mặc. Y không bao giờ có thể ngờ rằng có một kẻ vừa mới tấn cấp lên Tiên Vương lại có thể có 'Lĩnh vực Tiên Vương' vượt xa y.

Trước đó vì đối phương không có 'Lĩnh vực Tiên Vương', cho nên y có thể áp chế đối phương mà đánh. Còn bây giờ 'Lĩnh vực Tiên Vương' của đối phương đã vượt xa y, thì đối phương lại có thể áp chế y mà đánh. Chỉ giao

thủ một lượt, thì trường thương của y còn có thể đánh ra, nhưng một khi 'Lĩnh vực Tiên Vương' của đối phương hoàn toàn áp chế y, thì y phải làm sao đây? Nghĩ tới đây, thì Cù Kinh đã có ý định chạy trốn trong đầu.

Ầm…

'Hư không quyền' mang theo lốc xoáy sát thế va chạm với trường thương mầu lam thổi tung đất cát lên đầy trời, phương viên mấy trăm trượng ở quanh đây lập tức thổi tung lên tới tận đáy bùn. Không gian xung quanh bắt đầu rung động, mặc dù còn chưa rạn nứt, nhưng lại có vẻ lung lay sắp đổ vỡ đến nơi.

Cù Kinh điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài. Nhưng một quyền mang theo lốc xoáy sát thế này của Diệp Mặc lại không hề bị trường thương mầu lam kia hoàn toàn triệt tiêu. Sau khi Cù Kinh rút lui được hơn mười dặm, thì nó vẫn lao tới tiếp.

Bình…

Cù Kinh ở trên hư không thấy quyền thế sẽ lập tức đánh trúng y, thì liền điên cuồng thiêu đốt Tiên nguyên để tránh thoát. Một quyền này của Diệp Mặc lập tức đánh trúng vào nham thạch cứng rắn trên mặt đất, đá vụn văng tán loạn khắp nơi. Một dấu vết hình nắm tay khổng lồ in xuống nền nham thạch cứng rắn kia.

Mà Cù Kinh thì lại lần nữa phun ra một ngụm máu tươi. Bởi vì thiêu đốt quá nhiều Tiên nguyên khiến cho y cảm thấy từng trận suy yếu. Y biết rằng hiện giờ chẳng những mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, mà hơn nữa còn kém rất xa.

Nếu như không phải là do đối phương vẫn chưa thành thạo nắm giữ 'Lĩnh vực Tiên Vương', thì vừa rồi có lẽ y đã khó tránh thoát được.

Diệp Mặc vừa rồi đúng là vẫn chưa khống chế thành thạo 'Lĩnh vực Tiên Vương', bất quá kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, cho nên chỉ

cần giao thủ một lần đã đủ để hắn hiểu được nguyên nhân là do đâu.

Sau một khắc, thì 'Lĩnh vực Tiên Vương' của hắn đã hoàn toàn mở rộng ra ngoài, đem tất cả không gian xung quanh nắm giữ trong tay của mình.

Mà giờ khắc này Cù Kinh đang lấy ra một tấm Độn phù. Lúc này mà không đi, thì y không còn cơ hội để đi nữa. Nhưng khi y vừa mới ném tấm Độn phù ra, thì lại lần nữa nghe được từng đợt âm thanh 'Ken két' vang lên. Sắc mặt của Cù Kinh liền đại biến. Y biết là mình đã hoàn toàn rơi vào trong 'Lĩnh vực Tiên Vương' của đối phương rồi. Mà 'Lĩnh vực Tiên Vương' của y thì hầu như đã tan rã từ lâu rồi.

- Dừng tay…

Cù Kinh điên cuồng hét lên, nhưng y chỉ hét lên được hai chữ, thì một đạo 'Thái hồng' mầu tím đã ập tới. Trong mắt của Cù Kinh liền lộ ra sự tuyệt vọng. Y đường đường là một Tiên Vương hậu kỳ, lại bị một tên vừa mới tấn cấp lên Tiên Vương giết chết. Y lúc này đã rất hối hận, sớm biết như vậy thì đã dốc sức liều mạng cùng đối phương đánh một trận rồi, nói không chừng lúc ý còn có một đường sinh cơ.

Một tên vừa mới tấn cấp Tiên Vương đã lợi hại như thế, chờ tới khi hắn đã ổn định tu vi Tiên Vương rồi, thì có Tiên Vương nào có thể là đối thủ của hắn được nữa? Đây tuyệt đối là kẻ vô địch trong Tiên Vương rồi! Nhưng đáng tiếc, lúc này y chỉ nghĩ được tới câu 'Vô địch trong Tiên Vương' thì đạo đao mang kia đã đánh tới người rồi.

Khi máu thịt bay tứ tán thì một con Long Mã Tiên yêu thú đột ngột xuất hiện, trực tiếp cắn nuốt Nguyên Thần vừa mới thoát ra ngoài.

…

Một tháng sau, từ bên trong Tiên Phần Lĩnh, một tiên nhân mặc áo lam tu vi Đại La Tiên sơ kỳ đi ra. Sau khi y ra khỏi Tiên Phần Lĩnh, thì lập tức lấy ra một kiện Tiên khí phi hành thượng phẩm nhanh chóng rời đi.

Đây chính là Diệp Mặc đã ổn định tu vi của mình. Lúc này thì hắn không hề ẩn dấu dung mạo của mình, bởi vì nơi hắn muốn đi bây giờ là Việt Nhâm Tiên trang. Trước khi hắn rời khỏi Thượng Thiên Vực, thì có rất nhiều chuyện hắn muốn làm, nhưng hắn nhất định phải đi qua Việt Nhâm Tiên trang.

Sau khi giết tên Tiên Vương mắt ưng Cù Kinh, thì đã lấy được một thanh trường thương Tiên khí cực phẩm mầu lam, năng lực công kích cùng phòng ngự đều không tồi. Còn có một chiếc Phong Xa tiên khí phi hành cực phẩm cũng thuộc loại tốt. Nhưng trong nhẫn trữ vật của tên Tiên Vương kia cũng có chút đồ đạc. Ngoại trừ một lượng lớn 'Hư không bí ngân' ra, thì có tới hơn 200 triệu Tiên tinh thượng phẩm. Ngoài ra còn có lượng lớn Tiên linh thảo phụ trợ luyện chế 'Tôn ý đan' nữa, nhưng loại Tiên linh thảo chủ đạo thì lại không có.

Còn một chút thu hoạch nữa là 1000 viên Tiên tinh cực phẩm. Trên Tiên Giới này, Tiên tinh cực phẩm cực kỳ trân quý, giống như với linh thạch cực phẩm của Tu Chân Giới, rất khó có thể gặp được. Tiên tinh cực phẩm là tài liệu dùng để bố trí trận pháp cao cấp, khởi động Truyền tống trận, hoặc là cung cấp năng lượng cho Tiên khí phi hành hoặc là khôi lỗi Tiên cấp, có giá trị không nhỏ.

Trong một cái mỏ quặng Tiên tinh thượng phẩm có thể sinh ra một viên Tiên tinh cực phẩm cũng là cực kỳ hiếm có rồi, cho nên một ngàn viên Tiên tinh cực phẩm này có tác dụng không nhỏ đối với Diệp Mặc.

Tử đao không thể để trong nhẫn trữ vật, mà mỗi lần lại lấy ra từ trong Thế giới trang vàng thì rất bất tiện, cho nên Diệp Mặc lại đeo nó trên lưng.

…

Việt Nhâm Tiên trang tại Cấm Thượng Thiên chỉ có thể coi là một cái Tiên trang cực kỳ thông thường. Cùng là Tiên trang nhưng đem so với Loan Trạch Tiên trang thì Việt Nhâm Tiên trang còn kém xa.

Lúc này Diệp Mặc đang đứng ở bên ngoài Việt Nhâm Tiên trang. Ở trong mắt hắn thì Việt Nhâm Tiên trang vẫn tính là tốt. Ít nhất so với tiên thành của Trung Thiên Vực thì không kém.

- Vị tiền bối này xin dừng bước, nơi này là phạm vi của Việt Nhâm Tiên trang.

Một tên Huyền Tiên tiến lên ngăn cản Diệp Mặc sau đó khách khí ôm quyền nói.

Diệp Mặc lập tức đáp:

- Ta đáp ứng lời mời của người khác mà tới đây. Là do Nhâm Vũ và Sở Dĩ của quý trang mời ta tới.

Không đợi tên Huyền Tiên này trả lời, thì hai đạo thân ảnh đã bay tới. Chính là hai người Nhâm Vũ và Hồng Lăng.

- Anh Diệp, thật không nghĩ tới anh có thể tới đây.

Nhâm Vũ mừng rỡ không thôi, Hồng Lăng thì càng mừng hơn, cô tới nơi này chính là vì chờ Diệp Mặc mà.

Sau một lát thì Sở Dĩ cùng Nhâm Ngu Cẩn cũng đã tới. Chỉ là Diệp Mặc lại cảm giác được trong mắt Nhâm Vũ hiện lên một chút do dự cùng thương cảm.

Sở Dĩ cùng Nhâm Ngu Cẩn cũng rất vui mừng khi thấy Diệp Mặc. Sau khi năm người tiến vào Việt Nhâm Tiên trang, thì liền kể lại cho nhau về những chuyện trải qua sau khi tách ra. Sở Dĩ cùng Nhâm Ngu Cẩn lịch lãm ở Thanh Vi Thiên hai năm, sau đó lại lần nữa trở về Cấm Thượng Thiên. Tu vi của hai người đều có tinh tiến. Diệp Mặc thì lại không nói nhiều về chuyện của mình, còn mấy người Sở Dĩ thì cũng có chút hiểu Diệp Mặc, cho nên cũng không hề hỏi thăm.

Phòng xá bên trong Việt Nhâm Tiên trang không ít. Diệp Mặc tinh thông

trận pháp, cho nên dù mới chỉ tới đây lần đầu thì đã thấy được phòng xá ở nơi nầy chia làm mấy khu vực lớn. Vài nơi có Tiên linh khí rất đầy đủ, còn vài chỗ khác thì Tiên linh khí lại hơi thiếu thốn một chút.

Vốn Diệp Mặc đoán rằng địa vị của Nhâm Vũ tại Việt Nhâm Tiên trang không nhỏ, chỗ ở hẳn là nơi có Tiên linh khí nồng đậm. Nhưng theo Nhâm Vũ tiến vào động phủ của cô, thì Diệp Mặc mới phát hiện nơi ở ở Nhâm Vũ là một trong những chỗ có Tiên linh khí kém nhất.

Tuy Diệp Mặc không lên tiếng hỏi thăm, nhưng Nhâm Vũ sớm hiểu rằng Diệp Mặc đã nhận ra rồi.

Sau khi mấy người ngồi xuống, thì Nhâm Ngu Cẩn liền bưng lên mấy chén Tiên linh trà. Sau khi Nhâm Vũ đánh ra mấy đạo cấm chế, thì liền lên tiếng:

- Anh Diệp, lần trước đa tạ anh đã giúp Ngu Cẩn cùng Sở Dĩ.

Diệp Mặc khoát tay:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Nhâm Ngu Cẩn lại lập tức nói:

- Diệp đại ca, nếu như không phải đợi anh, thì chúng tôi đã sớm rời khỏi nơi này rồi.

Nhâm Vũ thấy Nhâm Ngu Cẩn nói ra, thì chỉ đành thở dài:

- Ba năm trước đây, lão trang chủ của Việt Nhâm Tiên trang chúng tôi vì ra ngoài tìm kiếm cơ duyên cho nên vẫn lạc (chết). Lão trang chủ cố ý để tôi đảm nhiệm vị trí trang chủ Việt Nhâm Tiên trang. Kỳ thật thì tôi tự nhận tu vi của mình quá thấp, cũng không có ý muốn đảm nhận vị trí trang chủ này. Nhưng người khác đều cho rằng tôi khẩu thị tâm phi (Nói lời trái với suy nghĩ trong lòng), vì vậy mà khắp nơi đều chèn ép tôi.

Hồng Lăng cũng nói:

- Nhâm sư muội nếu không phải vì tôi phải ở lại đây chờ anh, thì đã sớm rời đi rồi.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được vì sao chỗ ở của Nhâm Vũ lại kém cỏi như vậy. Lúc này hắn lập tức nói:

- Vậy Nhâm sư tỷ hiện giờ có tính toán gì không?

- Tôi cũng không biết, chỉ là đi một bước thì tính một bước thôi. Chờ sau khi anh đi rồi, thì chúng tôi cũng sẽ rời khỏi Việt Nhâm Tiên trang.

Nhâm Vũ lại thở dài rồi nói. Chính cô cũng thật sự là không biết nên đi chỗ nào.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tôi lần này tới là muốn mời Hồng Lăng giúp tôi đi tới Lộng Nguyệt Đế Tông một chuyến, vì tỷ tỷ của tôi là Kế Khôn ở Lộng Nguyệt Đế Tông.

Hồng Lăng lập tức đứng lên nói:

- Diệp sư đệ, cậu có thứ gì muốn tặng cho tỷ tỷ của cậu sao? Chuyện này cứ giao cho tôi là được, tôi nhất định sẽ giúp cậu làm tốt.

Diệp Mặc gật đầu:

- Phải, tôi có một lọ 'Y vương đan', cô giúp tôi mang tới cho tỷ ấy, tỷ ấy sẽ biết là phải làm sao.

Đồng thời Diệp Mặc lấy ra một lọ có tám viên 'Y vương đan'. Sở dĩ cho Kế Khôn nhiều 'Y vương đan' như vậy là vì Diệp Mặc biết sau khi Kế Khôn tấn cấp Tiên Vương thành công, thì nhất định sẽ hiểu được ý của mình là đem những đan dược còn lại cho mấy người Quý Thư cùng Tề Bắc Thương.

- A…

Hồng Lăng run rẩy tiếp nhận bình 'Y vương đan' mà Diệp Mặc đưa. Cô lúc này đang ngây ngẩn cả người. Loại đan dược này đối với mỗi người bọn họ đều vô cùng trân quý, vậy mà Diệp Mặc lại đem bình đan dược này giao phó cho cô. Chỉ riêng phần tín nhiệm này thôi cũng đã cực kỳ nặng nề rồi.

Chẳng những là Hồng Lăng ngây ngẩn cả người, mà những người còn lại cũng đều sững sờ mà nhìn chằm chằm vào cái bình 'Y vương đan' kia. Rất nhiều Đại La Tiên viên mãn tích lũy vô số năm, nhưng cũng không thể tấn cấp Tiên Vương được. Không phải vì tư chất của những người đó quá kém, mà là bởi vì họ không có cơ duyên để đột phá. Mà 'Y vương đan' chính là loại cơ duyên đó.

Diệp Mặc biết rõ suy nghĩ của mọi người, cho nên lại lấy thêm ra bốn bình ngọc nữa rồi nói:

- Trong bốn bình ngọc này mỗi bình đều có hai viên 'Y vương đan'. Mỗi người hãy lấy một lọ đi.

Nhâm Ngu Cẩn là người đầu tiên cầm lấy bình ngọc rồi mở ra, lập tức khiếp sợ thốt lên:

- 'Y vương đan' hạng nhất và 'Y vương đan' thượng đẳng.

Sở Dĩ lập tức nghĩ đến việc Diệp Mặc nói sau khi hắn lấy được Đan Lô về, thì sẽ bồi thường thỏa đáng cho y. Hiện tại y mới thực sự hiểu được lời nói đó. Lúc này y lại không dám tin mà nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Anh Diệp, anh không ngờ lại là một tông sư tiên đan.

Diệp Mặc gật đầu, không tiếp tục giấu điếm. Hắn hiện tại cần phải rời khỏi Thượng Thiên Vực rồi, cho nên những chuyện này cũng không cần phải giấu diếm.

- Diệp sư đệ, tới đây cậu sẽ đi đâu?

Hồng Lăng lên tiếng hỏi. Cô muốn sau khi tấn cấp lên Tiên Vương thì sẽ

đi tìm Diệp Mặc.

- Tôi muốn đi Cung Hoa Thiên. Tôi là tu sĩ từ Đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên, mà tôi lại có rất nhiều bạn bè sau khi phi thăng lên Tiên Giới thì sẽ tới Cung Hoa Thiên, cho nên tôi sẽ tới đó hội họp cùng với họ.

Diệp Mặc nói.

Sở Dĩ lập tức cũng đứng lên:

- Anh Diệp, sau khi chúng tôi tấn cấp Tiên Vương, thì cũng sẽ đi Cung Hoa Thiên tìm anh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1804

Thanh Mạt Ngoại Thành

'Ba mươi ba Thiên Vực' của Tiên Giới có tất cả ba tấm bia Tiên Vương. Tấm bia thứ nhất nằm ở Phạm Đô Thiên thuộc Thượng Thiên Vực, tấm bia thứ hai nằm ở Nguyễn Nhạc Thiên thuộc Trung Thiên Vực, và tấm bia thứ ba nằm ở Ma Di Thiên thuộc Hạ Thiên Vực. Mặc dù có ba tấm bia Tiên Vương, nhưng nội dung hiện ra trên cả ba tấm bia đều hoàn toàn giống nhau.

Trên Tiên Giới, chỉ có Vị Tiên mới có địa vị, mới có thể hưởng thụ thọ nguyên lâu dài Tiên Giới.

Tiên Vương là vị trí thấp nhất trong đẳng cấp Vị Tiên. Mỗi tiên nhân tấn cấp lên Vị Tiên đều có một phong hào. Cái phong hào này không phải là tự mình phong lên, cũng không phải là ai khác phong tặng, mà là do bia Tiên Vương tự động hiện hữu ra.

Khi tiên nhân tấn cấp từ Đại La Tiên lên Tiên Vương, thì sẽ đạt được thành tựu thấp nhất trong đẳng cấp Vị Tiên. Nhưng chỉ cần như vậy cũng đã có được một lần cơ hội phong vương cho mình, cơ hội này chính là bia Tiên Vương kia.

Bình thường thì sau khi tấn cấp lên Tiên Vương, trước tiên đều sẽ đi tới bia Tiên Vương để khắc tên mình lên đó. Sau đó thì trên bia Tiên Vương sẽ hiện ra danh hiệu được phong của tiên nhân đó. Chỉ có Tiên Vương đã tiếp nhận danh hiệu được phong của bia Tiên Vương thì mới có được sự chiếu cố của Tiên Giới, cũng có thể hưởng thụ được số mệnh của Tiên Giới. Và cũng chỉ có Tiên Vương đã đạt được danh hiệu trên bia Tiên Vương, thì mới được người khác tôn kính.

Trong các đại tông môn cùng đại gia tộc, thì nếu có người nào tấn cấp

lên Tiên Vương, thì sẽ xuất hiện dị tượng của trời đất trong một phạm vi lớn. Một số tiên nhân siêu việt trong cùng cấp bậc Tiên Vương, thậm chí có thể tạo thành dị tượng trên phạm vi toàn bộ Thiên Vực khi tấn cấp lên Tiên Vương.

Mà sau khi tấn cấp lên Tiên Vương, thì nếu như là Tiên Vương đó thuộc về một đại môn phái, thì đều sẽ có người tới tặng lễ vật để chúc mừng. Cho nên có thể nói, một khi có thêm Tiên Vương được sinh ra, thì hầu hết tất cả mọi người đều biết tới, rất ít người có thể không biết chút thông tin nào.

Bia Tiên Vương là sau khi Tiên Giới bị phân liệt thì tự động mọc lên. Tiên Giới tương truyền rằng, tại thời đại thái cổ, Tiên Vương không hề có được danh hiệu cho riêng mình, mà chỉ có Tiên Đế mới có tư cách có được danh hiệu. Mà những danh hiệu của Tiên Đế, cũng đều là được Thiên Địa tự động ban cho ngay sau khi tấn cấp Tiên Đế.

Sau khi Tiên Giới phân liệt thành 'Ba mươi ba Thiên Vực', thì danh hiệu của Tiên Vương sẽ do bia Tiên Vương ban tặng, sau đó vĩnh viễn đồng hành cùng danh hiệu đó, không cần phải phong hiệu một lần nữa sau khi tấn cấp Tiên Đế.

Về sau, toàn bộ Thiên Vực cũng bắt đầu thống nhất lại. Cứ qua 1000 năm, thì sẽ quy tụ tập thể Tiên Vương mới tấn cấp để tới bia Tiên Vương phong Vương. Vì như vậy thì chẳng những sẽ là sự kiện náo nhiệt của toàn bộ Tiên Giới, mà còn có thể cho tất cả mọi người thấy được sự khác biệt. Bởi vì bia Tiên Vương lớn vô cùng, nhưng từng cái danh hiệu của từng Tiên Vương trên bia Tiên Vương đều không hoàn toàn giống nhau.

…

Diệp Mặc từ trước tới nay đều là tự mình tu luyện, tự mình tấn cấp, thậm chí ngay cả công pháp cũng là tự hắn diễn sinh ra từ Thế giới hỗn độn. Hắn chưa bao giờ cùng Tiên Vương khác nghiên cứu cùng thảo luận qua về đẳng cấp Vị Tiên. Càng không nghe nói tới cái gì mà bia Tiên Vương.

Đối với Diệp Mặc mà nói, thì những người mà hắn tiếp xúc trước kia đều là tu vi dưới Tiên Vương, hơn nữa tu vi của hắn hầu như đều là kẻ thấp nhất. Cũng không có ai lại rảnh rỗi ở trước mặt hắn mà nhắc tới bia Tiên Vương cả.

Hơn nữa sau khi Diệp Mặc tấn cấp Tiên Vương, thì không cần nói tới dị tượng của trời đất ở xung quanh, mà ngay cả Linh vân cũng không hề có một mảnh nào, càng chẳng có ai biết tới được.

Trước đó Cù Kinh do dự không lập tức rời khỏi Tiên Phần Lĩnh, là vì y vẫn nghi ngờ rằng liệu Diệp Mặc dã thực sự tấn cấp lên Tiên Vương hay chưa? Bởi vì cho dù là Tiên Vương trình độ kém cỏi nhất, thì sau khi tấn cấp cũng đều sẽ có dị tượng xuất hiện. Còn Diệp Mặc thì sau khi tấn cấp Tiên Vương, chẳng có bất cứ cái gì gọi là dị tượng cả, điều này đã khiến cho y do dự. Kết quả là cái sự do dự đó đã đem cái mạng nhỏ của y đi xa rồi.

Diệp Mặc biết rằng mỗi Tiên Vương đều có một cái danh hiệu, nhưng hắn vẫn nghĩ rằng cái danh hiệu này là do tự bản thân tùy tiện chọn lấy một cái. Cho nên sau khi hắn tấn cấp Tiên Vương lại chẳng có dị tượng gì xuất hiện nên hắn cũng chẳng thèm để ý. Còn việc tự nghĩ một cái tên làm danh hiệu cho mình, thì hắn cũng chẳng nghĩ tới. Với hắn mà nói, thì việc có một cái danh hiệu cũng rất là phiền toái. Nếu như hắn biết tới bia Tiên Vương, thì nói không chừng là hắn sẽ vì chính mình mà đi khắc tên mình lên đó. Nhưng thực tế thì hắn chả biết gì sất.

Lúc này hắn đã rời khỏi Cấm Thượng Thiên, lại lần nữa phi hành trong hư không.

…

Thần khí hạ phẩm Thời Không Thoa của Diệp Mặc so với các Tiên thuyền bình thường thì tốc độ còn nhanh hơn nhiều, cho nên hắn không nghĩ rằng mình cần phải ngồi Tiên thuyền để trở về Trung Thiên Vực. Dùng Thần khí hạ phẩm Thời Không Thoa của hắn, thì đi từ Cấm Thượng Thiên này tới Trung Thiên Vực cũng chỉ mất khoảng tầm năm năm mà thôi.

Đây là vì Thời Không Thoa có lắp đặt bàn phương vị tọa độ, bằng không thì cho dù là phi hành hết năm mười năm thậm chí là cả 100 năm thì cũng không nhất định có thể tìm được phương hướng.

Giá trị của bàn tọa độ phương vị tam đại Thiên Vực so với Thời Không Thoa thậm chí còn cao hơn nhiều. Chính vì vậy mà Thời Không Thoa với bàn tạo độ phương vị hoàn chỉnh này mới trở thành chí bảo của Nghiêm Cửu Thiên. Nếu không hắn không có khả năng sau khi 'Đoạt xá' mà vẫn còn giữ lấy cái Thời Không Thoa này. Khi mà Diệp Mặc đoạt đi cái Thời Không Thoa phỏng chế này của y, thì y thật sự hận không thể mỗi thời mỗi khắc đều chém giết hành hạ Diệp Mặc.

Trong hư không mênh mông, thì nếu như không có bàn tọa độ phương vị, thì ngoài Tiên Tôn và Tiên Đế ra, sẽ không có bất kỳ ai dám xuất hiện ở nơi này. Cho dù là Tiên Tôn ở trong hư không này, cũng có khả năng phải ngã xuống. Thần khí hạ phẩm Thời Không Thoa có tốc độ thuộc vào loại cao cấp của Tiên Giới rồi, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm giác được rằng mình cần tới một cái Tiên khí phi hành cao cấp hơn nữa.

Nếu như hắn có được Thời Không Thoa chân chính, thì nói không chừng là hắn chỉ cần một tháng hoặc là ít hơn để có thể đi tới Trung Thiên Vực. Nhưng đáng tiếc là lúc này hắn không thể không tốn một khoảng thời gian lớn ở trong hư không này.

Dù hắn có trận bàn thời gian, nhưng cũng không có cách nào để đem khoảng cách của không gian thu nhỏ lại được.

Lúc này Diệp Mặc đã giao lại Thời Không Thoa cho Vô Ảnh và Tiểu Sâm khống chế, còn hắn thì ở bên trong Thế giới trang vàngdiễn luyện 'Lãng sát' tới ‘Tứ Điệp lãng'. Sau khi tấn cấp Tiên Vương, thì uy lực của thần thông 'Lôi sa' cùng 'Thái sơn áp đỉnh' của hắn đều được tăng thêm một tầng. Đáng tiếc là hắn lại không lĩnh ngộ được thêm thần thông nào.

Thời gian kế tiếp, thì Diệp Mặc gần như đem tất cả các loại Tiên linh thảo cùng với các loại Tiên tài luyện chế toàn bộ. Trình độ luyện khí của hắn

cũng được thăng lên một nấc thang mới, thế nhưng hắn vẫn không có biện pháp để khôi phục lại 'Bát cực già đỉnh'.

Thứ nhất là vì 'Bát cực già đỉnh' thiếu mất một cái nắp, thứ hai là việc khôi phục lại 'Bát cực già đỉnh' cần phải có các loại tài liệu cực kỳ cao cấp, hơn nữa trình độ luyện khí của hắn bây giờ mặc dù đã tiếp cận với năng lực luyện chế được Tiên khí cửu phẩm. Nhưng hắn vẫn không có cách nào luyện chế ra được loại Tiên khí siêu việt hơn Tiên khí cửu phẩm cả.

…

Vô Ảnh và Tiểu Sâm mỗi thời khắc đều khống chế Thời Không Thoa phi hành trong hư không. Hai tên nhóc này căn bản là cũng không muốn nghỉ ngơi, thậm chí trên đường đi còn so đấu ai lái nhanh hơn loạn xị bát nháo. Thêm nữa trên đường đi cũng không gặp phải Tiên yêu thú hư không nào ngăn trở, cho nên vốn là cần hơn năm năm thì mới có thể về tới Trung Thiên Vực, nhưng kết quả thì chỉ hơn bốn năm Thời Không Thoa của Diệp Mặc đã tiến vào phạm vi Trung Thiên Vực rồi.

Sau khi tới Trung Thiên Vực thì nơi đầu tiên Diệp Mặc muốn đi chính là Tông Phiêu Thiên. Hắn muốn xem xem Chân Băng Du có còn ở đó không. Nếu như Chân Băng Du còn ở đó, thì hắn sẽ hỏi xem Chân Băng Du có muốn trở về Hạ Thiên Vực với hắn hay không.

Thanh Mạt tiên thành là một trong mười đại tiên thành của Tông Phiêu Thiên. Lúc trước Diệp Mặc cùng Chân Băng Du đến nơi này, thì trên đường lớn của Thanh Mạt tiên thành vô cùng náo nhiệt. Sau mấy chục năm, Diệp Mặc lại lần nữa trở về đây, thì lại phát hiện cái không khí náo nhiệt kia đã sớm không còn nữa rồi.

Toàn bộ khu vực này là một mảnh hoang vu, mà khu vực rộng mấy ngàn dặm bên ngoài Thanh Mạt tiên thành thì lại đầy rẫy Tiên Ma Yêu. Cấm chế phía trên tòa tiên thành cũng đã bị tàn phá nặng nề lắm rồi. Diệp Mặc lờ mờ nhìn thấy Bình Châu Tiên Vương đang không ngừng tu bổ cấm chế. Còn những tiên nhân ở trên tường thành của tiên thành đang chiến đấu với Tiên

Ma Yêu thì đều có bộ dạng mệt mỏi cực độ như nhau. Hiển nhiên là trận chiến này đã trải qua một thời gian dài rồi.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm sợ hãi và thán phục. Hắn không thể ngờ được Tiên Ma Yêu lại sinh sôi nẩy nở nhanh chóng như vậy. Chỉ một thời gian ngắn, mà chúng đã công kích đến phía bên ngoài Thanh Mạt tiên thành rồi. Nhìn tình trạng hiện tại, thì chỉ cần khoảng một năm rưỡi nữa thôi, là Thanh Mạt tiên thành sẽ hoàn toàn biến mất.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua một lượt. Tiên Ma Yêu ở nơi này so với Thiết Dực Hùng mà lần trước hắn gặp ở trong hư không thì nhiều hơn nhiều. Đầy rẫy Tiên Ma Yêu, hơn nữa đẳng cấp so với lần trước hắn gặp còn cao cấp hơn nữa. Từ cấp hai tới cấp bẩy đều có.

Tiên Ma Yêu cấp bẩy bình thường đã tương đương với tu vi Tiên Vương rồi. Mà bên phía Thanh Mạt tiên thành thì lại chỉ có một mình Bình Châu Tiên Vương. Trong lòng Diệp Mặc thầm than. Một Tiên Vương cho dù là dựa vào trận pháp phòng ngự cường đại của tiên thành, thì cũng không thể nào đánh lùi được số lượng Tiên Ma Yêu khổng lồ này, chứ đừng nói là còn có một số Tiên Ma Yêu cấp bẩy trong số đó nữa.

Nghĩ tới thái độ của ba vị Bình Châu Tiên Vương, Khải Phong Tiên Vương và Hòa Hoàn Tiên Vương ngày trước đối với hắn, thì trong lòng Diệp Mặc ngược lại lại có chút hoài cảm. Tuy rằng ba vị Tiên Vương đối với hắn đều có chút hoài nghi, nhưng khi Tiên Vương của Nguyễn Nhạc Thiên nhằm vào hắn, thì ba vị Tiên Vương này vẫn không chút do dự mà dứng dậy giúp hắn nói chuyện.

Khải Phong Tiên Vương còn tặng cho hắn một cái ngọc giản bản đồ, để cho hắn tìm được cái di tích thượng cổ tại Tiên Phần Lĩnh. Bên trong cái di tích viễn cổ kia, hắn đã có được một viên yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín, hơn nữa còn có được một khối Luyện tinh thạch lớn nữa.

Không nói tới việc mình từng được ba vị Tiên Vương dẫn dắt, cho dù là không có việc đó, thì Diệp Mặc cũng sẽ không thể ngồi nhìn mà mặc kệ

được. Huống chi Chân Băng Du có thể vẫn còn ở trong tiên thành.

Trong lúc Diệp Mặc vẫn còn hoài cảm, thì mấy còn Tiên Ma Yêu ở vòng ngoài đã đánh tới hắn rồi. Diệp Mặc đưa tay đánh ra vài đạo Lôi kiếm. Mấy con Tiên Ma Yêu cấp năm mà ngày trước tùy thời có thể lấy mạng hắn lúc này đã bị hắn đánh thành tro bụi.

Những con Tiên Ma Yêu còn lại thấy Diệp Mặc xuất hiện, thì lập tức chen chúc lao tới. Diệp Mặc trước tiên lấy ra mặt nạ mà Hồng Lăng cho đeo lên, thay đổi dung mạo mình thành một vị Tiên Vương trẻ tuổi. Nếu như không ra tay, thì hắn có thể dùng diện mạo ngày trước mà xuất hiện cũng không có vấn đề gì. Nhưng một khi đã phải động thủ, thì lát nữa hắn sẽ phải đi gặp Bình Châu Tiên Vương. Đến khi đó những người biết hắn phát hiện ra hắn tấn cấp lên Tiên Vương chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, vậy thì sẽ khó tránh khỏi các loại nghi vấn rồi.

Tử đao của Diệp Mặc đã hoàn toàn biến dạng, cho nên hắn không cần phải lo lắng người khác nhận ra Tử đao. Lúc này Tử đao được hắn đánh ra mang theo ánh đao tím dài cả ngàn trượng, lập tức chém đàn Tiên Ma Yêu khổng lồ thành hai nửa.

Trong lòng Diệp Mặc thầm kêu đáng tiếc. Nếu như lúc này đem Vô Ảnh ra thì quả là tốt nhất. Vô Ảnh thích nhất là xơi cái bọn Tiên Ma Yêu này, nhưng đáng tiếc là hắn lại không thể làm lộ ra Vô Ảnh được. Tuy nơi này là Trung Thiên Vực, nhưng chỉ cần hắn lộ ra, thì một ngày nào đó tin tức Vô Ảnh xuất hiện ở Trung Thiên Vực sẽ truyền tới Thượng Thiên Vực.

Chỉ một chiêu, Diệp Mặc đã giết hơn hai mươi ngàn Tiên Ma Yêu. Nhưng lúc này Diệp Mặc lại lắc đầu. Tốc độ này quá chậm rồi! Nếu như dựa theo tốc độ hiện tại, thì hắn không biết sẽ phải mất bao lâu mới có thể giết hết đàn Tiên Ma Yêu này nữa.

Sau một khắc, thì Diệp Mặc liền đưa tay ném ra liên tiếp bốn vầng Thái dương mầu vàng kim lên trên không. Đây là 'Cửu dương Thiên hỏa' mà sau khi Tiên hỏa của hắn khôi phục lại mầu sắc vốn có của mồi lửa. Với tu vi

hiện giờ của Diệp Mặc, thì hoàn toàn có thể xuất ra năm vầng Thái dương, nhưng vì 'Cửu dương Thiên hỏa' tiêu hao quá lớn, cho nên Diệp Mặc chỉ xuất ra bốn vầng Thái dương mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1805

Diệp Mặc Trở Về

Bốn vầng thái dương màu xanh viền vàng vừa bay lên, ánh sáng màu xanh nổ tung khủng khiếp trong nháy mắt liền cuốn sạch toàn bộ bên ngoài tiên thành Thanh Mạt. Một mảng ánh sáng màu xanh lớn, mang theo một loại khí tức sóng nhiệt hủy diệt, khiến cho Tiên Ma yêu chung quanh không còn một con có thể sống sót, từng đám từng đám Tiên Ma yêu ngã xuống. Mà ánh sáng do mặt trời màu xanh đáng sợ chiếu xuống lại đang chậm rãi mở rộng ra, từ phạm vi hơn mười dặm đến phạm vi mấy trăm dặm.

Diệp Mặc còn có năng lực mở rộng phạm vi này càng lớn hơn nữa, nhưng hắn đã ngừng lại. Phạm vi càng lớn, đối với hắn tiêu hao cũng càng nhiều. Giờ phút này hắn tiến vào bên trong đám Tiên Ma yêu nhung nhúc dày đặc, mà đám Tiên Ma yêu này giống như bị cuồng phong thổi qua, nhao nhao ngã xuống.

Hắn tự mình di động, so với phạm vi Thiên Hỏa cửu dương không ngừng mở rộng còn nhẹ nhõm hơn nhiều.

...

- Cứu viện tới rồi.

Hầu hết mọi người trên tường thành Tiên thành Thanh Mạt đều nhìn thấy động tĩnh ngoài thành, lập tức bọn họ đều bị ngớ ra. Bốn vầng thái dương màu xanh di động bên ngoài thành Thanh Mạt, mà Tiên Ma yêu đến thần thức đều không quét đến được, dưới ánh sáng màu xanh viền vàng, từng đám từng đám gục xuống.

Thu gặt lúa mạch so với cái này còn chậm hơn nhiều lắm, đây quả thực là cuồng phong thổi qua, một chút cũng không chừa ah. Đây là cái cứu viện gì vậy? Quả thực quá dũng mãnh, quá đáng sợ.

Không ai từng được chứng kiến loại pháp thuật đáng sợ này, đây quả thực không phải là pháp thuật, đối với Tiên Ma yêu mà nói đây là thiên tai. Cho dù là nhiều Tiên Ma yêu hơn nữa, cũng ngăn không được cái kiểu giết chóc này của Diệp Mặc.

Chỉ trong thời gian nửa nén nhang, Tiên Ma yêu vây quanh bên ngoài tiên thành Thanh Mạt đã hoàn toàn bắt đầu nóng nảy hẳn lên. Càng ngày càng nhiều Tiên Ma yêu bỏ cuộc bao vây tấn công tiên thành Thanh Mạt, ngược lại bắt đầu bao vây tấn công Diệp Mặc.

Điều này làm cho Diệp Mặc tiết kiệm được nhiều Tiên Nguyên, lúc này hắn thậm chí không cần di động, có thể chém giết từng đám từng đám Tiên Ma yêu Tiên Ma yêu vốn sợ pháp thuật Hỏa hệ và lôi hệ, huống chi Thiên Hỏa cửu dương của Diệp Mặc đã thăng cấp đến Thiên Hỏa Tiên Diễm, đối với việc giết chóc Tiên Ma yêu càng có thêm tác dụng bổ trợ.

Hai con Tiên Ma yêu cấp bảy bị Thiên Hỏa cửu dương của Diệp Mặc đánh cho đầu óc choáng váng, nhưng Tiên Ma yêu cấp bảy đã có năng lực chống cự mạnh mẽ. Tuy bị quản chế trong Thiên Hỏa cửu dương của Diệp Mặc, lực công kích giảm xuống hơn phân nửa, nhưng vẫn liên hợp xông về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc chưa có rút Tử Đao ra, mà phóng một quyền Lãng Sát ra.

Đối phó với Tiên Ma yêu, biện pháp tốt nhất chính là Thiên Hỏa. Dưới Thiên Hỏa cửu dương, sức chiến đấu của Tiên Ma yêu cấp bảy vốn giảm xuống một bậc, bây giờ Diệp Mặc lại đánh ra Lãng Sát, lại càng không khác biệt lắm so với đối phó với Tiên Ma yêu cấp sáu.

Lãng Sát bay ra, thậm chí khiến không khí chung quanh đều bị thiêu đốt hầu như không còn. Tạo thành từng mảng từng mảng vết tích trong hư

không.

Uỳnh...

Luồng sóng lửa thứ nhất đánh vào trên người hai con Tiên Ma yêu từ xông tới, khiến cho hai con Tiên Ma yêu lập tức phát ra một tiếng kêu thảm bén nhọn. Diệp Mặc lắc đầu, lúc này nếu như hắn phóng Tử Đao ra, có thể dễ dàng chém giết hai con Tiên Ma yêu này, nhưng hắn không phóng Tử Đao ra, làn sóng lửa thứ hai và thứ ba đồng thời đánh ra. Hai con Tiên Ma Yêu cấp bảy trong nháy mắt đã bị Diệp Mặc giết chết.

Trước khi yêu hạch bị hòa tan, Diệp Mặc đưa tay thu lại hai miếng yêu hạch Tiên Ma yêu cấp bảy, đối với yêu hạch Tiên Ma yêu cấp thấp, Diệp Mặc căn bản là chẳng buồn nhặt, nhưng đối với yêu hạch Tiên Ma yêu cấp bảy, hắn lại không muốn bỏ qua.

Lúc này Diệp Mặc mới cảm giác được sự dũng mãnh của mình, lúc trước bất kể là thi triển Thiên Hỏa cửu dương hay là thi triển Lãng Sát, hắn cũng sẽ có cảm giác thần thức hoặc là Tiên Nguyên chưa đủ. Lúc này đã nhiều Tiên Ma yêu bị hắn tiêu diệt như vậy, hơn nữa lại còn thi triển Lãng Sát, mấy vầng thái dương còn trên không trung càn quét tiêu diệt số Tiên Ma yêu còn lại, mà Tiên Nguyên cùng thần thức của hắn tiêu hao cũng không phải là lớn lắm.

Cùng với Diệp Mặc không ngừng chém giết đứng đám lớn Tiên Ma yêu, ngay cả một số Tiên Ma yêu cấp bảy cũng lần lượt bị Diệp Mặc chém giết, phần lớn Tiên Ma yêu đều nóng nảy vội vàng hẳn lên, đã xuất hiện sự hỗn loạn.

Một con Tiên Ma yêu cấp bảy chịu đựng không nổi loại Thiên Hỏa như vậy dày vò, quay người đào tẩu. Đám Tiên Ma yêu còn lại cũng nhao nhao bắt đầu lui lại. Loại đơn phương giết chóc này, cho dù là không sợ chết Tiên Ma yêu cũng không bám trụ nổi.

Đám Tiên Ma yêu này ngay từ khi mới xuất hiện sự đào thoát, toàn bộ

bầy Tiên Ma yêu lập tức bắt đầu tan vỡ. Từng đám từng đám Tiên Ma yêu nhao nhao lui lại hướng thảo nguyên Bình Phiêu.

Diệp Mặc lại không vào thành, mà đuổi theo sát gót, bây giờ đám Tiên Ma yêu này tụ lại một chỗ thành bầy, là thời khắc tốt nhất để giết hết, một khi đám Tiên Ma yêu này tiến vào thảo nguyên Bình Phiêu phân tán ra, muốn tiếp tục giết chóc trong diện tích lớn như vậy sẽ rất khó khăn.

Lúc này Diệp Mặc không nương tay nữa, năm vầng thái dương màu xanh viền vàng mọc lên, toàn bộ bán kính phạm vi một ngàn dặm bị Thiên Hỏa cửu dương bao phủ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đám Tiên Ma yêu lúc nhúc đông nghịt kia đã giảm đi mạnh mẽ. Đến lúc này, Diệp Mặc mới cảm giác được áp lực của Tiên Nguyên và thần thức, nhưng hắn cũng không hề bỏ cuộc, vẫn đuổi theo.

Trên đường đi Tiên Ma yêu bị hắn chém giết bắt đầu chồng chất, chất đống ngổn ngang, giống như từng ngọn núi nhỏ.

...

Cho đến khi Diệp Mặc đuổi giết Tiên Ma yêu rời đi, người ở tiên thành Thanh Mạt mới ầm ầm hoan hô, cửa thành được mở ra, vài chục vạn tiên nhân từ trong thành lao ra, đồng thời phóng ra pháp bảo bắt đầu công kích đám Tiên Ma yêu rải rác kia. Càng nhiều người đang tranh thủ thu thập yêu hạch Tiên Ma yêu, nhiều yêu hạch như vậy nếu như thu lấy toàn bộ lên, quả thực chính là một lượng tài sản cực lớn, nhưng đáng tiếc là những yêu hạch này phần lớn đều bị tan chảy.

Một cô gái cực đẹp mặc váy tiên màu xanh nhìn theo bóng lưng Diệp Mặc, bờ môi có chút run rẩy, trong mắt càng lộ ra ánh mắt vui mừng.

Đây chính là Chân Băng Du, Diệp Mặc đi rồi, cô vẫn ở lại tiên thành Thanh Mạt tu luyện. Lúc này cô đã là Đại Ất Tiên sơ kỳ đỉnh cao rồi, chỉ thiếu chút nữa là có thể thăng cấp Đại Ất Tiên trung kỳ.

Người khác không biết Diệp Mặc, nhưng cô thì nhận ra. Bởi vì cô nhận ra Thiên Hỏa cửu dương của Diệp Mặc, cùng lúc khi Diệp Mặc phóng bốn vầng thái dương màu xanh viền vàng ra, Chân Băng Du đã biết, Diệp Mặc đã trở về.

Tốc độ tu luyện của Diệp Mặc cô rất rõ ràng, cho nên Diệp Mặc thăng cấp đến Tiên vương, cô không có nửa phần hoài nghi. Diệp Mặc cố ý đi tới tiên thành Thanh Mạt, cho thấy là Diệp Mặc muốn dẫn cô đi, cuối cùng cô không cần xem sắc mặt người khác, lo lắng hãi hùng nữa.

Giờ phút này phần lớn tiên nhân đều lao ra khỏi thành đi chém giết Tiên Ma yêu, Chân Băng Du cũng không do dự, lập tức liền xông ra ngoài, cô không đi chém giết Tiên Ma yêu, mà cô muốn đuổi theo Diệp Mặc. Dù cô biết Diệp Mặc sẽ còn trở lại, cô cũng vẫn có chút lo lắng. Đối với cô mà nói, càng sớm nhìn thấy Diệp Mặc càng tốt.

Trải qua chuyện tông môn bị diệt, trải qua những năm cùng với Diệp Mặc này, trải qua những ngày một mình mong sống sót tại tiên thành Thanh Mạt này, giờ phút này Chân Băng Du không còn tư tưởng chỉ cầu đạo tâm như lúc đầu kia nữa, không còn là cô gái xinh đẹp lạnh lùng không quan tâm đến ham muốn xác thịt kia nữa.

Lúc trước tại tông môn, mặc dù bản thân cô cũng một mình đi ra ngoài bươn trải rèn luyện, nhưng trời có sập xuống, cô cũng có sư phụ giúp đỡ chống trọi. Cô căn bản là không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, chỉ cần bươn trải rèn luyện đạo tâm của mình là được rồi. Nhưng vì bị Diệp Mặc dẫn từ Hạ Thiên Vực tới Trung Thiên vực, lại vì Diệp Mặc cho cô công pháp luyện thể, chịu ảnh hưởng của Diệp Mặc, cô dần dần thay đổi, vậy mà lại không hề hay biết.

Những năm này một mình ở lại tiên thành Thanh Mạt, nếu như không phải vì tiên vương Hòa Hoàn và tiên vương Bình Châu quan tâm chăm sóc, lúc này Chân Băng Du cô sớm đã không có ngày này rồi.

Một cô gái tuyệt đẹp lại không có người hậu thuẫn như cô một mình ở

lại tiên thành Thanh Mạt, thời gian dài lâu há có thể có chuyện tốt lành? Đáng tiếc là tiên vương Hòa Hoàn bởi vì phải ngăn cản Tiên Ma yêu, cũng đã ra khỏi tiên thành Thanh Mạt. Mà tiên vương Bình Châu, ngay cả chuyện của tiên thành còn quản không xuể nữa, bây giờ càng không có thời gian để ý tới cô.

Tiên thành Thanh Mạt nếu như không phải là bị Tiên Ma yêu một mực vây khốn, cô bây giờ đã không biết như thế nào cho phải. Bây giờ Tiên Ma yêu rút lui, dù là biết rõ Diệp Mặc một lát nữa sẽ tới, cô cũng không khống chế nổi chính mình, tranh thủ thời gian đuổi theo.

- Thiếu thành chủ, muốn ngăn cô ấy lại hay không?

Trên cổng tiên thành, hai người nam đang nhìn chằm chằm bóng lưng Chân Băng Du. Người đàn ông đang nói là một Đại Ất Tiên sơ kỳ vẻ bất cần, mà ở bên cạnh gã là một nam Đại La Tiên sơ kỳ.

Đại La Tiên sơ kỳ kia tuy tướng mạo không tầm thường, ánh mắt lại có chút hung ác nham hiểm, sau khi nghe xong lời nói của Đại Ất Tiên này, khoát tay áo nói:

- Không cần, cô ấy chỉ chém giết Tiên Ma yêu ở bên dưới thôi, hơn nữa trên y phục của cô có kí hiệu thần thức do dì Hà làm. Cho dù cô trốn cũng chạy không thoát, ta còn ước gì cô trốn thật xa. Nếu không nơi này có tiên vương Bình Châu, vẫn không dễ động tay.

Lúc này một phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc váy tiên màu xanh lá đã đi tới, nhỏ giọng nói với Đại La Tiên sơ kỳ này:

- Thiếu thành chủ, Mẫn trưởng lão nói người lần này tới trợ giúp tiên thành Thanh Mạt là một tiên vương cực kỳ lợi hại, bảo cậu không nên nói nhiều vào lúc này.

Đại La Tiên ánh mắt hung ác nham hiểm này khoát khoát tay nói:

- Không cần Mẫn thúc nói ta cũng biết, Chân Băng Du này ta đã sớm

điều tra rõ ràng, hắn là từ Hạ Thiên Vực tới, không có bất kỳ chỗ dựa nào. Cùng đi với cô cũng là một Huyền tiên, chỉ có điều Huyền tiên kia sau khi tiến vào Vấn Đạo các của Nguyễn Nhạc Thiên, lại chưa có trở ra.

- Về phần tiên vương Hòa Hoàn và tiên vương Bình Châu một mực trợ giúp cô ấy, cũng là vì Huyền tiên kia, nếu không ta đã sớm ra tay. Lần này sau nạn Tiên Ma yêu, tiên vương Bình Châu sẽ phải tiếp kiến tiền bối kia, khẳng định là không rảnh quan tâm tới cô ấy, lúc đó ta có thể mang cô ấy đi rồi.

Nói xong, Thiếu thành chủ này còn hắc hắc cười một tiếng nói:

- Chân Băng Du này là thu hoạch lớn nhất của ta trong chuyến này, cũng không uổng công ta ở lại tiên thành Thanh Mạt này hơn một năm rưỡi. Vốn còn tưởng rằng phải ở lại thêm nửa năm nữa, không ngờ tiền bối này đến ngược lại là rất có ích ah.

- Thiếu thành chủ, không đúng.

Đại Ất Tiên vẻ mặt bất cần kia bỗng nhiên lên tiếng nói.

- Dì Hà, dì nhanh đi ngăn cô ấy lại.

Nam Đại La Tiên sơ kỳ hung ác nham hiểm này cũng cảm thấy không đúng, sau khi Chân Băng Du ra khỏi thành, cũng không gia nhập trong đội ngũ săn giết Tiên Ma yêu, cũng không đi nhặt yêu hạch Tiên Ma yêu, mà đuổi theo về phía tiên vương tiền bối đến trợ giúp kia.

Lúc trước gã cũng không ngờ Chân Băng Du mà cũng dám lớn mật như thế, cũng dám mạo phạm Tiên vương tiền bối. Phải biết rằng Tiên vương tại bất kỳ nơi nào cũng đều cao cao tại thượng, tiên nhân bình thường dám tùy tiện tiến lên xúc phạm, đó chính là muốn tìm cái chết, chớ đừng nói chi là một tu sĩ Huyền tiên như Chân Băng Du.

Một ánh đao màu tím bổ tới, sau khi một con Tiên Ma yêu cấp bảy cuối cùng bị Diệp Mặc chém chết, Diệp Mặc ngừng lại, thần thức của hắn đã quét

đến Chân Băng Du đang đuổi tới rồi. Lần này Tiên Ma yêu vây thành gần như là bị hắn chém giết không còn một mống, tiếp tục đuổi theo cũng không có ý nghĩa gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1806

Ai Dám Giết Con Trai Ta?

Băng Du sư tỷ.

Diệp Mặc chỉ thoáng một cái thân mình đã rơi xuống cạnh Chân Băng Du, cười gọi một câu. Chân Băng Du tiến bộ không thể tính là nhanh, cũng không thể tính là chậm. Mình cho cô Độ Ly Thiên Quả, cô đến bây giờ còn chưa thăng cấp Đại Ất Tiên sơ kỳ, đối với tư chất của Chân Băng Du mà nói, đúng là chậm. Theo một góc độ khác mà nói, cuộc sống của Chân Băng Du ở tiên thành Thanh Mạt hình như cũng không tốt.

- Cậu đã trở về.

Chân Băng Du giọng nói có chút run rẩy, lúc trước khi Diệp Mặc sắp đi, cô cũng có chút không muốn, nhưng tuyệt đối không mãnh liệt như lúc này. Mà bây giờ cô đối mặt với Diệp Mặc, lại có một loại cảm giác mãnh liệt tới cực điểm, không cho Diệp Mặc rời đi một mình nữa. Cô thậm chí không biết mình nên tiếp tục gọi Diệp Mặc là sư đệ, hay là gọi tên Diệp Mặc.

Lúc trước cô đối với thú vui xác thịt căn bản là không thèm để ý tới, đối với chuyện Diệp Mặc thấy hết trơn thân thể của cô cũng không thèm để ý. Nhưng lúc này cô lại không có dũng khí lao vào trong ngực Diệp Mặc, sau đó nói, ta vẫn luôn rất nhớ ngươi, cho dù cô vô cùng vô cùng muốn làm như vậy. Sự thay đổi này ngay chính bản thân cô cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cô không tìm ra nguyên nhân.

Nếu bây giờ bảo cô lại cởi sạch quần áo đứng ở trước mặt Diệp Mặc, Chân Băng Du khẳng định, cô tuyệt đối sẽ không có dũng khí đó nữa rồi. Đôi khi cô hoài nghi là đạo tâm của mình đã thụt lùi, cũng có lúc cô hoài

nghi là đạo tâm của mình đã bị đạo tâm của Diệp Mặc ảnh hưởng.

- Bà ấy là ai?

Diệp Mặc nhìn người phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc váy màu xanh lá đuổi tới kia hỏi một câu, hắn thấy người phụ nữ váy màu xanh lá đuổi theo Chân Băng Du tới kia, còn tưởng là bạn của Chân Băng Du quen tại tiên thành Thanh Mạt.

Diệp Mặc trong lòng còn đang kỳ quái, trong ấn tượng của hắn, Chân Băng Du tính cách lạnh như băng, không thích kết bạn, sao bây giờ cũng có bạn bè?

Chân Băng Du lạnh nhạt nói:

- Là một phụ nữ muốn tóm ta cho Thiếu thành chủ của bà ấy đùa bỡn.

- Cái gì?

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lẽo, không gian chung quanh thậm chí đều lạnh xuống trong nháy mắt, chỉ là một Đại La Tiên hậu kỳ, vậy mà dám lớn lối như vậy.

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp bận váy màu xanh lá kia trông thấy Diệp Mặc và Chân Băng Du đang nói chuyện, hơn nữa khí thế của Diệp Mặc hình như bỗng nhiên trở nên lạnh xuống, lập tức rùng mình một cái, xoay người rời đi.

Diệp Mặc không đuổi theo bà ấy, chỉ nhìn Chân Băng Du hỏi:

- Trên người sư tỷ từ lúc nào thì bị người ta đánh kí hiệu thần thức?

Chân Băng Du toàn thân run lên, cô mờ mịt lắc đầu nói:

- Ta không biết, nếu như làm kí hiệu thần thức, hẳn là dì Hà kia làm, bà ấy mời ta đến chỗ bà ấy không chỉ một lần. Đều bị ta cự tuyệt.

Diệp Mặc cũng không hủy đi kí hiệu thần thức trên người Chân Băng Du, ngược lại nói với Chân Băng Du:

- Bây giờ tôi vẫn chưa thể lộ ra thân phận của mình, là thân phận một tiên vương xa lạ đi ngang qua đây. Sau đó mang cô đi.

- Ta biết.

Chân Băng Du là người lạnh lùng, nhưng không có nghĩa cô là đồ ngốc. tốc độ thăng cấp của Diệp Mặc nhanh như vậy, khẳng định có bí mật, bí mật này cô biết thì cũng chẳng sao, cô sẽ không nói ra. Nhưng một khi truyền ra, thì không phải là chuyện tốt lành gì rồi.

- Vậy đi thôi.

Diệp Mặc vươn tay bế Chân Băng Du lên, quay người vừa sải bước đi, chỉ vài bước liền đi tới cửa thành tiên thành Thanh Mạt.

Bởi vì lúc trước Diệp Mặc cõng Chân Băng Du thời gian quá dài, cho nên bây giờ hắn bế cô, căn bản là không có bất kỳ tâm lý không lành mạnh nào. Chỉ cảm giác nhiệt độ thân thể Chân Băng Du so với trước kia cao hơn một chút, có lẽ cũng mềm mại hơn một chút.

Mà Chân Băng Du lại cảm thấy toàn thân như nhũn ra. Nhiệt độ cơ thể lên cao, cô biết tâm tư mình đã thay đổi quá nhiều. Mấy năm này cô một mình ngoại trừ tu luyện và tìm kiếm tài nguyên ra, thì chính là nhớ nhung Diệp Mặc, còn thì là nhớ sư phụ. Cũng may Diệp Mặc để lại cho cô rất nhiều đan dược, còn để lại cho cô một vườn tiên dược, cô không cần ra khỏi tiên thành đi tìm tài nguyên tu luyện. Bằng không, cô có lẽ đã sớm rơi vào trong tay người khác rồi.

Nếu như Diệp Mặc vẫn không tới, cô chỉ có thể thỉnh cầu tiên vương Hòa Hoàn đưa cô đi. Hoặc là gia nhập vào một tiên môn lớn, nếu không cô không chỗ nương tựa như vậy, với thực lực của cô căn bản là không có biện pháp sinh tồn ở nơi này.

Bây giờ Diệp Mặc bế cô, cô cũng không thể hồi phục tâm trạng bình tĩnh như năm đó được nữa, cùng lúc với toàn thân như nhũn ra, cũng không muốn rời đi. Cô nhớ tới những điều lúc trước Diệp Mặc nói với cô, giờ phút này cô thậm chí có chút ít hoài nghi, mình cũng đã biết yêu rồi.

Diệp Mặc cảm nhận được nỗi lo lắng của Chân Băng Du, trong lòng cũng hơi áy náy. Nếu như là Lạc Ảnh hoặc Ninh Khinh Tuyết, cho dù là vì truy cầu thực lực tiến bộ, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tùy tùy tiện tiện ghi chép tìm một chỗ vứt cô xuống, nhưng hắn lại làm như vậy với Chân Băng Du. Lúc này mới tỉnh ngộ lại, Chân Băng Du không giống với những người khác. Cô quá đẹp, một cô gái đẹp như thế, tu vi lại thấp như thế, rơi vào một nơi xa lạ, không ai ngấp nghé mới là chuyện lạ.

- Những năm này tiên vương tiền bối Hòa Hoàn và tiên vương tiền bối Bình Châu đã giúp đỡ ta rất nhiều, nếu như không có bọn ho, cái động tiên kia ta cũng không có cách nào tiếp tục thuê được nữa.

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc trở nên trầm mặc, hình như có thể cảm nhận được một chút áy náy của Diệp Mặc, chủ động nói.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, làm lợi cho người khác quả nhiên chính là làm lợi cho chính mình. Hắn trợ giúp ba vị tiên vương, tuy hắn đã nhờ tiên vương Hòa Hoàn, lại không nhờ tiên vương Bình Châu, bây giờ hai vị tiên vương này không quên điều tốt của hắn, còn nhớ chăm sóc Chân Băng Du, đã là ân tình cực lớn rồi.

- Bình Châu của Tông Phiêu Thiên rất cảm ơn anh bạn Tiên vương này đã ra tay giúp đỡ...

Diệp Mặc vừa buông Chân Băng Du xuống, tiên vương Bình Châu cũng đã ra tiên thành nghênh đón, chắp tay khách khí ân cần thăm hỏi Diệp Mặc.

- Tiên vương Bình Châu khách khí rồi, bổn vương cũng chỉ là đi ngang qua, thuận tiện ra tay tương trợ. Huống chi Tiên Ma yêu tàn sát bừa bãi tiên thành, ai ai cũng có thể giết hết.

Diệp Mặc cười ha ha một tiếng, cũng biểu hiện ra một loại thái độ không khách khí.

Tiên vương Bình Châu cũng không vì kiểu ăn to nói lớn này của Diệp Mặc mà có chút không thoải mái nào, Diệp Mặc một mình chém giết hàng tỉ Tiên Ma yêu, hắn có tư cách dùng loại giọng điệu này nói chuyện. Đừng nói Diệp Mặc chỉ là một Tiên vương sơ kỳ, cho dù là một Tiên Tôn tới, đoán chừng cũng không làm tốt được như Diệp Mặc.

Tiên Tôn tới tối đa chỉ có thể đánh lui đám Tiên Ma yêu này, muốn chém giết trong diện tích lớn như Diệp Mặc, nếu như không có tiên thuật đặc biệt, căn bản là không thể làm được.

Đối với Tiên vương Bình Châu mà nói, năm mặt trời kia của Diệp Mặc nhô lên cao, quả thực uy thế không thể chống đỡ được. Loại tiên thuật quần sát tất sát này, gần như có thể không cần đếm xỉa đến bất kỳ kiểu vây công nào.

- Còn chưa thỉnh giáo tôn hiệu của tiên vương, nếu như tiên hữu không ngại, xin mời đi phủ Thành chủ ngồi một chút.

Tiên vương Bình Châu rất là khách khí, y biết trước mặt Diệp Mặc, y chỉ là một phần dễ dàng bị giết gọn. Đều là Tiên vương, nhưng cũng có chênh lệch cực lớn.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

- Đi phủ Thành chủ thì không cần đâu, ta có việc, cần lập tức đi ngay.

Tiên vương Bình Châu thấy thế vội vàng nói với Chân Băng Du ở bên cạnh:

- Băng Du, trước tiên cô đi giúp thu dọn chiến trường một chút đi, ta đưa tiễn người bạn Tiên vương có đại ơn đối với tiên thành Thanh Mạt ta này.

Diệp Mặc cũng không nói ra tên tuổi gì cả, hơn nữa nói chuyện cũng có

chút cao ngạo, Tiên vương Bình Châu biết người như vậy tính tình khẳng định kỳ quái, cũng dẹp đi ý muốn tiếp tục mời Diệp Mặc. Tiên vương này tuy lợi hại, nhưng cũng không phải là người bọn họ có thể mời mọc được.

Nghe xong lời nói của tiên vương Bình Châu, Diệp Mặc trong lòng nảy sinh thiện cảm, tuy hắn ra vẻ không khách khí, nhưng nội tâm vẫn tôn kính đối với tiên vương Bình Châu. Bây giờ tiên vương Bình Châu nghe được lời này, hiển nhiên là muốn bảo vệ Chân Băng Du.

Không đợi Chân Băng Du nói, Diệp Mặc lại khoát tay nói:

- Ta rất vừa ý cô bé này, vậy giữ lại cho ta làm một phi tử là được rồi, ta mang cô ấy đi.

Tiên vương Bình Châu trong lòng quýnh lên, vội vàng nói:

- Đây là bạn của một người bạn cũ của ta, nếu như...

Diệp Mặc sau khi nghe xong những lời này, càng thêm tôn kính đối với tiên vương Bình Châu. Biết rõ sẽ bị mình giết gọn, còn dám ở ngay trước mặt mình cầu tình cho Chân Băng Du, muốn bảo vệ Chân Băng Du.

Chân Băng Du vội vàng nói:

- Tiên vương đại nhân, vãn bối bằng lòng cùng rời đi theo vị tiền bối này.

Tiên vương Bình Châu sững sờ, còn chưa kịp nói gì, thì nghe thấy một người bên cạnh nói:

- Vị tiên vương đại nhân này, vãn bối là La Thần Minh, lần này tới tiên thành Thanh Mạt chính là cố ý đón Băng Du Tiên tử đi. Cha tôi là thành chủ của tiên thành Phi Linh - Tiên Vương Dực Hà - La Hoắc, cha tôi đã quyết định nhận Băng Du tiên tử làm đệ tử, cũng chuẩn bị cho Băng Du Tiên Tử đính hôn với vãn bối, kính xin đại nhân minh giám.

La Thần Minh biết rõ sự lợi hại của Diệp Mặc, gã tận mắt nhìn thấy Diệp Mặc chém giết hàng tỉ Tiên Ma yêu, nhưng gã lại biết loại tiên thuật quần sát này một mình giao đấu lại không có bao nhiêu tác dụng. Mà cha của gã - La Hoắc đã là tiên vương hậu kỳ, so với tiên vương Bình Châu mà nói không biết cao hơn bao nhiêu rồi. Huống chi lúc trước gã còn nghe tiên vương Bình Châu nói Diệp Mặc là tiên Vương sơ kỳ, tiên vương Bình Châu sợ tiên vương sơ kỳ này, cha của gã thì không sợ. Gã không tin, Diệp Mặc - một tiên vương sơ kỳ từ bên ngoài đến dám làm gì một Thiếu thành chủ như gã.

- Ngươi nói nhảm, ta cho tới bây giờ chưa từng gặp qua La Hoắc gì cả. Cũng chưa từng đồng ý đi tiên thành Phi Linh nào hết, ngươi dựa vào đâu mà muốn mang ta đi?

Chân Băng Du lập tức tức giận quát lớn.

Trông thấy La Thần Minh còn muốn lên tiếng, Diệp Mặc ánh mắt lạnh lẽo, lạnh giọng nói:

- Thật vậy hả? Thật to gan.

Khí thế tiên vương mạnh mẽ của Diệp Mặc từ trên không bay lên, ngay cả tiên vương Bình Châu cũng cảm thấy có chút rùng mình, chớ đừng nói chi là La Thần Minh đứng mũi chịu sào.

Tiên vương Bình Châu trông thấy Diệp Mặc lộ rõ ý muốn giết người, vội vàng nói:

- Thành chủ tiên thành Phi Linh, Tiên Vương Dực Hà đã là Tiên vương hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa sẽ thăng cấp Tiên vương viên mãn, còn là thập đại tiên vương đứng đầu của Tông Phiêu Thiên...

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ ý của tiên vương Bình Châu, nhưng hắn há có thể e ngại một Tiên vương hậu kỳ, ý muốn giết người càng lúc càng mạnh mẽ.

- Không, không phải...

La Thần Minh sao có thể đỡ nổi loại sát ý đáng sợ này của Diệp Mặc, nói chuyện càng không ngừng run rẩy, - Ta tới tiên thành Thanh Mạt nhìn trúng Băng Du, sau đó, sau đó...

- Sau đó thì hạ ký hiệu thần thức trên người cô ấy, chuẩn bị thời điểm ra đi sẽ mang đi đúng hay không?

Diệp Mặc nói xong đưa tay ngay tại trên người Chân Băng Du phất ra một luồng sáng nhàn nhạt.

Tiên vương Bình Châu vừa thấy luồng sáng nhàn nhạt này, lập tức liền biết đây là một cái kí hiệu thần thức. Không khỏi thầm thở dài một tiếng, y có chút tự trách, Chân Băng Du bị người ta nhắm vào, vậy mà y cũng không biết chút gì. Có thể khẳng định, nếu như không có vị Tiên vương tính tình cổ quái này đến đây, tương lai Chân Băng Du mất tích, y nói không chừng trong khoảng thời gian rất dài cũng nghĩ không ra.

Nghĩ đến chuyện Mạc Ảnh cho y cơ hội tiến vào Vấn Đạo vấn đạo, y cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

- Đúng, đúng ta làm.

La Thần Minh còn muốn dùng cha mình để áp chế đối phương, lại không ngờ mình dưới khí thế của Tiên vương, căn bản ngay cả nói cũng nói không nên lời.

- Nếu là ngươi làm, vậy là được rồi.

Diệp Mặc nói xong đưa tay liền có một luồng sáng nhạt bay ra.

- Ai dám giết con ta?

Một tiếng gầm giận dữ, một bóng người trung niên ẩn hiện vọt ra, một quyền đánh về phía luồng sáng nhạt kia của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1807

Bây Giờ Mới Giết Con Trai Ngươi

Diệp Mặc không để ý đến quyền ảnh càng lúc càng lớn trước mặt mình, chỉ có điều ánh sáng nhàn nhạt mà hắn ném ra ngoài bỗng nhiên trở nên cực kỳ nóng và bành trướng, quyền ảnh đó trong nháy mắt bị đường ánh sáng nóng đó bao lấy.

Một tiếng nổ ầm vang, nắm đấm to lớn kia không chút dấu hiệu nào mà nổ tung, một vòng ánh sáng trắng khuếch tán ra ngoài, một lát sau, ánh sáng trắng đó hình thành một hình dạng trận pháp.

Mặc dù lúc này Diệp Mặc có thể giết chết La Thần Minh dễ dàng, nhưng hắn ngược lại lại dừng tay, cũng không tiếp tục giết La Thần Minh nữa. Hắn biết trận pháp ánh sáng trắng này là một truyền tống trận tạm thời, nói cách khác người bảo vệ sau lưng La Thần Minh kia cũng sắp được truyền tống đến rồi.

Lúc trước khi Diệp Mặc nhìn thấy Nghiêm Cửu Thiên đối chiến với Tiểu tiên vương Lư Mang, hình ảnh Tiên đế đó vẫn còn khiến hắn kiêng kị, bây giờ chỉ là một hình ảnh Tiên Vương, Diệp Mặc quả thực cũng không coi ra gì. Hắn muốn giết La Thần Minh, cho dù là Tiên Vương đến, Diệp Mặc cũng có thể giết chết bất cứ lúc nào.

Vòng sáng trắng đó khuếch tán ra, một người đàn ông trung niên cũng không khác mấy so với hình ảnh lúc trước xuất hiện trước mặt đám người. Người đàn ông trung niên này mặc một Tiên bào màu nâu, ánh mắt của ông cũng giống như La Thần Minh, có chút âm khí, nhưng tướng mạo thì lại anh tuấn hơn La Thần Minh nhiều.

Người đàn ông này vừa xuất hiện, khí thế cả người liền điên cuồng khuếch tán ra. Khí tức Tiên Vương hậu kỳ, khiến những Đại La Tiên đứng xa cũng không tự chủ được mà lùi về sau. Chỉ có điều khi khí thế này đến trước mặt Diệp Mặc, tự động bị lĩnh vực Tiên Vương của Diệp Mặc tiêu tán hết, Chân Băng Du đứng cạnh Diệp Mặc hình như cũng không có chút phát giác nào.

- Dực Hà Tiên Vương…

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này bước tới, Bình Châu Tiên vương vội bước lên trước chào hỏi.

Diệp Mặc thầm nghĩ người này quả nhiên là cha của La Thần Minh Dực Hà Tiên Vương La Hoắc, nhìn thấy khí thế của người này, chắc hẳn cũng sẽ không dễ nói chuyện.

La Hoắc cười khẩy một cái nói: Ông gọi tên tục của Bình Châu Tiên vương, rồi lại gọi Bình Châu Tiên vương đại nhân, rõ ràng là cực kỳ mỉa mai châm biếm, căn bản cũng không nể tình Bình Châu Tiên vương.

Sắc mặt Bình Châu Tiên vương biến đổi, gã cũng là một Tiên Vương, Dực Hà Tiên Vương tu vi mặc dù cao hơn gã, nhưng giọng điệu coi rẻ người khác này, khiến gã trong lòng cực kỳ khó chịu. Trong lòng gã lại cười khẩy, tu vi của Dực Hà Tiên Vương quả thực là Tiên Vương hậu kỳ, nhưng muốn đánh Tiên Vương sơ kỳ từ bên ngoài đến kia, cũng không phải dễ dàng gì. Thủ đoạn lúc trước Diệp Mặc đối phó với Tiên ma yêu, gã cũng nhìn rất rõ.

- La huynh, Bình Châu tôi trước giờ chưa từng nói bất cứ lời dư thừa nào, cũng chưa từng nghĩ đối phó với Thần Minh công tử, nếu như La huynh nhất định muốn đổ trách nhiệm lên đầu Bình Châu tôi, thì tôi cũng không để tâm.

Bình Châu Tiên vương ngoài mềm trong cứng, nhưng cũng là một tên cứng đầu.

La Hoắc đến đây, từ đầu đến cuối cũng không nhìn Diệp Mặc một cái, rõ ràng cũng không coi Diệp Mặc ra gì.

Bây giờ ông nghe thấy Bình Châu Tiên vương nói vậy, ánh mắt lại càng trở nên băng hàn, lạnh lùng liếc nhìn Bình Châu Tiên vương một cái, sát cơ lóe lên một cái rồi biến mất. Ông cũng không tiếp tục gây phiền phức với Bình Châu Tiên vương, mà lại quay người hỏi La Thần Minh và hai người một nam một nữ đứng sau lưng La Thần Minh:

- Mọi người làm việc thế nào vậy? Không ngờ lại dám khiến Thiếu thành chủ oan ức trong Thanh Mạt Tiên thành?

Hai người đứng sau lưng La Thần Minh lập tức câm như hến, căn bản cũng không dám lên tiếng.

Diệp Mặc nhìn vậy thầm lắc đầu, loại người này cũng chỉ dám lớn tiếng ở trung thiên vực, nếu như đến thượng thiên vực, thì lúc nào cũng bị người khác chết giết ngay lập tức. Quý Thư và Tề Bắc Thương cũng là Thiếu thành chủ, cha của người ta quản ra làm sao, làm gì có kiểu cưng chiều như này?

Quý Thư thậm chí ngay cả tài nguyên tu luyện của mình cũng phải tự mình đi tìm, cha của gã căn bản cũng không thèm hỏi han gì. Tên La Hoắc này đến chuyện con trai mình khi nam phách nữ cũng muốn ra mặt, nếu có thể đi ra khỏi Tông Phiêu thiên mới là chuyện lạ.

- Phụ vương, người con gái này căn bản đều là do con chọn sẵn rồi, tên này ỷ tu vi của mình cao hơn con, vừa đến liền cướp người con gái này đi. Nếu như không phải phụ vương kịp thời ra tay, thì con lúc này cũng đã chết khô rồi…

La Thần Minh vừa chỉ Chân Băng Du, lại chỉ Diệp Mặc nói. Lúc này cha của gã cũng đã đến, trong mắt gã, Diệp Mặc sẽ bị bóp chết bất cứ lúc nào.

La Hoắc liếc nhìn Chân Băng Du, ánh mắt lúc này cũng sáng lên, người con gái này đúng là xinh đẹp. Nhưng nghĩ người con gái này suýt chút nữa

hại con trai của ông bị giết, ngay lập tức hừ lạnh nói:

- Vì một người con gái, suýt chút nữa nộp mạng, con có ngu không vậy?

Diệp Mặc ngược lại lại hơi sửng sốt, hắn không tưởng tượng tên La Hoắc này lại nói như vậy, chẳng lẽ mình nhìn nhầm hay sao?

- Mỹ Hà, cô và Mẫn Vu lập tức bắt người con gái kia lại đây, lập tức lột sạch treo ở cổng thành…

La Hoắc chằm chằm nhìn người con gái mặc váy xanh đứng sau lưng La Thần Minh và một Đại La Tiên hậu kỳ khác lạnh lùng nói.

Ánh mắt Diệp Mặc phát lạnh, sát ý ác liệt, hắn cho rằng tên La Hoắc đến ít nhất cũng phải hỏi lý do, nhưng không ngờ lại làm như này. Hắn sở dĩ đến bây giờ vẫn chưa ra tay, là vì Tông Phiêu thiên bây giờ bị Tiên ma yêu tàn sát bừa bãi, Dực Hà Tiên Vương cũng là đệ nhất Tiên Vương của Tông Phiêu thiên, giết tên này, đối với Tông Phiêu thiên cũng không có lợi gì.

Nhưng nể mặt lại không cần, thì đừng trách hắn vô tình.

- Phụ vương, người con gái kia con còn chưa…

La Thần Minh nghe thấy người con gái mà mình thích sắp bị lột sạch, treo ở cổng thành, lập tức có chút nóng nảy.

La Hoắc không hài lòng nhìn chằm chằm La Thần Minh, tiện tay đánh ra một pháp bảo căn phòng không gian, sau đó mới nói với hai người con gái mặc váy xanh:

- Bắt người con gái kia vào trong phòng, đợi sau khi con trai ta dùng rồi, thì kéo ra treo lên.

Diệp Mặc giận dữ, ngược lại cũng không động thủ. Hắn từng gặp rất nhiều tên càn rỡ cũng gặp qua rất nhiều tên biến thái, nhưng chưa bao giờ gặp tên biến thái như Dực Hà Tiên Vương này. Hắn căn bản không cần hỏi,

cũng biết những người bị tên này dùng cách này chém giết cũng có vô số rồi.

Bản thân mình dù gì cũng là một Tiên Vương, tên này đến hỏi cũng không hỏi, liền bảo người ra tay với Chân Băng Du, là vô tri sao, hay là không sợ? Đổi lại là một Tiên Vương bình thường, cũng phải tiêu diệt đối thủ, sau đó mới động tay chứ?

Bình Châu Tiên vương trong lòng vẫn cười khẩy, cũng không nhúc nhích gì. Gã cho rằng Diệp Mặc sẽ ra tay, nếu như Diệp Mặc không ra tay, gã đoán chừng mình cũng không có cách nào bảo vệ nổi Chân Băng Du.

Hai tên Đại La Tiên cũng có chút do dự và lo lắng nhìn Diệp Mặc một cái, Thành chủ đại nhân cũng chưa nhìn thấy Diệp Mặc ra tay, không biết uy thế của Diệp Mặc, nhưng hai người lại tận mắt chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc. Hai người bọn họ đều là Đại La Tiên hậu kỳ, mặc dù cách Tiên Vương một đoạn khá dài, nhưng con mắt so với thiếu thành chủ La Thần Minh kia, thì cũng cao hơn nhiều rồi.

Với uy thế Diệp Mặc ra tay lúc trước, cho dù là Thành chủ cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, nhưng những lời này cũng không dám nói ra, một khi nói ra, thì chính là tìm cái chết.

- Thành chủ đại nhân…

Đại La Tiên hậu kỳ tên Mẫn Vu có chút do dự gọi một câu.

La Hoắc thấy ánh mắt của hai người, lập tức biết hai người này sợ Diệp Mặc, lập tức lửa giận bừng bừng. Một Tiên Vương hậu kỳ như ông đứng ở đây, hai tên này không ngờ lại lo lắng một Tiên Vương sơ kỳ, đúng là mất mặt quá.

- Hai người cứ đi bắt người đi, bổn vương xem xem ai dám ra tay.

La Hoắc quát lớn xong, lúc này mới chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

Đợi Mẫn Vu và người con gái mặc váy xanh kia đi về phía Chân Băng

Du, ông lúc này mới khinh thường nói:

- Chỉ là một Tiên Vương sơ kỳ, cũng dám lớn lối như vậy, vừa nãy chính là anh muốn giết con trai tôi sao?

- Sai rồi, vừa nãy tôi chưa giết con trai ông…

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên đánh hai đường lôi quang ra.

- To gan…

La Hoắc thấy Diệp Mặc không ngờ lại dám ra tay, lĩnh vực Tiên Vương lập tức đánh ra, đồng thời phóng ra một kiện Tiên khí, kiện Tiên khí đó mang theo đường ánh sáng đen nhánh lao thẳng về phía Diệp Mặc.

Ken két…

La Hoắc cảm thất lĩnh vực Tiên Vương của mình không ngờ lại giống như đồ sứ đập vào đá vậy, không ngờ lại vỡ vụn từng mảnh, còn Ô sát phiên của ông cũng bị trì hoãn trong nháy mắt. Một khắc sau, ông liền cảm thấy một đường đao màu tím bổ đến, đường đao màu tím còn mang theo sát cơ mấy trăm trượng, dường như muốn chém đứt Ô sát phiên của ông.

La Hoắc là đệ nhất Tiên Vương của Tông Phiêu thiên, tu vi còn lợi hại hơn nhiều so với Bình Châu Tiên vương, ông làm sao không biết lĩnh vực Tiên Vương của mình căn bản không phải là đối thủ của lĩnh vực Tiên Vương của đối phương?

Không ổn rồi…

Không đợi La Hoắc tiếp tục ra đòn tiếp theo, ông liền nghe thấy hai tiếng ken két vang lên, người con gái mặc váy xanh và Mẫn Vu vừa nãy còn xông đến Chân Băng Du nghe thấy tiếng nổ vang này, bị tia sét đánh thành hư vô.

La Hoắc sững sờ kinh hãi, ông lập tức biết đối thủ của mình căn bản

cũng không kém cạnh gì mình, thậm chí còn mạnh hơn một bậc. Trong nháy mắt động thủ này, ông cũng đã bỏ ý định tiếp tục tìm Diệp Mặc rồi, một Tiên Vương lợi hại như này, cho dù là Tiên Vương sơ kỳ, ông cũng không muốn động thủ.

Nhưng cho dù muốn giảng hòa với đối phương, cũng cần phải chặn lại sát thế đường đao màu tím này của đối phương mới được.

Ầm… két…

Lại có hai đường lôi quang xoẹt qua, La Thần Minh và một tên Thái Ất Tiên đứng bên cạnh gã phía xa xa căn bản đến ý muốn trốn cũng chưa kịp nghĩ ra, liền bị hai đường lôi quang này đập thành hư không, còn La Hoắc đang chặn lại đường đao Tử Đao của Diệp Mặc không ngờ lại không có chút sức lực nào ngăn cản nổi.

La Hoắc thấy con mình bị Diệp Mặc một phát đánh chết ngay trước mắt mình, chỉ cảm thấy một dòng nước mắt từ đáy lòng trào ra, suýt chút nữa thì phun ra một ngụm máu tươi.

Ầm…

La Hoắc phẫn nộ, Ô sát phiên đột nhiên trở nên to lớn hơn, đồng thời cuốn những sát thế không gian xung quanh, cùng chặn lại Tử Đao của Diệp Mặc. Cát đá bay tứ tung, điên cuồng cuốn lên, những Tiên nhân cấp thấp lùi về phía xa, đều bị sát ý ầm ầm điên cuồng này đánh bay, một số người lại còn bị ngã toàn thân trọng thương.

Diệp Mặc định thần lại vung tay chém ra, loạn lưu cuồng loạn trong nháy mắt biến mất. La Hoắc bay ngược mấy trăm trượng lúc này mới vững thân lại được, nhưng ông nhìn nơi con trai của mình vừa mới đứng đó, đến tro bụi cũng không còn nữa rồi, lập tức giận sôi máu.

Lúc này Diệp Mặc mới bình tĩnh nói:

- Bây giờ mới là giết con trai ngươi.

- Mày…

La Hoắc cũng không nhịn được nữa, một ngụm máu tươi phun ra. Cùng lúc đó, thân thể điên cuồng tăng vọt, so với lúc ban đầu cũng phải hơn hai lần, Ô sát phiên trong tay ầm ầm cuốn ra, cuốn lấy sát thế trong phạm vị hàng trăm dặm, còn sát ý trên người ông cũng không ngừng tăng lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1808

Chân Băng Du Cầu Trợ

Trung Châu Tiên vương thầm than, mặc dù gã không biết nguyên nhân là gì, nhưng gã cũng nhìn ra trước đó Diệp Mặc cũng có ý nể mặt La Hoắc, nhưng La Hoắc bá đạo đã quen, không ngờ lại khiến con trai ông bị người ta giết chết trước. Với uy thế của Tiên Vương sơ kỳ từ bên ngoài đến này, cho dù La Hoắc là Tiên Vương hậu kỳ, e rằng cũng không phải là đối thủ của người này.

Diệp Mặc thấy khí thế điên cuồng của La Hoắc, ra hiệu Chân Băng Du lùi về sau, vừa sải bước, đồng thời đánh một quyền ra.

Quyền tên Hư Không, một quyền vừa được đánh ra trong tích tắc, quyền phong mang theo sát thế hư không cũng đã bao trùm lên sát thế của Ô sát phiên, cao thấp vừa chạm liền tách ra.

Vốn dĩ sát thế đầy trời - Ô sát phiên cuốn đến vẫn một mực đang tiếp tục tăng, sau khi quyền Hư Không này của Diệp Mặc đánh ra, loại sát thế đầy trời không ngừng tăng lên này trong nháy mắt liền dừng lại, chỉ trong nháy mắt, loại sát thế này liền bị áp chế. Một lát sau, trong phạm vi mấy chục dặm cũng không phải sát thế Ô sát phiên nữa, mà là lốc xoáy sát thế hư không của quyền Hư Không kia mang đến.

La Hoắc trong khi Ô sát phiên của mình bị chặn lại đồng thời cũng không ngừng kiếp sợ, đối phương không đơn thuần là lĩnh vực Tiên Vương hơn hẳn ông, đến cả tiên nguyên và thần thông cũng còn mạnh hơn ông nhiều, bản thân tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, La Hoắc ngược lại lại tỉnh táo

lại. Ông cũng không hối hận gì cả, trong đời ông, hành sự trước giờ chỉ dựa vào bản tâm. Nếu như chuyện gì đều có thể hối hận một lần, thì ông cũng không có thành tích ngày hôm nay. Ông có thành tích Tiên Vương, có thể thành đệ nhất Tiên Vương, cũng chính là vì kiểu tàn nhẫn vô tình này của ông.

Mặc dù bây giờ cũng là vì loại tàn nhẫn này của ông, dẫn đến sát cơ, nhưng ông cũng không tự giác. Lúc này suy nghĩ duy nhất của ông chính là chịu đựng, sau đó tìm cơ hội chạy trốn, rời khỏi Tông Phiêu thiên. Sẽ có một ngày ông sẽ thăng cấp lên Tiên tôn, đợi khi nào ông thăng cấp lên Tiên tôn, sẽ quay lại xử lý tên Tiên Vương nhãi nhép trước mặt này, ông cũng không tin một Tiên tôn lại không thể xử lý được một Tiên Vương.

Ầm…

Lốc xoáy sát thế hư không của Hư Không Quyền cùng với sát thế điên cuồng của Ô sát phiên cuốn lại với nhau không chút không gian mà va đập vào nhau, khơi dậy không gian loạn lưu càng lúc càng cuồng bạo hơn.

Những đại địa bên ngoài Thanh Mạt Tiên thành trong nháy mắt quay cuồng, từng dòng nham thạch cứng rắn rắn chắc bị lốc xoáy sát thế này cuốn lên, giống như một lưỡi cày cực lớn cao vạn trượng cày một lần, không ngừng xới lên.

Lốc xoáy sát thế cuồng bạo cuốn lên vô số cát đá văng ra khắp nơi, khiến những người đứng xem đấu chiến đằng xa cũng lại lần nữa bị ảnh hưởng. Trung Châu Tiên vương cũng không kịp nghĩ kĩ, mau chóng phóng ra pháp bảo phòng ngự của mình, hóa thành một bức tường dài mấy trăm dặm chặn lại luồng sóng đáng sợ này.

Bùm một tiếng, Ô sát phiên lại lần nữa chặn lại Hư Không của Diệp Mặc, mặc dù quyền này của Diệp Mặc tuyệt đối chiếm thượng phong, nhưng La Hoắc cũng khiến quyền này không còn cách nào tiếp tục phát uy thêm được.

La Hoắc lại lần nữa cảm thấy Tiên nguyên cuồn cuộn, lĩnh vực Tiên Vương lần thứ hai rạn nứt.

Không đợi La Hoắc tiếp tục trốn khỏi, lĩnh vực Tiên Vương của Diệp Mặc điên cuồng thi triển ra, đồng thời Lãng sát phóng ra. Diệp Mặc không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, La Hoắc cũng kém hơn chút so với Cù Kinh mà lần trước hắn gặp, nhưng tu vi của ông lại hoàn toàn vững chắc, lúc này Diệp Mặc làm gì còn muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Ầm…

Lãng sát phóng ra, đợt sóng lửa đầu tiên giống như sóng biển điên cuồng xông đến.

Trung Châu Tiên vương theo bản năng rùng mình một cái, đây là lần thứ hai gã nhìn thấy Diệp Mặc thi triển Lãng sát, lần đầu tiên khoảng cách còn quá xa, còn lần này lại là đứng ngoài xem đánh nhau. Loại uy thế Lãng sát đáng sợ này, nếu như là gã, thì gã tuyệt đối không chặn nổi đợt thứ ba, huống chi, tên Tiên Vương sơ kỳ trước mặt này có lẽ cũng không chỉ có ba đợt.

Đợt Lãng sát lần thứ nhất ầm ầm đến, La Hoắc chỉ có thể cổ động chân nguyên, khống chế Ô sát phiên chặn lại đợt sóng lửa này, đồng thời không gian xung quanh ông bắt đầu chấn động kịch liệt. Ông muốn chạy trốn, nhưng lần này La Hoắc lại phát hiện tốc độ chạy trốn của ông chậm đi quá nhiều. Nếu là lúc bình thường, thì lúc này ông sớm cũng khởi động độn thuật rồi, sau đó biến mất vô tung vô tích. Bây giờ ông không ngờ đến lĩnh vực không gian xung quanh cũng rất khó có thể xé rách nổi.

Diệp Mặc làm sao không biết tâm tư của La Hoắc, lĩnh vực Tiên Vương lại càng điên cuồng mở rộng ra ngoài. Đồng thời đợt sóng thứ hai thứ ba liên tiếp được đánh ra.

Tu vi Tiên Vương và Đại La Tiên khác nhau quá nhiều, lúc trước Diệp Mặc phóng Lãng sát, ba đợt sóng lửa thì cũng phải có quá trình giảm xóc,

còn bây giờ hắn nghĩ thế nào thì phát ra thế ấy. Lãng sát đến bây giờ cũng biến chất rồi, cũng không phải như lúc trước sau khi hai đợt sóng được phóng ra, tiên nguyên sẽ thiếu thốn.

Ô sát phiên sinh ra hàng loạt âm thanh xì xì, sau khi chặn lại đợt sóng thứ hai, cuối cùng tốc độ cũng bắt đầu thu nhỏ lại, còn khí thế mà Ô sát phiên mang theo cũng trong nháy mắt lập tức thu lại. Không đợi La Hoắc lại lần nữa rót Tiên nguyên khởi động lại Ô sát phiên, đợt sóng thứ ba của Diệp Mặc cũng đã bao vây lấy ông.

Lúc này La Hoắc cũng không kịp thi triển độn thuật gì nữa, Tiên nguyên hoàn toàn cổ động, muốn chặn lại đợt sóng thứ ba của Diệp Mặc.

Đến bây giờ ông mới tỉnh ngộ, từ khi gặp Diệp Mặc đến lúc đánh nhau với hắn, ông đều nằm trong trạng thái bị đánh, đến năng lực hoàn trả cũng không có, nói cách khác, Diệp Mặc mạnh hơn ông nhiều.

Đợt sóng kinh khủng cực nóng thứ ba còn chưa qua, thì một đường đao màu hồng tím liền đến. La Hoắc trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng, ông dưới lĩnh vực Tiên Vương của Diệp Mặc chặn lại làn sóng lửa cũng đã tốn nhiều sức lực lắm rồi, đối phương không ngờ tay nghề thành thạo, còn có thể phóng ra thần thông đao mang, sự chênh lệch giữa hai người này là bao nhiêu đây?

Lúc này La Hoắc cho dù muốn chặn lại, cũng là hữu tâm vô lực.

- Phụt…

Đường đao của Tử Đao mang theo một tia máu, đồng thời đợt sóng thứ ba hoàn toàn nuốt chửng lấy La Hoắc. Nguyên thần La Hoắc đang lúc giãy giụa lại nghe thấy Diệp Mặc lẩm bẩm:

- Đối thủ quá kém, muốn lĩnh ngộ thần thông đao pháp mới quả thực quá khó khăn.

Thời gian để Nguyên thần La Hoắc tức giận cũng không còn nữa, trực

tiếp bị làn sóng cuốn đi, một chiếc nhẫn trữ vật được Diệp Mặc thu hồi lại.

Đại chiến ngoài Thanh Mạt Tiên thành đến cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, cảnh tượng thanh thế kinh người đến cực điểm vừa rồi, trong nháy mắt hoàn toàn biến mất.

Trung Châu Tiên vương hít một hơi dài, gã nghi ngờ Dực Hà Tiên Vương không phải đối thủ của Diệp Mặc, nhưng khi đánh nhau thực sự, thì sự chênh lệch này cũng quá lớn. Một Tiên Vương sơ kỳ dường như giết chết Tiên Vương hậu kỳ trong nháy mắt, đợi Tiên Vương sơ kỳ này thăng cấp lên Tiên Vương trung kỳ rồi, thì chẳng phải là Tiên Vương vô địch sao? Lúc này thấy Diệp Mặc đi đến, Trung Châu Tiên vương vội vàng thu hồi lại pháp bảo phòng ngự của mình ôm quyền đón tiếp Diệp Mặc:

- Tiên hữu có thủ đoạn thật tài tình.

Diệp Mặc ôm quyền gật đầu, không nói gì. Nói nhiều tất sơ hở, hắn cũng đã từng tiếp xúc qua với Trung Châu Tiên vương.

- Vị tiên hữu này, Tông Phiêu Thiên tôi bị Tiên ma yêu tàn sát bừa bãi, bây giờ đâu đâu cũng nguy cấp, xin Tiên hữu nể mặt mọi ngườ đều là người một nhà, cứu giúp.

Thấy Diệp Mặc giết chết Dực Hà Tiên Vương một cách dễ dàng, Trung Châu Tiên vương cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng cầu xin Diệp Mặc giúp đỡ.

Diệp Mặc không từ chối, cũng không trả lời. Nói thật ra, hắn quả thực cũng muốn giúp đỡ, nhưng hắn không muốn ở lại Tông Phiêu Thiên lâu. Nếu như không có Vấn Đạo các, một người không có sư phụ như hắn, tuyệt đối không thể nào có bước tiến bộ lớn như vậy được. Còn Vấn Đạo các là danh sách của Tông Phiêu Thiên, mặc dù không có hắn, những người còn lại của Tông Phiêu Thiên cũng chưa chắc có thể vào được Vấn Đạo các. Nhưng hắn dù sao cũng đã từng chiếm dụng tài nguyên của Tông Phiêu Thiên.

Thấy Diệp Mặc do dự, Trung Châu Tiên vương vui mừng, làm gì bỏ qua cơ hội như này, mau chóng lại lần nữa ôm quyền kính cẩn nói:

- Tiên hữu, Tông Phiêu Thiên chúng tôi lần này bị Tiêu ma yêu xâm chiếm diện tích lớn, tiên nhân bị chết bị thương vô số. Toàn bộ Tông Phiêu Thiên đều nguyên khí đại hao tổn, vì Tiên ma yêu khởi nguyên tại Tông Phiêu Thiên, mặc dù cũng có nhiều Tiên hữu muốn đến giúp đỡ, nhưng đáng tiếc là một số truyền tống trận quan trọng của Tông Phiêu Thiên cũng bị Tiên ma yêu chiếm giữ, nếu như thông qua hư không mà đến, thời gian cần quá nhiều, căn bản không thể nào kịp cứu nổi.

- Anh muốn tôi giúp thế nào?

Diệp Mặc do dự một chút, liền chủ động hỏi. Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn vốn chính là pháp thuật chém giết ở diện tích lớn, mặc dù còn chưa diễn sinh ra thần thông, nhưng đối với việc tiêu diệt Tiên ma yêu thì cũng mạnh hơn người khác nhiều lần.

Trung Châu Tiên vương vội vàng nói:

- Lần này chúng tôi sở dĩ yếu thế, là vì thảo nguyên Bình Phiêu xuất hiện một con Tiên ma yêu cấp tám, con Tiên ma yêu cấp tám này giết liền lúc bốn vị Tiên Vương của chúng tôi, còn khiến chúng tôi không thể không lui giữ tiên thành. Bây giờ Du Trung tiên thành, Hách Liên tiên thành cũng đã bị Tiên ma yêu tiêu diệt rồi, ngay cả Hòa Hoàn Tiên vương cũng bị vây trong Cổ Lận tiên thành, không thể nào rời khỏi được…

- Đại nhân, Hòa Hoàn Tiên vương đã giúp tôi rất nhiều ở Thanh Mạt tiên thành…

Chân Băng Du đứng bên Diệp Mặc nhỏ giọng nói.

Trung Châu Tiên vương ngược lại có chút sửng sốt, gã không ngờ Chân Băng Du cũng to gan như vậy, vừa mới bị Tiên Vương thu làm phi tử, liền dám nói ra lời này. Nhưng trong lòng gã cũng rất khâm phục Chân Băng Du,

một Đại Ất Tiên như Chân Băng Du dám nói những lời này trước mặt Tiên Vương, chứng tỏ cô là một người niệm tình. Trên thực tế Trung Châu Tiên vương cũng biết Hòa Hoàn Tiên vương giúp đỡ Chân Băng Du rất nhiều, truy cứu nguyên nhân, đó là vì lúc trước tên Mạc Ảnh đó cũng đã từng giúp Hòa Hoàn Tiên vương.

Diệp Mặc nghe nói Hòa Hoàn Tiên vương bị vây trong Cổ Lận tiên thành, sớm đã muốn đến đó giúp rồi. Bây giờ Chân Băng Du nhắc đến, hắn lập tức gật đầu nói:

- Cũng được, vậy chúng ta đến xem Cổ Lận tiên thành thế nào rồi.

- Cám ơn Tiên hữu.

Trung Châu Tiên vương lại càng vui mừng, gã không ngờ một câu nói của Chân Băng Du lại có tác dụng thật. Gã vội vàng giao lại chuyện của Thanh Mạt tiên thành cho một Đại La Tiên viên mãn khác xử lý, còn gã thì trực tiếp cùng với Diệp Mặc đi đến Cổ Lận tiên thành.

Cổ Lận Tiên thành mặc dù có truyền tống trận, nhưng truyền tống trận bên ngoài sớm đã bị con Tiên ma yêu cấp tám kia dùng cấm chế không gian che lại rồi. Cũng may Diệp Mặc có một Tiên khí phong xa cực phẩm, hắn trực tiếp phóng Tiên khí phong xa đó ra, ba người dùng Tiên khí phi hành chỉ chưa đến một ngày, thì đã đến Cổ Lận tiên thành rồi.

Bên ngoài Cổ Lận tiên thành Tiên ma yêu cũng đã chi chít, mặc du ít hơn Thanh Mạt tiên thành một chút, nhưng vẫn kéo dài hơn nghìn dặm. Những con Tiên ma yêu này hình như có thân thể rõ ràng rồi, rõ ràng là từ cấp ba trở lên.

- Không ổn rồi, Cổ Lận tiên thành bị công phá rồi.

Trung Châu Tiên vương đứng trên phong xa thất thanh kêu.

Lúc này Diệp Mặc và Chân Băng Du cũng nhìn thấy, vô số Tiên nhân đều đang nằm trong vòng vây của Tiên ma yêu, trong đó từng đường kiếm

quang hoa mĩ đang không ngừng tung hoành giữa những con Tiên ma yêu. Kiếm quang mỗi lần sáng lên, đều có vô số con Tiên ma yêu bị thiêu rụi biến mất. Nhưng kiếm quang đó dù sao cũng quá mức đạm bạc, nhiều Tiên ma yêu như vậy căn bản cũng giết không hết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1809

Đối Mặt Tiên Ma Yêu Cấp 8

Đó là Hòa Hoàn Tiên Vương, cô ấy đang bị bao vây.

Trung Châu Tiên Vương thấy vô số tiên nhân không ngừng bị Tiên Ma Yêu cắn nuốt, kinh hoàng thốt lên.

Diệp Mặc gật đầu, thu hồi lại Phong Xa rồi mang theo Trung Châu Tiên Vương cùng với Chân Băng Du vọt vào trong đám Tiên Ma Yêu. Năm vầng Thái dương mầu xanh lập tức bay lên, phạm vi trăm dặm xung quanh lập tức bị che phủ bởi hào quang mầu xanh.

Lúc này Diệp Mặc xuất ra nhiều hơn một vầng Thái dương, hơn nữa diện tích cũng rút nhỏ đi. Diện tích giảm bớt thì lực sát thương sẽ tăng lên rất nhiều.

Chân Băng Du thì ngay cả cơ hội động thủ đều không có, còn Trung Châu Tiên Vương cũng chỉ có thể giết vài con Tiên Ma Yêu vụn vặt dưới sự bảo vệ của Diệp Mặc. Bởi vì lực sát thương của Diệp Mặc quá lớn, từng mảng từng mảng Tiên Ma Yêu dần biết mất dưới 'Cửu dương Thiên hỏa', không hề có chút năng lực phản kháng nào.

Vài con Tiên Ma Yêu cấp bẩy đang vây khốn Hòa Hoàn Tiên Vương nhìn thấy Diệp Mặc tới, thì lập tức bỏ qua Hòa Hoàn Tiên Vương mà xông về phía Diệp Mặc. Nhưng tu vi Tiên Vương của Diệp Mặc lúc này đã được củng cố, 'Lĩnh vực Tiên Vương' càng khống chế một cách thuần thục. Chỉ trong một thời gian ngắn, thì vài con Tiên Ma Yêu cấp bẩy đã bị Diệp Mặc giết hết.

Chân Băng Du lúc này vẫn ở một bên thu thập yêu hạch của Tiên Ma

Yêu. Cô hiện giờ đang nhớ tới ngày trước tại thảo nguyên Bình Phiêu cùng Diệp Mặc giết Tiên Ma Yêu thu thập yêu hạch.

Động tĩnh bên này của Diệp Mặc lớn như vậy, cho nên Hòa Hoàn Tiên Vương ở bên kia đã sớm biết rồi, lập tức nhanh chóng mang theo người của mình tới gần Diệp Mặc.

Mấy con Đại Yêu bị Diệp Mặc giết, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm giác được tốc độ của mình quá chậm, cho nên liền trực tiếp nói với Trung Châu Tiên Vương:

- Trung Châu huynh, anh ở chỗ này bảo hộ Băng Du giúp tôi, tôi đi giết Tiên Ma Yêu.

- Xin tiên hữu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không để cho Băng Du tiên tử có bất kỳ tổn thương gì.

Trung Châu Tiên Vương vì quan hệ của Chân Băng Du đối với vị Tiên Vương lạ mặt này, cho nên cũng không dám xưng hô tùy tiện với cô như lúc trước.

Diệp Mặc biết có Trung Châu Tiên Vương bên cạnh, thì Chân Băng Du sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Đã không có gì cố kỵ nữa, cho nên Diệp Mặc lập tức xông vào giữa đàn Tiên Ma Yêu. 'Cửu dương Thiên hỏa' cũng điên cuồng đảo qua một đường.

Diệp Mặc một đường tiến lên, Tiên Ma Yêu thì giống như là một miếng băng mỏng gặp phải nước sôi, liền bị hòa tan trong chớp mắt. Đảo mắt một cái thì bên ngoài Cổ Lận tiên thành đã trống không rồi.

Ở bên ngoài Cổ Lận tiên thành, ngoài số lượng Tiên Ma Yêu đã bị Diệp Mặc giết ra, thì đều đã bị Diệp Mặc hấp dẫn đi. Những tiên nhân có mặt ở đây lúc này thấy công cuộc chém giết của Diệp Mặc thì toàn bộ đều trở nên ngây dại. Từ đâu ra lại xuất hiện một đại năng lợi hại như vậy? Việc chém giết đám Tiên Ma Yêu này quả thật giống như việc hít thở vậy.

Bất quá những tiên nhân này rất nhanh đều kịp phản ứng, lập tức tiến lên bắt đầu giết những đám Tiên Ma Yêu thưa thớt đã trở nên tán loạn.

Lúc này thì Hòa Hoàn Tiên Vương đang cực kỳ mệt mỏi, lập tức nuốt xuống mấy viên đan dược đi tới trước mặt Trung Châu Tiên Vương. Cô dùng vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Trung Châu sư huynh, người mới tới này là một đại năng nào mà lại nghịch thiên như vậy? Rốt cuộc anh ta là thần thánh phương nào?

Trung Châu Tiên Vương cười ha ha nói:

- Hòa Hoàn sư muội, cô nên hỏi Băng Du đi, cô ấy so với tôi thì biết rõ hơn đấy.

Hòa Hoàn Tiên Vương càng nghi hoặc nhìn Chân Băng Du rồi hỏi:

- Băng Du, cô biết người này sao? Đây là chuyện gì vậy?

Chân Băng Du liền vội vàng khom người thi lễ rồi nói:

- Tiền bối, tôi cũng không biết vị đại nhân này. Vị đại nhân này nhìn trúng vãn bối, và vãn bối cũng nguyện ý phụng bồi. Chuyện này cũng chỉ là mới đây thôi.

Trung Châu Tiên Vương vội vàng nói:

- Hòa Hoàn sư muội, lần này vị tiên hữu kia có thể tới nơi này, hoàn toàn là nhờ công lao của Băng Du đấy. Băng Du nói muốn tới cứu cô, thì hắn lập tức đi tới đây. Xem ra vị Tiên Vương này đối với Băng Du rất xem trọng.

Hòa Hoàn Tiên Vương vội vàng nói với Chân Băng Du:

- Băng Du, đa tạ cô rồi. Nếu như là mọi người không tới, thì tôi khó mà sống sót dưới sự vây công của mấy con Tiên Ma Yêu cấp bẩy kia.

Hòa Hoàn Tiên Vương tuy nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn đang kỳ

quái. Cô và Trung Châu Tiên Vương không giống nhau. Tâm tư của cô tinh tế hơn nhiều, hơn nữa cô và Chân Băng Du khá quen thuộc, cho nên đối với tính cách của Chân Băng Du cũng coi như là hiểu khá rõ. Theo lý thuyết thì Chân Băng Du không phải là loại nữ nhân đứng núi này trông núi nọ. Lúc trước Mặc Ảnh mang Chân Băng Du tới Thanh Mạt tiên thành, Chân Băng Du vẫn một mực chuyên tâm tu luyện. Cho tới giờ cũng không có chút biểu hiện nào đối với nam nhân cả, nhưng vì sao lần này cô lại có thể động tâm với một vị Tiên Vương vừa mới từ bên ngoài tới chứ?

Cô không tin Chân Băng Du bị ép buộc, vì nếu như là bị ép buộc, thì chắc chắn tâm tình của Chân Băng Du sẽ không thoải mái như hiện giờ.

- Hòa Hoàn tiền bối, lúc trước tôi ở tại Thanh Mạt tiên thành may nhờ được hai vị tiền bối chiếu cố, cho nên giúp đỡ hai vị tiền bối một chút vẫn là việc vãn bối nên làm.

Chân Băng Du liền vội vàng khom người nói.

Ba người không nói thêm gì nữa. Lúc này Tiên Ma Yêu ở bên ngoài Cổ Lận tiên thành đã bị Diệp Mặc giết hơn một nửa, số Tiên Ma Yêu còn lại đều điên cuồng chạy trốn. Nhưng tốc độ Diệp Mặc còn nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt, thì số Tiên Ma Yêu đang chạy trốn kia cũng liên tục giảm mạnh.

Khi Diệp Mặc đã tiêu diệt triệt để đám Tiên Ma Yêu, thì mới quay trở lại chỗ ba người.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện thì Hòa Hoàn Tiên Vương đã khom người thi lễ rồi nói:

- Hòa Hoàn đa tạ tiên hữu đã xuất thủ tương trợ.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Một chút việc nhỏ thôi. Chuyện ở nơi này coi như đã xong, nếu không còn sự tình gì, thì bổn vương muốn cáo từ.

Trung Châu Tiên Vương cùng Hòa Hoàn Tiên Vương nghe thấy Diệp Mặc nói vậy thì liền có chút vội vã. Đại nạn Tiên Ma Yêu của Tông Phiêu Thiên đang cần loại đại năng như Diệp Mặc tới giúp đỡ. Nếu như Diệp Mặc vừa đi, thì tới khi Tiên Ma Yêu lại lần nữa tàn sát tới, vậy thì Tông Phiêu Thiên sẽ lại lần nữa rơi vào tay giặc.

Trung Châu Tiên Vương rất muốn mở miệng nhờ Chân Băng Du nói giúp thêm một lần nữa, nhưng Chân Băng Du thì nửa chữ cũng không nhắc tới. Hòa Hoàn Tiên Vương cùng Trung Châu Tiên Vương đối với cô có ân, cho nên cô chủ động nói giúp hai người cũng là vì bản tâm của mình. Nhưng để cho Diệp Mặc đi thảo nguyên Bình Phiêu giết Tiên Ma Yêu, thì cô lại không muốn. Diệp Mặc chỉ là Tiên Vương sơ kỳ, còn thảo nguyên Bình Phiêu thì lại có một con Tiên Ma Yêu cấp tám. Một khi gặp phải nó, thì cũng không phải là chuyện tốt gì.

Rơi vào đường cùng, Trung Châu Tiên Vương chỉ có thể tự mình ôm quyền rồi nói:

- Vị tiên hữu này, Trung Châu thật sự là không muốn làm phiền cậu nữa. Nhưng thảo nguyên Bình Phiêu còn có một con Tiên Ma Yêu cấp tám, một khi tiên hữu rời đi, thì chúng tôi nhất định sẽ phải rút lui khỏi Tông Phiêu Thiên. Nếu không một khi con Tiên Ma Yêu kia đến trả thù, thì tuyệt đối là cả Tông Phiêu Thiên sẽ bị nó tiêu diệt.

Diệp Mặc hiểu rõ ý của Trung Châu Tiên Vương, cho nên hắn lại trầm ngâm một lúc lâu. Hắn nghĩ rằng còn Tiên Ma Yêu cấp tám kia cũng là Tiên Ma Yêu, mà vừa đúng công pháp của mình có thể khắc chế được Tiên Ma Yêu. Vậy thì có lẽ dưới 'Lôi sa' và 'Lãng sát' của mình cũng chắc chỉ có thể tương đương với cấp bẩy hậu kỳ mà thôi. Có lẽ là mình có thể tiêu diệt được nó.

- Tôi và Hòa Hoàn Tiên Vương có thể ở một bên trợ giúp tiên hữu, hơn nữa lần này chúng ta sẽ mượn cơ hội tập trung toàn bộ lực lượng của Tông Phiêu Thiên, đem hang ổ của Tiên Ma Yêu ở thảo nguyên Bình Phiêu diệt trừ toàn bộ.

Trung Châu Tiên Vương thấy Diệp Mặc do dự, thì liền nói thêm một câu.

Hòa Hoàn Tiên Vương không biết việc Diệp Mặc gần như là có thể giết được Dực Hà Tiên Vương trong nháy mắt, cho nên khi thấy Trung Châu Tiên Vương nói ra yêu cầu này thì hơi kinh ngạc. Nhưng cô cũng biết lời của Trung Châu Tiên Vương nói rất đúng. Nếu như không tiêu diệt con Tiên Ma Yêu cấp tám kia, thì Tông Phiêu Thiên sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt vong.

Diệp Mặc chỉ do dự một lát rồi đồng ý. Trung Châu Tiên Vương nói đúng, một khi Tông Phiêu Thiên bị Tiên Ma Yêu chiếm lĩnh, thì thời gian lâu dài về sau, những Thiên Vực còn lại chắc chắn sẽ không có kết cục tốt hơn bao nhiêu.

…

Rất nhanh thì tất cả tiên nhân ở tất cả các tiên thành đều được biết rằng lần này đã có một đại năng tới trợ giúp, ba ngày sau thì từ tu vi Kim Tiên tới Tiên Vương gần như toàn bộ đều sẽ tụ tập lại đi tới thảo nguyên Bình Phiêu quyết một trận đại chiến diệt trừ tận gốc Tiên Ma Yêu. Đã có thêm hai Tiên Vương nữa gia nhập, tuy hai Tiên Vương mới tới này lại không biết Diệp Mặc, nhưng khi thấy Trung Châu Tiên Vương và Hòa Hoàn Tiên Vương đối với Diệp Mặc tôn kính như vậy thì cũng cảm thấy không nên thất lễ.

Diệp Mặc không thấy Khải Phong Tiên Vương, nhưng cũng không hỏi thăm gì.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Mặc, Tông Phiêu Thiên lập tức tiến hành tiêu diệt Tiên Ma Yêu. Một số người vẫn cảm thấy bất an với việc Tông Phiêu Thiên tổng tiến công tới thảo nguyên Bình Phiêu, nhưng khi bọn họ thấy Diệp Mặc ra tay như cuồng phong cuồn cuộn, Tiên Ma Yêu cứ từng lớp từng lớp ngã xuống, thì lập tức phấn chấn tâm thần. Khi bọn họ thấy được một con Tiên Ma Yêu cấp bẩy ở trước mặt Diệp Mặc lại không qua nổi một hiệp đã bị giết rồi, thì khí thế càng tăng vọt lên.

Lúc này số lượng tiên nhân tiến vào thảo nguyên Bình Phiêu đã có tới vài triệu, hơn nữa vẫn còn có nhiều tiên nhân không ngừng tiến tới, chỉ lát nữa thôi là sẽ vượt qua con số hơn mười triệu.

Bởi vì một ít Tiên Ma Yêu cấp sáu cấp bẩy đều bị Diệp Mặc tiện tay là giết chết, cho nên đám Tiên Ma Yêu cấp thấp dưới sự dẫn dắt của những Tiên Vương còn lại càng không có chút năng lực phản kháng nào.

Chỉ trong một ngày, Tiên Ma Yêu của thảo nguyên Bình Phiêu đã bị giết đi rất nhiều. Mà thực tế Diệp Mặc còn chưa ra tay toàn lực. Nếu Diệp Mặc toàn lực xuất thủ, thì Tiên Ma Yêu nơi này đã bị diệt hơn nửa rồi. Sở dĩ Diệp Mặc không toàn lực ra tay, là vì muốn giữ lại thực lực chờ con Tiên Ma Yêu cấp tám kia xuất hiện.

Theo một tiếng rít gào chói tai truyền đến, thì những tiên nhân đang không ngừng chém giết Tiên Ma Yêu lập tức cảm nhận được áp lực cường đại. Một số tiên nhân tu vi Thiên Tiên thấp kém, thậm chí còn bị thổ huyết tê liệt tại chỗ.

- Đây là Tiên Ma Yêu cấp tám, mọi người nhanh chóng lùi lại phía sau…

Trung Châu Tiên Vương lập tức lớn tiếng nói.

Chỉ là lời của Trung Châu Tiên Vương còn chưa nói hết, thì khí thế của Diệp Mặc đã điên cuồng dâng lên. Tuy là khí thế của Diệp Mặc so ra vẫn kém con Tiên Ma Yêu cấp tám này, nhưng cũng đã đem khí thế của con Tiên Ma Yêu kia triệt tiêu đi hơn nửa. Cho nên đã giúp cho những tiên nhân có mặt ở thảo nguyên Bình Phiêu này không còn phải chịu áp lực nặng nề tới mức muốn thổ huyết nữa.

Diệp Mặc trở nên ngưng trọng. Hắn biết rõ, nếu như hắn không chủ động xuất kích, thì khẳng định sẽ không phải là đối thủ của con Tiên Ma Yêu cấp tám này.

Diệp Mặc lúc này liền nói với Hòa Hoàn Tiên Vương ở bên cạnh:

- Hòa Hoàn tiên hữu, Băng Du tạm thời giao cho cô chiếu cố, tôi đi đối phó với con Tiên Ma Yêu này.

Hòa Hoàn Tiên Vương vốn muốn đi hỗ trợ Diệp Mặc, nhưng sau khi nghe được lời nói của Diệp Mặc thì chỉ có thể gật đầu đồng ý:

- Tiên hữu yên tâm, Băng Du vốn là bạn cũ của tôi, tôi sẽ không để cho cô ấy bị tổn thương gì.

Trung Châu Tiên Vương lập tức:

- Tôi sẽ hỗ trợ anh.

Một tên Tiên Vương trung kỳ đứng ở bên cạnh cũng lấy ra một thanh Lục Giác Đồng Chùy to lớn rồi nói:

- Tôi cũng lên hỗ trợ. Thêm người thì sẽ thêm một phần sức lực.

Diệp Mặc gật đầu không cự tuyệt, lập tức lấy Tử đao ra xông lên. Chỉ có cách chủ động tấn công, thì hắn mới có thể tiêu diệt được con Tiên Ma Yêu cấp tám có khí tức đáng sợ này.

Chỉ trong chớp mắt, một con Tiên Ma Yêu to lớn tới vài chục trượng đã xuất hiện ở trước mặt Diệp Mặc. Tiên Ma Yêu cấp bẩy đã có thực thể, vì lúc trước một vài Tiên Ma Yêu cấp bẩy mà Diệp Mặc đã giết đều có thực thể rồi. Nhưng cho dù là Tiên Ma Yêu cấp bẩy đã có thực thể, thì cũng chỉ có thể cao tới mấy trượng mà thôi, bình thường thì sẽ không cao quá mười trượng.

Nhưng con Tiên Ma Yêu to cao tới vài chục trượng trước mặt thì là lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy. Con Tiên Ma Yêu này chẳng những là có thực thể, hơn nữa mặt mũi còn rõ ràng, ánh mắt như hai cái đèn lồng càng tràn đầy sự âm lãnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1810

Quay Về Cung Hoa Thiên

Cho dù là Trung Châu Tiên Vương và tên Tiên Vương còn lại vẫn đứng phía sau Diệp Mặc, nhưng vẫn bị loại khí tức này đè nén đến mức cực kỳ khó chịu. Hai người lúc này càng khâm phục người đứng mũi chịu sào là Diệp Mặc. Cũng là Tiên Vương, nhưng bọn họ so với Diệp Mặc thì còn kém nhiều lắm.

Diệp Mặc cũng không lập tức lại gần con Tiên Ma Yêu cấp tám này thì đã đánh ra một chiêu 'Lãng sát'. Lúc này Diệp Mặc đã nhìn rõ ràng rồi, con Tiên Ma Yêu trước mặt này cũng chỉ là vừa mới tấn cấp lên cấp tám mà thôi, thời gian tối đa cũng sẽ không vượt quá mười năm. Lúc này thì khí tức của con Tiên Ma Yêu kia vẫn chưa hoàn toàn thu liễm được, hiện tại chính là thời gian cực kỳ cuồng bạo của nó. Có thể tưởng tượng được, một khi con Tiên Ma Yêu cấp tám này thu liễm được khí tức, củng cố tu vi, thoạt nhìn thì không có chút uy hiếp gì, nhưng thực tế thì đó mới là sự uy hiếp lớn nhất.

Diệp Mặc cũng âm thầm cảm thấy may mắn. May mắn là con Tiên Ma Yêu này chỉ vừa mới tấn cấp, chứ nếu như là một con Tiên Ma Yêu cấp tám thực sự, thì hắn khẳng định bản thân không cần phải thử, vì tuyệt đối không phải là đối thủ của nó. Cho dù là hiện tại, chỉ sợ là cũng có chút khó khăn. Bất quá lúc này hắn đã không có đường lui nữa rồi. Con Tiên Ma Yêu cấp tám này có thể bị Thiên hỏa của hắn khắc chế hay không hắn thực sự cũng chưa nắm chắc.

Với thần thông 'Lãng sát' của Diệp Mặc hiện giờ đã có thể thi triển ra tới ‘Tứ Điệp lãng'. Nhưng vì không muốn tiêu hao Tiên nguyên quá mức, cho nên hắn chỉ thi triển ra tới ‘Tam Điệp lãng'. Ba đợt sóng lửa cứ từng đợt nối tiếp nhau, lập tức đánh về phía con Tiên Ma Yêu khổng lồ kia.

Cũng may làn sóng lửa của Diệp Mặc có thể vọt cao lên đến vài chục trượng, chứ nếu không thì muốn vây lại con Tiên Ma Yêu này quả thực ra rất khó.

Rầm rầm rầm…

Liên tiếp ba tiếng nổ vang lên. Một màn sương mù mầu đen mãnh liệt tràn ra từ miệng của con Tiên Ma Yêu cấp tám đen ngòm kia.

Màn sương mù mầu đen kia va chạm với ba làn sóng của Diệp Mặc, không gian xung quanh lập tức điên cuồng bạo động. Trong không gian từng đợt sóng gợn đều có thể nhìn rõ ràng bằng mắt thường. Màn sương mù mầu đen kia thì ngay cả thần thức cũng không thể xuyên vào được.

Ba đợt sóng liên tiếp bị màn sương mù mầu đen bao phủ lấy, luồng khí tức cực nóng cũng dần giảm xuống, qua một lúc thì gần như biến mất không thấy nữa. Mà lúc này khí thế của con Tiên Ma Yêu cấp tám cũng lập tức giảm xuống. Hai tên Tiên Vương sau lưng Diệp Mặc cũng đều là người có kinh nghiệm phong phú, cho nên cũng không cần Diệp Mặc phải nhắc nhở thì đều đã phóng pháp bảo của mình ra để công kích.

'Lãng sát' của Diệp Mặc bị màn sương mù mầu đen cắn nuốt, khiến cho hắn lấp tức bị Tiên nguyên cắn trả lùi ra xa vài chục trượng. Cũng may đối với Diệp Mặc hiện tại, thì tuy là bị cắn trả nhưng cũng không phải là nghiêm trọng lắm.

Một tên Tiên Vương sử dụng Bát Giác Đồng Chùy, còn Trung Châu Tiên Vương lại sử dụng một tấm Phù Lục có khí tức hủy diệt.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua lập tức đã biết tấm Phù Lục kia tuyệt đối không đơn giản, ít nhất thì nó cũng phải tương đương với Tiên phù cấp tám. Khó trách Trung Châu Tiên Vương có niềm tin để đánh với con Tiên Ma Yêu cấp tám này một trận, hóa ra là có con bài ẩn dấu này. Nhờ tấm Phù Lục kia, mà trong lòng Diệp Mặc cũng tự tin hơn nhiều.

Còn tên Tiên Vương sử dụng Bát Giác Đồng Chùy kia còn chưa tiếp cận Tiên Ma Yêu, thì đã bị một Tiên Ma Yêu biến ảo ra một cự trảo đánh bay cả người và chùy. Diệp Mặc lúc này lập tức đã biết cần phải nắm lấy thời cơ, trong nháy mắt liền đánh ra một chiêu 'Lôi sa'.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc sử dụng thần thông hệ Lôi. Một đạo lôi thương khổng lồ mang theo một ít mầu vàng cùng mầu xanh nhạt từ trên không trung đánh xuống, giống như là một chiếc trường mâu sắc bén dài tới mấy ngàn trượng vậy. Trong nháy mắt thì khí thức hủy thiên diệt địa lập tức tràn ngập phạm vi xung quanh khiến cho toàn thân con Tiên Ma Yêu kia phải run lên. Loại khí tức này khiến cho nó cảm giác được sự nguy hiểm cực độ.

Ngay cả Trung Châu Tiên Vương cũng hoảng sợ ngây ngẩn cả người. Còn Diệp Mặc lúc này lại hét lớn:

- Trung Châu, còn do dự gì nữa mà không động thủ, sau đó lập tức đưa đồng bạn của anh lùi ra ngoài đi, ở lại đây thì giao cho tôi…

Trung Châu Tiên Vương lập tức hiểu được, cho nên cũng lập tức ném tấm Phù lục kia ra ngay khi 'Lôi sa' của Diệp Mặc sắp đánh tới con Tiên Ma Yêu kia. Lúc này y cũng không đợi Tiên Ma Yêu phản công, mà lập tức nghe theo lời Diệp Mặc nói, cấp tốc phi thân lùi về phía sau đồng thời mang theo cả tên Tiên Vương trung kỳ kia bay ra ngoài.

Tiên Ma Yêu cảm nhận được pháp thuật hệ Lôi cường đại, cũng biết là mình gặp nguy hiểm rồi, cho nên càng điên cuồng phun ra từng màn sương mù mầu đen. Đảo mắt thì đã đem phạm vi cả trăm dặm xung quanh che lấp đi. Vô số sương mù mầu đen lập tức ngưng tụ thành một cái trường thương sương mù cao tới ngàn trượng, sát khí đáng sợ xung quanh con Tiên Ma Yêu này lập tức dâng lên nhanh chóng.

Tiên Ma Yêu cấp tám tuy là rất đáng sợ, nhưng vẫn bị Thiên hỏa ảnh hưởng đến. Mà khí tức 'Lôi sa' của Diệp Mặc càng là khắc tinh trời sinh của Tiên Ma Yêu. Nếu không nó đã sớm ngưng tụ ra trường thương sương mù

này rồi. Một khi thanh trường thương sương mù kia ngưng tụ thành hình, thì cả ba người Diệp Mặc đều không thể thoát được.

Ầm…

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên. Thanh trường thương sương mù kia lúc này dường như đã có xu thế bị tán loạn đi.

Diệp Mặc biết rằng tấm Phù lục kia của Trung Châu Tiên Vương đã công kích thành công rồi, cho nên càng nhanh chóng khống chế cho 'Lôi sa' đánh tới. Khi thanh Lôi thương ngàn trượng kia ầm ầm đánh xuống, thì trong nháy mắt, con Tiên Ma Yêu cấp tám kia liền bị khí tức hệ Lôi áp chế xuống một chút.

Lôi thương mang theo khí tức hủy diệt, lập tức xé rách vòng bảo hộ bằng sương mù màu đen của con Tiên Ma Yêu kia tiếp tục đánh xuống. Không gian xung quanh vốn đã rung động không thôi, thì sau khi thanh Lôi thương này đánh xuống thì càng lay đông điên cuồng hơn.

Oành, oành…

Khí tức trong sương mù màu đen bạo liệt ra khắp nơi. Nhưng Diệp Mặc lại rõ ràng cảm nhận được con Tiên Ma Yêu cấp tám kia đã bị trọng thương dưới một chiêu thần thông 'Lôi sa' và tấm Phù lục kia rồi, chỉ là còn chưa bị đánh chết mà thôi. Khi con Tiên Ma Yêu kia đang chống cự với tấm Tiên phù cấp tám nên mới bị 'Lôi sa' đánh trúng. Nếu không thì cho dù là 'Lôi sa' đánh được lên thân của con Tiên Ma Yêu, thì cũng sẽ không làm nó bị trọng thương được.

Cũng đã đánh tới mức này rồi, Diệp Mặc sao có thể để cho con Tiên Ma Yêu kia khôi phục lại tinh thần chứ? Tấm Tiên phù cấp tám kia của Trung Châu Tiên Vương thì không nhất định là còn có tấm thứ hai.

Lúc này Trung Châu Tiên Vương cùng tên Tiên Vương kia đã lui ra ngoài. Xung quanh nơi này thì lại tràn ngập sương mù màu đen. Còn Diệp

Mặc thì lại không do dự gì nữa mà lập tức ném Hắc Thạch Cân ra thi triển thêm một chiêu thần thông 'Thái sơn áp đỉnh'.

Hắc Thạch Cân to lớn lập tức hóa thành một ngọn núi khổng lồ, xuyên qua không gian trực tiếp hiện ra trên đỉnh đầu của con Tiên Ma Yêu kia mà đập xuống. Diệp Mặc lúc này có chút hiểu ra. Có lẽ con Tiên Ma Yêu này cũng giống với hắn, có rất nhiều thần thông còn chưa sử dụng thành thục, thậm chí còn có chút mơ hồ không hiểu rõ.

Oành…

Tiên Ma Yêu còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau khi bị thanh Lôi thương kia kích trúng, thì đã lại lần nữa bị Hắc Thạch Cân khổng lồ của Diệp Mặc từ trên đầu đập xuống, lập tức bị hãm xuống đất.

Con Tiên Ma Yêu kia lập tức phát ra hàng loạt tiếng gào rú, một quyền đem Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc đánh bay, đồng thời vọt lên từ trong lòng đất. Nhưng không ngờ là lúc này nó lại muốn chạy trốn.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm bực bội. Một cú đập nặng nề như vậy của Hắc Thạch Cân mà còn chưa giết chết được con Tiên Ma Yêu này, quả thực là nó quá cường hãn rồi. Nhưng lúc này khí tức của con Tiên Ma Yêu cấp tám đã cực kỳ hư nhược rồi, không còn loại khí thế và khí phách bức người như trước nữa.

Diệp Mặc thu hồi lại Hắc Thạch Cân đồng thời 'Tứ điệp lãng' cũng được điên cuồng thi triển ra. Đây là một quyền thần thông thi triển dựa trên thần thông 'Lãng sát' của hắn, đánh ra bốn đợt sóng lửa liên tiếp.

Cùng lúc đó, thì Diệp Mặc lại tiếp tục thi triển thêm một lần 'Lôi sa' nữa.

Lôi kích cùng với Thiên hỏa liên tục công kích điên cuồng lên thân thể của Tiên Ma Yêu, khiến cho con Tiên Ma Yêu vốn đã suy yếu này sau khi bị bốn đợt sóng lửa đánh trúng, lại bị 'Lôi sa' đánh cho tê liệt mà gục xuống mặt đất.

Diệp Mặc toàn thân hư nhược ngồi xuồng. Hắn cảm giác được bản thân quả thật là quá may mắn rồi. Con Tiên Ma Yêu này thực tế vẫn chưa lần nào công kích ra chiêu thức cấp tám của nó, nhưng đã khiến hắn phải cố gắng hết sức như vậy rồi. Vậy một khi con Tiên Ma Yêu này phát ra được chiêu thức công kích chân chính của nó, thì bọn họ cho dù có tấm Tiên phù cấp tám, Thiên hỏa và Lôi kích đi chăng nữa thì cũng không phải là đối thủ của con Tiên Ma Yêu này.

Nguyên nhân chính vẫn phải là do con Tiên Ma Yêu này còn chưa ổn định được tu vi sau khi tấn cấp, cho nên còn chưa thuần thục được kỹ năng của Tiên yêu thú cấp tám. Bằng không thì hắn nhất định là sẽ lựa chọn cách chạy trốn. Trận chiến đấu này thoạt nhìn thì diễn ra rất nhanh, trên thực tế thì nếu kéo dài trận đấu này ra, thì đối với Diệp Mặc và tất cả mọi người đều không có lợi. Chờ khi con Tiên Ma Yêu kia quen thuộc với công kích của Diệp Mặc rồi, thì kẻ phải nằm im chịu thiệt thòi lúc này sẽ không phải là Tiên Ma Yêu rồi.

Khi vừa khôi phục được một chút Tiên nguyên, thì Diệp Mặc liền cảm nhận được sự gấp gáp của Vô Ảnh. Hiển nhiên là nó đang muốn cắn nuốt con Tiên Ma Yêu cấp tám này. Nhưng tên nhóc này còn biết rằng nếu không được Diệp Mặc đồng ý, thì không được tùy tiện ra ngoài. Nếu không thì quyền tự do ra vào Thế giới trang vàng của nó sẽ lập tức bị Diệp Mặc tước mất.

Sau một nén nhang, thì Diệp Mặc gần như đã hoàn toàn khôi phục rồi, lúc này mấy người Trung Châu Tiên Vương và Hòa Hoàn Tiên Vương mới nhao nhao đi tới. Một con Tiên Ma Yêu cấp tám cũng không phải là thứ đơn giản, cho dù là nó đã ngưng thành thực thể thì cũng sẽ có giá trị vô cùng.

Diệp Mặc là một Tiên Vương sơ kỳ, mặc dù là có hai Tiên Vương khác hỗ trợ. Nhưng đã có thể giết được một con Tiên Ma Yêu cấp tám quả thực là chuyện cực độ kinh người rồi. Dù là pháp thuật của hắn trời sinh là khắc tinh của Tiên Ma Yêu, nhưng nếu đẳng cấp chênh lệch quá lớn, thì cũng không phải là chuyện vượt cấp bình thường mà tiên nhân có thể làm được.

Mấy người Hòa Hoàn Tiên Vương vội vàng tiến lên cảm tạ Diệp Mặc, đồng thời càng kính sợ Diệp Mặc hơn.

Lần này Diệp Mặc không hề khách khí, sau khi tiếp nhận lời cảm tạ của mọi người, thì liền trực tiếp đem con Tiên Ma Yêu cấp tám này thu lại. Con Tiên Ma Yêu này sẽ là món ăn của Vô Ảnh rồi, cho nên Diệp Mặc cũng không muốn tặng không cho người khác. Tuy chiến công lần này cũng là có công lao của tấm Tiên phù của Trung Châu Tiên Vương, nhưng hắn vẫn là người đã ra sức giúp đỡ cho Tông Phiêu Thiên.

…

Sáu ngày sau thì Diệp Mặc mang theo Chân Băng Du rời khỏi Tông Phiêu Thiên. Sau khi hắn giúp đỡ Tông Phiêu Thiên tiêu diệt hết một số Tiên Ma Yêu cao cấp, thì những Tiên Ma Yêu thông thường khác cũng chỉ còn lại hơn một nửa mà thôi. Còn những con Tiên Ma Yêu rải rác khắp nơi thì căn bản cũng chẳng cần phải để hắn động thủ. Có vài vị Tiên Vương dẫn dầu, cho nên việc đó căn bản là không thành vấn đề. Diệp Mặc cũng không cần phải tiếp tục ở lại Tông Phiêu Thiên nữa.

Sau khi tiến vào hư không, thì Diệp Mặc trực tiếp lấy Thời Không Thoa ra sử dụng, đồng thời đem Tiên Ma Yêu nhét vào Thế giới trang vàng cho Vô Ảnh. Lần này Diệp Mặc không để cho Vô Ảnh và Tiểu Sâm khống chế Thời Không Thoa nữa, mà là tự mình khống chế Thời Không Thoa.

Vô Ảnh hệ lụy quá lớn, cho nên mặc dù không phải hắn không tin Chân Băng Du, nhưng cũng không có ý muốn tiết lộ ra cho cô biết. Dù là cô có thể giữ bí mật, nhưng không thể đảm bảo là không lơ đãng tiết lộ ra ngoài. Loại chuyện này quan hệ quá trọng đại, cho nên càng ít người biết càng tốt.

Huống chi sử dụng Thần khí hạ phẩm di chuyển từ Trung Thiên Vực đến Hạ Thiên Vực cũng không mất bao nhiêu thời gian, còn Diệp Mặc thì lúc này lại không cần bế quan tu luyện, cho nên thời gian của hắn còn nhiều.

Chân Băng Du cũng không hề tu luyện, mà lại cùng Diệp Mặc kể lại cho

nhau những sự tình đã trai qua. Lúc này Diệp Mặc mới biết được Chân Băng Du vẫn luôn bế quan ở Thanh Mạt tiên thành. Khi ngẫu nhiên đi ra tìm tài nguyên tu luyện, thì cũng là đi ra cùng Thiên Khâm. Thiên Khâm thì Diệp Mặc biết rõ, đó chính là vị nữ tiên đi theo bên người Hòa Hoàn Tiên Vương mà lần trước hắn đã tặng cho một thẻ bài Vấn Đạo Các.

Đồng thời Diệp Mặc cũng biết được vì sao Khải Phong Tiên Vương lại không hề thấy mặt, hóa ra là vì Khải Phong Tiên Vương vẫn luôn ở trong Vấn Đạo Các chưa hề đi ra.

Từ trong lời kể của Chân Băng Du, Diệp Mặc còn có được một i tin tức khác, đó là có người cho rằng hắn vẫn còn ở trong Vấn Đạo Các, còn có người thì lại nghĩ hắn ở trong đó không tới một năm đã ra ngoài rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1811

Gặp Lại Đồng Môn

Hai người đi đường cùng nhau cũng không hề tịch mịch, Diệp Mặc bây giờ là tu vi Tiên vương, Chân Băng Du mới tu vi Đại Ất Tiên, tu vi của hai người chênh lệch thật sự là quá lớn. Chân Băng Du nghĩ đến lúc trước cô còn là tu vi Huyền tiên trung kỳ, mà Diệp Mặc là Kim tiên, không khỏi có chút buồn vô cớ. Cô biết mình về sau sẽ không còn cách nào đuổi kịp bước chân tu luyện của Diệp Mặc nữa rồi, chênh lệch khoảng cách giữa hai người sẽ chỉ càng ngày càng xa.

Diệp Mặc lấy ra một đống đan dược đưa cho Chân Băng Du, Chân Băng Du cũng không từ chối, cô biết rõ những đan dược này Diệp Mặc đã không cần dùng nữa. Cho dù là như vậy, lúc cô nhìn thấy ba viên 'Y Vương Đan', vẫn cứ ngẩn ra thật lâu. 'Y Vương Đan' ngay cả sư phụ của cô cũng không có, cho dù là Cực Kiếm Tiên Môn, cũng nghe nói là vì 'Bồng Việt Tiên Quả' để luyện chế 'Y Vương Đan' mà bị diệt.

Hôm nay Cực Kiếm Tiên Môn đã không còn tồn tại, những sư huynh sư muội kia của cô cũng đã không còn nữa, mà cô lại dễ dàng nhận được ba viên 'Y Vương Đan'. Nhớ lại ngày đó, những tháng ngày cùng Diệp Mặc rời khỏi Cung Hoa Thiên, trong nội tâm cô càng thương cảm không thôi.

- Sư đệ, còn mấy ngày nữa mới đến Cung Hoa Thiên, ta muốn đi bế quan tu luyện.

Chân Băng Du cầm chặt đan dược Diệp Mặc cho, bỗng nhiên nói một câu không hề có liên quan gì cả.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn hiểu được suy nghĩ của Chân Băng

Du, tu vi của cô tiến bộ quá chậm, ngay cả Đại Ất Tiên trung kỳ cũng không tới. Với tư chất của cô mà nói, nếu có một lượng lớn tài nguyên tu luyện, hoàn toàn có thể tu luyện tới Đại Ất Tiên hậu kỳ. Hiện tại mình cho cô những tài nguyên tu luyện này, trước tiên cô đương nhiên là muốn đi bế quan.

- Cũng được, sư tỷ đi bế quan đi, tranh thủ thăng cấp Đại Ất Tiên trung kỳ trước khi đến Cung Hoa Thiên.

Diệp Mặc lập tức gật đầu đồng ý, hắn có trận bàn thời gian để tu luyện, nhưng Chân Băng Du thì không có. Chân Băng Du cần giành hết thảy thời gian để tu luyện, mà hắn lại cần giành hết thảy thời gian để tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

...

Thời Không Thoa dưới sự điều khiển của Diệp Mặc thần tốc xẹt qua hư không, khoảng cách từ Trung Thiên vực đến Hạ Thiên Vực so với khoảng cách từ Thượng Thiên Vực tới Trung Thiên Vực thì ngắn hơn rất nhiều. Hơn nữa ở biên giới giữa Trung Thiên Vực và Hạ Thiên Vực, dòng chảy hỗn loạn và dòng chảy vẫn thạch trong hư không cũng ít hơn rất nhiều. Bởi vậy, tốc độ Thời Không Thoa lại càng nhanh.

Huống chi la bàn phương vị tọa độ của Thời Không Thoa chọn lựa tuyến đường so với tiên thuyền bình thường sẽ càng ngắn hơn, Diệp Mặc đoán chừng chỉ cần thời gian không đến hai năm, hắn có thể đến được Cung Hoa Thiên.

Đi Cung Hoa Thiên một là vì Chân Băng Du muốn đi Cực Kiếm Tiên Môn xem thử, còn một lý do nữa là Diệp Mặc và người của Mặc Nguyệt thành đã hẹn rồi, sau khi thăng thiên sẽ gặp mặt ngay tại Cung Hoa Thiên.

Một năm rưỡi sau, khi Thời Không Thoa tiếp cận Cung Hoa Thiên, Diệp Mặc cảm nhận được hơi thở Chân Băng Du tu luyện chấn động, Diệp Mặc biết đây là Chân Băng Du đã đột phá Đại Ất Tiên trung kỳ rồi. Quả nhiên

với tư chất như Chân Băng Du, chỉ cần có tài nguyên, tốc độ tu luyện so với hắn còn nhanh hơn nhiều.

Chân Băng Du đang trong quá trình củng cố tu vi, Diệp Mặc không có quấy rầy cô, Thời Không Thoa hơi thả chậm tốc độ một chút, mười ngày sau, Thời Không Thoa của Diệp Mặc xuyên qua biên giới hư không Thiên Vực của Cung Hoa Thiên tại một nơi trong một dòng chảy hỗn loạn cực nhỏ, tiến vào Cung Hoa Thiên.

Diệp Mặc không điều khiển Thời Không Thoa phi hành trong Cung Hoa Thiên, mà là ngừng lại, đồng thời khôi phục diện mạo như cũ của mình, tu vi cũng khống chế tại Đại Ất Tiên sơ kỳ. Tại Cung Hoa Thiên có người biết hắn, nếu như thời gian mới có mấy chục năm, hắn đã là tiên vương rồi, loại chuyện như này, tuyệt đối sẽ rất nhanh truyền đến những nơi còn lại của Thiên Vực.

Kỳ thật với tư chất của hắn, đem tu vi khống chế thành Đại Ất Tiên sơ kỳ đã vô cùng không hợp lẽ thường rồi. Dù sao Chân Băng Du cũng chẳng qua chỉ là Đại Ất Tiên trung kỳ mà thôi, trong này còn có công lao của một quả Độ Ly Thiên Quả.

Thời Không Thoa của Diệp Mặc vừa dừng lại, Chân Băng Du liền ngừng tu luyện. Đồng thời từ bên trong Thời Không Thoa đi ra, tu vi của cô đã vững chắc ở mức Đại Ất Tiên trung kỳ.

- Chúc mừng, Băng Du sư tỷ.

Diệp Mặc thu hồi Thời Không Thoa vừa cười vừa nói.

Chân Băng Du mỉm cười, trong lòng cũng rất là vui vẻ. Nếu như không phải là cùng Diệp Mặc cùng nhau đi một chuyến trở về như vậy. Cô muốn thăng cấp Đại Ất Tiên trung kỳ, ít nhất còn cần thời gian hai trăm năm nữa. Tuy cô biết rõ so với Diệp Mặc, chút tiến bộ ấy của cô thật sự không là gì cả, nhưng so sánh với những người khác mà nói, tiến bộ của cô đã vô cùng kinh người rồi.

- Sư đệ, đệ có dự định gì hay không?

Chân Băng Du thấy Diệp Mặc ẩn dấu tu vi của mình dưới lốt Đại Ất Tiên sơ kỳ, lập tức hỏi một câu - Băng Du sư tỷ, tôi muốn lập nên môn phái thế lực của riêng mình, tôi có rất nhiều bạn bè cũng sẽ tụ hợp ở Cung Hoa Thiên, tôi nhất định phải có một nơi thuộc về mình.

Diệp Mặc cũng không giấu diếm, nếu Chân Băng Du không có nơi để đi, hắn cũng hy vọng Chân Băng Du có thể gia nhập môn phái của hắn.

Chân Băng Du vốn đã muốn ở cùng với Diệp Mặc, bây giờ nghe Diệp Mặc nói vậy, lập tức đáp:

- Ta muốn đi Cực Kiếm tiên môn nhìn xem, sau đó cùng sư đệ đi lập môn phái.

- Được, nhưng tôi lập nên môn phái lại không thể dùng thân phận hiện giờ của tôi để lập, lúc tôi lập nên môn phái, nhất định phải đổi một thân phận khác.

Diệp Mặc lập tức đồng ý, nếu như hắn dùng thân phận Đại Ất Tiên đi lập môn phái, đó chính là trò cười.

...

Tiên thành Tân Yển, đây là lần thứ hai Diệp Mặc tới đây. Tiên thành Tân Yển vẫn giống như vài thập niên trước, gần như không có gì thay đổi. Pho tượng đại đế Tân Yển ngoài Tiên thành Tân Yển vẫn đứng sừng sững, nghĩ đến cái cảm xúc dâng trào và tình cảm của mình lúc trước nhìn thấy pho tượng đại đế Tân Yển, lúc này Diệp Mặc lại trông thấy pho tượng đại đế Tân Yển, thì chỉ có một loại cảm xúc cực kỳ bình thản lạnh nhạt.

Một người ở vị trí trên cao, quyết định quan điểm của một người. Quan điểm của Diệp Mặc lúc này và lúc trước không giống nhau, lúc trước hắn mới chỉ là một Huyền tiên nho nhỏ, mà bây giờ hắn cũng đã là một Vị Tiên.

Chân Băng Du cũng là cảm khái không thôi, lần trước cô tới đây là được Diệp Mặc cõng tới, mà lần này cô đã là Đại Ất Tiên trung kỳ. Nếu như môn phái không bị diệt, thì tốt biết bao?

Diệp Mặc đi vào tiên thành Tân Yển lại cảm thấy không đúng, rất nhiều ánh mắt đều không tự chủ được theo dõi hắn và Chân Băng Du. Rất nhanh Diệp Mặc đã biết rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào, tu vi của hắn thấp hơn Chân Băng Du, mà Chân Băng Du lại theo sát ở phía sau hắn, giống như là hắn cầm đầu. Nếu như Chân Băng Du tướng mạo bình thường thì không nói, nhưng Chân Băng Du sau khi luyện thể niết bàn, vẫn luôn càng lớn càng xinh đẹp, bởi vậy, mới tỏ ra rất là nổi trội - Băng Du sư tỷ, tỷ đi đằng trước đi.

Diệp Mặc lập tức truyền âm nói.

Chân Băng Du phản ứng lại, chỉ là cô còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe thấy một thanh âm vui mừng trong trẻo kêu lên:

- Băng Du sư tỷ...

Chân Băng Du chấn động toàn thân, cô lập tức nhìn thấy Tần Niệm Mân đứng ở cửa sổ tiên tức lâu. Nếu như là lúc trước, cô nhìn thì nhìn, nhưng từ sau khi trải qua chuyện môn phái bị diệt, cô lại tâm tình thay đổi rất nhiều. Lại gặp được Tần Niệm Mân, vì vậy có chút kích động hẳn lên.

Tần Niệm Mân so với Chân Băng Du càng thêm kích động, sau một khắc liền từ cửa sổ tiên tức lầu bay xuống, - Đúng là sư tỷ, Băng Du sư tỷ...

Tần Niệm Mân trưởng thành hơn nhiều so với trước đây, Diệp Mặc nghĩ lại lúc trước chính là cô ấy dẫn mình đi Cực Kiếm Môn, cũng có chút cảm thán. Chỉ có điều hắn rất nghi ngờ là, Cực kiếm môn đã bị người ta diệt mất, hơn nữa lần trước khi bọn họ ra đi, còn nghe nói có người đang truy nã người của Cực kiếm môn, vì sao Tần Niệm Mân dám xuất hiện ở nơi này?

- Niệm Mân, sư phụ ta bà ấy có mạnh khỏe không?

Chân Băng Du câu nói đầu tiên có chút run run lên tiếng hỏi thăm chuyện của sư phụ cô.

Tần Niệm Mân vội vàng nói:

- Cha em và Nhiễm sư thúc đều rất tốt, nhưng Nhiễm sư thúc rất lo lắng cho chị, sau khi nghe nói chị bị người ta cõng đi Trung Thiên Vực, càng lo lắng không thôi, còn chuẩn bị đi Trung Thiên Vực đây này. Đúng rồi, em quên nói cho chị biết, Nhiễm sư thúc đã thành tựu Vị Tiên rồi, bây giờ là tiên vương Mạch Thanh của Cực Kiếm Tiên Môn ta. Cha em cũng là Tiên vương nữa nha, cha em là tiên vương Cực Hách. Bây giờ Cực Kiếm Môn xây dựng lại, tu vi của mọi người đều tăng lên rất nhanh, em cũng sắp sửa thành Huyền tiên trung kỳ rồi, ồ, sư tỷ tu vi của chị...

Vừa thấy mặt, Tần Niệm Mân đã bắt đầu nói thao thao bất tuyệt, chỉ có điều nói đến đây, Tần Niệm Mân lại phát hiện cô mơ hồ nhìn ra Chân Băng Du đã là tu vi Đại Ất Tiên.

Diệp Mặc lại giật mình, thì ra chưởng môn Tần Bội Phủ và đệ nhất trưởng lão Dương Nhiễm của Cực Kiếm Tiên Môn từ sau khi môn phái bị diệt, cũng không có bị giết, mà là dẫn đệ tử đào tẩu, bây giờ ngược lại thăng cấp Tiên vương rồi. Hôm nay hai người song song thăng cấp Tiên vương trở lại, cho dù là Tiên vương Tự Tại đoán chừng cũng không phải là đối thủ rồi. Nếu như Tiên vương Tự Tại kia còn muốn 'Vụ Liên Tâm Hỏa', vậy thì Diệp Mặc ước gì gã tìm đến mình.

Xem ra tin tức lúc trước Lam Địch Thanh nghe được cũng không hoàn toàn là không sát thực tế, Tần Bội Phủ rất có thể đã lấy được Bồng Việt Tiên Quả bị Tiên vương Tự Tại nhìn trúng, kết quả là dưới sự chèn ép của tiên vương Tự Tại, Tần Bội Phủ dẫn theo một số đệ tử nòng cốt bỏ lại Cực Kiếm Tiên Môn. Hiện tại y và Dương Nhiễm song song thăng cấp Tiên vương, rồi mới trở về xây dựng lại Cực Kiếm Tiên Môn.

- Ồ, làm sao anh có thể cùng đi với Băng Du sư tỷ?

Tần Niệm Mân lúc này mới nhìn rõ Diệp Mặc bên cạnh Chân Băng Du, lập tức cô càng là kinh ngạc phát hiện tu vi của Diệp Mặc hình như cũng rất mơ hồ, có vẻ như so với cô còn cao hơn.

- Băng Du sư tỷ?

Tần Niệm Mân lúc này mới cảm giác được Chân Băng Du hình như không giống lúc trước lắm, chẳng những xinh đẹp hơn nhiều so với trước kia, nhưng lại ít đi cái loại thái độ lạnh như băng xem nhẹ hết thảy.

Tần Niệm Mân nhìn nhìn Diệp Mặc, lại nhìn nhìn Chân Băng Du, thật sự không thể tin được hai người sẽ đi cùng nhau như vậy. Một hồi lâu cô mới khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi:

- Diệp Mặc, anh, anh chắc không phải chính là cái người lúc trước cõng Băng Du sư tỷ lên tiên thuyền kia chứ?

- Niệm Mân sư muội, lúc trước là Diệp Mặc sư đệ đã cứu ta.

Chân Băng Du từ trong niềm vui bất ngờ cực lớn là sư phụ còn sống đã tỉnh táo lại, nghe thấy câu hỏi của Tần Niệm Mân, vội vàng chủ động đáp.

- Băng Du sư muội.

Lại là một giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ không thôi vang lên, sau một khắc bóng dáng Hải Xuyên Vũ xuất hiện trước mặt Diệp Mặc và Chân Băng Du. Đằng sau Hải Xuyên Vũ, còn có một nam một nữ.

Cô gái kia đi tới gần cũng mừng rỡ kêu lên:

- Băng Du sư tỷ, chị đã trở về. Người duy nhất Diệp Mặc không nhận ra chính là người nam kia, giống như hắn, cũng là tu vi Đại Ất Tiên sơ kỳ, tướng mạo dũng mãnh, hơn nữa anh tuấn vô cùng. Khóe miệng hơi vểnh, hiển nhiên là một người cực kỳ tự tin.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1812

Sư Đồ Gặp Lại

Sau khi trông thấy người đàn ông này xuống tới, Tần Niệm Mân lập tức quên Diệp Mặc, vội vàng lôi kéo hai tay Chân Băng Du nói:

- Băng Du sư tỷ, đây chính là sư huynh Ngạn Húc Thao mà trước kia em nói với chị. Bây giờ Ngạn sư huynh cũng là người của Cực Kiếm Tiên Môn chúng ta, Băng Du sư tỷ...

Tần Niệm Mân còn ở một bên thao thao bất tuyệt giới thiệu bạn trai của cô, mà Hải Xuyên Vũ nhìn Diệp Mặc với ánh nhìn như muốn giết Diệp Mặc vậy. Mấy chục năm trước gã nhìn thấy Diệp Mặc cùng với Chân Băng Du, mấy chục năm sau, hai người kia vẫn cùng một chỗ.

- Anh chính là Diệp Mặc?

Ngạn Húc Thao nhìn lướt qua Diệp Mặc, lạnh nhạt nói.

Diệp Mặc người này gã đã nhiều lần nghe nói qua, là Tần Niệm Mân dẫn về, hơn nữa Hải Xuyên Vũ không chỉ một lần hạ thấp Diệp Mặc trước mặt gã, cho nên đối với Diệp Mặc gã cũng không có cảm quan tốt đẹp gì.

Diệp Mặc làm như không nghe thấy Ngạn Húc Thao nói, đối với loại giọng điệu vênh váo hung hăng này, hắn căn bản là không buồn trả lời. Hắn, một Tiên vương lại đi dong dài mấy chuyện này với một Đại Ất Tiên, đó mới là chuyện lạ.

- Diệp Mặc, Húc Thao sư huynh đang hỏi anh đấy.

Tần Niệm Mân thấy Diệp Mặc căn bản là không có ý định trả lời, trên

mặt lập tức bắt đầu không vui, trực tiếp lớn tiếng trách hỏi. Nếu như không có Ngạn Húc Thao, Tần Niệm Mân vẫn còn có chút cảm kích đối với Diệp Mặc, nhưng Ngạn Húc Thao vừa đến, trong lòng cô, bất kể trọng điểm gì đều đặt hết lên người Ngạn Húc Thao.

- Băng Du sư tỷ, bây giờ tỷ chuẩn bị đi nơi nào?

Diệp Mặc cũng không để ý Tần Niệm Mân. Chân Băng Du lập tức nói:

- Sư đệ, ta muốn về thăm sư phụ ta một chút trước.

- Được, đã vậy, thì ta đi trước.

Diệp Mặc nói xong lập tức quay người, căn bản là không có ý lên tiên tức lâu.

Tần Niệm Mân tuy đã trải qua biến cố lớn của môn phái, nhưng cha của cô bây giờ đã thành tựu Tiên vương, tính tình cô tuy thành thục hơn rất nhiều, nhưng trước mặt người trong lòng lại bị Diệp Mặc bỏ qua như thế, lập tức giận dữ. Huống chi Diệp Mặc chẳng những bỏ qua cô, còn không coi người trong lòng cô ra gì.

Cô nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Mặc, oán hận nói với Chân Băng Du:

- Băng Du sư tỷ, người này quá mức vô lễ, thật là không có giáo dục.

Mà trả lời cô lại là bóng lưng của Chân Băng Du, đồng thời Chân Băng Du còn bỏ lại một câu, - Diệp Mặc sư đệ, ta tiễn đệ.

Chân Băng Du đương nhiên không cần đi tiễn Diệp Mặc, nhưng cô cũng không muốn trả lời Tần Niệm Mân. Tần Niệm Mân nói Diệp Mặc vô lễ, làm cho cô rất là không thoải mái. Chỉ có điều Tần Niệm Mân là sư muội đồng môn, hơn nữa còn là con gái của chưởng môn, thêm nữa là cô không quen quát lớn sư tỷ muội đồng môn, dứt khoát mượn cớ tiễn Diệp Mặc mà rời đi.

- Băng Du sư tỷ hình như có chút thay đổi, trước kia chị ấy không như vậy đâu.

Thi Nhã Du nhìn theo bóng lưng Chân Băng Du sững sờ nói.

- Băng Du sư muội tâm tư đơn thuần, đi cùng với tên khốn kia lâu như vậy, nhất định sẽ bị hắn lừa gạt. Đồ khốn này, Hải Xuyên Vũ ta sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hải Xuyên Vũ nhìn theo bóng lưng Diệp Mặc và Chân Băng Du, lạnh lùng nói.

Ngạn Húc Thao lại lạnh nhạt nói:

- Lúc trước khi ta nghe Niệm Mân nói thì người này vẫn chỉ là Kim tiên trung kỳ, hiện giờ cũng đã là Đại Ất Tiên sơ kỳ rồi, xem ra tư chất của hắn cũng không kém ah, nghe nói còn là một tiên đan sư tam phẩm.

- Anh Húc Thao, hắn chỉ là một tán tu từ một thôn trấn nhỏ ra mà thôi, có thể tu luyện tới Đại Ất Tiên thì cũng đến đây là cùng. Làm sao có thể so được với anh, không phải anh cũng là tiên đan sư tam phẩm sao? Hơn nữa sắp thăng cấp đại sư tiên đan tứ phẩm rồi.

Tần Niệm Mân trong lòng lại vô cùng kinh hoàng vì Diệp Mặc có thể tu luyện tới Đại Ất Tiên, thậm chí còn cao hơn cô một bậc. Nhưng vì sợ Ngạn Húc Thao nhạy cảm, nên vẫn đang ở bên cạnh giải thích.

Hải Xuyên Vũ cười ha ha một tiếng nói:

- Đó là đương nhiên, nếu như Húc Thao sư đệ không xuất sắc như vậy, chưởng môn cũng sẽ không từ bỏ quan điểm nhanh như vậy. Nhưng Diệp Mặc này thực sự không đơn giản, lúc trước hắn dùng một lò đan dược làm chưởng môn cảm động, thiếu chút nữa để Niệm Mân sư muội làm giả thành thật.

- Hải Sư Huynh...

Tần Niệm Mân thấy Hải Xuyên Vũ vẫn còn đang nói cô, lập tức không hài lòng ngắt lời Hải Xuyên Vũ.

- Khí tức trên người người này ấm áp mềm mại, khí thế không hề ác liệt, tuy tỏ ra không để ý tới ta, nhưng lại không hề phóng thích ra chút sát ý nào, có thể thấy người này chưa bao giờ trải qua giết chóc. Không có một tiên nhân trải qua giết chóc sống chết nào, mà vĩnh viễn lại không rõ chân lý của kẻ mạnh. Cho dù là hắn thành tựu đại sư tiên đan, tốc độ tu luyện mau một chút, cũng chẳng có gì lạ.

Ngạn Húc Thao lạnh nhạt nói.

Tần Niệm Mân nghi ngờ hỏi, - Húc Thao ca, nếu như đúng là hắn cùng Băng Du sư tỷ đi Trung Thiên vực, sao có thể không trải qua giết chóc?

Ngạn Húc Thao mỉm cười nói:

- Có phải là đi Trung Thiên vực hay không, Băng Du sư tỷ cũng chưa có chính miệng thừa nhận. Hơn nữa, bọn họ trốn ở một nơi nào đó bế quan tu luyện, ta nghĩ cũng sẽ không có người nào biết được.

- Nhưng ta lại cảm thấy Diệp Mặc này sức hấp dẫn rất lớn đó, sau khi hắn đi, Mạch Thuần sư muội không chỉ một lần nhắc tới hắn. Về sau Mạch Thuần sư muội một mình rời khỏi tông môn, ta còn tưởng rằng là đi tìm hắn.

Thi Nhã Du ở bên cạnh nói.

- Ha ha, vậy càng không đáng nhắc tới.

Ngạn Húc Thao cười ha ha nói.

Với gã mà nói, một người ham mê nữ sắc, cho dù có tư chất hơn nữa, thành tựu cũng sẽ có hạn. Cảnh giới cao nhất - Vấn đỉnh chính là tất cả, nếu có bất kỳ vật cản gì trên con đường của gã, sẽ đều bị gã đá văng ra. Dù là Tần Niệm Mân tương lai ảnh hưởng đến việc tu đạo của gã, gã sẽ không chút khách khí một đá đá văng.

Chính vì tâm chí gã vô cùng kiên định, một mình xông vào Hỗn Độn Tinh Vực, vậy mới thành tựu vượt xa những người cùng lứa. Lúc này gã chẳng những là Đại Ất Tiên sơ kỳ, hơn nữa còn sắp bước vào đại sư tiên đan tứ phẩm. Người như gã, gã cho rằng cho dù là ở Trung Thiên Vực, thậm chí là Thượng Thiên Vực cũng không ai hơn được vậy...

- Sư phụ tỷ đến rồi.

Sau khi hai người Diệp Mặc và Chân Băng Du ra khỏi thành, - Băng Du, thật là con đã trở về.

Một giọng nói vui mừng vang lên, gần như là cùng lúc khi giọng nói vang lên, hai bóng người đã rơi xuống, quả nhiên là sư phụ của Chân Băng Du - Dương Nhiễm và chưởng môn Cực Kiếm Tiên Môn - Tần Bội Phủ.

- Sư phụ.

Chân Băng Du mừng rỡ tiến lên hành lễ, cô cho rằng cả đời này sẽ không được nhìn thấy sư phụ của mình nữa rồi, không ngờ lúc này vừa mới trở lại Cung Hoa Thiên, cô lại gặp lại sư phụ.

Dương Nhiễm cũng vui mừng không thôi, Chân Băng Du là đệ tử đắc ý nhất của bà, bà gần như coi người đệ tử này như con ruột mà dạy dỗ. Lúc trước sau khi trở về bà tra được Chân Băng Du bị thương nặng, được một người cõng đi tiên thuyền, thậm chí bà đã muốn rời khỏi Cung Hoa Thiên đuổi theo.

Nhưng Cực kiếm tiên môn phải xây dựng lại, bà căn bản là không có cách nào rời đi được. Tự Tại Vương là Tiên vương trung kỳ, bà và Tần Bội Phủ hai người có thể ngăn trở Tự Tại Vương, nhưng nếu như một người rời khỏi, vậy sẽ rất nguy hiểm. Đừng nói xây dựng lại, cho dù là bảo vệ mạng sống cho đệ tử trong môn phái cũng rất khó.

- Không ngờ là con, Băng Du, Huyền tiên năm đó cõng con rời đi kia chính là hắn sao?

Dương Nhiễm nhìn nhìn Diệp Mặc, hỏi Chân Băng Du một câu.

Chân Băng Du vội vàng nói:

- Vâng thưa sư phụ, nếu như không có Diệp Mặc sư đệ, đệ tử sớm đã không còn rồi.

Dương Nhiễm nghe xong những lời này cả kinh, bà là sư phụ của Chân Băng Du, há có thể không biết cảm xúc của đệ tử đã thay đổi? Một câu nói kia của Chân Băng Du tuy đơn giản, nhưng giọng nói kia đã đánh đồng cô và Diệp Mặc. Tuy trong lòng kinh hoàng, ngoài mặt và vẫn tỏ ra bình tĩnh, khẽ mỉm cười nói với Diệp Mặc:

- Rất cảm ơn con đã cứu đệ tử của ta, năm đó ta đã thấy con rất không tồi.

Diệp Mặc chủ động chắp tay nói:

- Diệp Mặc bái kiến Tần tông chủ, bái kiến Dương trưởng lão.

Tần Bội Phủ thấy Diệp Mặc vẫn giống như năm đó, dáng vẻ không kiêu không hèn, trong lòng ưa thích, cười ha ha nói:

- Diệp đan sư đúng là tiến bộ kinh người, năm đó còn là Kim tiên, bây giờ đã là Đại Ất Tiên rồi, e rằng trình độ luyện đan của ngươi cũng là thẳng tắp tăng lên nhỉ.

Dương Nhiễm ở bên cạnh thầm than, bà há có thể không biết ý Tần Bội Phủ, Tần Bội Phủ kỳ thật rất là không thích Ngạn Húc Thao kia, ông ấy thích là Diệp đan sư này đây. Đáng tiếc là Diệp đan sư mất tích, mà Tần Niệm Mân lại tìm về người trong lòng chính thức của mình là Ngạn Húc Thao. Cho dù là Tần Bội Phủ trong lòng không đồng ý, trên thực tế cũng chỉ có thể đồng ý, hơn nữa biến cố của môn phái, tâm tình của ông ấy cũng thay đổi không ít.

Nếu như là lúc trước, Dương Nhiễm nhất định sẽ lại khuyên Tần Bội

Phủ tiếp tục coi trọng Diệp Mặc. Nhưng bây giờ đệ tử của mình và Diệp Mặc cùng một chỗ, cảm xúc hình như có hơi thay đổi, lỡ như đệ tử của mình cũng ưa thích Diệp Mặc, vậy bà đương nhiên là giúp đệ tử chứ. Hơn nữa, năm đó bà cũng cảm giác được Diệp Mặc không đơn giản. Cuộc thi đấu luyện đan đó, căn bản chính là cố ý giành chiến thắng đấy, nếu như bà đoán không sai, Diệp Mặc lúc này đã là đại sư tiên đan.

Chỉ có điều đạo tâm mà sư phụ như bà truyền thừa cho đệ tử có chút trái ngược với sự thay đổi hiện nay của Chân Băng Du, chuyện này, đợi lúc nhàn rỗi bà phải dò hỏi đệ tử kỹ càng mới được.

- Ta và chưởng môn nhận được phi kiếm truyền tin của Niệm Mân, biết con đã trở về, lập tức liền chạy đến.

Dương Nhiễm trong lòng có vô vàn lời nói muốn hỏi đệ tử của mình, nhưng không cách nào hỏi thăm ở đây được.

Lúc này đám người Tần Niệm Mân đã từ nội thành ra, nhao nhao chạy về đằng này.

- Diệp đan sư, cùng đi Cực Kiếm Tiên Môn đi, Cực Kiếm Tiên Môn đang trong quá trình xây dựng lại, lần này sau khi xây dựng lại thành công, sẽ trở thành một trong những Tiên vương tông môn hàng đầu của Cung Hoa Thiên.

Tần Bội Phủ có chút thiết tha nhìn Diệp Mặc nói, chuyện Dương Nhiễm có thể phán đoán ra, ông đương nhiên cũng phán đoán ra được một chút.

Nếu như trong Diệp Mặc và Ngạn Húc Thao lựa chọn ra một con rể, không nghi ngờ gì ông sẽ chọn Diệp Mặc. Là một Tiên vương tu luyện vô số năm, ông tin tưởng mắt nhìn của mình sẽ không sai. Ngạn Húc Thao có thể là đệ tử ưu tú của môn phái, cống hiến to lớn làm rạng rỡ cho môn phái. Nhưng tuyệt đối không thích hợp làm con rể, cũng không thích hợp làm bạn đời của con gái mình.

Diệp Mặc chắp tay nói:

- Hai vị Tiên vương đại nhân, sau này nếu rảnh, tôi lại đến Cực Kiếm Tiên Môn kính cẩn thăm hỏi. Hôm nay thì không đi được, vậy xin cáo từ.

Nói xong, Diệp Mặc phóng Thanh Nguyệt ra, trong nháy mắt xuyên không mà đi, hắn căn bản là không muốn dong dài cùng bọn người Hải Xuyên Vũ. Trong nháy mắt khi Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt rời đi, bên tai truyền đến truyền âm của Dương Nhiễm, nhất định phải coi chừng Tự Tại Vương, Tự Tại Vương rất ham muốn 'Vụ Liên Tâm Hỏa'.

Diệp Mặc khoát tay áo, Thanh Nguyệt rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa. Coi chừng Tự Tại Vương? Tự Tại Vương chính là một Tiên vương trung kỳ, chỉ sợ đối phương không đến, nếu tên này dám tới, mình đầu tiên chính là muốn giết chết gã.

Nhưng Diệp Mặc cũng biết tin đồn là thật, lúc trước Lam Địch Thanh nói Tự Tại Vương tiêu diệt Cực Kiếm Tiên Môn có ba khả năng, bây giờ vậy mà có hai khả năng đã đúng rồi.

- Người này thật sự là quá mức vô lễ.

Đám người Tần Niệm Mân đã tới trước mặt Tần Bội Phủ và Dương Nhiễm, trông thấy Diệp Mặc cũng dám phóng ra pháp bảo phi hành trước mặt Tiên vương, Tần Niệm Mân lập tức không hài lòng hừ một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1813

Miễu Sát Tự Tại Vương

Diệp Mặc đứng trên Thanh Nguyệt, tâm trạng bình tĩnh. Chân Băng Du có thể quay về bên sư phụ của cô ấy, cũng là một chuyện tốt. Bây giờ hắn có quá nhiều chuyện phải làm, chuyện đầu tiên chính là tìm một nơi có Tiên linh khí nồng đậm làm nơi đóng quân của tông môn đã.

Trong Tiên giới, Diệp Mặc cũng không định một mình thành lập một Tiên thành, hắn muốn thành lập một tiên môn. Mục đích của Tiên môn rất đơn giản, chính là triệu tập những tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt lên. Đương nhiên Tiên thành cũng cần phải lập, chỉ có điều ngoài thành lập Tiên môn còn thành lập Tiên thành, như vậy cũng có thể tương ứng hỗ trợ lẫn nhau.

Đáng tiếc là liên tiếp nửa tháng trôi qua rồi, với tốc độ của Diệp Mặc cũng đã đi được nửa Cung Hoa Thiên rồi, cũng vẫn chưa tìm được nơi có Tiên linh khí nồng đậm, thích hợp để làm căn cứ tông môn của hắn. Nhưng mặc dù chưa tìm được nơi nào như vậy, nhưng Diệp Mặc cũng không phải không thu hoạch được gì, trên đường đi hắn nhìn thấy ngọn núi có thảm thực vật tươi tốt, đều thu thập vào trong Thế giới trang vàng. Nơi làm căn cứ của tông môn còn chưa tìm được, trong Thế giới trang vàng của hắn cũng thu thập hơn trăm ngọn núi rồi.

Diệp Mặc đang cân nhắc có nên gọi Tiểu Băng Sâm ra không, hoặc là gọi Vô Ảnh ra tìm, thì thần thức của hắn không ngờ lại tìm được một cỗ xe vua quen thuộc. Cùng đồng hành với cỗ xe đó, Diệp Mặc lại lần nữa nghe thấy từng tiếng Tiên nhạc.

Tiên nhạc quen thuộc như này, khiến Diệp Mặc có chút hoảng hốt. Lúc trước hắn cái gì cũng không hiểu, thấy cỗ xe của Tự Tại Vương không ngờ

lại muốn đi đến đó xem xem, nếu như không phải Chân Băng Du ngăn hắn lại, thì lúc này cũng không còn Diệp Mặc hắn nữa rồi. Còn sau đó, Tự Tại Vương không biết từ nơi nào lại nghe thấy hắn có Vụ Liên Tâm hỏa, truy sát đến Cực Kiếm tiên môn.

Năm đó đường thần thức của Tự Tại Vương, suýt chút nữa khiến hắn tan vỡ, khiến cho hắn cảm thấy cả thân mình có một loại áp lực cực lớn, nếu không phải hắn có Khổ Trúc và Tam Sinh quyết, thì trong lòng hắn tuyệt đối sẽ còn lại ám ảnh.

Mấy chục năm sau, hắn lại lần nữa nhìn thấy cỗ xe của Tự Tại Vương, nhưng lần này hắn cũng đã là một Tiên vương rồi.

Diệp Mặc nghĩ đến mấy năm gian khổ, thở dài, hắn không đến chặn Tự Tại Vương lại, mà lại quay người bỏ đi. Hắn tin rằng Tự Tại Vương sẽ truy sát hắn, quy củ của Tự Tại Vương, bất kỳ người nào nhìn thấy cỗ xe của gã, đều phải dừng lại nhường đường, còn hắn chẳng những không nhường đường, mà ngược lại còn quay người bỏ đi, Tự Tại Vương làm sao có thể bỏ qua cho hắn được?

Hơn nữa, tên Tự Tại Vương kia nếu như biết hắn có Vụ Liên Tâm hỏa, thì tuyệt đối sẽ có hình ảnh của hắn. Diệp Mặc sở dĩ quay người bỏ đi, là vì hắn quả thực không muốn giết nhiều người. Cỗ xe của Tự Tại Vương các loại mĩ nữ cộng lại chưa đến một nghìn, cũng phải có mấy trăm.

Một khi hắn giết Tự Tại Vương rồi, thì cần phải giết chết toàn bộ những người này, nếu không hắn tất sẽ bị bại lộ thân phận.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến Tự Tại Vương, thần thức của Tự Tại Vương phải một lúc lâu sau mới quét đến Diệp Mặc. Đây còn là Diệp Mặc chủ động quét gã, nếu không gã căn bản cũng không quét được. Tự Tại Vương miễn cưỡng lắm mới có thể nhìn thấy bóng lưng Diệp Mặc rời đi, những người còn lại trên xe lại càng không biết tí gì.

Thấy cỗ xe của mình đến rồi, còn có người dám đi, Tự Tại Vương lập

tức giận tím mặt. Đối với gã mà nói, Tiên âm của gã truyền ra ngoài rồi, ai không biết là gã đi qua cơ chứ? Nghe thấy Tiên âm không ngờ còn dám đi, quả thực không biết sống chết. Cho dù gã tiêu diệt Cực Kiếm môn, Cực Kiếm môn có hơn hai Tiên Vương sơ kỳ, bây giờ cũng không dám tìm gã tính sổ, chỉ là một tiểu tiên qua đường lại dám khinh thường cỗ xe của gã sao?

Tự Tại Vương đang định dùng thần thức áp chế Diệp Mặc, lại cảm thấy trên người Diệp Mặc tỏa ra khí tức Thiên hỏa Vụ Liên Tâm hỏa.

Tự Tại Vương lập tức nhảy bật dậy trên xe mình, trực tiếp nói với mấy người trên cỗ xe nói:

- Mọi người ở đây đợi ta là được, ta đi một lúc sẽ về.

Gã không thể không tăng tốc, vì một chút khí tức Vụ Liên Tâm hỏa kia sắp biến mất.

Diệp Mặc thấy Tự Tại Vương quả nhiên đuổi theo, trong lòng cười khẩy, tên này phải tên là Tự Đại Vương mới đúng. Bản thân mình còn chưa kịp đi tìm gã, không ngờ gặp phải tên này rồi. Tên này cả ngày lái xe lượn lờ vòng quanh Cung Hoa Thiên, cũng không biết là muốn giỡn uy phong gì.

- Quả nhiên là anh, chạy cũng không chậm nhỉ…

Một tuần hương sau, Tự Tại Vương cũng đã chặn đường Diệp Mặc rồi.

- Ha ha ha…

Tự Tại Vương nhìn Diệp Mặc cười vang:

- Năm đó bỏ qua cho anh, tôi cực kỳ hối hận. Bây giờ xem ra phải là của tôi thì vẫn là của tôi, xem ra Nam U Hư Hỏa của tôi cũng đến lúc đột phá niết thành Tiên diễm rồi. Nghe nói anh còn là Đan sư nữa phải không? Có lẽ anh có thể bán mạng cho tôi, tôi cũng sẽ chưa chắc giết anh, làm một con chó của tôi cũng không tệ đâu.

Nói đến đây, Tự Tại Vương bỗng nhiên dừng lại, gã có cảm giác gì đó không đúng, Diệp Mặc hình như cũng không có chút sợ hãi nào. Chẳng những không sợ, vẻ mặt còn bình tĩnh, hắn hình như chẳng để ý đến cái gì cả.

- Anh không sợ tôi sao?

Tự Tại Vương không ngờ lại nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc bình thản nói:

- Anh thấy bộ dạng tôi giống như sợ anh sao? Nếu như tôi nói tôi đang cố ý chờ anh, thì anh có tin không? Anh là thằng ngu sao? Năm đó tôi có thể giấu Vụ Liên Tâm hỏa không bị anh phát hiện, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, anh ngược lại có thể phát hiện ra Vụ Liên Tâm hỏa, anh là Tiên tôn sao? Hay là Tiên đế?

Tự Tại Vương giật mình, đúng vậy, gã vì cảm thấy khí tức mồi lửa Vụ Liên Tâm hỏa, lập tức đuổi đến, nhưng cũng không nhớ ra năm đó gã cũng không phát hiện ra, Nhưng ý nghĩ này chỉ là thoáng qua, lĩnh vực Tiên Vương của Tự Tại Vương lập tức thi triển ra, đồng thời giơ tay đến chộp Diệp Mặc, trói chặt Diệp Mặc rồi tính tiếp. Đối phó với một tên Đại Ất Tiên nhãi nhép, gã căn bản cũng không cần mở rộng lĩnh vực làm gì, nhưng lời nói của Diệp Mặc đã dọa gã sợ, gã không ngờ đến lĩnh vực cũng thi triển ra rồi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, vung tay liền chém quyền ra.

Tự Tại Vương cũng cảm thấy lĩnh vực của mình giống như một miếng vải rách tan tành vậy, trong nháy mắt lập tức tơi tả dưới lĩnh vực đối phương thi triển.

- Anh là Tiên Vương…

Câu nói này của Tự Tại Vương còn chưa nói xong, đã bị lốc xoáy quyền phong của Diệp Mặc cuốn đến.

Một tiếng nổ ầm vang, pháp bảo tiên khí của Tự Tại Vương cũng không kịp phóng ra, đã bị một quyền này của Diệp Mặc đánh bay, đồng thời Tiên nguyên tán loạn, phun mấy ngụm máu tươi ra.

Không đợi Tự Tại Vương nảy sinh suy nghĩ chạy trốn, một chốc sau Diệp Mặc cũng đã hạ xuống trước mặt Tự Tại Vương, vung tay giống như cầm một con gà con vịt bắt Tự Tại Vương trong tay, còn Tự Tại Vương cũng không còn chút năng lực phản kháng nào.

Tự Tại Vương bị Diệp Mặc nắm trong tay sắc mặt kinh hãi, lúc trước Diệp Mặc chẳng phải chỉ là một Kim Tiên nhãi nhép sao? Bây giờ đã thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi khiến gã cũng đã rất giật mình rồi. Nhưng động thủ, đối phương không ngờ cũng là một Tiên Vương, hơn nữa còn là Tiên Vương nghịch thiên. Với bản lĩnh của mình, trước mặt đối phương cũng chỉ như con kiến bị giết chết dễ dàng - Tiên hữu… Tiền bối tha mạng…

Tự Tại Vương giết người khác cũng không chút lưu tình, nhưng khi đến lượt bản thân gã, thì lại vô cùng kinh hoảng.

Diệp Mặc đang định dẫn Tự Tại Vương đến một nơi khác để hỏi một chút, thần thức lại sung sướng phát hiện ra mấy người quen. Lúc này hắn làm gì còn tâm trạng đi quản Tự Tại Vương nữa, lại càng thúc dục Tiên nguyên nghiêm nghị hỏi:

- Lúc trước làm thế nào mà anh lại biết tôi có Vụ Liên Tâm hỏa? Còn nữa, tại sao anh lại diệt cả Cực Kiếm Tiên môn?

- Đừng động thủ, tôi nói.

Tự Tại Vương ăn mặc đẹp đẽ cũng không còn uy thế đáng sợ như lúc trước nữa, cũng không còn uy phong ngoan ngoãn ngồi trên cỗ xe, có vô số Tiên nữ vây quanh bên gã. Quả thực giống như một Nhị Thế tổ nơm nớp lo sợ, Diệp Mặc không khỏi lắc đầu.

Căn bản cũng không cần Diệp Mặc dùng đại hình nào, Tự Tại Vương

liền lắp bắp nói:

- Vì Tần Bội Phủ và Dương Nhiễm trong một lần tìm di tích đã lấy được một số đồ tốt, những thứ này bao gồm cả một bình Y Vương đan…

Diệp Mặc giật mình, hắn còn tưởng rằng Tần Bội Phủ lấy được một quả Bồng Việt Tiên quả để người khác luyện chế một lò Y Vương đan, không ngờ lại lấy được một bình Y Vương đan. Giá trị của một bình Y Vương đan thật rất quý giá, Diệp Mặc không cần đoán cũng biết, trong hạ thiên vực có một bình Y Vương đan muốn không trở thành đệ nhất tông môn cũng khó.

- Tôi là nghe Công Tôn Ân nói thì mới biết, anh có Vụ Liên Tâm hỏa cũng là do Công Tôn Ân nói. Sau đó tôi liền lấy cớ muốn con bé đó của Cực Kiếm môn, con bé tên Chân Băng Du đó, tôi cũng gặp qua một lần, hình như cũng không tệ, cho nên, cho nên…

Tự Tại Vương càng nói đến sau lại càng cảm nhận được sát cơ của Diệp Mặc, giọng nói càng run rẩy.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hóa ra là tên Công Tôn Ân này tác quái. Công Tôn Ân và Tần Bội Phủ là bạn bè, Tần Bội Phủ lấy được đồ tốt, nói không chừng Công Tôn Ân cũng biết, mình dùng Vụ Liên Tâm hỏa thi luyện đan cùng Công Tôn Ân, Công Tôn Ân rõ ràng cũng biết.

- Tiền bối, tha cho tôi một mạng, tôi nguyện làm chó cho tiền bối…

Tự Tại Vương run giọng xin tha mạng.

Diệp Mặc giật mình, thu một tên nô tài như này làm việc cũng không tệ, nhưng suy nghĩ này nhanh chóng bị Diệp Mặc xua tan.

Chuyện như này quá nguy hiểm, cho dù hắn khống chế nguyên thần của Tự Tại Vương, lúc nào cũng có thể lấy mạng của gã cũng nguy hiểm. Tự Tại Vương chết thì chết rồi, nhưng bí mật của hắn cũng không thể nào truyền ra ngoài được. Chẳng may có người biết Diệp Mặc hắn mới có mấy chục năm, đã từ Kim Tiên lên đến Tiên Vương, vậy thì có bao nhiêu người đến tìm hắn

đây? Đến cuối cùng nói không chừng đến Tiên đế cũng xếp thành hàng đến Cung Hoa Thiên, lúc đó, cho dù hắn có ba đầu sáu tay, cũng chết là cái chắc.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc không do dự nữa, tiên nguyên đánh ra, Tự Tại Vương uy phong bao nhiêu năm trong Cung Hoa Thiên, lại bị Diệp Mặc giết chết một cách dễ dàng. Một ngọn lửa màu tím trôi trong không trung, ngọn lửa này cũng đã có ba đường kim sắc rồi, rõ ràng cũng là là mồi lửa Tử niết cấp ba rồi.

Diệp Mặc đánh mấy cấm chế ra, nhanh chóng phục chế mồi lửa này vào trong hộp ngọc. Hắn biết đây chắc chính là Nam U Hư Hỏa xếp thứ bảy trong tất cả Thiên hỏa, đây có thể coi là trả phí cho lần công phu này Một chốc sau một chiếc nhẫn trữ vật bị Diệp Mặc lấy được. Đối với nhẫn trữ vật của Tự Tại Vương, Diệp Mặc cũng không có nhiều hi vọng lắm. Dù sao lúc trước hắn giết hai tên Tiên Vương hậu kỳ, đồ lấy được cũng không phải rất nhiều, đồ của Dực Hà Tiên Vương còn nhiều hơn chút, ngoài năm trăm triệu tiên tinh ra, còn có nửa đoạn Tiên linh mạch thượng phẩm, đồ của Cù Kinh thì rất thê thảm rồi.

Nhưng khi thần thức của Diệp Mặc quét vào trong nhẫn trữ vật của Tự Tại Vương, lại ngạc nhiên đơ người. Tiên linh thảo cấp bảy cấp tám trong đó chất thành đống, thậm chí còn có một gốc Tiên linh thảo cấp chín, Tiên tinh cũng phải gần năm tỉ, còn có hai đoạn Tiên linh mạch trung phẩm, ba đoạn Tiên linh mạch hạ phẩm nữa.

Người này quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, hơn nữa tuyệt đối không thể dựa vào tu vi mà đoán độ giàu có. Nhớ ngày trước hắn giết Bạch Vô Nhẫn, lấy được mấy tỉ Tiên tinh, bây giờ nghĩ lại cũng có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng số tiên tinh này đối với Diệp Mặc mà nói cũng vừa vặn, hắn sắp mở tông lập phái, cần gấp những thứ này.

Sau khi cất nhẫn trữ vật của Tự Tại Vương đi, Diệp Mặc lấy ra một chiếc mặt nạ đeo lên, trong nháy mắt biến thành một người đàn ông trung

niên có chút gầy gò mặc Tiên bào màu xanh. Lúc này mới chạy về hướng mấy người quen vừa nãy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1814

Khai Tông Lập Phái

Tại lối vào một sơn cốc, đang có mấy Tiên nhân tu vi không cao đang đứng bàn bạc cái gì đó với nhau.

- Giang sư muội, anh không muốn đến Tử Sương Tiên tông của Ma Di Thiên, anh Diệp nói sẽ đến Cung Hoa Thiên, anh muốn cùng anh Diệp lưu lạc một chuyến.

Một trang nam hán cực kỳ rắn chắc cau mày nói.

Đứng cạnh trang nam hán này còn có một nữ tu đen gầy, nữ tu này nghe thấy trang nam hán đó nói vậy, lập tức cũng nói:

- Chị dâu, em muốn cùng Duẫn đại ca ở lại Cung Hoa Thiên đợi Diệp đại ca, chị muốn đến Ma Di thiên thật sao?

Người bị nữ tu đen gầy này hỏi là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, thân hình vô cùng hoàn mĩ, cô nghe thấy trang nam hán kia và nữ tu đen gầy này nói vậy lập tức nói:

- Duẫn đại ca, A Xu, chị đương nhiên sẽ không một mình đến Ma Di thiên, Diệp đại ca có ân với chúng ta, nếu như chúng ta đã đến đây rồi, đương nhiên phải đợi Diệp đại ca.

- Diệp đan sư có ân chỉ giáo với tôi, hơn nữa tôi và vợ tôi liều mạng chạy trốn khắp nơi, cũng là do Diệp đan sư cưu mang chúng tôi. Bây giờ vợ chồng tôi cũng như Duẫn đại ca vậy, ở lại đây đợi Diệp đan sư. Nếu như không phải Diệp đan sư, thì bây giờ tôi vẫn còn giẫm chân ở Kim Tiên rồi.

Một người đàn ông nho nhã tu vi cũng đã đến Huyền Tiên sơ kỳ cao giọng nói.

Mấy người đó chính là Duẫn Ưng, Đồng Xu, Giang Cận cùng với tổ sư sáng lập Tiên dược cốc ở Bắc Vọng Châu Liễu Trung Yên và vợ của ông là Liễu Mạn mà ngày trước Diệp Mặc quen biết ở Hắc Lô trấn.

Nghe xong mấy người đó nói, một người đàn ông hơi mập mạp đứng bên cạnh âm trầm một lúc lâu, lúc này mới lo lắng nói:

- Chúng ta ở lai đây cũng không sao, nhưng Giang Cận sư muội trong vòng thứ nhất khảo thí đã bị Tử Sương tiên tông nhắm trúng, nếu như lần khảo thí thứ hai này mà không đến, tôi e rằng sẽ khiến Tử Sương tiên tông tức giận đấy.

- Đúng vậy, tôi nghe thấy vị trưởng lão đó của Tử Sương Tiên tông nói Giang Cận sư muội là thiên sinh mị thể gì dó, chẳng may chọc giận đại tông môn như này, chúng ta đoán chừng chết cũng không biết mình chết thế nào.

Nữ tu đứng cạnh người đàn ông mập kia cũng lo lắng bổ sung thêm một câu.

Giang Cận thở dài nói:

- Sớm biết vậy chúng ta đừng đi khảo thí nữa.

- Chuyện này chỉ có thể trách tôi không điều tra rõ ràng, tôi thấy Tử Sương Tiên tông thu nhận đệ tử, vậy mà không hỏi Tử Sương Tiên tông là của thiên vực nào. Không ngờ Ma Di thiên đến Cung Hoa Thiên thu nhận đệ tử. Chuyện này cũng là rất hiếm thấy…

Duẫn Ưng cau mày nói.

Duẫn Ưng còn chưa nói xong, lập tức bị ngắt lời, đồng thời cung kính nói:

- Tiền bối.

Chẳng những là Duẫn Ưng, mấy người còn lại cũng cung kính chào một câu tiền bối, lúc này trước mặt mấy người đột nhiên xuất hiện một Tiên nhân trung niên hơi gầy mặc bộ quần áo xanh.

- Mấy người có phải là Duẫn Ưng, Đồng Xu, Giang Cận. Liễu Trung Yên và Liễu Mạn không?

Diệp Mặc mặc trang phục áo bào xanh ngữ khí bình thản hỏi. Một nam một nữ khác thì Diệp Mặc căn bản không quen biết.

Trên thực tế Diệp Mặc cũng rất tin tưởng mấy người này, nhưng chuyện hắn trở thành Tiên Vương liên lụy quá nhiều, cho dù có tin tưởng mấy người này, cũng không thể nào tùy tiện bại lộ thân phận được.

- Vâng, tiền bối, đúng là mấy người vãn bối.

Duẫn Ưng vội vàng nói.

Mặc dù trong này tu vi của Liễu Trung Yên là cao nhất, nhưng Liễu Trung Yên không giỏi nói chuyện, bình thường, đều là Duẫn Ưng đứng ra nói chuyện.

Mấy người đứng sang một bên, trong lòng đều lo sợ bất an. Tu vi của Diệp Mặc bọn họ căn bản không nhìn rõ, rất có thể là một Đại Tiên, chẳng may vị Đại Tiên này là người của Tử Sương Tiên tông, thì những gì bọn họ vừa mới nói cũng rất không thích hợp.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi là sư huynh của Diệp Mặc, Diệp Mặc bây giờ đang bế quan, giao phó cho tôi đến Cung Hoa Thiên thành lập một tông môn cho nó, nó cố ý nhắc đến mấy người với tôi. Hơn nữa còn đưa cho tôi hình ảnh của mấy người. Vốn dĩ tôi cũng định đến Hắc Lô trấn tìm mọi người, không ngờ lại có thể gặp được mọi người trong Cung Hoa Thiên này, tôi đỡ phải đi một

chuyến…

- Hả…

Mấy người Duẫn Ưng nhất thời ngây ngẩn cả người, bọn họ đến Cung Hoa Thiên chính là vì tìm Diệp Mặc. Nhưng mấy chục năm trôi qua rồi, bọn họ cũng không có chút tin tức gì. Mấy người đều không cho rằng Diệp Mặc đi rồi, bây giờ xem ra, chắc chắn là tu vi của bọn họ quá thấp, không có cách nào tìm khắp Cung Hoa Thiên được, nên chưa tìm thấy Diệp Mặc. Không ngờ Diệp Mặc lại phái người đến tìm bọn họ.

- Vị tiền bối này, ông đúng là do Diệp đại ca phái đến đấy chứ?

Đồng Xu sợ hãi rụt rè đứng bên hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Đương nhiên, Diệp Mặc nói mấy người chắc hẳn đang ở Hắc Lô trấn hoặc sẽ ở Cung Hoa Thiên, không ngờ quả nhiên là như vậy. Nó muốn thành lập một môn phái, để cho toàn bộ tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt đại lục lên có nơi tập trung. Môn phái này cũng gọi là Mặc Nguyệt tiên tông, mọi người nếu như muốn vào trong Mặc Nguyệt tiên tông, thì cùng tôi đi tìm nơi làm căn cứ môn phái. Nếu như không muốn, tôi đương nhiên cũng không miễn cưỡng.

- Tôi tin, tôi cũng muốn vào Mặc Nguyệt Tiên tông.

Duẫn Ưng là người đầu tiên nói, Diệp Mặc lúc trước cũng đã từng đề cập đến chuyện thành lập một tiên tông tên Mặc Nguyệt với anh ta, bây giờ tiền bối này đến đây, hơn nữa còn nói như vậy, thì chắc chắn là sự thật.

Huống chi, nếu như là giả, ai mà ăn no rồi rảnh việc, mờ mịt đến lập một tông môn? Hơn nữa tư cách của mấy người bọn họ cũng không đủ, trên người lại nghèo kiết xác, cũng không cần gì phải lừa bọn họ.

- Tôi cũng bằng lòng…

Ngoài hai người Diệp Mặc không biết ra, những người còn lại ai ai cũng đồng ý. Diệp Mặc rất hài lòng, hắn cảm giác chỉ có những người bạn lúc ban xơ mới là tình bạn chân thành nhất. Mấy người Duẫn Ưng không chút do dự đồng ý rồi, là vì tình bạn lúc trước mà hắn thành lập cùng bọn họ.

- Các anh cũng không phải gọi tôi là tiền bối gì đâu, cứ trực tiếp gọi tôi là Lạc sư huynh là được rồi. Sau này công pháp mà mọi người tu luyện, cũng chính là do bên tôi truyền thụ lại.

Sau này thân phận của mình mọi người cũng sẽ biết hết, Diệp Mặc cũng không muốn để thân phận của mình cao hơn chút.

Nghe thấy Diệp Mặc nói muốn truyền thụ lại công pháp mới, ngoài Duẫn Ưng ra, những người còn lại đều rất phấn chấn.

Duẫn Ưng vội vàng nói:

- Vâng, Lạc sư huynh, chỉ có điều Giang Cận sư muội bị Tử Sương Tiên tông nhắm trúng rồi, e rằng …

Diệp Mặc mỉm cười, khua tay nói:

- Mọi người nói chuyện tôi cũng nghe thấy hết rồi, Giang Cận sư muội chỉ là tiến vào vòng khảo thí thứ nhất, còn chưa tiến vào vòng khảo thí sau, cũng chưa coi là người của Tử Sương Tiên tông được.

Trong hạ thiên vực, Tử Sương Tiên tông nhiều lắm cũng chỉ là một tông môn Tiên vương mà thôi, cho dù là một tông môn tiên vương, Diệp Mặc cũng sẽ không để ý bọn họ sẽ đến cửa tìm phiền phức.

- Lạc sư huynh, Trác Dược Thâm và Tiết Mi Dư cũng luôn đi cùng một đội với chúng tôi, không biết bọn họ có thể vào Mặc Nguyệt Tiên tông được không?

Duẫn Ưng lại lần nữa chỉ hai người đứng bên mà Diệp Mặc chưa từng nhìn qua hỏi.

Diệp Mặc thấy Trác Dược Thâm và Tiết Mi Dư một người là Kim Tiên hậu kỳ, một người là Kim Tiên trung kỳ, còn Duẫn Ưng bây giờ cũng chỉ là Kim Tiên viên mãn, đây là còn do Duẫn Ưng lấy được truyền thừa của Đằng Thắng Thiên nữa, còn Đồng Xu và Giang Cận lại càng vừa mới tiến vào Kim Tiên sơ kỳ.

- Đương nhiên, môn phái chúng ta mới thành lập, còn phải tuyển nhiều đệ tử nữa, nếu như hai người đồng ý vào môn phái chúng ta, thì tôi đương nhiên hoan nghênh.

Diệp Mặc nhìn Trác Dược Thâm và Tiết Mi Dư cười nói.

- Mọi người đều gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông, chúng tôi cũng đồng ý vào Mặc Nguyệt Tiên tông.

Trác Dược Thâm và Tiết Mi Dư đồng thanh nói.

Diệp Mặc thầm gật đầu, bạn bè mà Duẫn Ưng kết giao coi như cũng không tệ. Nếu là người bình thường, nói không chừng còn đợi chờ, dù sao chuyện của Tử Sương Tiên tông cũng còn chưa kết thúc. Nếu biết chuyện của Tử Sương Tiên tông còn chưa kết thúc, thấy mấy người Duẫn Ưng vào Mặc Nguyệt Tiên tông, cũng lập tức gia nhập, chứng tỏ cũng có chút tình nghĩa đấy.

- Được, vậy mọi người sau này chính là người của một tông môn rồi, tôi coi như là sư huynh, quy hoạch của Mặc Nguyệt Tiên tông sơ kỳ đều do chúng ta cùng quyết định.

Diệp Mặc nói xong, trực tiếp lấy ra hơn mười kiện Tiên khí ra nói:

- Số tiên khí này mỗi người chọn ba loại, là người khai phá của Mặc Nguyệt Tiên tông, không thể không có pháp bảo tốt được.

- Tiên khí tấn công thượng phẩm? Tiên khí phi hành thượng phẩm, còn có cả Tiên khí phòng ngự thượng phẩm nữa?

Ngoài Diệp Mặc ra bảy người còn lại đều nhất thời hít một hơi lạnh, những thứ này đều là đồ của người trong đại tông môn dùng, từ lúc nào lại có thể đến lượt bọn họ? Huống chi cho dù là đưa cho bọn họ dùng, bọn họ cũng không dám dùng, những thứ này vừa lấy ra, lập tức sẽ có người muốn cướp đi.

Nhưng càng khiến cho bọn họ kinh ngạc lại chính là ở phía sau, Nghe thấy mấy chữ Thái Ất đan này, bảy người hoàn toàn bị ngây dại, loại đan dược này cho dù là Tiên môn cao cấp ở hạ thiên vực, cũng là đệ tử nòng cốt, hoặc là những đệ tử thiên tài có cống hiến đặc biệt lớn đối với tông môn mới có được. Còn Lạc sư huynh trước mặt họ đây, không ngờ trong chốc lát lại lấy ra nhiều như vậy. Cộng thêm những pháp bảo này còn chưa bị luyện hóa, tản ra các loại tiên linh quang chóng mặt, bọn họ quả thực cũng hoa hết cả mắt rồi.

- Những thứ này cứ thu lại trước đã, sau này Mặc Nguyệt Tiên tông ta còn thành lập Tiên môn trong thượng thiên vực nữa, chút thứ này quả thực cũng không là cái gì.

Diệp Mặc thấy vậy đành nhắc nhở một câu.

Duẫn Ưng lúc này mới dẫn đầu, mọi người thu lại những pháp bảo và nhẫn trữ vật này. Lúc này lại càng trông đợi vào Lạc sư huynh của Mặc Nguyệt Tiên tông này, một Tiên nhân có thể lấy ra nhiều thứ tốt như này, làm sao có thể là một Đại Tiên bình thường được? Có lẽ Mặc Nguyệt Tiên tông sau này quả thật có thể thành lập một tông môn trong thượng thiên vực rồi.

Thấy tất cả mọi người thu lại pháp bảo, Diệp Mặc lúc này mới lên tiếng:

- Bây giờ bước đầu tiên của chúng ta là đi tìm nơi đóng quân cho tông môn, thời gian các anh ở lại Cung Hoa Thiên cũng lâu rồi, biết nơi nào sông núi dựa nhau, hơn nữa Tiên linh khí tương đối nồng đậm không?

Trác Dược Thâm sau khi thu lấy nhẫn trữ vật và ba pháp bảo lại, tim vẫn

đập thình thịch, gã có một cảm giác không thật, những thứ này, cho dù gã có qua mấy nghìn năm nữa cũng chưa chắc có thể mua được, còn bây giờ không ngờ lại bất ngờ có được trong tay.

Trước kia gã gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông chỉ là vì nói chuyện cùng với mấy người Duẫn Ưng, tính nết hợp nhau, bây giờ xem ra đầu quân vào Mặc Nguyệt Tiên tông đúng là sự lựa chọn sáng suốt rồi.

Nhận được nhiều đồ tốt như này, đương nhiên là muốn nhanh chóng lập công vì tông môn, Diệp Mặc vừa hỏi đến nơi đóng quân của tông môn, thì Trác Dược Thâm lập tức đứng ra nói:

- Lạc sư huynh, tôi cũng biết một nơi, nơi đó chẳng những diện tích vô cùng rộng lớn, Tiên linh khí còn vô cùng nồng đậm, sơn thủy tương giao, cảnh sắc vô cùng đẹp.

- Là nơi nào?

Diệp Mặc trong lòng sung sướng, lập tức hỏi.

Trác Dược Thâm nhanh chóng nói:

- Chỗ đó tốt thì tốt, chỉ có điều nơi đó từng xuất hiện một con Tiên yêu thú cấp bảy. Hơn nữa trong đó đâu đâu cũng là sương mù độc quanh quẩn, cho dù là Đại La Tiên cũng không dám đơn giản mà đi vào. Tôi nghe người ta nói sương mù độc kia, có thể dùng trận pháp dẫn đi, chỉ có điều không biết là giả hay thật…

- Anh Trác, nơi mà anh nói chẳng lẽ là Thượng Lai tiên sơn sao?

Duẫn Ưng lập tức hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1815

Mặc Nguyệt Tiên Sơn

Thượng Tai Tiên sơn rất nổi danh ở Cung Hoa Thiên, bởi vì ở nơi này Tiên linh khí rất nồng đậm, nhưng lại không thể tu luyện được, vì ở nơi này ẩn chứa một loại sương mù độc, cho nên khi tu luyện hấp thu Tiên linh khí thì sẽ đồng thời hấp thu phải loại sương mù độc này.

Lúc này mấy người Diệp Mặc đã xuất hiện ở bên ngoài Thượng Tai Tiên sơn. Nhìn từ xa thì Thượng Tai Tiên sơn khá mơ hồ, mơ hồ có vài ngọn núi cực kỳ cao vắt ngang qua đó, một vài đám mây vờn quanh. Giữa những đám mây và những ngọn núi còn có một khu vực hồ lớn rộng tới gần 100 km2

So sánh ra thì ở đây đúng là một nơi rất thích hợp để thành lập một cái tông môn.

- Nơi này có rất nhiều tông môn đến khảo sát, chỉ là màn sương mù độc khí kia thì lại không có cách nào dẫn đi cả. Cho dù là đã dẫn đi rồi, thì qua một thời gian ngắn nó cũng sẽ lại quay lại. Cho nên dần dà, ở nơi này không còn có người nào tới nữa. Nghe nói sau này ở đây có một con Tiên yêu thú cấp bẩy tới, thì lại càng ngày càng ít người tới đây.

Trác Dược Thâm thấy Diệp Mặc quan sát Thượng Tai Tiên sơn thì vội vàng lên tiếng giải thích.

Sau khi Diệp Mặc trầm ngâm một lát thì liền lấy ra một miếng ngọc giản, đem toàn bộ ý tưởng quy hoạch giống như một tiên thành rộng lớn đã từng thấy ở Thượng Thiên Vực khắc lại lên miếng ngọc giản này. Sau khi suy nghĩ một lát, thì lại khắc thêm một vài ý tưởng đặc sắc khi kiến thiết Mặc Nguyệt chi thành khắc lên miếng ngọc giản, lúc này mới đem ngọc giản

đưa cho Duẫn Ưng rồi nói:

- Duẫn Ưng, trong này là quy hoạch kiến thiết của một tiên thành, mấy người hãy thiết lập một cái tiên thành ở bên ngoài Thượng Tai Tiên sơn này, diện tích lớn nhỏ không thành vấn đề.

Duẫn Ưng nghi hoặc tiếp nhận miếng ngọc giản rồi hỏi:

- Lạc sư huynh, thành lập tiên thành ở đây, vạn nhất sương mù độc ở đây không tiêu trừ hết được thì sao?

Duẫn Ưng nghĩ rằng một khi sương mù độc không bị tiêu trừ, thì Mặc Nguyệt Tiên tông sẽ không thể nào kiến lập được. Mà Mặc Nguyệt Tiên tông đã không kiến lập được thì càng không cần nói tới Mặc Nguyệt Tiên thành.

Hơn nữa còn có một câu mà y không hỏi, đó là tông môn có thể kiến lập tiên thành bên ngoài đều là các Tiên Vương tông môn hoặc là Đại La Tiên tông môn. Còn các tông môn thành lập tiên thành bên ngoài tông môn của mình tương đối ít.

Diệp Mặc mỉm cười sau đó lấy ra năm mươi tấm thẻ Tiên tinh đưa cho Duẫn Ưng rồi nói:

- Ở đây có 5 tỷ Tiên tinh. Cậu chỉ cần để ý việc đi thiết lập thôi, tuy là thiết lập một cái tiên thành thì 5 tỷ Tiên tinh vẫn còn thiếu rất nhiều, nhưng cậu không cần phải tiết kiệm làm gì. Có thể thuê một lượng lớn nhân công đến để thi công. Còn chuyện thành lập Tiên tông ở Thượng Tai Tiên sơn này thì cứ để ta giải quyết.

Mấy người Duẫn Ưng lập tức dại ra. 5 tỷ Tiên tinh nói lấy ra là lấy ra được ngay. Đây là khái niệm gì chứ? Không ngờ vị Lạc sư huynh này quá thực là quá giầu có rồi, bọn họ tối đa cũng chưa từng có tới con số hàng chục triệu Tiên tinh, nhưng Diệp Mặc vừa mới lấy ra đã là 5 tỷ rồi. Khiến cho nhất thời bọn họ cảm thấy khó có thể tin được.

Diệp Mặc lại biết, với số lượng Tiên tinh đó mà để thành lập một tiên

thành còn thiếu nhiều lắm, cho nên hắn đợi một lúc rồi lại nói tiếp:

- Số Tiên tinh này khẳng định là không đủ, cho nên cậu đừng để ý. Muốn thành lập một cái tiên thành rộng lớn, thì cũng đừng sợ phải lãng phí tài liệu. Còn trận pháp tiên thành thì không cần cậu phải đi bố trí. Tiên thành của chúng ta thì cứ gọi là Mặc Nguyệt Tiên thành. Nếu có người nguyện ý đầu tư tại Mặc Nguyệt Tiên thành, hoặc là mở thương lâu ở đây, thì cậu có thể căn cứ tình huống mà cho họ đăng ký. Sau khi tôi tiêu trừ toàn bộ sương mù độc ở nơi này, thì từ nay về sau nơi này sẽ đổi tên thành Mặc Nguyệt Tiên sơn.

- Được thưa Lạc sư huynh. Tôi nhất định sẽ làm tốt việc này.

Duẫn Ưng lập tức kiện định nói.

Diệp Mặc gật đầu, lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Duẫn Ưng rồi nói:

- Đây là một miếng ngọc bài hộ thân, một khi có chuyện, thì cậu hãy lập tức bóp nát miếng ngọc bài này, tôi sẽ đến ngay.

Diệp Mặc muốn đi vào Mặc Nguyệt Tiên sơn tiêu trừ đám sương mù độc kia, hiển nhiên là không thể mỗi thời khắc đều sử dụng thần thức quan sát công việc được. Tu vi của đám người Duẫn Ưng quá kém, cho nên khi thành lập tiên thành ở đây nhất định là sẽ khiến cho những người khác chú ý.

Thấy Diệp Mặc thật sự lấy ra nhiều Tiên tinh như vậy, còn xuất ra nhiều thứ như vậy để thành lập tiên thành, khai tông lập phái, thì tất cả mọi người đều rất vui mừng. Một khi tiên thành được tạo dựng nên, thì bọn họ chính là những tiên nhân cấp bậc tổ sư khai tông lập phái rồi.

Khi mấy người thấy Diệp Mặc bắt đầu bố trí đại trận, thì lập tức đã hiểu vì sao vị Lạc sư huynh này không cần họ mời người tới bố trí trận pháp rồi. Hóa ra hắn chính là một đại sư tiên trận, cần gì phải nhờ ai bố trí dùm trận pháp chứ.

Diệp Mặc muốn thành lập không chỉ là một Tiên tông, mà hắn còn muốn

thành lập một tiên thành nữa. Hắn từ Địa Cầu tới đây, cho nên biết rõ bất kỳ một thế lực nào muốn phát triển cũng nhất định phải có một hệ thống lưu thông hàng hóa, nhất định phải hình thành một bộ máy tuần hoàn. Bằng không thì chỉ có thể dần già xa rời với thực tế, không có cách nào tiến bộ. Tiên nhân cần tu luyện, nhưng đương nhiên cũng không ngoại lệ. Sau khi Diệp Mặc tiến vào Mặc Nguyệt Tiên sơn, thì liền bố trí một cái trận pháp ẩn nấp. Đương nhiên cái trận pháp này Diệp Mặc cũng không để nó ẩn nấp trọn vẹn cả Mặc Nguyệt Tiên sơn, căn bản là vì hắn không có nhiều tài liệu như vậy.

Sở dĩ hắn bố trí cái trận pháp ẩn nấp này, chỉ có một mục đích, đó là để cho Vô Ảnh ra ngoài.

- Sương mù độc ở nơi này mày có thể cắn nuốt không?

Sau khi gọi Vô Ảnh ra, thì Diệp Mặc liền hỏi nó có thể cắn nuốt sương mù độc nơi này không? Căn cứ với hiểu biết của hắn về Vô Ảnh, thì hầu như không bất cứ vật gì mà Vô Ảnh không thể cắn nuốt được.

Vô Ảnh hít hà một chút, sau đó liền vui vẻ nói:

- Lão đại, cái này là đồ tốt, nhưng em cắn nuốt sương mù độc ở đây cũng vô dụng.

Diệp Mặc tức giận:

- Tao đương nhiên biết rõ mày cắn nuốt cái này cũng vô dụng. Một yêu hạch của Tiên yêu thú cấp tám đem cho mày ăn, mà mày cũng không thể tấn cấp lên Thiên Thao hậu kỳ, vậy thì chút sương mù này có chỗ hữu dụng với mày mới là việc lạ.

Vô Ảnh cười hắc hắc rồi nói:

- Lão đại, em nói vô dụng không phải là nói về tác dụng đối với em, - Hử, mày nói xem, đó là thứ gì?

Diệp Mặc vốn cho rằng sương mù độc ở đây là do tự nhiên sinh ra, giống như cái 'Hội linh ma khí' ở trong tiểu Thiên Vực vậy.

Vô Ảnh lập tức đáp:

- Em nghe Tiểu Sâm nói rằng ở Tiên Giới có một loại Tiên yêu thú tên là Thực Linh thú. Loại yêu thú này chuyên ăn Tiên linh mạch cùng với Tiên khoáng. Toàn thân là một mầu tuyết trắng. Loại Tiên yêu thú này có thể tích rất nhỏ, hơn nữa trong cơ thể nó còn có thể tồn trữ lượng Tiên linh khí cực kỳ tinh khiết. Loại Tiên yêu thú này sau khi đã ăn được Tiên linh mạch, thì sẽ không ngừng rèn luyện thân thể của mình. Tất cả các tạp chất đều sẽ bị nó bài xuất ra ngoài, do đó mới giữ được một thân mầu tuyết trắng đó. Mà thứ bị nó bài xuất ra ngoài chính là loại sương mù độc này.

- Xem ra những năm này mày đi cùng Tiểu Sâm cũng học được không ít thứ đấy. Cái con Thực Linh thú này chắc là thứ mày muốn ăn phải không? Vậy thì hãy bắt con Thực Linh thú này lại đi, nói không chừng tâm tình của tao tốt, thì sẽ đem con Thực Linh thú này cho mày xơi đấy.

Diệp Mặc nghe Vô Ảnh nói xong, thì lập tức đã biết là nó đang thèm nhỏ dãi con Thực Linh thú này rồi.

Vô Ảnh liền vội vàng nói:

- Lão đại, em bắt không được rồi. Chỗ ở của Thực Linh thú khẳng định là có Tiên linh mạch. Nhưng đến giờ những Tiên linh mạch này còn chưa bị phát hiện, nói rõ rằng nơi này có trận pháp ẩn nấp tự nhiên cao cấp. Chỉ có thể để cho Tiểu Sâm đi ra ngoài thì mới có thể tìm được. Tiểu Sâm nói Thực Linh thú chính là tiền thân Tiên tủy tinh, rất nhiều Tiên tuyền cũng chính là do Thực Linh thú sau khi chết mà biến hóa thành.

Sau khi Tiểu Sâm được Diệp Mặc gọi ra, thì câu đầu tiên đã nói:

- Lão đại, em có thể tìm được cái trận pháp tự nhiên này.

Nói xong thì Tiểu Sâm liền vọt thẳng vào trong màn sương mù độc.

Sau khi Diệp Mặc đi theo Tiểu Sâm, thì Vô Ảnh cũng chỉ có thể đi sau Diệp Mặc. Tuy nó rất muốn chạy trước, nhưng nó lại sợ vạn nhất chọc giận lão đại, sau đó lão đại sẽ không cho nó xơi con Thực Linh thú kia nữa thì xong.

Tiểu Sâm xuyên qua vài khe núi cùng thung lũng, sau hai canh giờ thì mới đi đến trước mặt một cái thác nước. Lúc này nó mới chỉ vào một cái hồ diện tích khoảng trăm trượng phía dưới thác nước rồi nói:

- Đi xuống từ nơi này có thể nhìn thấy cái trận pháp tự nhiên ẩn nấp Tiên linh mạch kia.

Diệp Mặc đưa Tiểu Sâm và Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng, sau đó nhảy vào trong hồ.

Cái hồ này thoạt nhìn không lớn, nhưng lại rất sâu. Diệp Mặc sau khi tới đáy hồ, thì lại lần nữa chui vào trong một cái hố còn sâu hơn. Với tu vi Tiên Vương của hắn, cũng phải mất một canh giờ mới tới được đáy, đồng thời mở ra một vùng không gian sau đó lại gọi Vô Ảnh và Tiểu Sâm ra ngoài.

Diệp Mặc đã là đại sư tiên trận cấp sáu, cũng biết rõ nơi này có một cái trận pháp ẩn nấp, nhưng hắn lại không tìm thấy trận môn của cái trận pháp này nằm ở đâu cả.

Sau khi được thả ra, thì Tiểu Sâm rất nhanh đã tiếp tục chui xuống đất đi tiếp. Diệp Mặc cùng Vô Ảnh đi theo sau. Chỉ sau thời gian nửa nén hương, thì Tiểu Sâm đã ngừng lại rồi truyền âm cho Diệp Mặc:

- Nơi này chính là trận pháp ẩn nấp Tiên linh mạch.

Kỳ thật không cần Tiểu Sâm nói, thì Diệp Mặc đã cảm nhận được một lượng Tiên linh khí nồng đậm. Chỉ chốc lát sau, thì Diệp Mặc đã phát hiện ở đây đúng là một trận pháp ẩn nấp tự nhiên. Nếu như không phải là có Tiểu Sâm dẫn đường, thì hắn thật sự là tìm không thấy được.

- Mày có thể tiến vào trong trận pháp này không?

Diệp Mặc nhìn Tiểu Sâm rồi hỏi.

Tiểu Sâm lập tức nói:

- Em có thể tiến vào trận pháp này, chỉ là con Thực Linh thú kia rất cơ linh, một khi kinh động đến nó, thì nó sẽ lập tức bỏ trốn. Hơn nữa tốc độ của nó cực kỳ nhanh, căn bản là không ai có thể đuổi kịp nó được.

Diệp Mặc nói:

- Cái này thì không cần lo lắng, ta khẳng định là nó chạy không thoát.

Hắn đường đường là một Tiên Vương, dưới tình huống đã có chuẩn bị sẵn, còn để cho một con Tiên yêu thú nho nhỏ chạy trốn, thì quả thực là quá mất mặt rồi.

Tiểu Sâm nghe được Diệp Mặc nói như vậy, thì liền trực tiếp bước đi vài bước, đồng thời nói:

- Lão đại cứ đi theo em là được rồi.

Diệp Mặc cùng Vô Ảnh liền đi theo Tiểu Sâm. Sau khi đi được hơn một ngàn bước, thì phía trước mặt liền trở nên sáng suả hơn. Hiện tại trước mặt bọn họ chính là một không gian nhỏ có diện tích hơn mười dặm. Ở giữa không gian này có ba Tiên linh mạch thượng phẩm được xếp đặt chỉnh tề. Một số chỗ trống còn lại hiển nhiên là cũng có Tiên linh mạch được sắp đặt, nhưng hiện giờ thì đã biến mất không còn nữa rồi.

- Ở đây ít nhất là có tới chín Tiên linh mạch thượng phẩm, vậy mà tên khốn kia lại xơi hết sáu cái. Tiểu Sâm, mau nói cho anh biết tên khốn kia ở chỗ nào, anh muốn ăn tươi nó.

Vô Ảnh lập tức nói với vẻ bực bội.

Diệp Mặc biết rõ tâm tư của Vô Ảnh, thực tế là nó chỉ muốn xơi con Thực Linh thú này mà thôi. Lời này nói ra chỉ là để nịnh nọt hắn, cho nên

hắn cũng lười để ý tới Vô Ảnh mà vỗ đầu Tiểu Sâm rồi nói:

- Không tệ, chú mầy vậy mà lại có thể đi vào được cái trận pháp thiên nhiên cao cấp này, rất lợi hại.

Tiểu Sâm có chút ngượng ngùng:

- Lão đại, em kỳ thật chỉ là có chút mẫn cảm đối với trận pháp tự nhiên mà thôi. Một số trận pháp do cao nhân bố trí, em lại chẳng thể nào vào được.

Vừa lúc đó, một cái bóng trắng còn nhanh hơn cả tia chớp rất nhiều lần liền cấp tốc lao đi. Trên không trung không kịp có dao động gì thì nó đã biến mất không thấy nữa.

Tiểu Sâm vội vàng nói:

- Lão đại, nó chính là Thực Linh thú, mau mau bắt nó lại đi. Một khi nó chạy ra khỏi không gian này, thì sẽ không thể tìm thấy được nó nữa. Bời vì nó sẽ biến thành Tiên tủy tinh hoặc là nơi phát nguyên của một cái Tiên tuyền đấy…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1816

Làm Người Đỏ Mắt

Diệp Mặc không cần Tiểu Sâm nhắc nhở, thì đã sớm mở rộng 'Lĩnh vực Tiên Vương' của mình ra rồi, đồng thời hơn mười đạo Lưới thần thức cũng được thi triển ra để ngăn cản đường đi của con Thực Linh thú kia. Nếu như là Tiên Vương bình thường, thì thật đúng là không thể ngăn cản được con Thực Linh thú này rồi.

Thực Linh thú không hề có sức chiến đấu, bản lĩnh chủ yếu của nó là cái tốc độ nhanh vô cùng mà thôi. Cho dù là thần thức của Tiên Vương cũng rất khó có thể bắt được nó. Nhưng Diệp Mặc thì lại khác, hắn đã sớm biết là tên nhóc này sẽ bỏ trốn, cho nên ngay khi tiến vào hắn đã bố trí Lưới thần thức rồi.

Dưới 'Lĩnh vực Tiên Vương' cùng 'Thần thức vực' của hắn, thì con Thực Linh thú kia rất nhanh đã bị chậm lại. Thần thức của Diệp Mặc đã cảm giác được Tiên linh lực dao động cường đại của nó. Cái con Thực Linh thú này, không biết là đã cắn nuốt bao nhiêu cái Tiên linh mạch rồi nữa!

'Tiên nguyên thủ' của Diệp Mặc lập tức phóng ra, con Thực Linh thú kia nhanh chóng bị hắn nắm gọn trong tay.

Vô Ảnh lập tức ngoe nguẩy cái đuôi mà chạy tới, bày ra một bộ dáng đáng thương nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc không nhìn tới Vô Ảnh, vì con Thực Linh thú này ngay khi rơi vào trong tay của hắn thì liền mất đi khí tức, chỉ còn lại khí tức Tiên linh khí cực kỳ khủng bố.

Tiểu Sâm vội nói:

- Lão đại, con Thực Linh thú này chính là tiền thân của Tiên tủy tinh, bất luận là khí tức lạ lẫm nào bắt được nó, thì nó đều sẽ mất đi sức sống. Nhưng sau khi mất đi sức sống, thì Thực Linh thú sẽ lập tức chuyển hóa thành Tiên tủy tinh. Bên trong Tiên tủy tinh chứa lượng linh khí cực kỳ tinh khiết, nếu sử dụng để tu luyện thì hiệu quả sẽ tăng gấp đôi. Có vài con Thực Linh thú sau khi cắn nuốt được rất nhiều Tiên linh mạch, thì sẽ tự động chuyển hóa thành Tiên tủy tinh. Những Tiên tủy tinh này sau khi trải qua vô số năm, thì sẽ biến thành các dạng Tiên tuyền. Ở trong này thì lại được sắp xếp sẵn tới chín Tiên linh mạch, cho nên em sợ là con Thực Linh thú này do người khác nuôi dưỡng. - Ở chỗ này là một cái trận pháp tự nhiên, người bình thường chỉ sợ là khó có thể tìm tới. Cho nên cũng không nhất định là con Thực Linh thú này được người khác nuôi dưỡng.

Tạo hóa tự nhiên trong trời đất rất thần kỳ, có thể sinh ra một trận pháp ẩn nấp thiên nhiên như vậy, thì cũng có khả năng sinh ra một lúc tới chín linh mạch lắm chứ. Cũng không nhất định là do có người cố ý nuôi dưỡng Thực Linh thú tạo thành.

Lúc này Thực Linh thú không còn sức sống trong tay Diệp Mặc đã trở thành một khối Tiên tủy tinh to hơn một cái chậu rửa mặt. Diệp Mặc cảm nhận được lượng Tiên linh khí nồng đậm và cực kỳ tinh khiết, trong lòng cũng thầm nghĩ rằng nếu thứ này để cho hắn hấp thu tu luyện, cũng có thể thăng cấp tới Tiên Vương trung kỳ, thậm chí là Tiên Vương hậu kỳ cũng không biết chừng.

Con Thực Linh thú này cũng không biết là đã cắn nuốt bao nhiêu cái Tiên linh mạch rồi, cho nên hiện giờ mới có thể tích trữ được lượng Tiên linh khí nồng đậm và tinh khiết như vậy. Đồng thời Diệp Mặc cũng nghĩ tới, nếu đem cái khối Tiên tủy tinh này bố trí bên trong Mặc Nguyệt Tiên sơn, liệu có thể hình thành một cái Tiên tuyền cực kỳ nồng đậm Tiên linh khí hay không đây?

Để cho chính mình tu luyện, hay là bố trí lại để mong sau này nó trở

thành một cái Tiên linh tuyền? Diệp Mặc ngược lại lại có chút do dự. Còn chuyện hắn hứa cho Vô Ảnh xơi con Thực Linh thú này thì đã sớm vứt sang một bên rồi.

Vô Ảnh nhìn chằm chằm vào Tiên tủy tinh trong tay Diệp Mặc, ô ô kêu lên hai tiếng.

Diệp Mặc nhớ tới Vô Ảnh, lập tức tức giận nói:

- Thứ này mày không thể ăn. Thứ này để mày một miếng nuốt chửng, thì lát nữa chắc chắn là mày sẽ no tới mức vỡ bụng.

Thực tế thì Diệp Mặc cũng không nói mò, vì hắn tin rằng cho dù là Vô Ảnh cũng không thể nào nuốt chửng được một khối Tiên tủy tinh có Tiên linh khí nồng đậm như vậy.

- Em có thể từ từ ăn, cắn từng miếng một mà…

Vô Ảnh lập tức phản bác lại.

Diệp Mặc sững sỡ. Hắn ngược lại lại không nghĩ tới cái vấn đề này. Vì từ trước tới nay Vô Ảnh lúc nào ăn cũng đều là nuốt chửng ngay một phát. Cho dù là yêu hạch của Tiên yêu thú cấp tám cũng thế. Nhưng trên thực tế, Vô Ảnh cũng có thể từ từ ăn mà.

Điều này thực sự là không tốt lắm. Nhưng mình đã đáp ứng cho nó ăn rồi! Đồ tốt như vậy mà đem cho nó ăn, thật sự là quá lãng phí.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền hắng giọng rồi nói:

- Mày xơi cái Tiên tủy tinh này có thể tấn cấp tới Tiên Thao hay không?

Vô Ảnh do dự một chút rồi nói:

- Cái này chỉ sợ là không thể.

- Vậy mày còn muốn tao cho mày ăn thứ đồ tốt như vậy sao? Thứ này có

thể giúp cho bao nhiêu người tấn cấp? Mày đừng có học con rùa đen đi ăn lúa mạch đi, chà đạp lương thực quá.

Diệp Mặc thẹn quá hóa giận quát lên.

- Em biết ngay là sẽ như vậy mà.

Vô Ảnh rất buồn bực kêu lên.

- Đi cắn nuốt hết sương mù độc mà Thực Linh thú thả ra ở bên ngoài đi, đây coi như là ban thưởng cho mày.

Diệp Mặc vỗ đầu Vô Ảnh một cái rồi nói.

Vô Ảnh liền lẩm bẩm:

- Lão đại, mánh khóe lừa bịp cấp thấp như vậy cũng đem ra lừa em. Muốn em làm việc cho anh thì cứ nói là được rồi, đừng nói nó thành ban thưởng chứ!

Rơi vào đường cùng, Diệp Mặc chỉ có thể lấy ra viên yêu đan của Tiên yêu thú cấp chín ném cho Vô Ảnh rồi nói:

- Thứ này thưởng cho mày đấy.

- Ồ, đồ tốt. Đồ tốt của lão đại quả thật là nhiều mà. Với cái yêu đan này em khẳng định là có thể tấn cấp lên Thiên Thao hậu kỳ.

Vô Ảnh một miếng ngậm ngay viên yêu đan vào miệng. Trong lòng nó thì lại đang âm thầm suy nghĩ xem lúc nào đó sẽ lại hỏi xin lão đại mấy viên yêu đan giống như thế nữa. Nhưng nó thật cũng không biết, loại yêu đan cấp chín này thì Diệp Mặc cũng chỉ có một viên.

Diệp Mặc thu hồi lại ba cái Tiên linh mạch thượng phẩm, sau đó nói với Vô Ảnh:

- Nếu như sau khi mày làm xong việc, mà vẫn còn một tia sương mù độc

thì mày xong đời đấy.

- Em cam đoan sẽ không thừa lại chút sương mù độc nào.

Vô Ảnh nói xong thì liền xông ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ.

…

Sau một ngày, Vô Ảnh cùng Tiểu Sâm lại lần nữa quay lại Thế giới trang vàng. Sương mù độc của Mặc Nguyệt Tiên sơn đã bị Vô Ảnh cắn nuốt hoàn toàn. Hiện tại Vô Ảnh đang rất vội vã quay về Thế giới trang vàng để luyện hóa viên yêu đan cấp tám kia, chuẩn bị tấn cấp lên Thiên Thao hậu kỳ. (Dg: Thằng nhóc Vô Ảnh này chắc phải xơi hết Nguyên Thần của mấy lão Thánh Đế thì mới có thể vượt qua cấp Tiên Thao được @@)

Diệp Mặc một mình lưu lại trên ngọn núi chính của Mặc Nguyệt Tiên sơn, nghĩ xem nên bố trí đại trận như thế nào. Tuy mấy cái Tiên linh mạch thượng phẩm đã được hắn thu lại, nhưng Tiên linh khí của Mặc Nguyệt Tiên sơn so với những chỗ bình thường thì vẫn nồng đậm hơn rất nhiều.

Sau ba ngày, Diệp Mặc đã tự mình diễn sinh ra một cái đại trận phòng ngự, một trăm ngàn sát trận treo trên hư không. Tiên trận này có một trăm ngàn ngọn núi lớn được luyện hóa thành từng bộ trận kỳ được bố trí rõ ràng, mỗi bộ trận kỳ đều liên kết chặt trẽ với nhau. Một khi có một cái trận kỳ bị phá, lập tức những trận kỳ còn lại sẽ có tác dụng bổ trợ. Mà sau khi bố trí những trận kỳ này, thì hắn lại luyện chế thêm trận kỳ ẩn nấp ở bên ngoài nữa.

Hai bộ trận kỳ này hỗ trợ lẫn nhau, tạo thành một tiên trận phòng ngự cùng công kích cao cấp. Diệp Mặc hiện tại chỉ có thể bố trí tiên trận cấp sáu cao cấp, còn tiên trận cấp bẩy hắn vẫn chưa bố trí được. Chỗ tốt của một trăm ngàn sát trận treo trên hư không này là tùy thời đều có thể thăng cấp được, chỉ cần hắn có thể luyện chế càng nhiều ngọn núi cùng với trận kỳ ẩn nấp là được rồi.

Bên trong Thế giới trang vàng của Diệp Mặc không có được một trăm ngàn ngọn núi, nhưng tầm 1000 ngọn núi thì vẫn có, hơn nữa những ngọn núi bên trong Mặc Nguyệt Tiên sơn, thì có khoảng chừng 1200 ngọn núi mọc lên cùng một chỗ, như vậy đã đủ để khiến trận pháp của hắn tăng lên tới cấp sáu đỉnh rồi.

Diệp Mặc đem những ngọn núi xung quanh Mặc Nguyệt Tiên sơn thu hết vào trong Thế giới trang vàng, chỉ để lại một ngọn núi chính. Ngọn núi chính thì hắn cần phải luyện hóa nó ở bên ngoài, những ngọn núi còn lại thì hắn đều muốn đem vào bên trong Thế giới trang vàng để luyện hóa.

Diệp Mặc đã là Tiên Vương, cho nên cũng không hề có nhiều cố kỵ gì mà trực tiếp mang trận bàn thời gian ra, dùng thời gian một ngày để luyện hóa ngọn núi chính. Sau đó lại tiến vào trong Thế giới trang vàng sử dụng trận bàn thời gian không ngừng luyện hóa những ngọn núi còn lại.

Ngọn núi chính của Mặc Nguyệt Tiên sơn có diện tích rộng hơn ngàn dặm, cao vút trong mây. Mà những ngọn núi còn lại đều có diện tích hơn mười dặm, lớn nhất cũng không quá mấy trăm dặm, cho nên với trận bàn thời gian ở trong Thế giới trang vàng, thì tốc độ luyện hóa của Diệp Mặc càng nhanh chóng hơn.

Thời gian bên ngoài trôi qua hai tháng, Diệp Mặc gần như đã luyện hóa xong hết tất cả các ngọn núi.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, chuẩn bị bắt đầu bố trí trận pháp. Nhưng lúc này hắn lại cảm nhận được ngọc bài mà mình giao cho Duẫn Ưng đã bị bóp nát.

Duẫn Ưng làm việc thì Diệp Mặc rất yên tâm. Cho nên không có chuyện gì đặc biệt thì y nhất định sẽ không bóp nát ngọc bài. Sau một khắc, Diệp Mặc lập tức xuất hiện bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên sơn.

Một tòa tiên thành khổng lồ đã hiện ra trước mặt Diệp Mặc. Tiên thành tuy còn chưa thiết lập được một phần mười, nhưng cũng đã lộ ra khí thế

hùng vĩ rồi.

Diệp Mặc căn bản là không kịp cao hứng, vì lửa giận của hắn lúc này đã bốc cao ngút trời rồi. Lúc này Duẫn Ưng đang miệng mũi đều đổ máu, bị áp chế tới mức thiếu chút nữa đã bò trên mặt đất. Liễu Trung Yên đứng bên cạnh Duẫn Ưng cũng giống Trác Dược Thâm, đều bị khí thế cường đại áp chế tới mức thất khiếu chảy máu. Mấy người Kim Tiên đằng sau Duẫn Ưng càng bị áp chế tới mức nằm rạp trên mặt đất. Mà kẻ áp chế bọn họ là một tên Đại La Tiên hậu kỳ.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, khí thế cuồng bạo điên cuồng tuôn ra. Tên Đại La Tiên kia lập tức bị khí thế của Diệp Mặc đá văng đi bay ra ngoài đập lên một khối nham thạch to lớn. Mấy người Duẫn Ưng cùng Liễu Trung Yên lập tức cảm giác được toàn thân nhẹ nhõm đi, giống như là ngọn núi khổng lồ đè ép trên người họ đã được dọn đi rồi vậy.

- Lạc sư huynh…

Duẫn Ưng thấy Diệp Mặc tới thì mừng rõ gọi một câu. Chỉ là giọng điệu đã vô cùng yếu ớt rồi.

Diệp Mặc lấy đan dược ra bắn thẳng vào trong miệng của mấy người Duẫn Ưng và Liễu Trung Yên, lúc này mới trầm giọng nói:

- Là chuyện gì xảy ra?

Duẫn Ưng thấy Diệp Mặc nhẹ nhàng dùng khí thế cuốn văng một tên Đại La Tiên thì càng khiếp sợ không thôi, đồng thời trong lòng cũng rất vui mừng. Hiện tại Diệp Mặc đã hỏi, thì y lập tức trả lời:

- Chúng tôi liên tục nhận người tới thành lập tiên thành, hơn nữa tiến độ kiến thiết Mặc Nguyệt Tiên thành cũng rất nhanh. Nhưng vì chúng tôi mua sắm tài liệu quá nhiều, hơn nữa lại quá trân quý, cho nên năm ngày trước có mấy tên Đại La Tiên đã tìm tới chỗ chúng ta.

- Trong đám người này có người của Tử Sương Tiên tông. Người của Tử

Sương Tiên tông đã mang Giang Cận đi rồi. Mặt khác khi chúng thấy công trình ở đây to lớn như vậy, hơn nữa còn thấy sương mù độc đã biến mất, thì liền nói rằng nơi này là của chúng. Hơn nữa chúng còn hưng phấn phát ra ngoài tin tức là sương mù độc của Mặc Nguyệt Tiên sơn đã biến mất, có thể tới nơi này để chiếm đoạt địa bàn.

- Giang Cận đâu rồi?

Giọng nói của Diệp Mặc lúc này đã mang theo một tia sát cơ.

Trác Dược Thâm lúc này đã bình ổn lại đôi chút, lập tức nói:

- Giang Cận sư muội đã bị người của Tử Sương Tiên tông mang đi. Lúc đó Duẫn Ưng sư huynh lập tức bóp nát ngọc bài, kết quả là chúng tôi lập tức bị tên kia chế trụ lại.

Lúc này tên Đại La Tiên hậu kỳ kia đã phục hồi lại tinh thần. Diệp Mặc tới đây, chỉ bằng khí thế mà chút nữa đã khiến y bị xé nát, cho nên không đợi Diệp Mặc đặt câu hỏi thì y đã sợ tới vỡ mật. Y là một Đại La Tiên hậu kỳ, mà đối phương lại chỉ cần khí thế đã có thể áp chế y tới mức suýt chết, đấy không phải là Tiên Vương thì là cái gì? Thậm chí còn có thể là Tiên Tôn nữa.

- Tiền bối, trước tiên hãy…

Tên Đại La Tiên kia thấy Diệp Mặc đi tới, lập tức hoảng hốt kêu lên.

- Mày nói đây là địa bàn của mày đúng không? Người của tao cũng là mày bắt đi đúng không? Hơn nữa tao không đến, có phải là mày muốn giết toàn bộ người ở đây không?

Giọng điệu của Diệp Mặc lạnh lẽo như băng.

- Vâng… Không, không phải…

Tên Đại La Tiên này đã hoảng sợ tới mức nói không nên lời.

Diệp Mặc đưa tay đánh ra một đạo đao khí, một cánh tay của tên Đại La Tiên lập tức biến mất. Không đợi tên Đại La Tiên này nói lời cầu xin, thì Diệp Mặc đã lạnh giọng nói:

- Giang Cận bị đưa đi đâu? Là ai đã mang cô ấy đi?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1817

Tiếc Là Ta Không Đồng Ý

Giang Cận là do Tử Sương tiên tông mang đi, chẳng liên quan gì đến ta cả... Ta chỉ là người quản lý Tiên Kỵ thương lâu trong tiên thành Bằng Hạt...

Đại La Tiên kia hoảng sợ nói không ngừng, gã không ngờ tới người đứng sau đỡ đầu cho tiên thành Mặc Nguyệt lại lớn như thế này. Trong mắt gã xem ra, Diệp Mặc chắc chắn là một Tiên vương hậu kỳ. Mặc dù khi các thế lực của tiên thành Bằng Hạt liên kết lại mạnh hơn so với hắn, nhưng ở đây không phải là tiên thành Bằng Hạt, cho dù là Tiên vương tới cứu gã cũng không kịp.

Diệp Mặc thấy Đại La Tiên này lắp bắp căn bản là không nói được ra cái nguyên nhân gì, lại một lưỡi đao nhọn xẹt qua, một lỗ tai của Đại La Tiên này lại biến mất không thấy gì nữa, không đợi Đại La Tiên này hoảng sợ lên tiếng, giọng nói của Diệp Mặc đã truyền đến, - Nói rõ ràng một chút cho ta, nếu như ta lại chờ thêm một lát mà ngươi còn nói không rõ ràng, tay chân còn lại, ta sẽ từ từ cắt bỏ.

- Vâng, vâng, tôi nói...

Đại La Tiên này vừa vận chuyển Tiên Nguyên cầm máu, vừa sợ hãi nói:

- Tiên thành Mặc Nguyệt gần đây mua vật liệu quá nhiều, mấy thương gia chúng tôi trong lòng nghi ngờ, lại lấy được một vài tin tức, nên mới tới xem thử. Đồng thời Tử Sương tiên tông đã biết Giang Cận ở đây, muốn tới mang Giang Cận đi, mà Tử Sương tiên tông có chút quan hệ với mấy tòa thương lâu của chúng tôi, cho nên mọi người liền cùng nhau tới.

- Sau khi đến đây, trông thấy khói độc ở Thượng Lai tiên sơn thật sự đã biến mất, hơn nữa ở đây sắp sửa thành lập một tiên thành cực đẹp, chúng tôi liền nổi lên ý đồ. Ngoại trừ tôi ở chỗ này ra, lúc này những người còn lại đã đi tiên thành Bằng Hạt phân phối lợi nhuận rồi. Giang Cận kia cũng đã ở tiên thành Bằng Hạt rồi, bởi vì Tử Sương tiên tông cũng muốn một phần trong này.

Lúc này đây Đại La Tiên này nói nhanh chóng vô cùng, hơn nữa đã giản lược nói rõ ràng chuyện này, chẳng qua là mấy đại thương gia nhìn trúng tiên thành Mặc Nguyệt, sau đó muốn phân chia nơi này.

- Lạc sư huynh, Đồng Xu và Mi Dư cũng đã đi theo cùng với Giang Cận rồi.

Trác Dược Thâm đứng ở bên cạnh vội vàng nói.

Diệp Mặc gật gật đầu đưa tay phong bế vận chuyển Tiên Nguyên của Đại La Tiên này, rồi mới nói với Duẫn Ưng và Trác Dược Thâm:

- Duẫn Ưng và Trác Dược Thâm, hai người cùng ta đi tiên thành Bằng Hạt.

Nói xong Diệp Mặc lại lấy ra một tấm ngọc bài đưa cho Liễu Trung Yên nói.

- Anh và Liễu Mạn ở lại đây tiếp tục xây dựng tiên thành Mặc Nguyệt, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ trở về. Bên trong cái ngọc bài này có ba luồng thần thức công kích của ta, nếu có người dám động thủ với tiên thành Mặc Nguyệt, thì trực tiếp sử dụng ngọc bài công kích.

- Vâng, Lạc sư huynh.

Liễu Trung Yên lập tức trả lời, Diệp Mặc khiến cho y nhìn thấy cái gì mới là thực lực chân chính. Một kẻ rất có thể là Đại La Tiên đối mặt với Lạc sư huynh cũng không có chút lực phản kháng nào, điều này cho thấy Lạc sư huynh của bọn họ rất có thể là Tiên vương.

Trong một tông môn, có một Tiên vương, ai còn dám đến sách nhiễu?

Duẫn Ưng xốc Đại La Tiên co quắp trên mặt đất lên. Diệp Mặc bay vọt lên tùy ý phóng ra một cái pháp bảo phi hành thượng phẩm.

Tiên thành Bằng Hạt cách Mặc Nguyệt tiên sơn không gần, cái Diệp Mặc dùng chỉ là một pháp bảo phi hành thượng phẩm vô cùng bình thường, cũng chỉ dùng không đến nửa ngày thì đã tới được tiên thành Bằng Hạt.

Vài Huyền tiên giữ thành trông thấy Diệp Mặc tại phạm vi cấm bay ngoài tiên thành cũng không xuống khỏi pháp bảo phi hành, liền muốn tiến lên ngăn lại. Nhưng khi bọn họ trông thấy trong tay Duẫn Ưng mang theo một người thiếu cánh tay và lỗ tai, lập tức liền đã ngừng lại bước chân.

Người bị Duẫn Ưng xách trong tay kia, tại tiên thành Bằng Hạt không ai không biết. Đây chính là Trịnh Ưng - quản lý đứng đầu của đệ nhất thương lâu của tiên thành Bằng Hạt Tiên Kỵ thương lâu, Đại La Tiên hậu kỳ. Một cao thủ như vậy bị người ta khống chế, còn gãy mất một tay bị xách trong tay, ai dám bước lên trước động thủ?

Bọn họ có thể làm chỉ là nhanh chóng báo cáo chuyện này cho thành chủ, sau đó báo cáo cho Tiên Kỵ thương hội mà thôi.

Sau khi Diệp Mặc tiến vào tiên thành Bằng Hạt, căn bản là không cần Trịnh Ưng chỉ đường, thần thức của hắn lập tức quét ra. Trong tiên thành khắp nơi đều là thần thức cấm chế. Nhưng số thần thức cấm chế này dưới thần thức của Diệp Mặc, quả thực chỉ là lưới rách.

Diệp Mặc có chủ tâm đến lập uy, há có thể lưu tình? Tiên thành Mặc Nguyệt muốn sừng sững tại Cung Hoa Thiên, không lập uy căn bản là không đủ để áp chế những kẻ dã tâm bừng bừng ở Cung Hoa Thiên này.

Tiên Giới giống như Tu Chân Giới. Cho tới bây giờ đều không phải là nơi có thể nói đạo lý, có lẽ ở chỗ này kẻ nào nắm đấm lớn kẻ đó chính là đạo lý. Trên thực tế, Diệp Mặc rất rõ ràng, đừng nói Tiên Giới, ngay cả tại thế

giới phàm tục mà hắn đã từng đi qua, đạo lý cũng là do kẻ có nắm đấm lớn nói. Chỉ có điều phương thức trở thành cãi cọ mà thôi. Kẻ có nắm đấm lớn có thể cãi cọ với anh, nắm đấm nhỏ chỉ có thể tận lực dùng giọng điệu hòa hoãn đi nghe người khác cãi cọ.

Thành chủ của tiên thành Bằng Hạt vốn là một Đại La Tiên viên mãn, lúc gã nhận được tin có người dám xúc phạm tới quy củ của tiên thành, hơn nữa còn tóm người quản lý đứng đầu thương lâu của Tiên Kỵ thương lâu, lập tức liền giận tím mặt. Gã căn bản là không chút suy nghĩ, liền muốn xông ra.

Nhưng khi gã cảm nhận thấy một luồng thần thức mạnh mẽ, không chút kiêng kỵ xuyên qua thần thức cấm chế tung hoành ngang dọc bên trong tiên thành, gã lập tức kinh hãi đến ngẩn ra. Đối phương có loại thực lực cường đại này, nếu gã xông lên quả thực chẳng khác gì là muốn tự tìm cái chết.

Ngay cả cấm chế che đậy thần thức trước mặt thần thức này cũng đều giống như vỏ trứng gà, gã chỉ là một Đại La Tiên viên mãn đi làm cái gì? Cho dù là muốn nịnh nọt Tiên Kỵ thương hội, cũng không thể đưa tiễn cái mạng nhỏ đi. Sau một khắc, gã đã lui lại ngồi xuống, đồng thời lắng lại tâm tình của mình.

Chuyện này đã không phải là chuyện gã có thể quản được, cái gã phải làm là, đợi trận tranh chấp này qua đi, bất kể ai thua ai thắng, gã đều phải thò đầu ra đi ăn nói khép nép nịnh nọt.

...

Tiên Kỵ thương hội là thương hội hàng đầu của tiên thành Bằng Hạt, mà Tiên Kỵ thương lâu cũng là thương lâu hàng đầu của tiên thành Bằng Hạt. Tòa thương lâu này không đơn thuần chỉ nổi danh tại Cung Hoa Thiên, cho dù là ở các Thiên Vực còn lại, Tiên Kỵ thương lâu cũng có danh vọng lớn đấy, cho nên việc làm ăn của Tiên Kỵ thương hội trải rộng toàn bộ Hạ Thiên Vực.

Sở dĩ Tiên Kỵ thương hội nổi danh như vậy dĩ nhiên không phải vì Tiên

Kỵ thương lâu ở tiên thành Bằng Hạt, mà là vì hội chủ đứng đầu Tiên Kỵ thương hội Trịnh Chính là một Tiên vương, còn là Tiên vương sơ kỳ đỉnh cao. Có Tiên Kỵ thương hội tài nguyên lớn như thế ở sau lưng ủng hộ, tu vi của Trịnh Chính tiến bộ càng tiến lên thần tốc. Vài chục năm nữa, cho dù là thăng cấp Tiên vương trung kỳ, cũng không phải là không được.

Lúc này trong đại sảnh xa hoa ở tầng cao nhất Tiên Kỵ thương lâu ngồi đầy người, Trịnh Chính đang ngồi ở chủ vị. Ở bên cạnh gã còn ngồi một gã Đại La Tiên viên mãn áo khoác ngoài màu tím, người này không phải là người của Cung Hoa Thiên, từ chuyện gã mặc áo ngoài màu tím có thể nhìn ra, gã là phó tông chủ của Tử Sương tiên tông Quý Vũ Lượng.

Quý Vũ Lượng mặc dù có thể ngồi ở bên cạnh Trịnh Chính, cũng không phải vì gã là phó tông chủ Tử Sương tiên tông, mà là vì Tử Sương tiên tông là một tông môn của Tiên vương, hơn nữa tông chủ của tiên tông Lê Khải là một Tiên vương trung kỳ.

Lúc này Quý Vũ Lượng đang nét mặt tươi cười nói:

- Tử Sương tiên tông của ta dù sao cũng là người từ bên ngoài đến, - Phải, Quý tông chủ nói có đạo lý, chúng ta vẫn nên nghe theo ý của Bích Tiềm tiên vương đại nhân.

Một gã Đại La Tiên mặt đầy râu lập tức đứng ra nói, gã là Phủ Hồng Thành chưởng quầy của thương lâu đứng thứ hai tiên thành Bằng Hạt Bán Thần thương lâu.

Đã có hai người này mở đầu, những người còn lại nhao nhao đứng lên nói bằng lòng nghe theo ý của Bích Tiềm tiên vương.

Bích Tiềm tiên vương Trịnh Chính ngồi ở vị trí đầu tiên khuôn mặt lộ vẻ ấm áp vui vẻ nói:

- Nếu tất cả mọi người đã cất nhắc ta như thế, ta cũng không khách khí. Thượng Lai tiên sơn vẫn bị sương mù độc lượn lờ bao phủ, lần này khói độc

tự động tán đi, đối với Cung Hoa Thiên ta mà nói cũng là một chuyện tốt. Nơi đó tiên sơn tự hình thành, linh khí nồng đậm, Tiên Kỵ thương hội ta tuy trải rộng toàn bộ Cung Hoa Thiên, nhưng lại thiếu một nơi đóng quân cho tông môn...

Nói đến đây, Trịnh Chính cố ý dừng lại, nhìn lướt qua những người còn lại, phát hiện cũng không có ai đứng ra phản bác lời nói của gã, lập tức hài lòng nhẹ gật đầu tiếp tục nói:

- Ta định lấy Thượng Lai tiên sơn làm nơi đóng quân của Tiên Kỵ thương hội, mà Thượng Lai tiên thành là nơi mọi người cùng chung lợi ích, ngoại trừ một phần mười cho Tử Sương tiên tông ra, phần còn lại mọi người chúng ta chia đều, ta tin tưởng với vị trí của Thượng Lai tiên thành, tương lai nhất định sẽ là tiên thành đứng đầu Cung Hoa Thiên.

- Huống chi, hình ảnh khái quát khi Thượng Lai tiên thành được lập nên mọi người cũng nhìn thấy, đúng là to lớn đồ sộ. Cung Hoa Thiên chúng ta vẫn chưa có tiên thành to lớn hùng vĩ như thế này, người lập nên tiên thành cũng là một nhân tài.

Trịnh Chính trong miệng mặc dù nói là một nhân tài, trong lòng lại đang cười lạnh, cho dù là nhân tài, không có ba phần bản lĩnh mà muốn có chỗ đứng ở Cung Hoa Thiên, cũng có hơi nhìn cái thế giới này một cách quá đơn giản rồi.

Điều này cũng không thể trách Trịnh Chính nghĩ như vậy, người trợ giúp Diệp Mặc quản lý lập nên tiên thành, người tu vi cao nhất là Liễu Trung Yên cũng không quá Huyền tiên sơ kỳ, những người còn lại đều là Kim tiên. Do đó có thể thấy được người đứng sau tiên thành tối đa cũng chẳng qua chỉ là một Đại tiên mà thôi. Hơn nữa, cho dù đối phương đã vượt qua Đại tiên, là một Tiên vương, cái đó thì có sao đâu? Bọn họ bên này cũng không chỉ có một Tiên vương.

- Bán Thần thương lâu ta đồng ý với ý kiến của Bích Tiềm tiên vương.

Khi Trịnh Chính nói xong, Phủ Hồng Thành của Bán Thần thương lâu liền đứng lên phụ họa trước tiên. Gã cũng không muốn Thượng Lai tiên sơn, với gã mà nói, Thượng Lai tiên sơn cũng không nghĩ đến, có một mảnh đất ở Thượng Lai tiên thành, gã đã vô cùng vừa lòng.

Những người còn lại cũng suy nghĩ giống như Phủ Hồng Thành, nhao nhao tỏ vẻ đồng ý, lợi ích lần này tương đương với được người khác tặng không cho.

...

Thần thức đao của Diệp Mặc xuyên qua vô số trận pháp cấm chế thần thức, chỉ trong thời gian một hơi thở đã tìm được một tòa tiên lâu xa hoa nhất trong tiên thành Bằng Hạt, trên tiên lầu viết bốn chữ to màu vàng 'Tiên Kỵ thương lâu'.

Tại tầng cao nhất Tiên Kỵ thương lâu có một đại sảnh to lớn xa hoa, lúc này ở trong đại sảnh xa hoa này tụ hội một vài người, người có thể tụ tập ở chỗ này, ngoại trừ một vài tiên nữ hiến ca hiến vũ, còn lại người tu vi thấp nhất cũng là Đại la tiên sơ kỳ, thậm chí còn có một Tiên vương.

Cùng lúc đó, thần thức của Diệp Mặc cũng quét đến chỗ ba người Giang Cận và Đồng Xu cùng với Tiết Mi Dư, các cô bị giam lỏng trong một gian phòng, nhưng không chịu hình phạt.

Thần thức của Diệp Mặc xuyên qua đại sảnh, quét một lượt qua những người bên trong đại sảnh này, Tiên vương kia lập tức cũng có chút cảnh giác, mang theo kinh ngạc đứng lên. Trông thấy Bích Tiềm Tiên vương vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc đứng lên, những người còn lại trong đại sảnh đều nghi hoặc nhìn về phía Bích Tiềm Tiên vương, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Mặc mang theo mấy người Duẫn Ưng đi tới bên ngoài phòng khách này, vừa vặn nghe thấy những người này đang phân chia tiên thành Mặc Nguyệt, lập tức giận tím mặt.

Không đợi những người này hỏi han Bích Tiềm Tiên vương, sau một khắc, cửa chính của phòng khách này cùng với cấm chế cùng một lúc bị Diệp Mặc một đạp đá văng ra.

- Đáng tiếc ta không đồng ý.

Cùng với lúc khi mọi người trông thấy Diệp Mặc ở cửa, giọng nói dày đặc sát ý của hắn đã truyền đến bên tai bọn họ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1818

Ngươi Chỉ Có Một Cơ Hội

Ánh mắt mọi người nhìn về phía cửa, lập tức những người này đồng thời cũng nhìn thấy người quản lý Tiên Kỵ thương lâu Trịnh Ưng, chỉ là lúc này người quản lý uy phong bát diện này bị người ta chém rớt một cánh tay, hơn nữa ngay cả một bên tai cũng không còn, còn bị một Kim tiên nho nhỏ xách trong tay.

Người trong đại sảnh cũng không nhúc nhích, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Trịnh Chính. Trịnh Chính sau khi trông thấy Diệp Mặc, lại nhíu chân mày một cái, đè nén lửa giận xuống. Gã đã nhìn ra Diệp Mặc là Tiên vương sơ kỳ, mặc dù so với tu vi của gã thì kém hơn một chút, nhưng Tiên Nguyên căn bản là nhìn không thấu, quả thực là sâu không thể dò.

- Đều là Tiên vương, không biết đạo hữu vì sao cưỡng chế phá vỡ đại sảnh nghị sự của Tiên Kỵ thương lâu ta? Hẳn là cảm thấy Tiên Kỵ thương hội ta dễ bắt nạt?

Trịnh Chính nhìn chằm chằm Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Diệp Mặc tiện tay nắm một cánh tay bị đứt của Trịnh Ưng ném vào trong đại sảnh, lúc này mới mỉa mai nói:

- Ta lại thật ra không cho rằng Tiên Kỵ thương hội dễ bắt nạt, nhưng Tiên Kỵ thương hội phải chăng cảm thấy Mặc Nguyệt tiên sơn ta dễ bắt nạt?

- Mặc Nguyệt tiên sơn? Vì sao lại nói tới cái này? Ta chưa từng nghe nói qua ngọn tiên sơn này, chỉ sợ là anh bạn này đã hiểu lầm rồi đây?

Trịnh Chính sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, lập tức trong lòng giận

dữ, gã khẳng định là Diệp Mặc hiểu lầm rồi. Vậy mà bởi vì hiểu lầm, khiêu khích Tiên Kỵ thương hội của gã như thế, chuyện này Trịnh Chính gã tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.

Duẫn Ưng thấy Tiên vương của Tiên Kỵ thương hội cũng không dám lập tức động thủ với Diệp Mặc, làm sao không biết Lạc sư huynh trước mắt đây cũng là một Tiên vương, lúc này nghe thấy Trịnh Chính nói vậy, y lập tức đứng ra nói:

- Mặc Nguyệt tiên sơn chính là Thượng Lai tiên sơn trước kia, Lạc sư huynh của chúng tôi đẩy lui khói độc, để chúng tôi lập nên tiên thành Mặc Nguyệt và tiên tông, không nghĩ tới các ngươi lại cưỡng chế muốn chiếm lấy tiên thành của chúng ta. Còn bắt đi Giang Cận sư muội, ta nhổ vào.

Duẫn Ưng vừa nói ra, người trong đại sảnh đều đã hiểu rõ, thì ra chuyện là như thế.

Nói như thế, thật sự chính là Tiên Kỵ thương hội động thủ với Mặc Nguyệt tiên sơn trước.

Người trong đại sảnh đều đang thảo luận chuyện phân chia Mặc Nguyệt tiên sơn như thế nào. Bây giờ thì hay rồi, người ta đã tìm tới cửa.

Trịnh Chính nghe xong hiển nhiên cũng hiểu là chuyện gì xảy ra, kẻ đứng sau hậu thuẫn Mặc Nguyệt tiên sơn dĩ nhiên là một Tiên vương, cho dù là một Tiên vương, gã cũng không sợ.

Việc đã đến đầu rồi, gã ngược lại cười ha ha một tiếng, lập tức cao giọng nói:

- Đúng vậy, Mặc Nguyệt tiên sơn kia chính là Tiên Kỵ thương hội ta nhìn trúng đấy. Ngươi chỉ là một Tiên vương từ bên ngoài đến, vậy mà âm thầm lặng lẽ lập nên tiên môn ngay tại Cung Hoa Thiên ta. Còn coi Cung Hoa Thiên ta ra gì không đấy? Nếu ngươi cũng đã là Tiên vương, ta sẽ cho ngươi chút mặt mũi. Mặc Nguyệt tiên sơn chúng ta đã muốn lấy, tiên thành

bên ngoài chúng ta cũng muốn. Bồi thường cho ngươi 1 tỷ tiên tinh, còn chuyện ngươi đánh bị thương người quản lý Tiên Kỵ thương lâu ta, thôi cho qua.

Diệp Mặc mỉm cười. Cũng lười nói chuyện tiếp. Đưa tay chính là một đám lửa đánh ra, người quản lý Trịnh Ưng nằm dưới đất lập tức biến thành một mớ tro bụi.

- Ngươi muốn chết.

Bích Tiềm Tiên vương giận dữ hét lớn một tiếng, tương tự chính là một luồng ánh sáng màu đỏ phóng ra, luồng ánh sáng kia trong nháy mắt liền bao phủ lấy Diệp Mặc.

Phe Bích Tiềm Tiên vương bên này không có dấu hiệu động thủ nào, vài Đại La Tiên chung quanh bị loại khí thế hùng mạnh này đè nén lập tức thổ huyết. Vài Đại La Tiên sơ kỳ, còn liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi. Tiên Kỵ thương lâu nếu như không phải là có trận pháp phòng ngự giữ lại, cũng bị loại khí thế mạnh mẽ này đè ép cho sụp đổ luôn.

Diệp Mặc giơ tay lên khẽ phất một cái, loại khí tức đáng sợ này của Bích Tiềm Tiên vương lập tức liền tiêu tán không thấy.

Trịnh Chính là một Tiên vương sơ kỳ, so với Tự Tại Vương đã kém không biết bao nhiêu con phố rồi. Trước mặt Diệp Mặc căn bản là nhìn cũng không có cách nào được nhìn đến, Diệp Mặc há có thể để ý một Tiên vương sơ kỳ tầm thường.

Sau một khắc lĩnh vực Tiên vương của Diệp Mặc cùng thần thức đao đã bổ ra. Trịnh Chính bị thần thức đao bổ trúng, lập tức toàn thân chấn động một cái. Mà lĩnh vực tiên vương của gã dưới lĩnh vực tiên vương của Diệp Mặc, càng không hề có chút chỗ trống nào mà bám trụ, trong chốc lát đã tiêu tán hết sạch.

Trịnh Chính mặc dù so với Diệp Mặc thì kém quá xa. Nhưng là một

Tiên vương thì vẫn có tầm nhìn, lĩnh vực tiên vương của Diệp Mặc cùng thần thức đao phóng ra, gã lập tức liền hiểu rõ, ở trước mặt đối phương mình ngay cả con sâu cái kiến cũng không bằng. Đối phương còn chưa chính thức ra tay, một khi ra tay, mình chỉ có bị giết gọn thôi.

Lúc này Trịnh Chính đã kinh hãi không thôi, hận không thể lập tức kêu Diệp Mặc dừng tay, nhưng thần thức đao này khí thế mạnh mẽ vô cùng, chỉ cần gã sơ ý một chút, sẽ chém vào thức hải của gã, gã căn bản là không có bất kỳ chút hơi sức nào mà nói chuyện.

Lúc này Diệp Mặc mới không nhanh không chậm sải bước ra, đưa tay chính là một cái tát đánh ra, pháp bảo hình thoi màu đỏ kia bị một tát này của Diệp Mặc trực tiếp đập qua một bên. Gần như là ngay trong nháy mắt khi Trịnh Chính kêu lên hai chữ dừng tay, Diệp Mặc đã lại một cái tát nữa vỗ lên khuôn mặt Trịnh Chính.

Đáng thương cho một Tiên vương như Trịnh Chính, lại bị một tát này của Diệp Mặc vỗ ra hơn mười cái răng, khuôn mặt lập tức máu me đầm đìa.

Uỵch một tiếng trầm đục nặng nề vang lên, không gian trong đại sảnh, cảm giác bị đè nén kia lập tức biến mất không thấy gì nữa. Mà Bích Tiềm tiên vương Trịnh Chính mới vừa rồi còn lửa giận ngút trời lúc này đã giống như một con gà con bị Diệp Mặc xách trong tay, động đậy cũng không có cách nào động được một cái.

Toàn bộ quá trình chiến đấu chỉ trong mấy lần hô hấp ngắn ngủn thì đã xong, mà Tiên vương của Tiên Kỵ thương hội đã rơi vào trong tay đối phương.

Diệp Mặc phong bế hoàn toàn kinh mạch của Trịnh Chính, ném dưới chân, sau đó ngồi vào chỗ vừa rồi Trịnh Chính ngồi, rồi mới nói với hai người Duẫn Ưng và Trác Dược Thâm:

- Hai người các ngươi ngồi bên cạnh ta.

Duẫn Ưng và Trác Dược Thâm kinh ngạc ngẩn ra lúc này mới tỉnh táo lại, thì ra Lạc sư huynh lại lợi hại như vậy, đây nhất định là Tiên Tôn, nếu như không phải là Tiên Tôn, Tiên vương nào mà có bản lãnh như thế này? Hai người sau khi kịp phản ứng thì lập tức mừng rỡ đáp:

- Vâng, Lạc sư huynh.

Diệp Mặc nhìn nhìn phó tông chủ Tử Sương tiên tông Quý Vũ Lượng vốn ngồi ở bên cạnh Trịnh Chính, đến bây giờ còn chưa kịp phản ứng, lạnh lùng quát một tiếng nói:

- Cút xuống đi, mời mấy người Giang Cận ra đây. Nếu như các cô ấy thiếu một sợi tóc, ta liền đi Ma Di Thiên diệt sạch sẽ Tử Sương tiên tông gì đó kia của ngươi.

- Vâng, vâng...

Đại La Tiên phó tông chủ của Tử Sương tiên tông này vội vàng run giọng đáp, Lạc sư huynh trước mắt này cũng thật là đáng sợ. Trị được Bích Tiềm tiên vương, gã khẳng định Tư Thành Tiên vương tông chủ của Tử Sương tiên tông tuyệt đối không phải là đối thủ của sát tinh trước mắt này.

Vị tiên hữu này, chuyện lúc trước là Tiên Kỵ thương hội ta không đúng, Trịnh Chính ta chịu nhận lỗi.

Trịnh Chính bị Diệp Mặc phong bế kinh mạch, không cách nào vận chuyển Tiên Nguyên giãy dụa bò lên. Lúc này trong lòng của gã lửa giận quả thực chính là ba sông năm biển, trong lòng gã hối hận và kinh hãi cũng cuồn cuộn không thôi.

Sớm biết kẻ đứng sau Thượng Lai tiên sơn đáng sợ như thế, cho dù là tòa tiên thành kia có lớn hơn gấp 10 lần, gã cũng sẽ không dám nghĩ đến. Lúc này gã đã hận người quản lý Tiên Kỵ thương lâu Trịnh Ưng đến tận xương tủy, nhưng đáng tiếc là Trịnh Ưng đã bị giết, cho dù là gã có hận hơn nữa, cũng không thể giáo huấn Trịnh Ưng được nữa.

Diệp Mặc đợi Duẫn Ưng và Trác Dược Thâm hai người cùng ngồi ở hai bên xong rồi mới nhìn lướt qua những Đại La Tiên đang nơm nớp lo sợ trong đại sảnh, lúc này mới không nhanh không chậm nói:

- Các ngươi đều là những kẻ muốn chia chác Mặc Nguyệt tiên sơn của ta sao?

- Không dám, tiền bối, vãn bối mắt bị mù...

Bán Thần thương lâu Phủ Hồng Thành tuy tướng mạo thô cuồng, nhưng lại là một trong những người có tâm tư tinh tế nhất. Lúc trước đối với Bích Tiềm Tiên vương gã kính cẩn vô cùng, thỉnh thoảng lên tiếng phụ họa, bây giờ Diệp Mặc vừa đến đã dùng ưu thế tuyệt đối trị được Bích Tiềm tiên vương, gã há có thể không biết cao thấp.

Diệp Mặc không tỏ rõ ý kiến nói:

- Nếu ngươi đã bị mù mắt, vậy phải làm thế nào?

- Bán Thần thương lâu tình nguyện bồi thường tổn thất cho Mặc Nguyệt tiên sơn. Đồng thời xin cống hiến lớn nhất cho việc kiến thiết tiên thành Mặc Nguyệt...

Phủ Hồng Thành vừa mới nói xong câu đó, phó tông chủ Tử Sương tiên tông Quý Vũ Lượng cũng đã dẫn đám người Giang Cận đi tới.

Ba người Giang Cận nhìn thấy Diệp Mặc ngồi ở phía trên cùng, còn có Bích Tiềm Tiên vương nằm dưới đất, sao lại không biết chuyện gì đã xảy ra? Lập tức mừng rỡ tiến lên gọi Lạc sư huynh.

Diệp Mặc sau khi bảo ba người Giang Cận ngồi ở một bên xong, - Tông chủ của các ngươi hẳn là đã tới rồi chứ.

Quý Vũ Lượng trong lòng cả kinh. Gã lập tức liền biết chuyện mình khi ra ngoài có thông báo với tông chủ đã bị Diệp Mặc biết được, liền vội vàng khom người nơm nớp lo sợ nói:

- Vãn bối biết rõ chuyện này không thể làm chủ, cho nên đã thông báo cho tông chủ đại nhân...

- Ha ha...

Một tiếng cười to truyền đến, đồng thời một âm thanh trong trẻo nói:

- Lê Khải của Tử Sương tiên tông bái kiến người bạn hữu Tiên vương này.

Thanh âm cùng người gần như là đồng thời rơi vào bên trong đại sảnh này, đồng thời một luồng chấn động Tiên Nguyên cực kỳ mạnh mẽ truyền đến, lĩnh vực tiên vương đáng sợ trong nháy mắt thì cuốn sạch toàn bộ đại sảnh. Ngay khi toàn bộ người trong đại sảnh lại bị đè nén khó có thể chịu được, một người đàn ông khoác áo ngoài màu vàng đã rơi vào bên trong đại sảnh.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lĩnh vực Tiên vương đồng thời mở rộng ra, đồng thời thần thức vực cũng tăng thêm phía trên lĩnh vực tiên vương. Đại sảnh vừa rồi áp lực vô cùng lập tức liền nhẹ nhàng hơn, thậm chí hàng loạt tiếng nghiền nát còn có thể bị mọi người nghe được.

Lê Khải còn chưa rơi xuống, sắc mặt đã đại biến, sau một khắc gã cũng cảm giác được lĩnh vực tiên vương của mình đã tan rã hết sạch, mà gần như là trong cùng một lúc, gã phát hiện mình lại bị trói lại.

Trong chốc lát này, Lê Khải sắc mặt đại biến, cho dù là bị trói buộc trong thời gian một hơi thở, đối phương muốn giết gã cũng rất dễ dàng. Gã lại cũng không kịp cười như điên nữa, điên cuồng thiêu đốt Tiên Nguyên, tránh thoát cái loại cảm giác trói buộc đáng sợ này.

Lúc này thanh âm bình tĩnh không lay động của Diệp Mặc mới truyền tới, - Ta nếu muốn giết ngươi, thì lúc này ngươi ngay cả Nguyên Thần cũng không còn rồi.

Lê Khải mồ hôi lạnh ứa ra toàn thân, lúc trước gã nghe Quý Vũ Lượng

nói xong, còn tưởng rằng Diệp Mặc đánh lén Bích Tiềm tiên vương mới đắc thủ. Hiện tại xem ra, đối phương thật là có bản lĩnh giết Bích Tiềm tiên vương trong nháy mắt, thậm chí có thể giết gã chỉ trong nháy mắt. Một người có thể giết gọn Tiên vương trung kỳ như gã có thể đáng sợ tới mức nào?

Lê Khải kinh hãi không thôi một lần nữa kính cẩn chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Tử Sương tiên tông Lê Khải bái kiến tiên hữu, rất cảm ơn tiên hữu hạ thủ lưu tình, nếu như lúc trước Tử Sương tiên tông có chỗ đắc tội, Lê Khải sẵn lòng nhận lỗi.

Nghe thấy Tư Thành Tiên Vương của Tử Sương tiên tông có cùng một giọng điệu như Bích Tiềm tiên vương, người trong đại sảnh lập tức biết rõ, Lạc sư huynh trước mắt này quả thực mạnh ngay cả Tiên vương tông môn cũng không sánh nổi.

- Chuyện nói xin lỗi thì cứ từ từ đã, trước tiên ngươi cứ ngồi ở một bên.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói với Lê Khải, hôm nay hắn đến là để lập uy tìm lợi ích, cũng không phải để giết người. Không có lợi ích, Mặc Nguyệt tiên tông và tiên thành Mặc Nguyệt của hắn đều sẽ không kiến thiết nổi nữa.

Chờ sau khi Lê Khải ngồi xuống, Diệp Mặc mới nhìn Phủ Hồng Thành không nhanh không chậm nói:

- Ngươi chỉ có một cơ hội, nếu như cơ hội lần này lãng phí hết rồi, về sau sẽ không còn Bán Thần thương lâu nữa. Được rồi, bây giờ ngươi có thể nói một chút ngươi bồi thường thế nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1819

Đại Thu Hoạch

Phủ Hồng Thành lúc này làm gì còn dám có nửa phần may mắn, vội vàng bước lên trên khom người nó:

- Lạc đại nhân, lúc trước Mặc Nguyệt tiên thành cũng có rất nhiều nguyên liệu mua từ Bán Thần thương lâu của tôi, Bán Thần thương lâu của tôi vì tỏ thành ý, lần này nguyện ý lấy ra hai phần nguyên liệu mà Mặc Nguyệt Tiên thành đang cần để xây dựng, đồng thời bằng lòng cung cấp một tỉ tiên tinh. Ngoài ra nếu như Mặc Nguyệt Tiên thành cần Bán Thần thương lâu tôi mua nguyên liệu từ những nơi khác, thì Bán Thần thương lâu tôi cũng bằng lòng hỗ trợ miễn phí.

Diệp Mặc gật đầu, hai phần nguyên liệu xây dựng Mặc Nguyệt Tiên thành cũng không ít, hơn nữa Phủ Hồng Thành này còn cung cấp một tỉ tiên tinh, chứng tỏ tên này còn có chút thành ý.

- Rất tốt, hai phần nguyên liệu kia của anh, tôi nhận, một tỉ tiên tinh cũng không khiến anh bỏ ra không, Bán Thần thương lâu của anh có thể nắm giữ một thương lâu quy mô bậc trung trong Mặc Nguyệt Tiên thành.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Phủ Hồng Thành sung sướng. Gã bỏ ra nhiều thứ như vậy, vốn dĩ cũng đã cực kỳ đau lòng rồi, bây giờ còn lấy được một thương lâu, cũng coi như lấy lại được chút ít, lập tức liền nói:

- Cám ơn Lạc đại nhân, vãn bối nhất định dốc hết sức vì sự nghiệp xây dựng Mặc Nguyệt Tiên thành mà phục vụ.

- Đúng vậy, suy nghĩ của anh rất tốt. Anh xuống dưới trước đi, đợi lát

nữa đi tìm sư đệ của tôi Duẫn Ưng là được rồi.

Diệp Mặc cũng cảm thấy hài lòng với tên Phủ Hồng Thành biết thức thời này, Mặc Nguyệt Tiên thành xây dựng cần những người như Phủ Hồng Thành này, kinh nghiệm của bọn họ chắc chắn còn chắc hơn Duẫn Ưng nhiều.

Phủ Hồng Thành lòng sung sướng sau khi lùi xuống, Diệp Mặc vung tay giải thoát cấm chế cho Trịnh Chính, sau đó lạnh lùng nhìn Trịnh Chính nói:

- Thương hội Tiên kị của anh định làm thế nào?

Trịnh Chính thấy đến Tư Thành Tiên Vương Lê Khải trước mặt Diệp Mặc cũng không có sức đánh trả, làm gì còn không biết Diệp Mặc muốn giết gã cũng đơn giản như giết con gà. Lúc này Diệp Mặc giải khai cấm chế cho gã, làm sao không biết phải bắt lấy cơ hội, nếu như không nắm được cơ hội này, thì gã cũng thảm rồi. Hận ý lớn hơn, trước mặt thực lực căn bản cũng không đủ nhắc đến.

Căn bản không đợi Diệp Mặc hỏi đến câu thứ hai, Trịnh chính liền khom người nói:

- Thương hội Tiên kỵ chúng tôi bằng lòng cung cấp năm tỉ tiên tinh, đồng ý cung cấp năm phần nguyên liệu xây dựng.

Trịnh Chính cũng chuẩn bị xuất huyết rồi, gã biết một khi đồ của gã mà Diệp Mặc không coi ra gì, chẳng những gã xong đời, mà đến thương hội của gã cũng nguy hiểm.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nể tình thành ý của anh, lần này tôi bỏ qua cho thương hội Tiên kỵ của anh một lần, nếu như còn mạo phạm đến tay ta, thì thương hội Tiên kỵ của anh cũng sẽ biến mất vĩnh viễn.

- Vâng, cám ơn Lạc đại nhân.

Mặc dù Diệp Mặc không cho thương lâu, Trịnh chính cũng vô cùng hoảng sợ liền nói lời cám ơn.

Diệp Mặc ngẫm nghĩ một lúc rồi còn nói:

- Năm tỉ tiên tinh đó coi như thương hội Tiên kỵ của anh đầu tư, cũng sẽ có một thương lâu trong Mặc Nguyệt Tiên thành, diện tích gấp đôi của Bán Thần thương lâu.

Trịnh Chính nghe thấy lời này ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm, gã cũng không thèm để ý đến thương lâu của Mặc Nguyệt Tiên thành, nhưng lời này của Diệp Mặc nói ra, rõ ràng là sẽ không giết gã. Đương nhiên, nếu như gã biết ý nghĩa quan trọng của thương lâu trong Mặc Nguyệt Tiên thành rồi, thì gã cũng sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Trịnh Chính sau khi lui xuống, một gã Đại La Tiên sắc mặt như oan ức vội vàng bước đến nói: - Cũng được, đợi nguyên liệu của các anh cung cấp đủ rồi, cũng có thể có được một thương lâu trong Mặc Nguyệt Tiên thành, diện tích bằng một nửa của cửa hàng Bán Thần.

Diệp Mặc căn cứ theo lượng nguyên liệu của các nhà cung cấp mà phân chia thương lâu.

Quỳ Cốt của thương lâu Dịch Thiên sau khi đi xuống, lại có một mỹ phụ trẻ tuổi đến, người mỹ phụ này sau khi khom người hành lễ với Diệp Mặc trước, lúc này mới nói:

- Vãn bối là Lô Phượng của thương lâu Hoàn Phong trong Hải Lan tiên thành, lần này đúng lúc đi ngang qua đây. Thương lâu Hoàn Phong tôi bằng lòng cung cấp số nguyên liệu xây dựng còn lại của Mặc Nguyệt Tiên thành, đồng thời cũng bằng lòng phân phối tất cả nguyên liệu sau khi cân đối. Cung cấp lực lượng nhân công xây dựng Mặc Nguyệt Tiên thành. Ngoài những thứ đó ra, thương lâu Hoàn Phong của tôi còn bằng lòng cung cấp nguyên liệu xây dựng Tiên tông cho Lạc tiền bối.

- Hả.

Diệp Mặc ngược lại lại ngạc nhiên nhìn Lô Phượng. Trên thực tế căn cứ theo những thứ mà mấy nhà trước cung cấp, cô hoàn toàn không cần phải đưa ra nhiều như vậy. Cô cung cấp nhiều như này, chứng tỏ cô có yêu cầu. Những thứ này toàn bộ cộng lại cũng nhiều hơn nhà Trịnh Chính kia nhiều.

- Cô có yêu cầu gì?

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc hỏi thương gia cung cấp nguyên liệu có yêu cầu gì, lúc trước đều là hắn tiện tay bỏ ra một thương lâu.

- Vãn bối muốn có được một cơ hội được Lạc đại nhân ra tay.

Lô Phượng nói ra yêu cầu của mình.

Diệp Mặc vừa nghe liền hiểu, Lô Phượng rất khôn khéo, thấy mình ra tay lợi hại, liền muốn mình ra tay một lần, xem ra người con gái này cũng có một mối thù sâu đậm. Nhưng nhiều đồ như này, Diệp Mặc cũng không từ chối, lập tức gật đầu đồng ý:

- Được, mặc dù tôi cũng không là người tốt gì, nhưng không loạn sát người vô tội, chỉ cần có đạo lý, đối phương dưới cấp Tiên tôn, thì tôi có thể miễn phí vì thương lâu Hoàn Phong của cô mà ra tay một lần.

- Cám ơn Lạc đại nhân, vãn bối tuyệt đối không dám yêu cầu tiền bối giết người vô tội.

Lô Phượng vội vàng nói lời cám ơn.

Diệp Mặc ném ra một miếng ngọc bài đưa cho Lô Phượng nói:

- Khi nào cần tôi giúp đỡ, thì lấy ngọc bài này ra là được.

- Vâng.

Lô Phượng mau chóng nhận lấy ngọc bài, rồi lui xuống.

Những người còn lại thấy Diệp Mặc nói vậy, đều hít một hơi lạnh, dưới cấp Tiên tôn, tùy ý ra tay, điều này khác gì nói chuyện ngang ngược. Hạ thiên vực có mấy Tiên tôn chứ? Câu này quả thực chính là thông sát hạ thiên vực rồi.

Trịnh Chính miệng lại càng đắng chát, Lê Khải kinh hãi, đồng thời lại thầm nhủ may mắn, may mà gã và đối phương cũng không kết thù kết oán gì, một khi kết thù kết oán rồi, thì Tử Sương Tiên tông quả thực cũng xong đời rồi.

Mấy thương nhân còn lại vì nguyên liệu xây dựng Tiên thành cũng được phân chia hết trước mặt mình rồi, chỉ có thể lần lượt tỏ ý bằng lòng cung cấp nguyên liệu xây dựng Mặc Nguyệt Tiên thành.

Nhưng thái độ này cũng khiến Diệp Mặc rất hài lòng, sau khi bảo những người này lui xuống, Diệp Mặc lúc này mới nhìn về phía Lê Khải.

Lê Khải lúc này làm gì không biết đến lượt gã rồi, vội vàng đứng ra ôm quyền nói:

- Tiên hữu có bất cứ việc gì xin mời cứ việc giao phó, chỉ cần Lê Khải có thể làm thì sẽ dốc sức làm.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Được, có câu này của Lê tông chủ tôi cũng hài lòng rồi. Chuyện xây dựng Tiên thành và tông môn, cũng có rất nhiều thương hội nhiệt tình đến giúp đỡ. Chỉ có điều tông môn này là do sư đệ tôi yêu cầu xây dựng giúp, sư đệ tôi phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt lên. Ý của nó xây dựng tông môn này, cũng là muốn có một nơi để những tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt có thể đến.

Diệp Mặc nói đến đây, Lê Khải cũng đoán ra được phần nào. Quả nhiên Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Tôi muốn mời Lê môn chủ giúp tôi một chuyện, ở hạ thiên vực lập

biển thông báo ở các phi thăng điện và các Tiên thành lớn, thông báo tất cả những tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt lên, để bọn họ có thể tìm được Mặc Nguyệt Tiên thành của Cung Hoa Thiên, không biết Lê tông chủ có thể giúp được không?

- Lạc Tiên hữu yên tâm, chuyện này Lê Khải tôi chắc chắn giúp được.

Lê Khải vội vàng ôm quyền nói, mặc dù chuyện mà Diệp Mặc nói ra này cũng không phải là chuyện đơn giản, nhưng gã là một Tiên Vương, có một tông môn Tiên vương cũng có thể giúp được.

- Được, vậy thì cám ơn Lê tông chủ, đợi Lê tông chủ sau khi giúp tôi chuyện này rồi, thì tôi bằng lòng luyện chế một lò Tiên đan cho Lê tông chủ.

Diệp Mặc cũng ôm quyền nói.

Tiên tông phát triển chỉ dựa vào sức một người cũng không được, giết Lê Khải cũng rất đơn giản, nhưng so với làm một vụ giao dịch trên lợi ích với Lê Khải mà nói, thì lợi ích mà Diệp Mặc lấy được lại càng nhiều hơn.

- Lạc tiên hữu còn là một đại sư Tiên đan nữa?

Lê Khải ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc vốn dĩ cũng muốn thông qua chuyện hắn là một tông sư Tiên đan để đánh tiếng cho Mặc Nguyệt Tiên thành, nếu không hắn cũng không thể nào nói luyện đan cho Lê Khải được.

Bây giờ Lê Khải quả nhiên hỏi đến, Diệp Mặc bình thản nói:

- Lê tông chủ có lẽ hiểu lầm rồi, tôi không phải là một đại sư tiên đan, tôi là một tông sư Tiên đan thất phẩm, có thể luyện chế Tiên đan thất phẩm. Đương nhiên, nguyên liệu cũng cần anh phải cung cấp cho tôi.

- Cái gì...

Lời này của Diệp Mặc, giống như một quả bom ném giữa đại sảnh vậy,

không chỉ có Lê Khải, mà tất cả những người có mặt trong đại sảnh cũng ngây ngẩn cả người.

Tông sư Tiên đan thất phẩm? Cho dù là cả hạ thiên vực hình như cũng không có một ai. Cho dù có tông sư Tiên đan thất phẩm xuất hiện, cũng không phải là người mà bọn họ có thể tiếp xúc được.

Lúc trước Cực Kiếm Tiên môn có thể làm bạn với đại sư Tiên đan ngũ phẩm Công Tôn Ân, cũng đã có hàng đống Tiên môn ngưỡng mộ rồi, còn bây giờ trước mặt bọn họ lại xuất hiện tông sư Tiên đan thất phẩm, chuyện này quả thực giống như một hòn đá làm nổi dậy cơn đại hồng thủy.

Duẫn Ưng và Giang Cận vốn dĩ cũng bị sức mạnh của Diệp Mặc làm cho kinh người rồi, bây giờ Diệp Mặc lại nói ra mình là tông sư Tiên đan thất phẩm, mấy người bọn họ lại càng há mồm trợn mắt. Nói như vậy, sau này thành tích của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng là vô hạn.

- Lạc đại nhân, ngài là tông sư Tiên đan thất phẩm thật sao?

Lô Phượng vô cùng khiếp sợ, bước ra lắp bắp nói.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Đương nhiên, đợi Tiên thành và Tiên tông chúng ta thành lập xong rồi, thì Mặc Nguyệt Tiên tông sẽ thu nhận đệ tử của toàn hạ thiên vực, đồng thời tôi sẽ luyện đan ba ngày cho Hạ thiên vực.

Diệp Mặc tin rằng một khi nói câu này ra, Mặc Nguyệt Tiên tông muốn không nổi tiếng cũng không được. Tiên đan trong Tiên giới trước giờ vẫn là tài nguyên cao cấp, nhưng tiên đan sư thì lại hiếm hoi, càng đừng nói đến tông sư Tiên đan.

Lô Phượng run rẩy lấy ra ngọc bài mà Diệp Mặc lúc trước đưa cho cô, sau đó lấy ra một hộp ngọc, lấy một quả Bồng Việt Tiên quả trong hộp ngọc đó ra nói:

- Lạc đại nhân, vãn bối muốn tiền bối ra tay một lần, giúp vãn bối luyện chế một lò Y Vương đan, vãn bối chỉ cần một viên đan dược thôi là được.

Thấy Lô Phượng lấy ra Bồng Việt Tiên quả, những người trong đại sảnh này lại càng đỏ mắt nhìn chằm chằm Bồng Việt Tiên quả. Đây là thứ để luyện chế ra Y Vương đan, thứ này đúng là vật vô giá. Bọn họ cũng không ngờ, Lô Phượng đi cùng bọn họ này lại có thứ này.

Nếu như không phải trong này có một Tiên Vương nghịch thiên, thì nói không chừng bọn họ cũng động thủ cướp đi rồi.

- Cô vừa mới yêu cầu tôi ra tay một lần, bây giờ lại dùng mất cơ hội này, chẳng phải đáng tiếc sao?

Diệp Mặc nhận lấy ngọc bài và Bồng Việt Tiên quả thuận miệng hỏi một câu.

Lô Phượng vẫn run giọng nói:

- Vãn bối kẹt ở Đại La Tiên viên mãn cũng mấy chục nghìn năm rồi, vãn bối mở thương lâu cũng là vì mượn cơ hội phá tan cửa khẩu này. Nhưng vãn bối lại lấy được một quả Bồng Việt Tiên quả, lại không tìm được tông sư Tiên đan luyện đan cho vãn bối, xin tiền bối thành toàn.

- Được, viên Y Vương đan này tôi bảo đảm luyện chế giúp cô. Nể tình cô giúp tôi tu kiến Mặc Nguyệt Tiên tông, tôi cho cô ba viên Y Vương đan. Một tháng sau, cô ở Mặc Nguyệt Tiên tông đợi tôi.

Diệp Mặc cũng đoán được tâm trạng của Lô Phượng, lập tức trả lời.

Lô Phượng chỉ lấy ra một quả Bồng Việt Tiên quả, không có bất kỳ nguyên liệu phụ trợ nào. Y Vương đan trong nhẫn trữ vật của Diệp Mặc rất nhiều, nếu như Lô Phượng có cống hiến lớn với Mặc Nguyệt Tiên tông thật, thì cho cô ấy ba viên cũng chẳng là gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1820

Tiên Trận Hợp, Tiên Thành Khởi

Chuyện Mặc Nguyệt Tiên thành đang được xây dựng Cung Hoa Thiên lấy tốc độ chóng mặt lan truyền ra cả Cung Hoa Thiên, rồi truyền khắp toàn bộ Hạ thiên vực.

Nguyên nhân không có gì, chỉ vì sau lưng Mặc Nguyệt Tiên tông và Mặc Nguyệt Tiên sơn không chỉ có một Tiên Vương tu vi vô cùng thâm sâu, hơn nữa còn là một tông sư Tiên đan thất phẩm nữa. Khi người ngưỡng mộ chạy đến nhìn thấy Lạc Tiên Vương ẩn giấu Mặc Nguyệt Tiên sơn, tự mình bố trí đại trận hộ tông, mới biết Lạc Tiên Vương còn là một đại sư Tiên trận.

Vô số Tiên nhân cũng chạy đến Mặc Nguyệt Tiên tông, vô số Tiên thương cũng chạy về đây. Một Tiên thành có tông sư Tiên đan thất phẩm xuất hiện, một tông môn có tông sư Tiên đan thất phẩm xuất hiện, thì thu hút người ta đến cỡ nào?

Tiên nhân có tư chất ưu tú, không ai là không muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, Tiên thương muốn có lợi nhuận lớn nhất, không một người nào không muốn có được một thương lâu trong Mặc Nguyệt Tiên thành.

Ngay lập tức, vô số người tìm đến Duẫn Ưng, Duẫn Ưng lần đầu tiên phát hiện ra, người tặng nguyên liệu cho gã, người tặng tiên tinh cho gã không ngờ lại nhiều đến vậy, đến cuối cùng, gã căn bản cũng bận không ngóc đầu lên nổi. Cho dù có mấy người Liễu Trung Yên đến giúp, nhưng gã cũng rất bận rộn. Trong lòng gã cũng khâm phục Lạc sư huynh đến tận xương cốt rồi, tùy tiện một câu nói, mà có thể thu hút được nhiều người như vậy đến đây. Đương nhiên, gã cũng biết muốn nói ra câu nói này, cũng cần

phải tư cách như nào.

Cũng may Lô Phượng đến rồi, là một môn chủ của đệ nhất thương lâu trong Hải Lan Tiên thành, cô chẳng những thủ đoạn cao minh, hơn nữa kiến thức cũng người khác một bậc, cách thức xử lý Duẫn Ưng cũng không thể nào so sánh kịp. Dưới sự dẫn dắt của cô, việc xây dựng Mặc Nguyệt Tiên thành nhanh chóng đi vào nề nếp.

Mặc dù Diệp Mặc không ở Mặc Nguyệt Tiên thành, nhưng không chỉ có Lô Phượng, ngay cả những người của những thương lâu còn lại ai ai cũng chủ động đến giúp đỡ, thậm chí đến hội trưởng của đệ nhất thương lâu trong Bằng Yết Tiên thành Bích Tiềm Tiên Vương cũng chủ động đến giúp đỡ Mặc Nguyệt Tiên thành. Có thể leo đến vị trí này trong Tiên giới, có ai mà không nhìn ra tiền đồ của Mặc Nguyệt Tiên tông và Tiên thành?

Mặc Nguyệt Tiên thành với mắt thường hoàn thành với tốc độ chóng mặt, vì thương gia tặng nguyên liệu quá nhiều. Kết quả nguyên liệu mà Mặc Nguyệt Tiên thành dùng cũng hào hoa hơn trước, khí thế cũng hùng vĩ hơn.

Tiên nhân thi công trong Mặc Nguyệt Tiên thành cũng có hơn mấy vạn người, vì Diệp Mặc không có ở Mặc Nguyệt Tiên thành, cuối cùng người đến tìm Diệp Mặc cũng nịnh nọt Duẫn Ưng, chủ động bắt đầu giúp đỡ.

Trong khoảng thời gian này, đám người chỉ có thể nhìn thấy những tiếng ầm ầm cực lớn vang không ngừng bên trong Mặc Nguyệt Tiên sơn, cũng không có ai dám tiến vào trong Mặc Nguyệt Tiên sơn nhìn xem, rốt cục là xảy ra chuyện gì.

Nhưng mọi người đều đoán ra, chắc là Lạc đại nhân bố trí trận pháp trong Mặc Nguyệt Tiên sơn. Nghĩ đến một Tiên sơn diện tích vô cùng rộng lớn, muốn bố trí một trận pháp cũng phải khổng lồ đến cỡ nào? Chính vì điều này, nên mọi người lại càng kính sợ Diệp Mặc.

Diệp Mặc sau khi trải qua chuyện lần trước, đều chuẩn bị cho bảy người Duẫn Ưng mỗi người một ngọc bài thần thức tấn công, nhưng bây giờ ai

dám không có mắt mà đi công kích người quản lý của Mặc Nguyệt Tiên thành cơ chứ? Nếu như tấn công, căn bản cũng không cần đến mấy người Duẫn Ưng ra tay, cũng có người ra tay giúp rồi.

...

Tốc độ xây dựng Mặc Nguyệt Tiên thành so với những gì mà Diệp Mặc dự tính cũng tốt hơn nhiều, Diệp Mặc biết rõ, lúc này hắn đang bố trí Thập vạn hư không ngự sát trận.

Một nghìn hai trăm ngọn núi và trận kỳ mà hắn tự mình luyện chế được Diệp Mặc không ngừng bố trí, hai đoạn Tiên linh mạch thượng phẩm và một đoạn Tiên linh mạch trung phẩm, ba đoạn Tiên linh mạch hạ phẩm cũng được Diệp Mặc bố trí hết.

Một trăm nghìn hư không ngự sát trận dần dần hiện ra trước mặt, vì đảm bảo tính năng phòng ngự và tấn công của đại trận này được cường hãn hơn, một số Tiên khí cực phẩm, Tiên khí thượng phẩm cũng bị Diệp Mặc đoạt lại, còn cả một số Tiên khí thượng phẩm mà hắn tự mình luyện chế đều bị hắn bố trí vào trong trận pháp.

Diệp Mặc chỉ lo bố trí trận pháp, lại quên mất thời gian hẹn với Lô Phượng, lúc này cũng đã là cuối tháng thứ hai từ khi hắn từ Bằng Yết Tiên thành trở về, Diệp Mặc cuối cùng cũng bố trí xong đại trận gần tiếp cận Tiên trận cấp bảy hộ sơn cho Mặc Nguyệt Tiên tông Mặc Nguyệt Tiên tông có một ngọn chủ phong, tám ngọn phụ phong, chín mươi chín ngọn tử phong, bên ngoài còn có 1100 ngọn trưởng lão phong. Tổng cộng có 1208 ngọn núi tạo thành, những ngọn núi này đều là nơi tu luyện của các đệ tử, cũng là trận kỳ ẩn nấp đi Thập vạn hư không ngự sát trận.

Khi trận pháp sắp hoàn thành, Diệp Mặc cũng rất kích động. Hắn đứng trên ngọn chủ phong của Mặc Nguyệt Tiên tông bắt đầu hợp trận.

Trận kỳ ngọn chủ phong này liên kết với những ngọn núi xung quanh, toàn bộ Mặc Nguyệt Tiên sơn đều phát ra từng tiếng nổ ầm ầm cực lớn.

Tiếng nổ rất mạnh, liên tiếp không ngừng, hơn nữa càng lúc càng vang. Lúc này những tiên nhân trong Mặc Nguyệt Tiên thành ai ai cũng dừng tay lại, cùng hướng về Mặc Nguyệt Tiên sơn.

- Đây là hợp trận đại trận hộ sơn.

Trịnh Chính là một Tiên Vương, kiến thức cao nhất, gã kinh ngạc nhìn Tiên sơn mông lung phía xa lẩm bẩm nói.

Những người xung quanh nghe thấy Trịnh Chính nói vậy, lại càng vô cùng khẩn trương nhìn về phía Mặc Nguyệt Tiên sơn phía xa, một số Tiên nhân muốn gia nhập vào trong Mặc Nguyệt Tiên tông, cũng quỳ rạp xuống đất.

Đại trận hộ sơn của Mặc Nguyệt Tiên tông hợp trận rồi, mấy người Duẫn Ưng lập tức cũng liền quỳ rạp xuống đất, đây là tông môn sau này của bọn họ. Đại trận hộ sơn hợp trận là một chuyện lớn, đối với những đại tông môn mà nói, đây là chuyện cực kỳ quan trọng.

Sau khi đám người Duẫn Ưng quỳ xuống, lại càng có nhiều người bắt đầu quỳ rạp xuống.

Âm thanh ầm ầm càng lúc càng vang dội, cho đến một tuần hương sau, đám người nghe thấy tiếng răng rắc cực lớn. Sau đó toàn bộ cảnh vật của trời đất hình như biến hóa rồi. Nhìn xa xa chỉ có thể nhìn thấy một đám thải vân vờn quanh giữa các ngọn núi, dưới thải vân đó, hình như có một hồ nước rộng lớn. Còn rải rác mấy gốc Tiên linh thụ xanh mướt từ trong thải vân đó vương cành lá ra, sức sống bừng bừng.

Tiên linh khí nồng đậm thoáng chốc ngưng tụ lại, cho dù bị đại trận chặn lại rồi, nhưng những người bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên thành cũng có thể cảm nhận được.

Đúng là một nơi lý tưởng, vô số người trong lòng đều mừng rỡ thán phục, lại càng có nhiều người nghĩ làm thế nào mới có thể tiến vào Mặc

Nguyệt Tiên tông.

Nơi mà Diệp Mặc đang đứng chính là trên đỉnh chủ phong của Mặc Nguyệt Tiên sơn, vui sướng nhìn Tiên tông cũng đã hợp trận trước mặt, nơi này quá phù hợp với yêu cầu của hắn rồi. Nếu như sau này hắn cũng muốn xây dựng một Tiên tông trên Thượng thiên vực, nhất định phải lấy Mặc Nguyệt Tiên sơn làm gốc.

Lúc này Tiên linh khí của mấy đoạn linh mạch tản ra ngoài, Tiên linh khí vô cùng nồng đậm, Diệp Mặc chắc rằng Tiên linh khí nơi này, cho dù so với một số tông môn trên Thượng thiên vực, cũng không kém cạnh gì.

Một khắc sau, Diệp Mặc mở trận pháp ra, từ trong Mặc Nguyệt Tiên tông ra ngoài.

Sau khi trận pháp được mở ra, đám người nhìn thấy cảnh sắc bên trong Mặc Nguyệt Tiên sơn, sơn thủy hữu tình, Tiên linh khí vờn quanh, đây là nơi mà ai cũng muốn ở lại để tu luyện. Một số người muốn gia nhập vào trong Mặc Nguyệt Tiên sơn, lại càng mong muốn không thôi.

- Ồ, tiên thành sắp xong rồi?

Diệp Mặc hạ xuống bên ngoài tiên thành, nhìn Tiên thành rộng lớn hùng vĩ, kinh ngạc nói.

Quy hoạch của Tiên thành hoàn toàn căn cứ theo ý của hắn mà làm, chẳng những mang đến sự hùng vĩ của Tiên thành trên Thượng thiên vực, cũng mang hương vị bố cục trong Mặc Nguyệt chi thành, thậm chí đến Mặc Nguyệt hồ cũng có.

- Rất tốt, rất tốt, tôi rất hài lòng.

Diệp Mặc gật gật đầu nói.

Đám người Duẫn Ưng cũng đã nhao nhao đi đến bên Diệp Mặc, Duẫn Ưng lại càng tự hào nói:

- Mặc Nguyệt Tiên thành chúng ta cũng nhận được rất nhiều sự trợ giúp. Lô Phượng tiền bối lại càng lao vào trong xây dựng Tiên thành. Còn có Bích Tiềm Tiên Vương đại nhân và Phủ Hồng Thành môn chủ, cùng với thành chủ của Bằng Yết Tiên thành cũng giúp sức rất nhiều.

- Cám ơn anh Trịnh.

Giơ tay không đánh người mặt cười, bất luận Trịnh Chính nghĩ thế nào, gã cũng giúp Mặc Nguyệt Tiên thành rất nhiều, về điểm này, Diệp Mặc cũng rất cảm kích.

Răng của Trịnh Chính sớm cũng mọc ra rồi, gã nghe thấy lời cám ơn của Diệp Mặc, lập tức bước đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Anh Lạc, lúc trước Trịnh Chính tôi có mắt không tròng, lần này vì Mặc Nguyệt Tiên thành mà ra chút sức lực, cũng là việc nên làm mà.

- Được, chuyện lúc trước bỏ qua đi, chỉ cần anh Trịnh cứ như này, thì Lạc mỗ tôi cũng sẽ không bạc đãi anh đâu.

Diệp Mặc trực tiếp khua tay nói.

Cái mà Trịnh Chính cần chính là câu nói này của Diệp Mặc, khi Diệp Mặc gọi gã là anh Trịnh, gã cũng biết những thứ mình làm này cũng không phải là không công, ít nhất cũng lấy được thiện cảm của Diệp Mặc.

Thành chủ của Bằng Yết tiên thành tên Vương Vong Xuyên, tu vi Đại La Tiên viên mãn. Sắc mặt có chút ố vàng, hai mắt thì lại cực sáng, vừa nhìn liền biết đây không phải là người có lập trường kiên định. Nhưng y cũng có cống hiến với Mặc Nguyệt Tiên thành, Diệp Mặc cũng rất khách khí cảm ơn y. Đồng thời hứa với y sẽ miễn phí giúp y luyện chế một lò đan dược.

Vương Vong Xuyên dồn hết tâm tư, dường như lấy một nửa tích lũy của bản thân mình giúp đỡ Mặc Nguyệt Tiên thành. Ngoài vì lấy lòng Diệp Mặc ra, chính là vì câu nói này của Diệp Mặc. Bây giờ Diệp Mặc chính miệng đồng ý rồi, y lại càng liên tiếp cảm ơn không thôi.

- Lô Phượng. Thật xin lỗi, tôi nói trong vòng một tháng đưa cho cô Y Vương đan, không ngờ bố trí đại trận hộ sơn cũng tốn mất hơn hai tháng, làm trễ nải thời gian của cô, còn cô thì lại giúp tôi rất nhiều việc trong này.

Diệp Mặc và Trịnh Chính, Vương Vong Xuyên sau khi chào hỏi xong, lúc này mới quay người nói với Lô Phượng đang đứng đợi một bên.

Lô Phượng vội khom người hành lễ nói:

- Lạc đại nhân, tôi cũng đợi chục nghìn năm rồi, làm sao để ý đến một tháng này chứ. Huống chi có thể làm việc cho Mặc Nguyệt Tiên thành, Lô Phượng tôi cũng thật lòng vui mừng.

- Được, dựa vào những lời này của cô, Mặc Nguyệt Tiên tông tôi cũng sẽ không bạc đãi cô đâu, cô đi cùng tôi.

Diệp Mặc nói xong đến một khoảng đất trống bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên thành, sau đó phóng ra trận kỳ lại bố trí một Tiên trận.

Chỉ trong thời gian một tuần nhang ngắn ngủi, Diệp Mặc liền bố trí một Tụ linh Tiên trận cấp sáu, đồng thời ném mấy trăm triệu tiên tinh vào. Sau đó bên ngoài Tụ Linh tiên trận cấp sáu này, lại bố trí một trận pháp phòng ngự ẩn nấp. Bố trí trận pháp ẩn nấp này, chính là sợ lôi kiếp quá mạnh, chẳng may đánh tan quần áo của Lô Phượng, lúc đó lộ ra thì cũng không hay lắm.

Sau khi bố trí xong hai trận pháp này, Diệp Mặc lấy ra một bình ngọc đưa cho Lô Phượng nói:

- Đây là Y Vương đan, bây giờ cô độ kiếp thăng cấp Tiên Vương, tôi giúp cô hộ pháp, coi như đền bù cho cô.

Lô Phượng mừng rỡ không thôi nhận lấy bình ngọc, cô không thể tưởng tượng chính mình vậy mà có thể được một Tiên Vương hộ pháp, hơn nữa còn là một Tiên Vương siêu cấp nữa.

Cầm Y Vương đan trong tay, Lô Phượng vẫn không thể tin được, cô thậm chí không dám mở bình ngọc ra nhìn. Y Vương đan đấy, cũng đồng nghĩa cô sắp thăng cấp Tiên Vương rồi, Đại La Tiên viên mãn và Tiên Vương, cái đó căn bản cũng không phải là sự chêch lệch tu vi đơn giản, mà là một khoảng cách cực lớn.

- Cám ơn Lạc đại nhân, Lô Phượng nhất định sẽ báo đáp ân huệ này.

Lô Phượng nói xong, cố kiềm chế sự xúc động mở bình ngọc ra, kích động tiến vào trong Tụ Linh Tiên trận mà Diệp Mặc bố trí.

Một Đại La Tiên sắp độ kiếp thăng cấp Tiên Vương trước mặt mọi người, trong chốc lát oanh động đến tất cả mọi người. Cảnh tượng thăng cấp lên Tiên Vương, có người cả đợi cũng không thể nào chứng kiến được, bây giờ có thể nhìn thấy một lần, quả thực đúng là một thịnh hội cảm ngộ.

Ngay lập tức, những người bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên thành cũng đều tìm được vị trí, chuẩn bị quan sát Lô Phượng độ kiếp Tiên Vương.

Trịnh Chính trong lòng thầm than, một khi Lô Phượng thăng cấp Tiên Vương rồi, sự cảm kích đối với Lạc Tiên Vương này, hoàn toàn là xuất phát tự đáy lòng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1821

Tranh Nhau Xây Dựng Tiên Tông

Lô Phượng đi vào trong trận pháp, sau đó chậm rãi ổn định tâm tình của mình rồi mới mở bình ngọc ra.

- 'Y vương đan' hạng nhất? Còn là ba viên?

Tâm tình vừa mới được bình ổn của Lô Phượng lại lần nữa trở nên kích động. Với tư chất của cô, thì chỉ cần một viên 'Y vương đan' hạng nhất là đã có được sáu thành nắm chắc tấn cấp Tiên Vương rồi chứ đừng nói tới tận ba viên 'Y vương đan'. Mười ngàn năm chờ đợi, cô vẫn luôn khao khát có được một viên 'Y vương đan' hạ đẳng, nhưng vẫn chưa bao giờ có cơ hội. Mà hiện giờ, cô lại nhận được những ba viên 'Y vương đan' hạng nhất, điều này đồng nghĩa với việc cô chỉ cần vượt qua Lôi Kiếp, thì cơ bản là đã chắc chắn trở thành một Tiên Vương rồi.

Nửa nén hương sau, Lô Phượng lần nữa bình ổn lại tâm tình của mình. Bất luận là như thế nào, thì lần này cô nhất định phải thành công tấn cấp Tiên Vương. Cơ hội như thế này sao có thể thường xuyên gặp được chứ? Lô Phượng chưa từng sử dụng Tiên đan hạng nhất lần nào, lúc này Tiên đan vừa vào miệng, đã cảm giác được rằng nó không hề chứa một chút xíu tạp chất nào, mà dược lực thì lại càng cường hãn tới cực điểm.

Lô Phượng càng không dám trì hoãn, lập tức bắt đầu vận chuyển công pháp dẫn dắt dược lực của 'Y vương đan' trùng kích bình cảnh ngăn cách tu vi Tiên Vương.

...

Sau khi Lô Phượng tiến vào Tụ linh Tiên trận được một ngày, thì các tiên nhân ở bên ngoài quan sát Lô Phượng trùng kích Tiên Vương cũng đã cảm giác được bầu trời bắt đầu biến hóa. Hàng loạt những tiếng nổ vang rền khiến họ lập tức biết được rằng Lôi Kiếp Tiên Vương sắp hạ xuống rồi.

Lúc này trong lòng một số tiên nhân cao cấp cũng rất kích động. Càng sớm dẫn dắt được Lôi Kiếp tới, thì đẳng cấp của 'Y vương đan' càng cao. Mà 'Y vương đan' của Diệp Mặc đưa cho Lô Phượng lại chỉ mất có một ngày đã dẫn tới Lôi Kiếp rồi. Như vậy thì 'Y vương đan' này rất có thể là 'Y vương đan' thượng đẳng. Hiểu được điều này thì trong lòng những người đang muốn liên hợp với Mặc Nguyệt Tiên tông càng trở nên nồng nhiệt hơn.

Ầm ầm...

Mấy đạo Lôi Kiếp xẹt qua không trung. Ba đạo Lôi Kiếp mầu xanh còn to hơn cả bắp đùi lập tức đánh xuống. Uy áp kinh khủng của Lôi Kiếp khiến cho những tiên nhân ở bên ngoài quan sát vội vã lùi lại phía sau.

Lô Phượng với tư cách là chủ nhân của đệ nhất thương lâu của Hải Lan Tiên thành, đương nhiên phải có pháp bảo phòng ngự của mình. Hơn nữa cô chẳng những là có pháp bảo, mà còn là pháp bảo phòng ngự Tiên khí cực phẩm nữa. Thậm chí ngoài cái pháp bảo phòng ngự Tiên khí cực phẩm này ra, cô còn có cả một bộ Tiên giáp phòng ngự thượng phẩm cao cấp.

Ba đạo Lôi Kiếp này tuy hung mãnh, nhưng cũng lập tức được cô ngăn cản lại. Khác với Diệp Mặc là cô chỉ có thể vừa hấp thụ Tiên linh khí trong Tụ linh Tiên trận, phối hợp với 'Y vương đan' trùng kích bình cảnh Tiên Vương, vừa chống chịu lại từng đợt Lôi Kiếp, nhưng lại không thể hấp thụ được Lôi nguyên trong Lôi Kiếp. Nhưng những đạo Lôi Kiếp kia vẫn có thể không ngừng rèn luyện kinh mạch cùng thân thể của cô, đồng thời tinh lọc cả thức hải. Mà những điều này cũng chính là nhân tố trọng yếu trong công cuộc tấn cấp Tiên Vương của cô.

Trong mắt Diệp Mặc, thì Lôi Kiếp của Lô Phượng so với Lôi Kiếp của hắn còn kém nhiều lắm, thậm chí còn không bằng Lôi Kiếp khi hắn tấn cấp

lên Đại Tiên nữa. Bất quá Diệp Mặc cũng hiểu, hắn khác với mọi người, vì hắn chẳng những có thể hấp thu Lôi nguyên để bổ sung Tiên linh khí trùng kích tu vi, mà bản thân hắn còn là tiên nhân luyện thể nữa.

Cho nên tuy là cái Lôi Kiếp này hắn không coi vào đâu, nhưng đối với Lô Phượng mà nói thì nó cũng không nhỏ rồi.

Bích Tiềm Tiên Vương thấy Lôi Kiếp mà Lô Phượng gặp phải, thì đã biết rõ tiềm lực của Lô Phượng so với y còn lớn hơn nhiều. Lúc trước khi y độ kiếp tấn cấp lên Tiên Vương thì Lôi Kiếp cũng không có uy thế lớn như thế này. Tương đối mà nói, thì Lôi Kiếp càng lớn, thì tu vi sau khi tấn cấp lại càng cao.

Từng đạo Lôi Kiếp hạ xuống, lại từng đạo Lôi Kiếp bị Lô Phượng ngăn trở lại. Mà những tiên nhân xung quanh lúc này đều đã ngồi xếp bằng xuống, tĩnh tâm cảm thụ đạo vận Tiên đạo do Lôi Kiếp này mang tới.

Lôi Kiếp của Lô Phượng so với Lôi Kiếp của Diệp Mặc thì thời gian cũng dài hơn không ít. Sau khi hai mươi bẩy đạo Lôi Kiếp hạ xuống toàn bộ, thì không còn tiếp tục nữa.

Thẳng tới một hồi sau, thì đợt Lôi Kiếp thứ hai mới tiếp tục hạ xuống. Nhưng đợt Lôi Kiếp thứ hai này càng về sau lại càng lớn, uy thế cũng càng lúc càng kinh khủng.

Độ kiếp Tiên Vương chính là một trong những Lôi Kiếp khó vượt qua nhất. Tuy rằng quan sát loại Lôi Kiếp này thì phần lớn các tiên nhân đều có chỗ tốt rất lớn, nhưng một phần nhỏ tiên nhân trong đó cũng có thể bị đả kích tâm thần. Loại uy thế đáng sợ của Lôi Kiếp này, thậm chí còn có thể phá hủy cả đạo tâm của một người tu luyện.

Những tiên nhân bị đả kích về mặt tâm thần, cho dù là không quan sát Lôi Kiếp, thì tu vi sau này cũng không thể vươn tới tầm cao được. Tu tiên chính là làm trái với ý trời, cho nên nếu tâm trí không có được sự kiên định mạnh mẽ, thì sẽ không có một tiên nhân nào có thể leo lên tới đỉnh của đại

đạo được.

Khi tám mươi mốt đạo Lôi Kiếp sắp trôi qua hết, thì một cỗ khí thế cường đại liền bay lên từ trong Tụ linh Tiên trận. Tiên linh khí trong Tụ linh Tiên trận lúc này đã hội tụ thành một màn sương mù, nhanh chóng được Lô Phượng hấp thu toàn bộ. Nửa ngày sau, một đạo Tiên linh vân hạ xuống, mà cảm thụ đạo vận cường đại trong đạo Tiên linh vân này thì ngay cả là Diệp Mặc cũng đạt được lợi ích không nhỏ.

Tất cả mọi người lúc này đều hiểu rõ rằng Lô Phượng đã độ kiếp thành công rồi, đã thành tựu một Tiên Vương chân chính.

Lúc này chính là lúc để cảm thụ đạo vận, cho nên gần như tất cả mọi người đều nín thở, tĩnh tâm cảm thụ loại đạo vận Tiên Vương này.

Ba ngày sau, Tiên linh khí trong Tụ linh Tiên trận đình chỉ lưu động. Lúc này Lô Phượng đã thay đổi lại một bộ quần áo sạch sẽ mang theo bộ mặt tràn ngập vui mừng đi ra bên ngoài Tụ linh Tiên trận.

Sau khi tấn cấp lên Tiên Vương thành công thì Lô Phượng liền đi tới trước mặt Diệp Mặc khom người nói:

- Đa tạ Lạc đại nhân đã giúp đỡ tôi tấn cấp Tiên Vương. Lô Phượng xin được gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông, xin Lạc đại nhân thu nhận.

Với loại thực lực này của Mặc Nguyệt Tiên tông, thì so với cái thương hội mình tự thân thành thập cường hãn hơn nhiều lắm. Sau khi cô thành lập thương hội, thì đúng là kiếm được rất nhiều Tiên tinh lợi nhuận, cũng đã nhận được không ít thứ tốt. Nhưng những thứ đó thì có lợi gì? Cho dù cô đã có được một quả 'Bồng việt tiên quả', nhưng cũng đâu có cách nào luyện chế được 'Y vương đan'. Mà vị Lạc đại nhân này, thì tiện tay một cái đã giúp cô luyện chế ra được ba viên 'Y vương đan' hạng nhất, giúp cô tấn cấp Tiên Vương một cách đơn giản, hoàn thành được ước mộng vô số năm qua.

Một tông môn như vậy, thì đối với tu vi của cô có trợ giúp cao hơn nhiều

so với việc cô mở thương hội.

Diệp Mặc vốn muốn chúc mừng Lô Phượng, nhưng lại không ngờ câu đầu tiên mà Lô Phượng nói đã là muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông rồi. Hắn lập tức sửng sốt một chút, sau đó liền cao hứng nói:

- Được, hoan nghênh cô gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông. Về sau cô chính là trưởng lão của Mặc Nguyệt Tiên tông chúng ta. Mặc Nguyệt Tiên tông chúng ta có tổng cộng 1208 ngọn núi tạo thành, trong đó có tám ngọn phụ phong, vì thế cô có thể lựa chọn cho mình một trong tám ngọn núi đó.

Đối với việc Lô Phượng gia nhập, thì Diệp Mặc đương nhiên là hoan nghênh. Không chỉ nói Lô Phượng đã là một Tiên Vương rồi, mà với năng lực của Lô Phượng, thì việc cô gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông cũng là một việc cực kỳ tốt.

- Lô Phượng tham kiến Lạc môn chủ.

Thấy Diệp Mặc lập tức đáp ứng mình, hơn nữa còn cho cô chọn một ngọn núi cphụ, thì Lô Phượng lập tức mừng rỡ thi lễ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức đáp:

- Ta không phải là môn chủ, ta chỉ là phó môn chủ thôi. Môn chủ còn đang bế quan chưa ra.

Lời Diệp Mặc nói khiến cho những người xung quanh càng kinh hãi không thôi. Vị Lạc Tiên Vương này đã lợi hại như vậy rồi, Sau khi Lô Phượng tấn cấp Tiên Vương, thì mọi người liền nhao nhao tới chúc mừng.

Khi cô chính thức gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông thì đông đảo các tiên nhân lập tức đều tỏ ý muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông. Diệp Mặc nhìn hiện trường náo nhiệt như vậy cũng có chút sững sỡ. Hắn biết rõ Mặc Nguyệt Tiên tông không lo tới việc tìm không được đệ tử, nhưng những người này cũng quá mức nhiệt tình rồi.

Nhìn thấy càng lúc càng nhiều người muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, thì Diệp Mặc liền vội vàng phi thân lên một chỗ cao rồi nói:

- Mặc Nguyệt Tiên tông của ta hiện tại còn chưa hoàn thành việc kiến thiết, còn Lô Phượng là vì đã có cống hiến lớn cho Mặc Nguyệt Tiên tông, nên mới có thể sớm gia nhập vào. Sau khi Mặc Nguyệt Tiên tông của ta kiến thiết hoàn tất, thì sẽ tiến hành chiêu thu đệ tử trên quảng trường lớn nhất Mặc Nguyệt Tiên thành. Nhưng mọi người cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, vì Mặc Nguyệt Tiên tông của ta tuy chỉ mới được thành lập, nhưng yêu cầu đối với đệ tử cũng vô cùng nghiêm khắc. Còn tình huống cụ thể là như thế nào, thì đến lúc đó sẽ có câu trả lời chi tiết cho mọi người.

Nói xong thì Diệp Mặc lại nhìn Lô Phượng rồi nói tiếp:

- Lô trưởng lão vừa mới tấn cấp Tiên Vương, cho nên trước hãy đi tìm nơi để củng cố lại tu vi đã.

Lô Phượng vội vàng nói:

- Lần tấn cấp Tiên Vương này may mắn là có được 'Y vương đan' cao cấp, cho nên tu vi của tôi đại khái cũng đã vững chắc rồi. Hiện tại đang là lúc Mặc Nguyệt Tiên tông cần người, cho nên tôi muốn đưa người đi kiến thiết Mặc Nguyệt Tiên tông trước đã.

- Như vậy rất tốt.

Diệp Mặc cũng không có thời gian để đưa người đi kiến thiết Mặc Nguyệt Tiên tông. Mặc Nguyệt Tiên tông có hơn 1000 ngọn núi, mỗi ngọn núi đều cần kiến thiết dựa theo quy hoạch, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. Không nói tới việc xung quanh có hơn 1000 ngọn núi, mà ngay cả 108 ngọn núi chính và phụ muốn kiến thiết cũng đã phải hao tốn một lượng tinh lực rất lớn rồi. Có người hiểu việc như Lô Phượng gia nhập vào, thì điều này không còn gì tốt hơn nữa.

Diệp Mặc liền lấy ra một miếng ngọc giản đã sớm được khắc họa sẵn

đưa cho Lô Phượng rồi nói:

- Ngọn chủ phong tự ta kiến thiết là được, còn 107 ngọn núi còn lại thì cô hãy căn cứ vào quy hoạch trên cái ngọc giản này mà xây dựng. Sau khi hoàn tất thì cô có thể an bài người đi kiến thiết nốt 1100 ngọn núi còn lại.

Sau khi đem ngọc giản giao cho Lô Phượng, thì Diệp Mặc lại lần nữa cao giọng:

- Tất cả những cá nhân hay tổ chức thương hội nào xuất lực giúp Mặc Nguyệt Tiên tông chúng ta kiến thiết xây dựng tông môn, chỉ cần khiến ta hài lòng, thì sau khi tông môn được kiến thiết hoàn tất, ta sẽ vì mọi người mà luyện chế một lò đan dược. Thời gian luyện đan là ba ngày như trước đây đã nói, chẳng qua nếu như ta phát hiện có người nào kiến thiết ngọn núi của ta trở thành bã đậu, thì ta đề nghị người đó đừng mở miệng cầu xin gì, bởi vì ta không phải là chuyên gia luyện chế đan dược miễn phí...

Vốn không ít thương hội đã phải giúp Mặc Nguyệt Tiên tông kiến thiêt tông môn, nhưng hiện tại khi lời này của Diệp Mặc nói ra, thì liền khơi dậy sự nhiệt tình của tất cả những người muốn giúp Mặc Nguyệt Tiên tông kiến thiết tông môn. Tiên đan thất phẩm đấy, chỉ cần một viên thôi cũng đã là chí bảo vô giới rồi, huống chi còn là một lò? Về phần câu nói uy hiếp cuối cùng của Diệp Mặc thì căn bản là chẳng có ai để ý cả. Cầu phú quý vốn phải cầu trong nguy hiểm, hơn nữa nếu đã tận lực, thì sao có thể kiến thiết thành bã đậu được?

Nhiều người muốn vì Mặc Nguyệt Tiên tông cống hiến sức lực như vậy, thì Lô Phượng chỉ cần chỉ huy một chút là tốt rồi. Việc kiến thiết hơn 1000 ngọn núi kia thậm chí còn không đủ phân phối, cho nên mọi người liền so với nhau xem ai có thể đưa ra ý kiến xây dựng tốt hơn, càng có thể khiến cho tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông thỏa mãn.

Diệp Mặc gọi mấy người bên cạnh mình tới, bàn giao cho Giang Cận cùng Tiết Mi Dư hỗ trợ cho Lô Phượng kiến thiết tông môn. Còn Duẫn Ưng và Liễu Trung Yên, Liễu Mạn, Trác Dược Thâm và Đồng Xu phụ trách về

Mặc Nguyệt Tiên thành.

Nhóm thương lâu đầu tiên tiến vào Mặc Nguyệt Tiên thành là những nhà thương lâu lớn, còn lại là một số tiên nhân muốn bế quan tu luyện tại Mặc Nguyệt Tiên thành. Còn muốn vào Mặc Nguyệt Tiên thành nghỉ ngơi thì nhất định phải khai báo rõ lai lịch đồng thời giao nộp một số lượng Tiên tinh nhất định.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1822

Lạc Nguyệt Không Một Người

Mặc Nguyệt Tiên thành là tiên thành mới được xây dựng, không phải tu là khu vực kiến cho dân nghèo. Diệp Mặc thành lập là một Tiên thành, không phải là một thành thị công ích. Nếu không có năng lực để tiến vào Mặc Nguyệt Tiên thành, thì chỉ có thể đợi tới khi Mặc Nguyệt Tiên tông chiêu thu đệ tử. Bởi vì Mặc Nguyệt Tiên tông chiêu thu đệ tử sẽ không thu phí một Tiên tinh nào, hơn nữa khi gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông, thì sẽ có được điều kiện tu luyện còn tốt hơn cả Mặc Nguyệt Tiên thành.

Lúc này Tiên thành đã được xây dựng hoàn tất, Diệp Mặc mới bắt đầu bố trí đại trận hộ thành, đồng thời bắt đầu bố trí Tụ linh Tiên trận cho Mặc Nguyệt Tiên thành. Một cái Tiên linh mạch thượng phẩm cuối cùng được Diệp Mặc đặt xuống bên dưới Mặc Nguyệt Tiên thành, lập tức khiến cho Mặc Nguyệt Tiên thành trở nên nồng đậm Tiên linh khí.

Sau khi bố trí xong đại trận hộ thành, thì việc quản lý Mặc Nguyệt Tiên thành Diệp Mặc không hề nhúng tay vào, vẫn để cho mấy người Duẫn Ưng phụ trách. Lúc này hắn bắt đầu tiến vào ngọn núi chính của mình để bắt đầu kiến thiết. Ngọn núi chính này ngoại trừ hắn ra, thì sau này còn có cả mấy người Lạc Ảnh, Khinh Tuyết đến nữa, cho nên hắn nhất định phải tự tay kiến thiết nó.

Đồng thời Diệp Mặc cũng quyết định đem khối Tiên tủy tinh chia ra làm ba phần. Một phần đặt trong Thế giới trang vàng, để nó hình thành một cái Tiên tuyền cung cấp cho riêng hắn tu luyện. Một phần thì đặt ở Mặc Nguyệt Tiên tông, hình thành một cái Tiên tuyền để cho đệ tử tông môn tu luyện, bất quá cái Tiên tuyền này thì nhất định phải là đệ tử có cống hiến cho tông môn mới có thể tiến vào đó tu luyện.

Một phần cuối cùng đương nhiên là đặt ở ngọn núi chính này rồi, và cái Tiên tuyền này là để dùng cho hắn và người thân tu luyện.

Lúc này ở Cung Hoa Thiên chính là lúc náo nhiệt và náo động nhất, không ai là đang không ngừng kiến thiết cho Mặc Nguyệt Tiên tông sắp được thành lập. Cho dù là đại sự trùng kiến của Cực Kiếm Tiên Môn thì cũng bị Mặc Nguyệt Tiên tông đoạt mất danh tiếng.

Ta muốn đi Cung Hoa Thiên, vì Cung Hoa Thiên có hai Tiên Vương tông môn mới thành lập, nghe nói Mặc Nguyệt Tiên tông còn là môn phái vừa được thành lập nữa, đang cần chiêu thu rất nhiều đệ tử. Mặc Nguyệt Tiên sơn chẳng những có Tiên linh khí nồng đậm, tông chủ còn là một tông sư Tiên đan thất phẩm nữa.

- Không đúng, ta nhìn thấy thông cáo ở các Tiên thành của Mặc Nguyệt Tiên tông đều là chiêu thu tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt mà?

- Ngươi thì biết cái gì? Đại lục Lạc Nguyệt chỉ là một trong các đại lục Tu Chân Giới mà thôi, có thể tuyển được bao nhiêu đệ tử chứ? Ý của Mặc Nguyệt Tiên tông chính là ưu tiên cho tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt thôi, còn người khác thì chỉ cần có tư chất tốt đều có thể thu nhận...

- Thật sao? Ta đây cũng đi thử xem...

Khắp nơi trong 'Mười một Hạ Thiên Vực' đều đang nói về cùng một câu chuyện. Khắp nơi đều là các thông cáo chiêu thu đệ tử của Mặc Nguyệt Tiên tông. Tiên nhân từ khắp nơi đều nhao nhao muốn tới Cung Hoa Thiên. Một số Đại La Tiên hậu kỳ, Đại La Tiên viên mãn càng tranh nhau mà tiến về Cung Hoa Thiên, bởi vì bọn họ đều nghe được chủ nhân của Ngọc Phong thương lâu là Lô Phượng dưới sự trợ giúp của tông chủ Mặc Nguyệt Tiên tông đã ở ngay tại Mặc Nguyệt Tiên sơn độ kiếp tấn cấp lên Tiên Vương. Sau đó thì cô đã lập tức đầu nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, kết quả là trở thành trưởng lão đầu tiên của Mặc Nguyệt Tiên tông, có được một ngọn núi của riêng mình.

Lúc này ở Hộ Tức Tiên thành thuộc Hoàng Tằng Thiên có hai tên Hư Tiên đang nhỏ giọng bàn tán với nhau.

- Giải Phong huynh, anh có muốn đi Cung Hoa Thiên không?

Một người trung niên to cao tu vi Hư Tiên liền thấp giọng dò hỏi người còn lại.

Người tên Giải Phong có tướng mạo hơi gầy, thoạt nhìn thì giống một vị văn sĩ. Sau khi nghe người trung niên kia hỏi, thì liền do dự một hồi rồi mới lên tiếng:

- Mông huynh, Việt Hành Thiên khắp nơi đều đang bắt tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt, vạn nhất chúng ta đi, bị phát hiện ra tung tích thì sao? Như vậy thì tình hình sẽ rất tệ. Huống chi, chúng ta cũng không có nhiều Tiên tinh để làm lộ phí như vậy.

Nếu như Diệp Mặc ở chỗ này, thì hắn nhất định sẽ nhận ra hai người này. Một trong hai người này chính là Mông Chẩm đã từ một Tu Chân Giới khác chạy tới Đại lục Lạc Nguyệt, còn một người chính là Giải Phong, là đảo chủ của Nhân Trúc đảo, cha của hai chị em Giải Ấu Huê và Giải Ấu Ngưng.

- Tôi nghe nói thông cáo lần này là do Tử Sương Tiên tông của Ma Di Thiên phát ra, nghe nói là còn có thể trả phí giúp cho tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt. Tử Sương Tiên tông cũng là một Tiên Vương tông môn, có Tiên Vương đại nhân tọa trấn, có lẽ là sẽ không sợ Thiên Chủ Lục Chính Quần của Việt Hành Thiên đâu? Huống chi cái tên Mặc Nguyệt Tiên thành kia nghe rất quen thuộc, ở Nam An Châu không phải là có một cái Mặc Nguyệt chi thành hay sao? Nói không chừng là hai cái này có liên hệ với nhau đấy.

Mông Chẩm nhỏ giọng nói.

Giải Phong do dự một hồi, sau đó gật đầu nói:

- Cũng tốt, nếu chúng ta cứ mãi trốn đông trốn tây thế này, thì cũng không phải là cách. Chúng ta phi thăng đã mấy chục năm, đến giờ chân

nguyên vẫn chưa thể hoàn toàn luyện hóa nữa.

Chi là sau khi hai người vừa quyết định đứng lên, thì đã bị một tên tiên nhân khác ngăn lại phía trước.

- Vị tiền bối này, xin hỏi...

Mông Chẩm không nhìn thấu được tu vi của tên tiên nhân trước mặt này, thì lập tức đã biết tu vi của đối phương cao hơn mình rất nhiều rồi.

Tên tiên nhân kia cười hắc hắc rồi nói:

- Là tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt sao? Tốt, rất tốt, chúng ta đang muốn tìm những kẻ như vậy.

- Mày là người của Việt Hành Thiên?

Trong lòng Giải Phong lập tức cả kinh.

- Đúng thế, mày rất thông minh. Biết điều thì hãy đi theo tao một chuyến, bằng không thì đừng trách tao không khách khí.

Tên tiên nhân kia hừ lạnh một tiếng rồi nói.

Tâm tình của Giải Phong lúc này liền chìm xuống. Y không ngờ là trốn tới trốn lui, cuối cùng vẫn là rơi vào trong tay người của Việt Hành Thiên.

Tu sĩ Đại lục Lạc Nguyệt chúng tao đến cùng là có thù hận gì với Việt Hành Thiên? Vì sao chúng mày lại bắt tu sĩ Đại lục Lạc Nguyệt chúng tao ở khắp nơi như vậy? Giải Phong buồn bực hỏi một câu.

Tên tiên nhân kia khinh thường nói:

- Loại tiểu nhân vật như mày còn chưa xứng đáng được biết. Mày chỉ cần đi theo tao là được rồi, những việc khác mày không quản được đâu.

Giải Phong cùng Mông Chẩm không hề phản kháng gì, lập tức bị tên

tiên nhân kia đưa đi. Cho nên dù người khác có nhìn thấy, thì cũng sẽ không có ai đứng ra nhiều chuyện Lúc này ở một góc nhỏ trong tiên tức lâu, có một vị nữ tiên che mặt đang ngồi. Khi cô thấy hai người Giải Phong bị đưa đi, thì lập tức bĩu môi khinh thường, trong lòng thầm nghĩ:

- Cái tên Giải Phong này ta cũng đã từng nghe nói rồi, là đảo chủ của Nhân Trúc đảo tại Vô Tâm Hải, tu vi rất khá. Nhưng không ngờ là làm việc lại thiếu cẩn trọng như vậy. Vốn nghe được họ nói chuyện, còn muốn đi tới kết giao sau đó cùng đi Mặc Nguyệt Tiên tông đấy. Nhưng hiện tại thì đành thôi vậy.

Mặc Nguyệt Tiên thành của Cung Hoa Thiên chỉ là một Tiên thành mới được thành lập, nhưng lúc này tại quảng trường khổng lồ của Mặc Nguyệt Tiên thành đã sớm tụ tập rất đông tiên nhân.

Diệp Mặc đứng ở trên đài chủ vị tại quảng trường, tâm tình cũng có chút kích động. Trước đây hắn cũng đã từng tham gia rất nhiều hoạt động của các Tiên môn, nhưng số lượng người tham gia cũng không khác gì hiện tại, nhưng hắn chưa từng có loại cảm giác như hiện giờ. Có lẽ là do đây là Tiên thành chính hắn tự tay thành lập.

Lúc này thời gian đã trôi qua gần một năm rồi. Mặc Nguyệt Tiên thành cùng Mặc Nguyệt Tiên tông đã sớm được xây dựng hoàn tất. Ngọn núi chính của Mặc Nguyệt Tiên tông là do hắn tự tay kiến thiết, những ngọn núi còn lại là do Lô Phượng dưới sự trợ giúp của mọi người kiến thiết dựa theo quy hoạch mà hắn đã đưa ra. Đối với Mặc Nguyệt Tiên tông này, Diệp Mặc cảm thấy vô cùng hài lòng.

Đứng sau lưng Diệp Mặc là mấy người Lô Phượng cùng Duẫn Ưng. Tiên thành sớm đã bắt đầu hoạt động, và hôm nay chính là ngày Mặc Nguyệt Tiên tông chiêu thu đệ tử.

Trên hàng ghế khách mời tại quảng trường cùng rất đông các tiên nhân đến từ các đại tông môn, những người này tu vi cao nhất cũng là Tiên Vương, nhưng không chỉ là của Cung Hoa Thiên, mà còn là một số tông

môn thuộc các Thiên Vực khác được phái tới để chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông.

- Tất cả các vị tiên hữu, cảm tạ mọi người đã tới Mặc Nguyệt Tiên thành của chúng tôi tham gia lần chiêu thu đệ tử đầu tiên của Mặc Nguyệt Tiên tông. Lần này Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi cần chiêu thu 1000 người trở thành đệ tử của Mặc Nguyệt Tiên tông...

Diệp Mặc còn chưa nói hết lời, thì đã khiến toàn bộ quảng trường trớ nên ồn ào. Chí ít có tới hơn một triệu tiên nhân tới Mặc Nguyệt Tiên thành, hơn nữa vẫn còn có người đang không ngừng chạy tới. Hiện tại Mặc Nguyệt Tiên tông lại chỉ chiêu thu 1000 đệ tử, như vậy thì cũng quá ít rồi.

Diệp Mặc thấy vậy, thì liền vận chuyển Tiên nguyên đè ép tiếng huyên náo trên quảng trường rồi nói tiếp:

- Mọi người bĩnh tĩnh, lần này mặc dù Mặc Nguyệt Tiên tông chỉ tuyển 1000 đệ tử, nhưng sau này mỗi năm Mặc Nguyệt Tiên tông đều sẽ thu nhận một lượng lớn đệ tử. Hơn nữa mọi người có thể tới Mặc Nguyệt Tiên thành để định cư lại, chờ tham gia đợt ứng tuyển sau. Còn một số các tiên nhân ưu tú nhưng không được Mặc Nguyệt Tiên tông tuyển chọn, Nghe được lời nói này của Diệp Mặc, thì những tiên nhân ở đây cuối cùng cũng dần trở nên an tĩnh lại.

Công việc chiêu thu đệ tử chủ yếu là do Lô Phượng cùng Duẫn Ưng đi làm. Còn khảo thí Tiên khí, thì hoàn toàn là do Diệp Mặc tự luyện chế ra. Ngoại trừ mấy món Tiên khí cấp tám dùng để khảo thí tư chất ra, thì Diệp Mặc còn luyện chế ra một cái ‘Khảo thí đại môn’ (cánh cửa kiểm tra) đặt ở trên quảng trường.

‘Khảo thí đại môn’ căn cứ vào Tiên linh căn, nghị lực và ngộ tính của từng người rồi tổng kết ra hình thành chín cấp. Ba cấp dưới thì trực tiếp loại bỏ. Từ ba cấp giữa trở lên mới có tư cách tiếp nhận khảo thí tiếp theo của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Tu sĩ có thể phi thăng lên Tiên Giới mà không có nghị lực, hoặc là nghị lực chưa đủ thì thực cũng không nhiều. Nhưng tu sĩ ở Tu Chân Giới là linh căn, sau khi phi thăng lên Tiên Giới thì sẽ dần chuyển hóa thành Tiên linh căn. Linh căn tốt thì đại biểu cho tư chất mạnh mẽ của tu sĩ ở Tu Chân Giới, nhưng không có nghĩa là người đó sau khi phi thăng thì cũng sẽ chuyển hóa thành Tiên linh căn cường đại.

Quảng trường của Mặc Nguyệt Tiên thành rất rộng lớn, cho nên tuy là nhiều người, nhưng cũng không đến nỗi phải chen chúc nhau. Việc khảo thí giao cho mấy người Duẫn Ưng, và chỉ có những người có tư chất cực kỳ nghịch thiên, thì mới có thể khiến cho Lô Phượng và Diệp Mặc tự mình khảo thí.

Bởi vì sự cường đại của Diệp Mặc, cho nên hiện tại dù là Mặc Nguyệt Tiên tông còn chưa khai mở, rất nhiều đại môn phái đã tới chúc mừng rồi. Ngay cả Cực Kiếm Tiên môn hiện đang trùng kiến môn phái cũng tới chúc mừng.

Lô Phượng tự mình tiếp đãi những người tới chúc mừng này. Đối với một số người hữu hảo, tặng rất nhiều lễ vật, thì Diệp Mặc cũng không keo kiệt mà giúp bọn họ luyện chế một lò đan dược. Thực tế thì ngoài nguyên do lễ vật ra, còn có một nguyên nhân khác chính là hiện tại Mặc Nguyệt Tiên tông cũng cần kết minh hữu rồi.

Đệ tử tham gia khảo thí của Mặc Nguyệt Tiên tông quá nhiều, hơn nữa điều kiện khảo thí của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng rất nghiêm khắc. Cho nên phần đông tiên nhân tham gia khảo thí đều tự giác xếp hàng theo trình tự.

Hiện đã là ngày khảo thí thứ ba, vòng khảo thí thứ nhất đã chấm dứt, mà lúc này Diệp Mặc đang ngồi trong phủ thành chủ với sắc mặt rất khó coi.

Trong lòng Diệp Mặc không thoải mái là vì mặc dù hắn đã mời Tử Sương Tiên tông của Ma Di Thiên hỗ trợ phát ra thông cáo với toàn bộ Hạ Thiên Vực, nhưng cho tới giờ cũng không có nổi một người của Đại lục Lạc Nguyệt đến, chứ đừng nói là người của Mặc Nguyệt chi thành.

Liễu Trung Yên vốn là người phụ trách việc tuyển nhận tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt, nhưng hiện tại y cũng rất lúng túng, vì người muốn gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông không ít, nhưng lại không có một tu sĩ nào là tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt cả. Đây đúng là việc kỳ lạ. Bởi vì trong thông báo của Mặc Nguyệt Tiên tông đã viết rất rõ ràng, đó là điều kiện gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông dành cho tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt là thấp nhất rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1823

Lục Chính Quần Lão Thất Phu

Liễu Trung Yên và Lô Phượng đứng ở một bên đều không có cách gì hay, tuy hai người cũng cảm giác đại lục Lạc Nguyệt không có tu sĩ đến tiên thành Mặc Nguyệt khảo thí rất kỳ lạ, nhưng chuyện này không điều tra căn bản là không biết vấn đề nằm ở chỗ nào.

Diệp Mặc thấy Lô Phượng và Liễu Trung Yên cũng không có cách gì hay, dứt khoát đứng lên quả quyết nói:

- Cấm chế phi thăng của Đại lục Lạc Nguyệt đã bị đánh vỡ, hơn nữa Hóa Chân viên mãn ở đại lục Lạc Nguyệt cũng không ít, tuyệt đối sẽ không có chuyện đến bây giờ mà không có bất kỳ ai phi thăng lên. Lô Phượng, Mặc Nguyệt tiên tông thu nạp đệ tử tạm thời giao cho cô. Chờ sau khi ta trở lại, thì tổ chức nghi thức khai phái.

- Lạc tông chủ, người muốn đi ra ngoài?

Liễu Trung Yên liền vội vàng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta quyết định tự mình đi mấy Phi thăng điện kia nhìn xem, nếu có người dám giở trò với tiên nhân phi thăng của đại lục Lạc Nguyệt ta, đừng trách tiên thành Mặc Nguyệt ta không khách khí.

Lô Phượng tuy rất muốn cùng đi với Diệp Mặc, nhưng cô biết ở đây càng cần cô hơn, vội vàng cũng đứng lên nói:

- Tông chủ tự mình đi là tốt rồi, tiên thành Mặc Nguyệt bên này tôi sẽ cố

hết sức, nhất định sẽ không để cho nơi này xảy ra sai lầm.

...

Diệp Mặc phóng Phong Xa cực phẩm kia ra, trước tiên hắn phải đến mấy phi thăng điện của Cung Hoa Thiên nhìn xem, sau đó lại đi Phi thăng điện của mấy Thiên Vực còn lại kiểm tra một chút. Rốt cuộc là đại lục Lạc Nguyệt không ai phi thăng lên, hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Sau khi ra khỏi tiên thành Mặc Nguyệt, pháp bảo Phong Xa của Diệp Mặc mới bay được thời gian chưa tới nửa nén nhang, thần thức của hắn đã quét đến hai tu sĩ một trước một sau cấp tốc bay về phía tiên thành Mặc Nguyệt bên này, hơn nữa người phía sau rõ ràng là đang đuổi giết người trước mặt.

Trước mặt là một nữ Hư Tiên, tu vi tầng thấp nhất nhưng pháp bảo phi hành của nàng lại không tệ, không ngờ là một cái phi thuyền trung phẩm, hơn nữa còn là một pháp bảo phi thuyền lục phẩm. Nếu như không phải là tu vi của nàng quá kém, thì người phía sau chắc chắn là đuổi không kịp đâu. Bởi vì người đằng sau kia tu vi mặc dù đã là Đại Chí Tiên, nhưng pháp bảo phi hành của y lại chỉ là một pháp bảo phi hành tứ phẩm, miễn cưỡng mới gần được trung phẩm. Cho dù là như vậy, khoảng cách của hai người cũng không có thu gần lại.

Khi Diệp Mặc đã nhìn rõ ràng người chạy phía trước, lập tức liền giận tím mặt, hắn nhận ra vị tiên nữ chạy trốn phía trước, tuy cô đã che mặt, nhưng dưới thần thức của Diệp Mặc căn bản là như không hề che.

Sau một khắc, hắn đã ngăn cản hai người một đuổi một chạy này.

- Tiền bối...

Vị tiên nữ chạy trốn phía trước nhìn thấy Xa Phong của Diệp Mặc, cảm nhận thấy lực uy hiếp mạnh mẽ, lập tức đã biết cũng không còn cách nào tiếp tục đào tẩu được nữa.

Diệp Mặc trong lòng cảm thán, tiên nữ trước mắt này tên là Tích Loan, là người của Thiên Ma Môn ở Nam An Châu, năm đó còn từng liên kết với mình đối phó với Diễm Hải Cấm Địa. Lúc trước khi mình gặp cô ấy, còn là tu vi Hóa Chân tầng thứ bảy. Hiện tại cũng đã phi thăng rồi.

Lúc này cho dù là Diệp Mặc không hỏi, cũng biết tiên thành Mặc Nguyệt không có người từ đại lục Lạc Nguyệt tới, có thể có âm mưu rồi. Mình vừa mới đi ra, đã nhìn thấy một người bị đuổi giết đây, còn không biết có bao nhiêu người bị đuổi giết mà mình không thấy.

Cố nén lửa giận trong nội tâm, Diệp Mặc lạnh giọng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

- Tiền bối. Cô gái này vốn là thị nữ trong phủ của ta, nhưng cô ta lại đánh cắp pháp bảo phi hành trong phủ, vãn bối đang đuổi bắt cô ta về, chủ nhân ở phủ của vãn bối chính là Quân Tử tiên vương đại nhân của Việt Hành Thiên.

Tiên nhân đuổi theo Tích Loan này trông thấy Diệp Mặc ngăn cản đường đi, lập tức cũng khom người thi lễ nói.

Một Đại Chí Tiên như gã cũng nhìn không ra tu vi của đối phương, có thể thấy đối phương rất có thể là Đại La Tiên hậu kỳ, thậm chí là nửa bước Tiên vương.

Nếu như là người bình thường nói không chừng đã tin lời Đại Chí Tiên này nói rồi, Tích Loan chính là một Hư Tiên sơ kỳ, há có thể có được tiên khí phi hành trung phẩm? Cái này chắc mẩn là là trộm được rồi.

- Tiền bối, người này nói láo. Pháp bảo phi hành của tôi là do sư môn truyền thừa cho. Tôi căn bản là không biết Quân Tử Tiên vương đại nhân gì hết, há có thể đi làm thị nữ trong phủ của bọn họ?

Tích Loan vội vàng giải thích.

Diệp Mặc nhìn Đại Chí Tiên này hỏi lại lần nữa, - Cô ta làm thị nữ trong phủ của các ngươi đã bao lâu?

- Đã hơn một trăm năm, nếu không trong phủ chúng tôi cũng sẽ không tin tưởng cô ta như vậy.

Đại Chí Tiên này vội vàng trả lời.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, vài thập niên trước hắn vẫn còn trông thấy Tích Loan Hóa Chân tầng bảy ở Nam An Châu, Đại Chí Tiên này lại nói Tích Loan làm thị nữ đã mấy trăm năm trong phủ của bọn họ rồi, quả thực là chuyện bậy bạ nhảm nhí.

- Ngươi nói bậy, ta phi thăng cũng chẳng qua có hơn chục năm một chút, vậy mà ngươi lại nói là ta đã sống trong phủ các ngươi hơn một trăm năm.

Tích Loan lập tức lớn tiếng phản bác.

Diệp Mặc không để ý đến Đại Chí Tiên này, ngược lại nhìn về phía Tích Loan hỏi:

- Cô tên là Tích Loan, là đệ tử Thiên Ma Môn ở Nam An Châu đúng không?

Tích Loan lập tức khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, cô căn bản là chưa hề nói tên và lai lịch của mình, đối phương làm sao biết? Nhưng cô rất nhanh liền tỉnh táo lại, liền vội vàng khom người thi lễ nói:

- Vâng thưa tiền bối, vãn bối đúng là Tích Loan, đến từ Thiên Ma Môn của Nam An Châu. Không biết tiền bối làm thế nào nhận ra vãn bối?

Đại Chí Tiên kia trông thấy Diệp Mặc vậy mà lại nhận ra Tích Loan, trong mắt lập tức liền hiện lên thần sắc kinh hoảng. Con mắt gã chuyển động bốn phía, nghĩ biện pháp.

- Chuyện ta biết cô rất đơn giản ah, ta có một sư đệ tên là Diệp Mặc,

Mặc Nguyệt tiên tông chính là sư đệ ta mời ta tới hỗ trợ lập nên đấy, chính là để thu hút tiên nhân phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt. Một số bạn bè mà hắn quen biết, đều cho ta xem hình ảnh trong Thủy Tinh Cầu. Hình ảnh của ngươi cũng ở trong đó. Bởi vì hắn bây giờ đang bế quan, những chuyện này chỉ có thể là ta tới xử lý.

Diệp Mặc khẽ cười nói.

- Ah...

Tích Loan mừng rỡ kêu lên, cô không thể tưởng được Diệp Mặc vậy mà cũng phi thăng rồi, nhưng lại nhớ rõ một người như cô vậy, thậm chí để lại hình ảnh của cô trong Thủy tinh cầu.

Khó trách Mặc Nguyệt tiên tông đều dán ra bố cáo khắp toàn bộ Hạ Thiên Vực, thì ra tiên môn này là do Diệp thành chủ lập nên.

Tích Loan thở phào nhẹ nhõm, càng thêm mừng rỡ nói.

- Đúng vậy, nhưng điều ta thấy kỳ quái là, vì sao đến bây giờ tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, chưa có người nào đến Mặc Nguyệt tiên tông, chẳng lẽ là đại lục Lạc Nguyệt chúng ta quá ít người phi thăng hay sao?

Diệp Mặc cảm thán một câu.

Tích Loan bỗng nhiên giống như bừng tỉnh, vội vàng lo lắng nói:

- Tiền bối, vãn bối tới nơi này chính là vì có chuyện này muốn bẩm báo tiền bối...

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Vậy gọi ta là Lạc sư huynh đi, cô không cần phải gấp gáp, từ từ nói.

Đại Chí Tiên kia nghe thấy Tích Loan nói, lập tức lớn tiếng quát:

- Thiên Chủ Thiên Vực của chúng tôi chính là Quân Tử Tiên vương, nếu

như ngươi dám mạo phạm...

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, căn bản là không đợi Đại Chí Tiên này nói hết lời, ý muốn giết người đã cuồn cuộn mà ra. Đại Chí Tiên này lập tức như bị sét đánh, Tiên Nguyên và kinh mạch trong nháy mắt bắt đầu hỗn loạn, sau một khắc, một kinh mạch chủ của gã đã phình to, chỉ trong chốc lát, liền phát ra một tiếng nổ vang, huyết vụ văng khắp nơi.

Kinh mạch toàn thân gã giống như bị vô số côn trùng cắn xé, cái loại khổ sở này so với phanh thây xé xác còn đáng sợ hơn nhiều lắm. Gã rất muốn cầu xin tha thứ, thậm chí quỳ trên mặt đất, tuy nhiên lại ngay cả lời nói cũng không thể nói ra. Lúc này, gã làm sao không biết người trước mắt này cũng là Tiên vương, thậm chí còn là Tiên vương vô cùng lợi hại.

- Cô nói đi.

Diệp Mặc không để ý tới Đại Chí Tiên này, chỉ ý bảo Tích Loan nói tiếp.

Tích Loan trông thấy Đại Chí Tiên đuổi giết mình này bị Diệp Mặc ngăn chặn, lập tức trong lòng một trận sảng khoái. Lập tức khom người nói:

- Tôi nghe nói rất nhiều Thiên Vực đều đang bắt tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt đều nơm nớp lo sợ, rất nhiều người không biết nguyên do vì sao, đã bị bắt đi. Nghe nói kẻ bắt người chính là tiên nhân của Việt Hành Thiên, trước khi tôi đến, đã nhìn thấy đảo chủ đảo Nhân Trúc Giải Phong bị bắt đi rồi. Tôi tới nơi này, trên đường đi vô cùng cẩn thận, không ngờ tới lúc tiến về Mặc Nguyệt tiên tông, vẫn bị người này phát hiện. Có thể thấy, chắc chắn là có rất nhiều người của Việt Hành Thiên đang ẩn nấp tại cung Hoa Thiên.

- Lục Chính Quần, lão thất phu này.

Diệp Mặc tức giận mắng to, trên người sát ý cuồn cuộn mà ra. Tuy sát ý này không tận lực nhằm vào Đại Chí Tiên này, nhưng Đại Chí Tiên này đã vạn phần hoảng sợ rồi.

Diệp Mặc căn bản là không có ý để cho Đại Chí Tiên này nói, đưa tay chính là một đường thần thức đao đâm vào thức hải của Đại Chí Tiên này, đồng thời lạnh lùng hỏi:

- Lục Chính Quần để lại bao nhiêu người ở mỗi Thiên Vực để bắt tu sĩ phi thăng của đại lục Lạc Nguyệt ta?

Đại Chí Tiên kia lúc này nào còn có ý chí đi bảo vệ cho bí mật của Lục Chính Quần, lập tức hoảng sợ không thôi nói:

- Các Thiên Vực còn lại tôi không biết, có ba mươi người đến Cung Hoa Thiên.

- Những người này ở nơi nào?

Diệp Mặc càng thêm phẫn nộ.

Đại Chí Tiên này luôn miệng nói.

- Tôi không biết...

Diệp Mặc bắt đầu phát động Tiên Nguyên, Đại Chí Tiên này ngay cả động đậy cũng không thể động được, lập tức đã bị Tiên Nguyên của Diệp Mặc đánh thành bột vụn.

- Lạc sư huynh...

Trông thấy thủ đoạn như thế của Diệp Mặc, Tích Loan trong lòng cũng có chút lo sợ bất an.

Diệp Mặc đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xăm, chưa đến một chốc lát, một vệt sáng thần tốc bay tới, vệt sáng kia đảo mắt liền đi tới trước mặt Diệp Mặc.

- Lạc tông chủ, ta đang muốn đi tiên thành Mặc Nguyệt tìm ngươi, không nghĩ tới lại gặp được ở đây, thật sự là quá tốt rồi.

Tông chủ Tử Sương tiên tông, Tư Thành tiên vương Lê Khải vẻ mặt tươi cười dừng pháp bảo phi hành lại, chắp tay nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc sắc mặt rất khó coi, biết rõ vấn đề này không có quan hệ gì tới Tư Thành tiên vương, nhưng Tư Thành tiên vương không hết lòng làm việc cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu. Nếu như Tư Thành tiên vương hết lòng làm việc, nhiều người đang bắt bớ tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt như vậy, ngay cả Tích Loan cũng biết, Tư Thành tiên vương không thể không hề có một chút tin tức nào.

Trông thấy Diệp Mặc sắc mặt không tốt, Tư Thành tiên vương trong lòng hơi hồi hộp một chút, y lập tức liền hiểu là chuyện gì đã xảy ra, xem ra tin tức mình lấy được, Lạc tông chủ này cũng đã nhận được.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, Tư Thành tiên vương liền nhanh chóng nói:

- Lạc tông chủ, nghĩ rằng anh cũng đã biết, Thiên Chủ của Việt Hành Thiên Quân Tử tiên vương không biết là nguyên nhân gì mà khắp nơi lùng bắt tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt. Ta cũng mới nhận được tin tức, hơn nữa ta cũng đã bắt được mười mấy người ở Cung Hoa Thiên, bây giờ cố ý đến hỏi xem ý kiến của Lạc tông chủ.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn biết rõ vấn đề này tuy không có quan hệ gì tới Tư Thành tiên vương, nhưng người ta dù sao cũng là đến hỗ trợ. Nghĩ tới đây, hắn lập tức nói:

- Bây giờ ta phải đi Việt Hành Thiên, tiêu diệt Lục Chính Quần và san bằng phủ Thiên chủ của gã, có việc còn phải nhờ Tư Thành tiên vương hỗ trợ.

- Ah...

Tư Thành tiên vương nghe Diệp Mặc nói mà ngẩn ra, san bằng phủ Thiên Chủ của một Thiên Vực và tiêu diệt một Thiên Chủ? Vấn đề này cũng

không thể tùy tiện nói ah.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1824

San Bằng Thiên Chủ Phủ

Lạc huynh... Hạ Thiên Vực tuy Tiên Tôn không nhiều lắm, nhưng cũng có, Lục Chính Quần kia là Thiên Chủ của một Thiên Vực, một khi anh động thủ với gã, có thể sẽ khiến cho Tiên Tôn hộ vực thậm chí người càng cao tay hơn, hơn nữa cho dù là những người kia không xuất hiện, mười một Hạ Thiên Vực cũng có một liên minh Thiên Chủ, nếu như vô duyên vô cớ tiêu diệt một phủ Thiên Chủ trong số đó, nói không chừng sẽ dẫn đến ah...

Giọng của Tư Thành tiên vương rất lo lắng, trên thực tế, y cũng là thành viên liên minh Thiên Chủ của Hạ Thiên Vực, một khi động thủ, y không có khả năng sẽ không tham gia. Nhưng tu vi đáng sợ của Diệp Mặc, y đã lĩnh giáo rồi, y cho rằng nếu như không phải là Tiên Tôn xuất hiện, cho dù là liên minh Thiên Chủ cũng sẽ không phải là đối thủ của hắn.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Ta không phải là vô duyên vô cớ tiêu diệt một phủ Thiên Chủ, Lục Chính Quần vô duyên vô cớ bắt bớ tu sĩ phi thăng của Lạc Nguyệt ta, ta không giết lão chết tiệt này, khó giải mối hận trong lòng. Lê tông chủ, nếu như anh bằng lòng, thì giúp ta bắt những kẻ Việt Hành Thiên bố trí ở các nơi để giám thị tu sĩ phi thăng của Lạc Nguyệt ta, lại giao cho ta, đồng thời cũng giúp ta đi liên minh Thiên Chủ giải thích một chút.

Tư Thành tiên vương nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, trong lòng thầm than, gã biết Diệp Mặc đã biết rõ mình là người của liên minh Thiên chủ. Hiện tại gã chỉ có hai con đường, một là tiếp tục quan hệ tốt với Mặc Nguyệt tiên tông, một là liên kết với liên minh Thiên Chủ tiêu diệt đối phương. Nhưng gã biết rõ sức chiến đấu của Diệp Mặc, liên minh Thiên Chủ tu vi cao nhất là

Tiên vương, đoán chừng cũng không phải là đối thủ của đối phương.

Nghĩ đến Diệp Mặc còn là một tông sư tiên đan cấp bảy, Tư Thành tiên vương rất nhanh thì ra quyết định chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Lạc huynh, Lê Khải ta sẽ đánh cược lần này, ta đi giúp anh nhổ cái đinh Việt Hành Thiên, đồng thời giải thích một chút chuyện của Lục Chính Quần với liên minh Thiên Chủ. Nếu như liên minh Thiên Chủ muốn đối phó anh, ta chỉ có thể không tham gia vào thôi Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Lê huynh. Anh yên tâm đi. Tương lai anh tuyệt đối sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay của anh. Nếu như anh nói nguyên do sự việc cho liên minh Thiên Chủ. Liên minh Thiên Chủ còn muốn đối phó ta, thì Hạ Thiên Vực về sau sẽ không có liên minh Thiên Chủ tồn tại nữa.

Kỳ thật Diệp Mặc trong lòng cũng rất kỳ quái, Lục Chính Quần kêu gọi bắt bớ tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt như thế, chuyện này căn bản là đầu đuôi lẫn lộn, hoàn toàn nói không rõ ràng. Theo lý mà nói, cho dù là gã muốn bắt bớ, cũng phải bí mật tiến hành. Hành động này của gã, chẳng lẽ không sợ người có ý đi điều tra nguyên nhân sao?

Tư Thành tiên vương hít vào một ngụm khí lạnh. Lạc tông chủ này thật là mạnh mẽ ah.

...

Việt Hành Thiên trong mười một Hạ Thiên Vực cũng không coi là nổi tiếng lắm, nhưng Thiên Chủ của Việt Hành Thiên, Lục Chính Quần sau khi thành tựu Quân Tử Tiên Vương, địa vị Việt Hành Thiên lại tăng vọt. Cho dù cái tước vị Tiên vương này của gã là người khác tạm thời đưa cho đấy, cũng không phải được Bia Tiên Vương phong cho, cũng cho gã chút thanh danh.

Bởi vì Lục Chính Quần thành tựu Tiên vương, chỗ đặt phủ Thiên Chủ ở Việt Hành Thiên tiên thành Phong Cương càng phồn vinh vô cùng, vô số tiên nhân và tiên lâu đều muốn có một chỗ đặt chân ở chỗ này.

Diệp Mặc lúc này đang đứng bên ngoài phủ Thiên Chủ ở Việt Hành Thiên, hắn rất là thất vọng, theo tin tức hắn lấy được, Lục Chính Quần không ở tiên thành Phong Cương.

Thậm chí không ở Việt Hành Thiên. Khó trách thủ hạ của gã không ngừng bắt người, có vẻ như là đã nhận được mệnh lệnh của gã, đem những người bắt lại được trước tiên nhốt ở chỗ này chờ gã trở về.

Phủ Thiên Chủ của Lục Chính Quần kiến trúc xa hoa vô cùng, ngay cả so với phủ Thành chủ của Thanh Vi Thiên thì cũng không thấy kém hơn, nhưng diện tích hơi nhỏ một chút mà thôi.

- Ngươi là người phương nào, dám đứng trước phủ Thiên Chủ?

Diệp Mặc chỉ mới đứng ở cửa phủ Thiên Chủ này hơi chút đánh giá vài lần, liền có một gã rơi ở trước mặt hắn quát mắng.

- Lục Chính Quần đi đâu rồi? Hôm nay ta tới giết gã đây.

Diệp Mặc lạnh giọng nói.

Người kia vốn cho rằng Diệp Mặc chỉ là một kẻ hiếu kỳ, bây giờ nghe Diệp Mặc ăn nói ngông nghênh, nói là tới giết Lục Chính Quần, sao còn có thể nhịn được nữa. Gã căn bản là nhìn không ra tu vi của Diệp Mặc, nhưng thấy Tích Loan chỉ là Hư Tiên mà thôi, nghĩ là Diệp Mặc cũng sẽ không cao hơn là mấy, lập tức liền phóng pháp bảo ra muốn công kích Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ đưa tay liền có một đường đao giết luôn người này, Tích Loan đứng sau lưng Diệp Mặc thấy Diệp Mặc căn bản là không có ý định muốn lấy chiếc nhẫn kia, vội vàng đi lên thu hồi chiếc nhẫn này.

Diệp Mặc trông thấy động tác của Tích Loan, lại không tự chủ nhớ tới Chân Băng Du.

Lúc trước ở Tông Phiêu Thiên hắn chém giết Tiên Ma yêu, Chân Băng Du ở một bên thu Tiên Ma yêu hạch. Lập tức hắn liền lắc đầu, tuy hai người

động lực không giống nhau, nhưng trên thực tế hai người đều là người theo đuổi thực lực. Hơn nữa đạo tâm kia của Chân Băng Du, hắn thật sự là không dám lấy lòng.

Trông thấy Diệp Mặc lại ở ngay cửa phủ Thiên Chủ mà chém giết hộ vệ của phủ Thiên Chủ, tiên nhân ở đằng xa lập tức vây quanh, đều khiếp sợ nhìn bên phía Diệp Mặc. Quân tử tiên vương Lục Chính Quần tại tiên thành Phong Cương danh vọng cực cao, lại có thể có người dám đánh tới cửa, đây đúng là vượt trên lẽ thường rồi.

Diệp Mặc quay đầu lại cao giọng nói với mấy tiên nhân đang vây tới:

- Các vị tiên hữu, bổn vương là tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông, vốn cũng không có thù hận gì với Lục Chính Quần đây cả. Nhưng sư đệ ta lại là tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt, mà Lục Chính Quần lại phát rồ, bốn phía bắt bớ tu sĩ phi thăng của Lạc Nguyệt ta. Khiến cho tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt ta không cách nào nương thân, hôm nay ta tới cứu tu sĩ vô tội phi thăng của Lạc Nguyệt ta, đồng thời cũng tìm họ Lục đòi lẽ công bằng.

Nghe thấy giọng điệu của Diệp Mặc, người chung quanh lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra. Tiên thành Mặc Nguyệt và Mặc Nguyệt tiên tông vang danh tứ hải, người người đều biết. Mà chuyện Lục Chính Quần làm, rất nhiều người cũng có nghe qua. Phủ Thiên Chủ của Việt Hành Thiên khắp nơi đều đang bắt bớ tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt, người ở đây hầu như đều biết.

Cho nên sau khi Diệp Mặc nói xong, rất rõ ràng, báo ứng đã đến rồi. Đây không phải là không báo, mà là thời cơ chưa tới thôi. Một vài tiên nhân muốn ra tay, nghe thấy Diệp Mặc là Tiên Vương, liền câm như hến, cũng không dám ra nói chuyện nữa.

Đáng thương Lục Chính Quần nếu như vẫn còn ở Phong Cương Thiên Vực, nhất định sẽ giết chết cái tên đã hạ mệnh lệnh tùy tiện bắt tu sĩ phi thăng của Lạc Nguyệt. Tên kia căn bản là đã hiểu lầm ý của gã, gã chỉ muốn vụng trộm bắt mấy tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt để hỏi thăm tình hình, chứ

không phải phát động lên như vậy, làm cho mọi người đều biết.

Trên thực tế, nếu như không có Mặc Nguyệt tiên tông xuất hiện, cho dù là thủ hạ của Lục Chính Quần bắt sạch tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt, cũng sẽ không có ai nói gì, thậm chí sẽ không có người truyền tin cho nhau. Nhưng Mặc Nguyệt tiên tông đột nhiên xuất hiện, chuyện này lập tức liền lộ ra hơn nữa còn truyền ra ngoài. Có thể nói Mặc Nguyệt tiên tông xuất thế, cùng với thông báo của Mặc Nguyệt tiên tông, khiến cho chuyện phủ Thiên Chủ của Việt Hành Thiên bắt tu sĩ phi thăng từ Lạc Nguyệt bại lộ nhanh chóng hơn.

Diệp Mặc sau khi nhắn nhủ hoàn tất với tiên nhân đứng ngoài quan sát xong, không khách khí nữa, trực tiếp phóng ra một thanh tiên khí thượng phẩm thông thường, một đao bổ ra chính là đánh vào phủ Thiên chủ này.

Là một Tiên vương, một đao đáng sợ như vậy đánh xuống, cho dù là phủ Thiên Chủ hùng vĩ đến đâu cũng bị chém thành hai nửa.

Hơn mười người của phủ Thiên Chủ muốn ra ngăn cản, trong nháy mắt đã bị Diệp Mặc chém chết, mà càng nhiều tiên nhân biết Tiên vương này đến là muốn tiêu diệt phủ Thiên Chủ, càng ngay cả đánh cũng không dám đánh, mau chóng trốn đi.

Đối với những người đào tẩu kia, Diệp Mặc cũng lười đuổi theo. Hắn tin tưởng Lục Chính Quần sẽ không tùy tùy tiện tiện mà nói ra chuyện Hỗn Độn Thụ, gã nhất định là ém trong lòng mình.

Thanh âm 'Rầm rầm' trầm đục không ngừng vang lên, phủ Thiên Chủ phạm vi hơn mười dặm bị Diệp Mặc hủy diệt hết sạch với tốc độ nhanh chóng, phủ Thiên Chủ hoàn mỹ đẹp đẽ biến thành một đống phế tích.

Cái này cũng chưa là gì, Tiên Nguyên của Diệp Mặc hóa ra một cái xẻng rộng hơn mười dặm trực tiếp xúc xuống một cú, toàn bộ đồ vật trên phế tích này bị Tiên Nguyên này xúc lên. Mà đồ vật trên phế tích phủ Thiên chủ này sau khi bị xúc lên, trực tiếp đổ vào hư không.

Chờ mất một lúc, mọi người căn bản là rốt cuộc không nhìn thấy trên mặt đất chỗ phủ Thiên Chủ có bất kỳ vật gì nữa. Cũng không biết những phế tích kia bị Diệp Mặc đổ vào nơi nào nữa, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đất bằng vô cùng bằng phẳng.

Tiên nhân chung quanh đứng ngoài quan sát nhìn thấy càng kinh hồn táng đảm hít một hơi lãnh khí, đây mới thực sự là san bằng ah, không còn chút dấu vết nào, không chừa lại chút nào, Tiên vương ra tay quả nhiên đáng sợ.

Nhớ năm đó lúc Lục Chính Quần thăng cấp Tiên vương là náo nhiệt nhường nào, bao nhiêu tông môn đến đây chúc mừng, bao nhiêu người tới trước đón ý nói hùa? Nhưng cảnh tượng náo nhiệt này mới được vài năm, phủ Thiên Chủ của Lục Chính Quần đã bị người ta thực sự san bằng mất.

Vì tu sĩ của Lạc Nguyệt biểu dương chính nghĩa đương nhiên là cần thiết, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, nguyên nhân chủ yếu hắn muốn giết Lục Chính Quần càng là vì 'Hỗn Độn Thụ'. Dù thật sự có Tiên Tôn đối phó hắn, hắn cũng nhất định phải tiêu diệt Lục Chính Quần. Nếu không một khi Lục Chính Quần được ăn cả ngã về không tiết lộ tin tức ra ngoài, thì những người muốn xuất hiện đối phó hắn không phải là Tiên Tôn nữa rồi, mà là Tiên đế, thậm chí là Thánh đế. Diệp Mặc hắn cho dù là ba đầu sáu tay cũng trốn không thoát.

Sau khi san bằng phủ Thiên chủ này xong, Diệp Mặc lại không hề rời đi, tiên khí trong tay lại bổ ra, mặt đất trống trơn bằng phẳng của phủ Thiên chủ này lập tức chia làm hai nửa, sau một khắc, Tiên Nguyên Diệp Mặc mở rộng ra nhẹ nhàng từ trong lòng đất này túm ra từng dãy phòng giam.

Mấy phòng giam này cho dù là bị Diệp Mặc tóm ra ngoài rồi, vẫn bị cấm chế bảo vệ, căn bản là không thấy rõ lắm bên trong là vật gì.

Diệp Mặc đưa tay chỉ vung vài cái, cấm chế của mấy phòng giam này trong nháy mắt đã bị bổ ra, mà người trong phòng giam lộ ra rõ ràng dưới ban ngày ban mặt.

- Đây chẳng phải là Lục Tiên Đan Mộc tiền bối của tiên thành Phong Cương ta sao? Biến mất mấy năm, ta còn tưởng rằng y đi Trung Thiên vực, không ngờ là bị nhốt trong phòng giam ở phủ Thành chủ.

- Ah, Cương Linh thương hội của ta sao cũng bị nhốt ở trong này?

- Mang Thương, chẳng phải là thiên tài đứng đầu tiên thành Phong Cương ta, được thành chủ đưa đi Tiên Tôn tông môn ở Trung Thiên vực sao? Tại sao lại ở chỗ này?

...

Nhà tù bị Diệp Mặc phá đi cấm chế, người ở bên trong hoàn toàn bị người ta nhìn rõ rành mạch. Trong lúc nhất thời, thanh âm khiếp sợ không ngừng vang lên. Mà những người trong phòng giam kia kinh mạch và xương tỳ bà bị khóa, chỉ có thể dùng con mắt để nhìn, bây giờ đột nhiên xuất hiện dưới ánh sáng, lập tức đều ngây ngẩn cả người.

Khi Diệp Mặc trông thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, lửa giận từ từ bốc lên, người quen trong phòng giam này mà hắn biết thì có năm người: Mông Chẩm, Giải Phong, Tạ Chính Sư, Trì Phỉ, Thuyên Loan. Trong đó Mông Chẩm và Giải Phong coi như là bạn của hắn, Trì Phỉ và hắn quan hệ cũng không tệ, nhưng bây giờ những người này đều bị phong bế kinh mạch, khóa lại xương tỳ bà, hiển nhiên là đã chịu nhiều đau khổ.

Những người này lúc trước tại Tu chân giới, đều là chúa tể một phương, mà bây giờ lại bị người tùy ý vây khốn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1825

Ngụy Quân Tử

Đồng thời Diệp Mặc trong lòng cũng có chút áy náy, những người này có thể nói là vì hắn mà liên lụy.

Diệp Mặc cũng không ngay lập tức đi cứu mấy người Mông Chẩm, mà lại quay người ôm quyền nói với những người xung quanh:

- Lục Chính Quần là người như nào, tôi nghĩ không cần bổn vương nói nhiều, danh hiệu của gã là Quân tử Tiên Vương, tôi nghĩ gã có thể cho thêm một chữ Ngụy trước danh hiệu đó được rồi đấy.

- Danh hiệu Tiên Vương của Lục Chính Quần còn chưa phong mà, gã vì nâng cao danh tiếng của mình, danh hiệu Quân tử Tiên Vương này chỉ là người khác đặt cho gã mà thôi.

- Với tu vi của gã, sau này vị trí trên Phong Vị tháp cũng sẽ không cao, đồng thời phong hào trên bia Tiên Vương cũng chẳng ra làm sao cả, còn Quân tử Tiên Vương, tôi nhổ vào!

- Anh nói thế này là sai rồi, danh hiệu Tiên Vương trên bia Tiên Vương cũng không liên quan gì đến phẩm đức con người, cao thấp trong Phong Vị tháp cũng hoàn toàn căn cứ theo thực lực mà phong, chứng tỏ anh không hiểu. Nhưng người này trước mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu, thật không xứng với danh hiệu Quân tử Tiên Vương này.

...

Đám người bàn tán ầm ĩ, không cần Diệp Mặc cổ động, thanh danh của Lục Chính Quần cũng thối không ngửi được nữa rồi.

Diệp Mặc trong lòng lại có chút kỳ quái, cái gì mà bia Tiên Vương hắn cũng chưa từng nghe nói đến bao giờ, sao nghe những người này nói danh hiệu Tiên Vương của Lục Chính Quần còn chưa được phong, cái dùng chỉ là do người khác đặt tên, đây là chuyện gì?

Nhưng những lời này Diệp Mặc cũng không hỏi, bên cạnh hắn còn Tích Loan, hắn không biết chuyện này, thì chắc chắn Tích Loan lại càng không biết.

Mặc dù trong những người bị giam trong phòng giam này có một số người có bạn bè bên ngoài, nhưng phòng giam này do tự tay Diệp Mặc đào lên, Tiên Vương như Diệp Mặc còn chưa nói gì, cũng không có ai dám động đến.

- Phía trước có phải là Tích Loan Tiên tử không?

Trì Phỉ nhìn thấy Tích Loan, vội vàng lớn tiếng gọi, gã và Tích Loan là bạn bè. Sau khi Diệp Mặc mở truyền tống trận tứ châu, một số cao thủ Hóa Chân đỉnh phong dường như cũng toàn bộ quen biết nhau, càng đừng nói gì đến Trì Phỉ vốn dĩ cũng đã quen biết Tích Loan rồi.

Tích Loan nhìn thấy Trì Phỉ, cũng có chút ngạc nhiên nói:

- Trì sư huynh, không ngờ anh cũng phi thăng rồi.

Trì Phỉ cười khổ nói:

- Tôi phi thăng rồi vẫn bị giam cầm trong này, Tích Loan Tiên tử, cô làm sao cũng đã đến đây rồi?

Tích Loan khua tay nói:

- Cái này đợi lát nữa nói sau.

Diệp Mặc thấy vậy, vung tay hơn mười đường đao mang mồi lửa vung ra, những Tiên khí bình thường khóa lại xương tỳ bà của những Tiên nhân

trong phòng giam này đều bị chém đứt, đồng thời cấm chế kinh mạch của những người này cũng được giải khai trong nháy mắt.

Diệp Mặc dứt khoát làm người tốt thì làm đến cùng, ném ra hơn trăm viên Tiên đan nói:

- Các vị mỗi người nuốt một viên Tiên đan đi. Những bệnh không tiện nói cũng sẽ được chữa hết. Bổn vương là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông, nếu như có người nào muốn đến Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi, thì bổn vương vô cùng hoan nghênh, đồng thời những tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt có thể đứng sang một bên, mọi người có thể gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi, cũng có thể tự động rời khỏi.

Mông Chẩm cùng Giải Phong nghe thấy Diệp Mặc nói Mặc Nguyệt Tiên tông, trong lòng cũng vô cùng sung sướng. Mặc Nguyệt Tiên tông này quả nhiên là nghĩ cho đại lục Lạc Nguyệt, bên mình vừa mới xảy ra chuyện, người ta đã đến cứu rồi.

Mấy tu sĩ phi thăng của Lạc Nguyệt còn lại sớm đã bị giam lại cũng có chút nghi ngờ, bọn họ nghe nói Mặc Nguyệt chi thành, chẳng lẽ Mặc Nguyệt Tiên tông và Mặc Nguyệt chi thành lại có liên quan gì với nhau sao?

Tích Loan mau chóng bước lên giải thích, nói hết chuyện của Mặc Nguyệt Tiên tông và Mặc Nguyệt Tiên thành ra. Nghe nói tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng là từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên, đám người lập tức giật mình. Mặc dù mọi người đều không biết tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông là ai. Nhưng nếu như cũng là tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, lại chiếu cố với đại lục Lạc Nguyệt, cũng là chuyện bình thường.

Lúc này một số người được Diệp Mặc cứu cũng hiểu ra đây là chuyện gì, cộng thêm Diệp Mặc chẳng những cứu bọn họ, còn đưa đan dược cho bọn họ trị thương nữa, ngay lập tức, những người này ai ai cũng cám ơn Diệp Mặc.

Một lát sau, được mọi người gọi là đại sư Tiên đan lục phẩm Khô Mộc

lại là một lão già gầy khô khan, lão già này chỉ là tùy tiện nói chuyện vài câu với mấy người quen, rồi lại khom người nói với Diệp Mặc:

- Khô Mộc cám ơn đại nhân đã ra tay cứu giúp.

Diệp Mặc khua tay nói - Khô Mộc tiên hữu không cần khách khí, mọi người đều là người cầu đan đạo, chút giúp đỡ này cũng không là gì cả.

Những lời này của Diệp Mặc lại có mục đích, lúc trước hắn cũng nghe thấy Khô Mộc nói chuyện với người khác. Hóa ra Khô Mộc bị kẹt trong đại sư Tiên đan lục phẩm mấy vạn năm không thể tiến bộ được, lúc này động tâm muốn rời khỏi Phong Cương Tiên thành, tiến về trung thiên vực tìm tông sư Tiên đan lợi hại hơn để tìm kiếm đột phá.

Vì khi gã ở Phong Cương Tiên thành, Lục Chính Quần đối xử với gã rất tốt, hơn nữa cũng là bạn bè. Cho nên khi lão rời đi, cố ý đến chào hỏi Lục Chính Quần một câu, nhưng gã không ngờ chính là, ở lại Phong Cương Tiên thành thì rất đơn giản, nhưng rời đi thì lại không thể được. Kết quả, gã bị Lục Chính Quần ném vào trong lao ngục.

Diệp Mặc sở dĩ nói mình cũng là người theo đuổi đan đạo, chính là muốn thu hút Khô Mộc đến Mặc Nguyệt Tiên tông.

Khô Mộc thấy Diệp Mặc nói vậy, quả nhiên ngạc nhiên hỏi:

- Đại nhân cũng là Tiên đan sư? Không biết đại nhân là Tiên đan sư mấy phẩm rồi?

- Thất phẩm.

Diệp Mặc ngược lại cũng không giấu diếm, hắn muốn mời chào một đại sư Tiên đan, thì cũng phải có đủ lực hấp dẫn. Dựa vào ưu thế của Mặc Nguyệt Tiên tông và Mặc Nguyệt Tiên thành, còn thiếu tí chút. Mặc Nguyệt Tiên tông thiếu một cao thủ luyện đan có thể kháng đỉnh, Liễu Trung Yên bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là một Tiên đan sư nhất phẩm mà thôi, còn kém xa yêu cầu của Diệp Mặc.

Khô Mộc khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới không dám tin nói:

- Đại nhan là tông sư Tiên đan thất phẩm?

Diệp Mặc biết rõ sự nghi ngờ của gã, trực tiếp lấy ra một viên đan dược đưa cho Khô Mộc nói:

- Đây là một viên đan dược mà tôi luyện chế, anh xem xem thế nào?

Khô Mộc nhìn đan dược trong lòng giật mình, gã nhận lấy đan dược của Diệp Mặc đưa cho lúc này mới hiểu vừa nãy mình cũng không nhìn nhầm.

- Cái này, đây là Y Vương đan hạng nhất...

Khô Mộc lẩm bẩm nói, gã thích đan dạo, không có nghĩa là gã coi thường tu vi của mình. Gã luyện đan vô số năm rồi, nhưng cũng chưa có một lần cơ hội luyện Y Vương đan.

Là một đại sư Tiên đan lục phẩm cao cấp, Khô Mộc càng biết rõ Y Vương đan hạng nhất này hình như không có tạp chất, chứng tỏ loại đan dược này chẳng những là hạng nhất, hơn nữa Bồng Việt Tiên quả dùng khi luyện chế cũng là hạng nhất.

Y Vương đan vừa mới lấy ra, chẳng những Khô Mộc sửng sốt, cho dù tất cả những người nhìn thấy Y Vương đan cũng kinh hãi. Mặc Nguyệt Tiên tông không ngờ lại giàu có đến vậy, Y Vương đan cũng có thể lấy ra được. Cho dù là một số Đế tông của thượng thiên vực, Y Vương đan cũng không phải nói lấy ra là có thể lấy ra được.

Một số Đại La Tiên viên mãn và Đại La Tiên hậu kỳ nhìn thấy Y Vương đan mắt liền sáng lên, đưa viên đan dược này cho bọn họ, thì sau này bọn họ sẽ có cơ hội trở thành Tiên Vương. Nếu như không phải vì Diệp Mặc là một Tiên Vương, nói không chừng cũng có người xông lên cướp lấy Y Vương đan rồi.

Khô Mộc ngắm nhìn Y Vương đan trong tay mình, lúc này mới không nỡ trả lại đan dược cho Diệp Mặc nói:

- Đan tốt, đại nhân có thể luyện chế ra loại Y Vương đan này, cũng đã gần sát với tông sư Tiên đan bát phẩm rồi. Khô Mộc muốn bái đại nhân là thầy, xin đại nhân có thể thu nạp.

Diệp Mặc cười ha hả một tiếng nói:

- Bái tôi làm thầy cũng không cần, Tiên dược phong của Mặc Nguyệt Tiên tông tôi còn thiếu một đại trưởng lão, nếu như Khô Mộc tiên hữu không ngại, thì có thể đến đảm nhiệm chức đại trưởng lão của Tiên dược phong trong Mặc Nguyệt Tiên tông tôi, không biết ý của Khô Mộc tiên hữu thế nào? Đương nhiên, tôi sẽ tặng một số tâm đắc luyện đan của tôi cho Tiên hữu, tôi nghĩ với tâm đắc luyện đan này của mình, có thể khiến Tiên hữu thăng cấp lên tông sư tiên đan thất phẩm, cũng không phải là không có khả năng.

Khô Mộc nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức quỳ rạp xuống đất nói:

- Khô Mộc nguyện gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, bằng lòng trở thành trưởng lão của Tiên dược phong.

- Được, Khô Mộc trưởng lão, anh đứng dậy trước đi, viên Y vương đan này coi như lễ gặp mặt của tôi tặng cho anh.

Diệp Mặc lòng tràn đầy sung sướng nói.

Liễu Trung Yên cho dù là chính thống, hơn nữa Liễu Trung Yên cũng không tiếp tục có ý định khai phái nữa, Diệp Mặc chuẩn bị mở một chi nhánh Tiên dược trong Mặc Nguyệt Tiên tông, chi nhánh này liền giao cho Liễu Trung Yên quản lý. Khô Mộc thuộc hàng đại trưởng lão của Tiên dược phong, trực tiếp phụ trách với tông chủ, hơn nữa Diệp Mặc cũng nhìn ra con người Khô Mộc đối với vị trí nào cũng không mưu cầu danh lợi cho lắm, cái mà gã cầu chính là thành tích đan đạo.

Thấy Diệp Mặc tùy tiện liền tặng một viên Y Vương đan quý giá như vậy cho mình, Khô Mộc lại càng vô cùng cảm kích. Với nội tình và tích lũy Tiên nguyên của một Đại La Tiên viên mãn như gã, chỉ cần nghỉ ngơi khôi phục thêm một thời gian nữa, rồi lại phục dùng Y Vương đan, thì thành Tiên Vương cũng có tám phần rồi. Huống chi, tâm đắc luyện đan của một tông sư Tiên đan gần đến bát phẩm rồi căn bản cũng là một bảo vật vô giá.

Cho dù Diệp Mặc có đưa cho điều kiện hà khắc đi nữa, thì gã cũng sẽ gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, chứ đừng nói Diệp Mặc nhận gã làm đại trưởng lão của một đỉnh núi.

Những người xung quanh nhìn thấy Khô Mộc gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, lập tức được tặng Y Vương đan, nhất thời ầm ĩ lên, cũng có người đang lớn tiếng hỏi thăm có thể gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông được không. Còn chuyện phủ thiên chủ của Việt Hành thiên bị Diệp Mặc san bằng, căn bản cũng không có ai chú ý đến nữa.

Diệp Mặc ôm quyền nói với đám người đang nháo nhác nói:

- Chư vị, Mặc Nguyệt Tiên tông tôi sau này mỗi năm đều có một lần thu nhận đệ tử, những người muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, có thể đến Mặc Nguyệt Tiên thành. Mặc Nguyệt Tiên thành tương lai có thể sẽ trở thành đệ nhất Tiên thành trong mười một hạ thiên vực, vì Mặc Nguyệt Tiên thành chúng tôi có tông sư Tiên đan thất phẩm.

Câu nói không có gì đáng nghi ngờ của Diệp Mặc, một Tiên tông có một tông sư Tiên đan thất phẩm muốn trở thành đệ nhất Tiên thành của hạ thiên vực, quả thực cũng không có vấn đề gì.

Rất nhiều người thậm chí muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông ngay lập tức, muốn có được một viên Y Vương đan, lại bị Diệp Mặc từ chối toàn bộ. Y Vương đan của hắn cũng không phải là nước biển, muốn có là có. Muốn lấy được Y Vương đan ngoài người có cống hiến xây dựng Mặc Nguyệt Tiên tông như Lô Phượng, còn cả người có cống hiến cực lớn cho sự phát triển sau này của Mặc Nguyệt Tiên tông như Khô Mộc, nếu không thì

cũng cũng đừng mơ.

- Tông chủ đại nhân, Mang Thương cám ơn ân cứu mạng của đại nhân. Mang Thương nguyện ý gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, nhưng tu vi của tôi thấp kém, muốn đến Mặc Nguyệt Tiên thành làm khảo thí.

Một Kim Tiên thoạt nhìn rất trẻ tuổi bước đến trước mặt Diệp Mặc khom người cám ơn, đồng thời tỏ ý mình muốn vào Mặc Nguyệt Tiên tông.

Người khác hận không thể lập tức được Diệp Mặc tuyển nhận, còn tên Kim Tiên trẻ tuổi này lại muốn đến Mặc Nguyệt Tiên tông khảo thí, khiến Diệp Mặc sinh lòng thiện cảm. Nghĩ đến những lời bàn luận của người khác vừa nãy, hắn lập tức hỏi:

- Anh chính là đệ nhất thiên tài trong Phong Cương Tiên thành? Lục Chính Quần tại sao phải bắt giam anh?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1826

Mặc Nguyệt Quật Khởi

Vốn dĩ tôi cũng không rõ, Lục Chính Quần đối với tôi rất tốt, tôi trong lòng vẫn rất mực cảm kích ông ta. Cho đến một ngày, ông ta đưa tôi đến chỗ ở của ông ta, sau đó sau khi phong bế tu vi của tôi lại, gọi ra một Nguyên thần thể. Tôi nghe thấy ông ta nói với Nguyên thần thể đó, "Tôi giúp anh tìm được một thân thể này, anh xem xem thế nào?".

- Nguyên thần thể kia lượn quanh tôi nhìn một lát, rồi nói: "Tư chất cao cấp, chỉ có điều thuộc tính Tiên linh thể không hợp với tôi lắm."

- Lúc này tôi mới biết được, hóa ra Lục Chính Quần tìm tôi chính là muốn đoạt xá dùng, tôi lập tức căm hận, đáng tiếc là lúc đó tôi không thể nào nhúc nhích nổi.

Mang Thương nghiến răng nói.

Nghe đến đó, những người xung quanh lại lần nữa ầm ĩ lên, hành động của Lục Chính Quần thật vô cùng trơ trẽn. Diệp Mặc trong lòng sung sướng, cái mà hắn muốn chính là hiệu quả này. Đợi sau này hắn giết được Lục Chính Quần rồi, vậy thì cũng không còn ai nói Mặc Nguyệt Tiên tông hắn làm không đúng, cũng sẽ không có ai đi điều tra nguyên nhân tại sao, bản thân mình lại muốn giết Lục Chính Quần. Chỉ có điều linh hồn thể đó chắc cũng không đơn giản, nếu không sẽ không được sự coi trọng của Lục Chính Quần như vậy.

- Thế nhưng anh cũng chưa bị đoạt xá mà.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Mang Thương lập tức gật đầu nói:

- Đúng vậy, vì đang lúc đó, Tri Kế đại sư mà Lục Chính Quần mời đến hình như có chuyện gấp đến tìm ông ta. Tri Kế đại sư là do Lục Chính Quần mời đến để suy tính vận khí của Việt Hành thiên, rất được Lục Chính Quần coi trọng. Cho nên Lục Chính Quần liền cất Nguyên thần thể đó đi, nói sẽ tìm giúp lão xem. Nếu như không tìm được người thích hợp, thì sẽ dùng tôi.

- Anh biết Tri Kế đại sư đó tìm Lục Chính Quần có chuyện gì không?

Diệp Mặc mặc dù biết rõ Mang Thương sẽ không biết, nhưng vẫn ôm chút hi vọng hỏi.

Mang Thương lắc đầu nói:

- Tôi không biết, nhưng khi tôi bị dẫn đi, thì cũng không còn là khách quý nữa, mà lại biến thành tù nhân. Tôi chỉ nghe được Tri Kế đại sư đó nói đến Trung thiên vực, còn đi đâu làm gì, thì tôi cũng không rõ.

Diệp Mặc gật đầu, trong lòng cũng hiểu ra đôi chút, không tiếp tục hỏi chuyện của Lục Chính Quần nữa, mà lại nắm lấy cổ tay của Mang Thương xem tư chất của gã thế nào. Một lát sau, Diệp Mặc kinh ngạc buông tay của Mang Thương ra nói:

- Anh rốt cục bao tuổi rồi?

- Vãn bối từ lúc sinh đến năm nay là được 434 năm rồi...

Mang Thương khom người nói, trong lòng gã cũng rất tự hào, gã trước giờ cũng chưa từng thấy người nào có tốc độ tu luyện lại nhanh hơn gã.

- Anh hơn bốn trăm năm liền tu luyện đến Kim Tiên rồi? Anh từ đâu phi thăng lên vậy?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Mang Thương nói đúng như sự phỏng đoán của Diệp Mặc, Diệp Mặc

suýt chút nữa cho rằng Mang Thương cũng giống như Nghiêm Cửu Thiên, cũng là bị đoạt xá rồi.

Mang Thương cung kính nói:

- Đúng vậy đại nhân, vãn bối đến từ Thần Khung đại lục.

Mông Chẩm đứng một bên nghe thấy Mang Thương nói vậy, lập tức nói:

- Ah, anh và tôi cùng chung giới diện Tu Chân.

- Hóa ra Tiên hữu cũng đến từ Thần Khung đại lục.

Mang Thương vui mừng nói, rõ ràng là cảm giác vui mừng khi tìm được đồng hương.

Diệp Mặc thở dài, tên Mang Thương này mới có hơn 400 năm mà đã tu luyện đến Kim Tiên sơ kỳ rồi. Đây còn là gã vẫn chưa có môn phái nào chỉ dẫn, một Tán tu có thành tích như này, một khi gã có môn phái, thì tiến độ lại càng đáng sợ hơn. Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nói với Mang Thương:

- Mang Thương, hôm nay tôi nhận anh làm đệ tử ký danh, nếu như trong một khoảng thời gian ngắn, anh có biểu hiện tốt, thì tôi sẽ nhận anh làm đệ tử chính thức. Trước anh có mấy vị sư huynh, đến lúc đó tôi sẽ dẫn anh đi gặp họ.

- Đệ tử xin ra mắt sư phụ.

Mang Thương không chút do dự quỳ xuống dập đầu. Trong Tiên giới có thể tìm được một sư phụ Tiên Vương, quả thực đúng là chuyện nằm mơ cũng hiếm gặp.

Diệp Mặc đỡ Mang Thương dậy, đứng sang một bên. Loại tư chất này như Mang Thương, cho dù Tiên đế cũng sẽ thu nhận làm đệ tử, xem ra vận khí của hắn cũng không tệ.

Lúc này Tích Loan cũng đã dẫn những tu sĩ còn lại của đại lục Lạc

Nguyệt đến cám ơn Diệp Mặc, Diệp Mặc phát hiện ra có hai người mà hắn chưa từng gặp. Hai người này sau khi giới thiệu, Diệp Mặc mới biết, hai người này một tên là Vương Hạng, một tên Thành Kiến Âu. Hai người này đều là tu sĩ ẩn cư của đại lục Lạc Nguyệt.

Lúc trước khi Diệp Mặc phá vỡ cấm chế phi thăng, hai người cũng trực tiếp vượt qua lôi kiếp phi thăng. Bởi vậy có thể thấy, một đại lục Tu Chân, không biết có bao nhiêu tu sĩ cao nhân ẩn cư nữa, chỉ có điều bọn họ không muốn lộ diện mà thôi.

- Các anh muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi, thì đi cùng tôi, nếu như không muốn gia nhập, vậy thì tự động rời khỏi. Sau này trong bất kỳ thiên vực nào, cũng sẽ không có chuyện đuổi bắt tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc đợi sau khi những người này cảm ơn xong, lúc này mới nói suy nghĩ của mình ra.

Không vượt qua sự dự đoán của Diệp Mặc, dường như tất cả mọi người đều đồng ý gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, là một Hư Tiên vừa mới phi thăng, có thể gia nhập vào một tông môn khổng lồ như này đúng là số đỏ của bọn họ, làm sao có thể từ chối được chứ?

Diệp Mặc cũng chuẩn bị dẫn bọn họ rời đi từ truyền tống trận, trong thần thức lại quét phải một bóng người quen thuộc. Bóng người này rõ ràng có chút lén lén lút lút, Diệp Mặc không đợi bóng người này vụng trộm rời khỏi, cũng đã vươn Tiên nguyên đại thủ ra rồi, tóm được bóng người này.

Tên này Diệp Mặc cũng biết, lúc trước khi hắn giết Lãng Anh, tên này vì chạy trốn cố gắng phi thăng, chắc hẳn là đại trưởng lão của Thủy Thần cung, không ngờ đến Cung Hoa Thiên lại bị hắn tóm được.

- Đại nhân, vãn bối chỉ là xem náo nhiệt chút thôi, không liên quan gì đến chuyện của vãn bối cả.

Người bị Diệp Mặc tóm được chính là Vật Văn của Thủy Thần cung, gã không hiểu tại sao Diệp Mặc lại có thể nhận ra gã.

- Vật Văn, tên thất phu này, anh lừa gạt Thuyên Loan tôi, dẫn tôi đến Việt Hành thiên rồi bị bắt, lúc này không ngờ anh lại nói không liên quan đến anh.

Một giọng nói tức giận vang lên, mĩ phụ nói câu này Diệp Mặc cũng biết, lúc trước bản thân mình ở Tu Chân giới cũng giáo huấn cô ta một trận, chính là Thuyên Loan của Tuyết Lâm Hàn trì trong Tây Tích châu, cô ta có một đệ tử tên Mục Phi Hoàn.

- Đại nhân, tôi biết Lục Chính Quần...

Vật Văn biết mình chạy không thoát, vội vàng muốn nói hết những chuyện mình biết ra, nhưng lúc này Diệp Mặc cũng không muốn hỏi gã trong này, trực tiếp dẫn gã và những người muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông rời đi từ truyền tống trận.

Diệp Mặc đến Việt Hành thiên hung hãn san bằng phủ thiên chủ ở Phong Cương Tiên thành của Việt Hành thiên, lập tức chấn động toàn bộ mười một hạ thiên vực.

Mệnh lệnh phát ra lúc trước, tên Đại La Tiên bắt những tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt lên đều bị Diệp Mặc giết chết hết rồi, cộng thêm danh tiếng của tên ngụy quân tử Lục Chính Quần cũng bay xa rồi, những người còn lại ai còn dám bán mạng cho phủ thành chủ của Việt Hành thiên nữa? Ai ai cũng mai danh ẩn tích biến mất vô tăm vô tích, chuyện bắt tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt kết thúc tại đây Vì Diệp Mặc ra tay quá nhanh, Lê Khải của Tử Sương Tiên tông cũng chỉ bắt được hơn hai mươi người, rồi cũng không tìm được những nanh vuốt của phủ thiên chủ trong Việt Hành thiên nữa. Rơi vào đường cùng, Lê Khải chỉ có thể dẫn hơn hai mươi người đó đến Mặc Nguyệt Tiên tông phục mệnh, hơn hai mươi người này bị Diệp Mặc không chút khách khí giết chết toàn bộ.

...

Khi Diệp Mặc dẫn người trở về Mặc Nguyệt Tiên thành của Cung Hoa Thiên, Mặc Nguyệt Tiên thành cũng đã chiêu nhận hơn nghìn đệ tử rồi, những đệ tử này từ Hư Tiên đến Đại La Tiên đều có.

Cộng thêm những người mà Diệp Mặc dẫn về nữa, đại điển khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông lại được tổ chức sớm hơn Cực Kiếm Tiên môn, Diệp Mặc hung hãn san bằng phủ thành chủ của Việt Hành thiên, cộng thêm tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông còn là tông sư Tiên đan thất phẩm nữa, toàn bộ những thứ này khiến Mặc Nguyệt Tiên tông quật khởi không thể ngăn cản nổi, vô số Tiên tông và tông môn đều đến Cung Hoa Thiên chúc mừng đại điển khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông bế quan, đám người chỉ biết phó tông chủ họ Lạc, còn Mặc Nguyệt tiên tông ngoài ngọn chủ phong ra, tám phụ phong còn lại có hai ngọn có chủ nhân, lần lượt là phong chủ Tiên thành phong Lô Phượng, phong chủ Tiên dược phong Liễu Trung Yên, đại trưởng lão tông sư Tiên đan lục phẩm Khô Mộc.

Thành chủ Duẫn Ưng của Mặc Nguyệt Tiên thành, phó thành chủ là Trác Dược Thâm, Giang Cận.

...

Thời gian thoi đưa, lúc này cũng là tháng thứ mười từ khi Mặc Nguyệt Tiên tông khai phái rồi, Mặc Nguyệt Tiên thành và Mặc Nguyệt Tiên tông hoàn toàn tiến vào quỹ đạo rồi. Những chuyện này thậm chí không cần Diệp Mặc nhúng tay vào, có Lô Phượng từng có kinh nghiệm kinh doanh sớm đã quản lý môn phái trật tự thỏa đáng rồi, một số Đại La Tiên có kinh nghiệm được phân phối các cương vị khác nhau. Mặc dù Lô Phượng chỉ là phong chủ của một ngọn núi, nhưng những chuyện cô làm tương đương với một phó thành chủ.

Khiến cho Diệp Mặc ngạc nhiên chính là, tên Liên Minh Thiên Chủ gì

đó mà Lê Khải nói cũng không tìm đến cửa, sau khi hắn san bằng phủ thiên chủ của Việt Hành thiên, sự việc hình như cũng cứ như vậy mà kết thúc rồi. Lục Chính Quần trong Trung thiên vực cũng không có cách nào tìm đến hỏi nguyên do, nhưng Liên Minh Thiên Chủ không ngờ cũng chẳng quan tâm gì với hắn, quả thực có chút kỳ quái.

Bất luận là thế nào, Diệp Mặc cũng biết rõ chuyện này cũng chưa kết thúc, vì hắn từ miệng của Vật Văn biết được Lục Chính Quần cũng đã đến Trung thiên vực rồi. Vật Văn chỉ là một Hư Tiên, có thể dò xét được chuyện như này, có thể thấy gã cũng là người tâm phúc trong phủ thiên chủ.

Nguyên nhân Lục Chính Quần đến Trung thiên vực, Diệp Mặc đương nhiên biết rõ, chắc chắn cũng dính đến vị trí của mình, tên này cũng đến Trung thiên vực tìm hắn. Chỉ có điều không ngờ mình cũng đã đến Trung thiên vực và Thượng thiên vực lượn một vòng, rồi lại quay về Hạ thiên vực.

Lúc này Mặc Nguyệt Tiên tông trên cơ bản cũng đã bình ổn rồi, Khô Mộc đang bế quan, chuẩn bị đột phá Tiên Vương. Còn ngay cả Lô Phượng, bây giờ cũng không có nhiều chuyện để làm, Tàng Kinh lâu của Mặc Nguyệt Tiên tông Diệp Mặc còn chưa xây dựng, đây cũng không phải là hắn không có thời gian để xây dựng, mà là Mặc Nguyệt bây giờ còn quá ít người, một khi hắn đi rồi, thì Tàng Kinh lâu đến người bảo vệ công pháp tu luyện cũng không có.

Còn về Mang Thương, Diệp Mặc cũng đã đổi một bộ công pháp cho gã rồi, cho gã một nơi tu luyện trong Mặc Nguyệt phong. Với tư chất của Mang Thương, cho gã một bộ công pháp và tài nguyên tu luyện, tu vi muốn tăng tốc, chắc hẳn cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi trải qua vài tháng yên ổn, Diệp Mặc quyết định chào mấy người Lô Phượng rồi rời khỏi Mặc Nguyệt Tiên tông, sau đó qua một thời gian đổi về thân phận vốn dĩ của hắn, rồi lại quay về Mặc Nguyệt Tiên tông bế quan.

Diệp Mặc đang chuẩn bị đi tìm Lô Phượng, bàn giao chuyện của Mặc Nguyệt Tiên tông cho cô ấy, thì không ngờ Lô Phượng cũng đã tìm đến hắn

rồi.

- Lạc sư huynh, không biết anh có rảnh không?

Lô Phượng sau khi hàn huyên với Diệp Mặc được vài câu, câu nói đầu tiên chính là hỏi Diệp Mặc có rảnh hay không.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi cũng không có chuyện gì, đang chuẩn bị quay về chỗ sư phụ xem xem sư đệ có xuất quang không, đồng thời báo cáo chuyện Mặc Nguyệt Tiên tông đã khai phái với sư phụ và sư đệ, sau đó tôi cùng sư phụ đến Hỗn Độn Tinh Vực, sư đệ tôi có thể sẽ trở về.

Lô Phượng do dự một lát, rồi mới lên tiếng:

- Là thế này, tu vi của tôi cũng đã được củng cố rồi, cộng thêm thời gian phong vương lần này cũng sắp đến rồi, cho nên tôi muốn đến Ma Di Thiên phong vương, không biết Lạc sư huynh có thể đi cùng tôi một chuyến hay không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1827

Phong Vị Tháp, Tiên Vương Bia

Diệp Mặc đang muốn hỏi thăm xem phong vương là cái gì, nhưng lại chợt nhớ tới lúc trước đã nghe được một ít lời đồn về Lục Chính Quần của Việt Hành Thiên. Dường như là danh hiệu của một Tiên Vương thì ngoại trừ do bằng hữu tặng cho, còn có một nơi chuyên trách việc phong vương cho các Tiên Vương nữa. Hắn cũng chỉ có thể dựa vào chút tin tức này thôi, không thể hỏi lung tung, vạn nhất chính mình lộ ra vẻ cái gì cũng không hiểu, thì chắc chắn sẽ khiến cho Lô Phượng hoài nghi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc vội vàng nói một cách lúng túng:

- Ta tấn cấp Tiên Vương không lâu, thì sư đệ liền bế quan. Ta vốn định làm xong chuyện sư đệ nhờ vả, thì mới đi phong vương, nhưng không nghĩ tới cô vừa vặn cũng muốn đi.

Lô Phượng nghe Diệp Mặc nói xong, thì liền mừng rỡ đáp:

- Vậy thì tốt quá, Lạc sư huynh, chúng ta cùng đi phong vương nhé. Một mình tôi đi thì cũng có chút lo lắng.

Diệp Mặc sững sờ, sau đó lại muốn hỏi về vài điều hắn băn khoăn nhưng cuối cũng vận nhịn xuống, đổi lại thành một câu nói khác:

- Lúc trước ta vẫn luôn bế quan, chỉ sau khi tấn cấp lên Tiên Vương thì mới đi ra ngoài, cho nên ta còn muốn trở về hỏi ý kiến sư phụ một chút xem phong vương cần phải chú ý những gì.

Lô Phượng nghe xong thì cũng không hề có biểu hiện gì mà lập tức nói:

- Lạc sư huynh, anh không cần phải trở về để hỏi đâu, vì kỳ thật phong Vương rất đơn giản, ở chỗ này tôi có một phần tư liệu, anh xem một chút là sẽ hiểu thôi.

Nói xong Lô Phượng liền đưa cho Diệp Mặc một cái ngọc giản.

Diệp Mặc tiếp nhận ngọc giản xong liền quét thần thức vào. Tuy mặt ngoài của hắn vẫn không chút biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại âm thầm may mắn vì cách nói chuyện của mình đã thành công rồi, nếu không thì chắc đã sớm bị lộ ra chân ngựa.

Tiên Giới thậm chí còn có ba cái 'Bia Tiên Vương'. Mỗi một tiên nhân sau khi tấn cấp lên Vị Tiên thì đều có thể đi tới 'Bia Tiên Vương' để lưu lại tên của mình. Sau khi lưu lại tên của mình, thì trên tấm 'Bia Tiên Vương' sẽ tự động hiện ra danh hiệu phong Vương của mình.

Nhưng cái danh xưng sau khi được phong Vương này cũng không phải được tất cả các Tiên Vương tiếp nhận. Vì nếu có người nào cảm thấy mình không thích cái danh hiệu đó thì sẽ sử dụng cái danh hiệu mà bằng hữu tặng cho mình làm danh hiệu Tiên Vương. Chỉ là danh xưng mà tự mình đặt hoặc là do bằng hữu tặng cho thì dù nó có vang dội đến đâu cũng không thể được tất cả mọi người thừa nhận, mà chỉ có thể sử dụng nó ở trong phạm vi thế lực nhất định của bản thân mà thôi. Một khi tham gia vào bất kỳ hoạt động gì, hoặc là trận đấu nào, thì việc không sử dụng danh hiệu trên 'Bia Tiên Vương' đều không có hiệu quả.

Một khi phong Vương tại 'Bia Tiên Vương', thì sẽ được hưởng thụ số mệnh của Tiên Giới, việc cảm thụ quy tắc Thiên Địa khi tu luyện cũng sẽ trở nên rõ ràng hơn.

Lục Chính Quần tiếp nhận danh xưng Quân Tử Tiên Vương do bằng hữu ban tặng là vì muốn mở rộng danh tiếng của bản thân mà thôi. Sau này có thêm danh hiệu phong Vương của Tiên Vương thì danh tiếng sẽ càng lớn. Giống như là Tần Bội Phủ và Dương Nhiễm của Cực Kiếm Tiên môn vậy. Khi họ muốn trùng kiến Tiên môn thì cả hai đều không có danh hiệu Tiên

Vương, nhưng cũng tự mình phong cho mình một cái danh hiệu Tiên Vương. Vì chỉ có như vậy, thì danh vọng của Cực Kiếm Tiên môn mới được đẩy lên cao hơn.

Diệp Mặc âm thầm thở nhẹ ra. Vốn hắn vẫn nghĩ rằng danh hiệu Tiên Vương là do tự mình đặt ra, nhưng hóa ra là lại còn có cả cái 'Bia Tiên Vương' này.

- Đã tới thời gian 1000 năm rồi sao?

Diệp Mặc xem tin tức trên ngọc giản, thì thấy trước kia việc phong Vương trên 'Bia Tiên Vương' rất lộn xộn, về sau thì lại dần dần hình thành một thời gian thống nhất, đó là cứ qua mỗi một ngàn năm thì mới thực hiện phong Vương một lần. Cho nên lần này thấy Lô Phượng muốn đi Ma Di Thiên để phong Vương, thì lập tức hỏi xem có phải là đã tới thời hạn 1000 năm rồi hay không?

Lô Phượng lập tức nói:

- Không phải, lúc này còn cách khoảng ba năm nữa, nhưng muốn phong Vương thì đều phải đi từ trước. Bởi vì bên cạnh mỗi tấm 'Bia Tiên Vương' thì đều có một cái Phong Vị Tháp. Phong Vị Tháp chính là nơi nhất định phải tiến vào trước khi phong Vương, bởi vì bên trong Phong Vị Tháp có thể cảm ngộ được đạo vận của Thiên Địa, cảm ngộ tu vi cùng thần thông của mình. Thời gian cảm ngộ càng dài, thì đối với tu vi sau này càng có thành tựu lớn. Đương nhiên chủ yếu nhất là khi phong Vương thì càng có lợi đối với bản thân.

Phong Vị Tháp tổng cộng có 81 tầng. Mỗi tầng chỉ có chín gian phòng, một khi đi trễ, thì gian phòng sẽ bị người khác chiếm mất và sẽ chỉ có thể ở lại ở vị trí kém nhất. Hoặc là phải đợi thời gian 1000 năm sau, bởi vì ở trên tầng càng cao của Phong Vị Tháp, thì khả năng cảm ngộ càng cao, chỗ tốt có được càng nhiều. Hơn nữa danh hiệu khi phong Vương sẽ càng uy phong hơn. Vị trí của một Tiên Vương trong Phong Vị Tháp thì tương ứng với vị trí danh hiệu của Tiên Vương đó trên 'Bia Tiên Vương'.

- Nếu là như vậy, thì hẳn là người khác đã sớm đi rồi. Bây giờ chúng ta mới đi tới, thì không phải là bị rớt lại phía sau người khác sao? Hơn nữa, dựa theo lời cô nói, thì Phong Vị Tháp có tới hơn 700 gian phòng, mà Hạ Thiên Vực thì cho dù là cả mười ngàn năm cũng sẽ không có tới hơn 700 Tiên Vương xuất hiện được.

Diệp Mặc nghi hoặc.

- Xem ra anh thật đúng là không hiểu gì về 'Bia Tiên Vương' và Phong Vị Tháp.

Lô Phượng lại tiếp tục kiên nhẫn giải thích:

- Khi Tiên Giới vừa phân liệt thành 'Ba mươi ba Thiên Vực', thì liền xuất hiện ba tấm 'Bia Tiên Vương'. Lúc đó cũng không có Phong Vị Tháp, mà khi đó Tiên Vương tới phong Vương tại 'Bia Tiên Vương' cũng là tùy ý mà đi, lúc nào cũng có thể. Về sau, các đại Thiên Vực thống nhất rằng cứ mỗi 1000 năm thì sẽ tiến hành đi phong Vương một lần, hơn nữa thời gian phong Vương đều giống nhau. Sau khi đạt được thống nhất, thì bên cạnh mỗi một tấm 'Bia Tiên Vương' đều xuất hiện một tòa Phong Vị Tháp.

Sau khi Phong Vị Tháp xuất hiện thì mọi người cũng phát hiện muốn phong Vương thì nhất định phải đi Phong Vị Tháp. Chỉ có tĩnh tâm cảm ngộ bên trong Phong Vị Tháp thì mới có thể có thực lực cường đại hơn sau khi phong Vương. Phong Vị Tháp cũng chỉ mở ra trước khi 'Bia Tiên Vương' mở ra trước đúng một năm, hơn nữa leo lên tầng càng cao trong Phong Vị Tháp, thì cảm ngộ lại càng sâu. Thứ hạng cao thấp mà danh hiệu phong Vương để lại trên 'Bia Tiên Vương' cũng có liên quan tới Phong Vị Tháp.

Diệp Mặc giật mình:

- Cô nói vậy có nghĩa là nếu chúng ta đi chậm, chỉ có thể ở lại dưới tầng thấp nhất, mà không thể lên đến tầng cao hơn của Phong Vị Tháp đúng không? Nhưng như vậy thì cũng không cần thiết phải đi trước tận mấy năm mà.

Lô Phượng lắc đầu:

- Không phải. Các tầng cao trên Phong Vị Tháp cũng không phải là tùy tiện đều có thể đi lên. Bình thường thì có thể leo lên tới tầng thứ 50 của Phong Vị Tháp đã coi như là một Tiên Vương có thực lực cực mạnh rồi. Trung Thiên Vực cùng Thượng Thiên Vực thì tôi không biết, nhưng ở Hạ Thiên Vực này thì thông thường các Tiên Vương chỉ có thể leo lên tới tầng thứ 20 tới tầng 40 mà thôi.

Trên thực tế thì từ tầng 20 tới tầng 40 cũng có tới hơn 300 gian phòng, nhưng những gian phòng từ tầng 20 trở xuống có giá trị không cao lắm, cho nên tính ra thì tất cả mọi người chỉ có hơn một trăm cái gian phòng để tranh giành với nhau, cho nên tình huống vô cùng kịch liệt. Trước khi Phong Vị Tháp mở ra, thì Tiên Vương tới để phong Vương đều sẽ ở lại quảng trường để cảm thụ đạo vận của Phong Vị Tháp. Cảm thụ đạo vận càng sâu thì càng có khả năng leo lên tầng cao trên Phong Vị Tháp, Vương Vị trên 'Bia Tiên Vương' cũng càng cao. Có người vì việc phong Vương này, thậm chí còn tới sớm tận sáu năm.

Diệp Mặc nghi hoặc:

- Cho dù là như vậy thì cũng đủ cho cả Hạ Thiên Vực rồi. 1000 năm thì Hạ Thiên Vực sẽ có thêm hơn 100 Tiên Vương sao?

Lô Phượng thở dài:

- Thực tế thì nếu quả thật là chỉ có Tiên Vương của Hạ Thiên Vực cạnh tranh, thì hơn 100 gian phòng này đúng là đủ rồi. Nhưng Phong Vị Tháp cùng 'Bia Tiên Vương' giống như nhau, đó là tuy nó nằm ở ba đại Thiên Vực khác nhau, nhưng lại cùng tiến vào cùng một nơi. Từ bất cứ đại Thiên Vực nào tiến vào trong Phong Vị Tháp, thì sẽ xuất hiện ở cùng một chỗ, vì thế nên hơn 700 gian phòng này sẽ là sự cạnh tranh giữa 'Ba mươi ba Thiên Vực' với nhau.

Hơn nữa chính thức cạnh tranh chỉ có gian phòng khoảng từ tầng 36 tới

tầng 45 mà thôi. Những gian phòng ở tầng dưới đều bị coi là bần tiện, không có ai có hứng thú tiến vào cả. Nhưng những gian phòng ở tầng cao thì mọi người lại không thể vào được. Thực tế thì mỗi lần 'Bia Tiên Vương' phong Vương cũng chính là đại hội lớn nhất của cả 'Ba mươi ba Thiên Vực', cho nên cũng có kẻ thường gây sự với người khác ở trên quảng trường 'Bia Tiên Vương'. Chính vì thế cho nên tôi mới muốn hỏi xem Lạc sư huynh có thời gian để cùng đi hay không?

- Vậy chờ tới khi thực lực trở nên cường đại thì mới đi phong Vương không được sao?

- Từ sau khi xuất hiện Phong Vị Tháp, thì mỗi tiên nhân sau khi tấn cấp lên Vị Tiên sẽ chỉ có ba lần cơ hội phong Vương trên 'Bia Tiên Vương'. Nói cách khác, sau thời gian 3000 năm thì ai không đi sẽ không còn cơ hội để phong Vương nữa. Chỉ có thể tự mình đặt cho mình một cái danh hiệu. Những tiên nhân không có cách nào phong Vương, thì nghe nói sẽ rất khó có thể tấn cấp Tiên Tôn, có khi cả đời sẽ chỉ có thể dừng lại ở tu vi Tiên Vương mà thôi.

Diệp Mặc gật đầu:

- Sư phụ của ta bình thường cũng chỉ bế quan tu luyện, nên những điều này nếu không phải là cô nói với tôi, thì tôi thật sự là không rõ ràng lắm. Không ngờ là còn có việc Tiên Vương cảm ngộ đạo vận trong cái Phong Vị Tháp kia. Tôi nghe nói Nguyễn Nhạc Thiên có một cái Vấn Đạo Các, bên trong có thể vấn đạo, bên ngoài Vấn Đạo Các còn có một cái Vấn đạo ngân bia. Tôi cũng nghe nói rằng Thượng Thiên Vực cũng có một cái Vấn Đạo Các, không biết có thật như vậy hay không?

Lô Phượng lập tức đáp:

- Kỳ thật cái Vấn Đạo Các kia xác thực là không khác mấy so với 'Bia Tiên Vương'. Vì Vấn Đạo Các ở Thượng Thiên Vực cùng với Vấn Đạo Các ở Trung Thiên Vực là một. Bất quá cái Vấn đạo ngân bia kia cũng không phải là thứ ở bên ngoài của Vấn Đạo Các, mà nó chẳng qua chỉ là một món

pháp bảo do một Tiên khí tông sư tuyệt đỉnh lấy một khối Vấn đạo thạch bên trong Vấn Đạo Các ra ngoài để luyện chế thành mà thôi.

Cái Vấn đạo ngân bia thực sự này gọi là Đạo ngân bia. Đạo ngân bia nằm tại Phạm Đô Thiên, đó mới thực sự là Đạo ngân bia. Nghe nói tiến vào Vấn Đạo Các từ Nguyễn Nhạc Thiên, thì tối đa cũng chỉ có thể lên tới tầng sáu, còn sự thực có phải hay không thì tôi cũng không biết.

Diệp Mặc nghĩ tới lần đó mình đã tiến vào được tầng bẩy trước khi truyền tống ra ngoài, thì đột nhiên có chút tin tưởng lời nói của Lô Phượng. Tuy lúc ấy hắn nói rằng mình không luân hồi, nhưng Vấn Đạo Các lại không cho đi lên tiếp mà lại truyền tống mình ra ngoài. Có lẽ sau này hắn có thể đi Thượng Thiên Vực, sau đó có thể tiến vào tầng bẩy của Vấn Đạo Các cũng không biết chừng. Đợi sau này có cơ hội, nhất định phải đi tới Vấn Đạo Các ở Phạm Đô Thiên để thử xem.

- Đợi sau khi Khô Mộc tấn cấp Tiên Vương, thì chúng ta sẽ cùng đi. Chậm thêm nửa năm nữa cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Diệp Mặc nghe Lô Phượng nói xong, thì lập tức quyết định sẽ cùng Lô Phượng đi một chuyến tới quảng trường 'Bia Tiên Vương' tại Ma Di Thiên. Ít nhất thì hắn cũng phải lấy một cái Vương Vị trên 'Bia Tiên Vương'.

Đồng thời Diệp Mặc cũng có chút chờ mong rằng có thể gặp được Lục Chính Quần tại Phong Vị Tháp. Danh hiệu hiện giờ của Lục Chính Quần là do bằng hữu tặng choNếu y chưa từng phong Vương, vậy thì nhất định sẽ phải đi Phong Vị Tháp. Thực tế thì Diệp Mặc hiện tại đã rất muốn bay tới Nguyễn Nhạc Thiên của Trung Thiên Vực để xem Lục Chính Quần có ở quảng trường 'Bia Tiên Vương' nơi đó hay không, nhưng hắn cũng biết cái ý nghĩ này hoàn toàn không thực tế. Vì tính ra thì ngay cả phương diện thời gian cũng không kịp được.

...

Nửa năm sau thì Khô Mộc đã chính thức tấn cấp Tiên Vương tại Mặc

Nguyệt Tiên tông. Mặc Nguyệt Tiên tông lúc này đã có thêm một Tiên Vương nữa, hơn nữa còn là một đại sư Tiên đan lục phẩm. Cho nên danh tiếng Mặc Nguyệt Tiên tông lại lần nữa oanh động Cung Hoa Thiên, tất cả các Tiên tông khác lại lần nữa đến chúc mừng.

Mặc Nguyệt Tiên tông hiện tại đã có ba vị Tiên Vương, còn có một tên Tiên Vương thực lực nghịch thiên, cho nên hiện tại Mặc Nguyệt Tiên tông sắp trở thành đệ nhất Tiên tông tại toàn bộ Hạ Thiên Vực gần như đã là chuyện chắc chắn.

Khô Mộc tấn cấp Tiên Vương chưa lâu, cần phải có thời gian củng cố tu vi của mình, cho nên đành phải bỏ qua cơ hội phong Vương tại 'Bia Tiên Vương' lần này. Có thể tấn cấp lên Tiên Vương, thì Khô Mộc đã cực kỳ vui mừng rồi, cho nên y lần này cũng không tính toán đi phong Vương, mà chủ động lưu lại Mặc Nguyệt Tiên tông. Đối với việc Diệp Mặc cùng Lô Phượng lần này đi phong Vương tại 'Bia Tiên Vương', thì y cực kỳ ủng hộ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1828

Một Khi Động Lòng

Nếu như không phải là Mặc Nguyệt Tiên tông đột nhiên xuất hiện, thì việc hai vị Tiên Vương của Cực Kiếm Tiên môn đột nhiên trở về trùng kiến lại Tiên tông tuyệt đối là sự kiện nổi bật nhất của Cung Hoa Thiên. Nhưng vì Mặc Nguyệt Tiên tông đột nhiên xuất hiện, cho nên việc Cực Kiếm Tiên môn trùng kiến lại Tiên tông trở thành sự kiện phụ trợ cho Mặc Nguyệt Tiên tông kiến thiết tông môn.

Vô số tiên nhân muốn gia nhập vào một Tiên tông đều có lựa chọn đầu tiên là Mặc Nguyệt Tiên tông. Cũng may là Mặc Nguyệt Tiên tông không tuyển chọn nhiều đệ tử lắm, cho nên rất nhiều tiên nhân sau khi không được tuyển chọn vào Mặc Nguyệt Tiên tông thì lại lần nữa đi tới Cực Kiếm Tiên môn để khảo thí.

Tuy Cực Kiếm Tiên môn bị Mặc Nguyệt Tiên tông đoạt đi danh tiếng, nhưng đối với việc hai đại Tiên Vương trở về, đồng thời những đệ tử hạch tâm cũng không tổn thất gì, thì hẳn là trên dưới tông môn đều phải vui mừng mới đúng. Huống chi còn có tin tức Tự Tại Vương bị cao thủ vô danh giết chết, thì đáng lẽ Cực Kiếm Tiên môn càng không có lý do gì để không vui mừng cả.

Nhưng thực tế thì Cực Kiếm Tiên môn thật sự có người rầu rĩ không vui. Hơn nữa người không vui không phải ai khác mà chính là Chân Băng Du, đệ tử được yêu thích nhất của đệ nhất trưởng lão Cực Kiếm Tiên môn Dương Nhiễm.

Chân Băng Du không phải là một người biết ẩn dấu tâm tư của mình, mặc dù tâm tư của cô không có biểu hiện rõ ràng trên mặt, nhưng tâm tình

của cô thì lại biểu lộ không thiếu sót thứ gì.

Ngay cả Tần Niệm Mân cũng cảm giác được tâm tư của Chân Băng Du, nhưng mặc dù Chân Băng Du là sư tỷ của cô, nhưng tính tình lại tương đối lạnh lùng, cho nên mặc dù cô và Chân Băng Du không có mâu thuẫn gì, nhưng cũng không có được sự thân mật giữa sư tỷ muội đồng môn. Hải Xuyên Vũ cũng không chỉ một lần hỏi thăm về Chân Băng Du trước mặt Tần Niệm Mân, nhưng Tần Niệm Mân lại không có cách nào cho Hải Xuyên Vũ đáp án cả.

Sau đó Hải Xuyên Vũ thậm chí còn nhờ vả Ngạn Húc Thao tới hỏi thăm Tần Niệm Mân về chuyện của Chân Băng Du. Cho nên Tần Niệm Mân chỉ có thể đồng ý rằng sẽ đi xem Chân Băng Du thế nào, thuận tiện nghe ngóng một chút tình huống. Nếu như có thể, thì sẽ mời Chân Băng Du ra ngoài cùng mọi người một chút.

Chỉ là Tần Niệm Mân còn chưa tìm tới Chân Băng Du, thì đã bị cha của cô là Tần Bội Phủ gọi tới.

Tần Niệm Mân kỳ thật rất không muốn đi gặp người cha chưởng môn này, chủ yếu là vì cha của cô đối với bạn trai cô là Ngạn Húc Thao luôn nhìn không vừa mắt. Hơn nữa dường như cha của cô đối với cái tên Diệp Mặc mà lần trước cô đưa về rất coi trọng. Thậm chí không chỉ một lần nhắc tới Diệp Mặc trước mặt cô.

Điều này làm cho cô đối với Diệp Mặc một chút hảo cảm cũng không hề có. Trước đó thì do Diệp Mặc và Băng Du sư tỷ cùng nhau biến mất không thấy tung tích, cho nên cha cô mới miễn cưỡng tiếp nhận Ngạn Húc Thao. Về sau Diệp Mặc lại lần nữa xuất hiện, khiến cho cha cô lại nổi lên tâm tư, muốn cho Diệp Mặc kia lại lần nữa trở thành đạo lữ của cô.

Cô thật sự nghĩ không ra rằng Diệp Mặc so với Ngạn Húc Thao có điểm gì tốt chứ? Trong lòng của cô, thì hai người cách biệt nhau quá xa. Đương nhiên hiện tại trong lòng của Tần Niệm Mân, thì Diệp Mặc còn kém rất xa Ngạn Húc Thao.

Tuy biết rõ cha tìm cô là vì chuyện này, nhưng cô vẫn không thể không đi được.

Quả nhiên sau khi Tần Niệm Mân ngồi xuống thì câu nói đầu tiên của Tần Bội Phủ là:

- Niệm Mân, trải qua một thời gian ngắn quan sát, thì ta muốn nói thật cho con biết, tên Ngạn Húc Thao kia không thích hợp làm đạo lữ của con đâu.

- Có phải là cái tên Diệp Mặc kia mới thích hợp với con không?

Tần Niệm Mân vô cùng đau đầu, đáp lại một cách khó chịu.

Tuy biết rõ con gái nói đúng, và cũng là lời nói mát thôi, nhưng Tần Bội Phủ vẫn gật đầu:

- Con nói không sai, đúng là tên Diệp Mặc kia thích hợp với con hơn. Ài, mẹ con mất sớm, nếu như mẹ con có ở đây, thì những lời này hẳn phải là mẹ con nói với con mới đúng.

Vốn trong lòng Tần Niệm Mân đang cực kỳ khó chịu, nhưng nghe được cha cô nhắc tới người mẹ quá cố, thì vành mắt liền đỏ lên, chút tức giận kia liền biến mất không còn nữa. Sau khi cô trầm mặc một lúc thì liền nói:

- Cha, con cùng tên Diệp Mặc kia căn bản là không có bất cứ quan hệ nào, hắn cũng chưa từng đem con để vào trong mắt. Người vì cái gì luôn muốn tác hợp cho con với hắn. Con và hắn căn bản là không thích hợp với nhau. Con thích Húc Thao, anh ấy đối xử với con rất tốt.

Tần Bội Phủ lần này lại khác với những lần trước, nói một cách thận trọng:

- Niệm Mân, con nói cho cha biết, với dung mạo và địa vị của con, thì nếu như con đối xử với Diệp Mặc giống như đối xử với Ngạn Húc Thao, thì hắn còn có thể đối xử với con như vậy không? Hắn không tốt đối với con, là

vì con căn bản không để hắn vào trong mắt. Con ngẫm lại xem, lúc trước hắn đối xử với con như thế nào? Ta nghe nói, khi con gặp Diệp Mặc ở tòa Tiên thành kia, thì con chỉ luôn chèn ép Diệp Mặc để nịnh tên Ngạn Húc Thao kia. Cho nên đừng nói là Diệp Mặc, bất kỳ là ai cũng đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

Thấy Tần Niệm Mân cúi đầu không nói, thì Tần Bội Phủ lại tiếp tục kiên nhẫn giảng giải:

- Con nói cho cha biết, nếu như con toàn tâm toàn ý đối tốt với hắn, thì tên Diệp Mặc kia có thể đối xử với con giống như vậy không? Trước đó vì chuyện kiến thiết lại tông môn, cho nên cha không có thời gian để hỏi con. Hiện tại tông môn đã khôi phục lại và hưng thịnh như ban đầu, thêm nữa là con lại muốn đi ra ngoài, cho nên hiện giờ con hãy nói thật cho cha biết.

- Cha, người luôn hỏi con về những vấn đề nhàm chán này.

Tần Niệm Mân bất đắc dĩ trả lời.

- Con chỉ cần trả lời ta là được rồi.

Tần Bội Phủ kiên định muốn Tần Niệm Mân trả lời.

Tần Niệm Mân thật sự là cực kỳ bất đắc dĩ, đành phải nói ra:

- Con cũng không biết, nhưng tính cách của hắn dường như là loại người ai kính hắn thì hắn sẽ kính lại. Trước kia khi con tìm thấy hắn, hắn là một Tiên đan sư tam phẩm, quan hệ với mấy người Hư Tiên khác vô cùng tốt, cho nên con nghĩ hắn không phải là loại người đặc biệt cao ngạo. Khi con tiếp xúc với hắn, thì hắn dường như cũng không phải là loại người thích chiếm tiện nghi của người khác. Dù sao thì con cũng chỉ biết đến như vậy mà thôi.

- Được, Niệm Mân, ta hy vọng con có thể tiếp tục gẫn gũi với tên Diệp Mặc kia. Húc Thao thực sự là không thích hợp với con.

Tần Bội Phủ lần này nói vô cùng dứt khoát.

- Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ Húc Thao không bằng hắn sao? Húc Thao hiện tại cũng là Đại Ất Tiên, hơn nữa tu vi còn cao hơn so với Diệp Mặc kia một ít. Hơn nữa Húc Thao sắp tấn cấp lên đại sư Tiên đan tứ phẩm rồi, chỗ nào mà Húc Thao không bằng tên Diệp Mặc kia chứ?

Tần Niệm Mân thấy cha già đã không còn nói đạo lý nữa, thì lập tức tỏ ra khó chịu.

Tần Bội Phủ không quát lên với Tần Niệm Mân, mà chỉ trầm giọng nói:

- Niệm Mân, con hãy tin tưởng ánh mắt của ta. Ta tuy là tư chất không được tốt, nhưng lại chưa bao giờ nhìn sai người. Ngạn Húc Thao tu đạo, tâm chí cũng rất kiên định, cũng là một đệ tử tông môn ưu tú. Nhưng y không thích hợp làm đạo lữ của con, và ta tin tưởng là ta không nhìn lầm.

- Vậy cha dựa vào cái gì nói tên Diệp Mặc kia thích hợp với con? Chẳng lẽ hắn mới thích hợp làm đạo lữ của con hay sao?

Trong lòng Tần Niệm Mân rất không phục.

Tần Bội Phủ cũng không trực tiếp trả lời, mà chậm rãi nói:

- Con có biết đạo tâm mà Dương Nhiễm sư thúc tu luyện là gì không?

- Con không biết.

Tần Niệm Mân vô thức lắc đầu.

- Sư thúc Dương Nhiễm của con tu luyện chính là Vô vật chi đạo. Đây là một nhánh của Vô tình chi đạo. Mặc dù là có chút khác biệt, nhưng đạo lý bên trong lại giống nhau.

Tần Bội Phủ nói một cách ngưng trọng.

- Nhưng con cảm giác rằng Dương Nhiễm sư thúc rất tốt mà, người đối

với con cũng rất tốt, không thể là vô tình được.

Tần Niệm Mân có chút nghi hoặc.

Tần Bội Phủ lắc đầu:

- Con không hiểu cái gì gọi là Vô vật chi đạo rồi, vì con chỉ thấy được mặt ngoài mà thôi. Loại đạo tâm này, thì ngoại trừ việc tu luyện tìm kiếm cảnh giới cao nhất của đại đạo ra, sẽ không có bất cứ việc gì đặt ở trong lòng nữa cả. Con đừng thấy Dương Nhiễm sư thúc của con tích cực trở về kiến thiết tông môn như vậy mà nhầm, việc đó chỉ là vì tông môn chính là chỗ tu luyện của cô ấy, tất cả chỉ là vì tu luyện mà thôi. Một khi có bất cứ thứ gì ảnh hưởng tới việc tu luyện, thì cô sẽ trực tiếp vứt bỏ. Cô ấy sẽ không gặp khó khăn trong phương diện tình cảm, càng không bao giờ vì tình cảm mà trả giá.

- Khó trách vì sao Dương Nhiễm sư thúc lại không hề có đạo lữ, hóa ra là có chuyện này.

Tần Niệm Mân cảm thán một hồi lâu, nhưng sau khi nói xong thì cô dường như nhớ ra cái gì đó, lập tức khiếp sợ rồi nói:

- Cha, người nói như vậy có nghĩa là Băng Du sư tỷ chẳng phải cũng tu luyện Vô vật chi đạo sao?

Tần Bội Phủ thận trọng gật đầu:

- Niệm Mân, đây chính là lý do tại sao hôm nay cha phải gọi con tới để nghiêm túc nói chuyện với con một chút.

Thấy con gái rất nghiêm túc nghe mình nói, thì Tần Bội Phủ cũng nhẹ nhàng nói tiếp:

- Băng Du tu luyện xác thực cũng là loại đạo tâm này, ngoại trừ tìm kiếm đỉnh của đại đạo ra, thì không có bất cứ điều gì khác có thể ảnh hưởng đến tâm tình của nó cả. Hơn nữa tư chất của Băng Du nghịch thiên, từ nhỏ

đã được Dương Nhiễm sư thúc dạy bảo, cho nên đạo tâm càng kiên định vô cùng. Dựa theo lý mà nói, thì loại đạo tâm kiên định này tuyệt đối sẽ không có khả năng bị phá vỡ, nói cách khác, cả đời này Băng Du sẽ không động tình với bất cứ một người đàn ông nào.

- Cha, ý của người là Băng Du sư tỷ... cô ấy...

Tần Niệm Mân khiếp sợ hỏi lại.

Sở dĩ cô khiếp sợ, không phải là vì việc cô vừa biết rõ đạo tâm mà Băng Du sư tỷ của cô tu luyện chính là Vô vật chi đạo, mà là vì cô hiểu rõ từ trước đên nay chắc chắn Chân Băng Du sẽ không bao giờ động tình với bất cứ người nào. Đây chính là một loại trực giác, cũng là một loại cảm giác sau thời gian dài chung sống. Cho nên tuy cô có ý định giúp sư huynh Hải Xuyên Vũ một tay, nhưng thực tế thì cô cũng biết rõ sư huynh Hải Xuyên Vũ sẽ chỉ hoài công vô ích mà thôi.

- Đúng thế, lần này Băng Du trở về, xác thực là nó đã động tình rồi. Hơn nữa Dương Nhiễm sư thúc của con cũng biết chuyện này.

Tần Bội Phủ thở dài.

- Đó có thể là ai?

Tần Niệm Mân thốt ra, nhưng lập tức trong đầu cô đã xuất hiện hình bóng của một người.

- Con có thể đoán được rồi, vì người đã khiến cho Băng Du động tình chính là Tiên đan sư Diệp Mặc.

Tần Bội Phủ nói một cách bất đắc dĩ.

- A, con biết rồi, nhất định là do tên họ Diệp kia đã thừa dịp Băng Du sư tỷ trọng thương, sau đó chiếm được tiện nghi của Băng Du sư tỷ nên mới khiến Băng Du sư tỷ không còn cách nào khác nữa. Khó trách sao con lại cảm giác tâm tình của Băng Du sư tỷ không được tốt, hóa ra là do tên họ

Diệp kia. Chuyện này tuyệt đối không thể nào bỏ qua cho hắn được.

Tần Niệm Mân nổi giận đùng đùng.

Tần Bội Phủ lại thở dài:

- Niệm Mân, con vẫn còn chưa rõ ý của ta. Tên Diệp Mặc kia thực sự là chưa làm gì với Băng Du cả, hơn nữa người tu luyện Vô vật chi đạo thì cho dù là bị người khác làm gì đi chăng nữa, cũng sẽ không bao giờ ảnh hưởng được tới đạo tâm cả.

Thấy con gái còn không hiểu, thì Tần Bội Phủ chỉ có thể nói tiếp:

- Một người khi tu luyện Vô vật chi đạo thích một người, thì đạo tâm cũng sẽ không cải biến. Nhưng người tu luyện loại đạo tâm này gần như sẽ không có khả năng thích bất cứ một người nào. Trừ phi...

Tần Bội Phủ nhìn chằm chằm vào con gái rồi nói tiếp:

- Trừ phi là người này có một nghị lực và khí phách vô cùng lớn, cùng với bản lãnh kinh thiên động địa, còn phải là người cực kỳ trọng tình cảm. Mà những điều kiện kia cũng chưa đủ, còn phải có một cái cơ hội, và cái cơ hội này thì người bình thường đều khó có thể làm được. Như vậy thì mới có thể đả động tới tình cảm của người tu luyện Vô vật chi đạo. Nhưng một khi người tu luyện loại đạo tâm này thích một người, thì toàn bộ đạo tâm của người đó sẽ chuyển hóa thành loại cảm tình chấp nhất, tất cả sinh tử cùng tình cảm đều sẽ đặt trên người mình yêu thích.

- Điều đó không có khả năng! Cho dù là Băng Du sư tỷ thích Diệp Mặc, thì cũng không thể có quan hệ với việc hắn có nghị lực và vân vân hay không. Tên Diệp Mặc kia nhiều nhất chỉ là một Tiên đan sư mà thôi, càng không thể có cái gì gọi là bản lãnh kinh thiên động địa được. Chỉ sợ là Băng Du sư tỷ cảm kích việc Diệp Mặc cứu chị ấy, cho nên mới thành như vậy.

Tần Niệm Mân đã có chút ít tin tưởng việc Chân Băng Du yêu thích Diệp Mặc rồi, nhưng muốn cô thừa nhận việc Chân Băng Du yêu thích Diệp

Mặc vì hắn có bản lĩnh kinh thiên động địa thì cô sẽ không bao giờ tin.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1829

Hắn Sẽ Không Thích Em

Tần Bội Phủ lại nghiêm túc nói:

- Niệm Mân, tin tưởng cha sẽ không lừa con. Công pháp truyền thừa của Dương Nhiễm sư thúc con cũng không phải là không có lai lịch, cũng có lai lịch khá lớn đấy. Cha tuyệt đối sẽ không nói sai, cũng sẽ không nhìn lầm. Nếu như Băng Du thật sự thích Diệp Mặc, thì Diệp Mặc khẳng định là không giống bình thường, thành tựu tương lai càng không cách nào dự đoán được.

- Diệp Mặc kia có bản lãnh gì, có thể đi hỏi Băng Du sư tỷ một chút mà.

Tần Niệm Mân lập tức đáp Tần Bội Phủ lắc đầu nói:

- Nếu như Băng Du thật sự thích Diệp Mặc, đừng nói hỏi con bé, cho dù là giết nó, con bé cũng sẽ không nói một chữ đâu. Cho dù là sư phụ con bé hỏi, nó cũng sẽ không nói ra.

- Nếu Băng Du sư tỷ đã thích Diệp Mặc rồi, cha, vậy cha còn còn muốn con cùng với Diệp Mặc, đây không phải...

Tần Niệm Mân chợt nhớ tới nếu như Băng Du sư tỷ đã thích Diệp Mặc rồi, cô cũng không cần rầu rĩ. Tuy Băng Du sư tỷ thích Diệp Mặc, có chút tương tự hoa tươi cắm bãi phân trâu, nhưng cô cũng không lo được nhiều như vậy.

- Niệm Mân, nếu như cha đoán không sai, Dương Nhiễm sư thúc của con đã nhìn ra tình hình của Băng Du. Nếu như Dương Nhiễm sư thúc đã nhìn ra, nhất định sẽ cố gắng khiến cho Băng Du một lần nữa lại tu luyện về đạo tâm ban đầu. Tuy gian nan một chút, nhưng Dương Nhiễm sư thúc của

con đã là Tiên vương, muốn làm hẳn là có thể làm được.

Tần Bội Phủ cũng cảm giác có chút mỏi mệt, nói những chuyện này với con gái, thật không phải là sở trường của ông, nhưng ông sắp phải đi quảng trường Bia tiên vương để phong vương, cũng không thể cứ dùng mãi danh xưng phong vương tạm thời của mình được. Nếu như không phải là vì kiến lập Cực Kiếm Tiên Môn, quảng bá tên tuổi của Cực Kiếm Tiên Môn, ông cũng sẽ không đi đầu phong Vương cho mình.

Nhìn vẻ mong đợi của cha, Tần Niệm Mân thật sự không đành lòng cãi lại, tuy trong nội tâm cô vẫn hướng về Ngạn Húc Thao, nhưng cô cũng biết cha thật sự là có nỗi khổ tâm.

...

Chân Băng Du đang ngồi trong phòng thừng htờ, người khác không biết Lạc tông chủ của Mặc Nguyệt tiên tông đến từ đâu, như trong nội tâm cô thì lại rành mạch. Người đó chính là Diệp Mặc.

- Băng Du...

Một tiếng gọi ôn hòa đánh thức sự trầm tư của cô.

- Sư phụ.

Chân Băng Du liền vội vàng đứng lên, cô lại không ngờ là sư phụ sẽ tới nơi này.

- Con ngồi xuống đi.

Dương Nhiễm sau khi ngồi xuống nói Chân Băng Du rất nghe lời ngồi xuống, nhưng lại không biết sư phụ đến tìm cô có chuyện gì.

Dương Nhiễm đợi Chân Băng Du ngồi xuống rồi mới nói thẳng:

- Băng Du, danh xưng tiên vương của ta là vì xây dựng lại Cực Kiếm Tiên Môn mới tạm thời đặt ra đấy, cho nên qua một thời gian ngắn ta sẽ

cùng với chưởng môn đi quảng trường Bia tiên vương phong vương.

Dừng một chút, Dương Nhiễm thở dài nói:

- Lần này đi tuy chỉ có thời gian hai, ba năm, nhưng ta có chút không an tâm về con lắm.

Đưa tay đã ngăn lại Chân Băng Du đang có vẻ muốn nói. Dương Nhiễm nhìn Chân Băng Du hỏi:

- Băng Du, con nói cho sư phụ, đạo tâm của con có phải đã phá rồi hay không?

Chân Băng Du đứng lên khom người thi lễ lần nữa với sư phụ rồi nói:

- Sư phụ, đệ tử tu luyện không ngoài đại đạo, không còn đạo tâm gì khác nữa...

Chân Băng Du sau khi tu luyện công pháp luyện thể mà Diệp Mặc cho, đạo tâm của cô đã bất tri bất giác mà thay đổi. Về sau, Diệp Mặc sửa đổi công pháp của cô, công pháp kia đã hoàn toàn khác với công pháp mà sư phụ dạy cho. Bây giờ sư phụ hỏi, cô lại nói thẳng ra.

- Vậy có phải là con đã có người trong lòng rồi hay không?

Dương Nhiễm hỏi lần nữa.

- Đệ tử không biết, đệ tử chỉ biết là khoảng thời gian này cứ luôn nhớ thương Diệp Mặc, thầm nghĩ muốn ở cùng với hắn. Đạo tâm của đệ tử không kiên định. Xin sư phụ trách phạt.

Chân Băng Du thật thà nói, cô vốn cho rằng Cực Kiếm Tiên Môn đã không còn tồn tại, cho nên trở lại thăm một chút, sau đó Diệp Mặc đi đâu, cô liền đi đó. Nhưng không ngờ tới, cô sau khi trở về, chẳng những tông môn vẫn còn, ngay cả sư phụ và chưởng môn cũng đều đã trở về.

- Vậy sau khi ta trách phạt con xong, con có còn muốn đi tìm kiếm Diệp

Mặc kia nữa hay không? Hoặc là con sẽ tu luyện Vô vật chi đạo lại một lần nữa, gọi đạo tâm của mình trở lại hay không?

Dương Nhiễm nhìn Chân Băng Du hỏi.

- Đệ tử chỉ sợ là làm không được.

Chân Băng Du cúi đầu đáp. Tuy thanh âm rất nhẹ, nhưng ngữ khí lại cực kỳ kiên định.

Dương Nhiễm mỉm cười nói:

- Băng Du, con ngồi xuống đi, lần này ta đến không phải là để trách cứ con.

- Ah...

Chân Băng Du sau khi ngồi xuống, Dương Nhiễm than nhẹ một tiếng nói:

- Nếu như ta không thăng cấp Tiên vương, ta nhất định sẽ cho con tiếp tục hoàn thiện đạo tâm. Nhưng lần này ta thăng cấp Tiên vương mới hiểu được một đạo lý, Vô vật chi đạo của ta cũng không hoàn thiện, có thể là công pháp ban đầu mà ta có đã không hoàn thiện. Môn công pháp này căn bản là không cách nào khiến cho chúng ta tu luyện tới cảnh giới cao nhất, trong đó có quá nhiều sơ hở. Cho nên cho dù là lần này con không xảy ra chuyện như thế này, ta cũng sẽ để cho con hiểu rõ đạo lý này. Bây giờ con đã vứt bỏ đạo tâm này, cũng không sai.

Hơn nữa ta đã xem qua Diệp Mặc kia, năm đó ta đã cảm thấy hắn có tiềm lực cực lớn, tuyệt không phải người thường, thậm chí năm đó hắn đã có thể vượt qua tiên đan sư tam phẩm. Hắn có thể đánh vỡ Vô vật đạo tâm của con, khiến cho con thích hắn. Tuyệt đối là một người có nghị lực và năng lực lớn, thành tựu trong tương lai không thể đoán trước. Con lựa chọn hắn, cũng không chọn lầm người.

- Ah...

Chân Băng Du lại ah một tiếng, nghi hoặc nhìn sư phụ của mình, cô căn bản là không có nghĩ đến nghị lực lớn năng lực lớn gì của Diệp Mặc cả, cô chỉ đơn thuần muốn đi theo cùng với Diệp Mặc thôi. Thậm chí nhớ về những ngày trước kia trải qua ở trên lưng Diệp Mặc, nhớ về từng khoảng thời gian cùng với Diệp Mặc.

Dương Nhiễm biết đệ tử đang suy nghĩ gì, nhưng cũng không nói ra. Diệp Mặc loại người có thể lay chuyển Vô vật đạo tâm, tuyệt đối không phải là người bình thường, trên người khẳng định có bí mật, hơn nữa cực kỳ trọng tình nghĩa. Băng Du thích hắn, hẳn là sinh lòng yêu thương trong sự thay đổi một cách vô tri vô giác, không hề nhiều như mình nghĩ, vậy là được rồi. Nếu như Băng Du thật sự giống như mình nghĩ, tương lai như thế nào sẽ như thế ấy, loại người như Diệp Mặc, Băng Du tuyệt đối sẽ không nhìn trúng đâu.

Dương Nhiễm cũng không dò hỏi Chân Băng Du và Diệp Mặc đã trải qua chuyện gì, nhưng bà rất rõ ràng, giữa hai người khẳng định là đã trải qua những chuyện bất thường, nếu không Diệp Mặc cho dù là có bí mật lớn, cũng không thể làm cho Băng Du sinh lòng yêu thương.

- Nếu có thể, con có thể mời Diệp Mặc đến cư trú ở chỗ chúng ta được không, con cũng có thể tiếp tục cùng hắn cùng ra ngoài lưu lạc, người làm thầy như ta cũng không trách cứ con.

Dương Nhiễm thấy đệ tử của mình tâm tình dâng trào, mỉm cười nói tiếp.

Chân Băng Du cuối cùng cũng hiểu rõ ý của sư phụ, vội vàng nói:

- Băng Du đa tạ sư phụ.

Chỉ mình cô biết, cô căn bản không thể đi tìm Diệp Mặc. Nếu như có thể đi tìm kiếm Diệp Mặc, cô đã sớm đi rồi, nào sẽ đợi tới hôm nay ở chỗ này tinh thần chán nản?

Diệp Mặc bây giờ là tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông. Một khi mình đi tìm Diệp Mặc, đây chẳng phải là nói sáng tỏ ra hắn chính là Diệp Mặc? Chút đạo lý này Chân Băng Du hẳn là cũng biết.

Dương Nhiễm lại vừa cười vừa nói:

- Cô nhóc Niệm Mân kia đã đến, các con nói chuyện đi, ta đi tìm chưởng môn thương lượng một chút về chuyện đi Bia tiên vương phong vương. Bản thân con cũng phải nỗ lực tu luyện, nếu như con và Diệp Mặc chênh lệch quá lớn, hai người cuối cùng cũng là càng đi càng xa.

Tần Bội Phủ tính toán rất nhiều, lại không có tính tới đạo tâm của chính Dương Nhiễm cũng đã bắt đầu thay đổi.

Chân Băng Du liền vội vàng đứng lên tiễn bước sư phụ, đồng thời nghĩ đến lời nói của sư phụ. Sư phụ nói không sai, bây giờ cô và Diệp Mặc chênh lệch cũng đã vô cùng xa.

Thật sự nếu không cố gắng tu luyện, thì khẳng định là càng ngày càng xa. Nghĩ tới đây, Chân Băng Du càng thầm hạ quyết tâm, nếu sư phụ cũng đã đồng ý, vậy thời gian còn lại, cô nhất định phải cố gắng tu luyện mới được. Huống chi, toàn bộ những tài nguyên tu luyện kia Diệp Mặc đều cho cô hết rồi.

Dương Nhiễm vừa đi, Chân Băng Du mới hiểu được bây giờ mình phải làm gì, Tần Niệm Mân thì vẻ mặt mang tâm tư đã đi tới.

- Niệm Mân sư muội.

Chân Băng Du sau khi nghe sư phụ nói chuyện xong, đã hiểu mình phải làm gì, tâm tình ngược lại sáng sủa hẳn ra.

- Sư tỷ, tâm tình chị hình như thay đổi tốt hơn.

Tần Niệm Mân lập tức liền phát hiện ra sự thay đổi của Chân Băng Du.

Chân Băng Du mỉm cười nói.

- Đúng vậy, sư phụ chỉ dẫn cho ta bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi.

Tần Niệm Mân nghe qua lời của cha nói, bây giờ Chân Băng Du vừa nói ra, cô liền cho rằng Chân Băng Du đã buông tay Diệp Mặc rồi, nghĩ đến Băng Du sư tỷ đã buông tay Diệp Mặc, cha lại muốn tác hợp mình với Diệp Mặc, trong nội tâm cô không thoải mái.

- Em tới có chuyện gì không?

Chân Băng Du chỉ muốn dành thời gian dùng cho việc tu luyện. Bây giờ cô muốn đan dược có đan dược, muốn tiên tinh có tiên tinh, lúc này không bế quan tu luyện còn muốn đợi tới khi nào? Đúng như sư phụ nói, nếu như mình và Diệp Mặc kém nhau quá xa, thì cũng sẽ không thể đi cùng nhau, mà bây giờ cô đã kém Diệp Mặc rất xa rồi.

Tần Niệm Mân vuốt vuốt đầu nói:

- Còn không phải vì cha em, nhất định cứ muốn em cùng với Diệp Mặc, kêu em tới hỏi chị Diệp Mặc ở nơi nào, aih, thật sự là đáng ghét.

Chân Băng Du nghe xong Tần Niệm Mân nói, cười nhạt một tiếng nói:

- Kỳ thật Niệm Mân sư muội àh, em căn bản là không cần lo lắng.

- Vì sao? Cha em ép rất gắt gao, nói Húc Thao không thích hợp với em, nhất định cứ muốn em bắt lấy Diệp Mặc gì đó kia, em cũng không biết, Diệp Mặc kia có cái gì tốt.

Tần Niệm Mân hỏi một câu xong, lại tự phiền não nói.

Chân Băng Du ừ một tiếng nói:

- Không phải là em, mà là về phía Diệp Mặc, hắn sẽ không thích em đâu. Cho dù là chưởng môn yêu cầu em và hắn ở cùng với nhau, hắn cũng sẽ không ở cùng với em đâu, cho nên em không cần lo lắng.

Đừng nói Diệp Mặc đã giải thích với cô, cho dù là Diệp Mặc không giải thích, cô cũng rất rõ ràng, Tần Niệm Mân không phải là loại người Diệp Mặc thích. Lúc trước cô không hiểu Diệp Mặc, nhưng bây giờ cô hiểu rõ về Diệp Mặc hơn nhiều so với Niệm Mân sư muội trước mắt này.

Chân Băng Du nói chuyện quá mức trực tiếp, lập tức khiến cho Tần Niệm Mân tức giận, cô hừ một tiếng nói:

- Băng Du sư tỷ, tốt xấu gì em cũng là mỹ nữ có tên tuổi tại Cung Hoa Thiên, cho dù là so với Băng Du sư tỷ còn kém một chút, cũng không đến nổi khiến cho một Diệp Mặc không vừa ý chứ? Hơn nữa, lúc em biết Diệp Mặc, chị còn chưa quen hắn. Chẳng lẽ hắn vừa ý chị, thì không vừa ý em nữa?

Phụ nữ mà bắt đầu ghen ghét, căn bản là không có bất kỳ đạo lý gì nói nổi. Dù Tần Niệm Mân biết diện mạo mình so với Chân Băng Du kém hơn một chút, nhưng nghe Chân Băng Du thẳng thừng nói Diệp Mặc sẽ không vừa ý cô như thế, trong lòng cô vẫn không thoải mái. Diệp Mặc có cái gì, chỉ là một tán tu, cộng thêm biết luyện đan mà thôi. Tướng mạo chỉ có thể nói là trên trung bình, chưa nói so ra còn kém Húc Thao, ngay cả Hải Sư Huynh cũng còn hơn hắn.

Tuy Tần Niệm Mân chưa nói, nhưng kiêu ngạo trong lòng vẫn còn, đó chính là nếu như cô thật sự muốn Diệp Mặc làm bạn đời của cô, thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Tần Niệm Mân cô ưu tú như thế, cộng thêm cha còn là Tiên vương, Diệp Mặc có lý do gì cự tuyệt? Lúc trước hắn muốn một tấm Liệt khai phù để vào Hỗn Độn Tinh Vực, còn phải cầu cạnh mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1830

Thiên Chủ Liên Minh

Chân Băng Du cũng không hề để ý cơn giận của Tần Niệm Mân, lạnh nhạt nói:

- Hắn cũng không thích chị, nhưng chị hiểu hắn hơn em. Hoặc là nói, em căn bản là không hiểu hắn, chỉ nhìn thấy vài thứ biểu hiện ra bên ngoài.

- Băng Du sư tỷ, ý chị nói là em nông cạn sao? Vốn là em không thích người kia đâu, nhưng bây giờ em lại có chút hứng thú, em muốn xem xem Diệp Mặc kia có thích người nông cạn như em đây hay không.

Tần Niệm Mân nói xong, phát hiện Chân Băng Du sắc mặt đều không thay đổi chút nào, thậm chí biểu cảm cũng không nhúc nhích một cái, lập tức trong lòng không vui.

Nhớ ngày đó mình tìm Diệp Mặc kia giả trang thành bạn đồng hành, tên kia không phải là rất nhanh liền đồng ý sao? Mình cũng không tin, làm một lần nữa, tên kia sẽ cự tuyệt.

Tần Niệm Mân cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, cô đứng lên tức hằm hằm cáo từ, nhưng lúc đi tới cửa, thật sự nhịn không được lại nói một câu, - Băng Du sư tỷ, chị biết Diệp Mặc kia đã có vợ rồi không?

- Chị biết, hắn chẳng những có vợ, hơn nữa không chỉ một người, hắn đã nói cho chị biết.

Chân Băng Du trả lời, khiến cho Tần Niệm Mân lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

...

Ba mươi ba Thiên Vực có vô số tiên thành, tên của những tiên thành này đều không hoàn toàn giống nhau, nhưng ngoại trừ cái tên tiên thành Phong Vương này.

Trong ba Thiên Vực lớn, mỗi Thiên Vực đều có một tiên thành có tên giống nhau, tòa tiên thành này chính là nơi có Bia tiên vương tiên thành Phong Vương, tiên thành Phong Vương của Hạ Thiên Vực ngay tại Ma Di Thiên.

Tiên thành Phong Vương ở Ma Di Thiên vốn là vì Bia tiên vương mà thanh danh vang dội, bây giờ là thời cơ phong vương ngàn năm một lần, tiên thành Phong Vương càng náo nhiệt vô cùng. Tuy thời gian ngàn năm Tiên vương thăng cấp ở Hạ Thiên Vực không phải là rất nhiều, thêm mấy Tiên vương lúc trước chưa có tới phong vương nữa thì cũng có hai mươi, ba mươi người.

Mà tạo nên sự náo nhiệt khác thường của tiên thành Phong Vương dĩ nhiên không phải do hai mươi ba mươi Tiên vương này, mà là những tiên nhân đến đây xem phong vương. Mỗi lần phong vương, bên trong tòa tiên thành này đều đặc biệt náo nhiệt. Người đến xem phong vương, người thì đến cảm thụ Đạo Vận khi Bia tiên vương mở ra, người thì đến bày quầy bán hàng, tham gia Đại hội đấu giá, cái gì nên có đều có.

Nơi lớn nhất Tiên thành Phong Vương, chính là quảng trường Bia tiên vương. Tại trung tâm quảng trường Bia tiên vương có một cột bia cực lớn mà thần thức căn bản là quét không đến đỉnh. Trên cột bia viết chính là vương hiệu và tên của các đại tiên vương.

Bên cạnh cột bia này còn có một tòa tháp đồ sộ cũng cao vút trong mây, thần thức quét không đến đỉnh, tòa tháp khổng lồ này bị mây mù mông lung quấn quanh che lấp lại, cũng không cách nào dùng thần thức quét khắp toàn cảnh trong đó, thậm chí ngay cả cái tháp khổng lồ này có phải là tọa lạc trên quảng trường hay không đều không cách nào thấy rõ được.

Mà lúc này trong quảng trường trước tòa tháp khổng lồ và tấm bia đá, đã ngồi hơn hai mươi tiên nhân. Những tiên nhân này nhắm mắt lại tựa như đang cảm ngộ cái gì đó. Tuy quảng trường cực lớn, lại không có một tiên nhân nào dưới Vị Tiên mà dám tiến vào quảng trường vào lúc này.

- Đây chính là quảng trường Bia tiên vương?

Diệp Mặc nhìn cái quảng trường lớn vô cùng này, và tấm bia thần thức quét không đến hỏi một câu.

Lô Phượng trịnh trọng nói:

- Đúng vậy, quảng trường lớn này chính là quảng trường Bia tiên vương. Cái tháp cao bên trên quảng trường kia chính là Phong Vị Tháp, bây giờ rất nhiều tiên vương đều đang ngồi ở phía trước Phong Vị Tháp cảm thụ khí tức và Đạo Vận của Phong Vị Tháp. Đợi đến lúc Phong Vị Tháp mở ra, người cảm thụ Đạo Vận càng sâu sắc, thì càng có thể leo lên vị trí càng cao với tốc độ càng nhanh hơn.

- Sao ta thấy mặt trên Bia tiên vương kia còn có đẳng cấp?

Phong Vị Tháp bị sương mù lượn lờ che lấp, nhưng Bia tiên vương ngoại trừ đỉnh, phần còn lại lại có thể thấy rõ.

Lô Phượng gật đầu nói:

- Đúng vậy, anh thấy không sai, thông thường danh xưng khi phong vương là xem anh có thể leo đến tầng bao nhiêu ở Phong Vị Tháp. Bia Tiên vương trên thực tế cũng phân chia làm tám mươi mốt khu vực đẳng cấp, nếu như anh có thể lên đến tầng cao nhất của Phong Vị Tháp, thì lúc anh phong vương tại Bia tiên vương, có thể đi đến tầng cao nhất khắc tên của mình. Chính vì như vậy, rất nhiều Tiên vương trước lúc phong vương, đều sẽ tới trên quảng trường ngồi xuống cảm ngộ Đạo Vận của Phong Vị Tháp. Để có thể leo được càng cao ở trong Phong Vị Tháp, tương tự lúc phong Vương, có thể khắc tên của mình càng cao trên Bia tiên vương.

Diệp Mặc nhìn lướt qua hơn hai mươi người đang ngồi rải rác trên quảng trường, quả nhiên đều là tiên vương sơ kỳ. Xem ra hắn vẫn đánh giá cao số người có thể thăng cấp đến Tiên vương trong ngàn năm ở Hạ Thiên Vực, một ngàn năm rồi, mới chỉ hơn hai mươi Tiên vương, con số này nói không chừng còn có cả những người lúc trước thăng cấp mà chưa tới phong vương đấy. Khó trách Tự Tại Vương một Tiên vương trung kỳ bình thường, cũng có thể vô cùng hung hăng càn quấy tại Cung Hoa Thiên.

- Kỳ thật Tiên vương ở đây đã là không ít rồi. Rất nhiều người sau khi thăng cấp Tiên vương, đều sẽ rời khỏi Hạ Thiên Vực, đi Trung Thiên vực thậm chí Thượng Thiên Vực để tìm kiếm cơ duyên, bằng không muốn đột phá Tiên Tôn căn bản là không có khả năng.

Lô Phượng nhìn ra suy nghĩa của Diệp Mặc, ở bên cạnh chủ động nói một câu.

- Chúng ta cũng vào thôi.

Lô Phượng dẫn đầu đi vào quảng trường Bia tiên vương. Tìm được một vị trí tốt, lấy ra bồ đoàn khoanh chân ngồi xuống.

Số người trên quảng trường Bia tiên vương ở Hạ Thiên Vực cực ít, ở nơi rộng lớn, tìm vị trí tốt rất đơn giản. Diệp Mặc sau khi ngồi xuống bên cạnh Lô Phượng, cũng bắt đầu cảm thụ Đạo Vận của Phong Vị Tháp.

Rất nhanh Diệp Mặc liền cảm nhận được, Đạo Vận này chính là một loại dung hợp đối với tu vi, thần thông và Tiên Nguyên thần thức của mình, đồng thời cũng có từng chút từng chút lý giải về tiên vương Đạo Vị, còn bao hàm độ mạnh yếu của bậc thang mỗi tầng và yếu tố để thông qua bậc thang của Phong Vị Tháp. Nhưng sau khi cảm ngộ hết tầng thứ nhất, mới có thể cảm ngộ đến tầng thứ hai, đợi sau khi cảm ngộ hết toàn bộ tám mươi mốt tầng Phong Vị Tháp này xong, đoán chừng hơn mười năm cũng đã qua.

Thứ này đối với Tiên vương bình thường mà nói đúng là lợi ích rất lớn, Diệp Mặc lại không có hứng thú gì. Muốn lý giải Tiên vương Đạo Vị, còn

không bằng hắn tĩnh tọa một năm phía dưới Khổ Trúc. Hơn nữa, hắn lại không muốn ở chỗ này ngồi không công hơn một năm, có thời gian, hắn thà rằng tìm một chỗ bế quan còn hơn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại đứng lên.

Lô Phượng trông thấy Diệp Mặc đứng lên ngược lại có chút kỳ quái, Diệp Mặc vội vàng nói:

- Ta có một số việc, một mình cô ở chỗ này cảm ngộ là được rồi. Đợi lúc Phong Vị Tháp mở ra, ta sẽ tự mình tới.

Lô Phượng thấy Diệp Mặc không muốn cảm ngộ Phong Vị Tháp, cũng không nói thêm gì, chỉ gật gật đầu, một mình ngồi xuống, tiếp tục cảm ngộ một chút tiên vương Đạo Vị của Phong Vị Tháp.

...

Lúc này ở trong một tòa tiên lâu cực kỳ bình thường của tiên thành Viễn Tinh ở Cực Phong Thiên, đang có hơn mười tiên nhân ngồi vây quanh trong một cái đại sảnh. Tiên lâu này bề ngoài thoạt nhìn giống như động phủ của tiên nhân bình thường, một nơi không có gì khác lạ, nếu như nhất định phải nói có chỗ nào gì đặc biệt, thì chính là nơi này người bình thường căn bản là không tới được. Chẳng những không có đường thông tới bên này, hơn nữa khắp nơi chung quanh còn đều là trận pháp cấm chế.

Chỉ có người thường xuyên ra vào tiên lâu này mới biết rõ, tiên lâu này chính là Thiên Chủ lâu - một tiên lâu đứng đầu mười một Hạ Thiên vực. Liên minh Thiên Chủ đóng tại chỗ này, cũng là nơi thực lực lớn mạnh nhất Hạ Thiên Vực.

Lúc này bầu không khí trong đại sảnh lại tương đối nặng nề, thật lâu đã không có người nói chuyện rồi. Trong đại sảnh tổng cộng ngồi mười sáu người, mười sáu người này toàn bộ đều là tiên vương, hơn nữa đều là những tiên vương thực lực không thấp.

- Kẻ họ Lạc kia đúng là quá mức khoa trương.

Một gã Tiên vương tướng mạo mập trắng thanh âm buồn bực hờn dỗi nói một câu, không biết là phát tiết trong lòng không thoải mái, hay là vì để đánh vỡ bầu không khí trầm mặc này.

- Mặc Nguyệt tiên tông của đại lục Lạc Nguyệt quật khởi mạnh mẽ, chẳng những lập nên tông môn không thông qua Thiên chủ Cung Hoa Thiên, mà còn cường thế đi đến Việt Hành Thiên san bằng phủ Thiên chủ. Tiên vương Bạch Kỵ vừa nói rất đúng, tên họ Lạc này quá kiêu ngạo rồi.

Lại có một gã Tiên vương trong tay cầm phất trần ăn mặc như đạo sĩ phụ họa một câu, nói xong, còn nhìn về phía một Tiên vương trung niên mặt xanh khác ở đối diện.

Tiên vương mặt xanh kia trông thấy Tiên vương ăn mặc như đạo sĩ này nhìn mình, lập tức không thoải mái hừ một câu nói:

- Tiên vương Ký Đạo, ngươi nhìn ta là có ý gì? Ta mặc dù bây giờ là Thiên chủ của Cung Hoa Thiên, nhưng ta có thể quản Mặc Nguyệt tiên tông của hắn sao?

Đạo nhân được gọi là tiên vương Ký Đạo kia hừ một câu nói:

- Người này sáng lập tiên tông tại Cung Hoa Thiên, hắn không đi chào hỏi ngươi, ngươi đi chất vấn hắn một chút cũng được chứ sao?

Tiên vương mặt xanh khinh thường nói:

- Tự Tại Vương hung hăng càn quấy tại Cung Hoa Thiên ta cũng không phải mới ngày một ngày hai, lúc trước ta nhờ mọi người hỗ trợ loại trừ Tự Tại Vương, mọi người nói như thế nào? Không có một người nào ra tay đấy. Tự Tại Vương lợi hại như thế, cũng bị Lạc tông chủ dễ dàng tiêu diệt, ngươi bảo ta đi tìm tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông? Ngươi là ngại ta sống lâu hay sao? Ta mấy lần không đến chúc mừng bọn họ khai tông lập phái, đã là rất có lập trường rồi. Tư Thành tiên vương kia và Lạc tông chủ quan hệ rất tốt,

sao ngươi không dám đi nói y?

- Được rồi, mọi người đừng náo loạn, cãi tới cãi lui như vậy, cũng không có ý nghĩa gì. Lạc tông chủ của Mặc Nguyệt tiên tông kia xác thực không phải người chúng ta ở đây có thể ngăn cản được, cho dù là ta, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn có thể giết Tự Tại Vương trong nháy mắt, ra tay liền khiến Bích Tiềm tiên vương bị quản chế, khiến cho Tư Thành tiên vương không dám nổi cáu, cho thấy tu vi của hắn ít nhất tương đương với Tiên vương đỉnh cao, thậm chí là nửa bước Tiên Tôn. Chúng ta ở đây bất luận kẻ nào, cũng không phải là đối thủ của hắn.

Một ông lão áo xanh ngồi ở vị trí đầu tiên đưa tay cắt đứt cuộc tranh cãi của hai người.

Ông lão áo xanh này nói xong, Tiên vương mặt xanh và đạo nhân kia cũng đều không nói thêm gì nữa, Tiên vương Bạch Kỵ nói trước đó chủ động chắp tay nói:

- Ta nghĩ nếu như Lỗ phó minh chủ dẫn đầu, mười mấy người chúng ta vây công hắn, cũng không đến nỗi không được.

Ông lão áo xanh khoát khoát tay nói:

- Cảnh tượng tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông động thủ ta xem qua, cho dù là chúng ta toàn bộ cùng đánh, có thể sẽ bắt được hắn, nhưng chúng ta nhiều người như vậy ít nhất phải bị loại trừ hơn phân nửa. Mọi người hẳn là đều đã nghe nói qua chuyện của Vô Song tiên đế và Vị Phong tiên đế chứ? Vị Phong tiên đế cuối cùng cũng đánh bại Vô Song tiên đế, nhưng trên thực tế là cả Thượng Thiên Vực ngã xuống chín tiên đế, hơn nữa bản thân Vị Phong tiên đế cũng trọng thương.

Mà liên minh Thiên chủ của Hạ Thiên Vực chúng ta tiên vương vốn đã ít, hơn nữa Tư Thành tiên vương hình như có xu thế muốn nương tựa Mặc Nguyệt tiên tông, nếu như liều mạng, đối với chúng ta cực kỳ bất lợi.

- Chẳng lẽ cứ để thế hay sao?

Một Tiên vương trong đó ngắt lời nói một câu.

Ông lão áo xanh kia cười lạnh, - Bỏ mặc? Nếu như hắn chỉ là không chào hỏi đã thành lập nên một tông môn ở Cung Hoa Thiên, vậy thì còn có thể bỏ qua. Nhưng hắn san bằng phủ Thiên chủ ở Việt Hành Thiên, nếu như cứ để như vậy, liên minh Thiên chủ chúng ta còn lý do gì tồn tại nữa? Hắn chẳng mấy chốc sẽ hiểu rõ, liên minh Thiên chủ không phải thứ có thể tùy tiện động vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1831

Lục Chính Quần Chạy Về

Nói đến đây, lão già áo xanh liếc nhìn Tiên Vương còn lại, lúc này mới tiếp tục nói:

- Hai năm sau, Trường thiên tiên tôn sẽ xuất quan. Tên họ Lạc đó cho dù là một Tiên Vương có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào vượt cấp đánh thắng được một Tiên tôn.

Lão già áo xanh này cố ý liếc nhìn những Tiên Vương còn lại trong đại sảnh một cái, lão biết trong này có rất nhiều người khi nhắc đến tên tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông, vẫn dùng Lạc tông chủ. Chứng tỏ trong đây cũng có một số người giống với Tư Thành Tiên Vương, rất sợ hãi tên họ Lạc đó, không muốn kết thù với hắn. Đặc biệt là thiên chủ Mạnh Trường Huyết của Cung Hoa Thiên, rõ ràng sợ tên tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông đó.

Với uy thế hiện tại của Mặc Nguyệt Tiên tông, nếu như lão dẫn theo những Tiên Vương của Liên Minh Thiên Chủ tấn công tên họ Lạc kia, thì căn bản cũng không cần đánh, nội bộ sẽ phân tán.

- Được, đợi Trường Thiên Tiên tôn xuất quan rồi, tôi xem tên họ Lạc kia còn có thể hung hăng càn quấy như nào?

Bạch Kỵ Tiên Vương trắng mập hình như cũng khó chịu với Diệp Mặc, lại là người đầu tiên đứng ra tán thành.

Tiên Vương áo xanh khua tay nói:

- Tôi vừa mới nhận được tin, tên họ Lạc đó cùng với đệ nhất trưởng lão Lô Phượng trong môn hạ của hắn đến tiên thành phong vương rồi, chắc hẳn

là cùng Lô Phượng đi phong vương. Hai năm sau Trường Thiên trưởng lão đại nhân xuất quan, đến lúc đó chúng ta cùng đến đó, phong bế Tiên thành phong vương lại, loại người như này tuyệt đối không thể nào để cho hắn chạy thoát, một khi thoát rồi thì hậu hoạn vô cùng.

- Lỗ Minh Chủ nói không sai, hơn nữa trước khi tên họ Lạc này chưa bị giết chết, tốt nhất đừng đụng độ với đệ tử trong Mặc Nguyệt Tiên tông của hắn.

Lại có một Tiên Vương cực lùn lên tiếng nói.

- Đúng vậy, người này là một thằng điên, Lục Chính Quần đó cho dù bắt được mấy tên tu sĩ cấp thấp, cũng không đến mức bị diệt trừ phủ thiên chủ chứ? Nếu như động vào tông môn của hắn, đoán chừng Hạ thiên vực ta cũng khó mà yên ổn được. Cho nên trước khi chưa giết được người này, thì đừng động đến Mặc Nguyệt Tiên tông. Đương nhiên, một khi người này bị giết rồi, chúng ta sẽ cho Liên Minh Thiên Chủ dời đến Mặc Nguyệt Tiên sơn, nơi đó quả thực là một chỗ tốt.

Tiên Vương áo xanh gật đầu đồng ý.

Không ai cho rằng Tiên Vương áo xanh nói không đúng, lúc trước Lục Chính Quần của Việt Hành thiên coi như làm việc không thích đáng, bắt mấy tên tu sĩ của Tu Chân giới. Nhưng tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông chẳng những san bằng phủ thiên chủ, còn giết liên tiếp mười mấy Đại La Tiên. Đừng nói phủ thiên chủ Lục Chính Quần giam những tu sĩ Hư Tiên đó, một người cũng chưa bị giết. Nhưng có thể thấy người này khi phục thù, căn bản cũng sẽ không để ý đến hậu quả và uy hiếp nào cả.

Những người ở Liên Minh Thiên Chủ, chủ yếu là có Tiên tông, hoặc là có động phủ. Chẳng may chọc giận đến tên điên của Mặc Nguyệt Tiên tông này, mà tên điên này cũng chưa bị giết chết, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì?

...

Cùng lúc đó, trên Tây Hoang sa địa của Nguyễn Lạc Thiên.

Tiên linh khí ở đây tương đối thiếu thốn, hơn nữa người qua lại cũng ít, lúc trước khi Diệp Mặc thăng cấp Đại Ất Tien, vì tránh tai mắt, liền chọn nơi này tiến hành độ kiếp.

Lúc này ở giữa Tây Hoang sa địa, một người đàn ông trung niên mặt trắng không râu đang đứng đó, người đàn ông trung niên này mặc dù cũng không thể coi là mĩ nam, thoạt nhìn mặt mang chút chính khí, có phần chính diện. Lúc này gã đang trầm ngâm dùng Tiên nguyên đại thủ nắm lấy một mảnh vụn giữa sa địa, một hồi lâu sau mới nói:

- Xem ra hắn ta cố ý đưa truyền tống bia đến nơi này, sau đó phá vỡ truyền tống bia, dẫn mình đến đây.

Sau khi người đàn ông này nói xong, xung quanh vốn dĩ không có thứ gì. Lúc này đột nhiên lại xuất hiện một bóng dáng nguyên thần hư ảo. Bóng dáng hư ảo này lượn vòng nhìn tấm bia đá một hồi lâu, không ngờ lên tiếng nói:

- Tấm bia đá này đúng là hắn ta cố ý đặt ở đây, nhưng không phải tự hắn ta làm vỡ. Tấm bia đá này bị trận pháp tự nổ cấp thấp làm vỡ, còn tại sao hắn ta lại làm như vậy, quả thực cũng rất khó đoán. Từ dấu tích nổ tung này cho biết, tu vi của người này chắc hẳn khoảng Đại Ất Tiên đến Đại Chí Tiên.

- Khai Nỉ tiền bối, ông nói người này phi thăng lên Tiên giới mới được mấy chục năm, liền thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi sao?

Người đàn ông trung niên này kinh ngạc hỏi.

Giọng nói của bóng dáng nguyên thần hư ảo kia có chút trôi nổi, nhưng cũng rất rõ ràng:

- Cái này cũng không phải không có khả năng, nếu như tư chất của hắn ta nghịch thiên, kỳ ngộ kinh người, thì cũng có thể, nhưng khả năng này lại rất thấp. Ngoài ra, trên Tiên giới còn có một thứ vô cùng nghịch thiên, có thể

khiến hắn ta trong khoảng thời gian ngắn có thể thăng cấp nhanh như này, thứ này mặc dù kém xa Sinh Mệnh Thụ, nhưng tuyệt đối cũng là pháp bảo cao cấp nhất trong Tiên giới.

- Đó là thứ gì? Không ngờ có thể so sánh được với Sinh Mệnh Thụ?

Người đàn ông trung niên này rung giọng hỏi.

Nguyên thần hư ảo hình như có chút trầm tư, một lúc lâu sau mới nói:

- Đã từng có một nhân vật nghịch thiên như này, vì một số nguyên nhân, mấy người chúng tôi tấn công một mình ông ta, cuối cùng cũng lưỡng bại câu thương. Tu vi của người này chẳng những cực kỳ đáng sợ, mà càng đáng sợ hơn là ông ta có một bảo vật mà rất nhiều người đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến, bảo vật của mấy người chúng tôi cộng lại cũng không bằng một mình ông ấy. Còn thứ này cũng là một trong những bảo vật của ông ấy, đó chính là trận bàn thời gian. Nếu như tôi đoán không nhầm, người này cho dù bây giờ cũng chưa hoàn toàn bị biến mất.

- Trận bàn thời gian?

Người đàn ông trung niên kia khiếp sợ lặp lại nói.

Nguyên thần hư ảo kia khẳng định nói:

- Đúng vậy, chính là trận bàn thời gian, nếu như trận bàn thời gian sử dụng tiên tinh, thì có thể thay đổi thời gian với tỉ lệ 1/100. Nói cách khác anh ở lại trong trận bàn thời gian 100 năm, trên thực tế bên ngoài cũng chỉ mới qua một năm.

- Trong thiên hạ không ngờ lại có vật nghịch thiên như này sao? Thứ này quả thực có thể so sánh với Hỗn độn thụ.

Người đàn ông trung niên này thì thào nói, mặt của gã hình như kích động có chút tái xanh.

Nguyên thần hư ảo lại phủ định nói:

- Trận bàn thời gian là do người luyện chế ra, chỉ có thể nói tác dụng của nó đôi khi cũng không kém gì Sinh Mệnh Thụ. Còn nếu như đem ra so sánh thật, trận bàn thời gian và Sinh Mệnh Thụ chênh lệch quá lớn, thậm chí một phần một tỉ cũng không bằng. Sinh Mệnh Thụ thuộc vào hàng Hỗn Độn, làm sao có thể so sánh với pháp bảo của Hậu Thiên chứ? Nếu không cũng sẽ không gọi là Hỗn Độn Thụ rồi.

Người đàn ông trung niên này chỉ kích động trong chốc lát, sắc mặt lập tức đại biến, sau đó nắm chặt tay quát ầm lên:

- Là ai? Rốt cục là ai dám hủy phủ thiên chủ của ta?

Rõ ràng người đàn ông trung niên mặt trắng không râu này chính là Lục Chính Quần mà Diệp Mặc muốn tìm, gã đang tìm Diệp Mặc, gã có thể tìm đến đây, ngoài việc gã mời đến một đại sư toán số ra, nguyên nhân chủ yếu là vì Diệp Mặc chôn một tấm bia đá màu xanh trong này.

Tấm bia đá này có dấu tích thần thức của Lục Chính Quần, bị Diệp Mặc bỏ lại trong Tây Hoang sa địa, kết quả cho dù Diệp Mặc dùng trận pháp tự nổ để phá nổ tấm bia đá này, Lục Chính Quần vẫn tìm được đến đây.

Chỉ có điều Diệp Mặc không ngờ đến, lúc trước hắn gài bẫy trong bia đá này của Lục Chính Quần, lại không dính đến Lục Chính Quần, nhưng lại dính đến những người Nguyễn Lạc Thiên truy sát hắn.

- Phủ thiên chủ ở Phong Cương Tiên thành bị phá rồi?

Nguyên thần hư ảo kia có chút nghi ngờ hỏi.

Lục Chính Quần nghiến rằng nói:

- Đúng, phủ thiên chủ có tinh thần lạc ấn của tôi, một khi bị phá, thì tôi lập tức có thể biết được.

Bỗng nhiên một truyền thư phi kiếm màu đỏ hạ xuống tay của Lục Chính Quần, Lục Chính Quần mở phi kiếm đó ra nghi ngờ nói:

- Tri Kế đại sư nói người mà tôi muốn tìm, phương hướng bây giờ có thể đi đến Hạ thiên vực rồi, đây là có chuyện gì vậy? Lúc trước gã chẳng phải nói vẫn ở trong hư không, không có phương hướng sao?

Nguyên thần hư ảo kia lại thận trọng nói:

- Rất có thể, người đó nếu như có một pháp bảo phi hành cực tốt, hắn ta thông qua hư không bay đến Hạ thiên vực, cũng không phải là không có khả năng. Hơn nữa phủ thiên chủ của anh bị hủy rồi, nói không chừng chính là người này làm. Nếu như hắn ta biết giá trị của Sinh Mệnh Thụ, anh xem hắn là cái gai trong mắt, hắn ta cũng coi anh như cái gai trong mắt hắn ta vậy.

- Hắn ta là một người có tu vi khoảng Đại Ất Tiên lại dám hủy phủ thiên chủ của tôi sao?

Lục Chính Quần căn bản không dám tin nói.

Nguyên thần hư ảo kia cười khẩy nói:

- Đừng quên hắn ta có trận bàn thời gian, nếu như hắn ta thực sự lấy được truyền thừa của người đó rồi, cái hắn ta có không chỉ là trận bàn thời gian, pháp bảo cùng đẳng cấp với trận bàn thời gian, thậm chí còn cao cấp hơn trận bàn thời gian, hắn cũng có vài món. Nếu như hắn ta lấy được những thứ như này, hủy một phủ thiên chủ cũng đã là cái gì?

Dừng lại một chút, nguyên thần hư ảo này lại nói:

- Hắn ta chôn tấm bia đá này cũng đã được mấy chục năm rồi, nếu như hắn ta có trận bàn thời gian, lại lấy được truyền thừa của người đó, khó bảo đảm được hắn ta không thể thăng cấp lên Tiên Vương. Vì Sinh Mệnh Thụ chỉ có anh biết, hắn ta sau khi thành Tiên Vương rồi, chuyện đầu tiên cần làm, có thể chính là giết anh đấy.

Lục Chính Quần chấn động nhìn nguyên thần hư ảo trước mặt này, một lúc lâu sau mới kính cẩn nói:

- Khai Nỉ tiền bối, người đó rốt cục là ai?

Nguyên thần hư ảo kia trầm mặc một hồi lâu rồi lên tiếng:

- Vì anh trước giờ cứ ở Hạ thiên vực không rời khỏi, nếu như anh đến Thượng thiên vực, thì anh sẽ nghe đấy truyền thuyết của ông ta, người đó tên Chân Thánh đế...

- Chân thánh đế tôi đương nhiên có nghe qua, trận bàn thời gian không ngờ là đồ của ông ta? Ông ta còn có thứ gì nữa?

Lục Chính Quần hình như quên đi chuyện phủ thiên chủ của mình bị hủy, vội vàng hỏi.

- Bây giờ anh hỏi những thứ này cũng vô ích, nếu như người hủy phủ thiên chủ của anh đúng là người mà anh muốn tìm, thì điều đầu tiên bây giờ mà anh phải làm là, nhanh chóng quay về bắt hắn ta. Đồ của hắn ta toàn bộ sẽ thuộc về anh, nếu như anh chậm một bước, có lẽ anh mãi mãi sẽ không phải là đối thủ của hắn nữa. Đối với anh mà nói, tu luyện một năm thì là một năm, còn hắn tu luyện một năm chính là một trăm năm.

Nguyên thần hư ảo kia chậm rãi nói.

Lục Chính Quần vô cùng sốt ruột nói:

- Nhưng Khai Nỉ tiền bối, bây giờ tôi cho dù có muốn quay về Việt Hành thiên, cũng cần phải mấy năm. Còn truyền tống trận của giới vực đó, tôi căn bản cũng không đủ cấp bậc để ngồi.

Nguyên thần hư ảo kia cười ha hả nói:

- Anh không có cách nào nhanh chóng quay về Việt Hành thiên, nhưng tôi lại có cách. Anh chỉ cần hơn hai năm một chút, là có thể quay về Hạ thiên

vực. Chỉ có điều anh lại không có đủ thời gian đến quảng trường bia Tiên Vương lĩnh ngộ, chỉ có thể trực tiếp tiến vào Phong Vị tháp.

- Khai Ni tiền bối, tôi cũng không để ý đến đi cảm ngộ gì đó, tôi chỉ cần cướp được những thứ thuộc về chúng ta. Đối với tôi mà nói phong vương lùi lại một nghìn năm cũng không có gì, nhưng những thứ đó một ngày tôi cũng không đẩy lại được. Bên này tôi lãng phí một ngày, đối với tôi mà nói chính là cho hắn ta một trăm ngày rồi.

Lục Chính Quần vội vàng nói.

- Tôi biết trong Trung thiên vực có một truyền tống trận bí mật, có thể trực tiếp truyền tống đến Cực Phong thiên, nhưng truyền tống trận đó cần phải phục hồi lại. Với thực lực của anh, thời gian hai năm chuẩn bị nguyên liệu chắc cũng đủ rồi, đợi nguyên liệu của anh đầy đủ rồi, tôi chỉ cho anh cách khôi phục như nào.

Nguyên thần hư ảo kia bình thản nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1832

Bản Vương Sẽ Không Nói Đạo Lý

Hơn một năm, Diệp Mặc vẫn đang củng cố lại tu vi của mình. Cho dù trận bàn thời gian giúp Diệp Mặc tăng thời gian lên gấp trăm lần, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy mình thu hoạch cũng không nhiều. Mấy tỉ tiên tinh và rất nhiều tiên đan vứt xuống, tu vi của hắn cũng chỉ tiến một bước nhỏ.

Điều này khiến Diệp Mặc cả thấy cực kỳ gấp gáp, hắn chắc rằng mình dùng những nguyên liệu này đưa cho bất kỳ một Tiên Vương sơ kỳ nào cũng đều có thể thăng cấp lên Tiên Vương trung kỳ, thậm chí là trình độ cao hơn, nhưng tiến bộ của hắn lại cực nhỏ. Hắn đây cũng không phải là thành công liên tục. Hắn lúc này mới là Tiên Vương sơ kỳ, đang trong lúc không ngừng thăng cấp.

Diệp Mặc đang nghĩ đến Nghiêm Cửu Thiên, nếu như đưa những nguyên liệu này cho Nghiêm Cửu Thiên, thì gã sẽ làm thế nào? Lúc đó Nghiêm Cửu Thiên cũng đã là Tiên Vương hậu kỳ hay chưa? Thậm chí là Bán bộ Tiên tôn hay chưa?

Nghiêm Cửu Thiên cũng giống như hắn, mấu chốt không phải là bình cảnh tu vi, mà là tài nguyên tu luyện. Diệp Mặc tin rằng, Nghiêm Cửu Thiên cho dù có tốc độ nhanh đi nữa, chắc hẳn cũng không thể nào thăng cấp lên Tiên tôn được. Nguyên nhân chủ yếu cũng giống như hắn, không có tài nguyên tu luyện. còn Lục Chính Quần kia, Diệp Mặc quả thực cũng không coi ra gì, chỉ cần bị hắn gặp phải, hắn tin rằng Lục Chính Quần tuyệt đối cũng không chạy thoát được.

Diệp Mặc rời khỏi Thế giới trang vàng, hắn xem chừng thời gian tiến vào trong Phong Vị tháp cũng sắp đến rồi. Dứt khoát lại lần nữa lấy Tử Đao

vác trên lưng, chuẩn bị đi phong vương. Trên thực tế, Diệp Mặc biết với tu vi của hắn, cho dù trước mặt Tiên Vương lấy Tử Đao ra từ trong Thế giới trang vàng, cũng sẽ không có người phát giác. Nhưng chuyện gì cũng phải đề phòng bất trắc, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Thời gian này hắn bế quan tu luyện, Diệp Mặc quyết định sau khi phong vương rồi, vẫn muốn đến Thượng thiên vực, hoặc là đến Hỗn Độn Tinh Vực tìm cơ duyên thăng cấp, nếu không hắn ở Hạ thiên vực vĩnh viễn cũng không có cơ hội thăng cấp. Xem ra lúc trước hắn định bế quan trong Mặc Nguyệt Tiên tông cũng là sai lầm, nếu như có tài nguyên, bế quan cũng không sao cả, không có tài nguyên, ở lại Mặc Nguyệt Tiên tông bế quan, khác gì nói ở lại Mặc Nguyệt Tiên tông chờ chết.

...

"Sao lại có nhiều người như này?"

Diệp Mặc khi lại đến quảng trường bia Tiên Vương liền sững người lại, hắn phát hiện trên quảng trường bia Tiên Vương thậm chí có bốn năm mươi người, hơn nữa còn có vài Tiên Vương sơ kỳ, Hạ thiên vực làm gì có nhiều Tiên Vương như này?

- Lô trưởng lão, cô có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc lập tức phát hiện sắc mặt Lô Phượng tái nhợt đứng một góc.

Lô Phượng thấy Diệp Mặc đến, miễn cưỡng cười một cái:

- Tôi không sao, không cần lo lắng.

Diệp Mặc căn bản cũng không cần nhìn liền biết Lô Phượng đã bị trọng thương rồi, lập tức lấy ra một viên đan dược đưa cho Lô Phượng nói:

- Cô dùng đan dược này trị thương trước đi, sau đó nói chuyện gì cho tôi biết.

- Không cần nói nữa, người con gái đó là do bổn vương giáo huấn cho một trận, anh chẳng lẽ lại khó chịu sao?

Một giọng nói khàn khàn, có chút phách lối vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức nhìn thấy một Tiên Vương đứng gần Phong Vị tháp, ánh mắt kiêu ngạo, trên mặt lộ vẻ khinh thường. Sau khi nói xong câu này, sát ý trên người gã cũng đã nổi lên, dường như chỉ cần Diệp Mặc dám nói thêm một câu nữa, thì gã lập tức sẽ hạ sát thủ. Xung quanh người này có mười mấy người, xem ra đều là đi cùng gã. Còn Diệp Mặc lại kinh dị phát hiện mấy người này đều là Tiên Vương, hình như cũng mới thăng cấp không lâu. Nhưng người này khi quát lớn Diệp Mặc, thì những Tiên Vương còn lại đứng cạnh cũng không nói gì.

- Anh nói đúng, tôi chính là khó chịu đấy.

Diệp Mặc lạnh giọng nói, mặc dù không có sát ý dâng lên, nhưng rõ ràng cũng không sợ tên Tiên Vương này.

Tên Tiên Vương có ánh mắt kiêu ngạo này thấy Diệp Mặc không ngờ lại dám cãi lại, lập tức nổi lửa giận, thậm chí căn bản cũng không nói tiếp nữa, liền muốn tiến đến động thủ. Nhưng lại bị một nữ tiên dung mạo xinh đẹp bên cạnh ngăn lại, nữ tiên này đồng thời cũng là tu vi Tiên Vương. Sau khi cô chặn lại Tiên Vương kiêu ngạo này, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Chúng tôi từ Diệu Thành thiên đến, tôi là Thiền Di của Nam La đế tông, chúng tôi đến Hạ thiên vực là muốn đến Hỗn Độn Tinh Vực, vì thăng cấp Tiên Vương trong Hỗn Độn Tinh Vực. Đúng lúc đến kịp thời gian phong vương, không kịp quay về Thượng thiên vực, chỉ có thể mượn nhờ bia phong vương của Ma Di thiên phong vương. Lúc trước chúng tôi có chút hiểu lầm với trưởng lão bên anh, nên có chút tổn thương nhỏ, chúng tôi cũng bằng lòng bồi thường chút ít.

Thiền Di nói chuyện mặc dù rất khách khí, nhưng thực chất tài trí hơn người bên trong bất luận thế nào cũng không che giấu nổi. Miệng cô nói bồi

thường, trên thực tế cũng cho rằng chuyện này giải quyết xong rồi, có lẽ đơn phương cho rằng giải quyết xong rồi, cô tin rằng Diệp Mặc sẽ không thể không đồng ý. Cho dù là chút bồi thường mang tính tượng trưng, Diệp Mặc cũng sẽ đồng ý. Lời này của cô nói ra, chỉ là nhún nhường đối phương một chút mà thôi.

Trên thực tế sau khi Thiền Di nói xong, hơn hai mươi Tiên Vương ở Hạ thiên vực trên quảng trường cũng đã trở nên im ắng rồi. Không nói những lời nói còn lại của Thiền Di, chỉ cần dựa vào chuyện Thiền Di đến từ Diệu Thiên vực ở Thượng thiên vực, còn có cả bản thân cô đến từ Đế tông, thì cũng không có ai dám nói nửa chữ không. Thiền Di quả thực cũng cho rằng những gì mình vừa nói cũng là rất nể tình, hoặc là rất khách khí.

Tên Tiên Vương bướng bỉnh kia hừ lạnh một tiếng nói:

- Thiền sư muội hay mềm lòng, chỉ là một con kiến hôi của Hạ thiên vực mà thôi.

Nói mặc dù là như vậy, nhưng cũng không có tiến lên động thủ nữa, rõ ràng là nể mặt Thiền sư muội.

Diệp Mặc nghe thấy Thiền Di nói vậy, trong lòng cũng giật mình, lập tức tức giận. Cái mà hắn khiếp sợ căn bản không phải là Nam La đế tông, đối với hắn mà nói Đế tông căn bản cũng chẳng là cái gì. Hắn đến Chân thánh đế cũng đắc tội rồi, còn sợ gì một đế tông chứ?

Từ lời nói của Thiền Di hắn biết được, đoàn người này của Thiền Di vốn dĩ tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực của Hạ thiên vực cũng không phải là Tiên Vương, mà khi bọn họ ra không ngờ đều là Tiên Vương hết rồi. Điều này chẳng phải nói trong Hỗn Độn Tinh Vực, bọn họ lấy được món hời lớn hay sao? Cuối cùng khiến bọn họ cùng thăng cấp lên Tiên Vương?

Lúc trước tu vi của hắn quá thấp, tiến vào Hỗn Độn Tinh vực chỉ đến được tầng thứ tư là dừng, xem ra hắn còn cần phải tiến vào đó một lần nữa xem sao.

Đối với lời nói của tên Tiên Vương cứng đầu kia, Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý, cho dù là lời nói của Thiền Di, Diệp Mặc cũng không để ý đến, mà lại trực tiếp hỏi Lô Phượng - Lô trưởng lão, vừa nãy có chuyện gì vậy?

Tên Tiên Vương kiêu ngạo kia vừa mới nói Tiên Vương của Hạ thiên vực chỉ là con kiến hôi, Thiền Di chỉ khẽ nhíu mày một chút, cũng không dám nói lời phản bác lại. Nhưng bây giờ mình nhún nhường với đối phương rồi, mà đối phương chẳng những nể tình, ngược lại giống như không nghe thấy gì, lại còn không nghe theo lại hỏi có chuyện gì vậy khiến sắc mặt cô lập tức không thể kìm chế nổi.

- Anh muốn nói đạo lý phải không? Bổn vương cứ không nói đạo lý cùng anh đấy, anh làm gì được? Vừa nãy chính là bổn vương đánh, anh điếc rồi sao?

Tên Tiên Vương kiêu ngạo kia lại lần nữa khinh thường nói.

Sát cơ của Diệp Mặc nổi lên, khí thế toàn thân trong nháy mắt cuốn ra, một khắc sau, mấy vị Tiên Vương của Thượng thiên vực cũng chỉ cảm thấy tâm thần từng trận kinh hãi.

Tên Tiên Vương bướng bỉnh kia đứng mũi chịu sào, lại càng khiếp sợ hơn, không đợi gã phản ứng lại, gã liền cảm thấy toàn thân mình bị lĩnh vực Tiên Vương trói chặt lại. Đồng thời, gã liền cảm thấy mình không thể nào nhúc nhích nổi.

Lúc này trong lòng gã cực kỳ chấn động, một Tiên Vương sơ kỳ làm sao có loại lĩnh vực Tiên Vương hoàn chỉnh vô cùng thâm hậu như này? Gã lập tức liền muốn liều mạng thoát khỏi sự trói buộc của lĩnh vực Tiên Vương này, nhưng một Tiên nguyên đại thủ cực lớn cũng đã túm lấy cổ gã trong khi gã không có chút năng lực phản kháng nào, xách dựng gã lên.

Những Tiên Vương xung quanh lập tức ngây dại, một chiêu đơn giản liền túm được cổ của một Tiên Vương, xách dựng lên như này. Đây là tu vi

gì vậy? Từ lúc nào Tiên Vương sơ kỳ lại kinh khủng như này rồi?

Chỉ trong chốc lát, hơn mười Tiên Vương của Thượng thiên vực còn lại liền phản ứng lại, ai ai cũng phóng ra pháp bảo của mình tấn công về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, sát thế điên cuồng cuốn đến, nhưng chỉ trong chốc lát đường đao màu tím cũng đã cuồn cuộn khắp cả quảng trường bia Tiên Vương.

Những âm thanh rầm rầm và răng rắc không ngừng vang lên. Trong chốc lát, toàn bộ quảng trường bia Tiên Vương đều bị pháp bảo đáng sợ này, cũng với Tiên nguyên kích âm vào.

Tiên nguyên cùng pháp bảo bay loạn xạ tứ phía, chỉ trong mười mấy giây, toàn bộ quảng trường chỉ còn lại một đường cầu vồng màu tím còn chưa bị tiêu tán hoàn toàn. Một thanh đao dài mấy nghìn trượng, rộng mấy chục trượng vắt ngang bầu trời quảng trường. Thân đao phát ra những đường sát cơ đáng sợ, thậm chí mặt đất bạch ngọc phía dưới quảng trường cũng dần dần có vài vết rạn nứt.

Màtrước lúc pháp bảo phóng ra, mười mấy tên Tiên Vương sơ kỳ muốn cứu tên Tiên Vương bướng bỉnh kia từ tay Diệp Mặc, hoàn toàn bị Diệp Mặc đánh lui, có mấy người thậm chí còn phun máu trên không trung, bắt đầu dùng đan trị thương.

Ở trung tâm quảng trường, chỉ còn lại Diệp Mặc và tên Tiên Vương kiêu ngạo bị Diệp Mặc túm như túm một con gà trong tay. Ngoài ra, còn có một thanh đao dài màu tím đang vắt ngang giữa trời trên quảng trường. Thân đao rất xấu, nhưng sát ý thì lại khiến bất kỳ người nào cũng không dám chằm chằm nhìn.

Xung quanh một bầu tĩnh mịch, chẳng những là Tiên Vương trên quảng trường, cho dù một số Tiên Vương ngoài quảng trường chuẩn bị xem Phong Vị tháp khởi động, cũng chấn động nhìn Diệp Mặc và thanh đao dài màu tím

trên bầu trời quảng trường.

Rất nhanh những Tiên nhân ngoài quảng trường bia Tiên Vương, và những Tiên Vương Hạ thiên vực đang đứng trong quảng trường bia Tiên Vương đều lộ ra ánh mắt nóng bỏng. Cái gì là Tiên Vương, như này mới là Tiên Vương thực sự. Tùy tiện ra tay, liền vô địch cùng cấp, chỉ cần một chiêu, đã ép lui được mười mấy Tiên Vương của Thượng thiên vực, thật quá uy phong.

Trên đời này không ngờ còn có Tiên Vương sơ kỳ lợi hại như này? Thiền Di ngơ ngác nắm chặt lấy song Nguyệt Thần Kiếm trong tay nhìn Diệp Mặc. Vừa nãy đám người bên này của mình nói người khác là con kiến hôi, bây giờ xem ra bên mình mới chính là kiến hôi thực sự. Thanh đao đeo trên lưng hắn, thoạt nhìn cũng không lọt mắt, không ngờ lại đáng sợ như này.

Sát cơ của Diệp Mặc cuồn cuộn, chỉ một chiêu liền ép được hơn mười Tiên Vương, mặc dù hơn mười Tiên Vương này còn chưa toàn lực ra tay, bọn họ cũng vừa mới thăng cấp, lĩnh vực Tiên Vương còn chưa hoàn thiện là một nguyên nhân. Nhưng thân thủ và tu vi cường hãn của Diệp Mặc mới là nguyên nhân quan trọng nhất.

- Nếu như anh không muốn nói đạo lý, vậy thì tôi cũng không nói.

Diệp Mặc nói xong sát cơ liền đại thịnh, tên Tiên Vương bướng bỉnh trong tay lập tức ánh mắt lộ vẻ kinh hoảng cầu xin tha thứ.

- Vị Tiên hữu, đừng ra tay, Thiền Di bằng lòng chịu nhận lỗi.

Thiền Di của Nam La đế tông thấy Diệp Mặc muốn giết người, vội vàng lên tiếng nói, lần này giọng điệu xin lỗi cũng khác với lần trước.

- Lệ Cáp là đệ tử nòng cốt của Nguyệt Thành đế tông, xin Tiên hữu nể tình mà nương tay.

Thiền Di hình như một hơi nói câu này.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Nguyệt Thành đế tông thì sao? Bổn vương muốn giết ai thì giết người đó.

- Tiên hữu xin tha cho tôi một mạng, Lệ Cáp nguyện ý chịu nhận lỗi.

Tên Tiên Vương ánh mắt kiêu ngạo lúc này cũng không còn lòng dạ cứng đầu cùng Diệp Mặc nữa. Nếu như cái mạng nhỏ này mất đi rồi, cho dù tông môn có mạnh đi nữa, giết chết được đối phương, thì cũng sẽ thế nào?

- Ồ, anh đang muốn nói đạo lý với tôi?

Diệp Mặc nhìn Lệ Cáp bị túm trong tay mình không hề đếm xỉa đến hỏi.

- Dạ dạ, tôi nhận lỗi.

Lệ Cáp làm gì còn chút cứng đầu nào nữa.

- Bổn vương lại cứ không muốn nói đạo lý cùng anh, thì anh làm sao?

Diệp Mặc khinh thường nói, hắn nhại lại câu nói vừa nãy của đối phương một lần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1833

Phong Vị Tháp Mở Ra

...

Mồ hôi lạnh của Lệ Cáp chảy ra. Tới lúc này thì y mới biết hóa ra mình gặp phải một kẻ vốn không biết sợ là gì.

Thiền Di thì lại nhẹ nhàng thở ra, cô đã nhìn ra được tên Tiên Vương ra tay cực kỳ cường hãn này thực cũng không có ý muốn giết Lệ Cáp, vì nếu muốn giết Lệ Cáp thì đã sớm giết rồi, sao còn phải chờ tới tận giờ?

Thực tế là cô đoán cũng không sai. Trong lòng Diệp Mặc thực cũng rất phiền muộn. Hắn có năng lực để giết Lệ Cáp, nhưng hắn còn có một Mặc Nguyệt Tiên tông vừa được thành lập nữa, cho nên hắn hiểu rằng hắn thật sự là cần phải nói đạo lý.

Thiền Di nhanh chóng bước tới trước nói:

- Chuyện này là do chúng tôi không đúng, tính tình của Lệ Cáp lại nóng nảy, cho nên đã khiến cho quý trưởng lão bị thương nhẹ...

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Hóa ra là như vậy, vậy thì chỉ là chuyện nhỏ thôi, ai mà chẳng có lúc nóng tính khó kiểm soát chứ. Cho dù là ta, thì tính tình cũng có lúc không kiềm chế được, có thể sẽ lỡ tay khiến quý hữu mất đi Nguyên Thần, dù sao cũng chỉ là lỡ tay...

Diệp Mặc chưa nói xong, thì Tiên nguyên đã bắt đàu thúc giục. Lệ Cáp bị hắn xách trong tay liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi. Nhưng đó cũng

chưa phải là hết, mà máu tươi vẫn đang không ngừng tuôn ra, giống như là muốn phun đến mức cạn kiệt mới thôi vậy.

Thiền Di thấy Diệp Mặc không có ý muốn giết Lệ Cáp thì đã biết rằng Diệp Mặc vẫn kiêng kị, cho nên liền muốn tùy tiện bồi thường chút đỉnh để cho đối phương có cớ hạ đài.

Nhưng lúc này thì cô lại thấy được Diệp Mặc thật sự là dám giết Lệ Cáp rồi, cho nên lập tức biết là mình đã lầm, vội vàng đổi giọng:

- Chúng tôi nguyện ý bồi thường 200 triệu Tiên tinh, hai gốc Tiên linh thảo cấp tám và sáu gốc Tiên linh thảo cấp bẩy...

- Cô muốn đuổi ăn mày sao?

Diệp Mặc lạnh lùng nói một câu, nhưng trong lòng thì lại âm thầm khiếp sợ. Không hiểu là mấy tên này đến cùng là đã gặp được cơ duyên gì trong Hỗn Độn Tinh Vực nữa? Thậm chí ngay cả Tiên linh thảo cấp tám cũng có thể lấy được.

- Đừng động thủ, tôi còn có một 'Thúc uẩn thanh hỏa', tôi nguyện ý lấy ra ngọn lửa này để bồi...

Lệ Cáp không ngừng phun máu tươi, trong lòng đã sớm kinh hãi gần chết rồi. Bây giờ lại thấy Diệp Mặc nói rằng 200 triệu Tiên tinh cùng với Tiên linh thảo cấp bẩy cấp tám cũng chỉ là thứ dùng để đuổi ăn mày, thì y đâu còn dám chần chờ gì nữa.

Lực đạo Tiên nguyên trên tay Diệp Mặc buông lỏng đi, bình thản nói:

- Mặc dù chỉ là một đóa 'Thúc uẩn thanh hỏa', nhưng thấy ngươi thành tâm cho nên ta tạm thời bỏ qua...

Nói xong thì Diệp Mặc liền đem Lệ Cáp ném xuống đất, tiếp đó Lệ Cáp cũng không hề nghĩ ngợi gì mà lấy ra một cái hộp ngọc, trong lòng mặc dù đang nhỏ máu nhưng vẫn phải cắn răng đưa tới cho Diệp Mặc. Tại Hỗn Độn

Tinh Vực thì thu hoạch của y là lớn nhất, nói cách khác cũng chính là đóa 'Thúc uẩn thanh hỏa' này. Đáng tiếc là hiện tại 'Thúc uẩn thanh hỏa' còn chưa kịp cầm ấm tay thì đã bị người khác lấy đi rồi. Đã thế còn bị kẻ đó nói rằng đó cũng chỉ là một đóa 'Thúc uẩn thanh hỏa' mà thôi, không thực sự giá trị.

Diệp Mặc thu hồi 'Thúc uẩn thanh hỏa', trong lòng rất vui mừng. Đối với mồi lửa thì hắn đã vô cùng tinh thông rồi. Trong 108 loại mồi lửa kỳ dị thì 'Thúc uẩn thanh hỏa' xếp thứ 21, thuộc về hàng Thiên hỏa. Chủ yếu nhất là ngọn lửa này cũng thuộc loại mồi lửa Cửu thanh, cho nên nó không phải Chỉ là một đóa 'Thúc uẩn thanh hỏa' mà thực sự là một thứ tốt đấy.

'Nam u hư hỏa' trong tay hắn hiện đã là Tử niết cấp ba, chỉ cần cắn nuốt thêm một mồi lửa thuộc loại Cửu thanh nữa thôi là có thể thăng cấp trở thành Tiên diễm rồi. 'Vụ liên tâm hỏa' thì Diệp Mặc không nỡ lấy ra dùng, cho nên đóa 'Thúc uẩn thanh hỏa' này tới tay thật là đúng lúc.

- Vị tiên hữu này, 'Thúc uẩn thanh hỏa' tương lai sẽ trở thành một trong các mồi lửa quan trọng của Nguyệt Thành Đế tông. Nếu như tiên hữu lấy đi ngọn mồi lửa này, thì chỉ sợ...

Thiền Di biết rõ một mồi lửa xếp thứ 21 trong các loại Thiên hỏa đối với một Đế tông có tầm quan trọng như thế nào. Nếu như Diệp Mặc thật sự lấy đi ngọn lửa này, thì Nguyệt Thành Đế tông tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

- Hả, ngươi đã không muốn dùng ngọn lửa này để đền bù tổn thất, vậy thì lấy trở về đi. Ta cũng không muốn bị người khác nói là mình đi cướp đoạt một mồi lửa.

Diệp Mặc liền đem 'Thúc uẩn thanh hỏa' đưa lại cho Lệ Cáp, giọng điêu hết sức mỉa mai.

Sự hung hãn cường thế của Diệp Mặc thì Lệ Cáp đã tận mắt nhìn thấy. Y tuyệt đối không nghi ngờ gì khi đối phương có thể một tát là đánh chết y. Cho dù y có là đệ tử của Đế tông thì cũng vô ích. Bây giờ y lại thấy Diệp Mặc đem mồi lửa trả lại, thì liền vội vàng khoát tay nói:

- Không cần, không cần, cái này còn chưa phải là mồi lửa của tông môn, là do tôi tạm thời lấy được.

Dù là hơn mười tên Tiên Vương còn lại của Thượng Thiên Vực thấy bộ dạng của Lệ Cáp, thì cũng chỉ có thể im lặng lắc đầu. Chỉ cần Lệ Cáp một câu không nói, thì tương lai Nguyệt Thành Đế tông vẫn có cớ để tìm Diệp Mặc. Hiện tại tuy vẫn có thể tìm Diệp Mặc nhưng lại không có được một cái cớ rõ ràng nữa rồi. Chỉ có thể lấy uy thế đè ép người ta mà thôi. Bất quá bọn họ cũng hiểu, nếu như đổi lại họ là chính Lệ Cáp, thì bọn họ cũng không dám thu hồi lại mồi lửa kia. Bởi vì Diệp Mặc vừa rồi hoàn toàn không hề có chút kiêng kỵ nào với thân phận đệ tử Đế tông cả.

Diệp Mặc cười lạnh thu hồi lại mồi lửa, lại lần nữa nhìn về phía Thiền Di rồi nói:

- Các người đến cùng là ai nói mới tính? Ngọn lửa này rốt cuộc là của cá nhân hay là của Nguyệt Thành Đế tông?

Thiền Di khinh bỉ liếc nhìn Lệ Cáp một chút, sau đó chỉ có thể nói:

- Nếu Lệ Cáp đã nói ngọn lửa này là của chính bản thân y, vậy thì là do tôi nghĩ sai rồi.

Diệp Mặc giơ mồi lửa trên tay lên lớn tiếng nói:

- Hôm nay Lệ Cáp vô duyên vô cớ đả thương trưởng lão của Mặc Nguyệt Tiên tông ta, hiện tại y đã chủ động đưa ra đóa 'Thúc uẩn thanh hỏa' này để bồi thường, cho nên ân oán từ nay xóa bỏ. Nếu như về sau còn có người nào mượn cớ đối phó Mặc Nguyệt Tiên tông chúng ta, chỉ cần ta còn một hơi thở, thì bất luận đó là kẻ nào, bổn Vương cũng nhất định sẽ đem kẻ đó hóa thành tro tàn.

Lời nói của Diệp Mặc vô cùng bá đạo, toàn bộ những người có mặt trên quảng trường đều có thể nghe được rõ ràng.

Vài tên Tiên Vương đứng ở ngoài quảng trường nghe được lời Diệp Mặc

nói thì liền theo bản năng mà rùng mình một cái. Mấy người này là người của liên minh Thiên Chủ, và lúc này họ mới chính thức hiểu Mạnh Trường Sở của Cung Hoa Thiên vì sao không dám động tới Mặc Nguyệt Tiên tông rồi. Tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông cường hãn như vậy đã đành, hơn nữa đệ tử của Đế tông thuộc Thượng Thiên Vực đắc tội với hắn, mà hắn còn dám đòi người ta bồi thường. Liên minh Thiên Chủ chỉ với mấy người Tiên Vương bọn họ, thì sao đáng cho người ta để trong mắt chứ.

Người của Đế tông thì hắn không giết, nhưng một khi mấy Tiên Vương bình thường như mình tìm tới cửa, hắn có thể buông tha sao? Đó chính là kết quả tất sát đó! Xem ra ngoại trừ Tiên Tôn, thì thật là không có ai có thể chế trụ được hắn rồi.

Hai vị Tiên Vương của Cực Kiếm Tiên môn vốn muốn đi qua chào hỏi Diệp Mặc, nhưng sau khi thấy Diệp Mặc đắc tội với Đế tông thì liền dừng bước chân lại.

Tuy hành động của người này cũng làm cho họ hả giận, nhưng thực tế thì cho dù họ biết rằng mình cũng có thể làm được như vậy, nhưng sẽ không lựa chọn cách làm đó.

Diệp Mặc thở ra một hơi, đi tới bên người Lô Phượng. Hắn biết cách làm của mình không ổn, nhưng sau khi hắn đã làm rồi, thì tâm tình bỗng nhiên lại lần nữa tăng lên một bậc. Diệp Mặc hiểu rằng đây chính là đạo niệm bản tâm của 'Tam sinh quyết' mà hắn tu luyện.

Thực tế nếu như hắn giết Lệ Cáp, thì đạo tâm của hắn sẽ càng không bị trì trệ. Khi hắn tu luyện 'Tam sinh quyết' thì đã dung hợp cả chuẩn tắc làm người cùng bản tâm của hắn vào trong đó. Ý tứ chính cũng không hoàn toàn là tùy tâm sở dục, mà chỉ là việc mình nên làm hay không nên làm mà thôi.

Nếu như dựa theo bản tâm của hắn, thì hắn sẽ trực tiếp giết Lệ Cáp mà không phải chỉ là giáo huấn y rồi để y nhận lỗi là xong chuyện. Đáng tiếc Diệp Mặc biết rõ là tên Lệ Cáp này không thể giết được, ít nhất là hiện tại hắn không giết được.

Một khi giết Lệ Cáp, thì hắn và Đế tông của y sẽ trở thành kẻ thù hoàn toàn. Và nếu như là hắn vẫn chỉ một thân một mình, thì hắn cũng sẽ không thèm để ý. Nhưng bây giờ thì đã có thêm Mặc Nguyệt Tiên thành và Mặc Nguyệt Tiên tông nữa. Nhưng tính ra thì dù cho hắn không giết Lệ Cáp, thì hắn cùng Lệ Cáp và những tên của Thượng Thiên Vực kia cũng đã trở thành kẻ thù lâu rồi.

Nhưng cho dù là vậy, thì hắn cũng nhất định phải làm. Một khi đánh mất bản tâm của chính mình, vậy thì sẽ khiến đạo tâm của hắn gặp trở ngại, sau này sẽ khó có khả năng tiến bộ trong tu luyện nữa. Điều này chính là tổn thất rất lớn đối với hắn.

Trong nội tâm của Diệp Mặc, thì tuyệt đối không thể để cho mình mất đi khả năng tiến bộ khi tu luyện được. Đồng thời trong lòng Diệp Mặc cũng hiểu rõ, không chỉ riêng hắn cần phải tu luyện nhanh hơn, mà Mặc Nguyệt Tiên tông cũng phải nhanh chóng lớn mạnh. Nếu không thì với sức một mình hắn, vĩnh viễn cũng không trở thành một Tiên môn chân chính được.

Mấy câu nói bá đạo sau cùng của Diệp Mặc chính là vì muốn bảo trụ cho Mặc Nguyệt Tiên tông. Hắn tin rằng với thực lực mà hắn vừa thi triển ra trước mặt những Tiên Vương ở đây, thì đã có thể nói lên về tiềm lực vô hạn của hắn rồi. Người khác cho dù là có phẫn hận hắn, thì cũng sẽ không dám động tới Mặc Nguyệt Tiên tông trước khi có thể giết được hắn. Nếu như những Đế tông kia ngay cả điều này cũng không thèm nghĩ tới, thì chắc chắn cũng sẽ không trở thành một Đế tông được.

Bởi vì Diệp Mặc cường thế xuất hiện, cho nên dù trên quảng trường 'Bia Tiên Vương' còn có mấy chục người, nhưng lại không có người nào dám nói lớn tiếng cả.

Trong lòng Lô Phượng lúc này đang vô cùng rung động. Cô không thể tưởng tượng được Diệp Mặc so với trong tưởng tượng của cô còn lợi hại hơn tới mấy lần. Hơn mười Tiên Vương sơ kỳ, vậy mà lại không có cách nào ngăn trở hắn chế trụ một tên Tiên Vương khác. Đợi tới khi Diệp Mặc đem sự tình xử lý xong xuôi, thì cô mới chậm rãi thở ra, sau đó kể lại sự việc vừa

rồi.

Hóa ra sau khi Diệp Mặc đi không lâu, thì hơn mười tên Tiên Vương kia liền tới nơi này. Bọn chúng lúc mới tới coi như là cũng yên tĩnh, đều lẳng lặng tìm vị trí tốt cho riêng mình, cảm ngộ đạo vận của Phong Vị Tháp. Chỉ là khi Phong Vị Tháp sắp mở ra, thì tên Lệ Cáp kia liền đứng dậy cười ha hả, không thèm để ý chút nào tới những người còn đang ngồi cảm ngộ khác.

Lô Phượng cũng là một trong những người còn đang cảm ngộ, đang vào lúc cảm ngộ tinh tiến, thì lại bị tiếng cười của y làm đứt quãng cho nên rất mất hứng. Bất quá Lô Phượng cũng biết rằng lai lịch của những tên này không tầm thường, cho nên cũng không dám nói nhiều.

Nhưng mà cô không nói nhiều, thì tên Lệ Cáp kia lại tỏ ra cường thế. Khi y nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Lô Phượng, thì liền chủ động mở miệng khiêu khích. Lô Phượng dẫu gì cũng là một Tiên Vương, cho nên lập tức không nhịn được mà lên tiếng phản kích. Nói rằng việc y cắt ngang sự cảm ngộ của người khác là hành động mất lịch sự.

Nhưng chỉ như vậy thôi, thì tên Lệ Cáp kia ngay cả một lời cũng không nói, trực tiếp động thủ. Thực tế thì tuy chỉ có một mình Lệ Cáp động thủ, nhưng xung quanh lại có kẻ vụng trộm dùng 'Lĩnh vực Tiên Vương' trói buộc lấy cô, cho nên kết quả là cô chỉ sau hai hiệp đã bị trọng thương rồi.

Diệp Mặc nghe xong lại lần nữa đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lệ Cáp khiến cho ánh mắt của tên Lệ Cáp kia co rụt lại. Không hề dám đối mặt với Diệp Mặc.

Nhưng vào lúc này, thì màn sương mù lượn lờ quanh Phong Vị Tháp bỗng nhiên tản mát ra một đạo hào quang mầu vàng óng, sau đó lập tức biến mất. Lúc này thì Phong Vị Tháp cao vút tới tận trời mây mà thần thức hoàn toàn nhìn không tới đỉnh lập tức hiển lộ ra hoàn toàn.

- Phong Vị Tháp mở ra rồi.

Lực chú ý của tất cả mọi người lúc này đã bị Phong Vị Tháp hấp dẫn hoàn toàn. Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào Phong Vị Tháp.

Tầng dưới chót của Phong Vị Tháp xuất hiện một cửa lớn mầu vàng kim, thần thức căn bản là không thể quét vào phía bên trong cánh cửa. Nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ cần đi vào cánh cửa lớn này, thì cũng chính là đặt chân được tới tầng một của Phong Vị Tháp rồi.

Lúc này đại bộ phận Tiên Vương trên quảng trường đều đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc. Phong Vị Tháp mở ra thì đương nhiên là đi vào càng sớm càng tốt. Nhưng sự lợi hại của Diệp Mặc thì tất cả mọi người ở đây đều đã được thấy, vạn nhất tranh đoạt vào trước, lại đắc tội với vị sát thần này, thì chắc chả phải là chuyện tốt lành gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1834

Gặp Lục Chính Quần

Diệp Mặc thấy như vậy thì liền đứng ra nói:

- Mọi người hãy dựa theo thứ tự trước sau mà tiến vào Phong Vị Tháp. Ai đứng ở gần nhất thì tiến vào trước đi.

Những Tiên Vương đứng ở gần Phong Vị Tháp nghe thấy thế thì liền vội vã hướng Diệp Mặc chắp tay một cái, sau đó lập tức tăng tốc độ tiến vào trong Phong Vị Tháp. Đã có một người đi vào, thì những Tiên Vương phía sau liền nhao nhao đi vào theo. Diệp Mặc cùng Lô Phượng vốn đứng ở hàng giữa, cho nên cũng đi vào sau một chút.

Về phần đi vào sớm hay muộn có thể chiếm được gian phòng hay không, thì Diệp Mặc căn bản là không để vào mắt. Hắn tin tưởng rằng với Tiên nguyên cùng thần thức của hắn, việc tìm một căn phòng tốt bên trong Phong Vị Tháp này không phải là vấn đề gì cả.

Chỉ có bộ phận cực nhỏ Tiên Vương biết rõ là dù đi vào sớm thì cũng vô dụng, vì Phong Vị Tháp phải chờ tới lúc đủ người mới có thể mở ra cầu thang lên tầng hai. Nếu là những gian phòng của tầng một thì đúng là càng đi vào sớm càng tốt, nhưng có mấy ai lại muốn tiến vào gian phòng của tầng một chứ?

Sau khi Diệp Mặc cùng Lô Phượng tiến vào cánh cổng mầu vàng kim, thì lập tức cũng cảm giác được một hồi choáng váng. Cái này dường như là một cái cửa truyền tống, nhưng mà cũng không giống lắm. Vì loại choáng vàng này cũng chỉ xuất hiện trong chớp mắt, chờ tới khi Diệp Mặc và Lô Phượng thanh tỉnh lại thì phát hiện mình đã đứng ở trong một cái đại sảnh vô

cùng rộng lớn rồi.

Cái đại sảnh này không có đỉnh, không có tường, xung quanh đã có chín cảnh cửa được mở rộng sẵn sàng. Bên trong cánh cửa là thứ gì thì cũng không ai nhìn thấy rõ.

Trông thấy trong đại sảnh lúc này đã có ít nhất hơn ngàn người, thì Diệp Mặc mới hiểu rõ vì sao Lô Phượng lại nói khi đi phong Vương tại 'Bia Tiên Vương' thì những Vị Tiên cấp thấp cạnh tranh nhau rất kịch liệt rồi.

Khiến cho Diệp Mặc mừng nhất chính là hắn rất nhanh đã nhìn thấy mấy người quen. Một người chính là Hồng Lăng, còn có một người là Nhâm Vũ. Mấy người Quý Thư cùng Sở Dĩ thì không nhìn thấy. Xem ra bọn họ còn chưa tấn cấp lên Tiên Vương.

Diệp Mặc không muốn dùng cái thân phận này để tới gặp họ, cho nên chỉ truyền âm cho Lô Phượng nói rằng hai người kia là bằng hữu của sư đệ hắn. Tương lai hai người này nếu như đi tới Mặc Nguyệt Tiên tông, mà bản thân còn chưa trở lại tông môn thì Lô Phượng có thể làm chủ cho hai người lựa chọn cho riêng mình một trong những ngọn núi phụ.

Lô Phượng mở thương lâu lập nghiệp đã vô số năm, cho nên sau khi nghe được Diệp Mặc nói thì ngay cả hỏi cũng không hỏi, mà liền trực tiếp đáp ứng.

Còn có mấy người quen khác, nhưng bất quá đều là cùng Diệp Mặc có chút thù oán. Bao gồm Tiểu Tiên Vương Lư Mang, đệ nhất cao thủ của Diệu Thành Thiên Đế Văn Thành, Hướng Trường Ung của Đông Hải Đế tông. Còn có mấy người Diệp Mặc cũng quen mắt nhưng lại không nhớ tên.

Diệp Mặc quét qua một lượt vẫn không thấy Nghiêm Cửu Thiên. Nếu nói rằng Nghiêm Cửu Thiên chưa tấn cấp lên Tiên Vương, thì Diệp Mặc tuyệt đối không tin. Nhưng nghĩ tới Nghiêm Cửu Thiên hẳn là không cần phải đến Phong Vị Tháp một lần nữa rồi. Điều khiến cho Diệp Mặc có chút buồn bực chính là hắn lại không hề thấy Lục Chính Quần.

Lúc này ở bên ngoài phong Vương Tiên thành, một đạo độn quang mầu xám đã nhanh chóng hạ xuống. Sau khi độn quang tiêu tán, thì ở cửa thành đã xuất hiện một tên trung niên râu ngắn, đây chính là Lục Chính Quần vừa chạy về từ Nguyễn Nhạc Thiên.

Lục Chính Quần vừa về tới Việt Hành Thiên, đã biết được rằng người san bằng phủ Thiên Chủ của y họ Lạc. Đồng thời cũng biết tên họ Lạc này vừa thành lập nên một cái tông môn, chính là Mặc Nguyệt Tiên tông.

Bởi vì Lục Chính Quần đã biết rằng Diệp Mặc rất có thể là nhận được truyền thừa của Chân Thánh Đế, trong tay thậm chí có thể có trận bàn thời gian. Cộng thêm việc sau khi Diệp Mặc thành lập tông môn, thì lại đặc biệt coi trọng tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt. Cho nên y sao có thể không đoán được rằng cái tên họ Lạc này rất có khả năng chính là người y muốn tìm chứ?

Nếu như y đoán không sai, thì một tu sĩ vừa mới phi thăng lên Tiên Giới mới chục năm đã có thể thăng cấp Tiên Vương. Vậy thì một khi để hắn tiếp tục trưởng thành, thì sẽ đến mức nào nữa? Cho nên khi Lục Chính Quần lấy được tin tức Diệp Mặc đã đến phong Vương ở 'Bia Tiên Vương', thì liền nhanh chóng chạy tới phong Vương Tiên thành, thậm chí ngay cả ý định tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông cũng không kịp thực hiện.

Sau khi Lục Chính Quần đến quảng trường 'Bia Tiên Vương' thì liền trông thấy vài tên Tiên Vương cuối cùng đang tiến vào trong Phong Vị Tháp. Y căn bản là không hề suy nghĩ chút gì liền vọt vào trong Phong Vị Tháp. Cũng may mắn là y cũng chưa hề phong Vương, cũng là Tiên Vương sơ kỳ, cho nên cũng không có chút trở ngại gì khi tiến vào Phong Vị Tháp cả.

...

Tầng một Phong Vị Tháp lúc này đã tụ tập hơn 1200 tên Tiên Vương rồi. Lúc này thì trên cơ bản tất cả những Tiên Vương cần phong Vương của Ba đại Thiên Vực đều đã đến. Mọi người hiện vẫn ở đại sảnh của tầng một cũng chỉ là vì đang chờ Phong Vị Tháp mở ra thông đạo đi lên tầng tiếp theo

mà thôi.

Đám người Thiền Di vừa tiến đến, thì lập tức đã tìm được rất nhiều người quen biết ở Thượng Thiên Vực, hơn nữa còn tiến đến nói chuyện với nhau. Rất nhanh đã có mấy tên Tiên Vương đem ánh mắt bất thiện nhìn về phía Diệp Mặc. Mặc dù đã biết đây là vì việc mình đã giáo huấn Tiên Vương của Thượng Thiên Vực, nhưng Diệp Mặc căn bản là không hề sợ hãi gì cả.

Ngược lại thì rất nhiều tên Tiên Vương còn lại của Hạ Thiên Vực khi trông thấy những ánh mắt bất thiện của nhiều người đang nhìn về phía Diệp Mặc, thì liền theo bản năng mà kéo dãn khoảng cách ra với Diệp Mặc.

Tuy trong Phong Vị Tháp này không thể giết người, nhưng lại có việc khiến cho kẻ khác phải lo lắng hơn cả việc bị giết. Đó là một khi có người khó chịu, sẽ mượn cơ hội giáo huấn anh, trực tiếp bức anh vào trong gian phòng cấp thấp của Phong Vị Tháp. Ở trong Phong Vị Tháp này, thì một khi đã tiến vào một gian phòng nào đó rồi thì sẽ không thể nào ra ngoài được. Trừ khi thời gian ở trong Phong Vị Tháp kết thúc.

Diệp Mặc thấy hai người bên kia muốn đi về phía mình, lại bị Thiền Di ngăn cản lại. Thiền Di biết rõ nếu là đơn đả độc đấu thì căn bản không có ai là đối thủ của Diệp Mặc cả. Nhưng hai tên kia thì lại lộ ra vẻ khinh thường, hiển nhiên là cho rằng đám người Thiền Di quá yếu. Tất cả mọi người đều là vừa mới tấn cấp Tiên Vương, mà sau khi tấn cấp Tiên Vương lại cảm thấy Tiên nguyên cùng tu vi của mình đều điên cuồng tăng lên gấp mấy lần, cho nên không có ai cho rằng mình không bằng người cả.

Hiện tại Thiền Di cản bọn họ lại, hiển nhiên là khiến cho bọn họ khinh thường. Thậm chí còn có suy nghĩ rằng kẻ tấn cấp Tiên Vương ở Hạ Thiên Vực thì chẳng ra gì cả.

Diệp Mặc thấy rõ động tác của hai tên kia, nhưng lại không thèm để ý. Nếu như hai tên này dám đi lên, thì hắn sẽ không chút do dự nào mà đem hai tên này vào trong các gian phòng của tầng một. Mặc dù số lượng Tiên Vương ở đây so ra còn nhiều hơn số phòng trong Phong Vị Tháp này, nhưng

người nguyện ý vào trong gian phòng của tầng một Phong Vị Tháp thì không có một ai cả.

Vấn đề thứ nhất của chuyện này chính là mặt mũi, thứ hai là cho dù Tiên Vương kém cỏi nhất cũng không cho rằng mình chỉ có thể ở lại trong gian phòng của tầng một. Nhưng một khi vượt lên các tầng Phong Vị Tháp thất bại, thì đại bộ phận đều sẽ bị truyền tống trực tiếp tới đại sảnh tầng một. Lúc đó thì có khi sẽ không còn cơ hội tiến vào trong gian phòng tầng một này rồi.

Nhưng khiến cho Diệp Mặc kỳ quái chính là Đế Văn Thành cùng Thiền Di đều đến từ Diệu Thành Thiên, nhưng trong những kẻ muốn tới gây sự với hắn thì lại không hề có Đế Văn Thành.

Một bóng người cuối cùng tiến vào trong Phong Vị Tháp liền hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người. Vốn tất cả mọi người đã nghĩ rằng không còn có ai tiến vào trong Phong Vị Tháp nữa, thì lại không ngờ là trước khi cánh cửa mầu vàng kim kia đóng lại, lại có thêm một người nữa tiến vào.

Sau khi người này vừa tiến vào, thì cánh cửa tầng một của Phong Vị Tháp lập tức đóng lại.

Vừa mới tiến vào đúng là Lục Chính Quần. Y liếc mắt đã nhìn thấy Diệp Mặc, hoàn toàn giống với hình ảnh mà y nhìn thấy khi vừa trở lại Việt Hành Thiên. Giờ phút này y lập tức giương đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, cũng không hề tiến lên nói gì cùng Diệp Mặc cả.

Lục Chính Quần có hình ảnh của Diệp Mặc, thì Diệp Mặc đương nhiên cũng có hình ảnh của Lục Chính Quần. Chính hắn còn đang thắc mắc vì sao người này không tới để phong Vương, nhưng hiện giờ y đã tới rồi, thật đúng là rất kịp thời.

- Lục Chính Quần.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Hắn đã quyết tâm đem Lục Chính Quần đặt lại ở tầng một này. Lục Chính Quần thì không muốn để cho người khác

biết y có xung đột với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc thì lại không thèm để ý tới điều đó.

Lục Chính Quần nhíu mày một cái. Sau khi y thấy Diệp Mặc, thì cũng đã coi Diệp Mặc như kẻ đã chết rồi. Vốn y chuẩn bị đem Diệp Mặc bức vào một trong chín gian phòng ngay kia, vì cho dù y không hề đặt Diệp Mặc ở trong mắt, nhưng cũng không muốn để cho Diệp Mặc có thể tăng thêm thực lực của mình ở trong Phong Vị Tháp. Nhưng khiến y không ngờ chính là Diệp Mặc lại trực tiếp đi tới, căn bản không thèm để ý tới ân oán giữa cả hai. Chẳng lẽ hắn không sợ người khác biết về 'Hỗn độn thụ' sao?

- Trên người hắn không có khí tức của Sinh mệnh thụ...

Lúc này Lục Chính Quần liền nhận được truyền âm của Nguyên Thần trong thế giới Chân linh, thì lại chợt nghe Diệp Mặc nói:

- Lục Chính Quần, ngươi dẫu sao cũng là Thiên Chủ của một Thiên Vực, vậy mà lại động thủ với vài tu sĩ vừa mới phi thăng. Nếu ngươi đã dám động thủ với tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt, vậy thì cũng đừng trách ta không khách khí. Hiện tại bổn Vương đã san bằng phủ Thiên Chủ của ngươi rồi, lúc đó vốn muốn giết cả ngươi, nhưng không nghĩ tới ngươi lại không có mặt ở đó. Hôm nay vừa vặn lại đụng phải ta, thì coi như là ngươi không may đi.

Sau khi Diệp Mặc vừa nói ra, thì tất cả mọi người đều biết rằng ở phía này có người xung đột với nhau. Tất cả lập tức đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc.

Lục Chính Quần nghe được lời Diệp Mặc nói, lập tức đã hiểu ra. Hóa ra là tên này đang lấy cớ để tiêu diệt y đây mà. Như vậy thì cũng tốt, hiện giờ chính mình cũng có cái cớ để quang minh chính đại mà tiêu diệt hắn rồi. Ở trong Phong Vị Tháp này không thể giết người, nhưng đã có được cái cớ tốt, thì ra ngoài là có thể động thủ.

Hai tên Tiên Vương lúc trước muốn tìm Diệp Mặc gây sự đã ngừng lại bước chân. Bon họ cũng có phản ứng không khác gì những người còn lại,

đều khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

Không ngờ một Tiên Vương sơ kỳ như Diệp Mặc lại cuồng vọng như vậy, tùy tiện ra tay liền tiêu diệt cả một cái phủ Thiên Chủ. Một cái phủ Thiên Chủ của một Thiên Vực có thể tùy tiện mà tiêu diệt được sao? Chẳng lẽ không sợ liên minh Thiên Chủ đem hắn hóa thành tro sao? Càng khiến cho tất cả mọi người không ngờ chính là tên này sau khi tiêu diệt một phủ Thiên Chủ rồi, vậy mà vẫn còn có thể xuất hiện được ở đây. Phải biết rằng cho dù là trong liên minh Thiên Chủ của Hạ Thiên Vực, thì chắc chắn cũng không chỉ có một vị Tiên Tôn thôi đâu.

Lệ Cáp hít vào một hơi lạnh. Y cuối cùng đã lĩnh giáo sự vô pháp vô thiên của Diệp Mặc rồi. Người ta còn dám san bằng cả một phủ Thiên Chủ của một Thiên Vực, sao có thể sợ một tên Tiên Vương của Thượng Thiên Vực như y được? Lúc trước nếu không phải mình lấy ra 'Thúc uẩn thanh hỏa', thì không chừng là đã bị người này giết rồi.

- Họ Lạc kia, ta căn bản là không có mặt ở Phong Cương Tiên thành, cho nên việc bắt tu sĩ phi thăng của Đại lục Lạc Nguyệt không có quan hệ gì với ta. Mà ngươi lại chặt đứt căn cơ của ta tại Việt Hành Thiên, san bằng phủ Thiên Chủ của ta. Sự cuồng vọng quá mức như vậy, thì Lục Chính Quần ta không giết ngươi thì uổng kiếp này.

Lục Chính Quần lập tức làm giống như Diệp Mặc, thể hiện ra động cơ mà mình phải tất sát đối phương.

Tuy trong miệng y thì quát lớn Diệp Mặc với vẻ cực kỳ tức giận. Nhưng lúc này Lục Chính Quần là tỉnh táo hơn so với bất kỳ ai ở đây. Y không hề cảm nhận được khí tức của 'Hỗn độn thụ' trên người Diệp Mặc, mà Nguyên Thần của Khai Nỉ cũng không cảm nhận được khí tức đó. Vậy thì chỉ có hai khả năng, một là Diệp Mặc đã luyện hóa được 'Hỗn độn thụ', và 'Hỗn độn thụ' đã sát nhập vào Nguyên Thần của hắn. Hai là hắn có cả Thế giới hỗn độn, do đó có thể ẩn dấu được khí tức của 'Hỗn độn thụ'.

Đương nhiên còn có khả năng khác nữa, đó là Diệp Mặc căn bản không

phải là kẻ y muốn tìm. Nhưng Lục Chính Quần cho rằng loại khả năng này căn bản là không thể nào tồn tại được.

- Khai Nỉ tiền bối, liệu tên này có Thế giới hỗn độn hay không?

Lục Chính Quần lúc này bắt đầu trao đổi cùng với Nguyên Thần Khai Nỉ trong thế giới Chân linh.

- Rất khó để nhận biết được. Thế giới hỗn độn đâu phải là thứ có thể tùy tiện mà có được? Nhưng hắn lại có trận bàn thời gian, và hắn lại hiểu rõ về 'Sinh mệnh thụ' thì có khả năng là hắn đã lợi dụng trận bàn thời gian để 'Sinh mệnh thụ' sớm nhận hắn làm chủ.

Nguyên Thần của Khai Nỉ trầm giọng nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1835

Phong Vị Tháp Bậc Thang

Lục Chính Quần hiện tại trong lòng chỉ đang nghĩ, lỡ như Hỗn Độn Thụ kia thật sự nhận chủ rồi, vậy thì cực kỳ không ổn.

Ngay khi Lục Chính Quần không biết nên xử lý như thế nào, Nguyên Thần kia lại nói tiếp:

- Kỳ thật vấn đề này rất dễ làm, bây giờ ngươi hãy động thủ với hắn, chỉ cần đánh hắn bị thương, sẽ biết Sinh Mệnh Thụ có phải là đã nhận chủ hay không. Nếu như Cây Sinh Mạng chưa nhận chủ, mà Sinh Mệnh Thụ lại đang ở trên người hắn, thì e rằng hắn thật sự đã có được Thế Giới Hỗn Độn.

Lúc Lục Chính Quần nghe đến đó, kích động gần như muốn run rẩy. Người bên cạnh không ai biết Lục Chính Quần là vì kích động mà run rẩy, đều cho rằng Lục Chính Quần đang tức giận. Xác thực cũng thế, phủ Thiên Chủ của một Thiên Chủ bị người ta san bằng, không tức giận mới là chuyện lạ.

- Tên họ Lạc, Lục Chính Quần ta xem xem ngươi đến cùng có gì mà tự tin...

Lục Chính Quần còn chưa dứt lời, đã một quyền đánh ra.

Lục Chính Quần thoạt nhìn hào hoa phong nhã, hơn nữa mang theo hương vị nho nhã, nhưng một quyền này quả thực giống như Tiên Yêu thú cao cấp hung mãnh nhất, trong nháy mắt tung ra, liền tập trung sát khí trong đại sảnh lại. Một vài Tiên vương gần đó đều hoàn toàn biến sắc, đồng thời lui về phía sau, một quyền này của Lục Chính Quần đã vượt xa khỏi tu vi

của Tiên vương bình thường.

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, Lục Chính Quần này so với Tiên vương bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, sắc mặt lại không thay đổi chút nào cũng đánh ra một quyền, đồng thời trong miệng nói:

- Có hay không tự tin, cũng so với thứ Tiên vương ngụy quân tử như ngươi còn tốt hơn rất nhiều.

Diệp Mặc sau khi đánh ra một quyền này, trong nháy mắt khí thế Tiên Nguyên dồi dào liền cuồn cuộn nổi lên, nhưng lại không hề kéo theo bất cứ lốc xoáy sát thế nào. Nhìn từ bên ngoài, một quyền này của Diệp Mặc kém xa một quyền kia của Lục Chính Quần về uy thế.

Diệp Mặc kỳ thật cũng là bất đắc dĩ, hắn không dám sử dụng Hư không. Ở đây rất có thể có người đã thấy hắn thi triển Hư không. Một khi Hư không quyền của hắn đánh ra, khó bảo đảm sẽ không có người nghĩ đến hắn là ai. Ít nhất bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa muốn lộ ra thân phận của mình.

Hơn nữa một quyền này của hắn cũng không dùng toàn lực. Chỉ dùng bốn phần thực lực. Thực lực của Lục Chính Quần đã vượt xa khỏi suy đoán của hắn, Diệp Mặc cũng không muốn khiến cho đối phương kiêng kị. Nếu như Lục Chính Quần thực lực quá kém, hắn không cần phải có bất kỳ lo lắng nào, trực tiếp đánh gã vào căn phòng ở tầng thứ nhất. Đợi đến lúc Phong Vị Tháp mở ra, hắn vẫn có thể trong nháy mắt giết chết Lục Chính Quần gần như không có cảm ngộ gì.

Bây giờ thực lực của Lục Chính Quần vượt xa Tiên vương bình thường, Diệp Mặc ngược lại thay đổi chủ ý, hắn quyết định không khiến cho Lục Chính Quần kiêng kị. Lỡ như Lục Chính Quần cảm giác gã đánh không lại mình, sau khi ra tháp, sẽ lập tức bỏ chạy, có thể giết chết gã hay không, lại còn chưa chắc chắn nữa.

Uỳnh...

Sát ý đáng sợ bị Lục Chính Quần cuốn lên và khí thế Tiên Nguyên của Diệp Mặc va chạm vào nhau, không gian trong đại sảnh lập tức nổi lên hàng loạt gợn sóng không gian. Quyền phong mạnh mẽ cuốn ra, hầu hết mọi người đều nhất định phải vận chuyển Tiên Nguyên để chống cự. Một số người vừa cười trong số đó đều không thể ngăn trở được xung kích của loại Tiên Nguyên đáng sợ này, bị xé toạc vòng bảo hộ Tiên Nguyên, bị một vài vết thương nhỏ. Nhưng đối mặt hai kẻ siêu cấp lợi hại, cho dù là bị vài vết thương nhẹ cũng không dám tiến lên nói gì.

Mà hai gã Tiên vương của Thượng Thiên Vực lúc trước muốn tìm Diệp Mặc gây phiền toái kia bị một kích của quyền phong này, vòng bảo hộ bằng Tiên Nguyên lập tức vỡ tan. Tuy hai người không bị thương, nhưng sắc mặt lại biến đổi, người ta còn chưa đánh với bọn họ, chỉ là quyền phong mang theo Tiên Nguyên chấn động đã làm cho vòng bảo hộ Tiên Nguyên của bọn họ rạn nứt. Có thể tưởng tượng, nếu như lúc trước bọn họ thật sự tiến lên tìm đối phương gây phiền toái, bây giờ chỉ sợ không phải là vòng bảo hộ Tiên Nguyên lực bị nghiền nát đơn giản như vậy.

Không gian trong Phong Vị Tháp vững chắc, Tiên Nguyên của hai người sau khi va chạm vào nhau đã kích thích một loạt gợn sóng không gian, rất nhanh liền tiêu tán sạch sẽ.

Lục Chính Quần sắc mặt hơi đỏ, trong lòng lại có sóng to gió lớn. Gã không thể tưởng được Diệp Mặc lại đáng sợ như thế. Một quyền này cân sức ngang tài với gã, may mắn gã kịp thời chạy về. Nếu như để đối phương tu luyện thêm một thời gian ngắn nữa thôi, mình đâu còn là đối thủ của hắn? Khó trách dám đi san bằng phủ thiên chủ của mình.

Sau khi hết khiếp sợ, Lục Chính Quần càng sát ý tràn ngập, gã sẽ không chọn lựa tiếp tục động thủ ở nơi này nữa. Một khi ra khỏi Phong Vị Tháp, điều đầu tiên gã muốn làm chính là giết chết Diệp Mặc, sau đó cướp đi đồ của hắn. Cho dù biểu hiện của Diệp Mặc vượt xa khỏi dự đoán của gã, nhưng gã không hề lo lắng, bởi vì chỉ có mình gã biết, hắn đang che dấu thực lực.

Diệp Mặc trong lòng cũng khẽ chấn động, hắn đoán không sai, sự lợi hại của Lục Chính Quần thậm chí ngoài dự liệu của hắn. Hắn không biết Lục Chính Quần có đè nén thực lực của mình hay không, nhưng một quyền này mang theo Tiên Nguyên chấn động cùng với sát thế và thần thức mạnh mẽ, đều vượt xa Tiên vương thông thường.

Lúc trước hắn còn thật sự là không coi Lục Chính Quần ra gì, bởi vì thủ đoạn trong giới tu chân mà Lục Chính Quần bố trí đều bị hắn phá hư hầu như không còn, nên mới khiến hắn có chút xem nhẹ Lục Chính Quần. Hiện tại xem ra, Lục Chính Quần có thể làm thiên chủ, còn có thể thăng cấp tiên vương, cũng là có môn đạo riêng của mình.

Sau khi hai người đấu một quyền, Lục Chính Quần không tiếp tục công kích, Diệp Mặc cũng không phản kích lại. Hắn biết ở chỗ này không thể giết chết Lục Chính Quần được, cũng bỏ đi ý định bức Lục Chính Quần vào gian phòng ở tầng thứ nhất, bây giờ còn không bằng không động thủ.

Diệp Mặc biết rõ Lục Chính Quần sẽ không bỏ qua cho hắn, gã này có khả năng đã phán đoán ra một chút gì đó. Nghĩ tới đây Diệp Mặc đi đến trước mặt Lô Phượng, lấy ra một chiếc nhẫn truyền âm cho Lô Phượng nói:

- Bên trong chiếc nhẫn này là một ít tài nguyên tu luyện, nếu như ta tạm thời không thể trở về tông môn được, đan dược và đồ vật trong này, ngươi xem tình hình rồi ban thưởng cho đệ tử trong tông môn.

Lô Phượng ngay khi Diệp Mặc và Lục Chính Quần động thủ lần thứ nhất sau khi chạm mặt, đã biết rõ hai người Diệp Mặc và Lục Chính Quần đã là cục diện không chết không thôi. Hiện giờ nhận được dặn dò của Diệp Mặc, càng không do dự, lập tức thu hồi chiếc nhẫn Diệp Mặc đưa.

Mọi người thấy hai người chỉ mới qua một chiêu, lại không động thủ nữa, nhao nhao cảm thấy không thú vị. Mà lúc này trong đại điện bỗng nhiên hiển lộ ra từng nấc từng nấc thang màu vàng nhạt, đỉnh nấc thang không có điểm kết thúc, không ai biết bậc thang này thông với nơi nào.

Tiên vương trong đại sảnh đều hiểu, bên trong Phong Vị Tháp cũng đã chính thức mở ra. Bậc thang chính là thông với tầng thứ hai, lúc này càng sớm đi lên càng tốt, gần như là tất cả mọi người đều xông lên bậc thang.

Lô Phượng biết rõ Diệp Mặc không cần cô lo lắng, cũng theo sau đông đảo mọi người cùng xông lên bậc thang.

Chỉ trong chớp mắt, đại sảnh tầng này chỉ còn lại có hai người Lục Chính Quần và Diệp Mặc.

- Ngươi chính là kẻ lấy đi Hỗn Độn Thụ của ta phải không? Lấy đi Hỗn Độn Thụ của ta, còn san bằng phủ thiên chủ, Lục Chính Quần ta cố ý gấp rút trở về, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.

Lục Chính Quần nhìn Diệp Mặc bình tĩnh nói.

Diệp Mặc ngược lại là có chút kỳ quái giọng điệu của Lục Chính Quần bình tĩnh như vậy, hắn ở đây là tuyệt đối sẽ không thừa nhận những chuyện như thế này.

- Ngu ngốc, ta không biết ngươi nói cái gì. Ngươi dám gây bất lợi cho tu sĩ của đại lục Lạc Nguyệt, cũng đừng trách ta không khách khí với ngươi.

Diệp Mặc nói xong, quay người liền bước chân lên nấc thang màu vàng nhạt.

Trông thấy Diệp Mặc lên nấc thang màu vàng, Lục Chính Quần dùng thần niệm khai thông nói:

- Khai Nỉ tiền bối, có thể là hắn hay không?

- Chắc chắn là hắn, nếu không vì mấy tu sĩ Tu Chân Giới tầm thường, mà đi san bằng phủ Thiên Chủ sao? Chỉ có người có thù hận càng lớn với ngươi, Truyền âm của Nguyên Thần kia vang lên bên tai Lục Chính Quần.

Lục Chính Quần cười lạnh một tiếng nói:

- Ta vừa rồi chỉ dùng sáu phần thực lực, ta nghĩ hắn cho dù là ẩn dấu thực lực, ít nhất cũng sẽ dùng bảy phần trở lên, ta thật ra ngược lại rất là chờ mong có thể chân chính đánh với hắn một trận. Chỉ hy vọng hắn không để cho ta quá thất vọng. Người này phá hủy bố cục lớn như thế của tiền bối, không đem hắn nghiền xương thành tro, ta há có thể cam lòng?

Lục Chính Quần nhìn theo bóng lưng Diệp Mặc cũng không đuổi theo, gã vốn định bức Diệp Mặc vào một trong số những gian phòng ở tầng thứ nhất. Nhưng thân thủ dũng mãnh của Diệp Mặc khiến cho gã tạm thời thay đổi chủ ý, ý nghĩ của gã thay đổi thành giống như Diệp Mặc, không muốn đánh rắn động cỏ. Lỡ như khiến cho Diệp Mặc biết gã có cơ hội giết gọn hắn, người này nói không chừng vừa ra ngoài ngay cả vương vị cũng không cần, sẽ lập tức bỏ chạy.

...

Diệp Mặc sau khi một bước bước vào bậc thang màu vàng nhạt, lập tức liền cảm nhận được một loại áp lực cực kỳ kỳ quái. Loại áp lực này sở dĩ kỳ quái, chẳng những là áp lực lên thức hải và Tiên Nguyên, hơn nữa còn là một loại áp lực lên tinh thần ý niệm và thân thể, thậm chí còn áp lực lên cảm ngộ và tâm tình. Bậc thang của Phong Vị Tháp này dĩ nhiên là khảo sát tu vi toàn diện của một Tiên vương, một khi tu vi kém một chút, thì không cách nào tiến vào tầng tiếp theo.

Những áp lực này ở tầng thứ hai đối với Diệp Mặc mà nói, căn bản là không thấm vào đâu, nhưng bởi vậy có thể suy đoán ra, càng đi về phía sau áp lực cũng sẽ càng lớn hơn.

Diệp Mặc nhanh chóng chặn những áp lực này lại, tiến vào tầng thứ hai của Phong Vị Tháp.

Tầng thứ hai và tầng thứ nhất của Phong Vị Tháp đại khái không sai biệt lắm, trung gian là một bậc thang màu vàng nhạt, thần thức vẫn không cách nào quét đến bậc thang cuối cùng. Mà ở tầng thứ hai này chung quanh cũng có chín gian phòng, nhưng khác với tầng thứ nhất là, chín gian phòng ở tầng

thứ hai không ngờ lại toàn bộ đã có người rồi.

Có thể thấy cũng có vài tiên vương biết mình thực lực có hạn, tiếp tục đi lên cũng không cách nào tìm được phòng, chi bằng ở lại tầng thứ hai. Diệp Mặc không dừng lại ở tầng thứ hai, trực tiếp bước lên bậc thang màu vàng kim nhạt lên tầng thứ ba.

Sau khi đạp vào nấc thang, Diệp Mặc lập tức liền biết, suy đoán của mình thật không sai, các loại lực lượng áp chế của bậc thang tầng thứ ba này so tầng thứ hai lại mạnh hơn rất nhiều.

Sau đó là tầng thứ tư, tầng thứ năm... Khi Diệp Mặc tiến lên bậc thang tầng thứ mười, đã nhìn thấy có người vì gian phòng mà bắt đầu đánh nhau.

Nhưng Tiên vương vì tranh đoạt tầng thứ mười mà đánh nhau tu vi cũng không cao lắm, một khi đánh thua, chỉ có thể tiến vào tầng tháp cao hơn. Nếu như lên bậc thang phía trên lại tiếp tục thất bại, sẽ trực tiếp bị truyền tống đến đại sảnh tầng thứ nhất, nhưng lại không bị truyền tống ra ngoài. Nói cách khác Tiên vương dù có kém hơn nữa, cũng có một tước vị Tiên vương.

Diệp Mặc càng lên bậc thang màu vàng kim nhạt của tầng cao hơn, áp lực cảm nhận được cũng càng lớn hơn. Tương tự tầng tháp càng cao, đánh nhau lại càng kịch liệt.

Khi Diệp Mặc xuất hiện ở tầng thứ ba mươi, đã có năm sáu người vì một gian phòng mà tranh đoạt. Trên đường đi Diệp Mặc không trông thấy Lô Phượng, hắn không biết Lô Phượng bây giờ đang ở tầng nào.

Áp lực mỗi bậc thang của Phong Vị Tháp theo cấp độ mà tăng lên, cũng càng lúc càng lớn. Đặc biệt là áp lực lên thần thức, một khi không chịu nổi, thậm chí thức hải sẽ trọng thương. Cho nên rất nhiều Tiên vương không chịu nổi, thà rằng bị truyền tống đến đại sảnh tầng thứ nhất, cũng không muốn tiếp tục xông lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1836

Quy Tắc Khiêu Chiến Phong Vị Tháp

Lô Phượng lúc này đang đứng ở đại sảnh trên tầng thứ ba mươi chín của Phong Vị Tháp, cô biết mình đến được đây đã là cực hạn.

Nhưng bây giờ đại sảnh tầng ba mươi chín đã có hơn ba mươi người, bình thường thì từ tầng hai mươi đến tầng thứ bốn mươi lăm này là cấp độ đắt khách nhất. Lô Phượng cũng biết mình cho dù là lên một tầng nữa, cũng không thể tìm được một gian phòng, liền dứt khoát lựa chọn giành một phòng ở đây.

Chín cái cửa phòng lúc này đều đã mở lớn ra, nếu như một mình ngươi đến đây trước, không ai tranh cướp phòng, ngươi có thể trực tiếp ấn xong dấu tay xông vào là được rồi. Nếu có vài người tranh cướp gian phòng, thì nhất định phải tiếp nhận khiêu chiến ngay tại cửa phòng.

Hai bên trái phải cửa một căn phòng đều có một dấu tay, một khi tay của anh đặt vào trong một trong những dấu tay đó, trong thời gian ba hơi thở một cái dấu tay khác không có ai ấn vào, gian phòng này sẽ là của ngươi. Một khi có người nội trong ba hơi thở ấn xuống một cái dấu tay còn lại, thì nhất định phải phải tiếp nhận khiêu chiến.

Trong quá trình hai người tại vì cùng một gian phòng mà khiêu chiến, gian phòng không cho bất luận kẻ nào đi vào. Nếu như quá nhiều người khiêu chiến, chỉ cần thắng liên tiếp hai lần, gian phòng này sẽ thuộc về ngươi, không cần tiến hành khiêu chiến lần thứ ba.

Lô Phượng nhờ vào một ít bí quyết tu luyện mà Diệp Mặc cho cô, cùng với 'Song thần đan Diệp Mặc đưa cho, giúp cho cô nhanh hơn người khác

một chút khi bước lên bậc thang màu vàng kim nhạt. Vốn với năng lực của cô, còn có thể leo lên một tầng nữa. Nhưng Lô Phượng biết rõ, thấy tốt thì lấy.

Cô có thể leo lên tầng cao hơn, nhưng lại không chắc có thể đi vào gian phòng cao hơn. Gian phòng ở tầng thứ ba mươi chín, Lô Phượng không phải là người đầu tiên tới, cô là người thứ chín đi vào nơi này. Cũng may tay của cô để lên dấu tay ở cửa gian phòng sau ba hơi thở, người thứ mười mới vừa vặn đi vào.

Cho nên nói, bên trong Phong Vị Tháp cũng không nhất định phải thực chiến mạnh mẽ, đôi khi tốc độ leo lên bậc thang Phong Vị Tháp của anh nhanh, thì cũng có thể tiến vào căn phòng của tầng cao hơn.

Lúc Diệp Mặc tiến vào tầng thứ bốn mươi hai, lại gặp một người quen, Nhậm Vũ đang cùng một tiên vương trong số đó đánh nhau vô cùng kịch liệt, lần này Diệp Mặc không tiếp tục đi lên, hắn không biết Phong Vị Tháp này có phải là có quy tắc gì đặc biệt hay không, nhưng nếu đã bị hắn bắt gặp, hắn liền muốn trợ giúp Nhậm Vũ một chút.

Uỳnh... một cái, lĩnh vực tiên vương của Diệp Mặc khuếch tán ra, tiên vương đánh nhau với Nhậm Vũ kia lập tức bị lĩnh vực Tiên vương của Diệp Mặc trói buộc. Mà Nhậm Vũ lại không hề bị ảnh hưởng gì. Lúc này tiên vương đánh nhau với Nhậm Vũ bị Diệp Mặc trói buộc chặt chẽ, Nhậm Vũ phóng Vân Yến Hoàn ra đã trực tiếp đánh trúng vào ngực Tiên vương này, thanh âm của xương sườn đứt gãy, người chung quanh đều có thể nghe thấy.

Cùng lúc khi Tiên vương này bị Nhậm Vũ đánh bay, trên không trung nghiêm nghị nhìn chằm chằm Diệp Mặc quát lên:

- Ngươi dám phá hư quy củ của Phong Vị Tháp... Vì sao không bị truyền tống đi?

Hai câu nói một câu là quát lớn Diệp Mặc, một câu là nghi vấn Diệp Mặc phá hủy quy củ của Phong Vị Tháp, vì sao không bị truyền tống đi.

Trên thực tế, những người đang đấu đá còn lại cũng đều ngây người nhìn chằm chằm bên này, còn có người dám phá hư quy củ của Phong Vị Tháp, mà vẫn không bị truyền tống đến tầng thứ nhất, điều này thật sự là quá kỳ quái.

Diệp Mặc lúc này không nói gì, hắn đã cảm giác được một luồng lực lượng quy tắc vô cùng mạnh mẽ muốn cuốn hắn đi. Thậm chí hắn cũng có thể cảm giác được chân của mình sắp sửa rời khỏi mặt đất đại sảnh. Thêm nữa là Tiên vương bị hắn trói buộc chặt chẽ này nói mình phá hư quy củ, Diệp Mặc há có thể không biết?

Lực lượng liên quan đến cái quy tắc kia càng ngày càng mạnh, Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn vốn còn muốn nói đôi lời với Nhậm Vũ, không ngờ ra tay can thiệp một chút chuyện ở đây, lại sắp bị truyền tống ra ngoài Mấy người khác thấy Diệp Mặc hình như không có việc gì, không quan tâm bên này nữa, bắt đầu tiếp tục đánh nhau. Mà đối với Diệp Mặc mà nói, loại sức mạnh truyền tống điên cuồng kia hắn đã không kiên trì nổi nữa rồi, Diệp Mặc gượng ép vận chuyển Tiên Nguyên muốn trước tiên nói với Nhậm Vũ vài câu, nhưng lại phát hiện khi hắn gượng ép chống cự loại sức mạnh lôi kéo này, loại sức mạnh lôi kéo kia bị hắn hoàn toàn dẫn vào Thế Giới Trang Vàng, sau đó biến mất không còn dấu vết.

Thế Giới Trang Vàng có thể tiêu trừ loại quy tắc lực lượng này, Diệp Mặc trong lòng đại hỉ, hắn không chút do dự dẫn toàn bộ loại lực lượng lôi kéo này vào Thế Giới Trang Vàng.

Những lực lượng này liên tục không ngừng, nhưng so với Thế Giới Trang Vàng mà nói căn bản là chưa thấm vào đâu, dù có dẫn vào nhiều hơn nữa, cũng như bùn nhập biển lớn, mất tăm mất tích.

- Ha ha...

Diệp Mặc cười ha ha, ở đây đều là Tiên vương, không có người nào tu vi cao hơn hắn, hắn mới không lo lắng Thế Giới Trang Vàng sẽ bị lộ ra. Đối với thực lực của mình, Diệp Mặc vẫn rất là tin tưởng, trong cùng một cấp,

cho tới bây giờ vẫn chưa ai có thể dùng thần thức nhìn trộm bí mật của hắn.

Loại lực lượng liên quan kia tăng đến tối đa, nhưng khi Diệp Mặc vẫn thờ ơ không nhúc nhích, loại lực lượng liên quan kia cũng tự động biến mất không thấy gì nữa.

Trông thấy Diệp Mặc thật sự không có việc gì, cũng không bị truyền tống đi, Tiên vương kia cũng không dám lằng nhằng nữa, lập tức quay người bước lên tầng thứ bốn mươi ba. Loại người như Diệp Mặc này gã không đắc tội nổi, lúc trước tại tầng dưới cùng, người ta trong lúc đánh nhau với quyền phong Tiên Nguyên dao động, là có thể làm người khác bị thương, loại người này còn chưa bị quy tắc của Phong Vị Tháp truyền tống đi, trừ phi gã là đồ ngốc, mới đối nghịch với đối phương.

Tên Tiên vương kia tự động rời đi, Diệp Mặc cũng không để ý tới gã nữa, trực tiếp đi đến trước mặt Nhậm Vũ.

Nhậm Vũ không đợi Diệp Mặc nói chuyện, liền chủ động nói:

- Nhậm Vũ bái kiến tiên hữu, nếu như tiên hữu muốn gian phòng này, Nhậm Vũ tình nguyện chủ động rời khỏi.

Tuy Nhậm Vũ rất lấy làm lạ vì sao Diệp Mặc lại muốn tới nơi này tranh đoạt phòng với cô, dựa theo thực lực Diệp Mặc biểu hiện ra, hắn chắc chắn có thể lên đến tầng cao hơn chứ.

Diệp Mặc truyền âm cho Nhậm Vũ nói:

- Ta là sư huynh của Diệp Mặc, bây giờ không tiện để lộ ra thân phận của mình, Diệp Mặc lập nên Mặc Nguyệt tiên tông ở Cung Hoa Thiên đã hoàn thành. Nếu như cô muốn đi Cung Hoa Thiên, có thể trực tiếp đi Mặc Nguyệt tiên tông. Ta đã nói trước với Lô Phượng trưởng lão rồi, lúc cô đến có thể trực tiếp tìm Lô Phượng.

Nói xong, Diệp Mặc còn trực tiếp đưa cho Nhậm Vũ một tấm ngọc bài.

Nhậm Vũ trong lòng cả kinh, cô kinh nghiệm lõi đời, lập tức đoán được người trước mắt này rất có thể chính là Diệp Mặc. Nhưng nếu Diệp Mặc đã không thừa nhận, cho thấy trong chuyện này nhất định có nguyên nhân.

Nhậm Vũ cũng không hỏi gì, tranh thủ thời gian tiếp nhận ngọc bài, chắp tay với Diệp Mặc.

- Cô vào trước đi, ta phải đi lên rồi.

Diệp Mặc chỉ chỉ gian phòng.

Nhậm Vũ gật gật đầu, quay người giơ bàn tay lên, sau mấy hơi thở, đã đi vào phòng, cửa lớn gian phòng biến mất không thấy gì nữa. Mà trong quá trình này, không còn ai đến cướp đoạt gian phòng.

Những người còn lại mặc dù đang cướp đoạt phòng, nhưng đều đem ánh mắt chú ý tới phía Diệp Mặc, rất sợ Diệp Mặc lập tức qua cướp đoạt gian phòng của bọn họ.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đi cướp đoạt gian phòng của bọn họ. Hắn đã đi lên bậc thang màu vàng kim nhạt tiến vào tầng thứ bốn mươi ba rồi.

Diệp Mặc chưa từng tiến vào gian phòng nào, không biết sau khi vào phòng, có phải là có thể thật sự cảm nhận được Đạo Vận của Tiên vương hay không, cảm nhận được sự dung hợp và lĩnh ngộ thần thông của tIên vương. Nhưng ở trong bậc thang màu vàng này hắn lại lấy được lợi ích không nhỏ, áp lực lên thức hải và Tiên Nguyên, còn có áp lực lên thân thể và ý niệm của bậc thang màu vàng này, đều khiến cho Diệp Mặc không tự chủ mà cảm thụ, đồng thời phát hiện ra điểm yếu trong thần thức của mình.

Một khi phát hiện bất kỳ điểm yếu gì, Diệp Mặc đều chống cự, đồng thời điều chỉnh thiếu sót của mình. Đặc biệt là trên cường độ thân thể, Diệp Mặc càng cảm thụ khắc sâu hơn. Hắn chưa từng gặp qua cái công pháp luyện thể nào khác, công pháp luyện thể của hắn là tự mình suy diễn ra. Mà bậc thang

màu vàng, khiến cho Diệp Mặc cảm giác một khi đã nhận ra điểm yếu của thân thể, hắn có thể điều chỉnh công pháp của mình, rèn luyện nơi còn yếu.

Đây còn là tầng thứ bốn mươi mấy, Diệp Mặc tin tưởng, nếu như hắn có thể đi đến tầng cao hơn. Hắn lấy được lợi ích sẽ càng nhiều. Sau khi đã đến tầng thứ 43, Diệp Mặc dần dần che dấu thân hình của mình, bất kể người khác có nhìn ra hay không, hắn đều dùng phương pháp ẩn dấu thân hình để tiếp tục đi lên.

Sở dĩ ẩn dấu thân hình, là vì Diệp Mặc có một dự cảm, Phong Vị Tháp này không thể ngăn cản hắn lên tới vị trí cao hơn được. Hắn cũng không muốn để cho người khác trông thấy hắn leo lên bậc thang đơn giản như vậy. Lúc này mới che dấu thân hình, đương nhiên còn có một nguyên nhân chủ yếu nữa là không muốn để cho Lục Chính Quần biết mình đến cùng đang ở tầng nào.

Cùng với Diệp Mặc càng lên càng cao, hắn dần dần tiến vào trong một loại cảm ngộ của bậc thang màu vàng kim nhạt này. Hắn vẫn cứ tu luyện trong thời gian trận bàn, tuy như vậy có thể thăng cấp với tốc độ nhanh nhất, nhưng cũng có một khuyết điểm. Chính là thiếu một chút cảm ngộ.

Lúc trước khi hắn là Huyền tiên, Vấn đạo các cho hắn một thời cơ cảm ngộ. Kết quả là hắn lĩnh ngộ được mấy loại thần thông, đồng thời dung hợp công pháp của mình. Mà bây giờ khi hắn thăng cấp Tiên vương, Phong Vị Tháp này lại một lần nữa cho hắn cơ hội này.

...

Lục Chính Quần trên đường cũng đều hỏi tin tức về Diệp Mặc, nhưng sau khi gã đã đến được tầng bốn mươi ba, câu trả lời lấy được lại là không rõ ràng lắm. Lập tức gã tăng nhanh tốc độ đến được tầng thứ bốn mươi bốn, tầng bốn mươi lăm... nhưng khiến cho Lục Chính Quần thất vọng là, tin tức gã lấy được toàn bộ là không rõ ràng lắm. Nói cách khác Diệp Mặc sau khi đã đến tầng bốn mươi ba, thì biến mất.

- Khai Nỉ tiền bối, người này làm sao lại đột nhiên biến mất?

Khi Lục Chính Quần đã đến tầng thứ bốn mươi chín, thật sự là không nhịn được hỏi một câu.

- Ta chưa từng trải qua Phong Vị Tháp, nhưng Phong Vị Tháp toàn bộ phương vị khảo sát tu vi chỉnh thể của một Tiên vương. Có lẽ tu vi người nọ không tệ, nhưng thân thể cũng không phải là mạnh mẽ. Dù sao sử dụng trận bàn thời gian, không thể đồng thời tu luyện thân thể. Phong Vị Tháp này đối với cường độ thân thể yêu cầu cũng rất cao, hắn rất có thể đã vào phòng ở khoảng tầng bốn mươi ba và tầng bốn mươi lăm gì đó rồi.

Nguyên Thần Thể kia trầm ngâm một lát rồi đáp, trên thực tế chính y cũng không dám khẳng định Diệp Mặc có phải là thân thể không mạnh mẽ hay không.

Lục Chính Quần cũng cảm thấy cách giải thích này rất đúng, nếu như Diệp Mặc đúng là sử dụng trận bàn thời gian gượng ép tăng tu vi của mình, thì Tiên Nguyên và thần thức có lẽ là rất mạnh, nhưng lại không thể thông qua thời gian trận bàn để nâng cao thân thể.

Khi Diệp Mặc từ tầng thứ sáu mươi mốt lên đến tầng thứ sáu mươi hai cuối cùng cũng cảm thấy có chút áp lực, nếu như không phải hắn đã là tu vi luyện thể tiên linh thể hậu kỳ, áp lực của hắn sẽ càng lớn.

Nhưng dưới áp lực lớn mạnh như thế, khi Diệp Mặc đến được tầng thứ sáu mươi hai, lại trông thấy tầng thứ sáu mươi hai còn có người tới trước hắn. Người này hắn cũng nhận ra, rõ ràng là Đế Văn Thành cao thủ đứng đầu của đệ nhất đế tông ở Diệu Thành Thiên - Cửu Càn đế tông. Trước đây ở trên tiên thuyền, Diệp Mặc đã biết Đế Văn Thành này không đơn giản, lại không ngờ rằng y còn có thể leo đến tầng thứ sáu mươi hai.

Nhưng lúc này Đế Văn Thành đã cực kỳ cố hết sức rồi, y đứng ở cửa một căn phòng điều hòa hơi thở một hồi lâu, lúc này mới đưa tay để vào trong dấu tay lõm cửa gian phòng. Hiển nhiên y đã không còn ý định tiếp tục

lên tầng thứ sáu mươi ba nữa.

Diệp Mặc đoán chừng, lần này Bia tiên vương trừ mình ra, chắc hẳn người này là leo cao nhất.

Diệp Mặc tại tầng thứ sáu mươi hai cũng không dừng lại, cứ tiếp tục bước lên bậc thang màu vàng lên tầng thứ sáu mươi ba. Bậc thang thông với tầng thứ sáu mươi ba áp lực so với trước kia càng lớn hơn rất nhiều, hình như là một đường ranh giới. Nhưng Diệp Mặc cũng không vội tăng thêm tốc độ, mà từ từ cảm ngộ, hoàn thiện thần thông và thần thức tiên vương sơ kỳ của mình, đồng thời tìm kiếm đột phá mới của thần thông.

Vốn Diệp Mặc cho rằng từ tầng sáu mươi hai trở đi, chỉ còn một mình hắn, nhưng khiến cho hắn căn bản là không ngờ tới là, hắn ở tầng thứ bảy mươi mốt vậy mà lại nhìn thấy một người, còn là một tiên nữ che lụa mỏng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1837

Người Đầu Tiên Đến Tầng 72

Cô gái này che trên mặt một màn lụa mỏng, chính là một loại pháp bảo, cho nên không có cách nào để thấy rõ được dung mạo cả. Bất quá dáng người quả thực là rất tốt, một thân váy trắng càng làm tăng thêm vẻ siêu trần thoát tục. Lúc này cô đang ngồi điều tức ở trước lối đi thông lên tầng 72.

Khi Diệp Mặc trông thấy người này thì nỗi lòng cũng có chút dao động, đó là vì hắn không ngờ rằng còn có một cô gái nghịch thiên như vậy. Ở Phong Vị Tháp này mà có thể leo lên tới tầng 71. Hắn biết chuyện của chính mình. Hắn có thể đi lên tới nơi này, thậm chí còn có thể lên cao hơn, không phải vì hắn lợi hại hơn so với người khác, mà là vì thần thức cùng Tiên nguyên của hắn hơn xa những tiên nhân cùng cấp khác. Hơn nữa hắn vẫn còn là một tiên nhân luyện thể Tiên linh thể hậu kỳ. Và quan trọng nhất là hắn còn có Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc đã đi qua nhiều tầng của Phong Vị Tháp như vậy, còn có lần ra tay ở tầng 42 nữa, cho nên đối với Phong Vị Tháp này cũng có được những hiểu biết nhất định. Một khi áp lức quá lớn, thì hắn vẫn có thể chuyển dời cái áp lực đó tới Thế giới trang vàng.

Điều này làm cho hắn mơ hồ cảm thấy Phong Vị Tháp này cũng là một cái giao diện, có quy tắc của thế giới. Mà quy tắc trong Thế giới trang vàng của chính mình chắc là phải cao hơn của Phong Vị Tháp này, cho nên mới có thể chuyển dời áp lực quy tắc vào trong đó.

Về phần có phải như vậy hay không, thì Diệp Mặc cũng không rõ ràng lắm. Nhưng hắn có thể khẳng định rằng hắn tới nơi này không phải là do tư chất của hắn ưu tú hơn so với người khác, mà là vì nhiều nguyên nhân khác

nữa. Nhưng vị nữ Tiên Vương này, dựa vào cái gì mà có thể tới được đây?

- Là ai?

Vị nữ tiên kia vốn còn đang điều tức, bỗng nhiên nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc lớn tiếng hỏi.

Diệp Mặc sững sờ. Hắn thật không ngờ rằng mình bỗng dưng lại giật thót một cái. Chút chấn động nhỏ bé đó đã khiến cho hắn bị lộ tung tích.

Đã bị phát hiện rồi thì Diệp Mặc dứt khoát không tiếp tục ẩn nấp nữa, trực tiếp hiện rõ ra thân hình của mình.

- Là ngươi? Ngươi như vậy mà cũng có thể leo lên đến tầng thứ 71 này sao?

Vị nữ tiên áo trắng kia dùng ánh mắt khó tin mà nhìn Diệp Mặc. Cô thật sự không ngờ rằng vẫn còn có người thứ 3 có thể tới được đây. Hơn nữa người này cô đã từng thấy, chính là kẻ đã động thủ cùng một tên Tiên Vương khác dưới tầng một, cả hai cùng là tiên nhân của Hạ Thiên Vực.

Bất quá sự kinh ngạc của vị nữ tiên kia rất nhanh qua đi, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc, muốn nhìn Diệp Mặc một chút xem hắn có thể đi lên tầng thứ 72 không?

Cô đối với loại người hành động lén lén lút lút như Diệp Mặc thì rất xem thường. Có thể lên đến trên tầng thứ 70 thì có là gì chứ? Cũng không phải chỉ có một mình hắn, cần gì phải lén lút như vậy?

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Ha ha, tôi thích vừa leo lên Phong Vị Tháp, vừa tu luyện thân pháp ẩn nấp của mình. Xem ra tôi là người thứ hai tới đây rồi. Cô cứ tiếp tục đi, tôi đi lên trước.

Diệp Mặc chỉ tùy ý nói một câu, căn bản là không hề có ý muốn dừng lại

nghỉ ngơi.

Vị nữ tiên kia ngơ ngác nhìn một chút về phía Diệp Mặc. Bản thân mình leo lên tới tầng thứ 71 đã là một chuyện không bình thường rồi. Cho dù là từ khi Phong Vị Tháp mở ra tới nay, cũng không có mấy người có thể leo lên tới tầng thứ 71 đấy. Thế mà người này thậm chí còn không hề có ý định nghỉ ngơi một chút, đã muốn tiếp tục leo lên tầng 72 rồi. Chẳng lẽ hắn thật sự cường đại như vậy sao? Có phải là hắn đang muốn ra vẻ trước mặt mình? Vì cô đã từng thấy qua rất nhiều kẻ muốn thể hiện trước mặt cô, nhưng tất cả đều chỉ là sự giả tạo. Dưới cái nhìn của cô thì đều là kẻ không xứng làm Trang hảo hán.

Thấy Diệp Mặc thật sự muốn bước lên bậc thang tiến vào tầng 72, thì vị nữ tiên áo trắng kia liền không nhịn được mà nói:

- Thực tế thì ngươi không phải là người thứ 2, mà là người thứ 3 lên tới đây. Tốt nhất là đừng tự quá đề cao chính mình.

Diệp Mặc sững sờ. Người thứ 3 sao? Chẳng lẽ còn có người đang ở trên tầng cao hơn của Phong Vị Tháp sao? Nhưng hắn nghe nói là Phong Vị Tháp có rất ít người có thể lên tới tầng 60 trở lên mà. Trước đó khi hắn thấy Đế Văn Thành ở tầng hơn 60 đã rất giật mình rồi, nhưng không ngờ rằng vẫn còn có người so với Đế Văn Thành còn lợi hại hơn. Trên Tiên Giới mênh mông này, quả nhiên là cao thủ đầy rẫy mà.

- Ngươi nghĩ đúng rồi, quả thật là có người còn lên tới tầng 72 sớm hơn cả ta. Cho nên ta mới nói ngươi không cần phải quá đề cao chính mình.

Vị nữ tiên áo trắng kia không biết là có chuyện gì, mà nhìn thấy loại bộ dáng như không có chuyện gì xẩy ra của Diệp Mặc lại thấy trong lòng rất khó chịu. Dưới cái nhìn của cô, thì Diệp Mặc tuyệt đối là cần phải nghỉ ngơi. Nhưng hắn chỉ là muốn ra vẻ trước mặt mình cho nên mới như vậy mà thôi.

Diệp Mặc nhíu mày. Hắn chỉ cảm thấy kỳ quái vì còn có người có thể leo lên tới tầng 72, nhưng cũng không nói gì thêm. Nhưng cô gái này vì sao

lại luôn nói chuyện bằng giọng điệu khó nghe như vậy?

Không có bất cứ xung đột lợi ích gì, mà Diệp Mặc cũng không muốn gây sự cũng cô gái này, cho nên liền không hỏi gì đối phương nữa mà lập tức bước lên bậc thang mầu vàng kim tiến lên tầng 72.

Vị nữ tiên áo trắng kia thấy Diệp Mặc thực sự không do dự chút nào mà tiến lên bậc thang mầu vàng kim, thì liền kinh ngạc sửng sốt một chút, sau một khắc liền lấy ra một viên đan dược nuốt xuống rồi cũng không do dự nữa mà bước lên bậc thang đi lên tầng 72.

Diệp Mặc đã trải qua rất nhiều bậc thang như thế này, cho nên hắn đã tổng kết ra ranh giới mạnh yếu của các giai đoạn. Dưới tình huống bình thường, thì mỗi bậc thang lên tầng sẽ có áp lực tăng lên hơn một chút. Tới khi đến bậc thang vừa đúng vượt qua bội số của chín, thì áp lực sẽ lập tức tăng hơn rất nhiều. Cũng giống như là hắn leo từ tầng 71 lên tầng 72, áp lực sẽ gia tăng thêm. Nhưng loại gia tăng này kém xa nếu như lát nữa hắn leo từ tầng 72 lên tầng 73.

Càng đến tầng cao, thì Diệp Mặc lại càng cảm giác được hắn hiểu biết sâu sắc hơn đối với thần thông. Lúc này Diệp Mặc thậm chí còn ngừng lại giữa chừng, vì hắn cảm giác được một tia cảm ngộ thiếu chút nữa đã đột phá được 'Thái hồng' đao lúc trước hiện giờ lại sắp lần nữa có đột phá.

Bất quá loại cảm giác này rất khó chịu, vì chỉ kém một chút như vậy thôi nhưng hắn lại không thể nào thi triển ra thần thông mới này của Tử đao được. Chỉ còn kém một chút nữa thôi!

Vị nữ tiên áo trắng kia đi sau lưng Diệp Mặc thấy Diệp Mặc còn đứng lại trên bậc thang này khoa tay múa chân giống như một chiêu thức nào đó, thì lập tức khiếp sợ nói không nên lời. Lúc này cô rốt cuộc đã hiểu, Diệp Mặc không phải là giả bộ hay làm ra vẻ, mà người ta thật sự là không có bao nhiêu áp lực khi đứng trên bậc thang này cả.

Cũng may Diệp Mặc cũng cảm giác được vị nữ tiên sau lưng kia đã tới,

cho nên hắn cũng không tiếp tục đứng ở đó mà lĩnh ngộ nữa, mà tiếp tục hướng lên tầng 72. Hắn cảm giác áp lực ở giữa tầng 71 và 72 này còn chưa đủ để cho hắn đột phá đao chiêu. Nếu như lại đi lên, thì đã là đến tầng 73 rồi. Khi đó đao pháp thần thông của hắn rất có thể sẽ đột phá lên một lĩnh vực mới.

Sau khi đẩy nhanh tốc độ hơn, thì Diệp Mặc rất nhanh đã ra khỏi bậc thang mầu vàng kim này, đặt chân lên tầng 72.

- Thánh nữ Y Y, cô đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi đấy, nhanh như vậy đã lên đến...

Một tên thanh niên mặc một thân tiên bào mầu trắng ngay khi thấy Diệp Mặc xuất hiện thì mở miệng nói, thế nhưng câu nói của y còn chưa dứt thì đã ngây ngẩn cả người. Bởi vì y đã nhận ra người vừa đi lên tầng 72 này không phải là Thánh nữ Y Y kia.

- Ngươi là người phương nào?

Tên Tiên Vương áo trắng kia lập tức sững sờ nhìn về phía Diệp Mặc mà hỏi. Dáng người tên thanh niên này không hoàn mỹ như Diệp Mặc, nhưng tướng mạo lại vô cùng anh tuấn. Hơn nữa hai hàng lông mày mang theo một tia chí khí phóng khoáng, hoàn toàn không phải là loại bóng bẩy đạo mạo bề ngoài.

Diệp Mặc thấy đối phương hỏi mình không chút khách khí gì, thì lập tức cau mày đáp lại:

- Ta là người phương nào có quan hệ gì với ngươi?

- Ha ha, là Đinh Giới tôi không đúng.

Tên thanh niên kia nghe Diệp Mặc nói xong thì lập tức cười ha hả, dáng vẻ không hề tương xứng với dung mạo phóng khoáng chí khí của y gì cả.

Diệp Mặc không nghĩ rằng người này nói sai thì liền nhận là mình nói

sai, cho nên liền cảm thấy có chút hảo cảm.

- Có thể đến nơi đây là tôi thích rồi, nhưng nếu đã không phải là cô bé của Cửu Phạm Tiên Trì thì hãy đánh một trận nào...

Đinh Giới nói xong liền lấy ra một thanh trường thương mầu đỏ, sau đó lập tức phóng thanh trường thương mang theo từng đạo thương vân mầu đỏ đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc đâu ngờ rằng cái tên này nói động thủ thì liền đánh ngay, bất quá lúc này trường thương kia đã đánh sắp tới hắn rồi, đâu còn gì để mà khách khí nữa. Tử đao lập tức phóng ra mang theo một trời ánh đao đánh tới.

Tiếng nổ vang lên ngay giữa đại sảnh. Thương vân mầu đỏ của Đinh Giới va chạm với ánh đao tím từ Tử đao của Diệp Mặc, lập tức nổ tung khiến cho đại sảnh này tràn ngập Tiên nguyên dao động, tạo thành từng đạo gợn sóng.

- Sảng khoái.

Sau khi Đinh Giới thốt lên một câu sảng khoái này, thì liền mặc kể trường thương còn đang không ngừng phóng ra từng đạo thương vân mầu đỏ kia mà vọt thẳng vào 'Lĩnh vực Tiên Vương' của Diệp Mặc đánh ra một quyền.

Nếu như nói một quyền của Lục Chính Quần kia chỉ mang theo sát thế không gian, thì một quyền này của Đinh Giới đã khiến toàn bộ không gian ở đây rung động. Bất luận là sát cơ trong không gian hay là khí thế, thì đều trần ngập bên trong một quyền này.

'Lĩnh vực Tiên Vương' của Diệp Mặc bị Đinh Giới xông vào lập tức vỡ vụn. Dù Diệp Mặc biết rõ chính hắn còn chưa hề ra tay toàn lực, nhưng trong nội tâm cũng âm thầm bội phục sự lợi hại của người này. Cho nên lúc này hắn cũng lập tức đánh ra một quyền tương tự.

Lúc này tuy Diệp Mặc vẫn không xuất toàn lực, nhưng cũng đã dùng tới

tám phần Tiên nguyên. Lốc xoáy sát thế lập tức cuồn cuộn lên, hoàn toàn khác với một quyền lúc trước đánh với Lục Chính Quần. Một quyền này của Diệp Mặc đánh ra, lập tức khiến cho sát thế không gian trong một quyền kia của Đinh Giới gần như bị triệt tiêu hoàn toàn.

Ầm...

Sát thế không gian cùng lốc xoáy sát thế va chạm với nhau, toàn bộ đại sảnh liền tràn ngập Tiên nguyên dao động, từng làn gợn sóng trong không gian xung quanh đều có thể thấy được rõ ràng.

- Ha ha, thật sảng khoái. Không ngờ lúc cậu động thủ với tên kia ở tầng 1 lại chưa hề dùng tới một nửa thực lực, khiến cho tôi xem thường cậu rồi. Cũng may cậu có thể lên tới tầng 72 này cùng tôi đánh một trận sảng khoái. Bằng không thì vẫn chỉ có cô bé kia đi cùng tôi, quả thật là không thú vị chút nào.

Đinh Giới cười ha hả, đồng thời khí thế toàn thân càng tăng vọt lên, hiển nhiên là muốn đánh tiếp một cách điên cuồng hơn.

- Đinh Phong Tử (Tên điên họ Đinh), anh nói ai là cô bé?

Một thanh âm có chút trung tính, nhưng vô cùng lạnh lùng và trong trẻo truyền tới.

Diệp Mặc lập tức biết rằng vị nữ tiên áo trắng kia cũng đã lên tới tầng 72 rồi.

Sắc mặt của Đinh Giới cứng đờ, cười hắc hắc một tiếng thu hồi lại khí thế của mình đồng thời cũng thu lại thanh trường thương mầu đỏ kia rồi nói:

- Có người đến, đánh nữa cũng không có gì hay. Tôi biết cậu còn chưa xuất toàn lực, mà Đinh Giới tôi cũng không phải là đối thủ của cậu. Còn chưa thỉnh giáo đại danh cậu là gì?

Diệp Mặc đối với anh chàng Đinh Giới này cũng rất có thiện cảm. Tính

cách của y ngay thẳng còn chưa nói, mà còn là loại người khiến cho Diệp Mặc có cảm giác rất tốt. Tên của người này quả thật cũng hoàn toàn không xứng với tướng mạo của y, cho nên cái danh hiệu Đinh Phong Tử cũng thật là có ý tứ.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Hiện tại tôi bốn phía đều có kẻ thù đuổi giết, cho nên tôi phải mai danh ẩn tích mà sống.

Nếu như là một nơi khác, Diệp Mặc đã lập tức nói ra tên thật của mình rồi. Nhưng ở đây thì chẳng những có thêm một cô gái, mà ngay cả lai lịch của Đinh Giới hắn cũng không rõ ràng lắm.

Đinh Giới tuy ngay thẳng, nhưng cũng không ngốc. Sau khi y nghe Diệp Mặc nói thì liền biết rõ Diệp Mặc có điều cố kỵ. Nhưng y cũng không cho rằng Diệp Mặc lo lắng cái tên Lục Chính Quần kia, vì y tin Lục Chính Quần kia còn chưa đủ để cho loại nhân vật như Diệp Mặc kiêng kị.

- Bằng hữu yên tâm, bất luận anh là ai, thì Đinh Giới tôi đều sẽ không nói ra. Y Y tiên tử là Thánh nữ của Cửu Phạm Tiên Trì, cũng không phải là loại người nhiều chuyện. Tôi đến từ Xích Hà Đế tông thuộc Đại Xích Thiên, tên là Đinh Giới, ngoại hiệu là Đinh Phong Tử.

Đinh Giới không thèm để ý chút nào mà nói một mạch.

- Tôi là Diệp Mặc, chỉ là một tán tu mà thôi. Gần đây tôi vừa tự mình thành lập nên một tông môn là Mặc Nguyệt Tiên tông.

Diệp Mặc có thể cảm nhận được sự thành thực của anh chàng Đinh Giới này. Hơn nữa hắn cũng muốn kết giao với loại người như Đinh Giới nữa. Nếu đối phương đã thẳng thắn như vậy rồi, thì hắn cũng không cần phải che giấu gì, trực tiếp trừ bỏ đi pháp bảo mặt nạ rồi ôm quyền cao giọng nói ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1838

Chỉ Cần Một Tia Hy Vọng

Tốt lắm, tôi thấy anh lợi hại như vậy, đâu thể nào lại có bộ dáng không ra gì thế kia, hóa ra là vì anh mang mặt nạ.

Đinh Giới lập tức nói.

Nói xong thì Đinh Giới dường như nhớ ra cái gì đó, lại tiếp tục nói:

- Diệp Mặc, kẻ truy sát anh là kẻ nào, chờ sau khi tôi phong Vương xong thì đưa tôi đi chiếu cố hắn.

Đinh Giới nói rất thẳng thắn, không hề quanh co chút nào. Diệp Mặc cũng không thèm để ý mà khoát tay nói:

- Tên kia tôi cũng không sợ gì, chút chuyện nhỏ này cũng không cần anh phải động thủ.

- Nói cũng đúng, ngay cả tôi cũng không phải là đối thủ của anh, thì tên cùng anh đối nghịch kia nhất định sẽ bị anh đánh văng đi thôi...

Đinh Giới cao hứng mà nói, sau đó dường như lại nhớ tới Y Y tiên tử bên cạnh nên vội vàng ngừng lại.

- Anh chính là Diệp Mặc?

Y Y tiên tử kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc hồi lâu. Vừa rồi cô nghe Đinh Giới thừa nhận y không bằng Diệp Mặc, thì trong lòng đã có chút kinh dị rồi. Tính cách của Đinh Giới vô cùng kiêu ngạo, chưa bao giờ thừa nhận rằng mình không bằng người. Bất quá bây giờ cô nghe được cái tên

Diệp Mặc này, thì mới nhớ ra là mình đã sớm được nghe qua rồi.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức căng thẳng. Trực giác của hắn cho biết rằng Đinh Giới đáng tin cậy, cho nên sau khi muốn kết giao cùng Đinh Giới thì không muốn che che giấu giấu nữa. Nhưng thật không ngờ loại người vô danh như mình mà vị Thánh nữ kia lại biết tới.

- Diệp Mặc, anh không cần phải khẩn trương, bất luận anh là người nào, thì Thánh nữ Y Y cũng sẽ không nói lung tung đâu. Đinh Giới tôi xin được dùng cái đầu của mình để cam đoan.

Đinh Giới đĩnh đạc nói một câu. Hiển nhiên là y đã nhìn ra được sự lo lắng của Diệp Mặc.

Y Y tiên tử hừ một tiếng rồi nói:

- Y Y tôi không phải là loại người lắm miệng, anh không cần dùng cái bộ dáng đấy để nhìn tôi.

Diệp Mặc mỉm cười rồi ôm quyền nói:

- Đa tạ Thánh nữ Y Y, chỉ là không biết cô nghe được tên của tôi ở đâu vậy.

Y Y lạnh nhạt nói:

- Tôi chẳng những biết rõ tên của anh, hơn nữa còn từng cùng anh đi chung trên chiếc Tiên thuyền tới Thanh Vi Thiên nữa kìa. Anh nghĩ người ở trên chiếc Tiên thuyền kia còn có ai lại không biết tới tên của anh chứ?

- Cô cũng có mặt trên chiếc Tiên thuyền kia?

Diệp Mặc lập tức hiểu ra. Nếu như Thánh nữ Y Y này có mặt ở trên chiếc Tiên thuyền kia, thì chắc chắn là sẽ biết tới hắn. Hắn ở trên chiếc Tiên thuyền kia còn giết cả Tiên Vương, sao có thể có người không nghe nói về hắn được chứ?

Lúc này Diệp Mặc đã nhớ ra rằng dường như khi còn ở trên chiếc Tiên thuyền đó đã nghe ai đó nói về Thánh nữ của Cửu Phạm Tiên Trì, hình như gọi là Y Y. Tu vi lúc ấy cũng chỉ còn kém một chút là tấn cấp Tiên Vương rồi. Vị Thánh nữ Y Y này cũng tấn cấp Tiên Vương không lâu, lại có thể lên tới tầng 72, xem ra cũng không phải là một người đơn giản.

- Há, Y Y tiên tử. Anh chàng Diệp Mặc này đã làm gì trên chiếc Tiên thuyền đó vậy?

Đinh Giới không có mặt trên Tiên thuyền đó, đương nhiên là không biết chuyện của Diệp Mặc rồi.

- Lúc ấy hắn là Đại La Tiên, mà lại giết một tên Tiên Vương ngay trên Tiên thuyền, anh nói xem liệu hắn có thể không nổi tiếng được không?

Y Y tiên tử bình thản nói. Nhưng trong lòng cô thì lại vô cùng chấn động. Lúc ấy sau khi nghe nói về Diệp Mặc, thì Diệp Mặc dường như mới chỉ là Đại La Tiên sơ kỳ, thế nào mà chỉ một thời gian ngắn hắn đã tấn cấp lên Tiên Vương sơ kỳ rồi?

Đinh Giới nghe nói Diệp Mặc với tu vi Đại La Tiên đã dám giết một Tiên Vương, thì lập tức giơ ngón tay cái lên nói:

- Diệp Mặc, tôi quả nhiên là không kết giao nhầm bằng hữu. Đinh Giới tôi tuy tự nhận rằng mình không thua bất kỳ kẻ nào, nhưng cũng không dám dùng tu vi Đại La Tiên của mình giết một tên Tiên Vương. Anh so với tôi thì mạnh hơn nhiều.

Đinh Giới nói tới đây, thì lại đổi sang chuyện khác:

- Về sau tôi đánh nhau thì có thể tìm tới anh rồi. Anh rất thích hợp để đánh cùng tôi, chứ nếu cùng người khác đánh thì thật không thoải mái. Ai càng có thể đánh với tôi, thì lại càng đáng giá để kết giao làm bằng hữu. Tôi đánh với ai mà càng đánh càng hăng, thì có nghĩa là người đó càng đáng kết giao.

Diệp Mặc cười ha hả rồi nói:

- Anh quả nhiên là Đinh Phong Tử.

Đinh Giới nghe được Diệp Mặc gọi mình là Đinh Phong Tử thì cũng không hề tức giận mà cười hắc hắc rồi nói:

- Đương nhiên cũng phải là người mà Đinh Phong Tử tôi nhìn thuận mắt đã. Nếu như không lọt vào mắt xanh của tôi, thì tôi căn bản là chẳng muốn đánh.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới Nghiêm Cửu Thiên, nảy ra một ý hay nên liền nói:

- Đinh Giới, tôi giới thiệu cho anh một người để anh đi dánh. Tên kia tu vi bây giờ cũng không khác biệt lắm so với tôi, hơn nữa lại ưa thích đánh nhau. Nhưng anh phải cẩn thận, một khi đánh không lại y, thì y sẽ lập tức muốn hạ sát thủ ngay đấy. Y cũng không cần biết anh có phải là Thánh nữ hay đệ tử của Đế tông đại tông gì không, bởi vì bất kể là kẻ nào thì trong mắt y cũng chỉ có hai loại, đó là sống và chết thôi.

- Há, còn có tên thú vị như vậy sao? Nói đi, y tên là gì?

Đinh Giới lập tức xoa xoa hai tay, dáng vẻ rất hưng phấn. Tuy y thích đánh nhau, và đánh cùng Diệp Mặc cũng rất thoải mái, tuy nhiên y cũng biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Nếu như có thể tìm một người so với y chỉ chênh lệch một chút chứ không quá nhiều, tốt nhất là y có thể chèn ép đối phương một chút, như vậy thì đánh mới thoải mái.

- Người này tên là Nghiêm Cửu Thiên, là một tán tu. Cũng có thù oán với tôi.

Diệp Mặc lập tức giúp Nghiêm Cửu Thiên tìm thêm một đối thủ.

Đinh Giới liền vung tay lên nói:

- Nếu lần sau tên Nghiêm Cửu Thiên này gặp được tôi thì y chết chắc rồi.

Nói xong thì Đinh Giới giống như là đã có chủ ý từ trước, liền nói ra một cách ngay thẳng:

- Đợi sau khi tôi phong Vương xong, thì sẽ đi tới Mặc Nguyệt Tiên tông ở Cung Hoa Thiên tìm anh. Hiện tại tôi muốn tiến vào một gian phòng để cảm ngộ đạo vận. Diệp Mặc, anh cũng nên chọn một phòng đi. Không ngờ là trên tầng 72 của Phong Vị Tháp này lại có tới ba người chúng ta.

Diệp Mặc cười nói:

- Tôi còn muốn thử đi lên tầng 73 nữa.

- Cái gì? Diệp Mặc, anh không nói mơ chứ? Anh còn có thể đi lên tầng 73 sao? Tầng 73 so với tầng 72 thì mặc dù chỉ là kém một tầng thôi, nhưng áp lực trên bậc thang kia so với tầng 71 lên tầng 72 thì sẽ cường đại gấp đôi là ít nhất đấy. Từ khi cái Phong Vị Tháp này mở ra tới nay, cho dù là Tiên Vương kinh tài diễm diễm thì cũng chỉ có thể dừng lại ở tầng 72 mà thôi.

Đinh Giới vốn là kinh ngạc, nhưng càng về sau thì lời nói càng trở nên thận trọng.

Một khi Diệp Mặc không thể lên được tầng 73, thì thậm chí còn có thể bị thương nặng. Hơn nữa là được không đủ bù cho mất. Bình thường ở tầng 72 phong Vương đã là một vị trí cao cấp trên 'Bia Tiên Vương' rồi, đâu cần phải tiếp tục lên tầng 73 chứ?

- Anh còn muốn tiếp tục lên tầng 73?

Thánh nữ Y Y đứng một bên cũng không nhịn được mà hỏi một câu. Cách nghĩ của cô và Đinh Giới có chút khác biệt. Cô biết được sự nhẹ nhàng của Diệp Mặc khi hắn đi từ tầng 71 lên tầng 72, cho nên nói không chừng là hắn thật sự có thể đi lên được tầng 73. Nhưng đó cũng chỉ là nói không chừng mà thôi, và khả năng đó cũng chỉ có một thành mà thôi.

- Tôi còn muốn lên thử một chút. Nếu đã đến đây để khiêu chiến cực hạn của mình, thì sao có thể bỏ qua được?

Diệp Mặc biết muốn vượt lên tầng 73 thì so với việc từ tầng 71 lên tầng 72 phải chịu đựng áp lực mạnh hơn rất nhiều. Nhưng hắn cũng không hề lo lắng, vì hắn tin tưởng rằng mình có thể đi lên được.

Đinh Giới sửng sốt một chút, liền giơ ngón tay cái lên rồi nói:

- Được, Đinh Giới tôi sẽ cùng anh đi lên tầng 73.

- Anh điên rồi? Sau khi tiến vào Phong Vị Tháp, thì sau này sẽ không còn cơ hội đi vào lần nữa đâu. Một khi anh thất bại khi vượt lên tầng 73, thì rất có thể anh sẽ bị truyền tống tới tầng 1 đấy. Cho dù là thực lực của anh sẽ không bị ảnh hưởng lớn, thì về sau muốn tấn cấp Tiên Tôn sẽ trở nên khó khăn gấp trăm lần.

Thánh nữ Y Y khiếp sợ nhìn Đinh Giới rồi nói. Ngay cả Diệp Mặc cô cũng không hề coi trọng.

Đinh Giới cười ha hả rồi nói:

- Đinh Phong Tử tôi nếu như không làm mấy việc điên cuồng, thì còn gì là Đinh Phong Tử nữa. Diệp Mặc, người bạn như anh kết giao rất tốt, kết giao thật sự là rất tuyệt. Bằng hữu của tôi sẽ không có loại người nhát gan. Thánh nữ Y Y, cô hãy ở lại nơi này đi, tôi muốn cùng Diệp Mặc đi tiếp rồi. May mắn là tôi còn chưa chọn gian phòng cho mình, nếu không việc tốt đẹp này sao có thể tới phiên tôi được?

Đinh Giới cười xong thì liền trực tiếp muốn bước lên trước tiến vào bậc thang kia. Bậc thang từ tầng 72 lên tầng 73 đã không còn là mầu vàng kim nhạt nữa, mà đã hoàn toàn chuyển thành mầu vàng rồi.

- Cùng tiến lên thôi.

Diệp Mặc thấy Đinh Giới muốn đi lên trước, thì lập tức muốn đuổi theo

y. Đinh Giới tuy không quan tâm, nhưng hắn không thể hại y được. Một khi y ngăn không được áp lực của bậc thang kia, bị truyền tống xuống tầng 72 cũng không có gì, nhưng vạn nhất bị truyền tống xuống tầng 1 thì thật sự là tại họa do mình gây ra rồi.

Đinh Giới nghi hoặc nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp Mặc, sao anh không khuyên giải tôi một chút? Bởi vì anh muốn đi lên, cho nên tâm huyết tôi dâng trào mà cũng muốn đi lên mà.

Diệp Mặc phát giác ra lời Đinh Giới có chút ý tứ, cho nên hắn cười hắc hắc rồi nói:

- Đinh Phong Tử, nếu tôi khuyên anh, liệu anh có thôi không đi lên nữa không?

- Đương nhiên là vẫn đi. Anh có thể thử, vậy thì vì cái gì mà tôi không thể thử?

Đinh Giới không hề do dự mà đáp lại.

Diệp Mặc vung tay lên nói:

- Vậy thì đúng rồi? Tôi biết rõ rằng khuyên anh cũng không được, thì còn khuyên anh làm cái gì nữa.

Đinh Giới lại lần nữa cười to. Y cảm giác được mình kết giao với người bạn này thật sự là quá đúng rồi.

Diệp Mặc lập tức nghiêm mặt nói:

- Đinh Giới, chúng ta tu tiên chính là nghịch thiên mà đi, nếu như biết rõ chuyện mình làm không được mà còn đi làm, thì đó chính là ngu ngốc. Nhưng nếu đã có một tia hi vọng, mà lại sợ hãi không đi làm, thì tương lai so với người đứng trên đỉnh cao tuyệt đối kia vẫn kém một chút như vậy. Anh bây giờ muốn thử đi lên tầng 73, và biết rõ rằng cơ hội thành công chỉ có 1%

mà thôi. Nhưng dù sao vẫn là có cơ hội thành công. Chính vì thế tôi sẽ không khuyên anh, huống chi...

Diệp Mặc dừng lại một chút, sau đó bỗng nhiên cười ha hả rồi nói:

- Huống chi là anh đi cùng với bổn Vương, bổn Vương sao có thể làm đứt đoạn con dường Tiên Vương của anh chứ?

Đinh Giới nghe được câu nói trước của Diệp Mặc, thì đối với Diệp Mặc đã có thêm vài phần kính trọng. Có thể nghĩ tới một tia hi vọng ở nơi này, thì tuyệt đối không phải là người tầm thường. Khi y đang chuẩn bị nói lời bội phục Diệp Mặc, thì ai ngờ Diệp Mặc lại nói một câu cuồng vọng và không hề thiết thực kia, lập tức khiến cho y giống như là một quả bóng cao su bị đâm thủng vậy, cách nhìn đối với Diệp Mặc lập tức quay ngược 180°.

Ở trong Phong Vị Tháp này có thể giúp đỡ người khác sao? Nếu làm thế thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị truyền tống ra ngoài, huống chi là từ tầng 72 vượt lên tầng 73, thì ai có tư cách để mà giúp đỡ người khác chứ?

- Đợi một chút...

Thánh nữ Y Y bỗng nhiên gọi hai người lại rồi nói:

- Tôi cũng muốn thử nghiệm với một tia hi vọng đó.

Đinh Giới nghe Thánh nữ Y Y nói như vậy thì liền ngây ngẩn cả người. Thật lâu sau thì y mới nghi hoặc mà hỏi:

- Y Y tiên tử, cô là Thánh nữ của Cửu Phạm Tiên Trì, vậy mà cô lại dám mạo hiểm như thế sao? Một khi cắt đứt con đường đại đạo tương lai, thì Cửu Phạm Tiên Trì sao có thể bỏ qua cho cô được? Đến lúc đó đừng nói là Diệp Mặc hại cô nhé!

Đinh Giới nói chuyện rất trực tiếp, căn bản là không quanh co chút nào.

Sắc mặt của Thánh nữ Y Y liền lạnh lẽo rồi nói:

- Đinh Giới, tôi muốn đi lên tầng 73 là chuyện của tôi, có quan hệ gì với Diệp Mặc chứ? Dựa vào cái gì mà mấy người có thể đi mà tôi lại không thể? Tôi dẫu gì cũng là Thánh nữ của một Đế tông, chẳng lẽ lại không thể truy cầu theo 1% cơ hội kia hay sao?

- Diệp Mặc là nói mò đấy, cô thật sự tin sao? Tôi chẳng qua là cảm thấy Diệp Mặc đáng giá làm bằng hữu, cho nên mới muốn đi cùng với hắn. Chẳng lẽ cô cũng thấy là Diệp Mặc đáng làm bằng hữu sao?

Đinh Giới nghi hoặc nhìn về phía Thánh nữ Y Y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1839

Liệt Ngân

Y Y Thánh nữ lạnh nhạt nói:

- Diệp Mặc có đáng làm hảo hữu hay không tôi không rõ ràng lắm, nhưng tôi biết là anh ấy nói có chút đạo lý. Chỉ cần có 1% tia hi vọng, thì nên đi thử xem một lần.

Những việc làm của Diệp Mặc trên Tiên thuyền thì Y Y Thánh nữ đã sớm nghe nói cả rồi. Lúc này Diệp Mặc nói hắn phải thử tiến lên tầng 73, hơn nữa cũng không hề khích lệ Đinh Giới ở lại, cho nên cô lập tức cũng muốn thử một lần.

Một khi lên được tầng thứ 73 để phong Vương, thì Vương Vị tuyệt đối sẽ cường đại gấp đôi so với việc phong Vương ở tầng 72. Huống chi người khác có thể thử, thì cô vì cái gì mà không thể chứ? Tu tiên vốn là cần tranh đoạt tìm kiếm cơ duyên, vậy thì nếu như sự tình gì cũng lo trước lo sau, không đi tranh đoạt, cơ duyên sẽ từ nơi nào mà tới chứ?

Y Y Thánh nữ kiên trì muốn đi lên tầng 73 của Phong Vị Tháp, thì Đinh Giới cũng không nói gì nữa. Diệp Mặc đương nhiên càng không nói gì. Hắn chưa từng nhìn thấy Đinh Giới vượt lên tầng 72 như thế nào, nhưng từ tình huống khi Thánh nữ Y Y từ tầng 71 lên tầng 72 thì Diệp Mặc cảm thấy rất hoài nghi. Không biết liệu Thánh nữ Y Y có thể thật sự đi lên được tầng 73 hay không?

Ngay khi Diệp Mặc bước lên bậc thang mầu vàng thì cũng đã cảm giác được có điều không đúng. Bậc thang đi thông lên tầng 73 này thì áp lực đúng là cường hãn khoảng chừng gấp đôi, nhưng như vậy cũng không phải là điều

chủ yếu nhất. Mà chủ yếu nhất là ở trên bậc thang này còn có cảm ngộ về áp lực thần thông.

Nói cách khác khi anh ở trên bậc thang này mà lại cảm ngộ không thông được một loại thần thông nào đó, thì sẽ không thể đi lên được tầng 73. Trước khi cảm ngộ được rõ ràng, thì sẽ luôn bị áp lực đè xuống. Đương nhiên cũng không nhất định phải là thần thông, mà thay vào đó là một điều nghi vấn về vấn đề tu luyện đã làm anh phải đau đầu từ lâu rồi cũng vậy, đều như nhau cả.

Nếu như không có áp lực Tiên nguyên cùng thần thức, với năng lực có thể leo lên tới tầng 72 của Đinh Giới và Thánh nữ Y Y, thì nếu không cần cảm ngộ thần thông ở trên bậc thang này đúng là không có bao nhiêu ảnh hưởng. Nhưng áp lực cường đại đè ép Tiên nguyên và thần thức ở đây, còn có áp lực tinh thần liên tục đè ép xuống nữa, thì đâu còn thời gian và tâm lực để cảm ngộ thần thông nữa. Thậm chí có khi còn phải lĩnh ngộ thần thông mới?

Chỉ mới đi lên được mấy bậc, thì sắc mặt của Đinh Giới và Thánh nữ Y Y đã trở nên tái nhợt hẳn đi rồi. Diệp Mặc ở bên cạnh thấy như vậy, thì đã biết rõ là hai người sẽ không kiên trì lâu được nữa. Đinh Giới thì có khả năng lên thêm được một hai bậc thang nữa, nhưng Thánh nữ Y Y thì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị truyền tống đi.

'Lĩnh vực Tiên Vương' và 'Thần thức vực' của Diệp Mặc lập tức không giữ lại chút nào mà mở rộng toàn bộ ra ngoài. Từng bức tường thần thức được dựng lên ngăn cản áp lực giúp hai người họ. Gần như là cùng lúc với việc Diệp Mặc sử dụng 'Lĩnh vực Tiên Vương' cùng 'Thần thức vực' để giúp đỡ Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y, thì áp lực khủng bố liền điên cuồng hướng toàn bộ về phía Diệp Mặc.

Sắc mặt Diệp Mặc lập tức tái nhợt. Khi áp lực này vừa tới thì hắn đã lập tức chuyển hết nó vào trong Thế giới trang vàng, đem tất cả những áp lực quy tắc kia đưa toàn bộ vào Thế giới trang vàng.

Cho dù là như vậy, hắn vẫn có chút run rẩy khó chịu vô cùng. Diệp Mặc có thể khẳng định, loại áp lực quy tắc cường đại này cho dù là Tiên Đế thì cũng không nhất định có thể chống đỡ nổi. Nếu như hắn không có Thế giới trang vàng, thì đã sớm bị đẩy đi rồi.

Lúc này Đinh Giới cùng Y Y đã dần cảm thấy tuyệt vọng. Cái loại áp lực đáng sợ này căn bản không phải là thứ mà bọn họ có thể ngăn cản được. Lúc này thì hai người mới biết được một câu nói đơn giản lúc trước phải trả một cái giá lớn như thế nào? Thánh nữ Y Y còn đang có ý định buông xuôi để áp lực truyền tống mình đi, còn về việc bị truyền tống tới tầng 72 hay là tầng 1 thì chỉ có thể dựa vào vận khí của chính mình mà thôi.

Nhưng hai người rất nhanh cũng đã cảm giác được điều không đúng. Loại áp lực đáng sợ kia hiện giờ đã hoàn toàn biến mất rồi? Hai người đều là kẻ kinh tài diễm diễm, chỉ sau một khắc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Diệp Mặc, toàn thân hắn có chút run rẩy, thì lập tức đã hiểu là chuyện gì đang diễn ra.

Đinh Giới đang muốn nói chuyện, thì Thánh nữ Y Y liền lạnh giọng nói:

- Hiện tại anh ấy đang ngăn cản áp lực trên bậc thang mầu vàng này cho cả chúng ta. Một khi anh khiến anh ấy phân tâm thì đối với cả ba người chúng ta đều không có lợi, chỉ khiến cho chúng ta nhanh chóng bị truyền tống đi mà thôi. Việc mà hiện giờ chúng ta có thể làm, chính là giành thời gian để lĩnh ngộ thần thông của mình một cách nhanh nhất, giúp cho anh ấy giảm bớt được áp lực.

Tuy nói thì nói thế, nhưng trong nội tâm của Thánh nữ Y Y cũng không khác gì Đinh Giới cả, cũng cực kỳ kinh hãi. Phong Vị Tháp này căn bản chính là nơi chứa quy tắc Thiên Địa, vậy mà Diệp Mặc lại có thể ở chỗ này bỏ qua quy tắc của Thiên Địa giúp đỡ cho bọn họ ngăn cản áp lực kia, cho dù chỉ là thời gian chốc lát thôi, thì cũng là điều khiến cho bất cứ ai cũng phải vô cùng chấn động rồi.

Lúc này cô cũng biết mình không nên tiếp tục suy nghĩa vớ vẩn nữa,

quan trọng nhất là cô cùng Đinh Giới phải nhanh chóng lĩnh ngộ thần thông trên cái bậc thang mầu vàng này để giảm bớt áp lực cho Diệp Mặc.

Kỳ thật thì lúc này Diệp Mặc đã bình ổn khá nhiều rồi, vì khi hắn đem toàn bộ áp lực quy tắc chuyển vào trong Thế giới trang vàng thì áp lực trên người hắn đã lập tức giảm xuống mức thấp nhất rồi.

Theo áp lực bị giảm xuống, Diệp Mặc lập tức tiếp tục lĩnh ngộ thần thông đao pháp. Thần thông Đao pháp của hắn chỉ còn thiếu sót một chút nữa là có thể hoàn thành rồi. Với việc Diệp Mặc lĩnh ngộ càng ngày càng sâu trên bậc thang mầu vàng này, thì hắn cảm giác càng cần thiết phải bước tiếp bước nữa, cho nên hắn liền theo bản năng mà bước lên thêm một bước.

Lúc này Đinh Giới cùng Y Y cũng đang hoàn toàn đắm chìm trong việc cảm ngộ thần thông. Bọn họ không hề có bất kỳ áp lực gì, mà chỉ cần đem toàn bộ tinh thần cùng tâm trí của mình vào việc cảm ngộ mà thôi.

Còn việc cảm ngộ của Diệp Mặc đối với thần thông đao pháp theo thời gian dần trôi qua cũng có ảnh hưởng tới việc cảm ngộ của họ. Theo mỗi bước tiến của Diệp Mặc, thì hai người cũng không tự chủ được mà đi theo sau Diệp Mặc.

Khi Diệp Mặc bước ra khỏi bậc thang cuối cùng, tiến vào tầng thứ 73, thì một đường thần thông đao pháp hoàn chỉnh cũng được hình thành một cách tự nhiên. Sau một khắc, thì Tử đao của Diệp Mặc liền được đánh ra, một luồng tử điện lập tức vút qua không trung.

Sau khi một đao này được Diệp Mặc thi triển ra, thì Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y mới bước lên đến tầng 73. Bọn họ vừa lên đến nơi, thì liền có cảm giác rùng mình, vì không gian xung quanh giống như là có thể di động được vậy, muốn mang bọn họ phóng thẳng tới ánh đao tím mà Diệp Mặc vừa thi triển ra.

Hai người liền nhanh chóng vận chuyển Tiên nguyên ngắt đi cảm giác xúc động muốn cùng không gian xung quanh phóng tới ánh đao kia. Sau đó

kinh hãi mà nhìn một đao này của Diệp Mặc.

Không gian bên trong Phong Vị Tháp cực kỳ kiên cố, nhưng cũng bị một đao kia của Diệp Mặc xé ra một cái khe hở. Lúc này bọn họ giống như nhìn thấy ánh đao kia đã xé rách cả hư không vậy, khiến cho tâm hồn và Nguyên Thần của họ đều muốn nhảy ra ngoài.

Ầm...

Ánh đao tím giống như một đường tử điện đánh thẳng vào không gian của tầng 73, để lại một vệt màu tím vĩnh viên không bao giờ tiêu tán.

Một đao kia đã qua đi, mà không gian xung quanh dường như vẫn còn đang lưu động, hướng lưu động của không gian này là hướng tới chính giữa vết ánh đao kia. Một số tiếng vang rất nhỏ vẫn còn vọng lại khiến cho Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y hiểu rõ rằng một chiêu này của Diệp Mặc cho dù là đã kết thúc, nhưng thực tế thì vẫn chưa hề kết thúc, vì sát ý của một đao này vẫn đang dẫn dắt toàn bộ sinh cơ xung quanh.

Thấy Diệp Mặc nắm chặt thanh trường đao cổ quái kia, thì Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y đều im lặng. Sau khi Diệp Mặc đánh ra một đao này, thì vẫn còn chìm trong cảm ngộ. Và họ cũng biết rõ, một đao kia không phải là thứ mà hai người có thể phá vỡ được. Bọn họ vừa rồi là đứng ở phía sau, nhưng vẫn bị một đao kia ảnh hưởng đến tâm thần, một khi bọn họ là kẻ phải hứng chịu một đao đó, thì khó mà có cơ hội tránh thoát được.

Trong nội tâm Đinh Giới vô cùng rõ ràng, đó là vừa rồi tuy y đã cảm ngộ ra được thần thông, nhưng lại không có cách nào thi triển ra được. Nếu như y không thể thi triển ra thần thông, thì chỉ bằng một đao kia của Diệp Mặc y đã không phải là đối thủ rồi. So với một đao kinh diễm đó, thì việc Diệp Mặc có thể giúp đỡ họ đi lên tới tầng 73 đã không còn quá rung động nữa. Dù là hai người biết việc giúp đỡ bọn họ đi lên tầng 73 này khó khăn hơn nhiều so với việc lĩnh ngộ, nhưng một đao kinh diễm kia của Diệp Mặc lại hoàn toàn cho bọn họ cảm giác trực quan nhất.

Thật lâu sau Diệp Mặc mới chậm rãi mở mắt ra, trường đao trong tay tự động bay lên chui vào vỏ. Lúc này hắn mới lên tiếng:

- Một đao này gọi là 'Liệt ngân' đi.

'Liệt ngân'! Sau khi Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y nghe được hai chữ này thì liền không tự chủ được nhớ tới cái khe nứt mà một đao vừa rồi của Diệp Mặc đã xé ra. Cái khe nứt đó cũng không phải là khe nứt thông thường, mà là khe nứt dẫn dắt tới hư không, mang theo một vết đao chứa sát cơ rung động hư không. Một đao đó gọi là 'Liệt ngân' thật sự là quá phù hợp. Người nào chưa từng nhìn thấy một đao vừa rồi, thì sẽ không thể biết được 'Liệt ngân' đại biểu cho thứ gì. Chỉ có thể tận mắt nhìn thấy như Đinh Giới và Thánh nữ Y Y thì mới có thể hiểu được ý nghĩa tử vong cùng hủy diệt trong một đao đó.

Sau khi Tử đao được Diệp Mặc thu lại thì Đinh Giới cùng Y Y cũng cảm nhận được sát cơ xung quanh nhanh chóng tiêu tán hoàn toàn, giống như là Diệp Mặc chưa bao giờ thi triển ra một đao thần thông kia vậy.

- Một đao tuyệt vời!

Đinh Giới cảm giác được sau lưng của mình đã đầy mồ hôi lạnh. Một đao vừa rồi quả thực là quá lợi hại!

Thánh nữ Y Y càng không thể tin được mà nhìn về phía Diệp Mặc. Từ khi cô bắt đầu tu đạo tới nay, thì những người cô được tiếp xúc không phải là tiền bối tông sư, thì chính là những tiên nhân thiên tài. Nhưng cô chưa bao giờ thấy qua một Tiên Vương nào lợi hại như Diệp Mặc cả. Hơn nữa vị Tiên Vương này còn không phải là người của Thượng Thiên Vực, mà là của Hạ Thiên Vực đấy. Ngay cả Đinh Giới cũng phải tự thừa nhận rằng mình không phải là đối thủ của hắn, vậy thì người này phải đáng sợ như thế nào chứ?

Tuy Đinh Giới không mấy nổi danh tại Thượng Thiên Vực, nhưng Thánh nữ Y Y lại biết được Đinh Giới này lợi hại như thế nào. Chỉ là tính cách của y khinh thường việc giao thủ với những người bình thường mà thôi,

bởi vì y đã đứng trên tầng cao nhất của một nơi rồi. Tuy cô không cho rằng mình có sự chênh lệch so với Đinh Giới, nhưng cô biết là mình không hề mạnh hơn y.

- Anh Diệp, anh chính là người đầu tiên mà tôi bội phục. Một đao kia của anh thật sự là đáng sợ. Lần sau tôi sẽ không tìm anh so tài nữa, mà chỉ đi giáo huấn tên Nghiêm Cửu Thiên kia thôi.

Đinh Giới lắc đầu. Trong lòng y lúc trước vẫn nghĩ rằng chờ tới khi ra khỏi Phong Vị Tháp, thì lúc gặp mặt lại trong tương lai, y sẽ tìm Diệp Mặc tỷ thí một trận thực sự. Nhưng sau khi chứng kiến một đao kia của Diệp Mặc, thì y cảm thấy chẳng còn gì để mà so nữa.

Diệp Mặc cũng không giải thích về một đao vừa rồi, chỉ cười nói với hai người:

- Hai người ở lại tầng 73 này hay là muốn cùng đi với tôi lên tầng 74?

Thánh nữ Y Y lập tức tỉnh lại rồi nói:

- Đa tạ Diệp sư huynh, Y Y muốn đi lên tầng 74.

Là một Thánh nữ của Đế tông, Y Y hiểu rất rõ rằng lúc này tuyệt đối không phải là lúc để khách khí. Cô mới vừa từ tầng 72 lên đến tầng 73 đã có thể cảm ngộ được hoàn chỉnh một chiêu thần thông. Một khi có thể tiếp tục đi lên nữa, khẳng định rằng với cảm ngộ của mình thì cô có thể thi triển ra chiêu thức thần thông mới này.

Cảm ngộ thần thông không phải là việc quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là sau khi cô đứng ở tầng 73, thì đối với Đạo vị đã hiểu rõ hơn được một tầng nữa. Nếu như có thể đi lên tiếp, thì rất có thể cô đem nó dung hợp với tu vi của mình. Loại cơ hội này, thì cô sao có thể buông tha được chứ?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1840

Thế Giới Tan Biến

Đinh Giới lập tức vỗ tay nói:

- Được, vốn tôi căn bản là không thể tin tưởng, nhưng hiện tại tôi lại tin tưởng anh rồi. Diệp Mặc, anh tuyệt đối là đệ nhất nhân của Phong Vị Tháp này, mà chúng tôi được anh mang theo, tương lai cũng được làm người thứ hai và thứ ba. Thánh nữ Y Y, Diệp Mặc là nể tình tôi mới để cho cô đi cùng lên đấy, cho nên lát nữa vị trí thứ hai cô phải nhường tôi đấy, cô miễn cưỡng làm người thứ ba đi.

Theo sự hiểu biết của Đinh Giới về tính tình của Thánh nữ Y Y này, thì sau khi y nói câu này cô nàng nhất định sẽ khinh thường mà phản kích lại, bởi vì từ trước tới nay cô không bao giờ cho rằng mình kém cỏi hơn so với người khác.

Nhưng khiến cho Đinh Giới không ngờ là Thánh nữ Y Y lại lập tức đáp lại lời Đinh Giới:

- Vậy liền theo lời Đinh sư huynh đi. Tôi đi theo phía sau lên là được rồi, còn về vị trí thứ mấy, thì tùy vào cơ duyên của Y Y thôi.

Thánh nữ Y Y hiểu rõ rằng lời Đinh Giới nói không sai. Diệp Mặc căn bản là nể mặt Đinh Giới, xem Đinh Giới là bằng hữu. Còn đối với cô thì Diệp Mặc vẫn luôn có chút cảnh giác. Đây là một loại trực giác, căn bản cũng không cần bất kỳ lý do gì. Với tính cách liều lĩnh dám diệt cả phủ Thiên Chủ của hắn, thì đoán chừng là chẳng hề để một vị Thánh nữ như cô vào trong mắt đâu.

- Ồ, Thánh nữ Y Y, cô có vẻ hơi khác lạ thì phải?

Sau khi Đinh Giới nghe Thánh nữ Y Y trả lời, thì ngược lại liền kinh ngạc nhìn về phía cô. Thánh nữ Y Y chẳng những không phản bác lại lời của y, mà còn đổi giọng gọi y là Đinh sư huynh nữa chứ.

- Ha ha, tốt. Tôi cuối cùng cũng khiến cho cô phải tình nguyện xếp hạng ba rồi. Diệp Mặc, anh mang bọn tôi lên đi, tôi muốn đi tới tầng 74.

Sau khi Đinh Giới hỏi xong, thì căn bản cũng không đợi Y Y trả lời, liền trực tiếp cười nói.

Diệp Mặc cũng rất dứt khoát. Nếu hai người đã muốn đi lên, thì cũng không cần phải tiếp tục tán dóc tốn thời gian nữa. Hắn lập tức vung tay lên rồi nói:

- Vậy thì chúng ta đi lên thôi.

Ba người liền từ tầng 73 đi lên tầng 74, tiếp đó lại lên tầng 75...

Tại tầng 75 của Phong Vị Tháp, Đinh Giới lĩnh ngộ được thêm một tầng nữa, thi triển ra được một chiêu thương pháp thần thông Vũ Mạc của mình.

Tại tầng 76, Thánh nữ Y Y cũng thi triển ra được thần thông đầu tiên của mình là Vân sát kiếm...

Tầng 79, Diệp Mặc lại lần nữa cảm ngộ được thần thông 'Lãng sát', thi triển thành công 'Ngũ điệp lãng'.

Tầng thứ 80, Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y tiến thêm được một bước nữa trong sự lĩnh ngộ về đạo vận Tiên Vương.

Khi Đinh Giới cùng Thánh nữ Y Y tỉnh táo lại từ sự dung hợp giữa những lĩnh ngộ vô cùng vô tận kia với tu vi của mình, thì lại phát hiện ra ba người đã lên tới tầng 81 rồi.

- Chúng ta đã lên tới tầng cao nhất rồi sao?

Thánh nữ Y Y bỗng nhiên bừng tỉnh thốt lên.

Đinh Giới đồng dạng khiếp sợ nhìn ba chữ lớn Tám mươi mốt lơ lửng trong hư không kia. Y cũng đang giống như Thánh nữ Y Y, vẫn còn nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Từ trước tới nay, tại Phong Vị Tháp này, ngay cả người lên tới tầng 73 cũng rất ít. Nhưng ngày hôm nay, bọn họ lại lên được tới tận tầng 81. Đây chính là tầng cao nhất đấy. Bọn họ là những người đầu tiên lên tới tầng cao nhất của Phong Vị Tháp này. Cái thành tích này rất có thể sẽ không bao giờ bị phá vỡ.

Mặc dù chỉ là nhiều hơn vài tầng trên Phong Vị Tháp, nhưng là sự tu luyện và đốn ngộ cả đời bọn họ cộng lại cũng không có cảm ngộ khắc sâu bằng bậc thang mấy tầng này.

- Tôi hiểu rồi.

Đinh Giới thì thào nói.

Thánh nữ Y Y không trả lời, vì cô cũng đã hiểu được rồi.

Phong Vương trong Phong Vị Tháp không phải là dựa vào sự cảm ngộ khi ở trong các gian phòng kia, mà là ở trên cầu thang. Thu hoạch lớn nhất cũng không phải là những bậc thang mầu vàng kim nhạt từ tầng 72 trở về trước, mà là bắt đầu từ tầng 73 trở lên.

Thánh nữ Y Y cùng Đinh Giới đều xuất thân từ danh môn, đương nhiên biết rõ bên trong gian phòng của Phong Vị Tháp có thể cảm ngộ được cái gì. Chính là vì vậy, cho nên bọn họ mới biết được đạo của họ cảm ngộ được là thứ gì. Đừng nói là ngây ngốc một năm trong một gian phòng nào đó của Phong Vị Tháp, mà cho dù có ngây ngốc cả ngàn năm cũng không thể nào cảm ngộ được gì cả. Đây không phải là trực giác, mà là kết luận từ những bậc thang mầu vàng trong Phong Vị Tháp này mà ra.

Không lên tầng 73 của Phong Vị Tháp, thì vĩnh viễn cũng không thể nào lấy được thành tựu cao. Hoặc có thể nói là tương lai không thể nào Chứng đạo. Trong lòng hai người đồng thời đều vô cùng cảm kích Diệp Mặc. Chính là Diệp Mặc đã dẫn theo bọn họ từ tầng 72 đi lên tầng 81 này. Là Diệp Mặc tác thành cho họ việc cảm ngộ đạo vận và dung hợp thần thông.

Diệp Mặc đứng ở tầng 81 không hề cử động. Tuy hắn từ tầng thứ nhất đi lên tới tầng 81. Nhưng hắn cũng không hề có cảm ngộ giống như của Thánh nữ Y Y cùng Đinh Giới.

Nếu như nhất định phải nói về cảm ngộ của hắn, thì đó chính là hắn đã hoàn thiện mấy cái thần thông của mình, đồng thời cảm ngộ được thần thông đao pháp mới là 'Liệt ngân' ở tầng 73.

Diệp Mặc không hề động, thì Đinh Giới cùng với Y Y cũng không hề động.

Sau nửa ngày, thì Diệp Mặc bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hai người rồi hỏi:

- Hai người có cảm ngộ được gì nhiều ở trong Phong Vị Tháp này không?

Thánh nữ Y Y cùng Đinh Giới đồng thời gật đầu. Y Y lập tức nói:

- Rất nhiều. Tôi chẳng những lĩnh ngộ được thần thông, hơn nữa còn dung hợp được đạo vận với tu vi của mình, đồng thời đối với đạo vận của Tiên Vương cũng đã hiểu sâu thêm rất nhiều. Loại cảm ngộ này cũng không phải là thứ mà người nào khác có thể nói cho mình biết, thậm chí không thể chỉ dạy gì cho mình được.

Đinh Giới không nói gì, nhưng lại gật đầu đồng ý với ý tứ của Thánh nữ Y Y.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, thì Thánh nữ Y Y bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Diệp sư huynh, thu hoạch của anh có lẽ là càng lớn hơn so với chúng tôi chứ?

Ngay cả Đinh Giới cũng mong đợi mà nhìn Diệp Mặc. Diệp Mặc thì lại trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Tôi ngoại trừ việc lĩnh ngộ ra mấy loại thần thông, thì không hề có bất cứ cảm ngộ gì về tu vi và đạo vận của Tiên Vương cả.

- Điều này sao có thể?

Thánh nữ Y Y và Đinh Giới cùng nhau thốt lên. Bọn họ có thể lên được tới tầng 81 này, hoàn toàn là do Diệp Mặc dẫn lên. Không có Diệp Mặc, thì bọn họ ngay cả tầng 73 cũng không thể nào đi lên được, chứ đừng nói là tầng 81 này.

Hiện tại bọn họ đều cảm ngộ được thần thông, đồng thời dung hợp được với tu vi của mình, cũng có được cảm ngộ nhất định với đạo vận Tiên Vương. Vậy thì Diệp Mặc sao có thể không cảm ngộ được gì cả chứ?

Diệp Mặc lại trầm giọng nói tiếp:

- Đinh Giới, tôi xem anh là huynh đệ, nên mới nói như vậy. Tôi cũng biết anh là một người đáng để kết giao. Còn Thánh nữ Y Y, tôi tin tưởng cách làm người của cô, cho nên lời tôi nói hôm nay ở chỗ này, mong mọi người đừng truyền ra ngoài.

- Diệp Mặc, anh yên tâm, Đinh Giới tôi tuy điên điên khùng khùng, nhưng bằng hữu mà tôi đã quyết định kết giao, thì tuyệt đối sẽ không ba mặt hai đao (không bán rẻ bạn bè). Tiên Vương tôi cũng đã gặp qua nhiều, nhưng có thể khiến Đinh Giới tôi bội phục chỉ có một mình anh thôi. Ngoài ra thì những người khác tôi căn bản là không để vào trong mắt.

Đinh Giới nói không chút do dự nào.

Thánh nữ Y Y cũng lập tức nói theo:

- Diệp đại ca, Đạm Thái Y tôi lúc này xin thề, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ bí mật gì của Diệp đại ca cả. Nếu như làm trái lời thề, thì sẽ bỏ mình dưới Lôi Kiếp.

Diệp Mặc gật đầu:

- Cô họ Đạm Thái sao?

- Vâng, tôi từ nhỏ đã được sư môn thu dưỡng, họ của tôi cũng là chưởng môn nói cho tôi biết.

Thánh nữ Y Y đáp.

Đạm Thái Y đã đổi lại gọi Diệp Mặc là Diệp đại ca, hiển nhiên là muốn thể hiện sự kính trọng của cô, cũng có một cái ý tứ khác chính là cô tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra bất cứ bí mật nào của Diệp Mặc cả. Còn Đinh Giới không thề thốt gì, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy như vậy mới bình thường. Với tính cách của loại người như Đinh Giới, thì như vậy mới thực sự xem mình là bằng hữu. Nếu như thốt ra lời thề, thì chắc chắn chưa coi mình là bằng hữu rồi.

- Diệp Mặc, anh nói đi, đến cùng là anh đã phát hiện ra cái gì?

Đinh Giới đã có chút chờ không được nữa rồi. Y ở trên những bậc thang màu vàng kia cảm ngộ được đạo vận Tiên Vương chân chính, cũng cảm ngộ được công pháp thần thông chân chính, hiện tại muốn y tiến vào một gian phòng trong tầng 81 này thì y cũng chẳng có hứng thú gì cả.

Diệp Mặc gật đầu:

- Y Y tiên tử, cô và Đinh Giới đều đến từ những Đế tông, vậy xin hỏi sau khi đại chiến Thánh Đế năm đó kết thúc, còn có ai Chứng đạo thành công, thành tựu Thánh Đế hay không?

Thánh nữ Y Y vội vàng nói:

- Diệp đại ca, nếu như anh coi trọng Đạm Thái Y, thì cứ trực tiếp gọi Y Y là được rồi.

- Được, Y Y, cô nói cho tôi biết, cô đã từng nghe qua rằng có người nào thành tựu Thánh Đế hay chưa?

Diệp Mặc cũng không chần chờ. Với hắn mà nói, thì Thánh nữ hay người bình thường cũng không khác bao nhiêu.

Vấn đề này thì Y Y cùng Đinh Giới căn bản đều trả lời không chút do dự nào:

- Không có. Nghe nói sau khi đại chiến Thánh Đế kết thúc, thì không còn có thêm Thánh Đế nào được sinh ra nữa. Người lợi hại nhất thì tối đa cũng chỉ là Bán Thánh Đế mà thôi.

Thánh nữ Y Y chờ một chút rồi lại bổ sung:

- Nghe nói mấy người tiếp cận tới gần tu vi Thánh Đế nhất, đến cuối cùng cũng không Chứng đạo thành công. Họ có ba người, bao gồm Nghiêm Vô Đạo thông qua 'Ba mươi ba Thiên Vực' để Chứng đạo, Bành Dục Đại Đế thông qua Hạt giống Chứng đạo, còn một người bình thường nhất là Hà Lâm Cô nữa. Nhưng đến cuối cùng thì cả ba người này đều không Chứng đạo thành công.

Diệp Mặc thở dài rồi nói:

- Tiên Giới có thể đã không còn là Tiên Giới nữa rồi. Khi chúng ta cùng nhau đi lên trên Phong Vị Tháp này, thì tôi lại có một loại cảm giác. Đó là quy tắc của Tiên Giới không được đầy đủ. Cho dù là bất kỳ nơi nào trong ba đại Thiên Vực, thì quy tắc Tiên Giới cũng không được trọn vẹn. Cho nên việc tu luyện dưới quy tắc không trọn vẹn này, cho dù là tư chất có nghịch thiên tới đâu, cũng không thể nào Chứng đạo Thánh Đế được. Nhiều nhất cũng chỉ là Tiên Đế mà thôi.

Thực tế thì cái cảm giác này cũng không phải là Diệp Mặc tự mình cảm

ngộ ra được, mà là do hắn thông qua quy tắc của Thế giới trang vàng mà kết luận ra. Quy tắc của Thế giới trang vàng không được trọn vẹn, nhưng tốt xấu gì cũng là một thế giới hoàn chỉnh. Còn Tiên Giới thì lại là dạng bị phân chia thành ba mươi ba phần.

- Diệp Mặc, ý của anh là cho dù chúng ta có cố gắng như thế nào, thì tối đa cũng chỉ có thể thành tựu tu vi Tiên Đế thôi sao? Không thể nào Chứng đạo thành công được?

Đinh Giới khiếp sợ thốt lên.

Diệp Mặc gật đầu:

- Nếu như tôi đoán không sai, thì chính là như vậy.

Trên thực tế, Diệp Mặc biết rằng nếu như quy tắc của Thế giới trang vàng đầy đủ, thì hắn hoàn toàn có thể không cần Chứng đạo tại Tiên Giới, trực tiếp Chứng đạo trong Thế giới hỗn độn của mình. Nhưng đây chẳng qua là đối sách cho riêng hắn, còn đối với người khác thì lại không thể dùng được.

- Tôi tin tưởng anh.

Sắc mặt của Đinh Giới cũng trở nên trầm trọng. Y là một người kinh tài diễm diễm, là một trong những người có hi vọng Chứng đạo Thánh Đế nhất trong tương lai. Hơn nữa y có một trái tim mạnh mẽ không hề sợ hãi. Trong việc tu luyện thì nếu mục đích của y là có thể đi ba bước, y tuyệt đối sẽ không chỉ đi hai bước rưỡi.

Thánh nữ Y Y cũng giống như Đinh Giới, sắc mặt cũng có chút trầm trọng. Là một thiên tài đỉnh cấp, cô đương nhiên cũng hi vọng tương lai mình có thể Chứng đạo. Nhưng cô có trực giác rằng, Diệp Mặc là một người vô cùng bản lĩnh, cho nên hắn sẽ không dối gạt cô những chuyện như thế này.

- Diệp Mặc, anh có phải là còn lời gì chưa nói không?

Đinh Giới tuy rất tùy tiện, nhưng cũng không hề đần. Nói cách khác, y còn là người rất cẩn trọng.

Diệp Mặc cũng không hề dấu diếm mà nói thẳng:

- Có khả năng là có quan hệ với công pháp tu luyện của tôi. Tôi đã cảm ngộ được một khung cảnh chính tại trên chín bậc thang mầu vàng cuối cùng. Khung cảnh đó là một mảnh Thiên Vực rộng lớn vô biên vô hạn, một vầng Thái dương mầu đỏ dần dần ngả về phía tây, mà theo vầng Thái dương ngả về phía tây này, thì cái Đại Lục Thiên Vực vô biên vô tận kia cũng chậm rãi bị hòa tan. Đến cuối cùng thì một vài tiên nhân cũng tuyệt vọng mà nhìn vầng Thái dương kia lặn đi mất mà không có bất cứ biện pháp gì, chỉ có thể theo sau mà tan biến dần cùng thời gian.

- Thế giới tan biến, Tiên Vực hoàng hôn?

Thánh nữ Y Y và Đinh Giới cùng cả kinh thốt lên.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Tôi không biết, nhưng sau khi tỉnh ra khỏi khung cảnh kia, thì tôi lại có thêm một loại trực giác. Nếu như ở lại trong Phong Vị Tháp này, thì vĩnh viễn cũng không thể nào Chứng đạo. Giống như là bị trói buộc trong một cái lồng sắt không dấu vết vậy. Một ngày nào đó sẽ biến mất vô ảnh vô tung giống như cái thế giới kia.

- Vậy thì phải làm sao bây giờ?

Thánh nữ Y Y liền theo bản năng mà hỏi. Sau đó thì cô cũng lập tức biết được rằng mình nói nhảm rồi. Diệp Mặc sao có thể biết phải làm như thế nào chứ?

Nhưng vượt ra ngoài dự liệu của cô, chính là Diệp Mặc cũng không nói là có cách nào hay không, mà lại ngưng trọng nói một câu:

- Lên tầng 82.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1841

Phong Vị Tháp Tầng 82

Cái gì?

Y Y thánh nữ và Đinh Giới lại đồng thanh kêu lên kinh ngạc. Phong Vị Tháp chỉ có tám mươi mốt tầng, hơn nữa hiện tại ba người bọn họ toàn bộ đều đang ở tầng tám mươi mốt. Tầng tám mươi mốt căn bản là không có bất kỳ bậc thang màu vàng nào, bọn họ còn làm thế nào mà lên tầng tám mươi hai?

- Tầng tám mươi hai ở đâu ra?

Đinh Giới nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc lại hỏi một đằng trả lời một nẻo nói:

- Vậy tầng tám mươi mốt ở đâu ra?

Đinh Giới càng nghi hoặc.

- Tầng tám mươi mốt vốn là có mà, mọi người đều biết sau khi Phong Vị Tháp xuất hiện, thì có tám mươi mốt tầng.

Y Y thánh nữ lại trở nên trầm mặc, hình như cô hiểu rõ ý của Diệp Mặc.

Quả nhiên Diệp Mặc nói:

- Phong Vị Tháp bất kể là ở bên trong hay là ở bên ngoài, thần thức của anh có thể quét đến nhiều nơi hơn sao?

- Không thể.

Đinh Giới không chút do dự đáp, mọi người đều hiểu rõ, Phong Vị Tháp chỉ có thể nhìn thấy đồ vật ở tầng thứ nhất, căn bản là không cách nào dùng thần thức quét đến bất kỳ vật gì trong các tầng còn lại.

- Vậy Phong Vị Tháp sau khi xuất hiện, có người nào đến được tầng tám mươi mốt chưa?

- Khẳng định là không có.

- Đã vậy, là ai biết Phong Vị Tháp có tầng tám mươi mốt?

Diệp Mặc nói xong, bình tĩnh nhìn Đinh Giới và Y Y thánh nữ. Hai người tuy đều hiểu lời Diệp Mặc nói, lại cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Đúng vậy, đã không có ai từng tới tầng thứ tám mươi mốt, ai biết Phong Vị Tháp này chỉ có tám mươi mốt tầng?

- Ở đây không có bậc thang thông với tầng thứ tám mươi hai, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy gượng ép đánh vỡ tầng thứ tám mươi mốt Phong Vị Tháp mà đi lên?

Đinh Giới nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Phong Vị Tháp này đừng nói ba người chúng ta không mở ra được. Cho dù là tiên đế ở đây có thể là cũng mở không ra. Nhưng Phong Vị Tháp này tôi cảm giác giống như một thế giới quy tắc vậy, anh nhìn không tới đỉnh, cũng không nhìn thấy rìa, Chỉ có chúng ta tìm được một loại quy tắc trong đó, mới có thể tự động tạo thành một con đường, con đường này chúng ta có thể là nhìn không thấy, lại có thể thông với tầng thứ tám mươi hai.

- Chuyện này...

Đinh Giới và Y Y thánh nữ lập tức ngây ngẩn cả người, tìm ra một loại quy tắc của Phong Vị Tháp, ra khỏi Phong Vị Tháp, đây là chuyện mấy Tiên vương thông thường có thể làm được hay sao?

Trông thấy Đinh Giới và Y Y đều nhìn mình, Diệp Mặc nói thẳng:

- Tôi có thể thử một chút xem. Hai người ngồi ở một bên chờ tôi, có thể cần thời gian tới mấy tháng, cũng có thể đợi lúc Phong Vị Tháp này mở ra, tôi vẫn chưa tìm được đường ra chân chính.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ hiển nhiên không có bất kỳ ý kiến gì, nếu như thời gian đã tới, mà Diệp Mặc vẫn không tìm thấy đường ra, vậy chỉ có thể cùng phong vương với người khác. Cho dù là như vậy, bọn họ đã đến tầng thứ tám mươi mốt, dù sao cũng tốt hơn những người còn lại rất nhiều chứ.

- Nhưng tôi phải nói một chút là, một khi thất bại, hai người có thể ngay cả Nguyên Thần cũng không còn đâu.

Diệp Mặc còn chưa nói hết lời, Đinh Giới lập tức nói.

- Tôi không để ý, anh còn không sợ, tôi sợ cái gì?

- Tôi cũng không để ý.

Y Y thánh nữ không chút do dự nói. Có cơ hội chứng đạo Thánh đế, cho dù là một người bình thường cũng sẽ không bỏ qua, chớ đừng nói chi là loại Tiên vương tài năng phi phàm như Y Y và Đinh Giới.

Hai người đều không biết, lỡ như thất bại, Diệp Mặc sẽ không chết, hắn còn có Thế Giới Trang Vàng. Nhưng những lời này Diệp Mặc không có nói ra. Lúc này nói những lời này, chẳng phải là đả kích lòng tin của hai người sao?

...

Diệp Mặc ngồi ở chính giữa tầng thứ tám mươi mốt, rất nhanh liền rơi vào suy tưởng. 'Tam sinh quyết' bắt đầu vận chuyển, một loại Đạo Vận vạn vật mới sinh rất nhanh liền chậm rãi khuếch tán ra chung quanh Diệp Mặc.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ vốn ngồi ở một bên chờ Diệp Mặc, lập tức liền cảm nhận được một chút Đạo Vận này, hai người rất nhanh liền cảm nhận được chút Đạo Vận này không bình thường. Căn bản là không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở, hai người đều khoanh chân ngồi xuống, cảm thụ một ít Đạo Vận 'Tam sinh quyết' bên trong cảm ngộ của Diệp Mặc.

Khi Diệp Mặc đang dùng 'Tam sinh quyết' để suy diễn, vẫn chưa từng làm trước mặt người khác, lần này thi triển 'Tam sinh quyết' trước mặt Đinh Giới và Y Y thánh nữ để suy diễn, lập tức khiến cho hai người bọn họ lấy được ích lợi không nhỏ.

Y Y thánh nữ và Đinh Giới dưới dòng đạo niệm bên trong cảm ngộ của Diệp Mặc này, tu vi quả thực là đột nhiên tăng mạnh. Tư chất của bọn họ không giống với Diệp Mặc, tư chất của hai người, bất kỳ người nào cũng đều cao hơn Diệp Mặc vô số lần. Loại Đạo Vận công pháp hỗn độn này của Diệp Mặc vừa ra tới, bọn họ liền lĩnh ngộ được lợi ích trong đó. Những thứ bình thường một chút cũng không hiểu, thậm chí không thể giải thích vì sao bỗng nhiên thông suốt.

Thời gian ở trong này dần dần qua đi, một tháng, hai tháng, thậm chí mười tháng đã trôi qua rồi, nhưng tầng tám mươi mốt này vẫn yên tĩnh, không một tiếng động. Chín cái cửa phòng mở rộng ra, lại không ai vào phòng, ba người đều đang an tĩnh ngồi xếp bằng trong sảnh của tầng thứ tám mươi mốt.

Diệp Mặc đang cảm ngộ pháp tắc ra ngoài của Phong Vị Tháp này, mà Đinh Giới và Y Y thánh nữ cũng đang cảm thụ từng chút từng chút Đạo Vận thiên địa, loại vết tích công pháp hỗn độn tối thượng mà Diệp Mặc khai triển ra này.

Khi tháng thứ mười một trôi qua, Diệp Mặc đột nhiên mở mắt, hắn đã mơ mơ hồ hồ bắt được một vài thứ mờ ảo trong đó, nhưng thứ này lại không cách nào cảm ứng ra một cách chân thật rõ ràng được. Diệp Mặc biết hắn đã không còn thời gian để tiếp tục cảm ngộ nữa rồi, chỉ có thể tỉnh lại, hắn muốn dùng loại cảm giác mơ hồ này để tóm con đường mơ hồ ra.

Trong nháy mắt khi Diệp Mặc tỉnh lại, loại cảm giác lĩnh ngộ kia của Đinh Giới và Y Y thánh nữ liền biến mất không còn dấu vết. Hai người đang muốn nói, lại trông thấy Diệp Mặc khoát tay ngăn lại. Hai người đang muốn nói chuyện miễn cưỡng nuốt xuống những lời sắp sửa nói ra, chỉ chờ Diệp Mặc hành động.

Diệp Mặc bỗng nhiên đưa tay lên không trung vẽ vài cái, lúc này mới nhấc chân bước lên khoảng không.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ khiếp sợ phát hiện, thì ra không gian trống không trong đại sảnh tầng thứ tám mươi mốt bỗng nhiên có thêm một bậc thang thấp thoáng. Bậc thang này như ẩn như hiện, như có lại như không.

Hai người cũng biết đây tuyệt đối không phải là pháp thuật của Diệp Mặc tạo thành, mà là Diệp Mặc đã tìm được một chút quy tắc để ra ngoài trong không gian này, lúc này mới tạo thành loại bậc thang quy tắc này.

Theo như cái này thì, bậc thang từ tầng thứ nhất đến tầng thứ tám mươi mốt của Phong Vị Tháp đều là do quy tắc tạo thành, chỉ có điều là những quy tắc kia rất rõ ràng sáng tỏ, mọi người vừa nhìn đã biết. Mà quy tắc bậc thang từ tầng thứ tám mươi mốt đến tầng tám mươi hai căn bản là chưa hình thành, nên lúc này bọn họ mới không biết.

Ngay lúc này, hai người chợt nghe Diệp Mặc nói.

- Hai người mở rộng tâm thần của mình, cảm thụ thần thức của tôi chỉ dẫn.

Đinh Giới không chút suy nghĩ lập tức mở rộng tâm thần của mình, hoàn toàn không đề phòng bày ra trước mặt Diệp Mặc, nếu như lúc này Diệp Mặc muốn động tới Đinh Giới, thậm chí chỉ cần một ý niệm là đã có thể làm cho Đinh Giới biến mất.

Y Y thánh nữ do dự thời gian một hơi thở, liền theo Đinh Giới cùng mở rộng tâm thần của mình. Cô cũng không phải là sợ Diệp Mặc muốn hại cô,

cô dù sao cũng là một cô gái, hơn nữa còn là một thánh nữ, một khi truyền đi chuyện tâm thần của mình cố ý rộng mở, bị một người đàn ông xâm lấn, thanh danh thánh nữ này của cô cũng coi như bị hủy rồi.

Cô tin tưởng Diệp Mặc sẽ không có hành động dư thừa gì đối với cô, quả nhiên sau khi tâm thần của cô vừa mở ra, ý niệm thần thức của Diệp Mặc liền truyền vào trong ý thức của cô, chỉ dẫn cô đi theo Diệp Mặc tiến lên, đồng thời ý niệm thần thức này còn chỉ dẫn cô và Đinh Giới không ngừng thi triển khống chế nặng nhẹ lên địa điểm đặt chân, không có chút ý tứ nào muốn nhìn trộm bất kỳ bí mật gì của cô.

Sau khi tâm thần của hai người hoàn toàn đi theo Diệp Mặc cùng hành động, Diệp Mặc lại làm ra mấy thủ thế, đồng thời lại bước ra một bước.

Một bước này rõ ràng bước vào khoảng không, nhưng khi bước chân rơi xuống, dưới chân Diệp Mặc lại xuất hiện một bậc thang nhàn nhạt mờ ảo.

Theo Diệp Mặc từng bước từng bước bước ra, ba người bọn họ rất nhanh đã rời khỏi mặt đất tầng thứ tám mươi mốt, lúc mới đầu ba người thật giống như vẫn còn trong không gian tầng tám mươi mốt. Nhưng sau khi ba người đi được mấy chục bước, thân ảnh của ba người hoàn toàn biến mất ở tầng này.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ đã từng cảm thụ loại Đạo Vận 'Tam sinh quyết' kia của Diệp Mặc, càng biết rõ bây giờ Diệp Mặc đang làm cái gì, hai người không dám có chút phân tâm, toàn tâm toàn ý để Diệp Mặc dẫn dắt tiến lên.

Hai người có lẽ cũng biết, lúc này bọn họ giống như đang đi xiếc trên dây, một bước đạp sai, thì không phải là tiến vào tầng thứ tám mươi hai của Phong Vị Tháp, mà là bị không gian đảo lộn quấy thành mảnh vỡ.

Diệp Mặc càng biết rõ sự đáng sợ và nguy hiểm khi suy diễn đường ra trong loại không gian này, nhưng hắn không có biện pháp nào khác. Để hắn bị vây khốn trong Phong Vị tháp, cả đời không thể chứng đạo Thánh đế, hắn

tuyệt đối không muốn. Cho dù là thế giới hỗn độn có thể sẽ đánh tan khả năng hắn không thể chứng đạo, hắn cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Thà để lại một chút bóng mờ trong lòng hắn như vậy, chi bằng đập nồi dìm thuyền đánh cược một lần. Đúng như hắn tự nhủ, chỉ cần có một phần trăm thậm chí một phần vạn hy vọng, hắn cũng muốn thử một lần. Với hắn mà nói, một phần ngàn tỷ hy vọng và năm mươi phần trăm hy vọng căn bản là như nhau. Thành công, hoặc là không thành công.

Đây là đang cầm sinh mạng đi mạo hiểm, nhưng Diệp Mặc tin tưởng 'Tam sinh quyết' của hắn. 'Tam sinh quyết' của hắn ngay cả Công Pháp Thần Cấp cũng có thể suy diễn ra, huống chi hiện tại hắn đã là Tiên vương rồi, ai có thể xác định hắn không phá được đường ra của loại không gian này?

Diệp Mặc đến khúc sau càng đi càng chậm, sau khi trôi qua mười một tháng tiến vào Phong Vị Tháp, Diệp Mặc lại ngừng lại.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ vẫn luôn nối liền với tâm trí của Diệp Mặc lúc này biết rõ nguy hiểm, càng không dám nói câu nào. Diệp Mặc dừng lại, hai người lập tức dừng lại.

Diệp Mặc lại trầm giọng nói.

- Chắc đã đến rồi, chờ lúc tôi bước ra, tâm thần của chúng ta lập tức sẽ cắt đứt liên hệ, hai người phải theo tôi bước ra ngay lập tức.

- Hiểu rồi.

Không cần Diệp Mặc nói, hai người cũng đều biết đây mới là thời điểm mấu chốt nhất. Nếu như Phong Vị Tháp này đúng là một thế giới quy tắc, thì bọn họ rời khỏi Phong Vị Tháp, tương đương với từ một mặt phẳng này bước vào một mặt phẳng khác.

Diệp Mặc suy diễn ra thời gian và tuyến đường hợp lý nhất, hai người càng không thể trì hoãn một chút nào, nếu không rất có thể sẽ bị không gian đảo lộn xé nát, hoặc là rơi vào trong hư không vô tận.

Diệp Mặc sau khi nói xong, không hề nhúc nhích, ước chừng qua mười mấy hơi thở. Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Đi.

Nói xong, Diệp Mặc đã sải ra một bước.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ đều là tu vi Tiên vương, càng không chậm trễ một chút nào, cùng lúc khi Diệp Mặc bước ra, hai người liền bước ra theo Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1842

Diệp Mặc Phong Vương

Chúng ta vậy mà có thể đứng ở đỉnh Phong Vị Tháp?

Đinh Giới sững sờ nhìn đỉnh tháp này, y đoán chừng khi trở về nếu mình nói mình đã trông thấy đỉnh của Phong Vị Tháp, hơn nữa còn đứng trên đó rồi, chắc chẳng ai sẽ tin lời y nói đâu.

- Đúng vậy, đây đúng là đỉnh Phong Vị Tháp.

Diệp Mặc đã từng cảm thụ được thế giới quy tắc của Phong Vị Tháp, khi ra ngoài ngay từ đầu đã biết đây đã không còn là bên trong của Phong Vị Tháp nữa.

- Đây là cái gì?

Đạm Thái Y đứng ở đỉnh Phong Vị Tháp chỉ vào một mảnh sương mù mà thần thức dưới chân đều quét không đến hỏi.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy đám sương mù này, bây giờ Đạm Thái Y hỏi, hắn mới lên tiếng:

- Nếu như tôi đoán không sai, dưới sương mù lượn lờ này, nơi thần thức quét không vào được, chắc hẳn là Bia tiên vương.

- Vậy chúng ta chẳng phải là đã leo tới chỗ cao nhất của Bia tiên vương, đợi lát nữa phong vương chẳng phải là tiên vương lợi hại nhất sao?

Đinh Giới chấn động vô cùng nói, nói xong y lập tức hiểu ra, điều này hiển nhiên là như vậy, nói cách khác y đã thành một trong những tiên vương

lợi hại nhất rồi.

Diệp Mặc lại đáp:

- Cái này cũng chưa chắc, chúng ta từ bên trong Phong Vị Tháp đi ra, đã vượt qua thế giới quy tắc của Phong Vị Tháp, Bia tiên vương còn có thể phong vương cho chúng ta hay không còn chưa rõ ràng lắm.

- Cho dù không thể phong vương, ta cũng không để ý. Tôi tin tưởng lợi ích mình đạt được, tuyệt đối là nhiều hơn so với phong vương.

Đạm Thái Y lập tức nói.

- Đợi tôi thử xem rồi nói sau, bây giờ ta Đinh Giới đến phong vương.

Đinh Giới nói xong. Sắp sửa nhảy xuống đỉnh Bia phong vương bên dưới đám sương mù lượn lờ kia. Chỉ có điều là sau khi y đã rơi vào trên đám sương mù lượn lờ kia, lại không thể đi xuống.

Không đợi Đinh Giới nói. Đám sương mù lượn lờ phía trên Bia tiên vương kia, lại đột nhiên vọt ra sáu chữ to màu vàng nhạt, 'Bắc Thần tiên vương Đinh Giới'.

Cùng với sự xuất hiện của sáu chữ to này, từng đợt tiên âm vờn quanh ba người, giống như phụ họa cho Bắc Thần tiên vương.

- Ồh, tôi là Bắc Thần tiên vương, lại không cần khắc tên của mình, tước vị tiên vương đã hiện ra rồi. Quả nhiên tôi dũng mãnh hơn rất nhiều so với Tiên vương bình thường, ha ha ha...

Đinh Giới cười ha ha, mà sáu chữ to vàng nhạt Bắc Thần tiên vương Đinh Giới kia lại sừng sững phía trên sương mù, không biến mất.

Diệp Mặc cũng rất là kinh ngạc, hắn không thể tưởng được sau khi đã đến đỉnh Phong Vị Tháp, phong vương lại phong với hình thức như thế này, hơn nữa chữ to màu vàng còn lơ lửng phía trên Bia tiên vương. Chuyện này

căn bản là không cần phải nói cũng biết trên quảng trường Bia tiên vương sẽ không nhìn thấy mấy cái chữ to này đâu.

Đạm Thái Y thấy mà trong lòng tha thiết vô cùng, lập tức cũng xông lên phía trên sương mù kia, lớn tiếng nói:

- Cửu Phạm Tiên trì Đạm Thái đến phong vương.

Lại là hàng loạt tiên âm vang lên, sau mấy hơi thở, tương tự mấy chữ to màu vàng nhạt lơ lửng phía trên đám sương mù kia, 'Thiên Nguyệt tiên vương Đạm Thái Y'.

Hai hàng chữ to màu vàng cách nhau khá xa, nhưng cao xấp xỉ nhau.

Bất kể là Đinh Giới hay là Đạm Thái Y, đều cảm thấy rất là thoả mãn khi mình phong vương. Đinh Giới nghĩ tới Diệp Mặc còn chưa phong Vương, vội vàng nói, - Diệp Mặc, anh cũng tới phong vương đi. Tôi rất muốn nhìn xem người như anh sẽ được phong là vương gì.

Kỳ thật bản thân Diệp Mặc cũng rất muốn biết hắn được phong là vương gì, không đợi Đinh Giới nói xong. Hắn cũng đã rơi trên Bia tiên vương phía trên đám sương mù lượn lờ kia.

Diệp Mặc đã rơi vào phía trên Bia tiên vương, còn chưa có bắt đầu nói gì, chỉ nghe thấy âm thanh rầm rầm vang vọng bốn phía, lại còn liên miên không dứt, căn bản là không thấy tiêu tán.

- Chuyện gì vậy?

Đinh Giới và Đạm Thái Y sững sờ nhìn bốn phía, lại không phát hiện gì hết, lại chỉ có thể nghe thấy cái thanh âm rầm rầm này đang không ngừng tăng lên.

Không có tiên âm, cũng không có chữ to ánh vàng gì cả. Diệp Mặc đang muốn nói 'Diệp Mặc đến đây phong vương', rồi lại nghe thấy vài tiếng vang 'Ken két' vang vọng chung quanh đang nứt ra, đồng thời hơn mười tia sét

màu vàng kim không ngừng bao quanh nơi này.

Chuyện này hình như không đúng, Diệp Mặc không tiếp tục phong vương, hắn nghĩ tới chuyện lôi kiếp của mình vốn đã có chút không đúng, lần phong vương này không biết có phải là giống như lôi kiếp hay không, nếu quả như thật xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, hắn cũng không lấy làm lạ.

Vừa lúc đó, bốn hàng chữ to màu vàng chậm rãi xuất hiện, ba người Diệp Mặc và Đinh Giới, Đạm Thái Y đều kinh ngạc nhìn chằm chằm bốn hàng chữ to màu vàng này:

"Thần giới tan biến, sao trời mờ mịt.

Hỗn độn trọng khai, càn khôn tái lập.

Thần túc xếp bày, âm dương phân hóa.

Tam sinh vĩnh tồn, vinh danh Bất Hủ!"

Phía trên bốn hàng chữ to màu vàng kim còn có sáu chữ màu vàng lớn hơn:

Không giống như danh hiệu Tiên vương của Đinh Giới và Đạm Thái Y viết theo chiều dọc, mấy chữ 'BẤT HỦ TIÊN VƯƠNG DIỆP MẶC' này được viết ngang, hơn nữa còn vắt ngang ngay trên bốn hàng chữ to màu vàng kia.

Như vậy, vừa nhìn đã thấy phong vương của Đinh Giới và Đạm Thái Y tách ra đứng hai bên trái phải phong vương của Diệp Mặc.

- Danh hiệu khí phách thật, Diệp Mặc, danh hiệu của anh không ngờ là Bất Hủ.

Đinh Giới sau khi chậc chậc tán thưởng vài câu, bỗng nhiên nói:

- Diệp Mặc, anh xem có phải là thế giới tan biến kia cần chúng ta cứu

vớt hay không, cho nên để cho chúng ta đứng trên đỉnh phong vương của người khác.

Diệp Mặc biết rõ Đinh Giới trong lòng vô cùng vui vẻ, lúc này mới nói giỡn mấy lời này, hắn cũng không để bụng. Hắn cũng không ngờ danh hiệu của mình lại là Bất Hủ, phải biết rằng hai chữ này đại biểu cho sự tồn tại vĩnh cửu.

Nhưng Diệp Mặc cũng không bị cái danh hiệu này làm cho mê muội đầu óc, lúc Đinh Giới và Đạm Thái Y phong vương đều có tiên âm lượn lờ, mà lúc hắn phong vương lại là tiếng sấm vang rền, tia chớp đan xen. Huống chi, hắn còn biết cái danh hiệu Tiên vương bất hủ này rất có thể có quan hệ với 'Tam sinh quyết' của hắn.

- Bây giờ chúng ta làm sao trở về?

Đinh Giới sau khi qua cơn kích động, lập tức liền nghĩ đến vấn đề thực tế, bọn họ còn phải trở về.

Diệp Mặc bình tĩnh lại, bây giờ Đinh Giới hỏi trở về bằng cáh nào, Diệp Mặc cũng biết, trở về tuyệt đối không phải đơn giản chỉ nhảy xuống là được đâu.

- Tôi nghĩ đợi đến lúc Phong Vị Tháp mở ra, tự động sẽ có thể trở về chăng?

Đạm Thái Y ở bên cạnh nói.

Diệp Mặc và Đinh Giới đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hiện tại bọn họ chỉ cần chờ Phong Vị Tháp mở ra là được rồi. Tuy Diệp Mặc hoài nghi từ nơi này rời đi cũng có thể trở về, tuy nhiên lại không dám khẳng định sẽ xuất hiện ở Thiên Vực nào.

- Diệp Mặc, sau khi phong vương anh chuẩn bị trở về Mặc Nguyệt tiên tông của anh hả? Nếu như tôi vẫn trở về Đại Xích Thiên, có cần tôi tới tìm anh?

Đinh Giới xoa xoa tay, rất muốn cùng Diệp Mặc tu luyện. Lợi ích như thế, quả thực so với tiên linh tuyền cao cấp còn hơn hẳn một bậc.

Đạm Thái Y biết ý của Đinh Giới, chỉ có thể hâm mộ Đinh Giới, cô là thánh nữ của Cửu Phạm Tiên trì, hiển nhiên không có khả năng chạy đến một tông môn của Hạ Thiên Vực để tu luyện.

Diệp Mặc lại nói:

- Tôi xuống dưới còn có chút ân oán cá nhân phải giải quyết, đợi sau khi mấy chuyện này kết thúc, tôi còn phải đi Hỗn Độn Tinh Vực một chuyến. Lần này tôi thấy mười mấy người Thượng Thiên Vực thăng cấp Tiên vương tại đó, tôi cũng muốn đi xem xem, khỏi bỏ lỡ thứ tốt gì, vậy cũng không có lợi.

- Được, anh chờ tôi cùng đi là được rồi. Thiên Chủ Thiên Vực gì đó kia căn bản không phải là đối thủ của anh, còn cần để ý làm gì?

Đinh Giới không chút do dự vỗ tay nói, chính là muốn cùng Diệp Mặc đi Hỗn Độn Tinh Vực.

Đạm Thái Y do dự một chút, nhìn Đinh Giới nói:

- Tôi cũng đi Hỗn Độn Tinh Vực vậy, hay là chúng ta cùng đi Mặc Nguyệt tiên tông tìm Diệp đại ca?

Lúc này sự khâm phục và tín nhiệm của Đạm Thái Y đối với Diệp Mặc đã là xuất phát từ tận đáy lòng rồi, Diệp Mặc căn bản chính là nhân vật nghịch thiên, ngay cả thế giới quy tắc của Phong Vị Tháp cũng có thể tìm được, thậm chí có thể lợi dụng quy tắc trong đó để ra khỏi Phong Vị Tháp.

Huống chi Diệp Mặc còn đưa bọn họ tới tầng thứ tám mươi hai, leo lên đỉnh Phong Vị Tháp. Cho dù là không nói tới mấy chuyện này, dựa vào danh hiệu 'Bất hủ tiên vương' của Diệp Mặc, còn có bốn hàng chữ thoạt nhìn đã không tầm thường ở bên dưới danh hiệu kia, Đạm Thái Y đã biết Diệp Mặc chắc chắn là Tiên vương đứng đầu Tiên Giới hiện nay.

- Được, nếu như tôi dễ dàng tiêu diệt Lục Chính Quần, tôi sẽ chờ cô ở Mặc Nguyệt tiên tông. Nếu như đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì không nói trước được rồi.

Diệp Mặc bảo thủ nói.

Đinh Giới cười ha ha một tiếng nói:

- Tên Lục Chính Quần kia, tôi không dùng thần thông cũng có thể tiêu diệt gã.

Diệp Mặc lại nói:

- Anh không nên xem thường Lục Chính Quần, gã có thể không có tư chất như anh, nhưng trải nghiệm của gã tuyệt đối sẽ không kém hơn anh. Lúc trước khi gã và tôi đánh nhau, khẳng định là gã đã che dấu tu vi, còn che dấu bao nhiêu, tôi không nhìn ra được.

- Há, vẫn còn có kẻ thú vị như thế sao?

Đinh Giới lập tức liền thay đổi cách nhìn đối với Lục Chính Quần, y tin tưởng cách nhìn của Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không sai. Bởi vì y đã cùng đi với Diệp Mặc từ tầng thứ bảy mươi hai, nếu như Diệp Mặc có chút sai lầm nào, lúc này bọn họ đã hóa thành tro bụi rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn Đạm Thái Y hỏi:

- Tôi hỏi cô về một người, cô có biết Uất Kim Hương Tiên Tử không?

Đạm Thái Y kinh ngạc nhìn Diệp Mặc nói:

- Tôi đương nhiên biết rõ Uất Kim Hương trưởng lão, nhưng bà ấy đã rời khỏi tiên tông vài vạn năm rồi, tôi cũng chỉ nghe qua truyền thuyết về bà mà thôi. Còn bà ấy đi nơi nào, thì tôi không biết. Diệp Đại Ca, làm sao anh biết Uất Kim Hương trưởng lão?

Diệp Mặc nhớ tới cái đầu lâu màu vàng tại Hỗn Độn Tinh Vực kia, đành

phải nói:

- Tôi từng nghe người ta nói đến bà ấy, vừa vặn cô và Uất Kim Hương Tiên Tử là cùng một tông môn, tôi liền thuận miệng hỏi một câu.

Đạm Thái Y tuy trong lòng hơi nghi hoặc một chút, cũng không có để ý lắm. Uất Kim Hương Tiên Tử, cô cũng chưa từng gặp qua, chỉ là tiền bối trong truyền thuyết của tông môn mà thôi.

Lúc này còn cách lúc Phong Vị Tháp mở ra vài ngày nữa, Diệp Mặc và Đinh Giới, Đạm Thái Y, ba người cùng nhau thảo luận vế bí quyết tu luyện, mỗi người cũng đều có gặt hái. Diệp Mặc chủ yếu là nhận được một vài tin tức và Bí Cảnh trong tu luyện từ Đinh Giới và Đạm Thái Y, mà hai người Đinh Giới và Đạm Thái Y hoàn toàn là có nghi hoặc gì không hiểu đều hỏi Diệp Mặc.

Thời gian trôi qua mau, đảo mắt đã tới thời gian, ngày hôm nay sương mù phía dưới ba người bỗng nhiên đã nứt ra khe hở, hình như có khí tức mới truyền đến.

- Phong Vị Tháp sắp đóng cửa, mọi người sắp bị truyền tống ra ngoài, chúng ta mỗi người có thể cũng sắp trở xuống quảng trường Bia tiên vương.

Diệp Mặc lập tức nói.

- Được, chờ lần sau tôi tới tìm anh.

Đinh Giới vừa dứt lời, cũng đã cùng Đạm Thái Y biến mất ở trong một cái khe hở trong số đó.

Diệp Mặc gần như là đồng thời cũng từ một cái khe hở khác rơi xuống, khi dưới chân Diệp Mặc đáp xuống mặt đất rắn chắc, cũng đã đứng ở quảng trường Bia tiên vương của Ma Di Thiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1843

Đối Mặt Tiên Tôn

Lúc này tất cả những Tiên Vương trong Phong Vị tháp cũng đã được truyền tống đến quảng trường bia Tiên Vương, không ai chú ý Diệp Mặc từ nơi nào đến, cái mà những Tiên Vương vừa mới đến này ngay lập tức nghĩ đến chính là phong vương như nào.

Số Tiên Vương trên quảng trường bia Tiên Vương của Ma Di thiên vốn dĩ cũng không nhiều lắm, Diệp Mặc vừa hạ xuống liền nhìn thấy Định Giới và Đạm Thái Y cũng không còn ở đây nữa, rõ ràng địa điểm mà bọn họ truyền tống đến không phải nơi này.

Diệp Mặc vừa xuất hiện trên quảng trường bia Tiên Vương, một đường thần thức liền chằm chằm nhìn hắn. Sát cơ lạnh lùng khiến tất cả những người trên quảng trường lập tức hiểu ra, thiên chủ Lục Chính Quần của Việt Hành thiên và tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông có thù oán với nhau. Những Tiên Vương nóng lòng phong vương kia ai ai cũng nhường chỗ ra, tránh việc hai người này đánh nhau trong này ảnh hưởng đến những người vô tội.

Hai người cũng từng động thủ ở tầng thứ nhất của Phong Vị tháp, tất cả những người trên quảng trường, bao gồm cả mười mấy Tiên Vương của thượng thiên vực cũng biết rõ, bất kỳ ai cũng không phải đối thủ của hai người này.

Diệp Mặc đã phong vương rồi, đương nhiên sẽ không cần để ý có phải phong vương nữa hay không, Lục Chính Quần thì lại muốn trước khi Diệp Mặc phong vương phải chế trụ được Diệp Mặc. Với tu vi của Diệp Mặc, sau khi phong vương nói không chừng thực lực cũng có thể tăng cao hơn nữa,

đến lúc đó người bất lợi chính là gã.

Suy nghĩ của Diệp Mặc cũng giống như Lục Chính Quần, nhưng hắn đang muốn xông lên thì ngay lập tức liền dừng lại, hắn cảm thấy có một thần thức cực mạnh đang tập trung vào hắn. Từ khi thăng cấp Tiên Vương đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp thần thức cường hãn như này.

Trong nháy mắt cảm nhận được đường thần thức này, Diệp Mặc liền nhìn thấy một người đàn ông gầy gò mặt chữ điền đang bước về phía hắn.

Đây là Tiên tôn, Diệp Mặc vừa nhìn thấy người này, liền biết người đàn ông gầy gò có sát ý cực mạnh với hắn này là một Tiên tôn sơ kỳ. Diệp Mặc không biết Tiên tôn này từ đâu đến, sát ý trên người của Tiên tôn này đối với hắn, khiến hắn ngừng lại ý định động thủ với Lục Chính Quần.

Lục Chính Quần cũng cảm thấy được áp lực thần thức cực mạnh này, vì chỉ có gã đứng gần Diệp Mặc. Lục Chính Quần không thể nào nhìn ra tu vi Tiên tôn của đối phương giống như Diệp Mặc, gã chỉ biết tu vi của người đàn ông gầy gò đang bước đến này cao hơn nhiều so với gã. Gã đang định kết nối với Nguyên thần thể kia, hỏi xem tu vi của người đàn ông gầy gò này như nào, thì lại nghe thấy Nguyên thần thể truyền âm đến nói:

- Người này là một Tiên tôn sơ kỳ, đừng nói chuyện với tôi nữa, nói nhiều rồi, sợ là người này lại biết được...

Lục Chính Quần sau khi nghe thấy vậy, trong lòng lại càng cả kinh, lúc này gã làm gì dám tiếp tục tìm Nguyên thần thể kia nói chuyện nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiên tôn kia đi về phía gã và Diệp Mặc.

- Lục Chính Quần bái kiến đại nhân.

Lục Chính Quần không đợi Tiên tôn này chủ động nói chuyện, đã khom người hành lễ chủ động lên trước chào hỏi.

Tiên tôn kia khẽ nhíu mày rồi nói:

- Anh chính là Lục Chính Quần bị người ta san bằng phủ thiên chủ đúng không?

Lục Chính Quần nhanh nhảu nói:

- Vâng, đúng là vãn bối.

- Đúng là một tên vô dụng, đám ngu ngốc của Liên Minh Thiên Chủ kia, không ngờ lại chọn ra một tên thiên chủ phế phẩm như anh, bổn tọa là Trường Thiên...

Tiên tôn này khi nói câu trước, Lục Chính Quần trong lòng cũng vẫn còn đang rất khó chịu, Tiên tôn thì đã làm sao? Bản thân mình sớm muộn gì cũng là Tiên tôn. Nhưng khi người này nói ra câu cuối cùng, thì gã mới hiểu ra hóa ra là Trường Thiên Tiên tôn của Liên Minh Thiên Chủ.

Lúc này Lục Chính Quần lại càng sợ hãi khom người nói:

- Lục Chính Quần bái kiến Trường Thiên Tiên tôn đại nhân, vãn bối vì không có ở Phong Cương Tiên thành, nên mới để cho người đó lợi dụng sơ hở, hôm nay vãn bối đến đây chính là muốn dẫn người đó đến phủ thiên chủ của Phong Cương Tiên thành hành quyết.

Diệp Mặc đứng bên cạnh nghe cũng rất rõ, lúc này mới hiểu ra hóa ra người này chính là môn chủ của Liên Minh Thiên Chủ Trường Thiên Tiên tôn. Hắn nghe nói Liên Minh Thiên Chủ có hai Tiên tôn, Trường Thiên Tiên tôn này chắc hắn là một trong số đó.

Trường Thiên Tiên tôn trầm ngâm một lúc rồi khẽ gật đầu nói:

- Nếu như vậy bây giờ anh động thủ đi, ta đứng ở đây xem.

Lục Chính Quần có chút thở phào, chỉ cần Trường Thiên Tiên tôn không dẫn Diệp Mặc đi là tốt, một khi Trường Thiên Tiên tôn muốn dẫn Diệp Mặc đi, vậy thì gã cũng không có lợi ích gì.

Lục Chính Quần nhanh chóng cảm ơn, tiện tay phóng ra một thanh kiếm dài. Thanh kiếm này vừa mới phóng ra cũng không khác gì với những Tiên khí bình thường. Nhưng khi thần thức của Diệp Mặc quét đến, lập tức phát hiện ra trong thần thức của hắn chỉ là một vũng nước trong. Trên vũng nước trong này, có bảy điểm tinh quang lượn lờ.

- Thất Tinh Kiếm?

Diệp Mặc không ngờ Thất Tinh Kiếm lại xuất hiện trong tay Lục Chính Quần, Thất Tinh Kiếm mặc dù không phải là Thần khí, nhưng cũng không thua bất kỳ Tiên khí cao cấp hay Thần khí hạ phẩm nào. Đây là một trong những pháp bảo Tiên kiếm trứ danh nhất trong Tiên giới, Lục Chính Quần không ngờ lại dám lấy ra? Chẳng lẽ gã không sợ Tiên tôn kia đỏ mắt muốn lấy hay sao?

- Ồ.

Tiên tôn kia quả nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, rõ ràng cũng không ngờ Lục Chính Quần lại có được Thất Tinh Kiếm.

Thất Tinh Kiếm còn chưa được phóng ra, Diệp Mặc liền cảm thấy từng đợt hàn ý xung quanh quảng trường. Lúc này mấy chục Tiên Vương còn chưa phong vương, đều gác lại suy nghĩ phong vương của mình, muốn nhìn Diệp Mặc và Lục Chính Quần rốt cục ai bị giết chết trước. Còn chuyện phong vương, cũng đã tiếng vào Phong Vị tháp rồi, thì lúc nào cũng có thể phong vương được.

Diệp Mặc chỉ vừa chuyển ý nghĩ, lập tức liền hiểu ra đây là chuyện gì. Lục Chính Quần phóng thanh kiếm dài này ra, rõ ràng là muốn sau khi giết mình, thì hiến thanh kiếm dài này cho Trường Thiên Tiên tôn.

Một khi gã hiến thanh Thất Tinh Kiếm này, cho dù gã dẫn mình đi, thì Trường Thiên Tiên tôn cũng không tiện nói thêm câu gì khác. Tên này quả nhiên đúng là một tên bụng dạ xấu xa, tính toán nhỏ nhặt.

Nhưng Diệp Mặc lại không muốn gã làm được chuyện này, hắn trực tiếp truyền âm cho Tiên tôn kia nói:

- Trường Thiên Tiên tôn, ông biết Lục Chính Quần tại sao lại muốn giết tôi không? Ông cho rằng gã là vì phủ thiên chủ bị san bằng sao? Căn bản cũng không phải như vậy, vì Lục Chính Quần biết tôi lấy được cây non Hỗn Độn thụ...

- Cái gì...

Trường Thiên Tiên tôn khi thấy Diệp Mặc nói ba chữ Hỗn Độn thụ này, lập tức thất thanh kêu lên, lão lập tức quên truyền âm. Lúc này lão kích động toàn thân run rẩy, một bước phóng tới phía Diệp Mặc, giơ tay ra tóm lấy Diệp Mặc.

Diệp Mặc sớm đã chuẩn bị, trong nháy mắt Trường Thiên Tiên tôn động thủ, hắn cũng đã thoát khỏi lĩnh vực Tiên tôn của đối phương, đồng thời truyền âm nói:

- Trường Thiên Tiên tôn, nếu như ông dám hạ thủ, tôi lập tức sẽ nói chuyện tôi có Hỗn Độn thụ ra đấy.

Thân hình của Trường Thiên Tiên tôn dừng lại, cũng không dám tóm Diệp Mặc nữa, một khi Diệp Mặc làm tới, lão có thể giết sạch hết tất cả những người ở đây sao? Rõ ràng là không thể nào, nơi này có nhiều Tiên Vương như vậy, còn có cả người của thượng thiên vực đến nữa, nếu như lão giết sạch, thì Trường Thiên lão cũng không thoát khỏi nơi này được?

Lục Chính Quần đang muốn tiếp tục bước lên trước nói chuyện, lại không ngờ Trường Thiên Tiên tôn lại xua xua tay nói với Lục Chính Quần:

- Trong này không có chuyện của anh rồi, anh... Anh lui sang một bên trước đi...

Trường Thiên Tiên tôn vốn định bảo Lục Chính Quần ra ngoài, nhưng nghĩ đến Hỗn Độn thụ, lập tức lại thay đổi ý định, Lục Chính Quần biết có

Hỗn Độn thụ, loại người như này làm sao có thể buông tha được? Đợi lát nữa phải đi cùng mới đúng.

Diệp Mặc trong lúc Lục Chính Quần đang sửng sốt, lại lần nữa truyền âm cho Lục Chính Quần nói:

- Tên Trường Thiên Tiên tôn này có thể cảm nhận được trên người tôi có khí tức hỗn độn rồi, thậm chí có thể biết tôi có Hỗn Độn thụ, nếu như anh muốn bảo toàn được Hỗn Độn thụ, thì liên thủ cùng tôi giết chết Trường Thiên Tiên tôn này đi.

Lục Chính Quần nghe thấy truyền âm của Diệp Mặc sững người một chút, lập tức hiểu ra người mà gã tìm quả nhiên không nhầm, trên người tên này quả thực có Hỗn Độn thụ. Cho dù biết mình lúc trước đoán chính xác 90%, nhưng sau khi Diệp Mặc chính miệng thừa nhận, Lục Chính Quần cũng có chút kích động phát run, Hỗn Độn thụ đấy, gã cuối cùng cũng tìm được tung tích rồi.

Diệp Mặc có Hỗn Độn thụ, trên người hắn căn bản cũng không có khí tức hỗn độn nào, có thể thấy tên này nói hắn có Hỗn Độn thụ có thể bị Trường Thiên Tiên tôn biết rồi, căn bản chính là cố ý báo cho Trường Thiên biết.

Hơn nữa Lục Chính Quần lúc này còn đoán trên người Diệp Mặc chẳng những có Hỗn Độn thụ, thậm chí còn có thế giới hỗn độn và trận bàn thời gian nữa. Hắn nếu như có thể lấy được truyền thừa của Chân Thánh đế, không có vật đáng giá mới là chuyện lạ. Chân Thánh đế có thế giới hỗn độn, thì có gì là ngạc nhiên?

Những suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Lục Chính Quần, còn không đợi gã quyết định, liền nhìn thấy Diệp Mặc trực tiếp Thuấn Di biến mất vô tung vô tích.

Trường Thiên Tiên tôn đang nghĩ làm sao có thể quang minh chính đại dẫn Diệp Mặc và Lục Chính Quần đi được, bây giờ Diệp Mặc chủ động rời

khỏi rồi, thật đúng với suy nghĩ của lão, lão không chút do dự đuổi theo, thậm chí đến toàn bộ sức lực cũng chưa lấy ra hết, chính là muốn Diệp Mặc có thời gian chạy thoát.

Lục Chính Quần thấy Diệp Mặc chạy trốn, Trường Thiên Tiên tôn lại đuổi theo, làm gì còn có chút do dự nào, lập tức cũng đuổi theo.

Trường Thiên Tiên tôn ước gì Lục Chính Quần đuổi theo, lúc này Lục Chính Quần giống như cũng nghe thấy lời của lão mà đuổi theo, lão làm gì còn nói nửa lời gì nữa.

Diệp Mặc biết mình cho dù có dốc sức chạy, cũng không thể nào thoát khỏi sự truy lùng của hai người này, trên thực tế cho dù hắn có thể chạy thoát, hắn cũng sẽ không chạy thoát. Lục Chính Quần và Trường Thiên Tiên tôn muốn giết hắn, hắn sao lại không muốn giết chết hai người này cơ chứ? Chạy thoát không phải chuyện quan trọng nhất, chuyện quan trọng nhất chính là phải giết được Lục Chính Quần, đồng thời cũng phải giết chết được Trường Thiên Tiên tôn kia.

Muốn giết chết được Trường Thiên Tiên tôn, ngoài việc liên thủ với Lục Chính Quần ra, thì cũng không còn cách nào khác. Diệp Mặc mặc dù tự phụ, nhưng cũng biết bây giờ nếu như hắn đơn độc thì cũng không giết nổi một Tiên tôn.

Lục Chính Quần biết mình lúc này chỉ có thể đuổi theo thôi, gã tuyệt đối không thể nào để Diệp Mặc rơi vào tay Trường Thiên Tiên tôn. Cách duy nhất của gã chỉ có thể đi theo hai người này, mượn cơ hội để tìm cách.

Nhất thời, Diệp Mặc đang chạy thoát, Trường Thiên và Lục Chính Quần đang đuổi theo, không ngờ lại hình thành một thế cân bằng. Trường Thiên Tiên tôn có thể đuổi theo Diệp Mặc, nhưng cũng không đuổi theo, còn Diệp Mặc cũng không muốn bỏ lại Lục Chính Quần quá xa, cùng với Diệp Mặc dần dần tăng tốc, ba người không ngờ rời khỏi Phong Vương Tiên thành càng lúc càng xa.

Nếu như Diệp Mặc chạy về hướng Tiên thành, hoặc là hướng có nhiều người, Trường Thiên Tiên tôn nói không chừng sớm đã động thủ rồi. Nhưng Diệp Mặc càng chạy càng xa, thậm chí cũng gần đến phương hướng biên giới Thiên vực của Ma Di thiên rồi. Trường Thiên Tiên tôn theo quán tính liền gác suy nghĩ động thủ của mình sang một bên, quyết định ở nơi biên giới không có người này một mình giết chết Diệp Mặc và Lục Chính Quần.

Suy nghĩ này của Trường Thiên Tiên tôn cũng đã suy lâu tính kỹ rồi, nếu như trên người Diệp Mặc có Hỗn Độn thụ thật, thì khí tức hỗn độn này ở nơi dân cư thưa thớt tiếp thu lại càng tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1844

Lục Chính Quần Đánh Lén

Trong nháy mắt liền gần đến biên giới Thiên vực của Ma Di thiên rồi, Trường Thiên Tiên tôn biết trong này là nơi tốt nhất để động thủ, lão đang định tăng tốc ngăn Diệp Mặc lại giết chết trước, sau đó đợi Lục Chính Quần đến gần rồi cùng giải quyết, nhưng chính vào lúc này, lão không ngờ lại phát hiện tốc độ của Diệp Mặc đột nhiên lại nhanh hơn rất nhiều.

- Pháp bảo phi hành Thần khí hạ phẩm?

Trường Thiên Tiên tôn thậm chí còn kích động hơn việc nghe thấy Diệp Mặc có Hỗn Độn thụ, Hỗn Độn thụ dù sao cũng là tự Diệp Mặc nói, không được trải qua xác minh thật giả. Còn có hay không thì lão cũng phải sau khi bắt được Diệp Mặc, mới biết được. Ai mà biết có phải là cách mà Diệp Mặc vì chạy thoát mà nghĩ ra hay không? Nhưng pháp bảo phi hành thần khí hạ phẩm này thì lại thật sự xuất hiện trước mặt lão, thứ này đừng nói là một Tiên tôn như lão, cho dù là Tiên đế cũng cực kỳ muốn.

Nhưng nhanh chóng lão lại cảm thấy có chút gì đó không đúng, Diệp Mặc sau khi đổi pháp bảo phi hành, tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ trong nháy mắt liền kéo dài khoảng cách với lão. Lúc này Trường Thiên Tiên tôn cũng không kịp thả dây dài kéo cá lớn nữa, thúc giục pháp bảo phi hành cực phẩm dưới chân mình, với tốc độ nhanh nhất có thể bay về phía Diệp Mặc, Lục Chính Quần sau lưng lão cũng không thèm để ý đến nữa. Lão sợ một khi Diệp Mặc xông vào trong hư không rồi, bản thân mình quả thật sẽ mất đi pháp bảo phi hành Thần khí hạ phẩm này.

Sau mấy ngày quan sát, Diệp Mặc khẳng định tốc độ của tên Lục Chính Quần kia cũng sẽ không thua kém gì Trường Thiên Tiên tôn. Quả nhiên Diệp

Mặc lại phát hiện sau khi hắn phóng ra Thời Không Toa, tốc độ của Trường Thiên Tiên tôn lập tức tăng nhanh.

Còn Lục Chính Quần cũng lập tức đổi một pháp bảo phi hành khác, đồng thời tăng tốc độ của mình. Pháp bảo mà Lục Chính Quần đổi cũng còn nhanh hơn của mình, Trường Thiên Tiên tôn đương nhiên biết, lúc này lão cũng không nghi ngờ lời nói của Diệp Mặc nưa. Nếu như trên người Diệp Mặc không có Hỗn Độn thụ, Lục Chính Quần tuyệt đối không thể một mạch chạy đuổi theo, thậm chí còn tăng tốc độ lên tối đa.

Biết rõ trên người Diệp Mặc có nhiều bí mật, Trường Thiên Tiên tôn ngược lại cũng tỉnh táo lại. Còn chuyện Diệp Mặc có thể chạy đến hư không hay không, thì cũng là thứ yếu. Cái chính là lão phải giết chết hai người Diệp Mặc và Lục Chính Quần.

Lần này Diệp Mặc đổi pháp bảo phi hành, tốc độ càng lúc càng nhanh, một ngày sau, Diệp Mặc đã nhìn thấy biên giới thiên vực của Ma Di thiên rồi.

Thấy Diệp Mặc thuần thục tìm được nơi yếu nhất của hư không loạn lưu biên giới thiên vực mà xông vào, Trường Thiên Tiên tôn ngược lại cũng thở phào. Lão tin rằng trình độ thuần thục như này của Diệp Mặc, tuyệt đối là lão luyện trường kỳ trong hư không rồi. Hắn sở dĩ đi vào hư không, chắc hẳn là muốn lợi dụng trong hư không, chạy thoát sự truy đuổi của mình.

Khi Diệp Mặc lao qua biên giới thiên vực, tiến vào trong hư không cũng chỉ trong mấy giây, Trường Thiên Tiên tôn và Lục Chính Quần cũng lần lượt tiến vào trong hư không.

Diệp Mặc chạy trốn, Trường Thiên Tiên tôn đuổi theo, Lục Chính Quần đuổi theo. Mặc dù khoảng cách với Diệp Mặc càng lúc càng gần, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể nào đuổi kịp Diệp Mặc được.

Ngày thứ ba, Diệp Mặc hình như cảm thấy mình cho dù có chạy nữa cũng không chạy thoát, hắn quyết định dừng lại.

Trường Thiên Tiên tôn đuổi theo vốn dĩ cũng có chút sốt ruột rồi, cho dù Diệp Mặc điều khiển Thần khí hạ phẩm, nhưng tu vi của Diệp Mặc mới là Tiên Vương, lão quả thực cũng nghĩ không thông tại sao một Tiên tôn như mình lại không đuổi kịp hắn. Sự chênh lệch giữa Tiên Vương sơ kỳ và Tiên tôn sơ kỳ đâu chỉ là trên tu vi?

Bây giờ thấy Diệp Mặc dừng lại, lão đâu còn do dự thêm nữa, ngay lập tức lão cũng đã niêm phong đường đi của Diệp Mặc. Cùng lúc đó, Lục Chính Quần cũng đã đến gần.

- Trường Thiên đại nhân, vãn bối ngăn chặn đường thoát của người này, tuyệt đối sẽ không để cho hắn chạy thoát nữa. Hắn có một Thần khí hạ phẩm, một khi để người này chạy thoát, quả thực khó có thể đuổi theo được hắn. Thanh Thất Tinh Kiếm này của vãn bối mặc dù không so sánh được với Thần khí hạ phẩm của người này, nhưng cũng có thể trên gấm thêu thêm hoa, đợi sau khi Trường Thiên đại nhân xử lý thằng chó này rồi, thì xin tặng thanh kiếm này cám ơn đại nhân...

Lục Chính Quần hình như biết lúc trước gã muốn dùng thanh kiếm này giết chết Diệp Mặc, cơ hội tặng thanh kiếm này cho Trường Thiên Tiên tôn cũng không còn nữa. Quyết định nói sớm chuyện này ra. Bất luận Trường Thiên Tiên tôn có tin hay không, ít nhất cũng khiến Trường Thiên Tiên tôn biết mình cung kính với lão.

Gã làm sao không biết Trường Thiên Tiên tôn đang nghi ngờ gã, vì tốc độ của gã trước chậm sau nhanh cũng không bình thường, nhưng cho dù là nghi ngờ, Lục Chính Quần cũng nhất định cũng phải khiến Trường Thiên Tiên tôn coi thường gã.

Diệp Mặc căn bản cũng không đợi Trường Thiên Tiên tôn nói gì, Tử Đao trong tay cũng đã mang theo đường đao phóng ra, đây là đao chiêu bán thần thông của hắn, Thái hồng.

Diệp Mặc lần này cũng không dùng hết sức, mà chỉ dùng tám phần sức lực. Hắn tin rằng Lục Chính Quần chắc chắn mượn cớ tấn công Trường

Thiên Tiên tôn, nếu như cơ hội này Lục Chính Quần không nắm được, không tấn công Trường Thiên Tiên tôn, thì cái danh quân tử Tiên Vương mà gã xưng này cũng không ra gì rồi. Cho nên khi Diệp Mặc đột nhiên ra tay, căn bản cũng không cần chào hỏi gì với Lục Chính Quần.

Lục Chính Quần dám đuổi theo hắn đến hư không, Diệp Mặc cũng không dám nói mình phải giết chết Lục Chính Quần nữa, con người Lục Chính Quần này chắc chắn phải có bí mật trong người, nếu như gã không có bí mật, với chỉ số thông minh của Lục Chính Quần có thể không đoán được Trường Thiên Tiên tôn sau khi biết Hỗn Độn thụ, giết Diệp Mặc hắn, thì người đầu tiên muốn giết diệt khẩu chính là Lục Chính Quần gã sao?

Chính vì Diệp Mặc cũng đã có chút kiêng kị với tên Lục Chính Quần này rồi, lúc này mới sử dụng Bán thần thông duy nhất Thái hồng, thậm chí ngay cả sức lực cũng bảo lưu lại hai phần.

Lục Chính Quần thấy chiêu Thái hồng này của Diệp Mặc, lập tức liền hiểu ra, Diệp Mặc lúc trước trong Phong Vị tháp quả nhiên giấu sức mạnh của mình. Hơn nữa cũng không phải là giấu một hai điểm, thậm chí trong Phong Vị tháp hắn chỉ dùng một nửa sức mạnh. Nhưng Lục Chính Quần biết rõ, cho dù Diệp Mặc lúc này có ra tay toàn lực, thi triển ra sức mạnh cao gấp đôi so với trong Phong Vị tháp, muốn đối phó với tên Trường Thiên Tiên tôn này cũng không được, còn kém quá xa.

Lúc này Diệp Mặc ra tay, Lục Chính Quần đồng thời cũng phóng ra Thất Tinh Kiếm, Thất Tinh Kiếm mang theo một đường kiếm màu hồng đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không quản không hỏi với Thất Tinh Kiếm này của Lục Chính Quần, hắn đương nhiên nhìn ra, chiêu này của Lục Chính Quần nhiều nhất cũng chỉ bằng một nửa sức mạnh trong Phong Vị tháp. Có thể thấy, Lục Chính Quần nhất định sẽ lén lút đối phó với Trường Thiên Tiên tôn kia. Đối với Diệp Mặc mà nói, bây giờ ba người cũng đã nằm trong trạng thái cân bằng rồi, làm thế nào để mình lấy được lợi ích nhiều nhất mới là chuyện quan trọng.

Thấy Lục Chính Quần ra tay với Diệp Mặc, Trường Thiên Tiên tôn ngược lại cũng có chút kinh ngạc, lão cho rằng Lục Chính Quần sẽ đứng ngoài nhìn. Nhưng sự kinh ngạc này cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, Thái hồng của Diệp Mặc cũng đã bổ tới rồi.

Đao quang màu tím bay múa kín trời xen lẫn với đường đao màu hồng tím cuốn đến, mặc dù chiêu này của Diệp Mặc cũng không sử dụng Liệt ngân, nhưng Liệt ngân không ngờ lại phóng ra theo khi mà đao này bổ ra, trong hư không hình thành một vết nứt hư không nhàn nhạt. Sát thế Hư không xung quanh bị đao này của Diệp Mặc hoàn toàn kéo đi, lần lượt cuốn vào trong vết nứt đó.

Trường Thiên Tiên tôn trong lòng kinh hãi, sát thế cường đại của Diệp Mặc này vượt xa những Tiên Vương bình thường rồi, còn Thất Tinh Kiếm mà Lục Chính Quần phóng ra mặc dù lợi hại hơn Tiên Vương bình thường, nhưng so với Diệp Mặc thì cũng chưa đáng kể. Nói cách khác nếu như không phải lão đến nơi này, cho dù là Lục Chính Quần gặp phải tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông này, cũng không phải là đối thủ.

Suy nghĩ này của Trường Thiên Tiên tôn cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu mà thôi, một lát sau, lão đã phóng ra một đại ấn cực lớn. Đại ấn này toàn thân đen kịt, vừa mới phóng ra, liền trực tiếp huyễn hóa thành một đại ấn khổng lồ chu vi gần mấy chục dặm đập lên đỉnh đầu Diệp Mặc.

Hư không xung quanh Diệp Mặc trong nháy mắt liền bị lĩnh vực của Trường Thiên Tiên tôn hoàn toàn khống chế được, cho dù tốc độ Diệp Mặc phóng Tử Đao ra cũng trở nên chậm đi rất nhiều.

Ầm...

Đại ấn màu đen khổng lồ đánh trúng lên Tử Đao, cầu vồng đầy trời của Tử Đao trong nháy mắt liền biến mất. Sát cơ hư không vừa nãy còn được đường cầu vồng mà Diệp Mặc phóng ra mang theo, sau tiếng nổ ầm này, cũng hoàn toàn tàn lụi giống như lá khô, biến mất tăm mất dạng.

Còn Diệp Mặc bị đại ấn khổng lồ trói buộc trong lĩnh vực, cũng đã lộ vẻ kinh hãi. Rõ ràng nếu như trong một tích tắc, Diệp Mặc không thoát khỏi sự trói buộc lĩnh vực này, hắn cho dù không chết cũng toàn thân nát bét. Đừng nói là một Tiên Vương, cho dù là một Tiên tôn, cũng không thể nào chịu đựng nổi một đại ấn lớn như vậy được.

Trường Thiên Tiên tôn cười khẩy một tiếng, đồng thời thúc giục đại ấn, cũng đã hóa thành một Tiên nguyên đại thủ, lão muốn thu lại cả người lẫn thi thể của Diệp Mặc, đợi lát nữa tìm một chỗ nào đó chậm rãi nghiên cứu.

Nhưng Tiên nguyên đại thủ của lão vừa mới huyễn hóa ra, thì sắc mặt liền đại biến. Không đợi lão thu lại thần thức Tiên nguyên của mình, một đường ánh sáng trắng mang theo bảy tinh quang cũng đã như dải lụa bổ về phía Trường Thiên Tiên tôn.

- Lục Chính Quần, anh dám ra tay với bổn tọa sao...

Trường Thiên Tiên tôn vừa kinh vừa sợ, lão vốn dĩ cũng có chút đề phòng Lục Chính Quần. Nhưng khi Lục Chính Quần phóng ra Thất Tinh Kiếm đối phó với Diệp Mặc, lão cũng biết mình nghĩ nhiều rồi. Nhưng bây giờ Lục Chính Quần không ngờ lại dám ra tay với lão, hơn nữa lần nãy lại thi triển Thất Tinh Kiếm.

Chỉ có điều lần này khi Thất Tinh Kiếm phóng ra, cũng không phải là một đường kiếm trắng đơn giản như vậy. Mà hình thành bảy đường tinh quang. Bảy đường tinh quang này cũng không phải tinh quang bình thường, thậm chí còn mang theo trận pháp đạo vận trong đó. Có thể thấy lúc trước lần đầu tiên Lục Chính Quần thi triển Thất Tinh Kiếm chính là hàng nhái, còn Thất Tinh Kiếm thi triển lần này ra mới chính là Thất Tinh Kiếm thực sự.

Cho dù là vậy, Trường Thiên Tiên tôn cũng không thèm để ý, cái mà lão kinh sợ chính là Lục Chính Quần không ngờ lại dám động thủ với lão thật, đúng là ăn tim gấu mật báo rồi.

Trường Thiên Tiên tôn căn bản đến đại ấn khổng lồ kia cũng lười chẳng thèm thu lại, lĩnh vực Tiên tôn trực tiếp cuốn đến Thất Tinh Kiếm của Lục Chính Quần, đồng thời một chiếc búa cực lớn màu đỏ phóng về hướng Lục Chính Quần.

Nhưng chỉ trong chốc lát, sắc mặt Trường Thiên Tiên tôn lại đại biến, lão cảm thấy lĩnh vực Tiên tôn của mình không ngờ trong nháy mắt lại tan vỡ, Thất Tinh Kiếm của Lục Chính Quần chẳng những không bị trói buộc, ngược lại lại với tốc độ nhanh hơn mang theo bảy đường tinh quang kiếm mang đao trận.

- Lĩnh vực Tiên tôn...

Trường Thiên Tiên tôn chỉ sợ hãi kêu ra mấy chữ này, cũng không kịp đối phó với Diệp Mặc nữa, đại ấn khổng lồ liền muốn thu lại, toàn lực đối phó với Lục Chính Quần.

Cho dù đến lúc cuối cùng Trường Thiên Tiên tôn không kịp đối phó với Diệp Mặc, Diệp Mặc vẫn đang bị đại ấn khổng lồ này quét trúng, giống như diều đứt dây trực tiếp bay ra ngoài, phun mấy ngụm máu tươi trên không trung.

Cùng lúc đó, có mấy tiếng bắn xuyên máu thịt liên tiếp vang lên.

Phụt phụt...

Bảy đường máu tươi phun ra, Trường Thiên Tiên tôn không ngờ đang bị Lục Chính Quần đánh lén, lại bị bảy đường tinh quang kiếm mang xuyên tim.

- Lục Chính Quần, mày là đồ tiểu nhân hèn hạ.

Trường Thiên Tiên tôn tức giận gầm lên một tiếng, căn bản cũng không lo Diệp Mặc bị bay ra ngoài, đại ấn cực lớn lại lần nữa hóa thành đại ấn chu vi mấy chục dặm hạ xuống, lĩnh vực Tiên tôn điên cuồng cuốn lên.

Những tiếng nổ ầm ầm cực lớn vang lên không ngừng trong không trung, Trường Thiên Tiên tôn toàn thân be bét máu, giống như một con trâu đực bị chọc giận, không chút để ý đến vết thương của mình.

Lục Chính Quần căng thẳng nhìn về phía Diệp Mặc, phát hiện Diệp Mặc cũng không tận dụng cơ hội mà chạy trốn, mà lại ngồi trên pháp bảo phi hành trị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Mặc đương nhiên cũng không chạy trốn, hắn đã nhìn ra, vừa nãy lĩnh vực đáng sợ mà Lục Chính Quần phát ra căn bản không phải là của bản thân gã. Đồng thời trong lòng hắn cũng thầm sợ hãi, nếu như Lục Chính Quần khi đánh nhau với mình, đột nhiên phát ra lĩnh vực đáng sợ như này, hắn nói không chừng cũng sẽ bị hại trong phút chốc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1845

Không Gian Trá Chỉ Có Chết

Mặc dù Trường Thiên Tiên Tôn đã bị trọng thương, nhưng lần toàn lực ra tay lúc này của y hiển nhiên là không giết được Lục Chính Quần thì sẽ không bỏ qua.

Đại Ấn từ phạm vi mấy chục dặm đánh về phía Lục Chính Quần. Thất Tinh Kiếm của Lục Chính Quần cũng mang theo bẩy đạo Tinh ngấn đánh ra.

Mặc dù Đại Ấn cùng với hào quang của Tinh ngân chưa đụng vào nhau, nhưng lực lượng ba động cường đại của Tiên nguyên đã giống như biển lớn mênh mông cuồn cuộn dâng trào lên. Đại Ấn của Trường Thiên Tiên Tôn đã che phủ hoàn toàn không gian xung quanh khiến cho Lục Chính Quần căn bản là không có nơi nào để tránh né. Điều duy nhất có thể làm chính là dùng Tiên nguyên cùng thần thức đối kháng với Trường Thiên Tiên Tôn một lần.

Diệp Mặc một bên chữa thương, nhưng thực tế thì hắn cũng không bị thương tổn bao nhiêu, cho nên hắn vẫn có thể nhìn rõ ràng cuộc chiến của hai người. Lục Chính Quần không phải là một mình chiến đấu, dường như trên người y còn có một cái Nguyên Thần thể, và thần thức của cái Nguyên Thần thể kia vô cùng cường đại, hơn nữa còn có thể mở rộng 'Thần thức vực' ra ngăn cản lĩnh vực của Trường Thiên Tiên Tôn.

Chính vì Lĩnh vực của Trường Thiên Tiên Tôn không có chút ảnh hưởng nào tới Lục Chính Quần, lại thêm việc Trường Thiên Tiên Tôn đã bị trọng thương, cho nên Lục Chính Quần mới có thể miễn cưỡng ứng phó được với Trường Thiên Tiên Tôn.

Thất Tinh Kiếm mang theo bẩy đạo tinh quang sáng chói, dưới sự che

phủ của Đại Ấn, thậm chí còn trở thành một đạo tinh quang nổi bật giữa hư không mờ mịt.

Rầm, rầm...

Thanh âm mang theo tiếng vỡ răng rắc vang lên liên miên bất tuyệt trong hư không.

Kiếm quang của Thất Tinh Kiếm cùng Đại Ấn va chạm vào nhau khiến từng đạo sóng không gian tràn ra tứ phía, va chạm trong hư không mang theo từng đợt thanh âm như xuyên kim liệt thạch (phá sắt nát đá).

Sau khi luồng kiếm quang của đợt Thất Tinh Kiếm thứ nhất va chạm với Đại Ấn, thì ấn kia lập tức chậm chạp lại, thậm chí còn co lại rất nhiều. Sắc mặt Lục Chính Quần lúc này cũng tái nhợt đi. Y không đợi cho luồng kiếm quang thứ nhất tiêu tán, thì Thất Tinh Kiếm đã lại một lần nữa phóng ra mang theo bẩy đạo Tinh ngân. Bẩy đạo Tinh ngân này dường như không hề có khoảng cách gì mà trực tiếp đánh thẳng vào người của Trường Thiên Tiên Tôn.

Rầm rầm...

Từng đợt tiếng động dầy đặc vang lên, mà Tiên nguyên từ bốn phía cũng bị luồng Tinh quang Thất Tinh Kiếm của Lục Chính Quần kích phát cuốn lại, tạo thành một cảnh tượng rực rỡ trong hư không.

Khi lần thứ ba phóng ra bẩy đạo kiếm ảnh, thì Thất Tinh Kiếm của Lục Chính Quần rốt cuộc cũng chậm lại. Cùng lúc đó thì Lục Chính Quần cũng liên tiếp phun ra mấy ngụm máu.

Trường Thiên Tiên Tôn lúc này sao có thể không biết rằng trước đó Lục Chính Quần cũng ẩn nấp thực lực chứ. Y lại lần nữa phải kêu lên một tiếng đau đớn, lấy ra thanh cự phủ mầu đỏ.

Trong lòng Diệp Mặc âm thầm khiếp sợ. Hắn không thể ngờ được Lục Chính Quần lại lợi hại như vậy. Cho dù là y có một Nguyên Thần thể cấp

bậc phi thường cao trợ giúp, nhưng thực lực của Lục Chính Quần rất mạnh mẽ. Diệp Mặc đương nhiên không biết rằng lúc này Lục Chính Quần đã có chỗ khổ khó nói rồi.

Y hiện tại không đơn giản là nhờ Nguyên Thần thể kia giúp ngăn chặn 'Lĩnh vực Tiên Tôn', mà ngay cả là Thất Tinh Kiếm cũng phải ngờ Nguyên Thần thể kia trợ giúp khống chế để đối phó với Trường Thiên Tiên Tôn.

Điều này hoàn toàn khác với những gì mà Lục Chính Quần đã làm trước đây. Vì tuy là Nguyên Thần thể kia trước đây nằm dưới sự khống chế của y, mà y bình thường cũng rất tôn kính đối với cái Nguyên Thần thể kia. Nhưng y chưa bao giờ nghĩ tới việc đem thần thức của mình mở rộng hoàn toàn cho đối phương. Vì như vậy thì một khi đối phương cắn trả, y chắc chắn sẽ phải trả một cái giá đắt. Đáng tiếc là lúc này y đâm lao thì phải theo lao thôi, vì trước đó một đòn ám toán của y đã không thể đánh nát được đan điền của Trường Thiên Tiên Tôn.

Điều này làm cho Lục Chính Quần cực kì kinh dị, vì dựa theo mưu tính của y, thì một chiêu ám toán đó gần như đã tin chắc là có thể nghiền nát được đan điền của Trường Thiên Tiên Tôn rồi. Thực tế thì y chỉ có thể ám toán thành công đúng như dự tính khiến cho sức chiến đấu của Trường Thiên Tiên Tôn chỉ còn lại non nửa, nhưng khoảng cách tới mức khiến cho đan điền của đối phương bị nghiền nát thì còn xa lắm. Bởi vì một khi đan điền bị phá, thì cho dù là Trường Thiên Tiên Tôn có lợi hại hơn nữa, cũng không thể nào tiếp tục chiến đấu được.

Cũng may là Nguyên Thần thể kia cũng không muốn cắn trả thức hải của y, mà vẫn toàn tâm toàn ý trợ giúp y ngăn trở thế công của tên Trường Thiên Tiên Tôn kia.

Mặc dù Lục Chính Quần cùng Nguyên Thần thể kia liên hợp thần thức lại, khiến cho Lục Chính Quần miễn cưỡng có thể kháng trụ lại đối phương, nhưng Tiên nguyên của y so với đối phương thì lại kém quá nhiều. Cho nên y chỉ có thể không ngừng dùng Ting quang kiếm mang của Thất Tinh Kiếm, giảm bớt áp lực khi tiêu hao Tiên nguyên. Cho dù là như vậy, thì y vẫn khó

có thể ngăn được áp lực từ Tiên nguyên hùng hậu của Trường Thiên Tiên Tôn, không ngừng phun ra mấy ngụm máu tươi.

Cảm giác được Tiên nguyên của mình đang yếu ớt dần, ngay cả thức hải cũng mệt mỏi, dần già đã không còn nắm chắc được Thất Tinh Kiếm trong tay nữa. Trong lòng Lục Chính Quần lúc này đã vô cùng âm trầm rồi. Đã tới lúc này, thì trận diện đã hoàn toàn thoát ly khỏi khả năng khống chế của y rồi.

Diệp Mặc đang ở một bên chữa thương, cho nên y càng không trông cậy vào việc Diệp Mặc sẽ tới giúp y chút nào. Mà lúc này Cự Phủ của Trường Thiên Tiên Tôn đã biến thành một đạo Phủ ảnh như muốn xé rách hư không. Nếu như y không nghĩ biện pháp, thì cho dù là chặn lại được cái Đại Ấn kia, thì Cự Phủ này cũng sẽ chẻ y ra thành hai khúc mất. Tiên Tôn quả nhiên không phải là Tiên Vương có thể so sánh được. Lục Chính Quần lúc này hiểu rõ, nếu như không phải là có Nguyên Thần thể kia hỗ trợ, thì y đã sớm bị giết rồi.

Lục Chính Quần lúc này buộc phải quyết định, liên tiếp thiêu đốt tinh huyết cùng Tiên nguyên, thậm chí cả thần thức cũng bắt đầu bốc cháy lên. Mà ngay cả phần thần thức không thuộc về y, thì y cũng bắt đầu đem nó thiêu đốt đến rừng rực lên.

Trong nháy mắt, Thất Tinh Kiếm càng thêm chói sáng lên. Lúc này Thất Tinh Kiếm vốn hóa thành bẩy đạo Tinh quang kiếm mang thì lúc này đã trở thành Lưu tinh kiếm quang. Mà bẩy đạo Lưu tinh kiếm quang này lại tiếp tục phân liệt ra thêm lần nữa, cứ một đạo lại hóa thành bẩy đạo, phân thành 49 đạo Lưu tinh kiếm quang rồi nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Cứ mỗi đạo lại hóa thành bẩy đạo Lưu tinh kiếm quang nữa.

Chỉ trong chớp mắt, thì mấy trăm đạo Lưu tinh kiếm quang đã được Lục Chính Quần biến ảo ra, đồng thời đánh thẳng về phía Trường Thiên Tiên Tôn.

Tại trong hư không này, nó giống như là một đạo pháo hoa đột nhiên nở

rộ. Mấy trăm đạo Lưu tinh kiếm quang giống như là đột nhiên xuất hiện từ trong hư không lao xuống, Ầm...

Đại Ấn to lớn kia rốt cục đã không còn ngăn chặn được đạo Lưu tinh kiếm mang này của Lục Chính Quần, bị nện bay thẳng ra ngoài. Nhưng đạo Lưu tinh kiếm quang kia lại không yếu ớt đi chút nào, vẫn mang theo khí thế che trời phủ đất đánh thẳng vào Cự Phủ kia.

Cự Phủ màu đỏ tuy rằng lợi hại, nhưng không phải là được Trường Thiên Tiên Tôn đánh ra với toàn bộ thực lực. Cho nên dưới Lưu tinh đầy trời kia, liền trở nên ảm đạm đi rất nhiều.

Mấy trăm đạo kiếm quang lúc này cũng đã bị chặn lại hơn nửa, những đạo kiếm quang còn lại kia dù đã bị suy yếu đi nhiều nhưng vẫn lần nữa lao xuống xé rách thân thể của Trường Thiên Tiên Tôn.

Từng trận cảm giác suy yếu truyền tới. Dù Trường Thiên Tiên Tôn biết rõ Lục Chính Quần hiện tại cũng đã lâm vào tình trạng hư nhược cực độ, nhưng y cũng không dám tiếp tục lưu lại chỗ này. Lục Chính Quần không có gì, nhưng cái Nguyên Thần thể ở bên cạnh y quá mức đáng sợ. Nếu ở lại chỗ này, thì mình cũng không cần phải đi nữa.

Trường Thiên Tiên Tôn căn bản cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người mang theo một đạo độn quang biến mất trước mắt Lục Chính Quần. Trường Thiên Tiên Tôn muốn bỏ chạy, nhưng Lục Chính Quần lại không có biện pháp nào cả, chỉ có thể trơ mắt ra mà nhìn đối phương thôi.

Diệp Mặc thấy Trường Thiên Tiên Tôn muốn chạy trốn, hơn nữa còn chạy về hướng này, thì sao có thể không biết là y muốn trước khi rời đi thì bắt theo cả mình. Cho nên hắn đột nhiên đứng lên, đồng thời đánh ra một quyền.

Quyền đạo thần thông, Hư không.

Trường Thiên Tiên Tôn bị Lục Chính Quần đánh cho trọng thương, đến

lúc này muốn bắt một tên Tiên Vương nho nhỏ như Diệp Mặc, thì tên Tiên Vương sơ kỳ này còn dám phản kháng, khiến trong lòng y càng tức giận vô cùng. Lúc này đây y xem như là đã bị lật thuyền trong mương rồi, lại còn bị Lục Chính Quần tính kế nữa chứ.

Y đã từng thấy Diệp Mặc động thủ rồi, và một đao kia cũng rất khá. Nhưng cho dù là một quyền này lợi hại ngang với một đao kia, thì làm gì được y nào? Trường Thiên y dù là đang bị trọng thương, nhưng cũng không thèm để một tên Tiên Vương sơ kỳ nho nhỏ vào trong mắt. Y cũng không thèm nghĩ ngợi gì, lập tức mở rộng 'Lĩnh vực Tiên Tôn' vươn 'Tiên nguyên thủ' ra nắm lấy một quyền kia của Diệp Mặc.

Ầm ầm...

Một âm thanh trầm đục phát ra, sóng gió trong hư không xung quanh bỗng nhiên nổi lên. Tại thời khắc này, dường như có sát thế vô tận trong hư không đều tụ tập lại, đảo mắt đã biến thành một cái lốc xoáy sát thế. Cái lốc xoáy này càng lúc càng lớn, sát thế càng lúc càng cường hãn hơn.

Rắc rắc...

Trường Thiên Tiên Tôn vốn đã ở vào trạng thái hư nhược, lúc này mới phát hiện ra rằng 'Lĩnh vực Tiên Tôn' của mình đã hoàn toàn bị phá vỡ. Y khiếp sợ phát hiện ra 'Lĩnh vực Tiên Vương' của đối phương không ngờ lại không kém hơn so với 'Lĩnh vực Tiên Tôn' của y khi đang bị suy yếu bao nhiêu, mà hơn nữa y còn phát hiện ra đối phương không ngờ lại có cả 'lĩnh vực Thần thức ' nữa.

Nhưng những điều này vẫn không phải là điều quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là một quyền này của đối phương tạo thành một lốc xoáy sát thế, mang theo khí tức hủy diệt thật sự đáng sợ. Giống như là bất kỳ vật gì ở trong hư không này, chỉ cần bị cuốn vào trong cái lốc xoáy kia, thì đều sẽ bị hủy diệt hoàn toàn. So với một đao 'Thái hồng' lúc trước, thì uy lực của một quyền này đâu chỉ cường đại hơn gấp mấy lần?

Thực tế thì một quyền 'Hư không' này của Diệp Mặc không chỉ cường đại hơn 'Thái hồng' một lần, mà hơn nữa một quyền của hắn lúc này cũng không hề có chút suy nghĩ giữ lại thực lực nào cả. Đối mặt là một Tiên Tôn, cho dù là một Tiên Tôn đang bị trọng thương thì việc giữ lại thực lực cũng chính là tìm chết.

Huống chi một quyền 'Hư không' này của hắn mới thực sự là thần thông, còn là thần thông có chứa một tia không gian pháp tắc. Một chiêu 'Thái hồng' kia của hắn thì nhiều nhất chỉ có thể xem là Bán thần thông mà thôi.

- Giỏi cho tên tiểu tử gian xảo, không ngờ mày còn ẩn nấp thực lực...

Trường Thiên Tiên Tôn lại lần nữa vừa kinh vừa sợ. Lần đầu tiên bị Lục Chính Quần tính kế, lần này lại tiếp tục bị Diệp Mặc tính kế một lần nữa.

Đáng sợ hơn là, cả hai tên gian xảo này thực lực đều cường hãn nhất trong các Tiên Vương cao cấp, cho dù là tên tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông kia, đoán chừng là so với Tiên Vương đỉnh cũng không kém bao nhiêu rồi. Nếu như Lục Chính Quần kia không có Nguyên Thần thể hỗ trợ, thì chắc cũng không phải là đối thủ của tên này.

Nếu như sớm biết Diệp Mặc lợi hại như vậy, thì Trường Thiên Tiên Tôn cho dù muốn cướp lấy thứ trên người Diệp Mặc, cũng sẽ không tới lấy vào lúc này. Mà cho dù vừa rồi muốn chạy trốn, thì cũng sẽ lựa chọn một phương hướng cách xa cái tên Diệp Mặc này để mà chạy trốn. Thực tế thì y biết rõ, đánh nhau từ đầu đến giờ, thì tên Tiên Vương Bị thương đầu tiên này chính là kẻ có thực lực mạnh nhất rồi. Nhưng y không ngờ rằng mình lại lựa chọn đúng kẻ có thực lực mạnh nhất để mà động thủ.

Cho dù là kinh sợ, thì Trường Thiên Tiên Tôn lúc này vẫn biết rằng mình cần phải chống đỡ lại một quyền này.

Chỉ là giờ phút này, dù y có toàn lực ra tay, cũng đã không kịp ngăn trở lại một quyền này của Diệp Mặc rồi.

Ầm...

Một tiếng nổ vang lên, cánh tay của Trường Thiên Tiên Tôn trực tiếp bị một quyền này của Diệp Mặc hóa thành hư vô. Chỉ sau một khắc, thì thân thể của Trường Thiên Tiên Tôn cũng bị một quyền này khiến cho tan nát, máu thịt văng ra tứ phía trong hư không.

- Hận chết ta rồi...

Trường Thiên Tiên Tôn hộc ra bốn chữ cuối cùng, sau đó ngay cả Nguyên Thần cũng bị một quyền của Diệp Mặc đánh tan.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1846

Đấu Lục Chính Quần

Giết Trường Thiên Tiên Tôn xong, Diệp Mặc mới không chút hoang mang thu hồi chiếc nhẫn của Trường Thiên Tiên Tôn. Nín một hơi chạy cả buổi, cuối cùng thu được chút lợi tức.

Lục Chính Quần không hề đào tẩu, cũng không hề rời đi, chỉ uống mấy viên đan dược, sắc mặt có chút khó coi nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Trường Thiên Tiên Tôn giống như là để cho Diệp Mặc giết, hơn nữa tốc độ Diệp Mặc giết cũng mau, chờ khi gã kịp phản ứng lại sự gian xảo vô cùng của Diệp Mặc, Trường Thiên Tiên Tôn đã bị Diệp Mặc giết chết.

- Xem ra cái danh Quân Tử Tiên Vương này của ta phải tặng cho ngươi mới phải, ngươi mới thật sự là quân tử.

Lục Chính Quần trông thấy Diệp Mặc tới, nói một câu mỉa mai.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Lục Chính Quần, cái danh Quân Tử Tiên Vương này của ngươi ta không dám đoạt đi đâu. Ta chỉ gian xảo đối với kẻ địch, ta đối xử với bạn bè lại khác biệt rất lớn với cách ngươi đối xử với bạn bè. Mà ngươi, chỉ sợ là bất kể đối với bạn bè và kẻ thù đều thật là rất quân tử phải không?

- Lạc tông chủ, ngươi nên biết nếu muốn giết ta cũng không có khả năng, hôm nay coi như Lục Chính Quần ta nhận thua, mọi người cứ vậy thôi. Về sau đường ngươi ngươi đi, đường ta ta đi.

Lục Chính Quần chậm rãi nói, trên người không có chút sát cơ nào.

Diệp Mặc bỗng nhiên vỗ tay một cái nói:

- Được, cứ quyết định vậy đi...

Keeeng...

Cùng lúc khi thanh âm của Diệp Mặc rơi xuống, Tử Đao của hắn cũng đã va chạm với Thất Tinh Kiếm của Lục Chính Quần. Hiển nhiên Diệp Mặc và Lục Chính Quần đều nghĩ đến khi cả hai cùng đi, sẽ đánh lén đối phương trong nháy mắt. Hai người vì ra tay tốc độ nhanh, đều không thi triển thần thông.

Kết quả khi đao kiếm đụng vào nhau, đã khơi dậy một gợn sóng Tiên Nguyên trong hư không, bóng đao và ánh kiếm bốn bề.

- Xem ra, cái danh xưng quân tử này quả nhiên xứng với ngươi.

Đánh lén không thành, Lục Chính Quần lại nói một câu mỉa mai.

- Ta vốn chẳng cần cái danh xưng Quân Tử Tiên Vương của ngươi.

Diệp Mặc nói xong, Tử Đao phóng ra. Một chiêu thần thông này Lục Chính Quần đã từng được chứng kiến, Thái hồng.

Nhưng điểm không giống như khi đối phó với Trường Thiên Tiên Tôn là, một chiêu này Diệp Mặc đã dốc toàn lực ra tay, mà khi đối phó với Trường Thiên Tiên Tôn, hắn lại chỉ thi triển có tám phần thực lực thôi.

Lục Chính Quần mặc dù có một Nguyên Thần Thể hỗ trợ, nhưng lúc này gã đã trọng thương, hơn nữa gã cũng không muốn Nguyên Thần Thể kia chiếm cứ quyền chủ động trên thân thể của mình cho lắm.

Trông thấy Diệp Mặc lại thi triển ra Thái hồng, Thất Tinh Kiếm đồng thời được Lục Chính Quần phóng ra. Còn lần này Lục Chính Quần không phóng ra một thanh Thất Tinh Kiếm, mà là bảy thanh Thất Tinh Kiếm.

Diệp Mặc lại không ngờ, đến lúc này, Lục Chính Quần còn chừa lại

đường rút. Bảy thanh Thất Tinh Kiếm này chỉ có một là thật, sáu thanh còn lại đều là đồ mô phỏng.

- Hừ, ở Phong Vị Tháp ngươi chỉ dùng bốn phần thực lực liều mạng một quyền với ta, đối mặt một Tiên Tôn, ngươi lại vẫn muốn ẩn dấu hai phần thực lực. Ngươi xác thực cần cái danh hiệu Quân Tử Tiên Vương này...

Lục Chính Quần hừ lạnh một tiếng, bảy thanh Thất Tinh Kiếm thật nhanh uốn lượn bay ra, trong nháy mắt tạo thành một kiếm trận.

Diệp Mặc khinh thường nhìn cái kiếm trận này, trong lòng cũng cười lạnh, lại dám chơi kiếm trận trước mặt mình.

Lúc này hắn căn bản ngay cả nghĩ cách phá trận cũng không cần, đối mặt với Lục Chính Quần đã trọng thương. Nếu như hắn còn phải thông qua phá trận để giải quyết người này, thì mình cũng là đồ bỏ rồi.

Diệp Mặc tay khẽ kéo, một ngọn núi cực lớn trực tiếp từ đỉnh đầu Lục Chính Quần rơi xuống, ngọn núi này so với Đại ấn trước kia được Trường Thiên Tiên Tôn phóng ra không nhỏ hơn chút nào.

Ngọn núi này gợi cho Lục Chính Quần cảm giác cực kỳ cổ quái, giống như ngang qua hư không mà rơi xuống tới. Chính giữa không có bất kỳ quỹ tích nào. Lúc này Nguyên Thần bên người Lục Chính Quần kia cũng nhịn không được nữa kinh hãi lên tiếng, - Thần thông Không gian pháp tắc?

Dính dáng đến hai chữ pháp tắc, Lục Chính Quần không dám có chút lơi lỏng nào, lúc này ngay cả kinh ngạc gã cũng không kịp nữa rồi, Thất Tinh Kiếm Trận lập tức nghênh đón Hắc Thạch Cân. Trong khi vội vàng, gã chỉ có thể lại phóng ra một tiên khí phòng ngự bình thường, muốn ngăn trở đạo Thái hồng này của Diệp Mặc.

Tiếng va chạm dày đặc vang lên, tiên khí phòng ngự của Lục Chính Quần ngay từ đầu đã bị Thái hồng của Diệp Mặc chém thành mảnh vụn.

Ánh đao Thái hồng thu nhỏ lại, hóa thành một dãy cầu vồng màu tím

đánh tới hướng Lục Chính Quần.

Trong nháy mắt này, lĩnh vực mạnh mẽ phóng ra, liền ngăn trở Thái hồng của Diệp Mặc. Lục Chính Quần điên cuồng lui về phía sau, Thái hồng của Tử Đao vẫn vẽ lên một vết máu thật dài trên ngực Lục Chính Quần.

Cùng lúc khi vết thương trước ngực Lục Chính Quần mạnh mẽ phun ra máu tươi, Thất Tinh Kiếm Trận của gã bị Hắc Thạch cân vừa vặn đập trúng trận môn.

Trong tiếng "Ken két" giòn vang không ngớt, bảy thanh Thất Tinh Kiếm trong Thất Tinh Kiếm Trận, sáu thanh trong số đó đã nát vụn, một thanh duy nhất lung la lung lay sắp sửa rơi xuống, lại bị Lục Chính Quần gượng ép thu hồi. Thanh Thất Tinh Kiếm không bị đập nát này, mới là thanh kiếm thật.

Lục Chính Quần lúc này sao mà không biết gã căn bản không phải là đối thủ của Diệp Mặc? Đừng nói hiện tại gã đã là nỏ mạnh hết đà, cho dù là thời điểm khi gã sung sức nhất muốn đánh thắng Diệp Mặc, vẫn cần dựa vào sự hỗ trợ của Nguyên Thần Thể.

Lục Chính Quần thu hồi Thất Tinh Kiếm cấp tốc lui về phía sau, gã muốn chạy.

Nhưng lúc này Diệp Mặc há có thể để cho Lục Chính Quần đào tẩu? Trong hư không một tiếng nổ vang, vô số ánh chớp lập loè, giống như lôi sa hải dương, ánh chớp trong lôi sa hải dươngnày trong nháy mắt liền tụ lại, tạo thành một thanh Lôi Thương to chắc màu đen trong đó lại mang màu vàng kim từ hư không nghiêng nghiêng đâm xuống. Mà hư không chung quanh, trong nháy mắt đã bị Lôi Thương này phong tỏa.

- Khai Nỉ tiền bối, xin hãy ra tay giúp đỡ...

Bị khí thế của thanh Lôi Thương to lớn màu vàng này bao lấy, Lục Chính Quần trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Gã thật sự là nghĩ không ra, đối phương chỉ là một Tiên vương sơ kỳ bình thường, sao lại nghịch thiên như

thế? Thất Tinh Kiếm trong tay gã đã phóng ra, gã cũng biết Thất Tinh Kiếm này tuyệt đối ngăn không được loại Lôi Thương không chút không lui này.

Thanh Lôi Thương từ trong hư không này đột nhiên xé không mà đến, thậm chí dùng toàn thân màu đen và lưỡi màu vàng kim làm nổi bật hư không có chút rét lạnh, gã muốn ngăn trở căn bản là không khả năng - Đem thân thể của ngươi cho ta, nếu không ta cũng không ngăn được.

Nguyên Thần thể kia trầm giọng nói.

Lục Chính Quần trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, gã đâu biết rằng Diệp Mặc lại lợi hại đến mức này? Loại uy thế khi dốc toàn lực ra tay này, đừng nói gã, cho dù là Tiên vương đỉnh cao cũng chưa chắc là đối thủ của hắn ah. Cho dù là gã không đến, Trường Thiên Tiên Tôn kia có thể giết đối phương được hay không còn chưa biết được.

Lục Chính Quần gã luôn luôn mưu tính ám hại người khác, nhưng lúc này đây lại chắc như đinh đóng cột là bị người ta mưu hại rồi. Bắt đầu từ khi tiến vào Phong Vị Tháp, từ đầu đến cuối gã đã bị kẻ thăng thiên lên từ Tu Chân Giới mới mấy thập niên này mưu tính ám hại rồi. Nghĩ đến mình tài tình như thế, lại bị một tu sĩ thăng thiên mới mấy chục năm đè bẹp, Lục Chính Quần trong lòng từng trận phiền muộn.

Mắt thấy Thất Tinh Kiếm sắp sửa va chạm vào Lôi Thương ngang trời mà đến kia. Lục Chính Quần biết rõ nếu như gã không ra quyết định, gã sẽ chết mà ngay cả Nguyên Thần cũng chẳng còn. Tuy không cam lòng, cũng chỉ có thể thả tâm thần ra, để cho Nguyên Thần thể kia khống chế thức hải và thân thể của gã.

Uỳnh...

Lôi Thương không chết không lui trực tiếp bổ trúng Thất Tinh Kiếm ngang trời bay ra ngăn trở, tiếng nổ lớn vang lên, trong nháy mắt Thất Tinh Kiếm bay ra ngoài.

Mà Lôi Thương chỉ hơi dịu xuống một chút, lại lần nữa đánh về phía Lục Chính Quần. Thế đi của Lôi Thương thẳng tiến không lùi, mang theo uy thế đáng sợ cuốn sạch toàn bộ hư không rơi xuống. Tạo nên hàng loạt gợn sóng rung động trong hư không, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ khoảng không chung quanh vào trong một phát này.

Phốc...

Máu thịt văng tung tóe, nửa người Lục Chính Quần bị Lôi Thương phá toác ra. Mà Lôi Thương lại trực tiếp xuyên qua thân thể của gã, lao vào trong hư không.

Diệp Mặc khóe mắt giật một cái, uy lực của Lôi Sa thần thông hắn biết rõ, tuyệt đối sẽ không chỉ xé rách nửa người đã lao vào hư không. Bị Lôi Thương hình thành từ Lôi Sa đâm trúng, cơ thể nhất định sẽ nổ tung, mà Lục Chính Quần chỉ nổ tung có nửa người, thậm chí nói là bị rìa Lôi Thương quẹt trúng. Đây tuyệt đối không bình thường.

- Khai Nỉ, lão chết dẫm này...

Thanh âm vô cùng phẫn nộ của Lục Chính Quần lại vang lên, Diệp Mặc kinh ngạc nhảy dựng lên. Sau một khắc hắn đã nhìn thấy một bóng dáng cực kỳ mờ ảo tràn ra. Cái bóng này bất ngờ lại chính là Nguyên Thần của Lục Chính Quần, nhưng Nguyên Thần này cũng không hoàn chỉnh, hẳn là mới vừa rồi bị Lôi Thương của hắn đâm trúng, Nguyên Thần bị hao tổn.

Lục Chính Quần mất đi nửa người kia lại như không có chuyện gì xảy ra bắt lấy cái bóng hư ảo, tống vào trong miệng.

Tự ăn nguyên thần của mình? Diệp Mặc chỉ sững sờ trong chốc lát, liền đã hiểu thong suốt. Lục Chính Quần bị người khác đoạt xá, cái bóng dáng nuốt chửng gã này chắc hẳn là Nguyên Thần thể lúc trước ở trên người Lục Chính Quần. Một kẻ có thể nuốt chửng Nguyên Thần, lai lịch tuyệt đối không đơn giản. Vô Ảnh có thể nuốt chửng Nguyên Thần, đó là thần thông thiên phú.

Tên Lục Chính Quần này đáng đời rơi vào loại báo ứng này, Diệp Mặc cười lạnh. Lúc này Lục Chính Quần bị Lôi Thương xé rách nửa người kia trong nháy mắt liền khôi phục. Rất nhanh liền trở lại giống hệt như hình dạng ban đầu. Điểm khác biệt duy nhất chính là, nửa người sau này mới mọc ra kia không có quần áo.

- Nhóc con, Lục Chính Quần đã chết, ân oán giữa các ngươi xóa bỏ. Bây giờ chúng ta nước sông không phạm nước giếng, đường ai nấy đi.

Một thanh âm khàn khàn từ trong miệng Lục Chính Quần truyền ra, Diệp Mặc biết, Lục Chính Quần này thật sự là bị đoạt xá rồi.

Xóa bỏ, Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, tin tưởng kẻ đoạt xá Lục Chính Quần này bằng lòng cùng hắn xóa bỏ, vậy Diệp Mặc hắn còn không bằng tin tưởng Lục Chính Quần là một quân tử chân chính.

Người này có thể tránh được Lôi Sa, khiến cho Lôi Thương không thể hoàn toàn phóng thích, thậm chí còn lợi dụng đòn công kích của Lôi Thương làm suy yếu thực lực của Lục Chính Quần, liền biết rõ cơ mưu trù tính và thực lực của người này thâm hậu hơn so với hắn và Lục Chính Quần.

Diệp Mặc căn bản là chẳng hề nói câu nào, Hắc thạch cân phóng ra, đồng thời lại bổ ra một đao.

Người này cho hắn cảm giác nguy cơ mạnh mẽ hơn Lục Chính Quần nhiều lắm, lúc này hắn không thừa dịp người này còn đang suy yếu mà giết y, đợi lúc người này khôi phục nguyên khí rồi mới giết y sẽ trễ mất.

Nguyên Thần thể tên là Khai Nỉ này thấy Diệp Mặc lại vẫn công kích y, y cười lạnh một tiếng, cũng không hề kiêng dè, đưa tay một quyền đánh về phía Hắc Thạch cân, đồng thời phóng ra một cây trường mâu màu máu.

Trường mâu chém ra, trong hư không giống như mang theo một dòng sông dài màu đỏ như máu, mùi máu tươi nồng nặc, gần như khiến người ta buồn nôn.

Nếu như lúc này Lục Chính Quần còn sống, gã khẳng định có thể trông thấy Khai Nỉ tiền bối lúc trước vẫn luôn mặt mày hiền lành lúc này lại giống như một Ma vương. Cầm trong tay huyết hà trường mâu, trong hư không cuốn lên sát khí màu đỏ như máu.

Trong hư không tiếng sấm không dứt, mang theo từng dòng sông máu màu đỏ lao thẳng về phía Tử Đao của Diệp Mặc. Những con sông dài màu máu này đảo mắt đã kết nối lại với nhau, giống như trời xanh cuốn ngược mà rơi xuống.

Bành...

Một tiếng trầm đục cực kỳ nặng nề vang lên, sông máu như trời xanh cuốn ngược kia lại bị Tử Đao của Diệp Mặc xé toạc ra. Mà uy thế của sông máu thẳng tiến không lùi, sau khi bị một đao này của Diệp Mặc xé rách, lại không tiếp tục khí thế cuốn sạch hư không trời xanh kia nữa.

- Đây là thần thông gì?

Khai Nỉ kinh hãi hét lớn một tiếng.

- Cho ngươi thử xem Liệt Ngân đao của bổn vương...

Diệp Mặc sau khi phá vỡ sông máu này, khí thế càng tăng lên, Liệt Ngân điên cuồng cuốn lên sát thế trong hư không, thậm chí như muốn xé mở hư không trực tiếp xẹt hướng về phía mi tâm của Khai Nỉ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1847

Truy Sát

"Bành" lại là một tiếng trầm đục vang lên, quả đấm của Khai Nỉ và Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc va chạm vào nhau, chỉ trong nháy mắt, quả đấm của Khai Nỉ đã giống như mai rùa vỡ ra, lập tức một tiếng răng rắc vang lên, toàn bộ nắm đấm đều biến mất không còn dấu vết.

Huyết sắc trường mâu mang theo sông máu vô tận sau khi bị Diệp Mặc bổ ra, Tử Đao của Diệp Mặc mang theo sát thế điên cuồng còn đang không ngừng cuốn vào, Khai Nỉ liền biết, mình cũng không còn cách nào tiếp tục cương quyết đối kháng với đối phương. Không phải là y đánh không lại Diệp Mặc, mà là bởi vì y căn bản là chưa dung hợp nhục thể của mình.

Khi thần thức của Khai Nỉ nhìn thấy rõ ràng ấn đường của mình dưới một đao kia của Diệp Mặc, đã chậm rãi có khe hở, y không muốn tiếp tục liều mạng với Diệp Mặc nữa.

Một đao còn chưa chém xuống, ấn đường của y đã nứt ra rồi, một khi một đao kia chém xuống, y chắc chắn không còn đường sống.

Trường mâu cuốn ngược lại, sông máu điên cuồng tuôn về hướng Tử Đao của Diệp Mặc.

Thế đi của Tử Đao lại không thấy chậm lại chút nào, không gian trong hư không bị Tử Đao hút lấy. Nếu như nói sông dài màu máu của Khai Nỉ mang đến giống như trời xanh cuốn ngược, thì Tử Đao của Diệp Mặc lại giống như cái miệng lớn vô tận, há miệng liền nuốt sông dài đỏ như máu cuốn ngược kia vào.

Tử Đao sau khi chém vào sông máu dễ như trở bàn tay, dòng sông máu

kia trong nháy mắt tan ra tiêu tán hết sạch. Chỉ có điều là sau khi sông máu tiêu tan, Khai Nỉ kia lại biến mất không thấy đâu.

Thần thức vực của Diệp Mặc lập tức mở rộng ra, một hơi thở sau, Diệp Mặc đã bắt được một chút dao động Tiên Nguyên trong hư không.

Khai Nỉ cũng là Nguyên Thần đoạt xá, hơn nữa còn đoạt xá ngay trước mặt Diệp Mặc. Theo Diệp Mặc thấy thì Khai Nỉ có thể lợi dụng thân thể và Tiên Nguyên của Lục Chính Quần, hơn nữa thần thức mạnh mẽ như thế, tuyệt đối sẽ không yếu hơn Nghiêm Cửu Thiên. Nhưng phương thức đoạt xá của y và Nghiêm Cửu Thiên không giống nhau mà thôi.

Phương thức đoạt xá của Nghiêm Cửu Thiên kia là muốn thông qua tu luyện của bản thân để từ từ vấn đạo Thánh đế, loại đoạt xá này cũng không khác gì luân hồi trọng sinh là mấy. Mà kiểu đoạt xá của Khai Nỉ thậm chí ngay cả Tiên Nguyên của Lục Chính Quần cũng có thể thi triển được. Nếu không phải vì y ứng phó sát chiêu của mình, thì chính là y đã từng là Thánh đế. Đương nhiên cũng có khả năng y vì ứng phó sát chiêu của mình xong lại trốn đến một chỗ từ từ một lần nữa tu luyện Tiên Nguyên cùng thần thức của mình.

Người này biết hết thảy bí mật của Lục Chính Quần, khẳng định là biết rõ sự tồn tại của 'Hỗn Độn thụ', bây giờ Khai Nỉ đang trong lúc suy yếu, Diệp Mặc há có thể buông tha? Hắn đã tìm được dao động Tiên Nguyên sau khi Khai Nỉ rời đi, lập tức liền đuổi theo.

Khai Nỉ đúng là khá giống như Diệp Mặc nghĩ, y có thể lợi dụng Tiên Nguyên của Lục Chính Quần, ngoại trừ chuyện nguyên thần của y mạnh mẽ ra thì còn có một nguyên nhân chủ yếu nữa là y hiểu rất rõ về Tiên Nguyên và thức hải của Lục Chính Quần. Được Lục Chính Quần mang theo trên người, bất kỳ lúc nào y cũng đều đang nghiên cứu Tiên Nguyên và thức hải của Lục Chính Quần.

Khai Nỉ biết Diệp Mặc có một pháp bảo phi hành là thần khí hạ phẩm, nhưng y cũng không lo lắng, y tin là Diệp Mặc ngay cả mình rời đi lúc nào

cũng đều bắt không được. Nhưng Khai Nỉ rất nhanh liền biết đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của mình thôi, sóng không gian rất nhỏ khi y rời đi vậy mà không qua mắt nổi Tiên vương sơ kỳ này, đối phương chẳng những đuổi theo, lại còn càng đuổi càng gần.

Lúc này Khai Nỉ thực sự có chút lo lắng. Chỉ cần cho y thời gian một năm, y căn bản sẽ không cần sợ Diệp Mặc nữa. Nhưng Diệp Mặc ngay cả thời gian một phút đồng hồ cũng không cho y, đuổi theo y sát nút. Bất kể y thi triển công pháp ẩn dấu gì, bất kể y thi triển độn thuật nào, Diệp Mặc rất nhanh liền có thể tìm được chỗ y dấu chân thân, sau đó đuổi đến.

Y rất tiếc vì mình bây giờ không có độn phù gì đặc biệt cao cấp cả. Nếu có một lá độn phù, y tin tưởng lập tức có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Diệp Mặc.

Hai người một chạy một đuổi, càng đi càng xa trong hư không. Khai Nỉ kinh nghiệm phong phú, thần thức, Nguyên Thần mạnh mẽ, đang trong quá trình lẩn trốn, còn có thể từ từ dung hợp nhục thể của mình. Mà thần khí hạ phẩm của Diệp Mặc tiến bộ vượt bậc, phối hợp với thần thức vực của hắn, theo sát Khai Nỉ, một chút cũng không rớt lại.

Khai Nỉ rất buồn bực, y căn bản là nghĩ không ra, ở đâu ra một Tiên vương hung mãnh như vậy. Thủ đoạn truy đuổi như thế này, nếu như không có thần thức vực mạnh mẽ căn bản là không có khả năng. Thần thức vực mạnh mẽ, thì cần phải có công pháp thần thức mạnh mẽ. Mà công pháp thần thức mạnh mẽ, thông thường đều là một vài đại năng thời viễn cổ mới có thể thi triển được. Y không hiểu, Diệp Mặc chỉ là một Tiên vương thì từ chỗ nào mà lấy được. Nếu như không phải là y còn có một cây huyết sắc trường mâu, y căn bản là chạy không thoát khỏi thần khí hạ phẩm của đối phương.

Diệp Mặc trong lòng cũng buồn bực, hắn rõ ràng có thể đuổi theo Khai Nỉ, nhưng đã một tháng trôi qua rồi, chính bản thân hắn cũng không biết bây giờ đang ở vị trí nào rồi, mà Khai Nỉ, hắn vẫn chưa đuổi tới được. Chủ yếu là thần khí hạ phẩm tốc độ ổn định, muốn tăng tốc cũng rất khó khăn. Mà Diệp Mặc cũng không dám không dùng thần khí hạ phẩm, nếu hắn không dùng,

căn bản là không cách nào duy trì khoảng cách với Khai Nỉ.

Cũng may Khai Nỉ chỉ có thể đạp trên huyết sắc trường mâu mà phi hành trong hư không, mà hắn lại có thể bên trên thần khí Thời Không Thoa phi hành trong hư không.

Cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng không muốn từ bỏ. Không giết Khai Nỉ, hậu hoạn khôn lường. Hắn dẫn Trường Thiên Tiên Tôn và Lục Chính Quần vào hư không, trên thực tế sách lược của hắn cũng không hề sai lầm. Nhưng bất cứ chuyện gì cũng đều có cái ngoài ý muốn, lần này ngoài ý muốn chính là hắn không thể tưởng được Lục Chính Quần còn có một Nguyên Thần Thể đi theo.

Nếu là Nguyên Thần Thể thông thường thì cũng không đáng nói, nhưng Nguyên Thần Thể này lại có thể trước sau vẫn luôn ngoài tầm truy sát của hắn.

Lại hai tháng trôi qua, thoạt nhìn khoảng cách giữa Diệp Mặc và Khai Nỉ không có gần lại, nhưng cũng không có cách nhau xa hơn.

Nếu như không phải là Khai Nỉ này không ngừng thay đổi lộ tuyến, không ngừng ẩn dấu thân hình, Diệp Mặc thậm chí đã định kêu Tiểu Băng Sâm ra hỗ trợ khống chế Thời Không Thoa rồi.

Khai Nỉ mới đầu còn trong lòng phiền muộn, nhưng sau mấy tháng trôi qua, y ngược lại đã ổn định tâm thần. Thậm chí trong quá trình đang lẩn trốn đi, cũng bắt đầu dung hợp nhục thể và Tiên Nguyên của mình nhanh hơn. Y chỉ cần thỉnh thoảng thi triển độn thuật một hai lần, lại thường xuyên đột nhiên thay đổi phương hướng, ngẫu nhiên lại tiến vào bên trong khe nứt hư không, thì cũng không ngu đến nỗi bị đuổi giết đến nơi. Y không tin một Thánh đế như mình, còn bị một Tiên vương bình thường đuổi kịp. Dù là chỉ có Nguyên Thần sống đến bây giờ, cũng vẫn là Thánh đế.

Nhưng ngẫu nhiên nghĩ đến mình đường đường một Thánh đế, bây giờ lại bị người ta đuổi cho như chó, trong lòng y lại có một loại phẫn nộ không

rõ. Cho tới bây giờ chỉ có y khống chế sinh tử của người khác, từ khi nào mà sinh tử của y đến phiên kẻ khác tới nắm trong tay?

...

Bia phong vương đã chấm dứt phong Vương, bất kể Tiên vương tu vi cao, hay là tiên vương tu vi thấp đều đã giành được danh hiệu phong vương của mình.

Trên quảng trường Bia tiên vương ở Ma Di Thiên lại lưu truyền ra chuyện Thiên Chủ Việt Hành Thiên và một Tiên Tôn truy sát một Tiên vương, nghe nói ba người này đều đuổi nhau tới hư không, kết quả toàn bộ ba người mất tích trong hư không. Ba người mất tích vốn không phải là chuyện mới mẻ gì, nhưng trong số những người mất tích có một Tiên Tôn thì không đơn giản. Một Tiên Tôn đuổi giết một Tiên vương, ngược lại còn mất tích, cái này nói ra quả thực là nghe rợn cả người. Đương nhiên, cũng có khả năng là Tiên Tôn kia tạm thời có việc, cho nên chưa trở về mà thôi.

Chỉ có Tiên vương của liên minh Thiên Chủ biết Trường Thiên Tiên Tôn không phải là tạm thời có việc, nếu như nói y có việc, chuyện đó cũng phải ở Cực Phong Thiên.

Cho nên nói Trường Thiên Tiên Tôn sau khi giết tông chủ của Mặc Nguyệt tiên tông kia, hẳn là ngay lập tức sẽ trở lại Cực Phong Thiên. Nhưng Trường Thiên Tiên Tôn vẫn chưa trở về, Lục Chính Quần xuất hiện kia cũng chưa trở về. Lục Chính Quần là Thiên Chủ của Việt Hành Thiên, vì sao gã không trở lại?

Đừng nói là Phó Minh Chủ của liên minh Thiên Chủ, ngay cả mấy Tiên vương còn lại trong liên minh Thiên Chủ cũng đều cảm thấy vấn đề này không đúng.

Sau khi Trường Thiên Tiên Tôn và Lục Chính Quần mất tích, liên minh Thiên Chủ không tiếp tục cử hành hội nghị. Còn việc chọn người làm Thiên Chủ của Việt Hành Thiên, cũng tạm thời gác lại. Cũng không có ai nhắc tới

chuyện này, mặc dù mọi người trong lòng đều hiểu rõ chuyện này.

Về phần Mặc Nguyệt tiên tông và tiên thành Mặc Nguyệt, càng sẽ không có ai đi rước xui xẻo. Chỉ cần một ngày không có tin tức của ba người kia, bọn họ sẽ không đề cập lại chuyện này.

Thiên Chủ của Cung Hoa Thiên Kỷ Trí tiên vương Mạnh Trường Huyết càng lấy làm may mắn vì mình không làm sai, Trường Thiên Tiên Tôn đi truy sát tên tông chủ của Mặc Nguyệt tiên tông kia, còn đều song song mất tích, chớ đừng nói chi là một Thiên Chủ tầm thường như gã.

...

Sau khi phong vương kết thúc, Lô Phượng Tiên vương tước vị là Hoàn Dực tiên vương, xếp hạng Tiên vương không thấp, trong Hạ Thiên Vực cũng coi như là tầng lớp trên. Nhưng Lô Phượng lại có chút lo lắng, hình như Diệp Mặc biết hắn phải rời khỏi, quả nhiên hắn sau khi từ Phong Vị Tháp ra ngoài, ngay cả phong vương cũng không kịp phong đã đào tẩu rồi. Mà kẻ đuổi giết hắn nghe nói còn có một Tiên Tôn, bất kể là Thiên Chủ của Việt Hành Thiên Lục Chính Quần hay là Tiên Tôn kia, Lô Phượng đều sợ Diệp Mặc rất khó qua khỏi.

Đáng tiếc là, cô không có bất kỳ biện pháp nào. Cô chỉ có thể ở lại Mặc Nguyệt tiên tông, nghe theo lời Diệp Mặc, giúp hắn bảo vệ cho Mặc Nguyệt tiên tông và tiên thành Mặc Nguyệt. Đồng thời giúp hắn chú ý từng Thiên Vực một chút, có tu sĩ thăng thiên từ đại lục Lạc Nguyệt hay không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1848

Vô Ảnh Tỉnh Lại

Diệp Mặc chưa bao giờ nghĩ tới hắn truy đuổi một người có thể đuổi tới năm năm, Khai Nỉ cũng chưa từng nghĩ tới y bị người ta đuổi tới vài năm, vẫn không buông tha.

Nếu như là người khác, Diệp Mặc sớm đã bỏ cuộc không lãng phí khoảng thời gian này rồi, nhưng Khai Nỉ này Diệp Mặc lại biết mình tuyệt đối không thể buông tha.

Khai Nỉ chẳng những biết lai lịch của mình, hơn nữa còn biết trên người mình có 'Hỗn Độn thụ'. Nếu như để người này đào tẩu, một khi chờ tu vi của y khôi phục, mình sẽ không còn đường đi. Với loại thủ đoạn ác độc của lão già này, tuyệt đối sẽ san bằng toàn bộ Mặc Nguyệt tông môn.

Năm năm này, Diệp Mặc đi theo Khai Nỉ không biết xuyên qua bao nhiêu cái khe nứt trong hư không. Cũng không biết đã bị cuốn vào trong bao nhiêu dòng chảy hỗn loạn trong hư không, nhưng Khai Nỉ lại vẫn cứ bình yên vô sự.

Diệp Mặc biết mình có Thế Giới Trang Vàng, đồng thời cũng biết trên người lão già này tuyệt đối có một thế giới cực kỳ rắn chắc, thậm chí là một Chân Linh Thế Giới.

Khai Nỉ cũng hết sức buồn bực, đuổi vài năm coi như xong đi, hiện tại y đã mấy lần xuyên qua khe nứt trong hư không lại vẫn không thể cắt đuôi Diệp Mặc.

Chân Linh Thế Giới của Lục Chính Quần vốn chính là của y, Khai Nỉ lợi

dụng thời gian trên đường trốn chạy đã một lần nữa luyện hóa lại. Mặc dù Chân Linh Thế Giới này đã không còn hoàn chỉnh nữa, thậm chí có chút tổn hại, nhưng dù sao vẫn là một thế giới.

Một thế giới bị tổn hại cũng là thuộc về y, cũng không ảnh hưởng đến việc y khống chế thế giới, cho nên khi Chân Linh Thế Giới xuyên qua khe nứt hư không, Khai Nỉ lại có thể rõ ràng cảm nhận được Diệp Mặc cũng có thể khống chế thế giới của hắn.

Khai Nỉ đã sớm xác nhận trên người Diệp Mặc chẳng những có 'Hỗn Độn thụ' còn có Thế Giới Hỗn Độn, những vật này bất kể cái nào xuất hiện cũng có thể làm toàn bộ Tiên Giới kinh hoàng, vô số người đều sẽ điên cuồng. Cho dù là Thánh đế, cũng không thể không điên cuồng. Bây giờ bản thân y cũng rất điên cuồng, nhưng đáng tiếc là y đánh không lại Diệp Mặc. Bằng không y đã sớm ra tay đoạt lấy.

Lúc này Khai Nỉ thầm nghĩ cắt đuôi Diệp Mặc, sau đó dành thời gian khôi phục thực lực của chính mình, đợi thực lực của y mạnh mẽ rồi, trước tiên y sẽ đi Mặc Nguyệt tiên tông, tiêu diệt Mặc Nguyệt tiên tông đồng thời bức Diệp Mặc ra.

Nhưng bây giờ y lại cảm giác nếu như lại để Diệp Mặc truy đuổi thêm một năm nữa, mình sẽ rơi vào trong tay đối phương. Chính vì vậy, Khai Nỉ mới càng ngày càng kinh hoảng.

Khai Nỉ biết trên người Diệp Mặc có Thế Giới Hỗn Độn. Diệp Mặc trong lòng đương nhiên cũng hiểu rõ Thế Giới Hỗn Độn của hắn đã bại lộ, vì đuổi theo Khai Nỉ hắn không để lộ ra căn bản là không có khả năng.

Đối với Diệp Mặc mà nói, dù sao Hỗn Độn thụ đối phương cũng đã biết rồi, lộ ra thêm một Thế Giới Hỗn Độn cũng vậy thôi. Tóm lại hắn đã hạ quyết tâm, dù là đuổi giết mấy trăm năm, hắn cũng phải tiêu diệt kẻ này mới có thể cam lòng.

Trải qua thời gian năm năm truy đuổi này, Diệp Mặc sớm đã hoàn toàn

bình tĩnh lại. Hắn không mong có công, chỉ mong theo kịp Khai Nỉ này là được rồi. Hiện tại khoảng cách giữa hắn và đối phương đã càng ngày càng gần, Diệp Mặc tin tưởng chỉ cần thêm một đến hai năm nữa, hắn có thể giết chết Khai Nỉ.

Hai người trong hư không một đuổi một chạy đã hơn năm năm, đối với dòng chảy vẫn thạch trong hư không, khe nứt trong hư không, vòng xoáy Hư không... các loại đã sớm tạo thành một loại quán tính. Đôi khi thậm chí chưa gặp phải, hai người đều sẽ tự giác tránh ra. Phương vị tọa độ trên Thời Không Thoa của Diệp Mặc đã sớm biến mất không thấy gì nữa, nhưng vì giết Khai Nỉ, Diệp Mặc vẫn không có ý định trở về.

Thời gian mấy năm này Khai Nỉ không ngừng dung hợp nhục thể của mình, Diệp Mặc lại cũng không có dừng lại. Tuy trong thời gian năm năm Diệp Mặc không có tu luyện, nhưng thần thức của hắn bởi vì không ngừng tìm kiếm Khai Nỉ, không ngừng rèn luyện trong hư không, nên sớm đã có thể so sánh với Tiên Tôn trung kỳ. Thời gian mấy năm này, hắn ở bên trên Thời Không Thoa đã hoàn toàn củng cố tu vi của mình, đối với mấy loại thần thông đã càng hiểu thêm khắc sâu.

Hơn nữa thần thức của Diệp Mặc không đơn thuần là ngang bằng Tiên Tôn trung kỳ, hắn không ngừng muốn tìm kiếm tung tích Khai Nỉ, thần thức vực lúc nào cũng luôn tra xét hành tung của Khai Nỉ này. Thần thức của hắn thậm chí đã hình thành thực thể, không phải Tiên Tôn trung kỳ bình thường có thể so sánh được.

Hôm nay Diệp Mặc đang tiếp tục rèn luyện thần thức của mình, lại cảm nhận được trong Thế Giới Trang Vàng có hàng loạt chấn động truyền đến, Diệp Mặc lập tức biết là Vô Ảnh đã tỉnh lại.

Quả nhiên sau khi qua sự đồng ý của Diệp Mặc, Vô Ảnh xuất hiện ở bên trên Thời Không Thoa, đồng thời Tiểu Băng Sâm cũng đi ra.

- Ngươi đã đến Thiên thao hậu kỳ?

Diệp Mặc nhìn Vô Ảnh hỏi.

- Lão đại, cái đó còn phải nói, cho tới bây giờ em đều không lãng phí tài nguyên nha.

Vô Ảnh dương dương đắc ý nói.

- Một viên Yêu Đan Tiên Yêu Thú cấp chín, dù ta cho chó ăn cũng sẽ trở thành Đại La Tiên, ngươi lại còn nói là chưa bao giờ lãng phí tài nguyên.

Diệp Mặc im lặng nói, Vô Ảnh này quả thực quá không biết xấu hổ.

Vô Ảnh lại không cảm thấy gì cả, vẫn nói:

- Lão đại, em không phải là chó mà, em là...

Tiểu Băng Sâm ở một bên lập tức nói:

- Đại ca, em biết anh không phải là chó, lúc trước đã nói qua rồi.

Không đợi Vô Ảnh dương dương đắc ý nói ra, Tiểu Băng Sâm liền bổ sung một câu, - Anh là một con sâu có đúng hay không? Có phải là một con sâu lớn chừng hạt đậu, không nghĩ tới một con sâu như anh cũng có thể biến thành lớn như vậy.

Vô Ảnh nghe thấy câu nói đầu tiên của Tiểu Băng Sâm, trong lòng còn có chút vui vẻ, nhưng lúc nghe thấy Tiểu Băng Sâm nói đến phần sau, sắc mặt lập tức liền suy sụp. Trước mặt lão đại, nó cũng không dám giáo huấn Tiểu Băng Sâm, hơn nữa bây giờ bên trong Thế Giới Trang Vàng có một mảnh cấm địa mà nó không thể đi vào, đó chính là phạm vi nhất định chung quanh Cây Hỗn Độn.

Cho dù là bên trong Thế Giới Trang Vàng, Tiểu Băng Sâm chỉ cần tiến vào cấm địa, thì nó không thể nào giáo huấn được.

Lúc này nó chỉ có thể ủ rũ cụp đầu xuống nói:

- Đó là bởi vì ta nuốt chửng Đế Đạo Tinh, mới biến dị thăng cấp đến Thiên thao đấy.

- Hở, em còn tưởng rằng anh chỉ ăn một viên Tiên Yêu Đan cấp chín chứ, thì ra còn có Đế Đạo Tinh nha, hai thứ này đều xem như đồ vật cấp Đế đó nha. Không ngờ anh lại có thể ăn được, anh thật lợi hại.

Tiểu Băng Sâm giơ ngón tay cái lên nói.

Trí thông minh của Vô Ảnh căn bản là không thể kém hơn so với Tiểu Băng Sâm, nó há có thể không nghe ra là Tiểu Băng Sâm đang mỉa mai nó. Nói cách khác hai thứ đó đều là thứ có thể khiến người ta thăng cấp Tiên đế, vậy mà nó chỉ có thể thăng cấp từ Linh Thao đến Thiên Thao hậu kỳ, đúng là quá cùi bắp mà.

Tiểu Băng Sâm này bây giờ càng ngày càng không nghe lời, lúc trước khi vừa mới vào Thế Giới Trang Vàng, theo sau mình trái một câu đại ca, phải một câu đại ca, bây giờ động một chút lại mỉa mai một câu, có cấm địa riêng của mình bên trong Thế Giới Trang Vàng, vì sao lại không có cấm địa cho nó?

Vô Ảnh nghĩ tới đây, trong lòng đang nghĩ làm thế nào mới có thể cho nó cũng có một mảnh cấm địa. Nhưng vừa nghĩ tới mình liên tiếp nuốt Đế Đạo Tinh và Yêu Đan Tiên Yêu Thú cấp chín, bây giờ còn chưa có lập được công lao gì, lại muốn lão đại cho nó một mảnh cấm địa không cho Tiểu Băng Sâm đi vào, đoán chừng có chút phức tạp.

Nếu lại có một tiểu Thiên vực nữa thì tốt rồi, bên trong Tiểu Thiên Vực mình có thể thể hiện tác dụng lớn rồi.

- Ồh, lão đại, chúng ta lại lăn lộn trong hư không nữa àh.

Lúc Vô Ảnh nghĩ đến những chuyện này, mới phát hiện lúc này bọn họ đều đang ở trong hư không, hơn nữa tốc độ của Thời Không Thoa còn rất nhanh.

Tiểu Băng Sâm khinh thường nói:

- Đã ở trong hư không bay được năm sáu năm rồi, tin tức của anh thật đúng là kịp thời.

Vô Ảnh nghe đến đó, lập tức giương cánh nói:

- Lão đại, em đối với Thời Không Thoa quen thuộc nhất, để em điều khiển Thời Không Thoa là được rồi, chỉ cần nói cho em điểm đến ở chỗ nào là được. Ồh, bên trên Thời Không Thoa này tại sao không có bàn tọa độ hư không nữa hả?

Tiểu Băng Sâm khinh thường nói:

- Nếu anh có thể điều khiển, thì em sớm giúp điều khiển một tay rồi. Điều khiển Thời Không Thoa, em lợi hại hơn anh. Lão đại đang đuổi theo một gã ngốc, tên kia cũng không biết cái gì khác, chỉ biết chạy trốn thôi. Chúng ta đã truy đuổi mất năm năm, đến bây giờ còn chưa đuổi kịp.

Vô Ảnh nghe Tiểu Băng Sâm nói vậy, thần thức lập tức kéo dài ra ngoài, sau một khắc thần thức của nó đã nhìn thấy Khai Nỉ đang điên cuồng chạy trốn ở phía trước.

- Lão đại, em có thể đuổi theo tên này trong khoảng thời gian ngắn.

Vô Ảnh sau khi trông thấy trường mâu màu đỏ như máu dưới chân Khai Nỉ, lập tức lớn tiếng nói.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng lại khẽ động, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm không giống nhau, Tiểu Băng Sâm tốc độ mặc dù nhanh, nhưng lại không có sức chiến đấu gì. Dùng Tiểu Băng Sâm để chặn đường Khai Nỉ, hoàn toàn là chuyện bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về.

Nhưng Vô Ảnh không giống vậy, Vô Ảnh bây giờ đã thăng cấp đến Thiên thao hậu kỳ, khẳng định là không sợ Tiên vương sơ kỳ, cho dù không phải là đối thủ của Khai Nỉ, nó cũng có thể ngăn Khai Nỉ lại.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức đứng lên nói:

- Tiểu Băng Sâm, ngươi tới khống chế Thời Không Thoa. Vô Ảnh ngươi lập tức đuổi theo người kia, tên kia rất có thể là Nguyên Thần của một Thánh đế, một khi ngươi đuổi kịp, thì cho ngươi ăn.

- Ha ha, lão đại xem em đây.

Vô Ảnh nghe thấy Nguyên Thần của Thánh đế, đã sớm quên hết thảy.

Nhưng khi nó muốn xông ra khỏi Thời Không Thoa, chợt nhớ tới cái gì đó, làm bộ đáng thương quay đầu lại nói:

- Lão đại, anh để cho em đuổi theo một Thánh đế, không phải là để cho em làm điểm tâm của người khác sao?

- Ngu ngốc.

Diệp Mặc vỗ đầu Vô Ảnh nói:

- Tên này nếu như vẫn còn thực lực của Thánh đế, y sẽ đào tẩu sao? Tên này là đoạt xá đấy, tối đa chỉ là một Tiên vương mà thôi.

Câu nói sau của Diệp Mặc vừa dứt, Vô Ảnh đã mang theo một sợi kim tuyến xông ra ngoài. Vô Ảnh ở bên trên Thời Không Thoa lao ra, tốc độ bộc phát ra trong thời gian ngắn vậy mà so với Thời Không Thoa còn nhanh hơn một phần.

Nhưng Diệp Mặc biết tốc độ này của Vô Ảnh cũng chỉ là chim sẻ đi ị thôi, miễn cưỡng chỉ có một chút như vậy. Cho nên cùng lúc khi Vô Ảnh lao ra, hắn liền phóng Hắc Thạch cân ra, bất kể như thế nào cũng phải bắt cho được cơ hội lần này.

Khai Nỉ giống như Diệp Mặc, y vừa chạy trốn, cũng vừa khôi phục tu vi của mình. Chỉ có điều là bởi vì Diệp Mặc đuổi quá sát sao, tốc độ khôi phục tu vi của y thật sự là quá chậm, ngoại trừ tốc độ thân thể dung hợp nhanh

một chút ra, về tu vi gần như không có hiệu quả lớn lắm.

Thời điểm khi y nhìn thấy bóng dáng màu vàng của Vô Ảnh giống như ánh chớp lao đến, lập tức cũng cảm thấy không đúng, sau một khắc Vô Ảnh há miệng lớn ra đã hướng về phía y cắn xuống.

Khai Nỉ trong lòng kinh hãi, trường mâu đỏ như máu trong nháy mắt phóng ra, mấy dòng sông máu đánh về phía Vô Ảnh. Mà Vô Ảnh lại không sợ hãi chút nào há miệng rộng ra, lại muốn nuốt sông máu này vào.

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Khai Nỉ khiếp sợ nhìn Vô Ảnh nuốt chửng sông máu, trong lòng kinh hãi không gì bằng. Y thăng cấp Thánh đế trải qua vô vàn năm tháng, nhưng chưa từng thấy qua Tiên Yêu thú nào giống như Vô Ảnh, chẳng lẽ đây là thần thú sót lại từ thời viễn cổ hay sao?

Uỳnh...

Vô Ảnh đã nuốt chửng vài dòng sông máu, nhưng trường mâu màu đỏ như máu mang theo sông máu tuôn ra không ngừng, Vô Ảnh bị sông máu rơi xuống đánh trúng, lập tức kêu thảm một tiếng bay ra.

Diệp Mặc trông thấy Khai Nỉ lần này đã biết rõ, trải qua thời gian mấy năm, tu vi tên này so với lúc trước lại tăng lên một bước dài.

Lúc này Diệp Mặc nào sẽ còn có nửa phần do dự, lao ra khỏi Thời Không Thoa, Tử Đao trong tay liền bổ ra một đao, đồng thời Hắc Thạch cân cũng đánh xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1849

Không Gian Thanh Ảo

Một đao của Tử Đao kia bổ ra, không gian và sát cơ trong hư không hoàn toàn tụ lại, đao này còn chưa phóng ra hoàn toàn, cũng đã hình thành một tử ngân đáng sợ trong hư không rồi.

Khai Nỉ nhìn thấy mà sợ mất mật, gã nhìn thấy vết nứt mà đao này của Diệp Mặc bổ ra, liền biết được so với mấy năm trước, chiêu thần thông này của Diệp Mặc cũng đã được lên một bậc. Nếu như gã muốn chặn lại chiêu này, e rằng thân thể của gã cũng sẽ sụp đổ lần nữa. Sát cơ ác liệt và sát thế đáng sợ xung quanh hư không này, căn bản cũng không phải là thứ bây giờ gã có thể ngăn lại được.

Đáng tiếc, Khai Nỉ biết, gã cũng cần phải chặn lại, chiêu này cũng hoàn toàn trói buộc không gian xung quanh rồi. Hơn nữa gã còn cảm giác được, thần thức của Diệp Mặc không ngờ cũng không kém gã chút nào.

Nhìn thấy đường đao này cũng đã xoẹt đến, Khai Nỉ trong lòng trầm xuống, gã biết ngoài chặn lại nó ra, cũng không còn cách nào. Nếu như lúc này gã cố gắng chạy trốn, thì tuyệt đối không tránh nổi chiêu tiếp theo của đối phương, đó cũng không phải chuyện mất thân thể của gã nữa, thậm chí đến nguyên thần của gã cũng bị nổ tung rồi.

Khai Nỉ vô cùng phẫn hận, thân thể của Lục Chính Quần đối với gã mà nói quả thực cũng rất thích hợp, nhưng lúc này vừa mới đoạt xá được, thì lại phải phế bỏ, hơn nữa sau khi phế bỏ, nguyên thần của gã cũng không biết có thể chạy thoát được không. Cho dù không có ai truy sát, nhưng nguyên thần của gã có thể sống được trong hư không hay không, thì cũng chưa biết. Nếu như cho gã thêm vài năm một mình tu luyện nữa, gã cũng sẽ không sợ gì tên

Tiên Vương sơ kỳ trước mặt này.

Trường mâu màu máu được phóng ra, lại lần nữa cuốn đến từng đợt huyết hà treo ngược.

Những tiếng nổ ầm ầm trong hư không, Khai Nỉ trải qua bao nhiêu trận đấu căn bản cũng không thể nào đếm rõ được, cho dù gã không ngăn lại được chiêu này của Diệp Mặc, thì cũng sẽ không khiến gã bởi vậy mà mất đi ý chí chiến đấu.

Đúng lúc huyết hà sắp đập trúng đường đao Tử Đao của Diệp Mặc, một đường lốc xoáy màu đen xuất hiện bên ngoài cách đó mấy trăm dặm. Lốc xoáy này thoạt nhìn cũng không khác nhiều với vết nứt hư không thông thường là mấy, nhưng lối vào này lại là một lốc xoáy xoáy chuyển đến cực điểm, thần thức vừa mới tiếp xúc đến liền bị quấy nát.

Hơn nữa xung quanh lốc xoáy này thậm chí lại có màu đen sáng lạng, so với hư không mông lung, thì lốc xoáy này lại giống như một vũng nước mực vậy.

Khai Nỉ nhìn thấy lốc xoáy này đến, dường như cũng không nghĩ ngợi gì, tinh huyết cùng với thọ nguyên điên cuồng bị thiêu đốt. Dường như cùng lúc Khai Nỉ thiêu đốt tinh huyết và thọ nguyên, khuôn mặt của gã từ vẻ nho nhã lúc trước biến thành vô cùng già nua. Nhưng trong nháy mắt Tử Đao của Diệp Mặc hạ xuống, Khai Nỉ cũng đã biến mất dưới đường đao đó.

Ầm...

Tàn lưu của huyết hà bị một đao của Diệp Mặc chém làm hai, âm thanh huyết hà nổ tung tản ra trong hư không, một đường đao ngân rõ ràng khắc trong hư không, còn thân hình của Khai Nỉ thì lại biến mất.

Thần thức của Diệp Mặc cũng đã bắt được Khai Nỉ xông vào trong lốc xoáy đen như mực kia, chỉ trong nháy mắt, Diệp Mặc cũng đã hạ quyết tâm, một khắc sau hắn cũng đã thu được Vô ảnh và Tiểu Băng Sâm. Đồng thời

cũng tiến vào trong lốc xoáy đó.

Trong nháy mắt tiến vào lốc xoáy đó, Diệp Mặc cũng đã tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Trong Thế giới trang vàng, thần thức của Diệp Mặc vừa mới tiếp xúc ra ngoài, liền cảm thấy thức hải từng trận quay cuồng, hắn nhanh chóng thu lại thần thức. Lúc trước hắn cũng đã từng chứng kiến một nơi lợi hại như này, nhưng những nơi đó nhiều nhất cũng chỉ khiến thần thức mà hắn vươn ra ngoài bị tiêu diệt mà thôi, nhưng hoàn toàn không như hôm nay, ảnh hưởng đến thức hải.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn vô cùng quyết tâm phải giết chết Khai Nỉ. Vì thần thức của hắn bây giờ vô cùng cường đại rồi, lúc trước mỗi lần hắn tiến vào khe nứt hư không hắn đều có thể dùng thần thức bắt được đại khái hành tung của thế giới chân linh của Khai Nỉ, nhưng lần này thần thức của hắn căn bản không thể phóng ra ngoài chút nào, trong tình hình như này, hắn đừng nói bắt được tung tích của Khai Nỉ, cho dù bản thân đến nơi nào cũng không biết được rồi.

- Lão đại, có phải em làm hỏng chuyện rồi không? Lão già đó thật lợi hại. Em một phát không ngờ lại không thể nào ăn hết gã, gã chắc chắn còn lợi hại hơn những Tiên Vương bình thường.

Vô Ảnh thấy Diệp Mặc rầu rĩ không vui trong Thế giới trang vàng, đứng một bên nhỏ giọng nói.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Chuyện này không liên quan đến mày. Tên kia tuyệt đối là một tên cứng đầu, không phải ngon ăn như vậy đâu.

Không giết được Khai Nỉ, Diệp Mặc trong lòng quả thực rất bất an. Nhưng bây giờ tiến vào lốc xoáy đen như mực không biết danh tính, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi chờ đợi.

...

Khai Nỉ sau khi tiến vào lốc xoáy đen như mực này, thần thức lập tức quét ra ngoài, khi thần thức của gã cũng giống như Diệp Mặc bị xoắn giết, hơn nữa thức hải rầm rầm rung động. Khai Nỉ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, gã biết rõ mình cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của Diệp Mặc rồi, thần thức của gã cũng mạnh hơn Diệp Mặc một chút, đến gã cũng không thể nào quan sát bên ngoài lốc xoáy, thì tên tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông đuổi theo gã kia lại càng không thể nào tìm thấy chút dấu vết nào.

Khai Nỉ từ từ thở phào nhẹ nhõm bắt đầu điều tức trong thế giới chân linh của mình, tốc độ cường hãn của Vô Ảnh và cái miệng lớn nghịch thiên kia, khiến gã bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Gã không ngờ chưa bao giờ nhìn thấy một loại Tiên linh thú như này, hoặc là một loại Thần thú gì đó. Hơn nữa gã còn có thể nhìn ra, con Tiên yêu thú có cái miệng lớn đó cắn huyết hà của gã vẫn còn non, một khi trưởng thành rồi, thì cực kỳ đáng sợ.

Từ trước tới nay, thứ có năng lực cắn nuốt như này chỉ có Vô Ảnh Thao Tằm, nhưng thể tích của Vô Ảnh Thao Tằm lại nhỏ nhất, hơn nữa rất khó phát triển. Cho dù gã cũng chưa bao giờ nhìn thấy Tiên Thao, thậm chí là Thiên Thao Vô Ảnh Thao Tằm.

Khai Nỉ lắc đầu, gạt những suy nghĩ này sang một bên, bắt đầu chuyên tâm tu luyện. Nhưng chỉ hai ngày sau, Khai Nỉ cũng cảm giác có gì đó không đúng, thế giới Chân linh của gã không ngờ bắt đầu dần rạn nứt. Từng đường loạn lưu lốc xoáy từ vết nứt của thế giới Chân linh đó quét vào trong.

Không ổn rồi, thế giới Chân linh của mình sắp vỡ rồi, Khai Nỉ lập tức sốt sắng. Trong loạn lưu không gian này, một khi thế giới chân linh bị vỡ, cũng có nghĩa gã cũng biến thành tro, đến nguyên thần cũng không thể nào tồn tại nổi.

Đúng lúc Khai Nỉ vô cùng lo lắng, thì lại nghe răng rắc một tiếng. Gã trong lòng trầm xuống, lập tức biết thế giới Chân linh của mình bắt đầu vỡ nát rồi.

Lúc này Khai Nỉ hoàn toàn có suy nghĩ gã tất phải chết, trong lòng lại càng vô cùng buồn bực, gã bị Diệp Mặc truy sát năm sáu năm cũng chạy trốn được, không ngờ cuối cùng lại chết trong lốc xoáy hư không.

Nhưng lập tức gã lại phát hiện không đúng, lốc xoáy loạn lưu đen kịt xung quanh cũng đã biến mất, gã không ngờ lại bình yên vô sự. Quanh người gã hoàn toàn là một thế giới thanh ảo, còn thế giới Chân linh bị rạn nứt ngay dưới chân gã, một số sơn sơn thủy thủy trong thế giới chân linh, cùng với các loại linh thảo đều biến thành một đống rác.

Thế giới Chân linh bị nghiền nát, Khai Nỉ trong lòng thậm chí chỉ có may mắn. Thế giới chân linh của gã bị vỡ nát rồi, gã có chuẩn bị, vì quy tắc của thế giới của gã khi gã toàn thân tổn hại cũng không hoàn chỉnh rồi. Lúc trước thế giới chân linh của gã vì bảo vệ nguyên thần, cũng đã có vết nứt rồi, cộng thêm quy tắc thế giới không hoàn chỉnh, lần này bị vỡ nát trong lốc xoáy màu đen, gã cũng có sự chuẩn bị rồi.

Khai Nỉ đang định dò xét xem nơi này là nơi nào, bỗng nhiên nhớ ra lốc xoáy vừa nãy cuốn gã vào, lúc này cái lốc xoáy đó cũng biến mất không còn, không trung thanh ảo vẫn còn lại chút chấn động.

Đúng lúc Khai Nỉ muốn thu lại thế giới Chân linh bị hỏng này, thì không gian thanh ảo lại lần nữa xuất hiện chút chấn động.

Khai Nỉ cực kỳ giảo hoạt, lúc này xuất hiện chấn động làm sao có thể có người khác, gã lập tức biết người xuất hiện rất có khả năng là Diệp Mặc. Gã căn bản cũng không kịp thu lại tàn tích thế giới chân linh nữa, trong nháy mắt liền thi triển độn thuật biến mất trong không gian.

Ngay lập tức Thế giới trang vàng liền hạ xuống trong không gian thanh ảo, Diệp Mặc liền biết, đồng thời từ trong Thế giới trang vàng đi ra ngoài.

Một đống tàn tích của thế giới chân linh chất đống trước mặt, Diệp Mặc lập tức biết lão già Khai Nỉ chắc hẳn cũng đến nơi này rồi, hơn nữa còn chạy thoát được một mạng nữa. Nơi này không biết là nơi nào, đâu đâu cũng là

khoảng không thanh ảo, có một số thứ giống như Hỗn Độn Tinh vực mà lúc trước hắn nhìn thấy.

Những tàn tích thế giới chân linh này Diệp Mặc căn bản cũng không có thời gian đi quản, thần thức của hắn cũng đã quét ra ngoài, đi tìm tung tích của Khai Nỉ đầu tiên, tuyệt đối không thể để tên này chạy thoát được.

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới quét ra, liền biết thần thức trong này bị áp chế, hơn nữa áp chế vô cùng lợi hại. Sau đó hắn liền nghe thấy một tiếng gào thét cực lớn, sau khi tiếng gào thét đó vang lên, một con Tiên yêu thú cao hơn mười trượng liền vọt đến.

Con Tiên yêu thú này có một cái mặt tinh tinh, toàn thân lông dài màu xanh bao phủ, có thể đứng thẳng đi được. Có thể nói con Tiên yêu thú này giống như một con tinh tinh lớn có thể đứng đi được, chỉ có điều bàn chân lớn của con Tiên yêu thú này đặt trên mặt đất phát ra những âm thanh chấn động rầm rầm, cho dù Diệp Mặc cũng có thể cảm thấy mặt đất đang rung chuyển.

Sau khi lĩnh vực Tiên Vương của Diệp Mặc được thi triển, thì con Tiên yêu thú lớn này chỉ vung tay lên, lĩnh vực Tiên Vương của Diệp Mặc lập tức phát ra những âm thanh ken két nhỏ không thể nghe thấy, cùng lúc đó, Diệp Mặc liền cảm nhận được một sức cắn trả, Tiên nguyên lại càng trì trệ.

Thứ này rốt cục là thứ gì? Diệp Mặc kinh hãi, Hắc thạch cân cũng đã được phóng ra. Vì cảm thấy thứ này bất thường, chiêu đầu tiên của Diệp Mặc chính là thần thông Thái sơn áp đỉnh của Hắc thạch cân.

Ầm...

Hắc thạch cân đập trúng lên cánh tay của con Tiên yêu thú to lớn kia, phát ra những âm thanh như tiếng sấm.

Ong ong...

Hắc thạch cân của Diệp Mặc lập tức bay ra ngoài, ngay tức khắc quả cân

này cũng đã bay xa mấy dặm, còn cánh tay của con Tiên yêu thú đó không ngờ lại bình yên vô sự.

Diệp Mặc kinh hãi, hắn chưa bao giờ gặp con Tiên yêu thú nào lại lợi hại như này, mà lúc này con Tiên yêu thú này hình như bị hành động của Diệp Mặc chọc giận rồi, nâng cánh tay cực lớn dài mấy trượng tát cho Diệp Mặc một cái.

Áp lực đáng sợ lập tức đè ép trong hư không thanh ảo, Diệp Mặc kinh hãi, loại áp lực này hoàn toàn là do một tát của con yêu thú kia tạo ra. Không có bất kỳ áp lực thần thức nào, cũng không có bất kỳ sự trói buộc lĩnh vực nào. Loại sức mạnh thuần túy này, không ngờ cũng có thể mang theo áp lực đáng sợ như vậy, quả thực nghe rợn cả người.

Diệp Mặc điên cuồng thiêu đốt Tiên nguyên, trong nháy mắt thoát khỏi loại áp lực đáng sợ này, sau đó lập tức Thuấn Di.

Diệp Mặc vừa mới Thuấn Di, thì một tát của con Tiên yêu thú này cũng đã vỗ đến nơi mà Diệp Mặc đang đứng, nơi mà Diệp Mặc vừa mới đứng lập tức biến thành một cái rãnh khổng lồ chu vi mười mấy dặm.

Những thứ lúc trước có trên mảnh đất đó sớm đã hóa thành bột mịn, không còn chút dấu vết nào nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1850

Đáng Sợ Tinh Thú

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, lúc này làm gì còn dám tiếp tục đánh với thứ này nữa, loại Tiên yêu thú này nếu như không phải không có pháp thuật thần thức, thì hắn căn bản cũng không đủ nhìn.

Thấy Diệp Mặc rút đi, con Tiên yêu thú sải bước đuổi theo. Hơn nữa tốc độ đó giống như một ngôi sao băng vậy, vô cùng nhanh. Diệp Mặc mau chóng phóng ra Thời Không Toa, tăng tốc chạy trốn.

Nếu như không chạy, Diệp Mặc cũng chỉ là kinh hãi con Tiên yêu thú kia sao mà lại lợi hại như vậy, khi Diệp Mặc vừa chạy lập tức liền ngây người.

Trong thần thức trước mặt hắn, nơi này cũng là Tiên yêu thú dày đặc, có con rất nhỏ, chỉ cao một hai trượng, còn một số con lớn, thậm chí còn cao hơn nhiều so với con Tiên yêu thú vừa nãy hắn gặp. Có một bộ phận thậm chí còn có đôi cánh, thế này thì chạy thế nào?

Diệp Mặc đánh nhau cùng con Tiên yêu thú kia đã đánh động đến những con Tiên yêu thú còn lại, những con Tiên yêu thú này nhao nhao xông về phía Diệp Mặc.

Lập tức bốn phương tám hướng đều là Tiên yêu thú vây quanh, mà loại khí tràng sức mạnh cực lớn của Tiên yêu thú này có thể trói chặt không gian lại, Diệp Mặc lại càng không dám chậm trễ chút nào. Thời Không Toa giống như Thuấn di trong không gian lao đi, còn Khai Nỉ sống hay chết, Diệp Mặc cũng không quản được nữa.

Hơn mười giây sau, Diệp Mặc lại phát hiện cho dù hắn có chạy đi nữa, thì đâu đâu hắn cũng nhìn thấy Tiên yêu thú, khác biệt duy nhất là có nơi nhiều hơn chút, có nơi ít hơn chút mà thôi.

Diệp Mặc tìm một nơi xung quanh Tiên yêu thú có thưa thớt hơn một chút rồi hạ xuống, lúc này mới gọi Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ra.

- Bọn mày có biết loại Tiên yêu thú này không?

Diệp Mặc hỏi.

Vô Ảnh mờ mịt lắc đầu, nó cũng không biết loại Tiên yêu thú này.

Tiểu Băng Sâm lại tham gia:

- Lão đại, đây gọi là Tinh thú, không phải Tiên yêu thú cũng không phải Thần thú. Là một loại thú sống ở biên giới hư không. Loại thú này chỉ tu luyện thân thể cùng sức mạnh, chứ không tu luyện nguyên thần và thần thức, lại càng không có pháp thuật thần thông. Nhưng những pháp thuật thần thông bình thường đối với sức mạnh của bọn chúng căn bản cũng khó giải, đây chính là sự khác biệt. Khi sức mạnh lớn đến một mức nhất định, không cần Tiên nguyên, không cần thần thức, chỉ cần lực đạo thuần túy là có thể xé rách được tất cả.

Diệp Mặc gật đầu, đồng ý với lời của Tiểu Băng Sâm. Con Tinh thú cao mười mấy trượng vừa nãy chính là vì sức mạnh thuần túy mà khống chế không gian xung quanh, hơn nữa lĩnh vực Tiên Vương của hắn cũng không làm được trò trống gì trong cái sức mạnh thuần túy đó.

Tiểu Băng Sâm thấy Diệp Mặc tin lời của nó, lại càng nhìn Vô Ảnh dương dương tự đắc nói:

- Nơi mà Tinh thú xuất hiện chắc chắn là biên giới giới vực, biên giới này cho dù rất nhỏ, cũng có thể cả đời cũng không bay đến biên được. Biên giới giới vực bình thường đều có khí tức hỗn độn, còn Tinh thú thích nhất lại chính là khí tức hỗn độn. Nhưng bây giờ nơi có khí tức hỗn độn lại rất ít, cho

nên Tinh thú cũng rất ít. Nơi này xuất hiện nhiều Tinh thú như này ngược lại lại rất quái lạ.

Vô Ảnh ngượng ngùng nói:

- Tiểu Băng Sâm, kiến thức của chú cũng không tệ lắm nhỉ.

Tiểu Băng Sâm đắc ý nói:

- Cái đó đương nhiêm, em còn biết nội đan trong Tinh thú tên Tinh đan, có thể luyện chế Tiên đan luyện thể cao cấp nữa.

Khi Tiểu Băng Sâm nói chuyện, cũng có Tinh thú nhìn thấy Diệp Mặc bên này, lập tức điên cuồng xông đến.

Diệp Mặc biết rõ nếu như đến nơi này rồi, muốn một mạch chạy trốn cũng không thực tế, chỉ có thể ứng phó.

Lần này Tinh thú xông đến cũng cao dưới mười trượng, Diệp Mặc biết Tinh thú lợi hại, lần này căn bản cũng không dám giữ lại chút nào, Tử Đao cũng được phóng ra. Lại là chiêu Thái Hồng Con Tinh thú xông lên đầu tiên nhìn thấy đường đao màu tím của Diệp Mặc cũng đã phóng ra rồi, lập tức gào rú một tiếng, giơ nắm đấm của mình lên đánh Tử Đao một quyền.

Ầm..

Quả đấm của tinh thú đập vào đường đao của Tử Đao, lập tức nổ vang trời, mặt đất ầm ầm rung chuyển. Tiểu Băng Sâm không thể chiến đấu, sớm đã được Diệp Mặc cất đi, còn Vô Ảnh thậm chí không đợi Tinh thú xông đến, cũng đã chủ động xông ra. Biểu hiện của Tiểu Băng Sâm vừa nãy cũng không tệ, nó nếu như không biểu hiện, lão đại một khi không vui, lại để Tiểu Băng Sâm làm đại ca, nó làm tiểu đệ vậy thì mất hết mặt mũi rồi.

Vô Ảnh đồng thời hét lớn, mở lớn miệng, một con Tinh thú chỉ cao hai ba tượng không ngờ bị Vô Ảnh một miếng nuốt trọn.

Diệp Mặc mặc dù một chiêu liền có thể khiến Tinh thú đối địch với hắn bị thương, nhưng không ngờ Vô Ảnh lại sinh mãnh như vậy, Tinh thú cao đến ba trượng cũng có thể một miếng nuốt trọn được. Xem ra lần này Vô Ảnh bế quan vài năm cũng không phí công rồi.

Còn con Tinh thú đối địch với Diệp Mặc kia sau khi bị thương, lại càng tức giận đến cực điểm, lại lần nữa gào thét xông về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc thu lại Tử Đao, vung từng đường lôi quang lên, từng đường lôi quang này nổ vang trong không trung, giống như ngân hà đang cuồng loạn nhảy múa. Trong tiếng nổ vang, từng đường lôi quang này giống như biển cát mênh mông trong nháy mắt liền ngưng tụ lại, tạo thành một Lôi Thương vô cùng to lớn.

Lôi Thương vạch phá không gian, đâm thẳng qua hư không.

Bùm...

Khí tràng sức mạnh của con Tinh thú cực lớn này dưới Lôi Thương giống như bọt biển vậy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Ầm.

Lôi Thương đâm xéo vào ngực con Tinh thú này, cũng không dừng lại, trực tiếp lại lần nữa đâm xuống mặt đất, đính chặt con Tinh thú này lên mặt đất.

Còn bước chân của Tinh thú này phóng về phía Diệp Mặc lập tức dừng lại, sau đó sững sờ nhìn cây thương đâm xuyên qua ngực nó. Một lúc lâu sau Lôi Thương biến mất, Tinh thú lúc này mới không cam tâm ngã xuống mặt đất, vung bùn đất lên đầy trời, một tảng đá cực lớn phía sau lưng nó bị đập nát hoàn toàn.

Diệp Mặc thầm thở phào, những thứ này quả thực quá khó giết, hắn liên tiếp thi triển hai đường thần thông, mới giết được một con Tinh thú cao chưa đến mười trượng trong đó. Nhiều Tinh thú như này, nếu như hắn thi triển

thần thông, căn bản không cần Tinh thú chủ động tấn công hắn, thì tự hắn cũng mệt mà chết.

- Ô ô, thứ này khó ăn quá.

Giọng nói của Vô Ảnh truyền đến sau lưng Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không kịp lo cho Vô Ảnh nữa, sau khi Vô Ảnh nuốt con Tinh thú đó, Diệp Mặc chém giết Tinh thú sau đó, vô số Tinh thú cũng đã xông đến.

Diệp Mặc biết rõ loại Tinh thú này chỉ dùng lôi kiếm đơn giản căn bản cũng không có tác dụng gì, còn Thiên Hỏa Cửu Dương, Diệp Mặc đoán chừng cũng quá sức, hơn nữa dùng Thiên Hỏa Cửu Dương tiêu hao thần thức và Tiên nguyên quá nhiều, Diệp Mặc căn bản cũng không trụ được bao lâu. Hắn quyết định phóng Tứ Điệp Lãng ra.

Từng sóng lửa cao mấy chục trượng xông ra, trong chớp mắt, phía trước Diệp Mặc và Vô Ảnh cũng đã có một biển lửa cực lớn rồi.

Khí thế đáng sợ của đợt sóng lửa thứ nhất cuốn đến đánh về phía Tinh thú vô cùng vô tận, còn Diệp Mặc khiếp sợ phát hiện ra đợt sóng lửa thứ nhất này sau khi phóng ra, chỉ có một bộ phận Tinh thú thấp bé bị đánh chết, còn những con Tinh thú cao lớn hơn thì lại bình yên vô sự, nhiều nhất cũng chỉ là uể oải hơn một chút mà thôi. Nói cách khác lớp lông xanh trên người bị cuốn đi toàn bộ, khiến những con Tinh thú này thoạt nhìn lại càng là một mảng đen nhánh.

Dưới sự thúc giục Tiên nguyên, đợt sóng lửa thứ hai thứ ba thứ tư liên tiếp được đẩy ra. Sóng lửa đáng sợ trong nháy mắt liền hòa tan một vùng đất, tiếng nổ vang rền. Sau bốn đường sóng lửa, hàng nghìn con Tinh thú trong này lập tức không chết cũng bị thương.

Một số con Tinh thú thấp bé hoàn toàn hóa thành tro bụi, còn một số con cao lớn hơn thì vẫn trong trạng thái bị thương.

Diệp Mặc trong lòng thầm hoảng sợ, thần thông Tứ Điệp Lãng tiêu hao rất nhiều Tiên nguyên và thần thức, thần thông đáng sợ này tấn công, không ngờ cũng không thể giết sạch những con Tinh thú này, có thể thấy sự cường hãn của những con Tinh thú này quả thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Tiếng gào rú từ phía xa truyền đến, Diệp Mặc biết rõ, hắn cần phải chạy nhanh một chút, nếu như không chạy, đợi những con Tinh thú kia đến rồi, thì hắn cũng không thể nào không ngừng nghỉ mà thi triển Tứ Điệp Lãng được. Nếu có Tinh thú cao mười mấy trượng, Tứ Điệp Lãng cũng không thể nào làm thương được bọn chúng. Huống chi trong này còn có Tinh thú cao mấy chục trượng nữa.

Diệp Mặc thu hồi con Tinh thú bị Lôi Thương của hắn chém chết kia, và mang Vô ảnh vào trong Thế giới trang vàng, đồng thời Thế giới trang vàng chui xuống lòng đất.

Diệp Mặc sau khi tiến vào Thế giới trang vàng, lập tức liền ném Tinh thú cho Vô Ảnh. Vô Ảnh sung sướng, lại một miếng nuốt trọn con Tinh thú đó.

Mặc dù thứ này khó ăn, nhưng Vô Ảnh biết thứ này quả thực rất bổ đối với nó. Lúc này nó cần không ngừng gia tăng sức mạnh của mình. Lúc trước vì nó không một miếng ăn sạch lão già kia, kết quả mới bị lão già đó chạy đến đây.

...

Một ngày sau, Diệp Mặc lại lần nữa mang theo Vô Ảnh ra khỏi Thế giới trang vàng, xung quanh sớm đã chi chít Tinh thú đứng quanh. Lúc này Diệp Mặc cũng không dùng Tứ Điệp Lãng nữa, Tứ Điệp Lãng của hắn đối phó với những con Tinh thú này tiêu hao quá lớn. Hơn nữa Tinh thú trong này lại chi chít như vậy, căn bản không phải dùng Tứ Điệp Lãng mà có thể giết sạch được.

Diệp Mặc trực tiếp phóng Tử Đao ra, bắt đầu không ngừng chém giết những con Tinh thú này. Còn Vô Ảnh thì lại không ngừng cắn nuốt Tinh thú,

đầu tiên Vô Ảnh cũng chỉ có thể nuốt những con cao hai ba trượng, nhưng càng về sau chỉ cần dưới mười trượng, thì nó đều nuốt hết.

Một khi phát hiện tiêu hóa không được, Vô Ảnh lập tức liền trốn vào trong Thế giới trang vàng, đợi tiêu hóa hết trong Thế giới trang vàng xong, rồi mới lại ra ngoài nuốt tiếp những con Tinh thú này.

Còn Diệp Mặc lúc này trong đám Tinh thú cũng đã tiến vào trong thần thông đao đạo giết chóc rồi, hắn dần dần hiểu ra, chém giết Tinh thú cần không chỉ là Tiên nguyên và thần thức, hơn nữa còn cần một quy tắc sức mạnh nữa.

Quy tắc sức mạnh này rất khó để nắm được, nhưng chỉ cần bắt được chút linh cảm quy tắc sức mạnh trong đó, cho dù là Tinh thú cao mười trượng cũng vẫn có thể một đao chém chết được, mà không cần đến thần thông gì cả. Nhưng một khi Tinh thú cao hơn mười trượng, thì hoàn toàn vượt khỏi quy tắc sức mạnh thông thường này rồi, tiến vào một tầng mới.

Từng đường đao màu tím được Diệp Mặc bổ ra, những đường đao này vừa ra ngoài liền có thể chém được một con Tinh thú, còn có đường đao lại không chút uy hiếp gì đến Tinh thú.

Những con Tinh thú không bị giết nhanh chóng lại lần nữa xông lên tấn công Diệp Mặc, những nắm đấm to lớn đáng sợ này không ngừng tấn công lên người Diệp Mặc, cho dù Diệp Mặc tu vi luyện thể Tiên linh thể hậu kỳ, cũng không ngừng bị đánh cho bong da tróc thịt. Diệp Mặc chỉ có thể vừa bổ Tử Đao, vừa vận chuyển công pháp luyện thể.

Vô Ảnh không ngừng ra vào giữa Thế giới trang vàng và thế giới thanh ảo, không ngừng cắn nuốt loại Tinh thú này. Nó và Diệp Mặc không ngừng nghỉ chém giết những con Tinh thú này, một khi có Tinh thú cao hơn mười trượng xông đến, bọn họ liền trốn sang chỗ khác, tiếp tục dùng cách này chiến đấu với Tinh thú.

Diệp Mặc vì cảm ngộ quy tắc sức mạnh chém giết Tinh thú, Vô Ảnh đơn

thuần là vì thăng cấp, huống chi trong một nơi như này, bọn họ ngoài giết Tinh thú ra, căn bản cũng không còn đường ra nào nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1851

Tô Tĩnh Văn Phi Thăng

Nơi mà Tinh Thú sinh tồn có diện tích vô cùng rộng lớn. Diệp Mặc và Vô Ảnh ở nơi này đấu đá mấy tháng, rồi lại phi hành mấy tháng nữa, nhưng vẫn không hề thấy đâu là điểm cuối. Đến cuối cùng, Diệp Mặc dứt khoát ổn định lại tâm thần, một bên không ngừng giết Tinh Thú, một bên tu luyện thần thông của mình và củng cố Tiên nguyên cùng thần thức.

Về phần tu vi, Diệp Mặc cũng không có tính toán sẽ cố gắng đề thăng thêm, chủ yếu là vì tài nguyên tu luyện của hắn không đủ. Ở nơi này, ngoài số lượng Tinh Thú đông đảo ra thì cũng chỉ toàn là Tinh Thú, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy vài thứ tài liệu luyện khí cao cấp, nhưng chẳng có cái gì gọi là Tiên linh mạch với Tiên linh thảo cả.

Tài nguyên tu luyện chủ yếu của Diệp Mặc lúc này là lấy được từ trong nhẫn trữ vật của Trường Thiên Tiên Tôn mà thôi. Trong đó Diệp Mặc đã lấy được một cái Tiên linh mạch thượng phẩm cùng hai cái Tiên linh mạch trung phẩm và thêm 1 tỷ Tiên tinh nữa.

Đối với một Tiên Tôn mà nói, thì ngần ấy Tiên tinh cũng không phải là nhiều. Nhưng Trường Thiên Tiên Tôn lại có một lượng lớn Tiên linh thảo cùng tài liệu luyện khí, mà đối với Diệp Mặc thì những thứ này quan trọng hơn Tiên tinh nhiều.

Một năm sau, thì Vô Ảnh vì cắn nuốt được số lượng lớn Tinh Thú, cho nên tu vi cũng tăng lên một chút, nhưng tu vi của Diệp Mặc thì lại không nhúc nhích chút nào. Bù lại thì Tiên nguyên cùng thần thức của hắn cũng được cô đọng lại. Đến hiện giờ thì một chiêu của Hắc Thạch Cân hạ xuống cũng không phải là không ảnh hưởng chút gì tới một con Tinh Thú cao hơn

mười trượng.

Hai năm sau, tu vi Vô Ảnh đã gần đạt tới Thiên Thao đỉnh, còn 'Thái sơn áp đỉnh' của Diệp Mặc lúc này đã có thể đánh cho một con Tinh Thú cao trên mười trượng một vết thương nhẹ.

Công cuộc giết chóc không ngừng, cùng với số lượng Tinh Thú gần như vô hạn ở đây, thì nếu đổi lại là người khác có lẽ không điên thì cũng phải tẩu hỏa nhập ma.

Cũng may Vô Ảnh cắn nuốt Tinh Thú một thời gian, thì sẽ lại trở về bên 'Khổ Trúc' tu tâm dưỡng tính. Chờ tới sau khi đem tất cả những thứ nuốt được tiêu hóa hết, thì lúc đó mới tiếp tục đi ra ngoài để giết chóc.

Tới năm thứ năm, thì Vô Ảnh đã hoàn toàn tiến vào Thiên Thao viên mãn, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể tấn cấp lên Tiên Thao. Còn Diệp Mặc gần như đã dung hợp được lại tất cả thần thông của mình, đồng thời cũng tấn cấp lên Tiên Vương trung kỳ. Nhưng lúc này thì ba cái Tiên linh mạch mà hắn lấy được đã hoàn toàn cạn kiệt.

Lúc trước Diệp Mặc và Vô Ảnh vừa tới nơi này, thì một cái tát của Tinh Thú đã có thể đập bay Diệp Mặc rồi, mà Hắc Thạch Cân của Diệp Mặc đối với Tinh Thú cao hơn mười trượng căn bản là không có tác dụng.

Trải qua thời gian năm năm không ngừng giết chóc, thì Diệp Mặc đã sớm không còn e ngại những Tinh Thú cao hơn mười trượng nữa rồi. Hơn nữa những Tinh Thú thấp hơn mười trượng thì căn bản là không chịu được một hiệp trong tay Diệp Mặc. Cho dù là một con Tinh Thú cao mười mấy trượng, thì cũng thường xuyên bị Diệp Mặc giết.

Những thần thông của hắn, bất luận là 'Hư không', hay là 'Liệt ngân', 'Thái sơn áp đỉnh' hay 'Lôi sa' các loại, thì uy lực đều tăng lên không chỉ một lần.

Đương nhiên ngoài việc đề thăng về uy lực của các thần thông, thì còn

có một nguyên nhân chủ yếu nữa đó là kĩ xảo dùng để giết Tinh Thú. Chỉ cần đánh trúng vào điểm yếu của Tinh Thú thì mới có thể là một đao trí mạng. Mà các loại Tinh Thú đẳng cấp khác nhau thì điểm yếu của chúng cũng khác nhau, cho nên cần phải căn cứ vào thời gian tu luyện dài hay ngắn của mỗi con Tinh Thú để nhắm cho chuẩn xác điểm yếu kia.

Vô Ảnh từ đầu có thể cắn nuốt Tinh Thú cao hai tới ba trượng, thì tới giờ đã có thể trực tiếp cắn nuốt Tinh Thú dưới mười trượng rồi. Duy nhất không hề có tiến bộ chính là Tiểu Sâm, bất quá năng lực chủ yếu của Tiểu Sâm cũng không phải là loại này.

Diệp Mặc đoán rằng hiện tại cho dù hắn phải đối mặt với Tiên Tôn trung kỳ, thì cũng sẽ không bị thua. Tiên Tôn trung kỳ không nhất định có sự cường hãn như của Tinh Thú, nhưng Tiên Tôn trung kỳ lại không chỉ có Tiên nguyên lực cùng thần thức và thần thông. Từ điểm này mà nói, thì Tiên Tôn trung kỳ so với một Tinh Thú cao hơn mười trượng vẫn lợi hại hơn một chút.

Đương nhiên nếu như vô tình hắn gặp phải Tinh Thú cao hơn hai mươi trượng, thì cũng chỉ có thể bỏ chạy mà thôi. Nhưng những Tinh Thú vượt qua hai mươi trượng ở trong này cũng không nhiều. Hắn và Vô Ảnh ở trong này trải qua hơn năm năm giết chóc, cũng chỉ từng thấy Tinh Thú cao hơn hai mươi trượng không quá sáu lần. Những lần gặp phải con Tinh Thú này, thì Diệp Mặc căn bản là không cần thử đánh, mà trực tiếp chạy trốn cho nhanh.

Bởi vì sự xuất hiện của Vô Ảnh cùng Diệp Mặc ở nơi này, hơn nữa còn điên cuồng giết chóc. Cho nên thời gian dần trôi qua, những con Tinh Thú kia cũng đã quen thuộc với cả hai. Một khi hắn và Vô Ảnh tới, thì trên cơ bản đều không có con Tinh Thú nào nguyện ý xông lên để rồi bị giết cả.

Cũng may Diệp Mặc cùng Vô Ảnh chém giết nhiều cũng mệt mỏi, cho nên chỉ cần Tinh Thú không chủ động xông lên, thì hắn sẽ tự lo lấy thân mình không quản. Hắn cần phải tìm được đường ra, không thể mãi chạy tới chạy lui giữa bầy Tinh Thú này được.

Tuy Tinh Thú chỉ toàn dựa vào cơ bắp, nhưng cũng không phải là loại tứ chi phát triển, cho nên khi đám Tinh Thú này thấy rằng chỉ cần chúng không xông lên công kích Diệp Mặc cùng Vô Ảnh, thì Diệp Mặc cùng Vô Ảnh bình thường đều không chủ động công kích chúng. Tới cuối cùng thì chúng còn biết chủ động nhường đường nữa. Chỉ là ngẫu nhiên vẫn có một con Tinh Thú nào đấy tiến tới quá gần Diệp Mặc cùng Vô Ảnh, thì Diệp Mặc mới chủ động công kích nó mà thôi.

Cuối cùng hai bên tự động hình thành một quy luật, đó là Diệp Mặc cùng Vô Ảnh đến, thì Tinh Thú nhường đường. Diệp Mặc cùng Vô Ảnh đi rồi, thì Tinh Thú mới lại tụ tập lại. Một khi gặp phải Tinh Thú cao hơn hai mươi trượng, thì Diệp Mặc cùng Vô Ảnh lại phải nhường đường.

Nhưng khiến cho Diệp Mặc thất vọng nhất là hắn đã tìm lâu như vậy rồi, ngay cả sự khó khăn khi bị Tinh Thú ngăn trở cũng không còn, nhưng hắn vẫn không thể tìm được phương pháp đi ra ngoài. Ở đây không có 'Vết nứt không gian', cũng không có 'Lốc xoáy không gian', mà nếu muốn hắn phải xé rách không gian nơi này, thì hắn lại chưa có được cái bản lãnh đó. Cho dù là cái tên Khai Nỉ cũng trốn vào trong không gian này thì hắn cũng chưa hề gặp qua, không biết có phải là y đã bị Tinh Thú giết rồi hay không?

...

Tô Tĩnh Văn lúc này đang đứng ở trong Phi thăng điện, cảm nhận được sự nồng đậm của Tiên linh khí, trong nội tâm có chút kích động. Cô rất muốn chờ mấy người Tố Tố cùng phi thăng một lúc, nhưng cô thật sự đã không thể đợi được nữa rồi. Mỗi thời mỗi khắc cô đều muốn được thấy Diệp Mặc, cho nên luôn dốc sức liều mạng mà tu luyện. Chỉ vì một mục đích duy nhất, đó chính là sớm được gặp Diệp Mặc một chút.

Hiện tại cô rốt cuộc cũng đã phi thăng rồi. Vừa nghĩ tới rất nhanh là mình có thể gặp lại Diệp Mặc, vùi đầu vào trong lồng ngực ấm áp, rộng lớn mà vững chắc của Diệp Mặc, thì toàn thân cô thậm chí còn có chút nóng lên. Tưởng niệm quá lâu, cho nên đã trở thành nỗi nhớ khắc cốt ghi tâm. Nếu như không phải là muốn sớm được nhìn thấy Diệp Mặc một chút, thì cô tuyệt đối

sẽ không một mình dốc sức liều mạng tu luyện như vậy để sớm ngày phi thăng, mà cô thà rằng ở một chỗ cùng với mấy người Tố Tố, Tống Ánh Trúc và Ức Mặc còn hơn.

Mười mấy chữ “Phi thăng điện số 7 Khê Hạo Tiên thành Ngọc Hoàn Thiên” to lớn bắt mắt khiến cho Tô Tĩnh Văn biết được rằng cô thật sự đã phi thăng lên Tiên Giới rồi. Ít nhất cô đã biết trước được tên của 'Ba mươi ba Thiên Vực', và Ngọc Hoàn Thiên chính là một Thiên Vực thuộc Hạ Thiên Vực.

Tô Tĩnh Văn mặc dù đã trải qua cuộc sống ở Tu Chân Giới thuộc Đại lục Lạc Nguyệt một thời gian, nhưng dù sao cô cũng là người từ Địa Cầu đến, nào có biết được cuộc sống gian nan cùng sự hiểm ác trên Tiên Giới. Khi cô vừa mới đến Đại lục Lạc Nguyệt, đã trải qua không ít năm khó khăn, thiếu chút nữa thì cả tính mạng cũng không còn rồi. Sau đó cô lại được gặp lại Diệp Mặc, được Diệp Mặc kích phát linh căn, đến Mặc Nguyệt chi thành, thì từ đó tu vi của cô liền thăng lên theo một đường thẳng.

Cộng thêm uy vọng cao vời của Diệp Mặc tại Đại lục Lạc Nguyệt, thì địa vị của Mặc Nguyệt chi thành tại Đại lục Lạc Nguyệt đã đạt đến mức vô thượng. Và Tô Tĩnh Văn tại Đại lục Lạc Nguyệt cũng trở thành một tồn tại có thể hô phong hoán vũ. Cô mặc dù không phải là người thích rêu rao, nhưng một khi cô nói một câu, thì không chỉ riêng Nam An Châu, mà ngay cả toàn bộ Đại lục Lạc Nguyệt cũng không có ai dám đứng ra phản bác cả.

Dựa theo cách nghĩ đơn giản của Tô Tĩnh Văn, thì cô chỉ cần tìm được Truyền tống trận, sau đó Truyền tống tới Cung Hoa Thiên là được rồi. Điều này đối với Tô Tĩnh Văn cũng không phải là lạ, vì cô là tới từ Địa Cầu, mà trong truyền thuyết của Địa Cầu, thì Tiên Giới chính là nơi thần thánh nhất. Hiện tại thì cô biết rõ đây chính là sự thực, hơn nữa lên tới Tiên Giới rồi, các giác quan của cô vẫn y nguyên dừng lại trên những vị tiên nhân phiêu trần thoát tục.

Bước ra từ 'Phi thăng điện', thì Tô Tĩnh Văn lập tức cảm nhận được từng đạo thần thức cực kỳ cường hãn khiến trong lòng cô nhất thời trở nên lo

lắng. Lúc này cô mới giật mình hiểu được, nơi đây không còn là Mặc Nguyệt chi thành thuộc Đại lục Lạc Nguyệt nữa rồi, mà là một Tiên Giới hoàn toàn xa lạ.

Cảm nhận được những đạo thần thức cương hãn đang quét về phía mình, hoàn toàn không che giấu sự khinh thường trong đó, thì trong nội tâm của Tô Tĩnh Văn cũng phải giật thót lên, lập tức đem những sự kích động vừa rồi đè ép xuống, vội vàng cúi thấp đầu mình. Cô bỗng nhiên ý thức được Tiên Giới dường như hoàn toàn khác những gì mà cô nhìn thấy phía trước. Đây rốt cuộc là dạng Tiên Giới gì? Cô chẳng những không biết được chút nào, mà còn có sự lo lắng bất an bắt đầu dấy lên trong lòng.

- Cô từ đại lục Tu Chân Giới nào phi thăng lên?

Một giọng nói khá lớn liền cắt đứt suy nghĩ của Tô Tĩnh Văn. Tô Tĩnh Văn ngẩng đầu lên thì liền thấy được một vị tiên nhân trung niên đang đứng cản trước đường đi của cô.

Thoạt nhìn thì người này tuổi tác cũng không cao, nhưng tu vi so với cô thì lại cao hơn nhiều lắm. Tô Tĩnh Văn không rõ người này có tu vi gì, nhưng cô tu luyện chính là công pháp mà Diệp Mặc cho, cho nên cô khẳng định được là tu vi của người này phải cao hơn cô mấy bậc.

- Tôi phi thăng từ Đại Lục Thần Khung lên đây.

Người kia nghe thấy Tô Tĩnh Văn nói rằng mình phi thăng từ Đại Lục Thần Khung, thì liền lắc đầu tỏ vẻ mất hứng. Diệp Mặc đem Mặc Nguyệt Tiên tông giao lại cho Lô Phượng, nhưng lại quên rằng ngày trước mình đã từng dặn dò người nhà rằng khi phi thăng lên thì phải cẩn thận, không nên dễ dàng lộ ra lai lịch của mình. Ngày trước hắn dặn dò như vậy, là vì sự uy hiếp của Lục Chính Quần. Mà bây giờ thì Lục Chính Quần đã sớm chết không thể chết lại nữa rồi, nhưng lúc đó thì hắn cũng phải đi rất vội vàng, cho nên cũng chẳng thể nói chuyện chi tiết với Lô Phượng được.

- Phi thăng từ Đại Lục Thần Khung sao? Vậy thì vừa vặn, tông chủ

Ngọc Tiên Phái của ba người chúng ta cũng phi thăng từ Đại Lục Thần Khung đấy. Hoan nghênh cô gia nhập với chúng ta.

Một tên đàn ông mập mạp nghe được lời nói của Tô Tĩnh Văn, thì liền cười híp mắt lại nói.

Ở 'Phi thăng điện' này có rất nhiều tiên nhân như vậy, bọn họ đều đến từ tất cả các đại tông môn, với mục đích chính là vì tông môn của mình mà tuyển nhận đệ tử ưu tú nhất.

Trên Tiên Giới này rất nhiều tán tu, đó đều là những đệ tử của các tông môn tuyển nhận về rồi lại bị loại bỏ. Những người có tư chất tốt thì sớm đã được các đại tông môn chiêu mộ đi rồi. Cho nên trong số những tán tu đó, rất khó có người nào có tư chất tốt cả.

Cho nên nếu muốn thu được đệ tử tốt, thì nhất định phải tìm kiếm từ số lượng tu sĩ ít ỏi vừa mới phi thăng lên này. Bình thường thì mỗi 'Phi thăng điện' đều là nơi tuyển chọn đệ tử của các môn phái thuộc Thiên Vực đó, còn những môn phái thuộc Thiên Vực khác thì không được.

Duy nhất chỉ có một ngoại lệ đó là Mặc Nguyệt Tiên tông. Từ hơn mười năm trước, tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông và Thiên Chủ Lục Chính Quần của Việt Hành Thiên, còn có cả Trường Thiên Tiên Tôn cùng nhau mất tích, thì Mặc Nguyệt Tiên tông vẫn không ngừng phát triển. Không lâu sau thì lại có thêm hai Đại La Tiên viên mãn cùng với hai nữ tiên Tiên Vương cố ý từ Cấm Thượng Thiên thuộc Thượng Thiên Vực đi tới Cung Hoa Thiên, sau đó liền gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, khiến cho thực lực của Mặc Nguyệt Tiên tông lại một lần nữa tăng lên rất nhiều. Một Tiên tông thuộc Hạ Thiên Vực không ngờ lại có tới tận bốn vị Tiên Vương tọa trấn.

Cho nên việc Mặc Nguyệt Tiên tông nói muốn phái người chờ sẵn ở tất cả các 'Phi thăng điện' để tuyển nhận tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt, thì cũng không có bất kỳ người nào dám nói nhảm điều gì.

Đương nhiên việc tiên nhân chờ đợi tu sĩ phi thăng ở những 'Phi thăng điện' này cũng không thực sự nồng nhiệt. Bọn họ đều biết muốn tìm được một tu sĩ thiên tài khó khăn đến mức nào. Cho nên có tu sĩ nào đi ra từ 'Phi thăng điện', thì những tiên nhân chờ sẵn ở đây cũng chỉ liếc mắt nhìn qua một cái cho xong thôi. Trừ phi là chỉ một cái liếc mắt nhìn đấy lại có thể nhìn ra anh là người không tầm thường, còn không thì sẽ chẳng có ai muốn đi lên tranh đoạt với nhau cả.

Hiện tại Tô Tĩnh Văn vừa phi thăng lên, thì ba tên đệ tử của Ngọc Tiên phái kia cũng chỉ là vì Tô Tĩnh Văn nói rằng mình phi thăng từ Đại lục Thần khung, hơn nữa Tô Tĩnh Văn lại là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, cho nên mới khiến cho ba tên tiên nhân của Ngọc Tiên phái kia cảm thấy hứng thú. Những môn phái khác thấy ba người của Ngọc Tiên phái đã đi lên trước, thì cũng chẳng muốn tiến lên làm gì.

- Thực xin lỗi, tôi chỉ muốn hỏi thăm một chút xem Truyền tống trận đi Cung Hoa Thiên nằm ở đâu. Hiện giờ tôi chỉ muốn tới Cung Hoa Thiên mà thôi, chưa muốn gia nhập vào môn phái nào hết.

Tô Tĩnh Văn vội vàng đáp.

Tô Tĩnh Văn vừa cứng rắn nói xong lời này, thì lập tức đưa tới một trận cười vang của các tiên nhân ở xung quanh. Một tu sĩ Hóa Chân vừa mới phi thăng lên, còn chưa ra khỏi 'Phi thăng điện' đã muốn ngồi Truyền tống trận rồi, điều này quả thật là quá buồn cười.

- Cô vừa mới phi thăng, thì trên người lấy đâu ra Tiên tinh? Nếu không có Tiên tinh, thì cô định dùng cái gì để ngồi Truyền tống trận?

Sau khi tên tu sĩ mập kia cười to một trận, thì liền bình thản nói với Tô Tĩnh Văn.

Đối với Tô Tĩnh Văn mà nói, thì trên người cô lúc này thật sự không có Tiên tinh. Số Tiên tinh Diệp Mặc cho cô thì cô đã sớm dùng hết rồi, hơn nữa cô nghe những tiếng cười của mọi người xung quanh, thì có vẻ như việc ngồi

Truyền tống trận ở đây không phải là chỉ cần chút Tiên tinh hạ phẩm bình thường là có thể ngồi được.

- Như vậy đi, trước tiên cô cứ kiểm tra tư chất một chút đã, đến lúc đó tôi sẽ chỉ điểm cho cô một con đường sáng.

Tên tu sĩ mập kia nói xong thì liền tiện tay ném ra một cái pháp bảo kiểm tra tư chất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1852

Phi Thăng Điện Sát Nhân

Tô Tĩnh Văn nhìn cái pháp bảo kiểm tra tư chất trước mắt, nhưng cũng không đưa tay vào để kiểm tra. Bản thân cô đương nhiên là rõ tư chất của mình ra sao. Tại toàn bộ Đại lục Lạc Nguyệt thì đoán chừng là không có người nào có tư chất tốt hơn cô. Nếu không thì cô cũng sẽ không thể là người đầu tiên phi thăng lên Tiên Giới chỉ trong một thời gian ngắn như vậy.

Mà những người này ở đây kiểm tra tư chất của tu sĩ mới phi thăng, thì hiển nhiên là vì muốn thu đệ tử cho tông môn của mình. Một khi họ phát hiện ra tư chất của cô rất tốt, thì tuyệt đối là họ sẽ không tùy tiện mà buông tha cho cô được.

- Đặt tay của cô vào trong Tiên khí kiểm tra đi. Cái Tiên khí này có thể căn cứ tư chất và cả cốt linh của cô để tính toán ra tư chất của cô thuộc vào cấp nào.

Tên tiên nhân mập kia cười híp mắt nói với Tô Tĩnh Văn.

Cái Tiên khí kiểm tra này kém xa so với Khảo thí môn của Diệp Mặc. Khảo thí môn mà Diệp Mặc luyện chế có thể căn cứ qua cốt cách, linh căn, nghị lực, ngộ tính các loại nhân tố kết hợp lại để tính toán ra tư chất của tiên nhân. Còn cái Tiên khí kiểm tra này thì chỉ có thể căn cứ vào Tiên linh căn cùng với cốt linh để tính toán mà thôi.

- Thật xin lỗi, tôi không muốn gia nhập vào môn phái khác. Chồng của tôi ở Cung Hoa Thiên, tôi chỉ muốn đi tìm chồng của tôi thôi.

Tô Tĩnh Văn khẽ cắn răng rồi nói. Cô không biết mình nói như vậy liệu

có chọc giận đối phương hay không nữa.

Tên mập kia còn chưa lên tiếng, thì một tên khác đã cười hắc hắc rồi nói:

- Tìm đạo lữ à, ở đây khắp nơi đều có mà, cần gì phải chạy tới Cung Hoa Thiên...

Tô Tĩnh Văn trợn mắt mà nhìn. Tên kia vừa thấy ánh mắt bất thiện này của Tô Tĩnh Văn thì liền nói không chút sợ sệt nào:

- Vừa rồi chính là ta nói đấy, sao nào? Còn muốn giết ta sao? Ta ngược lại thật sự muốn nhìn xem một Hư Tiên vừa mới phi thăng như cô làm sao để giết được một Kim Tiên ta đây, ha ha...

Tô Tĩnh Văn xoay người rời đi. Cô biết rằng mình vừa mới phi thăng, căn bản là không thể đánh lại người nơi này. Huống chi cô cũng hiểu rằng, ở chỗ này không thể nào động thủ được.

- Ha ha...

Tên vừa mỉa mai Tô Tĩnh Văn liền cười ha hả rồi nói tiếp:

- Cần gì phải đi tìm chồng của cô chứ. Hắn nhỏ như con châu chấu vậy, nói không chừng là đã sớm chết đến không thể chết lại rồi. Ở đây đã có sẵn rồi, thì cũng giúp cô bớt phải chạy đi mấy bước.

Sắc mặt tên mập kia cũng sầm lại vì Tô Tĩnh Văn thật sự không tiến đến kiểm tra tư chất. Bất quá không đợi cho y quát lên với Tô Tĩnh Văn, thì Tô Tĩnh Văn đã lấy ra Song Nguyệt Băng Đao rồi. Tên kia dám nguyền rủa Diệp Mặc chết đến không thể chết lại, thì đã xúc phạm tới điểm mấu chốt rồi, cô đâu thể nghĩ tới điều gì khác nữa.

Song Nguyệt Băng Đao mang theo hai luồng sáng lạnh băng đâm về phía tên tiên nhân kia với tốc độ nhanh như thiểm điện.

Người xung quanh thấy Tô Tĩnh Văn chủ động ra tay, thì liền lắc đầu.

Quy củ nơi này là không cho phép tiên nhân có tu vi cao động thủ trước đối với tu sĩ vừa phi thăng, hơn nữa ở 'Phi thăng điện' cũng không được phép động thủ. Nhưng nếu là tu sĩ vừa phi thăng dám động thủ trước đối với tiên nhân, thì tiên nhân kia cũng sẽ không cần phải khách khí và có thể tùy ý xử trí tu sĩ vừa phi thăng.

Tô Tĩnh Văn bị tên kia đả kích khiến cho phải chủ động ra tay trước, thì đã đồng nghĩa với việc đối phương có thể tùy ý xử trí Tô Tĩnh Văn rồi.

Răng rắc...

Hai tiếng động vang lên. Tên Kim Tiên kia chỉ tùy ý phát ra pháp bảo công kích của mình, thì Song Nguyệt Băng Đao của Tô Tĩnh Văn đã bị bẻ gẫy rơi xuống một bên. Y là một tiên nhân tu vi Kim Tiên, đối với loại công kích cấp thấp như của Tô Tĩnh Văn thì đâu có thèm để vào trong mắt.

Tô Tĩnh Văn thấy Song Nguyệt Băng Đao của mình đã bị gẫy, thì trong lòng liền trở nên khẩn trương. Đôi Song Nguyệt Băng Đao này là do Diệp Mặc cho cô, là pháp bảo có ý nghĩa kỉ niệm lớn giữa cô và Diệp Mặc. Bây giờ nó đã bị gẫy rồi, thì cô sao có thể bình tĩnh được.

Tô Tĩnh Văn vừa muốn xông lên cướp lại Song Nguyệt Băng Đao, thì liền nghe thấy một ai đó truyền âm với cô:

- Cô chỉ là một tu sĩ vừa phi thăng còn không mau trốn đi. Dám ở chỗ này mạo phạm tới tiên nhân thì quả thực là muốn chết rồi.

Vừa nghe thấy thế, thì Tô Tĩnh Văn liền giật mình cảnh giác. Ở đây đã không còn là Tu Chân Giới, mà là Tiên Giới rồi. Cô căn bản không có chút tư cách nói chuyện nào. Hiện tại chỉ có thể tìm được Diệp Mặc trước rồi tính sau. Nghĩ tới đây, thì Tô Tĩnh Văn liền cưỡng ép thân hình, thay đổi một phương hướng khác chạy ra khỏi 'Phi thăng điện'.

Tên Kim Tiên kia một chiêu đã khiến pháp bảo của Tô Tĩnh Văn gẫy rời, lại thấy cử động của Tô Tĩnh Văn nên biết rằng cô sẽ tiến lên để cướp lại

pháp bảo. Y vốn đang định đợi Tô Tĩnh Văn lao lên đoạt lại pháp bảo thì sẽ động thủ với cô.

Chỉ là y lại không ngờ rằng Tô Tĩnh Văn vừa mới lao lên, thì lại lập tức đổi thành một phương hướng khác, vọt thẳng ra khỏi 'Phi thăng điện'.

Tên Kim Tiên này sau khi sửng sốt một lúc, thì liền lao lên đuổi theo. Tên tiên nhân mập của Ngọc Tiên phái thấy như vậy thì cũng lập tức đuổi ra ngoài. Những người khác ở trong 'Phi thăng điện' thấy có náo nhiệt thì cũng nhao nhao cùng ra theo.

Tô Tĩnh Văn lúc này sao có thể không biết mình đã gây ra đại họa rồi chứ? Lúc này cái tên Kim Tiên mà cô công kích đã đưa tay đến để bắt lấy cô. Nhưng chính lúc này, cô lại ngẩng đầu nhìn thấy được phía ngoài 'Phi thăng điện' có một cái bảng hiệu thật lớn, trên bảng viết “Mặc Nguyệt Tiên tông nghênh đón tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt”.

Tô Tĩnh Văn liền không suy nghĩ gì mà lập tức vọt tới nắm lấy một góc của tấm bảng rồi lớn tiếng nói:

- Ta chính là tu sĩ của Mặc Nguyệt Tiên tông...

Tên Kim Tiên kia đuổi tới, thấy được Tô Tĩnh Văn nắm lấy bảng hiệu của Mặc Nguyệt Tiên tông thì cũng không đưa tay ra bắt lấy cô nữa, chỉ cười lạnh rồi nói:

- Mặc Nguyệt Tiên tông nghênh tiếp chỉ là tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt, một tu sĩ phi thăng từ Đại Lục Thần Khung như cô thì có quan hệ gì chứ? Hơn nữa cô dám động thủ với ta ở 'Phi thăng điện', thì ta nhất định phải mang cô đi.

Lúc này thì tên tiên nhân trung niên lúc trước hỏi thăm Tô Tĩnh Văn liền nghi hoặc mà nhìn cô:

- Lúc trước không phải cô nói rằng mình từ Đại Lục Thần Khung phi thăng lên hay sao? Tại sao bây giờ lại nói rằng mình phi thăng từ Đại lục Lạc

Nguyệt?

Tô Tĩnh Văn nghẹn lời, không còn gì để nói cả.

Người tiên nhân này lắc đầu. Y khẳng định là Tô Tĩnh Văn vì muốn tránh thoát khỏi độc thủ của tên Kim Tiên kia, cho nên mới cứng rắn nói rằng mình là tu sĩ phi thăng từ Đại lục Lạc Nguyệt. Tuy Mặc Nguyệt Tiên tông cường thế, nhưng thực sự cũng sẽ không vì loại chuyện này mà ra mặt thay. Huống chi chuyện như vậy ở Tiên Giới đâu phải là ít.

Thấy tiên nhân của Mặc Nguyệt Tiên tông đã lắc đầu, thì Tô Tĩnh Văn liền khẩn trương lên. Cô thấy cái tên Mặc Nguyệt Tiên tông này đã có thể đoán được rằng nó là do Diệp Mặc thành lập rồi. Bây giờ người của Diệp Mặc lại không nhận cô, thì cô sao có thể không vội được. Cô lập tức nói:

- Chồng của tôi tên là Diệp Mặc, ngài tới từ Mặc Nguyệt Tiên tông nên hẳn là phải biết anh ấy chứ.

Nhưng điều khiến cho Tô Tĩnh Văn nghi hoặc là tên tiên nhân của Mặc Nguyệt Tiên tông kia lại nhìn Tô Tĩnh Văn rồi lắc đầu nói:

- Thật xin lỗi, tôi thật sự không biết ai là Diệp Mặc.

Tô Tĩnh Văn cũng không biết rằng tư cách tông chủ Mặc Nguyệt Tiên tông của Diệp Mặc cũng không có mấy người biết cả. Cho dù là Lô Phượng thì cũng là sau này mới biết. Còn những người khác thì càng không biết chút nào.

- Ha ha, cứ tiếp tục khoác lác đi...

Tên Kim Tiên kia lúc đầu thật sự cũng nghi rằng Tô Tĩnh Văn là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, cho nên lúc mới đầu Tô Tĩnh Văn nói thì cũng kinh ngạc một chút. Bây giờ lại nghe được người của Mặc Nguyệt Tiên tông nói cũng không biết Diệp Mặc là ai, thì y còn phải cố kỵ điều gì nữa?

- Ồ, cô là vợ của anh Diệp sao?

Một giọng nói kinh hỉ bỗng nhiên vang lên.

Tô Tĩnh Văn lập tức nói:

- Vâng thưa tiền bối, vãn bối chính là vợ của Diệp Mặc. Anh ấy nói rằng vãn bối phi thăng Tiên Giới thì hãy tới Cung Hoa Thiên chờ anh ấy.

Tô Tĩnh Văn căn bản cũng không thấy rõ được tu vi của đối phương, nhưng cô biết rõ rằng gọi đối phương là tiền bối cũng không hề sai. Vì tu vi của đối phương khẳng định là cao hơn cô rất nhiều.

- Cô có gì làm bằng chứng không?

Theo giọng nói này, thì liền xuất hiện một người thanh niên có khuôn mặt vuông vức đã xuất hiện trước mặt mọi người. Sau khi người này hạ xuống, thì cũng không có bất kỳ ai có thể nhìn ra tu vi của y.

- Tiền bối, cô gái này vừa mới phi thăng lại dám động thủ với tiên nhân trong phi thăng điện. Hơn nữa vừa rồi cô ta nói không phải là sự thật.

Tên Kim Tiên kia thấy người thanh niên này có ý định giúp đỡ Tô Tĩnh Văn, liền vội vàng tiếp lời.

- Cút.

Nam tử này nhìn tên Kim Tiên kia rồi quát lạnh một tiếng.

Tô Tĩnh Văn lập tức lấy ra Thủy tinh cầu hình ảnh đưa cho đối phương, nói:

- Tiền bối, đây là hình ảnh của chồng tôi.

Tên thanh niên kia căn bản cũng không nhận lấy Thủy tinh cầu mà chỉ tùy tiện dùng thần thức quét qua một chút rồi cười ha hả nói:

- Quả nhiên là thật. Cô thu lại Thủy tinh cầu của cô đi. Ha ha, anh Diệp, tôi cuối cùng cũng có thể giúp đỡ được cho anh một chút.

Nói xong thì người thanh niên này liền nói tiếp với Tô Tĩnh Văn:

- Tôi là Ân Hồn, về sau cô cứ trực tiếp gọi tên tôi là được rồi. Tôi cùng Diệp Mặc là bạn bè, hơn nữa hắn vẫn luôn giúp đỡ tôi. Lần này tôi vừa vặn là tới để nương tựa hắn, không ngờ lại có thể giúp hắn rồi, thật sự là quá tốt.

Trong tất cả những bạn bè của Diệp Mặc, thì lai lịch của Ân Hồn là thần bí nhất. Bất quá người tên Ân Hồn này thực sự là rất nghĩa khí, cho nên khi Diệp Mặc tặng 'Y vương đan' cho Kế Khôn thì cũng tặng cho Ân Hồn một viên.

Ân Hồn lần này tấn cấp lên Tiên Vương, đi tới Hạ Thiên Vực dĩ nhiên không phải là vì tìm Diệp Mặc nương tựa, mà là vì báo đáp Diệp Mặc. Nếu Diệp Mặc thành lập tông môn tại Hạ Thiên Vực, thì y sẽ tới giúp Diệp Mặc tăng thêm danh tiếng. Nhưng không ngờ là y vừa tới Ngọc Hoàn Thiên, thì đã gặp được vợ của Diệp Mặc là Tô Tĩnh Văn rồi. Điều này làm cho y vô cùng cao hứng. Ở trong mắt y, thì tuy đây không tính là một cái ân tình lớn, nhưng trợ giúp cho Tô Tĩnh Văn một chút, thì cũng là giúp đỡ được cho Diệp Mặc.

- Vâng, Ân đại ca.

Tô Tĩnh Văn vội vàng gọi. Cô đương nhiên sẽ không gọi trực tiếp là Ân Hồn rồi, vì cô biết được tu vi của Ân Hồn rất cao, thậm chí phải đạt tới cảnh giới mà cô không ngờ tới.

- Vừa rồi chính là con kiến hôi kia muốn ra tay với cô sao?

Ân Hồn chỉ vào tên Kim Tiên vừa rồi muốn động thủ với Tô Tĩnh Văn hỏi một câu.

Tô Tĩnh Văn nhẹ gật đầu, vẫn không nói gì. Nhưng tên Kim Tiên kia thì đã run rẩy nói:

- Tiền bối, vãn bối...

- Dám lừa gạt bổn vương, đi chết đi...

Ân Hồn đưa tay phát ra một đạo kiếm khí. Tên Kim Tiên kia chỉ nói được bốn chữ vừa rồi, đã lập tức bị Ân Hồn giết chết.

Vốn là ở 'Phi thăng điện' không cho phép giết người, nhưng một Tiên Vương giết một tên Kim Tiên ở đây, thì căn bản cũng không có kẻ nào dám nói ra nửa chữ.

Tên mập của Ngọc Tiên phái vốn muốn đem danh tiếng của tông môn ra để thị uy, nhưng nghe thấy Ân Hồn tự xung hai chữ Bổn Vương thì cũng không dám nói nhảm nửa câu nữa mà chỉ muốn lập tức quay trở lại 'Phi thăng điện' mà thôi.

Tô Tĩnh Văn thấy tên Kim Tiên kia đã bị Ân Hồn giết, thì cô liền nhanh chóng tiến lên lấy lại Song Nguyệt Băng Đao.

- Hừ, Tiên Vương thì sao nào? Tiên Vương có thể tùy tiện giết người tại 'Phi thăng điện' của Ngọc Hoàn Thiên chúng ta sao?

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên ngay khi Tô Tĩnh Văn vừa nhặt lấy Song Nguyệt Băng Đao của mình.

Lập tức là một đạo uy áp cường hãn tới cực điểm hạ xuống. Ngay cả Ân Hồn cũng không tự chủ được mà lùi về phía sau mấy bước dưới loại uy áp này.

Một lão già mặc áo bào xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt mọi người. Ân Hồn vừa thấy lão già này thì đã biết người này ít nhất là một Tiên Vương đỉnh, thậm chí còn có thể là tu vi bán bộ Tiên Tôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1853

Cửu Đầu Trùng Xuất Hiện

Tiên vương thì có thể tại phi thăng điện của Ngọc Hoàn Thiên ta giết người sao?

Lão già áo dài xanh kia sau khi rơi xuống, nhìn Ân Hồn hừ lạnh một tiếng nói.

Ân Hồn ra hiệu bảo Tô Tĩnh Văn đứng sau lưng mình, lúc này mới hướng về phía ông già này chắp tay nói:

- Một Kim tiên thì dám động thủ với đạo lữ của bạn ta, ta giết gã thì sao nào?

Một Tiên vương đỉnh cao, tuy y đánh không lại, nhưng cũng không sợ. Y đã gặp không biết bao nhiêu Tiên đế rồi, há có thể e ngại một Tiên vương? Hơn nữa, chính y cũng là Tiên vương mà.

- Tu sĩ vừa mới phi thăng?

Lão già áo dài xanh kia thấy Ân Hồn vậy mà không sợ lão, ngược lại cẩn thận một chút, sau khi nhìn nhìn Tô Tĩnh Văn, lúc này mới hỏi thêm một câu.

- Vâng thưa tiền bối, vãn bối đúng là tu sĩ vừa phi thăng. Người nọ muốn động thủ với tôi, cho nên Ân đại ca mới chủ động ra tay.

Tô Tĩnh Văn vội vàng nói.

- Mới nãy là chuyện gì xảy ra, ai tới nói một chút.

Nếu như là người bình thường, ông già mặc áo dài màu xanh lá này đã dùng sức mạnh rồi, Ân Hồn không đơn thuần chỉ là Tiên vương, hơn nữa thấy mình mà không sợ chút nào, cái này mới khiến lão bắt đầu cẩn thận.

Đối mặt với chuyện của Mặc Nguyệt tiên tông, có ai dám nói? Tiên nhân tiếp ứng của Mặc Nguyệt tiên tông kia liền vội vàng tiến lên khom người nói:

- Tiền bối, là thế này. Cô ấy là tu sĩ vừa mới phi thăng của đại lục Lạc Nguyệt, Kim tiên bị Ân tiền bối giết kia là thấy cô ấy mặt mày xinh đẹp, cho nên muốn dùng sức mạnh. Ân tiền bối bởi vì quen biết trưởng lão của Mặc Nguyệt tiên tông, nên mới phẫn nộ mà ra tay.

Tiên nhân tiếp ứng của Mặc Nguyệt tiên tông lúc này đã tin tưởng Tô Tĩnh Văn đúng là phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt rồi, còn chuyện lúc trước cô nói dối, hẳn là vì chú ý cẩn thận. Bởi vì y phạm phải một sai lầm, thiếu chút nữa khiến cho Tô Tĩnh Văn chịu thiệt, lúc này không đứng ra bỏ chút công lao thì chính là đồ ngu ngốc rồi.

Về phần tên Kim tiên bị giết kia có phải thấy sắc nảy lòng tham hay không, không ai biết. Nhưng Tô Tĩnh Văn lại là bị kích động nên mới ra tay. Mọi người đều thấy.

Mặc dù có vài người biết lời nói của tiên nhân của Mặc Nguyệt tiên tông này không hoàn toàn là đúng sự thật, nhưng lúc này ai cũng không muốn đứng ra nhiều lời. Một số người đã nhận ra ông già mặc áo dài màu xanh lá tới này là Phó Minh Chủ của Liên minh thiên chủ Lỗ Vĩnh, tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông công khai tiêu diệt phủ Thiên Chủ của Việt Hành Thiên, sau đó cùng Lục Chính Quần và Trường Thiên Tiên Tôn cùng nhau mất tích, lão còn chưa đến Mặc Nguyệt tiên tông nói câu nào, lúc này có người có thể đứng ra nói giúp Kim tiên kia mới là chuyện lạ.

Ông già mặc áo dài màu xanh lá này đúng là Phó Minh Chủ của Liên minh thiên chủ Lỗ Vĩnh, hơn mười năm trước Diệp Mặc và Liên minh thiên chủ Trường Thiên Tiên Tôn cùng với Lục Chính Quần đồng loạt biến mất,

lão liền biết Trường Thiên Tiên Tôn rất có thể đã ngã xuống. Còn Lạc Tiên vương của Mặc Nguyệt tiên tông kia có phải cũng ngã xuống hay không, hiện giờ lão vẫn chưa dám khẳng định.

Nhưng bất kể như thế nào, trước khi chưa thăng cấp đến Tiên Tôn, lão sẽ không đi tìm Mặc Nguyệt tiên tông gây phiền toái. Hiện tại lão nghe thấy việc này có liên quan đến Mặc Nguyệt tiên tông, đã sớm không muốn xía vào. Chỉ vì một Kim tiên tầm thường mà đắc tội Mặc Nguyệt tiên tông, trừ phi đầu óc lão có vấn đề.

Nghĩ tới đây, Lỗ Vĩnh nhìn những người chung quanh hừ lạnh một tiếng nói:

- Về sau bất luận kẻ nào to gan dám động thủ đối với tu sĩ vừa phi thăng. Giết không tha.

Nói xong Lỗ Vĩnh lại lạnh lùng nhìn Ân Hồn nói:

- Dám động thủ với tu sĩ vừa phi thăng, đúng là đáng chết, nhưng lại không tới phiên ngươi, một Tiên vương từ bên ngoài đến giết người. Dám giết người ở Phi thăng điện, cũng đừng trách Liên minh thiên chủ ta không khách khí.

Lỗ Vĩnh nói xong, khí thế trên người lập tức như bão táp, tiên nhân chung quanh trong nháy mắt nhao nhao lui về phía sau. Trên thực tế, Lỗ Vĩnh căn bản là không muốn động thủ với Ân Hồn, nhưng đáng tiếc là lão đâm lao phải theo lao. Ai bảo lão xen vào việc của người khác kia chứ, tới nơi này dạo qua một vòng, vốn là muốn lập cái uy phát tiết một chút cảm xúc phiền muộn gần đây, không nghĩ tới lại gặp phải cọng rơm cứng.

Tiên nhân của liên tiếp mấy tiên thành và môn phái ở Hạ Thiên Vực đều vô duyên vô cớ bị nuốt chửng hết sạch. Với tư cách Phó Minh Chủ của Liên minh thiên chủ, hiển nhiên là phải điều tra một chút rồi. - Cửu Đầu Phệ Hư Trùng?

Ở Tiên Giới có rất nhiều người có kiến thức, Cửu Đầu Phệ Hư Trùng vừa xuất hiện, gần như là mọi người đều đã nhận ra.

Vô số tiên nhân trông thấy Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này lập tức đều điên cuồng phóng ra pháp bảo, nhao nhao đào tẩu.

Cửu Đầu Phệ Hư Trùng là loài ác trùng do tu sĩ dùng thần hồn nuôi dưỡng ra, miệng của nó có thể nuốt chửng không gian, nước miếng của nó có thể ăn mòn vạn vật. Trong thời điểm khi chín hồn hợp nhất, thì đã là tồn tại vô địch tại Giới Tu Chân rồi. Cửu Đầu Phệ Hư Trùng sau khi đến Tiên Giới, nuốt chửng số lớn Tiên Nguyên sinh linh, thì sẽ mọc ra vương miện. Một khi đỉnh đầu Cửu Đầu Phệ Hư Trùng xuất hiện vương miện, cho dù là Tiên vương cũng có thể nuốt chửng.

Nhưng vương miện của Cửu Đầu Phệ Hư Trùng cũng chia là năm loại màu sắc, phân biệt là màu đỏ, màu xanh lá, màu xanh thẫm, màu tím, màu vàng. Cửu Đầu Phệ Hư Trùng mang vương miện màu đỏ vẫn còn là Vương Trùng bình thường nhất, tiên vương bình thường căn bản không phải là đối thủ của nó, khi vương miện của nó thăng cấp đến màu xanh lá hay màu xanh thẫm, cho dù là Tiên Tôn cũng chỉ có thể nghe ngóng rồi chuồn. Còn Cửu Đầu Phệ Hư Trùng mang vương miện màu tím, thì ngay cả Tiên đế cũng không sợ. Cửu Đầu Phệ Hư Trùng mang vương miện Màu vàng, thông thường thì không thấy có Mà vương miện của Cửu Đầu Phệ Hư Trùng trước mắt này lại đã là màu xanh nhạt rồi, loại Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đẳng cấp này ở nơi này căn bản chính là sự tồn tại không thể địch nổi.

Lỗ Vĩnh trông thấy Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này lập tức liền hiểu ra, lúc trước những tiên thành và tiên tông bị diệt sạch toàn bộ kia, chính là con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này làm. Nếu như là thứ đồ tầm thường, gã còn có niềm tin để đánh một trận, nhưng đối mặt với Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đẳng cấp loại này, dù là lão cũng không hề có năng lực chống cự. Huống chi, Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này có chủ nhân hay không còn chưa biết.

Cho nên ngay từ đầu trông thấy con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này, Lỗ Vĩnh căn bản không hề nghĩ ngợi, đưa tay chính là một luồng độn quang

biến mất không thấy gì nữa.

Tu vi của Lỗ Vĩnh là cao nhất, con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này đương nhiên sẽ không bỏ qua cho lão, mấy cái đầu lâu còn lại bên trong tòa tiên thành tùy ý khẽ hút một cái, liền mang theo một đám bóng đen lủi nhanh như điện truy sát tới.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Cửu Đầu Phệ Hư Trùng, Ân Hồn đã biết xong rồi, đối mặt với Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đẳng cấp loại này, ngoại trừ một con đường chết ra, căn bản là không có cách nào chạy trốn.

Y đã chuẩn bị trước khi chết sẽ cho con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này một vố, ít nhất phải khiến nó bị chút vết thương nhẹ, Cho dù là con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này tùy ý khẽ hút, tiên nhân trên mặt đất này đã biến mất năm, sáu phần mười. Có thể sống sót ở lại, cũng đều là một vài đại tiên trở lên.

Tô Tĩnh Văn nếu như không có pháp bảo của Ân Hồn che chở, thì cũng đã bị hút đi rồi. Ân Hồn hoàn toàn hiểu rõ, một khi Cửu Đầu Phệ Hư Trùng này truy sát Lỗ Vĩnh xong, nó trước tiên sẽ đến nuốt chửng hết sạch người trong tòa tiên thành này, muốn chạy trốn hiển nhiên chính là lúc này.

Ân Hồn không chút do dự đánh ra một tấm bùa chú, bùa chú kia trong nháy mắt cuốn Tô Tĩnh Văn lên, chính y cũng đánh ra một tấm bùa chú. Hai vệt độn quang hiện lên, Ân Hồn và Tô Tĩnh Văn biến mất ở trong tòa thành này.

Biết rõ lúc này nên chạy trốn dĩ nhiên không phải chỉ mình Ân Hồn, vô số tiên nhân nhao nhao lấy bùa độn thổ của mình ra, trước tiên liền học theo Ân Hồn, thoát khỏi tòa tiên thành này. Lúc này tiên thành khắp nơi đều là các loại độn quang.

Lỗ Vĩnh điên cuồng bay, nhưng con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng kia tốc độ vậy mà so với lão còn lợi hại hơn. Lỗ Vĩnh nhất thời cũng không còn cách nào đào tẩu, dứt khoát quay người lại phóng ra một ngọn đèn vàng đập xuống.

Trong nháy mắt khi ngọn đèn vàng bị Lỗ Vĩnh phóng ra, liền bắn ra mấy trăm tia lửa màu vàng, khi mấy tia lửa này vừa mới xuất hiện, vẫn chỉ lớn bằng ngón cái, đợi lúc mấy tia lửa này bắn đến gần Cửu Đầu Phệ Hư Trùng, đã biến lớn bằng cánh tay, hơn nữa còn không ngừng biến lớn.

Mấy trăm tia sáng màu vàng này sau đó vậy mà lại khai triển ra mấy trăm tia sáng màu vàng nữa, hơn nữa những tia sáng màu vàng này còn càng ngày càng nhiều.

Cửu Đầu Phệ Hư Trùng một mực đuổi giết Lỗ Vĩnh cũng thật không ngờ Lỗ Vĩnh có thực lực như thế này, trong lúc vội vàng bị mấy tia sáng màu vàng này quét trúng, đỉnh đầu lập tức xuất hiện mấy lỗ máu, chảy ra một thứ máu dơ bẩn.

Lúc này Cửu Đầu Phệ Hư Trùng lập tức bị chọc giận, chín cái đầu lâu cực lớn đồng loạt tức giận gào rú một tiếng, cùng một lúc phun ra vô số tia nước như khói đen.

Ánh sáng màu vàng của ngọn đèn vàng bị những tia nước như khói đen này đánh một cú, lập tức liền mờ đi. Mà lĩnh vực Tiên vương của Lỗ Vĩnh cũng bị tia nước như khói đen này ăn mòn sứt mẻ tàn tạ không chịu nổi. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, lĩnh vực tiên vương của lão đã tiêu tán không còn vết tích.

Khi Lỗ Vĩnh cảm giác được Tiên Nguyên nhất thời đình trệ, thì hiểu rõ lão đã hoàn toàn bị Cửu Đầu Phệ Hư Trùng khống chế. Thực lực của Cửu Đầu Phệ Hư Trùng còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của lão, Lỗ Vĩnh nào còn dám tiếp tục đánh tiếp, lão lại thiêu đốt Tiên Nguyên kích phát độn thuật.

Nhưng lão vừa mới bỏ chạy đi, một cái đầu to vô cùng kinh tởm đã há cái miệng rộng ra cắn xuống.

Lúc Cửu Đầu Phệ Hư Trùng há cái miệng rộng ra còn cách Lỗ Vĩnh có một khoảng cách, mà khi đợi Cửu Đầu Phệ Hư Trùng cắn xuống, không gian

ở giữa Lỗ Vĩnh và Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đã biến mất sạch sẽ.

- Thôn phệ không gian...

Lỗ Vĩnh chỉ mới kịp nói bốn chữ, đã bị Cửu Đầu Phệ Hư Trùng một ngụm nuốt mất. Lỗ Vĩnh sắp chết cũng nghĩ không ra, lão thận trọng cẩn thận như vậy, cuối cùng lại bị một con côn trùng cắn nuốt.

Phệ Hư Trùng nuốt mất Lỗ Vĩnh, căn bản là không hề dừng lại chút nào, lại xoay người xông về phía tiên thành Khê Hạo. Bên trong tòa tiên thành Khê Hạo, những tiên nhân chưa kịp thoát đi lũ lượt bị Cửu Đầu Phệ Hư Trùng nuốt vào, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tiên thành Khê Hạo vô cùng náo nhiệt vậy mà lại trở nên giống như thành quỷ.

...

Trước Phi thăng điện của tiên thành Xuyên Trì Ngọc Hoàn Thiên, Ân Hồn đang vẻ mặt lo lắng nhìn một Huyền tiên trước mắt nói:

- Ngươi lập tức đưa Tô Tĩnh Văn đến Mặc Nguyệt tiên tông, sau đó nói cho mấy Tiên vương là Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đã xuất hiện, kêu bọn họ cẩn thận ứng phó, ta có việc gấp phải rời khỏi.

Huyền tiên này chính là người của Mặc Nguyệt tiên tông để lại tiên thành Xuyên Trì để nghênh đón tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, Ân Hồn sau khi lợi dụng bùa độn thổ mang Tô Tĩnh Văn đến đây, bảo người này đưa Tô Tĩnh Văn đến Mặc Nguyệt tiên tông ở Cung Hoa Thiên, trên thực tế cũng chỉ là mấy lần ngồi Truyền Tống Trận cùng Tô Tĩnh Văn mà thôi.

Chính Ân Hồn lại lòng nóng như lửa đốt, y nhất định phải báo chuyện Cửu Đầu Phệ Hư Trùng xuất hiện ở Hạ Thiên Vực đến Thượng Thiên Vực. Cũng may y biết rõ, từ Hạ Thiên Vực đến Trung Thiên vực có một Truyền Tống Trận, Truyền Tống Trận này ngay tại Cực Phong Thiên. Nhưng cái Truyền Tống Trận này trừ phi là chuyện lớn của Thiên Vực, dưới tình huống bình thường chắc là sẽ không được lấy ra dùng đâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1854

Thanh Mông Thế Giới Không Lối Ra

Tĩnh Văn Tiên Tử, nơi này chính là tiên thành Mặc Nguyệt.

Một Huyền tiên áo xám chỉ lên tiên thành khí thế tràn trề trước mắt nói với Tô Tĩnh Văn.

- Thật đẹp.

Tô Tĩnh Văn ngơ ngác nhìn tiên thành Mặc Nguyệt trong mây mù lượn lờ, khí thế vô cùng hùng vĩ sững sờ nói. Đây là còn chưa tiến vào tiên thành, tiên linh khí dày đặc bên ngoài cũng đã làm cho người ta có một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Tiên thành Khê Hạo và tiên thành Xuyên Trì cô đều đã đi qua, mặc dù không đi xem bên ngoài mênh mông bát ngát của tiên thành, nhưng lại có thể cảm nhận được hai cái tiên thành kia kém xa tít tắp tiên thành Mặc Nguyệt trước mắt này.

- Tôi dẫn cô đi phủ Thành chủ, chỉ cần là tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt đều không cần kiểm tra, thấp nhất cũng có thể tiến vào cửa ngoài của Mặc Nguyệt tiên tông, trở thành một đệ tử ngoại môn.

Tuy Tô Tĩnh Văn mới vừa vặn phi thăng, nhưng Huyền tiên áo xám kia lại không dám thất lễ, vẫn rất là khách khí nói. Y là tiên nhân Mặc Nguyệt tiên tông phái đến tiên thành Xuyên Trì tiếp ứng, đương nhiên biết rõ ở đây tu sĩ phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt rất quan trọng.

- Cô là tu sĩ từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng tới?

Một giọng nói trong trẻo êm tai đã ngắt lời Huyền tiên áo xám này, trực tiếp hỏi Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn và Huyền tiên áo xám này lập tức nhìn thấy một tiên nữ mặc đồ màu xanh thẫm. Tiên nữ này cực kỳ xinh đẹp, dáng người càng tuyệt mỹ vô song. Trong Giới Tu Chân Tô Tĩnh Văn cũng coi như là một mỹ nữ hàng đầu, nhưng khi nhìn thấy tiên nữ trước mắt này, vậy mà cũng sinh ra một loại cảm giác có chút mặc cảm.

Cho dù là Tố Tố và Khinh Tuyết, về khoản xinh đẹp có lẽ không thua đối phương, nhưng về dáng điệu dịu dàng yêu kiều lại vẫn thua kém một bậc.

- Vâng, xin hỏi vị tiên tử tỷ tỷ này...

Tô Tĩnh Văn liền vội vàng khom người khách khí đáp.

Ngay cả Huyền tiên áo xám kia cũng vội vàng chắp tay khom người nói:

- Đệ tử ngoại môn của Mặc Nguyệt tiên tông Duẫn Siêu xin ra mắt tiền bối.

Nữ tiên áo xanh xinh đẹp kia cười nói, - Ta là Chân Băng Du, không phải tiền bối gì đâu.

Tô Tĩnh Văn thấy đối phương chủ động báo tên, nhanh chóng nói tiếp:

- Tô Tĩnh Văn bái kiến Băng Du Tiên Tử.

Chân Băng Du gật gật đầu hỏi lần nữa:

- Cô là tu sĩ từ Lạc Nguyệt phi thăng sao?

Cô từng nghe Diệp Mặc nói tới, hắn chính là từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng tới.

Bây giờ cô bế quan vài chục năm, đã thăng cấp đến Đại Chí Tiên, thật sự

là không nhịn được muốn gặp Diệp Mặc, lúc này mới cố ý tới nơi này nhìn xem. Lại không nghĩ rằng, cô mới vừa tới đây, đã nhìn thấy Tô Tĩnh Văn. Chuyện Diệp Mặc và Lục Chính Quần cùng biến mất, sư phụ Dương Nhiễm của Chân Băng Du cũng không có đề cập tới. Cho nên Chân Băng Du căn bản là không biết rõ.

- Đúng, tôi cố ý tới nơi này tìm chồng tôi là Diệp Mặc, chồng tôi bảo tôi tới Cung Hoa Thiên tìm anh ấy.

Tô Tĩnh Văn thấy Chân Băng Du đứng ở cửa tiên thành Mặc Nguyệt, hơn nữa ngữ khí cũng rất là ôn hòa, nên cũng không giấu diếm.

Chân Băng Du run lên, sắc mặt hơi có chút thay đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại. Cô biết rõ vợ con của Diệp Mặc đang ở đại lục Lạc Nguyệt. Tuy nhiên lại không thể tưởng được rốt cuộc bây giờ vợ của hắn cũng phi thăng rồi. Hơn nữa Tô Tĩnh Văn này còn đẹp như thế, có thể khẳng định, một khi Tô Tĩnh Văn cũng tu luyện công pháp luyện thể mà Diệp Mặc cho, cuối cùng tuyệt đối sẽ không mảy may thua kém cô.

Phụ nữ xác thực là nhạy cảm nhất, dù tu vi của Chân Băng Du cao hơn Tô Tĩnh Văn vô số lần, nhưng Tô Tĩnh Văn trông thấy biểu lộ trong nháy mắt kia của Chân Băng Du. Trong lòng cũng có một vài phỏng đoán.

- Tiền bối, nếu như ngài không có chuyện gì, vãn bối muốn dẫn đệ tử này vào tiên thành.

Huyền tiên áo xám kia thấy Chân Băng Du không đi cũng không nói gì, đành phải nói tiếp.

Chân Băng Du giật mình cảnh giác, lúc này mới mờ mịt lắc đầu nói:

- Ta không có chuyện gì.

Cô vốn đã biết rõ Diệp Mặc có vợ con. Lúc trước cô thậm chí đều đã từng nghĩ không cần để ý chuyện Diệp Mặc có vợ con. Nhưng bây giờ Tô Tĩnh Văn đã chính thức đứng ở trước mặt cô, cô mới biết, đôi khi không đối

mặt, căn bản là không biết nỗi khổ trong đó.

Lúc trước đối với những sự vật khác cô không mảy may thèm để ý, bây giờ lại không dám dừng lại trước mặt Tô Tĩnh Văn thêm nữa. Cô phát hiện mình còn chưa tiến vào Mặc Nguyệt tiên tông, thì đã có ý định rời đi rồi.

Nhìn theo Tô Tĩnh Văn và Huyền tiên kia đang dần dần đi xa, Chân Băng Du bỗng nhiên mở miệng nói:

- Tô Tĩnh Văn không phải là ngoại môn đệ tử, cô ấy là đệ tử nội môn Nói xong câu đó, Chân Băng Du không dừng lại, xoay người rời đi. Cô bỗng nhiên lại muốn tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực, sau đó không ngừng tu luyện lại tu luyện. Câu nói trước khi đi này, là vì cô sợ không có ai biết Diệp Mặc là tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông, Tô Tĩnh Văn bị người quên lãng. Cô lại không biết, ở tiên thành Mặc Nguyệt, người biết Diệp Mặc tuyệt đối không dưới mười người.

...

Diệp Mặc đứng trong không gian xanh mờ ảo vô biên vô tận, sau lưng đeo nghiêng thanh Tử Đao vẫn cứ xấu xí kia, trong lòng cũng có một chút mờ mịt, đây đã là năm thứ mười hắn tiến vào không gian xanh mờ ảo này.

Trong mười năm này, tu vi của hắn triệt để củng cố tại Tiên vương trung kỳ, nhưng không tiến thêm tấc nào nữa. Nhưng nếu nói đến năng lực chiến đấu, Diệp Mặc tin tưởng, cho dù là một Tiên Tôn hậu kỳ, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Cái đó và tu vi chẳng quan hệ gì cả, những năm này hắn chính là lấy giết chóc mà trải qua.

Hắn không biết Tố Tố có thể đã phi thăng chưa, Ánh Trúc, Tĩnh Văn và Khinh Tuyết vẫn sống tốt không. Không biết Ức Mặc bây giờ thế nào, càng không biết Tiểu Vận như thế nào, đây đều là những người hắn lo lắng nhất. Nhưng hắn đã là Tiên vương, lại không cách nào đi tìm các cô, ngược lại còn bị vây trong mảnh không gian xanh này.

Tuy Diệp Mặc ở chỗ này, nghiễm nhiên đã trở thành một vương giả, nhưng cái này căn bản không phải là cái Diệp Mặc mong muốn.

Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm đứng ở bên cạnh Diệp Mặc, hai đứa cũng biết lão đại tìm không thấy đường ra, tâm tình không tốt, lúc này nói nhiều với lão đại, chính là tự làm mất mặt.

Tinh thú vô biên vô tận đều ở phía xa, lại không có một con tinh thú nào tới, cho dù là tinh thú quá hai mươi trượng, chỉ cần Diệp Mặc không chủ động trêu chọc nó, nó cũng sẽ giả vờ như không nhìn thấy.

- Lão đại, cây kia đã cao được năm thước rồi, nghe nói chỉ cần vừa cao được một trượng, cây kia có thể nhận chủ. Nhưng càng về sau, sinh trưởng càng gian khó.

Tiểu Băng Sâm ở một bên nhỏ giọng nói.

Diệp Mặc biết rõ Tiểu Băng Sâm nói tới Hỗn Độn Thụ, - Đúng vậy, ngươi đã rất tận lực. Còn lúc nào thì có thể cao đến một trượng, thì thuận theo tự nhiên đi.

Vô Ảnh thấy Tiểu Băng Sâm được khen ngợi, con mắt vừa đảo lập tức nói, - Lão đại, anh có phát hiện hay không mấy tinh thú này tuy sợ chúng ta...

Tiểu Băng Sâm không chút khách khí ngắt lời Vô Ảnh nói, - Đừng tưởng bở nha, mấy tinh thú kia không phải là sợ chúng ta, mà là sợ lão đại, sao ngươi cứ luôn thích tự cho mình là tốt đẹp vậy.

Vô Ảnh ngượng ngùng nói:

- Tốt xấu gì ta cũng có thể nuốt chửng một đám tinh thú, ngươi thì lại một chút cống hiến cũng không có.

Diệp Mặc khoát khoát tay cắt ngang cuộc cãi lộn của hai đứa, nói thẳng:

- Ý ngươi muốn nói mấy tinh thú này kiên quyết không cho chúng ta đi Hà Lâm Cốc ở hướng tây bắc?

Về phần Đông Nam Tây Bắc hoàn toàn là do Diệp Mặc ở chỗ này phân chia lại từ đầu. Hà Lâm Cốc ở hướng tây bắc là một nơi cực kỳ đặc biệt, gần như tinh thú vượt quá hai mươi trượng đều tập trung tại đó, hơn nữa ở đó còn có dòng sông chảy ngược, cũng có chút cây cối không có cành lá. Nhưng có thể là nơi duy nhất có cây cối trong mảnh không gian xanh này, cho nên nơi đó được Diệp Mặc mệnh danh là Hà Lâm Cốc.

Trong cốc toàn màu xanh lượn quanh, thần thức cũng không thể quét vào, ba người Diệp Mặc tuy đã tiếp cận mấy lần, đều bị tinh thú hơn hai mươi trượng ngăn cản.

Tuy những tinh thú kia không cách nào làm gì được ba người Diệp Mặc, nhưng ba người Diệp Mặc tương tự cũng không cách nào làm gì được những Tinh thú đó. Về sau, Diệp Mặc biết với thực lực của hắn bây giờ vẫn chưa thể xông vào Hà Lâm Cốc, liền dứt khoát mang theo Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm lách qua Hà Lâm Cốc.

Vô Ảnh vội vàng nói, - Ý em nói là gần đây những tinh thú vượt quá mười trượng cứ nhao nhao tuôn về hướng Hà Lâm Cốc, không biết là chuyện gì, nhưng tinh thú mười trượng trở xuống cũng rất ít con đi tới.

Diệp Mặc nghe thấy Vô Ảnh nhắc nhở, lúc này mới bắt đầu chú ý, quả nhiên phát hiện Tinh thú ở đây đều là dưới mười trượng. Bởi vì gần đây hắn cũng không giết nhiều tinh thú lắm, hơn nữa những tinh thú kia trông thấy hắn tới liền bỏ chạy, hắn cũng không phát hiện tình huống này. Ngược lại Vô Ảnh thỉnh thoảng sẽ nuốt chửng một hai con tinh thú nó thấy ngứa mắt, chỉ có điều là Vô Ảnh muốn thăng cấp Tiên Thao thì quá khó, dù là nó đã cắn nuốt Tinh thú mười năm, vẫn còn đang quanh quẩn ở Thiên Thao đỉnh cao.

Sau khi phát hiện ở đây quả nhiên không có Tinh thú mười trượng trở lên, Diệp Mặc lập tức cũng cảm thấy Hà Lâm Cốc đã xảy ra chuyện gì.

- Chúng ta cũng đi xem xem.

Diệp Mặc vừa mới nói với Vô Ảnh hết những lời này, liền nghe thấy từng tiếng gào rú truyền đến, lập tức vài con Tinh thú trên mười trượng đột nhiên vọt vào trong thần thức của Diệp Mặc.

Diệp Mặc lắc đầu, hắn còn đang nói với Vô Ảnh không nhìn thấy Tinh thú trên mười trượng, trong nháy mắt Tinh thú trên mười trượng liền đã xuất hiện.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh cũng cảm thấy không đúng, mấy con Tinh thú bay tới này toàn bộ đều thiếu tay thiếu chân, hơn nữa vẻ mặt kinh hoảng bất an.

Vài con Tinh thú chạy đến trước mặt Diệp Mặc. Không đợi Diệp Mặc động thủ, đã há to miệng, sau đó vừa hô to, vừa chỉ về phía Hà Lâm Cốc, thần sắc vô cùng lo lắng.

Diệp Mặc bỏ ý định muốn phóng Tử Đao ra, nghi hoặc nhìn Tinh thú trước mắt hỏi:

- Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ Hà Lâm Cốc xuất hiện chuyện gì sao? Ngươi muốn nhờ ta đi hỗ trợ?

Con Tinh thú cầm đầu kia nghe thấy Diệp Mặc nói vậy xong, lập tức không ngừng gật đầu, hiển nhiên Diệp Mặc nói hoàn toàn chính xác, Hà Lâm Cốc đúng là xuất hiện chuyện gì rồi, chúng mong Diệp Mặc đi hỗ trợ.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn suy đoán Hà Lâm Cốc cũng không phải là lối ra gì đó, hẳn là chỗ Tinh thú tu luyện. Chính vì vậy, hắn sau khi vào không được, cũng không định nhất định phải đi vào. Nhưng chờ hắn tu vi cao hơn, hắn khẳng định là vẫn muốn đi xem thử. Bây giờ ngay cả Tinh thú hai mươi trượng trở lên, còn có nhiều Tinh thú vượt quá mười trượng như vậy cũng không phải là đối thủ, vậy kẻ những tinh thú này gặp phải nhất định là cực kỳ hung tàn.

Trong lúc Diệp Mặc còn đang do dự, Vô Ảnh lập tức nói:

- Lão đại, cái đồ ngu ngốc lông xanh này rõ ràng là muốn hại chúng ta, thứ chúng đều đánh không lại, muốn bảo chúng ta đi hỗ trợ, khẳng định là không có ý tốt.

Tiểu Băng Sâm khó có khi đồng ý với Vô Ảnh một lần, cũng vội vàng nói:

- Đúng vậy, lão đại, mấy thứ ngu ngốc này nói không chừng đúng là không có lòng tốt.

Sự đáng sợ của Tinh thú hơn hai mươi trượng, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm đều từng thấy qua, ngay cả loại Tinh thú này cũng không phải là đối thủ của đối phương, bọn họ mà tới kết cục rõ ràng có thể thấy.

Diệp Mặc biết Tinh thú không hề giảo hoạt, hắn trầm ngâm một lát liền nói:

- Đi xem thử, thực tế thấy không ổn thì chạy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1855

Thực Kim Nghĩ

Vài con Tinh thú bị thương không nhẹ thấy Diệp Mặc gật đầu đồng ý giúp đỡ, lập tức vui mừng đi về phía trước dẫn đường.

Với tốc độ của mấy con Tinh thú trên mười trượng này, chỉ cần một tuần hương, cũng đã đến được bên ngoài Hà Lâm cốc.

Bên trong Hà Lâm cốc vẫn là một mảng sương mù xanh xanh lượn lờ, thần thức chỉ có thể nhìn thấy một số sông ngòi và một số cây cối quang đãng. Ngoài ra, ở cửa cốc Hà Lâm cốc, có mấy trăm bộ xương Tinh thú nằm ngổn ngang, còn có cả một số bộ xương cũng dã bị gặm nhấm gồ ghề rồi.

Trên một số bộ xương vẫn còn một số con kiến phát sáng màu đen, rõ ràng những Tinh thú này đều bị những con kiến này cắn nuốt, hơn nữa những con kiến này Diệp Mặc cũng biết.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh ngạc nhiên nói:

- Thực kim nghĩ*?

* Kiến ăn kim loại Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây chính là Thực kim nghĩ.

Thực kim nghĩ Diệp Mặc cũng gặp một lần rồi, trong Thất Luyện tháp của Nguyễn Nhạc Thiên, lúc đó hắn nhìn thấy có hàng vạn con Thực kim nghĩ, những con Thực kim nghĩ đó từ cấp ba đến cấp năm. Với tu vi lúc đó của hắn, chỉ có thể trốn một bên lén lút nhìn những con Thực kim nghĩ đó

bay qua.

Còn bây giờ mặc dù Diệp Mặc cũng chưa nhìn thấy rốt cục trong này có bao nhiêu con Thực kim nghĩ, nhưng chắc chắn cũng không chỉ mấy vạn con, hơn nữa đẳng cấp đoán chừng cũng không chỉ dừng lại ở cấp năm, Thực kim nghĩ cấp năm muốn cắn Tinh thú để lại chút dấu tích e rằng cũng không có.

Mấy con Thực kim nghĩ bám trên bộ xương Tinh thú kia phát hiện có người đến, lập tức vọt lên. Diệp Mặc phóng Tử Đao bổ một đao ra, tiếng sắt thép cứng rắn vang lên, mấy con Thực kim nghĩ bị Tử Đao của Diệp Mặc bổ ra, không ngờ chỉ lắc lư vài cái, chỉ bị thương nhẹ.

- Đây là Thực kim nghĩ cấp bảy, hai đứa vào trong đi.

Diệp Mặc lập tức biết những con Thực kim nghĩ này căn bản không phải là thứ mà Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm có thể đối kháng được. Thực kim nghĩ cấp bảy một con hai con cũng không có gì, nhưng một khi có nhiều, cho dù là Vô Ảnh cũng chỉ có thể chờ chết.

Chẳng trách những Tinh thú này bị nó ăn hết sạch, Thực kim nghĩ cấp bảy một khi phát động quần thể, cho dù là Tinh thú có lợi hại đi nữa, cũng chỉ có thể chết trôi chết nổi. Tinh thú lợi hại, nhưng không có thần thông và thần thức, đối với những con Thực kim nghĩ này cũng bó tay, Tinh thú cường tráng mạnh mẽ, thứ đáng sợ chính là những con Thực kim nghĩ này.

Nếu là Thực kim nghĩ Diệp Mặc cũng không quá lo lắng, tốc độ của Thực kim nghĩ nhanh, nhưng hắn tin rằng độn thuật của mình cũng không chậm. Một khi không phải là đối thủ của những con kiến này, thì hắn liền bỏ chạy.

Lần này Diệp Mặc tiến vào Hà Lâm cốc, cũng không có Tinh thú chặn đường. Sau khi Diệp Mặc tiến vào Hà Lâm cốc, thần thức lập tức khuếch tán ra, lúc này hắn mới hiểu tại sao những con Tinh thú này sợ hãi thậm chí còn bị giết sạch nữa rồi.

Thực kim nghĩ ngợp trời kia phủ kín lấy mấy chục con Tinh thú cao hơn hai mươi trượng, còn một số con Tinh thú dưới hai mươi trượng kia thì sớm đã bị ăn hết sạch rồi, một chút cặn bã cũng không còn nữa.

Những con Tinh thú cao hơn hai mươi trượng này chặn ở cửa cốc, rõ ràng là không muốn những con kiến này xông ra khỏi Hà Lâm cốc. Nhưng những con Tinh thú này mặc dù vô cùng lợi hại, nhưng đối với những con Thực kim nghĩ này cũng bó tay, chỉ có thể dùng tay xiết, chà xát mà thôi. Hoặc là dùng man công đối phó với Thực kim nghĩ, như vậy, cho dù những Thực kim nghĩ này có bị Tinh thú đánh trúng, cũng chỉ bị chết đi một phần nhỏ, phần lớn Thực kim nghĩ khác vẫn bình an vô sự.

Diệp Mặc nhìn thấy một con Tinh thú cao hơn hai mươi hai trượng bị Thực kim nghĩ nhào đến, con Tinh thú đó cũng chỉ có thể quẩy người một cái, liền bị những con kiến này bao phủ hoàn toàn. Thực kim nghĩ xông vào mũi miệng và mắt của con Tinh thú này, nhanh chóng từ trong ra ngoài tiêu diệt gọn ghẽ con Tinh thú đáng sợ này.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, những con Thực kim nghĩ này phần lớn đều là từ cấp năm trở lên. Cấp sáu chiếm đa số, cấp bảy mặc dù ít hơn chút, nhưng có cũng mấy vạn con, còn có hai con Thực kim nghĩ thậm chí cũng đã đạt đến cấp tám rồi. Bầy Thực kim nghĩ đáng sợ này một khi tiến vào Tiên giới, căn bản cũng không phải là một tai nạn, ngay cả Thượng thiên vực cũng sẽ bị bọn kiến vô cùng đáng sợ này nuốt sạch, trừ phi có người có thần thông Thiên Hỏa Cửu Dương như hắn.

Đối với Tiên giới có người có thần thông Thiên Hỏa Cửu Dương như hắn không, Diệp Mặc cũng không chút nghi ngờ. Tiên giới vô biên vô hạn, cao nhân nhiều vô số kể, thần thông chém giết trên diện tích lớn cũng chắc chắn có.

Thấy Diệp Mặc tiến vào, vài con Tinh thú cao lớn cũng chỉ gào thét vài câu, rồi cũng không thể nào phát ra âm thanh được nữa. Thực kim nghĩ cực nhỏ, hoàn toàn có thể tiến vào mắt mũi tai của Tinh thú.

Tinh thú trong này, cho dù là Tinh thú cao hơn hai mươi trượng, cũng biết Diệp Mặc. Bây giờ Diệp Mặc đến rồi, bọn chúng gầm rú, rõ ràng là vì cầu cứu sự giúp đỡ của Diệp Mặc.

Trên thực tế không đợi Diệp Mặc động thủ, thì bầy Thực kim nghĩ cũng đã phủ đầy trời xông về phía Diệp Mặc, vô biên vô hạn.

Đến lúc này, Diệp Mặc làm gì còn dám lưu thủ nữa, năm vầng mặt trời màu xanh viền vàng dần dần dâng lên.

Diệp Mặc ngay lập tức liền toàn lực phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, bây giờ hắn cũng đã có hai loại Tiên diễm rồi, thứ nhất chính là Thanh Như Hiểu Thiên, thứ hai là Nam U Hư Hỏa cắn nuốt mồi lửa Cửu Thanh. Những con Thực kim nghĩ trong này đáng sợ như vậy, Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Thanh Như Hiểu Thiên, hình thành Thiên Hỏa Cửu Dương. Liệt dương màu xanh bay lên, vô số đường đao Liệt dương màu xanh bắn tứ phía, trong nháy mắt đã tịch chuyển đến những nơi phạm vi nghìn dặm. Tứ phía đường đao màu xanh, những âm thanh xuy xuy không ngừng, giống như mồi lửa thiêu đốt cực mạnh vậy. Chỉ cần bị Tiên diễm này cuốn lấy, lập tức liền biến thành mây khói, hóa thành tro bụi.

Giờ còn là năm vầng mặt trời thiêu đốt, lúc này Thiên Hỏa Cửu Dương mà Diệp Mặc phóng ra so với lúc trước giết Tiên yêu thú, cũng mạnh hơn đâu chỉ gấp mười lần?

Diệp Mặc cô đọng lại thần thức và Tiên nguyên, khiến cho những con Thực kim nghĩ nhao nhao xông đến đều rơi hết xuống, trong nháy mắt, vỗn dĩ bị những con Thực kim nghĩ chi chít trên không trung vây lại, cũng liền trở nên thưa thớt hơn.

Những con Thực kim nghĩ rơi trên mặt đất, trong nháy mắt liền bốc lên một làn khói xanh, sau đó biến mất.

Thực kim nghĩ cực kỳ đáng sợ, nhưng đối với Thực kim nghĩ mà nói, Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc còn đáng sợ hơn, Thiên Hỏa Cửu

Dương cuốn đến, những con Thực kim nghĩ dưới cấp bảy không thể nào có năng lực chống cự lại. Còn những con Thực kim nghĩ cấp bảy, cũng đều bị đốt lung lay sắp đổ hết.

Diệp Mặc gọi Vô Ảnh ra, đối với những con Thực kim nghĩ sắp gục này, Vô Ảnh cũng không khách khí, há to miệng, cuốn lấy toàn bộ.

Diệp Mặc một mạch xông vào Hà Lâm cốc, những con Thực kim nghĩ bị nổ như hoa thóc, những tiếng tích tách vang lên không ngừng.

Khi thi triển Thiên Hỏa Cửu Dương, Diệp Mặc chỉ là che chở Vô Ảnh, đối với những con Tinh thú thì cũng không có chút bảo vệ nào. Nhưng những con Tinh thú còn lại chưa bị Thực kim nghĩ ăn mất, dưới Thiên Hỏa Cửu Dương, chỉ là thần thái uể oải, hoặc là nói bị năm vầng thái dương thiêu đốt lung la lung lay, chứ cũng không mất mạng, ngược lại những con Thực kim nghĩ bám lên người bọn chúng thì lại bị Thiên Hỏa Cửu Dương thiêu đốt toàn bộ.

Những còn Tinh thú lúc này cũng hoàn toàn không để ý gì đến vết thương mà Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc gây ra cho bọn chúng nữa, bọn chũng cũng hoàn toàn ngây ra.

Một khi thi triển loại mặt trời này đối với bọn chúng, thì thứ mà bọn Tinh thú kia phải đối mặt chính là diệt vong. Cho dù là Tinh thú cao hơn mười trượng có thể chạy thoát, nhưng Tinh thú dưới mười trượng thì làm gì còn cơ hội đó?

Lúc này những con Tinh thú này cũng chỉ kính sợ nhìn Diệp Mặc, cũng không dám có nửa phần bất kính. May là người hàng xóm cường hãn này trước giờ cũng chưa bao giờ dùng mồi lửa đáng sợ này đối phó với Tinh thú, nếu như dùng cách này đối phó, thì lúc này Tinh thú đối mặt với nạn diệt vong cũng không xa nữa rồi.

Những con Tinh thú này không biết Diệp Mặc cho dù phóng ra Thiên Hỏa Cửu Dương, cũng không thể nào giết sạch Tinh thú, huống chi hắn căn

bản cũng không định giết sạch Tinh thú. Yêu cầu của Thiên Hỏa Cửu Dương đối với thần thức và Tiên nguyên không phải chỉ có một hai phần, cho dù Tiên nguyên và thần thức của Diệp Mặc bây giờ cũng vô cùng cường hãn rồi, nhưng cũng không thể nào giết sạch được Tinh thú trong thế giới Thanh mông này được.

Công cuộc giết chóc của Diệp Mặc và Vô Ảnh cuối cùng khiến hai con Thực kim nghĩ cấp tám kia sợ hãi mà thét lên những âm thanh bén nhọn, những con Thực kim nghĩ cấp bảy còn lại nhao nhao dao động tập trung lại, cùng với hai con Thực kim nghĩ cấp tám kia, xông về phía Diệp Mặc. Cánh của những con Thực kim nghĩ này bị Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc thiêu đốt, chỉ có thể lay động trong không trung.

Giết đến lúc này rồi, bản thân Diệp Mặc cũng không biết đã giết bao nhiêu con Thực kim nghĩ rồi nữa, bây giờ hơn vạn con Thực kim nghĩ trên cấp bảy cùng lúc tiến về phía hắn, đối với Diệp Mặc mà nói cũng là hợp ý hắn.

Dường như trong nháy mắt những con Thực kim nghĩ này xông đến, Diệp Mặc liền đánh một quyền ra, thần thông Ngũ Điệp Lãng.

Một bức tường lửa Tiên diễm với nhiệt độ đáng sợ được đánh ra, nhiệt độ kinh khủng này thiêu đốt không gian xung quanh tạo nên từng trận rung động. Những con Thực kim nghĩ này mặc dù lợi hại, nhưng bị Thiên Hỏa Cửu Dương tàn sát bừa bãi như vậy, cộng thêm Ngũ Điệp Lãng đáng sợ này, tất cả những con Thực kim nghĩ xông về phía Diệp Mặc lại càng trì trệ.

Một ít con Thực kim nghĩ bị thương nặng căn bản cũng không kịp phản kháng, ngay trong làn sóng đầu tiên của Thiên Hỏa Cửu Dương và Ngũ Điệp Lãng liền bị thiêu thành tro bụi. Còn những con Thực kim nghĩ còn lại bị Ngũ Điệp Lãng chặn lại, còn chưa kịp định thần lại. Thì đợt sóng thứ hai thứ ba của Diệp Mặc cũng đã nhào đến.

Hai đợt sóng lửa này sau khi giết được một phần Thực kim nghĩ, thì đợt sóng thứ tư thứ năm cũng lại được cuốn tới. Cho dù Thực kim nghĩ có lợi hại

đi nữa cũng không chặn lại được từng đợt Thiên Hỏa Cửu Dương và Ngũ Điệp Lãng này liên tiếp cuốn đến, chỉ trong tích tắc, nhưng con Thực kim nghĩ cấp bảy cũng hoàn toàn bị giết sạch sẽ. Chỉ có hai con Thực kim nghĩ cấp tám vẫn đang bị thương không nhẹ, đồng thời gào thét, liền muốn chạy trốn.

Cũng đã đánh đến mức này rồi, Diệp Mặc làm sao có thể để cho hai con Thực kim nghĩ cấp tám này chạy thoát được? Mặc dù lúc này thần thức tiên nguyên của hắn đã bị hao tổn cực lớn rồi, nhưng muốn lại phát ra một hai đường thần thông nữa thì vẫn có thể.

Tử Đao đồng thời được phóng ra, Diệp Mặc vung tay phóng một đường Lôi sa.

Tiếng sấm sét rầm rầm vang lên trong không trung, vô số những tia sét trong nháy mắt tập trung lại, hóa thành một Lôi Thương dài vạn trượng hướng về phía hai con Thực kim nghĩ cấp tám kia.

Hai con Thực kim nghĩ cấp tám vốn dĩ bị thương, bây giờ lại bị Diệp Mặc dùng Lôi Thương tấn công, liền muốn bỏ trốn. nhưng Diệp Mặc sớm đã đợi một bên, mấy mươi đường thần thức đao được phóng ra.

Một con Thực kim nghĩ trong đó bị thần thức đao của Diệp Mặc đánh trúng, lập tức lay động. Còn một con khác thì lại bị Tử Đao đánh trúng, lại càng liều mạng muốn thoát khỏi mà lao ra.

Thực kim nghĩ cấp tám theo lý mà nói cũng tương đương với Tinh thú rồi, nhưng trên thực tế sức chiến đấu của Thực kim nghĩ là dựa vào quần thể, một khi quần thể này bị tiêu diệt rồi, một con Thực kim nghĩ đơn độc, cho dù có cường hãn đi nữa thì cũng có hạn. nói cách khác sức chiến đấu của một con Thực kim nghĩ, cũng thua xa những con Tiên yêu thú cấp tám khác.

Hai con Thực kim nghĩ này còn đang giãy giụa, Lôi Thương của Diệp Mặc cũng đã giáng xuống.

Ầm...

Lôi Thương liên tục đâm vào mình của hai con Thực kim nghĩ kia, hai con Thực kim nghĩ chỉ là phát ra tiếng thét cường đại hơn, rồi bị Lôi Thương ném ra rất xa.

Vô Ảnh căn bản cũng không đợi Diệp Mặc nói gì, trực tiếp mang theo một cái bóng vọt đến, nuốt trọn hai con Thực kim nghĩ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1856

Lỗi Vào Thiên Ngoại Tinh Vực

Vô Ảnh bận cắn nuốt Thực kim nghĩ, Diệp Mặc nhìn từng dòng từng dòng sông uốn khúc trước mặt mà có chút kinh dị. Nước sông trong dãy sông đó màu sắc cũng khác nhau, nhưng tổng thể tiến gần vào trong Hà Lâm cốc, thì màu sắc của nước sông lại càng đậm.

Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu chuyện gì xảy ra, bên ngoài Hà Lâm cốc nhìn thấy những dòng sông này, giống như từng dãy hà lâm vậy.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong nước sông kia, lại phát hiện thần thức không ngờ lại có một cảm giác đau đớn. Hắn vội vàng thu hồi lại thần thức, đi đến bờ một con sông, giơ tay ra sờ một chút. Cảm giác băng hàn thấu xương tràn đến, khiến Diệp Mặc thậm chí cảm thấy tay của mình cũng đã bị loại chất lỏng này ăn mòn rồi.

Diệp Mặc vội vàng rút tay ra, lại phát hiện tay của mình hoàn hảo như cũ, hơn nữa da thịt bàn tay hình như sáng loáng hơn, hơn nữa một cảm giác sức mạnh cực cường đại xông tới, khiến cho hắn có cảm giác rất quái dị.

- Đây là nơi luyện thể.

Vô Ảnh cũng đã chằm chằm dán mắt vào con sông trước mặt.

Diệp Mặc giật mình tỉnh ngộ, chẳng trách những con Tinh thú kia con nào cũng vô cùng cường hãn, hóa ra đây chính là nơi luyện thể. Với tu vi luyện thể Tiên linh thể hậu kỳ của mình, trong nơi này cảm thấy đau đớn, có thể thấy nơi này quả thực là một nơi rất tuyệt để luyện thể. Hơn nữa trong dòng sông này mơ hồ có một sức mạnh nào đó, không biết có thể thông qua

dòng sông này để lĩnh ngộ được những pháp tắc sức mạnh khác hay không?

Nghĩ tới chuyện dòng sông này chính là nơi dùng để luyện thể, Diệp Mặc lập tức sung sướng, hắn không thể tu luyện ở nơi này được, chỉ có thể không ngừng giết chóc, sớm đã chán ghét rồi. Nếu như có thể luyện thể, cho dù hắn không thể nâng cao tu vi của mình, không bao hàm bất cứ pháp tắc gì, chỉ cần có thể nâng cao tu vi luyện thể của mình, thì cũng như nhau mà.

Lúc này hắn là Tiên linh thể hậu kỳ, một khi hắn thăng cấp lên Tiên thần thể rồi, cho dù chỉ là sơ kỳ, thì sức mạnh thân thể của hắn cũng không thua gì thân thể Tiên đế bình thường rồi. Nếu là như vậy, tu vi của hắn cho dù có thấp hơn chút, cũng không sợ những Tiên tôn bình thường.

Diệp Mặc tăng tốc đến bên dòng sông thứ hai, đồng thời thò tay xuống, sự đau đớn nóng bỏng gây ra kich thích Diệp Mặc lập tức rút tay lại. Diệp Mặc biết muốn tiến vào trong này luyện thể, cần phải vận chuyển công pháp luyện thể. Quy luật của những dòng sông này Diệp Mặc cũng đã hiểu ra rồi, là càng vào sâu, thì hiệu quả luyện thể lại càng cường đại hơn.

Mấy chục con Tinh thú kia thấy Diệp Mặc và Vô Ảnh chạy tới chạy lui trên bờ những dòng sông kia, cũng sợ hãi không dám bước lên trước. Cho dù là Tinh thú cao hơn hai mươi trượng, bây giờ cũng rất kiêng kị với Diệp Mặc. Thực kim nghĩ suýt chút nữa tiêu diệt bọn chúng, còn người hàng xóm tự dưng xuất hiện này lại giết chết bọn chúng một cách dễ dàng. Trong đây ai là người lợi hại nhất, cũng đã quá sáng tỏ rồi.

Diệp Mặc cũng chẳng thèm để ý đến những con Tinh thú đó, hắn trực tiếp tìm một dòng sông thích hợp tiến vào trong đó rồi nói với Vô Ảnh:

- Mày tự tìm một nơi để luyện thể đi, những con Tinh thú kia đến dài dòng, thì cứ ăn hết bọn chúng, nếu như không dài dòng, thì mày cũng đừng chủ động khiêu khích bọn chúng.

- Mấy con muỗi đó, em mới là không muốn đi ăn đấy chứ.

Vô Ảnh hưng phấn xông đến một dòng sông nghiêng sớm đã lựa chọn trước, 'Ùm' một cái nhảy vào.

Thấy Diệp Mặc và Vô Ảnh cũng đã vào nhánh sông luyện thể, những con Tinh thú đó mới thở phào nhẹ nhõm. Những dòng sông này rất nhiều, nếu như Diệp Mặc chỉ là luyện thể mà không phá hỏng, ngược lại cũng chẳng có gì.

Sau khi yên tâm lại, những con Tinh thú đó chủ động bắt đầu tụ tập lại. Đồng thời bóp sạch toàn bộ những con Thực kim nghĩ còn lại.

Trong khoảng không gian xanh mờ ảo này, vì Diệp Mặc và Vô Ảnh tìm được việc để làm rồi, dần dần cũng bình thường trở lại. Những con Tinh thú đó cũng đến dòng sông luyện thể, nhưng những con Tinh thú đó đều chọn một nơi khá xa với Diệp Mặc và Vô Ảnh để tu luyện.

...

Hạ thiên vực sau khi trải qua tháng ngày bị Phệ Hư Trùng chín đầu tàn sát bừa bãi cũng dần trở lại bình thường. Mặc dù Phệ Hư Trùng chín đầu không tiếp tục thôn phệ Tiên thành và tông môn nữa, nhưng lại có hơn mười Tiên đế của thượng thiên vực liên thủ lại tìm đến hạ thiên vực. Hơn mười Tiên đế này cùng với Phệ Hư Trùng chín đầu cùng chủ nhân của Phệ Hư Trùng chín đầu đánh nhau một trận lớn, cuối cùng ai cũng không thể nào làm gì được ai. Mọi người liền đi đến nhất trí.

Đó chính là Phệ Hư Trùng chín đầu không được tiếp tục tàn sát bừa bãi trong Tiên giới nữa, cho phép chủ nhân đó thành lập tông môn của riêng mình trong Thượng thiên vực. Đương nhiên, đối với những Tiên thành mà lúc trước Phệ Hư Trùng chín đầu thôn phệ, cũng coi như thôi. Cho dù tất cả mọi người đều biết, đây chính là nuôi hổ gây họa, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Cho dù có người bất bình, nhưng cũng không có ai dám đứng ra nói nửa chữ.

Trong lần đại nạn Phệ Hư Trùng chín đầu của Hạ thiên vực này, Tiên nhân chết đi nhiều vô số kể, cho dù là đệ tử của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng bị tổn thất rất nhiều.

Lúc này đã hơn mười năm từ lúc Phệ Hư Trùng chín đầu đại náo, Diệp Mặc biến mất cũng gần được ba mươi năm rồi.

Trong quảng trường lớn của Trát Khuê Tiên thành của Phạm Độ Thiên lại lần nữa tụ tập vô số Tiên nhân, lần náo nhiệt trước của Trát Khuê Tiên thành cũng là cách đây hơn chục năm, rất nhiều Đại La Tiên đến Thanh Vi thiên tham gia đại hội Bồng Việt Tiên quả.

Nhưng lần trước những tiên nhân đến tham gia đại hội Bồng Việt Tiên quả ngoài một số người dẫn đội ra, hình như cũng đều là tu vi Đại La Tiên, còn những người đến lần này, không ngờ lại có mấy nghìn Tiên Vương còn có cả một số Tiên tôn nữa.

- Hừ, Nghiêm Cửu Thiên, lại là tên này.

Một nam nhân anh tuấn mặc áo lam đứng bên ngoài quảng trường lớn hừ lạnh một tiếng, rất khinh thường nhìn một nam tiên mặc áo xám đứng cách trước mặt gã không xa.

Nam tiên mặc áo xám cũng giống như nam nhân mặc áo lam này, cũng bộ mặt anh tuấn, lão nghe thấy tiếng hừ lạnh, chỉ quay đầu liếc nhìn nam nhân áo lam kia một cái rồi cũng khinh thường nói:

- Bại tướng, còn dám lớn lối.

Nói xong nam nhân áo xám này quay người đi, không ngờ cũng chẳng thèm để ý đến nam nhân áo lam kia nữa.

- Đợi Diệp Mặc đến rồi, xem anh còn lớn lối trước mặt bổn vương như nào nữa?

Nam nhân anh tuấn mặc áo lam kia rất bực bội ngắt một sợi tóc của

mình, nhưng cũng không có cách nào.

Một nữ tiên mặc váy tiên màu trắng, - Đinh sư huynh, tôi nghi ngờ Nghiêm Cửu Thiên đó ẩn giấu tu vi của mình, nói không chừng lão căn bản cũng không phải là Tiên Vương sơ kỳ, thậm chí cũng là Tiên Vương hậu kỳ rồi.

Rõ ràng một nam một nữ này chính là Đinh Giới và Y Y thánh nữ Đạm Thái Y, vì Diệp Mặc có nói qua đến Nghiêm Cửu Thiên, Đinh Giới đồng thời cũng không tìm được đối thủ, nên cứ muốn tìm Nghiêm Cửu Thiên, kết quả hai người chưa nói được đến câu thứ hai, thì đã đánh nhau rồi.

Đinh Giới mặc dù vô địch cùng cấp trong Thượng thiên vực, nhưng cũng không đánh nổi Nghiêm Cửu Thiên. Nếu như không phải gã có mấy loại pháp bảo hộ mạng, thì gã sớm đã bị Nghiêm Cửu Thiên giết chết rồi.

Lần này đến Phạm Độ thiên, là vì Thiên Ngoại Tinh Vực có thể mở cửa. Vì cơ hội lần này, dường như tất cả Tiên Vương đều đến. Đương nhiên còn có rất nhiều Đại La Tiên vì muốn tiến vào Thiên Ngoại Tinh Vực, cũng đến nơi này.

Đinh Giới gật dầu, đồng ý với lời nói của Y Y Thánh nữ, một lúc sau gã tiếp tục nói:

- Lần này từ Thiên Ngoại Tinh Vực trở về, tôi sẽ tìm Diệp Mặc. Diệp Mặc nói đến Hỗn Độn Tinh vực của hạ thiên vực, không biết đã đi hay chưa.

Đạm Thái Y đang định trả lời, liền nhìn thấy hơn mười bóng người hạ xuống cao đài chính giữa quảng trường.

Người cầm đầu, phần lớn Tiên nhân đều quen biết, là Táp Không đại đế trong Tứ đại Tiên đế, sau lưng ông chính là Vị Phong Tiên đế và Long Hà đại đế.

Tu luyện đến trình độ này như bọn họ, cũng đã không phải dựa vào bế quan mà giải quyết rồi. Tiên đế viên mãn phải Chứng Đạo Thánh đế, cái cần

không phải là bế quan, mà là không ngừng tìm kiếm cơ duyên.

Táp Không đại đế vừa đứng ra, cả quảng trường lập tức liền im lặng.

Táp Không đại đế hài lòng gật đầu, lúc này mới cao giọng nói:

- Gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra, mấy chục năm trước chúng tôi mới tìm ra Tiểu thiên vực, khiến rất nhiều Đại La Tiên nhiều năm trước trì trệ đã thăng cấp lên Tiên Vương, mới qua một thời gian ngắn ngủi, chúng tôi lại lần nữa tìm ra lối vào của một thiên vực. Đương nhiên, lối vào này cũng chưa chắc là lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực. Nhưng căn cứ theo những gì chúng tôi đoán từ khí tức hỗn độn tràn ra ngoài, thì nơi này rất có thể là lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực...

Táp Không đại đế còn chưa nói xong, những Tiên nhân phía dưới cũng đã hưng phấn lên, đặc biệt là một số Tiên Vương viên mãn, còn có cả Tiên nhân Đại La Tiên viên mãn nữa.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, trong tam đại thiên vực thượng trung hạ của ba mươi ba thiên trên Tiên giới, đều có lối vào Hỗn Độn Tinh Vực. Hơn nữa mỗi một Hỗn Độn Tinh vực đều có chín tầng, còn những Hỗn Độn Tinh vực này có giống hay khác nhau, thì cũng không có ai biết.

Nhưng tất cả mọi người cũng biết rõ, ở lối vào từ ba đại thiên vực thượng trung hạ tiến vào Hỗn Độn Tinh vực, những thứ và cảnh tượng nhìn thấy đều hoàn toàn khác nhau.

Ba đại Hỗn Độn Tinh vực được người ta tìm vô số năm rồi, cho dù bây giờ tiến vào trong đó, vẫn có thể tìm được cơ duyên. Chính vì vậy, mỗi năm số người tiến vào lối vào Hỗn Độn Tinh vực cũng vẫn rất nhiều.

Hơn nữa mọi người còn biết, lối vào Hỗn Độn Tinh vực không chỉ là trong hư không của ba đại thiên vực thượng trung hạ, còn có một lối vào nữa. Lối vào đó là lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực, tương truyền lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực cũng có chín tầng.

Đáng tiếc vô số năm qua, cũng chưa có người nào nhìn thấy Thiên Ngoại Tinh Vực, cũng chưa có ai tìm thấy lối vào của Thiên Ngoại Tinh Vực.

Bây giờ Táp Không đại đế lại nói có thể phát hiện ra lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực, làm sao không khiến tất cả mọi người vì thế mà điên cuồng chứ? Mỗi một tầng của Hỗn Độn Tinh vực đều có vô số đồ tốt, càng đừng nói đến Thiên Ngoại Tinh Vực vừa mới tìm thấy.

Nếu như Thiên Ngoại Tinh Vực cũng là chín tầng trong ba mươi sáu tầng của Hỗn Độn Tinh vực, thì Thiên Ngoại Tinh Vực trước giờ chưa được khai phá kia, có bao nhiêu đồ tốt đây?

Thấy mọi người hưng phấn ầm ĩ, Táp Không đại đế đứng trên đài cao khua khua tay nói:

- Mọi người yên lặng một chút, lối vào lốc xoáy màu đen này cũng chưa chắc chính là lối vào của Thiên Ngoại Tinh Vực, chỉ có điều chúng tôi chỉ là đoán đại khái. Vì nơi này có pháp tắc thiên địa trong đó. Đối với những Tiên đế hoặc Tiên tôn pháp tắc đại thành, sẽ mãnh liệt bài xích. Cho nên nói, chỉ cho phép những người không có pháp tắc đại thành vào.

Nghiêm Cửu Thiên nghe thấy vậy, lập tức nhíu mày, lão không biết mình có thể đi vào được hay không. Thực lực của lão khôi phục về Tiên Vương hậu kỳ, pháp tắc không gian cũng dần dần hoàn thiện. nhưng vì cảnh giới còn chưa đến, pháp tắc của lão cũng chưa đại thành.

Đối với lão mà nói, nếu như trong này là lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực, thì lão nhất định phải vào trong. Có thể tưởng tượng, tiến vào Thiên Ngoại Tinh Vực vừa mới được phát hiện tuyệt đối sẽ giàu có đến mức nào? Còn Nghiêm Cửu Thiên lão không thiếu chính là công pháp và cơ duyên, còn cái mà lão thiếu lại chính là tài nguyên tu luyện, chỉ cần có đủ tài nguyên tu luyện, thì gã có thể tu luyện đến độ cao cần đến.

- Đương nhiên, nếu như lốc xoáy màu đen này không phải lối vào của

Thiên Ngoại Tinh Vực, vậy thì sau khi tiến vào, cũng có nguy hiểm nhất định, còn nguy hiểm như nào, những người tiến vào tự chịu.

Lời nói của Táp Không đại đế xoay chuyển, không khác gì giội gáo nước lạnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1857

Tấn Cấp Tiên Thần Thể

Đời ta tu tiên sao có thể e ngại nguy hiểm? Nếu như gặp chuyện gì cũng sợ hãi nguy hiểm, thì còn không bằng trốn ở nhà không ra ngoài nữa còn hơn.

Lời của Đại Đế vừa dứt, thì ở phía dưới liền có tiên nhân nói phụ họa.

Có người đã đứng lên nói phụ họa, thì những người còn lại liền nhao nhao lên tiếng đồng tình.

Lập tức Táp Không Đại Đế lấy ra một Thủy tinh cầu cực lớn, Nếu như Diệp Mặc ở đây, thì có thể phát hiện ra cái cánh cửa lốc xoáy này so với cái cánh cửa lốc xoáy trước kia hắn tiến vào thì lớn hơn rất nhiều. Nhưng nó cũng có vẻ yên ổn hơn nhiều lắm. Tuy vẫn là một cái hố sâu đen ngòm, nhưng tốc độ xoáy của cơn lốc thì kém xa so với cánh cửa lúc trước mà hắn đi vào.

Chờ khi những tiên nhân trên quảng trường đã nhìn rõ cánh cửa lốc xoáy đen ngòm kia, thì Táp Không Đại Đế mới nói tiếp:

- Đồng thời ta phải nhắc nhở mọi người, đó là căn cứ vào những gì chúng ta suy tính, thì cái lốc xoáy này phải tới thời gian mười hai năm sau mới đảo chiều lại, mở ra. Lúc đó thì mọi người mới có thể đi ra ngoài. Cho nên trước khi tiến vào, tất cả mọi người cần phải suy nghĩ cho kĩ càng mới được.

Cái Thiên ngoại tinh vực này vốn đã khiến lòng người ngứa ngáy rồi, cho nên ngoại trừ một số ít người ra, thì phần lớn đều chẳng có tâm tư nào

mà cân nhắc lợi hại cả. Đối với người tu tiên mà nói, thì mười hai năm quả thực chỉ là một cái nháy mắt mà thôi, căn bản cũng không thể tính là thời gian dài được.

Phải làm sao có thể lợi dụng thời gian mười hai năm này để tìm kiếm được nhiều tài nguyên tu luyện nhất, đó mới là vấn đề trọng yếu.

Táp Không Đại Đế gật đầu, vì điều này đã sớm nằm trong dự đoán của y rồi. Cho dù là y nói rằng nó hung hiểm gấp trăm lần nữa, thì cũng vẫn sẽ có vô số người muốn lao vào.

- Nhưng có một điều ta phải nhắc nhở mọi người chú ý, đó là sau thời gian mười hai năm, nếu như vẫn không ra ngoài, thì cái cánh cửa lốc xoáy này sẽ biến mất không còn nữa. Còn lần xuất hiện tiếp theo là bao giờ, thì không có ai biết cả.

Táp Không Đại Đế nói xong, thì căn bản cũng không đợi cho người nào lên tiếng, mà lập tức nói tiếp:

- Sau khi tiến vào Thiên ngoại tinh vực, thì tất cả những Tiên linh vật từ cấp chín trở lên đều phải nộp lại, nếu không thì sẽ bị tru sát. Những người nộp Tiên linh vật cấp chín trở lên đều sẽ có phần thưởng lớn.

Tất cả mọi người nghe được lời nói này thì đều phải rùng mình một cái. Tứ Đại Tiên Đế nói ra hai chữ tru sát này, thì sẽ thật sự là tru sát đấy, không có một chút ý tứ dọa nạt nào đâu. Một số người đã hiểu rõ thì lại cảm thấy yên lòng. Nếu như mấy vị Đại Đế này nói rằng không cần bất kỳ thứ gì, thì đó mới là việc lạ. Lúc trước Tiểu Thiên Vực mở ra, thì không phải là mấy vị Đại Đế này cũng lấy đi vài thứ đồ tốt nhất sao?

...

Hà Lâm Cốc thuộc không gian xanh mờ ảo, bên trong một nhánh sông uốn lượn, Diệp Mặc đang ngồi ở trong đó. Lúc này nước sông xung quanh hắn đã tạo thành từng đợt sóng gợn rung động. Đó là số ít những tạp chất đã

bị hắn đào thải ra khỏi cơ thể. Còn nhục thể cùng lực lượng của hắn vẫn đang không ngừng rèn luyện và tăng cường.

Theo thời gian trôi qua, nước sông quanh người hắn từ những đợt rung động đã dần trở nên quay cuồng. Nước sông quay cuồng càng lúc càng dữ dội, tới mức mà nước sông kia giống như tạo thành thực chất. Thời gian dần trôi qua, nước ở nhánh sông cũng bắt đầu bao quanh Diệp Mặc.

Cuối cùng toàn thân Diệp Mặc bị nước sông uốn lượn vây quanh, căn bản là không còn thấy thân hình của hắn nữa.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang rền ở giữa vòng xoáy, đem toàn bộ nước sông đang bao quanh Diệp Mặc bắn tung ra ngoài.

Những đợt nước sông bắn tung ra ngoài này lập tức tiêu tán trong hư không. Sau khi nước sông xung quanh phát nổ, thì Diệp Mặc lập tức đứng dậy Giờ phút này Diệp Mặc hất mái tóc dài của mình lên. Bắt thịt toàn thân trông thật hoàn mỹ. Quần áo bên ngoài của hắn lúc này cũng không còn nữa.

Tinh Thú ở phía xa thấy bên này có vụ nổ lớn, thì lại càng không dám tới gần, mà liền nhao nhao tránh ra xa thêm. Sau khi Diệp Mặc dùng vài đạo Khứ trần quyết cho mình, thì liền lấy ra một bộ quần áo sạch để thay đổi, sau đó phi thân lên không trung hét dài một tiếng rồi mới đi ra ngoài.

Trải qua nhiều năm khổ luyện, đổi qua vô số nhánh sông. Rốt cuộc là ngày hôm nay hắn cũng đã tấn cấp lên Tiên Thần thể rồi.

Cho dù là ở trên Tiên Giới này, thì tu vi luyện thể Tiên Thần thể cũng rất ít người đạt được. Tuy trên lý luận, thì cường độ thân thể của Tiên Đế có thể so sánh với Tiên Thần thể. Nhưng trên thực tế thì năng lực khôi phục cùng đối kháng trực tiếp vẫn kém hơn so với Tiên Thần thể một chút.

Lúc này Diệp Mặc đã tấn cấp lên Tiên Thần thể, cũng đồng nghĩa với việc hắn đã có tiền vốn để đứng vững trên Tiên Giới rồi. Cho dù là phải đối

mặt với Tiên Đế, thì hắn cũng không phải là tới cơ hội chạy trốn cũng không có.

Huống chi, thu hoạch của Diệp Mặc tại Hà Lâm Cốc này cũng không phải chỉ là tấn cấp lên Tiên Thần thể. Mà hắn còn lĩnh ngộ được một loại pháp tắc mới, đó chính là pháp tắc lực lượng.

Tại thời đại viễn cổ, pháp tắc lực lượng là pháp tắc cơ bản đơn giản nhất của Tiên Giới. Nhưng cũng chính là pháp tắc khó nhất nếu muốn đạt đến cảnh giới cao nhất. Trong tất cả các loại pháp tắc Chứng đạo, thì việc lấy lực lượng làm đạo chính là việc gian nan nhất từ xưa đến nay, và cũng chưa từng có người nào thành công cả.

Pháp tắc lực lượng lĩnh ngộ thì tương đối dễ dàng, nhưng muốn thành công thì lại rất khó. Cho nên dần dà trên Tiên Giới có rất ít người đi cảm ngộ về pháp tắc lực lượng. Kết quả là pháp tắc lực lượng cứ theo thời gian mà tan thành mây khói.

Cho tới hôm nay, Diệp Mặc mới lĩnh ngộ được pháp tắc lực lượng này trong không gian xanh mờ ảo. Điều này đối với Diệp Mặc tuyệt đối là một lợi thế to lớn.

Dù là tương lai hắn không lấy lực lượng làm đạo. Nhưng pháp tắc lực lượng lại vô cùng trọng yếu.

- Lão đại, anh đã đạt tới Tiên Thần thể rồi à?

Vô Ảnh hấp tấp chạy tới. Nó cắn nuốt nhiều thứ tốt như vậy, sau đó lại tu luyện một thời gian dài trong những nhánh sông này, nhưng khoảng cách để đạt tới Tiên Thao vẫn kém một chút. Vốn lão đại cũng không có đột phá gì, cho nên nó cũng không quá lo lắng. Nhưng hiện giờ lão đại của nó đã đột phá tu vi luyện thể lên Tiên Thần thể rồi, còn nó thì vẫn không hề thăng cấp, cho nên lập tức có chút áp lực trong lòng.

Diệp Mặc biết rõ Vô Ảnh rất khó có thể tấn cấp, cho nên cũng không

thật sự để ý, mà chỉ phất tay nói:

- Ta đã hiểu sơ qua về con đường pháp tắc lực lượng rồi, đồng thời cũng đã tấn cấp lên Tiên Thần thể. Tiếp tục ở lại đây cũng không có bao nhiêu tác dụng, cho nên chúng ta có thể đi rồi. Thuận tiên có thể tìm đường ra một chút.

Điều khiến cho Diệp Mặc cảm thấy đáng tiếc, đó là nước sông ở đây không có cách nào để mang đi được cả. Vì một khi mang đi, thì sẽ lập tức mất đi loại quy tắc lực lượng có công dụng luyện thể kia. Nếu không thì lúc này Diệp Mặc rời đi, ít nhất cũng phải thu đi một nửa số nhánh sông ở đây.

Vô Ảnh ở đây tu luyện mười mấy năm, sự ngỡ ngàng mới lạ lúc trước đã sớm trôi qua rồi. Hiện tại Diệp Mặc phải di, thì nó đâu có chút tiếc nuối gì, mà lập tức tranh thủ đi theo phía sau Diệp Mặc.

Diệp Mặc cùng Vô Ảnh rời khỏi Hà Lâm Cốc, thì đám Tinh Thú kia liền nhao nhao tránh đường. Đám Tinh Thú này đã biết rõ sự lợi hại của hai người rồi, cho nên cảm thấy không nên trêu chọc thì tốt hơn.

Diệp Mặc vừa đi vừa nghĩ tới lai lịch của đám Thực kim nghĩ kia. Ở nơi này lúc trước nhất định là không có đám Thực kim nghĩ kia, nhưng vì sao chúng lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn với số lượng nhiều như vậy. Không biết là chúng vốn đã trốn ở phía sau Hà Lâm Cốc, hay là từ một nơi nào khác mà bay tới đây?

Hà Lâm Cốc kia vốn không lớn, còn hắn và Vô Ảnh ở trong đó mười mấy năm, cũng đã sớm tìm khắp nơi rồi, nhưng quả thật là không hề tìm được tung tích của một con Thực kim nghĩ nào.

...

- Đây là nơi nào?

Mấy trăm tiên nhân đột ngột xuất hiện ở trong không gian xanh mờ ảo. Và đây là vấn đề đầu tiên mà phần lớn mọi người đều tự hỏi.

Không cần đợi có người trả lời, thì lập tức lại có thêm mấy trăm người liên tục được truyền tống vào. Số lượng tiên nhân ở đây rất nhanh đã vượt qua con số mười ngàn.

- Ở đây có vẻ không giống như lối vào Thiên ngoại Hỗn Độn Tinh Vực thì phải?

- Không nhất định. Vì khi vừa mới đi vào Hỗn Độn Tinh Vực cũng là một mảnh xanh xanh, không khác biệt là mấy so với ở đây.

- Đúng là không khác nhau lắm. Nhưng ở nơi này ánh sáng yếu ớt, căn bản là không nhìn rõ gì cả? Hơn nữa...

Câu cuối cùng của tên Tiên Vương này chưa nói hết, thì tất cả mọi người đều đã hiểu rõ. Nồng độ Tiên linh khí ở đây thấp đến mức gần như bằng không, mà như vậy có Tiên linh vật mới là chuyện lạ.

Những Tiên Vương cùng Đại La Tiên tiến vào đây đều là người có kinh nghiệm phong phú, cho nên sau khi tiến vào lập tức cảm giác được không khí nơi này có chút không đúng. Chủ yếu nhất là nơi này không có Tiên linh khí. Mà một nơi không có Tiên linh khí, thì liệu có thể có bao nhiêu Tiên linh vật cao cấp chứ? Nếu vẫn lạc quan thì căn bản chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Cho nên sau khi những người này đi vào, thì cũng không có ai rời đi trước cả. Phần lớn mọi người đều đoán ra rằng ở đây xác thực không phai là lối vào Thiên ngoại Hỗn Độn Tinh Vực, mà là một không gian đặc thù nào đó. Còn bên trong không gian này có cái gì, là nguy hiểm hay là yên bình, thì cũng không có ai nguyện ý đi trước nếm thử cả.

- Ồ, mọi người xem, đó là yêu thú gì?

Một tên Đại La Tiên viên mãn chỉ vào hai con Tinh Thú xuất hiện ở phía xa rồi hỏi.

Hai con Tinh Thú này đã cao gần mười trượng, tốc độ di chuyển cũng

khá là nhanh.

- Đó là Tiên yêu thú cấp mấy?

Nhìn thì không cảm nhận rõ được. Một thân đều là lông xanh, thoạt nhìn thì dường như khí lực của chúng rất lớn.

- Tôi đi thử xem.

Sau khi vài tên Đại La Tiên bàn ra tán vào, thì một tên Đại La Tiên hậu kỳ liền bay ra ngoài, cẩn thận tiếp cận với hai con Tinh Thú kia. Sau khi tên Đại La Tiên này đi lên, thì hai tên Đại La Tiên khác cũng cẩn thận đi theo.

Nhìn thấy một tên Đại La Tiên đang tiến tới gần, thì hai con Tinh Thú kia lập tức xoay người rời đi. Chúng hiện giờ đã có một loại ý thức, đó là người đang tiến tới này không khác mấy so với Diệp Mặc, tuyệt đối không phải là thứ mà chúng có thể ngăn cản được.

Tên Đại La Tiên kia nhìn thấy hai con Tinh Thú xoay người bỏ chạy, thì lập tức lấy ra pháp bảo của mình rồi nói:

- Loại Tiên yêu thú này nhát gan thật, có lẽ là thực lực cũng không mạnh đâu. Ta thử giết một con trước để xem xem.

Tên Đại La Tiên này nói xong thì liền phóng pháp bảo của mình ra.

Vài tiếng động phát ra, pháp bảo của y căn bản là không hề sai lệch một chút nào, trực tiếp đánh vào thân mình một trong hai con Tinh Thú. Nhưng con Tinh Thú kia sau khi bị pháp bảo công kích trúng, thì nửa điểm tổn thương cũng không hề có. Hơn nữa con Tinh Thú này thấy có người chủ động công kích nó, thì lập tức gào lên một tiếng rồi giơ bàn tay khổng lồ của mình tát một cái.

Rầm...

Một âm thành huyết nhục bị nghiền nát lập tức vang lên. Tên Đại La

Tiên kia đã trực tiếp bị đánh thành thịt vụn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1858

Gặp Lại Khai Nỉ

Một Đại La Tiên phóng pháp bảo ra công kích, không những không gây ra bất kỳ thương tổn nào đối với con Tiên yêu thú kỳ lạ kia, mà tên Đại La Tiên này còn bị con Tiên yêu thú kỳ lạ kia tát một phát chết tươi. Loại Tiên yêu thú kỳ lạ này quả là quá nghịch thiên rồi.

Hai tên Đại La Tiên khác thấy chuyện trước mặt thì liền vội vàng xoay người bỏ chạy.

Hai con Tinh Thú kia thì thấy mấy người này mặc dù không khác là mấy so với Diệp Mặc, nhưng thực lực thì lại khác biệt quá lớn, cho nên cũng không trốn đi nữa, mà quay lại xông lên công kích những tiên nhân kia.

Hai tên Đại La Tiên vừa xoay người bỏ chạy kia lúc này ngay cả lực lượng trói buộc của hai con Tinh Thú cũng không thể giãy ra được, cho nên chỉ trong khoảnh khắc đã bị hai con Tinh Thú chỉ cao gần mười trượng này tát chết.

Trong chớp mắt, ba tên Đại La Tiên đã bị giết, mà hai con Tinh Thú kia căn bản là chẳng có vấn đề gì.

Thấy hai con Tinh Thú lại quay ngược lại xông về phía mọi người, thì trong đám người rốt cuộc đã có người nhận ra được lai lịch của chúng:

- Đây là Tinh Thú, da thịt bọn nó vô cùng cứng rắn, pháp bảo bình thường căn bản là không có biện pháp làm tổn thương tới chúng nó. Loại Tiên yêu thú này sinh tồn ở Giới Vực, không tu luyện Tiên nguyên cùng thần thức, nhưng lại có lực lượng vô cùng cường đại. Có con Tinh Thú thậm chí

còn tinh thông cả pháp tắc lực lượng, có thể phá tan tất cả mọi thứ.

Ầm...

Bàn tay của con Tinh Thú va chạm cùng với pháp bảo của một tên Tiên Vương. Lần này thì con Tinh Thú cao gần mười trượng kia đã không chiếm được tiện nghi, mà còn bị pháp bảo của tên Tiên Vương kia đánh bay ra ngoài.

Cho dù là như vậy, thì con Tinh Thú kia cũng không hề bị tổn thương chút nào. Bất quá hai con Tinh Thú này đã nhận ra rằng trong đám người này vẫn có kẻ đánh thắng được chúng, cho nên không dám xông lên nữa mà quay người rút đi. Chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn không thấy đâu nữa.

- May quá, chúng nó đi rồi. Mấy con Tinh Thú này quả thực là quá đáng sợ. Dưới tu vi Tiên Vương mà gặp phải thì cầm chắc cái chết.

Một tên Đại La Tiên nhìn về phía hai con Tinh Thú bỏ đi, trong lòng vẫn còn chút sợ hãi.

Tên Tiên Vương đã đánh lùi Tinh Thú kia liền trầm giọng nói:

- Ngươi căn bản là không hiểu về Tinh Thú. Tinh Thú luôn đi theo đàn, hơn nữa nghe nói ở Giới Vực không gian, một khi đã xuất hiện Tinh Thú thì đó chính là số lượng vô cùng lớn. Tuy chúng ta chỉ thấy có hai con Tinh Thú, nhưng có thể sẽ có thêm rất nhiều Tinh Thú nữa, thậm chí còn nhiều hơn vô số lần số người của chúng ta ở đây.

- A...

Một số người không hiểu rõ về Tinh thú lập tức liền trở nên cảnh giác. Chỉ hai con Tinh Thú kia thôi đã thiếu chút nữa giết họ rồi, một khi có cả một bầy cực kỳ đông đúc tiến tới, thì còn đến mức nào nữa?

- Hơn nữa...

Giọng điệu của tên Tiên Vương kia lúc này càng trở nên ngưng trọng hơn:

- Nghe nói là loại Tinh Thú này còn có con cao hơn mười trượng. Nếu như gặp phải những con Tinh Thú cao hơn mười trượng, thì cho dù là chúng ta muốn chạy trốn cũng rất khó khăn. Nhưng ta nghe nói rằng bọn Tinh Thú này bản tính vốn rất thô bạo, tuyệt đối sẽ không bao giờ chủ động rút lui. Mà vừa rồi hai con Tinh Thú kia trúng một chiêu, mặc dù không hề tổn thương chút nào, nhưng lại chủ động rút lui, đây mới là việc kỳ lạ.

Sau khi tên Tiên Vương này nói xong, thì những tiên nhân có mặt ở đây đều trở nên trầm mặc. Nếu quả thật là như thế, thì mười hai năm tới đây bọn họ ở trong này sẽ không phải là đi thu thập về bao nhiều Tiên linh thảo rồi, mà là phải làm sao để có thể sống sót mới đúng. Thứ nhất là khắp nơi ở trong này đều đầy rẫy Tinh Thú, thứ hai là ở đây căn bản cũng không phải là lối vào Thiên ngoại Hỗn Độn Tinh Vực.

- Chúng ta mau chóng rời khỏi đây thôi, tìm một nơi nào đó an toàn đã rồi nói sau.

Lập tức đã có người đưa ra ý kiến.

- Rời đi? Nơi này là nơi Tinh Thú sinh tồn, khắp nơi đều là Tinh Thú. Mà chúng ta ở đây lại chỉ gặp phải hai con Tinh Thú thôi, đã là vô cùng may mắn rồi.

Một tên Tiên Vương nói với giọng khinh thường.

Tên Tiên Vương này vừa nói xong, thì đã nhìn thấy có tới mấy ngàn con Tinh Thú đang lao tới.

Vừa rồi hai con Tinh Thú thôi đã thiếu chút nữa khiến cho tất cả phải khốn đốn. Hiện giờ thoáng một cái đã có tới mấy ngàn con Tinh Thú đang xông tới, khiến cho thần kinh của tất cả mọi người đều lập tức trở nên căng thẳng.

- Mọi người không nên hốt hoảng, hãy kết đội với nhau rồi dùng pháp bảo công kích. Vài người cùng công kích một con. Chúng ta nhiều người hơn chúng nó. Tất cả các tiên nhân tu vi Tiên Vương trở lên hãy mở rộng Lĩnh Vực ra để ngăn cản đám Tinh Thú này.

Một tên Tiên Tôn sơ kỳ lập tức lớn tiếng nói.

Những người tiến vào trong này, thì tu vi cao nhất cũng không vượt qua Tiên Tôn sơ kỳ. Hơn nữa Tiên Tôn có thể tiến vào đây, cũng chỉ là những Tiên Tôn chưa có lĩnh ngộ đại thành về một pháp tắc nào. Một khi pháp tắc đã đại thành, thì cho dù là Tiên Tôn cũng không thể tiến vào trong này.

Đã có Tiên Tôn dẫn đầu, thì những tiên nhân còn lại lập tức phối hợp làm theo.

Tiến vào mảnh không gian này có hơn hai mươi ngàn người. Tu vi Tiên Tôn có năm người, Tiên Vương thì có hơn một đến hai ngàn, còn lại đều là Đại La Tiên.

Dưới sự dẫn dắt của Tiên Vương cùng Tiên Tôn, thì hơn hai mươi ngàn người lập tức phối hợp với nhau chiến đấu cùng Tinh Thú.

Khoảnh khắc này, pháp bảo tung hoành, Tiên nguyên lực bắn ra tứ phía. Không ngừng có Đại La Tiên hoặc là Tiên Vương ngã xuống, cũng không ngừng có Tinh Thú bị chém giết.

Tuy lực lượng của Tinh Thú vô cùng mạnh mẽ, nhưng dù sao đám Tinh Thú tới đây cũng không vượt quá mười trượng, cho nên dưới thần thông của Tiên Tôn cùng Tiên Vương, thì Tinh Thú cũng không ngừng bị chém giết.

Ưu điểm của Tinh Thú rất rõ ràng, và khuyết điểm cũng vậy. Những tiên nhân này cũng giống như Diệp Mặc, sau một hồi chiến đấu cùng Tinh Thú, thì dần dà cũng đã nắm được khuyết điểm của chúng và tìm ra được yếu huyệt trên thân thể của Tinh Thú.

Theo những kinh nghiệm mà mọi người vừa đánh vừa truyền lại cho

nhau, thì vốn là tràng diện thế lực ngang nhau, nhưng lại trở thành đám Tinh Thú bị yếu thế. Sau khi số lượng Tinh Thú bị giết càng lúc càng tăng, thì đám Tinh Thú kia cuối cùng cũng nhịn không được mà bắt đầu lùi lại.

Rất nhanh những Tinh Thú còn sót lại ở đây cũng đều tiêu tán hết sạch, chỉ còn lại đống thi thể bừa bộn trên mặt đất.

Trận chiến này tuy chỉ diễn ra trong thời gian ngắn, nhưng lại chết đi tới mấy trăm tiên nhân, mà Tinh Thú thì mới chỉ bị giết có hơn trăm con mà thôi. Điều này cũng là vì có quan hệ với Hà Lâm Cốc, cho nên sẽ không có Tinh Thú cao hơn mười trượng tới đây. Bằng không thì ít nhất số tiên nhân ở đây cũng phải ngã xuống hơn một nửa.

- Bọn này thật là lợi hại. Chúng ta nhiều người như vậy, mà cũng chỉ miễn cưỡng thắng được chúng. Xem ra sau này chúng ta không thể hành động một mình rồi, nhất đinh phải đi cùng với nhau mới được.

Một tên Tiên Vương thở ra rồi nói.

- Ta chỉ sợ là sẽ không đơn giản như vậy đâu.

Tên Tiên Tôn dẫn đầu kia cau mày rồi nói:

- Mấy ngàn Tinh Thú tại Giới Vực cũng không tính là nhiều, thậm chí còn có thể nói là ít. Nhưng đây không phải là điểm trọng yếu, mà trọng yếu là trong đám Tinh Thú vừa rồi không có một con nào vượt qua mười trượng cả. Vì theo ta được biết, thì tại Giới Vực chi địa, chẳng những là có Tinh Thú vượt quá mười trượng, mà còn có một bộ phận Tinh Thú cực nhỏ vượt qua cả hai mươi trượng nữa. Nếu như gặp phải Tinh Thú vượt quá hai mươi trượng, Sau một hồi đại chiến, cộng thêm lời nói này của tên Tiên Tôn, thì hiện trường lại lần nữa trở nên trầm mặc. Gặp phải Tinh Thú vượt quá hai mươi trượng, thì ngay cả Tiên Tôn cũng không nhất định chạy thoát được. Vậy thì những người còn lại căn bản không cần phải nói tới. Hơn nữa nếu như một lần gặp phải nhiều con Tinh Thú vượt quá mười trượng, thậm chí là hai mươi trượng, vậy thì sẽ thế nào?

Một vài Nguyên Thần đã bị hủy đi nhục thể hiện đang sợ hãi và bất lực lơ lửng trong hư không, cũng không biết là nên đi đâu cả.

- Tiên Tôn đại nhân, hiện tại chúng ta phải làm thế nào?

Một tên Tiên Vương phá vỡ sự trầm mặc, đứng ra hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn hỏi.

- Các người có biện pháp nào tốt không?

Tên Tiên Tôn kia cũng không có chủ ý nào tốt cả.

Một tên Tiên Tôn khác liền đứng ra nói:

- Biện pháp duy nhất chính là lập tức kiến thiết một cái Tiên thành quy mô nhỏ. Sau đó dùng Tiên thành để ngăn trở đám Tinh Thú kia. Hơn nữa nội đan của Tinh Thú có thể luyện chế Tiên đan cao cấp dùng cho luyện thể, cho nên chúng ta có thể thông qua việc vừa săn giết Tinh Thú, vừa tìm kiếm đường ra. Nếu như không có cách nào tu luyện, vậy thì dùng loại nội đan này để mà luyện thể vậy.

- Điều này chỉ sợ là không được. Những Tinh Thú cường hãn đều đã vượt quá mười trượng, cho nên ta chỉ sợ là tường thành của Tiên thành cho dù chắc chắn, cũng không thể nào ngăn trở được.

Một tên Tiên Tôn khác lập tức nói.

Tên Tiên Tôn đề nghị thành lập Tiên thành kia cũng không hề vội vàng, mà chậm rãi giải thích:

- Dựa vào Tiên thành thì đương nhiên là không được, nhưng Tinh Thú có một cái khuyết điểm, đó chính là không tu luyện Nguyên Thần cùng thần thức, mà hoàn toàn chỉ là cậy mạnh. Cho nên chúng ta chỉ cần bố trí bên ngoài Tiên thành một lượng lớn ảo trận, bố trí cả trận pháp ẩn nấp cho Tiên thành, thậm chí là cả trận pháp chuyển di nữa. Như thế thì trên cơ bản là sẽ không xẩy ra chuyện gì cả.

Đề nghị này gần như là lập tức được tất cả mọi người đồng ý. Tinh Thú không có thần thức, cũng không có Nguyên Thần, cho nên dù đủ sức công phá Tiên thành, thì cũng không thể vượt qua ảo trận cùng trận pháp ẩn nấp được.

Đã có hy vọng, thì đương nhiên là sẽ có động lực. Những tiên nhân tiến vào đây vốn là vì tìm kiếm lối vào Thiên ngoại Hỗn Độn Tinh Vực, lúc này lập tức bắt đầu kiến thiết Tiên thành. Hơn hai mươi ngàn người cùng nhau kiến thiết Tiên thành, hơn nữa người có tu vi thấp nhất cũng đều là Đại La Tiên, cho nên tốc độ kiến thiết của tòa Tiên thành này quả thực là rất thần tốc.

Thành lập một cái Tiên thành ở nơi này, thì đương nhiên là không sử dụng loại tài liệu tốt rồi, đều chỉ dùng tài liệu có ở ngay tại đây mà thôi. Nhưng ảo trận cùng trận pháp ẩn nấp được bố trí bên ngoài Tiên thành thì đều là sử dụng tài liệu thượng hạng để bố trí.

...

Diệp Mặc không có hứng thú chém giết Tinh Thú, mà hắn chỉ đi khắp nơi để tìm đường ra. Mặc dù ở phía ngoài có nhiều Tinh Thú, nhưng khi chúng thấy Diệp Mặc tới thì đều nhao nhao nhường đường.

Diệp Mặc thấy đám Tinh Thú này nhường đường thì lại bỗng nhiên ngừng lại. Vì lúc này hắn phát hiện ra rất nhiều Tinh Thú bị thương ở trên người, hơn nữa căn cứ vào thần trí quan sát của hắn, thì những vết thương này đều là do pháp bảo công kích mà thành.

Chẳng lẽ ở đây lại có người tới? Hay là lão già Khai Nỉ kia? Diệp Mặc nghĩ tới đây thì lập tức đi tới trước mặt một con Tinh Thú bị thương, duỗi tay ra nắm lấy con Tinh Thú này.

Tinh Thú ở nơi này có con nào mà không biết Diệp Mặc cùng Vô Ảnh. Cho nên con Tinh Thú này thấy Diệp Mặc đi tới tóm lấy nó, thì cũng chỉ có thể đứng yên không chút phản kháng nào.

Diệp Mặc nhìn kỹ một chút miệng vết thương trên người con Tinh Thú này, đúng là do pháp bảo công kích mà thành.

- Xem ra ở đây đúng là đã có người ngoài đến. Đây không phải là vết tích do Khai Nỉ gây ra. Đi, chúng ta đi xem một chút.

Diệp Mặc bỏ tay ra khỏi con Tinh Thú này, sau đó nói với Vô Ảnh.

Căn cứ vết thương trên người con Tinh Thú này, thì Diệp Mặc rất nhanh đã dùng thần thức tra ra được một cái Tiên thành đang được kiến thiết. Hơn nữa ở bên ngoài Tiên thành còn được bố trí các loại trận pháp nữa.

Thật sự là có người tới. Diệp Mặc không biết là những người này từ đâu mà tới, nhưng vẫn lập tức đi qua để xem.

- Lão đại, lão già Khai Nỉ kìa...

Không đợi Diệp Mặc di chuyển, thì Vô Ảnh bỗng nhiên nói một câu.

Gần như là cùng lúc với câu nói của Vô Ảnh, thì Diệp Mặc cũng đã thấy được Khai Nỉ. Hắn lập tức không hề suy nghĩ gì mà xông thẳng về phía Khai Nỉ.

Mục đích mà hắn tới nơi này chỉ có một. Đó chính là giết lão già Khai Nỉ kia. Bây giờ đã nhìn thấy Khai Nỉ rồi, thì hắn sao có thể buông tha được?

Ngay từ đầu Khai Nỉ cũng đã nhìn thấy Diệp Mặc. Lão cũng giống như Diệp Mặc, sau mấy chục năm tránh né thì lại phát hiện ra trong này có thêm nhiều người mới đến. Nhưng cùng lúc khi lão phát hiện ra cái Tiên thành đang kiến thiết kia, thì Diệp Mặc cũng đã nhìn thấy lão.

Khai Nỉ cũng không hề suy nghĩ, mà lập tức xoay người bỏ chạy. Lão không phải là sợ Diệp Mặc, vì lão tin rằng Diệp Mặc nhất định sẽ đuổi theo. Cách nghĩ của lão và Diệp Mặc hoàn toàn giống nhau, chính là muốn giết đối phương ở một nơi không người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1859

Huyết Hà Cửu Lạc Vs Hư Không

Diệp Mặc và Khai Nỉ đến nhanh, đi càng nhanh hơn. Những người còn đang kiến thiết tiên thành này, đã không phát hiện Diệp Mặc, cũng không trông thấy Khai Nỉ.

Diệp Mặc chỉ đuổi nửa nén nhang đã biết tu vi của Khai Nỉ so với lúc trước đã tăng lên rất nhiều, hơn nữa tinh thú ở nơi này chẳng những sợ hắn, tương tự cũng sợ Khai Nỉ, bởi vì những tinh thú này cũng không ngăn trở Khai Nỉ.

Đồng thời Diệp Mặc còn cảm thấy Khai Nỉ cũng không phải thật sự muốn chạy trốn khỏi sự truy sát của hắn, mà là muốn dẫn hắn đi tới nơi khác. Thậm chí Khai Nỉ không sợ mình phát hiện ý đồ của y, điều này cho thấy Khai Nỉ đã sớm biết mình căn bản là sẽ không bỏ qua cho y.

- Vô Ảnh, lão già này cố ý dẫn dụ chúng ta, chờ lúc ta và y đánh nhau, ngươi ở một bên lựa thời cơ đánh lén.

Diệp Mặc truyền âm cho Vô Ảnh.

Vô Ảnh lập tức tỏ vẻ đã biết, càng ra sức nghĩ cách lao ra chặn đường Khai Nỉ bất kỳ lúc nào. Nó thích nhất chính là trò đánh lén, nhưng từ sau khi nó thăng cấp Thiên Thao, thân thể hoàn toàn thay đổi khác thường, căn bản là không cách nào tiếp tục dùng bộ dạng nhỏ như hạt đậu đi đánh lén.

...

Tiên thành xây dựng ở mảnh không gian xanh mờ ảo này được gọi là tiên thành Ngự Tinh, chính là để phòng ngự Tinh thú. Tiên thành lập nên vô

cùng nhanh, chỉ có điều trận pháp bố trí phía ngoài ngược lại có chút chậm.

Nhưng dưới sự liên hợp của mấy chục Trận pháp sư và đại sư Trận pháp, đại trận hộ thành bên ngoài cuối cùng cũng bố trí xong, hơn nữa còn là mấy cái đại trận cấp sáu tạo thành.

Trên thực tế ở chỗ này, cho dù là tiên trận cấp bốn, tinh thú cũng chưa chắc có thể công phá được, trừ phi là toàn bộ Tinh thú loại hoàn toàn nắm giữ pháp tắc lực lượng đến công phá, mà chuyện này căn bản là không có khả năng.

Tinh thú nắm giữ pháp tắc lực lượng ít nhất phải là tinh thú hai mươi trượng trở lên, những Tinh thú này dưới tình huống bình thường sẽ rất ít xuất hiện. Chúng trên cơ bản đều đang ở Hà Lâm Cốc, chủ yếu chính là để bảo hộ Hà Lâm Cốc kia nơi luyện thể của Tinh thú.

Ở không gian xanh mờ ảo này, Tinh thú đâu chỉ có hàng tỉ? Nhưng tinh thú có thể thăng cấp đến hai mươi trượng trở lên lại không hề nhiều, những Tinh thú này chẳng những cần có tư chất Tiên Thiên, còn cần phải có được cơ duyên nhất định. Cho nên chỉ có những Tinh thú có cơ hội thăng cấp đến hai mươi trượng trở lên kia, mới có thể tiến vào Hà Lâm Cốc tu luyện. Lúc trước Diệp Mặc mặc dù có thể tiến vào Hà Lâm Cốc tu luyện vài chục năm, đó là bởi vì không có một con Tinh thú nào dám làm gì hắn.

Bởi vậy, tầm quan trọng của Hà Lâm Cốc không cần nói cũng biết. Tinh thú lợi hại đều tập trung tới nơi này, mà những Tinh thú thông thường chỉ có thể tu luyện ở bốn phía bên ngoài, chỉ có tu luyện tới một trình độ nhất định rồi mới có thể tới đây tiếp tục thăng cấp.

Tiên nhân sống trong tiên thành Ngự Tinh, một khi đã không có sự công kích của Tinh thú, lập tức cũng bắt đầu cảm thấy vô công rỗi nghề. Ở đây tu luyện khó khăn, lại không thể tùy tiện ra ngoài. Phần lớn tiên nhân không còn cách nào, chỉ có thể lựa chọn luyện thể.

Rất nhanh rất nhiều người liền phát hiện, dùng Tinh Đan của tinh thú

luyện chế tiên đan để luyện thể, hiệu quả không ngờ lại tuyệt hảo vô cùng. Dùng Tinh Đan luyện chế loại đan dược luyện thể này, chẳng những có công năng luyện thể mạnh mẽ, còn có một ít khí tức hỗn độn hàm súc trong đó, làm cho người ta cảm ngộ thần thông và các công pháp còn lại càng khắc sâu thêm một phần. Hơn nữa nếu như lựa chọn một vài Tinh thú thấp bé tiến hành thực chiến, thì tiến độ luyện thể sẽ càng nhanh hơn.

Sau khi phát hiện ra điều này, hai thứ đồ lập tức bắt đầu trở nên quý giá, thứ nhất chính là công pháp luyện thể, một số ít công pháp luyện thể cao cấp càng đắt đỏ, trừ cái này ra, cái kia chính là Tinh Đan.

Tinh Đan là nội đan của Tinh thú. Tiên đan luyện thể đều là luyện chế từ loại nội đan của Tinh thú này. Bởi vì luyện thể tiêu thụ tốt, Tinh Đan cũng nước lên thì thuyền lên.

Bất kể nơi nào, chỉ cần có lợi ích thì có đánh nhau chết sống. Tinh Đan cũng giống như thế, Tinh Đan giá cả cao như thế, rất nhiều người bắt đầu lũ lượt rời khỏi tiên thành đi săn lấy Tinh Đan.

Đám người đi ra này, có người thắng lợi trở về, cũng có kẻ không thể trở về được nữa, nhưng người từ tiên thành ra để tìm Tinh Đan ngược lại càng ngày càng nhiều. Mỗi lần những người này sau khi đi săn Tinh Đan một thời gian ngắn, sẽ trở lại tiên thành Ngự Tinh nghỉ ngơi.

Đương nhiên cũng có rất nhiều người không phải là vì giành giật Tinh Đan mà đi ra. Ít nhất Nghiêm Cửu Thiên không phải. Nghiêm Cửu Thiên đương nhiên biết nơi Tinh thú sinh tồn là biên giới, bất kể một bên còn lại kia là nơi nào, ở đây đều có khí tức hỗn độn. Không có khí tức hỗn độn, Tinh thú không thể nào sinh tồn được...

- Đây sẽ là chỗ chôn thây của ngươi đấy.

Khai Nỉ đang đào tẩu ở phía trước bỗng nhiên ngừng lại, quay người âm trầm nhìn chằm chằm Diệp Mặc lạnh lùng phun ra một tiếng.

Cùng lúc đó, y đã duỗi ra một bàn tay lớn vồ tới hướng Diệp Mặc. Bàn tay to của y vừa mới vươn ra, đã biến thành năm cột núi cực lớn vô biên vô tận, hướng về phía đỉnh đầu Diệp Mặc ầm ầm bổ xuống.

Năm luồng sát khí âm sát cực kỳ dày đặc trực tiếp khiến Diệp Mặc và không gian chung quanh hai người phong tỏa lại, thanh thế khủng bố kinh người, giống như trời xanh sụp xuống, cho người ta cảm giác cực kỳ áp lực.

Diệp Mặc mặc dù đang truy đuổi Khai Nỉ, nhưng trước sau vẫn luôn phòng bị người này. Trông thấy Khai Nỉ động thủ, Diệp Mặc không hề nghĩ ngợi, Hắc Thạch cân liền điên cuồng phóng ra.

Năm cột núi cao lớn mang theo khí tức âm sát ầm ầm mà xuống, rắn chắc kiên cố nện vào Hắc Thạch cân của Diệp Mặc, sóng Tiên Nguyên to lớn đáng sợ xen lẫn khí tức âm sát lập tức biến hết thảy nơi này thành hư vô.

Tiên Nguyên mạnh mẽ cắn trả lại, Diệp Mặc cảm thấy ngực đột nhiên khó chịu, nhất thời cực kỳ hoảng sợ. Hắn biết bây giờ tu vi của mình so với lúc đầu mới tiến vào không gian này đã tăng lên đâu chỉ mấy lần, nhưng Khai Nỉ này vậy mà còn tăng lên nhanh hơn hắn, từ khi bắt đầu nhìn thấy mình muốn chạy trốn, đến bây giờ rõ ràng là ngay chiêu thứ nhất đã chiếm được ưu thế.

Đây là mới có mấy chục năm, y đã vượt qua mình, nếu như một lần nữa để cho kẻ này có thêm một vài năm, hắn làm gì còn là đối thủ của y? Diệp Mặc biết phương thức đoạt xá của Khai Nỉ không giống với Nghiêm Cửu Thiên, nhưng vẫn bị loại tăng trưởng tu vi đáng sợ này làm cho kinh hoảng.

- Ồ...

Khai Nỉ trông thấy Hắc Thạch cân của Diệp Mặc vậy mà chặn được Âm Sát Thiên Trảo của y, lập tức kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Âm Sát Thiên Trảo của y trong không gian xanh mờ ảo này căn bản chính là hoành hành vô địch, sở dĩ Tinh thú ở đây không dám đụng vào y, kỳ

thực lý do cũng giống với Tinh thú không dám đụng vào Diệp Mặc, Âm Sát Thiên Trảo và Huyết Mâu Trường Hà của y căn bản là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Ngay cả loại Tinh thú thân thể rắn chắc kia cũng không đỡ nổi Âm Sát Thiên Trảo của y, chớ đừng nói chi là pháp bảo giống như quả núi nhỏ này của Diệp Mặc.

Nhưng trên thực tế pháp bảo của Diệp Mặc hết lần này tới lần khác chặn được, hơn nữa không hề yếu thế một chút nào. Cũng may Hắc Thạch cân của Diệp Mặc bên ngoài được bao bọc tầng tầng lớp lớp 'Hư Không Bí Ngân, bằng không, sớm đã bị Khai Nỉ nhận ra.

- Huyết Hà Cửu Lạc...

Khai Nỉ dữ tợn hét lớn một tiếng, khoát tay, Huyết sắc trường mâu đã phóng ra, đồng thời chín dòng sông máu nhìn không thấy ngọn nguồn từ không trung cuốn xuống. Sông máu của Khai Nỉ so với thời điểm lúc trước đối địch với Diệp Mặc trong hư không đã khá hơn một chút rồi, loại uy thế và uy hiếp mang tới cho Diệp Mặc này lại làm cho Diệp Mặc hiểu rõ, sông máu của Khai Nỉ đã giảm đi, nhưng năng lực công kích của sông máu lại tăng cường đâu chỉ mấy lần?

Mùi máu tanh nồng nặc xen lẫn với sát cơ đoạt hồn phách người ta này, trong nháy mắt liền bao trùm lên mảnh không gian này. Sát cơ cuồng bạo và sự trói buộc không gian không ngừng theo sông máu trút xuống, sự trói buộc không gian không thể nhìn thấy và sát cơ này đè ép hư không chung quanh vang lên hàng loạt tiếng kèn kẹt, giống như một cái bẫy lồng, vây khốn chung quanh Diệp Mặc một cách vô hình.

Dưới sự bao phủ này của sông máu, Diệp Mặc căn bản là không hề có lối thoát.

Trên mặt Diệp Mặc nhìn không ra bất kể buồn vui gì cả, trong lòng hắn cũng hiểu rất rõ, loại sông máu này có kêu Vô Ảnh ra cũng không thể nuốt chửng được.

Bất kỳ một loại thần thông gì của hắn, cũng không thể liên tục ngăn trở chín dòng sông máu như vậy. Chín dòng sông máu này trút xuống, giống như có thể trấn áp vạn vật vậy, làm cho người ta căn bản là không cách nào nổi lên ý nghĩ chống cự. Thậm chí muốn đem máu trên người mình kính dâng ra, dung hợp vào trong dòng sông máu này.

Chín dòng sông máu còn chưa rơi xuống, cái loại đẫm máu và áp lực này cùng với khí tức dồi dào, đã ép Diệp Mặc gần như muốn thổ huyết.

Trông thấy Diệp Mặc nổi bật hoàn toàn giữa một mảng đỏ ngầu của sông máu, Khai Nỉ dữ tợn cười một tiếng, - Hôm nay bổn đế xem ngươi còn uy phong được nữa không? Dám đuổi giết bổn đế mấy chục năm, cho ngươi chết đơn giản đã là lợi cho ngươi rồi...

Khai Nỉ vừa nói, vừa thúc giục sông máu, Huyết mâu lơ lửng giữa không trung càng phát ra một tiếng rít thê lương, càng thêm đỏ thẫm, sông máu cuốn ngược hướng về phía Diệp Mặc khí thế càng mạnh mẽ ác liệt.

Diệp Mặc bỗng nhiên duỗi hai cánh tay ra, hét lên một tiếng.

- Hư... không...

Sau khi phun ra hai chữ, quả đấm của hắn đã đánh ra, liên tục chín quyền, Hư không liên phát.

Thần thông Hư không, liên tục phát ra chín lần, Diệp Mặc sắc mặt lập tức tái nhợt. Nếu không phải hắn đã là Tiên Thần thể, chỉ bằng việc hắn dám liên tục thi triển chín lần Hư không, thể xác của hắn sẽ sụp đổ.

Đối mặt với Huyết Hà Cửu Lạc dũng mãnh như thế của Khai Nỉ, Diệp Mặc ngoại trừ dùng Hư không ra, căn bản là không có cách nào khác. Bất kể hắn thi triển bất kỳ thần thông gì, cũng không thể ngăn trở chín dòng sông máu này. Điều này làm cho Diệp Mặc càng tha thiết hy vọng mình có một pháp bảo phòng ngự chân chính, 'Bát Cực Già Đỉnh' của hắn lúc này căn bản là không cách nào ngăn trở chín dòng sông máu đáng sợ này.

Giờ phút này hắn dám liên tục thi triển chín lần Hư không, chính là ỷ vào mình là Tiên thần thể.

- Muốn chết...

Khai Nỉ trông thấy Diệp Mặc cũng dám dùng nắm đấm oanh kích sông máu của y, lập tức cười lạnh một tiếng. Không ai hiểu rõ sông máu của y hơn chính y, sông máu của y đều có thể ăn mòn vạn vật. Thêm nữa là ở không gian xanh mờ ảo này y đã nhận được cơ duyên, huống chi y còn đem âm sát dung hợp vào trong sông máu của mình.

Một khi có người dùng nắm đấm công kích sông máu, chỉ cần tiếp xúc đến, thì người này cho dù là Tiên đế, cũng sẽ bị ăn mòn hết thân xác, cái này căn bản không có bất kỳ nghi vấn nào.

Sát cơ và sát thế vô tận trong hư không bỗng nhiên phân tách ra, ngoại trừ một phần bị sông máu cuốn đi, tương tự có một phần vòng xoáy sát thế, những vòng xoáy này điên cuồng ngưng tụ, cùng nổ với chín dòng sông máu này.

Rầm rầm rầm...

Liên tục chín tiếng nổ, chín dòng sông máu từ trong hư không rơi xuống kia và quả đấm của Diệp Mặc liên tục cùng nổ chín lần. Trong tiếng nổ đáng sợ, lĩnh vực và trói buộc trong mảnh không gian này lập tức vỡ nát không chịu nổi, đồng thời màu máu văng khắp nơi, Tiên Nguyên bắn ra bốn phía.

Diệp Mặc sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra một vệt máu, hắn biết sự lợi hại của Khai Nỉ vượt xa ngoài dự đoán của hắn, chỉ trong nháy mắt, hắn cũng đã trọng thương.

- Điều này không có khả năng...

Khai Nỉ khiếp sợ nhìn sông máu đã nát vụn của mình, hoàn toàn không dám tin nói. Tuy sông máu của y bị nát vụn cũng không ảnh hưởng gì lắm, nhưng với y mà nói, một Tiên vương không có khả năng dùng nắm đấm

công kích sông máu của y. Trừ phi...

Trừ phi đối phương là kẻ luyện thể đã đại thành, hơn nữa ít nhất phải là Tiên thần thể.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1860

Lực Lượng Tương Đương

Khai Nỉ còn chưa kịp nói ra Diệp Mặc là Tiên thần thể, một cái bóng đã xông vào y.

Lại là kẻ kia, Vô Ảnh vừa ra tới, Khai Nỉ liền nhận ra, lúc trước chính là Vô Ảnh bức y đến cái thế giới xanh mờ ảo này. Y đối với Vô Ảnh hận ý không thể ít hơn so với hận Diệp Mặc.

Chỉ là Vô Ảnh tốc độ quá nhanh, y vừa mới kịp phản ứng, miệng Vô Ảnh đã mở lớn ra cắn tới. Khai Nỉ tuy đã làm Diệp Mặc bị thương nặng, nhưng chính bản thân y không phải là không phải trả giá nhiều, trong chớp nhoáng này, Vô Ảnh vậy mà một ngụm nuốt luôn Khai Nỉ vào.

- Ngu ngốc, mau nhổ ra...

Diệp Mặc trông thấy Vô Ảnh ngay cả Khai Nỉ mà cũng dám nuốt chửng, lập tức vội vàng nói. Khai Nỉ là Thánh đế, tuy Tiên Nguyên bị hao tổn, nhưng nguyên thần của y cực kỳ hùng mạnh, trừ phi Vô Ảnh đã là Tiên thao rồi, bây giờ Vô Ảnh nuốt Khai Nỉ vào quả thực là muốn chết. Chuyện này hoàn toàn không giống với Yêu Đan cấp chín và Đế Đạo Tinh đã không còn năng lực phản kháng.

Vô Ảnh sau khi nuốt Khai Nỉ vào, cũng cảm giác không đúng, căn bản là không đợi Diệp Mặc nói, trực tiếp một miệng phun ra.

Khai Nỉ chỉ trong chớp mắt bị Vô Ảnh nuốt vào, lại bị Vô Ảnh phun ra. Tử Đao bổ ra, Liệt ngân Không gian đẫm máu còn đang kích động, lập tức bị một đao kia của Diệp Mặc áp sát tới. Không gian vô tận, kể cả hư không

chung quanh toàn bộ đều ngưng tụ lại một chỗ, dần dần ép lại thành một lưỡi đao, lưỡi đao này rơi xuống dọc theo ấn đường của Khai Nỉ, không có nửa phần chậm chạp.

Sự lợi hại của một chiêu này Khai Nỉ đã sớm được chứng kiến, lúc này Tiên Nguyên cùng thần thức của Diệp Mặc mặc dù đã tổn hại lớn, nhưng Khai Nỉ lại không dám chủ quan chút nào, Huyết mâu đã ầm ầm mà ra.

Két...

Cho dù là không có sông máu cuốn ngược. Trong tiếng rít mạnh mẽ kia, không gian chung quanh cũng một lần nữa bị lật tung lên, giống như núi lửa bộc phát, toàn bộ bề mặt hoàn toàn biến thành một mảnh hư vô. Khe nứt khổng lồ xuất hiện giữa Diệp Mặc và Khai Nỉ, khe nứt to lớn trên mặt đất vươn ra xa mấy chục dặm. Mà Khai Nỉ bị một đao kia của Diệp Mặc trực tiếp đánh bay ra cách xa mấy chục dặm, ấn đường xuất hiện một lỗ máu, máu tươi trong nháy mắt ào ạt chảy ra.

Diệp Mặc tuy dật lùi không nhiều lắm, lại âm thầm thở dài. Tiên Nguyên cùng thần thức của hắn bởi vì không lâu trước đó đã liên tục thi triển chín lần Hư không, đã trở nên cực độ thiếu thốn. Một đao kia, cũng chỉ là thi triển ra được hình dạng của nó, mà chẳng có chút thần thế nào. Bằng không, chỉ một đao này, có thể thừa sức giết Khai Nỉ.

Khai Nỉ thoạt nhìn bị đánh bay ra cách xa mấy chục dặm, nhưng trên thực tế phần lớn chuyện này là y cố ý.

Quả nhiên trong nháy mắt khi Khai Nỉ dừng lại, lỗ máu trên ấn đường của y cũng đã khôi phục. Đồng thời Huyết mâu kia lại uốn lượn trong hư không.

Diệp Mặc sắc mặt lạnh lẽo, hắn không biết Khai Nỉ có thể tiếp tục thi triển Huyết Hà Cửu Lạc một lần nữa hay không, nếu như Khai Nỉ lại thi triển Huyết Hà Cửu Lạc một lần nữa, hắn tuyệt đối không cách nào liên tục thi triển chín quyền Hư không một lần nữa.

Nhưng hắn tin tưởng Khai Nỉ không có thực lực lớn như vậy, nếu như Khai Nỉ thật sự có thực lực lớn như vậy, thì hắn chỉ còn cách trốn.

- Ngươi quả nhiên đã gặp cơ duyên, không ngờ ở trong này đã thăng cấp đến Tiên thần thể.

Lần này Khai Nỉ không lập tức công kích Diệp Mặc, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói một câu.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, y lại nói:

- Nhưng cho dù là ngươi có cơ duyên thêm nữa, hôm nay cũng đừng mong thoát khỏi tay ta.

Khai Nỉ nói xong, Huyết mâu trong tay lại bắt đầu xoay vòng. Trong nháy mắt liền hóa thành vô số Huyết Ảnh ngưng tụ trong hư không.

- Huyết Hà...

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn không ngờ Khai Nỉ thật sự còn có thể thi triển Huyết Hà Cửu Lạc, nếu một khi Khai Nỉ lại thi triển Huyết Hà Cửu Lạc, hắn căn bản là chạy không thoát. Cơ hội duy nhất chính là đào tẩu ngay lúc này. Nhưng Diệp Mặc lại không cam lòng, hắn rất hoài nghi Khai Nỉ chỉ là đang phô trương thanh thế. Khai Nỉ lúc này tối đa cũng chỉ là tu vi Tiên vương trung kỳ. Cho dù mạnh hơn một chút so với hắn, cũng không quá Tiên vương hậu kỳ.

Một Tiên vương hậu kỳ có thể liên tục hai lần thi triển loại thần thông Huyết Hà Cửu Lạc này, thật sự là quá mức dũng mãnh rồi.

Tiếng nổ của sông máu trong hư không truyền đến, Diệp Mặc nắm chặt Tử Đao, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khai Nỉ. Hắn cũng không tin Khai Nỉ thật sự có thể thi triển Huyết Hà Cửu Lạc, nếu như y thật sự có thể thi triển Huyết Hà Cửu Lạc, vậy hắn lập tức đi đời.

Ba dòng sông máu khổng lồ treo trong không trung, lại không rơi xuống.

Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, Khai Nỉ quả nhiên không thể thi triển Huyết Hà Cửu Lạc nữa, ba dòng sông máu, hắn không cần phải sợ.

Nhưng Diệp Mặc cũng không tiến lên công kích Khai Nỉ, Khai Nỉ không công kích hắn, hiển nhiên là cảm giác được có người đi tới, mà Diệp Mặc lại cũng cảm giác được có người đang tới.

Người nọ còn chưa tiếp cận chỗ này, Diệp Mặc đã nhận ra người tới chính là Nghiêm Cửu Thiên.

- Quả nhiên ở đâu cũng có thể trông thấy ngươi.

Nghiêm Cửu Thiên sau khi trông thấy Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, căn bản không chút suy nghĩ, sương mù trong tay đã biến ảo khôn lường phóng ra, trong chớp mắt thì biến hóa thành lưới sương mù khổng lồ. Không gian mà lưới sương mù này cuốn lên không hề nhỏ hơn chút nào so với phạm vi sông máu của Khai Nỉ, nhưng lại kín kẽ hơn.

- Nghiêm Vô Đạo, bây giờ ngươi nên liên kết với ta giết tên Khai Nỉ này mới phải, y là tới để cướp đoạt trận bàn thời gian của ta đấy.

Diệp Mặc không chút nào kinh hãi nhìn chằm chằm Nghiêm Cửu Thiên lạnh giọng nói, sương mù của Nghiêm Vô Đạo này hắn đã giao thủ qua nhiều lần, ngược lại cũng không lo lắng.

Đương nhiên nếu như Nghiêm Cửu Thiên không muốn đối phó Khai Nỉ, Diệp Mặc liền quyết định rời đi, chờ tu vi của hắn khôi phục lại sẽ đến giết từng tên một.

- Khai Nỉ? Ngươi là Thánh đế Khai Nỉ?

Nghiêm Cửu Thiên không phải không có kiến thức như Diệp Mặc, gã nghe được tên Khai Nỉ thì lập tức kinh ngạc nói.

Khai Nỉ lạnh lùng nói:

- Xem ra Bổn đế vẫn còn mấy phần tiếng tăm, Bổn đế còn tưởng rằng đã qua nhiều năm như vậy, mấy tên nhãi ranh cũng không coi Bổn đế ra gì.

Nói xong Khai Nỉ khinh thường nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong mắt một Thánh đế như y, Diệp Mặc chỉ là con sâu cái kiến mà thôi. Còn hiện tại y vẫn chưa giết Diệp Mặc, đó là bởi vì tu vi của y còn chưa hoàn toàn khôi phục. Những năm này y vì gượng ép nâng cao thực lực, đã vi phạm nguyên tắc đoạt xá rồi.

Cho nên y sớm đã muốn giết Diệp Mặc, sau đó một lần nữa bế quan dung hợp thân xác của mình với Nguyên Thần. Đáng tiếc là, trước khi y gặp phải Diệp Mặc đã từng đại chiến một trận, tạo thành kết quả y không thể thi triển Huyết Hà Cửu Lạc hai lần, nếu không Diệp Mặc chắc chắn phải chết.

Diệp Mặc lại không biết Khai Nỉ thật sự là có thể thi triển Huyết Hà Cửu Lạc hai lần, còn bây giờ thì không thể thi triển, mà là vì trước khi Khai Nỉ gặp phải hắn, y đã đại chiến một trận rồi.

Diệp Mặc trong lòng bây giờ rất là không bình tĩnh, hắn cũng đã mơ hồ biết Khai Nỉ là Nguyên Thần của Thánh đế, bây giờ Khai Nỉ và Nghiêm Cửu Thiên đồng thời nói ra, chuyện này đã rõ ràng rồi, lý do Khai Nỉ trở thành Nguyên Thần Thể nhất định là bởi vì đại chiến với Thánh đế còn lại Chân Thánh Đế. Nếu không, thế giới này còn có ai có thể làm Khai Nỉ trọng thương?

Chân Thánh Đế dưới sự vây công của nhiều Thánh đế như vậy, còn liên tiếp giết mấy người, cho thấy Chân Thánh Đế vô cùng lợi hại. Trên thực tế lúc trước Diệp Mặc cũng chỉ có khái niệm là Chân Thánh Đế vô cùng lợi hại mà thôi, hiện tại hắn đã nhìn thấy Khai Nỉ, thế mới biết Chân Thánh Đế lợi hại đến mức nào.

Bây giờ tu vi của Khai Nỉ và hắn cũng gần tương tự, vậy mà căn bản là không sợ hắn, vậy Chân Thánh Đế có thể giết mấy Thánh đế giống như Khai Nỉ liên kết lại, sẽ đáng sợ tới mức nào?

- Hừ...

Nghiêm Cửu Thiên hừ một tiếng, căn bản là không nói lời nào, lưới sương mù trong tay đã trực tiếp bao trùm về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết hôm nay không thể yên lành rồi, nếu như chỉ có mình Khai Nỉ, Diệp Mặc còn tự tin có thể giết được y, nhưng bây giờ thêm Nghiêm Cửu Thiên nữa, Diệp Mặc quyết định chạy trước rồi nói sau.

Gần như là trong nháy mắt khi lĩnh vực tiên vương của Nghiêm Cửu Thiên mở rộng ra, lĩnh vực tiên vương và thần thức đao của Diệp Mặc đã bổ ra. Theo vài tiếng nhỏ không thể nghe thấy khẽ vang lên, thân hình của Diệp Mặc mờ ảo, chỉ trong một chớp nháy liền đã biến mất không thấy gì nữa.

Lưới sương mù cực lớn của Nghiêm Cửu Thiên rõ ràng là bao phủ về phía Diệp Mặc, nhưng trong nháy mắt khi rơi xuống thì lại chụp vào Khai Nỉ.

Gã và Diệp Mặc cũng không phải lần đầu tiên đánh nhau, đối với Diệp Mặc, gã đã quá hiểu rồi. Gã biết cho dù là hôm nay mình dốc toàn lực ra tay, cũng không thể nào giết được Diệp Mặc, thậm chí không cách nào giữ đối phương lại. Cũng như Diệp Mặc hiểu gã vậy, nếu như Diệp Mặc dễ bị giết như vậy, gã cũng không phải bảo mình kiêng kỵ Diệp Mặc rồi.

Ngược lại Khai Nỉ này thì gã rất rõ ràng, đây là một Thánh đế từ thời viễn cổ, bây giờ lại đoạt xá, hơn nữa còn biết trên người Diệp Mặc có trận bàn thời gian, hôm nay gã nhất định phải thừa cơ giết chết một người. Giết không được Diệp Mặc gian xảo như quỷ, nhưng lại có thể thừa dịp tên Khai Nỉ này không chú ý, trước hết giết Khai Nỉ đã.

Đối với Nghiêm Cửu Thiên mà nói, đừng nói bí mật trận bàn thời gian, ngay cả một Thánh đế bị giết, lợi ích trên người y cũng đủ cho gã hưởng dụng không hết rồi.

Uỳnh, uỳnh, uỳnh...

Ba dòng sông máu rơi xuống, rắn chắc kiên cố va chạm vào lưới sương mù của Nghiêm Cửu Thiên, lập tức huyết quang bốn phía. Mà trong nháy mắt này lưới sương mù của Nghiêm Cửu Thiên rõ ràng đã trói chặt ba dòng sông máu của Khai Nỉ.

Khai Nỉ vậy mà cũng suy nghĩ giống như Nghiêm Cửu Thiên, y cũng rất hiểu Diệp Mặc. Tuy trong miệng y đối với Diệp Mặc rất là khinh thường, nhưng bản lãnh của Diệp Mặc y lại rất rành mạch. Nếu như Diệp Mặc dễ dàng bị Nghiêm Cửu Thiên giết như vậy, thì hắn cũng không thể sống trong cái không gian xanh mờ ảo này tới ngày nay.

Bây giờ Nghiêm Cửu Thiên cũng đã biết về trận bàn thời gian, hơn nữa thoạt nhìn trên người gã hình như cũng không ít thứ tốt, đối với Khai Nỉ mà nói, trước hết giết Nghiêm Cửu Thiên cũng giống như vậy. Lúc Nghiêm Cửu Thiên giết Diệp Mặc, chính là lúc y giết Nghiêm Cửu Thiên.

Chính vì hai người suy nghĩ giống nhau, lúc này pháp bảo của hai người mới va chạm vào nhau trên không trung, lại khơi dậy gợn sóng không gian đầy trời.

Chỉ giao thủ một chiêu, Khai Nỉ đã biết Nghiêm Cửu Thiên này vậy mà cũng không kém là bao so với Diệp Mặc, tình trạng hiện giờ của y tuyệt đối không thể giết được đối phương.

Sau khi hiểu rõ đạo lý này, Khai Nỉ càng không ham chiến chút nào đều. Huyết sắc trường mâu xoắn một phát, ba dòng sông máu lập tức nổ tung ra, mà trong chớp nhoáng này Khai Nỉ liền xoay người, đồng thời thân hình trở nên mờ nhạt.

Nghiêm Cửu Thiên trông thấy sông máu nổ tung trong lưới sương mù, đồng thời Khai Nỉ cũng sắp biến mất, lưới sương mù trong tay chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một cây thương mảnh bằng sương mù. Cây thương mỏng trong nháy mắt liền xuyên qua bóng dáng đang trở nên mờ nhạt kia, mang theo một vệt máu. Mà Khai Nỉ sau khi để lại một vệt máu này, cũng giống như Diệp Mặc biến mất không còn dấu vết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1861

Hư Không Dung Hợp

Nghiêm Cửu Thiên nhìn Khai Nỉ biến mất trong màn máu thầm kêu đáng tiếc, nếu như Khai Nỉ đi chậm một chút, thì gã có thể giữ lại đối phương rồi.

Diệp Mặc và Khai Nỉ rời khỏi, đằng xa mấy chục con Tinh thú lập tức vây lấy, những con Tinh thú này sợ Diệp Mặc và Khai Nỉ, nhưng không sợ Nghiêm Cửu Thiên vừa mới đến nơi này.

Nghiêm Cửu Thiên lần này sinh lực dồi dào đến, cái gì cũng không lấy được, vốn dĩ trong lòng cũng cực kỳ nén giận rồi, bây giờ những con Tinh thú trong này lại vây đến, thì làm gì còn khách khí nữa. Dải sương mù trong tay liền biến thành vô số mũi nhọn sương mù bắn ra ngoài, những mũi nhọn sương mù vô cùng chuẩn xác bắn xuyên thấu những con Tinh thú này.

Nhưng con Tinh thú vô cùng cường tráng, thậm chí có thể một tát tát chết Đại La Tiên này, dưới những mũi tên sương mù của Nghiêm Cửu Thiên, không ngờ lại không có chút năng lực phản kháng nào, lần lượt bị bắn chết, những con Tinh thú còn lại lập tức tản ra ngoài.

Những con Tinh thú lúc này khác với những con Tinh thú khi Diệp Mặc vừa mới bước vào, lúc trước khi Diệp Mặc vừa mới bước vào, những con Tinh thú này cho dù sợ chết hơn nữa, cũng từng tốp từng tốp tấn công về phía Diệp Mặc, còn bây giờ những con Tinh thú này bị đánh cho phát sợ rồi, bây giờ vừa nhìn thấy một người có thể giết chết bọn chúng một cách dễ dàng, lập tức liền thông minh lùi lại, không tiến lên nữa.

Cho dù Diệp Mặc thấy Nghiêm Cửu Thiên ra tay trong này, cũng sẽ vô

cùng khen ngợi. Nghiêm Cửu Thiên quả thực quá hiểu nhược điểm của những con Tinh thú này, những mũi tên sương mù kia vừa mới bắn ra, liền trực tiếp tấn công vào nhược điểm của bọn Tinh thú này. Phải biết rằng, Diệp Mặc nắm được những nhược điểm khác nhau của những con Tinh thú khác nhau, là qua thời gian vài tháng chỉ có chém giết mới dần dần hiểu ra.

...

Cùng lúc đó, Diệp Mặc cũng Thuấn Di vào trong bầy Tinh thú đó, khác với Nghiêm Cửu Thiên chính là, những con Tinh thú đó nhìn thấy Diệp Mặc xuất hiện, lập tức nhận ra ngay, nhao nhao tản ra, không có một con Tinh thú nào dám xông lên tấn công.

- Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ? Có cần theo dõi một tên trong đó hay không?

Vết thương Vô Ảnh khi cắn nuốt Khai Nỉ cũng dần khôi phục lại, bây giờ Diệp Mặc dừng lại, lập tức liền ra hỏi.

- Tu vi của ta bây giờ cũng chỉ mạnh hơn Khai Nỉ một chút xíu, nhưng không thể yên ổn mà giết Khai Nỉ được, tu vi của tên Khai Nỉ này không ngờ lại tăng lợi hại như vậy. Một khi Huyết hà cửu lạc của gã có thể liên tục thi triển ra, thì ta cho dù có thể chạy thoát, cũng bị lột một lớp da.

Diệp Mặc lắc đầu nói.

Tốc độ tu luyện của Khai Nỉ nhanh như vậy, ai có thể chắc chắn lần gặp mặt thứ hai này, gã không thể liên tục thi triển hai lần Huyết hà cửu lạc?

Vô Ảnh bỗng nhiên nói:

- Lão đại, khi em nuốt tên Khai Nỉ đó mặc dù thời gian ngắn, nhưng em cảm thấy tên này trước đó bị hao tổn Tiên nguyên, thậm chí còn có chút thương nhẹ. Em chắc rằng vết thương nhẹ đó không phải là do đánh nhau với chúng ta mà ra, nói không chừng trước khi gã đánh nhau với chúng ta, cũng đã đánh nhau một trận với người khác.

- Thật vậy sao?

Diệp Mặc nghe thấy Vô Ảnh nói vậy, vẻ mặt lập tức ngưng trọng nói.

- Thật mà.

Vô Ảnh nhìn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Diệp Mặc, lập tức khẳng định nói.

Nếu như những gì Vô Ảnh nói là sự thật, vậy thì tu vi của hắn không phải yếu hơn Khai Nỉ một tí chút, mà là yếu hơn rất nhiều. Nói cách khác, nếu như Khai Nỉ trước khi gặp hắn không đánh nhau với ai, thì Khai Nỉ hoàn toàn có thể thi triển Huyết hà cửu lạc, có thể liên tiếp Huyết hà cửu lạc, vậy thì bản thân mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Khai Nỉ, thậm chí chỉ hơi không cẩn thận chút thôi, sẽ bị Huyết hà của đối phương trói buộc, cuối cùng bị mất mạng cũng không phải không thể xảy ra.

- Lão đại, em cảm thấy tốc độ thăng cấp của Khai Nỉ rất nhanh, chắc chắn là tìm được nhiều thứ tu luyện còn tốt hơn nhánh sông luyện thể kia rồi.

Vô Ảnh đứng một bên suy đoán nói.

Thực ra không cần Vô Ảnh đoán, thì Diệp Mặc cũng biết Khai Nỉ trong này tuyệt đối có kỳ ngộ lớn, đối với Khai Nỉ mà nói, bản thân mình tìm được nhánh sông luyện thể, gã nói không chừng cũng chẳng coi ra gì.

Mình ở trong thế giới xanh mờ ảo này cũng được mấy chục năm rồi, cũng chưa tìm được chỗ nào tốt, Hà Lâm cốc duy nhất cũng là do Tinh thú mời đến mới có cơ duyên luyện thể. Tên Khai Nỉ này nhờ vào cái gì mà lại lợi hại hơn mình chứ? Tùy tiện liền có thể tìm được tài nguyên tu luyện tốt nhất trong này?

- Kinh nghiệm của lão già đó rất phong phú, nói không chừng gã sớm đã biết trong này có nhiều đồ tốt. Cho nên vừa mới vào, liền trực tiếp xông đến chỗ có nhiều đồ tốt đó, chỉ có chúng ta ngốc mới đánh sống đánh chết như này.

Vô Ảnh nghĩ tới việc đồ tốt bị tên Khai Nỉ đó lấy đi hết, Lời nói của Vô Ảnh lại khiến Diệp Mặc giật mình, Khai Nỉ từng là một Thánh đế, kinh nghiệm đương nhiên nhiều. Biết ở biên giới không gian này nơi nào có thứ tốt, còn hắn và Vô Ảnh và cả Tiểu Băng Sâm nữa đều không có kiến thức gì cả, không biết những nơi đó cũng là chuyện bình thường. Trong ba người bọn họ, Tiểu Băng Sâm cũng coi như có kinh nghiệm phong phú hơn chút, nhưng cho dù là Tiểu Băng Sâm thì cũng chỉ có thể biết nơi này có nhiều Tinh thú, còn những thứ khác thì cũng không biết gì cả.

Kinh nghiệm của Khai Nỉ phong phú, kinh nghiệm của Nghiêm Cửu Thiên kia cũng phong phú, lão là một Tiên đế, thậm chí là Bán thánh đế, so với Khai Nỉ mặc dù kém hơn một chút, nhưng tuyệt đối cũng không kém nhiều. Nghiêm Cửu Thiên này rời khỏi Tiên thành, đến nơi này, nói không chừng cũng là vì tìm tài nguyên trong không gian này.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức liền gọi Tiểu Băng Sâm ra, nói suy nghĩ của mình cho Tiểu Băng Sâm biết. Tiểu Băng Sâm vỗ ngực nói:

- Lão đại, anh yên tâm, chúng ta cứ theo lão, chỉ cần để em có thể cảm nhận được tí chút khí tức Tiên linh vật thôi, thì chúng ta có thể tìm đến.

- Được, cứ làm như vậy đi.

Diệp Mặc lập tức trả lời, vốn dĩ chuyện đầu tiên mà Diệp Mặc muốn làm là đi hỏi người vào đây, có phải là có thể ra ngoài được không. Nhưng bây giờ chuyện này sau khi bị Diệp Mặc hoãn lại vô thời hạn, thứ nhất Khai Nỉ còn chưa chết, thứ hai Nghiêm Cửu Thiên cũng còn chưa chết.

Có sự hỗ trợ của Tiểu Băng Sâm, hơn nữa Diệp Mặc Thuấn di chưa được bao xa, Diệp Mặc nhanh chóng tìm được tung tích của Nghiêm Cửu Thiên.

Diệp Mặc theo dõi Nghiêm Cửu Thiên, căn bản cũng không cần dùng thần thức khóa lại đối phương, chỉ cần Tiểu Băng Sâm nhắc nhở là được rồi.

Nhưng cho dù như vậy, ba ngày sau, Nghiêm Cửu Thiên vẫn cảm giác được có gì đó không đúng, lão thậm chí còn dừng lại, dùng thần thức quan sát tứ phía, mặc kệ trong không gian xanh mờ ảo này thần thức quét cũng có giới hạn. cho dù Nghiêm Cửu Thiên cảm nhận mình bị theo dõi, nhưng cũng không có cách nào tìm ra Diệp Mặc.

Ngày thứ tư vừa mới trôi qua, Tiểu Băng Sâm lập tức truyền âm nói với Diệp Mặc:

- Lão đại, em cảm nhận được khí tức hỗn độn cực nồng đậm, bây giờ cho dù không có cái tên họ Nghiêm đó, em cũng có thể tìm được.

- Tốt.

Diệp Mặc nghe thấy Tiểu Băng Sâm nói vậy cũng không kiêng kị nữa, trong nháy mắt tăng tốc hướng về phía Nghiêm Cửu Thiên. Diệp Mặc biết rõ, trong tình huống này đánh lén lão hồ ly này căn bản cũng là chuyện cực kỳ khó.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa mới xuất hiện, Nghiêm Cửu Thiên đã nhìn thấy, thậm chí căn bản cũng không vội vàng mà trực tiếp chém dải sương mù kia ra.

Mấy vạn mũi tên sương mù ầm ầm kéo đến, những mũi tên sương mù này giống như bầu trời đầy sao vậy, phá vỡ hư không, đè ép tất cả không gian xung quanh, khí thế đó giống như không xé tan Diệp Mặc ra thì không dừng lại vậy.

Liệt ngân của Diệp Mặc hoàn toàn có thể phá vỡ được mũi tên sương mù kia của Nghiêm Cửu Thiên, cũng giống như Nghiêm Cửu Thiên hiểu rõ Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng rất am hiểu tên Nghiêm Cửu Thiên này. Nếu như Nghiêm Cửu Thiên định nhờ vào những mũi tên sương mù này mà làm thương hắn, thì hắn đồng thời cũng không sống nổi đến ngày hôm nay.

Diệp Mặc căn bản cũng không phóng Tử Đao ra, dường như cùng lúc

Nghiêm Cửu Thiên phóng mũi tên sương mù kia ra, thì chín quyền cũng được phóng ra.

Chín đường Hư không, chín lốc xoáy sát thế không gian trong nháy mắt được hình thành, những lốc xoáy Hư không này trong lúc nắm đấm của Diệp Mặc vừa mới phóng ra vẫn còn là từng đường vết nứt hư không, sau khi chín quyền của Diệp Mặc hoàn toàn đấm ra, Tiên nguyên dẫn động, chín vết nứt hư không này lập tức phát ra những tiếng nổ ầm ầm vang trời.

Một âm thanh vỡ vụn vang lên, mũi tên sương mù của Nghiêm Cửu Thiên trong không trung không ngừng bị lốc xoáy sát thế mà Diệp Mặc phóng ra cuốn đi, phát ra những âm thanh vỡ vụn, sau đó những mũi tên sương mù bị cuốn đi này trong nháy mắt liền biến mất.

Chín vết nứt hư không mà Diệp Mặc phóng ra sau khi xé rách mũi tên sương mù này, dần dần tụ tập lại một chỗ, phát ra những âm thanh càng vang vọng hơn, một lốc xoáy hư không khổng lồ cực đáng sợ xuất hiện giữa Diệp Mặc và Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên sau khi nhìn thấy lốc xoáy này, sắc mặt đại biến, lão đến chiêu tiếp theo cũng còn chưa được thi triển ra, thì lập tức thu lại dải sương mù kia, rồi độn quang biến mất.

Diệp Mặc cũng không đuổi theo Nghiêm Cửu Thiên, hắn cũng biết bản lĩnh chạy trốn của Nghiêm Cửu Thiên, cho dù hắn đuổi theo cũng chưa chắc có thể đuổi kịp. Lúc này sắc mặt của hắn tái nhợt, trong lòng hưng phấn lạ thường.

Kể từ khi biết Khai Nỉ có thể liên tiếp thi triển Huyết hà cửu lạc, Diệp Mặc lúc nào cũng nghĩ làm thế nào để phá giải Huyết hà cửu lạc. Đối với Nghiêm Cửu Thiên và Khai Nỉ, Diệp Mặc lại càng bức thiết muốn giết chết Khai Nỉ, chứ không phải Nghiêm Cửu Thiên.

Cho nên trong mấy ngày truy đuổi Nghiêm Cửu Thiên, Diệp Mặc vẫn nghĩ làm sao thể dung hợp liên tiếp chín quyền Hư không của hắn lại, hình

thành một đường quyền đạo thần thông mới.

Lần này hắn mượn cuộc đối chiến với Nghiêm Cửu Thiên, cuối cùng cũng đánh ra được hình thức ban đầu của quyền thần thông mới. Nghiêm Cửu Thiên vô cùng giảo hoạt, nắm đấm của hắn vừa mới phóng ra, đồng thời lão cũng biết được Diệp Mặc đang thử nghiệm quyền đạo thần thông mới trên người lão. Nếu như lão tiếp tục đánh nhau với Diệp Mặc, thì chính là giúp Diệp Mặc hình thành quyền đạo thần thông mới, còn lão thậm chí còn có thể bị thương. Chuyện ngu xuẩn này, Nghiêm Cửu Thiên làm sao không biết?

Cho nên sau khi lão phát hiện ra ý đồ của Diệp Mặc, căn bản cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức liền rút chạy.

Diệp Mặc lúc này vừa mới trong cảm ngộ quyền đạo thần thông mới, còn chuyện Nghiêm Cửu Thiên rời đi căn bản cũng không rảnh đi quản. Chín vết nứt hư không đó sau khi dung hợp lại, trực triếp diệt tiệt hoàn toàn khoảng không gian này.

Tiếng ầm ầm vang lên không ngừng, không gian xung quanh cũng từng trận lay động.

Diệp Mặc biết rõ quyền này của hắn là cắn nuốt không gian thực sự, chính thức ứng dụng pháp tắc không gian vào trong đó, về bản chất thì khác với Hư không. Hư không thoát khỏi quyền này, lại áp đảo trên hư không.

Một quyền Hư không không thể nào ngăn cản được Huyết hà cửu lạc của Khai Nỉ, nhưng quyền này hoàn toàn có thể chặn lại được Huyết hà cửu lạc của Khai Nỉ.

Nếu như hắn có thể tiếp tục phát ra một quyền thần thông như này, trong tình huống bất ngờ, sau khi chặn lại được Huyết hà cửu lạc của Khai Nỉ, thậm chí co thể xé rách Khai Nỉ thành mảnh vụn.

Khai Nỉ chắc chắn cho rằng mình không biết gã có thể liên tục phát ra

Huyết hà cửu lạc, lần sau khi gặp lại, nói không chừng hai người sẽ có một trận giao chiến sinh tử, trong đó chắc chắn có một người sẽ bị mất mạng.

Bùm...

Diệp Mặc thu hồi lại quyền thế, lốc xoáy trong hư không nổ tung, Tiên nguyên phân tán tứ phía, nhanh chóng biến mất.

- Lão đại, một quyền này thật lợi hại!

Vô Ảnh lập tức chạy đến nịnh nọt.

Sắc mặt Diệp Mặc có chút tái nhợt, hắn lắc đầu nói:

- Quyền này cũng lợi hại hơn nhiều so với chín đường Hư không đánh ra liên tục mà lúc trước tao đánh nhau với Khai Nỉ, nhưng quyền này bây giờ chỉ có thể thi triển một lần thôi. Muốn giết được Khai Nỉ, nếu như không thể thi triển hai quyền, thì tao chắc chắn cũng không phải đối thủ của gã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1862

Bản Vương Làm Thịt Ngươi Trước

Lão đại, quyền này tên là gì?

Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm cùng chờ mong nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tên là Liệt không đi.

Hắn đã có một chiêu Liệt ngân rồi, lại có thêm một chiêu Liệt không nữa, nghe cũng xuôi tai, huống chi, chiêu này Hư không cửu liên kích, dường như ngưng tụ lại tất cả sát cơ trong hư không, sau đó có khí thế xé rách hư không, tên Liệt không cũng là thích hợp.

- Tiểu Băng Sâm dẫn đường, chúng ta đi tìm đồ tốt thôi, đợi lão đại tu luyện Liệt không đại thành, sau đó đi tìm tên Khai Nỉ đó, không ăn sống được tên này, thì trong lòng ta cũng khó chịu.

Vô Ảnh đứng một bên vừa khua tay, trực tiếp dùng thân phận đại ca phân phó Tiểu Băng Sâm.

Tiểu Băng Sâm nhếch miệng với Vô Ảnh, nhưng không có cách nào phản bác lại được, chỉ có thể dẫn đường phía trước.

Nửa ngày sau, Diệp Mặc và Vô Ảnh cùng với Tiểu Băng Sâm đến một nơi sương mù màu xanh. Khoảng sương mù màu xanh này chỉ là đậm hơn màu bên ngoài một chút, nếu như không phải Tiểu Băng Sâm dẫn đến, thần thức trong này không thể quét ra xa được, quả thực không thể nào xem nhẹ được.

Nhưng sau khi đến nơi này, Diệp Mặc lập tức liền cảm nhận được chút khí tức hỗn độn, loại khí tức này tương tự với khí tức hỗn độn trong Thế giới trang vàng của hắn, nhưng lại hoàn toàn khác nhau. Sở dĩ khác nhau, là vì trong này hình như còn ẩn chứa khí tức pháp tắc khác.

Sau khi tiến vào không gian xanh mờ ảo này, thần thức của Diệp Mặc lập tức thông suốt, trong này hoàn toàn là một đầm lầy đã khô, trong tận cùng đầm lầy khô khốc này, có ba thứ hình tổ chim cực lớn.

Bởi vì đầm lầy này đã khô cạn, trong này thoạt nhìn vô cùng hoang vu bi ai, mà cũng bởi nguyên nhân đó nên thoạt nhìn cũng có chút bằng phẳng. Thứ hình tổ chim cao khoảng mười trượng kia, lại càng khiến người khác chú ý đến.

Vốn đầm lầy khô này không có sự sống, nhưng vì ba thứ hình tổ chim cực lớn này, khiến nơi không có chút sức sống này sinh động thêm chút.

- Lão đại, đây là Hỗn độn sào.

Tiểu Băng Sâm lập tức nói.

- Hỗn độn sào là cái gì?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu.

Tiểu Băng Sâm chỉ vào ba thứ hình cái tổ cực lớn nói:

- Hỗn độn sào là do khi mở giới vực mà có. Hỗn độn sào bình thường có chút khí tức pháp tăc. Không gian xanh mờ ảo cũng đều là pháp tắc lực lượng, ba Hỗn độn sào này chắc chắn là có khí tức pháp tắc lực lượng - Pháp tắc lực lượng?

Diệp Mặc lập tức đến bên Hỗn độn sào, giơ tay nắm về phía Hỗn độn sào này, một cảm ngộ pháp tắc nguyên thủy nhất nhàn nhạn dâng lên trong đầu Diệp Mặc. Diệp Mặc chỉ kịp nói với Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm:

- Ba Hỗn độn sào mỗi người một cái, bây giờ tao phải tu luyện, Vô Ảnh chú ý đến Nghiêm Cửu Thiên.

Vô Ảnh sớm đã đợi câu nói này của Diệp Mặc, Diệp Mặc nói xong câu này lập tức bắt đầu cảm ngộ pháp tắc lực lượng, còn Vô Ảnh thì tực tiếp đem một Hỗn độn sào vào trong Thế giới trang vàng. Tiểu Băng Sâm thấy vậy cũng đem một Hỗn độn sào vào trong Thế giới trang vàng. Nhưng Tiểu Băng Sâm di chuyển xong Hỗn độn sào lập tức nghi ngờ nhìn Vô Ảnh hỏi:

- Ủa, sao lần này anh không há miệng, thật kỳ quái quá đi?

Vô Ảnh lắc đầu cười nói:

- Tao cảm thấy Hỗn độn sào này chắc chắn có thể khiến tao thăng cấp lên Tiên Thao, chỉ cần tao thăng cấp lên Tiên Thao rồi. Lão già Khai Nỉ kia, tao một miếng cắn hết, huyết hà của gã cũng chả là cái gì cả. Nhưng tao phải đợi lão đại cảm ngộ xong rồi mới ăn, nếu không cánh tay nhỏ bắp chân còi này của mày liệu có thể ngăn cản được Nghiêm Cửu Thiên không?

Tiểu Băng Sâm thấy Vô Ảnh nói đến Nghiêm Cửu Thiên, cũng chỉ có thể ngậm miệng lại.

Diệp Mặc hoàn toàn đắm chìm trong cảm ngộ pháp tắc lực lượng, Hỗn độn sào này chẳng những khiến Tiên nguyên và thần thức của hắn dần cô đọng lại, hơn nữa cảm ngộ thần thông và cảm ngộ pháp tắc lực lượng lại càng thêm thấu triệt.

Hắn không ngừng thông qua cảm ngộ của Hỗn độn sào xé rách không gian. Xung quanh hắn sớm đã không còn chỗ náu thân rồi, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm chỉ có thể không ngừng lùi về sau, nhường không gian lại cho Diệp Mặc thử chiêu.

Tiếng nổ vang lên không dứt, từng đường khí tức Tiên nguyên đáng sợ cuốn ra. Trong nháy mắt liền đem xung quanh đầm lầy xé rách ra từng khe rãnh cực lớn.

Sức mạch pháp tắc và khí tức hỗn độn trong Hỗn độn sào không ngừng bị Diệp Mặc rút đi, còn Hỗn độn sào cao mười trượng kia cũng không ngừng thấp xuống. Nhưng những thần thông xé không mà Diệp Mặc phóng ra kia, lại vô cùng kinh người.

Thời gian không ngừng trôi qua trong khi Diệp Mặc không ngừng cảm ngộ và tu luyện, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm cũng chỉ có thể nhàm chán di chuyển lung tung trong khoảng không gian này.

...

Nghiêm Cửu Thiên sau khi tìm được biên giới màu xanh này, lập tức biết Diệp Mặc sớm đã vào trong rồi, trong lòng lập tức tức giận chửi ầm lên. Đáng tiếc lão biết tu vi của mình mặc dù cao hơn Diệp Mặc một chút. Nhưng muốn đánh nhau với Diệp Mặc thực sự, thì lão cũng còn thiếu một chút.

Điều này làm cho lão rất uất hận, hơn nữa là tu luyện lại, không ngờ cũng không bằng cái tên bình thường này. Lúc này lão chỉ có thể đem thiếu sót của mình đặt lên trận bàn thời gian của Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc không có trận bàn thời gian,...

Rầm rầm rầm...

Liên tiếp ba tiếng nổ vang trời như ba tinh cầu rơi xuống mặt đất vậy, Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh ở phía xa cũng sợ hãi nhìn từng vết rạn nhỏ xuất hiện trước người Diệp Mặc, há to miệng ngạc nhiên quên mất nói gì.

Bọn chúng biết đây là nắm đấm xé rách hư không của Diệp Mặc, tạo thành vết nứt, mặc dù vết nứt này chỉ là thoáng qua, so với vết nứt hư không thì cũng kém quá xa, nhưng Diệp Mặc mới là một Tiên Vương, đã có thể đánh ra vết nứt nhỏ trong hư không rồi, sức mạnh đáng sợ này quả thực khó có thể tưởng tượng nổi.

Mặt đất xung quanh Diệp Mặc trong tích tắc Diệp Mặc liên tiếp đánh ra ba quyền này lập tức bị rạn nứt, mặt đất giống như đột nhiên bị lật vậy.

Nhưng sau ba quyền này của hắn, tùy tiện giơ tay ra, mặt đất xung quanh bị hắn đánh bay cũng lại lần nữa hạ xuống, giống như một bàn chân dài vậy, trong nháy mắt khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Răng rắc một tiếng, Hỗn độn sào khổng lồ sau lưng Diệp Mặc lập tức biến thành tro bụi, biến mất.

Phù...

Diệp Mặc thở một hơi thật dài, Hỗn độn sào này quả nhiên là một thứ tốt, hắn tiêu hao một Hỗn độn sào, chẳng những hoàn thiện được thần thông của mình, không ngờ còn có thể liên tiếp đánh ra ba quyền Liệt không. Hơn nữa sau đó, chỉ là Tiên nguyên thiếu thốn, thần thức mệt mỏi chút mà thôi Lúc trước hắn nghĩ nếu như có thể liên tiếp đánh ra hai đường Liệt không, thì hắn cũng không sợ Huyết hà cửu lạc liên tiếp phát ra nữa, còn bây giờ vì Hỗn độn sào này, có thể liên tiếp thi triển ba quyền Liệt không, vậy thì Khai Nỉ cho dù có ba đầu sáu tay cũng bị hắn giết chết không nghi ngờ gì.

Những vết rạn nhỏ sợi trong hư không kia, Diệp Mặc cũng nhìn thấy, hắn biết độ cứng cáp của hư không này cho dù là Tiên đế cũng không thể nào phá vỡ được, hắn có thể phá nứt, cũng không có nghĩa hắn có thể phá vỡ không gian. Đó chỉ là công pháp đại thành bạo phát, cộng thêm sự trợ uy của Hỗn độn sào mà thôi, nếu như bảo hắn lại lần nữa phá không, hắn cũng chưa chắc có thể đánh ra vết nứt không gian này. Nhưng có thể đánh ra vết nứt không gian này, hắn cũng đã vô cùng hài lòng rồi, dù sao hắn cũng chỉ là một Tiên Vương trung kỳ.

- Lão đại, thật bản lĩnh.

Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ngay lập tức chạy đến mừng rỡ thốt lên.

- Em còn một Hỗn độn sào, hay là lão đại lại lấy ra để tu luyện đi?

Tiểu Băng Sâm lập tức nói.

Vô Ảnh thấy Tiểu Băng Sâm cũng nói rồi, mặc dù có chút không nỡ,

nhưng cũng đành phải nói:

- Lão đại, em cũng có một cái...

Diệp Mặc khua tay nói:

- Một cái của tao là đủ rồi, pháp tắc lực lượng này cũng thành công rồi, cho dù dùng thêm Hỗn độn sào, cũng chưa chắc có tiến bộ được bao nhiêu. Hơn nữa, thần thông phá không của tao và Tiên nguyên thần thức cũng không hoàn toàn ngưng thực, không cần tiêu hao thêm những thứ này nữa.

Nói xong, Diệp Mặc nhìn Vô Ảnh nói:

- Vô Ảnh, Hỗn độn sào đó có thể khiến mày thăng cấp lên Tiên Thao được không? Nếu như không thể, vậy thì giữ lại đừng lãng phí.

Vô Ảnh làm gì muốn lấy ra Hỗn độn sào này, liền vội vàng giương cánh nói:

- Lão đại, anh yên tâm đi, ăn Hỗn độn sào này, em chắc chắn có thể thăng cấp lên Tiên Thao, em bảo đảm...

Nói xong Vô Ảnh căn bản cũng không đợi Tiểu Băng Sâm nói gì, trực tiếp xông vào trong Thế giới trang vàng, nó sợ Tiểu Băng Sâm khích bác trước mặt Diệp Mặc. Cho nên vừa vào trong Thế giới trang vàng, việc đầu tiên nó làm chính là nuốt trọn Hỗn độn sào, sau đó ngồi dưới Khổ Trúc.

- Ta tu luyện trong này bao lâu rồi?

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến Vô Ảnh, nhìn Tiểu Băng Sâm hỏi.

- Đã hơn bốn tháng rồi.

Tiểu Băng Sâm vội trả lời.

Diệp Mặc nhíu mày, lập tức nói:

- Mày vào Thế giới trang vàng trước đi, tao phải mau chóng đến Tiên thành đó, chẳng may bị tên khốn nạn Khai Nỉ kia chạy thoát, thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Diệp Mặc cũng không biết, khi hắn rời đi chưa được bao lâu, thì không gian mà hắn đã từng ở dần dần rạn nứt, hơn nữa càng lúc càng lớn.

...

Bên ngoài lốc xoáy hư không tiến vào không gian xanh mờ ảo, hơn mười Tiên đế và Tiên tôn đều kinh ngạc nhìn lốc xoáy trước mặt. Hơn hai mươi ngàn người tiến vào lối vào này cũng đã mấy tháng rồi, còn lối vào lốc xoáy này không ngờ lại dần dần yên tĩnh lại, nhưng cũng không biến mất.

- Táp Không huynh, tôi thấy lối vào này hình như có gì đó không đúng, áp chế của quy tắc khí tức hình như dần dần biến mất rồi, hơn nữa không còn cảm giác áp lực lúc trước, có lẽ những người nắm pháp tắc khác cũng có thể tiến vào được.

Long Hà đại đế nhìn lốc xoáy dần dần bình ổn lại, nghi ngờ nói.

- Tôi cũng cảm thấy vậy.

Vị Phong đại đế và vài vị Tiên đế còn lại cũng phụ họa nói.

Hơn mười Tiên đế nhìn nhau, cuối cùng khẽ gật đầu, không chút do dự xông vào trong lốc xoáy đã bình ổn lại này. Một số Tiên tôn ở lại thấy những tiên đế này đều tiến vào trong hết rồi, cũng nhao nhao tiến vào, cuối cùng chỉ còn lại vài người đứng bên ngoài.

...

- Bổn vương giết người của các ngươi, các ngươi làm gì được nào? Cái tên Đinh Giới kia ở lại, còn thì cút hết đi cho bổn vương.

Nghiêm Cửu Thiên lạnh lùng nhìn mười mấy vị Tiên vương quát lớn,

dưới chân lão còn có hai thi thể nữa, rõ ràng là vừa mới bị Nghiêm Cửu Thiên giết chết.

Sắc mặt Đinh Giới cực kỳ khó coi, mấy năm trước gã và Nghiêm Cửu Thiên mới giao thủ, mới có khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, bản thân mình không ngờ cũng không phải là đối thủ của lão rồi.

- Nghiêm Cửu Thiên, ngươi thật uy phong nhỉ. Dám phát điên như vậy, bổn vương làm thịt ngươi trước.

Giọng nói của Diệp Mặc vang lên sau khi Nghiêm Cửu Thiên nói.

Đinh Giới nghe thấy giọng nói này tinh thần lập tức phấn chấn, cười ha hả nói:

- Diệp Mặc, tôi biết mà, nơi náo nhiệt như này chắc chắn không thiếu anh được, quả nhiên, ha ha...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1863

Người Này Phải Giết

Nghiêm Cửu Thiên nghe được cái âm thanh này, thì sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, vì y căn bản cũng không cần phải nhìn cũng đã biết Diệp Mặc đến rồi. Tên Diệp Mặc này đã cầm đi vật mà y muốn, hiển nhiên là thực lực lại lần nữa tăng nhanh. Lúc trước y không phải là đối thủ của hắn, thì hiện tại càng không phải nữa.

Ngoại trừ Đinh Giới ra, thì những người còn lại đều khiếp sợ mà nhìn Diệp Mặc. Nghiêm Cửu Thiên mặc dù là cùng tiến vào trong này với bọn họ, nhưng ai cũng không thể ngờ được là Nghiêm Cửu Thiên lại lợi hại như vậy. Lúc trước, khi bọn họ bị Tinh Thú vây khốn, thì Nghiêm Cửu Thiên đến và chỉ đơn giản là phát ra mấy cái thần thông liền khiến cho đám Tinh Thú kia nhao nhao tản đi.

Hai tên Tiên Vương cũng vì có chút bất kính đối với Nghiêm Cửu Thiên cho nên đã bị Nghiêm Cửu Thiên giết tại chỗ. Lúc này Nghiêm Cửu Thiên muốn giữ Đinh Giới lại thì căn bản là không có ai dám nói nửa chữ 'không. Chỉ mong sao Nghiêm Cửu Thiên không tìm bọn họ gây phiền toái là tốt rồi.

Tên vừa tới rốt cuộc là ai? Sao có thể dùng khẩu khí như vậy mà nói với Nghiêm Cửu Thiên? Nhưng vậy mà Nghiêm Cửu Thiên lại không hề phát tác? Điều này hoàn toàn khác với bộ dạng giết người máu lạnh đối với câu nói đơn giản của hai tên Tiên Vương lúc trước à?

Tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc. Thực sự thì bộ dáng vác một thanh đao cắm trong vỏ trên lưng của Diệp Mặc chẳng có chút dáng dấp Tiên Vương gì cả, thoạt nhìn thì chỉ giống như một người phàm dưới hạ giới mà thôi.

- Diệp Mặc, tôi đang nghĩ rằng sau khi ra khỏi nơi này sẽ đi tìm anh đấy, nhưng không ngờ là anh cũng ở đây, vậy thì quá tốt rồi. Anh không biết chứ, cái tên này rất hung hăng càn quấy, nhưng tôi hiện tại xác thực là đánh không lại y.

Đinh Giới nói với vẻ bất đắc dĩ.

Diệp Mặc vỗ vai Đinh Giới rồi nói:

- Tên này là Tiên Vương hậu kỳ, y đang ẩn nấp tu vi đấy. Cho nên hiện tại cậu đánh không lại y, không có nghĩa là khi cậu đạt tới Tiên Vương hậu kỳ cũng đánh không lại y.

Nghiêm Cửu Thiên nghe Diệp Mặc nói xong thì trong lòng liền cả kinh. Y không thể ngờ là mình ẩn nấp tu vi mà Diệp Mặc lại có thể nhìn ra được, còn chính bản thân y lại không nhìn ra chút gì ở trên người Diệp Mặc cả.

- Tên này cũng quá vô sỉ rồi. Diệp Mặc, anh hãy giáo huấn y đi, tôi giúp anh trợ uy.

Đinh Giới không thèm để ý gì đến phong phạm của Tiên Vương nữa, mà vén ống tay áo lên rồi vừa nhìn Nghiêm Cửu Thiên với ánh mắt khinh thường vừa nói ra.

Diệp Mặc biết rõ bản lãnh thoát thân của Nghiêm Cửu Thiên, cho nên hiện tại hắn muốn giết y, thì hoàn toàn không thể. Bất quá gặp được rồi, mà không giáo huấn y một trận, thì trong lòng thật sự là không thoải mái.

Ngay khi Diệp Mặc muốn lấy Tử đao ra, thì Nghiêm Cửu Thiên bỗng nhiên truyền âm tới:

- Diệp Mặc, tao không phải đối thủ của mày, tao thừa nhận điều đó. Bất quá mày muốn giết Nghiêm Cửu Thiên tao thì căn bản là không thể. Nếu như mày muốn đánh, thì tao có thể đánh với mày. Nhưng đợi lát nữa Khai Nỉ đến, tao sẽ liên thủ với Khai Nỉ, để xem mày có thể đánh lại được hay không?

Diệp Mặc lập tức nhíu mày. Tuy lời nói của Nghiêm Cửu Thiên khiến hắn rất khó chịu, nhưng nó đúng là sự thật. Bản lãnh đào tẩu của Nghiêm Cửu Thiên tuyệt đối là cao cấp. Còn hắn thì tự vấn rằng bản lãnh đào tẩu của mình coi như không tệ, nhưng so với Nghiêm Cửu Thiên thì vẫn còn kém nhiều.

Lúc trước Tiên Vương Quý Bá của Ma Hoan tông một mình đuổi giết Nghiêm Cửu Thiên, vậy mà Nghiêm Cửu Thiên vẫn chạy thoát được. Sau đó tới phiên mình bị Quý Bá cản lại, thì mình lại không thể chạy trốn được. Vì thế có thể thấy được bổn sự của Nghiêm Cửu Thiên tuyệt đối lợi hại hơn hắn nhiều.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày không nói, thì Nghiêm Cửu Thiên lại nói tiếp:

- Diệp Mặc, tao biết mày có một Tiên Tông, nhưng tao cũng chưa bao giờ phải hạ mình tới mức đi bắt nạt một Tiên Tông cả. Có lẽ nên chờ sau khi chúng ta tấn cấp Tiên Đế thì lại tái chiến. Bình thường tao không giết được mày, mày cũng giết không được tao, cho nên kiểu gì cũng chỉ là lãng phí Tiên nguyên cùng sức lực mà thôi. Huống chi mày cũng biết, người mà tao muốn giết thì nhất định phải là tự tay mình làm, tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn đem bí mật của mày loan truyền ra ngoài. Tao tin tưởng là mày cũng có cách nghĩ giống như tao vậy.

Nghiêm Cửu Thiên đương nhiên sẽ không cao thượng như vậy, mà là y căn bản chẳng có thời gian đi tới Hạ Thiên Vực. Thời gian của y toàn bộ dùng vào để tu luyện vẫn còn thiếu, đâu ra thời gian để đi Mặc Nguyệt Tiên tông nữa? Hơn nữa, ngoại trừ Diệp Mặc, thì toàn bộ cái Mặc Nguyệt Tiên tông kia chẳng đáng để y nhìn vào trong mắt.

Huống chi Nghiêm Cửu Thiên tin rằng, chỉ cần y tấn cấp lên Tiên Đế, thì cho dù Diệp Mặc có nghịch thiên, thì y vẫn có thể giết được Diệp Mặc. Y có mấy loại Đại thần thông, nhưng đều phải là cấp bậc Tiên Đế thì mới có thể tu luyện lại được.

Nếu như là ở bên ngoài, thì Nghiêm Cửu Thiên thật sự cũng không cần

phải nói như vậy. Nhưng cái không gian xanh mờ ảo này mặc dù rộng lớn, nhưng cũng có hạn mà thôi. Hơn nữa nơi này Tinh Thú dường như còn có thể truyền đạt lại tin tức, cho nên khả năng Diệp Mặc muốn tìm được y cũng không phải là khó. Bất quá có một câu mà y thực sự là không nói mò, đó chính là y sẽ không ngốc mà dùng cái thủ đoạn công bố bí mật của Diệp Mặc ra ngoài. Vì bí mật của Diệp Mặc là thứ mà y muốn đoạt lấy, cho nên y muốn giết Diệp Mặc thì phải là tự tay mình hạ thủ.

Đối với việc tấn cấp tu vi Tiên Đế rồi lại cùng Nghiêm Cửu Thiên đối chiến, thì Diệp Mặc cũng không quá để ý. Hắn biết rõ rằng một khi Nghiêm Cửu Thiên đã muốn sau khi tấn cấp Tiên Đế thì mới đối chiến cùng hắn, khẳng định là do y có chỗ dựa rồi. Nhưng dù cho y có chỗ dựa, thì Diệp Mặc cũng tự tin rằng mình không sợ y.

- Diệp Mặc, anh chỉ cần để ý giáo huấn tên họ Nghiêm kia thôi, tôi sẽ ngăn không cho y chạy trốn. Tuyệt đối sẽ không cho tên khốn này bỏ chạy.

Đinh Giới cười hắc hắc nói. Nói xong thì còn nhìn chằm chằm vào Nghiêm Cửu Thiên.

Diệp Mặc khoát tay rồi nói với Nghiêm Cửu Thiên:

- Cút đi, hiện tại tao không muốn giết mày.

Sắc mặt Nghiêm Cửu Thiên tái xanh, nhưng cũng chỉ còn cách xoay người rời đi. Chỉ trong chốc lát thì y đã biến mất không thấy nữa. Diệp Mặc ngang tàng như vậy, nhưng y cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Diệp Mặc ngang tàng mà thôi.

- Diệp Mặc, vì cái gì không giết y?

Đinh Giới nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

- Bởi vì kẻ tôi càng muốn giết hơn đã đến rồi.

Diệp Mặc nói xong thì liền nhìn chằm chằm về bãi đất trống phía trước.

Rất nhanh ở trên bãi đất trống đó đã xuất hiện một tên nam nhân áo xám. Y chính là kẻ đã cùng Diệp Mặc đại chiến một trận sau đó biến mất mấy tháng trời, Khai Nỉ.

Khai Nỉ vừa xuất hiện thì Diệp Mặc cũng đã cảm giác được người này dường như lại có thêm một chút uy hiếp so với mấy tháng trước. Điều này nói rõ rằng trong mấy tháng này lão cũng có được kỳ ngộ mới.

Khai Nỉ lần này ngược lại không dẫn dụ Diệp Mặc rời đi, chỉ đứng yên ở đó lạnh lùng nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Tao biết ngay là mày sẽ lấy đi mấy cái 'Hỗn độn sào' mà. Mày... cái tên ngu ngốc, hãy chết đi cho tao...

Nói xong thì Khai Nỉ căn bản là không chờ Diệp Mặc nói chuyện, thì Huyết sắc trường mâu của y đã lập tức phóng ra. Một chiêu 'Huyết hà cửu lạc'.

Mùi vị máu tanh cuồng bạo cùng với âm sát khí lập tức trần ngập khắp nơi. 'Lĩnh vực Tiên Vương' đáng sợ điên cuồng khuếch tán ra ngoài. Kể cả Đinh Giới đứng ở cùng một chỗ với hơn mười Tiên Vương cũng chỉ có thể nhanh chóng lùi lại phía sau, cách xa khỏi phạm vi chiến đấu của Diệp Mặc cùng Khai Nỉ.

Huyết Mâu được phóng ra. Dưới sự cường hãn của huyết tinh và âm sát, thì toàn bộ không gian lập tức bắt đầu chấn động kịch liệt, hệt như tiếng sấm rền liên miên bất tuyệt trên không trung.

Diệp Mặc đã phải đối mặt mấy lần nên cũng không hề kinh ngạc, nhưng những Tiên Vương còn lại ở xung quanh đều kinh hãi nhìn vào hư không. Loại uy thế này quả thực giống như là trời xanh sắp sập xuống vậy. Đây là cuộc chiến giữa hai Tiên Vương sao? Cho dù là Tiên Tôn đánh nhau cũng chỉ đến như thế này là cùng.

Sấm sét rít gào, chín đạo 'Huyết hà' từ trên trời cuốn xuống. Đây không

phải là trời xanh giống như đang muốn sập xuống, mà thực sự là trời xanh đang rơi xuống rồi.

Cho dù là những Tiên Vương đứng cách xa Khai Nỉ và Diệp Mặc tới mấy chục dặm, cũng đều cảm thấy hít thở khó khăn. Ánh mắt Đinh Giới lộ ra kinh hoảng. Chỉ mới đây thôi, y còn cho rằng mình đã đứng sừng sững trên đỉnh của cấp bậc Tiên Vương rồi, người cùng cấp có thể đối địch với y thật sự là không nhiều lắm.

Nhưng y đánh không lại Nghiêm Cửu Thiên, thì có thể biện minh rằng Nghiêm Cửu Thiên thực tế là Tiên Vương hậu kỳ. Nhưng bây giờ y lại phát hiện ra mình cũng không thể nào đánh lại Diệp Mặc và Khai Nỉ đang đối địch với hắn. Mà cái tên Khai Nỉ này thậm chí còn lợi hại hơn cả Nghiêm Cửu Thiên nữa. Giờ phút này thì Đinh Giới mới biết rằng, trong cái thế giới này thì thứ mà không hề thiếu nhất đó chính là thiên tài.

Diệp Mặc thì thôi, nhưng Nghiêm Cửu Thiên và Khai Nỉ kia thì không kẻ nào là không lợi hại hơn so với Đinh Giới y cả? Mà cái tên Khai Nỉ thoạt nhìn thì mới chỉ là Tiên Vương sơ kỳ. Bất luận là y có phải đang ẩn nấp tu vi hay không, thì đối phương chắc chắn là một Tiên Vương rồi.

Chín đạo 'Huyết hà' hạ xuống. Vốn là không gian xanh mờ ảo lúc này lại lập tức biến thành toàn một mầu đỏ như máu. Mà điều khiến cho người ta phải cảm thấy buồn nôn, đó là vì 'Lĩnh vực Tiên Vương' của Khai Nỉ đã đem toàn bộ vùng không gian này phong tỏa lại trong mùi vị máu tanh kia.

Diệp Mặc căn bản là không hề có động tĩnh gì. Đó là vì hắn đang chờ cho Khai Nỉ thi triển 'Huyết hà cửu lạc'. Nếu như Khai Nỉ không thi triển 'Huyết hà cửu lạc', thì cái biện pháp mà hắn tự mình nghĩ ra để có thể giết được Khai Nỉ sẽ không có chỗ dùng. Khai Nỉ đã từng là một Thánh Đế, ai biết là lão còn có bao nhiêu thủ đoạn chưa thi triển ra?

Những người khác khi nhìn thấy chín đạo 'Huyết hà' che trời phủ đất hướng về phía Diệp Mặc, thì Diệp Mặc căn bản là nơi náu thân cũng không có, càng không cần phải nói tới việc đào tẩu dưới chín đạo 'Huyết hà' kia.

Diệp Mặc căn bản cũng không hề nghĩa tới việc đào tẩu. Ngay sau khi Khai Nỉ đã thi triển 'Huyết hà cửu lạc', thì 'Liệt không' của hắn cũng được thi triển ra.

Một tiếng nổ vang lên giữa không gian 'Huyết hà'. Tuy là âm thanh không nổ lớn như lúc Khai Nỉ thi triển 'Huyết hà cửu lạc', nhưng tiếng nổ của 'Huyết hà cửu lạc' lại không thể nào che lấp được tiếng nổ này vang lên.

Tiên nhân xung quanh rất nhanh đã nhìn thấy từng vết nứt hư không hình thành bên ngoài 'Huyết hà', sau đó tụ lại rồi xoáy lên sát thế hư không xung quanh. Chỉ chốc lát sau đã hình thành từng đạo lốc xoáy sát thế mờ mờ.

- Đây là loại quyền đạo thần thông gì?

Những Tiên Vương xung quanh khiếp sợ mà nhìn một chiêu 'Liệt không' này của Diệp Mặc.

'Huyết hà cửu lạc' của Khai Nỉ đã đủ kinh người rồi, mà Diệp Mặc lại có thể ở giữa 'Huyết hà cửu lạc' kia thi triển một quyền đạo thần thông kinh người như vậy. Hai người này quả thật không có một người nào là có thể trêu chọc vào được.

Khai Nỉ thấy 'Liệt không' của Diệp Mặc vừa được thi triển ra, thì liền nhíu mày. Lão từng là một Thánh Đế, ánh mắt tinh tường hơn những người khác vô số lần. 'Liệt không' này của Diệp Mặc cùng 'Hư không' liên hoàn kích lần trước hoàn toàn khác nhau. Lúc trước là Diệp Mặc thông qua một loại quyền đạo thần thông liên tiếp thi triển ra chín lần thì mới chặn lại được 'Huyết hà cửu lạc' của lão.

Còn lần này mặc dù Diệp Mặc chỉ thi triển một quyền, nhưng uy thế của một quyền này lại so với chín quyền liên tiếp lần trước còn lớn hơn. Nói cách khác, Diệp Mặc đã dung hợp lại được chín quyền liên hoàn kia tạo thành một quyền đạo thần thông hoàn toàn mới.

Trong lòng Khai Nỉ thầm sợ hãi. Người này hôm nay không giết, thì mai

sau hậu họa khôn cùng. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, mà hắn đã dung hợp ra được một loại thần thông mới. Loại người này tuyệt đối là phượng mao lân giác trong tiên giới.

Nếu như lúc này không thừa dịp thực lực đối phương còn chưa đạt tới trình độ nhất định mà giết chết, thì sau này dù lão có đủ khả năng giết được đối phương cũng phải gian nan vạn phần. Cũng may là mấy tháng vừa rồi tu vi của lão đã lại lần nữa đột phá. Cho nên dù đối phương đã lợi hại hơn, thì cũng không thể ngờ được sau mấy tháng vừa rồi thì thần thông của lão càng tiến bộ kinh người. Cho nên hôm nay lão chắc chắn phải giết được đối phương.

Ầm...

'Liệt không' của Diệp Mặc mang theo lốc xoáy sát thế lập tức nổ tung ra ở ngay giữa 'Huyết hà'. Chín đạo 'Huyết hà' bị 'Liệt không' xoắn lại làm một, lập tức vỡ nát, huyết sắc bay ra tứ tán, mặt đất cùng hư không xung quanh hoàn toàn bị rối loạn.

Khai Nỉ hừ lạnh một tiếng, Huyết Mâu lại lần nữa phát ra âm thanh bén nhọn giữa không trung. Không đợi cho chín đạo 'Huyết hà' vừa rồi hoàn toàn tiêu tán, thì lại thêm chín đạo 'Huyết hà' nữa ầm ầm lao xuống, đồng thời xen lẫn với âm thanh lạnh lẽo của Khai Nỉ:

- Bổn đế muốn xem xem bản lãnh của mày lớn đến đâu. Thử tiếp đạo 'Huyết hà cửu lạc' thứ hai của ta...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1864

Liệt Không Tam Kích

Đợt 'Huyết hà cửu lạc' thứ hai ầm ầm hạ xuống, không gian xung quanh lập tức bắt đầu bạo liệt. Huyết Mâu réo vang từng đợt âm thanh thê lương cùng với sát cơ bị 'Huyết hà' đè nén. Cho dù là các Tiên Vương đứng ở cách xa ngoài trăm dặm cũng cảm thấy hít thở khó khăn.

Loại thần thông đáng sợ này, lại còn có thể liên tục thi triển nữa chứ? Cho dù là bất cứ ai trong số họ cũng không thể nào ngăn trở nổi, nhưng Diệp Mặc cũng chỉ là một Tiên Vương mà thôi, liêu hắn có thể ngăn trở lần công kích thứ hai của 'Huyết hà cửu lạc' hay không? Cho dù là Đinh Giới cũng nhìn Diệp Mặc với vẻ lo lắng. Tuy y nói rằng người mà y khâm phục nhất là Diệp Mặc, nhưng đối với việc Diệp Mặc có thể ngăn trở đạo 'Huyết hà cửu lạc' kia hay không thì y cũng không rõ ràng lắm.

Sau khi Diệp Mặc đánh ra 'Liệt không' quyền thứ nhất, thì sắc mắt chỉ thoáng trở nên trắng hơn một chút, hiện tại đợt 'Huyết hà cửu lạc' thứ hai đánh tới, thì hắn cũng lùi lại một bước rồi đánh ra một quyền nữa.

Sau khi một quyền này được đánh ra, thì không gian xung quanh lập tức thay đổi. Vừa rồi mới bị 'Huyết hà cửu lạc' khuấy động hư không cùng sát thế, đảo mắt cái đã bị quyền thế của Diệp Mặc tạo thành một đạo rồi lại một đạo quyền ngấn.

Những đạo quyền ngấn này giống như lần trước, bất quá lần này là vì Diệp Mặc không có chút chần chờ nào, cho nên những Tiên Vương ở phía ngoài đều nhìn được rõ ràng rành mạch. Một quyền này của Diệp Mặc mang theo chín lốc xoáy sát thế, sau đó những lốc xoáy sát thế này liền trực tiếp đánh về phía chín đạo 'Huyết hà' cuồn cuộn kia.

Rầm, rầm, rầm...

Lốc xoáy sát thế của 'Liệt không' quyền va chạm với 'Huyết hà' một cách mạnh mẽ.

Liên tiếp chín tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, máu tanh văng đi khắp nơi, Tiên nguyên tản mát ra tứ phía, không gian xung quanh bắt đầu chấn động kịch liệt. Từng vòng lực lượng chấn động của Tiên nguyên cùng thần thức xoắn lên không gian từng làn sóng gợn, những người khác chỉ cần sử dụng thần thức là có thể nhìn được rõ ràng.

Toàn bộ các tiên nhân xung quanh đều phải hít vào một hơi lạnh. Nếu như nói lần thứ nhất giao phong thì mọi người còn chưa nhìn được rõ ràng Diệp Mặc làm sao có thể hóa giải 'Huyết hà cửu lạc', vậy thì lần này tất cả mọi người đều đã được chứng kiến một cách rõ ràng rành mạch. Diệp Mặc là chính diện giao phong, trực tiếp thi triển quyền đạo thần thông đánh tan chín đạo 'Huyết hà' kia.

Hơn nữa quyền đạo thần thông của Diệp Mặc là do nhiều đạo lốc xoáy sát thế tạo thành, còn có thể chia ra làm chín đạo riêng lẽ, thậm chí cũng có thể chia làm nhiều đạo lốc xoáy sát thế hơn nữa. Cho nên dưới loại lốc xoáy sát thế này thì chín đạo 'Huyết hà' ầm ầm hạ xuống kia chỉ có thể bị đánh tan tành.

Diệp Mặc có thể dùng quyền đầu trực tiếp đánh tan 'Huyết hà' của Khai Nỉ, chứng tỏ rằng sự cường hãn của thân thể hắn đã đến cực điểm rồi, điều này căn bản không phải là chỉ dựa vào thần thông là có thể làm được. Tại Tiên Giới, tất cả các tiên nhân sử dụng quyền đạo thần thông trên cơ bản đều là luyện thể tiên nhân, hơn nữa còn là những tiên nhân luyện thể đạt tới được mức độ cường hãn nhất định nữa.

Một vài người có kinh nghiệm phong phú lập tức đã hiểu được quyền thứ nhất của Diệp Mặc vì sao lại phải lùi lại rồi mới đánh ra rồi, đó hoàn toàn là vì hắn muốn dẫn dụ Khai Nỉ tiếp tục tung ra chiêu 'Huyết hà cửu lạc' thứ hai.

Người quan sát xung quanh đều hiểu ra được suy tính của Diệp Mặc. Vậy thì Khai Nỉ là người trong cuộc lại càng tinh tường hơn. Trong lòng của lão thầm sợ hãi, bởi vì lão hoàn toàn không ngờ rằng Diệp Mặc chỉ trong thời gian mấy tháng, mà lại có tiến bộ đáng sợ như vậy. Lúc trước hắn dùng chín đạo quyền đầu thì mới có thể chặn được 'Huyết hà cửu lạc' của lão, hơn nữa sau khi sử dụng chín quyền đó, thì Tiên nguyên cùng thần thức của hắn cũng lập tức tiêu hao hết chín thành.

Hôm nay, hắn chẳng những đã dung hợp được chín quyền lần trước lại tạo thành một quyền đạo thần thông hoàn toàn mới, hơn nữa còn có thể liên tục thi triển hai lần để hóa giải hai lần 'Huyết hà cửu lạc' của lão.

- Khó trách vì sao lại dám cả gan ở chỗ này chờ tao, hóa ra là vì đã có biện pháp hóa giải 'Huyết hà cửu lạc' của tao rồi.

Khai Nỉ lạnh lùng châm chọc Diệp Mặc một câu, sau đó bỗng nhiên lại hét dài một tiếng, một lần nữa thét ra bốn chữ:

- 'Huyết hà cửu lạc'...

Lần thứ ba 'Huyết hà cửu lạc' lại ầm ầm đánh xuống. Khí tức đáng sợ của 'Huyết hà cửu lạc' lại tràn ngập không gian. Không gian xung quanh lúc này đã phải liên tiếp trải qua ba lượt oanh động của 'Huyết hà cửu lạc', rốt cuộc đã phải xuất hiện một chút đường vằn nhỏ, nhưng đường vằn nhỏ này dùng mắt thường cũng có thể nhìn được rõ ràng.

Sắc mặt Diệp Mặc trở nên biến hóa. Hắn chỉ đoán chắc rằng Khai Nỉ có thể liên tục thi triển liên tiếp hai lần 'Huyết hà cửu lạc', nhưng lại không ngờ là Khai Nỉ thực sự có thể thi triển lần 'Huyết hà cửu lạc' thứ ba. Điều này đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc biến hóa, thì Khai Nỉ liền cười ha hả. Sắc mặt của lão lúc này có chút bất thường, hiển nhiên là di chứng do thi triển liên tiếp ba lần 'Huyết hà cửu lạc' tạo thành.

- Mày vĩnh viễn cũng không ngờ được chiêu cuối cùng của tao là gì, vĩnh viễn cũng không thể đoán được thực lực của ta cao đến đâu đâu. Cho nên hôm nay mày chỉ có thể chết ở nơi này mà thôi. 'Huyết hà', giết nó cho tao...

Âm thanh lạnh lẽo tận xương của Khai Nỉ vang lên. Cho dù là liều mạng trọng thương, thì hôm nay lão cũng quyết giết Diệp Mặc. Lão đã gặp được chút cơ duyên, nhưng liên tiếp thi triển ba lần 'Huyết hà cửu lạc' cũng khiến cho lão bị cắn trả không nhẹ. Nhưng lão cũng không tin là, tên Diệp Mặc kia lại có thể ngăn cản được cả lượt 'Huyết hà cửu lạc' thứ ba này.

Khi đợt 'Huyết hà cửu lạc' thứ ba ầm ầm đánh xuống, thì 'Lĩnh vực Tiên Vương' cùng Huyết Mâu của lão cũng đã hợp thành một đạo 'Lĩnh vực Tiên Vương' cứng rắn nhất. Cái 'Lĩnh vực Tiên Vương' này hoàn toàn trói buộc lấy lối thoát của Diệp Mặc, cho nên dù Diệp Mặc muốn chạy trốn, thì cũng không thể chạy trốn được.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không trốn, hắn cũng không hề nghĩ tới việc chạy trốn. Hắn cũng không hề do dự chút nào, lại đánh ra một quyền:

- 'Liệt không'...

'Liệt không' chính là vì muốn xé rách hư không cho nên mới gọi là 'Liệt không'. Mà 'Liệt không' của Diệp Mặc hiện giờ thì chưa thể nào xé rách được hư không nơi này cả, nhưng 'Liệt không' của hắn có thể xé rách được 'Huyết hà cửu lạc' của Khai Nỉ.

Một quyền này đánh ra, thì lập tức mang theo tất cả sát thế trong phạm vi mấy trăm dặm cuồn cuộn dâng trào lên. Từng đạo lốc xoáy quyền thế giống như bão táp quay cuồng trên biển cả, liên tục không chút nào ngừng nghỉ.

Đạo 'Liệt không' quyền thứ ba này so với đạo 'Liệt không' quyền thứ nhất và thứ hai thì có uy thế mãnh liệt hơn nhiều, lốc xoáy sát thế càng điên cuồng mãnh liệt hơn.

Ngay sau khi Khai Nỉ cảm thấy Diệp Mặc thi triển ra 'Liệt không' quyền thứ ba, thì sắc mặt lập tức kịch biến. Lão hoàn toàn không thể ngờ là Diệp Mặc lại có tiến bộ to lớn đến mức này chỉ trong vòng bốn tháng. Lão có thể trong bốn tháng thi triển được thêm một lần 'Huyết hà cửu lạc' đã là vô cùng điên cuồng rồi.

Cho dù là Diệp Mặc đã lấy được 'Hỗn độn sào', nhưng sao có thể trong vòng bốn tháng mà liên tục thi triển ra được ba chiêu quyền đạo thần thông đáng sợ như vậy chứ?

Lão không thể nào biết rằng công pháp mà Diệp Mặc tu luyện chính là 'Tam sinh quyết'. 'Tam sinh quyết' thích hợp nhất là diễn sinh ra vạn vật, cho nên một khi thần thông 'Liệt không' đã được diễn sinh ra, thì lập tức sẽ trở thành một quyền đạo thần thông hoàn toàn mới. Và quyền đạo thần thông mới này đương nhiên là không cần liên tục thi triển chín lần quyền đạo 'Hư không'. Không chỉ thế, lượng Tiên nguyên cùng thần thức để thi triển một chiêu 'Liệt không' này so với liên tục thi triển chín đạo 'Hư không' còn tiêu hao ít hơn một chút.

Lão không ngờ là Diệp Mặc lại có thể thi triển liên tục ba chiêu 'Liệt không'. Nhưng chính Diệp Mặc cũng thật sự không ngờ là Khai Nỉ lão có thể thi triển ra đợt 'Huyết hà cửu lạc' thứ ba.

Rầm, rầm, rầm...

Những tiếng nổ kinh hoàng vang lên, khí tức không gian xung quanh quay cuồng không ngừng. Những Tiên Vương đứng ở xa quan sát giờ phút này chỉ có thể nhìn thấy từng tầng huyết vụ tràn ngập khắp không gian. Căn bản là không thể nào nhìn thấy được bóng dáng của Khai Nỉ và Diệp Mặc.

Đợt 'Huyết hà cửu lạc' thứ ba bị 'Liệt không' của Diệp Mặc phá tan. Khai Nỉ lập tức bị cắn trả. Lão liên tục thi triển ba đợt 'Huyết hà cửu lạc' thì đã trở thành nỏ mạnh hết đà rồi, nhưng không thể ngờ rằng Diệp Mặc cũng có thể liên tiếp ngăn căn ba đợt 'Huyết hà cửu lạc' của lão. Nếu như lão biết rõ Diệp Mặc có được bản lãnh này, thì lão tuyệt đối sẽ không dùng loại phương thức

này để đối chiến với Diệp Mặc.

Ngay sau khi đợt 'Huyết hà cửu lạc' thứ ba bị một quyền 'Liệt không' của Diệp Mặc đánh tan thì Khai Nỉ đã biết là lão thua rồi. Chẳng những thua, hơn nữa là thua một cách triệt để.

Khai Nỉ lúc này thậm chí còn không thèm quản tới Huyết Mâu của mình nữa, điên cuồng thiêu đốt Tiên nguyên cùng thọ nguyên, vì lão nhất định phải đào tẩu được trong thời gian ngắn nhất.

Nếu như Nguyên Thần của lão còn hoàn hảo thì tốt. Nhưng ngay cả thân thể này của Lục Chính Quần cũng là một trói buộc cực lớn đối với lão, khiến cho lão không thể đào tẩu một cách nhanh chóng được.

Đáng tiếc là Diệp Mặc không thể nào để cho lão có cơ hội đào tẩu được. Ngay lúc này thì lôi điện trên không trung đã bắt đầu xuất hiện, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành một Lôi Thương xen lẫn vô tận sát cơ ở bên trong, cắt chéo một đường trong hư không. 'Lĩnh vực Tiên Vương' của Khai Nỉ lúc này lập tức đã bị vỡ nát, Huyết Mâu cũng lung lay sắp đổ gục.

Khai Nỉ biết rõ đây chính là thần thông 'Lôi sa' của Diệp Mặc, nhưng vẫn cố gắng nhích người để tránh thoát đi.

Phập.

Một tiếng động vang lên, Lôi Thương đã xuyên qua thân thể của Khai Nỉ, đánh thẳng Khai Nỉ về phía 'Liệt không' còn chưa tiêu tán hết. Thân thể mà Khai Nỉ 'đoạt xá' được này lập tức bị lốc xoáy sát thế bên trong 'Liệt không' quyền của Diệp Mặc đánh thành một đống máu thịt bầy nhầy.

Chỉ là đống máu thịt này xen lẫn với 'Huyết hà' còn chưa tiêu tán hết, cho nên căn bản là nhìn không ra được.

Diệp Mặc đứng ở trong một vùng huyết sắc đó, sắc mặt vô cùng âm trầm, không hề có chút vui sướng nào. Một Thánh Đế quả nhiên là không thể dễ dàng giết như vậy. Cho dù là hắn đã đánh tan được thân thể của Khai Nỉ,

nhưng Nguyên Thần của lão vẫn kịp bỏ chạy. Chẳng những Nguyên Thần của lão đã chạy thoát, mà ngay cả Huyết Mâu của lão cũng không thấy đâu nữa.

Nguyên Thần ngưng thực của Thánh Đế quả thực là đáng sợ. Dưới loại lốc xoáy sát cơ đó, mà vẫn có thể rời đi được. Thậm chí là lão dùng phương thức gì để rời đi Diệp Mặc cũng không hề phát giác được.

Bất quá điều duy nhất khiến Diệp Mặc an tâm là Nguyên Thần của Khai Nỉ muốn đạt tới trình độ Tiên Vương một lần nữa, thì nếu không có tới mấy trăm ngàn năm thì sẽ không thể thành được. Cái này còn phải dựa vào việc lão có thể tìm được thân thể thích hợp hay không nữa, bằng không thì cho dù thời gian dài hơn cũng vô dụng. Đương nhiên, nếu như lão gặp được cái cơ duyên nghịch thiên gì đó, thì cũng khó mà nói trước được.

- Ha ha, Diệp Mặc! Anh quả nhiên là lợi hại. Ngay cả tên thuộc loại trâu bò kia cũng bị anh giết chết, chỉ có Nguyên Thần là chạy trốn được.

Đinh Giới là người đầu tiên đi lên chúc mừng Diệp Mặc. Diệp Mặc đánh tan thân thể của Khai Nỉ, chỉ có Nguyên Thần của Khai Nỉ là chạy thoát thì rất nhiều người đều thấy, cho nên đương nhiên là Đinh Giới cũng thấy.

Lúc này hơn mười Tiên Vương ở xung quanh cũng lục đục vây quanh Diệp Mặc. Tiếp đó là một vị nữ tiên cực kì diễm lệ đi tới trước mặt Diệp Mặc khom người thi lễ rồi nói:

- Hoa Dục Tuyết đa tạ ân cứu mạng của Diệp sư huynh, Dục Tuyết...

Vị nữ tiên này còn chưa nói hết câu, thì trên người đã tản mát ra một hương thơm thoang thoảng. Thứ hương vị này khiến cho người ta vừa ngửi thấy thì liền dễ dàng xuất hiện một loại thiện cảm cùng với sự động tâm đối với người khác phái.

Diệp Mặc lại có một loại trực giác, đó là không có chút thiện cảm nào đối với vị nữ tiên diễm lệ trước mặt này cả. Cho nên hắn chỉ nhẹ gật đầu rồi

nói:

- Cô không cần cảm ơn tôi, tôi cũng không phải cố ý muốn cứu cô.

- Hắc hắc, cô ta là nữ nhân của Ma Hoan tông, cho nên tôi khẳng định cô ta đến nói chuyện với anh chính là vì muốn câu dẫn anh đấy. Chỉ cần anh ám chỉ một chút thôi, lập tức có thể đưa cô ta lên giường rồi.

Đinh Giới ở một bên cười hắc hắc truyền âm cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc chợt nhớ tới một cô gái khác, và cô ta cũng là người của Ma Hoan tông, tên là Hoa Như Tuyết. Cô gái trước mặt này thì tên là Hoa Dục Tuyết, hiển nhiên là quan hệ của cô với Hoa Như Tuyết không phải là tầm thường. Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc liền lạnh lùng nói:

- Ma Hoan tông của cô thật sự là chà đạp lên cái chữ Tuyết này.

Hắn thì ngay cả Tiên Vương của Ma Hoan tông cũng giết, sao có thể đi nịnh nọt Ma Hoan tông cho được?

Sau khi Hoa Dục Tuyết nghe được câu nói của Diệp Mặc, thì sắc mặt lập tức đại biến.

Nhưng không đợi cho cô nói chuyện, thì Diệp Mặc liền bước về phía hơn mười Tiên Vương đang đứng kia, sau đó bắt lấy một vị nữ tiên áo hồng rồi nói với dáng vẻ cực kỳ khẩn trương:

- Cô vừa rồi nói cái gì? Cô hãy nói lại một lần nữa xem...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1865

Lại Nghe Tin Về Tiểu Vận

Diệp Mặc, cô ta là người của Vô Già Âm Hà, Vô Già Âm Hà là tiên tông đứng đầu Vũ Dư Thiên, trong đó Vô Hoa Tiên Đế Tang Kỳ tuy trước giờ chưa từng xuất hiện, nhưng tu vi không hề thua kém Táp Không Đại Đế chút nào, thậm chí là trình độ Bán Thánh. Chính là tiên đế thứ hai Vô Anh Tiên Đế Noãn Dư Ngọc cũng là Tiên đế đỉnh cao, không ai dám trêu chọc, huống chi nghe nói Vô Già Âm Hà có bốn tiên đế, Tiên Tôn cũng không dưới mười mấy người, không nên chọc tới cô ta.

Trông thấy Diệp Mặc bắt lấy tiên nữ váy màu hồng phấn này, Đinh Giới tranh thủ thời gian truyền âm cho Diệp Mặc, anh sợ Diệp Mặc làm ra hành động không phù hợp. Vô Già Âm Hà cho dù là tông môn của y cũng không thể trêu vào, rất nhiều tiên tông cao cấp ở Tiên Giới đều có ba tiên đế, mà Vô Già Âm Hà lại có tới bốn tiên đế, ai dám tới gây sự?

Huống chi Vô Già Âm Hà vô cùng lớn mạnh, hơn nữa cực kỳ bao che khuyết điểm, một khi đệ tử trong môn phái bị người khác bắt nạt, kẻ đó tất nhiên sẽ bị đuổi giết.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy Đinh Giới nói, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm tiên nữ áo đỏ bị hắn tóm lấy cổ tay nói:

- Cô mới vừa nói gì? Lặp lại lần nữa xem?

Tiên vương áo màu hồng kia lúc đầu khẩn trương, dần dần hòa hoãn lại. Cô khẩn trương là vì sự lợi hại của Diệp Mặc cô đã tận mắt nhìn thấy, đừng thấy mình cũng là Tiên Vương, nhưng ở trước mặt Tiên vương trên lưng đeo một thanh trường đao xoàng xĩnh không đáng để mắt tới này, cô chỉ sợ là có

khả năng sẽ bị giết gọn.

- Anh thả tôi ra trước đã.

Tiên vương áo màu hồng phấn kia sắc mặt đỏ lên, tức giận mắng nhiếc một câu.

Diệp Mặc cảm giác mình không đúng, lập tức buông tay ra, lại không kịp xin lỗi, chỉ nhìn chằm chằm Tiên vương này.

- Vừa rồi tôi chỉ nói là ngọc bội của anh và cái mà Tiểu Vận mang trên người hình dạng hơi giống giống, cũng không có mạo phạm anh, anh dựa vào cái gì mà đánh tôi...

Câu sau của tiên nữ áo màu hồng phấn này, Diệp Mặc hoàn toàn không nghe vào tai, hắn đã dại ra, trong miệng chỉ biết lẩm bẩm lặp lại cái tên của Tiểu Vận.

Lúc trước Mục Tiểu Vận mất tích ở Tiểu thế giới, hắn đi Tiểu thế giới tìm mấy lần, đều thất vọng mà về. Về sau từ chỗ Phó Vũ biết được nơi Mục Tiểu Vận có khả năng tới, nhưng hắn cũng không còn cách nào trở lại Tiểu thế giới được nữa.

Mà bây giờ hắn lại nghe thấy cái tên Tiểu Vận, huống chi còn có người nói trên người Tiểu Vận mang theo miếng ngọc hình dạng giống của mình, chuyện này há có thể không khiến hắn vô cùng kích động?

- Cô đem hình ảnh của Tiểu Vận cho tôi xem một chút, nói cho tôi biết Tiểu Vận đang ở nơi nào?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm tiên nữ áo màu hồng phấn này vội vàng nói, căn bản là không hề có ý muốn nói lời xin lỗi và giải thích.

Thấy Diệp Mặc căn bản không có ý muốn xin lỗi và giải thích, chỉ nhìn mình chằm chằm, tiên nữ áo màu hồng phấn này đành phải nói - Mười năm trước Vô Anh Tổ Sư mang Tiểu Vận về, bởi vì chỗ ở của Tiểu Vận là do tôi

và Bành sư muội xắp xếp. Cho nên tôi và Bành sư muội đã gặp cô ấy một lần, vừa rồi tôi cũng là vì sau khi trông thấy anh, nên mới hỏi Bành sư muội một câu. Chỉ có điều là sau đó ta chưa từng gặp lại Tiểu Vận, lúc ấy Tiểu Vận mang theo một miếng ngọc bội, trong ngọc bội chính là hình ảnh của anh - Cô ấy họ Mục phải không? Đúng hay không?

Diệp Mặc lớn tiếng hỏi. Hoàn toàn quên thanh âm của mình cao hay thấp.

Tiên nữ áo màu hồng phấn này nhíu mày một cái vẫn gật đầu nói:

- Đúng, cô ấy tên là Mục Tiểu Vận, đây chính là hình ảnh của cô ấy...

Nói xong Tiên nữ áo màu hồng phấn này lấy ra một viên Thủy Tinh Cầu, tùy ý khắc họa một hình ảnh đưa cho Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức bắt lấy Thủy Tinh Cầu, lập tức lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên là Tiểu Vận. Đúng là tiểu Vận...

Chẳng những Đinh Giới, lúc này những người chung quanh cũng đã hiểu, Mục Tiểu Vận này chính là người quen của Diệp Mặc, bây giờ xuất hiện ở Vô Già Âm Hà, nhất thời, không ai nói gì nữa.

- Cô ấy bây giờ thế nào? Có phải là đệ tử của Vô Anh tiền bối không?

Diệp Mặc thu hồi Thủy Tinh Cầu run giọng lại hỏi một câu. Vô Anh là một tiên đế, nếu như Tiểu Vận là đệ tử của bà, thời gian qua chắc hẳn sẽ không sống quá cực khổ.

Tiên nữ áo màu hồng phấn kia lắc đầu nói:

- Có phải là đệ tử của Vô Anh Tổ Sư hay không, tôi cũng không biết. Bởi vì sau đó tôi chưa từng gặp lại cô ấy. Vô Anh Tổ Sư về sau cũng không dẫn cô ấy đi tham gia tụ hội và hoạt động công chúng lớn nào cả.

Diệp Mặc lập tức nhíu mày, dựa theo lời nói của đệ tử Vô Già Âm Hà

trước mắt này, Tiểu Vận rất có thể không phải là đệ tử của Vô Anh Tiên Đế. Bình thường sư phụ yêu quý đệ tử của mình, nhất định sẽ thường xuyên mang đệ tử của mình đi tham gia các cuộc tụ họp của tông môn, để cho đệ tử của mình lộ diện một chút. Vì sao sư phụ của Tiểu Vận chưa bao giờ mang nàng lộ diện?

Hơn nữa còn có một việc càng làm cho Diệp Mặc nghi ngờ, đó chính là tư chất của Tiểu Vận vô cùng kém, cũng có nghĩa là so với hắn thì tốt hơn một chút mà thôi. Cho dù là tu luyện 'Hồng Mông tạo hóa quyết, cũng không thể mới có một thời gian ngắn ngủi như thế mà đã phi thăng được. Nếu như không phải Tiểu Vận tự mình phi thăng, thì chính là lão tổ của Vô Già Âm Hà mang về từ thế giới khác. Hoặc là Tiểu Vận gặp kỳ ngộ nghịch thiên, nhưng cho dù là cô có kỳ ngộ nghịch thiên, một khi bị lão tổ của Vô Già Âm Hà biết được, cô sao còn có thể bảo trụ?

- Lúc cô nhìn thấy Tiểu Vận, Tiểu Vận là tu vi gì?

Diệp Mặc lại trầm giọng hỏi.

Tiên nữ áo đỏ kia sửng sốt một chút, mới lên tiếng:

- Hình như là Hóa Chân, thật ra tôi cũng không để ý.

Cô là một Tiên vương, há có thể để ý tới một đệ tử phi thăng bình thường? Nếu không phải đệ tử này là lão tổ Vô Anh nhắn nhủ cô phải an bài, nói không chừng ngay cả nhớ cô cũng không nhớ nổi.

- Diệp Mặc, Mục Tiểu Vận này là người quen của anh?

Đinh Giới cũng đã hiểu ra, nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc gật gật đầu, - Đúng vậy, Đinh Giới, các anh vào bằng cách nào? Có thể đi ra ngoài hay không? Bây giờ tôi muốn ra ngoài tìm Tiểu Vận.

Diệp Mặc lo lắng Tiểu Vận ở Vô Già Âm Hà địa vị có thể không cao, loại tông môn lớn này ở Tiên Giới, một đệ tử phi thăng bé nhỏ không đáng

kể chết, tuyệt đối sẽ không ai chú ý.

Đinh Giới lắc đầu trầm giọng nói:

- E là không được rồi, lúc chúng tôi tiến vào, những tiên đế kia nói, cho dù muốn ra ngoài, cũng phải chờ tới mười hai năm sau.

Đinh Giới vừa nói xong, một cây phi kiếm màu đỏ đã rơi xuống, Đinh Giới thò tay nắm lấy thanh phi kiếm này, lập tức mừng rỡ nói:

- Y Y thánh nữ nói có tiên đế vào rồi, bây giờ đang ở tiên thành Ngự Tinh, chúng ta nhanh quay về xem thử. Đây là cái nơi khỉ gió nào, ta đã sớm ở đến chán rồi.

Diệp Mặc nghe xong những lời này đại hỉ, những người còn lại cũng đại hỉ. Hơn mười Tiên vương nhanh chóng rời đi, bay về phía tiên thành Ngự Tinh.

Bên ngoài Tiên thành Ngự Tinh sớm đã không còn Tinh thú, đám Tinh thú kia giống như đã biết, thời khắc này không biết đã rút lui đến nơi nào rồi.

Hơn mười ngàn Đại La Tiên và Tiên vương đều tụ tập bên ngoài tiên thành Ngự Tinh, Diệp Mặc vừa đến đã nhìn thấy hơn mười Tiên đế. Hơn mười Tiên đế kia khí tức ngang tàng, khiến cho Diệp Mặc lập tức sinh lòng cảm ứng. Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, đồng thời cẩn thận khống chế khí tức của mình.

Nếu như nói Tiên Tôn, hắn còn không phải quá để ý, nhưng đối mặt với Tiên đế, Diệp Mặc thật sự là không có bất kỳ sức mạnh nào.

Một nam nhân anh tuấn râu dài một bước đạp lên hư không, sau đó nói với những người còn lại:

- Ban đầu chúng tôi suy đoán nơi này là lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực, lại không nghĩ rằng ở đây lại là không gian xanh nơi Tinh thú sinh tồn. Cũng

may không gian xanh này xuất hiện vấn đề, đã khơi thông đến một không gian khác. Lối ra của không gian xanh đã xuất hiện, mọi người có thể theo đường cũ trở về, ai có năng lực đi không gian khác có thể cùng đi với chúng tôi.

Diệp Mặc nhận ra người này, là Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên tiên đế Vị Phong, tiên đế Vô Song chính là bị kẻ này giết, kẻ này chắc hẳn là hạng người lòng dạ độc ác.

Sau khi tiên đế Vị Phong nói xong, lập tức quay người mang theo một luồng độn quang biến mất không thấy gì nữa. Mà các Tiên đế còn lại căn bản là chưa hề nói gì, cũng nhao nhao hiện ra độn quang biến mất không thấy gì nữa Diệp Mặc không biết thế giới khác kia ở đâu ra, hắn không có hứng thú chút nào, hắn chợt nhớ tới một chuyện, lập tức quay người nhìn Đinh Giới ở bên cạnh hỏi:

- Đinh Giới, Tiên Đế Vô Anh của Vô Già Âm Hà có tới không?

- Tới, trong số những người vừa mới đi theo mọi người cùng rời đi có tiên đế Vô Anh.

Đinh Giới vội vàng truyền âm nói, anh cũng không dám nói ra tiếng như Diệp Mặc.

- Vô Anh Tiên đế đại nhân xin chờ một chút...

Diệp Mặc vội vàng lớn tiếng kêu lên, đồng thời liền sắp đuổi tới. Lúc này hắn sao còn có thể lo chuyện ẩn dấu khí tức của mình, Mục Tiểu Vận chính là do Vô Anh Tiên Đế mang về, cho dù Vô Anh là Thánh đế, hắn cũng phải hỏi cho rõ.

Đáng tiếc là Vô Anh Tiên Đế tốc độ quá nhanh, lúc Diệp Mặc nói, bọn họ đã sớm biến mất không thấy đâu.

- Lớn mật, chỉ là một Tiên vương, cũng dám ngăn trở việc quan trọng của Vô Anh tổ sư, ngươi không muốn sống chăng?

Một nam nhân mặt đen hừ lạnh một tiếng, ngăn cản đường đi của Diệp Mặc.

Đây là một Tiên Tôn trung kỳ, Diệp Mặc ngược lại đã ngừng bước đi của mình, hắn cũng biết nếu tiếp tục truy đuổi cũng không kịp.

- Cực Huyết sư thúc, hắn nói hắn có một người bạn đang ở Vô Già Âm Hà chúng ta, con đoán chừng hắn muốn đuổi theo Vô Anh Tổ Sư cũng là vì muốn hỏi về người bạn này.

Tiên nữ áo màu hồng phấn lúc trước bị Diệp Mặc nắm cổ tay hỏi kia thấy thế, liền vội vàng tiến lên giải thích.

Diệp Mặc trầm giọng nói:

- Đúng vậy, Vô Anh tiền bối có một đệ tử là bạn của tôi, cho nên tôi muốn hỏi Vô Anh tiền bối, người bạn này của tôi có phải là đang ở Vô Già Âm Hà hay không.

- Hừ Cực Huyết tiên tôn hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Diệp Mặc nói:

- Vô Anh Tổ sư sẽ dễ dáng tùy tiện thu nạp một người lai lịch không rõ ràng làm đệ tử hay sao? Ngươi nằm mơ đi? Theo ta được biết, cho tới bây giờ Vô Anh Tổ sư chưa từng có đệ tử, ngươi không cần hỏi đâu.

Diệp Mặc ánh mắt lạnh lẽo, lập tức nhìn về phía tiên nữ áo màu hồng phấn kia, - Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Cô mới vừa nói Tiểu Vận chính là được Vô Anh tiền bối đưa đến Vô Già Âm Hà mà.

Tiên vương áo màu hồng phấn kia lập tức nghẹn lời, tận đáy lòng cô có chút sợ Diệp Mặc, thủ đoạn đáng sợ của Diệp Mặc đến bây giờ trong lòng cô còn sợ hãi, bây giờ Diệp Mặc nhìn chằm chằm cô chất vấn, cô chỉ có thể ấp úng nói:

- Tiểu Vận có phải là đệ tử của Vô Anh sư tổ hay không tôi không rõ

lắm, tôi chỉ thấy qua cô ấy một lần...

Diệp Mặc nghe đến đó, lập tức khẩn trương. Một lão yêu quái Tiên đế đưa một tu sĩ vừa phi thăng về môn phái, không làm đệ tử có thể có chuyện tốt gì?

- Muốn chết.

Tiên tôn kia trông thấy giọng điệu Diệp Mặc lại càng lúc càng trở nên ác liệt, lập tức tức giận không thôi, một thanh trường kiếm màu xanh lục đã phóng ra, cùng lúc, trường kiếm mang theo một quầng sáng màu xanh lục cuốn về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc sớm đã không còn tâm tình quan tâm đối phương là người của tông môn nào nữa rồi, Tử Đao trực tiếp bổ ra, một lưỡi đao màu tím mấy trăm trượng trong nháy mắt liền vươn ra, chỉ trong chớp mắt, lưỡi đao nhọn này cũng đã cuộn lên phạm vi hơn mười dặm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1866

Tâm Tựa Như Tiễn

Tạo cho những tiên nhân còn lại cảm giác là một đao kia của Diệp Mặc đã kéo theo hơn mười dặm không gian chung quanh, thu gom toàn bộ không gian chung quanh lại.

Trông thấy uy thế ra tay của mỗi bên, Diệp Mặc và Tiên Tôn mặt đen này, mọi người thậm chí còn tưởng Diệp Mặc là tiên tôn, mà Tiên Tôn của Vô Già Âm Hà lại là một Tiên vương.

Đinh Giới mắt lộ tinh quang, con mắt không hề nháy nhìn chằm chằm một đao kia của Diệp Mặc, anh đã từng thấy một đao kia, lúc trước ở Phong Vị Tháp, lúc Diệp Mặc lĩnh ngộ một đao này, anh và Y Y thánh nữ cũng ở bên cạnh.

Một đao kia mang theo khí tức hủy diệt và mũi nhọn xé nát hết thảy, hình như còn đáng sợ hơn so với ba quyền xé không liên tiếp trước đó của Diệp Mặc.

Tiên nhân chung quanh lập tức liền cảm thấy khí tức hủy diệt trong một đao này của Diệp Mặc, nhao nhao rút lui. Một đao kia của Diệp Mặc cho người ta cảm giác là, nếu như lui ra phía sau hơi chậm một chút thôi, là sẽ bị một đao kia cuốn vào, sau đó hóa thành sát cơ hủy diệt trong đao.

Hơn mười Tiên vương đã từng thấy Diệp Mặc và Khai Nỉ đánh nhau kia lúc này mới phản ứng được, lúc trước Diệp Mặc liên tục ngăn chặn ba đợt Huyết Hà Cửu Lạc của Khai Nỉ, khiến thân xác Khai Nỉ nổ tung thành bột phấn, thậm chí ngay cả pháp bảo còn chưa thèm phóng ra. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thấy Diệp Mặc phóng pháp bảo ra, chỉ là một thanh Tử Đao

vô cùng xấu xí mà thôi.

Liệt Ngân Thần Thông của Diệp Mặc vừa mới ra, Cực Huyết Tiên Tôn sắc mặt lập tức liền thay đổi, trường kiếm màu xanh lục của gã mang theo từng màn kiếm quang màu xanh lục dưới một đao này trong nháy mắt liền tan rã ra, đồng thời tiêu tán hết sạch. Mà lĩnh vực Tiên Tôn của gã lại không mạnh mẽ bằng lĩnh vực Tiên vương của đối phương, dưới một đao tràn ngập khí tức hủy diệt này của đối phương, hoàn toàn tan rã ra.

Ken két...

Thanh âm dày đặc truyền ra, vết đao của Diệp Mặc giống như muốn phá nát hư không, trực tiếp từ ấn đường của tiên tôn này trượt xuống.

Uỳnh...

Trong lúc vội vàng, trường kiếm màu xanh lục trong tay Cực Huyết tiên tôn biến thành một mảng ánh sáng màu xanh lục, khí tức hủy diệt của Liệt Ngân của Diệp Mặc dần dần nhạt đi trong mảng xanh lục này.

Phập...

Một chuỗi âm thanh máu thịt bị phá vỡ vang lên, mọi người đều ngưng lại hô hấp của mình. Loại thanh âm này tất cả mọi người đều hiểu, là thanh âm thân xác sắp tan vỡ.

Cực Huyết Tiên Tôn vô cùng kinh hãi, đang muốn phóng ra thủ đoạn cuối cùng, lại trông thấy một thanh trường đao màu tím cao vài trượng lơ lửng trước ấn đường của gã.

Nhưng thanh trường đao kia cũng đã ngừng lại, không tiếp tục đánh xuống, nếu như tiếp tục đánh xuống, thân xác của gã đã từ ấn đường vỡ ra. Cho dù gã không chết, cũng là kết cục bị trọng thương.

Cho dù là vậy, ấn đường của Cực Huyết Tiên Tôn đã bị vết đao cắt xuống một vệt máu to dài. Máu tươi ào ạt chảy xuống.

Chỉ một chiêu, một Tiên Tôn trung kỳ như gã lại trọng thương ngay trước mặt một Tiên vương, đây quả thực là quá đáng sợ.

- Ngươi rốt cuộc là người phương nào?

Cực Huyết Tiên Tôn run giọng hỏi một câu, gã biết rõ đây là Diệp Mặc hạ thủ lưu tình, nếu không sẽ không chỉ như vậy.

Tiên nhân chung quanh hít vào một hơi lạnh. Bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy một Tiên vương nghịch thiên như vậy, mấy Tiên vương vừa nãy nhìn rõ Diệp Mặc động thủ kia càng phát run từng trận. Chỉ có bọn họ mới biết, trước khi tới nơi này Diệp Mặc đã đấu đá một trận ác liệt với một người còn mạnh hơn Cực Huyết Tiên Tôn nhiều. Dưới tình huống như thế này, Diệp Mặc lại vẫn có thể ra tay chế trụ một Tiên Tôn trung kỳ, thực lực này không phải là dũng mãnh, mà là đáng sợ tới cực điểm.

Y Y thánh nữ vừa mới chạy tới cũng nhìn thấy một chiêu này của Diệp Mặc. Nhưng cô cũng hiểu rõ sự lợi hại của Diệp Mặc như Đinh Giới. Cũng chỉ có cô và Đinh Giới biết rõ tước vị tiên vương của Diệp Mặc là Bất Hủ, trong mắt cô, Diệp Mặc nhất định là một nhân vật như thần. Cực Huyết đừng nói là một Tiên Tôn, cho dù là Tiên đế, Diệp Mặc tương lai e là cũng sẽ không sợ gã. Trong mắt cô lóe ra tia sáng, cô biết rõ mới không gặp vài chục năm, tu vi của Diệp Mặc lại tăng tiến thêm mấy lần.

- Ta là người phương nào không nhọc phiền ngươi bận tâm, lần đầu ta có thể tha cho ngươi một mạng. Nói cho ta biết tin tức của Tiểu Vận. Nếu không, lần sau ta ra tay sẽ không khách khí như vậy đâu.

Diệp Mặc lạnh lùng nói.

Cực Huyết Tiên Tôn hít một hơi lãnh khí. Gã biết Diệp Mặc không phải là đang uy hiếp gã, Diệp Mặc thật sự có thực lực này, tuy gã có rất nhiều thần thông chưa thi triển đi ra, nhưng sau khi thấy một đao kia của Diệp Mặc, gã đã biết, cho dù mình có thi triển ra, cũng không cách nào đối phó được Diệp Mặc.

- Ngươi chỉ là một Tiên vương, lẽ nào nhất định phải đối nghịch với Vô Già Âm Hà ta?

Cực Huyết Tiên Tôn khôi phục tỉnh táo, bất kể nói như thế nào, gã cũng là Tiên Tôn của Vô Già Âm Hà.

Diệp Mặc giơ tay lên khẽ vẫy, Tử Đao lại rơi vào trong vỏ đao sau lưng hắn, lúc này mới lạnh lùng nói:

- Nếu ta đối nghịch với Vô Già Âm Hà, bây giờ ngươi đã là một người chết. Ngươi chỉ cần trả lời ta, bây giờ Mục Tiểu Vận có phải là vẫn còn ở Vô Già Âm Hà hay không? Cô ấy ở chỗ nào? Dẫn ta đi Vô Già Âm Hà tìm Tiểu Vận, chuyện của ngươi coi như xong.

Cực Huyết Tiên Tôn lạnh lùng nói:

- Ngươi cho dù là giết ta, ta cũng không cách nào dẫn ngươi đi tìm Mục Tiểu Vận mà ngươi nói kia. Thứ nhất ta căn bản là chưa từng gặp cô ta, cũng chưa từng nghe nói về cô ta. Thứ hai nếu như Mục Tiểu Vận là do Vô Anh Tổ Sư mang về, Vô Anh phong nơi Vô Anh Tổ Sư ở căn bản cũng không phải là nơi ta có thể đến.

Diệp Mặc không để ý đến Cực Huyết Tiên Tôn nữa, quay người nói với Đinh Giới:

- Đinh Giới, ta muốn đi tìm Tiểu Vận, anh sẽ đi đâu?

- Đương nhiên là tôi cùng đi với anh, Vô Già Âm Hà cho dù có là môn phái lớn hơn nữa, tôi nghĩ cũng sẽ không ngăn trở được anh và bạn anh gặp mặt.

Đinh Giới không chút do dự nói.

- Diệp đại ca, tôi cũng cùng đi với anh.

Y Y thánh nữ lập tức phi thân tới nói.

Cực Huyết Tiên Tôn mặt âm trầm nói:

- Đinh Giới, ngươi là một trong những Tiên vương nòng cốt nhất của Xích Hà đế tông, ngươi biết đi Vô Già Âm Hà của ta hậu quả là gì không? Chẳng lẽ Xích Hà đế tông của ngươi đối nghịch với Vô Già Âm Hà của ta? Còn Y Y thánh nữ, ngươi cũng là thánh nữ của Cửu Phạm Tiên trì, vậy mà lại gọi một gã nam nhân xa lạ là đại ca, còn muốn đi Vô Già Âm Hà của ta. Chẳng lẽ Vô Già Âm Hà của ta dễ bắt nạt vậy sao?

Đinh Giới cười ha ha một tiếng nói:

- Cực Huyết Tiên Tôn, Đinh Giới ta tôn trọng gọi ông một câu Tiên Tôn, Vô Già Âm Hà đúng là môn phái lớn hàng đầu, so với Xích Hà đế tông của ta thì lớn hơn rất nhiều. Nhưng ta và Diệp Mặc cùng đi tìm bạn của Diệp Mặc, như vậy là đối nghịch với Vô Già Âm Hà của ông hả? Nếu như Cực Huyết ông nhất định phải cho là đối nghịch, họ Đinh ta là kẻ điên cũng tiếp, họ Đinh ta là kẻ điên còn chưa sợ hãi việc gì, Vô Già Âm Hà tên tuổi thực lớn, lại không dọa được Đinh Giới ta.

Y Y thánh nữ lạnh nhạt nói:

- Diệp đại ca có đại ân với ta, chuyện của Diệp đại ca chính là việc của ta, nếu như Cực Huyết tiền bối nhất định phải nói ta gọi anh ấy là Diệp đại ca là trái với tông quy của Cửu Phạm Tiên trì, vậy cũng có thể đi Cửu Phạm Tiên trì bẩm báo. Nếu như Cửu Phạm Tiên trì đuổi Đạm Thái Y ta ra khỏi tông môn, Đạm Thái Y ta không còn lời nào để nói.

Cực Huyết Tiên Tôn biến sắc, nếu như là tông môn khác, vài câu uy hiếp này của gã, hoàn toàn có thể chế trụ được đối phương, nhưng tông môn của Đinh Giới và Đạm Thái Y đều là Đế Tông, mặc dù không hơn được Vô Già Âm Hà, nhưng cũng không phải là cái có thể tùy tiện coi nhẹ. Lùi một bước nói, nếu hai người này đều chỉ là đệ tử bình thường của tông môn thì cũng thôi đi, nhưng Đinh Giới và Đạm Thái Y lại đều là hai đệ tử hàng đầu của đại đế tông, hơn nữa còn là thế hệ tương lai của tông môn.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai Đinh Giới vẫn không nói gì, Đinh Giới thì cười hắc hắc nói:

- Diệp huynh, nếu như anh không coi Bắc Thần tiên vương ta ra gì, thì không cho ta đi cùng cũng được.

Ban đầu Diệp Mặc đúng là không muốn để Đinh Giới cuốn vào chuyện này, bây giờ Đinh Giới đã nói như vậy, hắn lập tức cười ha ha một tiếng nói:

- Cũng được, vậy cùng đi Vô Già Âm Hà đi. Ta muốn nhìn xem Vô Già Âm Hà làm thế nào không cho ta mang Tiểu Vận đi.

Nói xong Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Thời Không Toa,

- Đinh Giới, Y Y, chúng ta đi, đi Vô Già Âm Hà.

Giờ phút này Diệp Mặc ngay cả thân phận Tiên vương cũng đã để lộ, càng không thèm chú ý một pháp bảo phi hành thần khí hạ phẩm nữa. Hắn tự tin cho dù là đối mặt với Tiên đế, bây giờ hắn cũng có năng lực tự bảo vệ mình, không cần phải sợ hãi rụt rè nữa. Huống chi, Diệp Mặc tin tưởng một Thánh đế cũng sẽ không vì một thần khí hạ phẩm mà đi tìm hắn gây sự đâu.

Trông thấy ba người Diệp Mặc phóng ra Thời Không Toa rời đi, Cực Huyết Tiên Tôn khuôn mặt lộ ra cười lạnh, muốn đến Vô Già Âm Hà dẫn người đi, là tự đại, hay là điên cuồng đây?

Thời Không Toa của Diệp Mặc rời đi, có người hâm mộ cũng có kẻ đố kỵ. Nhưng bất kể là hâm mộ hay là ghen ghét, đều không người nào dám tiến lên cướp đoạt Thời Không Toa của Diệp Mặc. Ngay cả Tiên Tôn trung kỳ cũng không phải là đối thủ của người ta, Tiên vương bình thường đi chỉ là đưa đồ ăn lên miệng người ta mà thôi.

Cùng với đường ra của không gian xanh mở ra, rất nhiều tiên nhân đều bay ra bên ngoài, còn một phần tiên vương và Tiên Tôn không cam tâm cho lắm, nhao nhao đuổi theo phương hướng của những tiên đế kia đi, hiển nhiên cũng muốn đi nhìn xem cái thế giới mới bị mở ra kia.

- Diệp Mặc, anh nói thế giới đột nhiên bị mở ra kia có phải là thế giới đã biến mất hay không?

Tốc độ bay của Thời Không Toa rất nhanh, mới đó đã xông ra khỏi không gian xanh. Đinh Giới thấy Diệp Mặc không nói lời nào, chủ động hỏi một câu.

Y Y thánh nữ cũng nhìn Diệp Mặc, cô cũng có chút hoài nghi thế giới đã mất kia có phải là thế giới lúc trước những tiên đế kia đi hay không.

- Ta hiểu rồi.

Diệp Mặc bỗng nhiên lớn tiếng nói.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ có chút không hiểu nhìn Diệp Mặc, không biết Diệp Mặc nhớ ra cái gì rồi.

Diệp Mặc lại hỏi một đằng trả lời một nẻo nói:

- Khảo nghiệm sau đó của Tiểu Vận là linh căn thuộc tính thuần Mộc, lúc trước cô ấy tu luyện chậm là vì nguyên nhân do công pháp. Về sau tu luyện vẫn chậm, nhất định là bởi vì nhớ nhung ta, không có lòng dạ nào mà tu luyện.

Trên thực tế Diệp Mặc vẫn luôn suy nghĩ vì sao ở núi Thần Châu khi hắn một lần nữa lại nhìn thấy Tiểu Vận, cô vẫn là luyện khí tầng thứ ba. Lúc trước còn có thể nói linh căn của Mục Tiểu Vận hệ Mộc mà tu luyện công pháp thuộc tính Thủy nên xảy ra vấn đề, nhưng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết lại là công pháp không có thuộc tính.

Cho nên hắn vẫn cho rằng linh căn của Tiểu Vận bị kiểm tra sai rồi, nếu như linh căn của Mục Tiểu Vận là thuộc tính thuần Mộc, tu luyện công pháp cao cấp Hồng Mông Tạo Hóa Quyết không có thuộc tính, không thể nào xa cách hắn bốn năm sau vẫn là luyện khí tầng ba.

Hôm nay, hắn đạt được tin tức Tiểu Vận phi thăng, rốt cuộc đã hiểu là

chuyện gì xảy ra. Mục Tiểu Vận sau khi đạt được Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, tu luyện vài năm cũng không có tiến triển, không phải là bởi vì tư chất của cô vấn đề, mà là vì cô căn bản là không chuyên tâm tu luyện.

Nói cách khác thuộc tính linh căn của cô đúng là thuộc tính thuần Mộc, sau khi đã trải qua chuyện ở núi Thần Châu, nhất định là đã rút ra kinh nghiệm xương máu, khắc khổ tu luyện, nên mới phi thăng Tiên Giới trong thời gian ngắn như vậy.

Nghĩ đến hai dấu chân nhàn nhạt trên tảng đá lớn bên cạnh băng hồ, Diệp Mặc trong lòng cực kỳ thương tiếc, hận không thể lập tức bay đến cạnh Mục Tiểu Vận.

Đinh Giới và Y Y thánh nữ hai mặt nhìn nhau, lại không cắt đứt suy nghĩ của Diệp Mặc, bọn họ đã đoán ra được trong lòng Diệp Mặc, Mục Tiểu Vận kia quan trọng tới mức nào rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1867

Vô Già Âm Hà

Thần thức hoàn toàn không thể quét vào trong được.

Một Tiên đế sơ kỳ đứng ở nơi lúc trước Diệp Mặc tu luyện Liệt không, nhìn lỗ đen trước mặt, nhíu mày nói.

Mặc dù đều là Tiên đế, nhưng hơn mười Tiên đế trong này cũng không ai muốn xông vào trong trước, cho dù là Táp Không đại đế và Huyết Hà đại đế trong ba vị đại đế cũng vậy.

Vừa lúc đó, một luồng Tiên linh khí cực nồng đậm từ trong hắc động đó phát ra.

- Tiên linh khí thật nồng đậm?

Chư vị Tiên đế nghi nhờ nhìn nhau.

- Tôi vào trước.

Táp Không đại đế vừa nói xong ba từ này, những Tiên đế này liền nhìn thấy một bóng người màu đỏ, trong nháy mắt xông vào trong hắc động đó.

- Một thanh trường mâu huyết sắc, nguyên thần khống chế thanh trường mâu huyết sắc này rất yếu ớt, nhưng kinh nghiệm thì lại vô cùng lão luyện, không ngờ đến chúng ta cũng bị lừa.

Huyết Hà đại đế nhìn thấy vậy lập tức nói.

Táp Không đại đế hừ một tiếng, quay người, trong nháy mắt liền xông vào trong hắc động đó. Những Tiên đế còn lại thấy Táp Không đại đế xông

vào rồi, lập tức nhao nhao xông vào, chỉ trong nháy mắt, tại đây cũng không còn ai.

Một lát sau, mấy vị Tiên Vương cũng đã đến nơi này, chỉ có điều mấy vị Tiên Vương này sau khi xông vào hắc động, lập tức bị hắc động cuốn ra ngoài, ngoài một người có thể vào trong được, thì những người còn lại đều bị nghiền nát, rơi ra bên ngoài hắc động.

...

Vô Già Âm Hà, cũng là tồn tại số một số hai trong đế tông của thượng thiên vực. Mặc dù Vô Già Âm Hà cũng chỉ là một đế tông trong Vũ Dư thiên, nhưng thiên chủ của Vũ Dư thiên cũng không dám động vào Vô Già Âm Hà. Trong Tiên giới không phải là địa vị quyết định tôn ti, mà là thực lực quyết định tôn ti.

Ba tháng sau, Thời Không Toa của Diệp Mặc cũng đã xông vào Vũ Dư thiên, lại mấy ngày sau nữa, Thời Không Toa xuất hiện bên ngoài Vô Già Âm Hà tông môn.

Diệp Mặc nhìn những dãy núi cao dài mấy chục vạn dặm vắt ngang trước mặt, trong lòng thầm kinh hãi thán phục. Mặc Nguyệt Tiên tông cho dù khí thế ngút trời, nhưng đặt trong Vô Già Âm Hà thì căn bản cũng không nhìn thấy gì.

Trong dãy núi cao dài mấy chục vạn dặm này, Tiên linh khí nồng đậm lượn lờ trên không trung. Cùng với những đám mây trắng, tạo thành một bức tranh Tiên giới cực đẹp. Giữa những đám mây trắng và Tiên linh vân này, bốn chữ “Vô Già Âm Hà” màu vàng kim như ẩn như hiện, dường như ở bất kỳ một phương vị nào, đều có thể mơ hồ nhìn thấy bốn chữ màu vàng kim này.

So với các tông môn khác, thì tên của tông môn của mình khắc trên tấm bia đá cực lớn ở cổng tông môn, bốn chữ màu vàng kim lơ lửng giữa Tiên linh vân và những đám mây trắng này, lại càng cực kì khí phái.

Từng tiếng Tiên âm nghe cực vui tai từ trong dãy núi cao dài không ngớt kia vang ra, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái, không muốn rời đi.

- Nơi này chính là Vô Già Âm Hà, trong Vô Già Âm Hà có hai ngọn chủ phong, ngọn thứ nhất chính là Vô Già phong, ngọn thứ hai chính là Âm Hà phong nơi phát ra những tiên âm này. Nghe nói Vô Già Âm Hà chính là do Vô Già Tiên đế cùng với Âm Hà Tiên đế thành lập ra, sau đó hai vị tiên đế tu luyện đến cực hạn rồi, vì Chứng đạo mà mất tích, nhưng hai chủ phong của Vô Già Âm Hà thì vẫn còn lại.

Đinh Giới đứng một bên giới thiệu.

- Diệp đại ca, Vô Già Âm Hà bây giờ có bốn vị Tiên đế, ngoài Vô Hoa Tiên đế và Vô Anh Tiên đế ra, còn có hai vị Tiên đế sơ kỳ nữa, là Vô Vực Tiên đế và Vô Hồi tiên đế. Vô Hoa Tiên đế nghe nói không ở trong Vô Già Âm Hà, còn chuyện đi đâu, thì cũng không ai rõ. Vô Anh Tiên đế lần này đến một giới mới, chắc là trong thời gian ngắn cũng sẽ không quay về. Nhưng Vô Vực Tiên đế và Vô Hối tiên đế chắc hẳn vẫn ở đây...

Y Y Thánh nữ do dự một hồi rồi mới nói những điều nghĩ trong lòng ra, thời gian đi cùng Diệp Mặc cũng không ngắn, cô cũng hiểu tính tình của Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết rõ ý của Y Y Thánh nữ, khua tay nói:

- Tôi không phải là đối thủ của Vô Già Âm Hà, cái này tôi biết rõ, nhưng thê tử tôi đang ở trong Vô Già Âm Hà, cho dù biết không địch lại nổi, tôi cũng muốn đến gặp cô ấy.

Diệp Mặc trong lòng vô cùng kiên định, đừng nói là Vô Già Âm Hà có bốn vị Tiên đế, cho dù có bốn mươi Tiên đế, hắn cũng cần phải tìm Tiểu Vận về. Tu tiên cần ẩn nhẫn tỉnh táo, nhưng đó cũng chẳng là gì. Nếu như biết người con gái của mình ở trong Vô Già Âm Hà, đến việc đến hỏi thăm một chút cũng không dám, hắn thà rằng tự đâm chết mình cho xong. Đừng nói đối mặt với Vô Hoa Tiên đến, cho dù đối mặt với một Thánh đế, hắn cũng

dám hỏi một chút về Tiểu Vận của mình, cũng dám đến Vô Già Âm Hà dẫn Tiểu Vận đi.

Đời người, có chuyện nhất định phải làm và không nhất định phải làm, dẫn Tiểu Vận đi, đối với Diệp Mặc mà nói chính là chuyện nhất định phải làm, đến việc này cũng sợ hãi rụt rè, thì hắn tu tiên còn có đạo lý gì nữa.

- Tiểu Vận là thê tử của anh?

Y Y Thánh nữ vốn dĩ định khuyên Diệp Mặc tỉnh táo một chút, bây giờ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức quên mất mục đích của mình, kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng, cô ấy là thê tử của tôi, xa cách nhau hơn trăm năm rồi, không biết bây giờ cô ấy có khỏe không.

Nói xong Diệp Mặc nhìn Vô Già Âm Hà khí thế hùng vĩ ngút trời kia, lại thở dài, hắn không phải là thằng ngốc, phải biết nếu muốn từ Vô Già Âm Hà mà dẫn Tiểu Vận đi thì cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Nếu như Vô Anh Tiên đế là một người bình thường thì không nói làm gì, nhưng Vô Anh tiên đế là người đứng thứ hai của Vô Già Âm Hà, nhân vật đáng sợ như này, người mang về làm sao có thể dễ dàng dẫn đi như vậy được?

Trên thực tế nếu như không phải Vô Anh Tiên đế thu nhận Tiểu Vận làm đệ tử thật, Diệp Mặc cho dù tạm thời không dẫn Tiểu Vận đi, cũng là vô sự, nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy Vô Anh Tiên đế dẫn Tiểu Vận trở về cũng không phải là muốn thu nhận làm đệ tử.

Lúc này hắn cũng không phải hoàn toàn không biết gì về Tiên giới, những tiên đế đã từng tiếp xúc cũng không phải chỉ có một hai người, cho dù là Thánh đế hắn cũng đã từng tiếp xúc, Diệp Mặc biết, trong Tiên giới, cho dù Tiên đế cũng có hạn chế về tuổi thọ, một khi đến thọ nguyên không thể

nào Chứng đạo được, thì rất có khả năng sẽ vứt bỏ thân thể, đoạt xá trùng sinh, tu luyện lại lần nữa.

Nghiêm Vô Đạo là ví dụ mà Diệp Mặc tận mắt chứng kiến, mặc dù Nghiêm Vô Đạo không phải đến thọ nguyên rồi, nhưng gã Chứng đạo thất bại cũng không khác biệt nhiều so với việc đến thọ nguyên, Nghiêm Vô Đạo cũng là lựa chọn đoạt xá trùng sinh tu luyện lại từ đầu. Ai có thể chắc Vô Anh Tiên đế đó dẫn Tiểu Vận về có phải là vì đoạt xá hay không? Tiểu Vận nếu như là phi thăng lên thật, thì cô tuyệt đối là linh căn thuần mộc, hơn nữa chuyển biến Tiên linh căn chắc chắn cũng vô cùng hoàn mỹ Trên đường đi, Diệp Mặc nhiều lần nghe nói đến đám người Vô Anh Tiên đế này qua Y Y Thánh nữ và Đinh Giới, biết Vô Anh Tiên đế cả đời chưa bao giờ có bạn đời, hơn nữa thọ nguyên của bà cực cao, thậm chí tuổi tác còn lớn hơn nhiều so với những Tiên đế đã qua đời. Ngoài ra, có đồn đại bên ngoài bà cũng là một tông sư Tiên đan cao cấp nữa.

Tông sư Tiên đan khác với đan vương đan sư của Tu Chân giới, trong Tu Chân giới, linh căn hỏa hệ là thích hợp nhất để luyện đan, nhưng trong Tiên giới, ngoài mồi lửa kỳ dị của trời đất lại có yêu cầu khác. Đại sư Tiên đan thực sự, đều là từ linh căn hệ mộc mà ra, còn Mục Tiểu Vận chính là tiên linh căn hệ mộc.

- Diệp Mặc, ý của Y Y là chúng ta tiên lễ hậu binh, trong tình huống không xung đột hỏi thăm Vô Già Âm Hà.

Đinh Giới cũng đã biết địa vị của Tiểu Vận trong lòng Diệp Mặc là rất cao, cho nên cũng sợ Diệp Mặc mất đi lý tính.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Nếu như tôi liều lĩnh, thì Cực Huyết Tiên tôn đó tôi cũng chém chết rồi, làm gì còn tha cho gã một mạng nữa?

Diệp Mặc đương nhiên cũng không phải thằng ngốc, hắn nếu như liều mạng thật, sớm đã chém chết Cực Huyết Tiên tôn rồi, còn có thể nước đến

chân rồi tha cho Cực Huyết Tiên tôn một mạng. Tha cho Cực Huyết Tiên tôn, chính là không muốn kết thù với Vô Già Âm Hà.

- Tôi đi chào tông môn.

Đinh Giới thấy Y Y Thánh nữ có chút sững sờ, lập tức chủ động nói.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Tự tôi đi, hai người đi cùng tôi, chẳng may có chuyện gì, thì hai người bị lôi vào, tôi không muốn tông môn của hai người cũng bị liên lụy vào trong đó.

Đinh Giới nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng khẽ gật đầu, Diệp Mặc nói không sai, nếu như lúc trước gã đến chào tông môn, cũng đồng nghĩa là người chủ đạo, nếu như là Diệp Mặc đến chào hỏi, thì có nghĩa bọn họ cũng chỉ là người tương trợ, cho dù có dính líu vào cũng không liên quan gì đến tông môn.

Diệp Mặc đứng ngoài sơn môn của Vô Già Âm Hà, cao giọng nói:

- Tông chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông của Cung Hoa Thiên đến chào hỏi.

Diệp Mặc nói xong, Đinh Giới lập tức theo sau nói:

- Bắc Thần Tiên Vương Đinh Giới của Xích Hà đế tông Đại Xích thiên đến chào hỏi.

Y Y Thánh nữ phản ứng lại cũng không chần chừ, vội vàng nói:

- Thánh nữ Đạm Thái Y của Cửu Phạm Tiên trì của Phạm Độ Thiên đến chào hỏi.

Diệp Mặc nghe vậy trong lòng rất cảm kích, hắn biết rõ ý tứ của Đinh Giới và Y Y Thánh nữ, hắn mặc dù là một tông chủ, cho dù là tông chủ của hạ thiên vực, nhưng trước mặt Vô Già Âm Hà căn bản cũng không đủ tư

cách nói chuyện. Còn Đinh Giới và Y Y Thánh nữ thì hoàn toàn khác, nơi mà bọn họ báo ra đều là đế tông, đều là tông môn của thượng thiên vực, cho dù Vô Già Âm Hà có mạnh đi nữa, cũng không thể nào coi thường được.

Không có một tông môn nào lại dám đồng thời coi thường Xích Hà đế tông và Cửu Phạm Tiên trì, cho dù là Vô Già Âm Hà cũng không được.

Giọng nói của ba người dứt chưa lâu, liền nhìn thấy sơn môn của Vô Già Âm Hà từ từ mở ra, hai đường ánh sáng màu vàng kim từ từ đi ra, từng tiếng Tiên âm từ trong Vô Già Âm Hà tông môn truyền đến.

Một lúc lâu sau, một Tiên Vương cũng đã đi ra đón, phía sau vị Tiên Vương này, có mấy chục Tiên nữ cực kỳ xinh đẹp đi thành hai hàng, đứng trên áng mây.

- Vô Già Âm Hà chào đón ba vị Tiên Vương đã đến.

Đến đón tiếp ba người Diệp Mặc là một Tiên Vương trung niên, thoạt nhìn cũng rất bình thường, nhưng lại cho người ta một nụ cười cực kỳ chân thành.

Tư thế nghênh đón này mặc dù cũng không tính là quy cách cao cấp, nhưng đối với ba Tiên Vương như Diệp Mặc mà nói, cũng là nể mặt rồi.

Mấy người khách khí một hồi, Tiên Vương trung niên này dẫn đường, ba người Diệp Mặc nhanh chóng liền tiến vào trong phòng khách của Vô Già Âm Hà. Hai bên trong phòng khách sớm đã đứng chật kín người, rất nhiều Tiên nữ cũng đứng hầu hạ bên từng chiếc ghế. Khiến cho ba người Diệp Mặc cảm thấy, Vô Già Âm Hà sớm đã biết ba người sắp đến.

- Ba vị Tiên Vương đường xa mà đến, đúng là vinh dự cho Vô Già Âm Hà, tôi là Lưu Lật tông chủ của Vô Già Âm Hà.

Mấy người Diệp Mặc vừa mới bước vào cửa đại điện, một người đàn ông phiêu dật Tiên phong đạo cốt chủ động từ trong ra nghênh đón.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy người đàn ông tên Lưu Lật này tu vi Tiên tôn hậu kỳ, nhưng một Tiên tôn làm tông chủ của Vô Già Âm Hà, Diệp Mặc cũng không ngạc nhiên lắm. Rất nhiều đại tông môn đều như vậy, cũng không phải người có tu vi cao nhất chính là tông chủ.

Mặc dù Lưu Lật cũng có chút khách khí với Diệp Mặc, nhưng sau khi đám người ngồi xuống, câu đầu tiên của Lưu Lật cũng không phải hỏi thăm Diệp Mặc, mà lại cười ha hả hỏi thăm hai người Đinh Giới và Y Y Thánh nữ, giống như Diệp Mặc là người hầu của họ vậy. Thậm chí tông chủ này hỏi xong Đinh Giới và Y Y Thánh nữ rồi, cũng không hỏi gì đến Mặc Nguyệt Tiên tông của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1868

Giao Phong Tiên Đế

Sắc mặt Diệp Mặc bình tĩnh, không chút tức giận, hắn đến là dẫn Tiểu Vận đi, không phải đến kết giao với Vô Già Âm Hà.

Đinh Giới có chút không nhịn được nói:

- Tông chủ đại nhân, Diệp Mặc là bạn tốt nhất của tôi, cho nên lần này tôi dẫn anh ấy đến đây, Y Y Thánh nữ cũng như vậy.

Y Y Thánh nữ nghe thấy vậy, lập tức cũng đứng lên nói:

- Đúng vậy, Cực Thịnh Tiên tôn đại nhân, Diệp đại ca lần này đến quý phái là có một chuyện, Y Y cũng chỉ là đi cùng Diệp đại ca đến.

Đinh Giới và Y Y Thánh nữ đều xưng hô khác nhau với tông chủ của Vô Già Âm Hà, rõ ràng là bày tỏ sự bất mãn trong lòng hai người.

Cực Thịnh Tiên tôn Lưu Lật ngược lại cũng nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, ông không ngờ Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương trung kỳ, mà lại có bản lĩnh lớn như này, không ngờ lại khiến Thánh nữ của Cửu Phàm Tiên trì gọi là đại ca. Tạm thời bất luận Cửu Phạm Tiên trì có phản đối hành động của Y Y hay không, Diệp Mặc cũng không đơn giản nữa rồi.

Cực Thịnh Tiên tôn cực kỳ khéo léo, sau khi Đinh Giới và Y Y Thánh nữ nói xong, lập tức cười ha hả nói:

- Tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông có thể quang lâm Vô Già Âm Hà của chúng tôi, cũng là một chuyện mừng, Vô Già Âm Hà chúng tôi hoan nghênh tất cả. Nào, mang Tiên quả, Tiên tửu lên, đón tiếp khách quý.

Hành động coi thường Diệp Mặc của ông vừa nãy, không ngờ đến nửa câu cũng không nhắc đến.

Sau khi Cực Thịnh Tiên tôn nói xong, một số Tiên tử đứng hầu hạ một bên liền lấy ra Tiên tửu và Tiên linh quả, bày trước bàn tiệc của ba người Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng cũng rất bình tĩnh, tên Cực Thịnh Tiên tôn này tuyệt đối là một lão gian xảo. Thoạt nhìn, ông hình như đột nhiên thay đổi, trên thực tế câu này của ông giống như lời nhận lỗi chẳng những gây thiện cảm với Đinh Giới và Y Y Thánh nữ, cũng bày tỏ lòng coi trọng với Diệp Mặc. Dường như chuyện lão coi thường Diệp Mặc lúc trước căn bản cũng không có vậy.

Người này làm như này chỉ có mục đích duy nhất, đó chính là kiểm nghiệm độ ủng hộ của Y Y Thánh nữ và Đinh Giới với Diệp Mặc. Nếu không với lòng độ lượng của một Tiên tôn như ông, cũng không đến mức không nhìn Diệp Mặc lấy một cái. Cho dù Diệp Mặc đến từ Hạ thiên vực, thì cũng là một tông chủ.

Diệp Mặc cũng chả thèm để ý đến Tiên linh quả cao cấp trước mặt mình, trực tiếp đứng dậy ôm quyền nói:

- Diệp Mặc bái kiến Cực Thịnh Tiên tôn đại nhân, lần này Diệp mỗ đến Vô Già Âm Hà, chỉ là nghe nói vợ của tôi là Mục Tiểu Vận đang ở trong quý phái, cho nên, tôi đến đưa cô ấy đi, xin tông chủ thành toàn.

- Mục Tiểu Vận?

Cực Thịnh Tiên tôn nghi ngờ lặp lại một câu, lần này ông cũng không phải làm bộ nữa, lần này ông quả thực không biết Vô Già Âm Hà lại có một người tên Mục Tiểu Vận.

- Đúng, tên là Mục Tiểu Vận.

Y Y Thánh nữ chủ động đứng ra giải thích, đồng thời giải thích Mục

Tiểu Vận bị Vô Anh Tiên đế mang về, bây giờ chắc hẳn đang ở Vô Anh phong.

- Là do Vô Anh tổ sư mang về?

Cực Thịnh Tiên tôn lập tức sững người, nếu như là một đệ tử bình thường, nể mặt Đinh Giới và Y Y Thánh nữ, Cực Thịnh Tiên tôn nói không chừng sẽ đồng ý.

Chuyện danh hào phong vương của Đinh Giới cùng Y Y Thánh nữ trên bia phong vương căn bản nhìn không thấy, sớm đã truyền ra ngoài rồi. Cực Thịnh Tiên tôn cũng biết hai người này sau này thành tích cũng sẽ cao hơn mình, nếu không Cực Thịnh Tiên tôn cũng sẽ không đích thân đến gặp hai Tiên Vương này rồi.

Bây giờ Mục Tiểu Vận đến Vô Anh phong của Vô Anh tổ sư, ông lập tức cảm thấy khó xử. Vô Anh tổ sư đứng thứ hai trong Vô Già Âm Hà, cho dù ông là chưởng môn, cũng không dám đến Vô Anh phong nói nhảm.

- Chuyện này...

Cực Thịnh Tiên tôn do dự một lúc rồi nói:

- Diệp tông chủ, cô Mục Tiểu Vận nếu như là đệ tử bình thường, thì tôi cũng có thể làm chủ được, nhưng đệ tử của Vô Anh tổ sư dẫn về, tôi cũng không thể nào làm chủ được, chuyện này cần phải đợi khi nào Vô Anh tổ sư về rồi nói tiếp.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Diệp mỗ lòng nóng như lửa đốt, nếu như tông chủ đại nhân quả thực không có cách nào làm chủ được, Diệp Mặc cũng không làm khó, chỉ có điều tôi nhìn Mục Tiểu Vận một chút chắc là có thể chứ, bằng không trong lòng cũng rất nhớ nhung day dứt.

Cực Thịnh Tiên tôn lại lần nữa chần chừ, nhìn đệ tử do Vô Anh tổ sư

dẫn về một chút, thì phải đến Vô Anh phong, Vô Anh tổ sư không có ở đó, ai dám vào Vô Anh phong chứ? Cho dù là Vô Hoa tổ sư quay về rồi, cũng sẽ không cưỡng ép tiến vào trong Vô Anh phong.

- Không được, Vô Anh tổ sư không có nhà, bất cứ ai cũng không có quyền vào trong Vô Anh phong. Tôi mặc dù là tông chủ của Vô Già Âm Hà, cũng không thể tiến vào, cho nên yêu cầu này tôi cũng không thể đồng ý với anh được.

Cực Thịnh Tiên tôn chỉ là do dự một chút, rồi lập tức nói.

Diệp Mặc trong lòng lo lắng, nhưng cũng biết đây không là chuyện dùng sức mạnh mà đoạt được, nhưng lúc này hắn cũng không còn cách nào.

- Tông chủ đại nhân, tôi là một tông chủ của Hạ thiên vực, trên tu vi cũng là vãn bối, vốn dĩ không nên tiếp tục yêu cầu làm khó đại nhân. Nhưng Mục Tiểu Vận quả thực là vợ của tôi, tôi không gặp được cô ấy, trong lòng quả thực khó mà an tâm được. Vô Anh tổ sư bây giờ dến giới vực mới, không biết ngày nào về. Vãn bối không thể đợi đến lúc đó được...

Diệp Mặc cố gắng khéo léo nói ra.

Chỉ có điều Diệp Mặc còn chưa nói xong, một tiếng hừ lạnh truyền đến nói:

- To gan, ý của anh là anh nhất định phải gặp được Mục Tiểu Vận? Vô Già Âm Hà tôi không cho anh gặp, thì cũng không được rồi?

Giọng nói vừa ngớt, một bóng người áp bách đám người không thể nào hô hấp được xuất hiện trong đại điện.

Khí thế kia chính là nhắm vào Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức lùi mấy bước, lúc này mới dừng lại.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ một thiếu niên khuôn mặt âm dương đột nhiên đứng giữa đại điện, thiếu niên này thoạt nhìn trẻ đến đáng sợ, nhưng

Diệp Mặc và Đinh Giới, Y Y Thánh nữ đều biết, đây tuyệt đối không phải là một thiếu niên.

- Cực Thịnh Tiên tôn bái kiến Vô Hồi sư thúc...

Cực Thịnh Tiên tôn vội vàng khom người nói, những Tiên tử còn lại trong đại điện ai ai cũng khom người hành lễ.

Lúc này ba người Diệp Mặc mới biết, thiếu niên mặt âm dương này không ngờ là Vô Hồi Tiên đế. Ngay cả hai người Đinh Giới và Y Y Thánh nữ, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Vô Hồi tiên đế, cho dù bọn họ cũng đã sớm nghe nói Vô Già Âm Hà có một Vô Hồi Tiên đế.

Thiếu niên khuôn mặt âm dương này khua tay với Cực Thịnh Tiên tôn một cái, chằm chằm nhìn Diệp Mặc lại hỏi:

- Có phải thế không?

Diệp Mặc chống cự lại cảm giác áp lực đến đáng sợ này, trầm giọng nói:

- Vâng, tôi nhất định phải gặp được Tiểu Vận.

- Ha ha ha...

Vô Hồi tiên đế cười ha hả:

- Chỉ là một con kiến hôi Tiên Vương, cũng dám lớn lối như vậy trước mặt bổn đế, bổn đế không cho phép anh gặp, thì sao?

Đinh Giới và Y Y Thánh nữ đứng một bên tuy không trực tiếp chịu ảnh hưởng của loại áp lực Tiên đế cực mạnh này, cũng đã chịu không nổi rồi, có thể tưởng tượng Diệp Mặc dưới áp lực của Vô Hồi tiên đế chắc hẳn phải giày vò như nào.

Đinh Giới vội vàng ôm quyền nói:

- Đinh Giới của Xích Hà đế tông bái kiến Vô Hồi Tiên đế đại nhân, Diệp

Mặc là vãn bối...

- Xích Hà đế tông thì sao? Nơi này cũng không đến lượt Tiên Vương kiến hôi anh chen miệng vào, nể mặt Xích Hà đế tông, tôi không giết anh, cút cho tôi...

Vô Hồi Tiên đế nói xong, Tiên nguyên đại thủ giơ ra, Đinh Giới căn bản đến năng lực phản kháng lại cũng không có, liền bị Vô Hồi Tiên đế tóm được ném ra ngoài.

Còn Y Y Thánh nữ sắc mặt đại biến, đồng thời đứng ra, chỉ có điều cô không như Đinh Giới, Đinh Giới còn nói được một câu, còn cô đến một câu cũng không nói, liền bị Tiên nguyên đại thủ của Vô Hồi đại đế ném ra ngoài.

Diệp Mặc thấy Vô Hồi Tiên đế liên tiếp ném Đinh Giới và Y Y Thánh nữ, trong lòng liền biết không ổn rồi.

Quả nhiên Vô Hồi Tiên đế sau khi ném hai người Đinh Giới ra ngoài, lúc này mới lạnh lùng chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh cũng không tồi nhỉ, chỉ là một Tiên Vương, không ngờ lại dám làm thương Tiên tôn môn hạ của tôi, hôm nay bổn đế nhìn xem, anh có mấy phần bản lĩnh.

Sau khi Vô Hồi Tiên đế lạnh giọng nói, đại thủ cũng đã chộp tới Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn cuối cùng cũng biết là chuyện gì rồi, Vô Hồi Tiên đế này không phải vì quan tâm chuyện của Mục Tiểu Vận, mà là vì quan tâm chuyện mình là một Tiên Vương có thể thắng một Tiên tôn. Có thể tưởng tượng, một khi mình bị Vô Hồi Tiên đế bắt được, thì chắc chắn chết đến cặn bã cũng không còn.

Sau khi hiểu điều này, Diệp Mặc làm gì còn đợi Vô Hồi Tiên đế bắt được hắn, không chút do dự liền đấm ra một quyền.

Quyền đạo thần thông, Liệt không.

Lần này Diệp Mặc toàn lực đấm Liệt không ra, không chút do dự chần chừ, cũng không chút tụ thế. Quyền này vừa mới đấm ra, liền cuộn lên sát thế xung quanh, hình thành chín đường liệt không phong bạo.

Rầm rầm rầm...

Liên tiếp chín âm thanh nổ tung cực lớn vang lên trong đại điện tiếp khách, Tiên nguyên đại thủ của Vô Hồi Tiên đế bị tiêu tán trong nháy mắt trong quyền Liệt không của Diệp Mặc, còn Diệp Mặc lại lần nữa bị đánh bay ra ngoài, phun một ngụm máu trong không trung, phá vỡ tường đại điện.

Mặc dù một quyền này của Diệp Mặc giao phong với Tiên nguyên đại thủ của Vô Hồi Tiên đế chỉ trong nháy mắt, nhưng Cực Thịnh Tiên tôn sắc mặt đại biến, ông cũng nhìn rất rõ. Một quyền này của Diệp Mặc, cho dù là mình cũng không chặn lại nổi. Ông chưa nhận được tin tức của Cực Huyết Tiên tôn, trước đó căn bản cũng không biết Diệp Mặc lại lợi hại như này.

Nếu như ông biết Diệp Mặc lợi hại như này, ông cũng không đề nghị Vô Hồi sư thú dùng thủ đoạn này đối phó với Diệp Mặc. Vô Già Âm Hà có thể phát triển đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, đắc tội với người có tiềm lực đáng sợ như này lại càng không khôn ngoan. Nếu như có thể giết chết được hắn thì tốt, nếu như không giết được, vậy thì cũng mang phiền phức lớn cho Vô Già Âm Hà.

- Ồ...

Vô Hồi Tiên đế không ngờ một quyền của Diệp Mặc lại phá được sự trói buộc Tiên đế của gã, hơn nữa còn lao ra khỏi đại điện.

- Chẳng trách Cực Huyết lại không phải là đối thủ của anh, quả nhiên là có chút bản lĩnh.

Vô Hồi không kinh sợ mà lại lấy làm mừng, bản lĩnh của Diệp Mặc càng lớn, chứng tỏ bí mật trên người hắn lại càng lớn.

Gã kinh nghi một tiếng không chỉ là bản lĩnh lớn của Diệp Mặc, còn cả Diệp Mặc không ngờ lại có thể phá tan được đại điện. Trận pháp đại điện này mặc dù không phải cao cấp, nhưng cũng là trận pháp che chắn phòng ngự, nếu như không hiểu trận pháp, cho dù là một Tiên đế cũng chưa chắc có thể phá khai được đại điện này mà rời đi.

Diệp Mặc có thể phá khai đại điện này, chứng tỏ được vài điều, thứ nhất Diệp Mặc là một đại sư Tiên trận không tồi, còn nữa chính là Diệp Mặc rất có khả năng còn là một Tiên nhân tu luyện cực kỳ cao minh, nếu không không thể dùng thân thể của mình phá khai trận pháp của điện này.

- Vô Hồi sư thúc.

Đang lúc Vô Hồi Tiên đế muốn xông ra ngoài, tiếp tục bắt lấy Diệp Mặc, thì Cực Thịnh Tiên tôn lại bước lên trước cực kì tôn kính gọi một câu.

- Anh muốn nói người này tiềm lực kinh người, chúng ta trước khi chưa bắt được hắn, cũng không dễ đắc tội đúng không?

Vô Hồi Tiên đế lạnh lùng hỏi.

Cực Thịnh Tiên tôn vội nói:

- Sư thúc minh giám.

- Hừ, bây giờ anh đến phong tỏa sơn môn lại, đến Vô Già Âm Hà ta, Vô Hồi ta nếu để một Tiên Vương rời đi, vậy thì cũng quá vô năng.

Vô Hồi Tiên đế lạnh giọng nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1869

Toàn Tông Vây Bắt Diệp Mặc

Vương bát đản...

Đinh Giới đứng ở bên ngoài cửa tông môn Vô Già Âm Hà chửi ầm lên.

Vẻ mặt Thánh nữ Y Y ở bên cạnh rất lo lắng:

- Đinh Giới, hiện tại chúng ta phải làm thế nào?

Câu nói của Thánh nữ Y Y còn chưa dứt, thì đã nghe thấy hàng loạt âm thanh sấm rền vang lên. Vô Già Âm Hà trước đó còn có thể dùng thần thức để quan sát thì hiện giờ đã hoàn toàn biến mất.

- Con rùa già Vô Hồi kia phong bế sơn môn chính là muốn Diệp Mặc không thể thoát ra được. Còn thực lực hiện giờ của chúng ta thì quá thấp, cho dù có nóng vội cũng không thể giải quyết được chuyện gì.

Đinh Giới tức giận nhìn chằm chằm về phía Vô Già Âm Hà, trong lòng y lúc nãy đang có chút cảm giác bất lực.

Thánh nữ Y Y lúc này cũng đã tỉnh táo trở lại, trong lòng cô cũng đang vội vã nghĩ biện pháp.

Lúc này bỗng nhiên Đinh Giới lại lên tiếng:

- Đạm Đài Y, chúng ta có phải là bạn của Diệp Mặc không?

Đương nhiên rồi. Nếu không có Diệp đại ca, thì tôi bất luận là như thế nào cũng không thể lĩnh ngộ được thần thông của mình, cũng không thể nào vượt ra ngoài Phong Vị Tháp để rồi nhận được danh hiệu phong Vương của

mình ở trên đỉnh của 'Bia Tiên Vương'.

Thánh nữ Y Y nói không chút do dự nào.

- Tốt.

Sau khi Đinh Giới nói một chữ Tốt thì liền nói tiếp:

- Thực lực của chúng ta hiện giờ, cho dù là lao vào Vô Già Âm Hà cũng không thể làm nên chuyện gì cả, huống chi chúng ta căn bản là vào không được. Điều duy nhất chúng ta có thể làm, đó là trở về tông môn của mình để xin trợ giúp.

Lúc này thì trong mắt của Thánh nữ Y Y lại lộ ra chút ảm đạm rồi nói:

- Đinh sư huynh, tôi sợ rằng việc này sẽ rất khó khăn. Tôi mặc dù là Thánh nữ của Cửu Phạm Tiên Trì, nhưng cũng không phải là do thực lực của tôi mạnh, mà là do tư chất của tôi cao. Tuy rằng sư phụ đối với tôi rất tốt, nhưng nếu muốn thuyết phục Tiên Đế trong tông môn giúp Diệp đại ca đối nghịch với Vô Già Âm Hà thì vạn phần gian nan. Đừng nói là tôi, cho dù là Xích Hà Đế tông của anh chỉ sợ là cũng giống như vậy thôi.

Trong mắt Đinh Giới thì lại lộ ra một tia kiên quyết rồi nói:

- Y Y, kỳ thật cho dù là cô không nói thì tôi cũng biết. Sau khi tôi trở về, thì chín phần mười là không có cách nào thuyết phục được Tiên Đế trong tông môn đến đây trợ giúp cho anh Diệp được. Nếu như là tên Vô Hồi kia cũng giữ lại cả hai chúng ta thì còn dễ nói. Nhưng căn bản là Vô Già Âm Hà không hề động thủ với chúng ta, cho nên tông môn của chúng ta sẽ không có lý do gì để tham dự vào cả.

- Đinh sư huynh, ý của anh là...?

Thánh nữ Y Y nghi hoặc nhìn Đinh Giới.

Đinh Giới trầm giọng:

- Tên Vô Hồi kia chắc chắn không thể nào vô duyên vô cớ mà động thủ với Diệp Mặc được. Khả năng duy nhất chính là lão đã cảm giác được tốc độ tu luyện của Diệp Mặc vô cùng nhanh, hơn nữa còn có thể dễ dàng đánh bại Cực Huyết Tiên Tôn, cho nên mới có chủ ý đối với bí mật của Diệp Mặc. Nếu như tôi đoán không sai, thì lần này Diệp Mặc bị nhốt trong đại trận sẽ dữ nhiều lành ít.

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thánh nữ Y Y lúc này đã vô cùng nóng vội, nhưng cô cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào tốt cả.

Đinh Giới lạnh lùng nói:

- Quân tử báo thù mười năm không muộn, ta cần gì phải quan tâm đến chuyện sớm hay muộn chứ. Nếu như sau khi tôi trở về cầu cứu sư môn mà không được, thì tôi sẽ lập tức đi tới Mặc Nguyệt Tiên tông, trước tiên phải bảo trụ cho Mặc Nguyệt Tiên tông đã. Bất luận là Vô Già Âm Hà có thể động thủ với Mặc Nguyệt Tiên tông hay không, thì tôi vẫn cần phải đi giúp đỡ một chút. Chờ tới khi thực lực của tôi đủ cường đại, thì tôi sẽ giúp Diệp Mặc đòi lại khoản nợ ngày hôm nay.

- Nếu như tôi cũng không nhờ được sư môn viện trợ, thì tôi sẽ đi cùng anh.

Thánh nữ Y Y lập tức nói.

Thực lực chênh lệch quá lớn, khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng bất lực.

...

Diệp Mặc có thể phá tan cái đại điện tiếp khách này, xác thực là giống với những gì Vô Hồi Tiên Đế đoán. Hắn hoàn toàn nhìn rõ được trận pháp trong đại điện này, và cũng là lợi dụng ưu thế Tiên Thần thể nữa.

Sau khi hắn giao đấu một hiệp cùng với Vô Hồi Tiên Đế, thì đã hiểu rõ rằng mình căn bản không phải là đối thủ của y. Sự khác biệt giữa Tiên Đế và Tiên Tôn quả thực còn lớn hơn sự khác biệt giữa Đại La Tiên và Tiên Vương nữa. Nếu như hắn tiếp tục lưu lại đối chiến cùng Vô Hồi Tiên Đế, thì chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Ngay khi Diệp Mặc lao ra khỏi đại điện, thì lập tức 'Thuấn di' một cái. Hắn cũng không hề hướng tới sơn môn của Vô Già Âm Hà mà 'Thuấn di' đi, mà là 'Thuấn di' về hướng ngược lại.

Vô Hồi Tiên Đế muốn động thủ với hắn, thì nhất định là đại trận của Vô Già Âm Hà lúc này cũng được phong bế lại rồi. Cho dù hắn là một tông sư Tiên trận cao cấp, thì cũng không thể nào mở ra đại trận trong thời gian ngắn được. Đương nhiên Diệp Mặc cũng biết, bất luận là hắn 'Thuấn di' theo hướng nào, thì sự dao động của không gian cũng đều sẽ bị phát giác ra. Cho nên việc làm này của hắn cũng chỉ là làm để cho Vô Hồi Tiên Đế xem mà thôi.

Ngay sau khi Diệp Mặc 'Thuấn di' xong, thì liền ẩn nấp thân mình đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất lần nữa 'Thuấn di' trở về. Lúc này thì hắn mới từ từ biến đổi phương hướng.

Diệp Mặc hiểu rất rõ, đó là dù hắn 'Thuấn di' theo bất cứ phương hướng nào, thì cũng không thể giấu diếm được Vô Hồi Tiên Đế. Cầu phú quý trong nguy hiểm, mà để chạy trốn khỏi cái chết thì cũng phải tìm được cửa sinh trong chính những cửa tử kia.

Vô Hồi Tiên Đế chỉ là một Tiên Đế sơ kỳ, nhưng đã đáng sợ tới như vậy rồi. Một khi hắn gặp phải Tiên Đế trung kỳ, thậm chí là Tiên Đế hậu kỳ, thì hắn chỉ còn đường chết mà thôi. Vô Già Âm Hà có bốn Tiên Đế, có tới vài chục tên Tiên Tôn, cho nên Diệp Mặc cũng không cho rằng một khi mình bại lộ tung tích khi còn trong Vô Già Âm Hà này lại có thể giữ lại được cái mạng.

Giờ phút này Diệp Mặc chỉ có thể đem hy vọng của mình ký thác vào ẩn

nấp thân pháp vô cùng cường đại của hắn. Một khi ẩn nấp thân pháp của hắn xuất hiện vấn đề, thì hắn sẽ khó mà an lành được.

...

Vô Hồi Tiên Đế lao ra khỏi đại điện đầu tiên, lập tức đã cảm nhận được lực lượng dao động trong không gian do Diệp Mặc 'Thuấn di' tạo thành. Lúc này y cười lạnh rồi nói:

- Quả nhiên là có chút bản lãnh. Chỉ là một Tiên Vương mà cũng có thể 'Thuấn di' được một khoảng cách như thế. Khó trách vì sao lại dám đến Vô Già Âm Hà của ta.

Vô Hồi Tiên Đế tự nói với mình, đồng thời cũng sải bước ra. Chỉ sau một khắc, thì y đã xuất hiện ở vị trí mà Diệp Mặc vừa mới 'Thuấn di' tới.

Vốn là y đang mang nụ cười lạnh trên mặt, nhưng khi đứng ở vị trí này một lúc thì sắc mặt của y lại biến đổi. Vì y rốt cuộc lại không cảm giác được lực lượng dao động trong không gian của lần 'Thuấn di' kế tiếp nữa. Nói cách khác, lực lượng không gian dao động do Diệp Mặc tạo thành chỉ là từ đại điện kia tới đây mà thôi.

Nếu nói một tên Tiên Vương nho nhỏ có thể chạy trốn dưới con mắt của y, thì Vô Hồi y tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng thời gian nửa nén hương qua đi thì y đã hiểu được rằng mục tiêu mình muốn đuổi giết thực sự đã mất dấu.

- Cực Thịnh...

Vô Hồi Tiên Đế quát lên một tiếng.

Cực Thịnh tiên tôn đã phong bế sơn môn Vô Già Âm Hà, lúc này mới bình tĩnh lại đôi chút. Hiện tại Vô Hồi Tiên Đế gọi y, thì y lập tức đi tới trước mặt Vô Hồi Tiên Đế rồi kính cẩn nói:

- Cực Thịnh bái kiến sư thúc.

- Lập tức phát động tất cả đệ tử tu vi Tiên Vương trở lên truy bắt tên kia. Hắn tuyệt đối vẫn còn ở trong Vô Già Âm Hà của chúng ta, hơn nữa còn tinh thông loại thân pháp ẩn nấp cực kỳ lợi hại nữa, cho nên hiện tại ngay cả ta cũng không nhìn ra được.

Nghe được lời Vô Hồi Tiên Đế nói, thì Cực Thịnh Tiên Tôn liền biến sắc. Y sợ nhất là Diệp Mặc trốn thoát được. Với loại thực lực Tiên Vương trung kỳ mà có thể phá tan được 'Tiên nguyên thủ' của Vô Hồi Tiên Đế, thì một khi hắn chạy thoát được, đồng nghĩa với việc Vô Già Âm Hà đã có thêm một đại địch cực kỳ nguy hiểm.

- Ngươi sợ cái gì? Bổn đế cũng không tin một tên Tiên Vương lại có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của bổn đế khi vẫn còn bị nhốt trong đại trận của Vô Già Âm Hà chúng ta.

Vô Hồi Tiên Đế không hài lòng với phản ứng của Cực Thịnh, lập tức khó chịu nói một câu.

- Vâng, Cực Thịnh sẽ lập tức đi phân phó ngay.

Cực Thịnh Tiên Tôn trong lòng rất phiền muộn, nhưng lại không thể nói ra thành lời được.

Vô Hồi là một tên Tiên Đế có tu vi thấp nhất trong các Tiên Đế của Vô Già Âm Hà. Thời gian y tấn cấp lên Tiên Đế cũng chưa lâu, nhưng tư chất của y lại nghịch thiên. Mặc dù tuổi tác của y kém xa so với Cực Thịnh Tiên Tôn, nhưng bất cứ là ở tông môn nào, thì đều là thực lực vi tôn hết. Cho dù danh phận của Cực Thịnh là tông chủ của Vô Già Âm Hà, nhưng cũng chỉ có thể nghe theo lời của Vô Hồi Tiên Đế mà thôi.

Tuy Diệp Mặc biến mất vô ảnh vô tung, nhưng Vô Hồi Tiên Đế cũng không thật sự lo lắng. Vô Già Âm Hà đúng là rất rộng lớn, nhưng hộ sơn đại trận của Vô Già Âm Hà cũng chính là trận pháp viễn cổ. Cho dù Diệp Mặc là một kẻ tinh thông trận pháp và công pháp ẩn nấp, nhưng cũng không thể nào tránh được khỏi lòng bàn tay của y khi vẫn còn ở trong Vô Già Âm Hà cả.

...

Diệp Mặc là người đã gần đạt tới cấp độ tông sư Tiên trận cấp bẩy rồi, sao có thể không biết mối nguy của mình khi ẩn nấp bên trong đại trận này chứ? Ngay sau khi hắn trở lại đại điện kia, thì lập tức cẩn thận di chuyển. Cho dù thân pháp ẩn nấp của hắn cao minh, nhưng hắn cũng không dám chủ quan chút nào. Lần này hắn phải đối mặt là Tiên Đế, không phải là Tiên Tôn hay Tiên Vương.

Lúc này thì Diệp Mặc đang thầm nghĩ rằng mình nên tìm một chỗ trốn trước đã. Hiện tại mà muốn chạy ra khỏi Vô Già Âm Hà thì căn bản là vô phương. Thực tế thì cho dù là hắn có thể thoát đi, hắn cũng sẽ không đi. Vì Tiểu Vận còn ở nơi này, sao hắn có thể chạy trốn một mình được.

Vô Hồi Tiên Đế lục soát tại vị trí 'Thuấn di' đầu tiên của Diệp Mặc thời gian nửa nén hương chính là thời gian trợ giúp rất lớn cho Diệp Mặc. Hắn lợi dụng thời gian nửa nén hương này để sớm rời đi khỏi cái đại điện kia, sau đó dọc theo một phương hướng khác mà thận trọng ẩn nấp đi.

Sau hai canh giờ, Vô Hồi Tiên Đế rốt cuộc đã cảm nhận được có điều gì đó không đúng. Tông môn đã phát động ra được hai canh giờ rồi, hơn nữa vài chục vạn dặm của Vô Già Âm Hà thoạt nhìn thì rất rộng, nhưng tất cả đệ tử của tông môn đều đổ ra để truy tìm, thì cái diện tích vài chục vạn dặm này cũng không tính là gì.

- Ta hiểu rồi.

Vô Hồi Tiên Đế lại lần nữa trở về đại điện kia bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ. Y đã hiểu vì sao sau khi y đi tới vị trí đầu tiên mà Diệp Mặc 'Thuấn di' tới thì lại không phát hiện ra thêm lực lượng không gian dao động nào nữa rồi. Chính là vì sau khi Diệp Mặc 'Thuấn di' lần thứ nhất, thì lại lần nữa 'Thuấn di' trở về đúng theo con đường cũ.

Đáng tiếc là y nhớ tới vấn đề này chậm mất hai canh giờ rồi. Sau khi Diệp Mặc 'Thuấn di' trở về hai canh giờ, chắc chắn không gian dao động đã

biến mất không còn tăm tích rồi.

- Quả là một tiểu tử gian xảo.

Vô Hồi Tiên Đế tức giận mắng một câu, sau đó lập tức chỉ vào mấy tên tông sư Tiên trận nói:

- Các ngươi hiện tại hãy mật thiết chú ý tất cả những dấu hiệu dù là nhỏ nhất ở chỗ các trận pháp. Một khi trận pháp có chút dấu hiệu nào, thì phải lập tức báo tin cho ta.

- Vâng.

Vài tên Tiên trận sư lập tức khom người đáp, không dám chậm chạp chút nào.

...

Lúc này Diệp Mặc đã sớm cách xa khỏi cái đại điện kia rồi. Hắn vẫn rất cẩn thận khống chế khí tức của mình, không dám để chút khí tức nào của mình lộ ra ngoài cả. Giờ phút này thì ngay cả Thế giới trang vàng hắn cũng không dám tiến vào, vì hắn biết rõ Thế giới trang vàng có thể hóa thành hạt bụi, nhưng cũng không an toàn hơn so với việc hắn cố gắng ẩn nấp.

Đối mặt với Tiên Đế, cho dù là hạt bụi thì cũng có thể bị bại lộ, mà đến hiện tại hắn vẫn chưa bị bại lộ, hoàn toàn là nhờ vào công pháp ẩn nấp của hắn.

May mắn Vô Hoa Tiên Đế cùng Vô Anh Tiên Đế không có mặt tại tông môn, không thì cho dù công pháp ẩn nấp của mình có lợi hại, cũng khó nói rằng liệu mình có bị phát hiện hay không? Đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu rõ, nếu như hắn không nhanh chóng tìm được một nơi có thể náu thân, mà cứ trốn đi trốn lại trong Vô Già Âm Hà này thì đến cuối cùng cũng sẽ bị phát hiện mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1870

Khởi Động Âm Hà

Đã có thêm vài tên Tiên trận sư gia nhập vào khiến cho Diệp Mặc đã mấy lần là thiếu chút nữa bị phát hiện rồi. Diệp Mặc hiểu rằng nếu như mình không di động, chỉ ở nguyên một chỗ, thì khả năng bị phát hiện sẽ càng nhỏ hơn. Nhưng điều cốt yếu là hắn không phải chỉ muốn tránh né sự truy đuổi, mà là muốn đi tìm và đưa Tiểu Vận đi nữa.

Sáu canh giờ sau thì Vô Hồi Tiên Đế rốt cuộc đã có chút buồn bực. Thần thức của y luôn tùy ý quét qua cả tông môn, ngay cả một số nơi bế quan của đệ tử y cũng không hề bỏ qua.

Trong lòng Diệp Mặc thầm sợ hãi. Hắn biết rõ nếu như cứ tiếp tục dây dưa như vậy, thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị bại lộ. Thần thức của Tiên Đế cứ quét tới quét lui như hiện giờ, thì cho dù là công pháp ẩn nấp của hắn có lợi hại hơn nữa, thì tu vi của hắn cũng không thể đủ để trợ giúp cho hắn được.

Lúc này có hai tên Tiên Vương đi qua trước người Diệp Mặc. Thực lòng thì hắn rất muốn bắt lấy hai tên này để bức hỏi chúng xem Vô Anh phong nằm ở đâu. Nhưng hắn cũng hiểu rằng mình không thể nào làm như vậy. Vì nếu như hắn không làm, thì Vô Hồi Tiên Đế còn có khả năng là sẽ nghĩ hắn đã rời đi rồi. Nhưng một khi hắn làm thế, thì kẻ ngu ngốc cũng biết là hắn vẫn còn ở trong Vô Già Âm Hà chưa hề ra ngoài.

- Phía trước không cần phải đi tới. Hai ngọn núi chính cùng với Vô Anh phong đều là trận pháp tự nhiên, mà hiện tại Vô Anh tổ sư cũng không có mặt ở tông môn, không ai có thể tiến vào đó được. 'Âm hà' sắp khởi động rồi, chúng ta hiện giờ nên đi tới Khải Âm phong để xem xem...

Đoạn đối thoại của hai tên Tiên Vương Diệp Mặc đã nghe được rõ mồn một. Lúc này hắn đang cực kỳ vui mừng rồi. Đợi sau khi hai tên Tiên Vương kia đi xa, thì Diệp Mặc lập tức đi về phía mà hai tên Tiên Vương kia nói rằng không cần đi tới.

Diệp Mặc vừa đi được một lát, thì chợt nghe thấy hàng loạt âm thanh truyền đến. Ban đầu hắn còn không thèm để ý, nhưng rất nhanh hắn đã cảm giác được không ổn. Cái tràng âm thanh kia giống như là giòi ở trong sương cốt của hắn vậy, chui cả vào kinh mạch lẫn thức hải của hắn, khiến cho hắn khó chịu tới mức thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng.

Trong lòng Diệp Mặc lập tức hoảng hốt. Loại âm thanh này quả thật đáng sợ. Nếu như không phải hắn lập tức tiến vào Thế giới trang vàng, thì chỉ cần nghe thêm một chút nữa thôi là hắn sẽ không chống đỡ được nữa rồi. Lúc đó thì tung tích của hắn tuyệt đối sẽ bị bại lộ.

Lúc mới bắt đầu, thì âm thanh kia cũng chỉ nhỏ thôi, nhưng chỉ sau một lát, âm thanh kia liền trở thành một luồng sóng, đến cuối cùng thì quả thật là giống như từng đợt sóng lên trong cơn bão ngoài biển khơi vậy. Gần như hoàn toàn bao phủ lấy tâm thần của hắn.

Diệp Mặc cưỡng ép để vận chuyển 'Tam sinh quyết' chống cự lại loại Âm mang đáng sợ này. Trong lòng của hắn đang rất khiếp sợ rồi. Khó trách vì sao lại gọi là Vô Già Âm Hà. Cái âm thanh này quả thật có thể so với Âm hải*.

Nếu thật sự không nghĩ được biện pháp rời đi, thì chỉ còn cách tiến vào Thế giới trang vàng mà thôi. Nếu không thì hắn sẽ bại lộ tung tích chỉ sau một khắc mà thôi.

Diệp Mặc không dám do dự nữa, lập tức gọi Tiểu Sâm ra:

- Tiểu Sâm, tao vừa nghe người ta nói rằng ở nơi này có một cái trận pháp tự nhiên. Cái trận pháp tự nhiên này có thể đi thông tới hai ngọn núi chính của Vô Già Âm Hà và Vô Anh phong. Mày lập tức đưa Thế giới trang

vàng đi tìm cái trận pháp tự nhiên này, sau đó tiến vào đi!

- Lão đại, phía trước chính là trận pháp tự nhiên rồi, cái này cứ giao cho em, em sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tiến vào trong đó.

Tiểu Sâm lập tức vỗ ngực nói.

Tình huống đã trở nên khẩn cấp. Diệp Mặc hiện tại không thể tự mình chống cự được cái âm thanh kia, cho nên nếu phải trợ giúp Tiểu Sâm chống cự lại nó nữa, thì quả thực là lực bất tòng tâm.

- Tao tiến vào Thế giới trang vàng, mày có thể tự mình chống cự loại âm thanh kia chứ?

Diệp Mặc vẫn có chút không yên lòng. Một khi mất đi sự bảo vệ của hắn, Tiểu Sâm liệu có thể ngăn cản được cái âm thanh kia không?

Tiểu Sâm nhếch miệng cười:

- Lão đại, em trời sinh là Tiên linh thể, cho nên loại âm thanh này không có hiệu quả lớn đối với em. Anh cứ yên tâm đi.

Diệp Mặc nghe Tiểu Sâm nói như vậy thì căn bản không nói nhảm gì nữa, lập tức tiến vào Thế giới trang vàng. Lúc này Tiểu Sâm cũng nhanh chóng mang theo Thế giới trang vàng nhanh chóng biến mất. Thực tế thì Tiểu Sâm đã mang theo Thế giới trang vàng tiến vào trong trận pháp tự nhiên rồi.

Nửa nén hương sau, Diệp Mặc đi ra từ bên trong Thế giới trang vàng. Lúc này hắn mới phát hiện mình đã ở một nơi hoàn toàn khác vừa rồi. Âm thanh bên ngoài vẫn có thể truyền đến đây, nhưng uy lực đã bớt đi rất nhiều. Hơn nữa thần thức của Diệp Mặc đã quét tới được một ngọn núi lớn phía trên có ba chữ Vô Anh phong.

Hiện giờ hắn mới có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vô Hồi Tiên Đế tuyệt đối không thể nào vào được Vô Anh phong, cho nên y có biết được mình ở

trong Vô Anh phong, thì y cũng sẽ không dám tới mà tìm mình. Trừ phi y dám phá vỡ trận pháp tự nhiên của Vô Anh lão tổ.

Bây giờ nghĩ lại thì việc Vô Anh lão tổ rời khỏi Vô Già Âm Hà đối với hắn lại là một chuyện cực tốt. Diệp Mặc cũng hiểu rằng, hắn nhất định phải đưa được Tiểu Vận đi trước khi Vô Anh lão tổ quay trở lại. Nếu không thì hắn quả thật là giống như con rùa bị nhốt trong hũ rồi.

Bên ngoài Vô Anh phong thì ngoại trừ mấy vị nữ tiên cấp thấp ra không còn ai cả. Thần thức của Diệp Mặc quét đi khắp nơi ở trong này cũng không cần phải lo lắng có người phát hiện. Hắn nhất định phải tìm được nơi Tiểu Vận đang ở, cho nên căn bản là chẳng kiêng nể chút gì. Nơi này là Vô Anh phong, cho nên dù là thần thức của Vô Hồi Tiên Đế cũng không thể nào quét vào được.

Chỉ là bên ngoài Vô Anh phong có duy nhất một cái trận pháp tự nhiên, nhưng trận pháp ở trong này thì lại quá nhiều, khiến cho Diệp Mặc chẳng những phải đối mặt với đủ loại trận pháp, mà còn phải không ngừng phá vỡ các loại trận pháp đó nữa.

...

Sâu trong Vô Anh phong, bên trong một trận pháp ẩn nấp cao cấp có một gian phòng thoạt nhìn cũng khá tốt với hành lang gấp khúc được kiến tạo thành một hoa viên. Bên cạnh hoa viên có một gian phòng mầu xanh, một cô gái mặc trang phục mầu vàng, khuôn mặt trái xoan cực kỳ xinh đẹp nhưng lại mang đầy sự u buồn ngồi bên trong.

- Tôi sẽ không tin lời cô nói. Tướng công của tôi nói với tôi rằng, công pháp của tôi tuyệt đối không thể truyền cho người khác.

Cô gái mặc đồ mầu vàng này đột ngột nói một câu, nhưng thoạt nhìn thì không có bất kỳ ai có mặt trong cái gian phòng này cả.

Mà khi cô gái xinh đẹp kia vừa nói xong, thì liền có một tiếng hừ lạnh

phát ra:

- Mục Tiểu Vận, cô không cần phải ngoan cố mãi thế. Hiện tại con đàn bà ti tiện Vô Anh kia không có mặt ở Vô Anh phong. Nhưng một khi cô ta trở lại thì cho dù cô không nói cho tôi biết cũng sẽ không còn cơ hội để nói nữa. Hiện tại cô nói cho tôi, thì tôi không những có cơ hội thoát khỏi trói buộc, còn có thể giúp được cô nữa...

Rõ ràng cô gái mặc đồ mầu vàng kia chính là Mục Tiểu Vận mà Diệp Mặc đang muốn tìm. Mà người đang nói chuyện cùng cô thì lại không có mặt ở trong gian phòng này.

Thấy Mục Tiểu Vận do dự, thì người kia lại nói tiếp:

- Công pháp của cô quan trọng hơn, hay là gặp lại tướng công của cô quan trọng hơn? Nếu như cô không nhanh chóng rời khỏi đây, thì chờ thêm mấy trăm ngàn năm nữa cô cũng đã sớm bị con đàn bà ti tiện Noãn Dư Ngọc kia 'Đoạt xá' rồi. Cô cho rằng bà ta đưa cô tới nơi này là để làm cái gì chứ? Nếu như bà ta muốn thu nhận cô làm đệ tử thì đã sớm thu rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ?

Tiện nhân Noãn Dư Ngọc kia chính là Tiên linh căn tinh khiết hệ Mộc, hơn nữa còn là thân thể đan đạo trời sinh, hoàn toàn giống hệt với cô. Bà ta sở dĩ đến tận bây giờ còn chưa ra tay không phải là vì đã buông tha cho cô. Mà là vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, Bà ta là muốn cố gắng thử xem có Chứng đạo được hay không, thứ hai là bà ta còn muốn thử xem có thể tìm được một cái thân thể khác tốt hơn cô hay không?

Mục Tiểu Vận rất nghi hoặc. Không phải nói rằng Tiên linh căn hệ Mộc của mình cùng thân thể đều rất thích hợp với Noãn Dư Ngọc hay sao? Vì sao mà bà ta còn phải tìm một thân thể tốt hơn?

Tuy Mục Tiểu Vận không hỏi, nhưng người kia vẫn biết rõ Mục Tiểu Vận nghĩ cái gì, cho nên liền hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp:

- Tiện nhân Noãn Dư Ngọc kia ra vẻ đạo mạo, trời sinh chán ghét đàn ông. Còn cô thì lại không còn là thân xử nữ nữa khiến cho bà ta cực kỳ khó chịu. Nếu như không phải là vì cô rất thích hợp làm thân thể cho bà ta 'Đoạt xá', thì bà ta đã sớm vứt bỏ cô đi rồi.

Mục Tiểu Vận nghe được lời nói này, thì trong mắt lập tức hiện ra sự tưởng niệm. May mắn là cô có tướng công, chứ nếu như không phải thì cô hiện giờ chắc đã bị 'Đoạt xá' mất rồi.

- Hừ, cô cũng không cần phải cảm thấy may mắn quá sớm. Tiện nhân Noãn Dư Ngọc nếu như không tìm được người thích hợp, thì lần tới trở về chỉ sợ là chuyện đầu tiên bà ta làm sẽ là 'Đoạt xá' cô rồi bế quan. Nếu như cô còn muốn nhìn thấy tướng công của mình, vậy thì hãy nói cho tôi biết công pháp mà cô tu luyện. Cô cho rằng tôi thèm muốn công pháp của cô sao? La Bế Nguyệt tôi không đến mức thèm muốn một môn công pháp của tu sĩ vừa mới phi thăng đâu. Chỉ là công pháp của cô là loại công pháp không thuộc tính, nhưng lại mang theo một tia thần vận, có khi có thể đả thông cấm chế của tôi mà thôi.

Người kia giống như là đọc được suy nghĩa của Mục Tiểu Vận vậy, lại lần nữa hừ lạnh rồi nói.

Mục Tiểu Vận do dự một chút rồi nói:

- Nhưng mà tướng công của tôi...

- Còn tướng công của cô cái gì nữa? Sao cô có thể cổ hủ như vậy? Theo như lời cô kể lúc trước, thì tướng công của cô có khả năng vẫn còn ở trong cái Tiểu thế giới tên Thần Châu kia, hoặc là ở Địa Cầu. Nếu như cô không cố gắng trốn thoát, tu luyện thành đại thần thông, vậy thì tương lai tướng công của cô chết già rồi, nhưng cô vẫn chưa chắc có thể gặp lại được hắn. Chỉ là một cái công pháp thôi, lúc đó còn có cái tác dụng quái gì?

Người kia thấy Mục Tiểu Vận vẫn do dự, thì liền nói không hề khách khí.

Sau khi nghe được những lời này, thì Mục Tiểu Vận lập tức hạ quyết tâm rồi nói:

- La tiền bối, công pháp tôi tu luyện tên là Hồng mông tạo hóa quyết. Khi tướng công của tôi truyền công pháp này cho tôi có nói rằng đây là do một vị tiền bối tên là Mông Tạm lưu lại. Pháp ngôn là 'Hồng mông sơ thủy, tạo hóa vị sinh, tam sinh tại hậu, tạo hóa tại tiền, khởi cảm việt hồng mông quyết tai... Hành khí chi sơ, lai bồi dục hồn chi mẫu... '

Lúc bắt đầu thì La Bế Nguyệt nghe 'Tam sinh tại hậu, tạo hóa tại tiền, khởi cảm việt hồng mông quyết tai' vẫn còn thấy nghi hoặc khó hiểu, nhưng nghe tới phía sau thì lập tức hồn nhiên quên đi hết thẩy. Loại công pháp đoạt thiên địa tạo hóa này khiến cho cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Cô khẳng định cho dù là Tiên Giới cũng không có công pháp tu luyện cao cấp bậc này.

Hồng mông tạo hóa quyết là Diệp Mặc truyền cho Mục Tiểu Vận, và Mục Tiểu Vận tuy rằng cũng có chút kỳ ngộ, nhưng cô có thể tu luyện nhanh như vậy thực sự là nhờ Hồng mông tạo hóa quyết này.

Ầm...

Một tiếng nổ vang lên. Mục Tiểu Vận lập tức ngừng lại việc đọc công pháp. Lúc này một cô gái tuyệt mỹ mặc một thân quần áo bằng lụa mỏng đột ngột xuất hiện ở trong phòng của Mục Tiểu Vận.

Từng đợt dao động trong không gian xung quanh khiến cho Mục Tiểu Vận biết rõ rằng người kia đã thành công thoát khỏi không gian cấm chế rồi tới nơi này.

- Công pháp thật tuyệt diệu! Không ngờ lại có loại công pháp này. La Bế Nguyệt tôi tung hoành cả đời, cũng chưa từng gặp qua loại công pháp thần cấp nào cao cấp như công pháp này. Đây tuyệt đối là loại công pháp cao cấp nhất...

Sau khi cô gái tuyệt mỹ kia xuất hiện thì chỉ biết tự lẩm bẩm một mình. Mà trong miệng của cô toàn bộ đều là nói về sự ngạc nhiên trước công pháp Hồng mông tạo hóa quyết, không ngừng cảm thán về sự lợi hại của công pháp này.

- Tiền bối...

Trong lòng Mục Tiểu Vận cũng âm thầm khiếp sợ. Cô không ngờ rằng người tên La Bế Nguyệt này chỉ nghe cô nói lại khẩu quyết công pháp, thì đã có thể giãy thoát được cấm chế trói buộc rồi. Vậy thì tu vi của người này phải cao tới đâu đây?

La Bế Nguyệt giật mình rồi lập tức nói:

- Tiểu Vận, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa cô rời khỏi nơi này. Tiện nhân Noãn Dư Ngọc kia không có mặt ở Vô Anh phong, cho nên đây chính là cơ hội của chúng ta. Cô ở một bên chờ, tôi phải lấy Độn phù ra đã...

La Bế Nguyệt đang muốn lấy một cái Độn phù từ trong thức hải của mình ra, thì hàng loạt Âm mang truyền tới khiến cô ngơ ngác một chút rồi lập tức tỉnh ngộ lại và cười ha hả:

- Không ngờ lại khởi động 'Âm hà'. Điều này có nghĩa là đã có người xông vào Vô Già Âm Hà rồi. Đây quả thực là cơ hội trời ban cho chúng ta mà...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1871

Tiểu Vận Đi Trước

Lúc này Diệp Mặc đã tiến vào nơi trọng yếu nhất trong Vô Anh phong, thanh âm của

- Lão đại, phía dưới này có Tiên linh nguyên, e rằng là chỗ Tiên linh mạch tụ linh tiên trận của Vô Anh phong.

Nghe thấy thế, Diệp Mặc trong lòng khẽ động, hắn tu luyện cần rất nhiều tài nguyên, sở dĩ nán lại tại thế giới xanh mấy chục năm mà chỉ tu luyện tới Tiên vương trung kỳ, cũng chỉ vì hắn không có tài nguyên tu luyện mà thôi. Nếu như có thể bí mật lấy đi Tiên linh mạch của Vô Anh phong, thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không khách khí.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc lập tức nói:

- Tiểu Băng Sâm ngươi đi xem xét Tiên linh mạch ở chỗ nào, đợi sau khi tìm được vị trí rồi, lại thông báo cho ta. Ta đi tìm người, trước khi tìm được người, những thứ ở đây vẫn không thể động vào.

Trước khi tìm được Tiểu Vận, lỡ như mình lấy đi Tiên linh mạch mà để người ta biết được, thì mọi người đều biết hắn đang ở Vô Anh phong rồi. Tuy hắn sẽ tận lực không kinh động đến người khác mà rút lấy tiên mạch, nhưng nên cẩn thận thì vẫn phải cẩn thận. Ít nhất phải chờ hắn tìm được đường lui đã, rồi mới lấy đi.

- Được.

Tiểu Băng Sâm đáp một tiếng xong, lập tức liền lao ra khỏi Thế Giới Trang Vàng, chỉ loáng một cái đã biến mất không thấy gì nữa. Nếu nói về

tốc độ, cho dù tốc độ Vô Ảnh đột phát, cũng không nhanh bằng Tiểu Băng Sâm, điều duy nhất đáng tiếc là, Tiểu Băng Sâm chỉ có tốc độ chứ không có năng lực công kích.

Sau khi Tiểu Băng Sâm đi rồi, thần thức vực và thần thức đao của Diệp Mặc lập tức bổ ra, tuy chưa tính là không kiêng nể gì cả, nhưng cũng không có kiêng dè gì lắm. Chỉ cần là nơi có cấm chế ẩn dấu, hắn đều sẽ dùng thần thức đao phá vỡ.

Sau khi Diệp Mặc phát hiện được một vài vườn tiên dược ở Vô Anh phong, hắn sẽ không chút do dự thu lấy, sau đó thu vào trong Thế Giới Trang Vàng của mình.

Mắt thấy toàn bộ Vô Anh phong sắp bị tìm tứ tung rồi mà Diệp Mặc vẫn chưa phát hiện tung tích của Tiểu Vận, hắn đã có chút lo lắng. Hắn sợ nhất chính là Vô Anh Tổ Sư cũng có những thứ như tiểu thế giới hoặc là thế giới chân linh, nếu vậy, bà lão đó mang Tiểu Vận đi, mình căn bản là cũng không biết rõ được.

...

Răng rắc...

Một tiếng nứt nhỏ nhẹ vang lên, cấm chế bên ngoài phòng Mục Tiểu Vận nứt ra.

Mục Tiểu Vận kinh ngạc không hiểu gì nhìn La Bế Nguyệt hỏi:

- La tiền bối, có chuyện gì vậy?

- Nhất định là kẻ bị Vô Già Âm Hà đuổi giết kia đã trốn vào Vô Anh phong. Chúng ta phải đi sớm một chút, người này có thể phá hư trận pháp cấm chế ở nơi này, không phải là một kẻ đơn giản. Tiểu Vận, cô có quần áo dư không, cho ta một bộ trước đã.

Lúc này La Bế Nguyệt đã từ trong thức hải bức ra một lá bùa.

Mục Tiểu Vận tranh thủ thời gian lấy ra một bộ quần áo đưa cho La Bế Nguyệt, trong lòng lại có chút cảm giác khó có thể nói thành lời, dường như là nếu mình đợi thêm một chút...

La Bế Nguyệt đã thay quần áo xong. Rồi mới lên tiếng:

- Tiểu Vận, chúng ta có thể đi rồi. Phong sơn đại trận này của Vô Già Âm Hà mặc dù là đỉnh cao, nhưng lại không ngăn được bùa chú của ta.

- La tiền bối, nhưng tôi luôn cảm giác tướng công của tôi đang ở cách nơi này không xa.

Mục Tiểu Vận có chút bất an nói.

La Bế Nguyệt thở dài nói:

- Tiểu Vận, ta hiểu tâm trạng của cô, cũng giống như ta năm đó. Tuy ta không biết 'Hồng Mông Tạo Hóa Quyết' này tướng công của cô từ đâu mà có. Nhưng ta khẳng định có thể nói cho cô biết, môn công pháp này là công pháp đỉnh cấp đoạt thiên địa tạo hóa. Nhưng cảm giác mà môn công pháp này cho ta chính là, người có tư chất càng tốt tu luyện càng nhanh, người tư chất càng kém căn bản là không cách nào tu luyện loại công pháp này. Tướng công của cô tư chất như thế nào ta không biết, nhưng ta đoán chừng cũng sẽ không tốt hơn cô là mấy.

- Tiền bối, ý của người là tướng công của tôi còn chưa phi thăng?

Mục Tiểu Vận nghi hoặc nhìn La Bế Nguyệt hỏi.

La Bế Nguyệt gật gật đầu nói:

- Đúng, ta mượn cơ hội lần này Vô Anh vội vàng rời đi. Dùng công pháp của cô để thoát khỏi cấm chế, ta vốn là muốn thu nhận cô làm đồ đệ. Nhưng môn công pháp này của cô quá mức nghịch thiên, ta không dám thu nhận cô làm đồ đệ. Về sau cũng không nên gọi ta là tiền bối, cứ gọi ta là Bế Nguyệt tỷ đi.

Cô cũng mới vừa phi thăng, cho nên ta mới suy đoán tướng công của cô bây giờ nhất định là chưa phi thăng. Theo như cô nói, có thể là vì cô không cẩn thận bị truyền tống đến Đại Lục tu chân bái nhập sư môn đỉnh cao, nên mới có cơ hội tu luyện phi thăng. Mà tướng công của cô trong tiểu thế giới kia, chỉ sợ là cơ hội sẽ càng ít hơn.

Dừng một chút La Bế Nguyệt mới tiếp tục nói:

- Ta bị tiện nhân Noãn Dư Ngọc này làm hại. Tiện nhân này cướp đi con đường chứng đạo của ta, lại cũng không chứng đạo được. Bây giờ ta không có năng lực tìm ả báo thù, chỉ có thể lẩn tránh mà tu luyện. Tiểu Vận, mặc dù cô có công pháp tu luyện đỉnh cao, nhưng ta thấy cô rất hiền lành, đối với tướng công của cũng rất là để ý. Nhưng trước khi tìm được tướng công của cô, cho dù là ta mang cô trốn khỏi Vô Già Âm Hà, một mình cô tại Tiên Giới này cũng rất khó đi lại.

Vốn với tư chất của cô muốn tìm một tông môn lớn bái nhập cũng không phải chuyện khó, nhưng một khi tiện nhân Vô Anh kia trở về, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô. Vì cô đắc tội với Vô Anh, ta đoán chừng Tiên Giới còn chưa có tông môn nào dám nhận cô. Cho nên, cuối cùng cô có thể vẫn sẽ bị Vô Anh mang đi.

- Bế Nguyệt tỷ, tôi...

Mục Tiểu Vận trong lòng thấp thỏm lo âu, La Bế Nguyệt nói không sai, cho dù là cô trốn ra khỏi Vô Già Âm Hà được thì cô lại có thể đi đâu?

La Bế Nguyệt chăm chú nói:

- Ta phải ẩn trốn bế quan tu luyện, nếu như cô bằng lòng thì đi cùng với ta. Công pháp của ta tuy không bằng của cô, nhưng đối với tu luyện hiểu biết của ta lại sâu xa hơn cô nhiều. Cũng có thể chỉ điểm cho cô một chút, tương lai nếu như cô có thể thành tựu Tiên đế, cô có thể tìm khắp ba mươi ba thiên vực, nếu như ba mươi ba thiên vực cũng không tìm thấy tướng công của cô, cô thậm chí có thể xé rách hư không, thật sự đi Thần Châu xem thử.

Thấy Mục Tiểu Vận trầm mặc không nói lời nào, La Bế Nguyệt thở dài nói:

- Trên thực tế, ta cũng không biết chờ tới lúc cô có năng lực xé rách hư không, tướng công của cô có còn ở đó hay không. Nhưng cho dù là tướng công của cô không còn ở đó, phúc khí của hắn cũng không tệ lắm, vậy mà tìm được người si tình như cô.

- Bế Nguyệt tỷ, vì sao chị không cho là em khờ? Ở Đại lục tu chân lúc em bái nhập sư môn, rất nhiều người đều nói em là đồ ngốc, vì một tướng công ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không phải mà ngày nhớ đêm mong.

Mục Tiểu Vận bỗng nhiên ngẩng đầu, con mắt sáng ngời nhìn La Bế Nguyệt. Còn câu nói sau cùng của La Bế Nguyệt, cô tự động cũng lờ đi luôn, cô không tin tướng công sẽ đi trước cô.

La Bế Nguyệt cười lạnh một tiếng nói:

- Ngốc? Ta tuy chưa thấy qua tướng công của cô, nhưng cũng biết tướng công của cô đối xử với cô rất tốt.

- Uh, tướng công của tôi đối xử với tôi rất tốt rất tốt...

Mục Tiểu Vận trong mắt lộ ra một chút dịu dàng, hình như đang nhớ tới khoảng thời gian ở cùng Diệp Mặc.

- Những người nói em là đồ ngốc, bởi vì các cô ấy không có tìm được người đối xử rất tốt với các cô ấy mà thôi. Cho nên bọn họ ghen ghét, phẫn hận, hận không thể chia rẽ hết thảy những người hữu tình, sau đó điên cuồng cười lớn...

La Bế Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói.

- Bế Nguyệt tỷ?

Mục Tiểu Vận trông thấy bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của La Bế

Nguyệt, có chút lo lắng gọi một câu.

La Bế Nguyệt khoát tay nói:

- Những chuyện này sau này sẽ nói cho em, chúng ta đi trước thì tốt rồi. Tuy tiện nhân Noãn Dư Ngọc kia không có mặt ở Vô Anh phong, đây cũng không phải nơi chúng ta nên ở lâu.

La Bế Nguyệt nói xong, phun ra một lá bùa, đồng thời phun một ngụm tinh huyết lên lá bùa, sau đó nói với Mục Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, mau tới đây, nắm chặt ta.

Mục Tiểu Vận biết lúc này, cô cũng chỉ có thể đi theo Bế Nguyệt tỷ mới quen biết chưa được bao lâu này rời đi, cô không có lựa chọn nào khác.

Độn phù kích phát ra hào quang càng thêm chói mắt, Mục Tiểu Vận căn bản là không cách nào dùng thần thức nhìn rõ phía trước là cái gì. Chỉ sau mấy hơi thở, độn phù kia liền ầm ầm bắn ra một đám ánh sáng trắng, mà La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận trong phòng sớm đã biến mất trong vùng ánh sáng trắng này không còn dấu vết.

...

Trong nháy mắt khi độn phù của La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận rời khỏi Vô Anh phong, tiên đế Vô Hồi liền đã phát hiện, lập tức cười lạnh một tiếng nói:

- Không ngờ còn có độn phù phá vỡ được Phong sơn đại trận của Vô Già Âm Hà ta, quả nhiên là một tiên vương không đơn giản, bổn đế ngược lại muốn biết ngươi rốt cục có bao nhiêu thứ tốt.

- Người đã đào tẩu, ta lập tức đuổi theo.

Tiên đế Vô Hồi sau khi để lại cho chưởng môn Vô Già Âm Hà đang đứng bên cạnh một câu nói, thân hình gã đã biến mất không thấy gì nữa.

...

Độn phù của La Bế Nguyệt đã tạo nên động tĩnh cực lớn, ngay từ đầu Diệp Mặc cũng cảm giác được, hắn rất nhanh liền đi tới gian phòng chỗ Mục Tiểu Vận ở. Chấn động không gian trong phòng còn chưa biến mất, Diệp Mặc vừa nhìn thấy đã biết đây là do độn phù cao cấp tạo thành.

Là ai có thể thi triển độn phù ở Vô Anh phong? Nhưng lại thi triển độn phù cao cấp như vậy? Tiểu Vận vừa mới phi thăng, tuyệt đối không có năng lực thi triển loại độn phù này.

Một loại cảm giác có chút quen thuộc nảy ra trong đầu Diệp Mặc, hắn nhíu mày một cái, bỗng nhiên lấy ra trận kỳ bắt đầu bố trí trận pháp ngay trong gian phòng đó.

Hôm nay hắn đã tiếp cận đến tông sư tiên trận cấp bảy, chỉ cần thời gian người trong phòng này đi chưa lâu quá, hắn ắt có niềm tin có thể khôi phục ra hình ảnh ban đầu.

Chưa đến nửa khắc đồng hồ, trong tay Diệp Mặc liền có thêm một thủy tinh cầu.

Khi Diệp Mặc trông thấy khuôn mặt quen thuộc của Mục Tiểu Vận trong thủy tinh cầu, trái tim hắn sớm đã kích động đập như điên. Tiểu Vận không có việc gì, hơn nữa còn phi thăng lên Tiên Giới. Tuy Diệp Mặc không nghe được cuộc đối thoại của hai người, nhưng vẫn có thể phân biệt được thông qua khẩu hình.

Tiểu Vận nói công pháp cho La Bế Nguyệt, La Bế Nguyệt mang Tiểu Vận đi. Diệp Mặc cảm nhận được, La Bế Nguyệt tu vi cực cao, cho dù là bị giam cầm không biết đã bao lâu rồi, sự hùng mạnh kia cũng có thể cảm giác được.

Diệp Mặc thu hồi Thủy Tinh Cầu, thở phào một hơi, Tiểu Vận không có việc gì là tốt rồi. Tuy Diệp Mặc không biết La Bế Nguyệt này là người như

thế nào, nhưng trong cuộc đối thoại của hai người cảm giác ra được, cô không có chút ác ý nào với Tiểu Vận.

Tiểu Vận đã đi rồi, Diệp Mặc đương nhiên không muốn ở lại chỗ này nữa, hắn vừa định gọi Tiểu Băng Sâm, thì truyền đến tin tức của Tiểu Băng Sâm. Tiểu Băng Sâm đã tìm được linh mạch chỗ tụ linh tiên trận, hơn nữa còn là hai tiên linh mạch cực phẩm song song.

Diệp Mặc lập tức liền tìm được vị trí của Tiểu Băng Sâm, quả nhiên, trước mặt của Tiểu Băng Sâm rõ ràng là hai tiên linh mạch cực phẩm. Tiên linh khí sung túc, hơn nữa còn liên kết chặt chẽ với nhau.

- Lão đại, chúng ta lấy hết toàn bộ hai mảnh tiên linh mạch này đi.

Tiểu Băng Sâm lại không chút khách khí nói.

Diệp Mặc do dự một lát, sau đó vẫn lắc đầu nói:

- Được rồi, chúng ta lấy đi một cái trước đã, hơn nữa còn phải làm kín đáo, ít nhất phải làm bọn hắn không xuống xem thì không phát hiện ra được. Chờ sau khi ta thăng cấp đến Tiên đế xong, lại đến lấy đi toàn bộ tiên linh mạch ở đây.

Có một Mặc Nguyệt tiên tông ở phía sau, Diệp Mặc làm việc không thể không cẩn thận một chút. Bây giờ Tiểu Vận đã đi rồi, hắn cần phải làm là dành thời gian mau chóng làm cho mình thăng cấp đến Tiên Tôn. Nhưng tài nguyên tu luyện của hắn thật sự là quá ít, nếu không hắn thà tạm thời không động đến Tiên linh mạch ở đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1872

Tiên Đế Truy Sát

Tiếng ầm ầm trầm đục truyền đến, gần như toàn bộ Vô Anh phong đều nổ vang rung trời.

- Xong, lão đại, chúng ta đã cố gắng cẩn thận hết sức rồi, sao vẫn gây ra động tĩnh lớn như vậy?

Tiểu Băng Sâm có chút lo lắng nói, nó biết Diệp Mặc muốn vụng trộm lấy đi một tiên linh mạch trong đó, lại không nghĩ là sẽ tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Diệp Mặc sắc mặt cũng biến đổi, lập tức nói:

- Thủ đoạn bố trí cái tụ linh tiên trận này đã vượt xa ta, Tiểu Băng Sâm, ngươi mau tiến vào Thế Giới Trang Vàng, bây giờ ta muốn lấy toàn bộ hai dòng tiên linh mạch này đi, rồi chúng ta bỏ chạy.

Nếu đã gây ra động tĩnh rồi, thì cũng không cần phải cẩn thận nữa, Diệp Mặc sau khi điên cuồng lấy đi hai dòng tiên linh mạch, trực tiếp xông ra khỏi Vô Anh phong.

Diệp Mặc vừa xông ra khỏi Vô Anh phong, lập tức biết Phong Sơn Đại Trận đã mở ra. Phản ứng đầu tiên của hắn không phải là vui mừng, mà là lo lắng. Vốn hắn còn đang định toàn lực thoát khỏi sự truy sát của tiên đế Vô Hồi, bây giờ mới đột nhiên nhớ tới, Tiểu Vận và nữ nhân kia đi trước, tiên đế Vô Hồi nhất định là sẽ tưởng mình là Tiểu Vận mà đuổi theo.

Tuyệt đối không thể để cho tiên đế Vô Hồi đuổi theo Tiểu Vận, Diệp Mặc lập tức từ Vô Anh phong lao vọt xuống.

- Sao ngươi vẫn còn ở Vô Già Âm Hà?

Người đầu tiên ngăn Diệp Mặc lại không phải ai khác, mà chính là tông chủ Vô Già Âm Hà Cực Thịnh Tiên tôn.

Diệp Mặc lại ngừng lại, lạnh lùng nhìn Cực Thành Tiên tôn nói:

- Cực Thịnh tông chủ, ta lịch sự khách khí đến tìm người, Vô Già Âm Hà ngươi thật đúng là có khí phách, thông qua Phong Sơn Đại Trận và Tiên đế để truy sát ta.

- Thì ra là ngươi thi triển kế ve sầu thoát xác, dẫn dụ Vô Hồi sư thúc đi, chết đi cho ta.

Một người cũng là Tiên Tôn hậu kỳ căn bản là không đợi Cực Thịnh Tiên tôn trả lời, đã phóng ra một cây đại đao màu vàng.

Kim Đao này vừa mới phóng ra, liền mang theo lưỡi đao dài mấy ngàn trượng màu vàng, hoàn toàn cuốn Diệp Mặc vào trong đó.

- Đao không tệ, nhưng bản thân ngươi lại kém một chút.

Cùng một lúc Tử Đao của Diệp Mặc cũng phóng ra, đao đạo thần thông, Liệt Ngân.

Cực Thịnh Tiên tôn nhìn thấy liền biến sắc, lúc trước gã đã thấy Diệp Mặc dùng qua loại thần thông này. Lúc ấy một chiêu này của Diệp Mặc vẫn chưa hoàn toàn phóng ra, thì đã phá vỡ trói buộc của Vô Hồi sư thúc, mà lần này một đao kia phóng ra, Cực Viễn Tiên tôn thật đúng là chưa chắc có thể có kết quả tốt.

Lúc này đây không có tiên đế ở bên cạnh, Diệp Mặc không hề kiêng dè, một đao kia mang theo sát thế điên cuồng, bức lui toàn bộ những Tiên vương chung quanh và tiên nhân cấp thấp.

Đao thế vùng lên, không gian đã hoàn toàn bị Tử Đao của Diệp Mặc kéo

qua, hình thành lên một vết đao lờ mờ, vết đao này làm người ta kinh ngạc run sợ, thậm chí trong lòng băng giá không dám dùng thần thức đi quét. Vết đao đáng sợ mang theo hàng loạt rung động và chấn động không gian, hình như chỉ cần ở trong phạm vi này, thì sẽ trực tiếp bị cuốn vào trong khe hở của vết đao này.

Ken két...

Vết đao màu tím vạch phá bầu trời, hoàn toàn nghiền nát lĩnh vực mà Cực Viễn Tiên tôn tạo nên, lập tức lưỡi đao này trực tiếp bổ vào đại đao màu vàng của Cực Viễn Tiên tôn. Đại đao màu vàng kim của Cực Viễn Tiên tôn lập tức kêu lên ong ong, lưỡi đao dài mấy ngàn trượng màu vàng kia thoáng cái liền mờ đi.

Uỳnh!

Cực Viễn Tiên Tôn thụt lui ra vài dặm rồi mới ngừng lại, ấn đường có một vết máu nhàn nhạt. Mà Diệp Mặc lại không chút sứt mẻ, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Cực Viễn Tiên tôn.

Cực Viễn Tiên tôn trong lòng hoảng hốt, gã chưa bao giờ thấy qua Tiên vương nào đáng sợ như vậy, chỉ là Tiên vương trung kỳ mà ra tay lại dũng mãnh hơn cả Tiên Tôn hậu kỳ, khó trách có thể từ dưới tay của Vô Hồi sư thúc đào thoát ra được.

Vừa rồi một đao kia thoạt nhìn thì gã chỉ ăn một chút thiệt thòi nhỏ, nhưng trên thực tế nếu như đối phương tiếp tục đuổi giết, cho dù là mình thi triển toàn bộ tu vi có thể làm đối phương bị chút vết thương nhẹ, nhưng cuối cùng kẻ thua nhất định là Cực Viễn gã.

Cực Thịnh Tiên tôn càng thêm kinh hoàng, gã đã nghe nói chuyện Diệp Mặc chỉ một chiêu đã làm Cực Huyết bị thương, nhưng suy cho cùng gã còn tưởng rằng Cực Huyết khinh địch. Hiện giờ gã lại trông thấy Diệp Mặc thi triển một chiêu Liệt Không này, mới biết được tại Vô Già Âm Hà ngoại trừ bốn tiên đế ra, không có người nào là đối thủ của hắn nữa.

Lúc này thanh âm của Diệp Mặc mới truyền đến:

- Cực Thịnh tông chủ, tin rằng ngươi đã truyền tin cho tiên đế Vô Hồi rồi. Ta sẽ chờ tiên đế Vô Hồi ở cửa tông môn Vô Già Âm Hà, hi vọng không để cho ta đợi lâu.

Nói xong Diệp Mặc chân đạp Tử Đao, vọt thẳng về phía cửa tiên môn Vô Già Âm Hà. Trông thấy Diệp Mặc đạp đao phi hành bên trong Vô Già Âm Hà, vậy mà không một người nào dám tiến lên ngăn trở.

Vài Tiên tôn cực kỳ tức giận, khi còn đang nghĩ ngợi có nên cùng vây công Diệp Mặc hay không, lại trông thấy Diệp Mặc lại ngừng lại, sau đó quay đầu nhìn lướt qua Cực Thịnh Tiên Tôn lại nói:

- Hôm nay ta có thể giết cho máu chảy thành sông, nhưng ta không làm vậy. Nếu như tương lai Mặc Nguyệt tiên tông ta có chuyện gì không hay xảy ra, cũng đừng trách lúc Diệp Mặc ta trở lại không khách khí nữa.

Diệp Mặc sau khi vứt những lời này xuống, nhanh chóng rời đi, chỉ để lại một bóng dáng màu tím.

- Chỉ là một Tiên vương, vậy mà dám lớn lối như vậy.

Một Tiên tôn sơ kỳ tức giận phát run, Vô Già Âm Hà trong số tất cả các Thiên Vực cũng là một trong những đế tông đứng đầu, từ khi nào lại bị người ta khinh thường như thế?

Cực Thịnh Tiên tôn lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiên Tôn sơ kỳ này nói:

- Ngươi đã gặp qua Tiên vương bình thường nào dễ dàng đánh bại Tiên Tôn hậu kỳ sao? Người này có thể thong dong thoát khỏi sự truy sát của Vô Hồi sư thúc ở ngay trong tông môn của chúng ta, tiến vào Vô Anh phong, ngươi cho rằng đây là kẻ mà Tiên Tôn bình thường có thể đối phó được hay sao?

- Hắn tuyệt đối không chỉ là Tiên vương sơ kỳ.

Một tiên nhân Tiên tôn trung kỳ trầm giọng nói Cực Thịnh Tiên Tôn gật gật đầu nói:

- Ngươi không nói ta cũng hiểu rõ, chỉ bằng một chiêu sát thế vừa rồi kia của hắn và không gian bị cuốn lên, cho dù là Tiên vương đỉnh cao cũng làm không được, không phải là làm không được, mà căn bản là không dám làm như vậy. Một Tiên vương phát ra một chiêu lợi hại như thế, còn chưa làm tổn hại được đến đối thủ, tự thân hắn đã sụp đổ rồi. Mà hắn sau khi phát ra một chiêu như vậy, vậy mà không có chút thay đổi nào.

- Bốn tiên đế của Vô Già Âm Hà ta đều đang không có mặt, nếu không há có thể đến phiên hắn càn rỡ.

Lại một Tiên Tôn không cam lòng nói.

Nhưng lần này không ai tiếp lời, lúc trước khi Diệp Mặc ở chỗ này, chẳng những tiên đế Vô Hồi có mặt, hơn nữa chính tiên đế Vô Hồi cũng không bắt được đối phương, còn bị người ta lừa gạt đi nữa.

...

Tiên đế Vô Hồi lạnh lùng nhìn chằm chằm gợn sóng không gian trước mặt, cho dù là bùa chú chạy trốn của Tiên vương này có lợi hại hơn nữa, y cũng phải bắt được đối phương.

Vừa lúc đó, y lại cảm giác được Thông Tấn Châu của mình xuất hiện một tin tức, thần thức của y trước tiên liền cảm nhận được tin tức kia.

Khi y nhìn rõ ràng Diệp Mặc vẫn còn đang ở trong tông môn, thậm chí lại đánh một Tiên Tôn bị thương, hơn nữa còn lấy đi hai tiên linh mạch cực phẩm ở Vô Anh phong, y thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi. Y không thể tưởng được mình đuổi cả buổi, vậy mà không phải là Diệp Mặc.

Ngay khi y còn đang do dự là tiếp tục đuổi giết, hay là quay trở lại tông môn trước, tin tức thứ hai của Thông Tấn Châu đã tới. Người ta chỉ là một Tiên vương, chờ y tại cửa của tông môn.

Bị tát thẳng vào mặt như thế, tiên đế Vô Hồi lập tức giận tím mặt. Đây là lần đầu tiên y cảm thấy mình như một thằng hề, bị người ta quay mòng mòng. Lúc này y căn bản là không có nửa phần do dự, trực tiếp quay người, tay lập tức lấy ra một tấm Truyền Tống Phù phóng ra.

Tiên đế Vô Hồi quay lại, La Bế Nguyệt cảm nhận được trước tiên, cô thở dài thật dài nói:

- Không ngờ tới tài truy lùng của tên này lợi hại như vậy, thiếu chút nữa bị gã đuổi kịp. Cũng may tên này còn biết kịp thời quay lại, nếu không ta thật sự không kiên trì nổi nữa.

- Bế Nguyệt tỷ, tại sao gã phải trở về?

Mục Tiểu Vận lập tức hỏi.

La Bế Nguyệt trầm ngâm một lát nói:

- Trên thực tế Vô Hồi không phải là đuổi theo chúng ta, nếu như ta đoán không lầm, gã là đuổi theo người khiến cho Phong sơn đại trận của Vô Già Âm Hà mở ra cơ. Nhưng có thể sau đó lại phát hiện mình đuổi nhầm rồi, nên mới lập tức quay lại. Nhưng chúng ta cũng phải nhanh chóng đào tẩu, tốt nhất trước tiên rời khỏi Vũ Dư Thiên đã.

...

Ba tháng sau, lúc Diệp Mặc lại khống chế Thời Không Toa lủi tứ tung trong hư không, mới chính thức lĩnh hội được tâm trạng lúc trước bị mình đuổi không còn đường trốn của Khai Nỉ.

Bắt đầu từ Vô Già Âm Hà, hắn bị tiên đế Vô Hồi đuổi giết giống như giòi trong xương vậy. Diệp Mặc vốn đã sớm tính toán kỹ càng là một khi tiên đế Vô Hồi nhận được tin tức hắn vẫn còn ở Vô Già Âm Hà, hắn sẽ lập tức đi ngay. Hắn sẽ không thật sự khờ dại mà đợi tiên đế Vô Hồi trở lại Vô Già Âm Hà rồi mới trốn. Hắn chỉ muốn lừa gạt tiên đế Vô Hồi quay trở lại đừng đuổi theo Tiểu Vận nữa mà thôi Cho nên Diệp Mặc chỉ nán lại thêm

vài phút đồng hồ liền định đi, nhưng lại không ngờ là vẻn vẹn chỉ có vài phút, tiên đế Vô Hồi cũng đã về tới Vô Già Âm Hà rồi.

Tiên đế Vô Hồi vậy mà có bùa chú có thể truyền tống về Vô Già Âm Hà bất kỳ lúc nào, bởi vì Diệp Mặc chưa từng ở trong một môn phái lớn, nên lúc này mới tính sai.

Kết quả chính là không ngừng chạy trốn, từ Vũ Dư Thiên xông vào hư không, từ hư không trốn tới hôm nay. Nhưng tiên đế Vô Hồi kia vẫn còn đang đuổi theo không bỏ, hơn nữa khoảng cách còn càng ngày càng gần. Nếu như không phải là pháp bảo phi hành của tiên đế Vô Hồi không bằng hắn, hắn sớm đã bị đuổi kịp.

Tiên đế Vô Hồi cũng thầm hận, thần thông không gian của y vẫn còn quá khiếm khuyết, nếu như là đối mặt với Tiên đế tương đối tinh thông về thần thông không gian, lúc này Diệp Mặc đã bị y bắt được rồi. Nhưng khi y nhìn thấy Diệp Mặc có pháp bảo phi hành Thời Không Toa, nguyện vọng bắt được Diệp Mặc lại càng cấp thiết hơn nữa.

- Lão đại, hay là chúng ta đi không gian Xanh, tìm những tinh thú kia nhờ hỗ trợ.

Tiểu Băng Sâm cũng ở trên Thời Không Toa hỗ trợ, nó cũng biết, cứ tiếp tục chạy trốn lão đại sẽ không có cách nào chạy thoát.

- Được.

Diệp Mặc cũng có ý nghĩ này, bây giờ đã nhất trí với Tiểu Băng Sâm, càng điên cuồng lại một lần nữa xông vào không gian Xanh Sau năm ngày, ngay khi tiên đế Vô Hồi sắp đuổi kịp Diệp Mặc, Diệp Mặc vọt vào không gian Xanh. Không gian Xanh này tiên đế Vô Hồi cũng biết, y cũng vọt vào theo Diệp Mặc.

Sau khi Diệp Mặc đã tiến vào không gian Xanh, lập tức biết là hắn đã tính sai, thế giới trong không gian Xanh này không có lấy một con Tinh thú

nào, căn bản là không biết đã đi đâu hết rồi.

Mà giờ khắc này tiên đế Vô Hồi sau lưng hắn thậm chí dùng thần thức cũng có thể quét đến, Diệp Mặc trong lúc lo lắng, lại cũng không kịp lo chuyện khác nữa, vọt thẳng về phía cái thế giới mới mở ra kia.

Lực lượng xé rách cuồng bạo đáng sợ truyền đến, Diệp Mặc thu hồi Thời Không Toa, lại thở phào nhẹ nhõm. Loại lực lượng xé rách đáng sợ này, với hắn mà nói cũng không thấm vào đâu. Hắn đã là tu vi luyện thể Tiên thần thể, sức chống đỡ của thân xác thậm chí còn mạnh mẽ hơn so với Tiên đế bình thường, há có thể e ngại loại lực lượng xé rách này, lúc này căn bản là ngay cả Thế Giới Trang Vàng cũng không cần đi vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1873

Đối Chiến Tiên Đế

Sau khi Diệp Mặc hạ chân lên mặt đất, lại cảm thấy nơi này không phải mặt đất, mà là pháp bảo bằng sắt cực cứng. Không đợi hắn chuẩn bị tiếp tục bỏ chạy, mấy chục đường đao xé không cũng với từng đường sét liền cuốn tới.

Nhưng chiêu đánh lén này không có thanh tức nào, Diệp Mặc thậm chí đến sát cơ cũng không cảm nhận được, liền đập lên người hắn.

Mấy tiếng xuy xuy vang lên, trên người Diệp Mặc có mấy vết máu, có một vết thậm chí còn sâu nữa.

Diệp Mặc cực kỳ kinh hãi, đồng thời lại có hơn mười đường sét hình lưỡi đao lại lao đến, hơn nữa trong đó còn có một số ánh lửa và đá vụn.

Lúc này Diệp Mặc cũng hiểu ra, đây không phải là có người đánh lén hắn, mà là trong mặt đất này đâu đâu cũng là nơi vô cùng nguy hiểm. Nói một cách khác, nếu như hắn không phải tu vi luyện thể Tiên thần thể, hắn đến nơi này, ngay lập tức sẽ bị hoàn cảnh ác liệt nơi này đánh chết rồi.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, quả nhiên, ở nơi mà thần thức của hắn có thể quét đến, trong hư không hoàn toàn là tia sét, đường đao, vết nứt không gian, ánh lửa, đá vụn... Dường như đâu đâu cũng là nơi lấy mạng người ta, còn Tiên linh thảo, Tiên linh vật gì gì đó, những thứ đó căn bản nghĩ cũng đừng nghĩ nhìn thấy.

Mặt đất nơi này giống như sắt thép vậy, không có chút thành phần bùn đất và nham thạch, những đường đao và tia sét kia đánh lên mặt đất, cũng chỉ

tóe lên hoa lửa và ánh sáng trắng mà thôi.

Sau khi nhìn rõ sự nguy hiểm nơi mình đang đứng, Diệp Mặc hít một hơi lạnh, nơi này rốt cục là nơi nào? Người bình thường có thể vào được nơi này sao? Đừng nói là Tiên Vương, cho dù là Tiên tôn hậu kỳ, tiến vào nơi như này, nếu như không phải Tiên nhân luyện thể, thì cũng chết là cái chắc. Hơn nữa đẳng cấp luyện thể cũng không được quá kém, ít nhất phải là Tiên linh thể mới được.

Hoặc là chỉ có Tiên đế mới có thể náu thân được ở những nơi như này, cho dù là Tiên đế, cũng phải lúc nào cũng đối diện với sát cơ không ngừng nghỉ này.

Diệp Mặc chỉ là kinh dị trong chốc lát, rồi lại sung sướng, nơi như này chẳng phải là để nơi dành cho hắn hay sao? Lão già khốn kiếp Vô Hồi kia đuổi mình mấy tháng, bây giờ cũng đến lượt hắn tính sổ rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lại càng đứng vững, không ngờ lại không rời đi. Vô số sát cơ không gian đáng sợ trong này mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể nào làm thương đến Tiên thần thể của hắn được.

Diệp Mặc cũng không chờ bao lâu, lại một đường dao động không gian xuất hiện, một lát sau Vô Hồi Tiên đế xuất hiện trong không gian này.

Vô Hồi Tiên đế vừa mới hạ xuống, vô số đường đao và tia sét xen lẫn mồi lửa cực nhỏ hoàn toàn đập đến. Vô Hồi Tiên đế ngay lập tức liền cho rằng Diệp Mặc đánh lén lão, lập tức hừ lạnh một tiếng, phóng ra pháp bảo phòng ngự hình ô.

Chiếc ô lớn chỉ hơi xoay tròn một chút, đã có thể chặn lại được vô số đòn tấn công này rồi.

Diệp Mặc cười lạnh, nhưng cũng không ra tay, chỉ là đứng một bên nhìn Vô Hồi Tiên đế chặn lại các loại sát cơ không gian này. Bản thân hắn là tu vi luyện thể Tiên thần thể, Tiên nguyên hộ thể sớm đã có thể chặn lại được

những đường đao và ánh lửa này, cho dù không chặn lại nổi, đánh lên người hắn, cũng chỉ là xuất hiện vài vệt máu nhỏ mà thôi. Đối với những tia sét oanh kích kia, hắn thậm chí cũng chẳng thèm ngăn chúng lại.

Vô Hồi Tiên đế nhanh chóng liền cảm giác không đúng, khi những đường đao không gian và tia sét chằng chịt thi nhau đánh đến, lão cũng đã hiểu đây không phải là Diệp Mặc giở trò quỷ, mà là lão đến một nơi cực kỳ đáng sợ.

Nhìn Vô Hồi Tiên đế không ngừng chặn lại những đòn tấn công không gian này, Diệp Mặc cũng không nhịn được nữa, hai tay vung ra, từng tiếng nổ vang lên trong không trung, vô số đường sét màu đen viền vàng xen lẫn với lôi kích và đường đao trong không gian này, chỉ trong thời gian ngắn, những đường sét màu đen viền vàng phủ kín trời đất này hoàn toàn ngưng tụ lại, thậm chí mang theo tất cả những sát thế của khoảng không gian này, hình thành một cây lôi thương.

Cây lôi thương này trong nháy mắt kéo dài thành mấy nghìn trượng, lôi thương màu đen viền vàng này mang theo khí thế xé rách hư không, từ trong hư không đâm xuống.

Diệp Mặc không chút trở ngại có thể thi triển lôi sa đối với một Tiên đế, trong lòng vô cùng thoải mái, Tiên nguyên và thần thức lại không tiết kiệm toàn bộ ầm ầm đổ xuống.

Sát chiêu ác liệt đáng sợ này, Vô Hồi Tiên đế ngay lập tức liền phát hiện ra, lão nhìn thấy Diệp Mặc căn bản không ngăn cản những đường đao và tia sét ầm ầm đánh đến trong khoảng không gian này, làm sao không biết Diệp Mặc ít nhất cũng đã là Tiên nhân luyện thể Tiên thần thể rồi.

Trong nơi này đánh nhau cùng với Diệp Mặc, quả thực đúng là tự ăn quả đắng.

Ầm...

Lôi thương màu đen cũng đã giáng xuống, Vô Hồi Tiên đế chỉ có thể cố gắng phóng ra Dương Long kính của mình. Dương Long kính vừa mới phóng ra, lập tức phát ra từng đường hào quang, trong nháy mắt khiến khoảng không gian trong này cực kỳ rực rỡ tươi đẹp.

Lôi thương màu đen mang theo khí tức hủy diệt, đánh lên Dương Long kính của Vô Hồi Tiên đế, lập tức vang lên hàng loạt âm thanh.

Dương Long kính cực kỳ rực rỡ tươi đẹp lập tức liền mờ đi, hơn nữa nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng lôi thương của Diệp Mặc không ngờ cũng tiêu tán sạch.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghiêm nghị, Tiên đế quả thực quá hung tàn, lôi thương đầu tiên của hắn bị người ta chặn lại, nửa phần lợi ích cũng không có được. Lại còn được tạo thành trong khi Vô Hồi Tiên đế bị vô số đường đao không gian và những lôi kích còn lại tấn công, nếu như không phải khoảng không gian này, thì bản thân mình căn bản cũng không có tư cách đối thoại với lão.

Vô Hồi Tiên đế lập tức tức giận ngút trời, Diệp Mặc không ngờ lại dám đứng một bên đục nước béo cò, làm sao có thể chịu được? Lão lập tức muốn phóng ra Dương Long kính cho Diệp Mặc đẹp mắt một chút, nhưng lại càng có nhiều lôi kích và đường đao dày đặc hơn phóng đến, còn xen lẫn cả dòng đá vụn và ánh lửa nữa.

Vô Hồi Tiên đế chỉ có thể kìm nén lửa giận trong lòng, tiếp tục rót Tiên nguyên vào trong ô lớn của mình, chặn lại sát cơ không gian này. Lão mặc dù là Tiên đế, nhưng cũng không phải Tiên nhân luyện thể, cũng không có thân thể cường hãn như của Diệp Mặc được. Lúc này chỉ có thể vừa ứng phó với những sát cơ không gian tự nhiên này, vừa ứng phó với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn vậy đương nhiên sung sướng, hắn không ngại tự mình bỏ đá xuống giếng, Tử Đao cũng đã được phóng ra, lại là một chiêu Liệt ngân.

- Con chuột nhắt đáng chết này...

Vô Hồi Tiên đế tức giận như muốn hộc máu rồi, Diệp Mặc ra tay với lão ở đây, chẳng khác gì vô số người cộng với Diệp Mặc tấn công một mình lão.

Nhưng Diệp Mặc căn bản cũng không quản không hỏi, hắn sớm đã bị đuổi đến tức giận bốc khói rồi, lúc trước hắn truy sát Khai Nỉ Thánh đế cũng mấy năm, bây giờ bị một Tiên đế truy sát vài tháng rồi, hắn làm gì cam tâm được. Không mượn cơ hội này lấy lại danh dự, thì hắn không phải Diệp Mặc nữa rồi.

Ken két...

Tử Đao cuốn theo lốc xoáy sát thế hư không lại lần nữa đập vào Dương Long kính của Vô Hồi Tiên đế, lập tức cuốn toàn bộ tia sét và đường đao xung quanh.

Vô Hồi Tiên đế có chút thở gấp, ô lớn trong tay cũng đã hóa thành một cây kích cực lớn dài vạn trượng xông về phía Diệp Mặc.

Cây kích cực lớn đen nhánh giống như từ trời đâm xuống, xen lẫn với tinh mang màu đen xé rách hư không giữa Vô Hồi Tiên đế và Diệp Mặc, toàn bộ không gian chỉ có một mảng đen kịt, vô biên vô hạn, giống như cuốn động cả thiên hà mà đánh xuống vậy.

Diệp Mặc lập tức cảm thấy hít thở có chút khó khăn, một kích này của Vô Hồi Tiên đế đánh ra, Diệp Mặc mới biết, rốt cục khoảng cách giữa hắn và Vô Hồi Tiên đế là bao xa. Đây còn là dưới sự trợ giúp của khoảng không gian này, một chiêu này của Vô Hồi Tiên đế liền khiến hắn có suy nghĩ không thể nào ngăn lại nổi.

Diệp Mặc lúc này đâu còn dám do dự chút nào nữa, Hắc thạch cân cũng đã được phóng ra, thần thông Thái sơn áp đỉnh. Đây là lần đầu tiên hắn dùng thần thông tấn công để làm thủ đoạn phòng ngự. Hắc thạch cân được Diệp Mặc phóng ra, trực tiếp huyễn hóa thành ngọn núi khổng lồ chu vi trăm dặm. Ngọn núi khổng lồ này căn bản cũng không có chút trì trệ nào, liền vượt qua hư không trực tiếp đánh về phía đại kích màu đen đáng sợ kia.

Cùng một lúc, hắn lại liên tiếp đánh hai quyền ra, Liệt không thần thông liên sát.

Ầm... rầm rầm...

Đại kích màu đen khiến không gian không ngừng rung động kia bị Hắc thạch cân của Diệp Mặc đập trúng, lập tức toàn bộ không gian đều chấn động kịch liệt, từng đường kích màu đen nhánh bị Hắc thạch cân đánh bay, trong hư không phát ra những tiếng ong ong cực kỳ chói tai.

Onggg...

Hắc thạch cân của Diệp Mặc giống như ngọn núi bị đại kích màu đen đâm trúng, lập tức ảm đạm, trong chốc lát, giống như một vì sao băng bay xoẹt qua vậy, trong nháy mắt liền biến thành một tảng đá bình thường.

Đường kích màu đen chỉ là ảm đạm đi một phần, rồi lại tiếp tục đánh về phía Diệp Mặc.

- Thật lợi hại...

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, đồng thời thần thông Liệt không liên sát cũng đã được phóng ra.

Thi triển liên tiếp hai quyền thần thông Liệt không, hơn mười đường sát thế thi triển ra, trong nháy mắt hình thành từng đường lốc xoáy sát thế, những lốc xoáy sát thế này nhanh chóng đập vào đường kích khổng lồ như dãy núi mà đại kích của Vô Hồi Tiên đế cực lớn mang đến.

Tiếng nổ vang cực lớn vô cùng đáng sợ kích động trong khoảng không gian này, đường kiếm dâng lên đầy trời và lốc xoáy quyền thế Liệt không của Diệp Mặc không ngừng nổ tung từng đường kích đen nhánh.

Lốc xoáy sát thế cùng với đường kích đen nhánh đan xen vào nhau, dường như xé rách toàn bộ nơi này.

Một tiếng nổ vang cuối cùng vang lên, Diệp Mặc trực tiếp bị đánh bay ra ngoài mấy dặm. Cho dù hắn là tu vi luyện thể Tiên thần cảnh, nắm đấm cũng bị xé tan be bét máu, thậm chí có thể nhìn thấy xương. Trong quá trình bị đánh bay, lại càng không ngừng bị các loại sát cơ không gian đánh trúng.

Còn Vô Hồi Tiên đế căn bản cũng không kịp giết chết Diệp Mặc, đại kích khổng lồ cũng đã lần nữa biến thành ô lớn, chặn lại những đường đao và tia sét không ngừng xông đến kia, cùng với dòng đá vụn và một số vết nứt hư không vụn vặt.

Vừa rồi lão trong khi đánh nhau với Diệp Mặc, nằm trong thế thượng phong tuyệt đối, thậm chí đến chút thương tích cũng không có, nhưng trong lòng gã cũng không bình tĩnh như vẻ mặt ngoài của lão. Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương trung kỳ, đối chiến thần thông với mình, không ngờ chỉ là bị thương rồi bị đánh bay, đến thân thể cũng không có chút thương tổn gì lớn, điều này quả thực quá mức nghe mà ghê rợn người.

Nếu như Diệp Mặc có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn, tiếp tục lằng nhằng với mình, đối với mình tuyệt đối là bất lợi. Nguyên nhân chủ yếu là do Diệp Mặc là tu vi Tiên thần cảnh, bản thân mình trong không gian này, căn bản không thể nào giết được hắn trong thời gian ngắn, còn hắn thì lại có thể lợi dụng không gian này không ngừng tạo áp lực cho mình.

Lúc đầu khả năng lão chiếm thế thượng phong tuyệt đối, thậm chí không chừng có thể khiến Diệp Mặc trọng thương, nhưng thời gian dài thì cũng khó nói. Cho dù vừa nãy lão khiến Diệp Mặc bị thương, đường đao trong không gian cũng đã khiến thân thể lão có thêm vài vết máu.

Một vết hai vết, thậm chí là tám mười vết, lão cũng không để ý. Nhưng nếu như Diệp Mặc vẫn cứ dây dưa vào lão, thì thương thế trên người lão cũng không ngừng tăng lên, vậy thì tính sao? Diệp Mặc là Tiên nhân luyện thể Tiên thần thể, hắn đương nhiên không sợ, nhưng bản thân mình không thể không cân nhắc chuyện trường kỳ tác chiến này.

Vô Hồi Tiên đế lúc này chỉ hi vọng Diệp Mặc đã bị giáo huấn, tạm thời

chạy trốn, đừng gây phiền phức cho lão nữa.

Đáng tiếc là, hi vọng của lão định sẵn thất bại. Diệp Mặc lấy ra vài viên đan dược nuốt xuống, căn bản đến nghỉ ngơi cũng không nghỉ, Tử Đao cũng đã được phóng ra, mang theo đường đao màu tím xé rách hư không, lại lần nữa bổ đến, đao đạo thần thông, Liệt ngân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1874

Ta Đang Truy Sát Ngươi

Thấy Diệp Mặc bị mình đánh thành như này, còn dám tiến đến, Vô Hồi Tiên đế suýt chút nữa thổ huyết, nhưng lúc này lão cũng không thể không đi ứng phó với các loại sát cơ không gian hiểm ác kia được.

Liệt ngân thần thông của Diệp Mặc vốn dĩ mang theo chút pháp tắc không gian, một khi phóng ra liền ngưng tụ tất cả không gian xung quanh, lúc này Liệt ngân được phóng ra, lại càng nhanh chóng tập trung những lôi kích và đường đao xung quanh lại. Nhưng đường đao và lôi kích không gian này lại càng tăng thêm khí thế của Liệt ngân của Diệp Mặc, một đường đao màu tím trong nháy mắt liền xé rách khoảng cách giữa Diệp Mặc và Vô Hồi Tiên đế.

Vô Hồi Tiên đế lại lần nữa phóng ra Dương Long Kính chặn Diệp Mặc lại, hào quang của Dương Long Kính lại lần nữa đánh bay Diệp Mặc, đường đao màu tím kinh thiên của Diệp Mặc cũng đồng thời bị Dương Long Kính của Vô Hồi Tiên đế tiêu diệt, đồng thời hào quang đầy trời cũng bị đường đao màu tím của Diệp Mặc dập tắt.

Nhưng Diệp Mặc giống như bất tử 'tiểu cường' (con gián) đánh không chết được, căn bản cũng không đợi hạ xuống đất, liền phóng một đường Lôi sa dến. Dương Long Kính lại lần nữa đánh đến, chặn lại Lôi sa của Diệp Mặc.

Diệp Mặc giống như điên cuồng, Lôi sa biến thành lôi thương, Tử Đao bổ ra Liệt ngân, Hắc Thạch cân cũng không ngừng được đập xuống.

Tiếng nổ kịch liệt rầm rầm vang lên không ngừng trong không gian, hình

thành từng làn sóng không gian, nhưng những gợn sóng không gian này trong nháy mắt bị các loại sát Diệp Mặc liên tục bị đánh bay, liên tục phóng thần thông của mình ra. Cuối cùng, Diệp Mặc quả thực coi Vô Hồi Tiên đế là bao cát tu luyện. Bao cát này quả thực lợi hại, không ngừng đánh Diệp Mặc bay ra, nhưng Diệp Mặc cũng không ngừng tiến tới.

Vết thương trên người của Diệp Mặc cũng không ngừng được tăng lên, Vô Hồi Tiên đế cũng vậy, mỗi lần bị Diệp Mặc công kích, thì trên người lão cũng xuất hiện thêm mấy vết thương do không gian này mang đến.

Còn Diệp Mặc vì là tu vi luyện thể Tiên thần thể, chẳng những bị thương ít hơn nhiều, ngay cả khôi phục cũng nhanh hơn nhiều so với Vô Hồi Tiên đế.

Cuối cùng, Vô Hồi Tiên đế quả thực bị Diệp Mặc làm cho điên lên. Tu vi luyện thể Tiên thần thể của Diệp Mặc chịu đòn rất tốt, những vết thương bình thường căn bản cũng chẳng là gì, quay người lại bước đến. Còn lão bị khoảng không gian này tàn sát bừa bãi, lại không thể toàn lực xuất thủ chí mạng với Diệp Mặc, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ mà không nói ra được.

Mấy canh giờ sau, Vô Hồi Tiên đế cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, lão cũng không muốn tiếp tục cứ đánh nhau với Diệp Mặc như này nữa, trực tiếp đạp lên Dương Long Kính quay người bỏ đi. Nếu như không phải trong này chỉ có nơi vào, mà không có lối ra, thì lão cũng xông ra ngoài rồi.

Diệp Mặc đánh đến bước này rồi, làm gì sẽ bỏ qua cho Vô Hồi Tiên đế nữa? Không nghĩ ngợi gì, liền đạp lên Tử Đao đuổi theo. Sự lợi hại của các loại sát cơ tàn sát bừa bãi trong khoảng không gian này, thông qua pháp bảo phi hành nếu như không có trận pháp phòng ngự cực mạnh, rất dễ bị xé toang. Thời Không Toa Diệp Mặc đương nhiên không nỡ lấy ra, bởi vậy, vận tốc của Diệp Mặc chậm hơn rất nhiều so vói Vô Hồi Tiên đế.

Cũng may Vô Hồi Tiên đế muốn chặn lại các loại sát cơ trong khoảng không gian này, tốc độ lập tức cũng bị kéo xuống, còn Diệp Mặc lại không

chút kiêng kị. Cứ như vậy, hai người lại hình thành cuộc truy sát một trước một sau. Điều khác nhau là, lúc trước là Vô Hồi Tiên đế truy sát Diệp Mặc, còn bây giờ thì lại là Diệp Mặc truy sát Vô Hồi Tiên đế.

Vô Hồi Tiên đế bị một Tiên Vương trung kỳ như Diệp Mặc truy sát, trong lòng buồn bực muốn thổ huyết. Mỗi lần tức giận không kìm chế nổi, lão sẽ dừng lại đánh nhau cùng Diệp Mặc một trận. Đáng tiếc là, cho dù lão có vô số lần đánh bay Diệp Mặc, thì cũng không thể nào dồn Diệp Mặc vào chỗ chết được.

Sau đó Vô Hồi Tiên đế quyết định một mực chạy trốn, lão biết rõ, trong một nơi như này, muốn giết một Tiên nhân luyện thể Tiên thần thể, quả thực quá khó. Lão muốn tìm một nơi không có các loại sát cơ như lôi kích và đường đao này, chỉ có nơi như vậy mới có thể giết chết được Diệp Mặc. Đáng tiếc là, hai người một chạy một đuổi, chạy liên tục mấy ngày liền, vẫn nằm trong khu vực tràn ngập sát cơ, không có một nơi nào yên bình hơn.

Diệp Mặc không muốn buông tha Vô Hồi, là sợ một khi Vô Hồi Tiên đế ra ngoài rồi, sẽ đến Mặc Nguyệt Tiên tông gây phiền phức. Nơi này có cơ hội tốt như này, hắn rõ ràng sẽ không bỏ qua. Nếu như trong này đều có hoàn cảnh như này, Diệp Mặc quả thực sẽ nắm lấy cơ hội mà giết chết Vô Hồi Tiên đế.

Mấy tháng trước, hắn có thể không phải là đối thủ của Vô Hồi Tiên đế, một khi Vô Hồi Tiên đế liều mạng, hắn liền chạy trốn. Nhưng cùng với thời gian, hắn không tin không giết chết được Vô Hồi Tiên đế. Cái mà hắn dựa vào chính là Tiên nhân luyện thể Tiên thần thể của mình, còn Vô Hồi thì không có.

Lúc này đã là tháng thứ hai rồi, tốc độ của Vô Hồi Tiên đế rõ ràng cũng chậm lại rồi, lúc này Diệp Mặc cũng có thể đuổi kịp Vô Hồi Tiên đế, nhưng hắn lại không hoàn toàn chặn lại Vô Hồi, chỉ là chạy phía sau thỉnh thoảng phóng một hai thần thông Lôi sa. Mỗi lần Vô Hồi Tiên đế muốn liều mạng, hắn liền quay người bỏ chạy. Nếu như Vô Hồi Tiên đế không liều mạng, thì hắn cũng sẽ tiếp chiêu Vô Hồi.

Liên tục hai tháng liền bị truy sát, Vô Hồi Tiên đế quả thực cũng không còn chút tính khí nào rồi.

Vô Hồi Tiên đế cũng biết, nếu như cứ tiếp tục như này, thì lão nhất định sẽ bị tên Tiên Vương này làm cho suy sụp, cuối cùng bị giết chết cũng không phải là không có khả năng. Mặc dù lão rất không muốn thừa nhận chuyện này, nhưng thực tế lại là như vậy. Lão thậm chí cảm thấy tên Tiên Vương truy sát phía sau lão, trên đường truy sát, còn có thể tu luyện được nữa.

Trên thực tế, Vô Hồi Tiên đế quả thực cũng không đoán sai, Diệp Mặc đúng là còn có thể tu luyện. Nhưng Diệp Mặc là đang luyện thể, hắn vừa truy sát Vô Hồi Tiên đế, vừa có thể luyện thể được. Mặc dù tiến bộ không nhiều, nhưng so với Vô Hồi Tiên đế chỉ biết liều mạng chạy thì cũng tốt hơn nhiều.

Sau khi trải qua một tháng bị truy đuổi, Vô Hồi Tiên đế cuối cùng cũng dừng lại, lão biết, cứ tiếp tục chạy như này, chỉ là tiêu hao sức mạnh của mình mà thôi.

- Anh rốt cục muốn thế nào?

Vô Hồi Tiên đế căm hận chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Không phải là tôi muốn thế nào, mà là ông muốn thế nào? Tôi khách khách khí khí đến Vô Già Âm Hà chào hỏi, thì lão già chết tiệt ông nói thế nào? Vô Già Âm Hà ông quyết không cho tôi gặp bạn tôi, tôi thì thế nào? Bây giờ tôi nói cho ông biết, tôi không thế nào hết, chỉ là muốn giết tên khốn nạn ông thôi.

Vô Hồi Tiên đế thoạt nhìn cũng trẻ tuổi hơn Diệp Mặc, quả thực như một thiếu niên, nhưng Diệp Mặc mở miệng ra là nói lão già khốn kiếp, khiến lão quả thực không chịu nổi muốn ra tay. Nhưng lão vẫn cố gắng nhẫn nhịn, lại động thủ nữa đối với lão mà nói cũng không có chút lợi ích nào.

Thấy Diệp Mặc nói xong câu này, cũng không muốn nói thêm nữa, lại muốn phóng ra quả cân lớn kia của hắn, Vô Hồi Tiên đế bất chấp phẫn nộ, mau chóng nói:

- Đợi chút, Mục Tiểu Vận gì gì đó mà anh tìm, tôi căn bản cũng chưa từng nghe nói qua, anh nếu nói trong Vô Anh phong, vậy thì cứ đến Vô Anh phong mà tìm đi, anh tìm tôi làm cái gì?

- Vô Anh Tiên đế trong Vô Anh phong có phải là người của Vô Già Âm Hà ông không? Người mà tôi tìm vốn dĩ là tông chủ của Vô Già Âm Hà, liên quan đếch gì đến ông? Ông muốn xen vào chuyện người khác sao?

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói.

Sắc mặt Vô Hồi Tiên đế vô cùng âm trầm, nhìn thấy Diệp Mặc muốn ra tay, lão chỉ có thể nhẫn nhịn sự phẫn nộ đang dâng đến cực điểm của mình trầm giọng nói:

- Anh muốn thế nào thì mới không theo sau tôi nữa?

Diệp Mặc mỉa mai cười nói:

- Đừng nói dễ nghe như vậy chứ, tôi không phải đang theo sau ông, tôi là đang truy sát ông, có hiểu không? Truy sát ông, đồ ngu.

Nói xong Hắc thạch cân của Diệp Mặc lại lần nữa được phóng ra, đợi hắn giết Vô Hồi Tiên đế rồi, cũng chẳng còn sợ cái gì nữa? Đồ của một Tiên đế, đến hắn cũng có chút mong đợi.

Khi Hắc thạch cân của Diệp Mặc được phóng ra, đồng thời một ánh hào quang màu lam phóng lên bầu trời. Đường ánh sáng màu lam này trực triếp bay thẳng cao mấy nghìn trượng, hơn nữa lại sáng đến phát lạnh.

Diệp Mặc và Vô Hồi Tiên đế nhìn nhau, liền biết đường ánh sáng màu lam lạnh này là có người động thủ, hơn nữa tu vi của người động thủ cũng không thấp, ít nhất cũng phải là đẳng cấp Tiên đế. Nhưng người không phải

đẳng cấp Tiên đế, Vô Hồi Tiên đế ngay lập tức bay về phía đường ánh sáng màu lam đó. Diệp Mặc cũng thu hồi lại Hắc thạch cân của mình, lập tức chạy theo. Hắn biết rõ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể giết chết được Vô Hồi Tiên đế.

...

Diệp Mặc và Vô Hồi vừa mới đến, hai gã đang đánh nhau kia lập tức dừng tay lại. Hai người đều là tu vi Tiên đế trung kỳ, mạnh hơn nhiều so với Diệp Mặc, cho dù Vô Hồi Tiên đế cũng không bằng.

- Vô Hồi Tiên đế, ngươi đây là?

Hai người đang đánh nhau, một Tiên nhân trung niên thoạt nhìn cực kỳ phiêu dật trong đó nhìn thấy Vô Hồi Tiên đế nghi ngờ hỏi, rõ ràng là biết Vô Hồi Tiên đế.

Vô Hồi Tiên đế quay người chật vật, tóc tai bù xù, đâu đâu cũng là vết thương chằng chịt.

Nếu như không phải Diệp Mặc mới chỉ là Tiên Vương trung kỳ, thì gã thậm chí nghi ngờ Vô Hồi Tiên đế là bị Diệp Mặc truy sát đến. Hơn nữa gã lại càng nghi ngờ hơn chính là, một Tiên Vương trung kỳ như Diệp Mặc làm sao có thể đến được nơi này?

Vô Hồi Tiên đế thấy Tiên đế trung niên này, vội vàng ôm quyền nói:

- Vô Hồi của Vô Già Âm Hà bái kiến Chính Nhân Tiên đế.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Chính Nhân Tiên đế, Vô Hồi Tiên đế làm gì còn để ý đến chyện mất mặt, đây cũng là chuyện đòi mạng của lão rồi, thể diện sớm cũng được gạt sang một bên rồi. Chỉ có nhờ sự giúp của Chính Nhân Tiên đế, lão mới có thể chế trụ được Diệp Mặc. Cho nên lão căn bản cũng không do dự, tiếp tục nói:

- Chính Nhân huynh, Vô Hồi quả thực không còn mặt mũi nào, bị tên

tiểu súc sinh này truy sát đến đây, xin Chính Nhân huynh trợ giúp.

Chính Nhân Tiên đế sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong lòng lại càng sóng to gió lớn. Gã không ngờ Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương, lại có thể truy sát Vô Hồi Tiên đế đến mức độ này, chẳng lẽ hắn ẩn giấu tu vi hay sao?

Tên Tiên đế đang đánh nhau với Chính Nhân Tiên đế, cũng kinh dị nhìn về phía Diệp Mặc, cũng không có động tác gì, cũng không định rời đi.

- Người này coi thường Vô Già Âm Hà của tôi, công khai lấy đi Tiên linh mạch của Vô Anh phong trong Vô Già Âm Hà, xin Chính Nhân huynh giúp một tay, Vô Già Âm Hà tôi nhất định vô cùng cảm kích.

Vô Hối Tiên đế nhìn thấy Chính Nhân Tiên đế cũng không động thủ, mau chóng bổ sung thêm một câu.

Diệp Mặc cười ha hả một tiếng, sau đó ôm quyền nói với Chính Nhân Tiên đế:

- Tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông trong Cung Hoa Thiên Diệp Mặc bái kiến Chính Nhân Tiên đế đại nhân, lão già Vô Hồi này đổi trắng thay đen, xin Chính Nhân tiên đế tiền bối minh giám.

Diệp Mặc vừa mới nói lời này ra, Chính Nhân Tiên đế quả thực cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, ngay cả tên Tiên đế đang đánh nhau với Chính Nhân Tiên đế cũng sững người.

Chuyện này rốt cục là như nào? Nếu như nói Diệp Mặc là một Tiên đế ẩn giấu tu vi, hắn tuyệt đối sẽ không gọi Chính Nhân Tiên đế là tiền bối, chẳng có một Tiên đế nào lại muốn gọi một Tiên đế khác là Tiền bối cả, khả năng duy nhất chính là, Diệp Mặc không ẩn giấu tu vi, là một Tiên Vương thực sự.

Huống chi Diệp Mặc còn chính miệng nói ra hắn là tông chủ của một Tiên tông đến từ hạ thiên vực, trong hạ thiên vực không thể nào lại có Tiên

đế làm tông chủ cả. Nhưng một Tiên Vương truy sát Tiên đế, cũng quá bất hợp lý rồi.

- Chuyện này rốt cục là như thế nào?

Chính Nhân Tiên đế chấn kinh một hồi, lúc này mới lẩm bẩm nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1875

Vô Trần Quả

Diệp Mặc cũng không thèm để ý tới Chính Nhân Tiên Đế còn đang đứng bên cạnh Vô Hồi Tiên Đế, chẳng chút giấu diếm gì mà kể lại câu chuyện mình tới Vô Già Âm Hà.

Chính Nhân Tiên Đế không cần nghe Diệp Mặc nói hết thì đã hiểu được là có chuyện gì rồi. Không nói tới việc Diệp Mặc có tiềm lực kinh người, cho dù là Diệp Mặc không có tiềm lực gì, thì y cũng không thể nào nói giúp cho người không có đạo lý là Vô Hồi Tiên Đế được. Vô Hồi Tiên Đế hiển nhiên là cho rằng trên người tên Diệp Mặc này có bí mật, hơn nữa cũng nghĩ rằng bản thân ăn chắc được Diệp Mặc rồi, nhưng không ngờ tới cuối cùng lại còn bị Diệp Mặc đuổi giết lại. Đối mặt với chuyện này thì Chính Nhân Tiên Đế sao có thể mặt dầy đi gây sự được chứ?

Thấy Chính Nhân Tiên Đế hiển nhiên là không có ý nói giúp, thì Vô Hồi Tiên Đế đã biết rõ rằng không thể trông cậy vào Chính Nhân Tiên Đế rồi, tên Tiên Đế còn lại kia thì y lại không hề quen biết.

Thấy tình hình như vậy, thì y chỉ có thể nghiêm nghị nói với Diệp Mặc:

- Nếu như mày dám làm gì tao, thì Vô Già Âm Hà của ta chắc chắn sẽ tiêu diệt toàn bộ Mặc Nguyệt Tiên tông của mày.

Diệp Mặc cũng lạnh giọng nói:

- Nếu như Mặc Nguyệt Tiên tông của tao có một người vì Vô Già Âm Hà mà xẩy ra chuyện, thì Diệp Mặc tao xin thề, cả cuộc đời này nhất định phải biến Vô Già Âm Hà thành tro bụi. Nhiều nhất cũng chỉ là cho Vô Già

Âm Hà của mày giữ lại thêm chút hơi tàn trong vài năm mà thôi.

Nghe Diệp Mặc nói xong thì Vô Hồi Tiên Đế chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát. Cho dù là Chính Nhân Tiên Đế cũng cảm giác được toàn thân ớn lạnh. Bọn họ đều không hề cho rằng Diệp Mặc đang khoác lác, vì với bản lĩnh dùng tu vi Tiên Vương đuổi giết Vô Hồi Tiên Đế, thì một khi hắn tấn cấp lên Tiên Đế rồi, cả cái Vô Già Âm Hà kia căn bản không đủ để cho hắn nhét kẽ răng nữa. Chính Nhân Tiên Đế âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đã không tùy tiện động thủ với Diệp Mặc.

Với loại bản lĩnh đuổi giết cả Vô Hồi Tiên Đế của Diệp Mặc, thì cho dù là y động thủ với Diệp Mặc, chỉ sợ cũng không có cách nào giết được Diệp Mặc cả. Một khi hắn chạy trốn được, thì đó chính là hậu hoạn vô cùng. Có thể nói rằng nếu như không giết được Diệp Mặc, thì sẽ không có một môn phái nào dám đi tiêu diệt tông môn của Diệp Mặc cả.

- Ha ha, hay lắm. Hà Xung tôi rất bội phục những người như cậu. Cậu chỉ cần để ý tới việc giết tên này thôi, tôi cam đoan là sẽ không ngăn cản cậu.

Tên Tiên Đế trung kỳ còn lại vừa rồi còn đánh nhau với Chính Nhân Tiên Đế lúc này cũng đã hiểu mọi chuyện, lập tức giơ ngón tay cái lên với Diệp Mặc rồi nói. Hiển nhiên là y rất đồng tính với cách làm của Diệp Mặc.

Tuy Chính Nhân Tiên Đế nghe xong lời này thì cực kỳ khó chịu, nhưng bản tính của y vốn bình thản, hơn nữa cũng không muốn nói giúp bên nào cả. Thực tế thì dù Diệp Mặc và Vô Hồi tiếp tục đánh nhau, y cũng sẽ không ra tay giúp ai. Còn Vô Hồi Tiên Đế lúc này tuy rất phẫn hận với Hà Xung Tiên Đế, nhưng cũng chẳng dám nói lời nào.

Bất quá sau khi Chính Nhân Tiên Đế do dự một lát, thì liền chủ động nói:

- Diệp Mặc, tôi cảm thấy oan gia nên giải không nên kết. Hơn nữa ngươi cũng là chủ một tông. Huống chi ở đây còn rất nhiều thứ cần chúng ta đi tìm

kiếm, cho nến nếu lãng phí thời gian vào việc đánh nhau nhàm chán thì thật sự là không có lợi đâu.

Diệp Mặc hiểu được ý của Chính Nhân Tiên Đế. Sự việc hắn đuổi giết Vô Hồi Tiên Đế ở đây đã bị bại lộ rồi, cho nên một khi hắn giết Vô Hồi Tiên Đế, cũng đồng nghĩa với việc kết thành tử thù với Vô Già Âm Hà. Chính Nhân Tiên Đế nhắc nhở hắn việc hắn còn là một tông chủ của một tông môn, chính là muốn hắn nên cân nhắc lợi hại về phiá tông môn của hắn.

Không đợi Diệp Mặc trả lời, thì Chính Nhân Tiên Đế lại tiếp tục nói với Vô Hồi Tiên Đế:

- Vô Hồi Tiên Đế, hiểu lầm giữa ngươi và Diệp Mặc cũng không tính là quá sâu. Cho nên ngươi chỉ cần bảo đảm rằng từ nay về sau sẽ không động thủ với Mặc Nguyệt Tiên tông, thì ta tin rằng Diệp Mặc cũng sẽ không tiếp tục vô lý mà đuổi giết ngươi đâu.

Chính Nhân Tiên Đế đoán chắc rằng sau khi việc đuổi giết Vô Hồi Tiên Đế bị lộ, thì Diệp Mặc sẽ không tiếp tục động thủ với Vô Hồi Tiên Đế nữa, cho nên mới chủ động đứng ra làm người hòa giải.

Vô Hồi Tiên Đế biết rõ đây là cơ hội duy nhất của y, cho nên liền nhanh chóng nói:

- Chỉ cần Diệp tông chủ nguyện ý buông bỏ đoạn thù oán này, thì tương lai Vô Hồi tôi nhất định sẽ không biện minh một lời nào, hơn nữa cũng tuyệt đối sẽ không động đến Mặc Nguyệt Tiên tông nửa phần.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Nếu như hắn chưa biết rõ rằng Tiểu Vận đã rời đi được rồi, thì cho dù là hắn không giết tên Vô Hồi Tiên Đế này, cũng nhất định phải bắt lấy y. Nhưng hiện giờ Tiểu Vận đã rời đi rồi, mà hắn cũng đã lấy được hai cái Tiên linh mạch, cộng thêm việc Chính Nhân Tiên Đế ra mặt nữa nên thật sự là không cần phải tiếp tục gây khó dễ cho tên Vô Hồi này.

Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc liền lạnh lùng nói:

- Đã như vậy, thì ta cũng không tính toán nữa. Chỉ là vì ngươi đuổi giết ta, ta rút đi hai cái Tiên linh mạch...

- Nếu như ngươi đồng ý bỏ chút thù oán này, thì ta cũng tuyệt đối sẽ không so đo chuyện hai cái Tiên linh mạch kia.

Vô Hồi Tiên Đế căn bản là không chờ Diệp Mặc nói hết, đã nhanh chóng nói thêm một câu.

- Nhưng theo như ta biết thì hai cái Tiên linh mạch kia không phải là của ngươi, mà là của Vô Anh Tiên Đế. Nếu như Vô Anh Tiên Đế tới tìm ta thì sẽ thế nào?

Diệp Mặc bình thản nói.

- Ta cam đoan rằng Vô Anh lão tổ sẽ không tìm tới ngươi. Ta cũng là Tiên Đế của Vô Già Âm Hà, chẳng lẽ ngươi còn không tin lời ta nói sao? Ta nói được thì sẽ làm được. Nếu như Vô Anh lão tổ muốn tìm ngươi, thì ta nhất định sẽ ra mặt.

Vô Hồi Tiên Đế lúc này đã cực kỳ sợ hãi Diệp Mặc rồi, gần như muốn vỗ ngực bình bịch chứng minh.

Diệp Mặc giơ một cái Thủy tinh cầu lên rồi nói:

- Hy vọng ngươi giữ đúng lời hứa.

Dù biết rằng lời nói của mình đã bị Diệp Mặc ghi vào Thủy tinh cầu, nhưng Vô Hồi cũng không có cách nào khác. Bất luận là y muốn nói gì, thì cũng cần phải đánh thắng người ta thì mới được. Hiện tại y căn bản là đánh không lại Diệp Mặc, vậy thì dù nói cái gì cũng đều là nói nhảm hết.

Diệp Mặc thu hồi Thủy tinh cầu, đi đến trước vị tên Tiên Đế trung kỳ kia rồi ôm quyền nói:

- Đa tạ tiền bối đã nói giúp.

- Ha ha, không dám. Tôi thích kết làm bằng hữu với những người như cậu. Gọi tôi tiền bối thì khách khí quá rồi. Tôi là Hà Xung, chỉ là một tán tu mà thôi.

Hà Xung Tiên Đế cười ha hả nói.

- Tôi là Diệp Mặc, tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông. Hoan nghênh Hà Xung huynh đến làm khách.

Diệp Mặc mặc dù chỉ có tu vi Tiên Vương, nhưng ở trong mảnh không gian này, kết hợp với tu vi luyện thể của hắn, thì thực lực của hắn cũng không thấp hơn so với một Tiên Đế bình thường, cho nên cũng không cần thiết phải quá câu nệ.

- Được, tôi nhất định sẽ đến. Nhưng hiện giờ ở đây có rất nhiều thứ tốt...

Hà Xung Tiên Đế cũng nói ở trong này có nhiều thứ tốt, khiến cho Diệp Mặc cũng nhịn không được nữa. Hiện tại hắn thiếu thốn nhất chính là những thứ đồ tốt, mà Hà Xung Tiên Đế và Chính Nhân Tiên Đế đều nói ở trong này có thứ tốt, cho nên hắn liền vội vàng ôm quyền hỏi:

- Chính Nhân Tiên Đế đại nhân, Hà Xung huynh, ở trong này đến cùng là có thứ gì tốt vậy?

Chính Nhân Tiên Đế thấy Diệp Mặc hỏi thăm, thì lập tức đáp:

- Ở đây thì phía dưới ẩn nấp rất nhiều Tiên linh mạch, hơn nữa còn có một loại Tiên quả cao cấp tên là 'Vô trần quả'. 'Vô trần quả' vô hoa vô diệp, vô căn vô chi (Không hoa không lá, không rễ không cành), có tác dụng thanh tẩy tâm cảnh, giúp đỡ người dùng chứng đại đạo vô thượng. Những Tiên Đế tới đây, không ai là không muốn có được Diệp Mặc nghi hoặc:

- 'Vô trần quả' kia không rễ không cành, thì sao có thể sinh tồn được?

Cho dù là Vô Hồi Tiên Đế cũng ở một bên chăm chú lắng nghe. Tu luyện tới Tiên Đế, thì điều đầu tiên muốn theo đuổi chính là chứng đạo. Hiện tại 'Vô trần quả' có ích cho việc chứng đạo, thì ai lại không muốn chứ?

- Loại quả này chỉ sinh tồn bên trong không gian này, lơ lửng dưới sát cơ trùng điệp kia, quanh năm bị lôi điện, đao mang và ánh lửa bao vây mà không ngừng tinh lọc rồi lại tinh lọc. Một khi có người tiếp cận, thì loại Tiên quả này sẽ tự động chạy tránh đi. Sau khi ta đi vào, thì có gặp qua được một lần, nhưng cũng không có duyên lấy được. Loại quả này có mầu vàng kim nhạt, và đến tận bây giờ ta cũng không hiểu vì cái gì mà nó chưa bị không gian nơi này xoắn nát.

Chính Nhân Tiên Đế thở dài.

Trong lòng Diệp Mặc thầm than. Tạo hóa của thế giới này thật sự là quá mức thần kỳ, đủ thứ chưa từng được nghe đến đều có thể xuất hiện được.

- Chính Nhân Tiên Đế tiền bối, tôi nghe nói rất nhiều Tiên Đế cũng tiến vào trong này rồi, vậy thì vì sao ở đây chỉ có ngài và Hà Xung huynh hai người?

Diệp Mặc nghe nói nơi này có Tiên linh mạch số lượng lớn, thì đã sớm động tâm rồi. Hắn đã tu luyện tới Tiên Vương trung kỳ, và thứ mà hắn thiếu thốn nhất chính là Tiên linh mạch.

Với tốc độ tiêu hao Tiên linh mạch của hắn, thì tuy là đã lấy được hai cái Tiên linh mạch từ Vô Già Âm Hà, nhưng một khi tu luyện, thì hai cái Tiên linh mạch này không biết có đủ cho hắn lên được tới Tiên Vương hậu kỳ không nữa?

Chính Nhân Tiên Đế lập tức nói:

- Là vì nơi này đã không có đường ra nữa rồi, sau đó lại có Tiên Đế phát hiện ra Tiên linh mạch ở chỗ này, cho nên mới bắt đầu chia nhau ra tìm kiếm Tiên linh mạch. Và cũng vì 'Vô trần quả' xuất hiện, cho nên rất nhiều người

cũng đi tìm 'Vô trần quả', từ đó mới trở nên phân tán. Ta và Hà Xung xảy ra tranh chấp, cũng là vì nơi này có Tiên linh mạch.

Tuy Diệp Mặc rất tôn kính Chính Nhân Tiên Đế, nhưng Chính Nhân Tiên Đế cũng không dám xem nhẹ Diệp Mặc, đã sớm đem Diệp Mặc lên đối đãi bằng cấp bậc ngang hàng rồi. Một Tiên Vương ở trong này có thể đuổi giết Tiên Đế, thì tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Hơn nữa hiện tại bọn họ bốn người ở đây, thì ngoại trừ Diệp Mặc là không có bất kỳ loại pháp bảo phòng ngự nào ra, thì cả ba người bọn họ đều có một kiện pháp bảo phòng ngự bảo vệ toàn thân.

Như vậy thì có thể thấy được Diệp Mặc ít nhất còn là một tiên nhân luyện thể Tiên Thần thể. Loại người có tiềm lực cực đại này, thì trừ phi y là đồ ngốc mới dám đi đắc tội.

Hà Xung Tiên Đế thấy như vậy thì lập tức cười hắc hắc rồi nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc lão đệ, nơi này có Tiên linh mạch nhưng lại không thể phát hiện ra dễ dàng được. Cậu xem, ở nơi này không có một chút dấu hiệu nào, nhưng thực tế thì phía dưới lại có Tiên linh mạch đấy. Ở mảnh không gian sát cơ này, chỉ cần những đạo sát cơ kia tụ tập thành hình vòng tròn, thì đồng nghĩa với việc ở bên dưới có Tiên linh mạch. Hơn nữa vòng tròn càng lớn, thì đẳng cấp Tiên linh mạch ở đó càng cao.

Diệp Mặc nghe Hà Xung nói xong, thì liền cẩn thận chú ý một chút tình huống xung quanh. Quả nhiên là hắn phát hiện ra nơi này có các loại lôi điện, đao mang, còn có một chút ánh lửa đều tụ tập lại thành một vòng tròn.

- Đúng thế, mảnh không gian này phải có một cái sát trận tự nhiên khổng lồ, và những lôi điện cùng với đao mang này đều là do sát trận tự nhiên tạo thành. Mà Tiên nguyên cung cấp cho cái sát trận tự nhiên này chính là những Tiên linh mạch ở phía dưới. Theo lý thuyết, thì một khi toàn bộ Tiên linh mạch ở nơi này bị lấy đi, mảnh không gian này sẽ trở lại bình thường. Nhưng muốn lấy đi toàn bộ Tiên linh mạch ở đây thì gần như là không thể

nào.

Chính Nhân Tiên Đế cũng gật đầu.

- Chính Nhân, chúng ta đánh nhau cũng lâu rồi, dù sao ai cũng không được chỗ tốt nào cả. Ta thấy là nên thế này. Cái Tiên linh mạch này hai người chúng ta chia đều. Nếu như có hai cái, vậy thì mỗi người một cái. Còn nếu như có ba, vậy thì...

Hà Xung Tiên Đế liền theo bản năng nhìn sang Diệp Mặc cùng Vô Hồi Tiên Đế. Còn Vô Hồi Tiên Đế thấy Hà Xung Tiên Đế nhìn về phía y, thì liền vội nói:

- Tôi không cần.

Khuôn mặt Hà Xung Tiên Đế lộ ra một tia khinh thường, sau đó nói tiếp:

- Vậy thì cho Diệp huynh đệ đây một cái.

Đối thủ của mình là Hà Xung đã chủ động cho Diệp Mặc mặt mũi, thì Chính Nhân Tiên Đế hiển nhiên sẽ không đi đắc tội với loại người như Diệp Mặc. Cho nên y lập tức gật đầu:

- Được, cứ như vậy đi.

Chính Nhân Tiên Đế cùng Hà Xung Tiên Đế nói xong, thì lập tức lấy ra pháp bảo bắt đầu đào bới chỗ này. Mà Diệp Mặc lúc này thì lại nhìn thấy một hào quang mầu vàng kim nhạt lao đến.

Tia sáng này còn chưa tới gần, thì hắn liền nghe thấy một mùi hương nhàn nhạt. Và hắn lập tức hiểu rằng đó chính là 'Vô trần quả'.

Sau một khắc thì trong thần thức của hắn lập tức nhìn thấy bẩy tám tên Tiên Đế nữa. Hiển nhiên là những tên Tiên Đế này đều đang đuổi theo 'Vô trần quả' mà tới đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1876

Tái Động Can Qua

Diệp Mặc có rất nhiều kinh nghiệm trong việc bắt 'Giác hồn tảo' và 'Hư không phi tuyết', cho nên hắn biết rõ rằng 'Vô trần quả' quả này thuộc loại có linh tính cực cao. Nếu như nó đã chạy thoát, rồi phải đuổi theo phía sau, thì tuyệt đối là rất khó có thể bắt đ. Hiện tại vài tên Tiên Đế đang đuổi theo 'Vô trần quả' kia đã nói rõ vấn đề rồi.

Tốc độ của 'Vô trần quả' không nhất định nhanh bằng 'Hư không phi tuyết', tuy nhiên lại có linh tính cao hơn 'Hư không phi tuyết', hơn nữa còn có một tia thuộc tính không gian nữa. Đôi khi anh rõ ràng đã gần bắt được 'Vô trần quả' rồi, nhưng tốc độ của nó lại đột nhiên nhanh hơn, hoặc là đột nhiên nó lại nhảy lên một cái trong không gian rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Nếu như đuổi theo 'Vô trần quả' không phải là Tiên Đế, thì 'Vô trần quả' kia đã sớm không thấy tăm hơi rồi. Những Tiên Đế kia có thể nắm bắt được những lực lượng dao động rất nhỏ trong không gian, cho nên đến bây giờ vẫn còn đang đuổi theo được 'Vô trần quả'.

Thần thức của Diệp Mặc thấy 'Vô trần quả' đang bay tới, thì liền nhanh chóng thu liễm lại khí tức của mình, ngay cả lưới thần thức cũng không hề thi triển. Hắn đoán rằng nếu như 'Vô trần quả' có thể dùng 'Thần thức vực' hoặc là lưới thần thức để bắt, thì nó đã sớm bị Tiên Đế bắt rồi. Đâu thể nào bay được tới nơi này nữa?

Thực tế thì Diệp Mặc đoán không hề sai. 'Vô trần quả' một khi bị bất luận loại thần thức nào tiếp xúc tới, thì sẽ lập tức Độn không mà đi, sau một khắc sẽ xuất hiện ở nơi khác. Chính vì như vậy nên 'Vô trần quả' vẫn một

mực bị thần thức của Tiên Đế nhìn thấy, nhưng vẫn không có cách nào bắt được cả.

Sau khi 'Vô trần quả' vọt tới gần Diệp Mặc, thì Diệp Mặc đột nhiên thò tay vào người lấy ra một cái hộp ngọc để ngăn đón 'Vô trần quả'. Chỉ một khắc sau khi 'Vô trần quả' kia tự động lọt vào hộp ngọc, thì Diệp Mặc lập tức đánh cấm chế lên, thu nó vào trong nhẫn trữ vật.

Lúc này mấy tên Tiên Đế kia cũng đã đến. Những tên Tiên Đế này đều là người khôn khéo, cho nên dù Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương, nhưng cũng không có ai vừa đến đã động thủ ngay cả.

Diệp Mặc đứng tại mảnh không gian này, xung quanh không có một pháp bảo hộ thân nào, mà các loại lôi điện cùng đao mang trong không gian xung quanh giống như là không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới hắn, chỉ là đánh lên trên người hắn rồi sau đó lập tức biến mất không còn gì nữa, hoặc căn bản là chúng không đánh lên được tới người của hắn thì đã biến mất rồi. Chỉ như vậy thôi cũng đủ cho họ biết rõ Diệp Mặc ít nhất là một tiên nhân luyện thể tu vi Tiên Thần thể.

Tại Tiên Giới thì tiên nhân luyện thể tu vi Tiên linh thể đã cực kỳ hiếm thấy rồi, vậy thì một tiên nhân Tiên Thần thể căn bản chính là lông phượng sừng lân. Có người thậm chí còn chưa bao giờ thấy qua người nào có thể tu luyện được tới trình độ đó, cho nên mặc dù không có ai chủ động tiến lên nói chuyện với Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc vẫn tạo ra sự chú ý của tất cả.

- Ha ha, Chính Nhân huynh, Vô Hồi Tiên Đế...

Trong số những Tiên Đế mới tới đã có một người nhận ra Chính Nhân Tiên Đế và Vô Hồi Tiên Đế, lập tức bước lên ôm quyền chào hỏi.

Chính Nhân Tiên Đế cũng vội vàng ôm quyền chào lại. Diệp Mặc cũng thấy rõ, vừa mới tới có tất cả bảy Tiên Đế, nhưng không có người nào thuộc Tứ Đại Đế cả, và cũng không có Vô Anh Tiên Đế. Tu vi cao nhất là một ông già. Hắn nghe được Chính Nhân Tiên Đế gọi ông ta là Nông Viêm Tiên Đế,

tu vi Tiên Đế hậu kỳ.

Diệp Mặc lại kỳ quái khi thấy mấy tên Tiên Đế mới tới này quen biết với Chính Nhân Tiên Đế và Vô Hồi Tiên Đế, nhưng lại không hề biết Hà Xung Tiên Đế.

Chờ tới khi Chính Nhân Tiên Đế và Vô Hồi Tiên Đế chào hỏi mấy tên Tiên Đế mới tới xong, thì một tên Tiên Đế trung kỳ trong số người mới tới liền nghi hoặc nhìn Diệp Mặc mà hỏi:

- Không biết vị này là ai?

- À, vị này chính là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông thuộc Cung Hoa Thiên, tên là Diệp Mặc.

Chính Nhân Tiên Đế lập tức giới thiệu.

Diệp Mặc là một Tiên Vương, cho nên cũng vội vàng tiến lên ôm quyền rồi nói:

- Diệp Mặc bái kiến chư vị tiền bối.

- Anh thật sự là một Tiên Vương sao?

Tên Tiên Đế trung kỳ vừa rồi hỏi về Diệp Mặc lập tức nghi hoặc nhìn Diệp Mặc thốt lên một câu. Y thật không ngờ Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương lại có thể xuất hiện ở nơi này.

Bất quá sau khi y nói xong thì lập tức liền hiểu ra. Diệp Mặc này mặc dù chỉ là một Tiên Vương, nhưng lại là một tiên nhân luyện thể tu vi Tiên Thần thể.

Y có thể hiểu được, thì những Tiên Đế còn lại đều có thể hiểu được. Diệp Mặc có thể đi vào nơi này là vì tu vi luyện thể cao cấp của mình. Mà Diệp Mặc thoạt nhìn thì dường như tuổi tác cũng không lớn, nhưng chẳng những là một Tiên Vương, lại còn là một tiên nhân luyện thể Tiên Thần thể,

thì chắc chắn là trên người hắn có bí mật không nhỏ.

Tuy tất cả mọi người đều không có cử động gì, nhưng đã có vài tên Tiên Đế có ý đồ với Diệp Mặc rồi. Có thể tu luyện tới Tiên Đế thì trên người ai mà không có chút bí mật?

Nhưng tất cả mọi Tiên Đế cũng biết chuyện này nhưng lại không có ai làm ra hành động gì cả. Trừ phi là người nào giống với Chân Thánh Đế và Vô Song Tiên Đế, bí mật ở trên người quá lớn cho nên mới dẫn đến kết cục khiến cho nhiều người tức giận.

Diệp Mặc tu luyện 'Tam sinh quyết', cho nên giác quan thứ sáu của hắn rất mạnh. Và ngay lúc này hắn đã lập tức có một cảm giác nguy cơ nhàn nhạt.

Nhưng Diệp Mặc cũng không quá lo lắng, vì trong mảnh không gian này, xác thực là hắn không phải đối thủ của những tên Tiên Đế kia. Nhưng nếu hắn muốn chạy trốn, thì cũng có thể làm được. Trốn cùng với truy đuổi hoàn toàn khác nhau, vì trốn có thể tùy ý mà 'Thuấn di', có thể tùy ý lựa chọn phương hướng, như vậy thì tốc độ của hắn sẽ nhanh hơn một bậc. Nơi khác thì có lẽ hắn chạy không thoát khỏi sự truy sát của Tiên Đế, nhưng ở nơi này thì có thể.

Trong lòng Chính Nhân thầm cười lạnh. Nếu như Diệp Mặc dễ bị đánh cướp như vậy, thì hắn đã sớm trở thành món ngon của Vô Hồi Tiên Đế rồi, bản thân mình vừa rồi cũng chẳng cần phải giới thiệu hắn cho mấy tên Tiên Đế này.

Không ai nhận ra Hà Xung Tiên Đế, và Hà Xung Tiên Đế cũng không chủ động tiến lên chào hỏi ai, mà chỉ tiếp tục đánh pháp bảo của mình ra. Mặt đất cứng rắn như pháp bảo kia lập tức đã bị y đánh ra một khe nứt.

Lúc này một luồng Tiên linh khí nồng đậm mới truyền ra ngoài khiến ánh mắt của tất cả mọi người lập tức bị hấp dẫn.

- Ha ha, thật sự là ba cái Tiên linh mạch cực phẩm, vậy thì ta xin lấy trước một cái.

Hà Xung Tiên Đế sau khi cười ha hả thì liền lấy đi một cái Tiên linh mạch cực phẩm đưa vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Những tên Tiên Đế mới tới kia lúc này mới hiểu được, hóa ra mấy người Chính Nhân Tiên Đế đã phát hiện ra nơi này có ẩn dấu Tiên linh mạch cho nên mới tụ tập ở đây.

Tuy Tiên linh mạch cực phẩm cực kỳ đáng quý, nhưng không có ai có hành động gì cả. Nếu như là ở bên ngoài, thì nói không chừng là đã có người lao lên cướp đoạt rồi. Nhưng trong mảnh không gian này thì chỉ cần cố gắng đi tìm, cũng không phải là quá khó khăn để tìm ra nơi có Tiên linh mạch được ẩn dấu.

Chính Nhân Tiên Đế thấy thế thì cũng bước tới lấy đi cái Tiên linh mạch thứ hai. Khi tất cả mọi người đều cho rằng Vô Hồi Tiên Đế sẽ tiến lên lấy đi cái Tiên linh mạch thứ ba thì lại phát hiện ra chỉ có tên Tiên Vương trung kỳ là Diệp Mặc tiến lên lấy đi cái Tiên linh mạch thứ ba.

Điều này khiến cho mấy tên Tiên Đế kia ngây ngẩn cả người. Chỉ có ba cái Tiên linh mạch, vậy thì dù thế nào cũng đâu thể tới phiên tên Diệp Mặc chỉ có tu vi Tiên Vương trung kỳ kia chứ? Còn tên Vô Hồi Tiên Đế kia thì vì sao lại đứng im bất động?

Trong lòng Vô Hồi Tiên Đế thì đang cực kỳ phẫn hận. Y cảm giác được mình quả thật đã quá mất mặt rồi. Nhưng dù là vậy, thì y cũng không muốn đứng ra giải thích một câu nào.

- Ha ha, Hà Xung tôi đi trước. Diệp Mặc huynh đệ, đây là Thông tin châu của tôi, có chuyện gì thì hãy liên hệ nhé.

Hà Xung Tiên Đế đã lấy được một cái Tiên linh mạch, lập tức đưa cho Diệp Mặc một cái Thông tin châu sau đó quay người biến mất không thấy

đâu nữa.

Diệp Mặc thu hồi Thông tin châu của Hà Xung Tiên Đế, sau đó quay sang ôm quyền nói với Chính Nhân Tiên Đế cùng những Tiên Đế còn lại:

- Các vị Tiên Đế đại nhân, vãn bối xin cáo từ.

- Đợi một chút...

Tên Tiên Đế trung kỳ lúc trước hỏi về Diệp Mặc thấy Diệp Mặc muốn đi thì lập tức đưa tay ra ngăn cản lại.

Trước đó y còn tưởng rằng Diệp Mặc cùng Hà Xung Tiên Đế có quan hệ, cho nên mới khiến Chính Nhân Tiên Đế cùng với Vô Hồi Tiên Đế phải kiêng kỵ. Nhưng bây giờ Hà Xung Tiên Đế kia đã rời đi, chỉ để lại cho Diệp Mặc một viên Thông tin châu, hiển nhiên là trước đó hai người không hề quen biết gì.

Những tên Tiên Đế còn lại cũng hiểu rõ chuyện này, cũng lập tức có người tiến lên, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Vài tên Tiên Đế đã có chủ ý sẵn, một khi trên người Diệp Mặc có công pháp luyện thể cao cấp, vậy thì bất luận thế nào bọn họ cũng muốn có được một bản.

Diệp Mặc ngừng lại, cũng không hề nói gì. Hắn tôn kính tu vi của đối phương, không có nghĩa là hắn sợ đối phương. Hắn đã cảm giác được cái tên Tiên Đế bảo hắn dừng lại này không hề có ý tốt gì, cho nên đâu còn tiếp tục khách khí nữa.

- Bổn Đế là Hiên Phong của Ma Hoan tông. Diệp tông chủ chỉ với tu vi Tiên Vương của mình, mà có thể đi vào được mảnh không gian này, quả thực là bất phàm.

Tên Hiên Phong Tiên Đế này nói chuyện thì có vẻ khách khí, nhưng lại nói bằng giọng điệu ra vẻ bề trên. Thái độ lạnh nhạt phối hợp với bộ tiên bào mầu xanh tím trên người, cùng với những đường vân xanh đen lấp lánh kim quang bên hông, thật đúng là một bộ dáng mang đậm phong phạm tiền bối

trên Tiên Giới.

Diệp Mặc cũng không coi tên này là một tiền bối Tiên Giới. Cái loại giọng điệu của tiền bối đối với vãn bối thì trong nội tâm Diệp Mặc vốn đã không thích rồi, lại thêm việc tên này là người của Ma Hoan tông khiến cho hắn càng cảm thấy khó chịu hơn.

Hiên Phong Tiên Đế dường như cũng không thèm để ý việc Diệp Mặc không thèm trả lời mình, mà liền nói tiếp:

- 'Vô trần quả' kia vừa rồi là mấy người chúng ta đuổi theo đấy. Mà vận khí của ngươi thật không tệ, lại có thể giúp chúng ta ngăn đón được 'Vô trần quả'...

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh, nhưng cũng không hề lên tiếng. Hắn rất muốn nhìn xem tên Hiên Phong Tiên Đế này da mặt đến cùng là dầy như thế nào?

Thấy Diệp Mặc vẫn không nói một câu, thì Hiên Phong Tiên Đế đã có chút khó chịu, liền hừ một tiếng rồi nói:

- Chúng ta với tư cách là tiền bối cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà lại để cho một hậu bối như ngươi hỗ trợ. Lấy 'Vô trần quả' của ngươi ra đây, ta sẽ ban thưởng cho ngươi mấy viên đan dược.

Mấy tên Tiên Đế còn lại sau khi nghe được lời Hiên Phong Tiên Đế nói, thì lập tức đã hiểu rõ Hiên Phong Tiên Đế sẽ không độc chiếm một mình những thứ y lấy được. Cho nên tất cả đều bắt đầu nghĩ cách riêng của mình. Tên Tiên Vương này có thể có được công pháp luyện thể đỉnh cấp, thì nói không chừng là còn có những truyền thừa khác nữa. Nếu thật như vậy, thì mỗi người bọn họ có hể được chia bao nhiêu?

- Nói như vậy thì 'Vô trần quả' là do các ngươi nuôi dưỡng trong này sao?

Diệp Mặc châm chọc một câu. Sau khi nói xong thì hắn lập tức chuẩn bị

tùy thời mà chạy trốn.

Hiên Phong Tiên Đế sầm mặt lại:

- Ngươi chỉ là một Tiên Vương, cần 'Vô trần quả' để làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn không muốn lấy ra sao?

- Ngươi nói đúng rồi, đồ đạc của ta đương nhiên ta không muốn lấy ra rồi.

Diệp Mặc nói với vẻ khó chịu, đồng thời cũng bắt đầu vận chuyển Tiên nguyên.

Hiên Phong Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, không thèm nói lời nào nữa, liền đưa 'Tiên nguyên thủ' hướng tới Diệp Mặc.

Thấy Hiên Phong Tiên Đế động thủ, thì những tên Tiên Đế còn lại không có một người nào muốn nói gì cả. Còn trong nội tâm của Vô Hồi Tiên Đế thì đang âm thầm cười lạnh không thôi.

Tên Hiên Phong Tiên Đế này thì y biết rõ, so với y chỉ là lợi hại hơn một chút mà thôi, là Tiên Đế trung kỳ. Bất quá chỉ là một Tiên Đế trung kỳ, mà dám khinh thường dùng 'Tiên nguyên thủ' để bắt lấy Diệp Mặc, quả thực là quá mức cuồng vọng rồi. Y căn bản cũng không thèm nhắc nhở Hiên Phong Tiên Đế, vì bản thân y đã phải chịu thua thiệt nhiều trong tay Diệp Mặc rồi, nếu không để cho người khác cũng phải chịu chút thiệt thòi, thì trong lòng của y cảm thấy không công bằng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1877

Tấn Cấp Tiên Thao

Lúc bàn tay Tiên Nguyên to lớn của Hiên Phong tiên đế chộp tới, Diệp Mặc đã đấm ra một quyền, thần thông Liệt không.

Trong nháy mắt khi một quyền này tung ra, toàn bộ ánh đao và tia sét chung quanh đều cuốn tới, hình thành nên mấy vòng xoáy sát thế không gian.

Mấy Tiên đế chung quanh vừa thấy Diệp Mặc phóng ra thần thông, lập tức vẻ mặt liền biến đổi, vẻ mặt của Hiên Phong tiên đế cũng biến đổi.

Sau một tiếng 'Ầm' nổ tung, lưỡi đao và các loại sát cơ chung quanh lần lượt bị cuốn đi. Bàn tay của Hiên Phong tiên đế trực tiếp bị xé toạc thành nát bấy, mà Hiên Phong tiên đế bị vòng xoáy sát thế Liệt Không cuốn trúng, lập tức rút lui ra xa vài chục trượng, tiên bào xanh tím trên người cũng trực tiếp bị xé toạc ra.

Tiên đế Vô Hồi ở một bên nhìn rồi cười lạnh, Hiên Phong tiên đế cũng chỉ là một Tiên đế trung kỳ hơi mạnh hơn so với gã một chút mà thôi, cũng dám dùng Tiên Nguyên đại thủ đi bắt Diệp Mặc, quả thực không biết sống chết. Gã khẳng định nếu như một mình Hiên Phong tiên đế gặp phải Diệp Mặc, với cá tính như kẻ điên kia của Diệp Mặc, tuyệt đối sẽ chết cũng phải quấn lấy đến cùng, đúng là hời cho tên này quá rồi.

Hiên Phong tiên đế tức giận nhìn nơi Diệp Mặc vừa đứng, nơi đó đã chỉ còn là một vòng xoáy Tiên Nguyên, mà Diệp Mặc đã sớm Thuấn di rời khỏi nơi đó rồi, biến mất không thấy gì nữa. Trong bầu không gian này, gã hoàn toàn không có cách nào dùng thần thức để tìm xem hiện giờ Diệp Mặc rốt

cuộc đang ở chỗ nào rồi.

Hơn nữa gã cũng biết, ở nơi như thế này mà đi bắt một Tiên vương luyện thể Tiên thần thể, căn bản là không thực tế, huống chi Tiên vương luyện thể này thoạt nhìn cũng không tầm thường.

- Thật bản lãnh.

Nông Viêm tiên đế tu vi cao nhất nhìn nơi Diệp Mặc biến mất, thầm khen.

Chính Nhân tiên đế khiếp sợ nhìn nơi Diệp Mặc biến mất, giờ y mới hiểu được vì sao Diệp Mặc có thể đuổi cho tiên đế Vô Hồi không còn chỗ ẩn thân rồi. Ngay cả thời điểm Diệp Mặc chạy trốn đi, cũng đánh một chiêu tới Hiên Phong tiên đế, hơn nữa có thể làm được đến mức này. Có thể thấy hắn chẳng những ra tay lợi hại, hơn nữa còn không chịu thiệt bao giờ.

Chính Nhân tiên đế nghĩ tới đây, theo bản năng nhìn nhìn Hiên Phong tiên đế, trong lòng âm thầm cười lạnh. Gã này trở thành chim đầu đàn, tương lai gặp Diệp Mặc ở đây, có thể là phải chịu khổ rồi.

Mọi người đều tiếc nuối quả 'Vô trần quả bị Diệp Mặc mang đi kia. Nhưng cũng biết, với thân thủ và tu vi luyện thể này của Diệp Mặc, muốn bắt hắn lại trong khoảng không gian này, xác thực là rất khó, trừ phi là nhân vật cấp bậc Tứ Đại Đế.

...

Diệp Mặc cũng không lo lắng Hiên Phong tiên đế đến đuổi theo hắn, trong khoảng không gian này, một Tiên đế trung kỳ bình thường như Hiên Phong, hắn căn bản là sẽ không thèm để ý đến.

Đúng như hắn đoán. Hiên Phong tiên đế cũng không có truy đuổi hắn. Diệp Mặc ngược lại không sốt ruột nữa, nơi này có số lượng lớn Tiên linh mạch, hắn phải tìm được những Tiên linh mạch này trước, sau đó lại bế quan tu luyện.

Bốn tháng sau, Diệp Mặc ngừng tiếp tục tìm kiếm trong khoảng không gian này, mà là tìm một nơi vắng vẻ nghĩ cách chui xuống đất, trực tiếp tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

Trong bốn tháng này, hắn không tìm được bất kỳ lối ra nào, lại thu thập được một dòng Tiên linh mạch cực phẩm, mười hai dòng Tiên linh mạch thượng phẩm, một dòng Tiên linh mạch hạ phẩm. Đồng thời hắn còn gặp phải 'Vô trần quả một lần, hắn cũng đuổi theo 'Vô trần quả' được một khoảng cách, lập tức liền bỏ cuộc rồi. Chỉ đuổi theo được một khoảng cách, Diệp Mặc đã biết với thực lực của hắn bây giờ, căn bản là không có cách nào bắt được 'Vô trần quả', còn lần trước có thể lấy được một quả, hoàn toàn là nhờ may mắn.

Nơi này có số lượng lớn Tiên linh mạch, khiến cho Diệp Mặc rất là thoả mãn, tuy rất ít Tiên linh mạch cực phẩm, nhưng hiện trong tay hắn cũng có bốn dòng.

Hiện tại hắn trốn vào Thế Giới Trang Vàng, mục đích chính là vì bế quan. Diệp Mặc khẳng định trong vùng không gian này, chỉ có tu vi của hắn là thấp nhất. Cho dù là vùng không gian này có lợi cho hắn, nhưng hắn chỉ có tu vi Tiên vương, đi đối kháng với Tiên đế, vẫn còn kém rất nhiều.

Sự lợi hại của Tiên đế, Diệp Mặc không cần nghĩ cũng biết. Bây giờ Tiên đế Vô Hồi thoạt nhìn là bị hắn đuổi chạy tứ tung khắp nơi, một khi đợi thân thể của tiên đế Vô Hồi thích nghi với không gian ở đây. Thậm chí cũng tìm được phương pháp không cần tránh né sát cơ trong không gian ở đây, thế thì hắn sẽ không được thoải mái như vậy nữa rồi.

Mặc kệ có thể rời khỏi mảnh không gian này hay không, Diệp Mặc cảm thấy bây giờ chuyện đầu tiên hắn cần làm là gia tăng thực lực, không có thực lực, những cái khác đều là hư ảo.

Tiểu Băng Sâm không có sức chiến đấu, căn bản là không giúp được gì, mà tên Vô Ảnh này sau khi cắn nuốt 'tổ Hỗn độn, vẫn còn đang trong giấc ngủ say. Nhưng từ khí tức trên người Vô Ảnh, Diệp Mặc có thể cảm giác

được, lần sau khi Vô Ảnh tỉnh lại, rất có thể thăng cấp Tiên Thao.

Diệp Mặc dùng Tiên linh mạch thượng phẩm bố trí tụ linh tiên trận và trận bàn thời gian bên cạnh Khổ Trúc xong, lúc này mới lôi ra một Tiên linh mạch cực phẩm để tu luyện.

...

Đối với người tu tiên mà nói, thứ không đáng giá nhất chính là thời gian, Diệp Mặc bế quan trong trận bàn thời gian, càng không hay biết thời gian trôi qua.

Một dòng Tiên linh mạch bị hắn hấp thu xong hóa thành tro bụi, từng viên tiên đan bị hắn hấp thu vào. Mà tu vi Tiên Nguyên của hắn cũng đang chậm rãi gia tăng, đương nhiên chậm rãi gia tăng này là đối với Diệp Mặc thôi, còn những người khác mà có nhiều Tiên linh mạch như vậy, đã sớm không hấp thu được nữa rồi, mà Diệp Mặc vẫn còn đang không ngừng hấp thu.

'Tam sinh quyết' thăng cấp cần tài nguyên tiên linh thật sự là quá nhiều, trận bàn thời gian liên tục vận chuyển mười hai năm, Chỉ có Tiên vương tư chất đỉnh thăng cấp Tiên Tôn mới có thể không cần bất cứ đan dược gì phụ trợ, thông thường Tiên vương thăng cấp Tiên Tôn đều cần có đan dược phụ trợ. Tư chất của Diệp Mặc đương nhiên không phải là quá tốt, hắn ngoại trừ hấp thu tài nguyên tu luyện nhanh ra thì còn lại căn bản là cái gì cũng tệ. Còn hấp thu tài nguyên tu luyện nhanh, không phải là tài năng của hắn, mà là bản lĩnh của 'Tam sinh quyết'.

'Tam sinh quyết' tiêu hao tài nguyên tu luyện không có bất kỳ một tông môn nào có thể gánh nổi, nếu như Diệp Mặc ở trong tông môn, hắn đừng nói thăng cấp đến Tiên vương đỉnh, hiện tại hắn có thể vẫn còn quanh quẩn ở mức Đại tiên ấy chứ.

Chẳng những 'Tam sinh quyết' tu luyện cần hấp thu rất nhiều tài nguyên tu luyện, cho dù là 'Tam sinh quyết' diễn sinh ra công pháp, tương tự cũng

cần số lượng lớn tài nguyên tu luyện. Cho nên Diệp Mặc diễn sinh ra Tam sinh pháp quyết, cần tài nguyên cũng rất kinh người.

Ví như Tô Tĩnh Văn, cô có thể thăng thiên lên Tiên Giới trong khoảng thời gian ngắn. Ngoại trừ tư chất hạng nhất của cô ra, còn nữa chính là nhờ công pháp 'Tam sinh băng tuyết quyết' của cô là từ 'Tam sinh quyết' triển khai ra. Bởi vì thành Mặc Nguyệt tại Nam An Châu là thành tu chân lớn hàng đầu, tài nguyên tu luyện gì cần có đều có. Hơn nữa ở đó còn có Linh Tủy Trì, tiên tinh, các loại Tụ Linh Trận pháp mà Diệp Mặc để lại, tiêu hao nhiều tài nguyên như vậy, thêm tư chất của Tô Tĩnh Văn, cô thăng thiên trong thời gian ngắn cũng chẳng có gì lạ.

Diệp Mặc tư chất bình thường, không cách nào không cần bất kỳ tiên đan gì mà trực tiếp đột phá Tiên Tôn được, hắn cần 'Tôn Ý đan, Diệp Mặc đã sớm có tiên linh thảo phụ trợ của 'Tôn Ý đan'. Nhưng tiên linh thảo chủ yếu trong đó 'Ngọc lưu hư mộc' thì hắn lại không có.

Đến nơi này đảo mắt đã vài chục năm trôi qua, Diệp Mặc quyết định tiếp tục ra ngoài tìm Tiên linh mạch, đồng thời cũng chuẩn bị tìm kiếm lối ra để rời đi. Nếu như không rời khỏi nơi này, hắn sẽ không cách nào thăng cấp đến Tiên Tôn.

Huống chi, với trình độ luyện đan hiện giờ của Diệp Mặc, cho dù là cho hắn một cây 'Ngọc lưu hư mộc' hắn cũng chưa chắc có thể luyện chế ra được 'Tôn Ý đan'. Loại đan dược này là tiên đan cấp 8. Bây giờ Diệp Mặc tuy miễn cưỡng gần đạt đến tông sư tiên đan cấp 8, nhưng dù sao cũng chưa luyện chế qua tiên đan cấp 8. Chủ yếu nhất là tiên linh thảo cấp 8 cực nhỏ, nếu như không có tiên linh thảo luyện cho quen tay, Diệp Mặc cũng không dám tùy tiện luyện chế 'Tôn Ý đan'.

Lại trở lại mảnh không gian sát cơ này, Diệp Mặc tiếp tục bắt đầu tìm kiếm Tiên linh mạch, tác dụng của Tiên linh mạch đối với hắn không cách nào đo lường được, cho dù là bây giờ không cách nào tiếp tục tu luyện, thứ này với hắn mà nói cũng là càng nhiều càng tốt.

Một tháng sau, khi Diệp Mặc lại tìm được bốn dòng tiên linh mạch thượng phẩm, hắn cảm giác được Vô Ảnh bên trong Thế Giới Trang Vàng đã tỉnh lại.

Cảm giác được ý nghĩ của Diệp Mặc, Vô Ảnh trước tiên liền từ trong Thế Giới Trang Vàng vọt ra. Vô Ảnh vừa rơi xuống, hai cánh lập tức liền cuốn động, từng luồng khí Tiên Nguyên quét toàn bộ lưỡi đao và ánh lửa chung quanh đánh qua một bên.

Diệp Mặc căn bản không cần nhìn, đã biết Vô Ảnh lần này thật sự đã thăng cấp. Tên này thăng cấp thật đúng là không dễ dàng, hắn đầu tư vào bao nhiêu là thứ, mới khiến tên này thăng cấp được đến Tiên Thao.

Quả nhiên câu nói đầu tiên Vô Ảnh liền hưng phấn gọi to:

- Lão đại, em đã thăng cấp Tiên Thao rồi.

Diệp Mặc cũng rất là thoả mãn, gật gật đầu hỏi:

- Sau khi thăng cấp Tiên Thao có những bản lãnh gì nói một chút nghe coi, đừng giống như lần trước, ngay cả cái huyết hà kia của Khai Nỉ cũng làm không xong.

Vô Ảnh căn bản là không có chút xấu hổ nào, dương dương đắc ý nói:

- Bây giờ em có thể trực tiếp thôn phệ lĩnh vực, có thể thôn phệ thần thông. Tiên vương, chỉ có thể làm đồ ăn cho em, Tiên Tôn, xương cốt không cứng rắn lắm cũng là một ngụm xong chuyện.

- Cái gì, ngươi có thể thôn phệ lĩnh vực và thần thông?

Diệp Mặc trực tiếp bỏ qua câu sau của Vô Ảnh, chấn kinh hỏi.

- Đương nhiên, nhưng Tiên đế một khi đã hình thành giới vực, thì em không biết có được hay không nữa.

Vô Ảnh khẳng định nói.

Diệp Mặc lập tức khoát tay nói:

- Tiên đế đã hình thành giới vực ta còn chưa phát hiện qua, ngươi không cần lo lắng, lúc trước ta gặp phải mấy Tiên Đế đều có lĩnh vực tiên đế mạnh mẽ. Nhiều nhất, cũng chỉ hình thành được hình thức sơ khai của giới vực mà thôi. Chỉ cần ngươi có thể nuốt chửng lĩnh vực tiên đế và thần thông bình thường, ta tiếp tục thăng cấp đến Tiên Tôn, ở nơi này, tiên đế thông thường chúng ta căn bản là không cần phải sợ nữa rồi.

- Lão đại, đây là đâu? Sao nhiều đồ vật lộn xộn như vậy?

Vô Ảnh giờ phút này thân thể dũng mãnh, sự cứng chắc của thân thể tuyệt không hề thua kém so với Tiên thần thể của Diệp Mặc, những vật này cũng đánh cho nó khắp cả người đau nhức. Nhưng nó cũng biết, những nơi Diệp Mặc thích đi nhất chính là những nơi kỳ lạ cổ quái như thế này, bây giờ xuất hiện ở nơi này, cũng chẳng có gì lạ.

- Đây là nơi liền kề vùng không gian lúc trước chúng ta nán lại kia, cụ thể là nơi nào ta cũng không biết, nhưng nơi này có rất nhiều Tiên linh mạch, ta cũng là vì số Tiên linh mạch này mới thăng cấp được đến Tiên vương đỉnh cao.

Diệp Mặc không giấu diếm Vô Ảnh.

- Tốt lắm, vậy gọi Tiểu Băng Sâm ra đi, chúng ta đi tìm Tiên linh mạch.

Vô Ảnh nghe xong lập tức hưng phấn kêu lên.

Diệp Mặc đành phải nói:

- Mảnh không gian này Tiểu Băng Sâm vẫn không có cách nào ra ngoài tìm đồ được, ngươi xem xem ngươi có thể tìm được hay không.

- Đương nhiên có thể, cái mũi của em tuy không bằng Tiểu Băng Sâm, nhưng tìm mấy Tiên linh mạch vẫn dễ như bỡn.

Vô Ảnh nghe nói chuyện sở trường của Tiểu Băng Sâm cần mình đi làm, lập tức liền cam đoan.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1878

Hộp Ngọc Bị Cướp

Vô Ảnh cũng không khoác lác, ban đầu Diệp Mặc hơn một tháng mới tìm được mấy cái Tiên linh mạch thượng phẩm, mà Vô Ảnh chỉ ba ngày đã tìm được một cái Tiên linh mạch cực phẩm.

Sau khi theo sau Vô Ảnh tìm vài ngày, Diệp Mặc mới biết được, không phải Tiên linh mạch nào cũng có đặc điểm như Hà Xung nói. Sát cơ chung quanh hình thành vòng tròn, phía dưới mới có Tiên linh mạch. Có rất nhiều chỗ rất bình thường, mà cũng có Tiên linh mạch ở trong đó, hơn nữa thường thường loại Tiên linh mạch này càng tinh khiết hơn.

Hôm nay, Vô Ảnh mang theo Diệp Mặc vừa hay tìm được một nơi có Tiên linh mạch mới, Diệp Mặc vừa mới đào lên một cái Tiên linh mạch cực phẩm, một luồng độn quang đã rơi xuống trước người Diệp Mặc.

- Ồ, là ngươi?

Một Tiên đế trung niên xuất hiện trước người Diệp Mặc, ngay từ đầu y đã nhận ra Diệp Mặc là ai rồi, đồng thời kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Sau một khắc, tầm mắt của y thì đã rơi vào thân mình Vô Ảnh, sau một lát trong mắt y lộ ra vẻ giật mình, lập tức nói:

- Thì ra là ngươi?

Hai câu nghi vấn là ngươi, khiến cho Diệp Mặc có chút chẳng hiểu ra làm sao, câu là ngươi thứ nhất hắn còn có thể nghe ra. Vì Tiên đế này cũng là một trong những Tiên đế lúc trước truy tìm 'Vô trần quả', nhận ra hắn, hơn nữa nói lên ý ngươi không hiếm lạ. Nhưng câu thì ra là ngươi thứ hai, lại là

có ý gì?

Nhưng Diệp Mặc cũng không sợ Tiên đế trung kỳ trước mắt này, tu vi của hắn bây giờ đã thăng cấp một khoảng lớn, hơn nữa Vô Ảnh cũng đã thăng cấp đến Tiên Thao. Nói thật lòng, ở mảnh đất sát cơ này, một Tiên đế trung kỳ, hắn thật sự cũng không sợ.

Tiên đế kia thấy Diệp Mặc chỉ có chút không hiểu lời y nói, nhưng lại không sợ y, ngược lại cũng không để ý. Lúc trước sau khi Diệp Mặc đào tẩu, y liền từ trong miệng tiên đế Chính Nhân biết rõ được chuyện Diệp Mặc đuổi giết tiên đế Vô Hồi. Một Tiên vương truy sát một Tiên đế. Loại chuyện này nghe ra quá là rợn cả người, cho dù là tại mảnh không gian này, cũng tuyệt đối là việc hiếm lạ.

- Tu vi của ngươi rốt cuộc là Tiên vương trung kỳ hay là Tiên vương hậu kỳ?

Tiên đế này nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, lần trước hình như y cảm giác được Diệp Mặc là Tiên Vương Trung kỳ, sao lần này nhìn thấy Diệp Mặc lại phát hiện Diệp Mặc là Tiên vương hậu kỳ?

Diệp Mặc bỗng nhiên ẩn dấu tu vi của mình thành Tiên vương trung kỳ nói:

- Ngươi cứ cho ta là Tiên vương trung kỳ được rồi.

Tiên đế kia trông thấy Diệp Mặc sau khi ẩn dấu tu vi, y cũng chẳng nhìn ra được chút nào, lập tức ánh mắt một trận co rút lại. Đây tuyệt đối là công pháp ẩn dấu cấp đỉnh cấp. Khó trách lúc trước tiên đế Vô Hồi và tiên đế Hiên Phong đều phải chịu thua thiệt với hắn, thì ra Diệp Mặc này căn bản không phải là Tiên vương trung kỳ, người này rất có thể đã là tu vi Tiên Tôn.

Một Tiên Tôn cực kỳ lợi hại, thêm tu vi luyện thể Tiên thần thể, ở nơi này, đúng là có thể chèn ép một Tiên đế sơ kỳ bình thường rồi.

Chỉ có điều là nếu như Diệp Mặc là Tiên tôn. Vậy lúc trước tại sao hắn

có thể đi vào Tiểu Thiên vực? Nghĩ tới đây Tiên đế này cũng không có sơ suất, trực tiếp chắp tay nói:

- Ta hiệu là Tật Lôi, đến từ Đàm Thệ Thiên. Lần thứ hai ta nói thì ra là ngươi, ngươi có lẽ thấy rất là kỳ quái phải không? Đó là bởi vì lúc trước khi Tiểu Thiên vực mở ra, ta cũng có mặt tại Thanh Vi Thiên. Trong số những người từ Tiểu Thiên Vực đi ra, rất nhiều người đều đã thấy Long Mã tiên sủng này của ngươi.

Diệp Mặc giật mình, nhưng hắn cũng không thèm để ý. Ở nơi này, hắn cần Vô Ảnh hỗ trợ, kêu Vô Ảnh lại ẩn núp đi cũng không thực tế. Hiện tại hắn sắp thăng cấp Tiên Tôn, một khi thăng cấp Tiên Tôn rồi, hắn liền lợi dụng số lượng lớn Tiên linh mạch để thăng cấp đến Tiên Tôn hậu kỳ, đến lúc đó có Vô Ảnh hỗ trợ, Tiên đế thông thường cho dù là ở bên ngoài hắn cũng không sợ nữa.

- Diệp Mặc bái kiến tiên đế Tật Lôi, tiên sủng này của tôi là do Ninh Tiểu Ma một người bạn đưa cho tôi đấy. Bạn tôi đúng là đã từng đi qua Tiểu Thiên vực. Hiện tại hắn đang bế quan đột phá Tiên vương, cho nên tiên sủng này mới ở cùng tôi.

Diệp Mặc không kiêu không hèn nói, lúc trước hắn gọi Hiên Phong tiên đế là tiền bối, cuối cùng chẳng phải vẫn động thủ với hắn sao? Nơi này, tôn nghiêm không phải là dựa vào tôn kính người khác để lấy được, mà là dựa vào thực lực của mình để lấy được.

Tiên đế Tật Lôi hình như cũng không thèm để ý thái độ của Diệp Mặc, đối với những lời Diệp Mặc nói, cũng không phản bác, mỉm cười nói:

- Ngươi hẳn là còn cách Tiên đế một đoạn khoảng cách đúng không? 'Vô trần quả' là Tiên đế hậu kỳ, thậm chí Tiên đế đỉnh cao mới có thể dùng tới...

- Ngươi muốn 'Vô trần quả' trong tay ta?

Diệp Mặc lập tức lạnh nhạt hỏi.

Tiên đế Tật Lôi không chút do dự nói:

- Đúng vậy, ta đúng là muốn 'Vô trần quả' của ngươi. Nếu như là người bình thường, ta đã động thủ cướp đoạt rồi, nhưng ta biết cướp đoạt 'Vô trần quả' từ trong tay ngươi có chút không thực tế cho lắm. Ngươi nói cái giá đi, ta xem mình có thể trả nổi không.

Diệp Mặc mỉm cười, tiên đế Tật Lôi này cũng là một kẻ thật tiểu nhân. Y nói không sai, cho dù là bất kỳ một Tiên đế nào trông thấy một Tiên vương trong tay có Vô trần quả, cũng sẽ muốn cướp đoạt.

Trên thực tế Diệp Mặc đối với việc mình lấy được 'Vô trần quả' này cũng không phải là vừa ý lắm, ở bên trong Thế Giới Trang Vàng, hắn đã từng lấy Vô trần quả ra xem, loại trái này hàm chứa một loại Không Linh Đạo Vận, đúng là có tác dụng kết nối với cảnh giới lĩnh ngộ toàn năng mới, có chút tương tự với Khổ Trúc của hắn. Những người khác coi thứ này như chí bảo, còn hắn lại chỉ coi như là một tiên linh quả rất cao cấp mà thôi.

- Giá cả của Vô trần quả ta không rõ lắm, nhưng ta lại biết, Tiên đế luôn có người cần nó. Thứ này vừa khéo ta cũng không cần lắm, nếu như ngươi muốn, ngươi đưa ra một cái giá thích hợp, ta lại ước lượng một chút.

Diệp Mặc nói thẳng, hắn thật đúng là không biết một Tiên đế đối với 'Vô trần quả' sẽ đưa ra cái giá bao nhiêu, nếu hắn đã không biết, chi bằng trực tiếp để cho đối phương ra giá.

Tiên đế Tật Lôi biết ý của Diệp Mặc, cũng không do dự, nói thẳng:

- Ta ra mười cái Tiên linh mạch cực phẩm, hai mươi Tiên linh mạch thượng phẩm.

Nói thật, cái giá này của tiên đế Tật Lôi đã là vô cùng cao, đây là đang ở trong vùng không gian này, nếu như ở bên ngoài, cho dù y là Tiên đế, Diệp Mặc biết rõ đạo lý này, hắn cũng không muốn tiên đế Tật Lôi đưa ra giá cả gấp 10 lần, chỉ lắc đầu nói:

- Cái giá tiền này của ngươi hơi thấp một chút, 30 dòng tiên linh mạch ta ngược lại cũng không thèm để ý. Nhưng ta cần ít nhất 100 cây tiên linh thảo cấp tám, thêm hai cây 'Ngọc lưu hư mộc' nữa.

Bây giờ đối với Diệp Mặc mà nói, tác dụng lớn nhất không phải là Vô trần quả mà là 'Ngọc lưu hư mộc'.

- Ngươi thật sự là Tiên vương?

Tiên đế Tật Lôi nghe thấy Diệp Mặc muốn Ngọc lưu hư mộc, lập tức kinh ngạc hỏi một câu. 'Ngọc lưu hư mộc' là thứ để luyện chế 'Tôn Ý đan', chỉ có Tiên vương mới cần tìm kiếm thứ này.

Diệp Mặc lắc đầu nói: Tiên đế Tật Lôi biết những vật Diệp Mặc thêm vào này so với Vô trần quả mà nói, cũng không phải đặc biệt quý giá, nhưng đáng tiếc là bây giờ y không bỏ ra nổi 'Ngọc lưu hư mộc'.

Trông thấy biểu lộ của tiên đế Tật Lôi, Diệp Mặc lập tức liền biết là đối phương không bỏ ra nổi. Lập tức chắp tay một cái nói.

- Đã vậy, ta đi trước đây.

- Đợi một chút...

Tiên đế Tật Lôi vội vàng gọi Diệp Mặc lại.

Diệp Mặc sầm mặt lại nói:

- Hẳn là Tật Lôi huynh còn muốn dùng sức mạnh hay sao?

Một Tiên vương gọi một Tiên đế là huynh, đoán chừng cũng chỉ có loại người như Diệp Mặc này mới gọi nổi, mà Tiên đế Tật Lôi lại vội vàng nói, - Không phải vậy, ngươi có thể ở chỗ này chờ ta hai ngày được không. Hai ngày sau ta lại đến giao dịch với ngươi?

- Các ngươi có địa điểm cố định ư?

Diệp Mặc hỏi một đằng trả lời một nẻo, trả lời một câu.

Tiên đế Tật Lôi biết chuyện này mà lừa gạt Diệp Mặc căn bản là không có khả năng, lập tức nói:

- Đúng vậy, chúng ta tìm được một đại điện không có loại sát mang không gian và sấm sét này. Trong đại điện có thể cung cấp chỗ tu luyện, Tiên đế tiến vào, ngoại trừ đi ra ngoài tìm kiếm Tiên linh mạch giống như ta ra, đại đa số đều ở bên trong tòa đại điện kia.

Ngươi chỉ cần chờ ta hai ngày, ta có thể đi hỏi người khác giúp ngươi xem có 'Ngọc lưu hư mộc' hay không.

Y biết Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không cùng đi cung điện kia với y, nên dứt khoát không mời Diệp Mặc.

- Có thể. Đây là Thông Tấn Châu của ta, hai ngày sau, ngươi liên hệ với ta.

Diệp Mặc trực tiếp ném ra một quả Thông Tấn Châu cho tiên đế Tật Lôi, xoay người rời đi.

Không thăng cấp đến Tiên Tôn, hắn tuyệt đối không đi chạm mặt với những tiên đế kia, càng sẽ không ngây ngốc mà ở chỗ này chờ đợi một Tiên đế.

...

Tiên đế Tật Lôi so với Diệp Mặc còn lo lắng hơn, y sợ nhất chính là Diệp Mặc gặp Tiên đế khác, kết quả Tiên đế khác kia có thứ tốt hơn của y, đổi 'Vô trần quả' của Diệp Mặc đi mất.

Thời gian căn bản là chưa đến hai ngày, Diệp Mặc đã nhận được tin tức của tiên đế Tật Lôi.

- Nhanh như vậy đã tìm được thứ ta muốn rồi hả?

Diệp Mặc và tiên đế Tật Lôi sau khi hẹn nhau gặp mặt, hơi nghi hoặc hỏi một câu, thần thức của hắn đã chú ý tới tiên đế Tật Lôi xác thực là tới một mình, không có mấy tiên đế còn lại tới. Nhưng không khí chung quanh đây luôn cho Diệp Mặc cảm giác có chút kỳ quái, thần thức của hắn cẩn thận thăm dò một lần, vẫn không phát hiện ra cái gì không ổn.

Tiên đế Tật Lôi không biết là tin tưởng Diệp Mặc hay là không sợ Diệp Mặc đào tẩu. Y trực tiếp đem một cái nhẫn ném cho Diệp Mặc. Thần thức của Diệp Mặc quét vào chiếc nhẫn, bên trong rõ ràng là mười dòng tiên linh mạch cực phẩm và hai mươi dòng tiên linh mạch thượng phẩm. Tiên linh thảo cấp tám có một trăm linh ba cây cây, 'Ngọc lưu hư mộc' một cây.

- Ngọc lưu hư mộc chỉ tìm được một cây, nhưng ta tìm được thêm 30 cây tiên linh thảo cấp tám. Ngươi xem có được hay không?

Tiên đế Tật Lôi ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc cưỡng chế nội tâm mừng như điên, gật gật đầu nói, - Có thể, ta đồng ý.

Nói xong Diệp Mặc không chút do dự lấy ra một cái hộp ngọc ném cho tiên đế Tật Lôi, nhưng hộp ngọc kia còn chưa đến tay tiên đế Tật Lôi, một bóng đen cuốn qua, hộp ngọc kia đã bị bóng đen này cuốn đi, trong nháy mắt bóng đen này đã biến mất không còn dấu vết.

- Dục Long, lão già chết tiệt kia...

Tiên đế Tật Lôi lập tức sắc mặt trắng bệch, chửi ầm lên.

Bây giờ chứng đạo khó khăn, bất luận Tiên Đế nào cũng hiểu rất rõ, 'Vô trần quả' là mấy loại tiên linh quả trợ giúp cho chứng đạo. Hơn nữa Vô trần quả này còn rất khó lấy được, hiện tại y thật vất vả mới đổi được một quả, còn chưa tới tay, không ngờ lại bị người ta cướp đi rồi.

Diệp Mặc lại thở phào nhẹ nhõm, khó trách hắn cảm giác có người nhìn trộm, thì ra đúng là có một Tiên đế ẩn nấp ở một bên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1879

Trùng Kích Tiên Tôn

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, chẳng trách hắn cảm thấy có người đang nhìn trộm, hóa ra có một Tiên đế đang trốn một bên thật. Hắn cảm giác sức mạnh của mình quá thấp, có người trốn một bên nhìn, hắn không ngờ lại không biết. Diệp Mặc không ngờ, Tật Lôi Tiên đế cũng không biết chuyện này.

- Diệp Mặc, hộp ngọc kia là anh lấy ra, anh có thể căn cứ theo khí tức của hộp ngọc đó, hỗ trợ cùng tôi đuổi theo tên khốn kiếp này, nếu như có thể đuổi kịp Dục Long Tiên đế, tôi bằng lòng lại trả thù lao lần nữa.

Tật Lôi Tiên đế nhanh chóng định thần lại, quay người ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, ngược lại lại thay đổi cảm quan đối với Tật Lôi Tiên đế, hắn còn cho rằng Tật Lôi Tiên đế vì chưa lấy được đồ, sau đó hối hận, nhưng không ngờ Tật Lôi Tiên đế lại chỉ là yêu cầu mình giúp đuổi theo Dục Long Tiên đế.

Nếu như Tật Lôi Tiên đế trở mặt, đổi ý với bản thân, thì đừng trách hắn không khách khí. Vô Trần quả chẳng những sẽ không cho, hơn nữa hắn còn muốn cùng Vô Ảnh thử hiệu quả liên thủ.

Nhưng Tật Lôi Tiên đế cũng không cần mình trả lại đồ vật gì, chỉ là yêu cầu mình giúp đuổi theo Dục Long Tiên đế, điều này khiến Diệp Mặc có chút thiện cảm.

- Đây là Vô Trần quả, tiếc là bây giờ tôi không có thời gian rảnh, nếu

như lúc nào rảnh, tôi sẽ không ngại mà đi giải quyết tên Dục Long Tiên đế kia.

Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra một hộp ngọc trực tiếp đưa cho Tật Lôi Tiên đế.

Tật Lôi Tiên đế lập tức ngây ngẩn cả người, một lát sau, gã lập tức phản ứng lại, ngạc nhiên nói:

- Vô Trần quả chưa bị lấy đi sao? Vừa nãy...

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng:

- Dục Long là cái thá gì, cũng muốn cướp Vô Trần quả từ tay tôi.

Diệp Mặc nói ngược lại cũng là sự thật, bây giờ hắn lấy được Ngọc Lưu Hư Mộc, chuyện đầu tiên muốn làm không phải là đi gây phiền phức với tên Dục Long Tiên đế kia, mà là đi luyện chế Tôn Ý dan, chuẩn bị thăng cấp Tiên tôn. Một khi hắn thăng cấp Tiên tôn rồi, thì lực chiến đấu mạnh hơn bây giờ bao nhiêu lần đây?

Người khác từ Tiên Vương thăng cấp lên Tiên tôn, cần phải hàng vạn năm thậm chí là triệu năm, còn hắn chỉ cần mấy nghìn năm. Không phải tư chất của hắn tốt hơn người khác, mà là vì Tam Sinh quyết căn bản cũng không có bình cảnh, chỉ cần hắn có thể cung cấp đầy đủ nguyên liệu tài nguyên, đương nhiên cái này còn cần những điều kiện tiên quyết khác, đó chính là anh không có các loại tâm ma.

Bình thường thời gian tu luyện quá ngắn, Diệp Mặc là vì có được Khổ Trúc, nên mới biến tất cả những thứ không có khả năng thành có thể.

Tam Sinh quyết, bát hệ linh căn, Khổ Trúc, trận bàn thời gian...

Nhưng thứ này người khác đều không có, Diệp Mặc thì lại có toàn bộ, vốn dĩ cái mà hắn thiếu chính là tài nguyên tu luyện mà thôi, bây giờ trong này có tài nguyên tu luyện, hắn lại càng như cá gặp nước. Chỉ cần luyện chế

thành công Tôn Ý đan, thì hắn nhất định sẽ thăng cấp Tiên tôn.

Tật Lôi Tiên đế vô cùng sung sướng nhận lấy hộp ngọc, gã không ngờ thứ đầu tiên mà Diệp Mặc lấy ra không phải là Vô Trần quả thực sự, bây giờ lại lấy ra Vô Trần quả thật đưa cho gã. Thần thức của Tật Lôi Tiên đế cảm ứng vào trong, lập tức biết được thứ này tuyệt đối là Vô Trần quả thật. Có Vô Trần quả thật rồi, Tật Lôi Tiên đế rõ ràng cũng không còn tâm trạng gì quan tâm đến chuyện đuổi theo Dục Long Tiên đế.

- Cám ơn Diệp tông chủ...

Tật Lôi Tiên đế cảm ơn không ngớt, thứ mà Diệp Mặc cho gã quả thực khiến gã quá sung sướng.

Sau khi cám ơn, gã bỗng nhiên cảm nhận được từng đợt lạnh cả người, Dục Long Tiên đế trốn một bên mình cũng không phát hiện ra, Diệp Mặc có thể lấy ra hộp ngọc giả đưa cho gã, rõ ràng là sớm đã phát hiện ra rồi. May là gã cũng không cưỡng ép đối với Diệp Mặc, nếu như cưỡng ép, e rằng gã lại đi lại vết xe đổ của Vô Hồi Tiên đế.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Không cần, đây vốn dĩ là thứ mà anh nên có được.

Lời nói này nghe như lời tiền bối nói với vãn bối, nhưng Tật Lôi Tiên đế cũng không cảm thấy có chút không thuận tai nào. Diệp Mặc quả thực có quyền nói ra những lời như này, nếu như Diệp Mặc không đưa Vô Trần quả cho gã, thì gã cũng không có cách nào.

Đồng thời gã cũng nghĩ đến một hàm ý khác trong câu nói này của Diệp Mặc, nếu như mình không thừa nhận Diệp Mặc đưa Vô Trần quả cho gã, vẫn muốn lấy lại nhẫn trữ vật từ tay Diệp Mặc, đoán chừng cũng sẽ không có kết quả tốt như này.

Xem ra Diệp tông chủ này cũng là một người vô cùng có cá tính, Tật Lôi Tiên đế đối với tính cách này của Diệp Mặc cũng có chút am hiểu.

Thấy Diệp Mặc muốn cáo từ, Tật Lôi Tiên đế bỗng nhiên nói:

- Diệp tông chủ, người vừa nãy rời đi là Dục Long Tiên đế của Đông Minh đế tông trong Phạm Độ thiên. Trong Thanh Vi thiên, lão cũng đã biết bạn của anh Ninh Tiểu Ma giết chết đệ tử của lão Phục Tằng Sinh, hơn nữa lão còn biết chuyện bạn của anh có Long Mã. Vừa nãy lão chắc chắn nhìn thấy Long Mã, nên không ra tay, đoán chừng còn là vì Vô Trần quả không muốn nhiều chuyện, sau này anh gặp phải lão thì phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được, cám ơn Tật Lôi Tiên đế.

Tật Lôi Tiên đế nói tiếp:

- Lúc trước sau khi tiến vào Tiểu thế giới, có một Tiên đế áo bào tím đến, hơn nữa Tiên đế đó cũng nghe ngóng tin tức của bạn của anh Ninh Tiểu Ma.

Nói xong Tật Lôi Tiên đế tùy ý khắc họa một thủy tinh cầu đưa cho Diệp Mặc, rồi lại lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Diệp Mặc nói:

- Bên trong thủy tinh cầu này chính là tướng mạo của Tiên đế áo bào tím đó, ngọc giản này chính là phương vị đồ khái quát trong đó, còn có cả đại điện kia mà tôi nói, rất nhiều Tiên đế cũng đã tìm ra, đại điện đó chính là lối ra. Đợi tu vi của anh cao hơn một chút, thì anh có thể đến đó xem xem. Cáo từ.

Tật Lôi Tiên đế nói xong, quay người rời đi, nhanh chóng biến mất.

Diệp Mặc cầm lầy thủy tinh cầu quét thần thức vào trong, quả nhiên phát hiện bên trong là dung mạo của người đàn ông mặc áo bào tím, hắn không cần đoán cũng biết người đàn ông mặc áo bào tím này chính là tên đóng giả Tiên tôn đó, cũng là người có ụ đá thứ năm, lúc nào cũng muốn câu hắn ra ngoài.

Cất thủy tinh cầu đi, Diệp Mặc lại lấy ra miếng ngọc giản, trong miếng ngọc giản này quả thực đã có phương hướng đại khái rồi.

Diệp Mặc hài lòng cất ngọc giản đi, trong lòng thầm nghĩ người quả nhiên là giúp đỡ nhau. Bản thân mình không muốn tên Tật Lôi Tiên đế này thua thiệt, trong nháy mắt thì nhận được những tin tức mà mình đang cần. Diệp Mặc lại cảm thán lần nữa, đúng là cho đi rồi thì không sợ thua thiệt, câu nói này bất cứ nơi nào cũng đều chính xác.

...

Thời gian xuất quan lần này của Diệp Mặc cũng không dài, nhưng thu hoạch cũng không ít. Lúc này chuyện hắn cần phải làm duy nhất, chính là bế quan tu luyện rồi tu luyện, còn chuyện ra ngoài, hắn ngược lại cũng không gấp gáp như vậy.

Thông qua tin tức của Tật Lôi Tiên đế, Diệp Mặc biết hắn đã lộ ra một số bí mật, nhưng Tiên đế áo bào tím kia cũng đã biết những ụ đá còn lại đang ở chỗ hắn, cũng chính là trong tay Ninh Tiểu Ma đã đổi tướng mạo. Hóa ra Long Mã là của Ninh Tiểu Ma, bây giờ xuất hiện bên cạnh hắn. Cho nên khi hắn muốn ra ngoài, cần phải có thể đối phó được với Tiên đế áo bào tím này, nếu không hắn ra ngoài cũng chẳng khác gì tìm đến cái chết.

Theo những gì Diệp Mặc tính toán, cho dù hắn có thể thăng cấp đến Tiên tôn, ở bên ngoài cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tiên đế hậu kỳ.

Diệp Mặc thở dài, chỉ có thể hi vọng mọi người trong khoảng không gian này không ra ngoài, nếu như vậy, thì tin tức của hắn cũng sẽ không lộ ra ngoài.

Sau khi lại lần nữa tìm được một nơi để tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc bắt đầu bế quan lần thứ hai, nhưng lần này hắn cũng không phải vì tu luyện, mà là vì luyện đan.

Hắn vốn dĩ có một số Tiên linh thảo cấp tám, bây giờ lấy được hơn trăm

gốc, lúc này mục đích duy nhất của hắn chính là thăng cấp lên tông sư Tiên đan cấp tám.

May là hắn có Thế giới trang vàng, nếu không ở một nơi như này, muốn tìm được một nơi an toàn để luyện đan chắc cũng không thể được. Một nơi đâu đâu cũng có sát cơ như này, cho dù là dưới mặt đất cũng thỉnh thoảng có các loại đường đao xoẹt qua.

Từng khóm Tiên linh thảo cấp bảy cấp tám được Diệp Mặc biến thành tro bụi, hoặc là bị Diệp Mặc biến thành Tiên đan. Diệp Mặc vì Tiên linh thảo có hạn, cộng thêm Tiên linh thảo của hắn cũng chưa đến ba trăm gốc, cho nên mỗi lần luyện một lò Tiên đan cấp tám, cũng phải mất mấy ngày dừng lại tổng kết, tìm ra những khuyết điểm và đúng sai trong đó, sau đó tiếp tục luyện đan.

Tiên linh thảo mà hắn luyện tay cũng chỉ có chút ít này, chẳng may hắn không cẩn thận, một khi số Tiên linh thảo này toàn bộ luyện tay hết, hắn cũng không thể 100% luyện chế ra được Tiên đan cấp tám, vậy thì hắn thất bại rồi.

Sáu tháng sau, Diệp Mặc cũng có thể luyện chế ra Tiên đan cấp tám bình thường, một năm sau, hắn cũng đã có thể luyện chế ra Tiên đan cấp tám thượng phẩm. Hai năm sau, Diệp Mặc dùng hết chín phần số Tiên linh thảo cấp tám, cũng đã hoàn toàn có thể luyện chế thành công Tiên đan cấp tám, lúc này mới bắt đầu luyện chế Tôn Ý đan.

Trải qua hai năm chuẩn bị, Diệp Mặc luyện chế Tôn Ý đan cũng không xảy ra sự cố gì, một lò Tôn Ý đan có được mười hai viên, trong đó có mười viên đan dược hạng nhất, hai viên đan dược thượng đẳng.

Thành tích này cũng đã khiến Diệp Mặc vô cùng hài lòng rồi, mặc dù hắn cũng đã là tông sư Tiên đan cấp tám rồi, Tôn Ý đan này dù sao cũng là lần đầu luyện chế.

Luyện chế xong Tôn Ý đan, Diệp Mặc ra ngoài ngay lập tức, hắn muốn

chuẩn bị độ kiếp thăng cấp Tiên tôn.

Khoảng không gian tứ phía là sát cơ này, đâu đâu cũng là lôi điện, đường đao, ánh lửa, lưu thạch...

Có thể nói không ai muốn vào một nơi như này độ kiếp, cho dù là Diệp Mặc, cũng không muốn độ kiếp trong này. Nhưng Diệp Mặc biết, hắn cũng chỉ có thể độ kiếp trong này. Khoảng không gian này đâu đâu cũng là nơi như này, không ở trong này độ kiếp, đổi một nơi khác cũng chỉ như này mà thôi. May mà hắn còn là Tiên thần thể, mặc dù có chút ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng cũng không nhiều.

Khoảng không gian này mặc dù sát cơ tàn sát bừa bãi, nhưng Tiên linh khí lại cực kỳ nồng đậm, cộng thêm Diệp Mặc ném ra một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm bố trí Tụ Linh Tiên trận, nơi mà Diệp Mặc độ kiếp Tiên linh khí lại càng vô cùng nồng đậm.

Diệp Mặc trong một nơi sát cơ tứ phía như này, đến trận pháp phòng ngự cũng không bố trí một cái, liền vận chuyển Tam Sinh quyết trùng kích ngăn cách Tiên tôn.

Tiên linh khí của Tiên linh mạch cực phẩm bị Diệp Mặc cuốn lên, mang toàn bộ ra ngoài, hình thành trên đỉnh đầu của hắn một màn sương mù Tiên linh khí.

Từng vòng sương mù Tiên linh khí, không ngừng bị các lại lôi điện và đường đao xoẹt qua, lại càng lúc càng đặc hơn. Diệp Mặc không có chút cảm giác nào, chỉ lo không ngừng hấp thụ những Tiên linh khí xung quanh trùng kích ngăn cách Tiên tôn.

Bên ngoài Tụ Linh Tiên trận mà Diệp Mặc độ kiếp, Vô Ảnh cũng đã cẩn thận quan sát xung quanh. Mặc dù nơi này không có ai, nhưng bây giờ Diệp Mặc độ kiếp, nó là hộ pháp, không thể để xảy ra chuyện gì.

Diệp Mặc nuốt một viên Tôn Ý đan thượng đẳng, màn sương Tiên linh

khí lại càng bị cuốn lên toàn bộ, hình thành một lốc xoáy Tiên linh vụ khí cực lớn, lốc xoáy do Tiên linh vụ khí hình thành này hoàn toàn bị Diệp Mặc hấp thụ hết, sau đó không ngừng dùng để trùng kích ngăn cách Tiên tôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1880

Độ Kiếp Thành Tôn

Khi Diệp Mặc cảm thấy Tiên nguyên của mình cũng đã chạm đến ngăn cách Tiên tôn rồi, lại càng không chút do dự, nuốt thêm một viên Tôn Ý đan hạng nhất nữa. Tiên nguyên vốn dĩ cũng đã mãnh liệt rồi, dưới sự kích thích của Tôn Ý đan phẩm chất cao hơn, lại càng cuồn cuộn giống như giang hà, đánh về phía ngăn cách Tiên tôn tầng thứ nhất.

Rầm rầm...

Trong hư không mông lung, từng tiếng nổ vang vang lên, khi Tiên nguyên của Diệp Mặc đập vào tầng ngăn cách Tiên tôn lần thứ nhất, Một trăm lẻ tám tia sét màu vàng còn to hơn cả thùng nước giáng xuống, mà những tia sét tia sétnày không ngờ lại bốn phương tám hướng rơi xuống. Một trăm lẻ tám tia sét, dường như che kín hoàn toàn khoảng không gian này lại, khoảng không gian này lập tức biến thành một biển vàng kim.

Khoảng không gian này vốn dĩ mang theo thiểm lôi cùng một số đường đao không gian vụn vặt, sớm đã bị tia sét màu vàng kim này cuốn mất tung mất tích.

Lần trước Diệp Mặc thăng cấp Tiên Vương cũng có chút kinh nghiệm rồi, tia sét lần trước không ngờ vẫn còn có thể đánh từ trong lòng đất ra, cho nên khi tia sét lần này giáng xuống, hắn căn bản cũng không ở lại nguyên chỗ, trực tiếp bay thẳng lên, đồng thời đánh ra Liệt không.

Quyền Liệt không của Diệp Mặc từ khí thế chín đường Hư không vốn dĩ của nó hình thành một quyền thế tùy ý, quyền đạo thần thông này từ lượng biến thành chất.

Lúc này Diệp Mặc không phóng ra bất kỳ Tiên khí phòng ngự nào, hắn tin rằng tu vi luyện thể Tiên thần thể của mình có thể chống cự lại được. Lôi kiếp của hắn biến thái, nhưng tu vi của hắn thì lại càng biến thái hơn. Hắn tin rằng tu vi luyện thể Tiên thần thể của mình có thể chống cự được bất cứ lôi kiếp nào.

Tu vi luyện thể Tiên thần thể, trên lý luận mà nói cũng đã có thể so với Tiên khí cực phẩm rồi, cộng thêm Tiên nguyên bản thân hắn lưu động, có thể càng có năng lực phòng ngự hơn so với Tiên khí cực phẩm.

Ken két...

Liệt không lần này của Diệp Mặc hoàn toàn không cuốn lấy sát cơ, mà chỉ đơn thuần là muốn đánh tan lôi kiếp, cho nên khi Liệt không được phóng ra chẳng những tốc độ nhanh, hơn nữa khí thế cũng không kém.

Từng đường sét bị Liệt không của Diệp Mặc xé tan, hủy diệt, trong chốc lát, khoảng đất này cũng đã tràn đầy đường đao màu vàng kim.

Càng nhiều tia sét hơn nữa lại không chút chướng ngại nào đánh lên người Diệp Mặc. Trên người Diệp Mặc lập tức bong da bóc thịt, xương cốt vang lên những tiếng răng rắc nhỏ.

Thân thể Tiên thần thể cường hãn cùng với năng lực khôi phục mạnh mẽ, lúc này hoàn toàn thể hiện ra ngoài. Thân thể mạnh mẽ kết hợp với tốc độ hấp thụ lôi nguyên của hắn, những chỗ bị tia sét đánh thương nhanh chóng được khôi phục trở lại, đồng thời Tiên nguyên và thần thức của hắn cũng bắt đầu được tăng lên.

Lại khiến cho Diệp Mặc kinh dị chính là, lôi kiếp lần này không từ dưới lòng đất đánh lên, nhưng lại giống như lần trước, một trăm lẻ tám đường lôi kiếp còn chưa qua, thì một trăm lẻ tám đường lôi kiếp đợt thứ hai cũng đã giáng xuống.

Diệp Mặc còn chưa kịp tiếp tục đánh ra Liệt không, thì đợt lôi kiếp thứ

hai cũng đã đánh lên người của hắn, dường như cùng một lúc, Diệp Mặc liền cảm thấy kinh mạch xương cốt toàn thân mình từng trận trống trải. Tiên nguyên khổng lồ ầm ầm dâng lên, kinh mạch và thần thức trong nháy mắt dường như đột nhiên cứng cáp và rộng thêm.

Diệp Mặc biết rõ, khi đợt lôi kiếp thứ hai này đến, đồng thời Tiên nguyên của hắn cũng đã đột phá được ngăn cách Tiên tôn, thăng cấp lên tu vi Tiên tôn rồi, đợt lôi kiếp thứ hai này đúng lúc trợ uy và cung cấp đầy đủ lôi nguyên cho tu vi Tiên tôn của hắn.

Vì biết mình chỉ cần thăng cấp, thì lôi kiếp sau này dường như cũng không còn nữa. Cho nên Diệp Mặc lại càng điên cuồng vận chuyển Tam Sinh quyết hấp thụ lôi nguyên.

Hiệu quả Lôi nguyên của lôi kiếp này so với những lôi kiếp khác cũng tốt hơn rất nhiều, lúc này không hấp thụ thì còn đợi khi nào nữa?

Lôi nguyên cường đại cùng với Tiên linh khí nồng đạm vô cùng bị Diệp Mặc điên cuồng hấp thụ hết, Diệp Mặc chỉ cảm thấy tu vi của mình giống như tên lửa được phóng lên. Tu vi Tiên tôn của hắn không ngừng bắt đầu củng cổ, còn xương cốt của hắn bị lôi kiếp đánh nát cũng phục hồi hoàn mĩ với tốc độ cực nhanh.

Rầm rầm...

Một tiếng nổ vang, đợt lôi kiếp thứ ba của Diệp Mặc cũng đã giáng xuống.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng đợt lôi kiếp thứ ba này của hắn cũng không có gì, nhưng lại không ngờ đợt lôi kiếp thứ ba này vẫn giáng xuống hai mươi bảy đường sét màu vàng kim, hơn nữa tia sét này còn to gần gấp đôi so với đợt thứ hai.

Nhưng lôi kiếp lúc này đối với Diệp Mặc mà nói, quả thực cũng không có chút tổn thương nào. Diệp Mặc lúc này cũng đã thăng cấp lên Tiên tôn

rồi, cộng thêm tu vi luyện thể Tiên thần thể của hắn nữa, những tia sét này chỉ để cho hắn tu luyện chút mà thôi.

Đợt lôi kiếp thứ tư giáng xuống, đợt thứ năm... khiến Diệp Mặc vô cùng kinh dị chính là, toàn bộ chín đợt lôi kiếp giáng xuống, không gian màu vàng kim xung quanh này cũng dần dần tiêu tán hết.

Lôi kiếp lần này khác hoàn toàn so với mấy lần trước, là một lần lôi kiếp hoàn toàn, ngoài đợt lôi kiếp thứ nhất và thứ hai là một trăm lẻ tám đường lôi kiếp ra, những đợt còn lại đều là hai mươi bảy đường lôi kiếp.

Lôi kiếp qua đi, giống như dự liệu của Diệp Mặc, lần này vẫn là không có Tiên linh vân nào.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn đã sớm quen với việc lôi kiếp không có Tiên linh vân rồi, huống chi khoảng không gian này có lôi kiếp cũng đã coi như quá tốt rồi.

Chẳng may không có lôi kiếp giáng xuống, chỉ dựa vào Tôn Ý đan muốn đột phá ngăn cách Tiên tôn mà thăng cấp lên Tiên tôn, thì quả thực có chút khó khăn.

Cảm nhận được Tiên nguyên và thần thức của Tiên tôn còn mạnh hơn mấy lần so với Tiên Vương hậu kỳ, Diệp Mặc biết hắn cuối cùng cũng có chút vốn liếng rồi. Nguyên liệu tu luyện mà hắn tiêu hao quá nhiều rồi, nhưng thực lực của hắn quả thực cũng mạnh hơn mấy lần so với những người cùng cấp. Có lẽ đây là có được thì phải có mất. Nếu so sánh, Diệp Mặc thà rằng tiêu hao nhiều tài nguyên tu luyện thêm chút nữa, để đổi lấy thực lực của mình mạnh hơn chút.

Tu vi càng cao, Diệp Mặc cũng càng biết cái thiếu sót của mình, cũng càng rõ sự khác biệt của mình và Tiên đế. Đồng thời hắn cũng biết đây là hắn, nếu như đổi lại là người khác, đừng nói là đánh nhau với Tiên đế, cho dù là trước mặt Tiên đế không bị giết chết, cũng là rất lợi hại rồi.

Thở dài, Diệp Mặc trong lòng lại cảm thấy công pháp thiên địa mà Thế giới trang vàng của mình diễn sinh ra thật bất phàm. Sự lợi hại của Tam Sinh quyết căn bản không phải là sức người có thể làm được. Nếu như không phải tu luyện tam sinh quyết, muốn ở tu vi Tiên Vương và Tiên tôn đi đối chiến với Tiên đế, quả thực cũng là hành vi ngu ngốc, cũng là chuyện tuyệt đối không thể nào. Nhưng Tam Sinh quyết lại có thể làm được, đây chính là công pháp thiên địa.

Diệp Mặc sau khi thanh tẩy một lát, rồi đổi một bộ quần áo mới, một cảm giác đột nhiên xông lên não khiến hắn hiểu ra.

Na Di thần thông? Chia làm chín cấp, cấp thứ nhất có thể trực tiếp Na Di ra ngoài vạn dặm hoặc mấy vạn dặm, cái này cũng lợi hại hơn Thuấn Di nhiều. Thuấn Di chẳng những tạo thành dao động không gian cực lớn, còn chỉ có thể làm với khoảng cách một hai nghìn dặm, quả thực quá ngắn.

Khi Diệp Mặc hiểu ra hắn thực sự lĩnh ngộ được Na Di thần thông rồi, lập tức vô cùng sung sướng. Hắn không ngờ sau khi thăng cấp Tiên tôn rồi, còn được tặng kèm thần thông này nữa.

Loại thần thông này đối với hắn mà nói, quả thực là mộtt trong những thần thông rất thực dụng. Một khi Na Di thần thông của hắn thăng cấp lên cấp cao hơn, cho dù đối diện với đối thủ không địch nổi, hắn cũng có thể muốn đi thì đi rồi.

Diệp Mặc kìm nén sự sung sướng trong lòng mình lại, thu lại Tiên linh mạch còn chưa dùng hết và cả một số trận kỳ kia nữa, lúc này mới lại tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Lúc này Diệp Mặc cũng chắc chắn, nếu như lại gặp phải Vô Hồi Tiên đế trong này, hắn tuyệt đối sẽ nắm chắc tiêu diệt được lão. Cho dù bên ngoài gặp phải Vô Hồi Tiên đế, dưới sự phối hợp với Vô Ảnh, hắn cũng chưa chắc sẽ bị thua.

Nhưng Diệp Mặc đồng thời cũng biết rõ, Vô Hồi Tiên đế trong Tiên đế

cho dù là loại rác rưởi, Tiên đế sơ kỳ, hơn nữa còn không có đại thần thông gì, quả thực cũng không đáng nhắc tới. Người đầu tiên mà hắn phải đối phó rất có thể là Vô Anh Tiên đế, còn có cả Tiên đế mặc áo bào tím kia nữa.

Những tên này đều là Tiên đế hậu kỳ, thậm chí Tiên đế đỉnh phong, một Tiên tôn sơ kỳ như hắn, cho dù có sự trợ giúp của Vô Ảnh có thể còn có chút khiếm khuyết. Na Di thần thông của hắn chỉ là một thần thông chạy trốn và truy tung mà thôi, muốn đánh nhau, dựa vào thần thông này cũng không thể được. Nhưng Diệp Mặc cũng đoán ra, hắn sở dĩ có thể lĩnh ngộ được Na Di thần thông, chắc hẳn phải liên quan đến việc truy sát Khai Nỉ mấy năm, sau đó bị Vô Hồi Tiên đế truy sát mấy tháng nữa.

Cho nên Diệp Mặc ngay lập tức tiến vào Thế giới trang vàng bế quan, hắn không tu luyện đến cực hạn của mình, tuyệt đối sẽ không ra ngoài.

...

- Vô Trần quả bị Tật Lôi Tiên đế lấy đi rồi, hơn nữa tôi còn nhìn thấy Long Mã. Lúc trước Long Mã xuất hiện trong Tiểu thiên vực, chính là đang trong tay tên Diệp Mặc đó.

Một người đàn ông lông mày dài nói không ngừng nghỉ giữa đại điện, người này chính là Dục Long Tiên đế đã không cướp được Vô Trần quả.

Đại điện này chính là đại điện khi trước Tật Lôi Tiên đế lúc trước nói với Diệp Mặc, đại điện cực kỳ tang thương. Cho dù là người không có chút kiến thức gì về kiến trúc, đến đại điện này, cũng có thể cảm nhận được lịch sử lâu dài của nơi đây, dường như đại điện này sừng sững ở chỗ này cũng đã vô số trăm triệu năm rồi.

Trong bốn góc của đại điện có mấy chục bồ đoàn, những bồ đoàn này đều tản ra Tiên linh khí nồng đậm đến cực điểm. Một số Tiên đế đang tu luyện trên những bồ đoàn đó.

Nhưng sau khi nghe thấy Tiên đế lông mày dài này nói vậy, phần lớn

những Tiên đế đang tu luyện đều dừng lại, thậm chí vây đến.

- Anh nói nhìn thấy Long Mã? Chính là Long Mã lần trước đám đông Đại La Tiên trong Tiểu thiên vực nhìn thấy?

Một Tiên đế trung niên trầm giọng hỏi.

- Vâng, Táp Không đại đế, tôi chắc chắn không nhìn nhầm, đó chính là Long Mã. Lúc đó tôi cho rằng lấy được Vô Trần quả thật sự, cho nên lập tức rút lui, sau đó tôi mới biết tôi bị tên súc sinh đó lừa. Bên trong cái hộp đó chỉ có một viên đá vô dụng mà thôi, Vô Trần quả thực sự nếu như không trong tay Tật Lôi Tiên đế, thì chính là trong tay tên Diệp Mặc đó.

Tiên đế có lông mày cực dài kia lập tức chắc như đinh đóng cột nói.

- Diệp Mặc, Ninh Tiểu Ma, Long Mã...

Táp Không đại đế thì thầm mấy cái tên này, cười lạnh nói:

- Bất luận hắn là ai, dám gian lận trong Tiểu thiên vực, Táp Không tôi cũng không bỏ qua cho hắn.

Vị Phong tiên đế lập tức phụ họa nói:

- Táp Không đại đế nói không sai, người này cực kỳ gian xảo, không ngờ lại lén lút vào trong Tiểu thiên vực, nói không chừng còn có phù lục cao cấp, hoặc là những bí mật khác.

- Chúng ta tiếp tục phá trận trong này, tên Diệp Mặc đó chỉ cần trong khoảng không gian đó, hắn cũng không chạy thoát nổi, bất luận hắn chạy đến nơi nào, cuối cùng muốn rời khỏi, cũng cần phải đến đây.

Long Hà đại đế trầm giọng nói.

Long Hà đại đế cũng là một trong bốn đại đế, mặc dù bốn đại đế chỉ còn lại ba đại đế, còn có một Huyết Đỉnh đại đế trước giờ chưa bao giờ ra ngoài. Danh tiếng của Long Hà đại đế và Táp Không đại đế còn cực kỳ vang dội,

đừng nhìn gương mặt hòa ái của của Long Hà đại đế, nhưng gã nếu như mở miệng, thì cũng không có ai dám không phụ họa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1881

Thôn Phệ Lĩnh Vực

Mặc dù Diệp Mặc biết vị trí của cung điện kia, nhưng lại chưa từng nghĩ sẽ đi tới đó ngay bây giờ. Lúc này hắn vẫn còn đang trong lúc bế quan, hơn nữa hắn còn mười Tiên linh mạch cực phẩm, vài chục Tiên linh mạch thượng phẩm. Cho nên hắn cũng không tin là hắn không có cách nào tấn cấp đến Tiên Tôn hậu kỳ cả.

Người khác tu luyện đều là dùng Tiên tinh, chỉ có hắn tu luyện là trực tiếp dùng Tiên linh mạch. Một cái Tiên linh mạch được hắn tiêu hao hết, và những Tiên linh khí hắn hấp thu toàn bộ đều chuyển hóa thành Tiên nguyên.

Trận bàn thời gian lại vận chuyển thêm một năm nữa, Diệp Mặc bỗng nhiên ra khỏi trận bàn thời gian, rồi đi tới một bãi đất trống của Thế giới trang vàng. Tiếp đó hắn căn bản cũng không có bất kỳ chuẩn bị nào, mà tiện tay đã đánh ra một đạo thần thông.

Năm đạo Lôi thương cực lớn đột ngột xuất hiện từ trên mấy ngàn trượng ầm ầm đánh xuống, không có bất kỳ sự chuẩn bị gì, cũng không có bất kỳ thời gian tụ tập sát thế nào, cũng không có bất kỳ hư không sát cơ nào được cuốn lên.

Nhưng cùng lúc khi năm đạo Lôi thương này đánh xuống, thì hư không sát cơ xung quanh cũng lập tức bị cuốn theo, hoàn toàn đánh vào cùng một chỗ.

Ầm...

Bãi đất trống trong Thế giới trang vàng bị đánh thành một khe nứt lớn

khiến cho cả Tiểu Sâm và Vô Ảnh phải hốt hoảng đi tới quan sát.

Trong lòng Diệp Mặc đại hỉ. Lôi kiếm của hắn sau khi trải qua Lôi Kiếp Tiên Tôn, hấp thu số lượng lớn Lôi điện mầu vàng, rốt cuộc đã tạo thành một loại thần thông mới.

'Ngũ lôi thương sát'.

So với thần thông 'Lôi sa', thì uy thế của 'Ngũ lôi thương sát' không những cường đại hơn gấp mấy lần, mà chủ yếu nhất chính là loại thần thông mới này okhông cần bất kỳ hư không tụ thế nào, mà gần như lập tức phát ra. Đây mới là chỗ đáng sợ nhất của nó. Có thể nói rằng, cho tới bây giờ thì 'Ngũ lôi thương sát' mới là thần thông lợi hại nhất của Diệp Mặc.

Sau khi lĩnh ngộ thần thông 'Ngũ lôi thương sát', thì Diệp Mặc tiếp tục tiến vào trận bàn thời gian bế quan. Lúc này trong lòng của hắn đã có thay đổi, vì 'Ngũ lôi thương sát' của hắn cho dù là Tiên Đế cũng không nhất định có thể chống đỡ được, huống chi còn có Vô Ảnh có thể cắn nuốt Lĩnh vực Tiên Đế.

Trong khi Diệp Mặc tu luyện thì thời gian không ngừng trôi qua. Lúc này hơn mười Tiên linh mạch cực phẩm và mười Tiên linh mạch thượng phẩm mà hắn mang vào đã bị hắn dùng tốc độ nhanh hơn tiêu hao sạch sẽ.

Nếu như là khi còn ở cấp bậc Tiên Vương, hắn dùng thời gian 200*~300 năm trong trận bàn thời gian sẽ tiêu hao hết một cái Tiên linh mạch cực phẩm, thì bây giờ lại chỉ qua vài chục năm hắn đã tiêu hao hết một Tiên linh mạch cực phẩm rồi, mà Tiên linh mạch thượng phẩm càng không đủ cho hắn dùng nữa.

Sau khi trận bàn thời gian vận chuyển thêm mười năm nữa, thì Diệp Mặc dừng việc tu luyện lại. Không phải là hắn không muốn tu luyện nữa, mà là hắn thật sự đã không còn Tiên linh mạch rồi. Trong lòng của hắn cùng đang rất buồn bực. Hơn mười cái Tiên linh mạch cực phẩm và vài chục cái Tiên linh mạch thượng phẩm, vậy mà hắn cũng chỉ có thể đẩy tu vi của mình lên

tới Tiên Tôn trung kỳ đỉnh. Ngay cả tu vi Tiên Tôn hậu kỳ cũng không đạt tới được.

Nếu như không phải là hắn tiến vào mảnh không gian này, thì ở bên ngoài hắn căn bản là không có cách nào tấn cấp lên Tiên Tôn trung kỳ cả. Mức độ tiêu hao của hắn quả thực là quá đáng sợ. Căn bản không phải là điều mà dùng nhân lực có thể giải quyết được.

'Tam sinh quyết' càng tu luyện về sau thì mức độ tiêu hao tài nguyên quả nhiên càng lớn, đã thế còn không phải là chỉ tăng thêm mấy lần. Mà hiện giờ hắn còn đang ở tu vi Tiên Tôn nữa, vậy một khi hắn muốn tấn cấp lên Tiên Đế, thì cần bao nhiêu tài nguyên tu luyện đây? Sau khi tấn cấp lên Tiên Đế rồi muốn tấn cấp tiếp, thì cần phải có bao nhiêu tài nguyên tu luyện?

Nếu như dựa theo phép tính này, thì cho dù là hắn ở lại mảnh không gian này cả đời, cũng không thể nào tu luyện tới Thánh Đế. Nếu đi ra ngoài thì ngay cả nửa phần hy vọng cũng không có luôn.

Biết rằng lượng tài nguyên tu luyện mình cần là quá nhiều, cho nên sau khi ra ngoài thì Diệp Mặc lập tức dẫn theo Vô Ảnh điên cuồng tìm kiếm Tiên linh mạch. Cho dù là Tiên linh mạch hạ phẩm hắn cũng không muốn bỏ qua.

...

Một tháng sau, Diệp Mặc dưới sự trợ giúp của Vô Ảnh, đã thu thập thêm được hơn mười cái Tiên linh mạch, trong đó có một cái Tiên linh mạch cực phẩm. Hôm nay hắn đang muốn cùng Vô Ảnh đi tới đại điện mà Tật Lôi Tiên Đế nói tới để nhìn xem, thì liền nhận được một đạo tin tức.

Tin tức là do Hà Xung Tiên Đế gửi tới. Giọng điệu dường như đang rất cấp bách, chỉ là hỏi thăm xem Diệp Mặc có chỗ trốn nào an toàn hay không?

Sau khi Diệp Mặc nhận được tin tức của Hà Xung Tiên Đế, thì lập tức đáp lại sau đó chuyển hướng về phía của Hà Xung Tiên Đế.

Mấy canh giờ sau, Diệp Mặc nhìn thấy Hà Xung Tiên Đế toàn thân đầy rẫy các vết thương, và có lẽ Hà Xung Tiên Đế cũng không có cơ hội để chữa thương nữa.

Nhưng khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc, đó là Hà Xung Tiên Đế đã thăng cấp tới Tiên Đế hậu kỳ. Hơn nữa khí tức còn rất vững chắc, hiển nhiên là đã tấn cấp lên Tiên Đế hậu kỳ trong thời gian không ngắn.

- Hà Xung huynh, anh có chuyện gì thế?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Hà Xung Tiên Đế đang uể oải.

Hà Xung Tiên Đế thấy Diệp Mặc liền thở nhẹ ra rồi nói:

- Tôi bị tên Hiên Phong Tiên Đế cùng với tên khốn có lông mày dài liên thủ truy sát...

Hà Xung Tiên Đế chưa nói xong, thì sắc mặt lập tức biến đổi:

- Hai tên khốn kiếp kia lại tới nữa. Chúng ta đi nhanh lên. Diệp Mặc huynh đệ, cậu có đan dược trị thương nào tốt không, tôi hiện tại căn bản là không có đan dược trị thương.

Diệp Mặc mỉm cười khoát tay rồi nói:

- Đi thì cũng không cần. Tôi cùng Tiên sủng của mình có thể giết cái tên lông mày dài kia. Mười năm trước tôi đã muốn tìm được y, không ngờ hôm nay y còn dám tới.

Nói xong thì Diệp Mặc lấy ra một viên Tiên đan đưa cho Hà Xung Tiên Đế rồi nói:

- Đây là một bình đan dược trị thương rất tốt, anh hãy dùng trước đi.

- 'Thanh linh nguyên đan'? Cậu thậm chí có loại Tiên Đan cao cấp này...

Hà Xung Tiên Đế nhận lấy bình Tiên đan Diệp Mặc đưa, sau đó lập tức

kinh ngạc thốt lên rồi nhanh chóng lấy ra một viên uống vào và nói:

- Rất cảm tạ, cái này quả thực là đồ tốt.

Lúc này thì y đã quên cả chuyện cùng Diệp Mặc chạy trốn. Chờ tới khi y tỉnh ngộ ra thì đã có hai đạo độn quang ngăn cản y và Diệp Mặc lại.

- Ha ha, tiểu tử, né tránh mười năm, hôm nay bị bổn đế bắt được rồi.

Một tên có lông mày dài sau khi thấy Diệp Mặc bỗng nhiên lại cười ha hả nói.

Hiên Phong Tiên Đế thì sau khi động thủ với Diệp Mặc một lần, thì đã hiểu rõ Diệp Mặc không đơn giản. Tuy lần trước Diệp Mặc khiến cho y mất hết mặt mũi, nhưng lần nãy thì y vẫn giữ bình tĩnh, chỉ là tiến lên ngăn cản phía trước Diệp Mặc và Hà Xung Tiên Đế chứ không chủ động khiêu khích.

Khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc là tên Hiên Phong Tiên Đế này cũng đã tấn cấp lên Tiên Đế hậu kỳ rồi. Chẳng lẽ mấy tên Tiên Đế này đã gặp được chuyện tốt lành gì? Đợi lát nữa hắn phải hỏi Hà Xung Tiên Đế một chút mới được.

- Diệp Mặc, thương thế của tôi đã khôi phục lại một ít rồi, tên Hiên Phong kia để cho tôi, còn tên lông mày dài kia thì tôi giao cho cậu.

Hà Xung Tiên Đế nói xong thì lập tức lấy ra pháp bảo của mình đứng song song với Diệp Mặc.

- Ngươi chính là Dục Long phải không? Chính là tên vương bát đản lần trước cướp 'Vô trần quả' của ta?

Diệp Mặc bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cái tên lông mày dài kia.

- Muốn chết...

Dục Long Tiên Đế hừ lạnh một tiếng, một cái Hổ Quang Trảo chói mắt lập tức lơ lửng trên đỉnh đầu của y. Chỉ là y cũng không lập tức phóng chiếc

Hổ Quang Trảo đó ra, mà phẫn hận nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Mày chính là Ninh Tiểu Ma hay là có quen biết với tên Ninh Tiểu Ma kia? Đệ tử Phục Tằng Sinh của tao là do ai giết?

Diệp Mặc hiển nhiên sẽ không thừa nhận mình là Ninh Tiểu Ma, cho dù người khác biết hắn là Ninh Tiểu Ma thì hắn cũng sẽ không tự mình thừa nhận. Dục Long Tiên Đế và hắn có cả thù mới lẫn hận cũ, cho nên lúc này Diệp Mặc căn bản là không muốn nói nhảm, lập tức lấy Tử đao ra và đánh luôn.

Ngay khi Diệp Mặc cùng Dục Long Tiên Đế đánh nhau, thì Hà Xung Tiên Đế và Hiên Phong Tiên Đế ở bên kia cũng đã sớm lao vào nhau rồi.

Lúc này Diệp Mặc đã là tu vi Tiên Tôn, hơn nữa căn bản là không sợ bất kỳ loại sát cơ nào trong mảnh không gian này. Cho nên một đao 'Liệt ngân' này bổ ra, đâu chỉ mạnh hơn trước kia vài lần không thôi.

'Liệt ngân' xoáy lên không gian sát cơ xung quanh, lập tức mở bung ra một đạo hư không đao ngấn nhàn nhạt, mà tất cả các loại sát cơ trong mảnh không gian này dưới đạo hư không đao ngấn kia đều bị cuốn vào trong, thậm chí ngay cả không gian đều sụp đổ vào trong đó.

Dục Long Tiên Đế đã là Tiên Đế trung kỳ, nhìn thấy một đao này của Diệp Mặc thì lập tức hiểu rõ rằng Diệp Mặc chắc chắn là đã ẩn nấp tu vi. Hơn nữa cho dù là những chuyện trước đó y nghe nói về Diệp Mặc căn bản cũng không phải là những lời nói vô căn cứ. Với uy thế một đao thần thông kia của Diệp Mặc, thì việc hắn đuổi giết Vô Hồi Tiên Đế cũng không phải là chuyện gì khó.

Bất quá cho dù là vậy, thì Dục Long Tiên Đế cũng không sợ Diệp Mặc. Lĩnh vực Tiên Đế mênh mông kéo dài ra ngoài, đồng thời Hổ Quang Trảo liền biến hóa ra thành mấy ngàn đạo bạch quang cao tới vạn trượng trong hư không đánh về phía Diệp Mặc.

Dưới Lĩnh vực Tiên Đế, thì dường như 'Liệt ngân' của Diệp Mặc lập tức đã bị chậm lại. Vô Ảnh thấy thế thì căn bản cũng không chút chần chờ, lập tức há to miệng ra mà cắn.

Cả ngàn đạo bạch quang do Hổ Quang Trảo biến hóa ra đã có tới mấy trăm đạo bị Vô Ảnh cắn nuốt, mà Lĩnh vực của Dục Long Tiên Đế lại bị Vô Ảnh một miếng cắn mất cả một mảng lớn.

Vốn hư không 'Liệt ngân' mầu tím đang bị chậm lại, thì lúc này lại một lần nữa đánh xuống. Còn Diệp Mặc lúc này cũng không thèm để ý tới mấy ngàn đạo bạch quang Hổ Quang Trảo kia, mà lập tức đánh ra thêm một quyền 'Liệt không' nữa.

Ầm, ầm...

Dưới sự công phá của 'Liệt ngân', thì mảnh không gian này liên tục trở nên run rẩy, vỡ ra từng đạo tử ngấn rõ ràng. Còn Dục Long Tiên Đế thì lại bị bao phủ trong những đạo tử ngấn đó.

- Thôn phệ không gian?

Dục Long Tiên Đế không để ý tới 'Liệt ngân' của Diệp Mặc, càng không nhìn thấy một quyền đạo thần thông 'Liệt không' của Diệp Mặc. Mà y chỉ khiếp sợ nhìn Vô Ảnh cùng với thần thông cắn nuốt Lĩnh vực của nó. Trong mắt tràn ngập sự kinh hãi.

Dưới sát cơ nhàn nhạt tuôn ra, Dục Long Tiên Đế cũng không dám đi quản Vô Ảnh nữa. Một cái Đỉnh sắt cực lớn được lấy ra, đồng thời Hổ Quang Trảo của y bỗng nhiên phát ra hàng loạt tiếng hổ gầm, một con bạch hổ khổng lồ từ trên không vọt xuống.

Răng rắc...

'Liệt ngân' đánh vào phía trên chiếc đỉnh sắt. Thanh âm chói tay truyền ra bốn phía, đồng thời Tiên nguyên cuồng bạo cũng nổ tung ra, đồng thời những đạo sát cơ trong mảnh không gian này cũng bị những đạo sóng ngấn

do Tử đao va chạm cùng odỉnh sắt quét tan.

Hàng loạt gợn sóng cùng chấn động hư không khiến cho Hiên Phong Tiên Đế và Hà Xung Tiên Đế đang đánh nhau cách xa mấy trăm dặm cũng phải kinh dị ngừng lại mà nhìn về phía Diệp Mặc.

Ầm...

Lúc này 'Liệt không' thần thông của Diệp Mặc mới va chạm cùng với con bạch hổ khổng lồ do Hổ Quang Trảo biến ảo ra kia. Bạch hổ phát ra một tiếng gầm rú dữ tợn, chân trước cào ra một vết nứt khổng lồ dài tới ngàn trượng trên mặt đất.

Vô Ảnh không đợi hổ trảo của con bạch hổ kia thu hồi lại, thì đã sớm cắn một miếng nữa rồi.

Bạch hổ lại gào rú một tiếng nữa rồi hóa thành Hổ Quang Trảo, mà lúc này cái mầu sắc trên cái Hổ Quang Trảo kia đã ảm đạm đi khá nhiều.

Dục Long lùi về phía sau hơn mười trượng thì mới ngừng lại được. Lúc này mi tâm của y đã có một vết máu nhàn nhạt, còn y thì căn bản cũng không để ý tới vết máu kia, chỉ cực kỳ chấn động mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1882

Dục Long Chạy Mất Dép

Dục Long Tiên Đế khác với Vô Hồi Tiên Đế, vì mảnh không gian này mặc dù cũng có ảnh hưởng cực lớn đối với y, nhưng cũng không đến nỗi như Vô Hồi Tiên Đế.

Mà Diệp Mặc dưới sự trợ giúp của Long Mã kia liều mạng với y, mượn nhờ tu vi Tiên Thần thể chiếm thế thượng phong trước y, điều này sao có thể xảy ra? Chẳng lẽ Diệp Mặc cũng là một Tiên Đế, chỉ là cố ý ẩn nấp tại tu vi Tiên Vương mà thôi?

Trong lòng Diệp Mặc cũng đang cảm thán. Tuy hắn đuổi giết Vô Hồi Tiên Đế, nhưng một khi cùng Vô Hồi Tiên Đế chính diện đối kháng, thì hắn tuyệt đối sẽ là kẻ bị đánh bay ra ngoài, hơn nữa còn không phải chỉ một lần. Hắn hoàn toàn là ỷ vào tu vi luyện thể Tiên Thần thể của mình, cho nên lúc đó mới có thể áp bức được Vô Hồi Tiên Đế.

Còn bây giờ hắn mới chính thức cảm giác được sự tiến bộ của mình, đối kháng cùng Dục Long Tiên Đế, một Tiên Đế trung kỳ. Dưới sự trợ giúp của Vô Ảnh thì hắn chỉ phải lùi lại một bước, còn Dục Long Tiên Đế thì lại bị hắn đánh lui lại mười trượng, thậm chí còn có vẻ là y đã bị phản phệ. Dục Long Tiên Đế khác với Vô Hồi Tiên Đế, vì thực lực của y hơn xa Vô Hồi Tiên Đế. Cho dù là cùng Hà Xung Tiên Đế khi còn là Tiên Đế trung kỳ đánh nhau, thì Hà Xung Tiên Đế cũng kém xa so với y.

Nhưng dù là thế, thì hắn lúc này vẫn chiếm được thế thượng phong, nói cách khác, từ giờ hắn đi ra ngoài, thì những Tiên Đế bình thường cũng không thể nào khoa chân múa tay trước mặt hắn rồi.

Nhưng Diệp Mặc cũng hiểu rõ, hiện tại nếu so với Tiên Đế đỉnh cấp, thì hắn vẫn còn cách một khoảng không nhỏ.

Dục Long Tiên Đế lùi ra phía sau, nhưng Diệp Mặc thì không. Tử đao của hắn lại một lần nữa phóng ra, lại là một chiêu 'Liệt ngân' đánh tới. Đồng thời Lĩnh vực của hắn cũng lập tức mở rộng ra ngoài. Thần trí của hắn vô cùng cường đại, cho nên Lĩnh vực Tiên Tôn của hắn cũng không hề yếu hơn một Tiên Đế bình thường. Hiện tại còn có thêm Vô Ảnh với khả năng cắn nuốt Lĩnh vực, thì Diệp Mặc sao có thể khách khí được.

Cảm nhận được Lĩnh vực cường đại của Diệp Mặc, có cả Vô Ảnh đang lao lên nữa, thì Dục Long Tiên Đế lập tức hiểu rằng ở đây y đã không còn là đối thủ của Diệp Mặc rồi.

Một khi bị Lĩnh vực của Diệp Mặc trói buộc, thì cho dù là y có thể chạy trốn, cũng phải chịu thiệt thòi không nhỏ. Hơn nữa y còn từ trong miệng những tên Tiên Đế khác biết được Diệp Mặc chính là một tên điên, đã từng truy sát Vô Hồi Tiên Đế hơn hai tháng.

Nghĩ tới đây thì Dục Long Tiên Đế căn bản là không muốn tiếp tục đánh nữa, mà cho dù là muốn đánh, thì cũng phải ra khỏi mảnh không gian này rồi nói sau.

Dục Long Tiên Đế lập tức xoay người, chỉ một đạo độn quang đã lập tức biến mất hoàn toàn. Diệp Mặc trầm mặt nhìn về phía Dục Long Tiên Đế chạy trốn. Nếu như hắn muốn đuổi theo, thì tuyệt đối là có thể đuổi được. Nhưng hắn cảm thấy mình không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, thà ở lại mà tìm kiếm Tiên linh mạch còn hơn.

Dục Long Tiên Đế bỏ chạy, thì bất luận là Hà Xung Tiên Đế hay là Hiên Phong Tiên Đế cũng không thể ngờ tới được. Hiên Phong Tiên Đế cũng nhanh chóng phản ứng, không nói nửa lời mà xoay người rời đi.

Y đã từng được chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc, mà vừa rồi Diệp Mặc đánh nhau cùng Dục Long Tiên Đế đã khiến cho y hiểu rằng tu vi của

Diệp Mặc đã một lần nữa tăng lên rất nhiều. Tại mảnh không gian này, tu vi có thể đột nhiên tăng mạnh cũng không phải là chuyện gì quá kỳ quái.

Ở đây còn có cả Hà Xung Tiên Đế nữa, cho nên lúc này y không chạy đi, thì quả lực là ở lại để chờ chết rồi.

- Ha ha, Diệp Mặc, tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu.

Hà Xung Tiên Đế cũng lập tức phản ứng lại. Y cũng không có ý định đuổi theo Hiên Phong Tiên Đế, mà xoay người lại cao hứng giơ ngón cái lên với Diệp Mặc.

Nói xong thì y lại chỉ vào Vô Ảnh rồi nói:

- Con Long Mã này thật là lợi hại, ngay cả Lĩnh vực cùng thần thông nó cũng thôn phệ được. Vậy thì thiên hạ này còn có cái gì mà nó không thể thôn phệ nữa đây? Tôi sợ rằng cho dù là Vô Ảnh thao tằm trong truyền thuyết cũng không hơn được nó đâu.

Diệp Mặc cũng không hề giấu diếm gì Hà Xung Tiên Đế, mà chỉ vào Vô Ảnh rồi nói:

- Nó chính là Vô Ảnh thao tằm biến dị mà thành đấy. Cho nên chỉ là một tên tham ăn mà thôi.

Vô Ảnh nghe Diệp Mặc khen ngợi, thì càng dương dương đắc ý ngóc đầu lên. Đối với việc Diệp Mặc nói nó tham ăn, nó chẳng thèm để ý chút nào.

- Hà Xung huynh, vì sao tôi thấy đại bộ phận các Tiên Đế đều không nhận ra anh? Chẳng lẽ anh không phải là tiên nhân thuộc 'Ba mươi ba Thiên Vực'?

Lúc này Diệp Mặc mới hỏi điều mà mình nghi hoặc từ trước.

Hà Xung cười hắc hắc:

- Tôi kỳ thật chính là tiên nhân của 'Ba mươi ba Thiên Vực'. Vốn là tôi tới từ Cực Dao Thiên, trong lần đầu tiên tiến vào hư không đã bị cuốn vào Vết nứt hư không. Ở trong Vết nứt hư không đó tôi ngược lại là đã nhận được chút chỗ tốt. Trải qua vài chục ngàn năm nữa, thì tôi liền từ tu vi Tiên Tôn trung kỳ tấn cấp lên Tiên Đế trung kỳ. Gần đây còn trực tiếp tấn cấp lên Tiên Đế hậu kỳ.

Thấy Diệp Mặc sững sờ, thì Hà Xung Tiên Đế nói tiếp:

- Tôi ở trong Vết nứt hư không đã nhận được một ít truyền thừa, gần như đã tiêu hao tất cả tài nguyên tu luyện của mình, lúc đó mới có thể tấn cấp lên Tiên Đế. Một mực tu luyện tới Tiên Đế trung kỳ, sau đó tôi mới tìm cơ hội rời khỏi Vết nứt hư không kia. Nhưng khi tôi rời khỏi Vết nứt hư không, thì còn chưa trở lại Tiên Giới, mà đã tiến vào mảnh không gian này rồi.

Diệp Mặc lúc này mới hiểu được, khó trách vì sao những Tiên Đế còn lại đều không biết Hà Xung Tiên Đế. Hóa ra y là một kẻ đơn độc trong Vết nứt hư không.

- Đúng rồi, Hà Xung huynh, anh thế nào đột nhiên lại tấn cấp lên Tiên Đế hậu kỳ? Và vì sao cái tên Hiên Phong Tiên Đế vừa rồi cũng đã là Tiên Đế hậu kỳ?

Diệp Mặc nhớ tới chuyện này, liền vội vàng hỏi.

- Diệp Mặc, cậu thật sự ẩn nấp tu vi sao?

Hà Xung Tiên Đế thấy Diệp Mặc thực sự có thể nhìn ra tu vi của mình, thì lập tức kinh ngạc hỏi ngược lại một câu.

Diệp Mặc gật đầu:

- Phải, tôi kỳ thật đã là Tiên Tôn rồi, tuy không sợ cái tên lông mày dài kia, nhưng ở đây có lẽ cũng vẫn là người có tu vi thấp nhất, cho nên dứt khoát ẩn nấp tu vi của mình.

- Quả nhiên.

Hà Xung giật mình hiểu ra, sau đó lập tức nói tiếp:

- Cậu cũng không cần tự coi nhẹ mình. Ngay cả tên Hiên Phong Tiên Đế kia, mặc dù là Tiên Đế hậu kỳ, nhưng nếu thật sự đánh nhau thì tôi nghĩ y cũng đánh không lại cậu đâu.

Diệp Mặc gật đầu. Cái tên Hiên Phong Tiên Đế kia so với Dục Long Tiên Đế còn kém hơn. Lúc đầu y là Tiên Đế trung kỳ, cũng chỉ mạnh hơn Vô Hồi Tiên Đế có một chút. Cho nên hiện giờ dù y đã là Tiên Đế hậu kỳ, nhưng cũng thật không nhất định là đối thủ của mình. Cho dù là rời khỏi mảnh không gian này, thì chỉ cần có Vô Ảnh trợ giúp, mình cũng không cần thiết phải sợ y.

- Hai tên khốn kiếp đó truy đuổi một mình tôi, nếu không thì sao tôi có thể sợ chúng được.

Hà Xung Tiên Đế căm hận nói một câu, sau đó mới nói tiếp với Diệp Mặc:

- Trong này có một cái đại điện, bên trong đại điện không có bất kỳ mảnh không gian sát cơ nào. Chẳng những nó yên tĩnh, hơn nữa linh khí rất nồng đậm. Cậu biết cái cung điện đó chứ?

Diệp Mặc gật đầu:

- Tôi biết, Tật Lôi Tiên Đế đã nói với tôi rồi. Bởi vì tôi thế đơn lực bạc, một mình đi thì không tốt. Vốn tôi định đợi thực lực của mình cường đại lên một chút, thì sẽ đi tới đó.

Diệp Mặc thật sự là đã nghĩ như vậy. Vốn ý định của hắn là lần này sẽ đi ra ngoài tìm một ít Tiên linh mạch, sau đó đề thăng tu vi mình lên Tiên Tôn hậu kỳ rồi mới đi tới cái cung điện kia để nhìn xem.

- Đi, hiện tại hai người chúng ta cùng đi. Hai người chúng ta, cộng thêm

Vô Ảnh thao tằm của cậu, thì cho dù là Tiên Đế đỉnh, chúng ta cũng không cần phải sợ.

Hà Xung Tiên Đế lập tức nói.

- Tôi là Vô Ảnh, đừng có tự tiện đặt ngoại hiệu cho tôi.

Vô Ảnh đứng ở một bên nói với vẻ khó chịu. Nó đương nhiên là không cần biết Hà Xung có phải là Tiên Đế hay không rồi.

- Ha ha...

Hà Xung Tiên Đế cười to, cũng không hề để ý tới Vô Ảnh mà trực tiếp nói với Diệp Mặc:

- Cung điện kia hẳn không phải là thứ thuộc về Tiên Giới, nhưng nó đến từ đâu, thì lại không có ai biết. Cấm chế của đại điện sau khi bị mấy tên Đại Đế cao cấp tháo bỏ, thì liền xuất hiện một cái hậu viện to lớn. Cái hậu viện kia thì thần thức căn bản là không quét xuyên qua được, hơn nữa ở giữa hậu viện còn có vô số cấm chế cùng với một cái trận môn không gian. Trận môn không gian kia có chút kỳ quái, chỉ có ai có năng lực mở ra trận môn không gian thì mới có thể đi vào.

Diệp Mặc lập tức tập trung tư tưởng suy nghĩ. Hắn đã vượt qua Phong Vị Tháp, biết rằng có một thế giới đã biến mất. Hơn nữa khi hắn phong Vương, thì còn có mấy câu nữa. Và một câu trong đó là “Thần giới tiêu thất, tinh thần bất hiện”. Mà vừa rồi Hà Xung Tiên Đế nói rằng cái đại điện kia không phải là thứ thuộc về Tiên Giới, vậy chẳng lẽ nó là thứ thuộc về thế giới đã biến mất kia?

Hà Xung Tiên Đế không biết Diệp Mặc đang nghĩ gì, nhưng vẫn nói tiếp:

- Những cái cấm chế kia rất khó mở ra, có người mất mấy năm cũng không mở ra nổi một cái. Tôi cùng với mấy tên Tiên Đế còn lại liên thủ, mất thời gian gần mười năm mới cùng nhau mở ra được một cái cấm chế. Trong

cái cấm chế kia có một loại quả mầu xanh nhạt. Một quả có thể giúp Tiên Đế tấn cấp thêm một cấp nữa, hơn nữa không hề có chút bất ổn nào. Nhưng mỗi người chỉ có thể ăn một quả mà thôi. Mà càng khiến cho người khác khiếp sợ chính là không có một ai nhận ra được đó là loại quả gì.

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi:

- Như vậy thì chẳng phải là giống với 'Độ ly thiên quả' sao?

'Độ ly thiên quả' là Tiên linh quả cực kỳ hiếm có của Tiên Giới. Nhưng loại Tiên linh quả này chỉ có thể giúp cho tiên nhân dưới Đại Tiên tấn cấp thêm một cấp.

- Đúng thế, nếu như so sánh với 'Độ ly thiên quả', vậy thì loại quả này chính là 'Độ ly thiên quả' dành cho Tiên Đế. Quả thực là bất phàm. Tôi may mắn lấy được hai quả, tên Hiên Phong Tiên Đế kia cũng có được một quả. Không biết rằng loại quả này có hữu dụng đối với cậu không, nhưng cũng xin tặng nó cho cậu.

Hà Xung Tiên Đế nói xong, thì liền lấy một cái hộp ngọc ra đưa cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy cái hộp ngọc kia rồi mở ra nhìn. Trong hộp ngọc có một quả mầu lam đậm. Loại quả này không có bất kỳ mùi vị gì khác thường, thoạt nhìn thì nó cũng rất bình thường. Nhưng Diệp Mặc phát hiện là chính hắn cũng không biết đâu là loại quả gì.

Đóng hộp ngọc lại, sau đó hắn trả lại cho Hà Xung Tiên Đế rồi nói:

- Cho dù là không cần loại quả này, thì tôi cũng sẽ rất nhanh có thể tấn cấp lên Tiên Tôn hậu kỳ. Hơn nữa nếu không tấn cấp Tiên Đế, thì cho tôi loại quả này cũng chỉ lãng phí mà thôi. Anh trước tiên cứ giữ lại, đợi tới khi tôi cần tấn cấp thì có thể sẽ lại tới gặp anh.

- Cũng được.

Hà Xung Tiên Đế thu hồi lại hộp ngọc rồi nói tiếp:

- Tôi xung đột cùng tên lông mày dài kia cũng là vì loại quả này. Tên lông mày dài kia ở trong đại điện nói xấu cậu, tôi nghe thấy thì rất khó chịu, liền phản bác lại một câu. Nhưng không ngờ là cái tên Hiên Phong Tiên Đế cùng tên lông mày dài kia đã sớm nhìn chằm chằm vào Tiên quả trong tay rồi rồi. Cho nên lời tôi vừa nói ra khỏi miệng, thì hai tên khốn kiếp đó lập tức liên thủ đối phó tôi. Chỉ là tôi không có ai trợ giúp, cho nên chỉ có thể vừa đánh vừa chạy. Về sau thì lại phát đi tin tức nhờ cậu giúp đỡ, cho nên mới bảo vệ được lại một cái mạng này. Nếu không thì hai tên kia tuyệt đối sẽ không đơn giản mà buông tha tôi đâu.

- Bên trong tòa đại điện kia có mặt của Tứ Đại Đế không vậy?

Diệp Mặc chợt nhớ tới mấy người Táp Không Đại Đế, lập tức hỏi Hà Xung.

Hà Xung liền lắc đầu nói:

- Tên Tiên Đế nào có tu vi cao một chút thì đều mở trận môn không gian phía sau đại điện để tiến vào, tu vi thấp chỉ có thể ở trong đại điện mà phá giải cấm chế, tìm kiếm các loại Tiên linh vật để giúp đề thăng tu vi của mình. Mong rằng tương lai có thể mở ra cái trận môn không gian kia. Thực lực của tôi không đủ, không có cách nào mở trận môn không gian ra cả, chỉ có thể cùng những tên Tiên Đế còn lại ở trong đại điện mà thôi.

Diệp Mặc lúc này liền không do dự nói:

- Đi, chúng ta đi tới đại điện.

Mấy tên Đại Đế kia không có mặt ở đó, thì Diệp Mặc cũng chả có bao nhiêu lo lắng cả. Hắn mặc dù biết thực lực của hắn phối hợp cùng với Vô Ảnh đã tương đương với Tiên Đế bình thường, nhưng so với những tên Đại Đế đỉnh phong kia, thì hắn tuyệt đối còn kém khá nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1883

Bồi Thường

Chính là đại điện này sao?

Diệp Mặc đứng trước một đại điện cực kỳ cổ xưa trải qua nhiều thăng trầm hỏi một câu, trên thực tế cung điện được vẽ bên trên miếng ngọc giản mà tiên đế Tật Lôi cho hắn kia cũng là ở đây.

- Đúng, chính là chỗ này.

Tiên đế Hà Xung đáp một câu, được Diệp Mặc cung cấp cho đan dược, thương thế của y đã sớm biến mất.

Đại điện không có cửa chính, bên trong thoạt nhìn đen kịt một màu, mà chung quanh đại điện càng không thấy rõ, chỉ có thể dùng thần thức đụng chạm đến một chút mù mù mờ mờ. Các loại sát cơ bên trong vùng hư không này đều tự động đảo quanh qua đại điện cổ xưa trải qua nhiều thăng trầm này, biến mất ở xa xa.

Diệp Mặc chỉ đứng ở cửa vào của đại điện quan sát một lát ngắn ngủi, liền nói với tiên đế Hà Xung:

- Đi, vào rồi nói sau.

Nói xong hắn đã đi trước một bước mang theo Vô Ảnh bước vào cung điện này, Hà Xung tiên đế theo sát Diệp Mặc bước vào đại điện.

Trong tòa đại điện này, tiên đế Dục Long vì đào tẩu trước, không chào hỏi Hiên Phong tiên đế, bây giờ hai người đều đã tới đây rồi, cũng không nói năng gì. Đối với chuyện tiên đế Dục Long một mình đào tẩu, tiên đế

HiênPhong trong lòng vẫn rất không dễ chịu.

Những tiên đế còn lại trong đại điện nhìn có chút kỳ quái, nhưng cũng không có ai hỏi han gì. Tiên đế Dục Long và tiên đế Hiên Phong ra ngoài đuổi giết tiên đế Hà Xung, bây giờ hai người đã trở về, mà tiên đế Hà Xung không thấy trở về, đại bộ phận là đã bị giết rồi. Còn hai vị trở về này thoạt nhìn có vẻ không hòa thuận, nói không chừng là đã xảy ra tranh chấp trong quá trình chia chiến lợi phẩm.

- Ngươi cũng dám tới nơi này.

Tiên đế Dục Long vừa nhìn đã thấy Diệp Mặc vào, lập tức kinh ngạc quát hỏi. Sau khi hỏi xong, gã mới tỉnh ngộ lại, nếu như Diệp Mặc thật sự đánh nhau với gã, gã thật đúng là tìm không ra trợ thủ.

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý tới tiên đế Dục Long, sau khi hắn tiến vào đại điện này, thần thức trước tiên liền quét một lần cung điện này. Đồng thời ánh mắt nhìn sang những Tiên đế còn lại còn đang lộ vẻ kinh ngạc. Sau khi nhìn thấy tiên đế Chính Nhân, hắn còn nhẹ gật đầu.

Đại điện này lớn vô cùng. Bên trong còn có một quang trận cực kỳ mờ nhạt yếu ớt, ít nhất bài trí trong đại điện đều thấy rõ. Bốn phía đại điện có mười mấy bồ đoàn, những bồ đoàn đó hình như còn có tiên linh khí cực kỳ dày đặc tản mát ra.

Đứng ở trong đại điện, một loại khí tức trải qua nhiều thăng trầm tới cực điểm lẩn quẩn ở chung quanh, khiến cho Diệp Mặc cảm giác mình giống như một lần về tới thời đại viễn cổ.

Diệp Mặc tự mình xem xét phần lớn đại điện, mấy Tiên đế còn lại dù sao cũng chẳng có ai chủ động nói gì.

Lúc trước khi Diệp Mặc còn là Tiên vương, Hiên Phong tiên đế đối với Diệp Mặc hung hăng càn quấy vô cùng trông thấy tầm mắt Diệp Mặc quét tới, liền nhanh chóng cúi đầu thấp xuống. Gã thật sự là không muốn nảy sinh

xung đột với Diệp Mặc. Diệp Mặc và tiên đế Dục Long đối chiến, gã nhìn thấy rất rõ ràng, hơn nữa lúc này bên người Diệp Mặc còn có một Hà Xung tiên đế so với gã cũng lợi hại hơn một chút.

- Ha ha, Diệp tông chủ, đã lâu không gặp.

Tiên đế Chính Nhân lúc này cũng đã thăng cấp đến tiên đế hậu kỳ, y nhìn thấy Diệp Mặc tới, lập tức cười ha ha, chủ động lên tiếng chào hỏi.

Diệp Mặc cũng chắp tay nói:

- Đúng là đã lâu không gặp, Chính Nhân tiền bối.

Tiên đế Chính Nhân thấy tiên đế Dục Long sau khi chỉ quát hỏi Diệp Mặc một câu, thì không có câu thứ hai nữa. Làm sao không biết tên này cũng giống như tiên đế Vô Hồi, có thể là bị thua thiệt trong tay Diệp Mặc rồi. Thêm tiên đế Hiên Phong một câu cũng không nói, y đã đoán được có thể tiên đế Hiên Phong sợ Diệp Mặc.

Ý nghĩ này vừa đảo qua, y liền lập tức vừa cười vừa nói:

- Diệp tông chủ, ngươi cứ gọi ta là Chính Nhân huynh là được rồi, tiền bối gì chứ, thật sự là không dám nhận.

Diệp Mặc cũng không kiểu cách, ở Tiên Giới vốn lấy thực lực vi tôn, bây giờ ở mảnh không gian này thực lực của hắn cũng sẽ không thua kém tiên đế Chính Nhân. Cho nên tiên đế Chính Nhân đã nói như vậy, Diệp Mặc lập tức chắp tay nói:

- Được, đợi Diệp mỗ tìm người nào đó tính sổ xong, lại đến trò chuyện với Chính Nhân huynh.

Tuy nơi này có bảy tám người chưa từng gặp qua Diệp Mặc, nhưng cái tên Diệp Mặc bọn họ đều đã sớm nghe nói qua, bây giờ nhìn thấy tiên đế Chính Nhân vậy mà lại khách khí với Diệp Mặc như thế, mà Diệp Mặc xác thực là một Tiên vương trung kỳ, mọi người đều ngây ngẩn cả người. Một

Tiên vương trung kỳ, thật sự lợi hại như bọn họ nói sao?

Nhưng Vô Ảnh bên người Diệp Mặc lại hấp dẫn nhiều người chú ý hơn, Vô Ảnh này mang theo cánh màu vàng, đúng là một bộ dáng Long Mã. Nhưng thoạt nhìn lại không giống ngựa lắm, có lẽ xấu hơn ngựa một chút.

Diệp Mặc sở dĩ một mực che giấu tu vi của mình thành Tiên vương trung kỳ, chính là muốn nói cho người khác biết, tu vi của hắn sớm đã là Tiên tôn rồi. Hắn chỉ là vẫn luôn che giấu tu vi mà thôi, bởi vậy, sẽ không tỏ ra quá bất ngờ.

- Không dám, không dám.

Tiên đế Chính Nhân liền vội vàng cười nói, y cũng suy đoán Diệp Mặc nói tính sổ hẳn là có liên quan đến tiên đế Dục Long cùng với tiên đế Hiên Phong.

Diệp Mặc lúc này mới quay đầu nhìn tiên đế Dục Long nói:

- Tên lông mày dài chết tiệt kia, ngươi cướp đoạt 'Vô trần quả của ta, còn dám hỏi ta sao lại dám tới nơi này, ta ngược lại muốn xem xem bản lĩnh của ngươi lớn đến đâu. Vô Ảnh, chặn đường đi lại, hôm nay chúng ta ở chỗ này đòi nợ.

Trông thấy ở đây tu vi cao nhất cũng chỉ là Tiên đế hậu kỳ, mấy Tiên đế đỉnh cao đều không ở đây, Diệp Mặc sớm đã yên tâm. Chỉ cần nhân vật như Táp Không Đại Đế không có mặt, thì hắn không cần phải lo lắng. Nếu như Táp Không Đại Đế ở đây, hắn lập tức liền đào tẩu. Dựa vào Na Di thần thông của hắn, hắn không tin mình đi không được.

Hà Xung tiên đế thấy Diệp Mặc vừa đến đã muốn gây sự với tiên đế Dục Long, càng khâm phục Diệp Mặc không thôi. Cho dù là y cũng không dám khiêu chiến với tên đó ở nơi này, ai biết ở chỗ này tiên đế Dục Long có người giúp đỡ hay không, hoặc là có mấy người giúp đỡ?

- Diệp Mặc, ngươi có biết xấu hổ không hả? Ta lấy đi 'Vô trần quả' của

ngươi lúc nào hả? Ta chỉ cướp được một cái hộp trống không mà thôi, ngươi là đồ tiểu nhân gian xảo. Lừa ta cướp đi cái hộp trống không, bây giờ còn tới hỏi ta đòi 'Vô trần quả'.

Tiên đế Dục Long lập tức giận tím mặt, hận không thể một ngụm nuốt chửng Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không lập tức động thủ, hắn vừa quan sát chung quanh xem có người tiến lên giúp tiên đế Dục Long hay không, vừa mỉa mai nói với tiên đế Dục Long:

- Nói như vậy ngươi cướp đi đồ đạc của ta còn có lý sao? Nếu như ngươi lấy đi đồ vật bên trong cái hộp của ta, sau đó lại nói cướp đi một cái hộp trống không, có phải là ta còn phải bồi thường cho ngươi nữa không?

- Ngươi...

Tiên đế Dục Long lập tức nổi đóa, xác thực là gã đã cướp đồ của Diệp Mặc, hơn nữa chuyện này gã cũng đã nói ra rồi, bây giờ muốn không thừa nhận cũng không được.

- Các vị đạo hữu, xin mọi người chủ trương công bằng một chút. Người này chỉ là tu vi Tiên vương, vậy mà lại vu oan ta lấy 'Vô trần quả cuả hắn, quả thực quá mức vô sỉ.

Tiên đế Dục Long đoán chừng mình đơn độc một mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc và Vô Ảnh, vội vàng chắp tay nói với mọi người bốn phía.

Lúc này mấy tên Tiên đế ở vườn sau đại điện chuẩn bị bài trừ cấm chế cũng đi vào đại điện, chú ý đến chuyện phát sinh trước mắt.

Những Tiên đế ở đây, chẳng có ai ngốc, trong lúc nhất thời căn bản là không ai sẵn lòng đứng ra tiếp lời. Nếu như Diệp Mặc thật sự chỉ là một Tiên vương, vậy tiên đế Dục Long ngươi còn không lấn tới, còn phải chờ chúng ta giữ gìn lẽ phải chắc? Tưởng người khác là đồ ngu chắc.

Diệp Mặc căn bản là không chờ ai nói gì, tương tự cũng đứng ra chắp tay dạo qua một vòng nói:

- Ta đây tông chủ Mặc Nguyệt tiên tông Diệp Mặc, đương nhiên, tu vi là có che dấu một chút xíu. Ta hy vọng lúc ta tìm kiếm lẽ công bằng, không ai đứng ra đổi trắng thay đen, bằng không chính là đối nghịch với Mặc Nguyệt tiên tông ta, Diệp Mặc ta chỉ cần một ngày chưa chết, sẽ đến 'thăm hỏi' từng người một.

Diệp Mặc đây là không có cách nào cả, hiện giờ hắn đang không có thực lực, chỉ có thể thông qua uy hiếp để nói chuyện.

- Ha ha, Hà Xung ta quyết định gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, nếu có người dám đổi trắng thay đen, Hà Xung ta nhất định sẽ đi theo tông chủ đến 'thăm hỏi' từng người một.

Hà Xung tiên đế cười ha ha một tiếng, lập tức nói phụ họa Diệp Mặc.

Nghe thấy Hà Xung một tiên đế hậu kỳ, bằng lòng gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, Diệp Mặc lập tức đại hỉ. Nhưng lúc này hắn không kịp nói chuyện với Hà Xung, tiếp tục chắp tay nói:

- Diệp mỗ sắp thăng cấp tông sư Tiên Đan cấp chín, nếu như tiên đế bằng hữu vui lòng giữ gìn lẽ phải, tương lai có thể tới Mặc Nguyệt tiên tông ta luyện đan, ta đây nhất định hoan nghênh các vị đến.

Diệp Mặc biết rõ lời uy hiếp vừa rồi hắn nói ra, khẳng định có rất nhiều người khó chịu, thậm chí bởi vì lời hắn nói mà đối phó hắn. Cho nên hắn uy hiếp xong, lập tức lại ném ra một quả boom tấn, hắn sắp trở thành Tông sư tiên đan cấp chín. Một Tông sư tiên đan cấp chín, tiên đế nào lại không muốn nịnh bợ? À, hoặc là nói một người sắp thăng cấp Tông sư tiên đan cấp chín, ai dám không nịnh bợ?

Loại quả màu xanh da trời kia dù sao cũng là số lượng có hạn, không phải là ai cũng có, hơn nữa đa số Tiên đế ở đây đều có thế lực của riêng

mình. Tiên tông, đệ tử, người nhà sau lưng mình, ai không cần tiên đan cao cấp để thăng cấp?

Giao thiệp tốt với một Tông Sư tiên đan cấp tám, hoặc là nói sắp trở thành cấp chín, có thể nói là bất kỳ một Tiên Đế nào cũng không muốn bỏ qua.

Tuy sẽ không có người nào công khai đứng ra nói giúp Diệp Mặc, nhưng một số Tiên đế đã nhao nhao tới hàn huyên với Diệp Mặc, không ai cho rằng Diệp Mặc sẽ nói dối. Trừ phi Diệp Mặc ngu rồi, mới dám nói dối trước mặt nhiều Tiên đế như vậy.

Tiên đế Dục Long sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch ra, gã không thể tưởng được Diệp Mặc còn là một tông sư tiên đan sắp thăng tới cấp chín. Nếu như Diệp Mặc thật sự là một tông sư tiên đan sắp thăng tới cấp chín, đừng nói bây giờ gã không có đạo lý chút nào, cho dù là gã có đạo lý đi nữa, ở đây cũng không có bao nhiêu người bằng lòng trợ giúp gã, tối đa chỉ không đắc tội gã mà thôi. Đoán chừng càng nhiều người muốn trợ giúp Diệp Mặc hơn.

- Tất cả các vị bằng hữu, chờ sau khi ta xử lý xong chuyện riêng của mình, chuyện luyện đan thì dễ nói rồi.

Diệp Mặc cũng chắp tay cao giọng nói.

Mấy Tiên Đế ở đây đều biết Diệp Mặc muốn giải quyết ân oán với tiên đế Dục Long, lập tức đều không nói thêm gì nữa. Tiên đế Dục Long trong lòng hết sức buồn bực, nếu như Diệp Mặc không phải là một Tông sư tiên đan sắp tiến vào cấp chín, có lẽ gã còn có thể lôi kéo một hai người nói giúp. Nhưng thân phận này của Diệp Mặc vừa nói ra, lập tức sẽ không có người nào đứng về phía gã.

Vô Ảnh trông thấy lão đại đã bình ổn được hiện trường, lập tức gào rú một tiếng, đã chuẩn bị nuốt chửng lĩnh vực của tiên đế Dục Long rồi.

Thấy mình còn chưa ra tay, phe Diệp Mặc đã có một Tiên đế hậu kỳ áp trận, lại có một tên biến thái có thể nuốt chửng lĩnh vực, tiên đế Dục Long biết căn bản là không cần đánh, gã đã thua.

- Ngươi muốn thế nào?

Tiên đế Dục Long phẫn hận nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc trong lòng không thoái mái, hắn biết rõ muốn giết chết tiên đế Dục Long ở chỗ này tuyệt đối không có khả năng, cho dù là tiên đế khác không động thủ, hắn cũng không thể làm như vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1884

Bất Hủ Tiên Vương

Hiện tại hắn đem chuyện 'Vô Trần Quả' ra, chính vì muốn lấy chút lợi ích mà thôi.

Thấy tiên đế Dục Long thức thời như vậy, chủ động hỏi. Diệp Mặc cũng không dài dòng, nói thẳng:

- Tiên đế Tật Lôi hỏi mua 'Vô Trần Quả' của ta ra giá tiền là bốn mươi dòng tiên linh mạch, trong đó cực phẩm tiên linh mạch hai mươi dòng, tiên linh thảo 150 cây, ngươi tự xem mà làm là được rồi.

Diệp Mặc không dưng cộng thêm mười dòng tiên linh mạch, 'Ngọc lưu hư mộc' hắn không cần nữa, ngược lại cũng không nói ra.

Nhìn Vô Ảnh và Hà Xung Trùng tiên đế ở một bên nóng lòng muốn thử, tiên đế Dục Long biết, hôm nay gã thua rồi. Gã lấy ra một chiếc nhẫn ném cho Diệp Mặc nói:

- Chỉ có mấy thứ này, nếu không hài lòng thì dùng hành động quyết định đi.

Đồ lấy ra được, nhưng mặt mũi lại không thể vứt bỏ. Tiên đế Dục Long nói chuyện vẫn còn có chút kiên cường, hình như căn bản là không sợ Diệp Mặc đổi ý.

Diệp Mặc cầm lấy chiếc nhẫn nhìn nhìn, bên trong có chín dòng tiên linh mạch cực phẩm, còn có 27 dòng tiên linh mạch trung phẩm và thượng phẩm. Trừ những điều cái ra, còn có hơn mười mấy gốc tiên linh thảo cấp bảy trở lên, cùng với mười ngàn tiên tinh cực phẩm.

Diệp Mặc vốn ôm tâm tư có thể lấy được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, hắn biết tiên đế Dục Long khẳng định là không lấy hết toàn bộ mọi thứ ra, nhưng nếu tiếp tục hỏi gã đòi thêm, thì chắc chắn sẽ đánh nhau to, Diệp Mặc cũng không muốn đánh nhau bây giờ. Nghĩ tới đây, hắn gật gật đầu nói, - Vậy cứ như vậy đi.

Tiên đế Dục Long cũng thở phào nhẹ nhõm, mấy Tiên đế còn lại bên cạnh cũng thở phảo một hơi, nếu như Diệp Mặc thật sự muốn động thủ, bọn họ cũng chỉ có thể khuyên bảo, dù sao cũng không thể trơ mắt nhìn tiên đế Dục Long bị giết.

Diệp Mặc thu hồi chiếc nhẫn, cười ha ha nói với Hà Xung tiên đế:

- Hà Xung huynh, về sau huynh chính là tiên đế trưởng lão của Mặc Nguyệt tiên tông ta rồi.

Hà Xung cũng cười ha ha một tiếng nói:

- Ta còn không ngờ, ta vậy mà có thể gia nhập tông môn có một tông sư tiên đan cấp chín, đây là may mắn của ta ah.

Nói xong Hà Xung tiên đế thận trọng nói thêm câu nữa với Diệp Mặc:

- Môn chủ. Ta vốn tên là Long Hoàng Thiên, danh hiệu Hà Xung.

Thêm một tiên đế gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, Diệp Mặc cực kỳ vui mừng, nghĩ đến mình bây giờ đã có tu vi như tiên đế thông thường, cũng không giấu giếm nói:

- Ta phong hào là Bất Hủ...

- Bất hủ Tiên vương...

Câu này của Diệp Mặc còn chưa nói hết, gần như tất cả Tiên Đế đều nhìn về phía Diệp Mặc. Nếu như nói lúc trước, Diệp Mặc nói hắn sắp trở thành một tông sư tiên đan cấp chín, đủ để gây chấn động xôn xao. Thì danh

hiệu này của Diệp Mặc quả thực là muốn nghiêng trời lệch đất.

Tiên Giới từ khi có Bia phong vương đến nay, vẫn chưa từng có danh hiệu Bất Hủ. Bất Hủ nghĩa là vĩnh hằng, nghĩa là suốt đời, có ai dám dùng cái danh hiệu này để phong vương cho chính mình? Tiên Giới có rất nhiều danh hiệu nghịch thiên, cho dù là các loại thần hiệu, cũng không có hai chữ Bất Hủ.

- Môn chủ. Anh thật sự là Bất Hủ tiên vương? Chuyện này...

Hà Xung tiên đế ngây người hỏi một câu.

Diệp Mặc ha ha cười một tiếng nói:

- Ngươi chỉ cần coi ta là Bất Hủ tiên vương là được rồi, bên trên Bia phong vương cho dù là không có danh hiệu này, ta tự mình cũng có thể phong một cái ah.

- Được, ha ha...

Hà Xung tiên đế dựng thẳng ngón cái lên nói với Diệp Mặc, y rất là bội phục loại khí phách này của Diệp Mặc. Danh xưng phong vương đúng là có thể không cần dùng cái bên trên bia phong vương, cũng có thể tự mình phong một cái. Nhưng tự phong cho mình cái danh hiệu Bất Hủ tiên vương thì Diệp Mặc vẫn là người đầu tiên, chỉ căn cứ vào điểm này, y cũng cảm thấy bội phục Diệp Mặc.

Bất kỳ một cái danh xưng phong vương nào đều là duy nhất, cho nên một khi danh xưng phong vương của anh làm cho người ta cảm thấy khó chịu, người khác có thể khiêu chiến anh. Ví dụ như danh hiệu Kiếm Vương, một khi anh đã nhận được danh hiệu Kiếm Vương, thì tiên nhân tu kiếm khác liền sẽ không chịu phục, anh sẽ không thể không tiếp nhận các loại khiêu chiến.

Mà danh hiệu Bất Hủ này của Diệp Mặc, có thể nói so bất kỳ một cái vương hiệu nào đều có vẻ ngang ngược hơn. Nhưng như vậy ngược lại lại

không ai dám tới khiêu chiến, danh hiệu như thế này lại không liên quan đến một lĩnh vực nào cả, chỉ biểu thị trường sinh vĩnh hằng mà thôi, đương nhiên cũng có thể biểu thị vĩnh cửu về mặt tinh thần.

Bình thường tự phong cho mình danh hiệu này, người khác đều tưởng là đồ điên, hoặc là loại tự làm mình vui, ai rảnh mà đi nảy sinh xung đột với một người như vậy?

Bây giờ Diệp Mặc chính là bị mấy Tiên đế ở đây tưởng rằng đã thành loại người như vậy. Danh hiệu của hắn không hiện ra bên trên Bia phong vương, hiển nhiên là tự mình phong rồi, tự mình phong một danh hiệu như vậy, không phải là đồ điên, thì hiển nhiên chính là cái loại người ấm đầu kia.

Đương nhiên, một khi danh hiệu này thật sự xuất hiện bên trên Bia phong vương, thì đó lại là một chuyện khác. Bia tiên vương thừa nhận Bất Hủ tiên vương, cũng không phải là một chuyện đơn giản, cái đó gần như sẽ chấn động xôn xao toàn bộ Tiên Giới, thậm chí khiến cho bất kỳ Thánh đế nào cũng phải chú ý.

Mỗi danh xưng phong vương bên trên Bia Phong Vương cũng đều có một ý nghĩa đặc thù, là căn cứ vào bản thân mỗi người đặc biệt phong ra, tuyệt đối sẽ không phong bậy bạ.

Một danh hiệu Bất Hủ tiên vương, ý tứ rõ ràng như vậy, một khi xuất hiện bên trên Bia phong vương, muốn không gây chấn động xôn xao, cũng là chuyện không thể nào.

- Diệp tông chủ, ta là Đô Vũ, đến từ Thiên Vũ đế tông của Thanh Vi Thiên. Cung điện cổ xưa này trải qua nhiều thăng trầm, theo mấy vị Đại Đế phán đoán, đại điện này không thuộc Tiên Giới. Hơn nữa đằng sau đại điện, còn phát hiện được rất nhiều cấm chế và trận pháp, nếu như Diệp tông chủ không ngại, có thể gia nhập với chúng tôi, cùng nhau phá giải cấm chế.

Diệp Mặc bên này vừa mới nói xong, đã có người đi tới lôi kéo làm quen với Diệp Mặc rồi, hơn nữa còn mời Diệp Mặc gia nhập tiểu đội. Cho dù

Diệp Mặc còn chưa tới tông sư tiên đan cấp chín, chỉ là tông sư tiên đan cấp tám, cũng không người nào vui lòng bỏ qua cơ hội giao thiệp với Diệp Mặc.

Bên phía Đô Vũ tiên đế vừa mới mời xong, lại có vài tiên đế phát ra lời mời với Diệp Mặc.

Tiên đế Chính Nhân ỷ là có quen biết Diệp Mặc, trực tiếp chen đến trước mặt tiên đế Đô Vũ cười ha ha nói:

- Diệp tông chủ, chúng ta đã sớm quen biết, hay là anh và tiên đế Hà Xung cùng gia nhập tiểu đội của chúng tôi, cấm chế kia chúng tôi đã gần phá giải được rồi, thêm thời gian mấy năm nữa, ta nghĩ có thể cởi bỏ.

Mọi người nhao nhao mời Diệp Mặc, nhưng không ai gọi Diệp Mặc là Bất Hủ tiên vương, dù sao xưng hô thế này thật sự là quá hơi bị không thực tế. Mấy Tiên đế này không người nào là không sống qua vô số năm, có ai bằng lòng theo ý Diệp Mặc xưng hô cái danh hiệu phong vương tự biên của hắn.

Diệp Mặc vội vàng chắp tay dạo qua một vòng nói:

- Ta định cùng tiên đế Hà Xung làm một tổ đi ra sau điện xem thử, bất kể như thế nào, Diệp mỗ đều rất vui mừng vì được quen biết rất nhiều tiền bối Tiên đạo ở đây. Chỉ cần có thể ra khỏi nơi này, Diệp mỗ vô cùng cam tâm tình nguyện giúp mọi người luyện đan.

Tuy Diệp Mặc trong miệng nói tiền bối, nhưng ngữ khí của hắn rõ ràng đã coi các vị Tiên đế là đồng vai phải lứa mà kết giao. Nhưng cũng không có ai cho rằng Diệp Mặc cuồng vọng, một kẻ có thể đánh bại tiên đế Dục Long, hơn nữa còn là một tông sư tiên đan cấp tám, kết giao ngang hàng với Tiên đế, cũng không có gì không ổn.

Những Tiên đế khác cũng chỉ khách khí một phen mà thôi, bây giờ Diệp Mặc không muốn đi cùng bọn họ, thì sẽ không ai lại tiếp tục mời. Hơn nữa lời Diệp tông chủ này nói vô cùng rõ ràng, đồng ý giúp đỡ luyện đan, nhưng

lại không nói là luyện đan miễn phí.

Ở đây không có Đại Đế nhất ngôn cửu đỉnh, sau khi tranh chấp lắng lại, thì sẽ không ai nói gì nữa, mọi người lại nhao nhao đi vào sân sau đại điện.

Diệp Mặc và tiên đế Hà Xung cũng đi theo mọi người đi vào sân sau, đến sân sau đại điện rồi, lúc này Diệp Mặc mới thật sự hiểu ý của Hà Xung.

Sân sau đại điện này chẳng những tiên linh khí nồng đậm hơn, hơn nữa dùng thần thức quét đến cuối cùng, giống như chỗ tận cùng xa xôi. Từng cấm chế rung động có thể thấy rõ ràng, thậm chí trận môn không gian kia cũng có thể thấy rõ ràng. Diệp Mặc giờ mới hiểu được vì sao Hà Xung nói đằng sau chỗ này có rất nhiều cấm chế, còn có một trận môn không gian nữa, thì ra những vật này đều có thể nhìn thấy được.

- Sân sau này thần thức không quét đến rìa được, đồng thời cũng không có cách nào đi vào, anh không cần đi thử. Nhưng cấm chế ở đây lại có thể nghĩ biện pháp mở ra được, có cấm chế bên trong có Tiên linh quả cực phẩm, cũng có cấm chế bên trong là tiên tài cao cấp.

Hà Xung tiên đế thấy Diệp Mặc tựa như đang dùng thần thức quét ra xa, lập tức giải thích một câu.

Tiên đế Chính Nhân cách đó không xa cũng gật đầu nói, - Hà Xung huynh nói không sai, ở đây trong mỗi cấm chế đều có thứ tốt cao cấp. Thứ tốt nhất, chính là Lam quả. Hà Xung huynh đã từng có hai quả, tuy không biết loại quả này là thứ quả tiên gì, nhưng có thể khiến cho Tiên đế thăng một cấp. Duy nhất làm cho người ta tiếc nuối là, muốn phá vỡ cấm chế ở đây quá mức gian nan, có khi mười năm cũng chưa chắc có thể phá giải được một cấm chế.

Nói đến đây, tiên đế Chính Nhân theo bản năng nhìn nhìn trận môn trong hư không kia, thở dài tiếp tục nói, - Trận môn Hư không kia muốn phá giải rất khó khăn, cho đến bây giờ, ngoại trừ nhóm Táp Không Đại Đế, Long Hà Đại Đế năm tiên đế đỉnh cao ra, những người còn lại vẫn không cách nào

mở trận môn hư không này ra được.

Lời nói của Tiên đế Chính Nhân lập tức liền đưa tới hàng loạt tiếng cảm thán, đúng là như vậy, cấm chế ở đây mở ra đều có thứ tốt, nhưng lại không thể mở ra trận môn, điều đó không có nghĩa là cách rời khỏi đây. Ai có thể biết phía sau trận môn hư không kia là thứ tốt, hay là đường ra?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1885

Đồ Tốt Bên Trong Cấm Chế

Diệp Mặc tùy tiện tìm một cấm chế vân sóng, dùng tay sờ lên trên, hắn lập tức liền cảm thấy cấm chế này phức tạp, căn bản chính là cấm chế mà trước giờ hắn chưa từng thấy. Hơn nữa thủ đoạn bố trí trong cấm chế cũng khác nhau một trời một vực với cấm chế thông thường trên Tiên giới, không giống nhau chút nào.

- Cấm chế này chỉ có thể phá giải, nhưng lại không thể mở ra được, một khi cố gắng mở ra, thì sức mạnh cắn trả của cấm chế đó lại càng lớn, hơn nữa cấm chế thậm chí bao gồm những thứ trong cấm chế, đều có thể bị phá hoại toàn bộ. Đây cũng còn là nhẹ, tình hình nghiêm trọng hơn cấm chế cắn trả có thể còn làm thương người. Lúc trước tôi và bọn họ hợp tác, cũng phải gần mười năm, mới phá vỡ được một cấm chế trong đó.

Hà Xung Tiên đế thấy Diệp Mặc dùng tay sờ mó cấm chế đó, vội vàng bổ sung thêm.

Trên thực tế, gã đang gián tiếp nhắc nhở Diệp Mặc, chỉ dựa vào hai người bọn họ thì không thể nào mở được cấm chế này.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy vậy, tiếp tục dùng tay vỗ lên trên cấm chế, một lát sau, hắn mới nói với Hà Xung Tiên đế:

- Loại cấm chế này quả thực trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy, Hà Xung huynh, một mình anh tìm một cấm chế phá giải xem sao, hoặc là hợp sức cùng với Chính Nhân Tiên đế phá giải, tôi muốn nghiên cứu cấm chế này một chút, chắc cũng hơi lâu.

Hà Xung nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, gã biết mỗi người lần đầu tiên nhìn thấy cấm chế trong này, đều muốn xem xem có thể tự mình phá giải được không. Trên thực té, trải qua mấy chục năm khảo nghiệm, cấm chế trong này ngoài mấy vị Đại đế ra, rất ít người có thể một mình phá giải được, cho dù có thể phá giải, cũng không phải là chuyện một hai năm.

Diệp Mặc lại khác với những người còn lại, hắn thực sự có lòng tin, hắn sờ lên cấm chế này, giống như nhìn thấy một cánh cửa mới vậy. Những thứ trong cánh cửa này, cũng là những thứ hắn chưa từng tiếp xúc qua.

Lúc này cái mà hắn muốn nhất chính là yên tĩnh phá phải cấm chế trong này, dùng Tam Sinh Quyết dần thôi diễn.

Hà Xung cũng không nói Diệp Mặc, những Tiên đế còn lại lại càng không ai muốn nói nhiều, mọi người đều đang phá giải cấm chế trước mặt mình, ai có thời gian đi quản chuyện của Diệp Mặc chứ?

Cho dù Diệp Mặc đánh cấm chế che chắn, nhưng cũng không ai để ý. Trong này phá giải trận pháp cấm chế, đánh ra cấm chế che chắn là chuyện bình thường. Chẳng may quá trình mình phá giải, thần thức của người khác nhìn trộm vào, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Diệp Mặc sau khi đánh ra cấm chế che chắn, nhanh chóng chìm vào trong thôi diễn cấm chế này. Đạo vận mà Tam Sinh quyết thôi diễn mặc dù bị cấm chế che chắn chặn lại một chút, nhưng vẫn bị lộ một phần ra ngoài.

Chỉ là Tiên linh khí trong hậu điện của đại điện vô cùng nồng đậm, hơn nữa còn bao hàm một chút khí tức tang thương. Khí tức mà Diệp Mặc thôi diễn bị cấm chế che chắn chặn lại, tản mát một phần ra ngoài, nhưng cũng không bị chú ý đặc biệt lắm.

Từng thủ pháp cấm chế mới và lý luận cấm chế bị Diệp Mặc thôi diễn ra, trong nháy mắt đã thu nạp vào trong trận đạo của mình. Cấm chế vốn dĩ chính là một loại trong trận pháp, dưới sự thôi diễn của Tam Sinh quyết,

Diệp Mặc một khi chìm đắm vào, thì trình độ trận pháp của hắn cũng được tăng lên nhanh chóng.

Hà Xung Tiên đế cũng không gia nhập vào tiểu đội của Chính Nhân Tiên đế, cấm chế của người khác cũng đã thôi diễn tương đối rồi, gã thêm vào, thì chẳng khác đòi người khác cho đồ trong đó. Cho nên gã chỉ tìm một cấm chế cách Diệp Mặc không xa, một mình suy tính.

Sau khi một năm cứ thế trôi đi, Hà Xung Tiên đế lại nhìn thấy Diệp Mặc vẫn ở trong cấm chế che chắn suy tính, trong lòng cũng có chút không kìm chế nổi. Một mình gã suy tính một cấm chế, tuyệt đối không thể nào phá giải được trong thời gian ngắn. Lúc này cũng đã có hai cấm chế bị người khác mở ra rồi, trong hai cấm chế này, một trong số đó không ngờ có ba gốc Đế La Chi, còn trong một cấm chế khác, thì lại có hai viên Thái sơ hồn thạch tản ra vầng sáng cực kỳ nhạt.

Hai thứ này đều có giá trị liên thành, căn bản không phải là thứ có thể tính được giá trị của nó.

Đế La Chi, là một trong những Tiên thảo cấp chín cao cấp nhất, là Tiên linh thảo chủ yếu để luyện chế Đế Hoàn đan. Đế Hoàn đan là Tiên đan có thể khiến Tiên tôn tăng thêm ba phần tỉ lệ thăng cấp Tiên đế, so với Đế Kình đan dùng nội đan của yêu thú cấp chín luyện chế mà nói, Đế Hoàn đan cũng không biết cao cấp hơn bao nhiêu lần, căn bản không thể so sánh được.

Còn Thái Sơ Hồn thạch lại là thứ luyện chế Tiên khí siêu việt, tương truyền có thể luyện chế Thần khí, thậm chí chỉ cần bản lĩnh luyện khí của anh đủ cao, thì anh có thể luyện chế ra Thần khí lợi hại hơn.

Hai cấm chế được mở ra, đồ bên trong nghịch thiên như vậy, cho dù Hà Xung Tiên đế cũng có chút không kìm chế nổi. Tiên đế bây giờ quả thực không cần Đế hoàn đan, nhưng có Tiên linh thảo luyện chế Đế Hoàn đan, muốn đổi thứ gì mà không đổi được?

Thấy Diệp Mặc vẫn chăm chú phá giải cấm chế kia, Hà Xung Tiên đế

cũng không đến hỏi thăm Diệp Mặc, mà lại tìm một tiểu đội vừa mới phá giải cấm chế đi vào, chuẩn bị phá giải cấm chế tiếp theo.

Hai cấm chế này được mở ra, lập tức lại kích thích những Tiên đế khác, lại càng chăm chú phá giải cấm chế.

...

Lại nửa năm nữa trôi đi, Diệp Mặc bỗng nhiên mở mắt, vung tay đánh mấy đường thủ quyết ra, cấm chế bị thôi diễn một năm trước mặt hắn, không ngờ lại mở ra một cách dễ dàng. Một nơi có chu vi chỉ mấy lập phương xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, một bình ngọc cổ bên ngoài được khắc hoa lan nằm trong khoảng không gian đó, vô cùng yên tĩnh.

Nhưng Diệp Mặc lại cảm giác đồ bên trong bình ngọc hoa lan này tuyệt đối không phải thứ tầm thường, bên ngoài bình ngọc hoa lan này có cấm chế bao trùm, thần thức căn bản không thể nào quét vào được.

Lúc này Diệp Mặc cũng không giống như lúc trước, cấm chế này hắn diễn sinh một năm rưỡi, cũng khiến hắn hiểu được loại cấm chế này là một loại cấm chế hoàn toàn khác, căn bản không giống một chút nào so với cấm chế trong Tiên giới. Nếu như nói thủ đoạn cấm chế trong Tiên giới là cơ sở, thì thủ đoạn cấm chế trong này, chính là biến đổi các loại cơ sở nền móng, sau đó tổ hợp thành một loại thủ đoạn cấm chế mới.

Loại thủ đoạn này, khiến Diệp Mặc nhìn ra một thế giới trận pháp cấm chế hoàn toàn mới, sau khi thế giới này mở ra, hắn có thể thông suốt không chướng ngại gì mà ngao du, điên cuồng hấp thụ và diễn sinh các loại thủ đoạn trận pháp cấm chế mới. Chỉ là trong thời gian một năm ngắn ngủi, trình độ trận pháp của hắn cũng đột nhiên tăng mạnh. Quan trọng hơn chính là, sự hiểu biết trận pháp của hắn sớm đã tăng lên mấy cấp độ.

Tam Sinh quyết mặc dù có thể diễn sinh vạn vật, nhưng Diệp Mặc bây giờ cũng không thể dùng Tam Sinh quyết đi sáng tạo vạn vật. Chỉ có thứ mới, hắn mới có thể căn cứ những thứ này để diễn sinh ra, sau đó mới có thể

hoàn toàn hoàn thiện những đồ mới.

Giống như cấm chế trước mặt hắn, sau khi hắn phá được một cấm chế trong đó, những cấm chế còn lại đối với hắn mà nói, cũng đã không còn là thứ mới nữa rồi.

Sau khi cất bình ngọc hoa lan này, Diệp Mặc lúc này mởi mở cấm chế che chắn của mình ra. Diệp Mặc phát hiện tất cả những người trong này đều chăm chú phá giải cấm chế trước mặt mình, đến Hà Xung Tiên đế cũng cùng đội khác phá giải cấm chế, Diệp Mặc cũng không gọi gã.

Những cấm chế này đối với người khác hoặc là không có chút đầu mối nào, hoặc là biết một chút manh mối gì đó, sau đó cần phải từ từ đi xử lý. Đối với Diệp Mặc mà nói, những cấm chế này cũng đã không cần phải đi diễn sinh từng cái một. Hắn cần làm chỉ là đem thể hệ cấm chế mới này, bố trí theo cách khác là có thể phá giải được.

Cấm chế thứ hai, Diệp Mặc tốn mất nửa tháng, cấm chế mở ra bên trong có một viên ngọc màu trắng to bằng khoảng nắm đấm, thần thức của Diệp Mặc quét vào trong viên ngọc đó, chỉ cảm thấy thần thức của mình từng trận khoan khoái dễ chịu, hơn nữa một số cảm giác thần thức mệt mỏi khi phá giải cấm chế cũng không còn nữa, Diệp Mặc lập tức biết, đây cũng là đồ tốt.

Khi Diệp Mặc phá vỡ cấm chế thứ hai, những Tiên đế khác cũng nhìn ra, Hà Xung Tiên đế ngay lập tức sung sướng bước đến bên cạnh Diệp Mặc hỏi:

- Môn chủ, anh cũng nắm được cách phá giải những cấm chế này rồi?

Thấy những Tiên đế còn lại cũng bước tới, Diệp Mặc cũng không chút giấu diếm:

- Đúng vậy, tôi quả thực đã nắm được cách giải những cấm chế trong này rồi. Nhưng, cách này cực kỳ tiêu hao và tổn thương thần thức, tôi phá giải hai cấm chế, thần thức của tôi cũng đã kém đi rất nhiều.

Câu nói cuối cùng đương nhiên là Diệp Mặc nói nhảm, phá giải một cấm

chế có thể tiêu hao chút thần thức là chuyện có thật, nhưng với tu vi thần thức của Diệp Mặc, có thể khôi phục nhanh chóng, tuyệt đối cũng sẽ không kém đi nhiều.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, một số Tiên đế sáng mắt lên, nếu như Diệp Mặc nắm được cách giải phá những cấm chế trong này, trong mỗi một cấm chế trong này đều có đồ tốt, đến lúc đó sẽ lấy được bao nhiêu đồ tốt đây?

Sau đó Diệp Mặc bắt đầu phá giải cấm chế thứ ba, nếu như dựa vào sự hiểu biết về những cấm chế này của Diệp Mặc, trên thực tế hắn chỉ cần hai ngày là có thể phá giải được cấm chế thứ ba. Nhưng những Tiên đế đó đều đứng một bên chằm chằm nhìn Diệp Mặc ra tay, Diệp Mặc chỉ có thể lề mề tốn thêm nửa tháng nữa, mới giải được cấm chế thứ ba. Một gốc cây nhỏ màu lam nằm trong cấm chế, trên gốc cây nhỏ này còn treo năm quả màu lam.

- Chính là loại quả này, một quả có thể khiến Tiên đế thăng cấp một bậc.

Hà Xung Tiên đế ngay lập tức thốt lên.

Không ai nhận ra loại quả này, nhưng tác dụng thì mọi người đều biết. Kể cả những Tiên đế chưa từng lấy được loại quả này cũng đã đỏ mắt nhìn những quả này của Diệp Mặc. Diệp Mặc không chút khách khí, ngay lập tức, thu lai cây quả đó. Thứ này, hắn muốn trồng trong Thế giới trang vàng.

- Diệp Mặc, chúng ta tiếp tục đi, trong này có nhiều cấm chế như vậy, phát rồi...

Hà Xung Tiên đế hai mắt lại càng sáng lên chằm chằm nhìn vô số cấm chế trước mặt.

Diệp Mặc biết nếu là như vậy thật, cho dù hắn là tông sư Tiên đan cửu phẩm, thì cũng xong đời. Hắn mỉm cười, khua khua tay nói:

- Hà Xung huynh, tôi e rằng không được, tôi phá giải những cấm chế này mặc dù đơn giản, tiêu hao quả thực quá nhiều. Hơn nữa căn cứ theo suy

tính của tôi, cấm chế trong này nhiều nhất chỉ có thể phá giải được 99 cái, nếu như đến đó rồi, là lại tiếp tục đi phá giải nữa, thì có thể gây ra phiền phức cực lớn.

Nhiều Tiên đế ở đây như này, một mình hắn phát tài, rõ ràng cũng không phải là vấn đề thực tế, Diệp Mặc cũng không nghĩ như vậy. Mặc dù hắn phá giải những cấm chế này tiêu hao cũng không nhiều, nhưng lại có cảm giác không thể nào phá vỡ được tất vả cấm chế trong này.

Diệp Mặc cũng hiểu đây là trình độ trận pháp của hắn chưa đến nơi đến chốn, cho nên không thể nào chuẩn xác suy đoán được rốt cục có thể phá giải được bao nhiêu cấm chế, quyết định tùy tiện nói ra con số 99 cấm chế.

Huống hồ, cho dù phá giải cấm chế là không hạn chế số lượng, với tu vi của tôi, nhiều nhất cũng chỉ có thể phá được khoảng 50 cái, đến lúc đó không thể tiếp tục được nữa. Nếu như tiếp tục phá, sẽ hao tổn đến thức hải của mình.

Diệp Mặc có chút tiếc nuối nói, phát tài muốn chết đi được, nếu như công khai phát tài như này, thì chẳng khác gì tìm cái chết.

Trên thực tế, khi hắn nói ra câu kia, đồng thời Hà Xung Tiên đế cũng đã biết cái này chắc chắn là không được. May mà Diệp Mặc sớm có dự tính rồi, cũng không nói một mình ăn mảnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1886

Diệp Mặc Khẩn Trương

Vậy ý của Diệp tông chủ là?

Một tên Tiên Đế có thanh âm khàn khàn nói một câu.

Diệp Mặc liếc nhìn người này. Người này hắn có biết, trước đó cũng đã từng nói chuyện qua, y gọi là Nông Viêm, tu vi Tiên Đế hậu kỳ, đến từ Cấm Thượng Thiên.

Diệp Mặc suy nghĩ một chút liền nói:

- Dùng thực lực của tôi tối đa cũng chỉ có thể mở ra bẩy tám cái cấm chế như vậy, nhưng tu vi cũng sẽ bị phản phệ. Nhưng ta có một biện pháp khác, chính là tôi sẽ nói cho mọi người biện pháp mở ra cấm chế của mình. Như vậy thì chính mọi người có thể tiêu hao Tiên nguyên cùng thần thức của mình để phá giải cấm chế, mà tôi chỉ cần chỉ điểm một chút là mọi người đều có thể tự phá giải. Tuy là tiêu hao cũng không nhỏ, nhưng so với việc chính mình đi phá giải cấm chế thì tốt hơn nhiều.

- Được, Diệp tông chủ, biện pháp này quả là không tệ. Chúng tôi quyết định sẽ không để cho Diệp tông chủ tiêu hao thần thức không công, nhất định sẽ trả thù lao xứng đáng.

Những Tiên Đế xung quanh nhao nhao vỗ tay hưởng ứng. Trên thực tế thì những tên Tiên Đế cũng đã đoán được rằng có khả năng là Diệp Mặc nói láo. Đồng thời những Tiên Đế này cũng biết, sỡ dĩ Diệp Mặc nói như vậy cũng là vì không muốn ăn một mình, sợ rằng sẽ khiêu khích khiến cho nhiều người tức giận. Bất quá biết thì biết như thế, nhưng không có ai nói ra cả.

Diệp Mặc cũng đã đem thứ hắn biết thoáng nói ra một chút, như vậy thì ai mà ngu ngốc đi vạch trần hắn chứ?

- Diệp tông chủ, không biết sau khi được cậu chỉ điểm, thì chúng ta phá giải một cái cấm chế cần mất thời gian bao lâu?

Nông Viêm Tiên Đế hỏi tiếp một câu.

Diệp Mặc trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Điều này căn cứ vào tu vi của mỗi cá nhân. Nếu như là Nông Viêm huynh thì tôi đoán chừng chỉ cần thời gian ba đến năm tháng là có thể.

Lúc này Diệp Mặc hoàn toàn đem mình đặt lên ngang hàng với Tiên Đế rồi, cho nên hắn không cần phải gọi người khác là tiền bối nữa. Ở Tiên Giới này, nếu đã có thể nâng địa vị của mình lên, thì hắn sẽ không giả vờ như không biết.

Thực tế thì nếu như tự thân hắn đến phá giải một cấm chế, thì hắn biết rõ phương pháp bài trừ cấm chế, hơn nữa biết rõ vị trí cần dùng Tiên nguyên cùng thần thức đột phá, cho nên đương nhiên là tốn ít thời gian hơn. Nhưng nếu hắn chỉ điểm cho những người kia đi phá giải cấm chế, và người đó lại chỉ có thể căn cứ vào chỉ điểm của hắn để phá giải, thì như vậy chẳng những sẽ tiêu hao khá nhiều thời gian, hơn nữa lượng Tiên nguyên cùng thần thức tiêu hao cũng không nhỏ.

- Diệp tông chủ, tôi ở chỗ này có một quả 'Đế la chi', muốn hướng tới Diệp tông chủ đổi lấy một quả Lam quả, đồng thời muốn mời Diệp tông chủ chỉ điểm cho tôi biện pháp phá giải một cái cấm chế.

Tên Tiên Đế lúc trước phá giải một cái cấm chế đạt được một quả 'Đế la chi' liền nhanh chóng lấy ra một cái hộp ngọc rồi tới trước mặt của Diệp Mặc.

Theo như y nghĩ thì hiện giờ Diệp Mặc vẫn chưa phải là Tiên Đế, cho nên 'Đế la chi' hẳn là rất trọng yếu đối với Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe được 'Đế la chi' thì đúng là có chút kích động, nhưng hắn rất nhanh đã khống chế được sự kích động của mình. Người này có 'Đế la chi', thì nói không chừng là đạt được từ chỗ này đấy, còn hắn thì lại có năng lực phá giải cấm chế, cho nên đâu ai có thể chắc chắn được chính hắn không đạt được một quả 'Đế la chi' chứ?

Nếu như là ở bên ngoài, thì dùng 'Đế la chi' đổi lấy một quả Lam quả cùng với phương pháp phá giải cấm chế của hắn, thì khẳng định là hắn đã sớm vui mừng mà đổi rồi. Nhưng ở trong này, thì hắn không có ngu như vậy.

Hà Xung Tiên Đế thấy vậy thì liền nói:

- Môn chủ, quả 'Đế la chi' của vị bằng hữu kia là đạt được ở trong này đấy.

Trong nội tâm Diệp Mặc lập tức sáng tỏ, sau đó mỉm cười:

- Cho dù là 'Đế la chi' của anh có thể miễn cưỡng đổi được Lam quả của tôi, nhưng nếu tôi phải chỉ điểm cho anh cách phá giải cấm chế thì có vẻ hơi thua thiệt một chút. Thấy tên Tiên Đế kia sửng sốt, thì Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Nơi này mỗi cái cấm chế tôi đều cần thời gian nhất định để tìm cách phá giải, tiêu hao rất nhiều tinh lực mới có thể nghiên cứu ra được. Hiện tại thần trí của tôi tiêu hao chưa đến mức qúa lớn, nhưng chờ tới khi thần thức của tôi tiêu hao quá độ rồi, thì đoán chừng là việc nghiên cứu cấm chế sẽ mất thêm khá nhiều thời gian. Kỳ thật tôi đối với Tiên linh mạch cực phẩm thì lại rất có hứng thú.

Một câu cuối cùng của Diệp Mặc không ăn nhập chút nào với câu trước cả. Nhưng nó chính là câu mà Diệp Mặc muốn nói nhất.

- Tôi xin đưa ra ba cái Tiên linh mạch cực phẩm để yêu cầu phương pháp phá giải một cái cấm chế.

Một tên Tiên Đế khác đã sớm không nhịn được, lập tức đưa ra cái giá

của mình.

Diệp Mặc không trả lời, hiển nhiên là không hài lòng với cái giá vừa rồi.

Tên Tiên Đế kia thấy thế thì lập tức bổ sung:

- Thêm hai cái nữa, là năm cái Tiên linh mạch cực phẩm.

Năm cái Tiên linh mạch cực phẩm này thì ở bên ngoài là cái giá kinh thiên rồi. Nhưng ở trong này thì lại chẳng đáng là bao. Tất cả mọi người ở đây đều có Tiên linh mạch cực phẩm, hơn nữa tùy thời đều có thể đào được. Nếu anh có Tiên linh mạch cực phẩm, chả nhẽ là người khác không có sao?

- Thành giao. Vị bằng hữu kia, mời anh chỉ ra cái cấm chế anh muốn phá giải.

Sau khi nhận được cái giá là năm cái Tiên linh mạch cực phẩm, thì liền không do dự nữa.

Chỉ trong thời gian nửa ngày, thì Diệp Mặc đã đem phương pháp phá giải cấm chế khắc lên một cái ngọc giản giao cho tên Tiên Đế kia.

Thấy tên Tiên Đế kia đã bắt đầu phá giải cấm chế, thì những tên Tiên Đế còn lại liền nhao nhao lấy Tiên linh mạch ra giao dịch cùng Diệp Mặc. Tên có 'Đế la chi' thấy như vậy, thì cũng tranh thủ bỏ ra thêm năm cái Tiên linh mạch để giao dịch với Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn là muốn 'Đế la chi', nhưng hiện tại lại được thêm năm cái Tiên linh mạch thì hiển nhiên là hắn chả dại gì cự tuyệt cả. Trực tiếp lấy ra một quả Lam quả của mình, sau đó chỉ cho tên Tiên Đế kia cách phá giải một cái cấm chế.

Sau mười mấy ngày, thì Diệp Mặc đã nhận được hơn mấy chục cái Tiên linh mạch cực phẩm, điều này khiến hắn cực kỳ thỏa mãn. Gần như tất cả mọi người đều đã đi phá giải cấm chế rồi, cho nên Diệp Mặc cũng bắt đầu đi phá giải cấm chế.

Hai tháng sau, đã có người phá giải được cái cấm chế đầu tiên, lúc này so với thời gian mà Diệp Mặc dự đoán thì ít hơn khá nhiều.

Tên Tiên Đế phá giải được cấm chế đầu tiên này thì người khác đều biết. Bởi vì hiện tại tất cả đều hành động đơn lẻ. Chỉ là sau khi tên Tiên Đế kia phá giải cấm chế xong, thì không có ai biết được là y đã nhận được thứ gì. Mà tên Tiên Đế kia cũng không lấy thứ đó ra cho mọi người thấy. Chỉ là theo biểu tình mừng rỡ của y, thì mọi người đều có thể thấy được thứ mà tên Tiên Đế này lấy được tuyệt đối là không kém.

Hơn nữa sau khi tên Tiên Đế này mở ra cấm chế, thì trước tiên là lấy ra thêm năm cái Tiên linh mạch cực phẩm để nhờ Diệp Mặc chỉ điểm cho cách phá giải một cái cấm chế nữa.

Mục đích của Diệp Mặc thì đúng là vì Tiên linh mạch cực phẩm, nên đương nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt. Sau khi thu hồi năm cái Tiên linh mạch cực phẩm, thì liền nhanh chóng chỉ tên Tiên Đế kia cách phá giải cấm chế.

Chính bản thân hắn cũng dành thời gian để phá giải cấm chế, và trong vòng hai tháng hắn cũng phá giải được mấy cái cấm chế nữa. Đây còn là do hắn cố ý đem tốc độ phá giải ép xuống mức thấp nhất. Nếu không thì trong hai tháng hắn có thể phá được tận mười mấy cái cấm chế. Thứ ở trong cấm chế là gì thì hắn cũng không nhận ra, nhưng hắn chẳng những là một tông sư Tiên đan, còn là tông sư Luyện khí nữa, cho nên những vật phẩm kia hắn chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra được nó bất phàm rồi. Hắn cũng không cần phải tìm hiểu vội, mà trực tiếp ném nó vào trong Thế giới trang vàng.

Theo thời gian trôi qua, cả một đống cấm chế đã bị phá giải. Tiên linh mạch cực phẩm cũng không ngừng bị Diệp Mặc thu vào. Đến hiện tại, thì Diệp Mặc cũng đoán rằng số lượng Tiên linh mạch cực phẩm của những tên Tiên Đế kia có được đã bị hắn thu lại gần hết rồi.

Cho nên khi lần nữa có Tiên Đế đến yêu cầu Diệp Mặc chỉ điểm cách phá giải cấm chế, thì hắn liền bầy ra bộ mặt tái nhợt rồi nói rằng nếu như tiếp

tục phá giải cấm chế nơi này, thì rất có thể thức hải của hắn sẽ bị thương.

Rất nhiều người đều đoán rằng Diệp Mặc nói láo, nhưng hắn cũng không tự mình đi phá giải cấm chế, cho nên cũng chẳng ai nói gì được.

Huống hồ lần này mọi người tổn thất đã rất nhiều tiên linh mạch rồi, nhưng cũng nhận được một ít thứ tốt mà dùng Tiên linh mạch cũng không mua được, cho nên cũng không có ai oán hận gì nhiều. Một số Tiên Đế rời khỏi đại điện, lại lần nữa tiến vào không gian sát cơ tìm kiếm Tiên linh mạch.

Bởi vì Diệp Mặc đã từng nói rằng, chỉ cần hắn nghỉ ngơi tốt rồi, thì sẽ bắt đầu phá giải trận môn không gian. Một khi phá giải trận môn không gian, thì nói không chừng là bọn họ có thể đi ra ngoài. Hơn nữa căn cứ vào ý tứ của Diệp Mặc, thì việc phá giải trận môn không gian kia cũng chỉ mất khoảng mấy năm, cho nên liền dứt khoát đi đào thêm một ít Tiên linh mạch.

...

Lúc này Diệp Mặc đã có được một lượng lớn Tiên linh mạch cực phẩm, hơn nữa còn chiếm được một quả 'Đế la chi'. Cho nên ít nhất thì vấn đề tài nguyên tu luyện đã không còn nặng nhọc với hắn nữa rồi. Chính vì thế, cho nên hắn mới không muốn phá giải cấm chế tiếp nữa.

Huống chi hắn lấy cớ rất quang minh chính đại, đó là vì muốn phá giải trận môn không gian để ra ngoài, cho nên cần nghỉ ngơi. Vì thế không có ai đứng ra phản đối hắn cả.

Sau khi Diệp Mặc bắt đầu thôi diễn trận môn không gian kia, thì mới biết là trận môn không gian này thật sự là vô cùng huyền ảo. Dù Diệp Mặc có thể cảm giác được trận môn không gian này cùng với những cấm chế kia là đồng nguyên nhất mạch, nhưng mức độ khó khăn lại cách biệt quá lớn.

Thời gian ba năm trôi qua, Diệp Mặc hoàn toàn đình chỉ thôi diễn. Hắn đã hiểu được cái trận môn không gian này rồi. Cái trận môn không gian này

căn bản không phải là tu vi cùng trình độ trận pháp hiện tại của hắn có thể phá giải hết được. Chỉ có tu vi đạt tới trình độ nhất định, thì cho dù là không hiểu trận pháp hắn cũng có thể từ nơi này đi vào chính giữa trận môn không gian kia.

Những Tiên Đế còn lại sau khi nhận được tin tức này, thì đều cực kỳ thất vọng. Bất quá càng nhiều Tiên Đế bắt đầu lựa chọn cách bế quan trong đại điện. Một số Tiên Đế có bí mật thì đều ra khỏi đại điện để tìm kiếm một nơi bí mật rồi mới bế quan.

Hà Xung Tiên Đế ở lại trong đại điện, còn Diệp Mặc lại một mình rời khỏi cung điện này. Hiện tại tài nguyên tu luyện của hắn đã rất sung túc, cho nên đang cần phải bế quan chuẩn bị tấn cấp Tiên Đế.

...

Trong Thế giới trang vàng, sau khi tiêu hao mấy chục cái Tiên linh mạch cực phẩm, trận bàn thời gian cũng đã vận chuyển được mấy chục năm. Nhưng lúc này Diệp Mặc lại khiếp sợ mà phát hiện rằng, bất luận là hắn tiêu hao bao nhiêu Tiên linh mạch, bất luận là hắn hấp thu nhiều hay ít, thì cũng không thể khiến tu vi của mình tiến thêm một bước nào cả.

Công pháp Diệp Mặc tu luyện là 'Tam sinh quyết', lại được phối hợp với 'Khổ Trúc', cho nên gần như là không có bất kỳ bình cảnh gì. Đối với Diệp Mặc mà nói, thì chỉ cần hắn có đầy đủ tài nguyên tu luyện, thì hắn có thể tấn cấp tới bất cứ cấp độ nào mà hắn muốn.

Nhưng khi Diệp Mặc tu luyện tới Tiên Tôn hậu kỳ, thì lại tiêu hao hơn mười cái Tiên linh mạch cực phẩm cũng không thể giúp tu vi của mình tiến thêm được một bước. Cho nên lúc này Diệp Mặc đang vô cùng khẩn trương.

Khi mà khoảng cách tới Tiên Tôn đỉnh của hắn lúc này chỉ còn một bước ngắn, nhưng mà một cái bước ngắn này thì bất luận hắn tiêu hao bao nhiêu cái Tiên linh mạch cực phẩm, vẫn không hề ngắn lại thêm chút nào. Chính vì cảm giác không có một chút tiến bộ nào, cho nên Diệp Mặc mới lo lắng và

khẩn trương.

Nếu như hắn không thể tấn cấp tới Tiên Tôn đỉnh, thì cho dù là hắn có 'Đế la chi', hắn cũng chẳng có cách nào để tấn cấp lên Tiên Đế được cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1887

Mặc Nguyệt Tiên Tông Nguy Cơ

Không thể tu luyện, thì Diệp Mặc chỉ có thể lấy ra những thứ hắn đã lấy được từ trong cấm chế nghiên cứu một lần nữa. Hai loại Tiên linh thảo hắn cũng không nhận ra được, bất quá khẳng định là chúng không kém hơn so với 'Tịnh linh tâm liên'. Còn có một khối ngọc thạch mầu trắng có thể nuôi dưỡng thần thức nữa, nhưng Diệp Mặc cũng chỉ biết nó là đồ tốt, chứ cũng chẳng biết là thứ gì.

Cuối cùng Diệp Mặc cầm lên một cái bình ngọc hình hoa lan. Hắn cảm giác rằng đồ vật bên trong cái bình ngọc này mới là tốt nhất. Trước đó hắn vẫn luôn bận tu luyện, lúc này mới có thời gian rảnh để lấy ra xem. Khi thần thức của Diệp Mặc cẩn thận xóa bỏ đi cấm chế trên bình ngọc, thì một dòng nước lạnh thấu xương xâm nhập vào trong tận thức hải của hắn, thiếu chút nữa đã làm thức hải của hắn bị đông cứng rồi.

- 'Tinh không viêm tủy' chân chính sao?

Diệp Mặc đầu tiên là thốt lên một câu. Hắn biết rằng chỉ có 'Tinh không viêm tủy' chân chính mới có được loại khí tức lạnh lẽo thấu xương này, hơn nữa còn là chất lỏng nhưng lại không hề bị ngưng kết thành băng.

Sau một khắc, thì Diệp Mặc không chút do dự nào đánh cấm chế của mình lên cái bình ngộc. Trong lòng của hắn đang cực kỳ kích động. 'Thanh như hiểu thiên' của hắn sắp tấn cấp lên Tiên diễm cấp sáu rồi. Một khi tấn cấp lên Tiên diễm cấp sáu rồi lại cắn nuốt 'Tinh không viêm tủy' này, thì chắc chắn nó sẽ trở thành Thần diễm.

Hắn nghe nói rằng ngày xưa Chước Hòa Thánh Đế cũng là dùng mồi lửa

để Chứng đạo. Còn hắn thì tuy là sẽ không dùng mồi lửa để Chứng đạo, nhưng nếu mồi lửa của hắn cắn nuốt 'Tinh không viêm tủy', thì tuyệt đối sẽ trở một loại mồi lửa cao cấp trong các loại mồi lửa cao cấp. Lúc đó thì uy lực 'Cửu dương Thiên hỏa' của hắn sẽ lớn như thế nào đây?

Thu hồi lại bình ngọc hoa lan, lúc này thì sự phiền muộn trong lòng của Diệp Mặc đã ít đi khá nhiều. Tuy hắn không thể tấn cấp, nhưng cũng đã nhận được một loại kỳ bảo là 'Tinh không viêm tủy'. Cho nên cuối cùng cũng có chút an ủi.

...

Sau khi Diệp Mặc quay trở lại đại điện một lần nữa, thì hắn lập tức phải trợn tròn cả mắt. Vì lúc này bên trong đại điện đã không còn một ai. Lúc trước khi mà hắn rời đi, thì những tên Tiên Đế kia vẫn còn ở chỗ này, vậy mà giờ này một người cũng không thấy.

Diệp Mặc vừa bước chân vào hậu viện lập tức khiếp sợ khi phát hiện tất cả cấm chế ở đây đều đã biến mất không còn nữa. Nhưng hắn nhớ rất rõ là những cái cấm chế kia mới chỉ phá giải được mười mấy cái mà thôi, vì sao hiện tại một cái cũng không còn? Không chỉ như vậy, cái trận môn không gian kia cũng đã biến mất không thấy nữa rồi.

Diệp Mặc trước tiên lập tức phát ra một đạo tin tức cho Hà Xung Tiên Đế, nhưng lại phát hiện rằng không có chút phản hồi nào cả.

- Vô Ảnh...

Diệp Mặc lập tức gọi Vô Ảnh ra. Ở đây đã không còn người nào khác nữa, cho nên cả Tiểu Sâm cũng theo ra ngoài.

- Hai đứa nhìn xem ở đây đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều đã tấn cấp lên Tiên Đế đỉnh, sau đó liền theo trận môn không gian rời đi rồi sao? Mà coi như họ đã rời đi rồi, thì vì sao cái trận môn không gian lại biến mất? Chẳng lẽ ở đây không phải là cái đại điện kia?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi Tiểu Sâm và Vô Ảnh.

- Ở đây vẫn là chỗ cũ, nhưng những cái cấm chế kia em cảm giác rằng nó đã không còn ở đây nữa chứ không phải là bị phá giải hết.

Vô Ảnh lần trước cũng đã tới hậu viện cái đại điện này, cho nên sau khi nó nhìn một lúc thì liền đưa ra kết luận.

Diệp Mặc gật đầu. Hắn cảm thấy Vô Ảnh nói rất đúng. Cái chỗ này vẫn là chỗ lần trước hắn tới. Nhưng vấn đề là trận môn không gian và những cái cấm chế kia đều đã biến mất, còn cả những tên Tiên Đế kia cũng đều biến mất nữa, thật sự là khiến người ta khó hiểu mà.

- Lão đại, liệu có phải là những người kia đều đã rời khỏi đây rồi hay không? Chỉ còn lại mấy người chúng ta?

Vô Ảnh lập tức khẩn trương.

- Ngươi khẩn trương cái gì? Cho dù là đi ra ngoài, thì không phải là giống với việc ở trong Thế giới hỗn độn sao? Đi ra ngoài so với không đi ra thì có cái rắm gì khác nhau chứ? Chỉ có lão đại đi ra hay không thì mới có sự khác biệt thôi. Lần trước Tiểu Vận...

Tiểu Sâm sau khi nói tới đây thì dường như đã nhớ ra cái gì đó, liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

Vô Ảnh khinh thường:

- Ngươi thì biết cái gì, đừng nhìn tu vi lão đại bây giờ chỉ là Tiên Tôn, nhưng cho dù là cái tên Táp Không gì gì đấy thì lão đại cũng chả phải sợ y. Cho nên ta mới nói sau khi rời khỏi đây, thì ta căn bản cũng không cần trốn trong Thế giới trang vàng nữa rồi, nhưng mà ngươi thì, hắc hắc...

Tiểu Sâm lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, không chút do dự nào mà nói:

- Ngươi mới không hiểu, ngươi có thể đi ra ngoài, đương nhiên ta cũng

có thể đi ra ngoài.

Vô Ảnh thầm nghĩ rằng cũng đúng. Nó có thể đi ra thì Tiểu Sâm đương nhiên là cũng có thể đi ra.

Lời nói của Vô Ảnh thì thật cũng không sai. Những năm nay Diệp Mặc hấp thu nhiều Tiên linh mạch như vậy, tuy tu vi của hắn không hề thăng tiến. Điều này cũng không có nghĩa là thực lực của hắn cũng không hề tăng tiến. Đại bộ phận Tiên linh mạch hắn hấp thu vẫn y nguyên không ngừng gia tăng thực lực của hắn, chỉ là không thể giúp hắn đề thăng tu vi mà thôi.

Luận về sự hùng hậu của Tiên nguyên cùng sự bền bỉ của thức hải, thì Diệp Mặc tự tin rằng lúc này hắn không hề chênh lệch so với bất kỳ tên Tiên Đế nào. Cho dù là Vô Anh Tiên Đế của Vô Già Âm Hà kia, thì hắn cũng dám thử đánh một trận.

Trong lòng Diệp Mặc lại tưởng nhớ tới Mục Tiểu Vận, cũng nhớ tới cả Mặc Nguyệt Tiên tông. Không biết lúc này Mặc Nguyệt chi thành ở dưới Tu Chân Giới có ai đã phi thăng lên hay chưa? Nhưng hiện tại hắn lại đang mắc kẹt ở đây không ra ngoài được, thật sự là khiến cho lòng hắn nóng như lửa đốt.

Tất cả mọi ngóc ngách trong đại điện này lại được hắn tỉ mỉ kiểm tra một lần, nhưng cuối cùng cũng chẳng có thu hoạch hay phát hiện gì cả. Càng không tìm được chút dấu vết nào của đường ra.

...

Mặc Nguyệt Tiên thành của Cung Hoa Thiên vốn là ngoại thành của Mặc Nguyệt Tiên tông. Muốn đi vào Mặc Nguyệt Tiên tông thì nhất định là phải đi qua Mặc Nguyệt Tiên thành.

Từ khi Mặc Nguyệt Tiên tông thành lập, thì cái tông môn này liền lên như diều gặp gió. Tiên Vương lần lượt gia nhập vào, cuối cùng trở thành một cái Tiên tông có nhiều Tiên Vương nhất Hạ Thiên Vực. Cũng có nghĩa là nó

trở thành một cái Tiên Tông có thực lực cường đại nhất Hạ Thiên Vực.

Bất kỳ một tiên nhân bình thường nào nếu như có thể bái nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, thì đó chính là tạo hóa lớn lao. Cho nên, chỉ cần là tiên nhân ở Hạ Thiên Vực, thì đều có suy nghĩ muốn bái nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông.

Mặc Nguyệt Tiên tông chẳng những có thực lực cường đại, có được nhiều vị Tiên Vương nhất, còn có thêm một Tiên Vương là Khô Mộc mới tấn cấp lên tông sư Tiên đan cấp bảy. Như vậy thì ai mà lại không muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông chứ?

Chính là vì loại khí thế này của Mặc Nguyệt Tiên tông, nên nó mới dần dần trở thành đệ nhất Tiên tông của Hạ Thiên Vực. Không có bất kỳ người nào dám đắc tội với Mặc Nguyệt Tiên tông, cũng không có bất kỳ người nào dám gây rối ở Mặc Nguyệt Tiên thành.

Nhưng hôm nay thì lại khác. Trận pháp bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên thành đã bị người ta cưỡng ép phá vỡ, hơn nữa thủ vệ cửa thành của Mặc Nguyệt Tiên thành là hai tên Kim Tiên, cũng trực tiếp bị người giết chết.

Mặc Nguyệt Tiên tông là vì các loại tài nguyên phong phú cùng với sự quản lý tốt, cho nên đã dần tạo thành đệ nhất Tiên thành tại Cung Hoa Thiên và thậm chí là của cả Hạ Thiên Vực rồi. Cho nên ở đây chẳng những có Truyền tống trận thông suốt tới khắp nơi, hơn nữa tin tức cũng được lan truyền đi cực nhanh.

Hiện tại có người ở Mặc Nguyệt Tiên thành giết chết hai tên Kim Tiên thủ vệ cửa thành, hơn nữa nhìn tình huống thì còn muốn diệt trừ toàn bộ Mặc Nguyệt Tiên thành và Mặc Nguyệt Tiên tông vậy. Loại tin tức này đã lập tức khuếch tán ra ngoài với tốc độ cực nhanh, chỉ chốc lát đã có vô số tiên nhân đi tới để xem náo nhiệt rồi. Tất cả đều muốn biết một chút xem là ai có bản lãnh lớn như vậy, cũng dám đến Mặc Nguyệt Tiên thành gây chuyện.

- Tiền bối, Mặc Nguyệt Tiên tông cùng Mặc Nguyệt Tiên thành chúng

tôi ở Cung Hoa Thiên vẫn luôn rất quy củ, chưa bao giờ có bất kỳ mạo phạm tới tiền bối. Không biết tiền bối vì sao lại đến Mặc Nguyệt Tiên thành chúng tôi?

Lô Phượng là người biết chuyện này sớm nhất, lúc này cô đang đứng bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên thành cung kính hỏi thăm một tên nam tử mặt mũi dữ tợn.

Cô tấn cấp lên Tiên Vương đã lâu, cho nên chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra tên nam tử trước mặt này ít nhất là tu vi Tiên Tôn. Nếu như đánh nhau, thì cô căn bản là sức hoàn trả cũng không có. Hơn nữa tên nam tử này sau lưng còn có mấy người, đều là tu vi Tiên Vương, và còn có hai người thậm chí là Tiên Vương đỉnh.

Thực tế thì Lô Phượng đã đoán được mấy người này là ai rồi, bởi vì phía sau tên Tiên Tôn kia có hai người mà cô biết. Một là Ký Đạo Tiên Vương Dương Á thuộc liên minh Thiên Chủ, còn một tên là Bạch Kỵ Tiên Vương tên là Trương Phương Tài cũng thuộc liên minh Thiên Chủ. Ký Đạo Tiên Vương trên tay cầm một chiếc phất trần, rất dễ dàng nhận ra. Còn Bạch Kỵ Tiên Vương Trương Phương Tài có bộ dạng mập trắng, cũng rất dễ dàng nhận biết.

Ký Đạo Tiên Vương và Bạch Kỵ Tiên Vương đều đến từ liên minh Thiên Chủ, vậy thì tên Tiên Tôn kia cũng có thể đoán ra được lai lịch rồi. Liên minh Thiên Chủ có hai tên Tiên Tôn, một là Trường Thiên Tiên Tôn Ngụy Quang, còn một là Uyên Tương Tiên Tôn.

Trường Thiên Tiên Tôn lúc trước đuổi giết Lạc tông chủ, cùng với cả Lục Chính Quần đều biến mất không thấy đâu nữa. Hiện tại người này nhất định là tên Tiên Tôn còn lại, chính là Uyên Tương Tiên Tôn. Nghe nói rằng tu vi của Uyên Tương Tiên Tôn còn mạnh hơn nhiều so với Trường Thiên Tiên Tôn, hiện tại xem ra là sự thật rồi.

Nếu như Lô Phượng sớm biết đối phương có Tiên Tôn tới, thì cô tuyệt đối sẽ không rời khỏi tông môn. Hộ sơn đại trận của Mặc Nguyệt Tiên tông

là trăm ngàn sát trận ngự không, cho dù là một tên Tiên Tôn cũng không thể nào công phá trong thời gian ngắn được.

Tên Tiên Tôn kia lúc này liền hừ lạnh một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn Lô Phượng rồi nói:

- Mặc Nguyệt Tiên tông từ hôm nay đã sắp sửa biến mất không còn nữa rồi, tất cả...

Lô Phượng biến sắc, không đợi tên Tiên Tôn kia nói hết lời thì lập tức kinh ngạc thốt lên:

- Tiền bối, Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi...

Tên Tiên Tôn kia thấy Lô Phượng cắt ngăng lời của y, thì cực kỳ bất mãn mà hừ lạnh:

- Ngươi chính là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông sao?

- Tiền bối, vãn bối là phó tông chủ Tô Tĩnh Văn của Mặc Nguyệt Tiên tông. Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi xưa nay đều không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Cung Hoa Thiên, hơn nữa Mặc Nguyệt Tiên thành cũng hoạt động rất công bình, không có gì quá phận. Vì sao tiền bối lại nói Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi từ nay về sau sẽ không còn nữa?

Tô Tĩnh Văn lúc này đã là Kim Tiên hậu kỳ. Tuy tu vi của cô không cao, nhưng bổn sự quản lý Mặc Nguyệt Tiên tông so với Lô Phượng không hề kém chút nào. Dưới sự trợ giúp của cô và Lô Phượng, thì trật tự của Mặc Nguyệt Tiên tông càng trở nên rõ ràng hơn.

Vì Lô Phượng đã biết tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông thực tế là Diệp Mặc, mà Tô Tĩnh Văn chính là thê tử của Diệp Mặc, cho nên sau khi Tô Tĩnh Văn đến đây, thì tự nhiên đã trở thành phó tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Mặc Nguyệt Tiên tông có năm tên Tiên Vương, nhưng bây giờ thì chỉ có

một mình Khô Mộc cùng với Lô Phượng. Khô Mộc thì lại chỉ biết đến luyện đan, đối với chuyện khác chẳng bao giờ để ý tới. Còn Ân Hồn, Hồng Lăng và Nhâm Vũ ba người thì gần đây đã ra ngoài tìm kiếm tài nguyên tu luyện, vẫn chưa hề quay trở về tông môn.

Nếu như là Ân Hồn, người đến từ Thượng Thiên Vực đứng ra nói chuyện, thì khẳng định là sẽ có sức nặng hơn Lô Phượng một chút.

- Ngươi là phó tông chủ? Chỉ là một Kim Tiên thôi sao?

Tên Tiên Tôn kia kinh ngạc đánh giá Tô Tĩnh Văn. Tốc độ tu luyện của Tô Tĩnh Văn cực nhanh, dung mạo càng kiều diễm hơn nhiều so với trước kia.

- Vâng, tôi đúng là phó tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Tô Tĩnh Văn trầm giọng. Đối phương là một Tiên Tôn, tu vi cao hơn so với cô không biết bao nhiêu lần. Tô Tĩnh Văn hiểu rõ rằng nếu đối phương muốn giết cô, thì dù là cô có cầu xin tha thứ cũng chẳng có tác dụng gì.

- Vậy tên tông chủ kia là gì của ngươi? Ngươi chỉ là một Kim Tiên, sao có thể lên làm phó tông chủ chứ?

Tên Tiên Tôn kia lạnh giọng quát lên. Tuy trong miệng y nói như vậy, nhưng trong ánh mắt của y đã lộ rõ vẻ khinh thường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1888

Mặc Nguyệt Tiên Tông Tiên Đế

Tên Tiên Tôn kia cũng đã đoán được Tô Tĩnh Văn là ai rồi, nhưng bất luận là Tô Tĩnh Văn và cái tên Lạc tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông kia có quan hệ hay không, thì y cũng đã quyết định bắt cô ấy đi.

Tô Tĩnh Văn lập tức đã biết tình huống không tốt rồi. Tuy cô không đoán được thân phận của đối phương giống như Lô Phượng, nhưng lại có thể từ trong giọng nói của đối phương đoán được y đến Mặc Nguyệt Tiên tông này, rất có thể là kẻ có thù oán với Diệp Mặc.

Lô Phượng thì lại vô cùng khôn khéo, vừa nghe thấy tên Tiên Tôn này hỏi như vậy, thì lập tức đã biết sự tình không ổn. Cô không đợi Tô Tĩnh Văn lên tiếng, thì đã chủ động ôm quyền nói:

- Tiền bối, tông chủ của chúng tôi còn có một cái Tiên Dược Viên tại Mặc Nguyệt Tiên tông. Trong Tiên Dược Viên này có hơn mười gốc Tiên linh thảo cấp tám, còn có cả một gốc 'Đế la chi' nữa. Chúng tôi nguyện ý xuất ra cái Tiên Dược Viên này cùng với tất cả Tiên linh thảo cấp tám và 'Đế la chi', khẩn xin tiền bối buông tha cho Mặc Nguyệt Tiên tông một lần.

- 'Đế la chi'?

Tên Tiên Tôn kia lập tức kinh ngạc lập lại một câu. Y thật sự không ngờ rằng ở chỗ này mình lại có thể nghe được tên của Tiên linh thảo cao cấp 'Đế la chi'.

Tô Tĩnh Văn tiếp xúc cùng Lô Phượng thời gian khá dài rồi, cho nên lời này của Lô Phượng vừa nói ra, thì cô đã hiểu là có ý gì rồi. Lúc này trên mặt

cô lập tức toát ra một tia không cam lòng.

Cô biết rõ Lô Phượng cũng giống như cô, hôm nay đều đã liều lĩnh và lỗ mãng rồi. Tên kia ngay cả Lô Phượng cũng phải gọi là tiền bối, thì tuyệt đối phải là tu vi Tiên Tôn. Tô Tĩnh Văn khẳng định rằng nếu như Lô Phượng sớm biết đối phương có tu vi Tiên Tôn, thì tuyệt đối sẽ không mạo muội mà rời khỏi hộ sơn đại trận của tông môn, thậm chí còn đưa cả cô ra ngoài nữa.

- Đưa ta đi xem 'Đế la chi'.

Tên Tiên Tôn kia lập tức nói. Bất luận là thật hay giả, thì y đều phải nhanh chóng đi xem thử. Y căn bản cũng không sợ Tô Tĩnh Văn cùng với Lô Phượng. Huống chi trên mặt Tô Tĩnh Văn còn biểu lộ ra vẻ không cam lòng, khiến cho y có chút tin tưởng vào chuyện này.

Lô Phượng lập tức nói với vẻ khổ sở:

- Tiền bối, hay ngài chờ ở nơi này một chút, chúng tôi đi vào lấy ra là được rồi. Trong tông môn...

- Ha ha...

Tên Tiên Tôn kia lập tức cười ha hả. Bất quá trong tiếng cười của y không có chút vui vẻ nào. Sau khi cười xong, thì y liền lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lô Phượng và nói:

- Hôm nay ngươi không lấy ra 'Đế la chi', thì ngươi sẽ phải hối hận vì đã sống trên cõi đời này. Mặc Nguyệt Tiên tông thì ngay cả một con chó ta cũng sẽ không bỏ sót.

Sắc mặt Lô Phượng khẽ thay đổi. Cô đương nhiên là không nghĩ rằng tên Tiên Tôn kia sẽ nghe lời cô mà đứng ở đây chờ. Cô nói như vậy vốn chỉ là muốn lấy tiến làm lùi, chờ sau khi tiến vào trong Tiên tông, thì cô sẽ cùng Tô Tĩnh Văn lợi dụng trận pháp để tránh né tên Tiên Tôn này. Nhưng không ngờ tên này lại ác độc như vậy, chẳng những muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông, mà còn muốn chó gà không tha nữa.

- Chỉ là một tên Tiên Tôn, cũng dám tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông của ta? Ta nhổ vào! Bổn Đế muốn nhìn xem ngươi làm thế nào để diệt đây?

Theo một giọng nói khinh thường vang lên, thì liền có một tiên nhân trung niên đột ngột xuất hiện bên ngoài Mặc Nguyệt Tiên thành.

- Ngươi...

Tên Tiên Tôn kia chỉ kinh hãi nhìn vào tiên nhân trung niên đột ngột xuất hiện trước mặt này. Hai chữ bổn Đế kia chẳng phải là quá dọa người sao? Người nào nói ra hai chữ này, đồng nghĩa với việc đối phương chính là một vị Tiên Đế đấy.

Mặc Nguyệt Tiên tông từ bao giờ đã có cả Tiên Đế rồi? Y không thể tin được, nhưng y lập tức đã phát hiện mình thật sự là không nhìn thấy được tu vi của người trước mặt này. Hơn nữa áp lực cường đại truyền đến, khiến cho y hiểu rằng đối phương nói không sai. Đối phương chính là một Tiên Đế hàng thật giá thật.

- Vãn bối Uyên Tương thuộc liên minh Thiên Chủ của Hạ Thiên Vực bái kiến Tiên Đế đại nhân.

Tên Tiên Tôn Uyên Tương lập tức khom người kính cẩn nói. Mà những tên Tiên Vương phía sau y cũng không dám bất kính chút nào, đều lập tức khom người bái kiến.

- Ngươi vừa mới nói là muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông sao?

Tên Tiên Đế vừa mới tới lạnh giọng hỏi.

Uyên Tương Tiên Tôn lúc này đâu còn nửa phần uy phong nữa, lập tức khom người nói:

- Không dám, vãn bối là vì nghe người khác nói, cho nên mới có một chút sự hiểu lầm, lúc này mới...

- Hả, vừa rồi ta cái gì cũng chưa nói, làm sao ngươi lại biết là hiểu lầm?

Tên Tiên Đế kia mỉa mai.

Uyên Tương Tiên Tôn toát đầy mồ hôi lạnh. Y đâu thể ngờ rằng một cái Tiên Vương tông môn như Mặc Nguyệt Tiên tông lại có cả một vị Tiên Đế chứ? Nếu như y biết nơi này có Tiên Đế, thì y tuyệt đối sẽ không vừa về tới Cung Hoa Thiên đã tìm tới Mặc Nguyệt Tiên tông để tìm lại tôn nghiêm của liên minh Thiên Chủ.

Cảm giác được sát cơ của vị Tiên Đế trước mặt càng lúc càng nặng, thì Uyên Tương lập tức nói tiếp:

- Vãn bối vâng mệnh Táp Không Đại Đế và Long Hà Đại Đế duy trì sự cân đối của 'Mười một Hạ Thiên Vực'. Nếu như biết rõ ngài là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, thì vãn bối tuyệt đối sẽ không dám đến đây...

Lúc này Uyên Tương đâu còn nhớ được chuyện gì khác nữa, lập tức đưa ra uy danh của Táp Không Đại Đế cùng với Long Hà Đại Đế. Y chỉ muốn lập tức cho đối phương biết rằng mình là một con chó của bốn vị Đại Đế mà thôi, bằng không thì tên Tiên Đế trước mặt này có thể tùy ý mà giết y, mà ngay cả nơi kêu oan y cũng không có.

Quả nhiên Uyên Tương vừa nói ra danh tính của Táp Không Đại Đế, thì tên Tiên Đế kia lập tức nhíu mày. Bất quá sau một khắc thì y liền giơ tay lên chặt một cánh tay của Uyên Tương Tiên Tôn xuống, sau đó thu hồi chiếc nhẫn trữ vật trên cánh tay đó. Cuối cùng ném cánh tay kia sang một bên như một cọng rơm rác.

Uyên Tương thì không dám có bất cứ cử động gì. Y đang rất muốn nói rằng nếu như ngươi muốn nhẫn của ta, thì ta sẽ tự mình lấy xuống. Cần gì phải chặt tay của ta chứ?

- Nếu như ngươi biết rõ ta là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, thì ngươi sẽ không dám đến thật sao? Bổn Đế chỉ có thể nói rằng vận khí của ngươi

hôm nay rất tốt. Chứ nếu như mà Diệp tông chủ trở về, ta cam đoan rằng ngươi sẽ không sống nổi đâu. Cút...

Nghe tên Tiên Đế kia gầm lên, thì Uyên Tương Tiên Tôn đâu còn dám tiếp tục ở lại nữa. Y lập tức cẩn thận nhặt cánh tay của mình lên rồi khom người rút đi.

Chờ mấy tên của liên minh Thiên Chủ đã rút đi toàn bộ, thì Lô Phượng mới tiến lên cung kính nói:

- Lô Phượng của Mặc Nguyệt Tiên tông xin bái kiến Tiên Đế đại nhân. Đa tạ Tiên Đế đại nhân xuất thủ tương trợ.

Đối mặt với một Tiên Đế, thì Lô Phượng không dám có nửa điểm dị động nào. Nếu nói vị Tiên Đế trước mặt này chính là người của Mặc Nguyệt Tiên tông thì cô tuyệt đối không tin. Một Tiên Đế ở bất kỳ nơi nào thuộc Thượng Thiên Vực cũng đều là tồn tại được tôn kính. Một người như vậy sao có thể là người của một môn phái thuộc Hạ Thiên Vực chứ?

Tên Tiên Đế kia mỉm cười khoát tay:

- Ngươi không cần khách khí. Có phải ngươi nghĩ rằng ta lừa ngươi hay không? Mặc Nguyệt Tiên tông không có khả năng có Tiên Đế sao?

Lô Phượng ngây ngẩn cả người. Cô sao dám nói rằng một vị Tiên Đế đang lừa cô chứ.

Tên Tiên Đế kia tính tình cũng không tồi, lập tức khoát tay nói tiếp:

- Tuy ta không phải là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, nhưng Mặc Nguyệt Tiên tông thật sự có một tên Tiên Đế. Tin tức này tuyệt đối không sai. Tuy Tiên Đế kia hiện tại chưa tới đây, nhưng tương lai chắc chắn y sẽ tới thôi.

- A...

Bất luận là Lô Phượng hay là Tô Tĩnh Văn đều bị lời nói của vị Tiên Đế này khiến cho ngây dại.

Tên Tiên Đế trung niên kia nói tiếp:

- Các người cũng không cần cảm tạ ta. Ta quen biết với tông chủ Diệp Mặc của các người. Chờ khi tông chủ của các người trở về, thì tên Tiên Tôn kia ngay cả tro bụi cũng chẳng còn đâu.

Nói xong lời này thì vị Tiên Đế kia cũng có chút hổ thẹn. Đối phương giết mấy người của Mặc Nguyệt Tiên tông, nhưng y lại chỉ có thể thả cho tên Tiên Tôn kia đi. Nói trắng ra là y thật sự không dám để cho Táp Không Đại Đế có bất luận một cái cớ nào nữa.

Tô Tĩnh Văn nghe được tên của Diệp Mặc, thì đâu còn lo lắng gì nữa mà lập tức kích động hỏi:

- Tiền bối, ngài đã gặp lão công của tôi sao? Anh ấy ở đâu?

- Lão công của cô?

Tên Tiên Đế kia lập tức cau mày nghi ngờ hỏi lại một câu.

Lô Phượng vội vàng giải thích:

- Tĩnh Văn chính là thê tử của môn chủ chúng tôi, cho nên cô ấy rất lo lắng cho môn chủ. Văn bối cũng rất lo lắng, xin tiền bối chỉ bảo cho.

Tên Tiên Đế trung niên kia giật mình hiểu ra. Y là một Tiên Đế, vậy mà lại ôm quyền nói với Tô Tĩnh Văn:

- Hóa ra là thê tử của Diệp tông chủ, thất kính. Diệp tông chủ coi như là người có ân đối với tôi. Tôi là Tật Lôi, mọi người cứ gọi tôi là Tật Lôi Tiên Đế là được rồi.

- Không dám...

Tô Tĩnh Văn cùng Lô Phượng vội vàng đáp.

Tật Lôi Tiên Đế khoát tay:

- Tôi đối với tu vi và nhân phẩm của Diệp tông chủ cực kỳ bội phục. Mặc dù khá lâu rồi chưa gặp lại Diệp tông chủ, nhưng tôi cũng biết tu vi của cậu ấy hiện tại đã hơn xa tôi rồi. Kỳ thật tôi tới Cung Hoa Thiên chính là muốn xem xem Diệp tông chủ đã trở về hay chưa? Nhưng khi thấy Diệp tông chủ chưa trở về, thì tôi đã lập tức rời đi. Chỉ là khi ở nơi khác lại nghe nói rằng có người tới gây chuyện với Mặc Nguyệt Tiên tông, cho nên mới quay lại lần nữa để xem xem. Lai lịch của tên kia không nhỏ, cho nên tôi cũng không thể tùy ý mà giết y. Bất quá tôi khẳng định, một khi Diệp tông chủ quay về, thì y tuyệt đối không trốn thoát được.

Tên Tiên Đế này quả thật chính là Tật Lôi Tiên Đế. Y tránh né một thời gian trong không gian sát cơ kia, cuối cùng đã vụng trộm quay trở lại đại điện.

Khi y trở lại đại điện, thì thấy gần như toàn bộ Tiên Đế đều có mặt ở đấy. Tật Lôi Tiên Đế không biết chuyện Táp Không Đại Đế cùng Long Hà Đại Đế tiến vào trận môn không gian, cho nên khi y thấy mấy người Táp Không Đại Đế cùng Long Hà Đại Đế, thì cũng không hề để ý. Cũng không để ý rằng vốn là có năm tên Tiên Đế đỉnh, nhưng hiện tại chỉ còn lại bốn. Hơn nữa khí tức của cả bốn người đều vô cùng mệt mỏi, thậm chí còn có chút suy yếu.

Bất quá một câu nói của Táp Không Đại Đế lập tức khiến cho y như bị rơi xuống hầm băng. Táp Không Đại Đế chỉ hỏi y một câu đó là 'Vô trần quả' có trên người của y không, thì y đã biết rằng mình không thể giữ lại 'Vô trần quả' rồi.

Một người tu vi Tiên Đế trung kỳ như y, muốn bảo trụ 'Vô trần quả' thì tuyệt đối là không thể. Tuy rằng trong tim nhỏ máu, nhưng Tật Lôi Tiên Đế cũng không thể không lấy ra 'Vô trần quả' đưa cho tên Táp Không Đại Đế cực độ vô sỉ kia. Cũng may tên Táp Không Đại Đế còn lấy ra một loại Tiên

quả mầu xanh nhạt và nói với y rằng loại Tiên quả này có thể giúp y tấn cấp từ Tiên Đế trung kỳ lên Tiên Đế hậu kỳ.

Loại trái cây này khiến cho y không bị công dã tràng. Nhưng trong lòng của y lại không thể bỏ đi sự bất mãn đối với Táp Không Đại Đế được. Cũng vì y không dám quá mức đắc tội với Táp Không Đại Đế, cho nên mới không giết tên Uyên Tương Tiên Tôn kia.

Sau khi Táp Không Đại Đế lấy được 'Vô trần quả', thì lập tức tổ chức tất cả các Tiên Đế công kích cái trận môn hư không kia. Kết quả là sau vài năm công kích của hơn mười Tiên Đế, cái trận môn hư không kia đã ầm ầm mà rạn nứt.

Đồng thời một cơn lốc xoáy lập tức xuất hiện bên cạnh cái trận môn hư không. Sau khi đạo lốc xoáy này xuất hiện, thì rất nhanh trở nên nhỏ dần. Một số tên Tiên Đế lập tức không nhịn được mà vọt vào trong cái lốc xoáy đó. Tật Lôi Tiên Đế cũng vọt vào theo. Sau khi tiến vào lốc xoáy, thì y mới biết rằng mình lần nữa được truyền tống đến hư không.

Trải qua mấy chục năm lưu lạc trong hư không, thì y đã lần nữa trở về được Thiên Vực Tiên Giới. Lần này đi ra ngoài, thì đầu tiên là y tới đây để tìm Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1889

Chứng Đạo Không Thể Vĩnh Sinh

Tiên đế Tật Lôi tin tưởng vào bản lãnh của Diệp Mặc, từ miệng tiên đế Hà Xung y biết được Diệp Mặc đã giáo huấn tiên đế Dục Long một trận, cũng biết tiên đế Hà Xung đã gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, còn biết mấy Đại Đế giữa đường đã từng tiến vào trận môn hư không ở đây một lần, chỉ có điều là mấy vị Đại Đế sau khi từ trận môn hư không trở về, đều bị trọng thương. Hơn nữa còn nhụt chí không chịu nổi, thậm chí lúc đi vào là năm người, đi ra chỉ còn có bốn người.

Y đến nơi này chính vì cũng muốn hỏi Diệp Mặc xem có biện pháp nào đối phó Táp Không Đại Đế không, lại không ngờ Diệp Mặc vẫn chưa về. Chẳng những Diệp Mặc vẫn chưa trở về, ngay cả tiên đế Hà Xung cùng y tiến vào vòng xoáy kia cũng chưa trở về luôn.

- Tiền bối, vãn bối phải đến đâu mới có thể tìm được lão công của mình?

Tô Tĩnh Văn tranh thủ thời gian hỏi lại lần nữa, sau khi hỏi xong, cô càng khẩn trương không thôi nhìn tiên đế Tật Lôi.

Đối phương là một tiên đế thực sự, cũng là người duy nhất biết rõ tin tức của Diệp Mặc, một khi y đi rồi, mình có muốn hỏi tin tức Diệp Mặc nữa thì cũng muôn vàn khó khăn.

Tiên đế Tật Lôi lắc đầu nói:

- Đừng nói cô bây giờ chỉ có tu vi Kim tiên, cho dù cô đã là tu vi Tiên đế, muốn tìm được Diệp tông chủ, đoán chừng cũng không có khả năng, đề nghị của ta chính là cô nên tiếp tục ở lại tông môn tu luyện. Tin là Diệp tông

chủ một ngày nào đó sẽ trở lại.

Tiên đế Tật Lôi nói xong, lấy ra một viên Thông Tấn Châu, sau đó gộp cả với chiếc nhẫn trong tay mà mình đoạt được đưa hết cho Tô Tĩnh Văn nói:

- Cấm chế trên chiếc nhẫn ta đã phá đi, còn viên Thông Tấn Châu này là của ta, nếu như Mặc Nguyệt tiên tông có chuyện gì cần ta hỗ trợ, hoặc là Diệp tông chủ đã trở về, các cô có thể kịp thời liên hệ với ta. Ta cáo từ trước...

Tô Tĩnh Văn vừa mới tiếp nhận món đồ, tiên đế Tật Lôi sớm đã biến mất không thấy gì nữa.

Lô Phượng nhìn mảnh đất trống trước mắt, trong lòng nhất thời nóng như lửa đốt, từ miệng tiên đế Tật Lôi, cô đã biết được, tông chủ của bọn họ Diệp Mặc, dĩ nhiên là một người thực sự có thể so sánh với Tiên đế. Trong một tông môn như thế này, còn sợ tương lai không thể tiến thêm một bước nữa hay sao?

- Tĩnh Văn, chúng ta về trong tông môn trước đi. Cô cố gắng tu luyện. Chỉ có thực lực cao, mới có thể đi tìm tông chủ.

Lô Phượng hơi có chút hưng phấn nói.

Tô Tĩnh Văn đưa toàn bộ những thứ cầm trong tay cho Lô Phượng nói:

- Lô tỷ, mấy thứ này đều để ở chỗ chị đi, em lấy về cũng không ích gì. Lo lắng của em là, em đã phi thăng vài năm nay rồi, mà đại lục Lạc Nguyệt lại vẫn chưa có người thứ hai phi thăng Tiên Giới.

...

Không cách nào tìm được đường ra từ trong đại điện, Diệp Mặc chỉ có thể tiếp tục trở về mảnh không gian sát cơ kia tiếp tục tìm kiếm tiên linh mạch. Sau đó lại tu luyện, sau đó lại đến đại điện tìm kiếm đường ra.

Thời gian cứ qua đi trong khi Diệp Mặc cứ trở đi trở lại như vậy, thực lực của hắn cũng đang không ngừng tăng lên. Luôn luôn tung hoành trong mảnh không gian sát cơ này, tu vi luyện thể của hắn còn trực tiếp đột phá Tiên thần thể sơ kỳ, thăng cấp đến Tiên thần thể trung kỳ. Đến lúc sau, những sát cơ trong không gian kia thậm chí căn bản là không cách nào chạm tới thân thể của hắn. Đã trực tiếp bị đánh bay.

Đồng thời thực lực Tiên Nguyên của Diệp Mặc cũng không ngừng tăng lên lại tăng lên nữa, sức chống đỡ của thần thức và thức hải cũng không ngừng mở rộng, Thiên Hỏa Cửu Dương càng dần dần ngưng tụ ra vầng thái dương thứ bảy màu xanh thẫm, mà Na Di thần thông đã mơ hồ tiếp cận cấp thứ tư.

Ngay cả không gian Liệt Không thần thông tụ lại cũng gia tăng gấp bội, thần thông Ngũ Lôi Thương Sát đã đến mức vô ảnh vô hình. Đáng tiếc là tu vi của hắn lại không tăng thêm một bước nào nữa, mặc cho hắn hấp thu bao nhiêu Tiên linh mạch cực phẩm, tu vi của hắn vẫn kẹt ở cự ly còn cách Tiên Tôn đỉnh cao một chút xíu nữa.

Bây giờ đã là năm thứ một trăm lẻ bảy Diệp Mặc ở trong mảnh không gian sát cơ này.

Quanh năm khai thác Tiên linh mạch cực phẩm trong không gian sát cơ, càng làm cho hắn giống những sát cơ trong mảnh không gian này, tới lui không để lại chút tung tích nào. Cả người tức thì bị không gian sát cơ này gột rửa thành thoát tục linh động, không còn chút khí tức nào như của tiên nhân bình thường nữa. Vô Ảnh ở cạnh hắn, tương tự cũng mang theo khí tức vô cùng dũng mãnh, những sát cơ trong không gian này cũng không cách nào tiếp cận được Vô Ảnh, nó thậm chí thỉnh thoảng còn há miệng nuốt xuống một cái.

Diệp Mặc trong khi tu luyện hấp thu Tiên linh mạch nhiều không kể xiết, hắn mang theo Vô Ảnh thu gom được Tiên linh mạch càng thêm nhiều. Bên trong Thế Giới Trang Vàng Tiên linh mạch đã chồng chất như núi. Tiểu Băng Sâm chăm chút Hỗn Độn Thụ, càng không cần lo lắng bất kỳ chuyện

gì về Tiên linh mạch nữa.

Hôm nay, Diệp Mặc theo thường lệ cùng Vô Ảnh đi tới đại điện.

Muốn tìm được đường ra trong mảnh không gian này, ngoại trừ cung điện này ra, Diệp Mặc cũng không tìm được nơi nào khác nữa. Cho nên ở mảnh không gian sát cơ này cứ mỗi mười năm hắn sẽ lại đến cung điện này kiểm tra một lần, vô luận là có thể tìm được đường ra hay không, mỗi lần hắn đều kiểm tra cặn kẽ mọi ngõ ngách khắp đại điện. Đặc biệt là sân sau của đại điện nơi đã từng xuất hiện trận môn không gian, càng nằm trong trọng điểm Diệp Mặc kiểm tra.

Đại điện vẫn mang phong cách cổ xưa trải qua nhiều thăng trầm, cho dù là cứ mỗi mười năm Diệp Mặc đều sẽ tới ở đây tìm kiếm một lần, cũng không cách nào lục lọi ra bí mật chân chính của cung điện này nằm ở chỗ nào. Đại điện cứng chắc càng không cách nào bị phá huỷ, mà Diệp Mặc cũng không dám phá huỷ. Cái này có lẽ là đường ra duy nhất của hắn.

Nhưng lần này sau khi Diệp Mặc kiểm tra hết đại điện, không lập tức rời đi, mà lạnh lùng nhìn chằm chằm bên dưới một cái bồ đoàn nói:

- Vô Ảnh, chặn cửa đại điện lại, hôm nay có thể thu chút nợ cũ rồi.

Vô Ảnh căn bản là không nói hai lời, sớm đã ngăn chặn cửa vào đại điện, mà trong nháy mắt khi Vô Ảnh chặn cửa đại điện lại, một bóng người đột ngột xuất hiện ngay chính giữa đại điện này, rõ ràng là một người đàn ông mặt đen mặt mũi tràn đầy vẻ gượng cười, tu vi cũng đã là tiên đế sơ kỳ.

Nhưng khí tức trên người tiên đế này lại không qua mắt được Diệp Mặc, hắn mỉa mai nhìn tiên đế trước mắt này nói:

- Khai Nỉ, không ngờ tới ngươi lại gieo họa cho một tiên đế, hôm nay ta xem ngươi có thể chạy tới nơi nào đây.

Nói xong Tử Đao đã tự phát ra âm thanh ong ong trên đỉnh đầu Diệp Mặc rồi, lưỡi đao màu tím càng không cần Diệp Mặc kích phát, đã tản mát

ra.

Người đàn ông mặt đen này cũng không phóng pháp bảo của mình ra, chỉ giang tay ra nói:

- Diệp Mặc, ngươi giết ta cũng vô ích thôi, nhiều nhất chỉ có thể giúp ngươi hả giận một chút mà thôi.

Người đàn ông mặt đen này đúng là Khai Nỉ, y sau khi đoạt xá được một lần nữa ở đây lại trốn đông trốn tây, lần này gặp mặt Diệp Mặc cũng là nằm trong ý định của y, y không hề muốn đào tẩu. Huống chi y vô cùng rõ ràng, đừng nhìn Diệp Mặc chỉ là Tiên Tôn hậu kỳ, nhưng tu vi tiên đế sơ kỳ này của y so với Tiên Tôn hậu kỳ của Diệp Mặc, kém thật sự là quá xa.

- Nếu đã có thể hả giận, vậy tức là giết ngươi cũng có ích đấy chứ.

Bây giờ Diệp Mặc không sợ bất kỳ Tiên đế nào, một lần nữa nhìn thấy Khai Nỉ, nào sẽ buông tha cho y?

- Diệp Mặc, ngươi giết ta, ngươi sẽ vĩnh viễn không ra được, nếu như ngươi không giết ta, ta có thể cam đoan giúp ngươi ra ngoài. Hơn nữa ta ở lại đây, vốn đã không định tránh né ngươi, nếu như ta muốn tránh né ngươi, ngươi căn bản là sẽ không tìm được ta.

Khai Nỉ thấy Diệp Mặc muốn động thủ, bỗng nhiên nói.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, lạnh lùng nói:

- Ngươi có thể ra ngoài, đến bây giờ sao còn không ra? Ngươi lừa ai chứ?

Khai Nỉ bình tĩnh nói:

- Diệp Mặc, ngươi đã biết ta là Thánh đế đoạt xá, hơn nữa ngươi cũng biết ta đây là lần thứ hai đoạt xá. Với ta mà nói, cũng không còn cách nào khôi phục lại tu vi ban đầu, cả đời này cũng không cách nào vượt qua ngươi,

cho nên ngươi không cần lo lắng về ta. Một mình ta đúng là không cách nào ra ngoài, huống hồ ta cũng không có ý định ra ngoài. Tại mảnh không gian này có rất nhiều tiên linh mạch, ta còn có thể tìm kiếm để tu luyện. Đương nhiên, chủ yếu là ta không dám ra ngoài.

Dừng một chút, Khai Nỉ lại nói:

- Ta có thể nói cho ngươi biết một vài chuyện ngươi căn bản là không biết, có lẽ, sau khi ngươi nghe xong lời ta nói, ngươi sẽ biết vì sao ta không ra ngoài.

- Ngươi cảm thấy thực lực bây giờ của ta còn cần ngươi nói cho ta biết sao? Cho dù là Táp Không Đại Đế đến thì đã sao?

Diệp Mặc mỉa mai nói một câu, hắn tuy tu vi không cách nào tiến thêm, nhưng mấy năm nay lại chưa bao giờ gác lại việc tu luyện. Mà thực lực của hắn lại không ngừng tăng lên, tại trận bàn thời gian trong Thế Giới Trang Vàng, hắn tu luyện ít nhất đã mấy ngàn năm.

Nhiều năm như vậy hấp thu nhiều Tiên linh mạch như vậy, còn qua lại tung hoành trong mảnh không gian sát cơ này, hắn thật đúng là không sợ Táp Không Đại Đế.

Ở đây tuy thiếu thực chiến, nhưng không gian sát cơ này bất kỳ lúc nào đều có sát cơ tới, so với bất kỳ thực chiến nào hắn vượt qua càng thêm thực chiến. Cho nên hắn nói không sợ Táp Không Đại Đế, đó là thật sự không sợ, không phải chỉ nói mà thôi.

Khai Nỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Táp Không Đại Đế là cái thá gì? Trong mắt ta ngay cả rác rưởi gã cũng không bằng.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Ngươi là Chứng đạo Thánh đế, đợi sau khi ngươi khôi phục thực lực,

ngươi đương nhiên sẽ không coi Táp Không Đại Đế ra gì.

- Chứng đạo Thánh đế?

Khai Nỉ bỗng nhiên cười ha hả, sau khi cười xong, trên mặt y lại không có nửa phần vui vẻ, ngược lại càng chăm chú nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, tại Tiên Giới, chứng đạo Thánh đế đúng là đỉnh cao thực sự, hơn nữa ở thời viễn cổ Tiên Giới căn bản là không có chứng đạo như vừa nói. Nhưng, sau khi ngươi đã đứng ở vị trí chứng đạo Thánh đế này, ngươi sẽ biết, mình vậy mà lại ngu ngốc không hiểu gì như thế.

Diệp Mặc lần này không mỉa mai Khai Nỉ, hắn biết tu vi càng cao, hiểu biết càng nhiều, lại càng cảm giác được thiếu sót của mình. Những lời này của Khai Nỉ, - Sau khi chứng đạo Thánh đế, có thể trường sinh vĩnh hằng, có thể hủy thiên diệt địa, có thể xé rách bất kể hư không nào, có thể xuyên qua mọi giới diện, chẳng lẽ đây không phải đỉnh cao thực sự?

Diệp Mặc ngưng chăm chú hỏi.

Khai Nỉ lần này ngược lại cũng không mỉa mai Diệp Mặc, lạnh nhạt nói:

- Ai nói cho ngươi biết sau khi chứng đạo Thánh đế, có thể trường sinh vĩnh hằng hả? Ta cho ngươi biết, ta đến bây giờ còn chưa từng gặp qua người nào trường sinh vĩnh hằng, ta không được, ngay cả Chân Thánh Đế kia cũng không được.

Lần này Diệp Mặc nghiêm túc lại, hắn khổ tu chính là vì chứng đạo vĩnh hằng, sau đó mang theo người bên cạnh mình trường sinh bất diệt, ngao du vũ nội tinh không. Bây giờ Khai Nỉ nói chứng đạo Thánh đế cũng không cách nào trường sinh, khiến cho hắn lập tức có chút mờ mịt. Nhưng hắn tin tưởng Khai Nỉ đã từng là một Thánh đế, sẽ không tùy tiện nói mò.

Hiểu rõ đạo lý này, Diệp Mặc ngược lại chắp tay với Khai Nỉ nói:

- Khai Nỉ, ta nghe nói chứng đạo rất gian nan, cần các loại đường lối

chứng đạo, nếu đã có thể chứng đạo, sao vẫn không thể nào vĩnh sinh?

- Chứng đạo rất gian nan?

Khai Nỉ tự giễu cười cười, lúc này mới tiếp tục nói:

- Ngươi biết Vấn Đạo Các chứ?

Diệp Mặc gật gật đầu, Vấn Đạo Các hắn đương nhiên biết rõ, hơn nữa hắn còn đi qua Vấn Đạo Các một lần, mặc dù là đi vào từ Vấn Đạo Các ở Nguyễn Nhạc Thiên, nhưng đạo lý lại giống nhau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1890

Kẻ Đáng Sợ

Vấn Đạo Các có chín tầng. Sáu tầng đầu bao gồm Tâm ma đạo, Thuật đạo, Pháp đạo, Thần thông đạo, Pháp tắc đạo và Luân hồi đạo. Cái này thì rất nhiều người đều biết rõ, cũng có rất nhiều người đều đã đi vào.

Lời Khai Nỉ nói Diệp Mặc hiểu rất rõ, vì hắn đã từng đi qua sáu tầng Vấn Đạo Các đó.

Khai Nỉ lại nói tiếp:

- Nhưng ba tầng phía sau thì lại có rất ít người đi vào, hoặc cũng có thể nói là có người đi vào, cũng không thể nào lĩnh ngộ được Đạo ở trong đó. Vấn Đạo Các tầng bẩy gọi là Đại thần thông đạo, tầng tám là Hỗn độn đạo và tầng chín thì lại là một tầng trống, càng không có người nào hiểu được.

Diệp Mặc lúc này mới biết được tên cuả ba tầng sau cùng. Nhưng hắn lại không hiểu Khai Nỉ nói về vấn đề này là có ý gì.

Khai Nỉ không đợi Diệp Mặc hỏi, thì đã nói tiếp:

- Kỳ thật Tiên Giới trước đây mặc dù có chín người Chứng đạo, nhưng cũng chỉ là Chi đạo mà thôi. Kể cả Chân Thánh Đế sau khi Chứng đạo cũng chỉ là Chi đạo. Về sau Tiên Giới bị nghiền nát, thì ngay cả Chi đạo cũng không có người nào Chứng đạo được.

- Xin rửa tai lắng nghe.

Sắc mặt Diệp Mặc thay đổi. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới chín người Chứng đạo của Tiên Giới, Chứng đạo kia chính là 'Chi đạo'.

Khai Nỉ trầm giọng:

- 'Chi đạo' cũng không có nghĩa là Chứng đạo xong lập tức có thể trở thành đại năng, mà vẫn phải không ngừng tiến lên thì mới có thể trở thành đại năng được.

Nói xong câu đó, thì Khai Nỉ lại lắc đầu:

- Đáng tiếc là điều này thật sự quá gian nan, gần như đã thành chuyện không thể.

- Như thế nào là 'Chi đạo'.

Diệp Mặc lại hỏi.

Khai Nỉ cũng không giấu diếm gì mà nói thẳng:

- Cái gọi là 'Chi đạo', chính là thông qua Đại thần thông mà chứng đạo. Ví dụ như ta là dùng pháp tắc Chứng đạo, như Bạch Chước Hòa là dùng hỏa diễm chứng đạo... Khi ngươi có thể lĩnh ngộ được Đại thần thông pháp tắc tại Vấn Đạo Các, sau khi thần thông hoàn toàn chuyển hóa thành Đại thần thông, thì chỉ cần có ngộ tính đầy đủ, là có thể thông qua Đại thần thông của mình đi Chứng đạo. Đại thần thông quả thật có bản lãnh thông thiên triệt địa. Năm đó Bạch Chước Hòa dùng hỏa diễm Chứng đạo xong, thì một đốm Tinh hỏa của y có thể thiêu rụi cả một Tinh cầu nhỏ.

Diệp Mặc đối với Đại thần thông Chứng đạo mà Khai Nỉ nói cái hiểu cái không, nhưng cũng đã mơ hồ hiểu được một điểm đạo lý ở trong đó, cho nên hắn cũng không hề hỏi qua Khai Nỉ chuyện này, mà ngược lại hắn chỉ hỏi chuyện mà hắn quan tâm nhất:

- Khai Nỉ Thánh Đế, ngươi vì sao nói là cho dù sau khi Chứng đạo thành công, cũng không thể nào vĩnh hằng?

Trong mắt Khai Nỉ lộ ra một tia trào phúng:

- Vĩnh hằng? Diệp Mặc, ta thừa nhận ngươi là thiên tài trong thiên tài, và ngươi chẳng những có được vận may cùng cơ duyên lớn, hơn nữa tư chất còn vô cùng nghịch thiên. Nhưng cho dù ngươi có tu luyện bao nhiêu đi chăng nữa, thì cũng không thể nào vĩnh hằng được. Nếu như Chứng đạo có thể vĩnh hằng, vậy thì tên Chân Thánh Đế kia cũng không bị chúng ta đánh đến mức chỉ còn chút thần hồn phiêu lãng trong hư không. Ta cũng không có khả năng chỉ còn một tia Nguyên Thần sót lại. Mà vài tên Thánh đế còn lại đều đã thần hồn câu diệt hết rồi.

Diệp Mặc vuốt vuốt cằm. Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được có người nói hắn tư chất nghịch thiên đấy. Bất quá hắn cũng không cắt đứt lời của Khai Nỉ.

Khai Nỉ không quan tâm tới động tác của Diệp Mặc, mà trong mắt lại lộ ra một tia mê mang rồi nói tiếp:

- Nghe nói tại thời đại viễn cổ, phía trên Tiên Giới còn có một cái giao diện nữa, có người nói đó là Thần Giới, có người nói đó là Thánh Giới. Nhưng sau khi cái giao diện kia bị nghiền nát và biến mất, thì mặc nhiên nó đã trở thành thế giới bị biến mất...

- Thế giới biến mất?

Diệp Mặc thì thào lặp lại một câu. Trong đầu hắn lúc này lại vang lên mấy câu khi hắn phong Vương: “Thần Giới tiêu thất, tinh thần bất hiện. Hỗn độn trọng khai, Càn khôn tái điện... Chẳng lẽ cái thế giới đã biến mất mà Khai Nỉ nói tới kia chính là Thần Giới?”

- Phải, chính là thế giới đã biến mất.

Khai Nỉ khẳng định:

- Thế giới kia sau khi biến mất, thì trong thiên địa đã không còn vĩnh hằng nữa. Về sau thì các Tiên Đế bắt đầu lợi dụng Đại thần thông đạo trong Vấn Đạo Các để Chứng đạo. Người đầu tiên Chứng đạo thành công, thành

tựu Thánh Đế đầu tiên. Thì về sau lập tức có đủ những phương thức Chứng đạo khác nhau, cũng có thêm mấy người thành công nữa. Nhưng so sánh với vô số Tu tiên giả mà nói, thì người thành công thật sự là quá ít.

Thấy Diệp Mặc có lời muốn nói, thì Khai Nỉ liền khoát tay để Diệp Mặc ngừng lại rồi nói tiếp:

- Chứng đạo chỉ là bước đầu tiên, và Thánh Đế cũng chỉ là một cái danh xưng cuồng vọng mà thôi. Bởi vì cảnh giới cao nhất của Tiên Giới là Chứng đạo, cho nên mới có Thánh Đế xuất hiện. Trên thực tế thì Chứng đạo mới tính là chân chính bắt đầu đạo pháp. Chứng đạo Thánh Đế bước đầu tiên là Tố đạo, bước thứ hai là Dục đạo, bước thứ ba mới là Hóa đạo. Chỉ có hoàn thành Hóa đạo mới có thể trở thành Thánh Đế, mới có thể chân chính xưng là Thánh Đế, hoặc là Hóa Đạo Thánh Đế.

Trong nội tâm Diệp Mặc vô cùng chấn động. Quả nhiên là không đến một bước kia, thì vĩnh viễn không biết được một bước đó còn xa bao nhiêu, phía sau còn có những thứ gì nữa. Nếu như hắn hiện giờ không phải là đạt được đến tầng cấp này, thì sao có thể từ trong lời nói của Khai Nỉ mà biết được những chuyện kia?

- Hóa ra đạt tới Hóa Đạo mới thật sự là Thánh Đế.

Diệp Mặc tự lặp lại một câu.

Khai Nỉ cười lạnh một tiếng:

- Hóa Đạo? Hóa Đạo thì tính là cái gì? Sau khi Hóa Đạo thành công thì mới có thể thành tựu Đạo Nguyên Thánh Đế, mà sau Đạo Nguyên Thánh Đế còn có Hỗn Nguyên Thánh Đế, vậy ngươi nói xem Hóa Đạo tính là cái gì chứ? Thực tế thì Hỗn Nguyên Thánh Đế có phải là đẳng cấp Thánh Đế cường đại nhất hay không, có phải là đã vĩnh sinh hay chưa, thì ta cũng không biết. Đó không phải là điều mà ta có thể hiểu được.

Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh. Hắn cho rằng mình đã có thể đứng ở trên

đỉnh của Tiên Giới rồi, nhưng lúc này thì lại phát hiện ra mình còn cách cái đỉnh đó thực sự là quá xa. Cũng may hiện tại Tiên Giới này đã không còn gì có thể uy hiếp được hắn nữa rồi. Có thể uy hiếp được hắn cũng chỉ có thể là Thánh Đế mà thôi. Nghe nói sau một trận chiến thời viễn cổ kia, những Thánh Đế đều đã biến mất không thấy nữa, thì hắn thật sự cũng không quá lo lắng.

- Làm sao ngươi biết Chứng đạo có ba bước như vậy. Sau Hóa Đạo còn có Đạo Nguyên, thậm chí là còn có cả Hỗn Nguyên Thánh Đế nữa là sao?

Sau khi khiếp sợ đã qua, thì Diệp Mặc lập tức nhớ tới một vấn đề rồi lên tiếng dò hỏi.

Khai Nỉ không trực tiếp trả lời Diệp Mặc, mà lại hỏi ngược lại:

- Ngươi biết vì sao Tiên Giới lại bị phân liệt thành 'Ba mươi ba Thiên Vực' không?

Diệp Mặc gật đầu:

- Ta nghe nói là do vài Thánh Đế đại chiến mà tạo thành. Nếu như ta nghĩ không sai, thì Khai Nỉ ngươi cũng có tham gia vào cái trận đại chiến đó đúng không? Lúc trước mấy tên Thánh Đế các ngươi vây công Chân Thánh Đế, có phải là sự thật hay không?

Khai Nỉ gật đầu:

- Lúc trước mấy Thánh Đế chúng ta vây công Chân Thánh Đế đúng là sự thật. Hơn nữa sau trận chiến ấy mọi người đều lưỡng bại câu thương cũng là sự thật. Nhưng chúng ta đều là người của Tiên Giới, trừ phi não tàn rồi, mới có thể tự hủy hoại đi căn cơ của mình. Đại chiến trên Tiên Giới, lại khiến cho Tiên Giới bị phá thành mảnh nhỏ, cuối cùng ngay cả pháp tắc cũng không trọn vẹn, khiến cho không người nào có thể Chứng đạo. Ngươi nghĩ xem chúng ta ngu ngốc như vậy sao?

- Tiên Giới 'Ba mươi ba Thiên Vực' không phải là do các ngươi đánh ra?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi. Hắn vẫn cho rằng 'Ba mươi ba Thiên Vực' Tiên Giới chính là do mấy tên Thánh Đế đánh nhau mà ra đấy.

Khai Nỉ dường như quên đi cả tình cảnh hiện giờ. Y dường như là đang chìm trong ký ức của mình:

- Tiên Giới đúng là vì đánh nhau mà tạo thành rạn nứt, nhưng không phải là do mấy người Thánh Đế bọn ta cố ý phá tan. Bởi vì quy tắc của Tiên Giới hạn chế, sau khi tu luyện tới cấp bậc như chúng ta, thì có người mới Chứng đạo thành công chúng ta đều có thể cảm ứng được. Tại Tiên Giới vẫn luôn là chín người Thánh Đế bọn ta. Nhưng có một ngày, cả chín người chúng ta đồng thời cảm ứng được một người còn cường đại hơn xuất hiện ở Tiên Giới...

Nếu như là trước kia, thì Diệp Mặc nhất định sẽ kinh ngạc mà hỏi thăm. Một kẻ so với Chứng đạo Thánh Đế còn mạnh hơn, vậy thì phải là nhân vật như thế nào? Nhưng bây giờ hắn đã biết Chứng đạo là cái gì rồi, cũng biết rằng cho dù là Thánh Đế cũng không phải là người mạnh nhất nữa.

Khai Nỉ nói tiếp:

- Gần như cùng một lúc, mấy người chúng ta đều có mặt ở nơi mà người kia xuất hiện. Người kia toàn thân đều là vết thương chồng chất, có thể nói là trọng thương. Nhưng khí tức tản mát ra từ trên người của y lại khiến cho cả chín người chúng ta đều thấp thỏm. Cái loại khí tức đó khiến chúng ta hiểu rằng, một khi thương thế của y khôi phục, thì cả chín người chúng ta liên thủ cũng không thể nào đánh bại được y.

- Cho nên các người lập tức liên thủ đối phó người kia?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Khai Nỉ gật đầu:

- Người kia cũng coi như là khách khí. Y thấy chúng ta thì liền nói xin lỗi vì đã xuất hiện ở Tiên Giới khiến cho chúng ta phải lo lắng. Y nói cũng

không phải là do y cố ý tới Tiên Giới này, chờ tới khi thương thế của y tốt hơn, thì y sẽ lập tức rời khỏi Tiên Giới. Nhưng cái ánh mắt nóng bỏng và đáng sợ của y đã khiến y bại lộ. Y tuyệt đối sẽ không rời đi khi thương thế đã lành. Bất quá chúng ta không ngờ là Chân Thánh Đế chính là người đầu tiên động thủ đánh lén y.

Ngay khi Chân Thánh Đế ra tay, thì cũng đã truyền âm cho tám người chúng ta, nói rằng người kia đã vượt qua Thánh Đế rồi, có thể có bí mật về vĩnh sinh. Nếu như chúng ta không liên thủ, thì chờ tới khi thương thế của người đó tốt hơn, có thể sẽ giết hết mấy người Thánh Đế chúng ta, thậm chí là khống chế cả Tiên Giới.

Thực tế thì ngoài Chân Thánh Đế ra, tám người còn lại chúng ta đều đã chuẩn bị động thủ với người kia. Bởi vì ánh mắt của người kia quá mức đáng sợ, cho nên Chân Thánh Đế vừa nói ra, thì tất cả tám người chúng ta đều cùng nhau công kích người kia. Sau khi đánh nhau, thì chúng ta mới biết rằng mặc dù người kia đang trọng thương, nhưng so với chúng ta thì vẫn cường đại hơn vô số lần. Có thể nói, chín người chúng ta liên thủ vẫn không phải là đối thủ của y. Trận chiến năm đó Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần toàn bộ đều mất đi hào quang vốn có.

Chúng ta là người của Tiên Giới, cho nên vẫn cố kỵ sự an nguy của Tiên Giới. Nhưng người kia thì lại không hề cố kỵ chút nào, thần thông thi triển ra càng là loại Đại thần thông mà chúng ta chưa bao giờ nghe nói tới. Tiên Giới không ngờ dưới sự oanh kích bằng pháp bảo của người kia đã bị chia năm xẻ bẩy. Ta chưa bao giờ thấy qua người nào có loại thần thông đáng sợ như vậy. Một hơi thở hắn có thể tiêu diệt một Tiên đế. Cho dù là bây giờ ngươi đi tới Thanh Vi Thiên, thì cũng có thể nhìn thấy được Thanh Vi Minh Giang. Đoạn Thanh Vi Thiên Minh Giang đó chỉ cần người bình thường vừa đi tới, cũng sẽ bị sát khí ở đó giết chết ngay. Bởi vì Thanh Vi Thiên Minh Giang chính là do người kia dùng một bàn tay đánh ra, và trải qua nhiều năm như vậy, vẫn còn sát cơ lưu lại.

Trong giọng nói của Khai Nỉ vẫn còn mang theo rõ sự sợ hãi.

- Sau đó thì sao?

Diệp Mặc nghe đến đó thì đã mơ hồ hiểu được một chút. Chín người Chứng đạo Thánh Đế cũng không phải là đối thủ của người kia. Chúng tỏ người kia đã vượt qua cấp độ Thánh Đế bình thường rồi.

Khai Nỉ thì thào:

- Pháp tắc của Tiên Giới đã thành, vậy mà người này có thể phá hủy cả pháp tắc của Tiên Giới, mạnh mẽ đánh vỡ cả Tiên Giới khiến cho pháp tắc của Tiên Giới không còn trọn vẹn nữa. Quả thực là thủ đoạn thông thiên. Bởi vì pháp tắc của Tiên Giới vững chắc, cho nên tuy là y đã đánh vỡ được Tiên Giới, lại khiến cho Tiên Giới vỡ thành các Thiên cương Thiên Vực, tổng cộng ba mươi sáu cái.

Diệp Mặc biết rõ trên Tiên Giới chỉ có 'Ba mươi ba Thiên Vực', nhưng Khai Nỉ lại nói là ba mươi sáu Thiên Vực. Quả thật là có chút quái lạ.

Quả nhiên Khai Nỉ lập tức nói tiếp:

- Người kia quả thật là quá đáng sợ. Y đang trong cơn tức giận, không ngờ lại ngưng tụ thành một 'Tiên nguyên thủ' cực lớn, cầm lên một cái Thiên Vực đánh thẳng tới Vô Trần Thánh Đế. Vô Trần Thánh Đế đang sống sờ sờ đã bị y dùng một Thiên Vực đập chết. Sau đó y lại tiếp tục cầm lên hai khối Thiên Vực nữa...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1891

Thần Phần Vực

Diệp Mặc hít vào một ngụm khí lạnh. Hắn biết rõ một số Tiên Đế cùng với Thánh Đế đại năng có thể luyện hóa Tinh cầu. Cũng đã từng được nghe nói Chước Hòa Thánh Đế Chứng đạo bằng hỏa diễm, có thể dùng mồi lửa để hủy diệt một cái Tinh cầu. Nhưng trong hư không vô cùng mênh mông, thì các Tinh cầu thật sự là nhiều không kể siết, và phần lớn Tinh cầu chỉ thuộc loại nhỏ mà thôi, so với một cái Thiên Vực của Tiên Giới thì cũng chẳng khác nào hạt bụi.

Hắn từ Đông Huyền Châu tới Địa Cầu, rồi lại từ Địa Cầu về Đại lục Lạc Nguyệt và phi thăng. Nếu đem Địa Cầu ném vào Vô Tâm Hải của Đại lục Lạc Nguyệt thì ngay cả bọt cũng không nổi lên được. Mà bất kỳ một cái Thiên Vực nào của Tiên Giới cũng khổng lồ hơn Đại lục Lạc Nguyệt vô số lần. Một cái Thiên Vực như vậy, mà lại bị người kia dùng tay nắm lấy, rồi đập vào người khác? Đây quả thực là chuyện không dám tưởng tượng mà.

Cho dù là Tiên Đế có thể thông qua đại chiến mà phá hủy đi một cái Thiên Vực. Dưới sự oanh kích mạnh mẽ của pháp bảo cùng thần thông thậm chí có thể khiến một cái Thiên Vực bị chia năm xẻ bẩy. Nhưng khoảng cách so với cái việc nắm lấy một cái Thiên Vực để đập người khác thì còn quá mức xa vời.

- Người này có phải là đã sắp đạt đến cấp độ Hóa Đạo rồi không?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi một câu.

Khai Nỉ lắc đầu:

- Theo suy đoán của ta thì người này chẳng những là đã vượt qua cấp độ Hóa Đạo, đoán chừng là cũng phải chạm đến cấp độ Đạo Nguyên rồi.

- Có người lợi hại như vậy sao? Vì sao sau đó lại không có ai nghe nói về sự tồn tại của người này?

Diệp Mặc nhíu mày. Dựa theo câu chuyện của Khai Nỉ, thì sự lợi hại của người kia căn bản không phải là chín người Khai Nỉ có thể liên thủ đối phó được.

- Thực tế thì chúng ta đều cho rằng tất cả đã kết thúc, nhưng không ngờ là Chân Thánh Đế còn ẩn nấp tu vi.

Khai Nỉ thở dài:

- Lúc ấy Tiên Giới vỡ tan, tình huống nguy cấp đã đến. Và ngay lúc đó Chân Thánh Đế bỗng hiên tu vi tăng vọt, đồng thời y còn lấy ra một cái Tiên thiên linh bảo Lục Tiên Tháp mà chúng ta tới bây giờ vẫn chưa biết đến. Khi Lục Tiên Tháp kia xuất hiện, thì không chỉ tám người chúng ta ngẩn người, mà ngay cả người bị trọng thương kia cũng hoàn toàn ngơ ngác. Người kia chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Tiên Tháp bay tới rồi đập trúng y. Ta còn nhớ rõ, câu nói cuối cùng của y là “Tiên thiên linh bảo... Ngươi ở loại Giới diện này, vậy mà đã đạt tới Dục Đạo. Ta thật không cam lòng...”

- Ngươi nói rằng người kia bị Lục Tiên Tháp của Chân Thánh Đế giết chết sao?

Diệp Mặc nhớ tới cái 'U linh thuyền', rồi lại nghĩ tới tên Chân Thánh Đế đáng sợ, khiến cho toàn thân lập tức rét run.

- Đúng thế, người kia sau khi bị Lục Tiên Tháp đập trúng, thì còn phóng ra một cái pháp bảo muốn phá tan Lục Tiên Tháp. Nhưng Lục Tiên Tháp quá mức đáng sợ, cho nên mặc dù tu vi của y cao hơn Chân Thánh Đế, cũng đả thương nặng được Lục Tiên Tháp, nhưng cuối cùng vẫn là thần hồn câu diệt. Lục Tiên Tháp có thể nghiền nát toàn bộ Tiên linh Nguyên Thần của người

kia, khiến y ngay cả chút tro bụi cũng không hề để lại.

Khai Nỉ nói.

- Nhưng mà sau khi Chân Thánh Đế thi triển Lục Tiên Tháp, thì thần sắc trở nên vô cùng mệt mỏi, hơn nữa sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy. Cho dù là đồ ngốc cũng có thể thấy được Chân Thánh Đế đã là nỏ mạnh hết đà rồi. Nhưng khiến chúng ta càng không thể ngờ được đó là Bạch Chước Hòa Thánh Đế lại đột nhiên lao lên đánh lén Chân Thánh Đế. Đồng thời truyền âm cho mấy Thánh Đế còn sống chúng ta.

Khai Nỉ nói tới đây, thì cũng lộ ra chút biểu tình bất đắc dĩ và cay đắng.

- Ta nghe nói Chân Thánh Đế này cực kỳ hung hăng càn quấy và ngang tàng, hơn nữa không hề để ý tới mặt mũi của những Thánh Đế khác đúng không? Có phải chính vì những điều đó mà Chước Hòa Thánh Đế mới đánh lén y?

Diệp Mặc hỏi.

Khai Nỉ cười lạnh:

- Chân Thánh Đế hung hăng càn quấy ư? So với bất cứ ai thì y cũng là kẻ ẩn nhẫn hơn, sao có thể hung hăng càn quấy? Con gái cưng của Chước Hòa Thánh Đế mê luyến Chân Thánh Đế, nhưng Chân Thánh Đế sau khi đoạt được nó, thì liền ném nó sang một bên. Đó mới là nguyên nhân chính mà Chước Hòa Thánh Đế muốn đánh lén Chân Thánh Đế. Đương nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi.

Trong lòng Diệp Mặc thầm im lặng. Lời Khai Nỉ nói hoàn toàn khác với những gì mình nghe được. Chuyện mà hắn nghe nói là Chân Thánh Đế nhìn trúng con gái của một vị Thánh Đế, sau đó chỉ vào cô ta và nói rằng từ nay về sau ngươi theo ta. Bất quá vẫn có điều giống nhau, đó là mấy vị Thánh Đế cùng vây công Chân Thánh Đế.

- Chước Hòa đánh lén Chân Thánh Đế thành công, còn mấy người

chúng ta thì đã sớm biết tu vi của Chân Thánh Đế cực kỳ cao, hơn nữa cực kỳ âm lãnh, cho nên tất cả mới cùng động thủ. Kết quả là chúng ta đã khiến cho Chân Thánh Đế phải tự bạo, nhưng mấy người Thánh Đế chúng ta cũng không chiếm được chỗ tốt gì, ngoại trừ một hai người ra, thì thân thể của những người còn lại toàn bộ đều bị phá hủy.

Sau khi thân thể của ta bị phá hủy, mà Nguyên Thần cũng bị hao tổn rất lớn. Bất quá ta có một cái Chân linh thế giới bị tàn phá, đồng thời cũng cướp được một thanh Huyết Mâu. Thanh Huyết Mâu đó chính là do Chân Thánh Đế giành được trong tay người kia.

Những tin tức sau chứng đạo mà ta biết được, cũng chính là từ trên thanh Huyết Mâu mà biết được. Cộng thêm ta cũng là dùng Huyết Mâu, ta liền dung hợp hai Huyết Mâu này với nhau, cho nên nó càng tương trợ cho nhau.

Giọng nói của Khai Nỉ có chút tự ti.

Diệp Mặc nghe Khai Nỉ nói xong, thì tuy là trong lòng rất khiếp sợ, nhưng biểu tình của hắn lại rất bình tĩnh mà nói:

- Ngươi ở chỗ này, chính là vì nói cho ta những lời này, sau đó để ta tha cho ngươi một mạng sao? Ngươi biết ta có trận bàn thời gian, còn biết ta có Chân linh thế giới cùng với 'Hỗn độn thụ', ta có thể bỏ qua cho ngươi được sao?

- Của ngươi là Chân linh thế giới sao?

Khai Nỉ kinh ngạc lập lại một câu. Trong lòng của y lúc này có chút thất vọng. Y cho rằng Diệp Mặc có Thế giới hỗn độn, nhưng lại không ngờ Diệp Mặc cũng chỉ có Chân linh thế giới mà thôi.

Diệp Mặc biết rõ lão già Khai Nỉ này vô cùng giảo hoạt, cho dù là mặt đối mặt, thì hắn cũng không nhất định có thể giết được y. Cho nên khi nói chuyện hắn vẫn rất cẩn thận. Muốn hắn thừa nhận mình có Thế giới hỗn độn

sao, đó là điều tuyệt đối không thể.

Khai Nỉ ngược lại lại không hề hoài nghi lời Diệp Mặc nói. Y vốn cho rằng Diệp Mặc không có khả năng có được Thế giới hỗn độn, hiện tại Diệp Mặc tự nhận rằng mình có Chân linh thế giới, cho nên dù y có chút thất vọng, nhưng lại hoàn toàn tin tưởng. Chân linh thế giới đã là thứ cực kỳ cao cấp rồi, năm đó y chính là dựa vào Chân linh thế giới mà chạy thoát được một cái mạng nhỏ dấy. Nhưng cái Chân linh thế giới kia cuối cùng vẫn bị phá nát khi bị Diệp Mặc đuổi vào 'Không gian Xanh'.

- Ta biết những thứ của ngươi đều là dị bảo của Tiên Giới, bất quá chỉ cần ngươi đồng ý không giết ta, thì ta thề sẽ không tiết lộ bất cứ thứ gì ra. Thậm chí có thể tiêu hủy đi tất cả trí nhớ của ta về những thứ mà ngươi có. Đương nhiên điều ta muốn không chỉ là ngươi tha mạng, nhưng nếu đến cuối cùng ngươi vẫn không đồng ý, thì trước hết cứ nghe ta nói cho hết lời đã.

Khai Nỉ nói xong, thì liền lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Bên trong miếng ngọc giản này có ghi những ghi chép về những thứ mà ngươi chưa từng thấy qua. Cũng là thứ mà ta từ Huyết Mâu của mình tìm hiểu và chỉnh lý lại mà ra đấy. Đương nhiên ta không phải là muốn đổi những thứ này để xin ngươi tha ta một lần, bởi vì ta biết rõ, đã đến tầng thứ này, thì ta đã không còn cách nào đuổi theo ngươi nữa rồi. Cho nên con đường tương lai của chúng ta căn bản là không cùng hướng, ta hoàn toàn không có cách nào uy hiếp được ngươi nữa. Mà đối mặt với ngươi, thì ta lại bị uy hiếp quá nhiều.

Diệp Mặc tiếp nhận ngọc giản Khai Nỉ đưa cho hắn, sau đó quét thần thức vào. Hắn lập tức phát hiện ra rất nhiều thứ mà hắn chưa từng thấy qua, thậm chí loại Lam quả mà lúc trước lấy được trong cấm chế cũng có tên, đó là 'Đế mộc lam quả'.

Diệp Mặc lập tức biết rõ cái ngọc giản này cực kỳ hữu dụng đối với hắn, cho nên không chút do dự nào mà thu nào. Nhưng tên Khai Nỉ Thánh Đế này

có uy hiếp rất lớn đối với hắn, cho nên hắn cũng thật sự không tính toán là sẽ tha cho y. Nhưng thứ đồ tốt này hắn đương nhiên là sẽ không trả.

- Chúng ta đi từ nơi Tinh Thú sinh tồn đến đây, mà bình thường thì nơi Tinh Thú sinh tồn luôn là biên giới Giới Vực, đồng nghĩa với việc vị trí hiện tại của chúng ta cũng là biên giới Giới Vực. Cung điện này thì lại mang theo một loại khi tức viễn cổ tang thương, hơn nữa còn có cả khí tức không hề thuộc về Tiên Giới. Loại khí tức này ta đã từng thấy, nó hoàn toàn tương đồng với khí tức trên người của người đột ngột xuất hiện ở Tiên Giới kia. Điều này nói rõ rằng cái cung điện này và người kia là đến cùng một nơi.

Khai Nỉ nói xong thì bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, giọng điệu càng trở nên ngưng trọng hơn rồi nói tiếp:

- Táp Không tên ngu ngốc kia liên hợp gần hai mươi Tiên Đế cưỡng ép đánh tan trận cơ ở nơi này, cuối cùng bọn chúng đánh ra một Vết nứt hư không ở đây. Tuy những tên ngu ngốc kia đã chạy thoát, Vết nứt hư không cũng đã khép kín rồi. Nhưng cái trận cơ phong ấn khí tức nơi này cũng đã bị mở ra, đồng thời khí tức ở nơi này cũng bị tản mát ra ngoài. Một ngày nào đó, những đại năng không thuộc về Tiên Giới sẽ cảm nhận được khí tức này, sau đó sẽ lại lần nữa đến Tiên Giới.

- Làm sao ngươi biết chắc chắn như vậy?

Diệp Mặc có chút khó tin hỏi lại.

Khai Nỉ trầm giọng:

- Ngày đó ánh mắt của người kia ta chưa bao giờ quên được, quả thực là cuồng nhiệt và mừng rỡ một cách trần trụi. Nói rõ rằng y nhìn thấy được một nơi có thể sinh sống tốt hơn nơi y sống vô số lần, nét mặt của y thậm chí hận không thể một ngụm mà nuốt sạch toàn bộ Tiên Giới này. Lúc đó ta cũng chỉ cảm giác rằng lời của Chân Thánh Đế nói là đúng, nhưng về sau ta từ Huyết Mâu mà biết được, nơi mà họ sinh sống có hoàn cảnh ác liệt như thế nào.

Điều này cũng dựa trên một chút suy đoán của ta, phần khác là căn cứ vào tin tức lấy được từ trên Huyết Mâu. Bọn họ thuộc về một Giới Vực khác càng cao hơn, nhưng cái Giới Vực kia không biết vì nguyên nhân gì mà bị nghiền nát và biến mất. Mà pháp tắc của cái Giới Vực kia cũng bị nghiền nát hoàn toàn. Vì thế mới khiến cho họ phải rời khỏi Giới Vực đó, đi tới một nơi tên là 'Thần phần vực' để sinh tồn.

- 'Thần phần vực'?

Diệp Mặc nghi hoặc. Cái tên này quả thực là quá kỳ quái. Hắn đi qua Tiên Phần Lĩnh, cũng đi qua Trường phần khâu, cho nên biết rằng một khi liên quan đến mộ phần, thì dều là những nơi cực độ hoang vu và âm hàn. Nếu như cái 'Thần phần vực' kia cũng là nơi như vậy, thì quanh năm phải sinh sống ở nơi đó thật sự là có chút giày vò.

Đối với người một lòng tu đạo mà nói, thì đem tất cả thời gian dùng vào việc tu đạo thì còn đỡ, nhưng đối với loại ngoại đạo như Diệp Mặc, thì còn phải để ý tới nhân sinh của mình nữa, cho nên hắn cảm thấy như vậy thì hoàn toàn không ổn.

Khai Nỉ khẳng định:

- Đúng thế, chính là 'Thần phần vực'. Đại năng bị Chân Thánh Đế dùng Lục Tiên Tháp đập chết kia cũng không biết làm sao mà tới Tiên Giới này được, hơn nữa chỗ kia không phải chỉ có một mình y. Ngươi nói xem, nếu những người kia biết rõ còn có một nơi xinh đẹp như 'Ba mươi ba Thiên Vực', thì sẽ bỏ qua sao?

Diệp Mặc nhíu mày một cái rồi nói:

- Diện tích của 'Ba mươi ba Thiên Vực' vô cùng rộng lớn, cho dù là có thêm nhiều người hơn nữa cũng đâu có sao?

Khai Nỉ cười lạnh:

- Nhiều người hơn thì sẽ không sao? Ngươi biết những người kia như thế

nào sao? Bọn chúng sẽ ở nơi đây yên tĩnh mà sinh hoạt sao? Ta khẳng định những tên kia sau khi tới đây, thì trước tiên là sẽ mỗi người lấy đi một Thiên Vực, sau đó đem Thiên Vực này luyện hóa thành Chân linh thế giới của riêng chúng. Người trên Tiên Giới đối với bọn chúng mà nói thì chẳng bằng cả heo chó đâu.

Diệp Mặc biến sắc. Trước đó Khai Nỉ nói rằng người kia có thể tiện tay cầm lên một cái Thiên Vực đập chết một Thánh Đế. Vậy nếu như đối phương đem tất cả Thiên Vực luyện hóa thành Chân linh thế giới làm của riêng, thì không phải là chuyện không thể. Thế giới của họ đã bị nghiền nát, không còn núi sông xinh đẹp nữa. Nếu như đi tới Tiên Giới, thì bọn họ sao có thể cứ như vậy tìm một nơi sinh sống cho xong việc? Chính mình thật sự đã quá ngây thơ rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1892

Bí Mật Trong Đại Điện

Ta đúng thật là không nghĩ tới.

Diệp Mặc lập tức ôm quyền thừa nhận sai lầm của mình.

Khai Nỉ khoát tay:

- Ngươi chưa từng gặp qua sự lợi hại của chúng, cho nên không nghĩ tới cũng là bình thường. Hiện tại ta muốn nói tới chính là cái đại điện này đây. Cái cung điện này không biết là do ai bố trí, nhưng ta khẳng định người bố trí cung điện này tuyệt đối là vì muốn dùng cung điện này phong bế lại thông đạo giữa Tiên Giới và thế giới kia, đồng thời phong ấn khí tức nơi này. Nói không chừng chính là vì muốn bảo trụ cho Tiên Giới. Nhưng bây giờ một cái trận cơ trong hậu viện của cung điện này đã bị những tên ngu ngốc kia công phá rồi.

- Vậy ngươi vì sao lại không ngăn cản?

Diệp Mặc biến sắc.

Khai Nỉ khinh thường:

- Ngươi biết cái thân thể mà ta 'Đoạt xá' này là của ai không? Chính là một con chó săn của tên Táp Không đấy. Ta xuất hiện một cái, đoán chừng là còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị tên Táp Không kia giết chết rồi. Cho dù là y chịu nghe ta nói hết lời, nhưng ta vẫn sẽ bị y giết mà thôi.

- Nếu bọn họ đã mở ra không gian nơi này, có Vết nứt hư không để thoát ra, vậy ngươi vì sao lại không đi?

Diệp Mặc hỏi tiếp.

Khai Nỉ thở dài:

- Ta có đi hay không thì có gì khác nhau? Không nói tới việc lúc đó ta không có cơ hội để rời đi, mà cho dù là có cơ hội, thì ta cảm thấy rời đi cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì. Trận cơ nơi này đã bị phá, tương lai nhất định sẽ bị Giới Vực khác phát hiện. Một khi nơi này bị người khác phát hiện ra, thì Tiên Giới cũng nhất định sẽ bại lộ. Với bbản lãnh của những người đó, thì một khi chúng xuất hiện ở Tiên Giới, nhất định là sẽ luyện hóa toàn bộ các Thiên Vực. Ta đi ra ngoài, thì cho dù là trốn ở bất kỳ một Thiên Vực nào, cũng đều sẽ bị người ta luyện hóa mà thôi.

Diệp Mặc mơ hồ hiểu được ý của Khai Nỉ rồi. Y tựa hồ cho rằng hắn có được Thế giới hỗn độn, cho nên mới ở lại chỗ này muốn dựa dẫm vào hắn.

Bất quá trong lòng Diệp Mặc vẫn đang suy nghĩ xem ai là người bố trí cái trận cơ khổng lồ này? Nếu người kia đã bố trí ra cái trận cơ này, thì nói rõ đó là một thế hệ đại năng thông thiên triệt địa, hơn nữa chắc chắn sẽ không trở lại cái thế giới bị nghiền nát kia. Nhưng vì sao mình chưa từng nghe ai nói qua về người này?

- Bởi vì vốn ta cũng có một cái Chân linh thế giới bị tàn phá, nhưng đáng tiếc là nó đã bị nghiền nát rồi. Ta vốn nghĩ đến ngươi có Thế giới hỗn độn, cho nên mới muốn dựa dẫm vào ngươi. Nhưng ngươi không có Thế giới hỗn độn, nhưng có Chân linh thế giới cũng coi như là không tệ. Ta nguyện ý giao ra Thần hồn lạc ấn của mình, đồng thời cũng có thể chỉ cho ngươi biện pháp rời khỏi nơi này. Chỉ cần ngươi có thể giữ cho ta một mạng.

Khai Nỉ lúc này mới nói ra mục đích cuối cùng của mình.

Con người đối với những thứ mình chưa biết rõ đều có thái độ sợ hãi như vậy. Mà ngay cả Khai Nỉ cũng không phải là ngoại lệ. Diệp Mặc thì y đã biết rõ, nhưng cho dù là biết rõ thì y thà rằng đam 'Thần hồn lạc ấn' của mình giao cho Diệp Mặc chứ cũng không muốn bị những đại năng không rõ lai

lịch kia nắm trong tay.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Sau đó ta sẽ giống như Lục Chính Quần, để cho ngươi 'Đoạt xá' đúng không?

Khai Nỉ cười khổ:

- Ta bây giờ căn bản là không có cách nào 'Đoạt xá', mà thức hải của ngươi so với ta mạnh hơn không chỉ vài lần. Huống chi ta đã giao 'Thần hồn lạc ấn', cho nên ngươi chỉ cần một cái ý niệm trong đầu thôi, ngươi cũng đã có thể khiến ta thần hồn câu diệt rồi, 'Đoạt xá' thế nào đây? Hơn nữa hiện tại ta đang có thân thể, 'Đoạt xá' như thế nào?

Diệp Mặc thường ghi nhớ ấn tượng ban đầu để đánh giá, hiện tại Khai Nỉ đã nói như vậy rồi, thì ngược lại lại khiến hắn cảm giác lời Khai Nỉ nói cũng không sai. Khai Nỉ thật sự là đang ở vào tình huống đó.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền gật đầu rồi nói:

- Vậy hãy giao ra 'Thần hồn lạc ấn' của ngươi đi, sau đó nói cho ta biết cách đi ra ngoài như thế nào? Ta là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông, cho nên về sau ngươi cũng sẽ là người của Mặc Nguyệt Tiên tông.

- Vâng thưa môn chủ.

Khai Nỉ nói xong, liền không chút do dự nào mà cắt ra một cái 'Thần hồn lạc ấn' từ trong thức hải của mình.

Diệp Mặc lúc này đã nắm cái 'Thần hồn lạc ấn' kia trong tay, lập tức biết được lời Khai Nỉ nói là thật. Bây giờ hắn chỉ cần một ý niệm trong đầu, là có thể khiến cho Khai Nỉ hồn phi phách tán.

Đến lúc này Diệp Mặc mới nới lỏng tâm tình ra, vỗ vai Khai Nỉ rồi nói:

- Khai Nỉ, chỉ cần ngươi không nói hai lời, không làm loạn gì, thì ta sẽ

cho ngươi một cuộc sống thật tốt. Tốt rồi, hiện tại hãy nói biện pháp ra khỏi nơi này của ngươi đi.

...

Diệp Mặc khẳng định trình độ trận pháp của mình đã vượt qua cấp độ tông sư Tiên trận cấp bẩy, nhưng sau khi Khai Nỉ giới thiệu, thì hắn mới biết rõ nhiều thứ không phải là có thể dựa vào trình độ trận pháp để giải quyết được.

Khai Nỉ cũng chỉ là một tông sư Tiên trận cấp bẩy. Nhưng kinh nghiệm của y thì mạnh hơn Diệp Mặc không biết bao nhiêu lần. Dưới sự trợ giúp của Khai Nỉ, cái trận môn mà Diệp Mặc mất cả trăm năm tìm không được, thì hiện tại chỉ mất thời gian mấy nén hương Khai Nỉ đã tìm ra rồi.

Muốn khai phá loại trận môn tự động ẩn nấp này không đơn thuần là chỉ cần trình độ trận pháp, quan trọng hơn là cần kinh nghiệm về việc bố trí các loại trận pháp. Giống như Diệp Mặc lúc trước tại cấm địa Băng Thần Cung vậy. Hắn ở nơi đó học được thủ đoạn bố trí trận kỳ hư không. Ở nơi này cũng vậy, hắn học được các loại thủ đoạn bố trí trận kỳ ẩn nấp.

Sau khi trận môn hư không hiện ra, thì Diệp Mặc lại bảo Khai Nỉ đứng qua một bên. Hắn cũng không áp dụng phương pháp xử lý của Khai Nỉ. Nếu một lần nữa mở ra lỗ hổng chỗ này giống như mấy tên Táp Không Đại Đế, thì chỉ càng khiến chỗ này bại lộ nhanh hơn mà thôi.

Diệp Mặc một bên thôi diễn trận môn không gian ở chỗ này, vừa nghĩ xem nên làm như thế nào để giảm đi việc khí tức nơi này lộ ra ngoài. Đồng thời hắn còn nghĩ xem, là ai mà có bản lãnh lớn như vậy, bố trí một cái trận pháp khổng lồ như vậy ở nơi này.

Lúc mới bắt đầu Khai Nỉ còn không để ý lắm, nhưng càng về sau thì y càng cảm giác được có điều không đúng. Lúc Diệp Mặc thôi diễn trận pháp nơi này, thì loại khí tức đạo vận cường đại của trận pháp khiến cho y thậm chí còn mơ hồ cảm giác được trình độ trận đạo của mình thẳng tắp thăng lên.

Trong nội tâm Khai Nỉ lập tức nhảy dựng. Lúc này y mới chính thức cảm giác được sự bất phàm của Diệp Mặc. Ngay cả suy tính trận pháp cũng có thể tản mát ra khí tức đạo vận cường đại như vậy. Vậy thì lúc tu luyện, khí tức đạo vận của hắn còn lợi hại đến thế nào nữa đây?

Khai Nỉ lập tức đem suy nghĩ mình ném ra sau, ngồi ở một bên cảm thụ khí tức đạo vận do Diệp Mặc sinh ra. Thân thể của y bị hủy diệt, ngủ say trong Chân linh thế giới vô số năm. Sau khi tỉnh lại thì lại 'Đoạt xá' hai lần, cho nên đã sớm mất đi khả năng truy tìm đại đạo rồi. Hiện tại loại khí tức đạo vận này của Diệp Mặc, lại khiến cho y có một sự chờ mong mới.

Diệp Mặc vẫn chưa phát giác thời gian đã lại trôi qua mười mấy năm. Lúc này hắn bỗng nhiên tỉnh lại, đồng thời bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Thấy tài liệu Diệp Mặc luyện chế trận kỳ đều là Luyện tinh thạch, mồi lửa dùng để luyện chế còn là 'Thanh như hiểu thiên' đã tấn cấp tới Tiên diễm, khiến cho Khai Nỉ phải trợn tròn cả mắt.

Cho dù là Chân Thánh Đế, thì đoán chừng cũng không có được nhiều thứ tốt như Diệp Mặc.

Thế nhưng y lập tức tỉnh ngộ lại. Diệp Mặc xuất ra loại tài liệu cao cấp, rồi lại dung Tiên diễm cao cấp để luyện chế trận kỳ, rốt cuộc là hắn muốn làm gì?

Thấy ánh mắt tò mò muốn hỏi của Khai Nỉ thì Diệp Mặc liền trầm giọng:

- Khai Nỉ, ngươi nói không sai. Cái trận môn này đúng là một cái trận cơ của mảnh không gian này. Hiện tại trận cơ nơi này đã bị tổn hại rất lớn, khí tức đã bắt đầu lộ ra bên ngoài. Cho nên lúc này ta mới hiểu vì sao ở nơi đây lại có nhiều Tiên linh mạch như vậy. Những cái Tiên linh mạch này căn bản chính là Tiên linh nguyên cung cấp cho trận pháp ẩn nấp mảnh không gian này. Hẳn là do một đại năng cố ý bố trí ở đây. Hiện tại Tiên linh mạch ở đây đã bị chúng ta đào đi nhiều như vậy, hơn nữa trận cơ nơi này cũng đã bị tên

khốn Táp Không kia phá hủy.

- Môn chủ muốn tu sửa cái trận cơ này sao?

Khai Nỉ khiếp sợ thốt lên.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Ta không có năng lực đó. Nhưng ta có thể thoáng tu bổ một chút và bố trí một cái trận pháp đơn giản cho khí tức nơi này bớt bị lộ ra ngoài. Mặc dù không có cách nào khiến cho khí tức nơi này không bị lộ ra, nhưng có thể trì hoãn được một tí thời gian. Còn về phần trì hoãn được bao lâu thì ta cũng không biết.

Trong lòng Khai Nỉ lúc này vô cùng kinh hãi. Y không thể tưởng tượng được là Diệp Mặc có thể tu sửa được cái trận cơ nghịch thiên này, đây quả thực là quá Trâu bò rồi.

Diệp Mặc thấy ánh mắt kinh hãi của Khai Nỉ thì đành phải giải thích:

- Trên thực tế ta chỉ là bố trí một cái trận pháp ẩn nấp đơn giản. Năng lực của ta không có cách nào nhận biết các mắt xích của trận pháp ở đây. Cho nên trận pháp của ta chỉ là đem khí tức bị lộ ra của trận pháp vốn có che đậy đi mà thôi.

Trận pháp này thì Diệp Mặc giải cũng không giải được, sao có thể tu sửa? Nhưng hắn biết rõ lời nói của Khai Nỉ lúc trước là chính xác. Một khi khí tức của nơi này lộ ra ngoài, sau đó thật sự có cao thủ đại năng tới, thì chính hắn cũng sẽ xong đời. Cho nên hắn muốn cố gắng hết sức của mình, để che dấu bớt đi khí tức ở nơi này.

Về phần có thể che dấu được bao lâu, thì hay ngần đấy đi. Cũng may vài chục năm thôi diễn, hắn cũng biết thêm được một chút gì đó, cho nên cũng có thể miễn cưỡng bố trí một cái Tiên trận ẩn nấp ở đây.

Chờ sau khi hắn rời khỏi đây, thì sẽ lợi dụng khoảng thời gian này đem

tu vi tăng lên. Cho dù là không thể đạt tới những cấp độ như Hóa Đạo hay thậm chí là Đạo Nguyên như Khai Nỉ nói, thì ít nhất hắn cũng phải đạt được tới Tiên Đế mới được. Nếu như có thể, thì hắn cũng hy vọng mình sẽ mượn nhờ được Thế giới trang vàng để Chứng đạo.

Lại một năm trôi qua. Diệp Mặc đem toàn bộ Luyện tinh thạch trong tay mình luyện chế thành trận kỳ. Điều này làm cho hắn có chút đau lòng. Thực tế thì những vật này hiện tại hắn có thể dùng để thăng cấp cho Tử đao rồi, nhưng vì cái trận pháp này, cho nên hắn không còn cách nào cả. Hắn cần phải có thời gian, mà thời gian thì càng nhiều càng tốt.

Khai Nỉ thấy Diệp Mặc ném ra mấy chục cái Tiên linh mạch cực phẩm để cung cấp Tiên linh nguyên cho trận pháp, thì trong lòng cũng cực kỳ khâm phục. Cho dù Diệp Mặc dừng lại chỗ này hơn một trăm năm, nhưng mấy chục cái Tiên linh mạch cực phẩm cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Khai Nỉ, ngươi nói xem cái vị tiền bối lúc trước bố trí cái cung điện này, vì cái gì lại muốn lưu lại nhiều cấm chế như vậy? Hơn nữa còn lưu lại cả một trận môn, đây không phải là để cho người khác cố ý phá vỡ sao? Rồi sau nữa là những cái cấm chế kia vì sao đột nhiên lại biến mất không thấy?

Sau khi Diệp Mặc bố trí xong trận pháp che đậy khí tức, thì liền hỏi Khai Nỉ với vẻ khó hiểu.

Sau khi Khai Nỉ trầm mặc nửa ngày thì mới lên tiếng:

- Thực tế thì tôi cũng đã nghĩ qua nhiều lần, rất có thể là vị đại năng kia cố ý làm như vậy. Y có khả năng là không thể ngờ rằng lại có nhiều Tiên Đế đột nhiên tới nơi này như thế. Còn Tiên Vương với Tiên Tôn bình thường căn bản là không có cách nào tới đây cả. Nếu như chỉ có một Tiên Đế tới nơi này, thì cái trận môn kia có khả năng là do vị đại năng kia để lại để giúp người đó thoát ra. Về phần những thứ ở bên trong cấm chế nói không chừng là vì cung cấp cho người tới nơi này đề thăng tu vi tới Tiên Đế đỉnh, sau đó mới mở ra trận môn hư không rời đi.

- Nhưng ta nhớ là vài tên Tiên Đế đỉnh theo trận môn hư không rời đi, cuối cùng bọn họ lại không ra được mà ngược lại lại lần nữa trở về cưỡng ép đánh vỡ trận cơ hư không ở nơi này.

Diệp Mặc lại nghi hoặc hỏi tiếp.

- Tôi cũng không biết rõ là đã xảy ra chuyện gì. Đặc biết là việc toàn bộ những cấm chế kia đột ngột biến mất, đến bây giờ tôi cũng không cách nào tìm ra.

Nói xong thì y có chút mong đợi nhìn Diệp Mặc rồi hỏi:

- Hiện tại môn chủ có biện pháp để đi ra ngoài sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, ta hiện tại đã có biện pháp để đi ra rồi.

Nói xong thì Diệp Mặc lại lần nữa ném ra mấy cái trận kỳ đã luyện chế mà chưa dùng đến rồi nói:

- Mấy cái trận kỳ này có thể mở ra lối thoát trong chốc lát, cho nên ngươi chỉ cần theo ta đi ra ngoài là được rồi.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa nói xong, thì một vết nứt liền xuất hiện. Diệp Mặc thu hồi lại Vô Ảnh sau đó bước qua khe nứt kia. Còn Khai Nỉ cũng lập tức theo sau Diệp Mặc mà bước ra. Sau khi hai người rời đi, thì cái Vết nứt hư không kia đảo mắt đã khép lại hoàn toàn. Cái đại điện kia lại một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh không một tiếng động nào.

Diệp Mặc dừng lại trong hư không, cũng không lập tức rời đi mà ngược lại lại ở chỗ này luyện chế mấy cái trận kỳ nữa. Tương lai tu vi của hắn cao hơn, hoặc là trình độ trận pháp cao hơn, thì nhất định phải tới nơi này một lần nữa tu sửa lại cái trận pháp viễn cổ kia, khiến Tiên Giới hoàn toàn ẩn nấp đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1893

Kẻ Mặc Áo Tím Bán Thạch Đôn

Ba năm sau, tại Trát Khuê Tiên thành thuộc Phạm Đô Thiên.

Lúc này có một người thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo mầu xanh đi vào trong Tiên thành. Trên lưng của hắn đeo một thanh trường đao Tiên khí. Quần áo của hắn mặc thì từ đầu xuống chân đều là loại quần áo bình thường nhất, không phải là bất cứ loại Tiên giáp nào. Hoặc có thể nói cái chuôi đao trên lưng hắn kia chính là kiện Tiên khí duy nhất trên người của hắn.

Trát Khuê Tiên thành là Tiên thành lớn nhất Thượng Thiên Vực, bởi vì rất nhiều Tiên thuyền đều từ đây đi ra ngoài. Rất nhiều bí cảnh mở ra đều tập hợp lại ở chỗ này. Cộng thêm việc Trát Khuê Tiên thành vốn là một cái di tích, cho nên ở đây quanh năm đều là người đến đông nghìn nghịt.

Những người tới Trát Khuê Tiên thành này thì cho dù là kém cỏi nhất cũng mặc trên mình Tiên giáp, cho dù là Tiên giáp hạ phẩm thì cũng hầu như là không có ai. Nhưng người thanh niên trẻ tuổi này thì lại không hề mặc cái Tiên giáp nào trên mình, mà ngược lại trên lưng lại đeo một thanh đao, đúng là có một không hai.

Nhưng bởi vì tu vi của người này thì xung quanh căn bản là không có ai nhìn thấu cả, cho nên cũng không có ai dám nhìn nhiều.

Đây chính là Diệp Mặc vừa từ hư không quay trở lại. Hắn và Khai Nỉ sau khi trở về thì nơi đầu tiên đi tới là Phạm Độ Thiên. Đầu tiên là vì khoảng cách trở về Phạm Độ Thiên là gần nhất, thứ hai là vì tông môn của Thánh nữ Y Y thuộc Phạm Độ Thiên.

Lúc trước khi hắn bị Vô Hồi Tiên Đế của Vô Già Âm Hà đuổi giết, thì không biết là Thánh nữ Y Y cùng với Đinh Giới ra sao, cho nên Diệp Mặc một mực vẫn có chút lo lắng. Tuy hắn biết rõ Vô Già Âm Hà không dám làm gì hai người họ. Nhưng trong lòng của hắn vẫn có chút bận tâm. Cho nên sau khi hắn trở về, trước tiên liền đi tới Phạm Đô Thiên.

Chờ sau khi chuyện ở đây chấm dứt, thì hắn muốn toàn lực đi tìm kiếm Tiểu Vận. Tiểu Vận từ Vô Già Âm Hà mà mất tích, cho nên dù hắn tìm không được Tiểu Vận, thì mụ già Vô Anh Tiên Đế cũng nhất định phải trả giá thật nhiều.

Khai Nỉ sau khi trở về thì chuyện đầu tiên cần làm là đi lấy lại một số thứ chính y đã từng lưu lại, cho nên sau khi tới Phạm Đô Thiên thì y lập tức tách ra khỏi Diệp Mặc.

Trát Khuê Tiên thành thì Diệp Mặc đã tới mấy lần, cho nên đương nhiên biết rõ tòa Tiên thành này rất náo nhiệt. Hắn đem tu vi của mình ẩn nấp tại Tiên Vương trung kỳ hoàn toàn là cố ý. Lúc trước hắn đã công khai rằng mình ẩn nấp tu vi, cho nên những Tiên Đế gặp hắn thì cũng chưa hề biết tu vi của hắn là gì, mà chỉ biết là hắn ẩn nấp tu vi mà thôi. Chính vì như vậy, thì cho dù là hắn bại lộ tu vi, người khác cũng sẽ chỉ cho rằng hắn đã sớm là Tiên Tôn hậu kỳ mà thôi.

Nếu như hắn không bại lộ tu vi, thì tương lai sau khi hắn tấn cấp lên Tiên Đế, hắn sẽ liền nói rằng mình sớm đã là Tiên Đế rồi, chỉ là không muốn bại lộ nên vẫn cố ý ẩn nấp tại tu vi Tiên Vương trung kỳ mà thôi.

Tu vi cao tới đâu cũng không thể đi khiêu khích nhiều người. Một khi mọi người đều biết hắn có trận bàn thời gian, vậy thì hắn có thể khiến cho rất nhiều người tức giận và ghanh ghét. Chân Thánh Đế chính là một ví dụ tốt nhất. Bất luận là như thế nào, thì việc Chân Thánh Đế bị vây công cũng có quan hệ trực tiếp tới việc y có quá nhiều thứ tốt.

Diệp Mặc đi vào Trát Khuê Tiên thành vốn muốn mượn Truyền tống trận của Trát Khuê Tiên thành, sau đó đi tới Cửu Phạm Tiên Trì. Nhưng khi

thần thức của hắn quét đến một tên mặc áo bào tím, thì hắn lập tức liền đổi ý.

Giờ phút này hắn chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra tên áo bào tím kia là Tiên Đế hậu kỳ, hơn nữa hoàn toàn giống với hình ảnh mà Tật Lôi Tiên Đế đưa cho hắn. Người này xuất hiện ở đây, rất có thể là vì muốn đem 'Ụ đá' ra đấu giá lần nữa.

Trước kia hắn không dám mua 'Ụ đá' kia. Nhưng nếu như lần này y còn dám đem 'Ụ đá' ra đấu giá ở chỗ này, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc cũng không hề đi theo dõi tên áo tím kia, mà trước tiên là tìm tới một cái tiên tức lâu phồn hoa nhất của Trát Khuê Tiên thành mà đi vào. Hắn muốn hỏi thăm một chút xem Trát Khuê Tiên thành sắp tới có phải có hội đấu giá gì lớn hay không? Nếu có hội đấu giá lớn, mà tên kia cũng đem cái 'Ụ đá' bán ra, vậy thì hắn liền ra tay mua lại. Nếu như không có hội đấu giá, hoặc là người này đến đây không phải là vì bán ra 'Ụ đá', thì hắn sẽ đợi người này ra khỏi thành sau đó trực tiếp cướp đoạt.

Hắn đã là Tiên Tôn hậu kỳ rồi, nhưng nếu như tính luôn thời gian trong trận bàn thời gian thì hắn đã dừng lại ở cấp độ Tiên Tôn hậu kỳ này quá lâu rồi, hơn nữa lượng Tiên linh mạch hắn hấp thụ cũng rất nhiều. Cho nên hắn cũng không tin là tích lũy của mình cùng với sự bá đạo của 'Tam sinh quyết' mà còn phải sợ hãi một tên Tiên Đế hậu kỳ.

Huống chi Diệp Mặc đối với cái 'Ụ đá' cuối cùng kia lại là tình thế bắt buộc rồi. Mặc dù hắn đã bố trí một cái trận pháp ẩn nấp che đậy mới ở cái cung điện kia để che dấu đi một tí khí tức. Nhưng Diệp Mặc căn bản cũng không rõ rằng cái trận pháp đấy của hắn có thể kiên trì được bao nhiêu lâu. Nếu như những đại năng siêu việt hơn cả những Chứng đạo Thánh Đế thật sự xuất hiện tại Tiên Giới, vậy thì đó chính là một đại tai ương. Hắn chỉ có cách hoàn thiện Thế giới hỗn độn của mình, thì mới có thể đảm bảo an toàn cho người thân bên cạnh hắn.

Chính vì vậy, cho nên khi hắn thấy tên mặc áo bào tím này, thì chuyện

thứ nhất hắn muốn làm là đoạt lấy cái 'Ụ đá' cuối cùng. Hắn hiện tại chỉ sợ đối phương không phải là tới đây để bán 'Ụ đá' thôi. Vì nếu như vậy, thì hắn chỉ có thể dùng biện pháp khác. Việc cướp đoạt trắng trợn chỉ là kế sách bất đắc dĩ cuối cùng. Bởi vì một tên Tiên Đế hậu kỳ sao có thể không có thủ đoạn đặc biệt để chạy trốn chứ? Một khi đối phương chạy trốn thành công, vậy thì đồng nghĩa với việc đánh rắn động cỏ, kinh động tới đối phương. Và khả năng đoạt được cái 'Ụ đá' đó thì sẽ gần như trở thành con số không.

Không biết có phải là gần đây Trát Khuê Tiên thành có chuyện gì hay không, vì chẳng những người bên trong Tiên thành rất nhiều, mà ngay cả trong tiên tức lâu cũng chật kín không còn chỗ ngồi.

Sau khi Diệp Mặc đi vào thì cũng chẳng có ai chú ý tới. Tại bất cứ một Tiên thành nào thuộc Thượng Thiên Vực, đặc biệt là loại Tiên thành lớn như Trát Khuê Tiên thành này, thì Tiên Vương luôn luôn không thiếu.

Bất quá là một Tiên Vương, cho nên sau khi Diệp Mặc đi vào thì lập tức nhận được sự tôn kính. Chỉ là tiên tức lâu vốn đã không còn chỗ ngồi nữa rồi, cho dù là đại sảnh cũng đã chật kín người. Những tiên nhân này đến từ rất nhiều nơi khác nhau, đều ngồi trong đại sảnh, hiển nhiên cũng là vì muốn nghe ngóng được thật nhiều tin tức.

Diệp Mặc cũng biết, nếu như hắn hiện tại muốn người khác nhường cho một cái bàn, thì chắc chắn là sẽ không có người nào phản đối. Chỉ là Diệp Mặc không quen kiểu hành sử như vậy, huống chi hắn tới nơi này cũng chỉ là muốn hỏi thăm một chút về tình hình hội đấu giá mà thôi. Nếu như không có hội đấu giá, thì hắn sẽ trực tiếp đi tìm tên mặc áo bào tím kia. Nếu có hội đấu giá, vậy thì hắn sẽ tới hội đấu giá mua lại cái 'Ụ đá' rồi nói sau.

Một khi mua được cái 'Ụ đá' trong hội đấu giá, thì tên mặc áo bào tím kia tuyệt đối sẽ truy theo hắn, và lúc đó hắn sẽ là người nắm quyền chủ động.

- Tiền bối, tôi hiện tại muốn rời khỏi đây rồi, cho nên xin nhường lại chỗ ngồi này cho tiền bối.

Một tên Đại La Tiên thoạt nhìn có chút thật thà liền đứng lên ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức đáp:

- Đa tạ bằng hữu.

Sau khi Diệp Mặc ngồi xuống, thì lập tức có một tên tiểu nhị đi đến hỏi thăm xem Diệp Mặc có muốn loại Tiên linh trà hay Tiên linh quả gì hay không? Trước đó y sợ Diệp Mặc không có chỗ ngồi sẽ nổi giận, hiện tại Diệp Mặc đã có chỗ ngồi rồi nên y lập tức tới ân cần phục vụ.

- Tùy tiện cho ta một bình Tiên linh trà là được.

Diệp Mặc lấy ra một ngàn Tiên tinh thượng phẩm rồi nói.

Trong đại sảnh dùng một ngàn Tiên tinh thượng phẩm, vậy mà lại chỉ cần một bình Tiên linh trà, thì người xung quanh lập tức đoán rằng Diệp Mặc là một kẻ giàu có. Cộng thêm việc Diệp Mặc đã là Tiên Vương trung kỳ, cho nên tiếng thảo luận trong đại sảnh lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Trong lòng Diệp Mặc có chút buồn bực. Tu vi của hắn giờ đã khá cao, cho nên đến nơi này để nghe ngóng một chút sự tình cũng khó khăn.

Tên tiểu nhị kia đã lấy ra từ trong nhẫn trữ vật của mình một cái bình ngọc, đồng thời lấy thêm một cái chén ngọc giúp Diệp Mặc rót một chén Tiên linh trà.

- Đợi một chút.

Thấy tên tiểu nhị kia muốn đi, thì Diệp Mặc lập tức gọi y lại.

Tên tiểu nhị kia chỉ là một Kim Tiên, - Tiền bối, ngài có điều gì cần phân phó.

Diệp Mặc vừa định hỏi thăm xem gần đây Trát Khuê Tiên thành có phải là có hội đấu giá gì hay không, thì thần thức của hắn bỗng nhiên thấy được

một người quen. Đạo thân ảnh kia đang vội vàng đi ra khỏi thành, thần sắc có vẻ đang rất bối rối.

Diệp Mặc lập tức kinh hỉ đứng lên, đâu còn nhớ gì tới việc hỏi thăm tên tiểu nhị kia nữa. Hắn lúc này đang cấp tốc chạy ra khỏi tiên tức lâu.

Người vừa rồi mà hắn nhìn thấy chính là Tiên Vương mà hắn tiếp xúc sớm nhất trên Tiên giới. Lúc trước hắn chỉ biết vị nữ tiên này là Vị Tiên áo lam, cũng không biết cô rốt cuộc là có tu vi gì. Nhưng bây giờ thì hắn đã nhìn rất rõ ràng, cô là một Tiên Vương trung kỳ. Hiện tại cô mới là Tiên Vương trung kỳ, thì đoán chừng lúc trước cũng chỉ là Tiên Vương trung kỳ mà thôi.

Diệp Mặc thấy được cô gái này lại kích động như vậy, cũng chỉ là vì Nhiếp Song Song là được cô ấy đưa đi. Hiện giờ đã tìm được cô gái này, thì chẳng khác nào hắn tìm được Nhiếp Song Song cả. Hắn rất muốn biết tình hình của Nhiếp Song Song hiện tại như thế nào. Lúc trước Nhiếp Song Song là vì cứu hắn cho nên mới bị Vô Ảnh thao tằm đóng băng lại.

Úc Tạ lúc này đang vô cùng vội vã. Cô và sư muội của mình vừa mới đến Trát Khuê Tiên thành, thì lập tức đã nhận được sự kêu gọi khẩn cấp của sư muội, cho nên cô mới gấp rút mà đi tới chỗ của sư muội mình. Nhưng không ngờ rằng cô vừa mới bước ra khỏi thành thì đã bị người khác ngăn lại.

Úc Tạ liếc mắt một cái liền nhìn ra người ngăn cản cô cũng là một Tiên Vương trung kỳ, hơn nữa cô cũng cảm giác được người này mình đã gặp ở đâu rồi, cho nên tuy là trong lòng rất lo lắng, nhưng cũng không dám phát tác.

- Ngươi chính là...

Úc Tạ đã nhận ra Diệp Mặc, trong mắt lập tức lộ ra biểu tình vô cùng chấn động.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đúng thế, tôi chính là người lúc trước mà cô nói "sợ nói thật thì ngươi sẽ khó chịu, nhưng tối đa ngươi chỉ có thể tấn cấp lên Kim Tiên mà thôi" ấy. Nhưng hôm nay tôi tới đây không phải là vì muốn lặp lại câu nói này. Tôi tới là để cảm tạ năm đó cô đã cứu bằng hữu Nhiếp Song Song của tôi, đồng thời muốn đưa bằng hữu của mình đi. Đương nhiên là tôi sẽ không để cho cô phải chịu thiệt, tất cả những tổn thất tôi đều sẽ đền bù cho cô.

Diệp Mặc sớm đã không còn tâm tình để phân hơn thua vì câu nói xưa kia nữa. Còn lời cảm tạ của hắn đối với cô gái Tiên Vương áo lam này cứu Nhiếp Song Song thì hoàn toàn là lời thật lòng.

- Cậu đã là Tiên Vương rồi sao? Chuyện này...

Vị Tiên Vương áo lam kia lúc này mới nhìn ra tu vi của Diệp Mặc. Cô hoàn toàn quên việc hỏi Diệp Mặc làm sao có thể đến Thượng Thiên Vực này, mà trong lòng chỉ toàn là sóng to gió lớn nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Sau nửa ngày cũng không nói nên lời.

Tới giờ thì mới qua bao nhiêu năm chứ? Năm đó cô nhìn thấy một tên Hư Tiên, vậy mà lúc này đã thành Tiên Vương rồi. Hơn nữa tên Hư Tiên ngày đó mà cô cho rằng kiếp này chỉ có thể tu luyện tới Kim Tiên, nhưng chớp mắt một cái, người ta đã là Tiên Vương trung kỳ rồi. Mà chính mình từ đó đến giờ vẫn y nguyên là Tiên Vương trung kỳ.

Diệp Mặc khoát tay cắt đứt lời nói của cô:

- Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Song Song hiện giờ tốt chứ? Cô ấy đang ở đâu?

Diệp Mặc nói tới câu thứ hai, giọng điệu đã có chút vội vàng rồi. Hắn không muốn để cho vị Tiên Vương áo lam này xoay chuyển chủ đề đi lung tung nữa, mà chỉ nóng lòng muốn biết tung tích của Nhiếp Song Song.

Vị Tiên Vương áo lam kia lúc này mới đột nhiên nhớ tới việc chính mình cần phải làm, lập tức kinh hoàng nói nhanh:

- Song Song không có việc gì. Sư muội của tôi hiện đang xẩy ra chuyện, tôi phải đi trước xem sư muội của tôi đã.

Nói xong thì vị Tiên Vương áo lam này lập tức bay đi. Diệp Mặc nhíu mày một cái, cũng không ngăn cản cô, mà chỉ bay theo phía sau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1894

Gặp Lại Cố Nhân

Diệp huynh, tôi là Úc Tạ, chuyện năm đó là do tôi nhìn lầm, thành thật xin lỗi. Song Song không có việc gì, chờ sau khi tôi tìm được sư muội rồi, tôi sẽ nói chuyện cặn kẽ với anh.

Tiên Vương áo lam Úc Tạ thấy Diệp Mặc cũng đi cùng, thì vội vàng giải thích một câu. Cô thậm chí cảm giác rằng mình hiện giờ đã không phải là đối thủ của Diệp Mặc nữa rồi, cho nên nói chuyện với Diệp Mặc cũng rất khách khí.

Tuy Diệp Mặc đang rất nóng lòng về chuyện của Nhiếp Song Song, bất quá bây giờ người ta phải đi cứu sư muội, cho nên hắn cũng không nói nhiều. Chỉ cần Nhiếp Song Song không có chuyện gì là tốt rồi, hơn nữa vị sư muội của Úc Tạ hắn cũng có quen biết.

Chính là cô gái thoạt nhìn như thiếu nữ kia. Nhưng thực tế thì cô ấy là một Đại La Tiên có gương mặt non trẻ mà thôi, hơn nữa Diệp Mặc còn biết cô ấy tên là Úc Tương.

Thần thức của Diệp Mặc rất nhanh đã quét tới vị thiếu nữ năm đó vừa trêu cợt vừa giúp đỡ hắn. Cô đang bị hai tên Tiên Vương ngăn cản. Hai tên Tiên Vương này một là Tiên Vương trung kỳ, còn một tên là Tiên Vương hậu kỳ có dáng người rất cao. Một con Tiên linh thú hình dáng một chú gấu nhỏ đang núp ở trên vai của cô, trong mắt lộ ra chút sợ hãi. Con Tiên linh thú kia có bộ lông mầu lửa đỏ đặc biết dễ khiến cho người khác chú ý.

- Sư tỷ.

Úc Tương đã nhìn thấy Úc Tạ bay tới, lập tức kêu lên một tiếng.

Vẫn là bộ dáng người thiếu nữ trước kia, vẫn y nguyên cặp núi đôi vĩ đại treo cao đó. Sau khi Diệp Mặc nhìn thấy, thậm chí có chút cảm giác như gặp được bạn cũ vậy. Năm đó cũng là nhờ có cô gái này giúp đỡ, nếu không có lẽ Nhiếp Song Song đã phải chết rồi. Cũng không phải là vì ở lâu trong Thế giới trang vàng mà chết, mà là vì hắn không biết tác dụng của Hoàn hồn quả.

Hai tên Tiên Vương kia thấy có người tới, cũng không nói lời nào, mà chỉ nhìn về phía Úc Tạ.

Úc Tạ vừa nhìn thì đã đoán được rằng vị sư muội này của mình lại gây ra phiền toái rồi, cho nên cũng chẳng quan tâm tới Úc Tương nữa, mà tranh thủ thời gian hướng tới hai tên Tiên Vương kia ôm quyền thi lễ:

- Sư muội của tôi không hiểu chuyện, cho nên nếu có đắc tội mạo phạm tới hai vị đạo hữu, thì xin được thứ tội cho.

- Ha ha, một người tu luyện tới Đại La Tiên thì đã sống bao nhiêu năm rồi. Vẫn còn là một người không hiểu chuyện sao? Cho rằng ta là đồ ngốc chắc, hay là ngươi tự coi mình là đồ ngốc?

Tên Tiên Vương có dáng người cao lập tức cười ha ha. Giọng điệu cực kỳ mỉa mai.

Úc Tạ nghe xong lời nói này, thì đã biết rõ lần này Úc Tạ chọc phải phiền toái không nhỏ rồi. Sắc mặt của cô khẽ biến, lập tức quay người lại quát lên:

- Muội đến cùng là đã làm chuyện gì?

Úc Tương cũng biết sự tình có vẻ không ổn, cho nên cô lúc này cũng không có tâm tư quản tới người đi cùng sư tỷ mình là Diệp Mặc, mà chỉ làm ra bộ dáng ủy khuất rồi nói:

- Muội chỉ là bắt một con Tiên yêu thú bình thường, sau đó cùng Noãn

Noãn nướng ăn. Nhưng thật không ngờ rằng con Tiên yêu thú đó là do hai người họ nuôi. Muội... muội...

Tuy rất muốn nói ra rằng con Tiên yêu thú kia không nhất định là do đối phương nuôi dưỡng, và cũng không nhất định đó là Tầm linh tiên thỏ. Nhưng Úc Tương cũng biết ở đây không phải là Trung Thiên Vực, cũng không phải là Hạ Thiên Vực, mà là Thượng Thiên Vực, nơi mà Tiên Vương đi lại đầy trên đường cái.

Tên Tiên Vương trung kỳ kia nghe Úc Tương nói xong, thì liền đem ánh mắt từ trên người Diệp Mặc rời đi rồi lạnh lùng nói:

- Ngươi đã đem 'Tầm linh tiên thỏ' của chúng ta xơi sạch rồi, còn nói không ngờ là do chúng ta nuôi. Ngươi tưởng là ở khắp nơi đều có 'Tầm linh tiên thỏ' hay sao?

Nghe đối phương nói rằng đó là 'Tầm linh tiên thỏ', thì Úc Tạ liền biến sắc. Nếu quả thật là 'Tầm linh tiên thỏ', vậy thì cho dù là đem cả cô lẫn sư muội đi ép khô cũng không đền nổi. Nhưng tuy là sư muội của cô thích làm chút chuyện không đầu không đuôi, nhưng cũng không phải là loại người không có chút kiến thức nào? 'Tầm linh tiên thỏ' là một trong các loại Tầm linh thú có tỷ lệ chính xác tương đối cao khi tìm linh vật, đáng lẽ Úc Tương phải nhận ra nó chứ?

Mặc dù biết chính mình cũng đền không nổi, nhưng Úc Tạ vẫn kiên trì nói:

- Hai vị đạo hữu, đây là do sư muội của tôi không hiểu chuyện. Vậy xin hỏi hai vị muốn chúng tôi bồi thường như thế nào, chúng tôi sẽ cố hết sức để bồi thường cho hai vị.

- Bồi thường? Ngươi bồi thường nổi sao? 'Tầm linh tiên thỏ' của ta có thể tìm giúp ta một cái Tiên linh mạch trong vòng một tháng, một năm có thể giúp ta tìm kiếm được mấy chục gốc Tiên linh thảo cấp bẩy trở lên? Vậy ngươi làm sao để bồi thường?

Tên Tiên Vương trung kỳ kia mỉa mai.

Sắc mặt Úc Tạ lập tức tái nhợt. Cô thật sự là đền không nổi, hơn nữa nơi này là Thượng Thiên Vực, cho nên ngay cả một nơi để nói lý cô cũng không có.

Tiểu Sâm lúc này lại cười hắc hắc mà truyền âm cho Diệp Mặc:

- Em không biết con thỏ bị tiểu cô nương kia nướng ăn có phải là 'Tầm linh tiên thỏ' hay không? Nhưng em lại biết trên vai của tiểu cô nương này chính là 'Tiên mạch hùng'.

Diệp Mặc giật mình. 'Tiên mạch hùng' hắn đã nghe nói qua, nhưng thật không ngờ lại có bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, hơn nữa còn có một bộ lông lửa đỏ bắt mắt nữa.

'Tiên mạch hùng' chuyên môn ăn Tiên tinh cùng Tiên linh mạch, còn có thể tìm kiếm được nơi có Tiên linh mạch tốt. Nhưng Diệp Mặc cũng biết 'Tiên mạch hùng' cũng không phải quá trân quý, cũng chỉ là một trong các loại Tầm linh thú mà thôi. Hơn nữa loại 'Tiên mạch hùng' này phát triển cực kỳ chậm chạp, và chỉ tới khi trưởng thành thì mới có thể tìm kiếm Tiên linh mạch.

Diệp Mặc không biết Úc Tương có phải là đã ăn 'Tầm linh tiên thỏ' của đối phương hay không. Nhưng hắn khẳng định rằng hai tên Tiên Vương kia nhận ra được con gấu nhỏ của Úc Tương là 'Tiên mạch hùng'.

- Là chuyện gì xảy ra, cô nói xem nào.

Diệp Mặc đi tới.

- A, anh là Diệp Mặc...

Úc Tương liếc mắt một cái lập tức nhận ra Diệp Mặc. Vừa rồi thì do cô bị Tiên Vương của Thượng Thiên Vực chọc tức, đang không biết phải làm sao cho phải, cho nên không có tâm tư chú ý tới người đi theo phía sau sư tỷ

của mình là ai.

Hiện tại Diệp Mặc tiến lên nói chuyện, - Anh không ngờ lại có thể đến Thượng Thiên Vực, vậy tu vi của anh khẳng định đã là Huyền Tiên rồi. Ồ, Diệp Mặc, tôi còn thực sự nhìn không thấu được tu vi của anh nữa rồi.

Thấy Úc Tương không hề che giấu vẻ vui mừng chút nào, hoàn toàn khác với thái độ của sư tỷ cô, thì trong lòng Diệp Mặc cũng rất vui vẻ. Nhưng không đợi Diệp Mặc nói chuyện, thì Úc Tạ đã lập tức quát lên:

- Úc Tương, Diệp sư huynh bây giờ đã là Tiên Vương rồi. Muội không được phép nói năng lung tung.

- Diệp Mặc, anh thật sự đã là Tiên Vương... Á... Sư tỷ của tôi nói tối đa anh chỉ có thể lên đến Kim Tiên, ha ha...

Trong mắt của Úc Tương, thì Diệp Mặc vẫn giống với cái ngày mà hắn lang thang ở phường thị cấp thấp tìm mua Hoàn hồn quả.

Úc Tạ quay sang Diệp Mặc nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Diệp huynh, thật sự xin lỗi, sư muội của tôi...

Diệp Mặc khoát tay:

- Không có gì, tôi cùng Úc Tương cũng là bạn cũ, cho nên cô ấy gọi tôi là Diệp Mặc tôi cũng rất vui. Úc Tương, cô hãy nói một chút xem trước đó đã xảy ra chuyện gì? Nếu như không phải là sai lầm của cô, thì tôi nhất định sẽ giúp cô lấy lại công đạo.

- Tao nhổ vào. Chỉ là một tên Tiên Vương trung kỳ, cũng dám nói sẽ lấy lại công đạo sao? Cút đi cho bổn Vương. Mày dài dòng một câu nữa, thì bổn Vương sẽ cho mày nằm lại chỗ này.

Tên Tiên Vương cao kều kia liền khinh thường nói.

Diệp Mặc sầm mặt lại, không tiếp tục nói chuyện khách khí nữa:

- Cút, bất luận là ăn hay không ăn con thỏ của mày, thì mày đều cút cho bổn Vương.

- Ha ha...

Tên Tiên Vương cao kều liền cười tới mức sặc sụa:

- Thật là phách lối, bổn Vương thật sự là chưa từng gặp thằng nào kiêu ngạo như mày đấy...

Những lời này y căn bản cũng không nói hết, thì một thành Tử Văn Quỷ Tiễn đã phóng ra. Tử Văn Quỷ Tiễn vừa phóng ra thì liền hóa thành hai lưỡi kéo cực lớn bao phủ lấy không gian xung quanh phóng thẳng về phía Diệp Mặc. Xem điệu bộ này thì hẳn là muốn cắt Diệp Mặc thành hai đoạn.

Úc Tạ cũng cảm giác được Lĩnh vực Tiên Vương cường đại, lập tức biến sắc. Lĩnh vực Tiên Vương này vừa được mở ra, thì cô đã biết mình không phải là đối thủ rồi. Chẳng những cô không phải là đối thủ, mà còn cách biệt quá xa nữa.

Không đợi Úc Tạ phản ứng, thì Diệp Mặc đã đá ra một cước.

Tuy ý đá một cước, không có bất kỳ thần thông nào, không có bất kỳ khí tức, sát cơ, hay là không gian sát thế gì cả.

Úc Tạ lập tức ngây dại. Một cước bình thường này muốn đối chọi với một Tiên khí bán cực phẩm do một Tiên Vương phóng ra sao? Diệp Mặc là giả dạng Tiên Vương, hơn nữa đầu óc còn có vấn đề sao?

Ngay cả tên Tiên Vương cao kều muốn đem Diệp Mặc cắt ra làm hai cũng ngây ngẩn cả người. Y không thể tưởng tượng được là còn có loại người lỗ mãng thế này. Vậy mà lại tùy ý đá ra một cước để đối chọi với Tử Văn Quỷ Tiễn của mình sao? Thằng này não bị nhũn rồi sao?

Nhưng y cũng lập tức cảm giác được có điều không đúng. Nếu như đối

phương là kẻ lỗ mãng, vậy thì dưới Lĩnh vực Tiên Vương của mình, sao có thể đá ra một cước kia.

Ầm...

Khi mà mấy người đều đang sững sờ, thì chân của Diệp Mặc đã đá trúng vào Tử Văn Quỷ Tiễn. Vốn là một cước bình thường, nhưng sau khi đá trúng vào Tử Văn Quỷ Tiễn, thì lập tức đã khơi dậy lốc xoáy không gian đầy trời. Tử Văn Quỷ Tiễn mang theo không gian sát thế cùng sự trói buộc của Lĩnh vực Tiên Vương, dưới lốc xoáy không gian của một cước này, lập tức tan thành mây khói.

Tử Văn Quỷ Tiễn mới vừa rồi còn tràn ngập khí tức đáng sợ, lúc này lại giống như một đống sắt thép phàm trần, bị Diệp Mặc trực tiếp đá bay. Mà tên Tiên Vương cao kều phóng ra Tử Văn Quỷ Tiễn sau khi bị Diệp Mặc một cước đá bay pháp bảo, thì lập tức bị phản phệ phun ra mấy ngụm máu tươi. Nhưng đây cũng chưa phải là tất cả, Lĩnh vực Tiên Vương của y không ngờ lại kịch liệt co rút, chỉ trong chớp mắt đã xoắn nát cả cai cánh tay của y.

- Mày...

Tên Tiên Vương cao kều kia lập tức ngây dại. Y chưa bao giờ tưởng tượng được rằng có người đứng yên bất động, tùy ý đá ra một cước có thể đá bay Tử Văn Quỷ Tiễn của y, sau đó lại khiến cho Lĩnh vực Tiên Vương của y phản phệ, đem hai cánh tay của y xoắn nát.

Tên Tiên Vương trung kỳ còn lại cùng với Úc Tạ, Úc Tương ba người cũng hoàn toàn ngây dại. Đây là loại Tiên Vương gì vậy? Sao có thể có Tiên Vương nào lợi hại như vậy? Đừng nói là Tiên Vương, mà cho dù là Tiên Tôn cao cấp, cũng không thể nào tùy ý đá một cước ra liền khiến cho một tên Tiên Vương trở thành bộ dạng này chứ? Điều này có thể dùng từ Vận khí để giải thích sao?

Sau khi thấy Diệp Mặc đá bay Tử Văn Quỷ Tiễn xong, lại bước về phía mình một bước, thì tên Tiên Vương cao kều kia lập tức kinh hãi kêu lên:

- Ta là đệ tử của Huyền Lôi Đế tông, nếu ngươi dám giết ta, thì chắc chắn phải chết...

Diệp Mặc cười ha hả:

- Huyền Lôi Đế tông tao thật sự vẫn là lần đầu tiên nghe nói tới. Tao chính là giết mày đấy, Huyền Lôi Đế tông có thể làm khó dễ gì được tao nào?

Nhưng Diệp Mặc cũng không lập tức động thủ, mà giương ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Trát Khuê Tiên thành. Gần như là cùng lúc khi Diệp Mặc nhìn về phía Trát Khuê Tiên thành, thì một tiếng hừ lạnh liền truyền đến:

- Bổn Đế ngược lại muốn xem xem, ai dám giết đệ tử của Huyền Lôi Đế tông đây?

Tên Tiên Vương cao kều kia nghe được cái thanh âm này lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong mắt của y lúc này nhìn về phía Diệp Mặc đã trở nên ngoan độc. Y biết rõ, cái tên Tiên Vương lợi hại kia đã là một người chết rồi.

Diệp Mặc vốn thấy người tới là một người quen, cho nên chưa tính sẽ xuống tay. Nhưng không nghĩ tới tên này còn chưa tới đây, đã giở cái giọng điệu uy hiếp đó ra rồi. Cho nên hắn lập tức khinh thường nói:

- Bổn Vương cứ muốn giết đấy, ngươi có thể làm gì được nào?

- A...

Người tới còn chưa hạ xuống, thì đã nhìn rõ tướng mạo của Diệp Mặc, lập tức kinh ngạc thốt lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1895

Trát Khuê Bí Cảnh

A...

Người kia lúc này còn chưa hạ xuống, thì đã nhìn rõ ràng tướng mạo của Diệp Mặc, lập tức kinh dị lên tiếng.

Trước đó y căn bản cũng không cẩn thận nhìn xem ai là người xung đột với tên Tiên Vương cao kều kia, vì xung đột với Tiên Vương, thì tối đa cũng chỉ là một Tiên Vương mà thôi. Mà trong mắt của một Tiên Đế hậu kỳ như y, thì cũng chỉ là con sâu cái kiến. Dù sao thì muốn giết cứ giết, là ai cũng chẳng quan trọng.

Chẳng qua khi y nhìn rõ ràng người kia là Diệp Mặc, thì lập tức biết rõ đây không phải là người mà y có thể trêu chọc được. Hung danh của Diệp Mặc y đã nghe qua, sự hung hăng càn quấy của Diệp Mặc y đã được thấy tận mắt. Hơn nữa y còn từng thỉnh giáo Diệp Mặc qua vài vấn đề.

- Hóa ra là Diệp tông chủ, Nông Viêm vừa rồi mắt kém quá...

Người tới chính là Nông Viêm Tiên Đế. Giờ phút này Diệp Mặc càng không hề che giấu sát khí xung quanh mình, khiến cho Nông Viêm Tiên Đế biết rõ tu vi của Diệp Mặc lại một lần nữa tăng lên. Hơn nữa y biết rõ rằng tuy Diệp Mặc biểu hiện ra ngoài chỉ là Tiên Vương, nhưng không ai biết hắn rốt cuộc là tu vi gì. Bởi vì hắn cũng đã tự thừa nhận rằng mình ẩn nấp một chút tu vi, nhưng ai mà biết được cái Một chút kia là bao nhiêu chứ?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Không dám, ta vừa rồi nghe được lời uy hiếp xem ai dám giết đệ tử của

Huyền Lôi Đế tông, cho nên hiện giờ vẫn đang rất sợ hãi đây.

Trong miệng Diệp Mặc thì nói là rất sợ hãi, nhưng sát ý của hắn vẫn tỏa ra bốn phía, đâu có chút bộ dáng sợ hãi nào?

Nông Viêm Tiên Đế lập tức xấu hổ vô cùng:

- Là tại ta mắt kém, chỉ là ta không nghĩ rằng Diệp tông chủ sẽ cùng một tên Tiên Vương môn hạ đệ tử của ta so đo chứ. Nhưng tất nhiên, nếu là môn hạ đệ tử của ta mạo phạm tới Diệp tông chủ, thì ta quyết sẽ không bỏ qua.

Nông Viêm mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cũng có ý bắt bí Diệp Mặc. Chỉ cần không phải là môn hạ đệ tử của y chủ động khiêu khích Diệp Mặc, thì Diệp Mặc sao có thể không nể mặt y mà giết người được. Nếu như y biết rõ lúc này Diệp Mặc so với những gì y biết năm đó đã lần nữa tăng thêm mấy lần tu vi, thì chắc chắn y sẽ không dám nói những lời này rồi.

Năm đó Diệp Mặc không sợ y, thì lúc này Diệp Mặc càng không sợ.

Người xung quanh lập tức ngây dại. Không chỉ là Úc Tạ và Úc Tương, mà ngay cả cái tên Tiên Vương cao kều bị hủy hai tay cũng há hốc mồm nhìn tất cả sự việc khó tin trước mắt. Đến cùng là chuyện gì đang xẩy ra?

Nông Viêm Tiên Đế là Tiên Đế tu vi cao nhất của Huyền Lôi Đế tông, cũng là thái thượng Tiên Đế của tông môn, và ở Cấm Thượng Thiên cũng là tồn tại cao cấp. Nhưng Diệp Mặc là ai? Chỉ là một Tiên Vương, vậy mà cũng dám đứng trước mặt Nông Viêm Tiên Đế nói rằng “Bổn Vương cứ muốn giết đấy, ngươi có thể làm gì nào?”.

Mà khiến cho mọi người kinh dị nhất là sau khi Diệp Mặc nói những lời này, mà Nông Viêm Tiên Đế nghe xong lại có biểu hiện như vậy? Đây là biểu hiện của một Tiên Đế hậu kỳ đối với một Tiên Vương sao? Chẳng lẽ sau lưng vị Diệp tông chủ này còn có chỗ dựa nào đó sao? Mà cho dù chỗ dựa sau lưng hắn là Tứ Đại Đế, thì hắn cũng sao có thể vô lễ với Nông Viêm Tiên Đế như vậy?

Úc Tạ khiếp sợ đến mức hít thở cũng khó khăn. Nông Viêm Tiên Đế đã có uy danh hiển hách từ hàng chục ngàn năm trước rồi. Chỉ cần là Tiên Vương, thì dù là ở Thượng Thiên Vực, hay Trung Hạ Thiên Vực, ai mà chưa từng nghe nói qua đại danh của Nông Viêm Tiên Đế chứ? Vì sao Y lại phải khách khí như vậy với Diệp Mặc?

Lại lịch của Diệp Mặc thì Úc Tạ lại biết khá rõ. Hắn chỉ là một tán tu lang thang mà thôi. Lúc trước khi hắn vừa mới phi thăng không bao lâu thì gặp cô, nhưng cho dù là hắn gặp được kỳ ngộ đặc biệt, tu luyện đến được Tiên Vương, nhưng sao có thể khiến cho Nông Viêm Tiên Đế kiêng kỵ và khách khí như vậy?

Diệp Mặc nói rằng muốn giết đệ tử của Huyền Lôi Đế tông, nhưng Nông Viêm Tiên Đế là Tiên Đế của một Đế tông vẫn phải quay ra quát mắng đệ tử bổn môn của mình? Đây đến cùng là chuyện gì?

Diệp Mặc hừ một tiếng, sát ý tỏa ra bốn phía, càng không nói nhảm lời nào nữa. Nông Viêm Tiên Đế thấy như vậy thì trong nội tâm càng thất kinh hơn. Y không cho rằng mình có thể đánh thắng được Diệp Mặc.

Năm đó Diệp Mặc cùng với Tiên sủng Long Mã của hắn áp chế Dục Long Tiên Đế khiến Dục Long Tiên Đế không dám nổi giận, còn phải lấy ra Tiên linh mạch bồi thường.

Mà bản thân y mặc dù là Tiên Đế hậu kỳ, nhưng so với Dục Long Tiên Đế cũng chỉ là mạnh hơn một chút. Nhưng những năm qua, ai có thể biết được rằng Diệp Mặc có gặp được kỳ ngộ gì hay không chứ? Một khi đánh nhau, thì y ngay cả nửa phần nắm chắc cũng không có, chứ đừng nói chi tới việc ở tông môn của Diệp Mặc cũng có Tiên Đế hậu kỳ.

Hơn nữa một trong Tứ Đại Đế là Táp Không Đại Đế tuyệt đối sẽ không buông tha cho Diệp Mặc, cho nên y cũng không cần phải xung đột cùng Diệp Mặc lúc này.

Thấy sát ý của Diệp Mặc tăng lên, thì Nông Viêm Tiên Đế cũng không

dám lãnh đạm nữa, mà lập tức nhìn tên Tiên Vương bị Diệp Mặc hủy mất hai cánh tay rồi lạnh giọng hỏi:

- Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nếu như ngươi dám nói dối một câu, thì ta lập tức sẽ nghiền nát ngươi thành tro.

Tên Tiên Vương cao kều kia thấy tổ sư của tông môn cũng phải kiêng kỵ Diệp Mặc như vậy, thì sao không biết Diệp Mặc là loại người mà y không thể chọc vào nổi chứ. Lập tức sợ hãi đáp:

- Đệ tử cùng với Húc Hạo Tiên Vương thấy một con 'Tầm linh tiên thỏ', sau đó liền đuổi theo nó. Một đường đuổi tới đây, nhưng không ngờ là cô gái kia đã cùng với Tiên sủng của cô nướng con 'Tầm linh tiên thỏ' đó ăn sạch rồi. Cho nên...

Diệp Mặc vốn đã cho rằng hai tên kia hoàn toàn là dạng lừa đảo để tống tiền của Úc Tương, nhưng không ngờ thật sự là có 'Tầm linh tiên thỏ'. Theo bản năng hắn liền nhìn qua Úc Tương, còn lúc này Úc Tương vừa tỉnh táo lại trong sự khiếp sợ của mình, nhanh chóng lên tiếng:

- Thật sự xin lỗi, Noãn Noãn vừa nhìn thấy con thỏ kia đã muốn ăn rồi, kết quả là Noãn Noãn nhanh chóng bắt được con thỏ đó. Tôi thì giúp Noãn Noãn nướng lên. Nhưng hương vị cũng không tệ lắm, cho nên tôi cũng ăn một chút...

Úc Tạ cùng Diệp Mặc và cả Nông Viêm Tiên Đế đều đã hiểu chuyện này rồi. Úc Tương đúng là đã nướng 'Tầm linh tiên thỏ' lên ăn, nhưng con 'Tầm linh tiên thỏ' kia cũng không phải là của hai tên Tiên Vương này, mà hai tên Tiên Vương này chỉ là mượn cớ để bắt chẹt Úc Tương mà thôi.

Nông Viêm Tiên Đế sau khi hiểu ra chuyện này, thì lập tức sầm mặt lại rồi nói:

- Bởi vì các ngươi nhìn trúng 'Tiên mạch hùng' của cô ấy, cho nên liền mượn cớ để cướp đoạt 'Tiên mạch hùng', có phải như vậy không?

- Phải, phải...

Lúc này hai tên Tiên Vương đâu còn dám có nửa câu nói láo nữa, lập tức gật đầu thừa nhận.

- Tiên sủng của tôi là 'Tiên mạch hùng' sao?

Úc Tương kinh ngạc nhìn con gấu nhỏ mầu lửa đỏ trên vai mình. Giờ thì cô mới hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Nông Viêm Tiên Đế đã sớm nhìn ra Diệp Mặc có quen biết với hai người Úc Tương và Úc Tạ, cho nên lập tức nói với Úc Tương:

- Chuyện này là do môn hạ đệ tử của ta không đúng, mong cô nương thông cảm.

Úc Tạ hiển nhiên biết rõ vị Tiên Đế này là nể mặt Diệp Mặc, cho nên nào dám nhận lời xin lỗi của đối phương, mà nhanh chóng kéo Úc Tương tới rồi khom người đáp:

- Nông Viêm đại nhân, đây là do sư muội của vãn bối hồ đồ, thật sự không dám để đại nhân phải bận tâm.

Nông Viêm Tiên Đế gật đầu:

- Bất quá con 'Tiên mạch hùng' này của cô đẳng cấp quá thấp, muốn trưởng thành còn cần thời gian rất dài. Tôi ở đây có một cái ngọc giản hướng dẫn cách nuôi dưỡng 'Tiên mạch hùng', cô lấy mà xem một chút.

Nói xong thì Nông Viêm Tiên Đế liền ném một miếng ngọc giản cho Úc Tương. Úc Tương nhanh chóng tiếp nhận sau đó khom người cảm tạ.

- Diệp tông chủ, chuyện này là do môn hạ đệ tử của tôi không đúng, nếu Diệp tông chủ muốn xử phạt, thì tôi nhất định sẽ ủng hộ.

Nông Viêm Tiên Đế sau khi nói với Úc Tương xong, thì lại lần nữa ôm quyền với Diệp Mặc.

Diệp Mặc kỳ thật cũng không muốn giết tên Tiên Vương kia, hiện tại Nông Viêm Tiên Đế đã nói vậy rồi, thì hắn cũng ôm quyền đáp lại:

- Nếu Nông Viêm huynh đã cảm thấy không có vấn đề gì, thì cứ như vậy thôi.

Đối phương là Tiên Đế mà đã có thể cúi đầu, thì Diệp Mặc cũng không phải là loại người ỷ thế không chịu buông tha. Một chút mặt mũi của Tiên Đế thì hắn vẫn cần phải nể trọng.

- Còn không mau cút...

Nông Viêm Tiên Đế nghe Diệp Mặc nói xong, thì lập tức quát lên với hai tên Tiên Vương kia.

Hai tên Tiên Vương này đã sớm muốn chạy rồi, hiện tại Nông Viêm Tiên Đế vừa quát lên, thì đâu còn muốn ở lại thêm một khắc nào nữa. Lập tức thi lễ với Diệp Mặc cùng Nông Viêm Tiên Đế rồi nhanh chóng rời đi.

- Ha ha, không ngờ Diệp tông chủ đã sớm ra ngoài rồi, tôi vẫn luôn lo lắng cho Diệp tông chủ đấy. Cả Hà Xung huynh cũng rất lo lắng...

Hai tên Tiên Vương kia đi rồi, thì Nông Viêm Tiên Đế liền coi như là chưa hề xảy ra chuyện gì, cười tủm tỉm nói với Diệp Mặc. Thái độ của y hệt như là hảo hữu nhiều năm rồi chưa gặp, đột nhiên lại được tương kiến vậy.

- Nông Viêm huynh, không biết Hà Xung huynh của tông môn ta hiện tại tình hình ra sao?

Tuy Hà Xung Tiên Đế nhất định là đã đi ra cùng lúc với đám người Táp Không Đại Đế, nhưng Diệp Mặc vẫn có chút lo lắng.

- Hà Xung huynh khẳng định là vô sự, cho nên Diệp tông chủ không cần phải lo lắng. Táp Không Đại Đế có chút chiếu cố đối với y, có lẽ ngài nên đi tìm Táp Không Đại Đế thì càng có thêm tin tức chính xác hơn.

Lời nói của Nông Viêm Tiên Đế khiến cho sắc mặt của Diệp Mặc lập tức trầm xuống. Hắn sao có thể không hiểu được ý của Nông Viêm Tiên Đế chứ? Ý của y đã rất rõ ràng, đó là Táp Không Đại Đế đã sớm biết hắn, hơn nữa còn rất khó chịu đối với hắn. Bất luận là ý của Nông Viêm Tiên Đế là tốt hay xấu, thì ít nhất Diệp Mặc hiểu rằng, Táp Không Đại Đế đã nhìn chằm chằm vào hắn rồi. Nói không chừng là Hà Xung Tiên Đế có thể đã bị Táp Không Đại Đế đưa về Phủ Đại Đế rồi.

- Đa tạ Nông Viêm huynh đã nhắc nhở. Sau khi xong chuyện bên này, thì tôi sẽ đi tới Phủ của Táp Không Đại Đế bái phỏng một lần.

Diệp Mặc bình thản nói, không hề có chút ý tứ e ngại Táp Không Đại Đế nào.

Lúc trước tại 'Luân hồi đạo' bên trong Vấn Đạo Các, hắn đã nhìn thấy kiếp trước Táp Không Đại Đế đối với hắn rất ác liệt. Còn có vị phu nhân ôm lấy hắn bị Táp Không Đại Đế đá một cước xuống bậc thang nữa, cho nên hắn nhất định phải đi hỏi Táp Không Đại Đế một chút, xem vị phu nhân đó hiện giờ ở đâu?

Có ân báo ân, có nợ đòi nợ. Diệp Mặc hắn không phải là một người tri ân không báo, và càng không phải là người lấy ân báo oán. Hắn chả có cái ý chí lớn lao như vậy. Sau khi hiểu điều này, thì thái độ của Nông Viêm Tiên Đế càng ôn hòa hơn, trực tiếp chuyển đổi đề tài:

- Diệp tông chủ tới Trát Khuê Tiên thành hẳn là có chuyện quan trọng muốn làm phải không? Hay là ngài cũng muốn mang môn hạ đệ tử của mình đi tham gia 'Trát Khuê bí cảnh'?

- 'Trát Khuê bí cảnh'?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi lại một câu. Đây là lần đầu tiên hắn được nghe về 'Trát Khuê bí cảnh'. Hắn tới nơi này không phải là vì Bí cảnh gì cả, mà là muốn sử dụng Truyền tống trận nơi này để đến Cửu Phạm Tiên Trì xem tin tức của Đạm Thái Y. Chỉ là sau khi tới đây, thì hắn lại nhìn thấy tên Tiên Đế

áo tím kia, cho nên mới đợi tới hội đấu giá để thử thời vận.

Bởi vì Diệp Mặc vẫn luôn trò chuyện cùng Nông Viêm Tiên Đế, cho nên Úc Tạ cùng Úc Tương đứng ở một bên căn bản là không dám lên tiếng. Hiện tại thấy Diệp Mặc không biết tới 'Trát Khuê bí cảnh', thì Úc Tạ liền nhanh chóng đứng ra giải thích:

- 'Trát Khuê bí cảnh' là Bí cảnh có lượng Tiên linh thảo nhiều nhất của Thượng Thiên Vực, bên trong có rất nhiều Tiên linh thảo cao cấp. Cứ hơn mười ngàn năm lại mở ra một lần. Chỉ có tu vi dưới Tiên Vương mới có thể đi vào. Tôi lần này đưa sư muội tới cũng là vì muốn tham gia 'Trát Khuê bí cảnh'

Nông Viêm Tiên Đế gật đầu:

- Đúng thế, mỗi lần 'Trát Khuê bí cảnh' mở ra đều sẽ xuất hiện một số lượng lớn Tiên linh thảo cao cấp. Diệp tông chủ là một tông sư Tiên đan, cho nên có thể đi đến bên ngoài Bí cảnh để thu mua một ít Tiên linh thảo hữu dụng cũng tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1896

Niếp Song Song Tung Tích

Nông Viêm Tiên Đế là dạng cáo già thành tinh, nên khi biểu lộ của Diệp Mặc khẽ nhúc nhích khi nghe được tin tức về Tiên linh thảo cao cấp, y cũng đã cảm giác được, cho nên lập tức nói ra suy nghĩ trong lòng của hắn.

Úc Tạ nghe Nông Viêm Tiên Đế nói xong, thì tuy không dám hỏi gì Diệp Mặc, nhưng trong lòng cô lại càng khiếp sợ hơn. Lúc này Diệp Mặc đã sớm phá vỡ tất cả hình tượng của hắn trong lòng cô trước kia rồi. Lúc trước cô là từ trên cao nhìn xuống, còn đáng tiếc vì Diệp Mặc đã hủy hoại cả Vô Ảnh thao tằm, lại còn nói Diệp Mặc chỉ có thể đạt đến tu vi Kim Tiên.

Hôm nay Diệp Mặc chẳng những đã là Tiên Vương, ngay cả Tiên Đế cũng không sợ. Sau đó cô còn nghe thấy Nông Viêm Tiên Đế gọi Diệp Mặc là tông chủ, hiển nhiên là Diệp Mặc đã khai tông lập phái rồi. Điều này còn chưa nói, vì không ngờ cô còn nghe được Diệp Mặc có ý là ngay cả bốn Đại Đế hắn cũng không sợ, hơn nữa tông môn của hắn thực sự có cả Tiên Đế.

Nếu nói những điều kia đã đủ làm cho cô rung động lắm rồi, thì lại một lần nữa Nông Viêm Tiên Đế nói rằng Diệp Mặc là một tông sư Tiên đan thật sự đã lật đổ hoàn toàn những phán đoán của cô.

Có thể tự xưng là tông sư Tiên đan, thì ít nhất phải luyện chế được Tiên đan thất phẩm. Nhưng Diệp Mặc mới phi thăng lên Tiên Giới được bao nhiêu năm? Cho dù là mỗi giờ mỗi khắc đều luyện chế đan dược, thì cũng không thể nào có thể tấn cấp lên tông sư Tiên đan thất phẩm được.

- Ha ha, được, ta nhất định đi thu mua Tiên linh thảo.

Diệp Mặc cười ha hả. Bản thân hắn không phải là không thể tấn cấp tông sư Tiên đan cửu phẩm, mà là vì hắn không có một lượng lớn Tiên linh thảo cấp chín. Mà không có Tiên linh thảo, thì sẽ chẳng có cách nào để thử luyện chế đan dược cả. Không có một tông sư Tiên đan nào có thể dựa vào phán đoán mà có thể thành tựu tông sư Tiên đan cửu phẩm được cả, và Diệp Mặc cũng hiển nhiên là không được. Muốn đạt được đẳng cấp này, nhất thiết phải dựa vào thực tế. Dù là hắn dùng Tiên linh thảo để thí nghiệm so với những người khác thì ít hơn rất nhiều, nhưng vẫn phải cần có Tiên linh thảo để thí nghiệm thì mới được.

'Trát Khuê bí cảnh' kia hắn không thể đi vào, thì cũng không có vấn đề gì quá lớn, vì hắn có thể ở bên ngoài thu mua lại mà. Với tu vi hiện tại của hắn, thì có ai dám ngăn trở việc hắn thu mua Tiên linh thảo sao? Cho nên khi nghe nói sắp tới ở đây sẽ có một cái Bí cảnh mở ra, thì Diệp Mặc lập tức quyết định là sẽ phải đi thu mua Tiên linh thảo.

Việc tấn cấp tông sư Tiên đan cửu phẩm cũng là chuyện cực kỳ trọng yếu. Hiện hắn đã có 'Đế la chi', nhưng nếu không thể tấn cấp lên tông sư Tiên đan cửu phẩm, thì cũng không có cách nào để luyện chế 'Đế hoàn đan' cả. Tuy hiện tại tu vi của hắn bị mắc kẹt không thể tiến thêm, nhưng một khi hắn đạt tới Tiên Tôn viên mãn, thì điều đầu tiên hắn cần làm là luyện chế 'Đế hoàn đan'. Cho nên việc tấn cấp lên tông sư Tiên đan cửu phẩm đối với hắn là vô cùng trọng yếu.

Huống chi 'Đế hoàn đan' mà hắn cần luyện chế còn thiếu một số loại Tiên linh thảo phụ trợ khác. Mà những Tiên linh thảo đó nhất định là có thể thu mua ở bên ngoài Bí cảnh kia rồi.

- Diệp tông chủ, tôi ở lại Huyền Lôi Tiên lầu trong Trát Khuê Tiên thành này. Nếu như Diệp tông chủ là vừa mới đến đây, thì có thể đi tới Huyền Lôi Tiên lầu của tôi để nghỉ lại.

Nông Viêm Tiên Đế biết rõ Diệp Mặc sẽ đi thu mua Tiên linh thảo, cho nên liền chủ động đưa ra lời mời.

Diệp Mặc nghe tên Huyền Lôi Tiên lâu đã biết rõ đó là Tiên lầu thuộc về Huyền Lôi Đế tông, cho nên hắn liền khoát tay:

- Tôi ở đây còn có một số việc cần giải quyết, nên Nông Viêm huynh xin cứ tự nhiên. Hẹn gặp lại khi Bí cảnh đã mở ra.

Nông Viêm Tiên Đế cũng khá hiểu Diệp Mặc, cho nên lập tức ôm quyền cáo từ.

Nếu Úc Tạ đối với Trát Khuê Tiên thành đã rất quen thuộc rồi, thì Diệp Mặc cũng có thể hỏi thăm Úc Tạ, căn bản không cần phải hỏi Nông Viêm Tiên Đế về chuyện của hội đấu giá.

- Diệp Mặc, làm sao anh đột nhiên lại trở thành Tiên Vương rồi? Còn không sợ cả Tiên Đế nữa?

Úc Tương thấy Nông Viêm Tiên Đế rời đi, thì liền khôi phục lại tâm tình, lập tức hưng phấn hỏi Diệp Mặc.

- Úc Tương, đã nói với muội rồi, không được phép vô lễ.

Úc Tạ lại quát lên một tiếng.

Diệp Mặc liền khoát tay với Úc Tạ. Hắn không thích người có tính cách như Úc Tạ. Tương đối mà nói, thì hắn thích nói chuyện với Úc Tương hơn.

- Tôi chỉ là gặp một ít cơ duyên mà thôi.

Diệp Mặc đơn giản trả lời một câu, liền chuẩn bị hỏi thăm Úc Tạ về chuyện của Nhiếp Song Song.

Nhưng Úc Tạ dường như hiểu rõ tâm tình của Diệp Mặc, cho nên cô không đợi Diệp Mặc hỏi, thì liền chủ động nói:

- Năm đó sau khi tôi cứu tỉnh Song Song, thì ngay lần đầu tiên tôi đưa nó ra ngoài, đã bị người khác nhìn trúng và đưa đi rồi.

- Là ai?

Sắc mặt Diệp Mặc lập tức trầm xuống. Hắn cho rằng gặp được Úc Tạ, thì muốn gặp lại Nhiếp Song Song cũng là chuyện dễ dàng. Hắn không nhất định là phải đưa Nhiếp Song Song đi, nhưng hắn nhất định là phải gặp được Nhiếp Song Song. Sau khi biết được cô bình yên vô sự, thì hắn mới có thể an tâm được. Nếu như Song Song nguyện ý đi cùng hắn, thì hắn nhất định sẽ đưa Nhiếp Song Song đến Mặc Nguyệt.

Úc Tạ nhanh chóng giải thích:

- Là nhị cung chủ của Băng Thần Cung. Ngày đó vừa vặn là ngày cô đi vào Trung Thiên Vực, cho nên sau khi nhìn thấy Song Song, thì cô lập tức muốn thu Song Song làm đệ tử. Đối mặt với Băng Thần Cung, thì tôi căn bản là không dám có bất kỳ phản bác nào, mà chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy đưa Song Song đi. Cũng may Băng Thần Cung là một Đế tông, cho nên nơi mà Song Song đến dù sao cũng mạnh mẽ hơn chỗ của tôi.

Băng Thần Cung? Diệp Mặc lập tức nhớ tới việc mình cũng có chút liên quan tới Băng Thần Cung. Hắn ở Vô Tâm Hải giết cung chủ Thủy Thần Cung Lãng Anh. Nghe nói là cái Thủy Thần Cung này có liên quan với Băng Thần Cung. Điều này còn chưa tính, vì bản thân hắn với Băng Thần Cung cũng có một chút liên quan nữa.

Đó là việc trước kia khi hắn vào Băng Thần cấm địa đã nhận được một viên Thanh Châu Tiểu thế giới. Bên trong hạt châu kia còn có một tuyệt thế mỹ nữ tên là Thanh Như. Coi như là tới hiện tại, thì Diệp Mặc cũng chưa từng gặp qua cô gái nào có thân thể hoàn mỹ hơn nàng. Cho dù là thân thể của Chân Băng Du, thì tối đa cũng chỉ ngang bằng nhau mà thôi.

Nghĩ tới thân thể hoàn mỹ kia của Chân Băng Du, thì trong lòng Diệp Mặc cũng có chút xao động. Hắn âm thầm lắc đầu. Chân Băng Du đồng hành với hắn một thời gian dài như vậy, thậm chí còn có một lần khỏa thân ở trước mặt hắn và nói rằng cô hoàn toàn nguyện ý nữa, nhưng hắn thì lại không muốn mình có thêm một người phụ nữ. Không nghĩ tới rằng bây giờ

cô ấy không ở bên người mình, thì mình ngược lại lại có chút tưởng niệm, đây chẳng phải quá tồi tệ sao.

Úc Tạ thân là một nữ nhân, cho nên cực kỳ mẫn cảm. Biểu lộ của Diệp Mặc có chút trầm lại, thậm chí còn có chút thần thái không được tự nhiên, cô lập tức cũng đã cảm nhận được. Nhưng cô không biết là Diệp Mặc đang nghĩ tới Chân Băng Du, cho nên cô chỉ nghĩ rằng Diệp Mặc đang nhớ tới Nhiếp Song Song. Rất có thể cô gái Nhiếp Song Song kia chính là người yêu của Diệp Mặc.

Nghĩ tới đây, thì cô lại nhanh chóng nói tiếp:

- Ba vị cung chủ của Băng Thần Cung đều là Tiên Đế, nghe nói ngoại trừ ba vị cung chủ là Tiên Đế ra, thì còn có một vị thái thượng Tiên Đế nữa. Tại Thanh Vi Thiên coi như là một Đế tông cao cấp.

- Băng Thần Cung nằm ở Thanh Vi Thiên sao?

Diệp Mặc kinh ngạc.

Úc Tạ lập tức đáp:

- Tông môn Băng Thần Cung này có chút phức tạp. Bọn họ ở cả Hạ Thiên Vực và Trung Thiên Vực đều có tông môn, nhưng về sau tông môn ở Hạ Thiên Vực và Trung Thiên Vực đều tan thành mây khói, chỉ còn lại Băng Thần Cung ở Thanh Vi Thiên thuộc Thượng Thiên Vực mà thôi. Mà Băng Thần Cung ở Thanh Vi Thiên cũng rất ít khi xuất thế, cho nên người bình thường đều bỏ qua sự hiện hữu của họ. Dù là Băng Thần Cung có bốn vị Tiên Đế, nhưng cũng không khiến cho nhiều người phải chú ý.

- Một Đế tông, vậy mà chi thứ của nó lại bị diệt sao?

Diệp Mặc có chút khó hiểu.

Úc Tạ vẫn cẩn thận giải đáp cho Diệp Mặc:

- Băng Thần Cung lúc đầu thì chỉ luôn thu nữ đệ tử. Nhưng về sau lại bắt đầu tuyển nhận cả nam đệ tử. Hon nữa tu luyện của Băng Thần Cung rất đặc biệt, cho nên khi nam nữ đệ tử cùng tu luyện một chỗ, đã tạo thành một ít sự phức tạp.

Diệp Mặc không nói gì, vì hắn biết rõ loại phức tạp mà Úc Tạ nói chính là cái ý tứ dâm loạn kia.

- Vốn Băng Thần Cung có ý nghĩa là băng thanh ngọc khiết, đại biểu cho sự thánh khiết vô thượng. Nhưng sau khi tình hình như vậy xuất hiện, thì lại khiến cho Băng Thần Cung gần như là chẳng khác gì so với Ma Hoan tông cả. Điều này khiến cho các trưởng lão trong tông môn xẩy ra tranh cãi. Một số người nói Băng Thần Cung không nên tuyển nhận nam đệ tử, còn một số lại nói điều này là do không quản lý tốt tông môn. Kết quả là trong Băng Thần Cung đã bạo phát ra một hồi đại loạn. Trận bạo loạn này đã khiến cho nguyên khí của Băng Thần Cung đại thương.

Úc Tạ hiển nhiên biết khá rõ chuyện này. Cũng không biết là cô điều tra nó sau khi sự việc Nhiếp Song Song xảy ra, hay là đã sớm biết rồi. Chỉ thấy cô tiếp tục nói:

- Sau khi nội loạn, thì vài vị trưởng lão giữ ý kiến chỉ thu nhận nữ đệ tử đã rời khỏi Băng Thần Cung. Mà một số trưởng lão có thực lực khác cũng rời đi khiến cho thực lực của Băng Thần Cung sau nội loạn giảm mạnh. Về sau vì vị trí sơn môn của Băng Thần Cung rất tốt, cho nên sau mấy lần những môn phái khác của Tiên Giới tranh đoạt, Băng Thần Cung cũng dần dần tan thành mây khói, bị môn phái khác tiêu diệt.

- Băng Thần Cung ở Thanh Vi Thiên chính là những trưởng lão đã rời đi thành lập nên đúng không?

Diệp Mặc lúc này đã hiểu được một chút.

Úc Tạ gật đầu:

- Phải. Những trưởng lão kia sau khi đi thì đã mang theo chín phần mười các công pháp và truyền thừa, lặng lẽ thành lập một Băng Thần Cung mới ở Thanh Vi Thiên. Thẳng đến khi Băng Thần Cung trước kia đã bị tiêu diệt vô số năm, thì mọi người mới dần dần biết đến một Băng Thần Cung mới. Bất quá lúc này Băng Thần Cung mới đã có thực lực Đế tông, cho nên không có bất kỳ tông môn nào dám coi thường họ cả. Ngoại trừ 'Mười một Hạ Thiên Vực' rất ít người biết đến Băng Thần Cung ra, thì đại bộ phận người của Trung Thiên Vực và Thượng Thiên Vực đều biết Băng Thần Cung là một Đế tông cường đại chỉ thu nhận nữ đệ tử.

- Băng Thần Cung ở vị trí nào?

Diệp Mặc lập tức hỏi. Hắn quyết định sau khi hoàn tất chuyện ở đây, thì sẽ đi một chuyến tới Băng Thần Cung. Hơn nữa hắn cũng muốn đi Thanh Vi Thiên để chiếu cố tên Táp Không Đại Đế kia. Hắn tin rằng Táp Không Đại Đế kia cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

- Diệp huynh, vị trí của cái Băng Thần Cung kia thì không có ai biết cả, chỉ biết là nó nằm ở trên một ngọn núi băng của Thanh Vi Thiên mà thôi. Hơn nữa bọn họ đối với đàn ông luôn có sự chán ghét cực độ. Nghe nói một khi có đàn ông xuất hiện ở chỗ họ, thì sẽ lập tức giết ngay. Với thực lực của bốn Tiên Đế họ, thì cho dù là Vị Phong Đại Đế cũng không muốn động chạm tới họ...

Úc Tạ nói xong thì liền bận tâm mà nhìn Diệp Mặc. Cô không biết Nông Viêm Tiên Đế vì cái gì lại sợ Diệp Mặc, nhưng bốn vị Tiên Đế của Băng Thần Cung không phải là hạng người dễ nói chuyện. Lúc trước khi vị nhị cung chủ kia muốn dẫn Nhiếp Song Song đi, thì ngay cả nửa câu cô cũng không dám phản bác lại.

Diệp Mặc hiểu rõ ý của Úc Tạ, nhưng cũng không muốn giải thích. Theo như Úc Tạ nói, thì Úc Tạ cũng hoàn toàn không biết rằng Băng Thần Cung nằm chính xác là ở đâu.

Cho nên Diệp Mặc cũng không tiếp tục hỏi thăm chuyện của Băng Thần

Cung nữa, mà liền đổi đề tài:

- Cô có biết gần đầy Trát Khuê Tiên thành có mở cái hội đấu giá nào không?

Úc Tạ thấy Diệp Mặc không hỏi thăm chuyện Băng Thần Cung nữa, thì liền nhẹ nhàng thở ra rồi nói:

- Bởi vì 'Trát Khuê bí cảnh' vài ngày nữa là sẽ mở ra, cho nên hôm nay chính là ngày Trát Khuê Tiên thành mở ra một hội đấu giá cao cấp. Tôi cùng sư muội cũng đã mua một cuốn sách giới thiệu, nhưng nghe nói lần này đều là đấu giá thứ cao cấp, hơn nữa còn có một ít phù lục, Tiên đan, pháp bảo cần thiết khi tiến vào 'Bí cảnh' nữa.

Quả nhiên là như vậy. Diệp Mặc vừa nghe thì lập tức hiểu được. Thật sự là mỗi lần có hội đấu giá lớn, thì đều không thể thiếu tên Tiên Đế áo tím kia. Thêm lần này nữa, thì mình đã thấy y tham gia ba hội đấu giá rồi. Chỉ cần y tham gia hội đấu giá đêm nay, thì cái 'Ụ đá' kia hắn nhất định phải đạt được.

Diệp Mặc lấy ra một kiện pháp bảo Tiên kiếm cực phẩm đưa cho Úc Tạ rồi nói:

- Năm đó đa tạ cô đã cứu Song Song. Cái này tặng cho cô.

Nói xong thì hắn lại lấy ra một bình ngọc đưa cho Úc Tương:

- Hi vọng cô sớm ngày có thể tấn cấp lên Tiên Vương. Còn nữa, tôi muốn đi Trát Khuê Tiên thành, chờ sau khi 'Trát Khuê bí cảnh' mở ra, thì tôi sẽ ở bên ngoài 'Bí cảnh' thu mua Tiên linh thảo. Nếu như cô ở trong 'Bí cảnh' đạt được Tiên linh thảo, thì có thể bán cho tôi. Xin cáo từ.

Nói xong thì Diệp Mặc liền xoay người, sau một lát thì liền biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1897

Vật Thần Bí

Sư tỷ, anh chàng Diệp Mặc này sao giầu có thế? Vừa ra tay là đã cho tỷ một kiện Tiên khí cực phẩm. Muội nghĩ hẳn là hắn muốn cảm tạ năm đó tỷ đã cứu cô gái Nhiếp Song Song của hắn kia phải không?

Úc Tương hâm mộ nhìn thanh Tiên khí cực phẩm trong tay Úc Tạ rồi nói.

Úc Tạ hơi đỏ mặt. Năm đó cô nói rằng Diệp Mặc đời này chỉ có thể tu luyện tới Kim Tiên, thậm chí cho Diệp Mặc một chút đan dược và Tiên tinh không đáng vào đâu. Nhưng không thể tưởng tượng được là người ta đảo mắt đã đưa lại cho cô một thanh Tiên khí cực phẩm, đây quả thực là hào phóng quá mức rồi.

Cô cũng không biết rằng cái Tiên khí cực phẩm này đối với Diệp Mặc thì cũng chỉ tương đương hơn vạn Tiên tinh năm đó cô tặng hắn mà thôi. Ngoài ra mà nói thì thứ mà Diệp Mặc cho Úc Tương thì còn trân quý hơn một chút.

Úc Tương hết sức hâm mộ thanh Tiên khí cực phẩm của sư tỷ, lập tức mở bình ngọc của mình ra. Khi cô nhìn thấy một viên Tiên đan duy nhất trong bình, thì lập tức trở nên ngây ngẩn, theo bản năng thốt lên:

- 'Y vương đan'...

Úc Tạ vẫn đang chăm chú xem thanh Tiên khí cực phẩm liền bị lời nói của Úc Tương làm sợ ngây người theo. Cô lập tức quay sang nắm lấy bình ngọc ủa Úc Tạ, phát hiện ra quả nhiên đó là một viên 'Y vương đan', hơn nữa

còn là một viên đan dược hạng nhất.

- Nhanh chóng thu lại, chúng ta đi!

Úc Tạ liền nhìn xung quanh một chút, sau đó nhanh chóng kéo Úc Tương đi theo hướng Diệp Mặc vừa biến mất, quay về Trát Khuê Tiên thành.

...

Trên quảng trường của Tiên Cung Thương lâu, thương lâu lớn nhất của Trát Khuê Tiên thành hiện giờ đã đầy ắp người, vì lúc này 'Trát Khuê bí cảnh' đã sắp mở ra, và có rất nhiều người tới đây để tham gia hội đấu giá. Nhưng đẳng cấp của hội đấu giá lần này cực kỳ cao, ngay cả vào cửa cũng đã là cái giá một trăm ngàn Tiên tinh một người rồi. Rất nhiều người đều có chút không nỡ, vì một trăm ngàn Tiên tinh có thể mua được rất nhiều thứ tốt.

Cho nên một số tiên nhân tiếc của đều ở phía ngoài quảng trường của thương lâu bầy bán quầy hàng, mua bán trao đổi đồ vật theo riêng ý mình. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã tạo thành một cái phường thị tạm thời vô cùng náo nhiệt rồi.

Diệp Mặc sau khi đi vào sàn bán đấu giá, thì vé thường của hội đấu giá đã bán hết, chỉ còn lại hàng ghế giá năm trăm ngàn Tiên tinh đằng trước. Còn phòng riêng thì không cần phải nghĩ đến. Những tông môn tới nơi này, đều đã đặt trước hết các phòng rồi. Còn Diệp Mặc tới chậm, có được chỗ ngồi giá năm trăm ngàn Tiên tinh đã là tốt rồi.

Diệp Mặc cũng không phàn nàn gì, trực tiếp lấy ra năm trăm ngàn Tiên tinh để mua một chỗ ngồi ở hàng trước. Với hắn mà nói thì lần tham gia hội đấu giá này chỉ có một việc duy nhất, đó chính là mua được cái 'Ụ đá' kia. Qua hai lần trước thì hắn tin rằng, một khi tên Tiên Đế áo tím kia tới, thì nhất định là sẽ cầm 'Ụ đá' thật đến để câu cá. Tất nhiên nếu y thật sự cầm 'Ụ đá' đến để câu cá, thì lần này chính là tình thế bắt buộc đối với hắn.

Trừ cái 'Ụ đá' ra, thì những thứ khác hắn chẳng thèm quan tâm tới. Trừ phi là có Tiên linh thảo cấp chín, thì hắn mới cần thiết mua lại. Nhưng Diệp Mặc cũng biết, bởi vị sự kiện 'Bí cảnh' mở ra, cho nên lần này rất nhiều đại năng của các tông môn lớn đều đến đây.

Cho nên cái hội đấu giá này chính là vì những đại năng đó mà mở ra, và vì cả việc 'Bí cảnh' mở ra nên mới tổ chức. Hẳn là pháp bảo, phù lục cùng với Tiên đan mới là nhiều nhất, còn Tiên linh thảo thì chắc là sẽ rất khó gặp.

Sau hai canh giờ thì hội đấu giá đã chính thức mở ra. Diệp Mặc là người đầu tiên đi vào. Hắn biết rằng nếu như tên Tiên Đế áo tím kia muốn câu cá, thì chắc chắn sẽ không để cái 'Ụ đá' ra phía sau, bởi vì tên Tiên Đế áo tím đó cũng sẽ không vì một cái 'Ụ đá' mà lưu lại chỗ này bao lâu cả.

Vé ghế giá 500 ngàn Tiên tinh so với vé ghế 100 ngàn Tiên tinh thì gần như là chẳng khác gì nhau, chỉ là chỗ ngồi sẽ gần hơn một chút mà thôi. Xung quanh có mấy cái bình phong đơn giản ngăn trở, những chiếc bình phong này thì ngay cả thần thức cũng chẳng ngăn trở được chút nào, cho nên căn bản là có cũng như không. Chỉ là để cho người ta có chút cảm giác an tâm về mặt tâm lý mà thôi.

Sàn đấu giá vô cùng lớn, hơn nữa còn là bài trí tất cả khách hàng ngồi ở cả bốn phía, bàn đấu giá thì nằm ở giữa hội trường và cũng là một cái bàn rất lớn. Xung quanh còn có cả trận pháp ngăn chặn, như vậy thì số người tới hội đấu giá này phải nhiều hơn các hội đấu giá thông thường rất nhiều. Mỗi lần tổ chức hội đấu giá, thì vé vào cửa không thôi cũng có thể thu nhập được 10 tỷ Tiên tinh rồi. Nhưng gặp phải hội đấu giá như thế này, thì quả thực là thu được lợi nhuận lớn ngay từ khoản bán vé rồi.

Diệp Mặc biết rõ hắn sẽ không ngây ngốc ở trong cái hội đấu giá này bao lâu, cho nên cũng không để ý. Đây là lần đầu tiên hắn ngồi trong đại sảnh để tham gia một cái hội đấu giá. Nếu là trước kia, thì hắn không dám làm như vậy. Đôi khi có thực lực cường đại, thì có thể giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

Ngồi ở đại sảnh để tham gia hội đấu giá, thì khi rời đi gần như tất cả mọi người đều nhìn thấy. Còn ở trong phòng để tham gia hội đấu giá, thì khi mình rời đi sẽ không có ai biết cả, đây chính là điểm khác nhau. Đương nhiên đó là trong loại phòng mà thần thức của người khác không quét vào được, cho nên dù là mua cái gì đó thì cũng sẽ không có ai biết cả.

Người tham gia hội đấu giá lúc này cũng đang lục tục tiến vào. Có rất ít người dùng thần thức để quét loạn tứ phía. Vì người tới nơi này để tham gia hội đấu giá, không có một người nào là nhân vật đơn giản cả. Rất nhiều người ghét việc bị người khác dùng thần thức dò xét. Cho nên một khi ở đây đắc tội với người khác, thì không phải là tới để tham gia hội đấu giá nữa rồi, mà là đến để nộp mạng đấy.

Diệp Mặc càng sẽ không dùng thần thức để quét lung tung. Vì nếu tên Tiên Đế áo tím kia đã xuất hiện ở Trát Khuê Tiên thành, thì khả năng y vì hội đấu giá này mà đến là rất lớn, cho nên Diệp Mặc cũng không sợ việc đối phương không tiến vào.

Nửa nén hương sau, toàn bộ người tham gia hội đấu giá đã tiến vào sàn đấu giá. Cửa lớn của sàn đấu giá lúc này lập tức đống lại.

Đứng ở giữa hội trường là một nữ tiên cực kỳ xinh đẹp. Vị nữ Đại La Tiên này chẳng những ăn mặc thiếu vải, hơn nữa còn là dạng quần áo bó sát, khiến cho những chỗ lồi lõm trên người nổi bật rõ ràng, thoạt nhìn đã thấy rất đáng chú ý rồi. Thêm nữa vị nữ Đại La Tiên còn có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, cho nên chỉ vừa mới đứng vào giữa hội trường thôi đã lập tức trở thành tiêu điểm rồi.

Diệp Mặc cũng thầm khen. Cái hội đấu giá này cùng với những hội đấu giá khác của Tiên Giới quả thật là khác biệt. Không ngờ lại đưa một vị nữ Đại La Tiên bắt mắt như vậy đến chủ trì hội đấu giá, đúng là một điểm sáng. Diệp Mặc sau khi phi thăng lên Tiên Giới, thì rất ít khi tham gia các hội đấu giá. Tuy cũng từng tham gia mấy lần, nhưng loại tình huống này vẫn là lần đầu tiên hắn thấy. Lần trước hắn tham gia hội đấu giá ở Thanh Vi Thiên cũng là một vị nữ Đại La Tiên. Tuy là vị nữ Đại La Tiên kia cũng cực kỳ

đẹp, nhưng về vẻ phong tình thì chưa bằng một phần mười vị nữ Đại La Tiên trước mặt này.

- Cảm tạ các vị tiền bối đã đến tham gia hội đấu giá của Tiên Cung Thương Hội chúng tôi. Tôi là chủ trì hội đấu giá lần này Hàm Yên...

Sau khi vị nữ Đại La Tiên tự giới thiệu mình xong, thì một đạo thần thức cường hãn lập tức quét qua toàn bộ sàn đấu giá. Đạo thần thức này đảo qua trên người Diệp Mặc, thì Diệp Mặc lập tức biết người này tuyệt đối phải là Tiên Đế hậu kỳ. Ý tứ của đạo thần thức này thì tất cả mọi người đều hiểu. Đó là hội đấu giá lần này có Tiên Đế trấn thủ, cho nên người tham gia hội đấu giá chính mình phải tự tuân thủ quy tắc của hội đấu giá, nếu không thì hãy tự gánh lấy hậu quả.

Có thể tới tham gia hội đấu giá, thì không có một ai là kẻ ngốc cả, cũng sẽ không ai gây chuyện ở nơi như thế này cả. Có thể tổ chức được hội đấu giá ở Trát Khuê Tiên thành, thì sao có thể là một thương hội đơn giản được?

Chờ khi đạo thần thức kia đã quét qua hết toàn trường, thì lúc này Hàm Yên mới cười khanh khách nói:

- Lần đấu giá này có một vật phẩm thần bí sẽ được đem ra đấu giá, hơn nữa là vật phẩm cấp cao nhất của Tiên Giới. Hàm Yên tin tưởng, sau khi vật phẩm đấu giá kia được đưa ra ngoài, thì mỗi người ở đây đều sẽ mơ tưởng có được nó...

Sau khi cô gái này nói xong, thì ngay cả Diệp Mặc cũng muốn biết cái vật phẩm đấu giá đó là gì. Lời nói của cô gái tên Hàm Yên kia quả thật là có lực mê hoặc quá lớn, hơn nữa cũng cực kỳ hấp dẫn.

Khi mà tất cả mọi người đều hi vọng vị nữ Đại La Tiên kia nói ra xem đó là vật phẩm gì, thì Hàm Yên lại lập tức xoay chuyển chủ đề:

- Bất quá cái vật phẩm đấu giá đó sẽ được lùi lại đằng sau một chút, xin mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi, tuyệt đối sẽ không khiến cho mọi người

chờ đợi uổng công đâu. Hôm nay kiện vật phẩm thứ nhất được đem ra đấu giá là một quả 'Đế mộc lam quả', loại 'Đế mộc lam quả' tại Tiên Giới căn bản là rất khó có thể nhìn thấy, hơn nữa loại 'Đế mộc lam quả' này có thể giúp cho Tiên Đế đề thăng thêm một cấp mà không có bất kỳ tác dụng phụ nào...

Những lời này của Hàm Yên lập tức đã khiến cho một số người trở nên hưng phấn, đặc biệt là những Tiên Đế cùng với Tiên Tôn. Loại 'Đế mộc lam quả' này vậy mà lại không phải là vật phẩm đấu giá cao cấp, vậy thì cái vật phẩm đấu giá cao cấp kia phải thuộc loại trâu bò thế nào chứ?

Diệp Mặc nghe được rằng thứ đầu tiên đấu giá không ngờ là một quả 'Đế mộc lam quả', thì trong nội tâm lập tức chấn động vô cùng. Hắn không thể ngờ được rằng mới bắt đầu đã xuất hiện thứ nghịch thiên như vậy, đây chính là thứ để cho Tiên Đế dùng đấy.

Thượng Thiên Vực tuy rằng có không ít Tiên Đế, nhưng cũng thực sự là không nhiều. Một cái Thiên Vực cộng lại cũng không quá hai chục người mà thôi. Một Thiên Vực có thực lực cường đại cũng không vượt quá năm mươi người. Mà một Thiên Vực thì rộng lớn như thế nào? Đại lục Lạc Nguyệt ném vào loại Thiên Vực này thì cũng chỉ là một gốc khuất nhìn không thấy mà thôi.

Hiện tại thì sao mà thứ dành cho Tiên Đế sử dụng lại có thể xuất hiện trên sàn đấu giá vậy? Nhưng đây cũng không phải là điều khiến Diệp Mặc khiếp sợ nhất, mà khiến Diệp Mặc khiếp sợ nhất chính là có người nhận ra được loại quả này tên là 'Đế mộc lam quả'.

Hắn có thể biết được tên nó là 'Đế mộc lam quả', là nhờ ngọc giản của Khai Nỉ. Hiện tại ở đây cũng có người biết được tên loại quả này, vậy cũng có nghĩa là có Thánh Đế khác đã nhận biết được loại quả này. Mà tên Thánh Đế kia cũng có được tin tức giống như của Khai Nỉ.

Lúc trước tên đại năng xuất hiện ở Tiên Giới sau khi bị các Thánh Đế giết chết, thì sau đó Chân Thánh Đế cũng bị những Thánh Đế khác vây công mà tự bạo. Vậy những đồ vật của vị đại năng kia tản mát ở khắp nơi, cho nên

khi Khai Nỉ có thể có được, thì đương nhiên là những Thánh Đế khác cũng có khả năng đạt được.

'Đế mộc lam quả' vừa xuất hiện, thì lập tức đã có người ra giá. Tiếng báo giá hiển nhiên là truyền tới từ trong phòng. Và quả 'Đế mộc lam quả' kia rất nhanh đã lên tới cái giá năm tỷ Tiên tinh cộng thêm một cái Tiên linh mạch cực phẩm. Cái giá tiền này cho dù là một Tiên Tôn bình thường cũng không thể ra nổi, vì không phải là vấn đề ở năm tỉ Tiên tinh kia, mà là cái Tiên linh mạch cực phẩm kia.

Thực tế thì Diệp Mặc biết rõ, đối với những Tiên Đế trước đó có mặt ở trong cái cung điện kia, thì cái giá tiền này cũng không cao. Lúc trước hắn ở trong cái cung điện kia chỉ điểm cách phá giải cấm chế cho mọi người, thì đều là cái giá năm cái Tiên linh mạch cực phẩm lận.

Bất quá trước khác, giờ khác. Hiện tại nếu đã đi ra ngoài, thì giá trị của một cái Tiên linh mạch cực phẩm lập tức sẽ khôi phục lại giá trị vốn có của nó. Cho nên cái giá một Tiên linh mạch cực phẩm đã là cực cao rồi. Hơn nữa Diệp Mặc đoán rằng sở dĩ quả 'Đế mộc lam quả' kia chỉ bán ra với giá một cái Tiên linh mạch cực phẩm cùng năm tỷ Tiên tinh, là vì nguyên do liên quan tới hắn. Lúc trước ở bên trong cái cung điện kia hắn gần như đã đem Tiên linh mạch cực phẩm của chư vị Tiên Đế thu đi sạch sẽ, điều này đã khiến cho Tiên linh mạch cực phẩm trở nên khan hiếm.

Hiện tại những tên Tiên Đế này về tới Tiên Giới, thì những Tiên linh mạch cực phẩm đó đương nhiên là muốn bổ sung cho động phủ cùng tông môn của mình, hiển nhiên là không thể lấy ra để tiêu xài được rồi.

Diệp Mặc cũng khẳng định, tên Tiên Đế có thể lấy ra được một cái Tiên linh mạch cực phẩm này tuyệt đối là người đi ra từ cái cung điện kia, nếu không thì không có khả năng giàu có như vậy.

- Tiếp theo món thứ hai được đấu giá là...

Vị nữ Đại La Tiên kia cố ý dừng lại một chút, chờ cho lực chú ý của mọi

người được tập trung lại, thì cô mới nói tiếp:

- Vật phẩm được bán đấu giá thứ hai là một kiện Bán Thần khí, hơn nữa còn là một kiện pháp bảo phòng ngự Bán Thần khí Ngọc Lang minh Vụ Ấn. Giá của cái Ngọc Lang Minh Vụ Ấn này là hai trăm triệu Tiên tinh, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười triệu Tiên tinh...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1898

Đại Náo Đấu Giá Hội

Đại La nữ tiên này nói xong, cầm một cái ấn nhỏ to bằng lòng bàn tay lên, cái ấn đó dường như có một vụ khí nhàn nhạt bao quanh. Hơn nữa còn lộ ra một loại khí tức cực thần bí, khiến người ta vừa nhìn liền biết tiểu ấn này rất không tầm thường. Diệp Mặc rõ ràng cũng nhìn ra tiểu ấn này cũng không tầm thường, hắn cũng không muốn ra tay. Hắn có một Bát Cực Già Đỉnh bị hỏng, một khi Bát Cực Già Đỉnh này được chữa rồi, cũng là một Thần khí, so với tiểu ấn này cũng mạnh hơn nhiều.

Pháp bảo phòng ngự bán Thần khí lập tức thu hút sự chú ý của đám đông, giá cả cũng tăng vọt, nhanh chóng từ hai trăm triệu tiên tinh được nâng lên đến năm trăm triệu tiên tinh, cuối cùng bị một người trong phòng riêng mua mất.

Bán Thần khí và Thần khí hạ phẩm mặc dù cũng chỉ kém nhau tí chút, nhưng giá cả thì lại khác biệt như trời với đất, hoàn toàn không phải là thứ cùng đẳng cấp. Vì uy lực của bán Thần khí, so với Thần khí hạ phẩm cũng kém quá xa. Bán thần khí Ngọc Lang Minh Vụ ấn này có thể bán ra với cái giá như này, cũng coi là không tệ rồi.

Những thứ tiếp theo đều vượt quá dự liệu của Diệp Mặc, ngay cả Diệp Mặc cũng không ngờ, đẳng cấp đồ trong hội đấu giá này lại cao như vậy.

Mặc dù có mấy thứ Diệp Mặc cũng muốn có được, nhưng hắn lại cố nhẫn nhịn lại, trước khi hắn chưa lấy được ụ đá, thì cũng không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Diệp Mặc chú ý thấy những đồ trong hội đấu giá này càng tốt, thì những

người khác lại càng chú ý đến, không khí hội đấu giá càng lúc càng nóng lên.

Tiên phù cấp tám, Tiên đan cấp tám, thậm chí còn có một viên yêu đan cấp chín được đấu giá ra, hội đấu giá quả thực nóng đến cực điểm.

Tâm trạng của người khác càng lúc càng nóng và vội vàng, nhưng tâm trạng của Diệp Mặc thì lại càng lo lắng. Theo như những gì hắn đoán về người mặc áo bào tím kia, ụ đá đó chắc hẳn có thể lấy ra, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng ụ đá đó đâu.

Diệp Mặc không phải không nghĩ đến người mặc áo tím đó cũng đã bỏ qua suy nghĩ dùng ụ đá để thả mồi, dù sao thủ đoạn này của gã cũng không phải là bí mật. Nhưng thủ đoạn câu cá này đối với gã mà nói lại là cách tốt nhất, gã không sợ người khác biết trong tay mình có ụ đá, gã thậm chí cũng không sợ người khác biết gã đang câu con mồi, cái mà gã sợ là người có ụ đá, không biết ụ đá thứ năm trong tay gã.

Nếu như trong này tổ chức hội đấu giá lớn như này, nam nhân áo bào tím này xuất hiện trong đây, tại sao ụ đá của gã đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện?

Nếu như không phải sợ gây tức giận cho nhiều người, Diệp Mặc cũng muốn dùng thần thức quan sát các phòng trong hội đấu giá này rồi, hắn rất muốn biết nam nhân mặc áo bào tím đó có đến hay không.

Đại La nữ tiên Hàm Yên đứng giữa sàn đấu giá lúc này lại càng kiều diễm ướt át, nét mặt đầy vẻ xuân tình, dường như cô cũng bị cảnh tượng nóng hừng hực này kích thích rồi.

- Tin rằng mọi người cũng đã hài lòng với lần đấu giá này của chúng tôi, nhưng tôi muốn báo cho mọi người biết, hội đấu giá của chúng tôi lúc này mới bắt đầu lúc cao trào, tiếp theo tiến hành đấu giá chính là một thứ vô cùng thần bí như lúc trước tôi đã nói, trước khi chưa mở đồ này ra, tôi xin phép giới thiệu một chút...

Đại La nữ tiên tên Hàm Yên cũng rất thuộc kỹ xảo đấu giá, chỉ là vài câu nói, đã thu hút sự chú ý của đám đông về phía cô, đồng thời lại càng quan sát kỹ lưỡng hơn chính là đồ thần bí sắp được lấy ra kia.

Đợi sau khi ánh mắt của mọi người tập trung hết lại, Đại La nữ tiên này mới nói:

- Mọi người đều biết, ở Tiên giới quyết định một người có thể đạt đến trình độ cao như nào chính là có công pháp hay không, có lượng lớn tài nguyên tu luyện hay không, có cơ duyên tốt hay không. Nhưng những thứ này chỉ là thứ yếu. Tôi nghĩ nhân tố quan trọng nhất mọi người cũng đã biết rồi, đúng, đó chính là Tiên linh căn. Không có Tiên linh căn tốt, cho dù có nhiều tài nguyên đi nữa, có cơ duyên tốt đi nữa cũng không thể nào khiến anh thăng cấp lên trình độ cao hơn được.

- Tiên linh căn chuyển hóa thành Tiên nguyên cố định, thứ này ai có thể cải biến được? Chẳng lẽ Tiên tài có cải biến tư chất Tiên linh căn được bán đấu giá sao?

Lập tức có người hỏi.

Cái quan trọng nhất đối với người Tu Chân đương nhiên là linh căn, trong Tu Chân giới có thứ cải biến được tư chất linh căn, nhưng những thứ này đều là linh thảo cao cấp, hoặc là kỳ bảo cao cấp. Còn Tu Chân giả sau khi phi thăng thành Tiên, linh căn sẽ chuyển hóa thành Tiên linh căn.

Trong tình huống bình thường, khi linh căn chuyển hóa thành Tiên linh căn thì thuộc tính cơ bản cũng sẽ không biến đổi. Nhưng trong quá trình chuyển hóa, linh căn của rất nhiều người sẽ ra rất nhiều tạp chất, tạo thành tình trạng một người là thiên tài của Tu Chân giới, đến Tiên giới ngược lại lại biến thành người bình thường.

Đương nhiên cũng có một số linh căn sau khi chuyển hóa rồi, biến thành Tiên linh căn ưu tú hơn, người như này đều là đối tượng mà các đại môn phái truy đuổi.

Vì Tiên giới mặc dù có kỳ bảo biến đổi Tiên linh căn, nhưng so với Tu Chân giới thì cực kỳ ít, hơn nữa lại càng thêm quý giá. Ngay cả đến Tiên đế cũng chưa chắc có thể có được, những người bình thường thì cũng đừng có mơ. Cho nên những người đến hội đấu giá này sau khi nghe thấy Đại La nữ tiên này nói vậy, đều cho rằng là một loại Tiên linh thảo cải biến Tiên linh căn. Nếu như là loại Tiên linh thảo này, quả thực có thể mang đến một không khí vô cùng náo nhiệt.

Cho dù là Tiên đế, đối với thứ có thể thay đổi được Tiên linh căn như này, cũng vô cùng cần thiết.

Đại La nữ tiên kia thấy không khí của hội đấu giá đã bị cô đẩy lên cao, lúc này mới tiếp tục nói:

- Thứ được đấu giá tiếp theo đây cũng không phải là Tiên linh thảo có thể thay đổi được Tiên linh căn nào...

Nói xong không đợi những người có mặt hỏi thăm, cô liền nói tiếp:

- Mà là một nữ tu Tiên Thiên Tiên Thuần Băng linh căn với chân nguyên còn chưa chuyển hóa...

Câu này vừa được nói ra, toàn bộ hội trường đấu giá liền ầm ầm lên.

Tiên Thiên Tiên Băng linh căn chính là chỉ sau khi sinh liền có linh căn, loại linh căn này thời kỳ đầu tốc độ tu luyện cũng không nhìn ra được, nhưng một khi thăng cấp Kiếp Biến rồi, tốc độ tu luyện sẽ rất nhanh. Hơn nữa tu sĩ có loại linh căn này sau khi phi thăng Tiên giới linh căn sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ có thể càng ngày càng tinh khiết hơn.

Loại linh căn này vì là Tiên linh căn, cho nên sau khi phi thăng Tiên giới, trong tình huống chân nguyên còn chưa chuyển hóa thành Tiên nguyên, sẽ có thể bị người khác cướp đi. Hơn nữa cách cướp đi cũng vô cùng đơn giản, chỉ cần nam nữ song tu một lần là được rồi.

Nếu như anh có được tu sĩ có Tiên Thiên Băng linh căn này, chỉ cần

chân nguyên của đối phương còn chưa chuyển hóa, thì anh có thể cưỡng ép song tu, biến Tiên Thiên Băng linh căn của đối phương trở thành của mình, nhưng một khi đối phương bắt đầu tu luyện pháp quyết Tiên giới rồi, chân nguyên bắt đầu chuyển hóa Tiên nguyên, thì thế nào cũng không thể được.

Trên thực tế, ngoài song tu ra, cũng còn một cách khác có thể cướp được Tiên Thiên Băng linh căn của tu sĩ chưa chuyển hóa chân nguyên. Chỉ có điều cách song tu là đơn giản nhất, trực tiếp nhất mà thôi.

Cho nên bây giờ Đại La nữ tiên chủ trì hội đấu giá nói, có một tu sĩ Tiên Thiên Tiên Băng linh căn còn chưa bắt đầu chuyển hóa chân nguyên, hội trường hội đấu giá lập tức ầm ầm lên.

Có thể tưởng tượng, một khi dẫn tu sĩ Tiên Thiên Băng linh căn này đi, cho dù linh căn có kém đi nữa cũng không cần lo lắng tốc độ tu luyện chậm.

Dị Tiên Băng linh căn vốn dĩ là một trong những Tiên linh căn đỉnh cấp, bây giờ còn có một Tiên Thiên Thuần Băng linh căn, tư chất này quả thực nghịch thiên đến mức không thể nghịch thiên thêm được nữa. Có loại Tiên linh căn này, cho dù tài nguyên có thiếu một chút, cũng có hi vọng Vấn đỉnh Vô Thượng đại đạo.

Một số người cũng bắt đầu khâm phục thương lâu này rồi, Tiên Thiên Băng linh căn vốn dĩ là rất hiếm có, dường như vô số vạn năm cũng chưa chắc gặp được một người, cho dù là gặp được, người ta cũng bắt đầu tu luyện chuyển hóa thành Tiên nguyên rồi. Nhưng không ngờ, thương lâu này lại có thể có được một tu sĩ có loại Tiên Thiên Băng linh căn như này.

Đại La nữ tiên kia bỗng nhiên vẫy tay, lập tức liền có một bóng người xuất hiện bên cạnh cô, sau đó một người con gái cực xinh đẹp mặc váy hoa xanh xuất hiện trước mặt đám đông.

Người con gái này vẻ mặt vô cùng bi ai, rõ ràng là bị người khác chế trụ, không có cách nào thực hiện động tác của mình được.

- Nữ tu đẹp quá...

Một số người cũng đã thán phục, có một số người thậm chí không đợi Đại La nữ tiên đó ra giá, cũng đã bắt đầu đấu giá rồi. Một Tiên Thiên Thuần Băng linh căn cũng là một vui mừng vô cùng lớn rồi, bây giờ còn là một nữ tu xinh đẹp như này, sự sung sướng đó quả là không gì sánh nổi.

Nữ tu xinh đẹp như này, cho dù không thể nào thay đổi được Tiên linh căn của mình, mua về cũng là cam tâm tình nguyện.

Diệp Mặc đương nhiên biết Tiên Thiên Băng linh căn trước khi chưa chuyển hóa Tiên nguyên, cũng sẽ bị cướp đi một cách dễ dàng. Nhưng hắn cũng khâm phục hội đấu giá này, không ngờ đến tu sĩ Tiên Thiên Băng linh căn cũng có thể tìm được.

Nhưng sau khi Diệp Mặc nhìn thấy bóng người con gái mặc váy hoa xanh bị người dẫn đến kia, lập tức sắc mặt đại biến, hắn căn bản không nghĩ ngợi gì sải bước ra, trực tiếp xé tan trận pháp trước đài đấu giá kia, kéo người con gái đó vào trong lòng mình, đồng thời một cước đá bay Đại La nữ tiên tên Hàm Yên kia.

Hành động này của Diệp Mặc phát sinh nối tiếp, thậm chí không đến một giây, Đại La nữ tiên kia liền miệng phun máu tươi bị đá bay.

- To gan, dám làm loạn ở thương lâu Tiên Khuyết của ta, giết không tha...

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, đồng thời lĩnh vực Tiên đế mạnh mẽ bao trùm, khí thế vô cùng ác liệt.

Uy áp của Tiên đế hậu kỳ áp xuống đám đông Tiên nhân trong hội đấu giá, những người này lập tức cảm thấy hô hấp khó khăn, những người đến tham gia hội đấu giá này đều cố gắng vận công chặn lại uy áp này, trong lòng thầm mắng to Diệp Mặc ngu ngốc.

Thứ tốt ai mà chẳng muốn? Nếu như trong hội trường đấu giá có thể

nhìn thấy một thứ tốt như này liền cướp đi, vậy thì thế giới này loạn rồi. Những thứ tốt này đều là của Thánh đế, còn phải đấu giá cái gì?

Tiên đế kia dùng uy áp áp trụ lại toàn hội trường, căn bản không thèm ra tay với Diệp Mặc. Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương trung kỳ, đâu đáng để cho một Tiên đế hậu kỳ ra tay, lúc này bốn Tiên tôn bên đài đấu giá cũng đã ngay lập tức xông lên đài đấu giá, bốn người đồng thời ra tay với Diệp Mặc.

Chỉ là một Tiên Vương trung kỳ mà thôi, lại có bốn Tiên tôn cùng ra tay với Diệp Mặc, có thể thấy độ nghiêm khắc của hội đấu giá này.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lĩnh vực Tiên tôn cường đại được phóng ra, đồng thời Tử Đao mang theo vòng tròn màu tím, sau khi vòng tròn này hiện lên, bốn đường máu tươi lập tức bay múa, rơi lên trên đài đấu giá, hình thành một vòng tròn đỏ sáng chói.

Bộp bộp bộp...

Liên tiếp tám tiếng bộp bộp vang ra, đánh vào mép của đài đấu giá. Bốn vị Tiên tôn, chỉ trong vài giây, liền biến thành tám mảnh thi thể, không nhìn thấy Nguyên thần tràn ra, rõ ràng nguyên thần cũng bị một đao kia của Diệp Mặc tiêu diệt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1899

Tiên Đế Đại Chiến

Toàn bộ hội trường lập tức yên tĩnh trở lại, không có một âm thanh nào được phát ra. Những người đến hội đấu giá này không một ai là người đơn giản, Tiên đế Tiên tôn trong phòng riêng lại còn nhiều hơn.

Nhưng một đao kia của Diệp Mặc lại khiến những người trong này nín thở, một đao trong tích tắc giết chết bốn vị Tiên tôn. Bất luận tu vi của bốn vị Tiên tôn này như nào, một đao này của Diệp Mặc cũng đã là thần thông đứng đầu trong Tiên giới rồi. Cho dù là Tiên đế, cũng chỉ như này mà thôi.

Rất nhiều người đều hiểu, chuyện ngày hôm nay có thể không phải là chuyện đơn giản. Rất rõ ràng, người giết bốn vị Tiên tôn trên đài này cũng là Tiên đế, chỉ có điều hắn giấu tu vi của mình ở mức Tiên Vương mà thôi. Một số Tiên đế tính tình cổ quái không muốn thuê phòng, ngược lại lại ngồi ngoài đại sảnh, cũng không phải là chuyện kỳ quái gì.

Một số Tiên đế trong phòng cũng đã nhận ra Diệp Mặc, rất nhiều Tiên đế cũng giống như Diệp Mặc, từng ở trong đại điện đó một thời gian. Những Tiên đế này đương nhiên biết Diệp Mặc khó dây vào, cũng biết Diệp Mặc không phải hạng tầm thường. Nông Viêm Tiên đế cũng nhìn thấy Diệp Mặc, gã ngược lại lại có chút kinh ngạc. Diệp Mặc lợi hại, nhưng có lợi hại đi nữa cũng không thể nào khiêu chiến với thương lâu Tiên Khuyết như vậy? Thương lâu Tiên Khuyết có ba vị Tiên đế, nghe nói sau lưng còn có chỗ dựa thần bí.

Lúc này vị Tiên đế hậu kỳ của thương lâu Tiên Khuyết mới cảm thấy tình hình hình như không ổn, y ngay lập tức bay lên đài đấu giá.

Cho dù là thằng ngốc, y cũng biết Diệp Mặc không phải Tiên Vương. Một Tiên Vương với một đao có thể giết chết được bốn vị Tiên tôn sao? Cái này lừa ai. Đối phương chẳng những không phải Tiên Vương, hơn nữa cũng không kém gì một Tiên đế như y, tu vi thậm chí còn cao hơn y một bậc.

- Tôi là Khích Vũ Tiên đế của thương lâu Tiên Khuyết, anh là ai? Muốn đại náo hội đấu giá của thương lâu Tiên Khuyết của tôi sao? Cho dù anh là Tiên đế đỉnh phong, cũng cần có trách nhiệm với chuyện ngày hôm nay.

Một Tiên đế hạ xuống đài đấu giá, cũng không động thủ ngay, mà lại hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc là một Tiên đế, thậm chí tu vi còn cao hơn Tiên đế y, động thủ càng muộn thì càng có lợi hơn cho thương lâu. Thương lâu Tiên Khuyết cũng không phải chỉ có một Tiên đế y, chỉ là vì đẳng cấp của hội đấu giá lần này quá cao, cho nên hắn với tư cách là Tiên đế cao cấp nhất của thương lâu Tiên Khuyết, lúc này mới đến đây trấn thủ.

Diệp Mặc làm gì để ý đến vị Tiên đế này, khi hắn nhìn thấy nữ tu bị đem ra làm vật đấu giá là Đường Bắc Vi, lửa giận của hắn đã cháy ngập trời rồi. Đừng nói là thương lâu Tiên Khuyết chỉ là một tổ chức thương hội, có vài vị Tiên đế, cho dù bốn tên Đại đế đứng trước mặt hắn, hắn cũng giết không tha.

Trong nháy mắt khi Đường Bắc Vi nhìn thấy Diệp Mặc, trong mắt chỉ có vô cùng kích động cùng kinh hỉ, mũi của cô cũng có chút cay cay, nước mắt tràn đầy hốc mắt. Cô có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Diệp Mặc trong nháy mắt lúc vị Tiên đế này nói chuyện, cũng hoàn toàn giải khai cấm chế trên người Tô Tĩnh Văn rồi.

- Anh...

Cấm chế của Đường Bắc Vi trong nháy mắt được giải khai, rốt cục cũng không kìm chế nổi sự bi ai cùng oan ức trong lòng, ngay lập tức liền nhào

vào trong lòng Diệp Mặc.

Cùng Diệp Mặc chia ra đã hai trăm năm rồi, mà khi cô cho rằng mình cũng không thể nào gặp lại ca ca Diệp Mặc của mình nữa, thì lại phát hiện đúng lúc cô bất lực, bi ai nhất, ca ca đột nhiên lại xuất hiện trước mặt cô.

Khi cô đứng trước đài đấu giá đối diện với vô số ánh mắt trần trụi cùng trắng trợn nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt cô chỉ còn trống rỗng, cô bất lực bi thương như vậy. Trong lòng cô chỉ là đang nghĩ, nếu như trước khi chết đi, được nhìn thấy ca ca của mình một chút thôi, thì cũng không còn tiếc nuối gì nữa.

Khi Diệp Mặc xuất hiện trước mặt cô thật, cô thậm chí còn cho rằng là ảo giác, nhưng cái cảm giác quen thuộc khi ôm Diệp Mặc, cô biết đây không phải là ảo giác, mà là thật. Cô gặp Diệp Mặc thật rồi, lời cầu nguyện của cô quả thực đã cảm động Thần tiên, để cô được toại nguyện.

- Bắc Vi, là anh không tốt, không quan tâm đến mấy người các em...

Diệp Mặc trong lòng vô cùng tự trách, hắn vốn dĩ cho rằng phi thăng lên đến Tiên giới, tương lai khi nào tụ họp cùng mấy người Tố Tố, thì tất cả sẽ khá hơn. Nhưng, khi tu vi của hắn càng cao, phát hiện càng nhiều, hắn mới biết, suy nghĩ của mình quá ngây thơ và ấu trĩ.

Có lúc, hắn thậm chí còn nghĩ, cho dù là ở Trái đất, sống hạnh phúc đến già với mấy người Tố Tố, có thể chính là cảm giác hạnh phúc mà khiến người ta hướng đến nhất.

- Hu hu...

Đường Bắc Vi nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc, khóc thành tiếng giống như một đứa bé, không có chút kiêng kị nào. Từ khi phi thăng lên Tiên giới, đến giờ khắc này, tinh thần của cô mới buông lỏng được, cô mới tìm được người nhà mình, tìm được một bờ vai để cô dựa vào.

Lúc này, cô quên đi tất cả, thậm chí cả những bi thương và đau khổ kia,

cùng với những ủy khuất và trắc trở. Chỉ có khóc không ngừng, mới có thể diễn tả hết sự khát vọng và hạnh phúc tận sâu trong đáy lòng cô.

Một tiếng xưng hô, khiến tất cả những người trong hội trường hội đấu giá đều hiểu ra, chẳng trách Tiên đế này lại tức giận đến mức giết người, hội đấu giá này không ngờ lại mang muội muội của hắn ra để đấu giá. Muội muội của một Tiên đế có thể tùy tiện đem ra đấu giá được sao? Cho dù là bất kỳ Tiên đế nào cũng không thể chịu đựng nổi.

Những ánh mắt lúc trước nhìn chằm chằm về phía Đường Bắc Vi lúc này biến mất hoàn toàn, trừ phi ăn tim gấu mật báo, ai mà dám cướp Tiên Thiên Băng linh căn của muội muội một vị Tiên đế cơ chứ.

Khích Vũ Tiên đế cũng sững người, y hoàn toàn nghĩ không thông một vị Tiên đế tại sao còn có một muội muội vừa mới phi thăng, điều này quả thực quá nực cười. Nhưng sự thật này lại khiến y hiểu ra, cái này cũng không nực cười chút nào, tất cả những thứ mà y đang nhìn thấy đều là sự thật.

Nếu như không phải là huynh muội thực sự, thì nữ tu này không thể nào biểu đạt được tình cảm và sự bi thương từ đáy lòng mình ra như vậy được.

Khích Vũ Tiên đế nhanh chóng liền gác nghi ngờ này sang một bên, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Vị bằng hữu này, thương hội Tiên Khuyết của chúng tôi cũng không biết đấu giá lại là lệnh muội, việc này thương hội Tiên Khuyết chúng tôi cảm thấy thật có lỗi. Nhưng cho dù là lệnh muội, cô ấy cũng không phải là do thương hội chúng tôi bắt lại, mà là bị người khác mang đến. Anh nhìn thấy rồi, có thể cho một cái giá, rồi dẫn lệnh muội đi, nhưng đạo hữu anh không ngờ lại xé rách trận pháp đài đấu giá của hội đấu giá chúng tôi, còn giết chết bốn vị Tiên tôn của chúng tôi nữa. Chẳng lẽ đạo hữu cho rằng mình là đệ nhất Tiên đế hay sao? Thương hội chúng tôi Tiên đế mặc dù không nhiều, nhưng cũng có ba người.

Diệp Mặc lấy ra một viên Tiên đan đưa cho Đường Bắc Vi xong, căn

bản cũng không thèm để ý đến lời nói của Khích Vũ tiên đế, trực tiếp lạnh lùng nhìn Khích vũ tiên đế nói:

- Thương hội Tiên Khuyết? Đó là chuyện đã qua rồi. Từ ngày hôm nay trở đi, Tiên giới cũng không còn thương hội Tiên Khuyết nữa.

Muội muội bị bắt, nếu như không phải mình vừa lúc nhìn thấy, thì cái kết cục bi thảm kia có thể tưởng tượng được. Lúc này Diệp Mặc làm gì còn muốn nói đạo lý với Khích Vũ Tiên đế này nữa. Nếu như hắn không có sức mạnh nhất định, Khích Vũ Tiên đế cũng đã sớm đánh cho hắn một quyền tan thành mây khói rồi, đồng thời vận mệnh của Bắc Vi cũng không thể nào thay đổi được.

Diệp Mặc sau khi hiểu đạo lý này, những người khác cũng hiểu ra đạo lý này. Khích Vũ Tiên đế sở dĩ nói như này, không phải y thực sự muốn nói đạo lý, mà là nhìn thấy thực lực của Diệp Mặc rồi. Cho dù như vậy, y vẫn muốn Diệp Mặc bồi thường thiệt hại. Tính cách Diệp Mặc như vậy, làm sao có thể nghe Khích Vũ Tiên đế đứng nói nhảm được?

Khích Vũ Tiên đế nghe thấy vậy giận tím mặt, lĩnh vực Tiên đế đáng sợ lập tức được thi triển ra, Diệp Mặc trực tiếp vung tay lên, ném Vô Ảnh đang không ngừng kêu gào trong Thế giới trang vàng ra.

Vô Ảnh vừa ra, liền há to miệng, lĩnh vực Tiên đế ác liệt kinh khủng kia lập tức bị nó cắn một phát thành mảnh nhỏ.

Trong lúc Khích Vũ Tiên đế vẫn còn khiếp sợ, Diệp Mặc đã đánh ra một quyền, thần thông Liệt không.

Lốc xoáy sát thế đáng sợ trong nháy mắt cuốn lấy toàn bộ hội trường hội đấu giá, từng âm thanh xé rách không gian khiến người ta nghe thấy mà khiếp sợ, dường như một lát sau khoảng không gian này sẽ bị Diệp Mặc đánh tan.

Một số Tiên nhân tu vi thấp, cho dù lốc xoáy sát thế này không phải là

hướng về phía bọn họ, nhưng cũng đều bị áp ức đến mức miệng phun máu. Những Tiên nhân này nhao nhao lao ra khỏi hội trường hội đấu giá, lui ra quảng trường lớn bên ngoài. Ngoài một số Tiên nhân không muốn gây chuyện, phần lớn những người trong này đều ở lại quảng trường lớn không muốn rời đi. Chuyện tình Tiên đế đại chiến đặc sắc tuyệt luân như thế này, có mấy ai muốn bỏ lỡ chứ?

Một số Tiên đế trong phòng kia, thậm chí là một số Tiên tôn cũng không rời đi, bọn họ lại càng muốn xem xem Diệp Mặc và Khích Vũ Tiên đế đại chiến như nào.

Lĩnh vực của mình bị Vô Ảnh cắn tan tành, đồng thời Khích Vũ Tiên đế cũng biết, nếu như y không xuất Hắc tuyết hồi sinh, thì y quả thực thua chắc rồi. Tiên đế trước mặt này có thể còn lợi hại hơn y, mà bây giờ không ngờ lại còn có thêm một con Tiên yêu thú trời ơi thế này, con Tiên yêu thú này không ngờ còn có thể cắn nuốt lĩnh vực, y căn bản nghĩ không ra Tiên yêu thú này rốt cục là loại Tiên yêu thú gì.

Nhưng lúc này y cũng không kịp nghĩ ngợi gì nữa, một quyền Liệt không thần thông này của Diệp Mặc quá đáng sợ, ngoài xung quanh y ra, toàn bộ chỗ ngồi trong hội trường cùng một số bình phong hoàn toàn bị quyền này xé tan thành bột phấn.

Ngay cả một số phòng trên lầu cũng dần dần nứt ra, chỉ trong nháy mắt, liền bị lốc xoáy quyền thế này của Diệp Mặc cuốn lên, đồng thời biến thành tro bụi. Còn chút bột phấn này căn bản cũng không rơi lên mặt đất, ngược lại lại cuốn vào trong lốc xoáy sát thế kia trực tiếp cuốn về phía y.

Những người trong phòng cũng nhao nhao lùi ra, nhưng cũng không có ai ra tay ngăn lại. Vì một khi ra tay, cũng có nghĩa là liên thủ với Khích Vũ Tiên đế đối phó với Diệp Mặc. Cho dù là những người không biết Diệp Mặc, cũng không muốn đắc tội với một Tiên đế lợi hại như Diệp Mặc vào lúc này.

Chẳng những là những người trong phòng, cho dù là những người đứng trên thương lâu cũng nhao nhao rời đi, tất cả mọi người đều biết, có Tiên đế

động thủ, thì thương lâu này cho dù có lợi hại đi nữa, trận pháp phòng ngự có lợi hại đi nữa, cũng sẽ bị đánh tan tành.

Trên thực tế Diệp Mặc ra tay cũng vô cùng chú ý rồi, quyền đạo thần thông lốc xoáy sát thế này của Diệp Mặc cũng đã bị hắn khống chế lại trong một phạm vi nhất định. Nếu không với thần thông bây giờ của hắn, cho dù là một cái tát tiêu hủy một Tiên thành, cũng chẳng là việc gì khó.

Khích Vũ Tiên đế cảm thấy lốc xoáy sát thế này giống như chín đường sát thế không gian tạo thành, nhưng khi lốc xoáy sát thế đó cuốn đến, y lại cảm thấy đây không phải là chín đường, mà là chín mươi thậm chí là chín trăm đường. Những lốc xoáy sát thế này cuốn không gian đến, quả thực có khí thế điên cuồng hủy diệt toàn bộ.

Khích Vũ Tiên đế có chút hối hận, nhưng động tác của y cũng không chậm, một lá cờ tam giác đen nhánh và một mặt chiêng được y phóng ra.

Trong đại sảnh cũng đã bị thần thông Liệt không của Diệp Mặc cuốn đầy trời, sau khi cờ tam giác đen nhánh được phóng ra, lập tức có một loại âm thanh nức nở nghẹn ngào truyền đến.

Cho dù là Đường Bắc Vi được Diệp Mặc bảo vệ hoàn toàn cũng lập tức mê man, còn những Tiên nhân tu vi thấp không được người khác bảo vệ đứng ngoài đại điện, lại càng không thể nào chống đỡ nổi với âm thanh nức nở này, còn có người thậm chí trực tiếp thò tay đâm vào trong lồng ngực mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1900

Hắc Tuyết Phi Vũ

Một vài Tiên đế đã nhìn ra, đây là pháp bảo bán thần khí Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ của tiên đế Khích Vũ. Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ mặc dù là bán thần khí, nhưng một khi phóng ra, cho dù là Tiên đế tâm chí kém một chút trong một khoảng thời gian ngắn cũng sẽ mê mang, sau đó sẽ bị tiên đế Khích Vũ giết chết.

Năm đó ở Tiên Giới, tiên đế Khích Vũ đã dựa vào Thần Kỳ này mà sáng tạo ra uy danh lớn như vậy, những Tiên đế chết trong tay gã cũng không chỉ một hai người.

Tiên đế Khích Vũ lúc trước tuy kiêng kị Diệp Mặc, thậm chí không muốn khai chiến với Diệp Mặc, cũng không phải là sợ Diệp Mặc. Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ của gã dễ nhất chính là đoạt hồn phách của người ta, Diệp Mặc thoạt nhìn tuổi tác cũng không lớn, cho dù là thực lực không yếu, nhưng tâm cảnh tu luyện khẳng định là không tới nơi tới chốn, một khi bị Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ của gã làm mê mang trong chốc lát, gã có thể nhân cơ hội giết Diệp Mặc.

Nhưng khiến cho gã kinh hãi chính là, dưới Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ, Diệp Mặc vậy mà lại không bị ảnh hưởng chút nào, không chỉ như thế, thế đi của Liệt Không quyền không thấy chậm lại, ngược lại càng thêm dồn dập.

Đồng thời trong miệng Diệp Mặc còn quát to một tiếng, - Vô Ảnh...

Trên thực tế căn bản là không cần Diệp Mặc gọi, Vô Ảnh đã sớm há cái miệng rộng cắn Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ kia rồi. Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ mang theo tiếng kêu nghẹn ngào trong nháy mắt đã tiêu tán hết sạch, mà màu

đen đầy trời kia cũng lập tức bắt đầu đình trệ, giống như bị người ta kéo lại.

Liệt Không quyền thế mang theo vòng xoáy sát thế lại càng đáng sợ hơn, những người có mặt đều lùi ra phía sau cái thương lâu này, cái thương lâu này bỗng nhiên lay động. Sau một khắc thương lâu cao lớn vô cùng này vậy mà cũng bị vòng xoáy sát thế này cuốn vào, cũng hình thành từng dòng nước lũ đáng sợ đánh về phía tiên đế Khích Vũ.

Những tiên người lui đến bên ngoài quảng trường nhất thời liền biết rõ, lúc trước là Diệp Mặc cố ý tụ thế không phát. Nếu không đám bọn họ căn bản là không có cơ hội lùi ra thì đã bị vòng xoáy sát thế này cuốn đi rồi. Những người tu vi thấp, thậm chí nổi lên lòng biết ơn đối với Diệp Mặc.

Uỳnh, ầm ầm...

Vòng xoáy khủng bố do Liệt Không quyền của Diệp Mặc cuốn lên rốt cuộc cũng đánh vào Thanh La của tiên đế Khích Vũ.

Thanh âm đáng sợ khuấy động toàn bộ đại sảnh Đại hội đấu giá, mọi người cho dù đã lui ra đến phía ngoài đại sảnh Đại hội đấu giá cũng bị thanh âm chấn động kinh khủng này đè nén cho trong lòng khó chịu.

Khi Tiên đế Khích Vũ cảm giác được Thanh La của mình vừa dừng lại, liền biết là không hay rồi, lĩnh vực của đối phương còn hung hãn hơn so với tưởng tượng của gã. Mà lĩnh vực của gã cũng trở nên nát vụn tan tành dưới sự cắn nuốt của Vô Ảnh.

Thanh âm bang bang đáng sợ vang lên, tuy Thanh La của tiên đế Khích Vũ đã chặn thế đánh của Liệt Không quyền của Diệp Mặc, nhưng dưới tác dụng tăng cường của lĩnh vực của Diệp Mặc, Thanh La sau khi phát ra tiếng vang đáng sợ, lập tức đã bị đánh bay.

Liệt Không quyền thế tuy bị ngăn trở, vòng xoáy sát thế chưa từng tiêu tán kia lại vẫn đánh trúng tiên đế Khích Vũ. Chỉ trong nháy mắt, dưới chân của tiên đế Khích Vũ đã bị đánh ra một cái khe nứt lớn vô cùng. Mà tiên đế

Khích Vũ cũng bị vòng xoáy sát thế này xoáy lên, trong không trung đã phun ra mấy ngụm máu tươi.

Bành...

Âm thanh liên miên không dứt vang lên, Tiên Khuyết thương lâu bị Diệp Mặc hóa thành bụi phấn hoàn toàn đã rơi vào bên trong khe nứt cực lớn mà vừa rồi Diệp Mặc đánh ra, khơi dậy bụi bặm đầy trời. Lúc này tiên nhân ở trên quảng trường, chỉ có thể nghe thấy tiếng nổ vang đáng sợ, và bụi đất đầy trời.

Vài tiên đế vây xem tiện tay khẽ vung, bụi đất đầy trời kia trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa. Giờ phút này mọi người mới nhìn thấy rõ ràng. Tiên Khuyết thương lâu mới vừa rồi còn sừng sững trước mắt đã đột ngột biến mất. Mà ở phía dưới Tiên Khuyết thương lâu là một gò núi còn chưa san lấp bằng phẳng, hiển nhiên gò núi kia vốn chính là Tiên Khuyết thương lâu.

Trong một thương lâu sẽ có bao nhiêu kỳ trân dị bảo, lại bị người ta chỉ một quyền hủy diệt mất, thậm chí vùi dưới mặt đất. Mọi người đều biết, đây không phải là người bình thường đại chiến, không ai muốn nói nhiều.

Tiên đế Khích Vũ nhìn Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ đã ảm đạm vô quang, kinh hãi vô cùng. Gã cho rằng cho dù là gã không địch lại đối phương, thì cũng không thua kém quá xa chứ. Nhưng qua một chiêu này, gã lập tức đã biết, mình so với Tiên đế trước mắt này này, còn kém một đoạn rất lớn.

- Dừng tay...

Trong nháy mắt khi tiên đế Khích Vũ biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, liền lập tức kêu lên một tiếng.

Diệp Mặc làm như không nghe thấy, chỉ nói với Vô Ảnh:

- Vô Ảnh, ngươi trông chừng Bắc Vi...

Nói xong, người hắn đã đạp lên hư không. Tử Đao xé không bổ ra. Một lưỡi đao màu tím dài ngàn trượng phá không chém xuống, một khe nứt xuất hiện trên không, giống như chặt đứt hư không, sau đó khiến cho không gian chung quanh rơi xuống, lũ lượt rơi vào trong khe nứt kia.

Tiên đế Dục Long ở một bên xem cuộc chiến lại rất rõ ràng, một đao kia của Diệp Mặc chỉ đánh ra chưa tới một phần mười uy lực. Lúc trước gã đã từng thấy một đao kia của Diệp Mặc có thể bổ ra Liệt Ngân ánh tím dài vạn trượng, bây giờ chỉ có ngàn trượng. Hiển nhiên là kiêng kị nơi này là tiên thành.

Cho dù là ánh đao màu tím ngàn trượng, dưới loại uy thế muốn bổ hư không ra này, những người chung quanh cũng không dám nhìn thẳng, một số người tu vi thấp ngay cả thần thức cũng không dám quét tới. Một khi thần thức tiếp xúc đến loại uy thế này, lập tức cũng sẽ bị ánh đao cuốn vào trong Liệt Ngân.

Đao thế vẫn còn tụ kết, mặt đất đã hoàn toàn rạn nứt ra. Dù là mặt đất tiên thành Trát Khuê có cứng chắc hơn nữa, dưới loại uy thế đáng sợ này, cũng vang lên tiếng ken két, dấu vết rạn nứt càng lúc càng sâu, càng lúc càng rộng.

Tiên đế Khích Vũ sắc mặt tím xanh một mảng, giờ phút này gã đương nhiên biết Diệp Mặc muốn giết gã. Trong lòng gã vừa sợ vừa giận, gã hoàn toàn nghĩ không ra kẻ không rõ lai lịch này vì sao lại không kiêng nể gì như thế, ở tiên thành mà dám giết Tiên đế. Mà khiến cho gã càng thêm tức giận là, nhiều Tiên đế như vậy đứng ngoài quan sát, vậy mà không ai tiến lên, mà ngay cả người bạn tốt nhất của gã tiên đế Hiên Phong của Ma Hoan Tông vậy mà cũng vờ như không nhìn thấy, gã thậm chí không thể tin được.

Lực uy hiếp của vết đao màu tím càng ngày càng đáng sợ, lĩnh vực tiên đế của gã lại có dấu hiệu tan vỡ. Tiên đế Khích Vũ không thể nào lo lắng do dự bất kỳ cái gì nữa, Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ điên cuồng kêu vang lên những tiếng nghẹn ngào. Thời gian chỉ nửa hơi thở, từng mảng bông tuyết màu đen lất phất rơi xuống.

Khi những người chung quanh nhìn về phía những bông tuyết đen nhánh này, những bông tuyết này giống như không phải là rơi trên mặt đất, mà là đang rơi vào trái tim của mình. Mấy người Đại tiên tu vi kém một chút, mà lại cứ nhìn chằm chằm cuộc đại chiến, ngay cả thanh âm cũng không phát ra, liền một chưởng vỗ lên trên đỉnh đầu của mình.

Bông tuyết màu đen kia còn chưa bay vào trong tầm mắt Đường Bắc Vi, Vô Ảnh đã gào rú một tiếng, há cái miệng rộng một ngụm liền nuốt hết sạch những bông tuyết màu đen bay tới. Ngay cả không gian chung quanh đã tách rời ra, muốn đảo ngược lại, tại thời khắc này cũng trở nên chậm chạp, dường như có xu thế khôi phục.

Diệp Mặc lập tức nhíu mày, hắn không thể tưởng được cái cờ xí màu đen này của tiên đế Khích Vũ còn có thể làm ra bông tuyết màu đen, loại bông tuyết này vậy mà cũng có thể ngăn Liệt Ngân thần thông không chút trở ngại nào của hắn lại.

Mà trong lòng hắn thậm chí còn dâng lên từng trận từng trận cảm giác buồn bực, Liệt Ngân thần thông vốn cực kỳ trôi chảy lại nhất thời có chút chậm lại.

Từng trận gió nhẹ thổi qua, Diệp Mặc giống như cảm thấy những bông tuyết màu đen kia từ từ vây quanh hắn, bông tuyết màu đen mang theo một chút nức nở nghẹn ngào, đó là một loại gào thét bi thương tới cực điểm.

Trong nháy mắt này, trái tim Diệp Mặc vậy mà lại dâng lên một loại đồng cảm. Những bông tuyết này vốn phải là màu trắng, nhưng bởi vì vô tận đau thương, nên biến thành màu đen, mình còn nhẫn tâm đi tổn thương những bông tuyết màu đen này ư?

Diệp Mặc thậm chí nhịn không được muốn vươn tay ra vuốt ve những bông tuyết màu đen kia, một vài cái bóng nhàn nhạt chậm rãi xẹt qua trái tim của hắn.

Hắn càng nhịn không được muốn đi về phía những bông tuyết kia, Lạc

Ảnh, Khinh Tuyết, Ức Mặc hình như đang lay động ở trước mắt, mà hắn lại càng nhìn thấy rõ ràng người phụ nữ ôm hắn bị Táp Không đá xuống bậc thang kia.

Hình ảnh từ Lạc Nguyệt đến địa cầu, đến tiểu thế giới từng cái một đi qua cạnh người hắn. Tiểu hài tử ở cái miếu nhỏ lúc trước cùng lang thang với hắn, ông già dẫn hắn đi Thần Dược Môn, Lạc Ảnh thu nhận hắn.

- Ôm chặt ta, ta có độn phù...

Đó là lời lúc Lạc Ảnh dẫn hắn chạy ra khỏi Thần Dược Môn nói.

Khinh Tuyết xâm nhập Thần Nông sơn cốc, tìm được hắn bên dưới vách núi, ôm chặt lấy hắn... trong thời khắc ấy, hắn đã tiếp nhận cô.

- Nếu như anh nhảy lầu, em cũng cùng anh nhảy lầu à...

- Đương nhiên, nếu như Diệp đại ca anh nhảy lầu, em liền cùng anh nhảy xuống...

Đó là Lạc Huyên đã cùng hắn nhảy lầu, bây giờ Lạc Huyên thế nào rồi? Cô ấy ở nơi nào?

Đầu đường thành Giang Xuyên, tuyết bay đầy trời, một cô gái toàn thân là tuyết, quần áo thùng thình ngơ ngác nhìn hắn, ánh mắt của cô không hề nhúc nhích, cô rất sợ nếu mình nháy mắt, hắn sẽ biến mất không thấy đâu nữa. Đó là lần đầu tiên khi hắn trông thấy Tô Tĩnh Văn ở đại lục Lạc Nguyệt, cô giờ đang ở đâu?

- Tướng công, anh ở đâu, em sẽ ở đó...

Đó là tiếng hô của Tiểu Vận.

- Thần túc liệt trương, âm dương phân hiểu. Tam sinh vĩnh tồn, thị danh Bất Hủ!!

Đó là lúc hắn phong vương, phong hào Bất Hủ.

Nhưng vì sao hắn luôn cảm giác có chút không đúng? Rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào?

...

Tiên đế Khích Vũ cũng sắc mặt tái nhợt, khi Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ của gã thả ra Hắc tuyết hồi sinh, gã đã nhìn thấy sự đình trệ của Diệp Mặc, gã đã nhìn thấy ánh đao ngàn trượng lơ lửng trong không trung kia có xu thế dịu xuống. Mà Diệp Mặc đang chầm chậm đi về phía gã, hơn nữa hình như đang mê mang.

Trên khuôn mặt tái nhợt của tiên đế Khích Vũ lộ ra một tia ngoan lệ, một luồng sáng màu vàng sắc nhọn đã đánh ra.

- Tiểu muội muội, em chờ một chút, lão đại gặp khó khăn...

Ngay từ đầu Vô Ảnh đã cảm thấy Diệp Mặc không ổn, sát khí ánh đao của Diệp Mặc đang tiêu tán, không gian sát thế chung quanh bị hắn cuốn tới cũng dần dần trở nên êm dịu xuống. Đây không phải tác phong của lão đại, tác phong của lão đại là một khi động thủ, tuyệt đối sẽ không lưu tình, sao có thể giống như bây giờ, thậm chí rơi vào trầm tư?

Vô Ảnh chỉ tùy tiện nói một câu với Đường Bắc Vi, liền phi thân lên, đồng thời há lớn cái miệng ra cắn một ngụm.

Bông tuyết màu đen vô biên vô tận kia bị Vô Ảnh cắn xuống một ngụm này, lập tức nát vụn tan tành, hình thành một dòng nước xiết màu đen, trong chớp nhoáng này liền tuôn vào trong miệng Vô Ảnh.

Ken két...

Một ánh đao màu tím sộc vào trong mắt Diệp Mặc, Diệp Mặc đột nhiên giật mình, 'Tam sinh quyết' tại thời khắc này bị chậm lại cũng bỗng nhiên thông suốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1901

Một Đao Một Quyền

Sau một khắc, Diệp Mặc vậy mà lại cảm thấy hắn hấp thu vô số tiên linh mạch cũng không thấy tu vi tăng trưởng lúc này lại bắt đầu tăng trưởng lên. Tuy rất chậm chạp, lại có thể khiến cho hắn cảm giác được rõ ràng, hình như chỉ cần không ngừng tiếp tục gia tăng, tất sẽ có một ngày trở thành Tiên Tôn viên mãn.

Uỳnh...

Tia sáng màu vàng mà tiên đế Khích Vũ phóng ra đã đến trước ngực Diệp Mặc, Diệp Mặc lại không để ý chút nào, ngược lại xông về phía tia sáng kia, đồng thời Liệt Ngân của Tử Đao lại trở nên chói mắt.

Liệt Ngân màu tím dài ngàn trượng trên không trung không có nửa phần chậm đi, còn ầm ầm lao xuống, mang theo một vết nứt màu đen đáng sợ.

Phốc...

Liệt Ngân rơi xuống mi tâm của tiên đế Khích Vũ, ánh mắt của tiên đế Khích Vũ lập tức ảm đạm đi, gã có chút không cam lòng nhìn nhìn Diệp Mặc, lại không muốn ngã xuống. Gã không rõ vì sao Diệp Mặc không ngăn trở sát chiêu của mình, mà muốn cùng gã đồng quy vu tận. Tia sáng vàng kia nổ tung ngay ngực đối phương, đối phương còn có thể sống sót sao?

Bành...

Gần như là trong cùng một lúc, tia sáng màu vàng tiên đế Khích Vũ phóng ra nổ tung trên ngực Diệp Mặc, quần áo ở ngực Diệp Mặc rách tan tành, từng tia máu phun ra, nhưng hắn cũng không ngã xuống như tiên đế

Khích Vũ tưởng tượng. Tia sáng màu vàng kia chỉ khiến cho ngực Diệp Mặc huyết nhục mơ hồ mà thôi, cũng không có xuyên qua lồng ngực của hắn.

- Ta hiểu rồi.

Tiên đế Khích Vũ sau khi nói xong bốn chữ này, mi tâm gã lúc này mới phun ra một màn máu, gã cuối cùng đã ngã xuống. Vô Ảnh lại không đợi nguyên thần của gã tràn ra, một ngụm liền nuốt tiên đế này vào, đồng thời một cái nhẫn được Vô Ảnh bắt được ném cho Diệp Mặc.

...

- Anh...

Đường Bắc Vi lúc này mới phản ứng, kinh hồn táng đảm chạy đến trước mặt Diệp Mặc.

Ngực Diệp Mặc mặc dù máu me đầm đìa, lại không hề đáng ngại. Hắn tu vi luyện thể Tiên thần thể trung kỳ, trò đánh lén của tiên đế Khích Vũ vốn không cách nào toàn lực đánh ra, thêm Vô Ảnh cắn nuốt và lĩnh vực của Diệp Mặc làm chậm lại, một lần đánh lén kia cũng chỉ có thể làm hại tới da thịt chạm đến xương cốt Diệp Mặc, lại không thể làm Diệp Mặc trọng thương.

- Anh không sao.

Diệp Mặc vỗ vỗ vai Đường Bắc Vi. Đã nuốt một viên 'Thanh Linh nguyên đan' xuống, đồng thời lại thay một bộ y phục khác.

Diệp Mặc cũng không nói thêm gì với Đường Bắc Vi, bởi vì hắn biết Tiên Khuyết thương hội lại có người tới nữa rồi. Nhưng lần này tới là hai Tiên đế sơ kỳ, hơn nữa có một người sau khi tới rồi, lại ẩn nấp trong đám người, chỉ có một người đi tới phía hắn, Diệp Mặc suy đoán hai người này hẳn là hai Tiên đế khác của Tiên Khuyết thương hội rồi.

Hai tiên đế này vừa vặn trông thấy quá trình Diệp Mặc một đao bổ tiên

đế Khích Vũ ra, sau đó Vô Ảnh nuốt tiên đế Khích Vũ vào, Tiên đế tới kia tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt gã lại lộ ra vẻ kinh hoàng cực độ. Thôn phệ một Tiên đế? Đây là thứ Tiên Yêu thú gì vậy?

- Vị đạo huynh này, vì sao anh phải giết tiên đế Khích Vũ? Tiên Khuyết thương hội ta nếu như có chỗ đắc tội, chúng tôi cũng sẵn lòng chịu nhận lỗi, cho dù đạo hữu là Thánh đế, cũng không thể tùy tùy tiện tiện giết Tiên đế của Tiên Khuyết thương hội ta như vậy chứ?

Tiên đế sơ kỳ này rất nhanh liền kịp phản ứng. Nhưng gã biết Diệp Mặc ngay cả tiên đế Khích Vũ cũng có thể giết chết, muốn giết gã càng không cần phí chút sức lực nào.

Giết tiên đế Khích Vũ, đem Tiên Khuyết thương lâu hóa thành tro bụi, lại cứu Bắc Vi, còn để cho Vô Ảnh nuốt Nguyên Thần của một Tiên đế, lửa giận của Diệp Mặc cuối cùng cũng tiêu tán một ít.

- Giết tiên đế Khích Vũ? Tiểu tử, ngươi quá ngây thơ rồi. Ý của lão đại là Tiên Khuyết thương hội về sau sẽ vĩnh viễn biến mất không còn. Ngươi còn dám chất vấn! Cũng phải, đây là một lần chất vấn cuối cùng của đời ngươi rồi.

Vô Ảnh dương dương đắc ý cười hắc hắc, đã sớm chặn đứng đường đi của Tiên đế sơ kỳ này rồi. Bây giờ nó có thể ra oai ở nơi nhiều người như vậy, sớm đã đắc ý chết đi được.

Tiên đế sơ kỳ này thấy thế sắc mặt lập tức biến đổi, gã không nghĩ tới đối phương chẳng những giết Tiên đế đứng đầu của Tiên Khuyết thương hội, còn muốn tiêu diệt hoàn toàn Tiên Khuyết thương hội, đây quả thực thật là bá đạo. Ở đây nhiều Tiên đế như vậy, vì sao không một ai đứng ra nói một lời công đạo? Tiên Khuyết thương hội nếu như dễ diệt như vậy. Cũng sẽ không đợi tới ngày hôm nay.

Tiên đế sơ kỳ này nhìn thoáng qua Diệp Mặc sắc mặt lạnh như băng, còn có Vô Ảnh ở bên cạnh hai mắt tỏa sáng nhìn mình chằm chằm, trong lòng

nhất thời trầm xuống.

Gã không dám hỏi Diệp Mặc thêm gì nữa, trực tiếp nói với những Tiên đế vây xem ở chung quanh:

- Tiên Khuyết thương hội sắp bị người diệt trừ, các vị đều là Tiên đế, là sự tồn tại vững chắc của Thượng Thiên Vực ta thậm chí của ba mươi ba Thiên Vực. Đại Mân rất muốn hỏi một câu, vì sao không một ai đứng ra giữ gìn lẽ phải?

Tiên đế Chính Nhân và Diệp Mặc quan hệ cũng không tệ, y nghe thấy Đại Mân nói vậy, cười lạnh một tiếng nói:

- Tiên Khuyết thương hội các ngươi lấy muội muội của Diệp tông chủ ra làm vật phẩm đấu giá, Diệp tông chủ cứu muội muội của mình, tiên đế Khích Vũ lại muốn Diệp tông chủ bồi thường tổn thất. Tiên đế Đại Mân, ngươi thăng cấp Tiên đế cũng hơn vạn năm rồi, Lời nói của tiên đế Chính Nhân lập tức gây nên một vài tiếng cười, Diệp Mặc mặc dù thu được rất nhiều tiên linh mạch trong đại điện của không gian sát cơ kia, lại cũng kết giao được một số nhân duyên. Hôm nay chỉ có sáu bảy tiên đế từ đại điện kia tới, ngoại trừ tiên đế Dục Long ra, những người còn lại vẫn tương đối có hảo cảm với Diệp Mặc.

Tiên đế Đại Mân lập tức ngây ngẩn cả người, gã nào có nghĩ đến còn có chuyện như thế này. Lúc này gã mới chú ý Đường Bắc Vi bên người Diệp Mặc. Hắn lập tức liền nhận ra Đường Bắc Vi, đây là một Tiên Thiên Thuần Băng Linh căn, vốn có thể bán được với một cái giá trên trời, gã đương nhiên là biết.

Khiến cho tiên đế Đại Mân kinh hãi nhất lại không phải chuyện Diệp Mặc giết tiên đế Khích Vũ, mà là Diệp Mặc đã nhận được sự ủng hộ ra mặt của tiên đế Chính Nhân.

Bất luận một câu nào cũng có thể phân thành hai cách nói, xem người nói chuyện ủng hộ bên nào. Nếu như tiên đế Chính Nhân ủng hộ Tiên

Khuyết thương hội, người ta sẽ nói là Diệp Mặc hung hăng càn quấy, ngang nhiên coi thường quy củ của Đại hội đấu giá. Còn dám hủy diệt thương lâu, chém giết tiên đế, đã làm nguy hại nghiêm trọng đến toàn bộ Tiên Giới. Mà bây giờ tiên đế Chính Nhân nói như vậy, hiển nhiên là ủng hộ bên Diệp Mặc rồi.

Đồng thời kinh nghi lai lịch của Diệp Mặc tiên đế xa lạ này, tiên đế Đại Mân đã hiểu thế cuộc trước mắt, vội vàng chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Diệp tông chủ, bởi vì có việc nên ta phải ra ngoài, nhưng lại không biết thì ra là Tiên Khuyết thương hội ta mạo phạm Diệp tông chủ. Đại Mân sẵn lòng xin lỗi về việc này, đồng thời bằng lòng lấy thành ý lớn nhất của thương hội ta bồi thường cho Diệp tông chủ.

Gã không biết Diệp Mặc là tông chủ của tông môn nào, nếu tiên đế Chính Nhân cũng đã nói như vậy, nên theo sau nói, tuyệt đối không có sai lầm. Trong mắt gã, ổn định Diệp Mặc trước rồi nói sau. Giết tiên đế của Tiên Khuyết thương hội, san bằng Tiên Khuyết thương hội, há có thể cứ cho qua như thế? Hắn sẽ hối hận vì một nữ nhân mà đối đầu với Tiên Khuyết thương hội.

Diệp Mặc bình tĩnh nói:

- Ta nói rồi Tiên Khuyết thương hội về sau sẽ biến mất không còn nữa, cho nên thương hội này sẽ không còn nữa. Thứ hai bồi thường 100 cây tiên linh thảo cấp chín, mười tỷ tiên tinh. Thứ ba là ai đưa muội muội ta đến Tiên Khuyết thương hội, Tiên Khuyết thương hội nhất định phải giao kẻ đó ra đây.

Đại Mân biến sắc, lập tức khó khăn nói:

- Tiên đế Khích Vũ ngã xuống là thương hội của ta sai lầm trước, ta không dám phán xét Diệp tông chủ giết Tiên đế của thương hội chúng tôi là đúng hay sai. Cá nhân ta thì sẵn lòng tỏ ý xin lỗi với Diệp tông chủ, nhưng sau lưng Tiên Khuyết thương hội cũng không phải chỉ có ba Tiên đế chúng

tôi, mà là tồn tại đã vượt qua Tiên đế. Hơn nữa với tư cách người của Tiên Khuyết thương hội, ta sẽ không đi tiết lộ bí mật của khách, đương nhiên...

Diệp Mặc căn bản là không đợi Đại Mân nói xong, lĩnh vực đã hoàn toàn mở rộng ra, sát cơ trong nháy mắt cuốn lên ùn ùn. Cùng lúc đó, Tử Đao đã lại bổ ra.

Bây giờ hắn nói ra mấy điều kiện, không có nghĩa là hắn thỏa hiệp với Tiên Khuyết thương hội, hắn là muốn đối phương dựa theo cái này mà làm, không phải là thương thảo với đối phương. Đại Mân cũng dám cò kè mặc cả với hắn, mở miệng là thương hội ngậm miệng cũng thương hội, không giao ra kẻ bắt Bắc Vi không nói, thậm chí còn trực tiếp mở miệng ẩn ý uy hiếp hắn, hắn còn lâu mới tiếp tục dong dài nữa.

Đã vượt qua Tiên đế thì sao hả? Khai Nỉ không phải cũng là Thánh đế sao? Cho rằng hô ra một tên Thánh đế không có thực, thì mình không dám động thủ? Chuyện khác có thể nhịn, nhưng muội muội hắn Bắc Vi thiếu chút nữa đã bị hạ độc thủ rồi, cho dù sau lưng đối phương chính là Hỗn Nguyên Thánh đế, hắn cũng sẽ không nhịn nữa.

Diệp Mặc vừa ra tay, Đại Mân sắc mặt lập tức lại đại biến, gã không thể tưởng được Diệp Mặc vậy mà lại mạnh mẽ như thế, ngay cả nửa câu cũng chưa nói. Mình dầu gì cũng là một Tiên đế, còn nói sau lưng là kẻ đã vượt qua tồn tại của Tiên đế, vậy mà đối phương căn bản là không nể mặt.

Khi lĩnh vực của Diệp Mặc đã hoàn toàn bao phủ gã, lĩnh vực tiên đế của chính gã gặp phải lĩnh vực của đối phương thật giống như thuyền nhỏ trong biển rộng gặp sóng to gió lớn, bị nhấc lên thật cao, sau đó rạn nứt ra từng khúc.

Không được, mình hoàn toàn không phải là đối thủ của đối phương, Đại Mân trước tiên thì hiểu ra. Cùng lúc đó, pháp bảo của gã đã phóng ra.

Nhưng không đợi gã hoàn toàn kích phát pháp bảo của mình, Tử Đao của Diệp Mặc đã xé không bay tới, vết đao màu tím hoàn toàn xé rách hết

thảy những gì trước người gã. Pháp bảo của gã chỉ kịp chặn đao ảnh của một đao này, đã trực tiếp bị bổ ra.

- Khoan đã, ta đồng ý...

Đại Mân hồn phi phách tán, gã sao có thể ngờ Diệp Mặc lại đáng sợ như thế, chỉ một chiêu, liền ép gã tới mức không có đường lui.

Diệp Mặc làm như không nghe thấy gã nói gì, lại đấm ra một quyền, Liệt Ngân trong không gian còn chưa biến mất, dấu vết màu đen do vết đao màu tím kia bổ ra còn lưu chút bóng dáng trong hư không, quyền thế Liệt Không kia cũng đã cuốn tới.

Phốc...

Cùng lúc khi huyết vụ bay lượn, một quyền của Diệp Mặc đã đánh Tiên đế sơ kỳ này thành mảnh vụn, căn bản là không còn lại chút gì.

Vô Ảnh thất vọng lè lưỡi liếm môi một cái, một Tiên đế sơ kỳ, vậy mà nó không được ăn. Haiiz, ai bảo tên ngu ngốc này không thức thời?

Bên ngoài quảng trường đầy ắp người, từ Hư Tiên đến Tiên Đế cũng có, thậm chí còn có một vài tu chân giả xen lẫn ở trong đó. Nhưng khi một đao một quyền của Diệp Mặc, trong mấy hơi thở liền đã biến một Tiên đế sơ kỳ thành hư vô, khắp nơi trên quảng trường này tất cả đều hoàn toàn yên tĩnh.

Ở Tiên Giới, Tiên đế đã là đỉnh cao thực sự, có mấy người có thể tu luyện tới Tiên đế? Đừng nói trông thấy giết Tiên đế, cho dù là bình thường bọn họ trông thấy một Tiên đế đi qua cũng không phải chuyện dễ dàng rồi. Mà bây giờ hai Tiên đế sống sờ sờ bị người trước mắt này muốn diệt liền diệt, căn bản là không để lại một chút dấu vết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1902

Huynh Muội Tâm Sự

Nghe nói Tiên đế thần thông quảng đại, ngay cả hủy diệt một thiên vực cũng có thể làm được. Tiên đế đại chiến thậm chí có thể khiến vô số Tiên thành biến thành phế tích, còn Tiên đế thanh niên trước mặt này đến giết hai vị Tiên đế, cũng chỉ là trong khoảng phạm vi xung quanh quảng trường này, lại càng khiến người khác kinh hãi.

Không ai cho rằng cuộc đánh nhau này phạm vi nhỏ, thần thông cũng không ra gì. Ngược lại tất cả mọi người đều biết, chỉ có người có thần thông cực cao, mới có thể ngưng tụ được Tiên nguyên tản mát đáng sợ này, mà không cho nó khuếch trương ra ngoài. Diệp Mặc có thể khống chế Tiên nguyên đánh nhau trong một phạm vi nhất định, không ảnh hưởng chút nào đến những người xung quanh, rõ ràng là người có tu vi cực cao.

Cho dù là những Tiên đế đứng ngoài quan sát cũng không dám tin, Diệp Mặc đối chiến với Khích Vũ Tiên đế, vì Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ kia của Khích Vũ Tiên đế, ngược lại lại khiến người ta không nhìn ra tu vi thực sự của Diệp Mặc. Bây giờ Diệp Mặc một đao cộng thêm một quyền này kích sát một Tiên đế sơ kỳ, lập tức khiến người ta hiểu thực lực của Diệp Mặc. Loại sức mạnh này căn bản không thua kém bất kỳ một Tiên đế nào, chẳng trách hắn lại ăn nói ngông cuồng như vậy.

Úc Tạ và Úc Tương đứng trong đám người từ khi Diệp Mặc đại náo hội đấu giá, vẫn khiếp sợ nhìn Diệp Mặc. Đến bây giờ, bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra tại sao đến Nông Viêm Tiên đế cũng phải nể mặt Diệp Mặc rồi. Điều này căn bản không phải vì sau lưng Diệp Mặc có Đại đế nào, hay là có thế lực nào, mà là bản thân Diệp Mặc chính là loại người mà người khác không động vào được.

Một tu sĩ vừa mới phi thăng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đảo mắt liền biến thành một người có thể dễ dàng giết chết Tiên đế như này, cho dù là Úc Tạ tận mắt chứng kiến, cô cũng không dám tin. Nghĩ đến lời nói lúc trước mình nói Diệp Mặc cùng lắm cũng chỉ là Kim Tiên, bây giờ cô chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ. Lúc đó Diệp Mặc nói hắn có thể tìm được Nhiếp Song Song, cô còn cho rằng là lời nói ngông cuồng, bây giờ xem ra, lời này của người ta là quá bình thường. Hơn nữa người ta sớm cũng đã biết có thể đến bước này.

Trên quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, Diệp Mặc lại phá vỡ khoảng yên tĩnh này, hắn bình tĩnh nhìn một nam nhân mặc áo gai đứng đằng xa nói:

- Anh chắc hẳn là Tiên đế cuối cùng của Tiên Khuyết thương hội đúng không?

Nam nhân mặc áo gai kia và Đại Mân Tiên đế cùng đến đây, chỉ có điều gã chưa đi ra mà thôi, lại không ngờ Diệp Mặc chưa từng gặp gã, mà lại sớm nhận ra gã rồi.

Gã cũng giống như Đại Mân, cũng là tu vi Tiên đế sơ kỳ, mặc dù thực lực có mạnh hơn Đại Mân Tiên đế một chút, nhưng cũng là có hạn. Bây giờ Diệp Mặc đến Đại Mân cũng có thể giết chết một cách dễ dàng, gã căn bản không đủ để người ta đặt vào mắt.

Ngay lúc Diệp Mặc nhận ra gã, gã cũng lập tức bay qua, ôm quyền với Diệp Mặc, sắc mặt có chút trắng bệch nói:

- Tôi chính là vị Tiên đế thứ ba của thương hội Trọng Không tiên đế, chuyện lúc trước, tôi cũng biết rồi. Tôi hoàn toàn đồng ý với ý của anh, Tiên Khuyết thương hội từ nay về sau cũng không tồn tại nữa. Trong chiếc nhẫn này có mười hai tỉ tiên tinh, Tiên linh thảo cấp chín cũng chỉ có hai mươi gốc.

Trọng Không Tiên đế nói xong, trực tiếp lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc. Diệp Mặc nhận lấy nhẫn trữ vật, quét vào trong một chút, Tiên

linh thảo cấp chín không có nhiều cũng là chuyện bình thường. Dù sao thứ như này trong Tiên giới cũng là thứ khan hiếm. Trọng Không Tiên đế có thể lấy ra hai mươi gốc, cũng coi như là đủ rồi.

Diệp Mặc thu lại hai nhẫn trữ vật của hai Tiên đế, nhưng Trọng Không Tiên đế có thể lấy đồ ra, chứng tỏ Trọng Không là người quản lý tài nguyên nguyên liệu của thương hội.

Thấy Diệp Mặc cất chiếc nhẫn đi, cũng không nói gì, Trọng Không lúc này mới ôm quyền nói:

- Người dẫn lệnh muội đến là Uyên Mộc Tiên, y lấy đi một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm của Tiên Khuyết thương hội, đồng thời còn lấy đi một lọ Hỏa Anh Thần Thủy của Tiên Khuyết thương hội.

- Uyên Mộc Tiên?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi một câu, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái tên này.

Trọng Không Tiên đế ngưng trọng gật đầu nói:

- Đúng, người này chính là Uyên Mộc Tiên, lúc trước Đại Mân không nói ra tên của y, một là vì Tiên Khuyết thương hội quả thực là một nơi có quy luật nghiêm ngặt quy củ. Nhưng quan trọng hơn chính là con người Uyên Mộc Tiên này tâm ngoan thủ lạt, làm việc không tính toán hậu quả, hơn nữa còn có thù tất báo. Đại Mân biết một khi gã nói rồi, thì chết là cái chắc, cho nên mới không nói ra.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, Đại Mân Tiên đế không sợ việc mình giết Khích Vũ Tiên đế, mà lại sợ tên Uyên Mộc Tiên không đến kia? Nếu như Đại Mân Tiên đế sợ, sao Trọng Không Tiên đế lại không sợ?

Trọng Không Tiên đế hình như biết suy nghĩ của Diệp Mặc. Vẻ mặt sầu thảm nói:

- Tôi không nói hôm nay cũng sẽ chết, còn không bằng thử vận may chút. Có lẽ Uyên Mộc Tiên đó không tìm được tôi cũng không chừng. Người tên Uyên Mộc Tiên này tu vi vô cùng thâm sâu, không ai biết tu vi của y là thế nào, nhưng y đã từng giết chết một Tiên đế hậu kỳ, hơn nữa y còn có một pháp bảo cực kỳ lợi hại tên Lưu Minh Quảng Viêm Linh, đây còn là một pháp bảo có thể thăng cấp được nữa. Lần này y lấy Hỏa Anh Thần Thủy từ thương hội, nói không chừng chính là vì thăng cấp Lưu Minh Quảng Viêm Linh của y.

Hỏa Anh Thần Thủy Diệp Mặc biết rất rõ, là một vật đỉnh cấp trân quý, trong thiên tài địa bảo hệ Hỏa, chỉ đứng sau Tinh Không Viêm Tủy. Hỏa Anh Thần Thủy chẳng những có thể khiến mồi lửa kỳ dị thiên địa thăng cấp, thành mồi lửa kỳ dị thiên địa cao cấp, hơn nữa bất kỳ pháp bảo hỏa hệ nào, chỉ cần được Hỏa Anh Thần Thủy rèn luyện, cũng có thể trở thành pháp bảo hỏa hệ đỉnh cấp nhất.

Lần này Tiên Khuyết thương hội dùng Tiên linh mạch cực phẩm và Hỏa Anh Thần Thủy đổi lấy Đường Bắc Vi, ngược lại cũng là chịu chi lắm rồi.

- Nếu như Diệp tông chủ không còn chuyện gì, thì tôi xin cáo từ.

Trọng Không Tiên đế thấy Diệp Mặc không nói gì, ôm quyền, gã biết bây giờ cái mà mình cần làm chính là chạy trốn, chạy càng xa càng tốt, bất luận là thực lực sau lưng thương hội, hay là Uyên Mộc Tiên, thì cũng không phải là thứ mà gã có thể đối phó được.

Diệp Mặc gật đầu, lấy ra một ngọc bài ném cho Trọng Không Tiên đế nói:

- Nếu như Uyên Mộc Tiên tìm được anh, thì anh có thể bóp nát ngọc bài này truyền tin cho tôi.

- Cám ơn Diệp tông chủ.

Trọng Không Tiên đế lập tức liền nhận lấy ngọc bài nói cám ơn, gã biết

rõ cái này đều có lợi cho cả gã và Diệp Mặc. Gã tuyệt đối không phải đối thủ của Uyên Mộc Tiên, một khi Uyên Mộc Tiên tìm được gã rồi, thì gã chỉ có thể cầu cứu Diệp Mặc. Thứ hai Diệp Mặc chắc chắn cũng muốn tìm được tên Uyên Mộc Tiên đó, cho nên mới đưa miếng ngọc bài này cho gã.

Giao phó chuyện này xong, Trọng Không Tiên đế quay người nhanh chóng biến mất. Thương hội không phải là nơi gã có thể quản, gã cũng không quản được nữa rồi. Bây giờ chuyện mà gã cần phải làm, đó chính là ẩn nấp.

- Diệp tông chủ, lâu rồi không gặp, lần này gặp lại Diệp tông chủ, phong thái càng ngày càng hơn trước kia đấy.

Thấy Diệp Mặc xong chuyện bên này rồi, Chính Nhân tiên đế ngay lập tức bước lên chào hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền nói:

- Vừa rồi cám ơn Chính Nhân huynh bênh vực lẽ phải.

Mặc dù là Chính Nhân tiên đế giúp đỡ Tiên Khuyết thương lâu, Diệp Mặc cũng không có chút sợ hãi nào, nhưng người ta là giúp hắn. Tấm ân tình này cũng là phải ghi nhớ - Ha ha, tôi cũng sớm gặp Diệp tông chủ một lần rồi.

Nông Viêm Tiên đế cũng bước lên chào hỏi.

Dục Long Tiên đế và Hiên Phong Tiên đế cũng có chút đụng chạm với Diệp Mặc, căn bản cũng không bước lên nói chuyện, quay người bước đi. Những Tiên đế còn lại biết Diệp Mặc cũng bước đến chào hỏi Diệp Mặc, ngay cả một số tiên đế không quen biết Diệp Mặc, cũng có bộ phận tiến đến làm quen.

...

Diệp Mặc sau khi nói chuyện cùng một số người quen biết, lúc này mới

dẫn Đường Bắc Vi đến một Tiên tức lâu. Lúc này Tiên tức lâu của Trát Khuê Tiên thành cũng đã kín chỗ rồi. Nhưng khi Diệp Mặc đến, Tiên tức lâu này lập tức liền nhường một căn phòng xa hoa nhất cho Diệp Mặc.

Bảo Tiên tức lâu này chỉ nhường ra một phòng là do Diệp Mặc nói, phòng của Tiên tức lâu này quả thực đúng là hút hàng, hắn không muốn mình và Đường Bắc Vi hai người lại chiếm mất hai phòng, hơn nữa Diệp Mặc căn bản cũng không định đi ngủ, cũng không định tu luyện.

Hắn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi Đường Bắc Vi, đồng thời cũng muốn chỉ dẫn Đường Bắc Vi đem chân nguyên chuyển hóa thành Tiên nguyên.

Sau khi vào phòng, Diệp Mặc vẫn còn một chuyện không hiểu, chính là khi hắn đại náo hội đấu giá, không ngờ lại không nhìn thấy Tiên đế áo bào tím kia. Nói cách khác Tiên đế áo bào tím đó chẳng những không mang ụ đá đến hội đấu giá, thậm chí đến người của lão cũng không đến. Điều này khiến Diệp Mặc rất nghi ngờ, nam nhân mặc áo bào tím đó đến Trát Khuê Tiên thành làm cái gì?

- Anh...

Đường Bắc Vi sau khi cùng Diệp Mặc vào trong Tiên tức lâu, vẫn khó có thể kìm chế được cảm xúc của mình.

Diệp Mặc vỗ vỗ Đường Bắc Vi, đợi cô ngồi xuống rồi, lúc này mới hỏi:

- Bắc Vi, em nói cho anh nghe xem rốt cục là chuyện gì? Còn nữa Mặc Nguyệt chi thành của chúng ta có bao nhiêu người phi thăng lên Tiên giới rồi?

- Vâng.

Tâm trạng của Đường Bắc Vi hoàn toàn bình tĩnh trở lại, dường như lại lần nữa quay về khi cô lần đầu tiên quen biết ca ca Diệp Mặc, cảnh tượng ca ca đưa cho cô một số Hỏa cầu phù bảo cô đợi trong phòng.

- Sau khi anh rời khỏi Mặc Nguyệt chi thành, chúng em dốc sức tu luyện, muốn phi thăng lên Tiên giới sớm một chút đoàn tụ cùng anh. Tư chất của em vốn dĩ rất tốt, nhưng sau đó thì càng ngày càng tệ. Tốc độ tu luyện cũng trở nên chậm chạp. Chị Tố Tố vì quan tâm em, cố ý đưa cho em một số Tiên tinh, nhưng tốc độ tu luyện của em vẫn rất chậm, hơn nữa càng lúc lại càng chậm...

Hồi ức của Đường Bắc Vi thậm chí cũng mang cả Diệp Mặc vào trong đó, hắn dường như lại trở về thời gian ở cùng mấy người Tố Tố, Khinh Tuyết.

...

- Chị Tố Tố, nói không chừng đợi mọi người phi thăng rồi, em cũng chưa phi thăng. Chị Ánh Trúc cũng tu luyện nhanh hơn em, em thật là vô dụng.

Đường Bắc Vi nhìn tốc độ tu luyện của người khác càng lúc càng nhanh, còn tốc độ tu luyện của cô không ngờ lại càng lúc càng chậm lại, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Lạc Ảnh rất hiểu tâm trạng của Đường Bắc Vi, cô thở dài nói:

- Bắc Vi, em không cần lo lắng, cứ từ từ mà tu luyện. Con đường tu tiên, càng gấp thì càng chậm, chỉ có tâm bình khí hòa mới là chính đạo.

Tống Ánh Trúc ngồi một bên cũng khuyên nhủ:

- Đúng đấy, em đừng lo lắng, dù sao cũng chẳng có mấy người lại có loại tư chất như Tĩnh Văn.

- Nhưng các chị không phải Kiếp Biến thì cũng là Hóa Chân rồi, còn em thì vẫn dậm chân ở Thừa Đỉnh kỳ, chị Tĩnh Văn cũng phi thăng nhiều năm như vậy rồi...

Đường Bắc Vi ảm đạm nói.

Quy tắc của Mặc Nguyệt chi thành chính là, mọi người tu luyện đến một trình độ nhất định, sẽ kết bạn đi lịch lãm rèn luyện, sau đó lại quay về bế quan, sau một thời gian nhất định, mọi người sẽ tập trung lại cùng thảo luận những tâm đắc tu luyện. Quy tắc này là do Lạc Ảnh quy định, trong Mặc Nguyệt chi thành, sau khi Diệp Mặc phi thăng, Lạc Ảnh chính là chủ nhà.

Lời của Lạc ảnh, có ai dám phản bác lại chứ. Hơn nữa qua nhiều năm vừa tu luyện, vừa ra ngoài lịch lãm rèn luyện, mọi người đều cảm thấy chẳng những tu vi tăng lên, hơn nữa thực lực cũng tăng lên không ít.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1903

Bí Cảnh Mở Ra

Đường Bắc Vi nói đến đây, Diệp Mặc đắm chìm trong tưởng niệm bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, hắn vội vàng chộp lấy Đường Bắc Vi hỏi:

- Bắc Vi, em nói Tĩnh Văn phi thăng rồi?

Đường Bắc Vi cũng từ trong hồi ức của Mặc Nguyệt chi thành bừng tỉnh lại, bây giờ Diệp Mặc hỏi đến, cô lập tức kiên định gật đầu nói:

- Đúng vậy, chị Tĩnh Văn phi thăng sớm hơn em mấy chục năm, anh, chẳng lẽ anh chưa gặp chị ấy sao?

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, lập tức nói:

- Mấy năm nay anh vẫn ở bên ngoài, lúc này là vừa mới quay về thiên vực Tiên giới, không được, anh phải về Mặc Nguyệt Tiên tông trước xem sao.

Diệp Mặc lo lắng, muội muội Bắc Vi phi thăng, Mặc Nguyệt Tiên thành cũng không đón được, Tô Tĩnh Văn có thể được đón không? Huống chi, lúc đó hắn vội vàng đi, cũng chưa kịp nói rõ với Lô Phượng, những tu sĩ từ Mặc Nguyệt chi thành phi thăng lên sẽ nói là phi thăng từ đại lục khác lên.

Nhưng Diệp Mặc biết rõ, cho dù hắn có lo lắng, quay về hạ thiên vực cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, trừ phi hắn có thể trực tiếp ngồi truyền tống trận về. Mà truyền tống trận từ Thượng thiên vực đến Hạ thiên vực, cũng không dễ ngồi như vậy. Đây cũng không phải là chuyện tu vi, mà còn liên quan đến địa vị của mỗi người.

- Anh, Mặc Nguyệt Tiên tông kia là do anh thành lập phải không?

Đường Bắc Vi lúc này cũng đã hoàn toàn khôi phục lại bộ dạng lúc trước, nghe thấy Diệp Mặc nói đến Mặc Nguyệt Tiên tông, cô liền nhớ đến Mặc Nguyệt chi thành của Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng, anh sau khi thành lập Mặc Nguyệt Tiên tông ở Cung Hoa Thiên, vì xảy ra một số chuyện, cho nên vẫn chưa về đó. Mặc Nguyệt Tiên tông trong Cung Hoa Thiên cũng coi như là một tông môn có thực lực không nhỏ, theo lý mà nói sẽ không có chuyện gì.

Đường Bắc Vi lập tức nói:

- Anh, nếu như chị Tĩnh Văn đến Mặc Nguyệt Tiên tông rồi, chúng ta cũng không cần gấp gáp quay về, chị ấy sẽ ở đấy đợi chúng ta. Nếu như chị Tĩnh Văn không ở đó, chúng ta vội vàng quay về như này, cũng chưa chắc giải quyết được vấn đề.

Diệp Mặc chỉ là lo lắng cho Tô Tĩnh Văn, trên thực tế cũng không đợi Đường Bắc Vi nói, hắn cũng hiểu ra đạo lý này, thở dài nói:

- Bắc Vi, em nói xem em thế nào lại xuất hiện ở Trát Khuê Tiên thành? Nơi này là thượng thiên vực mà?

Đường Bắc Vi nói:

- Em cũng không biết, sau khi em phi thăng liền xuất hiện trong một sơn cốc cực kỳ hoang vu, nhưng Tiên linh khí nơi đó thì lại vô cùng nồng đậm, em hận không thể lập tức tu luyện ở đó. Nhưng em lo lắng cho anh, cho nên muốn tìm một nơi có người hỏi xem Cung Hoa Thiên ở nơi nào. Nhưng không ngờ, em còn chưa ra khỏi sơn cốc, thì đã bị một người cao như một cây gỗ chặn lại rồi.

- Uyên Mộc Tiên?

Diệp Mặc lập tức nhớ đến lời nói của Trọng Không Tiên đế, thất thanh kêu lên.

Đường Bắc Vi lắc đầu đáp:

- Em cũng không biết người đó có phải Uyên Mộc Tiên hay không, chỉ nhìn thấy gã cao như một cây gỗ. Gã nhìn thấy em, câu đầu tiên là "Không ngờ thực sự có Tiên Thiên Thuần Băng linh căn. Ha ha, lấy được Hỏa Anh Thần Thủy của Tiên Khuyết thương lâu rồi". Sau đó, gã dẫn em đến Trát Khuê Tiên thành giao cho thương lâu, chuyện sau đó, thì anh cũng biết rồi đấy.

- Truyền tin châu mà anh đưa cho em, có phải cũng bị gã tịch thu rồi không?

Diệp Mặc siết chặt nắm đấm, tên Uyên Mộc Tiên bị hắn gặp rồi, chắc chắn phải giết. Tu vi của người này không thua gì một Tiên đế, không ngờ lại động thủ với một tu sĩ vừa mới phi thăng.

Thấy Diệp Mặc rất tức giận, Đường Bắc Vi mau chóng kéo Diệp Mặc nói:

- Anh, em chẳng phải là không sao rồi sao. Nếu như không phải vào trong hội đấu giá này, thì em cũng không gặp được anh rồi. Nhẫn trữ vật của em bị lấy đi rồi. Bên trong nhẫn trữ vật đó còn có mấy Hỏa cầu phù mà anh luyện chế cho em nữa.

Đối với Đường Bắc Vi mà nói, Hỏa cầu phù kia rất quan trọng với cô. Cũng may bây giờ cô tìm được ca ca rồi, nếu không trong lòng quả thực là vô cùng khổ sở.

Diệp Mặc biết rõ Đường Bắc Vi cũng giống như hắn, cơ khổ từ nhỏ, mình chính là người thân duy nhất của cô ấy. Thở dài một cái, cũng giống như năm đó, xoa xoa đầu cô nói:

- Bắc Vi, đến lúc đó anh lại cho em những thứ tốt hơn, đừng buồn nữa.

Dừng lại một chút, Diệp Mặc mới tiếp tục hỏi:

- Bắc Vi, em chẳng phải nói tốc độ tu luyện của em rất chậm sao? Tại sao tốc độ tu luyện lại thành nhanh như này? Vậy Tố tố và Khinh Tuyết và cả mấy người Ánh Trúc nữa thì sao? Ức Mặc tốt chứ?

Đường Bắc Vi ừ một tiếng:

- Em cảm thấy tốc độ tu luyện của mình quá chậm, liền một mình rời khỏi Mặc Nguyệt chi thành, muốn tìm cơ duyên đột phá. Khi em đi thì Ức Mặc cũng đã là Hóa Chân hậu kỳ rồi, tu vi của chị Tố Tố và chị Khinh Tuyết cũng đã là Hóa Chân rồi. Ngay cả tu vi của chị Ánh Trúc cũng chỉ thấp hơn một chút. Các chị ấy rất khỏe, anh yên tâm đi. Chị Tĩnh Văn vì quá nhớ anh, cho nên phi thăng sớm hơn chút.

Diệp Mặc gật đầu, có lúc, tu chân cần có cơ duyên, khi cơ duyên của người khác không thể khiến anh đạt đến trình độ cao hơn, thì chỉ có thể tự mình đi tìm kiếm cơ duyên.

- Sau đó em tìm được một Linh tủy mạch, em nhờ vào Linh tủy mạch đó đột phá lên Kiếp Biến. Không ngờ, sau khi đột phá Kiếp Biến rồi, tốc độ tu luyện của em lại nhanh như gió, chỉ trong khoảng mấy chục năm, em đã thành Hóa Chân viên mãn rồi. Vốn dĩ em muốn quay về Mặc Nguyệt chi thành độ kiếp, nhưng lôi kiếp của em không ngờ lại không chịu sự khống chế của em, em chỉ có thể cưỡng ép độ kiếp phi thăng.

Lời nói của Đường Bắc Vi lại khiến Diệp Mặc vô cùng kinh dị, nhưng nghĩ đến Đường Bắc Vi là Tiên Thiên Băng linh căn thì lại bình thường trở lại, lập tức nói:

- Vậy là nói sau khi em phi thăng, thì mấy người Lạc Ảnh và Khinh Tuyết cũng không biết thế nào rồi?

- Đúng vậy, từ khi em rời khỏi Mặc Nguyệt chi thành, chị Lạc Ảnh cũng đã là Hóa Chân tầng thứ bảy rồi. Em đoán là bây giờ chắc cũng phi thăng

rồi.

Đường Bắc Vi khẽ gật đầu đáp.

Diệp Mặc trầm mặc, một lát sau mới hỏi:

- Vậy em biết Uyên Mộc Tiên dẫn em đến Trát Khuê Tiên thành được bao nhiêu lâu rồi không?

Đường Bắc Vi lắc đầu:

- Em không biết một tí gì, khi tỉnh lại thì cũng đã xuất hiện trong Trát Khuê Tiên thành rồi.

Diệp Mặc vốn dĩ còn nghĩ từ lời nói của Đường Bắc Vi suy đoán ra Đường Bắc Vi phi thăng đến Hạ thiên vực, hay là Thượng thiên vực, bây giờ lời nói của Đường Bắc Vi lại khiến hắn không thể nào suy đoán được.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới lên tiếng:

- Bắc Vi, nơi mà em phi thăng có thể cũng không đơn giản. Bình thường, tu sĩ phi thăng đều rơi vào một Phi thăng điện, còn em thì lại xuất hiện trong sơn cốc, rất có khả năng có liên quan đến nơi mà em phi thăng.

Đường Bắc Vi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, bắt đầu hồi tưởng lại, sau khi cô tìm được Linh tủy mạch, một mực tu luyện, quả thực cũng không chú ý đến nơi tu luyện.

Hai huynh muội cùng nhau trò chuyện về chuyện mình đã trải qua, bất tri bất giác một đêm đã trôi qua.

...

Không lấy được ụ đá thứ năm, người áo bào tím cũng biến mất, Diệp Mặc lại vì gặp được Bắc Vi, sự thất vọng cũng giảm đi nhiều.

Đường Bắc Vi vì là Tiên Thiên Băng linh căn, linh căn vốn có cùng với

sự gia tăng tu vi của cô mà dần biến mất. Lúc này đẳng cấp Tiên linh căn của cô cực cao, Diệp Mặc quyết định chỉ cho cô bắt đầu chuyển hóa Tiên nguyên. Có Diệp Mặc ở bên, Đường Bắc Vi vốn dĩ cũng không lo gì đến tài nguyên tu luyện.

Đường Bắc Vi tự mình bắt đầu tu luyện, Diệp Mặc cũng bắt đầu hồi tưởng lại cảnh tượng khi hắn đối diện với phi tuyết màu đen, nếu như không phải có sự giúp đỡ của Vô Ảnh, thì hắn quả thực cũng nguy hiểm rồi. Theo lý mà nói, hắn tu luyện dưới Khổ Trúc, căn bản cũng không có tâm ma. Nhưng khi hắn đối diện với phi tuyết màu đen, không ngờ lại có chút ảo tưởng. Những thứ đó quả thực khác xa với tâm ma, nhưng cũng coi là một loại trong đó rồi.

Mà càng khiến hắn nghi ngờ hơn chính là, khi hắn tỉnh lại trong đó, tu vi mà hắn vẫn trì trệ không tiến lên nổi không ngờ lại lần nữa được thả lỏng. Chẳng lẽ là vì hắn vẫn không có tâm ma, lúc này mới phản tác dụng trở thành tu vi trì trệ chậm lại?

Hai ngày trôi qua, trước khi Trát Khuê bí cảnh mở ra, Diệp Mặc dẫn Đường Bắc Vi đi lòng vòng trong Tiên thành nửa ngày, giúp Đường Bắc Vi mua một số quần áo và đồ vụn vặt cô cần.

Đại Mân Tiên đế nói sau lưng Tiên Khuyết thương hội có người chống lưng, nhưng thời gian hai ba ngày Diệp Mặc ở lại trong Trát Khuê Tiên thành, thậm chí Vô Ảnh cũng lộ ra rồi, vẫn không có bất kỳ thế lực nào tìm đến, nam nhân áo bào tím kia cũng không đến, giống như hắn chỉ là đi qua Tiên thành này thôi vậy.

...

Trát Khuê bí cảnh rất nổi tiếng trong Phạm Độ thiên, nghe nói Trát Khuê Tiên thành thành lập chính là vì lối vào Trát Khuê bí cảnh ở trong này. Trong tất cả Bí Cảnh của thượng thiên vực, chỉ có lối vào Trát Khuê bí cảnh là ở trong Tiên thành.

Hôm nay Bí Cảnh mở cửa, khi Diệp Mặc dẫn Vô Ảnh và Đường Bắc Vi đến lối vào Bí Cảnh, nơi này sớm cũng đã chật kín người rồi.

Diệp Mặc sớm đã lừng danh trong Trát Khuê Tiên thành rồi, cộng thêm Vô Ảnh lại càng khiến người khác chú ý. Bây giờ bọn họ vừa đến nơi này, tất cả những người có mặt trong Bí Cảnh này đều nhìn thấy.

Bí Cảnh lần này là dưới Tiên Vương mới có thể đi vào được, nhưng trong những người đến đây thì Tiên Vương cũng không ít. Các thương hội lớn và Tiên đan sư, đại sư Tiên đan lại càng đến nơi này. Vì Trát Khuê bí cảnh thường xuyên có thể xuất hiện những Tiên linh thảo cấp cao, thậm chí Tiên linh thảo cấp chín cũng không ít.

Bí Cảnh lần này Tiên Vương cũng có thể vào được, những Tiên Vương đến đây cũng không ít. Khiến Diệp Mặc tiếc nuối chính là, hắn không nhìn thấy mấy người Kế Hồn và Quý Thư đâu, nhưng hắn lại nhìn thấy Hướng Trường Ung. Hướng Trường Ung đến từ Đông Minh đế tông, là cùng tông môn với Dục Long Tiên đế. Hướng Trường Ung nhìn thấy Diệp Mặc, vội vàng cúi đầu xuống.

Gã đến Trát Khuê Tiên thành lâu như vậy rồi, rõ ràng cũng nghe nói qua chuyện của Diệp Mặc, hơn nữa Long Mã bên cạnh Diệp Mặc cũng đã lộ ra Diệp Mặc chính là người trong Tiểu thiên vực ngày đó. Nhưng lúc này, người ta và gã sớm đã không phải là người cùng đẳng cấp nữa rồi, gã làm gì còn dám nhắc đến chuyện lúc trước với Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc trực tiếp đến lối vào Bí Cảnh, ném một Tiên khí động phủ ra, sau đó dựng một tấm biển lớn, trên tấm biển đó có viết, thu mua Tiên linh thảo cấp tám cấp chín, có thể dùng Tiên tinh thu mua, cũng có thể dùng Tiên linh thảo đến đây đổi lấy bất kỳ Tiên đan dưới cấp chín nào.

Nếu như là người khác dựng biển trước lối vào Bí Cảnh để làm ăn, thì sớm đã có người đến đá bay rồi. Nhưng Diệp Mặc sau khi dựng tấm biển trong này, không ngờ lại có vài thương hội đến chào hỏi một cách hữu hảo.

Cho dù tấm biển này của Diệp Mặc khiến người ta vô cùng khinh bỉ, nhưng cũng không có ai dám đứng ra phản đối. Có thể đổi lấy Tiên đan dưới cấp chín, hắn cho rằng mình là ai cơ chứ?

Chỉ có vài Tiên đế quen biết Diệp Mặc mới suy đoán, những gì viết trên tấm biển này có thể là thật. Nếu như Diệp Mặc là một tông sư Tiên đan cấp tám, thì câu nói này của hắn cũng là chuyện bình thường.

- Diệp tông chủ...

Một người con gái mặc áo tím mặt che khăn lụa bỗng nhiên bước đến trước mặt Diệp Mặc chào một câu, đồng thời hành lễ với Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1904

Vô Ảnh Không Đáng Tin Cậy

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Hóa ra là Mịch Vân thánh nữ, lâu rồi không gặp, thánh nữ cũng đã là tu vi Tiên Vương, chúc mừng!

Người đến chính là Mịch Vân thánh nữ, cô vốn dĩ cũng có chút lo lắng, bây giờ nghe thấy Diệp Mặc nói như này, lập tức thở phào nói:

- Chút thành tích này của tôi cũng không đáng nhắc đến, vốn dĩ tôi sớm đã muốn đến hỏi thăm Diệp đại ca rồi, nhưng sư phụ của tôi sợ tôi đường đột, cho nên đến bây giờ mới đến gặp Diệp đại ca. Lần trước tôi thiếu của anh một quả, cũng đã chuyển cho tỷ tỷ của anh rồi, cám ơn Diệp đại ca.

Thấy thái độ của Diệp Mặc vẫn như trước không thay đổi, Mịch Vân thánh nữ lại lần nữa đổi trở lại xưng hô Diệp đại ca.

Đường Bắc Vi đứng một bên nghe thấy người con gái thoạt nhìn cũng bằng tuổi với cô không ngờ đã là Tiên Vương rồi, trong lòng cũng có chút chấn động. Lúc này, cô không còn giống với lúc trước nữa, cô sớm đã hiểu ra tu vi của Tiên giới. Tiên Vương cũng đã là Vị Tiên rồi, có thể nói thuộc vào tầng cao Tiên giới rồi.

Diệp Mặc cũng có chút nhớ nhung Kế Hồn, tùy miệng hỏi:

- Kế Hồn tỷ tỷ của tôi dạo này tin tức thế nào?

- Tôi nghe nói Kế Hồn sư tỷ đến Hỗn Độn Tinh Vực, nói là đi tìm một loại Tiên linh vật gì đó.

Mịch Vân thánh nữ rõ ràng cũng nghe được chút tin tức của Kế Hồn, Diệp Mặc bây giờ hỏi đến, cô lập tức trả lời.

- Là Hỗn Độn Tinh Vực nào?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Hắn đã đoán được Kế Hồn đến Hỗn Độn Tinh Vực chắc hẳn là vì chuyện hồi sinh cho vị hôn phu Phong Hi của cô, chỉ có điều Hỗn Độn Tinh Vực có bốn lối vào, ngoài lối vào Thiên Ngoại Tinh Vực còn chưa tìm được ra, thượng trung hạ thiên vực đều có lối vào Hỗn Độn Tinh vực.

Mịch Vân thánh nữ lắc đầu nói:

- Cái này thì tôi cũng không biết.

- Đợi chút, tôi đi có chút chuyện.

Diệp Mặc nhìn thấy Vô Hồi Tiên đế của Vô Già Âm Hà cũng đã đến rồi, lập tức nói với Mịch Vân và Đường Bắc Vi.

Vô Hồi Tiên đế dẫn theo đệ tử môn hạ đến tham gia Trát Khuê bí cảnh, đương nhiên một Tiên đế như lão mặt không chỉ là dẫn đội, mà là đến thu mua Tiên linh thảo. Mỗi lần Trát Khuê bí cảnh mở đều có vô số Tiên linh thảo tuôn ra, bất kỳ một tông môn lớn nào cũng không muốn bỏ qua, huống chi là Vô Già Âm Hà có bốn Tiên đế?

Lão cũng sớm nhìn thấy Diệp Mặc, đối với chuyện mà Diệp Mặc làm vài ngày trước cũng biết rất rõ ràng. Nói thật, trong khoảng không gian sát cơ kia, lão cũng đã bị Diệp Mặc dọa sợ rồi. Bây giờ Diệp Mặc đến, sắc mặt của lão lập tức có chút không ổn.

- Diệp tông chủ, lâu rồi không gặp.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, Vô Hồi Tiên đế cũng đã ôm quyền chào hỏi.

- Lâu rồi không gặp, Vô Hồi Tiên đế. Hôm nay tôi đến hỏi một chút, Vô Anh Tiên đế của Vô Già Âm Hà ông đã đến chưa?

Diệp Mặc cũng không có chút thiện cảm gì với Vô Hồi Tiên đế này.

Vô Hồi Tiên đế biết rõ cái nhìn của Diệp Mặc với lão, lập tức đáp:

- Vô Anh tổ sư vẫn chưa về tông môn, chắc là vẫn còn trong hư không.

Diệp Mặc lập tức sững người, Vô Anh Tiên đế gần đến Tiên đế đỉnh phong rồi, những Tiên đế này đều quay về rồi, mụ ta chẳng lẽ đến bây giờ vẫn chưa về sao?

Thấy Diệp Mặc có chút khó hiểu, Vô Hồi Tiên đế lại nói:

- Chẳng những là Vô Anh tổ sư chưa về, còn có vài vị Tiên đế khác cũng chưa về. Vì sau khi chúng tôi từ đó đi ra, bị truyền tống đến các vị trí trong hư không không giống nhau.

Khó trách đến bây giờ, Vô Anh Tiên đế cũng chưa đến Trát Khuê bí cảnh tìm hắn gây sự, hóa ra là vẫn chưa về. Diệp Mặc mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng không để ý lắm, lại nói:

- Xong chuyện bên này rồi, tôi đến Cửa Phạm Tiên trì một chuyến, nếu như tôi phát hiện Y Y Thánh nữ và Đinh Giới có chuyện gì, thì đừng trách tôi không khách khí.

Sắc mặt Vô Hồi Tiên đế trầm xuống, cho dù Diệp Mặc là một Tiên đế, nhưng kiểu uy hiếp như này trước mặt mình, sắc mặt lão cũng không kìm chế nổi, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Người của Cửu Phạm Tiên trì sớm đã đến rồi, anh có thể đi hỏi. Xem xem tôi đối xử với bọn họ như nào?

Diệp Mặc nghe thấy Vô Hồi Tiên đế nói vậy, thần thức quét ra ngoài, lúc này mới chú ý đến một tông môn đứng ở một nơi không thu hút tầm nhìn

lắm. Nếu không phải Diệp Mặc nhìn thấy một nữ đệ tử bên hông có buộc một miếng ngọc bội có khắc "Cửu Phạm Tiên trì", thì hắn quả thực cũng không biết tông môn có mấy người lẻ tẻ này chính là Cửu Phạm Tiên trì.

Biết người của Cửu Phạm Tiên trì đến rồi, Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến Vô Hồi Tiên đế nữa, trực tiếp đi về phía Cửu Phạm Tiên trì.

Nữ đệ tử của Cửu Phạm Tiên trì rõ ràng không biết lai lịch của Diệp Mặc, xem ra bọn họ cũng không biết Trát Khuê Tiên thành xảy ra chuyện gì, Diệp Mặc sau khi đến, lập tức có hai nữ đệ tử chặn đường Diệp Mặc lại.

Cửu Phạm Tiên trì vốn dĩ ít xuất hiện, đệ tử cũng không nghe ngóng chuyện bên ngoài, cho nên không biết Diệp Mặc là chuyện bình thường.

- Nơi của Cửu Phạm Tiên trì cấm nam nhân vào, mời vị tiền bối này dừng bước.

Một Đại La nữ tiên mặt tròn đứng lên chặn đường Diệp Mặc.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tôi muốn hỏi một chút Y Y Thánh nữ có đến hay không. Bây giờ cô ấy ở tông môn, hay cũng đã đến đây rồi?

Diệp Mặc đương nhiên biết Y Y Thánh nữ còn chưa đến, hắn hỏi như này cũng chỉ là muốn xác định Y Y Thánh nữ có phải từ Vô Già Âm Hà rời đi hay không. Nếu như Y Y Thánh nữ về tông môn rồi, thì Đinh Giới chắc chắn cũng quay về rồi.

- Hả...

Hai nữ tiên của Cửu Phạm Tiên trì này nghe thấy Diệp Mặc hỏi về Y Y Thánh nữ, lập tức sững người.

- Ai tìm Y Y Thánh nữ?

Một giọng nói có chút mệt mỏi hỏi, mặc dù thần thức của Diệp Mặc còn

chưa quét vào trong, nhưng cũng biết người nói câu này thần thức cũng bị thương rồi.

- Tôi là Diệp Mặc, là bạn của Y Y Thánh nữ, lần này...

Diệp Mặc còn chưa nói xong, một tiếng ngạc nhiên cắt ngang:

- Anh là Diệp Mặc? Tĩnh Tuyết, cho vào.

Rõ ràng người nói câu nói này, lúc trước cũng nghe nói đến danh tính của Diệp Mặc.

...

- Cô nói Diệp Mặc là anh của cô?

Mịch Vân thánh nữ nhìn Diệp Mặc tiến vào Cửu Phạm Tiên trì, ngạc nhiên hỏi Đường Bắc Vi một câu.

- Đúng vậy, Diệp Mặc chính là anh trai tôi.

Đường Bắc Vi khẽ gật đầu, Mịch Vân thánh nữ mặc dù có mạng che mặt, nhưng khí chất cao cao tại thượng như này khiến cô không quen, cô không thích nhiều lời với những người con gái như này.

Mịch Vân thánh nữ nhìn Đường Bắc Vi một chút, Diệp Mặc rất thần bí, nhưng có thần bí đi nữa, cũng không có chuyện hắn họ Diệp, mà lại có một muội muội họ Đường được, giống như tỷ tỷ Kế Hồn của hắn cũng không mang họ Diệp. Diệp Mặc này ngoài thích nhận tỷ tỷ ra, còn thích nhận muội muội nữa, đúng là một tên háo sắc cổ quái.

- Tiểu cô nương, không có chuyện thì về đi, đây không phải là nơi cô nên đến. Muốn tìm cách tiếp cận với lão đại à, nói thật cho cô biết nhé, lão đại có Mục Tiểu Vận rồi, cô tiết kiệm chút sức lực đi.

Vô Ảnh cảm thấy thái độ từ trên nhìn xuống của Mịch Vân thánh nữ với Đường Bắc Vi, trong lòng cực kỳ không thích, trực tiếp đứng ra nói một câu.

Mịch Vân thánh nữ mặc dù che một miếng vải mỏng trên mặt, nhưng nghe thấy lời này của Vô Ảnh, sắc mặt cũng có chút nóng lên. Mặc dù cô không có suy nghĩ như Vô Ảnh nói, nhưng tiếp cận Diệp Mặc cũng có ý tứ giao hảo một chút. Vô Ảnh là ai, cô sớm cũng nghe nói rồi, chẳng những nghe nói trong Tiểu thiên vực, hơn nữa đến Trát Khuê Tiên thành cũng như sấm bên tai. Đó là một tên có thể thôn phệ thần thông Tiên đế, ai dám đắc tội với nó chứ?

- Bắc Vi muội muội, tôi cáo từ đây, có thời gian rảnh thì đến Phiêu Miễu tiên trì của tôi, tôi nhất định hoan nghênh đón tiếp.

Mịch Vân mau chóng nói.

Đường Bắc Vi vốn dĩ ước gì Mịch Vân thánh nữ đi sớm một chút, cô quả thực không muốn người con gái như này lượn tới lượn lui trước mặt ca ca, mấy tỷ tỷ không ở đây, chẳng may ca ca bị câu dẫn thì làm sao?

Nhưng khi cô nghe thấy cái tên Mục Tiểu Vận trong lòng cũng rất giật mình rồi, vì Mục Tiểu Vận cô sớm cũng nghe qua nhiều lần. Chỉ có điều không đợi cô hỏi Diệp Mặc, thì Mịch Vân thánh nữ không ngờ nói cô là người của Phiêu Miễu tiên trì.

- Cô là người của Phiêu Miễu tiên trì?

Đường Bắc Vi lại sửng sốt hỏi lại.

Mịch Vân thánh nữ khẽ gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi là người của Phiêu Miễu tiên trì, sao thế?

- Tỷ tỷ của tôi trước kia cũng là người của Phiêu Miễu tiên trì.

Đường Bắc Vi nói xong bỗng nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, Phiêu Miễu tiên trì nơi mà chị dâu Khinh Tuyết ở cũng chỉ là một tông môn tám sao của Tu Chân giới mà thôi, Mịch Vân thánh nữ trước mặt này cũng

đã là Tiên Vương rồi, quả thực kém quá xa.

- Hả, tỷ tỷ của cô không ngờ cũng là người của Phiêu Miễu tiên trì? Ở Phiêu Miễu tiên trì của vị diện nào?

Mịch Vân thánh nữa lập tức lộ vẻ vui sướng, vốn dĩ vẻ mặt có chút ngượng ngùng cũng nhanh chóng được hòa hoãn.

Đường Bắc Vi cũng không ngờ Phiêu Miễu tiên trì ở các vị diện khác còn có phân nhánh nữa, cô ngược lại có chút ngượng ngùng nói:

- Khinh Tuyết tỷ chỉ ở lại Phiêu Miễu tiên trì vài năm, ca ca tôi liền dẫn tỷ tỷ ấy đi.

Mịch Vân vừa định nói chuyện, liền cảm thấy tin tức của sư phụ mình, vội vàng nói với Đường Bắc Vi:

- Bắc Vi, sư phụ tôi gọi tôi, tôi đi trước đây, đợi lát nữa rảnh chúng ta lại nói chuyện tiếp.

Đợi Mịch Vân thánh nữ đi rồi, Vô Ảnh lúc này mới đắc ý nói:

- Nhìn thấy rồi chứ, người con gái này ca thở cái liền đi rồi, lần sau có chuyện cứ trực tiếp gọi ca ra mặt. Không có chuyện gì là ca không làm được, ca chỉ cần há to miệng...

Vô Ảnh vốn dĩ cao thâm mạc trắc trong mắt Đường Bắc Vi, bỗng nhiên trở nên có chút không đáng tin cậy. Nhưng nghĩ đến lúc trước Vô Ảnh đúng là giúp Diệp Mặc, cho nên cũng rất khách khí nói:

- Vậy thì cám ơn nhiều nhé, Vô Ảnh đại ca.

Nghe thấy Đường Bắc Vi gọi mình là đại ca, Vô Ảnh lập tức vui vẻ nhỏ giọng nói:

- Nhớ kỹ nhá, khi lão đại ở đây, em cứ gọi thẳng ca là Vô Ảnh là được rồi. Nếu như không có lão đại, thì cứ tùy tiện gọi, hắc hắc, tùy tiện là được.

Trán Đường Bắc Vi lập tức xuất hiện một vệt đen, Vô Ảnh này quả thực không đáng tin cậy.

Vô Ảnh còn chưa chú ý đến ấn tượng của nó trong Đường Bắc Vi cũng đã quay một vòng lớn, vẫn không ngừng nghỉ nói:

- Tiểu muội muội, lão đại đối với em thật là tốt. Em xem, cái lão già tên Vô Hồi kia, lão truy sát lão đại mấy tháng, bây giờ lão đại cũng chưa giết lão. Cái thương hội chó chết gì đó, đắc tội với em, lão đại liền giết chết hai Tiên đế, diệt trừ thương hội. Nếu là lão Vô Hồi kia truy sát em hai tháng, lão đại sớm đã tiêu diệt lão rồi, em nhìn xem lão đại đối xử với em thật tốt.

Đường Bắc Vi trong lòng cảm động, nhưng nghe thấy chuyện Vô Hồi Tiên đế truy sát Diệp Mặc, lập tức giật mình:

- Anh của em còn bị người ta truy sát nữa? Có chuyện gì vậy?

- Lão đại bị truy sát, cũng là chuyện quá bình thường, cũng không phải một hai lần. Nhưng lần này ca là nghe Tiểu Băng Sâm nói, Tiểu Băng Sâm quá vô dụng, nếu là ca, ca sớm đã há miệng một cái, ha ha...

Lúc này Tiểu Băng Sâm và lão đại không có ở đây, Vô Ảnh liền tủy ý thổi da trâu trước mặt Đường Bắc Vi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1905

Ăn Hết Đi

Anh chính là Diệp Mặc khiến Y Y quay về môn phái cầu cứu?

Diệp Mặc vừa bước vào bên trong, liền nghe thấy giọng nói có chút mệt mỏi vừa nãy hỏi hắn một câu.

Đây chỉ là một nữ tiên Tiên tôn hậu kỳ, tu vi thậm chí còn kém hơn Diệp Mặc một chút. Dung mạo rất xinh đẹp, nhưng sự tang thương trong ánh mắt chứng tỏ cô cũng không còn trẻ tuổi nữa. Hai bên vị Tiên tôn này còn có sáu tiên nữ nữa đứng quanh, ba người cũng đã là tu vi Tiên Vương rồi, còn ba người kia thì vẫn là Đại La Tiên hậu kỳ.

- Đúng, tôi chính là Diệp Mặc, lúc trước Y Y cùng tôi đến Vô Già Âm Hà, tôi vừa nãy có hỏi qua người của Vô Già Âm Hà, bọn họ nói Y Y về rồi, cho nên tôi mới cố ý đến hỏi thăm một chút, Y Y có thật là đã quay về hay chưa.

Diệp Mặc không biết nữ Tiên tôn này có quan hệ thế nào với Y Y, cho nên lúc nói chuyện cũng rất khách khí.

Nữ tiên này rõ ràng không biết sự tích của Diệp Mặc, Diệp Mặc dò xét cô, cô cũng đang dò xét lại Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới nói:

- Tuổi tác còn trẻ đã có thể tu luyện đến Tiên Vương trung kỳ rồi, cũng không tệ, haiz, đáng tiếc.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn không rõ ý tứ của người này, cũng không nói gì.

Nữ Tiên tôn này cũng không cần Diệp Mặc trả lời, sau khi lẩm bẩm, lập tức lại nói:

- Chẳng trách Y Y có thể coi anh là bạn được, ở nơi như này, anh cũng dám vào tìm Y Y. Diệp Mặc, có thể tu luyện đến Tiên Vương, chứng tỏ tư chất của anh không tồi. Nghe một câu nói của tôi, anh sớm đi đi, càng sớm rời khỏi nơi này càng tốt, còn chuyện Trát Khuê bí cảnh, tôi đề nghị anh đừng tham gia vào. Trong đó quả thực có rất nhiều đồ tốt, nhưng những thứ đó không thuộc về anh, anh từ trong đó ra cũng chưa chắc có thể lấy đi được, huống chi anh cũng chưa chắc có thể vào đó được.

Diệp Mặc sửng sốt, hắn không vào được, bí cảnh bày chỉ có dưới cấp Tiên Vương mới có thể vào được, hắn cũng là Tiên tôn hậu kỳ rồi, làm sao có thể vào được chứ? Nhưng hắn lập tức liền hiểu ra ý tứ của nữ tiên này.

- Tôi chỉ muốn hỏi một chút tin tức của Y Y Thánh nữ, những chuyện khác tôi cũng không quan tâm, huống chi tôi cũng không định vào trong bí cảnh.

Diệp Mặc lại lần nữa nói.

Nữ tiên này lắc đầu nói:

- Lúc trước Y Y Thánh nữ từ Vô Già Âm Hà trở về, còn cầu xin Tiên đế của môn phái đến Vô Già Âm Hà cứu anh. Tông môn một mực phản đối, thậm chí muốn phế bỏ vị trí Thánh nữ của Y Y Thánh nữ. Nhưng chưởng môn rất bảo vệ Y Y Thánh nữ, thậm chí còn đích thân cùng Y Y Thánh nữ đến Vô Già Âm Hà một chuyến...

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ cảm kích, bốn vị Tiên đế của Vô Già Âm Hà, chẳng những Tiên đế nhiều hơn Cửu Phạm Tiên trì, hơn nữa thực lực của Tiên đế cũng cao hơn nhiều so với Cửu Phạm Tiên trì. Trong tình huống này, chưởng môn của Cửu Phạm Tiên trì vẫn dám đến Vô Già Âm Hà nói chuyện giúp mình, có thể thấy chưởng môn này đối xử rất tốt với Y Y Thánh nữ.

- Đáng tiếc là, Diên Tiêu chưởng môn vừa mới dẫn Y Y Thánh nữ đến cửa Vô Già Âm Hà, thì lại gặp lão tổ của Vô Già Âm Hà Vô Hoa Tiên đế Tang Kỳ, lão vừa mới về tông môn. Vô Hoa Tiên đế căn bản cũng không nói đạo lý với bất kỳ người nào, trực tiếp đánh trọng thương Diên Tiêu chưởng môn. May mà Diên Tiêu chưởng môn có một môn độn thuật cực kỳ lợi hại, chạy thoát được. Nhưng Vô Hoa lão tổ cũng không bỏ qua, một mạch truy sát.

Giọng nói của nữ tiên này biểu hiện sự mệt mỏi rõ rệt.

Diệp Mặc kinh hãi, hắn không ngờ lại liên lụy đến sư phụ của Y Y Thánh nữ.

- Diên Tiêu chưởng môn bị Vô Hoa Tiên đế truy sát, cũng đã rời khỏi Vũ Dư thiên, đi đâu không rõ. Hai vị Tiên đế khác của tông môn giận dữ, trách cứ chưởng môn, đồng thời áp tải Y Y Thánh nữ đến Vô Già Âm Hà, sau khi phế bỏ tu vi của Y Y Thánh nữ, còn nhốt Y Y Thánh nữ vào trong Địa U Hỏa trì của Cửu Phạm Tiên trì, haiz...

Nữ tiên này nói xong lắc lắc đầu, lại thở dài. Nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh có thể đến hỏi thăm Y Y, cũng đã rất tốt rồi, cũng không uổng công Y Y giúp anh. Anh rời khỏi đây sớm chút đi, sau này thành Tiên đế rồi có thể đến giúp Y Y, tôi cũng vô cùng cảm kích.

- Lão thất phu...

Diệp Mặc xiết chặt nắm đấm tức giận mắng một câu.

Nữ Tiên tôn của Cửu Phạm Tiên trì này sửng sốt, cô không ngờ một Tiên Vương như Diệp Mặc, lại dám mắng Tiên đế là lão thất phu. Bất luận người hắn mắng là Vô Hoa Tiên đế của Vô Già Âm Hà, hay là mắng Tiên đế của Cửu Phạm Tiên trì, thì cũng đều to gan.

Nhưng cô lý trí hơn, lập tức nói:

- Anh mau chóng đi đi, Vô Hồi Tiên đế của Vô Già Âm Hà cũng đến rồi, một khi lão gặp được anh, thì anh hoàn toàn không còn cơ hội nào nữa đâu.

- Tôi đi kiếm lão già Vô Hồi đó tính sổ.

Cũng được nữ tiên trước mặt này nhắc nhở, Diệp Mặc lập tức trút lửa giận lên người Vô Hồi Tiên đế của Vô Già Âm Hà. Nếu như không phải Vô Hồi Tiên đế, sau đó cũng không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

- Anh điên rồi!

Nữ tiên kia thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức đứng dậy, khiếp sợ nói.

Diệp Mặc cũng không trả lời nữ tiên này, sắc mặt của hắn cũng trầm xuống rồi. sau một khắc hắn đã xông ra khỏi căn phòng đó, thậm chí đến chào hỏi cũng không chào.

Nữ tiên này thấy Diệp Mặc không ngờ đến chào hỏi cũng không chào, đã xông ra rồi, lập tức sững người, nhưng cô cũng đi theo Diệp Mặc ra khỏi phòng.

- Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc căn bản cũng không kịp đi tìm Vô Hồi, thì hắn đã hạ xuống trước mặt Đường Bắc Vi, sắc mặt Đường Bắc Vi có chút khó coi, trước cửa động phủ Tiên khí của hắn vẫn còn mùi máu tanh còn lưu lại.

Thấy Diệp Mặc tới, Đường Bắc Vi vội vàng nói:

- Anh, người này vừa mới đến liền muốn bắt Vô Ảnh, kết quả bị Vô Ảnh ăn mất một cánh tay rồi.

- Đúng vậy, lão đại, tên này vừa đến liền muốn bắt ta đi, nếu không phải là tên thất phu đó, ta cũng đã tiêu diệt gã ta rồi.

Vô Ảnh theo Đường Bắc Vi giải thích liền vội vàng nói.

Diệp Mặc lúc này mới chú ý đến hai người đứng trước cửa động phủ của hắn, một người cũng là tu vi Tiên tôn hậu kỳ rồi, còn một người thì mới vừa thăng cấp lên Tiên Vương.

Tên Tiên Vương kia cũng đã mất đi một cánh tay, hơn nữa sắc mặt còn có một vệt đen. Diệp Mặc còn đang dò xét tên này, Vô Ảnh cũng đã truyền âm cho Diệp Mặc:

- Lão đại, cái tên trên mặt có một vệt đen này chính là tên đã chặt đứt một cánh tay của Tiểu Băng Sâm, vừa nãy ta vốn dĩ định ăn tươi nuốt sống gã rồi, nhưng không ngờ tên Tiên tôn này đến, ngăn ta lại. Ta chỉ giúp Tiểu Băng Sâm báo thù chút ít.

- Hóa ra là súc sinh mà anh nuôi dưỡng...

Tên Tiên tôn kia nhìn thấy Diệp Mặc chỉ là một Tiên Vương, lập tức thở phào, ngữ khí cũng có chút ác liệt. Gã đến bây giờ còn chưa ra tay, chính là sợ lai lịch của Đường Bắc Vi và Vô Ảnh quá lớn, nên mới kìm chế lại. Sớm biết Diệp Mặc là một Tiên Vương, thì gã cũng động thủ rồi.

- Anh là Diệp Mặc?

Tên Tiên Vương trên mặt có một vệt đen bị Vô Ảnh cắn mất một cánh tay rõ ràng cũng biết Diệp Mặc. Y cùng môn phái đến muộn, còn chưa nghe nói đế sự tích của Diệp Mặc trong Trát Khuê Tiên thành, cho nên sau khi nhận ra Diệp Mặc, sắc mặt có chút căm hận.

Lần trước y cũng là từ Trát Khuê Tiên thành ngồi thuyền đến Thanh Vi thiên, trên Tiên thuyền biết được Diệp Mặc giết Tiên Vương của Ma Hoan tông của y, hơn nữa còn cướp một dược đỉnh của Hoa Như Tuyết. Lần này gặp được trong này, y làm gì bỏ qua. Hơn nữa tên cắn mất một cánh tay của y còn là người của Diệp Mặc, y lại càng không thể bỏ qua.

- Anh là ai?

Diệp Mặc nghe Vô Ảnh nói chính là tên này chặt đứt một cánh tay của

Tiểu Băng Sâm, sớm đã khó chịu rồi.

- Bổn vương là Lô Tuyệt của Ma Hoan tông, Diệp Mặc, hôm nay Tiên sủng của anh làm thương bổn vương, bổn vương xem xem còn có ai ra mặt giúp anh không?

Lô Tuyệt khoái chí nói, nếu không phải cánh tay của y bị cắn mất rồi, hôm nay lấy được con Long Mã này, lại giết được Diệp Mặc, quả thực là một chuyện quá hoàn mĩ rồi.

- Ma Hoan tông, tôi biết rồi, lần trước tôi có làm thịt một Tiên Vương, hôm nay lại nộp mạng lên tiếp à? Vô Ảnh xử lý y.

Diệp Mặc căn bản cũng không quan tâm một tên Tiên Vương như này, trực tiếp gọi Vô Ảnh ra ăn tươi nuốt sống tên Lô Tuyệt này.

Vô Ảnh sớm đã đợi những lời này của Diệp Mặc rồi, bây giờ Diệp Mặc nói nó ăn tươi tên Tiên Vương này, nó làm gì còn có thể nhẫn nhịn được nữa, đợi nó tiêu diệt tên Lô Tuyệt này rồi, cũng coi như là báo thù giúp Tiểu Băng Sâm. Đến lúc đó Tiểu Băng Sâm nhìn thấy nó, còn không hấp tấp đi theo gọi nó là đại ca?

Nữ Tiên tôn kia của Cửu Phạm Tiên trì nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ lại muốn Tiên sủng của hắn ăn tươi nuốt sống Tiên Vương của Ma Hoan tông, lập tức kinh hãi xông ra nói:

- Khoan đã.

- Lão đại.

Vô Ảnh theo bản năng liếc nhìn Diệp Mặc, lão đại vừa mới từ chỗ nữ nhân này đi ra, người này bảo mình khoan đã, nên hỏi ý tứ của lão đại một chút.

Diệp Mặc còn chưa lên tiếng, thì Tiên tôn kia liền cười ha hả nói:

- Ha ha, U Hư tôi thấy rất nhiều tên cuồng vọng phách lối rồi, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy tên nào lại phách lối như này, không ngờ lại dám sai Tiên sủng ăn tươi nuốt sống Tiên Vương của Ma Hoan tông, anh cho rằng anh là Tiên đế hay là lão tổ của đế tông?

Khi đang nói chuyện, khí thế Tiên tôn của gã cũng đã trở nên ác liệt, một sát khí đáng sợ lập tức cuốn lên. Nhưng gã nhanh chóng cảm thấy không đúng, vì xung quanh đây ngoài một vị Tiên tôn của Cửu Phạm Tiên trì khiến Diệp Mặc không muốn động thủ ra, thì có rất nhiều tông môn đang đứng xem náo nhiệt, không ngờ không có ai phụ họa cùng mình, đến giễu cợt tên Tiên Vương trung kỳ này.

Gã có thể tu luyện đến Tiên tôn, cũng là tích lũy của vô số vạn năm, sớm đã hiểu rõ như hồ ly vạn năm rồi, cảnh tượng này chỉ trong nháy mắt, gã cũng đã nhìn thấu. Sau đó lão nhìn thấy tấm biển lớn ở cửa động phủ của Diệp Mặc, lập tức trong lòng kinh hãi.

Nếu như Diệp Mặc đơn giản, dám dựng một tấm bản như này trong đây, hơn nữa còn không có ai đến cản lại? Liên hệ đến chuyện vừa nãy không có ai phụ họa cùng gã, gã lập tức cảm thấy không đúng. Hơn nữa sát khí ác liệt của gã, không ngờ trước mặt Diệp Mặc lại bị chặn lại, thậm chí còn có ý cuốn tới.

- Vô Ảnh, ăn hết đi.

Diệp Mặc làm gì còn coi một Tiên tôn ra gì. Nếu như là tông môn khác, hắn còn có thể nói đạo lý, nhưng Ma Hoan tông, thì quên đi. Lúc trước hắn suýt chút nữa chết trong tay Tiên Vương của Ma Hoan tông, lại còn có thù oán với Ma Hoan tông nữa, làm sao còn khách khí với Ma Hoan tông được.

- Khoan đã.

Tên Tiên tôn này sau khi hiểu không đúng, lập tức thu lại khí thế, cho dù là bị khí thế của Diệp Mặc cuốn đến, cũng không tức giận, ngược lại lại ôm quyền nói với nữ tiên của Cửu Phạm Tiên trì kia:

- Tường Cơ sư muội, cô có quen biết Diệp Mặc không?

Thực lực của Cửu Phạm Tiên trì cũng không chênh lệch gì so với Ma Hoan tông, thật sự gã cũng không phaỉ là sợ Cửu Phạm Tiên trì, nhưng gã cần phải mượn một cái cớ, để hỏi rõ chuyện rồi tính tiếp.

Tường Cơ Tiên tôn của Cửu Phạm Tiên trì cũng hoàn toàn không hiểu đây là chuyện gì, Diệp Mặc muốn Tiên sủng của mình ăn tươi nuốt sống đối phương, đối phương không ngờ lại không ra tay, còn hỏi mình nữa? Kinh nghiệm của cô cũng không sánh được với Tiên tôn của Ma Hoan tông, cho nên ngay lập tức không ngờ lại không kịp phản ứng lại.

Vô Ảnh cũng sẽ không nghe tên Tiên tôn này của Ma Hoan tông, đối phương thu lại khí thế rồi, nó cũng không có chút suy nghĩ thu lại nào, cũng đã há to miệng hướng về phía Lô Tuyệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1906

Ai Muốn Tìm Tiên Đế Báo Thù

Khoan đã...

Diệp Mặc đến đây chưa được bao lâu, lần này đã là lần thứ ba hắn nghe được hai chữ này rồi. Diệp Mặc cũng không nói gì, Vô Ảnh cũng tự giác ngừng lại. Vô Ảnh biết rõ, tên này vừa đến, thì tạm thời mình không thể nào xơi được cái tên Tiên Vương kia.

- Hiên Phong tiền bối...

Tường Cơ Tiên Tôn của Cửu Phạm Tiên Trì thấy người này tới, thì đã sớm đi ra rồi khom người chào hỏi.

Người tới chính là Hiên Phong Tiên Đế của Ma Hoan tông. Y tới chậm một chút, còn bộ phận đệ tử của Ma Hoan tông thì hôm nay mới tới Trát Khuê Tiên thành, cho nên hiển nhiên là còn chưa biết chuyện của Diệp Mặc. Hiện tại y thấy Diệp Mặc dung túng cho Tiên sủng xơi tái đệ tử bản môn, thì lập tức tiến lên ngăn cản.

Hiên Phong Tiên Đế chỉ chào hỏi đơn giản cùng với Tường Cơ Tiên Tôn, sau đó liền ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp tông chủ, vì sao vô duyên vô cớ muốn dung túng Tiên sủng giết hại đệ tử của ta?

Diệp Mặc mỉa mai:

- Vô duyên vô cớ sao? Con mắt nào của ngươi thấy việc ta làm là vô duyên vô cớ? Vô Ảnh, là chuyện gì đã xảy ra, nói cho lão già kia nghe một

chút, có phải mày vô duyên vô cớ mà gây chuyện không?

Thực tế thì Diệp Mặc đã sớm thấy Hiên Phong Tiên Đế đi tới rồi. Nếu như lão này còn tiếp tục đứng nhìn, thì hắn sẽ thật sự cho Vô Ảnh xơi hết hai tên kia. Đối với Ma Hoan tông, thì hắn tuyệt đối sẽ không khách khí. Nhưng hiện tại lão này đã đến, thì hắn cũng không muốn xé rách lớp da mặt mỏng giữa đôi bên.

Hiên Phong tới mà không trực tiếp động thủ, ngược lại lại khách khí ôm quyền với Diệp Mặc đã khiến cho Tường Cơ Tiên Tôn vô cùng chấn kinh rồi. Mà Diệp Mặc lại hiên ngang gọi một Tiên Đế là "Lão già kia", đây quả thực là điều khiến cho cô kinh ngạc tới mức miệng cũng không ngậm lại được. Càng khiến cho cô khiếp sợ chính là khi Hiên Phong Tiên Đế nghe thấy cách xưng hô của Diệp Mặc, thì rõ ràng cũng không tức giận, mà vẫn hoàn toàn bình thường.

Sau khi Vô Ảnh nghe được lời nói của Diệp Mặc, thi liền nói với vẻ ủy khuất:

- Lão đại, khi đó em cùng với Bắc Vi đang nói chuyện phiếm, kể một ít chuyện thú vị, thì tên Tiên Vương kia ỷ vào tu vi của mình, đầu tiên là khi dễ em, sau đó lại muốn bắt em đi, khiến cho em bị dọa sợ mà cắn loạn, không cẩn thận cắn mất của y một cánh tay. Nếu như không phải là lão đại tới sớm, thì em cùng Bắc Vi đã sớm bị hai tên này đánh chết rồi...

Đường Bắc Vi ngơ ngác nhìn Vô Ảnh. Cô cuối cùng cũng biết được thế nào mới gọi là vô sỉ rồi. Mới vừa rồi cái tên Lô Tuyệt tới bắt Vô Ảnh thì là thật, nhưng từ đầu tới cuối Vô Ảnh đều cực kỳ hưng phấn mà cắn người, nào có nửa phần bị hù dọa cùng khi dễ tới mức cắn lung tung chứ? Con Tiên sủng này, anh của mình từ đâu mà tìm được vậy, tại sao lại có thể có một cái mặt hàng cực phẩm như thế này?

Lô Tuyệt cùng tên Tiên Tôn kia cũng ngây dại. Đối với Vô Ảnh mà nói thì Lô Tuyệt cũng không thấy kỳ quái gì. Vì sự vô sỉ của Vô Ảnh y đã từng được thấy qua. Ngày trước ở trong Tiểu Thiên Vực, vì muốn phá vỡ cái trận

pháp thứ hai thì Vô Ảnh đã từng giả vờ rằng nó bị đau bụng. Nhưng khiến cho y trở nên nghệch ra không hiểu nổi, đó là Hiên Phong Tiên Đế là lão tổ của tông môn, vậy mà lại phải khách khí đối với một tên Tiên Vương như Diệp Mặc.

- Có phải thế hay không?

Hiên Phong Tiên Đế sầm mặt lại. Trong lòng của y rất hận Diệp Mặc, nhưng đồng thời cũng rất tức giận tên Lô Tuyệt kia. Hai tên này bị mù sao? Tới gây sự với ai không tới, lại đi gây sự với tên Diệp Mặc này?

- Tổ sư, bởi vì con Long Mã này chính là con Long Mã đã từng xuất hiện ở Tiểu Thiên Vực lần trước, cho nên...

Lời Lô Tuyệt còn chưa nói hết, thì Hiên Phong Tiên Đế đã hừ lạnh một tiếng:

- Cho nên người liền cho rằng người khác mắt đều mù rồi, chỉ một mình ngươi nhìn thấy Long Mã thôi sao?

Lô Tuyệt chỉ là khi thấy được Vô Ảnh thì liền kinh ngạc, liền tới bắt nó, nhưng sau khi bị Vô Ảnh cắn mất một cánh tay, thì càng tức giận tới cực điểm. Hiện tại thì y đã tỉnh táo lại, lập tức đã hiểu được rõ mọi chuyện. Nhiều người như vậy đều đã nhìn thấy con Long Mã này, nhưng y thực sự là chưa thấy ai có hành động gì cả.

Lúc này thì nội tâm của U Hư Tiên Tôn cũng trầm xuống, âm thầm cảm thấy may mắn. May mắn là y đã kịp thời thông báo, không chủ động ra tay. Nếu không thì vấn đề này đã khó có thể thu dọn được rồi. Chỉ là y không nghĩ ra được chỗ dựa sau lưng Diệp Mặc là ai, thậm chí ngay cả Hiên Phong lão tổ của tông môn cũng phải kiêng kỵ.

Sau khi Hiên Phong Tiên Đế quát mắng tên Lô Tuyệt, thì lại lần nữa ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp tông chủ, lần này là do đệ tử của môn hạ ta chủ động khiêu khích,

ta cảm thấy thật áy náy...

Không đợi Hiên Phong Tiên Đế nói hết lời, thì Diệp Mặc đã biết ý của đối phương rồi. Hắn lập tức khoát tay:

- Ta muốn Tiên linh thảo cấp chín.

Hiện tại Tiên Đế của Ma Hoan tông đã ra mặt, thì cho dù là mình không sợ y, nhưng ở nơi này mà giết một Tiên Vương đệ tử hạch tâm cũng là việc vô lý. Cho nên sau khi Hiên Phong Tiên Đế ra mặt, thì Vô Ảnh cũng không còn cơ hội được ăn nữa rồi.

Nếu đã không ăn được, thì không bằng chiếm chút chỗ tốt.

Lô Tuyệt lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Sự tức giận căm phẫn của y lúc này đã sớm biến mất khỏi đầu rồi. Khi y nghe được Diệp Mặc nói, thì liền nhanh chóng khom người:

- Lô Tuyệt nếu như lấy được Tiên linh thảo cấp chín trong “Bí cảnh”, thì nhất định sẽ giao lại toàn bộ cho Diệp tông chủ.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Ta cũng không cần ngươi giao ra toàn bộ. Giao cho ta bảy phần Tiên linh thảo cấp chín là được rồi, tự ngươi hãy giữ lại ba phần. Nhưng nếu như ta phát hiện ra Tiên linh thảo cấp chín của ngươi so với phần lớn mọi người đều ít hơn, thì đừng trách ta không khách khí.

Diệp Mặc đương nhiên không phải là tốt bụng nên để lại cho Lô Tuyệt ba phần. Hắn biết rõ nếu như không chừa chút nào cho Lô Tuyệt, thì đó căn bản là việc không thực tế. Lô Tuyệt bây giờ đã rất sợ hắn rồi, nhưng sau khi đi vào “Bí cảnh” thì toàn bộ Tiên linh thảo của y đều phải mất hết, thì y đâu còn tâm tư gì đi thu thập Tiên linh thảo nữa? Chỉ có chừa lại cho y một phần, thì y mới có tâm tư ra sức tìm kiếm Tiên linh thảo mà thôi.

- Vâng, tôi nhất định sẽ làm được.

Lô Tuyệt hiển nhiên là hiểu được ý của Diệp Mặc, cho nên nhanh chóng đáp lời.

Sự việc đã được đàm phán xong, xem ra cũng là thuận lợi. Hiên Phong tiên đế lập tức đưa Lô Tuyệt cùng với U Hư Tiên Tôn rời đi. Y thật sự là không muốn nói nhiều cùng Diệp Mặc, vì Diệp Mặc khiến cho y cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Hoa Như Tuyết cùng Hoa Dục Tuyết ở rất xa nhìn về phía Diệp Mặc bên này, im lặng không nói. Hoa Như Tuyết tới sớm hơn một chút, cho nên biết rõ chuyện mà Diệp Mặc làm gần đây. Cô càng hiểu là việc nghĩ cách tìm Diệp Mặc báo thù đã khó có thể làm được rồi, thậm chí là vĩnh viễn cũng không thể nào thực hiện được.

Thấy Hiên Phong Tiên Đế cụp đuôi mang theo hai tên đệ tử rời khỏi, thậm chí việc cánh tay của tên Lô Tuyệt kia bị mất cũng không nói tới. Tường Cơ Tiên Tôn lúc này đang ngây người nhìn Diệp Mặc, một hồi lâu cô mới nghi hoặc mà hỏi:

- Diệp Mặc, vì sao Hiên Phong Tiên Đế lại sợ cậu?

- Thôi đi bà chị ơi, loại vấn đề này mà cũng phải hỏi sao? Đương nhiên là y sợ lão đại giết y rồi.

Vô Ảnh ở một bên khinh thường nói, hiển nhiên là cho rằng vấn đề mà Tường Cơ Tiên Tôn hỏi quá ngốc rồi. Đối mặt với việc liên quan tới mạng nhỏ của mình, thì ai mà không sợ chứ? Ngay cả một Long Mã thần võ như nó, mà còn sợ bị lão đại nướng lên ăn nữa là.

- Giết y sao?

Tường Cơ Tiên Tôn càng lúc càng hồ đồ. Diệp Mặc là một Tiên Vương, làm thế nào để giết một Tiên Đế đây? Hơn nữa đằng sau vị Tiên Đế kia còn là cả một Đế tông?

Ngược lại, đối với việc Diệp Mặc là một tông chủ, thì cô đã sớm không

thấy kỳ lạ rồi. Bởi vì cô đã sớm từ trong miệng của Y Y mà biết được, Diệp Mặc chính là tông chủ của một Tiên tông.

Diệp Mặc không để ý tới Tường Cơ Tiên Tôn, tiếp tục đi về phía tông môn của Vô Già Âm Hà.

Thấy Diệp Mặc thật sự làm như những gì hắn nói, tới gây sự với Vô Hồi Tiên Đế, thì Tường Cơ Tiên Tôn cảm giác đầu óc càng ngày càng mơ hồ. Cô lập tức theo bản năng mà đi sau Diệp Mặc.

Vô Hồi Tiên Đế đã sớm nhìn thấy Lô Tuyệt của Ma Hoan tông đi gây sự với Vô Ảnh, và y cũng giống như những người khác, đều cố ý im lặng không nói gì chính là vì muốn Ma Hoan tông cùng với Diệp Mặc xung đột. Chỉ là không ngờ Hiên Phong Tiên Đế kịp thời trở về, khiến cho việc xung đột còn chưa xẩy ra được, cho nên y cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Nhưng y lập tức cũng cảm giác được không đúng. Bời vì Diệp Mặc lại lần nữa đi về phía này. Y lập tức nhíu mày, bởi vì vừa rồi đâu phải chỉ một mình y không đi nhắc nhở mấy tên đệ tử của Ma Hoan tông, vì cái gì mà Diệp Mặc lại cứ tìm tới y để gây khó dễ vậy?

- Diệp tông chủ, không biết còn có chuyện gì nữa vậy?

Vô Hồi Tiên Đế thấy Diệp Mặc tới, thì liền tùy ý ôm quyền rồi lạnh lùng nói một câu. Tuy mặt ngoài của y lạnh như băng, nhưng trong lòng của y thì đã tâm thần bất định rồi. Y biết rõ Diệp Mặc là một tên điên, sinh tử của một Tiên Đế trong mắt của hắn căn bản không tính là cái gì cả. Có lẽ chỉ có mấy Đại Đế mới có thể chế trụ được hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác, cả mấy tên Đại Đế kia đến giờ vẫn chưa thấy một ai xuất hiện cả.

- Tang Kỳ đã trở lại chưa?

Diệp Mặc căn bản là không muốn quanh co, trực tiếp hỏi luôn.

Vô Hồi Tiên Đế không ngờ là Diệp Mặc lần này lại trực tiếp hỏi về lão tổ của Vô Già Âm Hà như vậy. Bất quá y thấy sau lưng Diệp Mặc là một

Tiên Tôn của Cửu Phạm Tiên Trì, thì lập tức đã hiểu được ý của Diệp Mặc, cho nên liền chính sắc nói:

- Lão tổ chưa trở về, ta cũng không biết được chuyện của lão tổ.

- Hừ, Vô Già Âm Hà của ngươi quyết tâm đối nghịch cùng với ta phải không? Giam giữ Tiểu Vận, sau đó còn truy sát sư phụ của bằng hữu ta, hẳn là cho rằng Diệp Mặc ta thật sự không dám diệt Vô Già Âm Hà sao?

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Tất cả mọi người xung quanh nghe thấy thì lập tức trở nên yên tĩnh. Hiên Phong Tiên Đế thì càng cảm thấy sảng khoái. Ở trong mắt y thì Diệp Mặc đã hoàn toàn là một con chó điên. Để cho Vô Già Âm Hà đối nghịch cùng với Diệp Mặc thì đó là việc tốt nhất.

Người xung quanh khiếp sợ, đó là vì Diệp Mặc thuận miệng đã nói là muốn tiêu diệt hẳn một cái Tiên tông. Đó chính là điều tối kỵ trong các điều tối kỵ đấy, huống chi đây còn là một Đế tông có tới bốn vị Tiên Đế.

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ đây là điều tối kỵ, nhưng hắn căn bản là không thèm để ý. Thù hận giữa Vô Già Âm Hà và hắn căn bản là Ma Hoan tông không thể so sánh được. Nếu như nói hắn cùng Ma Hoan tông thực sự không có đại thù gì, thì hắn và Vô Già Âm Hà lại là đại thù địch chân chính rồi.

Vô Anh lão tổ của Vô Già Âm Hà bắt giam Mục Tiểu Vận, mà Vô Hoa lão tổ lại khiến cho sư phụ của Y Y bị thương nặng, thậm chí còn truy sát theo. Điều này đã sớm khiến cho hắn khó chịu rồi. Dù sao tương lai hắn khẳng định là sẽ giết Vô Anh, cho nên hắn biết rõ, chỉ cần Vô Anh chết, như vậy nhất định là hắn và Vô Già Âm Hà sẽ kết thành tử thù. Hiện tại thù cũ còn chưa kết thúc, thì thù mới đã lại tới rồi. Lúc này hắn sao có thể nhịn được nữa.

Dù sao sớm muộn gì cũng kết thù, mà với tu vi hiện tại, thì hắn cũng không cần phải tiếp tục nhịn xuống. Huống chi, hiện tại tu vi của hắn đã không còn bị đình trệ nữa rồi.

Vô Hồi Tiên Đế nghe Diệp Mặc nói xong, thì sắc mặt lập tức đại biến. Y hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Vô Già Âm Hà ta lập phái đã vài vạn năm, cũng không phải là ai nói diệt liền có thể tiêu diệt được. Huống chi Diệp tông chủ cũng là tông chủ của một phái, chẳng lẽ không biết diệt môn phái người khác chính là điều tối kỵ sao?

- Ồ, vậy tên Vô Anh kia khi bắt Tiểu Vận về, sao lại không biết rằng đó là điều tối kỵ?

Diệp Mặc mỉa mai.

Vô Hồi Tiên Đế biết rõ Diệp Mặc là loại người không theo lẽ thường, cho nên sau khi nói với Diệp Mặc một câu, thì liền bình tĩnh lại:

- Diệp tông chủ, Vô Hoa lão tổ đúng là lão tổ của Vô Già Âm Hà ta, nhưng lão tổ cùng với Vô Anh lão tổ tới bây giờ cũng chưa bao giờ quản về sự tình của Vô Già Âm Hà cả. Vô Già Âm Hà ta luôn là do ta cùng với Vô Vực sư huynh quản lý. Oan có đầu, nợ có chủ, cho nên Diệp tông chủ nếu như trực tiếp tìm hai vị lão tổ của môn hạ báo thù, thì Vô Già Âm Hà ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ điều gì mà không phục.

- Ai muốn tìm hai vị Tiên Đế lão tổ của Vô Già Âm Hà báo thù?

Theo giọng nói truyền tới, một đạo thân ảnh liền hạ xuống.

Sau khi đạo thân ảnh này hạ xuống, thì không khí xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh. Ánh mắt của Diệp Mặc khẽ nhíu một cái, vì người vừa tới hắn cũng biết. Có thể nói người này chính là người có uy vọng nhất trong mắt tất cả mọi người ở đây. Vị Phong Tiên Đế, đây chính là một Tiên Đế đã có được tôn hiệu Đại Đế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1907

Mắc Mớ Gì Tới Ngươi?

Chuyện của Vị Phong Tiên Đế hắn đã nghe nói qua rất nhiều, hơn nữa cũng đã từng gặp qua y. Bất quá đối với tên Tiên Đế này, thì Diệp Mặc vẫn luôn không quá coi trọng. Người này liên hợp hơn mười tên Tiên Đế khác vây công Vô Song Tiên Đế, chẳng những không hoàn toàn giết được Vô Song Tiên Đế, mà còn bị Vô Song Tiên Đế phản công giết ngược lại mất tám, chín người. Điều này còn chưa tính, chính y cũng bị trọng thương.

Hơn nữa từ trong câu chuyện lần trước mà Chân Băng Du kể, thì Diệp Mặc đã nhận định rằng tên Vị Phong Tiên Đế này là một tên âm hiểm xảo trá, nếu không thì sẽ không giở thủ đoạn với Vô Song Tiên Đế. Sau khi mời Vô Song Tiên Đế tới dự tiệc, lại để cho Vô Song Tiên Đế nhìn thấy nữ nhân trước kia của y.

Vô Hồi Tiên Đế lại nhẹ thở ra một hơi. Cuối cùng đã có một tên Đại Đế đến. Đã có Đại Đế đến, thì sự tình phía sau cũng dễ nói rồi.

- Ngươi chính là Diệp Mặc - Diệp tông chủ, kẻ đã giết hai tên Tiên Đế của Tiên Khuyết Thương lâu, sau đó lại xóa tên của Tiên Khuyết Thương Hội?

Vị Phong Tiên Đế căn bản cũng không chờ Vô Hồi Tiên Đế giải thích, liền nhìn Diệp Mặc rồi hỏi.

Hiển nhiên sau khi y tới, thì cũng đã nghe được Diệp Mặc là ai. Hơn nữa đối với một số chuyện của Diệp Mặc cũng đã biết rõ.

Diệp Mặc đối với tên Vị Phong Tiên Đế này vốn đã rất xem thường. Tuy

hắn cũng thiếu chút nữa bị chết trong thần thức của Vô Song Tiên Đế, nhưng không có nghĩa là hắn cùng với tên Vị Phong Tiên Đế này đứng cùng trên một chiến tuyến.

Lúc này Vị Phong Tiên Đế dùng lại thái độ của bậc cao nhân nói chuyện cùng hắn, giống như chúa tể đại nhân của tất cả vậy, còn mình là một tên phạm nhân đang đợi y phán xét.

Vị Phong Tiên Đế vừa đến, thì tất cả mọi người liền chú ý về phía này. Có vài tên Tiên Đế muốn chào hỏi cùng Vị Phong Tiên Đế đều ngừng lại. Hiện tại Vị Phong Tiên Đế hỏi Diệp Mặc như vậy, thì tất cả những người xung quanh đều muốn biết Diệp Mặc sẽ trả lời như thế nào?

Mà sau khi Tường Cơ tiên tôn thấy Vị Phong Tiên Đế đến, thì liền biết được chuyện này không phải là chuyện đơn giản rồi. Cô cũng không dám bước lên phía trước chào hỏi Vị Phong Tiên Đế. Nhưng khi cô nghe xong lời nói của Vị Phong Tiên Đế thì lập tức kinh hãi vô cùng mà nhìn Diệp Mặc.

Khó trách nhiều Tiên Đế đều có chút kiêng kỵ với Diệp Mặc. Hóa ra là Diệp Mặc đã gây ra mấy chuyện lớn ở Trát Khuê Tiên thành này. Chẳng những tiêu diệt Tiên Khuyết Thương Hội, còn liên tục giết hai tên Tiên Đế. Đây quả thực là chuyện quá mức kinh người. Nếu như lời này không phải là do Vị Phong Tiên Đế nói ra, nếu như không phải là có biểu hiện của những Tiên Đế lúc trước đối với Diệp Mặc, thì cô thậm chí còn cho rằng lỗ tai của mình có vấn đề rồi. Không ngờ lại có thể nghe được loại chuyện cười bậc này.

- Đúng vậy, chính là ta làm.

Diệp Mặc bình tĩnh nói. Hắn đang suy nghĩ xem tiếp đó mà đánh nhau, thì hắn có thể nắm được mấy phần thắng lợi. Xung quanh nơi này cũng có một số Tiên Đế. Có mấy người sẽ đứng ra trợ giúp cho Vị Phong Tiên Đế đây?

Bất quá Diệp Mặc đối với việc mình trước đó quyết đoán xử lý Tiên

Khuyết Thương Hội là rất may mắn. Vì chỉ có quyết đoán như vậy, thì mới có thể khiến cho người khác phải kiêng kỵ. Như vậy thì lát nữa khi Vị Phong Tiên Đế xuất thủ, mà lại không chiếm được mười phần thượng phong, thì có lẽ sẽ không có người nào dám lên hỗ trợ y cả.

- Ha ha, thật can đảm. Đúng là hậu sinh khả úy...

Vị Phong Tiên Đế miệng thì cười, nhưng trong lòng thì lại giận dữ. Y tức giận không phải vì Diệp Mặc tiêu diệt cái Tiên Khuyết Thương Hội kia, mà là vì Diệp Mặc chỉ là một tên hậu bối, vậy mà lại dám không hành lễ đối với mình, xưng hô thì càng không có chút biểu hiện nào của vãn bối cả. Mở miệng trả lời hoàn toàn như chẳng có chuyện gì xảy ra, quả thực là người không có giáo dục mà.

Nhưng mà khiến cho Vị Phong Tiên Đế thất vọng là lại không có một ai đứng ra quát tháo với Diệp Mặc vì đã bất kính với mình cả. Y nghĩ lại thì lập tức đã hiểu được. Hành động của Diệp Mặc đối với Tiên Khuyết Thương Hội điên cuồng như vậy, thì chỉ cần hắn một ngày chưa chết, thì sẽ không có người nào trực tiếp nhằm vào hắn cả.

Xem ra những năm gần đây mình không giết người, ngược lại lại làm cho người ta sắp quên đi Vị Phong y rồi.

- Có phải là cảm giác rằng mình có mấy chiêu thần thông, liền cho rằng đã hoàn toàn nắm giữ được đạo lý của thiên hạ ở trong tay rồi, đúng không? Tiên Khuyết Thương Hội cho dù là có lỗi, cũng không tới phiên ngươi diệt trừ. Nếu như bất luận kẻ nào ỷ vào việc bản thân có vài loại thần thông, có thể tùy ý giết chóc Tiên Đế, thì Tiên Giới chẳng phải là sớm loạn rồi sao? Nếu để bổn Đế gặp phải, vậy thì hãy theo bổn Đế tới Thanh Vi Thiên một chuyến đi!

Vị Phong Tiên Đế nói xong thì khí thân toàn thân lập tức tăng vọt. Y nhìn ra được rằng Diệp Mặc đang ẩn nấp tu vi, nhưng y cũng nhìn ra được hiện giờ Diệp Mặc vẫn chưa tấn cấp Tiên Đế. Tuy y không biết tu vi cụ thể của Diệp Mặc như thế nào, nhưng nhiều nhất thì cũng chỉ có thể là một Tiên

Tôn mà thôi. Một tên Tiên Tôn thì cho dù là lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là ỷ vào loại thần thông mà người khác không biết thôi.

Lĩnh vực Tiên Đế đỉnh phong cuồng bạo khuếch tán ra. Tường Cơ Tiên Tôn đứng sau lưng Diệp Mặc do không kịp đề phòng cho nên lập tức bị loại khí thế cuồng bạo này cuốn bay. Những tiên nhân xung quanh cũng nhao nhao lùi ra, rất nhanh ở vị trí đó chỉ còn lại một mình Diệp Mặc đối diện với Vị Phong Tiên Đế.

Tường Cơ Tiên Tôn lúc này đã ngừng lại được. Vừa hạ xuống thì lại nhìn thấy Tiên sủng của Diệp Mặc. Vô Ảnh lúc này thấy Vị Phong Tiên Đế tới, thì đã biết rõ cái con cá bự này quá sức với lão đại của mình rồi. Hiện tại nó thấy Tường Cơ Tiên Tôn hạ xuống, thì liền nói với cô:

- Này, cô chiếu cố cho Bắc Vi tiểu muội muội một chút, tôi đi giúp lão đại giáo huấn lão rùa già kia.

Lĩnh vực của Vị Phong Tiên Đế lúc đầu giống như một con sóng lớn đột nhiên dâng lên, sau đó thì quả thực là giống như biển cả cuồn cuộn giông bão vậy. Nhưng Diệp Mặc thì không hề nhúc nhích, cứ đứng đó rồi thản nhiên nói:

- Liên quan đếch gì tới ngươi?

- Ngươi...

Vị Phong Tiên Đế vốn đang khiếp sợ Lĩnh vực cùng Tiên nguyên cường đại của Diệp Mặc, nhưng bây giờ thì y lại thiếu chút nữa bị câu nói này của Diệp Mặc làm cho tức đến hộc máu. Từ khi y tấn cấp lên Tiên Đế tới nay, chưa có người nào dám ở trước mặt y mà láo xược như vậy. “Liên quan đếch gì tới ngươi?”. Ngay cả Táp Không Đại Đế cũng sẽ không dùng cái khẩu khí khốn kiếp đó để nói chuyện trước mặt y.

Diệp Mặc chỉ là một con kiến hôi, ngay cả tu vi Tiên Đế còn chưa đạt đến. Ỷ vào việc mình có mấy chiêu thần thông, Tiên nguyên so với người

bình thường thì mạnh hơn một chút, vậy mà lại dám láo xược như vậy. Y lúc này đâu còn có thể nhịn được nữa. Lĩnh vực Tiên Đế như bão táp cuốn qua, đồng thời pháp bảo Vu Chân Huyền Tinh của y cũng được phóng ra.

Bốn mươi chín viên Huyền Tinh mầu đỏ sẫm lập tức hình thành hình cái đấu vây quanh Diệp Mặc. Nếu như là một người bình thường, dưới loại Lĩnh vực Tiên Đế cuồng bạo này, lại còn bị loại Tinh Đấu kia vây quanh, thì chỉ cần trong nháy mắt sẽ lập tức hóa thành tro bụi.

Diệp Mặc thì lại không phải là người bình thường. Hắn là luyện thể tiên nhân tu vi đạt tới Tiên thần thể trung kỳ, quanh năm đều tranh đấu trong hư không, cho nên loại Tinh Đấu hư không kia tuy rằng có áp bức thật lớn đối với hắn, nhưng cũng không đến mức bó tay chịu trói. Huống chi Vô Ảnh đã tới rồi.

Lĩnh vực của Vị Phong Tiên Đế vô cùng cường đại, cơ hồ tạo thành trói buộc thực chất. Nhưng Vô Ảnh thì lại không thèm để ý chút nào, vọt thẳng tới mà há miệng cắn một cái.

Răng rắc...

Cho dù là những tiên nhân đứng ở bên ngoài quan sát cũng có thể nghe rõ được âm thanh Lĩnh vực bị nghiền nát này. Những tiên nhân này đều cảm thán Lĩnh vực cường đại của Vị Phong, đồng thời cũng thất kinh trước sự cường đại của Vô Ảnh.

Cùng lúc với việc Lĩnh vực của Vị Phong Tiên Đế bị Vô Ảnh cắn vỡ, thì Lĩnh vực của Diệp Mặc cũng lập tức mở rộng ra. Vốn Lĩnh vực của Diệp Mặc so với Vị Phong Tiên Đế còn kém rất nhiều. Nhưng bây giờ Vô Ảnh tới hiệp trợ, thì Lĩnh vực của hai người lập tức ở vào thế cân bằng.

Năng lực thôn phệ thật cường đại! Vị Phong Tiên Đế đã sớm chú ý tới Vô Ảnh, và thực tế thì lần này y tới cũng có một phần là vì Vô Ảnh. Hiện tại năng lực cắn nuốt Lĩnh vực của Vô Ảnh quả nhiên là giống như những gì y nghe được, khiến trong lòng y vừa mừng vừa sợ.

Vui mừng là vì năng lực cắn nuốt Lĩnh vực cường đại của Vô Ảnh, vậy thì một khi Vô Ảnh bị y thu phục được, thì y sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực. Lúc đó thì cho dù là Tứ Đại Đế thì y cũng sẽ không cần sợ nữa.

Mà y sợ hãi chính là y không ngờ Lĩnh vực của Diệp Mặc lại cường đại như vậy. Lĩnh vực của hắn căn bản là không hề thấp hơn những Tiên Đế bình thường, khó trách vì sao hắn có thể giết chết hai tên Tiên Đế. Nếu như thêm cả thần thông của hắn nữa, thì bản thân y cảm thấy nếu mình không xuất ra đòn sát thủ để đối phó với Diệp Mặc, thì chắc chắn sẽ không có cách nào chiếm ưu thế tuyệt đối cả.

Diệp Mặc vốn bị Lĩnh vực của Vị Phong Tiên Đế đè ép, hiện tại Vô Ảnh cắn một phát khiến Lĩnh vực của đối phương bị phá, lập tức đã khiến cho hắn trở nên nhẹ nhàng hơn. Tuy Lĩnh vực của hắn không có cách nào đem Vị Phong Tiên Đế hoàn toàn ngăn trở, nhưng cũng đã có thể tùy ý thi triển thần thông của mình rồi.

Bốn mươi chín viên Huyền Tinh truyền đến áp lực, hơn nữa những viên Huyền tinh kia càng lúc càng tụ lại, khiến cho cảm giác bị đè ép càng lúc càng mãnh liệt. Loại cảm giác này khiến cho Diệp Mặc thiếu chút nữa đã không thở nổi. Pháp bảo đáng sợ như thế này, thì là lần đầu tiên Diệp Mặc thấy. Có thể nói, nếu không phải là có Vô Ảnh hỗ trợ cắn phá Lĩnh vực Tiên Đế của đối phương, thì mình đã ở vào thế hạ phong tuyệt đối. Một khi bị 49 viên Huyền Tinh kia vây khốn, thì hắn chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Diệp Mặc cũng không lấy Tử đao ra, vì hắn lúc này đã hiểu rằng thực lực của Vị Phong Tiên Đế tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với Khích Vũ Tiên Đế của Tiên Khuyết Thương Hội. Một chút xíu xem thường trước đó lúc này đã sớm biến mất rồi. Hắn không chút do dự thi triển thần thông mạnh nhất của mình là 'Ngũ lôi thương sát'. 'Ngũ lôi thương sát' không cần bất cứ công tác chuẩn bị gì, là thần thông cường đại nhất của Diệp Mặc. Từ khi lĩnh ngộ nó tới nay, thì hắn còn chưa sử dụng lần nào.

Áp lực của 49 viên Huyền tinh càng ngày càng nặng, còn Diệp Mặc thì điên cuồng vận chuyển Tiên nguyên xé rách cái loại áp lực đó, nhưng vẫn

không có cách nào thi triển hoàn toàn ra 'Ngũ lôi thương sát' cả.

Vô Ảnh đi theo Diệp Mặc đã lâu, kinh nghiệm chiến đấu đã sớm không còn ngu ngốc như trước nữa. Nó hiểu rất rõ rằng thần thông của pháp bảo 49 viên Huyền tinh kia của Vị Phong Tiên Đế hiện giờ không phải là thứ nó có thể cắn nuốt được. Tuy Lĩnh vực của Vị Phong Tiên Đế rất khó thôn phệ, nhưng không có nghĩa là cứng hơn răng của nó. Vô Ảnh lúc này lại không chút do dự nào mà lần nữa há miệng cắn xuống liên tiếp hai phát.

Lĩnh vực của Vị Phong Tiên Đế vốn đã có chút bị tàn phá, lúc này càng bị nứt hẳn ra một vết nứt dài. Mà uy thế đè ép của 49 viên Huyền tinh kia cũng lập tức trở nên chậm chạp đi không ít.

Diệp Mặc lại trở nên dễ dàng hơn, 'Ngũ lôi thương sát' lập tức giết ra.

Năm đạo Lôi thương cực lớn đột ngột từ trên hư không ầm ầm đánh xuống, không có bất kỳ công tác chuẩn bị nào, không có bất kỳ tụ thế nào, cũng không có bất kỳ hư không sát cơ nào được xoáy lên. Nhưng khi Vị Phong Tiên Đế cảm nhận được năm đạo Lôi thương này, thì sát ý lăng lệ đến đáng sợ đã hoàn toàn bao phủ lấy y.

Tiếng sấm chói tai liên tục vang lên, gần như là khi năm đạo Lôi thương vừa xuất hiện, thì đã đánh thẳng xuống đỉnh đầu của Vị Phong Tiên Đế rồi.

Dưới năm đạo Lôi thương này, thì quang cảnh xung quanh lập tức trở nên rực rỡ. Nhưng quang cảnh rực rỡ này lại không phải là sắc thái rực rỡ, mà là tâm thần chấn động. Tuy chỉ là những đạo Lôi điện màu đen viền vàng, nhưng lại khiến cho tất cả mọi người đều chấn động cực độ từ tận sâu trong tâm hồn.

Những người xung quanh thì kinh tâm động phách, còn Vị Phong Tiên Đế thì lại cảm thấy năm đạo Lôi thương này tạo cho y một cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Trong nội tâm Vị Phong Tiên Đế lúc này đang kịch liệt chấn động. Y

không nhớ rõ ràng mình đã bao lâu rồi chưa trải qua cái loại cảm giác đáng sợ tột độ này. Lần trước chính là khi đại chiến cùng Vô Song Tiên Đế, còn hôm nay, loại cảm giác này y lại có thể cảm thấy từ một người còn chưa đạt tới tu vi Tiên Đế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1908

Mỗi Người Kiêng Kỵ

Bốn mươi chín viên Huyền Tinh lập tức chia làm hai tổ, hai mươi lăm viên trong đó cũng đã hợp lại thành năm vòng tròn, mỗi một vòng tròn đều chặn lại một lôi thương trong đó.

Hai mươi lăm viên Huyền Tinh và năm lôi thương đập vào với nhau, chấn động đầy trời. Âm thanh nổ vang cùng với chấn động không gian đáng sợ, khiến những người xung quanh lại lần nữa lùi về phía sau.

Năm lôi thương còn nhanh hơn điện quang vô số lần bị hai mươi lăm viên Huyền Tinh này đập trúng, lập tức tản mát, còn hai mươi lăm viên Huyền Tinh cũng đồng thời ảm đạm, mang theo âm thanh xé trời vang vọng tứ phía.

Từng vết nứt màu đen cực nhỏ xuất hiện trong không trung, từng đường khí tức đáng sợ tản ra từ những khe nứt này. Tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, những liệt ngân này mọi người đều biết rõ là thứ gì, là liệt ngân hư không thực sự. Mặc dù khoảng cách này còn cách xé rách hư không rất xa, nhưng thần thông đầu tiên này đập trúng tạo ra những liệt ngân đáng sợ này, có thể thấy Tiên nguyên của hai người này thâm hậu thế nào.

Tiên nguyên đáng sợ chấn động, cùng với khí tức xé rách không gian, khiến những Tiên nhân còn lại sợ xanh mật, cho dù là xem đánh nhau, một khi không cẩn thận, cũng sẽ bị khí thế của những vết nứt này cuốn vào trong, biến thành bụi phấn.

Cũng may khi Diệp Mặc và Vị Phong tiên đế động thủ, cũng còn cố kị xung quanh, cộng thêm hơn mười Tiên đế liên thủ lại bố trí từng bức tường

Tiên nguyên, chặn lại những khí tức khuếch tán ra này, khiến khí thế xé rách khống chế trong một phạm vi nhất định.

Vì chặn lại lôi thương của Diệp Mặc, bốn mươi chín viên Huyền Tinh bị Vị Phong tiên đế thu lại hai mươi lăm viên, Bắc Đẩu Tinh trận kia lập tức tán loạn, uy lực của hai mươi bốn viên Huyền Tinh còn lại lập tức giảm xuống. Quyền Liệt không của Diệp Mặc cũng đồng thời được đấm ra, quyền Liệt không mang theo hai mươi bốn đường vết rạn hư không đánh vào hai mươi bốn viên Huyền Tinh kia.

Oành oành...

Âm thanh không ngừng vang lên, trùng kích cực lớn. Trong nháy mắt xé nát quyền Liệt không của Diệp Mặc ra.

Từng đường xé rách hư không vết nứt trực tiếp đập trúng lên người Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc bay ra ngoài, mang theo vài đường máu.

Vô Ảnh đã hạ xuống bên cạnh Diệp Mặc, giật mình truyền âm nói:

- Lão đại, anh không sao chứ? Làm gì mà không dùng chín đạo lôi thương, chỉ dùng năm đạo lôi thương? Quá dễ dàng cho lão già này rồi.

Đáng tiếc là truyền âm của Vô Ảnh trăm ngàn chỗ hở, chấn động không gian này, khiến Vị Phong tiên đế sớm đã nghe thấy những lời của Vô Ảnh.

Vị Phong tiên đế vốn dĩ chính là khiếp sợ uy lực của năm đạo lôi thương của Diệp Mặc, bốn mươi chín Vu Chân Huyền Tinh của gã cũng là lần đầu tiên không giết chết được một người chưa đến tu vi Tiên đế. Chẳng những không giết chết được, đối phương thậm chí còn không bị trọng thương. Bây giờ nghe thấy Vô Ảnh nói vậy, gã mới biết Diệp Mặc còn có thể thi triển chín đạo lôi thương.

Diệp Mặc ở thế hạ phong sớm đã biết mình không phải đối thủ của Vị Phong tiên đế này, Vô Ảnh tự cho mình thông minh, khiến Diệp Mặc chán chẳng buồn nói, hắn chỉ có thể vỗ vỗ đầu Vô Ảnh nói:

- Mày không nói, thì cũng không ai nói là mày câm đâu.

Truyền âm của Vô Ảnh dưới sự chỉ giáo của hắn, sớm đã không còn lỗ thủng ba động không gian nữa rồi. Bây giờ tự cho mình là thông minh mà truyền ra ngoài, chẳng phải là để cho Vị Phong tiên đế biết được, mình không thể nào thi triển chín đạo lôi thương, nên mới cố ý bảo Vô Ảnh thông qua truyền âm kém chất lượng này truyền ra ngoài ư?

Vị Phong tiên đế cũng không cho rằng truyền âm của Vô Ảnh là cố ý, tất cả những thứ liên quan đến Vô Ảnh, lúc đó mấy tên Tiên đế khi Tiểu thiên vực của Thanh Vi Thiên mở ra đều biết rõ, tất cả những người nhìn thấy Vô Ảnh và Diệp Mặc đều miêu tả tỉ mỉ tình hình lúc đó, đối với chuyện Vô Ảnh truyền âm thất bại tất nhiên cũng truyền ra ngoài rồi.

Mặc dù gã cũng có chút nghi ngờ Vô Ảnh là cố ý, thời gian lâu như vậy Diệp Mặc làm sao lại không truyền thụ truyền âm thực sự cho Vô Ảnh chứ? Nhưng gã lại có chút nghi ngờ Diệp Mặc không phải là Ninh Tiểu Ma. Cộng thêm biểu hiện vừa nãy của Diệp Mặc, gã đoán với bản lĩnh của Diệp Mặc, cho thể thi triển chín đạo lôi thương cũng không phải chuyện ly kỳ gì. Vô Ảnh tự cho mình thông minh quả thực cũng khiến Vị Phong tiên đế tin tưởng rồi.

Vốn dĩ gã cũng không nắm chắc có thể giết chết hoặc chế trụ được Diệp Mặc, bây giờ Vô Ảnh nói như vậy, lại càng khiến gã biết, gã có thể đánh bại được đối phương, nhưng rất khó có thể giết chết được đối phương. Cộng thêm một chiêu này gã chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu như lại cùng Diệp Mặc đánh một trận lưỡng bại câu thương nữa, có lẽ phải tế ra bí thuật, đó cũng không phải chuyện bây giờ gã muốn.

Theo suy nghĩ ban đầu của gã, chắc hẳn có thể chế trụ Diệp Mặc một cách dễ dàng, nhưng tình hình bây giờ cũng vượt ngoài dự đoán của gã, muốn chế trụ được Diệp Mặc, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy. Gã trước giờ cũng chưa làm chuyện nào mà chưa chắc chắn, sau khi nghĩ thông điểm này, lại càng không muốn chủ động ra tay.

Diệp Mặc biết mình không phải đối thủ của Vị Phong tiên đế, đối phương không động thủ, hắn hiển nhiên cũng sẽ không động thủ. Nếu như Vị Phong tiên đế muốn giết chết hắn thật, thì đừng trách hắn liều mạng.

- Chẳng trách lớn lối như vậy, không ngờ lại có thể chặn lại một kích của tôi, nể tình anh có thể chặn được một kích của tôi, lại có tiền đồ, tôi tha cho anh lần này. Nhưng dựa vào chút bản lĩnh này của anh, muốn càn rỡ trong này thì vẫn còn non lắm. Vô Già Âm Hà trong này cũng không có chuyện của anh, nếu như lại đến uy hiếp Vô Hồi Tiên đế lần nữa, thì đừng trách tôi không khách khí.

Gã còn một câu nữa chưa nói ra, đó chính là gã đã nhìn ra Diệp Mặc thậm chí còn là một Tiên nhân luyện thể Tiên thần thể, nếu không loại vết nứt hư không cực nhỏ này có thể trực tiếp làm trọng thương hắn, đây cũng là một điểm mà gã kiêng kị Diệp Mặc nhất.

Vị Phong tiên đế sau khi thu hồi Vu chân Huyền Tinh, chắp tay sau lưng đứng trên hư không, so với kiểu chật vật của Diệp Mặc, thì thần thái của gã cũng an tường hơn nhiều.

Cộng thêm lời nói này của gã, một số người không hiểu lập tức cho rằng Vị Phong tiên đế thực sự là nể tình Diệp Mặc tu luyện không dễ, hơn nữa trong tình huống như này bỏ qua cho Diệp Mặc một lần, lập tức lại càng khâm phục phong độ và sự rộng lượng của Vị Phong tiên đế.

Nhưng một số người hiểu chuyện thì lại sớm nhìn ra Vị Phong tiên đế có chút kiêng kị với Diệp Mặc, cũng không muốn tiếp tục đánh nhau nữa. Còn Vị Phong tiên đế bảo Diệp Mặc không được đến uy hiếp Vô Hồi Tiên đế nữa, đó căn bản chính là đang nể mặt Vô Hồi Tiên đế của Vô Già Âm Hà. Gã ra mặt giúp Vô Già Âm Hà, không ngờ hỗn đản này lại không đứng ra phụ họa hát đệm, lại còn giả vờ không có việc gì đứng một bên xem náo nhiệt, khiến Vị Phong tiên đế vô cùng tức giận.

- Tôi muốn gây phiền phức cho ai thì không cần người khác quan tâm, bổn vương trước giờ cũng không cần người khác làm hộ, muốn đánh liền

đánh, đừng dài dòng.

Diệp Mặc biết mình không đánh được Vị Phong tiên đế, nhưng muốn đạp lên danh dự của mình, thì đừng có mong.

Diệp Mặc cũng định sẵn rồi, một khi Vị Phong tiên đế tiếp tục muốn động thủ, vậy thì hắn sẽ cho tên này mất mặt, sau đó dẫn Bắc Vi đi. Hắn quả thực cũng không đánh được Vị Phong tiên đế, nhưng mình muốn đi, thì tên này cũng không ngăn lại được.

- Miệng lưỡi lợi hại, nếu như anh muốn tìm cái chết, thì đừng trách bổn đế.

Vị Phong tiên đế không ngờ Diệp Mặc lại không để bậc thang cho hắn xuống, ngay cả mặt gã cũng không nể.

- Vị Phong huynh, Chính Nhân có lời muốn nói.

Chính Nhân tiên đế lập tức bước lên trước giảng hòa.

Vị Phong tiên đế thầm thở dài, vẻ mặt bình tĩnh gật đầu nói:

- Hóa ra là Chính Nhân huynh, Chính Nhân huynh có gì thì nói đi.

- Diệp tông chủ chỉ là nói miệng mà thôi, cũng sẽ không làm gì với Vô Già Âm Hà đâu. Huống chi, Vô Già Âm Hà còn có hai vị lão tổ, thêm vào nữa, cũng đã từng ra tay với Vị Phong huynh, Diệp tông chủ chắc hẳn cũng sẽ hiểu con đường tu luyện không giới hạn. Vị Phong huynh hà tất gì phải chấp nhặt với hắn? Chỉ có điều không biết lần này Táp Không Đại đế và Dục Long Đại đế sao vẫn chưa tới?

Chính Nhân tiên đế nửa câu trước còn đang khuyên Vị Phong tiên đế đừng tính toán gì với Diệp Mặc, thì nửa câu sau đã mở chủ đề, nói đến chuyện khác.

Ảo diệu trong quá trình Vị Phong tiên đế và Diệp Mặc đánh nhau, những

người xung quanh nhìn ra đương nhiên không phải chỉ có một mình Chính Nhân Tiên đế. Cũng có vài người nhìn ra, chỉ có điều không ngờ bị Chính Nhân tiên đế giành làm người tốt trước.

Những người nhìn ra kia cũng biết, Vị Phong tiên đế và Diệp Mặc đánh nhau liều mạng một lúc, sau đó cũng sẽ không đánh nữa. Chỉ là Vị Phong tiên đế sĩ diện, Diệp Mặc lại không nể mặt mà thôi, nên mới tạo ra cảnh này. Bây giờ Chính Nhân tiên đế nói như vậy, tương đương lấy được thiện cảm của Diệp Mặc và Vị Phong tiên đế, lập tức ai ai cũng có chút hối hận không kịp thời đứng ra nói.

Vô Hồi tiên đế nghe thấy Vị Phong tiên đế nói vậy, sớm đã biết Vị Phong tiên đế bất mãn với y, nhưng lúc này y cũng chỉ có thể đứng ra cám ơn Vị Phong tiên đế. Những Tiên đế còn lại thấy vậy ai ai cũng bước đến chào hỏi Vị Phong tiên đế, một trận đại chiến không ngờ lại trôi qua buồn cười như này.

Đường Bắc Vi mặc dù là một Hư Tiên đến chân nguyên còn chưa chuyển hóa, nhưng cũng nhìn ra, ca ca mình không đánh được Vị Phong tiên đế. Bây giờ nhìn thấy Vị Phong tiên đế không tiếp tục động thủ nữa, mới yên lòng. Nhìn thấy Diệp Mặc bước đến, cô vội vàng bước lên trước nhỏ giọng nói:

- Anh, hay là chúng ta đi trước đi.

Diệp Mặc không thèm để ý khua tay nói:

- Không cần, cứ ở lại đây. Anh muốn thu mua Tiên linh thảo, bây giờ tuyệt đối không thể đi được.

Diệp Mặc làm sao đi bây giờ được? Tu vi của hắn buông lỏng, nhưng vẫn rất chậm chạp. Còn bây giờ hắn không phải tông sư Tiên đan cấp chín, cũng không thể luyện chế Tiên đan thăng cấp Tiên đế được.

Hắn muốn đánh bại Vị Phong tiên đế này, thì cần phải thăng cấp Tiên

đế. Không thành Tiên đế, hắn muốn giáo huấn Vị Phong tiên đế này một trận cũng còn kém xa lắm.

Đồng thời Diệp Mặc cũng bắt đầu nghi ngờ tính chân thật của những gì Chân Băng Du nói, lúc trước hắn đoán Vị Phong tiên đế không ra làm sao. Dù sao liên hợp với mười Tiên đế còn lại, cũng không hoàn toàn giết được Vô Song Tiên đế, bọn họ bên này còn chết mấy Tiên đế nữa.

Theo cách nói này, Vô Song Tiên đế quả nhiên là vô cùng lợi hại, nhưng rõ ràng Vị Phong tiên đế cũng không ra sao Nhưng trận chiến ngày hôm nay, lại khiến Diệp Mặc hiểu ra, Vị Phong tiên đế là người lợi hại nhất trong những Tiên đế động thủ với hắn. Một tên lợi hại như này, làm sao có thể liên hợp với hơn mười Tiên đế tấn công Vô Song Tiên đế, mà còn bị Vô Song Tiên đế làm thịt mất chín tên?

Nếu như không phải tin tức của Chân Băng Du có vấn đề, thì chính là Vô Song Tiên đế kia quá lợi hại, hoặc là Vị Phong tiên đế trong khi cùng với những Tiên đế còn lại tấn công Vô Song Tiên đế chưa dốc hết sức. Nhưng những Tiên đế khác đều là đến giúp gã, gã dựa vào cái gì mà không dốc hết sức chứ?

Trừ phi...

Diệp Mặc liếc nhìn Vị Phong tiên đế đang vui vẻ nói chuyện, trong lòng đột nhiên cảm thấy chuyện này có chút quái dị, trừ phi Vị Phong tiên đế cố ý giấu kín tu vi, khiến Vô Song Tiên đế giết chết mấy vị Tiên đế. Đây là thủ đoạn mượn đao giết người, trừ điểm này ra, Diệp Mặc không còn cách giải thích khác.

Tu vi của Vô Song Tiên đế cho dù có đáng sợ đi nữa, cũng chỉ có ỷ vào một bộ Thần Niệm Cửu Chuyển. Thần Niệm Cửu Chuyện Diệp Mặc cũng tu luyện đến chuyển thứ năm rồi, cũng không thấy dựa vào Thần Niệm Cửu Chuyển có thể giết chết được chín Tiên đế.

Tường Cơ Tiên tôn của Cửu Phạm Tiên trì lúc này mới từ sự kinh ngạc

bừng tỉnh, Diệp Mặc không ngờ đến Vị Phong tiên đế cũng có thể đối kháng được, điều này quả thực đáng sợ.

Cô lập tức nhớ đến Y Y Thánh nữ bị giam giữ, vội vàng nói với Diệp Mặc:

- Diệp tông chủ...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1909

Tử Ác Bá

Tường Cơ Tiên tôn căn bản không nói gì, Diệp Mặc liền hiểu ra đây là chuyện gì, nói với cô:

- Mời vào trong rồi nói tiếp.

Đến Vị Phong tiên đế cũng không làm gì được Diệp Mặc, lúc này cũng không có bất kỳ ai dám đến trước Diệp Mặc dài dòng, cộng thêm Vô Ảnh ngồi ở cửa động phủ Tiên khí của Diệp Mặc, căn bản cũng không có ai dám tiến đến gần.

- Tường Cơ tiền bối...

Câu nói của Diệp Mặc còn chưa nói hết, thì Tường Cơ Tiên tôn vội vàng đứng dậy nói:

- Diệp tông chủ cứ gọi tôi là Tường Cơ là được rồi, hai chữ tiền bối quả thực tôi không dám nhận.

Diệp Mặc gật đầu:

- Vậy mời nói rõ chuyện của Y Y Thánh nữ một chút, còn cả nơi Địa U Hỏa trì là nơi nào?

Tường Cơ Tiên tôn vốn dĩ chính là muốn mời Diệp Mặc giúp đỡ chuyện của Y Y Thánh nữ, bây giờ Diệp Mặc hỏi đến, cô lập tức nói:

- Cửu Phạm Tiên trì chúng tôi khác với những tông môn khác, môn chủ chẳng những có quyền lực rất lớn, mà còn có thể tu luyện trên Thiên Cơ Tiên

tủy nữa...

Nói một câu, Tường Cơ Tiên tôn dường như cảm thấy nói ra tranh chấp quyền lực của tông môn cũng không ổn lắm, cho nên dừng lại lảng tránh đề tài tiếp tục nói:

- Sư phụ của Y Y là Diên Tiêu môn chủ vì không nghe ý kiến của hai vị Tiên đế trưởng lão khác trong tông môn, dẫn theo Y Y đến Vô Già Âm Hà giúp anh, kết quả xung đột với Vô Hoa Tiên đế, Vô Hoa Tiên đế truy đuổi Diên Tiêu môn chủ từ đó mất tích, còn Y Y cũng bị Hóa Vân sư bá áp tải quay về Tiên trì, nhốt trong Địa U Hỏa Trì.

- Có phải Hoán Vân Tiên đế còn chưa cướp được ngôi vị trưởng môn, nên mới bất mãn với sư phụ của Y Y phải không?

Diệp Mặc mặc dù không thích tranh chấp quyền lực, nhưng những chuyện như này hắn vừa nghe là hiểu.

Tường Cơ Tiên tôn mau chóng nói:

- Cái này không phải chuyện vãn bối chúng tôi nghị luận, vị trí môn chủ của Diên Tiêu môn chủ là do Túc Phong tổ sư truyền lại. Lần này vì Y Y mà Cửu Phạm Tiên trì gây ra đại họa, cho nên Hoán Vân sư bá mới phế tu vi của Y Y đi và nhốt lại Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Một chuyện nhỏ giữa một đế tông và một đế tông khác cũng coi như là gây đại họa sao? Vậy Vô Hoa truy sát sư phụ của Y Y Diên Tiêu môn chủ có phải còn có nguyên nhân khác trong đó không? Còn cả sư phụ của Diên Tiêu môn chủ là Túc Phong Tiên đế đi đâu rồi?

- Có nguyên nhân khác hay không, thì tôi cũng không dám nói bừa. Còn Túc Phong tổ sư, tôi nghe sư bá nói, tổ sư biết được thọ nguyên đến gần, nên một mình rời xa Tiên giới tìm Thiên Ngoại Thần lộ đi rồi.

Diệp Mặc gọi Túc Phong Tiên đế, Tường Cơ Tiên tôn cũng không dám gọi như vậy.

Diệp Mặc sớm đã nghe ra chuyện này chính là do Hoán Vân Tiên đế cản trở. Hoán Vân Tiên đế là người của Cửu Phạm Tiên trì, chẳng những không giúp sư phụ của Y Y, ngược lại lại còn trừng phạt Y Y, lấy lòng Vô Già Âm Hà.

Chuyện Hoán Vân Tiên đế có âm mưu gì, Diệp Mặc căn bản cũng không muốn quản, hắn muốn biết Đạm Thái Y bây giờ như nào rồi.

- Tu vi của Y Y bị ai phế bỏ, Địa U Hỏa Trì là nơi như nào. Tu vi của cô ấy phế bỏ rồi, trong Địa U Hỏa Trì làm sao có thể chịu đựng nổi?

Ngữ khí của Diệp Mặc cũng có chút bất thiện rồi, nếu như không phải trong ngữ khí của Tường Cơ Tiên tôn có chút bảo vệ cho Y Y, thì Diệp Mặc sớm đã mang cô đến Cửu Phạm Tiên trì rồi.

Tường Cơ Tiên tôn hiển nhiên cảm giác được hàm ý trong lời nói của Diệp Mặc, theo bản năng run lên, cường thế của Diệp Mặc cô cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Hiên Phong Tiên đế của Ma Hoan tông căn bản cũng không dám động thủ với Diệp Mặc, còn Vô Già Âm Hà khiến Cửu Phạm Tiên Trì không dám nói lớn tiếng, trước mặt Diệp Mặc căn bản cũng không đủ nhìn. Những cái này cũng không tính, Diệp Mặc không ngờ lại dám trực tiếp chỉ Vị Phong tiên đế nói, “liên quan đếch gì đến ngươi”. Cho dù như vậy, Vị Phong tiên đế cũng không làm gì được hắn.

Một người như này muốn giết tới Cửu Phạm Tiên trì, thậm chí trực tiếp giết chết Hoán Vân Tiên đế cũng không phải là chuyện ly kỳ gì.

Lúc này cô cuối cùng cũng hiểu Diệp Mặc từ miệng Y Y nói ra kia là người bạn đáng sợ như nào rồi, đồng thời cô cũng không hiểu, nếu như bạn của Y Y đáng sợ như này, vì sao lúc trước còn bị Vô Hồi Tiên đế ức hiếp? Trên thực tế, cô rõ ràng nhìn thấy Vô Hồi Tiên đế trước mặt Diệp Mặc căn bản cũng không dám nói một chữ không nào.

Nhưng những lời này Tường Cơ Tiên tôn căn bản cũng không dám hỏi, chỉ mau chóng trả lời:

- Sư phụ của Y Y để lại cho Y Y một pháp bảo phòng ngự cao cấp, tên Ngọc Hư Thần Diễm Tráo. Món pháp bảo này có thể ngăn trở được hỏa tủy của Địa U Hỏa Trì, nếu như tu vi của Y Y vẫn còn, có pháp bảo như này, cho dù có bị giam giữ vài vạn năm cũng không sao. Chỉ có điều Y Y không có tu vi, có thể đến hai trăm năm cũng không thể chịu đựng nổi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lập tức đứng lên. Y Y vì hắn mà bị phế tu vi, hắn cho dù có cần Tiên linh thảo cấp chín đi nữa, cũng cần phải cứu Y Y ra rồi tính tiếp. Đồng thời hắn cũng phải đi hỏi về Đinh Giới một chút, Y Y bị môn phái giam giữ trong Địa U Hỏa Trì, vậy Đinh Giới không rõ thế nào rồi.

- Tôi muốn đến Cửu Phạm Tiên trì một chuyến.

Diệp Mặc cũng đã hạ quyết tâm, Bí Cảnh mở ra vẫn còn mấy ngày nữa, huống chi sau khi Bí Cảnh mở rồi, cũng không phải lập tức có được Tiên linh thảo. Phải đợi sau khi Bí Cảnh đóng lại rồi, mới có thể có được Tiên linh thảo.

Hắn đến sớm, cũng đã chiếm một vị trí có lợi rồi, chỉ cần để pháp bảo động phủ của mình ở đây là được rồi. Đợi sau khi hắn từ Cửu Phạm Tiên trì trở về, lại tiếp tục thu mua Tiên linh thảo trong này. Hắn không tin, với biểu hiện lúc trước của hắn trong này, lại có người dám cướp đi vị trí của hắn.

Vốn dĩ hắn cũng có thể để Đường Bắc Vi và Vô Ảnh ở lại trong này, nhưng hắn không yên tâm, dẫn đi cùng vẫn yên tâm hơn.

- Tôi đi với anh.

Tường Cơ Tiên tôn lập tức nói, cô biết Diệp Mặc lợi hại, một khi chọc giận Diệp Mặc rồi, thì cũng không phải chuyện tốt gì với Cửu Phạm Tiên trì. Cô cũng coi như quen biết Diệp Mặc rồi, đi cùng Diệp Mặc về, cũng là trọn

cả đôi đường, ít nhất cũng không để Diệp Mặc và Cửu Phạm Tiên trì xung đột.

Diệp Mặc hiểu ra ý tứ của Tường Cơ Tiên tôn, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn cũng không muốn đại náo tông môn của Y Y. Tường Cơ Tiên tôn thấy Diệp Mặc đồng ý, vội vàng đi về phía tông môn của mình, bàn giao chuyện vào trong Bí Cảnh cho một Tiên tôn khác, rồi lại vội vàng đi về phía Diệp Mặc bên này.

Thấy Diệp Mặc và Tường Cơ Tiên tôn đi ra, rất nhiều người cùng chú ý đến, dù sao vừa rồi trận chiến của Diệp Mặc và Vị Phong tiên đế quá mức chấn động.

Diệp Mặc ôm quyền cao giọng nói:

- Tôi có một Tiên khí động phủ nhỏ đặt trong này, tôi phải rời khỏi đây giải quyết chút chuyện, sau khi giải quyết xong, tôi sẽ quay lại đây thu mua Tiên linh thảo. Các vị bằng hữu, xin lượng thứ.

Trong này có nhiều Tiên đế như này, người của tông môn và thương hội đều có trong này, dám để lại một Tiên khí động phủ chiếm cứ trong này, chắc trừ Diệp Mặc ra thì cũng chẳng có người thứ hai.

Nhưng người ở lại trong này, ai mà chẳng phải đến thu mua Tiên linh thảo? Còn Tiên linh thảo cao cấp trong Bí Cảnh mặc dù có nhiều, nhưng cũng là có hạn. Thương hội và tông môn đến thu mua Tiên linh thảo, có mấy ai là thiếu tiên tinh chứ? Nếu như vị trí tốt, đương nhiên có thể mua được trước. Cho nên mua Tiên linh thảo trong này, không phaỉ nhìn ai nhiều Tiên tinh hơn, mà là nhìn vị trí của ai tốt hơn. Đương nhiên, tông môn có thực lực mạnh vẫn chiếm ưu thế.

Diệp Mặc vì đến sớm, cho nên vị trí chiếm được cũng là một trong những chỗ tốt nhất. Mặc dù rất nhiều người hâm mộ, nhưng không ai dám bước lên ý kiến gì với vị trí của Diệp Mặc. Tiên linh thảo cao cấp cũng là tài nguyên tu luyện, ai mà không muốn chứ? Cho nên dùng nắm đấm trong này

chính là đạo lý, nếu như Diệp Mặc yếu một chút, thì hắn sớm đã bị đá bay rồi, còn dám chiếm vị trí sao?

Vị Phong tiên đế vẫn còn đang nói chuyện với vài vị Tiên đế khác, bây giờ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức nhíu mày. Nhưng gã cũng không đứng ra nói gì, gã biết một khi gã nói, thì lại có một trận đại chiến nữa.

Nếu như Vị Phong tiên đế không ở đây, chắc chắn sẽ có người phụ họa cùng Diệp Mặc. Nhưng bây giờ Vị Phong tiên đế ở đây, giống như không ai muốn phụ họa với Vị Phong tiên đế mà đắc tội với Diệp Mặc vậy. Lần này đồng thời cũng không có ai muốn phụ họa với Diệp Mặc mà đắc tội với Vị Phong tiên đế.

Diệp Mặc cũng không có chút cảm giác nào, nói xong câu này, lại đi một vòng tròn lớn xung quanh Tiên khí động phủ của mình, sau đó bố trí một trận pháp phòng ngự, bên ngoài trận pháp này thậm chí còn viết vài chữ lớn, nơi thu mua Tiên linh thảo của Mặc Nguyệt Tiên tông.

- Tên ác bá đáng chết.

Tiên Vương Hoa Dục Tuyết của Ma Hoan tông bên này chằm chằm nhìn Diệp Mặc oán hận mắng một câu, cô rất khó chịu với Diệp Mặc. Lúc đầu trong không gian xanh, Diệp Mặc cũng khinh thường cô, còn nói tên cô và Hoa Như Tuyết vũ nhục chữ Tuyết này.

Cho dù đến bây giờ, trong lòng cô vẫn khó chịu, vốn dĩ cô còn muốn mượn tiền bối của bổn môn giáo huấn cho Diệp Mặc một trận, nhưng Diệp Mặc đến Vị Phong tiên đế cũng không sợ, cô liền biết không có hi vọng rồi, chỉ thầm mắng. Mắng xong, cũng chỉ có thể thở dài.

- Im ngay, cô không có chuyện gì tìm phiền phức à.

Một vị Tiên tôn hậu kỳ đứng bên Hoa Dục Tuyết quát lớn Hoa Dục Tuyết một câu, trong thời gian này, tất cả những hành động của Diệp Mặc cũng đã truyền ra rồi. Lão tổ môn phái cũng không muốn xung đột với Diệp

Mặc, y đương nhiên không muốn vì đệ tử của môn hạ mà xung đột với Diệp Mặc.

Diệp Mặc sau khi bố trí xong địa bàn của mình, trực tiếp phóng ra Thần khí hạ phẩm Thời Không Toa, cùng với Đường Bắc Vi và Tường Cơ Tiên tôn và cả Vô Ảnh nữa vẽ một đường mờ ảo trên không trung, rời khỏi nơi này.

Cửu Phạm Tiên trì chính là trong Phạm Độ thiên, Diệp Mặc đến truyền tống trận cũng không cần ngồi, Thời Không Toa của hắn mặc dù là phỏng chế phẩm, nhưng cũng chỉ cần hai ngày là có thể đến được.

- Phì.

Một Đại La Tiên hậu kỳ mặc quần áo màu xanh nhạt của Phiêu Miễu tiên trì sau khi Diệp Mặc đi, thật sự là không nhịn được bật cười.

Mịch Vân thánh nữ nghi ngờ nhìn Đại La nữ tiên bật cười thành tiếng này hỏi:

- Cơ Vân sư muội, em cười gì vậy?

Đại La nữ tiên này nhìn địa bàn mà Diệp Mặc khoanh ra này nhỏ giọng nói:

- Mịch Vân sư tỷ, sao em lại cảm thấy Hoa Dục Tuyết của Ma Hoan tông kia lại nói rất đúng nhỉ. Diệp tông chủ quả thực giống như một tiểu hài tử, đi rồi lại còn đánh dấu chỗ nữa, quả thực là chẳng khác gì ác bá. Hắn còn cho rằng mình đang ở địa bàn mình sao, đúng là buồn cười.

Đại La nữ tiên tên Cơ Vân này sau khi cười nói xong, những nữ tiên của Phiêu Miễu tiên trì đứng cạnh cũng bật cười. Rõ ràng bọn họ cho rằng Cơ Vân và Hoa Dục Tuyết nói đúng, hành động này của Diệp Mặc đúng là chẳng khác gì ác bá.

Giọng nói của Hoa Dục Tuyết mặc dù rất nhỏ, nhưng căn cứ của Phiêu

Miễu tiên trì thì lại cách cô không xa, cho nên rất nhiều người xung quanh đều nghe thấy.

- Đó là vì các em chưa từng gặp tên ác bá thực sự nào, cũng không hiểu tâm trạng của Hoa Dục Tuyết.

Mịch Vân thánh nữ không cười, lắc đầu lạnh nhạt nói. Nhưng câu này của cô còn chưa nói xong, thì lại nghe thấy một âm thanh khàn khàn uy nghiêm nói:

- Cười đã chưa? Vậy ngươi nói xem nơi mà Diệp tông chủ đó khoanh lại có ai dám cướp không? Sau này không cho phép công khai bàn tán về Diệp tông chủ?

Giọng nói này nói xong, lại quay đầu nói với Mịch Vân thánh nữ:

- Mịch Vân, ngươi theo ta vào trong một chút.

- Vâng, tổ sư.

Những đệ tử của Phiêu Miễu tiên trì đứng quanh lập tức dừng lại tiếng cười của mình, mau chóng khom người nghiêm túc hồi đáp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1910

Cửu Phạm Tiên Trì

Bái kiến tổ sư.

Mịch Vân sau khi tiến vào trong liền khom người nói.

Nữ nhân trung niên trước mặt này là Ý Hà Tiên tôn của Phiêu Miễu tiên trì, trong Phiêu Miễu tiên trì ngoài một vị Tiên đế, chính là người có tu vi cao nhất, cho dù Mịch Vân thánh nữ có địa vị rất cao trong Phiêu Miễu tiên trì cũng không dám thất lễ.

- Mịch Vân, ngươi nói cho ta nghe xem, thế nào mà ngươi lại quen biết với Diệp tông chủ kia vậy?

Ý Hà Tiên tôn bình tĩnh nói.

Mịch Vân thánh nữ vội vàng nói cặn kẽ quá trình mình quen biết Diệp Mặc, không chút giấu diếm.

Ý Hà Tiên tôn sau khi nghe xong cau mày hỏi:

- Hắn biết công pháp ẩn nấp cao cấp, cái này không thể nghi ngờ, ngay cả ta cũng không nhìn ra được tu vi thực sự của hắn. Nhưng nếu như hắn dùng công pháp ẩn nấp trao đổi với ngươi tiến vào Tiểu thiên vực, vì sao ngươi lấy được đồ rồi, mà hắn lại đi?

Mịch Vân thánh nữ trầm mặc, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói:

- Lúc đó ta nghĩ cũng không thông, hắn mượn ngọc bài của ta mấy ngày liền, cuối cũng cũng không nghĩ ra là cách tiến vào trong Tiểu thiên vực,

đoán chừng trong lòng cũng rất thất lạc a...

Ý Hà Tiên tôn lạnh nhạt nói:

- Tên Diệp Mặc này số lần ta gặp hắn mặc dù không nhiều, nhưng cũng nghe nói đến mấy lần, lần trước hắn đến Phiêu Miễu tiên trì chúng ta sử dụng Phiêu Miễu Tiên tuyền ta cũng nghe nói rồi. Lần này chuyện của hắn và Vị Phong tiên đế còn cả mấy vị Tiên đế khác nữa ta cũng tận mắt chứng kiến, Mịch Vân, ngươi cảm thấy Diệp Mặc là loại người có thể chịu thiệt rồi coi như xong không?

Mịch Vân lập tức nhớ đến chuyện Diệp Mặc khoanh vùng địa bàn, bị người của Ma Hoan tông mắng là tên ác bác đáng chết. Hắn cho dù người không ở đây, nhưng cũng không muốn nhường địa bàn mà mình chiếm từ trước ra, quả thực đúng là người không thích chịu thua thiệt.

Nghĩ tới đây, Mịch Vân thánh nữ gật đầu nói:

- Hắn không giống một người thích ngậm bồ hòn làm ngọt, ngược lại rất kỳ quái.

Ý Hà Tiên tôn lại bổ sung thêm:

- Tên Diệp Mặc đó muốn có Bồng Việt Tiên quả đơn giản là vì thành tựu Tiên Vương mà thôi, còn bây giờ hắn thậm chí là tu vi Tiên Vương trung kỳ rồi, chứng tỏ lúc trước hắn cũng lấy được Bồng Việt Tiên quả rồi. Nếu như Bồng Việt Tiên quả đó không phải ngươi đưa cho hắn, thì chính là tự hắn vào trong Tiểu thiên vực mà lấy được.

- Ta hiểu rồi, hóa ra bọn họ là một người?

Mịch Vân thánh nữ giật mình nói.

- Ai là một người?

Ý Hà Tiên tôn lập tức hỏi.

Mịch Vân thánh nữ khom người nói:

- Chính là Ninh Tiểu Ma và Diệp Mặc cùng là một người. Ninh Tiểu Ma căn bản không phải là người có trong danh sách tiến vào Tiểu thiên vực, mà hắn lại xuất hiện trong Tiểu thiên vực. Lúc trước ta bước vào đầu tiên, còn nghe người ta nói Long Mã của Diệp Mặc là đồ của bằng hữu Ninh Tiểu Ma của hắn. Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu rồi, Ninh Tiểu Ma chính là Diệp Mặc.

Ý Hà Tiên tôn thở dài nói:

- Ta quả nhiên đoán không sai, hắn vào đó thật.

- Nhưng tổ sư, tên Diệp Mặc đó cũng không có ngọc bài, cũng không bảo ta dẫn hắn vào, hắn làm sao vào trong đó được?

Mịch Vân thánh nữ nghi ngờ hỏi.

Ý Hà Tiên tôn lạnh nhạt nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, tên Diệp Mặc kia chính là do ngươi mang vào đấy.

- Cái gì? Là ta?

Mịch Vân thánh nữ vô cùng chấn động nhìn Ý Hà Tiên tôn:

- Hắn rõ ràng là rời đi rồi, sau đó một mình ta tiến vào Tiên thành mà.

- Đúng, hai lần Thuấn Di của hắn chắc hẳn là động tay động chân trong miếng ngọc bài mà ngươi mang vào Tiểu thiên vực đó, nếu không, loại người như hắn làm sao có thể lần đầu tiên quên công pháp ẩn nấp cho ngươi?

Ý Hà Tiên tôn nói đến đây, cũng thầm khen một câu:

- Thật là lợi hại, thật sự quá lợi hại.

Cô không thể không thừa nhận Diệp Mặc lợi hại, Diệp Mặc gian lận trong miếng ngọc bài, trốn vào miếng ngọc bài đó, trước tiên lừa gạt Mịch Vân. Vì Mịch Vân không biết chuyện cô mang theo Diệp Mặc vào trong đó, kết quả đến tâm môn cũng không đoán ra mình đã mang Diệp Mặc vào.

Tránh tâm môn cũng không phải chuyện hiếm gặp gì, Diệp Mặc gian lận trong miếng ngọc bài không ngờ đến Tiên đế cũng có thể trốn được, quả thực quá đáng sợ. Mà còn đáng sợ hơn chính là, Diệp Mặc trong Tiểu thiên vực không ra ngoài, Tiểu thiên vực bị nổ tung, Diệp Mặc lại có thể tránh được vụ nổ đó, còn tu vi tiến bộ nhanh như vậy, trên người hắn tuyệt đối có bí mật lớn.

Chắc chắn rất nhiều người cũng biết trên người Diệp Mặc có bí mật, nhưng vì tu vi của Diệp Mặc quá đáng sợ, nên không ai dám động thủ với hắn. - Tuổi tác của tên Diệp Mặc kia cũng không nhiều, hơn nữa ta chắc là thành tựu sau này của hắn cũng không thể đoán trước được. Chuyện Diệp Mặc chính là Ninh Tiểu Ma, đoán chừng cũng có rất nhiều người đoán ra, nhưng Mịch Vân ngươi đừng chủ động nói ra ngoài.

Ý Hà Tiên tôn khâm phục Diệp Mặc, đồng thời cũng thận trọng dặn dò một câu.

- Đệ tử biết rồi.

Mịch Vân thánh nữ mau chóng nói.

Ý Hà Tiên tôn gật đầu nói:

- Nếu như ta đi nói với Diệp Mặc, muốn Phiêu Miễu tiên trì ta kết thông gia với Diệp Mặc, để ngươi làm đạo lữ của tên Diệp Mặc kia, thì ý ngươi như nào?

Mịch Vân thánh nữ không chút biểu hiện, Phiêu Miễu tiên trì trên thực tế là một tông môn rất bình thường, có thể có được địa vị đế tông như ngày hôm nay, ngoài bản thân Phiêu Miễu tiên trì ra, một điểm quan trọng chính

là quan hệ thông gia. Bất luận là ở Tu Chân giới, hay là ở Tiên giới, thì truyền thống này trước giờ chưa bao giờ thay đổi. Đối với những người tài hoa, Phiêu Miễu tiên trì sẽ thông qua thủ đoạn liên hôn để kéo lại.

- Đệ tử bằng lòng trở thành đạo lữ của Diệp Mặc, nhưng...

Mịch Vân thánh nữ sắc mặt lộ vẻ tiếc nuối.

- Nhưng sao?

Lời nói của Mịch Vân thánh nữ còn chưa dứt, thì Ý Hà Tiên tôn liền vội vàng hỏi.

Mịch Vân thánh nữ khẽ thở dài nói:

- Đệ tử cũng đã từng động lòng với Diệp Mặc, hơn nữa cũng thăm dò hắn, hắn liền từ chối ngay. Cho nên, tổ sư cho dù có đề cập đến chuyện này, cũng vô dụng.

“Nếu như tôi nói tôi đột nhiên thích anh rồi, sau đó muốn giúp anh, thì anh có tin không?” Mịch Vân thánh nữ nhớ tới lời nói lúc trước cô nói với Diệp Mặc.

Lúc đó cô nói vô cùng lạnh nhạt, nhưng chỉ có trong lòng cô biết, nếu như không có suy nghĩ đó, cô cũng sẽ không nói như vậy. Cô biết mình lúc đó có chút chờ mong, nếu như Diệp Mặc tin, thì cô sẽ nói như nào? Cho dù bây giờ cô không hiểu lắm, cũng may Diệp Mặc nói là không tin, hơn nữa ngữ khí bình thản, rõ ràng cũng không có chút ý tứ gì với cô.

Thấy Ý Hà Tiên tôn có chút thất vọng, Mịch Vân thánh nữ mau chóng nói:

- Ninh Nga sư tỷ hình như lúc trước có quan hệ không tệ với Diệp Mặc, Diệp Mặc tiến vào Phiêu Miễu tiên tuyền tu luyện, chính là do Ninh Nga sư tỷ mời. Hình như sau đó Phương Thành của Phương Kim Sơn xuất hiện, quan hệ của sư tỷ với Diệp Mặc mới trở nên ác liệt.

Nữ nhân vĩnh viễn là nhiều chuyện, bất luận là tiên tử hay người phàm, cho dù là Mịch Vân đến bây giờ, cũng cho rằng quan hệ giữa Ninh Nga và Diệp Mặc trở nên ác liệt nguyên nhân chủ yếu là vì Phương Thành xuất hiện. Nếu như vì Phiêu Miễu tuyền, thì lúc trước Ninh Nga cũng sẽ không mời Diệp Mặc.

- Vậy sau khi chuyện bên này kết thúc rồi, ngươi đi mời Diệp Mặc đến Phiêu Miễu tiên trì một chuyến, nếu như hắn đồng ý, Ý Hà Tiên tôn lập tức nói.

- Vâng, đệ tử hiểu rồi.

Mịch Vân trong lòng mặc dù có chút không tự nhiên, nhưng cũng biết chuyện này có liên quan đến địa vị tương lai của Phiêu Miễu tiên trì.

...

Cửu Phạm Tiên trì danh như ý nghĩa.

Khi Diệp Mặc đến bên ngoài của Phiêu Miễu tiên trì, có thể nhìn thấy Phiêu Miễu tiên trì từ xa giống như một Tiên trì lơ lửng trên không trung. Trong Tiên trì này, có những dãy núi liên tiếp nhau cùng với kiến trúc vô cùng xa hoa mỹ lệ.

Qua sự giới thiệu của Tường Cơ Tiên tôn, Diệp Mặc cũng biết Cửu Phạm tiên trì sở dĩ mệnh danh là Cửu Phạm Tiên trì, ngoài vì địa điểm này thoạt nhìn giống như một Tiên trì khổng lồ, hơn nữa bên trong Cửu Phạm Tiên trì còn có chín Tiên trì nữa.

Thiên Cơ Tiên tủy trì và Địa U Hỏa Trì chỉ là hai trong đó mà thôi, khác nhau chính là Thiên Cơ Tiên tủy trì là thánh địa tu luyện, còn Địa U Hỏa Trì là nơi giam giữ.

Tường Cơ Tiên tôn dẫn theo Diệp Mặc và Đường Bắc Vi vừa mới đến cổng tông môn, đã có bảy tám người đến nghênh đón. Khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là, trong bảy tám người này, còn có một nam nhân, thậm chí còn

có một nam tiên tu vi Tiên đế.

Diệp Mặc biết rõ Cửu Phạm Tiên trì chỉ thu nhận nữ đệ tử, cho nên một nam tiên xen lẫn trong đó, hắn cảm thấy rất ngạc nhiên.

- Hoán Vân của Cửu Phạm Tiên trì bái kiến Diệp tông chủ, Diệp tông chủ quang lâm Cửu Phạm Tiên trì, chính là vinh hạnh của Cửu Phạm Tiên trì.

Một nữ nhân trung niên xinh đẹp bước lên trước nói, nữ nhân trung niên này tuổi tác tuyệt đối cũng không nhỏ, nhưng dung mạo tuyệt sắc hơn nhiều so với những tiên nữ trẻ tuổi đứng quanh.

- Ha ha, Diệp tông chủ hóa ra lại trẻ tuổi như vậy, chẳng trách Đinh Giới trong môn phái lại vô cùng tôn sùng Diệp tông chủ như vậy. Tôi là Tấn Huy của Xích Hà đế tông, bái kiến Diệp tông chủ.

Nam nhân cười ha hả này, lại ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này mới biết nam nhân này là Tiên đế của Xích Hà đế tông, ngược lại lại thở phào, hắn cũng không cần đến Xích Hà đế tông một chuyến nữa.

Sau khi chào hỏi với hai người này, Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Tấn Huy Tiên đế, không biết bằng hữu của tôi là Đinh Giới bây giờ thế nào rồi?

Hắn bây giờ cũng không cần phải khách khí với Tấn Huy Tiên đế, cho nên trực tiếp xưng hô tên của Tấn Huy.

Tấn Huy Tiên đế hiển nhiên sớm đã biết tin tức của Diệp Mặc, cũng biết mục đích mà Diệp Mặc đến đây, mau chóng nói:

- Diệp tông chủ, tôi cũng là vì chuyện của Đinh Giới mà đến, Đinh Giới quay về tông môn yêu cầu Tiên đế của tông môn đến Vô Già Âm Hà trợ giúp

Diệp tông chủ. Haiz, nhưng Xích Hà đế tông chúng tôi lại ếch ngồi đáy giếng, không ngờ vì Đinh Giới không có việc gì, chỉ lo thân mình. Kết quả Đinh Giới giận dữ, rời khỏi tông môn.

Đinh Giới là đệ tử ưu tú nhất của Xích Hà đế tông chúng tôi, tôi vừa từ ngoài quay về, sau khi biết chuyện này, tôi lập tức đến Cửu Phạm Tiên trì hỏi thăm Đinh Giới có đến đây không, không ngờ lại gặp được Diệp tông chủ, quả thực là may mắn.

Diệp Mặc nghe thấy Tấn Huy Tiên đế nói vậy liền hiểu ra, hóa ra gã cũng là đến tìm Đinh Giới. Xem ra đãi ngộ của Đinh Giới và Y Y Thánh nữ khác nhau, Đinh Giới là tự mình rời khỏi tông môn, còn Y Y Thánh nữ là đến tông môn cũng không cho ra ngoài, đã bị nhốt lại.

- Diệp tông chủ, đi đường vất vả, mời vào trong uống chén Tiên trà, nghỉ ngơi một chút.

Vẻ mặt Hoán Vân tươi cười, cô làm sao không biết mục đích mà Diệp Mặc đến đây. Nếu như sớm biết là Diệp Mặc băng hữu của Y Y Thánh nữ trâu bò như thế này, cô còn đi làm tên ác nhân làm chi?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Cũng không cần uống trà đâu, tôi là đến thăm Y Y Thánh nữ, dẫn tôi đi gặp cô ấy đi.

Trong giọng nói tràn ngập cường thế, đến trưng cầu ý kiến Hoán Vân cũng không cần nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1911

Nơi Này Ngàn Vạn Lần Đừng Chọc Vào

Hoán Vân Tiên đế sắc mặt lập tức trở nên khó coi, tốt xấu gì cô cũng là một Tiên đế trung kỳ, Diệp Mặc ở Cửu Phạm Tiên trì đến chút thể diện cũng không nể mặt cô. Theo lý mà nói, cô nhốt Y Y Thánh nữ cũng là chuyện của Cửu Phạm Tiên trì, căn bản cũng chẳng liên quan gì đến Diệp Mặc.

Cô cũng đã biết Diệp Mặc nói "Liên quan đếch gì đến ngươi" với Vị Phong tiên đế, cô cũng rất muốn tặng những từ này cho Diệp Mặc. Nhưng cô đồng thời cũng biết cô căn bản không thể nói như vậy, trừ phi cô lợi hại hơn Vị Phong tiên đế.

Tường Cơ tiên tôn thấy sắc mặt khó coi của Hoán Vân Tiên đế, lập tức lo lắng, cô rất sợ Hoán Vân Tiên đế đụng độ với Diệp Mặc. Như vậy Diệp Mặc cho dù có giết Hoán Vân Tiên đế cũng không phải là không có khả năng, cô đang định truyền âm cho Hoán Vân Tiên đế, thì lại nghe thấy Hoán Vân Tiên đế nói:

- Dẫn anh đến thăm Y Y thì đương nhiên được, nhưng bây giờ không có cách nào gặp cô ấy được.

Diệp Mặc sầm mặt lại, Hoán Vân Tiên đế không đợi Diệp Mặc phát tác, lập tức giải thích:

- Địa U Hỏa Trì một tháng mở một lần, bây giờ còn cách lúc đó hai ngày nữa, cho nên anh vẫn phải ở Cửu Phạm Tiên trì đợi thêm hai ngày nữa. Trận pháp là do tổ sư của Cửu Phạm Tiên trì bố trí, chưa đến lúc đó mà miễn cưỡng mở, sẽ khiến Hỏa Trì sụp đổ.

Diệp Mặc ngược lại cũng không phát tác, bất luận đối phương nói là thật hay giả, Y Y Thánh nữ ở trong Địa U Hỏa Trì lâu như vậy rồi, thêm một hai ngày nữa cũng chẳng sao.

Thấy Diệp Mặc cũng không phát tác, Hoán Vân Tiên đế lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Cô quả thực cũng không lừa Diệp Mặc, trên thực tế Địa U Hỏa Trì chính xác là một tháng mở một lần. Nhưng Địa U Hỏa Trì là nơi giam giữ người ta, cho dù đến thời gian mở rồi, cũng có rất ít người đến đó mở.

Mặc dù Hoán Vân Tiên đế nhiệt tình chiêu đãi, nhưng Diệp Mặc vẫn không hứng thú trò chuyện lắm. Chỉ là hàn huyên đơn giản vài câu cùng Tấn Huy Tiên đế, rồi dẫn theo Vô Ảnh và Đường Bắc Vi rời đi.

- Hoán Vân sư tỷ, không phải Tấn Huy nói lung tung, cách làm lần này của Cửu Phạm Tiên trì cô đối với Y Y Thánh nữ không thỏa đáng.

Tấn Huy Tiên đế thấy Diệp Mặc căn bản cũng không có ý kết giao với Cửu Phạm Tiên trì, có chút xúc động nói.

Hoán Vân Tiên đế lạnh nhạt đáp:

- Cửu Phạm Tiên trì tôi cũng là một đế tông, Y Y vi phạm môn quy, đương nhiên phải bị xử phạt. Nếu như tất cả đệ tử phạm vào môn quy đều không bị phạt, vậy Cửu Phạm Tiên trì sau này làm gì còn là một đế tông nữa? Xích Hà đế tông ông chẳng phải cũng không có tin tức gì về Đinh Giới, đi giúp Diệp tông chủ sao?

Tấn Huy Tiên đế trong lòng thầm nghĩ Y Y Thánh nữ là thiên tài nổi tiếng của Thượng thiên vực, cho dù phạm lỗi, cũng không thể bị trừng phạt như này chứ? Cái này có thể so sánh với Xích Hà đế tông của gã sao? Xích Hà đế tông mặc dù không ra mặt giúp Đinh Giới, nhưng địa vị của Đinh Giới cũng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào. Còn Đinh Giới muốn rời khỏi tông môn, đó là chuyện bản thân anh ta quyết định.

Gã bỗng nhiên hiểu ra đôi chút, tương truyền sư phụ của Y Y Thánh nữ Diên Tiêu Tiên đế cũng có khoảng cách với Hoán Vân Tiên đế, không có lửa thì sao có khói, nếu không Hoán Vân Tiên đế tuyệt đối sẽ không đối đãi với Y Y Thánh nữ như này.

...

Vốn dĩ ngày thứ hai Diệp Mặc rời đi, lối vào Bí Cảnh cũng hiện ra rồi. Sau đó đợi ba ngày nữa, Bí Cảnh sẽ hoàn toàn mở rộng, nhưng khi đến ngày thứ hai, thì đại môn đó vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Hơn mười vị Tiên đế bao gồm cả Vị Phong tiên đế cũng cảm thấy không đúng, ai ai cũng đi qua xem nguyên nhân thế nào.

Những Tiên đế này sau khi rời đi chưa được bao lâu, lại có mấy đường độn quang hạ xuống.

- Cũng may, chúng ta đến chưa muộn, Bí Cảnh còn chưa mở.

Một Tiên Vương anh tuấn mày kiếm nhìn thấy trong này nhiều người như vậy, lập tức thở phào nói, đồng thời thu lại pháp bảo phi hành của mình.

Có khoảng gần mười người cùng nhau đến, đều là tu vi Tiên Vương, những người này đều thu lại pháp bảo của mình.

- Văn Thành sư huynh... vị trí tốt trong này đều bị chiếm hết rồi, chúng ta đồng ý với Kỳ Lân thương hội là giúp họ chiếm một chỗ tốt, bây giờ xem ra chúng ta đến muộn rồi. Hơn nữa người của Nam La đế tông chúng ta hình như còn chưa đến nữa.

Một nữ tiên xinh đẹp liếc nhìn xung quanh, rồi có chút thất vọng nói.

Người tên Văn Thành sư huynh kia rõ ràng là người đứng đầu của đám người này, người này chính là người muốn giết Diệp Mặc lúc trước, cũng chính là Đế Văn Thành mà Diệp Mặc muốn giết, là đệ nhất cao thủ trong đệ nhất đế tông Cửu Kiền đế tông của Diệu Thành Thiên. Đương nhiên lúc đó gã lấy được danh hiệu đệ nhất cao thủ, chỉ là nói Đại Tiên trở xuống mà thôi.

Bây giờ cũng là Tiên Vương rồi, còn chuyện có phải là cấp đệ nhất cao thủ hay không, có lẽ chỉ bản thân gã biết.

- Ha ha, nơi này có một chỗ cực tốt, may mắn, quả thực may mắn...

Một Tiên Vương ánh mắt kiêu ngạo bỗng nhiên cười ha hả, chỉ vào nơi mà Diệp Mặc đã khoanh vùng hưng phấn nói.

Lời nói của Lệ Cáp lập tức khiến những người đến hướng ánh nhìn về nơi mà Diệp Mặc khoanh vùng, có mấy người cũng giống như Lệ Cáp bắt đầu vui vẻ.

- Lệ Cáp, anh cảm thấy nơi này thế nào?

Đế Văn Thành cũng không hưng phấn giống như Lệ Cáp, chỉ là chằm chằm nhìn Lệ Cáp bình tĩnh nói.

Lệ Cáp vẫn hưng phấn nói:

- Đế sư huynh, trong này tuyệt đối là nơi tốt, đợi sau khi Bí Cảnh đóng cửa rồi, ở vị trí này thu mua Tiên linh thảo quả thực vô cùng tiện lợi, Kỳ Lân thương hội tuyệt đối sẽ vô cùng cao hứng, may mắn, đúng là may mắn...

Nói xong Lệ Cáp vẫn còn hưng phấn, gã không ngừng nói may mắn, Kỳ Lân thương hội muốn cảm ơn bọn họ chỉ là một nguyên nhân trong đó mà thôi.

Đế Văn Thành lạnh nhạt nói:

- Nếu trong này tốt như vậy, anh cảm thấy sẽ đến lượt chúng ta đến đây ư? Người ta khoanh vùng, trong này có nhiều đế tông như vậy, nhiều Tiên đế và Tiên tôn như vậy, cũng không có ai dám cướp chỗ đó, anh cảm thấy bình thường không?

Ngữ khí của Đế Văn Thành khi nói đến đoạn sau cũng có chút nghiêm trọng rồi, rõ ràng cảm thấy thất vọng với loại người không động não như Lệ

Cáp này.

Bên ngoài Bí Cảnh sớm đã có vô số Tiên nhân rồi, đám người Đế Văn Thành vừa đến, người khác cũng nhìn thấy. Đế Văn Thành rất nổi tiếng, hơn nữa cùng đi với gã chủ yếu là đệ tử của một số đế tông, muốn không gây chú ý cũng khó.

Bây giờ những người bên trên nghe thấy Lệ Cáp hưng phấn chỉ nơi mà Diệp Mặc khoanh vùng kêu lớn, nói tìm được nơi tốt, cũng không khỏi đều thầm im lặng. Dám cướp chỗ của Diệp tông chủ, đúng là không muốn sống nữa rồi. Diệp tông chủ đó đến Thiên chủ của Thanh Vi thiên cũng không nể mặt, cho dù Cửu Kiền đế tông là đệ nhất đế tông, đoán chừng cũng khó khiến Diệp Mặc nể mặt.

Nhưng cũng không có ai muốn nói gì, rõ ràng không muốn ôm rơm nặng bụng. Còn tiên đế trong này sớm đã đi tìm hiểu vấn đề Bí Cảnh không mở ra rồi, cho dù Tiên đế đều ở đây, mấy Tiên Vương Đế Văn Thành đến, cũng không đáng để Tiên đế đứng ra nói chuyện.

Lệ Cáp cũng không thèm để ý gì nói:

- Đế sư huynh, nếu như là tấm biển khác, thì tôi chắc chắn không dám nói gì. Cái quan trọng Mặc Nguyệt Tiên tông này tôi biết, đây chỉ là một Tiên Vương tông môn mà thôi. Trong môn phái có vài vị Tiên Vương, nhưng lại có tông chủ họ Lạc lợi hại hơn chút, lúc trước tôi cũng nói qua với anh. Hắn ức hiếp tôi quá đáng, cướp đi Thúc Uẩn Thanh Hỏa của tôi, tôi và hắn thù không đội trời chung. Người trong tông môn tôi còn chưa đến, đợi khi người của tông môn tôi đến rồi, tôi chắc chắn phải khiến hắn sống không bằng chết.

Lệ Cáp nói đến phần sau, vẻ mặt cũng đã vô cùng dữ tợn rồi, rõ ràng cũng đã hận thấu xương Diệp Mặc rồi.

Đế Văn Thành nhíu mày nói, lập tức khẽ gật đầu nói:

- Tông chủ họ Lạc kia mà anh nói tôi cũng có nghe nói qua, lúc trước trong Phong Vị tháp hắn và Lục Chính Quần cũng đã đối chiến một trận, quả thực không tồi.

- Văn Thành sư huynh, chuyện này Lệ Cáp ngược lại cũng không nói mò, chúng tôi từ hạ thiên vực đến. Cũng biết tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông họ Lạc, Mặc Nguyệt Tiên tông đó chỉ là một tông môn vừa mới thành lập, chắc hẳn cũng không phải là phân nhánh của đế tông Thượng thiên vực.

Nữ Tiên Vương xinh đẹp kia cũng bước lên trước nói một câu, cô chính là Tiên Vương của Nam La đế tông Thiền Di lúc trước đã cầu xin giúp Lệ Cáp.

Lúc này vài vị Tiên Vương phong vương của Hạ thiên vực ai ai cũng đứng ra tỏ vẻ Lệ Cáp cũng không nói mò, Lạc tông chủ kia bị người ta truy sát rời đi, cũng không có tin tức gì nữa.

- Bây giờ tôi sẽ phá trận pháp phòng ngự này, bất luận có phải là tên họ Lạc hay không, tôi cũng sẽ để cho Mặc Nguyệt Tiên tông của hắn biết được, trong này không phải Cung Hoa Thiên, mà là Thượng thiên vực.

Lệ Cáp căm hận nói.

Thúc Uẩn Thanh Hỏa của gã bị Diệp Mặc cướp đi, cho dù đến ngày hôm nay, gã cũng không thể quên được.

- Đợi chút...

Đế Văn Thành thấy Lệ Cáp định phóng pháp bảo ra định tấn công trận pháp của Diệp Mặc, lại lần nữa gọi giật gã lại.

Lệ Cáp nghi ngờ nhìn Đế Văn Thành, rồi lại thấy Đế Văn Thành nói:

- Cứ hỏi rõ trước đã, nơi thu mua Tiên linh thảo của Mặc Nguyệt Tiên tông này là do ai bố trí, sau đó động thủ cũng không muộn.

- Đợi chút...

Lệ Cáp đang muốn tiếp tục giải thích một câu, lại nghe thấy một câu đợi chút.

- Là người của Tinh Vẫn đế cốc tôi.

Một Tiên Vương mặt mũi đầy đặn đứng bên Đế Văn Thành mau chóng giải thích với Đế Văn Thành, lúc này mới bước lên trước.

- Nguyên Thanh bái kiến Khai Tễ sư huynh, không ngờ sư huynh cũng đến sớm như vậy, tôi vì có chuyện, cho nên hơi chậm chút.

Vị Tiên Vương mặt mũi đầy đặn này sau khi bước lên, vẻ mặt tươi cười ôm quyền nói.

- Nguyên Thanh sư đệ, nơi bị khoanh vùng kia là địa bàn của Diệp tông chủ, Tinh Vẫn đế cốc chúng ta đừng động vào.

Tên Tiên Vương tên Khai Tễ sư huynh mau chóng nói, ngữ khí của y cũng vô cùng gấp gáp, nhưng vẻ mặt cũng biểu hiện nơi này không thể động vào.

- Diệp tông chủ? Ai là Diệp tông chủ?

Đế Văn Thành nghi ngờ nhìn Tiên Vương này hỏi, gã cảm thấy không đúng, nếu như đơn giản như vậy, nơi khoanh vùng này sớm đã có người cướp đi rồi, làm gì còn đợi đến khi bọn họ đến cướp chứ?

- Chính là Diệp tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông, tên Diệp Mặc, Đế huynh, các anh tuyệt đối đừng động vào nơi đó, hắn chính là một tên điên...

Khi nói đến chữ điên này, Tiên Vương tên Khai Tễ này còn cẩn thận liếc nhìn tứ phía, hình như rất sợ Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện.

- Là Diệp Mặc nào? Anh có hình của hắn không?

Đế Văn Thành lập tức nhớ đến tên Diệp Mặc lúc trước một quyền đánh chết Nhai Dặc trên Tiên thuyền, nhưng gã lại cảm thấy không thể nào, nếu như là tên Diệp Mặc đó, quá đáng lắm cũng chỉ là tu vi Tiên Vương mà thôi, cho dù tốc độ tu luyện của hắn cực nhanh, tu luyện đến Tiên Vương trung kỳ rồi, cũng không có tư cách gì hung hăng càn quấy trong này.

Nơi khoanh vùng này, hơn nữa còn viết là nơi thu mua Tiên linh thảo của Mặc Nguyệt Tiên tông, cái này đâu chỉ là khoa trương hung hăng? Chính vì như vậy, gã mới không dám để Lệ Cáp động đến địa bàn của người ta.

- Có.

Khai Tễ nhanh chóng phác họa hình của Diệp Mặc trên không trung.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1912

Phá Hủy Diệp Mặc Giới Địa

Có!

Khai Tễ nhanh chóng phác họa hình của Diệp Mặc vào trong hư không.

Đế Văn Thành liếc mắt một cái đã nhận ra hình ảnh này chính là tên Diệp Mặc ngày trước ở trên Tiên thuyền. Ánh mắt của y lập tức trở nên sắc bén rồi đưa tay ra đập vỡ hình ảnh trước mặt, lạnh giọng nói:

- Khai Tễ huynh, vì sao nhiều người như vậy cũng không dám cướp đoạt chỗ của hắn?

Khai Tễ nhanh chóng đáp:

- Người này ra tay vô cùng lợi hại, hơn nữa còn có một con Tiên sủng có thể cắn nuốt Lĩnh vực càng lợi hại hơn. Các người thấy tên Lô Tuyệt của Ma Hoan tông kia không? Một cánh tay của y chính là bị con Tiên sủng kia của Diệp Mặc cắn mất đấy.

Đế Văn Thành cười lạnh một tiếng. Nếu như người khác không biết Diệp Mặc, nhưng y thì lại rất rõ ràng. Tên Diệp Mặc này đúng là lợi hại, hơn nữa bản thân mình cũng không nhất định là đối thủ của hắn. Bất quá Lệ Cáp đã từng nói, ở đây không phải là Hạ Thiên Vực, cũng không phải là ở trên Tiên thuyền. 'Bí cảnh' sắp mở ra rồi, cho nên Tiên Tôn thậm chí là cả Tiên Đế của môn phái họ cũng sắp đến. Chỉ là một tên Diệp Mặc thì chả làm nên được trò trống gì.

Ỷ vào một con Tiên sủng sao? Cho dù con Tiên sủng đó có trâu đến đâu đi nữa, thì đã làm sao chứ?

- Ngoại trừ Diệp Mặc và con Tiên sủng của hắn ra, thì bọn chúng có còn người nào khác nữa không? Con Tiên sủng kia cắn mất một cánh tay của Lô Tuyệt, mà Tiên Đế của Ma Hoan tông còn chưa tới sao?

Đế Văn Thành lại hỏi một câu nữa.

Khai Tễ lập tức trả lời:

- Còn có một vị nữ tiên cực đẹp nữa. Ma Hoan tông lúc ấy còn chưa có Tiên Đế tới, còn Hiên Phong Tiên Đế đại nhân là sau đó mới tới.

- Còn có một nữ tiên nữa sao?

Đế Văn Thành sửng sốt một chút, sau đó liền nhíu mày:

- Tu vi của cô ta thế nào?

Đối với việc cánh tay Lô Tuyệt bị cắn đứt, mà Tiên Đế của Ma Hoan tông còn chưa đến, thì đã nằm trong dự đoán của y rồi. Nếu như lúc ấy có Tiên Đế của Ma Hoan tông tới, thì Diệp Mặc đã sớm mất mạng rồi. Y nghĩ rằng sau khi Tiên Đế của Ma Hoan tông tới thì Diệp Mặc đã đi rồi. Nhưng không nghĩ rằng ý của Khai Tễ là mặc dù sau đó Hiên Phong Tiên Đế mới tới, lại gặp được Diệp Mặc, mà còn là Hiên Phong Tiên Đế đứng ra thỏa hiệp, mới khiến cho Diệp Mặc buông tha cho Lô Tuyệt.

- Chỉ có tu vi Hư Tiên thôi, nghe nói cô ta là muội muội của hắn.

- Tu vi của Diệp Mặc hiện tại thế nào?

Câu trả lời của Khai Tễ thì Đế Văn Thành đã đoán trước được. Bất quá y làm người vẫn luôn rất cẩn thận, cho nên vẫn hỏi thăm một chút về tu vi của Diệp Mặc.

- Thoạt nhìn thì là Tiên Vương trung kỳ, nhưng mọi người đều đoán rằng hắn ẩn nấp tu vi, không phải thực sự là Tiên Vương trung kỳ.

Khai Tễ biết rõ địa vị của Đế Văn Thành, cho nên mỗi lần đều đáp lại rất

nhanh.

Đế Văn Thành cười lạnh:

- Ta đoán rằng tu vi của hắn cũng không quá mức đó đâu. Xem ra ngược lại là dự đoán của ta cũng không sai là mấy. Tên này thích chơi ngầm, lần này khoanh vùng sạp hàng ở đây, nhưng bản thân thì lại không có mặt, ngược lại lại khiến cho người khác phải kiêng kị. Nếu như người hắn ở chỗ này, thì ta đoán chừng là khoanh vùng của hắn đã sớm không còn rồi. Giỏi tính toán, đúng là giỏi tính toán.

- Lệ Cáp, động thủ đi.

Sau khi hiểu ra, thì Đế Văn Thành liền nói với Lệ Cáp. Y ở Thượng Thiên Vực này tuy chưa tính là đệ nhất nhân, nhưng coi như cũng là người nổi bật nhất trong cùng thế hệ. Còn Diệp Mặc thì lại khiến cho y có cảm giác uy hiếp thật lớn. Nếu như có thể diệt trừ Diệp Mặc, thì nửa phần do dự y cũng sẽ không có.

Lệ Cáp đã sớm chờ đợi Đế Văn Thành nói những lời này rồi, cho nên Đế Văn Thành vừa dứt lời, thì y đã lập tức lấy pháp bảo ra đập xuống. Mấy người còn lại thấy Lệ Cáp động thủ, thì cũng nhao nhao làm theo. Nhưng vẫn có ba tên Tiên Vương không động thủ, vì tuy là bọn họ lập thành nhóm với Đế Văn Thành cũng rất tốt, nhưng bọn họ vẫn cảm giác được chuyện này có chút cổ quái.

Trận pháp mà Diệp Mặc bố trí vốn chỉ là một cái hình thức biểu tượng, cho nên vài tên Tiên Vương cũng không cần phải mất công sức, thì trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc lập tức đã bị phá.

- Không đúng, dừng tay.

Sau khi Đế Văn Thành thấy bọn người Lệ Cáp đập phá được một hồi, Biện pháp này của Diệp Mặc tuy rằng có thể hù họa người khác được một thời gian, nhưng lại không thể hù dọa người khác mãi được. Huống chi,

chẳng lẽ Diệp Mặc không biết một khi hắn tự mình tới đây, thì không có thực lực sẽ chỉ là một con hổ giấy thôi sao? Cho nên bọn người Lệ Cáp vừa đập phá được một chút, thì y liền gọi họ dừng lại.

Cánh tay của Lô Tuyệt bị Tiên sủng của Diệp Mặc cắn đứt, còn Tiên Đế của Ma Hoan tông tuy rằng lúc đó còn chưa đến, nhưng mà vẫn còn có Tiên Tôn mà. Hiện tại Diệp Mặc đi rồi, thì đám người Lô Tuyệt kia còn có thể bỏ mặc khoanh vùng này của Diệp Mặc mà không động tới sao? Với tính tình của đám người Ma Hoan tông, sao có thể chịu được một kẻ như Diệp Mặc? Đoán chừng là đã sớm đem chỗ này lật tung lên, sau đó chờ ở đây để đem Diệp Mặc nghiền thành tro rồi.

Sự xảo trá của Diệp Mặc y đã sớm được chứng kiến. Nếu như chỉ dùng loại khoanh vùng đơn giản này, thì nhất định không phải là Diệp Mặc nữa rồi. Cộng thêm chuyện Lô Tuyệt của Ma Hoan tông, thì trong chuyện này khẳng định là có điều mình chưa nghĩ tới. Bất quá cho dù là có điều gì đó còn chưa nghĩ tới, thì Đế Văn Thành cũng không cảm thấy lo lắng nhiều.

Cửu Kiền Đế tông của y có bốn tên Tiên Đế, là đệ nhất Đế tông của Diệu Thành Thiên. Dù là sau lưng của Diệp Mặc có một tên Tiên Đế thì y cũng không cần phải lo lắng. Thực lực của Cửu Kiền Đế tông cũng không phải là tông môn như Ma Hoan tông có thể so sánh được. Chỉ là sự tình còn chưa được biết rõ ràng, thì y cảm thấy vẫn cần phải cẩn thận.

Tên sư huynh Khai Tễ của Tân Nguyên Thanh thuộc Tinh Vẫn Đế cốc ngơ ngác nhìn trận pháp bị bọn Lệ Cáp đánh thành mảnh vỡ. Sau khi sửng sốt nửa ngày thì mới lẩm bẩm nói:

- Các người vậy mà lại phá vỡ khoanh vùng địa bàn của hắn, lần này xong rồi...

Đế Văn Thành thấy tên Khai Tễ kia nhát gan như vậy, thì lập tức cũng có chút khinh thường lạnh lùng nói:

- Cho dù đối phương là Tiên Đế, thì tôi đánh vỡ một cái trận pháp của

hắn có làm sao? Tinh Vẫn Đế cốc của ngươi tốt xấu gì cũng là một Đế tông, mà một Tiên Vương của Đế tông lại có lá gan nhỏ như vậy sao?

Nói xong thì y liền lắc đầu quay đi, đối với tên Tiên Vương của Tinh Vẫn Đế cốc kia y đã rất khinh thường rồi.

Tân Nguyên Thanh theo Đế Văn Thành đến đây cũng cám giác được Khai Tễ có chút làm mất mặt của Tinh Vẫn Đế cốc. Chỉ là phá đi một trận pháp của một tên tông chủ Tiên tông thuộc Hạ Thiên Vực thôi mà, nhưng một Tiên Vương của Tinh Vẫn Đế cốc như y không ngờ lại sợ hãi như thế.

- Phải, phải...

Khai Tễ liền nhanh chóng ôm quyền kính cẩn nói với Đế Văn Thành. Sau khi nói xong thì liền kéo Tân Nguyên Thanh ra rồi nói:

- Nguyên Thanh sư đệ, sư thúc gọi cậu qua, hình như là có chuyện muốn nói với cậu.

Tân Nguyên Thanh nghe thế thì chỉ có thể ôm quyền rồi nói với Đế Văn Thành:

- Đế sư huynh, tôi đi tới sư môn chào hỏi trước, sau đó sẽ quay lại.

Đế Văn Thành gật đầu:

- Cậu cứ đi đi, bên này không có việc gì.

Đoàn người Đế Văn Thành vừa tới, thì đã đem trận pháp của Diệp Mặc phá vỡ. Lúc này thì càng không có người nào nguyện ý tới nhắc nhở câu nào. Những đệ tử hạch tâm giữa các Đế tông cũng luôn phải cạnh tranh lẫn nhau, cho nên mười tên Tiên Vương tại đây đều là tinh anh của các tông môn, người khác chỉ ước gì bọn họ đắc tội với Diệp Mặc tới cùng mà thôi, sau đó Diệp Mặc sẽ tới giết sạch cả bọn.

Đế Văn Thành tuy không sợ Diệp Mặc, nhưng sau khi y đánh vỡ trận

pháp của Diệp Mặc, thì lại không có bất cứ người nào tới nói thêm một câu. Lúc này y cảm giác được cực kỳ khó hiểu. Không sợ là một chuyện, nhưng đem sự tình tìm hiểu rõ ràng một chút lại là một chuyện khác. Y nhất định phải tìm hiểu rõ mọi chuyện rồi tính sau.

Nhưng vào lúc này, thì một đạo thân ảnh liền đi tới từ đằng xa, hiển nhiên là đang tiến về phía 'Bí cảnh'.

Đế Văn Thành đã sớm nhìn rõ ràng người đến là ai rồi, liền nhanh chóng đứng ở một bên khom người nói:

- Đế Văn Thành của Cửu Kiền Đế tông bái kiến Nông Viêm Tiên Đế đại nhân.

Nông Viêm Tiên Đế đã từng đi tới Cửu Kiền Đế tông, hơn nữa Đế Văn Thành cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy lão, cho nên y đã sớm nhận ra rồi. Người vừa tới đúng là Nông Viêm Tiên Đế.

Nông Viêm Tiên Đế nhìn lướt qua khoanh vùng của Diệp Mặc, còn có cả trận pháp đã bị đánh thành phấn vụn kia nữa, sau đó khẽ cười rồi nói:

- Hóa ra là Văn Thành hiền chất. Được, được, hậu sinh khả úy, quả là hậu sinh khả úy... Ta phải nhanh chóng đến xem cửa lớn của 'Bí cảnh' vì sao đến giờ còn chưa hiện ra đây...

Chỉ nói hai câu khó hiểu, sau đó Nông Viêm Tiên Đế lập tức rời đi.

Đế Văn Thành lần này đã thật sự phải nhíu mày. Y cảm giác được chuyện này dường như cực kỳ quái dị. Y chỉ thoáng suy nghĩ một chút liền nói với một tên Tiên Vương cực kỳ anh tuấn:

- Nguyên Khôi, ngươi đi tới tông môn khác hỏi ý kiến một chút, ta cảm giác được vấn đề này không phải là đơn giản như vậy.

Tên Tiên Vương gọi là Nguyên Khôi lập tức gật đầu, nhanh chóng đi tới nơi có nhiều người để tìm hiểu. Cho dù là Lệ Cáp vốn hận thấu xương Diệp

Mặc cũng cảm thấy không đúng.

Lại là một pháp bảo phi hành ngũ sắc đang bay tới, lúc này thì Thiền Di lập tức nói:

- Văn Thành sư huynh, người của tông môn tôi đã tới, tôi muốn đi qua bên đó.

Thiền Di vừa mới rời đi, thì tên Nguyên Khôi kia liền trở lại. Đế Văn Thành thấy sắc mặt của Nguyên Khôi cực kỳ khó coi, thì lập tức không đợi Nguyên Khôi mở miệng đã hỏi:

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì. Có phải là cái tên Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông kia đã tìm được chỗ dựa là Đế tông cực lớn nào không?

Tuy hỏi những lời này, nhưng sát cơ trong nội tâm của Đế Văn Thành đối với Diệp Mặc vẫn không biến mất nửa phần. Cho dù Diệp Mặc đã tìm được chỗ dựa là Đế tông, thì đã làm sao nào? Y cũng không tin còn có Đế tông nào có thực lực cường đại hơn Cửu Kiền Đế tông của y. Huống chi người ở nơi này không chỉ là của một mình Cửu Kiền Đế tông. Ngoại trừ tên nhát gan kia của Tinh Vẫn Đế cốc, còn có Nam La Đế tông, Thương Vũ Đế tông, Nguyệt Thành Đế tông, Kỳ Lân thương hội.

Nhiều Đế tông như vậy, còn có cả một cái thương hội cao cấp, sao có thể e ngại một tên Diệp Mặc, một tên Tiên Vương trung kỳ nho nhỏ tới từ tông môn Tiên Vương của Hạ Thiên Vực chứ?

Nguyên Khôi trầm giọng:

- Đế huynh, sự tình có vẻ không đơn giản như vậy. Địa vị của tên Diệp Mặc này có chút lớn. Tôi nghe nói là vài ngày trước, hắn cùng Tiên sủng của mình đã đại náo hội đấu giá của Tiên Khuyết Thương Hội, đồng thời liên tiếp giết chết Khích Vũ Tiên Đế cùng với Đại Mân Tiên Đế. Những việc này còn chưa tính, chỉ mới đây thôi, hắn còn cùng Vị Phong Đại Đế giao thủ qua. Tuy là hắn đã rơi vào thế hạ phong, nhưng Vị Phong Đại Đế cũng không tiếp

tục đánh nữa...

- Cái gì...!

Đế Văn Thành lập tức kinh hãi. Diệp Mặc cho dù là Tiên Giới đệ nhất nhân về tu luyện, thì cũng không thể trải qua hơn một trăm năm đã có thể chống đỡ được Đại Đế chứ? Đây quả thực là quá bất hợp lý rồi.

Chẳng lẽ hắn đã bị 'Đoạt xá'? Cho dù là 'Đoạt xá', thì điều này cũng không thực tế. Người nào 'Đoạt xá' mà lại có thể chống đỡ được Vị Phong Đại Đế?

Sắc mặt của Đế Văn Thành trở nên ngưng trọng. Khó trách Thiền Di và Nguyên Thanh đi cùng y, sau khi trở về tông môn thì liền không quay lại nữa. Xem ra tông môn của họ cũng biết, họ đã chọc phải người không nên chọc vào.

...

Diệp Mặc đương nhiên không biết trận pháp khoanh vùng của hắn lúc này đã bị người khác phá vỡ. Lúc này hắn đang mang theo Vô Ảnh cùng với Bắc Vi đi theo sau Hoán Vân Tiên Đế trong Cửu Phạm Tiên Trì, tiến về phía 'Địa u hỏa trì'.

Hắn đã lưu lại ở Cửu Phạm Tiên Trì này hai ngày rồi, hôm nay đúng là ngày mà Hoán Vân Tiên Đế nói rằng 'Địa U Hỏa Trì' sẽ mở ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1913

Y Y Rời Đi

Địa U Hỏa Trì dưới lòng đất Cửu Phạm Tiên Trì, bọn người Diệp Mặc theo sau tiên đế Hoán Vân đi khoảng chừng thời gian một nén nhang vẫn chưa tới. Hơn nữa dưới mặt đất nhiệt độ càng ngày càng cao, Đường Bắc Vi hoàn toàn phải dựa vào sự bảo vệ của Diệp Mặc, mới có thể tiếp tục đi xuống dưới.

Lại nửa nén nhang nữa trôi qua, tiên đế Hoán Vân ngừng lại, lúc này mấy người họ xuất hiện ở bên trên một cái đồ hình Bát Quái cực lớn. Phía trước có một Hỏa Môn, nói là Hỏa Môn, là vì cửa này toàn là do vô số hoa văn hình gợn sóng lửa tạo thành.

Phía dưới năm chữ to này, còn có một vết lõm hình ngọc bài. Hoán Vân tiên đế lấy ra một tấm ngọc bài màu đỏ nhạt trực tiếp ném ra, tấm ngọc bài kia lọt vừa khít vào chính giữa cái vết lõm kia.

Trận môn do loại ngọc bài này phát động ra Diệp Mặc đã thấy qua rất nhiều, hắn biết có một vài tông sư Tiên trận ưa thích dùng phương pháp này, phương pháp này dễ khống chế, hơn nữa lại vững chắc.

Sau khi ngọc bài của Hoán Vân tiên đế lọt vào vết lõm, gợn sóng bên trên Hỏa Môn hình gợn sóng kia giống như sóng cuốn đi, mà sau khi cuốn đi lại không có nối tiếp. Sau khi một dòng hoa văn lửa cuối cùng cuốn đi, một cửa chính rộng một trượng, cao hai trượng xuất hiện trước mắt mọi người.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào, chỉ có thể nhìn thấy một mảng lửa đỏ rực, thậm chí thức hải cũng đau đớn. Đường Bắc Vi nghe theo Diệp Mặc, thần thức căn bản là không dám quét ra.

- Diệp tông chủ, nơi này chính là Địa U Hỏa Trì của Cửu Phạm Tiên Trì ta, Diệp tông chủ mời theo ta cùng đi vào đi. Y Y thánh nữ tuy bị giam giữ ở chỗ này, nhưng cô ấy có một Ngọc Hư Thần Diễm Tráo, nên không việc gì.

Hoán Vân tiên đế sau khi mở cửa chính Địa U Hỏa Trì ra, khách khí nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật gật đầu, cũng không khách khí đi vào trước. Tấn Huy tiên đế là khách, cũng được Hoán Vân tiên đế mời tới, trừ những người này ra còn có Tường Cơ Tiên Tôn người đã dẫn Diệp Mặc vào Cửu Phạm Tiên Trì.

Mấy người họ sau khi đi vào Địa U Hỏa Trì, cái nóng cực kỳ kia cũng hoàn toàn cuốn tới, người tu vi thấp một chút chỉ cần vừa tiến đến là sẽ bị loại lửa nóng này hoàn toàn hóa thành tro tàn.

Nhưng Diệp Mặc lại nhíu mày một cái, hắn cảm giác Địa U Hỏa Trì này nhiệt độ quá thấp, hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của hắn. Theo lý mà nói Địa U Hỏa Trì là một trong cửu trì của Cửu Phạn Tiên Trì. Nhiệt độ không nên thấp như vậy.

Sau khi tiến vào Địa U Hỏa Trì này, Diệp Mặc mới thấy rõ, trong này thật đúng là một cái hồ. Diện tích hồ vài chục trượng, cái hồ này toàn bộ đều do Hỏa Tủy tạo thành, Hỏa Tủy trong hồ còn lóng lánh tia lửa, chính giữa cái hồ này có một viên đàn màu đỏ diện tích chỉ có một mét vuông. Nhưng lúc này trong đây ngoại trừ một cái hồ Hỏa Tủy nhiệt độ cực kỳ đáng sợ ra thì cũng chỉ có cái viên đàn màu đỏ kia thôi.

Trong này diện tích vốn không lớn, vừa tiến đến là có thể nhìn thấy toàn bộ không sót thứ gì, toàn là màu đỏ và cũng chỉ có màu đỏ, căn bản là không có bóng dáng của Y Y thánh nữ.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn về phía Hoán Vân tiên đế, lại trông thấy Hoán Vân tiên đế cũng là vẻ mặt chấn kinh nhìn chằm chằm cái viên đàn giữa hồ, sau nửa ngày mới lẩm bẩm nói, - Đạm Đài Y đâu?

Diệp Mặc chân mày nhảy lên. Lập tức lạnh lùng nói:

- Hoán Vân tiên đế, lời này của ngươi là có ý gì?

Hoán Vân tiên đế tuy tức giận thái độ của Diệp Mặc, nhưng cũng không lo được nhiều như vậy, chỉ có thể không giải thích được nói:

- Y Y lúc trước vẫn luôn ở trên cái viên đàn giữa Hỏa Trì kia mà, sao không thấy nữa?

Bầu không khí lập tức trở nên cổ quái, Hoán Vân tiên đế nói Địa U Hỏa Trì chưa đến lúc thì căn bản là không cách nào mở ra, mà Y Y thánh nữ đột nhiên biến mất trong Địa U Hỏa Trì không thấy bóng dáng. Quả thực quá mức kì quái. Chẳng ai tin Y Y có Độn Không Phù, đột nhiên lủi đi nha. Nếu như có Độn Không Phù Lục là có thể rời khỏi Địa U Hỏa Trì, thì cũng không thể trở thành một trong cửu trì của Cửu Phạn Tiên Trì.

Trông thấy sắc mặt Diệp Mặc âm trầm khó coi, ngược lại Hoán Vân tiên đế lại bình tĩnh nói với Diệp Mặc:

- Y Y thánh nữ là thánh nữ của Cửu Phạm Tiên Trì ta, cho dù là ta giết cô ấy, ta cũng không cần phải lừa gạt ngươi. Trên thực tế, đúng là ta giam giữ cô ấy ở đây, ngay cả Ngọc Hư Thần Diễm Tráo của cô ấy ta cũng không có lấy đi. Địa U Hỏa Trì này ngoại trừ từ bên ngoài tiến vào ra, từ bên trong tuyệt đối không ra được. Còn Y Y thánh nữ vì sao đột nhiên biến mất, bất kể ngươi tin hay không, ta xác thực là không biết.

Dừng một chút, Hoán Vân tiên đế nói tiếp, - Lần này ta tiến đến, lại cảm thấy nhiệt độ của Địa U Hỏa Trì giảm xuống rất nhiều.

Diệp Mặc không cảm thấy có dấu hiệu Hoán Vân tiên đế nói dối, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Ở đây đúng là không có cách nào đào tẩu ah. Chẳng lẽ Y Y thánh nữ rơi vào trong Hỏa Tủy Trì, cuối cùng bị hóa thành tro bụi rồi hả?

Tường Cơ Tiên Tôn thấy Diệp Mặc dáng vẻ bất thiện, nhanh chóng bổ

sung nói:

- Hoán Vân sư thúc nói rất đúng, ta đã tới Địa U Hỏa Trì mấy lần, nhiệt độ đúng là cao hơn thế này, lần này nhiệt độ đúng là rất thấp.

Tấn Huy tiên đế là khách, hơn nữa chỉ đến để làm chứng, lại không hề lên tiếng.

Diệp Mặc suy tư một lát hỏi:

- Các ngươi mỗi tháng lúc Địa U Hỏa Trì mở ra đều có người đi vào sao?

Hoán Vân tiên đế lắc đầu nói:

- Không, trên thực tế muốn đi vào Địa U Hỏa Trì phải dùng ngọc bài của ta, cho dù là đã đến mỗi tháng lúc Địa U Hỏa Trì mở ra, cũng nhất định phải có ngọc bài của ta. Lần gần đây nhất ta vào đây đã là mười hai năm trước rồi...

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng cắt đứt lời nói của Hoán Vân tiên đế, - Ý của ngươi là đã mười hai năm ngươi không có tiến vào nơi này? Cho dù là Y Y biến mất vào mười một năm trước, ngươi cũng không biết?

Hoán Vân tiên đế tuy trong lòng phẫn nộ thái độ nói chuyện của Diệp Mặc, lại cũng chỉ có thể gật đầu nói, - Phải, ta đúng là vào từ mười hai năm trước.

Diệp Mặc đè xuống sự phẫn nộ trong lòng mình, nhìn Hoán Vân tiên đế nói:

- Mở cấm chế của Hỏa Trì này ra, ta muốn đến cái bình đài kia nhìn xem.

Diệp Mặc rất là phẫn nộ, kỳ thật Hoán Vân tiên đế còn phẫn nộ hơn Diệp Mặc. Đây là Cửu Phạm Tiên Trì, không phải là vườn sau của Diệp tông

chủ ngươi. Nhưng từ lâu cô đã nghe nói Diệp Mặc hung hăng càn quấy và ương ngạnh, nghe nói đến chuyện Diệp Mặc liên tiếp giết hai tiên đế, thậm chí mặt mũi của Vị Phong tiên đế hắn cũng không nể.

Cho nên cô cũng chỉ có thể cố nén phẫn nộ, lại lấy ra một tấm ngọc bài ném ra.

Sau một khắc, hình như mọi người cảm thấy cấm chế phía trên Hỏa Trì kia biến mất, trở nên nhẹ nhõm hơn.

- Vô Ảnh, trông nom Bắc Vi cẩn thận, ta đi qua nhìn một chút.

Diệp Mặc sau khi giao Bắc Vi cho Vô Ảnh trông nom, lập tức phi thân lên, đã rơi vào phía trên cái viên đàn ở chính giữa Hỏa Tủy Trì.

Lúc này Diệp Mặc đến bên trên cái viên đàn kia xem xét, không ai nói bất kỳ lời nào, đều hy vọng Diệp Mặc có thể tra ra chút gì đó, sau đó mọi người giải trừ đi hiểu lầm.

Diệp Mặc vừa mới rơi vào phía trên cái viên đàn này liền cảm thấy một chút Đạo Vận quen thuộc, một chút Đạo Vận này mơ hồ khi có khi không, Diệp Mặc thậm chí sinh ra một loại cảm giác như vậy, nếu như không phải là hắn, người khác đúng là không cách nào bắt được chút Đạo Vận này.

Sau một khắc Diệp Mặc nhắm mắt lại, cảm giác của hắn dần dần dung hợp vào trong chút ít Đạo Vận này. Từng bậc từng bậc thang chậm rãi rõ ràng xuất hiện ở trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng chấn động, bậc thang hư không, đây chẳng phải là cái mình thôi diễn ra ở Phong Vị Tháp sao? Ở bên trong Phong Vị Tháp mình nhờ vào quy tắc thế giới của Phong Vị Tháp, suy tính ra bậc thang thông với một giới diện khác. Mà ở đây Y Y vậy mà cũng có thể lĩnh ngộ được quy tắc bậc thang hư không đi thông với giới diện khác, sau đó cô thông qua bậc thang hư không này biến mất không thấy bóng dáng?

Điều này sao có thể? Lúc trước khi mình thôi diễn bậc thang hư không ở

Phong Vị Tháp, tuy Y Y và Đinh Giới ngồi ngay bên cạnh cảm ngộ hắn thôi diễn, nhưng thứ này nào phải chuyện đơn giản như vậy? Y Y làm sao có thể suy tính ra bậc thang hư không phá vỡ giới diện? Cho dù là mình có 'Tam sinh quyết, nếu như không ở Phong Vị Tháp cũng không chắc chắn có thể tìm được bậc thang hư không phá vỡ giới diện. Nói cách khác mình cũng không chắc có thể thông qua bậc thang hư không rời khỏi nơi này, Y Y sao có thể làm được? Điều này cần phải có Thế giới pháp tắc phối hợp mới được mà.

Loại năng lực lĩnh ngộ và trí thông minh này cũng quá mức kinh người đi? Nhưng trong ấn tượng của hắn Y Y thánh nữ tuy năng lực lĩnh ngộ vô cùng kinh người, nhưng cũng không đạt đến mức nghịch thiên như vậy.

Diệp Mặc không tiếp tục suy nghĩ vì sao Y Y có thể làm được như vậy nữa, hắn lại bắt đầu cảm thụ bậc thang hư không mà Y Y thôi diễn ra. Một lát sau, hắn bỗng nhiên đưa tay trong hư không lấy xuống một cái ngọc giản.

Cái ngọc giản này sau khi bị Diệp Mặc lấy xuống, bậc thang hư không kia cũng biến mất không còn dấu vết. Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn vốn định dọc theo cái bậc thang hư không này đi xem một chút, không nghĩ tới nó lại biến mất.

Sau một khắc Diệp Mặc đã quét thần thức vào trong chiếc ngọc giản.

“Có thể tìm được ngọc giản của muội, huynh không phải là Diệp đại ca, thì chính là Đinh Giới sư huynh. Nhưng muội nghĩ Đinh Giới sư huynh trong thời gian ngắn, hẳn là vẫn chưa thể lĩnh ngộ ra pháp tắc phá vỡ kia của Diệp đại ca, thông qua bậc thang hư không của giới diện, cho nên huynh hẳn là Diệp đại ca rồi.

Diệp đại ca huynh yên tâm, muội không sao, cám ơn huynh tới cứu muội. Muội bị giam giữ ở Địa U Hỏa Trì hơn mười năm mới biết được, Địa U Hỏa Trì căn bản không phải là nơi giam cầm của Cửu Phạm Tiên Trì muội, mà là một trong chín đại thánh địa tu luyện của Cửu Phạm Tiên Trì muội, hơn nữa còn là thánh địa xếp hàng thứ nhất, so với Thiên Cơ Tiên Tủy

Trì môn chủ tu luyện còn cao hơn. Đáng tiếc là, về sau nơi này không còn là thánh địa đứng đầu nữa, muội cảm thấy mình có chút áy náy với Cửu Phạm Tiên Trì.

Muội lấy được Cửu Phạm Hỏa Liên Hoa của Địa U Hỏa Trì, hơn nữa còn lấy đệ nhất điển tịch của Cửu Phạm Tiên Trì đã thất lạc từ xưa, Cửu Phạm Cửu Liên Kinh. Cửu Phạm Hỏa Liên Hoa hoàn toàn luyện hóa tạp chất trong thân thể muội, thậm chí cũng hoàn toàn tinh lọc tiên linh căn cùng tuệ căn của muội. Khiến cho muội cảm ngộ được cảnh giới Thiên Đạo vô thượng, để muội lĩnh ngộ được một tia thiên cơ chân chính.

Muội hiểu rõ lúc trước Diệp đại ca thông qua thế giới pháp tắc thôi diễn ra bậc thang hư không như thế nào, muội thậm chí có thể cảm nhận được rõ ràng thần niệm và bất kỳ dấu hiệu tư tưởng nào của Diệp đại ca lúc trước. Muội căn cứ vào lĩnh ngộ theo cách của Diệp đại ca, cùng 'Cửu Phạm Cửu Liên Kinh', trải qua thời gian trăm năm thôi diễn ra bậc thang hư không mới.

Muội biết bậc thang hư không này thông với nơi rất có thể không còn thuộc Tiên Giới nữa, nhưng muội lại có một loại xúc động, muốn bước vào xem thử một nơi khác.

Diệp đại ca, muội đi đây, bất kể tương lai như thế nào, trong lòng Y Y, Diệp đại ca vĩnh viễn là duy nhất. Nếu như huynh là Đinh Giới sư huynh, xin hãy nhắn lại cho Diệp đại ca, Y Y đi đây, huynh và Diệp đại ca bảo trọng. Có lẽ tương lai chúng ta sẽ gặp mặt ở một vùng đất mới, hoặc là tương lai chúng ta sẽ xa cách ngàn trùng. Y Y.”

Diệp Mặc thu hồi ngọc giản, im lặng không nói một lúc lâu, trong lòng hắn vậy mà lại nhàn nhạt dâng lên một chút mất mát. Hắn có một loại dự cảm, lúc gặp lại Y Y, có lẽ Y Y không còn là Y Y lúc trước. Nhưng hắn, vĩnh viễn vẫn là Diệp Mặc của lúc trước. Đinh phong tử, có lẽ vẫn là Đinh phong tử đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1914

Bí Cảnh Bị Khóa

Diệp Mặc mang theo Bắc Vi và Vô Ảnh rời đi Cửu Phạm Tiên Trì, cũng không nói ra bất kỳ lý do nào. Cho dù là Hoán Vân tiên đế của Cửu Phạm Tiên Trì cũng không hiểu, vì sao Diệp Mặc không tìm cô gây phiền toái.

Đối với lời mời của Tấn Huy Tiên Đế, Diệp Mặc trực tiếp cự tuyệt, hắn và Đinh Giới tương đối hiểu nhau. Về phần những người còn lại của Xích Hà đế tông, hắn cũng không muốn đi giao thiệp.

...

Lối vào Bí Cảnh Trát Khuê ở trong tiên thành Trát Khuê, việc này rất ít Bí Cảnh khác có. Bởi vì Bí Cảnh ở trong tiên thành. Trát Khuê tiên thành vì để không cho bất luận kẻ nào cũng có thể tùy thời lui lui tới tới lối, dứt khoát bố trí trận pháp che giấu và phòng ngự đỉnh cấp bên ngoài lối vào này, che dấu đi cùng phòng ngự vùng phạm vi lớn này.

Cho nên Bí Cảnh Trát Khuê mở ra cũng không có nghĩa là lối vào Bí Cảnh đã mở ra, mà là chỉ trận pháp phòng ngự mở ra sớm trước mấy ngày. Chỉ có trận pháp phòng ngự che chắn cho Bí Cảnh mở ra, mới có thể đi vào lối vào Bí Cảnh trước giành chỗ, nếu không thì sớm đã có người đi chiếm chỗ có lợi trước mấy tháng rồi.

- Lão đại, em còn tưởng rằng anh muốn giết Hoán Vân tiên đế kia, sau đó hủy diệt Địa U Hỏa Trì chứ.

Vô Ảnh đứng trên Thời Không Toa, lè lưỡi liếm môi một cái.

Diệp Mặc sao không biết tâm tư tên này, lại một cái tát đánh ra, - Ngu ngốc, về sau không cho phép ăn thịt người.

Vô Ảnh mau chóng ngậm miệng, nó sợ mình mới mở miệng, lão đại lại bồi thêm một câu, “về sau cũng không cho phép ăn Tiên Yêu thú” nữa là xong đời.

- Anh, Y Y tỷ đã đi rồi ư?

Đường Bắc Vi lại mơ hồ đoán được một chút, lập tức lên tiếng hỏi.

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Cô ấy đã có được một chút cơ duyên, thành tựu tương lai hẳn là vô cùng lớn.

- Anh, anh thích Y Y thánh nữ sao? Cô ấy có xinh đẹp hơn Tố Tố tỷ không?

Đường Bắc Vi trông thấy thần thái Diệp Mặc có chút sa sút, theo bản năng hỏi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Anh chỉ coi cô ấy là bạn, không có chuyện thích gì đâu. Vì anh có chút lo lắng tương lai có một ngày, bọn anh hoặc là sẽ đứng ở hai phía đối lập. Dự cảm của anh bình thường rất mãnh liệt, sau khi anh xem xong ngọc giản của Y Y để lại, anh liền có loại dự cảm mãnh liệt này. Hơn nữa...

Câu nói kế tiếp Diệp Mặc không nói ra, Bắc Vi cũng không có hỏi. Đó là bởi vì trong lòng Diệp Mặc lại có chút vướng mắc đối với cái 'Cửu Phạm Cửu Liên Kinh' kia, tựa hồ hắn rất không thích môn công pháp này.

- Chẳng qua chỉ là một cô nàng mà thôi, nếu như cô ấy dám tạo phản, em sẽ “răng rắc”...

Vô Ảnh còn chưa nói hết, theo bản năng lại liếc nhìn Diệp Mặc, hình

như nhớ tới lời Diệp Mặc mới vừa nói, lập tức im ngay. Nhưng Diệp Mặc lần này ngược lại không có quát tháo nó, mà là đột nhiên đứng lên.

Vô Ảnh cũng lập tức liền phát hiện ra, lập tức hét lớn:

- Tên ngu ngốc nào phá vỡ khoanh vùng của chúng ta, em muốn một ngụm nuốt nó.

Ngay cả Đường Bắc Vi cũng có chút im lặng nhìn Vô Ảnh, tên này ngoại trừ câu này ra, chẳng có câu gì khác.

Thời Không Toa của Diệp Mặc đứng chính giữa khoanh vùng của hắn, lời nói của Vô Ảnh mọi người đều nghe thấy, nhất thời tất cả mọi người bỗng tinh thần chấn động. Người ở đây đều biết rõ, nói không chừng có trò hay để xem.

Đế Văn Thành dẫn đầu bọn người Lệ Cáp hủy diệt khoanh vùng của Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc trở về, còn lâu mới bỏ qua cho Đế Văn Thành. Ngay cả Vị Phong tiên đế Diệp Mặc cũng không coi ra gì, há có thể để ý một Cửu Kiền Đế Tông? Thủ hạ dưới trướng Vị Phong tiên đế của Thanh Vi Thiên cũng không phải chỉ có ba bốn tiên đế.

Diệp Mặc đã thu hồi Thời Không Toa, nhìn trận pháp đã bị vỡ nát, lại phát hiện tiên khí động phủ kia của hắn vẫn còn. Tuy trận pháp phòng ngự bị đánh vỡ, tấm bảng cũng bị đánh vỡ, nhưng vùng đất cũng không hề bị người ta chiếm mất.

- Anh...

Đường Bắc Vi có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc, cô tu vi quá thấp, không thể giúp được gì.

- Không có việc gì.

Diệp Mặc khoát khoát tay, hắn đã hiểu rõ đây là chuyện gì rồi, hẳn là có người đã đánh vỡ trận pháp phòng ngự của hắn trước, sau đó nghe thấy

người khác nói tới chuyện của mình, sau đó sợ hãi, lúc này mới rút đi.

Diệp Mặc cũng không sửa sang lại chỗ này, cũng không dựng lại tấm bảng lên lại, chỉ nói với Vô Ảnh,

- Ngươi canh ở bên ngoài, có người đi tới, thông báo một cái. Bắc Vi, chúng ta đi vào trước.

Nếu đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, Diệp Mặc sẽ không còn lo lắng nữa. Nếu quả thật muốn khiêu khích hắn, thì sẽ không giữ lại nơi này cho hắn trở về, pháp bảo động phủ của hắn cũng sớm đã bị lấy đi.

Khiến cho hắn kỳ quái không phải là trận pháp phòng ngự của mình bị người ta đánh vỡ, mà là Bí Cảnh Trát Khuê sao vẫn chưa mở ra. Theo lý mà nói Bí Cảnh hẳn là đã sớm mở ra rồi chứ, sao bây giờ những người này đều vẫn ở đây, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì hay sao? Cho dù là xảy ra chuyện gì, việc đầu tiên hắn phải xử lý cũng là chuyện trận pháp khoanh vùng của mình bị phá hủy.

Trong động phủ tiên khí, Đường Bắc Vi ngồi ở bên Diệp Mặc cũng không hiểu ý của Diệp Mặc lắm. Nhưng cô và Diệp Mặc cũng không phải đợi lâu, liền nghe thấy Vô Ảnh ở bên ngoài gọi, - Nam La đế tông Trạm Khôn tiên đế, Lộc Khoan tiên đế tới thăm hỏi, đưa tới một tấm bảng hiệu.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy bên ngoài có ba người tới, trong đó có hai người hắn nhận ra, Lộc Khoan tiên đế và Thiền Di. Nói chính xác thì Lộc Khoan tiên đế đối với hắn vẫn coi như là có ơn. Ban đầu ở trên tiên thuyền, nếu như không có Lộc Khoan tiên đế, hắn đã bị tiên vương của Ma Hoan Tông ăn chắc rồi, cũng bởi vì Lộc Khoan tiên đế, hắn mới giết được tiên vương Quý Bá của Ma Hoan Tông. Diệp Mặc lại biết Lộc Khoan tiên đế không phải là người của Nam La đế tông, không biết y tới làm gì?

Hai tiên đế lúc này đã tiến đến, Lộc Khoan tiên đế trông thấy Diệp Mặc lập tức chắp tay cười ha ha nói:

- Ha ha, Diệp tông chủ quả nhiên không lên tiếng thì thôi hễ lên tiếng là kinh người a, lúc trước khi ta vừa mới nhìn thấy Diệp tông chủ, Diệp tông chủ còn chưa lấy được tiên vị, hôm nay đã là một Vị Tiên có tiên vị rồi, chúc mừng chúc mừng.

Y không biết tu vi cụ thể của Diệp Mặc, dứt khoát nói mơ hồ một chút.

Đối với Lộc Khoan tiên đế Diệp Mặc không hề lãnh đạm chút nào, nhanh chóng đứng lên nói:

- Lộc Khoan tiền bối mời ngồi.

- Không dám, không dám, nếu Diệp tông chủ coi trọng Lộc Khoan, thì gọi một câu Lộc Khoan huynh là được rồi, kêu tiền bối thật sự là không dám.

Lộc Khoan tiên đế nhanh chóng khoát tay nói, y sớm đã nghe qua sự tích của Diệp Mặc rồi, đồng thời cảnh tượng Diệp Mặc và mấy tiên đế đánh nhau y cũng đã thấy toàn bộ rồi. Có thể nói Diệp Mặc so với y còn lợi hại hơn, y há có thể để cho Diệp Mặc gọi y là tiền bối?

Diệp Mặc cũng không khách khí, gật gật đầu cười chắp tay nói:

- Vậy ta đây không khách khí, Lộc Khoan huynh.

- Đương nhiên là như vậy, Diệp tông chủ, để ta giới thiệu một chút, vị này chính là Trạm Khôn tiên đế của Nam La đế tông, cũng là bằng hữu rất thân thiết của ta...

Lộc Khoan tiên đế chỉ vào một tiên đế bên cạnh nói với Diệp Mặc.

Nghe xong Lộc Khoan tiên đế nói, Diệp Mặc đã biết, Lộc Khoan tiên đế là do người ta nhờ tới đây nói giúp.

Trạm Khôn tiên đế không dám thất lễ, nhanh chóng chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Trạm Khôn của Nam La đế tông ra mắt Diệp tông chủ, vốn lần này hẳn

là đến tâm tình với Diệp tông chủ một phen, tiếc rằng đệ tử trong phái không hiểu chuyện, lại dám đánh phá trận pháp phòng ngự của Diệp tông chủ, thật sự là cực kỳ hổ thẹn, Trạm Khôn đặc biệt đến đây thỉnh tội.

Mọi người nể mặt lẫn nhau, Diệp Mặc mặc dù biết Trạm Khôn tiên đế là xem ở thực lực của mình, nên mới tới xin lỗi, lại cũng không thể không chấp nhận, hắn không phải là loại tính cách không thể khoan dung cho người khác, huống chi hắn cũng không có vốn để làm như vậy.

Bây giờ Trạm Khôn tiên đế chủ động tới xin lỗi, hắn cũng liền vội chắp tay nói:

- Ha ha, Trạm Khôn huynh mời ngồi.

Nói xong đã lấy ra tiên linh trà, rót cho mỗi người một chén.

Trạm Khôn tiên đế thở phào nhẹ nhõm, thái độ của Diệp Mặc đối với Lộc Khoan tiên đế làm cho trong lòng y hơi chút an tâm, hơn nữa Diệp Mặc thoạt nhìn cũng không phải loại người khùng điên không biết lý lẽ như đồn đại, xem ra lời đồn đại không thể tin hoàn toàn. Nhưng Diệp Mặc tuy khách khí, cũng không có nói chuyện này như vậy là cho qua, hiển nhiên y cũng phải bồi thường chứ.

Nếu đã phải bồi thường, thì dễ xử lý rồi.

Thiền Di căn bản là không cần chờ Trạm Khôn tiên đế nhắc nhở, nhanh chóng chắp tay khom người hành lễ Diệp Mặc:

- Thiền Di ra mắt Diệp tông chủ.

- Cô kể lại quá trình một chút đi.

Diệp Mặc gật gật đầu nói, cũng không bảo Thiền Di ngồi xuống.

Chuyện này có quá nhiều người nhìn thấy rồi, cho dù Thiền Di không nói, Diệp Mặc cũng sẽ thăm dò được. Thiền Di cũng không có giấu diếm,

nói thẳng ra năm người đánh phá trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc, ngoại trừ cô ra, còn có hai tiên vương Lệ Cáp và Thông Ly của Nguyệt Thành đế tông, Nguyên Khôi của Thương Vũ đế tông và Tường Hà của Cửu Kiền Đế Tông.

Trạm Khôn tiên đế thấy Diệp Mặc vẻ mặt bình tĩnh, hình như cũng không có ý nổi giận, lúc này mới lại chắp tay nói:

- Diệp tông chủ, chuyện này Nam La đế tông ta làm rất không đúng mực. Thiền Di cũng là nòng cốt của Nam La đế tông ta, nếu như Diệp tông chủ muốn trừng phạt cô ấy, ta không nói hai lời.

Không đợi Trạm Khôn tiên đế nói xong, Diệp Mặc liền khoát tay, hắn cũng coi như là người cùng cấp bậc với Tiên đế, sao lại đơn độc giữ lại một Tiên vương để trừng phạt được.

Thấy Diệp Mặc khoát tay, Trạm Khôn tiên đế càng an tâm nói:

- Để tỏ lòng áy náy, đợi sau khi Bí Cảnh đóng cửa, Nam La đế tông ta nhất định sẽ đưa một phần tiên linh thảo cấp chín đến chỗ Diệp tông chủ, để tỏ thành ý.

Hiển nhiên chuyện Diệp Mặc mua tiên linh thảo cấp chín, y đã sớm biết.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Đưa thì không cần đâu, đến lúc đó tiên linh thảo cấp chín ta đều sẽ dùng tiên tinh để mua, bất kể bao nhiêu, ta cũng sẽ lấy hết.

Tiên linh thảo cấp chín bất kể bao nhiêu đều lấy hết, câu này cũng không phải là nhỏ, nhưng Trạm Khôn tiên đế cũng không có nửa phần hoài nghi. Cho dù là lúc trước Tiên Khuyết thương hội bị Diệp Mặc tiêu diệt, Diệp Mặc cũng đã lấy được hơn 10 tỷ tiên tinh, huống chi y còn nghe một tiên đế khác nói, Diệp Mặc đã từng lấy được mấy trăm dòng tiên linh mạch cực phẩm. Có lẽ tại Tiên Giới, căn bản không có người nào giàu có hơn Diệp Mặc.

Sự rộng lượng của Diệp Mặc lập tức giành được cảm tình của Trạm Khôn tiên đế, rất nhanh bầu không khí nói chuyện đã sôi nổi hẳn lên.

- Trạm Khôn huynh, theo lý mà nói Bí Cảnh này hẳn là phải mở ra rồi chứ, vì sao đến bây giờ còn chưa có mở ra?

Diệp Mặc đã sớm muốn hỏi vấn đề này, bây giờ chuyện chủ yếu đã giải quyết xong, hắn lập tức hỏi đến chuyện này.

Lộc Khoan tiên đế lại nói:

- Vị Phong Đại Đế đã dẫn người đi tra xét, nghe nói cửa vào Bí Cảnh đã mở ra, chỉ có điều là đã bị người ta dùng trận pháp khóa lại từ bên trong rồi, chuyện này mới dẫn tới việc không cách nào đi vào trong Bí Cảnh được.

- Cửa vào Bí Cảnh bị người ta khóa lại từ bên trong?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi một câu.

Trạm Khôn lập tức đáp:

- Đúng vậy, một Tông sư tiên trận cấp chín cũng cho rằng cửa vào Bí Cảnh này là bị người nào đó từ bên trong Bí Cảnh khóa lại. Chắc hẳn là lần trước sau khi tiến vào Bí Cảnh, chưa hề đi ra.

Có người ở bên trong Bí Cảnh một vạn năm vẫn chưa hề đi ra sao? Diệp Mặc còn chưa kịp hỏi, đã nghe thấy Vô Ảnh ở ngoài cửa lại kêu lên:

- Thông Chấn tiên đế của Nguyệt Thành đế tông đến bái phỏng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1915

Còn Náo Nhiệt Để Xem

Thông Chấn tiên đế người vô cùng gầy gò, vẻ mặt hiền lành. Sau lưng của gã có hai Tiên vương đi theo, một người trong đó Diệp Mặc nhận ra, chính là Lệ Cáp - người bị hắn lấy đi 'Thúc Uẩn Thanh Hỏa, một Tiên vương khác chắc hẳn chính là Thông Ly mà Thiền Di nói rồi.

- Diệp tông chủ, ta là Thông Chấn tiên đế của Nguyệt Thành đế tông. Hôm nay tới đây thật sự là cực kỳ hổ thẹn, bởi vì chậm một bước, đệ tử trong phái cuồng vọng vô tri, lại phá hủy trận pháp của Diệp tông chủ...

Thông Chấn tiên đế vừa tiến đến liền chắp tay biểu thị sự áy náy với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười ha ha nói:

- Thông Chấn tiên đế nói quá lời, mời ngồi.

- Không biết ý của Diệp tông chủ là?

Thông Chấn tiên đế sau khi ngồi xuống, lại dò hỏi một câu, đệ tử Lệ Cáp và Thông Ly đều là những người nổi bật trong Nguyệt Thành đế tông, gã đương nhiên là không muốn đệ tử của mình bị Diệp Mặc đánh thương. Trước mặt Hiên Phong tiên đế của Ma Hoan Tông, Diệp Mặc còn dám cắt một cánh tay của Lô Tuyệt, gã cũng không cho rằng Diệp Mặc không dám đối phó Nguyệt Thành đế tông.

Diệp Mặc khoát khoát tay nói:

- Chút chuyện nhỏ này, cho dù là Thông Chấn huynh không đến, ta cũng

sẽ không để bụng.

Thông Chấn tiên đế sẽ không tin lời Diệp Mặc nói, gã khẳng định nếu như gã không đến, sự việc tuyệt đối sẽ không đơn giản. Nhưng gã vẫn chắp tay nói cảm ơn:

- Lúc trước Lệ Cáp đệ tử trong môn phái của ta không biết kiềm chế, tại quảng trường Bia Phong Vương đã nhiều lần mạo phạm đệ tử của quý tông...

- Kia đã là chuyện đã qua, hơn nữa Lệ Cáp cũng bồi thường bằng một ngọn lửa, chuyện này ta cũng không có để bụng.

Lời Diệp Mặc nói ngược lại khiến cho Thông Chấn tiên đế có chút thấp thỏm lo âu, trên thực tế nếu như không phải là Cung Hoa Thiên quá xa, Nguyệt Thành đế tông nói không chừng đã tới cửa tìm phiền toái rồi, bây giờ đương nhiên sẽ không đi nữa. Gã không dám tiếp tục trì hoãn nữa, tranh thủ thời gian truyền âm cho Trạm Khôn tiên đế hỏi thăm, khi gã biết được Diệp Mặc chỉ muốn tiên linh thảo cấp chín, ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên lúc Thông Chấn tiên đế nói sẽ đưa một phần tiên linh thảo cấp chín cho Diệp Mặc, Diệp Mặc lại tỏ ra rộng lượng, chỉ cần mua là được, không cần miễn phí.

Diệp Mặc biết Lệ Cáp phá huỷ trận pháp của hắn, nhất định là bởi vì trong lòng ghi hận đối với Mặc Nguyệt tiên tông. Lúc này vị thế của hắn và Lệ Cáp hoàn toàn khác biệt. Căn bản là không cần để ý tới một Lệ Cáp tầm thường. Đương nhiên trong miệng hắn nói thì đẹp đẽ, nếu như Thông Chấn tiên đế thật sự không đến nhận lỗi, thì đừng trách hắn không khách khí.

Chuyện trận pháp bị hủy bỏ qua, bất kể là thật lòng hay giả dối, mấy người đàm luận càng thêm vui vẻ, một lát sau, người của Thương Vũ đế tông lại tới viếng thăm.

Năm người đánh trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc thì bốn người đã đến. Đều là tiên đế của tông môn dẫn tới. Duy nhất có Cửu Kiền Đế Tông là

không tới, Đế Văn Thành của Cửu Kiền Đế Tông mặc dù không có động thủ, nhưng lại là do gã đưa ra mệnh lệnh. Hơn nữa Cửu Kiền Đế Tông cũng có một đệ tử tên là sắc Hà động thủ, cho đến lúc khi Diệp Mặc tiễn khách, Cửu Kiền Đế Tông vẫn không có ai tới.

...

Bên ngoài Bí Cảnh Trát Khuê, Cửu Kiền Đế Tông tuy tới chậm, nhưng nơi đóng quân của bọn họ vẫn ở một vị trí tốt. Lúc này trong động phủ tạm thời của Cửu Kiền Đế Tông, một ông lão râu dài đang ngồi trên ghế chủ vị, phần lớn hai bên trái phải đều là đệ tử tới tham gia Bí Cảnh Trát Khuê.

- Sư thúc tổ, Nam La đế tông, Thương Vũ đế tông và Nguyệt Thành đế tông cũng đã tới chỗ Diệp Mặc rồi, hiện giờ trong năm tiên vương tấn công trận pháp của Diệp Mặc, chỉ còn Cửu Kiền Đế Tông ta chưa tới thôi.

Một Tiên Tôn trung kỳ da trắng nõn tiến lên khom người bẩm báo.

- Ta cũng đã từng thấy Diệp Mặc kia đánh nhau với Vị Phong tiên đế, Ông lão râu dài kia sau khi nói xong, ý bảo Tiên Tôn kia lui ra.

Chờ Tiên Tôn kia lui ra, tiên đế râu dài này mới nói với Đế Văn Thành ở bên cạnh:

- Văn Thành, Cửu Kiền Đế Tông ta không sợ một Mặc Nguyệt tiên tông nho nhỏ. Nhưng ngươi với tư cách đệ tử đứng đầu của Cửu Kiền Đế Tông ta. Cũng là một trong những Tiên vương tiền đồ vô lượng của Thượng Thiên Vực, chuyện lần này lại làm không ổn.

- Vâng, sư tổ, đệ tử hiểu rõ.

Đế Văn Thành vội vàng khom người tiến lên nói.

- Ngươi hiểu, ngươi nói xem ngươi làm không ổn ở chỗ nào?

Tiên đế râu dài kia nhìn chằm chằm Đế Văn Thành trầm giọng hỏi.

Đế Văn Thành lập tức đáp:

- Đệ tử không nên phá huỷ trận pháp kia của Diệp Mặc.

Tiên đế râu dài kia hừ lạnh một tiếng nói:

- Sai, chuyện ngươi phá huỷ trận pháp của hắn không có bất kỳ vấn đề gì. Vấn đề là ngươi không nên không tìm lý do để phá hủy. Ngươi ít nhất phải tìm một cái lý do để cho người khác nhìn thấy, sau đó mới đi phá hủy. Còn sai lầm thứ hai nữa của ngươi là, người không thể hết lòng hết sức ủng hộ ngươi, cần gì phải luôn mang theo bên người?

Đế Văn Thành lập tức hiểu ý của sư tổ. Chỉ cần tìm lý do để phá huỷ trận pháp của Diệp Mặc, một khi Diệp Mặc trở về nổi cơn tam bành, thì có thể công khai liên hợp các tiên đế còn lại vây công Diệp Mặc. Còn điểm thứ hai mà sư tổ nói, gã cũng hiểu rõ rồi. Nếu đã muốn cùng ở cạnh mình, vậy thì phải tuyệt đối ủng hộ mình, mà không phải là sau khi xảy ra sự việc, lập tức bảo tông môn đi thỏa hiệp với Diệp Mặc.

Gã lại không nghĩ nếu có người tuyệt đối ủng hộ gã, gã có thể giúp người ta dọn dẹp chuyện này hay không. Đã tu luyện tới Tiên vương rồi, chẳng có ai là đồ ngốc cả. Người người đều rất rõ ràng, một khi Diệp Mặc trở về tìm phiền toái, chỉ cần không tìm tới Cửu Kiền Đế Tông, thì tiên đế của Cửu Kiền Đế Tông sẽ không chủ động xuất hiện.

...

Trông thấy Diệp Mặc tiễn vài vị Tiên đế đi ra, mà những đệ tử do những Tiên đế kia dẫn vào một người cũng không thiếu, những người xem náo nhiệt kia đã biết, náo nhiệt không còn để xem. Xem ra, hẳn là Diệp Mặc và mấy đế tông này đã thỏa thuận nhất trí xong.

Nhưng ở đây không có kẻ ngốc, mọi người rất nhanh liền đã nhìn ra chỗ vi diệu trong đó. Người của Cửu Kiền Đế Tông không đến, cũng có nghĩa là trận náo nhiệt này vẫn sẽ có để coi, hơn nữa còn là xung đột giữa đế tông

đứng đầu Diệu Thành Thiên Cửu Kiền Đế Tông và Diệp Mặc.

Ngay cả Vị Phong Đại Đế, Diệp Mặc cũng không thèm nể mặt, nếu như nói hắn sẽ cố ý chừa mặt mũi cho Cửu Kiền Đế Tông, sẽ chẳng ai tin. Bây giờ thì không biết xung đột giữa Diệp Mặc và Cửu Kiền Đế Tông lúc nào sẽ xảy ra, là Diệp Mặc chủ động đánh tới tận cửa, hay là Cửu Kiền Đế Tông đánh tới.

Khi mọi người trông thấy Diệp Mặc bắt đầu thu dọn cửa động phủ của mình, sau đó lại treo tấm bảng người khác đưa tới lên, liền biết, Diệp Mặc hẳn là sẽ không đánh tới Cửu Kiền Đế Tông rồi.

Diệp Mặc vừa mới thu dọn chỗ của mình xong, tiên đế Chính Nhân lại tới, đằng sau tiên đế Chính Nhân còn có một cô gái mặc áo tím, đó chính là Mịch Vân thánh nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì.

- Diệp tông chủ, trở về rất nhanh a.

Tiên đế Chính Nhân trông thấy Diệp Mặc, lập tức liền cười chắp tay hỏi thăm một câu.

- Mời vào.

Diệp Mặc không biết tại sao Mịch Vân thánh nữ lại đi theo tiên đế Chính Nhân cùng tới, hắn mời hai người vào phòng. Vốn hắn định thu dọn cho xong chỗ này, muốn đi xem thử cửa vào Bí Cảnh. Có tiên linh thảo cấp chín có nghĩa là hắn có thể thăng cấp tông sư tiên đan cấp chín, mà chuyện thành tựu Tiên đế và chuyện hắn có thể thành tông sư tiên đan cấp chín hay không có quan hệ rất lớn. Bí Cảnh không mở ra, hắn sẽ không có tiên linh thảo, không có tiên linh thảo, còn luyện tiên đan gì nữa?

- Diệp tông chủ rất xin lỗi a, ta đi xem xét cửa vào Bí Cảnh, lúc trở lại cũng đã nghe nói trận pháp của ngươi bị đánh vỡ, ta chẳng giúp đỡ được gì.

Tiên đế Chính Nhân sau khi đi vào, trước tiên đã tự trách một câu.

Diệp Mặc khoát khoát tay, ý là hắn căn bản cũng không có để bụng, lại quay đầu nhìn Mịch Vân thánh nữ hỏi:

- Mịch Vân thánh nữ, muội tìm ta có chuyện gì?

Mịch Vân thánh nữ nhanh tay lấy ra một tấm thiếp mời tỏa hương hoa đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp tông chủ, nửa năm sau ngày hội Trung thu đoàn viên, Phiêu Miễu Tiên Trì muội tổ chức đại hội tiên quả, kính mời Diệp tông chủ nể mặt tham gia.

Mịch Vân thánh nữ tâm trạng trong lòng thực sự là rất lo lắng bất an, cô hiểu cá tính của Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc không muốn đi, cho dù là cô có mời mọc thế nào đi nữa, Diệp Mặc cũng sẽ không đi.

Khiến cho cô không ngờ tới là, Diệp Mặc lại không chút do dự nhận lấy thiếp mời, sau đó cười ha ha một tiếng nói:

- Rất cảm ơn thánh nữ đã mời, Diệp Mặc nhất định tham gia đúng giờ.

Trông thấy Diệp Mặc đã tiếp nhận thiếp mời, Mịch Vân thánh nữ trong lòng nhất thời vui vẻ, nhanh chóng chắp tay nói:

- Rất cảm ơn Diệp tông chủ nể mặt, Mịch Vân sẽ không quấy rầy huynh và Chính Nhân đại nhân nói chuyện, xin được cáo lui trước.

- Ha ha, chúc mừng Diệp tông chủ đắc thủ một giai nhân.

Tiên đế Chính Nhân cười ha ha. Mịch Vân thánh nữ nghe được đỏ bừng cả mặt vội vã lui ra ngoài.

Tuy cô rất muốn nghe xem ý Diệp Mặc thế nào, nhưng lại biết rõ cô không thể tiếp tục ở lại đây thêm nữa.

Diệp Mặc cười ha ha, cũng không giải thích. Hắn đi Phiêu Miễu Tiên Trì đương nhiên là có mục đích rồi, Phiêu Miễu Tiên Trì có một Phiêu Miễu

tuyền, trong đó hắn đã gặp qua một văn sĩ trung niên bị lưới Thần Thức khóa lại, người kia vô cùng lợi hại, lúc trước vì ám toán hắn, còn tạo ra ký hiệu có thể thần niệm truyền tống trên Tinh Hạch Viêm.

May mắn cái hắn dùng để thăng cấp không phải là 'Vụ Liên Tâm Hỏa' mà là Thanh Như Hiểu Thiên, tia ký hiệu thần niệm kia ở bên trong Thế Giới Trang Vàng của hắn, không cách nào dung hòa vào trong 'Thanh Như Hiểu Thiên, kết quả là bị hắn tìm được hơn nữa còn phong bế lại.

Chẳng qua là lúc đó tu vi của hắn quá thấp, ném ký hiệu thần niệm và ngọc bài màu đỏ bên ngoài Niệm Sơn. Nếu như là bây giờ, hắn tuyệt đối sẽ không vứt bỏ.

Diệp Mặc tự tin với tu vi hiện tại của hắn sẽ không cần sợ văn sĩ trung niên bị vây trong Phiêu Miễu tuyền nữa rồi, cho nên nếu hắn lại đi nhìn xem người kia, người kia tuy muốn ám toán hắn, lại không ngờ rằng sẽ bị hắn nhìn thấu, cuối cùng còn chiếm được lợi ích. Hiện tại hắn đi xem thử, chính là muốn hỏi một chút chuyện về Hoàng Trung Lý.

Hắn đã lấy được một nhánh cây Hoàng Trung Lý, kết quả đến bây giờ vẫn lớn cực kỳ chậm chạp, cho dù là có Tiểu Băng Sâm chăm sóc, cũng chỉ có thể giữ cho nó không chết mà thôi. Văn sĩ trung niên kia bất kể là có Hoàng Trung Lý chân chính hay không, lão nhất định phải biết Hoàng Trung Lý chân chính đang ở đâu. Đồng thời hắn còn muốn hỏi một chút xem người kia có biết đại chiến Thánh đế hay không, nếu biết hắn cũng muốn hỏi han một chút.

Vốn hắn đang muốn thông qua biện pháp còn lại để tiến vào Phiêu Miễu Tiên Trì, nhưng bây giờ Mịch Vân thánh nữ tới mời, hắn còn lâu mới cự tuyệt, lập tức liền đồng ý ngay.

- Chính Nhân huynh chê cười, không biết Chính Nhân huynh tới nơi này tìm ta có chuyện gì?

Diệp Mặc đoán chừng trong thời điểm này tiên đế Chính Nhân không có

chuyện gì thì sẽ không tới tìm hắn.

- Diệp tông chủ, ngươi có thể thoát vây khỏi đại điện kia, chắc hẳn cũng là một đại sư tiên trận đỉnh cấp nhỉ? Hôm nay cửa vào Bí Cảnh Trát Khuê bị trận pháp khóa trái, những đại sư tiên trận đỉnh cao có thể đi đều đã đi rồi, nhưng vẫn chưa có một ai có thể mở ra được.

Tiên đế Chính Nhân còn chưa nói hết lời, Diệp Mặc liền hiểu ý của y, lập tức đứng lên nói:

- Ta đang muốn đi xem thử, vậy thì cùng đi đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1916

Chính Khí Lẫm Liệt

Lúc Diệp Mặc và tiên đế Chính Nhân cùng đi đến, ở đây đã có hơn mười Tiên đế, phần lớn là trưởng lão của một vài đế tông. Một Vài tiên đế nhận ra Diệp Mặc, trông thấy Diệp Mặc tới, cũng đều tới chào hỏi. Nhưng mấy tiên đế bên cạnh Vị Phong Đại Đế, trông thấy Diệp Mặc tới, lại làm như không thấy.

Vị Phong Đại Đế không để ý tới Diệp Mặc, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không chủ động để ý tới gã.

Lúc này lối vào Bí Cảnh Trát Khuê đã lộ ra rõ rệt, nhưng Diệp Mặc vừa nhìn đã biết, cửa vào này không có cách nào đi vào được, đúng là bên trong cửa vào đã bị trận pháp khóa trái phong bế lại.

- Nếu như mấy ngày nữa không phá được trận pháp này, chúng tôi dự định sẽ tấn công mạnh vào. Nhưng loại Bí Cảnh cổ xưa này một khi cứ cố tình công kích bừa vào, rất có thể sẽ dẫn tới cửa vào bị phá hư, sẽ vĩnh viễn biến mất. Hoặc là Bí Cảnh này cũng không còn cách nào đi vào được nữa, nếu làm như vậy, sẽ là tổn thất cho cả Thượng Thiên Vực Tiên đế Chính Nhân thấy Diệp Mặc cẩn thận xem xét ở chỗ lối vào, lập tức đi tới nói. Sự lo lắng trong giọng điệu của gã rất rõ ràng.

Diệp Mặc gật gật đầu, sau đó cao giọng nói:

- Các vị Tiên đế, trận pháp này thật ra ta có thể phá vỡ...

- Ngươi có thể phá vỡ cái trận pháp khóa trái này? Không cần phương pháp xử lý công kích thô bạo?

Vị Phong Đại Đế lập tức kinh ngạc hỏi.

- Ngươi không tin thì thôi, nếu như không phải là vì mọi người, thực sự ta còn chưa chắc muốn bỏ ra chút sức lực này. Ta không có bản lĩnh gì lắm, có thể một mình ra khỏi cái đại điện kia sao?

Diệp Mặc nhạt giọng nói, tựa như chuyện có phá trận pháp này hay không cũng chẳng sao cả.

- Ta tin, ngươi muốn phá vỡ như thế nào?

Vị Phong tiên đế trong nháy mắt liền phản ứng lại, trầm giọng nói. Trên người Diệp Mặc có quá nhiều bí mật, nếu như không phải là gã không cách nào bắt được đối phương, thì gã sớm đã đem Diệp Mặc đi nghiên cứu kỹ càng. Lúc này Diệp Mặc nói hắn có thể phá vỡ trận pháp này, Vị Phong tiên đế ngược lại cũng không kinh ngạc.

Không chỉ riêng Vị Phong tiên đế, ngay cả những tiên đế còn lại cũng đều vội vàng vây quanh. Tiên linh thảo trong Bí Cảnh Trát Khuê quan hệ đến sự phát triển sắp tới của đại đa số các môn phái. Nếu như Bí Cảnh Trát Khuê không cách nào mở ra, vậy đối với đại đa số tông môn mà nói, không phải là chuyện tốt.

- Phá vỡ trận pháp này đối với ta tiêu hao rất lớn, hơn nữa cần hai đến ba ngày. Nếu ta đã muốn mua tiên linh thảo ở đây, bỏ ra chút sức lực tiêu hao chút vật liệu tiên tài cao cấp cũng là chuyện nên làm. Nhưng ta cũng muốn có thể thu mua được tiên linh thảo cao cấp chất lượng càng tốt hơn, ta yêu cầu cũng không cao, nếu như ta trông thấy môn phái nào có tiên linh thảo mà ta ưng ý, ta phải có được quyền ưu tiên khi mua. Đương nhiên nếu như người khác ra giá cả cao hơn ta, thì thôi vậy.

Diệp Mặc nhìn cái trận pháp khóa trái này xong, tuy vẫn không thể lập tức phá vỡ, trong lòng lại có chút niềm tin. Lúc trước Y Y bởi vì lĩnh ngộ được Đạo Vận pháp tắc của bậc thang hư không do hắn thôi diễn, đã thôi diễn ra bậc thang hư không ra khỏi Địa U Hỏa Trì, mặt khác hắn cũng lĩnh

ngộ được một vài thứ khác mà hắn vốn không biết từ trong bậc thang mà Y Y rời đi. Hắn tin rằng, chỉ cần cho hắn hai đến ba ngày, hắn có thể phá vỡ cái trận pháp khóa trái này.

Về phần đòi hỏi một số tiên tinh và tiên đan gì đó khác, Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý đến. Tiên tinh hắn còn rất nhiều, tiên đan thì tự hắn có thể luyện chế. Chỉ có tiên linh thảo cấp chín mới là thứ bây giờ hắn cần nhất.

- Yêu cầu của ngươi ta có thể đồng ý. Nhưng ngươi phải đưa ra một số lượng nhất định, nếu như tiên linh thảo ngươi đều muốn mua hết...

Vị Phong tiên đế còn chưa nói hết lời. Diệp Mặc đã ngắt lời gã, nói:

- Ngươi sai rồi, quyền ưu tiên mua này, ta chỉ cần một gốc là được rồi.

- Một gốc?

Lời nói của Diệp Mặc khiến cho Tiên Đế cũng bắt đầu kinh ngạc, cho dù là Vị Phong tiên đế cũng không rõ Diệp Mặc có ý gì đây. Diệp Mặc ở đây chính là để thu mua tiên linh thảo cao cấp, bây giờ người người đều biết chuyện này, hiện tại quyền ưu tiên mua của hắn chỉ cần một gốc thôi, đây mới là điều cổ quái lớn nhất.

- Không sai, ta chỉ muốn được ưu tiên mua một gốc. Còn những cái còn lại, sẽ có người đưa đến quầy hàng của ta bán cho ta.

Diệp Mặc khẳng định nói.

Bí Cảnh Trát Khuê vạn năm mới mở ra một Bí Cảnh, hơn nữa thời gian mở ra cũng rất ngắn, chỉ có hai tháng. Bí Cảnh đó cực lớn, mỗi lần đều có tiên tài cao cấp xuất hiện.

Diệp Mặc sở dĩ muốn mua một gốc, chính là vì sợ lỡ như lại xuất hiện tiên linh vật cao cấp giống như Tiểu Băng Sâm.

Nếu quả thật có loại tiên linh vật này xuất hiện, hắn sẽ không chút do dự mua về. Đây là hắn suy nghĩ cho Tiểu Băng Sâm, Tiểu Băng Sâm bây giờ còn thiếu một cánh tay, nếu mà có được tiên linh vật cao cấp này, Tiểu Băng Sâm nói không chừng có thể hồi phục lại cánh tay của mình như xưa rồi.

...

Diệp Mặc bố trí trận pháp che đậy nghiên cứu trận pháp khóa trái của Bí Cảnh, mấy Tiên đế khác chỉ có thể lui ra phía sau. Hắn dùng 'Tam Sinh Quyết' thôi diễn trận pháp, đương nhiên sẽ không để cho người khác trông thấy. Hắn đúng là cảm ngộ được một chút gì đó từ bậc thanh hư không mà Y Y thánh nữ thôi diễn ra, hắn phát hiện những thứ này có thể làm cho hắn triển khai sự vật từ một góc độ khác.

Diệp Mặc vốn cho rằng mình cần thời gian tới hai ba ngày, lại không ngờ rằng chỉ sau một ngày, hắn đã hoàn toàn mở được cái trận pháp khóa trái này. Đồng thời cũng biết trình độ tiên trận của mình đã đột phá cấp bảy, đã thăng cấp đến cấp tám. Hơn nữa Diệp Mặc còn biết rất rõ trình độ tiên trận cấp tám của hắn, đối với trận pháp có lẽ là còn hiểu biết sâu sắc hơn so với một vài tông sư tiên trận cấp chín.

Truyền thừa trận pháp của hắn hoàn toàn là tự mình căn cứ vào trận pháp của người khác để thôi diễn ra, trong cái đại điện hư không kia, trình độ trận pháp của hắn lại có thêm một bước đột phá. Hình thành một cái hệ thống truyền thừa hoàn chỉnh, căn bản là không giống với tiên trận thông thường.

Phương thức bố trí trận pháp trong đại điện kia cho Diệp Mặc một cánh cổng hoàn toàn mới, khiến cho Diệp Mặc lĩnh ngộ được hàm nghĩa chân chính của trận pháp. Chính vì vậy, Diệp Mặc mới dám nói cần thời gian hai đến ba ngày, hắn có thể thôi diễn ra cái trận pháp khóa trái này.

Trên thực tế, Diệp Mặc cũng không có khoác lác, hắn chỉ dùng một ngày thời gian, đã hoàn toàn khai triển ra được cái trận pháp khóa trái này. Thần thức của Diệp Mặc quét vào, lập tức liền phát hiện cái Bí Cảnh này đúng là

có hạn chế, từ Tiên vương trở lên căn bản là không cách nào đi vào.

Sau khi thôi diễn ra cái trận pháp khóa trái này xong, Diệp Mặc cũng không hề rời đi, mà không ngừng luyện chế ra một ít trận kỳ, đồng thời đem các loại trận kỳ này bố trí ra. Sau đó, hắn lại luyện chế ra mấy vạn miếng ngọc bài.

Chờ toàn bộ những cái này luyện chế hoàn tất, vừa hay thời gian ba ngày đã trôi qua.

- Sao rồi?

Diệp Mặc vừa mới mở ra trận pháp che đậy của mình, mấy Tiên đế đã vội vàng tới hỏi.

Diệp Mặc chỉ vào cánh cửa lớn của Bí Cảnh bị hắn mở ra nói:

- Ngươi xem.

- Ngươi thật sự phá được trận pháp khóa trái của Bí Cảnh?

Kỳ thật căn bản là không cần Diệp Mặc chỉ vào cánh cửa kia của Bí Cảnh, mấy Tiên đế đã nhìn thấy rất rõ ràng rồi. Bởi vì lúc này cánh cửa Bí Cảnh đã mở ra, thần thức quét vào giống như quét vào một cái động không đáy.

Bên trong Bí Cảnh tiên linh khí vô cùng nồng đậm đã tràn ra, như vậy hiển nhiên có nghĩa là trận pháp khóa trái ở cửa vào Bí Cảnh này đã bị phá đi.

Diệp Mặc có chút tiếc nuối nói:

- Cái trận pháp khóa trái kia đúng là ta đã phá đi, nhưng để mọi người có thể đi vào thì lại cần sau hai tháng nữa.

- Cái gì?

Nông Viêm tiên đế lập tức kinh ngạc hỏi:

- Hai tháng sau, vậy chẳng phải là Bí Cảnh đã đóng cửa sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta nghĩ hai tháng sau, Bí Cảnh cũng đã đóng cửa, tiếp tục đi vào thì có lợi gì? Cho nên ta đã nghĩ ra một biện pháp tạm thời, chính là luyện chế một tấm ngọc bài phá trận, chỉ cần cầm ngọc bài này trong tay, là có thể tiến vào Bí Cảnh rồi.

Diệp Mặc nói xong, các Tiên Đế đều nhìn Diệp Mặc. Ở đây không có đồ ngốc, trận pháp đã phá đi, phải dùng ngọc bài để đi vào, cái này lừa được ai chứ? Không hiểu về trận pháp này, có thể luyện chế ra ngọc bài phá trận sao? Coi người khác là đồ ngốc sao?

Cho nên khi Diệp Mặc nói ra những lời này, mọi người liền biết hắn đúng là đã phá được cái trận pháp khóa trái này, hơn nữa không cần bất kỳ ngọc bài gì cũng có thể đi vào. Hiện tại hắn cố ý luyện chế ra một tấm ngọc bài, nghĩa là hắn muốn chiếm lợi ích rồi.

Vị Phong tiên đế cố nén lửa giận, lạnh lùng nói:

- Diệp Mặc, đã đồng ý với một điều kiện của ngươi rồi, bây giờ ngươi dùng ngọc bài vơ vét tài sản là có ý gì? Chẳng lẽ ở đây nhiều Tiên đế như vậy, chỉ mình ngươi thông minh?

Diệp Mặc nhướng mày, lập tức không hài lòng nói:

- Vị Phong tiên đế, lời này của ngươi là có ý gì? Ta vơ vét tài sản lúc nào hả? Ta khó khăn vất vả hết lòng hết sức phá trận cho mọi người, ngươi cảm ơn ta như vậy hả?

- Diệp tông chủ, ý của Vị Phong Đại Đế chính là ngươi không nên thông qua ngọc bài thu phí lợi ích.

Một Tiên đế sơ kỳ nói giúp Vị Phong tiên đế một câu.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, - Thực là bụng dạ tiểu nhân, ta nói giúp mọi người luyện chế ngọc bài, ta nói ngọc bài của ta phải thu phí lúc nào hả? Ý của ta là đưa những ngọc bài miễn phí cho ai muốn đi vào bên trong Bí Cảnh, Vị Phong tiên đế, ngươi lòng dạ hẹp hòi như thế, sao có thể trở thành Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên, thật sự là khiến ta nghĩ không ra ah.

- Ngươi...

Vị Phong tiên đế bị Diệp Mặc nói cho nghẹn lời, vô cùng tức giận. Nhưng gã lại đúng là không có cách nào phản bác, người ta luyện chế ra mấy vạn tấm ngọc bài miễn phí, một viên tiên tinh cũng không lấy, muốn tặng miễn phí. Nếu như đây là sự thực, thì chính là cho thấy mình lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng gã cho rằng ở đây kẻ lòng dạ hẹp hòi nhất là Diệp Mặc, gã căn bản là không tin Diệp Mặc sẽ rộng rãi như vậy. Nhưng trước sau gã vẫn nghĩ không ra, tại sao Diệp Mặc phải làm như vậy. Cho dù là hắn vô cùng cần tiên linh thảo, cũng không đến nỗi trợ cấp thêm như vậy.

- Diệp tông chủ, ngươi thật sự là tặng ngọc bài miễn phí?

Tiên đế sơ kỳ mới vừa rồi nói giúp cho Vị Phong kia hỏi xác nhận lại một lần.

Diệp Mặc lập tức nổi giận đùng đùng nói:

- Bí Cảnh Trát Khuê vạn năm mới mở ra một lần, rất nhiều tông môn đều gửi gắm hy vọng vào đây. Ta chỉ làm một chút chuyện nhỏ không đáng kể mà thôi, ngươi không ngừng hỏi ta như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự còn muốn lợi dụng ngọc bài của ta để thu lợi ích? Nói cho ngươi biết, ta sẽ kiên quyết không đồng ý. Ngọc bài ta muốn tặng miễn phí, bất luận kẻ nào muốn thông qua chuyện này để vơ vét của cải cũng đừng mơ.

Diệp Mặc nói vô cùng quang minh lẫm liệt, một số Tiên đế không biết

tính cách Diệp Mặc còn tưởng rằng Diệp Mặc thật sự là loại người này, hoặc là cho rằng Diệp Mặc bởi vì đắc tội quá nhiều người, cho nên thông qua biện pháp này để lấy lòng một số đế tông mà thôi. Chỉ có một vài tiên đế hiểu rõ tính cách Diệp Mặc mới cảm thấy trong chuyện này khẳng định là có vấn đề, nhưng rốt cục là có vấn đề gì, lại chẳng ai nghĩ ra được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1917

Nhân Tình Cũng Muốn

Các vị, lối vào Bí Cảnh Trát Khuê đã mở ra, bây giờ mời người muốn vào Bí Cảnh đi vào theo thứ tự... Lời Vị Phong tiên đế nói khiến cho những tiên nhân chờ đợi đã rất sốt một nhất thời hưng phấn lên, nhất thời hiện trường vô cùng nhiệt liệt, nhao nhao ùa vào lối vào Bí Cảnh. Đương nhiên, trong chuyện này không thể thiếu sự cảm tạ đối với những tiên đế đã mở ra lối vào Bí Cảnh.

- Sao anh của tôi chưa trở về?

Đường Bắc Vi trông thấy những người này nhao nhao tràn vào lối vào Bí Cảnh, mà Diệp Mặc vẫn chưa trở về, có chút nghi hoặc hỏi một câu.

Vô Ảnh mở rộng đôi cánh của mình một chút nói:

- Đừng gấp, lão đại còn đang ở chỗ lối vào cái Bí Cảnh đằng kia, nhất định là có lợi, bằng không thì đã sớm trở lại rồi. Anh dẫn em đi xem xem.

Lúc Đường Bắc Vi và Vô Ảnh đi vào lối vào của Bí Cảnh, ở đây đã đầy ắp người rồi.

- Tránh ra một chút, lối vào Bí Cảnh nhất định là do lão đại ta phá vỡ, mau để cho chúng ta đi vào.

Vô Ảnh thấy không chen vào được, lập tức lớn tiếng hét lên. Nếu như không phải nơi này có cấm chế cấm bay, nó đã sớm bay qua.

- Chỉ là một con vật tầm thường, cũng dám nói bừa. Trận pháp kia rõ ràng là do Vị Phong đại nhân dẫn đầu hơn mười Tiên đế đại nhân cùng nhau

phá vỡ, mày một con thú bốn chân mà cũng dám ăn nói ngông cuồng như thế.

Một người quát lớn giọng điệu khinh thường.

- Ngươi là ai, làm sao biết bổn tiên nói bừa?

Vô Ảnh lập tức phản kích. Nó sợ nhất không ai tranh luận, một khi có người tranh luận, đó là chuyện nó thích ý nhất.

- Ngươi nghe kỹ cho ta, bổn vương là Sắc Hà tiên vương của Cửu Kiền Đế Tông. Ở đây nhiều Tiên đế đại nhân như vậy, ngươi cứ khăng khăng nói là một Tiên vương tầm thường có thể phá trận, chẳng phải là cuồng vọng thì là cái gì?

Cái người giọng điệu khinh thường này nghe thấy Vô Ảnh vậy mà dám phản bác, ăn nói càng thêm khí thế. Lão tổ đã ủng hộ cho bọn họ, người khác sợ Mặc Nguyệt tiên tông của Diệp tông chủ kia, Cửu Kiền Đế Tông của gã lại không sợ.

Vô Ảnh vốn không biết cái Bí Cảnh này có phải do Diệp Mặc mở ra hay không, hiện tại người tên là Sắc Hà tiên vương nói như vậy, nó cũng đúng là không có khí thế gì. Nhưng cái tên Sắc Hà tiên vương này nó vừa nghe xong đã biết, chính là kẻ đánh phá trận pháp khoanh vùng của Diệp Mặc, là kẻ cuối cùng không đến nhận lỗi. Lúc ấy có năm người công kích trận pháp, bốn người đã tới còn một người không tới, Bắc Vi đã sớm nói với nó.

Vừa nghe tên này là Sắc Hà tiên vương của Cửu Kiền Đế Tông, Vô Ảnh liền hiểu, thảo nào dám lớn lối như vậy. Cửu Kiền Đế Tông căn bản là không sợ Diệp Mặc, cho nên cũng căn bản là không đến nhận lỗi. Trông thấy tên này là một người đàn ông mà ngoại hình lại giống như cô gái, vô cùng thanh tú không nói, còn có một tước vị thuộc về nữ giới, Vô Ảnh trong mắt liền lộ ra vẻ nham hiểm.

- Nể tình ngươi trang điểm thành một cô gái, bốn tiên không so đo với

ngươi, đối với phụ nữ bổn tiên vẫn có thể khoan dung.

Vô Ảnh cười hắc hắc, giọng điệu mỉa mai càng đậm.

Sắc Hà tiên vương sắc mặt lập tức trở nên khó coi, y ghét nhất chính là người khác nói y giống phụ nữ. Nếu sớm biết vương hiệu Bia Phong Vương phong cho y là Sắc Hà tiên vương, y thà rằng không đi phong Vương.

- Ngươi nói láo, bổn vương đường đường là đàn ông, há có thể khoan dung cho một con vật như ngươi sỉ nhục.

Sắc Hà lập tức lửa giận đùng đùng. Nếu như không phải lão tổ nói tạm thời cứ để cho Diệp Mặc càn rờ vài ngày, bây giờ y sẽ nhịn không được mà động thủ.

Vô Ảnh đánh cái hắt hơi, lại không để ý đến Sắc Hà tiên vương nữa, quay người nói với những người chung quanh:

- Mọi người thấy ta đáng yêu không, có giống phụ nữ không, sau này ta phải đổi tên thôi, mọi người đều có thể gọi ta là Tiểu Hoa tiên vương nha, không đúng, là Tiểu Hoa tiên vương thú. Dù sao thì ta cũng là loài vật, con đực dùng một vương hiệu nữ cũng không sao cả.

Vô Ảnh tranh cãi với Sắc Hà tiên vương, mọi người chung quanh đã sớm tránh ra, nơi vốn đang chật chội, lại lộ ra một lối đi lớn.

- Ngươi muốn chết.

Sắc Hà tiên vương nào còn có thể ngăn được lửa giận, Nhưng pháp bảo của y còn chưa đánh ra, chợt nghe thấy Đế Văn Thành ở sau lưng lạnh lùng quát lên:

- Dừng tay.

SSắc Hà tiên vương lập tức liền tỉnh táo lại, nhất thời thầm kinh hãi, y vậy mà không bằng một con vật. Lão tổ đã nói rõ ràng, lúc trước Đế Văn

Thành sư huynh san bằng trận pháp khoanh vùng của Diệp Mặc, sai lầm không phải là bản thân hành động này, mà là không tìm lấy một cái cớ.

Hiện tại y vậy mà lại phạm vào cùng một sai lầm, ngược lại giúp đối phương tìm được cớ để cho mình chủ động xông lên. Sau một khắc, y đã cảm nhận được thần thức nghiêm nghị của tổ sư quét tới cảnh cáo, lập tức rùng mình một cái.

Vô Ảnh trông thấy Sắc Hà tiên vương được người ta khuyên can, trong lòng vô cùng thất vọng. Nó xém nữa là thành công rồi, tên kia lại không xông lên.

Nếu như nó thành công, cho dù là đánh liều làm trái quy củ do lão đại định ra, nó cũng muốn tiêu diệt Sắc Hà tiên vương.

Ở đây gây ra động tình lớn như vậy, thiếu chút nữa là đánh nhau, rất nhiều Tiên vương đã trông thấy, Diệp Mặc đương nhiên cũng nhìn thấy. Trông thấy Sắc Hà tiên vương lui ra phía sau, Diệp Mặc cũng cảm thấy tiếc. Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, một khi Vô Ảnh nuốt Sắc Hà tiên vương, hắn liền chuẩn bị đánh với Tiên đế của Cửu Kiền Đế Tông kia một trận. Đối với chuyện Vô Ảnh khích đối phương chủ động ra tay, hắn vẫn tương đối thích thú.

Hiện giờ ngọc bài tiến vào lối vào Bí Cảnh đều ở trong tay hắn, hắn không sợ mình không có ai ủng hộ.

- Diệp tông chủ, mở Bí Cảnh ra, để cho mọi người vào đi thôi.

Vị Phong tiên đế thấy Vô Ảnh không nuốt Sắc Hà tiên vương, trong lòng cũng cảm thấy đáng tiếc. Một khi Vô Ảnh nuốt Sắc Hà tiên vương, Trí Tông tiên đế của Cửu Kiền Đế Tông kia rất có thể sẽ trở mặt với Diệp Mặc. Nếu vậy, gã có thể nói Diệp Mặc quá mức hung hăng càn quấy, sau đó phẫn nộ ra tay. Hai Tiên đế đỉnh cao đồng thời ra tay, cho dù không giết được Diệp Mặc, cũng phải khiến cho hắn trọng thương.

Trí Tông tiên đế không đánh nhau với Diệp Mặc, y sẽ không mặt dày mà chủ động đi tìm Trí Tông tiên đế hợp tác. Loại chuyện này một khi xảy ra, thì tất nhiên sẽ truyền ra. Vị Phong y là một người trọng thể diện, chủ động tim người liên kết vây công Diệp Mặc, mấy chuyện như vậy y nhất định là sẽ không làm. Cho dù năm đó vây công Vô Song tiên đế, cũng là do y bố trí, nên mới thành công, từ đầu đến cuối y đều không chủ động nhắc đến một câu 'vây công Vô Song tiên đế' nào, nhưng kết cục lại đạt đến cái kết cục mà y mong muốn.

- Đó là chuyện đương nhiên.

Diệp Mặc mỉm cười, hắn há có thể để chuyện ơn huệ cho Vị Phong tiên đế làm. Hắn tuy chưa tính là loại người âm mưu, nhưng cũng không phải là loại dễ dàng bị người mưu hại như vậy.

Nhìn đám người chen chúc xô đẩy trước mặt, Diệp Mặc bỗng nhiên phi thân đứng trong không trung chắp tay nói:

- Các vị an tâm đi, những người hôm nay tới đây đều là anh tài của Tiên Giới, ta chỉ đơn giản nói mấy câu.

Vị Phong tiên đế thấy Diệp Mặc chủ động đứng ra nói chuyện, trong lòng lại thở dài, y biết muốn khiến cho ân huệ này của Diệp Mặc không được mọi người thừa nhận là không thể nào rồi. Lúc trước y cũng không nhắc tới tên Diệp Mặc, không ngờ Diệp Mặc vậy mà lại chủ động tự mình đứng ra nói một phen.

Rất nhiều tiên nhân không biết chuyện đều nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, không biết Vị Phong Đại Đế ở đây, Diệp Mặc chỉ là một tông chủ tầm thường của Hạ Thiên Vực vì sao dám đứng ra nói chuyện.

- Lối vào Bí Cảnh này bị trận pháp khóa trái, đúng là rất khó mở ra. Nếu như không phải là vì ta đã từng thấy loại trận pháp tương tự như thế này trong một quyển sách cổ về trận pháp, ta cũng không mở ra được...

Lời nói của Diệp Mặc lập tức gây ra một chút nhiễu loạn, phần lớn mọi người đều không nghĩ tới, trận pháp này đúng thật là do Diệp Mặc mở ra.

Vô Ảnh hắc hắc nói:

- Ta đã nói trận pháp này là do lão đại mở ra mà, có mấy bọn ngu dốt không biết gì còn không tin, nói ta ăn nói ngông cuồng gì đó, ta nhổ vào. Đúng rồi, Bắc Vi lúc trước cô nói với tôi cái câu dài dài ngắn ngắn gì đó kia nói như thế nào vậy? Tôi lại quên mất rồi.

- Là tóc dài kiến thức ngắn.

Đường Bắc Vi bất đắc dĩ nói, tại Tiên Giới những lời này căn bản là không đứng vững được, rất nhiều người đàn ông cũng là tóc dài phất phơ, nhưng cô nói quen rồi, lúc nói chuyện huyên thuyên trời đất với Vô Ảnh theo bản năng thì nói ra thôi, Vô Ảnh còn hỏi cả buổi, cô lại không tin là Vô Ảnh đã quên.

Vô Ảnh giật mình nói:

- Đúng đúng, là phụ nữ tóc dài kiến thức ngắn.

Sắc Hà tiên vương sắc mặt càng thêm khó coi, y chính là cả đầu tóc dài bồng bềnh, nhưng y không ngờ trận pháp này thật sự là do Diệp Mặc mở ra. Lúc trước y lại mỉa mai Vô Ảnh và Diệp Mặc ngay trước mặt rất nhiều người nữa chứ, bây giờ không ngờ tới theo đó hứng lại toàn bộ rồi.

Diệp Mặc lấy tay phẩy phẩy xuống nói:

- Đương nhiên, ta có thể mở ra cái trận pháp khóa trái này, là không thể thiếu sự hỗ trợ của rất nhiều Tiên đế. Không có mấy Tiên đế ở đây toàn lực tìm ra cánh cửa của lối vào Bí Cảnh, loại trừ hết những che đậy ngoài cửa, ta cũng không thể mở ra trận pháp khóa trái của Bí Cảnh nhanh như vậy.

Quả nhiên sau khi Diệp Mặc nói xong câu đó, hơn mười Tiên đế chung

quanh sắc mặt lập tức dễ nhìn hơn rất nhiều. Dù sao bọn họ cũng có giúp một chút mà, Diệp tông chủ này cũng gọi là biết ăn nói. Tiên Giới đến tiên đế, cái họ muốn chính là chứng đạo, còn nữa chính là thanh danh.

Còn lại đều là những thứ phù phiếm thôi, thanh danh càng lớn cống hiến càng nhiều, lợi ích cũng càng nhiều. Nếu không thì trong những trường hợp đứng trước công chúng, một số Đại Đế cũng không muốn tham gia.

Chứng đạo không chỉ là một lòng tu luyện mới có thể hoàn thành, tham gia các loại hoạt động, đối với chứng đạo bản thân không hề bị bất kỳ ảnh hưởng gì, ngược lại còn có thể lĩnh ngộ được nhiều thứ hơn.

Thấy tất cả mọi người đều đã biết là mình có giúp đỡ rồi, Diệp Mặc cũng không nhiều lời, chỉ lấy ra một tấm ngọc bài nói:

- Vì muốn hoàn toàn loại trừ trận pháp khóa trái, lại cần sau hai tháng nữa, ta nghĩ hai tháng sau, Bí Cảnh sẽ đóng cửa, còn tiến vào Bí Cảnh gì nữa? Đối với những người có mặt ở đây mà nói, chỉ cần đi vào Bí Cảnh là được rồi, có phá trận pháp hay không cũng không sao cả. Cho nên ta đưa ra một biện pháp, ta luyện chế ra mấy vạn tấm ngọc bài phá trận, chỉ cần có một tấm ngọc bài này là có thể tiến vào Bí Cảnh. Mọi người sau khi tiến vào Bí Cảnh rồi, cái ngọc bài này sẽ tự động vỡ vụn.

- Rất cảm ơn Diệp tông chủ.

Lần này tiếng cảm ơn ở lối vào Bí Cảnh đều rất chỉnh tề, cho thấy loại cảm ơn này là xuất phát từ đáy lòng của mọi người.

Tuy đa số tiên linh thảo đào được khi tiến vào Bí Cảnh phải thuộc về tông môn, nhưng mình cũng sẽ lấy được một phần không nhỏ, một phần này sẽ trở thành tài nguyên sau này. Một khi không vào được Bí Cảnh, thì cơ duyên và tài nguyên gì cũng đều không có. Diệp Mặc phá trận pháp, có thể tiến vào Bí Cảnh, đương nhiên phải cảm ơn.

- Được, bây giờ ta đứng ở chỗ lối vào Bí Cảnh này, cứ mỗi 100 người

cùng lúc tiến vào, ta sẽ đưa ngọc bài đến tận tay các vị.

Diệp Mặc nói xong tiện tay cầm lên một tấm ngọc bài lại bổ sung một câu:

- Đúng rồi, quên nói cho mọi người một việc, ta là một Tông sư tiên đan cấp tám, hai tháng sau Bí Cảnh mở ra, ta sẽ ở bên ngoài Bí Cảnh dùng tiên đan và tiên tinh đổi lấy tiên linh thảo. Chỉ cần ngươi có tiên linh thảo, có thể đổi được bất kỳ loại tiên đan gì từ cấp chín trở xuống ở chỗ ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1918

Tuyệt Tiên Cung, Cốt Tiễn

Nếu như nói câu nói trước đó của Diệp Mặc chỉ là muốn tất cả mọi người cảm kích và muốn tiến vào nhanh một chút, thì câu nói sau cùng của Diệp Mặc quả thực là một quả bom tấn ném vào giữa đám đông. Tuy rằng trước đó Diệp Mặc cũng đã quảng cáo rồi, nhưng ở đây cũng có rất nhiều thương hội muốn thu mua Tiên linh thảo, cũng không phải chỉ có một mình Diệp Mặc, cho nên ai lại thừa thời gian đi xem từng cái biển quảng cáo chứ.

Thực tế thì ở Tiên Giới này Tiên linh thảo không phải là thứ khó kiếm được nhất, vì tuy là Tiên linh thảo cao cấp rất quý hiếm, nhưng dù sao thì cũng có thể tìm được. Đối với Tiên Giới mà nói, thì thứ khó có thể có được nhất chính là Tiên đan cao cấp.

Hiện tại Diệp Mặc nói dùng Tiên đan để đổi lấy Tiên linh thảo, thì lập tức đã khiến những tên Đại La Tiên cùng Tiên Vương phải động tâm. Một số người còn hận không thể lập tức tiến vào 'Bí cảnh' dốc sức liều mạng mà thu thập Tiên linh thảo, sau đó đi ra ngoài đổi lấy Tiên đan của Diệp Mặc.

Những tông môn và một vài thương hội xung quanh cũng chỉ có thể im lặng lắc đầu. Tuy cũng có một số thương hội cùng Đế tông dẫn theo tông sư Tiên đan bát phẩm đến, nhưng không thể nào quảng cáo một cách quang minh chính đại như Diệp Mặc được, càng không dám tuyên bố rằng có thể đổi lấy bất cứ loại Tiên đan nào từ Tiên đan cấp chúi trở xuống như Diệp Mặc. Luyện đan cũng có tỷ lệ, ai mà biết được một lò có thể luyện chế thành công được mấy viên chứ? Việc mấy lô đan dược bị hủy hết trong việc luyện đan cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Mặc kệ mọi người nghĩ gì, nhưng hiện tại nhóm người thứ nhất đã tiến

đến lối vào 'Bí cảnh'. Còn Diệp Mặc lại đưa chính xác 100 miếng ngọc bài đến tay của 100 người kia.

Theo nhóm thứ hai tiến vào, thì nhóm thứ ba liền nhao nhao tiến tới. Ngọc bài Diệp Mặc đưa ra cũng không hề gián đoạn chút nào, mỗi lần trăm người không một ai thiếu sót. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, thì đã có mấy ngàn người tiến vào.

- Diệp Mặc, vì sao đệ tử của Cửu Kiền Đế tông ta lại không được phát ngọc bài?

Trí Tông Tiên Đế thấy vài tên đệ tử của Cửu Kiền Đế tông không được Diệp Mặc phát ngọc bài, thì lập tức tức giận hỏi một câu.

Diệp Mặc dứt khoát dừng lại việc cấp phát ngọc bài, thản nhiên nói:

- Ta không dám phát ngọc bài cho Cửu Kiền Đế tông của ngươi.

Trí Tông Tiên Đế thấy Diệp Mặc nói với vẻ yếu thế, thì giọng nói càng trớ nên âm lãnh:

- Có gì không dám? Ta muốn tìm ngươi, thì đã sớm tìm ngươi rồi, sao có thể chờ tới bây giờ. Ta không đi tìm ngươi, đã nói rằng sự kiện đó ta không thèm để ý.

Tên Trí Tông Tiên Đế này quả thật là da mặt dầy. Diệp Mặc khinh thường:

- Ngươi không để ý, nhưng mà ta để ý. Mặc Nguyệt Tiên tông ta cũng không phải là tông môn không có mặt mũi. Đệ tử của ngươi hủy trận pháp của ta, bổn Vương còn phải chủ động luyện chế ngọc bài để bợ đít ngươi chắc? Lão tử còn chưa đến mức hèn mạt như thế!

Nếu như mấy câu đầu Diệp Mặc nói còn tính là khách khí, thì những câu sau gần như đã là giẫm thẳng lên mặt Trí Tông Tiên Đế rồi.

- Được, bổn Đế liền tới thử một chút xem ngươi có phải là hèn mạt như vậy hay không?

Trí Tông Tiên Đế là một Tiên Đế đỉnh, bị một tên Tiên Vương trung kỳ chỉ thẳng vào mũi mà nói như vậy, thì đâu còn có thể chịu được nữa. Những lời này nói xong thì đã lập tức chuẩn bị lấy pháp bảo của mình ra.

Diệp Mặc liền ôm quyền nói với mọi người xung quanh:

- Tất cả mọi người đã nhìn thấy rồi chứ, không phải là ta chủ động tìm việc trì hoãn mọi người tiến vào 'Bí cảnh', mà là có người cho rằng thần thông của mình cái thế, muốn giáo huấn ta. Bất quá ta thì lại chẳng sợ cái thần thông cái thế ấy. Muốn giáo huấn ta, thì ta xin được tiếp.

- Trí Tông huynh dừng tay.

- Trí Tông Tiên Đế bớt giận.

- Trí Tông…

Diệp Mặc vẫn chưa lấy Tử đao của mình ra, nhưng thanh âm khuyên bảo Trí Tông Tiên Đế đã vang lên không dứt. Tất cả các tông chủ của các đại tông môn cùng các Tiên Đế đều nhao nhao tiến lên yêu cầu Trí Tông Tiên Đế dừng tay.

Điều này là hiển nhiên thôi. Hiện tại 'Bí cảnh' đã mở ra, như vậy thì khi Diệp Mặc và Trí Tông Tiên Đế đánh nhau, người còn lại sao có thể tiến vào được? Cho dù là có thể tiến vào, thì cũng phải chờ hai người họ đánh nhau xong đã, vậy thì lại càng mất thời gian. 'Bí cảnh' vừa mới mở ra, cho nên đương nhiên là đi vào càng sớm thì càng tốt.

Nếu như bản lãnh của Diệp Mặc không cao, và Trí Tông Tiên Đế có thể tiện tay là giết Diệp Mặc thì cũng thôi, chỉ cần đoạt lấy ngọc bài của hắn là được. Nhưng bản lãnh của Diệp Mặc lợi hại thế nào chứ? Trí Tông Tiên Đế cùng với Diệp Mặc đánh nhau thì căn bản không phải là chút thời gian có thể kết thúc được.

Trí Tông Tiên Đế thấy như vậy, thì sắc mặt lập tức trầm xuống. Y lúc này đã biết rằng một khi đánh nhau, thì căn bản là sẽ không có người nào nguyện ý đứng ra giúp cả.

Sau khi hiểu được đạo lý này, thì Trí Tông Tiên Đế lập tức hừ lạnh một tiếng:

- Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào?

Một số Tiên Đế đứng ngoài lúc này đã hiểu được, lý do mà Diệp Mặc luyện chế ngọc bài có ít nhất là hai điểm đã rõ ràng. Thứ nhất chính là để cho các Đế tông phải nhận một ân tình của hắn, thứ hai chính là giáo huấn Cửu Kiền Đế tông. Còn có mục đích nào khác nữa không, thì hiện tại còn chưa rõ ràng.

Ta muốn thế nào? Là ai động vào trận pháp của ta, thì đưa y tới đây.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng rồi nói, sau đó lại nói với Vô Ảnh:

- Vô Ảnh, chuẩn bị ăn điểm tâm.

Vô Ảnh đã sớm vội vã chạy tới, khóe miệng chầy đầy nước miếng nhìn chằm chằm vào Sắc Hà Tiên Vương của Cửu Kiền Đế tông.

Động tác này của Vô Ảnh thì đừng nói là Sắc Hà Tiên Vương phải tức giận đến phát run, mà ngay cả Trí Tông Tiên Đế cũng tức giận vô cùng.

Trong lòng Thông Chấn Tiên Đế của Nguyệt Thành Đế tông lúc này thầm cảm thán rằng Diệp Mặc quả nhiên là người không đắc tội được. Lúc này mới qua bâu lâu, nhưng sự báo thù đã lập tức được bắt đầu rồi. Trước đó hắn nói rằng cho dù là không đi nhận tội, hắn cũng không so đo, nhưng quả nhiên là không thể nào tin tưởng được.

Tất cả mọi người đều giật mình. Khó trách vì sao mà Diệp Mặc không đi tìm Cửu Kiền Đế tông, hóa ra mỗi thời khắc hắn đều muốn trả thù đấy. Diệp Mặc đúng là muốn biểu hiện ra ngoài cho tất cả đều thấy rằng không ai có

thể đắc tội với hắn được. Nếu như lúc này hắn nhịn, thì tuyệt đối là sẽ có lúc khác, có lần thứ nhất, thì sẽ có lần thứ n. Tại Tiên Giới, thì loại chuyện này tuyệt đối là không thể nào nhẫn nhịn được. Lúc trước hắn không tiêu diệt Tiên Khuyết Thương Hội, thì Mặc Nguyệt Tiên tông của hắn sẽ có chỗ đứng ở đây sao?

- Nằm mơ...

Trí Tông Tiên Đế quát lạnh một tiếng, không thèm để ý tới lời khuyên can của những người khác nữa. Một thanh trường cung màu vàng lập tức hiện ra ở trong tay y. Sau một khắc, thì một mũi 'Cốt tiễn*' màu vàng cũng hiện ra bên tay kia của y.

(*Mũi tên làm bằng xương)

Cung còn chưa kéo ra, thì khí tức đáng sợ tê thiên liệt địa đã bắt đầu nổi lên. Giờ khắc này Diệp Mặc cũng cảm giác được một loại nguy hiểm cực độ đang vây quanh mình. Mỗi tấc trên da thịt hắn cũng cảm giác được sự lạnh lẽo, từng cảm giác khó chịu bực bội liên tiếp sinh ra trong lòng hắn. Gần như tùy thời là hắn có thể biến thành vong hồn dưới mũi 'Cốt tiễn' màu vàng kia.

- Vô Ảnh, đưa Bắc Vi đi xa một chút.

Sau khi nói xong thì Diệp Mặc cũng lập tức lấy ra Từ đao của mình. 'Bát cực già đỉnh' cũng xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn.

'Bát cực già đỉnh' của hắn sau khi bị hư hao, hắn đã tu bổ nó lại trở thành một Tiên khí cực phẩm. Thực ra vẫn chưa hoàn toàn tu bổ được, nhưng dưới loại cung tiễn đáng sợ kia, thì hắn không dám có nửa phần sơ ý nào.

- Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung...

Vài tên Tiên Đế kinh hãi kêu lên, hiển nhiên là họ đã biết được đại danh của cây cung kia.

- Đúng thế, chính là Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung.

Trí Tông hừ lạnh một tiếng, sau đó đưa mũi 'Cốt tiễn' màu vàng kia lên dây cung, đồng thời đại cung màu vàng trong tay cũng được kéo ra.

Giờ khắc này không gian trong vòng ngàn dặm xung quanh đã hoàn toàn bị cây đại cung kia khiến cho hỗn loạn, dường như Trí Tông Tiên Đế kéo ra không phải là đại cung, mà chính là cả bầu trời xanh vậy, muốn đem toàn bộ sát cơ trong không gian này tụ tập lại bắn ra trong một phát này.

Không gian xung quanh lập tức trở nên âm trầm, thậm chí ngay cả ánh nắng trong sáng của bầu trời cũng bị loại sát khí kia kéo mây đen tới ngăn trở lại. Người xem xung quanh đã sớm lùi ra thật xa. Bọn họ căn bản cũng không dám dùng thần thức để xem, vì biết rằng khi đối mặt với loại uy thế của cây cung này, thì chỉ sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.

Diệp Mặc cho dù là có bản lãnh thông thiên, thì không chết cũng sẽ phải trọng thương. Mà một khi trọng thương trước mặt một tên Tiên Đế đỉnh phong, thì đâu còn lý do gì để giữ lại cái mạng nữa?

Sắc mặt Diệp Mặc vô cùng nghiêm túc. Không gian xung quanh hắn lúc này đã hoàn toàn bị cây đại cung màu vàng kia trói buộc lại, thậm chí là bao phủ toàn thân hắn. Nếu như không phải là hắn có 'Thần thức vực', cùng với Lĩnh vực Tiên Tôn cực kỳ cường hãn, thì lúc này hắn ngay cả động một cái thôi cũng không thể được.

Lúc này trong lòng Diệp Mặc vô cùng rõ ràng. Hắn không có cách nào để tránh thoát một mũi tên này. Điều hắn muốn bây giờ chính là lợi dụng sau khi đối phương bắn ra một tên này, thì hắn sẽ liều mạng chịu thương tích, nhưng cũng sẽ để cho Trí Tông Tiên Đế phải nuốt trở về. Dù là phải xuất ra cả Hạo Thiên cổ, thì hắn cũng sẽ không tiếc.

Hạo Thiên cổ là đồ vật của Hạo Thiên Đại Đế, cho nên không phải là trường hợp vạn bất đắc dĩ, thì hắn sẽ không lấy ra sử dụng.

- Trí Tông huynh, không thể bắn ra một mũi tên này. Nơi này là lối vào 'Bí cảnh', một khi huynh bắn mũi tên này ra, thì không gian nơi này thậm

chí sẽ bị sập xuống, 'Bí cảnh' cũng sẽ biến mất theo đó.

Lúc này có một tên Tiên Đế ở bên lo lắng mà khuyên bảo.

- Đúng thế, Trí Tông huynh. Sau khi Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung bắn ra, thì ở đây sẽ có bao nhiêu đệ tử tu vi Tiên Vương trở xuống phải chết đây?

Đối diện với mấy lời khuyên bảo của các Tiên Đế kia, thì Trí Tông cũng không có chút cảm giác nào, hoặc có thể nói rằng y căn bản là không nghe thấy. Cho tới nay vẫn luôn luôn cường thế, tại Tiên Giới là một tồn tại nhất ngôn cửu đỉnh. Cho dù là mấy tên Đại Đế cũng phải để mặt mũi cho y. Chính vì sự kiêu ngạo này, cho nên y mới khinh thường việc phải đi xin lỗi một tên Tiên Vương như Diệp Mặc.

Y cho rằng y không đi gây sự với Diệp Mặc, đã là cho Diệp Mặc mặt mũi cực lớn rồi. Nhưng không ngờ Diệp Mặc lại không thừa nhận sự rộng lượng của y, hơn nữa còn dám trước mặt mà mỉa mai, thì y sao có thể nhịn được nữa?

Với y mà nói, thì đây quả thực là chà đạp vào tôn nghiêm của y rồi. Chà đạp thẳng vào tôn nghiêm của một Tiên Đế cao cấp, cho nên nếu như tùy tiện mà bỏ qua chuyện này, thì sau này y còn lập uy thế nào được nữa?

Vị Phong Tiên Đế không hề đứng ra khuyên bảo. Y quyết định rằng ngay khi Trí Tông Tiên Đế bắn trúng Diệp Mặc, thì y sẽ lập tức ra tay với Diệp Mặc. Y tuyệt đối sẽ không để Diệp Mặc cho Trí Tông Tiên Đế xử lý. Bí mật trên người Diệp Mặc nhất định là rất nhiều, cho nên Vị Phong y sao có thể buông tha được? Vốn là y định sau này chậm rãi mà chế trụ Diệp Mặc, nhưng hiện tại đã có Trí Tông Tiên Đế làm chim đầu đàn, vậy thì y cũng chỉ có thể làm một tên ngư ông vậy.

Thấy rằng đã không có cách nào khuyên bảo Trí Tông Tiên Đế nữa, thì những Tiên Đế còn lại lập tức lùi ra phía sau. Những Đại La Tiên cùng Tiên Vương thì đã sớm tránh đi thật xa rồi, không một ai dám đối mặt với khí thế của một mũi tên kia cả.

Vô Ảnh càng nhanh chóng đưa Bắc Vi đến một chỗ thật xa, sau đó lại đem Bắc Vi giao cho Mịch Vân Thánh Nữ của Phiêu Miễu Tiên Trì rồi quay trở lại. Sự lợi hại của Trí Tông nó cũng đã cảm thụ được. Cũng không phải là do tên Trí Tông Tiên Đế kia lợi hại thế nào, mà là do cái cây cung kia của y quá mức đáng sợ.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào mũi tên màu vàng kia của Trí Tông Tiên Đế, 'Thần thức vực' cùng Lĩnh vực cũng không tùy ý khuếch tán ra mà chỉ tạo thành một đường thẳng tắp, chậm rãi vươn dài ra. Lúc này thì hắn chẳng thể làm được gì, chỉ có thể lấy tĩnh mà chế động.

Đối phương đã kéo Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung ra, nhưng hiện tại vẫn đang tụ tập sát cơ, chưa bắn mũi tên kia ra, và cũng là đang cố gắng tìm sơ hở, chờ thời cơ. Một khi tinh thần của y có một chút nào đó phân tâm, thì mũi 'Cốt tiễn' như ngọn châm của một con ong vàng kịch độc sẽ trực tiếp xuyên thấu tới.

Dưới sự tụ tập sát cơ khủng bố, một mảnh không gian vốn bừng bừng sinh cơ lập tức trở thành một vùng tử địa. Bốn phía không hề còn chút sự sống nào. Mảnh không gian tử địa này cùng với sát cơ xung quanh hình thành sát thế, điên cuồng tụ lại.

Lúc này đầu óc Diệp Mặc ngược lại trờ nên cực kỳ kỳ ảo, trong mắt của hắn không còn tồn tại bất cứ thứ gì khác. Tất cả mọi vật xung quanh cùng với sự sống hay cái chết, đều không có bất cứ quan hệ nào với hắn cả. Trong mắt hắn lúc này, chỉ còn có mũi 'Cốt tiễn' kia, một mũi 'Cốt tiễn' màu vàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1919

Một Mũi Tên Đáng Sợ

Cường đại áp lực càng ngày càng tăng, thế nhưng Trí Tông Tiên Đế sau khi động thủ lại cùng trước hoàn toàn bất đồng, trở nên tĩnh táo mà băng hàn. Mũi tên màu vàng mũi tên kia chỉ là tập trung vào Diệp Mặc, làm cho cái loại này áp lực càng ngày càng tăng, mũi tên lại không chút sứt mẻ.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn biết tiếp tục như vậy thời gian càng lâu, đối phương tụ tập sát thế càng cường đại, đối với hắn cũng càng bất lợi. Nếu mà lại có một lần cơ hội, hắn kiên quyết không làm cho đối phương lại kéo cung.

"Bản vương liền muốn giết ngươi." Vừa lúc đó, một trận cười to truyền đến, rõ ràng cho thấy Sắc Hà Tiên Vương thanh âm, Diệp Mặc theo bản năng dọc theo địa phương phát ra âm thanh nhìn sang.

Trí Tông Tiên Đế cười lạnh một tiếng, cơ hồ là ngay trong giây phút Diệp Mặc ý thức được phải chạy, màu vàng mũi tên đã rời dây cung ra.

Đồng thời trong lòng hắn thầm khen tên đệ tử này cơ linh, dĩ nhiên biết tìm cơ hội.

Kim sắc mũi tên cực nhanh bắn ra, trong nháy mắt đã đem sớm đã mang tất cả tới được phong vân sát thế toàn bộ cuốn lên, phá vỡ hư không đánh phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại thật dài thở dài một hơi, hắn sớm đang đợi cái này một mũi tên bắn ra, một mũi tên này không bắn ra trước đối với hắn có vô tận uy hiếp, thế nhưng đã bắn ra sau, cái loại này giữ tại uy hiếp đã biến thành

không thể chống đỡ sát khí.

Hắn một mực tìm lý do Trí Tông Tiên Đế bắn ra một mũi tên này, Sắc Hà Tiên Vương câu nói kia đã cho hắn đáp án. Hắn tin tưởng Vô Ảnh, Vô Ảnh sẽ không giả dối, tuyệt đối sẽ không để cho Bắc vi rơi vào nguy hiểm. Sở dĩ Sắc Hà Tiên Vương cười to sau, hắn lập tức liền quay đầu, đồng thời Ngũ Lôi Thương Sát đã tế xuất.

Nếu như nói từ thời gian bắt đầu mà nói, Diệp Mặc tế xuất Ngũ Lôi Thương Sát so với Trí Tông Tiên Đế buông ra dây cung còn phải sớm hơn trong chốc lát.

Bất quá chỉ chốc lát đã là đủ rồi, kim sắc mũi tên tốc độ coi như là Diệp Mặc thần thức cũng chỉ có thể bắt lấy đến một tia vết tích, mà hắn Ngũ Lôi Thương Sát tốc độ nhanh hơn nữa, cũng không hơn đối phương mũi tên.

Màu vàng mũi tên một bắn ra, liền cuốn lên không gian phong vân sát thế, loại này sát thế bị Diệp Mặc thần thức vực cùng Tiên Tôn lĩnh vực vừa che đỡ, nhất thời chậm chạp một chút. Bất quá cũng chỉ có một chút mà thôi, cái này một chút thời gian trôi qua, chi kia mũi tên lần thứ hai khôi phục tốc độ trong nháy mắt khóa trụ Trí Tông Tiên Đế cùng Diệp Mặc xung quanh đó hư không không gian.

Ở lúc kim sắc mũi tên sát khí đã rõ ràng khóa được Diệp Mặc, thứ nhất lôi thương ở trên hư không giữa đột ngột xuất hiện, nghênh hướng sát ý bàng bạc mũi tên trước.

"Xuy xuy…Ầm.."

Đáng sợ chói tai âm hưởng nổ tung ra, lôi thương, mũi thương đánh trúng màu vàng mũi tên, lại bị mũi tên ở chính giữa phá vỡ. Tại đây chói tai âm thanh, màu đen lôi quang bốn phía, Diệp Mặc cái này lôi thương dĩ nhiên đảo mắt đã bị hoàn toàn vỡ ra đến tiêu tán không còn.

Diệp Mặc Ngũ Lôi Thương Sát xa xa không chỉ là này 1 lôi thương, hắn

có 5 nhánh lôi thương. Thứ nhất lôi thương bị màu vàng mũi tên vỡ ra, thứ hai hắc sắc lôi thương đã lần thứ hai đánh vào màu vàng mũi tên.

Xuy xuy xé rách thanh âm liên miên bất tuyệt, không gian chung quanh run rẩy, không ngừng rung động, một tia nứt xuất hiện, cắn nuốt lĩnh vực cùng thần thức.

Chỉ là 1 khoảng cách thời gian, Diệp Mặc ngũ nhánh lôi thương liền toàn bộ bị cái này màu vàng mũi tên đánh vỡ ra.

"Ầm!" ở xé rách 5 nhánh lôi thương, màu vàng mũi tên hoàn toàn đánh vào trên Diệp Mặc Bát Cực Già Đỉnh, Bát Cực Già Đỉnh phát sinh một tiếng thanh thúy 'Răng rắc' thanh âm, mũi tên vừa chậm lại, vẫn như cũ xuyên qua Bát Cực Già Đỉnh bắn trúng Diệp Mặc bờ vai, mang theo một tia huyết vụ. Bất quá lúc này màu vàng mũi tên thế đi đã hoàn toàn tiêu tán, trong nháy mắt cắm ở Diệp Mặc giữa vai, nhưng không cách nào đem Diệp Mặc đã tu luyện tới Tiên Thần Thể trung kỳ thân thể làm nổ tung.

Tình huống hết thảy chỉ là nháy mắt mắt thời gian cũng chưa tới liền hoàn toàn kết thúc, mà Diệp Mặc lập tức ở ngay thân thể mình mũi tên đánh lên vài đạo cấm chế, sau đó căn bản không quản hõm vai còn cắm màu vàng mũi tên, Tử Đao đã tế xuất, đem còn chưa tiêu tán không gian sát thế lại một lần nữa tụ lại đứng lên, bổ về phía Trí Tông Tiên Đế.

Đem mũi tên đánh lên cấm chế, Ở lúc Trí Tông Tiên Đế bắn ra một mũi tên này lần nữa, hắn liền thọt ngay. Diệp Mặc há có thể buông tha cơ hội như thế, đao đạo thần thông Liệt Ngân đã phách không đánh ra.

Lúc Vô Ảnh chạy đến, màu vàng mũi tên đã cắm vào Diệp Mặc trên người, nó không chút do dự một ngụm cắn tới.

Trí Tông Tiên Đế thấy Diệp Mặc ngũ lôi thương dĩ nhiên có thể đúng lúc ngăn trở màu vàng mũi tên, cũng là cả kinh, nhưng hắn tịnh không lo lắng, Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung bắn ra mũi tên vẫn chưa có người nào có thể ngăn lại.

Quả nhiên sau một khắc màu vàng mũi tên liền phá vỡ Diệp Mặc ngũ lôi thương cùng to lớn đỉnh, trực tiếp bắn trúng Diệp Mặc bờ vai.

Lúc Trí Tông Tiên Đế thấy rõ ràng màu vàng mũi tên chẳng những không có nổ tung Diệp Mặc thân thể, trái lại cắm ở Diệp Mặc trên người, thì lập tức cũng biết không tốt, hắn không chút do dự lần thứ hai lấy ra 3 cây kim sắc tên dài trong nháy mắt bắn đi ra ngoài.

Lúc này Diệp Mặc Liệt Ngân đã bổ ra, khi hắn thấy Trí Tông Tiên Đế dĩ nhiên lần thứ hai lấy ra 3 mũi tên vàng, trong lòng nhất thời trầm xuống. Cái này mũi tên lợi hại, hắn sớm đã biết, nếu mà lại xuất hiện 3 cây, hắn chỉ có thể chờ chết.

Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh thì biết hắn lo lắng hoàn toàn là dư thừa. Cái này 3 mũi tên màu vàng thoạt nhìn cùng thứ nhất kim sắc mũi tên không sai biệt lắm, trên thực tế cái loại này đáng sợ uy thế cùng khí tức ngay cả mũi tên thứ nhất một phần trăm cũng không bằng.

Cái này 3 mũi tên đúng là phỏng chế, Diệp Mặc trước tiên liền cho ra cái kết luận này, Liệt Ngân thần thông càng mang theo hư không vết tích, xuyên không gian bổ xuống tới. Cũng trong lúc đó, Diệp Mặc Liệt Không quyền cũng đánh ra.

Diệp Mặc lúc này đối với Liệt Không lý giải không giống như trước nữa, là chính là chín đạo hư không sát khí, mà là tâm tùy ý đi, xung quanh vốn là bị Liệt Ngân đao mang mang ra khỏi một đạo tử mang dấu vết không gian, lần thứ hai bị ba đạo không gian sát thế mang theo tất cả.

"Rầm rầm ầm..."

Liệt Không cùng Trí Tông Tiên Đế phía sau tam mũi tên hoàn toàn đánh vào nhau, huyết vụ lần thứ hai bay ngang, xung quanh bị loại này to lớn xé rách hoàn toàn đánh thành mảnh nhỏ cùng hư vô. Còn lại hơn mười tên Tiên Đế đúng lúc chạy tới, ngăn cản tranh đấu tiên nguyên ba động.

Thấy Diệp Mặc dĩ nhiên dùng quyền đầu cứng đánh tan mũi tên của mình, kết quả cũng chỉ là mang theo một ít huyết vụ, Diệp Mặc quyền đầu cũng không có nửa phần dấu hiệu bị hủy nát. Trí Tông Tiên Đế trong lòng đồng dạng là trầm xuống, hắn giờ mới hiểu được trước Diệp Mặc vì sao có thể không bị mũi tên xé nát. Thì ra hắn dĩ nhiên là Tiên Thần Thể luyện thể tiên nhân, loại đáng sợ này tu vi, hơn nữa loại đáng sợ này luyện thể, thảo nào Vị Phong Tiên Đế kiêng kỵ hắn.

Trí Tông Tiên Đế đang muốn ngăn trở Diệp Mặc Liệt Ngân, cũng cảm giác được mình chung quanh lĩnh vực nhất thanh thúy hưởng, không tốt, lĩnh vực của mình dĩ nhiên xuất hiện kẽ hở.

Ở Vô Ảnh cắn phá Trí Tông Tiên Đế lĩnh vực đồng thời, Diệp Mặc Liệt Ngân bỗng nhiên gia tốc, thật dài tử vết đao mang xẹt qua hư không, đã rơi xuống.

Trí Tông Tiên Đế căn bản cũng không có nghĩ đến Diệp Mặc có thể bằng vào nắm tay đánh vỡ ra hắn về sau 3 mũi tên, nếu mà hắn sớm biết, hắn tuyệt đối sẽ không dùng tam mũi tên đối phó Diệp Mặc, mà là nghĩ biện pháp ngăn trở Diệp Mặc Liệt Ngân thần thông.

Lúc này Trí Tông Tiên Đế cũng vô pháp hối hận, trong tay Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung đã ầm ầm đánh ra.

"Keng..."

Đao mang bổ vào teen Trí Tông Tiên Đế Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung, nhất thời tử quang văng khắp nơi, sát thế trong nháy mắt này liền tràn ngập ra.

Liệt Ngân đao mang bị Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung đánh 1 cái, nhất thời văng ra, từ Trí Tông Tiên Đế trên cánh tay xẹt qua.

Huyết vụ phún ra đồng thời, Trí Tông Tiên Đế đã đứt rời 1 cánh tay, mà Diệp Mặc lại cũng không có cùng Trí Tông Tiên Đế cướp đoạt cánh tay kia,

hắn chỉ là làm một việc, đoạt lại Trí Tông Tiên Đế Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung.

Cái cung này uy hiếp đối với hắn thật sự là quá lớn, nếu có cái vài cái đồng dạng mũi tên, coi như là hắn tấn cấp Tiên Đế, dưới tại đây loại cung, cũng không có nửa phần chủ động. Dùng hắn tu vi bây giờ, hắn cho rằng coi như là trước mặt Tiên Đế sử dụng kim trang thế giới, cũng sẽ không có người có thể phát hiện. Trên thực tế các Tiên Đế khác chỉ là thấy Diệp Mặc thu hồi Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung cùng trên người hắn liền màu vàng mũi tên, đều cho rằng Diệp Mặc đúng là thu vào giữa nhẫn, đúng là không có ai biết, Diệp Mặc đem hai thứ đồ này thu vào kim trang thế giới.

Thu hồi cái này Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung xong, Diệp Mặc mới thở dài một hơi, hắn xuất đạo đến nay, cái này Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung mang lại uy hiếp cho hắn đúng là lớn nhất. Hiện tại xong rồi, đồ đã đến trong tay của hắn, cả thiên vương lão tử cũng đều đừng mong lấy đi.

Bằng không loại đáng sợ này mũi tên thời thời khắc khắc uy hiếp hắn, hắn sẽ ăn ngủ không yên. Tuy rằng hắn không rõ Trí Tông Tiên Đế vì sao chỉ có một mũi tên, thế nhưng Diệp Mặc trong lòng cảm giác, loại này mũi tên tuyệt đối không chỉ một cây.

Đại chiến thời gian rất ngắn, dường như Diệp Mặc cùng Trí Tông Tiên Đế chỉ là tiếp xúc hai cái, sau đó đại chiến liền kết thúc. Bất quá chỉ cần nhìn hai người đại chiến địa phương, cũng biết trận này đại chiến tuy rằng ngắn, thế nhưng trong đó quá trình là cỡ nào thảm liệt.

Nếu mà không phải là còn lại Tiên Đế hỗ trợ che lại bí cảnh, nơi này sớm đã biến thành một mảnh phế tích, thậm chí ngay cả bí cảnh cửa vào đều bị đánh nát. Coi như là như vậy, hai người vừa rồi tranh đấu địa phương đã là một mảnh hư vô.

Vị Phong Tiên Đế không xuất thủ, sắc mặt hắn âm trầm không gì sánh được. Hắn đã xác nhận mình không đoán sai, Diệp Mặc thủ đoạn còn có thật nhiều, chỉ là không có thi triển ra mà thôi. Hơn nữa, hắn còn có một loại cảm

giác, chính là Diệp Mặc ngày hôm nay lúc cùng Trí Tông Tiên Đế tranh đấu, so với mấy ngày trước cùng hắn đánh một hồi, Diệp Mặc tu vi dường như lại có một ít đột phá.

Người này quá mức nguy hiểm, tu vi dĩ nhiên thời thời khắc khắc đều đang trong quá trình tăng lên, đây là Vị Phong Tiên Đế ý niệm duy nhất. Thế nhưng sau đại chiến Diệp Mặc vs Trí Tông Tiên Đế, căn bản cũng không có bị trọng thương, hắn chỉ có thể buông tha dự định vây công Diệp Mặc.

Trí Tông Tiên Đế đã đem cánh tay của mình nhặt về, sắc mặt có chút trắng bệch nhìn chằm chằm Diệp Mặc từng chữ nói: "Đem Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung trả lại cho ta, bằng không ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã sống trên thế giới này, ta sẽ đem của ngươi Mặc Nguyệt Tiên Tông nhổ cỏ tận gốc, chó gà không tha."

Diệp Mặc nhãn thần băng lãnh, hắn căn bản cũng không có trả lời Trí Tông Tiên Đế, lần thứ hai một bước đi lên, đồng thời lần thứ hai một quyền đánh ra. Hắn căn bản cũng không cần trả lời, hành động của hắn đã đại biểu cho đáp án...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1920

Kim Cốt Cửu Tiễn

Trí Tông Tiên đế có Tuyệt Tiên Kim cốt cung hắn cũng không sợ, lúc này Tuyệt Tiên Kim Cốt cung cũng đã bị hắn cướp được rồi, hắn làm gì còn sợ Trí Tông Tiên đế chứ?

Một sức nóng đáng sợ cuốn đến, Trí Tông Tiên đế lúc này mới tỉnh lại, nếu như Diệp Mặc sợ sự uy hiếp của gã, thì lúc trước cũng không động thủ với gã. Tuyệt Tiên Kim cốt Cung cũng không lấy được cái mạng của Diệp Mặc, hơn nữa Diệp Mặc còn có sự giúp đờ của Tiên yêu thú có thể cắn nuốt lĩnh vực kia, Trí Tông Tiên đế không ngờ lại có một cảm giác vô lực giống như Vị Phong tiên đế lúc trước.

Chỉ là vì Tuyệt Tiên Kim cốt cung quá quan trọng đối với gã, bất luận là ai cũng không thể cướp đi cây cung này trong tay gã, bản lĩnh của gã có một nửa tập trung tên Tuyệt Tiên Kim cốt cung này.

Khi một bức tường lửa màu xanh ập đến, Trí Tông Tiên đế lập tức thất thanh kêu: Thiên Hỏa thần thông?

Người có Thiên hỏa rất nhiều, nhưng có thể dùng Thiên hỏa thần thông cao cấp này thì lại cực kỳ hiếm. Trí Tông Tiên đế không kịp khiếp sợ Thiên hỏa thần thông kia của Diệp Mặc, thì một vòng Ly hỏa màu đen cũng được phóng tới.

Từng mảnh vân màu đen cuốn ra, muốn chặn lại bức tường lửa màu xanh này của Diệp Mặc. Vô Ảnh lại xông vào trong thiên hỏa đó, một miếng nuốt trọn. Vô Ảnh biết thiên hỏa dưới sự khống chế của lão đại, mình xông vào trong đó lão đại chắc chắn sẽ không để thiên hỏa thiêu đốt nó.

Diệp Mặc đương nhiên cũng không để thiên hỏa thiêu đốt Vô Ảnh, dưới bức tường thiên hỏa của hắn, Vô Ảnh cho dù ở trong đó cũng sẽ không có chuyện gì.

Thôn phệ thần thông?

Trí Tông Tiên đế phát hiện hắc vân mà vòng ly hỏa của mình phát ra cũng không chặn lại được thiên hỏa màu xanh của Diệp Mặc, cũng đã bị Vô Ảnh cắn mất một miếng lớn rồi, lập tức lại càng kinh hãi. Đây là yêu thú gì vậy? Chẳng những có thể cắn nuốt lĩnh vực còn có thể thôn phệ được thần thông nữa?

Không đợi Trí Tông Tiên đế đối phó với Vô Ảnh, bức tường lửa màu xanh thứ hai và thứ ba của Diệp Mặc cũng đã cuốn đến, phía sau dường như còn có bức tường thứ tư thứ năm nữa.

Trí Tông Tiên đế trong lòng trầm xuống, gã biết mình thua rồi. Thừa dịp bức tường lửa thứ hai và thứ ba còn chưa đến, gã còn có thể đi được, mau chóng đi, nếu không đến lúc đó thì cũng muộn rồi. Tuyệt Tinh Kim cốt Cung nhất định phải lấy về, cũng không phải bây giờ. Diệp Mặc và Tiên sủng của hắn hợp lại, một con cắn nuốt lĩnh vực và thần thông, còn một người thì điên cuồng dùng lĩnh vực và thần thông áp chế gã, khiến Trí Tông Tiên đế tức muốn thổ huyết.

Lúc này gã cũng không muốn ở lại trong này nữa, ngay lập tức, cũng đã xoáy lên một đường hào quang biến mất.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn cũng không ngờ Trí Tông Tiên đế lại có thể bỏ chạy, nếu như hắn biết, hắn chắc chắn sẽ dùng cách khác để giữ gã lại.

Nhưng Vô Ảnh thì lại đuổi theo, Diệp Mặc nhìn thấy Vô Ảnh đuổi theo, sợ Vô Ảnh thua thiệt, cũng đuổi theo sau.

Đừng nói là Diệp Mặc không ngờ, đến cả Vị Phong tiên đế cũng không

ngờ đến. Đại chiến này của Diệp Mặc và Trí Tông Tiên đế cùng lắm thế lực ngang nhau mà thôi, cho nên y không ra tay, cũng không chặn lại đại chiến của hai người họ. Vị Phong tiên đế cũng không chặn lại, thì càng đừng nói gì đến người khác dám cản.

Tất cả mọi người đều không ngờ một người nóng tính như Trí Tông Tiên đế, không ngờ lại có thể bỏ chạy, cái này hoàn toàn đối nghịch với bộ dạng lúc đầu của Trí Tông Tiên đế.

Trí Tông Tiên đế và Diệp Mặc nhanh chóng chạy ra khỏi Trát Khuê Tiên thành, sau khi hai người xông ra khỏi Trát Khuê Tiên thành, trong Trát Khuê Tiên thành lại lần nữa có một người đi ra theo, ba đường độn quang nhanh chóng biến mất.

Tốc độ của Vô Ảnh vô cùng nhanh, hơn nữa còn nhanh hơn tốc độ ban đầu. Độn thuật của Trí Tông Tiên đế mặc dù lợi hại, Vô Ảnh và Diệp Mặc không biết làm sao đuổi kịp gã cũng cố gắng tăng tốc. Diệp Mặc ngoài có thể Thuấn Di ra, còn có Thần khí hạ phẩm là Thời Không Toa.

Trí Tông Tiên đế nhìn thấy tinh huống này lập tức biết, không đánh một trận thì không xong rồi. Gã quyết định dừng lại, vòng ly địa của gã lại được lấy ra.

Chỉ là không đợi gã tấn công Diệp Mặc, một đường ánh sáng nhanh chóng tấn công về phía Diệp Mặc trước.

Lãng Huyễn sư đệ...

Trí Tông Tiên đế nhìn thấy Diệp Mặc bị đánh lén, lập tức nhận ra người đánh lén Diệp Mặc, sung sướng. Gã không cũng kịp ngẫm nghĩ nữa, vòng ly địa màu đen trong tay cũng đánh đến. Gã biết rõ sự lợi hại của Diệp Mặc, bây giờ có người đánh lén Diệp Mặc, gã cần phải nắm được cơ hội này.

Vô Ảnh mở rộng miệng hướng về phía vòng ly địa màu đen của Trí Tông Tiên đế mà cắn, Diệp Mặc lại đánh một quyền lên trên đường ánh sáng

đánh lén hắn kia.

Mấy tiếng răng rắc vang lên, người đánh lén hắn cùng với pháp bảo của y đồng thời bị một quyền của Diệp Mặc đánh bay.

Diệp Mặc trong lòng sợ hãi, người đánh lén hắn này rõ ràng là một Tiên đế hậu kỳ, làm sao có thể đơn giản như vậy bị một quyền của hắn đánh bay được? Một quyền hư không này của hắn mặc dù cũng là thần thông, nhưng lại loại kém nhất trong thần thông.

Lãng Huyễn coi chừng, người này là tu vi Tiên thần thể, hơn nữa...

Trí Tông Tiên đế cũng đã từng lĩnh giáo sự lợi hại của Diệp Mặc, bây giờ Lãng Huyễn Tiên đế bị Diệp Mặc đánh bay, gã ngược lại cũng không cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn vội vàng nhắc nhở một chút.

Nhưng câu này của gã mới chỉ nói được một nửa, thì lập tức lại sững người, ngay sau đó gã cũng không dám tin chi Lãng Huyễn sư đệ bị Diệp Mặc đánh bay nói:

Lãng Huyễn, sao anh lại ám toán tôi?

Lúc này Lãng Huyễn Tiên đế đánh lén Diệp Mặc mới dừng lại, sắc mặt bình thản nói: "Anh nói đi..."

Không, không ngờ là ngươi...

Trí Tông Tiên đế chỉ nói được vài từ, thân người gã liền nổ tung, đến nguyên thần cũng không còn nữa.

Gã tung hoành Tiên giới vô số năm, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị đồng môn ám toán. Cho dù chết rồi, gã cũng cảm thấy không cam lòng.

Diệp Mặc cũng ngây ngẩn cả người, khó trách hắn có cảm giác một quyền kia lại đánh bay một cách đơn giản như vậy. Tên này không ngờ là cố ý để cho mình đánh bay, sau đó bay về phía Trí Tông Tiên đế, rồi ám toán

Trí Tông Tiên đế.

Vô Ảnh, tên này có thể so sánh với mày được đấy.

Diệp Mặc nhìn thấy Lãng Huyễn Tiên đế mặc bộ đồ đen, châm chọc nói. Mặc dù hắn hận không thể một quyền giết chết Trí Tông Tiên đế được, nhưng đối với một người ám toán đồng môn của mình, hắn cũng là khinh thường.

Lãng Huyễn Tiên đế sau khi thu hồi đồ của Trí Tông Tiên đế lại, không ngờ cũng không phản bác lại Diệp Mặc, chỉ là bình tình nói với Diệp Mặc:

Chuyện anh không biết, cũng đừng kết luận bừa. Hơn nữa, tôi giết Trí Tông Tiên đế cũng là tốt cho anh. Trí Tông Tiên đế gian xảo tàn nhẫn, nếu như tôi không giúp anh giết gã, thì Mặc Nguyệt Tiên tông kia của anh sớm gì cũng bị hủy trong tay gã.

Nói như vậy tôi còn phải cảm ơn anh mới đúng.

Diệp Mặc mỉa mai, sau khi Trí Tông Tiên đế nói ra lời uy hiếp kia, Diệp Mặc cũng không định để cho tên này sống sót. Cho dù Lãng Huyễn Tiên đế không ra tay, thì hắn cũng phải tìm mọi cách để tiêu diệt Trí Tông Tiên đế này.

Lãng Huyễn Tiên đế lạnh nhạt nói:

Cám ơn thì không cần, chúng ta chỉ là mối quan hệ giúp đờ lợi ích lẫn nhau mà thôi. Anh cướp đi Tuyệt Tiên Kim cốt cung sẽ có người đến tim anh, nhưng người đó không phải là tôi. Tôi cũng là người của Cửu Kiền đế tông, chỉ cần anh không tiếp tục khiêu khích Cửu Kiền đế tông tôi nữa, tôi bảo đảm từ nay về sau tôi sẽ không kết thù với Mặc Nguyệt Tiên tông của anh nữa, thậm chí cũng không sẽ kết thù với anh.

Vô Ảnh đi.

Diệp Mặc căn bản cũng không muốn dài dòng với Lãng Huyễn Tiên đế.

Khoan đã.

Thấy Diệp Mặc muốn đi, Lãng Huyễn Tiên đế lại lần nữa gọi Diệp Mặc lại.

Diệp Mặc không sợ Trí Tông Tiên đế, đương nhiên cũng sẽ không sợ Lãng Huyễn Tiên đế, hắn lập tức lạnh lùng nhìn Lãng Huyễn Tiên đế hỏi:

- Còn có chuyện gì nữa?

- Tôi muốn hỏi anh hai mươi miếng ngọc bài tiến vào bí cảnh, Cửu Kiền đế tông tôi có hai mươi đệ tử muốn vào trong Bí Cảnh.

Lãng Huyễn Tiên đế không thèm để ý đến thái độ của Diệp Mặc.

Tại sao tôi phải đưa cho anh?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Lãng Huyễn Tiên đế căn bản cũng không vội, y vẫn bình tĩnh nói:

Vì Tuyệt Tiên Kim cốt cung vốn dĩ có chín mũi Tuyệt Tiên cốt tiễn, còn gọi là Kim Cốt cửu tiễn, còn anh bây giờ chỉ có một trong số đó.

Anh có số còn lại?

Diệp Mặc lập tức biết mình đã bị đối phương thuyết phục rồi, mũi tên màu kim này quả nhiên giống như những gì hắn đoán, căn bản không chi có một mũi, nhưng Diệp Mặc cũng không ngờ, loại mũi tên này lại có tới chín mũi tên.

Sự lợi hại của Tuyệt Tiên Kim cốt cung Diệp Mặc cũng sớm biết, nếu như hắn lấy được chín mũi tên màu vàng kim này, cho dù là Táp Không đại đế hắn cũng không sợ. Trận chiến với Vị Phong tiên đế khiến Diệp Mặc biết được, khoảng cách của hắn và Đại đế cao cấp quả thực còn cách xa. Nếu như hắn không thăng cấp lên Tiên đế, hắn tuyệt đối không thể là đối thủ của Táp Không đại đế được. Nhưng có Tuyệt Tiên Kim cốt cung này và mũi tên màu

vàng kim kia, hắn cũng không còn lo lắng nữa.

Lãng Huyễn Tiên đế lắc đầu nói:

Loại mũi tên này nếu như tôi có, tôi sớm đã bị Trí Tông Tiên đế giết chết rồi. Tôi muốn báo cho anh biết cung tên của Trí Tông Tiên đế từ đâu có, những thứ khác thì chỉ có thể dựa vào sự may mắn của anh thôi.

Được, anh nói đi.

Hai mươi miếng ngọc bài đối với Diệp Mặc mà nói căn bản cũng chẳng là gì, Tuyệt Tiên Kim cốt cung và mũi tên, bây giờ sức hấp dẫn của nó đối với Diệp Mặc căn bản không phải thứ bình thường có thể so sánh được.

Tìm thấy trong Thanh Vi Minh Giang.

Lãng Huyễn Tiên đế sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, căn bản cũng không chút do dự, liền nói ra địa điểm.

Thanh Vi Minh Giang?

Diệp Mặc kinh dị lặp lại một câu, lập tức liền hỏi:

Chính là nơi sát khí rất nặng trong Thanh Vi thiên, người bình thường vừa vào đó liền trực tiếp bị sát khí và sát cơ trong đó bóp chết?

Đúng vậy, chính là chỗ đó.

Lãng Huyễn Tiên đế lập tức trả lời.

Diệp Mặc lấy hai mươi miếng ngọc bài, cũng không đưa cho Lãng Huyễn Tiên đế, mà lại hỏi thêm một câu:

Nghe nói Băng Thần cung cũng trong Thanh Vi Thiên?

Băng Thần cung rất thần bí, nhưng quả thực là ở một ngọn núi băng trong Thanh Vi thiên, vị trí cụ thể thế nào, thì cũng không có ai biết. Tôi

cũng chưa từng tìm hiểu qua. Các cô ấy trước giờ cũng chưa phái ra đệ tử bình thường tham gia những hoạt động như này, tôi thì lại nghe nói Băng Thần cung và Thanh Vi Minh Giang hình như không xa.

Lãng Huyễn Tiên đế căn bản cũng không giấu diếm, chuyện như này y cũng muốn giúp đôi chút.

Ngọc bài của anh đây.

Diệp Mặc không chút do dự ném hai mươi miếng ngọc bài cho Lãng Huyễn Tiên đế, rồi dẫn Vô Ảnh đi, trong nháy mắt lại quay về Trát Khuê Tiên thành.

Lối vào của Trát Khuê bí cảnh sớm cũng đã được dọn sạch, một đám người đang đứng đợi Diệp Mặc trở về. Lúc này người của Cửu Kiền đế tông ngược lại lại khiến người ta chán ghét, nếu như không phải Trí Tông Tiên đế lớn lối, nói không chừng bây giờ bọn họ cũng đã tiến vào được Bí Cảnh rồi, làm gì còn phải đứng ngoài chờ đợi nữa.

Thật có lỗi, khiến mọi người phải đợi rồi.

Giọng nói của Diệp Mặc xuất hiện giống như trời hạn gặp mưa, lập tức khiến những người đang đứng ngoài bí cảnh thở phào nhẹ nhõm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1921

Một Trăm Lẻ Tám Cấm Chế

Trí Tông tiên đế là do Diệp Mặc đuổi đi, cho nên Trí Tông tiên đế không đến, chuyện này cũng chẳng ai thấy kỳ quái. Nếu nói Diệp Mặc thời gian ngắn như vậy đã giết Trí Tông tiên đế, lại không ai tin, cho dù là tiên đế của Cửu Kiền Đế Tông cũng sẽ không tin.

Thấy Trí Tông tiên đế không đến, Cửu Kiền Đế Tông lập tức bắt đầu thất vọng. Lão tổ của bọn họ ở đây, Diệp Mặc cũng không nể mặt, ngược lại còn đuổi lão tổ của bọn họ đi, hiện tại lão tổ của bọn họ không có mặt ở đây, Diệp Mặc há có thể cho ngọc bài nữa?

- Tiên đế của Cửu Kiền Đế Tông tới nhận ngọc bài.

Ngay khi Diệp Mặc nói xong câu đó, lại có một thanh âm vang lên ở lối vào Bí Cảnh.

- Lãng Huyễn lão tổ...

Mấy tiên đế của Cửu Kiền Đế Tông lập tức nhận ra người nói này là ai, nhất thời hưng phấn hẳn lên. Không nghĩ tới sau khi Trí Tông lão tổ đi, Lãng Huyễn lão tổ lại đến.

Lãng Huyễn lão tổ đến vẫn là chuyện nhỏ, quan trọng hơn là ông ấy đã mang ngọc bài đến.

Một vài tiên đế nhao nhao tiến lên chào hỏi Lãng Huyễn tiên đế, lại không hiểu vì sao ông ấy cũng có ngọc bài của Diệp Mặc, nhưng chuyện này lại không ai hỏi đến.

Chỉ trong chốc lát, gần như mỗi người muốn đi vào Bí Cảnh đều lấy được ngọc bài, lối vào Bí Cảnh rất nhanh liền trống không. Còn lại đều là một vài tiên đế hoặc là Tiên Tôn của các tông môn, nếu không phải là người của thương hội thì là một vài tông sư tiên đan.

- Anh, anh không sao chớ?

Đường Bắc Vi trông thấy Diệp Mặc quay lại, lập tức đi tới, hơn nữa còn là Ý Hà Tiên Tôn của Phiêu Miểu Tiên Trì tự mình đưa tới.

- Anh không sao, đi về trước đã rồi bố trí nơi thu mua tiên linh thảo, hai tháng sau chúng ta phải thu mua một lượng lớn tiên linh thảo.

Diệp Mặc sau khi trả lời Đường Bắc Vi, lập tức chắp tay cáo từ mấy tiên đế còn lại. Bây giờ hắn có rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian ở đây nói nhiều.

Một vài tiên đế có quen biết với Lãng Huyễn đã đi nghe ngóng tung tích của Trí Tông tiên đế, còn Lãng Huyễn tiên đế trả lời như thế nào, Diệp Mặc căn bản là không thèm để ý.

Trở lại động phủ tạm thời của mình, việc đầu tiên Diệp Mặc làm là bố trí trận pháp, rất nhiều trận pháp phòng ngự, sau đó lại thêm rất nhiều trận pháp che đậy. Tuy hắn biết rõ, với thân phận hiện giờ của hắn, không ai dám dùng thần thức quét tới nơi này. Chuyện gì cũng đều phải phòng ngừa ngộ nhỡ, bây giờ hắn bức thiết cần phải luyện hóa Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung.

Thứ này quả thực chính là một cỗ máy giết chóc tuyệt vời, một khi hắn đã luyện hóa được Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung, thì lực chiến đấu của hắn sẽ tăng lên vù vù.

Diệp Mặc vừa bố trí xong trận pháp, Vô Ảnh đã len lén tới nói:

- Lão đại, em cảm giác cái Bí Cảnh kia không đơn giản ah. Có người ở bên trong dùng trận pháp khóa trái lại, cho thấy kẻ đó có cách sau hai tháng không bị truyền tống ra. Lão đại, anh cho rằng người này có thể là cũng có

Thế Giới Hỗn Độn hay không?

Diệp Mặc cười hắc hắc nói:

- Ngươi cho rằng chỉ một mình ngươi có thể nghĩ đến hả? Ta nói thật với ngươi, những ai biết nơi này có trận pháp khóa trái đều đã nghĩ đến vấn đề này rồi, chỉ là mọi người không nói ra mà thôi.

Vấn đề Vô Ảnh có thể nghĩ tới, Diệp Mặc đương nhiên có thể nghĩ đến. Người có thể ở lại bên trong Bí Cảnh đương nhiên là có bí mật, không nói tới chuyện có Thế Giới Hỗn Độn, nhất định là đã có biện pháp để tránh bị truyền tống ra ngoài. Còn là biện pháp gì, Diệp Mặc không thèm để ý, Diệp Mặc để ý lại là chuyện người kia trong một vạn năm này đã lấy được bao nhiêu tiên linh thảo cao cấp.

. . .

Thời gian hai tháng đối với người tu tiên mà nói, đúng là không đáng kể. Tùy tiện ngồi thiền một lát đã trôi qua rồi, đương nhiên mấy tiên đế hoặc là Tiên Tôn không tiến vào Bí Cảnh này chắc là sẽ không lãng phí thời gian vào việc ngồi thiền rồi.

Rất nhiều tiên đế tụ tập lại, cùng nhau thảo luận một số đại đạo tâm đắc, thậm chí trao đổi một vài vật phẩm. Dù sao bình thường tất cả mọi người đều sẽ không tụ tập đông đủ như vậy, đến lúc sau thậm chí còn có tiên đế của phái khác chạy tới, mục đích là để trao đổi một số thứ.

Tiên đế tụ tập cùng một chỗ, thì Tiên Tôn đương nhiên cũng tụ tập cùng một chỗ. Chỉ có Diệp Mặc không tụ tập cùng những người này, cũng không phải là Diệp Mặc không thích hòa đồng, mà là hắn cần luyện hóa Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung.

Mấy vị tiên đế tới mời Diệp Mặc, sau khi biết được tin tức Diệp Mặc bế quan từ chỗ Vô Ảnh, cũng không tới nữa.

Diệp Mặc đúng là đã bế quan rồi, nhưng lại không phải là bế quan ở

trong động phủ tiên khí của hắn, mà là bế quan ở bên trong Thế Giới Trang Vàng.

Có được địa vị và trận pháp che đậy hiện giờ, lại có Vô Ảnh trông coi, Diệp Mặc rất là yên tâm tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

Hắn sau khi tiến vào Thế Giới Trang Vàng, chuyện thứ nhất chính là cầm Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung lên bắt đầu luyện hóa. Khi chưa luyện hóa cây cung này, Diệp Mặc chỉ biết cây cung này rất lợi hại, khi Diệp Mặc chính thức bắt đầu nghiên cứu cây cung này, mới biết cây cung này lợi hại đến mức nào.

Cây cung này có một trăm lẻ tám cấm chế, mà Trí Tông tiên đế chỉ mới luyện hóa được chưa tới một nửa. Một pháp bảo ngay cả một nửa cấm chế còn chưa luyện hóa xong vậy mà lại có uy lực như thế này, nếu như cấm chế của cây cung này đều được luyện hóa xong, sẽ đáng sợ tới mức nào?

Diệp Mặc căn bản là không trì hoãn thời gian, sau khi trực tiếp khởi động trận bàn thời gian, lập tức bắt đầu luyện hóa cây Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung này.

Trí Tông tiên đế lấy được cây cung này không biết đã bao lâu rồi, đến bây giờ còn chưa hoàn toàn luyện hóa, cho thấy luyện hóa cây cung này không đơn giản. Nếu như không dùng trận bàn thời gian, chỉ có hai tháng e là rất rất không đủ.

Diệp Mặc có Thần Niệm Cửu Chuyển, hơn nữa còn có sự thôi diễn của 'Tam Sinh Quyết', bản thân còn là một tông sư tiên trận đỉnh cao, luyện hóa những cấm chế này nhanh hơn nhiều so với Trí Tông tiên đế rồi. Cho dù là như vậy, Diệp Mặc luyện hóa cấm chế tầng thứ nhất vậy mà cũng mất thời gian một năm.

Khi hắn luyện hóa cấm chế tầng thứ nhất xong, trong đầu lại hiện ra một cái tên, cây cung trong tay hắn gọi là 'Tuyệt Chân Kim Cốt Cung", căn bản không phải là Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung.

Lúc ban đầu Diệp Mặc cũng không để ý, có lẽ là Trí Tông tiên đế vì muốn nâng tên gọi của cây cung này càng thêm vang dội hơn một chút, nên mới dùng cái tên "Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung".

Cùng với việc Diệp Mặc luyện hóa được cấm chế tầng thứ nhất, tốc độ hắn luyện hóa dần dần nhanh hẳn lên. Hơn nữa hắn luyện hóa mỗi một tầng cấm chế, đều sẽ tổng kết ra phương pháp luyện hóa cấm chế tầng tiếp theo.

Sau chín năm, Diệp Mặc đã luyện hóa đến cấm chế tầng thứ ba mươi sáu. Sau khi tên gọi của cây cung này trong đầu Diệp Mặc từ "Tuyệt Chân Kim Cốt Cung" biến thành "Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung", lúc này Diệp Mặc mới chợt hiểu ra được.

Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung không phải là tên do Trí Tông tiên đế đặt, mà là bản thân cây cung này tự đặt. Sau khi anh luyện hóa đến một trình độ nhất định, tên của cây cung này sẽ tự động biến thành một cái tên mới.

Tuyệt Tiên và Tuyệt Chân hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, Diệp Mặc tinh thần vô cùng kích động, càng đem toàn bộ tâm thần dồn vào việc luyện hóa cây cung này.

Lại ba năm qua đi, lúc Diệp Mặc đã luyện hóa được cấm chế tầng thứ bốn mươi tám, cây cung này vẫn là Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung. Diệp Mặc không luyện hóa tiếp nữa, hắn phát hiện trong ngắn hạn dù mình luyện hóa thế nào cũng rất khó luyện hóa đến cấm chế tầng thứ bốn mươi chín. Ở đây thời gian có hạn, hắn dứt khoát ngừng lại. Lúc trước Trí Tông tiên đế cũng chỉ luyện hóa cây cung này đến cấm chế tầng thứ bốn mươi tám, tương tự cũng không luyện hóa đến tầng thứ bốn mươi chín.

Sau khi thu hồi Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung, Diệp Mặc cầm lấy cây Cốt Tiễn màu vàng kim. Kiểm tra hoàn tất xong, Diệp Mặc phát hiện cây Cốt Tiễn màu vàng kim này vậy mà cũng có một trăm lẻ tám cấm chế. Nhưng Diệp Mặc đã có kinh nghiệm luyện hóa Kim Cốt Cung, lúc luyện hóa tiếp tới cây Cốt Tiễn này vậy mà lại cảm thấy thuận buồm xuôi gió, chỉ trong thời gian chưa đến ba năm, hắn đã lại luyện hóa cây Cốt Tiễn trong tay này đến

cấm chế tầng thứ bốn mươi tám.

Đem Cốt Tiễn đã luyện hóa được một nửa non này mắc lên trên Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung, Diệp Mặc lập tức liền cảm thấy tựa như toàn bộ thế giới đều bị mình khống chế trong lòng bàn tay. Một sự tự tin mạnh mẽ từ đáy lòng dâng lên, cái loại cảm giác này chính là, hắn chỉ cần dùng mũi tên này nhắm vào ai, sống chết của người kia cũng chỉ có thể nghe theo mũi tên này thôi.

- Thật là lợi hại.

Diệp Mặc hít vào một ngụm khí lạnh, lòng tràn đầy vui mừng thu hồi cung tiễn. Lần sau nếu Vị Phong Đại Đế còn dám diễu võ dương oai trước mặt mình nữa, thì đừng trách mình cho gã một mũi tên.

Tuyệt Tiên Kim Cốt Tiễn lợi hại như thế, Diệp Mặc đã hạ quyết tâm, một khi bên này xong chuyện. Khi hắn đi tìm Nhiếp Song Song, nhất định phải đi tìm tám cây Cốt Tiễn khác. Thứ này quả thực chính là một cỗ máy giết chóc tuyệt vời, nếu như có chín mũi tên trong tay, cho dù là Thánh đế đoán chừng cũng phải kiêng kị hắn chút ít.

Diệp Mặc xem chừng thời gian Bí Cảnh mở ra cũng sắp tới rồi, lập tức từ bên trong Thế Giới Trang Vàng đi ra.

- Lão đại, nếu như anh không ra, em sắp phải gọi anh rồi. Bí Cảnh bắt đầu đóng cửa, đã có người từ bên trong truyền tống ra.

Diệp Mặc vừa ra tới, Vô Ảnh liền vội vàng tới nói.

Diệp Mặc nghe xong lời Vô Ảnh nói, quả nhiên trông thấy rất nhiều Đại La Tiên và Tiên vương đã từ bên trong Bí Cảnh bị truyền tống ra, chỉ cần là người đi ra tâm tình đều không tệ, rất rõ ràng là bên trong Bí Cảnh thu hoạch cũng không tệ.

Hắn rất nhanh liền hiểu được, lần này Bí Cảnh vốn chậm trễ vài ngày mới mở ra, kết quả là thời gian ở lại bên trong Bí Cảnh cũng giảm bớt vài

ngày.

- Mau dựng tấm bảng lên.

Diệp Mặc lấy tấm bảng mới ra đưa cho Vô Ảnh, sau đó nói cho Đường Bắc Vi, những ai đổi lấy tiên đan thất phẩm trở lên có thể trực tiếp tiến vào động phủ của hắn.

Người từ bên trong Bí Cảnh đi ra rất nhanh liền đã trở thành bánh trái thơm ngon, một số người có tông môn đương nhiên là trước tiên quay về tông môn thu xếp đồ đạc, nhưng còn có rất nhiều tán tu tự do, hoặc là một số tiên nhân không đại diện cho tông môn của mình tới, những người này số lượng cũng không ít, cũng trở thành đối tượng được mọi người giành giật.

Cho dù là như vậy, rất nhiều người cũng cố ý đi vào sạp hàng bên Diệp Mặc, muốn nhìn xem bên Diệp Mặc có phải thực sự là có tiên đan cao cấp để đổi hay không. Mấy chuyện này không tận mắt nhìn thấy, thì sẽ không ai tin.

Thí dụ như mấy loại đan dược như 'Y Vương đan", 'Tôn Ý đan", cho dù là Diệp Mặc không cố ý đưa ra, mọi người cũng biết, cho dù là có tiên đan thất phẩm và bát phẩm để đổi, cũng không thể đổi được loại tiên đan này. Loại tiên đan này căn bản không phải có tiên linh thảo là có thể đổi được, lấy được một viên tiên đan như vậy, tương đương với lấy được một cơ hội cực lớn.

- Trời ạh, Chí Già đan, Sấu Vương đan, Thiên Chuyển Độ Ách đan, Y Vương đan, Tịch Tôn đan, Tôn Ý đan, Thanh Linh Nguyên đan. . .

Một Tiên vương nhìn chằm chằm tấm bảng Diệp Mặc treo ra lẩm bẩm đọc, sau khi đọc xong còn dụi dụi con mắt, - Ta đây không phải là hoa mắt chứ, điều này sao có thể? Y Vương đan và Tôn Ý đan còn có thể dùng tiên linh thảo đổi được sao? Thật hay giả đây?

- Hứ…

Vô Ảnh đứng ở phía dưới tấm bảng khinh thường nói:

- Lão Đại của ta ngay cả Bí Cảnh còn có thể mở ra, chút đan dược ấy là cái thá gì. Tôn Ý đan gì đó mà ngươi nói kia, bình thường bổn tiên chỉ coi như kẹo mà ăn thôi. Nhìn cái bộ mặt ít va chạm xã hội của ngươi, mất mặt, mất mặt quá.

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng Vô Ảnh lại đang nghĩ, ngày nào đó nhất định phải đòi lão đại một viên Tôn Ý đan cho nó ăn mới được, hôm nay khoác lác không thể nói ra hương vị của đan dược thật sự là cực kỳ khó chịu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1922

Vô Ảnh Đại Ca

Có Y Vương đan, Tôn Ý đan thật sao?

Diệp Mặc treo bảng lên lập tức có vô số người bị thu hút lại gần, nhanh chóng tin này liền lan ra ngoài một cách nhanh chóng.

Y Vương đan là đan dược mà Đại La Tiên cần dùng khi thăng cấp lên Tiên Vương, nhưng nói về mặt quý giá thì còn tôn quý hơn nhiều so với Tiên đan bát phẩm. Còn Tôn Ý đan lại là đan dược cần cho Tiên Vương thăng cấp lên Tiên tôn, sự qúy giá này căn bản không cần nghĩ cũng biết rõ.

Hai loại đan dược này cho dù tìm đến tông sư Tiên đan cũng khó có thể luyện chế ra được, cho dù là thương hội và cửa hàng cao cấp cũng không bán. Muốn mua loại đan dược này, chỉ có thể đến hội đấu giá lớn, đương nhiên giá cả mà hội đấu giá đưa ra căn bản cũng không phải người bình thường và môn phái bình thường có thể đỡ được, hơn nữa số lượng cũng không nhiều.

Diệp Mặc công khai bán Y Vương đan và Tôn Ý đan, chẳng những chấn động tất cả Đại La Tiên cùng Tiên Vương, cũng chấn động đến tất cả các môn phái. Cho dù Vị Phong tiên đế sau khi biết tin, cũng cố ý đến xem. Khi gã phát hiện chuyện này đúng là như vậy, sự nguy hiểm của Diệp Mặc trong lòng gã cũng được tăng lên một tầng mới.

Rất nhiều Tiên đế cũng biết rõ Diệp Mặc là tông sư Tiên đan bát phẩm, thậm chí cũng sắp thăng cấp lên tông sư Tiên đan cửu phẩm rồi, nhưng cũng không ngờ Diệp Mặc lại có thể tùy ý bán ra Y Vương đan và Tôn Ý đan. Mặc dù Diệp Mặc bán ra hai loại đan dược này cũng chứng minh rõ ràng,

cần phải có một Bồng Việt Tiên quả mới có thể mua được Y Vương đan, cần phải có một gốc Ngọc Lưu Hư Mộc mới có thể mua được Tôn Ý đan, nhưng những thứ này cũng quá hù người rồi.

Hơn nữa đằng sau tấm biển kia còn ghi rõ, nếu như không có hai loại Tiên linh thảo này, muốn mua được hai loại Tiên đan này, cũng có thể dùng những Tiên linh thảo cấp chín khác gộp lại để mua.

Mỗi bước của Tu Tiên đều là một quá trình vô vàn khó khăn, cho dù Tiên nhân tư chất có tốt đi nữa cũng vậy. Không phải ai cũng giống như Diệp Mặc, có Tam Sinh quyết và Khổ Trúc. Cho nên những đan dược này của Diệp Mặc vừa mới đưa ra, liền hấp dẫn tất cả mọi người.

Đại La Tiên cho dù là liều mạng cũng muốn lấy được một viên Y Vương đan từ tay Diệp Mặc, còn Tiên Vương cũng muốn cố gắng hết sức lấy được một viên Tôn Ý đan từ Diệp Mặc.

Nhất thời những thương hội thu mua Tiên linh thảo lúc trước đều trở nên thưa thớt người, đừng nói những tiên nhân muốn bán Tiên linh thảo, cho dù là những thương hội đó, cũng muốn lấy được vài loại Tiên đan cao cấp từ chỗ Diệp Mặc.

Vì Diệp Mặc trong này ngoài hai loại Tiên đan ra còn có Thiên Chuyển Độ Ách đan, đây cũng là một loại Tiên đan độ kiếp cao cấp không có tác dụng phụ nào, giảm bớt tâm ma, tăng cường lĩnh ngộ, hơn nữa còn không có tác dụng phụ nào. Tiên đan cao cấp Thái Hư Kết Tục đan có tác dụng trị liệu thần thức cùng thần hồn, bình thường nơi nào có thể có được?

Tiên Vương vừa rồi vừa mới đọc ra tên của những đan dược nghe thấy Vô Ảnh nói vậy, không chút tức giận, ngược lại giọng điệu lại càng nịnh nọt nói:

- Xin hỏi trong này có Tôn Ý đan thật sao?

Tiên Vương này khi hỏi câu này dường như tất cả Tiên Vương và Đại La

Tiên đều nghe thấy, Tiên Vương đương nhiên muốn biết trong này có phải có Tôn Ý đan thật hay không. Còn suy nghĩ của những Đại La Tiên kia thì lại càng đơn giản hơn. Trong này nếu như Tôn Ý đan cũng có, thì Y Vương đan chắc chắn cũng không phải là giả.

Vô Ảnh lại lần nữa bộ dạng khinh khỉnh nói:

- Bổn vương sẽ lừa một Tiên Vương nhỏ bé như anh sao? Chưa nhìn thấy bổn vương một miếng nuốt trọn một Tiên Vương sao? Bổn vương bây giờ nói cho anh biết, không những có, hơn nữa chắc chắn có, ai đến trước được trước, bán hết mới thôi.

Tên này chỉ lo khoác lác, sớm đã quên lúc trước nói ra chuyện một Tiên Vương sơ kỳ là Lô Tuyệt khi dễ nó, sau đó nó không cẩn thận cắn mất cánh tay của Lô Tuyệt.

- Vậy tôi muốn đổi một viên Tôn Ý đan.

Tên Tiên Vương đó nói chắc như đinh đóng cột, nói xong còn cẩn thận nhìn Vô Ảnh.

Đường Bắc Vi vội vàng lên trước nói:

- Muốn đổi Tôn Ý đan thì vào trong, nếu như anh không có Ngọc Lưu Hư Mộc thì giá sẽ rất cao đấy.

Cho dù Vô Ảnh nói muốn đổi đan dược cần phải đến sớm, cũng không có ai đi vào đầu tiên. Sức mạnh của Diệp Mặc mọi người đều nhìn thấy rồi, không ai muốn làm người đi đầu. Chẳng may Diệp Mặc nuốt sống Tiên linh thảo của bọn họ, thì cho dù là Vị Phong tiên đế cũng không có cách nào làm gì được hắn.

Tiên Vương có chút do dự, vẫn quyết định đi vào động phủ của Diệp Mặc.

Ngoài động phủ Tiên khí của Diệp Mặc, có Vô Ảnh và Đường Bắc Vi

trấn thủ, căn bản cũng không có ai dám xông vào. Cho dù không có ai đứng ngoài động phủ, động phủ của Diệp Mặc cũng không có ai dám tự tiện xông vào.

- Diệp tông chủ, vãn bối muốn đổi một viên Tôn Ý đan.

Tiên Vương này sau khi tiến vào động phủ, nhìn thấy Diệp Mặc đang ngồi bên trong, bên người có một lò đan nhìn không ra làm sao, lập tức khom người cẩn thận nói.

Diệp Mặc nghe thấy giọng nói của Tiên Vương này có chút run rẩy, lập tức cười nói:

- Cứ tiến lên đi đừng lo, tôi là tông chủ của một môn phái, cũng sẽ không cướp Tiên linh thảo của anh đâu. Cho dù anh có được Tiên linh thảo hỗn độn, tôi cũng sẽ không cướp. Nhưng anh muốn đổi Tôn Ý đan, anh biết Tôn Ý đan của tôi trong này giá bao nhiêu không?

- Biết, tôi có một gốc Ngọc Lưu Hư Mộc, hơn nữa còn có một gốc Tiên linh thảo cấp chín, sáu gốc Tiên linh thảo cấp tám.

Vị Tiên Vương này liếc nhìn Diệp Mặc, cẩn thận đặt Tiên linh thảo của mình trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết đối phương còn có Tiên linh thảo cấp chín còn chưa lấy ra, nhưng hắn cũng rất hài lòng rồi. Một gốc Ngọc Lưu Hư Mộc, cộng với một số Tiên linh thảo phụ trợ, hắn cũng có thể luyện chế được một lò Tôn Ý đan.

Diệp Mặc phất tay, cầm lấy những Tiên linh thảo này nói:

- Không tồi, những thứ này có thể đổi lấy một viên Tôn Ý đan.

Tên Tiên Vương kia thấy Diệp Mặc lấy đi đồ của mình rồi, cũng chưa lấy Tôn Ý đan ra, lập tức trong lòng cả kinh. Gã lo lắng rõ ràng cũng thừa rồi, một lát sau Diệp Mặc cũng đã đưa một bình ngọc cho gã nói:

- Đây là một viên Tôn Ý đan hạng nhất, chúc anh may mắn.

Tên Tiên Vương kia vội vàng mở bình ngọc ra, còn chuyện có vì điều này mà khiến Diệp tông chủ có phản cảm hay không, thì gã hoàn toàn cũng không để ý.

- Tôn Ý đan hạng nhất, đúng là hạng nhất…

Tên Tiên Vương này lẩm bẩm nói vài câu, lúc này mới nhớ ra mình vẫn còn trong động phủ của Diệp Mặc, mau chóng cất bình ngọc đi khom người nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn Diệp tông chủ, cám ơn tiền bối, vãn bối xin cáo lui…

Gã cũng đã là Tiên Vương hậu kỳ rồi, chỉ còn một bước nhỏ nữa là thăng cấp Tiên tôn, bây giờ có Tôn Ý đan hạng nhất, chỉ cần không có gì bất trắc, thì gã có trên sáu phần thành công thăng cấp lên Tiên tôn, làm gì còn không đủ để kích động?

Khi Tiên Vương này ra ngoài, thì những người bên ngoài cũng đã chờ dài cổ rồi, dường như tất cả mọi người đều vội vàng hỏi:

- Thế nào? Rốt cục thế nào?

Tên Tiên Vương này căn bản cũng không có tâm trạng nói chuyện trong này, chỉ kìm nén sự kích động trong lòng nói:

- Vào đó không tệ, tôi phải đi đây.

Nói xong, thân hình gã chớp một cái, trong nháy mắt liền biến mất. Gã rất không muốn nói gã lấy được Tôn Ý đan rồi, nhưng lại sợ vì không nói sẽ đắc tội với Diệp Mặc, cho nên mau chóng nói một câu, rồi quay người rời đi.

- Xem ra gã đổi được thật rồi.

- Chắc là vậy, nếu như chưa đổi được, thì gã cũng sẽ không như này.

Những người trong này không ai là thằng ngốc, khi tên Tiên Vương này đi ra nói chuyện lập lờ nước đôi, thần thái biểu hiện sự kích động nhất thời không giấu diếm được những người còn lại.

- Cái này đã là cái gì, tôi nói rồi, cho dù là Tiên đan cấp chín, sau này tông môn của chúng tôi cũng có để đổi, đúng là không biết gì.

Vô Ảnh đứng một bên khinh thường nói.

Đường Bắc Vi tranh thủ ngắt lời của Vô Ảnh nói:

- Các vị tiền bối, anh trai tôi quả thực sẽ không lừa mọi người, anh nói có là có, hi vọng mọi người muốn đổi thì nhanh lên chút. Một khi anh tôi quyết định rời đi rồi, thì muốn đổi cũng không có mà đổi đâu.

- Tôi muốn đổi.

- Tôi cũng muốn đổi, cùng nhau vào đi.

Đường Bắc Vi tướng mạo vô cùng công minh thanh liêm cùng với ngữ khí thân thiện, lập tức khiến rất nhiều Tiên Vương và Đại La Tiên động lòng. Cộng thêm có ví dụ trước mặt rồi, rất nhiều người lập tức lập thành đội tiến vào trong đổi với Diệp Mặc.

Lần này những người trao đổi đi ra càng nhanh hơn, có một số người không muốn để người khác biết mình đổi được Tiên đan, nhưng có một số người liều lĩnh hơn chút thì lại đầy hưng phấn hô mình may mắn. Những người cá biệt thậm chí còn giơ cao bình ngọc của mình lên nói:

- Đây còn là Tiên đan cực phẩm nữa.

Chỉ trong thời gian ngắn, chỗ Diệp Mặc lập tức trở nên náo nhiệt, đám người chen chúc chen vào chỗ Diệp Mặc. Tin tức lan truyền lại cực nhanh, tin này nhanh chóng lan ra cả Trát Khuê Tiên thành, rất nhiều người thậm chí còn cố ý đến chỗ Diệp Mặc thu mua T iên đan.

Những thương hội khác còn có cả một số tông sư Tiên đan thu mua Tiên linh thảo, lúc này cũng hoàn toàn không có lực cạnh tranh nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn những Tiên linh thảo cao cấp bị Diệp Mặc lấy đi.

Những thương hội kia quyết định cũng lấy ra Tiên linh thảo cao cấp, muốn đến đổi Tiên đan cao cấp Tôn Ý đan với Diệp Mặc. Tiên tinh trong này là đồ không dùng được, chỉ có Tiên linh thảo và Tiên linh vật cao cấp mới là quan trọng nhất.

Còn điều kiện lúc trước Diệp Mặc nói muốn chọn một loại Tiên linh vật trước, lúc này sớm cũng bị quên luôn. Diệp Mặc bây giờ làm gì còn thời gian đi kiểm tra ai lấy được Tiên linh vật cao cấp nữa? Tiên linh thảo cấp chín mà bây giờ hắn thu mua cũng đã thu đầy tay rồi.

Tôn Ý đan hắn lại luyện chế thêm mấy lò đặt trong này, trong chỗ hắn chỉ cần là Tiên đan thất phẩm trở lên, thì sẽ có người cần.

…

- Không được chen ngang, anh là ai, đến muộn hơn người khác còn muốn chen ngang sao? Vô Ảnh tiên, loại người này có thể cho vào đổi Tiên đan sao?

- Vô Ảnh đại ca, anh phải quản lý chút chứ, thế này hơi quá đáng rồi đấy.

Vài tên Tiên Vương chen lấn, lập tức có người liền không hài lòng. Rất nhiều người đều xếp hàng trong này rất lâu, có người chen ngang người khác đương nhiên không muốn. Có người gọi Vô Ảnh tiên, còn có một số người nịnh nọt Vô Ảnh thậm chí đến đại ca cũng được gọi ra. Đương nhiên bốn chữ Vô Ảnh đại ca, cũng chính là do tên này tự nói ra đấy thôi.

Lúc này chính là lúc Vô Ảnh oai phong nhất, lúc này nó sớm đã quên đi đông tây nam bắc rồi, nó cảm thấy hôm nay là lúc nó vẻ vang nhất trong cuộc đời, đáng tiếc Tiểu Băng Sâm không ở đây, không nhìn thấy uy phong

của nó. Nhưng cũng không sao, nó cũng đã đặt một thủy tinh cầu thu lại hình ảnh rồi, chuyện có ý nghĩa kỷ niệm như này, nó làm sao không lưu lại được.

Bây giờ có người gọi nói, nó lập tức liền quát lớn:

- Ai, ai cho anh chen ngang? Đứng xuống cuối cùng, nếu không thì đừng trách Vô Ảnh đại ca không cho anh cơ hội.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1923

Mục Đích Tặng Ngọc Bài

Đừng, Vô Ảnh Tiên, mấy người chúng tôi từng bắt chuyện với Diệp tông chủ, cố ý đến tặng Tiên linh thảo.

Tên Tiên Vương trước mặt mau chóng nói.

- Vô Ảnh, mấy người bọn họ là mấy vị Tiên Vương lúc trước đánh trận pháp của chúng ta, sau đó cùng sư môn đến nhận lỗi.

Đường Bắc Vi cũng đã nhận ra mấy người này.

Bốn người đến chính là Lệ Cáp và Thông Ly của Nguyệt Thành đế tông, Nguyên Khôi của Thương Vũ đế tông, còn cả Thiền Di của Nam La đế tông. Bốn người này không ngờ lại mượn cơ hội này tiến vào trong động phủ của Diệp Mặc, mượn cái cớ này, ngay cả người bên cạnh cũng không thể nào phản bác lại được.

Diệp tông chủ đích thân bắt chuyện qua, ai dám để cho mấy người này xếp hàng? Mặc dù biết rõ bọn họ tiến vào phải tốn nhiều Tiên linh thảo hơn mới đổi được Tiên đan, nhưng sau khi được sự cho phép của Vô Ảnh, bốn người vẫn vô cùng cảm kích vội vội vàng vàng tiến vào tìm Diệp Mặc đổi Tiên đan.

Cho dù Diệp Mặc cũng không ngờ, cảnh tượng đổi Tiên linh thảo lại náo nhiệt như này, trên thực tế lúc này Tiên linh thảo cấp chín của hắn cũng đủ lâu rồi, còn những Tiên linh thảo còn lại hoàn toàn bị hắn ném vào trong Thế giới trang vàng cho Tiểu Băng Sâm trồng.

Nhưng cơ hội như này khó mà có được, mặc dù hắn luyện đan có chút

vất vả, nhưng không muốn bỏ qua như vậy.

Từng viên Tiên đan được đổi đi, hàng ngũ chẳng những ngắn đi, ngược lại lại càng lúc càng dài ra. Bốn người Thiền Di đổi được Tiên đan mà mình cần rồi, sớm đã thiên ân vạn tạ ra ngoài, còn việc có phải tốn nhiều Tiên linh thảo hơn không, thì cũng không phải phạm vi suy tính của bọn họ.

Nếu như không phải suy tính Diệp Mặc bây giờ quá bận rộn, thì những Tiên đế kia cũng đã tiến vào hỏi thăm rồi. Đáng tiếc là, bây giờ có Vô Ảnh chặn ngoài, những Tiên đế đó cũng chỉ có thể phái đệ tử môn hạ đi xếp hàng. Về sau, chỗ của Diệp Mặc quả thực không phải là nơi trao đổi Tiên linh thảo nữa, mà là một nơi kỳ ngộ.

Chỉ cần xếp hàng đến lượt anh rồi, thì kỳ ngộ của anh cũng đến rồi. Có người thậm chí còn ra giá cao hơn, chính là vì đổi lấy vị trí phía trước.

Vô Ảnh nghe theo Đường Bắc Vi lập ra quy định, đó chính là vị trí có thể đổi, nhưng không thể tranh cướp hoặc chen lấn. Còn đổi vị trí thì có thể, nhưng mỗi lần đổi vị trí, nó cũng phải lấy chút hoa hồng, nếu không thì không cho đổi.

Lợi ích mà Vô Ảnh lấy được ngày càng nhiều, trong lòng không khỏi thầm khen Đường Bắc Vi, không hổ là em gái của lão đại, tùy tiện một chủ ý cũng đã lợi hại như này. Bản thân mình lúc nào ấy, tùy tiện suy nghĩ một chút, cũng có thể nghĩ ra ý kiến như này thì quá hay rồi.

…

- Tiền bối, ba gốc Tiên linh thảo cấp chín của tôi đây, còn có cả một gốc Ngọc Lưu Hư Mộc và bảy gốc Tiên linh thảo cấp tám nữa, muốn đổi lấy một viên Tôn Ý đan.

Một Tiên Vương mặt chữ điền lấy ra Tiên linh thảo của mình đặt lên trên bàn của Diệp Mặc, sau đó khom người hành lễ kính cẩn nói.

Có thể nói dựa theo quy định của Diệp Mặc, Tiên linh thảo trong này

hoàn toàn có thể đổi lấy một viên Tôn Ý đan, nhưng lần này Diệp Mặc lại không thu nhận những Tiên linh thảo này, ngược lại lại hào hứng hỏi:

- Anh tên là gì?

Tên Tiên Vương mặt chữ điền này lập tức giật mình, trước khi gã vào đây cũng hỏi qua rất nhiều người, đáp án lấy được đều là Diệp Mặc bình thường đều không hỏi lai lịch, lại càng không hỏi đến danh tính, chỉ cần lấy ra Tiên linh thảo, nói Tiên đan mà mình cần là được rồi. Tại sao đến lượt mình, Diệp Mặc lại hỏi đến tên của mình?

- Vãn bối là Khích Tuấn Dự, vốn dĩ là một tán tu. Cố ý đến Trát Khuê bí cảnh tìm Tiên linh thảo, vãn bối tương đối may mắn, cũng tìm được vài gốc Tiên linh thảo cấp chín.

Tên Tiên Vương mặt chữ điền này lại càng cung kính nói.

Khích Tuấn Dự khuôn mặt vuông vức, tóc dài búi cao, mặc một bộ Tiên bào màu xám, tu vi Tiên Vương hậu kỳ đỉnh phong, khí tức Tiên nguyên nội liễm, rõ ràng tu vi cực kỳ thâm hậu.

- Một tán tu.

Diệp Mặc lặp lại một lần, sau đó lại lần nữa đánh giá Khích Tuấn Dự này lần nữa, lúc này mới bình thản nói:

- Anh ở trong Trát Khuê bí cảnh một vạn năm, chắc hẳn cũng lấy được không ít lợi ích chứ?

Câu nói của Diệp Mặc như sấm rền bên tai Khích Tuấn Dự, gã đơ người nhìn Diệp Mặc, thậm chí còn muốn phóng ra pháp bảo, nhưng gã nhanh chóng hiểu ra, mình phóng pháp bảo ra, thì chẳng khác gì tìm cái chết. Đối phương nếu như muốn giết gã, thì sớm đã động thủ rồi, làm gì còn ngồi nói linh tinh với gã nữa?

Khích Tuấn Dự trước khi tiến vào tìm Diệp Mặc đổi Tiên đan, sớm đã

nghe nói đến chuyện của Diệp Mặc, biết Diệp Mặc đến Vị Phong tiên đế cũng không sợ, bản thân mình chỉ là một Tiên Vương nếu như gây rắc rối với Diệp Mặc, thì chết còn không kịp ngáp nữa là

- Tiền bối, vãn bối nghe không hiểu ý của tiền bối…

Khích Tuấn Dự đơ người một lúc, sau đó tỉnh lại, mau chóng cung kính hỏi Diệp Mặc.

Nói xong, dường như sợ Diệp Mặc tức giận, lại lần nữa bổ sung thêm:

- Vãn bối quả thực vẫn còn mấy gốc Tiên linh thảo cấp chín, nếu như tiền bối cần, thì vãn bối sẽ lấy ra.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Không cần, tôi mặc dù cần Tiên linh thảo, nhưng cũng không phải là hạng cường hào cưỡng đoạt. Có thứ mà tôi cần, thì tôi chắc chắn sẽ lấy thứ tương ứng ra đổi với anh. Bí Cảnh đó bị anh phong bế rồi, chứng tỏ trận pháp của anh không tệ, hoặc là lấy được đại cơ duyên nào đó trong Bí Cảnh. Nhưng, trận pháp của anh là do tôi phá bỏ, chứng tỏ trình độ trận pháp của tôi cũng cao hơn anh một chút ít.

Thấy Khích Tuấn Dự muốn giải thích, Diệp Mặc giơ tay chặn lời gã nói:

- Anh biết tôi tại sao luyện chế cho mỗi người vào Bí Cảnh một miếng ngọc bài không?

- Vãn bối không biết.

Khích Tuấn Dự cung kính đáp lại, nét mặt vẫn rất bình tĩnh, thậm chí không ai nhìn ra trong lòng gã bây giờ đang nghĩ cái gì.

- Anh có lấy được ngọc bài của tôi không?

Diệp Mặc bỗng nhiên không tiếp tục giải thích nữa, ngược lại lại hỏi về chuyện ngọc bài.

Trên trán Khích Tuấn Dự có chút mồ hôi, cho dù gã là một Tiên Vương, trước mặt Diệp Mặc cũng không có cách nào phản kháng lại nổi.

- Vãn bối nhận được một miếng ngọc bài.

Khích Tuấn Dự sớm đã biết ngọc bài sau khi tiến vào Bí Cảnh, sẽ tự động vỡ vụn.

- Anh nói láo.

Giọng nói của Diệp Mặc có chút khó chịu.

- Anh cảm thấy tôi có thể phá giải được trận pháp của anh, cuối cùng còn cần ngọc bài mới có thể tiến vào sao?

Diệp Mặc không đợi Khích Tuấn Dự giải thích lại lần nữa hỏi.

Khích Tuấn Dự có chút không chịu nổi rồi, gã run giọng nói:

- Tiền bối, trận pháp đó không phải do vãn bối bố trí… Vãn bối không rõ ý của tiền bối.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Vì tất cả những người dùng ngọc bài của tôi, trong vòng ba tháng tôi đều có thể cảm nhận được chút khí tức thần niệm trong đó. Còn anh, lại chưa từng dùng ngọc bài của tôi. Vốn dĩ tôi định khi nào Bí Cảnh mở ra liền kiểm tra từng người một, nhưng đáng tiếc tôi xuất quan muộn, một số người ra Bí Cảnh trước cũng đã rời đi, tôi quyết định không đi kiểm tra nữa. Bằng không, anh cho rằng tôi luyện chế nhiều ngọc bài như vậy làm gì? Tôi thích nhiều chuyện sao?

Câu nói tiếp theo của Diệp Mặc còn chưa nói ra, thì Khích Tuấn Dự cũng đã hiểu. Diệp Mặc chưa đi kiểm tra từng người một, thì gã lại chủ động tìm đến cửa.

- Tôi cũng đang nghĩ, người đó có tìm đến cửa hay không, vì điều này, tôi cố ý lấy cơ hội đổi Tiên đan cao cấp đặt trong động phủ. Không ngờ gặp được thật rồi, xem ra chúng ta cũng có duyên.

Diệp Mặc chằm chằm nhìn Khích Tuấn Dự bình tĩnh nói.

Sắc mặt Khích Tuấn Dự lập tức trở nên tái nhợt, gã biết phản bác thế nào đi nữa cũng vô ích. Một lát sau, gã mới nói:

- Tiền bối, tôi quả thực có ở trong Bí Cảnh này hơn vạn năm rồi, còn biện pháp tôi chỉ có thể nói là tôi tương đối may mắn, gặp được một trận bàn không gian có thể ở lại trong Bí Cảnh. Nếu như tiền bối cần, thì vãn bối lập tức sẽ lấy ra.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Anh mau lấy trận bàn không gian ra cho tôi xem một chút xem.

Diệp Mặc biết rõ trong Bí Cảnh này đến thế giới Chân Linh cũng khó có thể ở lại được, một trận bàn liền có thể ở lại trong này được, hắn quả thực cũng có chút kinh dị.

Khích Tuấn Dự lần này ngược lại không có chút do dự, trực tiếp lấy ra một trận bàn đưa đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Tiền bối, chính là trận bàn này. Đồ mà tôi lấy được, cũng trong trận bàn thời gian này hết.

Thần thức của Diệp Mặc dễ dàng phá tan cấm chế thần thức của Khích Tuấn Dự, quét vào trong trận bàn.

Nhanh chóng Diệp Mặc liền hiểu ra là chuyện gì, một đại sư Tiên trận cao cấp như hắn, kết cấu trận pháp bên trong trận bàn này đến hắn cũng không hiểu, hơn nữa pháp tắc không gian bên trong còn mạnh hơn vô số lần so với pháp bảo không gian mà hắn luyện chế, chẳng những vậy hắn còn cảm nhận được chút ít quen thuộc bên trong pháp tắc không gian này.

Cảm giác quen thuộc này Diệp Mặc cảm nhận rất rõ, chính là cái cảm nhận lúc trước trong trận pháp của đại diện đó, chỉ có điều hắn căn bản không thể nào nhìn ra được thứ chẳng may trong đó.

Không chỉ đơn giản như vậy, trận bàn không gian này và trận bàn thời gian của hắn không ngờ lại có cùng khí tức, nói cách khác tác dụng của trận bàn không gian này cũng không thua kém gì trận bàn thời gian của hắn. Trận bàn này và trận bàn thời gian của hắn chắc hẳn là đến từ cùng một nơi, Diệp Mặc lập tức đưa ra kết luận.

Diệp Mặc cũng không biết tác dụng cụ thể của trận bàn không gian này, thần thức của hắn cũng đã nhìn thấy một mảnh Tiên linh thảo cao cấp trong trận bàn không gian này. Hắn thậm chí còn nhìn thấy hai gốc Nhân Thanh Hạnh, cấp bậc của Nhân Thanh Hạnh cũng chỉ đứng sau Hỗn Độn linh vật của thập đại linh căn, thứ này chẳng những ăn ngon, mà mùi vị cũng tuyệt hảo. Hơn nữa còn có thể thanh tẩy linh hồn và Tiên nguyên của Tiên nhân.

Có thể nói đến bây giờ, Diệp Mặc mới gặp một loại bảo vật có thể thanh tẩy Tiên nguyên.

- Anh quả thật đã lấy được không ít thứ tốt Diệp Mặc nhìn Khích Tuấn Dự lạnh nhạt nói.

Mồ hôi trên mặt Khích Tuấn Dự lã chã rơi, gã lại khom người nói:

- Tiền bối nếu như thích, thì cứ lấy đi, vãn bối cũng không có ý kiến gì.

Lúc này gã sớm đã hối hận rồi, không nên chui đầu vào lưới, nhưng bây giờ gã vào rồi, cũng không thể chạy đi được.

Diệp Mặc ném lại trận bàn không gian cho Khích Tuấn Dự nói:

- Anh trong này quả thực có rất nhiều thứ tốt mà tôi cần, nhưng tôi nếu như muốn cướp đi, thì tôi sớm đã động thủ rồi, còn đợi đến bây giờ sao? Tôi thậm chí cũng không cần ra tay trong này, chỉ cần đặt ký hiệu trên người anh, thì anh cũng không thể nào chạy thoát được. Thứ tốt trên người anh có

rất nhiều, trên người tôi cũng không ít, không tin anh cứ đi hỏi lão già Vị Phong thì biết, xem xem lão có phải cũng rất ngấp nghé đồ của tôi không.

- Vãn bối không dám.

Khích Tuấn Dự mau chóng nói.

Diệp Mặc đứng dậy nói:

- Tôi không phải đang khoe khoang, tôi là đang nói, tôi có đủ các thứ có thể đổi lấy những Tiên linh vật trong này của anh. Còn trận bàn không gian của anh, quả thực rất được, nhưng tôi cũng không cần. Nhân Thanh Hạnh đó, tôi chỉ cần một gốc trong đó. Tiên linh thảo cấp chín, tôi cần Đế La Chi, Mặc Sương Căn, Thanh Diễm Quả, Hải Thiên Lan…

Sau khi một hơi nói ra hơn ba mươi loại Tiên linh thảo cấp chín, Diệp Mặc mới lấy ra một đống đồ đặt trước mặt Khích Tuấn Dự nói:

- Tự anh có thể chọn, sau đó chúng ta bắt đầu giao dịch.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1924

Lời Mời

Bán thần khí…

Ánh mắt của Khích Tuấn Dự khiếp sợ quét nhìn theo từng thứ mà Diệp Mặc lấy ra, những đan dược đó hoàn toàn độc nhất vô vị giống như Diệp Mặc nói, Tôn Ý đan là hạng nhất. Khi gã quét đến Đoạn cân khúc thần kỳ, quả thực cũng không kìm chế được sự kích động mà kêu lên.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Đúng vậy, Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ mà anh nhìn thấy chính là một món Bán thần khí, hơn nữa còn là một món Bán thần khí vô cùng lợi hại. Đây là thứ mà một Tiên đế hậu kỳ đã dùng, đến tôi cũng suýt chút nữa mất mạng trong tay lão, thế nào, có muốn đổi không?

Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ khi đánh nhau với Diệp Mặc cũng có chút hư hại, Diệp Mặc tốn mất mấy ngày mới đơn giản khôi phục được chút ít, chính là vì để phòng khi đổi Tiên linh thảo có thể lấy ra dùng.

Khích Tuấn Dự sững người nói:

- Tiền bối, tôi, vãn bối đương nhiên muốn, rất muốn, nhưng, nhưng…

- Nhưng tôi cũng có thể cướp của anh, tại sao phải đổi đúng không?

Diệp Mặc nhìn ra ý tứ của Khích Tuấn Dự, hắn biết Khích Tuấn Dự cũng không tin tưởng mình lắm, vì chuyện này quá phi lý rồi, với tu vi bây giờ của hắn, cho dù vụng trộm giết Khích Tuấn Dự thì cũng chẳng ai biết.

Đồ của Khích Tuấn Dự quả thực khiến cho người bình thường đỏ mắt, chẳng cần phải nói thứ khác, cho dù trận bàn không gian của gã cũng không phải thứ mà người bình thường có thể chống cự được. Có thể không bị truyền tống ra ngoài trong Bí Cảnh này, trận bàn không gian này tuyệt đối là một món cao cấp trong những thứ cao cấp.

Nhưng những thứ này trong mắt Diệp Mặc, cũng chỉ như vậy mà thôi. Ngược lại hai gốc Nhân Thanh Hạnh lại bị Diệp Mặc nhắm trúng, hơn nữa Diệp Mặc cũng rất muốn có được hai gốc này, chỉ có điều Diệp Mặc cũng biết rõ thứ như này quá quý hiếm, cho dù một gốc cũng có thể dễ dàng đổi lấy tất cả những thứ mà hắn vừa lấy ra, bao gồm cả Tôn Ý đan.

Nhưng đồng thời Tôn Ý đan trong mắt Khích Tuấn Dự cũng là thứ vô cùng quan trọng, cho dù là Nhân Thanh Hạnh có quý giá đi nữa Khích Tuấn Dự cũng muốn đổi.

Về chuyện cướp đoạt, Diệp Mặc quả thực cũng không nghĩ tới, cái này có liên quan đến tính cách của hắn. Khích Tuấn Dự không thù không oán với hắn, hắn cũng không quen cướp đồ của người không thù không oán với mình. Cũng giống như khi người khác muốn cướp đồ của hắn, trong lòng hắn cũng không thể kìm chế được sự phẫn nộ.

Còn có một nguyên nhân khác chính là Tam Sinh quyết của Diệp Mặc nhất định phải bảo đảm thông đạt suy nghĩ trong đầu, với tính cách của hắn, nếu như vô duyên vô cớ cướp đồ của Khích Tuấn Dự thật, thì suy nghĩ đó chắc chắn sẽ không được thông đạt. Cứ như vậy, dùng Tam Sinh quyết chính là một trở ngại.

Diệp Mặc làm sao có thể vì một trận bàn không gian, mà lại tự hủy đi tương lai của mình? Đừng nói chỉ là một trận bàn không gian và một số Tiên linh thảo cấp chín, cho dù có thế giới Hỗn độn thật đặt trước mặt Diệp Mặc, chỉ cần hắn không thù không oán với Khích Tuấn Dự, thì hắn cũng sẽ không làm chuyện hại nhiều hơn lợi như này.

- Tôi và anh không thù không oán, căn bản cũng sẽ không cướp đồ của

anh, anh yên tâm mà chọn đồ đi.

Diệp Mặc chỉ đống đồ trên mặt đất nói.

- Cám ơn tiền bối.

Khích Tuấn Dự cảm giác được, Diệp Mặc cũng không lừa gã, mà lại đi cướp đồ của gã.

Gã không chút do dự lấy những thứ mà Diệp Mặc cần ra, đưa cho Diệp Mặc. Sau đó chọn Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ kia trong đống đồ của Diệp Mặc, rồi lại lấy một viên Tôn Ý đan, những thứ còn lại, gã mặc dù rất muốn, nhưng cũng không lấy thêm.

Diệp Mặc lại để lại một lọ Thanh Linh Nguyên đan bát phẩm, tặng thêm một viên Tôn Ý đan, rồi lại tặng thêm một Tiên khí phi hành cực phẩm cho Khích Tuấn Dự nói:

- Tiên khí phi hành này nói không chừng sau này anh sẽ dùng đến, tôi sẽ không cướp đồ của anh, nhưng người khác thì chưa chắc.

- Tiền bối quang minh lỗi lạc, Khích Tuấn Dự tôi bình sinh ít gặp. Vãn bối nhất định nhớ kỹ đại ân của tiền bối, nếu như có cơ hội vãn bối nhất định sẽ đến Mặc Nguyệt Tiên tông báo đáp.

Khích Tuấn Dự lần này thật lòng cảm kích Diệp Mặc, lời gã nói đều là thật, gã quả thực chưa từng gặp một vị Tiên đế nào quang minh lỗi lạc như Diệp Mặc này.

Diệp Mặc không phải là Tiên đế, nhưng trong lòng gã cũng đã cho rằng Diệp Mặc chắc hẳn là một Tiên đế rồi.

Diệp Mặc gật đầu, Khích Tuấn Dự có những thứ này, thành tích sau này chắc hẳn cũng không tầm thường. Thiện duyên có thể kết nhiều một chút, cũng là chuyện tốt.

Hắn lại lấy ra một ngọc bài đưa cho Khích Tuấn Dự nói:

- Anh bóp nát ngọc bài này đi.

Thấy Khích Tuấn Dự có chút không hiểu nhìn mình, Diệp Mặc giải thích:

- Chuyện tôi luyện chế ngọc bài, cũng không chắc người khác không đoán ra, chẳng may có người đoán ra ý tứ của tôi, thì anh cũng xui xẻo rồi.

Diệp Mặc để lại tin tức thần niệm bên ngoài miếng ngọc bài rất nhạt, nhưng đại năng trong Tiên đế cũng có rất nhiều, Diệp Mặc cũng không dám cho rằng dấu hiệu thần niệm mà mình làm người khác không phát hiện ra. Những Tiên đế này ai mà chẳng gian xảo chứ, chẳng may có Tiên đế đoán ra ý tứ của hắn, đối với hắn và Khích Tuấn Dự cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

Khích Tuấn Dự lập tức liền hiểu ra, mau chóng nhận lấy rồi bóp nát ngọc bài, rồi khom người cảm tạ:

- Vãn bối cáo lui.

Diệp Mặc muốn làm dấu hiệu thần thức trên người gã, căn bản cũng sẽ không dùng cách kém nhất này, chắc chắn sớm đã đánh dấu lên người gã rồi. Bây giờ Diệp Mặc dùng cách này, chắc chắn là vì muốn giúp gã. Khích Tuấn Dự đương nhiên cảm kích, gã cũng đã quyết tâm, một khi thăng cấp thành công, thì chắc chắn sẽ đến Mặc Nguyệt Tiên tông cám ơn Diệp tông chủ.

Khích Tuấn Dự sau khi rời đi, Diệp Mặc trong lòng cũng sung sướng. Những Tiên linh thảo kia và Nhân Thanh Hạnh, hắn đều trực tiếp giao cho Tiểu Băng Sâm, lần này có thể nói lại bội thu rồi.

Tiên linh thảo cấp chín, cũng không muốn thu mua nữa. Sau khi lại lần nữa trao đổi với mấy người, Diệp Mặc bảo Vô Ảnh hạ tấm biển xuống.

Nghe nói Tiên đan bên này cũng hết rồi, một số người còn chưa đổi được Tiên đan ai ai cũng đấm ngực giậm chân, cơ hội như này cũng giống

như Đường Bắc Vi nói với bọn họ, chỉ có một lần. Bỏ lỡ cơ hội này rồi, thì cũng không còn nữa.

Nếu là những tông sư Tiên đan khác, sớm đã có người vây lấy không cho đi rồi. Nhưng Diệp Mặc nói đi, thì cũng không có ai dám đứng ra chặn lại, cùng lắm cũng chỉ là hỏi thăm Diệp Mặc vài câu, lúc nào lại có hoạt động trao đổi Tiên đan như này nữa.

Những người đã đổi được Tiên đan khác, ai ai cũng vô cùng thầm nhủ may mắn. Rất nhiều người đều chọn lập tức rời khỏi đây, có Tiên đan rồi mà vẫn ở lại trong này thì đúng là thằng ngốc.

Khích Tuấn Dự cũng ngay lập tức cùng với đám Tiên Vương đã đổi được Tiên đan rời đi, khi gã rời khỏi trận pháp phòng ngự của Bí Cảnh này, lập tức cảm nhận được một thần thức cực mạnh đang quan sát gã, đường thần thức đó quan sát gã một lát rồi thôi.

Khích Tuấn Dự không phải thằng ngốc, gã ngay lập tức biết Diệp Mặc nói không sai. Có người biết suy nghĩ của Diệp Mặc, người đó không dám dùng thần thức quét loạn trong lối vào Bí Cảnh này, nhưng mỗi một Tiên Vương rời khỏi nơi này đều bị người này quét một lượt. Sau khi hiểu ra điều này, trong lòng gã lại càng cảm kích Diệp Mặc.

Còn mấy thương gia còn lại vì sự xuất hiện của Diệp Mặc, cũng chọn cách như Diệp Mặc, dùng Tiên đan đổi lấy Tiên linh thảo. Chỉ có điều Tiên đan của bọn họ nhiều lắm cũng chỉ có thể đạt đến thất phẩm, hơn nữa cũng không có hạng nhất. Còn Y Vương đan thì lại càng không có.

Khi Diệp Mặc còn chưa thu hàng quán, kinh doanh của bọn họ dường như là giăng lưới bắt chim trước cửa. Bây giờ Diệp Mặc thu hàng quán rồi, việc buôn bán của bọn họ cũng khá lên, lập tức trong lòng liền nhẹ nhõm. Sự oán hận đối với Diệp Mặc cũng giảm đi không ít, dù sao Diệp Mặc cũng không ăn mảnh một mình.

…

- Lão đại, chúng ta có phải đi bây giờ không?

Vô Ảnh nhìn Diệp Mặc ra ngoài, lập tức hấp tấp qua hỏi.

Thời gian thu mua Tiên linh thảo trong này, là thời gian mà nó thoải mái nhất. Nghĩ đến Tiểu Băng Sâm gọi nó một tiếng đại ca cũng không bằng lòng, hai ngày này người gọi nó là đại ca cũng có hơn mấy trăm nghìn người.

- Diệp tông chủ, xin hỏi anh trực tiếp đến Phiêu Miểu tiên trì tôi chứ, hay là đến nơi khác trước?

Ý Hà Tiên tôn sớm đã nhìn thấy Diệp Mặc thu lại hàng quán và rời khỏi động phủ tạm thời, sớm đã bước qua cẩn trọng hỏi thăm.

Ngữ khí của cô cũng khiêm tốn và kính cẩn hơn nhiều so với lúc trước, cô là một Tiên tôn, lúc trước cũng không biết Diệp Mặc là một tông sư Tiên đan cao cấp. Bây giờ cô cũng biết Diệp Mặc là một tông sư tiên đan rồi, lại càng muốn nịnh bợ Diệp Mặc. Nếu không phải Diệp Mặc muốn đi, nữ Tiên tôn duy nhất của Phiêu Miểu tiên trì cũng muốn đến hỏi thăm rồi.

- Diệp tông chủ, đến Huyền Lôi đế tông tôi ngồi chút đi…

Nông Viêm Tiên đế cũng sớm đã bước đến.

- Diệp huynh, Nam La đế tông tôi cách đây cũng không xa, nếu như anh Diệp có thể quang lâm đến Nam La đế tông tôi, thì đúng là vinh hạnh của chúng tôi.

Trạm Khôn Tiên đế cũng chen đến, lúc này gã cảm thấy lúc trước quyết định mình nói xin lỗi Diệp Mặc, quả thực là quá anh minh rồi.

Chẳng những là Nông Viêm Tiên đế, cho dù là những Tiên đế còn lại cũng bước đến hơn nửa, rất nhiều người đều muốn mời Diệp Mặc đến địa bàn của bọn họ ngồi chơi chút.

Nhưng Diệp Mặc lúc này cũng không có hứng, chỉ ôm quyền nói:

- Các vị Tiên hữu, dạo này tôi phải làm một số chuyện, không có thời gian đến nơi khác. Nhưng hai mươi năm sau, tôi sẽ tổ thức nghị thức khai tông chính thức trong Mặc Nguyệt Tiên tông, hôm nay Diệp mỗ tạm thời thất lễ từ chối. Hai mươi năm sau, nếu như có thời gian đến Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi, bất luận là ai, chỉ cần chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông tôi khai phái, thì Diệp Mặc tôi chắc chắn cũng hoan nghênh đón chào.

Giọng nói của Diệp Mặc phát ra, trong nháy mắt những người đứng ở lối vào Bí Cảnh cũng đã nghe thấy rất rõ. Trưởng lão hoặc tông chủ, Tiên đế hoặc Tiên tôn của một số tông môn, ai ai cũng tỏ vẻ nhất định tham gia. Một số Tiên Vương còn chưa đổi được Tiên đan, lại càng có ý định trữ lại nhiều Tiên linh thảo hơn, đợi hai mươi năm sau đến Mặc Nguyệt Tiên tông.

Chỉ có Vị Phong tiên đế sắc mặt cực kỳ khó coi, Vô Hồi Tiên đế lại càng trầm mặc. Gã biết mối thù này của mình cực kỳ khó báo, Diệp Mặc đến Trí Tông Tiên đế cũng đánh cho chạy, cho dù là gặp Vô Anh Tiên đế, kết quả cũng rất khó đoán.

Đã nhận được lời mời chính xác của Diệp Mặc, một số Tiên tôn quyết định đến Mặc Nguyệt Tiên tông một chuyến. Cung Hoa Thiên của hạ thiên vực mặc dù xa, nhưng một tông sư Tiên đan cao cấp như Diệp Mặc, ai không muốn đến chúc mừng chút chứ. Sau đó tạo quan hệ tốt chút, ai có thể bảo đảm sau này không cần mời hắn luyện đan? Còn một số Tiên đế thậm chí cũng quyết định, sau khi đến Mặc Nguyệt Tiên tông, phải mời Diệp Mặc luyện chế mấy lò Tiên đan.

- Ý Hà Tiên tôn, tôi chắc chắn sẽ đến Phiêu Miểu tiên trì, tôi có lẽ không đi cùng cô được, ba tháng sau, chúng ta gặp mặt ở Phiêu Miểu tiên trì vậy.

Diệp Mặc sau khi nói ra lời mời tất cả những tông môn và Tiên đế còn lại, lúc này mới khách khí nói với Ý Hà Tiên tôn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1925

Trận Bàn Không Gian

Diệp Mặc vừa mới rời khỏi Trát Khuê Tiên thành, thần thức liền quét đến Khích Tuấn Dự. Khích Tuấn Dự không ngờ cũng chưa đi được bao xa, ngược lại vẫn ở lại ngoài thành.

Khích Tuấn Dự rõ ràng cũng nhìn thấy Diệp Mặc đi ra, lập tức cũng đi qua.

- Khích Tuấn Dự, sao anh vẫn chưa đi? Ở đây đợi tôi sao?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Khích Tuấn Dự nói.

Khích Tuấn Dự mau chóng khom người nói:

- Diệp tiền bối, vãn bối khi từ trong Bí Cảnh đi ra quả thực bị thần thức quan sát, vị Tiên đế đó chắc cũng đang tìm vãn bối, vãn bối ở lại đây là cố ý báo cho tiền bối một tiếng.

Diệp Mặc gật đầu, con người Khích Tuấn Dự này cũng không tệ. gã là sợ mình không biết dấu tích thần thức của mình bị người ta biết rồi, cho nên mới cố ý ở lại báo cho mình một tiếng.

- Cám ơn, tôi cũng đoán được người đó là ai rồi.

Diệp Mặc căn bản cũng không cần Khích Tuấn Dự nói đến lần thứ hai, hắn đã đoán ra Tiên đế hiểu suy tính của mình này chắc là Lãng Huyễn Tiên đế.

Lãng Huyễn Tiên đế cũng khó đối phó hơn nhiều so với Trí Tông Tiên

đế, là người âm trầm khó hiểu, người khác căn bản không biết được trong lòng lão đang nghĩ cái gì. Trí Tông Tiên đế trước khi bị lão ám toán, không biết Lãng Huyễn Tiên đế sớm đã có ý giết gã một tí nào, cái này đúng là chỗ đáng sợ.

- Anh chỉ là một Tiên Vương, cũng có Tiên đế muốn tìm anh sao? Tìm anh làm gì?

Vô Ảnh trải qua cuộc trao đổi Tiên linh thảo lấy Tiên đan cũng có chút quyền lực, cũng đã không coi Tiên Vương ra gì nữa rồi. Nghe thấy Khích Tuấn Dự nói vậy, lập tức lại tái phát tật xấu.

Khích Tuấn Dự ngượng ngùng cười cười:

- Vì vãn bối cũng ở trong Bí Cảnh một vạn năm rồi, cho nên…

- Ồ, tôi hiểu rồi, tôi nói lão đại sao lại có lòng tốt như vậy, giúp người ta luyện chế ngọc bài, hóa ra là như này…

Vô Ảnh cũng không đần, lập tức nghĩ ra tác dụng Diệp Mặc luyện chế ngọc bài. Chỉ có điều nó còn chưa nói xong, thì lại có người vỗ đầu nó một cái, lần này không phải là Diệp Mặc vỗ, mà là Đường Bắc Vi vỗ.

- Anh ta giúp thì thế nào? Anh ta thường xuyên giúp người khác, mày cho rằng cũng giống như mày sao.

Đường Bắc Vi lập tức quát lớn.

Vô Ảnh mau chóng cười cười nói:

- Bắc Vi, ý của tôi là nói tên Khích Tuấn Dự này đần, nếu là tôi thì chắc chắn sẽ không ra ngoài. Trong đó có nhiều Tiên linh thảo như này, Tiên linh khí nồng đậm như vậy, đương nhiên sẽ ở lại trong đó tu luyện rồi.

Đường Bắc Vi lập tức liền mất hứng:

- Vô Ảnh, mày là nói Khích Tuấn Dự vừa ra ngoài, liền bị anh trai ta bắt

được, cho nên rất đần đúng không?

Thấy Vô Ảnh không nói được gì nữa, Diệp Mặc cười nói:

- Thực ra Khích Tuấn Dự cũng không muốn ra ngoài, cho nên gã bố trí một trận pháp khóa trái, mục đích chính là vì không muốn người khác vào trong Bí Cảnh. Nhưng không ngờ, trận pháp đó lại bị tôi phá mà thôi.

- Tiền bối…

Khích Tuấn Dự mau chóng lại gọi Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc nhìn về phía gã, gã lập tức nhỏ giọng nói:

- Tiền bối, trận pháp đó quả thực không phải do vãn bối bố trí, vãn bối quả thực không biết trận pháp khóa trái đó là do ai bố trí, vãn bối vốn dĩ muốn tiếp tục ở lại trong này. Nhưng vãn bối sau khi biết trong này có người bố trí trận pháp khóa trái, nên mau chóng cùng mọi người ra ngoài.

Diệp Mặc giật mình, hắn vẫn cho rằng trận pháp khóa trái này là do Khích Tuấn Dự bố trí, cho nên mới không hỏi chi tiết, bây giờ không ngờ lại không phải là do Khích Tuấn Dự bố trí. Điều này chứng tỏ trong Trát Khuê bí cảnh ngoài Khích Tuấn Dự ra, còn có người thứ hai. Người đó bố trí trận pháp ngoài không muốn người ngoài vào, còn một mục đích nữa, đương nhiên là không muốn Khích Tuấn Dự ra ngoài.

Bí Cảnh chỉ cần không mở, đến hai tháng, tự nhiên sẽ không tự động truyền tống.

- Trận pháp kia không phải là do anh bố trí thật sao?

Giọng điệu lần này của Diệp Mặc cũng nghiêm trọng hơn nhiều.

- Không phải.

Khích Tuấn Dự khẳng định nói.

- Vậy sao anh không sớm nói cho tôi biết?

Diệp Mặc cau mày nói.

- Vãn bối cũng đã nói với tiền bối rồi mà, khi tiền bối hỏi tôi lần đầu tiên, vãn bối cũng đã nói trận pháp đó không phải do vãn bối bố trí rồi mà.

Khích Tuấn Dự có chút oan ức nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Chuyện này quả thực không thể trách anh được, tôi quả có sơ sót Hắn lúc trước quả thực có sơ sót, Khích Tuấn Dự mấy lần muốn giải thích với hắn, hắn đều ngắt lời của Khích Tuấn Dự. Hắn cho rằng trận pháp mà Khích Tuấn Dự bố trí kia, đương nhiên là không muốn cho người khác vào, sau đó ở trong đó một thời gian. Nhưng không nghĩ nếu như Khích Tuấn Dự muốn ở trong đó, tại sao lại phải ra ngoài.

- Không đúng, chuyện này có vấn đề. Vô Ảnh, mày điều khiển Thời Không Toa, tao có chuyện muốn nói với Khích Tuấn Dự.

Diệp Mặc nhanh chóng cảm thấy chuyện này không ổn.

Thời Không Toa dưới sự điều khiển của Vô Ảnh, bắt đầu bay về phía biên giới thiên vực.

…

- Anh nói một chút xem trận bàn không gian của anh sao lại lấy được, sau đó nói qua một chút mấy năm nay trong Bí Cảnh đã gặp những chuyện gì.

Trong khoang thuyền của Thời Không Toa, Diệp Mặc cẩn thận dò hỏi.

Khích Tuấn Dự rõ ràng nhớ rất kỹ những chuyện này, lập tức nói:

- Năm đó sau khi tôi tiến vào Bí Cảnh, trong một thạch động cảm nhận

được Tiên linh khí nồng đậm. Thần thức của tôi lập tức quét vào trong thạch động đó, sau đó tôi nhìn thấy một Tiên tủy tuyền, còn là loại Tiên tủy tuyền cao cấp nhất nữa. Lúc đó tôi căn bản cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức tiến vào trong thạch động đó, muốn lấy Tiên tủy tuyền đó đi, vì tôi không còn thời gian ở lại trong đó tu luyện nữa.

- Anh có thể phát hiện ra thạch động chứa Tiên tủy tuyền đó, chứng tỏ nó cũng không được giấu kỹ lắm đúng không?

Diệp Mặc hỏi.

Khích Tuấn Dự lập tức gật đầu nói:

- Đúng, cũng không bí mật lắm, cho nên tôi mới muốn lấy Tiên tủy tuyền này đi luôn, nhưng khi tôi động vào Tiên tủy tuyền đó, thì lại phát hiện ra trận bàn không gian kia. Trận bàn không gian đó trước khi chưa bị tôi luyện hóa, khí tức cũng cực kỳ tang thương, giống như đến từ viễn cổ vậy, tôi lập tức liền bắt đầu luyện hóa trận bàn không gian đó.

Diệp Mặc cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị rồi, Khích Tuấn Dự nói nơi đó nếu như không giấu kín, thì làm sao lại có Tiên tủy tuyền cho gã phát hiện ra được? Chắc hẳn sớm đã có người lấy đi rồi mới đúng.

- Sau khi tôi bắt đầu luyện hóa trận bàn không gian đó, liền cảm thấy có chút không đúng, không ngờ thông qua luyện hóa trận bàn không gian này tôi lại cảm nhận được chút ý niệm không gian, thậm chí có thể cảm ngộ được chút ít pháp tắc không gian nữa. Lúc đó tôi liền sướng như điên, tôi biết thứ mà tôi phát hiện ra là bảo vật cao cấp, lại càng điên cuồng luyện hóa trận bàn không gian đó, khi tôi luyện hóa được một phần trận bàn không gian, tôi liền vào trong trận bàn không gian đó ngay lập tức.

Khích Tuấn Dự dường như có chút kích động.

- Anh đợi chút hãy nói, tôi kiểm tra một chút trên người anh có cấm chế gì hoặc thứ gì khác hay không.

Diệp Mặc ngắt lời Khích Tuấn Dự.

Khích Tuấn Dự ngừng lại, câu hỏi của Diệp Mặc cũng khiến gã cảm thấy có chút không đúng. Sự may mắn của gã thật quá lớn, hơn nữa trận pháp khóa trái đó cũng vô cùng quỷ dị.

Khích Tuấn Dự không chút do dự đưa tay mình ra cho Diệp Mặc, Diệp Mặc nếu như muốn giết gã căn bản cũng không cần bàn.

Sau hai canh giờ, khi Khích Tuấn Dự liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như bị Diệp Mặc thiêu đốt thành tro tàn, Diệp Mặc bỗng nhiên liên tiếp đánh ra mấy đường thủ thế, sau đó chộp lấy một mồi lửa màu đen trong người Khích Tuấn Dự ra. Mồi lửa màu đen đó thoạt nhìn giống như lửa, nhưng cũng không có chút nhiệt độ nào, vô cùng quỷ dị.

- Tôi bị người ta đặt mồi lửa này?

Khích Tuấn Dự kinh dị nhìn mồi lửa trong tay Diệp Mặc, khiếp sợ hỏi.

Diệp Mặc cũng không trả lời, lấy ra một hộp được luyện chế từ Vô Tẫn Viêm Hà Kim, đặt mồi lửa này vào trong hộp đó, sau đó tiếp tục đánh mấy chục cấm chế lên, sau khi ném hộp ngọc đó vào trong Thế giới trang vàng, lúc này mới thở phào nói:

- Không sai, thứ này là tìm từ trong người anh ra, mồi lửa này trên thực tế chính là một loại ký hiệu truy tung thần hồn, tên Khiên Hồn Minh Ký. Loại ký hiệu này đặt lên trên người anh, cho dù anh chết đi rồi, đối phương vẫn có thể tìm ra anh. Hơn nữa rất hiếm người có thể phá nó đi được. Nếu như tôi đoán không lầm, Tiên giới bây giờ chắc hẳn cũng chỉ có hai người có thể phá nó đi được. Một người trong đó, chính là tôi.

Diệp Mặc có thể tìm ra loại ký hiệu này, là vì hắn lĩnh ngộ trận pháp và cấm chế trong đại điện, nếu như không phải hắn đến không gian giết chóc kia một chuyến, còn cả lĩnh ngộ được mồi lửa này trong đại điện kia nữa, cho dù là hắn cũng không thể nào phá được loại ký hiệu này.

Còn một người nữa, Diệp Mặc cũng chỉ là đoán, đó chính là cao nhân bố trí trận pháp đó trong đại điện. Trình độ trận pháp của người đó còn cao hơn hắn gấp vô số lần, cho nên người đó cũng có thể phá vỡ được.

- Tiền bối, ý của anh là nói tất cả những hành vi của tôi trong Bí Cảnh, đều bị người đó nhìn thấy hết rồi…

Khích Tuấn Dự ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, gã tin rằng Diệp Mặc cũng không lừa gã.

- Vô Ảnh tăng tốc đi, chuyển hướng.

Diệp Mặc quát lớn với Vô Ảnh đang điều khiển Thời Không Toa, lúc này mới nói với Khích Tuấn Dự:

- Nếu như tôi đoán không sai, trận bàn không gian của anh chắc hẳn cũng là do người đó cố ý để lại cho anh, chính là muốn anh ở lại bên trong Bí Cảnh.

- Chẳng trách lần trước khi tôi từ trong trận bàn không gian đi ra, Bí Cảnh cũng đã đóng cửa rồi.

Khích Tuấn Dự lẩm bẩm nói, nói xong, gã hình như nhớ ra cái gì đó, lại mau chóng hỏi:

- Tiền bối, ý của anh là nói trận bàn là do người đó để lại cho tôi, mục đích chính là vì muốn tôi giúp người đó thu thập Tiên linh thảo?

- Chắc hẳn là như vậy rồi, tôi cũng không biết mình đoán có đúng hay không nữa.

Diệp Mặc thở dài nói, nói xong lại bổ sung thêm một câu:

- Nếu như tôi đoán không nhầm, thứ quý giá như Nhân Thanh Hạnh này chắc hẳn cũng không phải tự anh tìm được, chắc hẳn là trong trận bàn không gian vốn dĩ đã có rồi.

Khích Tuấn Dự mặt không còn giọt máu nói:

- Chính là như vậy, Tiên tủy tuyền mà tôi lấy được đều dùng toàn bộ tưới vào Nhân Thanh Hạnh này rồi. Diệp tiền bối, bây giờ tôi phải làm gì?

Diệp Mặc trầm ngâm thật lâu rồi nói:

- Người đó nếu như yên tâm giao trận bàn không gian cho anh, chính là biết y chắc chắn có thể căn cứ theo trận bàn không gian tìm được anh, nếu như tôi đoán không nhầm, thì y không phải đã ra ngoài rồi, chính là vì bị chuyện khác làm trì hoãn, tạm thời chưa đuổi theo anh mà thôi.

Khích Tuấn Dự ngay lập tức liền lấy trận bàn không gian giao cho Diệp Mặc nói:

- Diệp tông chủ, trận bàn không gian này tôi không có thực lực giữ lại được, tặng cho anh đấy.

Diệp Mặc nhận lấy trận bàn không gian nói:

- Tôi không cần trận bàn không gian của anh, tôi muốn giúp anh xem xem bên trong trận bàn không gian này có phải còn có cấm chế hay ký hiệu nào còn chưa luyện hóa hay không. Nếu không, cho dù là tôi, e rằng cũng không có thực lực giữ lại trận bàn không gian này.

Diệp Mặc vốn dĩ không định ngồi truyền tống trận đến Thường Dung thiên, bây giờ chuyện hắn cần phải làm còn rất nhiều, quyết định để cho Vô Ảnh điều khiển Thời Không Toa vào biên giới thiên vực, chuẩn bị từ trong hư không tiến đến Thường Dung thiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1926

Lại Dạo Chơi Thành Phi Hà

Thời Không Thoa sau khi đi lại mười ngày trong hư không, Diệp Mặc mới từ trong Thế Giới Trang Vàng đi ra, đồng thời đã đến lối vào Thời Không Thoa đem Trận Bàn Không Gian giao cho Khích Tuấn Dự, - Trận Bàn Không Gian này ta đã luyện hóa toàn bộ một lần, thực ra là có vài chỗ ký hiệu che giấu mà anh chưa luyện hóa qua, nhưng bây giờ thì không có vấn đề gì rồi.

- Tiền bối, Trận Bàn Không Gian này tôi tặng cho tiền bối.

Khích Tuấn Dự vội vàng từ chối nói.

Diệp Mặc vẫn đưa Trận Bàn Không Gian vào tay Khích Tuấn Dự nói:

- Tuy ta giúp anh, trên thực tế ta cũng rất cảm ơn anhi, từ Trận Bàn Không Gian này, ta đã hoàn thiện được Pháp Tắc Không Gian của mình. Hơn nữa cái Trận Bàn Không Gian này có nhiều ích lợi đối với việc tu luyện của anh, đây cũng là cơ duyên của anh. Mỗi người đều có cơ duyên của mình, ta thấy anh tương đối vừa mắt, cũng không muốn đoạt cơ duyên của anh. - Đa tạ tiền bối.

Khích Tuấn Dự hiển nhiên cũng hiểu rõ đạo lý này, trông thấy Diệp Mặc cũng không làm bộ khách khí với liền dứt khoát đem một ít tiên linh thảo cao cấp bên trong trận bàn tặng cho Diệp Mặc. Y không phải là tiên đan sư, mấy vạn cây tiên linh thảo cao cấp trong trận bàn căn bản cũng không có tác dụng gì lắm.

- Vậy cảm ơn nhiều nha.

Diệp Mặc lần này không từ chối nữa, hắn là tông sư tiên đan, những thứ này đối với hắn có rất nhiều tác dụng.

Sau khi nhận lấy các loại tiên linh thảo, Diệp Mặc lấy ra một cái mặt nạ đưa cho Khích Tuấn Dự nói:

- Đây là mặt nạ đẳng cấp cao nhất của ta, bây giờ thực lực của ta đã không cần dùng cái này nữa rồi, tặng cho anh vậy. Tương lai chờ lúc anh đạt Tiên Tôn đỉnh cao, có thể đến Mặc Nguyệt tiên tông tìm ta mà lấy 'Thái Hoàn Đan'.

Cái mặt nạ này là lúc trước Hồng Lăng đưa cho hắn, hiện tại hắn cũng không cần dùng nữa rồi, dứt khoát đưa cho Khích Tuấn Dự.

Thấy Khích Tuấn Dự cất mặt nạ đi, Diệp Mặc mới tiếp tục hỏi:

- Anh cùng chúng ta đi Thường Dung Thiên, hay là đi nơi nào khác?

Khích Tuấn Dự phóng ra tiên khí phi hành cực phẩm khom người nói với Diệp Mặc:

- Vãn bối muốn một mình rời đi, tương lai vãn bối tu luyện thành công tất nhiên sẽ lại đi Mặc Nguyệt tiên tông cảm tạ tiền bối.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn cảm thấy lựa chọn của Khích Tuấn Dự rất có đạo lý. Mình từ Bí Cảnh đi ra, y và mình đi cùng nhau, chỉ cần bị người ta nhìn thấy, thì sẽ có người hoài nghi. Hiện tại y một mình rời đi, với y mà nói là việc tốt nhất.

...

Trong hư không, Khích Tuấn Dự đã khống chế pháp bảo phi hành ra khỏi Thời Không Thoa, đảo mắt liền biến mất khỏi thần thức của Diệp Mặc không thấy gì nữa.

- Thằng này thật đúng là đần, nếu không có lão đại, y chết chắc rồi.

Vô Ảnh nhìn bóng lưng Khích Tuấn Dự rời đi, nhếch nhếch miệng. Nó trong lòng vẫn có chút ý kiến, theo nó nghĩ, lão đại nên giữ lại Trận Bàn Không Gian của Khích Tuấn Dự. Lão đại không cần, có thể đưa cho nó đùa nghịch mà, gần đây nó cũng lấy được không ít thứ tốt.

- Vô Ảnh, ngươi và Tiểu Băng Sâm khống chế Thời Không Thoa đi Thường Dung Thiên, ta và Bắc Vi bế quan.

Diệp Mặc gọi Tiểu Băng Sâm ra, sau khi dặn dò một câu liền lập tức mang theo Bắc Vi tiến vào trong khoang thuyền.

Với hắn mà nói, bây giờ thiếu thốn nhất chính là thực lực. Chỉ có thực lực của chính hắn hùng mạnh rồi, Mặc Nguyệt tiên Tông mới có thể bình yên vô sự. Những kẻ lăm le dòm ngó Mặc Nguyệt tiên tông không ít, nhưng chỉ cần hắn một ngày vẫn còn, Mặc Nguyệt tiên tông sẽ vững như bàn thạch.

Sau khi vào trong khoang thuyền, Diệp Mặc trực tiếp tiến vào Thế Giới Trang Vàng bế quan, Đường Bắc Vi đã ở trong khoang thuyền của Thời Không Thoa tiếp tục chuyển hóa Tiên Nguyên. Tiểu Băng Sâm là bất đắc dĩ nhất, nó phải cùng với Vô Ảnh khống chế Thời Không Thoa, lại còn phải kiên trì nghe Vô Ảnh nói khoác.

Lần này Diệp Mặc không tu luyện, mà là luyện chế đan dược ở trong Thế Giới Trang Vàng. Trận bàn Thời gian sau khi vận chuyển một tháng, hắn đã có thể luyện chế ra tiên đan cửu phẩm, trận bàn thời gian lại vận chuyển hơn nửa tháng nữa, ngay cả 'Thái Hoàn Đan' hạng nhất hắn cũng đã luyện chế ra rồi.

Luyện chế ra 'Thái Hoàn Đan" hạng nhất, có nghĩa là Diệp Mặc đã trở thành một trong những tiên đan tông sư đứng đầu Tiên Giới.

Đồng thời hắn đã nhận được tin tức của Vô Ảnh, Thời Không Thoa đã tiến vào Thường Dung Thiên. Diệp Mặc sau khi từ Thế Giới Trang Vàng đi ra, Đường Bắc Vi cũng ngừng tu luyện. Đường Bắc Vi tư chất kinh người, trải qua thời gian mấy tháng, đã hoàn toàn chuyển hóa Chân Nguyên thành

Tiên Nguyên, đã trở thành một Hư Tiên thật sự.

Tuy tài nguyên cô dùng để tu luyện tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với Diệp Mặc lúc trước rồi, nhưng tốc độ tu luyện như thế này, đã đủ để khinh thường Tiên Giới rồi.

...

- Lão đại, Tiểu Băng Sâm cũng muốn dạo chơi bên ngoài.

Trông thấy Diệp Mặc tới, Vô Ảnh tranh thủ thời gian thận trọng nói. Cũng không biết Tiểu Băng Sâm nịnh bợ nó thế nào, mà nó lại chủ động tới nói giúp Tiểu Băng Sâm.

Diệp Mặc nhìn nhìn Tiểu Băng Sâm, Tiểu Băng Sâm vẻ mặt mong đợi nhìn Diệp Mặc, trong mắt sớm đã có một vạn cái ý nghĩ "muốn ra ngoài dạo chơi".

Diệp Mặc trầm ngâm một lát nói:

- Chúng ta lập tức phải đi tiên thành Phi Hà, ta là bạn với Thiếu thành chủ tiên thành Phi Hà, ta phải mau đến thăm y. Công pháp che giấu hơi thở cuả Tiểu Băng Sâm còn chưa hoàn thiện, bây giờ vẫn chưa thể đi ra, cả Vô Ảnh cũng ở lại trong Thế Giới Trang Vàng. Đợi lúc Tiểu Băng Sâm có thể hoàn toàn giấu kín được khí tức tiên linh khí, thì có thể đi ra. Lúc đó, ta cũng có thể thăng cấp tiên đế, đi lại ở Tiên Giới, có lẽ sẽ không có vấn đề gì nữa.

Vô Ảnh nghe thấy mình cũng phải đi vào Thế Giới Trang Vàng, không khỏi vẻ mặt cầu xin, lại cũng không dám không nghe lời của lão đại, chỉ có thể lại đi theo Tiểu Băng Sâm tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

...

Chỗ cửa thành tiên thành Phi Hà, Diệp Mặc và Đường Bắc Vi sóng vai bước vào.

Đường Bắc Vi tu vi Hư Tiên, khí tức không mạnh, nhưng khí tức trên thân thể Diệp Mặc hiển nhiên là vô cùng hùng mạnh, một vài tiên nhân đi qua không tự chủ được mà tránh ra một chút.

Tiên thành Phi Hà tại Thượng Thiên Vực cũng không được coi là một tiên thành lớn, cho dù là thành chủ cũng chỉ là một Tiên vương mà thôi. Cho nên Tiên vương bên trong tòa tiên thành này, đã là sự tồn tại đỉnh cao rồi.

- Anh, lúc trước một mình anh tới nơi này, có lo lắng hay không?

Đường Bắc Vi nhìn những tiên nhân đi ngang qua bên cạnh kia, ai nấy khí tức đều vô cùng hùng mạnh, không khỏi đem lo lắng trong lòng mình hỏi ra.

- Cũng lo lắng một chút, nhưng anh quen một người bạn tốt, y tên là Quý Thư. Lần đầu tiên anh tới Thượng Thiên Vực, chính là do Quý Thư dẫn anh tới. Về sau anh quen rất nhiều bạn bè ở đây, ngoại trừ người cực kì cá biệt ra, còn lại đều rất tốt.

Diệp Mặc nói xong cũng nhớ tới ban đầu ở đây quen biết mấy người Quý Thư, Tề Bắc Thương, Cửu Nhứ Nhạn, Ân Hồn còn cả Kế Khôn. Ngoại trừ cái tên Ti Thạch Vũ quá mức đáng ghét kia ra, những người còn lại đều rất là ăn ý với hắn, Kế Khôn còn trở thành chị hắn nữa.

- Nhìn thấy không, kia chính là Phi Hà tiên lâu, lúc trước anh quen biết bọn họ chính là ở đây đấy. Đến bây giờ, anh vẫn nhớ rõ hương vị của 'Túy Quỳnh Tuyền'. Thật ra 'Túy Quỳnh Tuyền' thật sự không thể coi là tiên linh tửu cao cấp, nhưng anh lại thích cái mùi đó.

Diệp Mặc chỉ vào Phi Hà Tiên Lâu trước mặt lại cảm khái nói.

- Em đang suy nghĩ gì vậy?

Trông thấy ánh mắt của Đường Bắc Vi có chút rời rạc, Diệp Mặc vỗ vỗ Đường Bắc Vi bên người hỏi.

- Anh, anh còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta quen biết nhau cũng là trong quán rượu không?

Đường Bắc Vi nhìn lên Phi Hà Tiên Lâu xa hoa vô cùng trước mắt, tư tưởng hình như sớm đã bay đến cái quán rượu năm đó rồi.

Diệp Mặc lập tức cũng nhớ tới trước kia lúc ở Vô Lượng Sơn, hắn thiếu chút nữa ném Đường Bắc Vi chỉ mặc nội y từ lầu sáu xuống. Lập tức cũng có chút hổ thẹn nói:

- Bắc Vi, ban đầu là anh có lỗi với em.

- Không phải.

Đường Bắc Vi bỗng nhiên quên mình đã là người tu tiên, thậm chí quên nơi này là thành lớn của Tiên Giới. Vươn tay ôm lấy cánh tay Diệp Mặc nói:

- Anh, nếu như không có anh, lúc đó em cũng không sống nổi, cũng không thể có ngày hôm nay. Em cảm tạ nhất là, ông trời cho em một người anh như thế này. Thực ra, em vẫn luôn có một câu muốn hỏi anh, nhưng vẫn chưa hỏi.

Diệp Mặc cười quay đầu lại nói:

- Vậy em hỏi đi.

- Thôi, đột nhiên em lại không muốn hỏi nữa rồi. Anh, em cũng muốn đi lên uống một ngụm 'Túy Quỳnh Tuyền'. Đường Bắc Vi cười cười, tâm trạng bỗng nhiên vui vẻ.

- Vậy đi lên uống đi, một lát nữa anh dẫn em đi phủ thành chủ xem Quý Thư có ở đấy không.

Diệp Mặc kéo Đường Bắc Vi tràn đầy vui vẻ đi về hướng Phi Hà Tiên Lâu. Từ khi thăng thiên Tiên Giới đến nay, hắn vẫn chưa từng có tâm tình vui vẻ như thế này. Ở cùng với Bắc Vi, hắn hình như lại trở về với những

ngày tháng trước kia.

Diệp Mặc và Đường Bắc Vi còn chưa tiến vào Phi Hà Tiên Lâu, một tia độn quang đã chạm vào chính giữa Phi Hà Tiên Lâu. Diệp Mặc hơi nghi hoặc một chút che chở Đường Bắc Vi ở bên người nói:

- Người vừa rồi đi vào là một tiên đế, nhìn bộ dáng gã lửa giận đùng đùng, đoán chừng là người nào đó đắc tội gã.

Uỳnh...

Diệp Mặc lời còn chưa dứt, một thân ảnh chật vật đã phá vỡ tiên lầu, rơi xuống trên đường cái.

Một người đàn ông sắc mặt vô cùng tái nhợt trong tay cầm một cánh tay bị đứt, trước tiên liền cầm cánh tay bị đứt của mình lên, ánh mắt lại nghiêm nghị rét lạnh, trong đó không hề có chút ý sợ hãi nào. Người đàn ông này chỉ là tu vi Tiên vương sơ kỳ, nhưng sát ý trên người, ngay cả một số Tiên Tôn thông thường cũng không bằng.

- Khó trách có thể gây tổn thương cho đệ tử của ta, quả nhiên có chút bản lãnh, dưới một đòn tùy ý của ta, vậy mà chỉ đứt tay, lại còn có thể đoạt lại cánh ta bị đứt của mình.

Cùng với thanh âm rơi xuống, trong tiên lâu đã bị phá vỡ lại phi thân ra một người đàn ông trung niên.

Lúc này người đàn ông này đã chắp nối cánh tay bị đứt lên, nuốt mấy viên đan dược, lúc này mới lạnh lùng nghiêm nghị nói:

- Càn Dịch tiên đế, ngươi đường đường Thiên Chủ một Thiên Vực, vậy mà động thủ với một Tiên vương như ta, ta nhổ vào. Cho dù là Sở Cửu Vũ ta hôm nay chết ở chỗ này, cũng tuyệt không phục ngươi.

Diệp Mặc vốn đang lấy làm kỳ quái vì sao một Tiên đế lại bắt nạt một Tiên vương, những chuyện như thế này thực ra đã xảy ra mấy lần trên người

hắn, không ngờ hôm nay ở chỗ này cũng có thể trông thấy. Nhưng khi hắn nghe thấy đối phương tên Sở Cửu Vũ, lập tức trong lòng cả kinh. Sở Cửu Vũ, chẳng phải là tu sĩ nổi danh nhất tại Nam An Châu của đại lục Lạc Nguyệt sao? Y thậm chí đã ở lại địa cầu một thời gian, trận pháp ở dãy núi Hoành Đoạn kia rất có thể chính là do y bố trí.

Diệp Mặc lập tức liền muốn hỏi một chút, Sở Cửu Vũ trước mắt này có phải chính là Sở Cửu Vũ mà hắn đã đoán hay không, chỉ nghe thấy Đường Bắc Vi nhỏ giọng nói bên tai Diệp Mặc:

- Anh, gã nói mình tên là Sở Cửu Vũ.

Rõ ràng là Sở Cửu Vũ danh tiếng quá mức vang dội ở Nam An Châu, ngay cả Đường Bắc Vi cũng đã nghe nói qua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1927

Thiên Chủ Cũng Chỉ Đành Câm Miệng

Lời Đường Bắc Vi nói hiển nhiên khiến cho Tiên đế kia và Sở Cửu Vũ đều nghe được, ánh mắt của Tiên đế kia lập tức quét tới, cho rằng Diệp Mặc và Đường Bắc Vi quen biết Sở Cửu Vũ...

Vị tiên đế này ánh mắt chỉ thất thần trong chốc lát, nơi Sở Cửu Vũ đứng liền xuất hiện một luồng độn quang, Thanh âm của Sở Cửu Vũ còn nguyên tại chỗ, nhưng người thì đã biến mất không thấy gì nữa. Y vậy mà lại lợi dụng một câu kia của Đường Bắc Vi đào tẩu, câu nói kia của Đường Bắc Vi chỉ khiến cho ánh mắt tiên đế Càn Dịch nhìn lướt qua một cái, y đã phát động bùa độn thổ rồi.

- Chỉ là một lá bùa độn quang tầm thường, đã nghĩ là có thể đào tẩu trước mặt Bổn đế, đừng có nằm mơ.

Tiên đế Càn Dịch cười lạnh một tiếng, dùng tay ra hiệu cho một Tiên Tôn ở sau lưng, chuẩn bị thi triển độn thuật đuổi theo.

Thủ thế mà gã đánh kia rất là rõ ràng, chính là bảo thủ hạ kia của mình mang Diệp Mặc và Đường Bắc Vi đi trước.

Nhưng độn thuật của gã vừa mới thi triển ra, cũng cảm giác được một loại trói buộc mạnh mẽ, lập tức mấy luồng thần thức đao vô hình bổ tới, sau một khắc, gã không ngờ lại phát hiện Diệp Mặc đã đứng ở trước mặt gã.

- Ngươi là ai...

Tiên đế Càn Dịch dĩ nhiên không phải đồ ngốc, loại áp lực lĩnh vực mạnh mẽ kia của Diệp Mặc đã khiến cho gã hiểu được, tu vi của đối phương

chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn so với gã.

Một người lợi hại như thế, vậy mà y lại chưa từng gặp qua. Một tiên đế lợi hại như vậy từ nơi nào vô căn cứ mà xuất hiện? Hơn nữa còn dám trực tiếp ngăn gã lại. Nhưng khi gã thấy Diệp Mặc tu vi chỉ có Tiên vương trung kỳ, lập tức hiểu ra, - Là ngươi... ngươi là Diệp...

- Ngươi nói không sai, bổn vương đúng là Diệp Mặc. Ngươi mới vừa rồi có phải là muốn người kia bắt ta và em gái ta lại không?

Diệp Mặc mỉa mai nhìn tiên đế Càn Dịch nói.

-...

Tiên đế Càn Dịch nhất thời lại không có lời nào để nói, thủ thế mới rồi của gã, cho dù là đồ ngốc cũng có thể thấy được, là gã muốn mang Diệp Mặc và Đường Bắc Vi đi. Gã nào biết đâu rằng người gã muốn bắt là Diệp tông chủ danh tiếng vang dội, nếu như gã biết, gã tuyệt đối sẽ không làm ra cái chuyện không có đầu óc này.

- Thì ra là Diệp tông chủ đại giá quang lâm, Càn Dịch không dám vô lễ với Diệp tông chủ, xin hãy thứ tội.

Tiên đế Càn Dịch rất nhanh liền hiểu tình cảnh của mình. Mặc dù gã là Thiên Chủ của Thường Dung Thiên, nhưng thực lực so với cái thương hội mà Diệp Mặc tiêu diệt kia, còn kém rất nhiều, há có thể đối nghịch với Diệp Mặc? Tại Tiên Giới, thực lực là quan trọng nhất, đây là chuyện rất thực tế.

- Dẫn ta đi gặp thành chủ tiên thành Phi Hà, ta có rất nhiều chuyện phải làm, chớ trì hoãn chuyện của ta.

Diệp Mặc nhìn lướt qua tiên đế Càn Dịch nói.

Hắn mang tiên đế Càn Dịch đi, coi như là giúp Sở Cửu Vũ một chuyện, còn Sở Cửu Vũ có thể đào tẩu hay không, thì hắn không quản được rồi. Sở Cửu Vũ lợi dụng lời nói của Đường Bắc Vi để đào tẩu, Diệp Mặc tuy sẽ

không vì vậy mà giận chó đánh mèo y, nhưng lại thực sự khinh thường loại hành vi này. Giúp y một lần, là vì mình cũng đã từng thu lợi từ y, chỉ vậy mà thôi.

- Diệp tông chủ, ta chính là thành chủ tiên thành Phi Hà - Quý Mộc Phi, bây giờ đã tới rồi.

Thanh âm của một tiên vương trung niên đã từ bên cạnh truyền tới.

Y chỉ là một Tiên vương nho nhỏ, Thiên Chủ Thường Dung Thiên - tiên đế Càn Dịch đi tới tiên thành Phi Hà, y sao còn dám ở lại phủ thành chủ. Thêm nữa bây giờ tông chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt tiên tông vang danh khắp Thượng Thiên Vực cũng đến nơi nà càng không dám thất lễ.

- Ngươi chính là Tiên vương Dật Dương?

Diệp Mặc phát hiện Tiên vương trước mắt này ngoại hình quả nhiên có chút tương tự Quý Thư.

- Vâng, Diệp tông chủ, ta đúng là Dật Dương.

Tiên vương này mau chóng nói.

- Quý Thư không ở tiên thành Phi Hà?

Diệp Mặc hỏi một câu.

Dật Dương tiên vương cho tới bây giờ vẫn luôn mặc kệ chuyện của con mình, trước giờ cũng không biết Diệp Mặc là bạn của con trai y. Bây giờ Diệp Mặc hỏi Quý Thư, y càng kinh hoảng nói:

- Vãn bối cho tới bây giờ đều mặc kệ chuyện của khuyển tử, nếu như Quý Thư có chỗ đắc tội tiền bối, cũng xin tiền bối...

Diệp Mặc đợi tiên vương Dật Dương nói hết lời, mới gật đầu nói:

- Ta với Quý Thư là bạn, lần này đi ngang qua tiên thành Phi Hà, vừa

vặn đến thăm y, nếu y không ở đây thì thôi vậy.

Dật Dương tiên vương nghe Diệp Mặc nói xong lập tức kinh hãi, sau nửa ngày y mới tỉnh ngộ lại, giờ mới nhớ tới chuyện lúc trước Quý Thư đã được bạn bè tặng đan dược thăng cấp Tiên vương, sau đó ra ngoài bươn trải rèn luyện. Bạn bè gì mà bạo tay như vậy, có thể tặng Y Vương Đan? Ngoại trừ Diệp tông chủ trước mắt này ra thì còn ai vào đây nữa?

- Nếu Quý Thư đã không ở, ta đi đây.

Tửu lâu Phi Hà bị người ta đập vỡ, Diệp Mặc cũng mất đi ý nghĩ muốn vào uống rượu.

- Quý Thư hẳn là cùng Tề Bắc Thương cả Cửu Nhứ Nhạn ra ngoài rèn luyện rồi, bây giờ ta cũng không biết bọn nó đi đâu nữa.

Tiên vương Dật Dương lúc này mới tỉnh ngộ lại, đè nén vui mừng trong lòng nhanh chóng trả lời. Có chỗ dựa lớn như Diệp Mặc đây, cho dù là tiên đế Càn Dịch cũng không dám làm gì y.

- Đa tạ.

Diệp Mặc nói xong, nhìn nhìn Càn Dịch tiên đế đứng ở một bên sắc mặt cực kỳ khó coi nói:

- Ngươi nói đệ tử của ngươi bị Sở Cửu Vũ bắt nạt, chắc hẳn là tiểu tiên vương Lô Mang kia chứ gì? Ta nghĩ hiện tại gã chắc là không dùng đến cái danh xưng tiên vương rởm đi huyên hoang khắp nơi đâu. Đúng rồi, Lô Mang kia thì ta đã từng thấy một người tên là Nghiêm Cửu Thiên cũng bắt nạt gã nữa, đừng quên nhé. Ta phải đi đây, bảo tiểu tiên vương kia của nhà ngươi đừng có rơi vào trong tay bổn vương.

Dám tự xưng bổn vương ở trước mặt tiên đế, ngoại trừ Diệp Mặc ra, có thể sẽ không có kẻ thứ hai rồi.

Trông thấy Diệp Mặc và Đường Bắc Vi thong thả bước ra khỏi tiên

thành Phi Hà, tiên đế Càn Dịch sắc mặt tái xanh, nhưng cũng không dám nói lung tung một chữ nào. Nghiêm Cửu Thiên thiếu chút nữa đã giết Lô Mang, gã đương nhiên là biết, nhưng gã ngay cả Nghiêm Cửu Thiên còn chưa tìm được, cho dù là không quên thì làm gì được chứ? Về phần lời Diệp Mặc nói, cho dù gã là Thiên Chủ, cũng chỉ đành câm miệng mà nghe.

Chuyện Diệp Mặc làm ở tiên thành Trát Khuê, ai mà không biết, ai mà không nghe? Chớ thấy y là một Tiên đế trung kỳ, trước mặt Diệp Mặc căn bản là không đáng nhìn tới. Ai cũng biết cái mác Tiên vương trung kỳ này của Diệp Mặc là giả, còn tu vi thật sự của Diệp tông chủ này, không ai biết, chỉ có thể suy đoán hắn ít nhất đã là Tiên đế hậu kỳ.

...

- Đẹp quá.

Đường Bắc Vi đứng ở bên ngoài Phiêu Miểu Tiên Trì, trông thấy một dòng thác nước mấy ngàn trượng từ phía trên đỉnh đổ xuống, chung quanh tiên linh khí bay vờn, tiên hạc bay lượn, thật sự là không nhịn được kinh ngạc thán phục ra tiếng.

Trong lòng cô, thành Mặc Nguyệt đã đủ đẹp rồi, nhưng Phiêu Miểu Tiên Trì còn đẹp hơn xa thành Mặc Nguyệt của đại lục Lạc Nguyệt. Chỉ có nơi như thế này, mới có thể xưng là tiên cảnh chân chính.

- Cũng chỉ vậy mà thôi, Mặc Nguyệt tiên tông chúng ta cũng không hề thua kém nơi này.

Vô Ảnh lúc này cũng đi ra, đứng ở bên người Đường Bắc Vi nói.

- Thật sao.

Lúc trước Đường Bắc Vi vẫn luôn nghe Vô Ảnh nói Mặc Nguyệt tiên tông rất đẹp, nhưng lại chưa bao giờ có cơ hội nhìn thấy, bây giờ đã có Phiêu Miểu Tiên Trì để so sánh, cô lập tức lên tinh thần.

- Anh, khi nào chúng ta trở về, em rất muôn có một nơi ở của riêng mình.

Đường Bắc Vi sau khi nghe xong những lời này lại quấn lấy Diệp Mặc.

Đường Bắc Vi đến từ địa cầu, trong lòng luôn có một khái niệm là "nhà". Tu vi của anh tuy cao, nhưng không có một chỗ ở cố định nào, cô luôn cảm giác trong lòng có chút không an tâm cho lắm.

Diệp Mặc cảm thán một tiếng, vuốt tóc Đường Bắc Vi nói:

- Chúng ta rất nhanh sẽ trở về.

Dù thời gian hắn sinh tồn có dài hơn, trong lòng hắn Đường Bắc Vi và Diệp Lăng luôn là em gái của hắn. Hắn không để cho Đường Bắc Vi đi xét nghiệm DNA, bởi vì một khắc này bất kể Đường Bắc Vi có phải là em gái ruột của hắn hay không, hắn cũng đã coi Đường Bắc Vi và Diệp Lăng như em gái của mình rồi.

Sau khi Đường Bắc Vi mất đi Đường Cần, Diệp Mặc đã trở thành thân nhân duy nhất của cô, Diệp Mặc cũng coi cô như thân nhân của mình. Bất kể Đường Bắc Vi có thế nào, cũng là em gái hắn.

Thân nhân của hắn vốn không nhiều lắm, ngoại trừ mấy người Đường Bắc Vi ra, còn lại thì chỉ có Diệp Tử Phong.

Đối với Diệp Tử Phong, bây giờ nhớ tới trong lòng hắn cũng thổn thức không thôi. Tuy lúc trước hắn đã từng nói, nếu như Diệp Tử Phong dám động thủ với hắn một lần nữa, hắn nhất định sẽ không nể tình, hắn không nợ Diệp Tử Phong bất kỳ cái gì. Nhưng nếu như Diệp Tử Phong không phải là động thủ với người bên cạnh hắn, mà là động thủ với hắn, hắn có thể xuống tay hay không, thật sự là khó nói.

Ngược lại mà nói, nếu như tình cảm không sâu nặng, hắn sẽ không chút do dự mà động thủ giết y. Không sâu nặng nhưng vẫn là anh em có quan hệ huyết thống chân chính của hắn, nhưng Diệp Mặc đối với y không hề có tình

anh em. Mà khoảng thời gian ở cùng Diệp Tử Phong, đã có một chút tình anh em, loại cảm giác này hắn rất khó kể ra với người khác. Đây có lẽ là do tính cách hắn gây nên.

Khi Diệp Mặc nói chuyện với Đường Bắc Vi, trận môn của Phiêu Miểu Tiên Trì đã mở rộng ra, mười hai Tiên tử cực đẹp đứng giữa đám mây nhảy múa nghênh đón.

Một người phụ nữ tóc trắng sớm đã bước nhanh ra đón, bên người bà còn có hai tiên nữ, một người trong đó là một Tiên Tôn trẻ tuổi, thoạt nhìn có thể không lớn hơn so với Đường Bắc Vi là mấy.

Nhưng Diệp Mặc lại biết hai người này so với Đường Bắc Vi lớn hơn rất nhiều, người phụ nữ tóc trắng kia là một Tiên đế hậu kỳ, thoạt nhìn dáng vẻ là một phụ nữ trung niên xinh đẹp, trên thực tế Diệp Mặc lại từ trên người bà cảm giác được một chút khí tức cực kỳ thăng trầm bể dâu.

- Mộ Ly của Phiêu Miểu Tiên Trì ra mắt Diệp tông chủ, hoan nghênh Diệp tông chủ đại giá quang lâm.

Người phụ nữ tóc trắng dẫn đầu sớm đã đi về phía trước cúi đầu ân cần thăm hỏi.

Diệp Mặc suy đoán người phụ nữ tóc trắng này chắc hẳn là Tiên đế duy nhất kia của Phiêu Miểu Tiên Trì rồi, thấy thế cũng không dám thất lễ, nhanh chóng cúi đầu đáp lại nói:

- Ta đến quấy rầy sớm rồi.

Tiên đế Mộ Ly nghe xong lời Diệp Mặc nói, lại khách khí một hồi nữa.

Hai Tiên tôn đứng ở bên người Tiên đế Mộ Ly cũng tranh thủ thời gian bước tới chào hỏi, người tuổi khá lớn chính là Tiên tôn Thiền Sương - môn chủ của Phiêu Miểu Tiên Trì. Người còn lại thoạt nhìn cực kỳ trẻ tuổi kia là Nhân Dạng Tiên Tôn của Phiêu Miểu Tiên Trì, còn Ý Hà Tiên tôn tương đối quen thuộc với Diệp Mặc thì lại không thấy.

Phiêu Miểu Tiên Trì nghênh đón Diệp Mặc và Đường Bắc Vi rõ ràng là cực kỳ long trọng, thảm mây màu đỏ, tất cả đều là những tiên nữ khuôn mặt đẹp y phục mặc cực ít. Những tiên nữ này tung tăng nhảy múa, giống như khiến cho người ta đi tới chốn đào nguyên ở Tiên Giới.

Đường Bắc Vi nhìn những tiên nữ y phục cực ít này cứ nhảy múa lượn lờ trước mặt Diệp Mặc, có chút không vui nói bên tai Diệp Mặc:

- Ở Nam An Châu em nghe nói Phiêu Miểu Tiên Trì là một tông môn rất chính phái, sao lại thấy không đoan trang như trong tưởng tượng à.

Vô Ảnh ở một bên nghe thấy, có chút đầu óc ngây ngô nói:

- Ta cảm thấy như vậy rất tốt mà, rất đẹp, hơn nữa ta cảm thấy được coi trọng.

- Ngươi là đồ ngốc, người khác chỉ cần cho ngươi một chút sắc mặt, ngươi liền quên luôn tên của mình.

Đường Bắc Vi khinh thường nói một câu nhằm vào Vô Ảnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1928

Niềm Thương Cảm Của Ninh Nga

Phiêu Miểu Tiên Trì đối với việc Diệp Mặc đến có thể nói là hết sức khoản đãi, tiên đế Mộ Ly đích thân tiếp khách, Mịch Vân thánh nữ cũng chủ động đến đây bầu bạn nói chuyện với Đường Bắc Vi. Còn lấy tiên quả và rượu tiên ra, đó toàn là những thứ cao cấp, Mặc dù Diệp Mặc có nhiều thứ tốt, nhưng lại không sành ăn. Bánh điểm tâm, tiên quả và rượu tiên cao cấp của Phiêu Miểu Tiên Trì, khiến cho Đường Bắc Vi và Vô Ảnh ăn tới mặt mày hớn hở.

Diệp Mặc thấy Đường Bắc Vi và Vô Ảnh vui vẻ, trong khi đang nghĩ ngợi làm thế nào mới có thể đi suối Phiêu Miểu xem thử, mà lại không bị những người còn lại của Phiêu Miểu Tiên Trì biết được, lại nghe thấy tiên đế Mộ Ly nói:

- Diệp tông chủ, môn đệ của ta có một người là bạn cũ của anh có một số việc muốn tìm anh, muốn nói chuyện riêng với anh, không biết Diệp tông chủ có rảnh hay không?

Bạn cũ của mình? Mình từ lúc nào có bạn cũ ở Phiêu Miểu Tiên Trì chứ hả? Nếu muốn nói là bạn cũ, ngoại trừ Mịch Vân thánh nữ trước mắt đây có hơi quen biết hắn ra, còn ai nữa?

- Ta đương nhiên rảnh.

Diệp Mặc không thể nói gì hơn, đây không phải rõ ràng rồi sao? Mình vừa ăn tiên quả, uống rượu tiên cao cấp, sau đó lại nói không rảnh sao?

Tìm mình có thể có chuyện gì? Nhiều nhất chỉ là hỗ trợ luyện chế mấy

lò đan dược mà thôi.

- Cơ Vân, ngươi dẫn Diệp tông chủ đi đi, ta cùng Mịch Vân ở đây với Bắc Vi một lát.

Một tiên đế nói ngồi cùng một Hư Tiên như Đường Bắc Vi một lát, Diệp Mặc còn có thể nói gì đây, chỉ có thể theo Cơ Vân cùng rời khỏi nơi tiếp khách này.

...

Diệp Mặc đi theo cơ Vân Tiên tử rẽ qua mấy cái hành lang gấp khúc, mới đi đến cạnh một nơi ven bờ. Một mặt ven bờ toàn nước, ba mặt còn lại đều là tiên hoa kiều diễm đua nở, tiên linh khí nhàn nhạt trên mặt nước, tạo cho người ta một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái và mờ ảo. Cơ Vân sau khi đưa Diệp Mặc tới, lập tức quay người lui ra.

Trong đình ven bờ này, một cô gái áo trắng đang quay lưng về phía Diệp Mặc. Trong tay còn cầm một cây sáo màu xanh thẫm. Tiên nữ áo trắng này Diệp Mặc đúng là có quen biết. Chính là Ninh Nga thánh nữ có quan hệ rất tốt với Kế Khôn, người đã dẫn hắn vào Phiêu Miểu Tiên Trì dùng Phiêu Miểu tuyền, chỉ có điều là lúc này cô đã không còn là thánh nữ nữa rồi.

Diệp Mặc trông thấy cây sáo màu xanh thẫm này, chợt nhớ tới lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cảnh Anh Ly trong Vẫn Chân Điện. Cảnh Anh Ly cũng dùng một cây sáo ngọc, chỉ có điều cái mà Cảnh Anh Ly dùng là sáo ngọc màu trắng.

Diệp Mặc không biết Cảnh Anh Ly thổi sáo như thế nào, nhưng lại biết cây sáo của Cảnh Anh Ly là dùng để làm pháp bảo tấn công địch. Mà hắn khẳng định ống sáo màu xanh thẫm này của Ninh Nga Tiên Tử không phải là dùng để tấn công địch, mà là một nhạc khí.

Ninh Nga Tiên Tử cảm nhận được Diệp Mặc tới, bỗng nhiên đem sáo ngọc đặt ở bên môi, khúc nhạc vô cùng uyển chuyển bay ra, chung quanh

bỗng chốc đã bị tiếng sáo mang theo một chút thương cảm này bao trùm. Cho dù là Diệp Mặc cũng phải cảm thấy một chút thương cảm nhàn nhạt.

Một khúc cuối cùng kết thúc, Diệp Mặc vậy mà lại vô cùng nhớ nhung về đám người Lạc Ảnh ở thành Mặc Nguyệt, sau một lúc lâu hắn mới hơi thở dài, đi về phía Ninh Nga. Hắn không rõ Ninh Nga gọi hắn tới làm gì? Ninh Nga, cũng thực sự có thể coi như là một người quen cũ, nhưng nói là bạn cũ theo Diệp Mặc thấy thì cũng không hẳn là vậy. Giao tình giữa hắn và Ninh Nga còn chưa sâu bằng giao tình với Mịch Vân, sao có thể coi là bạn cũ được?

- Diệp tông chủ, mời ngồi.

Ninh Nga đã thổi xong một khúc, sau khi đứng lên hơi khom người với Diệp Mặc, mới nhẹ nhàng nói.

Diệp Mặc cũng không khách khí. Trực tiếp đi qua ngồi xuống.

- Diệp tông chủ, thế sự quả thật khó liệu trước. Lúc trước khi ngươi và chị của ngươi - Kế Khôn cùng tới Phiêu Miểu Tiên Trì của ta, cũng chỉ là muốn đi Phiêu Miểu tuyền tu luyện một chút. Mà bây giờ ngươi cũng đã là một tông chủ khiến cho tổ sư của Phiêu Miểu Tiên Trì ta phải đích thân nghênh tiếp, mà ta vẫn như lúc trước.

Ninh Nga Tiên Tử đợi Diệp Mặc ngồi xuống xong, cảm thán nói, ngữ khí thương cảm vô cùng giống như tiếng sáo của cô, mang theo sự mất mát nhàn nhạt.

Diệp Mặc không tiếp lời, hắn có thể cảm nhận được nỗi thương cảm của Ninh Nga Tiên Tử. Luận về tư chất, cô tuyệt đối sẽ không thua kém người khác. Luận về địa vị, cô cũng chỉ mới vừa rời khỏi vị trí thánh nữ, cho dù là mấy lần phạm sai lầm, cũng không bị trừng phạt, hiển nhiên trong môn phái cũng có người chống lưng. Nhưng ngay cả Mịch Vân thánh nữ cũng đã là Tiên vương rồi, mà cô vẫn còn đang lẩn quẩn ở Đại La Tiên, hiển nhiên đây cũng là chỗ thương cảm của cô.

- Diệp Mặc, ngươi cảm thấy Phương Thành là người như thế nào?

Ninh Nga Tiên Tử bỗng nhiên không tiếp tục xưng hô Diệp Mặc là tông chủ, mà gọi thẳng tên huý.

Diệp Mặc cũng không để ý, đối với việc người khác gọi hắn là gì, hắn căn bản là sẽ không để bụng.

- Phương Thành thì ta không quen thân lắm, nhưng nếu bàn về cái nhìn, thì ta không hề thích anh ta. Cho dù là Hướng Trường Ung, ta cũng cảm thấy tốt hơn anh ta rất nhiều.

Nói thật, Diệp Mặc đối với Phương Thành kia đúng là nhìn rất không vừa mắt. Hắn căn bản là không lấy bọn người Tề Bắc Thương và Quý Thư ra so sánh, trực tiếp lấy Hướng Trường Ung đối địch ra so sánh.

Ninh Nga Tiên Tử gật gật đầu, - Ngươi thấy ngứa mắt anh ta cũng là bình thường.

Cô rất hiểu vì sao Diệp Mặc không có bất kỳ thiện cảm nào với Phương Thành. Mục đích Diệp Mặc lấy Hướng Trường Ung ra so sánh, cô cũng hiểu rõ, có lẽ trong mắt Diệp Mặc, kẻ địch còn tốt hơn Phương Thành nhiều.

Sau khi nói xong, cô lại trầm mặc. Diệp Mặc chờ đợi lại có chút không kiên nhẫn rồi, hắn tới đây không phải để cùng Ninh Nga nói mấy lời nhàm chán này. Nếu như Ninh Nga Tiên Tử không có gì để nói, hắn không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Ngay khi hắn muốn đứng lên cáo từ, Ninh Nga Tiên Tử đột nhiên hỏi, - Diệp Mặc, ngươi có người mình thích không?

Người mình thích? Diệp Mặc trước mắt bay qua bóng dáng đám người Lạc Ảnh, Khinh Tuyết, Tĩnh Văn, hắn gật gật đầu nói:

- Có, ta có người mình thích.

- Ta cũng có người ta thích.

Ninh Nga Tiên Tử khuôn mặt bỗng nhiên lộ ra một chút vui mừng, - Anh ấy chính là Phương Thành mà tôi vừa hỏi ngươi đấy. Anh ấy không phải là một người rộng rãi cho lắm, thậm chí có chút tiểu nhân, nhưng tôi lại thích anh ấy.

Diệp Mặc nhíu mày, Ninh Nga Tiên Tử thích Phương Thành, hắn đã sớm biết, nhưng vấn đề này nói với hắn làm cái gì? Hắn và Ninh Nga Tiên Tử lại không có bất cứ quan hệ gì, cũng chẳng phải là bạn bè gì.

- Thật ra ta bằng lòng trở thành đạo lữ của ngươi, nhưng ta cũng không muốn lừa ngươi, trong lòng ta trước sau chỉ nghĩ về Phương Thành. Nếu như ngươi không ngại ta nhớ thương anh ấy, ta cũng sẵn lòng trở thành đạo lữ của ngươi...

Câu này của Ninh Nga còn chưa nói hết, đã bị Diệp Mặc cắt ngang, - Đợi một chút, Ninh Nga Tiên Tử, lời này của ngươi là có ý gì? Ta lúc nào nói muốn trở thành đạo lữ với ngươi? Ngươi nghe được ở đâu?

Đừng nói người trong lòng của Ninh Nga là Phương Thành, cho dù là cô không thích Phương Thành, Diệp Mặc cũng chưa từng nghĩ là muốn cô trở thành đạo lữ, nhưng sự việc có chút kỳ quái.

Ninh Nga Tiên Tử đột nhiên đứng lên, sắc mặt có chút trắng hỏi:

- Ngươi không phải là đến Phiêu Miểu Tiên Trì ta để cầu thân, khiến cho ta trở thành đạo lữ của ngươi sao?

Diệp Mặc im lặng lắc đầu nói:

- Ngươi thấy ta bây giờ giống loại người rảnh rỗi lắm sao? Hơn nữa, ta cũng chưa từng nghĩ tới chuyện tìm thêm đạo lữ, cho dù là muốn tìm...

Diệp Mặc không nói ra phần sau, hắn cho dù là muốn tìm đạo lữ cũng sẽ không tìm tới đầu Ninh Nga Tiên Tử ngươi đâu? Hắn và Ninh Nga căn bản

là không có quen thuộc chút nào, đây quả thực là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Ninh Nga Tiên Tử sững sờ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, sắc mặt càng thêm có chút trắng bệch, bên tai cô hình như còn đang nghĩ đến lời nói của Thiền môn chủ.

- Ninh Nga, Diệp tông chủ tài nghệ hơn người, chẳng những là Tông Sư Trận Pháp đỉnh cao, còn là tông sư tiên đan đỉnh cao. Hắn từ chối lời mời của mấy đế tông lớn, duy chỉ có đồng ý lời mời của Phiêu Miểu Tiên Trì ta. Ta nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ nguyên nhân liên quan đến ngươi ra, không có nguyên nhân nào khác nữa. Mịch Vân đã từng nói, lúc trước hắn cũng là do ngươi dẫn tới, nhưng sau đó có thể có chút hiểu lầm với ngươi, bây giờ ngươi cần phải đi giải thích rõ ràng những hiểu lầm đó...

- Môn chủ, Diệp tông chủ biết Ninh Nga đã có người mình thích từ lâu rồi...

- Aih, Diệp tông chủ kia cũng là một người kiêu ngạo, hắn có khả năng vì vậy mà có chút hiểu lầm. Bất kể Diệp tông chủ kia nghĩ thế nào, ngươi chỉ cần hết sức toàn lực, ta chung quy cũng sẽ đưa cho ngươi một viên 'Y Vương Đan'.

- Thực ra... - Vâng, môn chủ. Ninh Nga hiểu rõ...

Trông thấy Ninh Nga Tiên Tử sắc mặt dần dần càng thêm tái nhợt, Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Ninh Nga Tiên Tử, cô không có chuyện gì chứ?

- Ta không sao, thực xin lỗi, Diệp tông chủ, ta nghĩ sai rồi. Ta phải đi, ngươi cứ tự nhiên đi.

Ninh Nga Tiên Tử lại đứng lên, xoay người thi lễ rồi nói.

- Đợi một chút...

Diệp Mặc gọi Ninh Nga Tiên Tử lại.

Ninh Nga ngừng lại, nhưng không quay đầu lại. Từ lần trước cô đem Bồng Việt Tiên Quả giao cho Phương Thành, điều đó có nghĩa là tại tông môn cô cũng không còn cách nào lấy được 'Y Vương Đan' nữa.

- Lần trước cám ơn cô, vì dẫn ta tới Phiêu Miểu tuyền.

Diệp Mặc cảm ơn Ninh Nga Tiên Tử một câu trước đã.

Hắn nói xong Ninh Nga Tiên Tử cũng không tiếp lời, chỉ có thể nói một lần nữa:

- Ninh Nga Tiên Tử, ta muốn hỏi cô một chuyện, chính là cái ngọc bài lần trước ngươi dẫn ta đi suối Phiêu Miểu tuyền kia có phải là cô đã giao cho Mịch Vân thánh nữ rồi hay không?

Ninh Nga Tiên Tử lắc đầu nói:

- Mịch Vân sư muội bận tâm tới cảm xúc của ta, không có lấy đi ngọc bài của ta, chỉ nói là tạm thời để ở chỗ ta.

Diệp Mặc trong lòng vui vẻ, lập tức chắp tay nói:

- Ninh Nga Tiên Tử, ta muốn nhờ cô giúp ta một chuyện, không biết có được hay không.

Ninh Nga Tiên Tử quay đầu lại, nhìn nhìn Diệp Mặc, sau đó tự giễu cười cười, - Có gì đâu mà không được, cái ngọc bài này ngươi cầm lấy dùng đi, sau khi dùng xong trả lại cho ta. Ta đã phạm vào môn quy một lần, cũng không thèm để ý phạm lần thứ hai nữa.

Diệp Mặc căn bản là chưa có nói ra chuyện ngọc bài, Ninh Nga Tiên Tử đã lấy ngọc bài tiến vào Phiêu Miểu tuyền ra.

Diệp Mặc lúng túng tiếp nhận ngọc bài nói:

- Ta còn có một yêu cầu hơi chút quá đáng, chính là ta tiến vào Phiêu Miểu tuyền tu luyện, rất không muốn bị lão tổ và những người khác trong tông môn của cô biết được.

Ninh Nga Tiên Tử lắc đầu nói:

- Từ nơi này tiến vào Phiêu Miểu tuyền khắp nơi đều có người có thể trông thấy, ngươi muốn không bị người khác trông thấy là không thể nào đâu.

Diệp Mặc nhanh chóng nói:

- Ta có cách không để cho bất cứ kẻ nào trông thấy, chỉ sợ lúc có người tới tìm ta, không biết ta đã đi chỗ nào rồi.

Ninh Nga Tiên Tử hơi hơi trầm ngâm nói:

- Diệp tông chủ, ngươi đi theo ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1929

Tiên Tử Bên Trong Phiêu Miểu Tuyền

Căn phòng của Ninh Nga Tiên Tử, Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên tới đây, nơi này bố trí hiển lộ ra một vẻ u sầu nhàn nhạt, hoàn toàn bất đồng với tính cách trước đây của Ninh Nga mà hắn nhìn thấy.

- Ngươi ở lại trong phòng của ta, chỉ cần ta không đi ra, môn chủ tuyệt đối sẽ không tới tìm ngươi.

Ninh Nga Tiên Tử sau khi đưa Diệp Mặc vào phòng chậm rãi nói.

Diệp Mặc kỳ quái nhìn Ninh Nga Tiên Tử, hắn còn tưởng rằng Ninh Nga Tiên Tử cần đề ra điều kiện gì thì mới giúp hắn, không nghĩ tới Ninh Nga Tiên Tử không đề ra điều kiện nào cả. Diệp Mặc nghĩ lại liền hiểu ra chuyện gì rồi, lập tức nói:

- Cô muốn rời khỏi Phiêu Miểu Tiên Trì hả?

Ninh Nga Tiên Tử cười nhạt một tiếng:

- Đúng, ta đúng là muốn rời khỏi nơi này. Tại môn phái ta đã phạm quá nhiều sai lầm rồi, hiện giờ không bị xử phạt đã là cực hạn mà vị tiền bối kia của ta có thể giúp ta rồi. Ta ở lại Phiêu Miểu Tiên Trì vĩnh viễn cũng không cách nào thăng cấp Tiên vương được nữa, cho nên ta cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa. Tuy ta thích Phương Thành, nếu như ngươi muốn dẫn ta đi, ta cũng sẽ cùng đi với ngươi.

- Bây giờ xem ra là môn chủ và ta đều đã hiểu lầm rồi, đây cũng là một chuyện cuối cùng mà ta có thể giúp ngươi, ngoại trừ vì nể mặt cô em Kế Khôn ra, coi như là vì quí mến ngươi. Hơn nữa chuyện này sớm muộn gì

cũng sẽ bị phát giác, ta sẽ phải chịu trong môn trách phạt càng nặng hơn, nên không cách nào ở lại đây được nữa.

Diệp Mặc trong lòng có chút hiểu tình cảnh của Ninh Nga Tiên Tử, gật gật đầu nói:

- Vậy ta đi trước, tương lai nếu như cô muốn tìm một tông môn để đặt chân, Mặc Nguyệt tiên tông của ta lúc nào cũng hoan nghênh cô.

Ninh Nga Tiên Tử tự nhiên tươi cười, tâm tình lại khá hơn một chút.

...

Phiêu Miểu tuyền của Phiêu Miểu Tiên Trì Diệp Mặc đã từng tới một lần, lần này càng vô cùng quen thuộc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã tàng hình từ trong phòng của Ninh Nga Tiên Tử đi ra tới chỗ ngọn núi kia một lần nữa.

Diệp Mặc học theo cách làm của Vụ Loan lần trước, đem ngọc bài đánh vào hư không, quả nhiên một cái cửa tròn hư không hình gợn sóng liền hiện ra trước mặt hắn. Diệp Mặc tranh thủ thời gian bắt ngọc bài lại, bước qua cái cửa tròn kia.

Lúc lại đi tới chỗ căn nhà gỗ Hương Bồng một lần nữa, Diệp Mặc chợt cảm thấy buồn cười vì tâm tình của mình lúc trước. Lúc trước hắn nhìn thấy căn nhà gỗ này, thậm chí muốn lấy đi toàn bộ. Hôm nay, hắn vậy mà lại không có chút cảm giác nào. Quả nhiên một người ở vị trí độ cao thấp khác nhau, tầm mắt của hắn cũng hoàn toàn không giống với lúc trước.

Diệp Mặc không do dự, lập liền tiến vào Phiêu Miểu tuyền sương mù lượn lờ này. Lúc trước hắn ngâm vào trong nước suối, đau đớn giống như kim đâm vậy, bây giờ chỉ không khác nước sôi thông thường là mấy. Diệp Mặc từ trong Phiêu Miểu tuyền này rõ ràng cảm thấy được sự tiến bộ của mình.

Hắn biết với tu vi luyện thể thần tiên thể của mình bây giờ, cho dù là

mặc quần áo cũng tuyệt đối sẽ không bị nước suối này xé rách. Hắn vì thí nghiệm một chút xem nước suối này đến lúc sau, có phải là đối với tiên nhân luyện thể Tiên thần thể cũng có tác dụng hay không, cho nên vẫn dứt khoát cởi hết quần áo.

Diệp Mặc biết Phiêu Miểu tuyền này càng đi sâu vào bên trong, nước suối này xé rách càng lợi hại. Hắn lần trước mặc dù có thể đi đến khu đất kia, là vì có văn sĩ trung niên kia trợ giúp. Lần này thần thức của hắn đảo qua cũng không cảm thấy có thần thức quét tới, điều này làm cho Diệp Mặc có chút kỳ quái.

Theo lý mà nói, nơi này là chỗ của văn sĩ trung niên kia, cho dù là thần thức có bị hạn chế, văn sĩ trung niên kia quanh năm ở chỗ này, thần thức cũng phải quét xa hơn mình chứ. Nếu mình đã tới đâ nhất định sẽ cảm thấy được mới phải, vì sao đã đến chỗ này rồi, hắn vẫn không cảm giác được thần thức của văn sĩ trung niên kia? Hơn nữa Diệp Mặc đã cảm giác được, cho dù hắn là Tiên thần thể trung kỳ, sau khi đến nơi này vậy mà cũng có một chút công hiệu luyện thể, rõ ràng là Phiêu Miểu tuyền này không đơn giản.

Đồng thời Diệp Mặc cũng thử nghiệm ra được, nước suối này đối với hắn tuy vẫn có chút tác dụng, nhưng tác dụng cũng không lớn.

Diệp Mặc gia tăng tốc độ, đồng thời thần thức cũng hoàn toàn quét ra, hôm nay thần thức của hắn so với lúc trước đâu chỉ hùng mạnh hơn ngàn vạn lần? Cho dù là hạn chế thần thức ở đây có lợi hại, thần thức của hắn cũng có thể quét đến khoảng cách xa hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng một khắc sau đó Diệp Mặc quét đến một người cũng không mặc quần áo đứng ở trong Phiêu Miểu tuyền, hắn hoàn toàn ngẩn ra.

Hắn không ngờ ở đây còn có người khác, hơn nữa còn là một cô gái. Lúc này cô gái này đang vô cùng hoảng sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong mắt toàn là phẫn nộ không thể tin được và đã đến cực điểm.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, cô gái này hẳn cũng là người của Phiêu Miểu

Tiên Trì, nói không chừng còn đang luyện thể. Diệp Mặc căn bản không hề suy nghĩ, lập tức liền lấy ra một bộ quần áo.

Hắn vừa mới cầm quần áo trong tay, chỉ nghe thấy cô gái đối diện kia kinh hãi kêu lên, - Đừng mặc quần áo.

- Vì sao?

Diệp Mặc cầm quần áo nghi ngờ hỏi một câu, hắn tu tiên nhiều năm như vậy, cho dù là đối mặt với một cô gái cũng không thấy xấu hổ gì lắm, nhưng y phục này thì vẫn muốn nhanh chóng mặc vào. Không thì hắn không quen lắm.

- Nơi này là Phiêu Miểu tuyền, ngươi dám mặc quần áo, lập tức cũng sẽ bị nước suối xé rách thành mảnh nhỏ, ngươi không muốn sống chăng...

Cô gái này vừa kêu lên với Diệp Mặc, vừa gia tăng tốc độ xông lên mảnh nham thạch bằng phẳng lúc trước Diệp Mặc đi lên kia.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn cô gái kia nhanh chóng lấy ra một bộ quần áo sắp sửa mặc vào, trong lòng thầm tán thưởng dáng người đẹp của đối phương, dáng người như này cho dù là so với Chân Băng Du cũng không kém hơn chút nào. Trên hai điểm anh đào đỏ điểm xuyến ở trước ngực, một dòng nước dọc theo thân của nàng chảy xuống lướt qua bên hông mảnh khảnh, khiến cho Diệp Mặc nhớ tới một câu đã từng thấy qua, đó là 'Suối nước nóng làm cho làn da mịn màng".

- Ngươi đừng nhìn...

Cô gái này rõ ràng là tu vi Tiên vương, nhưng dưới cái nhìn soi mói của Diệp Mặc, kích động đến mức thậm chí ngay cả quần áo cũng không thể nào nhanh chóng mặc vào.

Diệp Mặc giật mình tỉnh ngộ lại, tranh thủ thời gian đem y phục trong tay mặc vào.

- Ah...

Cô gái kia trông thấy Diệp Mặc thật sự ở trong nước suối mà mặc quần áo, lập tức kêu lên sợ hãi, thậm chí quên y phục của mình còn chưa mặc vào.

Diệp Mặc mặc quần áo vào, sau đó cũng đáp lên trên tảng nham thạch to lớn bằng phẳng kia, nhìn cô gái quần áo vẫn chưa mặc xong kia nói:

- Y phục của cô tranh thủ thời gian mặc vào đi, còn ah cái gì?

Cô gái này mới tỉnh táo lại, nhanh chóng mặc xong y phục của mình. Cô kinh hãi không phải vì Diệp Mặc không bị xé rách thành mảnh nhỏ, mà là kinh hoàng vì Diệp Mặc nếu đã có thể ở trong Phiêu Miểu tuyền mặc quần áo, hiển nhiên cũng đã là tu vi Tiên thần thể.

Lúc này y phục trên người Diệp Mặc đã bị hắn vận Tiên Nguyên hong khô, thoạt nhìn giống như chưa thấm qua nước.

- Ngươi... ngươi sao dám ở trong Phiêu Miểu tuyền mà mặc quần áo? Hơn nữa không bị gì cả? Ta thấy ngươi cũng chỉ là một Tiên vương trung kỳ mà?

Tiên nữ này mặc quần áo tử tế xong, ngây người nhìn Diệp Mặc hỏi. Trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng đã không còn vẻ nổi giận như trước nữa, thậm chí nhiều hơn chính là kinh ngạc.

Diệp Mặc thấy cô gái này không có phí lời về sự việc vừa rồi, ngược lại còn hỏi chuyện hắn ở trong Phiêu Miểu tuyền này mà mặc quần áo, lại coi trọng nàng hơn một chút. Cũng không nhắc tới chuyện vừa rồi, vừa cười vừa nói:

- Bởi vì tu vi luyện thể của ta cao hơn cô. Đúng rồi, cô hẳn là người của Phiêu Miểu Tiên Trì chứ?

Hỏi xong, thần thức của Diệp Mặc cẩn thận xem xét phía đối diện khối đá lớn bằng phẳng này. Văn sĩ đối diện kia sớm đã biến mất không thấy tăm

hơi, không chỉ vậy, thạch đôn và bàn đá đều không thấy nữa. Những điều này không thể khiến cho Diệp Mặc buông lỏng cảnh giác được, hắn vẫn rất là cẩn thận xem xét bốn phía, văn sĩ trung niên kia ít nhất là một Bán Thánh, hắn không thể không cẩn thận một chút.

Cô gái kia lập tức nhớ tới sự việc vừa rồi, trên mặt hiện ra một chút xấu hổ khó chịu, nhưng cô che giấu rất tốt, lập tức liền che dấu rồi đi qua nói:

- Ngươi khẳng định không phải là người của Phiêu Miểu Tiên Trì, làm sao ngươi có thể tới chỗ này được?

Diệp Mặc không trả lời tiên nữ này, lại hỏi ngược lại:

- Sau khi cô đến đây, có nhìn thấy một văn sĩ trung niên hay không, y an vị ở chỗ đối diện kia.

Nói xong Diệp Mặc chỉ chỉ chỗ lúc trước văn sĩ trung niên kia ngồi.

- Không có, khi ta tới đây chẳng có người nào cả.

Tiên nữ này lắc đầu nói đồng thời nghi hoặc không thôi đánh giá Diệp Mặc. Lời Diệp Mặc vừa nói, cho thấy hắn đã từng tới đây.

- Cô tới nơi này đã bao lâu rồi?

- 23 năm.

- Cô không phải là người của Phiêu Miểu Tiên Trì.

- Làm sao ngươi biết?

Tiên nữ này thốt lên.

Diệp Mặc đương nhiên là đoán, nhưng đối với suy đoán của mình hắn rất khẳng định. Ninh Nga Tiên Tử gần đây một mực không ra khỏi Phiêu Miểu Tiên Trì, nếu có người có thể đi vào khu vực cao cấp của Phiêu Miểu tuyền, không có khả năng cô không biết. Nếu như cô biết có người ở chỗ này

tu luyện, cô chắc chắn sẽ không cho mình mượn ngọc bài.

Phiêu Miểu Tiên Trì mặc dù có nơi luyện thể cao cấp, nhưng lại không có công pháp luyện thể đỉnh cao. Tại khu luyện thể cao cấp của Phiêu Miểu tuyền, hẳn là không có tu sĩ đến đấy. Cho nên ở đây mà có thể trông thấy cô gái luyện thể ít nhất là Tiên linh thể hậu kỳ này, Diệp Mặc mới suy đoán đối phương không phải là người của Phiêu Miểu Tiên Trì.

Nhưng một câu cuối cùng của tiên nữ thốt ra theo bản năng khiến cho Diệp Mặc lại hơi nghi hoặc một chút, đến Tiên vương thì dù sao cũng phải có chút sắc sảo chứ, cô gái này thì giống như lơ đãng mà thốt ra thôi. Cái loại cảm giác này tự nhiên giống như là đối mặt Diệp Mặc thì đột nhiên hỏi ra, cô ấy chưa kịp ngẫm nghĩ vậy.

Từ sau khi Diệp Mặc nhìn thấy cô ấy đến bây giờ, cô gái này ngay cả động tác và ngôn ngữ đều vô cùng tự nhiên, không hề có dấu vết giả tạo. Thậm chí lo lắng khi mở miệng kêu Diệp Mặc đừng mặc quần áo trong nước suối, Diệp Mặc đều có thể cảm nhận được, đó là phát ra từ nội tâm của nàng.

Hơn nữa Diệp Mặc cảm giác tuổi của nàng cũng không lớn hơn Ninh Nga Tiên Tử, thân thể của nàng không giống như tiên đế Mộ Ly, không hề có khí tức thăng trầm bể dâu. Diệp Mặc lắc đầu, một tiên nữ bình thường vậy mà hắn cũng hoài nghi, cảm giác mình thật sự là nghĩ ngợi nhiều quá rồi.

Đối phương không phải là người của Phiêu Miểu Tiên Trì, vậy làm thế nào mà tới được nơi này lại khiến cho Diệp Mặc có chút kỳ quái. Hộ sơn đại trận của Phiêu Miểu Tiên Trì cũng là tiên trận đỉnh cao, Diệp Mặc tin tưởng cho dù là hắn cũng rất khó không bị phát hiện mà phá vỡ đại trận tiến vào trong tông môn, chớ đừng nói chỉ là tiến vào bên trong suối Phiêu Miểu.

Hình như biết Diệp Mặc muốn hỏi cô cái gì, tiên nữ này dứt khoát tự mình nói:

- Ta vốn chính là một tiên nhân luyện thể, sau khi nghe nói Phiêu Miểu Tiên Trì có một Phiêu Miểu tuyền, ta liền nghĩ cách nhờ một người bạn ở

Phiêu Miểu Tiên Trì dẫn ta vào đây. Ta vốn là đi theo cô ấy len lén lẻn vào khu luyện thể bình thường của Phiêu Miểu tuyền, bởi vì ta vốn chính là tiên linh thể sơ kỳ...

Diệp Mặc căn bản là không cần nghe tiên nữ này nói câu kế tiếp đã hiểu được, lập tức hỏi:

- Cô là nói khu vực Phiêu Miểu tiên tuyền bình thường và nơi này là thông với nhau?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1930

Cô Gái Thần Bí

Đúng thế, bất quá cái cánh cửa đó rất khó tìm, tôi cũng vì cảm giác được hiệu quả ở khu tu luyện bình thường kia kém quá, cho nên mới tìm sâu vào phía trong hơn. Tìm lung tung bốn phía, cuối cùng lại đi tới nơi này. Lúc tôi tiến vào còn là Tiên linh thể sơ kỳ, hiện tại đã đạt tới Tiên linh thể trung kỳ rồi. Ở đây quả thật là thánh địa luyện thể mà!

Vị nữ tiên cũng đã nhìn ra Diệp Mặc dường như không nghi ngờ gì cả.

- Nguy hiểm thật, may mắn lúc đầu tôi không tìm sai hướng, vậy mà tôi cứ tưởng là tiến nhầm vào khu bình thường chứ, sau đó mới nhìn thấy…

Diệp Mặc nói được một nửa thì liền nhanh chóng ngậm miệng. Hắn vốn muốn nói nếu như tiến vào khu bình thường, sau đó thấy được nhiều nữ đệ tử không mặc quần áo, như vậy thật sự là không ổn (DG: Tại sao lại không ổn, quá ổn là đằng khác ^^). Nhưng vừa rồi bản thân đã nhìn thấy hết dáng người của cô gái này, nếu nói ra thì sợ rằng đối phương sẽ ngại, cho nên mới không nói tiếp nữa.

Vị nữ tiên kia cũng lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc, nhưng cô cũng chỉ thoáng lúng túng một chút thôi, sau đó lại nói tiếp:

- Cậu có muốn tìm cũng sẽ không thấy được đâu. Chính tôi cũng không biết mình làm thế nào mà tới đây được, sau đó tôi lại muốn trở lại khu tu luyện bình thường, nhưng vẫn chưa hề tìm được cửa ra, bằng không thì tôi đã sớm đi ra ngoài rồi, đâu còn ngây người ở đây tới tận bây giờ nữa? Còn anh, anh vào đây bằng cách nào? Liệu lát nữa anh có thể dẫn tôi ra ngoài không?

- Đưa cô ra ngoài đương nhiên là không có vấn đề, nhưng cô nhất định phải nói rõ đầu đuôi lai lịch của cô cho tôi biết, hơn nữa tôi còn phải đi tìm một vài thứ ở chỗ này.

Thứ mà Diệp Mặc muốn tìm đương nhiên là dấu vết của tên văn sĩ trung niên rồi.

Tên văn sĩ trung niên ngày đó là một Bán thánh, mà bản thân mình mặc dù chưa hề đắc tội y, bất quá mình đã xài "Tinh hạch viêm" của y, hơn nữa còn phá đi ấn ký truyền tống của y, khiến cho y không chiếm được chút chỗ tốt nào. Cho nên vạn nhất tên đó đi ra ngoài một cách bình yên vô sự, thì bản thân mình lại có thêm một cường địch rồi. (DG: Bộ chú còn ít cường địch sao @_?)

Diệp Mặc vuốt vuốt cái trán của mình, trong lòng quả thật là không biết phải làm sao. Nhưng người mà hắn đắc tội đều là loại khó nhằn, bất quá cũng là hết cách rồi, bởi vì nếu dễ đối phó, thì cũng chẳng thế nào có xung đột lợi ích đối với hắn được. Từ khi hắn có được 'Khổ Trúc' cùng với trận bàn thời gian, thì cũng đồng nghĩa là hắn đã ở thế đối nghịch với những kẻ đứng trên đỉnh của Tiên Giới rồi.

- Tôi còn chưa biết anh là ai, và từ đâu mà đến đây?

Vị nữ tiên kia do dự một chút, sau đó hỏi Diệp Mặc với điệu bộ dè dặt cẩn thận.

- Tôi là Diệp Mặc, là bạn của Thánh nữ Phiêu Miễu Tiên Trì. Nhờ sự giúp đỡ của cô ấy, cho nên tôi mới có thể vụng trộm tiến vào đây.

Diệp Mặc đã biết rằng Ninh Nga Tiên tử đã sắp rời khỏi Phiêu Miễu Tiên Trì, cho nên cũng không hề giấu diếm gì.

Vị nữ tiên kia thở ra một hơi, sau đó cũng chẳng buồn hỏi xem lai lịch của Diệp Mặc là gì mà liền nói;

- Tôi là Úc Hòa, đến từ Hương Cảnh thuộc Phạm Đô Thiên.

Địa danh Hương Cảnh này Diệp Mặc chưa từng nghe nói qua, nhưng cũng chẳng hề để ý. Bởi vì những nơi mà hắn chưa nghe nói tới thì nhiều lắm, đâu cần phải để ý tới một cái Hương Cảnh chứ.

Lúc này Diệp Mặc đã tìm lại cặn kẽ nơi mà tên văn sĩ trung niên ngày trước trú ngụ, nhưng không hề phát hiện được bất cứ dấu vết gì. Hắn cảm thấy có chút thất vọng, sau đó liền hỏi Úc Hòa:

- Úc Hòa tiên tử, khi cô tới nơi này thì có thấy thứ gì đặc biệt không, hay là có dấu vết gì hay không?

Úc Hòa lắc đầu:

- Không có, khi tôi tới nơi này thì ở đây là một cái bình đài lớn bằng đá, sau đó tôi ở đây tu luyện. Khi nghỉ ngơi thì cũng đặt động phủ Tiên khí của mình ở trên cái bình đài đó.

Diệp Mặc nhớ tới cái thẻ bài mầu đỏ mà mình đã ném ra ngoài, còn có cái ký hiệu bên trong cái thẻ bài đó nữa, trong lòng liền có chút hoài nghi rằng có người nào đó đã bóp nát thẻ bài, hoặc là tên văn sĩ trung niên kia đã kích phát cái ký hiệu khiến cho một người nào đó thay thế cho hắn bị truyền tống tới chỗ này, kết quả là bị tên văn sĩ trung niên kia lợi dụng.

Ký hiệu của tên văn sĩ trung niên kia ẩn dấu kín đáo như thế nào thì sâu trong lòng Diệp Mặc hiểu rất rõ. Người con gái trước mặt này lại tới đây, thì nói không chừng là cũng đã bị tên văn sĩ trung niên kia hạ cái ký hiệu gì đó lên người rồi cũng nên.

Nghĩ tới đây, thì Diệp Mặc lập tức nói:

- Ở đây vốn có một tên văn sĩ trung niên, và lần này tôi tới đây chính là tìm y. Nhưng không ngờ là y hiện tại đã rời đi rồi. Người này khá là âm hiểm, hơn nữa lại rất giỏi về việc hạ ký hiệu thần thức. Y đã đi rồi, nhưng cô là người đầu tiên tới chỗ này, cho nên tôi muốn kiểm tra trên người của cô một chút xem liệu y có lưu lại ký hiệu không, không biết liệu có được

không? (DG: Kiểm, không được cũng phải được, quả này phải kiểm thật kỹ nhá)

- A…

Úc Hòa kinh ngạc mà nhìn Diệp Mặc, thật lâu mới do dự nói:

- Diệp sư huynh, anh nói là… còn phải kiểm tra thân thể của tôi nữa sao?

(DG: Đương nhiên rồi, kiểm thật kỹ nữa là đằng khác)

Diệp Mặc xấu hổ:

- Nếu như cô cảm thấy không tiện thì quên đi. Chúng ta là người tu tiên, không cần phải quá câu nệ tiểu tiết.

Diệp Mặc rất muốn nói rằng bản thân rất bội phục sự rộng lượng của đối phương với việc trước đó, và dù sao thì nhìn cũng đã nhìn rồi, lại kiểm tra thêm một lần nữa cũng đâu có gì to tát đâu.

- Tôi, tôi…

Úc Hòa càng xấu hổ tới mức không dám nói chuyện.

Thấy giọng điệu cùng biểu hiện của Úc Hòa, thì Diệp Mặc cũng đã hiểu. Lúc trước là do đối phương không cẩn thận mà để bị nhìn thấy, hiện tại mình lại muốn kiểm tra lại một lần, thì đương nhiên là đối phương không muốn rồi.

Kỳ thật cách nghĩ của Diệp Mặc là nếu như trên người của Úc Hòa có ký hiệu, thì hắn sẽ bức các ký hiệu thần thức đó ra, sau đó thu nó lên trên người mình. Từ đó thì hắn có thể căn cứ vào cái ký hiệu thần thức đó để tìm ra tên văn sĩ trung niên kia. Nếu có được ký hiệu thần thức cảu đối phương, thì cho dù là đối phương thay đổi thành một thân phận khác rồi tiếp cận hắn, thì hắn cũng sẽ có thể nhận ra được.

Lúc này Diệp Mặc đã có chút hối hận vì ngày trước đã vứt bỏ cái ký

hiệu thần thức của tên văn sĩ trung niên kia. Nếu là hiện giờ thì hắn chắc chắn sẽ không bỏ nó đi đâu.

Khi Diệp Mặc muốn bỏ qua rồi, thì Úc Hòa lại bỗng nhiên nói:

- Tôi nguyện ý để cho anh kiểm tra, chỉ cần Diệp sư huynh… chỉ cần lát nữa anh dẫn tôi ra ngoài là được rồi…

Úc Hòa là một Tiên Vương, nhưng nói tới chuyện mẫn cảm như thế này thì lại xấu hổ cúi đầu, hiển nhiên là loại chuyện này cô cũng chưa từng trải qua bao giờ, cho nên trong lòng quả thật là không được tự nhiên.

- Cô yên tâm, tôi khẳng định là sẽ đưa cô ra ngoài.

Diệp Mặc khẳng định.

Úc Hòa mặc dù có chút do dự nhưng vẫn đưa tay về phía Diệp Mặc. Diệp Mặc nắm lấy cổ tay của cô, lập tức cảm giác được sự mềm mại mượt mà khiến cho hắn phải thầm khen rằng da thịt của cô gái này thực sự là hoàn mỹ. Chân Băng Du cũng giống như vậy, xem ra tiên nhân luyện thể thì bất luận là nam hãy nữ, đều sẽ có làn da rất tốt.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không dùng Tiên nguyên dò xét những nơi riêng tư của một nữ tiên, mà là quang minh chính đại dò xét thân thể của đối phương một lượt. (DG: Có gì khác nhau sao ^^)

Nhưng Diệp Mặc mới chỉ kiểm tra được một nửa, thì trong lòng đã phải chấn động rồi.

- Làm sao vậy?

Một chút biểu cảm biến hóa của Diệp Mặc thì Úc Hòa đã lập tức phát hiện ra. Theo bản năng cô liền ngẩng đầu lên nhìn Diệp Mặc, trên mặt còn hiện lên một áng mây hồng.

- Không có gì, bởi vì tôi có chút không cầm lòng được, thực sự xin lỗi.

Tôi đã kiểm tra xong rồi, trên người của cô không có dấu hiệu gì của thần thức ấn ký cả.

Diệp Mặc nói xong liền nhanh chóng buông tay ra.

- Không sao, trong lòng tôi cũng rất hồi hộp.

Úc Hòa cúi thấp đầu, giọng nói có chút run rẩy. Diệp Mặc căn bản là không cần nhìn, cũng biết là mặt của cô hiện tại đang đỏ ửng lên rồi.

Diệp Mặc cười xấu hổ, trên mặt thoáng chút vẻ mất tự nhiên, nhưng trong lòng của hắn lúc này đang vô cùng kinh hãi. Cô gái trước mặt này không ngờ lại là tu vi Tiên Đế đỉnh, thậm chí có thể là Bán Thánh rồi. Không chỉ như thế, tu vi luyện thể của cô cũng không phải là Tiên linh thể trung kỳ, mà đã là Tiên linh thể đỉnh rồi, chỉ thiếu chút nữa thôi là sẽ tấn cấp lên Tiên thần thể, có thể nói là đã vượt qua cả Bán Tiên thần thể rồi. Nếu như không phải là hắn tu luyện 'Tam sinh quyết', hơn nữa còn cầm tay đối phương để kiểm tra, thì quả thật là không thể nhìn ra được.

Có lẽ đối phương đã quá xem thường hắn, cho nên mới nguyện ý đưa tay ra cho hắn kiểm tra.

Trước đó thì là vì đối phương là phận nữ, hơn nữa lại còn rất trẻ, không hề có nửa phần khí tức tang thương nào, cho nên hắn cũng không thể mặt dầy mà dùng thần thức để điều tra tu vi của đối phương được. Nhưng hắn đâu thể ngờ rằng người này căn bản không phải là một Tiên Vương, mà là một Tiên Đế chứ.

Trên người cô gái này không hề có chút khí tức tang thương nào, cho nên hiển nhiên là thân thể của cô không phải do 'Đoạt xá' mà có được. Nhục thể này chắc chắn phải là do tìm được một loại Tiên tài cao cấp nào đó, sau đó tái tạo lại một lần mà được, cho nên mới có thể khiến cho hắn có được cảm giác cực kỳ tự nhiên. Phiêu Miễu Tuyền là nơi luyện thể và tái tạo thân thể cao cấp, cho nên việc cô gái này xuất hiện ở đây quả thực là rất bình thường.

Hiện trường nhất thời trở nên lúng túng. Diệp Mặc không nói gì, Úc Hòa cũng cúi đầu không nói. Trong lòng Diệp Mặc thì là kiêng kị, vì hắn đang suy nghĩ xem việc tên văn sĩ trung niên kia mất tích liệu có liên quan gì tới vị nữ Tiên Đế trước mặt này hay không? Còn Úc Hòa ở đối diện thì lại đang biểu lộ một tâm trạng xấu hổ có chút mập mờ. Tình cảnh mập mờ này là giả hay thật, thì trong lòng Diệp Mặc hay chính cô cũng đều tự mình hiểu rõ.

Trong nội tâm của Diệp Mặc đang sợ hãi than thầm. Cô gái này im lặng không nói một câu, khiến cho hắn cảm thấy không được tự nhiên. Nếu đối phương đã có thực lực như vậy, vì sao lại không trực tiếp bắt lấy mình, mà lại cùng với mình chơi cái trò giả bộ mờ ám này? Diệp Mặc tin chắc rằng sẽ chẳng bao giờ có chuyện một nữ Tiên Đế đỉnh sẽ có cái loại quan hệ mập mờ này với hắn ngay trong lần đầu tiên gặp mặt.

- Tu vi luyện thể của tôi đang muốn đột phá lên Tiên linh thể hậu kỳ rồi, vậy mà tu vi luyện thể của anh còn cao hơn cả tôi nữa! Chẳng lẽ anh đã đạt tới Tiên thần thể rồi sao?

Úc Hòa rốt cuộc cũng mở miệng phá tan bầu không khí giữa hai người.

Diệp Mặc giật mình hiểu ra. Đến hiện giờ đối phương còn chưa động thủ, hẳn là đang có ý đồ đối với công pháp luyện thể của hắn chăng?

- Phải, tôi đã là Tiên thần thể rồi, cho nên mới không sợ Phiêu Miễu Tuyền này.

Diệp Mặc lập tức thừa nhận.

- Diệp sư huynh, sau này tôi tu luyện tới Tiên linh thể đỉnh thì sẽ không có cách nào tiến thêm nữa, không biết là anh có kinh nghiệm gì không?

Úc Hòa liền nói, sau khi nói xong thì liền tỉnh ngộ nghĩ rằng mình đã quá mức đường đột, cho nên nhanh chóng lấy ra một bình ngọc đưa cho Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp sư huynh, thực xin lỗi, tôi nghĩ rằng công pháp luyện thể của anh

nhất định là loại công pháp thượng thừa, nhưng tôi cũng không có hi vọng xa vời rằng anh sẽ chia sẻ cho tôi cái công pháp đó, cho nên tôi chỉ muốn anh chỉ điểm cho tôi một chút. Lọ 'Tôn ý đan' này xin được tặng cho anh.

- 'Tôn ý đan'?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn về phía Úc Hòa. Sự trân quý của 'Tôn ý đan' thì cho dù là Tiên Đế cũng không nhất định có thể lấy ra được, không ngờ cô nàng Úc Hòa này lại hào phóng như vậy.

Bất quá trong mắt các Tiên Vương khác thì 'Tôn ý đan' này chính là cao cấp dị bảo, nhưng trong mắt Diệp Mặc thì chẳng khác gì kẹo đường dùng để ăn vặt cả.

Diệp Mặc liền nhanh chóng đáp:

- Úc Hòa tiên tử, thật sự xin lỗi. Công pháp luyện thể của tôi là truyền thừa của gia tộc, không thể để lộ ra ngoài được. Nếu như tên văn sĩ trung niên kia đã đi rồi, thì tôi cũng phải đi thôi. Nếu như cô muốn cùng tôi ra ngoài, vậy thì đi thôi…

Đối phương là một Tiên Đế đỉnh, thì Diệp Mặc tin rằng cô ta có thể tùy thời rời khỏi nơi này, căn bản là không hề cần hắn hỗ trợ. Điều này căn bản chỉ là Úc Hòa muốn lấy một cái cớ mà thôi.

- Không sao cả, anh cứ cầm đi.

Úc Hòa thấy Diệp Mặc ngay cả 'Tôn ý đan' cũng có thể từ chối, thì trong mắt liền lộ ra một tia kinh ngạc. Bất quá cô rất nhanh liền cười một cái rồi lại đưa lọ đan dược nhét vào tay Diệp Mặc.

Khi tay của Diệp Mặc chạm vào lọ đan dược thì lập tức cảm nhận được một đạo Tiên nguyên cường đại vọt vào trong kinh mạch của hắn.

- Xin lỗi.

Bộ dáng tươi cười có chút ngượng ngùng của Úc Hòa lúc này vẫn y nguyên như cũ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1931

Lai Lịch Của Úc Hòa

Cô gái này dùng mềm không được, lập tức muốn cứng rắn với hắn. Nhưng đừng nói là Diệp Mặc đã sớm đề phòng cô rồi, mà cho dù là hắn không hề đề phòng, thì với tu vi Tiên Đế hậu kỳ đỉnh của Úc Hòa mà muốn thông qua biện pháp này để chế trụ hắn hoàn toàn là không đủ.

Diệp Mặc đang muốn phản kích, đồng thời chế trụ lại đối phương thì lại đột nhiên ngừng lại, hơn nữa còn để nguyên cho Tiên nguyên của Úc Hòa chế chụ vài phần kinh mạch của mình.

Lúc này thì hắn đã hiểu vì sao khi mình đã nhìn thấy thân thể Úc Hòa, mà cô ta lại chỉ phẫn nộ một chút, nhưng cũng không lựa chọn động thủ. Hóa ra là vì tu vi của Úc Hòa thật sự chỉ có Tiên Vương, cho dù là hiện tại cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới Tiên Vương hậu kỳ.

Chỉ suy nghĩ một chút thì Diệp Mặc đã lập tức hiểu ra là chuyện gì rồi. Cô gái tên Úc Hòa này chắc chắn là đã có được một loại Tiên tài cao cấp để giúp cô một lần nữa tái tạo lại thân thể. Nhưng thời gian thì lại quá ngắn, cho nên hiện tại chưa thể hoàn toàn khôi phục lại tu vi. Việc tái tạo thân thể sau đó khôi phục tu vi so với 'Đoạt xá' thì đơn giản hơn nhiều, chỉ là tiên nhân tái tạo lại thân thể so với người tu chân càng khó khăn hơn vạn lần, bởi vì cần phải có được loại Tiên linh vật thực sự cao cấp.

Cho dù là Diệp Mặc đã thấy qua rất nhiều loại Tiên tài, ngoài Tiểu Sâm cùng với 'Hỗn độn thanh địch' ra, thì cũng chưa hề thấy được loại Tiên linh vật cao cấp nào dùng để tái tạo thân thể cả. Cho dù là 'Hỗn độn thanh địch', thì Diệp Mặc đoán chừng cũng không đủ cho Úc Hòa dùng để tái tạo lại thân thể.

Còn Tiểu Sâm thì là vì nó quá mức trân quý, là loại Tiên linh vật cao cấp có thể giúp tiên nhân tái tạo lại thân thể, cho nên Diệp Mặc mới chỉ cho phép Vô Ảnh ra ngoài, chứ không cho phép Tiểu Sâm ra ngoài.

Sau khi Úc Hòa tái tạo lại thân thể, thì việc ở lại Phiêu Miễu Tuyền để khôi phục tu vi là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà cô lại tham lam quá, không những muốn khôi phục tu vi, lại còn muốn nhờ Phiêu Miễu Tuyền để luyện thể. Điều này đã khiến cho việc khôi phục tu vi của cô có tiến độ chậm chạp hơn rất nhiều. Đoán chừng là chính cô cũng không ngờ, ở bên trong Phiêu Miễu Tuyền này lại còn có thể có một tên đàn ông tiến đến.

Úc Hòa lúc này thấy Diệp Mặc đã bị mình chế trụ, thì liền đưa tay lấy đi chiếc nhẫn trữ vật của Diệp Mặc. Sau đó cô cười một tiếng rồi nói:

- Diệp sư huynh, anh đừng trách tiểu muội này. Kỳ thật tiểu muội cảm thấy anh cũng không tệ lắm, chỉ là cái công pháp luyện thể của anh thì tiểu muội thực sự là rất muốn có được.

Mặc dù Diệp Mặc biết tuổi tác của người tu tiên căn bản chỉ là thứ yếu, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Cô gái này mặc dù đã tái tạo lại thân thể, nhưng cũng không biết đã là một lão yêu quái sống bao nhiêu năm rồi, vậy mà còn xưng hô "tiểu muội" với hắn. Nghĩ đến động tác cùng giọng điệu của Úc Hòa lúc trước thì Diệp Mặc càng xem thường cô ta hơn.

- Khó trách vì sao không quan tâm tới 'Tôn ý đan' của ta, hóa ra là ngươi còn có hẳn một viên 'Tôn ý đan' cao cấp rồi. Tiên khí cực phẩm cũng nhiều như vậy nữa. Ngươi chỉ là một Tiên Vương, vậy mà không ngờ lại giàu có như vậy…

Úc Hòa lấy ra một bộ quần áo màu xanh, nhìn một hồi lâu rồi mới cười hắc hắc:

- Khó trách lại không thèm để ta ở trong mắt, hóa ra là đã có tình nhân rồi. Bất quá loại người nhớ nhung tình cũ như ngươi thì ta lại khá coi trọng

đấy.

Bộ quần áo màu xanh kia là của Chân Băng Du đấy. Ngày đó Diệp Mặc mua quần áo cho Chân Băng Du, tất cả đều nhét vào trong nhẫn trữ vật. Còn viên 'Tôn ý đan' và một viên 'Y vương đan' kia là Diệp Mặc chuẩn bị để đưa cho Mịch Vân cùng với Ninh Nga đấy. Ngày đó hắn cùng Vô Ảnh đuổi giết Trí Tông Tiên Đế, Mịch Vân đã trợ giúp hắn chiếu cố cho Bắc Vi, trước nữa còn giúp hắn có thể tiến vào Tiểu Thiên Vực nữa, cho nên tặng nàng một viên 'Tôn ý đan' là việc nên làm. Còn Ninh Nga đã hai lần giúp hắn tiến vào Phiêu Miễu Tuyền này, thì Diệp Mặc đương nhiên cũng không keo kiệt một viên 'Y vương đan' rồi.

Úc Hòa tìm cả buổi, và tuy là nhẫn trữ vật của Diệp Mặc so với các Tiên Vương bình thường thì giàu có hơn một chút, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi. Ngoại trừ hai viên Tiên đan có chút đáng giá ra, thì những thứ còn lại cũng chả lọt được vào mắt cô.

Đem chiếc nhẫn trữ vật ném về phía Diệp Mặc đang ngồi, sau đó Úc Hòa mới bình tĩnh nói:

- Đưa công pháp luyện thể của ngươi ra đây đi. Ta kỳ thật khá dễ thỏa hiệp đấy, so với năm đó thì ta hiện tại căn bản là không khó tính chút nào đâu.

Diệp Mặc nhìn Úc Hòa rồi hỏi:

- Cô hẳn không phải là người của Hương Cảnh thuộc Phạm Đô Thiên phải không?

- Ngươi không lo lắng? Cũng không sợ hãi gì sao?

Thấy Diệp Mặc bình tĩnh mà hỏi mình, thì Úc Hòa liền kinh ngạc.

- Tôi sợ hãi thì cô sẽ thả tôi sao?

- Cho dù là thả ngươi thì ta vẫn có thể tùy thời mà giết ngươi, bất quá ta

cũng không thích phiền toái, cho nên tạm thời sẽ buông tha cho ngươi. Nhưng chỉ cần ngươi nghe lời ta, thì ta thật sự sẽ không giết ngươi đâu.

- Vậy thì tôi cần gì phải sợ hãi?

- Ngươi nói cũng đúng. Ta thực sự có chút thích loại người có tích cách như ngươi đấy. Có muốn biết lai lịch của ta hay không?

Úc Hòa thản nhiên cười nói, bỗng nhiên cô lại hiểu được chút ý tứ của Diệp Mặc.

- Nếu như cô nguyện ý nói, thì tôi đương nhiên là nguyện ý nghe.

Diệp Mặc cũng cười.

Úc Hòa ngược lại thì càng kinh ngạc hơn. Cô lại lần nữa đi tới trước mặt Diệp Mặc, tiếp tục phong bế thêm hơn mười đạo kinh mạch của Diệp Mặc, sau đó mới lắc đầu nói:

- Nếu như không phải là ta tự mình chế trụ ngươi, thì ta còn tưởng rằng ngươi hoàn toàn không bị chế trụ chút nào đấy. Ngươi cần phải nghĩ cho kĩ, vì nếu không biết lai lịch của ta, thì có lẽ ta sẽ không giết ngươi, nhưng nếu ngươi đã biết ta là ai, thì chỉ sợ là ngươi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

Diệp Mặc cười lạnh:

- Cô có thể tha cho tôi một mạng hay không, thì thực tế tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi sợ rằng cho dù là cô lưu lại cho tôi một mạng, thì cũng sẽ không thể thả tôi đi một cách đơn giản như vậy được, đúng không?

Úc Hòa cười khanh khách:

- Ngươi thật sự là có chút ý tứ, bất quá ta nói cho ngươi biết rõ, tên của ta là Úc Kim Hương. Ha ha, cái tên này thiếu chút nữa bản thân ta cũng đã quên mất rồi.

- Úc Kim Hương?

Diệp Mặc không ngờ là hắn thật sự đã từng nghe qua cái tên này, hơn nữa còn khá là quen thuộc.

- Ngươi đã từng nghe qua tên của ta sao?

Úc Kim Hương lập tức nhận ra biểu hiện kinh ngạc của Diệp Mặc, nên cô lập tức ngẩn ra rồi kinh ngạc mà nhìn chằm chằm Diệp Mặc mà hỏi.

Diệp Mặc cũng không hề dấu diếm: - Ngươi có đáp ứng không?

Lời này là Úc Kim Hương nói theo bản năng, bất quá cô lập tức biết rằng câu hỏi này của mình thật chẳng có ý nghĩa gì.

- Không, lúc ấy tu vi của tôi mới chỉ là Kim Tiên, nếu như đáp ứng thì chẳng phải là đi tìm chết sao?

- Ngươi thật ra cũng không đần. Nói đi, tên kia ở đâu? Chỉ cần ngươi dẫn ta đi, thì ta đồng ý sẽ tha cho ngươi một mạng. Hì hì, sau khi ta tái tạo lại thân thể, thì tính cách thật sự là đã thay đổi quá nhiều. Không ngờ là ta lại không muốn giết ngươi, ngược lại còn muốn tha cho ngươi một mạng. Quả thật là kỳ quái.

Lời nói này của Úc Kim Hương cũng không sai. Vì nếu như là cô của xưa kia, thì sao có thể dùng cái phương thực ôn hòa này để đối phó với Diệp Mặc được chứ, mà đáng lẽ ra cô đã sớm hạ sát thủ hoặc là tra tấn bức cung rồi. (DG: Tiền gian hậu sát, sau đó là tái gian tái sát ^^)

Diệp Mặc cười nhạt:

- Tính mạng của tôi từ trước tới giờ đều không phải là nhờ ai tha cho, vì tính mạng của tôi do tự tôi nắm giữ trong tay mình, cho dù là "Diệt tuyệt Lôi Kiếp" cũng đừng hòng cướp đi.

Nói xong thì Diệp Mặc liền đứng lên phủi phủi tro bụi trên người mình.

- Ngươi không bị ta phong bế sao?

Úc Kim Hương kinh hãi nhìn Diệp Mặc. Cô thật sự không thể tưởng được vì sao Diệp Mặc lại không bị phong bế. Cô rõ ràng là đã phong bế kinh mạch của Diệp Mặc, và nếu như không phải cô nhìn Diệp Mặc khá là thuận mắt, thì sớm đã phá nát đan điền của hắn rồi.

- Sau khi cô tái tạo lại thân thể, thì tu vi mới chỉ khôi phục lại tới Tiên Vương hậu kỳ, vậy mà cũng muốn phong bế kinh mạch của tôi sao? Cô là quá tự đại, hay là cuồng vọng rồi? Chỉ có thể trách cô rằng đã quá mức "mù tin tức" thôi. Nếu như bây giờ cô đi ra ngoài một chuyến, thì cô chắc chắn sẽ không có suy nghĩ như hiện giờ rồi.

Diệp Mặc cười hắc hắc.

- Ngươi thật ra là ai?

Sắc mặt của Úc Kim Hương đại biến, một kiện Tiêm Vân Phiến mầu vàng lập tức xuất hiện trong tay nàng.

Diệp Mặc căn bản cũng không đợi cô thi triển Tiêm Vân Phiến ra, thì đã đưa tay nắm vào trong hư không một cái. Lúc này Úc Kim Hương lập tức cảm nhận được áp lực đáng sợ ở xung quanh, dường như lập tức đã trói buộc cô lại rồi. Chỉ sau một khắc thì kiện Tiêm Vân Phiến mầu vàng kia đã nằm ở trong tay của Diệp Mặc.

- Ngươi không phải là Tiên Vương mà là Tiên Đế sao?

Úc Kim Hương càng kinh hãi mà nhìn Diệp Mặc. Sắc mặt của cô đã vô cùng tái, hơn nữa còn biểu hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Vì lần tái tạo thân thể này, cô đã phải trải qua tram ngàn khổ ải, cuối cùng thì đã thành công. Nhưng không thể ngờ rằng, đến cuối cùng thì cô lại thất bại trong tay của một Tiên Vương. Nếu như Diệp Mặc không động thủ, thì cô tuyệt đối không thể tưởng tượng được, càng không tin rằng Diệp Mặc là một Tiên Đế.

Cô liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra được là thời gian tu luyện của Diệp Mặc cũng không dài, có thể tu luyện tới Tiên Vương trung kỳ đỉnh đã là rất giỏi rồi. Nếu nói Diệp Mặc là một Tiên Đế, thì sao cô có thể tin được?

Diệp Mặc lại lần nữa cười hắc hắc, cũng không hề phủ nhận. Bởi vì hắn không phải là Tiên Đế, cho nên hắn mới phải ẩn nấp tu vi để khiến cho người khác tin rằng hắn là một Tiên Đế.

- Cô biết Tiên Khuyết Thương Hội chứ?

Diệp Mặc quyết định trước tiên phải hù dọa cô nàng Úc Kim Hương này đã. Úc Kim Hương khác với Khai Nỉ, vì cô có thể biết được rất nhiều tin tức. Bản thân hắn có thể có được khá nhiều đáp án từ trong miệng của cô. Hiện giờ trước tiên là cần phải uy hiếp, sau đó là dụ dỗ… ý nhầm là đặt câu hỏi ^^

- Nó đã bị tôi diệt rồi, hai tên Tiên Đế trong đó cũng bị tôi giết. Tiên Khuyết Thương Hội hiện giờ đã trở thành lịch sử, sau này sẽ không còn xuất hiện nữa.

Diệp Mặc lộ ra vẻ lãnh khốc.

- Cậu diệt cả Tiên Khuyết Thương Hội, giết hai tên Tiên Đế?

Úc Kim Hương lẩm bẩm lập lại.

- Đương nhiên, tôi chẳng những là giết hai tên Tiên Đế của Tiên Khuyết Thương Hội, còn giáo huấn Vị Phong Đại Đế một trận (Dg: Chém gió ghê thiệt @@), đồng thời còn đuổi chạy Trí Tông Tiên Đế. Bất quá Trí Tông Tiên Đế không phải do tôi giết, mà là bị sư đệ đồng môn của y là Lãng Huyễn giết.

Diệp Mặc càng nói càng "ngoa". Ngày đó hắn đại chiến cùng Vị Phong Đại Đế, rõ ràng là đã bị rơi vào thế hạ phong, nhưng lúc này nói ra, thì lại thành bản thân hắn đã giáo huấn cho Vị Phong Đại Đế một trận. Dù sao thì Úc Kim Hương cũng không tận mắt nhìn thấy, cho nên sau khi cô ta bị hắn hù cho sợ rồi, thì cũng chả cần phải lo nữa.

- Cậu diệt Tiên Khuyết Thương Hội, giết hai tên Tiên Đế, vậy mà vẫn có thể tới đây sao?

Úc Kim Hương dường như đã quên mất tình cảnh hiện tại của mình, ngược lại lại nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Cô dường như đã nghĩ thông suốt rồi, vì bản thân cô hiện tại có tuyệt vọng thế nào đi chăng nữa, thì cũng không hề có tác dụng gì.

- Tôi vì sao lại không thể tới đây?

Diệp Mặc vốn đã nghe nói rằng Tiên Khuyết Thương Hội có chỗ dựa sau lưng, nhưng vẫn không biết được đó là ai. Lúc này hắn lại nghe Úc Kim Hương nói lời này, thì hắn lập tức muốn biết người sau lưng Tiên Khuyết Thương Hội là ai.

Úc Kim Hương không đợi Diệp Mặc hỏi, thì đã chủ động nói:

- Người đứng sau lưng Tiên Khuyết Thương Hội chính là Huyết Đỉnh Đại Đế. Sự thật này gần như là không có ai biết, nhưng tôi thì lại biết. Tôi chỉ kỳ quái là cậu đã giết hai tên Tiên Đế của Tiên Khuyết Thương Hội, hơn nữa còn hủy cả Tiên Khuyết Thương Hội, vậy mà Huyết Đỉnh Đại Đế còn chưa hề tìm tới cậu để đòi nợ.

- Huyết Đỉnh Đại Đế, một trong bốn Đại Đế sao?

- Đúng thế, chính là Huyết Đỉnh Đại Đế trong bốn Đại Đế. Tên Vị Phong kia tuy rằng cũng có danh hiệu Đại Đế, nhưng y so với Huyết Đỉnh Đại Đế thì xách giày cũng không xứng nữa.

Úc Kim Hương châm chọc một câu.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nghe về chỗ dựa của Tiên Khuyết Thương Hội. Nhưng ngược lại hắn vẫn nghi hoặc:

- Từ khi Hạo Thiên Đại Đế bị ba Đại Đế còn lại giết, thì tôi lại chưa từng nghe nói về tin tức của Huyết Đỉnh Đại Đế. Nhưng việc lớn hay bình thường

thì đều là do Táp Không Đại Đế cùng với Long Hà Đại Đế đứng ra, còn Huyết Đỉnh Đại Đế thì ngay cả cái rắm cũng không thấy đâu cả?

- Ngay cả Hạo Thiên Đại Đế chết như thế nào cậu cũng biết sao?

Úc Kim Hương càng kinh ngạc. Cô lúc này thậm chí còn nghi ngờ rằng Diệp Mặc cũng giống mình, là một lão yêu quái nào đó tái tạo lại thân thể đấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1932

Đệ Nhất Cao Thủ Công Dã Thương Minh

Đừng hỏi tôi vì sao lại biết, cô hãy đem những gì mình biết nói ra đi.

Diệp Mặc cắt đứt lời nói của Úc Kim Hương.

Úc Kim Hương rất muốn biết được lai lịch của Diệp Mặc, nhưng cô cũng không thể không nghe lời Diệp Mặc. Hiện tại Diệp Mặc muốn hỏi cô, thì cô cũng chỉ có thể đáp lời:

- Bởi vì Hạo Thiên Đại Đế đã đoạt được một quả 'Tịch đạo quả' ở trong hư không.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Úc Kim Hương. Vốn hắn không biết 'Tịch đạo quả' là gì, nhưng sau khi xem qua ngọc giản của Khai Nỉ, thì đã biết được đó là đệ nhất tiên quả của Tiên Giới. Đương nhiên là nó chỉ nhằm vào Tiên Đế cùng với Thánh Đế mà thôi.

'Tịch đạo quả' so với 'Hỗn độn thanh địch' thì trân quý hơn nhiều, bởi vì đó là một loại trong số các loại Tiên linh quả hiếm hoi có thể nâng cao thêm tuổi thọ cho Tiên Đế và Thánh Đế.

Trước kia Diệp Mặc không biết, nhưng hiện tại thì hắn hiểu rõ. Cho dù là Tiên Đế, thậm chí là Thánh Đế thì thọ nguyên cũng có sự hạn chế. Bất luận là một Tiên Đế hay Thánh Đế bình thường nào, thì thọ nguyên cũng không thể nào vượt qua ải ngàn vạn năm. Đương nhiên hiện tại Diệp Mặc đã biết, cái danh Thánh Đế này chỉ là Tố Đạo Thánh Đế mà thôi.

Tại Tiên Giới thì chỉ có duy nhất Chân Thánh Đế là người đã tu luyện tới Dục Đạo, những Thánh Đế còn lại đều chỉ là Tố Đạo Thánh Đế mà thôi.

Còn về Hóa Đạo thì ngay cả một người cũng không có.

Trên lý thuyết thì bất luận là người tu tiên nào cũng đều có thể Chứng đạo, chỉ cần không ngừng cố gắng tu luyện thôi. Nhưng thực tế thì quá trình này chỉ có vẻn vẹn một số nhân tài là có thể đi đến. Bởi vì cho dù có cố gắng tu luyện, thì cũng không có đủ thọ nguyên. Con đường 'Đoạt xá' cũng không thể gia tăng thêm thọ nguyên, vì biện pháp duy nhất chỉ có thể là dựa vào các loại Tiên linh vật và Tiên tài cao cấp mà thôi.

'Tịch đạo quả' chính là loại Hỗn độn linh quả cao cấp, chẳng những có thể dùng để giúp Tiên Đế gia tăng thêm 99 vạn năm tuổi thọ, mà còn có thể giúp cho Tiên Đế ngộ được đạo pháp, phụ trợ cho việc Chứng đạo.

- Cậu biết 'Tịch đạo quả'?

Úc Kim Hương thấy Diệp Mặc chỉ nghi hoặc một chút, nhưng cũng không hề đặt câu hỏi, thì ngược lại lại hỏi lại Diệp Mặc một câu.

- Bây giờ là tôi đang hỏi cô.

Diệp Mặc trầm giọng.

Úc Kim Hương vỗ vỗ cái trán của mình, sau đó thì cười nói với Diệp Mặc, dường như cũng không hề để ý tới tình cảnh hiện tại của mình.

- Cậu là Tiên Đế thì hẳn là cũng biết rõ, cho dù là Thánh Đế đã Chứng đạo, thì cũng không thể vĩnh hằng. Tôi nghe nói sau khi Chứng đạo Thánh Đế thì vẫn còn có tầng thứ cao hơn, nhưng nếu như không có đủ tuổi thọ, thì sẽ không thể nào tìm kiếm đến đỉnh cao đó được. Khi đó tất cả sẽ chỉ là uổng công mà thôi.

Lời nói của Úc Kim Hương khiến cho Diệp Mặc hiểu được rằng Úc Kim Hương hẳn là còn chưa biết được rằng Tiên Đế Chứng đạo cũng mới chỉ là khởi đầu mà thôi, căn bản không biết được cái gì là Tố Đạo, Dục Đạo cùng với Hóa Đạo. Càng không thể biết được tới Đạo Nguyên cùng với Hỗn Nguyên rồi.

Diệp Mặc cũng không rảnh đi giải thích những thứ này, chỉ ra hiệu bảo Úc Kim Hương nói tiếp.

- Hạo Thiên Đại Đế đoạt được một quả 'Tịch đạo quả', nhưng tin tức này đã bị ba tên Đại Đế còn lại biết được. Hạo Thiên Đại Đế thì đương nhiên là không muốn lấy ra 'Tịch đạo quả' rồi, cho nên kết quả là bị ba Đại Đế kia vây công. Sau đó thì Hạo Thiên Đại Đế bị tiêu diệt.

Úc Kim Hương lắc đầu.

- Vậy quả 'Tịch đạo quả' kia đâu?

Diệp Mặc biết rõ Hạo Thiên cuối cùng chính là bị ba Đại Đế kia giết chết. Nhưng ngày trước thì Hạo Thiên chỉ nói với hắn rằng lúc đó y chỉ vì một chuyện mà bị ba tên Đại Đế còn lại vây công, nhưng cũng không hề nói chuyện đó là chuyện gì.

- Về sau Táp Không Đại Đế cùng Long Hà Đại Đế lại tiếp tục liên thủ đánh lén Huyết Đỉnh Đại Đế…

- Khó trách vì sao về sau chưa từng nghe được tin tức về Huyết Đỉnh Đại Đế, hóa ra là cũng bị hai tên này đánh lén.

Nghe Úc Kim Hương nói xong, thì Diệp Mặc liền giật mình thốt lên. Sau khi nói xong thì hắn dường như lại hiểu ra cái gì đó, lập tức nói tiếp:

- Có phải 'Tịch đạo quả' kia đã bị Huyết Đỉnh cướp đoạt được, cho nên Táp Không Đại Đế cùng với Long Hà Đại Đế mới muốn giết Huyết Đỉnh Đại Đế?

Úc Kim Hương gật đầu:

- Quả thật là như thế. Bất quá trên thế giới này chỉ có bốn người biết rõ, mà Huyết Đỉnh Đại Đế cướp đi 'Tịch đạo quả' chính là một trong số đó.

- Cô nói rằng 'Tịch đạo quả' vẫn còn trong tay của Hạo Thiên Đại Đế

sao? Cô làm sao mà biết được?

Diệp Mặc lập tức hiểu rõ rằng hắn lại bị lão già Hạo Thiên kia đùa bỡn một lần nữa. Hạo Thiên Đại Đế lúc ấy chỉ nói rằng vì một chuyện mà bị ba tên kia liên thủ giết chết, nhưng lúc đó hắn cũng không hỏi xem đó là chuyện gì, vì vốn nghĩ rằng chuyện này chẳng liên quan gì với hắn cả. Nhưng không thể ngờ rằng lại có sự xuất hiện của 'Tịch đạo quả'.

Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy kỳ quái, bởi vì những thứ của Hạo Thiên hắn đều đã lấy được, nhưng trong đó lại không hề có 'Tịch đạo quả' mà?

Úc Kim Hương không trực tiếp trả lời câu hỏi của Diệp Mặc, mà lại hỏi ngược lại:

- Diệp sư huynh, cậu cảm thấy công pháp ẩn nấp tu vi của tôi thế nào?

- Không tệ. Tuy là tu vi của cô còn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng coi như là Tiên Đế hậu kỳ đỉnh, ẩn nấp xuống Tiên Vương hậu kỳ, khiến cho tôi thiếu chút nữa là nhìn không ra.

Diệp Mặc cũng không nói dối. Công pháp ẩn nấp tu vi của Úc Kim Hương quả thật là không tệ. Người bình thường ẩn nấp tu vi thì đừng mong có thể giấu diếm được hắn, nhưng Úc Kim Hương thì thật sự thiếu chút nữa đã gạt được hắn.

- Cậu thực sự có thể nhìn ra tu vi thật của tôi?

Úc Kim Hương trừng to mắt nhìn chằm chằm Diệp Mặc. Cô cho rằng Diệp Mặc chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được tu vi của cô, nhưng lại không thể tưởng được rằng Diệp Mặc một câu đã trực tiếp nói ra tu vi chính xác của cô rồi.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, thì Úc Kim Hương lập tức hiểu được. Giọng điệu của cô lúc này càng trở nên thành khẩn hơn:

- Lúc ấy tôi bị Ngân Bình hãm hại, đành phải lê cái thân thể đã bị tổn hại

vô cùng chạy trốn tới một nơi hiểm địa. Ở nơi đó tôi đã gặp được cơ duyên của mình, tìm được một gốc 'La tiêu ngô mộc'…

- 'La tiêu ngô mộc' sao?

Diệp Mặc lần này không thể không bội phục vận khí của Úc Kim Hương. Theo lý thuyết thì 'La tiêu ngô mộc' so với 'Tịch đạo quả' cũng không hề chênh lệch chút nào. Bởi vì 'La tiêu ngô mộc' chẳng những có thể giúp tiên nhân tái tạo lại thân thể hoàn mỹ, mà còn có thể khiến cho Tiên linh căn trở nên vô cùng hoàn mỹ nữa.

- Phải, đúng là 'La tiêu ngô mộc'. Lúc ấy thân thể của tôi đã bị hư hại vô cùng, nhưng chỉ cần tĩnh lặng tu dưỡng vài vạn năm, thì cho dù là không thể khôi phục lại nguyên dạng, thì tu vi cũng không bị tổn thương quá lớn. Đương nhiên sau này tu vi sẽ không có cách nào tiến thêm được nữa. Nhưng khi nhìn thấy La Tiêu ngô mộc, thì tôi lập tức đã động tâm. Tôi liền dứt khoát phế bỏ thân thể của mình, sau đó sử dụng 'La tiêu ngô mộc' để tái tạo lại thân thể cho mình.

Giọng điệu Úc Kim Hương lúc này thậm chí còn có vài phần tự hào vì sự may mắn của mình.

Diệp Mặc cũng có chút khâm phục sự quyết đoán của cô gái này, chẳng qua nếu như là chính hắn lúc đó trải qua tình huống giống Úc Kim Hương, thì hắn cũng sẽ có lựa chọn giống như Úc Kim Hương mà thôi.

- Sau khi tôi dùng 'La tiêu ngô mộc' để tái tạo lại thân thể, thì tính tình cũng thay đổi rất nhiều. Nếu như là tôi trước kia, thì sau khi bị cậu nhìn thấy hết thân thể mình, tôi chắc chắn là sẽ trực tiếp hạ sát thủ chứ không cùng cậu lề mề cả buổi như thế này đâu. Hiện tại xem ra như vậy là tôi may mắn, chứ nếu như tôi làm thế, thì đoán chừng hiện tại đã thành một đống tro bụi rồi.

Úc Kim Hương cười tự giễu:

- Sau khi tôi bắt đầu tái tạo lại thân thể, thì Huyết Đỉnh Đại Đế cũng đi

tới chỗ hiểm địa đó. Tôi lập tức nhanh chóng ẩn dấu đi khí tức của mình, không dám nhúc nhích chút nào. Cũng may là có 'La tiêu ngô mộc' giúp cho, khiến tôi có thể hòa thành một thể với thiên nhiên xung quanh, cho nên Huyết Đỉnh Đại Đế cũng không phát hiện được. Cũng có thể là do lúc đó y cũng đang bị trọng thương.

- Huyết Đỉnh Đại Đế bị thương rất nặng sao?

Diệp Mặc hỏi một câu.

Úc Kim Hương gật đầu:

- Thương thế của y so với tôi khi vừa mới tới cái hiểm địa đó cũng không nhẹ hơn, hơn nữa Nguyên Thần của y dường như cũng bị thương rất nặng.

Diệp Mặc nghĩ đến trước đó Úc Kim Hương hỏi mình rằng vì sao đến tận giờ Huyết Đỉnh Đại Đế vẫn chưa tìm hắn gây chuyện, thì hắn đã biết rõ vấn đề này khẳng định là có chuyện xảy ra sau đó.

Quả nhiên Úc Kim Hương liền nói tiếp:

- Huyết Đỉnh Đại Đế chỉ dừng lại trong một thời gian rất ngắn, sau đó liền phát đi một đạo tin tức. Chỉ mấy ngày sau, thì liền có một cô gái tới, tu vi chỉ có Tiên Đế sơ kỳ. Khi cô ta thấy Huyết Đỉnh Đại Đế bị trọng thương thì liền khiếp sợ, sau đó lập tức giúp đỡ Huyết Đỉnh Đại Đế trị thương. Tiếp đó cô ta lại hỏi thăm Huyết Đỉnh Đại Đế vì sao lại bị thương nặng tới như vậy, và Huyết Đỉnh Đại Đế liền đem câu chuyện về 'Tịch đạo quả' nói ra. Lúc đó vì tôi đã biến thành một thân cây, không phát ra một tiếng động nào, cho nên đã nghe được rành mạch câu chuyện. Chuyện của Tiên Khuyết Thương Hội cũng là tôi nghe được vào lúc đó.

- Dựa theo cách nói của cô, thì Huyết Đỉnh Đại Đế sẽ không xẩy ra chuyện gì cả đúng không?

Diệp Mặc có chút kỳ quái. Vì sao hắn luôn nghe nói về chuyện của Táp

Không Đại Đế và Long Hà Đại Đế, nhưng lại chưa từng được nghe qua chuyện của Huyết Đỉnh Đại Đế. Nếu như Huyết Đỉnh Đại Đế đã chết rồi, thì cũng nên có tin tức truyền ra mới đúng. Nhưng ngoại trừ tin tức về Hạo Thiên Đại Đế mà hắn nghe được ra, thì hắn thật sự là chưa từng nghe được tin tức gì của Huyết Đỉnh Đại Đế cả.

- Phải, Huyết Đỉnh Đại Đế bị thương cách thời điểm Hạo Thiên Đại Đế bị giết khá nhiều năm, hơn nữa về sau Huyết Đỉnh Đại Đế được cô gái kia cứu đi, nên dựa theo lý thuyết mà nói thì có lẽ không có chuyện gì. Cho nên tôi mới khó hiểu vì sao cậu tiêu diệt Tiên Khuyết Thương Hội của Huyết Đỉnh Đại Đế, vậy mà Huyết Đỉnh Đại Đế lại không tìm cậu gây chuyện.

Úc Kim Hương nói.

- Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những chuyện này.

Diệp Mặc phủi tay lên chiếc Tiêm Vân Phiến:

- Chỉ là tôi đã từng đáp ứng người khác đối phó cô, nên thật sự không biết là nên giết cô, hay là làm cái gì khác. Quả thật là cực kỳ phiền não…

Úc Kim Hương bỗng nhiên nở nụ cười:

- Diệp sư huynh, bất luận là trước hay sau khi tôi cải tạo lại thân thể, thì vẫn còn là thân trong trắng. Nếu như cậu không chê tôi lớn tuổi, thì muốn làm gì tôi để đổi lại việc cậu có thể tha cho tôi, tôi cũng đều nguyện ý. Bất quá tôi thấy cậu căn bản là cũng không hề muốn gì ở tôi. Còn tôi thì lại muốn cậu buông tha cho mình, nhưng lại chẳng biết phải tìm cái lý do gì cả. Tôi chỉ có thể nói với cậu rằng, sau khi tôi chế trụ cậu, thì thực sự là chưa từng nghĩ tới việc giết cậu cả. Bất luận là cậu có tin hay không.

Diệp Mặc cười:

- Úc Kim Hương, tôi ngược lại thì lại tin tưởng lời cô nói đấy. Kỳ thật tuổi tác đối với người tu tiên thì căn bản không phải là vấn đề. Nhưng cô lại nói đúng, tôi quả thật là không có ý khác đối với cô. Tôi còn muốn hỏi cô

một chuyện, đó là lúc cô tới đây thì có tên văn sĩ trung niên nào ở đây không? Y có phải đã bị cô giết rồi hay không?

Úc Kim Hương lắc đầu:

- Tôi thật sự là không lừa cậu. Khi tôi tới đây, thì ở đây không có một bóng người. Bởi vì ở chỗ này có một cái bình đài, có thể dùng làm chỗ nghỉ ngơi, cho nên tôi liền chọn nơi này để luyện thể.

Diệp Mặc gật đầu: Kẻ này lúc đó đã đánh một cái ấn ký thần thức lên trên người hắn. Nếu như không phải là có Chân Băng Du, thì hắn thật sự là không biết rõ được cái ấn ký thần thức kia. Cho dù là bây giờ thì nó vẫn bị hắn giữ lại trong Thế giới trang vàng.

Ánh mắt của Úc Kim Hương lập tức trở nên ảm đạm, một hồi lâu sau mới nói:

- Tôi biết y. Nếu như tôi đoán không sai thì y chính là đệ nhất cao thủ Công Dã Thương Minh của Thiền Viện thuộc Nam Minh Thiên. Tuy y còn chưa Chứng đạo Thánh Đế, nhưng cũng là cao thủ đứng đầu trong các Bán Thánh, thực lực vô cùng cường đại. Không ngờ là y lại bị chết ở trong Hỗn Độn Tinh Vực thuộc Hạ Thiên Vực, chỉ còn lại một tia Nguyên Thần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1933

Đục Khoét

Tôi đoán chừng là y bị trúng độc mà chết, bởi vì trên mi tâm của y toàn một mầu đen, hẳn là loại kịch độc cao cấp. Một tia Nguyên Thần còn lại của y đến tận giờ cũng không thể nào loại trừ đi chút kịch độc đó, cho nên mới không thể không ở lại dưới đầm nước đó. Thời gian dài trôi qua, thì tôi sợ là một tia Nguyên Thần kia cũng sẽ bị ăn mòn hết.

Diệp Mặc nghe Úc Kim Hương nói xong, thì lập tức liền phỏng đoán.

- Trúng độc sao?

Úc Kim Hương kinh ngạc thốt lên, trong mắt cô liền hiện ra một tia áy náy.

Diệp Mặc nghi hoặc:

- Người đó là cô giết sao?

- Không phải.

Úc Kim Hương lắc đầu.

- Tôi còn tưởng rằng là do cô giết, chứ nếu không phải là do cô giết, thì cô việc gì mà phải áy náy.

Diệp Mặc nhìn Úc Kim Hương có chút áy náy, thì liền cảm thấy khó hiểu.

- Công Dã Thương Minh mặc dù là một hòa thượng, nhưng lại là người đàn ông mà các tiên tử thời đó muốn song tu bầu bạn nhất…

Giọng điệu của Úc Kim Hương lập tức để cho Diệp Mặc đoán rằng cô nàng Úc Kim Hương trước mặt này cũng là một trong những cô gái si mê Công Dã Thương Minh.

Thấy Diệp Mặc đã có chút hiểu ra thì Úc Kim Hương liền nói:

- Có phải là cậu cho rằng tôi cũng là người thầm mến mộ Công Dã Thương Minh không?

Lần này Diệp Mặc không trả lời, bởi vì hắn cũng không phải là một kẻ nhiều chuyện. Có phải Úc Kim Hương thầm mến mộ Công Dã Thương Minh hay không thì cũng chẳng có quan hệ gì với hắn.

Úc Kim Hương cũng không cần Diệp Mặc phải trả lời, mà tiếp tục nói:

- Tôi không phải là một trong những cô gái thầm mến mộ Công Dã Thương Minh, nhưng Công Dã Thương Minh cực kỳ anh tuấn, phong độ không mấy ai bằng, hơn nữa tư chất của y cũng là cực kỳ cao cấp, không ai có thể so sánh được. Trọng yếu nhất là tu vi của y đối với những tiên nhân cùng cấp bậc cũng là vô địch nữa. Diệp sư huynh, nếu như không nhìn thấy thân thể của cậu, thì luận về bề ngoài kém cậu kém Công Dã Thương Minh xa tít tắp.

Diệp Mặc không cắt đứt lời nói của Úc Kim Hương. Hắn mơ hồ cảm giác được việc Úc Kim Hương nói tới Công Dã Thương Minh dường như là cũng có mục đích.

- Tôi đã nhìn thấy Công Dã Thương Minh nhiều lần, bởi vì bất luận y đi tới đâu cũng đều trở thành tiêu điểm.

Giọng điệu của Úc Kim Hương mang theo một tia thương cảm:

- Thẳng tới một lần tụ hội tại Thanh Vi Thiên, y đã nhìn thấy tôi. Tuy lúc đó tôi mang mạng che mặt, y cũng không vô lễ tới mức dùng thần thức nhìn xuyên qua mạng che mặt để nhìn rõ dung mạo của tôi. Nhưng từ đó về sau, y liền không để ý tới những tiên tử khác nữa, mà chỉ một lòng muốn theo đuổi

tôi thôi.

Diệp Mặc theo bản năng nhìn Úc Kim Hương. Nói thật, mặc dù Úc Kim Hương rất xinh đẹp, bất quá giống như câu nói mà Úc Kim Hương đã nói, đó là nếu chưa nhìn thấy thân thể của cô, thì dung mạo của cô cũng chỉ là xinh đẹp mà thôi. Còn chưa thể đạt được cái tình trạng mà khiến cho người ta vừa thấy đã chết mê chết mệt. Cho dù là so với Ninh Nga Tiên tử, thì Úc Kim Hương cũng kém một chút.

Chỉ như vậy thôi mà đã có thể khiến cho Công Dã Thương Minh "yêu từ cái nhìn đầu tiên" được ư? Cho dù Công Dã Thương Minh da mặt không đủ dầy, nhưng chẳng lẽ thực sự không dùng thần thức xuyên qua y phục để nhìn ngắm Úc Kim Hương lấy một lần?

- Có phải là cậu cảm thấy dung mạo của tôi cùng bình thường phải không?

Qua nét mặt của Diệp Mặc, thì Úc Kim Hương đã nhận ra được cách nghĩ của hắn.

- Quả thật là thế. Một kẻ đã nhìn quen mỹ nữ như Công Dã Thương Minh, thì cho dù là cô không tệ, bất quá cũng không thể đến mức "yêu từ cái nhìn đầu tiên" chứ?

Diệp Mặc cũng không hề giấu diếm, mà nói một cách dứt khoát gọn gàng.

Úc Kim Hương cười tự giễu:

- Bởi vì sau khi tôi tái tạo thân thể, thì tôi đã để cho dung mạo của mình thay đổi hoàn toàn. Tôi chán ghét cái dung mạo trước kia.

Diệp Mặc không muốn nói tiếp về chuyện này nữa, liền khoát tay để cho Úc Kim Hương không nói nữa:

- Tôi muốn đi rồi, loại chuyện bát quái này tôi không muốn nghe nữa.

- Khoan, tôi sẽ nói xong nhanh thôi.

Úc Kim Hương cũng không dừng lại:

- Công Dã Thương Minh có tu vi cực cao, hơn nữa là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Sau khi y thấy tôi không hề có ý gì với y, thì liền dùng hết mọi biện pháp để theo đuổi tôi. Tôi có được rất nhiều chỗ tốt từ y, thậm chí còn biết được cả bí mật giúp y có thể tu luyện cực nhanh, nhưng thủy chung không có cách nào thật sự vui vẻ khi ở bên cạnh y cả. Về sau, tôi chỉ có thể rời đi, nhưng lại khiến y cho rằng y đã có được tôi rồi.

- Cô bỏ đi, nhưng y lại cho rằng y đã có được cô? Thế là thế nào?

Diệp Mặc càng nghi hoặc mà nhìn chằm chằm vào Úc Kim Hương.

- Bởi vì tôi còn có một cô em gái song sinh, tên là Úc Ngân Bình. Cô ấy nhìn rất giống tôi. Còn về việc Úc Ngân Bình có phải là vui vẻ hạnh phúc khi ở bên Công Dã Thương Minh hay không tôi không rõ, nhưng là tôi biết họ đã chung sống với nhau rồi. Mi tâm của Công Dã Thương Minh có mầu đen kịt, thì chắc là do cô ấy ám toán. Ngoại trừ cô ấy ra, thì không ai có thể ám toán được Công Dã Thương Minh cả.

Giọng điệu của Úc Kim Hương có chút thương cảm.

Diệp Mặc giật mình:

- Lúc trước cô cũng bị chính muội muội của mình ám toán sao?

- Đúng, tôi chính là bị cô ta ám toán, may mắn là tôi đoạt được 'La tiêu ngô mộc'. Tôi chán ghét dung mạo của mình, không phải vì nó quá đẹp hay quá xấu, mà là vì nó quá giống với cô ta.

Giọng nói của Úc Kim Hương lúc này đã càng lúc càng trở nên bình thản.

Diệp Mặc nhíu mày rồi nói: - Có thể là do tính tình của y đại biến. Ài..

i..!

Úc Kim Hương nói xong thì liền thở dài một cái, một lát sau mới nói tiếp:

- Tôi không cảm giác được cậu có sát ý đối với tôi. Tôi cũng nói cho cậu biết một chuyện, đó chính là tôi khẳng định Úc Ngân Bình không phải là thật sự vui vẻ ở bên Công Dã Thương Minh. Cô ta đến với Công Dã Thương Minh chính là vì muốn cướp 'Huyền hoàng châu'. 'Huyền hoàng châu' chính là bí mật của Công Dã Thương Minh, mà y lại rất thích tôi, cho nên mới nói cho tôi biết. Úc Ngân Bình có thể biết được, thì cũng không có gì là lạ.

- 'Huyền hoàng châu' là cái gì?

Diệp Mặc thật sự là lần đầu tiên nghe tới cái thứ này.

- 'Huyền hoàng châu' là một kiện Tiên thiên linh bảo, có thể sản sinh ra 'Huyền hoàng chi khí'. 'Huyền hoàng châu' có thể trở thành thế giới riêng của mình, hơn nữa 'Huyền hoàng châu' còn tinh khiết hơn cả thế giới Chân linh. Ở bên trong 'Huyền hoàng châu' tu luyện có thể hấp thu 'Huyền hoàng chi khí'. 'Huyền hoàng chi khí' của 'Huyền hoàng châu' là Thiên Địa tạo hóa, người tu luyện hấp thu được nó sẽ gột rửa được linh trí cùng Tiên linh căn, thậm chí còn tự động chỉnh sửa lại độ lệch trong công pháp của người tu luyện, đồng thời tu luyện trong 'Huyền hoàng châu', thì tốc độ tu luyện cũng cao hơn người khác gấp mấy lần. Người bình thường luôn tu luyện trong 'Huyền hoàng châu', thì đều là tồn tại vô địch trong cùng cấp bậc.

Diệp Mặc nghe Úc Kim Hương nói xong, thì liền hít vào một hơi lạnh. 'Huyền hoàng châu' này quả thực là có thể so sánh với Thế giới trang vàng của hắn rồi, càng kiêm luôn cả tác dụng của 'Tam sinh quyết' và 'Khổ Trúc'.

Úc Kim Hương thấy Diệp Mặc rốt cuộc đã động dung, thì liền nói tiếp:

- Úc Ngân Bình ám toán Công Dã Thương Minh tuyệt đối là vì 'Huyền hoàng châu'. Bất quá dựa theo lời cậu nói, thì Công Dã Thương Minh còn

chừa lại một tia Nguyên Thần ở đầm lầy kia, thì có lẽ là 'Huyền hoàng châu' còn chưa bị cướp đi. Cho nên nếu như cậu không muốn giết tôi, thì tôi muốn mời cậu dẫn tôi đi Hỗn Độn Tinh Vực xem thử một lần.

- Làm sao cô biết tôi không muốn giết cô? Cô muốn đi Hỗn Độn Tinh Vực là để cướp lấy 'Huyền hoàng châu' sao?

Diệp Mặc cười nhạt.

Úc Kim Hương cũng không để ý tới giọng điệu của Diệp Mặc:

- Tôi cảm giác được cậu không muốn giết tôi, hơn nữa tôi còn có thể cảm giác được cậu cũng chẳng để tôi ở trong lòng. Bởi vì tôi biết rõ kịch độc mà Úc Ngân Bình sử dụng là cái gì, cho nên Công Dã Thương Minh không có người nào hỗ trợ, thì tuyệt đối sẽ không có cách nào để giải độc được.

- Nếu như y không chết, tôi sẽ đi giải thích với y một chút rằng y không phải là do tôi làm hại. Nếu như y đã chết, thì tôi sẽ giúp cậu tìm được 'Huyền hoàng châu', coi như là báo đáp ân tình cậu đã không giết tôi. Tính cách của Công Dã Thương Minh tôi khá là hiểu. Ở tình huống đó, thì y tuyệt đối sẽ không để 'Huyền hoàng châu' ở bên cạnh mình, và chỉ có tôi mới có thể tìm ra được chỗ mà y cất dấu 'Huyền hoàng châu' thôi.

…

- Diệp tông chủ, cô ấy là ai?

Ninh Nga Tiên tử thấy Diệp Mặc dẫn theo Úc Kim Hương thì liền nghi hoặc.

Úc Kim Hương cũng nghi hoặc:

- Diệp sư huynh, anh là tông chủ của một tông môn sao?

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, tôi thành lập một tông môn tên là Mặc Nguyệt Tiên tông ở

Cung Hoa Thiên thuộc Hạ Thiên Vực, tôi chính là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Trên mặt của Úc Kim Hương liền hiện ra vẻ vui mừng rồi nói:

- Diệp tông chủ, tôi có thể gia nhập vào tông môn của anh không?

- Đối với việc một cao nhân tiền bối như cô muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, thì tôi đương nhiên là đồng ý cả hai tay. Nhưng hình như cô có môn phái của mình mà?

Diệp Mặc không biết tính cách của Úc Kim Hương trước kia là thế nào, nhưng sau khi hắn gặp Úc Kim Hương, thì cảm giác trực quan đối với cô cũng không tệ lắm. Nếu như Úc Kim Hương muốn gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông, thì hắn đương nhiên là sẽ không phản đối.

Úc Kim Hương lập tức khom người gọi Diệp Mặc một tiếng tông chủ sau đó nói tiếp:

- Tôi trước kia đã không còn tồn tại, giờ thì càng không có quan hệ gì.

Lúc này Ninh Nga Tiên tử mới biết là Úc Kim Hương cùng Diệp Mặc là vừa mới quen biết. Sau khi cô nghe Úc Kim Hương nói xong thì liền nhanh chóng nói:

- Diệp tông chủ, lúc trước tôi đã từng nói qua là tôi muốn gia nhập vào tông môn của anh. Tôi nghĩ là chuyện của anh cũng đã xong rồi, cho nên tôi cũng muốn theo anh cùng đi luôn. Tôi hiện tại đã không có chỗ để đi rồi, cho nên muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông.

- Tôi hình như là đến để đục khoét Phiêu Miễu Tiên Trì vậy.

Diệp Mặc vuốt vuốt cái trán của mình.

Chỉ là Diệp Mặc rất nhanh liền đem chuyện này ném sang một bên, sau đó nói với Úc Kim Hương và Ninh Nga:

- Ninh Nga, đây là Úc Hòa. Cô ấy nói rằng chuyện trước kia cô ấy đã quên hết, cho nên chúng ta cũng không cần phải hỏi cô ấy làm gì.

- Xin chào Úc sư tỷ.

Ninh Nga Tiên tử liền nhanh chóng chào hỏi Úc Kim Hương.

Úc Kim Hương vội vàng đỡ lấy Ninh Nga Tiên tử rồi nói:

- Ninh Nga sư muội, tôi hình như đã sớm biết cô rồi.

Lúc này Úc Kim Hương lại cười khanh khách:

- Diệp sư huynh, chỉ sợ là hiện giờ trong tông môn của anh, thì tư cách của tôi có thể xem là già nhất rồi. Về sau, anh cứ cho tôi một chức vụ Thái thượng tiên trưởng là tốt rồi.

Diệp Mặc cười:

- Úc sư tỷ, về sau gọi tôi là Diệp Mặc hoặc là sư đệ đi. Đúng như cô nói đó, cô so với tôi thì già hơn nhiều lắm…

- Tốt, cách xưng hô đối với tôi cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Úc Kim Hương còn chưa nói hết, thì đã thấy Diệp Mặc cười tủm tỉm rồi nói tiếp:

- Nhưng mà, cô ở trong tông môn cũng không thể xem là người có tư cách già nhất đâu…

Ninh Nga không biết được lai lịch của Úc Kim Hương thì không sao, nhưng Úc Kim Hương thì đã kinh ngạc mà nhìn Diệp Mặc thốt lên:

- Chẳng lẽ tông môn mà cậu vừa mới tạo dựng nên, mà đã có người có tư cách già hơn tôi sao?

- Đúng thế. Tôi nói ra thì chắc cô cũng biết đấ trước đây rất lâu đã từng

rất nổi danh, tên của y là Khai Nỉ…

- Khai Nỉ Thánh Đế sao?

Không đợi Diệp Mặc nói xong thì Úc Kim Hương đã kinh hãi kêu lên.

Ngay cả Ninh Nga tiên tử cũng khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Lời Diệp Mặc vừa nói quả thực là nghe quá mức rợn người. Một Thánh Đế lại gia nhập vào một Tiên tông bình thường thuộc Hạ Thiên Vực sao? Cái tin tức này nói ra, sợ rằng sẽ không có ai tin tưởng đâu.

- Đúng thế, chính là Khai Nỉ Thánh Đế. Hiện tại y đã không còn là Thánh Đế rồi, tu vi hiện tại của y đã hạ xuống Tiên Đế, còn về sau có thể khôi phục lại hay không thì chỉ có thể xem vận khí của y thôi.

Diệp Mặc khẳng định.

Nghe Diệp Mặc nói xong, thì thật lâu sau Úc Kim Hương mới có thể khôi phục lại tinh thần rồi nói:

- Sư đệ, Khai Nỉ Thánh Đế thật sự đã gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông sao?

- Thật.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1934

Đạo Tâm Đúng Là Có Thể Thay Đổi

Ninh Nga sư tỷ, chị muốn đi cùng Diệp tông chủ, sau đó gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông?

Mịch Vân thánh nữ vẻ mặt không thể tin được nhìn Ninh Nga Tiên Tử sau lưng Diệp Mặc.

Diệp Mặc ở lại trong phòng của Ninh Nga Tiên Tử hơn một ngày, cho dù là Mộ Ly tiên đế thì cũng chỉ nghĩ là giữa Diệp Mặc và Ninh Nga Tiên Tử có tư tình mà thôi. Chỉ cần Diệp Mặc thu nhận Ninh Nga, thì giữa Phiêu Miểu Tiên Trì và Diệp Mặc đã xác định vững chắc mối liên kết rồi.

Nhưng chuyện này cũng phải có quá trình chứ, quan hệ thông gia ở Tiên Giới so với Tu Chân Giới và thế giới phàm tục càng phức tạp hơn, trình tự phức tạp, tông môn và người cần mời cũng nhiều. Hơn nữa người địa vị càng cao, lúc làm lễ lại càng phức tạp. Nói cách khác Ninh Nga Tiên Tử cho dù là phải gả vào Mặc Nguyệt tiên tông, cũng nhất định phải trải qua các loại thủ tục và tiệc rượu, mời các danh nhân khắp nơi trong Tiên Giới tới tham gia trước mới được Tuyệt đối không có chuyện Ninh Nga cứ như vậy mà vô duyên vô cớ đi theo Diệp Mặc, nói khó nghe chính là bỏ trốn.

Mộ Ly tiên đế tuy khách khí với Diệp Mặc tới cực điểm, nhưng đó cũng là vì suy nghĩ cho lợi ích của tông môn, bây giờ Ninh Nga không mang về được chút lợi ích nào, quay người muốn đi, lập tức bà cũng có chút ngồi không yên.

- Diệp tông chủ, Ninh Nga vẫn luôn là đệ tử nòng cốt ở Phiêu Miểu Tiên Trì ta. Đương nhiên cô ấy có thể gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông cũng là may

mắn của cô ấy, Phiêu Miểu Tiên Trì ta khẳng định là sẽ không phản đối. Nhưng Phiêu Miểu Tiên Trì của ta cũng là một tông môn lớn hàng đầu, ý của ta là, chúng ta có phải là nên làm cái nghi thức đơn giản hay không, mời một vài bạn bè trong Tiên Giới đến uống vài ly tiên tửu?

Mộ Ly tiên đế nói xong lại nhìn Diệp Mặc, bà rất muốn biết Diệp Mặc là có ý gì. Cho dù là Diệp Mặc thế mạnh đến đâu, cũng không thể vô duyên vô cớ cướp đoạt đệ tử của phái khác chứ?

Diệp Mặc hiểu rõ ý của Mộ Ly tiên đế, lập tức đứng lên cười chắp tay nói:

- Mộ Ly tiền bối, ngài hiểu lầm ý của ta rồi. Ninh Nga cũng không phải muốn gả cho ta, mà là không có chỗ để đi, cho nên mới rời khỏi Phiêu Miểu Tiên Trì. Ta vừa vặn có quen biết cô ấy, mới mời cô ấy đi Mặc Nguyệt tiên tông của ta.

Ninh Nga Tiên Tử tranh thủ thời gian đứng ra quỳ xuống đất nói:

- Mộ Ly lão tổ, Thiền môn chủ. . . Ninh Nga biết mình phạm rất nhiều sai lầm, không mặt mũi nào ở lại Phiêu Miểu Tiên Trì nữa. Cho dù là Diệp tông chủ không thu nhận con... con cũng sẽ rời khỏi Phiêu Miểu Tiên Trì, một mình ra đi tìm cơ duyên mới. Nếu như lão tổ và môn chủ đối với Ninh Nga có bất kỳ trừng phạt nào, Ninh Nga cũng sẽ không có nửa câu oán hận.

Mộ Ly tiên đế và vài Tiên Tôn, thậm chí môn chủ đều trầm mặc xuống. Tình cảnh của Ninh Nga các cô đều hiểu rõ, Ninh Nga phạm vào sai lầm lớn, nếu như vẫn có thể ban thưởng 'Y Vương Đan", thì uy tín tông môn sẽ tiêu tan toàn bộ. Dù là tư chất của có cô tốt hơn, thì cũng không thể có ngoại lệ. Có thể nói Ninh Nga ở lại trong tông môn căn bản là không có khả năng thăng tiến nữa rồi, cho dù là cô ở lại tông môn, cũng chỉ là khoác một cái tên mà thôi.

- Aih, đã vậy, vậy phế bỏ tu vi đuổi ra khỏi Phiêu Miểu Tiên Trì đi.

Mộ Ly tiên đế thở dài, tu vi của Ninh Nga nhất định là phải huỷ bỏ rồi. Nếu như phạm phải sai lầm, cứ như vậy mà có thể rời khỏi tông môn, vậy bất luận kẻ nào cũng có thể đi rồi.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, hắn đương nhiên biết rõ những lời này của Mộ Ly tiên đế là nói cho hắn nghe rồi. Hắn cũng không có cự tuyệt, trực tiếp đứng ra nói:

- Ta cũng là tông chủ của một tông phái, ngồi xem môn hạ của mình bị phế trừ tu vi, chuyện đó tuyệt đối là không thể. Mộ Ly tiền bối, sai lầm của Ninh Nga ta thay cô ấy nhận. Có yêu cầu gì, Phiêu Miểu Tiên Trì cứ việc nói, ta cũng có thể thỏa mãn một vài điều.

- Nghe nói Diệp tông chủ là một tông sư tiên đan bát phẩm, có thể luyện chế 'Tôn Ý đan'?

Mộ Ly tiên đế đã chờ những lời này của Diệp Mặc từ lâu rồi, bây giờ Diệp Mặc vừa nói ra, bà lập tức liền cười, khách khí nói.

- Sai.

Diệp Mặc gọn gàng dứt khoát nói.

Ngay cả những người bao gồm cả Ninh Nga Tiên Tử và Úc Kim Hương trong đó đều nhìn chằm chằm Diệp Mặc, không rõ Diệp Mặc có ý gì.

- Ta không phải là Tông sư tiên đan bát phẩm, ta là một Tông sư tiên đan cửu phẩm.

Diệp Mặc không đợi Mộ Ly tiên đế nói, liền thẳng thắn nói, lúc này, cái cần là khí thế của tông môn.

- Diệp tông chủ, anh nói, anh là tông sư tiên đan cửu phẩm? Anh có thể luyện chế 'Đế Kình đan' không?

Thiền môn chủ kích động hỏi.

- Cô cũng chưa nói hết toàn bộ, ta ngoại trừ có thể luyện chế 'Đế Kình đan' ra, còn có thể luyện chế 'Thái Hoàn Đan'.

Lời Diệp Mặc nói giống như thạch phá thiên kinh, rơi vào trong tiên sảnh tiếp khách của Phiêu Miểu Tiên Trì.

Mộ Ly tiên đế ngây ra thật lâu, lúc này mới đột nhiên đứng lên, khom người nói với Diệp Mặc:

- Mộ Ly thỉnh cầu Diệp tông chủ luyện chế một lò 'Thái Hoàn Đan' và một lò "Tôn Ý đan' cho Phiêu Miểu Tiên Trì ta. Đương nhiên, vật liệu tông môn chúng ta có thể cung cấp.

- Có thể.

Diệp Mặc nghe Mộ Ly tiên đế nói như vậy, đã biết chuyện Ninh Nga gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, sẽ không còn có ai nói năng gì nữa.

. . .

Chân Băng Du đứng ở bên ngoài Băng Cực Phù Sơn ở tầng thứ ba của Hỗn Độn Tinh Vực, thật lâu sau cũng không nói gì. Cô khổ tu tại Hỗn Độn Tinh Vực, bởi vì Diệp Mặc cho tài nguyên và tiên đan, cộng thêm cơ duyên do chính cô lấy được tại Hỗn Độn Tinh Vực, ngắn ngủi có hơn trăm năm, cô đã thăng cấp Tiên vương rồi.

Hơn nữa lúc này luyện thể của cô cũng đã thăng cấp đến Tiên linh thể sơ kỳ, sở dĩ đứng ở chỗ này, là vì lúc trước nơi này chính là nơi cô dẫn Diệp Mặc tới.

Mà ngay cả đối thoại lúc trước của cô và Diệp Mặc, cô đều nhớ rành mạch.

- Ta sẽ niết bàn ở chỗ này. . .

- Nếu như ngươi đã nhìn đủ rồi, xin cứ tùy ý.

Lúc tự mình nói ra câu nói này, Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm cô sau khi quần áo đã bị Băng Cực Phù Sơn hóa thành băng đá.

Thế sự đổi thay, mà ngay cả tu đạo cũng khó có thể nói rõ ràng, cô đâu nghĩ đến cái thứ đạo tâm túi da lúc trước kia của mình bây giờ lại hoàn toàn mất đi rồi? Mà lúc này cô nhớ tới ánh mắt khi đó của Diệp Mặc, vậy mà lại cảm thấy thân thể hơi mất tự nhiên.

Lúc trước cô không chỉ một lần khuyên bảo Diệp Mặc, nói hắn nhận được truyền thừa cực tốt, thì đừng lãng phí nữa. Tình cảm nhục dục đó chẳng qua chỉ là mây khói thoảng qua, vấn đỉnh đại đạo mới là điều mà người tu tiên cần phải theo đuổi. Mà Diệp Mặc của hôm nay vẫn là Diệp Mặc của lúc trước, cô thì lại không còn là cô của lúc trước. Cô không thay đổi được Diệp Mặc, mà Diệp Mặc lại thay đổi được cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, trong đầu của cô toàn bộ là bóng dáng của một người đàn ông, nhưng bóng dáng này lại cứ luôn khiến cho cô cảm thấy ấm áp và vui mừng. Những hồi ức đó hết lần này tới lần khác khiến cho cô khắc cốt ghi tâm.

- Ngay cả đạo tâm cũng có thể thay đổi sao?

Chân Băng Du tự lầm bầm nói một câu, trước mắt hiện ra bóng dáng Diệp Mặc.

Đó là cô niết bàn thất bại tiên linh căn bị ăn mòn, Diệp Mặc ôm lấy cô rời khỏi Băng Cực Phù Sơn, giúp cô mặc quần áo. Sau đó cõng cô đi khắp nơi tìm kiếm tiên linh thảo để cứu cô, từ Hỗn Độn Tinh Vực đến tiên thành Tân Yển, từ tiên thành Tân Yển đến tiên thuyền Thiên Vực, đến trong Hư Không, lại đến tiên thành Thanh Mạt của Trung Thiên vực. . . Cô đã vượt qua những năm tháng đó trên lưng của Diệp Mặc.

Bóng dáng Diệp Mặc một lần lại một lần hiển hiện trước mặt cô, Chân Băng Du đứng ở ngoài Băng Cực Phù Sơn này đã mấy ngày, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ là sẽ rời đi một bước. Cô đang hồi tưởng từng ly từng tý khi ở

cùng Diệp Mặc, lại hồi tưởng về ban đầu Diệp Mặc đã ôm cô như thế nào, đã cõng cô trốn chạy khắp nơi ra sao.

Khi cô nghĩ đến cái lúc mà Diệp Mặc cõng cô trên đài khiêu chiến của tiên thuyền, cô rốt cuộc không nhịn được nữa chảy ra hai hàng nước mắt.

- Sư phụ, đạo tâm thật sự là có thể thay đổi, nếu như người cũng gặp được người đàn ông như hắn vậy. . .

Chân Băng Du lại lẩm bẩm nói, - Thay đổi đạo tâm có lẽ là rất khó, mà thích một người thật sự rất đơn giản.

Chân Băng Du những năm này điên cuồng tu luyện, điên cuồng tìm kiếm các loại tiên linh vật, nhưng khi cô an tĩnh lại, trước mắt cô lập tức liền hiện lên bóng dáng của Diệp Mặc. Bóng dáng đó giống như khắc sâu trong linh hồn của cô, cũng làm cho cô không cách nào quên được.

Lúc trước cô mỉa mai Diệp Mặc "trong mắt chỉ có ham muốn xác thịt, không có thành tựu gì lớn", đến nay ký ức cô hãy còn mới mẻ. Nhưng lúc này, cô đứng ở nơi này hồi tưởng từng ly từng tý giữa cô và Diệp Mặc, toàn bộ thể xác, tinh thần và linh hồn cũng đã khắc đầy bộ dáng của hắn.

Chân Băng Du sờ bộ quần áo màu xanh thẫm trên người mình một chút, bộ quần áo này là lúc trước Diệp Mặc giúp cô mua ở tiên thành Thanh Mạt, sau khi cô thăng cấp Tiên vương, cố ý mặc trên người.

- Diệp Mặc, anh đợi em, em vẫn muốn cùng anh lưu lạc, một người thế này quá buồn tẻ. Có lẽ, có chút ham muốn xác thịt cũng không sao. . .

Chân Băng Du sau khi nói xong câu đó, rốt cuộc hạ quyết tâm. Cho dù là Diệp Mặc có vợ rồi, thêm một mình cô nữa cũng không nhiều.

Uỳnh. . .

Thanh âm hai pháp bảo nổ tung ở phía xa vang lên, rất nhanh hai bóng người đang đánh nhau đã đi tới trước mặt Chân Băng Du.

- Là cô?

Người đàn ông trốn chạy phía trước nhìn thấy Chân Băng Du, lập tức liền nhận ra. Chân Băng Du so với lúc trước, càng đẹp hơn mấy phần, dáng người cũng trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Tiên nhân đuổi theo đằng sau cũng khiếp sợ nhìn Chân Băng Du, Tiên Giới mỹ nữ như mây, khắp nơi đều có, nhưng y chưa bao giờ thấy qua Tiên Tử nào xinh đẹp như Chân Băng Du. Bất kể dung mạo hay là dáng người đều đẹp đến cực hạn.

- Ngươi là Phong Đề Tối Nhĩ?

Chân Băng Du đã nhận ra người đàn ông này, lúc trước khi cô và Diệp Mặc ở Cực Tinh Trạch đã gặp qua người này.

Lúc đó, Diệp Mặc và cô đã tìm được hơn một trăm cây Lục Dực Tử Linh, khi bọn họ muốn thu thập Lục Dực Tử Linh, Phong Đề Tối Nhĩ đột nhiên xuất hiện, còn giết rất nhiều Trảo Hổ Ngạc. Lúc ấy cô không biết Phong Đề Tối Nhĩ là tu vi gì, chỉ biết lúc ấy đối phương là tiên nhân luyện thể Tiên niết thể, bây giờ đã nhiều năm như vậy, chắc hẳn đẳng cấp luyện thể của Phong Đề Tối Nhĩ đã cao hơn.

Nhưng tu vi của y lại không ra sao cả, bây giờ mới chỉ là một Đại Chí Tiên trung kỳ mà thôi. Người truy sát y lại là Đại La Tiên sơ kỳ, y có thể đến bây giờ vẫn không có việc gì, đoán chừng cũng là ỷ vào tu vi luyện thể cao để chống đỡ thôi. Mục đích Phong Đề Tối Nhĩ trốn tới đây rất rõ ràng, chính là muốn xông vào trong Băng Cực Phù Sơn. Với tu vi luyện thể của y, chỉ cần vào trong Băng Cực Phù Sơn rồi, chắc hẳn sẽ không sợ Đại La Tiên kia rồi.

- Không ngờ có thể gặp cô ở chỗ này, thật sự là hạnh ngộ.

Phong Đề Tối Nhĩ lập tức mừng rỡ nói, sau khi nói xong, y lập tức nhớ tới Đại La Tiên sơ kỳ truy đuổi sau lưng y kia, tranh thủ thời gian quay đầu

lại bổ sung một câu:

- Cống Chí Thượng, đồ vật ta cho ngươi, ngươi đi đi, hôm ta nay gặp được cố nhân, muốn cùng cố nhân trò chuyện một lát.

Phong Đề Tối Nhĩ cũng không đợi Cống Chí Thượng trả lời, lại xoa xoa tay nhìn Chân Băng Du nói:

- Vị sư muội này, cái người năm đó đi chung với cô, thích ăn nói khoác lác, giọng điệu lớn lối không thể tưởng tượng nổi kia có phải đã chết rồi không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1935

Tiểu Nhân Hèn Hạ

Ngươi nói chuyện khách khí một chút, Diệp Mặc không phải là người ngươi có tư cách nhắc tới...

Chân Băng Du nghe thấy giọng điệu vô lễ của Phong Đề Tối Nhĩ đối với Diệp Mặc, sắc mặt lập tức sa sầm xuống.

- Ha ha, cô gái này bổn tiên cũng nhìn trúng, Phong Đề Tối Nhĩ ngươi cút đi. Nể tình ngươi dẫn ta đến mà quen được Tiên Tử này, ngươi để lại đồ vật rồi biến, hôm nay ta không giết ngươi.

Đại La Tiên tên là Cống Chí Thượng cười ha ha.

Chân Băng Du vốn đã rất là bất mãn với lời nói của Phong Đề Tối Nhĩ, chẳng qua là năm đó Diệp Mặc cảm thấy Phong Đề Tối Nhĩ vẫn coi như là vừa mắt, mới không có phát cáu. Bây giờ lời Cống Chí Thượng nói lập tức khiến lửa giận của cô bốc lên, lĩnh vực Tiên vương trong nháy mắt liền bộc phát ra. Cùng lúc đó, một bàn tay Tiên Nguyên vỗ ra.

- Tiên vương đại nhân. . .

Cống Chí Thượng kinh hãi la lên một câu, sau một khắc đã bị Chân Băng Du trực tiếp đập bay, nguyên một hàm răng bị đánh rớt, đây là Chân Băng Du còn nương tay.

Lúc trước gã không có nhìn ra tu vi của Chân Băng Du, trong lòng còn đang e dè. Nhưng khi thấy Phong Đề Tối Nhĩ hình như cũng không khách khí với Chân Băng Du, lập tức đã biết Chân Băng Du tu vi không cao hơn gã, mà là che giấu tu vi. Cho đến khi gã bị một cái tát của Chân Băng Du

đánh bay, mới hiểu được, Chân Băng Du là một Tiên vương thật sự.

- Cút. . .

Chân Băng Du lạnh lùng quát một tiếng, cũng lười để ý tới Cống Chí Thượng.

Cống Chí Thượng sao còn dám nói nữa chữ "không" nữa, nhanh chóng khom người thi lễ với Chân Băng Du, lui khỏi nơi này. Mạo phạm Tiên vương đại nhân, còn có thể giữ được cái mạng, với gã mà nói đã là đốt nhang tám đời mới được đấy.

Phong Đề Tối Nhĩ sững sờ nhìn Chân Băng Du, cho đến khi Cống Chí Thượng đi rồi, y mới kinh hãi nói:

- Cô, cô không ngờ đã là Tiên vương tiền bối. . .

Lúc trước khi y nhìn thấy Chân Băng Du, tu vi của Chân Băng Du tối đa không quá Huyền tiên hậu kỳ, thậm chí ngay cả Huyền tiên hậu kỳ cũng chưa tới. Lúc này mới bao nhiêu năm, cô đã là Tiên vương rồi, đây là cái quỷ gì thế?

Chân Băng Du tiên linh căn bị bào mòn, được Diệp Mặc dùng 'Tịnh Linh tâm liên' tái tạo tiên linh căn, y đương nhiên không biết. Với tư chất tối thượng của Chân Băng Du, cộng thêm Diệp Mặc cho tài nguyên và tài nguyên mà chính cô tìm được trong Hỗn Độn Tinh Vực, còn cả công pháp mà Diệp Mặc giúp cô chỉnh sửa, cô tu luyện chậm mới là chuyện lạ.

- Diệp Mặc nói ngươi người cũng không tệ lắm, cho nên hôm nay ta giúp ngươi một lần. Lần sau còn dám vô lễ với ta, ta liền trực tiếp giết, cút đi.

Chân Băng Du căn bản không trả lời Phong Đề Tối Nhĩ, trực tiếp kêu đối phương cút.

Lúc này Phong Đề Tối Nhĩ đã nghe rõ, người năm đó đi cùng Chân

Băng Du chính là cái người tên là Diệp Mặc, lúc này nghe thấy lời Chân Băng Du nói, y nhanh chóng khom người nói:

- Vâng, vãn bối lập tức đi.

Hậu thuẫn của y có lớn hơn nữa, ở đây, Chân Băng Du chỉ cần một đầu ngón tay là có thể bóp chết y. Huống chi, Chân Băng Du còn là đối tượng trong lòng y ái mộ. Năm đó y không có được 'Hỗn độn thanh địch", đã cố ý đi tìm Chân Băng Du, chỉ có điều là vẫn chưa tìm được mà thôi.

Trông thấy hai người Phong Đề Tối Nhĩ rời đi, lúc này Chân Băng Du mới nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cô tu vi Tiên vương, chỉ ngắn ngủi mười mấy ngày, đã đi tới tầng thứ nhất Hỗn Độn Tinh Vực.

Khi thần thức của cô lại quét đến Cực Tinh Trạch một lần nữa, cô lại nhịn không được đáp xuống bên cạnh Cực Tinh Trạch. Chính là tại đây cô bắt đầu hợp tác với Diệp Mặc, sau đó hai người vẫn luôn đi cùng nhau, cho đến mấy năm sau, Diệp Mặc đi Nguyễn Nhạc Thiên tham gia Vấn Đạo Các, cô mới rời khỏi.

Cực Tinh Trạch lúc trước xuất hiện một cây 'Hỗn độn Thanh Địch", cô và Diệp Mặc hai người bởi vì một cây 'Hỗn Độn Thanh Địch' này mà tiến vào đây. Về sau cây 'Hỗn Độn Thanh Địch' kia bị Diệp Mặc lấy được, Diệp Mặc phân ra một phần cho cô. Lúc trước cô vẫn cho là Diệp Mặc có phân cho cô hay không, đối với Diệp Mặc đều không có ảnh hưởng gì. Bây giờ cô mới biết Diệp Mặc sau khi cho đi vật liệu luyện thể, cô đã hiểu rõ, đây đối với Diệp Mặc không phải là không có ảnh hưởng, mà khẳng định là có ảnh hưởng.

Với loại tu vi luyện thể đẳng cấp như của Diệp Mặc, tương lai đến Tiên thần thể đỉnh cao là chuyện chắc chắn. Nghĩ tới đây, Chân Băng Du càng bức thiết muốn nhìn thấy Diệp Mặc.

Cực Tinh Trạch, ở đây tiên linh khí thiếu thốn, hơn nữa đi vào còn có thể áp chế tu vi, người bình thường cũng sẽ không tới nơi này. Chân Băng

Du lại kinh ngạc phát hiện, còn có một tiên nhân cấp thấp, đang từ chỗ sâu trong Cực Tinh Trạch chạy ra. Càng làm cho cô kinh ngạc là, tiên nhân này lại chỉ là tu vi Kim tiên sơ kỳ.

Tiên nhân tu vi Kim tiên sơ kỳ đến Hỗn Độn Tinh Vực vô cùng ít, cho dù là Chân Băng Du cũng chỉ mới gặp qua một người là Diệp Mặc mà thôi. Cô không thể tưởng được sau khi trải qua nhiều năm như vậy, cô vậy mà lại nhìn thấy một Kim tiên sơ kỳ thứ hai đi tới Cực Tinh Trạch.

Cô lập tức có một chút thiện cảm với người này, cô tựa như đang nhìn thấy sự phấn đấu của Diệp Mặc năm đó từ người này.

- Tiền bối.

Người thanh niên Kim tiên sơ kỳ này, lúc đi đến rìa Cực Tinh Trạch thì thấy Chân Băng Du đang chằm chằm nhìn tranh thủ thời gian cúi đầu khom người gọi một tiếng. Đồng thời trong tim thầm kịch liệt nhảy lên, lại có người con gái hoàn mỹ như vậ vẫn là lần đầu tiên trông thấy tiên nữ xinh đẹp tới cực điểm như thế này.

- Ngươi tên là gì?

Chân Băng Du nhìn người thanh niên Kim tiên cực kỳ nhỏ gầy trước mắt này, vậy mà lại chủ động hỏi thăm một câu. Cô từ trên người Kim tiên sơ kỳ nhỏ gầy nhìn thấy bóng dáng của Diệp Mặc, khiến cho cô sinh ra hoài niệm.

Khi Kim tiên gầy khom người nói:

- Vãn bối là Đông Phương Vượng, tiền bối hỏi vậy không biết có chuyện gì cần vãn bối ra sức, vãn bối sẵn lòng cống hiến sức lực.

Chân Băng Du nở nụ cười xinh đẹp nói, - Ta cũng không cần ngươi giúp ta làm gì cả, chỉ là ta trông thấy ngươi thì nhớ tới một vài chuyện cũ. Cái nhẫn này tặng cho ngươi, hy vọng ngươi may mắn.

Chân Băng Du nói xong, ném một chiếc nhẫn xuống, quay người trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Đông Phương Vượng ngơ ngác nắm chiếc nhẫn Chân Băng Du ném cho từ Tu Chân Giới bắt đầu đã biết con người mười thì tám chín kẻ là ích kỷ. Y có thể đi tới ngày hôm nay, ngoại trừ đầu óc của mình ra, thì cũng không đem những thứ mình có thể có được tặng cho người khác. Nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, còn có người sẽ chủ động tặng một chiếc nhẫn cho y, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi giống như trời sập vậy.

Thần thức của y quét vào chiếc nhẫn, bên trong vậy mà có tới mười vạn tiên tinh thượng phẩm, ngoài ra, còn có vài món tiên khí trung phẩm. Nhưng lại không có tiên đan, điều này làm cho y có chút thất vọng.

Tiên đan bên trong chiếc nhẫn của Chân Băng Du đương nhiên là có không ít, nhưng những tiên đan này đều là Diệp Mặc đưa cho cô. Cho dù là cô không cần dùng tới, cũng sẽ không tùy tiện lấy ra tặng cho người khác. Còn tiên khí mà cô thuận tay đưa cho Đông Phương Vượng, đó đều là chiến lợi phẩm của cô, nhét vào bên trong chiếc nhẫn còn chướng mắt. Hay bởi vì cô nghĩ đến Diệp Mặc nên tâm tình hỗn độn, cho nên liền dứt khoát ném cho Đông Phương Vượng thoạt nhìn giống như Diệp Mặc năm đó vậy.

Nếu như cô biết Đông Phương Vượng chính là người mà Diệp Mặc muốn giết nhất, có lẽ cô sẽ không chút do dự quay lại giết chết người này, mà không phải là đem đồ vật cho y.

Nghĩ đến dung nhan tuyệt thế của Chân Băng Du, Đông Phương Vượng lắc đầu, hai người chênh lệch quá lớn. Y cất chiếc nhẫn đi, triển khai thân hình rất nhanh liền biến mất bên cạnh Cực Tinh Trạch không thấy gì nữa. Tốc độ của y vậy mà lại không hề chậm hơn so với Huyền tiên bình thường, hơn nữa vô cùng kỳ dị.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, y đã đi tới bên một đầm nước. Nếu như Diệp Mặc ở chỗ này, lập tức có thể nhận ra, đầm nước này chính là nơi lúc trước hắn từng đến, cũng là nơi hắn gặp phải đầu lâu màu vàng.

Đông Phương Vượng sau khi đã đến bên đầm nước, căn bản là không hề do dự, liền nhảy vào trong đầm nước, một lát sau, ở đây đã không còn một tiếng động rồi.

. . .

- Tiền bối, đồ ta đã đem đến rồi.

Đông Phương Vượng đi đến trước một bộ xương màu vàng thiếu một cánh tay quỳ xuống, sau đó xòe bàn tay ra kính cẩn nói.

Trên lòng bàn tay của y, có ba đóa hoa nhỏ màu đen, thoạt nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn nữa.

- Không sai, chính là cái này. Ngươi rất khá, hơn nhiều so với tiểu tử hiếu thắng năm đó.

Bộ xương khô này vậy mà lại phát ra thanh âm, đồng thời một cơn gió nhẹ thổi qua, ba đóa hoa màu đen trong tay Đông Phương Vượng đã rơi vào trong miệng đầu lâu màu vàng kia. Chỉ có điều là đầu lâu này nói chuyện mang theo thanh âm cạc cạc, thật sự là quá mức khó nghe.

- Tiền bối, vậy Huyền Hoàng Châu. . .

Đông Phương Vượng sau khi thấy đầu lâu màu vàng này nuốt ba đóa hoa nhỏ màu đen xong, lại kính cẩn hỏi.

Đầu lâu màu vàng phát ra thanh âm cạc cạc nói:

- Huyền Hoàng Châu không cần phải gấp, chờ ta giải độc xong rồi nói sau.

- Tiền bối, độc này nếu như ngài không giải được, qua một đoạn thời gian ngài có bị mất hết Nguyên Thần hay không?

Đông Phương Vượng vẫn quỳ trên mặt đất, lại một bộ dáng ngu dốt không biết gì hỏi.

- Ngươi nói xem? Nguyên thần của ta. . .

Đầu lâu màu vàng lại cạc cạc vài tiếng, chỉ là lúc này đây nó còn chưa nói hết lời, thì phát ra một loại thanh âm cực độ tức giận.

- Ta nói ngươi sức chống đỡ của Nguyên Thần bây giờ thậm chí ngay cả một Kim tiên cũng không bằng rồi, có đúng hay không?

Đông Phương Vượng đột nhiên đứng lên, vậy mà lại đưa tay đến cướp đoạt thiền trượng màu vàng trên người bộ xương.

- Ngươi... ngươi. . .

Đầu lâu màu vàng căn bản là phát âm không chuẩn thanh âm sắc nhọn la lên:

- Ngươi vậy mà đã luyện hóa được 'Hắc Lang Hoa", ngay cả ta cũng không phát giác ra được, ngươi rốt cục là làm cách nào?

Đông Phương Vượng cười hắc hắc nói:

- Bởi vì bây giờ ngươi ngay cả một con chó cũng không bằng, Kim tiên thần niệm bình thường cũng chưa tới, cũng muốn tra xét Hắc Lang Hoa do ta luyện hóa? Đừng có mơ, đi chết đi.

Đông Phương Vượng nói xong, trong tay đã mang theo một mũi nhọn bằng sương mù, đồng thời thiền trượng màu vàng kia cũng bị y nắm trong tay. Chính vì y biết rõ một tia Nguyên Thần của đối phương sắp tán loạn, lúc này mới dám ra tay đánh lén.

- Công Dã Thương Minh ta cho dù là thân thể không còn, cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. . .

Đầu lâu màu vàng sau khi nói xong mấy chữ này, một cái bóng cực kì nhạt liền vọt vào trong thân thể Đông Phương Vượng.

Sau một khắc Đông Phương Vượng đã bỏ cái thiền trượng màu vàng này ra, biểu cảm trên mặt trở nên dữ tợn.

- Nếu như bị ngươi đoạt xá, 'Hắc Lang Hoa' kia của ta coi như là luyện công toi rồi.

Đông Phương Vượng bỗng nhiên lấy ra hai cây kim sắt đen nhánh ghim xuống đỉnh đầu của mình, đồng thời ngồi trên mặt đất, biểu cảm càng lúc càng dữ tợn.

- Ngươi không ngờ lại tu luyện 'Đại Khôn Ma Thần Điển'. . .

Một thanh âm vừa kinh ngạc vừa sợ hãi vang lên trong đầu Đông Phương Vượng, - Ngươi, đồ tiểu nhân hèn hạ này.

Đông Phương Vượng mặt mày dữ tợn vừa cười lạnh vừa nói:

- Đọ cơ mưu với ta? Đông Phương Vượng ta xưa nay đọ cơ mưu chưa từng thua bởi người nào, ngươi chỉ là một đầu lâu cũng dám đọ cơ mưu với ta? Năm đó nếu như không phải là do tên họ Diệp kia ỷ vào thực lực vượt xa ta, hắn còn lâu mới là đối thủ của ta? Ta sớm đã đem xương vụn của hắn nuốt sạch rồi. Ta cũng không tin 'Hắc Lang Hoa' ta đặc chế thêm 'Đại Khôn Ma Thần Điển" của ta, lại không hơn một tàn hồn sắp chết như ngươi.

- Nếu không phải năm đó tên khốn kia lại đả thương nguyên thần của ta một lần, Công Dã Thương Minh ta há có thể sợ ngươi?

Thanh âm xé gió của đầu lâu lại gào thét trong đầu Đông Phương Vượng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1936

Tửu Điếm Đỗ Nương

Anh, bây giờ chúng ta sẽ trở về sao?

Sau khi rời khỏi Phiêu Miễu Tiên Trì, thì Đường Bắc Vi lập tức hỏi Diệp Mặc.

- Không phải, chúng ta đi Băng Thần Cung, chỉ là cái Băng Thần Cung kia anh cũng chưa biết nó nằm ở đâu, hỏi mấy người rồi những cũng đều không rõ ràng lắm. Chúng ta cứ đi tới Thanh Vi Thiên trước rồi nói sau.

Trong lòng Diệp Mặc vẫn có chút bận tâm về Nhiếp Song Song. Nhưng chỉ cần Nhiếp Song Song ở Băng Thần Cung không có việc gì, thì hắn cũng chỉ cần xem qua một chút mà thôi.

Úc Kim Hương bỗng nhiên cười nói:

- Sư đệ, cái Băng Thần Cung kia thì tôi có biết đấy.

- Cô biết vị trí của Băng Thần Cung sao?

Diệp Mặc lập tức kinh hỉ. Hắn đã hỏi qua khá nhiều Tiên Đế, nhưng chẳng ai biết cả. Không thể ngờ được là Úc Kim Hương lại nói rằng cô biết vị trí của Băng Thần Cung.

- Tôi cũng đại khái là biết rõ, bởi vì nơi đó có chút cổ quái. Cho dù là tu vi của tôi hiện tại, muốn tiếp cận Băng Thần Cung cũng rất khó khăn, cho nên cho dù là muốn đi, thì cũng chỉ có một mình cậu là có thể đi.

Úc Kim Hương nói một cách thận trọng.

Diệp Mặc lập tức nhớ tới lời nói của Lãng Huyễn Tiên Đế cho nên liền hỏi lại:

- Có phải Băng Thần Cung nằm ở gần Thanh Vi Minh Giang hay không?

Thanh Vi Minh Giang thì người bình thường căn bản là không thể đến được, bởi vì 'Lệ sát chi khí' ở nơi đó quá mức lợi hại. Rất nhiều người còn chưa tới gần, thì đã bị loại 'Lệ sát chi khí' kia xoắn nát rồi.

- Lối vào của Băng Thần Cung không chỉ có một, bất quá tôi chỉ biết một trong những lối vào đó. Mà cái lối vào tôi biết thì đúng là phải đi qua Thanh Vi Minh Giang.

Úc Kim Hương gật đầu.

Sau khi cô nói xong thì lại thấy Diệp Mặc cúi đầu trầm tư, cho nên mới nói tiếp:

- Gần Thanh Vi Minh Giang chính là Băng La Tiên thành. Vậy thì khi tới Băng La Tiên thành tôi sẽ cùng với Ninh Nga và Bắc Vi ở lại Băng La Tiên thành chờ cậu.

Diệp Mặc cũng lập tức quyết định:

- Như vậy cũng được, chúng ta cứ đi tới Thanh Vi Thiên trước rồi tính sau.

…

Trong một cái tiên tức lâu ở Băng La Tiên thành thuộc Thanh Vi Thiên. Lúc này bốn người Diệp Mặc đang ngồi trong một căn phòng bàn bạc với nhau. Úc Kim Hương tự mình nói ra những kinh nghiệm và những thứ cần chú ý khi vượt qua sông Thanh Vi Minh Giang cho Diệp Mặc nghe.

Trên Thanh Vi Minh Giang thì bất kỳ vật gì cũng nặng như núi Thái

Sơn, căn bản là không có cách nào để phi hành cả. Chỉ có thể vượt qua bằng cách bình thường. Mà những tiên nhân bình thường cho dù là Tiên Vương, thì chỉ cần Tiên Vương kém một chút, cũng sẽ bị 'Lệ sát chi khí' kia xoắn nát. Người có thể đi tới Thanh Vi Minh Giang đều là những cao thủ luyện thể, hoặc là một ít tu luyện giả có thần thông sát phạt cao cấp.

- Có một số người lựa chọn ở bên cạnh bờ sông Thanh Vi Minh Giang để tu luyện luyện thể, còn tôi thì vì tu vi không tăng lên, cho nên mới không đến. Vốn tôi tính rằng sau khi tu vi của mình khôi phục, thì cũng sẽ tới đó để luyện thể đấy. Những người luyện thể ở đó có rất nhiều kinh nghiệm sinh tồn tại Thanh Vi Minh Giang. Tôi nghĩ rằng cậu có thể hướng tới bọn họ để hỏi thăm một chút.

Úc Kim Hương có chút bận tâm vào việc Diệp Mặc ỷ vào tu vi cao cường, sau đó lại coi trời bằng vung, cho nên dặn dò khá là kĩ càng.

Diệp Mặc hiểu được ý của Úc Kim Hương, cho nên cũng cảm tạ:

- Tôi không biết sẽ phải đi mất bao lâu, cho nên Bắc Vi cùng với Ninh Nga nhờ cô chăm sóc. Táp Không Đại Đế cùng với Long Hà Đại Đế tới giờ vẫn chưa trở lại Thanh Vi Thiên, cho nên tôi nghĩ là ở trong hư không có thể đã xuất hiện ra vấn đề gì đó ngoài ý muốn rồi. Nếu như ở đây có chuyện gì, thì cô hãy lập tức đưa Bắc Vi cùng với Ninh Nga đi trước, về thẳng Mặc Nguyệt Tiên tông ở Cung Hoa Thiên cũng được.

Tu vi của Úc Kim Hương đã từng là Tiên Đế đỉnh, thậm chí là Bán Thánh, cho nên Diệp Mặc không hề nghi ngờ gì những kinh nghiệm của cô cả.

- Cậu yên tâm đi, tôi hiểu Úc Kim Hương biết rõ Diệp Mặc lo lắng. Vì Diệp Mặc đã đem sự tình đại điện ở trong hư không kia nói với cô, và chủ yếu hơn là cô biết rõ tầm quan trọng của Đường Bắc Vi trong lòng của Diệp Mặc, cho nên bất luận là như thế nào cô cũng sẽ không để cho Đường Bắc Vi bị tổn thương.

- Ninh Nga, Bắc Vi, cả hai đều đã có được tài nguyên tu luyện rồi, cho nên trong đoạn thời gian này hãy cố gắng tăng tu vi của mình lên.

Diệp Mặc tiếp tục dặn dò.

- Anh, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ đẩy nhanh tốc độ tu luyện của mình.

Đường Bắc Vi nói một cách chắc chắn. Tu vi của cô quả thật là quá thấp rồi, một khi đi theo bên người Diệp Mặc thì sẽ trở thành một sự cản trở lớn. Nếu như lần này cô đã có tu vi Tiên Vương rồi, thì anh trai không chừng đã đưa cô cùng đi rồi.

Úc Kim Hương không đợi Diệp Mặc nói, thì cô đã chủ động nói ra:

- Cậu đã cho tôi rất nhiều tài nguyên tu luyện, cho nên tôi cũng sẽ mau chóng khôi phục tu vi của mình đến cấp độ Tiên Tôn.

Sau khi mấy người trao đổi Thông tin châu cùng với Phi kiếm truyền tin cho nhau xong, thì Diệp Mặc liền rời khỏi Băng La Tiên thành tiến về phía Thanh Vi Minh Giang.

…

Khoảng cách từ Băng La Tiên thành tới Thanh Vi Minh Giang cũng không tính là quá xa, nhưng cái mức "Không quá xa" này chỉ là nhắm vào những người có tu vi như Diệp Mặc cùng với Úc Kim Hương mà thôi.

Cho dù là Diệp Mặc khống chế Thời Không Thoa cũng phải mất nửa ngày mới có thể tiếp cận được Thanh Vi Minh Giang, mà khoảng cách tiến vào Thanh Vi Minh Giang vẫn còn rất xa. Thần thức của Diệp Mặc cũng chỉ có thể quét tới một mảnh trắng xóa, cũng có thể nói là thần thức của hắn căn bản là không có cách nào để thấy rõ bất kỳ vật gì, chỉ có một mảnh sát cơ trắng xóa cùng với 'Lệ sát chi khí'.

Càng đến gần Thanh Vi Minh Giang, thì loại 'Lệ sát chi khí' kia lại càng

nặng. Ngay cả Diệp Mặc cũng có thể cảm nhận được từng đạo 'Huyết nhận' cùng với 'Lệ mang' va đập vào mặt khiến cho cảm thấy khó chịu mà muốn lấy pháp bảo ra ngăn trở.

'Thần thức vực' của Diệp Mặc lập tức được mở rộng ra, trong lòng cũng cảm thán. Ở đây vẫn còn xa mới tiếp cận được Thanh Vi Minh Giang, vậy mà đã có loại 'Lệ sát chi khí' này rồi. Cho dù là ở chỗ này luyện thể, cũng chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng gì.

Sau khi thu hồi Thời Không Thoa, thì Diệp Mặc bắt đầu đi bộ. Khi hắn càng ngày càng tới gần Thanh Vi Minh Giang, thì một loại thanh âm sát phạt từ viễn cổ hoang vu chợt xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Một người khổng lồ mặt đầy giận giữ đứng ở giữa hư không, giơ lên một bàn tay vô cùng lớn đập xuống…

Ầm…

Toàn bộ lục địa lập tức hóa thành bột mịn, cho dù là núi non sông suối cũng biến thành hư vô dưới một cái tát này. Chỉ còn lại một dấu tay vô cùng lớn, tản mát ra 'Lệ sát chi khí' vô cùng vô tận, cắn nuốt hết tất cả sát cơ của không gian xung quanh.

Diệp Mặc hít vào một hơi lạnh. Lúc này hắn đã ngừng lại, và khoảng cách tới Thanh Vi Minh Giang vẫn còn một đoạn nữa. Nhưng lúc này hắn lại cảm nhận được một bàn tay đáng sợ kia một cách rõ ràng.

Vô sốố năm tháng trôi qua, cái dấu vết do bàn tay khổng lồ kia đánh ra đã biến thành một dòng sông lớn vô biên vô tận, và cái dòng sông lớn vô biên vô tận này chính là Thanh Vi Minh Giang.

Diệp Mặc lại một lần nữa mở rộng 'Thần thức vực' của mình ra. Hắn rất nhanh liền trở nên ngây ngẩn cả người, bởi vì ở trong thần thức của hắn lúc này lại xuất hiện một cái tửu điếm. Đúng vậy, chính là một cái tửu điếm, hoặc có thể nói là một cái tửu điếm loại nhỏ như quán nước ven đường.

Diệp Mặc bước nhanh hơn. Cũng không mất bao lâu thì hắn đã đi tới trước cửa cái tửu điếm này rồi.

Hắn khẳng định tiểu điếm này không phải là pháp bảo Tiên khí gì, mà chính là một cái tiểu điếm được xây thủ công bằng gạch đá và các loại tài liệu. Cái tiểu điếm này có vẻ hơi cũ nát, và ở bên ngoài còn treo một lá cờ càng cũ nát hơn. Trên lá cờ chỉ ghi duy nhất một chữ "Tửu" (Rượu).

Bên cạnh lá cờ ghi chữ "Rượu" đó còn có một tấm bia đá mầu đen, trên tấm bia đá có ghi một câu vè đơn giản: "Nhất hồ Đỗ Nương tửu, khả đáo Minh Giang khẩu; lưỡng hồ Đỗ Nương tửu, nhập giang bất dụng sầu; tam hồ Đỗ Nương tửu, Minh Giang nhâm nhĩ tẩu. *"

(*Một bầu rượu Đỗ Nương, đến được cửa Minh Giang. Hai bầu rượu Đỗ Nương, xuống sông không cần buồn. Ba bầu rượu Đỗ Nương, Minh Giang ngươi nhàn bước)

Ở trên câu vè là một tấm bảng ghi "Tửu điếm Đỗ Nương".

Khẩu khí thật lớn. Theo như tấm biển quảng cáo kia, thì chỉ cần uống ba bình rượu Đỗ Nương thì bất luận kẻ nào cũng có thể tự do ngao du trên Thanh Vi Minh Giang rồi.

Sau khi Diệp Mặc xem hết tấm bia đá, thì liền không do dự mà tiến vào trong gian tiểu điếm này. Hắn vừa tiến vào tiểu điếm, thì 'Lệ sát chi khí' xung quanh cùng liền biến mất vô ảnh vô tung.

Không gian bên trong tiểu điếm thoạt nhìn cũng bình thường, không lớn cũng không rộng, hơn nữa người ở bên trong cũng rất ít. Một cô gái có sắc mặt hơi tái ngồi ở bên quầy hàng đơn sơ, ở trên quầy hàng còn đặt vài bầu rượu nhỏ. Bất quá mầu sắc của những bầu rượu kia cũng không giống nhau, phân biệt là ba loại mầu xanh, trắng, và đen. Trong tiệm chỉ có ba cái bàn lớn, và bên cạnh ba cái bàn lớn đều đã có người ngồi.

Tu vi của cô gái kia cũng mơ hồ, căn bản là không rõ lắm. Nếu như nhìn

kỹ thì dường như là Tiên Vương, cũng có thể là Tiên Tôn. Thần thức của Diệp Mặc liền không chút khách khí nào mà quét qua một lượt, lập tức nhìn ra được tu vi của cô gái này không ngờ lại là một Tiên Đế sơ kỳ. Một Tiên Đế lại ở đây bán rượu sao? Diệp Mặc cảm thấy có chút quái dị.

Cái bàn đầu tiên có một đôi nam nữ. Người đàn ông thoạt nhìn thì mày kiếm, mắt sáng, cực kỳ tuấn lãng, cô gái kia cũng vô cùng xinh đẹp. Ở trên bàn trước mặt hai người lúc này là một bầu rượu mầu xanh. Tu vi của hai người này Diệp Mặc cũng thấy rõ. Người đàn ông là Tiên Tôn trung kỳ, còn cô gái kia là Tiên Tôn sơ kỳ.

Chiếc bàn thứ hai cũng có ba người ngồi. Ngoài cùng là một tên tóc hất ngược tu vi Tiên Tôn trung kỳ, hai người đàn ông còn lại đều có làn da trắng nõn, nhưng chỉ có một người là tu vi Tiên Vương đỉnh, còn một người mặc theo kiểu la hán cũng có tu vi Tiên Tôn trung kỳ. Trên chiếc bàn trước mặt ba người này cũng là một bầu rượu, và cũng là mầu xanh.

Bàn thứ ba là một lão già lưng gù. Lão ta cúi đầu thấp, trên cái bàn trước mặt cũng không có bầu rượu nào. Khi nhìn thấy lão già này thì Diệp Mặc mới động dung. Thần thức của hắn quét qua một lượt, vậy mà lại không có cách nào nhìn rõ tướng mạo của lão gia này, sau khi hắn cẩn thận dùng thần thức xem xét, thì mới phát hiện mặt của lão già này giống như là vỏ cây chết khô vậy. Ngoài ra hắn còn cảm giác được khí tức của lão già này ngoại trừ tang thương ra thì cũng chỉ còn là tang thương.

Cho dù thần thức của Diệp Mặc đã cẩn thận quét qua, nhưng cũng không cách nào thấy rõ được tu vi của lão già này. Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc không có cách nào nhìn thấu được tu vi thật sự của đối phương. Lúc trước thì cho dù là Úc Kim Hương, thì lần đầu tiên hắn không nhận ra được tu vi của Úc Kim Hương cũng có chút nguyên nhân của nó. Thứ nhất là vì công pháp ẩn nấp của Úc Kim Hương không tệ, thứ hai là vì chính hắn cũng không cẩn thận xem xét.

Nếu như cẩn thận thăm dò, thì tu vi của Úc Kim Hương cũng sẽ bị hắn nhìn thấu dễ dàng mà thôi.

Thần thức của Diệp Mặc vậy mà lại không thể nhìn thấu được tu vi của lão gia lưng gù kia, hơn nữa là căn bản không thể nhìn thấy được cả cấp độ đại khái nữa. Trừ phi là hắn sử dụng thần thức đao để cưỡng ép, nhưng làm như vậy thì chính là khiêu khích đối phương rồi.

Diệp Mặc không tiếp tục để ý đến những người này nữa, tự thân mình đi đến trước quầy rồi hỏi:

- Tôi muốn đi Thanh Vi Minh Giang một chuyến, xin hỏi ở đây có bán ngọc giản hướng dẫn hoặc là những thứ cần chuẩn bị không?

Cho dù là tu vi của mình cao tới đâu, thì cũng cần phải cẩn thận, cho nên Diệp Mặc quyết định là cứ an toàn thì tốt hơn.

- Có, một viên Tiên tinh thượng phẩm.

Cô gái có sắc mặt hơi tái kia hừ lạnh một tiếng, sau đó ném một cái ngọc giản lên trên quầy.

- Đơn giản như vậy thôi sao?

Diệp Mặc thấy một Tiên Đế ở đây bán hàng, thì cảm thấy giá cả nhất định là sẽ rất cao, nhưng lại không thể ngờ được chỉ có giá một viên Tiên tinh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1937

Một Bầu Thanh Tửu

Diệp Mặc lấy ra một viên Tiên tinh thượng phẩm, cầm lấy miếng ngọc giản nhìn một chút. Hắn nhanh chóng liền hiểu ra tại sao miếng ngọc giản này lại chỉ có một viên tiên tinh, trên đó chỉ có một bài vè, chính là bài mà hắn vừa nhìn thấy ở cổng:

- Nhất hồ Đỗ nương tửu, khả đáo Minh Giang khẩu; nhị hồ Đỗ Nương tửu, nhập giang bất dụng sầu; tam hồ Đỗ Nương tửu, Minh Giang nhâm nhĩ tẩu.

- Đỗ Nương, tôi muốn một bình Thanh tửu.

Một đại hán tóc bạc bước đến, trực tiếp xông đến chỗ người con gái bán rượu kia hét lớn. Đồng thời cũng đã ném một nhẫn trữ vật qua.

Người con gái vừa mới bán cho Diệp Mặc miếng ngọc giản nhận lấy nhẫn trữ vật nhìn một chút, tiện tay ném ra một bình Thanh tửu. Bình rượu màu xanh này, cũng nhỏ hơn nhkia.

- Bằng hữu, xin hỏi Thanh tửu này có tác dụng gì?

Diệp Mặc thấy đại hán tóc bạc kia lấy được bình rượu màu xanh, lập tức ôm quyền hỏi.

Đại hán tóc bạc này đánh giá Diệp Mặc một chút, lúc này mới nói:

- Một Tiên Vương trung kỳ như anh hỏi cũng vô ích, đợi anh luyện thể đến Tiên linh thể hậu kỳ, hoặc là tu vi đến Tiên tôn rồi nói tiếp.

Nói xong không ngờ lại không để ý đến Diệp Mặc, sau đó đi đến bên bàn gỗ ngồi xuống, sau đó cẩn thận nhấp một gụm rượu. Uống xong, đại hán đó lập tức yên vị cũng không động đậy nữa, Diệp Mặc lúc này mới hiểu những người trong tiệm này tại sao đều ngồi không nhúc nhích, xem ra đều là cảm ngộ và lĩnh ngộ sát ý bên trong loại rượu này.

Thần thức quét đến miệng bình rượu trong tay đại hán tóc bạc này, một sát ý cực kỳ ác liệt xâm lấn vào trong thần niệm của hắn.

Không ngờ là rượu có sát ý? Diệp Mặc sững người. Trong Tiên giới quả nhiên chuyện gì cũng có thể xảy ra, đến rượu có sát ý cũng có thể làm ra được. Thế này thì lợi hại đến mức nào đây?

Diệp Mặc cho dù không uống loại rượu này, cũng đoán được sau khi uống loại rượu này có thể đem sát ý bên trong rượu này chuyển hóa thành sát ý của mình. Sau đó đối kháng với sát khí của Thanh Vi Minh Giang.

- Đỗ Nương, cho tôi một bầu Thanh tửu…

Diệp Mặc sau khi hiểu ra Thanh tửu này là có ý gì, lập tức nói với người phụ nữ đứng sau quầy kia.

Cửa hàng nhỏ vốn dĩ cũng đã rất yên tĩnh rồi, sau khi Diệp Mặc nói ra câu này, trong sự yên tĩnh đó lại có chút cổ quái. Một lúc lâu sau Tiên tôn tóc dài bên bàn ba người kia mới cười ha hả nói:

- Chỉ là một Tiên Vương cũng dám uống Thanh tửu, ha ha…

Một nam một nữ bàn khác nghe thấy Diệp Mặc nói câu này, liếc nhìn Diệp Mặc một cái, hai người lắc đầu, rồi lại nhắm mắt không nói gì.

Ngược lại lão già lưng gù kia bỗng nhiên lại đứng dậy, chầm chậm đi về phía quầy bên này.

- Anh có biết rượu Đỗ Nương rất đắt không?

Lão già đó chầm chậm bước đến trước mặt Diệp Mặc cười khà khà nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Tôi nghĩ loại rượu này chắc chắn cũng sẽ không rẻ.

Trong Thanh tửu này mang theo sát ý, nếu như rẻ, đó mới là chuyện lạ, chuyện này Diệp Mặc sớm cũng nghĩ đến rồi.

- Anh biết loại rượu này đắt, sao anh còn dám mua?

Lão già lưng gù híp mắt quét lên người Diệp Mặc mấy lần.

Diệp Mặc vẫn chưa trả lời, bên ngoài lại có hai người bước vào, hai người này là một bà lão và một thiếu nữ tóc đuôi sam dài. Thiếu nữ này thoạt nhìn mới chỉ mười mấy tuổi, nhưng cũng đã là tu vi Tiên Vương sơ kỳ rồi, xem ra cũng là trú nhan hữu đạo, còn bà lão kia thì lại là Tiên đế trung kỳ. Tu vi của bà lão cũng ẩn giấu ở mức Tiên tôn trung kỳ, nhưng với con mắt của Diệp Mặc thì lại nhìn rất rõ, có thể thấy công pháp ẩn giấu của bà già này cũng không bằng lão già lưng gù kia.

Trong cửa hàng nhỏ này xuất hiện hai Tiên đế, còn tu vi của lão già lưng gù thì Diệp Mặc cũng không nhìn ra.

- Tôi mặc dù cũng không giàu có, nhưng mấy bầu rượu này tôi cũng có thể mua được.

Diệp Mặc cười nhạt, sau đó nhìn nữ tiên đứng ở quầy rượu kia nói:

- Mang rượu cho tôi.

- Người giàu có như anh, có thể mời tôi một bầu rượu trắng không?

Lão già lưng gù kia chỉ vào bình rượu trắng trên quầy, thiếu chút nữa thì nước miếng văng ra.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Thật xin lỗi, tôi mặc dù không nghèo, nhưng Tiên tinh trên người tôi cũng chỉ là làm chút buôn bán nhỏ mà kiếm được thôi, cũng không thể tùy tiện mời người khác được.

Rượu này mặc dù Diệp Mặc không biết giá cả, nhưng cũng biết chắc chắn cũng không rẻ, bảo hắn mời một người không quen biết uống loại rượu đắt tiền như này, hắn cũng không hào phóng đến vậy.

- Chỗ của tôi uống rượu phải thanh toán trước.

Chưởng quầy tên Đỗ Nương lạnh lùng nói, cũng không làm gì, rõ ràng cho rằng Diệp Mặc không trả nổi cái giá này.

Diệp Mặc cũng không tức giận, lại hỏi lại:

- Thanh tửu một bầu bao nhiêu vậy?

- Nếu như anh có Uấn Sát thạch màu xanh, vậy thì trăm miếng là có thể đổi lấy một bầu Thanh tửu, nếu như anh có Uấn Sát thạch màu trắng, thì mười miếng có thể đổi lấy một bầu Thanh tửu. Đương nhiên, nếu như anh có thể lấy ra Uấn Sát thạch màu đen, anh đưa cho tôi một miếng, tôi có thể đưa cho anh mười bầu Thanh tửu.

Đỗ Nương bình tĩnh nói.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra sự khác biệt trong đó, Uấn Sát thạch màu đen tương đương với một trăm Uấn Sát thạch màu trắng, một miếng Uấn Sát thạch màu trắng tương đương với mười miếng Uấn Sát thạch màu xanh.

Tên Tiên tôn tóc dài lúc đầu giễu cợt Diệp Mặc lại cười ha hả nói:

- Đỗ Nương, hắn e rằng đến Uấn Sát thạch là thứ gì cũng không biết rồi.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Đỗ Nương, tôi đúng là không biết Uấn Sát thạch là cái gì, đây cũng là lần đầu tiên tôi đến đây.

- Khà khà, con còn tưởng con là to gan nhất, sư phụ, người xem xem đây có phải là tên có lá gan to hơn con không? Đây là lần đầu tiên hắn đến đây, lại dám mua Thanh tửu.

Một thiếu nữ như thứ thiếu hiểu biết nói.

Sau khi cô nói cười xong, lại chỉ tay vào Diệp Mặc nói:

- Đồ ngốc, Uấn Sát thạch đó chính là viên đá nổi lên bên bờ Thanh Vi Minh Giang. Tôi và sư phụ tìm bao nhiêu năm mới tìm được một hai trăm viên màu xanh. Uấn Sát thạch màu trắng thì chỉ có lặn xuống Thanh Vi Minh Giang mới tìm được. Anh vừa mới đến, không ngờ lại dám mua Thanh tửu, không cười anh mới là chuyện lạ. Nhưng anh cũng có thể mua một bình, một bình nhỏ chỉ bằng 1/10 bầu thôi, giá cả cũng rẻ đi rất nhiều.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, xem ra vừa nãy đại hán kia muốn là mua lẻ một bình rượu nhỏ. Đối với chuyện này hắn cũng không lấy làm ngạc nhiên, ngược lại lại ôm quyền nói:

- Đỗ Nương, lần đầu tiên tôi đến đây, quả thực cũng không có Uấn Sát thạch, nhưng tôi cũng muốn uống một ngụm thử mùi vị của Thanh tửu, chẳng lẽ ở đây không nhận tiên tinh hay sao?

- Tiên tinh? Sao lại không nhận, vừa nãy chẳng phải tôi nhận một viên tiên tinh của anh đó sao?

Đỗ Nương thong thả ung dung nói:

- Nhưng rượu của tôi lại không nhận tiên tinh, nể anh có thành ý, tôi nhận của anh một Tiên linh mạch cực phẩm là được rồi, chỉ cần anh lấy ra một Tiên linh mạch cực phẩm, thì tôi sẽ đưa cho anh một bầu Thanh tửu.

Đỗ Nương nét mặt mỉa mai, khiến Diệp Mặc tiêu tán hết thiện cảm về tiểu điếm này, hắn lập tức quay người rời đi. Dường như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mặc muốn rời khỏi nơi này, lần này đến cười nhạo Diệp

Mặc cũng không có ai cười nhạo nữa.

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải muốn rời khỏi nơi này, Tiên linh mạch cực phẩm quả thực quý giá, nhưng Diệp Mặc lại càng muốn biết Thanh tửu đó rốt cục là như nào.

Hắn đứng ở cửa tiểu điếm, buông thõng tay xuống. Một tiếng nổ đáng sợ vang lên ngoài cửa, đồng thời một bóng trắng rơi xuống. Lệ sát khí bên ngoài tiểu điếm này bị bóng trắng của Diệp Mặc làm cho bắn tung, chia năm xẻ bảy. Cùng đó Tiên linh khí vô cùng nồng đậm tràn vào trong tiểu điếm. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều hiểu ra Diệp Mặc lấy ra thứ gì, không ngờ là một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm thật.

- Anh…

Thiếu nữ tóc đuôi sam dài kia kinh dị nhìn Diệp Mặc:

- Anh lấy ra một Tiên linh mạch cực phẩm thật sao?

- Anh chỉ là một Tiên Vương, không ngờ lại có Tiên linh mạch cực phẩm?

Đỗ Nương sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, cuối cùng cũng lộ vẻ kinh dị.

Vốn dĩ đoạn Tiên linh mạch này, Diệp Mặc đương nhiên có thể dùng nhẫn trữ vật đựng để đưa cho Đỗ Nương, chỉ có điều câu châm chọc của Đỗ Nương khiến Diệp Mặc trong lòng cực kỳ khó chịu, trực tiếp ném Tiên linh mạch cực phẩm ra ngoài cửa điếm - Ai quy định Tiên Vương là không có Tiên linh mạch cực phẩm? Tiên linh mạch đưa cho cô rồi, mang rượu ra đây.

Diệp Mặc vung tay nói.

Đỗ Nương lần này ngược lại cũng không chút do dự nào, trực tiếp ném một bầu rượu màu xanh cho Diệp Mặc, cũng không ra ngoài thu lại đoạn Tiên linh mạch cực phẩm kia của Diệp Mặc. Nhưng đoạn Tiên linh mạch cực phẩm kia của Diệp Mặc cũng không ở đó bao lâu, cũng trực tiếp chìm

vào trong lòng đất, biến mất.

Diệp Mặc mở bầu rượu ra một ngụm lớn uống cạn, lại thấy người đàn ông anh tuấn ngồi ở bàn đầu tiên đột nhiên nói với Diệp Mặc:

- Thanh tửu này dùng Uấn Sát thạch màu xanh chế ra, với tu vi của anh một ngụm lớn uống cạn rất khó có chể chịu nổi.

Diệp Mặc hiểu ra đối phương chắc là thấy tu vi của hắn quá thấp, cho nên chủ động nhắc nhở một câu, thần thức của Diệp Mặc quét một lần, lại phát hiện những người xung quanh cũng không nhắc nhở hắn, ngay cả Đỗ Nương cũng chỉ lạnh lùng nhìn hắn. Dường như chỉ cần hắn gục xuống, thì bọn họ lập tức liền có thể tiến đến phân chia tài sản của hắn.

- Thật đáng tiếc, nếu như anh chết rồi, nói không chừng tôi có thể tìm được một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm trong nhẫn trữ vật của anh đấy chứ.

Thiếu nữ tóc đuôi sam dài kia thở dài nói.

- Cám ơn vị bằng hữu.

Diệp Mặc ôm quyền cám ơn người đàn ông nhắc nhở hắn. Đồng thời cũng không chút thiện cảm gì với thiếu nữ tóc đuôi sam dài kia, thoạt nhìn thì rất đơn thuần, nhưng tâm tư thì lại bất thiện.

Mặc dù cám ơn một câu, Diệp Mặc vẫn cầm lấy bầu rượu ừng ực một ngụm uống hết. Những người xung quanh lập tức đều ngây ngẩn cả người, Tiên Vương này muốn chết hay là cuồng vọng đây? Cho dù là Tiên tôn cũng chỉ uống một ngụm rượu nhỏ, hắn không ngờ lại uống một ngụm lớn?

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải muốn chết, thần thức của hắn cũng đã cảm nhận được sát ý bên trong Thanh tửu này, sau khi uống một ngụm lớn, sát ý bên trong đó lập tức dần dần được hắn cảm ngộ. Sát ý này muốn xông vào thức hải của hắn, thậm chí còn xuống bóp nát kinh mạch của hắn, nhưng dưới sự áp chế của Tiên nguyên và thần thức của Diệp Mặc, lập tức đã biến thành cảm ngộ với sát ý rồi.

Loại cảm ngộ sát ý này giống như một bóng dáng rõ ràng vậy, khiến sự am hiểu về sát ý thần thông của hắn lại càng sâu sắc hơn. Thần thức của hắn lúc này quét ra ngoài, ảnh hưởng của "lệ sát khí" bên ngoài đối với hắn cũng giảm đi nhiều. Diệp Mặc giật mình, chẳng trách nói một bình rượu Đỗ Nương, có thể đến Minh Giang khẩu. Đoán chừng bầu rượu này mới chỉ là màu xanh, không biết bầu màu trắng còn như nào nữa?

- Anh không sao ư?

Thiếu nữ tóc đuôi sam dài nhìn thấy Diệp Mặc một ngụm lớn uống hết, không ngờ lại không có chuyện gì, còn nhìn tứ phía, thậm chí đến ngồi xuống luyện hóa cũng không cần nữa.

Đừng nói là cô, cho dù là mấy người xung quanh cũng sững sờ chằm chằm nhìn Diệp Mặc. Có thể luyện thể trong này, hoặc một người tu luyện thần thông cũng không phải nhân vật đơn giản. Diệp Mặc một ngụm lớn uống cạn Thanh tửu, cũng không bị làm sao, tất cả mọi người đều hiểu ra, Diệp Mặc e rằng cũng không đơn giản.

Khiến cho những người còn lại kinh ngạc chính là, Diệp Mặc không ngờ lại lần nữa nâng bầu rượu lên, mà lần này hắn không phải uống một ngụm lớn, mà lại ừng ực giống như uống nước lã vậy, dốc toàn bộ bầu Thanh tửu vào miệng mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1938

Lôi Sát Thần Điện

Sát ý ác liệt đáng sợ cuốn đến, Diệp Mặc trong lòng dâng lên một cảm giác sảng khoái, dưới sự vận chuyển của Tiên nguyên, những sát ý kia trong khoảng thời gian ngắn ngủi liền bị Tam Sinh quyết của hắn hoàn toàn dung hòa vào trong thần thông của hắn.

Diệp Mặc thậm chí có thể cảm nhận được bộ phận thần thông của mình cũng tăng lên một chút, đồng thời tu vi của hắn cũng lại lần nữa buông lỏng thoải mái. Còn lúc này thần thức của hắn quét ra ngoài tiểu điếm, sát khí ác liệt đáng sợ đó cũng ôn hòa đi rất nhiều rồi, cũng không còn sự ác liệt và áp lực như lúc trước nữa.

- Loại Thanh tửu này không tệ, vậy Bạch tửu thì bán sao?

Diệp Mặc đặt bầu rượu rỗng lên trên quầy nói với Đỗ Nương vẫn vẻ mặt theo dõi hắn.

Lúc này trong tiểu điếm cũng không còn âm thanh gì, người đàn ông tóc dài lúc trước mỉa mai Diệp Mặc thậm chí cũng có chút run rẩy. Nếu như gã còn chưa nghĩ ra Diệp Mặc là ẩn giấu tu vi, thì gã đúng là một con lợn. Cho dù Diệp Mặc không phải là Tiên tôn, thì cũng chắc chắn là một Tiên nhân luyện thể cao cấp.

- Bạch tửu một trăm miếng Uấn Sát thạch màu trắng mới đổi được một bầu, Đỗ Nương lúc trước mạo phạm Tiên hữu, nguyện ý giảm giá 90%, chỉ cần mười miếng Uấn Sát thạch màu trắng là được.

Đỗ Nương cũng đã đứng dậy, kính cẩn hòa hoãn với Diệp Mặc nói.

Cô bán rượu nhiều năm như vậy, từ một Tiên tôn đến một Tiên đế, từ một Tiên nhân Tiên linh thể sơ kỳ mua đến Tiên thần thể sơ kỳ, nhưng cô cũng chưa bao giờ nhìn thấy một người nào như Diệp Mặc, lần đầu tiên đến, lại một ngụm lớn uống hết một bầu Thanh tửu.

Diệp Mặc trong lòng thầm kinh sợ cái giá tiền này, một trăm miếng Uấn Sát thạch màu xanh chỉ cần dùng một đoạn Tiên linh mạch cực phẩm để đổi, một trăm miếng Uấn Sát thạch màu trắng chẳng phải cần mười đoạn Tiên linh mạch cực phẩm sao? Cho dù là giảm 90% cũng cần chín Tiên linh mạch cực phẩm.

Mặc dù Thanh tửu rất tốt, có thể tưởng tượng rượu trong bầu trắng còn tốt hơn. Nhưng Diệp Mặc cũng không muốn dùng chín Tiên linh mạch cực phẩm để đổi lấy một bầu rượu.

- Nếu như vậy, vậy thì thôi, tôi đến Thanh Vi Minh Giang xem có thể tìm được một chút Uấn Sát thạch màu trắng không.

Diệp Mặc nói xong, quay người bước đi.

- Vị tiên hữu xin dừng bước.

Bà lão Tiên đế trung kỳ kia bỗng nhiên gọi Diệp Mặc một tiếng.

Thấy Diệp Mặc đứng lại, bà lão kia nói:

- Vị tiên hữu này, tôi thấy anh uống Thanh tửu sảng khoái như vậy, chắc hẳn cũng là Tiên nhân luyện thể cao cấp nhỉ? Nếu như tu vi luyện thể của anh đạt đến Tiên thần thể, vậy tôi cũng muốn hợp tác với anh, thăm dò Lôi Sát Thần điện của Thanh Vi Minh Giang.

- Lôi Sát Thần điện?

Diệp Mặc từ miệng của Khai Nỉ cũng biết Thanh Vi Minh Giang là một cái tát của một đại năng đập ra, chính vì cái tát đó, mới có sát khí ác liệt đáng sợ như này. Nếu như là do một cái tát làm ra, thì làm sao có thể có Thần điện

gì gì đó được?

- Đây là lần đầu tiên anh đến Thanh Vi Minh Giang phải không?

Thấy Diệp Mặc đến Lôi Sát Thần điện cũng không biết, bà lão đó lại nhíu mày hỏi.

Diệp Mặc vội ôm quyền nói:

- Đúng vậy, quả thực đây là lần đầu tiên tôi đến Thanh Vi Minh Giang, chính vì không hiểu, cho nên mới mua một miếng ngọc giản để tìm hiểu một chút về tình hình của Thanh Vi Minh Giang.

Bà lão kia gật đầu nói:

- Thanh Vi Minh Giang từ khi có thể cho người ra vào, Lôi Sát Thần điện bị người ta biết được. Anh chắc hẳn biết Trí Tông Tiên đế của Cửu Kiền đế tông chứ? Gã có một cây Tuyệt Tiên Kim Cốt cung. Cây cung đó chính là lấy từ Lôi Sát Thần điện đó.

Tin Diệp Mặc cướp được Tuyệt Tiên Kim Cốt cung xem ra cũng chưa truyền đến đây.

- Cái gì? Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung là lấy từ Lôi Sát Thần điện?

Diệp Mặc trong lòng lập tức kích động.

Hắn biết rõ Tuyệt Tiên Kim Cốt cung đến từ Thanh Vi Minh Giang, nhưng không biết Trí Tông Tiên đế lấy được từ chỗ nào của Thanh Vi Minh Giang. Bây giờ hắn biết được Tuyệt Tiên Kim Cốt cung đến từ Lôi Sát Thần điện, vậy hắn bất luận thế nào cũng phải đến đó một chuyến. Mục đích thứ hai mà hắn đến Thanh Vi Minh Giang, chính là tìm kiếm tám mũi tên màu vàng kim còn lại.

Đỗ Nương lúng túng lại lần nữa lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Vị tiên hữu, miếng ngọc giản này Đỗ Nương tôi tặng cho anh.

- Cám ơn.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không khách khí, lập tức nhận lấy miếng ngọc giản, thần thức quét vào trong.

Miếng ngọc giản lần này giới thiệu rất rõ ràng, niên đại mà Thanh Vi Minh Giang xuất hiện cũng không thể khảo sát được nữa, tương truyền là do cái tát của một vị đại năng tạo ra.

Từ khi Thanh Vi Minh Giang này xuất hiện, sát khí ác liệt của Thanh Vi Minh Giang cũng chưa từng tiêu tán bao giờ, hơn nữa sát khí ác liệt lúc trước của Thanh Vi Minh Giang quá cường hãn, cho dù là Tiên đế cũng không thể đến gần được.

Sau đó, sát khí ác liệt này cũng tiêu tán đi nhiều, một số Tiên nhân luyện thể và Tiên nhân cảm ngộ sát ý đến đây tu luyện và vấn đạo.

Bên bờ sông Thanh Vi Minh Giang, vô số Tiên nhân luyện thể cũng đã lấy được hồi báo phong phú. Nơi này không đơn giản là nơi luyện thể đỉnh phong, hơn nữa vô số năm qua Thanh Vi Minh Giang còn nổi lên vô số Uấn Sát thạch. Những Uấn Sát thạch này bao hàm các loại sát ý và sát thế, có thể giúp người tu luyện lĩnh ngộ được đạo pháp sát thế thần thông. Nhưng vì lĩnh ngộ của mỗi người có hạn, sau đó có một tông sư nấu rượu cực kỳ bản lĩnh, dùng những Uấn Sát thạch này và những Tiên linh thảo khác kết hợp lại, nấu thành ba loại rượu. Ba loại rượu đó chính là Thanh tửu, Bạch tửu và Hắc tửu.

Trực tiếp uống ba loại rượu này quả thực còn đơn giản hơn nhiều so với cách dùng Uấn Sát thạch để lĩnh ngộ đạo pháp, rượu này cũng trở thành thứ được hoan nghênh nhất trong này, đáng tiếc là giá của loại rượu này quá cao, người bình thường cho dù luyện thể vô số năm bên bờ Thanh Vi Minh Giang, cũng không thể nào gom góp đủ Uấn Sát thạch để mua một bình Thanh tửu.

Ngoài Uấn Sát thạch ra, Lôi Sát Thần điện cũng được phát hiện trong Thanh Vi Minh Giang. Pháp bảo nổi tiếng nhất được tìm từ Lôi Sát Thần điện ra chính là Tuyệt Tiên Kim Cốt cung, thanh cung này bị Tiên đế đỉnh phong Trí Tông Tiên đế của Cửu Kiền đế tông lấy đi. Dựa vào cây cung này, Trí Tông Tiên đế cũng ổn định được vị trí cường thế của mình trong Tiên giới, Cửu Kiền đế tông cũng là một trong những đế tông cao cấp.

Dĩ nhiên không phải ai cũng may mắn như vậy, có rất nhiều người đến nơi này luyện thể hoặc tu luyện bị sát khí ác liệt kia giết chết hóa thành hư vô.

- Lôi Sát Thần điện vô cùng rộng lớn, tôi có qua đó một lần, hơn nữa biết một phần hoạt giác.

Thấy Diệp Mặc nhận lấy miếng ngọc giản, bà lão kia lập tức nói.

- Cái gì là hoạt giác?

Diệp Mặc hỏi.

- Chính là nơi hẻo lánh không có sát khí ác liệt, ta đều đi qua Thiếu nữ kia bên cạnh bà lão lập tức trả lời trước - Hai vị tiền bối, vợ chồng tôi có một phần bản đồ của Lôi Sát Thần điện, bản đồ này là do một Tiên đế đại nhân đỉnh phong để lại. Vợ chồng vãn bối nguyện ý dâng bản đồ này.

Một vị Tiên tôn tủng kỳ ở bàn bên cũng đứng dậy, ôm quyền nói với Diệp Mặc và bà lão.

- Anh cũng muốn cùng chúng tôi đến Lôi Sát Thần điện?

Diệp Mặc lập tức hiểu ra ý tứ của người này, đối với vị Tiên tôn này, Diệp Mặc cũng có chút thiện cảm, lúc trước mình uống Thanh tửu, cũng chính là gã nhắc nhở mình một câu.

Nữ Tiên tôn xinh đẹp kia thấy người đàn ông đó đứng dậy, cũng đứng lên, có chút ngạc nhiên nói:

- Anh Sinh, anh…

Tên Tiên tôn trung kỳ kia lại ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Hai vợ chồng chúng tôi luyện thể trong này cũng đã mấy trăm năm rồi, sắp rời khỏi nơi này. Nhưng chúng tôi lấy được một phần tàn đồ của Lôi Sát Thần điện, nhưng không thể nào vào trong đó được, hôm nay cảm thấy tiền bối là người phi thường, cho nên tấm bản đồ này tặng cho tiền bối. Hai vị Tiền bối hợp thành tổ đội, vãn bối cũng chỉ muốn đi vào cùng xem xem mà thôi.

Nói xong, Tiên tôn trung kỳ này lấy ra một miếng ngọc giản, miếng ngọc giản đó trôi lơ lửng trước mặt Diệp Mặc. Diệp Mặc nhận lấy ngọc giản, bên trên có vẽ một dòng sông lớn trắng xóa, nhưng ở chỗ vào dòng sông lớn đó lại có đánh dấu, sau khi tiến vào sông, cũng không có ký hiệu chỉ đường.

Người đàn ông này biết tu vi của vợ chồng họ quá thấp, cho dù có bản đồ này, đơn độc xông vào trong Lôi Sát Thần điện cũng không thể nào. Quyết định giao bản đồ này cho Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc bằng lòng dẫn họ vào trong đó, thì cùng đi, nếu như Diệp Mặc không muốn cho họ đi cùng, thì bọn họ cũng lập tức rời đi.

Diệp Mặc cùng với tất cả những người trong này cũng hiểu ra ý tứ của người đàn ông này, Diệp Mặc vốn dĩ cũng có ấn tượng không tệ với gã, cũng ôm quyền nói:

- Nếu như anh không để ý, có thể đi cùng tôi, chỉ có điều tu vi của tôi thấp, cũng chưa chắc có thể chiếu cố anh được nhiều.

Người đàn ông Tiên tôn trung kỳ kia lập tức ôm quyền nói:

- Hai người vãn bối chỉ cần đi cùng tiến bối vào trong Lôi Sát Thần điện là được rồi, còn chuyện sống chết sau khi vào đó, tuyệt đối không gây cản trở cho tiền bối. Vãn bối Dụ Nhạc Sinh, phong hào Uyên Trung, vị này là bạn đời của vãn bối phong hào Trì Thanh.

Diệp Mặc đoán chừng hai người này muốn vào Lôi Sát Thần điện như vậy chắc chắn có nguyên nhân, hắn cũng không để ý. Hắn vào trong Lôi Sát Thần điện cũng có nguyên nhân, chỉ cần những thứ mà mỗi người đoạt được không xung đột nhau là được.

- Được, tôi tên Diệp Mặc.

Diệp Mặc quyết định đồng ý.

Lúc này lão già lưng gù đòi uống rượu bước đến bên cạnh Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Lão cũng muốn cùng mấy vị tham gia náo nhiệt, lão cũng không có bản lĩnh gì, nhưng công pháp thần thức cũng không tệ, còn đối với chuyện chặn lại sát khí ác liệt kia thì cũng có chút tâm đắc…

Lão già lưng gù này nói xong, không gian trước người xuất hiện một đường sóng gợn. Đường sóng gợn đó dần dần khuếch tán ra ngoài, giống như một tấm chắn dần dần khuếch tán trong cửa hàng nhỏ này. Thần thức của những người trong cửa hàng cùng đường sóng gợn kia khuếch tán ra, liền phát hiện ra, trong tuyến đường của lá chắn sóng gợn này, sát khí ác liệt cũng đều bị chặn lại, thần thức vô cùng thông suốt phóng ra ngoài.

Diệp Mặc trong lòng thầm cảnh giác, lão già này có công pháp thần thức thật lợi hại. Chỉ dựa vào chiêu thức này, tu vi của lão cũng không thấp hơn bà già kia.

Lúc này đại hán tóc bạc ngồi một bên uống rượu bỗng nhiên đứng ra ôm quyền nói:

- Mấy vị tiền bối, vãn bối là Cái Hướng Thần. Có một pháp bảo Khúc Nguyệt Kính, trong Thanh Vi Minh Giang có thể đo được sát khí mạnh yếu. Nếu như mấy vị tiền bối không chê, vãn bối cũng muốn hợp đội cùng mấy vị. Yêu cầu của vãn bối rất thấp, chỉ cần có thể đến bên ngoài Lôi Sát Thần điện là được rồi.

- Pháp bảo này cũng không tệ, anh có thể đi cùng chúng tôi.

Bà già kia không đợi Diệp Mặc nói gì, đã chủ động gật đầu đồng ý.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn những người xung quanh, hắn sao lại cảm thấy mình cái gì cũng chưa nói, những người này đã tự coi hắn là chủ rồi? Mặc dù hắn muốn đến Lôi Sát Thần điện, nhưng cũng chưa đồng ý cùng đội với bà lão này mà.

Diệp Mặc luôn có một cảm giác bị lợi dụng, cảm giác này khiến hắn cực kỳ khó chịu.

- Các vị, tu vi của tôi cũng không cao, tôi nghĩ trong này cũng có rất nhiều người tu vi còn cao hơn tôi nhiều. Nếu như vậy, các vị tại sao lại muốn đi cùng tôi?

Diệp Mặc nói rất thẳng, chuyện liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn như này, cũng cần phải hỏi ra mới được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1939

Đế Mộc Lam Quả

Dụ Nhạc Sinh lập tức nói:

- Diệp tiền bối, chính vì ngài có thể uống một hơi hết một bầu 'Thanh tửu', thì bất luận tiền bối là tu vi Tiên Đế, hay là tu vi luyện thể Tiên thần thể, thì đều đại biểu cho việc Lĩnh vực của tiền bối có thể ngăn cản 'Lệ sát chi khí' của Thanh Vi Minh Giang. Chỗ đáng sợ nhất khi tiến vào Thanh Vi Minh Giang chính là loại 'Lệ sát chi khí' này, cho nên một khi Lĩnh vực của tiền bối có thể ngăn cản được loại 'Lệ sát chi khí' này, thì sẽ giảm đi một nửa sự phiền toái khi tiến vào Lôi Sát Thần Điện và gia tăng gấp đôi sinh cơ.

Diệp Mặc gật đầu với Dụ Nhạc Sinh, sau đó nhìn vào bà lão kia và cười lạnh:

- Xem ra ngươi chuẩn bị đem ta ra làm tấm chắn à! Tu vi của ta tuy thấp, nhưng thực sự thì không phải là người nào cũng có thể đem ta ra làm tấm chắn được đâu!

Bà lão kia mỉm cười, cũng không ngại ngần gì:

- Ngươi sai rồi, chúng ta là hợp tác với ngươi, chứ không phải là bắt ngươi ra làm tấm chắn. Lĩnh vực của ta mặc dù không có hiệu quả ngăn trở 'Lệ sát chi khí' mạnh như ngươi, nhưng cũng không phải là thứ vô dụng không dùng được. Nếu như hai Lĩnh vực của chúng ta chồng lên nhau, hơn nữa còn có công pháp thần thức của lão chết tiệt kia cùng với Khúc Nguyệt Kính của Cái Hướng Thần, thì gần như sẽ không có chút áp lực gì khi tiến vào Lôi Sát Thần Điện cả. Thực tế thì cho dù là ngươi không hỏi, thì ta cũng sẽ nói ra lý do vì sao lại lấy ngươi làm trung tâm thôi. Bởi vì ngươi có thể

một hơi uống hết một bầu 'Thanh tửu', thì đã nói lên rằng Lĩnh vực của ngươi có thể đối phó với 'Lệ sát chi khí' một cách hữu hiệu nhất. Cho nên chúng ta chỉ cần để ngươi làm chủ đạo, sau đó chồng Lĩnh vực của mình lên phụ trợ là tốt rồi.

- Diệp tiền bối, vị tiền bối này nói không sai, đúng thật là như thế.

Dụ Nhạc Sinh lập tức bổ sung thêm một câu.

- Hóa ra là như vậy.

Sự tức giận của Diệp Mặc vừa rồi giống như là giả bộ vậy, lúc này đã lập tức biến mất hoàn toàn. Hắn quay đầu lại, sau đó cười hì hì nhìn Đỗ Nương rồi nói:

- Đỗ Nương, loại 'Bạch tửu' và 'Hắc tửu' kia của cô có thể dùng vật khác để đổi hay không?

Sắc mặt hơi tái của Đỗ Nương lúc này lại hơi lộ ra một tia hồng nhuận, sau đó cười cười với Diệp Mặc:

- Rượu của tôi đương nhiên có thể dùng những vật khác để đổi. Chỉ cần là vật có giá trị là được, nhưng không thể quá thấp.

Diệp Mặc cười ha hả, sau đó lấy một cái hộp ngọc ra đặt lên trên quầy:

- Đương nhiên là sẽ không thấp. Trong cái hộp ngọc này của ta có một loại Tiên linh quả, đổi lấy một bầu 'Thanh tửu', một bầu 'Bạch tửu', thêm cả một bầu 'Hắc tửu'…

Lời Diệp Mặc còn chưa nói hết, thì tất cả mọi người xung quanh liền nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Lúc này gần như tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Mặc điên rồi. Bất luận là Diệp Mặc lấy ra loại Tiên linh quả gì, thì cũng không thể nào đổi được ba loại rượu kia lấy mỗi loại một bầu được. Trừ phi thứ mà hắn lấy ra có đẳng cấp ngang với 'Tịch đạo quả'. Nhưng loại Tiên linh quả cao cấp như 'Tịch đạo quả' thì ai lại mang ra đổi chác chứ?

Sắc mặt hơi tái của Đỗ Nương lập tức trầm xuống:

- Diệp tiên hữu đang trêu chọc tôi sao?

Cô căn bản là không đi mở cái hộp ngọc kia của Diệp Mặc, bởi vì cô cũng cho rằng không có bất kỳ vật gì có thể đổi lấy ba bầu rượu đó của cô được.

- Cô thấy bộ dạng của tôi giống như đang đùa cợt sao? Hơn nữa loại Tiên linh quả này của tôi không chỉ đổi lấy ba bầu rượu kia của cô, mà còn phải đối lấy cả phương pháp chưng cất rượu của cô nữa.

Diệp Mặc tiếp tục bổ sung thêm một câu.

Tất cả mọi người đều kinh dị mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Tất cả đều cho rằng lời nói này của Diệp Mặc có ý là muốn mạnh mẽ cướp đoạt. Tửu điềm Đỗ Nương đã đứng sừng sững tại bờ sông Thanh Vi Minh Giang này từ rất lâu, nếu như tùy tiện một người nào đó cũng có thể cướp giật được, thì cái ' Tửu điềm Đỗ Nương" này cũng không còn tồn tại tới ngày hôm nay rồi.

Xoẹt…

Một đạo hồng quang hiện lên. Trên đỉnh đầu của Đỗ Nương lúc này đã hiện lên một vầng sáng mầu đỏ, bên trong quầng sáng dường như có một cái pháp bảo nào đó đang không ngừng nhảy lên, nhưng tất cả đều không nhìn rõ được loại pháp bảo đó rốt cuộc là gì.

- Tửu điếm của tôi tuy nhỏ, nhưng không phải là người nào cũng có thể cướp đoạt được đâu. Lấy linh quả của cậu về đi, tôi không đổi.

Đỗ Nương cười lạnh, sát cơ bắn ra tứ phía. Toàn bộ không gian trong tửu điếm lúc này giống như là ánh đao vậy.

Diệp Mặc vẫn tỏ ra như không hề có chuyện gì, mà vẫn nói tiếp:

- Tuy ta là người thấy thứ tốt thì liền muốn có được, nhưng cũng không bỉ ổi đến mức đi cướp đâu. (DG: Có bạn đọc nào tin được câu này không?) Cô cứ nhìn loại Tiên linh quả này của ta đi đã, nếu ưng ý thì liền đổi, còn nếu như không thích, thì ta sẽ lập tức thu lại.

Thấy Diệp Mặc dường như không có chút ý đùa cợt nào, thì Đỗ Nương cũng có chút kỳ quái. Chẳng lẽ cái hộp ngọc mà Diệp Mặc lấy ra thực sự là một loại Tiên linh quả cao cấp hay sao?

- Được, đã như vậy thì tôi liền nhìn thử xem.

Đỗ Nương nói xong thì liền cầm lấy hộp ngọc của Diệp Mặc, sau đó trực tiếp mở cấm chế ra.

Một loại Tiên linh quả mầu xanh nhạt nằm ở trong hộp ngọc, không mùi không vị. Lúc này Đỗ Nương lập tức ngây ngẩn cả người, vì cô không biết đây là loại Tiên linh quả gì cả. Nhưng không ngờ là Diệp Mặc lại muốn đổi nó lấy ba bầu rượu của cô cùng với cả phương thức chưng cất rượu nữa chứ!

- 'Đế mộc lam quả' sao?

Trong mắt lão già lưng gù kia đột nhiên lóe lên tinh quang, không tự chủ được mà kêu lên thành tiếng:

- Ngươi thậm chí còn có được 'Đế mộc lam quả'? Ngươi từ đâu mà có được 'Đế mộc lam quả' thế?

Mấy câu hỏi liên tiếp được đưa ra, nhưng Diệp Mặc vẫn như là không nghe thấy gì. Căn bản là không thèm để ý mà vẫn tiếp tục nhìn Đỗ Nương rồi hỏi:

- Đỗ Nương, cô cảm thấy thế nào?

'Đế mộc lam quả' mà hắn lấy ra này hoàn toàn không có quan hệ với lão gù kia, dựa vào cái gì mà hắn phải nói cho lão biết chứ? Hơn nữa khí tức của lão gù kia khiến cho hắn cảm thấy không được thoải mái, mà lại tiềm ẩn một

loại uy hiếp nào đó.

- Thật sự là 'Đế mộc lam quả'? Có thể giúp cho Tiên Đế lập tức đề thăng thêm một cấp mà không có bất kỳ chướng ngại nào sao? Hơn nữa còn có thể cảm ngộ được đạo vận của Thiên Địa, chính là 'Đế mộc lam quả'?

Tuy lúc đầu Đỗ Nương không nhận ra được 'Đế mộc lam quả', nhưng sau khi được lão già kia nhắc nhở thì cô liền biết rõ.

Diệp Mặc đóng nắp hộp ngọc lại. Sau khi đặt lại cấm chế cho hộp ngọc và đặt nó lại trên quầy thì liền bình thản nói:

- Không ngờ ở đây lại có người biết coi hàng, cũng miễn cho ta phải giải thích. Đúng vậy, đây chính là 'Đế mộc lam quả', hiện tại Đỗ Nương có muốn đổi hay không? Nếu như không muốn, vậy thì tôi sẽ đi ngay, quyết không nói thêm nửa lời.

Diệp Mặc vốn cho rằng ở đây không ai biết loại 'Đế mộc lam quả' này, nhưng không thể ngờ được là lão gù mà hắn nhìn không ra tu vi lại có thể nhận ra được. Còn Đỗ Nương thì sau khi nghe lão gù kia nói, thì mới biết được 'Đế mộc lam quả'. Xem ra người tinh mắt ở đây cũng không ít à!

Lão gù kia biết về 'Đế mộc lam quả', mà Đỗ Nương thì lại không biết, nhưng cũng đã nghe nói về loại 'Đế mộc lam quả' này. Còn bà lão kia thì lại hoàn toàn không biết, cũng chưa từng nghe nói về 'Đế mộc lam quả'. Bất quá sau khi bà ta nghe Đỗ Nương nói ra thì sự thèm muốn trong mắt của bà còn hơn cả lão gù kia nữa.

Có thể giúp Tiên Đế đề thăng thêm một cấp, lại có thể tăng cường khả năng lĩnh ngộ đạo vận của Thiên Địa, hơn nữa không hề có chút tác dụng phụ nào. Vậy thì loại Tiên linh quả này tuyệt đối đã vượt qua Tiên linh vật cấp chín rồi. Bà không thể tưởng tượng được một Tiên Vương nho nhỏ như Diệp Mặc lại có được thứ đồ tốt như vậy. Bất luận là tu vi của Diệp Mặc cao bao nhiêu, thì biểu hiện bên ngoài của hắn cũng chỉ có Tiên Vương trung kỳ mà thôi.

- Tôi biết về 'Đế mộc lam quả' cũng là nhờ Tiểu Thổ tiên hữu, cho nên tôi tin tưởng lời Tiểu Thổ tiên hữu nói.

Đỗ Nương thấy Diệp Mặc kinh ngạc khi cô biết về tác dụng của 'Đế mộc lam quả', thì liền chỉ về phía lão gù kia và nói.

Diệp Mặc thiếu chút nữa là bật cười. Cái tên kiểu này quả là hiếm thấy, ha ha, Tiểu Thổ tiên hữu…

- Kiến thức của Tiểu Thổ tiên hữu quả là rộng rãi.

Diệp Mặc cười ha hả một tiếng và ôm quyền hướng về phía lão gù kia.

- Không dám, đồ vật của Diệp tiên hữu quả thật là đồ tốt. Nếu như ta đoán không sai, thì tu vi của Diệp tiên hữu vẫn chưa tới Tiên Đế phải không? Một người tu vi chưa tới Tiên Đế, vậy mà có thể lấy ra thứ đồ tốt như vậy, thì ta thật đúng là không thể tưởng tượng được.

Lão gù lúc này lại mở miệng nói chuyện, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc hộp ngọc của Diệp Mặc. Hiển nhiên là lão vô cùng hứng thú với đồ vật bên trong chiếc hộp đó.

Diệp Mặc thấy lão gù kia để ý tới 'Đế mộc lam quả' như vậy. thì ngược lại lại thở nhẹ một hơi. Xem ra tu vi của đối phương vẫn chưa tới Tiên Đế viên mãn, vì nếu như đã đạt tới Tiên Đế viên mãn, thì cũng không cần gì tới 'Đế mộc lam quả' nữa. Mà không cần 'Đế mộc lam quả', thì đương nhiên là không thể nào có hứng thú lớn như vậy đối với 'Đế mộc lam quả' này.

- Tu vi của ta là gì, thì cũng không cần Tiểu Thổ tiên hữu phải quan tâm. Cũng không có bất kỳ ai quy định rằng tu vi chưa đến Tiên Đế thì không thể lấy ra 'Đế mộc lam quả' cả, có phải không?

Diệp Mặc cảm nhận được khí thế của lão gù kia đè ép tới, thì lập tức nói một cách khinh thường. Lão gù này không ngờ lại muốn thông qua tu vi để áp chế mình, nằm mơ chăng?

- Tôi nguyện ý đổi, chỉ là tất cả 'Hắc tửu' ở chỗ này của tôi chỉ có duy nhất một bầu. Tôi có thể đổi cho cậu một bầu 'Thanh tửu', hai bầu 'Bạch tửu' và một bầu 'Hắc tửu'.

Đỗ Nương nhanh chóng quyết định.

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Chỉ một bầu 'Hắc tửu' cũng được, nhưng vừa rồi chẳng lẽ Đỗ Nương không nghe tôi nói rằng tôi cần cả phương thức chưng cất rượu nữa sao?

- Vậy thì thành thật xin lỗi. Phương thức chưng cất rượu của chúng tôi chắc chắn sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Đỗ Nương từ trong cuộc nói chuyện của Diệp Mặc và lão gù kia cũng đã biết được tu vi Diệp Mặc còn chưa tới Tiên Đế, cho nên giọng điệu cũng không còn khách khí như trước.

Diệp Mặc thì ngược lại là không thèm để ý chút nào, liền thu hồi lại hộp ngọc rồi nói:

- Nếu không đổi, vậy thì quên đi.

- Nếu đã không đổi, thì hiện giờ chúng ta sẽ tiến đến Lôi Sát Thần Điện.

Bà lão kia thấy Diệp Mặc đã thu hồi lại hộp ngọc thì trong mắt liền lóe lên một tia vui mừng rồi nhanh chóng nói.

Trong lòng Diệp Mặc thầm cười lạnh. Hắn sao có thể không nhìn ra được tâm tư của bà lão kia chứ. Muốn lấy đi 'Đế mộc lam quả' từ trong tay mình sao? Bà ta coi mọi việc đều quá mức đơn giản rồi.

- Thật có lỗi, ta không muốn gia nhập vào đội của các người. Dụ tiên hữu, nếu như hai người muốn vào đội của tôi, thì ba người chúng ta sẽ đi Thanh Vi Minh Giang ngay bây giờ. Nếu như hai người không muốn, vậy thì tôi sẽ đi một mình.

Diệp Mặc cự tuyệt bà lão kia, sau đó quay người nói với vợ chồng Dụ Nhạc Sinh.

Dụ Nhạc Sinh cho hắn một cái ngọc giản, về tình về lý thì hắn đều phải nói với Dụ Nhạc Sinh một câu. Nếu như đối phương không muốn, vậy thì hắn sẽ đi một mình.

- Ngươi cũng dám tự mình đi cùng hai Tiên Tôn tiến vào Thanh Vi Minh Giang sao?

Bà lão kia thấy Diệp Mặc cự tuyệt, ngược lại lại gọi vợ chồng Dụ Nhạc Sinh đi cùng, cho nên lập tức kinh ngạc vô cùng.

- Có vấn đề gì không?

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Tu vi hiện tại của hắn thì cần quái gì phải nhìn sắc mặt của một bà lão Tiên Đế trung kỳ chứ?

Muốn Diệp Mặc tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì cũng chỉ có thể ở trong tình huống hắn chưa đủ thực lực mà thôi. Chỉ cần không phải vạn bất đắc dĩ, thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không ủy khuất chính mình.

- Thái Liễu sư muội, nếu như người ta đã ỷ vào tu vi luyện thể của mình, thì hai người chúng ta cùng một đội đi.

Lão gù tên Tiểu Thổ bỗng nhiên cười tủm tỉm nói với bã lão kia.

Bà lão kia liền cười:

- Được, đã như vậy thì tôi liền cùng Tiểu Thổ sư huynh lập đội tiến vào Lôi Sát Thần Điện. Các vị đã tới nơi này thì chắc chắn đều phải có tu vi Tiên linh thể trở lên rồi, cho nên ai muốn đi cùng chúng tôi thì liền đến đây đi.

Tên Tiên Tôn Cái Hướng Thần kia liền suy nghĩ một chút, sau đó lập tức đứng về phía bà lão cùng lão gù kia. Ba người ở bàn thứ hai thấy vậy cũng lập tức đi tới. Bọn họ ở chỗ này luyện thể đã nhiều năm, cho nên cao thủ ở

nơi này thì hầu như họ đều biết.

Diệp Mặc khẳng định rằng nếu như hắn không lấy ra 'Đế mộc lam quả', thì hai tên Tiên Đế này tuyệt đối sẽ không tổ đội để tiến vào Thanh Vi Minh Giang theo hắn. Bất quá dù thế nào, thì hắn cũng chả phải ngại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1940

Tổ Đội

Anh Sinh.

Sư Quỳnh thấy vốn dĩ là một đội nay biến thành hai đội, liền có chút lo lắng liếc nhìn Dụ Nhạc Sinh. Theo lý mà nói, bọn họ cần phải gia nhập vào đội hai Tiên đế kia, nhưng theo ý muốn mà nói, thì bọn họ lại muốn cùng đội với Diệp Mặc hơn.

- Không tin tưởng thì không lập, em Quỳnh, chúng ta cùng đội với anh Diệp đi. Đây cũng là lần cuối cùng chúng ta vào Thanh Vi Minh Giang rồi, nếu như lần này không có kết quả gì, thì sau này chúng ta cũng không đến đây nữa.

Dụ Nhạc Sinh mau chóng chọn lựa, sau khi gã biết tu vi của Diệp Mặc cũng chưa đến Tiên đế, liền gọi thẳng là anh Diệp.

- Anh Sinh, chúng ta như này có phải là quá mạo hiểm không? Đã đắc tội với người khác, lại còn tự dấn thân mình vào trong nguy hiểm nữa…

Sư Quỳnh lén lút truyền âm cho Dụ Nhạc Sinh, cô cũng có chút lo lắng về thực lực của Diệp Mặc. Diệp Mặc chưa đến tu vi Tiên đế, cho dù lĩnh vực đối kháng với sát khí ác liệt kia có mạnh hơn chút, cũng chỉ là một người mà thôi. Với kinh nghiệm tu luyện trong Thanh Vi Minh Giang của bọn họ, đối phó với sát khí ác liệt này, tu vi của những người trong đội càng mạnh càng tốt. Lĩnh vực càng mạnh càng tốt, lĩnh vực cộng thêm uy lực càng lớn hơn.

Dụ Nhạc Sinh cũng không trả lời, gã tin rằng Sư Quỳnh sẽ hiểu ý của hắn. Diệp Mặc có thể một ngụm lớn uống cạn một bầu thanh tửu có thể đơn

giản sao? Tiềm lực của người như này cũng sẽ rất lớn.

Hơn nữa, cho dù Diệp Mặc và hai vị Tiên đế hợp đội với nhau cũng chưa chắc có thể đến Lôi Sát Thần điện, chỉ có điều gã cũng đã định rời khỏi nơi này rồi, liều mạng một lần cuối cùng mà thôi. Bây giờ Diệp Mặc và hai vị Tiên đế tách đội ra, bất luận vào bên nào, cơ hội đến Lôi Sát Thần điện cũng là cực kỳ xa xôi, gã cũng tính kỹ rồi, sau khi đến Thanh Vi Minh Giang không thể tiến lên, thì vợ chồng gã sẽ từ biệt Diệp Mặc, rời khỏi Thanh Vi Minh Giang.

Đồng thời gã cảm thấy Diệp Mặc cũng đáng tin hơn bà lão và lão già lưng gù kia một chút, hợp đội cùng Diệp Mặc không thể đến Lôi Sát Thần điện, thì coi như là kết thêm người bạn. Còn chuyện một số Tiên tôn hợp đội cùng lão già lưng gù kia, cũng chỉ là muốn nhờ vào lĩnh vực Tiên đế tìm một số Uấn Sát thạch trong Thanh Vi Minh Giang mà thôi. Không ai cho rằng hai vị Tiên đế này chắc chắn sẽ dẫn được bọn họ vào trong Lôi Sát Thần điện. Đương nhiên có thể vào trong đó thật, đối với bọn họ mà nói thì quá tốt rồi, không thể tiến vào trong đó, thì tìm thêm một chút Uấn Sát thạch trong lòng sông cũng được.

Diệp Mặc ngược lại lại có chút kính trọng với Dụ Nhạc Sinh này, lúc trước hắn cũng chỉ là có chút thiện cảm mà thôi, vốn dĩ lĩnh vực của hắn có thể chặn lại được sát khí ác liệt này, cộng thêm bà già và lão già lưng gù kia hợp lại, thì thực lực của đội này cho dù tiến vào nơi sâu nhất của Thanh Vi Minh Giang cũng không phải là không được.

Nhưng bà già và lão già lưng gù kia một khi không cùng đội với hắn, thì thực lực bên hắn coi như thấp xuống rất nhiều, cộng thêm lão già lưng gù kia đã nói rõ tu vi của hắn cũng chưa đến Tiên đế, chỉ cần không phải là đồ ngốc, thì sẽ không chọn cùng đội với hắn. Còn Dụ Nhạc Sinh thì cũng chưa đổi chủ ý, vẫn cùng đội với hắn, rõ ràng cũng là người có chủ kiến.

Bà lão kia nghe thấy Dụ Nhạc Sinh nói vậy, hừ lạnh một tiếng. Dụ Nhạc Sinh có phải gia nhập cùng đội với bà không, thì bà cũng chẳng để ý. Cái khiến bà chú ý chính là miếng bản đồ của Dụ Nhạc Sinh kia, còn miếng bản

đồ đó bây giờ lại đang trên người Diệp Mặc. Bà cũng biết không có sự gia nhập của Diệp Mặc, thì hai Tiên đế bọn họ dẫn theo vài Tiên tôn muốn vào trong nơi sâu thẳm của Thanh Vi Minh Giang căn bản cũng không vào được. Còn mục đích của tổ đội, bà và lão già lưng gù kia trong lòng cũng hiểu rõ, đó chính là thứ trên người Diệp Mặc. Muốn bản đồ, đương nhiên sẽ không muốn Diệp Mặc đi mất. Trong Thanh Vi Minh Giang thần thức cũng không quét được bao xa, nếu nhiều ngời, thần thức có thể tóm được phạm vi càng lớn, đương nhiên tổ đội nhiều người có thể tiện kiếm được chút Uẩn sát thạch.

- Vị tiên hữu này, có thể bán cho tôi phần bản đồ kia được không?

Lão già lưng gù tên Tiểu Thổ cười khà khà nói với Dụ Nhạc Sinh.

Dụ Nhạc Sinh lập tức có chút khó xử nói:

- Tiền bối, tấm bản đồ đó tôi đã đưa cho Diệp tiền bối rồi.

- Được, được…

Lão già lưng gù kia khóe miệng có chút cười lạnh, nói liền lúc hai chữ được. Lời nói của Dụ Nhạc Sinh lão làm sao không hiểu, đó chính là nếu như không phải người cùng đội, thì tấm bản đồ đó đương nhiên không thể đưa cho lão.

Sau khi nói hai chữ được, lão lại quay đầu nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu, vừa nãy ngọc giản bản đồ đó anh có thể bán cho tôi một phần hay không?

- Được, nhưng cần một phần phương thức ủ Uấn Sát thạch thành rượu.

Diệp Mặc ngược lại lại lập tức trả lời câu hỏi của lão.

Ý tứ lời này của Diệp Mặc những người trong tiểu điếm này đều hiểu ra, đó chính là Diệp Mặc cho rằng lão già lưng gù kia có quan hệ gì đó với Đỗ

Nương.

Quả nhiên lời của Diệp Mặc vừa nói ra, thì lão già lưng còng kia liền híp mắt nói:

- Phương thức ủ rượu là của Đỗ Nương, anh hỏi tôi, tôi làm gì có? Nhưng tôi có thể đưa thứ khác cho anh, như Tiên đan hoặc Uấn Sát thạch chẳng hạn.

- Không bán.

Diệp Mặc lần này lại dứt khoát trả lời, nói xong hắn lập tức lại quay sang nói với Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh:

- Đi thôi, chúng ta đến Thanh Vi Minh Giang.

Thấy Diệp Mặc rời đi, Dư Nhạc Sinh cùng Sư Quỳnh mau chóng đi cùng. Bây giờ bọn họ đắc tội với người ta rồi, nếu như không đi mà còn ở lại đây thì cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

- Các anh ở đây bao lâu rồi?

Diệp Mặc thấy Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh cũng đã đi theo mình, thuận miệng hỏi.

- Hai vợ chồng tôi đến Thanh Vi Minh Giang chủ yếu là vì tìm kiếm một số đồ, luyện thể cũng chỉ là thuận tiện mà thôi. Không ngờ, thứ mà chúng tôi cần thì vẫn chưa tìm được, còn luyện thể cũng đã Tiên linh thể hậu kỳ rồi.

Dụ Nhạc Sinh cười trừ nói, cũng không nói thứ mà gã muốn tìm là thứ gì.

Diệp Mặc cũng không hỏi, nhưng có thể đoán ra thứ mà hai người họ muốn tìm chắc chắn trong Lôi Sát Thần điện của Thanh Vi Minh Giang.

- Với tu vi của hai người, có thể đến nơi nào của Thanh Vi Minh Giang?

Diệp Mặc lại hỏi.

Dụ Nhạc Sinh suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Nếu như chỉ có hai vợ chồng chúng tôi, chỉ có thể tiến vào Thanh Vi Minh Giang trong vòng một trăm mét, nếu như cùng đội với người khác, dưới lĩnh vực của nhiều người cộng lại, chúng tôi có thể tiến gần đến Thanh Vi Minh Giang hơn, nhưng không thể đến đáy sông được. Còn Lôi Sát Thần điện, căn bản không thể nào tiến gần được. Trừ phi thủy triều lệ sát của Thanh Vi Minh Giang đến, nhưng đến cái đó cũng quá xa, chúng tôi không đợi được. Vợ chồng chúng tôi sau khi có được miếng bản đồ kia, cũng không dám tìm người khác hợp đội. Lần này vì chúng tôi quyết định rời khỏi đây rồi, cộng thêm hào khí của anh Diệp, nên chúng tôi cứ đánh cược một ván xem sao…

Diệp Mặc cười ha hả:

- Không ngờ cuối cùng tôi lại không cùng hợp đội với bà già kia đúng không?

Đối với thủy triều lệ sát của Thanh Vi Minh Giang, Diệp Mặc cũng đã xem qua trong miếng ngọc giản thứ hai mà Đỗ Nương đưa cho hắn, nhưng mỗi lần thủy triều đến cần phải một trăm nghìn năm, không ai lại chuyên tâm ở đây chờ đợi.

Dụ Nhạc Sinh cười ngượng ngùng nói:

- Đúng vậy, nếu như anh Diệp lại cùng hợp đội với vị Tiên đế tiền bối kia, thì chúng ta có lẽ thật sự có thể chạm đến Lôi Sát Thần điện.

Ý ngoài lời, ba người bọn họ tuyệt đối không thể nào tiếp cận gần đến Lôi Sát Thần điện được.

Diệp Mặc lại khinh thường nói:

- Nếu như tôi và bà ấy hợp đội với nhau, người thiệt nhất không phải là

tôi, mà là hai người đấy. Anh cho rằng một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp, thì bà già đó lại lo lắng cho hai người sao? Bà ta có lẽ đến tôi cũng sẽ không quản, quay người bỏ chạy. Tôi tuyệt đối sẽ không hợp đội cùng loại người như vậy, hơn nữa tôi cũng không cần hợp đội cùng bọn họ.

- Tiên đế nơi này có nhiều không?

Diệp Mặc thấy Dụ Nhạc Sinh ngượng ngùng, cũng không hỏi thêm, hắn biết Dụ Nhạc Sinh cũng hiểu điều này.

Dụ Nhạc Sinh mau chóng cười nói:

- Tiên đế cũng không nhiều lắm, nhưng cứ một khoảng thời gian thì lại có Tiên đế đến, ở lại đây quanh năm chỉ có sáu người mà thôi, lão già lưng gù kia là một trong số đó, người tên Thải Liễu cũng thường xuyên đến. Những Tiên tôn và Tiên Vương bình thường thì cũng không ít, Tiên tôn phần lớn cũng giống tôi, chỉ là luyện thể bên bờ sông Thanh Vi Minh Giang, còn một số Tiên Vương đến bờ sông Thanh Vi Minh Giang cũng không thể nào đến được.

Diệp Mặc gật đầu:

- Nói về Thanh Vi Minh Giang đó một chút đi, tôi là lần đầu tiên đến đây. Đã có ai vượt qua Thanh Vi Minh Giang hay chưa?

- Nước sông Thanh Vi Minh Giang đều mang sát khí ác liệt, giống như từng đường đao có thể sát nhập thức hải vậy, những người gặp phải nó đều cực kỳ khó chịu. Rất nhiều người có tu vi thấp một chút, đều trực tiếp bị sát khí ác liệt này hóa thành hư vô. Trong Thanh Vi Minh Giang, còn có một loại Tiên yêu thú nữa, loại Tiên yêu thú đó tên Minh Ô Sa. Đây là một loại cá, nhưng lại cực hung hãn và mạnh mẽ, loại cá này sống trong Thanh Vi Minh Giang, thứ mà chúng thích nhất là đánh lén những Tiên nhân luyện thể bên bờ sông.

Giọng điệu của Dụ Nhạc Sinh có chút sợ hãi, rõ ràng cũng đã gặp qua

rồi.

Đang nói chuyện, Diệp Mặc cũng nhìn thấy Thanh Vi Minh Giang mênh mông đằng xa, sát khí ác liệt đến cực điểm dâng lên, giống như từng lớp sóng liên tiếp dâng đến.

Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh dốc sức chặn lại sát khí ác liệt này, còn Diệp Mặc thì lại có vẻ cực kỳ nhẹ nhõm. Lúc này hắn cũng đã quen với loại sát khí ác liệt này rồi. Sát khí ác liệt bên bờ sông này so với bên tửu điếm của Đỗ Nương cũng mạnh hơn nhiều, nhưng đối với hắn thì cũng không ảnh hưởng hơn là bao.

Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh thấy bộ dạng thoải mái của Diệp Mặc, ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm. Thực lực của Diệp Mặc càng mạnh mẽ, bọn họ lại càng yên tâm.

Diệp Mặc vung tay lên, Vô Ảnh đã xuất hiện trước mặt ba người họ.

Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh nhìn thấy Vô Ảnh cánh vàng, lập tức lùi lại mấy bước.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Hai người không cần lo lắng, đây là Tiên sủng của tôi.

- Tiên linh thú thật thần tuấn, quả thực giống như Long Mã vậy. Thậm chí còn thần tuấn hơn Long Mã ba phần ấy chứ.

Dụ Nhạc Sinh nhìn thấy đôi cánh vàng của Vô Ảnh, không kìm chế nổi khen một câu.

Vô Ảnh vốn dĩ muốn hỏi Diệp Mặc xem nơi này có phải là Thanh Vi Minh Giang hay không, bây giờ nó nghe thấy Dụ Nhạc Sinh nói nó thần tuấn lại càng hưng phấn không biết đông tây nam bắc, lập tức dương dương đắc ý nói:

- Con mắt của anh không tệ, Long Mã đó đã là cái gì, trước mặt tôi, tôi chỉ cần một ngụm mà thôi.

Dụ Nhạc Sinh ngược lại lại không để ý đến việc Vô Ảnh biết nói, cái mà gã ngạc nhiên chính là Vô Ảnh đứng bên Thanh Vi Minh Giang này không ngờ lại không sợ hãi sát khí ác liệt kia chút nào.

Thấy Dụ Nhạc Sinh hình như còn muốn hỏi về lai lịch của Vô Ảnh. Diệp Mặc mau chóng hỏi trước:

- Anh Sinh, lão già lưng gù tên Tiểu Thổ đó anh có biết lai lịch của lão không?

Diệp Mặc luôn cảm giác lão già lưng gù Tiểu Thổ này có chút cổ quái, trên người lão ngoài nét tang thương ra thì chỉ có tang thương. Loại tang thương đó hắn cũng không nhìn thấy trên người Khai Nỉ, nhưng lão già lưng gù này dường như lại tang thương hơn Khai Nỉ một chút, còn tên của lão thì lại rất kỳ lạ, tên Tiểu Thổ, quả thực khiến Diệp Mặc nghĩ không thông.

- Tôi cũng không biết lai lịch của lão, chỉ biết lão vô cùng lợi hại. Anh đừng nhìn tửu điếm đó chỉ có ba bàn, trên thực tế cho dù người trong cửa hàng đó có nhiều hơn nữa, thì bàn thứ ba cũng là của lão, không có ai dám dùng cái bàn đó của lão. Khi tôi vừa mới đến, người này cũng đã ở đây rồi. Nhưng tính tình của lão cũng không xấu, chỉ cần không mạo phạm đến lão, thì lão cũng sẽ không chủ động ra tay với người khác.

Dụ Nhạc Sinh nói đến đây có chút lo lắng nhìn Diệp Mặc một cái nói:

- Anh Diệp, hôm nay e rằng anh đã đắc tội với lão rồi. Cho nên sau khi anh từ Thanh Vi Minh Giang đi ra, tôi khuyên anh đừng đến tửu điếm của Đỗ Nương đó nữa, tốt nhất là rời khỏi đây luôn.

- Sao anh biết lão sẽ không động thủ trong Thanh Vi Minh Giang?

Diệp Mặc ngược lại lại có chút nghi ngờ nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1941

Luyện Hóa Lệ Sát Chi Khí

Sư Quỳnh một mực không nói gì lại ngắt lời nói:

- Trong Thanh Vi Minh Giang này thần thức căn bản không thể nào quét ra ngoài trăm mét, khi chúng ta đi ra thì cứ theo con đường cũ mà đi, lão cũng sẽ không tìm thấy chúng ta.

Hóa ra là như vậy, thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, thần thức của hắn có mang theo thần thức vực, cũng chỉ có thể quét trong phạm vi nghìn mét, những nơi vượt khỏi phạm vi nghìn mét căn bản không thể nào chạm đến nổi.

- Anh Dụ, chúng ta xuống thôi.

Diệp Mặc cầm lấy miếng ngọc giản của Dụ Nhạc Sinh đối chiếu một chút.

- Anh Diệp, anh nói chúng ta từ đây mà xuống sông sao?

Dụ Nhạc Sinh thấy Diệp Mặc đứng bên bờ sông Thanh Vi Minh Giang, lập tức nghi ngờ hỏi. Nếu như Diệp Mặc quả thực từ đây xuống sông, không còn cách nào khác, gã cũng chỉ có thể căn cứ theo kế hoạch từ biệt Diệp Mặc, lùi lại từ đây.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Dĩ nhiên không phải, tôi cố ý luyện chế ra một chiếc thuyền, chuẩn bị vượt qua sông Thanh Vi Minh Giang này.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một pháp bảo Tiên khí bát phẩm, ném xuống Thanh Vi Minh Giang. Có thể luyện chế ra pháp bảo Tiên khí bát phẩm cũng đủ để chấn động toàn bộ Tiên giới rồi, nhưng Dụ Nhạc Sinh cũng không nhìn pháp bảo, mà lại bất khả tư nghị nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh Diệp, anh nói, anh vẫn muốn vượt sông Thanh Vi Minh Giang sao?

- Đến Lôi Sát Thần điện chỉ là tiện đường, tôi thực ra chủ yếu là muốn vượt qua sông Thanh Vi Minh Giang. Đúng rồi, hai người biết đối diện với Thanh Vi Minh Giang là nơi nào không?

Cho dù thấy vợ chồng Dụ Nhạc Sinh cũng không tệ lắm, nhưng Diệp Mặc cũng không thể nói đến Lôi Sát Thần điện chỉ là vì tìm mũi tên màu vàng kim kia được.

Dụ Nhạc Sinh bây giờ mới hiểu ra mình cũng không nghe nhầm, Diệp Mặc không ngờ đúng là muốn vượt sông Thanh Vi Minh Giang thật, gã lập tức nghiêm mặt nói:

- Anh Diệp, Thanh Vi Minh Giang càng đến lòng sông, thì sát khí càng nặng, chỉ cần không cẩn thận chút thôi, có thể thịt nát xương tan. Tôi cũng đã từng nhìn thấy một vị Tiên đế hậu kỳ, hơn nữa còn là tiền bối luyện thể Tiên thần thể sơ kỳ sau khi tiến vào Thanh Vi Minh Giang, cũng không ra được nữa.

- Anh ta không ra, có lẽ đã vượt qua Thanh Vi Minh Giang rồi.

Diệp Mặc cười cười, lệ sát chi khí của Thanh Vi Minh Giang quả thực lợi hại, nhưng hắn quả thực cũng không coi ra gì.

Hắn ở trong không gian sát cơ trong hư không kia bao nhiêu năm rồi, sớm đã quen với hoàn cảnh như này rồi. Huống chi thần thức vực của hắn đối phó với lệ sát chi khí (sát khí ác liệt) này còn có hiệu quả lớn?

Sư Quỳnh thấy Diệp Mặc kiên quyết duy trì ý kiến của mình, không

muốn Dụ Nhạc Sinh nói nhiều nữa, ngắt lời nói:

- Anh Sinh, anh Diệp chắc hẳn cũng có tính toán rồi, trong lòng sông nếu như có nguy hiểm thật, thì chúng ta ra ngoài cũng không muộn.

Lời nói của Sư Quỳnh, Dụ Nhạc Sinh đương nhiên hiểu, gã gật đầu nói:

- Nếu như vậy, vậy thì cứ như vậy đi. Đối diện với Thanh Vi Minh Giang, nghe nói là một mảnh Băng Tuyết thiên địa. Hơn nữa băng hàn nơi đó rất đáng sợ, tương truyền có thể đông cứng thần hồn và thần niệm của con người, cho dù anh Diệp có thể vượt qua Thanh Vi Minh Giang, hay là đừng qua đó vẫn hơn.

- Đông cứng thần hồn và thần niệm?

Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên nghe thấy loại băng hàn đáng sợ này.

- Tôi cũng chỉ là nghe nói, hai người chúng tôi ở chỗ này mấy trăm năm rồi, cũng nghe qua rất nhiều chuyện kỳ quái.

Dụ Nhạc Sinh thoáng có chút lúng túng giải thích.

- Lên thuyền đi, tôi sắp nhổ neo rồi.

Vô Ảnh ngược lại lại rất tự giác leo lên pháp bảo Tiên thuyền của Diệp Mặc phóng ra trước.

Hai người Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh nhìn thấy Vô Ảnh trên Minh Giang, không ngờ lại không chút cảm giác sát khí ác liệt xung quanh, trong lòng không khỏi thầm khâm phục. Diệp Mặc không tầm thường, tiên sủng của hắn cũng không tầm thường.

Nếu đem so sánh, lúc này gã nhìn thấy con thuyền mà Diệp Mặc luyện chế, ngược lại cũng rất ngạc nhiên. Người có thể một hơi uống cạn một bầu thanh tửu, đương nhiên cũng không tầm thường, cho dù là tông sư Tiên khí, thì như nào?

Sau khi vào Minh Giang, thần thức của Diệp Mặc và lĩnh vực Tiên tôn cộng lại cùng triển khai rộng ra, đồng thời hắn đem sự am hiểu của mình về sát thế và sát ý lĩnh ngộ được trong Thanh tửu dung hợp lại, vì tìm những điểm tương đồng trong đó, Diệp Mặc trực tiếp điều khiển sát thế và lĩnh vực của mình lĩnh ngộ được đập lên sát khí ác liệt kia.

Một sát ý thô bạo vô cùng xông vào thức hải của Diệp Mặc, Diệp Mặc phun một ngụm máu tươi, lập tức ngồi xuống bong thuyền, đồng thời nói với Vô Ảnh:

- Tiến về Lôi Sát Thần điện.

Sau đó cũng không thấy nói gì nữa.

Hai người Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh sau khi lên thuyền, rõ ràng không cảm nhận được chút sát khí ác liệt kia chút nào, trong lòng lại sinh một loại kính sợ Diệp Mặc. Lĩnh vực của Diệp Mặc chặn lại sát khí ác liệt này, khiến bọn họ cũng không cảm nhận được chút sát khí ác liệt nào xung quanh mình, điều này trước giờ bọn họ cũng chưa từng trải qua bao giờ.

Nhưng không đợi bọn họ nói lời cám ơn, thì Diệp Mặc lại phun một ngụm máu ra.

Hai người lập tức đều sửng sốt, nơi này mới rời khỏi bờ sông chưa đến năm mươi mét, bình thường cho dù bọn họ cũng có thể sinh tồn dưới sát khí ác liệt này, chỉ cần không động đến Minh Ô Sa là được. Bây giờ còn chưa có Minh Ô Sa, mà Diệp Mặc lại thổ huyết như này, như này bọn họ làm sao đến được Lôi Sát Thần điện? Càng đừng nói gì đến vượt sông nữa.

Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh đương nhiên không biết Diệp Mặc sở dĩ thổ huyết, là vì thần thức của hắn liền xông ra khỏi lĩnh vực mình ngăn cản, trực tiếp bay ra ngoài mấy nghìn mét, cùng lệ sát chi khí xoắn giết nhau. Cùng lúc xoắn giết, hắn cũng cảm nhận được sát khí thô bạo của đại năng năm đó một cái tát làm ra Thanh Vi Minh Giang này, lúc này mới thổ huyết.

Lúc này Diệp Mặc hoàn toàn dung hợp mình vào trong sát khí ác liệt kia rồi, sau đó thần thức của hắn kéo dài đến bên ngoài lĩnh vực trên Minh Giang, hắn lại càng cảm nhận trực quan và rõ ràng về sát khí ác liệt này.

Đó chính là sát thế bên trong thần thông của hắn, không sai, khi sát ý và sát thế dung hợp làm một, hình thành một khí thế nhất định, đó chính là sát thế.

Hắn lĩnh ngộ sát thế rất sớm, nhưng chưa bao giờ lại trực quan và rõ ràng như này, trên Minh Giang, hắn lại càng nắm rõ sát thế cường đại của vị đại năng kia, vì sát thế của y phất tay mà thành, nên mới tạo thành Thanh Vi Minh Giang, sau đó hóa thành vô số sát khí và sát ý. Những sát ý và sát khí này lại dung hợp với lệ khí của y, hình thành lệ sát chi khí (sát khí ác liệt).

Đối mặt với loại lệ sát chi khí này, người có tâm tính hơi yếu một chút sẽ trực tiếp bị bóp chết, càng đừng nói gì đến lĩnh ngộ.

Công pháp của Diệp Mặc là công pháp lĩnh ngộ đệ nhất đẳng, thần niệm và thân thể của hắn lại càng vô cùng cường đại, cộng thêm đối mặt với các loại sát cơ không gian trong không gian sát cơ hơn trăm năm, Diệp Mặc lúc này cũng đã dung hợp hoàn toàn thần niệm của mình vào trong lệ sát chi khí của Thanh Vi Minh Giang kia rồi.

Hắn cần phải lĩnh ngộ được thứ mà mình cần từ trong đó, loại cảm giác này rất khó có được, đối với Diệp Mặc mà nói, đó chính là Đốn ngộ.

Từng đạo lệ sát chi khí dưới sự cho phép của Diệp Mặc, xông vào trong thức hải của Diệp Mặc, tàn sát bừa bãi trong thức hải của hắn. Còn một số lệ khí kia bị thiên hỏa trong thức hải của Diệp Mặc trực tiếp biến thành tro tàn, những sát ý và sát khí kia bị Diệp Mặc dung hợp vào trong thần thông của mình.

Diệp Mặc trong lúc lĩnh ngộ rõ ràng mình chỉ có sát thế, đồng thời thức hải của hắn cũng dần dần được hoàn thiện. Giới vực của thần thức vực chẳng những rõ ràng hơn, hơn nữa trong thức hải còn bắt đầu huyễn hóa ra pháp

thuật thần thông và thần thức công kích.

Từng tiếng nổ vang long trời lở đất bên trong thức hải của Diệp Mặc, Diệp Mặc mặc dù nhắm chặt mắt lại, trong lòng cũng vô cùng sung sướng lạ thường, hắn biết rõ đang có chuyện gì xảy ra. Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn hoàn toàn hoàn thiện dung thuật thứ tư rồi, lúc trước hắn cũng cảm thấy Thần Niệm Cửu Chuyển của mình tiến vào thuật thứ tư, nhưng chưa bao giờ lại rõ ràng như này.

- Có chuyện gì vậy?

Dụ Nhạc Sinh thấy Vô Ảnh sớm đã điều khiển thuyền rời khỏi Thanh Vi Minh Giang ngoài nghìn dặm rồi, còn bọn họ thì lại không chút thương tổn nào, lập tức có chút kinh dị hỏi.

Dụ Nhạc Sinh vừa dứt lời, một bóng hình đen nhánh liền phá tan lĩnh vực của Diệp Mặc.

- Minh Ô Sa…

Sư Quỳnh lập tức kinh thanh kêu lên, màu sắc của Minh Ô Sa càng đậm càng đáng sợ, Minh Ô Sa màu đen có thể phá tan lĩnh vực của Diệp Mặc thật quá bình thường.

Ngay cả đến Vô Ảnh cũng bị tốc độ của Minh Ô Sa này làm khiếp sợ, nó không ngờ còn có Minh Ô Sa có thể phá tan được lĩnh vực của lão đại. Không đợi nó há to miệng nuốt con Minh Ô Sa đó vào, thì một đường đao màu tím cũng đã cuốn đến.

Lạch cạch một tiếng con Minh Ô Sa màu đen kia sau khi rơi xuống bong thuyền, mới chảy ra một vệt máu.

Diệp Mặc đứng lên, Tử Đao cũng đã được hắn đeo ra sau lưng. Hắn trong nháy mắt cảm ngộ được sát thế mới, lĩnh vực thu lại, liền bị con Minh Ô Sa này xông đến. Chiêu này của hắn mang theo sát thế mới lĩnh ngộ được mà phóng ra, không ngờ trong nháy mắt đã khóa chặt được con Minh Ô Sa

này, một đao chém chết.

- Anh Diệp…

Dụ Nhạc Sinh có thể tu luyện đến Tiên tôn, đương nhiên cũng không phải hạng người bình thường, gã cũng đã nhìn ra Diệp Mặc vừa nãy cũng đã có Đốn ngộ mới về thần thông của mình.

Diệp Mặc hài lòng cười nói:

- Vị đại năng này mặc dù hủy Tiên giới, nhưng cũng không phải cái gì cũng sai, loại sát thế này thật sự cũng là lần đầu nghe thấy.

- Hủy Tiên giới?

Dụ Nhạc Sinh rõ ràng không biết lai lịch cụ thể của Thanh Vi Minh Giang, nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức hỏi.

- Cái này sau này có thời gian sẽ nói tiếp với anh, bây giờ tôi phải tu luyện thần thông của mình đã.

Diệp Mặc nói xong Tử Đao lại lần nữa được giơ lên, sau khi Tử Đao được phóng ra, vô số những lệ sát chi khí xung quanh liền phân tán, một lát sau, lệ sát chi khí này lại lần nữa biến mất không thấy nữa.

Tốc độ phóng ra của Tử Đao của Diệp Mặc càng lúc càng nhanh, còn lệ sát chi khí xung quanh càng lúc lại càng nhạt hơn, sát ý và sát khí trong đó, dường như cũng bị Diệp Mặc hấp thụ hết rồi. Còn lại chỉ là một số sát khí thô bạo kia, loại khí tức thô bạo này, chỉ cần người có tâm tính ổn định chút cũng sẽ không bị thương hại gì.

Đợi khi Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh phản ứng lại, cũng đã cảm thấy lĩnh vực của Diệp Mặc sớm đã tiêu tán rồi, còn lệ sát chi khí xung quanh sớm cũng phai nhạt đi, cho dù nơi này cũng đã rời khỏi Thanh Vi Minh Giang rồi, nhưng bọn họ cũng vẫn không có cảm giác gì bất thường. Lúc này lệ sát chi khí xung quanh, cho dù Tiên Vương bình thường cũng có thể ngăn lại được,

càng đừng nói gì đến hai Tiên tôn bọn họ.

Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều là vẻ kinh hãi. Hai người cũng đoán ra Diệp Mặc không phải người bình thường, nhưng uy thế luyện hóa loại lệ sát chi khí như này, khiến bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dụ Nhạc Sinh khẳng định cho dù là bà lão và lão già lưng gù kia hợp lại, cũng chưa chắc có vẻ nhẹ nhàng thư thái như Diệp Mặc này. Chẳng trách Diệp Mặc không muốn cùng đội với hai người họ, loại bản lĩnh như này căn bản không cần hợp đội cùng bất kỳ ai. Đoán chừng Diệp Mặc dẫn theo hai người bọn họ, cũng là nể tình bọn họ đã nhắc nhở và vì miếng bản đồ kia.

Dụ Nhạc Sinh cũng không dám nghi ngờ Diệp Mặc có thể vượt qua sông Thanh Vi Minh Giang nữa, loại bản lĩnh như này nếu như không thể vượt qua Thanh Vi Minh Giang, thì Thanh Vi Minh Giang cũng không có ai vượt qua nổi.

Vô Ảnh lại càng tăng tốc hơn nữa, hướng về lòng sông Minh Giang. Diệp Mặc thì đang chuyên tâm luyện hóa lệ sát chi khí kia, Vô Ảnh đang điều khiển thuyền tiến về trước, Dụ Nhạc Sinh lại phát hiện hai vợ chồng gã cũng chẳng có việc gì để làm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1942

Thứ Tốt Của Diệp Mặc Không Ít

Bên cạnh Thanh Vi Minh Giang, một tên trung niên tu vi Tiên Tôn bỗng nhiên kinh ngạc nhìn về phía dòng sông trước mặt mình. Y không ngờ lại phát hiện ra một con đường có 'Lệ sát chi khí' cực kỳ suy yếu, cho dù là Tiên Vương cũng có thể tiến vào. Chẳng lẽ Thanh Vi Minh Giang thật sự xuất hiện biến cố sao? Hay là lại có thủy triều?

Y rất nhanh đã lấy ra một chiếc thuyền rồi lướt xuống Thanh Vi Minh Giang. Khi thuyền của y đã đi được chừng trăm mét, thì y liền phát hiện thần thức của mình thực sự là mở rộng ra được xung quanh. Và chỉ cần dọc theo lộ tuyến này tiến đến, thì áp lực của 'Lệ sát chi khí' đều rất yếu.

Sau khi hiểu được thì y liền cố gắng kìm nén nội tâm kích động, đẩy nhanh tốc độ của mình biến mất vào bên trong Thanh Vi Minh Giang.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao ta lại thấy Cốc Húc Tiên Tôn một mình khống chế tiên thuyền tiến vào Thanh Vi Minh Giang nhỉ? Chẳng lẽ ta nhìn lầm?

Lúc này tên Cái Hướng Thần một đầu tóc bạc liền kinh dị không thôi nhìn về phía Thanh Vi Minh Giang trước mặt. Ở bên cạnh y còn có tám chín người nữa, có vài người trong số họ là đi ra từ 'tửu điềm Đỗ Nương', còn vài người là gia nhập vào khi gặp trên đường.

- Ngươi không nhìn lầm đâu, ở đây đã xuất hiện một con đường, 'Lệ sát chi khí' ở đó cực kỳ mong manh. Vừa rồi Cốc Húc chính là đi theo con đường đó.

Lão gù liền cau mày nhìn về phía con đường mà Diệp Mặc mở ra.

Lão gù và bà lão kia nhìn thoáng qua nhau, trong mắt của cả hai đều tràn ngập sự kinh ngạc. Cứ mỗi trăm ngàn năm thì 'Lệ sát chi khí' ở Thanh Vi Minh Giang lại hình thành thủy triều một lần. Sau khi 'Lệ sát chi khí' hình thành triều tịch, thì ở phía trước và phía sau thủy triều đều sẽ xuất hiện khu vực có 'Lệ sát chi khí' yếu kém.

Lúc đó cũng sẽ hình thành một cái thông đạo giống như hiện giờ, và chỉ sau khi cái thông đạo đó hình thành thì mới có thể dễ dàng tiến vào Lôi Sát Thần Điện, bằng không thì muốn đi vào Lôi Sát Thần Điện cần thiết phải có hơn mười tên Tiên Đế cùng liên thủ với nhau hình thành Lĩnh vực chồng chất, lúc đó mới có thể tiến vào Lôi Sát Thần Điện được.

Mà cho dù là đông đảo Tiên Đế liên thủ lại, thì trong đó cũng phải là người có tu vi luyện thể Tiên thần thể. Nhưng hiện tại không phải thời gian mà thủy triều 'Lệ sát chi khí' của Thanh Vi Minh Giang xuất hiện, cũng không có hơn mười Tiên Đế đồng thời hình thành Lĩnh vực chồng chất, vậy thì sao có thể xuất hiện loại con đường có 'Lệ sát chi khí' yếu kém kia chứ?

Kỳ thật chỉ có lão gù và bà lão kia biết rõ mục đích tới nơi này của họ là gì. Bọn họ cũng không phải thật sự là muốn tới tìm kiếm trân bảo trong Lôi Sát Thần Điện, vì nếu như bọn họ có thể dễ dàng tiến vào Lôi Sát Thần Điện, thì bọn họ đã sớm tới rồi. Bọn họ chính là vì Diệp Mặc mà đến, vì Diệp Mặc chỉ tùy ý đã có thể lấy ra một cái Tiên linh mạch cực phẩm, còn có thể lấy ra cả 'Đế mộc lam quả', thì có nghĩa là thứ tốt trên người Diệp Mặc chắc chắn không thiếu.

Đối với họ mà nói, thì Diệp Mặc cho dù là có tu vi luyện thể cao một chút, nhưng không biết trời cao đất rộng đi đến Thanh Vi Minh Giang này thì chính là muốn chết. Chờ tới khi hắn bị 'Lệ sát chi khí' giết chết rồi, thì bọn họ với tư cách là người có tu vi cao nhất thì đương nhiên là có thể chia chác những thứ ở trên người Diệp Mặc rồi.

Đương nhiên, nếu như Diệp Mặc không dám tiến vào Thanh Vi Minh

Giang, thì bọn họ cũng sẽ theo dõi hắn. 'Đế mộc lam quả' của Diệp Mặc thì không một Tiên Đế nào mà không muốn có được cả, ngay cả bà lão và lão gù kia cũng không hề ngoại lệ.

- Trừ phi trên người hắn có loại Tiên bảo cao cấp nào đó, mà loại Tiên bảo này có thể tách được 'Lệ sát chi khí' của Thanh Vi Minh Giang…

Thần thức của bà lão kia quét tới còn đường có 'Lệ sát chi khí' yếu ớt rồi cau mày nói.

Lão gù kia không nói gì. Một lúc sau y mới cười lạnh:

- Nếu nơi này có đường đi, và bất luận là dạng Tiên Vương gì cũng có thể đi vào, thì chúng ta cũng không cần phải lập nhóm với nhau nữa, cứ tự mình tiến vào đi thôi.

Nói xong thì lão gù tên Tiểu Thổ kia liền lấy ra một cái pháp bảo Tiên thuyền lướt xuống Thanh Vi Minh Giang. Tiên thuyền của y tạo lên một chút bọt trên sông, rất nhanh đã biến mất theo con đường kia.

Bà lão kia thấy thế cũng không hề có chút chậm trễ nào, liền nhanh chóng mang theo đệ tử của mình tiến vào con đường kia. Những người còn lại thấy vậy cũng nhao nhao lấy ra Tiên thuyền của mình tiến vào con đường kia.

…

Ba người Diệp Mặc lúc này mới ngừng lại. Bọn họ đã tiến vào lòng sông Thanh Vi Minh Giang rồi. Lúc này thì một xoáy nước hiện ra trước mặt ba người, mà vị trí trên bản đồ của Dụ Nhạc Sinh đúng với vị trí của xoáy nước này.

Xoáy nước này rất cổ quái, bên trong hoàn toàn mờ mịt, không có một giọt nước nào. Nước sông Minh Giang dường như cũng không dám tiến vào cái xoáy này, chỉ chảy trên vìa xoáy nước, nói trắng ra, vũng nước xoáy này giống như là miệng một cái giếng sâu vậy, vô cùng quỷ dị. Ngoại trừ Diệp

Mặc có thể cảm nhận được một chút tình huống bên trong cái nước xoáy này, thì Dụ Nhạc Sinh cùng với Sư Quỳnh đều không thể cảm giác được gì.

- Hẳn là phải đi vào từ nơi này.

Dụ Nhạc Sinh hiển nhiên là đã xem qua ngọc giản bản đồ kia, cho nên khi nhìn thấy cái nước xoáy này thì y liền khẳng định ngay.

- Cùng nhau nhảy xuống đi.

Thần thức của Diệp Mặc đã cảm thấy một tia khí tức sát phạt của Lôi nguyên. Hắn một đường đi tới đây, đã luyện hóa được một lượng lớn 'Lệ sát chi khí'. Đối với vị đại năng để lại sát thế kinh khủng ở Thanh Vi Minh Giang này, thì Diệp Mặc đã hiểu được tương đối sâu rồi, tiếp theo đây hắn không cần phải tiếp tục luyện hóa loại sát khí kinh khủng này nữa. Hiện tại hắn cần chính là tìm một chỗ để an định lại, sau đó đem các loại sát thế dung hợp vào thần thông của mình.

Đạo của hắn không phải là "Sát lục chi đạo", cho nên cũng không cần phải tiếp tục lưu lại đây để luyện hóa 'Lệ sát chi khí'. Loại 'Lệ sát chi khí' đối với hắn mà nói, thì chỉ cần hiểu một chút là được. Nếu muốn hắn tuân theo "Sát lục chi đạo" này để tu luyện, thì sẽ chẳng ra đầu ra đuôi gì mất. Hắn tu luyện chính là 'Tam sinh quyết', cho nên hiển nhiên sẽ không làm việc lộn xộn như vậy.

Diệp Mặc vừa nhảy xuống, nhưng vì để cho vợ chồng Dụ Nhạc Sinh không phải chịu sự quấy nhiễu của 'Lệ sát chi khí', cho nên hắn đã cố ý hấp thu và luyện hóa 'Lệ sát chi khí' trong nước xoáy này trước.

Còn khi ở trong đường hầm, thì thần thức của Diệp Mặc liền quét đến một cái đại điện. Một lát sau, Diệp Mặc cùng với Vô Ảnh và vợ chồng Dụ Nhạc Sinh đã hạ xuống một cái đại điện bốn phía tràn ngập lôi quang. 'Lệ sát chi khí' trong đại điện lúc này ngược lại đã ít hơn nhiều, cho dù là vợ chồng Dụ Nhạc Sinh cũng không có bao nhiêu áp lực cả.

Cái đại điện này vô cùng rộng lớn, hơn nữa bên trong lại có áp chế thần thức, cho nên thần thức của Diệp Mặc cũng không có cách nào để thấy rõ tận cùng của cái đại điện này là ở đâu.

- Diệp huynh, đa tạ anh. Không có anh, thì hai vợ chồng chúng tôi tuyệt đối không thể đến được đây. Ở đây đã là bên ngoài Lôi Sát Thần Điện rồi.

Dụ Nhạc Sinh cúi đầu bầy tỏ sự cảm kích đối với Diệp Mặc.

Sau khi tới Thanh Vi Minh Giang, thì bọn họ đã muốn tiến vào Lôi Sát Thần Điện, nhưng tới tận hôm nay thì nguyện vọng này mới thực hiện được. Chỉ cần tới được Lôi Sát Thần Điện này, thì y có niềm tin rằng sẽ tìm được thứ mình cần.

Diệp Mặc cũng không để ý:

- Nếu như không có bản đồ của hai vị, thì tôi cũng đâu thể tìm được nơi này. Bằng vào quan hệ hợp tác của chúng ta, thì hiện tại tôi muốn một mình tiến vào trong Lôi Sát Thần Điện này để kiếm một ít gì đó, chắc hai vị cũng thế. Chờ khi ra ngoài, thì hai vị sẽ lại đi cùng tôi.

Dụ Nhạc Sinh lại lần nữa ôm quyền nói:

- Diệp huynh, chúng tôi đã làm phiền anh nhiều rồi, cho dù là việc tiến vào cái thông đạo nước xoáy này, thì không phải là do anh luyện hóa 'Lệ sát chi khí' ở đây trước, chúng tôi cũng khó mà tiến vào được đến đây. Lại càng không phải nói tới việc khi đi đường chúng tôi cũng không phải tốn bất kỳ khí lực nào cả. Nếu như đến lúc đi ra ngoài, mà lại phải tiếp tục phiền toái tới Diệp huynh, thì vợ chồng chúng tôi cũng quá mức vô năng rồi. Chúng tôi có 'Độn không phù', cho nên chỉ cần chúng tôi tiến vào được Lôi Sát Thần Điện rồi, thì chúng tôi tùy thời đều có thể rời đi. Hơn nữa còn có thể rời xa được Thanh Vi Minh Giang nữa.

Sư Quỳnh vốn rất ít lời, lúc này cũng ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Đúng vậy, Diệp huynh, chúng ta sẽ chia tay từ chỗ này. Sau khi ra khỏi

Lôi Sát Thần Điện, thì chúng tôi cũng sẽ lập tức rời khỏi Thanh Vi Minh Giang luôn.

- Ái chà, không tốt rồi.

Sau khi Diệp Mặc nghe Dụ Nhạc Sinh nói xong, thì Diệp Mặc lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

- Làm sao vậy?

Dụ Nhạc Sinh liền nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc vỗ đầu:

- Trên đường đi tôi lĩnh ngộ 'Lệ sát chi khí' cùng với sát ý ở đây, lại quên mất rằng 'Lệ sát chi khí' ở Thanh Vi Minh Giang này đã bị tôi luyện hóa dọc theo một con đường đó. Trong khoảng thời gian ngắn khẳng định sẽ hình thành một con đường có 'Lệ sát chi khí' yếu ớt nhất, điều này cũng ngang với việc nói cho người ta biết lai lịch của chúng ta rồi. Đã thế còn miễn phí mở đường cho đám người kia nữa chứ, thật là…

Diệp Mặc tới giờ mới nhớ tới vấn đề này, vì trên đường đi hắn chỉ chìm trong trạng thái lĩnh ngộ, căn bản cũng không nghĩ tới những chi tiết này. Còn vợ chồng Dụ Nhạc Sinh thì cũng không nghĩ tới việc thuyền của họ một đường đi lại mở ra cả một con đường phía sau như vậy. Còn Vô Ảnh thì khỏi nói rồi, nó càng chỉ biết lái thuyền mà thôi.

- Vậy chúng tôi…

Lời nói của Dụ Nhạc Sinh còn chưa dứt, thì đã bị Diệp Mặc đưa tay ra ngăn lại:

- Vô dụng, đã có người đi theo tôi tới đây rồi. Hiện tại thì cho dù là có che đậy đi con đường kia cũng không kịp nữa đâu.

Quả nhiên, khi Diệp Mặc vừa nói xong thì một tên trung niên đã xuất

hiện trước mặt ba người Diệp Mặc cùng Dụ Nhạc Sinh.

- Cốc Húc Tiên Tôn?

Dụ Nhạc Sinh đã nhận ra người vừa mới xuất hiện này.

- Hóa ra là hai người các ngươi đã tới nơi này trước, xem ra là các người có được một kiện Tiên khí pháp bảo rất tốt đấy.

Tên trung niên kia cũng nhận ra Dụ Nhạc Sinh cùng với Sư Quỳnh. Nét mặt của y rất bình thản, xem ra quan hệ với vợ chồng Dụ Nhạc Sinh cũng không được tốt lắm. Còn Diệp Mặc thì y trực tiến không thèm để ý tới. Vô Ảnh mặc dù nhìn không tầm thường, nhưng y cũng chẳng buồn để ở trong lòng.

Ngược lại y đang hoài nghi liệu có phải vợ chồng Dụ Nhạc Sinh đã có được một kiện pháp bảo cao cấp nào đó không? Cái pháp bảo đó có thể mở ra một con đường có 'Lệ sát chi khí' yếu ớt nhất để tiến vào Lôi Sát Thần Điện, quả thật là khó tưởng.

Dụ Nhạc Sinh sầm mặt lại. Vợ chồng hai người tu vi tuy không bằng Cốc Húc Tiên Tôn, nhưng cũng không hề sợ đối phương.

- Lão đại, thằng này là ai vậy, có muốn em một miếng nuốt y luôn không?

Vô Ảnh đột nhiên cảm thấy rất khó chịu với Cốc Húc Tiên Tôn, liền nhe răng trợn mắt nói một câu.

- Ha ha, con Tiên sủng kia thật giỏi, mở miệng ra đã muốn giết một Tiên Tôn, khó trách ngươi vì sao không muốn gia nhập đội với chúng ta, mà lại một mình đi tới đây.

Một giọng nói lanh lảnh truyền đến. Diệp Mặc vừa nghe xong đã biết, đó chính là bà lão trong 'tửu điềm Đỗ Nương' kia.

Quả nhiên khi bà lão kia vừa dứt lời, thì lão gù đã là người đầu tiên xuất hiện ở cái đại điện này, còn bà lão kia theo phía sau. Sau một lát, lại có thêm tám chín bóng người hạ xuống cái đại điện kia.

Diệp Mặc phát hiện trong số những người mới tới này, thì ngoại trừ mấy người hắn đã gặp trong 'tửu điềm Đỗ Nương', thì còn mấy người nữa hắn cũng không biết. Diệp Mặc đoán rằng mấy người này cũng giống với Cốc Húc Tiên Tôn, đó là phát hiện ra con đường mà mình đã mở ra trên Thanh Vi Minh Giang để tiến đến đây.

- Con Tiên sủng này của ngươi đúng là không tệ.

Lão gù kia nhìn chằm chằm vào Vô Ảnh, cười hắc hắc nói một câu. Trong lòng lão lại càng khiếp sợ lai lịch của Diệp Mặc, không hiểu sao hắn lại có nhiều thứ tốt như vậy.

- Tiền bối…

Vợ chồng Dụ Nhạc Sinh mau chóng bước tới trước chào hỏi. Diệp Mặc có thể không thèm để lão gù và bà lão kia vào mắt, nhưng vợ chồng Dụ Nhạc Sinh thì lại không dám làm như vậy.

- Diệp Mặc, thứ tốt của ngươi quả thật là không ít.

Bà lão kia liền cười âm hiểm, nhìn chằm chằm vào Vô Ảnh rồi nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1943

Bà Lão Ra Tay

Diệp huynh…

Dụ Nhạc Sinh có chút bận tâm. Tu vi của Diệp Mặc thì y không rõ ràng lắm, nhưng bà lão kia thì tuy là ẩn nấp tu vi tại cấp Tiên Tôn, nhưng chắc chắn là một Tiên Đế không hơn không kém.

Diệp Mặc thấy Dụ Nhạc Sinh lo lắng, thì liền nói:

- Dụ huynh, hai người cứ đi trước đi, chúng ta sau này còn gặp lại, không cần phải lo lắng cho tôi đâu. Đúng rồi, tông môn của tôi là Mặc Nguyệt Tiên tông tại Cung Hoa Thiên, về sau có rảnh thì hai người có thể tới tông môn của tôi chơi.

Dụ Nhạc Sinh lập tức ngơ ngẩn. Lời này sao Diệp Mặc có thể nói ra được? Cho dù là muốn nói, thì cũng phải truyền âm cho mình mới đúng? Đem nội tình của mình lộ ra ngoài, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Cho dù là hôm nay hắn chạy trốn được, thì người ta vẫn có thể tìm tới Mặc Nguyệt Tiên tông của hắn mà gây phiền toái.

Bất quá y cũng không vạch trần sự sai làm của Diệp Mặc, mà chỉ có thể ôm quyền đáp:

- Nếu có cơ hội thì vợ chồng chúng tôi nhất định sẽ tới quấy rầy. Xin cáo từ.

Nói xong thì Dụ Nhạc Sinh và Sư Quỳnh không dám chậm trễ nữa, mà nhanh chóng tiến vào trong đại điện, biến mất trước mặt tất cả mọi người.

Diệp Mặc đương nhiên là không sợ rồi. Tông môn của hắn cần thiết phải giấu diếm sao? Hiện tại hầu như người nào, ở đâu cũng đều biết đến Diệp Mặc và tông môn của hắn, chỉ là những người ở đây thì lại hiếm khi đi ra ngoài mà thôi. Một khi họ ra khỏi Thanh Vi Minh Giang, thì chỉ cần tùy tiện nghe ngóng một chút, là có thể biết rõ được Diệp Mặc hắn là ai rồi.

Thấy Diệp Mặc ngay cả tông môn của mình cũng không do dự nói ra ngoài, thì lão gù và bà lão kia lại nhíu mày. Diệp Mặc thoạt nhìn thì không phải kẻ ngốc, nhưng vì sao lại nói ra lời ngu ngốc như vậy?

- Mọi người cũng tản đi thôi. Đã tới được Lôi Sát Thần Điện rồi, thì hãy tự tìm cơ duyên của riêng mình.

Lão gù không ngờ Diệp Mặc lại không thèm giấu diếm cả lai lịch của mình, và càng không ngờ là Diệp Mặc lại đến từ một tông môn thuộc Hạ Thiên Vực. Nếu đã là như vậy, thì sẽ dễ xử lý hơn nhiều.

Rất nhiều người đã sớm nghĩ tới việc đi trước rồi, chỉ là hai tên Tiên Đế còn chưa lên tiếng mà thôi. Hiện tại lão gù đã nói như vậy, thì mọi người đều nhanh chóng ôm quyền chào rồi rời đi. Trong nháy mắt, thì chỗ này chỉ còn lại lão gù và thầy trò bà lão kia cùng với Diệp Mặc và Vô Ảnh nữa.

- Diệp Mặc, con Tiên sủng này của ngươi không tệ. Vừa rồi ngươi đi tới đây, có phải là do nó mở đường hay không? Ta quanh năm ở bên cạnh Thanh Vi Minh Giang này, thật đúng là đang thiếu một con Tiên sủng như vậy. Ngươi hãy ra cái giá đi, ta muốn có được nó rồi.

Lúc này những người xung quanh đã rời đi, chỉ còn lại một mình Diệp Mặc. Thì bà lão tên Thái Liễu kia cũng lười quanh co cùng Diệp Mặc, mà lập tức nói thẳng ra.

- Ngươi mua không nổi đâu.

Diệp Mặc châm chọc một câu. Chỉ là một tên Tiên Đế trung kỳ, vậy mà dám áp chế mình sao? Quả thực là không biết sống chết mà.

- Nếu bổn Đế mua không nổi, vậy thì không cần phải mua. Con Tiên sủng này bổn Đế nhận rồi, những thứ khác thì không cần.

Giọng điệu của bà lão lập tức trở nên cường ngạnh. Cùng lúc đó, một cây Bích Ngọc Trượng đã xuất hiện trên đỉnh đầu bà ta.

Lão gù kia cười hắc hắc, lại lùi về phía sau một bước. Con Tiên sủng kia của Diệp Mặc quả là không tồi, bất quá lời nói của bà lão kia thì lão gù đương nhiên là hiểu. Đó chính là bà ta chỉ cần con Tiên sủng kia thôi, còn những thứ khác thì không cần. Nếu đã không cần, thì có nghĩa là thuộc về y rồi. Cho dù Diệp Mặc không có bất kỳ thứ gì, chỉ có một quả 'Đế mộc lam quả' thôi, thì y cũng đã cảm thấy đủ rồi. Huống chi y khẳng định là Diệp Mặc không chỉ có những thứ đó.

Thấy pháp bảo của mình đã được lấy ra, vậy mà Diệp Mặc vẫn không hề động chút nào. Cho nên bà lão Thái Liễu lập tức giận giữ. Chỉ là một tên luyện thể cao cấp, mà cũng dám khinh thị bà như vậy. Chẳng lẽ cái thế giới này chỉ có một mình hắn là người luyện thể hay sao?

Lửa giận bốc lên, Bích Ngọc Trượng xoáy lên một màn sáng đầy trời, hoàn toàn bao phủ lấy Diệp Mặc. Cùng lúc đó, thì 'Lĩnh vực Tiên Đế' của bà cũng mở rộng ra. Bà ta cũng không tính toán rằng sẽ giết Diệp Mặc trong thoáng chốc, mà muốn giáo huấn qua cái tên không biết trời cao đất rộng này trước đã.

Đại điện vốn bị lôi quang bao vây, lúc này lại bị một màn sáng màu xanh lá trùng điệp che lấp. Lục quang cuồng bạo giống như thủy ngân đè ép về phía Diệp Mặc. Nếu như Diệp Mặc thật sự là một Tiên Vương, thì dưới sự đè ép của loại Lĩnh vực cùng thần thông này, căn bản là sẽ không có khả năng đánh trả, mà lập tức bị ép thành mảnh vụn rồi.

Vô Ảnh há rộng miệng, thậm chí còn không thèm đi cắn nuốt 'Lĩnh vực Tiên Đế' của bà lão kia. Trong mắt của nó, thì lão ấu này còn kém quá xa so với lão bà, cho nên nó căn bản cũng chả cần phải ra tay. Chỉ là hiện giờ có 'Lĩnh vực Tiên Đế', mà nó lại không đi cắn nuốt, thì thật khiến cho toàn thân

không được thoải mái.

Tại thời khắc này thì Lĩnh vực của Diệp Mặc cũng được mở rộng ra ngoài.

Từng tiếng 'Ken két' nhẹ nhàng vang lên. Lúc này thì sắc mặt của bà lão kia đại biến, vì bà ta không ngờ lại cảm nhận được Lĩnh vực của mình đang phát ra từng tiếng vỡ vụn dưới Lĩnh vực của Diệp Mặc.

- Trượng khuynh…

Bà lão kia đã cảm thận được lực lượng Tiên nguyên của Diệp Mặc so với mình còn cường hãn hơn nhiều, thì sắc mặt càng biến đổi hơn. Bích Ngọc Trượng lập tức biến đổi, không còn là đạo lục quang thủy ngân đè ép Diệp Mặc nữa, mà đã biến thành lục quang cuồng bạo tử khí hủy diệt.

Sau khi Tử đao được Diệp Mặc lấy ra, thì Vô Ảnh cũng không nhịn được nữa mà há miệng ra cắn một cái.

Một tiếng 'Răng rắc' vang lên. Lĩnh vực của bà lão kia vốn đã bị Lĩnh vực của Diệp Mặc đè ép khiến cho rạn nứt, hiện giờ lại bị Vô Ảnh cắn nuốt cho nên lập tức đã tan vỡ. Một ánh tím cuốn theo tất cả sát thế không gian xung quanh đánh thẳng vào đạo lục quang hủy diệt kia.

Ầm…

Đao mang của Tử đao đánh vào Bích Ngọc Trượng, dễ dàng phá tan đạo lục quang cuồng bạo kia. Sau khi sát thế bén ngọn đã trói buộc chặt bà lão kia lại, thì bà ta mới hoàn toàn hiểu ra rằng bản thân ở trong mắt Diệp Mặc căn bản chẳng là gì cả, chứ chưa nói tới việc Diệp Mặc còn có một con Tiên sủng có thể cắn nuốt 'Lĩnh vực Tiên Đế'.

Khó trách vì sao Diệp Mặc căn bản là không thèm để bà ta trong mắt. Với loại tu vi này của hắn, thì sao phải để bà ở trong mắt chứ?

- Phốc…

Ánh tím dưới sự gia tăng từ Lĩnh vực của Diệp Mặc, đã dễ dàng đánh vỡ Bích Ngọc Trượng của bà lão kia, chặt đứt của bà ta một cánh tay.

- Cắn nuốt Lĩnh vực…

Lão gù kia lúc này sao có thể không hiểu ra rằng mình đã nhìn lầm chứ. Tên Diệp Mặc kia rõ ràng là có khả năng dễ dàng giết chết cả một Tiên Đế trung kỳ. Nếu hắn đã có thể giết được Tiên Đế trung kỳ, thì cho dù là mình cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Không chỉ như thế, hắn còn có một con Tiên sủng có thể cắn nuốt 'Lĩnh vực Tiên Đế' nữa chứ.

Và khi nhìn rõ thần thông của Diệp Mặc, thì lão gù đã thi triển ra một đạo "Hồng vụ" (Sương mù mầu hồng). Lúc này thì lão gù giống như là không còn tồn tại nữa, mà đồng thời khi lão thi triển ra pháp bảo của mình, thì thân thể của lão cũng trở nên cao lớn cường tráng vô cùng.

Đạo "Hồng vụ" này nhanh chóng vọt vào trong Lĩnh vực của Diệp Mặc, tạo thành một bức tường mầu hồng gợn sóng ngăn cản ánh tím của Diệp Mặc.

Rầm, rầm, rầm, két…

Thần thông 'Liệt ngân' của Diệp Mặc đã dẫn theo không gian sát thế đánh vào bức tượng mầu hồng gợn sóng kia, lập tức phát ra từng đợt âm thanh liên miên không dứt.

Sau một khắc, thì bức tường mầu hồng gợn sóng kia được bị thần thông 'Liệt ngân' của Diệp Mặc phá nát, còn ánh đao tím cũng chấm dứt từ đó, không cách nào tiếp tục truy sát bà lão kia nữa.

Cuộc chiến của Diệp Mặc và bà lão kia chỉ diễn ra trong chốc lát, sau khi lão gù kia nhúng tay vào, thì đã dừng lại ngay lập tức. Nhưng lúc này mặt đất vẫn lưu lại từng âm thanh nứt vỡ.

Mặt đất vô cùng cứng rắn của Lôi Sát Thần Điện đã xuất hiện từng vết tích nhỏ, còn bà lão kia thì mặt mày tái nhợt nhặt lên cánh tay đã bị đứt của

mình. Sắc mặt của thiếu nữ Tiên Vương được bà đưa tới lúc này đã trở nên tím tái. Cô chưa bao giờ thấy sư phụ của mình chiến đấu với người nào mà chỉ qua một chiêu thì đã thất bại hoàn toàn như thế này, hơn nữa còn bị chặt đứt một tay. Nếu như không phải là có lão gù kia giúp đỡ, thì không chừng là sư phụ của cô còn phải thảm hại hơn nữa.

Bức tường mầu hồng gợn sóng mà lão gù kia lúc này thi triển ra giờ đã không thấy đâu nữa, hiển nhiên là lão đã thu lại rồi. Bất quá cái khuôn mặt như vỏ cây già cỗi của lão thì đã lộ ra vẻ kinh hãi căn bản là không cách nào che dấu được.

Một Tiên vương trẻ tuổi có thể dễ dàng giết một Tiên Đế trung kỳ, một con Tiên sủng có thể cắn nuốt 'Lĩnh vực Tiên Đế'? Đây rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?

- Khó trách vì sao lại kiêu ngạo như vậy, hóa ra đã là Tiên Đế hậu kỳ rồi.

Lão gù vừa ra tay thì Diệp Mặc lập tức xác định được tu vi của đối phương.

Trong nội tâm lão gù càng cả kinh hơn, lập tức ôm quyền thận trọng nói với Diệp Mặc:

- Tiên hữu có nhãn lực thật tốt, thật thần thông.

- Thần thông của ta cũng bình thường, thời gian tu luyện quá ngắn. Ngược lại thì thần thông của ngươi rất tuyệt, chỉ sợ là đã tu luyện vài vạn năm rồi, thật lợi hại!

Diệp Mặc giơ ngón cái lên với lão gù kia. Tuy động tác của hắn là đang tán dương lão gù này, nhưng giọng điệu của hắn thì lại hoàn toàn bình thản.

Trong nội tâm lão gù càng rung động mãnh liệt hơn. Câu nói kia của Diệp Mặc rõ ràng là ý ở ngoài lời. Bản thân lão chính là một lão yêu quái sống vô số năm, nhưng chẳng lẽ tên Diệp Mặc kia thực sự có thể nhận ra được sao?

Diệp Mặc thì lại không để ý đến lão gù kia, mà lại cầm Tử đao tiến về phía bà lão kia vài bước:

- Tiên sủng của ta ngươi còn chưa thu được mà, vì sao lại lùi lại?

Khi nói chuyện thì Lĩnh vực của Diệp Mặc cũng mở rộng ra. Vị thiếu nữ Tiên Vương đang đỡ lấy bà lão kia lập tức bị Lĩnh vực của Diệp Mặc đánh văng ra ngoài, hoa dung thất sắc.

- Lão thân có mắt không tròng, nguyện ý bồi thường tổn thất của tiên hữu.

Lúc này bà ta sao dám tiếp tục đánh với Diệp Mặc nữa, đánh nữa thì chỉ còn đường chết mà thôi. Nếu như bà ta chỉ có một mình, thì họa may còn có thể sử dụng 'Độn không phù' để chạy trốn. Nhưng thực tế một khi bà ta bỏ đi, thì đệ tử của bà ở chỗ này cầm chắc cái chết rồi.

Khó trách vì sao Diệp Mặc không sợ lai lịch của mình bị người khác biết được. Loại người cường thế như thế này thì ai mà dám đi tìm hắn gây chuyện chứ? Bà ta lúc này đang hoài nghi rằng lão gù kia đã nhìn lầm rồi. Loại lực lượng Tiên nguyên cùng thần thức khủng bố như của Diệp Mặc, thì sao có thể chưa đạt tới tu vi Tiên Đế được? Đây tuyệt đối phải là uy thế của Tiên Đế.

Tuy bà ta biết rằng thần thông chính thức của mình còn chưa thi triển ra, nhưng cái bộ dáng nhẹ nhàng bình thản của Diệp Mặc, cộng thêm cả con Tiên sủng biến thái kia nữa, thì cho dù là bà ta có thi triển ra thần thông tuyệt đỉnh của mình, cũng không chắc đã là đối thủ của hắn.

Lão gù kia thấy thế thì lập tức đứng song song với bà lão kia, sau đó ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu, chúng tôi thật sự đã sai lầm, mong Diệp tiên hữu khoan dung. Tôi cùng Thái Liễu sư muội nguyện ý đền bù tổn thất cho tiên hữu.

Bà lão kia biết rõ ý của lão gù, bởi vì dù hai người có liên hợp lại thì

cũng chỉ có thể chống cự lại Diệp Mặc một chút, nhưng một khi tách ra thì căn bản là sẽ không có tư cách nói chuyện trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Ngươi có thứ gì có thể khiến cho ta động tâm sao? Nếu như không có thì cút sang một bên đi, ta sẽ tìm ngươi tính sổ sau.

- Ta có phương thức chưng cất 'Đỗ nương tửu', nếu ngươi nguyện ý dừng tay, thì ta sẽ xuất ra phương thức ấy.

Lão gù kia lúc này đã khôi phục lại bộ dạng lòm khòm lúc trước. Khi nói chuyện thì cái khuôn mặt già nua như vỏ cây càng xoắn suýt lại với nhau hơn.

- Ngươi quả nhiên là người của 'tửu điềm Đỗ Nương' kia.

Giọng điệu của Diệp Mặc có chút khinh thường. Trước đó hắn nói, thì lão gù này không thừa nhận. Hiện tại thì lại tự mình khai ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1944

Xuất Trần Thánh Đế

Lão gù cũng không giải thích mà trực tiếp lấy ra một miếng ngọc giản ném cho Diệp Mặc. Diệp Mặc dùng thần thức quét vào trong miếng ngọc giản thì thấy rằng đây thật sự là ngọc giản ghi chép phương thức chưng cất rượu. Bên trong ngọc giản có đủ các loại phương thức chưng cất các loại rượu, cả 'Đỗ nương tửu' cũng có ở trong đó.

- Xem ra ngươi rất tinh thông về rượu.

Diệp Mặc thu hồi lại miếng ngọc giản. Sát ý của hắn cũng tiêu tán, nhưng trong giọng điệu vẫn mang theo ý mỉa mai.

- 'Tửu điếm Đỗ Nương' thậm chí còn có một phần của ngươi sao?

Bà lão kia ở một bên lúc này lại có chút kinh ngạc hỏi lão gù một câu. Bà không thể ngờ rằng lời Diệp Mặc nói hoàn toàn đúng, không ngờ là lão gù này với cái 'Tửu điếm Đỗ Nương' kia lại là một.

Diệp Mặc lúc này lại lạnh nhạt nhìn về phía bà lão kia:

- Tiểu Thổ đã nộp lộ phí rồi, còn bà thì sao? Như thế nào còn chưa có biểu hiện gì cả thế?

Diệp Mặc gọi lão gù kia là Tiểu Thổ, nhưng chính lão gù và bà lão kia cũng không hề cảm thấy hắn đáng buồn cười.

Lão gù kia nghe thấy Diệp Mặc nói thế, thì lại bực tức:

- Diệp Mặc, ta đưa cho ngươi phương thức chưng cất rượu, cũng không

hề muốn lấy 'Đế mộc lam quả' của ngươi, sao ngươi lại còn tham lam nữa? Ta chỉ là thay thế cho cả hai chúng ta biểu đạt một chút sự áy náy đối với ngươi mà thôi, vì sao hiện giờ lại trở thành lộ phí rồi.

Lúc này lão đã vô cùng hối hận rồi. Sớm biết như vậy thì lúc ở trong 'Tửu điếm Đỗ Nương' đã lấy ra phương thức chưng cất rượu kia đổi lấy 'Đế mộc lam quả' với Diệp Mặc cho xong. Hiện tại thì phương thức vẫn phải đưa đi, nhưng 'Đế mộc lam quả' thì lại không tới tay được. Không những thế, tên Diệp Mặc kia sau khi lấy được đồ của lão xong, còn nói rằng đó là tiền lộ phí mà lão phải nộp nữa chứ.

- Ta mở ra lối vào Lôi Sát Thần Điện, các người thì một chút khí lực cũng không cần dùng đã có thể đi vào rồi, chẳng lẽ còn không cần nộp lộ phí sao? Các người sau khi tiến vào đây, không những là không cảm kích, mà còn muốn cướp đoạt Tiên sủng của ta nữa. Cảm thấy rằng ta dễ bị khi dễ sao?

Diệp Mặc lạnh giọng.

- Ngươi muốn cái gì?

Bà lão kia nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Bà biết rõ nếu bản thân chọc tới Diệp Mặc, thì bà thực sự sẽ phải chết. Cho dù là bà vứt bỏ đệ tử của mình, sử dụng 'Độn không phù' để chạy trốn, thì cơ hội cũng chỉ là 50 - 50 mà thôi.

- Tiên đan cửu phẩm cùng với Tiên khí cực phẩm với ta mà nói chính là rác rưởi. Tiên linh thảo cấp chín ta cũng chẳng thèm, vậy ngươi hãy tự nghĩ xem mình có thể lấy ra thứ gì đi?

Diệp Mặc thì làm ra vẻ bất cần, còn Vô Ảnh đứng một bên nhìn chằm chằm vào bà lão kia.

Sắc mặt của lão gù và bà lão kia lập tức biến đổi. Những thứ linh vật cấp chín đối với hắn chính là rác rưởi sao? Vậy đến cùng là hắn muốn cái gì?

Kỳ thật Diệp Mặc cũng không có ý định là sẽ lấy được thứ gì tốt trên người bà lão kia, bởi vì mục đích chính của hắn là muốn xem xem bà lão kia có cái bí mật cụ thể gì của Lôi Sát Thần Điện kia hay không thôi. Bà ta đã chủ động đưa ra ý kiến cùng mình lập đội tiến vào Lôi Sát Thần Điện, cho nên hắn không tin là bà ta lại không có chút bí mật nào. Ngay cả Dụ Nhạc Sinh cũng có được bản đồ, thì bà lão này ở Thanh Vi Minh Giang này không biết bao nhiêu năm rồi, sao có thể một chút bí mật cũng không có chứ?

Thấy bà lão kia trầm mặc không nói, nên Diệp Mặc đang muốn nhắc khéo một câu. Nhưng lúc này bà lão kia đột nhiên lại lấy ra một cây 'Cốt tiễn' ném cho Diệp Mặc rồi nói:

- Mũi tiễn này tuyệt đối là cùng một bộ với Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung, không phải thứ linh vật cấp chín bình thường có thể so sánh được. Nếu như ngươi vẫn còn có dị nghị, thì cho dù ta liều chết cũng phải cùng ngươi đánh một trận.

Diệp Mặc đưa tay bắt lấy mũi 'Cốt tiễn' kia. Khi bà lão kia vừa lấy ra mũi 'Cốt tiễn' này, thì hắn đã cảm ứng được rằng mũi 'Cốt tiễn' này giống với mũi 'Cốt tiễn' trên người hắn. Hắn thậm chí còn nhịn không được tâm tình kích động của mình. Không ngờ rằng bản thân còn chưa bắt đầu tìm, thì đã có được mũi 'Cốt tiễn' thứ hai rồi. Có chút đơn giản quá mức à…

- Vật này không tệ, ta sẽ thu hồi.

Diệp Mặc cố nén sự kích động của mình, bình tĩnh mà đùa nghịch mũi 'Cốt tiễn' này một lúc, sau đó mới thu nó lại.

Bà lão kia thấy Diệp Mặc đã thu lấy đồ của mình, thì mới thở nhẹ ra một hơi. Dưới sự vận chuyển của Tiên nguyên, thì đoạn cánh tay bị đứt kia giờ khắc này cũng đã liền lại với thân người rồi.

- Xem ra bà vẫn tính là thành tâm, cho nên ta sẽ cho bà biết một sự kiện.

Diệp Mặc nhìn thoáng qua bà lão kia, đột nhiên lại cười hắc hắc.

- Sự kiện gì?

Bà lão cẩn trọng mà nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc.

- Theo ta đoán, thì lão Tiểu Thổ này ở lại Thanh Vi Minh Giang nhiều năm như vậy, chỉ sợ là vì muốn khôi phục lại tu vi của mình. Đương nhiên là bằng vào 'Lệ sát chi khí' và 'Đỗ nương tửu'. Và cái 'Đỗ nương tửu' đó nói không chừng là chính do lão chưng cất ra.

Diệp Mặc nhìn lướt qua lão gù kia rồi nói.

Lão gù hừ lạnh một tiếng sau đó xoay người muốn rời đi.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Ta nghe chuyện xưa kể rằng có một người dùng một khối Tiên Vực bị phân liệt đập chết một Thánh Đế, không biết là cái tên Thánh Đế kia đã chết thật hay chưa nhỉ?

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Lão gù đột nhiên xoay người lại, lần nữa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người Diệp Mặc. Nếu như không phải là lão kiêng kỵ Diệp Mặc, thì lúc này đã sớm lấy pháp bảo ra giết chết Diệp Mặc rồi. Lão đoán rằng mình và Diệp Mặc đánh nhau, thì dù là thắng nhưng lão cũng sẽ nguyên khí đại thương. Mà lão hiện tại, thì đã quá mức thấm thía cái loại thương tổn đó rồi.

- Ta đã sớm nói rằng ta là ai rồi. Ta là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông, sao nào?

Lão gù kia mặc dù chỉ ra tay một lần, nhưng cũng đủ để Diệp Mặc nhận ra lão là ai rồi.

Cái loại khí tức tang thương tới cực điểm trên người của lão rất giống với Khai Nỉ, hơn nữa vừa rồi một bức tường vụ khí mầu hồng kia tuyệt đối là tiện tay hình thành, mức độ nặng nhẹ trong đó Diệp Mặc chưa từng thấy

qua. Đối với khả năng vận dụng thần thông bậc này, thì ngoại trừ Thánh Đế ra chỉ có Đại Đế cao cấp mới có thể làm được.

Mà khí tức trên thân của lão gù kia đã khiến cho Diệp Mặc biết rõ rằng lão đã từng là một Thánh Đế. Lão ở lại bên dòng Thanh Vi Minh Giang này tuyệt đối là vì muốn lợi dụng 'Lệ sát chi khí' nơi đây khôi phục lại tu vi của mình. Nguyên nhân thứ hai có lẽ là do tu vi của lão đã mất, cho nên không có cách nào để ẩn nấp khí tức Thánh Đế của mình, chỉ có thể lợi dụng 'Lệ sát chi khí' ở nơi này để ẩn dấu nó đi, sau đó dần tu luyện lại theo thời gian.

Cộng thêm 'Đỗ nương tửu' và 'Uấn sát thạch', còn có cả phương thức chưng cất rượu của lão gù này nữa, thì Diệp Mặc sao có thể đoán không ra được chứ.

Biệt hiệu Tiểu Thổ của lão gù này lại khiến cho Diệp Mặc lập tức nhớ tới Xuất Trần Thánh Đế mà Khai Nỉ đã từng nói. Lúc ấy Khai Nỉ nói rằng Xuất Trần Thánh Đế bị vị đại năng kia đập chết, lúc đó Khai Nỉ cũng không có cách nào chú ý tới Xuất Trần Thánh Đế được, cho nên hiển nhiên cũng không thực sự biết rằng Xuất Trần Thánh Đế có thực sự đã chết rồi hay chưa Hiện tại xem ra Xuất Trần Thánh Đế thật đúng là không chết, và Diệp Mặc cũng từ khí tức trên người y mà biết chắc rằng y chưa từng 'Đoạt xá' ai cả. Nếu như người này thật sự là Thánh Đế, lại cộng thêm cái biệt hiệu kia, thì lão chắc chắn là Xuất Trần Thánh Đế không thể nghi ngờ.

Thấy Diệp Mặc cũng không có ý định giữ mình lại, thì khí thế của lão gù kia lập tức giảm xuống, lưng cũng lại còng xuống như bình thường.

- Ngươi thật sự là một Thánh Đế sao?

Bà lão kia khiếp sợ thốt lên. Từ lời nói của Diệp Mặc cho đến biểu hiện của lão gù kia, thì bà cũng đã biết rằng Diệp Mặc nói không sai.

Lão gù kia thở dài:

- Đúng thế, ta chính là Xuất Trần Thánh Đế, bất quá bây giờ đã không

còn là Thánh Đế nữa rồi. Diệp Mặc, là ai nói cho ngươi biết ta bị người khác dùng một khối Tiên Vực đập chết thế?

Quả nhiên là mình đoán đúng. Lúc này Diệp Mặc lại cảm thấy có chút hứng thú với Xuất Trần Thánh Đế này, nhưng hiện tại thì hắn lại không có thời gian mà dong dài ở đây, vì hắn cần phải đi Lôi Sát Thần Điện để tìm 'Cốt tiễn'. Cả mũi 'Cốt tiễn' mà bà lão kia đưa cho nữa, hắn cũng cần thời gian để đi luyện hóa một lượt.

- Là ta nghe một trưởng lão trong tông môn nói.

Diệp Mặc cũng không nói lung tung, vì hiện tại Khai Nỉ đúng là một trưởng lão trong Mặc Nguyệt Tiên tông của hắn.

- Không có khả năng, một trưởng lão trong tông môn thuộc Hạ Thiên Vực sao có thể biết được nguyên nhân ta biến mất chứ?

Xuất Trần lập tức khinh thường phản bác lại.

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Vị trưởng lão trong tông môn của ta tên là Khai Nỉ, nghe nói trước kia y cũng là một Thánh Đế.

- Khai Nỉ? Y còn chưa chết sao?

Xuất Trần Thánh Đế lập tức khiếp sợ, sau đó lão cũng cảm giác được không đúng:

- Khai Nỉ sao có thể gia nhập vào tông môn của ngươi được?

- Bởi vì y thấy tông môn của ta có tiềm lực phát triển, cho nên mới chủ động gia nhập.

Khai Nỉ hiện đã là Tiên Đế trưởng lão của Mặc Nguyệt Tiên tông, cho nên Diệp Mặc đương nhiên là không vạch trần ra nội tình của Khai Nỉ.

Xuất Trần Thánh Đế há to miệng, nhưng cuối cũng cũng không nói được gì. Nếu như là người khác nói tông môn của mình ở Hạ Thiên Vực có tiềm lực phát triển, thì lão đã sớm tát cho một phát rồi. Nhưng Diệp Mặc nói ra lời này thì lão thật sự là không dám làm thế. Diệp Mặc không kém hơn lão, huống chi lão có chút tin tưởng vào lời nói của Diệp Mặc. Tuổi tác của Diệp Mặc tuyệt đối là không lớn, mà tu vi của hắn thì thoạt nhìn chỉ có Tiên Tôn hậu kỳ, nhưng thực lực chiến đấu lại không kém hơn Tiên Đế hậu kỳ. Đây tuyệt đối là chuyện mà chỉ nghe thôi đã thấy rợn người rồi.

Nếu như nói một Tiên Vương hậu kỳ đỉnh nghịch thiên có thể giết một tên Tiên Tôn trung kỳ, thì lão còn có chút tin tưởng. Nhưng Tiên Tôn cùng Tiên Đế cách biệt quả thực là như trời với đất, vì một Tiên Đế sơ kỳ có thể giết một tên Tiên Tôn hậu kỳ trong chớp mắt rồi.

Còn Diệp Mặc chỉ là một Tiên Tôn, vậy mà lại có thể giết một Tiên Đế trung kỳ dễ dàng. Đây mới thực sự là nghịch thiên, mà cho dù là hắn có Tiên sủng hỗ trợ, thì cũng quá mức kinh dị rồi.

- Xuất Trần, ta lúc trước nghe nói là lão đã tìm được một ít 'Hoạt giác' trong Lôi Sát Thần Điện, xem ra là lão có chút quen thuộc với Lôi Sát Thần Điện nhỉ. Có thể bán cho ta một cái ngọc giản được không?

Diệp Mặc cười cười muốn tiến lên vỗ vai Xuất Trần Thánh Đế.

Xuất Trần Thánh Đế liền lách người đi:

- Không bán.

Nói xong thì lão liền không để ý tới Diệp Mặc nữa, xoay người rời đi, biến mất vào trong Lôi Sát Thần Điện giống như những tên Tiên Tôn lúc trước.

Bà lão kia thấy như vậy cũng lập tức muốn đi, nhưng lúc này Diệp Mặc lại đột nhiên lên tiếng:

- Mũi 'Cốt tiễn' này bà từ đâu mà có được? Có phải cũng là lấy được từ

trong Lôi Sát Thần Điện hay không?

- Không phải, là mấy ngàn năm trước, có một tên Tiên Đế trốn ra từ Thanh Vi Minh Giang, bất quá y lại bị trọng thương được ta cứu giúp, cho nên y mới dùng mũi 'Cốt tiễn' này để trả ơn ta.

Bà lão trả lời rất nhanh. Nói xong thì lại cảnh giác mà nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc có chút hoài nghi lời nói của bà lão này. Hắn hoài nghi chính là không phải bà lão này cứu được tên Tiên Đế kia, mà chính là giết người cướp của thì có. Nhưng bất luận là thế nào, thì hắn đều không quan tâm, cho nên hắn cũng chẳng có hứng thú mà hỏi tiếp nữa.

Bà lão kia thấy Diệp Mặc không làm phiền nữa, thì liền ôm quyền cáo từ Diệp Mặc, dẫn theo đệ tử kia tiến vào sâu trong Lôi Sát Thần Điện.

Diệp Mặc cũng nhanh chóng rời đi. Một phút sau thì hắn đã tìm được một chỗ kín đáo bố trí một cái trận pháp ẩn nấp, sau đó lấy ra trận bàn thời gian.

Trước tiên hắn phải luyện hóa mũi 'Cốt tiễn' này đã. Tại Lôi Sát Thần Điện này, thì hắn không lựa chọn việc tiến vào Thế giới trang vàng, mà chỉ lấy trận bàn thời gian ra. Bởi vì hắn chưa hề quen thuộc với cái Lôi Sát Thần Điện này. Nếu như không phải là vì muốn tăng cường thực lực của mình, thì hắn căn bản cũng không muốn luyện hóa mũi 'Cốt tiễn' này ở đây.

Đã có hai mũi 'Cốt tiễn', thì cho dù là gặp cao thủ cao cấp, hắn cũng bớt phải lo lắng nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1945

Đại Điện Đầy Lôi Quang

Diệp Mặc đã từng luyện hóa loại 'Cốt tiễn' này một lần. Lần đầu tiên hắn luyện hóa 48 tầng cấm chế của mũi 'Cốt tiễn' kia mất gần ba năm. Bất quá đây là lần thứ hai hắn luyện hóa loại 'Cốt tiễn' này, cho nên đã sớm quen thuộc với những đạo cấm chế kia rồi. Theo hắn suy nghĩ thì hắn sẽ chỉ mất không đến một tháng để luyện hóa mũi 'Cốt tiễn' thứ hai này thôi.

Thời gian một tháng, thì bên ngoài trận bàn thời gian mới chỉ qua một ngày mà thôi, căn bản cũng sẽ không làm chậm trễ việc hắn tiến vào Lôi Sát Thần Điện tầm bảo.

Nhưng khi trận bàn thời gian vận chuyển được một ngày, thì Diệp Mặc mới chỉ luyện hóa được tới tầng cấm chế thứ 13. Lúc này hắn thất vọng thu hồi lại trận bàn thời gian. Hắn không ngờ là mũi 'Cốt tiễn' thứ hai này lại có các tầng cấm chế hoàn toàn khác so với mũi 'Cốt tiễn' thứ nhất. Nói cách khác, hai mũi 'Cốt tiễn' này đều là dùng các loại phương pháp khác nhau để luyện chế ra. Cấm chế của hai mũi 'Cốt tiễn' không hề giống nhau, nhưng hình dạng bên ngoài lại hoàn toàn giống nhau, có thể thấy được người luyện chế ra cái Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung này quả là một thiên tài.

Hắn mất hơn ba tháng trong trận bàn thời gian mà mới chỉ luyện hóa được 13 tầng cấm chế, cho nên nếu muốn luyện hóa hết toàn bộ cũng sẽ phải mất thời gian hơn một năm. Diệp Mặc không thể nào trì hoãn nhiều thời gian như vậy ở ngay bên ngoài Lôi Sát Thần Điện này được, cho nên hắn dứt khoát dừng việc luyện hóa lại, chờ sau này đi ra rồi tính tiếp.

…

Sau khi Diệp Mặc thu hồi lại trận bàn thời gian cùng với trận pháp ẩn nấp, thì liền nhanh chóng tiến vào sâu trong Lôi Sát Thần Điện.

Khi Diệp Mặc tiến vào càng sâu trong Lôi Sát Thần Điện, thì hắn cảm thấy được một loại khí tức sát phạt thô bạo. Loại khí tức sát phạt này không giống lắm so với 'Lệ sát chi khí' trên Thanh Vi Minh Giang, nhưng cũng lợi hại và ác liệt vô cùng.

Hơn nữa trong loại sát khí thô bạo này còn hàm chứa một tia lôi điện, cho nên Diệp Mặc khẳng định là Tiên Vương bình thường, thậm chí là Tiên Tôn sơ kỳ bình thường nếu như không có thủ đoạn đặc biết, sẽ không có cách nào ở lại lâu trong này được. Hắn không biết những Tiên Tôn lúc trước làm thế nào để đi qua nơi này, nhưng nếu tu vi kém mà tiến vào đây, lại không có ai trợ giúp, thì nhất định là sẽ phải chết.

Những sát khí thô bạo mang theo lôi quang này lại chẳng ảnh hưởng gì tới Diệp Mặc cả. Hắn dễ dàng xuyên qua được cái khu vực này.

Từng dẫy cấm chế đã bị tàn phá vô cùng hiện ra trước mặt Diệp Mặc, thậm chí còn có một vài bộ xương khô không bị 'Lệ sát chi khí' ở nơi này phá hủy hết, vương vãi khắp nơi.

Diệp Mặc vừa nhìn thì đã biết rõ, những cấm chế này là do những người muốn tiến vào Lôi Sát Thần Điện để tầm bảo phá đi. Chỉ là bên trong những cấm chế đó không biết là có vật gì. Hiện tại thì đã hoàn toàn không thể nhìn ra dấu vết rồi. Cấm chế đã bị phá vỡ, đồ vật cũng đã bị mang đi từ lâu.

Diệp Mặc mang theo Vô Ảnh cẩn thận đi qua những đạo cấm chế bị tàn phá kia. Một thông đạo dầy đặc sương mù xuất hiện ở trước mặt hắn. Trong thông đạo này tràn ngập sát khí thô bạo và ác liệt đến mức tận cùng.

Sát khí bên trong lối đi này đối với Diệp Mặc mà nói thì chưa thấm vào đâu, thậm chí còn không bằng 'Lệ sát chi khí' mà hắn gặp khi đi trên sông Thanh Vi Minh Giang. Lúc này hắn không do dự gì, mà trực tiếp mang theo Vô Ảnh tiến vào trong thông đạo.

Trong thông đạo thình thoảng xuất hiện một số xương người vỡ vụn, có thể thấy được những tiên nhân trước đây thông qua lối đi này, đã có người phải nằm lại ở đây.

Sau khi xuyên qua thông đạo kia, thì Diệp Mặc lại lần nữa nhìn thấy rất nhiều cấm chế được bầy bố vô cùng trật tự. Bất quá là nó khác so với vừa rồi, đó là ở đây còn có vài cấm chế còn chưa bị phá vỡ. Vài tên Tiên Tôn còn đang công kích những cấm chế đó. Những tên Tiên Tôn này thì Diệp Mặc chưa từng gặp qua, có lẽ là đã tới đây khi mà hắn còn đang luyện hóa mũi 'Cốt tiễn' kia.

Lúc này Diệp Mặc mang theo Vô Ảnh tiến vào, thì những tên Tiên Tôn đang tấn công cấm chế đều kinh hãi nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Khi bọn họ thấy trên người Diệp Mặc không hề có vết thương nào, thì lập tức lại bắt đầu công kích cái cấm chế kia. Chẳng có ai muốn chủ động bắt chuyện với hắn cả.

Bố cục của Lôi Sát Thần Điện xem ra khá đơn giản, và Diệp Mặc cũng không muốn ngừng lại, tiếp tục mang theo Vô Ảnh đi xuyên qua những đạo cấm chế kia. Lúc này hắn đã lại lần nữa tiến vào một thông đạo.

Sát khí trong thông đạo này so với thông đạo thường càng lợi hại và ác liệt hơn rất nhiều. Không chỉ như thế, nó còn mang theo cả một tia tâm ma triệu hoán nữa.

- Ồ, vì sao ngươi lại không có việc gì?

Khi Diệp Mặc cùng Vô Ảnh vừa đi ra từ cái thông đạo thứ hai, thì tên Tiên Tôn hậu kỳ trên mặt có một cái bớt đen liền kinh ngạc thốt lên.

Hiển nhiên là y đã từng thấy Diệp Mặc đối diện với lão gù cũng bà lão kia, cho nên y cho rằng Diệp Mặc nhất định sẽ bị giết. Nhưng không ngờ chỉ qua một ngày, Diệp Mặc đã lại xuất hiện ở đây rồi.

Diệp Mặc nhìn một chút tầng ba này. Đại bộ phận Tiên Tôn đều có mặt

ở đây. Tên Tiên Tôn tóc dài, cùng với tên Tiên Tôn mặc đồ La Hán hắn gặp ở trong 'Tửu điếm Đỗ Nương' cũng có mặt. Chỉ là tên Tiên Vương đỉnh trắng trẻo đi cùng thì đã không thấy nữa, không biết là đã chết do 'Lệ sát chi khí' trong thông đạo, hay là đã xảy ra chuyện gì nữa? Còn mấy người khác thì Diệp Mặc không biết, có lẽ đều là người tới sau.

Vợ chồng Dụ Nhạc Sinh hắn cũng không thấy, xem ra là đã đi rồi, hoặc có lẽ là họ đi tới chỗ khác.

Cái cấm chế kia chỉ chốc lát nữa sẽ bị đánh vỡ, còn các cấm chế hoàn hảo cũng không ít. Hiển nhiên là những tên Tiên Tôn ở đây đang liên tục công kích những đạo cấm chế này.

Diệp Mặc nhận ra tên Tiên Tôn trên mặt có bớt đen này, dường như tên y là Cốc Húc. Hắn thì đương nhiên sẽ không để ý tới lời nói của y, liền mang theo Vô Ảnh đi tới thông đạo tầng tiếp theo. Tên Cốc Húc Tiên Tôn kia thấy Diệp Mặc không thèm nhìn đến mình, thì lập tức muốn tiến lên nói chuyện. Ngay lúc đó thì bên trong đại điện liền vang lên từng đợt tiếng vang.

Từng đạo sát khí khủng bố tới cực điểm ầm ầm bạo phát ra. Nhưng đạo sát khí này cường hãn hơn nhiều so với sát khi trong hai cái thông đạo kia. Lúc này ba tên Tiên Tôn sơ kỳ liền không còn năng lực chống đỡ nữa, bị những đạo sát khí cường hãn này đánh tan thành từng mảnh. Những tên Tiên Tôn còn lại cũng không dám tiếp tục công kích cấm chế nữa, mà nhao nhao lấy ra pháp bảo phòng ngự của mình.

'Thần thức vực' của Diệp Mặc lập tức mở rộng ra ngoài. Những đạo sát khí kia vừa chạm vào 'Thần thức vực' của hắn, thì lập tức bình ổn trở lại. Vô Ảnh lúc này lại há miệng ra cắn nuốt toàn bộ những đạo sát khí ác liệt kia.

Những đạo sát khí ác liệt kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Chỉ trong chốc lát thì cả đại điện đã trở lại bình thường.

Mà sau khi những đạo sát khí khủng bố kia trôi qua, thì trong đại điện chỉ còn bốn tên Tiên Tôn còn sống, nhưng dù vậy thì trên người họ cũng đều

chồng chất những vết thương, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Tên Cốc Húc Tiên Tôn kia tuy là không việc gì, nhưng cũng bị đạo sát khí vừa rồi khiến cho bị thương, cũng rất khó khăn và chật vật. Khi y giương mắt lên nhìn lại thấy Diệp Mặc hoàn toàn bình yên vô sự, thậm chí cả quần áo cũng không hề bị xáo động chút nào, thì trên mặt lập tức hiện ra sự khiếp sợ.

Diệp Mặc không để ý tới Cốc Húc, nhưng Vô Ảnh thì lại không:

- Tiểu tử, lần sau dám kiêu ngạo với bổn Tiên thì bổn Tiên sẽ một ngụm nuốt chửng ngươi.

Diệp Mặc lắc đầu. Tên nhóc Vô Ảnh này quá thiếu khuyết từ ngữ rồi, ngoại trừ một câu "Một ngụm nuốt chửng" ra, thì nó chả biết nói cái gì hay hơn cả. Còn hắn thì đương nhiên là sẽ không đi so đo với một tên Tiên Tôn rồi, cho nên liền bước nhanh tới thông đạo tiến lên tầng tiếp theo.

Mũi 'Cốt tiễn' kia tuyệt đối không phải là thứ tầm thường, cho nên dù đây là Lôi Sát Thần Điện, thì nó cũng sẽ không thể nào được đặt ở phía bên ngoài này được.

Lần này trong thông đạo chẳng những có sát khí ác liệt tới mức tận cùng, còn chi chít những luồng lôi điện đánh ngang đánh dọc. Đối với người khác mà nói, thì cái thông đạo này so với thông đạo trước phải khó khăn gấp mấy lần, cho dù là tiên nhân có Lôi linh căn cũng không thể nào đối mặt được với nhiều đạo lôi điện khủng bố như thế này. Lần này cho dù là Vô Ảnh, cũng không dám một mình đối mặt với cái thông đạo này.

Nhưng đối với Diệp Mặc, thì loại thông đạo này quá mức đơn giản rồi. Sau khi hắn tiến vào trong thông đạo, thì những đạo lôi điện kia cũng đánh lên người hắn. Nhưng ngoài những đạo lôi điện bị hắn hấp thu ra, thì những đạo lôi điện còn sót lại cũng không thể nào gây thương tổn được cho hắn.

Sau khi đi qua thông đạo, thì Diệp Mặc phát hiện đại điện trước mặt này

nhỏ hơn so với đại điện trước đó rất nhiều. Cho dù là như vậy, thì bên trong cũng có hơn mười cái cấm chế. Những cấm chế bị phá vỡ cũng không nhiều. Trong đại điện không có một bóng người, ngay cả thần thức của Diệp Mặc cũng chỉ có thể mở rộng ra trong vòng trăm thước, vượt qua phạm vi đó thì lập tức bị cấm chế giam lại. Mắt thường cũng giống với thần thức, đều chỉ có thể nhìn được trong phạm vi trăm thước mà thôi.

- Em tới mở một cái cấm chế ra thử xem.

Vô Ảnh vọt tới một cái cấm chế gần nhất trong đại điện.

Ầm…

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, thì Vô Ảnh đã một cước dẫm nát cái cấm chế đó rồi.

Ngay khi Vô Ảnh một cước giẫm nát cái cấm chế kia, thì toàn bộ đại điện lập tức vang lên từng trận nổ vang, mà những tiếng nổ vang này thật giống với khi Lôi Kiếp sắp đến.

Vô Ảnh bị dọa cho sợ tới mức nhanh chóng trốn sau lưng Diệp Mặc (@@). Sau một khắc, thì vô số lôi điện cùng thiểm lôi đã đánh xuống. Những đạo thiểm lôi cùng lôi điện này trong thời gian ngắn nhất đã đem toàn bộ đại điện bao phủ lại, và Diệp Mặc cùng Vô Ảnh cũng nằm trong phạm vi đó.

Diệp Mặc cũng không để ý những đạo thiểm lôi và lôi điện chằng chịt kia. Hắn chỉ cảm thấy rằng cái Lôi Sát Thần Điện này rất quen thuộc mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1946

Lôi Điện Hình Thang

Diệp Mặc nhanh chóng liền nhớ ra tại sao hắn lại có cảm giác này, trong đại điện này hắn có một loại cảm giác trong đại điện lúc trước ở trong khoảng không gian sát cơ kia, hơn nữa cấm chế trong này cũng tương tự như cấm chế trong hậu điện của đại điện hư không kia, vì phát hiện này, khiến Diệp Mặc lại càng tin lúc trước người bố trí trận pháp che chắn ẩn nấp ở phía sau đại điện hư không, và người để lại trong đại điện này chắc hẳn là đến cùng một nơi.

Thấy Vô Ảnh chặn lại những sát cơ thiểm lôi này có chút mất sức, Diệp Mặc quyết định ném Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng, chỉ có một mình hắn cũng không để ý gì đến sấm sét vô cùng vô tận này.

Diệp Mặc đến trước cấm chế mà Vô Ảnh đánh nát, phóng Tử Đao ra, bổ ra một đao. Hắn khác Vô Ảnh, cũng khác với những người khác đi đánh cấm chế. Những cấm chế này mặc dù hắn không thể nào nhìn thấu là cấm chế gì, nhưng cũng có thể nhìn ra chút mánh khóe.

Một đao vừa bổ ra, vừa vặn đánh lên điểm yếu mỏng của cấm chế, chỉ cần một đao, cấm chế này đã bị đánh ra một vết nứt.

Sau khi đao kia của Diệp Mặc bổ ra, tia sét oanh kích trong đại điện cũng càng thêm dày đặc. Diệp Mặc không thèm để ý, lại lần nữa bổ đao ra.

Cấm chế này răng rắc một tiếng, không ngờ lại bị hai đao của Diệp Mặc đánh vỡ hoàn toàn. Diệp Mặc nhìn cấm chế rỗng tuếch trước mặt mình, trong lòng vô cùng thất vọng. Xem ra cấm chế trong này cũng không phải cái nào bên trong cũng có đồ, rất nhiều cấm chế bên trong đều trống rỗng.

Sau khi Diệp Mặc lại bổ mấy cấm chế nữa ra, phát hiện những cấm chế này chín phần đều là trống rỗng, chỉ có một cấm chế trong đó Diệp Mặc thu được một chiếc dao găm bỏ túi. Sau khi lấy được chiếc dao găm đó, Diệp Mặc không ngờ lại cảm thấy một sức kéo cực mạnh, sức mạnh này dường như muốn truyền tống hắn ra ngoài.

Thần thức vực và lĩnh vực của Diệp Mặc mau chóng phát ra, chặn lại luồng sức mạnh này, lúc này mới bắt đầu nhìn con dao găm trong tay mình. Con dao găm này chỉ dài ba tấc, thần thức của Diệp Mặc quan sát một chút, cấm chế của con dao găm này không ngờ hắn không thể nào nhìn thấu được.

Diệp Mặc cất con dao găm đó vào trong Thế giới trang vàng, lập tức cảm thấy sức kéo đó cũng giảm đi rất nhiều. Hắn cũng không có hứng tiếp tục di đánh những cấm chế trong này nữa, mà lại tăng tốc. Diệp Mặc càng tiến vào trong, thì những nơi đi qua lại càng chi chít sấm sét hơn.

Chỉ có điều hắn cũng chưa gặp các loại thông đạo, trên đường đối mặt toàn là thiểm lôi chằng chịt đánh ra. Còn có cái khác nữa thì chính là các loại sát khí ác liệt, những thiểm lôi này xen lẫn với sát khí cùng sát ý thô bạo, hoàn toàn khác với thông đạo trước đó. Ngược lại lại tương tự với sát khí ác liệt trên Thanh Vi Minh Giang.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, Lôi Sát Thần điện này ngược lại cùng là danh bất hư truyền. Loại lôi sát và sát khí thô bạo kinh khủng như này, cho dù là Tiên đế cũng chưa chắc có thể bình yên vô sự mà tiến lên được.

Không biết vợ chồng Dụ Nhạc Sinh kia có phải đến đây rồi, còn cả Xuất Trần Thánh đế và bà lão kia không biết có thể đến hay không.

Sau hai tuần hương, Diệp Mặc cảm thấy nơi mà mình đi qua càng hẹp, cũng càng lúc càng nghiêng, hắn dường như đang bước vào lòng đất sâu, còn lôi kích và sát khí thô bạo xung quanh lại không hề giảm bớt, ngược lại càng lúc càng lợi hại hơn.

Đồng thời thần thức của Diệp Mặc cũng càng ngày càng cảm thấy bị áp

chế, hắn quyết định thi triển thần thông dung thuật Thần Niệm Cửu Chuyển - Thải hồng.

Thần thức hóa thành một đường đao màu hồng vô hình, lập tức cuốn ra. Thần thức của hắn vừa nãy vẫn còn bị không gian đại điện này trói buộc, sau khi thần thông thần thức dung thuật thi triển ra, xung quanh lập tức liền bị phá vỡ, lập tức trở nên trống trải.

Cảnh tượng trong phạm vi chục nghìn mét hoàn toàn xuất hiện trong tầm thần thức của Diệp Mặc, sát cơ thiểm lôi và sát khí thô bạo chi chít mù mịt xung quanh, hắn nhìn thấy Xuất Trần Thánh đế và bà lão kia, đệ tử Tiên Vương của bà lão đó nằm trong sự bảo vệ của bà lão, không ngờ cũng không xảy ra chuyện gì. Nhưng lúc này vị trí mà bọn họ đang đứng cũng rất cố định. Những lôi quang kia khi xuất hiện ở vị trí của họ, dường như cũng mỏng đi rất nhiều.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra đây chắc hẳn là Hoạt Giác mà Xuất Trần nói, xem ra tên này cũng không nói dối, thậm chí cũng đã đến đây rồi.

Ngoài Xuất Trần thánh đế và bà lão kia ra, Diệp Mặc còn nhìn thấy hai người ở một phía khác, hai người này cũng đứng ở vị trí khác nhau, hơn nữa lôi quang ở vị trí đó cũng vô cùng mỏng manh. Vị trí mà hai người này đứng, đoán chừng cũng là Hoạt Giác mà Xuất Trần thánh đế nói. Hai người này một người là Tiên đế sơ kỳ, một người là Tiên đế hậu kỳ, Diệp Mặc đoán chừng là đã đến khi hắn bế quan luyện hóa cốt tiễn.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến bốn người này, bốn người này lập tức liền cảm nhận được, tiếc rằng Diệp Mặc có thể nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn họ lại không thể nào nhìn thấy Diệp Mặc được. Chỉ có Xuất Trần thánh đế nhíu mày, gã hướng về phía Diệp Mặc nhìn nhìn, cuối cùng lắc đầu.

Diệp Mặc đang muốn đi qua, lại nhìn thấy bốn người này lập tức đứng dậy, nhanh chóng đi về một phía khác, ngay sau đó, bốn người này liền biến mất trong tầm thần thức của Diệp Mặc.

Diệp Mặc mau chóng tăng tốc, trong sát khí thiểm lôi này hắn cũng không bị ảnh hưởng nhiều lắm. Chỉ trong giây lát, liền đến được nơi mà bốn người này biến mất, lại phát hiện nơi này là một trận môn không gian.

Vì nhìn thấy bốn Tiên đế tiến vào trong trận môn không gian này, Diệp Mặc căn bản cũng không do dự, lập tức cũng tiến vào trong trận môn không gian này.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào trong trận môn không gian này, lôi quang và sát cơ tia sét vô cùng dày đặc xung quanh trở nên cực kỳ mỏng, còn hắn thì lại phát hiện hắn đang đứng trong một lôi điện hình thang vô cùng lộng lẫy.

Diệp Mặc vừa tiến vào lôi điện hình thang này, Xuất Trần và bà lão kia liền xuất hiện, nhưng hai người bọn họ cũng không nói từ nào. Ngược lại hai gã Tiên đế khác lại có chút kinh nghi không ngừng dò xét Diệp Mặc, người có thể đến nơi này không phải là Tiên đế, thì cũng nhất định phải đi cùng Tiên đế.

Bây giờ Diệp Mặc xuất hiện trong này, mặc dù tu vi của hắn đang ở mức Tiên Vương trung kỳ, chắc hẳn cũng là một Tiên đế rồi. Cái khiến bọn họ nghi ngờ không phải Diệp Mặc cũng đã là một Tiên đế rồi, mà là bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy Diệp Mặc bao giờ.

Tiên đế tu luyện nhiều năm bên bờ sông Thanh Vi Minh Giang bây giờ cũng chỉ có sáu người, sáu người này mọi người ai cũng biết, nhưng bọn họ lại chưa nhìn thấy Diệp Mặc bao giờ.

- Vị Tiên hữu này sao nhìn thấy rất lạ?

Vị Tiên đế hậu kỳ khách khí ôm quyền hỏi Diệp Mặc một câu. Tướng mạo của y vốn dĩ cũng rất hiền hòa, bây giờ ôm quyền lại nói khách khí như vậy, người ta lại càng cảm thấy hiền lành hơn.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Tôi chỉ là thông qua chỗ này, muốn qua Thanh Vi Minh Giang, cho

nên thuận tiện đến xem một chút, mọi người cũng không cần để ý đến tôi làm gì.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc cũng hoàn toàn quan sát rõ đại điện hình thang này rồi, đại điện hình thang này càng đi về phía trước hai bên lại càng hẹp lại, hơn nữa lôi quang lóe lên cũng càng nhiều. Nơi mà bọn họ đang đứng thuộc phần cuối của đại điện, chỉ có lôi quang lập lòe yếu ớt, căn bản cũng không có ảnh hưởng gì mấy đến Tiên đế.

Địa thế của lôi điện hình thang cũng hướng từ thấp đến cao, vì lôi quang và tia sét bên trong chằng chịt chi chít, hơn nữa sát cơ tung hoành, nhiều hơn so với con đường mà lúc trước hắn đi. Hơn trong không gian tia sét và sát khí thiểm lôi như này, cũng không có nửa phần Hoạt Giác nào, trong sát cơ thiểm lôi thần thức lại càng không thể nào kéo dài được. Một mặt khác của hình thang lại không thể nào nhìn đến đầu kia được, nếu như hai bên càng lúc càng thu vào, cuối cùng sẽ giao nhau, đại điện này biến thành hình tam giác cũng không phải không có khả năng.

Diệp Mặc không thi trển thần thông thần thức dung thuật ra quan sát đồ vật trong này, hắn cho dù muốn quan sát, cũng sẽ không quan sát trước mặt mấy vị Tiên đế này. Xuất Trần thánh đế và bà lão kia, còn có hai Tiên đế khác cũng đến đây, rõ ràng nơi này chính là nơi có thứ tốt trong Lôi Sát Thần điện.

- Chúng ta trong này có năm Tiên đế, mặc dù người có hơi ít một chút, nhưng mọi người tiến hành cộng hưởng lĩnh vực, cộng thêm pháp bảo phòng ngự của mỗi người phóng ra, cũng không thể cho là không thể tiến vào trong này được.

Một Tiên đế sơ kỳ duy nhất bỗng nhiên lên tiếng nói.

- Tôi không có ý kiến gì.

Tiên đế hậu kỳ hỏi Diệp Mặc lập tức cũng phụ họa nói theo.

Xuất Trần thánh đế cùng bà lão kia cũng gật đầu nói:

- Tôi cũng không có ý kiến gì.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, mấy người khác đều dồn ánh mắt về phía Diệp Mặc. Chỉ có Xuất Trần thánh đế và bà lão kia biết rõ thông đạo của Thanh Vi Minh Giang là do Diệp Mặc mở, bây giờ Diệp Mặc quả thực cũng chưa chắc sẽ đồng ý với chủ kiến của bọn họ.

Quả nhiên Diệp Mặc quay đầu lại nói:

- Mấy người cùng tổ đi, tôi thích một mình vào trong hơn.

Nói xong Diệp Mặc cũng không nói gì thêm, liền rảo bước, đi sâu vào trong lôi điện hình thang.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Xuất Trần thánh đế và bà lão kia còn tốt hơn chút, bọn họ đã từng chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc, ngược lại tên Tiên đế sơ kỳ lại sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ một mình anh là Tiên đế sao? Trong này ai chẳng phải là Tiên đế?

Diệp Mặc đương nhiên nghe thấy tên Tiên đế sơ kỳ này nói gì, bây giờ hắn cũng không có thời gian dài dòng cùng tên Tiên đế sơ kỳ này. Nếu như đến đây rồi, hắn cần vào trong tìm mũi tên, chứ không phải tranh giành khí phách với tên này ở đây.

- Tiểu Thổ huynh, người này quá phách lối, cũng không biết từ nơi nào đến, chúng ta ở bên Thanh Vi Minh Giang bao nhiêu năm rồi, cũng chưa nhìn thấy ai phách lối như hắn.

Tên Tiên đế sơ kỳ này thấy Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến gã, gã lập tức ôm quyền nói với lão già lưng gù kia.

Gã mặc dù là Tiên đế sơ kỳ, nhưng cũng đã là sơ kỳ đỉnh phong rồi, chỉ

thiếu chút nữa là thăng cấp lên trung kỳ rồi. Nếu bàn về tu vi cao thấp, gã cũng không kém gì bà lão kia, thậm chí còn có thể chế trụ bào lão đó. Chính vì như vậy, mới nói chuyện không có nửa phần cố kỵ nào.

Xuất Trần thánh đế lưng gù ho khan mấy cái, lúc này mới nói:

- Ồ, tôi cũng gặp Diệp Mặc một lần ở trong quán rượu của Đỗ Nương, tôi cũng không tiện nhiều lời, khụ khụ khụ…

Tên Tiên đế sơ kỳ này thấy Xuất Trần thánh đế nói vậy, lập tức biết Xuất Trần thánh đế cũng không muốn giúp gã. Gã cũng không phải nói muốn Xuất Trần thánh đế giúp gì, gã chào hỏi Xuất Trần thánh đế, chính là chẳng may gã không phải đối thủ của Diệp Mặc, thì gã cũng muốn lão già lưng gù này đứng ra giảng hòa.

Tu vi của Diệp Mặc nhìn như Tiên Vương trung kỳ, trừ phi tên ngốc mới cho rằng hắn là một Tiên Vương. Vì tuổi tác của Diệp Mặc thoạt nhìn cũng không nhiều, gã mới có chút nghi ngờ Diệp Mặc cũng chỉ là một Tiên đế sơ kỳ mà thôi.

Tên Tiên đế này không hỏi gì bà lão kia, dù sao tu vi của bà ta cũng không cao hơn mình. Gã chuyển ánh mắt sang phía tên Tiên đế hậu kỳ vừa mới hỏi Diệp Mặc:

- Khổ Ngang huynh, tôi định giáo huấn cho tên không biết…

Tên Tiên đế hậu kỳ kia cười trừ ngắt lời gã, chỉ vào bóng lưng của Diệp Mặc nói:

- Anh Phát tiên đế, anh nhìn xem, anh cảm thấy anh có làm được không? Nếu như anh cảm thấy không có vấn đề gì thật, vậy thì anh ra tay đến khiêu chiến với người ta đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1947

Đồ Vật Trong Ngã Rẽ

Anh Phát Tiên Đế lúc này mới chú ý tới Diệp Mặc, lúc này Diệp Mặc đã đi vào giữa lôi quang sát khí, dày đặc bén nhọn lôi hồ sát khí hoàn toàn đem hắn bao vây lại, mà hắn dĩ nhiên không chút nào ảnh hưởng.

Anh Phát Tiên Đế khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, hắn biết muốn đi vào cái này phiến lôi hồ sát khí, ít nhất phải vài Tiên Đế lĩnh vực liên hợp lại mới được. Trước hắn cho rằng Diệp Mặc đi tới lôi hồ sát khí trước, cảm thụ được áp lực, sẽ dừng lại, không nghĩ tới sự thực hoàn toàn không phải như vậy. Người này rốt cuộc là từ đâu tới? Một mình hắn làm sao có thể bình yên vô sự tiến nhập giữa cái này dày đặc lôi hồ sát khí?

"Dĩ nhiên không phải nhờ cái kia tiên sủng, chính tự hắn là có thể..." Xuất Trần Thánh Đế đồng dạng đờ đẫn thì thào nói.

Xuất Trần Thánh Đế vốn cho là Diệp Mặc mặc dù có thể ở trên Thanh Vi Minh Giang mở một cái lối đi, đó là bởi vì hắn có một tiên sủng rất cổ quái. Xuất Trần Thánh Đế một lần thậm chí cho rằng Diệp Mặc tiên sủng không phải tiên yêu thú, mà là thần thú, nhưng hắn hết lần này tới lần khác chưa từng thấy qua loại này thần thú.

Hiện tại hắn thấy Diệp Mặc ở giữa lôi hồ sát khí không trở ngại chút nào, lập tức liền biết mình suy đoán là sai lầm. Diệp Mặc mặc dù có thể mở ra một cái lối đi đi tới nơi này, hoàn toàn là bởi vì hắn căn bản cũng không sợ hãi nơi này lệ sát khí cùng lôi hồ sát khí.

"Thải Liễu sư tỷ, hắn rốt cuộc là ai? Có đúng hay không rất lợi hại?" Anh Phát Tiên Đế tỉnh ngộ lại, quay đầu hỏi bà lão.

Bà lão hừ một tiếng nói, "Nếu mà hắn muốn giết ngươi, tối đa sẽ không mất hơn thời gian một nén nhang."

Anh Phát Tiên Đế hít một hơi lãnh khí, trong lòng dâng lên một ít nghĩ mà sợ, may mà hắn không phải một người thích gây chuyện. Nếu như là một tên tính tình cổ quái, lúc này hắn nói không chừng đã đang cùng đối phương đập nhau.

"Chúng ta liên thủ hình thành lĩnh vực đi vào, tiếp tục ở tại chỗ này không phải là biện pháp." Xuất Trần Thánh Đế phát hiện Diệp Mặc thân ảnh đã từ thần thức ở giữa biến mất, không có do dự nữa, dứt khoát nói.

Đề nghị của Xuất Trần Thánh Đế lập tức liền được mấy người còn lại đồng ý, bốn gã Tiên Đế đều tự tế xuất phòng ngự pháp bảo, sau đó huy động Tiên Đế lĩnh vực cùng nhau đi theo Diệp Mặc phía sau đi hướng vào chỗ sâu trong hình thang điện, về phần đệ tử bà lão còn lại là bị bà lão đưa vào không gian tiểu thế giới.

...

Ở chỗ sâu trong hình thang điện lôi hồ sát khí tuy rằng lợi hại, thế nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng. Những thứ này lôi hồ sát khí một bộ phận bị hắn hấp thu luyện hóa hết, một bộ phận đánh vào hắn Tiên Thần Thể trung kỳ trên thân thể, cũng không có tạo thành tổn thương quá lớn. Có lẽ nói, chí ít hiện nay còn vô pháp đối với hắn tạo thành thương tổn lớn.

Lúc Diệp Mặc thần thức triệt để nhìn không thấy Xuất Trần Thánh Đế mấy người sau, thần thức của hắn dung thuật thần thông lúc này mới một chiêu thải hồng bổ ra. Nhìn không thấy thần thức đao trong nháy mắt phá vỡ nơi này lôi hồ sát khí, thô bạo lôi quang sát khí ở Diệp Mặc trước mặt trong nháy mắt đã bị bổ ra, Diệp Mặc thần thức thông suốt nhìn thấy trước mặt mọi thứ.

Ở giữa thần thức của hắn, xuất hiện hơn mười lôi hồ ngã rẽ, những thứ

này lôi hồ ngã rẽ đồ vật bên trong dường như bất đồng. Hơn nữa mỗi một cái ngã rẽ bên trong thô bạo khí tức lôi hồ sát khí cũng các không giống nhau, Diệp Mặc chỉ là thần thức đảo qua liền hiểu được, nơi này mới thật sự là chỗ tốt tu luyện giết chóc thần thông. Một khi đem nơi này các loại sát khí toàn bộ lĩnh ngộ, sau đó quán thông, giết chóc thần thông sẽ đại thành.

Bất quá Diệp Mặc đối với cái này không có chút nào hứng thú, hắn tu luyện đúng là tam sinh quyết, không phải giết chóc thần thông.

Diệp Mặc thần thức từ giữa một cái lôi hồ sát khí ngã rẽ trong đó quét đi vào, ở trong thần thức của hắn lập tức liền xuất hiện đám hốc đá cấm chế ngọc thạch, trên những thứ này hốc đá cấm chế đã bị đánh vỡ. Ở mỗi một cái cấm chế bị phá vỡ khu vực, đều có một khay lõm. Những thứ này khay lõm hình dạng khác nhau, lại toàn bộ là dáng dấp của bảo kiếm, có các loại hình dạng kiếm khí pháp bảo.

Lúc Diệp Mặc thần thức lại mở rộng tiến một cái lôi hồ sát khí ngã rẽ sau, ở giữa hắn thần thức lập tức liền xuất hiện đồng dạng ngọc thạch hốc đá. Nơi này ngọc thạch hốc đá cũng bị đánh phá cấm chế, thế nhưng cấm chế phá vỡ sau phía trên khay lõm lại có vũ khí hình dáng cây thương. Các loại các dạng khay lõm, đại biểu cho các loại các dạng hình cây thương pháp bảo.

Diệp Mặc rất nhanh thì hiểu được, những thứ này khay lõm chính là trưng bày pháp bảo, mà không có đồ vật đại biểu pháp bảo này đã bị cầm đi. Mà chỗ này không có bị đánh phá cấm chế ngọc thạch hốc đá, bên trong khẳng định có đỉnh cấp pháp bảo ở trong đó.

Hiểu rõ đạo lý này sau, Diệp Mặc trong lòng nhất thời lửa nóng, thần thức của hắn lập tức liền từ còn lại mấy cái trong thông đạo quét đi vào, hắn nhất định phải tìm được kim sắc cốt tiễn chỗ kia một cái ngã rẽ, đồng thời hắn cũng tăng nhanh tốc độ.

Mấy chục hô hấp sau, Diệp Mặc tìm được chỗ của tiễn hình pháp bảo ngã rẽ, chính là bên trái nhất. Chỉ là phía trước hắn có thể nhìn thấy mấy cái bị đánh phá cấm chế hốc đá cũng không có kim sắc cốt tiễn hình dạng, Diệp

Mặc không có tiếp tục quan sát xuống phía dưới, hắn không chút do dự liền vọt tới, trực tiếp tiến nhập bên trái nhất cái kia ngã rẽ.

Hắn ngay cả bên phải một ít ngã rẽ giữa cũng là không kịp xem là pháp bảo gì, cốt tiễn với hắn mà nói quá trọng yếu, thứ này lực công kích quá mức kinh người.

Tiến nhập ngã rẽ sau, Diệp Mặc lập tức cũng cảm giác được phương diện này lôi hồ sát khí cùng thô bạo khí cùng phía ngoài hoàn toàn bất đồng. Vừa mới vào ngã rẽ địa phương còn tương đối hòa hoãn, càng đi vào bên trong, loại này thô bạo sát khí lại càng đáng sợ.

Trước mặt mấy cái ngọc thạch hốc đá, Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy bị người phá vỡ, hắn tăng nhanh tốc độ đi tới. Bởi vì càng tới gần bên trong, Diệp Mặc liên tiếp trải qua mười mấy ngọc thạch hốc đá, những thứ này hốc đá có một ít cấm chế là bị đánh vỡ, còn có một ít thì không. Bất quá với số này hốc đá không có bị đánh phá cấm chế, Diệp Mặc cũng không có đi di chuyển. Hắn muốn tìm không phải mũi tiễn khác, mà là kim sắc cốt tiễn. Những thứ này hốc đá trái phải hốc đá khay đều rất giống nhau, tuyệt đối không thể nào là màu vàng cốt tiễn.

Rốt cục Diệp Mặc đi tới trước bậc thềm thứ mười ba cái ngừng lại, cái này trên hốc đá cấm chế đồng dạng bị đánh phá, mà khay lõm hình dạng cùng Diệp Mặc lấy được kim sắc cốt tiễn một cái như nhau, chỉ là khay lõm bên trong đã trống không.

Diệp Mặc trong lòng thầm kêu đáng tiếc, rất rõ ràng cái này giữa khay lõm kim sắc cốt tiễn đã bị người lấy đi. Diệp Mặc lập tức đến kế tiếp hốc đá, cái này hốc đá cấm chế như nhau bị đánh vỡ, hơn nữa trên bình đài khay cũng cùng hắn lấy được cốt tiễn hình dạng cũng một cái như nhau.

Thứ mười lăm cái hốc đá, thứ mười sáu cái hốc đá... Lúc Diệp Mặc đi tới bên thứ mười tám cái hốc đá, thấy cấm chế đồng dạng bị đánh phá, mà màu vàng kia cốt tiễn cũng là không thấy, trong lòng hắn đã trầm xuống. Hắn không có tiếp tục từng cái một kiểm tra, hắn biết cái này 9 mũi cốt tiễn

hốc đá cấm chế nhất định là dính liền nhau.

Diệp Mặc thần thức quét xuống phía dưới, quả nhiên, hắn phát hiện mãi cho đến thứ hai mươi cái hốc đá, cấm chế đều bị đánh vỡ. Chỉ có thứ hai mươi mốt cái hốc đá, cũng chính là cái cuối cùng trên bình đài cấm chế không có bị đánh phá. Bất quá dùng thần thức của hắn, coi như là thi triển thần thức kết hợp thuật thần thông, ở bên trong này cũng cảm giác được có chút cật lực.

Diệp Mặc thu hồi thần thức thần thông, thần thức vực cùng Tiên Tôn lĩnh vực kết hợp chung vào một chỗ, cẩn thận đi phía trước di động. Dến rồi phía cái này ngã rẽ, chính là hắn cũng cảm giác được phi thường cật lực, hắn không nghĩ ra trước đây cái kia phá hỏng thứ hai mươi cái ngọc thạch hốc đá cấm chế người là vào bằng cách nào. Nơi này lôi hồ sát khí tuy rằng cùng trên minh giang lệ sát khí hoàn toàn bất đồng, nhưng cũng không phải là bình thường Tiên Đế có thể vào.

Hắn và người khác bất đồng, đầu tiên hắn là một Tiên Thần Thể luyện thể tiên nhân. Chủ yếu nhất là hắn năng lực lĩnh ngộ ở dưới sự trợ giúp của tam sinh quyết cường hãn tới cực điểm, hắn loại này năng lực lĩnh ngộ làm cho hắn ở Thanh Vi Minh Giang thượng lĩnh ngộ lệ sát khí giữa sát thế cùng sát ý. Chính vì vậy, hắn tại đây giữa Lôi Sát Thần Điện, mới có thể so với người khác thả lỏng nhiều.

Bằng vào Trí Tông Tiên Đế chút bản lãnh, tối đa cũng chỉ có thể đến cái hốc đá thứ chín mà thôi, cái này còn muốn mượn đỉnh cấp pháp bảo, bằng không hắn căn bản cũng không có biện pháp tiến đến. Muốn nói hắn có thể đơn độc đến cái hốc đá thứ hai mươi, Diệp Mặc là tuyệt đối không tin.

Nếu mà trí tông Tiên Đế thực sự là bằng vào bản lãnh của mình đến cái ngọc thạch hốc đá thứ mười ba, lấy đi mũi thứ nhất kim sắc cốt tiễn, hắn kia tuyệt đối có pháp bảo hiệp trợ. Nếu không, hắn chính là liên thủ với người khác vào.

Đáng tiếc đúng là Trí Tông Tiên Đế cái nhẫn hắn không có được, không

biết trí tông Tiên Đế rốt cuộc có cái gì tốt pháp bảo hiệp trợ.

Diệp Mặc đi tới chỗ thứ hai mươi mốt cái hốc đá, lúc này mới phát hiện cái này hốc đá đúng là lối đi này giữa cái cuối cùng cấm chế hốc đá.

Nghĩ đến còn lại vô số cấm chế hốc đá giữa ngã rẽ, Diệp Mặc thất lạc tâm tình cuối cùng là khá hơn một chút. Hắn quyết định đem nơi này cấm chế toàn bộ bài trừ, hơn nữa ở lối đi khác bài trừ cấm chế tất cả hốc đá. Có thể thấy ở cái này đồ vật bên trong, tuyệt đối đều là đỉnh cấp thứ tốt.

Cái này Lôi Sát Thần Điện cấm chế cùng trước đây hắn ở trên hư không đại điện hậu viện gặp phải cấm chế không sai biệt lắm, Diệp Mặc tìm thời gian một nén nhang nghiên cứu xong cấm chế này sau, lập tức liền tế xuất Tử Đao một đao bổ xuống.

"Ầm" Tử Đao đao mang bị cấm chế hoàn toàn ngăn trở, Diệp Mặc thậm chí bị đẩy lui ra mấy thước xa.

Thật cường hãn cấm chế trận pháp, Diệp Mặc cũng không có trông cậy vào hắn một đao có thể bổ ra cấm chế này. Hắn tiếp tục lùi về vừa một đao bổ ra, tiếng sấm hỗn loạn ở nơi này lôi hồ sát khí bên trong không gian, tạo thành từng đạo âm vang. Mà Diệp Mặc lại chẳng chút nào lo lắng, một đao lại một đao bổ xuống.

Cấm chế này ở dưới Diệp Mặc oanh kích, không ngừng xuất hiện một ít vết nứt, thế nhưng vết nứt này rất nhanh thì được tự động chữa trị.

Diệp Mặc xuất đao tốc độ càng lúc càng nhanh, vết đao cũng càng ngày càng sâu. Mắt thấy cấm chế phía trên vết nứt càng lúc càng lớn lúc, Diệp Mặc lại khiếp sợ phát hiện, giữa cái này Lôi Sát Thần Điện dường như có một loại cực kỳ lực lượng cường đại chống lại hắn, dường như muốn đem hắn trực tiếp truyền tống đi.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, càng liều mạng đánh ra Tử Đao. Cuối cùng thậm chí ngay cả Liệt Ngân thần thông đều đem ra, cái này Lôi Sát

Thần Điện quá mức quỷ dị, bên trong rốt cuộc là cái gì ngoạn ý, Diệp Mặc căn bản là không làm rõ được. Hắn sợ mình không có được cái gì, cuối cùng đã bị truyền tống đi ra ngoài, cũng quá mức buồn bực đi.

"Răng rắc..."

Ở Diệp Mặc thi triển ra Liệt Ngân thần thông, ngọc thạch này trên bình đài cấm chế rốt cục bị Diệp Mặc một đao đánh vỡ ra. Cấm chế phá vỡ, vật thể trước mắt dần hiện ra.

- P/s: Ta vừa sang kiểm tra bên tàu, vẫn không có chương mới, khả năng hôm nay Lão Ngũ chỉ ra có 2 chương mà thôi! Chúc bằng hữu ngủ ngon!

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1948

Minh Giang Thu Hoạch

Một mũi màu vàng nhạt cốt tiễn yên tĩnh nằm ở giữa ngọc thạch trên cái khay cao, Diệp Mặc trong lòng đại hỉ, hắn không chút do dự lấy ra mũi cốt tiễn. Cốt tiễn vừa vào tay, cái loại này đáng sợ bén nhọn sát ý để cho Diệp Mặc biết, hắn lần này lấy được đúng là thứ thiệt kim sắc cốt tiễn, đồng bộ cùng Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung cốt tiễn.

Màu vàng cốt tiễn bị Diệp Mặc một trảo tới giữa tay, truyền tống lực lượng đáng sợ vừa rồi liền lần nữa tràn ngập toàn thân Diệp Mặc, cái loại này cường đại lực lôi kéo lượng dường như liền đem Diệp Mặc trong nháy mắt lôi đi, không cho phép hắn tiếp tục lưu lại ở giữa nơi này Lôi Sát Thần Điện.

Diệp Mặc thần thức vực cùng lĩnh vực hoàn toàn đánh ra, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở loại này ra sức lôi kéo lượng.

Cứ như vậy bị truyền tống đi ra ngoài, Diệp Mặc hiển nhiên là không cam lòng, chỗ này nhiều thứ tốt như vậy, để cho hắn trực tiếp bị truyền tống đi ra ngoài, hắn đâu cam tâm? Hắn cấp tốc đem kim sắc cốt tiễn đưa vào kim trang thế giới, sau đó chuẩn bị toàn lực chống đối cái này đáng sợ truyền tống lôi kéo lực lượng.

Màu vàng cốt tiễn bị Diệp Mặc ném vào kim trang thế giới đồng thời, cái loại này lực lượng liền nhỏ đi rất nhiều, tuy rằng vẫn như cũ vẫn tồn tại, nhưng không có như trước đáng sợ. Chí ít, Diệp Mặc thần thức vực cùng lĩnh vực cộng lại, hơn nữa hắn tiên nguyên vận chuyển đã miễn cưỡng có thể chống lại.

Diệp Mặc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nơi này nhiều như vậy thứ tốt, hắn chỉ là cầm một mũi cốt tiễn đã bị truyền tống đi, quả thực quá bị thua thiệt.

Đồng thời Diệp Mặc nhớ lại mình lấy đi cái kia thanh chủy thủ chuyện tình đến, lúc đó cũng có cường đại lực lôi kéo. Chỉ là hắn đem chủy thủ đưa vào kim trang thế giới xong, cái loại này sức lôi kéo lượng liền nhỏ đi rất nhiều mà thôi.

Hiện tại hắn chiếm được cốt tiễn, vừa nãy loại này lôi kéo lượng, hơn nữa so với trước mà nói, lực lượng cường đại hơn. Nếu mà không phải hắn có kim trang thế giới, là tuyệt đối đỡ không được loại đáng sợ này lôi kéo lực lượng.

Đi qua những thứ này, Diệp Mặc đoán được, người thường chỉ có thể ở nơi này lấy đi một món đồ mà thôi. Làm cho Diệp Mặc nghi ngờ đúng là, Trí tông Tiên Đế lại là như thế nào đồng thời chiếm được Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung cùng một mũi kim sắc cốt tiễn?

Diệp Mặc không có tiếp tục phá giải cái này cấm chế bên trong, hắn sợ mình chỉ có một lần cơ hội. Coi như là hắn truyền tống sau khi rời khỏi đây, đi vào nữa cũng phải hao phí rất nhiều thời gian.

Rời đi cái này ngã rẽ, Diệp Mặc bắt đầu dụng thần thức dung thuật thủ đoạn phá vỡ ngã rẽ bên trong thần thức che đậy, nếu mà chỉ có một lần cơ hội, hắn nhất định phải tìm ra đồ đạc thích hợp nhất với mình cái đã.

Diệp Mặc thần thức một đường đi tới, giữa mỗi một cái ngã rẽ tựa hồ cũng đúng là bất đồng pháp bảo. Diệp Mặc đã quyết định, nếu mà thần thức của hắn quét xong những thứ này ngã rẽ sau, không có tìm được thứ đặc biệt tốt, hắn sẽ đi chỗ ngã rẽ chứa đao khí pháp bảo, tìm một đao khí mà mình cần.

Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh thì hiểu rõ nơi này thứ tốt thật sự là nhiều lắm, có một nhánh trong thông đạo khay đá toàn bộ là các loại lò luyện

đan hình dạng, điều này làm cho Diệp Mặc trong lòng có chút ngứa một chút. Hắn mặc dù có Thần Nông đỉnh, còn có một cái hạ phẩm thần khí lò luyện đan, thế nhưng làm một đỉnh cấp tiên đan tông sư, lò luyện đan thứ này đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Diệp Mặc cố nén tâm tình muốn tiến nhập lò luyện đan ngã rẽ, thần thức lần thứ hai quét xuống phía dưới. Làm cho hắn càng động tâm đúng là, hắn lại nhìn thấy ngã rẽ chứa phi hành pháp bảo, phi thuyền, phi xa, phượng liễn... Làm cho Diệp Mặc hận không thể lập tức liền tiến đi vào tìm đến một loại đỉnh cấp phi hành pháp bảo, đem mình phỏng chế Thời Không Toa bán đồng nát.

Hắn mặc dù là một bát phẩm luyện khí tông sư, thế nhưng hắn còn vô pháp luyện chế ra thần khí phi hành pháp bảo. Huống chi, hắn cũng không có tài liệu luyện chế thần khí phi hành pháp bảo.

Lúc Diệp Mặc thần thức quét bên phải nhất cái ngã rẽ thì, nhất thời dại ra. Cái kia ngã rẽ bên trong dĩ nhiên chỉ có ba ngọc thạch hốc đá, mà cái này ba ngọc thạch hốc đá có hai cái đã bị đánh vỡ, đánh vỡ ngọc thạch trên bình đài vũng đều có hình dạng viên châu, tổng cộng có mười hai cái.

Cái này mười hai cái viên châu hình dạng khay hắn lại có chút cảm giác quen thuộc, Diệp Mặc theo bản năng lấy ra trên người mình mười hai tấm lôi châu. Đây là hắn giúp Ức Mặc tìm được 'Lôi Hải thần châu', trước đây hắn vẫn hư tiên tu vi, để có cái này mười hai tấm 'Lôi hải thần châu', hắn và một kim tiên đánh nhau, thiếu chút nữa mất mạng ở tay kim tiên.

Cái này mười hai cái khay không phải là 'Lôi hải thần châu' hình dạng? Diệp Mặc lập tức đã đem lò luyện đan cùng phi hành pháp bảo nhét vào phía sau, xông về cái này bên phải nhất ngã rẽ.

Diệp Mặc nghĩ rất đơn giản, hắn thậm chí cho là mình đã trợ giúp Ức Mặc thu thập đầy đủ hết cái này ba mươi sáu viên 'Lôi hải thần châu'. Bởi vì Ức Mặc trên người hiện tại có mười hai viên, hơn nữa trên người hắn hiện tại cũng có mười hai viên, nơi này vừa tìm được mười hai viên. Để chung

vào một chỗ không phải là ba mươi sáu viên 'Lôi hải thần châu' à?

Phía trước hai cái ngọc thạch hốc đá đã bị đánh phá, Diệp Mặc trực tiếp bắt đầu công kích cái thứ ba ngọc thạch cấm chế.

Một bên công kích cấm chế, Diệp Mặc còn không ngừng vẫy ra trận kỳ. Hắn đối với nơi này cấm chế không phải hoàn toàn không biết gì cả, ngoại trừ cứng rắn tấn công ở ngoài, còn lợi dụng trận pháp trợ giúp.

Cái này đặt 'Lôi hải thần châu' cấm chế hốc đá so với cốt tiễn cấm chế còn cường đại hơn, Diệp Mặc thậm chí hoài nghi cấm chế này đúng là không phải là không có người đánh qua, mà bởi vì đánh mà không có phá nổi, lúc này mới vẫn ở tại chỗ này.

Tử Đao bổ ra từng đạo tử hồng thần thông, coi như là phá giải trận kỳ cũng bị Diệp Mặc từng viên ném ra ngoài.

Nửa ngày sau, ngọc thạch hốc đá cấm chế bên ngoài đã bị Diệp Mặc phá giải trận kỳ từng tầng một đem bao vây.

Diệp Mặc biết nếu như bây giờ hắn có thể tĩnh tâm từ từ thôi diễn cấm chế này trận pháp, hắn cuối cùng chẳng những có thể phá vỡ cấm chế này trận pháp, hơn nữa hắn còn có thể đề thăng trận pháp trình độ của mình. Như hắn như bây giờ cấp thiết cứng rắn tấn công, tuy rằng đối với trận pháp trình độ đề thăng cũng có lợi, lại hoàn toàn so ra kém tĩnh tâm chậm rãi thôi diễn.

Thế nhưng Diệp Mặc nhưng không có tâm tình đi chậm rãi thôi diễn, hắn cảm giác được mình phá giải cái này ngọc thạch bệ đá cấm chế càng lâu, hắn bị lực lượng lôi kéo lại càng lớn.

Diệp Mặc hoài nghi một khi mình tĩnh tâm chậm rãi thôi diễn, hắn rất nhanh sẽ bị cái này Lôi Sát Thần Điện truyền tống đi. Hắn thật vất vả nhìn thấy cuối cùng này mười hai viên 'Lôi hải thần châu', há có thể cứ như vậy bị truyền tống đi?

Vừa một đạo liệt ngân đánh ra, lần này Liệt Ngân thần thông đều đã đem

chung quanh lôi hồ sát khí đều tụ tập đến, một đạo tử mang đánh vào đã sứt mẻ không chịu nổi bệ đá cấm chế mặt trên, cái này bệ đá cấm chế nhất thời bị xé rách ra, phát sinh một tiếng ầm ầm trầm muộn.

"Răng rắc!" cấm chế bị Diệp Mặc đánh vỡ, mười hai viên có nhàn nhạt lôi quang uẩn lượn quanh như thanh mưa lất phất hạt châu xuất hiện ở Diệp Mặc trước mắt, Diệp Mặc cảm giác cái này mười hai viên 'Lôi hải thần châu' cùng trước hắn lấy được này lôi châu có chút không giống nhau, bất quá hắn cũng không kịp nhiều như vậy. Thậm chí ngay cả kiểm tra tâm tình cũng không có, trực tiếp đem cái này mười hai tấm lôi châu đưa vào kim trang thế giới.

"Ong ong..." Từng đợt như phong rương cổ động thanh âm ở Diệp Mặc bên người đè ép ra, mạnh to lớn tới cực điểm sức lôi kéo làm cho Diệp Mặc lại cũng vô pháp ổn định thân hình, trực tiếp bị cái này đáng sợ lực lượng lôi kéo truyền tống rời đi.

...

Diệp Mặc cảm giác được trong đầu của mình từng trận muốn ngất xỉu, chờ lúc hắn thanh tỉnh lại, lại phát hiện mình đã đứng ở Thanh Vi Minh Giang bờ sông, nơi này đúng là hắn trước tiến nhập Thanh Vi Minh Giang địa phương.

Lúc này Diệp Mặc không kịp kiểm tra kim trang trên thế giới 'Lôi hải thần châu', lần thứ hai tế xuất tiên thuyền, vọt vào Thanh Vi Minh Giang. Lôi Sát Thần Điện thứ tốt là hắn bình sinh ít thấy, hiện tại hắn chỉ mới có được 3 thứ, cứ như vậy rời đi há có thể cam tâm?

Trước bị Diệp Mặc mở đi ra ngoài thông đạo đã hoàn toàn biến mất không thấy, Diệp Mặc lần này không có tiếp tục luyện hóa nơi này lệ sát khí mở ra thông đạo, mà là trực tiếp khống chế tiên thuyền xông về Lôi Sát Thần Điện phương hướng.

Bởi vì Diệp Mặc tốc độ thật nhanh, chỉ nửa ngày, hắn liền lần nữa đi tới

cái kia vòng xoáy. Hình tròn vòng xoáy vào bến vẫn còn, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, không chút suy nghĩ, liền vọt vào vòng xoáy, hắn muốn lần thứ hai tiến nhập Lôi Sát Thần Điện tìm kiếm báu vật.

Làm cho Diệp Mặc thất vọng cực độ chính là, hắn vừa mới vọt vào cái này vòng tròn miệng giếng vòng xoáy, đã bị 1 lực lượng cường đại đánh bay đi ra. Cái này vòng xoáy dĩ nhiên nhớ kỹ hắn đã từng tiến vào, không cho phép hắn tiến vào lần thứ hai.

Diệp Mặc bị cái này vòng xoáy miệng giếng đánh văng ra ngoài, rơi vào trong minh giang nước sông. Ở dưới sự ăn mòn đáng sợ của lệ sát khí cùng sát ý nước sông, Diệp Mặc lập tức liền hiểu được. Lôi Sát Thần Điện nếu mà không phải chỉ có thể tiến vào một lần, chính là tiến nhập một lần sau, nhất định phải đi qua thời gian rất dài năng lực lại xuất hiện. Hoặc là nếu như người không có ở giữa Lôi Sát Thần Điện đạt được đồ vật gì mới có thể tiến nhập lần thứ hai.

Trước kia Diệp Mặc còn tưởng rằng Lôi Sát Thần Điện đúng là trước đây một cái tát của tên siêu nhân kia đánh ra Thanh Vi Minh Giang lưu lại, hiện tại hắn đã đem ý nghĩ của chính mình phủ nhận. Quy tắc mạnh mẽ như vậy Lôi Sát Thần Điện tuyệt đối không thể nào là người kia lưu lại, người nọ ngay cả tiên giới đều có thể hủy diệt, há có thể vì tiên giới lưu lại cường đại như vậy Lôi Sát Thần Điện? Hơn nữa cái này Lôi Sát Thần Điện hình như chính là vì cổ vũ mọi người đề thăng tu vi, cái này mới có thể đạt được bảo vật.

Cái tên siêu nhân kia vốn cũng không phải là người tiên giới, hắn ở đâu có loại này hảo tâm?

Thảo nào nơi này có nhiều như vậy thứ tốt, Tiên Đế cũng liên tục không ngừng party nhau đi đên đến, lại có cái này hạn chế. Diệp Mặc thầm hạ quyết tâm, chờ hắn tu vi cao, quyết định lại đi thử một chút, cái này Lôi Sát Thần Điện thứ tốt thật sự là nhiều lắm.

Diệp Mặc ở trong minh giang bị lệ sát khí vây quanh, cái loại này ăn

mòn toàn thân nước sông làm cho hắn cảm giác được cả người khó chịu. Ngay lúc Diệp Mặc muốn xông lên minh giang, một đạo nhanh chóng như thiểm điện bóng dáng xông về hắn.

Đây là Minh ô sa, Diệp Mặc trước tiên liền thấy rõ ràng, Tử Đao đao mang quét ra đi, một đạo huyết quang rải đầy chung quanh nước sông.

Tuy rằng một đao liền chém giết Minh ô sa, thế nhưng Diệp Mặc cũng bị cái này Minh ô sa cường đại đẩy mạnh lực lượng húc lui ra mấy chục thước xa.

Một quả trắng bệch vòng tròn cục đá xuất hiện ở Diệp Mặc trước mặt, Diệp Mặc đưa tay nắm cái này vòng tròn cục đá, bên trong cường đại sát ý cùng mang theo thô bạo sát khí trong nháy mắt liền tràn ngập Diệp Mặc đầu óc cùng thân thể.

Đây là Nhưỡng Sát Thạch, hơn nữa còn là màu trắng Nhưỡng Sát Thạch. Diệp Mặc nghĩ đến mình đã có bí kíp nấu rượu Đỗ nương, nhưng không có Nhưỡng Sát Thạch, đơn giản không sẽ rời đi, dứt khoát trực tiếp lặn vào đáy sông, bắt đầu tìm kiếm Nhưỡng Sát Thạch.

Diệp Mặc chỗ ở đúng là Thanh Vi Minh Giang trung tâm, càng là chỗ minh giang lệ sát khí tuần hoàn địa phương, nơi này dễ dàng nhất hình thành các loại Nhưỡng Sát Thạch. Diệp Mặc chẳng những tìm được vô số thanh sắc cùng bạch sắc Nhưỡng Sát Thạch, coi như là màu đen Nhưỡng Sát Thạch hắn cũng tìm được một đống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1949

Thảm Tuyệt Băng Lâm

Ba ngày sau, Diệp Mặc ra khỏi đáy sông Thanh Vi Minh Giang. Trong 3 ngày, hắn tìm được mấy nghìn viên Nhưỡng Sát Thạch màu xanh cùng màu trắng, còn có một hơn trăm viên màu đen Nhưỡng Sát Thạch. Coi như là Minh ô sa cũng bị hắn làm thịt mấy trăm con, tiếp tục ở tại chỗ này đã không có bất cứ ý nghĩa gì, Diệp Mặc quyết định rời đi Thanh Vi Minh Giang, đi tới Băng Thần Cung.

Lần thứ hai trở lại trên thuyền, Diệp Mặc đem Vô Ảnh gọi ra, để cho Vô Ảnh khống chế thuyền tiến lên. Thanh Vi Minh Giang giang tâm lệ sát khí, Vô Ảnh còn vô pháp chống đối. Bất quá mấy ngày này Diệp Mặc đối với Thanh Vi Minh Giang thô bạo sát khí này đã có nhất định lý giải, hơn nữa hắn ở Lôi Sát Thần Điện giữa không ngừng phá vỡ cấm chế, càng đối với chống đối lệ sát khí trận pháp có tầm hiểu biết mới.

Cho nên Diệp Mặc ở tiên trên thuyền lại bố trí mấy phòng ngự lệ sát khí trận pháp, như vậy, Vô Ảnh có thể khống chế thuyền qua sông Thanh Vi Minh Giang dễ dàng.

Diệp Mặc đem thuyền giao cho Vô Ảnh, hắn trước tiên chính là tiến nhập kim trang thế giới, hắn muốn nhìn tự xem mình này lần này lấy được 'Lôi hải thần châu' cùng trước lấy được có cái gì bất đồng.

Cái mười hai hạt châu này vẻ ngoài cũng là hình tròn mờ ảo, Diệp Mặc lấy ra trên người mình vốn có mười hai viên 'Lôi hải thần châu' cùng lần này lấy trở về mười hai viên lôi châu đặt chung một chỗ.

Nếu mà không đúng mà nói, Diệp Mặc căn bản là không nhìn ra cái này

24 viên lôi châu rốt cuộc có cái gì bất đồng, thế nhưng cái này một đôi so sánh, Diệp Mặc lập tức cũng biết trước hắn lấy được mười hai viên lôi châu đúng là hàng giả. Thật giống như của hắn Thời Không Toa giống nhau, cũng là một hàng phỏng chế mà thôi.

Ở Lôi Sát Thần Điện lấy được mười hai viên lôi châu mới thật sự là 'Lôi hải thần châu', cái này giữa mười hai viên lôi châu ẩn chứa khí thế bàng bạc lôi nguyên sát khí cùng cuồn cuộn vô biên pháp bảo uy thế, căn bản cũng không phải là như trước hắn lấy được mười hai viên lôi châu kia có thể so sánh.

Diệp Mặc đem cái này mười hai viên thực sự 'Lôi hải thần châu' thu hồi, cũng không có bao nhiêu thất vọng. Ức Mặc trên người có mười hai viên phỏng chế 'Lôi hải thần châu', hơn nữa trên người mình mười hai viên thật cùng mười hai viên giả, vô luận như thế nào, mình đã giúp Ức Mặc gom đủ ba mươi sáu viên lôi châu.

Coi như là 'Lôi hải thần châu' giả, ba mươi sáu viên liên hợp ở chung với nhau uy lực cũng là vô cùng cường đại, càng không cần phải nói cái này giữa ba mươi sáu viên lôi châu còn có mười hai viên là thật.

Diệp Mặc đem bí kíp chưng cất rượu cùng Nhưỡng Sát Thạch giao cho Tiểu Băng Sâm, hắn lại tiếp tục luyện hóa kim sắc cốt tiễn.

Hiện tại hắn có 3 mũi kim sắc cốt tiễn, trong đó một mũi luyện hóa đến tầng cấm chế thứ bốn mươi tám, một mũi luyện hóa đến tầng thứ mười ba cấm chế, mũi thứ 3 còn chưa có luyện hóa.

Bảy ngày sau, Diệp Mặc đem thứ hai mũi màu vàng cốt tiễn luyện hóa đến thứ bốn mươi tám tầng cấm chế, đem mũi thứ 3 hắn lấy được cốt tiễn cũng luyện hóa đến tầng cấm chế thứ 9 thì nhận được Vô Ảnh đưa tin.

Diệp Mặc lập tức liền thu hồi kim sắc cốt tiễn từ kim trang trên thế giới đi ra, cái này mũi thứ 3 cốt tiễn luyện hóa độ khó so với hai mũi tên trước cũng khó khăn hơn mấy lần. Nếu muốn cũng luyện hóa đến thứ bốn mươi

tám tầng cấm chế, nhất định phải muốn tìm một một chỗ yên tĩnh an tâm luyện hóa.

Ra khỏi kim trang thế giới, Diệp Mặc mới biết được Vô Ảnh vì sao gọi hắn đi ra. Bởi vì thuyền trước mặt của căn bản cũng không có phương hướng mà đi rồi.

Tuy rằng thuyền còn đang trên Thanh Vi Minh Giang, thế nhưng sắc bén vô cùng sát khí cũng đã biến mất, thay vào đó đúng là một mảnh băng hàn lạnh lẽo như nhập vào thần hồn.

Quả nhiên cùng Dụ Nhạc Sinh nói như nhau, nơi này băng hàn thấu vào cốt tủy, ngay cả đầu óc cùng thần hồn đều bị đóng băng lại.

"Lão đại, không có đường đi típ roài!" Vô Ảnh chỉ vào phương vị bàn phía trước thuyền mặt không nhúc nhích, nói.

Diệp Mặc nhìn lên, phương vị bàn kim đồng hồ quả nhiên đình chỉ chuyển động. Diệp Mặc thần thức quét đi ra ngoài, nơi này dường như đã thoát khỏi Thanh Vi Minh Giang phạm vi. Chẳng những thần thức hạn chế ít đi nhiều, chính là cấm chế trên không cũng yếu bớt không ít.

"Nơi này cấm chế không gian đã yếu đi rất nhiều, chúng ta lại dùng Thời Không Toa." Diệp Mặc nói xong thu hồi tiên thuyền, trực tiếp tế xuất Thời Không Toa.

Thời Không Toa chỉ chốc lát thời gian liền hoàn toàn rời đi sương trắng mù mịt mặt sông, tiến nhập một mảnh băng cốt sâm sâm rừng băng. Làm cho Diệp Mặc cảm giác chính là, hắn mới vừa vừa ly khai Thanh Vi Minh Giang, cũng đã tiến nhập cái này phiến băng lâm, không có có bất kỳ giải đất trung gian nào.

Trong rừng băng cấm chế trên không trở nên bạc nhược không ít, lại vẫn như cũ vẫn tồn tại, Thời Không Toa chỉ có thể ở trong băng lâm xuyên qua mà đi, nhưng không cách nào bay lên cao.

Vô Ảnh mở miệng lớn, một ngụm hút dưới, xung quanh không gian băng hàn bị nó hút vào trong miệng, nhất thời băng âm nghiền nát vang lên, thật giống như đang ăn ngấu nghiến một cục đá giống nhau. Diệp Mặc lại biết Vô Ảnh ăn vào không phải cục đá, mà là khí tức băng hàn ở nơi này.

Diệp Mặc thần thức vực cùng Tiên Tôn lĩnh vực mở rộng đi ra ngoài, xung quanh đóng băng thấu thần hồn hàn ý trong nháy mắt liền giảm rất nhiều.

Thời Không Toa tốc độ tăng nhanh một ít, đi qua cái này phiến băng hàn không gian thậm chí mang theo từng trận răng rắc âm vang. Dường như đây không phải là không gian, mà là lớp băng vô hình, nhìn không thấy.

Loại này địa phương băng hàn đến xương Diệp Mặc đã đi qua mấy chỗ, trước đây tại tu chân giới, hắn đi Băng thần cấm địa, cũng là gặp loại này băng hàn thấu xương. Cái loại này băng hàn tuy rằng thấu xương, lại cũng không có xâm nhập đầu óc, đông cứng thần hồn. Bất quá lúc đó tu vi của hắn quá thấp, chỉ có thể dùng 'Đông chí' hấp thu loại này băng hàn.

Mà 'Đông chí' hấp thu vài lần băng hàn, vẫn ở trong kim trang thế giới mặt đã không còn động tĩnh. Lần này Diệp Mặc cũng không có dự định xuất ra Đông chí, hắn tu vi bây giờ so với trước đây cường đại nhìn đâu chỉ nghìn vạn lần?

Hắn lần thứ hai đi băng hàn nơi chính là hỗn độn tinh vực băng cực phù sơn, lúc đó Chân Băng Du dẫn hắn đi luyện thể, kết quả Chân Băng Du bị lạnh đông cứng ở trên núi Băng cực phù...

"Cái này Băng Thần Cung trốn kỹ quá đê, trốn ở khu này, đi chỗ nào tìm cho ra? ~. ~" Vô Ảnh mạnh mẽ như vậy thân thể, cũng bị cóng đến run bần bật.

"Nơi này có chút quỷ dị." Diệp Mặc nghe xong Vô Ảnh nói, bỗng nhiên nhìn chằm chằm băng lâm san sát nói một câu.

Vô Ảnh vội vàng hỏi, "Lão đại, là cái gì quỷ dị?"

Diệp Mặc đi qua một lần Nam an châu Băng thần cấm địa, trước đây hắn ở Băng thần cấm địa băng hàn triệt cốt địa phương đã nhìn thấy qua thảm tuyệt nhân hoàn một màn. Tại nơi cấm địa ngoại vi khắp nơi đều là cô gái tuyệt sắc bị đông thành người băng, mà nơi này băng sơn rậm rạp tinh tế thon dài, làm cho Diệp Mặc lập tức cũng nhớ tới trước đây băng thần cấm địa vòng ngoài một màn kia, trong lòng bỗng nhiên có chút lưu ý, thậm chí còn có một chút cảm giác không thoải mái.

"Trước đây tại tu chân giới, ta đi Băng thần cấm địa, ở cấm địa ngoại vi nhìn thấy mấy trăm cô gái tuyệt sắc bị đông thành người băng. Nơi này băng lâm làm cho ta có cảm giác giống nhau, cái chỗ này ta không thích lắm." Diệp Mặc thở dài, liền nghĩ tới trước đây băng thần cấm địa bên ngoài thảm tuyệt cảnh tượng.

"Ta đến xem." Vô Ảnh nói xong vươn cánh quay trong đó một cây đỉnh băng liền vỗ xuống.

"Răng rắc" một tiếng, thon dài đỉnh băng vỡ ra, một nữ tử đồng dạng bị đông thành người băng xuất hiện ở trước mặt Diệp Mặc cùng Vô Ảnh.

Chỉ là nữ tử này bị rất nhiều lớp băng bao trùm, hơn nữa cái này lớp băng còn có một loại không rõ thần thức tác dụng, Diệp Mặc lúc đầu dĩ nhiên không có phát giác. Thẳng đến Vô Ảnh phá vỡ trong đó một cây đỉnh băng, Diệp Mặc cái này mới nhìn rõ cái này băng lâm đồ vật bên trong.

Diệp Mặc nhất thời hít một hơi lãnh khí, nếu mà nơi này cấu thành băng lâm đỉnh băng đều là đám nữ tử bị đông thành người băng, nơi này đã chết đi bao nhiêu nữ nhân?

Vô Ảnh cũng kinh dị một tiếng, lần thứ hai đánh nát vài một cây ốm dài đỉnh băng, lại một sắc cô gái tuyệt sắc bị đỉnh băng bao trùm. Vô Ảnh nhanh chóng nói: "Lão đại, nơi này đỉnh băng tựa hồ cũng là có nữ nhân bị đông cứng chết ở bên trong."

Diệp Mặc nhíu mày, đối với Băng Thần Cung nhất thời chán ghét vô cùng. Lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này còn có thể là kẻ thù bên ngoài xâm lấn, lần thứ hai gặp lại loại tình huống này, vậy đại biểu cho Băng Thần Cung thật là quỷ dị, đây không phải là một tông môn tốt.

Coi như là Niếp Song Song ở chỗ này, hắn cũng muốn mang đi Song song. Cái này tông môn không thích hợp cho Niếp Song Song tu luyện, hắn cũng sẽ không cho phép Niếp Song Song ở chỗ này tu luyện.

...

Thời Không Toa tăng nhanh tốc độ, Vô Ảnh cảm nhận được Diệp Mặc phẫn nộ, khí thế trên người nó cũng lớn mạnh. Chỉ cần lão đại phẫn nộ, đã nói lên sẽ có chiến đấu, chỉ cần có chiến đấu, nó kia lại có thể một ngụm nuốt trọn.

Thời Không Toa ở trong băng lâm xuyên không mà đi, xung quanh đóng băng thấu đầu óc cùng cốt tủy hàn ý cũng không có làm cho Diệp Mặc thân thể trở nên băng lạnh, mà là bởi vì phẫn nộ nhiệt độ cơ thể bắt đầu lên cao.

Diệp Mặc nhớ lại kim trang trong thế giới cái kia thanh châu tiểu thế giới, tiểu thế giới bên trong còn có một cô gái tên là Thanh như nữ tử, cô gái kia chính là ở Băng Thần Cung. Trước đây lúc Diệp Mặc nhìn thấy cái này Thanh như, liền hoài nghi nàng không phải người Tu Chân Giới.

Sở dĩ lao thẳng đến Thanh châu tiểu thế giới đặt ở kim trang trong thế giới mặt thu lưu giữ cho tới hôm nay, chủ nếu là bởi vì Diệp Mặc còn tương đối đồng tình với người nữ nhân này. Thế nhưng hắn liên tiếp hai lần thấy Băng Thần Cung thảm tuyệt cảnh tượng như vậy, làm cho hắn đối với Băng Thần Cung bất luận kẻ nào cũng không có hảo cảm. Nếu như bây giờ có thời gian, hắn nhất định phải luyện hóa cái kia thanh châu tiểu thế giới, hỏi một chút cô gái Thanh Như kia, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Diệp Mặc cho tới bây giờ đều không phải là một người thích xen vào việc của người khác, thế nhưng Băng Thần Cung cách làm đã chạm đến lòng

nhân ái của hắn, hắn phải xen vào việc của người khác.

Thời Không Toa lần thứ hai phi hành một lúc lâu, này băng lâm mới bị bỏ lại phía sau. Trước mắt băng sơn đỉnh băng cũng không còn là trước cái loại này tinh tế thon dài, mà là càng ngày càng to lớn khổng lồ, khí thế cũng bàng bạc đứng lên. Cái loại cảm giác làm cho lòng người không thoải mái rốt cục biến mất.

Tuy rằng nơi này cũng khắp nơi đều là băng sơn cùng đỉnh băng, cái loại này băng hàn có thể đông cứng Nguyên Thần cùng đầu óc cảm giác cũng đã biến mất.

"Những thứ này đỉnh băng hẳn là là đồ thật đây." Vô Ảnh lần thứ hai bay ra Thời Không Toa, giơ lên chân to quay một đỉnh băng chính là một cước đạp xuống phía dưới.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, đỉnh băng bị Vô Ảnh một cước này đánh thành mãnh vỡ, băng vụn bay múa khắp nơi.

Diệp Mặc thấy rõ, đây là một tòa thật thật tại tại đỉnh băng, không còn có băng nhân ở trong đó.

"Người nào dám ở Băng Thần Cung ta làm càn?" Xa xa một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên quát lên, lập tức một tiên tử mặc quần áo màu xanh thẫm liền từ đàng xa cấp tốc bay đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1950

Băng Thần Cung Tam Cung Chủ

Diệp Mặc thần thức sớm đã thấy nữ tử vừa tới được, dung mạo vô cùng xinh đẹp, vóc người cũng là tuyệt hảo. Tới được tốc độ bay nhanh không gì sánh được, dĩ nhiên đã là Tiên Vương hậu kỳ tu vi.

"Các ngươi chẳng lẽ là từ Thanh Vi Minh Giang đến?" Cái này Tiên Vương xanh thẫm quần áo xuất hiện ở Diệp Mặc cùng Vô Ảnh trước mặt, nhất thời sửng sốt, nàng trên bóng dáng 2 người này cảm nhận được cường đại sát khí. Loại này sát khí chỉ có Thanh Vi Minh Giang tới được nhân tài mới có chứa, thế nhưng có ai có thể qua sông Thanh Vi Minh Giang?

"Nơi này là Băng Thần Cung địa phương?" Diệp Mặc ôm một chút quyền hỏi một câu.

Tên này nữ Tiên Vương hiểu được, lập tức nói: "Không sai, nơi này chính là Băng Thần Cung, ngươi nếu biết đây là chúngta Băng Thần Cung địa phương, vì sao phải ở ta Băng Thần Cung phá hư đỉnh băng?"

"À, tiên sủng của ta không hiểu chuyện, ta đã phê bình qua nó." Diệp Mặc như không có chuyện gì xảy ra nói.

"..." Tên này thanh y nữ Tiên Vương đầy đầu mù mịt, nàng phát hiện mình dĩ nhiên không rõ phê bình là có ý gì.

Vô Ảnh cũng có chút im lặng nhìn Diệp Mặc, nó cũng không hiểu cái gì là phê bình.

"Ta cố ý tới bái phỏng Băng Thần Cung cung chủ, xin dẫn đường đi." Diệp Mặc đối với Băng Thần Cung trong lòng đã có thành kiến, giọng nói

chuyện cũng không khách khí nữa.

Xanh thẫm quần áo nữ Tiên Vương hừ lạnh một tiếng, "Ngươi nói muốn bái phỏng chúng ta cung chủ liền được bái phỏng chúng ta cung chủ? Chúng ta Băng Thần Cung tuyệt không cho phép ngoại nhân tiến nhập, bất luận kẻ nào tiến nhập ta Băng Thần Cung phạm vi, giết hông tha."

Nói xong cái này thanh y nữ Tiên Vương đã tế xuất một thanh băng nguyệt sạn (sạn = cái xẻng ~. ~), cũng trong lúc đó băng nguyệt sạn đánh phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc nghe nói qua Băng Thần Cung không cho phép ngoại nhân tiến đến, bất luận cái gì không thuộc về băng người của Thần cung một khi tiến nhập Băng Thần Cung địa bàn, lập tức cũng sẽ bị giết chết.

Bất quá Băng Thần Cung nơi này, người bình thường cũng vào không được. Diệp Mặc phỏng chừng Băng Thần Cung có ẩn nấp an toàn một chút cửa vào, ẩn nấp cửa vào ngoại trừ người của Băng Thần cung bên ngoài, không có ai biết. Coi như là người của Băng Thần cung, Diệp Mặc suy đoán cũng không phải tất cả mọi người đều biết được. Về phần Thanh Vi Minh Giang cửa vào, coi như là mọi người biết, cũng không có cách nào tiến đến.

Cô gái này Tiên Vương hậu kỳ tu vi, đánh ra băng nguyệt sạn không có nửa phần sát ý, có thể thấy được lòng của nàng không tính là có ác ý, đoán chừng là muốn đem mình và Vô Ảnh đánh đuổi đi thôi.

Diệp Mặc không có làm khó nàng, trực tiếp bổ ra Tử Đao, một đao đã đem cái này băng nguyệt sạn đánh bay ra. Dựa theo tu vi của hắn, nếu mà không nể tình đối phương, cái này băng nguyệt sạn hắn có thể trực tiếp lấy đi, sau đó có thể trong thời gian ngắn nhất xóa đi thần thức ấn ký.

Tên này Tiên Vương còn chưa kịp khiếp sợ, vừa một đạo độn quang rơi vào ngoại vi.

"Lạc Duyệt sư muội, chuyện gì xảy ra?" Độn quang hạ xuống, băng hàn

thanh âm cũng đã truyền ra.

Diệp Mặc cùng Vô Ảnh đều đang quan sát tên nữ tử vừa tới này, tên nữ tử này đã là Tiên Tôn sơ kỳ tu vi, vóc dáng cũng so với cái kia Lạc Duyệt sư muội cao hơn nửa cái đầu. Mặc một bộ màu trắng váy tiên, tại đây chung quanh đúng là băng giá địa phương và nàng băng hàn thanh âm phối hợp cùng một chỗ, liền có vẻ càng băng hàn thấu xương.

Nếu như nói phía trước tới tên kia thanh sắc tiên váy nữ Tiên Vương thanh âm tuy rằng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại còn có một tia nhân gian tình cảm khí tức bên ngoài. Cái này sau lại Tiên Tôn chính là lời nói, quả thực không hề sinh cơ khí tức, khắp nơi đều là băng lãnh một mảnh, cũng không có nửa phần cảm tình ở trong đó. Nếu mà không phải thấy nàng có thể nói, hành động như thường, Diệp Mặc thậm chí cho rằng đây là một cái người chết.

Không chỉ nói Diệp Mặc, coi như là Vô Ảnh nghe xong đều rất không thoải mái.

"Chỉ Ôn sư tỷ, người này mang theo tiên sủng xông vào chúng ta Băng Thần Cung cấm địa, ta đang định bắt bọn hắn." Được kêu là Lạc Duyệt tiên vương liền vội vàng khom người thi lễ nói.

"Chỉ là một con kiến hôi, giết đi." Nữ Tiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tế xuất một thanh như ý ngân đao đánh phía Diệp Mặc, thậm chí ngay cả nói cũng không nói một câu.

Chuôi này như ý ngân đao mang theo vạn đạo đao mang đem Diệp Mặc cùng Vô Ảnh đồng thời cuốn vào, những thứ này ngân sắc đao mang tại đây Băng Tuyết thế giới căn bản là không nhìn ra màu sắc vốn có.

Cô thanh sắc tiên váy nữ Tiên Vương kia có chút không đành lòng nhìn Diệp Mặc cùng Vô Ảnh bị khuấy thành mảnh nhỏ, quay đầu sang 1 bên.

Vô Ảnh nhất thời giận dữ, lập tức mở miệng rộng một ngụm cắn, vô số

ngân sắc đao mang trong vòng hơi thở thời gian đã bị Vô Ảnh nuốt vào, tiêu tán không thấy.

Một thanh thất sắc như ý ngân đao trong nháy mắt liền từ không trung rơi xuống, Diệp Mặc giơ tay lên đoạt đi chuôi như ý ngân đao này, đồng thời một quyền đánh ra.

Cô gái này gọi là Chỉ Ôn Tiên Tôn còn chưa có từ khiếp sợ ở giữa tỉnh táo lại, Diệp Mặc quyền thế cũng đã đánh tới. Nàng trực tiếp bị Diệp Mặc quyền thế đánh bay ra ngoài, đập vào trên ngoài trăm thước một băng sơn thật lớn.

Băng sơn lập tức đã bị nàng đè vỡ thành mảnh vỡ, mà cô này Tiên Tôn lại đau đớn ngã xuống đất, không ngừng phun ra tiên huyết, có thể thấy được kinh mạch đều bị đứt cả rồi.

Diệp Mặc lúc này mới tế xuất một đoàn lửa xanh, đem vật cầm trong tay như ý ngân đao ném vào giữa lửa xanh, như ý ngân đao trong vòng mấy cái hít thở đã bị cái này lửa xanh hóa thành tro tàn.

Thẳng đến lúc cô gái được kêu là Lạc Duyệt Tiên Vương mới tỉnh ngộ lại, nàng lo lắng xông về phía Chỉ Ôn sư tỷ đang thổ huyết. Trước tiên liền lấy ra một viên thuốc để vào trong miệng nàng, lúc này nàng đã không kịp nghĩ Diệp Mặc vì sao 1 chiêu đã đem Băng Thần Cung một Tiên Tôn đánh thành nặng như thế bị thương dáng dấp.

Diệp Mặc hòa tan như ý ngân đao của Tiên Tôn cũng không vội mà đi, lại đang chờ tên cô gái Tiên Vương cứu trợ của nàng cái này Chỉ Ôn sư tỷ.

Vừa rồi hắn là hạ thủ lưu tình, nếu mà không phải thủ hạ lưu tình, chính là lần này, cái cô Chỉ Ôn sư tỷ sớm đã bị hắn đánh nát thành mảnh nhỏ. Niếp Song Song còn đang ở Băng Thần Cung, trước không có nhìn thấy Niếp Song Song, hắn còn không muốn giết người của Băng Thần cung.

Tại dưới sự cứu trợ của Tiên Vương, cô gái Tiên Tôn cao cao cuối cùng

là không có bị hủy đi thân thể. Nàng được cô Tiên Vương đỡ lấy, vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Mặc.

Lúc này nàng đương nhiên biết Diệp Mặc không phải là Tiên Vương, dám đến Băng Thần Cung, còn dám xuất thủ đem mình đánh thành nặng như thế thương, ngoại trừ Tiên Đế còn có người phương nào?

Lúc hiểu rõ thực lực Diệp Mặc Tiên Đế đồng thời, nàng liền phát ra một đạo đưa tin tin tức.

Diệp Mặc vẫn không hề động, hắn cũng đang chờ Băng Thần Cung ba vị cung chủ đến. Để cho hắn tự tìm Băng Thần Cung ở địa phương nào, thật đúng là khó tìm. Nơi này khắp nơi đều là các loại cấm chế cùng ẩn nấp trận pháp, coi như là hắn tìm được Băng Thần Cung, cũng sẽ lãng phí đi rất lớn tinh lực.

Ở Chỉ Ôn phát sinh tin tức sau ngắn thời gian ngắn ngủi, đã có bảy đạo độn quang phi hành đến. Diệp Mặc thần thức đã thấy rõ, tại đây giữa bảy đạo độn quang đi trước nhất là một gã Tiên Đế sơ kỳ.

Bảy người này đều là nữ tử, đi trước nhất Tiên Đế niên kỷ thậm chí so với trước cái kia xanh nhạt quần áo Lạc Duyệt Tiên Vương còn muốn nhỏ hơn một ít, trên mặt che một cái khăn lụa trắng, mặc trên người đạm lục sắc váy tiên, làm cho không người nào có thể thấy rõ ràng của nàng chân thực dung mạo. Bất quá chỉ cần nhìn vóc người của nàng, cũng biết người nữ nhân này không thể xấu xí bất cứ chỗ nào được. Như Cảnh Anh Ly cái loại này vóc người nhất lưu, dung mạo rất xấu nữ tử dù sao cũng là vô cùng ít.

Tại đây xung quanh cô Tiên Đế, theo sáu người, có ba người là tiên vương hậu kỳ, còn có hai người là tiên tôn, đi sau cùng một nữ tử chỉ có Đại Chí Tiên tu vi.

"Ra mắt Tam cung chủ." Cô này quần màu lục Tiên Đế vừa qua đến, tên là Lạc Duyệt Tiên Vương cùng Tiên Tôn Chỉ Ôn bị Diệp Mặc đánh thành trọng thương liền nhanh chóng khom người thi lễ.

Thì ra là Băng Thần Cung Tam cung chủ, xem ra Úc Tạ ngược lại nói sai. Cái này Băng Thần Cung tam cung chủ đều là tiên đế, Đại cung chủ cùng Nhị cung chủ khẳng định cũng là tiên đế. Trước đây mang đi Niếp Song Song chính là Nhị cung chủ, chỉ là không biết cái kia Nhị cung chủ tu vi là dạng gì.

Cái này quần màu lục cung chủ nhìn thấy Chỉ Ôn thương thế sau, lập tức liền nhíu mày, nàng lấy ra một viên thuốc đưa cho Chỉ Ôn, không đợi Chỉ Ôn cảm tạ, nàng liền xoay người lại đến trước mặt của Diệp Mặc.

"Diệp Mặc ra mắt Tam cung chủ." Diệp Mặc là tới tìm người, thấy Băng Thần Cung cung chủ đến, hắn căn bản cũng không cần đối phương nói, đã chủ động ôm quyền thăm hỏi.

"Ngươi vì sao tự tiện xông vào của ta Băng Thần Cung địa vực, còn đả thương Băng Thần Cung đệ tử?" Tam cung chủ giọng nói băng hàn, so với kia Chỉ Ôn cũng ít hơn.

Diệp Mặc trong lòng rất là khó chịu, cái chỗ này người sinh ra toàn là khối băng sao? Nói thế nào đều là cùng một giọng nói, một bộ dáng băng hàn y như nhau? (ta cũng đang lạnh quá! : -ss)

"Vô luận nơi này có phải là ngươi Băng Thần Cung hay không, ta tới nơi này cũng không có ác ý. Ta chỉ đúng là tới bái phỏng Băng Thần Cung ba vị cung chủ mà thôi, thuận tiện giúp Băng Thần Cung mang cái thông tin. Có thể nói ta là vì Băng Thần Cung chuyện tình mà đến, nhưng các ngươi Băng Thần Cung môn hạ đệ tử lại không hề giáo dưỡng. Người đệ tử thứ nhất trước khi động thủ, có nói mấy câu. Người thứ hai đệ tử ngay cả lời cũng không hỏi một câu, lập tức liền động thủ. Ta không có giết nàng, đã là cho các người to lớn mặt mũi." Diệp Mặc trong lòng đã có chút không thoải mái.

Tam cung chủ hừ lạnh một tiếng, "Tốt một cái to lớn mặt mũi."

Sau một khắc khí thế của nàng đột nhiên tăng vọt, chung quanh băng hàn không gian dường như một chút đã bị của nàng lĩnh vực mang tất cả ở

trong đó, hơn nữa của nàng lĩnh vực còn mang theo đáng sợ băng hàn sát khí.

Chính là ở chung quanh nàng những đệ tử kia, cũng đều rút lui, hiển nhiên các nàng biết Tam cung chủ đáng sợ. Loại này băng hàn lĩnh vực một khi kích thích, bị lĩnh vực trói buộc lại, căn bản là không hề có đường sống.

Vô Ảnh nhìn thoáng qua Diệp Mặc, thấy lão đại sắc mặt khó chịu, lập tức liền quát to một tiếng, "Chính là một Tiên Đế sơ kỳ cũng dám kiêu ngạo, cho ngươi mặt mũi còn không biết xấu hổ, ta gặm..."

To lớn miệng há ra, chung quanh Tiên Đế lĩnh vực trong nháy mắt đã bị Vô Ảnh cắn rạn nứt lên. Ở đồng thời lĩnh vực của mình bị Vô Ảnh cắn rạn nứt, cái này Băng Thần Cung Tam cung chủ chính là lập tức sắc mặt đại biến. Không đợi nàng tế xuất pháp bảo, Vô Ảnh miệng lớn hút một cái, của nàng lĩnh vực nhất thời băng tiêu tản mác.

Vô Ảnh miệng lớn nhai vài cái, còn có chút khó chịu nói, "Cái này lĩnh vực quá kém, xa xa không bằng Xuất Trần Thánh Đế lĩnh vực, thậm chí ngay cả Vị Phong Đại Đế lĩnh vực cũng không bằng, khó ăn, khó ăn quá đê..."

Diệp Mặc có chút trợn mắt há mồm nhìn Vô Ảnh, Tên này lúc nào đã như thế giả bộ? Vị Phong Đại Đế lĩnh vực nó đã biết là thật, thế nhưng Xuất Trần Thánh Đế lĩnh vực tên này lúc nào cắn qua? Hơn nữa Xuất Trần Thánh Đế hiện tại phỏng chừng ngay cả Vị Phong Tiên Đế cũng không bằng, Tên này Xuất trần Thánh Đế xếp hạng Vị Phong Tiên Đế phía trước, hiển nhiên là để chém gió thôi…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1951

Gặp Lại Không Vui Mừng

Vô Ảnh muốn chém gió Diệp Mặc đương nhiên sẽ không vạch trần, thậm chí ngay cả nói một câu đều lười.

Băng Thần Cung tam cung chủ thấy lĩnh vực của mình khí thế ngay cả Diệp Mặc góc áo cũng không có nhấc được lên, đã bị đối phương tiên sủng vài hớp cắn nuốt hết. Mà cái tên này Diệp Mặc dĩ nhiên di chuyển cũng không thèm di chuyển, chớ đừng nói chi là tế xuất pháp bảo.

Một tiên sủng có thể thôn phệ Tiên Đế lĩnh vực vốn cũng đủ để cho nàng rung động, nhưng là bây giờ cái này tiên sủng còn nói lĩnh vực của mình quá kém, Xuất trần Thánh Đế cùng Vị Phong Đại Đế cũng không bằng. Hai người kia nàng đương nhiên nghe nói qua, Xuất Trần Thánh Đế đúng là siêu nhân trong truyền thuyết không nghĩ tới chẳng những không chết, còn cùng đối phương đã giao thủ. Mà Vị Phong Đại Đế kia nàng càng đã ra mắt, nếu như đối phương là thật không không sợ Vị Phong Đại Đế, đã không thể có thể nói ra những lời này. Huống chi, vừa rồi cái này tiên sủng thôn phệ của nàng lĩnh vực hình dạng đúng là thực sự không có khả năng là giả.

"Lão đại, có muốn hay không híp roài hãy giết?" Vô Ảnh thấy khí thế của mình đã uy hiếp được một Tiên Đế, lập tức liền lần nữa đắc ý nói.

Diệp Mặc biết loại chuyện này không nên làm quá, nói hơi quá đáng, nói không chừng đem sự tình làm hỏng bét. Lập tức la một tiếng, "Câm mồm đê!"

Nữ tiên quần màu lục tam cung chủ không còn có khí thế như lúc đến, đồng thời cũng không có lần thứ hai mở rộng lĩnh vực của mình, mà là đối

với Diệp Mặc làm một thủ lễ giản đơn cực kỳ rồi nói: "Vị Tiên hữu này, cớ gì xông vào chúng ta Băng Thần Cung?"

Diệp Mặc rõ ràng đây là đối phương mới hiểu thực lực của chính mình, không dám tiếp tục dùng sức mạnh, hoặc là nói tạm thời không dám tiếp tục dùng sức mạnh. Bởi vì Niếp Song Song còn đang ở Băng Thần Cung, Diệp Mặc cũng khôgn tiếp tục công kích đối phương, cũng ôm một chút quyền nói: "Ta vừa rồi đã nói qua, ta chỉ đúng là tới bái phỏng Băng Thần Cung ba vị cung chủ mà thôi, thuận tiện giúp Băng Thần Cung truyền tin gặp một cố nhân. Không hơn. Thế nhưng quý cung đối đãi khách nhân như vậy, một điểm đều không lễ phép a."

"Thì ra là thế. Ta chính là Băng Thần Cung tam cung chủ Như Thư, vừa rồi đã thất lễ, mời Diệp tiên hữu vào." Cái này tam cung chủ trong nháy mắt liền thay đổi khẩu khí, đối với Diệp Mặc trở nên lễ phép hơn, thậm chí đưa tay mời. Thật giống như nàng thật là bởi vì đã biết Diệp Mặc mục đích tới, nên mới cảm giác mình hiểu lầm.

Diệp Mặc đương nhiên biết không thể nào là như vậy, hắn truyền âm Vô Ảnh, bảo Vô Ảnh thời thời khắc khắc cẩn thận một ít. Cái này Băng Thần Cung hắn không thích lắm. Hơn nữa cái này tam cung chủ đúng là kiêng kỵ Vô Ảnh cùng hắn lợi hại, lúc này mới làm ra loại này thỏa hiệp hành động, ai biết bên trong có thể hay không có Hồng môn yến?

...

Chỉ ôn Bị thương sớm đã có người mang đi, Diệp Mặc cùng Vô Ảnh theo tam cung chủ, đi qua một đạo lại một đạo đỉnh băng, vẫn như cũ còn không thấy Băng Thần Cung.

Dọc theo con đường này Diệp Mặc thần thức quét qua các loại cấm chế cùng ẩn nấp trận pháp, hắn không biết những cấm chế này bên trong là vật gì, lại đối với Băng Thần Cung cái chỗ này càng không có hảo cảm.

Vừa nửa nén hương sau, một to lớn huyền băng cửa lớn xuất hiện ở Diệp

Mặc trước mắt, trên cửa lớn lơ lững ba chữ to 'Băng Thần Cung'.

Tam cung chủ lộ ra nụ cười hiếm hoi đối với Diệp Mặc nói: "Diệp tiên hữu. đã đến Băng Thần Cung, mời Diệp tiên hữu vào đi."

Diệp Mặc không do dự. Mang theo Vô Ảnh trực tiếp bước vào Băng Thần Cung sơn môn. Hắn biết cái này tam cung chủ dẫn đường cho mình có chút vấn đề, bất quá hắn lại không sợ.

Lúc trước Chỉ Ôn cầu viện, tam cung chủ rất nhanh đã đến chỗ bọn họ, mà bây giờ cư nhiên thời gian đi hơn một nén nhang, không có quỷ, Diệp Mặc tuyệt đối không tin.

Diệp Mặc không biết chỗ hắn ở có phải là thật hay không Băng Thần Cung, bởi vì nơi này khắp nơi đều là thần thức cấm chế, thần thức của hắn căn bản là vô pháp chạm đến đến địa phương sâu hơn.

Tuy rằng Diệp Mặc thần thức dung nhập thần thông rất dễ liền phá vỡ nơi này che đậy thần thức cấm chế, nhưng Diệp Mặc nhưng không có làm như vậy. Hiện tại hắn coi như đúng là một người khách nhân, như vậy ngay cả Băng Thần Cung cấm chế hắn cũng i cố ý phá vỡ, đó chính là khiêu khích.

Sau một lát, tam cung chủ mang theo Diệp Mặc đi tới một cái phòng khách hình vòng tròn. Thấy Diệp Mặc tiến đến, trong đại sảnh đang ngồi một gã phu nhân lập tức liền bắt đầu nghênh tiếp.

"Tố Lan hoan nghênh Diệp tiên hữu quang lâm Băng Thần Cung." Tên này phu nhân không đợi tam cung chủ nói, đã đi đầu nghênh tiếp bắt đầu, hướng Diệp Mặc làm một cái thủ lễ.

"Cung chủ." Tam cung chủ đầu tiên là đối với cái này phu nhân sau khi hành lễ, lại xoay người nói với Diệp Mặc: "Diệp tiên hữu, đây là chúng ta Băng Thần Cung đại cung chủ."

Diệp Mặc lập tức hồi một lễ, trong lòng đã biết Băng Thần Cung sớm có

chuẩn bị, hắn vẫn không nói gì, cái này đại cung chủ ngay cả tên của mình đều biết. Cái này đại cung chủ so với tam cung chủ mà nói, thái độ làm người ngược lại ôn hòa hơn nhiều. Của nàng tu vi cũng cao hơn xa so với tam cung chủ, đã là Tiên Đế hậu kỳ.

Cái này phòng khách tròn rất lớn, nhưng là trừ Diệp Mặc, chỉ có đại cung chủ cùng tam cung chủ hai người tương bồi, trừ ra, chỉ có một chén tiên trà loãng tới cực điểm. So với trước đây Phiêu Miểu Tiên Trì đối với hắn hoan nghênh đến, nơi này vẫn kém quá xa.

Tuy rằng hai vị cung chủ coi như đúng là khách khí, Diệp Mặc lại cảm nhận được một tia khó chịu, vốn là muốn nói ra bản thân có mang theo Băng Thần Cung một tiểu thế giới tới đây, ý nghĩ lập tức bị bỏ đi, hắn quyết định gặp được Niếp Song Song lại nói.

"Hai vị cung chủ, Diệp mỗ nghe nói Băng Thần Cung còn có một vị nhị cung chủ, không biết vì sao không có nhìn thấy?" Diệp Mặc bắt đầu đánh bài ngửa.

Gọi là Tố Lan đại cung chủ vùng xung quanh lông mày lập tức hơi giật, bất quá động tác này trong chớp mắt, lập tức liền cười tủm tỉm nói: "Đàm Dao sư muội còn đang bế quan, không biết Diệp tiên hữu đến ta Băng Thần Cung có chuyện gì? Trước ta nghe nói Diệp tiên hữu là vì ta Băng Thần Cung tới truyền tin, không biết là tin gì?"

"À, ta tới nơi này chủ yếu là muốn nhìn một chút Niếp Song Song, không biết Song Song hiện tại khỏe không?" Diệp Mặc không có nhìn thấy Niếp Song Song trước, không muốn nói bất luận cái gì chuyện khác.

"Niếp Song Song?" Đại cung chủ lập tức kinh dị lập lại một câu, nàng nghĩ tới rất nhiều về Diệp Mặc lai lịch, thậm chí nghĩ tới Diệp Mặc lai giả bất thiện, lại thật không ngờ Diệp Mặc dĩ nhiên là tới gặp Niếp Song Song. Khó trách hắn thứ nhất là hỏi về nhị cung chủ.

"Diệp tiên hữu biết Song Song?" Tam cung chủ cũng kinh dị hỏi một

câu.

Diệp Mặc đứng lên ôm quyền nói: "Không sai, Song Song đúng là một người bằng hữu của ta, hơn nữa chúng ta cũng tới từ cùng một chỗ, ta lần này tới là vì tìm Song Song. Nếu mà Song Song ở đây, hai vị cung chủ gọi cô ấy đến một tiếng."

"Như Thư sư muội, ngươi ở nơi này bồi một chút Diệp tiên hữu, ta đi mang Song Song đến." Ngoài dự liệu của Diệp Mặc đúng là, đại cung chủ Tố Lan dĩ nhiên không có có bất kỳ phản bác nào, lập tức liền đứng lên nói.

Xem ra Song Song ở chỗ này cũng có chút địa vị, nếu không, cái này đại cung chủ sẽ không đích thân đi gọi nàng. Diệp Mặc hơi chút buông xuống chút tâm tư, đồng thời ngồi xuống, đối với đại cung chủ ôm quyền.

Đại cung chủ sau khi rời đi, tam cung chủ đối với Diệp Mặc càng nhiệt tình hơn. Cùng trước đây hoàn toàn bất đồng, không ngừng hỏi Diệp Mặc các loại vấn đề.

Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh thì phát hiện cái này tam cung chủ hỏi vấn đề trọng điểm có chút cổ quái, thứ nhất không có hỏi hắn đến từ địa phương nào, thứ hai không có hỏi hắn là thế nào cùng Song Song quen biết, thứ 3 cũng không có hỏi hắn đúng là làm sao biết Song Song ở chỗ này. Cái này tam cung chủ hỏi vấn đề có lẽ nói chỉ có một chút, đó chính là Diệp Mặc là thế nào đi qua Thanh Vi Minh Giang, ở Thanh Vi Minh Giang trên đường còn gặp cái gì? Hơn nữa mỗi một cái chi tiết cũng sẽ hỏi.

Nửa nén hương đi qua, Diệp Mặc còn không có đợi được đại cung chủ mang theo Song Song đến, lập tức cũng có chút nổi lên nghi ngờ. Băng Thần Cung mang một người đến, tối đa cũng chỉ có mấy phút mà thôi.

Một nén nhang sau, Diệp Mặc bỗng đứng lên, Vừa lúc đó, Diệp Mặc chợt nghe Niếp Song Song kinh hỉ run rẩy tiếng kêu, "Đúng là Diệp đại ca sao?"

Diệp Mặc giương mắt lại thấy Niếp Song Song hai mắt đẫm lệ mông lung đứng ở cửa đại sảnh, mà đại cung chủ nhưng không có ở bên người nàng. Niếp Song Song mặc trên người quần áo xanh nhạt, bất ngờ cùng hắn lần đầu tiên ước hội thời điểm hình thức y chang như nhau.

Tam cung chủ lúc này cũng đứng lên, nhẹ nói một câu, "Diệp tiên hữu mời cùng Song Song nói chuyện đi, ta rời đi một chút."

Vô Ảnh dường như cũng biết mình lúc này không nên ở tại chỗ này, lập tức chủ động tiến nhập kim trang thế giới.

"Diệp đại ca, đây là tiên sủng của ngươi?" Niếp Song Song lại vẫn chú ý tới Vô Ảnh.

Diệp Mặc liền vội vàng nói: "Không cần phải để ý đến nó, Song song, mới hơn một trăm năm, ngươi dĩ nhiên đã là kim tiên sơ kỳ, làm sao tu luyện nhanh như vậy?"

Diệp Mặc biết lúc hắn mang Song Song tiến nhập tiên giới, Song Song chỉ là một thông thường luyện khí tu sĩ mà thôi.

"Diệp đại ca, nếu mà không phải ngươi, Song Song đã sớm mất mạng. Thật không ngờ, kiếp này ta còn có thể nhìn thấy ngươi, ta..." Song Song vừa nói vừa có chút nhịn không được khóc thút thít, hiển nhiên tâm tình có chút kích động.

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên dâng lên một ít không được tự nhiên, hắn nói không rõ loại này không được tự nhiên là cái gì, chỉ biết là hắn cảm giác bên trong cùng Song Song lần thứ hai gặp mặt hẳn không phải là như vậy. Hắn dĩ nhiên cảm giác mình gặp lại Niếp Song Song, không có có bất kỳ vui mừng nào.

"Song Song, đưa cổ tay ngươi cho ta xem." Diệp Mặc nói xong tiến lên đã bắt được Niếp Song Song cổ tay, hắn rất muốn biết trước mắt cái này Niếp Song Song có phải hay không đúng là Niếp Song Song thật, còn có trên

người nàng có cái gì cấm chế các loại không.

Niếp Song Song ở Diệp Mặc kim trang trong thế giới nhiều năm như vậy, Diệp Mặc sớm quen thuộc khí tức của nàng. Hắn đều kiểm tra g Song Song không chỉ một lần, cho nên đối với thân thể của nàng đều phi thường quen thuộc.

Lúc này Diệp Mặc nắm Niếp Song Song cổ tay, tiên nguyên ở Niếp Song Song bên trong cơ thể vận chuyển một lần, lập tức cũng biết trước mắt cái này Niếp Song Song là chân chính Niếp Song Song, cũng chính là cái kia Song Song trong thế giới kim trang của hắn nằm rất nhiều năm, hơn nữa thân thể của nàng cũng không có có bất kỳ cấm chế nào.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm nói, "Song Song, tình huống lúc đó là chuyện gì xảy ra?"

Niếp Song Song cẩn thận nhìn chung quanh một lần, bỗng nhiên truyền âm cho Diệp Mặc nói: "Đợi lát nữa ngươi sẽ dẫn ta đi sao?"

"Đúng vậy, Song Song, ta cảm giác nơi này cũng không tốt. Ta đối với Băng Thần Cung không có có bất kỳ hảo cảm, hơn nữa không thích cái chỗ này, ta cũng không hy vọng ngươi tiếp tục ở lại Băng Thần Cung. Cho nên, ta đúng là muốn mang ngươi đi." Diệp Mặc nói thẳng không kiêng kỵ.

Niếp Song Song thở phào nhẹ nhõm, "Chờ chúng ta rời đi nơi này, ta sẽ cùng ngươi nói đi. Những năm này sự tình, thật sự là một lời khó nói hết, ai. Bất quá ta có thể gặp ngươi lần nữa, ta đã đủ hài lòng."

"Không, Song Song, năm đó ngươi là vì cứu ta mới bị 'Vô Ảnh thao tàm' làm đông cứng..." Nói đến đây, Diệp Mặc chợt nhớ tới Niếp Song Song Vô Ảnh thao tàm, hắn vừa mới muốn hỏi, đã bị Niếp Song Song lôi kéo nói: "Đi vào phòng ta nói đi, nơi này ta không thích."

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1952

Con Người Luôn Thay Đổi

Niếp Song Song chỗ ở không nhỏ, còn có một cái sân có đủ loại tiên hoa, trong sân là gian phòng tu luyện, cách gian phòng cùng ngủ khá xa. Niếp Song Song gian phòng ngủ rất thanh nhã, thậm chí để lộ ra một loại trần tục vị đạo. Diệp Mặc trái lại ưa thích như vậy, như vậy có vẻ chân thực một ít.

Niếp Song Song rót một chén trà cho Diệp Mặc, rồi cũng ngồi xuống.

"Song Song, ngươi thật giống như có chút tâm sự?" Diệp Mặc cảm giác Niếp Song Song tổng là có chút không tự nhiên, hiện tại ở Niếp Song Song trong phòng, hắn hỏi lên.

"Không phải..." Niếp Song Song lắc đầu, "Ta ở chỗ này sinh sống hơn một trăm năm, sư phụ ta đối với ta rất tốt, hơn nữa sư phụ ta còn đang bế quan, nghĩ đến gần phải rời đi sư phụ ta, rời đi Băng Thần Cung, trong lòng ta có chút thương cảm..."

Dừng một chút, Niếp Song Song dường như nghĩ tới chuyện dĩ vãng, lại thở dài nói, "Diệp đại ca, ngươi còn nhớ rõ ta đầu tiên sủng vật Loan loan sao? Trong lòng ta lại có chút nhớ nó. Ta cuối cùng là vui mừng nhớ tình bạn cũ, Diệp đại ca, thật giống như trước đây ta lần đầu tiên nhìn thấy ngươi như vậy. Ta ở trên người ngươi cảm nhận được một loại sự yên lặng, ta thích cái loại cảm giác này, ta thậm chí đang suy nghĩ, rất nhiều chuyện đều giống như trước đây, ta cũng rất vui vẻ..."

Diệp Mặc vội vàng cắt đứt Niếp Song Song nói, "Song Song, chuyện đã qua cũng không cần nói ra, đến lúc đó cùng ta cùng nhau rời đi cái này băng

hàn địa phương, nơi này không phải là địa phương tốt gì. Ta sẽ dẫn ngươi đi một cái tốt hơn địa phương, còn có rất nhiều bằng hữu."

"Ừ, Diệp đại ca, ta cũng không muốn ở lại chỗ này." Niếp Song Song ừ một tiếng, bỗng nhiên có chút nghi ngờ hỏi, "Diệp đại ca, ngươi nói trước đây ta thậm chí chỉ tương đương với một luyện khí tu sĩ, ngươi là thế nào đem ta đưa tới tiên giới?"

"Lại nói tiếp cũng là vận khí..." Diệp Mặc do dự một chút, "Song Song, chuyện này chúng sau khi rời khỏi đây ta sẽ cùng ngươi nói đi, cũng không phải cái gì quan trọng."

Niếp Song Song khéo léo gật đầu nói: "Tốt, Diệp đại ca, ngươi bây giờ là tu vi gì? Ta còn chưa từng thấy qua Đại cung chủ cùng Tam cung chủ đồng thời đi ra tiếp kiến một người nam nhân."

Diệp Mặc không có giấu diếm, "Ta bởi vì có chút kỳ ngộ, cho nên tốc độ tu luyện tương đối nhanh, bất quá vẫn là so ra kém các ngươi mấy cung chủ. Bởi vì ta tiên sủng sức chiến đấu tương đối lợi hại, hơn nữa ưa chém gió, phỏng chừng hai vị cung chủ có chút kiêng kỵ đi."

Niếp Song Song mới kim tiên sơ kỳ tu vi, Diệp Mặc không muốn nói ra tu vi của mình, miễn cho Niếp Song Song cảm giác sai biệt quá lớn.

"Chính là cái kia mang cánh long mã sao?" Niếp Song Song lập tức ngạc nhiên hỏi.

Diệp Mặc càng phát ra cảm giác không được tự nhiên đứng lên, hắn cảm giác những lời này hẳn không phải là hắn muốn cùng Niếp Song Song chủ yếu nói, có lẽ nói không phải hiện tại hắn muốn nói, loại cảm giác này dường như có chút quái dị.

Mặc dù có loại cảm giác này, hắn vẫn gật đầu một cái nói: "Đúng vậy, được rồi, Song Song, trước đây bên cạnh ngươi 'Vô Ảnh thao tàm' đâu?"

Niếp Song Song dẫn hắn vào, vốn chính là muốn nói về 'Vô Ảnh thao

tàm', hiện tại nàng dĩ nhiên quên mất, Diệp Mặc lần thứ hai hỏi một câu.

Diệp Mặc biết 'Vô Ảnh thao tàm' muốn lớn lên cần tài nguyên thật sự là nhiều lắm, Niếp Song Song coi như là ở Băng Thần Cung, phỏng chừng cũng không có cái này lo lắng chăn nuôi 'Vô Ảnh thao tàm'. Hắn sở dĩ hỏi cái này nói, đúng là muốn trợ giúp Niếp Song Song tìm được một biện pháp nuôi 'Vô Ảnh thao tàm' mà thôi.

" 'Vô Ảnh thao tàm' được ta nuôi ở tại một chỗ, ta đi mang tới. Diệp đại ca, cám ơn ngươi dẫn ta tới đến tiên giới." Niếp Song Song lần thứ hai nói một câu cảm tạ.

Diệp Mặc nhíu mày nói: "Song Song, chúng ta liền không cần khách khí như vậy. Trước đây không phải ngươi liều chết cứu ta, ta nói không chừng đã chết. Ta đối với ngươi làm thật sự là bé nhỏ không đáng kể mà thôi."

Niếp Song Song vành mắt đỏ lên, đứng có chút nghẹn ngào nói: "Không phải, Diệp đại ca, ta làm điều này kỳ thực cùng không có làm như nhau. Trước khi biết ngươi, ta có chỉ là cô đơn, lúc nhận thức ngươi, ta mới có bằng hữu. Trong lòng ta đối với ngươi đúng là vĩnh viễn cảm kích..."

Diệp Mặc tiến nhập Băng Thần Cung tới nay, lần đầu tiên cảm nhận được Niếp Song Song đích thực, thầm trách mình trước nghĩ nhiều lắm, vội vã cũng đứng lên nói: "Song Song, chúng ta không chỉ nói những thứ này, những thứ này chờ chúng ta rời đi nơi này sau lại nói."

"Ừ, Diệp đại ca, đây là ta gian phòng ngủ, ngươi chờ một lát là tốt rồi, ta đi một chút sẽ trở lại." Niếp Song Song đỏ mặt nói xong, nhanh chóng đi ra, trước khi rời đi, còn không quên đóng cửa phòng lại.

Diệp Mặc ngồi một mình ở Niếp Song Song trong phòng, dĩ nhiên cảm giác được có chút mất tự nhiên. Căn phòng này đúng là của Niếp Song Song, mình và Niếp Song Song coi như là bằng hữu, thế nhưng hắn làm thế nào luôn luôn loại này mất tự nhiên cảm giác?

Nếu mà không phải Niếp Song Song khuê phòng, Diệp Mặc thần thức đều đã quét ra đi nhìn kỹ một lần. Bất quá Diệp Mặc cái ý niệm này cũng không có dây dưa bao lâu, thần thức của hắn cũng đã quét đi ra ngoài. Niếp Song Song ở trong của hắn kim trang thế giới rất nhiều năm, mình vừa nhìn nàng khuê phòng một lúc hẳn là không có có việc gì đi.

Diệp Mặc thần thức đảo qua đi ra ngoài, lập tức liền đứng lên. Khuê phòng đúng là khuê phòng, thế nhưng bên trong tất cả mọi thứ dĩ nhiên chưa hề dùng qua.

Sau một khắc Diệp Mặc thần thức liền quét đi ra ngoài, hắn phát hiện thần trí của mình đã bị cửa phòng ngăn trở. Diệp Mặc không do dự, một liền đi tới cửa phòng, lôi một chút chốt cửa.

"Diệp đại ca, xin lỗi, ngươi đã cứu ta vài lần, ta chỉ cứu ngươi một lần, thế nhưng lúc này đây ta còn chưa muốn trở về, thực sự xin lỗi. Đáng tiếc ta không có cách nào, ngươi thực sự không nên tới nơi này tìm ta, ngươi đã xúc phạm đến ta Băng thần Cung ranh giới. Ngươi yên tâm đi thôi, tương lai nếu có một ngày đêm ta có thể trở về tới địa cầu, ta sẽ lập một nấm mộ cho ngươi ở địa cầu, chôn quần áo và di vật. Bởi vì, ta thích ngươi là thật... Con người luôn luôn sẽ thay đổi, ta cũng thay đổi, Diệp đại ca, ta đúng không phải với ngươi..."

Niếp Song Song thanh âm hơi ngừng, bởi vì kịch liệt sát sát có tiếng đã che mất thanh âm của nàng.

Diệp Mặc vào giờ khắc này đã phát hiện nơi này hoàn toàn bị các loại cấm chế che lại, hắn căn bản là không cách nào phá trừ đi ra ngoài.

Ở trong chớp nhoáng này Diệp Mặc cũng biết, vô luận hắn có hay không phá vỡ được trận pháp này, nếu mà hắn tiếp tục ở tại chỗ này, kết cục chỉ có một, đó là một con đường chết.

Loại này băng hàn coi như là Tiên Đế đỉnh phong, hơn nữa Tiên Thần Thể luyện thể hậu kỳ, cũng không nhất định có thể chống đối. Băng Thần

Cung thật sự là thật là đáng sợ, lại có thể điều động loại đáng sợ này giá lạnh xuống tới.

Giữa loại này kinh khủng băng hàn, thần thức di chuyển cũng vô pháp di chuyển, càng không cần phải nói thân thể. Diệp Mặc không nghĩ xuống phía dưới, hắn lập tức liền tiến vào kim trang thế giới. Tiếp tục ở lại bên ngoài, chỉ là chờ chết mà thôi.

Đây là hắn Tiên Thần Thể trung kỳ luyện thể tu vi, nếu mà hắn luyện thể tu vi thấp một chút, hắn thậm chí ngay cả tiến nhập kim trang thế giới thời gian cũng không có.

...

Ở kim trang trên thế giới, Diệp Mặc không có có bất kỳ phẫn nộ nào. Chính như Niếp Song Song nói giống nhau, nàng cứu mình một lần, hiện tại lại lấy trở lại mà thôi.

Diệp Mặc đúng là một người trọng tình, đặc biệt vì Niếp Song Song đến, lại bị Niếp Song Song ám toán. Lúc này ở trong lòng hắn chỉ có một loại đến từ đáy lòng thất vọng, thậm chí là thất lạc. Con người luôn luôn sẽ thay đổi, có lẽ Niếp Song Song lời nói này rất chân thực. Thế nhưng Diệp Mặc phát hiện, thủy chung, hắn đều chưa từng có thay đổi qua. Thế sự tình thương hải tang điền, bản tâm của hắn vẫn còn giữ.

Hắn không rõ Niếp Song Song tại sao muốn như vậy, hắn kiểm tra qua Niếp Song Song, biết nàng không có bị dưới bất luận cái gì thần thức ký hiệu hoặc là bị người khống chế. Coi như là nàng cố ý muốn ở lại Băng Thần Cung, mình cũng không có nhất định phải cầu nàng rời đi a. Tại sao muốn đối với hắn đưa vào chỗ chết?

Diệp Mặc thần thức cẩn thận thích đi ra ngoài, thần thức từ lúc kim trang thế giới đi ra ngoài, lập tức đã bị kinh khủng tới cực điểm giá lạnh hóa thành hư vô. Hắn chỉ có thể cảm giác được kim trang thế giới, bị loại này đóng băng đến thần hồn cốt tủy giá lạnh mang động, dường như ở đi dưới nền đất

ở trong chỗ sâu.

Mấy ngày sau, Diệp Mặc cảm giác được mình kim trang thế giới đã ngừng lại, thần thức lúc này mới quét đi ra ngoài. Chung quanh băng hàn so với trước trận pháp vừa mới phát động lúc đã khá hơn nhiều, bất quá thần thức của hắn vẫn như cũ vô pháp ở bên ngoài ở lâu, một lúc sau, thần thức của hắn lập tức cũng sẽ bị đông lạnh thành hư vô.

Diệp Mặc biết cái này băng hàn trận pháp càng đi về phía sau, hàn ý liền nên ít đi rất nhiều, hắn không cần phải hiện tại liền đi ra ngoài.

Hơn nữa loại này phá hư băng hàn trận pháp, coi như là người bố trí trận pháp, thần thức cũng vô pháp quét tiến đến kiểm tra bên trong tất cả.

Huống chi, Diệp Mặc tin tưởng cái này người của Căng Thần cung hiện tại tuyệt đối không có bản lãnh bố trí đi ra loại trận pháp này, cái này kinh khủng tới cực điểm băng hàn trận pháp, tuyệt đối là thượng cổ lưu lại. người của Băng Thần cung có lẽ chỉ là lợi dụng mà thôi, hắn thậm chí hoài nghi mình tiến vào địa phương có đúng hay không Băng Thần Cung.

Vô Ảnh biết lão đại bị ám toán, lại cũng không dám nói nhiều, dứt khoát nấp ở một bên đi cùng Tiểu Băng Sâm nghiên cứu cách chưng cất rượu.

Diệp Mặc biết rõ ràng trận pháp này không thích hợp hiện tại sau khi rời khỏi đây, lập tức lấy ra thời gian trận pháp, hắn bắt đầu luyện hóa mấy cây cốt tiễn khác, còn có đem luyện hóa nốt cây chủy thủ.

...

Băng Thần Cung giữa một chỗ thiền điện, trước nghênh tiếp Diệp Mặc Đại cung chủ cùng Tam cung chủ chính ngồi chung một chỗ, mà Niếp Song Song dĩ nhiên cũng đứng ở một bên.

"Song Song, ngươi thích cái tên Diệp Mặc kia?" Tam cung chủ đột nhiên hỏi.

Niếp Song Song nhanh chóng khom người nói: "Đúng vậy, lúc ta ở phàm tục giới, là đúng hắn động tới tâm, bất quá đó là thật lâu sự tình trước kia."

Tam cung chủ gật gật đầu nói: "Diệp Mặc kia có thể tìm tới nơi này, coi như là đối với ngươi một mảnh thâm tình. Tu vi của hắn tuy rằng không cao, bất quá cái kia tiên sủng lại rất tốt. 7x7 bốn mươi chín năm sau, trận pháp mở ra, nếu mà hắn tiên sủng còn ở đó, ngươi hãy thu cho mình sử dụng được rồi."

Đại cung chủ cũng phụ họa nói: "Song Song, tương lai ngươi là sẽ vấn đỉnh vô thượng Thánh Đế, ta Băng Thần Cung sẽ không vĩnh viễn đều an phận ở một góc. Ngươi xem qua mình luân hồi, ngươi biết đường ngươi nên đi. Nên buông thì để xuống, lúc ban đầu có thể có chút gian nan, thế nhưng tương lai ngươi sẽ may mắn của ngươi tự quyết. Chí ít, ngươi bây giờ đã làm tốt."

"Song Song ghi nhớ hai vị cung chủ giáo huấn." Niếp Song Song nhanh chóng lần thứ hai kính cẩn đáp.

Đại cung chủ khẽ thở dài một cái nói, "Song Song, sau này ở trước mặt chúng ta, ngươi không cần câu nệ. Lai lịch của ngươi không bình thường, tương lai thành tựu cũng không bình thường."

Dường như nhìn thấy Niếp Song Song nhãn thần có chút ảm đạm, Đại cung chủ không có tiếp tục nói hết, mà là ôn nhu nói, "Song Song, ngươi đi nghỉ trước đi, ta và tam cung chủ nói chuyện một chút."

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1953

Thanh Như Tỉnh Lại

Chờ Niếp Song Song đi sau, Tam cung chủ lúc này mới nghi ngờ nói: "Sư tỷ, Song Song nói nàng quên hỏi Diệp Mặc về 'Vô Ảnh thao tàm', chuyện này..."

Không đợi Tam cung chủ đem nói cho hết lời, Đại cung chủ liền lại thở dài một tiếng nói: "Song Song trong lòng cũng rất khó chịu, của nàng đạo tâm cũng rất kiên định. Diệp Mặc kia dù sao cũng là người nàng thích trước đây, bây giờ bị nàng tự tay giết, mặc dù đối với nàng sau này mới có lợi, nhưng là bây giờ nhưng không cách nào nhất thời buông. Về phần 'Vô Ảnh thao tàm', ta sợ nàng là cố ý không hỏi, loại chuyện này hỏi tới chỉ tăng thêm thương cảm mà thôi. Trước đây nàng cũng là bởi vì 'Vô Ảnh thao tàm' cùng Diệp Mặc gặp một chỗ."

"Sư muội, Diệp Mặc kia tu vi, ngươi cảm giác hắn là đến rồi trình độ nào?" Đại cung chủ lần thứ hai đã hỏi tới Diệp Mặc. Tuy rằng Tam cung chủ ở trước mặt Niếp Song Song nói Diệp Mặc tu vi không cao, thế nhưng nàng lại nhìn ra, Diệp Mặc tu vi tuyệt đối sẽ không thấp.

Tam cung chủ trầm ngâm chỉ chốc lát nói, "Sư tỷ, Diệp Mặc kia tu vi tuyệt đối sẽ không so với ngươi thấp hơn. Hơn nữa hắn từ Thanh Vi Minh Giang đến, khẳng định đã phát hiện Băng Thần Cung bí mật, đối với người như thế tuyệt đối không có khả năng nương tay. Không chỉ nói hắn là tiên đế, dù cho thực sự là một Tiên Vương, chúng ta cũng không thể khinh thường. Huống chi ta đến nay còn chưa từng thấy qua không ai có thể qua sông Thanh Vi Minh Giang, người này thậm chí ngay cả Minh giang đều có thể vượt qua.

Trừ cái đó ra, nếu mà Song Song nói là thật, ta rất khó tưởng tượng hắn làm sao có thể ở trong thời gian ngắn ngủi liền tấn cấp Tiên Đế. Trên người người này khẳng định có đại bí mật, ta nghĩ nếu hắn đều đấu thắng Vị Phong Đại Đế, nói vậy ở tiên giới coi như là nổi danh. Chúng ta chỉ cần phái người đi ra ngoài điều tra một chút thì sẽ biết."

"Cũng có thể." Đại cung chủ gật đầu, "Coi như là trên người của hắn bí mật lớn hơn nữa, đợi được băng thần đại trận mở ra lúc, này bí mật cũng đều là của chúng ta Băng Thần Cung."

Bởi vì Diệp Mặc có thể đơn giản phá vỡ Tam cung chủ lĩnh vực, hơn nữa còn là qua sông Thanh Vi Minh Giang tới được, lúc này mới làm cho các nàng quyết định dùng băng thần đại trận.

...

Nửa tháng sau, Diệp Mặc đem đệ 3 mũi cốt tiễn cũng luyện hóa đến thứ tầng cấm chế bốn mươi tám, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đệ tam mũi cốt tiễn luyện hóa so với phía trước hai mũi cộng lại đều trở ngại hơn, hắn dùng thời gian cũng nhiều không ít.

Đem đệ tam mũi cốt tiễn luyện hóa đến thứ bốn mươi tám tầng cấm chế, Diệp Mặc lúc này mới cảm giác được, cái này đệ tam mũi cốt tiễn so với phía trước hai mũi tên kia uy lực cũng lớn rất nhiều. Nếu mà một trăm lẻ tám tầng cấm chế toàn bộ luyện hóa, Diệp Mặc thậm chí hoài nghi, như vậy bắn một loạt 3 tiễn đi ra ngoài, coi như là Thánh Đế cũng không có thể ngăn trở.

Cẩn thận thu hồi 3 mũi cốt tiễn, Diệp Mặc lại đem thanh chủy thủ kia luyện hóa. Chi này chủy thủ luyện hóa xong, dĩ nhiên đạt được một cái tên 'Dung không', trừ ra, Diệp Mặc thật sự là không có tìm được tác dụng còn lại của cây chủy thủ này.

Lúc này Diệp Mặc lại đem thần thức quét ra kim trang thế giới, đã phát hiện cái loại này khắc cốt thấu xương hàn ý ăn mòn thần thức trình độ trở nên yếu đi rất nhiều. Diệp Mặc không do dự nữa, trực tiếp rời đi kim trang

thế giới đi ra phía ngoài.

Đáng sợ băng hàn đến xương trong nháy mắt đã đem y phục của hắn đông lạnh thành mãnh vỡ biến thành hư vô, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ thật là lợi hại. Ngay cả hắn Tiên Thần Thể trung kỳ luyện thể, ở loại đáng sợ này hàn ý dưới đều có chút lạnh run.

Loại này băng hàn căn bản cũng không phải là dùng hỏa diễm có thể ngăn trở, Diệp Mặc vận chuyển lên công pháp luyện thể, đồng thời lấy ra đỉnh cấp tài liệu luyện chế trận kỳ vung đi ra ngoài. Phải ly khai cái này băng hàn không gian, hắn nhất định phải phải tìm được trận môn phá giải trận pháp này. Mà những thứ này đều cần thời gian, cho nên hắn phải phải ở chỗ này trước bố trí một địa phương có thể náu thân đến.

Ở lại kim trang trong thế giới tuy rằng an toàn, nhưng không cách nào rời đi cái này băng hàn trận, hắn muốn rời đi nơi này, nhất định phải phá giải trận pháp này.

Diệp Mặc trận pháp trình độ sớm đã vượt qua bát cấp tiên trận tông sư, mặc dù bây giờ còn không có cách nào phá vỡ trận pháp này, thế nhưng bố trí một trận pháp chống lạnh, đã không có bao nhiêu vấn đề.

Chỉ nửa ngày, Diệp Mặc liền bố trí xong cái này trận pháp chống lạnh. Chung quanh băng hàn yếu đi xuống, hắn mới một lần nữa thay đổi một bộ quần áo.

Nguyên bản Diệp Mặc cho rằng, bằng vào hắn trận pháp trình độ cùng thôi diễn bản lĩnh, chỉ cần yên ổn, muốn từ cái chỗ này đi ra ngoài, căn bản cũng không có bất kỳ nghi vấn nào.

Nhưng khi Diệp Mặc tại đây trong trận pháp băng hàn thôi diễn nửa tháng, ngay cả manh mối cũng không có tìm đi ra, hắn mới biết mình quá mức lạc quan.

Diệp Mặc thậm chí đem Tiểu Băng Sâm đều kêu lên, Tiểu Băng Sâm chỉ

nhận ra đây là một cái thiên nhiên công kích đại trận, ở bởi vì sau khi phát động, chỉ có thể chờ trận pháp bản thân mở cửa, bằng không rất khó đi ra ngoài.

Diệp Mặc biết chỉ phải cái này đại trận cửa mở ra, hắn có thể rời đi. Thế nhưng hắn căn bản cũng không biết cái này đại trận xuất khẩu lúc nào sẽ mở ra, mà hắn cũng không muốn ở lại chỗ này chờ không.

Vừa vài tháng trôi qua, cái này băng hàn trận pháp vẫn không có được mở ra, Diệp Mặc có chút nóng lòng đứng lên. Hắn đột nhiên nhớ lại kim trang thế giới cái kia thanh châu tiểu thế giới.

Nếu như nói trước đây Diệp Mặc trả lại cho Băng Thần Cung một chút mặt mũi nói, vậy bây giờ hắn căn bản là lại vô nửa phần lưu ý Băng Thần Cung.

Hắn lấy ra thanh châu tiểu thế giới bắt đầu luyện hóa, dùng Diệp Mặc hiện đang đến gần Tiên Tôn đỉnh phong tu vi, luyện hóa cái này tiểu thế giới, cũng không cần tốn hao bao nhiêu thời gian.

Chỉ nửa ngày, cái này tiểu thế giới liền hoàn toàn bị hắn luyện hóa, tiểu thế giới cảnh tượng bên trong rõ ràng xuất hiện ở giữa Diệp Mặc thần thức. Diệp Mặc không do dự, trực tiếp tiến vào tiểu thế giới.

Cái này tiểu thế giới vô cùng rõ ràng, diện tích cũng không lớn. Phương viên cũng không quá 100 dặm, Diệp Mặc thần thức hoàn toàn có thể quét đến đầu cùng.

Ở giữa tiểu thế giới, thanh sơn lục thủy vờn quanh, tiên linh khí ngược lại cực kỳ nồng nặc. Một loạt tinh xảo phòng ốc cùng sân ở tiểu thế giới chỗ dễ thấy nhất, được thanh sơn lục thủy vây quanh, hoa lệ chói mắt.

Trong sân đang lúc có một gốc cây đại thụ mấy trăm trượng cao, cái này đại thụ đúng là trước đây Diệp Mặc ở băng thần cấm địa phía sau phát hiện một gốc cây. Tại đây dưới gốc đại thụ, có một cái giường huyền băng, nằm

trên giường chính là nữ tử Thanh Như Diệp Mặc gặp qua một lần.

Đã nhiều năm như vậy, Diệp Mặc thấy cái này gọi Thanh Như nữ tử vẫn như cũ có một loại kinh diễm cảm giác. Người nữ nhân này quá đẹp, Chân Băng Du cùng Lạc Ảnh đẹp còn có thể làm cho có một loại thân cận cảm giác. Thế nhưng cái này gọi Thanh Như nữ tử, vẻ đẹp của nàng dĩ nhiên làm cho có một có loại cảm giác không thật.

Coi như là nàng nằm nhiều năm như vậy, vóc người vẫn là đỉnh của đỉnh, Diệp Mặc chưa từng thấy ai hơn nàng, chỉ có Chân Băng Du là người duy nhất có thể cùng nàng sánh ngang. Nhưng Chân Băng Du đúng là lúc luyện thể, mới có cái vóc người loại này, mà người nữ nhân này, đoán chừng là trời sinh đã có loại này tuyệt mỹ vóc người.

Diệp Mặc lấy ra một quả 'Thiên tâm phục phách đan' để vào trong miệng Thanh Như, 'Thiên tâm phục phách đan' phương thuốc dân gian chỉ có Diệp Mặc một người có, đây là hắn dùng Giác Hồn Tảo ám tảo cùng cửu cấp tiên linh thảo Hải thiên lan, cộng thêm siêu việt cửu cấp tiên linh thảo Nhân Thanh Hạnh luyện chế ra tới một loại cao cấp nhất cửu phẩm tiên đan.

Loại đan dược này chỉ cần còn một hơi thở, Nguyên Thần phải sống, là có thể cứu sống. Loại này tiên đan cũng chỉ có Diệp Mặc có thể lấy ra dùng, người khác coi như là chiếm được những thứ này tiên linh vật, cũng vô pháp luyện thành đan dược.

Diệp Mặc khẳng định cái này Thanh Như thần hồn vẫn chưa có hoàn toàn biến mất, chỉ cần nàng có một tia thần hồn, mình có thể cứu tỉnh nàng. Sau đó dò hỏi một chút cái này vây khốn hắn đại trận rốt cuộc là trận pháp gì.

'Thiên tâm phục phách đan' lọt vào trong miệng Thanh Như, lập tức liền hòa tan ra, Diệp Mặc rất nhanh thì cảm nhận được rất nhiều tiên linh khí ùa ra hướng Thanh Như thân thể.

Quả nhiên, mới nửa ngày không tới, Thanh Như còn nằm liền mở mắt,

nàng dường như có chút nghi ngờ nhìn một chút bốn phía, bỗng ngồi dậy.

Rất nhanh nàng liền hiểu rõ cái này là tiểu thế giới của mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Bất quá khi nàng nhìn thấy Diệp Mặc đang đứng ở nàng chỗ không xa thì, nhất thời kinh thanh té ngồi trên mặt đất.

"Ngươi là ai? Tại sao lại ở tiểu thế giới của ta?" Thanh Như không hề nghĩ ngợi, liên tiếp chính là hai vấn đề hỏi ra ngoài.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói: "Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là... Ngươi là ai?"

Tuy rằng giọng nói bình thường, Diệp Mặc trong lòng cũng khiếp sợ người nữ nhân này hồi tỉnh lại sau, càng có dung nhan tuyệt sắc. Bất quá người nữ nhân này tu vi dường như cũng quá thấp một ít, dĩ nhiên mới Huyền Tiên sơ kỳ. Cũng không biết trước đây nàng là thế nào từ tiên giới xuống phía dưới Tu Chân Giới.

"Ta là Thanh Như..." Thanh Như nói vài câu, bỗng nhiên nhíu mày, sau một khắc nàng thật giống như nhớ ra cái gì đó, lập tức khiếp sợ nói: "Ta nhớ ra rồi, ngươi chính là người kia trước đây Ta thỉnh cầu ngươi dẫn ta đi?"

Diệp Mặc vẫn hoài nghi trước đây Thanh Như nói 'Mang ta rời đi' câu nói lúc kia, nàng là cảm ứng được mình. Hiện tại xem ra, mình còn thật không có đoán sai, trước đây nàng đúng là cảm ứng được mình, lúc này mới thỉnh cầu hắn mang nàng rời đi.

"Không sai, đúng là ta mang ngươi rời đi khỏi chỗ đó." Diệp Mặc ngược lại gật đầu.

"Đa tạ ngươi." Thanh Như nhanh chóng đối với Diệp Mặc khom người thi lễ nói, nàng dĩ nhiên không có tiếp tục chất vấn Diệp Mặc tại sao lại ở của nàng tiểu thế giới, lúc này nàng đã cảm giác được tiểu thế giới của mình bị Diệp Mặc luyện hóa qua.

"Xin hỏi sư huynh nơi này là địa phương nào?" Thanh Như thần thức

quét ra đi, chỉ có thể cảm giác được một ít băng hàn cùng một trận pháp rất phức tạp, còn lại nàng dĩ nhiên không cảm ứng được.

"Băng Thần Cung." Diệp Mặc đáp.

Thanh Như trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, cùng Diệp Mặc trước vẫn nhìn thấy bi thương biểu tình tuyệt nhiên tương phản, lại càng làm cho Diệp Mặc kinh thán không thôi.

"Ngươi dĩ nhiên thực sự dẫn ta đến Băng Thần Cung? , ta muốn gặp Băng Thần Cung cung chủ..." Thanh Như còn chưa nói hết liền dừng lại, nàng cảm giác mình dường như quá nóng lòng, vội vã lại nói với Diệp Mặc: "Xin lỗi, là ta quá nóng lòng..."

Nàng đúng là nóng lòng, nàng thật không ngờ Diệp Mặc thế nào đi tới tiên giới, cũng không có nghĩ tới mình ngủ qua đã bao nhiêu năm, thậm chí ngay cả tên Diệp Mặc cũng không hỏi.

Diệp Mặc lãnh đạm cười nói: "Ta là chuẩn bị dẫn ngươi đi gặp Đại cung chủ, ta quả thực cũng là gặp được Đại cung chủ, thế nhưng không đợi ta đem ngươi và tiểu thế giới của ngươi lấy ra, ta đã bị ngươi Băng Thần Cung Đại cung chủ cùng Tam cung chủ liên thủ ám toán, dùng trận pháp lạnh vô cùng vây khốn."

"Cái gì?" Thanh Như nhất thời khiếp sợ kêu lên, "Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng."

Diệp Mặc mặc kệ đáp lại nàng, trực tiếp đem nàng mang ra khỏi tiểu thế giới, sau đó chỉ vào phía ngoài một mảnh băng hàn nói, "Không thể nào sao? Chính ngươi xem đi."

"Băng thần đại trận..." Thanh Như lẩm bẩm tự nói một tiếng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1954

Phi Thuyền Của Song Song

"Cái gì là Băng Thần đại trận?" Diệp Mặc nghe được Thanh Như dĩ nhiên nhận thức cái này đại trận, lập tức liền tràn đầy chờ mong, cảm giác mình không có dùng sai chỗ một viên cửu phẩm tiên đan này.

Thanh Như ngưng trọng nói: "Đúng vậy, đây là đệ nhất đại trận của chúng ta Băng Thần Cung. Coi như là Thánh Đế tới, bị cái này Băng Thần đại trận vây khốn cũng vô pháp chạy trốn. Ngươi rốt cuộc ở Băng Thần Cung làm chuyện thương thiên hại lý gì? Bằng không ta Băng Thần Cung Đại cung chủ tuyệt đối sẽ không dùng loại thủ đoạn này đối phó ngươi."

"Shut the fuck up!" Diệp Mặc tức giận mắng, lúc này hắn đâu còn quan tâm phong độ của mình nữa: "Ta hảo tâm đem ngươi mang về Băng Thần Cung, mấy mụ già ở Băng Thần Cung các ngươi không cảm tạ còn chưa tính, dĩ nhiên ám toán ta. Ta nhổ vào, làm chuyện xấu? Ta ngay cả Băng Thần Cung các ngươi một cây cỏ nhỏ cũng chưa từng động tới."

Nói xong lời này, Diệp Mặc âm thầm bổ sung hai câu, mấy cái băng sơn kia không phải ta đánh vỡ là thằng Vô Ảnh nha, cái kia Chỉ Ôn cũng là ta tự vệ mà thôi.

Nghe thấy Diệp Mặc ăn nói thô lỗ, Thanh Như nhất thời nhíu mày. Bỗng nhiên nàng nhớ tới thương thế của mình nghiêm trọng như vậy, làm sao có thể đột nhiên tỉnh lại? Nghĩ đến chuyện của mình, Thanh Như lập tức đã đem chuyện tình Diệp Mặc mới vừa nói lời thô tục vứt sang một bên, vội vàng hỏi, "Ta là được ngươi cứu tỉnh?"

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, "Ngươi cứ nói đi? Tất cả tài sản của ta đều đổi thành một viên cửu phẩm tiên đan, lại dùng viên này cửu phẩm tiên đan

cứu ngươi, ta nói các ngươi Băng Thần Cung lấy oán trả ơn, chẳng lẽ còn nói sai à?"

Diệp Mặc phát hiện mình lại có chút lây nhiễm tính xấu của Vô Ảnh, vội vàng đem cái ý niệm này ném ở một bên, mình chỉ là vì đại nghiệp đào tẩu nơi này mà thôi. So với Vô Ảnh vô sỉ, hắn còn kém xa, nếu như là Vô Ảnh nói những lời này, nói không chừng sẽ nói từ đầu đến giờ, tất cả thời gian của hắn đều ở đây tiếp cận tiên tinh mua cái này tiên đan. Cái này Thanh Như vừa nhìn chính là người tương đối dễ nói chuyện, chỉ cần mình có thể đả động nàng, nói không chừng nàng sao biết được phương pháp phá giải cái này Băng Thần đại trận.

"Không đúng a..." Thanh Như cũng không có bởi vì Diệp Mặc chém gió mà đối với Diệp Mặc lập tức liền cảm kích chảy nước mắt. Nàng bởi vì vừa mới thanh tỉnh, rất nhiều chuyện cũng không có nghĩ rõ ràng. Hiện tại đầu óc của nàng chậm rãi thanh tỉnh cái này mới nhớ tới đến, nếu Băng Thần Cung phát động Băng Thần đại trận, vì sao đối phương hiện tại không có việc gì? Hơn nữa của mình tiểu thế giới ở bên trong nơi này Băng Thần đại trận cũng không có việc gì? Cái này hoàn toàn không phù hợp đạo lý, coi như là tiểu thế giới cũng chịu không được Băng Thần đại trận đáng sợ uy thế.

Nàng đối với mình ngủ say bao nhiêu năm rất là rõ ràng, coi như là đối phương từ lúc nàng trầm mình xuống ngủ liền phi thăng, cũng tuyệt đối không có khả năng tu luyện tới trình độ có thể ngăn ở Băng Thần đại trận.

"Ngươi là thế nào ngăn trở Băng Thần đại trận?" Thanh Như nghĩ đến vấn đề này, lập tức liền hỏi lên.

Diệp Mặc lại hừ một tiếng nói, "Ta là thế nào ngăn trở Băng Thần đại trận chính là chuyện của ta, không liên quan gì đến ngươi. Bây giờ là các ngươi Băng Thần Cung làm chuyện có lỗi với ta, không phải ta đi xin lỗi ngươi Băng Thần Cung."

Thanh Như có thể nhận ra Băng Thần đại trận, Diệp Mặc cảm giác cái này Thanh Như có chút không đơn giản. Bất quá hắn cấp thiết muốn muốn

đi ra ngoài, cũng lười đi hỏi Thanh Như vì sao đi tới Tu Chân Giới, tại Tu Chân Giới vì sao lại rơi vào kết quả thế này.

"Vô luận Băng Thần Cung cùng ngươi là ai đúng ai sai, Đại cung chủ cũng sẽ không tùy ý dùng Băng Thần đại trận đối phó ngươi. Đại cung chủ đã gần Chứng Đạo Thánh Đế, há có thể chấp nhặt với ngươi, huống chi Đại cung chủ lòng dạ rộng lượng chắc là sẽ không như vậy đối đãi với ân nhân Băng Thần Cung." Thanh Như vẫn như cũ lắc đầu nói, cũng không có tin tưởng Diệp Mặc.

Diệp Mặc khinh thường nói: "Chứng Đạo Thánh Đế? Đừng có nằm mộng, hai con mụ đó mà đòi Chứng Đạo Thánh Đế? Giỡn chơi hả?"

Thanh Như lập tức liền nhíu mày, có chút không cao hứng nói: "Ta không nhìn ra tu vi của ngươi, nói vậy hẳn là cao hơn ta ra rất nhiều lần, bằng không cũng không có thể làm cho Băng Thần Cung dùng Băng Thần đại trận đối phó ngươi. Năm đó lúc ta rời đi tiên giới xuống Tu Chân Giới, Đại cung chủ cũng đã là Tiên Đế đỉnh phong tu vi. Đã nhiều năm như vậy, ta nghĩ nàng sẽ không không tiến còn lui."

Diệp Mặc ngược lại nổi lên nghi ngờ, dựa theo đạo lý nói loại này không quan hệ sự tình khẩn yếu, nàng sẽ không nói dối. Lẽ nào cái kia Đại cung chủ có cái gì không đúng?

Hắn không đợi Thanh Như nói xong, giơ tay lên liền đánh ra một hình ảnh, "Đây là Đại cung chủ cùng Tam cung chủ, người đã xuống tay với ta..."

Nếu mà không phải Niếp Song Song, Diệp Mặc tin tưởng hắn sẽ không ngây ngốc ở lại một bên trong phòng, thế nhưng Diệp Mặc không muốn nhớ tới những thứ này.

"A... Cái này..." Thanh Như lăng lăng nhìn chằm chằm nhìn hồi lâu hình ảnh Diệp Mặc đánh đi ra ngoài, lúc này mới thì thào nói: "Tại sao có thể như vậy?"

"Cái này không phải là người Băng Thần cung của các ngươi?" Diệp Mặc cảm giác Thanh Như có vấn đề, lập tức lại hỏi.

Thanh Như trầm mặc một hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Người mà ngươi nói là Đại cung chủ, kỳ thực là Băng Thần Cung Nhị cung chủ, không phải Đại cung chủ mà ta mún nói, Tam cung chủ ở đây thật ra là một vị sư thúc, ta nghĩ..."

"Ngươi là đang suy nghĩ, Băng Thần Cung Đại cung chủ thật sự đã xảy ra chuyện rồi? Ngươi rời đi Băng Thần Cung đã bao lâu? Nói không chừng đúng là Nhị cung chủ cùng người khác hại các ngươi Đại cung chủ." Diệp Mặc nhìn ra Thanh Như không có lừa gạt hắn.

Thanh Như lắc đầu nói: "Sẽ không, Như Thư sư thúc đúng là Đại cung chủ đệ tử, Tạp Lan cung chủ đối với Đại cung chủ càng tôn kính không gì sánh được. Ta nghĩ... Ta không có ở đây mấy năm nay, Băng Thần Cung khẳng định xảy ra một sự kiện nào đó."

Diệp Mặc cau mày nói, "Các ngươi Băng Thần Cung xảy ra sự tình gì, chính ngươi quay về tự xử lý đi. Ta muốn rời đi nơi này, ngươi có biện pháp nào không? Ta đem ngươi đưa về đến Băng Thần Cung, hơn nữa cũng dùng tiên đan trân quý nhất cứu ngươi. Các ngươi Băng Thần Cung lấy oán trả ơn chuyện tình, ta cũng coi như bỏ qua, càng không muốn cùng Băng Thần Cung các ngươi có bất kỳ quan hệ gì nữa. Nếu mà có thể, ta chỉ muốn rời đi."

Diệp Mặc đúng là không muốn lưu ở cái chỗ này, hắn không thích cái chỗ này. Niếp Song Song muốn đẩy hắn vào chỗ chết, vô luận là vì nguyên nhân gì, hắn đều không thể thuyết phục mình tiếp tục bảo trì cái nhìn vốn có đối với Niếp Song Song. Niếp Song Song cứu hắn một lần, hắn tuy rằng không đến mức sẽ đi giết nàng, lại cũng không muốn cùng nơi này có nửa phần liên quan nữa.

Thanh Như đối với Diệp Mặc lần thứ hai khom người nói: "Xin lỗi, vô luận ngươi là ai, đều đã cứu ta một mạng. Ta có biện pháp rời đi nơi này, còn

chưa thỉnh giáo ân nhân tính danh."

Diệp Mặc khoát tay chặn lại nói: "Đừng có xem ta trở thành ân nhân, ta không muốn cùng Băng Thần Cung có bất kỳ liên quan gì. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết làm sao rời đi nơi này, ta đã cảm kích bất tận."

Thanh Như ừ một tiếng, ngược lại tự hiểu, không lại tiếp tục hỏi tên Diệp Mặc. Tuy rằng Diệp Mặc lai lịch, còn có Diệp Mặc có thể tránh thoát Băng Thần đại trận, cùng với Diệp Mặc phi thăng tu luyện thế nào nhanh như vậy đều là bí ẩn. Nhưng nàng nhịn xuống, cũng không có đi hỏi Diệp Mặc việc này. Bởi vì Diệp Mặc đồng dạng không hỏi nàng một số việc.

Nàng cũng không biết Băng Thần Cung vì sao đối với Diệp Mặc thi triển loại này đại trận, thế nhưng nàng nhưng có thể cảm giác được Diệp Mặc không phải là loại ác đồ trong tưởng tượng của nàng.

...

Thanh Như đúng là không có nói sai, tuy rằng cái này Băng Thần đại trận Diệp Mặc tìm hiểu gần tới một năm cũng không có tìm ra gì, thế nhưng ở dưới sự giải thích của nàng, Diệp Mặc lập tức liền hiểu tại sao mình ra không được.

Băng Thần đại trận căn bản cũng không phải là trận pháp tầm thường, mà là một đỉnh cấp thiên nhiên Băng Thần khốn trận.

Cái này thiên nhiên khốn trận có thể bởi vì phát động, ngoại nhân nếu như không có hiểu rõ trận pháp nguyên lý, luyện chế ra trận kỳ căn bản cũng không có bất kỳ chỗ dùng nào. Cái này đại trận chỉ có hai người có thể phá vỡ, căn cứ Thanh Như lời nói, đó chính là Đại cung chủ thật sự, còn có một người, ở ngay trước mắt - Thanh Như.

Hai người bọn họ sở dĩ có thể phá vỡ, cũng không phải là bởi vì trận pháp trình độ cao bao nhiêu, mà đúng là bởi vì các nàng hai người đều có một quả trận kỳ thoát ra từ nơi này đại trận thiên nhiên.

Băng Thần đại trận đúng là một thiên nhiên khốn trận, cái này hai quả thiên nhiên trận kỳ cũng gọi là Âm dương trận kỳ. Âm dương trận kỳ cũng là cùng thiên nhiên khốn trận đồng thời trời sinh địa trường trận kỳ, vô luận là kia một cái trận kỳ, đều có thể từ khốn trận bên trong đi ra. Nếu như là muốn từ bên ngoài tiến vào Băng Thần đại trận, lại phải cần Âm dương trận kỳ đồng thời tế xuất.

Hiện tại Thanh Như có Âm kỳ, đương nhiên có thể mang theo Diệp Mặc không trở ngại chút nào từ Băng Thần đại trận bên trong đi ra, so với Diệp Mặc tưởng tượng đều giản đơn hơn vô số lần. Bởi vậy Diệp Mặc cũng có thể thấy được, lúc Thanh Như rời đi Băng Thần Cung, ở Băng Thần Cung địa vị tuyệt đối là phi thường cao.

...

Lần thứ hai đi tới bốn phía tất cả đều là băng tuyết trắng Băng Thần Cung phạm vi, Diệp Mặc trong lòng âm thầm cảm khái, nhân sinh gặp gỡ luôn thay đổi, hắn ở mấy tháng trước còn lo lắng cho Niếp song song, hiện tại lại tâm tình bình tĩnh, chỉ muốn sớm một chút rời đi cái chỗ này.

Hắn không nghĩ sẽ đi tiêu diệt Băng Thần Cung, hắn đã sớm nhìn ra Niếp Song Song ở Băng Thần Cung địa vị không thấp. Nếu mà Niếp Song Song không muốn giết hắn, vậy tuyệt đối sẽ không dẫn phát đại trận cỡ này. Có lẽ nói coi như là Niếp Song Song vô pháp ngăn cản hai vị cung chủ dẫn phát loại này đại trận, nhìn trong giao tình, Niếp Song Song cũng có thể nhắc nhở hắn một câu. Thế nhưng những thứ này cũng không có, làm cho Diệp Mặc có chút chán nản.

Niếp Song Song có một câu nói không có sai, nàng cứu mình một mạng, rồi lại thu đi trở về. Không có Kim trang thế giới, hắn đã sớm mất mạng, coi như là Tiên Thần Thể luyện thể tu vi, cũng không dùng được.

"Băng Thần Cung cửa ra rất bí mật, ta mang ngươi đi ra ngoài, bằng không ngươi khẳng định tìm không được cửa ra." Thanh Như thấy Diệp Mặc thần tình cô đơn, trong lòng cảm kích ân cứu mạng với Diệp Mặc, chủ động

nói.

Diệp Mặc cô đơn cười cười, "Không cần, cám ơn ngươi mang ta đi ra. Ta cứu ngươi, ngươi cũng đã cứu ta, hai người chúng ta ai cũng không ai nợ ai. Ngươi quay về của ngươi Băng Thần Cung đi, không cần lo lắng ta đi trả thù Băng Thần Cung, ta căn bản cũng không có nghĩ tới muốn trả thù."

Thanh Như thản nhiên cười: "Cám ơn ngươi, tuy rằng ta không biết tên của ngươi, bất quá ta tin tưởng lời của ngươi nói là thật. Thế nhưng ta bây giờ còn sẽ không trở lại Băng Thần Cung, ta muốn đi tìm sư phụ ta. Sư phụ ta không ở Băng Thần Cung, ngươi có thể nói ra lời trả thù Băng Thần Cung, ta nghĩ tu vi của ngươi khẳng định đã là tuyệt cao. Nếu mà ngươi không muốn cùng ta cùng đi ra ngoài, có thể hay không cho ta mượn một cái phi hành pháp bảo?"

"Cái này không có vấn đề." Diệp Mặc bên trong chiếc nhẫn, cực phẩm phi hành tiên khí còn nhiều mà, hắn bản thân là một đỉnh cấp luyện khí tông sư, còn sợ không có cực phẩm phi hành pháp bảo?

Hắn theo bản năng lấy ra một cái nhẫn, đem chiếc nhẫn này cầm trong tay nhìn hồi lâu, bỗng nhiên từ bên trong chiếc nhẫn lấy ra một phi thuyền tinh xảo đưa cho Thanh Như nói, "Cái này tặng cho ngươi đi, xem như quà từ biệt. Đảm bảo sẽ không đòi lại quà! ^^" Diệp Mặc nói xong xoay người, trong nháy mắt liền biến mất.

"A..."

Thanh Như cầm phi hành pháp bảo Diệp Mặc cho nàng, nhất thời ngây ngẩn cả người, một phi thuyền tinh xảo, đẹp như thế, đối phương dĩ nhiên nói cho nàng liền cho nàng. Để cho nàng kinh ngạc chính là, cái này phi thuyền vẫn là 1 kiện cực phẩm tiên khí. Trên thế giới còn có người hào phóng như vậy? Còn không đòi quà nữa, nghĩ đến Diệp Mặc cho nàng một viên cửu phẩm tiên đan, nàng có chút tin tưởng Diệp Mặc chính là loại người hào phóng này.

Nàng lập tức tìm một địa phương ẩn nấp bắt đầu luyện hóa cái này tiên thuyền, mấy ngày sau, nàng luyện hóa tiên thuyền xong mới nhìn thấy trên tiên thuyền này, có một dòng chữ nhỏ: "Song Song phi thuyền."

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1955

Uống Rượu Ca Hát

Song Song phi thuyền? Song Song là ai? Nàng không biết chiếc nhẫn kia là Diệp Mặc chuẩn bị để đưa cho Niếp Song Song, hiện tại dưới sự Diệp Mặc chán nản, tiện tay đem phi thuyền cố ý đưa cho Thanh như. Cái này tiên thuyền khắc tên Song Song, giữ ở bên người càng tăng thêm thương cảm, còn không bằng tặng người khác.

Diệp Mặc đương nhiên biết làm sao rời đi Băng Thần Cung, lúc hắn tới chính là từ Thanh Vi Minh Giang tới được, bây giờ đi về đương nhiên là đi qua Thanh Vi Minh Giang.

Diệp Mặc lần thứ hai đến phiến địa phương băng sơn vờn quanh, lại lần nữa nhìn thấy Niếp Song Song. Niếp Song Song đứng ở trước một mộ phần màu trắng bằng băng, dường như đang tự lẩm bẩm.

Diệp Mặc lập tức liền phi hành qua, dùng hắn tu vi bây giờ, coi như là đứng ở Niếp Song Song trước mặt ẩn nấp thân hình, Niếp Song Song cũng nhìn không thấy. Trước mộ phần bằng băng còn có một tấm bia đá, trên tấm bia đá viết: 'Diệp Mặc chi mộ’, bốn chữ.

"Diệp đại ca, ta thật hy vọng ngươi không có tìm được nơi này. Ngươi không đến, không có ai biết sự tồn tại của ngươi, ta sẽ ngươi cùng ký ức quên lãng, ta tuyệt đối sẽ không đi tìm ngươi, cái này là điều ta mong muốn. Mà ngươi, lại tìm được Băng Thần Cung, ta không biết là ai mang ngươi tới, tương lai ta sẽ biết, ta sẽ giết chết nàng báo thù cho ngươi. Hôm nay là của ngươi ngày dỗ, ta kính ngươi một chén rượu, từ nay về sau ta sẽ không lại xuất hiện nữa... Có lẽ, như vậy cũng tốt, ta đã chặt đứt tục đạo, từ nay về sau sẽ không nhớ tới nữa, cái này coi như lời từ biệt đi."

Niếp Song Song nói xong, đem một chén rượu cầm trong tay tưới vào trên mộ bia, lại không có nửa phần lưu luyến xoay người rời đi, trong chốc lát từ trong tầm mắt Diệp Mặc biến mất.

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại thương cảm, hắn nhận thức với Niếp Song Song còn có chút hiểu không thấu, sau lại hắn đã biết Niếp Song Song bản tính đúng là tốt. Nhưng là bây giờ hành động của nàng, làm cho hắn căn bản là xem không hiểu. Rõ ràng là chính cô ta ám hại hắn, còn nói giết người khác báo thù cho hắn.

Người như thế còn có thể tìm tới lý do như vậy quang minh lỗi lạc? Nếu như là nữ nhân khác muốn tính mạng của hắn, Diệp Mặc sớm liền không chút do dự một đao chém. Thế nhưng đối với Niếp Song Song, hắn lại không có bất luận ý tứ gì hạ thủ. Niếp Song Song có thể vô tình, hắn lại không có cách nào làm được giống như nàng. Giống như nàng nói, đã như vậy, vậy tương lai quên hết ân tình.

Diệp Mặc đi tới cái kia trước mộ bia, mộ bia phía dưới còn có 3 hàng chữ nhỏ, "Đã từng, ta nhớ cùng ngươi tương cứu trong lúc hoạn nạn, nhưng đó là một loại xa vời. Sau lại, ta nghĩ cùng ngươi tương quên hết ân tình, nhưng vẫn là một loại xa vời. Hôm nay, đã cùng ngươi cách xa nhau ở âm dương, ..."

Dấu phẩy phía sau đúng là im lặng tuyệt đối, không biết là Niếp Song Song thật không ngờ những lời này, hay là cái này đối với nàng mà nói đã thành công.

Diệp Mặc giơ chân lên một cước đạp tới, cái này mộ phần bị hắn đạp nát thành hư vô.

Lập tức hắn liền gọi ra Vô Ảnh nói: "Vô Ảnh, chèo thuyền tăng nhanh tốc độ đi Minh giang, chúng ta trở về."

...

Bảy ngày sau, Diệp Mặc thuyền lần thứ hai qua sông Thanh Vi Minh Giang đi tới bờ bên kia. Bảy ngày, Diệp Mặc đều là đang tu luyện. Hắn phải tăng thực lực, không tấn cấp Tiên Đế, dù cho hắn có có thể cùng Tiên Đế sánh ngang thực lực, bên trong vẫn như cũ thiếu sót rất nhiều.

Thanh Vi Minh Giang giang vẫn y nguyên, Diệp Mặc bởi vì qua sông hai lần Thanh Vi Minh Giang, lại đi qua Lôi Sát Thần Điện, thần thức của hắn ở bên Thanh Vi Minh Giang sớm đã không phải trước đây giới hạn ở hơn một ngàn mét. Coi như là mấy ngàn thước địa phương, thần thức của hắn cũng có thể đi qua.

Một ít luyện thể tiên nhân vẫn còn đang ở một bên Thanh Vi Minh Giang giang luyện thể, một bên tìm kiếm Nhưỡng Sát Thạch, cùng hắn lúc tới giống nhau.

Đỗ nương tửu điếm còn ở chỗ cũ, Diệp Mặc thu hồi Vô Ảnh tiến nhập Đỗ nương tửu điếm, Đỗ nương bên trong quán rượu còn có mấy người ngồi ở bên trong vừa uống rượu, còng lưng lão giả Xuất Trần Thánh Đế Diệp Mặc không có thấy. Không chỉ như thế, chính là bà lão kia Diệp Mặc cũng không có thấy.

Diệp Mặc Tiên Vương trung kỳ, hắn tiến nhập Đỗ nương tửu điếm, những người uống rượu, không ai liếc hắn một cái.

Người khác không có đem Diệp Mặc nhìn ở trong mắt, nhưng Đỗ nương lại lập tức kinh hoảng đứng lên, vội vã đi ra quầy hàng đối với Diệp Mặc hành lễ nói: "Đỗ nương ra mắt Diệp tiên hữu!"

Vài tên Tiên Vương cùng Tiên Tôn còn đang uống rượu nhất thời ngây ngẩn cả người, bọn họ ở Thanh Vi Minh Giang bờ sông đã là vô số năm, nhưng chưa từng thấy qua Đỗ nương sẽ chủ động rời quầy tới đón tiếp người khác. Ở bên Thanh Vi Minh Giang cũng có mấy cái Tiên Đế, coi như là mấy cái Tiên Đế tới, Đỗ nương cũng chỉ là khách khí ôm một cái quyền mà thôi. Thanh niên nhân này rốt cuộc là lai lịch gì? Dĩ nhiên làm cho Đỗ nương chủ động ra quầy hàng nghênh tiếp?

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, Đỗ nương cùng Xuất Trần Thánh Đế quan hệ không cạn, kiêng kỵ mình đúng là bình thường. Nếu mà nàng không kiêng kỵ mình, đó mới là chuyện lạ.

"Giúp ta mang một bầu rượu trắng cùng hai bình hắc rượu." Diệp Mặc gật gật đầu nói.

Hắn để cho Tiểu Băng Sâm chưng cất rượu, hiện tại thời gian quá ngắn, Tiểu Băng Sâm còn không có sản xuất ra cái này 2 loại rượu đến, hơn nữa nhìn Tiểu Băng Sâm hình dạng, tựa hồ đối với Xuất Trần Thánh Đế còn lại chưng cất rượu cách thức cũng cảm thấy hứng thú. Muốn uống được rượu do Tiểu Băng Sâm nấu, còn không biết là năm tháng nào, Diệp Mặc đi qua độ nương tửu điếm, dứt khoát tự mình mua một bầu uống một chút xem.

Diệp Mặc cũng biết Đỗ nương tửu điếm hắc rượu không nhiều lắm, cho nên liền chỉ cần hai bình.

Trong điếm người đều ngây ngẩn cả người, cùng nhau khiếp sợ nhìn Diệp Mặc. Bọn họ đến lâu như vậy, rượu trắng ngược lại thấy có người mua qua, nhưng là đúng là một lọ mà thôi. Mà hắc rượu nhưng chưa từng thấy qua có người mua qua, cái tên này vừa tới Tiên Vương lại muốn một bầu rượu trắng, còn muốn hai bình hắc rượu, đây quả thực thật bất khả tư nghị.

Để cho bọn họ càng thêm không có thể hiểu được còn ở phía sau, Đỗ nương dĩ nhiên không chút do dự liền lấy ra một bầu rượu trắng cùng một lọ hắc rượu, lần đầu tiên không có hỏi trước Diệp Mặc về Nhưỡng Sát Thạch.

Diệp Mặc sớm thành thói quen ăn xong mới trả tiền, Sắc bén tới cực điểm sát ý trong nháy mắt liền sung triệt cả người, loại này sát ý so với thanh rượu cường đại hơn trăm lần? Cái này một ngụm rượu xuống phía dưới, hắn còn chưa có bắt đầu luyện hóa cùng dung hợp trong rượu sát ý cùng sát khí, trên người của hắn liền tản mát ra đáng sợ sát khí. Vài tên đến gần Tiên Tôn vội vã vận công chống đỡ.

"Rượu ngon." Diệp Mặc tán thưởng một tiếng, trước đối với Xuất Trần

Thánh Đế còn có chút khinh thị ý nghĩ lập tức liền tiêu tán vô tung vô ảnh. Có thể sản xuất ra loại rượu này, chẳng những cần chưng cất rượu trình độ đạt được đỉnh phong, coi như là mình đối với sát ý cùng sát thế lý giải cũng cần đạt được đỉnh phong, cái này mới có thể đem Nhưỡng Sát Thạch giữa sát ý chuyển hóa thành men rượu, thông qua nữa men rượu bị người uống rượu hấp thu. Tiểu Băng Sâm đối với sát ý lý giải không sâu, sợ rằng rất khó sản xuất ra loại rượu này được.

Diệp Mặc luyện hóa những thứ này sát ý xong, sát thế thần thông cùng cảm ngộ lần thứ hai tăng lên một cấp bậc, trong lòng càng kính phục không ngớt.

Vốn thấy Diệp Mặc một ngụm lớn uống cạn bình rượu trắng, người khác liền đã chấn kinh vô cùng, thế nhưng Diệp Mặc lại cầm trong tay bầu rượu trắng một hơi dốc xuống.

Đỗ nương tửu điếm trong nháy mắt cũng chỉ có Diệp Mặc “ừng ực..." Uống rượu thanh âm.

Đi Băng Thần Cung bị Niếp Song Song ám toán phiền muộn cùng thương cảm tại đây tràn ngập sát ý trong rượu hoàn toàn hòa tan xuống, ở trong chớp nhoáng này, Diệp Mặc đã quên mất cảm giác lúc trước ở Băng Thần Cung bị bằng hữu ám toán, thay vào đó chỉ có trong rượu sát ý vui sướng.

Cuồn cuộn sát khí giữa men rượu trong nháy mắt liền bao trùm Diệp Mặc toàn thân, Diệp Mặc đến phía sau căn bản cũng không cần 'Tam sinh quyết đi luyện hóa, mà là trực tiếp vận chuyển công pháp luyện thể đi cảm ngộ sát thế cùng sát ý giữa loại rượu này.

Ở chung quanh hắn sát ý bởi vì hơi rượu tràn ngập ra, Tiên Vương cùng Tiên Tôn đang uống rượu lúc này làm sao không biết Diệp Mặc tu vi thông thiên? Đều là sợ loại này bén nhọn sát khí làm thương tổn mình.

"Đúng là thống khoái." Diệp Mặc trong ánh mắt cô đơn đã tiêu tán

không ít, mà lúc này một bầu rượu trắng đã bị hắn uống xong.

Hắn đem bầu rượu rượu trắng đặt ở trên quầy, lần thứ hai cầm lấy một lọ hắc rượu, cũng là ừng ực uống một hơi. Sắc bén cực hạn sát thế, trong nháy mắt liền bao trùm hắn toàn bộ kinh mạch, trong óc cũng biến thành sát khí ngang dọc đứng lên.

Trong Hắc rượu sát ý so với rượu trắng lần thứ hai cường đại hơn mười lần, Diệp Mặc càng phát ra cảm giác được vui sướng. Từ khi tu luyện tới nay, Diệp Mặc chưa bao giờ có cảm giác say, mà hôm nay hắn lại có chút men say phê phê.

Lần này hắn không có uống một hơi cạn sạch, cùng uống rượu trắng giống nhau, chỉ là lấy ra một trăm tấm màu trắng Nhưỡng Sát Thạch cùng hai mươi tấm màu đen Nhưỡng Sát Thạch nhét vào trên quầy, thu hồi một chai khác hắc rượu, mang theo có chút say nói: "Đỗ nương, cám ơn rượu của ngươi, rượu của ngươi rất tốt... Tiểu thổ có trở về, nói cho hắn biết, Diệp Mặc hoan nghênh hắn tới chơi một chút..."

Nói xong Diệp Mặc đã mang theo hơi men say đi ra Đỗ nương tửu điếm, người chung quanh thấy Diệp Mặc lấy ra Nhưỡng Sát Thạch, giờ mới hiểu đến, thì ra người ta căn bản cũng không có dự định uống rượu chùa. Dĩ nhiên duy 1 lần lấy ra một trăm tấm màu trắng Nhưỡng Sát Thạch cùng hai mươi tấm màu đen Nhưỡng Sát Thạch, loại này Nhưỡng Sát Thạch, coi như là Tiên Đế cũng không nhất định có thể 1 lần lấy ra.

Đỗ nương cũng cho rằng Diệp Mặc muốn uống rượu chùa, lại nghĩ không ra Diệp Mặc còn trả tiền. Nàng ngây người, Diệp Mặc đã đi ra Đỗ nương tửu điếm, bên ngoài quán rượu truyền đến Diệp Mặc hào sảng tiếng ca, "Ngày hôm qua đi qua sẽ không quay về, vui vẻ so với thứ gì đều đắt giá, phúc thủy không có khả năng thu hồi lại..."

Tiếng ca này nàng dường như chưa từng nghe qua, lại có một sự hào sảng khác lạ ở trong đó, trong lúc nhất thời, nàng dĩ nhiên cảm giác mình cũng muốn như vậy ca hát một phen.

Tên bài hát này Diệp Mặc sớm đã không nhớ rõ, hắn chỉ nhớ rõ trước đây cùng Niếp Song Song ở Yến kinh 'Túy Nhãn quán bar, bên trong quán rượu phát chính là bài hát này. Ngay cả cụ thể ca từ Diệp Mặc cũng không nhớ rõ, hắn chỉ có thể bằng vào trí nhớ mơ hồ của mình, cùng tâm tình bây giờ đi hát ra, phía sau ca từ cũng sớm bất đồng.

Mượn Đỗ nương rượu hơi say cùng men say sát khí, Diệp Mặc hát ra bài hát trước đây nghe qua này, trong lòng này bóng ma dần dần hòa tan tiêu tán, có lẽ bị cái này sát ý hoàn toàn tiêu diệt.

"Hát không hay, rượu không sai..." Một thanh âm đột ngột làm cho Diệp Mặc có chút cảm giác say nhất thời thanh tỉnh lại.

"Cũng không phải, bài hát này tốt, rượu cũng không sai." Lại một thanh âm ở bên cạnh vang lên.

Diệp Mặc cảm giác say tiêu tán, hai người đi tới phụ cận hắn dĩ nhiên không có phát hiện. Theo hắn cảm giác say thanh tỉnh lại, lập tức cũng cảm giác được mình tiên nguyên bỗng nhiên phátra, tu vi hắn vẫn tiến bộ chậm chạp, mượn trong rượu này sát ý lĩnh ngộ đột ngột xông phá điểm mấu chốt, đã đi tới Tiên Tôn viên mãn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1956

Rất Nhanh Sẽ Không Phải Là Tiên Tôn

Từ khi tu vi của hắn dừng lại tới nay, cách Tiên Tôn viên mãn thủy chung kém vẫn như vậy một chút, không nghĩ tới bây giờ bị sát ý trong loại rượu này giúp một tay, thủy chung kém một chút gông cùm xiềng xiếc trực tiếp bị loại này sát thế biến thành hư vô.

Trong lúc kinh hỉ, Diệp Mặc lập tức đã đem việc đạt tới Tiên Tôn viên mãn đặt ở một bên, rất là ngưng trọng nhìn chằm chằm trước mắt hai người này. Làm cho hắn khiếp sợ là hai người tới đều là tiên đế đỉnh phong, mà hắn một người cũng không nhận ra.

Nói mình hát không sai, rượu cũng tốt là đại hòa thượng để lộ ngực trần, trên ngực của hắn lộ ra một chuỗi thạc đại niệm châu, Diệp Mặc thần thức quét một chút, xâu này niệm châu dường như có rất nhiều viên châu, vừa tựa hồ chỉ có rất ít châu.

Mà một người khác Diệp Mặc dĩ nhiên không nhìn ra hắn là nam hay là nữ, thoạt nhìn là một người nam, thế nhưng quần áo lại hoàn toàn là nữ tử trang phục. (Đông phương bất bại! =. =)

"Ta nói là ai có dũng khí phản bác ta đại hòa thượng lời nói, thì ra lại là ngươi. Vô Anh lão nhi, ngươi không ở Vô Già Âm Hà đến Thanh Vi Minh Giang làm gì? Ha ha..." đại hòa thượng nói xong, nhìn chằm chằm chai rượu trong tay Diệp Mặc nói, "Ngươi rượu kia hình như rất ngon a, có thể hay không cho ta nếm một ngụm?"

"Phùng Độ la hán, ta đi chỗ nào liên quan ngươi chuyện gì? Ngươi nếu không lắm chuyện, đợi lát nữa ta giết tiểu tử này xong, rượu cho ngươi uống

một lọ." Vô Anh Tiên Đế bán nam bán nữ khinh thường nói.

Diệp Mặc nhãn thần lạnh lẽo, hắn nghĩ không ra dĩ nhiên là Vô Già Âm Hà Vô Anh Tiên Đế, thảo nào đã là Tiên Đế đỉnh phong. Cái này Vô Anh Tiên Đế đã từ hư không trở lại, nói vậy Táp Không Đại Đế cũng đã trở về. Xem ra mình phải lập tức tấn cấp Tiên Đế, giết chết Vô Anh, sau đó đi Thanh Vi Thiên tìm một chút Táp Không Đại Đế kiếm chút phiền phức.

Vô Anh Tiên Đế xuất hiện ở nơi này, Diệp Mặc đã biết tên này đúng là cố ý tới tìm hắn, trong lòng hắn lập tức chỉ lo lắng về Bắc Vi mấy người đến.

Ngay lúc Diệp Mặc còn đang suy nghĩ Vô Anh Tiên Đế chuyện tình, ngực trần đại hòa thượng lại nhìn chằm chằm Vô Anh Tiên Đế nói: "Vô Anh lão nhi, ngươi có đúng hay không thích chuyên môn khi dễ người có tu vi kém hơn? Ở Băng La tiên thành ngươi muốn khi dễ mấy cái tiểu cô nương, bị ta chặn lại, hiện tại lại đến khi dễ người ta Tiên Vương."

"Đa tạ tiền bối ở Băng La tiên thành xuất thủ tương trợ..." Diệp Mặc lập tức liền đi tới đại hòa thượng trước mặt khom người thi lễ. Đại hòa thượng này một câu nói, hắn cũng biết Vô Anh Tiên Đế muốn tìm Bắc Vi mấy người phiền phức, bị cái này đại hòa thượng ra tay ngăn cản.

"Ta còn chưa nói là ai, ngươi cũng biết mấy cái tiểu cô nương đúng là ngươi quen biết, xem ra ngươi và Vô Anh lão nhi mâu thuẫn không hề nhỏ a. Điều này cũng tốt, ngươi cũng không cần cảm tạ, đợi lát nữa đem ngươi rượu kia cho ta uống một hớp. Của ngươi đó là lấy từ Đỗ nương hắc điếm? Đại hòa thượng ta vẫn muốn uống, đáng tiếc đúng là vẫn mua không nổi. Uống xong rượu, ta giúp ngươi đánh nhau." Đại hòa thượng nói xong, còn nhìn chằm chằm rượu của Diệp Mặc ực ực nuốt nước bọt một cái.

Vô Anh Tiên Đế cười lạnh nói, "Phùng Độ la hán, chuyện khác ta có thể cho ngươi một chút mặt mũi, cơ mà người này, ta Vô Anh phải giết không thể nghi ngờ. Người này hủy ta Vô Già Âm Hà sơn môn, lấy đi của ta tu luyện tiên linh mạch, giáo huấn của ta Vô Già Âm Hà hậu bối, cướp đi đệ tử của ta, ta không giết hắn há có thể bỏ qua?"

Nghe xong Vô Anh Tiên Đế nói, cái này gọi là Phùng Độ la hán hòa thượng nhất thời nhíu mày, nếu mà Vô Anh Tiên Đế nói là sự thật, hắn thật đúng là không có khả năng nhúng tay. Một khi nhúng tay, hắn Nam Minh Thiên Thiền viện cùng Vô Già Âm Hà chính là tử thù.

"Ngươi lá gan không nhỏ a, dĩ nhiên làm ra nhiều chuyện như vậy đến. Ta đoán ngươi hẳn không phải là Tiên Vương tu vi, ngươi rốt cuộc là tu vi gì?" Đại hòa thượng này cười khổ nhìn Diệp Mặc hỏi, hắn hoài nghi mình hôm nay rượu này đúng là uống không được.

Diệp Mặc thu hồi ẩn nấp công pháp của mình, hiển lộ ra Tiên Tôn viên mãn tu vi, "Đa tạ Phùng Độ tiền bối, bất quá ta lại không cần ngươi nhúng tay, Vô Anh lão nhi bắt thê tử của ta, ta sớm muốn giết cái này quái vật không đực không cái rồi."

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra một chai hắc rượu khác ném cho Phùng Độ la hán nói: "Nơi này có một lọ ta còn chưa có uống, ngươi cầm uống đi."

Phùng Độ la hán theo bản năng tiếp nhận Diệp Mặc ném cho hắn hắc rượu, lúc này mới khiếp sợ hỏi, "Ngươi mới Tiên Tôn tu vi, đã muốn giết Tiên Đế đỉnh phong Vô Anh lão nhi?"

"Tiên Tôn tu vi?" Diệp Mặc cười hắc hắc một tiếng, "Rất nhanh thì đã không phải Tiên Tôn tu vi, ta sắp độ kiếp tấn cấp Tiên Đế, xin Phùng Độ la hán cùng Vô Anh lão nhi giúp ta hộ pháp a."

Diệp Mặc nói xong còn khinh thường nhìn lướt qua Vô Anh Tiên Đế, hiển nhiên không có đem Vô Anh Tiên Đế nhìn ở trong mắt.

"Cái gì? Ngươi bây giờ muốn tấn cấp Tiên Đế? Ở chỗ này?" Phùng Độ la hán càng khiếp sợ không thôi lập lại một câu, cái này Tiên Tôn điên rồi sao? Ở chỗ này tấn cấp Tiên Đế? Không chỉ nói Vô Anh Tiên Đế muốn giết hắn, mình không thể động thủ, coi như là mình động thủ, cũng không được a?

Huống chi nơi này tới gần Thanh Vi Minh Giang, khắp nơi đều là lệ sát khí, nơi này tấn cấp Tiên Đế, quả thực chính là ngu ngốc trong ngu ngốc.

Vốn Vô Anh Tiên Đế định sẽ đối với Diệp Mặc động thủ bỗng nhiên ngừng tay, trước khi hắn tới liền nghe qua, Diệp Mặc mặc dù là một Tiên Tôn, thế nhưng lại có thể đối kháng Vị Phong Đại Đế, mình tuy rằng không sợ Vị Phong Đại Đế, thế nhưng lại cũng không có thể nói dễ dàng thắng đối phương. Cho nên trong miệng hắn nói tuy rằng dễ dàng, trên thực tế đã đem Diệp Mặc trở thành kình địch, thời khắc luôn cảnh giác.

Hiện tại Diệp Mặc muốn độ kiếp tấn cấp Tiên Đế, với hắn mà nói quả thực chính là cơ hội tốt trời ban. Hắn suy đoán Diệp Mặc ý tứ là muốn tấn cấp Tiên Đế xong, lại đối phó mình. Bất quá hắn cho là sẽ có cơ hội tấn cấp Tiên Đế, hắn chính là đang nằm mơ.

Tấn cấp Tiên Đế đơn giản như vậy, muốn lúc nào tấn cấp liền lúc đó tấn cấp, vậy thì thế giới này Tiên Đế cũng nhiều lắm, hắn khẳng định Diệp Mặc hơn bảy mươi phần trăm đã vô pháp dẫn tới lôi kiếp. Chỉ cần Diệp Mặc tấn cấp Tiên Đế thất bại, tu vi của hắn lập tức sẽ giảm xuống, khi đó, mình có thể dễ dàng giết hắn. Chỉ có hạng người vô tri, mới có thể muốn cùng địch nhân thời điểm đối địch đi tấn cấp Tiên Đế.

Lỡ xui mà nói, coi như là hắn tấn cấp Tiên Đế sẽ thành công, đưa tới lôi kiếp thì tính sao? Chỉ cần hắn lôi kiếp thứ nhất hạ xuống, mình liền động thủ, xem Phùng Độ la hán cũng không dám cùng mình liều mạng. Về phần Tiên Đế lôi kiếp, một Tiên Đế hậu kỳ đỉnh phong đối với mình mà nói, đó chính là một chuyện cười. Diệp Mặc nếu mà trong lúc chống đỡ lôi kiếp, không nghĩ ra mình dám động thủ, vậy chỉ có thể oán chính hắn ngu ngốc.

Chính là một Tiên Tôn tấn cấp Tiên Đế lôi kiếp, cũng dám làm cho hắn kiêng kỵ, vậy đừng có nằm mộng, cái này gọi là tự làm bậy không thể sống.

Diệp Mặc biết ý nghĩ của Vô Anh Tiên Đế, hắn và Vô Anh Tiên Đế ý nghĩ vừa vặn lại tương phản, nếu của mình Tiên Đế lôi kiếp là thông thường Tiên Đế lôi kiếp, hắn kia cũng không dám liều. Vô Anh Tiên Đế đoán được

ý nghĩ của hắn, cũng tuyệt đối đoán không được hắn lôi kiếp thật lợi hại cỡ nào. Bởi vì Diệp Mặc biết của hắn Tiên Đế lôi kiếp nhất định sẽ đến, cho nên căn bản cũng không có nghĩ tới chuyện dẫn không được Tiên Đế lôi kiếp đến.

Diệp Mặc khẳng định, Tiên Đế lôi kiếp của mình coi như là Tiên Đế viên mãn đến, cũng vô pháp bình yên vượt qua. Không nói hắn so với Tiên Đế viên mãn lợi hại hơn, mà là bởi vì hắn sớm đã kinh nghiệm các loại ngoan lệ lôi kiếp khảo nghiệm, hơn nữa hắn có thể hấp thu lôi nguyên cùng Tiên Thần Thể luyện thể tu vi, độ kiếp bản lĩnh căn bản cũng không phải là bình thường Tiên Đế có thể so sánh.

Không có tiếp tục để ý tới Vô Anh Tiên Đế, Diệp Mặc ném ra vài nhánh cực phẩm tiên linh mạch, lại tùy ý bố trí một tụ linh tiên trận, lúc này mới giơ lên trong tay bình hắc rượu, ừng ực vài hớp toàn bộ uống cạn.

Phùng Độ la hán ngơ ngác nhìn Diệp Mặc uống hết bình rượu, Đỗ nương hắc rượu hắn mặc dù không có uống qua, lại sớm như sấm bên tai. Đỗ nương hắc rượu coi như là cực kỳ lợi hại luyện thể tiên nhân, hoặc là người đối với sát ý lĩnh ngộ sâu đậm, cũng chỉ có thể một lần uống một hớp, thế nhưng trước mắt cái này Tiên Tôn dĩ nhiên một hơi thở uống cạn một lọ, thật sự là thật là đáng sợ quá đi.

Vô Anh Tiên Đế thấy Diệp Mặc ném ra mấy cái cực phẩm tiên linh mạch, trong lòng rõ ràng Diệp Mặc tại trong hư không đại điện đã được lợi lớn. Chỉ chờ tới lúc Diệp Mặc độ kiếp thất bại, chính là lúc hắn ra tay. Hắn trước đây chiếm được nhiều hơn nữa chỗ tốt, cuối cùng cũng là của mình.

Phùng Độ la hán thấy Diệp Mặc đem hắc bình ném xuống sau, lúc này mới sợ hãi than nhìn một chút trong tay mình hắc bình. Lập tức hắn cũng giơ lên hắc bình ực ực chính là uống một ngụm lớn.

Đáng sợ sắc bén đến cực hạn sát ý cùng sát khí trong nháy mắt liền sung triệt Phùng Độ la hán đầu óc cùng kinh mạch, cái loại này không bị khống chế xé rách cảm giác làm cho Phùng Độ la hán trong lòng kinh hãi, hắn thậm

chí hoài nghi Diệp Mặc uống không phải là Đỗ nương hắc rượu, rượu đưa cho uống mới thật sự là Đỗ nương hắc rượu. Thế nhưng lúc này hắn đã không có tâm tư đi hỏi Diệp Mặc, nếu mà hắn không nắm chặt thời gian luyện hóa, loại đáng sợ này xé rách sát ý đem trực tiếp sẽ xé rách đầu óc của hắn.

Phùng Độ la hán bị sát ý trong Đỗ nương hắc rượu thiếu chút nữa xé rách đầu óc, Diệp Mặc đồng dạng cảm giác không thoải mái. Một lọ Đỗ nương hắc rượu đáng sợ, căn bản cũng không phải là người thường chịu nổi.

Coi như là Diệp Mặc đang uống xong chai hắc rượu này, cũng chỉ có thể huy động 'Tam sinh quyết' cùng công pháp luyện thể toàn lực luyện hóa cùng cảm ngộ loại này sát ý.

Vô Anh Tiên Đế nhìn chằm chằm Diệp Mặc, lúc này Phùng Độ la hán tự thân hắn cũng không xong, đợi lát nữa Diệp Mặc độ kiếp thất bại, hắn có thể đơn giản đem Diệp Mặc chém rớt.

Dưới 'Tam sinh quyết' vận chuyển, giữa cực phẩm tiên linh mạch cuồn cuộn tiên linh khí bị Diệp Mặc như cự kình hút thủy vậy hoàn toàn cuốn tới.

Vô Anh Tiên Đế âm thầm kinh hãi Diệp Mặc hấp thu tiên linh khí tốc độ cùng uy thế, trong lòng càng quyết định lần này cần phải giết chết Diệp Mặc. Tuyệt đối không thể để cho hắn tấn cấp Tiên Đế, một khi để cho hắn tấn cấp Tiên Đế, hắn kia căn bản cũng không có đường sống.

Một ngày đêm đi qua, Phùng Độ la hán luyện hóa Đỗ nương hắc rượu, lại cảm nhận được Đỗ nương hắc rượu thật là tốt chỗ cùng vô cùng thoải mái cảm giác say, hắn sớm quên mất nơi này Diệp Mặc còn đang độ kiếp, lần thứ hai làm một hớp Đỗ nương hắc rượu tiến vào trong miệng. Đây mới là hắn chân chính hảo tửu.

Bầu trời âm trầm xuống, ầm vang buồn bực trên không trung nổ vang, Vô Anh Tiên Đế có chút sợ run, hắn nghĩ không ra Diệp Mặc dĩ nhiên thực sự dẫn tới lôi kiếp. Bất quá hắn rất nhanh thì đem chuyện này đặt ở một bên,

đồng thời âm thầm tế xuất pháp bảo. Dẫn tới lôi kiếp càng tốt hơn, chỉ cần Diệp Mặc lôi kiếp vừa ra, hắn liền động thủ.

Diệp Mặc lúc này tâm thần hoàn toàn đặt ở trên độ kiếp, hắn và Phùng Độ la hán giống nhau, sớm đã quên mất Vô Anh Tiên Đế còn ở một bên nhìn mình chằm chằm. Một viên 'Thái Vi Đế Hoàn Đan' đã bị hắn nuốt vào, 'Thái Vi Đế Hoàn Đan' bàng bạc tiên linh dược lực cùng Đỗ nương hắc rượu men rượu, còn có Diệp Mặc hấp thu tới được tiên linh khí hòa vào nhau, hướng tầng ngăn cách Tiên Đế kia vọt tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1957

Thì Ra Là Thế Này

"Oanh..." ngăn cách tới Tiên Đế bị loạt trùng kích này liền rung động không dứt.

Diệp Mặc lập tức liền kinh hỉ, hắn còn cho là mình trùng kích Tiên Đế ít nhất phải mấy lần thậm chí mấy mươi lần mới có thể. Không nghĩ tới lần đầu tiên trùng kích, đã đụng tới được Tiên Đế ngăn cách.

Hắn lập tức hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, dựa theo tiến độ tu luyện của mình, hắn trên thực tế đã sớm có thể tấn cấp Tiên Đế. Cũng chính là hắn Tiên Tôn tích trữ tu vi đã đầy đủ, sở dĩ một mực không có cách nào độ kiếp tấn cấp Tiên Đế, là bởi vì hắn không có cách nào tấn cấp đến Tiên Tôn viên mãn, lần này bất ngờ tiến tới Tiên Tôn viên mãn, còn lại chẳng khác nào nước chảy thành sông, không chút trở ngại.

"Răng rắc..." Một tiếng nổ vang trên không trung vang lên, Diệp Mặc tại thời điểm lần đầu tiên trùng kích đến Tiên Đế ngăn cách, lôi kiếp đã hạ xuống.

Diệp Mặc không chút do dự lần nữa lấy ra một viên 'Thái Vi Đế Hoàn Đan' ném vào trong miệng, thứ hắn không thiếu nhất chính là tiên đan. Thứ này đối với các tông môn khác mà nói trân quý vô cùng, với hắn mà nói còn rất nhiều.

Lôi quang lấp lánh hạ xuống, Vô Anh Tiên Đế lập tức tế ra Cầm Tiên Thiết Thụ Căn của mình. Hắn phải ở thời điểm luồng thứ nhất lôi kiếp hồ đánh trúng Diệp Mặc, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Đây là sự tình hắn đã sớm tính toán tốt, tuyệt đối không thể ở giữa đường đứt gánh.

Chín đạo màu xanh đen lôi hồ hạ xuống, Vô Anh Tiên Đế nhất thời cả kinh, hắn không nghĩ được Diệp Mặc lôi kiếp hồ thậm chí có tia sét to cỡ thùng nước. Bất quá lập tức hắn càng thêm thảnh thơi, chín đạo lôi hồ này hạ xuống, Diệp Mặc không chết cũng trọng thương, hắn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của 100% thành công. Coi như là hắn bị lôi kiếp hồ lan đến, tối đa cũng chỉ là bị thương nhẹ mà thôi.

Vô Anh Tiên Đế tính toán vô cùng chuẩn xác, Cầm Tiên Thiết Thụ Căn của hắn theo sát lấy chín đạo lôi hồ kia đánh về phía Diệp Mặc, hắn khẳng định coi như là hắn bị ảnh hưởng, cũng là rất nhỏ. Huống chi hắn đã tế ra của mình đỉnh cấp phòng ngự pháp bảo Kim Lung Đồ, bảo vệ toàn thân.

"Răng rắc, răng rắc..." Liên miên không ngừng lôi kích đánh xuống, Vô Anh Tiên Đế lúc này mới trợn tròn mắt, Diệp Mặc hỗn đản này rốt cuộc là độ cái lôi kiếp gì a? Chín đạo lôi hồ kia cũng chỉ là luồng lôi kiếp thứ nhất một bộ phận, mà chín đạo lôi kiếp sau, còn có hơn mười đạo kích thước đồng dạng lôi hồ. Những lôi hồ (tia sét) này so với chín đạo lôi hồ kia chỉ là chậm một hơi thở cũng chưa tới, cũng chính là theo sát lấy Cầm Tiên Thiết Thụ Căn của hắn liền hạ xuống. Vô Anh Tiên Đế sơ lược tính một chút, một sóng lôi kiếp này thậm chí có tám mươi mốt đạo.

Vô Anh Tiên Đế sắc mặt nhất thời trở nên trắng xám, cho dù hắn là Tiên Đế đỉnh phong, cũng không cách nào ngăn trở loại này đáng sợ lôi kiếp hồ. Mà lúc này pháp bảo của hắn đã tế ra, thậm chí cùng lôi kiếp hồ đằng sau rơi xuống đụng vào nhau. Nói đúng là hắn hiện tại đã bị cuốn vào lôi kiếp, hiện tại muốn lui ra ngoài cũng không có khả năng.

Đến lúc này, Vô Anh Tiên Đế đâu còn có thể không rõ tâm tư của Diệp Mặc, đồng thời hắn phẫn hận vô cùng, cũng chỉ có thể điên cuồng ngăn cản loại này đáng sợ lôi kiếp hồ.

Hắn thề chính mình cả đời đều chưa từng gặp qua loại này đáng sợ lôi kiếp hồ, hắn tấn cấp Tiên Đế lôi kiếp hồ so với cái này quả thật chính là cống rãnh so với đại dương.

Khó trách Diệp Mặc có thể tại Tiên Tôn tu vi miễu sát (đập phát chết luôn) Tiên Đế, người này nghịch thiên đến lão thiên cũng không muốn cho đường sống. Sớm biết hắn là loại này đáng sợ lôi kiếp, Vô Anh Tiên Đế thà rằng chạy thật xa. Hắn tin tưởng loại lôi kiếp này không có bất kỳ người nào có thể vượt qua, chính là Diệp Mặc cũng không được. Loại lôi kiếp này không cần nói Diệp Mặc độ không qua đc, căn bản không có bất kỳ Tiên Đế có thể vượt qua, coi như là năm đó Chân Thánh Đế, chỉ sợ cũng vô pháp vượt qua loại này Tiên Đế lôi kiếp.

Diệp Mặc trông thấy Vô Anh Tiên Đế đã bị cuốn vào lôi kiếp, trong lòng cười lạnh. Lão gia hỏa này ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đáng đời.

Loại lôi kiếp này làm người khác sợ hãi, hắn Diệp Mặc một chút cũng không sợ. Hắn đã sớm dự liệu được Tiên Đế lôi kiếp của hắn rất điên cuồng, đây chỉ là như khai vị mà thôi. Hắn muốn là tại đây khai vị thời điểm, tăng nhanh chính mình tốc độ trùng kích Tiên Đế ngăn cách, một khi hắn tấn cấp chân chính là Tiên Đế, tu vi của hắn sẽ gia tăng hàng chục lần, loại lôi kiếp này cũng chỉ là tiểu hài tử so với ông nội sự tình.

Nếu như không có Vô Anh Tiên Đế gia nhập, luồng lôi kiếp thứ nhất này, Diệp Mặc còn có thể tế ra Tử Đao ngăn cản một chút, nhưng là bây giờ có Vô Anh Tiên Đế gia nhập. Hắn căn bản chẳng muốn ngăn cản, chỉ biết điên cuồng vận chuyển 'Tam Sinh Quyết' cùng công pháp luyện thể, một bên hấp thu lôi nguyên, một bên rèn luyện thân thể của mình, đồng thời triệu tập tất cả tiên nguyên trùng kích tầng kia Tiên Đế ngăn cách.

"Oanh, oanh, oanh..."

Hơn mười đạo lôi kiếp hồ thô nhám như thùng nước liên miên không ngừng oanh kích ở trên người Diệp Mặc, trên người hắn lập tức đã bị nhấc lên từng mảnh từng mảnh huyết nhục, xương cốt cũng bị đánh vang lên ken két. Thế nhưng là Diệp Mặc lại thản nhiên không sợ, như cũ điên cuồng triệu tập tiên nguyên cùng thần thức trùng kích Tiên Đế ngăn cách.

'Thái Vi Đế Hoàn Đan' uy lực vốn thuần chất, cộng thêm Diệp Mặc điên cuồng hấp thu tiên linh khí cùng lôi nguyên, những cái này liên hợp lại lực lượng lại càng là vô cùng to lớn. Có thể coi là như này một luồng sóng trùng kích đến Tiên Đế ngăn cách phía trên, chỉ là để cho Tiên Đế ngăn cách rung động, thậm chí ngay cả vết nứt đều không có.

Trong nội tâm Diệp Mặc vô cùng rõ ràng, tuy hắn rất dễ dàng liền chạm đến đến Tiên Đế ngăn cách, thế nhưng là muốn phá tan ngăn cách tấn cấp Tiên Đế, chỉ sợ không phải sự tình đơn giản. Lúc này hắn căn bản cũng không đi quản Vô Anh Tiên Đế, chỉ là chăm chú điên cuồng hấp thu tiên linh khí cùng lôi nguyên trùng kích Tiên Đế ngăn cách.

Mà Vô Anh Tiên Đế lúc này không cần nói tính kế hãm hại Diệp Mặc, hắn đã bản thân khó bảo toàn. Hắn không thể cùng Diệp Mặc so sánh, hắn vô pháp luyện hóa những cái kia lôi nguyên, cũng không có tiếp cận Tiên thần thể hậu kỳ luyện thể tu vi. Những cái này lôi kiếp đánh vào trên người của hắn, lại là uy lực thật sự, không có nửa phần giảm đi.

"Ken két..."

Kim Lung Đồ chỉ là ngăn trở hơn mười đạo thô to lôi hồ, liền nứt ra. Thậm chí xuất hiện từng đạo to vết rạn, mà Tiên Thiết Thụ Căn đánh hướng Diệp Mặc Cầm cũng bị Vô Anh Tiên Đế thu trở về. Lúc này bản thân hắn mạng nhỏ đều giữ không được, Cầm Tiên Thiết Thụ Căn trong nháy mắt liền hóa thành vô số rễ cây, mở rộng ra ngoài. Những cái này rễ cây mấy trăm mấy ngàn liên hợp cùng một chỗ, xoắn lại chắn trước lôi kiếp hồ rơi xuống.

Từng đạo lôi kiếp hồ bị Vô Anh Tiên Đế Cầm Tiên Thiết Thụ Căn đánh vỡ tan tành, cùng những cái kia lôi kiếp hồ Diệp Mặc phá vỡ lại đụng vào nhau, hình thành từng đạo lôi nguyên điện quang bắn ra bốn phía.

Vô Anh Tiên Đế nội tâm đang rỉ máu, luồng lôi kiếp thứ nhất này còn không có đi qua, hắn đã bị thương nặng không nói, hơn nữa Kim Lung Đồ của hắn cũng đã rạn nứt. Đây là phòng ngự pháp bảo tốt nhất của hắn, bình thường trân quý như sinh mệnh, thế nhưng là bị này hơn mười đạo cỡ thùng

nước lôi hồ đánh trúng, vậy mà nứt ra.

Hắn không kịp phẫn nộ Diệp Mặc, trong lòng của hắn đang hò hét, đây rốt cuộc là cái gì biến thái lôi kiếp? Cỡ thùng nước lôi kiếp hồ hắn cũng trải qua, thế nhưng là lôi kiếp hồ nơi đó có lợi hại như vậy? Một đạo lôi kiếp hồ liền này một phần mười e rằng cũng không bằng.

Vô Anh Tiên Đế đã hạ quyết tâm, chỉ cần một sóng lôi kiếp này đi qua, hắn lập tức liền chạy ra phạm vi lôi kiếp, tuyệt đối sẽ không lại cuốn vào Diệp Mặc đợt thứ hai lôi kiếp. Loại lôi kiếp này, nếu như còn có đợt thứ hai, hắn căn bản không cần đi giết Diệp Mặc, hắn trước tiên đã bị lôi kiếp giết chết.

Phùng Độ La Hán luyện hóa được ngụm rượu thứ hai ngơ ngác nhìn Diệp Mặc lôi kiếp, thật lâu mới lẩm bẩm nói, "Đây là lôi kiếp? thì ra là dạng này, ta rốt cuộc hiểu rõ..."

Nhìn xem Vô Anh Tiên Đế tại lôi kiếp hồ bên trong chật vật không chịu nổi, tùy thời đều có thể bị lôi kiếp thôn phệ, Phùng Độ La Hán rốt cuộc hiểu rõ Diệp Mặc nói độ kiếp là có ý gì. Loại lôi kiếp này coi như là Thánh Đế, cũng chỉ có thể ở một bên nhìn, người trẻ tuổi cùng Vô Anh Tiên Đế kết thù đến cùng là lai lịch gì? Quả thật quá đáng sợ.

Hắn không biết Tiên Đế chứng đạo có hay không lôi kiếp, thế nhưng là hắn lại biết rõ Tiên Đế chứng đạo coi như là có lôi kiếp, cũng không thể nào là loại này đáng sợ lôi kiếp. Cái này đã không thể xem như lôi kiếp, mà là lôi hồ tất sát chi thế.

Tám mươi mốt đạo lôi kiếp hồ cuối cùng là tiêu tán hầu như không còn, Vô Anh Tiên Đế lúc này đã chật vật như một tên tù nhân vừa bị trọng hình qua. Toàn thân vết thương chồng chất, y giáp sớm đã không còn, thay vì nói hắn đã là trần trụi, còn không bằng nói hắn đã là huyết nhục mơ hồ, bất quá huyết nhục của hắn đã là thành màu đen rồi.

Cuối cùng kết thúc rồi, luồng thứ nhất lôi kiếp sau khi kết thúc, Vô Anh

Tiên Đế không còn muốn quản tới Diệp Mặc, hắn thậm chí rốt cuộc không muốn gặp lại Diệp Mặc. Hắn chỉ muốn chạy, chạy thật xa, càng xa càng tốt, về phần sự tình Diệp Mặc đánh vỡ hắn Vô Già Âm Hà sơn môn, hắn thà rằng chưa từng nghe nói qua.

Thế nhưng là hắn lại không biết Diệp Mặc lôi kiếp là cái lôi kiếp gì, cái này tám mươi mốt đạo lôi kiếp vừa mới đi qua, thậm chí ngay cả nửa hơi thời gian đều không có, đợt lôi kiếp hồ tiếp theo đã hạ xuống.

Hắn không cần nói chạy thoát, xông vào Diệp Mặc độ kiếp địa phương, bị lôi kiếp hồ này khóa chặt, cơ hội để hắn thở một ngụm đều không có.

Nhìn lần nữa tám mươi mốt đạo đồng dạng kích thước lôi kiếp hồ hạ xuống, Vô Anh Tiên Đế vô lực rên rỉ một tiếng. Nội tâm âm thầm la hét, đã xong, mình rốt cuộc đã làm chuyện gì xấu? Vậy mà tìm được như vậy một cái đối thủ biến thái?

Nếu như cho hắn một cơ hội nữa, hắn nguyện ý gọi một câu Diệp Mặc gia gia, cũng không muốn cùng gia gia một chỗ độ kiếp.

"Oành oành oành..."

Lần nữa tám mươi mốt đạo cỡ thùng nước lôi kiếp hồ hạ xuống, những cái lôi kiếp hồ này tuy cùng phía trước một lớp lôi kiếp hồ số lượng là giống nhau như đúc, Diệp Mặc lại biết rõ, một đợt lôi kiếp hồ này uy lực đáng sợ hơn.

Luồng thứ nhất lôi kiếp hồ không có phá tan Tiên Đế tầng ngăn cách kia, Diệp Mặc liền biết tấn cấp Tiên Đế rất khó khăn, tầng kia tu vi ngăn cách quá kiên cố.

Đợt thứ hai tám mươi mốt đạo lôi kiếp hồ hạ xuống, Diệp Mặc cũng không nguyện ý tiếp tục như vậy bị động ngăn cản. Hắn đột nhiên phi thân lên, hai tay giang ra. Từng đạo lôi thương bị hắn đánh ra, đây là một trong những thần thông lợi hại nhất của Diệp Mặc, Ngũ Lôi Thương Sát.

Ngũ Lôi Thương Sát đối với hiện tại Diệp Mặc mà nói, có thể đánh ra không chỉ có năm đạo, hắn có thể đánh ra năm mươi đạo, thậm chí năm trăm đạo. Bất quá đánh ra lôi thương càng nhiều, uy lực lại càng nhỏ mà thôi.

Những cái này lôi thương từng đạo đánh ra, đem những cái này thô to lôi kiếp hồ trực tiếp đánh tản bốn phía lôi quang, những cái kia lôi quang ngoại trừ rèn luyện Diệp Mặc lôi thương thần thông, còn lại lần nữa rơi vào trên người Diệp Mặc.

Từng đạo lôi nguyên bị Diệp Mặc hấp thu vào, cùng tiên linh khí Diệp Mặc hấp thu vào một chỗ, lần nữa trùng kích hướng đạo ngăn cách kiên cố tới Tiên Đế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1958

Mượn Rượu Đỗ Nương

Đợt tám mươi mốt luồng lôi kiếp thứ hai qua đi, tiên nguyên của Diệp Mặc đã tích góp đến một tình trạng đáng sợ, nhưng hắn thừa dịp luyện hóa lôi nguyên của đợt lôi kiếp thứ hai để xung kích tầng ngăn cách Tiên đế kia một lần nữa, vẫn chỉ có thể làm chấn động, lại hoàn toàn không cách nào phá ra...

Diệp Mặc trong lòng hơi có chút lo lắng, lúc trước hắn độ kiếp đột phá cảnh giới chưa bao giờ vượt qua hai đợt lôi kiếp. Mà lần này sau hai đợt lôi kiếp, tầng ngăn cách Tiên đế của hắn căn bản là không hề có động tĩnh gì. Hơn nữa đây không phải là hắn xung kích không được, là hắn có thể xung kích được, nhưng lại không đột phá được, đây chính là chuyện trước giờ chưa từng thấy qua.

May mắn cảnh giới Tiên Tôn của hắn tích lũy thâm hậu, hơn nữa luyện thể cũng tăng lên rất nhanh, nếu không hắn đã không chịu nổi lôi kiếp to lớn liên miên không dứt này rồi.

Lúc này Diệp Mặc đã không có tâm tình đi quan tâm đến Vô Anh Tiên Đế ở một bên nữa rồi, bởi vì đợt lôi kiếp thứ ba dĩ nhiên là đã rơi xuống. Đợt lôi kiếp thứ ba cũng là tám mươi mốt luồng, uy thế ác liệt hơn.

Từng luồng sét lớn bị Diệp Mặc đánh bay, vô số tia sét màu đen bắn ra bốn phía, khiến cho mảnh đất bị sát khí ác liệt che kín này hoàn toàn nổi bật thành mảnh đất của sấm sét. Tiếng nổ vang kinh khủng, hấp dẫn toàn bộ tiên nhân luyện thể ở Thanh Vi Minh giang tới.

Cho dù là Đỗ nương cũng là lần đầu tiên ra khỏi quán rượu, cùng với

những người trong quán rượu vọt tới chỗ Diệp Mặc, quan sát lôi kiếp long trời lở đất của Diệp Mặc.

Những luồng sét to bự liên miên không dứt kia, thậm chí đã toàn là sấm sét màu đen đánh cho tiên nhân xung quanh thấy mà sợ mất mật. Mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu, thế giới này không ngờ lại có loại lôi kiếp kinh khủng như thế này, đây căn bản không phải là lôi kiếp, đây hoàn toàn là lôi sát mà.

Đỗ Nương cũng tự lẩm bẩm, căn bản là không ai nghe thấy cô đang nói cái gì. Cô cũng từng trải qua lôi kiếp, nhưng lôi kiếp của cô so với lôi kiếp của Diệp Mặc, quả thực là không chịu nổi một kích, thậm chí ngay cả uy lực một phần mấy chục cũng chưa tới.

Mà lúc này cô càng hiểu rõ vì sao lúc trước Diệp Mặc ngay cả Tiên đế cũng không bằng, nhưng lại có thể ngăn chặn Tiên đế. Bây giờ chờ hắn thăng cấp đến Tiên đế, chỉ sợ cái Tiên Giới này cũng không có người nào có thể không chế được rồi. Ngoại trừ mấy Thánh đế ít ỏi ra, còn có ai có thể là đối thủ của Diệp Mặc?

Khi Diệp Mặc giãy dụa cầu sinh trong những kẽ hở của lôi kiếp, Vô Anh Tiên Đế sớm đã bị mọi người bỏ qua, mọi người đều đang chăm chú vào lôi kiếp của Diệp Mặc, muốn biết lúc nào Diệp Mặc mới có thể thăng cấp Tiên đế.

Loại lôi kiếp đáng sợ này cho dù là người không quen biết với Diệp Mặc cũng cảm xúc trào dâng, từ sâu trong nội tâm hy vọng Diệp Mặc có thể vượt qua lôi kiếp Tiên đế thăng cấp Tiên đế.

Rầm rầm rầm. . .

Đợt tám mươi mốt luồng lôi kiếp thứ tư rơi xuống, những luồng sét to bự đầy trời này hoàn toàn phủ kín mảnh không gian này, Diệp Mặc quẳng chuyện không thể đột phá tầng ngăn cách tiên đế sang một bên, hiện tại hắn muốn đối mặt với loại lôi kiếp hủy diệt này. Một khi hắn không cẩn thận, lôi

kiếp hủy diệt này sẽ lập tức bổ hắn thành bột phấn, đừng nói thăng cấp Tiên đế, ngay cả mạng hắn cũng chẳng còn.

Vô Anh Tiên Đế toàn thân sứt mẻ tàn tạ không chịu nổi mang ánh mắt đờ đẫn cầu cứu nhìn Phùng Độ La Hán ở một bên, y rất mong muốn Phùng Độ La Hán ra tay giúp đỡ. Y quả thực là không cách nào tiếp tục cùng Diệp Mặc độ kiếp nữa.

Ba đợt lôi kiếp trước đó, Kim Lung Đồ của y sớm đã bị nghiền nát mất tiêu rồi. Nếu như không có Cầm Tiên Thiết Thụ Căn uy lực kinh người, cộng thêm tu vi Tiên đế đỉnh cao, thì trong đợt lôi kiếp thứ ba y đã bị đánh cho nát bấy ra rồi, há có thể đợi được đến đợt tám mươi mốt luồng lôi kiếp thứ tư?

Đáng tiếc là đừng nói lực chú ý của Phùng Độ La Hán đã hoàn toàn bị Diệp Mặc hấp dẫn đi hết, bị lôi kiếp của Diệp Mặc làm kinh ngạc đến ngây người, căn bản không có chú ý tới y. Cho dù là Phùng Độ La Hán có chú ý tới y, cũng không dám xông vào trong lôi kiếp của Diệp Mặc cứu người. Một khi bị loại lôi kiếp đáng sợ này phong tỏa, thì chính là tự gây nghiệt.

Răng rắc. . .

Cầm Tiên Thiết Thụ Căn cho dù có dũng mãnh đi nữa, cũng không cách nào hoàn toàn ngăn trở được loại lôi kiếp đáng sợ này oanh kích, xuất hiện một vết nứt. Huống chi dưới lôi kiếp Vô Anh Tiên Đế chỉ có thể bị động chịu đựng, hoàn toàn không giống với Diệp Mặc hấp thu một chút lôi kiếp, tu vi Tiên Nguyên liền thăng một chút.

Đợt lôi kiếp thứ tư còn chưa kết thúc, Vô Anh Tiên Đế đã bị một luồng lôi kiếp lớn hoàn toàn đánh trúng người. Vô Anh Tiên Đế vốn đang sống chết ngoan cố chống đỡ, cũng không còn cách nào tiếp tục chống đỡ được nữa. Cho dù là Cầm Tiên Thiết Thụ Căn y cũng không thể hoàn toàn nắm chắc trong tay, lôi kiếp tiếp theo không ngừng rơi xuống.

Rầm rầm rầm. . .

Ba bốn luồng lôi kiếp lớn liên miên không dứt rơi vào trên người y, dù cho y có lấy hết toàn bộ pháp bảo phòng ngự bên trong chiếc nhẫn ra, cũng chẳng có tác dụng gì.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên trong lôi kiếp của Diệp Mặc, thân xác Vô Anh Tiên Đế bị nghiền nát, đã bị lôi kiếp rơi xuống đánh cho nát bấy.

Gần như là trong nháy mắt khi Vô Anh Tiên Đế bị lôi kiếp đánh chết, Diệp Mặc cảm giác được tu vi luyện thể của mình sắp đột phá, hắn hấp thu và luyện hóa được rất nhiều lôi nguyên, dưới sự vận chuyển của công pháp luyện thể, cảnh giới luyện thể đã một lần nữa đột nhiên thăng lên một cấp bậc nữa.

Tu vi của hắn chưa có thăng cấp, luyện thể lại thăng cấp lên Tiên thần thể hậu kỳ. Thân thể mạnh mẽ, khiến cho Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, sau khi Vô Anh Tiên Đế bị lôi kiếp đánh chết, gần như lôi kiếp đều tập trung lên người hắn rồi, may mà lúc này hắn đã đột phá ngưỡng luyện thể, thăng cấp đến Tiên Thần Thể hậu kỳ.

Lúc này Diệp Mặc thậm chí có chút ít cảm ơn Vô Anh Tiên Đế, nếu như không có y tới chia sẻ một phần lôi kiếp của mình, có thể hắn sẽ bị thương nặng hơn bây giờ rất nhiều rồi. Nhưng dám bắt Tiểu Vận đi, cho dù là lôi kiếp không giết y, mình cũng nhất định phải chém chết y.

Diệp Mặc thăng cấp luyện thể Tiên thần thể hậu kỳ, đợt lôi kiếp thứ năm đánh xuống ầm ầm, trong đó không hề dừng lại chút nào, mà Diệp Mặc càng điên cuồng hấp thu những lôi nguyên này để xung kích tầng ngăn cách Tiên đế, nếu đợt lôi kiếp thứ chín rơi xuống, hắn còn chưa đột phá được tầng ngăn cách Tiên đế, thì hắn chính là một tiên nhân duy nhất vượt qua lôi kiếp mà chưa thăng cấp.

Những tiên nhân đứng chung quanh bên ngoài quan sát, đều tận mắt nhìn thấy Vô Anh Tiên Đế bị lôi kiếp giết chết, càng kinh hãi không thôi. Không có mấy người nhận ra Diệp Mặc, nhưng người biết Vô Anh Tiên Đế

lại không ít.

Vô Anh Tiên Đế là nhân vật cùng đẳng cấp với Vị Phong Đại Đế, loại người này há có thể có người không biết. Phùng Độ La Hán thấy Vô Anh Tiên Đế bị lôi kiếp đánh chết ngay dưới mí mắt của mình, trong lòng không khỏi dấy lên một chút ảm đạm.

Ông cũng là nhân vật cùng cấp bậc với Vô Anh Tiên Đế, dưới lôi kiếp của Diệp Mặc, Vô Anh Tiên Đế chẳng có chút năng lực chống cự nào, nói cách khác, cho dù là ông đi, cũng không có nửa phần năng lực chống cự. Lúc này rốt cuộc ông cũng hiểu, vì sao người ta uống rượu đen của Đỗ nương một hơi có thể uống một bình, mà ông chỉ có thể uống một ngụm.

Đợt lôi kiếp thứ năm rơi xuống, Diệp Mặc càng bất chấp bất cứ giá nào mà luyện hóa những lôi nguyên này, sau đó lại xung kích tầng ngăn cách Tiên đế kia.

Đáng tiếc là đợt lôi kiếp thứ năm sắp qua đi, tầng ngăn cách Tiên đế kia của hắn vẫn chỉ không ngừng lay động, hoàn toàn không có xu thế bị phá ra. Mắt thấy lôi kiếp càng lúc càng ít, Diệp Mặc cũng càng lúc càng vội. Hắn thăng cấp được đến Tiên thần thể hậu kỳ, lôi kiếp này đã không cách nào đưa hắn vào chỗ chết được nữa, nhưng hắn cũng không thể thăng cấp Tiên đế, tất cả đều là uổng công.

Không thể thăng cấp Tiên đế, không thể đối thoại với Táp Không Đại Đế. Căn bản là không có tư cách đến chỗ Táp Không Đại Đế nói nửa chữ.

Lập tức đợt lôi kiếp thứ sáu sắp sửa rơi xuống, Diệp Mặc lại đột nhiên nhìn thấy Đỗ Nương ở xa xa đứng ngoài quan sát, hắn lập tức kêu lên:

- Đỗ nương, xin cô cho ta mượn một bầu rượu đen nữa.

Đỗ nương nhìn lôi kiếp của Diệp Mặc mà kinh hồn táng đảm, bây giờ nghe thấy Diệp Mặc gọi, cô vậy mà không chút do dự, lấy ra một bầu rượu đen lao về phía Diệp Mặc.

- Đỗ nương, cô không muốn sống nữa sao. . .

Một Tiên đế vẫn luôn uống rượu ở quán rượu Đỗ nương vội vàng lớn tiếng kêu lên, theo y thấy thì Đỗ nương xông vào phạm vi độ kiếp của Diệp Mặc như vậy, quả thực là muốn chết. Vô Anh Tiên Đế đã chết không lâu chính là một ví dụ sống sờ sờ ra đấy.

Đỗ nương hơi hơi do dự, vẫn không dừng lại mà vọt tới, đồng thời nói:

- Ta khá là thích bài hát hắn hát.

Đây là lý do kiểu gì vậy? Bất kể đây có phải là lý do hay không, Đỗ nương đã vọt vào trong phạm vi độ kiếp của Diệp Mặc, đồng thời đưa bầu rượu đen trong tay cho Diệp Mặc.

Rượu đen của cô chỉ còn có một bầu, nếu như bị sét đánh nát, thì cô cũng không thể lấy ra được bầu rượu đen thứ hai nữa cho Diệp Mặc đâu, cho nên cô nhất định phải tự mình giao tận tay Diệp Mặc.

Rầm rầm rầm rầm. . .

Đợt tám mươi mốt luồng lôi kiếp thứ sáu to hơn cả thùng nước rơi xuống, lúc này Đỗ nương đã biết cô đã bị lôi kiếp phong tỏa, muốn đi cũng không được nữa rồi, sắc mặt đã tái nhợt lại càng thêm trắng bệch ra.

Diệp Mặc nhận lấy bầu rượu Đỗ nương đưa cho hắn, mỉm cười nói:

- Cám ơn cô Đỗ nương, cô và tiểu Thổ đều là bạn của tôi. Cô ra trước đi, sau này tôi sẽ thường xuyên chiếu cố việc buôn bán của cô.

Đỗ nương vừa mới muốn nói cô đã bị lôi kiếp phong tỏa, cũng cảm giác được toàn thân chợt nhẹ, Diệp Mặc không ngờ lại bay lên, liên tiếp mấy trăm luồng Lôi Thương đánh ra, ngay cả Tử Đao sau lưng hắn cũng đánh ra.

Đỗ nương trong lòng lập tức đã biết, cô không giống với Vô Anh Tiên Đế, những luồng sét phong tỏa cô toàn bộ đã bị Diệp Mặc chặn lại. Cô căn

bản là không cần lo lắng chút nào cả. Cô cũng biết lúc này không phải là lúc cô nói chuyện, trực tiếp ôm quyền với Diệp Mặc một cái, vội vàng lui ra.

Người chung quanh trông thấy Đỗ nương vậy mà bình yên vô sự rời khỏi, lại nhìn nhìn Diệp Mặc bay lên oanh kích lôi kiếp, nguyên một đám càng là trợn mắt há hốc mồm.

Diệp Mặc quả thực là đang chiến đấu với lôi kiếp, hơn nữa từ thế cục bây giờ, xem ra Diệp Mặc hình như còn đang chiếm ưu thế.

Lúc trước Vô Anh Tiên Đế bị lôi kiếp giết chết, đoán chừng cũng là Diệp Mặc không muốn cứu y, nếu như Diệp Mặc động thủ ngăn lôi kiếp, thì Vô Anh Tiên Đế căn bản là không có chuyện gì.

- Đỗ nương, sau khi cô tiến vào bên trong thì có cảm giác gì?

Đỗ nương vừa ra tới, những người chung quanh quen biết cô lập tức dò hỏi.

Đỗ nương thở ra nói:

- Nếu như không phải là Diệp Mặc tiên hữu ra tay giúp đỡ, tôi đã hóa thành tro bụi. Ngay cả một lượt lôi kiếp tôi cũng không đỡ nổi, lúc những lôi kiếp kia phong tỏa tôi, tôi chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là mình nhất định sẽ bị giết.

Rầm rầm rầm. . .

Lôi Thương của Diệp Mặc lại một lần nữa va chạm với tám mươi mốt luồng lôi kiếp, Tử Đao càng là bóng tím tung hoành, tia chớp vô cùng vô tận bị Diệp Mặc đánh bay. Giờ khắc này, tia chớp bị đánh văng ra bốn phía đã hoàn toàn bao trùm lên sát khí ác liệt ở đây.

Khi đợt lôi kiếp thứ sáu này sắp sửa kết thúc, Diệp Mặc đã giơ bầu rượu đen lên, cả bình rượu đen hóa thành một dòng suối đen đổ hết toàn bộ vào trong miệng hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1959

Đây Mới Là Cảnh Giới Tiên Đế

Sự đáng sợ của rượu đen Đỗ nương, cho dù là người chưa từng uống qua cũng có thể đoán được. Còn số ít mấy người đã từng uống thì càng kinh hãi, một bầu rượu đen mà một ngụm uống hết luôn như thế? Cho dù là Thánh đế cũng không hơn được.

Sát ý đáng sợ cuồng bạo đến cực điểm điên cuồng tàn sát bừa bãi trong cơ thể Diệp Mặc, dường như sau một khắc liền sẽ xé Diệp Mặc ra thành mảnh nhỏ.

Diệp Mặc không bị lôi kiếp đánh nát thân thể, trong loại rượu đen đáng sợ này của Đỗ nương đã từ từ hiện ra từng vết từng vết máu. Màu máu chảy xuôi xuống, rớm ra đầy người. Gần như chỉ một khắc nữa thôi, toàn thân hắn sẽ bị sát khí đáng sợ này xé rách ra.

Sát ý và những ánh chớp còn chưa tiêu tán không cách nào bị Diệp Mặc không chế bắn ra bốn phía, cho dù là tiên nhân đứng khá xa, cũng không tự chủ được mà lui về phía sau. Sát khí chứa đựng trong loại sát ý này quả thực là quá đáng sợ rồi, người bình thường căn bản là không cách nào đụng vào.

Rầm rầm. . .

Tiếng nổ vang trời vỡ ra ở trên không, vô số tia sét đen như được hóa thành từ mực nước màu xanh đen rơi xuống, xé rách toàn bộ không gian. Mọi người đều rõ ràng, đây là đợt lôi kiếp thứ bảy của Diệp Mặc rơi xuống.

Lúc này trên người Diệp Mặc đã bị sát khí trong rượu xé rách thành vô số tia máu đỏ tươi, mà sắc mặt hắn cũng càng lúc càng trắng bệch, trong khi

dưới đợt lôi kiếp thứ bảy này, Diệp Mặc lại lấy ra một viên "Thái Hoàn Đan" nuốt xuống. Đối với Diệp Mặc mà nói, lần này không thể thăng cấp Tiên đế, lần sau căn bản là xa vời vô vọng, hắn nhất định phải nội trong thời gian ngắn nhất thành tựu Tiên đế. Chỉ có như vậy, hắn mới có vốn liếng để trụ vững ở Tiên Giới, Mặc Nguyệt Tiên tông mới có căn cơ để trụ vững.

Ken két Lôi kiếp đáng sợ đánh vào thân mình Diệp Mặc, Diệp Mặc lại điều động dược lực của đan dược, cuốn sạch những Lôi Nguyên và sát thế kinh khủng của rượu đen trong cơ thể điên cuồng đánh về phía tầng ngăn cách Tiên đế.

Sát ý say sưa tràn trề hóa thành lưỡi đao vô hình đáng sợ, những lưỡi đao sát ý này xen lẫn với vô số Lôi nguyên bị Diệp Mặc dốc sức liều mạng luyện hóa, nội trong thời gian ngắn nhất đã đánh lên tầng ngăn cách Tiên đế kia. Đợt oanh kích này còn chưa có kết thúc, đợt sát ý say sưa kế tiếp đã lại tới rồi.

Răng rắc...

Một loại cảm giác nhẹ nhõm đến cực điểm trùm lên thể xác và tinh thần Diệp Mặc, giờ khắc này Diệp Mặc cũng cảm giác được toàn bộ thế giới đều rộng mở ra, dường như Tiên Giới trước mắt hắn không còn là Tiên Giới kia nữa, không gian trước mắt hắn cũng không còn là cái không gian kia nữa.

Hết thảy đều hiện ra sáng tỏ từng tí một, thậm chí Đạo Vận cũng vô cùng rõ ràng.

Sức mạnh tiên nguyên hùng mạnh và thức hải rộng lớn vô biên lấp đầy toàn thân Diệp Mặc, Diệp Mặc không tự chủ được rên lên một tiếng. Tiên linh khí xung quanh tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn bắt lấy, sức mạnh trong trời đất tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị hắn lợi dụng. Lĩnh vực của hắn không còn là lĩnh vực nữa, xung quanh hắn không còn là trời đất nữa.

Lại đi cảm thụ tầng ngăn cách Tiên đế kia, sớm đã biến mất không thấy

đâu nữa. Sắc thái trong mắt Diệp Mặc cuối cùng cũng trở nên phong phú, hắn ngửa mặt lên trời thét dài ra tiếng.

Tiếng kêu gào xen lẫn tiếng nổ vang của lôi kiếp vang lên, mọi người đều biết, Diệp Mặc tuy độ kiếp còn chưa kết thúc, nhưng hắn đã là một Tiên đế không hơn không kém rồi.

Diệp Mặc đưa tay tùy ý nắm lấy, không gian chung quanh tựa hồ cũng bị cú này của hắn hoàn toàn bắt lấy giam cầm lại.

- Thì ra đây mới là cảnh giới Tiên đế.

Diệp Mặc tự lẩm bẩm một câu, nếu có người có thể có loại cảnh giới Tiên đế này như hắn, cho dù là Tiên Tôn đỉnh cao của mình có thuộc loại trâu bò đi nữa, cũng hoàn toàn không phải là đối thủ.

'Tam Sinh Quyết' quả nhiên là thiên địa sinh tồn, công pháp hỗn độn. Loại tu vi thần thông cực hạn này, đâu phải là Tiên đế bình thường có thể so sánh được?

Diệp Mặc lại thét dài ra, hắn chưa được gặp qua Táp Không Đại Đế, nhưng hắn biết rõ Táp Không Đại Đế mạnh hơn Vị Phong tiên đế. Nhưng lúc này Diệp Mặc trong lòng lại không sợ hãi, hắn biết rõ cho dù là hắn chưa từng gặp Táp Không Đại Đế, nhưng hắn cũng không sợ Táp Không Đại Đế.

Đây chính là tự tin, vì hắn không giống như những Tiên đế khác. Tài nguyên tu luyện gấp mấy chục thậm chí mấy trăm lần người khác tiêu tốn không uổng, thực lực chân chính thể hiện ra lại không phải là cảnh giới lúc trước, mà là cảnh giới sau khi hắn thăng cấp Tiên đế.

Diệp Mặc vừa mới thăng cấp Tiên đế, khí thế của Tiên đế dâng tràn ra, người chung quanh lại rút lui. Cho dù là Tiên đế cũng hít vào một ngụm khí lạnh, sự hùng mạnh của Diệp Mặc căn bản không phải là Tiên đế cùng cấp có thể so đo được. Loại khí thế khi hắn thăng cấp Tiên đế này, cho thấy hắn so với trước kia đã mạnh hơn mấy chục lần. Loại tu vi này, Tiên Giới người

phương nào có thể ngăn cản được? Có lẽ chỉ có tứ Đại đế, thậm chí là Thánh đế mới có thể ngăn chặn được.

Đợt lôi kiếp thứ tám và thứ chín đồng thời đến, nhưng hai đợt tám mươi mốt luồng lôi kiếp liên tiếp này, trong mắt Diệp Mặc căn bản đã không là gì rồi.

Hắn thậm chí ngay cả thần thông còn chưa phóng ra, bàn tay đánh ra, những lôi kiếp này không phải là bị hắn luyện hóa hấp thu hết, thì chính là bị hắn đánh thành hư vô.

Tiếng nổ vang trên bầu trời tựa như chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa, mọi người lại không đợi đến khi Tiên linh vận rơi xuống. Diệp Mặc lại biết lôi kiếp của hắn rất ít khi có Tiên linh vận rơi xuống, lúc này hắn đã thăng cấp Tiên đế, căn bản là không hề để ý tới Tiên linh vận chút nào.

Cùng lúc ngay khi lôi kiếp tiêu tán, hắn đã bố trí xong một cấm chế che đậy, lấy tốc độ nhanh nhất gột rửa bản thân một lượt, thay một bộ áo tiên màu xanh lam sạch sẽ mới.

Chờ Diệp Mặc thu hồi cấm chế, lúc thu hết lại những tiên linh mạch cực phẩm chưa dùng hết lại, mọi người lúc này mới tỉnh ngộ lại. Lôi kiếp ác liệt đáng sợ kia của Diệp Mặc đã qua, thật giống như đột nhiên đến đột nhiên đi vậy.

Các tiên nhân bất kể là có quen biết hắn hay không đều lũ lượt tới chúc mừng Diệp Mặc, những tiên nhân đã thấy lôi kiếp của Diệp Mặc đều rõ ràng, người có thể vượt qua được loại lôi kiếp này, tương lai tại Tiên giới sẽ rất khó tìm được đối thủ, Tiên giới sẽ là thiên hạ của hắn.

Trông thấy dáng vẻ sạch sẽ thoải mái của Diệp Mặc, những người tới chúc mừng trước kia càng thêm thầm kinh ngạc. Người khác độ kiếp, cho dù là đã vượt qua, cuối cùng cũng sẽ toàn thân đầy vết thương chồng chất, sau đó phải tốn rất nhiều thời gian điều chỉnh củng cố tu vi. Mà dáng vẻ của

Diệp Mặc lại giống như chưa từng trải qua chuyện gì vậy, trên người không chỉ nhìn không ra bất kì vết tích gì, ngay cả khí tức hắn vừa mới thăng cấp cũng không hề lộ ra nửa phần.

Khí tức Tiên đế hùng mạnh của hắn, chỉ trong một khắc vừa mới thăng cấp đó mới lộ ra ngoài, làm người khác phải kinh hãi, bây giờ hắn đã độ kiếp xong, lại cũng không cảm nhận được chút nào.

Diệp Mặc vẫn luôn khách khí cảm ơn lại, có thể chứng kiến hắn thăng cấp Tiên đế, cũng coi như là có duyên. Hắn tu luyện đến nay, chỉ có thăng cấp Tiên đế này là khó khăn nhất đấy. May mà Đỗ nương đã giúp hắn một chuyện lớn, không có sát ý tràn trề say sưa trong rượu đen của Đỗ nương, tầng ngăn cách Tiên đế của hắn còn rất khó mới đột phá được.

Chờ những người khác đều nói chúc mừng hoàn tất xong, Đỗ nương lúc này mới đi lên chúc mừng.

- Diệp tiên hữu, chúc mừng huynh. Thành tựu Tiên đế tối thượng, từ đó về sau trời cao mặc huynh ngao du rồi.

Đỗ nương trong lòng thật sự cảm khái, cô cũng là Tiên đế, nhưng Tiên đế của cô và Tiên đế của Diệp Mặc so ra thì kém thật sự là quá xa rồi.

Diệp Mặc vội vàng chắp tay nói:

- Rất cảm ơn Đỗ nương kịp thời cho ta mượn một bầu rượu, nếu không ta còn thực sự vô cùng khó đột phá Tiên Tôn, thăng cấp Tiên đế.

Nói xong, Diệp Mặc đã lấy ra 100 viên Uẩn Sát thạch màu đen giao cho Đỗ nương. Uẩn Sát thạch màu đen của hắn vốn là chỉ có hơn một trăm viên, bây giờ còn thừa cũng không nhiều. Nhưng hắn cho rằng Tiểu Băng Sâm khẳng định là không thể tạo ra được loại sát ý tràn trề say sưa trong loại rượu đen của Đỗ nương này được, còn không bằng đều cho Đỗ nương đi.

Đỗ nương liền vội vươn tay ngăn lại nói:

- Diệp huynh, rượu đen này coi như là lễ vật chúc mừng của tôi đi, không cần đưa Uẩn Sát thạch nữa đâu.

Diệp Mặc cười nói:

- Đỗ nương, cô biết đấy tuy tôi hỏi Tiểu Thổ tiền bối muốn lấy phương pháp cất rượu, lại khẳng định không thể tạo ra được loại rượu như của cô. Chút ít Uẩn Sát thạch này cho cô, lần sau ta còn đến chỗ cô uống rượu mà.

Đỗ nương mỉm cười, - Đã vậy, tôi sẽ không khách khí.

Thấy Đỗ nương thu hồi Uẩn Sát Thạch, Diệp Mặc lại lấy ra hai cái hộp ngọc đưa cho Đỗ nương nói:

- Đỗ nương, đây là chút tấm lòng của ta, mong cô nhận lấy.

Đỗ nương căn bản là không cần mở ra hộp ngọc kia, lập tức đã biết rõ bên trong hộp ngọc này là vật gì rồi, lúc trước cái hộp ngọc này Diệp Mặc cầm qua cho cô. Trong hộp ngọc này chắc chắn là tiên linh quả cao cấp 'Đế Mộc Lam quả'.

Loại tiên linh quả này chẳng những là thứ cô cần, ngay cả Xuất Trần Thánh đế cũng rất cần, cô không thể tưởng được Diệp Mặc lại đưa tới hai quả lận. Diệp Mặc đưa ra hai quả ý tứ rất rõ ràng, đó chính là cho cô một quả, Xuất Trần Thánh đế một quả.

Nhưng loại quả này quả thật là quá quí giá rồi, lúc đầu cô hận không thể lập tức có được ngay, nhưng bây giờ cô cũng không dám nhận, vội vàng từ chối nói:

- Diệp huynh, cái này quá quí giá, tôi nhận không nổi đâu.

Diệp Mặc cười ha ha một tiếng nói:

- Đỗ nương, cô và Tiểu Thổ tiền bối đều là nhân vật mà ta tôn kính, đặc biệt là Tiểu Thổ tiền bối. Ông sản xuất ra loại rượu đen Đỗ nương này, là

rượu mạnh nhất mà đời này ta được uống, không có loại rượu này thì ta không say nổi, ta không say nổi thì không cách nào thăng cấp Tiên đế. Cô không hiểu, nhưng ta lại hiểu được.

Diệp Mặc thật sự hiểu rõ vì sao hắn không thăng cấp Tiên đế được, tu luyện dưới Khổ Trúc, hắn căn bản là không hề có nửa phần khó khăn. Chỉ cần có tài nguyên, có thời gian, thì hắn sẽ không ngừng thăng cấp. Theo tu vi của hắn càng cao, hắn cũng dần dần thiếu đi một loại cảm ngộ khó có thể nói nên lời. Tu đạo cũng giống như nhân sinh, vốn là không có chuyện thập toàn thập mỹ. Không trải qua mưa gió, sao nhìn thấy cầu vồng được?

Dựa vào cái gì mà người khác đều có gian nan, người khác đều có tâm ma, hắn lại không có? Lúc trước hắn bởi vì pháp bảo Đoạn Cân Khúc Thần Kỳ của tiên đế Khích Vũ dẫn động tâm ma, tu vi của hắn lập tức bắt đầu dư giả, chuyện này khiến hắn mơ hồ đoán được. Lần này hắn bị sự vô tình của Nhiếp Song Song làm tổn thương, uống rượu trong quán rượu Đỗ nương hơi say, xóa sạch u sầu, tâm tình càng khá lên.

Một bình rượu đen cuối cùng đã uống xong, rốt cuộc hắn đã đột phá những ràng buộc để đi tới Tiên tôn viên mãn. Những điều này bây giờ hắn đã hiểu ra rồi, bất kể là hắn có chứng đạo hay không, hắn đều có thể giữ gìn tấm lòng son của mình.

Thiên đạo cũng là Nhân đạo, không có Nhân đạo lấy đâu ra Thiên đạo? Không có tình cảm lấy đâu ra chứng đạo?

- Được, vậy Đỗ nương ta cũng không làm cao, quán rượu của Đỗ nương ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Diệp huynh đến uống rượu. Rượu ngon nhất của Đỗ nương vĩnh viễn cất trữ cho huynh.

Đỗ nương xúc động nhận lấy hai chiếc hộp ngọc, giọng run rẩy nói.

- Đây mới là Đỗ nương trong tưởng tượng của ta.

Diệp Mặc cười ha ha một tiếng nói:

- Đỗ nương, ta là một tông sư tiên đan cấp chín, cũng là tông chủ của Mặc Nguyệt tiên tông, tương lai khi Đỗ nương không muốn mở quán rượu nữa, Mặc Nguyệt tiên tông ta bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh Đỗ nương và Tiểu Thổ tiền bối đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1960

Người Của Phủ Đại Đế

Anh Diệp, anh còn là tông sư Tiên đan cửu phẩm sao?

Đỗ Nương kinh ngạc nhắc lại lần nữa, những Tiên nhân xung quanh cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc.

Tông sư Tiên đan cửu phẩm cũng không phải dễ dàng mà gặp được, không ngờ bây giờ lại đang đứng trước mặt bọn họ, hơn nữa còn là một Tiên đế tu vi thông thiên nữa.

- Đúng vậy, tôi là tông sư Tiên đan cửu phẩm, sau này các vị muốn luyện đan, có thể đến Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi.

Câu này của Diệp Mặc chẳng những là nói với Đỗ Nương, hơn nữa còn là nói với những Tiên nhân đứng xung quanh đó nữa. Cái mà Mặc Nguyệt Tiên tông cần bây giờ chính là danh khí, không phaỉ danh khí của Hạ thiên vực, mà là danh khí của toàn thể Tiên giới.

Những người xung quanh thấy Diệp Mặc nói vậy, lại càng vui mừng không thôi, lại lần nữa tiến lên cảm tạ.

Phùng độ La Hán cũng đã đi đến, cầm tràng hạt đeo trên cổ nói:

- Tôi nhớ ra anh rồi, lúc trước người giải khai cấm chế trong Trát Khuê bí cảnh chính là anh phải không? Rất cừ, quả thực rất cừ. Đại hòa thượng là La Hán Phùng Độ của Thiền viện Nam Minh Thiên, anh rất hào phóng, một lời đã cho một bình hắc tửu Đỗ Nương cho đại hòa thượng uống, anh đúng là một người bạn chí cốt.

Diệp Mặc mau chóng ôm quyền nói:

- Phùng Độ huynh, lúc trước đã cứu mấy người bạn của tôi trong Băng La Tiên thành, tôi cần phải cám ơn anh, chỉ là một bình rượu thôi cũng không là gì cả.

Thiền viện Nam Minh Thiên Diệp Mặc cũng có nghe nói qua, khi Úc Kim Hương nói cao thủ đệ nhất Công Dã Thương Minh của Thiền viện Nam Minh Thiên, Diệp Mặc đã nhớ kỹ đế tông này, biết đây là một đế tông rất nổi tiếng của Phạm Độ thiên.

- Được, tôi rất thích những người như anh đây, hòa thượng muốn đến Thanh Vi Minh Giang xem sao, anh có muốn đi không?

Phùng Độ hòa thượng nói chuyện gọn gàng dứt khoát, bụng dạ ngay thẳng.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Tôi mới vừa từ Thanh Vi Minh Giang về, tôi phải đi đón em gái tôi, e rằng không thể đi được.

Nói xong Diệp Mặc lại nói với mọi người:

- Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi mười mấy năm sau sẽ tổ chức khai phái đại điển, mời các vị đến tham gia. Hôm nay cám ơn các vị đã hộ pháp cho Diệp Mặc, tôi xin cáo biệt từ đây.

Diệp Mặc trong lòng lo lắng cho mấy người Bắc Vi, nói xong, cũng không nói gì thêm, phóng ra Thời Không Toa trong nháy mắt biến mất trên không trung.

- Diệp Mặc huynh đệ không tồi, là một người bạn.

Phùng Độ hòa thượng nhìn bóng hình Diệp Mặc biến mất, giơ ngón tay cái lên khen ngợi một câu.

- Đúng, hắn là một người bạn đáng để kết giao.

Đỗ Nương cũng cảm khái nói một câu, Diệp Mặc là người ngay thẳng, cô cũng đã từng trải nhiều. Có lẽ hắc tửu của mình giúp hắn thăng cấp Tiên đế, nhưng tính cách của người này có ân tất báo, cô rất thích.

Nghe nói Diệp Mặc là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông, hơn mười năm sau sẽ tổ chức khai phái đại điển, một số Tiên nhân luyện thể cũng đã chuẩn bị đến đó rồi. Kết giao với một tông môn có tông sư Tiên đan cửu phẩm, lợi ích trong đó căn bản không thể nào đong đếm được, huống chi tông sư Tiên đan cửu phẩm này, còn là một Tiên đế cao cấp nữa?

…

Diệp Mặc chỉ cần nửa ngày là có thể từ Băng La Tiên thành đế Thanh Vi Minh Giang, còn bây giờ hắn quay về chỉ cần tốn chưa đến một phần ba thời gian.

Diệp Mặc cũng không vào Băng La Tiên thành, liền nhìn thấy Đường Bắc Vi và Ninh Nga Tiên tử còn cả Úc Kim Hương đang đứng thương lượng cùng một đám người trong đại sảnh của một Tiên tức lầu.

Người ra mặt thương lượng chính là Úc Kim Hương, hơn một năm rồi không gặp, Úc Kim Hương cũng đã là tu vi Tiên vương đỉnh phong rồi, với căn cốt cô vốn dĩ là Tiên đế đỉnh phong, muốn thăng cấp lên Tiên tôn cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng người thương lượng cùng với Úc Kim Hương lại là một Tiên tôn trung kỳ, Úc Kim Hương mặc dù lợi hại hơn nhiều so với những Tiên Vương cùng cấp, nhưng tu vi Tiên Vương nếu như muốn khiêu chiến với Tiên tôn, thì cô cũng còn thiếu một chút xíu, không phải mỗi người đều có thể giống như Diệp Mặc, có thể vượt cấp khiêu chiến.

Tu vi càng về sau, sự khác biệt mỗi một cấp bậc lại càng lớn.

- Úc sư tỷ, có chuyện gì vậy?

Người của Diệp Mặc còn chưa đến, đã lên tiếng hỏi.

Đường Bắc Vi ngay lập tức nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức xông đến, mau chóng nắm chặt lấy tay của Diệp Mặc nói:

- Anh, cuối cùng anh cũng về rồi.

Vốn dĩ cô cho rằng Diệp Mặc đi nhiều nhất cũng chỉ vài tháng mà thôi, bây giờ vừa đi đã một năm rồi, thời gian một năm này xảy ra rất nhiều chuyện. Nếu như không phải Úc Kim Hương có kinh nghiệm, mấy người bọn họ vô cùng cẩn thận, nói không chừng bọn họ sớm đã có chuyện rồi.

- Sư đệ về rồi đấy à?

Úc Kim Hương mau chóng quên đi người đang cùng nói chuyện với cô.

- Sư huynh…

Ninh Nga tiên tử mau chóng cũng bước đến bên cạnh Diệp Mặc.

Diệp Mặc liếc nhìn người vừa rồi nói chuyện với Úc Kim Hương, nhíu mày hỏi:

- Chị Úc, người này là ai? Đến đây làm gì?

- Chắc hẳn anh là tông chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông đúng không? Bổn tiên là quản sự Nạp Minh của phủ Táp Không đại đế, cố ý đến mời Diệp tông chủ. Biết Diệp Mặc không có mặt, cho nên muốn mời mất vị đệ tử của quý tông đến phủ Táp Không đại đế trước.

Vị Tiên tôn này tùy ý ôm quyền nói với Diệp Mặc.

Gã nghe nói qua chuyện của Diệp Mặc, cũng biết Diệp Mặc cũng chưa thực sự là Tiên đế. Bây giờ gã nhìn không ra tu vi của Diệp Mặc, đương nhiên cho rằng Diệp Mặc ẩn giấu tu vi. Trên thực tế, Diệp Mặc bây giờ cũng không ẩn giấu tu vi, chỉ có điều một Tiên tôn như gã căn bản không thể nhìn ra mà thôi. Nhưng gã là người của Táp Không đại đế, bất luận thế nào cũng

không thể mất uy phong được.

- Anh nói điêu, chúng tôi nói không đi rồi, anh nói nếu như không đi, vậy thì phải đắc tội rồi.

Đường Bắc Vi trong lòng tức giận, cô không thể bình thản như Úc Kim Hương và Ninh Nga được, lập tức nói những lời của tên Tiên tôn này ra.

Nạp Minh Tiên tôn cũng không phủ nhận, lại lần nữa ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Không sai, là chỉ thị của Táp Không đại đế. Bổn tiên chỉ là một quản sự, chỉ có thể nghe lệnh làm việc.

Diệp Mặc sầm mặt lại, chỉ là một Tiên tôn, cũng dám nói bổn tiên tới bổn tiên lui trước mặt mình:

- Anh quay về báo cho Táp Không, nói Diệp Mặc tôi chắc chắn sẽ viếng thăm.

- Không được, bổn tiên nhất định phải đi cùng mọi người…

Nạp Minh Tiên tôn còn chưa nói hết, cũng cảm thấy không gian xung quanh bị xiết chặt, sau đó gã liền nhìn thấy một bàn chân to đá lên mặt của gã, đồng thời giọng nói của Diệp Mặc truyền đến:

- Cút, quay về báo với Táp Không, tôi sẽ đến tính sổ với lão.

- Anh…

Một đá này của Diệp Mặc cũng không nặng, Nạp Minh Tiên tôn bị đá ra khỏi Tiên tức lầu, theo bản năng dùng tay che mặt lại. Nhưng gã nhanh chóng hiểu ra, lập tức chỉ Diệp Mặc vừa kinh vừa sợ. Từ lúc nào người trong phủ Táp Không đại đế, cũng có người dám đối xử như này vậy?

Diệp Mặc bỗng nhiên chằm chằm lạnh lùng nhìn gã nói:

- Nếu như anh còn dám nói thêm một từ, tôi lập tức sẽ chặt cái đầu chó của anh đi đấy.

Sự điên cuồng của Diệp Mặc, Nạp Minh đương nhiên cũng đã nghe nói qua, đây là một tên đến Vị Phong đại đế cũng không sợ, lúc này Diệp Mặc nói ra những lời như này, mặc dù trong lòng gã cực kỳ tức giận, nhưng cũng biết Diệp Mặc tuyệt đối cũng không lừa gã. Đoán chừng thế giới này cũng không có ai khiến hắn sợ hãi nữa, cái này gọi là người không biết sợ, bản thân mình là quản sự trong phủ của tứ đại đế, không cần phải chấp nhặt với loại người như này.

Nạp Minh Tiên tôn oan ức đến một từ cũng không dám phản bác lại, chỉ có thể quay người đi. Gã tin rằng đại đế sẽ làm chủ cho gã, cho dù Diệp Mặc không đến phủ Táp Không đại đế, hắn cũng không thoát được.

Những Tiên nhân trong Tiên tức lầu thấy Diệp Mặc đến người của phủ Táp Không đại đế cũng đá bay, lại càng không có ai dám lên tiếng. Cho dù người này cuối cùng bị Táp Không đại đế giết chết, nhưng bây giờ đắc tội với người này, tuyệt đối cũng không phải chuyện tốt gì.

- Anh…

Đường Bắc Vi định nói chuyện, nhưng Diệp Mặc chặn lại:

- Chúng ta vào phòng rồi nói sau.

Diệp Mặc đoán chừng khoảng thời gian hắn rời đi này, bên em gái cũng có chuyện gì đó trong Băng La Tiên thành rồi.

…

Theo ba người tự thuật lại, Diệp Mặc mới biết được, nửa năm đầu sau khi hắn rời đi bọn họ vẫn tu luyện trong này, cũng ít khi ra ngoài, cũng không có ai gây phiền phức gì cả.

Nhưng nửa năm trước một hội đấu giá cực lớn của Băng La Tiên thành

khiến ba người bại lộ tung tích, hội đấu giá lúc đó cũng không nhỏ. Băng La Tiên thành rất ít khi có nhiều người đến như vậy, sau khi hội đấu giá này được mở, chỗ ở trong Băng La Tiên thành trở nên gay go.

Ba người Úc Kim Hương ở trong một gian phòng, gian phòng lớn thoải mái dễ chịu không nói, Tiên linh khí cũng đầy đủ, thích hợp để tu luyện.

Rất nhiều tông môn và thương hội không tìm được chỗ ở liền nhắm vào căn phòng lớn mà ba người Úc Kim Hương ở, rất nhiều môn phái đều ép quản sự của Tiên tức lâu này khuyên nhủ nói Úc Kim Hương chuyển đi, rồi bồi thường cho thỏa đáng. Nhưng Úc Kim Hương là một Tiên đế đỉnh phong, làm sao có thể tùy tiện vài câu nói là có thể uy hiếp được, cô căn bản không để cho mình bị đẩy lòng vòng.

Cường thế của Úc Kim Hương, cũng khiến những người muốn chiếm chỗ kia thấy khó mà lui, không xảy ra chuyện động thủ.

Nhưng chuyện cũng không kết thúc như vậy, trước một ngày hội đấu giá bắt đầu, Vô Nhai Tôn tông của Thanh Vi thiên đột nhiên có người tìm phòng này, muốn ép Úc Kim Hương chuyển đi. Vì tông môn của bọn họ có một vị khách vô cùng quý đến, vị khách này sẽ tham gia hội đấu giá của Băng La Tiên thành. Nếu là khách quý, đương nhiên phải tìm một phòng cao cấp cho họ ở rồi.

Mấy người Diệp Mặc lúc này đang ở phòng cao cấp của Tiên tức lâu, phòng của bọn họ cũng là phòng cao cấp.

Cường thế của Vô Nhai Tôn tông cũng không thể ép Úc Kim Hương được, bọn họ bằng lòng đền gấp đôi tiên tinh cho Úc Kim Hương, nhưng chút tiên tinh này làm sao có thể khiến Úc Kim Hương để mắt đến được, đừng nói là đền gấp đôi, cho dù là hai mươi lần cô cũng sẽ không thèm, lúc này liền dứt khoát từ chối.

Vị trưởng lão của Vô Nhai Tôn tông lập tức thẹn quá hóa giận, không ngờ lại động thủ với Úc Kim Hương. Vị trưởng lão đó cũng đã là Tiên tôn

hậu kỳ rồi, Úc Kim Hương mới là Tiên Vương hậu kỳ, rõ ràng không phải là đối thủ của lão, chỉ có điều khi ra tay, đã khiến Úc Kim Hương bị thương.

Đúng lúc vị Tiên tôn đó muốn tiếp tục đánh trọng thương Úc Kim Hương, thì Đường Bắc Vi đột nhiên nói bọn họ là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, nếu như dám ra tay với bọn họ, thì anh trai Diệp Mặc của mình tuyệt đối cũng sẽ không buông tha cho Vô Nhai Tôn tông.

Tên Tiên tôn kia nghe thấy danh tính của Diệp Mặc và Mặc Nguyệt Tiên tông, lập tức liền dừng tay lại, thậm chí còn nói vài lời khách khí, sau đó không tiếp tục đòi phòng thuê nữa. Ngày thứ hai, tông chủ của Vô Nhai Tôn tông đích thân đến nhận lỗi, Úc Kim Hương không gặp bọn họ, chỉ là mượn cớ bế quan.

Sau chuyện này, ba người Đường Bắc Vi liền mơ hồ cảm giác mấy người họ bị theo dõi. Quả nhiên qua một khoảng thời gian, lão tổ Không Anh Tiên đế của Vô Già Âm Hà cũng đến đây. Vô Anh Tiên đế muốn dẫn mấy người Đường Bắc Vi đi, nhưng bị một đại hòa thượng qua đường ra tay chặn lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1961

Tiên Đế Cuồng Vọng

Diệp Mặc nghe đến đó liền hiểu, Phùng Độ La Hán ra tay giúp hắn một chuyện, sau đó Vô Anh Tiên Đế biết mình đi Thanh Vi Minh giang, cũng không tiếp tục tìm kiếm ba người Úc Kim Hương gây phiền toái, đoán chừng là muốn đi Thanh Vi Minh giang xử lý mình trước... Lại thật không ngờ, y còn chưa bắt đầu động thủ, đã bị lôi kiếp của mình giết chết.

- Anh, bây giờ chúng ta đi đâu?

Đường Bắc Vi tuy luôn muốn trở về, nhưng chỉ cần đi theo bên Diệp Mặc, lúc nào trở về cũng không cần sốt ruột.

- Nếu Táp Không đã phái người tới đón chúng ta, chúng ta đương nhiên phải nể tình rồi, đi chỗ ông ta xem sao.

Diệp Mặc cười hắc hắc nói, hắn vốn đã định đi tìm Táp Không rồi, bây giờ Táp Không còn quang minh chánh đại đến uy hiếp ba người Bắc Vi như thế, hắn càng không muốn tha cho tên này.

Bất kể thân thế của hắn, vẫn khiến cho Diệp Mặc lo nghĩ đến người phụ nữ bị Táp Không đá lăn xuống, hắn nhất định phải đi tìm Táp Không Đại Đế một chuyến.

- Sư đệ, đệ muốn đi gặp Táp Không Đại Đế?

Úc Kim Hương lập tức kinh ngạc hỏi.

Cô không thể không kinh ngạc, bản lãnh của Diệp Mặc từ trong miệng Đường Bắc Vi cô biết được chút ít, biết rõ Diệp Mặc so với Vị Phong tiên đế

thì hình như còn thiếu sót rất nhiều. Nhưng Vị Phong tiên đế so với Táp Không Đại Đế lại càng kém xa tít tắp, có thể nói Diệp Mặc khẳng định không phải là đối thủ của Táp Không Đại Đế, lúc này Diệp Mặc đi tìm Táp Không Đại Đế, căn bản không phải là lựa chọn sáng suốt.

- Đúng vậy, ta nhất định phải tìm ông ta một chuyến. Huống chi cho dù ta không đi tìm ông ta, ông ta sẽ bỏ qua cho ta sao?

Diệp Mặc biết rõ nếu Táp Không Đại Đế đã biết được mình có Vô Ảnh, thì khẳng định là ông ta đã biết mình chính là cái người từ Tiểu Thiên Vực đi ra.

Bất kể mình có đi hay không, Táp Không Đại Đế cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Mà hắn và Táp Không Đại Đế suy nghĩ giống hệt nhau, bất kể Táp Không có mời hắn tới hay không, hắn cũng sẽ đi tìm Táp Không Đại Đế một chuyến.

Úc Kim Hương trong lòng cũng biết Diệp Mặc nói không sai, cho dù là bọn họ không đi tìm Táp Không Đại Đế, chỉ bằng việc Diệp Mặc đã đá bay một gã Tiên Tôn trông coi phủ Táp Không Đại Đế chỉ với một đạp, Táp Không Đại Đế sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Táp Không Đại Đế cũng không phải người mà Vị Phong tiên đế có thể so sánh được.

Bốn người Diệp Mặc vừa chuẩn bị đi, đã có người tới bên ngoài chỗ ở của bọn họ, người tới là hai gã Tiên Tôn hậu kỳ.

- Anh, người này chính là tông chủ của Vô Nhai tôn tông, sau đó y tới nhận lỗi, Úc sư tỷ không có để ý tới y. Sau lưng y đúng là trưởng lão lúc trước rất hung hăng càn quấy muốn chúng ta nhường phòng.

Đường Bắc Vi trông thấy hai Tiên Tôn này, lập tức liền nhận ra.

- Tuyên Hoa Mậu của Vô Nhai tông ra mắt Diệp tông chủ. Lúc trước trưởng lão của tông môn ta mạo phạm Mặc Nguyệt tiên tông, bây giờ cố ý đến đây bồi tội, xin do Diệp tông chủ xử phạt Một Tiên Tôn trung niên râu

dài dẫn đầu trông thấy Diệp Mặc đi ra, vội vàng khom người kính cẩn nói.

Diệp Mặc chỉ cần nhìn lễ vật ông ta bê trong tay, đã biết là ông ta cố ý ở chỗ này chờ mình, sau đó tới nhận lỗi đây.

Rất rõ ràng là những việc hắn làm ở Bí Cảnh đã truyền khắp cả Thiên Vực, bây giờ toàn bộ các Thiên Vực trên Tiên giới hình như không người nào là không biết Diệp Mặc hắn rồi.

- Vãn bối Khuông Phi Xiết trưởng lão của Vô Nhai tôn tông, mấy tháng trước đắc tội quý tông, đã rất hối hận, xin Diệp tông chủ trừng phạt...

Tên Tiên Tôn lúc trước phách lối kia càng kính cẩn vô cùng, thậm chí giọng nói cũng run rẩy.

Bọn họ chờ tại Băng La tiên thành mấy tháng, chính là vì đợi Diệp Mặc trở về, sau đó đến nhận lỗi nói lời xin lỗi. Đương nhiên, chuyện Vô Anh Tiên Đế đuổi giết Diệp Mặc bọn họ cũng biết. Nếu như Diệp Mặc về không được, Vô Anh Tiên Đế lại trở về, vậy bọn họ tự nhiên không cần nhận lỗi nữa. Một khi biết được tin tức Diệp Mặc bị giết, bọn họ thậm chí còn tiếp tục giáo huấn Úc Kim Hương và ba người Bắc Vi. Đáng tiếc là bây giờ Diệp Mặc đã trở về, mà Vô Anh Tiên Đế lại không có tin tức.

Về phần chuyện Mặc Nguyệt tiên tông cũng có tiên đế khác nữa, Vô Nhai tông môn của y cũng không biết.

Diệp Mặc khinh thường hừ lạnh một tiếng, hắn đương nhiên biết rõ sự vô sỉ của những người này. Hiện giờ có thái độ như này là bởi vì thực lực của mình mạnh mẽ hơn bọn họ, một khi mình xảy ra chuyện, mấy người Bắc Vi tuyệt đối chạy không thoát. Nhưng hiện tại khắp nơi đều là người như vậy, Diệp Mặc cũng không có tâm tư đi so đo với mấy người như vậy.

- Ngươi chỉ là một Tiên Tôn tông môn, cũng dám lớn lối như vậy. Một ngày nào đó, tông môn của ngươi sẽ bị sự hung hăng càn quấy của các ngươi tiêu diệt.

Diệp Mặc nói xong không để ý đến hai gã Tiên Tôn của Vô Nhai tôn tông nữa, mang theo ba người Bắc Vi nhanh chóng rời đi.

Diệp Mặc rời đi, hai tên Tiên Tôn này hiển nhiên là không dám đuổi theo.

Tông chủ Tuyên Hoa Mậu đợi mấy người Diệp Mặc đi xa, mới xoa xoa mồ hôi trán lạnh giọng nói với một Tiên Tôn khác bên cạnh:

- Diệp tông chủ nếu như muốn tiêu diệt Vô Nhai tông môn ta, quả thực là đơn giản như bóp chết một con kiến vậy. Câu nói kia của hắn không sai, chúng ta chỉ là một tôn tông, nếu như tiếp tục như vậy, ngoại trừ diệt môn ra, căn bản là không có con đường thứ hai có thể đi.

- Tông chủ, lần trước Long thiếu chủ đã nói, y sẽ giúp chúng ta làm chủ...

Trưởng lão Tiên Tôn kia thận trọng giải thích một câu.

Tông chủ Tuyên Hoa Mậu thở dài, lần này thì ngay cả giải thích cũng lười giải thích. Người ta nói một câu, há có thể coi là thật? Cho dù là Long thiếu chủ thật sự đi tìm Mặc Nguyệt tiên tông, Vô Nhai tôn tông của y cũng nhất định phải xin lỗi Diệp Mặc. Bởi vì đấu tranh ở tầng cấp đó, Vô Nhai tông ngay cả tư cách xen vào cũng không có. Không nhìn thấy Diệp Mặc người ta ngay cả Táp Không Đại Đế cũng không thèm nể mặt à?

...

Tiên thành lớn nhất Thanh Vi Thiên chính là tiên thành Hồng Vũ, tiên thành Hồng Vũ chẳng những là tiên thành lớn nhất Thanh Vi Thiên, tại Thượng Thiên Vực những tiên thành có thể sánh ngang với tiên thành Hồng Vũ ít ỏi không có là mấy. Bởi vì phủ Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên ở đây, mà phủ của Táp Không Đại Đế cũng ở đây.

Sự xa hoa và khí thế của phủ Táp Không Đại Đế, cho dù là một vài đế tông đỉnh cao cũng theo không kịp. Diệp Mặc mang theo ba người Đường

Bắc Vi đứng ở trước phủ Táp Không Đại Đế, cũng phải cảm thán không thôi.

Diệp Mặc bây giờ là Tông Sư Luyện Khí đỉnh cao, đã kết giao với mấy Thánh đế, những thứ đã gặp qua căn bản là thứ mà những Tiên đế bình thường có thể so sánh được. Phủ của Táp Không Đại Đế uy thế như thế, hắn vừa nhìn đã biết đây không chỉ là phủ của một Đại đế, mà là một pháp bảo đỉnh cao, còn đẳng cấp của pháp bảo thậm chí đã vượt qua cả tiên khí cực phẩm.

Pháp bảo Động Phủ vốn vô cùng quí giá, tuy Diệp Mặc cũng luyện chế một vài pháp bảo động phủ, nhưng đó chỉ là những biệt thự và phòng ốc đơn giản để ở mà thôi. Như cái pháp bảo động phủ chiếm diện tích vô biên vô tận này, thì cho dù là một Tiểu thế giới thông thường cũng phải kém xa cực xa.

Nếu như là một động phủ bình thường, thì cũng thôi, nhưng nếu cái động phủ này đã là pháp bảo của đối phương, thì Diệp Mặc không thể không phòng rồi.

- Xin hỏi có phải Diệp tông chủ quang lâm hay không?

Diệp Mặc vừa mới đánh giá cái phủ Đại Đế này một hồi xong, đã có người tới đón tiếp rồi, còn là một Tiên Tôn hậu kỳ nữa chứ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, ta chính là Diệp Mặc.

- Hoan nghênh Diệp tông chủ, Đại Đế chờ ngài rất lâu rồi, Diệp tông chủ mời.

Tiên Tôn ra nghênh tiếp này so với tên lúc trước đi Băng La tiên thành thì khách khí hơn rất nhiều.

- Ha ha, hôm nay ta không định tới thăm hỏi Táp Không, hôm nay ta chỉ tới dò đường trước mà thôi, ngày mai ta lại tới thăm hỏi.

Diệp Mặc nói xong lại xoay người rời đi.

Diệp Mặc phải đi, ba người Đường Bắc Vi đương nhiên là rời đi theo sau hắn.

- Anh, sao chúng ta không vào?

Đường Bắc Vi nghi hoặc hỏi một câu.

Diệp Mặc tức giận bất bình nói:

- Bây giờ như vậy mà đi vào thật mất mặt, chúng ta tìm một Tiên tức lâu ở lại đi, ngày mai để cho ông ta đến Tiên tức lâu của chúng ta mà nghênh đón. Ta dầu gì cũng là một tông chủ, đi vào phủ của Táp Không, vậy mà không thấy đích thân Táp Không ra nghênh tiếp, quả thực cũng quá khinh thường ta.

...

Trong đại điện phủ Táp Không Đại Đế, một người đàn ông trung niên mặt mang vẻ uy nghiêm đang ngồi trên đế vị tường vân uốn lượn phong cách cổ xưa. Tại đại điện, hai bên còn có vài chục Tiên Tử xinh đẹp, những Tiên Tử này cả đám đều chân trần giẫm lên Tiên Linh Vân, lộ ra vẻ phiêu dật thoát tục.

Bên trái đại điện có một người đàn ông mặt đen nhìn không ra tuổi đang đứng, không ngờ đã là tu vi Tiên đế hậu kỳ. Mà Tiên Tôn hậu kỳ vừa mới nghênh đón Diệp Mặc thất bại kia thì đang kính cẩn đứng ở chính giữa đại điện.

Người đàn ông trung niên ngồi chính giữa này hiển nhiên chính là Táp Không Đại Đế, lúc này trong lòng ông ta vô cùng tức giận, Diệp Mặc chỉ là một tông chủ của một môn phái nhỏ ở Hạ Thiên Vực, vậy mà cũng dám lên mặt với mình?

- Ngươi nói hắn cho là ta không tự mình đi đón hắn, nên đã đến cửa lại

không vào?

Táp Không Đại Đế giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt lại ác liệt vô cùng.

- Vâng, Táp Đế Đại Nhân, chính tai tôi nghe thấy đấy. Ngay khi Khuông quản sự đi ra, tôi đã nhìn thấy sắc mặt của hắn có chút khinh thường, hiển nhiên là tự cao tự đại. Sau đó tôi nghe hắn nói với em gái hắn, đúng là đối với chuyện Đại Nhân không tự mình đi nghênh đón rất là có ý kiến.

Tên đế mặt đen kia khom người nói.

Táp Không Đại Đế hừ lạnh một tiếng, - Ngày mai ngươi đi mời hắn, nếu như ngày mai hắn không tới, ta sẽ tự đi đón hắn một lần, xem hắn có thể chịu nổi hay không. Bí mật, có thể giữ được mới gọi là bí mật, chỉ là một Tiên đế, cũng dám cuồng vọng như thế.

- Đại Đế, lúc trước Vị Phong Đại Đế cũng hoài nghi Diệp Mặc chưa thăng cấp Tiên đế, hiện tại hắn đột nhiên để lộ ra tu vi Tiên đế sơ kỳ, làm cho người ta khó có thể nắm bắt.

Tiên đế mặt đen lại cẩn trọng nói.

Táp Không Đại Đế trầm ngâm thật lâu, rồi mới lên tiếng:

- Ngày mai ta sẽ biết ngay thôi, bất luận hắn đã thăng thiên được bao lâu. Năm đó hắn tiến vào Tiểu Thiên vực cũng không quá Đại La Tiên hậu kỳ, có thể nhanh như vậy đã thăng cấp Tiên đế, điểm đáng ngờ trên người người này đúng là không ít.

- Có lẽ năm đó kẻ tiến vào Tiểu Thiên Vực lại không phải là hắn?

Tiên đế mặt đen kia lại bổ sung một câu.

Táp Không Đại Đế gật gật đầu, - Bất kể có phải hay không, ngày mai sẽ biết.

...

Thanh Vi Thiên có rất nhiều Tiên tức lâu, ba người Diệp Mặc rất nhanh đã tìm được chỗ ở. Sau khi tiến vào nơi ở, Diệp Mặc lập tức bố trí trận pháp che đậy cực kì mạnh mẽ ở nơi ở, đồng thời dặn dò ba người Úc Kim Hương không được rời khỏi nửa bước. Mà sau khi hắn bố trí trận pháp xong, liền bí mật ra khỏi Tiên tức lâu.

Diệp Mặc vốn chính là đi tìm Táp Không Đại Đế gây phiền toái, Táp Không Đại Đế chưa ra nghênh đón hắn, hắn há có thể vì vậy mà không vào được? Chủ yếu là hắn không dám đi vào.

Phủ Đại đế của Táp Không Đại Đế là một pháp bảo động phủ đỉnh cao, cái pháp bảo động phủ này không cần hỏi, cũng biết là của Táp Không Đại Đế. Mình thì một chút chuẩn bị cũng không có, cứ như vậy mà xông vào pháp bảo động phủ của Táp Không Đại Đế, trừ phi hắn không muốn sống nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1962

Hoa Viên Của Táp Không

Đối mặt với pháp bảo động phủ của Táp Không Đại Đế, Diệp Mặc không có cách nào để luyện hóa, cũng không có cách nào khống chế pháp bảo của đối phương. Nhưng hắn lại có lòng tin có thể bố trí một tiên trận ở ngoại vi cạnh pháp bảo này, một khi Táp Không phát động pháp bảo động phủ của ông ta, hắn có thể lập tức truyền tống ra.

Với trình độ trận pháp, và cảm ngộ được phương pháp bày trận trong đại điện hư không sát cơ kia của hắn, Diệp Mặc tin tưởng cho dù Táp Không Đại Đế là tông sư tiên trận cấp chín, cũng không cách nào biết được trận pháp của hắn. Trừ phi ông ta cũng giống như mình, đã nghiên cứu qua phương pháp bày trận trong đại điện hư không kia.

Diệp Mặc cho rằng đây là tuyệt đối không có khả năng, nếu Táp Không Đại Đế quả thật tinh thông cái phương pháp bày trận kia, lúc trước đã không đi đánh vỡ trận môn của trận pháp, đi ra từ hư không.

Theo nghĩ cách của Diệp Mặc, người hiểu được loại trận pháp này trừ hắn ra, còn một người nữa chính là đấng toàn năng lúc trước đã bố trí cái trận pháp cách ly giới vực kia.

Trong thời gian một đêm, Diệp Mặc đã hoàn toàn bố trí xong trận pháp này. Sau khi trở lại chỗ ở, Diệp Mặc cố ý luyện chế ra mấy cái ngọc bài truyền tống bảo ba người Bắc Vi đeo trên người.

...

Ngày hôm sau, Diệp Mặc vẫn không hề rời khỏi Tiên tức lâu, phủ Táp

Không Đại Đế lại một lần nữa phái người tới mời. Lần này cấp bậc lại tăng lên rất nhiều, người tới là một Tiên đế mặt đen.

- Tôi là Mục Duệ Quảng của phủ Đại Đế, ngày hôm qua có nhiều thất lễ, kính xin Diệp tông chủ rộng lòng tha thứ.

Tuy tu vi Diệp Mặc chỉ có Tiên đế sơ kỳ, nhưng Tiên đế hậu kỳ mặt đen này vẫn vô cùng khách khí.

Diệp Mặc cười ha ha một tiếng nói:

- Không dám, ta đang muốn đi phủ Đại Đế nhìn xem cảnh tượng xa hoa bên trong, không nghĩ tới Táp Không Đại Đế nể tình như vậy, còn phái Mục huynh tới đón tiếp trước, Mục huynh xin hãy dẫn đường đi.

Mục Duệ Quảng trong lòng rất là nghi hoặc, gã đâu có ngờ Diệp Mặc lại dễ nói chuyện như vậy, căn bản là không cần gã nói lần thứ hai, người ta đã đồng ý rồi. Đương nhiên như vậy là tốt nhất, gã chỉ sợ Diệp Mặc tiếp tục đắn đo. Gã đã từng thấy hình ảnh Diệp Mặc chiến đấu, tự nhủ cho dù là mình toàn lực ra tay, cũng sẽ không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Một khi Táp Không Đại Đế tự mình đến mời một tông chủ Hạ Thiên Vực như Diệp Mặc, vậy đối với Táp Không Đại Đế mà nói cũng là một chuyện mất mặt.

Dưới sự nghênh đón của Mục Duệ Quảng, mấy người Diệp Mặc lần thứ hai đi tới phủ của Táp Không Đại Đế.

Lần này Diệp Mặc không do dự, cũng không có nửa phần đắn đo, trực tiếp tiến vào phủ Đại Đế. Hắn vừa tiến vào phủ Đại Đế, liền có một loại cảm giác đã từng quen biết. Diệp Mặc rất rõ ràng loại cảm giác này không phải trí nhớ của hắn đang tác quái, mà là một màn cảnh tượng lúc trước trong đường luân hồi kia đang tác quái.

- Ha ha, hôm nay Diệp tông chủ thanh danh lan xa, có thể tới Đế phủ của ta, Táp Không rất là vinh hạnh ah.

Mấy người Diệp Mặc còn chưa tiến vào đại điện màu vàng kim, Táp Không Đại Đế đã từ chỗ ngồi đứng lên, thậm chí đi về phía trước vài bước, rất là nhiệt tình nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc chỉ cười hì hì rồi lại cười nói:

- Ngài là một trong tứ đại đế, hôm nay có thể tới phủ Đại Đế của một trong tứ đại đế, ta cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Nói lời xã giao khách sáo giả tạo xong, tiên linh quả và tiên tửu vừa hay được đưa lên, Táp Không Đại Đế liền nói:

- Diệp tông chủ, lần này mời cậu đến, thật ra ta ngược lại có một số việc muốn thương lượng với cậu. Không biết Diệp tông chủ có thời gian riêng hay không, đương nhiên đệ tử trong tông môn của cậu bên ta có người chuyên môn nghênh đón.

Cũng không phải Táp Không Đại Đế thiếu kiên nhẫn, ông ta căn bản là không coi Diệp Mặc ra gì, vừa gặp mặt đã muốn bảo Diệp Mặc đẩy ba người Đường Bắc Vi đi chỗ khác.

Diệp Mặc không chút suy nghĩ liền cự tuyệt nói:

- Không cần, chuyện của ta không phải là không thể nói với mọi người, đi cùng ta đều là đệ tử ưu tú trong tông môn của ta.

Thấy Diệp Mặc không nghe theo mình, đuổi ba người Đường Bắc Vi lui ra, Táp Không Đại Đế sầm mặt lại, lập tức có chút không vui. Nhưng đây chỉ là trong nháy mắt mà thôi, trong nháy mắt ông ta đã khôi phục dáng vẻ tươi cười bắt đầu nói:

- Như thế cũng được, ta nghe nói Diệp tông chủ có một con Long Mã, không biết có thể gọi ra đây cho ta mở mang tầm mắt hay không.

- Đương nhiên không có vấn đề gì.

Diệp Mặc không chút do dự nói, sau khi nói xong, hắn tùy ý liền kêu Vô Ảnh ra.

- Quả nhiên là Long Mã...

Trên mặt Táp Không Đại Đế lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy trong miệng ông ta nói đây quả nhiên là Long Mã, nhưng chỉ có trong lòng ông ta biết rõ, đây tuyệt đối không phải là Long Mã.

Ông ta chưa bao giờ thấy qua loại Tiên Yêu thú này, nghe nói còn có thể nuốt chửng lĩnh vực và thần thông, loại Tiên Yêu thú này quả thực rất nghịch thiên.

- Không biết con Long mã này của Diệp tông chủ là từ chỗ đâu mà có, ta nghe người ta nói lúc trước Long Mã này đã từng xuất hiện trong Tiểu Thiên vực...

Táp Không Đại Đế chỉ nhìn thoáng qua Vô Ảnh, lập tức liền hạ quyết tâm, Vô Ảnh này ông ta nhất định phải lấy về tay mình.

Diệp Mặc bỗng nhiên đứng lên nói:

- Táp Không Đại Đế, vấn đề này nói ra thì rất dài dòng, ta nghe nói phủ Táp Không Đại Đế có một vườn tiên cực lớn, không biết Diệp mỗ có thể thăm thú một chút hay không, đương nhiên ta sẽ vừa đi vừa nói cho Đại Đế biết rõ lai lịch con Long Mã của ta.

Táp Không Đại Đế Tiên Nguyên nội liễm, khí tức hùng mạnh vô cùng, Diệp Mặc vừa thấy đã biết người này là kẻ thực lực mạnh nhất trong số mấy Tiên đế mình đã từng gặp. Nếu như hắn chưa thăng cấp đến Tiên đế, ở trước mặt người này căn bản là không đáng để nhìn đến. Dù là hắn tu luyện đến Tiên Tôn viên mãn, cũng còn lâu mới là đối thủ của người này.

Diệp Mặc nhớ tới Hạo Thiên Đại Đế cũng là một trong tứ đại đế lúc trước có nói, - Táp Không Đại Đế biểu hiện ra tu vi là thấp nhất trong bốn người, trên thực tế ông ta mới chính là kẻ sâu không lường được nhất. Hơn

nữa cơ mưu vô cùng thâm trầm, không ai có thể biết rõ trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

Hiện giờ xem ra, Hạo Thiên Đại Đế kia thật đúng là hiểu rất sâu sắc về Táp Không Đại Đế này.

- Đương nhiên không có vấn đề, Diệp tông chủ, mời...

Táp Không Đại Đế lập tức đứng lên, cười ha ha đưa tay chỉ ra ngoài điện, hiển nhiên là muốn dẫn Diệp Mặc đi thăm vườn tiên của ông ta một chút.

Diệp Mặc muốn đi thăm vườn tiên của Táp Không Đại Đế, chỉ có một mục đích là hắn rất muốn biết nơi mà lúc trước mình và người phụ nữ bị Táp Không một cước đá xuống kia là nơi nào. Còn một mục đích nữa, chính là hắn rất muốn biết người phụ nữ kia rốt cuộc đã đi đâu rồi.

...

Vườn hoa tiên của Táp Không Đại Đế đúng là xa hoa, ở đây bất kể là bất cứ lúc nào cũng đều ôn hòa như xuân, bốn phía đều phồn hoa như gấm, các loại tiên linh khí mùi thơm ngát tràn đầy năm giác quan, hoàn toàn có thể làm cho thể xác và tinh thần người ta trầm tĩnh lại.

Diệp Mặc phát hiện cho dù là trong hậu hoa viên này, Táp Không Đại Đế cũng bố trí không ít cấm chế, không ngờ một cái rồi lại một cái, thần thức của hắn căn bản là không có cách nào quét hết toàn bộ hoa viên, mà chỉ có thể nhìn thấy nơi tầm mắt nhìn tới.

- Diệp tông chủ, nếu như cậu nhìn thấy tiên linh hoa mà cậu khá là ưa thích trong chỗ này của ta, ngươi cứ lấy đi.

Táp Không Đại Đế đi theo ở bên cạnh tỏ ra rất là rộng lượng, nhưng Diệp Mặc lại nhìn ra, ông ta đối với hoa cỏ ở nơi này rất là để ý.

- Vậy thì cảm ơn Táp Không Đại Đế rồi.

Diệp Mặc không chút khách khí chắp tay, tiện tay liền đào một gốc Tân Phân Liên Hoa lên thu vào trong chiếc nhẫn của mình.

Táp Không Đại Đế ánh mắt thu hẹp lại một chút, ông ta không thể tưởng được mình tùy ý nói một câu, tên Diệp Mặc này thật đúng là không khách khí. Gốc cây 'Tân Phân Liên Hoa' này là thập đại tiên hoa đứng đầu vườn hoa của ông ta, cũng gọi là 'Tân Phân Niên Hoa'. Chẳng những đẹp đẽ xinh tươi, mỗi một năm lại có màu sắc và hoa văn không giống nhau, hơn nữa còn chứa đựng một loại đạo vận, quanh năm quan sát đối với lĩnh ngộ tiên đạo thần thông của chính mình cũng có trợ giúp rất lớn. Chính ông ta cũng chỉ có một cây này mà thôi, hơn nữa không có cách nào trồng được cây thứ hai.

Bây giờ bị Diệp Mặc đào đi, cho dù là cuối cùng cũng lấy ra từ trong nhẫn của hắn thôi, nhưng vậy cũng có chút tổn thương rồi.

- Bắc Vi, Ninh Nga, Úc sư tỷ các cô nhìn thấy hoa gì đẹp, cũng không nên khách khí. Nếu Đại Đế đã mở lời, chúng ta mà khách khí Đại Đế cũng mất hứng đấy.

Diệp Mặc không những tự mình đào, còn thuận miệng dặn dò ba người Đường Bắc Vi.

- Lão đại, hoa này ăn được không?

Thời gian Vô Ảnh ở cùng với Diệp Mặc là dài nhất, tâm tư Diệp Mặc nó lập tức sẽ biết, chỉ cần lão đại nói ăn được, nó lập tức liền ăn sạch một mảng lớn.

Diệp Mặc biết nếu quả thật ăn mất một mảng lớn, hắn và Táp Không Đại Đế đoán chừng lập tức sẽ đánh nhau to rồi.

Táp Không Đại Đế nghe thấy Vô Ảnh nói vậy, vội vàng xen vào khơi mào chủ đề nói:

- Diệp tông chủ, Long Mã này của cậu thoạt nhìn rất là không tệ, không biết có thể nói một chút về lai lịch của nó hay không? Lúc trước tiến vào

Tiểu Thiên vực cũng là con Long Mã này phải không?

Diệp Mặc nói sau khi tiến vào hoa viên sẽ tự thuật lai lịch của Long Mã mà, nhưng bây giờ hắn còn chưa nói lai lịch của Long Mã, thì đã đào cho mình một gốc 'Tân Phân Niên Hoa' trước rồi.

- Vô Ảnh, Đại Đế Đại Nhân hỏi lai lịch của ngươi, tự ngươi nói đi. Hoa lúc nào cũng có thể ăn, bây giờ là lúc trả lời vấn đề.

Diệp Mặc rầy la Vô Ảnh một câu, bản thân hắn vẫn đang tìm cái bậc thang lúc trước hắn bị đá xuống kia.

- Đó là chuyện cực kỳ lâu trước kia rồi, khi đó ta còn chưa phải là Long Mã...

Vô Ảnh chỉ nói một câu, sau đó liền ngừng lại, nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Lão đại, lúc ấy em là cái gì ấy nhỉ?

- Ngươi là sâu.

Diệp Mặc tức đến nỗi thiếu chút nữa đánh ra một cái tát, hắn muốn để Vô Ảnh nói một cái lai lịch đáng tin cậy chút, lời tên này nói quả thực không đáng tin cậy chút nào.

- Đúng, em là sâu, lão đại không nhắc nhở em cũng quên em vốn là một con sâu.

Vô Ảnh vẫn còn đang lẩm bà lẩm bẩm, Diệp Mặc lại trông thấy sắc mặt Táp Không Đại Đế đã u ám muốn chảy ra nước rồi. Sở dĩ Táp Không Đại Đế đến bây giờ còn chưa động thủ, không phải là tính tình ông ta tốt, mà là bởi vì ông ta rất muốn biết lai lịch của Vô Ảnh.

Diệp Mặc đã phát hiện trong lúc vô tình hắn nói Vô Ảnh là con sâu cũng quả thật là không có nói sai, nhưng bây giờ hắn lại không muốn đánh nhau với Táp Không Đại Đế, hắn còn chưa tìm được nơi mình muốn tìm. Hắn

không đợi Vô Ảnh tiếp tục lải nhải, đã đánh ra một cái tát - Im ngay.

Chờ khi Vô Ảnh cụp đầu nhảy đến bên người Đường Bắc Vi, Diệp Mặc mới áy náy chắp tay nói với Táp Không Đại Đế:

- Tiên sủng này của ta bị ta làm hư rồi, nó vốn là một con Phạm Hắc La Mã. Nhưng bởi vì có một ngày cắn nuốt một cây La tiêu ngô mộc, sau đó thì tự động tiến hóa thành bộ dáng như thế này.

Úc Kim Hương nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức bất mãn trợn mắt liếc Diệp Mặc, tên này coi mình là ngựa rồi.

Diệp Mặc nhất thời nghĩ đến cây La tiêu ngô mộc là bảo vật tối thượng có thể thay đổi hình thể thậm chí cải tạo tiên linh căn, lại quên Úc Kim Hương cũng nhờ La tiêu ngô mộc nên mới nặn lại được thân thể. Bị Úc Kim Hương liếc mắt, lập tức biết là mình nói sai, chỉ có thể cười cười xấu hổ.

- La tiêu ngô mộc?

Táp Không Đại Đế kinh ngạc lập lại một câu, vật này đối với bất cứ người nào mà nói đều là tiên linh bảo vật chí cao vô thượng, lại không thể tưởng được đã bị tiên sủng này của Diệp Mặc ăn mất rồi.

Nhưng trong lòng ông ta vẫn còn có chút hoài nghi, Phạm Hắc La Mã đúng là rất hiếm, nhưng cũng không phải là không có. Phạm Hắc La Mã đã ăn La tiêu ngô mộc thật sự có thể tinh lọc trở thành loại Tiên Linh thú vô cùng nghịch thiên này sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1963

Bậc Thang Ngày Ấy

Táp Đế Đại Nhân, Vị Phong Đại Đế tới chơi...

Táp Không Đại Đế còn đang nghi ngờ chuyện Phạm Hắc La Mã cắn nuốt La tiêu ngô mộc, có phải thật là có thể mọc ra cánh màu vàng hay không, tên Tiên Tôn hậu kỳ ngày hôm qua nghênh đón Diệp Mặc kia đã tới đây bẩm báo rồi..

Táp Không Đại Đế lập tức nói với Diệp Mặc:

- Vị Phong Đại Đế là Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên, Diệp tông chủ có muốn cùng với ta đi gặp một chút hay không, Diệp Mặc vội vàng khoát tay nói:

- Táp Đế, con người của ta bụng dạ thẳng thắn, ta và Vị Phong quan hệ không thân, lần trước còn đánh nhau to. Một khi đi ra ta và ông ta đánh nhau ở phủ Đại Đế của ông, truyền ra cũng không phải chuyện vẻ vang gì. Đại Đế cứ đi chào hỏi Vị Phong kia đi, chúng ta đã quen thân như vậy rồi, ngài không cần phải để ý đến ta. Huống hồ ta cũng rất thích cái vườn hoa tiên này, vậy ở chỗ này xem hoa cũng được mà.

- Chuyện này. ..

Táp Không Đại Đế không thể tưởng được Diệp Mặc mặt dầy như vậy, ông ta và Diệp Mặc lúc nào thì thân như vậy hả? Nhưng bây giờ Diệp Mặc nói như vậy, ông ta cũng không tiện nhiều lời, dù sao lời Diệp Mặc nói là sự thật, hắn thật sự đã từng đánh nhau với Vị Phong tiên đế.

Diệp Mặc đã nói như vậy, Táp Không Đại Đế cũng chỉ có thể bất đắc dĩ

nói, - Đã vậy, thì Diệp tông chủ ở chỗ này ngắm hoa đi, ta bảo Mục Duệ Quảng tiếp đón cậu một lát.

- Chuyện đó cũng không cần đâu.

Diệp Mặc lại cự tuyệt nói:

- Cảnh đẹp như thế này, ta cùng mấy tiên nữ ở đây ngắm hoa càng cảm thấy ở đây không tệ. Đợi Vị Phong đi rồi, Đại Đế có thể gọi ta lúc nào cũng được.

Táp Không Đại Đế hận đến nghiến răng nghiến lợi, lại không thể làm gì được, bây giờ ông ta vẫn chưa thể đánh nhau cùng Diệp Mặc, ông ta nhất định phải hỏi rõ một số việc xong, mới có thể ngả bài với Diệp Mặc..

Ví dụ như lúc trước ở không gian sát cơ, Diệp Mặc làm thế nào mà ra ngoài được? Còn nữa cấm chế ở sân sau của cung điện kia, Diệp Mặc lại làm thế nào mà phá vỡ được? Thậm chí Diệp Mặc tu luyện là công pháp gì? Được truyền thừa từ đâu? Những vấn đề này hiện giờ ông ta một cái cũng chưa hỏi. Vị Phong Đại Đế tới thực không phải lúc, nhưng Vị Phong Đại đế lại là Thiên Chủ của Thanh Vi Thiên - Thiên Vực lớn nhất, rất nhiều chuyện ông ta cần có Vị Phong Đại Đế hỗ trợ, lại không cách nào thờ ơ với Vị Phong Đại Đế.

- Đã vậy, một lát nữa ta sẽ trở lại.

Táp Không Đại Đế vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình mau chóng đi làm yên lòng Vị Phong Đại Đế, sau đó lại đến tìm Diệp Mặc tính sổ.

...

Táp Không Đại Đế vừa đi, chung quanh tuy còn có một vài Tiên Tôn, và hai gã Tiên đế sơ kỳ giám thị hắn, Diệp Mặc lại không để ý chút nào. Thần thức đao của hắn mạnh mẽ bổ ra, không có Táp Không ở đây, hắn nào còn kiêng dè gì nữa?

Hoa viên của Táp Không Đại Đế giống như bị lột sạch quần áo vậy, sạch trơn trước mặt Diệp Mặc.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, Diệp Mặc thoáng chấn động, một cảm giác đã lâu xông lên đầu.

- Chuyện gì xảy ra? Anh.

Đường Bắc Vi vẫn luôn ở bên Diệp Mặc, Diệp Mặc sắc mặt thay đổi, cô lập tức nhìn thấy.

- Mọi người đi theo ta.

Diệp Mặc trầm giọng nói xong, trong cái hoa viên này đã chuyển qua một hướng khác, rất nhanh liền đi về hướng một con đường nhỏ lát ngọc thạch khác. Ba người Đường Bắc Vi vội vàng đi theo.

Mười mấy hơi thở sau, mấy người Diệp Mặc đã xuất hiện ở đầu một dãy bậc thang khá dài, hắn đứng trên cái bậc thang này nhìn chằm chằm cái này bậc thang này thật lâu không nói gì.

Cái bậc thang này hắn quá quen thuộc, trước kia sau khi trông thấy cái bậc thang này ở Luân hồi đạo của Vấn Đạo Các, hắn đã vô số lần nhớ tới, bây giờ gặp lại cái bậc thang này, loại quen thuộc kia khiến cho Diệp Mặc lập tức liền biết, cái bậc thang này chính là nơi lúc trước người phụ nữ kia lôi kéo mình bị Táp Không một cước đạp xuống.

- Anh, anh làm sao vậy?

Đường Bắc Vi thấy Diệp Mặc thật lâu không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm cái bậc thang này, lại cất tiếng hỏi.

Diệp Mặc thở dài, chậm rãi nói:

- Rất lâu trước kia, anh bị người ta từ nơi này một cước đá lăn xuống dưới...

- Ah...

Đường Bắc Vi và Úc Kim Hương, ba người đồng thời kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, bị người từ nơi này đá lăn xuống dưới? Điều này sao có thể, nơi này là phủ Đại Đế của Táp Không Đại Đế, Diệp Mặc há có thể có cơ hội tới đây?

- Ai...

Diệp Mặc bỗng nhiên dời ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trong bụi hoa, hắn trước đó bởi vì thần thức quét đến cái bậc thang này nên tâm thần bị khuấy động, mới không chú ý những vật khác. Hiện tại tâm trí hắn đã dịu lại, thần thức của hắn chưa có chạm đến trong bụi hoa có chút động tĩnh, hắn lập tức liền chú ý tới, hơn nữa đã nhìn thấy người trong bụi hoa.

Là một người phụ nữ búi tóc kiểu hoa bách hợp, dung nhan cũng tú lệ, tu vi chỉ có Đại La Tiên, trong tay lại cầm một cái xẻng, hình như là một người trồng hoa. Chỉ có điều là ánh mắt có chút đơn điệu và thăng trầm bể dâu của cô biểu lộ tuổi tác của cô đã không nhỏ, ít nhất không phải như biểu hiện bên ngoài.

- Thực xin lỗi, Linh Tú đã quấy rầy đến Đại Nhân ngắm hoa...

Người phụ nữ Đại La Tiên này sợ hãi không thôi luôn miệng nói.

Vốn Diệp Mặc cũng không hề để ý gì, nhưng khi người nữ Đại la tiên này nói xong câu đó, Diệp Mặc lập tức dại ra.

Hắn nhìn thấy dưới tai trái nữ Đại la tiên này có một hình ngôi sao màu đen, nếu như không nhìn thấy cái hình vẽ này Diệp Mặc còn nghĩ không ra, nhưng sau khi hắn trông thấy cái hình vẽ này, lập tức trong tim bắt đầu thình thịch đập loạn xạ.

Lúc trước, khi hắn và người phụ nữ kia đã bị Táp Không Đại Đế một cước đá xuống bậc thang, bên cạnh Táp Không Đại Đế còn có hơn mười thiếu niên và mấy chục Tiên Tử cực đẹp.

Người phụ nữ này chính là một trong số mấy chục Tiên Tử cực đẹp lúc trước, chỉ có điều là lúc này dung mạo của nàng sớm đã già đi rất nhiều. Bởi vì lúc ấy cô có chút không đành lòng nhìn hai người bị Táp Không Đại Đế đá xuống bậc thang, nên mới nghiêng mặt qua, Diệp Mặc ở trong Luân Hồi đạo nhìn thấy rất rõ ràng, tiên nữ nghiêng mặt qua kia dưới tai trái có một hình vẽ hình ngôi sao, hắn tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

Bởi vì hình vẽ hình ngôi sao này, Diệp Mặc lập tức liền nhớ lại dung mạo của nàng, vậy mà cũng giống nhau đến mấy phần. Lúc này Diệp Mặc khẳng định người phụ nữ trước mắt này, chính là tiên nữ quay đầu đi năm đó.

Đại La Tiên này bởi vì nghe thấy lời mình nói, nàng nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, trong lòng có chút chấn động, lúc này mới đánh thức mình từ trong hồi ức.

Nếu đã khẳng định người phụ nữ này chính là người trước kia đã nhìn thấy mình bị đá xuống ở trong phủ Táp Không Đại Đế, Diệp Mặc quyết định phải đem nàng đi từ từ hỏi.

Vốn hắn còn muốn hỏi Táp Không Đại Đế, cũng là vạn bất đắc dĩ, bởi vì ở đây không có người nào khác biết. Nếu muốn biết đáp án, nhất định phải hỏi Táp Không Đại Đế. Nhưng chỗ có hại khi hỏi Táp Không chính là một khi Táp Không không muốn trả lời, hoặc là chuyện này có bí mật, thì kết quả chính là đánh nhau to. Hơn nữa trước khi Diệp Mặc chưa điều tra rõ ràng, cũng không muốn đánh nhau với Táp Không Đại Đế này.

Nếu như đánh nhau, hắn không giết chết Táp Không, thì chính là đánh rắn động cỏ. Nói không chừng Táp Không sẽ làm cho những người biết mình và sự việc liên quan toàn bộ biến mất. Nếu vậy, hắn cũng không cách nào tìm được đáp án năm đó, cũng không cách nào tìm ra người phụ nữ kia là ai, đã đi đâu rồi.

- Anh...

Đường Bắc Vi lần thứ ba nhắc nhở Diệp Mặc, cô cảm giác anh trai sau khi đến nơi này có chút không đúng. Trước mắt, Tiên Tử trồng hoa này có chút căng thẳng và lo lắng nhìn anh trai, anh trai lại một câu cũng không nói.

- Ha ha...

Tiếng cười sang sảng của Táp Không Đại Đế truyền đến, thần thức của Diệp Mặc lập tức quét đến Táp Không Đại Đế đã đi tới, bên cạnh ông ta ngoại trừ Vị Phong Đại Đế ra, còn có một hòa thượng hở ngực, rõ ràng là Phùng Độ La Hán.

Phùng Độ La Hán đi Thanh Vi Minh giang, Diệp Mặc không biết từ lúc nào mà ông ta lại chạy đến đây rồi.

- Diệp huynh đệ, Đại Hòa Thượng nghe nói lối đi Lôi Sát Thần Điện ở Thanh Vi Minh giang kia lại đóng cửa rồi, nên chỉ có thể rời đi. Trở lại tiên thành Hồng Vũ nghe nói cậu đang ở phủ Đại Đế, ta lập tức cùng tới với Vị Phong Đại Đế. Cậu mời ta uống rượu Đỗ nương, ta nhất định phải mời cậu đi uống rượu, ha ha...

Phùng Độ La Hán cười không hề che đậy, hiển nhiên là tâm tình sảng khoái cực kỳ.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được Phùng Độ La Hán đi Thanh Vi Minh giang để làm gì rồi, thì ra ông ta muốn đi Lôi Sát Thần Điện. Lối đi lúc trước của Lôi Sát Thần Điện là do mình mở ra, rất nhanh đã bị đóng lại rồi, lão hơn một năm sau mới tới, có thể đi qua được mới là chuyện lạ.

Nhưng nhìn thấy Phùng Độ La Hán, Diệp Mặc trong lòng vẫn rất là vui vẻ, đại hòa thượng này nói chuyện thẳng thắn, không có tâm địa gian giảo gì, kết bạn với loại người này thư thái vô cùng.

- Nếu Phùng Độ huynh đã nói như vậy, Diệp Mặc đương nhiên không có ý kiến, chúng ta bây giờ lập tức đi là được rồi.

Diệp Mặc muốn lập tức mang nữ Đại la tiên tên là Linh Tú này đi, sau

đó tỉ mỉ hỏi han cho rõ.

Ba người Úc Kim Hương liền vội vàng tiến lên nói lời cảm tạ với Phùng Độ hòa thượng, lúc trước ở Băng La tiên thành, chính là Phùng Độ La Hán ra tay giúp đỡ, nếu không có Phùng Độ La Hán, các cô nói không chừng đều đã rơi vào tay Vô Già Âm Hà rồi.

Táp Không Đại Đế vội vàng ngắt lời nói:

- Uống rượu dễ nói chuyện, phủ Đại Đế chúng tôi mặc dù không có loại rượu đen Đỗ nương sát ý tràn trề kia, nhưng cũng có tiên tửu cực phẩm không thua gì rượu Đỗ nương, chúng ta cùng đi tới đình ở cuối vườn tiên nâng ly ba trăm chén là tốt rồi.

Diệp Mặc vừa nghe những lời này của Táp Không Đại Đế, đã biết là đối phương sẽ không để cho mình dễ dàng rời đi đâu. May mà lần này tới là Phùng Độ hòa thượng, hòa thượng này và hắn cũng coi là người quen. Nếu như lại tới một Đại Đế quan hệ không tệ với Táp Không Đại Đế, nói thí dụ như Long Hà Đại Đế, vậy hắn nói không chừng sẽ bị mấy Đại Đế này vây công.

Cho dù là tu vi của hắn có thuộc loại trâu bò đi nữa, cũng chỉ là Tiên đế sơ kỳ, huống chi, hắn còn mang theo ba người phụ thuộc nữa. Nếu như qua một hai năm nữa, chờ hắn củng cố tu vi Tiên đế sơ kỳ trong Trận bàn thời gian rồi, lại thêm một viên Đế Mộc Lam quả thăng cấp Tiên đế trung kỳ, cho dù là ba Đại Đế này liên kết hắn cũng không sợ. Tiếc rằng hắn vừa mới thăng cấp Tiên đế, nhất định phải tới nơi này gặp Táp Không Đại Đế, cho dù là hắn không đến, Táp Không cũng sẽ tìm đến hắn.

Diệp Mặc đương nhiên không muốn ở lại cái nơi này uống rượu, Vị Phong Đại Đế đã đến, đã nói lên rằng Long Hà Đại Đế rất có thể sẽ đến. Hắn ở lại chỗ này nhiều thêm một chút, thì nguy hiểm cũng nhiều thêm một phần.

Ngay khi Diệp Mặc muốn hỏi Táp Không Đại Đế dẫn nữ Đại la tiên tên là Linh Tú kia đi, thì nữ Đại la tiên lại cúi đầu muốn lặng lẽ rút đi.

- Ngươi chờ một chút.

Diệp Mặc vội vàng gọi nữ Đại la tiên này lại.

Nữ Đại la tiên này chỉ là một tôi tớ trong phủ Đại Đế mà thôi, Diệp Mặc gọi bà ta lại, những người ở đây đều có chút cảm thấy kỳ quái.

Nữ Đại la tiên kia nghe thấy Diệp Mặc gọi bà, lập tức liền đứng lại, khom người nói với Diệp Mặc:

- Đại Nhân có việc gì xin cứ căn dặn Diệp Mặc từ trong giọng nói đã bình tĩnh vô cùng của nữ Đại la tiên này, đã nghe ra là bà ta đã hiểu ý của mình, nói không chừng bà ta đã đoán được mình chính là cái người bị ném xuống luân hồi kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1964

Trở Mặt

Diệp Mặc gật gật đầu, quay người chắp tay nói với Táp Không Đại Đế:

- Táp Không Đại Đế, Tiên Tử này tài năng chăm sóc tiên hoa thật sự là Diệp Mặc đời này ít thấy, trong lòng bỗng nhiên nảy lòng yêu thích... Bởi vì ta cũng thích loay hoay nghịch hoa hoa cỏ cỏ, chỉ là còn thiếu một người chăm nom, không biết Đại Đế có thể bỏ những thứ yêu thích được hay không, tặng Tiên Tử này cho Diệp mỗ?

Vị Phong Đại Đế hừ lạnh một tiếng, tỏ ra khinh thường, trong mắt ông ta, Diệp Mặc đây là ý của Tuý Ông không phải ở rượu (có dụng ý khác). Bên cạnh hắn có ba cô gái cực đẹp, bây giờ nhìn thấy Tiên Tử này có chút thanh tú lại muốn rồi, quả thực là không biết xấu hổ.

Mà ngay cả Phùng Độ hòa thượng cũng cho rằng Diệp Mặc là nghĩ như vậy, bởi vì bên cạnh Diệp Mặc có rất nhiều cô gái. Hơn nữa chăm sóc một ít tiên hoa thông thường, căn bản cũng không cần tài năng gì.

Táp Không Đại Đế cũng có chút hơi nghi hoặc, Tiên tử này nếu như không phải có Diệp Mặc nhắc nhở, ông ta đã sớm quên ở một bên rồi. Năm đó hình như là một tỳ nữ của mình, chỉ vì phạm sai lầm, thêm nữa là lớn tuổi tu vi lại không thể tăng, bị ông ta tùy ý nhét vào vườn tiên trông nom hoa cỏ.

Mặc dù nói tỳ nữ có vài phần nhan sắc, nhưng bên người Diệp Mặc đã có người tuyệt sắc rồi, hắn căn bản là sẽ không thể nào vừa ý chứ? Chẳng lẽ đúng là vì muốn tìm người giúp chăm nom hoa cỏ?

Táp Không Đại Đế không biết ý đồ của Diệp Mặc, lại cũng không muốn

tặng tỳ nữ này cho Diệp Mặc. Không phải là không nỡ, mà là ông ta cảm giác Diệp Mặc muốn Tiên tử không phải chỉ đơn giản như vậy. Nhưng Diệp Mặc với tư cách là khách ông ta mời tới, cũng đã mở miệng muốn có tỳ nữ này rồi, nếu như ông ta còn muốn từ chối thì thật là tổn hại đến thân phận. Nếu như không có người ngoài ở đây thì còn may, bây giờ Vị Phong Đại Đế và Phùng Độ La Hán đều đang ở đây, nếu ông ta từ chối sẽ càng có vẻ không độ lượng Nghĩ tới đây Táp Không Đại Đế lập tức nhìn về phía nữ Đại la tiên này, giọng điệu bình thản hỏi:

- Ngươi mặc dù là một hạ nhân, nhưng bất kỳ người nào ở phủ Đại Đế ta đều có quyền quyết định nơi mình muốn đi. Diệp tông chủ muốn mang ngươi đi, ý của ngươi thế nào?

Lời Táp Không Đại Đế nói giọng điệu bình thản, thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, nhưng ngay cả Phùng Độ hòa thượng đều nghe ra là Táp Không Đại Đế không muốn tặng Tiên tử này cho Diệp Mặc.

Ông ta là một Đại Đế, muốn tặng đi một Tiên Tử trong phủ của mình, sao còn cần trưng cầu ý kiến của Tiên Tử này? Hơn nữa tuy ngữ khí ông ta bình thản, nhưng trong sự bình thản kia chứa đựng vẻ nghiêm khắc, Tiên Tử vẫn luôn ở lại phủ Đại Đế không thể nào nghe không hiểu.

Diệp Mặc nghe nói như thế, lông mày lập tức nhíu lại. Táp Không Đại Đế vậy mà không muốn thả người, cho dù là Táp Không Đại Đế không muốn thả người, hắn cũng phải mang Tiên Tử này đi. Dù là cuối cùng phải trắng trợn cướp đoạt, hắn cũng phải cướp đi.

Mọi người đều cho rằng tiên tử này không muốn rời đi, mà ngay cả Táp Không Đại Đế cũng biết mình nói ra những lời này, tỳ nữ này trong phủ của ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý Diệp Mặc mang cô ta đi.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, tiên tử này lại lập tức khom người bái Táp Không Đại Đế, nói:

- Rất cảm ơn Táp đế Đại Nhân, tiên tử bằng lòng đi cùng vị Diệp tông

chủ đây, chăm sóc vườn hoa tiên cho Diệp tông chủ.

Táp Không Đại Đế sau khi nghe xong những lời này, sắc mặt lập tức trở nên u ám, nếu như không phải là có người ngoài ở đây, ông ta đã sớm một cái tát đập Tiên Tử này thành mảnh vụn rồi. Chỉ là một Tiên Tử tầm thường với ông ta mà nói, cũng chỉ như hòn đá ven đường không quan trọng tí nào mà thôi, nhưng hòn đá kia lại dám vi phạm ý muốn của ông ta, điều này làm cho ông ta cực kỳ phẫn nộ. Ông ta tuyệt đối không tin tỳ nữ này không nghe ra được ý tứ trong lời nói của ông ta, tỳ nữ trong phủ Đại Đế lúc nào thì có quyền quyết định nơi mình muốn đi hay ở rồi hả?

- Ha ha, được, ngươi tên là Linh Tú đúng không, không tệ, không tệ. Về sau ngươi chính là Tiên Tử đầu tiên của Mặc Nguyệt tiên tông ta.

Diệp Mặc lập tức cười ha ha, hắn căn bản là không đợi Táp Không Đại Đế nói gì, đã lấy ra một thanh tiên khí cực phẩm Như Ý Bán Nguyệt Kiếm đưa cho nữ Đại la tiên này nói:

- Đây là lễ gặp mặt ta cho ngươi, trước tiên cứ cất đi đã.

- Rất cảm ơn tông chủ đại nhân.

Nữ Đại la tiên này ngược lại là vô cùng khôn khéo, vội vàng cất tiên khí cực phẩm Diệp Mặc cho đi rồi đứng ở bên cạnh Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại chắp tay nói với Táp Không Đại Đế:

- Táp Đế, rất cảm ơn ngài rồi, ngài là một người bạn tốt ah. Chẳng những tặng hoa cho ta, còn tặng cho ta một Tiên Tử tốt như vậy.

- Không dám.

Táp Không Đại Đế sắc mặt đã khôi phục bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Đã vậy, chúng ta đi uống rượu đi, ta cũng đã lâu không có cùng Vị Phong Đại Đế và Phùng Độ hòa thượng uống rượu với nhau rồi. Lần này

Diệp tông chủ lại tới đây, càng tăng thêm vài phần náo nhiệt.

Diệp Mặc còn lâu mới đi uống rượu, ánh mắt của hắn và Vô Ảnh hơi chút chạm nhau, Vô Ảnh đã biết rõ ý tứ của lão đại, lập tức đánh cái hắt hơi kinh hãi nói:

- Ai nha, lão đại không xong rồi.

Diệp Mặc trong lòng thầm khen Vô Ảnh, tên này quả thực đúng là con giun trong bụng mình, tuy đôi khi không đáng tin cậy, nhưng phần lớn đều vẫn có ích đấy.

Bây giờ Vô Ảnh bày ra cái bộ dạng không xong, Diệp Mặc sầm mặt lại hỏi:

- Rốt cuộc là cái gì không xong, có cái gì đáng kinh ngạc hả?

- Lão đại, anh đã quên chuyện ngày hôm qua sao? Bảo hôm nay đi, anh bây giờ còn chưa đi, nếu người ta đánh tới cửa, thì há chẳng phải là không xong. . .

Vô Ảnh vắt hết óc cũng không có cách nào nghĩ ra được chuyện gì tương đối quan trọng, chỉ có thể nói chuyện ngày hôm qua.

Diệp Mặc biết rõ ý nghĩ xấu trong bụng Vô Ảnh mặc dù nhiều, nhưng chủ ý của nó thật sự là không nhiều lắm, đành phải vỗ tay một cái có chút áy náy nói với Táp Không Đại Đế, - Táp đế, ngày hôm qua ta đã hẹn bạn bè, hôm nay tới bái phỏng Táp đế vậy mà lại quên mất chuyện này. Cho nên ta phải cáo từ trước rồi, lần sau lại đến phủ Đại Đế thăm hỏi Táp đế.

Táp Không Đại Đế sao mà không biết là Diệp Mặc lấy cớ muốn đi, nhưng cho dù là Phùng Độ La Hán đã đến, hắn cũng đừng mong ra khỏi phủ Đại Đế của mình. Sự lợi hại của Diệp Mặc ông ta có từng nghe nói qua, nếu như hôm nay để cho hắn ra được, lần sau lại dụ dỗ hắn tới nơi này, còn không biết phải qua thời gian bao lâu nữa. Cho dù Táp Không Đại Đế biết là mình dù ở bên ngoài cũng có thể giết chết Diệp Mặc, nhưng ông ta không

phải là một người thích phiền toái, có thể dễ dàng bắt giữ đối phương, cần gì nhiều chuyện? Hơn nữa ông ta còn nghe tiên đế Vô Hồi nói Diệp Mặc cực giỏi về đào tẩu.

Ngay khi Táp Không Đại Đế tìm không thấy cái cớ gì tốt, Tiên tôn Nạp Minh - người quản sự lúc trước đi tiên thành Băng La mời Diệp Mặc bỗng nhiên từ phía sau đi tới bi thương mà nói:

- Táp đế Đại Nhân, xin hãy làm chủ cho tôi. Lúc trước tôi đắc tội Diệp tông chủ, không nghĩ tới Đại Đế ngài chỉ đi có một lát, Diệp tông chủ vậy mà lại phát rồ, tại hậu viện cường bạo đạo lữ của tôi. . .

Táp Không Đại Đế sắc mặt lập tức trở nên đen kịt, - Diệp Mặc, ta có lòng mời ngươi đến phủ Đại Đế làm khách, ngươi lại phát rồ như vậy. Ngay cả đạo lữ của người làm trong phủ ta mà cũng dám xâm phạm, nếu như không bắt ngươi lại, Táp Không ta há còn mặt mũi nào ở lại Tiên Giới nữa.

Nói xong Táp Không Đại Đế cả người sát khí đã cuồn cuộn tràn ra, lĩnh vực Tiên đế mạnh mẽ đã mở rộng ra, muốn hoàn toàn bao phủ mấy người Diệp Mặc lại.

Phùng Độ La Hán và Diệp Mặc quan hệ không tệ, cũng cảm giác Diệp Mặc là một người tốt. Tiên tôn Nạp Minh nói Diệp Mặc vừa đến đã cường bạo đạo lữ của gã, khiến cho ông có chút không tin cho lắm, nhưng nghĩ đến chuyện Diệp Mặc ngay cả một Tiên tử cũng muốn mang đi, bên cạnh hắn còn có ba mỹ nữ, trong lòng lại hơi nghi hoặc một chút.

Lúc này ông nhìn thấy Táp Không Đại Đế muốn động thủ, vội vàng nói, - Táp đế, khoan động thủ đã, trước tiên phải hỏi rõ vấn đề đã rồi nói sau.

- Phùng Độ La Hán, đây là chuyện bên trong phủ Táp Đế, chúng ta là người ngoài, tốt nhất vẫn không nên nhúng tay vào.

Không đợi Táp Không Đại Đế trả lời, Vị Phong Đại Đế đã kéo Phùng Độ hòa thượng đi sang một bên.

- Lão già vô học, Bổn đế đi ra ngoài trước, muốn đánh nhau Bổn đế sẽ tiếp đãi.

Diệp Mặc nói xong lập tức thu lại Vô Ảnh, đồng thời nắm lấy Tiên tử kia, trước tiên bóp nát ngọc bài truyền tống tự mình luyện chế. Lĩnh vực tiên đế mạnh mẽ giải phóng ra, sau một khắc lĩnh vực trói buộc mấy người bọn họ vỡ vụn thành từng mảnh.

Táp Không Đại Đế trông thấy Diệp Mặc muốn đi, cười lạnh một tiếng nói:

- Muốn đi, đừng có nằm mơ. . .

Đã ở trong pháp bảo động phủ của mình còn muốn đi? Nếu như vậy rồi mà cũng để cho Diệp tông chủ ngươi đi, Táp Không ta cũng không cần xưng vương xưng bá tại Tiên Giới rồi.

Nhưng sắc mặt ông ta rất nhanh thì đã thay đổi, ông ta phát hiện ngay khi ông ta phát động pháp bảo động phủ, lại bị cái gì đó trói buộc lại. Đây là trận pháp trói buộc pháp bảo động phủ của mình, Táp Không Đại Đế kinh nghiệm phong phú thuần thục vô cùng, trước tiên liền hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

Pháp bảo Động phủ của mình bị trận pháp đỉnh cao trói buộc, cho dù ông ta muốn lấy pháp bảo động phủ của mình xuống từ trong trận pháp này cũng cần thời gian mấy hơi thở.

Đáng tiếc hình như lúc này mấy người Diệp Mặc đã được một đoàn ánh sáng trắng vây quanh, trong chớp mắt Diệp Mặc và mấy người bên cạnh hắn đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa. Đừng nói mấy hơi thở, chỉ là thời gian một hơi thở cũng chưa tới.

Táp Không Đại Đế sắc mặt tái xanh, trong pháp bảo động phủ của mình lại để cho Diệp Mặc chạy mất, đây quả thực là sỉ nhục quá lớn.

Với thân phận và kinh nghiệm của Đại Đế như ông ta, lúc này sao còn

có thể không nghĩ đến sở dĩ ngày hôm qua Diệp Mặc chưa đến, chính là vì đi bố trí cái đại trận trói buộc này. Rất rõ ràng là ngày hôm qua Diệp Mặc tại cửa động phủ của mình, thì đã nhìn ra phủ Đại Đế của ông ta là một pháp bảo động thiên, người này quả nhiên đáng sợ.

Loại người này tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rời khỏi Thanh Vi Thiên, khi ông ta đang muốn ra ngoài truy sát, thần thức đã quét đến Diệp Mặc ở bên ngoài động phủ của ông ta, ông ta biết, mình không cần đi đuổi theo. Người ta căn bản là không sợ ông ta, sau khi đã ra khỏi động phủ của ông ta, căn bản là không có đi.

Diệp Mặc xác thực là không có đi, khi còn là Tiên Tôn hắn còn không sợ Vị Phong Đại Đế, hiện tại hắn cũng đã là Tiên đế rồi, so với lúc trước không biết đã dũng mãnh tới đâu rồi, há có thể e ngại Táp Không Đại Đế?

Táp Không Đại Đế lợi hại hơn Vị Phong Đại Đế thì sao chứ? Hắn cũng không tin có thể lợi hại đến mức hắn không có sức đánh trả luôn.

- Úc sư tỷ, chị và Vô Ảnh mang theo mấy người còn lại lui ra phía sau, Vô Ảnh, nhớ bảo vệ những người khác.

Diệp Mặc đã phóng ra Tử Đao, đồng thời dặn dò.

Vô Ảnh vội vàng nói:

- Lão đại, em giúp anh động thủ.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Chỉ là một Táp Không tầm thường ta còn chẳng coi ra gì, cho dù là ta không giết chết ông ta, ông ta cũng không làm gì được ta. Ta không giáo huấn ông ta một trận, ông ta còn tưởng rằng ông ta chính là lão đại của toàn bộ Tiên Giới này rồi.

Diệp Mặc thăng cấp Tiên đế thời gian mới có mấy ngày, còn chưa động thủ lần nào, bây giờ đánh với Táp Không Đại Đế, rất đúng ý hắn. Táp Không

Đại Đế là Tiên đế đứng đầu Tiên Giới, ít nhất ngoài mặt ông ta là Tiên đế đứng đầu. Đây chính là đối tượng thí luyện đáng giá nhất, để hắn xem xem thủ đoạn sau khi mình thăng cấp Tiên đế đi. Đồng thời, Diệp Mặc cũng biết muốn cho người ta không dám ngấp nghé Mặc Nguyệt tiên tông, chỉ có tin tức một trận chiến với Táp Không được truyền đi, lúc này mới có lực uy hiếp chân chính.

Chờ Vô Ảnh và mấy người lui ra phía sau, Diệp Mặc phóng ra Hắc Thạch Cân của mình, đập xuống cửa lầu của Táp Không Đại Đế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1965

Một Trận Chiến Với Táp Không

Uỳnh...

Bảng hiệu cực lớn viết bốn chữ 'Phủ Táp Không Đế ' bên ngoài phủ của Táp Không Đại Đế, bị một quả cân này của Diệp Mặc nện cho nát bấy... Cái bảng hiệu này dầu gì cũng là một món tiên khí, đương nhiên chủ yếu nhất là đại biểu cho mặt mũi của Táp Không, Diệp Mặc một cú này nện cho không còn.

- Nhãi ranh, mày dám...

Táp Không Đại Đế đã rơi xuống bên ngoài phủ của ông ta, Đoạt Hồn Thanh Vân Bút đã phóng ra. Táp Không ông ta từ khi thành danh đến nay, còn chưa bao giờ gặp qua ai dám động thủ với động phủ của ông ta.

Diệp Mặc lại dám đánh vào phủ Đại Đế của ông ta dưới con mắt ông ta, loại chuyện này nếu như ông ta có thể nhịn xuống được, thì ông ta cũng không phải là Táp Không Đại Đế rồi.

Phùng Độ La Hán theo sau tới vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, ông không thể tưởng được Diệp Mặc vừa mới thăng cấp Tiên đế mà đã điên cuồng như thế. Lôi kiếp của Diệp Mặc ông đã từng thấy, đó là lôi kiếp nghịch thiên. Nhưng cho dù có là lôi kiếp nghịch thiên đi nữa, cũng không thể nào là đối thủ của Táp Không Đại Đế chứ? Ngay trước mặt Táp Không Đại Đế, đánh bể cửa lầu của phủ Táp Không Đại Đế, đây là trắng trợn khiêu khích ah.

Vị Phong Đại Đế khóe miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng, ông ta

cũng không cảm thấy kỳ quái, ở đây ông ta cũng coi như là người hiểu khá rõ về Diệp Mặc. Người này chính là một tên điên, hắn có thể ngang nhiên tiêu diệt Tiên Khuyết thương hội, dám trực tiếp khiêu chiến ông ta, thậm chí cướp đoạt Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung của Trí Tông tiên đế ở Cửu Kiền Đế Tông, còn có chuyện gì mà hắn không làm được?

Đừng nói làm nổ tan tấm bảng phủ Táp Không Đại Đế, cho dù là san bằng phủ Đại Đế của Táp Không thành đất bằng, đoán chừng hắn cũng sẽ không một chút nhíu mày.

Diệp Mặc trông thấy Táp Không Đại Đế phóng ra Đoạt Hồn Thanh Vân Bút, hắn lập tức thu Hắc Thạch cân lại, hắn biết Hắc Thạch cân của mình so với Táp Không cấp bậc đại đế còn kém một ít. Quả cân này của hắn nện tiên phủ của người ta thì được, chứ đánh nhau thì còn phải dựa vào Tử Đao của hắn. Chỉ có điều là đẳng cấp của Tử Đao bây giờ đã theo không kịp tu vi của hắn rất nghiêm trọng rồi, cũng may hắn còn có thần thông đỉnh cao.

Chỉ nói có bốn chữ, Táp Không Đại Đế liền không nói nhảm nữa, Đoạt Hồn Thanh Vân Bút đã phóng ra, một dòng sát vận ầm ầm lao ra, lúc Thanh Vân Bút xẹt ra còn là một chữ 'Hoàng' lớn chừng cái đấu, đợi chữ "Hoàng" kia rơi xuống, toàn bộ không gian chung quanh đều đã bị cái chữ này bao trùm. Nếu như không phải là Táp Không Đại Đế e ngại động phủ của mình và Thanh Vi Thiên, mảnh không gian này đều đã bị sát vận của cái chữ này hoàn toàn tiêu diệt rồi.

Sát ý thăng trầm bể dâu viễn cổ liên tục tuôn ra, hoàn toàn khác với sát ý thô bạo trên Thanh Vi Minh giang, ngay cả Vị Phong Đại Đế và Phùng Độ La Hán cũng phải mở rộng lĩnh vực của mình để tự bảo vệ mình.

Khi chữ "Hoàng" này của Táp Không Đại Đế viết ra, Phùng Độ La Hán càng cực kỳ chấn động, theo bản năng thốt lên:

- Đây là thần thông Hồng Mông Lục Tự...

Vị Phong Đại Đế trong lòng cũng thất kinh, ông ta biết rõ Táp Không

Đại Đế vẫn luôn che giấu một ít bản lãnh, chẳng ai biết giới hạn cuối cùng của ông ta ở chỗ nào. Nhưng sau khi Táp Không Đại Đế phóng ra cái chữ 'Hoàng' này, Vị Phong Đại Đế đã biết, cho dù là hai Vị Phong Đại Đế đoán chừng cũng không phải là đối thủ của Táp Không.

Thần thông Hồng Mông Lục Tự đương nhiên là ông ta cũng rõ, Phùng Độ La Hán chính vì vậy mà kinh hoàng, là vì thần thông sáu chữ này là thần thông đỉnh cao của Đạo gia, là đòn sát thủ có khả năng chống lại thần thông Phật môn của Đạo gia. Nếu Táp Không Đại Đế đã có được thần thông sáu chữ này, cũng có nghĩa là ông ta cũng có khả năng là đã lấy được truyền thừa đỉnh cao của Đạo gia.

Thần thông Hồng Mông Lục Tự trên thực tế cũng không phải chỉ có sáu chữ, mà là tám chữ, "Hoàng huyền địa thiên vũ trụ, hồng hoang".

Vũ trụ và hồng hoang mặc dù là bốn chữ, lại là lợi hại nhất trong thần thông Hồng Mông Lục Tự, nhưng bốn chữ này lại vẫn luôn được cho rằng là hai chữ cuối cùng trong thần thông Hồng Mông Lục Tự. Bởi vậy, rõ ràng là thần thông tám chữ, lại gọi là thần thông Hồng Mông Lục Tự Lúc này Vị Phong tiên đế chú ý nhìn chằm chằm Diệp Mặc, cái ông ta chú ý không phải là sự sống còn của Diệp Mặc, và là muốn biết Diệp Mặc có thể ngăn trở chữ thứ nhất trong thần thông Hồng Mông Lục Tự hay không. Nếu như Diệp Mặc không ngăn được, vậy là nói rõ lúc trước khi Diệp Mặc và ông ta đối chiến, có thể chỉ là tu vi Tiên đế sơ kỳ. Nếu như Diệp Mặc ngăn được, vậy là nói rõ lúc trước Diệp Mặc đúng là đã dùng tu vi Tiên Tôn để chống lại mình.

Sát ý vô biên vô tận ngay trong lĩnh vực như thực chất của Táp Không Đại Đế gần như tiêu diệt hết những gì ẩn chứa trong mảnh không gian này, xa xa ba người Úc Kim Hương tu vi hơi thấp, tức thì bị áp chế bay ngược ra ngoài, Đường Bắc Vi nếu như không phải là được lĩnh vực của Vô Ảnh che chắn cho, thì cô đã bị sát ý đột nhiên tới này đánh cho thành mảnh vụn rồi. Cho dù là Ninh Nga Tiên Tử và Úc Kim Hương cùng với Tiên Tử kia, cũng nhờ có Vô Ảnh cắn đi sát cơ áp lực đầy trời ập tới của chữ "Hoàng" kia, mới giữ lại được cái mạng.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, hắn phát hiện mình chẳng hiểu chút gì về những Tiên đế đứng trên đỉnh cao kia. Hắn không thể tưởng được Táp Không Đại Đế còn có thần thông mãnh liệt như thế, một chữ "Hoàng" này quả thực đã bao hàm hết toàn bộ sát ý trong thiên địa.

Cùng lúc khi lĩnh vực của Diệp Mặc bị sát cơ của cái chữ "Hoàng" này đánh bay ra, hắn lập tức lại một lần nữa tăng cường lĩnh vực Tiên đế của mình, đồng thời thần thức vực cũng chồng thêm vào. Lĩnh vực của Táp Không Đại Đế lập tức bắt đầu yếu đi, sát cơ của chữ "Hoàng" kia cũng bị Diệp Mặc ngăn trở, không hề cuốn sạch ba người Đường Bắc Vi, mà là hoàn toàn cuốn về phía Diệp Mặc.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc đã quét đến ba người Đường Bắc Vi đang bị thương, lập tức giận tím mặt, lão già này lại vô sỉ như thế, ngay cả mấy người Đường Bắc Vi cũng không buông tha.

Hắn gần như điều động cả Tiên Nguyên cùng thần thức của mình, lại mặc kệ sát ý từ chữ "Hoàng" của Táp Không Đại Đế, năm luồng Lôi Thương ầm ầm lao ra, sau một khắc, toàn bộ không gian đều hoàn toàn bị lôi điện màu đen Diệp Mặc phóng ra bao trùm.

Năm luồng Lôi Thương có thể phát ra trong nháy mắt, cũng có thể tích tụ rồi phát ra, tích tụ rồi mới phát ra hiệu quả đương nhiên là dũng mãnh hơn nhiều so với phát ra trong nháy mắt.

Rầm rầm rầm... Tạch tạch tạch...

Vô số luồng Lôi Thương to bự như cự long từ trên không trung xả xuống, bao lấy Táp Không Đại Đế. Lĩnh vực Tiên đế của Táp Không Đại Đế dũng mãnh như vậy mà dưới loại Lôi Thương mạnh mẽ này, không ngờ lại chẳng có chút lực ngăn trở nào, xuất hiện từng đoạn từng đoạn vết nứt.

Một loại sát thế hủy thiên diệt địa tuôn trào ra trong sự phẫn nộ của Diệp Mặc, Diệp Mặc lại không giống như Táp Không Đại Đế, hắn không có nửa phần kiêng dè. Lôi Thương vừa phóng ra đã toàn lực ra tay, nào còn quan

tâm phủ Đại Đế gì đó của Táp Không?

Vị Phong tiên đế ở bên cạnh xem mà biến sắc, ông ta lập tức biết là Diệp Mặc đã dũng mãnh hơn đâu chỉ mấy lần so với thời điểm lúc trước chiến đấu với mình. Không nói tới chuyện Diệp Mặc dám không thèm để ý gì tới thần thông chữ "Hoàng" của Táp Không Đại Đế, chỉ nhờ vào uy thế của Ngũ Lôi Thương Sát này của hắn thôi, mình bây giờ đã ngăn không được rồi.

Phùng Độ hòa thượng cũng nhìn mà âm thầm kinh hãi, khó trách lôi kiếp của hắn có thể giết chết Vô Anh Tiên Đế. Lúc trước cho dù là lôi kiếp không cách nào giết chết Vô Anh Tiên Đế, Diệp Mặc cũng có thể giết Vô Anh Tiên Đế.

Kẻ cảm thụ sâu sắc nhất đương nhiên là Táp Không Đại Đế, lúc này nỗi kinh hãi trong lòng ông ta là lớn nhất. Ông ta tận lực đi đánh giá cao Diệp Mặc, lại không thể tưởng được Diệp Mặc vậy mà lại lợi hại như thế. Lợi hại còn chưa tính, còn lớn lối như thế, đối với sát ý từ chữ "Hoàng" của mình cuốn về phía hắn căn bản là không quan tâm, trực tiếp dùng sát trị sát. Chỉ có người không sợ chết mới làm ra hành động điên cuồng như thế.

Táp Không Đại Đế cũng biết vì sao Diệp Mặc lại làm như vậy, đó là bởi vì mình muốn giết mấy người phụ nữ sau lưng Diệp Mặc, khiến cho Diệp Mặc phẫn nộ tới cực điểm.

Lôi Thương mang theo sát thế càng sâu, hơn nữa mang theo mũi nhọn lộ ra rõ rệt, thậm chí cuốn hết sát ý trong chữ "Hoàng" của Táp Không Đại Đế vào.

Táp Không Đại Đế sắc mặt nghiêm túc, phất tay lại một lần nữa phóng ra một tấm chắn phòng ngự. Cái tấm chắn này thoạt nhìn rất bình thường, chỉ có người đã từng được chứng kiến mới biết đây là pháp bảo phòng ngự cấp cao nhất của Táp Không Đại Đế - lá chắn Càn Nguyên Thánh.

Đối mặt với năm luồng Lôi Thương chưa từng có từ trước đến nay này của Diệp Mặc, ông ta cũng không dám dùng sát trị sát như Diệp Mặc, ông ta

không có điên như Diệp Mặc.

Sau khi phóng ra lá chắn Càn Nguyên Thánh, sát ý trong chữ "Hoàng" của ông ta đã bị Ngũ Sát Lôi Thương của Diệp Mặc ngăn chặn, hình như không đánh được đến trên người Diệp Mặc. Đoạt Hồn Thanh Vân Bút của Táp Không Đại Đế liên tục huy động không ngớt trong hư không, một chữ 'Huyền' lớn chừng cái đấu trong nháy mắt bay lên, đồng thời bắt đầu trở nên tràn đầy, giống như một nửa Thiên vực rơi xuống phía trên chữ "Hoàng" kia.

Chữ "Hoàng" trong nháy mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, sát ý đáng sợ hơn đột phá Ngũ Sát Lôi Thương và lĩnh vực tiên đế của Diệp Mặc, trong nháy mắt này đã lấy tốc độ càng nhanh hơn đánh về phía Diệp Mặc.

Vị Phong tiên đế yên lặng không nói, ông ta biết đây là thần thông sáu chữ liên sát, nếu như có thể làm được sáu chữ liên sát, cho dù Diệp Mặc là Thánh đế đoán chừng cũng rất khó tránh thoát. Nhưng Vị Phong tiên đế cũng biết, Táp Không Đại Đế cho dù có lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào làm được sáu chữ liên sát, tối đa ba chữ liên sát đã rất giỏi rồi.

Diệp Mặc biết rõ Táp Không Đại Đế vô cùng lợi hại, lại cũng thật không ngờ thần thông của Táp Không Đại Đế lại dũng mãnh như vậy. Cùng lúc khi sát thế của chữ "Hoàng" đột phá lĩnh vực của hắn, Diệp Mặc lại đánh ra năm luồng Lôi Thương, cùng lúc, Diệp Mặc dùng thần thức dung thuật đánh ra Liệt Ngân thần thông.

Sát ý của chữ "Hoàng" cuốn lên sát mang lóa mắt trực tiếp đánh vào thân mình Diệp Mặc, khi chữ "Huyền" kia ép xuống, Diệp Mặc cho dù là Tiên thần thể hậu kỳ, cũng không thể chịu đựng nổi, bị sát mang trong sát ý này đánh ra máu tươi.

Nơi hắn đang đứng cho dù là có lĩnh vực Tiên đế của hắn bảo vệ, cũng bị đánh cho chia năm xẻ bảy, hình thành một khe nứt cực lớn, mà sát ý của chữ "Hoàng" trong khe nứt vẫn còn đang tung hoành. Dưới sát ý căn bản là không có ngừng nghỉ này, cái khe nứt này lại càng lúc càng lớn.

Cùng lúc khi sát ý trong chữ "Hoàng" của Táp Không Đại Đế đánh vào trên người Diệp Mặc, Ngũ Lôi Thương Sát của Diệp Mặc lại xé rách lĩnh vực của Táp Không Đại Đế. Diệp Mặc sau khi thăng cấp Tiên đế, sự khủng khiếp của Ngũ Lôi Thương Sát căn bản không phải là Tiên đế đỉnh cao thông thường có thể so sánh được. Thêm nữa là thời điểm khi hắn thăng cấp Tiên đế, thần thông Ngũ Lôi Thương Sát còn dung hợp thêm sát ý thô bạo trên Thanh Vi Minh giang và vô số Lôi Nguyên.

Cho dù là lá chắn Càn Nguyên Thánh của Táp Không Đại Đế có là đỉnh cao đi nữa, cũng bị năm luồng Lôi Thương từ trong hư không mà đến đánh cho ong ong nổ vang. Ngay cả không gian chung quanh cũng bị vỡ ra vô số vệt nứt vô hình, dù là những vệt nứt vô hình này không lớn, nhưng đây thật sự là dấu vết không gian bị nứt rồi.

Gợn sóng không gian và vết nứt không gian do Lá chắn Càn Nguyên Thánh kích động còn chưa kết thúc, năm luồng Lôi Thương khác của Diệp Mặc đã lại đánh xuống.

Năm luồng Lôi Thương này lại không trực tiếp đánh trúng Táp Không Đại Đế, mà là đánh vào đuôi của năm luồng Lôi Thương trước đó, hình thành Lôi Thương Điệp Sát.

Diệp Mặc mỗi lần ra tay chính là liều mạng ra tay, không có nửa phần kiêng dè. Năm luồng Lôi Thương trước đó còn chưa bị đánh vỡ, lại thêm uy thế của năm luồng Lôi Thương nữa. Lá chắn Càn Nguyên Thánh của Táp Không Đại Đế lập tức run lên, thậm chí khí thế trên lá chắn Càn Nguyên Thánh cũng bắt đầu trở nên ảm đạm đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1966

Đè Lên Mà Đánh

Thành tựu Tiên đế của Táp Không đại đế vô số năm, Tiên nguyên vô cùng thâm hậu. Lão lập tức liền cổ động Tiên nguyên và thần thức, muốn lần nữa tăng thêm Lá chắn Càn Nguyên Thánh.

Chỉ có điều không đợi Tiên nguyên và thần thức của lão cổ động, thì một đường hư không liệt ngân vô hình vô ảnh liền dâng lên trong thức hải của lão.

Không được, đây là thần thông thần thức, Táp Không đại đế lập tức hiểu ra, là một Tiên đế vô số năm rồi, lão làm sao không biết sự lợi hại của thần thông thần thức như nào? Lão không hiểu Diệp Mặc sao lại có được thần thông thần thức lợi hại như vậy? Thứ này căn bản không kém gì với Vô Song Tiên đế khi tung hoành Tiên giới, thậm chí còn mạnh hơn hơn Vô Song Tiên đế một chút.

Chỉ có điều lão ý thức được thần thông thần thức thì cũng đã quá muộn rồi, một đao này của Diệp Mặc cũng đã bổ trúng thức hải của Táp Không đại đế. Táp Không đại đế liền cảm thấy thức hải của mình như có tiếng sấm vang qua, đáng sợ đến mức cực kỳ khó chịu.

Một đường đao cầu vồng dài mấy nghìn trượng đột nhiên xuất hiện trong thức hải của lão, khí thế của đường đao cầu vồng này khổng lồ vĩ đại, dường như muốn chém thức hải của lão sang hai bên. Táp Không đại đế làm gì còn dám có nửa phần lãnh đạm nữa, thần thức điều động tạo thành một bức tường thần thức cực lớn, muốn chặn lại đường đao cầu vồng này của Diệp Mặc.

Nhưng đây là thần thông thần thức của Diệp Mặc, lại là đột nhiên phát ra, nếu đã bị xâm chiến thức hải rồi, Táp Không đại đế muốn dựa vào bức tường thần thức của mình chặn lại, thì quả thực quá khó. Chỉ trong nháy mắt, bức tường thần thức của lão phát ra những tiếng răng rắc, cùng lúc đó, thức hải của lão cũng xuất hiện từng vết nứt, Táp Không đại đế lúc này liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi, không chút do dự nuốt thêm một quả màu xanh, sau khi nuốt quả này rồi, thì thức hải của lão lập tức bắt đầu khôi phục lại, mặc dù vẫn nằm trong sự tấn công của thần thông Liệt Ngân của Diệp Mặc, cũng đã cản trở xu hướng suy tàn rồi.

Thức hải của Táp Không đại đế bị đánh lén, Lá chắn Càn Nguyên Thánh không có sự bảo vệ của Táp Không đại đế, cũng không thể nào chặn lại được Ngũ Lôi thương sát của Diệp Mặc, bị Ngũ Lôi thương sát đánh bay. Năm đường Lôi thương xuyên qua người Táp Không đại đế, mang theo năm đường máu tươi.

Táp Không đại đế trực tiếp bị đánh bay, đập vào cửa động phủ của lão, phát ra những tiếng nổ vang. Nếu như không phải là Lá chắn Càn Nguyên Thánh, thì lần này Táp Không đại đế cũng sẽ bị Ngũ Lôi sát thương phân giải rồi.

Lúc này Táp Không đại đế cũng không phải là Táp Không đại đế đầu đội đế miện, thân mặc đế bào, uy nghiêm bức người như lúc trước nữa. Bây giờ tóc tai lão đã bù xù, sắc mặt tái mét, áo giáp trên người cũng vỡ tan tành rồi. Vài vết máu trên người lão mặc dù khôi phục rồi, nhưng toàn thân lão vẫn toàn là vết máu. Không phải lão có một quả Thần Ngọc Thiềm, thì thức hải của lão cũng đã bị Diệp Mặc đánh lén cho rách nát rồi.

Táp Không đại đế tay nắm chặt Đoạt Hồn Thanh Vân bút cũng có chút run rẩy rồi. Nếu như lão không bị Diệp Mặc đánh lén thức hải, thì bây giờ nói không chừng lão cũng chiếm thế thượng phong rồi. Thần thông Hồng Mông Lục tự cao cấp của lão cũng có thể phát liền lúc ba chữ, đợi sau khi lão đánh chữ Địa ra ngoài, thì Diệp Mặc tuyệt đối không thể chặn lại được.

Vì thức hải của lão bị đánh lén, kết quả chữ Huyền còn chưa được đánh

ra hoàn toàn, thì lão đã bị trọng thương rồi. Mặc dù có đánh một lần nữa, thì lão tuyệt đối cũng sẽ không để thần thông dung thuật của Diệp Mặc đánh vào thức hải của mình, nhưng bây giờ cũng đã thiệt thòi trước rồi. Tay của lão có chút run rẩy, lão gắng sức đánh giá cao Diệp Mặc, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi Diệp Mặc không ngờ lại không kém lão một chút nào, bây giờ thức hải của lão bị trọng thương rồi, e rằng cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc nữa rồi.

Trận này lão cũng không muốn tiếp tục đánh nữa, lúc này trọng thương đối với lão mà nói cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Nhưng lão không muốn đánh nữa, Diệp Mặc lại không thể thuận theo lão. Mặt ngoài, Diệp Mặc cũng chẳng tốt hơn Táp Không đại đế là bao, sát ý chữ Hoàng cộng thêm chữ Huyền, cũng đã khiến thân thể của Diệp Mặc mang đầy thương tích, vài đường sát đao cực nhỏ thậm chí cũng đã xuyên qua người Diệp Mặc, những vết thương mang đến bây giờ cũng không thể nào phục hồi được.

Diệp Mặc có tu vi luyện thể Tiên thần thể hậu kỳ, chẳng những năng lực hồi phục mạnh hơn nhiều, cho dù năng lực chịu đòn cũng mạnh hơn nhiều. Cho nên Diệp Mặc mặc dù không có bất kỳ Tiên giáp nào, nhưng vết thương so với Táp Không đại đế cũng nhẹ hơn nhiều.

Sau khi hắn phi ra từ trong khe rãnh mà sát ý chữ Hoàng của Táp Không đại đế đánh ra, Tử Đao cũng đã được bổ ra. Lần này không phải thần thức dung thuật Liệt Ngân, mà là thần thông Liệt Ngân thực sự. Diệp Mặc biết rõ, đối với loại người như Táp Không đại đế, thần thông thần thức chỉ có thể đánh lén, nếu như lặp lại nhiều lần, thì cũng không có hiệu quả gì.

- Dừng tay lại…

Táp Không đại đế nhìn thấy Diệp Mặc căn bản cũng không suy nghĩ gì, lại muốn tấn công tiếp, vội vàng lớn tiếng nói.

Diệp Mặc làm gì còn để ý đến những lời nói nhảm của Táp Không đại

đế, muốn đánh thì đánh, muốn dừng thì dừng, Táp Không lão cho rằng lão là ai cơ chứ? Lúc này Tử Đao của hắn cũng đã chém ra đường đao màu tím mấy vạn trượng, bao trùm lấy nửa người của Táp Không đại đế, Táp Không đại đế bị chìm đắm trong màn đao màu tím mấy vạn trượng này.

Sau khi đánh Liệt Ngân ra, sát cơ xung quanh nghìn dặm đều bị đường đao này của Diệp Mặc cuốn đến, những sát thế không gian đó trong nháy mắt liền tích tụ lại, trở nên vô cùng ác liệt, thậm chí còn mang theo khí tức thô bạo và tiếng sấm vang.

Diệp Mặc sau khi từ Thanh Vi Minh Giang trở về, sát thế của hắn cũng đã hình thành một hệ thống độc lập, cộng thêm hắn đã thăng cấp lên Tiên đế, trong lôi kiếp dung hợp cùng với sát ý của hắc tửu Đỗ Nương, sát thế trong thần thông lại càng lộ rõ tài năng.

Khí tức sát ý và sát thế trong đao kia của hắn ngợp trời, sấm sét cũng từ nhỏ bé mà cuồn cuộn dâng lên, cùng đường đao này giáng xuống, khí tức sát ý ngợp trời kia trở nên ác liệt đáng sợ, sát ý mà đường đao cầu vồng tích tụ lại càng lúc càng mạnh, càng lúc càng hùng hậu hơn.

Loại sát cơ ngợp trời này tràn ra ngoài, cho dù Diệp Mặc có thể thu lại không muốn gây thương tổn gì cho Thanh Vi thiên, nhưng người có tu vi hơi cao một chút trong Thanh Vi thiên cũng có thể cảm nhận được, càng đừng nói gì đến Hồng Vũ tiên thành.

Vô số Tiên nhân đều phi độn đến, đứng xa quan sát cuộc đại chiến Tiên đế đáng sợ này. Sát ý của Tử Đao càng lúc càng thô bạo, càng lúc càng điên cuồng hơn, hoàn toàn khống chế vùng không gian này.

Sắc mặt của Táp Không đại đế lại càng khó coi hơn, lão biết khí thế đao này của Diệp Mặc cũng đã dâng lên, nếu như mình không ứng phó nổi, chỉ có thể bị đè lên đánh. Lá chắn Càn Nguyên Thánh cũng đã bị thu hồi lại rồi mạnh mẽ phóng ra, đường độn quang vạn trượng trong nháy mắt liền bao phủ lấy lão, Táp Không đại đế không ngờ lại không định tấn công tiếp, hoàn toàn là thủ thế.

Khí thế thần thông của đao này của Diệp Mặc cũng đã hình thành, cho dù là Vị Phong tiên đế và Phùng Độ La Hán đứng cạnh cũng có thể nhìn ra, Táp Không đại đế bị trọng thương cho dù là hoàn toàn cố thủ, cũng khó có thể phòng thủ được đao này.

Mục Duệ Quảng đứng đằng xa quan sát cuộc chiến này cũng kinh hồn táng đảm, hoàn toàn quên mất việc phải đi bắt ba người Đường Bắc Vi trước. Gã biết Diệp Mặc lợi hại hơn gã, nhưng lại không ngờ sự lợi hại của Diệp Mặc đã đến bước có thể chế trụ được Táp Không đại đế, điều này quả thực quá nghịch thiên rồi.

Gã là một Tiên đế hậu kỳ, rõ ràng có thể nhìn ra Đại đế lúc này cũng nằm trong thế hạ phong rồi. Lúc này, gã cũng không còn để ý đến cái gì nữa, một chiếc chuông màu đỏ cực lớn cũng đã được phóng ra, cùng Lá chắn Càn Nguyên Thánh của Táp Không đại đế nghênh đón một đao kinh thiên của Diệp Mặc.

Ầm… keng… răng rắc…

Đường đao màu tím xé rách không gian xen lẫn cùng với sát ý vô tận đánh xuống, Mục Duệ Quảng và chiếc chuông màu đỏ của gã trong nháy mắt bị đánh bay, Mục Duệ Quảng lại điên cuồng phun máu tươi, bay ra ngoài, một đường Liệt Ngân cũng đã xuất hiện trên người của gã.

Chỉ là một chiêu, gã liền mất đi sức tái chiến, nếu như không phải đối tượng chủ yếu của Diệp Mặc không phải là gã, nói không chừng gã cũng đã bị thịt nát xương tan rồi.

Lại có một tiếng nổ vang, đao ngân màu tím chậm lại một chút, lại lần nữa đập lên trên Lá chắn Càn Nguyên Thánh của Táp Không đại đế. Vì sự cản trở của Mục Duệ Quảng, lần này đường đao phân tán hoàn toàn, cũng không làm thương đến Táp Không đại đế.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến chuyện chiêu Liệt Ngân này của mình không thành công, dường như trong lúc Táp Không đại đế chặn lại đao

ngân thần thông, khí thế Tiên nguyên của hắn lại lần nữa bạo khởi.

Sắc mặt Táp Không đại đế tái xanh, lão không muốn tiếp tục đánh nhau với Diệp Mặc nữa, nhưng lão không có cách nào chủ động kêu dừng được. Còn bộ dạng điên cuồng này của Diệp Mặc, rõ ràng là không có ý dừng lại.

Vị Phong đại đế nhìn thấy bộ dạng của Táp Không đại đế, biết Táp Không không muốn tiếp tục nữa, y chủ động đứng ra, ôm quyền nói:

- Diệp tông chủ, mọi người đều là bàn luận mà thôi. Đến đây thôi, không đánh nhau nữa, ngay cả đến Hồng Vũ tiên thành của Thanh Vi thiên tôi cũng sắp bị hủy diệt rồi. Nếu như Hồng Vũ tiên thành chỉ có phủ Thiên chủ của tôi thôi, hủy thì hủy, nhưng trong đó còn có vô số Tiên nhân cư trú. Một khi Hồng Vũ tiên thành bị hủy rồi, đối với những người trong này mà nói, chính là hậu quả của một vụ tai ương lớn.

Diệp Mặc trong lòng khinh bỉ, hắn đương nhiên biết Vị Phong tiên đế không biết xấu hổ. Vô số những Tiên nhân xung quanh đây đều đang đứng xem, cho dù hắn khắc chế Tiên nguyên của mình, cũng không lan đến Hồng Vũ tiên thành, những Tiên nhân xung quanh đây cũng thiên về phía Vị Phong đại đế. Người này chính là người không biết xấu hổ điển hình nhất, nếu như lúc này người rơi xuống thế hạ phong là Diệp Mặc hắn, Vị Phong tuyệt đối cũng sẽ không đứng ra nói lời này.

- Vị Phong, lần trước vẫn chưa giáo huấn ông xong sao? Ông yên tâm, hôm nay tôi giết ông rồi, một góc của Hồng Vũ tiên thành cũng sẽ không hủy diệt.

Diệp Mặc nói xong liền đấm ra một quyền.

Quyền thế lập tức tịch quyển không gian phong bạo vô cùng vô tận, mang theo những sóng chấn động đánh về phía Vị Phong đại đế, thần thông quyền đạo, Hư Không.

Vị Phong đại đế biến sắt, y không ngờ Diệp Mặc lại điên cuồng đến mức

này, khi đang đánh nhau với Táp Không đại đế, lại dám công khai khiêu khích mình.

Nhưng Vị Phong cũng không chậm chạp chút nào, bốn mươi chín viên Vu Chân Huyền Tinh cũng đã đánh ra, ánh sao lập lòe đầy trời, tạo thành từng đường tinh tuyền, không gian quyền thế Hư Không của Diệp Mặc cuốn lên đập vào với bốn mươi chín viên Vu Chân Huyền Tinh của Vị Phong đại đế, vung cát đá đầy trời.

Quảng trường trước phủ vô cùng hỗn loạn mà Diệp Mặc và Táp Không đại đế vừa mới đánh nhau lại lần nữa bị cày xới lên, Tiên nguyên bạo liệt tứ phía, đè ép rung động không gian xung quanh.

Táp Không đại đế lúc này cũng đã dần tỉnh lại, Đoạt Hồn Thanh Vân bút giơ lên, không ngờ lại chuẩn bị cùng với Vị Phong đại đế hai người cùng đối phó với một mình Diệp Mặc.

Phùng Độ La Hán thấy vậy, vội vàng bước lên trước nói:

- Ba vị tạm thời dừng tay lại, nghe tôi nói một câu.

Táp Không đại đế vốn dĩ không muốn tiếp tục đánh nhau cùng với Diệp Mặc nữa, lão không phải sợ Diệp Mặc, mà là vì hôm nay bị Diệp Mặc đánh lén đến thức hải của mình, khiến thần thông Hồng Mông Lục tự của lão không thể nào phát huy được tinh túy tận cùng của nó. Nếu như không phải thức hải bị thương, thì ba chữ trong thần thông Hồng Mông Lục tự của lão kết hợp lại, Diệp Mặc tuyệt đối bị đè mà đánh.

Thấy Phùng Độ hòa thượng ra mặt, lão ngược lại cũng không tiếp tục tấn công nữa, chỉ trầm mặc nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Vị Phong đại đế và Diệp Mặc đụng nhau một chiêu, trong lòng cũng đã trầm xuống, y biết đây chỉ là một chiêu thần thông bình thường nhất của Diệp Mặc, so với lúc trước khi Diệp Mặc và y đánh nhau, lúc này tu vi của Diệp Mặc cũng tăng lên đâu chỉ mấy lần?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1967

Thong Dong Rời Đi

Diệp Mặc gật đầu với Phùng Độ La Hán, cũng không tiếp tục tiến công nữa. Hắn cũng đã nhìn thấy Táp Không đại đế đang dần hồi phục rồi, thần tông Hồng Mông Lục tự của Táp Không đại đế hắn cũng vừa mới trải qua, chỉ có điều hai chữ hắn cũng không chặn lại nổi, nếu như lại có hai chữ nữa đến, thì hắn tuyệt đối cũng không chỉ bị thương đơn giản như vậy.

Cũng may thần thông dung thuật thần thức của hắn khiến thức hải của Táp Không bị thương, Táp Không dường như cũng có chút kiêng kị. Nhưng Diệp Mặc cũng kiêng kị, thức hải của Táp Không bị thương, chỉ ăn một quả, không ngờ cũng không có chuyện gì lớn. Điều này khiến hắn không khỏi không cẩn thận. Chuyện đánh lén thức hải, cũng không phải lúc nào cũng có thể làm được, huống chỉ là thức hải của một đại đế như Táp Không?

- Tôi vào phủ Táp Không đại đế vốn dĩ là ngưỡng mộ Táp Không đại đế, nhưng không ngờ Táp Không lại là người thâm hiểm độc ác như vậy, không ngờ lại thông qua cái cớ buồn cười phát động pháp bảo Tiên phủ của lão muốn chặn tôi lại. Nếu như Táp Không không nói rõ cho tôi biết, thì cơn tức này tuyệt đối tôi sẽ không nuốt xuống.

Diệp Mặc cao giọng nói.

Lúc này Diệp Mặc mặc dù vẻ ngoài thoạt nhìn chật vật không chịu nổi, nhưng những người xung quanh cũng nhìn rõ, Táp Không đại đế không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Có lẽ chỉ có Táp Không và Diệp Mặc trong lòng biết rõ nhất, lúc này bọn họ không thể nào thắng chắc được đối phương.

Diệp Mặc nói xong, bỗng nhiên vung tay lên, Nạp Minh Tiên tôn trong

đám người cũng đã bị Diệp Mặc ném trước mặt.

- Chỉ là đạo lữ của con lợn này, cũng xứng để Diệp Mặc tôi cưỡng gian, tôi nhổ vào?

Diệp Mặc nói xong Tử Đao cũng đã giơ lên, căn bản không đợi Táp Không đại đế chặn lại, một đường đao màu hồng tím xoẹt qua, Nạp Minh Tiên tôn cũng đã bị một đao này của Diệp Mặc hóa thành màn mưa máu.

Sắc mặt Táp Không đại đế âm trầm, tên họ Diệp này lớn lối như vậy, công nhiên đập phá cửa của phủ đại đế lão, công nhiên giết quản sự của mình trước phủ của lão, lão hận không thể lập tức tiến đến xé tan tên Diệp Mặc này ra. Nhưng thức hải của lão còn chưa khôi phục hoàn toàn, lão rất muốn nhẫn nhịn lần nữa, nhưng chuyện như này nếu như lại nhẫn nhịn, thì Táp Không lão cũng không còn chút thể diện nào nữa.

Nếu như Vị phong đại đế quả thực muốn toàn lực ra tay giúp lão, thì lão quả thực muốn liều mạng. Nhưng lão cũng biết rõ, Vị Phong đại đế giúp lão chỉ là vẻ ngoài mà thôi. Một khi liều mạng đánh nhau thật, thì lão hồ ly Vị Phong này tuyệt đối cũng sẽ không toàn lực ra tay, thậm chí sẽ bảo toàn thực lực, cho dù phản giáo một kích cũng không phải không thể.

Đáng tiếc là phủ đại đế của lão mặc dù cũng có vài vị Tiên tôn, nhưng trước mặt Diệp Mặc cũng không là cái gì. Đến Mục Duệ Quảng tu vi Tiên đế hậu kỳ cũng bị một chiêu của Diệp Mặc đánh trọng thương, càng không cần phải nói đến những Tiên đế sơ kỳ còn lại.

Những Tiên nhân đứng ngoài nhìn thấy Diệp Mặc không ngờ lại dám giết quản sự Nạp Minh Tiên tôn của phủ Táp Không đại đế, đều há to miệng chằm chằm nhìn Diệp Mặc. Một số người không biết Diệp Mặc, mau chóng tranh thủ nghe ngóng xung quanh xem đây là thần thánh phương nào.

Táp Không đại đế lần này vẫn không thể ra tay, đã bị Phùng Độ La Hán chặn lại rồi. Phùng Độ La Hán cũng chỉ tùy tiện ngăn lại mà thôi, gã là một Tiên đế đỉnh phong, đương nhiên nhìn ra một khi Táp Không và Vị Phong

liên thủ lại, thì Diệp Mặc rất có thể không phải là đối thủ của họ.

Nhưng gã không ngờ chính là, mặt mũi của gã quá lớn, tùy tiện chặn lại một cái, Táp Không đại đế cũng không tiếp tục ra tay nữa.

- Hi hi…

Tiếng cười yêu mị xinh đẹp phá vỡ không khí căng thẳng này, dường như trong nháy mắt sau khi tiếng cười này vang lên, một Tiên tử mặc váy tiên màu hồng phấn, cực kỳ xinh đẹp liền hạ xuống trước mặt Diệp Mặc.

- Đại ca, tôi xấu như vậy sao, không đáng cho anh cưỡng gian sao.

Người con gái mặc váy hồng này sau khi xuất hiện liền nói một câu chẳng những khiến Diệp Mặc không hiểu, đến những người còn lại nghe thấy cũng không hiểu chút nào.

Diệp Mặc cũng không có chút chấn động nào chằm chằm nhìn người con gái mặc váy hồng trước mặt này nói:

- Cô là ai?

Chỉ là một Tiên đế sơ kỳ, hắn cũng không coi ra gì. Hắn ngược lại lại có chút kỳ quái với cách ăn mặc của người con gái này. Người con gái này mặc váy tiên màu hồng phấn, trước ngực còn kéo thấp xuống, lộ ra nửa phần, còn chân thì lại không đi gì, đồng thời cũng là chân trần, bàn chân nhỏ trắng bóc khiến người ta có chút hoa mắt.

- Tôi chính là đạo lữ của Nạp Minh kia đã bị anh giết chết, ồ, đó cũng là chuyện rất lâu trước đó rồi. Hôm nay tôi tiện đường đi ra Hồng Vũ tiên thành, nghe anh nói không có hứng cưỡng gian tôi, trong lòng tôi lập tức có chút thất vọng…

Nói xong, Tiên đế mặc váy hồng này cúi thấp đầu xuống, biểu lộ ảm đạm, cứ giống như thật vậy.

Diệp Mặc cũng lười chẳng thèm nói chuyện, sát ý lập tức cũng đã tràn ra, trải qua trận chiến cùng với Táp Không đại đế, hắn cũng càng hiểu hơn về sát thế.

Tiên đế váy hồng ngay lập tức liền cảm nhận được sát ý của Diệp Mặc, sắc mặt cô lập tức thay đổi, sau đó cô liền biết Diệp Mặc thoạt nhìn giống như Tiên đế sơ kỳ như cô, nhưng mười người như mình cộng lại, cũng chưa chắc đã là đối thủ của người này.

- Đại ca, tôi không có ác ý. Anh giúp tôi giết tên súc sinh Nạp Minh, trong lòng tôi cũng vô cùng cảm kích. Người này nếu như không phải ỷ có người chống lưng giúp gã, tôi sớm đã giết gã rồi. Hơn nữa sau khi tôi rời khỏi tên súc sinh này, gã căn bản cũng không có đạo lữ, cho nên tôi biết lão vu cáo hãm hại anh.

Khi nói lời này, sắc mặt cô làm gì có nửa phần ảm đạm?

Lời này của Tiên đế váy hồng khiến Diệp Mặc có chút nghi ngờ, lời nói của người con gái này rõ ràng là nói giúp hắn, chẳng lẽ cô còn có lai lịch gì chăng? Đến Táp Không đại đế cũng không sợ? Lời này của cô chắc chắn đã đắc tội với Táp Không đại đế rồi.

- Tiểu muội là Đồng Nhiễm Nhiễm, phong hào Quy Hải, là người của Tương Tư cung của Nam Dư Tiên thành, đại ca nếu như quang lâm Tương Tư cung của tôi, tiểu muội chắc chắn sẽ nhiệt liệt hoan nghênh đón tiếp Đồng Nhiễm Nhiễm dường như biết Diệp Mặc muốn tái chiến với Táp Không đại đế, nói xong cũng rất lanh trí, mau chóng đứng sang một bên.

Cô vốn dĩ là chân trần, Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến lời nói của cô.

- Diệp tông chủ, chuyện này là quản sự Nạp Minh châm ngòi ly gián, bây giờ Nạp Minh cũng đã bị anh giết chết rồi. Diệp tông chủ cũng là người hiểu chuyện, mọi người ai lui một bước, tôi nghĩ chuyện này như vậy chấm dứt được rồi.

Vị Phong Tiên đế cũng nhìn ra Táp Không đại đế cũng không muốn tiếp tục đánh với Diệp Mặc nữa, dứt khoát chủ động đứng ra, làm một người tốt.

Táp Không khi bắt đầu muốn giết chết ba người Bắc Vi, khiến Diệp Mặc vô cùng tức giận. Nhưng Diệp Mặc cũng biết Táp Không đại đế lúc này thần thức cũng đã khôi phục gần như hoàn toàn rồi, mặc dù Ngũ Lôi Thương Sát khiến thân thể của lão bị trọng thương, còn chưa khôi phục, bản thân hắn bị sát khí chữ Hoàng của đối phương ăn mòn, bây giờ cũng có vết thương trên người. Nơi này là địa bàn của Táp Không, tiếp tục đánh nhau, hắn cũng không có lợi gì.

Với cường thế của Táp Không, trong tình huống nhiều người vây xem như này, bản thân mình muốn lão bồi thường, thì chỉ có thể lại đánh nhau lần nữa. Huống chi hắn bây giờ cũng không lỗ vốn, đập phá bảng tên của phủ Táp Không còn khiến thức hải của Táp Không bị thương, thậm chí còn lấy được một gốc Tân Phân Niên Hoa từ vường Tiên hoa của Táp Không, hắn cũng đã rất hài lòng rồi.

Ba mũi Tuyệt Tiên đó là con át chủ bài của Diệp Mặc, không đến bước sống chết trước mắt, thì hắn cũng sẽ không tùy ý bắn ra. Phần lớn mọi người biết Diệp Mặc có một mũi tên, nhưng lại có rất ít người biết hắn đã có ba mũi tên rồi.

- Hôm nay tôi chính là nể mặt của Phùng Độ La Hán, không tính toán với ông. Táp Không, lần sau nếu như tôi phát hiện ông mạo phạm đến tôi, tôi chắc chắn sẽ giết chết ông.

Táp Không muốn thể diện, thì Diệp Mặc lại không cho lão thể diện.

Sắc mặt Táp Không đại đế ngược lại lại bình tĩnh trở lại, chỉ có điều lạnh lùng cười nói:

- Đầy tớ thì chỉ biết đánh lén mà thôi, bổn đế cũng có một câu muốn cảnh cáo anh, đừng để rơi vào tay của bổn đế.

Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến Táp Không đại đế, chỉ nói với Phùng Độ La Hán:

- Phùng Độ huynh, tôi phải quay về rồi, có thời gian thì đến Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi uống rượu nhé.

- Ha ha, đại hòa thượng nhất định sẽ qua.

Phùng Độ La Hán cười ha hả, cực kỳ sung sướng.

Đồng Nhiễm Nhiễm thấy Diệp Mặc xong chuyện, mau chóng lại lần nữa khách khí chào hỏi:

- Diệp đại ca, không biết có thể nể mặt đến Tương Tư cung của tôi một chuyến không? Cung chủ của Tương Tư cung tôi cũng đã ngưỡng mộ Diệp đại ca rất lâu rồi.

Diệp Mặc không biết Tương Tư cung này là đế tông như nào, nhưng chỉ dựa vào màn diễn xuất của Đồng Nhiễm Nhiễm này, hắn cũng không muốn có liên quan gì đến Tương Tư cung đó. Bây giờ Đồng Nhiễm Nhiễm hỏi đến, hắn dứt khoát cự tuyệt nói:

- Cám ơn quý cung chủ. Diệp mỗ có chuyện phải làm, hôm nay không đến được, sau này có cơ hội nói sau.

- Được, vậy Nhiễm Nhiễm và cung chủ sẽ đợi Diệp đại ca có thời gian đại giá quang lâm.

Đồng Nhiễm Nhiễm lại cười ha hả, không ngờ lại quay người hành lễ với Diệp Mặc. Diệp Mặc thuận miệng chối từ, bị cô cho là sau này sẽ đến thật.

Thấy Diệp Mặc dẫn theo mấy người lên Thời Không Toa rời đi, những Tiên nhân đứng xem xung quanh ai nấy đều ngoác mồm kinh ngạc.

Tên Diệp tông chủ này quả thực rất cừ, là một Tiên đế sơ kỳ, liền đập

phủ của Táp Không đại đế, hơn nữa còn giám giết quản sự Nạp Minh Tiên tôn trước mặt Táp Không đại đế lão, còn Táp Không đại đế lại chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương rời đi.

Không ai sẽ cho rằng đây là Táp Không đại đế rộng lượng. Cái này chẳng liên quan gì đến rộng lượng hào phóng, Táp Không đại đế tuyệt đối không phaỉ rộng lượng, mà là kiêng kị.

Càng khiến cho người ta giật mình chính là, Tương Tư cung không ngờ lại đến mời Diệp Mặc, còn Diệp Mặc lại một tiếng từ chối.

…

Diệp Mặc và những người còn lại lập tức đến truyền tống trận của Thanh Vi thiên, lập tức mới rời khỏi Thanh Vi Thiên.

- Úc sư tỷ, cô biết Tương Tư cung có lai lịch như nào không?

Cho đến khi mấy người đến Thường Dung thiên, Diệp Mặc lúc này mới hỏi Úc Kim Hương.

Úc Kim Hương gật đầu nói:

- Tôi biết, đó là một môn phái cực kỳ thần bí, chỉ đứng sau Băng Thần cung. Nghe nói Tương Tư cung chỉ có một Tiên đế, chính là cung chủ. Tôi chưa từng nghe nói Tương Tư cung từng đổi cung chủ, tu vi của vị cung chủ đó cực cao, ra tay vô cùng lợi hại. Nhưng trong Tiên giới bất kỳ môn phái nào mở đại sự gì, trước giờ cũng chưa từng mời được cô ta.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Tương Tư cung chắc chắn không chỉ có một Tiên đế, Đồng Nhiễm Nhiễm hôm nay đến đây chính là một Tiên đế, cô nói tiếp đi.

Tu vi của Úc Kim Hương còn chưa khôi phục, không nhìn ra được tu vi của Đồng Nhiễm Nhiễm, Diệp Mặc thì lại có thể nhìn ra.

Úc Kim Hương tiếp tục nói:

- Đệ tử trong Tương Tư cung nam nữ đều có, người trong đó cũng rất cổ quái. Nữ đệ tử trong đó chỉ cần nhắm trúng một người đàn ông, liền vô cùng phóng đãng, cho dù là giao phối bên đường cũng không biết nhục. Nam đệ tử chỉ cần nhắm trúng một người con gái nào đó, cho dù đuổi đến chân trời góc biển, cũng phải tóm được đối phương. Nhưng nếu như người của Tương Tư cung không nhìn trúng đối phương, cho dù đối phương có thích người của Tương Tư cung như nào đi nữa, thì người ta cũng sẽ không thèm để ý đến tí nmặt mũi nào của người đó. Đối với người không nhắm trúng, đệ tử của Tương Tư cung thà rằng tự sát, cũng không muốn có nửa phần thỏa hiệp nào.

- Đúng là một tông môn biến thái.

Đường Bắc Vi khinh thường nói.

Diệp Mặc sau khi hiểu ra mặt cực đoan của Tương Tư cung, lại càng không muốn có chút liên quan gì đến Tương Tư cung, trực tiếp nói với Vô Ảnh:

- Vô Ảnh, mày điều khiển Thời Không Toa bay thẳng đến Lộng Nguyệt Tiên sơn.

Đến Thường Dung Thiên, Diệp Mặc muốn tiện thể xem Kế Khôn đã quay về hay chưa, nếu như còn chưa về, thì hắn từ Thường Dung thiên tực tiếp đến Trung thiên vực, từ Trung thiên vực đi vào Hạ thiên vực.

Một ngày sau, mấy người Diệp Mặc nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của Lộng Nguyệt Tiên sơn. Kế Khôn vẫn chưa về, Diệp Mặc chỉ có thể tiếc nuối rời khỏi Thường Dung thiên, lại để cho Vô Ảnh điều khiển Tiên thuyền tiến vào Hư Không thiên vực.

Hắn lại gọi Tiên tử tên Linh Tú vào trong phòng trong khoang thuyền, tất cả mọi người đều biết rõ Diệp Mặc dẫn Tiên tử này theo chắc chắn là có

chuyện quan trọng. Bây giờ Diệp Mặc một mình tìm Linh Tú, cũng không ai có ý đến hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1968

Cái Chết Của Mạc Hữu Thâm

Đan thành của Nam An châu trên đại lục Lạc Nguyệt, năm đó nơi này là đệ nhất thành của đại lục Lạc Nguyệt, cũng là thành phố mười sao duy nhất của đại lục Lạc Nguyệt, nhưng bây giờ nơi này sớm đã không còn phong quang như ngày trước nữa. Cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho là Đan thành, Đan vương cấp cao cũng đi gần hết rồi, chỉ còn một số Tiên đan sư cấp thấp vẫn còn sinh sống trong này.

Năm đó ở một nơi bên ngoài Đan thành trăm dặm có thể ngửi thấy mùi đan, còn bây giờ cho dù là trong Đan thành rồi, cũng chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một chút huy hoàng từng có trong này.

Lúc này một người con gái cực xinh đẹp lưng đeo một thanh kiếm dài đang đi về hướng Đan thành, cô đứng bên ngoài cổng Đan thành chằm chằm nhìn vào hai chữ Đan thành mang chút tang thương, nhìn rất lâu, lúc này mới lẩm bẩm một mình nói:

- Năm đó cha thành danh chính là ở trong này sao? Mười hai bậc Đan vương kia không biết có còn trong Đan thành không.

Sau khi lẩm bẩm, cô mới chậm rãi bước vào trong thành.

Người con gái này chính là Ức Mặc con gái của Diệp Mặc, sau khi lấy được Lục Tiên tháp, tốc độ tu luyện của cô chỉ đứng sau Tô Tĩnh Văn, thành người có tốc độ tu luyện đứng thứ hai trong Đại lục Lạc Nguyệt, thậm chí còn nhanh hơn Lạc Ảnh một chút. Sau khi Tô Tĩnh Văn phi thăng Tiên giới, sau mấy chục năm cô liền tu luyện đến Hóa Chân đỉnh phong, đáng tiếc là, lôi kiếp của cô đều vượt qua hết rồi, nhưng không thể nào phi thăng được.

Điều này khiến Ức Mặc cô vô cùng lo lắng, mặc dù cô còn có mẹ và mấy người dì trong Mặc Nguyệt chi thành, còn nhiều người quen hơn nữa, nhưng cô lại nghĩ cha một mình ở Tiên giới có chút cô đơn. Hơn nữa dì Tĩnh Văn cũng phi thăng rồi, ai biết được có thể tìm được cha hay không?

Tốc độ tu luyện của dì Tĩnh Văn nhanh hơn nhiều so với cô, nhưng nói về đánh nhau, thì còn lâu mới là đối thủ của cô.

Khi tất cả mọi người của Mặc Nguyệt chi thành đều tranh thủ thời gian tu luyện, chỉ có Ức Mặc một mình rời khỏi Mặc Nguyệt chi thành, bắt đầu du lịch toàn bộ Đại lục Lạc Nguyệt.

Gần trăm năm nay, cô cũng đã chạy quanh tứ đại châu rồi, thậm chí đến Vô Tâm Hải cũng đi mấy lần. Không cần nói mười hai viên lôi châu tung hoành vô địch của cô, cho dù là Vô Cực Thất Tinh tán của cô cũng có rất ít pháp bảo có thể tấn công phá vỡ được.

Thực ra cho dù cô không có tu vi này, báo ra cái tên Diệp Mặc, trong tứ đại châu cũng được tôn kính. Ức Mặc không muốn cứ nhận sự che chở bảo bọc của Diệp Mặc, trước giờ vẫn dựa vào chính mình. Thời gian lâu dần, cô cũng không báo danh nữa. Phần lớn mọi người cũng đều biết cô chính là con gái duy nhất của Diệp Mặc của Mặc Nguyệt chi thành.

Vì từ miệng Quảng Vi biết được Âm Hải thành, cô thậm chí cố ý đến Âm Hải thành một chuyến, nhưng khi cô đi thì Âm Hải thành căn bản cũng không có một bóng người.

Cho dù là vậy, cô vẫn một mình ở lại Âm Hải thành, tốn mất hai ba năm mới luyện hóa được Tiểu thế giới này, đồng thời tiêu hủy toàn bộ kiến trúc bừa bộn trong Tiểu thế giới, tự cô lại lần nữa quy hoạch lại tiểu thế giới này. Ức Mặc sở dĩ có thể trong thời gian ngắn như vậy luyện hóa được Tiểu thế giới, chủ yếu là nhờ vào công pháp thần thức của Diệp Mặc.

Khiến cho Ức Mặc thất vọng chính là, cô tìm kiếm gần trăm năm, vẫn không tìm ra nguyên nhân tại sao Đại lục Lạc Nguyệt lại không thể nào phi

thăng được.

Lần này cô từ Tây Tích châu quay về Nam An châu, vì nhìn thấy Đan thành có chút hoang vu lụi bại, nên mới có ý nghĩ đến Đan thành xem sao.

…Mười hai bậc Đan vương năm đó, nơi mà Diệp Mặc xưng hùng sớm đã không còn như trước nữa.

Một mình đứng bên ngoài quảng trường của Đan thành, Ức Mặc trong lòng có chút xúc động, cô lại có ảo tưởng, có một ngày phi thăng lên Tiên giới, tụ họp cùng với cha mẹ và cả mấy người dì nữa, nghĩ vậy cô liền cảm thấy rất vui.

Lúc này cô nghĩ rất nhiều, thậm chí còn nhớ đến cảnh tượng năm đó cha mẹ dẫn cô đến quán cơm ăn cơm, nghĩ đến năm đó Ninh Lan cùng mình chơi rất vui, nhớ sự mừng rỡ khi mình gặp được cha bên ngoài Mặc Nguyệt chi thành. Nhưng cảm giác vui mừng đó lại trôi đi rất nhanh, cô ngoài tu luyện ra thì chỉ còn tu luyện. Mẹ và dì vì muốn gặp được cha sớm chút, cũng đã dành phần lớn thời gian để tu luyện, cô ngược lại thì ngày càng cô độc hơn.

Đứng một lúc thật lâu, Ức Mặc bỗng nhiên thở dài, cũng không còn tâm trạng ở lại nơi này, cô định quay về Mặc Nguyệt chi thành. Trong lòng cô cũng rất oải rồi, so với cha Diệp Mặc, cô cũng kém hơn một chút đó.

Năm đó tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt cũng không có cách nào phi thăng được, nhưng cha lại đến Sa Hà của Tây Tích châu phá vỡ đi mấy Tiên trận, phá vỡ ma chú phi thăng.

Cũng chính như vậy, tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt luôn có một lòng kính sợ đối với Mặc Nguyệt chi thành.

Nhưng lần này tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt lại lần nữa lâm vào tình trạng không thể nào phi thăng được. Còn cô thì đi tìm khắp Đại lục Lạc Nguyệt, nhưng cuối cùng cũng không thể nào tìm ra nguyên nhân.

Ức Mặc quay người, khi định rời khỏi Đan thành, thần thức của cô bỗng

nhiên nhìn thấy một tu sĩ áo xám dẫn theo một nam một nữ tiến vào một Linh tức lầu.

Nhìn thấy tu sĩ áo xám kia, Ức Mặc cảm thấy có chút quái dị, khi cô nhìn kỹ lại lần nữa, không ngờ lại phát hiện ra tướng mạo của người này có chút giống với cha Diệp Mặc của cô.

Ức Mặc lập tức liền che một lớp lụa đen lên mặt, đi cùng ba người này tiến vào trong Linh tức lầu đó. Cái mà cô chút ý là người có chút giống cha cô kia, người này thoạt nhìn tu vi cũng bình thường, mới là Hư Thần hậu kỳ mà thôi. Còn hai người còn lại kia, một người cũng đã là Kiếp Biến đỉnh phong, người còn lại cũng đã là Hóa Chân tầng thứ tư rồi.

Vì tu luyện công pháp thần thức mà Diệp Mặc truyền thừa lại, cộng thêm có đan dược tu luyện thần thức hỗ trợ, thần thức của Ức Mặc cũng mạnh hơn mấy cấp bậc so với những tu sĩ bình thường. Lúc này cô thuê một phòng sát với phòng thuê của ba người kia, sau đó thần thức xuyên thấu qua phòng thuê, ba người này không ngờ lại không phát hiện ra.

- Mạc sư đệ, Hàn tiền bối là Thánh thủ tu dung, ở Đại lục Lạc Nguyệt cũng không có ai có tay nghề tu dung tinh xảo hơn Hàn tiền bối. Đợi lát nữa chúng ta tu dung trong Đan thành, sau đó chờ cơ hội đến gần Mặc Nguyệt chi thành làm trọng thương, để cho người ta tình cờ phát hiện là được rồi.

Người nói chính là nữ tu tu vi Kiếp Biến.

Tu sĩ Hư Thần tên Mạc sư đệ kia vội vàng đứng lên kính cẩn nói:

- Làm phiền tiền bối rồi, nhưng mấy nữ nhân của Diệp Mặc lại rất quen thuộc hắn, chỉ cần không giống một chút thôi, thì có thể bị hắn nhận ra. Lúc trước chính là trong Đan thành, Ninh Khinh Tuyết nhìn một cái liền nghi ngờ tôi là Diệp Mặc, nhưng cô ấy lập tức liền nhận ra không phải. Ngược lại con gái của hắn thì lại dễ lừa hơn một chút.

Tên Mạc sư đệ này chính là Mạc Hữu Thâm có chút thù oán với Diệp

Mặc, gã lúc nào cũng nghĩ đến chuyện báo thù Diệp Mặc, đáng tiếc là, tư chất của gã thực sự không ổn. Cho dù tu luyện đến bây giờ, cũng chỉ là một Hư Thần hậu kỳ mà thôi.

Hàn tiền bối Hóa Chân tầng thứ tư kia lại hừ lạnh nói:

- Nếu như không phải sư phụ của anh giúp tôi, thì tôi làm sao có thể vì anh mà ra tay được? Với bản lĩnh quỷ hàn thánh thủ của tôi, đừng nói anh và tên Diệp Mặc kia vốn dĩ có chút giống nhau, cho dù anh không giống hắn một chút nào, tôi cũng có thể biến anh thành một người giống Diệp Mặc như đúc.

- Đúng, sư phụ nói Hàn tiền bối tuyệt đối có bản lĩnh hoàn thành nguyện vọng của sư đệ. Mạc sư đệ, đệ cũng không cần nghi ngờ gì về bản lĩnh của Hàn tiền bối.

Người con gái Kiếp Biến kia lập tức gật đầu nói.

- Vâng, vãn bối vừa nãy nói không đúng, xin tiền bối thứ tội. Vì tu vi của vãn bối tiến triển chậm chạp, nếu như cứ tiếp tục như này, vãn bối cả đời này cũng không thể nào phi thăng Tiên giới được. Cho dù có một ngày vãn bối có thể phi thăng Tiên giới, thì mấy nữ nhân của Diệp Mặc cũng sớm đã phi thăng rồi. Làm gì còn có thể đến lượt tôi báo thù nữa?

Mạc sư đệ mau chóng đứng dậy kính cẩn nói.

Tu sĩ Hóa Chân họ Hàn lại lần nữa khinh thường hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu như chỉ là đem dung mạo của anh đổi thành giống như tên Diệp Mặc kia, thì làm sao có thể thể hiện được bản lĩnh của tôi, tôi sẽ đem khí tức của anh đổi giống như của tên Diệp Mặc kia. Đến lúc đó anh chỉ cần tìm được một số người từng gặp Diệp Mặc, từng tiếp xúc với Diệp Mặc để miêu tả cho tôi một chút là được. Chỉ là mấy người đàn bà, nếu như có thể nhìn thấy được thủ đoạn của tôi, thì Hàn Trử Bình tôi cũng không gọi là Quỷ Hàn Thánh thủ nữa rồi.

Ức Mặc nghe đến đó lập tức giận tím mặt, người có tướng mạo giống với cha của cô kia không ngờ lại dám tìm người giúp gã dịch dung thành bộ dạng của cha cô, sau đó đến Mặc Nguyệt chi thành lừa người, người như này cô làm sao có thể nhẫn nhịn được? Nếu như quả thực đúng như những gì Quỷ Hàn Thánh thủ kia nói, đến khí tức cũng có thể biến thành giống như cha của cô, cộng thêm trọng thương không thể nào nói chuyện và không thể nào hiển thị được tu vi, thì mẹ và dì Tố Tố còn cả dì Khinh Tuyết nữa quả thực rất dễ bị mắc lừa.

- Vậy thì càng thêm phần chắc chắn rồi. Tôi cũng đã điều ra, Diệp Mặc cũng không trải qua bất kì lôi kiếp phi thăng nào, hắn đột nhiên mất tích. Không phải chết ở xó nào, mà là lén lút phi thăng lên Tiên giới rồi.

Mạc Hữu Thâm mừng rỡ nói.

- Sư đệ, sư phụ nói tâm tình của đệ không ổn, đệ không tận tay báo thù này, sư phụ nói cả đời này của đệ cũng chỉ như vậy. Vốn dĩ đệ đến Hư Thần hậu kỳ cũng khó mà đạt đến được, đây là sư phụ đã tốn tâm huyết cực lớn mới khiến cho đệ toại ước nguyện này. Lần này đệ báo thù, phải mau chóng tu luyện, đừng tiếp tục trì hoãn nữa.

Nữ tu kia thành khẩn nói.

- Đan Đan sư tỷ, tôi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ không phụ sự hi vọng của tỷ và sư phụ…

Mạc Hữu Thâm còn chưa nói xong, lại nhìn thấy phòng của bọn họ đột nhiên bị đá văng.

Một người con gái mặt đeo lụa đen, thân hình cực kỳ đẹp mắt xuất hiện trong phòng.

- Cô là ai? Sao lại xông vào phòng của chúng tôi?

Mạc Hữu Thâm mặc dù tu vi thấp nhất, nhưng tính khí cũng không phải loại vừa, lập tức đứng dậy tức giận quát lớn.

Ức Mặc giơ tay kéo miếng lụa đen trên mặt mình ra:

- Mở mắt chó của ông ra mà nhìn xem, Diệp Mặc chính là cha của ta, không ngờ anh lại dám giả mạo cha ta, muốn chết sao…

Hàn Trử Bình khi Ức Mặc vừa mới tháo miếng lụa đen trên mặt ra, liền giơ chân nguyên đại thủ ra muốn chộp lấy Ức Mặc. Tiếc rằng tu vi của Ức Mặc cũng còn cao hơn lão nhiều, đồng thời chân nguyên đại thủ cũng giơ ra, giao thủ một cái, liền hóa chân nguyên đại thủ của tu sĩ Hóa Chân họ Hàn kia thành mây khói.

- Hóa Chân đỉnh phong?

Hàn Trử Bình giật mình, không nghĩ ngợi gì liền quay người muốn bỏ chạy.

Nữ tu Kiếp Biến tên Đan Đan kia nghe thấy bốn chữ Hóa Chân đỉnh phong, đồng thời cũng bỏ chạy, nhưng hướng mà cô chạy lại khác hoàn toàn so với tu sĩ Hóa Chân họ Hàn kia.

Mạc Hữu Thâm sắc mặt tái nhợt, gã đương nhiên cũng muốn chạy trốn, nhưng không đợi gã ra khỏi phòng, thì đã bị chân nguyên đại thủ của Ức Mặc nghiền thành hư vô, đến nguyên thần cũng không còn.

Mấy năm nay Ức Mặc hành tẩu toàn bộ Đại lục Lạc Nguyệt, trải qua rất nhiều chuyện, giết chóc vô cùng quyết đoán, không còn là cô gái sợ hãi rụt rè lúc trước nữa. Sau khi cô giết Mạc Hữu Thâm rồi, lập tức đuổi theo tu sĩ Hóa Chân họ Hàn kia.

- Tiền bối, chuyện này không liên quan gì đến tôi…

Bản lĩnh hoán đổi dung mạo của Hàn Trử Bình vô song, nhưng đáng tiếc, tu vi của lão thì quá thấp. Còn chưa chạy ra khỏi Đan thành, đã bị Ức Mặc tóm được. Hàn Trử Bình biết mình không phải là đối thủ của Ức Mặc, đến đánh cũng không dám đánh trực tiếp cầu xin tha mạng.

Ức Mặc làm sao có thể buông tha cho loại người như này được, mười hai Lôi Hải Thần châu được ném ra, lôi quang đầy trời đã bao phủ lấy tu sĩ Hóa Chân họ Hàn kia. Quỷ Hàn Thánh chủ khó khăn lắm mới phóng ra được tấm lá chắn của mình, liền bị mười hai Lôi Hải Thần châu của Ức Mặc đánh tan tành. Chỉ có điều lúc này, nữ tu Kiếp Biến kia cũng đã chạy xa rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1969

Kiếp Trước

Bà biết mục đích mà tôi gọi bà đến chứ?

Diệp Mặc chằm chằm nhìn Linh Tú ngồi trước mặt có chút trầm lặng hỏi.

Linh Tú nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức đứng dậy rồi quỳ rạp xuống đất nói:

- Vâng, thiếu chủ.

- Thiếu chủ?

Diệp Mặc đưa tay nâng Linh Tú lên ghế ngồi, ngữ khí có vẻ không vui nói:

- Bà nói thiếu chủ là có ý gì?

Giọng nói của Linh Tú ngược lại lại bình tĩnh trở lại, ánh mắt cô dường nhìn thứ gì đó xa xôi, cũng không phải là cảnh tượng trước mặt, một lúc lâu sau, cô mới trả lời:

- Vì anh là thiếu chủ của phủ Táp Không Đại Đế, từ nhỏ trong phủ Đại Đế, nên chúng tôi gọi anh là thiếu chủ…

- Khoan đã…

Diệp Mặc không đợi Linh Tú nói xong, liền ngắt lời cô. Hắn tuyệt đối không tin mình là con của Táp Không Đại Đế, với trực giác bây giờ của hắn, nếu như là con của Táp Đế, hắn làm sao có thể không cảm nhận được chút

nào? Hơn nữa, nếu như hắn là con trai của Táp Đế thật, vậy thì Linh Tú tuyệt đối không thể nào lại không nghe Táp Đế, ngược lại lại cùng mình rời khỏi phủ Đại Đế.

Nhưng lần này Linh Tú dường như lại không nghe được câu chặn lại của Diệp Mặc, vẫn tự mình nói:

- Táp Đế có bốn mươi ba người con, anh chỉ là một trong số bốn mươi ba người con đó mà thôi.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục ngắt lời Linh Tú nữa, có lẽ nói cho dù Diệp Mặc có ngắt lời, thì bà vẫn căn cứ theo ký ức của mình mà nói tiếp.

- Tôi ở Tiên giới cũng chưa bao giờ gặp tuyết lớn như vậy, nhưng những bông tuyết bay tán loạn năm đó khiến tôi biết tuyết cũng có thể rơi xuống hơn mười trượng đấy. Năm đó phủ Táp Không Đại Đế mời các vị Đại Đế cao cấp của các đại tông môn trong Tiên giới, tổ chức đại hội Tiên quả, tôi mà mấy người Ngưng Ti tỷ đến cửa phủ Đại Đế đón tiếp các Đại Tiên đế đến…

…

- Ngưng Ti tỷ, phủ Đại Đế chúng ta lâu lắm rồi chưa tổ chức một đại hội Tiên quả long trọng như này, tỷ biết lần này là vì sao không?

Bên ngoài phủ Táp Không Đại Đế, Củng Linh Tú cực kỳ xinh đẹp nhỏ giọng hỏi một nữ tỳ xinh đẹp khác đứng cạnh.

Nữ tỳ bị hỏi này chính là Văn Ngưng Ti của phủ Táp Đế. Cũng đã nhiều tuổi rồi, cô ở trong phủ Táp Đế cũng đã lâu, hiểu nhiều hơn người khác, cho nên mọi người có gì không hiểu đều thích đến hỏi cô.

Nữ tỳ tên Ngưng Ti tỷ hừ một tiếng rồi nói:

- Linh Tú, chuyện này chúng ta đừng nói ở đây, bây giờ tiếp đón các Tiên đế của đế tông và thiên vực, chúng ta đừng nhiều lời, haiz…

Lời này của Ngưng Ti tỷ còn chưa nói xong, liền kinh nghi một tiếng, sau đó bọn họ liền nhìn thấy một đường độn quang loạng choạng rơi xuống trước phủ Đại Đế.

Đây là một người con gái mặc váy tiên màu trắng, nhưng lúc này bộ váy màu trắng của cô cũng đã bị máu nhuộm thành tương, lẫn trong quang cảnh tuyết trắng xung quanh, lộ vẻ cực kỳ chói mắt.

Người con gái mặc váy trắng này sau khi rơi xuống, lập tức liền ngã gục trên mặt tuyết, không nhúc nhích, rõ ràng cũng đã bị trọng thương rất nặng.

Ngưng Ti tỷ ngay lập tức lao đến, đỡ người con gái này lên, sau khi những người còn lại nhìn thấy dung mạo của người con gái này, lập tức liền trợn mắt há mồm. Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy người con gái nào lại xinh đẹp như này, phi tử xinh đẹp của Táp Không Đại Đế có rất nhiều, nhưng cũng chưa có ai đọ được với nhan sắc của người con gái trước mặt này. Đây còn là người con gái này đang nhắm nghiền hai mắt lại, sắc mặt tái nhợt không chút máu. Nếu như cô không bị trọng thương, e rằng còn xinh đẹp hơn như này mấy phần.

- Một Tiên tử thật xinh đẹp.

Những nữ tỳ phủ Đại Đế đứng vây quanh xem ai ai cũng trầm trồ, đúng là một người tụ hợp được thanh tú của trời đất.

Ngưng Ti bỗng nhiên phản ứng lại, lập tức ôm nữ Tiên bị trọng thương này nói:

- Mọi người mau chóng xếp hàng đón tiếp các vị Tiên đế đại nhân, để tôi dẫn tỷ tỷ này vào trong trị thương.

…

Diệp Mặc lần này ngắt lời của Linh Tú:

- Linh Tú Tiên tử, chuyện mà bà đang nói này thì liên quan gì đến tôi?

Linh Tú giật mình, từ trong hồi ức tỉnh táo lại, bà cũng không để ý đến lời nói của Diệp Mặc, lại kính cẩn nói:

- Tiên tử váy trắng mà Ngưng Ti tỷ đỡ vào mặc dù thương nặng, nhưng cũng không đến mức chí mạng, qua hai tháng điều dưỡng, cô dần dần có thể đi lại được. Nhưng có một ngày, Táp Không đại nhân đi qua khu vực ăn ở của nữ tỳ chúng tôi, nhìn thấy nữ tiên mà Ngưng Ti tỷ cứu về. Táp Không liền nhắm trúng từ cái nhìn đầu tiên, liền không thể rời bước được.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, trong lòng hắn thậm chí không thoải mái lắm.

- Táp Đế lúc đó muốn mang nữ tiên này đi, Ngưng Ti tỷ đương nhiên không thể nào phản bác lại ý nguyện của Táp Đế được, chỉ có thể trơ mắt nhìn người mà mình cứu về bị Táp Đế dẫn đi. May mà sau khi Táp Đế bước được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại chỉ Ngưng Ti nói muốn Ngưng Ti đi phục vụ nữ tiên mà cô đã cứu về, đồng thời tùy ý để tôi bên cạnh Ngưng Ti làm tỳ nữ sai vặt.

Linh Tú nói đến đây, lại thở dài, dừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Táp Đế nhắm trúng Tiên tử đó, muốn cô ấy trở thành phi tử của mình. Nhưng Tiên tử đó lại đang mang thai, cô kiên quyết yêu cầu hạ sinh ra đứa con này rồi, sau đó mới kết hôn cùng với Táp Đế.

- Táp Đế lần này ngược lại cũng không làm khó cô, đồng thời đồng ý yêu cầu của cô. Bốn tháng sau, người này hạ sinh ra một bé trai đáng yêu...

Diệp Mặc lại lần nữa có cảm giác cực kỳ buồn bực, hắn mơ hồ cảm giác mình và đứa trẻ đó có quan hệ gì đó. Quả nhiên Linh Tú nhìn Diệp Mặc chậm rãi nói:

- Thiếu chủ, đứa trẻ đó chính là anh, từ nhỏ đến lớn, anh đều không có tên, Ngưng Ti tỷ chỉ gọi anh là bé con. Mặc dù anh không phải là con trai của Táp Đế, nhưng những người bên ngoài lại không biết, đều gọi anh là

thiếu chủ, Táp Không vì người mình thích, cũng mặc nhận.

Diệp Mặc đột nhiên đứng dậy, xem ra những gì hắn nhìn thấy trong đường luân hồi trong Vấn Đạo các quả nhiên là kiếp trước của mình.

- Bà biết người kia là tôi?

Diệp Mặc chằm chằm nhìn Linh Tú giọng khàn khàn hỏi.

Linh Tú liền đứng lên giọng điệu cung kính nói với Diệp Mặc:

- Nếu như lúc trước thiếu niên bị Táp Đế đá xuống bậc thang là anh, thì chính là anh.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Linh Tú lại thở dài nói:

- Sau khi sinh anh ra, mẹ của anh vẫn lấy cớ anh vẫn còn nhỏ, kéo dài thời gian hôn sự cùng với Táp Đế. Táp Đế lần đầu tiên có sức nhẫn nại như này, lão chờ đợi mười sáu năm. Nhưng anh từ khi sinh ra tốc độ tu luyện cực kỳ chậm, vì anh là Tạp linh căn bát hệ. Sau đó mẹ của anh cầu xin Táp Đế cho lượng lớn Tiên tài bảo vật đổi linh căn, đáng tiếc là, linh căn của anh không thể tinh lọc được, cũng không thể nào thăng cấp được, anh dường như mãi mãi cũng chỉ có thể là Tạp linh căn bát hệ.

- Chẳng lẽ chính vì nguyên nhân này, Táp Đế mới đá bay tôi?

Diệp Mặc trong lòng có chút buồn bực.

Linh Tú lắc đầu:

- Không phải, trên thực tế là vì mẹ của anh phát hiện anh thế nào cũng không thể đổi tư chất tu luyện được, trong lòng cũng vô cùng thất vọng, bà không chỉ một lần nhìn anh lắc đầu thở dài. Khi Táp Đế lại lần nữa yêu cầu kết hôn với mẹ anh, thì mẹ anh lại một mình rời khỏi phủ Táp Đế…

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, mẹ đã rời khỏi phủ Táp Đế, để lại một mình hắn ở lại, làm sao có chuyện tốt được?

Linh Tú quả nhiên nói:

- Táp Đế sau khi biết mẹ anh một mình rời đi, lập tức giận dữ. Nhưng lúc đó anh cũng đã là thiếu chủ của phủ Táp Đế rồi, lão cũng đồng ý với mẹ của anh rồi, nhất thời không thể nào giết chết anh được. May mà Ngưng Ti tỷ đối với anh như mẹ ruột, dùng mọi cách để chăm sóc trông nom, để cho anh chật vật tồn tại được. Cuối cùng có một lần, anh dẫm lên một loại Tiên linh hoa mà một công chúa thích, vị công chúa đó khóc lớn. Táp Đế tức giận, cho dù Ngưng Ti có cầu xin thế nào, lão cũng không tiếp tục nhẫn nhịn được nữa. Trực tiếp đá bay anh và Ngưng Ti tỷ xuống thềm, sai người ném anh xuống Tu Chân giới đầu thai. Tôi không dám cầu xin, cũng không đành lòng nhìn…

Diệp Mặc lại thở dài:

- Cũng may, Táp Đế này còn lưu lại cho tôi một đường sống, không hóa tôi thành tro bụi.

Linh Tú lại lắc đầu nói:

- Không phải, Táp Đế sở dĩ cho anh đầu thai xuống Tu Chân giới không phaỉ là để cho anh một đường sống, mà là vì mẹ của anh đã từng yêu cầu Táp Đế thề độc. Sau này bất luận thế nào, lão cũng không thể giết anh, cũng không thể chặn đường tu luyện của anh. Chính vì như vậy, anh mới có thể sống sót được dưới Tu Chân giới linh khí thiếu thốn.

Diệp Mặc trong lòng băng giá, đối với người tu luyện mà nói, chỉ cần không có thần hồn câu diệt thì có thể luân hồi, cũng chính là không chết đi. Táp Không ném hắn xuống Tu Chân giới luân hồi, cũng tương đương không giết hắn.

Nhưng khiến cho trong lòng Diệp Mặc càng băng giá không phải chuyện này, mà là khi mẹ của hắn đi không ngờ lại không dẫn theo hắn đi. Nhưng Diệp Mặc mau chóng lại thở dài, có thể mẹ hắn lúc đó bản thân mình cũng

khó có thể chạy thoát, nếu như dẫn theo mình đi, nói không chừng hai người đều chết. Mẹ đi trước, chắc chắn là muốn đi tìm người đến cứu hắn. Trên thực tế Diệp Mặc biết sau đó mẹ hắn chắc chắn không gọi người đến cứu hắn, nhưng hắn cũng không muốn hỏi thêm.

- Ngưng Ti tiền bối bây giờ ở đâu?

Diệp Mặc trong lòng vô cùng cảm kích với nữ tỳ tên Ngưng Ti này, nếu như không phải là bà, thì hắn nói không chừng căn bản cũng không có cơ hội luân hồi mà bị những người còn lại trong phủ Táp Đế giết chết rồi.

Linh Tú thở dài nói:

- Sau khi anh bị Táp Đế ném đi, Ngưng Ti tỷ lén lút đi tìm tôi, nói muốn đến Tu Chân giới đó tìm anh. Vì mẹ của anh lúc nào cũng đều tu luyện, anh là do một tay Ngưng Ti tỷ nuôi lớn. Ngưng Ti nuôi anh từ nhỏ đến lớn, cũng có cảm tình với anh, bà sợ anh ở Tu Chân giới bị chịu thiệt, muốn xuống đó chăm sóc anh. Đêm hôm đó Ngưng Ti liền rời khỏi phủ Đại Đế, từ đó trở đi tôi cũng không có tin tức của chị ấy nữa.

- Mẹ của tôi tên gì?

Diệp Mặc trong lòng từ từ bình tĩnh trở lại, hỏi một câu.

Linh Tú lắc đầu nói:

- Tôi và Ngưng Ti tỷ cũng không biết, bà ấy trước giờ đều không nói mình tên gì, cũng chưa từng nói mình từ đâu đến.

Diệp Mặc trầm mặc, hắn không hỏi thêm bất kỳ câu gì nữa, có lẽ là cảm giác có chút thất vọng rồi.

Linh Tú dường như cảm nhận được sự thất vọng của Diệp Mặc, cô lấy ra hai thủy tinh cầu lưu hình ảnh đưa cho Diệp Mặc nói:

- Thiếu chủ, đây là ảnh mẹ của anh và Ngưng Ti tỷ, anh giữ đi.

Diệp Mặc nhận lấy thủy tinh cầu, hình ảnh một người phụ nữ trung niên trong thủy tinh, hắn quả nhiên đã từng gặp qua, chính là người phụ nữ đã kéo hắn lại trong đường luân hồi. Còn người phụ nữ còn lại dung mạo có vẻ hơi mơ hồ, nhưng cho dù như vậy, vẫn có thể nhìn ra được dung nhan tuyệt thế của bà.

Cất hai thủy tinh cầu đi, Diệp Mặc nhìn Linh Tú nói:

- Linh Tú tiền bối, sau này bà đừng gọi tôi là thiếu chủ nữa. Tôi là do Ngưng Ti tiền bối nuôi lớn, sau này bà cứ gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi.

Diệp Mặc thở dài tiếp tục nói:

- Tôi là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông trong Cung Hoa Thiên, Linh Tú tiền bối nếu như không chê, sau này cứ ở lại trong Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1970

Vui Mừng Đoàn Tụ

Linh Tú thở dài, bà sở dĩ dám làm trái ý nguyện của Táp Không đại đế thiên vị Diệp Mặc, đó là vì thọ nguyên của bà sắp hết rồi. Sau khi biết được Diệp Mặc chính là thiếu niên năm đó Ngưng Ti tỷ chăm sóc, lập tức có ý định nói chuyện của Ngưng Ti tỷ cho hắn biết, còn chuyện sau này bà sống chết thế nào, thì bà vốn dĩ cũng không quan tâm.

Nhưng không ngờ thiếu niên Tạp linh căn bát hệ có tốc độ tu luyện cực kỳ chậm năm đó, bây giờ không ngờ có thể chặn đánh Táp Không đại đế rồi, thật không thể tin được.

- Tôi đương nhiên muốn ở lại Mặc Nguyệt Tiên tông, thọ nguyên của tôi sắp đến rồi, cũng không còn nơi nào có thể đi được. Tôi rất nhớ Ngưng Ti tỷ, nếu như Ngưng Ti tỷ biết được anh có ngày hôm nay, thì chị ấy chắc chắn sẽ rất vui. Sau này anh cũng không cần gọi tôi là tiền bối, cứ gọi tôi là dì Tú là được.

Lúc này biết chắc Diệp Mặc chính là thiếu niên năm đó rồi, Linh Tú trong lòng cũng dâng lên rất nhiều cảm khái.

- Dì Tú, thọ nguyên dì còn vô số năm, sao lại sắp hết…

Diệp Mặc còn chưa nói hết đã nhìn thấy Linh Tú muốn ngắt lời, lập tức lấy ra một bình đan dược đưa cho Linh Tú nói:

- Dì Tú, đây là năm viên Y Vương đan, con tin cho dù tư chất của dì có kém đi nữa, cũng có thể thăng cấp thành Tiên Vương. Huống chi, Tiên linh khí trong Mặc Nguyệt Tiên tông nồng đậm, sau này chắc chắn sẽ trở thành

một trong những Thánh địa tu luyện nổi tiếng nhất của ba mươi ba thiên vực.

Lời này của Diệp Mặc quả thực cũng không nói mò, trên người hắn có nhiều Tiên linh mạch cực phẩm như vậy, cộng thêm hắn còn là tông sư Tiên đan gần đến cửu phẩm rồi nữa, đợi sau khi hắn đến Mặc Nguyệt Tiên tông, sẽ chôn một số Tiên linh mạch xuống dưới tông môn và Tiên thành, rồi bố trí đại trận hộ sơn cao cấp, đến lúc đó Mặc Nguyệt Tiên tông cho dù không muốn trở thành thánh địa tu luyện cao cấp thì cũng không được.

- Năm viên Y Vương đan hạng nhất?

Linh Tú sau khi mở bình ngọc ra nhìn, lúc này mới đờ đẫn hỏi, bà không thể thăng cấp, nguyên nhân chủ yếu là vì không có nguyên liệu tu luyện, không có Tiên đan thăng cấp.

Nhưng một nữ tỳ trong phủ như bà, thì không thể nào có được phần thưởng Tiên đan của phủ Đại đế. Còn chuyện chạy thoát khỏi phủ Tiên đế, càng là lời nói vô căn cứ. Chỉ cần phủ Tiên đế treo lệnh truy nã, cho dù bà có chạy đến chân trời góc biển, cũng có người tóm được bà quay về chịu chết. Bà vì nhìn thấy sự quan tâm của Diệp Mặc đối với Ngưng Ti tỷ dường như rất sâu đậm. Cho nên không dám nói Ngưng Ti tỷ rất có khả năng chưa chạy thoát khỏi phủ Đại đế đã bị giết rồi.

Cuộc chiến của Diệp Mặc và Táp Không đại đế bà tận mắt chứng kiến, mặc dù Diệp Mặc vẻ ngoài chiếm thế thượng phong, nhưng bà cũng không cho rằng Diệp Mặc có thể làm gì Táp Không đại đế. Sự lợi hại của Táp đế, chỉ có những người hàng năm bên cạnh lão mới có thể hiểu được một hai, người ngoài không bao giờ biết được lão rốt cục đáng sợ đến mức độ nào.

Táp đế tuyệt đối còn có thủ đoạn lợi hại cao cấp hơn còn chưa thi triển ra, nhưng bà lại không biết. Thủ đoạn lợi hại nhất của Diệp Mặc cũng chưa thi triển ra.

- Đúng vậy, dì Tú dì xem xem số đan dược này đã đủ cho dì thăng cấp Tiên Vương hay chưa. Nếu như chưa đủ, thì con cũng không thiếu, con chắc

chắn có thể giúp dì thăng cấp lên Tiên Vương, dì không cần lo lắng.

Diệp Mặc cười hỏi.

Linh Tú mau chóng đứng dậy nói:

- Đủ rồi, chắc chắn là đủ rồi. Dì cũng không cần nhiều như vậy.

Vốn dĩ bà có suy nghĩ chết chắc trong đầu, bảo Diệp Mặc gọi bà là dì Tú, ngược lại cũng không có áp lực gì nhiều. Nhưng khi biết mình sẽ không bị chết, hơn nữa chắc chắn sau khi thăng cấp lên Tiên Vương rồi, tâm thái của bà sẽ có chút biến đổi.

Diệp Mặc kinh nghiệm lõi đời, lập tức đã nhìn ra tâm lý của Linh Tú, hắn thở dài nói:

- Dì Tú, bất luận thế nào, dì cũng là bạn của dì Ngưng Ti, trong lòng con, dì chính là một trưởng bối. Dì cho dù ở lại Mặc Nguyệt Tiên tông của con, con chắc rằng Táp đế tuyệt đối cũng không dám tìm đến Mặc Nguyệt Tiên tông của Cung Hoa Thiên, cho dù lão muốn gây phiền phức cho Mặc Nguyệt Tiên tông, cũng sẽ giết con trước. Chỉ cần con không chết, thì lão cũng không dám động gì đến.

Linh Tú cất đan dược của Diệp Mặc đi, vẻ mặt hòa hoãn lại:

- Tông chủ, anh phải cẩn thận tên Táp đế kia, lão còn có một số thủ đoạn còn chưa lấy ra, còn nữa, lão làm người tuyệt đối cũng không đơn giản như vẻ ngoài vậy đâu.

Diệp Mặc gật đầu, không cần Linh Tú nhắc nhở, hắn cũng biết mình bây giờ chưa thể thi triển ba mũi Kim cốt tiễn, muốn thắng Táp Không đại đế cũng rất khó khăn. Chuyện đánhó lần hai, hơn nữa Táp Không có phải còn có đòn sát thủ hay không, thì hắn cũng không chắc.

Nhưng Diệp Mặc đồng thời cũng tin rằng, cùng với thời gian, khoảng cách của hắn và Táp Không chỉ có thể càng lúc càng gần hơn, cuối cùng

vượt xa Táp Không. Cho nên hắn cũng không chút lo lắng gì, muốn giết Táp Không cũng không cần gấp gáp.

- Dì Tú, con còn muốn hỏi dì một chuyện nữa, chính là lần này Táp Không ra ngoài hơn trăm năm mới quay về, khi lão quay về có mấy người?

Diệp Mặc mặc dù biết Hà Trùng Tiên đế chắc chắn không về cùng Táp đế, nhưng hắn vẫn hỏi một câu.

Táp Không nếu như bắt được Hà Trùng Tiên đế, thì chắc chắn muốn lợi dụng Hà Trùng Tiên đế, Táp Không không lợi dụng Hà Trùng Tiên đế, vậy chứng tỏ Hà Trùng Tiên đế cũng không ra ngoài cùng lão.

- Táp đế lúc quay về tôi đang ở vườn Tiên hoa, tôi nhìn thấy lão có hai người về, ngoài lão ra, còn có một người đàn bà nữa.

Linh Tú lập tức trả lời.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục hỏi thăm Linh Tú, Linh Tú là một nữ tỳ, cho dù ở trong phủ Táp đế lâu rồi, những gì biết cũng có hạn. Hắn dẫn Linh Tú ra ngoài giới thiệu cho những người còn lại quen biết, mọi người sau khi hàn huyên một lúc thì mau chóng quen nhau.

Vì muốn nhanh chóng đến được Cung Hoa Thiên, Diệp Mặc từ chỗ Vô Ảnh nhận lấy việc điều khiển Thời Không Toa.

Thời Không Toa vốn dĩ chính là Thần khí hạ phẩm, cộng thêm tu vi của Diệp Mặc lúc này sớm cũng không như lúc trước nữa, một Tiên đế có Tiên nguyên và thần thức đều vô cùng nghịch thiên như hắn điều khiển Thời Không Toa, tốc độ của Thời Không Toa lại càng nhanh đến cực điểm.

Lần này Diệp Mặc căn bản cũng không dừng lại ở Trung thiên vực, chỉ cần hơn một năm, Thời Không Toa cũng đã xông qua biên giới hư không thiên vực của Cung Hoa Thiên, đến Cung Hoa Thiên.

…

Tiên tông lớn nhất của Cung Hoa Thiên đương nhiên là Mặc Nguyệt Tiên tông, Mặc Nguyệt Tiên tông vốn dĩ chính là Tiên tông mạnh nhất của Hạ thiên vực, bây giờ lại có một Tiên đế đến tọa trấn, Mặc Nguyệt Tiên tông lại càng vang danh hơn.

Mặc dù vị Tiên đế này cũng không ở trong Mặc Nguyệt Tiên tông, nhưng người ta lại vẫn ở trong Mặc Nguyệt Tiên thành, rõ ràng chính là quyết tâm muốn bảo vệ Mặc Nguyệt Tiên tông.

Lúc này chủ phong Mặc Nguyệt phong của Mặc Nguyệt Tiên tông, Tô Tĩnh Văn đang cùng bàn chuyện vơi Lô Phượng.

- Tĩnh Văn, tu vi của cô còn quá thấp, nếu như đến hư không thiên vực căn bản thập tử nhất sinh. Cô đừng nói muốn tìm Diệp tông chủ, cho dù đến lối vào nơi mà Diệp tông chủ mất tích cũng tuyệt đối không thể đâu.

Lô Phượng nhìn Tô Tĩnh Văn lo lắng nói.

Tô Tĩnh Văn ảm đạm nói:

- Tôi hiểu, tôi phát hiện gần đây tu vi của tôi có chút trì trệ không tiến triển gì, luôn xuất hiện bóng dáng của Diệp Mặc, tôi rất lo lắng. Tôi chỉ là đi nhìn Diệp Mặc đi vào là nơi nào mà thôi, sau đó tôi quay về tiếp tục tu luyện, nếu không tôi căn bản cũng không có tâm trạng nào mà tu luyện cả.

Dừng lại một chút, Tô Tĩnh Văn lại tiếp tục nói:

- Tôi đương nhiên biết rõ nếu như một mình tôi đi, thì chắc chắn sẽ chết. Nhưng tôi định mời Cực Lôi Tiên đế đại nhân giúp đỡ, Cực Lôi Tiên đế đại nhân cũng đã đến Mặc Nguyệt Tiên tông định cư rồi, anh ta lại là bạn của vợ chồng tôi, tôi nghĩ anh ta chắc cũng đồng ý thôi.

- Cô đang lo lắng Cực Lôi Tiên đế tiền bối lúc nào cũng có thể rời khỏi Mặc Nguyệt Tiên tông, sau đó muốn tìm một Tiên đế khác giúp thì khó đúng không?

Lô Phượng bất đắc dĩ nói.

Tô Tĩnh Văn gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi sợ Tiên đế tiền bối một khi rời khỏi Mặc Nguyệt Tiên tông rồi, sau này tôi muốn tìm một Tiên đế trợ giúp cũng quá khó. Lần này tôi đến đây chủ yếu là để biết đường đến đó như nào mà thôi, đợi sau khi quay về tôi sẽ cố gắng tu luyện đến Tiên đế, sau này một mình tôi đi sau. Cho nên, tôi còn muốn mời chị Lô đi cùng tôi một chuyến.

Lô Phượng thở dài nói:

- Tôi đương nhiên không có vấn đề gì, chỉ là không biết Cực Lôi Tiên đế đại nhân có nghĩ nhiều hay không.

Tô Tĩnh Văn lập tức liền đứng dậy nói:

- Nếu vậy chúng ta lập tức đến Mặc Nguyệt Tiên tông tìm Cực Lôi tiền bối, nếu như tiền bối không đồng ý, vậy thì chúng ta không đi nữa…

Lô Phượng còn chưa trả lời, thì đã nhìn thấy một ngọc bài truyền âm rơi xuống trước mặt của Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn bóp nát ngọc bài đó ra, bên trong ngọc bài truyền đến giọng nói vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên của Mang Thương:

- Sư mẫu, tông chủ về rồi, bây giờ đã đến Mặc Nguyệt Tiên thành rồi…

- Cái gì?

Tô Tĩnh Văn chỉ chần chừ một lát, lập tức bị sự vui mừng cực lớn này đè ép khiến không thể nào thở nổi, một lát sau cô liền từ trong động phủ xông ra ngoài, trong nháy mắt liền biến mất.

Lô Phượng cũng vui mừng đứng dậy, lập tức cô theo sau Tô Tĩnh Văn cũng xông ra ngoài.

…

- Diệp tông chủ…

Cực Lôi Tiên đế vẫn đợi Diệp Mặc trong Mặc Nguyệt Tiên thành, bây giờ Diệp Mặc quay về, anh ta là người biết đầu tiên.

- Cực Lôi huynh, anh làm sao lại ở Mặc Nguyệt chi thành?

Diệp Mặc nhìn thấy Cực Lôi Tiên đế cũng có chút nghi ngờ, cho dù Mặc Nguyệt Tiên tông có ưu tú đi nữa, cũng không hấp dẫn nổi cao nhân như Cực Lôi Tiên đế này chứ?

Cực Lôi Tiên đế cười ha hả nói:

- Anh đợi lát nữa hàn huyên ôn chuyện cùng tôi nhé.

Không cần Cực Lôi Tiên đế nhắc nhở, Diệp Mặc cũng đã nhìn thấy Tô Tĩnh Văn đang thất tha thất thểu phi độn đến, Tô Tĩnh Văn nhìn thấy hắn hưng phấn đến bay cũng có chút loạng choạng rồi.

Diệp Mặc trong lòng lập tức hừng hực lửa, Tô Tĩnh Văn và Đường Bắc Vi đều phi thăng rồi, chứng tỏ Mặc Nguyệt Tiên tông càng có nhiều người hơn phi thăng lên.

Thấy Tô Tĩnh Văn càng lúc càng tiến đến gần, trước mặt Diệp Mặc lại hiện lên con đường đầy tuyết bay, hắn cũng không kìm chế nổi nữa, nhảy một bước ra, ôm Tô Tĩnh Văn vào trong lòng mình.

- Diệp Mặc, huhu…

Tô Tĩnh Văn sau khi phát ra mấy âm nỉ non, thì không thể nào nói ra thêm từ nào nữa, cả người cô liền mềm nhũn ra, tê liệt trong lòng Diệp Mặc, cũng không còn chút sức lực nào nữa.

Xung quanh dường như cũng trở nên im lặng, lúc này không ai muốn nói chuyện, quấy rầy Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn tụ họp.

Một hồi lâu sau, Tô Tĩnh Văn mới chậm rãi vuốt ve khuôn mặt của Diệp Mặc, dường như muốn biểu đạt toàn bộ sự nhớ nhung của mấy năm nay, không muốn mất đi một chút nào.

Mùi thơm cơ thể quen thuộc của Tô Tĩnh Văn khiến Diệp Mặc mơ hồ mộng mị, hắn hoàn toàn quên mất xung quanh còn rất nhiều người đang đứng nhìn, cho đến khi những ngón tay mềm mại của Tô Tĩnh Văn đang vuốt ve khuôn mặt của hắn, hắn mới bỗng nhiên bừng tỉnh lại. Sau đó hắn lập tức ném ra mấy trận kỳ, bóng hình của hắn và Tô Tĩnh Văn liền biến mất trước mặt mọi người.

Nếu như nói Diệp Mặc còn nhớ ném ra mấy trận kỳ, thì Tô Tĩnh Văn sớm đã quên mấy mình đang ở đâu rồi, cô chầm chậm vuốt ve khuôn mặt Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới nỉ non nói:

- Diệp Mặc, anh về thật rồi sao? Chúng ta gặp lại nhau thật rồi sao?

- Tĩnh Văn, anh đã về rồi, sau này chúng ta vẫn ở Mặc Nguyệt Tiên tông, cho dù anh ngẫu nhiên phải ra ngoài, anh cũng sẽ mau chóng quay về.

Diệp Mặc chắc như đinh đóng cột nói, nếu như không phải lo lắng trận pháp cách ly bị tàn phá trong hư không kia, thì hắn thậm chí sẽ không nói ra lời sẽ ra ngoài rồi.

Tô Tĩnh Văn run lên, cô cuối cùng cũng tỉnh lại, thân thể của cô lập tức nóng hừng hực, trở tay ôm chặt Diệp Mặc hơn, bờ môi ấm nóng ẩm ướt đã dính chặt vào môi Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1971

Mặc Nguyệt Lớn Mạnh

Cũng không biết đã qua bao lâu, Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn đồng thời tỉnh táo lại. Tô Tĩnh Văn lập tức liền nhớ tới bên ngoài có rất nhiều người đang nhìn, trên mặt cũng có chút bắt đầu nóng lên, vội vàng từ trong ngực Diệp Mặc vùng ra.

- Đi về đã rồi...

Giọng nói của Tô Tĩnh Văn nhỏ nhẹ vô cùng, trong tim mặc dù vẫn còn đang đập thình thịch tứ tung, lại cũng dần dần dịu lại.

Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Tĩnh Văn, trừ em đã thăng thiên Tiên Giới ra, còn ai nữa không?

- Không có, thành Mặc Nguyệt chỉ có một mình em thăng thiên, hoặc là nói chỉ có một mình em đến đây.

Giọng của Tô Tĩnh Văn lập tức bắt đầu trở nên thấp xuống, nỗi lo của cô cũng giống như Diệp Mặc, nếu nói thành Mặc Nguyệt đến bây giờ còn chưa có ai thăng thiên, chuyện đó là tuyệt đối không thể.

Hơn nữa, tiền bối Lục Vô Hổ còn thăng thiên trước cô mà, sao cũng không thấy tung tích?

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng trầm xuống, hắn giơ tay loại bỏ cấm chế chung quanh, - Tĩnh Văn, chuyện này chúng ta trở về rồi hãy nói.

Trông thấy Diệp Mặc và Tô Tĩnh Văn hiển lộ ra thân hình, mọi người

nhao nhao tới chào hỏi.

Diệp Mặc nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Lô Phượng, lập tức mỉm cười nói:

- Lô Phượng, ta chính là Lạc tông chủ lúc trước, cô không cần lo lắng.

Lô Phượng lập tức vỡ lẽ ra, khó trách cô cảm nhận được một loại cảm giác quen thuộc trên người Diệp Mặc. Nếu như Diệp Mặc chính là Lạc tông chủ lúc trước, vậy tất cả mọi chuyện đều dễ nói rồi.

- Diệp huynh. . .

- Diệp đại ca.

Doãn Ưng, Giang Cận, Đồng Xu hết thảy đều mừng rỡ tiến lên ân cần thăm hỏi, bọn họ rốt cuộc hiểu rõ vì sao lúc trước khi Mặc Nguyệt tiên tông được sáng lập, Lạc tông chủ đối xử với bọn họ không giống những người khác, thì ra là người quen. Đồng thời mọi người kinh ngạc không thôi, lôi kiếp Kim tiên lúc trước của Diệp Mặc, mấy người Doãn Ưng tận mắt nhìn thấy, mà hiện tại bọn họ và Diệp Mặc sớm đã không ở trên cùng một xuất phát điểm nữa rồi.

Liễu Trung Yên và Liễu Mạn mừng rỡ đồng thời cũng cảm thán, bọn họ cũng giống như bọn Doãn Ưng, ban đầu đã biết rõ tu vi của Diệp Mặc. Lúc này mới mấy trăm năm trôi qua, tu vi của Diệp Mặc, bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ rồi, đây đã không thể xem như tốc độ tu luyện đáng sợ nữa, mà là tốc độ tu luyện không cách nào tưởng tượng nổi.

Tuy những năm này bọn họ ở Mặc Nguyệt tiên tông tu vi đều tăng lên rất nhanh, nhưng đến bây giờ Liễu Trung Yên có thể coi là tu vi cao nhất cũng không quá Huyền tiên mà thôi.

Diệp Mặc lại được nhìn thấy mọi người, cũng rất là vui mừng, thao thao cùng mọi người ôn chuyện. Diệp Mặc từ trong miệng Ân Hồn biết được bọn người Nhậm Vũ và Hồng Lăng đã tới Mặc Nguyệt tiên tông, càng thêm

mừng rỡ không thôi. Cái duy nhất đáng tiếc là bọn họ vẫn chưa trở lại tông môn, đều đang ở bên ngoài bươn trải rèn luyện.

Đường Bắc Vi đã sớm lôi kéo Tô Tĩnh Văn xì xào bàn tán, Lô Phượng khéo léo, đã thu xếp cho bọn người Ninh Nga Tiên Tử và Úc Kim Hương còn cả Linh Tú.

Chờ mọi người ôn chuyện được khá lâu rồi, tiên đế Tật Lôi lúc này mới tới cười ha ha nói:

- Mấy trăm năm không thấy, Diệp huynh phong thái càng hơn xưa.

Diệp Mặc bây giờ là Tiên đế sơ kỳ, tiên đế Tật Lôi cũng không cảm thấy bất ngờ, y vốn cho rằng Diệp Mặc che giấu tu vi. Cho dù bây giờ là Tiên đế sơ kỳ, cũng chưa chắc là tu vi thực sự của Diệp Mặc.

Người chung quanh trông thấy Tiên đế Tật Lôi đến nói chuyện, nhao nhao tránh ra, trong mắt mọi người, địa vị Tiên đế là chí cao vô thượng.

- Tật Lôi huynh không đi bế quan, sao mà chạy đến Mặc Nguyệt tiên tông ta rồi.

Diệp Mặc cười nói, hắn sẽ không cho là Tiên đế Tật Lôi vừa ý tiên linh khí ở Mặc Nguyệt tiên tông, muốn tu luyện ở đây. Loại người như tiên đế Tật Lôi, nếu như muốn tìm nơi tu luyện đỉnh cao, cũng sẽ không tìm đến tiên thành Mặc Nguyệt. Hơn nữa tiên đế Tật Lôi đã nhận được 'Vô trần quả", chuyện đầu tiên phải làm hẳn là bế quan mới đúng.

Nếu như nói tiên thành Mặc Nguyệt được hắn bố trí lại tụ linh tiên trận một lần nữa, đặt tiên linh mạch cực phẩm vào thì còn có thể hấp dẫn tiên đế Tật Lôi, nhưng bây giờ thì lại tuyệt đối không thể.

Tiên đế Tật Lôi lập tức sắc mặt giận dữ nói: - Tật Lôi huynh, ai dám cướp đồ của huynh?

Diệp Mặc có chút nghi ngờ hỏi, đồ của tiên đế Tật Lôi còn có người

đoạt, hắn ngược lại là hơi nghi hoặc một chút rồi.

- Còn không phải lão già Táp Không, người này quả thực cực kỳ không biết xấu hổ, ngang nhiên đòi lấy đi 'Vô trần quả" của ta, còn ta một chữ cũng không thể nói, trong lòng hết sức buồn bực. Vốn muốn tìm Diệp huynh giúp ta xả giận, nhưng hiện tại trong lòng cũng lắng lại một ít.

Vốn Tiên đế Tật Lôi đúng là muốn tìm Diệp Mặc giúp một tay, sau đó y lại nghĩ, e rằng cho dù là Diệp Mặc cũng không dám tìm Táp Không Đại Đế xả giận.

Diệp Mặc giật mình nói:

- Thì ra là lão già này, sớm biết như vậy ta đã không để cho ông ta dễ dàng như vậy rồi.

- Diệp huynh, ngươi đã gặp Táp Không Đại Đế sao?

Tiên đế Tật Lôi nghi hoặc hỏi.

Diệp Mặc không có giấu diếm, - Đúng vậy, ta đã đánh cho cửa phủ Đại Đế của lão ta nát nhừ, giết quản sự tên là Nạp Minh của lão ta. Thuận tiện dạy dỗ tên này một trận, nếu như ta biết lão ta cướp đoạt 'Vô trần quả" của Tật Lôi huynh, ta khẳng định sẽ không tha cho lão ta dễ dàng như vậy.

- Cái gì?

Tiên đế Tật Lôi há to miệng, sau nửa ngày cũng chưa kịp phản ứng. Y vừa ra tới từ Hư Không Thiên Vực, liền đi tới Cung Hoa Thiên, cũng không biết chuyện đã xảy ra ở Thượng Thiên Vực. Y muốn tìm Diệp Mặc hỗ trợ đòi lại lẽ công bằng từ Táp Không Đại Đế, cũng là nhất thời phẫn nộ. Chờ y tỉnh táo lại, y cũng biết chuyện này là không thể nào. Nhưng mà lời Diệp Mặc nói, khiến cho y lập tức ngây ra như phỗng.

Diệp Mặc ngay cả Táp Không Đại Đế mà cũng có thể giáo huấn, chẳng phải là nói hắn có thể so sánh với Bán Thánh rồi sao? Đánh cho cửa lầu của

Táp Không Đại Đế nát nhừ, Diệp Mặc còn có thể an ổn trở lại Mặc Nguyệt tiên tông, vậy rõ ràng là Diệp Mặc không sợ Táp Không Đại Đế.

Thật lâu, tiên đế Tật Lôi mới phản ứng được, y cười ha ha nói:

- Được, đã ghiền, thật sự là đã ghiền, phiền muộn của ta toàn bộ đã được tiêu trừ rồi, một quả 'Vô trần quả' cũng chẳng đáng gì, lấy thì cũng đã lấy rồi. lão già Táp Không, ngươi cũng có ngày hôm nay nha, ha ha. . .

Diệp Mặc biết rõ tu vi hiện tại của hắn so với Táp Không thì cũng không lợi hại hơn bao nhiêu, nhưng cái này không cần phải nói ra, dù sao hắn không sợ Táp Không là được.

- Diệp huynh, làm một tán tu, ta có thể tu luyện tới Tiên đế, gian khổ trong đó chỉ có chính ta biết, người ngoài khó có thể tưởng tượng. Diệp huynh, Tật Lôi ta hôm nay cuối cùng đã tìm thấy nơi chốn rồi. Diệp huynh nếu như không chê, Tật Lôi ta rất vui được gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông.

Tiên đế Tật Lôi sau khi diệt hết phiền muộn, lập tức chắp tay khom người nói.

Diệp Mặc mừng to, hắn không thể tưởng được tiên đế Tật Lôi sẽ gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, đối với chuyện Tiên đế gia nhập Mặc Nguyệt, hắn đương nhiên là hoan nghênh vô cùng, lập tức vội vàng đở lấy tiên đế Tật Lôi:

- Tật Lôi huynh có thể gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông ta, Diệp mỗ thật sự là cầu còn không được, lý nào lại ghét bỏ?

Lô Phượng ở một bên liền vội vàng tiến lên ân cần thăm hỏi tiên đế Tật Lôi, đồng thời vui sướng nói:

- Xem ra Mặc Nguyệt tiên tông ta về sau cũng có hai Tiên đế rồi.

Lô Phượng không biết tu vi của Diệp Mặc, nhưng từ trong miệng tiên đế Tật Lôi cô biết được Mặc Nguyệt tiên tông còn có một tiên đế Hà Trùng, bây

giờ thêm tiên đế Tật Lôi, hiển nhiên là có hai tiên đế.

Tiên đế Tật Lôi cười ha ha, - Lô Phượng, ngươi chắc không biết Diệp tông chủ cũng là Tiên đế rồi, hơn nữa còn là Tiên đế đứng đầu toàn bộ Tiên Giới.

Thấy Lô Phượng kinh ngạc nhìn mình chằm chằm, Diệp Mặc cười ha ha nói:

- Mặc Nguyệt tiên tông ta cũng không phải là chỉ có hai Tiên đế, qua một thời gian ngắn, Khai Nỉ tiên đế sẽ còn gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông ta.

- Khai Nỉ?

Tiên đế Tật Lôi nghe được cái tên này xong nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết rõ vẻ mặt này của tiên đế Tật Lôi, nhất định là đã từng nghe nói đến Khai Nỉ Thánh đế, cũng không giấu diếm nói:

- Không sai, chính là người đã từng là Khai Nỉ Thánh đế, y đi xử lý công việc rồi, sau một thời gian ngắn, y sẽ trở lại Mặc Nguyệt tiên tông ta.

Người chung quanh nghe mà đều trợn mắt há hốc mồm, đây là một Tiên vương tông môn ở Hạ Thiên Vực sao? Cho dù là đế tông đỉnh cao ở Thượng Thiên Vực, cũng chỉ có không quá bốn, năm tiên đế mà? Mà tiên đế Tật Lôi càng không thể tin được, một Thánh đế gia nhập một tiên tông ở Hạ Thiên Vực? Vấn đề này nghe sao cũng thấy không được tự nhiên. Cũng may Khai Nỉ Thánh đế bây giờ đã không phải là Thánh đế nữa rồi, nói cách khác không chừng đế tông cả Thiên Vực đều sẽ tới bái phỏng.

Kỳ thật Diệp Mặc còn chưa nói qua một hai trăm năm nữa, Úc Kim Hương tất nhiên sẽ lại trở thành tiên đế. Lúc này Úc Kim Hương đã là Tiên Tôn sơ kỳ rồi, trở thành Tiên đế đối với nàng mà nói chỉ là vấn đề thời gian. Úc Kim Hương không giống như Khai Nỉ, tu vi của Khai Nỉ so với lúc trước đã thụt lùi đi rất nhiều, nhưng một khi Úc Kim Hương khôi phục tu vi tiên đế, sẽ càng hơn lúc trước.

- Chúng ta đừng đứng ở bên ngoài hàn huyên, về tông môn trước rồi nói sau. Lô Phượng, cô đi tuyên bố mười sáu năm sau Mặc Nguyệt tiên tông ta cử hành nghi thức sáng lập môn phái.

Diệp Mặc quyết định làm cho Mặc Nguyệt tiên tông vang danh, bất kể là ai, lần này sau khi Mặc Nguyệt tiên tông chính thức mở lễ thành lập môn phái, muốn động vào Mặc Nguyệt tiên tông, cũng phải suy nghĩ cho kỹ.

- Vâng, tông chủ.

Lô Phượng lập tức mừng rỡ lên tiếng đáp. Cô đương nhiên biết ý Diệp Mặc, Mặc Nguyệt tiên tông sau khi thành lập đã sớm tuyên bố rồi, cũng đã tổ chức nghi thức. Bây giờ Diệp Mặc muốn gióng trống khua chiêng tổ chức lại nghi thức, hiển nhiên là để làm cho Mặc Nguyệt vang danh.

Mặc Nguyệt tiên tông một lần mà có thêm một tiên đế Tật Lôi, lại thêm một Tiên Tôn Úc Kim Hương, thực lực lập tức tăng nhiều.

Sau vui mừng gặp gỡ, Diệp Mặc quyết định để cho Úc Kim Hương và Lô Phượng phụ trách nghi thức lập phái long trọng của Mặc Nguyệt tiên tông, mà bề ngoài Tiên đế Tật Lôi với tư cách là người có tu vi cao nhất của Mặc Nguyệt tiên tông làm áp trận cho Mặc Nguyệt tiên tông, đồng thời hoan nghênh khách quý khắp nơi đến đây chúc mừng.

Diệp Mặc thì một lần nữa bố trí hộ sơn đại trận và tụ linh tiên trận cho Mặc Nguyệt tiên tông và tiên thành Mặc Nguyệt. Sau khi Diệp Mặc trở lại Mặc Nguyệt tiên tông, Mặc Nguyệt tiên tông lại náo nhiệt hẳn lên.

. . .

Áo ngủ bằng gấm nửa rơi xuống, nửa bên ngực của Tô Tĩnh Văn đều lộ ra bên ngoài, nét ửng hồng trên mặt nàng còn chưa nhạt đi, ánh mắt lại từ đầu đến cuối không hề rời khỏi Diệp Mặc.

- Còn đang lo lắng gì vậy.

Diệp Mặc ôm Tô Tĩnh Văn dịu dàng hỏi, hắn nhìn ra trong mắt Tô Tĩnh Văn có một chút lo lắng không dễ cảm thấy được.

Tô Tĩnh Văn quay người chui vào trong ngực Diệp Mặc, lo lắng nói:

- Em đã được cùng anh ở đây rồi, nhưng chị Tố Tố và chị Khinh Tuyết còn cả Ánh Trúc đều chưa thăng thiên, em có chút lo lắng cho họ. Có đôi khi em cảm thấy em rất ích kỷ, vì để sớm ngày nhìn thấy anh, mà thăng thiên trước Vốn Tô Tĩnh Văn cho rằng với tư chất của đám người Tố Tố, sau khi cô thăng thiên, bọn người Tố Tố cũng sẽ thăng thiên, cũng chỉ là không đến trăm năm mà thôi. Nhưng đến bây giờ bọn người Tố Tố vẫn chưa thăng thiên, trong nội tâm cô lại có chút lo lắng. Cô cũng không nói gì tới Ức Mặc, cô sợ Diệp Mặc càng thêm lo lắng.

Diệp Mặc vỗ vỗ bả vai trắng nõn như tuyết của Tô Tĩnh Văn nói:

- Chờ anh bố trí xong trận pháp cho Mặc Nguyệt tiên tông, anh sẽ đi xem thử.

- Anh đi bằng cách nào? Chẳng lẽ anh có thể xuống Tu Chân Giới?

Tô Tĩnh Văn ngẩng đầu theo bản năng nửa ngồi xuống, hoàn toàn không có chú ý tới áo ngủ bằng gấm đã hoàn toàn chảy xuống, lộ ra hai gò bồng đảo săn chắc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1972

Xé Rách Không Gian Thất Bại

Anh không thể xuống Tu Chân Giới, nhưng anh thăng thiên vốn cũng không phải là thăng thiên một cách bình thường, hơn nữa...

Diệp Mặc theo bản năng cúi đầu nhìn nhìn Tô Tĩnh Văn, không nói thêm gì đi nữa, bàn tay lớn đã chụp tới.

Tô Tĩnh Văn rên nhẹ một tiếng, lại lạc đường vào trong đó. . .

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tô Tĩnh Văn mới lại thở dốc vài tiếng, nhìn Diệp Mặc thấp giọng nói:

- Có một sư tỷ tên là Băng Du tới tìm anh, sau khi cô ấy nghe nói anh mất tích, lại đã rời khỏi Mặc Nguyệt tiên tông, không biết đi nơi nào rồi.

Diệp Mặc nghe thấy tên Chân Băng Du, lập tức có chút không được tự nhiên. Hắn sau khi thăng thiên Tiên Giới, nhìn thấy rất nhiều Tiên Tử xinh đẹp. Nhưng hắn chưa bao giờ động lòng đối với những cô gái này dù chỉ một chút, duy nhất từng có mộng tưởng đối với Chân Băng Du. Đương nhiên đó là trong hoàn cảnh đặc biệt mới có, bây giờ Tô Tĩnh Văn vừa nhắc tới Chân Băng Du, Diệp Mặc lập tức cũng nhớ tới từng ly từng tý khi ở cùng Chân Băng Du.

Thật lâu Diệp Mặc mới thở dài nói:

- Đạo tâm của Chân Băng Du và Đạo tâm của anh hoàn toàn bất đồng, em có biết cô ấy gọi cái này là gì không?

- Gọi là gì?

- Ham muốn xác thịt mà thôi.

- Khó nghe muốn chết.

- Đúng rồi Tĩnh Văn, anh dạy cho em bắt đầu luyện thể được không?

- Tại sao phải luyện thể.

- Luyện xong em sẽ biết.

. . .

Từ khi Diệp Mặc trở về, tiên đế Tật Lôi gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, Mặc Nguyệt tiên tông đã thành tiêu điểm của toàn bộ Hạ Thiên Vực. Một vài tông môn và Thiên Chủ cũng đang lo lắng khi Mặc Nguyệt tiên tông chính thức cử hành đại lễ lập phái lần này, cần phải tặng quà gì đây.

Cái không giống với lúc trước chính là, lúc trước là nghe nói Mặc Nguyệt tiên tông có tiên đế gia nhập, nhưng không rõ ràng lắm. Lần này là đã xác minh tiên đế Tật Lôi vẫn luôn ở lại tiên thành Mặc Nguyệt gia nhập Mặc Nguyệt tiên tông, đừng nói Hạ Thiên Vực, cho dù là Trung Thiên vực, có một tông môn Tiên đế, đã là đỉnh cao của đỉnh cao rồi.

Mặc Nguyệt tiên tông lúc này toàn tông đều huy động hết, Diệp Mặc thì bắt đầu bố trí hộ sơn đại trận và tụ linh tiên trận cho Mặc Nguyệt tiên tông.

Lần này Diệp Mặc đã không có bất kì hạn chế gì nữa, hắn đặt ba mươi sáu dòng tiên linh mạch cực phẩm vào phía dưới Mặc Nguyệt tiên tông, đồng thời lại đặt ba dòng tiên linh mạch cực phẩm vào tiên thành Mặc Nguyệt.

Mười vạn Hư Không Ngự Sát Trận được Diệp Mặc một lần nữa sửa chữa điều chỉnh, bây giờ cách thức bày trận của Diệp Mặc hoàn toàn bất đồng với lúc trước. Hắn dùng thời gian trọn nửa năm quy hoạch trận pháp lại một lần nữa, luyện chế trận kỳ lại một lần. Nửa năm sau, hộ sơn tiên trận của Mặc Nguyệt tiên tông mới lại hoàn toàn khép lại. Đây là một cái tiên trận

cấp chín đúng nghĩa, Diệp Mặc không tiếc sử dụng các loại tiên tài cao cấp và tiên linh mạch cực phẩm để bố trí.

Trong nháy mắt khi tiên trận hợp lại, khí thế của Mặc Nguyệt tiên tông trong nháy mắt bắt đầu hùng vĩ hẳn lên, khí thế đế tông hùng vĩ tràn trề vừa nhìn đã thấy lồ lộ, chỉ cần nhìn ngắm Mặc Nguyệt tiên tông trong tiên trận, là có thể dâng lên một loại cảm giác hùng vĩ hùng tráng, lại càng không cần phải nói quanh năm sống ở nơi đây rồi.

Tiên đế Tật Lôi đứng trên một đỉnh núi trong Mặc Nguyệt tiên tông nhìn ngắm đại trận đã hợp lại, càng cảm khái mãi thôi. Y cảm thấy lựa chọn của mình hoàn toàn chính xác, Diệp tông chủ căn bản chính là một huyền thoại vĩnh cửu của Tiên Giới. Tuổi tác không lớn, nhưng bất kể là tu vi, trình độ trận pháp hay là luyện đan đều là đỉnh cao của cả Tiên Giới. Y có thể khẳng định, Diệp Mặc bố trí mười vạn Hư Không Ngự Sát Trận này, hiện giờ ở Tiên Giới còn chưa có người thứ hai có thể bố trí được.

Đừng nói thời gian một năm, cho dù là thời gian mười năm, cũng không thể có người bố trí ra được.

Đại trận này căn bản là bố trí để phòng ngự Tiên đế vây công, có loại hộ sơn tiên trận này, cho dù là Mặc Nguyệt tiên tông không có Tiên đế, thế thì sao chứ? Cái gì là khí thế của đế tông? Đây mới thật sự là khí thế của đế tông chứ.

. . .

Sườn núi Nhược Phong ở Văn Cử Thiên, đây là nơi lúc trước Diệp Mặc thăng thiên, Diệp Mặc sau khi bố trí xong hộ sơn đại trận cho Mặc Nguyệt tiên tông, nơi đầu tiên hắn tới chính là nơi này.

Người của Đại lục Lạc Nguyệt không cách nào thăng thiên, khiến cho Diệp Mặc cực kỳ lo lắng. Điều hắn có thể nghĩ tới chỉ có vị trí mà mình thăng thiên, muốn từ thăng thiên điện tìm biện pháp tiến vào Tu Chân Giới, đó là chuyện tuyệt đối không thể. Nơi duy nhất có thể tiến hành chính là tìm

đến không gian yếu ớt, sau đó thử một chút xem có thể xé rách không gian được hay không.

Bình thường chỗ yếu nhất đều là vị trí tu sĩ thăng thiên, mà hắn không phải là thăng thiên theo cách bình thường, vị trí kia nhất định là nơi yếu kém nhất rồi.

Diệp Mặc rất rõ ràng, cho dù là hắn đã tìm được nơi lúc trước hắn thăng thiên, muốn xé rách không gian ở nơi này, chỉ sợ cũng không phải là chuyện đơn giản.

Đừng thấy trong lúc hai Tiên đế đỉnh cao đánh nhau thường xuyên xuất hiện một vài vết nứt không gian thật nhỏ, nhưng loại vết nứt đó là không có cách nào xé rách để tiến vào. Bởi vì loại vết nứt thật nhỏ đó, sẽ biến mất trong chớp mắt không thấy gì nữa, tuyệt đối không có khả năng xé rách ra thêm.

Không gian của Tiên Giới vững chắc vô cùng, cho dù là với Tiên đế mà nói, cũng không phải có thể tùy tiện phá vỡ ra.

Hơn nữa, cho dù là anh xé rách ra, thì sao chứ, có thể là nơi không gian anh xé rách tương ứng là một nơi anh hoàn toàn không biết, hoặc là một giao diện khác, cũng có thể là khe hở hư không.

Cho nên nói trừ phi cực kỳ bất đắc dĩ, thì sẽ không có người nào thông qua xé rách không gian để tìm kiếm một nơi khác cả, đương nhiên, đây cũng không phải là tùy tiện một người nào cũng có thể làm được.

Diệp Mặc biết sườn núi Nhược Phong Văn Cử Thiên là nơi hắn thăng thiên, chỗ đó xé rách ra hẳn là có một thế giới tàn tạ đổ nát, thế giới sứt mẻ tàn tạ có năm cái cột trụ. Lúc trước hắn chính là từ thế giới đó độ kiếp, sau đó thông qua phương thức của riêng mình thăng thiên đến Tiên Giới không theo một cách bình thường.

Hôm nay hắn hoặc là chỉ cần lại xé rách ở đây, là có thể trở lại thế giới

sứt mẻ tàn tạ có năm cây cột lúc trước. Diệp Mặc tin tưởng lúc trước hắn chỉ có Hóa Chân nên không cách nào luyện hóa thế giới kia, cũng không có cách nào xé rách thế giới kia, nên mới khiến hắn không thể một lần nữa trở lại Vô Tâm Hải của đại lục Lạc Nguyệt.

Mà bây giờ hắn đã là tu vi Tiên đế, chỉ cần hắn có thể một lần nữa tiến vào cái thế giới sứt mẻ tàn tạ có năm cây cột kia, nói không chừng hắn sẽ có biện pháp lại trở lại Vô Tâm Hải. Cho dù là không thể trở về đến Vô Tâm Hải, có lẽ hắn cũng có thể tìm thấy khe hở hư không.

Sườn núi Nhược Phong vẫn giống như trước kia, vẫn là mảnh đất khắp nơi đều là đất đá nửa mềm nửa cứng, trơ trụi đến mức ngay cả tiên linh khí cũng pha tạp không chịu nổi.

Diệp Mặc đã tìm được nơi lúc trước hắn thăng thiên, bắt đầu bố trí trận kỳ che giấu. Ba ngày sau, hắn đã hoàn toàn phong tỏa mảnh không gian này lại. Hắn sợ động tĩnh mình xé rách không gian quá lớn, khiến cho những nơi còn lại của Văn Cử Thiên bị sụp đổ. Với năng lực hiện tại của hắn, hoàn toàn có thể làm đến mức phá hư không gian ổn định của Văn Cử Thiên.

Sau khi chuẩn bị xong, Diệp Mặc lập tức vận chuyển Tiên Nguyên toàn thân đưa tay vồ vào không khí. Một tầng ngăn cách mơ hồ bị Diệp Mặc cảm giác được, nhưng lập tức hắn lại vô cùng phiền muộn buông lỏng tay của mình ra.

Với tu vi hiện tại của hắn, có lẽ có thể cảm thụ được kết giới của không gian, nhưng muốn xé rách không gian, thì còn thiếu sót rất nhiều.

Diệp Mặc phóng ra Tử Đao, lại vận chuyển Tiên Nguyên bổ ra một đao, không gian chung quanh trong nháy mắt đã bị một đao kia đánh cho run lên. Hàng loạt tiếng vang nặng nề truyền đến, một vết nứt hư không cực kỳ nhỏ xuất hiện trước mặt Diệp Mặc. Diệp Mặc không dám nghĩ lại, lại đưa tay bắt tới vết nứt kia, đồng thời đưa tay kéo ra một phát.

Uỳnh. . .

Vết nứt lập tức mở rộng ra, trong hư không đen thùi lùi, một lực lượng đáng sợ tới cực điểm đánh tới, luồng lực lượng này trực tiếp đụng vào ngực Diệp Mặc.

Thanh âm "Răng rắc. . ." không ngừng vang lên, xương ngực của Diệp Mặc từng cái từng cái bị lôi kéo đứt gãy, trên không trung hắn điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, giống như con quay bị loại lực hư không này xoay tròn trên không trung.

Lập tức lại là một luồng lực hút hoàn toàn khác biệt, hơn nữa khủng bố tới cực điểm truyền đến, tựa như muốn đem Diệp Mặc vào trong cái khe hở không gian kia.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, vốn là hắn muốn thông qua nơi này tiến vào cái thế giới tàn tạ đổ nát có năm cái trụ kia, nhưng bây giờ hắn biết rõ hắn tuyệt đối không thể đi vào.

Không gian ở nơi này đáng sợ như thế, một khi hắn đi vào, sẽ vĩnh viễn không có ngày trở ra. Từ nơi này xé rách rồi đi vào đã khó khăn như thế, nếu lại từ bên trong đi ra chẳng phải là càng thêm khó khăn? Xem ra tu vi của hắn vẫn còn quá kém, căn bản là không thể xé rách không gian của Tiên Giới. Cho dù là không gian yếu nhất, hắn cũng không thể xé rách.

Sau khi biết mình không thể đi vào, Diệp Mặc điên cuồng lui về phía sau, loại lực hút trong hư không kia hình như còn càng lúc càng lớn, Diệp Mặc lại cũng không kịp lo mấy chuyện còn lại nữa. Gượng ép vận chuyển Tiên Nguyên, ngừng sự tiến vào của mình.

Uỳnh. . .

Không gian bị Diệp Mặc bổ ra rốt cuộc đã khép lại, loại lực hút kia biến mất, Diệp Mặc rơi xuống từ trên không, ngã trên mặt đất không cách nào nhúc nhích được.

Lực phản Tiên Nguyên mạnh mẽ truyền đến, Diệp Mặc lại điên cuồng

phun ra mấy ngụm máu tươi. Lúc hắn đánh nhau với người khác, cũng chưa từng bị thương nghiêm trọng như vậy.

Diệp Mặc vội vàng nuốt thêm một viên Thanh Linh nguyên đan, trong lòng thầm nghĩ mà sợ hãi. Nếu như không gian bị hắn xé ra không được mình khép lại, tất nhiên hắn sẽ bị cuốn vào trong hư không. Tạm thời bất luận không gian mà hắn bị cuốn vào có phải là thế giới sứt mẻ tàn tạ có năm cái trụ mà hắn muốn tìm hay không, cho dù là không gian mà hắn đi vào kia có là cái thế giới đó, thì hắn làm sao mà có thể đi ra được? Hắn có thể đảm bảo là chắc chắn luyện hóa được cái thế giới kia sao?

Tình trạng vết thương chậm rãi khép lại, Diệp Mặc có chút thầm lấy làm may mắn, may mắn hắn không có dùng Cốt Tiễn để xé rách không gian nơi này, một khi Cốt Tiễn màu vàng bị không gian này mang đi, hắn đi đâu tìm đây? Xem ra hắn chỉ có thể đợi sau khi Khai Nỉ trở về, hỏi Khai Nỉ một chút, lúc trước Lục Chính Quần làm thế nào để tiến vào Tu Chân Giới?

Diệp Mặc đang muốn thu hồi trận kỳ, hai bóng người đã rơi vào bên cạnh Diệp Mặc. Tới là hai người một nam một nữ, nam là tu vi Đại Ất Tiên, tiên nữ là tu vi Huyền tiên hậu kỳ đỉnh cao.

- Ồ, là anh?

Tiên nữ nọ nhìn Diệp Mặc kinh ngạc thốt lên.

Diệp Mặc chậm rãi đứng lên, hắn không thể tưởng được ở chỗ này còn thực sự gặp được người quen. Tiên nữ nọ đúng là cô gái lúc trước hắn vừa mới thăng thiên Tiên Giới, tại cửa Bỉ Dực tiên thành gặp phải, Tiên tử Dặc Nghiên. Nhưng nghĩ đến cũng bình thường, Bỉ Dực tiên thành cách nơi này không xa. Dặc Nghiên Tiên Tử thường xuyên đi Bỉ Dực tiên thành, ở chỗ này có thể gặp phải cô cũng chẳng có gì lạ.

- Dặc Nghiên sư muội, muội biết người này?

Nam tiên kia nghi ngờ hỏi một câu.

Dặc Nghiên Tiên Tử gật gật đầu nói:

- Vâng, năm đó Bỉ Dực tiên thành luyện khí, tại cửa thành tiên thành Bỉ Dực muội đã gặp hắn một lần. Không nghĩ tới hắn vẫn còn ở Bỉ Dực tiên thành, lại bị thương nặng như vậy.

Người đàn ông kia không nghe ra ý tứ trong câu nói của Dặc Nghiên tiên tử, Diệp Mặc lại hiểu, năm đó mình để lộ Giác Hồn Tảo, chắc chắn là đã bị kẻ có ý đồ nhắm trúng. Nói không chừng có người tìm kiếm hắn khắp nơi, nhưng mình đã đào tẩu. Chính vì vậy, mình xuất hiện lần nữa tại phụ cận Bỉ Dực tiên thành, tiên tử Dặc Nghiên mới cảm thấy kỳ quái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1973

Chỗ Có Con Người Sẽ Có Giang Hồ

Dặc Nghiên tiên tử lấy ra một viên đan dược đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là một viên tiên đan chữa thương, anh ăn đi. Sau này đi ra ngoài rèn luyện, tốt nhất là tìm vài người mà tổ đội, đơn độc một người ở bên ngoài có chút nguy hiểm.

Tuy rằng lấy ra đan dược chữa thương cho Diệp Mặc, thế nhưng Dặc Nghiên tiên tử trong lòng vẫn đang suy nghĩ làm sao hỏi Diệp Mặc về chuyện Giác Hồn Tảo.

Diệp Mặc xua tay nói:

- Cảm tạ Dặc Nghiên tiên tử, năm đó ta còn nợ cô 5 viên tiên tinh thượng phẩm còn chưa trả, giờ không tiện dùng tiên đan của cô. Cám ơn nhiều, Diệp mỗ xin cáo từ.

Năm viên tiên tinh thượng phẩm đối với Diệp Mặc trước đây mà nói đúng là một khoản tài phú cực lớn, nhưng bây giờ hắn biết số này không có khả năng được Dặc Nghiên tiên tử đặt ở trong mắt nữa là, hắn dứt khoát ngay cả ý trả đều lười nói.

- Chờ một chút...

Dặc Nghiên tiên tử thấy Diệp Mặc xoay người, mở miệng gọi Diệp Mặc lại.

Diệp Mặc ngừng lại, nghi hoặc nhìn Dặc Nghiên tiên tử hỏi, - Tiên tử còn có chuyện khác?

Dặc Nghiên tiên tử do dự một chút, rồi mới lên tiếng:

- Kỳ thực ta muốn hỏi một chút, ban đầu người ở Bỉ Dực tiên thành lấy ra Giác Hồn Tảo là anh phải không?

Diệp Mặc bừng tỉnh, thì ra là chuyện này, lúc này hắn căn bản cũng không cần thiết giấu giếm, trực tiếp thừa nhận nói:

- Không sai, trước đây hai miếng Giác Hồn Tảo kia là ta lấy ra.

Nói xong lời này, Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới Viêm Hồng Trung, người nọ quả là một người tâm giao, tuy rằng tương giao không sâu, cũng là một người tốt. Nếu đi tới Bỉ Dực tiên thành, rãnh rỗi thuận tiện đi xem y một chút.

Dặc Nghiên tiên tử giọng nói hơi có chút run rẩy nói:

- Diệp Mặc, anh có thể nói cho ta biết Giác Hồn Tảo của anh là từ địa phương nào lấy được hay không?

- Đó là lúc ở Tu Chân Giới, ta tình cờ đi tới một nơi hẻo lánh, nhìn thấy một ít Giác Hồn Tảo, liền thuận tiện đem những Giác Hồn Tảo này thu vào. Sau lại mới biết được thứ này cũng không tệ lắm, có thể chữa trị thần thức cùng thần hồn.

Diệp Mặc biết, coi như là hiện tại hắn đi tới Hải giác, cũng không nhất định có thể tìm được, chỗ đó thật sự là có chút quỷ dị.

Dặc Nghiên tiên tử ánh mắt nhất thời buồn bã, chỉ là tên nam tử bên người kia tâm tình lại có chút trở nên vui sướng.

Đi Tu Chân Giới, nếu như không có thần thông đỉnh cấp cùng biết thông đạo đặc biệt, căn bản cũng không khả năng xuống được.

Bất quá Dặc Nghiên tiên tử rất nhanh thì lần thứ hai kích động hỏi, - Diệp Mặc, anh bây giờ còn Giác Hồn Tảo không?

Diệp Mặc lấy ra hai miếng Minh tảo thông thường đưa cho Dặc Nghiên tiên tử nói:

- Ở đây ta trong còn có hai miếng, tặng cho cô, cảm tạ trước đây cô giúp ta ra năm viên tiên tinh.

- A...

Dặc Nghiên tiên tử thật không có nghĩ đến cô có thể dễ dàng như vậy liền có được hai miếng Giác Hồn Tảo, lập tức kích động tiếp nhận nói:

- Cảm tạ, cám ơn anh Diệp Mặc. Thứ này rất trân quý, ta không có khả năng lấy không của anh, bao nhiêu tiên tinh anh nói đi.

Diệp Mặc ha hả cười nói:

- Ta cũng không phải dựa vào hai miếng Giác Hồn Tảo mà phát tài, cáo từ Nói xong, mặc cho Dặc Nghiên tiên tử kêu gọi, hắn cũng không để ý đáp lại nữa, xoay người rời đi, rất nhanh thì biến mất trước mắt Dặc Nghiên tiên tử cùng người nam tu kia.

- Dặc Nghiên sư muội, người này cũng là không tệ. Năm viên tiên tinh hồi trước, cho tới hôm nay còn có thể nhớ kỹ Đại Ất Tiên kia nhìn bóng lưng Diệp Mặc dần dần đi xa như có điều suy nghĩ nói.

Dặc Nghiên tiên tử gật đầu, - Đúng vậy, hắn có thể nhớ kỹ năm viên tiên tinh trước đây, đúng là một người tri ân tất báo... Đúng rồi, ta sao có thể để cho hắn rời đi? Phụ vương còn đang khắp nơi tìm hắn đây. Hơn nữa, nếu mà hắn hiện tại đi Bỉ Dực tiên thành. Một khi bị người khác biết hắn chính là người trước đây có Giác Hồn Tảo, vậy coi như xong đời.

Dặc Nghiên tiên tử nghĩ đến liền lập tức đuổi theo, cô muốn đưa Diệp Mặc gặp mặt phụ thân, đồng thời cảnh báo Diệp Mặc một tiếng, để cho hắn nhanh chóng rời khỏi Bỉ Dực tiên thành. Chỉ là cô đuổi đã lâu, lại không phát hiện tung tích Diệp Mặc, nhất thời nghi ngờ đứng ở tại chỗ, - A, lúc này mới bao lâu thời gian, hắn làm sao có thể rời khỏi thần thức của ta? Ta... Ta

phải lập tức báo cha ta biết tin, nói Diệp Mặc kia đã đi tới phụ cận Bỉ Dực tiên thành.

Đại Ất Tiên kia lại nói:

- Dặc Nghiên sư muội, em nói thúc phụ sau khi đã biết tên Diệp Mặc kia, có thể ép hỏi hắn về lai lịch Giác Hồn Tảo hay không?

- Vì sao ép hỏi? Diệp Mặc đã nói tất cả, Giác Hồn Tảo là từ Tu Chân Giới mang tới, lại ép hỏi cũng vô ích Dặc Nghiên tiên tử có chút không hiểu nhìn Đại Ất Tiên bên người kia.

Đại Ất Tiên mỉm cười nói:

- Cũng đúng, với khí thế của thúc phụ há có thể cùng vì một người mới vừa phi thăng một hai trăm năm tính toán chứ.

...

Diệp Mặc xé rách không gian đã bị phản phệ, bản thân bị trọng thương, nhưng trên người của hắn tiên đan coi như là Thánh Đế cũng không nhất định có. Vài viên đan dược ăn vào, thương thế của hắn đã cấp tốc hồi phục lại.

Diệp Mặc tìm được một một chỗ yên tĩnh, đang muốn thay quần áo một cái, sau đó nghỉ ngơi chốc lát lại đi Bỉ Dực tiên thành, bỗng một bóng dáng thất tha thất thểu đi tới.

Người tới tóc tai bù xù, cả người toàn là máu, thoạt nhìn dường như so với thương thế Diệp Mặc còn phải nặng vài phần.

- Phong Mạch Thuần?

Diệp Mặc không ngờ người tới đúng là Phong Mạch Thuần, bất quá lúc này Phong Mạch Thuần không còn có cái loại thanh thuần xinh đẹp trước đây, mà là tiều tụy đen gầy, trên đầu búi tóc tiên tử cũng đổi thành búi tóc

phu nhân, hiển nhiên đã trở thành phu nhân - Anh là Diệp đan sư? Diệp đan sư, anh tại sao lại ở chỗ này?

Phong Mạch Thuần ngừng lại, có chút khiếp sợ nhìn Diệp Mặc mặt ngoài thoạt nhìn cũng giống mình thương thế nghiêm trọng, có chút giật mình hỏi.

Diệp Mặc biết Phong Mạch Thuần sau khi mời hắn hỗ trợ luyện chế 'Thái Ất đan', hẳn là sẽ rời khỏi Cực Kiếm Tiên Môn liền, bằng không cô cũng sẽ không để cho mình giúp cô luyện chế nhiều Thái Ất đan như vậy. Chỉ là không biết Phong Mạch Thuần có vượt qua tai họa Cực Kiếm Tiên Môn bị diệt môn hay không.

- Ta đi ngang qua nơi này, không nghĩ tới cô cũng đi tới nơi này, thực sự là trùng hợp Diệp Mặc mỉm cười nói, Phong Mạch Thuần bây giờ còn là Đại Ất Tiên sơ kỳ, có thể thấy được sau khi cô rời đi Cực Kiếm Tiên Môn, ngoại trừ dùng 'Thái Ất đan' mình hỗ trợ luyện chế thăng cấp đến Đại Ất Tiên, thì không tiến thêm tấc nào nữa.

Phong Mạch Thuần thở dốc vài hơi, từ trong nhẫn lấy ra một viên đan dược chữa thương thông thường đưa cho Diệp Mặc nói:

- Anh mau ăn vào chữa thương đi? Nơi này tới gần Bỉ Dực tiên thành, anh có phải định đi Bỉ Dực tiên thành hay không?

Diệp Mặc đem tiên đan Phong Mạch Thuần đưa đẩy trở lại, lại lấy một viên đan dược đưa cho Phong Mạch Thuần cười nói:

- Cô biết ta là tiên đan sư, sao lại không có đan dược? Cô hay là dùng đan dược của ta đi, một viên này uống vào, thương thế của cô sẽ hết.

Phong Mạch Thuần lắc lắc tay nói:

- Cám ơn nhiều, ta là thức hải thụ thương, sẽ không dễ dàng khôi phục như vậy, aiz...

Phong Mạch Thuần nói xong, còn thở dài.

- Cô ăn vào sẽ biết.

Diệp Mặc không nhận lại đan dược, hắn sớm nhìn ra Phong Mạch Thuần đúng là thức hải thụ thương.

Phong Mạch Thuần thấy Diệp Mặc cố ý đưa cho mình đan dược, chỉ có thể nhận lấy, đem đan dược bỏ vào trong miệng. Đối với Diệp Mặc, cô vẫn tương đối tin tưởng. Trước đây cô vì 'Thái Ất đan' đều nguyện ý dâng ra thuần âm, Diệp đan sư đều không chút do dự cự tuyệt, há có thể dùng đan dược đến hại cô?

Chỉ là mười mấy hơi thở, cô liền khiếp sợ nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp đan sư, đây rốt cuộc là tiên đan gì? Không ngờ có hiệu quả như vậy, thức hải ta không ngờ cũng có thể khôi phục?

Diệp Mặc nửa phần kinh ngạc cũng không có nói, - Ta cũng đã nói với cô rồi, ta là một Tiên đan sư, nếu như ngay cả chút thương thế ấy cũng không thể trị liệu, ta còn tính là tiên đan sư gì?

- Xem ra trình độ luyện đan của anh lại có tiến bộ, lần này chắc hẳn là đại sư tiên đan ngũ phẩm phải không?

Phong Mạch Thuần mừng rỡ không thôi nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, hiện tại tiên đan ngũ phẩm ta đúng là có thể luyện chế ra. Không cần hỏi ta, cô làm sao thành bộ dáng như vậy? Ta sau khi rời khỏi Cực Kiếm Tiên Môn, nghe nói Cực Kiếm Tiên Môn bị người diệt môn, cô khi đó đã rời khỏi chưa?

Phong Mạch Thuần cảm nhận được thương thế của mình hồi phục, chậm rãi thở hổn hển vài hơi, đối với Diệp Mặc khom người thi lễ nói, - Diệp đan

sư, đa tạ anh đã cứu tôi. Chính anh cũng dùng đan dược đi, chờ anh thương thế đỡ rồi, tôi sẽ nói cho anh biết, thật là một lời khó nói hết.

- Thương thế của ta đã hồi phục tám chín phần rồi, ta muốn đi thay một bộ quần áo, cô cũng đổi một bộ quần áo đi.

Diệp Mặc nói xong tiện tay đánh một cấm chế, sau một lát đã đem thân thể rửa sạch một lần, đồng thời thay đổi một bộ quần áo sạch.

Phong Mạch Thuần lăm lăm nhìn Diệp Mặc rất nhanh đánh ra cấm chế, giờ mới hiểu được, thì ra Diệp đan sư này còn là một cao thủ cấm chế.

Cô rất nhanh thì phản ứng kịp, Diệp Mặc có thể trở thành là đại sư tiên đan, muốn trở thành một đại sư cấm chế cũng không phải không có khả năng. Cô không có cái loại bản lĩnh này như Diệp Mặc, chỉ có thể nhanh chóng núp qua một bên, đem toàn thân mình rửa sạch một lần, thay đổi một bộ váy tiên màu lam nhạt đi ra.

Tuy rằng trên mặt tiều tụy vẫn còn, thế nhưng thay đổi quần áo xong, Phong Mạch Thuần cũng là có vài phần bộ dạng Đại Ất Tiên.

- Cô muốn đi đâu?

Diệp Mặc thấy hình dạng Phong Mạch Thuần, trong lòng cũng là thầm than. Tiên nhân vốn là không dễ dàng già yếu, hơn nữa tu vi càng cao càng trẻ ra.

Phong Mạch Thuần hiện tại thăng cấp đến Đại Ất Tiên, theo lý thuyết cô so với năm đó hẳn là càng thanh lệ hơn một ít mới đúng, nhưng trên thực tế đúng là trên mặt của cô phong trần hơn rất nhiều, hơn nữa màu da cũng có chút khô khốc. Rất rõ ràng cô trong mấy năm nay vẫn không có thời gian tu luyện, phần nhiều thời gian đều là chiến đấu đại thương nguyên khí, dùng nguyên khí cùng máu huyết của mình duy trì tới giờ, dẫn đến nhan sắc trở nên tiều tụy.

Phong Mạch Thuần nhãn thần có chút buồn bã, cô khẽ thở dài một cái

nói:

- Tôi cũng không biết ta là nên đi nơi nào, trước đây tôi vì gia tộc, mời anh luyện chế vài bình 'Thái Ất đan' trở về. Tôi chỉ là vì chấn hưng gia tộc, vì anh trai tôi báo thù. Thế nhưng sau đó tôi mới biết được, tôi là ngây thơ cỡ nào. Bọn họ lấy 'Thái Ất đan' của tôi, còn tốt bụng giới thiệu đạo lữ cho tôi. Thế nhưng cho đến lúc người chồng của tôi bị giết, tôi mới hiểu được thì ra kẻ hại chết anh trai tôi, chính là người tôi muốn đi trợ giúp.

- Những năm gần đây, tôi hao tổn tâm cơ cũng đã giết được kẻ thù, vì anh trai tôi báo thù, thế nhưng tôi lại luôn bị bọn họ truy sát. Tôi cũng chạy trốn mấy chục năm, tôi không biết mình nên chạy trốn tới chỗ nào nữa, cũng không biết mình nên làm gì đây?

Diệp Mặc lặng lẽ không nói gì, vô luận là ở thế tục giới hay là Tu Chân Giới, thậm chí là ở Tiên giới, chỉ cần chỗ có con người, thì sẽ có giang hồ, chỉ cần có quyền lực thì có đấu tranh. Phong Mạch Thuần hiển nhiên cũng là vật hi sinh trong đấu tranh gia tộc, về phần gia tộc Phong Mạch Thuần vì sao trong tranh ngoài đấu, Diệp Mặc cũng không muốn nghe, cũng không muốn biết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1974

Ta Lại Muốn Xem

Nếu mà cô không có chỗ đi, vậy hãy đi cùng ta.

Diệp Mặc thầm than một tiếng nói, Phong Mạch Thuần không có chỗ đi, còn không bằng cùng hắn đi tới Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Về phần Phong Mạch Thuần vì sao không đi Cực Kiếm Tiên Môn, Diệp Mặc đã suy đoán ra một chút. Phỏng chừng Phong Mạch Thuần là rời khỏi Cực Kiếm Tiên Môn trước khi môn phái bị diệt, nếu như không trải qua sự tình Cực Kiếm Tiên Môn bị diệt môn, cô có lẽ còn có thể trở về, hiện tại cô là không có mặt mũi trở về nữa.

- Đa tạ Diệp đan sư.

Phong Mạch Thuần cảm tạ Diệp Mặc một câu sau, do dự nửa ngày lại nói thêm:

- Diệp đan sư, anh có biết Cực Kiếm Tiên Môn tôi hiện tại thế nào không?

Tình hình Cực Kiếm Tiên Môn, Diệp Mặc coi như hiểu rõ, hiện tại Phong Mạch Thuần hỏi tới, hắn liền đáp:

- Cô không cần lo cho Cực Kiếm Tiên Môn, Cực Kiếm Tiên Môn có hai Tiên Vương, hiện tại đã là Tiên Vương tông môn, dù là ở Hạ Thiên Vực cũng là một trong những đại tông môn có tiếng.

- Vậy tôi an tâm rùi.

Phong Mạch Thuần thở dài một câu, giọng nói trầm xuống:

- Không biết Niệm Mân cùng Băng Du sư tỷ có khỏe không?

Cô biết Cực Kiếm Tiên Môn bị diệt môn, cũng biết sau đó Cực Kiếm Tiên Môn xây dựng lại, về phần tình hình cụ thể thế nào, cô cũng không dám đi hỏi thăm.

Diệp Mặc về điều này thì không có cách nào trả lời, Chân Băng Du hắn còn có chút tin tức, về phần Tần Niệm Mân hắn là nửa điểm đều không biết.

- Chúng ta trước đi Bỉ Dực tiên thành đã, vừa lúc đi ngang qua nơi này, ta muốn đi thăm hỏi một người quen.

Diệp Mặc thấy Phong Mạch Thuần chỉ là tự nói một câu, không có bất kỳ chủ kiến nào, không thể làm gì khác hơn là chủ động nói.

Phong Mạch Thuần giật mình tỉnh lại, vội vã xuất ra hai cái mặt nạ, đưa cho Diệp Mặc một cái nói:

- Đi tiên thành nhất định phải mang vật này, có người luôn một mực đuổi giết tôi Diệp Mặc vốn muốn nói ai dám truy sát đến trên đầu hắn, vậy đơn giản chính là không muốn sống, nhưng nghĩ đến mình đi Bỉ Dực tiên thành là muốn nghe ngóng tin tức Viêm Hồng Trung, nhất định phải đi vài thương lâu mà hỏi. Vạn nhất dùng diện mạo như trước, tiểu nhị thương lâu nói không chừng lập tức liền nhận ra hắn là người có Giác Hồn Tảo trước kia.

Diệp Mặc lúc này đương nhiên sẽ không sợ người khác gây sự với hắn, thế nhưng hắn thật sự là không muốn rắc rối thêm Nghĩ tới đây, Diệp Mặc tiếp nhận mặt nạ Phong Mạch Thuần đưa cho, tiện tay đội lên:

- Đi thôi, ta đi Bỉ Dực tiên thành hỏi một chút, nếu như không có tin tức gì, chúng ta sẽ trực tiếp trở về.

...

Diệp Mặc theo Phong Mạch Thuần đi vào thương lâu trước đây hắn đưa Giác Hồn Tảo cho Viêm Hồng Trung, lại phát hiện tiểu nhị Kim tiên của cái thương lâu kia đã đổi người khác, lúc này tiểu nhị tuy rằng cũng là một gã Kim tiên, cũng không phải người trước đây Mặc dù có chút thất vọng, Diệp Mặc vẫn là đi tới ôm quyền nói:

- Vị Tiên hữu này, ta muốn hỏi một chút, anh có biết Viêm Hồng Trung không?

- Viêm Hồng Trung?

Tiểu nhị quan sát Diệp Mặc một chút, lắc đầu nói:

- Tôi không biết, cũng không có nghe nói qua người này.

Thần thức của Diệp Mặc ở Bỉ Dực tiên thành quét một lần, không có bóng dáng Viêm Hồng Trung, trước đây đám người Ly Hoành, Cao Noãn hắn quen biết ở Bỉ Dực tiên thành cũng không còn ở đây, hiển nhiên là từ sau khi rời đi, thì chưa có trở về qua.

- Nếu anh ta không ở đây, lại không có người quen anh ta, chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc và Phong Mạch Thuần lên tiếng chào, xoay người ra khỏi thương lâu.

Diệp Mặc mới vừa đi tới cửa thương lâu, liền gặp Dặc Nghiên tiên tử cùng nam Đại Ất Tiên kia. Ở phía sau Dặc Nghiên tiên tử lại thêm một gã Đại Chí Tiên, Đại Chí Tiên này Diệp Mặc đã gặp qua, lúc trước hắn lần đầu tiên tiến nhập Bỉ Dực tiên thành, Đại Chí Tiên này chính là người đi theo sau lưng Dặc Nghiên tiên tử. Không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, người này vẫn là đi theo phía sau Dặc Nghiên tiên tử. Chỗ bất đồng là, Dặc Nghiên tiên tử đã là Đại Ất Tiên, Đại Chí Tiên này vẫn là là Đại Chí Tiên như cũ.

Mặt nạ Diệp Mặc đeo chính là Phong Mạch Thuần cho, Phong Mạch Thuần có thể có được mặt nạ tốt ư? Hơn nữa tóc, mắt Diệp Mặc đều không

thay đổi, thậm chí ngay cả giầy còn chưa đổi. Dặc Nghiên tiên tử lại vừa gặp Diệp Mặc không lâu, cô vừa nhìn liền nhận ra Diệp Mặc, vội vã ngạc nhiên ngăn cản Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, không nghĩ tới anh nhanh như vậy đã đến Bỉ Dực tiên thành, ta đang muốn cảm tạ anh Diệp Mặc mỉm cười, kéo mặt nạ trên mặt xuống, nói với Phong Mạch Thuần:

- Mặt nạ này bỏ quách cho rồi, thứ này mang thật đúng là không thoải mái.

- Được Phong Mạch Thuần cũng bỏ mặt nạ của mình ra, đứng ở bên cạnh Diệp Mặc, đồng thời đề phòng nhìn chằm chằm Dặc Nghiên tiên tử cùng nam tu Đại Ất Tiên kia, một câu cũng không nói. Những năm này trốn chạy, làm cho cô rất là cẩn thận.

- Cảm tạ cũng không cần, ta hiện tại phải đi, có duyên sẽ gặp lại.

Diệp Mặc cùng Dặc Nghiên tiên tử lên tiếng chào hỏi, tránh đường cho Dặc Nghiên tiên tử liền đi.

Đại Chí Tiên hộ vệ không ngờ so với nam Đại Ất Tiên bên cạnh Dặc Nghiên tiên tử kia khó nói chuyện hơn, y thấy Diệp Mặc không ngờ tùy tiện nói một câu muốn đi thì liền đi, lập tức liền ngăn trước mặt Diệp Mặc, - Chờ một chút rồi đi, không nể mặt Dặc Nghiên tiên tử sao? Năm đó Dặc Nghiên tiên tử tâm tính thiện lương, giúp ngươi ra không ít tiên tinh, sao điều này đảo mắt liền quên mất?

Đại Chí Tiên giọng nói bất thiện, ý tứ vô cùng rõ ràng, Diệp Mặc là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói:

- Cút Đại Chí Tiên biến sắc, y nghĩ không ra Diệp Mặc chỉ là một tên mới phi thăng một hai trăm năm, cũng dám bảo y cút. Trên người của y sát ý lập tức liền dâng lên, đại thủ đã vươn ra.

Dặc Nghiên tiên tử vội vã ngăn cản Đại Chí Tiên này nói:

- Mộc Trực dừng tay, Diệp Mặc đối với ta có ân tình, ngươi làm sao có thể như vậy? Ngươi đứng sang một bên trước.

- Vâng Dặc Nghiên tiên tử lên tiếng, tên Đại Chí Tiên này không dám vi phạm lời của Dặc Nghiên tiên tử, mau chóng đứng sang một bên.

Dặc Nghiên tiên tử áy náy nói với Diệp Mặc:

- Diệp Mặc, thật có lỗi, tên hộ vệ này của ta có chút vô lễ, tôi xin lỗi anh. Đúng rồi Diệp Mặc, năm đó Bỉ Dực tiên thành tổ chức đại hội luyện khí. Trước đại hội, còn tặng một giọt Văn Phong Nhưỡng, vì sao anh không uống một giọt Văn Phong nhưỡng đấy? Có phải cảm thấy không tốt không?

Theo Dặc Nghiên tiên tử thấy, Diệp Mặc không có khả năng cảm thấy Văn Phong Nhưỡng không tốt. Về phần tại sao không uống một giọt Văn Phong Nhưỡng, cô đến bây giờ vẫn không hiểu rõ.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Không sai, ta quả thực cảm thấy Văn Phong Nhưỡng không ra gì, mùi vị thanh đạm, tài liệu bình thường. Cho nên mới không có tâm tình uống.

Diệp Mặc lời này còn là ăn ngay nói thật, Văn Phong Nhưỡng trước đây đúng là dùng 'Vạn niên thạch duẫn tủy' làm ra, hơn nữa rất là cắt xén, hắn nào có hứng thú uống Văn Phong Nhưỡng không ra gì đấy chứ?

Dặc Nghiên tiên tử hiển nhiên thật không ngờ Diệp Mặc trả lời như vậy, cô nhất thời ngây ngẩn cả người.

Diệp Mặc cũng mặc kệ Dặc Nghiên tiên tử, ra hiệu mắt với Phong Mạch Thuần, đảo mắt đã đi xa.

Nam tu Đại Ất Tiên đứng bên Dặc Nghiên tiên tử người nhìn Diệp Mặc đi xa, như có điều suy nghĩ, chỉ chốc lát, lập tức hắn đã gọi tiểu nhị Kim tiên

kia ra hỏi, - Vừa rồi tên đeo mặt nạ ẩn tu vi vào để làm gì?

Tiểu nhị Kim tiên hiển nhiên nhận biết Đại Ất Tiên này là ai, nhanh chóng khom người nói, - Hồi bẩm Duệ công tử, người nọ tiến đến chỉ là vì hỏi thăm Viêm Hồng Trung, nhưng tôi chưa từng nghe nói qua Viêm Hồng Trung.

Dặc Nghiên tiên tử nghe được tên gọi Viêm Hồng Trung, lập tức liền tỉnh ngộ, nhanh chóng hướng về phía bóng lưng Diệp Mặc kêu lên, - Diệp tiên hữu, tôi biết Viêm Hồng Trung, cũng biết tung tích của anh ta Diệp Mặc chỉ là cảm kích Viêm Hồng Trung trước đây tiện tay trợ giúp mà thôi, đối với Viêm Hồng Trung mà nói ban đầu là tiện tay trợ giúp, với hắn mà nói đó là trợ giúp lớn. Lần này hắn vừa lúc đến Bỉ Dực tiên thành, nghĩ đến Viêm Hồng Trung cũng chỉ là thuận tiện đến cảm tạ một câu. Bởi vì Viêm Hồng Trung người này cũng không tệ lắm, nếu quả như thật tìm không được Viêm Hồng Trung cũng chả sao, dù sao hắn và Viêm Hồng Trung cũng chỉ là bình thủy tương phùng.

Hiện tại Dặc Nghiên tiên tử nói biết Viêm Hồng Trung, hắn lập tức liền ngừng lại. Nếu biết, vậy thuận tiện hỏi một chút cũng tốt.

- Ha ha, Diệp Mặc tiên hữu ở nơi nào?

Một tiếng cười to hạ xuống, lại là một nam tử trung niên rơi xuống trước người Diệp Mặc.

- Ta chính là Diệp Mặc, ngươi tìm ta có chuyện gì?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn nam tử trung niên trước mắt này, hắn căn bản cũng không quen biết người này. Người này thoạt nhìn đã là Đại La tiên hậu kỳ, cách Đại La tiên đỉnh phong còn cách một đoạn.

Nam tử trung niên kia lập tức ôm quyền nói, - Ta là Thiên Chủ Văn Cử Thiên - Dặc Bách Văn, nghe nói cậu và tiểu nữ Dặc Nghiên là bằng hữu, cố ý tới mời Diệp tiên hữu qua phủ chơi một chút.

Diệp Mặc sắc mặt trầm xuống, vùng xung quanh lông mày nhất thời nhíu lại. Dặc Nghiên tiên tử này thật sự là không thức thời, trước đây cô ta chỉ là giúp mình ra 5 viên tiên tinh mà thôi. Mình hồi báo cô ta hai miếng Giác Hồn Tảo, loại hồi báo này có thể nói là hậu hĩnh cực kỳ.

Hơn nữa hắn còn nói với cô ta, Giác Hồn Tảo là lấy được từ Tu Chân Giới. Lại thật không ngờ người phụ nữ này còn chưa thỏa mãn, không ngờ gọi phụ thân mình tới. Một Thiên Chủ tới tìm hắn, mục đích không cần hỏi cũng rất rõ ràng, chính là vì Giác Hồn Tảo.

- Mời thì không cần, ta còn có chuyện.

Diệp Mặc giọng nói bình thản sau khi nói xong, nhìn Dặc Nghiên tiên tử nói, - Dặc Nghiên tiên tử, nếu mà cô biết Viêm Hồng Trung chỗ nào thì nói cho ta biết, nếu mà không biết, ta phải đi đây - Viêm Hồng Trung cậu nói chẳng lẽ là con trai Viêm Thiệu Nguyên? Nếu như là hắn ta, phụ thân hắn bây giờ còn có chút phiền phức Dặc Bách Văn căn bản cũng không chờ Dặc Nghiên tiên tử trả lời, liền chủ động tiếp lời Dặc Nghiên tiên tử lập tức tiến lên nhỏ giọng nói:

- Đúng vậy phụ vương, Viêm Hồng Trung đúng là con trai của bác Viêm Thiệu Nguyên.

- Diệp tiên hữu, ta không biết cậu có đúng là bằng hữu của anh ta hay không, nhưng phụ thân Viêm Hồng Trung hiện tại đúng là có chút phiền phức. Nếu mà cậu là bằng hữu của Viêm Hồng Trung, vậy tới phủ thành chủ nói chuyện chút, ta cũng đang cố gắng hỗ trợ, aiz, chuyện này lại có chút phiền phức.

Dặc Bách Văn nhìn Diệp Mặc thở dài một câu nói, lo âu trong giọng nói rất rõ ràng.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, mình muốn tìm Viêm Hồng Trung, phụ thân anh ta lập tức có phiền toái. Chỉ hy vọng tên Dặc Bách Văn này nói là sự thật, nếu mà lão có dũng khí nói láo, vậy cũng chớ trách mình hạ thủ độc

ác. Lập tức nhìn lướt qua Dặc Bách Văn nói, - Đã như vậy, xin mời dẫn đường. Ta lại muốn xem, là phiền phức lớn gì.

Lo lắng trên mặt Dặc Bách Văn giả tạo đến không thể giả tạo hơn, Diệp Mặc đập vào mắt liền nhìn ra, đối với tên này, Diệp Mặc không có nửa phần hảo cảm.

Nghe được Diệp Mặc giọng nói bất thiện, một gã Đại La tiên sơ kỳ hộ vệ sau lưng Dặc Bách Văn sắc mặt nhất thời trầm xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1975

Cốt Tiễn Thứ Tư

Dặc Bách Văn vội vàng nháy mắt ra dấu cho tiên tử Dặc Nghiên, hy vọng tiên tử Dặc Nghiên gọi Diệp Mặc lại. Trong mắt ông ta thấy, Diệp Mặc có thể cho con gái của mình thêm hai miếng Giác Hồn Tảo nữa, hiển nhiên là trong lòng thầm ái mộ con gái của mình rồi. Người như Diệp Mặc mà muốn lấy con gái của ông ta, đó quả là mơ mộng hão huyền. Nhưng bây giờ lại có thể lợi dụng điểm này, khiến hắn giao ra Giác Hồn Tảo, hoặc là nói ra lai lịch của Giác Hồn Tảo.

Tiên tử Dặc Nghiên không hiểu ý tứ sâu xa của phụ thân, cho rằng phụ thân tưởng cô và Diệp Mặc tương đối quen thuộc, cho nên kêu cô gọi Diệp Mặc lại.

Ngay khi cô sắp đi gọi Diệp Mặc, bên trên lại xuất hiện một giọng nói mỉa mai khàn khàn nói:

- Nói nghe sởn cả tóc gáy, có phiền toái gì sao? Không phải là bồi thường tiên tinh sao? Với vai vế của Viêm Thiệu Nguyên ở Hồng Tiên thương hội, chút tiên tinh ấy hắn có thể không bỏ ra nổi sao?

- Nhiêu Cửu, hơn năm tỷ tiên tinh thượng phẩm mà là một chút sao?

Dặc Bách Văn sắc mặt có chút khó coi nói, nếu như không phải là tu vi của đối phương không kém ông ta, ông ta lập tức sẽ dạy dỗ cho một trận. Cho dù là như vậy, đợi việc bên Diệp Mặc hoàn tất, ông ta vẫn muốn giáo huấn tên này một trận.

Diệp Mặc nghe xong lời Đại La Tiên tên Nhiêu Cửu này nói, còn tưởng

rằng Dặc Bách Văn đúng là cố ý làm cho người nghe kinh sợ. Nhưng từ khi Dặc Bách Văn nói ra hơn năm tỷ tiên tinh, Diệp Mặc đã biết đây không phải để làm người nghe kinh sợ. Hơn năm tỷ tiên tinh, cho dù là tại Thượng Thiên Vực cũng phải là người có lai lịch nhất định mới có, người bình thường tuyệt đối không cách nào có nhiều tiên tinh như vậy.

Viêm Thiệu Nguyên cho dù là có vai vế ở Hồng Tiên thương hội, đoán chừng cũng không bỏ ra nổi nhiều tiên tinh như vậy.

Diệp Mặc nhìn Nhiêu Cửu cách ăn mặc có chút lôi thôi này trầm giọng hỏi:

- Cụ thể là chuyện gì, ông có biết hay không?

Nhiêu Cửu khinh thường nhìn Diệp Mặc, - Nếu như ta không biết há có thể nói nhảm? Một trăm ngàn tiên tinh, ta dẫn ngươi đi chỗ Viêm Thiệu Nguyên. Bởi vì Viêm Thiệu Nguyên lạc mất một cây Cốt Tiễn màu vàng kim gửi đi đấu giá, Cốt Tiễn này...

Diệp Mặc trong lòng nhất thời sóng to gió lớn. Không hề nghĩ ngợi liền ném ra một cái nhẫn ngắt lời Nhiêu Cửu rồi nói:

- Không cần nói nhảm, đây là một trăm ngàn tiên tinh, dẫn đường.

- Ah...

Nhiêu Cửu chỉ là rao giá trên trời để còn dần trả giá, lại thật không ngờ Diệp Mặc căn bản không cần trả gía, liền lấy ra một trăm ngàn viên tiên tinh. Thần thức của gã đã sớm quét vào trong chiếc nhẫn kia, xác nhận là một trăm ngàn tiên tinh không có sai.

Đây tuyệt đối là một nhân vật giàu có, Nhiêu Cửu lúc này nào còn có thể lo nói gì khác nữa, trực tiếp thu hồi chiếc nhẫn có chút kích động nói:

- Công tử mời đi theo ta, ta nhất định đưa cậu đến chỗ Viêm Thiệu Nguyên.

Sau khi nói xong mấy lời này, Nhiêu Cửu biết giá cả mà mình đòi hình như quá thấp rồi.

Diệp Mặc chào Phong Mạch Thuần một tiếng. Theo sát Nhiêu Cửu đi.

- Diệp tiên hữu, đợi một tý. Viêm Thiệu Nguyên là bạn của ta, chúng ta đi phủ Thành chủ ngồi một lát trước đã, ta trực tiếp mời Viêm Thiệu Nguyên tới là được rồi...

Dặc Bách Văn trông thấy Diệp Mặc sắp đi khỏi, ở phía sau vội vàng kêu lên.

Diệp Mặc nào có rảnh đi để ý tới Dặc Bách Văn, hắn chỉ thúc giục Nhiêu Cửu đi nhanh một chút.

Dặc Bách Văn thấy Diệp Mặc không thèm nhìn đến ông ta. Ông ta lại không thể bắt người ngay trên đường cái, chỉ có thể tiếp tục gọi:

- Diệp Mặc, con gái ta tiên tử Dặc Nghiên cảm thấy ngươi cũng không tệ lắm, ta cũng cảm giác cậu là người không tệ, nếu như cậu bằng lòng, có thể bái nhập môn hạ của ta. Cùng tu luyện với con gái ta.

Tiên tử Dặc Nghiên và người đàn ông Đại Ất Tiên bên cạnh cô sững sờ nhìn Dặc Bách Văn, những lời này của Dặc Bách Văn ngoại trừ không có trực tiếp nói rõ là hứa gả tiên tử Dặc Nghiên cho Diệp Mặc, nhưng gián tiếp đã cho thấy ý tứ này rồi.

- Phụ vương, con...

Tiên tử Dặc Nghiên vừa mới muốn hỏi, chỉ nghe thấy thanh âm của Diệp Mặc truyền đến, - Ý tốt của Dặc Thiên Chủ trong lòng ta xin nhận, ta đây quen tự do tự tại, lại không xứng với Tiên Tử trong phủ Thiên Chủ của ông.

Tiên tử Dặc Nghiên vốn đang muốn hỏi phụ thân, nghe thấy Diệp Mặc nói vậy lập tức liền mất hứng, cô không bằng lòng thì đó là chuyện của cô, nhưng Diệp Mặc dựa vào cái gì mà dám nói như thế? Cô vẫn luôn cư xử ôn

hòa với Diệp Mặc. Cũng không có nghĩa là trong lòng cô thật sự coi Diệp Mặc như ngang hàng mà đối đãi.

Diệp Mặc là một tán tu, thăng thiên cũng không quá một hai trăm năm, dựa vào cái gì mà dám chê cô? Cô đối với bất kỳ ai cũng đều vẻ mặt ôn hoà, đó là bởi vì địa vị bất đồng, địa vị của cô quyết định người bình thường không dám phản bác cô. Ví dụ như cô giúp Diệp Mặc năm viên tiên tinh với tư cách là phí tổn vào thành. Có lẽ là có lòng đồng tình và trợ giúp, nhưng tương tự cũng có chút ý bố thí ở trong đó.

Trông thấy Diệp Mặc đã biến mất khỏi tầm mắt không thấy bóng dáng, Dặc Bách Văn sắc mặt âm trầm, ông ta nói với tên hộ vệ sau lưng:

- Đi cửa thành chờ xem, lần này ta không tin.

Tiên tử Dặc Nghiên tuy không thích cái giọng điệu kia của Diệp Mặc, nhưng ý tứ trong lời phụ thân nói hiển nhiên là muốn cưỡng ép mang Diệp Mặc đi, trong nội tâm cô ngược lại có chút bắt đầu thấp thỏm không yên. Cô có lòng tự trọng tác quái, trong lòng dù sao cũng không xấu xa như cha của cô. Nói thật lòng, cô cảm giác Diệp Mặc này cũng không tệ lắm. Nhưng cho dù là cô biết rõ cha muốn ra tay với Diệp Mặc, cô cũng không dám nói nhảm nửa chữ.

...

Diệp Mặc vừa đến bên ngoài phủ của Viêm Thiệu Nguyên, đã biết vì sao Viêm Thiệu Nguyên gặp phiền toái rồi, lúc này bên ngoài động phủ của y toàn là trận pháp cấm chế giam cầm, còn có hai gã Đại La Tiên sơ kỳ ở phía xa chú ý rao riết. Dưới tình hình như thế, Viêm Thiệu Nguyên hiển nhiên là không có cách nào đi ra ngoài, Dặc Bách Văn nói mời Viêm Thiệu Nguyên ra, đó là trắng trợn nói lời bịa đặt.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào, một Đại La Tiên hậu kỳ ăn mặc lộng lẫy, hình thể hơi mập đang mặt mày sầu khổ ngồi ở trong sảnh.

Ở trước mặt ông ta còn có một bầu Văn Phong Nhưỡng, chung quanh không có ai, bên ngoài phòng có hai nữ tỳ đứng ở đó, không biết là giám thị hay là chờ sai bảo. Thêm bên ngoài động phủ có hai Đại La Tiên giám thị, toàn bộ trong ngoài động phủ, không có người thứ sáu.

Vừa nhìn thấy người đàn ông thân hình hơi mập ăn mặc lộng lẫy này, Diệp Mặc đã biết người này nhất định là Viêm Thiệu Nguyên, mặt của ông ta giống Viêm Hồng Trung đến mấy phần.

- Được rồi, ở đây không còn việc của ngươi, ngươi đi đi.

Diệp Mặc thuận miệng nói với Nhiêu Cửu – người dẫn hắn tới.

Nhiêu Cửu cười hắc hắc nói:

- Vị công tử này, ta chờ ngươi ở chỗ này, chờ ngươi sau khi trở về, ta lại dẫn ngươi trở về. Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tăng giá, giá cả bằng với lúc đến.

Diệp Mặc nghe xong đã biết tên này hiểu rõ mình có rất nhiều tiên tinh, còn muốn lừa bịp tống tiền tiên tinh của hắn, sắc mặt của hắn lập tức lạnh lẽo, sát cơ tuôn ra, một lưỡi dao vô hình đã vô thanh vô tức chém tới một chân của Nhiêu Cửu.

- Biến, nếu như còn dám nói nhảm nửa chữ, ngươi sẽ vĩnh viễn cũng không cần đi nữa Diệp Mặc nói xong trực tiếp mang theo Phong Mạch Thuần tiến vào động phủ cấm chế mọc lên san sát như rừng này, căn bản không đi qua chỗ hai gã Đại La Tiên trông coi cấm chế động phủ. Những cấm chế này với hắn mà nói, giống như chẳng có tác dụng gì.

Mãi đến lúc này chân Nhiêu Cửu mới lóe ra máu tươi, Nhiêu Cửu sắc mặt trắng bệch nhìn bóng lưng Diệp Mặc, tay cũng không ngừng run rẩy. Qua một hồi lâu, gã mới nhớ tới nhặt khúc chân của mình lên, run lẩy bẩy nói:

- Vâng, tiền bối, vãn bối lập tức cút...

Đến lúc này, Nhiêu Cửu há có thể không biết Diệp Mặc căn bản không phải là người gã có thể chọc nổi. Không nhúc nhích mà có thể trói chặt một Đại La Tiên như gã, tiện tay đã chém tới một cái chân của gã, tu vi của Diệp Mặc quả thực chính là thông thiên rồi. Mình vậy mà đi gây với loại người này, có thể giữ được một mạng, thậm chí ngay cả chân gãy cũng có thể nhặt lại, đã là may mắn cực kỳ rồi.

Phong Mạch Thuần sau khi ngơ ngác đi theo Diệp Mặc vào động phủ của Viêm Thiệu Nguyên, lúc này mới khiếp sợ hỏi:

- Diệp đan sư, tu vi của ngài có phải sớm đã đạt đến Vị Tiên rồi hay không?

Cô là Đại Ất Tiên, hiển nhiên nhìn ra Nhiêu Cửu tu vi cao hơn cô rất nhiều, nhưng Diệp Mặc tay cũng không nhúc nhích, đã chém tới một chân của Nhiêu Cửu, há có thể là Đại tiên thông thường có thể so sánh được sao?

- Cái này đợi trở về ta sẽ chậm rãi nói với cô, bây giờ ta có chuyện quan trọng cần làm, chuyện này đối với ta rất quan trọng.

Diệp Mặc liên tiếp nói hai từ quan trọng, cũng là bởi vì đã biết tung tích của Cốt Tiễn màu vàng, nếu như Cốt Tiễn màu vàng này đúng là cây Cốt Tiễn mà hắn muốn tìm kia, với hắn mà nói quá quan trọng.

Hắn đã có ba cây Cốt Tiễn, nếu như lại có thêm một cây, thì chính là bốn cây. Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung - loại vũ khí lợi hại này, bốn mũi tên tuyệt đối không phải là đơn giản như ba mũi tên bỏ thêm một mũi nữa. Bốn mũi tên so với ba mũi tên, uy lực khả năng là tăng lên đâu chỉ mấy lần. Đây là thứ khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Giống như lúc trước khi hắn đại chiến với Trí Tông tiên đế, nếu như ba mũi tên của Trí Tông tiên đế đều là đồ thật, vậy hắn chỉ có thể đợi vận mệnh bị giết mà thôi, thậm chí ngay cả cơ hội tiến vào Thế Giới Trang Vàng cũng không có.

Cho nên Diệp Mặc vừa nghe đến Cốt Tiễn màu vàng, lập tức theo bản năng liền nghĩ tới Cốt Tiễn của mình, bất kể có phải hay không, hiện tại mục đích chủ yếu của hắn đã không phải là gặp Viêm Hồng Trung một chút nữa rồi, mà là muốn xem thử xem mũi tên này có phải thứ hắn muốn hay không.

...

Viêm Thiệu Nguyên mặt mày sầu khổ ngồi ở chỗ kia, cho dù là năm tỷ tiên tinh, ông ta cũng không trả nổi. Chớ đừng nói chỉ là tên khốn kiếp kia không ngờ lại biết mình có một viên 'Y Vương Đan", đồng thời còn muốn lấy Y Vương Đan của mình.

Viêm Thiệu Nguyên trông thấy Diệp Mặc và Phong Mạch Thuần tiến vào, lập tức liền đứng lên. Diệp Mặc không đợi Viêm Thiệu Nguyên nói, chủ động hỏi trước:

- Viêm tiên hữu, Diệp Mặc mạo muội đến viếng thăm.

- Diệp Mặc? Ngươi là do Hồng Tiên thương hội phái tới hay là người bị hại phái tới?

Viêm Thiệu Nguyên nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc cười ha ha nói:

- Đều không phải, cứ coi ta như là bạn của Viêm Hồng Trung đi, lần này đi qua Bỉ Dực tiên thành, thuận tiện đến thăm Viêm Hồng Trung, lại biết được Viêm Hồng Trung không ở trong tiên thành. Cho nên, cố ý đến trong phủ bái kiến Viêm tiên hữu một chút. Àh, vị này là Phong Mạch Thuần bạn của ta.

Viêm Thiệu Nguyên giật cả mình, lập tức đứng lên lớn tiếng trách hỏi:

- Các ngươi đến cùng muốn làm gì hả? Đồ vật ta bằng lòng cho ngươi, tiên tinh không đủ, ta cũng có thể gom góp. Các ngươi đừng động thủ với con trai của ta, trên người Hồng Trung cũng không có thứ gì, hơn nữa Hồng

Trung đã sớm không còn ở Bỉ Dực tiên thành.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Viêm tiên hữu xin chớ hiểu lầm, ta đúng là bạn của Viêm Hồng Trung. Lúc trước khi ta vừa mới thăng thiên, đi ngang qua Bỉ Dặc tiên thành. Kết quả trên người của ta không có chút tiên tinh nào, muốn mua một chút gì đó cũng không cách nào mua được. Viêm Hồng Trung là người bạn tốt, chủ động mua cho ta một chân khí phi hành. Sau đó ta còn đưa hai miếng Giác Hồn Tảo cho cậu ấy, không biết Viêm Hồng Trung có nhắc qua vấn đề này với ông hay không.

- Có nhắc, thì ra chính là cậu ah.

Viêm Thiệu Nguyên giật mình nói, ông ta lập tức nhìn thấy Phong Mạch Thuần sau lưng Diệp Mặc, trong lòng lại có chút tin tưởng. Phong Mạch Thuần mới là Đại Ất Tiên sơ kỳ, Diệp Mặc tuy che dấu tu vi, hiển nhiên tu vi hẳn là không cao đến đâu đi.

Diệp Mặc biết Viêm Thiệu Nguyên vẫn còn hơi nghi ngờ thân phận của mình, hắn cầm ra một miếng Giác Hồn Tảo để lên bàn nói:

- Viêm tiên hữu nhìn xem số Giác Hồn Tảo này, thì biết ta không có nói dối rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1976

Hồng Tiên Thương Hội

Đúng là anh rồi, anh vẫn còn không mau đi đi? Anh biết hậu quả khi anh bị lộ số Giác Hồn Tảo này không? Trong Bỉ Dực Tiên thành có vô số người muốn giết anh, lúc trước sau khi anh rời khỏi Bỉ Dực Tiên thành, liền có người truy sát anh rồi, mau đi đi.

Viêm Thiệu Nguyên mau chóng nói.

Diệp Mặc cất Giác Hồn Tảo đi, vỗ vỗ bả vai Viêm Thiệu Nguyên nói:

- Tôi đã dám đến rồi, thì cũng không sợ gì.

Tên Viêm Thiệu Nguyên này cũng giống như Viêm Hồng Trung, đều không phải là người mưu mô, thậm chí đều là người rất nhiệt tình.

Viêm Thiệu Nguyên thấy bộ dạng như không có gì của Diệp Mặc, thở dài cũng không nói gì nữa, chỉ hỏi:

- Khi anh tiến vào hai tên bảo vệ kia có phải đã hỏi anh rất nhiều chuyện phải không? Cũng đúng, cho dù anh muốn đi, đoán chừng cũng không đi được. Bây giờ tôi hiểu ra rồi, tôi chắc là bị người ta lừa rồi.

Diệp Mặc trong lòng cười cười, có thể hiểu bị người ta lừa cũng không phải là loại người hết thuốc chữa. Cái đáng sợ nhất là người khác lừa anh rồi, nhưng anh vẫn giúp người ta kiếm tiền. Cha con Viêm Thiệu Nguyên này đều không phải là người có tâm cơ thâm trầm, bị người ta lừa cũng là chuyện bình thường.

- Khi tôi tiến vào hai người bảo vệ kia không hỏi một từ nào, vì những

trận pháp cấm chế phong bế Tiên phủ của anh này đối với tôi mà nói cũng giống như cách bài trí bình thường thôi.

Diệp Mặc cười nói.

Ánh mắt Viêm Thiệu Nguyên sáng lên:

- Diệp tiên hữu chẳng lẽ còn là một đại sư trận pháp hay sao?

Diệp Mặc gật đầu, mặc dù không nói gì, nhưng rõ ràng cũng đã biểu hiện hắn chính là đại sư trận pháp.

- Diệp tiên hữu, nếu như anh có thể lén lút từ trong trận pháp này ra ngoài, chúng ta không bằng chạy trước rồi tính sau.

Viêm Thiệu Nguyên lập tức đưa ra một ý kiến mình cho là đúng.

Diệp Mặc có chút dở khóc dở cười, hắn cần phải trốn sao? Nếu như hắn muốn chạy trốn thật, thì có thể chạy được sao? Cho dù chạy thoát khỏi nơi này, cũng không thoát khỏi Bỉ Dực Tiên thành.

- Viêm tiên hữu không cần lo lắng, anh chỉ cần nói sự tình ra. Sau đó chúng ra xem xem có cách nào giải quyết hay không.

Diệp Mặc nói xong liền ngồi xuống, đồng thời ra hiệu cho Phong Mạch Thuần ngồi xuống.

Phong Mạch Thuần cũng nhìn ra con người Viêm Thiệu Nguyên cũng không xấu, nhưng cũng không xoay chuyển là mấy Viêm Thiệu Nguyên ngượng ngùng cười, cũng biết ý kiến vừa nãy của mình cũng không ra làm sao cả. Gã dứt khoát ngồi xuống, rót cho Diệp Mặc và Phong Mạch Thuần mỗi người một chén Văn phong nhưỡng. Lúc này mới thở dài nói:

- Tôi trước giờ vẫn ở trong Bỉ Dực Tiên thành tu luyện, cũng có cửa hàng của mình, mấy năm nay cũng cứ vậy mà sống. Ít nhất cũng đảm bảo cho những người bên cạnh mình có thể tu luyện, vậy là đủ rồi. Đáng tiếc là,

từ khi tôi tình cờ có được một viên Y Vương đan, tôi liền cảm giác có chút gì đó không đúng.

…

Viêm Thiệu Nguyên nói suốt một tuần hương, Diệp Mặc cũng đại khái nghe hiểu là chuyên gì. Viêm Thiệu Nguyên trong một lần tình cơ lấy được một viên Y Vương đan, sau khi lấy được viên Y Vương đan đó không lâu, thì gã lại cảm thấy mình bị Hồng Tiên thương hội theo dõi.

Hồng Tiên thương hội mời Viêm Thiệu Nguyên gia nhập cửa hàng của gã vào trong thương hội với tư cách cổ phần, gã sẽ trực tiếp hưởng dụng tỉ lệ phân chia của Hồng Tiên thương hội, bản thân gã cũng sẽ là một quản sự trong Hồng Tiên thương hội, phụ trách việc buôn bán bên Bỉ Dực Tiên thành.

Cửa hàng của Viêm Thiệu Nguyên mặc dù còn có thể đứng vững, nhưng muốn mua một số Tiên đan cao cấp thì còn lâu mới mua được, gã cân nhắc suy nghĩ đồng ý lời mời của Hồng Tiên thương hội, gia nhập cửa hàng của mình vào trong Hồng Tiên thương hội, đồng thời hưởng dụng phần trăm và thù lao của Hồng Tiên thương hội.

Mấy năm trôi qua, Viêm Thiệu Nguyên phát hiện sự lựa chọn của mình quả nhiên sáng suốt, thu nhập của gã không chỉ cao hơn mấy chục lần so với lúc trước, chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi, gã đã có thu nhập gần năm trăm triệu Tiên tinh, hơn nữa Tiên đan tu luyện cũng thường xuyên lấy được phần tốt hơn. Còn tích lũy của vô số năm trước đó cũng chỉ có hơn hai tỉ tiên tinh mà thôi, nếu như cứ theo đà này, gã nhanh chóng có thể tích lũy được chục tỉ tiên tinh, sau đó bế quan, chuẩn bị dùng Y Vương đan thăng cấp lên Tiên Vương.

Nhưng sự tình lại không theo như những gì gã nghĩ, vài tháng trước, Hồng Tiên thương hội có một khách hàng thần bí đến. Lão biết Hồng Tiên thương hội sắp tổ chức một hội đấu giá lớn ở trong Bỉ Dực Tiên thành, cho nên khách hàng này đã ủy thác cho Bỉ Dực Tiên thành bán một mũi tên Cốt

tiễn.

Mũi tên Cốt tiễn này toàn thân đều là màu vàng kim, cấm chế bên trong đó chẳng những phức tạp chằng chịt, căn bản không thể nào dùng thần thức nhìn thấu vào bên trong nó được. Trải qua sự xác định của một Tiên Vương và vài vị Đại La Tiên trong Hồng Tiên thương hội, giá của mũi tên này ít nhất cũng đến bảy trăm triệu tiên tinh, Viêm Thiệu Nguyên cũng là một trong những người thẩm định đó.

Mũi tên này liền trở thành vật chính trong hội đấu giá lần này, cuối cùng do Viêm Thiệu Nguyên đóng gói khóa mũi tên này vào trong một hộp ngọc rồi cất vào kho. Nhưng không ngờ khách hàng thần bí kia ngày hôm sau sau khi đưa mũi tên đó ra bỗng nhiên nói lão tạm thời không muốn đấu giá mũi tên đó nữa, hơn nữa lại đồng ý giao nộp tiền bồi thường.

Mặc dù mũi tên này không được đấu giá, chính là một tổn thất đối với Hồng Tiên thương hội, nhưng khách hàng người ta cũng nói không đấu giá nữa rồi, Hồng Tiên thương hội cũng chỉ có thể trả lại mũi tên cho người ta.

Vĩ mũi tên này lúc trước là do Viêm Thiệu Nguyên niêm phong rồi cất vào kho, cho nên lần này người lấy ra đương nhiên là Viêm Thiệu Nguyên. Nhưng vấn đề lại xuất hiện ở chỗ này, khi Viêm Thiệu Nguyên lại lấy hộp ngọc đó ra, lại phát hiện trong hộp ngọc trống rỗng, nói cách khác mũi tên bên trong hộp ngọc đó đã bị người ta lấy đi rồi, mà người tiếp xúc cuối cùng với hộp ngọc đó lại chính là Viêm Thiệu Nguyên, ông trở thành người tình nghi lớn nhất, trước khi mũi tên đó còn chưa tìm được, thì trực tiếp bị giam lỏng trong Tiên phủ của mình.

- Có thể sau khi ông đặt mũi tên đó vào trong rồi, lại có người lén lút lấy mũi tên đó đi, sau đó hãm hại ông hay không?

Phong Mạch Thuần lại nhìn ra Viêm Thiệu Nguyên dường như không phải là người cố ý lén lút lấy mũi tên đó đi, nên mới chủ động hỏi.

Viêm Thiệu Nguyên nắm tóc nói:

- Tôi cũng biết mũi tên đó bị người ta lấy trộm rồi, nhưng cái kho đó cần phải có năm miếng ngọc bài đồng thời khảm lên mới có thể mở ra được, nếu không cho dù là Tiên đế đến cũng không thể nào mở được. Một khi cố gắng ép mở ra, lập tức sẽ bị vang lên những tiếng nổ lớn. Vì năm miếng ngọc bài này có một miếng tôi cầm, cho nên trong đó không ai có thể tiến vào trong đó được.

Nói xong Viêm Thiệu Nguyên lại thở dài một câu nói:

- Bây giờ đương nhiên tôi biết mình bị mắc lừa rồi, trong đó chẳng những có người tiến vào, hơn nữa chắc chắn là có người có thể tiến vào đó. Vì Hồng Tiên thương hội cũng có mặt ở Bỉ Dực Tiên thành hàng vạn năm rồi, thanh danh cũng rất tốt, cho nên tôi mới không tin có chuyện như này xảy ra mà thôi. Chỉ có điều cho dù tôi biết bọn họ lừa tôi, nhưng tôi cũng không có cách nào đi giải oan được, bây giờ tôi chỉ muốn bồi thường đồ cho đối phương rồi lập tức rời khỏi Bỉ Dực Tiên thành. Đáng tiếc là, tôi vẫn còn thiếu hai tỉ tiên tinh nữa.

Còn chuyện Viêm Thiệu Nguyên có phải bị lừa hay không, đối với Diệp Mặc mà nói căn bản cũng không quan trọng, cái quan trọng là hắn muốn đi lấy mũi tên màu vàng kim đó về. Hơn nữa hắn từ trong lời kể của Viêm Thiệu Nguyên cũng đã biết chắc, mũi tên màu vàng kim mà Viêm Thiệu Nguyên nói chính là thứ mà hắn cần, tuyệt đối không sai. Nếu như là mũi tên đó thật, đừng nói là bảy tỉ tiên tinh, cho dù là bảy mươi tỉ tiên tinh e rằng cũng không mua được.

Diệp Mặc đứng lên vỗ vai Viêm Thiệu Nguyên nói:

- Dẫn tôi đi gặp mặt mấy người thẩm định mũi tên đó lúc trước, còn cả khách hàng kia nữa.

Viêm Thiệu Nguyên vội vàng khua tay nói:

- Không được không được, tôi không thể rời đi, một khi tôi đi chỉ cần bị phát hiện, lập tức sẽ bị coi là chạy trốn, lập tức sẽ có người truy sát.

Diệp Mặc cười ha hả, khí thế bàng bạc trên người dâng lên, Viêm Thiệu Nguyên chỉ cảm thấy trong nháy mắt gã bị trói chặt lại, đến đầu cũng không thể nhúc nhích nổi.

Sắc mặt Viêm Thiệu Nguyên lập tức tái nhợt, gã bị tu vi đáng sợ này của Diệp Mặc làm cho chấn động rồi, đến hỏi Diệp Mặc tại sao lại muốn trói mình cũng quên mất rồi.

Qua mười mấy giây, Diệp Mặc mới thả lỏng lĩnh vực của mình ra nói:

- Viêm tiên hữu, anh cảm thấy tôi có tư cách nói chuyện với bọn họ không?

Viêm Thiệu Nguyên lau mồ hôi trên trán, một lúc lâu sau mới đờ đẫn nói:

- Hóa ra anh cũng đã là Tiên Vương rồi, vừa nãy quả thực thất lễ quá. Nhưng chúng ta chỉ có thể nói chuyện với bọn họ thôi, không được động thủ, chỉ cần có thể hạ thấp số tiên tinh bồi thường xuống một chút, tôi cũng có thể bồi thường được.

Diệp Mặc thầm buồn cười, Tiên Vương? Tiên Vương có thể dễ dàng trói buộc một Đại La Tiên hậu kỳ đến nỗi không thể nhúc nhích như này sao? Hắn cũng không phản bác lại Viêm Thiệu Nguyên, chỉ nói:

- Cái này thì tôi biết, trên người tôi cũng có chút tiên tinh, nếu như không đủ, thì tôi cũng có thể giúp anh được.

- Cám ơn Diệp tiền bối, tôi chắc chắn sẽ trả hết tiên tinh cho anh.

Viêm Thiệu Nguyên mau chóng khom người xuống nói, sau khi biết Diệp Mặc là Tiên Vương, thái độ của gã cũng cung kính hơn nhiều so với lúc trước.

- Anh cứ gọi tôi là Diệp Mặc là được rồi.

Diệp Mặc vội vàng bảo Viêm Thiệu Nguyên đừng gọi mình là tiền bối nữa, nhưng ngữ khí của Viêm Thiệu Nguyên thì vẫn rất cung kính, rõ ràng thân phận Tiên Vương trong lòng gã cũng rất khác.

Phong Mạch Thuần ngơ ngác nhìn Diệp Mặc hỏi, cô đoán Diệp Mặc là Vị Tiên rồi, nhưng bây giờ xác nhận Diệp Mặc là Vị Tiên, cô vẫn còn có chút kinh sợ. Dù sao lúc trước lần đầu tiên khi cô nhìn thấy Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng mới chỉ là một Kim Tiên mà thôi. Mới có bao nhiêu năm, bây giờ Diệp Mặc cũng đã là Tiên Vương rồi.

…

Thấy Diệp Mặc nhanh chóng gọn ghẽ dẫn mình ra khỏi phủ, không kinh động đến hai tên Đại La Tiên trông coi bên ngoài, Viêm Thiệu Nguyên trong lòng liền muốn mau chóng thăng cấp lên Tiên Vương. Tiên Vương không ngờ lại lợi hại như này, sự khác biệt này không phải chỉ là một bậc bên trên Đại La Tiên.

Tiên lầu của Hồng Tiên thương hội vô cùng khí phái, thậm chí còn khí phái hơn phủ thành chủ ba phần.

- Hội chủ bình thường bàn chuyện với vài quản sự trên tầng ba, tôi vẫn còn ba ngày để tích tiên tinh, khách hàng gửi mũi tên màu vàng kia chắc hẳn cũng vẫn đang còn trong Hồng Tiên thương hội.

Viêm Thiệu Nguyên vẫn còn đang giới thiệu cho Diệp Mặc về chủ sự của Hồng Tiên thương hội có thể đang ở chỗ nào, thì thần thức của Diệp Mặc sớm đã nhìn xuyên thấu qua trận pháp che chắn của Tiên lầu này, trực tiếp quan sát Tiên lầu này một lượt.

- Tôi nhìn thấy rồi, lên thôi.

Diệp Mặc nói xong dẫn đầu đi vào trong Tiên lầu của Hồng Tiên thương hội.

Viêm Thiệu Nguyên còn định giải thích một chút với mấy người bảo vệ

ở cửa Tiên lầu, lại phát hiện mấy tên bảo vệ đó hình như không nhìn thấy bọn họ vậy, vẫn chằm chằm ở cửa ra vào.

Viêm Thiệu Nguyên tu luyện đến Đại La Tiên dĩ nhiên không phải tên ngốc, gã lập tức biết Diệp Mặc thi triển thủ đoạn ẩn nấp, trong lòng liền vô cùng khâm phục Diệp Mặc.

…

Lúc này trong phòng họp trên tầng ba của Hồng Tiên thương hội, năm vị Tiên nhân đang bàn chuyện, trong năm người này có hai người cũng đã là Tiên Vương rồi.

- Y Vương đan và số tiên tinh kia chỉ là thứ yếu, chủ yếu là huyết mạch của Viêm Thiệu Nguyên. Đến lúc đó giảm bồi thường cho Viêm Thiệu Nguyên một chút, để gã cam tâm tình nguyện hiến tinh huyết giúp chúng ta mở cấm chế. Nếu như Y Vương đan có thể khiến Viêm Thiệu Nguyên thăng cấp Tiên Vương, tôi thà rằng đợi gã thăng cấp lên Tiên Vương rồi mới đến.

Một Tiên Vương trung kỳ mặc Tiên bào máu tím trực tiếp ngắt lời tên Đại La Tiên vừa rồi nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1977

Tôi Không Đi

Diệp Mặc nghe thấy vậy, trong lòng cũng đã hiểu, quả nhiên là như vậy. Nếu như một thương hội chỉ là vì một viên Y Vương đan và mấy tỉ tiên tinh, liền muốn tính kế với một Đại La Tiên mấy chục năm, thì thương hội này cũng quá thấp kém rồi.

Một gã Tiên Vương khác đang định nói chuyện bỗng nhiên im bặt, vì cấm chế bên ngoài phòng họp bắt đầu chuyển động, chứng tỏ bên ngoài có người đến.

Mấy người cũng đã nhắc nhở trước khi họp, không có chuyện trọng đại gì, thì bất kỳ ai cũng không cho phép tùy tiện cho người vào trong phòng họp, đây là ai mà lại dám to gan như vậy?

Gã Tiên Vương định nói chuyện kia mở cấm chế ra, phát hiện người đứng ngoài cửa là Viêm Thiệu Nguyên, lập tức kinh ngạc hỏi:

- Viêm quản sự, sao lại là anh? Anh sao lại…

Câu tiếp theo y còn chưa nói ra, mọi người cũng đều đã hiểu, đó chính là Viêm Thiệu Nguyên chẳng phải bị giam lỏng trong động phủ của mình sao? Sao lại có thể xuất hiện ở đây được?

Diệp Mặc biết rõ Viêm Thiệu Nguyên sẽ không thể nào ứng biến được, chủ động đứng ra trả lời giúp:

- Vì Viêm quản sự muốn rời khỏi Bỉ Dực Tiên thành rồi, cho nên hôm nay đến Hồng Tiên thương hội hỏi xem, số tiên tinh bồi thường có thể giảm đi chút được không, anh ấy nhất thời không thể có nhiều tiên tinh như vậy

được.

- Anh là ai?

Gã Tiên Vương vừa mới nghi ngờ Viêm Thiệu Nguyên lập tức chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Tôi là bạn của Viêm Hồng Trung, lần này đến đây xem xem Viêm Hồng Trung đã về hay chưa, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện này, nếu như không phải tiên tinh trên người tôi không đủ, thì tôi cũng đã chủ động nghĩ cách giúp đỡ rồi.

Hai gã Tiên Vương trong phòng họp liếc nhìn nhau, gã Tiên Vương mặc áo bào màu tím cười ha ha nói:

- Nếu như vậy, vậy thì ngồi xuống đi. Đúng rồi, Viêm quản sự, tôi nghe nói khách hàng phái hai người canh giữ bên ngoài phủ của anh. Khi anh ra ngoài, bọn họ không làm khó anh chứ?

Viêm Thiệu Nguyên cho dù có ngốc đi nữa, cũng biết lời này nói như nào rồi, gã mau chóng trả lời:

- Không có, khi Diệp tiên hữu và Phong tiên hữu đến bên ngoài phủ của tôi không có ai. Ngược lại ba người chúng tôi vì mở cấm chế đó, cũng tốn khá nhiều thời gian.

- Đúng vậy, may là tôi cũng hiểu chút ít về cấm chế này, cho nên miễn cưỡng mở được cấm chế, rồi vội vã đến đây.

Diệp Mặc lại lần nữa cười ha ha bổ sung thêm.

Mặc dù hai gã Tiên Vương này còn muốn hỏi khi vào Hồng Tiên thương hội, tại sao lại không có ai chặn lại, nhưng cũng biết nếu như hỏi câu này, thì chứng tỏ muốn lừa Viêm Thiệu Nguyên rồi, chỉ có thể miễn cưỡng kìm nén

lại.

Diệp Mặc trong lòng cũng có chút thất vọng, những Tiên đế khác không thể nào nhìn thấu nhẫn trữ vật có cấm chế, nhưng không có nghĩa là hắn cũng không nhìn ra.

Thần thức đao của hắn trực tiếp đập vỡ cấm chế nhẫn trữ vật của mấy tên Đại La Tiên và Tiên Vương, cũng đã điều tra được nhẫn trữ vật của vài tên Tiên Vương và Đại La Tiên này, bên trong không có mũi tên màu vàng kim nào cả.

Diệp Mặc sở dĩ tốn công như vậy, chính là vì mũi tên màu vàng kim kia, bây giờ mũi tên màu vàng kim đó không ở đây, hắn làm sao có thể vui mừng được.

- Diệp tiên hữu, để tôi giới thiệu cho anh một chút, vị này là Du Anh Tung - Chính Dương Tiên vương hội chủ của Hồng Tiên thương hội.

Viêm Thiệu Nguyên chỉ vào Tiên Vương mặc áo bào màu tím.

Một gã Tiên Vương khác không đợi Viêm Thiệu Nguyên giới thiệt, liền chủ động đứng ra nói:

- Tôi tên Hám Lập Huy, là người phụ trách hội đấu giá lần này. Vì xảy ra chuyện này, tôi cũng không thể rời khỏi đây được. Vừa nãy Viêm quản sự nói tiên tinh không đủ, tôi cũng rất khó xử, dù sao chuyện này cũng không phải chuyện của hội đấu giá và thương hội, mà là chuyện của khách hàng Diệp Mặc nắm lấy cơ hội lập tức nói:

- Vậy thì dễ rồi, mời cố chủ đến thương lượng một chút đi, vừa nãy tôi đề nghị Viêm quản sự trực tiếp đi là được rồi. Nhưng Viêm quản sự nói, anh ta ở Hồng Tiên thương hội bao nhiêu năm rồi, không thể đi là đi được.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, mắt hai gã Tiên Vương liền sáng lên, thậm chí còn có chút sợ sệt, chẳng may Viêm Thiệu Nguyên rời đi thật, thì bọn họ làm thế nào?

- Cố chủ đến rồi.

Chính Dương Tiên vương bỗng nhiên cười đứng dậy nói.

Y vừa mới nói xong, ở cửa ra vào có một người đàn ông mặc áo xám bước vào. Vẻ mặt người đàn ông này không chút cảm xúc nào, lông mày hình như vĩnh viễn không thể nào mở ra được, nhưng Diệp Mặc lập tức liền nhìn ra người đàn ông áo xám này là một Tiên tôn sơ kỳ.

Viêm Thiệu Nguyên cũng đã đứng dậy chào hỏi vị cố chủ này, đồng thời cẩn thận khách khí hỏi thăm tiên tinh bồi thường có thể giảm đi chút được không. Gã thực sự muốn bồi thường tiên tinh cho người này rồi đi, cho dù biết bị lừa rồi, cũng không muốn tiếp tục ở lại trong Hồng Tiên thương hội nữa.

Thần thức đao của Diệp Mặc lại trực tiếp xuyên thấu nhẫn trữ vật của vị Tiên tôn này, sau đó hắn lại mừng rỡ, hắn cũng đã tìm được một mũi tên màu vàng kim trong nhẫn trữ vật của Tiên tôn này, mũi tên này vừa vào thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc liền biết, đây chính là mũi tên mà hắn muốn tìm.

Chỉ cần lấy được mũi tên này, thì hắn có bốn mũi tên rồi. Diệp Mặc cố gắng kìm nén sự sung sướng trong lòng lại, đang định bước lên trước, thì lại nghe thấy tên Tiên tôn này lạnh lùng nói:

- Năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh, cộng thêm một viên Y Vương đan, thiếu một hào cũng không được.

Diệp Mặc ngắt lời Viêm Thiệu Nguyên, bước lên trước giơ tay ra nói với tên Tiên tôn này:

- Còn chưa thỉnh giáo đại danh của vị Tiên hữu này.

Tên Tiên tôn này hừ lạnh một tiếng, căn bản cũng không nhìn tay của Diệp Mặc.

Trong Tiên giới cũng có một loại Tiên thủ lễ, đó chính là bắt tay. Hai người lần đầu gặp nhau, nếu như muốn trở thành bạn với đối phương, thì có thể bắt tay nhau, tỏ ý coi trọng đối phương. Có lúc, cho dù một bên không muốn trở thành bạn với đối phương, vì tỏ ý tôn kính, cũng sẽ bắt tay qua loa.

Nhưng tên Tiên tôn này lại như hoàn toàn không nhìn thấy Diệp Mặc giơ tay ra vậy, đối với Tiên nhân đó là hành vi cực kỳ nhục nhã. Sắc mặt của Viêm Thiệu Nguyên và Phong Mạch Thuần đều khẽ biến sắc.

Nhưng khiến cho người khác không ngờ chính là, Diệp Mặc vẫn tươi cười giơ tay ra, sau khi tên cố chủ này lại từ chối hắn lần thứ hai, Diệp Mặc mới ngượng ngùng rút tay lại.

Đến cả hai gã Tiên Vương và mấy tên Đại La Tiên của Hồng Tiên thương hội cũng có chút thông cảm với Diệp Mặc, chỉ có Diệp Mặc trong lòng vô cùng sung sướng. Hắn căn bản cũng không để ý đến chuyện này, thời gian hai lần giơ tay ra, hắn cũng đã dùng thần thức đao phá vỡ nhẫn trữ vật của đối phương rồi, cất mũi tên màu vàng kim đó vào trong Thế giới trang vàng của mình.

- Nếu như không phải nghe nói anh có một viên Y Vương đan, đừng nói là năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh, cho dù là mười lăm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh, tôi cũng sẽ không đồng ý. Mũi tên màu vàng kim đó của tôi, cũng đã trải qua sự thẩm định của các vị Tiên đế tiền bối, là một mũi thần tiễn thượng cổ, làm sao có thể dùng tiên tinh mua được? Lần này tôi cũng là nể mặt Hồng Tiên thương hội.

Lời nói của cố chủ Tiên tôn cũng không có chút cảm xúc gì.

Diệp Mặc quay đầu nói với Viêm Thiệu Nguyên: Viêm Thiệu Nguyên không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Diệp Mặc nói:

- Tiên tinh mà tôi gom góp được và viên Y Vương đan đó đều trong nhẫn trữ vật này.

Diệp Mặc nhận lấy nhẫn trữ vật, quét thần thức vào trong, lại phát hiện trong đó chỉ có ba tỉ hai trăm triệu tiên tinh, cộng thêm một viên Y Vương đan trung đẳng. Diệp Mặc sau đó lại lấy thêm hai tỉ bốn trăm triệu tiên tinh cho vào trong nhẫn trữ vật đó, sau đó bỏ cấm chế của nhẫn trữ vật đó đi nói:

- Bên trong nhẫn trữ vật này có năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh, cộng thêm một viên Y Vương đan, thần thức của các vị quét vào trong xem xem, nếu như không có vấn đề gì, thì tôi liền bồi thường cho cố chủ đây.

Lời nói của Diệp Mặc lập tức khiến những người trong này liền đứng dậy, bọn họ đoán chắc Viêm Thiệu Nguyên không có năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh, lúc này mới ép Viêm Thiệu Nguyên đồng ý. Lúc trước Diệp Mặc bước vào cũng nói không có nhiều tiên tinh, cho nên những người này cũng không để ý lắm, bây giờ Diệp Mặc đột nhiên đưa ra năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh, bọn họ cũng không còn lý do gì để đổi ý nữa.

Chỉ cần Viêm Thiệu Nguyên bồi thường tiên tinh, thì bọn họ cũng không còn cách nào khiến Viêm Thiệu Nguyên cam tâm tình nguyện hiến tinh huyết để giúp họ phá trận nữa.

Nhưng thần thức của bọn họ quét vào trong nhẫn trữ vật mà Diệp Mặc cầm trong tay, chính xác là năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh không nghi ngờ gì, ngay cả Y Vương đan cũng là hàng thật.

- Vị Tiên hữu này, ý của anh thế nào?

Hội chủ Chính Dương Tiên Vương của Hồng Tiên thương hội phát hiện nhẫn trữ vật trong tay Diệp Mặc quả thực có năm tỉ sáu trăm triệu tiên tinh cộng thêm một viên Y Vương đan, lập tức ôm quyền dò hỏi ý kiến của cố chủ thần bí.

Tên cố chủ thần bí kia nhận nhẫn trữ vật từ tay Diệp Mặc, thần thức quan sát một chút, mặt trầm ngâm nói:

- Nếu đã như vậy, thì cứ như vậy đi.

Nói xong, y liền nhận chiếc nhẫn quay người định đi.

Diệp Mặc lại lần nữa giơ tay ra chặn y lại nói:

- Cám ơn sự rộng lượng của anh, để Viêm quản sự bình yên vô sự qua được chuyện này.

Tên Tiên tôn này hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn Diệp Mặc, đi qua cửa lớn, trong nháy mắt liền biến mất.

Diệp Mặc cười ha hả, lại lấy lại chiếc nhẫn trữ vật vừa mới đưa cho đối phương, cất vào trong nhẫn trữ vật của mình, sau đó nói với Viêm Thiệu Nguyên:

- Viêm quản sự, trong này xong chuyện rồi, hay là bây giờ chúng ta đi thôi, anh thấy thế nào?

Hắn biết rõ đợi lát nữa còn gặp phải tên Tiên tôn này, nhưng đồ thì cứ mang để trên người mình trước vẫn yên tâm hơn.

Viêm Thiệu Nguyên kịp thời phản ứng lại, mau chóng khom người ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn Diệp tiên hữu, nếu như không phải anh, thì Viêm mỗ đúng là xong rồi.

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, không cần phải nói.

Diệp Mặc khua khua tay quay đầu đi về phía cửa, hắn chắc chắn mấy tên của Hồng Tiên thương hội này sẽ gọi bọn họ lại.

Quả nhiên, ba người Diệp Mặc và Viêm Thiệu Nguyên vừa mới đi đến cửa, thì hội chủ Chính Dương Tiên Vương của Hồng Tiên thương hội liền cười ha hả nói:

- Chúc mừng Viêm quản sự đã giải quyết xong chuyện này, chuyện này Hồng Tiên thương hội chúng tôi không giúp đỡ được gì, thật xấu hổ.

- Chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa.

Viêm Thiệu Nguyên khua tay nói, rõ ràng cũng rất thất vọng với Hồng Tiên thương hội. Đồng thời, gã quả thực cũng không muốn có bất kỳ dây dưa gì với Hồng Tiên thương hội này.

Một gã Tiên Vương khác tên Hám Lập Huy lại cười cười bước lên ôm quyền nói:

- Viêm quản sự, chuyện lần này chúng tôi không giúp đỡ được gì, Viêm quản sự cũng coi như giúp Hồng Tiên thương hội giải quyết một vấn đề không nhỏ. Để cảm ơn Viêm quản sự, tôi và Chính Dương Tiên Vương quyết định đồng ý Viêm quản sự gia nhập vào trong tiểu đội của chúng tôi, cùng nhau mở tiên phủ thượng cổ.

- Cái gì là Tiên phủ thượng cổ?

Viêm Thiệu Nguyên nghi ngờ nhìn Hám Lập Huy hỏi.

Chính Dương Tiên Vương mau chóng đến nói:

- Là như này, chúng tôi tìm được một Tiên phủ thượng cổ, nếu như không phải Hồng Tiên thương hội xảy ra chuyện này, thì chúng tôi cũng đã đi điều tra Tiên phủ thượng cổ đó rồi. May mà chuyện này giải quyết xong rồi, để cảm ơn Viêm quản sự không làm liên lụy đến Hồng Tiên thương hội, chúng tôi quyết định cho Viêm quản sự cùng hưởng chung Tiên phủ này.

- Tôi không đi.

Viêm Thiệu Nguyên không chút do dự nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1978

Thế Giới Ngũ Hành Tu Di

Viêm Thiệu Nguyên có muốn đến Tiên phủ thượng cổ đó hay không, đối với Diệp Mặc mà nói cũng chẳng sao cả. Một Tiên phủ trong Hạ thiên vực, thì có thứ gì tốt chứ? Cho dù là Tiên phủ của một Tiên tôn thượng cổ, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Chính Dương Tiên Vương thấy Viêm Thiệu Nguyên nói không đi, lập tức có chút lo lắng nói:

- Viêm quản sự, thực ra Tiên phủ thượng cổ này cũng không phải quá xa, ở ngay sườn Nhược Phong chúng tôi cũng đến đó một lần rồi, hình như cũng có liên quan gì đó đến Ngũ Hành Thánh đế.

Khi Diệp Mặc nghe thấy sườn núi Nhược Phong trong lòng cũng có chút nghi ngờ rồi, sườn núi Nhược Phong là nơi mà hắn phi thăng, nơi đó Tiên linh khí thiếu thốn, làm sao có thể có di tích Tiên phủ thượng cổ được? Nhưng khi hắn nghe thấy Ngũ Hành Thánh đế, trong lòng lập tức liền có chút cảm giác quen thuộc.

Ngũ Hành Thánh đế Diệp Mặc cũng có nghe nói qua, hơn nữa đã từng hỏi thăm tỉ mỉ Khai Nỉ. Ngũ Hành Thánh đế dùng thế giới Ngũ Hành tu di chứng đạo, vì ông ta có một thế giới xen lẫn giữa thế giới hỗn độn và thế giới chân linh, thế giới này tên Ngũ Hành Tu Di giới.

Tu Di giới so với thế giới Chân Linh vốn dĩ cũng cao cấp hơn rất nhiều, nếu như là Tu Di giới có đầy đủ Ngũ Hành, thì tương đương với phiên bản thế giới hỗn độn.

Hóa ra Diệp Mặc còn chưa liên hệ Ngũ Hành Tu Di giới này với nơi mà hắn phi thăng lúc trước, bây giờ nghe nói ở sườn núi Nhược Phong, hắn lập tức nhớ ra thế giới hoang tàn mà lúc trước hắn bị giam, thế giới đó chẳng phải có năm trụ tròn thông thiên cực lớn sao? Trụ tròn cực lớn đó, lúc trước thần thức của hắn căn bản cũng không thể nào quan sát vào trong được, chẳng lẽ đó chính là Ngũ Hành Tu Di giới của Ngũ Hành Thánh đế sao?

Diệp Mặc nghĩ đến đây, không đợi Viêm Thiệu Nguyên nói tiếp, liền vỗ Viêm Thiệu Nguyên một cái nói:

- Viêm quản sự, nếu như là Tiên phủ thượng cổ, vậy chúng ta đến đó thử xem, nói không chừng còn có cơ duyên nữa đấy.

Diệp Mặc cũng nói rồi, Viêm Thiệu Nguyên cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý:

- Vậy thì đến đó xem xem, nhưng tôi không thể trì hoãn thời gian quá lâu được.

- Không trì hoãn quá lâu đâu, chúng ta bây giờ đi thôi.

Chính Dương Tiên vương mau chóng nói.

…

Sườn núi Nhược Phong cách Bỉ Dực Tiên thành vốn dĩ cũng không xa, cho dù là Phong Mạch Thuần tu vi thấp nhất cũng là tu vi Đại Ất Tiên rồi, muốn đến nơi này căn bản cũng dùng không nhiều thời gian. Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, năm người của Hồng Tiên thương hội cùng với ba người Diệp Mặc cũng đã đến Nhược Phong rồi.

- Chính từ chỗ này độn thổ xuống. Hai canh giờ sau, chúng ta có thể nhìn thấy cổng lớn của Tiên phủ rồi.

Chính Dương Tiên vương chỉ một sườn dốc tầm thường nói.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét vào trong, lộ trình Tiên Vương độn thổ hai canh giờ, tuyệt đối là khoảng cách cực xa. Những Tiên đế bình thường, cho dù thần thức cường đại, có thể quét vào khoảng cách dài như này, cũng sẽ không ăn no rồi không có chuyện gì làm, dùng thần thức quét vào trong lòng đất xem nơi này khoảng cách sâu bao nhiêu.

Thần thức của Diệp Mặc cường đại không nói, còn có thần thức đao nữa, thần thức của hắn phá vỡ từng lớp đất đá và nham thạch cứng rắn. Hơn mười giây trôi qua, thần thức của Diệp Mặc mới nhìn thấy một không gian cực lớn, nói là không gian, còn không bằng nói là một đại sảnh, trong tận cùng của đại sảnh này có một cửa lớn màu vàng cực lớn.

Diệp Mặc thu thần thức lại, trong lòng thầm than, nơi che giấu kỹ như này, cũng không biết Hồng Tiên thương hội sao lại có thể tìm được. Nếu như là hắn tìm ra, cho dù thần thức của hắn mạnh, cũng không tìm được nơi sâu như này còn có một Tiên phủ như này.

Không phải hắn không tìm được, mà là Tiên phủ này che chắn quá kỹ. Thứ nhất không có cấm chế, thứ hai không có dao động trận pháp Tiên linh khí.

Thấy Diệp Mặc một lúc lâu mà không nói lời nào, Chính Dương Tiên vương nhìn Viêm Thiệu Nguyên hỏi:

- Viêm quản sự, chúng ta bây giờ xuống chứ?

- Diệp tiên hữu, ý của anh thế nào?

Viêm Thiệu Nguyên hướng ánh nhìn sang Diệp Mặc, nếu như Diệp Mặc không xuống, thì gã cũng sẽ không xuống.

- Đương nhiên là xuống rồi, chuyện tốt như này làm sao có thể dễ dàng gặp được chứ.

Diệp Mặc lập tức cười nói.

Chính Dương Tiên vương tán thưởng cười nói:

- Diệp tiên hữu đúng là kiến thức rộng rãi, cơ chuyên như này quả thực không phải tùy ý có thể gặp được. Tôi dẫn đầu xuống dưới trước.

Chính Dương Tiên vương nói xong cũng dẫn đầu chui xuống đất trước.

Diệp Mặc nói với Phong Mạch Thuần và Viêm Thiệu Nguyên:

- Chúng ta cũng xuống thôi.

Thấy ba người Diệp Mặc xuống dưới, bốn người còn lại cũng chui xuống theo. Trong nháy mắt trong này lại yên tĩnh trở lại, không ai biết trong này vừa mới có bảy tám người xuống dưới.

…

Cổng thành Bỉ Dực Tiên thành, Dặc Bách Văn vẻ mặt âm trầm, một tên hộ vệ lúc nào cũng theo cạnh gã, lúc này cũng đã phơi thây ở cổng thành rồi. Còn Dặc Bách Văn là thiên chủ của Văn Cử thiên thì không dám nói một từ nào.

Hộ vệ của gã tận mắt chứng kiến Diệp Mặc rời khỏi Bỉ Dực Tiên thành, lại bị một tên sắc mặt lạnh lùng cảnh cáo không cho phép theo dõi, hộ vệ của gã chỉ cần nói nhiều một câu, liền bị tên có vẻ mặt lạnh lùng đó giết chết. Còn gã thì từ khí thế của đối phương liền nhìn ra, người giết chết hộ vệ của gã ít nhất cũng là Tiên Vương hậu kỳ, thậm chí cũng đã là tu vi Tiên tôn rồi. Gã chỉ là một Đại La Tiên hậu kỳ, đừng nói khiêu chiến với người khác, cho dù nhiều lời cũng không dám. Cho dù là thiên chủ, gã cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhìn người giết tên hộ vệ của cha rời khỏi Bỉ Dực Tiên thành, một lúc lâu sau Dặc Nghiên Tiên tử mới thở dài một câu nói:

- Phụ vương, chúng ta đi thôi, tên Diệp Mặc đó chết là cái chắc. Lại nói cũng là con hại hắn, nhưng loại người khinh người như hắn có thể sống đến

hôm nay, cũng coi như không dễ dàng gì, haiz…

Tên Đại Ất Tiên đứng bên Dặc Nghiên Tiên tử an ủi nói:

- Dặc Nghiên sư muội, chuyện này căn bản cũng không trách muội được, tên Diệp Mặc đó có Giác Hồn Tảo, lại dám không chút kiêng kị như vậy, cho dù hôm nay không chết, thì sớm muộn gì hắn cũng chết.

Dặc Nghiên Tiên tử nghe thấy vậy, trong lòng giật mình, nếu như Diệp Mặc chết chắc, tại sao qua bao nhiêu năm như vậy, hắn lại xuất hiện ở Bỉ Dực Tiên thành chứ?

…

- Không gian kiên cố thật.

Phong Mạch Thuần đứng trong đại sảnh dưới lòng đất, sợ hãi cảm thán một câu. Vì thần thức của cô hoàn toàn không thể xuyên thấu một chút nào trong khoảng không gian này.

- Chúng ta chỉ cần phá vỡ cánh cửa màu vàng kim này, là có thể tiến vào trong Tiên phủ rồi.

Chính Dương Tiên vương chỉ cánh cửa màu vàng kim cực lớn bên trong đó nói.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong cánh cửa màu vàng kim kia, một khí tức tang thương mênh mông truyền đến, Diệp Mặc lập tức biết Chính Dương Tiên vương về mặt này quả thực cũng không nói dối. Loại khí tức này, hắn cũng đã từng nhìn thấy trên người Khai Nỉ và Xuất Trần Thánh đế, nói cách khác Tiên phủ thượng cổ này, quả thực có thể là di tích của một vị Thánh đế.

Đồng thời cấm chế trận pháp phức tạp bên trong cánh cửa màu vàng kim này, đến Diệp Mặc nhìn thấy cũng hoa mắt chóng mặt, nhất thời không thể nào chỉnh lý nổi.

- Cách khởi động cánh cửa của Tiên phủ này chắc là dùng máu để khởi động, trong này chúng ta có tám người, ý của tôi là từng người một…

Hám Lập Huy chủ động đứng ra nói.

Diệp Mặc nghe thấy cuộc nói chuyện của mấy người lúc trước, biết cánh cửa màu vàng kim này khởi động cần phải có tinh huyết truyền thừa của Viêm Thiệu Nguyên, chứng tỏ Tiên phủ thượng cổ này có mối liên quan gì đó đến tiền nhân của Viêm Thiệu Nguyên, chỉ có điều không biết mấy người Chính Dương Tiên vương sao lại biết được.

Đã biết vị trí chính xác của Tiên phủ này, mấy người Chính Dương Tiên vương đối với Diệp Mặc mà nói cũng là dư thừa rồi. Lúc này, Diệp Mặc căn bản cũng sẽ không để ý gì đến mấy người Chính Dương Tiên vương.

Hắn không đợi Chính Dương Tiên vương nói tiếp, liền quay người nói với Viêm Thiệu Nguyên:

- Viêm huynh, nếu như nơi này quả thực là do Ngũ Hành Thánh đế để lại, vậy Ngũ Hành Thánh đế rất có khả năng là tiền nhân của Viêm tiên hữu. Cánh cửa màu vàng kim này cũng không phải khởi động bằng tinh huyết gì gì đó, mà là khởi động bằng tinh huyết truyền thừa. Chỉ có tinh huyết của con cháu đích tôn họ Viêm như anh, mới có thể khởi động được cánh cửa màu vàng kim này. Thậm chí còn cần phải là giọt máu tự nguyện mới được, một khi có một chút gì đó gọi là cưỡng ép, thì cánh cửa này cũng sẽ không mở.

Viêm Thiệu Nguyên lập tức khiếp sợ nhìn năm người của Hồng Tiên thương hội đứng quanh, rồi lại nhìn Diệp Mặc, không dám tin hỏi:

- Diệp huynh, ý của anh là…

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Ý của tôi là những người này cài bẫy lừa anh đến mở cánh cửa màu vàng kim này, chỉ cần cánh cửa mở ra rồi, thì anh cũng sẽ vô dụng thôi.

- Du Anh Tung, năm đó khi anh mời tôi gia nhập vào Hồng Tiên thương hội, có phải đã biết tổ tiên họ Viêm tôi có để lại Ngũ Hành Tiên phủ không?

Viêm Thiệu Nguyên hoàn toàn hiểu ra, chỉ vào Chính Dương Tiên vương tức giận nói.

- Chẳng những là anh, tôi sợ con trai của anh Viêm Hồng Trung cũng bị những người này dẫn đến đây rồi, chỉ có điều không biết tại sao không dùng máu của con trai anh khởi động.

Diệp Mặc lại lần nữa nói.

- Ha ha, anh đúng là không tệ, không ngờ có thể biết nhiều chuyện như vậy, còn có thể lấy được mũi tên màu vàng và nhẫn trữ vật trong tay tôi nữa. Tôi quả thực đã xem thường anh rồi.

Lại có hai bóng người xuất hiện trong đại sảnh không gian dưới lòng đất này, người lên tiếng không ngờ chính là cố chủ bắt đền lúc trước, người còn lại lại là một người đàn bà, không nhìn ra tuổi của bà, nhưng từ khí tức tang thương trên người bà liền có thể nhìn ra, tuổi tác của người đàn bà này cũng không còn trẻ.

Chỉ có Diệp Mặc nhìn ra, người đàn bà này cũng đã là tu vi Tiên tôn hậu kỳ đỉnh phong rồi. Đến lúc này rồi, Diệp Mặc mới biết rõ, người đàn bà này e rằng mới là người đứng sau muốn truyền thừa Ngũ Hành Thánh đế thực sự.

- Ồ, không ngờ đến cả tôi cũng không nhìn ra được tu vi của anh?

Người đàn bà này nhìn Diệp Mặc kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Viêm Thiệu Nguyên phát run lên, đoán ra là một chuyện, tận mắt chứng kiến những người này ám toán gã lại là một chuyện khác.

Người đàn bà Tiên tôn đỉnh phong này bỗng nhiên vung tay lên, ném một gã Huyền Tiên bị cụt một cánh tay nói:

- Anh mở Tiên phủ của Ngũ Hành Thánh đế, tôi sẽ thả cha con anh ra khỏi nơi này.

- Hồng Trung…

Viêm Thiệu Nguyên lập tức phát hiện ra Huyền Tiên cụt một cánh tay này chính là Viêm Hồng Trung con trai của gã, lập tức phẫn uất gọi một câu, xông lên đỡ lấy Viêm Hồng Trung.

Viêm Hồng Trung yếu ớt nói:

- Cha, đừng tin những người này, bọn họ tuyệt đối sẽ không thả chúng ta đâu. Một cánh tay của con chính là bị những tên này chặt đi để tế cánh cửa màu vàng kim này, may mắn là, con không phải là tự nguyện, hơn nữa tu vi cũng quá thấp, cánh cửa màu vàng kim này bọn họ cũng chưa mở ra được. Còn nữa mẹ cũng bị những tên súc sinh này giết rồi, đừng tin…

- Hồng Trung tiên hữu, ăn viên đan dược này rồi tính.

Diệp Mặc lấy một viên đan dược đưa cho Viêm Hồng Trung.

- Anh là Diệp tiên hữu, lúc trước ở Bỉ Dực Tiên thành đã cho tôi Giác…

Viêm Hồng Trung lập tức liền nhận ra Diệp Mặc, kinh ngạc hỏi. Nhưng sau đó anh ta nghi ngờ nhìn cha của mình, anh ta không hiểu tại sao Diệp Mặc lại có thể đến được đây.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1979

Tiên Đế Tụ Họp

Không sai, lúc trước chính là tôi cho anh Giác Hồn Tảo, sau đó Giác Hồn Tảo của anh hình như cũng bị Hồng Tiên thương hội lấy đi rồi, không sao, tôi vẫn còn, đợi lúc nữa tôi sẽ cho anh thêm hai miếng.

Diệp Mặc như không có chuyện gì nói xong, vung vẩy một viên đan dược trong tay nói:

- Đây là đan dược trị thương, anh ăn nó trước đi.

- Anh Diệp…

Viêm Hồng Trung bắt lấy viên đan dược mà Diệp Mặc đưa cho anh ta, ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc thế này chẳng phải là muốn chết sao?

- Anh có Giác Hồn Tảo?

Người đàn bà Tiên tôn đỉnh phong kia ngạc nhiên chằm chằm nhìn Diệp Mặc, sự vui sướng trong mắt khó có thể che giấu di được. Tiên nhân tu luyện đến một trình độ nhất định, Tiên nguyên cũng đã củng cố lại, sở dĩ khó có thể thăng cấp, chính là vì thần thức khó thăng cấp được. Giác Hồn Tảo cực kỳ quý hiếm, lại là thứ có thể thăng cấp thần thức của Tiên nhân, thứ như này, ai mà không thích chứ?

- Đúng vậy, tôi có Giác Hồn Tảo.

Diệp Mặc nói xong, còn lấy thêm ra mấy miếng - Ha ha…

Người đàn bà Tiên tôn đỉnh phong kia cũng không kìm chế nổi sự sung

sướng trong lòng nữa, liền đưa tay vồ về phía Diệp Mặc.

Nhưng tay của bà chỉ đến nửa đường liền dừng lại, ngay lập tức bà liền nhìn thấy Diệp Mặc cũng đã đánh một quyền đến, đồng thời bà còn nghe thấy một câu nói sau cùng:

- Bà không nhìn ra tu vi của tôi, không phải vì tôi ẩn giấu tu vi, mà là vì tu vi của bà quá thấp.

- Anh là một Tiên đế…

Người đàn bà này sắc mặt lập tức trắng như tờ giấy, bà không ngờ lại mạo phạm đến một Tiên đế, còn muốn cướp Giác Hồn Tảo trong tay Tiên đế này nữa. Mặc dù bà muốn xin tha mạng, nhưng đáng tiếc là không có cách nào để nói ra lời xin tha mạng đó nữa, vì không gian xung quanh khi bà nói ra mấy từ cuối cùng, cũng đã hoàn toàn bị Diệp Mặc phong tỏa.

Bùm…

Quyền Hư Không của Diệp Mặc cũng không có chút khách khí, người đàn bà Tiên tôn đỉnh phong này đến chút sức phản kháng lại cũng không có, liền bị một quyền này của Diệp Mặc hóa thành hư vô. Trong Tiên giới, cho dù anh có lợi hại đi nữa, cũng có thể biến thành tro bụi bất cứ lúc nào.

Một chiếc nhẫn trữ vật tinh tang rơi trên mặt đất, Diệp Mặc nói với Phong Mạch Thuần đang đứng ngây người bên cạnh:

- Phong Mạch Thuần, cấm chế của nhẫn trữ vật này tôi cũng phá rồi, tặng cho cô đấy, nhẫn trữ vật của một Tiên tôn tôi cũng không thích.

Phong Mạch Thuần lúc này mới phản ứng lại, lập tức sung sướng nói:

- Cám ơn Diệp đan sư… Diệp tiền bối…

Nói xong mau chóng nhặt nhẫn trữ vật bị rơi trên đất lên, cô biết cơ duyên của mình đến rồi, nhẫn trữ vật của một Tiên tôn thì có thứ gì trong đó

đây, cho dù dùng đầu ngón chân cũng có thể tưởng tượng được.

- Anh… Tiên đế tiền bối…

Những người còn lại cũng ngây người, một quyền của Diệp Mặc giết chết một Tiên tôn đỉnh phong. Hơn nữa vị Tiên tôn đỉnh phong này trước khi chết còn nói Diệp Mặc là một vị Tiên đế, cho dù có một vạn lá gan, bọn họ cũng không dám làm gì Diệp Mặc.

- Tiền bối, vãn bối, vãn bối…

Tên cố chủ Tiên tôn sơ kỳ vẻ mặt lạnh lùng kia, giọng nói lúc này cũng đã run rẩy lên rồi.

Diệp Mặc biết mũi tên màu vàng kim đều là từ Thanh Vi Minh Giang mà ra, hắn thậm chí đến hỏi tên Tiên tôn này cũng không có hứng.

Lĩnh vực Tiên đế của Diệp Mặc lập tức thi triển ra, nói với Viêm Hồng Trung và Viêm Thiệu Nguyên đang đứng trợn mắt há mồm một bên:

- Hai người muốn báo thù thì nhanh lên đi.

Viêm Hồng Trung và Viêm Thiệu Nguyên lúc này mới phản ứng lại, hai người cũng biết cơ duyên của bọn họ đến rồi.

- Tiền bối, Hồng Tiên thương hội tôi cũng không phải chỉ có chi nhánh Bỉ Dực Tiên thành, tiền bối cho dù là Tiên đế, chẳng lẽ không sợ Hồng Tiên thương hội tôi sẽ tìm tiền bối…

Chính Dương Tiên vương bị lĩnh vực của Diệp Mặc trói chặt lại, lập tức lớn tiếng nói, lúc này y không nói, thì cũng không còn cơ hội nói nữa rồi.

Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Tôi chính là tông chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông, nếu như Hồng Tiên thương hội anh tìm đến Mặc Nguyệt Tiên tông tôi, thì tôi lúc nào cũng hoan nghênh.

- Mặc Nguyệt Tiên tông…

Vài tên quản sự và hội chủ của Hồng Tiên thương hội đều ngây người, nếu nói bây giờ tông môn nào phong quang nhất, rõ ràng chính là Mặc Nguyệt Tiên tông. Đến Mặc Nguyệt Tiên tông báo thù, trừ phi không muốn sống nữa, hoặc là chê sống lâu rồi.

Đối với mấy người này, Diệp Mặc căn bản cũng sẽ không lưu tình. Hắn biết nếu như hắn không phải là Tiên đế, không thể chế trụ được đối phương, đợi Viêm Thiệu Nguyên khởi động Ngũ Hành Tiên phủ này rồi, thì mấy người bọn họ cũng không sống nổi.

Viêm Thiệu Nguyên và Viêm Hồng Trung lại càng mừng rỡ không thôi, bọn họ không ngờ lại quen tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông. Đúng lúc bọn họ không còn chỗ đi, đợi lát nữa xin Diệp tông chủ cho phép bọn họ gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông thì tốt rồi.

Nhưng hai người nghĩ đến Hồng Tiên thương hội chém giết toàn bộ Viêm gia bọn họ, lập tức càng tức giận, lại càng không lưu tình, hai người cùng xông lên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mấy người bị Diệp Mặc trói chặt lại cũng đã hóa thành bã vụn, đến nguyên thần cũng không thoát khỏi.

Viêm Thiệu Nguyên nhặt sáu chiếc nhẫn trữ vật lên đưa đến trước mặt Diệp Mặc, hai cha con gã cũng vô cùng cảm kích với Diệp Mặc.

Diệp Mặc không nhận sáu chiếc nhẫn này, ngược lại lại lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Viêm Thiệu Nguyên nói:

- Đây là nhẫn trữ vật mà vừa nãy anh bồi thường, bây giờ trả lại cho anh.

- Tiền bối, chiếc nhẫn trữ vật đó phải đưa cho tiền bối mới đúng.

Viêm Thiệu Nguyên làm gì dám nhận.

Diệp Mặc cười nói:

- Tôi cũng không để ý lắm đến số tiên tinh này, anh cứ nhận lấy đi. Nếu như không còn nơi nào đi, vậy thì có thể đi cùng với Phong Mạch Thuần gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông của tôi.

- Cám ơn Diệp tiền bối.

Phong Mạch Thuần mau chóng bước lên cám ơn, cô vẫn nghĩ làm sao để nói lời xin gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, bây giờ Diệp Mặc lại chủ động nói ra như vậy, cô làm gì còn nửa phần do dự nữa.

Biết những gì Diệp Mặc nói là sự thật, Viêm Thiệu Nguyên và Viêm Hồng Trung cũng không tiếp tục từ chối nữa, sau khi nhận nhẫn trữ vật, hai người bắt đầu sắp xếp lại nhẫn trữ vật.

Một lát sau, Viêm Thiệu Nguyên từ trong nhẫn trữ vật của Chính Dương Tiên vương tìm được một miếng ngọc giản cực kỳ cổ xưa đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp tông chủ, miếng ngọc giản này chắc chính là những gì giới thiệu liên quan đến thế giới Ngũ Hành Tu Di của Viêm gia chúng tôi.

Diệp Mặc nhận lấy miếng ngọc giản quét thần thức vào trong, phát hiện ra miếng ngọc giản này quả nhiên có giới thiệu về thế giới Ngũ Hành Tu Di. Chẳng những ký hiệu vị trí vô cùng rõ ràng, thậm chí đến khởi động như nào, cần ai để khởi động đều được viết rất rõ.

Diệp Mặc sau khi đưa miếng ngọc giản cho Viêm Thiệu Nguyên xem, Viêm Thiệu Nguyên lập tức nói:

- Diệp tông chủ, hay là tôi thử xem sao?

- Tôi đoán chừng cũng khó đấy, trên miếng ngọc giản này có ghi cần đến Vị Tiên mới có thể dùng tinh huyết khởi động cánh cửa màu vàng kim này, còn anh mới chỉ là Đại La Tiên hậu kỳ thôi.

Diệp Mặc nói xong trong lòng cũng có chút nghi ngờ, người của Hồng

Tiên thương hội sao lại biết Viêm Thiệu Nguyên là hậu nhân của Ngũ Hành Thánh đế.

Viêm Thiệu Nguyên lúc này căn cứ theo yêu cầu trên miếng ngọc giản, bôi tinh huyết của mình lên hai bên cánh cửa màu vàng kim, cho đến khi sắc mặt gã tái nhợt, thì cánh cửa màu vàng kim đó cũng chỉ không ngừng tản mát ra những vầng hào quang vàng óng, nhưng cuối cùng cũng không thể nào mở ra được.

- Xem ra tu vi của tôi quá thấp rồi.

Viêm Thiệu Nguyên lắc đầu đi sang một bên nói.

- Hay là đợi anh sau khi thăng cấp Tiên Vương rồi đến sau, nơi này có thể cũng có chút liên quan đến nơi mà tôi phi thăng, tôi rất muốn vào đó xem sao.

Diệp Mặc đoán chừng cánh cửa màu vàng kim này chính là thế giới Ngũ Hành tàn phá lúc trước hắn đi vào, nếu như có thể thông qua cánh cửa màu vàng kim này vào được Tiểu thế giới lúc trước thật, thì hắn cũng không lo đi sai chỗ nữa.

Còn nơi khó tấn công như này, Diệp Mặc cũng chưa từng nghĩ qua. Một thế giới Tu Di, cho dù bị tàn phá, cũng không phải là thứ mà hắn có thể đập phá được.

…

Mấy người sau khi rời khỏi thế giới Ngũ Hành Tu Di này, lập tức liền về Mặc Nguyệt Tiên tông.

Sau khi quay về Mặc Nguyệt Tiên tông, Diệp Mặc giao mấy người Phong Mạch Thuần cho Lô Phượng sắp xếp, hắn sau khi chào hỏi Tô Tĩnh Văn cùng với Tật Lôi Tiên đế liền bế quan.

Thời gian năm năm, Diệp Mặc sau khi tiêu hao lượng lớn Tiên linh

mạch cực phẩm trong trận bàn thời gian, đã củng cổ tu vi của mình ở mức Tiên đế sơ kỳ, lúc này hắn lấy ra một quả Đế Mộc Lam quả, bắt đầu thăng cấp lên Tiên đế trung kỳ.

Lại năm năm nữa ở trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc xông qua Tiên đế sơ kỳ, củng cố tu vi của mình ở mức Tiên đế trung kỳ, lúc này mới dừng tu luyện lại.

Thời gian mười năm này hắn dùng hết hơn nửa Tiên linh mạch cực phẩm còn lại, cho dù tiếp tục tu luyện, tiến bộ cũng có hạn. Muốn thăng cấp lên Tiên đế hậu kỳ, đừng nói là thời gian không thể đủ nổi, cho dù Tiên linh mạch của hắn cũng không đủ.

Thời gian cách lễ khai phái đại điển của Mặc Nguyệt Tiên tông còn mấy năm, Diệp Mặc không xuất quan, tiếp tục bắt đầu luyện hóa bốn mũi tên.

Những người biết hắn có Tuyệt Tiên Kim Cốt cung cũng không ít, nhưng người biết hắn có bốn mũi Cốt tiễn thì cũng không nhiều.

Lại năm năm nữa trôi qua, Diệp Mặc hoàn toàn luyện hóa được bốn mũi tên màu vàng này đến tầng cấm chế thứ 71, đồng thời cũng luyện hóa Tuyệt Tiên Kim Cốt cung đến tầng cấm chế thứ 71.

Không phải Diệp Mặc không muốn tiếp tục luyện hóa nữa, với tu vi của hắn, tốn bao nhiêu năm như vậy luyện hóa đến tầng cấm chế thứ 71 cũng đã cực hạn rồi, nếu như lại tiếp tục luyện hóa nữa, thì cần thời gian gấp mấy chục lần cộng lại mới làm được.

Lúc này uy lực của Tuyệt Tiên Kim Cốt cung và mũi tên trong tay Diệp Mặc cũng mạnh hơn lúc trước không chỉ mấy lần, Diệp Mặc chắc rằng, nếu như bây giờ hắn đối chiến với Táp Không đại đế, cho dù Táp Không đại đế có đòn sát thủ cường đại, cũng không thể thoát mạng khỏi bốn mũi tên của hắn.

Táp Không đại đế cũng không phải là mục tiêu truy tung của Diệp Mặc,

khi biết sau Thánh đế còn có Hóa đạo, sau đó còn Đạo nguyên các thứ, mục tiêu của Diệp Mặc cũng sớm đã không còn dừng lại ở đây nữa.

Diệp Mặc bế quan ra ngoài, Đường Bắc Vi và Tô Tĩnh Văn lập tức liền biết, mấy người Lô Phượng liền đến. Diệp Mặc mới biết, đại điển khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng đã sắp bắt đầu rồi.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, lại phát hiện ra từng đường độn quang, từng pháp bảo phi hành nhao nhao đi về phía Mặc Nguyệt Tiên tông này. Các đại Tiên tức lầu của Mặc Nguyệt Tiên thành, các nhà nghỉ cũng đã tề tựu đông đúc những Tiên nhân đến chúc mừng.

Khai Nỉ cũng đã quay về tông môn rồi, lúc này đang cùng Tật Lôi Tiên đế đi chào hỏi các vị Đại Tiên đế từ Thượng thiên vực đến. Khiến Diệp Mặc kinh dị chính là, Vị Phong tiên đế không ngờ cũng đến đây. Hắn không nhìn thấy Táp Không đại đế, nhưng người ngồi cùng Vị Phong tiên đế thì Diệp Mặc cũng biết, không ngờ là Long Hà Tiên đế, một trong tứ đại đế.

Thần thức của Diệp Mặc chỉ quét lên người Long Hà Tiên đế một chút, Long Hà Tiên đế liền cảm nhận được, lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Mặc.

Vị Phong Đại đế là người khéo léo, cũng không có thù hận gì nhiều với Diệp Mặc, đến đây cũng là hợp tình hợp lý. Nhưng Long Hà Đại đế đột nhiên đến, Diệp Mặc ngược lại có chút kỳ quái. Trong cảm giác của hắn, Long Hà Đại đế và Táp Không đại đế có quan hệ thân thiết, nếu như hắn có thù với Táp Không đại đế, thì Long Hà không nên đến mới đúng.

Bất luận là vì nguyên nhân gì, Diệp Mặc cũng không để ý, hắn nói với Đường Bắc Vi và Tô Tĩnh Văn:

- Hai người cùng anh đến chào hỏi các vị Đại Tiên đế của Thượng thiên vực đi.

Sở dĩ dẫn theo người bên cạnh đi chào hỏi một số vị Tiên đế, Diệp Mặc

muốn sau này những người bên cạnh hắn đi lại trên Thượng thiên vực, cũng có được chút chiếu cố.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1980

Mặc Nguyệt Tiên Tông Nghịch Thiên

Diệp Mặc tại đây cám ơn các vị Tiên đế bằng hữu, các vị Tiên hữu có thể đến chúc mừng đại điển khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông tôi, là vinh hạnh của Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi. Hôm nay chỉ cần là Tiên hữu đến đây, đều là bạn của Mặc Nguyệt Tiên tông, đều là bạn của Diệp Mặc tôi. Tôi vì bế quan, có hơi chậm trễ một chút, xin các vị thông cảm.

Diệp Mặc với vẻ mặt tươi cười bước vào đại sảnh, ôm quyền dạo quanh một vòng.

- Diệp tông chủ tiến bộ đúng là thần tốc, năm đó khi tôi gặp Diệp tông chủ vẫn là tu vi Tiên tôn, bây giờ cũng đã là Tiên đế trung kỳ rồi. Cộng thêm lần khai phái đại điển này của Mặc Nguyệt Tiên tông, lại càng đáng chúc mừng.

Vị Phong đại đế cứ như không có chút thù hận gì với Diệp Mặc, chủ động đứng ra ôm quyền chúc mừng.

Diệp Mặc làm sao không biết phải cẩn thận với lời này của Vị Phong đại đế, nói tu vi của mình nhanh có bí mật thì tính sao? Bây giờ hắn căn bản cũng không sợ bất kỳ ai. Vì bảo vệ Mặc Nguyệt Tiên tông, tu vi của hắn căn bản cũng không thể ẩn giấu đi được, khi cần cường thế thì cũng không cần giả làm rùa đen.

- Diệp tông chủ có thể sớm đã nhận ra tôi rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tôi gặp Diệp tông chủ, quả nhiên là nhân tài kiệt xuất của Tiên giới, may mà lần này tôi quay về kịp, vẫn có thể mau chóng đến tham gia đại điển khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông. Chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông, chúc

mừng Mặc Nguyệt Tiên tông.

Long Hà Tiên đế đứng dậy ôm quyền chúc mừng Diệp Mặc. Hiên Phong Tiên đế của Ma Hoan tông và Kiền Dịch Tiên đế thiên chủ của Thường Dung thiên cũng có chút thù hận với Diệp Mặc, nhưng lúc này cũng đều đã đến. Rõ ràng là biết được chuyện Diệp Mặc giáo huấn Táp Không đại đế mà đến, trong Tiên giới chỉ cần không phải thâm thù đại hận hủy nhân đạo cơ, khiến người ta không thể nào luân hồi, những thù vặt còn lại trước mặt thực lực căn bản cũng không đáng nhắc đến.

Những người này cũng đều đã đến Mặc Nguyệt Tiên tông rồi, Diệp Mặc đương nhiên cũng không chấp chặt, đi đến mỗi người chào hỏi khách khí cám ơn.

- Diệp tông chủ, không ngờ Khai Nỉ Thánh đế cũng trở thành thành viên của Mặc Nguyệt Tiên tông rồi, sau này Mặc Nguyệt Tiên tông chắc chắn sẽ trở thành Đế tông đỉnh phong của toàn Tiên giới.

Chính Nhân Tiên đế vẫn có quan hệ tốt với Diệp Mặc, cũng vô cùng tán thành với chuyện Mặc Nguyệt Tiên tông có thể trở thành Đế tông đỉnh phong của toàn Tiên giới.

- Ha ha, đại hòa thường đến chậm rồi.

Một giọng nói sang sảng truyền đến, lại có ba nữ tiên tiếp khách đón ba vị Tiên đế vào trong đại sảnh của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Diệp Mặc trong lòng vui vẻ, hắn lập tức biết Phùng Độ La Hán cũng đã đến, ngay lập tức hắn liền nhìn thấy Xuất Trần Thánh đế đi vào cùng Đỗ Nương.

- Hoan nghênh Phùng Độ huynh, Xuất Trần huynh và Đỗ Nương đã đến.

Diệp Mặc mau chóng nghênh đón.

Xuất Trần Thánh đế đương nhiên cũng đã ăn Đế Mộc Lam quả, lúc này

cũng đã thành Tiên đế đỉnh phong rồi, còn Đỗ Nương không ngờ cũng đã là Tiên đế trung kỳ rồi.

Lại có hai vị Tiên đế đỉnh phong nữa đến, hơn nữa cũng có quan hệ không tồi với Diệp Mặc, mọi người vừa cảm thán nhân duyên của Diệp Mặc, vừa thăm dò xem Xuất Trần Thánh đế là người như nào, vì có rất nhiều người không biết. Còn Phùng Độ La Hán, những người biết ngược lại nhiều hơn một chút.

- Xuất Trần huynh, là anh thật sao?

Khai Nỉ đang định bước lên trước nói chuyện với Diệp Mặc, thì lại phát hiện Xuất Trần Thánh đế cũng đến rồi, cũng mau chóng ngạc nhiên đến nghênh đón, giọng điệu vô cùng kích động. Dù sao những người như bọn họ, muốn tìm một người quen cũng vô cùng khó khăn rồi, nhưng không ngờ Xuất Trần Thánh đế lại có thể đến Mặc Nguyệt Tiên tông chúc mừng Diệp Mặc khai tông lập phái.

- Xuất Trần? Chẳng lẽ chính là một trong cửu đại Thánh đế năm đó sao, Xuất Trần Thánh đế?

Những Tiên đế xung quanh cũng đã xì xào bàn tán. Nếu như là Xuất Trần Thánh đế thật, thì hôm nay quá chấn động rồi. Hai vị Thánh đế đều đến Mặc Nguyệt Tiên tông, một người là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, còn một người là đến chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông, chuyện như này quả thật mới là lần đầu nghe đến.

- Ha ha, xem ra Diệp tông chủ cũng không lừa tôi nhỉ, lão già anh quả thực cũng chưa chết, tốt, chưa chết là tốt rồi.

Xuất Trần Thánh đế cười ha hả, vẻ mặt vô cùng vui vẻ. Lão có được Đế Mộc Lam quả, tu vi quay về Tiên đế đỉnh phong, muốn chứng đạo một lần nữa cũng có thể, tâm trạng đương nhiên vui mừng rồi. Bây giờ nhìn thấy Khai Nỉ Thánh đế, tâm trạng lại càng vui mừng hơn. Cái quan trọng nhất là, Khai Nỉ Thánh đế trước giờ vẫn đè nặng lão, lúc này tu vi cũng thấp hơn lão

rồi, không ngờ mới chỉ là Tiên đế trung kỳ mà thôi. Hơn nữa thân thể mà Khai Nỉ Thánh đế đoạt xá cũng được đấy chứ.

- Tôi nói với Diệp tông chủ, anh cũng đã mục xương rồi, không ngờ anh vẫn còn sống đến trêu tôi nữa.

Khai Nỉ Thánh đế mặc dù nói có chút khó nghe, nhưng giọng điệu cũng vô cùng cao hứng.

Xuất Trần Thánh đế vội vàng nói:

- Tôi đến đây thứ nhất là chúc mừng Diệp tông chủ, thứ hai là muốn cùng anh ôn chuyện.

- Diệp tông chủ, cám ơn lam quả của anh, để cho tôi cao hơn Xuất Trần một bậc. Đồng thời cũng cám ơn anh đã tin tưởng Xuất Trần tôi, hôm nay Xuất Trần tôi cố ý đến đây chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông khai phái, đồng thời cũng muốn giap nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, không biết Diệp tông chủ có thể để cho Xuất Trần tôi một mảnh đất cắm dùi hay không.

Xuất Trần Thánh đế nói xong mau chóng nhìn Diệp Mặc.

Vì cảm ơn, lão vốn dĩ có ý gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, dù sao loại người như lão đi đến bất cứ nơi nào cũng vậy thôi. Nhưng sau khi lão đến Mặc Nguyệt Tiên tông rồi, lập tức liền hiểu ra, lão gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, người được lợi không phải là Mặc Nguyệt Tiên tông, mà là lão. Linh khí của Mặc Nguyệt Tiên tông nồng đậm cho dù đến Tiên tông cao cấp cũng không so sánh được, không biết Diệp tông chủ này đã chôn bao nhiêu Tiên linh mạch xuống dưới nữa.

Đây cũng không phải là thứ thuyết phục lão nhất, Diệp Mặc bố trí Thập vạn hư không Ngự Sát Tiên trận cấp chín, lão vừa nhìn liền biết đây là Tiên trận cao cấp, chứng đạo ở nơi như này quả thực không còn gì so sánh nổi. Lúc này lão cũng đã là Tiên đế đỉnh phong rồi, cũng không cần tiếp tục ở lại Thanh Vi Minh Giang nữa.

Diệp Mặc không ngờ một quả Đế Mộc Lam quả lúc trước lại có được sự kinh hỉ lớn như này, Xuất Trần Thánh đế gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, đúng là một món quà kinh thiên rồi. Trong Tu Chân giới hoặc Tiên giới, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hoặc là người có tội ác tày trời, có rất ít người lại đi phản bội lại tông môn. Chỉ cần nói gia nhập vào tông môn, thì chắc chắn phải vì sự vẻ vang của tông môn này, vì sau này vận khí của mình và tông môn cũng có mối liên quan nhất định, đây là điều luật không thể nào thay đổi được.

Sau này cho dù muốn đổi sang một môn phái khác, cũng sẽ không trở mặt với tông môn cũ, đều là hòa bình mà đổi sang một tông môn khác, thậm chí là phải được tông môn cũ đồng ý.

Bây giờ Xuất Trần Thánh đế nói muốn gia nhập Mặc Nguyệt Tiên tông, rõ ràng là món quà quá lớn rồi.

Không đợi Diệp Mặc từ trong sự sung sướng tỉnh lại, Đỗ Nương lại chủ động nói:

- Quán rượu Đỗ Nương của tôi cũng giao phó cho người khác rồi, tôi cũng muốn cùng Xuất Trần sư huynh gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, xin Diệp tông chủ xem xét.

- Ha ha ha…

Diệp Mặc cũng không thể kìm chế được sự sung sướng trong lòng mình nữa, cười ha hả nói:

- Mặc Nguyệt Tiên tông có thêm Xuất Trần Thánh đế và Đỗ Nương, quả thực là niềm vinh dự quá lớn, làm sao có thể từ chối được. Tám ngọn núi của Mặc Nguyệt Tiên tông tôi, hai người mỗi người chọn một ngọn là được rồi.

Phùng Độ La Hán cũng cười ha hả, mau chóng đến chúc mừng Diệp Mặc và Xuất Trần Thánh đế cùng với Đỗ Nương.

Các vị Tiên đế đến tham gia Mặc Nguyệt Tiên tông ai nấy lại càng bước

lên trước chào hỏi Xuất Trần Thánh đế, trong lòng đồng thời âm thầm kinh hãi. Một tông môn của Hạ thiên vực, không ngờ lại có hai Thánh đế gia nhập, quả thực là nghịch thiên không thể nghịch thiên thêm được nữa. Thế này sau này ai còn dám động vào Mặc Nguyệt Tiên tông nữa? Đừng nói là tông chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông là một vị Tiên đế không ai dám chọc giận, cho dù là hai vị Thánh đế, cộng thêm mấy vị Tiên đế nữa, thực lực của Mặc Nguyệt Tiên tông này quả thực cũng chọc thủng trời rồi.

Long Hà Tiên đế thầm thở dài, Táp Không đại đế cả đời này cũng đừng nghĩ chống lại Diệp Mặc. Tu vi của Diệp Mặc chỉ có thể càng ngày càng cao hơn, thực lực của hắn cũng sẽ càng ngày càng mạng thêm.

Vị Phong đại đế trong lòng thầm hối hận lời vừa nãy không nên nói ra, sớm biết đến người như Xuất Trần Thánh đế cũng muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, thì y cũng sẽ không làm tiểu nhân như vậy?

Những Đế tông Tiên tông còn lại lại càng thầm may mắn lần này mình đã đến đây, mấy vị Tiên đế có chút thù hận với Diệp Mặc sớm cũng không dám nghĩ đến chút thù vặt đó nữa rồi. Thực lực của Mặc Nguyệt Tiên tông như vậy, ai dám nói đến chuyện báo thù chứ?

Mọi người chào hỏi xong, đều tặng quà của mình lên. Lô Phượng đi phía sau Diệp Mặc nhận quà nhiều đến nỗi mỏi rụng rời tay.

Đợi Lô Phượng nhận quà xong, Diệp Mặc mời mọi người ngồi xuống rồi nói:

- Mặc Nguyệt Tiên tông vừa mới khai phái, không có thứ gì tốt chiêu đãi mọi người, bây giờ chỉ có thể mời các vị Tiên hữu mỗi người dùng một Tiên quả, uống chén Tiên tửu vậy.

Mọi người nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức quay ra nhìn nhau. Tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông này quá nhỏ mọn rồi chăng? Bọn họ từ Thượng thiên vực đến Mặc Nguyệt Tiên tông chủ yếu để chúc mừng Mặc Nguyệt khai phái, nhưng Diệp Mặc chỉ nói mỗi người một Tiên quả, đây

cũng không phải chuyện là về số lượng, mà là quá không coi trọng bọn họ rồi.

Cho dù thực lực của Mặc Nguyệt Tiên tông có mạnh đi nữa, cũng không thể coi thường những vị khách đến chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông như vậy được.

Diệp Mặc không đợi mọi người lên tiếng, liền vung tay ném ra từng khay ngọc. Những khay ngọc này hạ xuống trước mặt mọi người, khay ngọc của mỗi người đều có một chén rượu màu trắng, bên cạnh chén rượu này còn có một quả màu đỏ nữa. Quả cũng không lớn, nhưng lại tản mát ra mùi thơm mê người.

Cho dù là trái cây có tốt như nào đi nữa, cũng chỉ có một quả. Cho dù rượu có tốt như nào đi nữa, cũng chỉ có một chén thôi.

- Đây là Nhân Thanh Hạnh?

Xuất Trần Thánh đế là người đầu tiên nhận ra thứ quả mà Diệp Mặc lấy ra, lập tức khiếp sợ kêu lên.

- Cái gì? Nhân Thanh Hạnh?

Dường như tất cả Tiên đế đều kinh ngạc nắm chặt quả trước mặt mình, Nhân Thanh Hạnh là một trong những Tiên quả cao cấp nhất, cho dù là ở hội đấu giá cũng không mua được. Tiên đế thì đã sao? Tiên đế anh có nhiều tiên tinh đi nữa, có thể mua được Nhân Thanh Hạnh sao?

Nhân Thanh Hạnh lại là một trong những Tiên linh quả chỉ đứng sau Linh vật hỗn độn Thập đại linh căn. Thứ như này căn bản chính là vô giá, thứ này chẳng những ăn ngon, mùi vị cực kỳ thơm nồng, hơn nữa còn có thể rửa Linh hồn và rửa Tiên nguyên của Tiên nhân.

Diệp tông chủ này quá nghịch thiên rồi, không ngờ lại lấy Nhân Thanh Hạnh ra đãi khách, cho dù là Thánh đế cũng không khí khách như vậy. Chẳng trách hắn nói mỗi người chỉ có một quả, chính là quả này còn quý

trọng hơn nhiều so với những lễ vật mà họ tặng. Một số Tiên nhân thậm chí cũng không nỡ ăn Nhân Thanh Hạnh này, nhưng nghĩ đến mình đường đường là một Tiên đế, lại muốn đem Tiên quả người ta đãi mình mang về, thì quả thực cũng không làm được.

Nếu như đã lấy Nhân Thanh Hạnh ra rồi, chứng tỏ chén rượu kia trước mặt bọn họ cũng không phải là rượu tầm thường, vài vị Tiên đế cũng bắt đầu sốt ruột muốn một ngụm uống hết chén rượu trước mặt mình.

Diệp Mặc đứng ôm quyền nói:

- Năm đó tôi trong đại điện hư không, mở được một cấm chế, trong cấm chế đó có ba mươi sáu quả Nhân Thanh Hạnh, hôm nay mượn cơ hội cùng mọi người thưởng thức.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1981

Không Ngờ Là Mặc Nguyệt Tông Chủ

Nhân Thanh Hạnh cũng không phải lấy được từ trong đại điện hư không, nhưng lời giải thích này của Diệp Mặc là phù hợp với thực tế nhất. Đại điện hư không đến Đế Mộc Lam quả cũng có, có Nhân Thanh Hạnh cũng chẳng có gì là lạ.

- Lần này tôi đến đây là đúng quá rồi, không ngờ lại có được một quả Nhân Thanh Hạnh. Đáng tiếc là chút lễ vật đó của tôi cũng không bằng một phần mười của quả Nhân Thanh Hạnh này, thật hổ thẹn, hổ thẹn.

Tấn Huy Tiên đế cười nói.

Mọi người liền nhao nhao nói:

- Đúng như vậy, lễ vật của chúng tôi cũng không sánh bằng Nhân Thanh Hạnh này được, lần này chúng tôi đúng là được thơm lây rồi.

Diệp Mặc nâng chén rượu lên nói:

- Cám ơn các vị Tiên hữu đã đến chúc mừng đại lễ khai phái Mặc Nguyệt Tiên tông tôi, chén rượu này tôi mời tất cả mọi người.

Nói xong Diệp Mặc liền một hơi uống cạn.

Các Tiên đế còn lại ai cũng nâng chén rượu của mình lên nói chúc mừng, đồng thời cũng một hơi uống cạn. - Đây là loại rượu gì vậy, tại sao lại có thể khiến thức hải của tôi thêm rõ ràng rồi? Đại hòa thượng uống nhiều rượu như vậy trước giờ cũng chưa từng uống qua loại rượu như này.

Phùng Độ La Hán kinh ngạc hỏi.

Những người còn lại cũng cảm thấy rượu này không tầm thường, quả thực có tác dụng cực lớn với thần thức và thức hải. Tiên linh thảo có thể trợ giúp thần thức vốn dĩ cũng rất ít rồi, còn chế thành rượu nữa thì lại càng hiếm, cho nên mọi người không cần nghĩ đều biết, chén rượu trong tay của bọn họ này cũng là loại bảo vật cao cấp, thậm chí cũng không kém Nhân Thanh Hạnh chút nào. Bây giờ Phùng Độ La Hán hỏi đến, đám người ai nấy đều nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nói:

- Đây là Tảo Tiên tửu, đúng là có thể tinh lọc thần thức và thanh tích thức hải.

- Tôi biết rồi, đây là loại rượu được chế từ Giác Hồn Tảo.

Long Hà đại đế lập tức kinh ngạc nói.

- Đúng vậy, năm đó tôi lấy được một chút Giác Hồn Tảo ở Tu Chân giới, không có chuyện gì làm, liền đem số Giác Hồn Tảo đó chế thành rượu.

Diệp Mặc cũng không giấu diếm.

Phùng Độ La Hán lập tức giơ ngón tay cái lên nói:

- Rượu này chẳng nhưng có công hiệu tốt, quan trọng hơn chính là cách chưng cất cũng tốt, quả thực là một loại Tiên tửu cao cấp.

Xuất Trần Thánh đế cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, quả thực là tốt.

Diệp Mặc biết rõ Xuất Trần Thánh đế hình như cũng nhìn ra dấu vết ủ rượu của lão trong loại rượu này, hắn cũng không để ý, loại rượu này đương nhiên không phải do mình chế ra, mà là do hắn bàn giao cho Tiểu Băng Sâm chế. Tiểu Băng Sâm đối với chuyện chế rượu và quản lý vườn Tiên dược,

cũng lành nghề hơn bất cứ người nào.

…

Ba ngày sau, Mặc Nguyệt Tiên tông mở hộ trận tông môn, vô số Tiên nhân đều đổ xô về Mặc Nguyệt Tiên tông, vì hôm nay là ngày Mặc Nguyệt Tiên tông chính thức làm đại lễ khai phái.

Mười một vị thiên chủ của Hạ thiên vực ai ai cũng tề tựu đông đủ, Tiên đế đến từ Thượng thiên vực cũng có mười mấy vị, Tiên tôn Tiên Vương cũng không ít, còn cấp dưới Tiên Vương thì lại càng nhiều không kể hết. Một số người đến Mặc Nguyệt Tiên tông, nhìn thấy khí phái Đế tông nơi này liền muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông rồi.

Tương đối mà nói, đến ít nhất lại là Trung thiên vực. Diệp Mặc cũng không nổi tiếng trong Trung thiên vực, ngoài một số tông môn có tin tức nhanh nhạy phái người đến chúc mừng ra, thì phần lớn tông môn đều không có người đến.

Trước quảng trường lớn của Mặc Nguyệt Tiên tông, vô số Tiên nhân đều đang đứng đợi tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông ra ngoài, đều muốn nhìn xem tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông rốt cục là người nào.

- Trời ơi, tôi nhìn thấy Vị Phong đại đế rồi, tôi không bị hoa mắt đấy chứ?

Một tên Đại La Tiên kinh hãi thốt lên, giọng nói của anh ta lập tức bị những Tiên nhân xung quanh nghe thấy, ai nấy đều hỏi thăm, ai là Vị Phong đại đế?

- Là sự thật, chẳng những có Vị Phong đại đế, còn có cả Long Hà đại đế, còn cả Chính Nhân Tiên đế, Nông Viêm Tiên đế…

Nói đến tên những Tiên nhân phía sau cũng không dám tiếp tục báo danh nữa, chỉ có thể kinh hãi nói:

- Cái này làm sao có thể, có hơn mười vị Tiên đế đến, đều là những Tiên đế đại nhân có tiếng tăm lừng lẫy trên Thượng thiên vực…

Người nói chuyện là một Đại La Tiên trên Thượng thiên vực, vì gã ngưỡng mộ phong thái của Diệp Mặc, cho nên đã cố ý đến chúc mừng Mặc Nguyệt Tiên tông. Lời nói của gã lập tức bị truyền ra ngoài, một số tên nhà quê của Hạ thiên vực và Trung thiên vực lập tức liền biết. Mặc Nguyệt Tiên tông này quả thực khó lường, nhiều vị Tiên đế đại nhân như vậy đến chúc mừng, thì làm sao có thể đơn giản được?

Tần Bội Phủ ngồi ở vị trí khách quý sợ hãi than:

- Mặc Nguyệt Tiên tông này quả thực quá thần kỳ, không ngờ lại có nhiều Tiên đế đến chúc mừng như vậy, tôi sợ là cho dù là Đế tông của Thượng thiên vực thành lập cũng không có khí phái như này?

Dương Nhiễm bên cạnh thở dài nói:

- Nghe nói tên Diệp Mặc đó cũng là người của Mặc Nguyệt Tiên tông, Lạc tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông không biết có liên quan gì đến tên Diệp Mặc đó? Năm đó Băng Du, haizz…

Chân Băng Du thích Diệp Mặc, bọn họ cũng chưa kịp đến Mặc Nguyệt Tiên tông làm mai, kết quả Chân Băng Du sau khi rời khỏi tông môn, cũng không quay về nữa. Nếu như Mặc Nguyệt Tiên tông và Cực Kiếm Tiên môn kết thân, đừng nói là ở Cung Hoa Thiên, cho dù là toàn Hạ thiên vực, cũng không ai dám chọc vào - Cha, con nghe nói Mặc Nguyệt Tiên tông có một tông chủ họ Diệp đấy, hình như còn nói là sư đệ là Lạc tông chủ.

Tần Niệm Mân ngồi bên chen vào một câu.

- Hả, tên gì?

Tần Bội Phủ mau chóng hỏi.

- Aaa…

Tần Niệm Mân còn chư kịp trả lời cha, chỉ sững sờ chằm chằm nhìn lên chỗ cao nhất trên chủ đàn, há to miệng căn bản không dám tin nổi.

- Bây giờ Diệp Mặc tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi có lời muốn nói.

Giọng nói của Lô Phượng truyền ra ngoài, những âm thanh bàn tán và ồn ào trên quảng trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Cho dù có sợ hãi tán phục Mặc Nguyệt Tiên tông có nhiều Tiên đế đến như vậy, cũng không thể ảnh hưởng cuộc nói chuyện của tông chủ Mặc Nguyệt Tiên tông.

Diệp Mặc đi đến trước bàn chủ tịch trên đài cao, vẻ mặt cười tươi nói: - Cha, cái này, cái này làm sao có thể? Người đó đúng là Diệp Mặc rồi…

Tần Niệm Mân khiếp sợ chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cho đến khi Diệp Mặc nói một lúc lâu rồi, lúc này mới hấp tấp vội vàng dò hỏi.

Tần Bội Phủ và Dương Nhiễm đương nhiên không dám tin nhìn Diệp Mặc đứng trên chủ đàn, bọn họ cũng đến Thượng thiên vực một lần rồi, cũng đã nhìn thấy Vị Phong đại đế và Long Hà đại đế, biết cái đó tuyệt đối không thể là giả được. Diệp Mặc làm sao có thể trở thành tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông được, đến mấy vị Đại đế cũng đứng sau lưng Diệp Mặc, với tư cách khách mời?

Một lúc lâu sau Dương Nhiễm mới thở dài nói:

- Cực Kiếm Tiên môn ta vô phúc rồi.

Tần Bội Phủ cũng lau lau mồ hôi trên trán, y hiểu ý của Dương Nhiễm, Diệp Mặc là do Tần Niệm Mân dẫn đến Cực Kiếm Tiên môn, kết quả người mà Tần Niệm Mân thích lại không phải là Diệp Mặc, Diệp Mặc chỉ là nó mời đến giúp đối phó với mình mà thôi. Mà sau đó Chân Băng Du đi cùng Diệp Mặc, hình như cũng có chút tình cảm, nhưng lại vì Dương Nhiễm dẫn Chân Băng Du đi, kết quả đoạn nhân duyên này cũng bị cắt đứt.

- Niệm Mân, con và Diệp Mặc, Diệp tông chủ…

Tần Bội Phủ trong lòng điên đảo, y chắc rằng Diệp Mặc gặp cơ may lớn nào đó. Lúc trước y muốn gả Tần Niệm Mân cho Diệp Mặc, nhưng con gái lại phản đối kịch liệt quá, y lại thương yêu Tần Niệm Mân, nên mới không kiên trì ý kiến của mình. Bây giờ xem ra, mình không kiên trì đúng là sai lầm rồi.

Tần Bội Phủ còn chưa nói xong đã bị Tần Niệm Mân ngắt lời:

- Cha, chúng ta cũng quá lợi thế chứ? Nếu như con thích Diệp Mặc căn bản cũng không cần hai người nói, bản thân con sẽ tự theo đuổi. Con không thích hắn, cho dù có nói đi nữa, con vẫn là con, hắn vẫn là hắn.

Tần Niệm Mân mặc dù miệng nói dứt khoát, nhưng trong lòng cũng đang chua xót. Cô nhớ đến những lời lúc trước Ngạn Húc Thao mỉa mai Diệp Mặc trước mặt cô, năm đó cô tin chắc không nghi ngờ, bây giờ nghĩ lại đúng là buồn cười. Cô lúc này mới phát hiện ra luận nhìn người, so với cha, thì cô cũng kém quá xa. Năm đó cha nói Diệp Mặc là một người có đại nghị lực đại dũng khí đại khí phách, cô còn có chút buồn cười. Bây giờ nghĩ lại, con mắt của cha đúng là sắc bén.

Cô lại nhớ đến cuộc đối thoại giữa cô và Chân Băng Du lúc đó.

- Còn không phải cha tôi, nhất định muốn tôi và Diệp Mặc ở cùng nhau, bảo tôi đến hỏi cô Diệp Mặc ở chỗ nào, haiz, đúng là đáng ghét.

- Thực ra Niệm Mân sư muội à, muội căn bản cũng không cần lo lắng.

- Tại sao? Cha muội ép kinh lắm, nói Húc Thao không thích hợp với muội, nhất định muốn muội phải nắm chặt lấy tên Diệp Mặc gì gì đó, muội cũng không biết, tên Diệp Mặc kia có cái gì tốt chứ.

- Không phải trên người muội, mà là trên người Diệp Mặc, hắn cũng sẽ không để ý muội. Cho dù chưởng môn yêu cầu muội và hắn ở cùng nhau, hắn cũng sẽ không cùng với muội, cho nên muội cũng không cần phải lo

lắng.

- Băng Du sư tỷ, ý của tỷ là sao? Chẳng lẽ hắn để ý đến tỷ, nên không để ý đến muội nữa?

- Hắn cũng không để ý đến tỷ, nhưng tỷ hiểu hắn hơn muội một chút. Nói cách khác, muội căn bản cũng không hiểu hắn, chỉ là nhìn thấy chút biểu hiện trên mặt mà thôi.

…

Nghĩ tới đây, Tần Niệm Mân chỉ cảm thấy da mặt mình nóng rát. Bây giờ nghĩ lại lúc đó cô vô tri đến cỡ nào, lời nói của Chân Băng Du một từ cũng không sai, vấn đề không phaỉ là trên người cô, mà là Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến cô.

Tần Niệm Mân lúc này tỉnh táo lại, lúc này mới hồi tưởng lại khi cô cùng với Diệp Mặc, hình như từ đầu đến cuối Diệp Mặc cũng không biểu hiện chút cảm tình nào với cô, đều là giao dịch với giao dịch. Ngược lại, Diệp Mặc và Băng Du sư tỷ lại hợp thành đôi xuất hiện ở Tân Yển Tiên thành, nói về tình cảm thì cũng sâu đậm hơn nhiều so với chút lợi ích giao dịch kia với cô.

Nhìn thấy Diệp Mặc vẻ mặt tươi cười, vẫn đứng trên đài cao nói chuyện, Tần Niệm Mân thở dài. Tình hữu nghị không liên quan gì đến địa vị, nếu như lúc đó cô không mang theo cảm xúc cao cao tại thượng để đi tiếp cận Diệp Mặc, nói không chừng bây giờ cô cũng là bạn của Diệp Mặc rồi.

Đáng tiếc là lúc trước khi Diệp Mặc và Băng Du sư tỷ cùng xuất hiện ở Tân Yển Tiên thành, cô liền giúp Ngạn Húc Thao đi mỉa mai Diệp Mặc, vì muốn chứng tỏ mình căn bản cũng không vừa ý Diệp Mặc chút nào. Bây giờ xem ra lời nói của Ngạn Húc Thao căn bản cũng không đúng, gã và Diệp Mặc không phải là người cùng cấp bậc. Diệp Mặc lúc trước hình như khinh thường không thèm nói chuyện với bọn họ, có lúc hiểu ra được một câu, hoặc một chuyện gì đó, thì cần phải qua một thời gian lắng đọng mới hiểu

được.

Lại khiến cho Tần Niệm Mân thở dài chính là, hôm nay Ngạn Húc Thao cũng không đến, nếu như Ngạn Húc Thao đến rồi, sự đả kích đối với gã quả thực khó có thể tưởng tượng được.

…

Không chỉ người của Cực Kiếm Tiên môn khiếp sợ, Dặc Bách Văn cũng vô cùng khiếp sợ, gã ngồi trên ghế khách mời thậm chí còn có chút run rẩy.

- Không ngờ hắn lại là tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông?

Dặc Nghiên Tiên tử sắc mặt cũng biến hóa chằm chằm nhìn vào Diệp Mặc, đáng cười là năm đó cha của cô còn muốn đem Diệp Mặc đi, may mà lúc đó có người chặn lại, nếu không hậu quả thật khó mà lường được.

- Chẳng trách ta không nhìn ra tu vi của hắn.

Dặc Bách Văn cuối cùng cũng hiểu ra là chuyện gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1982

Tin Tức Vô Hồi Mang Đến

Diệp Mặc đọc tuyên ngôn lập tông của Mặc Nguyệt Tiên tông trên cao đàn, những người quen biết và không biết Diệp Mặc xung quanh đều không dám phát ra âm thanh gì.

Mặc Nguyệt Tiên tông khí phái như này, đến hơn chục vị Tiên đế của Thượng thiên vực cũng đến chúc mừng, những Tiên nhân bình thường, ai dám đắc tội với tông môn như này chứ?

Nhưng lại đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên phá tan quảng trường yên tĩnh của Mặc Nguyệt Tiên tông:

- Vô Hồi Tiên đế, tông chủ Lưu Dật Tiền của Vô Già Âm Hà đến chúc mừng đại lễ khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông, đồng thời cũng có chuyện bẩm báo Long Hà đại đế, Vị Phong đại đế và Diệp tông chủ.

Diệp Mặc lúc này vừa mới nói xong liền bị Vô Hồi Tiên đế tiếp lời, trong lòng cũng có chút không vui. Đừng nói Vô Già Âm Hà không có bất kỳ giao tình gì với hắn, có cũng chỉ là thù hận, cho dù là Vô Hồi Tiên đế này, Diệp Mặc cũng không thích tiếp xúc nhiều.

Nếu là người bình thường dám gọi như vậy, sớm đã có người quát ra ngoài rồi, nhưng là Vô Hồi Tiên đế, cho dù là một Tiên đế sơ kỳ, cũng là một Tiên đế.

Diệp Mặc liếc nhìn khuôn mặt âm dương của Vô Hồi Tiên đế bình thản nói:

- Cám ơn Vô Hồi Tiên đế đến chúc mừng, Vô Hồi Tiên đế mời ngồi, đại

lễ khai phái còn chưa kết thúc.

Vô Hồi Tiên đế trước giờ vẫn sợ Diệp Mặc như hổ lần này không ngờ lại to gan tiếp tục nói:

- Diệp tông chủ, chuyện hôm nay không phải chuyện đùa, tôi cần phải báo cáo cho mọi người trong thời gian ngắn nhất…

Đối với Diệp Mặc mà nói bất luận là chuyện quan trọng gì, đều không quan trọng bằng đại lễ khai phái của hắn. Đúng lúc hắn định ngắt lời của Vô Hồi Tiên đế, Vô Hồi Tiên đế lại tiếp tục nói:

- Vô Hoa lão tổ của Vô Già Âm Hà tôi chắc là bị giết chết rồi, lão tổ trước khi chết đã báo một tin vô cùng quan trọng, còn nữa, tôi còn cố ý nghe ngóng tin tức của Mục Tiểu Vận, hi vọng Diệp tông chủ…

- Vô Hồi Tiên đế, mời anh theo tôi vào đây.

Diệp Mặc nghe đến Mục Tiểu Vận, căn bản cũng không đợi Vô Hồi Tiên đế nói xong, lập tức kích động nói.

Tiểu Vận mất tích từ Vô Già Âm Hà, lúc trước hắn cũng đã hỏi qua người của Vô Già Âm Hà, nói đó là chuyện của Vô Anh lão tổ. Vô Anh lão tổ bị Lôi kiếp của hắn giết chết. Rất nhiều chyện hắn cũng chưa kịp hỏi. Bây giờ Vô Hồi Tiên đế nói đến Mục Tiểu Vận, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không bỏ lỡ, nếu so sánh, thì Vô Hoa lão tổ sống hay chết, hắn cũng không để ý.

- Diệp tông chủ, Vô Hồi thỉnh cầu các vị Tiên đế đại nhân cùng lên.

Vô Hồi Tiên đế nói xong, đưa một miếng ngọc giản cho Diệp Mặc:

- Diệp tông chủ, đây là người dẫn Mục Tiểu Vận đi, và nơi mà Mục Tiểu Vận có thể đến.

Diệp Mặc nghe xong lập tức liền hiểu ra, Vô Hồi Tiên đế đến Mặc Nguyệt Tiên tông tất nhiên Vô Hoa và Vô Anh đều chết rồi, thực lực của

tông môn giảm mạnh, muốn có ý giao hảo với Mặc Nguyệt Tiên tông, quan trọng hơn nói không chừng còn có một chuyện khác nữa.

- Được.

Diệp Mặc gật đầu nói, lúc này hắn có được tin tức của Mục Tiểu Vận cũng bình tĩnh hơn chút, sau đó liền nghĩ đến cái chết của Vô Hoa Tiên đế. Vô Hoa Tiên đế nghe nói cũng đã là tu vi Bán Thánh, trong Tiên giới, tu vi của Vô Hoa Tiên đế tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ, loại người như này làm sao có thể vô duyên vô cớ mà chết được?

Trong Tiên giới có một Đế tông cổ xưa, tên Song Tử Đế tông. Đế tông này thu nhận đệ tử đều là song sinh, hơn nữa đều là song sinh có tư chất nghịch thiên.

Song Tử Đế tông có một loại Song Tử công pháp, song sinh tu luyện trong cùng cấp bậc tung hoành vô địch, cho dù là người thiên tài đi nữa, gặp phải người tu luyện loại Song Tử công pháp này, cũng khó có thể thắng được.

Tất cả sơ hở mà loại công pháp này sở hữu đều sẽ được một người khác bù trừ, mặc dù không dám nói Song Tử công pháp hoàn toàn không có sơ hở, nếu đem so sánh, thì sơ hở của Song Tử công pháp là ít nhất. Bất luận là lĩnh vực hay thần thông, điểm yếu cũng sẽ được người khác bù trừ.

Người dẫn Mục Tiểu Vận đi chính là người xuất thân từ Đế tông Song Tử cổ xưa kia, người này tên La Bế Nguyệt, cô còn có một cô em song sinh tên La Tu Hoa.

La Bế Nguyệt bị Vô Anh Tiên đế bí mật mang về Vô Già Âm Hà, còn mục đích thì trên ngọc giản cũng không nói đến, nhưng Diệp Mặc cũng đã nhìn ra ít nhiều từ trong ngọc giản rồi, chính là La Bế Nguyệt có đường lối chứng đạo Thánh đế, Vô Anh Tiên đế muốn cướp cơ duyên chứng đạo Thánh đế của La Bế Nguyệt, nên mới nhốt La Bế Nguyệt lại.

Sau khi Vô Anh Tiên đế mang Mục Tiểu Vận về, La Bế Nguyệt không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên thoát khỏi cấm chế trói buộc của Vô Anh Tiên đế, dẫn Mục Tiểu Vận đi.

Còn sau đó thì Diệp Mặc từ thủy tinh cầu cũng đã nhìn thấy, những gì biết được ngược lại cũng kỹ hơn miếng ngọc giản của Vô Hồi Tiên đế đưa cho hắn nhiều. Diệp Mặc tin rằng miếng ngọc giản mà Vô Hồi Tiên đế đưa cho hắn chắc hẳn cũng đáng tin, dù sao bây giờ Vô Già Âm Hà cũng thiếu đi hai vị Tiên đế cao cấp, còn lại Vô Hồi Tiên đế và Vô Vực Tiên đế, thực lực cũng kém đi rất nhiều. Vô Già Âm Hà sớm đã không phải là Vô Già Âm Hà có thực lực thâm hậu như lúc trước nữa, Vô Hồi Tiên đế đến Mặc Nguyệt Tiên tông cũng là vạn bất đắc dĩ rồi.

- Vô Hồi Tiên đế, Song Tử Đế tông đó ở đâu?

Diệp Mặc biết Mục Tiểu Vận bị La Bế Nguyệt dẫn đi, câu đầu tiên chính là thăm dò về Song Tử Đế tông.

Vô Hồi Tiên đế cười trừ nói:

- Diệp tông chủ, Song Tử Đế tông cũng đã mất tích từ vô số năm trước rồi, thậm chí còn thần bí hơn cả Băng Thần Cung nữa, thậm chí cũng không còn tồn tại nữa, tôi cũng không biết vị trí cụ thể thế nào.

- Song Tử Đế tông tôi biết, nhưng đó là chuyện của vô số năm trước rồi. Trước khi Tiên giới còn chưa bị nghiền nát, Song Tử Đế tông chính là ở vị trí của Vũ Dư thiên bây giờ, gần với Lạc Tuyết Hỏa sơn của Vũ Dư thiên. Bây giờ còn ở chỗ cũ nữa hay không, thì tôi cũng không rõ.

Xuất Trần Thánh đế đứng bên cạnh chen vào một câu.

Diệp Mặc nhìn những Tiên đế còn lại, ngoài Khai Nỉ gật đầu ra, thì không ai biết vị trí của Song Tử Đế tông. Lịch sử của Đế tông này quả thực cũng quá lâu rồi, đến người như Long Hà đại đế cũng không biết vị trí chính xác.

- Cám ơn Xuất Trần tiền bối, mọi người mời ngồi.

Mọi người trong khi nói chuyện cũng đã đến phòng khách rồi.

Đợi sau khi mọi người ngồi xuống hết rồi, Diệp Mặc lúc này mới nói với Vô Hồi Tiên đế:

- Vô Hồi Tiên đế, anh có chuyện gì quan trọng, cứ nói thẳng đi.

- Cám ơn Diệp tông chủ.

Vô Hồi Tiên đế mau chóng đứng dậy ôm quyền nói.

Nói xong, giọng nói của Vô Hồi Tiên đế trở nên nghiêm trọng:

- Đệ nhất Tiên đế Vô Hoa lão tổ của Vô Già Âm Hà tôi truy sát Diên Tiêu Tiên đế của Cửu Phạm Tiên trì, hai người đuổi nhau trong hư không hơn trăm năm. Kết quả hai người đều xông vào một đại điện hư không, hai người lại từ trong đại điện đó tiến vào một giới diện khác. Nhưng không ngờ Vô Hoa lão tổ lại gặp một chuyện cực kỳ đáng sợ trong giới diện đó, ngài ấy gặp hai người không nhìn ra tu vi đang đánh nhau, ngài ấy phát hiện nếu như ngài ấy chống lại bất cứ người nào trong đó, đều không thể nào chống cứ được mười giây…

- Cái gì?

Lời nói của Vô Hồi Tiên đế khiến hơn mười vị Tiên đế đang ngồi đều kinh hãi thốt lên. Chỉ có Diệp Mặc và Khai Nỉ quay ra nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy sự lo lắng trong mắt đối phương.

Đại điện kia rõ ràng chính là đại điện mà lúc trước bọn họ nhìn thấy trong không gian sát cơ hư không, đại điện đó dưới sự phán đoán của Diệp Mặc và Khai Nỉ, vốn dĩ là một trận tâm trận pháp cách ly khí tức biên giới. Trận pháp cách ly này, vì mấy người Táp Không đại đế cố gắng phá bỏ, tạo thành một trận cơ nghiền nát, khí tức bị tràn ra ngoài. Sau đó Diệp Mặc còn tu bổ trận cơ này, nhưng không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, trận cơ

này cũng không kiên trì nổi.

Trong mắt những Tiên đế khác, Vô Hoa Tiên đế tuyệt đối là đỉnh phong của Tiên giới, ngoài Thánh đế ra, không còn ai có thể là đối thủ của Vô Hoa Tiên đế. Còn đối với Vô Hoa Tiên đế mà nói người khác cần mười giây thôi là có thể giết chết, tu vi đó chẳng phải vượt qua cả Thánh đế rồi sao?

- Chỗ đó chúng tôi cũng từng đến rồi, chắc chính là đại điện từ không gian sát cơ hư không đó tiến vào. Đại điện đó có một trận môn hư không, tôi cũng đã từng vào đó, nhưng bên trong thì lại không có thứ gì. Hơn nữa tứ phía đều là sương mù, đi tới đi lui đều là đi vòng quanh chỗ đó, cũng không thể nào đi xa hơn được. Vô Hồi Tiên đế, anh nói xem tình hình sau đó thế nào?

Long Hà đại đế cũng nhíu mà quả thực cũng đã đến đại điện đó cùng Vô Anh và Táp Không, đại điện đó tứ phía đều là sương mù, căn bản không thể đi ra được. Mấy người bọn họ cũng là hỗ trợ nhau, trải qua mấy chục năm mới ra ngoài được. Nếu như căn cứ theo những gì Vô Hồi Tiên đế nói, thì hư không đó còn cả người có tu vi đáng sợ đó nữa, quả thực không dám tưởng tượng, trên thực tế, lúc trước bọn họ cũng chưa gặp phải.

- Vô Anh lão tổ của Vô Già Âm Hà tôi sau khi biết không phải là đối thủ của đối phương, cũng biết đối phương phát hiện ra ông. Lão tổ lập tức liền phát thủy tinh cầu về, nói mình bị giết chết không nghi ngờ. Đồng thời ông cũng nghi ngờ giới diện mà mình tiến vào là giới diện mất tích trong truyền thuyết, chỉ có điều giới diện đó vẫn còn vô số cao nhân trong đó, một khi người của giới diện đó vào trong Tiên giới, thì Tiên giới sẽ không thể tồn tại nổi, sẽ bị những người này luyện hóa thành thế giới chân linh. Vì những người này tuyệt đối có năng lực này.

Vô Hồi Tiên đế nói xong liền đưa một thủy tinh cầu ra, đồng thời nói:

- Thủy tinh cầu này chính là thủy tinh cầu mà Vô Hoa lão tổ tiến vào khe nứt đó truyền ra, lão tổ nghi ngờ khe nứt đó sau này chắc chắn sẽ bị phát hiện ra.

Trong thủy tinh cầu, hai vị Tiên nhân mặc áo gai đang đánh nhau, những người đang ngồi đều là Tiên đế, liếc nhìn một cái liền nhìn ra hai người đang đánh nhau kia đều là hai người cực đáng sợ.

Khí thế thần thông mà hai người động thủ mặc dù không có âm thanh gì, nhưng lại xen lẫn với dấu vết đạo vận hủy thiên diệt địa, hình như chỉ cần chỉ tay một cái, thì một mảnh bầu trời liền sụp xuống, loại tu vi này quả thực đáng sợ. Xem thủy tinh cầu xong, không ai cho rằng Vô Hồi Tiên đế nói khoác, vì từ thủy tinh cầu, Vô Hồi Tiên đế chẳng những không nói khoác, hơn nữa còn thật như vàng 9999.

Lúc này cũng không ai nói gì, căn phòng vô cùng yên tĩnh.

Một lúc lâu sau Vị Phong đại đế mới hỏi:

- Vô Hồi Tiên đế, Vô Hoa Tiên đế sau khi phát thủy tinh cầu này về, còn truyền tin tức nào về nữa không?

Vô Hồi Tiên đế ảm đạm lắc đầu nói:

- Không, tôi e rằng lão tổ cũng lành ít dữ nhiều rồi.

Khai Nỉ thở dài đứng dậy nói:

- Chuyện này tôi đến nói cho mọi người nghe, vì tôi và Xuất Trần đều biết nơi đó là nơi nào?

- Là chỗ nào vậy?

Vài vị Tiên đế không hẹn cùng đồng thanh hỏi.

- Thần Phần vực.

Khai Nỉ và Xuất Trần thánh đế gần như đồng thanh nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1983

Tuyết Hỏa Sơn

Khai Nỉ nhìn lướt qua Tiên Đế đang ngồi, lúc này mới trầm giọng nói, - Chuyện này nói ra cùng rất nhiều Tiên Đế đang ngồi đây có quan hệ, bởi vì trận pháp cách ly khí tức giới vực kia chính là các vị liên thủ đánh vỡ.

Thấy mọi người đều hai mặt nhìn nhau rồi nhìn mình, Khai Nỉ lúc này cũng không có cố kỵ nữa, trực tiếp đem hết thảy lão và Diệp Mặc hai người chứng kiến lúc trước, cùng với những chuyện Diệp Mặc đã làm toàn bộ đều nói ra.

Ngay sau khi Khai Nỉ nói xong, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Mặc. Mọi người cũng không nghĩ tới, lúc trước Diệp Mặc một người vì mọi người tu bổ mối họa lớn như vậy. Tuy mối họa này vẫn không thể được che dấu lại, lại cũng ngăn trở mấy chục năm thời gian.

- Diệp Tông chủ, cảm tạ anh vì tu bổ trận pháp làm ra cống hiến. Chuyện này không phải là ân oán của cá nhân cùng môn phái, là truyền thừa Tiên giới ta có thể tiếp tục nữa hay không. Ta cũng có nghe qua, lúc trước Tiên giới sở dĩ phân liệt trở thành ba mươi ba Thiên vực, cũng là bởi vì có một cao thủ xâm nhập Tiên giới. Nếu như ta không có nghĩ sai, người kia hẳn phải là từ Thần Mộ Vực ra?

Long Hà Đại Đế lập tức đứng lên đối với Diệp Mặc ôm quyền nói.

Xuất Trần Thánh Đế sắc mặt âm trầm nói:

- Đúng vậy, người này chính là từ Thần Mộ Vực ra.

Lão bị người kia dùng Thiên Vực nện cho thiếu chút nữa thần hồn câu

diệt, nếu như không phải là Chân Thánh Đế cuối cùng tế ra Lục Tiên Tháp, lão lúc này đừng nghĩ ngồi ở chỗ này. Cho nên lão đối với người của Thần Mộ Vực, từ đáy lòng có một loại phản cảm.

Long Hà Đại Đế khom người thi lễ với Xuất Trần Thánh Đế rồi nói - Các vị, hiện tại Mặc Nguyệt Tiên Tông nói là đệ nhất tiên tông của Tiên giới ta cũng không quá đáng. Ta không phải vì Mặc Nguyệt Tiên Tông kéo thù hận, bởi vì Mặc Nguyệt Tiên Tông có hai vị Thánh Đế, đây là sự thật không cần tranh luận. Trong 33 Thiên vực, có lẽ có cá biệt tiên tông có Tiên Đế vượt qua sáu người, thế nhưng mọi người có thể nói ra một Đế tông có thực lực cường đại hơn Mặc Nguyệt Tiên Tông không?

Nói xong, Long Hà Tiên Đế ánh mắt quét một vòng. Gần như tất cả Tiên Đế đều gật đầu đồng ý, Mặc Nguyệt Tiên Tông đúng là hoàn toàn xứng đáng danh hiệu đệ nhất. Mặc Nguyệt Tiên Tông nội tình có lẽ chưa đủ, tầng giữa cùng cao thủ dưới Tiên Đế vẫn còn tương đối ít. Nhưng để đánh giá thực lực của một Đế tông không phải là dựa vào Tiên Tôn cùng Tiên Vương, mà là dựa vào Tiên Đế.

Cho nên nói cho dù là Đế tông dù chỉ có một Tiên Đế sơ kỳ, cũng không phải có vô số Tiên Tôn tôn tông có thể so sánh.

Thấy tất cả mọi người đồng ý lời của mình, Long Hà Đại Đế lần nữa chắp tay nói, - Chuyện Thần Mộ Vực hiện tại mọi người đều biết, năm đó chỉ tới một người, Tiên giới ta liền chia năm xẻ bảy, quy tắc không được đầy đủ. Nếu như lại đến vài người thậm chí mười mấy người, những người này nhất định muốn cướp đoạt Thiên Vực Tiên giới ta, đến lúc đó Tiên giới ta há có thể còn nơi để tồn tại?

- Ta đồng ý lời của Long Hà Đại Đế, lúc này nếu để cho người của Thần Mộ Vực xâm nhập Tiên giới ta, Tiên giới ta có khả năng sẽ trở thành hậu hoa viên trong túi người khác, sẽ không còn tồn tại mảnh đất nào để đặt chân nữa.

Chính Nhân Tiên Đế đứng lên phụ họa nói.

Tiên Đế còn lại nhao nhao biểu thị đồng ý lời của Long Hà Tiên Đế.

Long Hà Đại Đế gật gật đầu tiếp tục nói:

- Người đi qua trận tâm đại điện hư không kia không phải chỉ có một mình ta, rất nhiều người đều đi qua. Ta nghĩ đại điện hư không kia rất có thể là một tiền bối Tiên giới đỉnh phong bố trí, thế nhưng rất hổ thẹn chính là, chúng ta không ai nhận ra cái nơi đó là trận pháp che đậy khí tức Tiên giới. Cho nên chúng ta đã phá vỡ trận tâm kia, nếu như không phải là Diệp Tông chủ sau đó kịp thời tu bổ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nông Viêm Tiên Đế lập tức nói, - Long Hà Đại Đế, anh có đề nghị gì thì nói ra đi, chỉ cần là có thể ngăn cản người của Thần Mộ Vực phát hiện 33 Thiên vực Tiên giới ta, Nông Viêm Tiên Đế ta nhất định ủng hộ đến cùng.

- Được Long Hà Đại Đế dứt khoát nói, - Hiện tại việc cấp bách là chúng ta tổ chức Tiên Đế Tiên giới ngăn chặn trận pháp này, đem trận pháp này tu bổ lại. Diệp Tông chủ có thể tu bổ trận pháp này, tu vi trận pháp hẳn là so với chúng ta càng thêm tinh thông, cộng thêm Diệp Tông chủ cũng là Tông chủ của đệ nhất tiên tông Tiên giới ta, ta đề nghị lần này do Diệp Tông chủ dẫn đầu, dẫn dắt chúng ta đem trận pháp hư hại này lần nữa hoàn thiện lại. Đương nhiên, chúng ta cũng phải tập trung tông sư Trận pháp cao cấp nhất Tiên giới tương trợ Diệp Tông chủ.

Lời của Long Hà Đại Đế vừa nói xong, liền được mọi người đồng ý.

Diệp Mặc vừa định nói chuyện, Long Hà Đại Đế lần nữa nói:

- Tại đây, ta xin tiết lộ một việc. Năm đó chúng tôi từ sau đại điện ở trận môn hư không đi ra, ở trong một mảng sương mù lục lọi vài chục năm mới tìm được đường trở về. Vài chục năm này, chúng tôi không phải là không thu hoạch được gì. Ta có được mấy viên khoáng thạch không khác gí tiên tinh lắm, loại khoáng thạch này hàm chứa cũng không phải tiên linh khí, tuy nhiên lại đối với tu luyện của chúng ta có trợ giúp cực lớn, tu vi của ta gần đây tăng lên rất nhiều, cũng là vì loại khoáng thạch này. Ta không biết mấy

người còn lại như thế nào, thế nhưng ta cảm giác đây là đồ vật vượt qua cấp bậc tiên tinh.

Nói xong Long Hà Đại Đế lấy ra một viên khoáng thạch cũng không phải rất lớn, lại tản mát ra quầng sáng nhàn nhạt Trông thấy Long Hà Đại Đế lấy ra khoáng thạch, Vị Phong Đại Đế cũng lấy ra một viên khoáng thạch đồng dạng nói, - Năm đó ta cũng có được mấy viên Khai Nỉ cùng Xuất Trần Thánh Đế trước tiên liền đem khoáng thạch cầm trong tay, một hồi lâu, Khai Nỉ mới lên tiếng:

- Nếu như ta không có nghĩ sai, đây là tinh thạch tu luyện của giới diện kia, tác dụng cùng tiên tinh chúng ta còn có linh thạch Tu chân giới không sai biệt lắm. Xem ra suy đoán của ta không sai, Thần Mộ Vực đúng là một giới diện cao cấp bị hủy diệt, hơn nữa còn là một giới diện cao hơn Tiên giới.

Khai Nỉ nói xong đem khoáng thạch trong tay đưa cho Diệp Mặc, Diệp Mặc nắm chặt khoáng thạch tùy tiện hấp thu một chút, lại mừng rỡ cảm giác được loại khoáng thạch này đối với tu luyện của hắn có tác dụng so với tiên tinh cực phẩm còn tốt hơn. Hắn hiện tại đã đến Tiên Đế trung kỳ, dùng tiên tinh cực phẩm cùng Tiên linh mạch cực phẩm tu luyện, tiến độ đều cực kỳ chậm chạp. Huống chi Tiên linh mạch cực phẩm cùng tiên tinh cực phẩm hắn cũng không phải rất nhiều, tu luyện như vậy lại càng chậm.

Vốn Diệp Mặc vẫn còn đang phiền não tương lai làm thế nào đề thăng tu vi của mình, lại không nghĩ tới, thế giới này thậm chí có tinh thạch so với tiên tinh cực phẩm còn tốt hơn.

- Diệp Tông chủ, như thế nào?

Long Hà Đại Đế hỏi.

Diệp Mặc buông tinh thạch xuống gật gật đầu nói, - Đây đúng là đồ vật cao hơn tiên tinh.

Lúc này trong nội tâm Diệp Mặc đã nghĩ đến làm thế nào đi tìm loại tinh thạch này. Trong lòng Diệp Mặc như gương sáng, Mặc Nguyệt Tiên Tông có địa vị bây giờ, hắn có địa vị bây giờ, còn có những người như thế này cất nhắc hắn, cùng hắn tu bổ trận pháp kia không hề có quan hệ.

Có lẽ lúc trước hắn hao tốn đại lượng tâm lực đi tu bổ trận pháp kia, sẽ khiến những người này đối với hắn có chút cảm kích, nhưng thực sự khiến những người này thừa nhận địa vị Mặc Nguyệt Tiên Tông không phải là những cái này, mà là thực lực của hắn, thực lực của Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Không có thực lực, coi như là hắn vì Tiên giới thịt nát xương tan cũng chỉ là làm cho người ta nghe rồi như vậy mà thôi.

Thấy tất cả mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía mình, Diệp Mặc hơi trầm ngâm nói, - Trận tâm đại điện hư không kia ta cùng Khai Nỉ đã thấy qua, vô cùng rõ ràng. Cái chỗ này nhất định phải một lần nữa phong ấn, bằng không một khi tiết lộ, Tiên giới xác thực sẽ bị hủy diệt. Ý của ta là do Khai Nỉ sư huynh của Mặc Nguyệt Tiên Tông ta cùng Long Hà Đại Đế trước dẫn người đi đến chỗ trận pháp, ta đi một chuyến đến Lạc Tuyết Hỏa Sơn, sau đó tới sau Diệp Mặc muốn đi Lạc Tuyết Hỏa Sơn, tất cả mọi người đều biết rõ nguyên nhân. Vô Hồi lại càng rõ, cho nên không có người nào phản bác, dù gì thì đi một chuyến tới Lạc Tuyết Hỏa Sơn, cũng không cần bao nhiêu thời gian.

- Được, chúng tôi đi trước, Vị Phong Đại Đế đi mời Táp Không Đại Đế còn có tông sư Trận pháp còn lại. Đồng thời Truyền Tống Trận từ Hạ Thiên Vực đến Trung Thiên Vực cùng Thượng Thiên Vực cũng mở ra, lần này bất kể tổn thất thế nào cũng phải đem tai nạn này áp chế.

Long Hà Đại Đế với tư cách là một trong Tứ Đại Đế, vẫn có phân lượng nhất định, lúc này liền ra quyết định.

Một số Tiên Đế rời khỏi, Mặc Nguyệt Tiên Tông khai phái đại điển lại vẫn đang tiến hành. Bất luận có phải bởi vì giữa chừng phát sinh chuyện Thần Mộ Vực hay không, khai phái đại điển có chút giảm độ nóng. Lần khai

phái đại điển này, Mặc Nguyệt Tiên Tông đã hoàn toàn xứng đáng đệ nhất Tiên tông.

...

Diệp Mặc vừa mới quay về Mặc Nguyệt Tiên Tông hơn mười năm lại phải rời khỏi lần nữa, Tô Tĩnh Văn, Đường Bắc Vi đều rất không nỡ. Bất quá cũng biết Diệp Mặc là nhất định phải rời khỏi, chuyện Thần Mộ Vực rất nhiều người không biết, với tư cách là người bên cạnh Diệp Mặc, Tô Tĩnh Văn cùng Đường Bắc Vi là vô cùng rõ ràng. Hơn nữa cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, một khi Thần Mộ Vực cùng Tiên giới hoàn toàn thông với nhau, vậy đối với Thần Mộ Vực mà nói là một bữa tiệc lớn, đối với Tiên giới mà nói là điềm báo diệt vong.

Bởi vì Diệp Mặc lưu lại lượng lớn tài nguyên tu luyện, Đường Bắc Vi cùng Tô Tĩnh Văn quyết định đem hết thảy thời gian đều đặt ở trên việc tu luyện, tranh thủ sớm một chút có thể giúp đỡ Diệp Mặc.

Diệp Mặc lần này rời khỏi so với mấy lần trước thuận tiện hơn một ít, lúc này hắn không đơn thuần là tu vi đứng ở đỉnh phong Tiên giới, ngay cả địa vị so với trước kia cũng hoàn toàn khác hẳn. Truyền Tống Trận đỉnh cấp từ Hạ Thiên Vực đến Trung Thiên Vực, trước kia Diệp Mặc coi như là tu vi cao cũng không có cách nào dùng được, nhưng bây giờ lại có thể sử dụng.

...

Diệp Mặc không dừng lại ở Trung Thiên Vực, hắn trực tiếp đi đến Vũ Dư Thiên.

Tới Vũ Dư Thiên mục đích chủ yếu đương nhiên là đi Lạc Tuyết Hỏa Sơn, còn có một mục đích khác chính là vì tìm kiếm ụ đá thứ năm.

Người mặc áo bào tím có được ụ đá thứ năm lần cuối cùng xuất hiện ở Trát Khuê Tiên thành, đáng tiếc chính là lần đó Diệp Mặc phán đoán sai lầm, cho rằng người mặc áo tím kia nhất định lại nhờ vào hội đấu giá tìm kiếm ụ

đá. Lại không nghĩ tới lần đó người mặc áo tím thật sự đúng là thuận tiện đi qua Trát Khuê Tiên thành, để cho hắn bỏ lỡ một cơ hội.

Nhưng đối với lần bỏ lỡ cơ hội tìm kiếm được ụ đá, Diệp Mặc cũng không hối hận, thậm chí có chút vui mừng. Nếu như không phải là lúc ấy hắn phán đoán sai lầm, vậy thì sẽ không cứu được Bắc Vi. Vận mệnh bi thảm của Bắc Vi có thể từ đó suy ra, coi như là đến bây giờ trong lòng Diệp Mặc còn có chút nghĩ mà sợ.

Sau đó hắn cũng đi nghe ngóng qua người mặc áo bào tím kia, lại không còn tin tức. Lần này Long Hà Đại Đế cùng Vị Phong Đại Đế đi tới Mặc Nguyệt Tiên Tông, Diệp Mặc là đặc biệt hướng hai người nghe ngóng qua tin tức của người mặc áo bào tím.

Từ trong miệng Long Hà Đại Đế, Diệp Mặc chỉ biết người áo bào tím này tu vi tuyệt đỉnh, coi như là so với hắn, chỉ sợ cũng chênh lệch có hạn. Chủ yếu hơn chính là, người áo bào tím này lai lịch không có ai biết. Bởi vì y không ngừng bán ra ụ đá, đã khiến cho Táp Không cùng Long Hà chú ý. Hai người đặc biệt cùng người mặc áo bào tím tiếp xúc qua, ngoại trừ biết người mặc áo bào tím tu vi tuyệt đỉnh ra, mặt khác chỉ có thể biết y đến từ Vũ Dư Thiên.

Người mặc áo bào tím đến từ Vũ Dư Thiên là Long Hà Đại Đế cùng Táp Không Đại Đế hỏi thăm ra, bởi vì y lần đầu tham gia hội đấu giá chính là tổ chức tại Vũ Dư Thiên. Về phần người này có phải là đến từ Vũ Dư Thiên không, còn chi tiết cụ thể về người này thế nào, chính Long Hà cũng không biết.

Lạc Tuyết Hỏa Sơn cũng gọi là Tuyết Hỏa Sơn, còn có một cái tên gọi Huyết Hỏa Sơn. Bởi vì ngọn núi này quanh năm bị ngọn lửa bao trùm, thế nhưng ở trên núi lửa, chưa bao giờ tuyết ngừng rơi. Vô số năm qua, đều là bông tuyết bay lả tả xuống núi lửa, những bông tuyết này rất khó tiêu tán. Vô số năm sau, nơi này hình thành một kỳ cảnh, chính là núi lửa không ngừng phun ra hoa lửa, mà ở mặt ngoài núi lửa lại không ngừng gia tăng một tầng tuyết mỏng.

Tuyết mỏng bị núi lửa làm tan chảy đi, sẽ lần nữa hạ xuống, liên miên không ngừng, hình thành một sự tuần hoàn. Mà tiên nhân bình thường đi tới đây, sẽ trực tiếp bị sức nóng đáng sợ này cùng băng hàn hóa thành tro bụi, cho nên nơi này cũng gọi là Huyết Hỏa Sơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1984

Trận Đấu Trên Đỉnh Tuyết Hỏa Sơn

Tuyết Hỏa sơn đúng như kỳ danh, những bông tuyết bay đầy trời, rơi trên miệng núi lửa, giao hoán thành một cảnh tượng rất cổ quái. Nếu như không phải trong Tiên giới, cảnh tượng này cũng rất khó gặp được. Trận tuyết bay đầy trời không thể nào hòa tan được, một khi rơi xuống rồi, trong thời gian ngắn sẽ chồng chất lên nhau, càng đừng nói gì đến những bông tuyết trong này cũng đã bay vô số năm rồi.

Diệp Mặc đứng bên ngoài Tuyết Hỏa sơn, trong lòng cũng có chút thất vọng. Vì Tiên linh khí xung quanh Tuyết Hỏa sơn này hoàn toàn bị tuyết và lửa thiêu đốt sạch sẽ, cho dù là nơi trong phạm vi mấy chục vạn dặm, cũng không nhìn thấy vết tích của tông môn nào, rõ ràng, nơi này không phù hợp cho tông môn tồn tại.

Cho dù là môn phái Song Tử đế tông đã ở đây vô số năm trước, bây giờ cũng không thể ở lại nơi này được.

Diệp Mặc chậm rãi tiến gần đến Tuyết Hỏa sơn, khi hắn đứng dưới chân núi Tuyết Hỏa sơn, một sức nóng vô cùng kinh khủng liền xông thẳng vào tận trong kinh mạch của hắn. Còn chưa đợi Tiên nguyên của hắn hoàn toàn chặn lại sức nóng kinh khủng này, thì từng đường khí tức băng giá lạnh thấu xương liền đánh úp tới. Những tia lạnh giá này không ngờ lại không thua kém gì so với sự băng hàn lúc trước hắn đã từng gặp phải trong Băng Thần cung, cho dù là đứng bên ngoài Băng Thần cung, cũng chỉ có lạnh vô cùng mà thôi, hoàn toàn không có sức nóng kinh khủng xen lẫn với băng hàn như này.

Chỉ trong nháy mắt, lớp áo bên ngoài của Diệp Mặc liền biến mất. Tiên

nguyên luyện thể của Diệp Mặc bắt đầu cổ động, loại băng hàn cực độ cùng sức nóng kinh khủng này vây quấn lấy người hắn, cũng không còn có thể xâm nhập được vào trong.

Thật lợi hại, Diệp Mặc trong lòng thầm sợ hãi thán phục, nơi cực nóng lại cực lạnh như này, nếu như không phải tu vi luyện thể Tiên thần thể, cho dù là Tiên đế đến, đoán chừng cũng không chịu nổi. Chẳng trách nơi này còn gọi là Huyết Hỏa sơn, những người bình thường đến đây chẳng khác gì tìm đến cái chết.

Sau khi bắt đầu vận chuyển công pháp luyện thể, Diệp Mặc mới phát hiện nơi luân chuyển sức nóng và khí lạnh không ngờ lại vô cùng phù hợp để luyện thể, hắn thậm chí cũng có thể cảm nhận được tu vi luyện thể đang không ngừng tiến bộ.

Diệp Mặc lại toàn lực cổ động Tiên nguyên, vận chuyển công pháp luyện thể vừa rèn luyện thân thể, vừa từ từ di chuyện lên đỉnh núi.

Diệp Mặc cứ từ từ tiến vào, Tiên nguyên luyện thể của hắn lưu chuyển theo thời gian cùng với bên ngoài tạo thành trạng thái cân đối, thậm chí hoàn toàn loại bỏ được sự quấy nhiễu xung quanh mình, hình thành thể độc lập. Những bông tuyết to hơn nắm đấm kia rơi trên núi lửa, một lúc sau mới từ từ biến thành hư vô. Còn nhưng bông tuyết rơi lên người Diệp Mặc, thì nhất thời không thể nào hóa đi được, dần dần tích tụ lại.

Mấy ngày trôi qua, thân thể của Diệp Mặc cũng đã tích đọng một lớp tuyết dày, đứng từ xa nhìn lại, giống như một núi tuyết vẫn đang di động, bóng dáng của Diệp Mặc căn bản không thể nào nhìn thấy.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc tiến vào trạng thái đốn ngộ luyện thể, hắn cảm thấy tu vi luyện thể của mình đang không ngừng tăng lên, rồi lại tăng lên. Từ Tiên thần thể hậu kỳ thăng cấp lên Tiên thần thể đỉnh phong, rồi lại thăng cấp lên Tiên thần thể viên mãn.

Cũng không biết qua bao lâu, đúng lúc Diệp Mặc muốn đột phá Tiên

thần thể, thăng cấp lên Thánh thể. Tu vi luyện thể của hắn bỗng nhiên trì trệ lại, rồi không chút động tĩnh gì nữa. Lúc này Diệp Mặc vẫn chưa từ trong cảm giác đó tỉnh táo lại, vẫn còn đang không ngừng triệu tập Tiên nguyên trong cơ thể mình phối hợp với công pháp luyện thể rèn luyện thân thể của mình.

Từng đường khí tức cực nóng và cực lạnh liền trùng kích lên thân thể Diệp Mặc, Diệp Mặc không ngừng triệu tập những khí tức này phối hợp với công pháp luyện thể của mình lần lượt đi trùng kích lên Thánh thể, nhưng mấy trăm thậm chí mấy nghìn lần rồi, hắn vẫn không thể nào phá tan được khe rãnh Thánh thể này.

Diệp Mặc cau mày, hắn cảm giác đốn ngộ của mình đang dần biến mất. Đúng lúc hắn định tiếp tục trùng kích một lần nữa, thì một đường khí tức khác lại bị hắn cảm ứng được, ngay sau đó Diệp Mặc cũng đã hoàn toàn tỉnh lại, đồng thời quét thần thức ra ngoài, lại phát hiện mình cũng đã leo lên đến đỉnh núi rồi.

Xung quanh vẫn là những bông tuyết lớn rơi xuống, nơi mà hắn đang đứng vẫn là nơi toàn ngọn lửa không ngừng bay ra. Lúc này hắn cũng đã bị tuyết đọng quanh người trong tầng lửa đó, hình thành một ngọn núi tích tuyết. Nhưng ngọn núi tích tuyết trên đỉnh núi này ngược lại cũng không phải chỉ có một mình hắn, xung quanh đó thần thức của Diệp Mặc thậm chí còn quét được ít nhất là mấy trăm đến hàng nghìn ngọn núi tích tuyết như vậy.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong những ngọn núi này, lại phát hiện hình thành lên những ngọn núi này không ngờ lại giống như rừng băng bên ngoài Băng Thần cung, bên trong mỗi một ngọn núi đều có một thi thể, những thi thể này trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn chẳng những không hòa tan, ngược lại còn hình thành từng ngọn núi tuyết, rõ ràng những người đã chết này cũng đều là đại năng tung hoành nhất phương.

Thần thức của Diệp Mặc quét lên phía trước cách đó chỉ có nghìn mét, nơi đó có một người đang nằm, khí tức khác hẳn mà hắn cảm nhận được vừa

nãy, chính là từ người đang nằm trên mặt đất này phát ra. Mặc dù Diệp Mặc biết người này bây giờ vẫn chưa chết, nhưng cũng đã cách cái chết không xa rồi.

Đây là một người con gái tu vi Tiên đế hậu kỳ, quần áo trên người sớm đã bị hoàn cảnh cực nóng cực lạnh này hòa tan sạch, chỉ còn một cái yếm màu đỏ che lấy trước ngực cô lại. Những nơi khác thì hoàn toàn lộ ra dưới hoa lửa và tuyết bay, da thịt trên người xanh trắng giao nhau, nhìn mà giật mình.

Người này tuyệt đối là tu vi luyện thể Tiên thần thể, nếu không trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này không thể nào sống được đến bây giờ. Diệp Mặc vừa định rũ bỏ lớp tuyết trên người mình, thì hắn lại nghe thấy một tiếng vang phá không, hắn lập tức biết lại có người leo lên đỉnh Tuyết Hỏa sơn, hắn theo quán tính không rũ lớp tuyết trên người xuống nữa, thậm chí còn thu liễm ẩn giấu khí tức của mình.

Mấy giây sau, một đường bạch quang hạ xuống đỉnh Tuyết Hỏa sơn. Diệp Mặc là một tông sư luyện khí, vừa nhìn liền biết đây là một loại pháp bảo phi hành phòng ngự cao cấp, thậm chí cũng đã là Bán thần khí rồi.

- Đây là một pháp bảo phòng ngự Bán thần khí, thuộc loại pháp bảo cao cấp. Không có Phong xa phòng ngự này, đừng xem chúng ta đã là Tiên linh thể hậu kỳ rồi, cũng không thể nào từ chân Tuyết Hỏa sơn mà leo lên đây được.

Người ra ngoài đầu tiên là một người đàn ông mặc Tiên bào màu nâu, tu vi Tiên đế hậu kỳ, những lời vừa rồi chính là gã nói.

Sau lưng gã là một nữ tiên, tu vi Tiên đế trung kỳ, cực kỳ xinh đẹp. Chỉ có điều đôi mắt hơi xếch, khiến cô thiếu đi chút nhu hòa, thêm phần đanh đá và khó tiếp cận.

- Thế nào, Hàn ca, em không lừa anh chứ. Cho dù cô ta có tu vi luyện thể Tiên thần thể, trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, cũng đừng mong mở được

truyền tống trận cổ xưa của Song Tử đế tông.

Nữ tiên có đôi mắt xếch nhìn người con gái đang nằm trên mặt đất, trên người chỉ còn tấm áo yếm mỉa mai nói.

- Băng Lan sư muội quả nhiên rất thông minh.

Tiên đế hậu kỳ tên Hàn ca tâm trạng dường như cũng có chút kích động, nắm chặt lấy hai tay cô gái kia, thâm tình trong mắt dường như muốn hòa tan cũng người con gái kia.

Người con gái tên Băng Lan thản nhiên cười một cái nói:

- Hàn ca, nơi này băng hỏa giao nhau lại không thể song tu được, đợi sau khi chúng ta rời khỏi nơi này…

- Sau khi rời đi, anh lại muốn cùng em băng hỏa giao nhau…

Người đàn ông tên Hàn ca giọng điệu kích động cũng có chút run rẩy lên rồi.

Băng Lan lại cười cười:

- Đương nhiên là được, em muốn mau chóng xem xem Thanh Trúc tỷ thân yêu của anh. Hàn ca, chúng ta mới chỉ là tu vi luyện thể Tiên linh thể, trên đỉnh núi Tuyết Hỏa sơn này, anh cần phải cẩn thận hơn chút…

- Băng Lan muội, em yên tâm đi, anh sao lại không cẩn thận chứ.

Hàn ca cười ha hả, cũng mau chóng bước đến bên cạnh Băng Lan.

- Á, ôi!...

Băng Lan giống như phát hiện ra thứ gì đó, bỗng nhiên rảo bước, chỉ mấy bước đã đến bên cạnh người phụ nữ đang nằm kia.

- Có chuyện gì vậy?

Hàn ca cũng gấp gáp theo.

- Anh nhìn đi, Hàn ca…

Giọng nói của Băng Lan hoảng loạn quay đầu nhìn về phía Hàn ca.

Hàn ca vừa tiến lên thêm một bước, liền bỗng nhiên cảm thấy một sức xé rách cực mạnh bao lấy gã. Một lát sau Hàn ca liền biết mình đã bị đánh lén rồi, gã lập tức phóng pháp bảo phòng ngự ra, nhưng cho dù như vậy, cũng muộn rồi.

Ầm…

Đôi bàn tay trắng nõn còn trắng hơn cả tuyết của Băng Lan liền đập trúng lên người Hàn ca, Hàn ca lập tức phun ra một ngụm máu, ngã bay ra ngoài. Không đợi Hàn ca rơi xuống, Băng Lan lại lần nữa phóng ra một tấm lụa đỏ như máu đến, trong tay cô không ngờ sớm đã đeo một đôi găng tay vô cùng trắng.

- Ngả Băng Lan, con tiện nhân này, vài ngày trước chúng ta còn ngủ chung mà, hôm nay sao cô lại đánh lén bổn đế, đồ đê tiện…

Hàn ca tức giận vừa phun ra một ngụm máu, vừa chửi ầm lên. Đồng thời một thanh Thương Liễm Long Nha Tiết màu đen sáng loáng cũng đã được gã phóng ra.

Băng Lan cười khẩy một cái, khinh thường nói:

- Lỗ Hoa Hàn, đừng nói buồn nôn như vậy nữa. Đừng cho rằng tôi không biết tâm tư của anh, sau khi tôi lừa sư muội đến đỉnh Tuyết Hỏa sơn, tôi liền biết người tiếp theo anh muốn giết chính là Ngả Băng Lan tôi. Huống chi, truyền tống trận của Song Tử đế tông tôi dựa vào cái gì mà để cho anh dùng? Bổn đế đã tặng nguyên âm của mình cho anh rồi, vậy là đủ rồi chứ. Còn nữa, anh dám nói tôi không đánh lén anh, thì anh cũng không đánh lén tôi không? Tôi nhổ vào, Lỗ Hoa Hàn, tôi sớm đã nhìn rõ anh là thứ gì rồi.

Ngả Băng Lan miệng vừa dứt lời, chân tay cũng không chậm trễ chút nào, dải lụa đỏ cũng đã mang theo từng đường bong bóng mây màu đỏ hoàn toàn bao phủ lại không gian xung quanh Lỗ Hoa Hàn.

Ngả Băng Lan và Lỗ Hoa Hàn vốn dĩ cũng không phải là tu vi luyện thể Tiên thần thể, mặc dù dựa vào pháp bảo phi hành Bán thần khí đến được đỉnh Tuyết Hỏa sơn, nhưng muốn đánh nhau trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, thì cũng hơi mất sức.

Chỉ vài chiêu ngắn ngủi, hai người cũng đã không chịu thêm được nữa. Đừng nói là đánh nhau, cho dù hoàn cảnh ác liệt trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, hai người cũng không thể không dừng lại mà vận công để chống cự. Chỉ có điều Lỗ Hoa Hàn bị đánh lén trước, vết thương cũng nặng hơn chút, tu vi của gã cũng cao hơn Ngả Băng Lan, nhưng tu vi cao thấp trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, cũng không có tác dụng quyết định gì, cái có tính chất quyết định thực sự chính là tu vi luyện thể cao hay thấp.

Lỗ Hoa Hàn và Ngả Băng Lan đều dừng lại chống cự lại nhiệt độ cực nóng và cực lạnh trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, khí thế và dao động không gian mà hai người vừa nãy cuốn lên, sớm đã cuốn bay lớp tuyết xung quanh người Diệp Mặc đi rồi.

Diệp Mặc rũ rũ những bông tuyết trên người xuống, chầm chậm bước đến, nghe thấy trong cuộc đối thoại của hai người có nhắc đến Song Tử đế tông, Diệp Mặc cũng không định tùy tiện buông tha cho hai người này, lại càng sẽ không để cho hai người này chết đi.

Nhìn thấy gần đó có một đống tuyết bị tan đi, Diệp Mặc thong dong bước ra, Lỗ Hoa Hàn và Ngả Băng Lan liền sững người lại.

Tu vi của Diệp Mặc thì cũng không cần phải nói, chỉ là Tiên đế trung kỳ, nhưng nhìn bộ dạng Diệp Mặc có thể tùy ý đi lại trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, không có chút bị ảnh hưởng nào, hai người liền biết, Diệp Mặc tuyệt đối là một Tiên nhân luyện thể cao cấp.

- Anh là ai?

Diệp Mặc vừa bước ra, Lỗ Hoa Hàn và Ngả Băng Lan liền đồng thanh hỏi.

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng chính là hai người vừa nãy nhắc đến Song Tử đế tông phải không?

Diệp Mặc vừa bước đến bên cạnh người con gái trần truồng nằm trên đất, vừa thuận miệng hỏi.

Ngả Băng Lan và Lỗ Hoa Hàn liếc nhìn nhau, vừa rồi hai người còn đánh sống đánh chết, bây giờ không ngờ lại cùng nhảy lên, lao về phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1985

Đệ Tử Của Song Tử Đế Tông

Những bong bóng màu đỏ chói từng lớp từng lớp cuốn về phía Diệp Mặc, Ngả Băng Lan rất buồn bực, nếu như nơi này không phải là đỉnh Tuyết Hỏa sơn, thì dải lụa đỏ của cô thậm chí có thể cuốn không gian trong này lên rồi, khiến Diệp Mặc không có chút năng lực phản kháng nào. Đương nhiên, khiến cho Diệp Mặc không có chút năng lực phản kháng nào, cũng chỉ là tự cô cho là vậy.

Thương Diễm Long Nha Tiết của Lỗ Hoa Hàn cũng được phóng ra, phát ra những tiếng ong ong, một đầu rồng màu đen dữ tợn ác liệt đột nhiên xông ra, từng vòng lửa bay lượn lờ trên đầu rồng đó.

Đầu rồng màu đen rống lên một tiếng, xen lẫn với khí thế như thôn thiên diệt địa dường như muốn hoàn toàn nuốt trọn Diệp Mặc và người đàn bà đang nằm trên mặt đất kia.

Diệp Mặc dừng lại, lĩnh vực ầm ầm tuôn ra, không gian xung quanh dường như chậm lại trong khoảnh khắc này, đến cả khí tức cực nóng cực lạnh kia cũng bị khí thế lĩnh vực mênh mông này của Diệp Mặc cuốn đi. Một vòng bảo vệ giống như thật dần vươn ra, sắc mặt Lỗ Hoa Hàn và Ngả Băng Lan lập tức biến đổi, lĩnh vực mạnh như vậy, uy thế mạnh như vậy, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ.

Huống chi đây lại là trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn, bọn họ dường như muốn xuất hết khí lực ra, còn đối phương thì lại không chút ảnh hưởng gì.

Bong bóng màu đỏ chói của dải lụa đỏ cuốn lên bị cuốn ngược trở lại, những bong bóng màu đỏ này bị lĩnh vực của Diệp Mặc trói buộc lại phát ra

những âm thanh phốc phốc, còn đầu rồng màu đen của Lỗ Hoa Hàn thì lại phát ra những âm thanh bén nhọn.

Nhưng những thứ này cũng không phải kết thúc, ngay sau đó, một đường đao màu tím chói mắt từ sau lưng Diệp Mặc xoẹt ra. Đường đao màu tím này xoẹt ra, Lỗ Hoa Hàn và Ngả Băng Lan chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Tang.

Đầu rồng khổng lồ kia bị đường đao màu tím này chặn lại, lập tức trở nên chậm chạp uể oải. Ánh sáng màu tím không giảm bớt chút nào, cũng đã đánh đuổi đầu rồng này đi, chém lên người Lỗ Hoa Hàn tóe máu.

Xoẹt xoẹt.

Tấm lụa đỏ của Băng Lan thậm chí đến Thương Diễm Long Nha Tiết của Lỗ Hoa Hàn cũng không bằng, trực tiếp bị đường ánh sáng màu tím của Diệp Mặc hoàn toàn đánh vỡ tan. Ngả Băng Lan không kịp nghĩ gì, bàn tay mang găng tay màu trắng cũng đã đánh về phía đường đao màu tím kia.

Sau khi một âm thanh âm trầm vang lên, đường đao màu tím lệch đi mấy phần, xoẹt qua cánh tay của Ngả Băng Lan, đồng thời mang theo một đường máu tươi.

Ngả Băng Lan và Lỗ Hoa Hàn ngơ ngác nhìn Diệp Mặc. Chỉ có điều lúc này trên người hai người cũng đã thiếu đi một cánh tay, Lỗ Hoa Hàn thì còn thê thảm hơn. Thậm chí đến nửa bên người cũng không còn nữa.

Trong mắt hai người lộ vẻ kinh hãi, cho dù Tuyết Hỏa sơn có ảnh hưởng đối với hai người, nhưng hai người là tu vi Tiên đế, hai Tiên đế liên thủ lại trong tay đối thủ đến một hiệp cũng không thể thắng nổi, đây là người gì? Tu vi gì vậy? Cho dù là Thánh đế đến, cũng chỉ thế này mà thôi?

- Găng tay của cô cũng không tệ.

Diệp Mặc liếc nhìn đôi găng tay màu trắng kia của Ngả Băng Lan.

Nói xong, hắn liền vung tay ném một viên đan dược vào miệng người con gái đang nằm trên mặt đất kia, một lát sau, người con gái đó bỗng nhiên tỉnh lại, cô lập tức đứng dậy. Nhưng sau đó cô phát hiện mình hình như đang trần như nhộng, dưới sự tức giận, liền mau chóng lấy một bộ quần áo mặc vào. Đồng thời quát lớn Ngả Băng Lan:

- Tỷ tỷ, sao tỷ lại ám toán muội?

Cô mau chóng nhìn thấy một cánh tay của Ngả Băng Lan giống như Lỗ Hoa Hàn, cũng đã biến mất không còn. Lúc này cô cũng đã hiểu ra, cánh tay của Ngả Băng Lan và Lỗ Hoa Hàn đã bị chặt đứt, chắc là tên Diệp Mặc đứng bên cạnh làm, nói không chừng mình cũng là do tên Diệp Mặc đó cứu.

- Cô không cần nhìn, là tôi đã cứu cô.

Diệp Mặc nói xong liền liếc nhìn Ngả Băng Lan và Lỗ Hoa Hàn:

- Bây giờ ba người nói mục đích đến đây cho tôi nghe xem, còn cả chuyện của Song Tử đế tông nữa cũng nói cho tôi nghe, nếu như có chút giấu diếm nào, thì tôi sẽ giết chết hết.

Người con gái trần truồng mà Diệp Mặc cứu kia sớm đã gạt sự giận dữ và xấu hổ sang một bên, mau chóng khom người hành lễ với Diệp Mặc:

- Tiền bối, vãn bối là Ngả Tú Trúc, xuất thân từ Song Tử đế tông. Tiền bối muốn hỏi chuyện gì, nếu như Tú Trúc biết sẽ nói hết.

Diệp Mặc gật đầu, cũng tương đối hài lòng với biểu hiện của Ngả Tú Trúc:

- Cô nói xem tông môn của Song Tử đế tông ở đâu. Còn nữa trong tông môn còn có những ai, và mục đích mấy người đến đây là gì.

Ngả Tú Trúc lập tức trả lời:

- Song Tử đế tông sớm đã không còn tồn tại nữa rồi, chỉ còn lại một số đệ tử lẻ tẻ vẫn ở bên ngoài tìm kiếm những đôi song sinh tư chất ưu tú để truyền thừa công pháp. Mặc dù tôi là người của Song Tử tông, nhưng trước giờ vẫn chưa từng đến Song Tử tông. Chỉ biết Song Tử tông ở chung quanh Tuyết Hỏa sơn cách cũng không xa, Song Tử tông ngoài tu luyện Song Tử công pháp, còn có một cái nữa chính là công pháp luyện thể. Tuyết Hỏa sơn trước giờ vẫn là nơi tu luyện công pháp luyện thể của Song Tử tông. Lần này tôi đến đây là bị sư tỷ của tôi dụ dỗ, sư tỷ nói trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn có truyền tống trận dẫn đến Song Tử tông, tôi đến là tìm truyền tống trận đó.

Ngả Tú Trúc liếc nhìn Ngả Băng Lan đứng bên, lại nói với Diệp Mặc:

- Tỷ tỷ nói, tỷ ấy không muốn quay lại tông môn nữa, tỷ ấy đã tìm được người mà mình thích, muốn sống cùng người mà mình thích, cho nên tỷ ấy đã tặng ngọc bài truyền tống cho tôi. Bây giờ tôi mới biết, đó không phải là ngọc bài truyền tống, mà là trận bài thúc giục Tuyết Hỏa sơn cực nóng cực lạnh này.

Ngả Tú Trúc thở dài:

- Tôi đến đây kích phát ngọc bài mới biết, một khi kích phát trận bài luyện thể này của Song Tử tông ở một vị trí đặc biệt trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn, sẽ bị nhiệt độ cực nóng và cực lạnh trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn này bao phủ lấy, căn bản cũng không thể nào giải thoát ra được, cho đến khi mình hôn mê. Nếu như không có người đến cứu, thì cuối cùng chỉ còn con đường chết.

- Cô sao lại muốn đưa muội muội của mình vào con đường chết? Nói nguyên nhân xem.

Diệp Mặc chằm chằm nhìn Ngả Băng Lan nói.

Ngả Băng Lan mau chóng trả lời:

- Trên thực tế đỉnh Tuyết Hỏa sơn là nơi đệ tử của Song Tử đế tông

trùng kích Tiên thần thể, bình thường, đều là hai người đồng thời cùng trùng kích. Tư chất của tôi không bằng Tú Trúc, muội ấy thăng cấp lên Tiên thần thể trước, tôi vốn dĩ định nhờ vào Tú Trúc để thăng cấp Tiên thần thể, sau đó…

Diệp Mặc chính mình cũng là luyện thể đại thành, hắn căn bản cũng không cần Ngả Băng Lan giải thích, cũng đã hiểu là chuyện gì. Nhiệt độ cực nóng cực lạnh trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn trực tiếp hấp thu rèn luyện thân thể, đối với người Tiên linh thể mà nói quả thực là tìm cái chết, đừng nói là thăng cấp Tiên thần thể, cho dù có thể kiên trì một giờ ba khắc cũng là quá tài giỏi rồi.

Còn Ngả Băng Lan lại muốn thông qua thân thể của Ngả Tú Trúc để tinh lọc sức cực nóng và cực lạnh của Tuyết Hỏa sơn này, sau đó dùng nhiệt độ cực nóng và cực lạnh đã được tinh lọc để rèn luyện thân thể của mình, rõ ràng là có cơ hội thăng cấp lên Tiên thần thể. Từ cách làm của người con gái này, Diệp Mặc liền biết Ngả Băng Lan làm người không biết trước sau, vô cùng hiểm ác.

Diệp Mặc trong lòng cảm giác chán ghét lạnh lùng nói:

- Nếu như nơi này là nơi trùng kích Tiên thần thể, vì sao Ngả Tú Trúc lại bị hôn mê?

Ngả Băng Lan lập tức trả lời:

- Bởi vì nơi này cũng đã bao nhiêu năm không có người đến tu luyện rồi, khí tức cực nóng và cực lạnh tích tụ lại cũng đã vô cùng ác liệt, đừng nói là Tiên thần thể sơ kỳ, cho dù là Tiên thần thể hậu kỳ, đột nhiên hấp thụ khí tức này, nói không chừng cũng không thể chịu được.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến nơi mà Ngả Tú Trúc vừa mới hôn mê, quả nhiên phát hiện nơi đó có một trận pháp ẩn giấu cực kỹ, đoán chừng khi đệ tử của Song Tử đế tông đến tu luyện, đều là trong trận pháp này. Nhiệt độ cực nóng và cực lạnh bên trong trận pháp này dường như cũng rất tinh khiết.

Diệp Mặc đi đến, đứng ở nơi mà Ngả Tú Trúc vừa mới hôn mê, đồng thời vận chuyển công pháp luyện thể. Khí tức cực nóng và cực lạnh vô cùng tinh khiết kia trong nháy mắt liền hoàn toàn xông vào người Diệp Mặc, dưới công pháp của Diệp Mặc không ngừng rèn luyện thân thể của hắn.

Ở đây luyện thể quả thực tốt hơn nhiều so với những nơi khác, những nơi khác có các loại khí tức pha tạp lẫn nhau, cho dù Diệp Mặc có Tam Sinh quyết diễn sinh ra công pháp luyện thể, cũng cần phải đến Vu Tồn Tinh. Còn trong này chỉ cần trực tiếp hấp thụ khí tức này rèn luyện thân thể của mình là được rồi.

Nhưng Diệp Mặc mau chóng liền rời khỏi nơi này, trong này quả thực thích hợp để luyện thể, đáng tiếc là hắn cũng đã Tiên thần thể đỉnh phong rồi, cho dù có tu luyện đi nữa, cũng không thể nào tiến thêm được, muốn thăng cấp lên Thánh thể, đến chút hi vọng cũng không có.

Thấy Diệp Mặc đứng trong trung tâm luyện thể đó, luyện thể một lúc rồi vẫn có thể tùy ý ra ngoài, Ngả Băng Lan ánh mắt kinh hãi, lại càng cúi thấp đầu xuống. Diệp Mặc là Tiên nhân luyện thể lợi hại nhất mà cô từng gặp, hơn nữa tu vi của hắn hình như cũng là người lợi hại nhất mà cô từng gặp.

Một vị Tiên nhân đáng sợ như vậy, lúc trước cô không ngờ lại chưa từng nghe nói qua, khiến Ngả Băng Lan trong lòng vô cùng sợ hãi.

- Nói như vậy thì truyền tống trận đó cũng là giả? Cô cũng không biết môn phái của Song Tử tông ở đâu?

Giọng điệu của Diệp Mặc trở nên nghiêm nghị.

Ngả Băng Lan sợ hãi mau chóng nói:

- Xin tiền bối tha mạng.

Diệp Mặc hừ một tiếng:

- Nếu như cô có thể nói ra lời khiến tôi hài lòng, thì tôi sẽ không giết cô,

nếu như cô dám nói mò, thì cũng không cần sống nữa.

Ngả Băng Lan vui vẻ, lập tức nói:

- Bẩm tiền bối, truyền tống trận là thật. Sư phụ tôi khi truyền thụ tu luyện cho chúng tôi, quả thực cũng không dẫn chúng tôi đến Song Tử tông, cho nên tôi cũng không biết Song Tử tông đó cụ thể ở nơi nào.

- Truyền tống trận đó truyền tống đến nơi nào? Vị trí của truyền tống trận đó ở đâu? Còn nữa sư phụ của mấy người là ai?

Diệp Mặc cau mày liên tiếp hỏi.

Ngả Băng Lan không dám giấu diếm chút nào:

- Nghe nói là truyền tống đến vị trí mà Song Tử đế tông từng tồn tại, còn vị trí tôi chỉ biết là cách bên ngoài Tuyết Hỏa sơn cũng không xa, vị trí cụ thể thế nào tôi cũng không biết. Sư phụ tôi tên La Bế Nguyệt…

Diệp Mặc nghe đến ba chữ La Bế Nguyệt kia, trong lòng lập tức mừng rỡ. Hắn sau khi hỏi rõ tình hình của Song Tử đế tông, lập tức liền muốn hỏi về lai lịch của La Bế Nguyệt. Không ngờ hắn còn chưa hỏi đến, thì Ngả Băng Lan cũng đã nói ra rồi.

Diệp Mặc tâm trạng cực tốt, ngữ khí cũng dịu đi một chút hỏi:

- Sư phụ của cô La Bế Nguyệt đang ở đâu?

Cảm thấy sau khi mình nói ra tên của sư phụ, Diệp Mặc hình như giọng điệu cũng hòa hoãn lại, Ngả Băng Lan lập tức liền nghĩ sư phụ có phải có liên quan gì đến vị tiền bối đang đứng trước mặt này không. Bây giờ Diệp Mặc quả nhiên hỏi đến La Bế Nguyệt, Ngả Băng Lan lúc này mới phát hiện ra, mình cũng không biết tung tích của sư phụ.

Thấy sắc mặt của Diệp Mặc ngày càng khó coi, Ngả Băng Lan mau chóng nói:

- Tiền bối, sư phụ tôi từ sau khi rời chúng tôi đi, cũng không quay lại tìm chúng tôi nữa. Tôi đoán rằng, sư phụ tôi rất có khả năng từ truyền tống trận của Song Tử đế tông rời khỏi nơi này, đi tìm tông môn Diệp Mặc trong lòng có chút thất vọng, lập tức hỏi:

- Vị trí đại khái của Song Tử đế tông là ở đâu vậy?

- Ở nơi cách Tuyết Hỏa sơn về phía Tây khoảng ba vạn đến ba mươi vạn dặm.

Ngả Băng Lan lần này trả lời cực nhanh, cô cũng có một dự cảm, Diệp Mặc sau khi biết vị trí của Song Tử đế tông rồi, chắc chắn sẽ đi tìm. Một khi Diệp Mặc rời đi rồi, thì cô cũng lập tức đi luôn, loại người như Diệp Mặc này, cả đời cô cũng không muốn gặp lại nữa.

- Còn một câu hỏi cuối cùng, đỉnh Tuyết Hỏa sơn này, có nhiều ngọn núi tuyết như vậy, bên dưới những ngọn núi tuyết này đều có thi thể, có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc trước khi đi liền hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1986

Toàn Tàn Giới, Bổ Tiên Vực

Cái này vãn bối cũng không biết, chỉ biết lúc trước trước khi Song Tử đế tông xảy ra chuyện, trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn cũng xảy ra đại chiến, những ngọn núi tuyết này có phải là để lại từ lúc đó hay không, thì vãn bối cũng không dám chắc.

Ngả Băng Lan mau chóng nói.

Diệp Mặc không đợi Ngả Băng Lan nói xong, cũng đã mang theo một đường độn quang biến mất.

Ngả Tú Trúc ngơ ngác nhìn bóng dáng Diệp Mặc rời đi, cô từ khi xuất đạo đến nay, cũng chưa bao giờ gặp một đối thủ đáng sợ như này. Hình như cùng lúc Diệp Mặc rời đi, thì dải lụa đỏ của Ngả Băng Lan cũng cuốn về phía Lỗ Hoa Hàn.

Lỗ Hoa Hàn mặc dù bị Diệp Mặc áp chế không còn chút tính khí nào, nhưng đối mặt với Ngả Băng Lan thì cũng không sợ, Ngả Băng Lan muốn đánh lén gã, suy nghĩ của gã không ngờ cũng giống như Ngả Băng Lan, đồng thời cũng phóng ra pháp bảo đánh về phía Ngả Băng Lan.

- Muội muội, mau chóng giúp tỷ, người này gạt tỷ đánh lén muội…

Ngả Băng Lan thấy vậy lập tức cầu cứu Ngả Tú Trúc.

Ngả Tú Trúc bỗng nhiên phóng ra một đường đao màu lam, tu vi của cô cao nhất, hơn nữa vết thương cũng đã phục hồi lại, lại là tu vi luyện thể Tiên thần thể. Trên Tuyết Hỏa sơn căn bản cũng không phải là người mà Ngả Băng Lan và Lỗ Hoa Hàn có thể so sánh được, đường đao màu lam của Ngả

Tú Trúc trong nháy mắt phóng ra, liền khóa chặt Lỗ Hoa Hàn lại, ngay sau đó đường đao màu lam cũng đã xoẹt qua người của Lỗ Hoa Hàn, mang theo một đường máu tươi.

- Sau này tình nghĩa chị em chúng ta đoạn tuyệt, muội là muội tỷ là tỷ.

Ngả Tú Trúc sau khi giúp Ngả Băng Lan, chỉ để lại một câu, rồi cũng mang theo một đường độn quang biến mất.

Cho nên hắn phải mau chóng tìm được Tiểu Vận, mang Tiểu Vận quay về Mặc Nguyệt tiên tông, nếu không hắn thực sự không thể yên tâm.

Thần thức của Diệp Mặc rất mạnh, cộng thêm tận lực tìm kiếm, những nơi gần đó mấy vạn dặm căn bản không thể nào thoát khỏi tầm bao trùm của thần thức của Diệp Mặc.

- Long Hà đại đế, có chuyện gì vậy? Trận pháp trong này hình như lại được tu sửa lần nữa?

Một vị tông sư Tiên trận cao cấp sau khi nhìn kỹ trận môn không gian trong này rồi, nghi ngờ hỏi.

Nói xong, gã lại lắc đầu nói:

- Trận pháp trong này với bản lĩnh của tôi tuyệt đối không thể nào sửa nổi, đừng nói là không sửa được, cho dù nhìn ra ít nhiều trong đó cũng không thể.

Long Hà đại đế và những vị Tiên đế còn lại đều dồn ánh nhìn về phía Khai Nỉ, Long Hà đại đế lại hỏi thẳng:

- Khai Nỉ tiền bối, trận pháp trong này có phải là do Diệp tông chủ tu sửa không? Nếu như là do Diệp tông chủ sửa, vậy thì chúng ta căn bản cũng không giúp được gì rồi. Những người đến đây đều là tông sư Tiên trận cao cấp, không ai có thể nhìn hiểu được trận pháp che chắn khí tức trong này.

Khai Nỉ tiến lên trước tra xét kỹ càng một lượt rồi nói:

- Không phải, tôi dám chắc sau khi tôi và Diệp tông chủ rời khỏi nơi này, thì lại có người đến đây sửa lại trận pháp này. Lúc trước khi Diệp tông chủ tu sửa trận pháp này, tôi cũng đứng bên cạnh nhìn. Trận pháp mà Diệp tông chủ tu sửa tuyệt đối còn chưa hoàn thiện như này, thậm chí khí tức còn bị tràn lộ ra ngoài. Còn bây giờ trận pháp được tu sửa không bị tràn lộ khí tức ra ngoài nữa, trận pháp này còn hoàn thiện hơn trăm lần so với trận pháp lúc trước Diệp tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông tu sửa.

Những Tiên đế và tông sư trận pháp có mặt tại đó lập tức đối mặt nhìn nhau, ý của Khai Nỉ chính là nói trong này sau khi Vô Hoa Tiên đế tiến vào, lại có một vị đại năng nữa đến tu sử hoàn thiện lại trận pháp che chắn trong này.

- Trận pháp mà lúc trước Diệp tông chủ tu sửa, cũng tốn mấy năm, nếu như đại năng đó tiến vào đây sau Vô Hoa Tiên đế, rồi mới tu sửa trận pháp này thật. Thì vị đại năng đó quá đáng sợ. Trong đó thời gian đến mấy tháng cũng chưa đến mà.

Khai Nỉ chằm chằm nhìn trận môn hư không trước mặt sợ hãi nói.

Nông Viêm Tiên đế trầm giọng nói:

- Nếu như tôi đoán không nhầm, trận pháp này sau khi bị chúng ta phá, lại lần nữa kinh động đến vị tiền bối đại năng lúc trước bố trí trận pháp này, vị tiền bối này lại đến tu sửa lại trận pháp này, hoàn thiện lại trận pháp này giống như lúc trước trước khi chúng ta phá nó.

- Chính là nói chúng ta không cần tiếp tục sửa lại trận pháp này nữa?

Lại có một tông sư trận pháp hỏi.

Khai Nỉ gật đầu:

- Nếu như trận pháp này đúng là do vị tiền bối đó đến tu sửa, thì chúng

ta chắc chắn cũng không cần tiếp tục tu sửa trận pháp này nữa. Trận pháp này bác đại tinh thâm, theo những gì tôi biết, chắc không phải là thứ mà Tiên giới chúng ta nên có. Trong này tụ tập những tông sư Tiên trận đứng đầu Tiên giới, nhưng có thể nhìn hiểu được trận pháp này cho dù là chút ít cũng chỉ có Diệp tông chủ của Mặc Nguyệt Tiên tông.

- Cho dù là Diệp tông chủ, cũng chỉ có thể tu sửa một chút, hoàn toàn không thể nào bố trí lại như bây giờ được. Trong này nếu như có tiền bối đến bố trí trận pháp này, ý của tôi là sau này chúng ta cần phải phái người ở trong này trông coi, không cho phép những chuyện tương tự xảy ra lần nữa.

- Tôi đồng ý với ý kiến của Khai Nỉ tiền bối.

Vị Phong đại đế lập tức nói.

Vị Phong đại đế đã nói như vậy rồi, những người còn lại ai ai cũng đồng ý.

- Ồ, trong này có thêm một tấm bia đá ẩn giấu.

Một vị Tiên đế kinh ngạc chỉ vào bên cạnh trận môn hư không nói.

Bên cạnh trận môn hư không kia, một tấm bia đá khổng lồ từ từ hiện ra, nhanh chóng tấm bia đá đó liền hiện rõ. Dường như tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy dòng chữ lớn trên tấm bia đá đó, những chữ này từng chữ đều giống hệt như tồn tại trên đó vậy.

“Trận này che chắn khí tức Tiên giới, nhưng thật là uống rượu độc để giải khát, cuối cùng sẽ có một ngày, người của Tàn vực sẽ từ đây vào trong Tiên giới, Tiên giới sao có thể yên ổn mà tồn tại được? Người có chí lớn, có thể từ cửa này vào trong Tàn vực, chứng đạo hỗn nguyên, bảo vệ hai giới. Người có trí tuệ, có thể từ đây vào Tàn vực, hoàn thiện pháp tắc thiên địa, hoàn thiện thế giới tàn phá, tu bổ tiên vực!

Đề phòng những loạn đồ sau khi đạo nguyên đại thành, trở lại Tiên Giới luyện hóa Thiên Vực, nơi này sau khi vào không thể ra được. Không phải

Tiên đế, cũng không cách nào tiến vào! Ta sau khi trùng tu trận này, tu vi hủy hết, nếu trận này lại bị phá, khó có thể trở lại như xưa”

- Thế này là có ý gì? Chứng đạo hỗn nguyên là cái gì vậy? Tiên vực cũng có thể tu bổ sao?

Hoán Vân Tiên đế nghi ngờ hỏi ra câu hỏi mà tất cả mọi người đều muốn hỏi.

Khai Nỉ đứng ra, ôm quyền nói:

- Nếu như trận pháp này cũng đã được tu sửa rồi, vậy thì tôi sẽ nói rõ. Ý trên tấm bia đá này tôi cũng hoàn toàn hiểu ra rồi, hơn nữa tiền bối để lại tấm bia đá này cũng nói rồi, lúc trước trận pháp đó cũng là do ông ấy bố trí.

Thấy tất cả mọi người yên lặng lắng nghe, Khai Nỉ trầm giọng nói:

- Thực ra ở thời đại thượng cổ trên Tiên giới còn có một giới diện nữa, giống như Tu Chân giới phi thăng lên Tiên giới. Nhưng trong đó không biết vì nguyên nhân gì, giới diện đó đã bị hủy diệt. Giới diện hủy diệt, nhưng con người thì lại không bị hủy diệt toàn bộ, những người có thể sinh tồn trong giới diện đó đều là đại năng.

- Khai Nỉ tiền bối, ý của ông là nói Chứng đạo Thánh Đế cũng không phải là bậc tu vi cao nhất?

Chính Nhân Tiên đế hít một hơi lạnh, có chút kinh hãi hỏi.

Khai Nỉ gật đầu:

- Đúng vậy, chứng đạo Thánh Đế chỉ là bước đầu tiên Vấn đạo mà thôi, trên thực thế bước đầu tiên của Chứng đạo Thánh Đế được chia thành Tố Đạo Thánh Đế, Dục Đạo Thánh Đế, Hóa Đạo Thánh Đế. Chỉ có đến được Hóa Đạo Thánh đế, mới có thể miễn cưỡng xưng là Thánh Đế.

- Cái gì?

Những người chưa từng nghe nói đến Thánh Đế hóa đạo nghe thấy liền hít một hơi lạnh, đến Vị Phong đại đế và Long Hà đại đế cũng trầm mặc không nói. Lúc trước bọn họ đều cho rằng chỉ cần chứng đạo Thánh Đế, là có thể trở thành tồn tại đỉnh phong Tiên giới, không ngờ sau chứng đạo mới là bước khởi đầu đầu tiên mà thôi.

Khai Nỉ nghiêm mặt nói:

- Năm đó chúng tôi cũng vì đại chiến một trận với một gã ngoại lai của Thần Phần vực nên mới biết, lúc đó Tiên giới chúng ta có chín vị Thánh đế, chỉ có một mình Chân Thánh đế là đã Dục Đạo, chúng tôi thậm chí đến Tố Đạo cũng không tới, chính vì như vậy, Tiên giới mới bị vị đại năng của Thần Phần vực đánh thành ba mươi sáu thiên vực. Nếu như không phải vị đại năng đó cũng bị trọng thương, còn có Lục Tiên tháp của Chân Thánh đế, thì Tiên giới sớm đã thành thế giới Chân Linh của người khác rồi.

- Khai Nỉ tiền bối, xin thỉnh giáo một chút, bước Chứng đạo thứ hai và bước Chứng đạo thứ ba sau Hóa Đạo là gì?

Long Hà đại đế và Vị Phong đại đế lúc này cũng đã hoàn toàn không còn để ý gì đến địa vị Đại Đế nữa, khom người hỏi thăm Khai Nỉ. Vị Phong đại đế và những Tiên đế còn lại, ai ai cũng lắng nghe những lời Khai Nỉ Thánh đế nói.

Khai Nỉ Thánh đế tiếp tục nói:

- Sau khi Chứng đạo bước đầu tiên Hóa Đạo xong, liền tiến vào Chứng đạo bước thứ hai Đạo Nguyên, còn Đạo Nguyên có phải còn phân chia nhỏ hơn nữa không, thì tôi cũng không biết. Nhưng tôi biết sau Đạo Nguyên, mới là bước Chứng đạo thứ ba Hỗn Nguyên. Chỉ có sau khi thành Hỗn Nguyên Thánh đế rồi, mới có thể xưng là Thánh đế thực sự.

Các vị Tiên đế lại lần nữa trầm mặc, bọn họ cho rằng Tiên đế cũng đã đứng trên đỉnh cao nhất của Tiên giới rồi, bây giờ mới biết Tiên đế đến bắt đầu cũng không được tính.

- Chẳng trách trong thủy tinh cầu đó của Vô Hồi Tiên đế, thân thủ của hai vị đại năng lại kinh người như vậy, hóa ra bọn họ đều là những nhân vật đã vượt qua Tố Đạo Thánh đế. Một khi những người này đến Tiên giới, thì Tiên giới làm sao có thể an toàn được?

Chính Nhân Tiên đế kinh hãi nói.

- Hóa ra Chứng đạo Hỗn Nguyên trên tấm bia đá là có ý như này, cái này nói dễ vậy sao.

Lại có một Tiên đế có chút chán chường thở dài nói.

- Tôi muốn tiến vào trong trận môn hư không này, tìm kiếm cơ duyên cao hơn, nếu không ở lại đây cũng chỉ chết già mà thôi.

Tấn Huy Tiên đế dứt khoát nói.

Trong Tiên giới sau khi tu luyện đến Tiên đế, tâm chí vô cùng kiên định, những Tiên đế giống như vị Tiên đế thở dài lúc trước cũng là số ít trong số ít. Tấn Huy Tiên đế sau khi nói vậy, lập tức liền có vài Tiên đế khác phụ họa theo.

Long Hà đại đế đứng ra nói:

- Các vị, chúng ta cho tới nay đều là vì tu luyện đến đại đạo tầng cao hơn mà tìm cơ duyên. Còn bây giờ biết được có cơ hội thăng cấp lên tầng cao hơn, bất luận có phải vì Tiên giới hay không, tôi nghĩ các vị cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

- Đồng thời Tiên giới cũng coi như là nền tảng của chúng ta, một khi Tiên giới bị hủy diệt, thì chúng ta chẳng khác gì bèo không rễ, tôi hi vọng chúng ta sau khi tiến vào giới vực mới, có thể khiến những người đến sau có thể có cơ hội tiến vào giới vực mới để tu luyện.

- Long Hà đại đế, ông cứ việc nói đi, lúc này tôi mới hiểu mình giống như ếch ngồi đáy giếng, trước khi tôi tiến vào giới vực mới, bất luận Đại đế

có yêu cầu gì, Phong Chính tôi nhất định ủng hộ đến cùng.

Phong Chính Tiên đế trực tiếp đứng ra cao giọng ủng hộ nói.

Long Hà đại đế cũng không nói khoác, trực tiếp nói:

- Tôi hi vọng xây được một trận pháp cao cấp trong này, rồi lại dựng một truyền tống trận. Một khi tu luyện đến Tiên đế rồi, những người muốn tiến vào tàn giới tu luyện, đều có thể tiến vào từ đây. Còn một chuyện nữa, chính là phái người bảo vệ nơi này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1987

Ai Mới Là Chuyên Gia Đùa Với Lửa

Bên ngoài Tuyết Hỏa sơn, Diệp Mặc đã liên tục tìm kiếm bốn ngày rồi, hắn dường như đã lục soát kỹ lưỡng mấy lần ở những nơi cách Tuyết Hỏa sơn trong phạm vi năm mươi dặm về phía Tây rồi, nhưng không phát hiện ra bất cứ dấu tích của Song Tử đế tông nào, đến trận pháp ẩn giấu cũng không nhìn thấy.

Trong phạm vi mấy chục vạn dặm của Tuyết Hỏa sơn, ngoài những hoang mạc thiếu thốn Tiên linh khí, còn lại đều là nền đất bị những bông tuyết bay từ Tuyết Hỏa sơn làm cho đóng băng lại.

Ngày thứ năm sắp trôi qua rồi, Diệp Mặc trong lòng liền cảm thấy thất vọng, hắn chắc rằng di chỉ của Song Tử tông không ở trong này, muốn thông qua di chỉ Song Tử tông tìm được La Bế Nguyệt, rồi từ đó tìm được Mục Tiểu Vận, xem ra cũng có chút khó khăn rồi.

Thần thức của Diệp Mặc lại càng được mở rộng hơn, một đường độn quang quen thuộc bay ngang qua thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức liền xông đến bắt lấy đường độn quang đó. Chủ nhân của đường độn quang này Diệp Mặc có quen biết, chính là Trọng Không Tiên đế của Tiên Khuyết thương hội. Lúc trước vì người này rất biết điều, đã nói ra Uyên Mộc Tiên đã bắt Đường Bắc Vi đi, nên mình mới tha mạng cho gã. Không ngờ đến Vũ Dư thiên, mình lại lần nữa gặp lại tên này.

Vốn dĩ Diệp Mặc không muốn để ý đến Trọng Không Tiên đế, nhưng sau đó lại có một đường độn quang bay ngang qua thần thức của hắn, sát khí trên người Diệp Mặc lập tức dâng lên.

Người đuổi giết đằng sau Trọng Không Tiên đế kia, Diệp Mặc mặc dù chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng vừa nhìn liền biết đối phương là ai. Người này tướng mạo giống như một khúc gỗ, mặt mũi đều là vỏ cây, không phaỉ là tên Uyên Mộc Tiên bắt Đường Bắc Vi thì còn là ai nữa?

Hơn nữa Uyên Mộc Tiên muốn đuổi giết Trọng Không Tiên đế, cũng là chuyện bình thường. Lúc trước tin Uyên Mộc Tiên bắt Đường Bắc Vi, chính là do Trọng Không Tiên đế nói cho hắn biết. Trọng Không Tiên đế sau khi nói xong, liền biết mình tuyệt đối sẽ bị Uyên Mộc Tiên đuổi giết, bây giờ xem ra, đúng là như vậy rồi.

Diệp Mặc lập tức muổn đuổi theo, nhưng lai phát hiện đường độn quang của Trọng Không Tiên đế lại lần nữa quay ngược trở lại, trực tiếp xông về phía Tuyết Hỏa sơn. Rõ ràng, Trọng Không Tiên đế muốn lao vào Tuyết Hỏa sơn, mượn Tuyết Hỏa sơn liều mạng một phen.

Tốc độ của Uyên Mộc Tiên rõ ràng nhanh hơn Trọng Không Tiên đế, nếu như không phải pháp bảo phi hành của Trọng Không Tiên đế cao cấp hơn Uyên Mộc Tiên, thì Trọng Không Tiên đế sớm đã bị Uyên Mộc Tiên bắt được rồi.

Diệp Mặc dừng lại, Trọng Không Tiên đế bay sát qua người Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng không quản, hắn muốn chặn Uyên Mộc Tiên lại.

Trọng Không Tiên đế khi bay sượt qua người Diệp Mặc, liền nhìn thấy Diệp Mặc, gã lập tức mừng rỡ không thôi, lại quay ngược trở lại.

- Diệp tông chủ…

Trọng Không Tiên đế mau chóng khom người hành lễ bên cạnh Diệp Mặc.

- Người đang truy sát anh chính là Uyên Mộc Tiên phải không?

Diệp Mặc chằm chằm nhìn đường độn quang càng lúc càng tiến gần đến lạnh lùng hỏi.

Trọng Không Tiên đế thở dài, lập tức trả lời:

- Đúng vậy, chính là Uyên Mộc Tiên, tôi cũng trốn đến Vũ Dư thiên rồi, nhưng tên khốn này vẫn không tha mạng mà vẫn truy sát tôi đến đây, xin Diệp tông chủ giúp đỡ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không cần anh nói, khúc gỗ này, tôi giết chết y là cái chắc.

Cảm nhận được sát ý dày đặc của Diệp Mặc, Trọng Không Tiên đế theo bản năng rùng mình một cái, không tiếp lời. Gã vì chạy trốn Uyên Mộc Tiên tứ phía, căn bản cũng không biết cuộc đại chiến giữa Diệp Mặc và Táp Không đại đế, thậm chí đến đại lễ khai phái của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng không biết.

Diệp Mặc vừa dứt lời, Uyên Mộc Tiên đã tiến đến trước mặt Diệp Mặc. Y liếc nhìn Diệp Mặc, khinh thường nhìn Trọng Không Tiên đế nói:

- Tìm một Tiên đế trung kỳ, cũng muốn thoát khỏi tay của tôi sao? Đừng nằm mơ, đợi lát nữa Mộc tổ sẽ cho anh biết rõ, thế nào là sợ hãi.

- Ranh con, không muốn chết thì cút ngay, đừng chờ Mộc tổ đến tiêu diệt anh.

Uyên Mộc Tiên khẽ vẫy tay, một chiếc chuông đồng liền xuất hiện trong tay y, chiếc chuông đồng đó chỉ tùy ý phát ra những âm thanh tinh tang, Diệp Mặc liền cảm thấy tim của mình như bị lửa thiêu đốt vậy, cực kỳ khó chịu. Càng khiến cho Diệp Mặc khó chịu hơn chính là, giọng nói của người này, quả thực giống như một con chuột nhắt đang gặm nhấm một khúc gỗ vậy, vô cùng chán ghét.

Diệp Mặc thầm gật đầu, chiếc chuông đồng này chắc chính là pháp bảo nổi tiếng của Uyên Mộc Tiên - Lưu Minh Quảng Viêm Linh. Chẳng trách Trọng Không Tiên đế lại kiêng kị Uyên Mộc Tiên như vậy, với uy thế còn chưa ra tay của gã, Trọng Không Tiên đế tuyệt đối không phải là đối thủ của

người này. Hơn nữa Uyên Mộc Tiên mặc dù ẩn giấu tu vi, nhưng Diệp Mặc vừa nhìn liền biết Uyên Mộc Tiên cũng đã là tu vi Tiên đế hậu kỳ rồi, cao hơn Trọng Không Tiên đế rất nhiều.

- Anh chính là Uyên Mộc Tiên?

Diệp Mặc vung tay, Tử Đao cũng đã xuất hiện trên tay hắn, đồng thời sát ý dâng lên.

- Anh là ai?

Uyên Mộc Tiên cảm nhận được luồng sát ý vô cùng mạnh trên người Diệp Mặc, còn có cả lĩnh vực bàng bạc tản ra nữa, lập tức cau mày hỏi.

- Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông, muốn giết anh từ lâu rồi.

Tử Đao trong tay Diệp Mặc lóe lên, Tử Đao cũng đã được phóng ra, thần thông Liệt Ngân.

Lúc này thần thông Liệt Ngân cũng sớm không còn là thần thông Liệt Ngân của lúc trước nữa, mà lại dung hợp với sát ý nồng đậm của Diệp Mặc khi lĩnh ngộ được trong Thanh Vi Minh Giang.

- Hóa ra anh chính là Diệp Mặc, tôi vốn định đến Mặc Nguyệt Tiên tông giết anh, nếu như hôm nay gặp rồi, thì cũng không cần phải đi một chuyến nữa.

Uyên Mộc Tiên nói lời này, đồng thời Lưu Minh Quảng Viêm Linh cũng đã được phóng ra.

Từng âm thanh nhiếp hồn từ trong chiếc chuông đồng kia phát ra, những âm thanh này không ngờ lại hòa cùng vào với tia lửa, trong nháy mắt dung hợp cùng với lĩnh vực Tiên đế của Uyên Mộc Tiên. Những lĩnh vực tia lửa này, không ngờ lại đốt cháy lĩnh vực của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vung tay bảo Vô Ảnh ra ngoài, đồng thời nói:

- Vô Ảnh, đề phòng khúc gỗ mục này chạy thoát, lúc nào cần thiết thì đến ăn khúc gỗ này.

Cùng với tu vi của Diệp Mặc không ngừng tăng lên, nhiều lúc cũng không dùng đến Vô Ảnh, Vô Ảnh đang khó chịu bứt rứt, bây giờ Diệp Mặc lại bảo nó ra chuẩn bị ăn người, nó làm gì bỏ qua chuyện tốt như này được, lập tức nói:

- Lão đại yên tâm đi, mặc dù mùi vị của khúc gỗ này chắc chắn cũng không ra gì, nhưng tôi sẽ nuốt gọn nó.

Uyên Mộc Tiên giận dữ, Lưu Minh Quảng Viêm Linh phóng ra liền bay vút lên, từng đường lửa điên cuồng không nhìn thấy liền tàn sát bừa bãi. Thậm chí không gian xung quanh cũng bị thiêu đốt, từng đường nứt cực nhỏ xuất hiện trong không gian. Trọng Không Tiên đế nhìn thấy lại càng thầm kinh hãi, loại pháp bảo thiêu đốt không gian hư không này, mấy tên Trọng Không Tiên đế như gã cộng lại cũng không phải là đối thủ của Uyên Mộc Tiên.

Tử Đao mang theo những đường đao thần thông cũng đã xoẹt qua không gian cao mấy vạn trượng, loại sát cơ xé rách không gian này khiến Trọng Không Tiên đế mau chóng lùi về phía sau, loại sát thế này gã căn bản không thể ngăn lại được. Lúc này Trọng Không Tiên đế cực kỳ uể oải, tu vi của Uyên Mộc Tiên và Diệp Mặc cũng chẳng cao hơn gã là bao, còn thần thông của hai người thi triển ra, gã đến bóng dáng cũng không sờ đến được.

Bất luận là Uyên Mộc Tiên, hay là chiêu thức thần thông của Diệp Mặc, đều không phải là thứ mà gã có thể ngăn lại được.

Keng keng…

Thần thông đường đao màu tím và lĩnh vực Tiên đế do Lưu Minh Quảng Viêm Linh của Uyên Mộc Tiên hình thành đập trúng vào nhau, phát ra những âm thanh như sắt thép va đập vào nhau vậy.

Lĩnh vực xen lẫn chút tia tơ này của Uyên Mộc Tiên lập tức bị xé rách một vết, không đợi vết rách này kéo ra rộng hơn, Lưu Minh Quảng Viêm Linh lại lần nữa phát ra những âm thanh tinh tang dồn dập. Vết rách vừa mới kéo ra kia trong nháy mắt lại liền lại, ngọn lửa trong lĩnh vực của Uyên Mộc Tiên lại càng thêm nóng.

Những tiếng chuông này quả thực giống như thật vậy, xâm nhập vào trong không gian phạm vi vạn dặm này. Trọng Không Tiên đế đứng ngoài quan sát bị Lưu Minh Quảng Viêm Linh làm ảnh hưởng, lập tức phun ra một ngụm máu, lại lần nữa lùi về sau.

Đừng nói là Trọng Không Tiên đế, đến Diệp Mặc cũng bị tiếng reo của tia lửa của Lưu Minh Quảng Viêm Linh ảnh hưởng, thần thông Liệt Ngân dừng lại một chút, sát ý lại càng chậm lại.

Vô Ảnh giận dữ, lập tức liền há to miệng nuốt xuống. Lĩnh vực tia lửa đáng sợ kia của Uyên Mộc Tiên lập tức bị Vô Ảnh cắn mất một miếng, còn lĩnh vực tàn phá thì lại không thể nào chặn lại được đường đao Tử Đao của Diệp Mặc. Tử Đao lại càng xông vọt lên, mở toàn bộ không gian này ra, Uyên Mộc Tiên cảm thấy nguyên thần và thần hồn của mình đều bị đường đao này mang đi.

Sát thế ác liệt đến cực điểm trong đường đao kia dần dần trói buộc y lại, dưới loại sát ý nà thậm chí dần mất đi ý chí chiến đấu.

Không ổn rồi, kinh nghiệm chiến đấu của Uyên Mộc Tiên vô cùng phong phú, lúc này y liền biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, đừng nói Diệp Mặc còn có một con Tiên yêu thú có thể cắn nuốt lĩnh vực giúp đỡ nữa, cho dù Diệp Mặc không có sự giúp đỡ của con Tiên yêu thú này, thì y tuyệt đối cũng không phải là đối thủ.

Uyên Mộc Tiên cũng không kịp để ý đến cái gì khác, thủ thế liên tục đánh ra, Lưu Minh Quang Viêm Linh trong không trung lại càng tăng vọt, chỉ trong tích tắc, Lưu Minh Quang Viêm Linh đã đánh ra vô số hung thú bằng lửa ra.

Những hung thú này xen lẫn với âm thanh giống như tiếng phệ hồn của Lưu Minh Quang Viêm Linh, phủ đầy trời đất cuốn về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc giận dữ, vốn dĩ thần thông Liệt Ngân của hắn chỉ cần biến hóa một chút, thì hoàn toàn có thể áp chế được Lưu Minh Quảng Viêm Linh của Uyên Mộc Tiên, nhưng Uyên Mộc Tiên không ngờ lại không ngừng đùa với lửa trước mặt hắn.

Lúc này Diệp Mặc chẳng những không tiếp tục cổ động Tử Đao nữa, ngược lại lại thu Tử Đao, đấm một quyền ra, thần thông quyền đạo bằng lửa, Ngũ Điệp Lãng.

Ầm…

Một bức tường lửa màu xanh vạn trượng bỗng nhiên xuất hiện, băng hàn xung quanh Tuyết Hỏa sơn lập tức liền bị một quyền này hòa tan hoàn toàn, bức tường lửa này trong nháy mắt liền chặn lại được vô số hung thú bằng lửa của Uyên Mộc Tiên. Trong bức tường lửa, những âm thanh gào thét chói tai vang lên, nhưng cũng không còn nhiếp hồn như vừa nãy nữa.

Trọng Không Tiên đế đã lùi về sau rất xa kinh hãi thốt lên:

- Thần thông Tiên diễm Thanh Như Hiểu Thiên...

Gã hoàn toàn chết lặng, lúc trước sở dĩ tuân theo Diệp Mặc, chính là biết mình không phải đối thủ của Diệp Mặc. Nhưng lúc này gã mới phát hiện ra mình năm đó đã đánh giá thấp Diệp Mặc rồi, thần thông của Diệp Mặc không chỉ là những thứ đã xuất ra năm đó, Uyên Mộc Tiên e rằng cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

- Thần thông Tiên diễm?

Uyên Mộc Tiên đang đùa với lửa, ngọn lửa của Diệp Mặc vừa xuất ra, y lập tức liền nhận ra, loại mồi lửa đáng sợ như này tuyệt đối là Tiên diễm, huống chi y còn biết Thanh Như Hiểu Thiên nữa.

Vô số hung thú bị một quyền của Diệp Mặc mang theo bức tường lửa đầu tiên thiêu cháy hết một nửa, Uyên Mộc Tiên còn chưa kịp thở phào, thì bức tường lửa thứ hai cũng đã ầm ầm đến.

Không ngờ hai bức tường lửa này lại phát ra thần thông Tiên diễm, Uyên Mộc Tiên trong lòng trầm xuống, y cũng đã quyết định một khi thoát khỏi sự trói buộc thần thông trong quyền này của Diệp Mặc rồi, thì y lập tức sẽ rút lui, có bao nhiêu xa thì chạy bấy nhiêu, y tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Không đợi y nghĩ xong, bức tường lửa thứ ba và thứ tư lại lần nữa ầm ầm đến. Uyên Mộc Tiên trong mắt lóe lên tia tuyệt vọng, người này rốt cục là ai, không ngờ lại có thể liên tiếp đánh ra bốn bức tường lửa, nếu như sớm biết đối phương là chuyên gia chơi với lửa như này, thì mình sớm đã chạy đi rồi. Lưu Minh Quảng Viêm Linh so với thần thông mồi lửa của người ta, quả thực chỉ là một đống cặn bã mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1988

Lời Giải Không Thể Phi Thăng

Sóng lửa mang theo không gian trói buộc làm cho Uyên Mộc Tiên căn bản là không thể chạy đi, chỉ có thể kiên trì đánh tới cùng. Mãnh thú bằng lửa được Lưu Minh Quảng Viêm Linh phóng ra sớm bị sóng lửa đốt thành hư vô, Uyên Mộc Tiên vốn da như vỏ cây cũng bắt đầu nổi lên từng lớp dầu đen bóng loáng Uyên Mộc Tiên không ngừng thiêu đốt tiên nguyên cùng tinh huyết, Lưu Minh Quảng Viêm Linh phát sinh từng đợt gào thét ong ong, lần thứ hai biến lớn, tạo thành một cái chuông lửa to lớn, muốn ngăn trở tường lửa Diệp Mặc đánh ra Oành Oành Oành...

Tường lửa cùng Lưu Minh Quảng Viêm Linh đụng vào nhau, Lưu Minh Quảng Viêm Linh trong nháy mắt thu nhỏ lại, mà tường lửa Diệp Mặc cũng bị Lưu Minh Quảng Viêm Linh chống đỡ, trở nên lờ mờ không ngớt.

Uyên Mộc Tiên thở phào nhẹ nhõm, ngọn lửa mờ đi này có lẽ có thể làm y trọng thương, nhưng là muốn giết y, đó là tuyệt không khả năng.

Nhưng sau một khắc y liền hoàn toàn nghệch mặt ra, y nhìn thấy bức tường lửa thứ 5 càng mãnh liệt hơn đánh tới. Lúc này y là thật sự kinh hãi, dùng tiên diễm liên tục đánh ra năm bức tường lửa như vậy, điều này cần tiên nguyên cùng thần thức rất cường đại? Đối với việc khống chế mồi lửa lại càng đáng sợ cỡ nào?

Y rất muốn lập tức đào tẩu, đáng tiếc là bị tường lửa trói buộc lại, Uyên Mộc Tiên căn bản cũng không có nửa phần khả năng đào tẩu. Thứ duy nhất y có thể làm chỉ có thể dùng Lưu Minh Quảng Viêm Linh bao bọc mình lại.

Ầm…

Bức tường lửa thứ 5 cuốn đến, Lưu Minh Quảng Viêm Linh bị tường lửa bao phủ, thời gian vài hơi thở liền nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một cái chuông lớn chừng bàn tay. Uyên Mộc Tiên hét thảm một tiếng, bị Lưu Minh Quảng Viêm Linh quăng ra, hóa thành một ngọn lửa.

Trong ngọn lửa một thân cây to lớn không ngừng run rẩy, Uyên Mộc Tiên khàn giọng, thanh âm xèo xèo còn đang cầu xin tha thứ.

- Thì ra thật là một khúc gỗ.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, tiên nguyên dâng lên, trong ngọn lửa thanh âm Uyên Mộc Tiên cầu xin tha thứ ngưng bặt, một đám tro bụi bay lả tả ở chung quanh.

Cây thành tinh không phải là không có, thế nhưng có thể tu luyện tới Uyên Mộc Tiên loại trình độ này, Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên thấy. Thế nhưng Bắc Vi thiếu chút nữa đã chết ở trong tay Uyên Mộc Tiên, Diệp Mặc há có thể cho Uyên Mộc Tiên sống sót?

Năm bức tường lửa liên tiếp nhau, khiến chỗ Diệp Mặc cùng Uyên Mộc Tiên chiến đấu đánh ra từng khe nứt sâu đậm, không gian cũng bị ngọn lửa này đốt nổi lên một ít vân sóng rung động.

- Diệp tông chủ, đa tạ ân cứu mạng, ngày hôm nay nếu mà không phải gặp được Diệp tông chủ, tôi sợ rằng khó có thể may mắn tránh khỏi.

Trọng Không Tiên Đế đè nén nội tâm khiếp sợ, tiến lên đối với Diệp Mặc khom người nói lời cảm tạ.

Y biết Diệp Mặc lợi hại, thế nhưng lại nghĩ không ra Diệp Mặc lợi hại như vậy, có thể dễ dàng chém giết Uyên Mộc Tiên như vậy, sợ rằng bất kỳ người nào trong bốn đại đế cũng không thể làm được. Diệp Mặc biểu hiện ra loại thực lực này, đã có thể sánh vai cùng bốn đại đế thậm chí vượt qua bốn đại đế rồi.

Diệp Mặc thu hồi nhẫn cùng Lưu Minh Quảng Viêm Linh của Uyên

Mộc Tiên nói, - Tiện tay mà thôi, ta sớm muốn giết lão này, ngày hôm nay vừa lúc gặp phải, há có thể buông tha.

Trọng Không Tiên Đế lần thứ hai cảm tạ rồi mới lên tiếng, - Diệp tông chủ, hiện tại tôi cũng đã không còn đường để đi. Uyên Mộc Tiên đã chết, thế lực sau lưng Tiên Khuyết thương hội đến bây giờ vẫn chưa ra, tôi trong lòng cũng là lo sợ bất an. Có lòng muốn muốn gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông, lại sợ bởi vì tôi gia nhập lại khiến Mặc Nguyệt Tiên Tông gặp phiền phức...

Diệp Mặc lập tức cười nói:

- Trọng Không Tiên Đế, Tiên Khuyết thương lâu là ta tiêu diệt, thương hội cũng là ta ra lệnh đóng cửa. Dù cho nguyên nhân không phải là ông, lẽ nào Tiên Khuyết thương hội sẽ không gây sự với ta? Diệp Mặc ta cho tới bây giờ còn không sợ phiền toái gì, nếu mà Trọng Không huynh nguyện ý gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông ta, ta là hoan nghênh cực kỳ.

Đối với Diệp Mặc mà nói, coi như là Trọng Không Tiên Đế không gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông, Tiên Khuyết thương hội là hắn tiêu diệt, nếu mà phía sau Tiên Khuyết thương hội có thế lực, cũng sẽ không bỏ qua việc tìm hắn gây phiền toái. Huống chi Diệp Mặc căn bản cũng không sợ hãi thế lực sau lưng Tiên Khuyết thương hội, nếu mà Úc Kim Hương nói là sự thực, thế lực sau lưng Tiên Khuyết thương hội chính là Huyết Đỉnh Đại Đế không biết đã hồi phục thương thề hay chưa Hắn ngay cả Táp Không Đại Đế cũng không sợ hãi, sao lại e ngại Huyết Đỉnh Đại Đế?

- Đa tạ Diệp tông chủ thu nhận, Trọng Không nguyện ý gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông, trở thành một thành viên của Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Trọng Không Tiên Đế vui mừng nói.

Ban đầu ở Trát Khuê tiên thành y mặc dù không có đường để đi, thế nhưng lại không thể gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông. Một là bởi vì trước mắt bao người, thứ hai y còn không biết Diệp Mặc có thể ngăn trở Uyên Mộc Tiên trả thù hay không. Hiện tại Diệp Mặc tu vi như thế, y gia nhập

Mặc Nguyệt Tiên Tông, còn e ngại gì?

Diệp Mặc lấy ra một miếng ngọc bài đưa cho Trọng Không Tiên Đế nói, - Ngươi trực tiếp đi Cung Hoa Thiên tìm Tật Lôi Tiên Đế, để hắn dẫn ngươi gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông?

- Tật Lôi Tiên Đế hiện tại cũng là người Mặc Nguyệt Tiên Tông?

Trọng Không Tiên Đế nhất thời ngốc trệ hẳn ra, y cho là mình gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông Hạ Thiên Vực, nhất định là một người tu vi cao nhất dưới tông chủ, lại thật không ngờ Tật Lôi Tiên Đế cũng là ở Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, Mặc Nguyệt Tiên Tông ta trừ ta ra có hai vị Thánh Đế, theo thứ tự là Khai Nỉ Thánh Đế cùng Xuất Trần Thánh Đế. Còn có ba Tiên Đế, theo thứ tự là Thanh Vi Minh Giang Đỗ nương, Tật Lôi Tiên Đế, Hà Trùng Tiên Đế, hiện tại cộng thêm anh thì bốn Tiên Đế.

Trọng Không tiên đế nghe xong Diệp Mặc nói, hoàn toàn chết lặng, đây là một tiên tông Hạ Thiên Vực sao? Đây rõ ràng là đệ nhất đế tông tiên giới. Thực lực này ở tiên giới, còn có môn phái nào có thể sánh bằng? Y một Tiên Đế sơ kỳ, ở Mặc Nguyệt Tiên Tông căn bản cũng không tính cái gì Một lúc lâu Trọng Không Tiên Đế mới tỉnh lại nói, - Diệp tông chủ, anh bây giờ phải về tông môn ư?

Diệp Mặc lắc đầu nói, - Ta còn có một số việc, tạm thời không có khả năng trở về. Anh đến đó có thể tự lựa chọn một ngọn núi làm động phủ tu luyện, về phần quy củ môn phái, Lô Phượng sẽ nói cho anh biết.

Trọng Không Tiên Đế rời đi, Diệp Mặc cũng thất vọng rời khỏi Vũ Dư Thiên, hắn không tìm được chỗ tông môn của Song Tử tông. Nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì, chí ít cũng đã thông sát được Uyên Mộc Tiên, thu nhận Trọng Không Tiên Đế.

Mấy ngày sau, Diệp Mặc lần thứ hai đi tới đại điện hư không. Vốn Diệp Mặc cho rằng, nơi này Tiên Đế và còn tông sư trận pháp, có ít nhất hơn mười người. Dù sao bố trí trận pháp cách ly biên giới đúng là một đại sự, tiên giới chỉ cần là đã biết tới, không có ai sẽ coi thường chuyện này.

Thế nhưng Diệp Mặc lúc đến nơi này, chỉ phát hiện ba người, ngoại trừ Khai Nỉ, còn có Khuê Kiền Tiên Đế cùng Trạm Khôn Tiên Đế. Ngoài ra, Diệp Mặc còn phát hiện trong đại điện này có thêm một trận pháp truyền tống khoảng cách xa.

Không đợi Diệp Mặc hỏi, ba Tiên Đế đều đã đồng loạt đến cùng Diệp Mặc chào hỏi.

- Đây là có chuyện gì?

Diệp Mặc vừa mới hỏi xong những lời này, liền phát hiện tấm bia đá bên trên hư không trận môn kia.

Lúc trước trận cơ đại điện này được hắn tu bổ qua, nhưng bây giờ Diệp Mặc vừa nhìn liền biết, trận pháp nơi này sau khi hắn tu bổ, lại bị người khác một lần nữa bố trí lại. Hơn nữa trình độ bố trí trận pháp này so với hắn cao hơn rất nhiều. Diệp Mặc trình độ trận pháp so với người khác lợi hại hơn nhiều, đập vào mắt liền nhìn ra.

Diệp Mặc không kịp nhìn bia đá kia, thần thức nhìn chằm chằm trận pháp được bố trí lại này, trong lòng từng trận nghi hoặc, tiên giới lúc nào có cao thủ bày binh bố trận loại này?

- Tông chủ, trận pháp nơi này đúng là bị một cao nhân một lần nữa bố trí lại. Hơn nữa người bố trí trận pháp này chính là người trước đây chúng ta suy đoán, anh xem tấm bia đá thì sẽ biết.

Khai Nỉ thấy Diệp Mặc lộ ra biểu tình kinh dị, lập tức liền ở một bên giải thích. Lão ở chỗ này, chính là vì chờ Diệp Mặc đến.

Lúc này Diệp Mặc đã đem tấm bia đá nhìn qua một lần, hắn không cần

Khai Nỉ giải thích cũng biết là chuyện gì xảy ra.

- Có một vài Tiên Đế đã từ hư không trận môn tiến vào một giới khác, còn có một số người quay lại môn phái an bài. Truyền tống trận nơi này đúng là mới tạo dựng lên, đi thông qua Phạm Độ Thiên. Khuê Kiền Tiên Đế cùng Trạm Khôn Tiên Đế là lưu lại bảo vệ nơi này.

Khai Nỉ thấy Diệp Mặc đã hiểu được, liền nói một câu.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, nếu trận pháp này đã tu bổ tốt, hắn cũng không cần lo lắng như vậy. Hắn lo lắng chính là một khi người của Thần Phần Vực tiến nhập Tiên giới, tai ương Mặc Nguyệt Tiên Tông khó mà tránh khỏi.

Tuy rằng tiền bối bố trí đại trận kia đã nói, trận pháp này cũng chỉ có thể tránh được nguy cấp tạm thời, thế nhưng Diệp Mặc tin tưởng với vật dụng hắn có được bây giờ, Chứng Đạo chỉ là chuyện sớm muộn. Thần Phần Vực đúng là nhất định phải đi vào, không vì cái gì khác, chính là vì tu luyện, hắn cũng phải tiến vào tìm cái loại khoáng thạch tu luyện kia. Hiện tại hắn phải mau chóng đến xem xét chuyện tình Tu Chân Giới không có khả năng phi thăng.

Nếu mà không phải Vô Hồi Tiên Đế đột nhiên mang tới tin tức, làm cho hắn không có thời gian đi hỏi Khai Nỉ, hắn sớm hỏi qua Khai Nỉ. Hiện tại trận pháp đã tu bổ hoàn toàn, hắn dự định dành thời gian đi xem Tu Chân Giới không có khả năng phi thăng là vì sao Khuê Kiền Tiên Đế cùng Trạm Khôn Tiên Đế thấy Diệp Mặc cùng Khai Nỉ dường như có chuyện cần nói, biết điều đứng ở một bên. Diệp Mặc tiện tay tạo nên một cấm chế cách âm hỏi, - Khai Nỉ huynh, ta muốn đi xem Tu Chân Giới, thế nhưng lại tìm không được đường xuống, hơn nữa tu vi của ta bây giờ vẫn không thể xé rách hư không Tiên giới.

Nghe được Diệp Mặc hỏi chuyện tình đi Tu Chân Giới, Khai Nỉ nhất thời nhíu mày nói:

- Tông chủ, đi Tu Chân Giới không phải là sự tình đơn giản. Trước đây ta trợ giúp Lục Chính Quần đi Tu Chân Giới, ngoại trừ lợi dụng một đại trận phá giới viễn cổ ra, còn dùng rất nhiều phá giới bùa. Coi như là như vậy, cũng chỉ có thể đưa được Hư tiên xuống dưới, hoặc là Kim tiên áp chế đến tu vi Hư tiên, Đại Tiên là tuyệt đối không thể hạ giới. Hơn nữa đại trận phá giới viễn cổ kia, hiện tại đã không thể sử dụng nữa rồi Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, nếu mà không có khả năng hạ giới, chuyện tình Tu Chân Giới không có khả năng phi thăng, vậy sẽ phải làm thế nào?

- Tông chủ, không biết anh bởi vì chuyện gì vội vã muốn đi Tu Chân Giới?

Khai Nỉ thấy Diệp Mặc sắc mặt không được tốt, nghi ngờ hỏi.

- Lạc Nguyệt Tu Chân Giới năm đó không thể phi thăng, ta ở Sa Hà Tây Tích châu phá mấy cái ấn kỳ. Lại nghĩ không ra lúc này mới trong thời gian ngắn, Lạc Nguyệt Tu Chân Giới lại không cách nào phi thăng Tiên giới, cho nên ta muốn đi xem thử.

Diệp Mặc thở dài nói.

Khai Nỉ mặt già đỏ lên, đối với Diệp Mặc khom người nói:

- Tông chủ, chuyện này thì tôi năm đó chỉ huy Lục Chính Quần làm. Để bảo hộ một vài thứ, tôi đồng thời mở ra một đại trận. Không đơn thuần là tu sĩ tu chân tại đại lục Lạc nguyệt không thể phi thăng, mà cả tu sĩ tu chân đại lục còn lại cũng giống vậy không thể phi thăng. Ấn kỳ anh phá vỡ năm đó có công năng tự tu sửa, chỉ cần đến thời gian nhất định, ấn kỳ này sẽ tu bổ lại, ngăn cản tu sĩ Tu Chân Giới phi thăng. Tông chủ yên tâm, chuyện này giao cho tôi làm là được Diệp Mặc bừng tỉnh, thảo nào trước đây lúc hắn phá giải ấn kỳ, ấn kỳ còn lại nổ tung tiêu tán không còn, thì ra là ẩn nấp, biểu hiện nổ tung là giả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1989

Tiến Vào Tàn Giới

Không đúng, Diệp Mặc lập tức nhớ đến Thế giới thụ của Lục Chính Quần được trồng ở Đại lục Lạc Nguyệt, Khai Nỉ muốn đóng lại tất cả những lối phi thăng từ Tu Chân giới lên làm gì?

Khai Nỉ mèo già hóa cáo, căn bản cũng không cần Diệp Mặc hỏi đến, liền chủ động nói:

- Nếu chỉ giới hạn là tu sĩ của Đại lục Lạc Nguyệt phi thăng, một khi bị người khác phát giác, nói không chừng mau chóng sẽ có thể điều tra ra Thế giới thụ. Tôi dẫn Lục Chính Quần đi khởi động trận pháp cấm chế phi thăng thượng cổ, là để cho vô số giới diện Tu Chân không thể nào phi thăng được, như vậy, cho dù người khác có biết, thì nhất thời cũng không điều tra đến Đại lục Lạc Nguyệt.

- Trong Tiên giới còn có trận pháp cấm chế phi thăng sao?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Khai Nỉ gật đầu nói:

- Không sai, chính xác là có trận pháp cấm chế phi thăng. Lúc trước trận pháp đó chính là vì hạn chế tu sĩ phi thăng lên Tiên giới, vì tu sĩ có thể phi thăng lên Tiên giới phần lớn đều là tu sĩ cao cấp có tư chất nghịch thiên. Những tu sĩ này mặc dù có bộ phận sau khi phi thăng, khi chuyển Tiên linh căn có nhiều tạp chất, tư chất hạ thấp. Nhưng có một bộ phận khi chuyển biến Tiên linh căn, tư chất lại càng trở nên nghịch thiên hơn.

Diệp Mặc lại càng không hiểu hỏi:

- Tư chất thay đổi chẳng phải càng có lợi cho Tiên giới hay sao? Sao lại phải cấm chế phi thăng?

Khai Nỉ nói:

- Cái này tôi cũng không chắc lắm, tôi chỉ nghe nói ở Tiên giới thời viễn cổ cũng không phải chỉ có Tiên nhân độc chiếm, còn có Tiên yêu thú và Tiên ma vực tồn tại. Hơn nữa so sánh thế lực của ba phe, Tiên nhân là phe yếu nhất. Nhưng Tiên giới ai ai cũng đều là tu sĩ cao cấp tư chất nghịch thiên phi thăng Tiên giới, những tu sĩ này mau chóng sẽ trở thành Tiên đế đỉnh phong nhất của Tiên giới.

- Còn Tiên yêu thú và Tiên ma vực thì lại không có loại ưu thế này, thời gian lâu dần, Tiên nhân ngược lại lại càng chiếm ưu thế hơn, dần dần chiếm phần lớn địa bàn. Cuối cùng toàn Tiên giới liền trở thành địa bàn của Tiên nhân, còn Tiên yêu thú và Tiên ma dần dần suy thoái, cuối cùng trở thành Tiên sủng của Tiên nhân. Cho dù còn có nơi còn tồn tại, cũng là những nơi hẻo lánh thiếu thốn linh khí ít người qua lại.

Diệp Mặc khi nghe đến Tiên ma, lập tức liền nhớ ra lúc trước hắn đến Tông Phiêu thiên của Trung thiên vực, lúc đó Tông Phiêu thiên suýt chút nữa bị Tiên ma yêu thôn phệ hoàn toàn. Nói cách khác nếu như không phải hắn có Thiên Hỏa Cửu Dương, Tông Phiêu thiên cũng đã không tồn tại Tiên nhân rồi. Nếu như Tông Phiêu thiên có thể xuất hiện nhiều Tiên ma yêu như vậy, có thể bảo đảm những nơi khác không xuất hiện không?

- Ý của anh là nói trận pháp cấm chế phi thăng đó không phải do Tiên nhân bố trí ra, mà là do Tiên ma yêu hoặc Tiên yêu thú bố trí sao?

Diệp Mặc lập tức hiểu ra ý của Khai Nỉ.

- Đúng vậy, Tiên ma yêu và Tiên yêu thú muốn ngăn cản thiên tài cao cấp của Tu Chân giới phi thăng, liền bố trí ra trận pháp cấm chế phi thăng. Nhưng cho dù như vậy, Tiên ma vực cũng dần dần bị Tiên nhân của Tiên giới chiếm lĩnh, còn Tiên yêu thú thì cũng dần trốn vào những nơi hiểm ác.

Khai Nỉ trả lời.

- Trận pháp đó ở đâu? Còn nữa, nếu như anh mở trận pháp ra rồi, sao tôi có thể phá được cấm chế phi thăng trong Sa Hà của Đại lục Lạc Nguyệt được?

- Trận pháp đó ở Cấm Thượng thiên, chín vị Thánh đế đều biết trận pháp đó ở chỗ nào. Hơn nữa Cấm Thượng thiên cũng vì trận pháp này mà nổi tiếng. Vì trận pháp này bố trí vốn dĩ cũng chưa hoàn thiện, cộng thêm tổn hại qua nhiều năm, sớm đã không còn hiệu quả cấm chế phi thăng nữa rồi. Lúc trước tôi vận dụng bí tàng của tôi, nên mới khiến Lục Chính Quần miễn cưỡng giữ gìn lại trận pháp này. Cho dù tôi không động đến, nhưng qua một thời gian, trận pháp này cũng sẽ tự động biến mất. Còn Sa Hà của Tây Tích châu, đó là tôi cố ý bố trí lại ấn kỳ, vì đồ trong Đại lục Lạc Nguyệt, tôi sợ khí tức của Đại lục Lạc Nguyệt tràn ra ngoài, lúc này mới cố ý bố trí vài ấn kỳ xuống.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra, hắn dứt khoát nói:

- Sau khi anh đến Cấm Thượng thiên, trực tiếp hủy trận pháp cấm chế phi thăng đó đi, còn một chuyện nữa tôi muốn hỏi anh một chút, Ma vực của Tây Tích châu chắc là do anh bố trí đúng không? Tây Tích châu có một Thiên Cương ba mươi sáu vực có phải cũng liên quan đến anh phải không?

Khai Nỉ trực tiếp phủ nhận:

- Tôi chỉ bố trí trận pháp cách ly trong Đại lục Lạc Nguyệt, cấm chế tu sĩ phi thăng, cách ly khí tức của Đại lục Lạc Nguyệt. Còn Thiên Cương ba mươi sáu vực thì tôi không biết, cũng không thể đi quản chuyện nhỏ này của Tu Chân giới. Ma vực lại là do tôi bảo Lục Chính Quần đi bố trí, đó cũng chỉ là vì ẩn giấu khí tức của cây.

- Vậy thì tôi hiểu rồi.

Diệp Mặc trả lời, hắn cũng đoán Thiên Cương ba mươi sáu vực cũng

không liên quan gì đến Khai Nỉ. Khai Nỉ là một Thánh đế, nếu như không phải chuyện của Thế giới thụ, gã làm sao có thể đi quản chuyện những tu sĩ của Tu Chân giới có phi thăng hay không?

Chỉ có điều Thiên Cương ba mươi sáu vực trên thực tế là một âm mưu, năm đó Sở Tiêu Y chính là chết trong Thiên Cương ba mươi sáu vực đó. Còn hắn nếu như không có Thế giới trang vàng, thì cũng suýt bị chết trong đó rồi.

- Đúng rồi, Long Hà đại đế còn có một chuyện bảo tôi báo cho anh biết. Anh đã từng hỏi thăm Long Hà đại đế về chuyện của người áo bào tím kia, bây giờ có tin tức rồi. Người áo bào tím đó cũng biết chuyện trong này, hơn nữa thông qua trận môn hư không tiến vào trong Tàn giới.

Khai Nỉ thấy Diệp Mặc không hỏi tiếp, liền chuyển lời Long Hà đại đế cho hắn.

Diệp Mặc lập tức giật mình, hỏi:

- Anh nói người đàn ông mặc áo bào tím kia cũng tiến vào từ trong này rồi? Còn Long Hà đại đế thì sao?

Khai Nỉ nhìn biểu lộ của Diệp Mặc, biết rõ người áo bào tím này rất quan trọng với Diệp Mặc, gã mau chóng nói:

- Long Hà đại đế quay về bàn giao công chuyện rồi, đợi sau khi anh ta bàn giao xong, thì cũng tiến vào Tàn giới từ đây.

- Người áo bào tím đó đi từ lúc nào vậy?

Diệp Mặc khẩn trương hỏi, người áo bào tím có liên quan đến chuyện Thế giới Hỗn độn của hắn có thể hoàn thiện được hay không, Diệp Mặc làm sao lại không sốt ruột được chứ?

Đừng nói tu vi của đối phương vốn dĩ cũng không kém hơn hắn, người áo bào tím đó nói không chừng cũng đã biết mình có liên quan đến ụ đá. Lúc

này mới muốn đến giới diện mới Chứng đạo, một khi y Chứng đạo trước, thì mình gặp phải y cũng phải lại bỏ chạy rồi.

Người áo bào tím ở trong Thanh Vi thiên trước khi tiến vào Tiểu thiên vực, liền biết hắn có liên quan đến Vô Ảnh. Bây giờ Vô Ảnh thanh danh đại chấn, nếu nói y không nghe đến chút nào, thì tuyệt đối không có khả năng.

Còn đối phương nghe thấy tin tức của Vô Ảnh, đến bây giờ còn chưa tìm hắn, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là đối phương kiêng kị hắn, không hoàn toàn nắm chắc phần thắng mình, nên mới trốn tránh trước, sau đó đi Chứng đạo rồi tính tiếp.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc cũng không còn tâm trạng ở lại trong này nữa, hắn mau chóng nói với Khai Nỉ:

- Anh thông lối phi thăng của Tu Chân giới trước đi, sau đó có thể Chứng đạo trong tông môn. Tôi bây giờ phải vào Tàn giới, những Tiên đế còn lại của Mặc Nguyệt Tiên tông cho dù muốn vào Tàn giới, ít nhất cũng phải có một Tiên đế ở lại thủ hộ.

- Tôi hiểu rồi, trước khi tôi chưa Chứng đạo lại thì tôi cũng sẽ không đến Tàn giới.

Khai Nỉ hiểu ý tứ của Diệp Mặc, mau chóng dứt khoát nói.

Vội vàng giao phó cho Khai Nỉ, Diệp Mặc chào hai vị Tiên đế khác, rồi vọt thẳng vào trận môn hư không. Hắn tuyệt đối không thể nào để cho người đàn ông mặc áo bào tím kia Chứng đạo trước, ụ đá đối với Diệp Mặc mà nói quá quan trọng. Đạo của hắn và sau này, cũng sẽ có liên hệ chặt chẽ với năm ụ đá kia.

…

Cùng lúc đó trong đại điện của Băng Thần cung trong Thanh Vi thiên, mấy chục đệ tử của Băng Thần cung đang ngồi sang hai bên. Người ngồi đầu tiên chính là Đại Cung chủ của Băng Thần cung Tố Lan, là người con gái

Tiên đế hậu kỳ lúc đó đã tiếp kiến Diệp Mặc.

- Thanh Như, sư phụ chọn con đường của mình rồi, chúng ta cũng phải tôn trọng sự lựa chọn của sư phụ. Hôm nay Thánh nữ của Băng Thần cung chúng ta cũng quay về rồi, Băng Thần cung mau chóng sẽ không tiếp tục phong bế trong băng thiên tuyết địa này nữa, lúc này chính là lúc chúng ta ra sức vì Băng Thần cung.

Người nói chuyện là một người con gái mặt váy màu lục, sắc mặt trắng nhợt. Nếu như Diệp Mặc ở trong này chắc chắn có thể nhận ra, người này chính là Tam Cung chủ của Băng Thần cung, chỉ có điều lúc này mảnh lụa trắng trên mặt cô cũng đã được dỡ xuống rồi.

- Đúng vậy, Thanh Như, cô có thể quay về chúng tôi quả thực rất vui, tôi nghĩ Đại Cung chủ lại càng vui mừng hơn. Tôi chỉ hi vọng sau này cô có thể phụ tá Song Song, để Song Song dẫn dắt Băng Thần cung chúng ta trở thành đệ nhất đế môn của Tiên giới. Đây là nguyện vọng của mấy đời Cung chủ Băng Thần cung chúng ta, cũng là nguyện vọng của Thánh nữ Song Song.

Đại Cung chủ mới của Băng Thần cung Tố Lan Cung chủ cũng mềm mỏng nói.

Thanh Như đứng lên khom người nói:

- Đại Cung chủ, Tam Cung chủ, Thanh Như đã quyết định đi. Nhưng lần này là lần đầu tiên Băng Thần cung chúng ta tham gia thí luyện Vĩnh Dạ Quật Lâm, Thanh Như chắc chắn sẽ dốc toàn bộ sức lực để trợ giúp Song Song Thánh nữ.

Tố Lan Cung chủ thở dài, cũng không nói gì nữa.

Thanh Như trong lòng cũng thầm than, cô biết người khác đều cho rằng cô muốn rời khỏi Băng Thần cung là vì vị trí Thánh nữ của mình bị lấy đi rồi, chỉ có một mình cô biết là không phải. Cô cũng không để ý đến thân phận Thánh nữ đó, cô muốn rời đi chủ yếu là vì trong Băng Thần cung, cô

lại lần nữa gặp phải cảnh giống như những gì mà cô đã từng nhìn thấy ở Tu Chân giới.

Vô số những người con gái bị đông cứng thành ngọn băng, chỉ là vì truyền thừa của Thánh nữ của Băng Thần cung mà thôi, vì để Băng Thần cung có một Thánh nữ cực kỳ mạnh, về chuyện này cô rất đau lòng, căn bản cũng không nhìn thẳng. Đại Cung chủ vì không thể trực quan được những thứ này, trực tiếp thoái vị, thậm chí còn rời khỏi Băng Thần cung.

Băng Thần cung trước giờ Thánh nữ thực sự chỉ có một người, đó chính là Song Song Thánh nữ. Mỗi lần Song Song Thánh nữ không thể nào chuyển thế, đều tìm người khác thay thế. Hơn nữa người có quyền lực lớn nhất trong Băng Thần cung không phải là Đại Cung chủ, không phải Thái thượng Tiên đế, mà là Song Song Thánh nữ.

Băng Thần cung trước giờ phong tỏa tông môn, vẫn không tham gia bất kỳ hoạt động nào của Tiên giới. Nhưng lần này Song Song Thánh nữ lại với một câu đơn giản, liền phá vỡ được truyền thừa bao nhiêu năm của Băng Thần cung, lần đầu tiên tham gia thí luyện Vĩnh Dạ Quật Lâm. Cô chỉ nói một câu:

- Trốn trong nhà tu luyện, mãi mãi cũng đừng mong trở thành đệ nhất đế tông của Tiên giới.

Vĩnh Dạ Quật Lâm là một nơi Bí Cảnh trong Cấm Thượng thiên, chuyên dùng cho những Tiên nhân dưới cấp Đại Tiên tiến vào đó thí luyện. Trong đó cũng có một số Tiên tài và dị bảo, đương nhiên tỉ lệ tử vong trong khi thí luyện cũng vô cùng cao. Chính vì như vậy, Đại Cung chủ và Tam Cung chủ của Băng Thần cung mới nhiều lần yêu cầu Thanh Như đi bảo vệ Nhiếp Song Song.

Nhiếp Song Song ngồi ở vị trí đầu tiên phía bên phải, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, không nói một câu nào.

- Nếu như đã vậy, vậy thì chúng ta bây giờ xuất phát thôi. Lần này do tôi

đi cùng với những đệ tử nội môn.

Tam Cung chủ cũng như Tố Lan Cung chủ đều thở dài, mau chóng chủ động nói.

…

Từng đường phi hành độn quang rời khỏi Băng Thần cung, Thanh Như bình tĩnh điều khiển pháp bảo phi hành của mình cùng với đám người rời khỏi Băng Thần cung. Cô quay đầu lại nhìn Băng Thần cung dần dần trôi xa, trong lòng cũng đã hạ quyết tâm, lần này rời khỏi Băng Thần cung, cô sẽ không quay lại nữa.

Băng Thần cung lần này cũng chuẩn bị đầy đủ, thời gian sung túc, thậm chí để cho số ít những đệ tử xuất môn tự điều khiển pháp bảo phi hành của mình, để tránh thời gian nguy cấp, không tự bảo vệ mình được.

- Thanh Như sư tỷ, tôi có thể ngồi phi thuyền của tỷ được không?

Nhiếp Song Song điều khiển pháp bảo phi hành của mình đuổi theo phi thuyền của Thanh Như cười hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1990

Đạo Của Niếp Song Song

Đương nhiên có thể.

Thanh Như cười nói, đồng thời điều khiển phi thuyền của mình chậm lại, mở cấm chế phi thuyền ra.

Nhiếp Song Song thu hồi pháp bảo của mình lại, hạ xuống phi thuyền của Thanh Như.

- Thanh Như sư tỷ, phi thuyền của tỷ thật đẹp, hơn nữa cách thiết kế của phi thuyền này cũng khác với phi thuyền của chúng ta.

Nhiếp Song Song vừa lên trên phi thuyền của Thanh Như, liền cảm thấy khác nhau. Thiết kế của phi thuyền này khiến cô có cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại khác rất nhiều so với những pháp bảo phi hành còn lại trên Tiên giới.

- Ừ, đây là do một người bạn tặng cho tôi, Song Song Thánh nữ, mời ngồi.

Thanh Như cũng đã rót cho Nhiếp Song Song một chén Tiên trà trên bàn trên bong thuyền.

Nhiếp Song Song bưng chén Tiên trà lên uống một ngụm nói:

- Người bạn đó của cô đối xử với cô thật tốt, nếu như tôi đoán không nhầm, phi thuyền này của cô chắc hẳn là một pháp bảo phi hành cực phẩm vượt qua Tiên khí cửu phẩm rồi nhỉ?

Thanh Như mỉm cười:

- Chắc là vậy, tôi còn chưa chúc mừng Song Song Thánh nữ quay về Băng Thần cung nữa. Thanh Như tại đây dùng chén trà thay rượu kính Thánh nữ một chén.

Nói xong Thanh Như bưng chén trà lên.

Nhiếp Song Song thở dài nói:

- Thanh Như sư tỷ, nếu như cô thực sự coi Song Song tôi là tỷ muội, vậy thì cứ gọi tôi Song Song sư muội là được. Bất luận kiếp trước của tôi đã từng như nào, thì bây giờ cô cũng là sư tỷ của tôi. Gọi Song Song Thánh nữ, cảm thấy xa lạ quá.

- Vậy cũng được, Song Song sư muội, tỷ cạn trước.

Thanh Như nói xong cũng đã bưng chén lên một hơi uống cạn.

Nhiếp Song Song cũng bưng chén lên một hơi cạn sạch, lúc này mới nhìn Thanh Như nói:

- Thanh Như sư tỷ, tỷ nhất nhất muốn rời khỏi Băng Thần cung là vì muội phải không? Thanh Như sư tỷ, tư chất của tỷ cũng không kém muội chút nào. Nếu bàn về dung mạo, mặc dù muội rất tự tin, cũng biết không bằng tỷ. Trong những người con gái mà muội từng gặp, không ai có thể so sánh được với dung mạo của Thanh Như tỷ. Thực ra Thánh nữ của Băng Thần cung tỷ làm còn thích hợp hơn muội.

Thanh Như trầm mặc thật lâu, lúc này mới chậm rãi nói:

- Song Song sư muội, tỷ không quen biểu đạt tâm trạng trong lòng mình, nếu như nói không phải vì muội, thì là tỷ nói khoác. Nhưng nguyên nhân thực sự cũng không như những gì muội nghĩ, trên thực tế muội có thể quay về Băng Thần cung, lại có thể trở thành Thánh nữ, Thanh Như cũng chỉ có vui vẻ và mừng rỡ mà thôi, không có chút ghen ghét nào hết, đây là những

lời trong lòng tỷ.

Thanh Như rời khỏi Băng Thần cung cũng không phải vì Nhiếp Song Song trở thành Thánh nữ, mà là vì Băng Thần cung vì nghênh đón Thánh nữ, vì truyền thừa của Thánh nữ mà làm những chuyện đó. Cô cảm thấy vô cùng thất vọng, Băng Thần cung sau khi Đại cung chủ rời đi, cũng không còn là Băng Thần cung như lúc trước nữa.

Nhiếp Song Song cũng trầm mặc, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Thanh Như sư tỷ, lúc trước, tỷ đã có người trong lòng hoặc là đã từng có người thích tỷ hay chưa?

Thanh Như kinh ngạc nhìn Nhiếp Song Song, hai người đều là người tu đạo, cô không hiểu Nhiếp Song Song tại sao lại hỏi như vậy. Nhưng bây giờ Nhiếp Song Song hỏi đến, cô nghĩ đi nghĩ lại, lúc này mới phát hiện mình quả thực cũng chưa thích ai, còn có người nào thích mình hay không, thì cô cũng không biết.

- Tỷ đã từng có ân nhân, hoặc là người muốn báo ơn hay chưa?

Nhiếp Song Song lại hỏi, cô hình như đang hỏi dò Thanh Như, lại hình như đang tự lẩm bẩm một mình.

Trước mắt Thanh Như liền hiện lên khuôn mặt của Đại cung chủ, người cô mang ơn lớn nhất cuộc đời này chính là Đại cung chủ, không có Đại cung chủ, thì cũng không có Thanh Như cô. Sau đó cô không ngờ lại nhớ đến bộ dạng của Diệp Mặc, hắn đem cô từ Tu Chân giới về Băng Thần cung, dùng Tiên đan cửu phẩm cứu cô, còn tặng pháp bảo phi hành cho cô nữa, là ân nhân thứ hai của cô. Còn cái giá mà hắn tiễn cô về Băng Thần cung, chỉ là bị Băng Thần cung ám toán, Thanh Như nhớ đến chuyện này, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Nhiếp Song Song chỉ là hỏi thăm, hình như cũng không có ý muốn Thanh Như trả lời, sau khi cô hỏi xong, lại tự nói:

- Kiếp này muội vốn dĩ không thể nào đến được Băng Thần cung, là hắn dẫn muội đến Tu Chân giới, rồi lại dẫn muội đến Tiên giới. Hắn cứu muội không chỉ một lần, thậm chí…

- Hắn là người mà muội thích?

Thanh Như thấy Nhiếp Song Song không tiếp tục nói nữa, chủ động hỏi một câu, cô nhìn ra trong mắt Nhiếp Song Song có chút bấn loạn.

Nhiếp Song Song khẽ gật đầu:

- Đúng, nếu như muội không biết muội là Thánh nữ của Băng Thần cung, nếu như muội không biết tất cả những gì trước đây của muội…

Nhiếp Song Song lại lần nữa trầm mặc, nếu như cô không biết những thứ này, thì cô cũng sẽ không làm ra những chuyện đó. Lúc cô trở thành người đầu tiên nhậm chức Thánh nữ của Băng Thần cung, trước mặt sư tổ và thiên đạo phát lời thề, nếu như cô không thể dẫn dắt Băng Thần cung trở thành Tiên tông đứng đầu Tiên giới, thì cô vĩnh viễn không thể Chứng đạo được. Bất kỳ thứ gì trở ngại cô Chứng đạo, thì cô sẽ vô tình chém giết hết.

Thanh Như không nói gì, cô không biết nên khâm phục Nhiếp Song Song, hay là nên thông cảm cho Nhiếp Song Song. Cô rất muốn hỏi xem người đàn ông mà Nhiếp Song Song thích đó, sau đó dẫn Nhiếp Song Song đến Tiên giới, tìm lại ký tức kiếp trước cho cô là ai, bây giờ ở đâu, nhưng cô vẫn kìm nén sự hiếu kỳ của mình lại.

Nhiếp Song Song thấy biểu lộ của Thanh Như, tự giễu cười một cái nói:

- Muội vì trọng trách chấn hưng Băng Thần cung, cho dù bản thân mình có bị luân hồi lần nữa cũng không tiếc, cho nên, muội cũng hi vọng Thanh Như tỷ có thể ở lại Băng Thần cung giúp muội. Tư chất của tỷ ưu tú như vậy, sau này chắc chắn sẽ là một trong những Tiên đế đứng đầu Băng Thần cung.

Cô hình như biết những gì mà Thanh Như muốn hỏi, lại tự nói:

- Người đàn ông đó đến từ một thế giới phàm tục cằn cỗi, muội không biết hắn dẫn muội đến Tiên giới như nào, nghĩ ra thì cũng tốn không ít tâm lực đâu nhỉ. Khi hắn vừa mới đến Tiên giới, tu vi thấp kém, muốn mua Hoàn Hồn quả cứu muội, kết quả quen biết với một vị Tiên Vương, vị Tiên Vương đó nhắm trúng tư chất của muội. Sau đó vị Tiên Vương đó đã cứu muội, trong một lần tình cờ khác, thì muội bị dẫn đến Băng Thần cung.

- Song Song sư muội, muội từ hạ giới lên, cũng không chỉ mới có khoảng hai trăm năm ngắn ngủi chứ? Tu vi của người dẫn muội lên làm sao có thể cao được? Muội chưa từng nghĩ đến chuyện đi tìm hắn sao?

Thanh Như cuối cùng cũng không kìm chế được nữa liền hỏi.

Nhiếp Song Song nhìn đám mây màu trắng trước phi thuyền, bình tĩnh nói:

- Khi muội tỉnh lại quả thực cũng muốn đi tìm hắn, vị Tiên Vương cứu muội nói cả đời này của hắn cũng chỉ có thể đến Kim Tiên mà thôi. Sau này muội và hắn là người của hai thế giới khác nhau, nên đã dập tắt tâm tư đi tìm hắn của muội. Muội không tiếp tục đề cập đến chuyện này nữa, chỉ âm thầm tranh thủ thời gian tu luyện, chuẩn bị đợi khi nào mình có thực lực nhất định rồi, thì đi tìm hắn sau.

- Sau này muội quay về Băng Thần cung, biết nhân quả kiếp trước của mình, liền...

Thanh Như cũng hiểu ra đôi chút.

Nhiếp Song Song thở dài:

- Đúng, sau khi muội hiểu mình là ai, biết muội và hắn cũng chỉ đến vậy là ngừng, muội quyết định cắt đứt toàn bộ tình nghĩa của mình đối với hắn, quyết định từ nay về sau cá quay về nước. Đáng tiếc là, mọi chuyện lại không như ý, mười chiếm bảy tám.

- Sao vậy?

Thanh Như không ngờ lại quên mất mình không cần phải nghe ngóng những chuyện như này.

Nhiếp Song Song trầm mặc hồi lâu, rồi mới lên tiếng:

- Hắn không ngờ tìm đến Băng Thần cung, muội đến bây giờ cũng nghĩ không ra hắn sao lại có thể tìm đến được. Muội hỏi thăm Như Thư Cung chủ, cũng hỏi thăm Chỉ Ôn sư thúc, nhưng bọn họ đều nói không biết, hoặc là đều không muốn cho muội biết, sợ muội phân tâm.

- Người đàn ông này thật si tình, vậy sau đó thì sao?

Thanh Như sốt ruột nắm chặt lấy chén tràn, không biết suýt chút nữa mình đã bóp nát chén trà đó ra.

Nhiếp Song Song lắc đầu nói:

- Tỷ không hiểu hắn, hắn đến Băng Thần cung là tìm muội, hoặc là lo lắng cho muội, hoặc là vì nguyên nhân khác. Nhưng muội biết cái đó không liên quan gì đến si tình, hắn là một người trọng tình cảm, ân oán phân minh. Vì muội đã từng cứu hắn, có lẽ đây mới là nguyên nhân hắn đến tìm muội.

- Ân oán phân minh… Vậy, bây giờ người đó ở đâu?

Thanh Như lặp lại một câu.

Nhiếp Song Song lại tự nói:

- Khi muội đọc lời thề trước Lịch Đại tổ sư và Thiên Đạo, ngoài Chứng đạo và dẫn dắt Băng Thần cung vấn đỉnh Tiên giới ra, thì không còn quanh quẩn suy nghĩ gì khác, muội vì Minh trí…

Thanh Như trong lòng căng thẳng, lập tức đứng dậy, cô rất trọng tình cảm, còn lúc này không ngờ cô lại dự cảm Nhiếp Song Song muốn giết chết ân nhân và tình lang, khiến cô nhất thời hoàn toàn không thể tiếp nhận được.

Nhiếp Song Song lại lần nữa tự giễu cười nói:

- Tỷ chắc là đoán được rồi, vì Minh trí, muội đã giết hắn. Muội lừa hắn đến một gian phòng, trên thực tế đó cũng không phải phòng của muội, sau đó khởi động đệ nhất sát trận Băng Thần đại trận của Băng Thần cung…

Thanh Như chán nản ngồi xuống, lúc này chén trà trong tay cô cũng đã bị bóp nát. Chỉ có điều trong lòng cô không ngừng đang kêu gọi, hóa ra là hắn. Cô không ngờ người cứu mình, lại chính là ân nhân mà Nhiếp Song Song muốn giết chết.

Lúc này trước mắt cô lại hiện lên thần sắc cô đơn của Diệp Mặc, còn cả ngữ khí không muốn có bất kỳ liên quan ân oán nào.

- Đừng coi tôi là ân nhân, tôi không muốn có bất kỳ dây dưa gì với Băng Thần cung. Cô chỉ cần nói cho tôi biết làm thế nào tôi mới rời khỏi được nơi này, là tôi cũng vô cùng cảm kích rồi.

- Không cần, cám ơn cô đã dẫn tôi ra, tôi cứu được cô, cô cũng đã cứu tôi, hai người chúng ta ai cũng không nợ ai cái kia nữa. Cô quay về Băng Thần cung của cô đi, không cần phải lo lắng tôi đi trả thù Băng Thần cung, tôi căn bản cũng không có suy nghĩ trả thù gì cả.

…

Đổi lại bất cứ người nào, bị tổn thương một lần như vậy rồi, cũng sẽ đau đến cực điểm. Thanh Như trong lòng bỗng nhiên cảm thấy quyết định rời khỏi Băng Thần cung của mình cũng không phải sai lầm, lúc này cô mới phát hiện ra, người lúc trước cứu cô cũng không nói khoác chút nào. Hắn đến Băng Thần cung ngoài tiễn mình quay về ra, còn một chuyện nữa chính là gặp Nhiếp Song Song, nhưng Băng Thần cung hoặc là nói người mà hắn lo lắng cũng đã trực tiếp ám toán hắn.

Đồng thời cô cũng hiểu tại sao người ta không muốn có chút dây dưa gì với Băng Thần cung rồi, Nhiếp Song Song cứu hắn, cho dù hắn đã sớm báo đáp Nhiếp Song Song, nhưng vẫn không muốn giết đến mức Băng Thần

cung và Nhiếp Song Song trở mặt thành thù. Ít nhất thì con người này Nhiếp Song Song cũng không nhìn nhầm, đó chính là một người rất nặng tình cảm.

Hóa ra Phi thuyền của Song Song như vậy mà có, Thanh Như trong lòng cũng có chút đắng chát, người đó cố ý giúp Nhiếp Song Song luyện chế một phi thuyền tốt, hoặc là mời người khác đến luyện chế ra phi thuyền tốt này. Đến đón Nhiếp Song Song, kết quả chỉ vài câu nói, liền bị Nhiếp Song Song ám toán, đổi lại là bất cứ người nào trong lòng cũng sẽ vô cùng băng giá.

- Muội thỉnh cầu đại cung chủ khởi động Băng Thần đại trận, là vì tôn trọng hắn, may mà Đại cung chủ cũng đồng ý, khởi động Băng Thần đại trận của Băng Thần cung…

Nhiếp Song Song nhìn Thanh Như:

- Tất cả những gì muội làm đều là vì Băng Thần cung, muội cũng hi vọng Thanh Như tỷ cũng có thể giống như muội, vì Băng Thần cung mà tận tâm tận lực.

Thanh Như nghĩ đến tình cảnh Diệp Mặc bị nhốt trong Băng Thần đại trận, bỗng nhiên phát hiện đây có thế nào cũng không liên quan gì đến việc trả giá của Nhiếp Song Song, sự trả giá này rõ ràng là người bị nhốt trong đại trận kia, cô lại đứng dậy, chậm rãi lắc đầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1991

Tới Thần Phần Vực

Diệp Mặc sau khi tiến vào trong trận pháp hư không, liền cảm thấy từng trận choáng váng. Đợi đến lúc hắn tỉnh táo lại, trước mặt hắn chỉ có một màn sương mù, nhưng lại khác với những gì lúc trước mấy người Táp Không đại đế nói, trong màn sương mù này có một con đường.

Diệp Mặc men theo con đường này mau chóng đi ra ngoài, chỉ trong nửa tuần hương, hắn liền đi ra khỏi lối đi sương mù này, đợi khi hắn quay đầu lại nhìn, thì màn sương mù phía sau lưng hắn cũng sớm đã biến mất rồi. Còn nơi mà hắn đang đứng lại là một hoang mạc hoang vu, không có dấu người.

Là một tông sư Tiên trận cao cấp, Diệp Mặc đương nhiên hiểu ra đây là chuyện gì. Đây chắc hẳn là do đại năng trận pháp khi bố trí ra trận pháp đã cố ý để lại, nếu không sẽ lại xảy ra chuyện như lần trước mấy người Táp Không đại đế đi lòng vòng trong màn sương mù mấy chục năm vẫn không thể nào ra được.

Trận pháp này bố trí không để lại chút dấu vết nào như này, cho dù biết rõ bị truyền tống từ trong này ra, cũng sẽ không tìm được đường trở về. Diệp Mặc thầm than, đồng thời cũng bắt đầu chôn trận kỳ có ký hiệu thần thức xuống.

Hắn bây giờ không tìm được đường về, không có nghĩa sau này hắn cũng không tìm được. Cho nên lúc này hắn cần phải đánh ký hiệu trước đã, một khi đợi trình độ trận pháp của mình đạt đến một trình độ nhất định rồi, thì hắn sẽ lại lần nữa quay lại nơi này.

Sau khi làm xong những thứ này Diệp Mặc mới bắt đầu chú ý đến cảnh

vật trước mắt, thần thức của hắn kéo dài ra đến 1/100 Tiên giới cũng chưa đến, nhưng quy tắc không gian trong này cho dù tàn phá rồi, cũng kiên định hơn nhiều so với Tiên giới. Đồng thời hắn cảm thấy khí tức trong này cũng rất pha tạp, hình như còn cao cấp hơn khí tức Tiên linh khí tu luyện nhiều, nhưng lại không thể nào cảm nhận thực sự được. Nói cách khác, không thể nào hấp thụ được loại linh khí tu luyện này.

Lúc này những gì mà hắn nhìn thấy là một cánh đồng hoang vu không chút sự sống, ngoài ra, đâu đâu cũng là khe rãnh, thậm chí trong hư không, còn có một số khe nứt hư không ẩn giấu không nhìn ra nổi. Một khi điều khiển pháp bảo phi hành qua những khe hở đó, chỉ cần không cẩn thận chút thôi sẽ bị xé tan thành hai mảnh.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, trong này đâu phải là một giới vực có sự sống chứ? Đây rõ ràng là một Bí Cảnh nguy hiểm trùng trùng. Loại khe nứt hư không này, lúc trước khi hắn lưu lạc trong Vẫn Chân điện dưới Tu Chân giới mới có, còn trong này, thì đâu đâu cũng gặp.

Hiểu ra nguy hiểm trong này, Diệp Mặc lại càng đề cao cảnh giác, cẩn thận di chuyển vào sâu hơn.

Sau khi Diệp Mặc lại đi được nửa ngày, hắn mới hiểu lúc trước khe nứt hư không mà hắn nhìn thấy kia căn bản cũng chẳng là gì.

Dọc con đường này, những gì mà hắn nhìn thấy thần thức đều không thể nào quan sát đến tận cùng được, hắn gặp một Thiên hà lộn ngược. Từng dòng Thiên hà hẹp khô nứt treo ngược, lộn xộn. Từng ngọn núi cực lớn cũng nghiêng như muốn đổ, những vết nứt trên mặt đất giăng khắp chốn, nhìn đã thấy giật mình.

Trong này rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Mặc vô cùng chấn động nhìn tất cả cảnh vật trước mặt, hắn thậm chí không dám tin nếu như Tàn giới này đâu đâu cũng là cảnh tượng như này, thì trong này làm sao có thể sinh tồn được?

Một bóng đen đột nhiên từ một khe nứt cực sâu thoát ra, lao về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì liền đấm ra một quyền, tùy tiện một quyền đạo thần thông Hư Không.

Tiên nguyên và thần thức của Diệp Mặc sớm đã mạnh đến trình độ nhất định, mặc dù đến nơi này, hắn cảm thấy thần thông của mình hình như cảm nhận được sự hạn chế của thiên địa, không nhẹ nhàng thoải mái như ở Tiên giới, nhưng uy lực thì kinh người. Một quyền này được đánh ra, trong nháy mắt liền cuốn hết những sát thế không gian xung quanh, đập vào cùng bóng đen kia.

Ầm…

Trong hư không vang lên một tiếng nổ lớn, Diệp Mặc liền cảm nhận được một lực đánh mạnh đến cực điểm truyền đến, hắn lập tức liền bị đánh bay ra ngoài. Hơn nữa sức mạnh đó còn trong nháy mắt phá tan Tiên nguyên hộ thể của hắn, đánh lên ngực hắn.

Một ngụm máu tươi phun ra, Diệp Mặc ngay lập tức liền phóng Tử Đao ra, sự lợi hại của bóng đen này tuyệt đối cũng vượt qua cả Táp Không đại đế.

Nhưng Diệp Mặc lo lắng cũng chỉ thừa, mặc dù hắn mau chóng bị bóng đen đánh bay, nhưng bóng đen đó đồng thời cũng không chiếm được tiện nghi. Bị một quyền Hư Không của Diệp Mặc đánh trúng, phát ra tiếng hét thê thảm, trong không trung lưu lại một chút bóng dáng nhàn nhạt, quay người bỏ chạy vô tung vô ảnh.

- Thật lợi hại.

Diệp Mặc vội vàng nuốt một viên Tiên đan, lại phát hiện nơi mà mình hạ xuống chính là khe rãnh khổng lồ vừa nãy, mấy chục đường đao không gian trong khe rãnh đó cũng đã quét về phía Diệp Mặc.

Còn lúc này Diệp Mặc không ngờ lại cảm thấy Tiên nguyên của mình từng trận trì trệ, không thể kịp thời tránh né được những đường đao này. Hắn

thở dài, chỉ có thể đợi những đường đao này quét trúng hắn rồi rời khỏi khe rãnh đến thần thức cũng không quét đến đáy này. Uy lực của những đường đao này hắn cũng đã cảm nhận được, cho dù hắn không tránh, nhiều nhất cũng chỉ có thể xé rách quần áo của hắn mà thôi. Muốn để lại vết thương trên người hắn, thì tuyệt đối không thể được.

Trong nháy mắt mấy đường đao đó muốn quét trúng Diệp Mặc, thì một đường cầu vồng cuốn đến, thần thức của Diệp Mặc vừa tiếp xúc với đường chỉ hồng đó, liền biết đường chỉ hồng này là vì muốn lôi hắn đi, không phải là làm thương hắn. Hắn lập tức liền tóm lấy đường chỉ hồng đó, mượn đường chỉ hồng này trong nháy mắt thoát khỏi đường đao hư không trong khe rãnh kia.

Diệp Mặc hạ xuống, phát hiện người cứu hắn là một người con gái, có lẽ không thể nói là cứu, mà là giúp hắn một tay, dù sao đối phương không giúp, thì hắn cũng sẽ không việc gì. Người con gái này thoạt nhìn tuổi tác cũng không nhiều, da mặt ngăm đen, mắt to, bên hông nhỏ có treo một cái hồ lô, ăn mặc cũng có chút gì đó không thuận mắt. Khiến Diệp Mặc kinh ngạc chính là, không ngờ hắn lại không nhìn ra được tu vi của cô ta.

Điều này khiến cho Diệp Mặc rất kỳ quái, hắn cảm thấy tu vi của người con gái này tuyệt đối cũng không cao hơn hắn, nhưng không ngờ hắn lại không nhìn ra nổi tu vi của đối phương, chẳng lẽ là do công pháp ẩn giấu sao?

- Nếu như không phải tôi cứu anh, anh rơi xuống cái rãnh này thì chết là cái chắc. Tu vi của anh hình như đến Tiên đế rồi, nhưng khí tức của anh thì vẫn chưa vững, hơn nữa căn cơ rất nông cạn.

Người con gái mặt ngăm đen này sau khi nhận xét Diệp Mặc một hồi, lúc này mới nghi ngờ nói.

Khẩu âm của người con gái này không giống Tiên giới lắm, ý đại khái thì Diệp Mặc vẫn nghe ra, sự khác biệt ngôn ngữ trong đó cũng không nhiều lắm.

Khí tức chưa vững? Diệp Mặc bó tay rồi, đây cũng là lần đầu tiên hắn nghe thấy người khác nói khí tức của hắn chưa vững. Nói căn cơ của hắn nông cạn, cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Hắn mặc dù dùng trận bàn thời gian tu luyện, nhưng có Khổ Trúc và Thế giới trang vàng, còn cả tu luyện công pháp Tam sinh quyết căn cơ rất nặng, làm sao có thể căn cơ không vững được?

- Hơn nữa trên người anh không có chút khí tức Thần Linh nào, chẳng lẽ anh không phải người của Thần Phần vực?

Người con gái mặt đen mắt to này sau khi nói phần sau, không ngờ lại đoán ra lai lịch của Diệp Mặc.

Diệp Mặc giật mình, vội vàng học khẩu âm của đối phương nói:

- Tôi tu luyện trong động phủ vô số năm rồi, vừa mới xuất quan, vừa nãy cám ơn ân cứu mạng của cô.

Rõ ràng cảnh vừa nãy cũng không tính là ân cứu mạng, Diệp Mặc vì mở đề tài, cũng không thể không nói là ân cứu mạng được.

Không ngờ người con gái da mặt ngăm đen này lại gật đầu nói:

- Anh nói cũng không sai, tôi quả thực vừa mới cứu anh một mạng, nếu không anh rơi xuống cái rãnh đó, cho dù là Thần cũng không cứu nổi anh. Tôi nói trên người anh tại sao lại không cso khí tức Thần linh, hóa ra anh là một người bế quan trong động phủ. Chắc anh cũng không biết dùng Thần tinh tu luyện, nếu không căn cơ sẽ không thể không vững như vậy.

Nói xong người con gái mặt ngăm đen này sờ lên mặt mình rồi nói:

- Xem ra tôi cũng phải bế quan một thời gian rồi, so với anh, hình như tôi cũng hơi đen thì phải.

Diệp Mặc trực tiếp bỏ qua câu cuối cùng của người con gái mặt ngăm

đen này, cái duy nhất mà hắn chú ý chính là hai chữ Thần tinh. Lúc này hắn cũng hiểu ra, sao đối phương lại nói căn cơ của mình không vững rồi. Chính là vì ở Tiên giới hắn tu luyện dùng Tiên tinh và Tiên linh mạch, Tiên tinh nói không chừng là thứ kém Thần tinh một bậc, dùng thứ như này tu luyện, đến giới diện này rồi, căn cơ rõ ràng sẽ phù phiếm, bị những người quanh năm dùng Thần tinh tu luyện vừa nhìn liền biết. Hắn không nhìn ra được tu vi của đối phương, có thể cũng liên quan đến cái này, chứ không phải là công pháp ẩn giấu.

- Đúng vậy, Thần tinh của tôi rất ít, cho nên căn cơ tạo thành cũng không vững. Không biết cô có thể cho tôi mượn vài viên Thần tinh được không?

Diệp Mặc mau chóng ôm quyền nói.

Người con gái mặt ngăm đen này sững người chằm chằm nhìn Diệp Mặc:

- Tôi cứu anh rồi, bây giờ chút thù lao anh cũng không đưa, cũng chưa hỏi tôi muốn thù lao bao nhiêu, còn hỏi mượn Thần tinh của tôi? Tôi có nghe nhầm không đấy?

Diệp Mặc toát mồ hôi, hắn lúc này mới biết đối phương cứu mình là có nguyên nhân, là muốn mình trả tiền thù lao. Nhưng mình bây giờ biết kiếm thù lao từ chỗ nào đây? Hắn chỉ có thể ngượng ngùng nói:

- Bây giờ tôi rất nghèo, trên người quả thực cũng không có bao nhiêu đồ.

Người con gái mặt ngăm đen này gật đầu:

- Tôi cũng nhìn ra, cho nên tôi cũng không cần anh lấy nhiều Thần tinh và Thần đan, tôi thấy vừa nãy anh dùng một quyền là đánh bay được Vụ ma thú cấp thấp, cũng không tệ, có thể dạy cho tôi được không?

Bóng đen kia là Vụ ma thú sao? Sao lại giống với Tiên ma thú vậy? Sau đó Diệp Mặc liền biết hóa ra người con gái mặt ngăm đen này sớm đã nhìn

thấy hắn. Nói không chừng cứ đứng một chỗ đợi thời cơ cứu hắn, sau đó báo đáp ân tình.

- Một quyền kia tôi có thể dạy cho cô, chỉ có điều...

Lời này Diệp Mặc còn chưa nói hết, thì người con gái mặt ngăm đen này liền trực tiếp ném ra hơn mười miếng tinh thạch màu trắng cho Diệp Mặc nói:

- Đây là hơn mười miếng Thần tinh hạ phẩm, tôi coi như phục anh rồi, tôi cứu anh rồi, thù lao của anh còn chưa trả, đã hỏi tôi lấy Thần tinh rồi.

Diệp Mặc chộp lấy số Thần tinh này, phát hiện số Thần tinh này quả nhiên giống như thứ mà Long Hà đại đế mang về. Lúc trước hắn nhìn thấy loại Thần tinh này là do Long Hà đại đế mang về, đương nhiên cũng không tiện hấp thu, cái này cũng không phải đồ của Long Hà đại đế, Diệp Mặc lập tức hấp thu năng lượng bên trong số Thần tinh này.

Một loại Linh khí khổng lồ hoàn toàn khác với Tiên linh khí lập tức bị Diệp Mặc cảm nhận được, mặc dù số lượng rất ít, nhưng cũng khiến Diệp Mặc vô cùng được lợi rồi. Lúc này Diệp Mặc chắc rằng, chỉ cần hắn có đủ Thần tinh, thăng cấp lên Tiên đế đỉnh phong tuyệt đối cũng không cần bao lâu. Thứ này tu luyện, cũng cao hơn mấy cấp bậc so với Tiên linh mạch cực phẩm.

- Anh đừng hấp thu Thần linh khí trong này, trong này rất nguy hiểm, đâu đâu cũng là Vụ ma thú qua lại, một khi đàn Vụ ma thú đến, thì hai người chúng ta tuyệt đối không thoát được đâu.

Người con gái mặt ngăm đen này nhìn thấy Diệp Mặc chỉ lo tu luyện, không ngờ lại quên mất dạy mình thần thông Hư Không, lập tức có chút bất mãn nói.

Diệp Mặc ngượng ngùng cất Thần tinh đi, sau đó lấy ra một miếng ngọc giản, mau chóng khắc thần thông Hư Không lên trên miếng ngọc giản đó rồi

đưa cho người con gái da mặt ngăm đen nói:

- Đây chính là thần thông vừa nãy của tôi, bây giờ tặng cho cô. Còn nữa, Thần tinh đó của cô, có thể cho tôi mượn thêm chút nữa được không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1992

Chuyển Hóa Thần Nguyên

Anh còn muốn tinh thạch tu luyện của tôi? Tôi cũng không có nhiều, anh muốn thì được, cần phải lấy đồ ra đổi.

Thần thức của người con gái da mặt ngăm đen này quét vào trong ngọc giản mà Diệp Mặc đưa cho cô, trong nháy mắt liền cất miếng ngọc giản đó đi.

Diệp Mặc lấy ra Lưu Minh Quảng Viêm Linh và Cầm Tiên Thiết thụ căn đã bị tàn phá tan tành nói:

- Hai món pháp bảo này cô nhìn xem có muốn hay không, nếu như muốn thì cho cô.

- Ồ…

Người con gái da mặt ngăm đen này rõ ràng là người trong nghề, không thèm để ý đến Cầm Tiên Thiết thụ căn bị tàn phá tan tành kia, cô giơ tay chộp lấy Lưu Minh Quảng Viêm Linh, đồng thời ồ lên kinh ngạc.

- Đây là pháp bảo có thể thăng cấp, hơn nữa cũng đã thăng cấp lên Tiên khí cực phẩm rồi sao?

Người con gái da mặt ngăm đen này có chút không dám tin cầm lấy Lưu Minh Quảng Viêm Linh trong tay nhìn Diệp Mặc nói.

Nói xong, còn bổ sung thêm một câu:

- Pháp bảo này anh muốn bán cho tôi?

Tiên khí cực phẩm có thể thăng cấp, giá của nó vượt khỏi Thần khí hạ phẩm, chín vì vậy mà người con gái mặt ngăm đen này mới vô cùng kinh ngạc.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu như cô muốn thì ra giá đi.

Món Lưu Minh Quảng Viêm Linh này Diệp Mặc cũng không dùng, còn trong những người thân cận với hắn, dùng pháp bảo hỏa hệ căn bản cũng không nhiều. Hơn nữa, hắn tiếp tục dùng Thần tinh củng cố tu vi, chỉ cần tu vi củng cố rồi, một món Lưu Minh Quảng Viêm Linh cướp về cũng đã là cái gì?

Người con gái da ngăm đen mắt to kia thích món Lưu Minh Quảng Viêm Linh nắm chặt không rời:

- Tôi rất thích món pháp bảo này, nhưng đưa toàn bộ Thần tinh trên người tôi cho anh, thì cũng không mua được pháp bảo này của anh, huống chi, anh còn có hai món. Món còn lại kia mặc dù bị tàn phá một chút, nhưng tôi cũng rất thích.

- Cô có bao nhiêu Thần tinh?

Diệp Mặc hỏi thẳng, đồng thời trong lòng mừng thầm. Hắn cũng không biết Lưu Minh Quảng Viêm Linh cụ thể có giá bao nhiêu Thần tinh, bây giờ người con gái da mặt ngăm đen này nói không mua nổi, chứng tỏ giá trị của nó cũng không thấp.

- Còn có ba nghìn viên Thần tinh thượng phẩm, một vạn viên Thần tinh trung phẩm, còn Thần tinh hạ phẩm thì chưa đến một vạn.

Người con gái da mặt ngăm đen có chút ngượng ngùng nói, cô biết chút Thần tinh này của mình, đến một góc pháp bảo của đối phương cũng không mua được.

Diệp Mặc trong lòng thầm khinh bỉ, người con gái này có nhiều Thần tinh như vậy, nhưng chỉ đưa cho hắn mười mấy viên, còn là hạ phẩm nữa. May mà người con gái này tính tình cũng coi là thành thật, biết Lưu Minh Quảng Viêm Linh cũng không tầm thường.

- Vậy món Lưu Minh Quảng Viêm Linh của tôi này cô nói đáng giá bao nhiêu?

Diệp Mặc dứt khoát làm rõ.

- Món Lưu Minh Quảng Viêm Linh này giá cả cụ thể như nào tôi cũng không dám chắc, nói không chừng mấy chục vạn cũng đến, nhưng muốn tiếp tục thăng cấp, thì nguyên liệu cần đến cũng là vô số kể. Tôi nghĩ cho dù không thể thăng cấp được nữa cũng đáng giá mấy vạn Thần tinh, nhưng tôi rất nghèo. Cho dù anh chỉ cần tôi trả năm vạn Thần tinh, thì tôi cũng không trả nổi.

Người con gái da ngăm đen có chút không nỡ bỏ qua Lưu Minh Quảng Viêm Linh này.

Nghĩ một lát, cô lại lấy ra một viên khoáng thạch đen nhánh nói:

- Chỗ này tôi vẫn còn một món Thần minh thạch không tệ, chỉ có điều cộng lại cũng kém xa chiếc chuông này của anh.

Diệp Mặc cất Cầm Tiên Thiết thụ căn bị tàn phá đi nói:

- Món Lưu Minh Quảng Viêm Linh này tôi bán cho cô, cô đưa hết Thần tinh trên người cô cho tôi. Đương nhiên Thần minh thạch kia cũng phải đưa cho tôi. Sau đó cô ghi cho tôi một phiếu nợ, viết bốn vạn Thần tinh thượng phẩm, chắc hẳn cũng gần đủ nhỉ?

Thần minh thạch Diệp Mặc cũng nghe nói qua, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy, thứ này có thể luyện chế ra pháp bảo không gian Tiên khí siêu việt, đối với Diệp Mặc mà nói cũng đúng lúc dùng đến. Đẳng cấp nhẫn trữ vật của hắn quá thấp, có Thần minh thạch này hắn có thể luyện chế lại nhẫn trữ vật

cho mình.

- Anh bằng lòng cho tôi nợ sao?

Người con gái da ngăm đen này sung sướng nhìn Diệp Mặc hỏi. Cô vốn không quen biết Diệp Mặc, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại hào phóng như vậy, bằng lòng cho cô nợ. Cái giấy nợ này, người ta đồng ý trả thì trả, không đồng ý trả thì cũng không có bất kỳ năng lực trói buộc gì.

Diệp Mặc đương nhiên đồng ý viết giấy nợ, hắn vừa mới đến Tàn giới, bây giờ đến tu vi cũng chưa vững chắc, nếu như không tranh thủ thời gian củng cố tu vi của mình, rồi lại có người phát hiện ra hắn không phải người của Thần Phần vực, thì đó cũng không phải chuyện tốt gì.

Bây giờ gặp được người con gái da ngăm đen này thoạt nhìn cũng coi là người tốt, cộng thêm trên người cô còn có nhiều Thần tinh như vậy. Đối với Diệp Mặc mà nói, không nghĩ cách lấy ra Thần tinh trên người cô, giữ lại Lưu Minh Quảng Viêm Linh thì cũng có tác dụng gì? Lưu Minh Quảng Viêm Linh mang đến nơi có nhiều người, có lẽ có thể đổi lấy được nhiều Thần tinh không, nhưng nơi này là nơi lạ nước lạ cái. Hắn cần phải củng cố tu vi của mình rồi tính tiếp, còn những chuyện còn lại chỉ là thứ yếu. Pháp bảo, cho dù là pháp bảo như Lưu Minh Quảng Viêm Linh, hắn cũng không để ý.

- Đương nhiên, cô chỉ cần nói cho tôi biết sau này đến đâu tìm cô là được rồi. Tôi tin vào con người của cô, ít nhất cô cũng đã cứu tôi một lần rồi đúng không?

Diệp Mặc lại lấy chuyện đối phương đã cứu mạng mình ra nói.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, người con gái da ngăm đen này quả thực tin rồi, lập tức lấy ra nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc nói:

- Thần tinh của tôi toàn bộ đều nằm trong này, tôi viết cho anh cái giấy nợ.

Nói xong cô với tốc độ nhanh nhất viết một phiếu nợ lên một miếng ngọc giản cho Diệp Mặc, lúc này mới nắm lấy Lưu Minh Quảng Viêm Linh lên thở phào nhẹ nhõm.

- Tôi tên Nữu Như Nam, là người của Hành Thị Thần Giác, nhưng tôi cũng nói cho anh biết trước, trong thời gian ngắn tôi không có Thần tinh trả cho anh đâu.

Nữu Như Nam sau khi cất Lưu Minh Quảng Viêm Linh đi rồi, câu đầu tiên chính là nói trong thời gian ngắn mình không thể trả nổi nợ.

Diệp Mặc nếu như đã để cho đối phương nợ, đương nhiên sẽ không hi vọng đối phương lập tức trả Thần tinh cho hắn. Cái mà bây giờ hắn cần là dùng thời gian chuyển hóa hoàn toàn Tiên nguyên của mình thành Thần nguyên, sau đó củng cố hoàn toàn căn cơ của mình.

- Tôi biết, nếu như cho cô nợ rồi, đương nhiên đợi khi nào cô có năng lực trả lại cho tôi thì trả. Đúng rồi, một mình cô đến đây làm gì?

Diệp Mặc rộng lượng khua tay nói.

Nữu Như Nam lập tức nói:

- Đương nhiên là đi săn bắt Vụ ma thú, yêu hạch của Vụ ma thú rất đáng tiền. Lần này tôi vì bế quan nên mới chậm trễ thời gian, nếu không tôi cũng không phải một mình đến, mà cùng với người khác hợp thành tổ đội. Anh không có nơi nào đi, có thể cùng tôi đến Hành Thị Thần Giác. Sau này cùng chúng tôi hợp thành đội rồi đi săn bắt Vụ ma thú. Sau đó đến Tuy Long Bảo đổi lấy Thần tinh và Thần đan.

Diệp Mặc muốn củng cố tu vi của mình, rõ ràng sẽ không đi cùng Nữu Như Nam, ít nhất là bây giờ cũng sẽ không đi. Nếu như bây giờ hắn đi, thì sẽ không bán Lưu Minh Quảng Viêm Linh cho Nữu Như Nam. Chỉ cần đến được Tuy Long Bảo, Lưu Minh Quảng Viêm Linh nói không chừng có thể bán ra với giá mười mấy vạn Thần tinh cũng không chừng.

- Bây giờ tôi không đi được, tôi phải đi có chút chuyện, đợi sau này tôi làm xong chuyện rồi, tôi sẽ đến Tuy Long Bảo xem sao, nói không chừng cũng sẽ đến Hành Thị Thần Giác dạo qua một chút.

Diệp Mặc tùy ý nói.

Nữu Như Nam rõ ràng sốt ruột trở về luyện hóa Lưu Minh Quảng Viêm Linh, thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng không tiếp tục khuyên can nữa, dứt khoát nói:

- Nếu như vậy, vậy thì tôi đi trước, đúng rồi, anh tên gì?

- Tôi tên Diệp Mặc, mấy tháng nữa, tôi sẽ đến Hành Thị Thần Giác tìm cô.

Diệp Mặc trả lời, sau khi hắn củng cố tu vi của mình rồi, chuyện đầu tiên muốn làm chính là tìm Nữu Như Nam để hiểu thêm về Thần Phần vực, nơi này rốt cục là một thế giới như nào, bây giờ suy nghĩ của hắn cũng giống như Nữu Như Nam, chỉ muốn tìm một nơi nào đó bế quan.

- Không vấn đề gì.

Giọng nói của Nữu Như Nam còn chưa dứt, thì người đã đi xa.

Thấy Nữu Như Nam rời đi, Diệp Mặc cũng mau chóng đi khỏi.

…

Mấy canh giờ sau, Diệp Mặc tìm được một động phủ trên một ngọn núi nghiêng nghiêng, hắn tiến sâu vào trong động phủ đó, sau khi bố trí một trận pháp ẩn nấp xong, lúc này mới tiến vào Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc cẩn thận đặt bảy viên Thần tinh hạ phẩm lên trên trận bàn thời gian, phát hiện tốc độ chuyển động của trận bàn thời gian cũng không nhanh hơn được là bao. Nhưng tốc độ tiêu hao Thần tinh thì lại chậm đi rất nhiều, cũng bền hơn so với dùng Tiên tinh cực phẩm.

Diệp Mặc bắt đầu dùng Thần tinh hạ phẩm chuyển hóa Tiên nguyên của mình, Thần linh khí bao hàm trong Thần tinh bị Diệp Mặc không ngừng hấp thu, rất nhanh Tiên nguyên cũ bị ép chuyển hóa, lại hình thành một loại Thần nguyên mới.

Sau khi Diệp Mặc dùng hết Thần tinh hạ phẩm và một vạn Thần tinh trung phẩm, Tiên nguyên của hắn cũng đã phần lớn được chuyển hóa thành Thần nguyên rồi. Tiên nguyên bị nén, tu vi của Diệp Mặc bắt đầu hạ thấp, nhưng sức mạnh của hắn vẫn tăng lên. Cùng với Thần tinh không ngừng bị hấp thu, tu vi của hắn giảm xuống cùng không nhanh lắm. Chỉ cần hắn không chuyển hóa Tiên nguyên, hắn thậm chí có thể mau chóng tăng nhanh tu vi của mình.

Trong trận bàn thời gian cũng là mấy tháng trôi qua, ba nghìn Thần tinh thượng phẩm cũng bị Diệp Mặc tiêu hao hết sạch, Tiên nguyên của hắn trên cơ bản cũng chuyển hóa thành Thần nguyên rồi.

Tu vi không tăng lên chút nào, nhưng cảm giác mạnh mẽ trên mặt thực lực, cũng khiến Diệp Mặc thầm kinh hãi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1993

Hành Thị Thần Giác

Ngừng tu luyện, Diệp Mặc lại đem Thần minh thạch cầm trong tay luyện chế một chiếc nhẫn mới, tuy rằng vẫn chưa thể đạt được đẳng cấp thần khí hạ phẩm, nhưng cũng đạt tới tiên khí cực phẩm đỉnh cấp. Bởi vì là Thần minh thạch luyện chế, Tử Đao đã có thể bỏ vào trong nhẫn.

Tử Đao đẳng cấp quá thấp, Diệp Mặc rất muốn lần nữa luyện chế một chút, chỉ là tài liệu cao cấp trong tay hắn thật sự là không nhiều lắm. Có vài loại khoáng thạch là lấy được từ cấm chế đại điện hư không, đáng tiếc vài loại tài liệu này, Diệp Mặc cũng không nhận ra, cũng chỉ có thể thôi. Thu dọn đồ đạc, Diệp Mặc lúc này mới rời khỏi Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc mới vừa đi ra động phủ bế quan, thì lại một bóng đen đánh tới, sớm đã có kinh nghiệm, Diệp Mặc lập tức liền biết đây là Vụ Ma Thú đánh lén. Lúc này hắn Tiên nguyên trên cơ bản đều chuyển hóa thành Thần nguyên, thần thông vận chuyển càng như ý. Cơ hồ là đồng thời bóng đen xuất hiện, Tử Đao đã phóng ra.

Một đường sương đỏ kèm theo một tiếng tiếng kêu chói tai vang lên, một miếng Vụ yêu hạch màu đen rơi ở trên mặt đất, còn Vụ Ma Thú đánh lén Diệp Mặc bị Diệp Mặc một đao này liền chém rụng. Vụ Ma Thú nhất thời tiêu tán không còn, nếu mà không phải trên mặt đất còn một miếng yêu hạch, Diệp Mặc còn tưởng rằng vừa rồi chỉ là chém giết một mảng sương mù.

Con Vụ Ma Thú này trình độ lợi hại so với con đánh lén hắn trước đây nửa phần cũng không kém, mà lúc đầu hắn và Vụ Ma Thú đánh một trận, cũng chỉ là cân sức ngang tài mà thôi. Hiện tại hắn mới 9 thành Tiên nguyên

chuyển hóa thành Thần nguyên, thực lực không ngờ tăng lên nhiều như vậy. Thu hồi yêu hạch, Diệp Mặc cấp tốc rời khỏi nơi này, hắn dự định đi tìm Nữu Như Nam.

Diệp Mặc liên tục đi mấy ngày sau, địa thế mới tốt hơn, sườn dốc cùng ngang dọc khe rãnh cũng dần dần trở nên ít đi, chung quanh Thần linh khí tức cũng từ từ nồng đậm hơn rất nhiều. Trong không gian ẩn nấp khe nứt Hư Không cũng biến thành rất thưa thớt, Diệp Mặc đang định phóng ra Thời Không Toa.

Ầm...

Một sự dao động khí tức không gian cường đại làm cho Diệp Mặc lập tức ngừng lại, không đợi thần thức của hắn hoàn toàn mở rộng ra ngoài, mấy đạo nhân ảnh liền lảo đảo nghiêng ngã từ bên người của hắn vọt qua.

Sau một khắc một dấu tay to lớn xuất hiện ở trong thần thức của hắn, cùng lúc đó một nắm tay so với dấu tay không nhỏ hơn bao nhiêu cũng xuất hiện trong thần thức của hắn. Đầu óc của hắn từng trận đau nhói, thậm chí không cách nào nhìn thẳng loại va đậm kinh khủng này Tiếng nổ kịch liệt âm vang, không gian chung quanh trong nháy mắt này liền u ám hẳn. Khí tức bàng bạc vô biên dâng trào ở trên không đang lúc bắt đầu khởi động, núi đá cùng sông ngòi chung quanh giống như bị đảo lộn mấy lần, nước lũ văng khắp nơi. Một quyền một chưởng giao nhau, vốn mặt đất ở trong thần thức Diệp Mặc hoàn hảo vô khuyết, lại lần nữa xuất hiện sự rạn nứt khắp nơi, dòng song vốn bình yên vô sự, như bị lật tùng lên, lộ ra một mảnh hỗn độn.

Mà một quyền cùng một chưởng này giao nhau, những người tranh đấu sớm đã biến mất, chỉ là trong chớp nhoáng này cũng không biết đi nơi nào.

Diệp Mặc cũng hít một hơi lãnh khí, bản lĩnh hai người tranh đấu này hắn căn bản khó có thể so sánh, thậm chí ngay cả một phần mười còn không bằng. Cái này cũng không chủ yếu, chủ yếu nhất là, cái chỗ này cũng là nơi sinh tồn của mọi người, những đại năng này muốn đánh liền đánh, đây vốn là giới vực đã tàn phá, chẳng phải là càng thêm sứt mẻ?

Từ hình ảnh tranh đấu Vô Hoa Tiên Đế gửi về lần trước, còn cảnh mình nhìn thấy ngày hôm nay, có thể tưởng tượng được, cái nơi này tùy thời tùy chỗ đều có người tranh đấu, hơn nữa không hề cố kỵ.

Nhìn khe rãnh cùng vết nứt đáng sợ trước mắt, Diệp Mặc có chút không biết nói gì, hắn có thể tưởng tượng đến, nếu tiếp tục như vậy, đến cuối cùng cái Tàn giới này sẽ không còn tồn tại.

Lúc này mấy đạo thân ảnh vừa rồi bay đi mới quay lại, mấy người rất nhanh liền đi tới trước mặt của Diệp Mặc.

- Đạo hữu xưng hô như thế nào? Lá gan cũng lớn dữ

Một gã tóc ngắn đi tới sau khi quan sát Diệp Mặc một lát, tùy ý ôm quyền nói.

Diệp Mặc đã thấy trong ba người tới, tu vi của hai người chỉ tương đương với Tiên Tôn đỉnh phong, gã tóc ngắn đang nói chuyện tương đương với Tiên Đế trung kỳ. Thế nhưng tu vi ngưng tụ của những người này, so với tiên nhân cùng cấp của Tiên giới, có lẽ còn mạnh hơn rất nhiều.

- Tôi là Diệp Mặc, cũng không phải lớn gan, chỉ là vừa rồi lúc hai vị tiền bối tranh đấu, tôi căn bản là tránh không thoát.

Diệp Mặc thật thà ôm quyền nói. Diệp Mặc nói ngược lại không ai hoài nghi, dù sao với tu vi của Diệp Mặc, một khi bị tranh đấu của hai đại năng kia lan đến, chỉ có một con đường chết.

- Đây là hai Hóa Đạo Thánh Đế đang chiến đấu, anh coi như may mắn. Nếu bị lĩnh vực Hóa Đạo Thánh Đế trói buộc lại, anh sớm thần hồn câu diệt.

Tiên Đế trung kỳ tóc ngắn kia trực tiếp nói.

Diệp Mặc vội vã cảm tạ, lại hỏi, - Xin hỏi mấy đạo hữu, từ nơi này đi Hành Thị Thần Giác đi như thế nào?

- Anh là người của Hành Thị Thần Giác?

Tiên Đế tóc ngắn nghi ngờ hỏi, thậm chí còn quan sát Diệp Mặc một phen.

- Không phải, tôi có một người bạn ở Hành Thị Thần Giác, tôi hiện ở không có chỗ đi, chuẩn bị đi tìm đến nương tựa cô ta Diệp Mặc đáp.

Ten tóc ngắn lắc đầu không nói gì, chỉ là lấy ra một miếng ngọc giản, đơn giản khắc một lộ tuyến cho Diệp Mặc nói:

- Đây là bản đồ đi Hành Thị Thần Giác, ta nói trực tiếp. Nếu mà anh là lần đầu tiên đi Hành Thị Thần Giác, mà bằng hữu của anh chỉ là một người bạn bình thường, chỉ sợ anh ở Hành Thị Thần Giác cũng chỉ có thể alm2 việc vặt mà thôi, thậm chí ngay cả làm việc vặt cũng không nhận được.

- Sao lại thế?

Diệp Mặc cám ơn tên tóc ngắn cầm lấy ngọc giản, nhanh chóng hỏi lần nữa.

- Hành Thị Thần Giác ở xung quanh Tuy Long Bảo cũng coi như là một chỗ tốt, chỉ là Hành Thị Thần Giác rất là ghét người ngoài, người bên ngoài muốn vào Hành Thị Thần Giác là vô cùng khó khăn.

- Đặc biệt là Đại tiểu thư Hành Thị Thần Giác, cô ta chẳng những dung nhan vô cùng xinh đẹp, hơn nữa tu vi cũng kinh người không gì sánh được, chỉ thiếu chút nữa thì Chứng Đạo. Ở Hành Thị Thần Giác, lời của cô ta có ảnh hưởng rất lớn, cô ta là rất không thích người ngoài gia nhập Hành Thị Thần Giác. Anh đi tự mình cẩn thận một chút, một khi lọt vào trong tay của cô ta, không chỉ nói gia nhập Hành Thị Thần Giác, đến giữ mạng sống cũng khó. Nhưng một khi anh đặt chân ở Hành Thị Thần Giác, chỉ cần ở Hành Thị Thần Giác làm chút việc vặt, kiếm chút tài nguyên tu luyện cũng có thể, chí ít so với chúng ta nay đây mai đó cũng tốt hơn nhiều.

Sau khi nói xong tên tóc ngắn còn lắc đầu một cái, mang theo hai người

còn lại trong nháy mắt rời khỏi nơi này, rất nhanh thì biến mất vô tung vô ảnh. Rất rõ ràng, y đối với Diệp Mặc có thể gia nhập Hành Thị Thần Giác biểu thị rất hoài nghi.

Diệp Mặc mỉm cười, hắn không phải là muốn gia nhập Hành Thị Thần Giác. Hiện tại Tiên nguyên của hắn trên cơ bản đã chuyển hóa gần hết, hắn đi Hành Thị Thần Giác mục đích chủ yếu không phải là vì gia nhập Hành Thị Thần Giác, mà là hỏi Nữu Như Nam có Thần tinh trả cho hắn hay không. Nếu như không có, hắn muốn đi gặp Nữu Như Nam lấy vài lời giới thiệu về Thần Phần Vực, chủ yếu còn có cách kiếm thêm thần tinh.

Dựa theo địa đồ ngọc giản mà tên tóc ngắn cho, Diệp Mặc lại tốn hơn mười ngày thời gian, lúc này mới nhìn thấy đường biên giới Hành Thị Thần Giác bên trên ngọc giản Hành Thị Thần Giác xa xa thoạt nhìn có chút giống một thôn trại phân tán, nhưng khi đến gần, cũng có thể thấy được những thứ này không phải thôn trại, mà là trận pháp cấm chế rậm rạp chằng chịt. Có thể thấy được Hành Thị Thần Giác phòng ngự cực kỳ nghiêm mật, nếu mà không phải từ cửa chính đi vào, bất kỳ chỗ nào tới gần Hành Thị Thần Giác đều không thể che mắt được người trong Thần giác.

Cửa chính Hành Thị Thần Giác ngoại trừ một trận pháp cấm chế to lớn ra, chỉ có một con đường rộng lớn phủ kín đá xanh. Ở hai bên con đường trồng một số cây cối, cây cối có thần linh khí tràn ra, thế nhưng những cây cối, Diệp Mặc một gốc cây cũng không nhận ra.

Diệp Mặc đứng ở bên ngoài Hành Thị Thần Giác, trong lòng không khỏi có chút lắc đầu. Nơi này mặc dù là giới vực tàn phá, nhưng dù sao so với Tiên giới cấp độ cũng cao hơn một chút, mà khí thế Hành Thị Thần Giác không chỉ nói so với Mặc Nguyệt Tiên Tông, ngay cả một số Đại tiên tông môn bình thường ở Tiên giới so với cái Hành Thị Thần Giác này khí phái cũng hơn vô số lần. Tàn giới quả nhiên là tàn giới, ngay cả một thế lực không nhỏ thoạt nhìn cũng là hình dạng tàn phá.

Không đợi Diệp Mặc tiến vào cửa, hai gã thủ vệ liền ngăn cản lối đi Diệp Mặc.

Diệp Mặc không đợi hai người này hỏi, nhanh chóng ôm quyền nói:

- Tôi là bạn của Nữu Như Nam, đến đây tìm Nữu Như Nam, xin giúp thông báo một tiếng.

- Ngươi là bằng hữu của Như Nam sư muội? Tại sao ta không nghe nói qua?

Trả lời Diệp Mặc cũng không phải là hai gã thủ vệ, mà là một gã từ phía sau Diệp Mặc đi tới. Tên này mặt rất trắng, lại cũng rất dài, xa xa thoạt nhìn có chút giống mặt ngựa.

Bên cạnh tên mặt ngựa còn có một tên áo xám, tu vi giống như tên mặt ngựa kia, đều là Tiên đế hậu kỳ.

- Đúng vậy, Nữu Như Nam nói tôi tới nơi này tìm cô ta, cho nên tôi mới tới.

Diệp Mặc đáp.

Diệp Mặc vừa mới nói xong câu đó, liền cảm giác được một đạo thần thức quét tới người hắn. Hắn lập tức liền cảm thấy được đạo thần thức này là từ bên trong Hành Thị Thần Giác quét ra, nhưng khi thần thức của hắn muốn quét vào, lại bị cấm chế ngăn cản lại.

Với tu vi thần thức hiện giờ của Diệp Mặc, muốn phá vỡ bộ phận cấm chế bên trong, chắc vẫn có thể làm được, nhưng Diệp Mặc không có dũng khí làm như vậy, một khi làm như vậy, đó chính là không phải tới thăm hỏi người, mà là khiêu khích.

- Hành Thị Thần Giác không cho phép người ngoài tiến vào, ngươi đi đi.

Tên mặt ngựa hừ lạnh một tiếng nói.

- Để cho hắn tiến vào Một thanh âm băng lãnh nhưng thanh thúy đột ngột vang lên tại cửa chính, Diệp Mặc nghe được thanh âm này lập tức cũng

biết đây là một cô gái, hơn nữa cũng khẳng định thần thức vừa rồi quét qua mình chính là của cô ta.

- Vâng, Đại tiểu thư!

Hai gã hộ vệ lúc này mới có cơ hội xen mồm một câu, nhanh chóng hướng vào bên trong khom người nói, sau khi nói xong, đứng ra hai bên, nhường đường.

Tên mặt ngựa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lướt qua Diệp Mặc, đi trước tiến vào đại môn.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn tới hỏi một số tình hình, đòi nợ xong, lập tức đi ngay. Về phần cái Hành Thị Thần Giác này có đúng là trâu bò hay không, không có quan hệ gì với hắn. Nếu như nói trước đó hắn còn có một chút tâm tư tưởng muốn mượn Hành Thị Thần Giác đặt chân, thì lúc nghe lời của tên tóc ngắn, còn những điều mình tận mắt nhìn thấy, hắn đã hoàn toàn không còn hứng thú nữa. - Anh sao cho tới hôm nay mới đến, nếu mà đợi vài ngày nữa, ta sẽ phải rời khỏi Hành Thị Thần Giác đấy, cũng may anh hôm nay tới. Đúng rồi, đến lúc anh nhìn thấy Đại tiểu thư thì hãy cảm tạ Đại tiểu thư đi. Nếu mà không phải Đại tiểu thư mở miệng, thì ngày hôm nay anh không vào được đâu.

Cách nói chuyện của Nữu Như Nam cùng tính cách của cô ta giống như nhau, nói mấy câu đã đem ý tứ muốn biểu đạt toàn bộ nói ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1994

Mộ Hoa Thần Sơn

Diệp Mặc đành phải nói:

- Tôi muốn đến Tuy Long Bảo xem sao, tiện thể đi qua Hành Thị Thần Giác, cho nên muốn hỏi cô lấy…

Nữu Như Nam lập tức ngắt lời Diệp Mặc nói:

- Anh không cần nói tôi cũng biết anh muốn đến đòi nợ, trong này không phải là nơi nói chuyện, anh đi cùng tôi trước đã.

Khi Diệp Mặc cùng Nữu Như Nam rời khỏi đường đá xanh này, lập tức liền cảm thấy một thần thức mịt mờ như có như không đang chằm chằm nhìn hắn. Thần thức này hắn rất quen, chính là đường thần thức lúc trước ở cổng Hành Thị Thần Giác đã quét đến hắn.

Năng lực cảm ứng của Tam Sinh quyết của hắn vốn rất mạnh, cộng thêm trực quan của hắn rất tốt. Đường thần thức này không chút kiêng kị quét lên người hắn như vậy, nếu như hắn không cảm nhận được, thì mới là chuyện lạ. Trong địa bàn của người khác, lần này Diệp Mặc cũng không dùng thần thức phản quét lại.

Đợi đến khi Diệp Mặc cùng Nữu Như Nam tiến vào trong phòng của cô ấy rồi, Nữu Như Nam đóng cửa phòng lại, đường thần thức đó mới rời đi. Diệp Mặc chậm rãi thở dài, bị người khác bí mật quan sát như vậy, hắn rất khó chịu. Hành Thị Thần Giác, hắn chỉ mới đến, thậm chí trong này rộng lớn bao nhiêu hắn cũng không biết, nhưng lúc này Diệp Mặc cũng chuẩn bị đi rồi.

Căn phòng của Nữu Như Nam cũng như con người cô rất gọn gàng đơn giản, ngoài một chiếc giường ngọc để nghỉ nơi ra, chỉ có một chiếc bàn đá nhỏ, trên bàn đá đó có một bộ ấm chén.

Nữu Như Nam rót cho Diệp Mặc một chén trà rồi nói:

- Diệp Mặc, tôi biết anh đến hỏi tôi lấy Thần tinh, nhưng Thần tinh mà mỗi năm tôi kiếm được cũng có hạn. Cộng thêm tôi còn tu luyện nữa, cho nên muốn trả hết số nợ của anh thì cũng còn xa vời lắm. Tôi ngược lại lại có một cách, tôi xin Đại tiểu thư giúp anh tìm một việc làm ở Hành Thị Thần Giác, thậm chí không cần anh mạo hiểm ra ngoài tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Diệp Mặc nâng chén trà lên uống một ngụm, phát hiện nước trà này đến Tiên trà của một số tông môn cũng không bằng, không có chút Thần linh khí nào, lại càng không có vị gì.

Hắn đặt chén trà xuống rồi nói:

- Tôi vẫn bế quan trong động phủ, rất nhiều chuyện cũng không biết, tôi có vài chuyện muốn thỉnh giáo cô một chút, còn chuyện Thần tinh mà cô nợ tôi, thì đợi lát nữa nói sau.

- Được, anh hỏi đi, chiếc chuông mà anh bán cho tôi cũng không tệ. Đừng nói tôi còn chưa trả sạch nợ cho anh, cho dù trả xong rồi, tôi cũng nợ anh một ân tình.

Nữu Như Nam lập tức trả lời.

- Tôi chỉ biết nơi mà chúng ta đang sống là Thần Phần vực, cũng không biết Thần Phần vực rộng bao nhiêu. Tôi chỉ nghe nói lúc trước Thần Phần vực là một giới diện hoàn chỉnh, sau đó vì một số nguyên nhân, nên giới vực này bị tàn phá, có phải như vậy không?

Diệp Mặc biết Nữu Như Nam làm người cũng không tệ, hắn ở lại trong Hành Thị Thần Giác này, cả người cũng không được tự nhiên, cũng muốn

hỏi rõ từ lâu lắm rồi, sau đó rời khỏi đây sớm một chút.

Còn chuyện bốn vạn Thần tinh kia, nếu như Nữu Như Nam quả thực không trả được, thì hắn cũng không để ý, hắn tin rằng với năng lực của mình, muốn kiếm bốn vạn Thần tinh, thì cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Thần tinh của Nữu Như Nam cũng đã giúp Tiên nguyên của hắn chuyển hóa thành Thần nguyên rồi, hắn chỉ có cảm kích.

Nữu Như Nam suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi cũng không rõ lắm, trong này chính là Thần Phần vực bị bàn phá, còn biên giới, đó là vô biên vô hạn, căn bản không ai có thể biết được biên giới của Thần Phần vực ở đâu. Nhưng giới diện này quả thực bị tàn phá rồi. Vì đâu đâu cũng là khe rãnh vết nứt hư không tung hoành, còn Vụ ma thú lại càng nhiều vô số kể. Có thể nói, những nơi có sự sống trong giới vực này rất ít, những nơi an toàn như Hành Thị Thần Giác và cả Tuy Long Bảo cũng không nhiều.

- Người có tu vi cao nhất trong Hành Thị Thần Giác kia có phaỉ có thể tung hoành Thần Phần vực hay không?

Ý Diệp Mặc hỏi câu này đương nhiên không phải muốn biết người có tu vi cao nhất trong Hành Thị Thần Giác là ai, hắn chủ yếu muốn hỏi Nữu Như Nam về cảnh giới tu vi của Thần Phần vực. Để thể hiện mình cũng biết, hắn chỉ có thể hỏi như này.

Nữu Như Nam lắc đầu:

- Không phải, Hành Thị Thần Giác mặc dù cũng không tệ, nhưng so với Thần Phần vực rộng lớn vô cùng kia, trong này căn bản cũng không là gì. Còn tu vi cao nhất rốt cục là đến trình độ nào, thì tôi cũng không biết rõ, chỉ nghe nói là đã Hóa Đạo rồi thôi.

- Sau Hóa Đạo chẳng phải là Đạo Nguyên sao?

- Đúng vậy, Đạo Nguyên thực ra được chia làm bốn giai đoạn, sơ, trung,

hậu và Đạo Nguyên viên mãn. Sau Đạo Nguyên viên mãn có thể Vấn đỉnh Hỗn Nguyên, tôi nghe nói quy tắc của Thần Phần vực cũng không hoàn chỉnh, giới diện bị vỡ, nên không có cách nào Vấn đỉnh Hỗn Nguyên Thánh đế được.

- Trước khi Thần Phần vực bị tàn phá có phải chính là Thần giới không?

- Cũng có thể gọi là Thần giới, tôi đã từng nhìn thấy trong Cổ giản, lúc trước Thần Phần vực cũng tên là Thánh đạo giới. Chỉ có Tiên nhân Chứng đạo Thánh đế, mới có thể tiến vào Thánh đạo giới. Sau đó Thánh đạo giới xảy ra chuyện, trở nên vô cùng hoang tàn, cũng có người đơn giản gọi Thánh đạo giới là Thần giới. Nghe nói người của Tiên giới hoàn toàn không hiểu gì Thánh đạo giới, cho nên liền gọi nơi này là Thần giới, trên thực tế là một đạo lý.

- Vậy trong Thần Phần vực thì ai là người có tu vi cao nhất? Đạt đến trình độ gì rồi?

Diệp Mặc hỏi câu cuối cùng.

Nữu Như Nam cười ha hả nói:

- Tôi nghe câu hỏi của anh, liền biết anh cái gì cũng không hiểu. Trong Thần Phần vực nếu như có người có tu vi cao nhất thật, thì làm gì còn nhiều trận đánh đấm như vậy? Mỗi ngày đều có đại năng vì tranh đoạt thứ này thứ kia mà đánh đập tàn nhẫn, bọn họ không để ý chút nào đến giới diện của Thần Phần vực bị tàn phá, không để ý đến sự sống chết của người khác. Có thể nói trong Thần Phần vực, chỉ có thực lực, anh mới có thể không kiêng nể gì cả.

Diệp Mặc nghe xong lời này lập tức cau mày, tu vi của hắn trong Thần Phần vực có thể nói là thấp không thể thấp hơn được nữa, những người mạnh hơn hắn nhiều vô số. Nếu như có ngày nào đó hắn không cẩn thận, gặp phải những tên chém giết bừa bãi như vậy, thì chẳng phải là tìm đến cái chết hay sao?

- Thực ra anh cũng không cần phải lo lắng, những đại năng Chứng đạo đó sẽ không so đo gì với những Tiên đế bình thường như chúng ta đâu, tầng lớp của chúng ta cũng không phải là người có thể tiếp xúc được với bọn họ. Huống chi có rất nhiều Thánh đế Đạo Nguyên đỉnh phong đều chọn rời khỏi Thần Phần vực.

- Bọn họ rời khỏi Thần Phần vực làm gì? Hơn nữa, bọn họ rời khỏi Thần Phần vực thì có thể đến nơi nào được chứ?

Nữu Như Nam lại lần nữa bị Diệp Mặc ngắt lời, cái mà Diệp Mặc lo lắng chính là những Thánh đế Đạo Nguyên đỉnh phong này rời khỏi Thần Phần vực làm gì? Có phải tìm đến Tiên giới không?

Nữu Như Nam bó tay nhìn Diệp Mặc nói:

- Quy tắc của Thần Phần vực bị tàn phá, mặc dù không gian vẫn vững chắc, nhưng không thể nào Chứng đạo Hỗn Nguyên. Tu luyện đến trình độ nhất định, ví dụ như sau khi chứng đạo, có thể rời khỏi Thần Phần vực tiến vào không gian vũ trụ. Trong không gian vũ trụ bên ngoài Thần Phần vực, có vô số tinh cầu lơ lửng. Thánh đế Đạo Nguyên đến những tinh cầu đó, cũng chỉ là vì tìm cơ hội Chứng đạo Hỗn Nguyên mà thôi.

- Nhưng chỉ nghe nói có Thánh đế Đạo Nguyên rời khỏi Thần Phần vực, trước giờ chưa bao giờ nghe nói có Thánh đế Đạo Nguyên chứng đạo Hỗn Nguyên cả. Lâu dần, rất nhiều Thánh đế cho dù đến cảnh giới Đạo Nguyên rồi, cũng rất ít người rời khỏi Thần Phần vực. Còn những Thánh đế chưa đến Đạo Nguyên, lại càng ít rời đi.

Diệp Mặc còn chưa chứng đạo, cũng không biết chứng đạo gian nan như nào, những gì hắn cần hỏi đều hỏi rồi. Những gì chưa hỏi đến, Nữu Như Nam cũng không rõ, tiếp tục hỏi cũng không có ý nghĩa gì nữa.

- Cám ơn Như Nam sư tỷ chỉ giáo, tôi lập tức phải rời khỏi nơi này, cô có bao nhiêu Thần tinh thì trả cho tôi trước cũng được. Bao nhiêu cũng được, bây giờ trên người tôi một viên Thần tinh cũng không có.

Diệp Mặc đứng dậy, ôm quyền nói với Nữu Như Nam.

Nữu Như Nam mặt hơi đỏ lên:

- Cái này, trên người tôi quả thực cũng không có bao nhiêu Thần tinh. Nhưng anh dùng Thần tinh quá lợi hại rồi đấy, mới có vài tháng, mà anh đã dùng hết nhiều như vậy sao.

Diệp Mặc trong lòng có chút thất vọng, Nữu Như Nam nếu nói không có, thì hắn cũng không tiếp tục ở lại trong này nữa, đúng lúc hắn định nói lời cáo từ với Nữu Như Nam, thì lại nghe thấy Nữu Như Nam tiếp tục nói:

- Lần này Mộ Hoa Thần sơn mở ra, Hành Thị Thần Giác chúng ta cũng sẽ tham gia, Đại tiểu thư chắc chắn cũng sẽ bảo tôi cùng đến đó. Chỉ cần tôi còn chưa chết trong Mộ Hoa Thần sơn, khi quay về chắc chắn sẽ có cách trả Thần tinh cho anh.

- Mộ Hoa Thần sơn?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi lại.

Nữu Như Nam lên tiếng trả lời:

- Đúng vậy, chính là Mộ Hoa Thần sơn, thời gian mở Thần sơn đó bất định, có lúc mấy năm liên tiếp thì mở ra, có lúc mấy trăm năm mới mở một lần. Nhưng trong đó thì lại có rất nhiều đồ tốt, chẳng những có lượng lớn Thần tinh và các loại nguyên liệu khoáng thạch, nếu như may mắn, còn có thể tìm được một số Tuế Nguyệt đạo quả, còn cả bảo vật lĩnh ngộ thần thông pháp tắc thời gian nữa.

- Sao đều là Tuế Nguyệt đạo quả và bảo vật cảm ngộ thần thông thời gian?

Diệp Mặc không hiểu hỏi.

- Vì Mộ Hoa Thần sơn do các loại pháp tắc thời gian tạo thành, trong đó

có nơi anh có thể cảm nhận được thời gian trôi nhanh như bay, có nơi anh có thể cảm nhận được thời gian đang dừng lại thậm chí là lùi về quá khứ. Nhưng nếu như người có tu vi thấp gặp phải tình huống như này, có thể sống sót cũng không nhiều. Anh có thể tưởng tượng một khi anh cảm nhận được thời gian trôi nhanh như bay, thời gian đó trôi qua quá nhanh, còn chưa đợi anh thoát ra khỏi lốc xoáy thời gian đó, thọ nguyên của anh cũng đến rồi.

Nữu Như Nam nghiêm mặt nói.

- Còn có nơi như vậy ư?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi, hắn cảm nhận nơi này sao lại có chút giống như Niệm sơn của Tiên giới. Hắn vốn dĩ định đến Niệm sơn cảm ngộ pháp tắc thời gian, đáng tiếc là vì quá nhiều chuyện, người đàn ông áo bào tìm mang ụ đá tiến vào Thần Phần vực, khiến hắn không dám tiếp tục trì hoãn nữa, nên cũng tiến vào Thần Phần vực.

Nếu như Nữu Như Nam nói Mộ Hoa Thần sơn này thực sự có thể cảm ngộ được pháp tắc thời gian, thì quả thực quá thích hợp với mình rồi. Tất cả thần thông không có pháp tắc kết hợp cũng chỉ có thể gọi là tiểu thần thông, chỉ có trong thần thông có pháp tắc phối hợp cùng, mới có thể xưng là đại thần thông.

Diệp Mặc cũng ít nhiều chạm tới pháp tắc không gian, nhưng nếu nói tiểu thành thậm chí là tinh thông, thì còn kém quá xa. Chủ yếu là hắn không có truyền thừa, cũng không có nơi nào để cảm ngộ. Pháp tắc khác với công pháp, có thể thông qua Tam Sinh quyết mà diễn sinh ra.

Pháp tắc là do thiên địa tự nhiên tạo thành, Tam Sinh quyết chỉ có thể giúp Diệp Mặc cảm ngộ pháp tắc sâu hơn, nhưng không thể nào suy diễn được pháp tắc mới để Diệp Mặc cảm ngộ. Muốn lĩnh ngộ pháp tắc, chỉ có thể đến không gian thiên địa tự mình lĩnh ngộ, bất kỳ ai cũng không giúp được gì.

Vừa nghĩ đến Mộ Hoa Thần sơn có thể cảm ngộ được pháp tắc thời gian,

còn có Thần tinh và Đạo quả nữa, Diệp Mặc lập tức liền có hứng. Hắn căn bản không đợi Nữu Như Nam nói tiếp, liền ôm quyền nói:

- Nữu Như Nam tỷ, bốn vạn Thần tinh tôi cũng không muốn lấy nữa, tôi chỉ có một yêu cầu, chính là xin Như Nam sư tỷ giúp tôi có tên trong danh sách vào Mộ Hoa Thần sơn, chỉ cần có tên, thì tôi có thể tự mình đi tìm Thần tinh.

- Anh muốn đến Mộ Hoa Thần sơn?

Nữu Như Nam sững người chằm chằm nhìn Diệp Mặc hỏi, hỏi xong cô lập tức liền phản ứng lại, vội vàng lắc đầu nói:

- Không được, tuyệt đối không được. Đừng nói anh không có tên trong danh sách, cho dù có tên rồi, Đại tiểu thư cũng sẽ không cho anh vào chung đội, anh đơn độc đến đó chỉ là tìm đến cái chết mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1995

Tham Gia Vào Danh Sách

Thấy Diệp Mặc cau mày không nói gì, Nữu Như Nam đành tiếp tục nói:

- Không có ai hợp đội cùng anh, cho dù anh có được cơ hội tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn, cũng chỉ là nộp mạng mà thôi.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Tôi sẽ không đến bên ngoài lốc xoáy thời gian đó, nhiều nhất cũng chỉ là tìm một số cơ duyên ở nơi an toàn mà thôi.

Nữu Như Nam lau lau trán nói:

- Đừng nói anh không đến bên ngoài lốc xoáy, cho dù anh muốn gặp lốc xoáy pháp tắc thời gian đó cũng rất khó. Bên ngoài Mộ Hoa Thần sơn, lốc xoáy thời gian căn bản cũng không nhìn thấy. Muốn tìm được lốc xoáy thời gian, thì phải đến tận cùng của Mộ Hoa Thần sơn. Đó đều là những người muốn lĩnh ngộ pháp tắc thời gian mới có thể đến được. Chúng ta đương nhiên không đi được.

- Chúng tôi đến Mộ Hoa Thần sơn, cũng không dám đi sâu vào trong, nhiều nhất cũng chỉ là ở bên ngoài. Tôi nói anh muốn chết, là vì trong Mộ Hoa Thần sơn có rất nhiều Thần thú, còn nữa một khi gặp phải tiểu đội khác, nếu như anh chỉ có một mình, thì sẽ không có ai sẽ buông tha cho anh, sẽ giết anh là cái chắc.

Diệp Mặc mặc dù miệng nói không đến lốc xoáy thời gian, trên thực tế mục đích mà hắn muốn đến Mộ Hoa Thần sơn chính là đến lốc xoáy thời

gian đó để cảm nhận quy tắc thời gian. Bây giờ Nữu Như Nam nói như vậy, hắn đành phải nói thẳng:

- Nữu Như Nam sư tỷ, tôi muốn đến Mộ Hoa Thần sơn, sống chết đương nhiên tự chịu. Nhưng vẫn xin Nữu Như Nam sư tỷ giúp tôi, nếu như quả thực không thể được, thì xin Nữu Như Nam sư tỷ nói cho tôi biết làm thế nào mới có thể vào trong đó được.

Nói xong, Diệp Mặc lại lấy ra Cầm Tiên Thiết thụ căn mà lúc trước Nữu Như Nam chưa mua được nói:

- Đây là tôi tặng cho cô, coi như là thù lao đi.

Nữu Như Nam mặt đỏ lên, muốn từ chối, cô vốn dĩ đã nợ Diệp Mặc bốn vạn Thần tinh rồi, bây giờ lại muốn nợ Diệp Mặc thêm Thần tinh nữa, quả thực cũng không còn mặt mũi gì nữa.

Diệp Mặc muốn đến Mộ Hoa Thần sơn, đương nhiên sẽ không thu lại Cầm Tiên Thiết thụ căn. Bây giờ hắn chỉ quen biết một mình Nữu Như Nam trong này, bảo hắn đi tìm người khác, hắn đến tìm ai cũng không biết, thì làm sao mà tìm?

- Thế này đi, anh và tôi cùng đến gặp Đại tiểu thư, tôi xem xem có thể nhường suất của tôi cho anh được không.

Nữu Như Nam nói xong lập tức khiến Diệp Mặc cảm thấy có chút khó xử, đến Mộ Hoa Thần sơn rất nguy hiểm, rõ ràng cũng là một cơ hội. Nếu như hắn cứ như vậy mà cướp đi cơ hội này của Nữu Như Nam, thì hắn cũng có chút ngại ngùng.

- Không sao, Mộ Hoa Thần sơn thường xuyên mở cửa. Lần này tôi không đi nói không chừng lần sau còn có cơ hội. Chỉ có điều tôi lo Đại tiểu thư sẽ không cho anh vào đội.

Nữu Như Nam thở dài nói.

- Nếu như vậy, vậy thì làm phiền Nữu Như Nam sư tỷ rồi, bất luận có được hay không, tôi cũng xin ghi nhận ân tình này.

Diệp Mặc quả thực cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội lần này, nếu như có thể đến được Mộ Hoa Thần sơn cũng đồng nghĩa với việc thực lực của hắn có thể tăng thêm một bậc nữa. Đối với hắn mà nói, thực lực rất quan trọng.

Nữu Như Nam khẽ gật đầu nói:

- Tôi dẫn anh đi gặp Đại tiểu thư một chút, Đại tiểu thư rất xinh đẹp, hơn nữa… ngược lại anh đừng vô lễ chằm chằm nhìn Đại tiểu thư, cô ấy rất ghét những loại người như vậy.

- Tôi hiểu rồi.

Diệp Mặc lập tức gật đầu đáp, hắn có người yêu rồi, đến người con gái cực kỳ xinh đẹp như Thanh Như hắn cũng chỉ là liếc nhìn một cái rồi thôi. Làm sao có thể vô lễ chằm chằm nhìn một người con gái không quen biết như vậy chứ?

…

- Như Nam, cô nói muốn người không quen biết này thay cô đại diện Hành Thị Thần Giác tiến vào Mộ Hoa Thần sơn sao?

Một người con gái mặc váy màu lam không chút để ý đến Diệp Mặc đứng trước mặt, không hiểu nhìn Nữu Như Nam trực tiếp hỏi.

Diệp Mặc cũng đã thăm dò Đại tiểu thư này rồi, mặt trái xoan, môi mỏng, quả thực cực kỳ xinh đẹp, nhưng sự xinh đẹp của người con gái này trong lòng Diệp Mặc vẫn kém xa Lạc Ảnh và Chân Băng Du. Càng đừng nói đến Thanh Như đẹp như tiên kia. Nhưng đồng thời Diệp Mặc cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Nữu Như Nam, vì trên người Đại tiểu thư này có một loại ma mị tự nhiên, hơn nữa loại ma mị này của cô cũng không phải là cố ý phát ra.

Chính là vì không cố ý phát ra loại ma mị này, nên mới càng thu hút những người xung quanh, nếu như là người thiếu bình tĩnh một chút quả thực khó có thể rời mắt khỏi người cô. Diệp Mặc cũng đã từng tiếp xúc với nhiều người con gái xinh đẹp, còn quanh năm tu luyện dưới Khổ Trúc, đối với loại ma mị này căn bản cũng không để ý đến. Chỉ là liếc nhìn đánh giá một chút, rồi lại rời mắt đi.

Nhưng Diệp Mặc nghe thấy những lời này của Đại tiểu thư, trong lòng cũng trầm xuống, hắn không ngờ Đại tiểu thư này lại không dễ nói chuyện như vậy.

- Uyển Mạn tỷ, muội nợ Diệp Mặc này ân tình không nhỏ, hắn cũng coi như là bạn của muội. Muội nghĩ, hay là cho hắn suất của muội…

Nữu Như Nam còn chưa nói xong, thì lại bị Đại tiểu tư tên Uyển Mạn này ngắt lời, sau đó cùng ngữ khí có chút nghiêm nghị nói:

- Như Nam, mỗi một suất đi của Hành Thị Thần Giác chúng ta đều rất quý giá, làm sao nói cho là cho được?

Đại tiểu thư nói xong thấy vẻ mặt thất vọng của Nữu Như Nam, ngữ khí có dịu đi một chút rồi nói:

- Đương nhiên, tỷ cũng có thể cho hắn một suất khiêu chiến, nếu như hắn có bản lĩnh thật, thì tự mình đi vào, nếu như không có bản lĩnh, thì muội cũng coi như là gắng hết sức rồi.

Nữu Như Nam ánh mắt lộ vẻ ảm đạm nói:

- Uyển Mạn tỷ, Diệp Mặc mới là Tiên đế trung kỳ, những người có thể thông qua khiêu chiến tiến vào Mộ Hoa Thần sơn, tu vi thấp nhất cũng là Tiên đế hậu kỳ rồi, phần lớn đều là Tiên đế viên mãn hoặc là Bán thánh, để Diệp Mặc đi khiêu chiến, thì chẳng khác nào…

Diệp Mặc giật mình, lập tức hỏi:

- Như Nam sư tỷ, xin hỏi một chút, suất khiêu chiến này là thế nào vậy?

Nữu Như Nam giải thích:

- Mỗi lần Mộ Hoa Thần sơn mở danh sách tiến vào trong đó đều có hạn, trong đây có mười sáu thế lực Thần giác, còn có năm đại bảo, những suất đó căn bản đều đã chia đều rồi. Nhưng vì cân nhắc một số Tán tu, còn có một số thế lực cảm thấy suất đi của mình còn chưa đủ, để lại hai mươi suất thông qua khiêu chiến để vào Thần sơn. Những người khiêu chiến này, tu vi thấp nhất cũng là Tiên đế hậu kỳ, những người bình thường muốn thông qua khiêu chiến để vào, căn bản cũng không thể nào.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, hai mươi suất này, nếu như đều là những nhân vật chỉ tương đương với cấp Tiên đế đến khiêu chiến, hắn còn có lòng tin thắng được. Nghĩ tới đây, Diệp Mặc mau chóng nói:

- Cám ơn Như Nam sư tỷ, tôi chỉ cần suất khiêu chiến là được rồi. Nếu như khiêu chiến thất bại, thì cũng chỉ có thể trách tôi không có bản lĩnh, tuyệt đối sẽ không trách Như Nam sư tỷ đâu.

- Haiz, cũng chỉ có thể như vậy thôi, nhưng những người khiêu chiến đó ai cũng là tên điên, căn bản sẽ không lưu tình mà hạ thủ, một khi anh cảm thấy không đánh nổi, thì chủ động nhận thua rồi lui ra.

Nữu Như Nam cảm thấy mình lấy đồ của Diệp Mặc nhiều quá rồi, nhưng đến một suất đi cũng không lấy cho hắn nổi, trong lòng cũng có chút băn khoăn.

Khiến cô càng khó xử hơn chính là, khiêu chiến thì không cần ghi danh. Đại tiểu thư nói suất khiêu chiến căn bản cũng không có, bất kỳ ai chỉ cần đến bên ngoài Mộ Hoa Thần sơn đều có thể báo danh khiêu chiến, chỉ cần anh không sợ chết.

…

Ba ngày sau, Diệp Mặc cùng với người của Hành Thị Thần Giác tiến đến

Mộ Hoa Thần sơn, trải qua ba ngày tìm hiểu, hắn cũng biết mình bị Đại tiểu thư lừa rồi.

Khiêu chiến cũng không cần ghi danh, mà chỉ cần ai muốn tham gia, thì đều có thể tham gia, chỉ cần báo danh là được. Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến những thứ này, hắn chỉ cần cùng đội ngũ tìm đến Mộ Hoa Thần sơn tự mình báo danh là được, bây giờ hắn đến Mộ Hoa Thần sơn ở chỗ nào cũng không biết.

Từ chỗ Nữu Như Nam Diệp Mặc biết được, mỗi lần Mộ Hoa Thần sơn mở số người của các đại thế lực tiến vào trong cũng khác nhau, mà là căn cứ thực lực của các đại Thần giác và cả các bảo lâu mà quyết định, thực lực mạnh, thì số người tiến vào cũng nhiều hơn. Thực lực của Hành Thị Thần Giác trong các đại thế lực xếp ở hàng trung, số người tiến vào của Hành Thị Thần Giác cũng có hai mươi người.

Hai mươi người này dựa vào quy định có thể lập thành bốn đội, dù gì tổ đội nhiều chẳng những có thể tìm thấy được nhiều đồ tốt hơn, còn có thể giảm thiểu thương vong. Mặc dù nói lốc xoáy quy tắc thời gian bên ngoài Mộ Hoa Thần sơn cũng không nhiều, nhưng cũng không phải là không có. Một khi gặp phải loại lốc xoáy quy tắc thời gian này, cho dù có nhiều người đi nữa cũng khó có thể thoát được. Đương nhiên số ít những người có thể lĩnh ngộ được quy tắc thời gian kia, chẳng những không cần chạy trốn, còn có thể lấy được lợi ích lớn hơn.

Diệp Mặc đứng trong góc khuất của phi thuyền, không ai để ý đến hắn. Nếu như không phải là Nữu Như Nam, thì hắn sớm đã bị người ta đá bay xuống dưới rồi, tên mặt ngựa kia lại càng nhìn hắn khó chịu.

Nữu Như Nam thoạt nhìn quan hệ với Đại tiểu thư cũng không tệ, nhưng cũng không thể nào chiếu cố quá nhiều đến hắn được. Dù sao cô căn bản cũng không có suất đi, hoặc là nói nếu như không phải Đại tiểu thư, thì cô cũng không thể nào tham gia được.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến những thứ này, trên phi thuyền hắn

cũng đã chú ý đến một đôi nam nữ dẫn đầu đội, tu vi cũng vượt xa Tiên đế đỉnh phong rồi. Diệp Mặc cũng không quen thuộc lắm với cảnh giới Hóa Đạo, nhưng hắn cảm thấy hai người này cho dù chưa đến Hóa Đạo, nhưng ít nhất có một người cũng bắt đầu Dục Đạo rồi.

Vì trên người người đàn ông kia có một chút đạo vận lưu chuyển, Diệp Mặc nhìn thấy Xuất Trần Thánh đế, mặc dù tu vi của Xuất Trần Thánh đế hạ thấp, nhưng vẫn có một loại đạo vận mờ nhạt. Đạo vận của người đàn ông trước mặt này, so với Xuất Trần Thánh đế lúc trước cũng mạnh hơn nhiều.

…

Năm ngày sau, phi thuyền của Hành Thị Thần Giác hạ xuống một bãi sa mạc vô cùng tang thương, Diệp Mặc còn chưa xuống phi thuyền, liền cảm nhận được khí tức năm tháng viễn cổ tang thương trên bãi sa mạc này.

Sau khi Diệp Mặc cùng mọi người xuống phi thuyền, khí tức tang thương của năm tháng trôi đi đó, hắn thậm chí còn có thể động chạm đến. Diệp Mặc thầm kinh hãi, trong này cũng chưa phải là Mộ Hoa Thần sơn, đã có loại khí tức như này rồi, một khi tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn rồi, thì khí tức năm tháng trong đó sẽ thế nào, hoặc là nói pháp tắc thời gian trong đó sẽ mạnh cỡ nào?

Phương hướng của dòng chảy thời gian này dường như chính là trên một nơi xa của bãi sa mạc này, hình như trong này có một lốc xoáy căn bản không thể nào dùng thần thức đụng vào được, Diệp Mặc đoán nơi này chắc chính là Mộ Hoa Thần sơn rồi.

Trên bãi sa mạc này sớm đã trú đóng rất nhiều động phủ rồi, Diệp Mặc thậm chí nhìn thấy một phường thị không nhỏ giữa động phủ của mọi người, rất nhiều quầy hàng được bày đặt trong đó.

- Diệp Mặc, thật xin lỗi, tôi không giúp gì cho anh được, nhưng anh yên tâm, đợi sau khi tôi từ trong Mộ Hoa Thần sơn ra rồi, tôi chắc chắn sẽ trả hết Thần tinh cho anh.

Nữu Như Nam thấy một mình Diệp Mặc đang đứng dò xét thế lực trú đóng và phường thị trên bãi sa mạc này, liền bước đến chủ động nói.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Không cần, Như Nam sư tỷ có thể dẫn tôi đến đây, tôi cũng vô cùng cám ơn rồi. Chuyện sau này, tự tôi giải quyết là được rồi, không cần Như Nam sư tỷ lo lắng.

Sau khi đến đây, hắn cũng đã không còn quan hệ gì với Hành Thị Thần Giác nữa rồi, hắn chỉ cần tìm được nơi báo danh rồi báo danh xong, sau đó hắn khiêu chiến là được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1996

Thần Tâm Thạch

Nữu Như Nam lấy ra một trăm Thần tinh thượng phẩm đưa cho Diệp Mặc xong, có chút hổ thẹn cúi đầu nói:

- Trên người tôi chỉ có từng đấy tinh thạch, chúc anh may mắn. Khi thi đấu, một khi phát hiện mình không địch lại nổi, thì lập tức nhận thua, trong này không có giao kèo, nếu như không nhận thua, chỉ có sống và chết mới có thể phân thắng bại.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu ý của Nữu Như Nam, chính là một khi mình không địch lại nổi, nếu như không nhận thua, thì chết là cái chắc. Hắn cũng sẽ không ngốc như vậy, biết rõ mình không địch lại nổi, còn muốn đánh với người ta, thì đúng là tìm cái chết. Nhưng một trăm Thần tinh thượng phẩm đó Diệp Mặc cũng không từ chối, trên người hắn đến một viên Thần tinh cũng không có, huống chi Nữu Như Nam lấy Thần tinh ra đưa cho hắn, hắn cầm cũng yên tâm thoải mái.

Diệp Mặc một mình đi vào nơi báo danh khiêu chiến, lại phát hiện trong đó có rất nhiều người báo danh, ít nhất cũng có hơn nghìn người, hơn nữa còn có người liên tục không ngừng đến báo danh.

Sau khi đến chỗ báo danh rồi, Diệp Mặc mới biết trong này báo danh phải trả một nghìn viên Thần tinh thượng phẩm, một trăm Thần tinh của hắn đến phí báo danh cũng không đủ.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu tại sao trong Tàn giới cá lớn nuốt cá bé này, còn có loại quản lý mang tính người này, khiến một số người không thể tiến vào Tàn giới có cơ hội thi đấu. Người báo danh trong này

cũng có hơn nghìn, điều này rõ ràng là vì vơ vét của cải.

Một người hơn một nghìn Thần tinh, cộng lại thì thành bao nhiêu đây? Điều này quả thực cũng hơn trăm vạn Thần tinh ấy chứ.

Diệp Mặc trong lòng im lặng, đồng thời cũng hiểu sự hổ thẹn của Nữu Như Nam, cô biết một trăm Thần tinh đưa cho mình đến báo danh cũng không đủ.

Diệp Mặc âm thầm từ hàng ngũ báo danh đi ra ngoài, trong lòng nghĩ từ đâu có thể tích cóp đủ chín trăm Thần tinh còn lại.

- Thế nào? Anh thấy những người đến tham gia trận khiêu chiến này tu vi đều cao hơn anh, cho nên sợ rồi?

Một Tiên đế hậu kỳ mặt đầy râu đang đứng đằng sau Diệp Mặc, nhìn thấy Diệp Mặc bụng đầy tâm sự từ trong hàng ngũ đi ra, lập tức cười ha hả hỏi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ nói:

- Sau khi tôi đến đây, mới biết báo danh cần phải trả một nghìn Thần tinh, bây giờ trên người tôi cũng không có nhiều Thần tinh như vậy.

- Anh có bao nhiêu?

Đại hán mặt râu kia lập tức hỏi.

- Tôi chỉ có một trăm.

Diệp Mặc thành thật trả lời.

Đại hán mặt râu kia nghi ngờ nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Đạo hữu, tu vi của anh cũng không tính là quá kém, thậm chí cũng là Tiên đế trung kỳ. Sao lại khổ sở đến mức một nghìn Thần tinh cũng không có sao? Nếu như anh chỉ thiếu mấy chục đến một trăm, thì tôi có thể trả giúp

anh. Nhưng anh thiếu nhiều như vậy, tôi cũng không giàu có, không thể nào giúp anh được rồi. Nhưng tôi có thể chỉ cho anh một con đường, anh có thể đến Mộ Hoa phường thị xem xem. Nếu như anh có pháp bảo tốt, có thể đi bán một hai món. Dù sao cơ hội này cũng không thường có, Mộ Hoa Thần sơn một khi đi vào rồi, chỉ cần không chết, chắc chắn sẽ có cơ duyên cực lớn.

Diệp Mặc lập tức liền động lòng, lúc trước hắn đổi được rất nhiều Thần tinh từ trên người Nữu Như Nam, chính là thông qua pháp bảo. Những thứ khác trên người hắn cũng không nhiều, chỉ có pháp bảo là nhiều, mặc dù phần lớn cấp bậc cũng không cao, nhưng có thể đi đổi xem sao.

- Cám ơn đạo hữu nhắc nhở, vậy tôi đến đó xem sao.

Diệp Mặc vội vàng cám ơn, nói xong mau chóng đến Mộ Hoa phường thị. …

Mộ Hoa phường thị rất nhiều người, nhưng lại không trật tự chút nào, rất hỗn loạn. Bên này có một quầy hàng, chố kia có một cửa hàng. Nói cách khác trong này căn bản cũng không phải là một phường thị, mà là một chợ dân gian nguyên thủy.

Diệp Mặc đi vào một cửa hàng thoạt nhìn cũng còn coi là được, hắn định hỏi xem giá của Tiên khí cực phẩm, nhưng sau khi hắn nhìn thấy bảng giá của cửa hàng xong, lập tức liền bỏ suy nghĩ này đi. Trên đó cũng viết rất rõ ràng, giá của Tiên khí cực phẩm thấp nhất, chỉ có một trăm Thần tinh thượng phẩm, Tiên khí phi hành cực phẩm một trăm năm mươi Thần tinh thượng phẩm.

Tiên khí cực phẩm trên người Diệp Mặc cũng không nhiều, vì nguyên liệu luyện chế Tiên khí cực phẩm trong Tiên giới cũng vô cùng quý giá. Một món Tiên khí cực phẩm chỉ bán với giá này, hắn lập tức liền bỏ ý định bán Tiên khí cực phẩm trong đầu.

So với sự rẻ mạt của Tiên khí cực phẩm, một số nguyên liệu Diệp Mặc

nghe cũng chưa từng nghe nói đến thì giá lại cao vô cùng, thậm chí đến vài vạn, mười mấy vạn Thần tinh.

Diệp Mặc nhớ đến mấy loại khoáng thạch không biết tên mà hắn lấy được trong đại điện hư không, trong lòng lập tức có cách, sau đó hắn gọi tiểu nhị đến hỏi:

- Xin hỏi, trong này có ngọc giản giới thiệu các loại tài liệu và Tiên linh vật của Thần Phần vực không?

Tên tiểu nhị kia nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, lấy ra hai miếng ngọc giản đưa cho hắn nói:

- Trong hai miếng ngọc giản này giới thiệu các loại Thần linh vật, còn giới thiệu một số Đạo quả nữa, còn nguyên liệu luyện khí, lại càng đầy đủ hơn. Mỗi một ngọc giản giá một Thần tinh thượng phẩm.

Diệp Mặc vừa nghe thấy tên tiểu nhị này nói vậy, liền biết mình vừa rồi lại nói sai, trong này không có Tiên linh vật, mà là Đạo quả, hoặc là Thần linh vật. Dù biết rõ đối phương nói một Thần tinh một miếng ngọc giản là đắt, nhưng Diệp Mặc cũng không trả giá, mau chóng ném hai Thần tinh rồi nhận lấy hai miếng ngọc giản mau chóng rời khỏi cửa hàng này.

- Người này nói năng thật kỳ quái.

Tên tiểu nhị này nhìn bóng lưng của Diệp Mặc, nghi ngờ lẩm bẩm một câu.

Diệp Mặc vội vàng ra khỏi cửa hàng này, tìm một nơi vắng vẻ, lập tức lấy miếng ngọc giản ra tìm hiểu kỹ. Ngay lập tức hắn nhìn thấy tên mấy viên khoáng thạch mà mình lấy được, lập tức mừng như điên.

Lưu Quang Vân Đằng thạch, nguyên liệu cao cấp luyện chế Thần khí, Thần khí dùng nguyên liệu này luyện chế, lại càng có ưu thế tốc độ. Lưu Quang Vân Đằng thạch toàn thân màu đỏ sậm, nắm trong tay có cảm giác tê liệt. Đây chẳng phải là một loại nguyên liệu mà hắn lấy được từ trong cấm

chế trong đại điện hư không sao? Thứ này dùng để thăng cấp Tử Đao quả thực thật khéo, đáng tiếc lúc trước hắn không ngờ lại không biết đây là nguyên liệu gì.

Ngân Vũ Lưu, nguyên liệu cao cấp luyện khí pháp bảo phi hành. Thần tâm thạch, ngọc thạch màu trắng, dùng để nuôi dưỡng thần thức, lớn mạnh thần hồn, chẳng những có thể mau chóng khôi phục thần thức bị tiêu hao, còn giúp tăng cao tu vi thần thức, là nguyên liệu thần hồn cực hiếm trong Thánh đạo giới, cực khó kiếm. Chẳng trách vừa nãy khi mình vừa mới lấy được loại đá này, chỉ cần nắm trong tay, thần thức và thức hải liền có một cảm giác cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

…

Sau khi đơn giản quét ngọc giản một lần, Diệp Mặc phát hiện những thứ mình lấy được trong đại điện hư không kia, trên cơ bản đều là đồ cao cấp.

Sau khi hiểu tác dụng của những thứ này, Diệp Mặc ngay lập tức liền cất ngọc giản đi, đồng thời di chuyển thần thức của mình lên trên miếng ngọc thạch màu trắng kia.

Miếng ngọc thạch màu trắng này tên Thần tâm thạch, có tác dụng cực lớn với hắn. Có thể tưởng tượng, tác dụng của miếng ngọc thạch này đối với người khác cũng quý giá hơn nhiều so với những nguyên liệu khác của hắn cộng lại. Về nuôi dưỡng thần thức và khôi phục thần thức, Diệp Mặc có Giác Hồn Tảo, hơn nữa còn là ám tảo.

Cân nhắc kỹ lưỡng, Diệp Mặc quyết định bán miếng Thần tâm thạch này, đương nhiên hắn cũng không phải bán hết, chỉ là bán một phần ba số Thần tâm thạch này, sau đó cũng tìm một nơi tương đối trống trải khác đặt một quầy hàng. Quầy hàng của hắn chỉ có một thứ đồ, chính là chỉ có một phần ba Thần tâm thạch.

Diệp Mặc cũng không rõ giá cả cụ thể của Thần tâm thạch, nhưng hắn đoán một phần ba Thần tâm thạch này tuyệt đối cũng hơn một nghìn Thần

tinh thượng phẩm.

Sau khi bố trí xong quầy hàng của mình, Diệp Mặc bố trí một cấm chế khóa Thần tâm thạch của mình lại, chỉ có thể nhìn, không thể lấy đi được, lúc này mới lớn tiếng gọi:

- Tôi ngẫu nhiên lấy được một miếng Thần tâm thạch, bây giờ muốn bán nó, những ai muốn Thần tâm thạch có thể đấu giá…

Diệp Mặc căn bản cũng không cần gọi lần hai, ba chữ Thần tâm thạch vừa mới thốt ra, lập tức liền có một đám người đến, thậm chí cấp Bán thánh cũng không ít. Nhưng Chứng đạo Thánh đế Diệp Mặc lại không nhìn thấy một ai, cho dù là Thánh đế vừa mới Tố Đạo, Diệp Mặc cũng không nhìn thấy.

- Ồ, là Thần tâm thạch thật sao? Hơn nữa phẩm chất cũng không thấp.

- Không đúng, Thần tâm thạch này hình như cũng không đầy đủ, thiếu hơn một nửa, chỉ có nửa non thôi.

- Đồ tốt, đạo hữu, Thần tâm thạch này bán thế nào vậy?

…

Chỉ trong chốc lát, những tiếng bàn tán cũng đang vang lên xung quanh, mấy vị Tiên đế nóng ruột cũng đã bắt đầu không ngừng hỏi giá Diệp Mặc.

Diệp Mặc căn bản cũng không biết Thần tâm thạch cụ thể giá bao nhiêu, sao có thể báo giá thật ra được, đành phải ôm quyền nói:

- Tôi chỉ có miếng Thần tâm thạch này, hôm nay thừa dịp nhiều người, muốn bán giá tốt một chút. Còn giá cả thì tôi cũng không tự báo ra, các vị ra giá, tôi chỉ bán cho người ra giá cao nhất.

- Tôi trả một vạn Thần tinh thượng phẩm.

Diệp Mặc vừa dứt lời, lập tức có người ra giá.

Diệp Mặc trong lời lập tức sung sướng, hắn không ngờ Thần tâm thạch lại có cái giá trên trời như vậy, chỉ tí chút này cũng đáng giá một vạn Thần tinh thượng phẩm. Bất luận cái giá này có người thêm hay không, hắn cũng thấy đủ rồi.

Chỉ có điều giọng nói này còn chưa dứt, thì bên cạnh lại có người mỉa mai:

- Chỉ một vạn Thần tinh cũng dám mua Thần tâm thạch sao? Nếu như không phải Thần tâm thạch này không trọn vẹn, tôi lập tức đã ra giá mười vạn rồi. Cho dù như vậy, tôi cũng ra giá hai vạn…

Những người xung quanh nghe thấy nửa câu đầu của người này, còn cho rằng gã sẽ ra giá được chút, không ngờ cuối cùng chỉ ra hai vạn mà thôi.

- Khoan đã, tôi trả năm vạn.

Một giọng nói vô cùng lạnh lùng ngắt đứt những tiếng bàn tán xung quanh.

Diệp Mặc căn bản cũng không cần nhìn, cũng biết người này là ai, đây chính là Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác kia, hình như tên Hành Uyển Mạn.

- Tôi trả mười vạn.

Một người đàn ông vóc người nhỏ gầy, mặt đeo một chiếc khăn đen, đến tu vi cũng mông lung đi đến, lần đầu tiên đã trả mười vạn.

Thần tâm thạch có đáng giá mười vạn hay không không ai biết, nhưng đám người cũng biết rõ, người có thể ra giá mười vạn Thần tinh thượng phẩm tuyệt đối cũng không đơn giản.

Diệp Mặc vừa nhìn người này liền biết tu vi của người này tuyệt đối cũng là Bán thánh rồi, chỉ thiếu chút nữa là Chứng đạo. Mười vạn Thần tinh

hắn cũng rất hài lòng rồi, căn bản không cần tiếp tục rao hàng nữa.

Sắc mặt Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác lại lập tức âm trầm, cô nhíu mày chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp Mặc, anh cũng là từ Hành Thị Thần Giác tôi ra, nếu như anh tin tôi, tôi cũng bằng lòng trả mười vạn. Trên người tôi bây giờ cũng không có nhiều Thần tinh như vậy, năm vạn Thần tinh còn lại đợi khi nào tôi về sẽ trả cho anh, thậm chí còn có thể đưa thêm cho anh mấy nghìn nữa.

Nữu Như Nam đứng bên cạnh Đại tiểu thư cũng nhìn Diệp Mặc với ánh mắt mong chờ, rõ ràng cũng hi vọng Diệp Mặc đồng ý với yêu cầu của Hành Uyển Mạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1997

Trận Đấu Không Có Quy Tắc

Thật xin lỗi, tôi không cho ghi nợ.

Diệp Mặc sau khi bình thản nói với Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác xong, liền trực tiếp quay đầu nói với người đàn ông gầy mặt bịt khăn đen kia:

- Trả mười vạn Thần tinh thượng phẩm, Thần tâm thạch sẽ là của anh.

- Cám ơn.

Người đàn ồng gầy nhom kia không chút do dự ném một nhẫn trữ vật cho Diệp Mặc, thần thức của Diệp Mặc quét qua một chút, cũng đã nhìn thấy bên trong nhẫn trữ vật có mười vạn Thần tinh, một viên cũng không thiếu. Hắn lập tức lấy Thần tâm thạch từ trong cấm chế ra, dùng một hộp ngọc để đựng vào, rồi ném cho người đàn ông kia.

Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác giận tím mặt, đến loại mị sắc kia cũng giảm đi không ít. Cô không ngờ Diệp Mặc lại dám từ chối cô ta, đừng nói Diệp Mặc ngồi thuyền cùng Hành Thị Thần Giác đến đây, cho dù không phải, chỉ là một Tán tu cũng dám từ chối Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác, quả thực không biết sống chết là gì.

- Người vô sỉ, có ân không báo, uổng công Hành Thị Thần Giác tôi đối tốt với anh, tôi nhổ vào!

Người đàn ông mặt ngựa đứng sau lưng Đại tiểu thư thấy Diệp Mặc nhận tinh thạch, lập tức tức giận nói.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Có ân? Hành Thị Thần Giác anh có ân tình gì với tôi? Hành Thị Thần Giác anh cho tôi một xuất tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn, hay là giúp tôi phí báo danh tham gia khiêu chiến? Tôi nhờ vào phi thuyền của Hành Thị Thần Giác mới đến được đây, nhưng tôi cũng trả bốn vạn Thần tinh rồi. Chỉ dựa vào cái mặt ngựa này của anh cũng dám nói có ân với tôi, anh có biết mất mặt hay không vậy?

Người đàn ông mặt ngựa kia lập tức muốn ra tay, nhưng Đại tiểu thư hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi, tên mặt ngựa hung tợn chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cũng quay người rời đi.

Nữu Như Nam trong lòng vô cùng hổ thẹn, cúi thấp đầu một câu cũng không nói.

Vốn dĩ khi người đàn ông mặt ngựa kia nói Diệp Mặc có ân không báo, những người xung quanh còn cho rằng Diệp Mặc vong ân bội nghĩa, vô liêm sỉ. Trong Thần Phần vực, cá lớn nuốt cá bé, nhưng tất cả những người trong này lại rất quan trọng lời hứa và ân oán, có nghĩa có ân báo ân có oán báo oán. Chính vì như vậy, đám người mới nói Diệp Mặc vô liêm sỉ.

Bây giờ nghe Diệp Mặc giải thích, những người xung quanh mới tỉnh ngộ. Cái gọi là ân tình này, chỉ là nhờ thuyền đến bên ngoài Mộ Hoa Thần sơn một chút mà thôi, nếu như nói đây cũng tính là ân tình, thì ân tình như này quá nhiều rồi. Càng đừng nói còn trả bốn vạn Thần tinh rồi, bốn vạn Thần tinh, có thể đi rất nhiều lần từ Hành Thị Thần Giác đến Mộ Hoa Thần sơn.

Cho dù bốn vạn Thần tinh đưa cho bất kỳ thế lực nào, người ta cũng rất khách khí mà đưa anh đến Mộ Hoa Thần sơn, hơn nữa còn giúp anh báo danh xong rồi.

…

Diệp Mặc ngay lập tức liền cầm lấy một nghìn Thần tinh đến báo danh khiêu chiến, hắn báo danh xong đi ra lại gặp đại hán mặt đầy râu kia. Gã nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức liền bước tới ôm quyền cười lớn nói:

- Đạo hữu thật bản lĩnh, không ngờ đến Thần tâm thạch cũng có. Chỉ có điều bán Thần tâm thạch đi thật quá phí, cho dù Mộ Hoa Thần sơn cũng khó mà tìm được loại bảo vật này.

- Tôi chỉ muốn đến mở mang Mộ Hoa Thần sơn một chút mà thôi, những thứ khác cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Diệp Mặc cười đáp.

Nói xong, Diệp Mặc giơ ngọc giản trong tay lên nói:

- Báo danh trận khiêu chiến, sao đến lịch trình và quy tắc đều không có. Chỉ có một miếng ngọc bài khắc dãy số?

Đại hán mặt đầy râu kia cười ha hả, kéo Diệp Mặc sang một bên nhỏ giọng nói:

- Thực ra trận khiêu chiến này chính là vì thu Thần tinh mà thôi, người báo danh cũng gần hai ba nghìn người, Thần tinh thu được cũng có mấy trăm vạn. Còn suất tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn, đó chỉ là một cái cớ và nhân tiện mà thôi. Đừng nói là không có quy tắc, tôi nghe nói lần này đến số cũng không cần dùng. Dãy số khắc trên miếng ngọc bài, chắc cũng chỉ xem là đã bán ra bao nhiêu suất mà thôi.

- Là sao?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi.

Đại hán mặt đầy râu liếc nhìn chỗ ghi danh nói:

- Vì sau khi Mộ Hoa Thần sơn mở ra, thì người của những thế lực Thần giác sẽ tiến vào trước, đợi sau khi đám người này vào rồi, trận khiêu chiến

mới bắt đầu. Nói cách khác đợi trận khiêu chiến kết thúc rồi, mọi người cũng đã tìm kiếm được ba bốn ngày trong Mộ Hoa Thần sơn rồi, cho dù bên ngoài có thứ tốt gì, cũng bị người ta lấy sạch rồi. Vì vị trí Mộ Hoa Thần sơn mỗi lần mở cửa là khác nhau, cho nên mỗi lần sau khi mở ra, bên ngoài đều có rất nhiều thứ tốt, những thứ này những người tham gia trận khiêu chiến, cho dù có tư cách tiến vào, cũng không lấy được.

Diệp Mặc trong lòng bất đắc dĩ, trong này cũng quá không có nguyên tắc rồi, đã thu Thần tinh, còn chia làm hai lượt tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn nữa.

- Anh cũng không cần quá thất vọng, cho dù như vậy, mỗi lần người thắng trong trận khiêu chiến đều có một số Tiên đế đỉnh phong thậm chí là Bán thánh. Tôi cũng muốn báo cho anh biết thêm, có một số cũng là Tán tu nghịch thiên, cũng tham gia trận khiêu chiến này. Một khi gặp những người này, cứ nhận thua là tốt nhất.

Đại hán mặt đầy râu rõ ràng rất am hiểu tình hình trong này, cũng không giấu diếm nói cho Diệp Mặc biết.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, đại hán mặt đầy râu chỉ một hàng động phủ pháp bảo bên rìa nói:

- Anh có thể dùng pháp bảo của mình dựng một động phủ trong đó, cái của tôi cũng ở bên đó. Ba ngày sau Mộ Hoa Thần sơn mở cửa, sau khi người khác đi vào rồi, thì trận khiêu chiến mới bắt đầu.

…

Diệp Mặc nghe thấy đại hán mặt râu nói vậy, cũng chỉ có thể nghe theo dựng một động phủ bên ngoài. Chỉ có điều khi hắn vừa mới ngồi vào trong động phủ pháp bảo của mình, liền biết mình bị người khác theo dõi. Ít nhất cũng có bảy tám đường thần thức như ẩn như hiện quét về phía động phủ của hắn, điều này khiến cho Diệp Mặc không biết nói sao.

Ở một nơi như này quá không kiêng kị, những người này rõ ràng thấy hắn lộ tài rồi, lấy ra một viên Thần tâm thạch, nên mới dán mắt vào hắn. Có thể tưởng tượng, một khi hắn tham gia trận khiêu chiến bị thua rồi rời đi, thì ngay lập tức hắn sẽ bị người ta theo dõi.

Nhưng Diệp Mặc cũng mặc kệ những thứ này, đừng nói hắn rất có lòng tin khi lấy được một suất trong trận khiêu chiến này, cho dù hắn thua rồi, cũng sẽ không sợ hạng người không đứng đắn này theo dõi. Bảy tám đường thần thức theo dõi hắn này, ngoài một đường thần thức cũng gần đến Bán thánh rồi, những đường còn lại đều là Tiên đế bình thường mà thôi.

Tiên đế trong Tiên giới là cao nhất, toàn Tiên giới cũng chỉ có mấy người, nhưng trong này, mặc dù không tính là cấp bậc thấp nhất, nhưng cũng chỉ coi là bình thường mà thôi.

Thần Phần vực sở dĩ dễ dàng sinh ra Tiên đế, chủ yếu là vì Thần tinh và pháp tắc thiên địa trong này, lấy Thần tinh tu luyện, so với Tiên tinh quả thực một trời một vực. Cộng thêm Thần Phần vực mặc dù đã bị tàn phá, nhưng đạo vận pháp tắc thiên địa trong này so với Tiên giới cũng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Huống chi trong Tiên giới một Đạo quả có tìm vô số năm cũng khó có được, còn trong này mở một Thần sơn, cũng có Đạo quả. Chẳng những có Đạo quả, còn có lốc xoáy pháp tắc thời gian nữa.

Đạo lý này chính như một Tiên nhân, cho dù tài nguyên tích lũy lại, cũng không thể nào thăng cấp được trong Tu Chân giới. Pháp tắc thiên địa không cho phép anh thăng cấp, thì anh làm gì được? Trừ phi có một ngày anh trưởng thành đến mức có thể khống chế được thiên địa, khống chế được pháp tắc, đương nhiên, nếu như vậy, thì anh cần gì thăng cấp nữa?

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua, trong ba ngày này trong phường thị và giữa những người của các Đại thần giác trên bãi sa mạc này xảy ra các loại chuyện, Diệp Mặc đến nhìn cũng không thèm nhìn. Cho đến ngày thứ ba, hắn cảm nhận dòng thời gian trôi đi trên bãi sa mạc này hình thành một dòng nước lũ rõ ràng, lúc này hắn mới từ động phủ ra.

Đại hán mặt râu ở bên cạnh Diệp Mặc cũng đứng ra, gã thấy Diệp Mặc khiếp sợ nhìn lốc xoáy thời gian dần rõ ràng, cười nói:

- Thực ra đây là bước Mộ Hoa Thần sơn sắp mở, anh thấy lốc xoáy thời gian trên bãi sa mạc cũng dần rõ hơn rồi không? Trong đó chính là lối vào của Mộ Hoa Thần sơn lần này.

- Cám ơn đạo hữu chỉ điểm.

Diệp Mặc vội vàng cám ơn.

Đại hán đầy râu không thèm để ý nói:

- Đây cũng không phải là chỉ điểm, những người đã từng đến Mộ Hoa Thần sơn đều biết. Mộ Hoa Thần sơn vốn dĩ chính là Triều Mộ niên hoa, khi anh tiến vào còn rất trẻ trung phấn chấn, nhưng một khi anh không cẩn thận gặp phải lốc xoáy thời gian, thì anh lập tức biến thành một lão già. Chính vì như vậy, nên nơi này mới tên là Mộ Hoa Thần sơn.

Khi hai người nói chuyện, một trận môn khổng lồ hiện ra, Diệp Mặc nhìn ra trận môn này mặc dù đều dùng nguyên liệu cao cấp, nhưng cũng không thể kiên trì được bao lâu, lập tức nhíu mày. Cho dù hắn khiêu chiến thành công, cũng cần phải ba ngày sau mới có thể vào trong được, trận môn này có thể chống cự được trong ba ngày sao?

Người của các Đại thần giác và Đại bảo cũng sớm phóng ra pháp bảo phi hành của mình, dọc theo dòng thời gian kia xông qua bãi sa mạc, trong nháy mắt liền biến mất giữa dòng thời gian lượn lờ kia.

Diệp Mặc đếm lại, những người tiến vào cũng không nhiều lắm, cộng lại cũng chỉ hai ba trăm người mà thôi. Tu vi cao nhất, hắn căn bản cũng không nhìn ra. Bởi vậy có thể thấy, những người đó tuyệt đối cũng là Thánh đế Chứng đạo rồi, chỉ có điều không biết đối phương đã Chứng đạo đến bước nào mà thôi.

Pháp bảo phi hành cuối cùng phi vào, trận môn khổng lồ đó lập tức trầm

xuống.

Một người đàn ông Diệp Mặc đồng thời cũng không nhìn ra tu vi bước đến giữa bãi sa mạc, giơ tay vẫy ra mười lôi đài cực lớn, cấm chế trận quang lượn lờ bên cạnh lôi đài, rõ ràng có hiệu quả phòng ngự cực mạnh.

- Bây giờ mời những người tham gia khiêu chiến tiến vào lôi đài, thời gian là một ngày, sau khi số hương này cháy hết, mười người vẫn còn ở lại lôi đài đều có tư cách tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn. Những người bị đánh khỏi lôi đài, không được lên lần thứ hai, nếu không sẽ giết không tha…

Người đàn ông này còn chưa nói hết, bên dưới lập tức liền ầm ĩ lên. Không nói trận khiêu chiến này không có bất kỳ quy tắc nào, thậm chí đến thời gian và số người cũng bị thu hẹp lại.

- Chẳng phải nói ba ngày sao?

- Còn nói có hai mươi suất nữa? Sao lại biến thành mười rồi?

…

Bất luận phía dưới ầm ĩ như nào, người đàn ông kia vẫn không quan tâm, vung tay phóng một cây hương dài ra, cây hương dài này sau khi được y phóng ra, cũng đã bị đốt lên.

Mười lôi đài, không có quy tắc nào, bất kỳ ai cũng có thể lên lôi đài khiêu chiến, thậm chí có thể quần chiến. Như vậy rõ ràng người nào lên đài trước là chịu thiệt nhiều nhất, không ai muốn lên đài trước.

Đại hán mặt râu đứng bên cạnh Diệp Mặc cũng thở dài nói:

- Xem ra không có hi vọng rồi, Mộ Hoa Thần sơn cũng đã mở rồi, trận khiêu chiến không có quy tắc gì, còn có một số quy tắc gì đó mà tuân theo. Cứ tiếp tục như này, cho dù có lợi hại đi nữa cũng sẽ bị cậy đông hiếp yếu mà hạ gục.

Diệp Mặc cũng im lặng, nơi này đúng là nơi thực lực vi tôn, những lời người này nói, không ai dám phản bác lại, ai cũng biết, người đầu tiên bước ra phản bác thì bị giết là cái chắc.

Không ai đứng ra phản bác, cũng không ai bước lên lôi đài đầu tiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1998

Gặp Lại Kẻ Mặc Áo Bào Tím

Người đàn ông vẫy ra mười lôi đài khổng lồ cũng không nói nhiều, cho dù không có ai trên lôi đài, gã vẫn bình chân như vại ngồi đầu trên.

Nửa tuần hương trôi qua rất nhanh, một Tiên đế hậu kỳ mặt xanh không kìm chế được nữa bay lên trên lôi đài, đồng thời đưa ngọc bài khiêu chiến của mình lên trên lỗ khảm của lôi đài. Tiên đế mặt xanh này sau khi lên lôi đài, cũng không có ai lên khiêu chiến. Nhưng cũng có mấy vị Tiên đế bay lên những lôi đài còn lại.

Chỉ trong chớp mắt, mười lôi đài cũng có chín người rồi.

Không đợi lôi đài thứ mười có người lên, đã có một người con gái da trắng như tuyết đánh về phía lôi đài thứ sáu. Người đang đứng trên lôi đài thứ sáu là một người đàn ông nho nhã thoạt nhìn phong độ cũng không tệ, hơn nữa tướng mạo cũng tương đối đẹp trai, trong tay cầm một chiếc quạt mạ vàng, vừa nhìn liền biết không phải là nhân vật tầm thường.

Người con gái da trắng này sau khi xông lên lôi đài, không nói nửa câu, liền phóng ra một cái kéo lớn. Cái kéo lớn này vừa mới phóng ra, trong nháy mắt liền hóa thành một bóng kéo cực lớn, bóng kéo này từng đường từng đường đánh về phía người đàn ông nho nhã kia, mặc dù lôi đài bị cấm chế bao trùm, những người bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy khí thế và sát cơ bàng bạc của bóng kéo này. Có thể tưởng tượng, một khi lôi đài này không có cấm chế, thì bóng kéo đó dường như muốn tiêu diệt hoàn toàn không gian xung quanh.

Dư âm bóng kéo cực lớn này đập trúng vào vìa cấm chế của lôi đài, vang

lên từng trận rung động cấm chế. Khiến người ta lo lắng cấm chế này có thể chịu đựng nổi sự va chạm không ngừng của bóng kéo này không, dường như nếu va chạm tiếp, thì cấm chế đó sẽ vỡ vụn.

Khi không đánh, rất lâu cũng không có ai đánh, nhưng một khi đánh rồi, không ngờ lại toàn lực tương bác như vậy.

Nhưng tất cả mọi người đều thấy rõ, người con gái này lên đài hình như không phải vì suất đi kia, mà là vì muốn giết người đàn ông nho nhã này. Nếu như cô vì suất vào trong Mộ Hoa Thần sơn kia, thì cô căn bản cũng không cần đến lôi đài thứ sáu, hoàn toàn có thể lên lôi đài thứ mười còn trống kia.

Người đàn ông đẹp trai nho nhã kia nhìn thấy người con gái này liều mạng đánh, lập tức kinh sợ quát lớn:

- Bao Hoài Bình, cô điên rồi.

Người con gái tên Bao Hoài Bình không nói một từ nào, hơn nữa xuống tay càng lúc càng điên cuồng hơn. Thậm chí trên người cô hình như xuất hiện từng đường sương đỏ, rõ ràng cô đang thiêu đốt tinh huyết của mình.

Thấy cảnh này, người đàn ông nho nhã kia cũng không kịp giữ vững phong độ vừa nãy của mình, thậm chí đến tức giận cũng không còn tâm trạng đi tức giận nữa rồi, trực tiếp phóng ra chiếc quạt mạ vàng trong tay mình, chiếc quạt mạ vàng biến thành một đường mây đen phủ kín trời đất, trong nháy mắt liền chặn lại bóng kéo của Bao Hoài Bình kia lại.

Trong đám mây đen đó phóng ra từng đường đao, xé rách lĩnh vực của Bao Hoài Bình thành bảy tám phần, thậm chí quần áo trên người Bao Hoài Bình cũng bị xé tan tành.

Nhưng Bao Hoài Bình lại không thèm để ý đến quần áo của mình đang bị ít dần, xuống tay lại càng điên cuồng hơn. Màn màu vây xung quanh người cô lại càng dày đặc hơn. Dường như cũng đã trần truồng rồi, Bao Hoài

Bình vẫn không thèm để ý điên cuồng tấn công người đàn ông nho nhã kia, có thể thấy trong lòng cô phẫn hận bao nhiêu.

Ầm…

Chiếc kéo khổng lồ đập trúng chiếc quạt kia, bóng kéo đầy trời tản mát ra ngoài, Bao Hoài Bình lập tức bị đánh bay ra ngoài, bóng kéo đầy trời kia cũng dần dần biến mất. Cây kéo khổng lồ kia của cô rơi xuống đập trúng lên người cô, cũng không còn uy phong như vừa nãy nữa. Còn Bao Hoài Bình thậm chí ngay cả pháp lực của cây kéo đó cũng không thu lại, chỉ há to miệng thở.

Người đàn ông nho nhã đẹp trai kia cũng toàn thân chồng chất vết thương, chiếc quạt kia của gã cũng bị rách mấy chỗ. Lúc này gã cũng không còn thong dong như lúc trước nữa, khuôn mặt càng đáng sợ sải bước về phía Bao Hoài Bình đang nằm dưới mặt đất kia, muốn phóng chiếc quạt sắt kia ra.

Có thể tưởng tượng toàn thân Bao Hoài Bình tuyệt đối cũng không còn chút sức lực nào đi chặn lại chiêu quạt này, nếu như cô còn chút sức lực nào, một người con gái trước mặt bao nhiêu người như này, chắc chắn sẽ lấy quần áo ra mặc ngay lập tức.

Những người đứng dưới xem trận thi đấu này cũng đều thở dài, ý chí chiến đấu của Bao Hoài Bình càng mạnh, nhưng sự chênh lệch tu vi của cô và người đàn ông nho nhã kia quả thực quá lớn. Cho dù ý chí chiến đấu của cô có mạnh đi nữa, sự khác biệt về tu vi cũng không thể đơn giản bù đắp như vậy được.

Đúng lúc người đàn ông nho nhã kia muốn hạ tay giết Bao Hoài Bình, thì cây kéo trước ngực Bao Hoài Bình đột nhiên nổ tan. Vô số những bóng kéo với tốc độ nhanh nhất bay ra ngoài, chỉ trong một phần mười giây, liền bao trùm hoàn toàn lấy người đàn ông nho nhã kia.

Người đàn ông nho nhã kia cũng coi như phản ứng nhanh, vội vàng thu lại quạt sắt của mình muốn chặn lại những bóng kéo đột nhiên nổ ra này, cho

dù như vậy, thân thể của gã cũng lập tức bị cắt vô số đường phọt máu. Còn lúc này Bao Hoài Bình đang nằm trên mặt đất bỗng nhiên nhảy lên, hơn nghìn đường đao được cô phóng ra, những bóng đao này lập tức hình thành lên từng lưới đao cực lớn, cũng đã cột chặt người đàn ông nho nhã chồng chất vết thương kia.

Phụt phụt…

Từng đường máu phun ra, chỉ trong thời gian ngắn, người đàn ông nho nhã này liền bị những lưới đao này xé tan tành.

Một nguyên thần vô cùng hoảng sợ tràn ra, vẫn còn bóng dáng của người đàn ông nho nhã vừa rồi. Bao Hoài Bình tóc tai bù xù máu me đầy người lại càng điên cuồng phóng ra một mồi lửa, thiêu đốt nguyên thần của người đàn ông nho nhã này thành tro bụi.

Cho đến lúc này, dung mạo của cô mới dần dần hòa hoãn lại, ngay lập tức lấy ra một bộ quần áo mặc vào, nhặt chiếc nhẫn và chiếc quạt kia lên, đến một câu cũng không nói, từ trên lôi đài xuống, trong nháy mắt lẫn vào đám người, biến mất.

Một màn máu tanh như vậy, khiến những người còn lại nhìn cũng có chút sững sờ. Trận thi đấu giành suất vào Mộ Hoa Thần sơn mặc dù không chừa thủ đoạn, bất luận là sống chết, nhưng cũng ít xuất hiện những tình huống như này, giết người chém thành từng mảng thịt, lại còn điên cuồng thiêu đốt phân nửa tinh huyết của mình.

Không một ai vì đến Mộ Hoa Thần sơn, lại thiêu đốt đi phần lớn tinh huyết và nguyên thần của mình. Vì thứ này sau khi đạt đến trình độ nhất định rồi, không có Thần dược cao cấp, thì không thể nào khôi phục lại được.

Mùi máu tanh hết rồi, người thi đấu trên lôi đài cũng dần nhiều lên rồi. Các loại pháp thuật nổ tung, thần thông oanh kích, kích thích từng đường quang ảnh. Chỉ có điều những quang ảnh này đều bị cấm chế của lôi đài chặn lại, không thể nào khuếch tán ra ngoài.

Thời gian đánh nhau dần dần nóng lên, cũng có người không ngừng bị giết trên lôi đài.

Lúc mới bắt đầu, mọi người còn cố kỵ mặt mũi, đều là đối chiến từng người một. Đến cuối cùng, trên cùng một lôi đài thậm chí xuất hiện cảnh mấy người cùng hỗn chiến.

Đại năng đang bình chân như vại ngồi một bên, hai mắt khép hờ, giống như không trông thấy. Bất luận là bao nhiêu người đối chiến, chỉ cần đem ngọc bài của mình khảm vào trong lỗ khảm trên vìa lôi đài, đều có thể lên đánh.

Một gã Tiên đế bị đánh rơi xuống lôi đài, vì phẫn nộ đến cực điểm, muốn đi lên đó nữa. Nhưng một bàn tay cực lớn giơ đến, lập tức hóa vị Tiên đế vừa muốn lên lôi đài lần nữa thành tro bụi. Lần này lập tức khiến những người xung quanh tỉnh lại, nơi này là lôi đài thi đấu, ít nhất trong này cũng có một quy tắc, đó chính là mỗi người chỉ có thể lên được một lần.

Cuộc hỗn chiến trên lôi đài dần giảm bớt, Diệp Mặc cũng không sốt ruột, cây hương kia vẫn còn nửa non nữa. Hắn cho dù muốn lên trên, cũng phải đợi khi cây hương đó đốt hết xong mới lên.

Những người có cùng suy nghĩ với Diệp Mặc rõ ràng cũng không ít, theo thời gian trận đấu diễn ra, tu vi những người đánh nhau trên lôi đài cũng càng lúc càng cao. Một vị Tiên đế đỉnh phong dùng một cây búa to, cùng một người phụ nữ tóc dài khiến Diệp Mặc để ý nhất. Hắn phát hiện hai người này đánh bại đối thủ chỉ trong vài chiêu, hơn nữa căn bản cũng không cần tiêu hao Thần nguyên bao nhiêu đã xong rồi. Còn cả một vị Tiên đế mặt xanh lên lôi đài đầu tiên, không ngờ đến bây giờ còn chưa bị đánh xuống, vẫn đứng trên lôi đài đầu tiên.

Ngoài ra, dưới lôi đài cách chỗ hắn đứng không xa, Diệp Mặc cũng phát hiện vài vị tu vi Bán thánh vượt qua Tiên đế. Rõ ràng vị Bán thánh này cũng muốn đến lúc cuối cùng mới lên lôi đài.

Đúng lúc đó, một bóng người màu tím xông lên lôi đài thứ năm, khi nhìn thấy bóng người màu tím này, Diệp Mặc vốn dĩ tâm trạng rất bình tĩnh lập tức trở nên kích động. Nếu như không phải hắn trải qua quá nhiều chuyện rồi, hắn suýt nữa cũng xông lên đó rồi.

Cũng may cuối cùng hắn vẫn cố gắng kìm chế suy nghĩ xông lên lôi đài, hắn phải đợi cuộc đấu trên lôi đài thứ năm kết thúc rồi, lúc này mới có thể lên được, nếu không hắn lên đó rất có khả năng một chọi hai.

Vì bóng người màu tím kia, chính là người áo bào tím hắn tìm từ lâu, thậm chí từ Tiên giới đuổi đến Tàn giới, cũng chính là người đàn ông có khả năng có ụ đá thứ năm nhất.

Lần đầu tiên nhìn thấy người áo bào tím này, Diệp Mặc cũng đã hạ quyết tâm, một khi người áo bào tím này thắng rồi, hắn sẽ lập tức lên lôi đài khiêu chiến với người áo bào tím này. Nếu như người áo bào tím này thua, hắn sẽ không chút do dự bỏ cuộc khiêu chiến này, mà đi truy sát người áo tím kia.

Chưa lấy được ụ đá thứ năm này, hắn tuyệt đối cũng không cam tâm. Diệp Mặc đoán người đàn ông áo bào tím này cũng không ngờ hắn sẽ tham gia cuộc khiêu chiến này, nên lúc này mới hiện hình. Dù sao trong này cũng là Thần Phần vực, có vô số cao nhân và đại năng, trong những người này có một số tính tình cực cổ quái, không cẩn thận chút thôi sẽ tức giận mà giết người.

Cho nên khi chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, không ai dám dùng thần thức quét loạn khắp nơi, cho dù là Diệp Mặc, đến bây giờ cũng không dám dùng thần thức quét loạn tứ phía. Một khi gặp một đại năng không nói đạo lý, một đầu ngón tay của người ta cũng có thể thông ass anh.

Trên lôi đài thứ năm, người đối chiến cùng người áo bào tím là một gã Tiên đế áo xám. Tiên đế áo xám này đã thắng liên tiếp bảy tám trận rồi, một trận trong đó thậm chí có hai người đánh gã. Bảy trận, gã thông ass năm người, không chút lưu tình. Pháp bảo của gã là một Thanh Lôi Hung Minh trùy, chiếc trùy này vô cùng lợi hại, chủ yếu là đuôi trùy này có hiệu quả tấn

công âm lôi, từng đường lôi phát ra tứ phía, những Tiên đế bình thường căn bản cũng không chặn nổi vài cái.

Đối với cách làm này, chẳng những Diệp Mặc hiểu, cho dù là những người còn lại cũng hiểu. Lên thi đấu trước tiên đương nhiên sẽ cân nhắc đến một thứ gọi là đe dọa. Một khi người khác thấy mình có thể dễ dàng thông ass đối thủ, những người dám lên khiêu chiến cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Tiên đế áo xám này thấy người áo bào tím lên, khóe miệng lập tức cười ma mãnh, gã giết liên tiếp năm người, chính là vì uy hiếp những tên vô dụng này. Không ngờ còn có người lên đài, gã cũng hạ quyết tâm, trong thời gian ngắn nhất sẽ thông ass người áo bào tím này, tránh còn có đồ vô trí dám lên khiêu chiến với gã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 1999

Kim Cương Đại Thừa Đồ

Khi người đàn ông áo bào tím này vừa lên, Thanh Lôi Hung Minh trùy của gã cũng đã được phóng ra. Lúc trước gã tấn công đối thủ đều là từng lôi đoàn to bằng nắm đấm, còn lần này Thanh Lôi Hung Minh trùy của gã kích phát Lôi châm đầy trời. Những Lôi châm này một cây chỉ ngắn mấy tấc, hơn nữa trong những Lôi châm ngắn vài tấc này, còn có một số Lôi đoàn to hơn nắm đấm.

Cho đến khi những Lôi châm và Lôi đoàn này hoàn toàn dung hợp lại, những người phía dưới đài mới nhìn ra, những Lôi châm và Lôi đoàn này không ngờ lại hình thành một trận pháp bát quái dạng Lôi.

Diệp Mặc cũng không chú ý đến Tiên đế áo xám kia, hắn căn bản cũng không sợ Lôi hệ tấn công. Hắn lúc nào cũng chằm chằm nhìn người đàn ông áo bào tím kia, đợi lát nữa hắn rất có thể sẽ lên đấu cùng người áo bào tím kia, cho nên pháp bảo và thủ đoạn thần thông của người áo bào tím này hắn cần phải hiểu được ít nhiều đã.

Trận pháp dạng Lôi đó mặc dù Diệp Mặc cũng không để ý, nhưng người áo bào tím lại không có loại hấp thụ lôi nguyên như Diệp Mặc, thậm chí có thể vừa hấp thụ lôi nguyên vừa tấn công. Trước khi trận pháp bát quái dạng Lôi của Tiên đế áo xám còn chưa hình thành, lão cũng đã phóng ra một trống da cực lớn.

Diệp Mặc có một cái trống Hạo Thiên, trống Hạo Thiên hắn cũng mới dùng qua một lần. Vì khi tu vi của hắn thấp cũng không dám dùng đến, đợi khi tu vi của hắn cao cũng không cần dùng đến rồi. Nhưng hắn không ngờ pháp bảo người áo bào tím này dùng cũng là một cái trống cực lớn, chỉ có

điều không biết cái trống này so với trống Hạo Thiên, cái nào có uy lực lớn hơn.

Đùng….

Một tiếng trống vang lên, từng đường âm đao lập tức từ xung quanh người áo bào tím phóng ra ngoài. Cho dù có cấm chế ngăn cách, những người đứng bên ngoài quan sát cũng bị tiếng trống này khiên động tâm thần, một số người có tu vi thấp lập tức lùi về sau.

Còn sau tiếng trống này, không ngờ dư âm lại liên miên bất tuyệt, thậm chí đợt sau còn mạnh hơn đợt trước. Trận pháp dạng Lôi mà Tiên đế áo xám này kích phát ra lập tức chậm chạp, Lôi châm và Lôi đoàn đầy trời dường như bị những đường đao tiếng trống này chặn lại, tốc độ hình thành càng lúc càng chậm.

Sắc mặt Tiên đế áo xám vô cùng âm trầm, gã đã nhìn ra người áo bào tím này hình như cũng không dễ đối phó. Nếu như không phải đối phương căn cơ bất ổn, gã cũng chưa chắc đã là đối thủ của đối phương.

Chỉ trong nháy mắt, Tiên đế áo xám này lại lần nữa đánh ra vô số thủ thế, dao động lĩnh vực không gian quanh người lại càng mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Trận pháp dạng Lôi vốn dĩ bị tiếng trống kia chặn lại sau khi bị chậm lại một lát, lại lần nữa cuốn về phía người áo bào tím. Có thể tưởng tượng, một khi người áo bào tím bị trận pháp Lôi hình này vây khốn lại, thì không thể nào xoay người được.

Người áo bào tím ngược lại sắc mặt lại bình tĩnh, hình như biết rõ sẽ như thế này, lại lần nữa kích phát chiếc trống lớn đó ra.

Đùng đùng đùng…

Lần này là ba tiếng trống liên tiếp vang lên, vốn dĩ một tiếng trống đã có thể chặn lại trận pháp Lôi này rồi, bây giờ đánh liên tiếp ba tiếng, hơn nữa

tiếng sau còn to hơn tiếng trước, dao động tiếng trống lại càng liên tiếp nối liền với tiếng trống trước, liên miên bất tuyệt.

Trận pháp Lôi nguyên muốn vây người áo bào tím kia lại lại lần nữa chậm lại, thậm chí còn có xu thế tán loạn.

Tiên đế áo xám sắc mặt lập tức thay đổi, gã không ngờ tiếng trống của đối phương lại đáng sợ như vậy. Chỉ có gã đứng trên lôi đài mới biết, tiếng trống của người áo bào tím này đáng sợ như nào. Vì đối diện với mỗi tiếng trống của người áo bào tím này đều có thể khiến lĩnh vực của gã bị tán loạn một phần, còn lĩnh vực của người áo bào tím này lại mạnh thêm một phần.

Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là tiếng trống đó giống như tiếng trùy sắt khổng lồ đập vào sâu trong lòng gã, khiến gã có một loại cảm giác vô lực, dường như chỉ ngay sau đó thần nguyên của gã sẽ không thể nào tăng lên được, chỉ có thể đợi tiếng trống của đối phương xé rách gã.

Ba tiếng trống của người áo bào tím này và tiếng trống lúc trước vẫn đang lượn lờ, liên miên bất tuyệt. Trong nháy mắt liền hình thành sự tấn công liên tục giống như nước thủy triều vậy.

Tiên đế áo xám cũng không kìm chế được nữa, gã há miệng liền phun một màn sương vàng ra, màn sương vàng này lập tức đánh lên trên trận pháp Lôi của gã lúc trước.

Trận pháp dạng Lôi của gã bị màn sương vàng này đánh trúng, rất nhiều Lôi châm và Lôi đoàn trong đó lập tức bị đánh ra, từng tiếng nổ kịch liệt vang lên, trong nháy mắt liền bao trùm những sóng âm kia xuống. Mấy vạn đường Lôi châm bị tiếng nổ này đánh ra ngoài, di chuyển nhanh đến mức bóng dáng cũng không tồn tại xé rách lĩnh vực Tiên đế của người áo bào tím Ung ung…

Âm thanh Lôi châm vang lên, người áo bào màu tím này sắc mặt đại biến, tiếng trống khổng lồ kia lại càng dồn dập hơn.

Đùng đùng đùng…

Sáu tiếng trống liên tục vang lên, đường đao tiếng trống cực lớn trong nháy mắt liền chặn lại phần lớn Lôi châm trong này, nhưng vẫn có một phần nhỏ xuyên qua người áo tím này, mang theo từng đường máu tươi.

Người áo tím trong lòng trầm xuống, lão rõ ràng không ngờ đối phương lại có thể kích phát thần thông Lôi châm bạo phát, màn sương vàng đó không biết là thứ gì, có thể khiến Thanh Lôi Hung Minh trùy kích phát ra Lôi trận tấn công mạnh hơn mấy lần, có thể thấy thứ này tuyệt đối cũng không tầm thường.

Lão sở dĩ lên đài, không chỉ là vì suất tiến vào trong Mộ Hoa Thần sơn kia, lão là vì Thanh Lôi Hung Minh trùy mà lên, lai lịch của Thanh Lôi Hung Minh trùy không tầm thường, cho nên lão mới lên đài sớm. Chỉ cần cướp được Thanh Lôi Hung Minh trùy, thì mục đích của lão cũng đạt được rồi. Sau đó có ai khiêu chiến với lão hay không, nếu như người khiêu chiến lão đều là người tầm thường, lão sẽ tiếp tục ở lại đài thi đấu. Một khi có người lợi hại đến, thì lão sẽ lập tức xuống đài, lập tức trốn xa Lão cũng đã nhìn mấy trận đấu của Tiên đế áo xám này, sớm cũng đã hiểu thần thông của Tiên đế áo xám này. Nhưng không ngờ Tiên đế áo xám trước mặt này lại lợi hại như vậy, vẫn còn hậu chiêu chưa lấy ra.

Trước mắt lão bị mấy chục đường Lôi châm xuyên qua người, lập tức bị thương không nhẹ. Lúc này lão cũng không nương tay nữa, Đoạt phách thần huyễn cổ lại càng được lão điên cuồng đánh ra.

Đùng đùng đùng… ào ào ào…

Tiếng trống từ âm thanh đùng đùng lúc trước, lúc này biến thành ào ào giống như tiếng âm hồn thổi qua vậy. Trên lôi đài lúc trước sát khí tung hoành, lôi quang lóe sáng, lập tức biến thành một màn mây đen lượn lờ, giống như vô số quỷ vật đột nhiên đi qua vậy. Đến trên bãi sa mạc ngoài lôi đài, cũng trở nên âm phong thê thảm.

Tiên đế áo xám lúc này ngược lại lại bình tĩnh hơn người áo bào tím, vô số màn sương vàng không ngừng phun ra ngoài. Lôi trận bị âm đao tấn công trở nên ảm đạm kia, lôi quang lại lần nữa lóe lên. Trong tiếng sấm sét cuồn cuộn, từng đường sét nổ tung cùng với Lôi châm phun ra ngoài, đồng thời chi chít mù mịt.

Âm khí từ tiếng trống và sấm sét lôi châm trong cấm chế lôi đài này không ngừng đập vào nhau, không ngừng phát ra các loại tiếng nổ, còn âm thanh đánh nhau trong cấm chế lôi đài cũng dần dần bị tiếng trống âm khí kia bao trùm. Thần thức của những người bình thường cũng không thể nào quét vào trong được, Diệp Mặc lại miễng cưỡng thi triển thần thức vào trong đó, đồng thời trong lòng cũng thầm kinh hãi. Đừng nói người áo bào tím lợi hại, không ngờ Tiên đế áo xám cũng vô cùng lợi hại.

Diệp Mặc nhìn ra hai người này còn chưa lấy con át chủ bài ra, nhưng cũng đã đánh thành bộ dạng này rồi. Một khi hai người này lấy con át chủ bài ra, e rằng cho dù hắn muốn giết đối phương, cũng phải rất mất sức. Trong này quả nhiên là nơi sinh ra người tài giỏi.

Cứ theo đà này, người cuối cùng thắng nói không chừng là Tiên đế áo xám kia, cái này quá nằm khỏi dự liệu của Diệp Mặc. Nếu như Tiên đế áo xám giết chết người áo bào tím kia, thì hắn là người đầu tiên muốn lên cướp lấy nhẫn trữ vật đó.

Diệp Mặc vừa nghĩ đến đây, người áo bào tím kia liền vỗ bên hông một cái, một đầu lâu sói khổng lồ màu trắng trông rất ghê rợn đáng sợ xông ra. Thần thức của Diệp Mặc quét lên trên đầu lâu sói này, khí tức trên đầu lâu sói này thậm chí cũng là khí tức Tiên yêu thú cấp chín rồi.

Diệp Mặc vì có công pháp thần thức, cho nên ngay lập tức liền nhìn ra người sói này, còn những người không có công pháp thần thức, không thể nào nhìn thấy đầu lâu sói này, cũng chỉ từ trên cấm chế lôi đài không ngừng kích động biết hai người này đang đánh nhau vô cùng ác liệt. Nếu như không có cấm chế, thì khoảng trời đất này nói không chừng cũng đã bị hai người đánh đến hủy diệt rồi, trong mười lôi đài, cũng coi như là lôi đài kịch liệt

nhất.

Đầu lâu sói vừa mới ra, lập tức liền há to cái miệng trắng hếu khổng lồ, cắn một cái về phía lôi châm và lôi đoàn chằng chịt kia, không ngờ tư thế có vài phần như Vô ảnh.

Trên lôi đài trong cấm chế, vì một miếng của đầu lâu sói này đã cuốn hết toàn bộ lôi châm xung quanh, còn những lôi châm này sau khi bị đầu lâu sói cuốn đi, lĩnh vực của Tiên đế áo xám kia lập tức trống không. Còn trên người của đầu lâu sói này, vì cắn nuốt số lôi châm này trở nên càng đáng sợ hơn.

Đùng đùng đùng…

Sáu tiếng trống đùng đùng đùng liên tiếp đột nhiên vang lên, vì bộ phận lôi châm và lôi đoàn của trận pháp dạng lôi này bị đầu lâu sói kia cắn nuốt, trận pháp lôi này lập tức hình thành chân không. Tiếng trống này vì phát ra kịp thời, từ trong chân không đánh về phía Tiên đế áo xám.

Tiên đế áo xám lập tức bị tiếng trống đánh trúng, phun ra mấy ngụm máu tươi, bay ra ngoài. Đúng lúc Diệp Mặc cho rằng Tiên đế áo xám này không thể cứu vãn nổi nữa, thì Tiên đế áo xám này đột nhiên vung tay phóng một pháp bảo nữa ra.

Vì thần thức của Diệp Mặc vẫn đang chú ý đến Tiên đế áo xám, Tiên đế áo xám vừa phát ra pháp bảo này, Diệp Mặc cũng đã nhìn rõ, đây là một bức tranh. Mặt ngoài bức tranh hình như có vẽ một la hán trọc đầu, bức tranh này vừa phóng ra, xung quanh chỗ đánh nhau mờ ảo lập tức trở nên rõ ràng hơn.

Diệp Mặc rõ ràng nghe thấy giọng nói vô cùng kinh ngạc xung quanh:

- Kim Cương Đại Thừa đồ.

Từng trận phạm âm từ trong Kim Cương Đại Thừa đồ phát ra, âm khí lôi đài bị tiếng trống âm nhu của người áo tím khống chế liền tiêu tán.

Phạm âm vang lên, đồng thời từng la hán thân mặc quần áo la hán màu vàng từ trong bức tranh kia bay ra. Những vị la hán này vừa ra ngoài, liền phóng ra các loại pháp bảo vây kín người áo tím kia và đầu lâu sói của lão.

Ầm…

Một cây gậy sắt của một vị la hán giơ lên đánh lên người của đầu lâu sói, đầu lâu sói có thể thôn phệ lôi quang kia, dưới gậy này, lập tức thê thảm kêu to một tiếng, quay người liền muốn chạy. Chỉ có điều không đợi nó chạy được vài bước, lại có một vị la hán đột nhiên xuất hiện trước mặt đầu lâu sói đó, lại đánh một gậy xuống.

Đầu lâu sói kia lập tức lại kêu thảm một tiếng, há to miệng liền muốn cắn cây gậy sắt kia một cái. Cây gậy sắt của la hán kia khua một cái, mấy cái răng của đầu lâu sói đó liền rụng xuống.

Người áo bào tím cũng bị Kim Cương Đại Thừa đồ đột ngột xuất hiện này đánh cho hồ đồ rồi, nhưng lão lập tức liền phản ứng lại, lão tuyệt đối không phải là đối thủ của Tiên đế áo xám kia. Không đợi lão rời khỏi lôi đài, hai cây gậy của hai vị la hán cũng đã đánh đến phía đầu của lão.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn lập tức biết rõ, người áo tím này thua thật rồi. Đồng thời thần thức của Diệp Mặc quét đến Tiên đế áo xám kia, lại phát hiện Tiên đế áo xám toàn thân run rẩy. Đây tuyệt đối là bộ dạng không thể nào chèo chống nổi Kim Cương Đại Thừa đồ, cho dù Tiên đế áo xám đến cuối cùng thắng rồi, cũng chắc phải rời khỏi lôi đài.

Thấy những người xung quanh ai cũng không nhúc nhích, Diệp Mặc đâu còn do dự, ngay lập tức bay lên lôi đài, đồng thời đính ngọc giản của mình lên bên lôi đài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2000

Trốn Vào Mộ Hoa

Diệp Mặc mới vừa lên trên lôi đài, người áo bào tím đã bị hai gã la hán vây công vào thế hạ phong. Nếu mà không phải Tiên Đế áo xám khống chế Kim Cương Đại Thừa Đồ cực kỳ gian nan, lúc này Tiên Đế áo xám chỉ cần phóng ra lôi trùy kia của mình công kích một cái, người áo bào tím tuyệt đối là chạy trời không khỏi nắng.

Nhưng coi như là như vậy, người áo bào tím bị thiết côn hai gã la hán đánh trúng, nhất thời chật vật. Tiên Đế áo xám còn đang kiên trì, nhưng quanh thân gã đã là huyết vụ lượn lờ, hiển nhiên cũng cầm cự không được bao lâu.

Khi thấy Diệp Mặc đi lên, Tiên Đế áo xám đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, nơi này là lôi đài, hơn nữa còn là lôi đài thi đấu không có quy tắc. Nếu mà gã mất quá nhiều sức, coi như là thắng, cũng đánh không lại người lên tiếp theo.

Khi Tiên Đế áo xám hiểu rõ điểm này, lập tức liền thu hồi Kim Cương Đại Thừa Đồ. Người áo bào tím thụ thương rất nặng, lại thừa dịp vài tên la hán biến mất, bỗng nhiên xông tới, bắt lại Kim Cương Đại Thừa Đồ, đồng thời sau đó một khắc đã đem Kim Cương Đại Thừa Đồ thu vào, đồng thời xoay người rời đi, ngay cả Thanh Lôi Hung Minh Trùy là mục đích chủ yếu của lão lên đài cũng không cần.

Diệp Mặc đâu buông tha người áo bào tím rời khỏi lôi đài, đồng thời mở rộng lĩnh vực ra, Tử Đao đã bổ ra, thần thông Liệt Ngân.

- Là ngươi?

Người áo bào tím lập tức liền nhận ra Diệp Mặc, đồng thời liều mạng chạy ra ngoài lôi đài, hiển nhiên lão biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Chỉ là lão nỏ mạnh hết đà, lĩnh vực Diệp Mặc toàn lực kích phát, người áo bào tím này trong lúc cấp thiết có thể vùng vẫy sao?

Sát khí chung quanh lôi đài bị thần thông Liệt Ngân của Diệp Mặc trói buộc lại, tạo thành sát thế cường hãn thô bạo, trói chặt người áo bào tím Ầm...

Ánh tím hồng của Liệt Ngân như muốn bổ cả lôi đài này ra, đánh vào mặt trống của người áo bào tím Cái trống lúc này cũng không được phóng ra, bị Tử Đao đánh trúng phát ra một tiếng trống âm vang trầm muộn.

- Ngươi muốn cướp đoạt ngũ hành...

Thanh âm người áo bào tím còn chưa nói xong, đao ngân Liệt Ngân của Diệp Mặc liền xoay lại, muốn chém người áo bào tím làm hai đoạn. Đồng thời thần thức vực chồng chất tiến tới, đem thanh âm người áo bào tím ép xuống.

Người áo bào tím trong kinh hoảng, không kịp nói ra mục đích của Diệp Mặc, cấp thiết lui về phía sau. Tiên Đế áo xám lúc này kịp lấy lại sức, Thanh Lôi Hung Minh Trùy trong tay không chút do dự đánh ra, mang theo mấy đạo lôi mang. Người áo bào tím đã không thể nào ngăn chặn mấy đạo lôi mang này nữa, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, bị chém thành vô số mảnh.

Nguyên Thần tràn ra, vẫn bị Thanh Lôi Hung Minh Trùy bao vây. Trong tiếng kêu thê lương của Nguyên Thần, một ánh sáng xanh hiện lên, Diệp Mặc sớm đã chờ sẵn ngay lập tức bắt lại ánh sáng xanh này Từ lúc Diệp Mặc lên đài, đến khi người áo bào tím bị giết, trước sau cũng chỉ có vài hơi thở mà thôi. Đợi người áo bào tím bị giết, Diệp Mặc bắt lấy một ánh sáng xanh, đại đa số người dưới đài đều đã hiểu được, giống như Diệp Mặc rối rít xông lên lôi đài. Lôi đài khiêu chiến không có quy tắc, muốn lên thì lên, không hề cố kỵ. Mà lúc này có Kim Cương Đại Thừa Đồ, ai mà không lên?

Tiên Đế áo xám tổn hao sức lực quá lớn, lúc này thực lực của Diệp Mặc so với Tiên Đế áo xám kia phải cường hãn hơn nhiều, hắn trong lúc Tiên Đế áo xám chém giết người áo bào tím, đã từ trong Nguyên Thần người áo bào tím nắm bắt được ánh sáng xanh kia, đồng thời cướp đi nhẫn của lão - Lưu lại cho ta Kim Cương Đại Thừa Đồ...

Tiên Đế áo xám biết rõ mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, thế nhưng lúc này Kim Cương Đại Thừa Đồ bị Diệp Mặc cướp đi, gã lập tức liền điên cuồng.

Lúc này trên lôi đài lại xông tới ba người, Diệp Mặc vốn là dự định đi. Trong lúc Tiên Đế áo xám công kích hắn, hắn còn thấy trong mắt đại năng Chứng Đạo mở lôi đài kia lộ ra sát khí, Diệp Mặc càng không dám ở lại chỗ này.

Mục đích chủ yếu của Chứng Đạo Thánh Đế tới đây không phải Kim Cương Đại Thừa Đồ, chính là Thanh châu bị mình cướp đoạt. Chỉ có Diệp Mặc biết, dù cho Kim Cương Đại Thừa Đồ có trâu bò hơn nữa, cũng không có trân quý như viên Thanh châu này. Đối mặt một Chứng Đạo Thánh Đế, Diệp Mặc đâu còn dám tiếp tục ở lại trên lôi đài tiến hành khiêu chiến thi đấu?

Diệp Mặc trước tiên lướt qua vài tên Tiên Đế xông lên lôi đài, đồng thời sau đó chính là thuấn di đi ngay.

Một bàn tay đưa đến lập tức liền bắt được thân ảnh của Diệp Mặc, nhưng thân ảnh này đã là thân ảnh của Diệp Mặc sau khi thuấn di. Thân ảnh kia ở dưới bàn tay to lớn, trong nháy mắt tiêu tan thành mây khói.

- Bọn chuột nhắt này dám...

Chứng Đạo Thánh Đế thấy mình không ngờ không bắt được Diệp Mặc, nhất thời giận tím mặt, lập tức liền dọc theo không gian dao động đuổi theo.

Diệp Mặc nghĩ không sai, Chứng Đạo Thánh Đế này chẳng những nhìn

trúng Kim Cương Đại Thừa Đồ, còn nhìn trúng Thanh châu. Vốn khi Kim Cương Đại Thừa Đồ xuất hiện, lão đã phát ra tin tức, cho người thay lão lên đài đoạt lại Kim Cương Đại Thừa Đồ. Thế nhưng ở sau khi Thanh châu xuất hiện, lão cũng không nhịn được nữa.

Người khác không biết Thanh châu trân quý thế nào, lão lại rất rõ ràng. Thanh châu rất có thể là thế giới Ngũ hành tu di vượt qua Thế giới chân linh, huống chi người áo bào tím còn nói ra hai chữ ngũ hành, càng làm cho lão đỏ mắt. Chớ nhìn lão đã là bước đầu tiên Chứng đạo, thế nhưng lão ngay cả Thế giới chân linh cũng không có, đừng nói tới Thế giới ngũ hành vượt cả Thế giới chân linh.

Chính vì lão không cách nào nhịn được sự hấp dẫn của loại thế giới này, lúc này mới đột nhiên xuất thủ.

Diệp Mặc sau khi vật tới tay, đã nhìn thấu ý nghĩ của đối phương, quyết định thật nhanh lập tức thuấn di. Kết quả Chứng Đạo Thánh Đế này bắt được tàn ảnh của Diệp Mặc. Nếu mà Diệp Mặc do dự một hơi thở nữa thôi, hắn lúc này đã bị Chứng Đạo Thánh Đế bắt được rồi.

- Ngươi trốn được sao?

Chứng Đạo Thánh Đế cười gian một tiếng, trong nháy mắt liền dọc theo phương hướng Diệp Mặc thuấn di biến mất.

Diệp Mặc kinh nghiệm chạy trốn phong phú không gì sánh được, hắn sao có thể không biết mình tuyệt đối chạy không khỏi sự truy sát của một Thánh Đế chứ? Nếu mà không phải ụ đá ngũ hành quá quan trọng, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm ngang nhiên cướp đồ rồi chạy thế này.

Cho nên sau khi Chứng Đạo Thánh Đế đuổi theo, phương hướng Diệp Mặc lựa chọn thuấn di là đối diện sa mạc, chỗ tiến nhập trận môn Mộ Hoa Thần Sơn Trận môn kia dù ảm đạm nhưng vẫn còn mở như cũ, Diệp Mặc cũng không có nửa phần do dự, hắn thuấn di đến nơi này, trước tiên liền vọt vào trận môn, xuôi theo phương hướng năm tháng tang thương trôi đi mà lẩn

trốn biến mất.

Chứng Đạo Thánh Đế sau một lát liền đuổi tới trận môn này, khi lão thấy Diệp Mặc không ngờ nhân cơ hội xông vào Mộ Hoa Thần Sơn, càng tức giận công tâm, không chút suy nghĩ, cũng vọt vào. Coi như là đến chân trời góc biển, lão cũng muốn bắt lại Diệp Mặc, cướp lại đồ trên người hắn rồi hẳn nói.

Diệp Mặc vọt vào Mộ Hoa Thần Sơn, đại năng Chứng đạo trông giữ lôi đài kia cũng vọt vào Mộ Hoa Thần Sơn. Đám người còn lại bất kể là ghi danh, hay không ghi danh, đều nhất loạt xông về Mộ Hoa Thần Sơn.

Cánh cửa vốn đã lờ mờ không rõ, sau khi mấy người liên tục vọt vào, ánh sáng lập tức liền biến mất. Rất nhanh thì nghe được răng rắc một tiếng, trận môn sụp xuống trong hư không, thông đạo tiến nhập Mộ Hoa Thần Sơn hoàn toàn bị phong bế.

Không thể vào Mộ Hoa Thần Sơn, thi đấu cũng không còn ý nghĩa gì, một số người đã nộp Thần tinh đều ùa ra chỗ ghi danh.

Sau một lát, tại sa mạc này đại chiến lại bùng nổ, vô số pháp bảo công kích cùng nguyên khí lưu động, dưới hỗn chiến kiểu này, người tu vi hơi thấp một chút sẽ bị thua thiệt, trực tiếp bị giết chết.

Vô số năm qua, Mộ Hoa Thần Sơn mở ra, đây vẫn là lần đầu tiên phát sinh loại chuyện này. Không có Chứng Đạo Thánh Đế đến đây trấn áp, chỗ ghi danh sớm bị đánh rối tinh rối mù. Về phần những người tham gia công kích, cũng đều rời đi.

...

Diệp Mặc sau khi vọt tiến vào trận môn Mộ Hoa Thần Sơn, lập tức liền cảm nhận được năm tháng như dòng nước chảy qua thân thể của chính mình. Hắn cảm giác được mình thật giống như từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành, đến thành niên, lão niên... Thậm chí gần chết đi đều là trong nháy mắt mà

qua Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, hắn không biết một khi ở cái chỗ này chết đi, hắn có thể thực sự chết hay không.

Cũng may đang lúc Diệp Mặc kinh hồn táng đảm, cảm giác chân thực truyền đến, Diệp Mặc trong lòng buông lỏng, hắn biết mình đã đến Mộ Hoa Thần Sơn rồi.

Diệp Mặc lập tức liền quét thần thức ra ngoài, phát hiện thần thức của hắn ở Mộ Hoa Thần Sơn tối đa chỉ có thể quét trong phạm vi ngàn thước. Lúc này hắn không dám ở lại chỗ này, nếu như là đối mặt Tiên Đế bình thường, Diệp Mặc nói không chừng sẽ dừng lại ở đây, thế nhưng đối mặt một tên rất có thể Thánh Đế Hóa Đạo, hắn ở lại chỗ này một khi bị bắt được, đó là một con đường chết.

Ngay sau khi đáp xuống mặt đất, Diệp Mặc liền lần nữa thuấn di. Ở chỗ này thuấn di tuyệt đối chính là liều mạng, không nói nơi này không gian bất ổn, khắp nơi đều là khí tức năm tháng. Một khi thuấn di đến ở giữa vòng xoáy năm tháng, đây tuyệt đối là cửu tử nhất sinh.

Diệp Mặc không có bất kỳ biện pháp nào, hắn biết tên Thánh Đế kia nhất định sẽ đuổi theo. Mộ Hoa Thần Sơn cũng không có hạn chế tu vi gì, chỉ cần là muốn vào đều có thể vào. Đương nhiên Diệp Mặc cũng có cái để dựa vào, hắn tin tưởng dù cho hắn rơi vào vòng xoáy thời gian, chỉ cần trước tiên vọt vào Thế giới trang vàng, dựa vào thế giới hỗn độn của mình, hắn là có thể bình yên vô sự.

Sau liên tiếp mấy lần thuấn di, Diệp Mặc triển khai ngũ hành độn thuật, bắt đầu không ngừng thay đổi phương hướng. Một lúc lâu sau, Diệp Mặc ở một cây cổ thụ to lớn độn thổ xuống dưới. Ở sâu trong lòng đất, Diệp Mặc bố trí một cấm chế ẩn nấp, lúc này mới tiến nhập Thế giới trang vàng.

Chứng Đạo Thánh Đế muốn tìm kiếm chỗ hắn ở, phải tìm được Thế giới trang vàng đã, đây tuyệt đối không có khả năng.

Ngay sau mấy hơi thở Diệp Mặc tiến nhập Thế giới trang vàng, tên

Chứng đạo Thánh Đế truy sát Diệp Mặc dừng ngay tại chỗ Diệp Mặc thuấn di lần cuối cùng Diệp Mặc cũng không biết đối phương đã tìm được chỗ hắn thuấn di lần cuối, nếu mà hắn biết, hắn tuyệt đối không dám dừng lại dưới cây cổ thụ, nhất định sẽ tiếp tục chạy trốn. Theo Diệp Mặc nghĩ, Mộ Hoa Thần Sơn với các loại khí tức năm tháng ngang dọc, hắn thuấn di tạo thành không gian dao động cực kỳ nhạt. Coi như là Chứng Đạo Thánh Đế, một lát sau cũng không nhất định có thể tìm tới.

Nhưng trên thực tế là, người ta đã tìm được rồi, hơn nữa trước sau cũng chỉ là kém hơn mười lần hô hấp mà thôi.

Không gian dao động của Ngũ hành độn thuật so với thuấn di còn nhỏ hơn, tại Mộ Hoa Thần Sơn chỉ cần vài hơi thở sẽ biến mất. Chứng Đạo Thánh Đế đuổi tới chỗ Diệp Mặc thuấn di lần cuối, đứng lặng một lúc lâu, thần thức của lão thậm chí ngay cả dưới nền đất cũng cẩn thận tìm tòi một lần, nhưng lại không tìm được tung tích của Diệp Mặc.

- Ta cũng không tin ngươi có thể thoát được.

Thần thức của Chứng đạo Thánh Đế lại tìm tòi thêm một lát, không ngờ xác định một phương hướng, lại truy đuổi tiếp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2001

Luyện Hóa Thanh Châu Thế Giới

Một tuần hương sau, Thánh đế đuổi theo Diệp Mặc mặt trầm xuống, gã không ngờ hoàn toàn mất tung tích của Diệp Mặc. Nhưng gã mau chóng lại khôi phục lại ánh mắt hung ác lúc trước tự lẩm bẩm:

- Ba tháng sau, Mộ Hoa Thần sơn đóng lại, ta không tin không tìm ra được ngươi…

…

Diệp Mặc trong Thế giới trang vàng ngay lập tức kiểm tra thọ nguyên và kinh mạch thân thể mình, khi hắn tiến vào Mộ Hoa Thần sơn liền cảm thấy sinh mạng của mình hình như hoàn toàn trôi mất vậy, bây giờ hắn ổn lại rồi, đương nhiên muốn kiểm tra ngay lập tức.

Sau mấy lần kiểm tra, Diệp Mặc xác định thân thể của mình cũng không có bị thương gì lớn, thậm chí đến thọ nguyên cũng không chút tổn thương nào, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra quá trình dòng chảy thời gian kia chỉ là đặc tính của lối đi này mà thôi, trên thực tế cũng không tổn hại đến thọ mệnh của những người tiến vào đường đi này.

Thân thể không bị thương, Diệp Mặc lập tức bắt đầu kiểm tra nhẫn trữ vật của người áo tím, trong nhẫn trữ vật của người áo tím kia ngoài một cái trống cực lớn ra, còn có một số Thần tinh và Tiên tinh. Ngoài ra còn có một số Tiên đan và Tiên linh thảo bình thường, Diệp Mặc cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì hắn cần trong nhẫn trữ vật này, đến Kim Cương Đại Thừa đồ hắn cũng không nhìn thấy.

Diệp Mặc lại thở ra, xem ra hắn đoán không sai, Thanh Châu đó tuyệt đối là một thế giới đẳng cấp cũng không thấp. Kim Cương Đại Thừa đồ không có trong nhẫn trữ vật này, thì chắc chắn là ở trong Thanh Châu đó. Thanh Châu của người áo tím này so với Thanh Châu của Thanh Như lúc trước, đẳng cấp cũng cao hơn nhiều lần.

Vất chiếc nhẫn sang một bên, Diệp Mặc trực tiếp bố trí trận bàn thời gian, bắt đầu luyện hóa thế giới Thanh Châu kia.

Bởi vì thế giới Thanh Châu này là của người áo bào tím, Diệp Mặc đoán lão luyện hóa cũng không đơn giản như vậy. Cái này không giống với Thế giới trang vàng của hắn, Thế giới trang vàng là chủ động nhận chủ, hắn căn bản cũng không cần luyện hóa. Chỉ cần hắn thu thập đủ ngũ hành, thì Thế giới trang vàng sẽ chủ động dung hợp vào trong nguyên thần của hắn, hoàn toàn trở thành thế giới của hắn. Đối với Thanh Châu không biết bao lâu mới có thể luyện hóa được, Diệp Mặc chỉ có thể dùng trận bàn thời gian để luyện hóa.

Trong Mộ Hoa Thần sơn có rất nhiều Đạo quả và lốc xoáy thời gian, những lốc xoáy thời gian này chỉ cần có cơ duyên là có thể nắm được pháp tắc thời gian, những Đạo quả đó chỉ cần lấy được một quả thì rất có khả năng thăng lên một cấp bậc khác, hoặc là lĩnh ngộ được một loại thần thông. Có được một cơ duyên lớn, nếu như không lấy được Thanh Châu của người áo bào tím, Diệp Mặc sớm đã xông ra tìm kiếm những thứ này rồi.

Nhưng bây giờ đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là luyện hóa Thanh Châu, tìm được ụ đá thứ năm, hoàn thiện Thế giới trang vàng của hắn. Chỉ cần Thế giới trang vàng của hắn hoàn thiện rồi, thì hắn liền có hi vọng Chứng đạo.

Trận bàn thời gian mau chóng chuyển động, trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc từ từ luyện hóa thế giới Thanh Châu. Sau mấy năm, Diệp Mặc cũng hoàn toàn chìm trong luyện hóa thế giới Thanh Châu, đối với bất kỳ chuyện gì xảy ra bên ngoài, lại càng không chú ý đến.

…

Cách chỗ Diệp Mặc bế quan khoảng vạn dặm, một sườn núi bằng phẳng lôi quang tứ phía xung quanh có mười mấy người vây quanh, hơn nữa lại không ngừng có người đi đến.

Bên trên sườn núi bằng phẳng này không có thứ gì, chỉ có một cây màu xám cao một trượng. Cây này không có cành cũng không có lá. So với những cây khác, cũng không bằng nói là một khúc côn màu xám. Bên trên khúc côn màu xám này có kết chín quả màu xanh, những quả này bị lôi quang xung quanh bao vây lượn lờ, có chút như ẩn như hiện. Nhưng thần thức nếu như quét lên trên những quả này, lập tức liền cảm thấy thời gian tang thương vô cùng vô tận.

Những người đứng bên ngoài sườn núi ai ai cũng chằm chằm nhìn chín quả này với ánh mắt tham lam, cứ như chuẩn bị xông lên cướp lấy bất cứ lúc nào.

Lại có hai gã Tiên đế đến bên ngoài ngọn núi này, trong đó có một người đàn ông mặc áo màu đỏ nhìn thấy quả màu xanh này có lôi quang vây quanh, lập tức khiếp sợ kêu lên:

- Lôi Âm Tuế Nguyệt quả?

Gã nói xong lời này, đồng thời lập tức có người với tốc độ nhanh nhất liền xông đến, đồng thời ánh mắt cực nóng dung hòa lôi quang xung quanh.

- Lôi Âm Tuế Nguyệt quả vẫn còn chưa chín, không thể lên…

Người đồng hành cùng gã còn chưa kịp nói xong câu này, gã cũng đã xông lên sườn núi bằng phẳng lôi quang tứ phía rồi.

Người đàn ông mặc áo đỏ này lên cơn ham mê, không ngờ không nghĩ gì đến những thứ khác, đợi khi gã xông vào trong rồi, lúc này mới cảm thấy không đúng. Gã phát hiện không ngờ lại không có ai xông lên cùng gã, hơn nữa gã cũng đến muộn. Những người đó chẳng những không ai xông lên

cùng gã, thậm chí đến cản gã lại cũng chẳng có ai.

Không ổn rồi, người đàn ông áo đỏ này trong nháy mắt liền phản ứng lại, chỉ có điều không đợi gã quay người, thì gã cũng cảm nhận được năm tháng tang thương đến vô tận đang hướng về phía gã, gã đến hít thở cũng cảm thấy khó khăn. Lúc này, thứ duy nhất mà gã cảm nhận được, chính là tuổi thọ của gã đang mau chóng trôi đi.

Những người đứng bên ngoài sườn núi này có thể nhìn rõ người đàn ông áo đỏ này đang dần dần già đi, đầu tóc của gã dần biến thành màu trắng, tốc độ lão hóa dung nhan với mắt thường cũng có thể nhìn thấy được Mà gã quay người cũng trở nên cực kỳ chậm chạp, hình như cũng đến mấy vạn năm vậy. Khi gã hoàn toàn quay người lại rồi, thì sớm cũng đã trở thành già nua chỉ còn một bộ xương.

Gã có chút không cam tâm nhìn những người đứng bên ngoài sườn núi, chầm chậm ngã xuống. Khi gã ngã xuống, gã còn có bộ xương, sau khi gã ngã lên trên mặt đất rồi, thì tóc tai cùng với lớp da bọc lấy bộ xương của lão tan rã hoàn toàn. Chỉ còn lại bộ xương trắng hếu khô cằn trong lớp quần áo lộ ra ngoài.

Trước sau cũng không đến nửa tuần hương, một Tiên đế trung kỳ lại chết như vậy, thậm chí trước khi chết lão đến một bước cũng không bước nổi ra ngoài, càng đừng nói gì đến thi triển thần thông.

Sườn núi vẫn là cái sườn núi đó, xung quanh gốc cây trong sườn núi đó vẫn có một màn lôi quang lượn lờ quanh, sự tham lam trong mắt những người này cũng giảm đi chút ít, mà thêm vào đó là sự cẩn thận. Nhưng vẫn không có ai rời khỏi nơi này, những người này vẫn kiên trì đứng bên ngoài, rõ ràng là đang đợi Lôi Âm Tuế Nguyệt chín.

Lại có bốn đường độn quang xuất hiện bên ngoài sườn núi này, người đến là hai nam hai nữ. Nếu như Diệp Mặc cũng ở trong này, hắn thậm chí có thể nhận ra ba người. Đại tiểu thư Hành Uyển Mạn của Hành Thị Thần Giác, còn có Nữu Như Nam, một người trong hai người đàn ông kia chính là gã

mặt ngựa mà hắn gặp ở ngoài Hành Thị Thần Giác.

- Đại tiểu thư, là Lôi Âm Tuế Nguyệt quả…

Một lão già trong bốn người đó kinh hãi thất thanh kêu lên, tu vi của lão già này là cao nhất trong bốn người, cũng là người duy nhất Diệp Mặc chưa gặp.

- Không ngờ là Lôi Âm Tuế Nguyệt quả thật.

Đại tiểu thư cũng kinh động thốt lên, cô cũng biết loại quả màu xanh này.

Nữu Như Nam kiến thức rõ ràng thấp hơn chút, cô có chút nghi ngờ hỏi:

- Niên lão, Đại tiểu thư, cái gì là Lôi Âm Tuế Nguyệt quả?

Niên lão trầm giọng nói:

- Lôi Âm Tuế Nguyệt quả là Đạo quả cảm ngộ pháp tắc thời gian, chỉ cần lấy được một quả là có thể dựa vào quả này mà cảm ngộ được thần thông pháp tắc thời gian. Vô giới vô thị, căn bản không thể nào lấy được thứ này. Tuế Nguyệt quả có thể cảm ngộ được pháp tắc thời gian có thể sinh trưởng trong ngũ hành, cũng có thể sinh trưởng trong hoàn cảnh biến dị.

- Cây Lôi Âm Tuế Nguyệt quả này sinh trưởng trong khí tức Lôi hệ, sau khi dùng Tuế Nguyệt quả này cảm ngộ pháp tắc thời gian, còn có thể chính mình sáng tạo ra chút Lôi hệ tấn công trong thần thông pháp tắc thời gian, quả thực vô cùng quý giá. Loại Tuế Nguyệt quả này thuộc vào hàng Đạo quả cao cấp trong Đạo quả, lấy được một quả sẽ được lợi cả đời.

Nữu Như Nam hít một hơi lạnh, cô trước giờ vẫn trong Thần Phần vực, làm sao không biết sự kinh khủng của thần thông pháp tắc thời gian chứ?

Người lĩnh ngộ pháp tắc Thời Gian trong Thần Phần vực cũng không nhiều, càng đừng nói là người tinh thông pháp tắc thời gian, thì lại càng hiếm

hoi hơn nhiều. Nếu như loại Đạo quả này có thể giúp lĩnh ngộ pháp tắc thời gian, thậm chí có thể giúp lĩnh ngộ thần thông pháp tắc thời gian, thì quả thực nghịch thiên không thể nghịch thiên thêm được nữa.

Trong không gian mấy người Nữu Như Nam nói chuyện, có vài người bỗng nhiên quay người rời khỏi sườn núi này, biến mất trong nháy mắt.

- Niên lão, trong này không ngờ có Lôi Âm Tuế Nguyệt quả. Tại sao những người này lại không xông lên cướp lấy? Còn có người rời đi nữa? Chẳng lẽ trên sườn núi này có nguy hiểm gì sao?

Nữu Như Nam nhìn những người xung quanh còn chưa rời đi, nghi ngờ hỏi lại.

Niên lão gật đầu:

- Đúng vậy, Tuế Nguyệt quả, bất luận là Lôi Âm Tuế Nguyệt quả, hay là những Tuế Nguyệt quả còn lại, chỉ cần chưa chín, nếu tùy tiện lên đó, thì chỉ có chết. Xung quanh Tuế Nguyệt quả toàn bộ đều là lốc xoáy thời gian, loại lốc xoáy thời gian này sẽ biến mất khi Tuế Nguyệt quả chín, khi Tuế Nguyệt quả còn chưa chín, lên trên đó thì chỉ nộp mạng. Trừ phi là đại năng hoàn toàn khống chế được pháp tắc thời gian, nhưng loại đại năng này ít nhất cũng là Hỗn Nguyên Thánh đế rồi, cũng không thể nào đến Mộ Hoa Thần sơn này.

- Những người rời đi kia chính là vì biết chuyện này, cho nên mới biết trước khi Tuế Nguyệt quả còn chưa chín, thì bất cứ ai cũng không lấy được. Bọn họ rời khỏi nơi này, có lẽ là đi tìm những bảo vật khác, qua mấy ngày rồi lại quay lại. Hoặc là đi liên hệ với bạn của mình, để đợi khi nào Tuế Nguyệt quả chín thì đến cướp. Nhìn bộ dạng của Tuế Nguyệt quả trước mặt này, muốn đến khi chín, ít nhất cũng còn nửa tuần nữa.

- Hóa ra là như vậy.

Nữu Như Nam ngưỡng mộ nhìn Lôi Âm Tuế Nguyệt quả, biết thứ này

cô tuyệt đối không thể nào lấy được.

- Đại tiểu thư, chúng ta đi tìm kiếm thứ khác trước đi. Ở lại đây nửa tuần, cũng lãng phí thời gian mà thôi.

Nữu Như Nam nghĩ đến vậy liền nói.

Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác sắc mặt âm trầm bất định, nhưng ánh mắt lại vô cùng nóng, rõ ràng trong lòng cũng vô cùng thích loại Lôi Âm Tuế Nguyệt quả này.

- Niên lão, tôi đề nghị chúng ta cứ ở đây đợi đi, cây Tuế Nguyệt quả này thoạt nhìn thì cần nửa tuần nữa mới chín, trên thực tế ông nhìn trên đỉnh quả màu xanh kia cũng xuất hiện vệt vàng rồi. Những quả này rất có khả năng chỉ ba đến năm ngày sau, sẽ chín.

Thần thức của Đại tiểu thư quan sát kỹ lưỡng cây Tuế Nguyệt quả trên sườn núi kia xong, chậm rãi truyền âm nói.

Niên lão gật đầu, tán dương nhìn Đại tiểu thư truyền âm nói:

- Cô nói không sai, quả này quả thực cũng không đến nửa tuần. Tôi cũng là sau đó mới nhìn thấy vệt vàng kia, xem ra trong này những người nhìn ra vệt vàng cũng không phải chỉ có hai người chúng ta, những người còn lại chưa đi có thể cũng nhìn ra rồi.

Đại tiểu thư mỉm cười, cũng không nói gì, chỉ truyền âm cho Nữu Như Nam và gã mặt ngựa kia nói:

- Đợi sau khi Lôi Âm Tuế Nguyệt quả chín rồi, tôi và Niên lão sẽ xông lên cướp lấy. Như Nam và Văn Ngạn sư huynh đứng tiếp ứng bên ngoài, một khi lấy được Lôi Âm Tuế Nguyệt quả rồi, thì chúng ta sẽ đi ngay lập tức.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2002

Mở Ra Hỗn Độn Thế Giới

Răng rắc…

Sau khi màng ngăn cách mơ mơ hồ hồ giống như một tấm màng mỏng trên Thanh Châu, phát ra những âm thanh thanh thúy dưới sự luyện hóa của Diệp Mặc, toàn bột Thanh Châu liền trở nên rõ ràng trước mắt Diệp Mặc.

Một thế giới xanh tươi vô biên vô tận khiến Diệp Mặc kinh ngạc suýt thốt thành lời, Thế giới trang vàng của hắn cũng đã dùng vô số năm rồi, nhưng so với thế giới trước mặt Diệp Mặc này, quả thực đơn sơ không khác gì một ngôi nhà tranh.

Đây không phải là vấn đề đẳng cấp, nói về đẳng cấp Diệp Mặc chắc rằng Thế giới trang vàng của hắn so với thế giới Thanh Châu cũng cao hơn mấy lần. Nhưng thế giới Thanh Châu bị người áo bào tím kia dùng càng hoàn chỉnh hơn, từng dòng sông chảy trong thần thức của Diệp Mặc, tung hoành giao nhau vậy. Trên một số ngọn núi còn có một số Tiên linh thú chạy qua chạy lại, trong Tiên dược viên ngay cả Tiên linh thảo cấp chín cũng không hiếm thấy, còn từ cấp chín trở xuống thì lại càng nhiều hơn.

Tiên tinh và Tiên linh mạch thì chất thành đống, còn các loại pháp bảo cao cấp trong Tiên giới thì cũng chất như núi. Một lá cờ khổng lồ phát ra một khí tức khiến Diệp Mặc cảm thấy có chút quen thuộc, Diệp Mặc lập tức đến bên cạnh lá cờ khổng lồ đó. Đây là một lá cờ cực lớn không có cán cờ, phát ra khí hung lệ cường hãn.

Thần thức Diệp Mặc quét lên lá cờ cực lớn này, mau chóng liền biết lá cờ này từ đâu đến, khí tức của Thanh Lôi Hung Minh trùy mà Tiên đế áo

xám dùng đánh nhau cùng người áo bào tím trên lôi đài giống y hệt như khí tức của lá cờ lớn này.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu người áo bào tím tại sao lại lên lôi đài đánh nhau với Tiên đế áo xám kia, Thanh Lôi Hung Minh trùy của Tiên đế áo xám kia rõ ràng là cán cờ của lá cờ lớn này. Lá cờ lớn này có khí tức khổng lồ như vậy, một khi hợp với cán cờ này, thì tuyệt đối là một pháp bảo Thần khí cực phẩm.

Chỉ có điều người áo bào tím kia không ngờ đến, lão nhìn mấy trận đấu của Tiên đế áo xám, cho rằng mình có thể thắng được, nhưng không ngờ rằng, thủ đoạn của Tiên đế áo xám này lại vượt khỏi sự suy đoán của lão. Lão tung hoành quát tháo trong Tiên giới, lại vô thanh vô tức chết trên lôi đài của Thần Phần vực, hơn nữa chết một cách khó hiểu.

Nhưng sau đó ánh mắt của Diệp Mặc lại rời khỏi lá cờ lớn này, hắn nhìn thấy một ụ đá rất bình thường, khi nhìn thấy ụ đá này, tim Diệp Mặc lập tức loạn nhịp. Vì ụ đá thứ năm này, hắn đã đi tìm bao nhiêu nơi rồi.

Mà hôm nay ụ đá này lại xuất hiện trước mặt, thậm chí khiến hắn có chút không dám tin. Trong vũ trụ vô biên vô hạn này, muốn tìm được một ụ đá thì khó khăn biết bao nhiêu, nhưng hắn chỉ cần lấy được ụ đá này, thì đã tập hợp đủ năm ụ. Đây không chỉ cần may mắn, mà là đại may mắn.

Nghĩ đến phong hào Bất hủ Tiên Vương trên bia đá Tiên Vương, Diệp Mặc trong lòng lại càng rõ hơn chút.

Diệp Mặc chậm rãi trấn tĩnh tâm trạng kích động của mình, bước một bước lên trước cầm ụ đá đó vào trong tay. Vừa cầm được ụ đá đó, Diệp Mặc liền biết hắn không tìm nhầm, đây chính là ụ đá thứ năm mà hắn khổ sở tìm.

Người áo bào tím kia cũng không ngờ, lão chết vô thanh vô tức như vậy thì thôi, lão tìm ụ đá vô số năm, cuối cùng lại bị Diệp Mặc tìm thấy lấy đi ụ đá trên người lão, nhân sinh gặp gỡ thật sự khó có thể đoán trước.

Ánh mắt của Diệp Mặc liền chuyển lên trên ụ đá, trên ụ đá có một chữ Thủy, tiếp theo còn có mấy chữ khác "Ngũ hành tề, Thế giới toàn".

Diệp Mặc chậm rãi thở phào một cái, hắn hiểu ý của người áo bào tím rồi. Thế giới Thanh Châu của người áo bào tím cũng đã mơ hồ vượt qua xu thế thế giới Chân linh rồi, một khi người áo bào tím tìm đủ ụ đá ngũ hành, thì thế giới Thanh Châu của lão sẽ tăng thêm một tầng mới, rồi lại thêm một tầng nữa. Hoặc là lão có thể dựa vào thế giới Thanh Châu để Chứng đạo, một lần hành động có thể tiến vào cảnh giới Thánh đế.

Nhưng lúc này ụ đá ngũ hành được Diệp Mặc tập kết đủ, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không dùng để hoàn thiện thế giới Thanh Châu, dù sao thế giới Thanh Châu cũng là của hắn rồi, hắn cũng không cần phải làm như vậy.

Diệp Mặc ngay lập tức liền cầm lấy ụ đá từ trong thế giới Thanh Châu đi ra ngoài, lại lần nữa vào trong Thế giới trang vàng của hắn.

Diệp Mặc vừa mới vào Thế giới trang vàng, toàn bộ Thế giới trang vàng bỗng nhiên nổ vang. Không đợi Diệp Mặc hiểu đây là chuyện gì, thì ụ đá tính Thủy trong tay hắn bỗng nhiên bay ra.

Lúc này bốn ụ đá còn lại vốn dĩ bị Diệp Mặc đặt trong Thế giới trang vàng bỗng nhiên bay ra. Năm ụ đá trong thế giới trang vàng bay múa lượn lờ, từ chậm đến nhanh, mang theo từng cái bóng. Những cái bóng này mau chóng liền biến mất, thậm chí dùng thần thức cũng không thể nào nhìn thấy rõ được.

Tiếng nổ trong Thế giới trang vàng càng lúc càng vang hơn, thậm chí khoảng cách giữa chúng còn có tiếng sấm vang lên. Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh mau chóng trốn dưới cây Khổ Trúc, không nhúc nhích, Diệp Mặc vừa định kiểm tra xem Thế giới trang vàng rốt cục là có chuyện gì, thì lại cảm thấy nguyên thần thức hải của mình ong ong lên, trong nháy mắt nguyên thần của hắn hình như muốn rời khỏi thân thể của hắn, dung hợp lại tới toàn bộ trong Thế giới trang vàng.

Tiếng nổ vang vẫn còn tiếp tục, ý thức của Diệp Mặc dần dần từ trong thân thể hắn thoát ra ngoài, không đợi Diệp Mặc kinh hãi chọn cách khắc phục, thì một thế giới vô cùng rõ ràng xuất hiện trong ý thức của hắn. Thế giới này giống như một tờ giấy trắng, tờ giấy này lại cần hắn đi hoàn thiện rồi hình thành.

Diệp Mặc theo bản năng tưởng tượng ra thế giới mà hắn muốn có, hắn vừa mới nghĩ đến một dòng sông, thì trong thế giới trống rỗng đó lại xuất hiện một dòng sông vô biên vô tận, nước sông sôi trào mãnh liệt, kéo dài xa tít.

Lúc này Diệp Mặc cũng đã hiểu ra đôi chút, cũng không muốn nghĩ đến những thứ còn lại. Trong thần thức và ý thức, từng ngọn núi dòng sông, từng mảnh rừng, hồ nước, giang hà đại hải, băng sơn tuyết phong… giống như một khoảng trống dần trở nên xanh tươi xuất hiện.

Sau đó ý thức của hắn dần trải rộng, vũ trụ tinh không, nhật nguyệt tinh tú… cũng dần hình thành xung quanh Thế giới trang vàng.

Từng đạo pháp tắc chi lực trong Thế giới trang vàng từ không thành có, khí tức vũ trụ, khí tức quy tắc thế giới cũng dần nạp đầy vào toàn không gian vũ trụ…

Khoảng thế giới hỗn độn này có mưa dông băng tuyết, có âm tình tròn khuyết…

Ngũ hành luân chuyển có xuân hạ thu đông, diễn sinh ra ngày sáng đêm tối, rồi lại diễn sinh ra băng phong lôi quang…

Tất cả hoàn toàn dựa vào ý thức của Diệp Mặc mà dần dần hình thành, không có bất kỳ chậm trễ và dừng lại nào.

Từng đường quy tắc chi lực kia, cùng với trật tự pháp tắc thiên địa khiến Diệp Mặc dần dần hiểu ra nhiều thêm một chút, ý thức của hắn lại lần nữa mở rộng ra ngoài, muốn khuếch đại thế giới của hắn càng rộng hơn. Nhưng

khi thần thức ý thức của hắn va chạm vào một đường hỗn độn mơ hồ ở biên giới của Thế giới trang vàng, thức hải của hắn từng trận đau đớn, một lát sau, hắn cũng không thể kiên trì thêm được nữa, ngã trên mặt đất hoàn toàn mất đi cảm giác.

…

Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh chứng kiến quá trình Thế giới trang vàng hoàn thiện hoàn chỉnh đều sững người lại, bọn chúng nhìn thấy Thế giới trang vàng từ một thế giới không ánh sáng mông lung, biến thành thiên địa nguyên khí dồi dào, hơn nữa có một mặt trời màu đỏ treo phía đông như hồng mông thiên địa.

Xa xa dòng sông cuộn sóng trào bọt nước, thậm chí còn có một vài con cá vọt ra từ bọt nước đó, cứ như vì sinh mạng của mình hình thành mà chúc mừng.

- Lão đại mở thế giới hồng mông?

Vô Ảnh hít một hơi lạnh, lẩm bẩm nói:

- Chúng ta cũng là sinh linh hồng mông rồi.

Tiểu Băng Sâm lúc này cũng phản ứng lại, nó há miệng ra, hình như vẫn còn đang chìm đắm trong quá trình mở thế giới, não của nó còn có ích hơn của Vô Ảnh nhiều, biết bọn nó chứng kiến quá trình mở thế giới hỗn độn, bọn nó không chỉ là sinh linh hồng mông, còn có thể có một loại thần thông mở thiên địa.

Nhưng nó cũng nhanh chóng nhớ đến Diệp Mặc, sợ hãi nói:

- Vô Ảnh, lão đại hình như hôn mê rồi, hơn nữa thân thể hình như cũng không ổn ấy.

Vô Ảnh lúc này cũng hiểu ra, mau chóng cùng Tiểu Băng Sâm đến trước mặt Diệp Mặc, sắc mặt đường nét phân minh của Diệp Mặc lúc trước cũng

đã dần ảm đạm, da thịt thậm chí cũng nhăn nheo. Sự sống dần dần như muốn tiêu tan trong khoảng thiên địa này, rõ ràng cũng không còn sống được lâu nữa.

- Tiểu Băng Sâm, có chuyện gì thế này?

Vô Ảnh vội vàng hỏi, nó hoàn toàn không chú ý. Từ trước tới giờ đều là nó đi theo Diệp Mặc, một khi Diệp Mặc xảy ra chuyện gì, thì nó thực sự rất sốt ruột.

Tiểu Băng Sâm nhíu mày, một lúc lâu sau mới nói:

- Tôi nhớ ra truyền thuyết mở vũ trụ hồng hoang nơi chúng ta ở. Tôi nghe nói có một đại năng tên Bàn Cổ sau khi mở vũ trụ, liền thân tử đạo tiêu. Chuyện lão đại làm lần này hình như cũng không khác biệt gì lắm, mở thế giới hỗn độn. Hơn nữa tu vi của lão đại, dường như cũng kém xa của Bàn Cổ, thế giới mà lão đại mở thậm chí còn chưa hoàn chỉnh.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu Băng Sâm, mày mau chóng nghĩ cách đi, lo chết đi mất, chẳng may lão đại xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao?

Vô Ảnh lo lắng quay lô lô, nhưng lại không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn. Nếu như là giả bộ mắng người, hoặc là có mưu nhỏ nào đó, nó có rất nhiều cách, nhưng đối diện với sự sống chết của Diệp Mặc, thì nó hoàn toàn nghĩ mãi không ra.

Tiểu Băng Sâm lập tức nói:

- Chúng ta phải mau chóng cứu lão đại, một khi sự sống của lão đại hoàn toàn biến mất rồi, cho dù là Thánh đạo chi quả cao cấp cũng không thể nào cứu sống được.

- Tại sao?

Vô Ảnh vẫn còn đang lo lắng hỏi.

Tiểu Băng Sâm đáp:

- Mày có cảm thấy pháp tắc thiên địa của Thế giới trang vàng chút nữa là hoàn thiện không? Hơn nữa chẳng những là pháp tắc thiên địa, thậm chí quy tắc vũ trụ cũng hình như theo thời gian dần trôi bắt đầu hoàn thiện. Nếu như tao đoán không nhầm, sức mạnh của lão đại không đủ, mở thế giới hỗn độn, tự thân của lão đại muốn dung hợp với pháp tắc thiên địa, khiến pháp tắc chi lực càng hoàn thiện hơn.

Nói xong, Tiểu Băng Sâm căn bản cũng không đợi Vô Ảnh nói, liền cắt cánh tay của mình, từng giọt chất lỏng màu trắng nhũ rơi xuống, rơi lên trên người Diệp Mặc, nhưng sự sống của Diệp Mặc vẫn đang chậm rãi tiêu tán, mặc dù tốc độ tiêu tán cũng chậm đi rất nhiều, nhưng cũng không ngừng lại.

- Tiểu Băng Sâm, như này hình như không được.

Vô Ảnh không phải không biết tí gì, nó có thể cảm nhận được sự sống của Diệp Mặc cũng không ngừng tiêu tán lại.

Sắc mặt Tiểu Băng Sâm có chút tái nhợt, đồng thời cầm vết thương lại rồi nói:

- Chính xác là không được, nhưng tao lại nghĩ tới có thứ chắc chắn có thể cứu được lão đại.

- Là gì vậy?

Vô Ảnh không đợi Tiểu Băng Sâm nói xong, vội vàng hỏi.

- Cây Hỗn độn, cũng là cây sinh mạng hoặc gọi là Thế giới thụ. Loại cây như này trong vũ trụ chỉ có một cây, còn cây này thì đúng lúc lão đại vừa mới tìm được, vẫn còn ở trong này, bây giờ cũng cao sắp được một trượng rồi.

Tiểu Băng Sâm nói xong, cũng nâng cánh tay của Diệp Mặc lên, đồng thời hướng Vô Ảnh gọi lớn:

- Mau chóng giúp tao, đỡ lão đại đến phía dưới cây Hỗn độn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2003

Tuế Nguyệt Quả Chín

Diệp Mặc mới vừa được dìu đến dưới cây Hỗn Độn, cây Hỗn Độn lập tức liền tỏa ra một mảng ánh sáng nhu hòa màu vàng bao phủ hoàn toàn Diệp Mặc.

Cảm nhận được sức sống Diệp Mặc đang dần dần khôi phục, Tiểu Băng Sâm vội vã lôi kéo Vô Ảnh, - Lão đại chắc đã không sao, chúng ta tránh ra, chờ lão đại tỉnh lại rồi tính Không cần Tiểu Băng Sâm nói, Vô Ảnh cũng có thể nhìn ra Diệp Mặc hiện tại hẳn không còn nguy hiểm, nhanh chóng theo Tiểu Băng Sâm tránh sang một bên, sau đó nhìn chằm chằm hoạt động của cây Hỗn Độn.

Cây Hỗn Độn cao tới một trượng phát ra ánh sáng màu vàng đang bao phủ Diệp Mặc, lập tức liền tỏa ra khí tức sinh mệnh cả bốn phía vô cùng vô tận, loại khí tức sinh mạng này tỏa ra ngay cả Tiểu Băng Sâm cùng Vô Ảnh cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Lập tức cả hai đã nhìn thấy thân thể Diệp Mặc dần dần lơ lửng, Khí tức sinh mệnh của cây Hỗn Độn không ngừng tràn vào thân thể Diệp Mặc.

Diệp Mặc vốn sinh mệnh đang nguy kịch bỗng hồi phục sinh lực, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, Diệp Mặc liền lần nữa khôi phục nguyên dạng, cây Hỗn Độn lại bỗng nhiên ủ rũ.

Một nén nhang sau, Diệp Mặc mở mắt, hắn phát hiện mình trôi lơ lửng ở xung quanh cây Hỗn Độn, mà sự sống của cây Hỗn Độn không ngừng đả thông kinh mạch cùng khí tức Nguyên Thần của hắn, độ cao cây Hỗn Độn giảm xuống chỉ còn một phần ba so với lúc đầu, hắn lập tức liền hiểu là chuyện gì xảy ra.

Diệp Mặc nhanh chóng ngăn cản cây Hỗn Độn tiếp tục truyền khí, đứng lên. Cảm nhận được Diệp Mặc khôi phục hoàn toàn, cây Hỗn Độn tản mát ra một loại khí tức vui mừng, lập tức liền điên cuồng hấp thu tiên linh khí chung quanh.

Diệp Mặc lấy ra một đống thần tinh nói với Tiểu Băng Sâm bên cạnh - Tiểu Băng Sâm, ngươi nhanh chóng sử dụng thần tinh đến bồi dưỡng cây Hỗn Độn, ta muốn cảm ngộ phép tắc thiên địa.

Tiểu Băng Sâm mừng rỡ liền chạy tới, trước Diệp Mặc cũng có đưa thần tinh cho nó chơi, nhưng dù sao cũng là mấy viên rất ít, đâu như bây giờ là một đống lớn?

Vô Ảnh mở rộng đôi cánh màu vàng ra vẫy vài cái nói, - Lão đại, vừa rồi anh thiếu chút nữa đã chết rồi, thế giới này lợi hại như vậy sao?

Diệp Mặc không kịp quan sát thế giới mình mở ra, hắn trong lúc thế giới mở ra cảm nhận được rất nhiều phép tắc thiên địa, những thứ phép tắc này không thuộc về hắn, là thuộc về thế giới Hỗn Độn này, thế nhưng hắn lại cảm nhận được hết. Hắn hiện tại sốt ruột muốn biết những thứ phép tắc này hắn có thể cảm ngộ hay không, thậm chí vận dụng những phép tắc này hoàn thiện thần thông của mình.

Trước tiên ngồi ở dưới Khổ Trúc, Diệp Mặc đã bắt đầu cảm ngộ các loại phép tắc chi lực trước đó. Thế nhưng khi qua mấy ngày sau, Diệp Mặc ngoại trừ dường như cảm nhận được phép tắc chi lực lúc có lúc không, cũng không bắt được bất kỳ vật gì. Dường như lúc này phép tắc rất gần hắn, hắn đưa tay ra bắt thì lại trở nên rất xa.

Thu hoạch duy nhất chính là lý giải đối với pháp tắc không gian càng khắc sâu một tí, pháp tắc không gian hắn cơ bản đã hiểu chút ít, thuấn di chính là từ pháp tắc không gian mà ra. Bởi vì trải qua quá trình Thế giới trang vàng hình thành phép tắc, lúc này hắn đối với thần thông thuấn di càng trở nên dễ dàng hơn. Có lẽ nói nếu mà lại để cho hắn thuấn di, không gian dao động hắn tạo thành sẽ nhỏ hơn, theo đà hắn nắm giữ pháp tắc không gian

càng sâu, không gian dao động khi hắn thuấn di sẽ càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất không còn.

Diệp Mặc ngừng cảm ngộ, lần này ở Mộ Hoa Thần Sơn cho dù có đạt được vật gì hay không, hắn đều đã gặt hái không ít. Hoàn thiện thế giới Hỗn Độn của mình, đối với Diệp Mặc mà nói so với tất cả mọi thứ khác đều quan trọng hơn.

Diệp Mặc đứng lên, lúc này mới rảnh rỗi đi kiểm tra Thế giới trang vàng mình mới cho hình thành lại. Cái loại cảm giác hoàn toàn cùng tử tưởng tương liên nảy ra trong đầu, làm cho hắn căn bản cũng không cần dùng thần thức quét vào, là có thể biết được bất kỳ động tĩnh nào của Thế giới trang vàng. Giờ khắc này Diệp Mặc biết, Thế giới trang vàng của hắn đã chân chính cùng hắn dung hợp làm một thể, thành một thế giới độc lập. Lúc này trừ phi hắn sinh tử đạo tiêu, bằng không bất cứ kẻ nào cũng không thể cướp đi Thế giới trang vàng của hắn.

Núi xanh liên miên, nước biếc giao dòng, một vòng mặt trời đỏ lơ lửng treo ở phương đông, hiển nhiên là sau khi ngũ hành tề tựu, tự mình diễn sinh mà ra. Đây là một bức tranh vẽ tuyệt vời, duy nhất thiếu một thứ là các loài chim bay lượn cùng tiên thú đi lại. Diệp Mặc trong lòng cực kỳ thoả mãn với thế giới của mình, thế giới này so với thế giới hắn nhìn thấy trong Thanh châu trước đó lại hoàn thiện hơn vô số lần.

Mặt trời cùng tinh tú của Thế giới Thanh châu là người dùng trận pháp hình thành, mà thế giới Hỗn Độn của hắn tất cả tinh tú đều là ngũ hành tề tựu hình thành, thế giới Hỗn Độn của hắn bây giờ vẫn chưa có khả năng cùng không gian vũ trụ phía ngoài so sánh, đây không phải thế giới của hắn không bằng bên ngoài, mà là bởi vì tu vi của hắn quá thấp, không thể nắm trong tay cái loại vũ trụ hư không cuồn cuộn bàng bạc. Chỉ cần chờ tu vi của hắn thăng tiến, thế giới của hắn cũng sẽ tự diễn sinh ra.

Ngũ hành tề tựu, diễn sinh ra các loại thiên địa tự nhiên trong cái thế giới này, mà ụ đá ngũ hành lúc này đã biến mất vô ảnh vô tung.

Diệp Mặc phi thân lên, thế giới Hỗn Độn là của hắn, hắn mơ hồ có thể cảm nhận được, thế giới này tương tự với giới vực thông thường, chỉ cần thần thông quảng đại, cũng có thể xé rách Thế giới trang vàng, ra ngoài không gian vũ trụ.

Diệp Mặc biết cái này cực kỳ gian nan, không nói Thế giới trang vàng hiện tại ngũ hành đầy đủ hết, các loại phép tắc thiên địa đã từ từ hoàn thiện, coi như là Thế giới trang vàng trước đây ngũ hành không đầy đủ, muốn xé rách, khả năng cũng không lớn. Trừ phi tu vi thực sự thông thiên triệt địa, thế nhưng người như thế Diệp Mặc làm sao cho gã ở lại Thế giới trang vàng của mình?

Có thể đi ra rồi, Diệp Mặc không lựa chọn tiếp tục tu luyện, tuy rằng hắn cho Tiểu Băng Sâm một ít thần tinh, hắn vẫn còn mấy vạn thần tinh. Nhưng lúc này đang trong Mộ Hoa Thần Sơn, hắn không thể bỏ qua thời cơ này. Mộ Hoa Thần Sơn đúng là một tòa Tuế nguyệt thần sơn, nếu tới, thì phải tận dụng tìm kiếm một phen.

Mộ Hoa Thần Sơn to lớn như thế, Chứng đạo Thánh Đế kia đuổi giết hắn coi như là có bản lĩnh hơn nữa, cũng sẽ không trùng hợp như vậy, vừa lúc gặp phải hắn.

...

Lúc này trên sườn núi nơi Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả sinh trưởng, lôi quang đã dần dần biến mất, mà mặt ngoài quả màu xanh kia dần dần bị màu vàng thay thế, từng đạo khí tức tuế nguyệt (năm tháng) tản mát bên trên quả xanh dần dần đổi sang màu vàng Tất cả mọi người bên ngoài sườn núi nín thở, nơi này đã có hơn hai mươi người. Hiển nhiên mọi người đều biết, Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả sắp chín.

Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác đè nén nội tâm kích động truyền âm nói.

- Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả sắp chín, ta có thần thông di động tức thời,

một khi Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả chín ta sẽ xông lên đầu tiên, Niên Lão giữa đường tiếp ứng, Như Nam cùng Văn Ngạn sư huynh không nên cử động. Niên Lão sau khi nhận được Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả của ta, lập tức liền ném cho Như Nam cùng Văn ngạn sư huynh. Hai người các ngươi sau khi đạt được Tuế Nguyệt Quả, ngay tức khắc trốn cho xa, ta và Niên Lão chặn phía sau cho các ngươi, chờ an toàn chúng ta lại liên hệ.

- Được Đại tiểu thư sau khi nói xong, Nữu Như Nam cùng Văn Ngạn sư huynh mặt ngựa lập tức liền gật đầu đồng ý. Đặc biệt Nữu Như Nam, cô đối với cảm giác có thể đảm nhiệm loại trọng trách này rất là khẩn trương.

Lại qua nửa nén hương, sau khi tia lôi quang cuối cùng trên sườn núi biến mất, hơn hai mươi đạo độn quang dùng tốc độ nhanh nhất xông tới.

Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác quả nhiên không nói sai, cô là người thứ ba đến sườn núi, đồng thời hái xuống hai quả Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả. Lúc cô nắm được lôi quả, liền trong nháy mắt rời khỏi cây Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả. Cũng trong lúc đó đem hai quả này cất vào hộp ngọc, đem hai hộp ngọc ném cho Niên lão ở giữa sườn núi tiếp ứng, bản thân mình lấy ra pháp bảo ngăn chặn hai Tiên Đế muốn cướp đoạt lôi quả.

Niên Lão lúc bắt được hộp ngọc, đồng thời đã đem hai hộp ngọc lần lượt ném cho Nữu Như Nam cùng Văn Ngạn sư huynh mặt ngựa. Đồng thời giống như Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác, cũng tế xuất pháp bảo ngăn chặn người khác đuổi theo hộp ngọc Lúc này tất cả mọi người đều xông lên sườn núi chỗ Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả, mà Nữu Như Nam cùng sư huynh mặt ngựa lưu lại ở bên ngoài trái lại không ai lưu ý. Hai người sau khi nhận được hộp ngọc, lập tức liền tách ra trong nháy mắt phi hành đi.

Toàn bộ quá trình cùng dự liệu của Đại tiểu thư không sai một li, không có nửa phần sai sót. Rất nhiều người thấy phối hợp hoàn mỹ này, thậm chí bắt đầu hối hận, bọn họ tại sao không nghĩ tới loại phối hợp này.

Rất nhanh người nơi này liền phản ứng kịp, lập tức bắt đầu cướp đoạt Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả còn lại, trong lúc nhất thời trên núi này nguyên khí

ngang dọc, sát khí tràn ngập. Mà Đại tiểu thư cùng Niên Lão đã không còn Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả cũng không có người để ý, hai người không gia nhập tranh đấu với những người còn lại, trái lại lặng lẽ rời khỏi sườn núi trong nháy mắt biến mất.

Trên sườn núi, cây Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả sau khi 9 quả Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả hoàn toàn bị hái xuống, lập tức liền khô héo, đảo mắt liền biến thành tro bụi, tiêu tan thành mây khói.

Cũng không phải tất cả mọi người không đuổi giết Nữu Như Nam cùng Văn Ngạn sư huynh mặt ngựa, có ít nhất hai Tiên Đế đuổi theo phía sau Nữu Như Nam.

Nữu Như Nam tuy rằng đi trước một bước, thế nhưng tu vi của cô thật sự là quá thấp. Miễn cưỡng cố gắng đạt được Tiên Đế trung kỳ, thậm chí còn chưa củng cố tu vi của mình.

Lúc này cô thấy hai Tiên Đế càng ngày càng gần, trong lòng càng lo lắng vạn phần, dù cho cô đem pháp bảo phi hành gia tốc đến cực hạn, cũng không thể thoát khỏi hai người đuổi theo phía sau.

Nữu Như Nam biết một khi cô bị đuổi kịp, chẳng những Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả không còn, chính là người cướp đi Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả cũng nhất định sẽ giết cô diệt khẩu.

Hiểu rõ điểm này Nữu Như Nam một bên điên cuồng bỏ chạy, một bên phát tin tức nói với Đại tiểu thư, muốn Đại tiểu thư nhanh một chút tới giúp cô.

Thế nhưng cô cũng không thể tiếp tục chạy xa, một đạo độn quang đã ngăn cản phía trước đường đi của cô.

- Ở trong tay huynh đệ ta, ngươi chỉ là một Tiên Đế trung kỳ cũng muốn chạy trốn? Đừng có nằm mơ

Ngăn cản cô là một gã Tiên Đế đỉnh phong, thần nguyên lực tràn ngập

quanh thân, dường như tùy thời tùy chỗ cũng có thể thành tựu cảnh giới đại viên mãn.

Chỉ khoảnh khắc, Tiên Đế hậu kỳ sau lưng Nữu Như Nam cũng tới phía sau của cô, ngăn lại đường lui của cô.

Nữu Như Nam trong lòng dâng lên một trận tuyệt vọng, hai gã đều mạnh hơn cô, ngăn cản đường của cô, cô coi như là có bản lãnh thông thiên, cũng không thể chạy trốn.

Lúc này cô chỉ có thể mong đợi Đại tiểu thư cùng Niên Lão có thể đến nhanh một chút, bằng không cô chỉ có một con đường chết.

- Động thủ...

Tên Tiên Đế đỉnh phong hiển nhiên cũng biết Nữu Như Nam có tiếp ứng, căn bản cũng không cho Nữu Như Nam bất cứ cơ hội nào, liền trực tiếp tế xuất một thanh Ngũ sắc tịch pháp bảo. Năm màu tịch quang khi y tế xuất pháp bảo trong nháy mắt đã đem Nữu Như Nam bao vây lại, Nữu Như Nam chỉ có thể miễn cưỡng tế xuất Lưu minh quảng viêm linh, tạo thành một chuông đồng bảo hộ.

- Pháp bảo tốt.

Tên Tiên Đế đỉnh phong kia hiển nhiên là một người biết nhìn hàng, y vừa nhìn Lưu minh quảng viêm linh của Nữu Như Nam, liền biết đây tuyệt đối là một kiện pháp bảo phòng thủ đỉnh cấp, trong mắt nhất thời lộ ra ý tham lam.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2004

Giết Gà Dùng Dao Mổ Trâu

Ầm...

Năm màu tịch quang đụng vào trên Lưu Minh Quảng Viêm Linh, lưu quang bốn phía.

Lưu Minh Quảng Viêm Linh đẳng cấp tuy rằng so với Ngũ Sắc Tịch cường hãn hơn rất nhiều, tiếc rằng Nữu Như Nam tu vi quá kém, chỉ là vừa đánh, cô đã bị đánh bay ra ngoài. Người còn trên không trung, liền phun ra vài búng máu tươi. Lưu Minh Quảng Viêm Linh cũng mờ đi, trong nháy mắt liền rơi trên mặt đất.

Có thể khẳng định nếu mà không phải Lưu Minh Quảng Viêm Linh, lần này Nữu Như Nam đã không chỉ là phun ra vài búng máu tươi, mà là kinh mạch trọng thương. Nhưng coi như là Lưu Minh Quảng Viêm Linh giúp Nữu Như Nam chặn đợt công kích thứ nhất của tên Tiên Đế này, cô cũng không thể tránh được lần công kích thứ hai của đối phương, huống chi trong hai người đối phương còn có một tên chưa động tay.

Tên Tiên Đế đỉnh phong kia vừa đối mặt đã đem Nữu Như Nam đánh ba trước tiên cũng không đi truy sát Nữu Như Nam, mà là nhằm vào Lưu Minh Quảng Viêm Linh đang ảm đạm Chỉ là tay của y còn chưa chạm đến đến Lưu Minh Quảng Viêm Linh, một đạo dao động hiện lên, Lưu Minh Quảng Viêm Linh đã biến mất.

Một người mặc áo lam trong tay đang cầm Lưu Minh Quảng Viêm Linh, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn về phía tên Tiên Đế đỉnh phong này, mà là nhìn chằm chằm Nữu Như Nam cách đó không xa đang uể oải.

- Diệp Mặc, tại sao là anh?

Nữu Như Nam đã nhận ra người áo lam này, lập tức kinh ngạc kêu thành tiếng. Cô rất kinh ngạc Diệp Mặc tại sao lại ở Mộ Hoa Thần Sơn, tuy rằng nhìn thấy Diệp Mặc, cô lại không có chút kinh hỉ nào. Bởi vì cô hiểu rõ, coi như là Diệp Mặc giúp cô, hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của hai người đối phương. Cái tên Tiên Đế đỉnh phong kia 1 chiêu đem cô đánh bay thật là đáng sợ.

Thấy Nữu Như Nam quen biết Tiên Đế áo lam vừa tới, gã Tiên Đế hậu kỳ khác muốn nhằm phía Nữu Như Nam cũng dừng bước, đồng thời cùng Tiên Đế đỉnh phong kia đứng chặn lại, dè chừng Diệp Mặc cùng Nữu Như Nam, phòng ngừa bọn họ đột nhiên đào tẩu.

- Cô xảy ra chuyện gì? Lấy được thứ tốt ư? Sao hai Tiên Đế hậu kỳ đuổi giết cô?

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Nữu Như Nam hỏi, hắn kỳ quái hơn chính là những người còn lại của Hành Thị Thần Giác sao không ở đây, Đại tiểu thư kia tựa hồ là một cao thủ, sao cũng không ở nơi này.

Nữu Như Nam còn chưa kịp trả lời Diệp Mặc, tên Tiên Đế đỉnh phong nãy đánh bay Nữu Như Nam liền nhảy đến trước mặt của Diệp Mặc. Nếu mà không phải vừa rồi Diệp Mặc vô thanh vô tức liền cầm đi Lưu Minh Quảng Viêm Linh, thì y sớm xuất thủ rồi. Vừa rồi Diệp Mặc ở trước mắt y lấy đi Lưu Minh Quảng Viêm Linh, y không ngờ cũng không có chút cảm giác nào, điều này làm cho trong lòng y có chút kiêng kỵ, trong lúc nhất thời không dám tùy tiện động thủ.

- Vị đạo hữu này, chẳng lẽ ngươi muốn nhúng tay vào ân oán giữa chúng ta?

Tiên Đế đỉnh phong này nhìn chằm chằm Lưu Minh Quảng Viêm Linh trong tay Diệp Mặc cau mày nói một câu.

- Nhúng tay ân oán giữa các ngươi? Ngươi thấy ta động thủ khi nào?

Diệp Mặc khinh thường nói.

Tên Tiên Đế đỉnh phong này chỉ vào Lưu Minh Quảng Viêm Linh trong tay Diệp Mặc nói:

- Món pháp bảo này bây giờ là của ta, anh cướp đi pháp bảo của ta, đây không tính là nhúng tay, còn muốn thế nào mới tính là động thủ?

Diệp Mặc nghe xong lời này, lập tức giơ giơ Lưu Minh Quảng Viêm Linh trong tay lên nói, - Cái này rõ ràng là pháp bảo của ta, lúc nào biến thành của ngươi? Ta đem món pháp bảo này bán cho Nữu Như Nam, cô ta đến bây giờ còn chưa trả đủ thần tinh cho ta. Chẳng lẽ Nữu Như Nam lại đem Lưu Minh Quảng Viêm Linh bán cho ngươi?

Tên Tiên Đế hậu kỳ này nghe xong Diệp Mặc nói, lại liếc nhìn sắc mặt Nữu Như Nam, lập tức cũng biết Diệp Mặc là nói thật.

- Động thủ...

Hai gã Tiên Đế truy sát Nữu Như Nam lập tức liền thống nhất ý kiến, cũng trong lúc đó Ngũ Sắc Tịch của y đã đánh ra. Một gã Tiên Đế hậu kỳ khác cũng bỏ qua công kích Nữu Như Nam, tế xuất Tứ Hải Thần Thung cùng nhau đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong chớp mắt này liền đem Lưu Minh Quảng Viêm Linh cầm trong tay ném cho Nữu Như Nam, lĩnh vực sát thế hoàn toàn khuếch tán ra ngoài. Đối với Nữu Như Nam, Diệp Mặc vẫn tương đối thưởng thức, hắn cảm giác cô gái da đen này so với cô Đại tiểu thư kiều mị xinh đẹp kia nhân phẩm cũng tốt hơn rất nhiều. Đối với kiểu tiện tay giúp đỡ này, Diệp Mặc cũng sẽ không keo kiệt.

Nữu Như Nam một tay bắt lấy Lưu Minh Quảng Viêm Linh, lập tức liền xông lên trợ giúp Diệp Mặc, chỉ là lúc này cô không ngờ kinh hãi phát hiện cô hoàn toàn không cách nào phá tan lĩnh vực của Diệp Mặc. Lĩnh vực của

Diệp Mặc mang theo sát thế thô bạo, điên cuồng cuốn ra ngoài.

Đây là Diệp Mặc lần đầu tiên đem sát thế cảm ngộ trên Thanh Vi Minh Giang đến dung hợp vào trong lĩnh vực của mình, trước đó hắn thiếu chút nữa bị lĩnh vực của tên Chứng Đạo Thánh Đế kia trói buộc lại, điều này làm cho hắn cảm nhận được lĩnh vực của mình thiếu đi một thứ gì đó. Nói cách khác lĩnh vực của hắn vô cùng ôn hòa. Mà sát khí thô bạo trên Thanh Vi Minh Giang, vừa hay có thể bù đắp lĩnh vực không đầy đủ của hắn.

Lĩnh vực bàng bạc cuộn trào mãnh liệt bạo phát mở rộng ra ngoài, hai gã Tiên Đế vây công Diệp Mặc lập tức liền cảm nhận được áp lực cường đại, bọn họ thậm chí cảm giác được lĩnh vực của hai người chồng lên nhau còn không cường đại bằng lĩnh vực của Diệp Mặc, dưới áp lực của lĩnh vực của Diệp Mặc, lĩnh vực của bọn họ trái lại phát ra từng âm vang “tí tách”.

Tên Tiên Đế đỉnh phong kia sắc mặt nhất thời biến đổi, y đã hiểu sự lợi hại của Diệp Mặc, tuyệt đối không đơn giản như tu vi hắn biểu hiện ra Ngũ Sắc Tịch bộc phát bành trướng ra, kích phát ngũ sắc sát mang vô cùng vô tận đem Diệp Mặc hoàn toàn bao phủ lại. Nữu Như Nam ở phía xa không thể nhúng tay chỉ có thể quan sát cuộc chiến lại lần nữa lui về sau mấy bước, theo lý lúc này đúng là thời khắc tốt nhất để cô đào tẩu, thế nhưng cô lúc này không chút suy nghĩ đào tẩu gì cả.

Diệp Mặc ở đây là bởi vì nguyên nhân cô bị người vây công, cô coi như là không giúp được gì, cũng không thể không nghĩa khí lập tức đào tẩu.

Tên Tiên Đế hậu kỳ kia tu vi kém một chút, thẳng đến khi ngũ sắc sát mang của Ngũ Sắc Tịch hoàn toàn bao phủ một mảnh thiên địa, Tứ Hải Thần Thung mới kích phát, mang theo sóng nước vô bờ bến.

Lúc này Diệp Mặc mới tế xuất Tử Đao, nếu mà không phải Diệp Mặc muốn nhìn thần thông của đối phương rốt cuộc thế nào, ngũ sắc sát mang phát ra từ Ngũ Sắc Tịch của Tiên Đế đỉnh phong có thể hoàn toàn kích phát hay không vẫn là một chuyện khác. Diệp Mặc hiện tại đang đứng ở giai đoạn dung hợp cùng thăng cấp các loại thần thông, hắn thấy càng nhiều thần

thông, thì có được càng nhiều gợi ý, cho dù là tiểu thần thông râu ria, chỉ cần có thể hình thành thần thông, cũng có chỗ độc đáo riêng.

Coi như là Tiên nguyên của hắn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành Thần nguyên, Diệp Mặc cũng không sợ hãi hai gã Tiên Đế này, hiện tại Tiên nguyên của hắn hầu như toàn bộ chuyển hóa thành Thần nguyên, hai gã Tiên Đế này vây công hắn thật đúng là không đáng bận tâm.

Tử Đao tế xuất, thần thông Liệt Ngân.

Vết đao tím dài vạn trượng trong nháy mắt liền phá vỡ mảnh hư không này, trong không gian chỗ bị vết đao tím xẹt qua nhất thời sụp đổ xuống, thật giống như vết đao màu tím mang đi những gì có trong không gian vậy.

Sát thế bàng bạc thô bạo đến mức tận cùng cùng ánh đao màu tím dung hợp cùng một chỗ, trực tiếp từ giữa ngũ sắc sát mang của đối phương đánh qua. Ngũ sắc sát mang vừa mới hình thành, thật giống như một tầng tuyết mỏng mới rơi xuống gặp nắng hè chói chang, trong nháy mắt liền hòa tan ra. Trong chớp mắt biến mất, không còn là sát khí năm màu rực rỡ nữa.

Nữu Như Nam ở bên cạnh nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, cô hoàn toàn nghĩ không ra thanh Tử đao Diệp Mặc đeo trên lưng lúc trước không ngờ đáng sợ như thế, không ngờ có thể bổ ra ánh đao tím vạn trượng Cô cũng không biết Diệp Mặc đây đã là đang thu liễm bớt thực lực của mình, nếu mà không phải không gian Mộ Hoa Thần Sơn kiên cố không gì sánh được, Diệp Mặc không thu liễm bổ ra một đao này, coi như là 10 vạn trượng hắn cũng có thể bổ ra. Bổ ra đao mang 10 vạn trượng không gì lạ, cái khó là đao mang 10 vạn trượng này có thể tụ kết sát thế xung quanh không gian hơn mười vạn trượng, hình thành vết đao không gian khiến cho người phải tuyệt vọng Lúc này Tiên Đế đỉnh phong thi triển Ngũ Sắc Tịch chính là như vậy, lúc thần thông Liệt Ngân của Diệp Mặc xé rách không gian vạn trượng chung quanh đây, trói buộc y dưới đao mang, y là thật sự tuyệt vọng. Y chưa hề nghĩ tới có người có thể đem thần thông đao pháp thi triển đến loại tình trạng này.

Thần thông đao pháp có thể tụ lại sát thế không gian, thậm chí tạo thành

không gian sụp đổ y cũng đã gặp, thế nhưng như Diệp Mặc đem sát thế không gian tụ họp sau hóa thành một thần thông đao mang nhỏ hơn sợi chỉ, thì y chưa từng thấy qua.

Ngũ sắc sát mang của Ngũ Sắc Tịch đã bị Tử Đao hoàn toàn đánh tan rã, tên Tiên Đế đỉnh phong này cũng không dám nghĩ nữa, Ngũ Sắc Tịch lần thứ hai bị y mạnh mẽ kích phát lên, chắn trước người, đồng thời, một đỉnh tròn lớn vô cùng cũng xuất hiện ở trước mặt của y. Coi như là liều mạng, y cũng phải ngăn cản một chiêu thần thông này của Diệp Mặc.

Tứ Hải Thần Thung của một gã Tiên Đế hậu kỳ khác vốn đã khơi dậy sóng nước khắp bầu trời, những sóng nước này không hề có khí tức, chỉ cần bị sóng nước bao lấy hoặc là ngăn chặn, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, chớ đừng nói chi là kinh mạch vận chuyển. Chỉ là sóng nước của gã vừa mới kích phát làn sóng nước thứ nhất, trước sóng nước liền xuất hiện một quyền ảnh to lớn.

Thần thông Hư Không, chỉ là đối phó một Tiên Đế hậu kỳ, Diệp Mặc không cần dùng thần thông Liệt Không.

Thần thông Hư không đánh ra, Tứ Hải Thần Thung trước mặt nhất thời bị nghiêng qua, sóng nước vốn là đánh về phía Diệp Mặc như bọt khí bị đâm thủng, ‘ào’ một tiếng hoàn toàn trút xuống. Xung quanh chỗ mấy người đại chiến tạo thành một màn thác đổ phô thiên cái địa, đem bùn cát chung quanh toàn bộ bới tung lên.

Oành...

Tử Đao bổ trúng Ngũ Sắc Tịch tiếp tục bổ vào trên đỉnh tròn của Tiên Đế đỉnh phong, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tên Tiên Đế đỉnh phong này lập tức tái hiện lại cảnh Nữu Như Nam bị đánh bay vừa rồi, bay ra ngoài. Đồng thời ở không trung phun ra mấy búng máu tươi, tình trạng so với Nữu Như Nam còn thảm hơn ba phần.

Tiên Đế tế xuất Tứ Hải Thần Thung sắc mặt càng đại biến, Tứ Hải Thần Thung của gã bị Diệp Mặc một quyền đánh vỡ ra, còn chưa kịp phản ứng, đồng bạn của gã đã bị Diệp Mặc đánh bay, thậm chí ở mi tâm còn để lại một vết máu gã liền hiểu rõ, coi như là gã và đồng bạn hai người cộng lại cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Tên Tiên Đế hậu kỳ này cấp thiết lui về phía sau, không đợi gã lên tiếng, tên Tiên Đế đỉnh phong bị Diệp Mặc đánh bay đã rơi trên mặt đất, y trước tiên liền cúi người hành lễ với Diệp Mặc nói:

- Tiền bối, vãn bối vừa rồi có nhiều mạo phạm, xin tiền bối thứ tội.

Nói xong Tiên Đế đỉnh phong này lập tức thu hồi pháp bảo của mình bay nhanh lui về phía sau, Tiên Đế hậu kỳ còn lại càng ngay cả nói chuyện cũng không dám, liền rút lui theo, thoáng cái hai người liền biến mất vô ảnh vô tung.

Diệp Mặc nhìn hai người rời đi, cũng không tiếp tục truy sát.

Nữu Như Nam sớm đã kinh ngạc đến ngây người lúc này mới tỉnh hồn lại, cô rốt cuộc hiểu rõ Diệp Mặc tại sao lại ở chỗ này. Diệp Mặc tu vi như thế, nếu mà không có khả năng giành chiến thắng trong khiêu chiến thi đấu, đó mới là chuyện kỳ quái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2005

Bị Bán Đứng

Diệp Mặc cắt đứt Nữu Như Nam còn đang khiếp sợ hỏi:

- Vừa nãy hai người này tại sao lại muốn vây cô? Chẳng lẽ cô lấy được bảo vật cao cấp gì hay sao?

Nữu Như Nam hoàn toàn tỉnh táo lại, nghe thấy Diệp Mặc hỏi vậy, cô do dự một lát rồi nói:

- Không phải là của tôi, là Lôi Âm Tuế Nguyệt quả của Đại tiểu thư…

Cô cảm thấy Diệp Mặc làm người không tệ, cộng thêm vừa nãy Diệp Mặc lại cứu cô một mạng, không quen biết cô lại dám cho cô nợ mấy vạn Thần tinh, cho nên có chút do dự một lát rồi trực tiếp nói. Nói xong, cô lại cảm thấy mình có chút liều lĩnh, đối mặt với Lôi Âm Tuế Nguyệt quả, Diệp Mặc có ra tay cướp đoạt hay không?

- Cái gì? Tuế nguyệt quả?

Diệp Mặc lập tức kinh hãi thốt lên tiếng, trước đó không lâu hắn mua một chuỗi ngọc giản giới thiệu về Đạo quả và Thần linh thảo trong quầy hàng. Đương nhiên hiểu thế nào là Tuế Nguyệt quả. Đây chính là Đạo quả pháp tắc thời gian, có thể khiến người ta lĩnh ngộ pháp tắc thời gian, hoàn thiện thần thông pháp tắc thời gian.

Loại Đạo quả này cho dù là Diệp Mặc, là nằm mơ cũng muốn có được. Hắn không ngờ Nữu Như Nam lại vì Đạo quả thời gian mà bị người khác truy sát, Diệp Mặc trong lòng lập tức có chút nóng bỏng. Một khi hắn có được Đạo quả thời gian này, lĩnh ngộ pháp tắc thời gian, hoặc là cảm ngộ

được một chút pháp tắc thời gian. Đối với hắn mà nói cũng là chuyện thực lực tăng mạnh, một khi hắn có thể lĩnh ngộ được một chiêu thần thông pháp tắc thời gian, thì cũng là được lợi cả đời.

Thấy ngữ khí và thần thái kinh động của Diệp Mặc kia, Nữu Như Nam trong lòng lập tức trầm xuống, cô cảm thấy mình không nên nói chuyện Đạo quả thời gian ra. Nhưng sau đó nghĩ lại, cô liền bình thường trở lại. Cho dù không nói, hai tên Tiên đế hậu kỳ truy sát cô một Tiên đế trung kỳ, chắc chắn là có nguyên nhân của nó, Diệp Mặc cho dù đoán cũng có thể đoán ra cô lấy được thứ tốt cao cấp gì đó.

Nghĩ tới đây Nữu Như Nam mau chóng nói:

- Đạo quả thời gian này không phải là của tôi, là của Đại tiểu thư, đại tiểu thư cướp được Đạo quả thời gian rồi, liền ném Đạo quả thời gian cho tôi, sau đó cô ở lại để chặn những người truy sát tôi…

- Khoan đã…

Diệp Mặc ngắt lời Nữu Như Nam:

- Cô nói Đạo quả thời gian trong tay cô là của Đại tiểu thư đưa cho cô, sau khi cô ấy đưa Đạo quả thời gian cho cô rồi, sau đó chủ động ở lại chặn lại những người muốn cướp Đạo quả thời gian sao?

Nữu Như Nam không muốn đưa Đạo quả thời gian cho Diệp Mặc nhìn, đành phải miễn cưỡng đáp:

- Đúng vậy, Đạo quả thời gian này không phải của tôi, nếu như là của tôi, tôi cũng bằng lòng lấy ra giao cho anh. Cám ơn ân cứu mạng của anh với tôi rồi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Đạo quả thời gian rất quý hiếm, tôi quả thực cũng muốn có. Nhưng tôi cũng sẽ không cướp Đạo quả thời gian của cô, cô yên tâm đi, chỉ có điều tôi

cảm thấy chuyện này có chút cổ quái. Không phải tôi đánh giá thấp Đại tiểu thư của cô, thực tế cô ấy làm người cũng chẳng ra làm sao cả.

Nghe thấy Diệp Mặc nói Đại tiểu thư như vậy, sắc mặt Nữu Như Nam lập tức có chút không tự nhiên, nếu như không phải cô còn nợ tiền Diệp Mặc, lại được Diệp Mặc cứu mạng, thì cô lập tức muốn ra tay rồi.

Thấy sắc mặt Nữu Như Nam như vậy, Diệp Mặc dứt khoát nói:

- Tôi nói kỳ quái là nếu như Đại tiểu thư đưa Đạo quả thời gian cho cô rồi, cô ấy sẽ mau chóng đuổi theo cô. Nhưng cô bị hai tên Tiên đế hậu kỳ vây lấy, ngoài tôi đi qua, đến bây giờ tôi cũng chưa nhìn thấy Đại tiểu thư của cô đâu cả. Như Nam đạo hữu, cô cũng đừng nói đến bây giờ cô vẫn chưa truyền tin ra ngoài, hoặc là Đại tiểu thư không biết tìm cô như nào, nếu như cô nói như vậy tôi cũng sẽ không tin đâu.

Nữu Như Nam sắc mặt biến sắc, thực tế cũng giống như Diệp Mặc nói, cô đã truyền tin ra ngoài, nhưng Đại tiểu thư đến bây giờ cũng chưa đến ứng cứu. Nếu như không phải Diệp Mặc, cho dù mấy người như Nữu Như Nam cộng lại cũng bị giết rồi. Hơn nữa, cho dù cô không truyền tin đi, thì Đại tiểu thư cũng sẽ tìm được cô.

- Đại tiểu thư cắt đuôi giúp tôi, đương nhiên sẽ bị những người muốn cướp Đạo quả thời gian kia chặn lại rồi, nếu không sớm đã đến rồi.

Nữu Như Nam có chút không dám tin nói.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng nói:

- Đại tiểu thư đưa Đạo quả thời gian cho cô, người khác có nhìn thấy không? Nếu như người khác nhìn thấy rồi, còn sẽ chặn Đại tiểu thư lại sao? Hai người truy sát cô vừa nãy chính là ví dụ. Người khác cũng đã truy sát đến rồi, cô cho rằng Đại tiểu thư của cô vẫn còn ở chỗ cũ dây dưa với người ta sao? Nếu như tôi là cô ấy, thì tôi đã đến ứng cứu cô ngay lập tức rồi, trên thực tế, cô ấy không đến, đúng không?

Thấy sắc mặt Nữu Như Nam khó coi, cũng không nói gì, Diệp Mặc lại châm thêm mồi lửa:

- Tôi thiết nghĩ, nếu như Đại tiểu thư đưa Đạo quả thời gian cho cô rồi, cô ấy chắc chắn sẽ đuổi theo cô ngay lập tức, hơn nữa người khác biết Đạo quả của cô ấy không có trên người cô ấy, cũng sẽ không dây dưa lằng nhằng với cô ấy. Cô ấy không đến, chứng tỏ cô ấy rất có khả năng còn chưa đưa Đạo quả thời gian cho cô. Hơn nữa chắc chắn là, cô ấy thực sự chưa đưa Đạo quả thời gian cho cô đâu, nơi mà cô ấy muốn đến bây giờ không phải là đi tìm cô, mà là chạy đi càng xa càng tốt.

Khuôn mặt ngăm đen của Nữu Như Nam có chút trắng bệch, Diệp Mặc nói đến hai điểm này, chỉ chứng tỏ một chuyện. Chỉ cần Đại tiểu thư không chạy đến giúp cô ngay lập tức, chính là nói thứ trên người cô bây giờ không phải là Đạo quả thời gian thực sự. Hộp ngọc mà đại tiểu thư đưa cho cô, chắc hẳn là giả.

Nếu như đưa hộp giả cho cô, thì chỉ có một nguyên nhân, chính là muốn cô làm người thế mạng. Sắc mặt Nữu Như Nam trở nên tái nhợt, cô thậm chí cũng không dám nghĩ tiếp nữa. Cô đi theo Đại tiểu thư bao nhiêu năm như vậy rồi, trước giờ đều trung thành và tận tâm, nếu như bị Đại tiểu thư lợi dụng thật, thì cô hoàn toàn không có cách nào tiếp nhận được sự thật này.

Không đợi Diệp Mặc nói thêm, cô cũng đã lấy hộp ngọc ra, mở hộp ngọc đó ra ngay lập tức, trong hộp ngọc là một viên Thần tinh, làm gì có Lôi Âm Tuế Nguyệt quả nào?

Mặc dù biết mình đoán ra tám chín phần, nói những lời này cũng chỉ là muốn nhìn Đạo quả thời gian kia. Nhưng thấy hộp ngọc mà Nữu Như Nam lấy ra là giả thật, Diệp Mặc trong lòng cũng cực kỳ thất vọng. Hắn rất muốn biết về Tuế Nguyệt quả một chút, muốn biết loại quả có thể cảm ngộ pháp tắc thời gian này rốt cục là thần kỳ ở chỗ nào.

Sắc mặt Nữu Như Nam có chút xám trắng, ánh mắt cực kỳ suy sụp. Nếu như Đại tiểu thư gặp nạn, cần mình thế mạng, cô tuyệt đối sẽ không do dự

chút nào. Nhưng Đại tiểu thư lại chủ động đưa mình ra làm mồi nhử như này, nhất thời, cô chỉ có đau lòng và thất vọng.

Diệp Mặc mau chóng gác cảm xúc thất vọng sang một bên, không phải của mình không cần cưỡng cầu. Đạo quả của Mộ Hoa Thần sơn này rất nhiều, nói không chừng chỉ một lát sau hắn có thể tìm được một quả. Hắn rất hiểu tâm trạng của Nữu Như Nam, nhưng cũng không có tâm trạng đi an ủi Nữu Như Nam.

Nữu Như Nam đã từng giúp hắn, hắn lại đã giúp Nữu Như Nam nhiều hơn, huống chi chuyện như này là tự rước lấy mà thôi.

Đang lúc Diệp Mặc muốn cáo từ Nữu Như Nam rời đi, thì Nữu Như Nam bỗng nhiên lại nói:

- Từ nhỏ mẹ đã rời xa tôi mà đi, là do Hành Thị Thần Giác đã nuôi dưỡng tôi trưởng thành. Tôi trước giờ vẫn theo Đại tiểu thư, Đại tiểu thư cũng chưa từng bạc đãi tôi bao giờ. Thậm chí lần này suất vào Mộ Hoa Thần sơn cũng là do cô ấy cho tôi, tôi không hận Đại tiểu thư, không có Đại tiểu thư, thì sớm đã không có Nữu Như Nam rồi.

- Diệp Mặc, cám ơn anh đã cứu tôi. Nếu như không phải anh đi qua, hôm nay tôi đã bị giết rồi. Mạng của tôi coi như trả lại cho Đại tiểu thư, sau này tôi cũng không nợ Hành Thị Thần Giác gì nữa, tôi cũng không nợ Đại tiểu thư nữa. Tôi còn nợ anh một cái mạng…

Diệp Mặc mau chóng ngắt lời Nữu Như Nam nói:

- Tôi cứu cô chỉ là chuyện nhỏ, cô cũng không cần để trong lòng, nếu như không có chuyện gì rồi, vậy thì cáo biệt.

- Khoan đã…

Nữu Như Nam lại gọi giật Diệp Mặc lại.

Sau khi Diệp Mặc đứng lại rồi, Nữu Như Nam lấy ra một miếng ngọc

giản đưa cho Diệp Mặc nói:

- Đây là nơi ra nhiều Đạo quả và nguyên liệu cao cấp nhất của Mộ Hoa Thần sơn, anh chưa đến Mộ Hoa Thần sơn, có thể không biết, cái này tôi cho anh.

Thấy Diệp Mặc nhận lấy miếng ngọc giản, Nữu Như Nam lại lên tiếng chào hỏi, quay người mang theo một đường độn quang, trong nháy mắt biến mất.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong miếng ngọc giản, ngọc giản giới thiệu có chút không rõ ràng, nhưng đại khái cũng có một phương vị. Mộ Hoa Thiện Vân Nhai, thường có Huyền tơ nguyên thủy xuất hiện, Huyền tơ nguyên thủy là nguyên liệu Thần cấp cao cấp có thể luyện chế pháp tắc thời gian.

Mộ Hoa Huyền cốc, nghe nói có Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền, đây là một đạo tuyền có thể rèn luyện thân thể, không chỉ rèn luyện thân thể, thậm chí còn có thể dung hợp luyện thể thần thông, kết hợp luyện thể thần thông và đạo vận pháp tắc thành đạo tuyền cao cấp.

Thặng Chính hồ, thường có Thanh Đào Kỳ Lan xuất thế, đây là nguyên liệu cao cấp có thể luyện chế cảm ngộ Tố Đạo, có giá trị cực cao trong Thần Phần vực.

Diệp Mặc cất miếng ngọc giản đi, cảm kích không thôi với Nữu Như Nam. Cái này của Nữu Như Nam tương đương với giúp hắn một chuyện không hề nhỏ. Mộ Hoa Thần sơn vô biên vô cực, hơn nữa trong này thần thức bị chế ngự, thần thông rõ ràng cũng có chút áp chế. Nếu như không phải Nữu Như Nam nói cho hắn biết, cho dù hắn có tìm một năm nửa năm cũng không tìm được những nơi như này. Nếu như không cẩn thận bị cuốn vào trong lốc xoáy thời gian, nói không chừng hắn còn chưa kịp lĩnh ngộ thì đã bị lốc xoáy thời gian kia tiêu diệt rồi.

Những thế lực này của Thần Phần vực quả nhiên đều có cách riêng của

mình. Nếu như không phải Nữu Như Nam đưa ngọc giản cho hắn, thì hắn làm sao biết sau khi tiến vào Mộ Hoa Thần sơn còn có nơi đặc biệt như này để đi chứ?

Diệp Mặc ngay lập tức lựa chọn đến Mộ Hoa Huyền cốc, hắn là Tiên nhân luyện thể, Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đối với hắn mà nói cực kỳ quan trọng. Bây giờ hắn cũng đã là Tiên thần thể đỉnh phong rồi, cho dù không thể đột phá Tiên thần thể thăng cấp lên Thánh thể, thì đối với hắn mà nói cũng rất buồn.

Thất Diệu Hoàng Cực tuyền nếu như có thể rèn luyện thân thể, hắn cần phải đến đó xem xem. Đối với Diệp Mặc, hắn luyện thể đột phá lên Thánh thể rất quan trọng, quan trọng hơn chính là thần thông cảm ngộ được mặc dù không ít, nhưng lại không có đại thần thông, lại càng không có thần thông luyện thể.

Hắn luyện thể hoàn toàn là bị động phòng ngự, nếu như hắn có thể cảm ngộ được một loại thần thông luyện thể, đối với hắn mà nói cũng là thực lực tăng lên gấp đôi.

Diệp Mặc vừa đi, thần thức của hắn vừa cẩn thận thi triển ra, trong này là Mộ Hoa Thần sơn, hắn cần phải cẩn thận với lốc xoáy thời gian kia. Lúc này hắn căn bản không hiểu cái gì là lốc xoáy thời gian, cũng chưa từng tiếp xúc với lốc xoáy thời gian của Mộ Hoa Thần sơn bao giờ, chẳng may bị cuốn vào trong lốc xoáy thời gian đó, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì?

Mộ Hoa Thần sơn vô cùng rộng lớn, trong này căn bản cực kỳ khó nhìn thấy một ai. May mà Diệp Mặc cũng không sốt ruột, hắn biết càng tiến gần Mộ Hoa Thần sơn, thì càng không thể đi nhanh được.

Năm sáu bụi cỏ dài màu xanh bích xuất hiện trong tầm thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc ngay lập tức nhận ra đây là Xích Vân Thần thảo, có thể luyện chế Thần Vân đan, là Thần linh thảo loại linh mục. Trong Tiên giới chắc chắn không thể tìm ra, nếu như là Tiên nhân có tu luyện thần thông Song Mục, thì loại cỏ này giá trị của nó có thể nói không thể nào đánh giá

được.

Diệp Mặc mặc dù không thể tu luyện thần thông Song Mục, nhưng cũng biết mình gặp phải thứ tốt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2006

Thuấn Sát Tiên Đế

Diệp Mặc còn chưa kịp tiến gần đến mấy bụi Xích Vân Thần thảo, hai đường độn quang từ một hướng khác xông đến. Diệp Mặc biết rõ nơi này là Mộ Hoa Thần sơn, trong quá trình hành tẩu phải cực kỳ cẩn thận, nhưng hai người này lại không chút kiêng kị, tốc độ nhanh như lôi quang vậy.

Chỉ trong chốc láy, hai người cũng đã xông đến cách bụi Xích Vân Thần thảo mấy trượng.

Diệp Mặc trong lòng hừ lạnh một tiếng, mấy bụi Xích Vân Thần thảo này là do hắn phát hiện ra trước, người khác muốn cướp hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua. Đúng lúc Diệp Mặc định xông lên, không ngờ lại nhìn thấy bóng người hai tên muốn tiếp cận với Xích Vân Thần thảo này lại đột nhiên biến mất.

Chuyện quỷ dị như này Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, đối phương tuyệt đối sẽ không thể nào như hắn đột nhiên chui vào Thế giới hỗn độn được.

Thấy tình huống quỷ dị như này, Diệp Mặc theo bản năng dừng bước lại, một dòng thời gian cực mạnh dường như muốn cuốn về phía hắn, Diệp Mặc theo bản năng lại lùi lại mấy chục mét, cảm giác này lại biến mất.

Khi Diệp Mặc lùi lại phía sau, đồng thời Diệp Mặc lại nhìn thấy bóng dáng hai người kia, nơi xuất hiện bóng hai người đó cách nơi mà bọn họ biến mất cũng chưa đến một trượng, mà trước khi biến mất, hai người còn đang là người bằng da bằng thịt. Đợi sau khi bọn họ xông qua khoảng cách một trượng này, hai người cũng đã biến thành hai bộ xương màu trắng rồi.

Sau khi hai bộ xương khô này xuất hiện, chỉ chạy ra khỏi mấy bước, liền ngã xuống đất. Nếu như không phải Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy quần áo trên người hai người này, thậm chí còn cho rằng thị giác của mình có vấn đề rồi.

Khi Diệp Mặc lại lần nữa chú ý, lúc này mới phát hiện xung quanh mấy bụi Xích Vân Thần thảo sớm đã có rất nhiều bộ xương khô rồi.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, thế này quả thực quá đáng sợ. Khoảng cách một trượng, chỉ trong thời gian vài giây, hai Tiên đế hậu kỳ đã hóa thành đống xương khô, kiểu đáng sợ như này cho dù là Chứng đạo Thánh đế cũng không thể nào làm được.

Diệp Mặc mau chóng hiểu có chuyện gì xảy ra, xung quanh mấy bụi Xích Vân Thần thảo chắc là có lốc xoáy thời gian không nhìn thấy, một khi có người muốn lấy mấy bụi Xích Vân Thần thảo này, sẽ bị cuốn vào lốc xoáy thời gian, trong nháy mắt sẽ già đi.

Cho dù có muốn Xích Vân Thần thảo đi nữa, Diệp Mặc cũng sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn. Hắn trực tiếp gọi Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ra, nói tình hình cho hai đứa biết.

Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm liền lắc đầu không thôi, rõ ràng cũng không có cách nào đi qua lốc xoáy thời gian kia, để đào mấy gốc Xích Vân Thần thảo kia.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận tiến sâu vào trong lốc xoáy thời gian kia, thần thức của hắn quét đến lốc xoáy thời gian kia, cũng không phát hiện ra thứ gì, cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Diệp Mặc cũng không bỏ qua, thần thức của hắn lại thi triển mấy đường thần thức đao trong lốc xoáy thời gian kia. Thần thức đao của hắn vừa mới thi triển ra, một dòng thời gian vô cùng cường hãn liền quấy thần thức của hắn không còn một mảnh. Một cảm giác xói mòn thọ nguyên dâng lên, Diệp Mặc mau chóng thu thần thức của mình lại, lại phát hiện ra bộ phận thần thức bị nước xoáy thời gian xoắn đi kia đã biến mất không còn.

- Lốc xoáy thời gian thật lợi hại.

Diệp Mặc lẩm bẩm nói, loại lốc xoáy thời gian này đừng nói là đi lĩnh ngộ pháp tắc thời gian, cho dù có thể tiếp xúc đến mép của nó thì trọng thương cũng không phải là không thể.

Những người trong Mộ Hoa Thần sơn đều rất cẩn thận, nếu như không phải trong này có vài bụi Xích Vân Thần thảo, có lẽ hai tên Tiên đế vừa nãy cũng sẽ không bị lốc xoáy thời gian giết chết một cách lạ lùng như vậy. Nhưng lốc xoáy thời gian này cũng có chút cổ quái, chỉ khi có thần thức dao động mới bị kích phát Xem ra tu vi của hắn còn quá thấp, không thể nào lĩnh ngộ được pháp tắc thời gian trong này, bây giờ cần phải thu thập tinh túy thiên địa trong này, tăng cao tu vi của mình, Diệp Mặc mau chóng đưa ra quyết định.

Sau khi quyết định, Diệp Mặc định bảo Tiểu Băng Sâm giúp tìm kiếm Tiên linh vật. Đương nhiên miếng ngọc giản của Nữu Như Nam hắn cũng phải tham khảo một chút, nhưng tuyệt đối không thể nào coi là mục tiêu chủ yếu được. Lúc này hắn cũng đã nghĩ kỹ rồi, Nữu Như Nam cũng có miếng ngọc giản, những người của thế lực khác chắc chắn cũng có. Mấy nơi đó bị người ta tìm đi tìm lại, nói không chừng sớm đã trống không rồi. Hắn đi thì muốn đi, nhưng không thể chuyên môn qua đó, mà là trên đường tìm kiếm qua đó mà thôi.

Mấy bụi Xích Vân Thần thảo được Diệp Mặc buông tha, đồ không lấy được tiếp tục ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tiểu Băng Sâm có cảm nhận quy tắc thiên bẩm. Một số lốc xoáy thời gian không rõ ràng lắm đều bị Tiểu Băng Sâm nhận ra. Diệp Mặc đi sau Tiểu Băng Sâm, mau chóng liền tìm được mười mấy bụi Thần linh thảo không tệ, còn tìm được một quả Kim Chung Phật quả màu vàng kim nữa.

Giá trị của Kim Chung Phật quả cũng sẽ không thấp hơn Tuế Nguyệt quả là bao, nhưng thứ Đạo quả như này đối với Diệp Mặc cũng không có tác dụng nhiều lắm.

Đây là một loại Đạo quả có thể lĩnh ngộ thần thông Phật đạo, Tiên nhân tu luyện thần thông Phật đạo nếu như lấy được loại Đạo quả này, thì là đồ tốt nhất rồi. Đối với Diệp Mặc mà nói, nếu như có thể gặp được Phùng Độ La Hán thì sẽ tặng thứ này cho ông. Thứ như này đối với ông ta mà nói đúng là thứ tốt nhất.

- Phía trước chắc chính là Mộ Hoa Huyền cốc rồi, chúng ta đến kiểm tra xem có Thất Diệu Hoàng Cực tuyền không trước đã. Tiểu Băng Sâm mày theo sát Vô Ảnh, đừng cách nhau quá xa.

Diệp Mặc nhìn thấy Tiểu Băng Sâm cách hắn hơi xa chút, mau chóng đứng phía sau nói.

Tiếng trả lời của Tiểu Băng Sâm đằng xa vọng lại, rồi cùng Vô Ảnh lập tức chạy xa.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, mặc dù Thế giới trang vàng bây giờ đã là thế giới Ngũ hành hoàn chỉnh rồi, nhưng Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh trong Thế giới trang vàng vẫn còn quá cô đơn, không có bạn chơi. Vừa đến Mộ Hoa Thần sơn, hai đứa này đã lập tức vui sướng. Mộ Hoa Thần sơn có rất nhiều lốc xoáy thời gian, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều Tiên linh thú, thậm chí còn có cả Thần thú.

Diệp Mặc quyết định đợi sau khi ra khỏi Mộ Hoa Thần sơn rồi, hắn sẽ kiếm một số Tiên thú vào trong Thế giới trang vàng, tránh Thế giới trang vàng quá mức đơn điệu buồn tẻ.

Một tiếng kêu chói tai truyền đến, Diệp Mặc lập tức gác lại tâm trạng của mình, đồng thời thân mình mang theo một đường độn quang đuổi đến.

Âm thanh vừa rồi là của Vô Ảnh truyền đến, khó khăn lắm mới được thần thức của hắn cảm nhận được.

Chỉ hơn mười giây, Diệp Mặc liền hạ xuống bên cạnh Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh. Cũng đã có bốn người đang vây quanh Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh

rồi, bốn người này có hai người là Tiên đế hậu kỳ, một người Tiên đế đỉnh phong, một người nữa không ngờ cũng đã là tu vi Bán thánh rồi. Tên Tiên đế đỉnh phong mái tóc màu xanh, khiến cho người ta ấn tượng nhất, nhưng dao động Thần nguyên trên người gã thậm chí cũng không bằng hai gã Tiên đế hậu kỳ kia.

Ầm…

Diệp Mặc vừa đến liền đánh một quyền về phía cây hắc côn của tên Tiên đế hậu kỳ đang tấn công Vô Ảnh kia, đồng thời Tử Đao cũng được phóng ra, vắt ngang trên không trung, dường như có thể chém giết bất cứ lúc nào.

- Anh là ai? Sao dám ngăn tôi bắt Tiên sủng?

Tên Tiên đế hậu kỳ thấy Diệp Mặc chặn lại đòn tấn công của gã, lập tức khó chịu quát lớn.

- Ngăn anh bắt Tiên sủng? Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh đều là bạn của tôi, anh dựa vào cái gì mà muốn bắt?

Diệp Mặc sầm mặt lại nói.

- Đồ của anh? Thần linh vật trong Mộ Hoa Thần sơn quá nhiều, anh dựa vào cái gì mà nói Băng Sâm Vương này chính là đồ của anh?

Người con gái đứng bên cạnh Tiên đế hậu kỳ khinh thường nói.

- Nói nhảm với hắn làm gì, chỉ là một tên Tiên đế trung kỳ, cứ giết đi.

Tên Tiên đế đỉnh phong tóc xanh có chút không nhẫn nại được nói, xem ra sức mạnh của gã cũng không ra gì, nhưng địa vị cũng không tệ.

Hai gã Tiên đế hậu kỳ lên tiếng, lập tức nói:

- Được.

Giọng nói của hai người này còn chưa dứt, thì hai pháp bảo cũng đã

phóng ra, giống như hai tấm lụa một đen một trắng cuốn về phía Diệp Mặc.

Cùng lúc đó Tử Đao của Diệp Mặc cũng được phóng ra, lĩnh vực Tiên đế ngưng tụ sát khí thô bạo và lĩnh vực thần thức hoàn toàn nhập lại phóng ra, đối diện với bốn người muốn giết hắn như này, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không có nửa phần khách khí. Hơn nữa đối phương có bốn người, thừa dịp bây giờ họ vẫn còn coi thường thân phận của mình, giết hai người trước rồi tính tiếp.

Tử ngân thần thông phá tan hư không đánh xuống, hai tên Tiên đế hậu kỳ một nam một nữ tấn công về phía Diệp Mặc lập tức cảm nhận được áp lực trói buộc không gian cực mạnh. Lĩnh vực Tiên đế của hai người họ giống như vỏ trứng gà, vỡ vụn.

Ầm.

Hai pháp bảo như hai tấm lụa một đen một trắng đập vào đường đao màu tím mà Tử Đao của Diệp Mặc phóng ra, lập tức chói sáng không gian tứ phía, từng đường dao động không gian mơ hồ khuếch tán ra xung quanh.

Sắc mặt tên Bán thánh xem đánh nhau kia lập tức đại biến, Chấn thiên đăng trong tay lập tức phóng ra.

Thời cơ mà lão lựa chọn không thể nói không tốt, nhưng cho dù như vậy, tốc độ của lão vẫn hơi chậm một chút, đường đao màu tím mang theo hai màn máu. Hai tên Tiên đế hậu kỳ không ngờ chỉ dưới một chiêu, đã bị Diệp Mặc giết chết. Còn bọn họ thậm chí đến thần thông của mình còn chưa hoàn toàn thi triển ra.

Không phải bọn họ không kịp thi triển, mà là bọn họ căn bản cũng không coi tên Tiên đế trung kỳ Diệp Mặc này ra gì, Diệp Mặc cũng chỉ là một Tiên đế trung kỳ mà thôi, hai Tiên đế hậu kỳ đồng thời tấn công một mình hắn không phải vì sợ không đánh lại được, mà là sợ Diệp Mặc chạy thoát.

Nhưng giao thủ một cái, hai người liền biết bọn họ chẳng những đã quá sai, hơn nữa còn mất đi cả tính mạng. Hai nguyên thần tràn ra, sớm đã bị Vô Ảnh đứng một bên chằm chằm nhìn lập tức liền xông đến cắn một cái, hai nguyên thần không ngờ bị Vô Ảnh nuốt sạch.

Tiên đế đỉnh phong tóc xanh chậm hơn tên Bán thánh kia chỉ một tí ti, lập tức cũng sắc mặt đại biến, đồng thời phóng ra Khô Thiện Song kiếm của mình.

Đối với Khô Thiện Song kiếm của tên Tiên đế đỉnh phong tóc xanh kia, Diệp Mặc cũng không lo lắng, cái mà hắn lo chính là Chấn thiên đăng của tên Bán thánh này. Chấn thiên đăng vừa phóng ra liền hình thành đăng quang đầy trời, khóa lão lại trên không trung. Đăng quang vô cùng vô tận giống như những ngôi sao rơi xuống, hoàn toàn đánh về phía Diệp Mặc.

Còn Diệp Mặc lúc này lại cảm thấy nguyên thần của mình có chút tán loạn, đến nguyên thần cũng có chút ngưng tụ không nổi rồi. Đối phương mặc dù không thể nào chặn hắn giết chết hai tên Tiên đế kia, nhưng vì chọn thời cơ thích hợp, khi hắn vừa mới giết chết hai tên Tiên đế kia liền ra tay, nhưng cũng khiến hắn rơi vào tình cảnh xấu.

Những đăng quang kia lại quay tròn, thậm chí còn mang theo những ngôi sao của vũ trụ, hơn nữa càng quay thì đăng quang càng sáng. Thậm chí khiến Diệp Mặc nhớ đến Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn, Thiên Hỏa Cửu Dương cũng càng về sau càng chói mắt.

Diệp Mặc đang bị Chấn thiên đăng trói buộc chẳng những có thể cảm nhận được sự đáng sợ của những lôi quang này, còn có thể cảm nhận được những lôi quang này càng quay thì lĩnh vực của đối phương lại càng mạnh hơn, còn hắn thì bị áp bức càng lợi hại hơn. Nếu như cứ tiếp tục như này, e rằng khoảng không gian này sẽ biến thành lĩnh vực chi địa vô cùng kiên cố của đối phương.

Đừng nói Diệp Mặc lúc này đến Tử Đao cũng không thu lại được, cho dù hắn thu lại rồi, dưới sự trói buộc lĩnh vực của những lôi quang vô tận này,

muốn đánh thần thông của mình ra cũng có chút gian nan.

Vô Ảnh cũng nhìn thấy không ổn rồi, đồng thời giang đôi cánh màu vàng kim của mình ra bay về phía Bán thánh kia, há to miệng liền cắn một cái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2007

Mộ Hoa Huyền Cốc

Lĩnh vực đang tụ lại ánh sáng vô tận bị một ngụm này của Vô Ảnh liền cắn ra một lỗ thủng to, Diệp Mặc cảm giác được cả người một trận dễ chịu, hắn không đợi Chấn Thiên Đăng của đối phương tu bổ chỗ thiếu ánh sáng, đã một quyền đánh ra, quyền đạo thần thông Liệt Không.

Đồng thời, Vô Ảnh bị lực phản phệ của lĩnh vực này đánh trúng, nhất thời bay ra ngoài. Đụng vào một khối núi đá to lớn phía xa, khiến núi đá kia vỡ tan tành.

Vốn Diệp Mặc định thiêu đốt Thần nguyên để tránh thoát sự trói buộc của lĩnh vực đối phương, sau đó đánh ra thần thông của mình, hiện tại Vô Ảnh giúp một tay, hắn càng không chút do dự. Tên Bán Thánh này trước đó nắm bắt thời cơ quá mức xảo diệu, ngay khi hắn liên sát hai tên Tiên Đế, dùng lĩnh vực Chấn Thiên Đăng trói buộc lại hắn. Bằng không coi như là tu vi cùng pháp bảo Chấn Thiên Đăng của đối phương lợi hại hơn nữa, Diệp Mặc hắn cũng không đến nỗi ngay cả thần thông của mình cũng không thể thi triển.

Chín đạo sát thế hư không cứ thế dâng lên, trong chớp mắt cuốn mảnh không gian này vào trong đó. Ánh đèn vô tận rợp trời kia vẫn chưa được bổ sung, đã bị sát thế của chín đạo hư không quyền phong này ngăn chặn.

Chín đạo quyền thế xoáy lên sát thế hư không cùng ánh đèn vô tận va chạm với nhau, vô số lưu ảnh của ánh đèn giống như sao băng vỡ nát, rải rác trên phạm vi khắp mấy trăm dặm.

Tên Bán Thánh này trông thấy lĩnh vực Chấn Thiên Đăng của mình bị

Diệp Mặc phá vỡ, nhất thời trong lòng khiếp sợ không ngớt. Y còn có chiêu sau chưa xuất ra, thế nhưng chỉ có chính y biết thời cơ y lựa chọn lên tập kích Diệp Mặc vừa rồi quá cơ diệu. Vậy mà trong tình huống này lại không thể khiến đối phương trọng thương, thậm chí ngay cả vết thương nhẹ cũng không có, có thể khẳng định tu vi của đối phương tuyệt đối không thua mình.

Lúc này Chấn Thiên Đăng của y lại sáng lên, một hào quang xanh biếc từ trong ngọn đèn bắn ra, trực tiếp đánh về phía sát thế quyền phong của Diệp Mặc.

Thẳng đến lúc này, pháp bảo của tên Tiên Đế hậu kỳ tóc xanh kia mới hoàn toàn đánh ra. Khô Thiền Song Kiếm như hai con kiếm long phong bế xung quanh Diệp Mặc lại. Hiển nhiên gã đang trợ giúp tên Bán Thánh này trói buộc lĩnh vực của Diệp Mặc.

Diệp Mặc vung tay lên, một mặt trống lớn kinh thiên xuất hiện ở trước người của hắn.

Thùng Thùng Thùng...

Chín tiếng trống được Diệp Mặc đánh ra, vẻn vẹn chín tiếng, lại giống như vạn mã lao nhanh, trên không một mảng mây đen, sát cơ mênh mông khổng lồ. Hai tên Tiên Đế đang vây công Diệp Mặc liền cảm giác được tiên binh công thành vô cùng vô tận giơ trường mâu giết tới, nơi này đã không phải là chiến trường chỉ có ba người chiến đấu, mà là chiến trường hàng tỉ người đang chiến đấu.

Quyền phong của Diệp Mặc ở trong chiến trường này không thu lại. Mà lần nữa vung lên mấy đạo lôi quang. Lúc trước Diệp Mặc chỉ đánh ra một tiếng trống mà thiếu chút nữa bị phản phệ, hiện tại hắn liên tiếp đánh ra chín tiếng trống, lại không ảnh hưởng chút nào.

Khô Thiền Song Kiếm của Tiên Đế hậu kỳ tóc xanh bị mấy tiếng trống "thùng thùng" của Hạo Thiên Cổ đè ép lại, chỉ có thể quanh quẩn ở bên ngoài lĩnh vực của Diệp Mặc, thậm chí ngay cả tiến vào lĩnh vực cũng không

được.

Quang mang xanh biếc do Chấn Thiên Đăng của Bán Thánh kia bắn ra trong chớp mắt cũng bị tiếng trống bao trùm, nhất thời chậm lại, Diệp Mặc tế ra năm đạo lôi quang càng thêm rõ nét. Mà từng tiếng trống "thùng thùng" kia lại như thiết chùy đánh vào ngực của y, khiến cho thần nguyên của y tan rã từng đợt.

Nhưng đây không phải là chấm dứt, mà là bắt đầu, ngay khi tiếng trống vang lên. Năm đạo lôi thương vô cùng rõ nét xuất hiện ở trong thần thức của tên Bán Thánh cùng tên Tiên Đế tóc xanh kia. Tên Bán Thánh kia sắc mặt liền biến đổi, lĩnh vực của y tuy bị Vô Ảnh cắn nứt. Nhưng dù sao vẫn còn ở vào trạng thái ưu thế hơi yếu. Thẳng đến khi tiếng trống vang lên, y mới rơi vào tình thế xấu, hiện tại năm đạo lôi thương lại đánh tới, hoàn toàn trói buộc y ở trong lôi thương, y đâu còn có thể quan tâm đến việc tiếp tục oanh kích Diệp Mặc?

Lập tức, đạo hào quang xanh biếc kia thay đổi phương hướng, cuốn về phía năm đạo lôi thương đang phá không lao xuống.

Ầm Ầm...

Lôi thương cùng quang mang xanh biếc va chạm với nhau, vang lên tiếng nổ kinh thiên, mọi thứ cùng toàn bộ không gian xung quanh nổ tung ra. Sườn núi nhỏ cùng một rừng cây ở chỗ mấy người tranh đấu này liền biến thành hư vô trong tiếng oanh tạc.

Lôi thương bị quang mang xanh biếc tan biến đi hơn phân nửa, nhưng phần còn lại vẫn hạ xuống như cũ, chỉ là uy thế đã không còn mạnh mẽ như thời điểm vừa lao xuống.

Chấn Thiên Đăng của tên Bán Thánh kia tế ra bỗng nhiên bành trướng ra, biến thành một vầng mặt trời đỏ.

Răng rắc...

Vài tiếng rạn nứt vang lên, uy thế còn lại của lôi thương hoàn toàn đánh vào Chấn Thiên Đăng, hào quang của Chấn Thiên Đăng lập tức liền ảm đạm xuống. Thậm chí phát ra tiếng vỡ vụn "răng rắc".

Bán Thánh kia đã ngăn được thần thông Liệt Không cùng tiếng trống của Diệp Mặc, lại cộng thêm năm đạo lôi thương, khiến sắc mặt y trở nên hơi tái nhợt. Sau khi năm đạo lôi thương bị ngăn trở, y lập tức thu lại Chấn Thiên Đăng của mình, một dãy sáng lóe lên trên người, trong chớp mắt liền biến mất.

Một Bán Thánh cùng một Tiên Đế đỉnh phong vây công một mình Diệp Mặc, vậy mà y đào tẩu trước.

Diệp Mặc trông thấy tên Bán Thánh này đào tẩu, nhưng lại vô lực truy đuổi, hắn biết nếu như lấy tu vi của mình, Bán Thánh này không trốn, hắn có lẽ có thể giết chết đối phương, nhưng người ta muốn chạy trốn, coi như là một chọi một, hắn cũng không chắc chắn có thể lưu lại đối phương.

Tên Tiên Đế đỉnh phong tóc xanh kia trông thấy Bán Thánh này đào tẩu, sắc mặt liền trở nên khó coi. Gã muốn thu hồi pháp bảo của mình, đào tẩu theo. Thế nhưng lúc này Diệp Mặc chỉ cần đối phó với một mình gã, làm sao có thể để cho gã dễ dàng đào tẩu?

Lĩnh vực Tiên Đế cùng lĩnh vực thần thức của Diệp Mặc hoàn toàn mở rộng ra, sau khi dùng lĩnh vực trói buộc tên Tiên Đế đỉnh phong này, lập tức đánh ra một quyền.

Lại là một chiêu Liệt Không, mấy đạo sát thế hư không tụ tập lại, hoàn toàn phong kín đường lui của tên Tiên Đế tóc xanh này.

Tên Tiên Đế tóc xanh này vốn không phải là đối thủ của Diệp Mặc, bây giờ dưới tình trạng không có chí chiến đấu mà một lòng muốn chạy trốn lại càng không thể ngăn trở thần thông Liệt Không của Diệp Mặc. Gã cũng không phải là Bán Thánh kia, chớ nhìn gã đã là Tiên Đế hậu kỳ đỉnh phong, tu vi thật của gã so với Tiên Đế hậu kỳ khác cũng không bằng. Đối mặt với

loại sát chiêu lợi hại này của Diệp Mặc, gã chỉ có thể cầu xin tha thứ nói:

- Không được động thủ, ta là Hách Liên Nhạc Du của Thành Tử Thần Giác, là người của Hách Liên gia...

Người muốn giết mình, không cần nói là người của Hách Liên gia, cho dù là Thần Chủ, Diệp Mặc cũng sẽ không bỏ qua. Liệt Không quyền thế bộc phát ra, sát thế vô tận xoáy lên, đem tên Tiên Đế tóc xanh không hề có chiến ý này cuốn thành mảnh vụn Ba chiếc nhẫn được Diệp Mặc thu hồi ném vào 'Thế giới trang vàng', lúc này hắn mới nhìn nhìn Vô Ảnh đang lung la lung lay đi tới hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

Vô Ảnh da chắc thịt dày, tuy bị lĩnh vực của tên Bán Thánh kia đánh bay, nhưng cũng không đáng lo.

Tiểu Băng Sâm vội vàng nói:

- Lúc đó em ở chỗ này cảm nhận được bảo vật đỉnh cấp, đang xông tới trước, lại bị bốn tên vừa rồi lao tới ngăn cản.

Vô Ảnh nhanh chóng nói:

- Chính là cái tên tóc xanh đó, hắn nhìn ra Tiểu Băng Sâm là Băng Sâm Vương, liền muốn bắt Tiểu Băng Sâm đi. Em cùng Tiểu Băng Sâm đương nhiên không đồng ý, không ngờ em còn chưa động thủ, lại bị bà nương kia đánh cho một phát.

Lại đắc tội một thế lực, Diệp Mặc dứt khoát không thèm nghĩ nữa, dứt khoát nói với Tiểu Băng Sâm:

- Tiểu Băng Sâm dẫn đường, đi xem bảo vật kia ở chỗ nào.

Hắn đắc tội quá nhiều người, đợi lúc Mộ Hoa Thần Sơn mở ra, hắn dứt khoát ở lại trong này. Dù sao hiện tại đồ vật hắn muốn tìm đã tìm được, nếu

như không phải là sợ người nơi này tìm được thông đạo đến Tiên giới, lúc này hắn thà rằng lập tức trở về Tiên giới, cái chỗ Thần Phần Vực này thật sự khiến Diệp Mặc không thích.

Nghe được Diệp Mặc muốn đi tìm đồ vật mình cảm nhận được, Tiểu Băng Sâm lập tức hăng hái, nhanh chóng hóa thành một đạo bạch quang lao đi. Lần này Diệp Mặc không dám cách hai tên này quá xa, cùng Vô Ảnh đi sát theo sau Tiểu Băng Sâm.

Không đến một canh giờ, Tiểu Băng Sâm đã đi tới một miệng thung lũng to lớn. Khiến Diệp Mặc thấy ngạc nhiên chính là, hai bên thung lũng toàn bộ đều là vách núi dựng đứng, mà toàn bộ nửa phần dưới của vách núi đều bị sương mù bao phủ, chỉ có một nửa trên xuất hiện ra. Từ xa nhìn lại, thật giống như lơ lửng trên không trung.

Thung lũng sâu hoắm này chẳng những lâu đời mà còn rộng lớn, thần thức cũng không thể quét đến vìa, cộng thêm vách núi hai bên giống như lơ lửng trên không trung, Diệp Mặc coi như là không hỏi người khác, cũng biết nơi này chính là Mộ Hoa Huyền Cốc.

Tiểu Băng Sâm không ngừng lại, lập tức lao vào trong thung lũng. Nửa nén hương, Tiểu Băng Sâm không thể không ngừng lại. Hai tên Tiên Đế đang đánh nhau đến long trời lở đất ở chỗ này, thiếu chút nữa đem Mộ Hoa Huyền Cốc này lật ngược. Bốn phía đều là cát đá đảo lộn, khe rãnh ngang dọc. Nếu như không phải là không gian nơi này chắc chắn, e rằng không gian cũng bị hai người này đánh vỡ.

Diệp Mặc xem một chút liền rõ, tu vi của hai người này đều là Tiên Đế hậu kỳ, trong đó tên tóc dài kia tu vi thâm hậu hơn một chút. Còn khí lực của người Tiên Đế hậu kỳ thân mặc áo xám, tuổi tác thoạt nhìn hơi già kia hiển nhiên không đủ, tiếp tục đánh nữa nhất định sẽ ăn thiệt - Lão đại, từ đây đi qua một chút là đến, hai người kia cản đường của chúng ta.

Tiểu Băng Sâm có chút tức giận nhìn nhìn hai tên đang đánh nhau hoàn toàn không để ý nói.

Ở Mộ Hoa Thần Sơn, nếu như không có tình huống đặc thù, Diệp Mặc cũng không muốn phi hành. Hiện tại hai người này đánh đến quá lợi hại, phong bế hoàn toàn giao lộ, Diệp Mặc đành phải tiến lên nói:

- Hai vị đợi lát nữa đánh tiếp, để cho chúng ta đi qua một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2008

Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền

Hai gã tiên đế hậu kỳ đang đánh nhau thấy Diệp Mặc lại bảo bọn gã dừng tay nhường đường, mà Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế trung kỳ tầm thường mà thôi... cái bọn họ không hiểu là, Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế trung kỳ, lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy?

Nhưng tên Tiên đế áo xám tuổi lớn hơn đang rơi vào thế yếu lại lui sang một bên trước, hiển nhiên là đồng ý lời của Diệp Mặc, tránh sang một bên. Tiên đế tóc dài kia nhìn thoáng qua Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm theo sau lưng Diệp Mặc một cái, hình như cảm giác được người có thể mang theo loại linh vật như Băng Sâm Vương này chạy loạn khắp nơi, tuyệt đối không phải là người bình thường, sau khi thoáng do dự một chút, cũng nhanh chóng tránh sang một bên.

Diệp Mặc vẫy tay một cái, Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh đã theo tới, đi qua giữa hai người.

Vừa lúc đó, Tiên đế áo xám tránh đường trước kia bỗng nhiên ra tay, trong nháy mắt gã đã phóng ra một tia sáng bén nhọn đen nhánh tới cực điểm, cắt phá ra một chút khoảng cách trong khe hẹp, đồng thời trói buộc chặt toàn bộ không gian. Ngay cả Diệp Mặc cũng cảm thấy sự đáng sợ của tia sáng bén nhọn màu đen này, thậm chí hoài nghi nếu như trước đó Tiên Nguyên của hắn chưa có chuyển hóa và củng cố, liệu có thể tránh thoát tia sáng bén nhọn màu đen này hay không.

Lúc này Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh đã chạy vào phạm vi không gian bị tia sáng bén nhọn màu đen này trói buộc, mắt thấy nếu tiến lên trước một bước nữa sẽ bị tia bén nhọn màu đen này xỏ xuyên qua. Vô Ảnh so với Tiểu

Băng Sâm thì kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn, trong nháy mắt này liền ngăn Tiểu Băng Sâm lại đồng thời há miệng khẽ cắn.

"Răng rắc" một tiếng vang nhỏ không thể nghe thấy vang lên, phạm vi không gian bị tia sáng bén nhọn màu đen kia trói buộc lập tức bị Vô Ảnh cắn mất một phần, đồng thời Vô Ảnh mang theo Tiểu Băng Sâm lui về phía sau mấy bước, chạy ra khỏi ranh giới của tia sáng bén nhọn màu đen này.

Diệp Mặc giận tím mặt, hắn không thể tưởng được lão già áo xám này thoạt nhìn rất là cẩn thận thận trọng lại vô sỉ như thế, lại dám nhờ vào hắn để đánh lén. Nếu như hắn là người bình thường, thì ngay cả lực lượng thừa ra của tia sáng đen này cũng có thể giết chết hắn rồi.

Sau một khắc lĩnh vực của y hoàn toàn nghiền ép tới, cùng lúc đó Liệt Không quyền đánh ra.

Chín luồng hư không quyền thế mang theo sát cơ hung hiểm dồi dào đáng sợ, cuốn lấy lão già này. Sát khí hung bạo của quyền thế Diệp Mặc không hề che dấu đi chút nào, dung hợp với sát cơ trong hư không, sát thế hình thành cho dù là dùng thần thức cảm nhận một chút cũng sẽ cảm thấy run rẩy, chớ đừng nói chi là thân thể.

Lão già áo xám vốn vẫn muốn đánh ra bùa chú ô mang của mình, nhưng đáng tiếc là Tiên đế tóc dài đã chế ngự ông ta, ông ta căn bản là không có cơ hội. Bây giờ Diệp Mặc muốn mượn đường, gã tức thì bắt được cơ hội, không chút do dự làm bộ cho Diệp Mặc mượn đường, đồng thời phát động ra bùa chú ô mang của mình.

Trong nháy mắt sau khi bùa chú ô mang phát ra, Tiên đế áo xám thở phào nhẹ nhõm thật dài, gã biết là không sao rồi. Cho dù là Tiên đế tóc dài kia có lợi hại đi nữa, cũng sẽ bị bùa chú ô mang này làm trọng thương, thậm chí giết chết, đến lúc đó gã chỉ cần đến bồi thêm một kiếm là được.

Về phần Diệp Mặc – người mượn đường, đó là thuận tiện giết luôn mà thôi. Chỉ là một Tiên đế trung kỳ, cũng dám đến phạm vi Tiên đế hậu kỳ

đánh nhau mượn đường. Trong mắt lão già áo xám, nếu Diệp Mặc đã muốn tìm chết, vậy sẽ cho hắn toại nguyện.

Nhưng trong nháy mắt bùa chú ô mang được phát động lão già cũng cảm giác thấy không đúng, không nói loại tiên thú tựa như Long Mã này cắn một cái mở ra lĩnh vực của tia sáng màu đen nguyên vẹn không sứt mẻ này ra, mà Tiên đế trung kỳ bị lĩnh vực của tia màu đen của lão ta hoàn toàn trói chặt lại vẫn có thể hành động như thường, thậm chí còn đánh ra một quyền.

Lập tức sắc mặt lão đại biến, sát thế mãnh liệt dồi dào tới cực điểm đã gắt gao phong tỏa và trói chặt lão, lão rõ ràng là biết mấy quyền phong xen lẫn sát thế không gian tới, là trốn không thoát. Sát ý hung bạo bên trong quyền thế kia, cho dù là chưa tới gần người, cũng làm cho toàn thân lão đau đớn, thậm chí sau một khắc thân xác đều sắp rã rời ra.

Quyền thế thật là đáng sợ, sát ý thật là hung bạo. Lão già áo xám này trong nháy mắt đã biết là lão đã gây ra đại họa rồi, kẻ mượn đường này đâu chỉ là một Tiên đế trung kỳ, loại uy thế này quả thực chính là Chứng đạo Thánh đế.

Không gian chung quanh hoàn toàn bị trói chặt lại, thần thức của lão già áo xám này đều bị khóa lại chặt chẽ, cho dù là muốn cầu xin tha thứ, lúc này lão cũng không cách nào phát ra một chữ. Chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy luồng hư không sát thế đánh tới, lúc này trong mắt lão tràn ngập hối hận và sợ hãi. Sao lão có thể ngờ trong lúc lơ đãng mình đã chọc phải loại người hung ác như thế, nhưng đáng tiếc là hiện giờ có hối hận căn bản cũng không thể giải quyết vấn đề.

Bành.

Mấy luồng hư không quyền thế đều đánh ra cùng một lúc, thân xác của lão giả áo xám này bị nổ thành mảnh vụn. Mà lão già áo xám ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy một cái, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị nổ tan tành, thần hồn đều diệt hết.

Từ khi Diệp Mặc mượn đường cho đến khi lão già áo xám phóng bùa chú ô mang ra đánh lén, lại đến Vô Ảnh cắn rách lĩnh vực của bùa chú ô mang và Diệp Mặc đánh ra thần thông Liệt Không, đây chỉ là trong một lần hô hấp mà thôi.

Tiên đế tóc dài kia ngay khi bùa chú ô mang đánh lén gã, gã cũng cảm giác được trói buộc của tia sáng bén nhọn màu đen, nhưng lĩnh vực của tia sáng bén nhọn màu đen quá mức mạnh mẽ, trong lúc nhất thời gã lại không thể thoát ra được.

Cũng may Vô Ảnh kịp thời cắn mở lĩnh vực của tia sáng bén nhọn màu đen, Liệt Không của Diệp Mặc lại càng làm cho lĩnh vực này nứt ra. Tiên đế tóc dài kia cảm giác được trói buộc lập tức lỏng ra, gã nắm lấy thời cơ lập tức tránh ra. Cho dù là như vậy, cái bùa chú ô mang kia vẫn lôi đi toàn bộ sống áo trên cánh tay của gã, đồng thời mang theo một mảnh da thịt.

Có thể tưởng tượng, chỉ cần gã chậm hơn một xíu xiu thôi, tia màu đen ít nhất phải khiến cho gã trọng thương.

Người đàn ông tóc dài còn chưa kịp thở phào, đã thấy Diệp Mặc chỉ một quyền đánh cho lão già kia thành mảnh vụn. Sát thế ác liệt kia mạnh mẽ đáng sợ đến cực điểm, cho dù là người đàn ông tóc dài không phải là kẻ đứng mũi chịu sào, cũng cảm thấy hàng loạt trận run rẩy.

Quyền thế thật là lợi hại, người đàn ông tóc dài trong lòng thầm kinh hãi, đồng thời thấy may mắn là mình không kiên quyết không nhường đường, nếu không kẻ chết trước chính là gã. Với tu vi của Tiên đế trung kỳ áo lam này, gã chắc chắn không phải là đối thủ, chẳng những không phải là đối thủ, thậm chí ngay cả năng lực đánh trả cũng không có. Đừng nói Tiên đế trung kỳ áo lam, ngay cả cái con Long Mã cắn một cái làm rách lĩnh vực bùa chú kia cũng không phải là loại thú đơn giản.

Khó trách Tiên đế trung kỳ này dám mang theo Băng Sâm Vương ngao du bốn phía, loại tu vi đáng sợ này, ai dám động thủ với hắn? Động thủ với hắn quả thực là muốn chết ah. Lúc này thậm chí gã hoài nghi Diệp Mặc là cố

ý như vậy để câu cá, muốn kiếm cớ giết người vơ vét của cải.

Người đàn ông tóc dài này đang muốn đi đến trước mặt Diệp Mặc cảm ơn một câu, dù sao mới rồi nếu Diệp Mặc không ra tay, gã chạy không thoát tập kích của bùa chú ô mang kia.

Uỳnh Một tiếng vang thật lớn ngắt lời gã, người đàn ông tóc dài cũng không hề để ý, gã biết rõ đây là do tia màu đen kia đánh vào trên vách đá đối diện.

- Lão đại, chính là nơi này, đã bị đánh phá rồi.

Tiểu Băng Sâm vội vội vàng vàng chạy tới, chỉ vào vách đá dựng đứng ở đối diện bị bùa chú ô mang đánh bay nói.

Căn bản không cần Tiểu Băng Sâm nói, Diệp Mặc đã nhìn thấy. Một luồng khí tức thần linh đậm đặc tới cực điểm, pha lẫn Đạo Vận nhàn nhạt tràn ra, không chỉ thế, bên trong loại khí tức này còn có một mùi thơm ngát cực kỳ dễ ngửi. Thứ mùi thơm ngát này cho dù là ngửi một chút, cũng cảm giác được toàn thân thư thái, tu vi càng tinh khiết hơn một chút.

- Thất Diệu Hoàng Cực tuyền...

Người đàn ông tóc dài ngay tức khắc liền khiếp sợ kêu thành tiếng.

Vách núi đối diện có một đoạn hoàn toàn bị tia màu đen va chạm làm nứt ra, một cái hồ đá cực lớn xuất hiện ở trước mắt. Bên trong hồ đá toàn là chất lỏng cực kỳ trong trẻo, loại chất lỏng này tỏa ra khí tức thần linh dồn hết toàn bộ sương mù chung quanh ra, từ xa nhìn lại, thật giống như tiên trì lơ lửng giữa không trung.

- Quả nhiên là Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, không tệ, Tiểu Băng Sâm lần này lập công lớn rồi.

Diệp Mặc cười to, trong lòng cực kỳ sung sướng. Hắn không ngờ tới Mộ Hoa Huyền Cốc, đúng là có thể tìm được Thất Diệu Hoàng Cực tuyền.

Sau một khắc Diệp Mặc đã thuận tay thu hồi một chiếc nhẫn, đồng thời phi thân rơi vào bên cạnh Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, lấy ra một bình ngọc không lớn lắm.

Diệp Mặc là tông sư tiên khí, bình ngọc không gian cao cấp với người khác mà nói rất khó mua được, nhưng Diệp Mặc lại luyện chế ra một đống lớn nhét vào trong Thế Giới Trang Vàng. Chính là để thu thập loại thiên tài địa bảo này.

Người đàn ông tóc dài kia sắc mặt biến đổi nhiều lần, lại không dám lỗ mãng, Diệp Mặc ra tay, gã đã tận mắt nhìn thấy rồi. Thất Diệu Hoàng Cực tuyền tuy cực kỳ quý giá, nhưng muốn cùng Diệp Mặc tranh đoạt Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, gã còn chưa có lá gan kia, trừ phi gã thật sự chán sống rồi.

Nhưng gã cũng không có nhàn rỗi, gã cũng phi thân đến cách đó không xa, trước tiên chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Vị đạo hữu này, vừa rồi rất cảm ơn ơn cứu mạng của anh. Ta muốn ở bên cạnh nhìn xem có Thất Diệu Hoàng Cực tuyền hay không, không biết có ảnh hưởng đến đạo hữu không?

Diệp Mặc nhìn nhìn vách núi bên cạnh, lập tức gật đầu nói, - Vừa rồi chỉ là thuận tay thôi, đạo hữu cứ tự nhiên.

Người đàn ông tóc dài này mừng rỡ, lập tức bắt đầu đào ở chỗ cách không xa nơi Diệp Mặc tìm được Thất Diệu Hoàng Cực tuyền. Trước khi đến Mộ Hoa Huyền Cốc, gã đã sớm điều tra rất nhiều tư liệu, biết rõ chung quanh nơi xuất hiện Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, rất có thể có chỗ rỉ ra, đây cũng là Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, chỉ là số lượng tương đối ít mà thôi. Nói cách khác sau khi Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đầy rồi, sẽ tìm nơi để chảy ra, trong hồ của Thất Diệu Hoàng Cực tuyền luôn luôn có thể có nơi có một dòng để rỉ ra. Cái người đàn ông tóc dài này muốn tìm chính là vị trí sau khi Thất Diệu Hoàng Cực tuyền rỉ ra.

Thất Diệu Hoàng Cực tuyền trong hồ đã bị Diệp Mặc nhấc tay, lập tức

giống như một dòng suối chảy vào trong bình ngọc. Khí tức của linh tuyền nồng đậm tới cực điểm tản mát ra ngoài, cho dù là ngăn trở cũng không thể ngăn trở được.

Diệp Mặc biết loại khí tức linh tuyền dày đặc này tràn ra, chắc chắn sẽ dẫn những người còn lại tới, hắn nhất định phải mau chóng lấy đi những linh tuyền này.

"Răng rắc" lại là một tiếng vỡ vang lên, Diệp Mặc biết rõ là do người đàn ông tóc dài kia còn đang tìm kiếm Thất Diệu Hoàng Cực tuyền chung quanh. Nhưng lần này Diệp Mặc biết gã đã thành công, bởi vì sau tiếng giòn vang này, lập tức có khí tức của Thất Diệu Hoàng Cực tuyền tràn ra.

- Tìm thấy rồi.

Quả nhiên truyền đến tiếng người đàn ông tóc dài kia vui mừng reo lên, Diệp Mặc nhìn sang, ở nơi cách linh tuyền này của hắn chỉ có mười mấy thước đã xuất hiện một cái hố nhỏ to bằng chậu rửa mặt. Cái hố này so với cái hồ của hắn thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cả hố đã sắp rót đầy rồi.

Đến lúc này, Diệp Mặc đương nhiên đã hiểu ý của đối phương, thì ra Thất Diệu Hoàng Cực tuyền còn có mạch suối rỉ ra. Nhưng Diệp Mặc cũng không định đi cướp, hắn lấy nhiều như vậy đã đủ rồi, căn bản không cần mấy thứ còn lại nữa. Huống chi, cái hố kia vẫn là do người đàn ông tóc dài này tìm ra Người đàn ông tóc dài kia tốc độ chẳng hề chậm hơn Diệp Mặc chút nào, nháy mắt đã lấy ra một cái bình ngọc, lấy tốc độ nhanh nhất thu Thất Diệu Hoàng Cực tuyền trong cái hố này vào.

Vừa lúc đó, mấy luồng độn quang rơi xuống, xuất hiện trong huyền cốc, mà lúc này Diệp Mặc mới vừa thu hết Thất Diệu Hoàng Cực tuyền vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2009

Nói Chuyện Bằng Thực Lực

Thất Diệu Hoàng Cực tuyền!

Mấy thanh âm kinh ngạc đồng thời vang lên, sau đó bốn bóng người rơi xuống. Sau khi bốn bóng người này rơi xuống lại có hai vệt độn quang nữa tới, cùng một lúc cũng kêu lên mấy chữ 'Thất Diệu Hoàng Cực tuyền'.

Diệp Mặc rơi trên mặt đất, vẫy tay một cái nói với Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm:

- Đi nào.

Người đàn ông tóc dài kia thấy Diệp Mặc muốn đi, nhanh chóng theo sát sau Diệp Mặc, gã cũng đã lấy được Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, đơn độc một người ở lại đây không là chuyện tốt lành gì.

- Đợi chút.

Trong sáu người chí ít có ba người đồng thời đứng ra, chặn đường Diệp Mặc Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn biết toàn bộ Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đã bị hắn lấy đi, muốn yên ổn rời đi, đoán chừng rất khó đây.

- Ồ, Băng Sâm Vương?

Lại có một người nhìn thấy Tiểu Băng Sâm, lập tức lại kinh ngạc ồ lên một tiếng.

Diệp Mặc chỉ là Tiên đế trung kỳ, chẳng những lấy được nhiều Thất Diệu Hoàng Cực tuyền như vậy, còn có Băng Sâm Vương, cho dù là con

Long Mã bên cạnh Diệp Mặc kia e rằng cũng không phải là thứ đơn giản trên thế giới. Thứ tốt quá nhiều, lập tức khiến cho người ta đỏ mắt.

Diệp Mặc phất tay liền thu Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm lại, đồng thời Tử Đao đã lơ lửng trong hư không. Nếu đã tránh không được, vậy thì đánh thôi. Ở đây có sáu người, một kẻ tu vi cao nhất cũng chẳng qua chỉ là Tiên đế đỉnh mà thôi, hơn nữa lại chỉ có một. Có một người thậm chí chỉ là Tiên Tôn đỉnh, đối mặt với loại thực lực này Diệp Mặc căn bản không cần lo lắng, cần Vô Ảnh hỗ trợ làm gì?

Trông thấy Diệp Mặc thu hồi Băng Sâm Vương và Vô Ảnh, mấy người tới này trong lòng cười lạnh, đồ đã nhìn thấy rồi, cho dù có thu lại, cũng vô ích.

Vừa lúc đó, lại có ba vệt độn quang bay tới. Khiến cho Diệp Mặc không nói gì là, lần này ba người tới có hai người Diệp Mặc nhận ra. Chính là hai người lúc trước chặn đường Nữu Như Nam, bị Diệp Mặc giáo huấn một trận. Nếu như không phải là lúc ấy Diệp Mặc không muốn giết hai người kia, bọn gã sớm đã bị Diệp Mặc giết rồi.

Ba người này sau khi tới, lập tức nhìn thấy cái hồ Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đã bị Diệp Mặc lấy sạch. Nhưng hai gã Tiên đế còn lại được Diệp Mặc tha, cũng đồng thời nhận ra Diệp Mặc, lập tức biến sắc. Nhưng hai người cũng không rời đi luôn, chỉ yên lặng đứng ở nơi tương đối xa xem tình thế biến hóa.

Trông thấy trong hai người tới có một người là Tiên đế đỉnh cao. Sáu người tới trước cũng chắp tay với ba người mới tới này. Sáu người tới trước này người tu vi cao nhất thể hiện trước mặt mọi người cũng là một tiên đế đỉnh cao, màu da rất trắng, con mắt thoạt nhìn cũng rất gian tà. Giống như bất cứ lúc nào cũng có tia màu đỏ vờn quanh.

Tiên đế hậu kỳ mắt tà này sau khi chào ba người mới tới này một cái, liền trực tiếp đi đến trước mặt người đàn ông tóc dài kia chắp tay nói:

- Vị đạo hữu này, tốt số nha, hồ Thất Diệu Hoàng Cực tuyền kia lớn như vậy. Đoán chừng thu hoạch không nhỏ hả?

Tu vi của người đàn ông tóc dài cao hơn của Diệp Mặc, đã là Tiên đế hậu kỳ, y tìm người đàn ông tóc dài hỏi trước, cũng không phải chuyện gì bất ngờ lắm.

Người đàn ông tóc dài kia mặt không đổi sắc chắp tay nói:

- Ta đã lấy được một ít Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, nhưng cái ta lấy được là ở cái hố nước suối rỉ ra bên cạnh. Còn hồ chính của Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, bởi vì ta tới chậm chút xíu.

Người đàn ông tóc dài nói rất rõ ràng, đã tới chậm chút xíu, hiển nhiên không phải là gã lấy được.

Tiên đế đỉnh cao kia ngược lại là hơi sửng sốt một lát, trong mắt y thấy, Thất Diệu Hoàng Cực tuyền ở đây nhất định là do hai người Diệp Mặc và Tiên đế tóc dài này chia nhau. Diệp Mặc tu vi thấp hơn một chút, chắc chắn là được chia ít hơn, lại không ngờ hỏi ra thì kết quả lại như vậy.

Nhưng y lập tức kịp phản ứng, cười với người đàn ông tóc dài kia một cái nói:

- Đạo hữu thật tốt tính, bội phục.

Cái hố nước suối rỉ ra kia y cũng thấy, chỉ to bằng cái chậu rửa mặt mà thôi, ngay cả một phần mười của cái hồ lớn cũng chưa bằng. Mà tình huống này, người đàn ông tóc dài kia vậy mà lại không cướp đoạt Thất Diệu Hoàng Cực tuyền của Diệp Mặc, có thể thấy tính tình rất tốt, thậm chí là một người tốt nữa.

Người đàn ông tóc dài cười cười, cũng không nói gì. Gã tốt tính hả? Ngược lại là gã cảm thấy Diệp Mặc tính tình rất tốt mới đúng. Nếu như đổi thành người khác, nói không chừng mình ngay cả canh cũng chẳng có mà húp Tiên đế đỉnh cao mắt gian tà này biết dòng chính của Thất Diệu Hoàng

Cực tuyền toàn bộ đều ở chỗ Diệp Mặc, lúc này mới quay người nhìn Diệp Mặc, tùy ý chắp tay một cái nói:

- Vị đạo hữu này có thể lấy được một hồ Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, có thể thấy rất là may mắn nha, ta là Thù Khang của Hoành Khích Thần Giác. Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, thứ này cũng rất khó thấy, nếu mọi người đã gặp được, không biết Thất Diệu Hoàng Cực tuyền của đạo hữu có thể chia một chút cho mọi người không?

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng nói:

- Đương nhiên không vấn đề gì, nhiều Thất Diệu Hoàng Cực tuyền như vậy một mình ta cũng dùng không hết.

Tiên đế Thù Khang mắt gian tà lập tức cười ha ha nói:

- Đạo hữu kiến thức rộng rãi. Như vậy đi, lấy Thất Diệu Hoàng Cực tuyền ngươi lấy được ra bên ngoài, ta làm chủ phân chia, thế nào?

Y nghe thấy Diệp Mặc bằng lòng phân chia Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, lập tức đã biết là Diệp Mặc sợ hãi. Đối mặt với chín Tiên đế, Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế trung kỳ, há có thể không sợ sao?

Chỉ có hai gã Tiên đế tới sau kia bị Diệp Mặc giáo huấn một trận mới biết được Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu, bọn gã trông thấy người khác tiến lên, lại không hề đi lên, ngược lại là ở lại chỗ xa xa, mà gã đồng bạn cùng bọn họ tới kia cũng đã tiến lên chuẩn bị chia chác Thất Diệu Hoàng Cực tuyền của Diệp Mặc rồi.

- Đồ của ta tại sao phải để ngươi tới phân?

Diệp Mặc vẫn từ tốn nói, sát khí đã tụ lại chung quanh Tử Đao của hắn, hắn biết lại phải động thủ rồi.

Cảm nhận được sát khí nhàn nhạt trên người Diệp Mặc, lông mày Thù Khang lập tức nhăn lại, lạnh giọng nói:

- Vừa rồi chính ngươi nói một mình dùng không hết nhiều Thất Diệu Hoàng Cực tuyền như vậy, muốn phân chia, sao, chẳng lẽ ngươi lại muốn đổi ý?

Diệp Mặc cười hắc hắc, - Ta đương nhiên sẽ không đổi ý, muốn lấy Thất Diệu Hoàng Cực tuyền của ta, đương nhiên phải đem đồ vật tới đổi ah. Đồ của các ngươi còn chưa lấy ra, đã muốn ta lấy Thất Diệu Hoàng Cực tuyền ra phân cho các ngươi, chẳng lẽ các ngươi muốn cướp?

Thù Khang nghe Diệp Mặc nói xong lập tức vô cùng tức giận, - Thì ra ngươi đang trêu chọc ta àh.

Nói xong, khí thế trên người y lập tức tăng vọt trở nên mạnh mẽ ác liệt, sát ý bành trướng lượn quanh. Chỉ có điều là không đợi y động thủ, tên Tiên đế hậu kỳ mặc áo màu nâu ở bên cạnh y đã tiến lên một bước trước, đồng thời phóng ra một cây Quỷ Tác loang lổ không chịu nổi cuốn về phía Diệp Mặc nói:

- Khang sư huynh, thứ đồ hung hăng càn quấy này há cần huynh động thủ, Quản Duệ Tư ta cũng đủ rồi...

Quỷ Tác loang lổ này vừa phóng ra, trong cốc này lập tức trở nên u ám, giống như vô số ác quỷ đều đã sống lại từ hư không. Xen lẫn tiếng quỷ gào thét, mang theo khói đen cuồn cuộn muốn hoàn toàn bao phủ xé rách Diệp Mặc.

Đứng ở cách Diệp Mặc không xa, người đàn ông tóc dài cảm nhận thấy tinh thần của mình bất ổn, lập tức lui ra cách mấy chục thước, đồng thời phóng ra pháp bảo phòng ngự của mình.

- Cái Quỷ Tác này không tệ.

Tiếng của Diệp Mặc vừa nói xong, Tử Đao đã xé không bổ ra. Hắn thật sự cảm giác được cái Quỷ Tác này là một món pháp bảo tốt, chỉ là Tiên đế hậu kỳ này hình như vẫn chưa thể hoàn toàn kích phát mà thôi.

Tử Đao bổ ra, đồng thời lĩnh vực của Diệp Mặc đã mở rộng ra, lĩnh vực của Tiên đế áo nâu này dưới lĩnh vực của Diệp Mặc quả thực giống như vỏ trứng vậy, bị nghiền ép lần lượt rạn nứt. Tiên đế áo nâu ngay thời điểm biết mình đã đánh giá sai tu vi của Diệp Mặc, Tử Đao đã mang theo sát thế không gian chung quanh đánh lên Quỷ Tác.

Uỳnh Không gian nổ tung, nguyên khí chấn động trong nháy mắt nổ tung, mấy Tiên đế đứng gần một chút nhao nhao phóng pháp bảo của mình ra, đồng thời cấp tốc lui về phía sau, bầu không gian trong huyền cốc tại thời khắc này hình như đã biến thành mảnh vụn.

Thù Khang sắc mặt đại biến, y lập tức hiểu ra Quản Duệ Tư căn bản không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Trong nháy mắt y đã phóng ra pháp bảo của mình, chỉ có điều là lúc này đao mang tím đỏ thật dài đã hoàn toàn bổ vào trên Quỷ Tác của Quản Duệ Tư.

Tiếng "Xuy xuy" vang lên liên miên không ngớt, bóng quỷ vô cùng vô tận trong chớp nhoáng này đã bị ánh đao tím hòa tan thành hư vô. Lúc Quản Duệ Tư cảm giác được Quỷ Tác của mình bắt đầu run rẩy, khi lưỡi đao tím đỏ thật dài bổ tới thì đột nhiên tự động vỡ ra, biến thành vết vỡ màu tím đầy trời bao vây gã lại. Lúc này Quản Duệ Tư đã hoàn toàn tuyệt vọng, gã đã hiểu, cho dù là mình không coi thường đối phương, loại tu vi này của đối phương cũng có thể dễ dàng chém chết gã.

Phụt phụt phụt...

Từng đám huyết vụ phun ra, Tiên đế hậu kỳ trước đó còn muốn chém giết Diệp Mặc, dưới một đao của Diệp Mặc, lại biến thành mảnh vụn.

Mãi đến lúc này Ngũ Hỏa Càn Khôn Luân của Thù Khang mới hoàn toàn phóng ra, Diệp Mặc căn bản là không thu Tử Đao lại, thậm chí còn phi thân lên, đồng thời đánh ra một quyền.

Diệp Mặc trong lòng rất là khoan khoái dễ chịu, vừa rồi thần thông Liệt Ngân của hắn rốt cuộc đã có đột phá, hình thành Liệt Ngân Toái Mang vô

tận. Đây là hắn căn cứ vào lĩnh vực của Huyễn Vân Cửu Đao và Chấn Thiên Đăng để diễn hóa ra, sau Liệt Ngân Toái Mang, lưỡi đao vô tận có thể lại hình thành một phạm vi giết chóc nữa, chỉ cần bao lấy đối thủ, sẽ nhất định phải chết không thể nghi ngờ. Đây là thủ đoạn dùng cái giá thấp nhất tiêu diệt công kích của đối thủ.

Ngũ Hỏa Càn Khôn Luân mang theo bánh xe tròn như năm mặt trời cực mạnh vẫn chưa hoàn toàn khuếch tán ra, đã bị vòng xoáy quyền thế của Diệp Mặc cuốn trúng.

Rầm rầm rầm rầm uỳnh...

Sau năm tiếng nổ vang kịch liệt, hoa lửa tứ phía, vùng không gian và mặt đất khu vực đánh nhau này hoàn toàn bị hủy diệt thành hạt bụi, cho dù là vách đá hai bên cũng bị loại công kích đáng sợ này trực tiếp hóa thành bột phấn.

Năm bánh xe mặt trời chưa thành hình sau khi bị Diệp Mặc nổ nát bét, Thù Khang bay ngược ra ngoài, khóe miệng tràn ra một vệt máu, trong lòng hoảng sợ vô cùng. Tuy vừa rồi y vội vã ra tay, nhưng đối phương sau khi giết một Tiên đế, rồi mới đến phản kích lại y, hiển nhiên cũng là vội vàng ra tay, thậm chí chuẩn bị còn chưa đầy đủ bằng y.

Nghĩ như thế, Thù Khang đã hiểu rất rõ, y còn lâu mới là đối thủ của Diệp Mặc. Thù Khang bay ngược ra ngoài xong, cũng không bị đánh tới vách đá dựng đứng bên mép huyền cốc, bởi vì vách đá này đã bị quyền phong của Diệp Mặc đánh vỡ vụn.

Lảo đảo vài bước mới đứng thẳng được, Thù Khang sắc mặt hơi trắng bệch, lúc này rốt cuộc y đã hiểu được vì sao Diệp Mặc không thèm để ý chút nào rồi. Người ta căn bản là không cần để ý, loại thực lực này, đừng nói sáu người bọn gã, cho dù là có đến thêm sáu người nữa người ta tối đa chỉ bỏ đi mà thôi. Nếu như đối phương muốn đi, những người ở đây, có ai có thể ngăn cản nổi?

Người đàn ông tóc dài kia hít vào một ngụm khí lạnh, lúc trước Diệp Mặc giết lão già áo xám kia chỉ trong nháy mắt, bây giờ Diệp Mặc đánh ra hai đạo thần thông, gã lập tức đã biết, Diệp Mặc so với trong tưởng tượng của gã còn lợi hại hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2010

Đạo Nguyên Thánh Phủ

Trong sáu người tới trước, một người bị Diệp Mặc thuấn sát, một người là Tiên Đế đỉnh phong thì bị Diệp Mặc đánh bay. Trong bốn người còn lại còn có một Tiên Tôn cùng hai Tiên Đế sơ kỳ, thấy thế sắc mặt tái nhợt không thôi. Bọn họ theo bản năng nhìn về ba người đến sau, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao có hai người đến bây giờ vẫn thần sắc kính cẩn không dám đi lên, người ta đã sớm biết sự lợi hại của Diệp Mặc Trông thấy Diệp Mặc thu hồi nhẫn cùng Quỷ tác đi về phía mình, Thù Khang vội vàng thu hồi Ngũ Hỏa Càn Khôn Luân ôm quyền nói:

- Vừa rồi là ta lỗ mãng, ta nguyện ý bồi thường tổn thất cho đạo hữu Thù Khang nói xong thấy Diệp Mặc căn bản không thèm để ý, lập tức lại nói:

- Mộ Hoa Thần Sơn xuất hiện Đạo Nguyên Thánh Phủ, ta vừa mới nhận được tin tức, liền cảm nhận được nơi này xuất hiện khí tức Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền, vậy nên mới tạm thời tới đây.

Diệp Mặc ngừng lại, người có tu vi Đạo Nguyên ở Thần Phần Vực chính là cao thủ đỉnh phong. Nơi này có Đạo Nguyên Thánh Phủ, vậy hắn nhất định phải đi xem. Đến bây giờ, Tam Sinh Quyết của hắn vẫn chưa có công pháp chứng đạo. Chủ yếu là bởi vì hắn chưa bao giờ thực sự tiếp xúc với Chứng Đạo Thánh Đế. Dù lúc trước bị Chứng Đạo Thánh Đế truy sát, cũng không giao thủ. Cộng thêm bản thân hắn cũng chưa chứng đạo, vậy nên Diệp Mặc không biết gì về công pháp chứng đạo.

- Nói cho ta biết Đạo Nguyên Thánh Phủ ở đâu, ta tha cho ngươi một lần.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Thù Khang bây giờ đâu dám có nửa phần giấu diếm nữa, vội nói:

- Đạo Nguyên Thánh Phủ ở Thặng Chính Hồ, có người tìm kiếm Thanh Đào Kì Lan ở Thặng Chính Hồ, trong lúc vô tình động đến Đạo Nguyên Thánh Phủ Thượng cổ. Nghe nói Thánh Phủ này rất có thể là của đại năng từ thời kỳ Thần Phần Vực chưa bị đánh vỡ lưu lại, bên trong hẳn có công pháp Thánh đạo cùng thần thông đỉnh cấp.

- Được, nếu như ngươi không muốn lấy Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền của ta nữa, vậy cút đi.

Diệp Mặc không chút khách khí nói.

Trên mặt Thù Khang lộ ra một tia giận dữ. Thế nhưng lập tức bị y ẩn dấu, nói tiếp:

- Đạo hữu. Tam Bảo Quỷ Tác kia là một trong những pháp bảo đỉnh cấp của Hoành Khích Thần Giác ta, kính xin...

- Ngươi muốn lấy lại Tam Bảo Quỷ Tác?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Thù Khang bình thản mà hỏi.

Thù Khang cắn răng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Tam Bảo Quỷ Tác kia đúng là đồ trọng yếu của Hoành Khích Thần Giác ta. Kính xin đạo hữu có thể châm chước một ít, coi như là trả giá lớn ta cũng nguyện ý.

Diệp Mặc không thèm để ý nói:

- Muốn lấy Tam Bảo Quỷ Tác cũng được, dùng một đạo quả để đổi, bất kỳ đạo quả nào cũng có thể, bằng không thì không bàn nữa. Nếu như ngươi có thể lấy ra Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả, ta chẳng những đưa Tam Bảo Quỷ Tác cho ngươi. Còn cho ngươi một bình Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền.

Trông thấy Diệp Mặc quay người muốn rời khỏi, Thù Khang thực sự cuống lên, vội truyền âm cho Diệp Mặc nói:

- Đạo hữu, ta thật sự không có Đạo quả. Nhưng ta biết người nào có Đạo quả, hơn nữa ta còn biết hắn có hai 'Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả'.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Chuyện người khác có Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả mắc mớ gì đến ngươi? Chẳng lẽ ngươi nói cho ta biết ai có Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả. Ta sẽ đưa Tam Bảo Quỷ Tác cho ngươi?

Thù Khang thấy Diệp Mặc trực tiếp đem lời mình truyền âm nói ra, cũng không dám trách cứ, vội nói:

- Ta biết người kia cũng sẽ đi tìm Đạo Nguyên Thánh Phủ Thượng cổ, hơn nữa ta còn biết hắn rất cần Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền. Chỉ cần đạo hữu nguyện ý lấy ra Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền trao đổi, ta tin hắn nguyện ý lấy ra một quả 'Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả'.

- Dẫn đường đi, đợi ta gặp người có Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả, ta sẽ giao Tam Bảo Quỷ Tác cho ngươi, bằng không ngươi chờ chết đi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói.

- Tiền bối...

Bây giờ hai tên Tiên Đế lần trước bị Diệp Mặc đánh chạy mới lên thi lễ với Diệp Mặc. Bọn họ không rời đi trước, lúc này cũng chỉ có thể tiếp tục gọi Diệp Mặc là tiền bối cho tốt. Đứng trước thực lực tuyệt đối, tất cả đều là hư vô.

Diệp Mặc biết đây là bởi vì thực lực của mình mạnh mẽ hơn bọn họ mà thôi, một khi thực lực của đối phương mạnh hơn mình, vậy sẽ không phải là hai chữ tiền bối, mà là pháp bảo đánh tới. Nhưng hắn cũng không để ý, loại

người này khắp nơi đều có, không cần phải đi so đo. Cuối cùng thì, đề thăng thực lực của mình mới là quan trọng nhất.

Thặng Chính Hồ ở Mộ Hoa Thần Sơn sở dĩ nổi danh là bởi vì nơi này thường xuyên xuất hiện Thanh Đào Kì Lan, Thanh Đào Kì Lan là dược liệu đỉnh cấp để luyện chế đan dược cảm ngộ Tố Đạo. Chỉ cần là người đi đến Mộ Hoa Thần Sơn, đều sẽ đi Thặng Chính Hồ một chuyến. Sau Tiên Đế chính là Chứng đạo, mặc dù người chứng đạo được ở Thần Phần Vực đã ít lại càng ít, bất quá người có thể tu luyện, ai lại bỏ qua cơ hội chứng đạo?

Một khi chứng đạo, bước đầu tiên gặp phải chính là Tố Đạo, mà tài liệu đỉnh cấp để cảm ngộ Tố Đạo chính là Thanh Đào Kì Lan. Bởi vậy có thể thấy được giá trị to lớn của Thanh Đào Kì Lan, ở Thần Phần Vực không có ai không thích Thanh Đào Kì Lan. Chỉ là loại linh thảo chứng đạo Thanh Đào Kì Lan này cực hiếm, dù là ở Thặng Chính Hồ bây giờ cũng ít khi thấy.

Thặng Chính Hồ cách Mộ Hoa Huyền Cốc ước chừng nửa ngày lộ trình, đây là bởi vì không thể phi hành, nếu như có thể phi hành, có lẽ thời gian sẽ ngắn hơn, chỉ cần mấy nén hương ngắn ngủi là được rồi.

Lúc Diệp Mặc theo Thù Khang đến ngoại vi Thặng Chính Hồ, lại bất ngờ phát hiện nơi này đã có ít nhất bốn, năm mươi người. Diệp Mặc biết người tiến vào Mộ Hoa Thần Sơn tổng cộng có hai, ba trăm người, nơi này một lần tới bốn, năm mươi người, cộng thêm đám người bọn hắn, đã là sáu mươi người. Nói không chừng người nhận được tin tức đều tới, có thể thấy lực hấp dẫn của Đạo Nguyên Thánh Phủ cao đến thế nào?

Những người tới trước này đang vây quanh một hồ nước lớn, hồ lớn thoạt nhìn không có giới hạn nào đáng nói, trên mặt hồ phủ một tầng sương trắng nhàn nhạt, tầng sương trắng này giống như thực chất, làm cho thần thức của người ta đều không quét được trên mặt hồ. Vài đạo thần thức đao của Diệp Mặc quét ra, cường hành công phá sương trắng trên mặt hồ này, phát hiện hồ nước phía dưới tầng sương trắng này là màu đỏ, giống như máu tươi. Chẳng những là màu đỏ, còn mang theo một chút sát khí băng hàn.

Đám người Diệp Mặc vừa qua, những người này cũng chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, cũng không để ý. Hầu như đều nhìn chằm chằm vào trong hồ, dường như ở trong hồ này mới có thứ quan trọng hơn.

Tên của Thặng Chính Hồ Diệp Mặc vẫn là từ Nữu Như Nam nghe được, về phần Thặng Chính Hồ như thế nào Diệp Mặc hoàn toàn không biết gì cả, hắn nhìn thấy nước trong Thặng Chính Hồ này cổ quái như thế, lập tức liền nhíu mày.

- Đạo hữu, chính là người thân mặc tiên bào viền vàng kia có hai đạo quả, hơn nữa hắn là một tiên nhân luyện thể, tuyệt đối cần Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền.

Thù Khang trông thấy Diệp Mặc đang quan sát Thặng Chính Hồ, vội ở một bên truyền âm cho Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy tên tiên nhân luyện thể kia, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, nguyên khí thậm chí hình thành từng vệt vân sóng nhàn nhạt ở xung quanh y, tu vi đã đạt tới cấp bậc Bán Thánh, vừa nhìn cũng biết là một cao thủ đỉnh cấp. Loại người này lấy được hai Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả còn dám xuất hiện, cũng chẳng có gì lạ.

- Lai lịch của người này là gì? Còn có tư liệu của Thặng Chính Hồ nói cho ta một phần.

Diệp Mặc điềm nhiên như không có việc gì mà hỏi.

Thù Khang cố nén tức giận nói:

- Thặng Chính Hồ từ xưa đến nay chính là nơi xuất hiện Thanh Đào Kì Lan ở Mộ Hoa Thần Sơn, nước Thặng Chính Hồ là màu đỏ, tương truyền đây là nơi một con Hôi Long Viễn Cổ tố đạo, trong khi Hôi Long tố đạo ở đây đã tao ngộ Lôi uy thiên địa xưa nay chưa từng có. Kết quả con Hôi Long này không thể kháng trụ Lôi uy, cũng bởi vì nguyên thần câu diệt, không thể chấp nhận đã chết tại nơi này. Cuối cùng tinh huyết cùng nguyên khí của Hôi

Long hóa thành Thặng Chính Hồ, mà Thanh Đào Kì Lan ở bên Thặng Chính Hồ cũng có chứa một tia long ý, giá trị so với Thanh Đào Kì Lan ở chỗ khác càng cao hơn.

- Mặt hồ này bằng phẳng như thế, coi như là có Thanh Đào Kì Lan thì cũng bị người khác lấy đi rồi, phải không?

Diệp Mặc nhíu mày hỏi.

Thù Khang đành phải đáp:

- Cũng không phải mỗi lần Mộ Hoa Thần Sơn mở ra đều có thể nhìn thấy Thặng Chính Hồ, bởi vì vị trí của nó khi mỗi lần Mộ Hoa Thần Sơn mở ra đều không giống nhau, thậm chí có lúc đến khi Thần Sơn đóng lại, cũng chưa ai biết Thặng Chính Hồ ở đâu. Cho nên chỉ cần cách vài năm, chỉ cần phát hiện Thặng Chính Hồ trong phạm vi Mộ Hoa Thần Sơn, đều có thể tìm đượcThanh Đào Kì Lan ở xung quanh Thặng Chính Hồ.

Diệp Mặc gật gật đầu nhìn Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng kia hỏi:

- Nói lai lịch của người này xem - Lai lịch người này vô cùng thần bí, nghe nói là khách ngoại lai của mười sáu Thần Giác cùng Ngũ Bảo, hắn đi đến phạm vi mười sáu Thần Giác, khiêu chiến tứ phía. Chưa từng có ai có thể làm đối thủ của hắn, hắn ở đây giết đi mấy tên thiên tài đỉnh cấp. Về sau có Chứng Đạo Thánh Đế động thủ với hắn, thế nhưng hắn có một môn không gian độn thuật cực kỳ lợi hại, coi như là đại năng như Thánh Đế, cũng rất khó lưu lại hắn. Hơn nữa một khi tên Thánh Đế nào động thủ với hắn, một thời gian sau khi hắn đào tẩu sẽ đến báo thù tông môn của Thánh Đế này. Thời gian dài, không ai dám chọc hắn nữa.

Sau khi nói xong Thù Khang theo bản năng nhìn thoáng qua Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng kia.

Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng dường như cảm nhận được có người đang nhìn y, liền ngẩng đầu mắt lạnh quét về phía Diệp Mặc.

Thù Khang theo bản năng bắt đầu run rẩy, nhanh chóng thu hồi ánh mắt lại, truyền âm cho Diệp Mặc nói:

- Hắn biết chúng ta đang nghị luận hắn.

Diệp Mặc ném ra Tam Bảo Quỷ Tác cho Thù Khang nói:

- Ngươi không còn chuyện gì nữa rồi.

Tam Bảo Quỷ Tác này không tệ, nhưng là loại pháp bảo tu luyện âm hồn, đối với loại pháp bảo này, Diệp Mặc luôn luôn không thích. Bây giờ ném cho Thù Khang, hắn nửa phần đau lòng cũng không có.

Thù Khang thu hồi Tam Bảo Quỷ Tác, ôm quyền với Diệp Mặc, liền nhanh chóng lui ra xa, không còn nguyện ý có nửa phần liên quan với Diệp Mặc.

Khiến Diệp Mặc không nghĩ tới chính là, hắn còn chưa đi tìm Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng kia, tên Bán Thánh kia vậy mà chủ động đi về phía Diệp Mặc. Y đi đến trước mặt Diệp Mặc, đánh giá Diệp Mặc một hồi lâu, rồi mới hỏi với giọng cực kỳ khàn:

- Vừa rồi ngươi đang hỏi về tin tức của ta?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2011

Âm Mưu Của Thánh Phủ

Khiến Diệp Mặc không nghĩ tới chính là, hắn còn chưa đi tìm Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng kia, tên Bán Thánh kia vậy mà chủ động đi về phía Diệp Mặc. Y đi đến trước mặt Diệp Mặc, đánh giá Diệp Mặc một hồi lâu, rồi mới hỏi với giọng cực kỳ khàn:

- Vừa rồi ngươi đang hỏi về tin tức của ta?

Diệp Mặc vừa định trả lời người tiên bào viền vàng này, thì nhìn thấy trung tâm Thặng Chính Hồ bỗng nhiên "oành" một tiếng, phun ra một cột nước cao mấy trăm trượng, cái cột nước màu máu đỏ này phun ra, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

- Tốt, lại mở ra một trận kỳ!

Bên hồ lập tức có người vỗ tay lớn tiếng nói, người này sau khi nói xong không lâu sau, thì có mấy đạo thân ảnh từ đáy hồ phi thân lên, rơi xuống bên hồ.

Mấy người này sau khi rơi xuống bên hồ, không đợi có người nói chuyện, lại có mấy người vọt vào trong hồ, cột nước màu máu cao tới trăm trượng lại dần dần rơi xuống. Lúa này một Thánh Đế đã Chứng Đạo lại dẫn tám người khác qua một bên, hiển nhiên là để cho tám người này chuẩn bị một chút.

Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu chuyện gì xảy ra, xem ra Đạo Nguyên thánh phủ ở đáy hồ Thặng Chính Hồ, những người này thay phiên tiến nhập đáy hồ phá trận. Chờ trận kỳ kế tiếp sau khi mở ra, tám người vừa mới được chỉ

định nhất định phải xuống phía dưới tiếp tục cường công trận kỳ kế tiếp. Tên Chứng Đạo Thánh Đế kia, hẳn là người chỉ huy lần phá trận này.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm lấy làm kỳ lạ, đáy hồ này cường hành tấn công mạnh mẽ như vậy, mà trên mặt hồ không ngờ nhìn không có chút động tĩnh. Chỉ có lúc trận kỳ bị phá, mới có cột nước phun trào.

- Ta vừa rồi đang hỏi ngươi.

Người mặc tiên bào viền vàng thấy Diệp Mặc chỉ lo nhìn chằm chằm mặt hồ trầm tư, giọng nói lập tức cũng có chút băng hàn nói.

Diệp Mặc quay đầu đối với tên tiên bào viền vàng ôm quyền nói, - Nghe nói đạo hữu là một tiên nhân luyện thể, tôi mới vừa từ Mộ Hoa Huyền Cốc đến...

- Ngươi chẳng lẽ nói ngươi tìm được Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền?

Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng lập tức mắt sáng như đuốc, cái loại thần tình bức thiết này giống như thiếu chút nữa đem Diệp Mặc nuốt chửng Diệp Mặc lại không nhanh không chậm nói, - Ông nói không sai, ta chính là tìm được Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền, chẳng những tìm được Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền, còn chiếm được một hồ lớn.

Tên tiên bào viền vàng nhất thời kích động, y đi Mộ Hoa Huyền Cốc tìm nhiều lần, nào giờ chưa phát hiện tung tích của Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền, mà bây giờ có người ngay trước mặt y không ngờ nói tìm được một hồ lớn Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền, y đâu còn có thể nhịn được sự mừng rỡ. Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền đối với y căn bản vô giá, loại vật này coi như là cướp đoạt, y cũng quyết định phải cướp tới tay.

Giữa lúc y muốn nói chuyện, lại thấy Diệp Mặc biến sắc, không ngờ ùm một tiếng nhảy vào Thặng Chính Hồ. Tên tiên bào viền vàng nhất thời ngây ngẩn cả người, nhưng y rất nhanh thì phản ứng kịp, không chút do dự theo Diệp Mặc nhảy vào Thặng Chính Hồ. Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền đang ở

trước mắt, bất luận như thế nào y cũng sẽ không bỏ qua.

Tiên nhân còn lại bên hồ căn bản là không nghĩ tới lúc này có người nhảy vào Thặng Chính Hồ, một số người không rõ nguyên nhân còn tưởng rằng trận pháp Đạo Nguyên thánh phủ dưới đáy hồ được mở ra, cũng theo nhảy vào Thặng Chính Hồ. Càng ngày càng nhiều người nhảy vào Thặng Chính Hồ, người khác đương nhiên sẽ không chậm, đều nhảy vào.

Thánh Đế chủ trì phá trận kia sắc mặt cực kỳ khó coi, lúc này bên hồ chỉ có một mình lão, lúc này mới nghiến răng lẩm bẩm, - Một Tiên Đế trung kỳ cũng dám làm hỏng đại sự của ta, lại dẫn tới một Hóa Đạo Thánh Đế.

Diệp Mặc sau khi nhảy vào Thặng Chính Hồ, trong vòng mấy lần hít thở thì một Hóa Đạo Thánh Đế liền tới, Hóa Đạo Thánh Đế này cũng theo nhảy vào Thặng Chính Hồ, Chứng đạo Thánh Đế chủ trì phá trận lập tức đoán được Hóa Đạo Thánh Đế này là Diệp Mặc dẫn tới.

Nhưng khi lão vừa nói xong câu đó, cũng phi thân nhảy vào Thặng Chính Hồ.

...

Trận pháp Đạo Nguyên thánh phủ đương nhiên chưa phá được, thế nhưng Diệp Mặc lại nhảy vào Thặng Chính Hồ. Bởi vì thần thức của hắn không ngờ cảm ứng được tên Thánh Đế đuổi giết hắn kia cũng xông về Thặng Chính Hồ bên này, hơn nữa thần thức đối phương lúc đảo qua Thặng Chính Hồ liền bắt được hắn.

Đối phương chỉ cần mấy hơi thở đã đi tới bên Thặng Chính hồ, Diệp Mặc tuyệt đối không cho là lần này hắn còn có thể đào tẩu. Thần thức của một Chứng Đạo Thánh Đế cũng đã tập trung vào hắn, hắn nếu mà còn cho là mình có thể đào tẩu, vậy đơn giản chính là quá mức ngu dại đi. Trước đây hắn vọt vào thông đạo thời gian của Mộ Hoa Thần Sơn, đó là bởi vì sau khi tiến vào thần thức đối phương liền không thể khóa chặt hắn.

Không kịp trách vận khí của mình không tốt, Diệp Mặc quyết định thật nhanh liền nhảy vào Thặng Chính Hồ, ngoại trừ Thặng Chính Hồ, hắn nghĩ không ra còn có chỗ nào có thể tránh né đối phương truy sát. Bởi vì thần thức của hắn không thể quét vào đáy hồ, coi như là Thánh Đế kia thần thức lợi hại hơn nữa, Diệp Mặc tin tưởng thần thức của đối phương cũng không thể quét vào đáy hồ.

Diệp Mặc nhảy vào Thặng Chính Hồ đồng thời liền điên cuồng nhằm phía đáy hồ, quả nhiên hai hơi thở sau đó, đạo thần thức phong tỏa hắn đã bị hắn bỏ lại.

Lúc này Diệp Mặc có thể tiến nhập Thế giới trang vàng, nhưng lúc không có lựa chọn mới có thể làm như vậy, hiện tại Diệp Mặc còn có cơ hội đào tẩu, hắn tuyệt đối sẽ không vào Thế giới trang vàng.

Tốc độ của Diệp Mặc đều kích phát đến mức lớn nhất, hắn không ngừng thay đổi phương hướng hướng đáy hồ mà tới. Diệp Mặc biết Thánh Đế đuổi giết hắn lúc này khẳng định cũng đã tiến vào Thặng Chính Hồ, chỉ là trong hồ thần thức đã bị hạn chế, trong lúc nhất thời không thể xác định hắn ở chỗ nào mà thôi.

Ầm...

Một trận nổ vang, chung quanh sóng nước kích động văng ra, Diệp Mặc lập tức cũng biết ở đáy hồ xảy ra chuyện gì.

Hắn cẩn thận lẻn vào phương hướng nổ vang, lại phát hiện một cánh cửa vàng kim to lớn đã mở rộng.

Diệp Mặc thấy rõ, đây là cấm chế di tích Đạo Nguyên thánh phủ của đáy Thặng Chính hồ bị đánh nát mở ra, vài người đã vọt vào cánh cửa vàng kim kia, người theo sau cũng đều vọt vào cánh cửa màu vàng kim kia. Diệp Mặc trước nhất đã nghĩ đến vọt vào cánh cửa màu vàng kim, nhưng hắn trong nháy mắt liền thay đổi chủ ý.

Diệp Mặc chẳng những không tiếp tục vọt vào cánh cửa vàng kim, trái lại ném ra trận bàn giám sát tương tự một số khối đá của đáy hồ, sau đó lui ra, đồng thời khống chế Thế giới trang vàng hòa vào trong bùn cát đáy hồ. Hắn bỏ lại trận bàn giám sát đương nhiên là để giám sát tên Thánh Đế đuổi giết hắn, hắn với tu vi của mình, nếu mà dùng thần thức trực tiếp quan sát đối phương, nhất định sẽ bị phát hiện, còn không bằng lợi dụng trận bàn giám sát giám thị đối phương.

Trốn trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc trong lòng lại đang nghi ngờ, vì sao trong Đạo Nguyên thánh phủ không có khí tức Đạo Nguyên? Tuy rằng Diệp Mặc chưa gặp qua khí tức Đạo Nguyên, thế nhưng cái thánh phủ này ngay cả khí tức tang thương cũng cực ít. Diệp Mặc rất nhanh liền cảm thấy mình nghĩ nhiều, nói không chừng thời gian Đạo Nguyên Thánh Đế này ngã xuống cũng không lâu.

Chứng Đạo Thánh Đế truy sát Diệp Mặc kia khi thấy Diệp Mặc, liền phát hiện Diệp Mặc nhảy vào Thặng Chính Hồ, lão hai ba lần hô hấp đã đi tới bên hồ, thậm chí cũng không nghĩ nhiều liền theo số người còn lại cùng nhau nhảy vào Thặng Chính Hồ.

Lúc này mọi người muốn sớm một chút tiến nhập thánh phủ đã mở ra, đâu còn tâm tư đi quản nơi này lại có thêm một Thánh Đế?

Đạo Nguyên thánh phủ mở ra, dù là Bán Thánh mặc tiên bào viền vàng trốn ở bên ngoài thánh phủ chờ Diệp Mặc cũng không nhịn được, lực hấp dẫn của Đạo Nguyên thánh phủ thật sự là quá lớn. Với y mà nói, Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền rất quan trọng lại có thể xếp ở phía sau, mà tiến nhập Đạo Nguyên thánh phủ trước mắt mới là quan trọng nhất. Ngay khi Diệp Mặc muốn rời khỏi Thế giới trang vàng, lao ra Thặng Chính Hồ trốn cho xa, lại một đạo thân ảnh xuất hiện dưới trận bàn giám sát. Diệp Mặc nhanh chóng dừng lại ý nghĩ muốn đi ra ngoài, hắn không ngờ quên mất tên Chứng đạo Thánh Đế chỉ huy phá trận này. Chỉ là người này là Chứng Đạo Thánh Đế, lại là do lão chỉ huy phá trận, sao đến bây giờ mới đến?

Càng làm cho Diệp Mặc kinh dị không dứt chính là, tên Chứng đạo

Thánh Đế này không ngờ cũng không tiến nhập Đạo Nguyên thánh phủ, mà là đứng ở ngoài cửa lớn màu vàng kim cười lạnh mấy tiếng, sau đó lấy ra vô số trận kỳ, không ngừng vẫy ra.

Diệp Mặc nhìn âm thầm kinh hãi không thôi, trận kỳ tên Chứng đạo Thánh Đế này bố trí rõ ràng là khốn trận phong sát đỉnh cấp, dù là hắn cũng bố trí không được loại trận pháp này, bởi vậy có thể thấy được tu vi trận pháp của người này so với hắn tuyệt đối cao hơn rất nhiều.

Sau khi Chứng đạo Thánh Đế không ngừng vẫy ra trận kỳ, trận môn màu vàng kim kia dần dần đóng lại, rất rõ ràng muốn đem Đạo Nguyên thánh phủ hoàn toàn đóng lại.

Thật là tên độc ác, Diệp Mặc trong lòng cũng hít một hơi lãnh khí, mục đích người này đã vô cùng rõ ràng, chính là muốn đem những người tiến vào Đạo Nguyên thánh phủ này một lưới bắt hết.

Lúc này Diệp Mặc làm sao không biết nơi này căn bản cũng không phải là một Đạo Nguyên thánh phủ, mà là mồi câu của tên Chứng Đạo Thánh Đế này, chuyên môn dụ dỗ người khác đi vào, về phần dùng để làm gì, Diệp Mặc không cần suy nghĩ, chắc là có quan hệ với việc luyện công của lão.

Nước hồ đỏ như máu mang theo sát ý băng hàn nhè nhẹ, vốn là cực kỳ quỷ dị, hơn nữa một Chứng Đạo Thánh Đế ở chỗ này lợi dụng Đạo Nguyên thánh phủ vây bắt người, càng làm cho Diệp Mặc không muốn ở chỗ này thêm một phút giây nào.

Thế nhưng Chứng Đạo Thánh Đế này không ngừng bố trí trận kỳ, đồng thời không ngừng đánh ra cấm chế, Diệp Mặc không dám vào lúc này rời đi. Tên Chứng Đạo Thánh Đế này không biết ở đáy hồ tu luyện đã bao lâu, hắn hiện tại ở trong Thế giới trang vàng thì còn an toàn chút, một khi hắn tùy tiện rời đi, động tới nước trong Thặng Chính Hồ, nói không chừng lập tức sẽ kinh động tên Chứng đạo Thánh Đế bố trí trận kỳ Diệp Mặc từ trong trận bàn giám sát chú ý nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Chứng Đạo Thánh Đế này, chỉ chờ đối phương cũng tiến vào Đạo Nguyên thánh phủ

này, mình sẽ lập tức đi ngay.

Lại sau một nén nhang, tên Chứng Đạo Thánh Đế này bỗng nhiên lấy ra một bình ngọc màu đỏ, quay miệng bình hớp vài cái, dường như đang uống linh dược gì đó.

Lão uống xong, bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, lập tức liền nhíu mày, sau một khắc lão bỗng nhiên tới bên trận bàn Diệp Mặc bỏ lại bên cạnh, đồng thời đưa tay nhặt trận bàn giám sát được Diệp Mặc ngụy trang giống tảng đá lên.

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên kinh hãi, lão yêu quái này thật khôn khéo, mình không có di chuyển gì cả, mà có thể phát hiện trận bàn của hắn Trận bàn giám sát cũng bị người phát hiện, Diệp Mặc cũng biết hắn nếu lại trốn ở đó nữa, chỉ có thể làm bại lộ Thế giới trang vàng. Diệp Mặc lúc này không chút suy nghĩ, lập tức liền ra khỏi Thế giới trang vàng, mang theo một làn sóng gợn rung động liền xông ra ngoài. Lúc này không phải là lúc chú ý cẩn thận, mà là chạy thoát thân quan trọng hơn.

Vừa mới tránh né được một Hóa Đạo Thánh Đế truy sát, hiện tại lại bị một Tố Đạo Thánh Đế để mắt tới, Diệp Mặc cực kỳ bất đắc dĩ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2012

Không Chứng Đạo Thì Chỉ Là Con Sâu Cái Kiến

Diệp Mặc vừa chạy trốn, Thánh đế này lập tức liền tỉnh táo lại, đồng thời hừ lạnh một tiếng, vừa sải bước ra, đưa tay đã đánh ra một quyền, thậm chí ngay cả pháp bảo cũng chưa có phóng ra Lúc này Diệp Mặc đã cách Thánh đế này xa tới ngàn mét, nhưng Thánh đế này đánh ra một quyền dường như phát động toàn bộ nước của cái Thặng Chính hồ này. Số nước trong cái hồ này giống như biến thành một chỉnh thể đánh vào trên người Diệp Mặc, Diệp Mặc thậm chí ngay cả chỗ trống để phản kháng cũng không có, đã bị cái hồ nước này ầm ầm lao đến đánh cho điên cuồng phun mấy ngụm máu tươi. Đồng thời cả người giống như muốn tan rã, đã có xu thế tán loạn. Hoặc là nói nếu như hắn không phải là Tiên thần thể, thân thể của hắn đã bị hồ nước này hoàn toàn đè ép nát bấy rồi.

Diệp Mặc trong lòng hoảng hốt, hắn vốn còn muốn đánh với Thánh đế này một trận, dù sao Tố Đạo Thánh đế cũng chỉ vừa mới chứng đạo mà thôi. Theo hắn nghĩ, hắn có thể đánh với Bán thánh, đánh với Tố Đạo Thánh đế mấy hiệp cũng không phải là không được... Nhưng Tố Đạo Thánh đế này chỉ một quyền đã đem cảm nghĩ tốt đẹp của Diệp Mặc đánh cho nát bấy rồi, đây chính là một lần vội vàng công kích cách xa nhau hơn ngàn mét. Nếu như là thần thông mặt đối mặt, thì một cú này hắn đoán chừng ngay cả năng lực hành động cũng chẳng có rồi.

Hắn tuy có thể so sánh với Bán Thánh, nhưng so với người đã chứng đạo thì còn kém xa lắc xa lơ rồi, Diệp Mặc hiểu rõ điểm này xong, càng không để ý thương thế của mình mà điên cuồng xông về phía mặt hồ.

- Ồ, lại còn là một kẻ luyện thể đỉnh cao...

Chứng đạo Thánh đế này cho rằng một Tiên đế trung kỳ, dưới một quyền này của y chắc chắn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng Diệp Mặc vậy mà lại chạy thoát được, chỉ phun ra mấy ngụm máu tươi mà thôi, y lập tức liền biết Diệp Mặc là một tiên nhân luyện thể.

Diệp Mặc dẫn tới một Hóa đạo Thánh đế, lại biết được bí mật của y, lúc này y há có thể buông tha cho Diệp Mặc rời đi, lập tức liền muốn đuổi theo giết Diệp Mặc một lần nữa.

Y vừa mới chuyển bước, trận kỳ lúc trước y bố trí liền phát ra hàng loạt tiếng rung động ong ong, thậm chí có xu thế nổ tung. Chứng đạo Thánh đế này sắc mặt lập tức biến đổi, gã đương nhiên biết đây là do tên Hóa đạo Thánh đế kia làm, một khi bị tên Hóa đạo Thánh đế kia đánh vỡ trận pháp phong tỏa, thì công sức của y đổ sông đổ biển rồi.

Lúc này y không thể không bỏ qua Diệp Mặc, lại trở lại trước cánh cổng màu vàng kim kia, không ngừng tung trận kỳ xuống, muốn hoàn toàn phong kín trận pháp này.

Thần thức của Diệp Mặc một mực ở đằng sau quan sát động tác của Tố Đạo Thánh đế này, phát hiện y lại quay trở lại chỗ trận kỳ ở cánh cổng màu vàng kim kia, trong lòng lập tức buông lỏng, bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi Thặng Chính hồ. Trong nháy mắt khi lao ra khỏi Thặng Chính hồ, Diệp Mặc cũng không kịp lo nghĩ tới vòng xoáy thời gian nữa rồi, liên tiếp mấy cái thuấn di, lại thi triển độn thuật chạy trốn suốt một ngày mới ngừng lại.

Chạy trốn tới bên cạnh cái đầm lầy có một một ít cỏ xanh, Diệp Mặc trong lòng lại chẳng vui mừng chút nào. Hắn cuối cùng đã hiểu người đã Chứng đạo khác với Tiên đế bình thường, cái này căn bản không phải là thua kém về tích lũy tu vi, đây là sự khác biệt về pháp tắc thần thông, hoặc là nói thua kém về mặt thực lực.

Chỉ sợ hắn đến được Tiên đế đỉnh cao, nếu như không khống chế được Đại thần thông, cũng chưa chắc có thể là đối thủ của Chứng đạo Thánh đế.

Tên Chứng đạo Thánh đế kia ra tay liền mang theo pháp tắc không gian, hồ nước trong phạm vi không gian y khống chế đều bị quy tắc của y kéo lấy, hoàn toàn lợi dụng uy thế thiên địa tự nhiên để chèn ép hắn, đây tuyệt đối không phải thứ thần thông mà hắn có thể phá giải được.

Lúc này trong lòng Diệp Mặc còn có chút thầm lấy làm may mắn, vốn hắn còn tưởng rằng cho dù là bị tên Chứng đạo Thánh đế kia đuổi kịp, cùng lắm thì hắn thi triển Na Di thần thông, liều mạng mà thôi. Nhưng bây giờ hắn mới phát hiện, nếu quả thật bị tên kia đuổi kịp, người ta rất có thể sẽ khóa chặt toàn bộ không gian, đây cũng không phải là lĩnh vực mà là khóa chặt không gian. Một khi không gian bị khóa chặt, bất luận hắn thi triển thần thông gì cũng đều không xong.

Quả nhiên là tu vi chưa đến cái ngưỡng kia, vĩnh viễn cũng không biết được sự lợi hại của cái ngưỡng đó. Người không biết không sợ, nói đúng ra là lúc trước hắn tin tưởng như vậy.

Diệp Mặc không còn lòng tin như lúc trước nữa, ở cái thế giới này, không Chứng đạo thì chỉ là con sâu cái kiến thôi, thậm chí ngay cả con sâu cái kiến cũng không bằng. Hắn phải sinh tồn ở nơi này, để có thể tự bảo vệ mình, nhất định phải mau chóng chứng đạo. Nếu không, chỉ có một con đường chết.

Cũng may Thế giới hỗn độn của hắn đã đầy đủ ngũ hành, hắn muốn Chứng đạo, lợi dụng thế giới ngũ hành là hoàn toàn có thể. Nhưng trước đó hắn nhất định phải biết rõ ràng đường lối và phương pháp chứng đạo, nếu không với mấy tin vịt mà hắn nghe được về kinh nghiệm chứng đạo, muốn một mình chứng đạo, đoán chừng cũng là xa ngoài tầm với.

Diệp Mặc trước tiên liền kêu Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh ra, hơn nữa còn dặn dò:

- Bây giờ thực lực của chúng ta quá thấp, nhất định phải đẩy nhanh tốc độ tìm kiếm thần linh mạch và thần tinh. Hai ngươi lập tức tìm kiếm thần tinh và thần linh mạch ở đây đi.

Đối với mấy chuyện này, Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh cực kỳ thích thú, căn bản là không đợi Diệp Mặc nói lần thứ hai, hai tên này liền nhanh chóng xông ra ngoài.

Sau một ngày, Tiểu Băng Sâm đã tìm được một mỏ thần tinh cỡ nhỏ, chỉ có điều là Diệp Mặc ở bên trong đào cả ngày, cũng chỉ đào ra được mấy vạn tiên tinh trung phẩm và mấy ngàn tiên tinh thượng phẩm mà thôi.

Nhưng ngày hôm sau, Tiểu Băng Sâm hình như lại phát hiện thứ tốt cao cấp gì đó, điên cuồng chạy về phía tây. Diệp Mặc và Vô Ảnh biết bản lãnh của Tiểu Băng Sâm, lập tức liền có tinh thần.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc im lặng nhìn nơi Tiểu Băng Sâm chỉ vào. Trên thực tế không cần Tiểu Băng Sâm chỉ, hắn cũng nhìn thấy một dòng Thần linh mạch, xác thực là một dòng Thần linh mạch hạ phẩm. Dòng Thần linh mạch này ở chính giữa trong một cái thung lũng không lớn, tứ phía đều là sườn núi.

Giá trị của một Thần linh mạch hạ phẩm cho dù là mấy chục dòng Tiên linh mạch cực phẩm cũng không cách nào so được, càng quan trọng hơn là Thần linh khí chứa trong Thần linh mạch thích hợp với tu vi hiện giờ của Diệp Mặc hơn. Hắn còn có rất nhiều Tiên linh mạch, chỉ có điều là hiện tại hắn muốn dùng Tiên linh mạch thăng cấp thì thật là quá gian nan. Không nói tốn rất nhiều thời gian, cho dù là tốc độ hấp thu đối với Diệp Mặc mà nói cũng là rất miễn cưỡng.

Diệp Mặc sở dĩ im lặng, là bởi vì hắn nhìn thấy chí ít có mười mấy người đang vây quanh dòng Thần linh mạch hạ phẩm này. Hắn cho dù là có muốn lấy Thần linh mạch đi nữa, da có dầy hơn nữa cũng không tiện xông lên trắng trợn cướp đoạt. Huống chi trong số mười mấy người này còn có hai Bán Thánh, một khi liên thủ lại, một mình hắn khẳng định không phải là đối thủ của họ.

- Bỏ đi, dòng Thần linh mạch này đã có người, chúng ta đổi chỗ khác đi.

Diệp Mặc lắc đầu, không muốn cùng người khác đi tranh cướp dòng Thần linh mạch này.

Tiểu Băng Sâm lo lắng nói:

- Lão đại, cái em nói không phải là dòng này, chỗ phía trước dòng Thần linh mạch này mấy ngàn bước vẫn còn Thần linh mạch, còn có mấy cái thì em không rõ ràng lắm, tới phụ cận rồi em mới có thể xác định được.

Vô Ảnh cũng làm bộ phụ họa Tiểu Băng Sâm nói, - Đúng vậy, lão đại, em cũng cảm giác được nơi đó có Thần linh mạch.

Nó biết rõ trên phương diện tìm kiếm linh mạch, mình so với Tiểu Băng Sâm còn kém mấy con phố, Tiểu Băng Sâm nói có vậy khẳng định là có. Sở dĩ nói như vậy, là vì sợ lão đại cho rằng nó không có bản lãnh gì, lại đem nó ném vào trong Thế Giới Trang Vàng.

Diệp Mặc lập tức phục hồi tinh thần, hắn nhìn nhìn mười mấy người phía dưới, còn nói, - Hay là chúng ta đợi những người này đào dòng Thần linh mạch này đi đã rồi lại đến vậy.

- Không được đâu, một khi đào đi rồi, bọn họ lập tức có thể cảm nhận được mấy thần linh mạch khác. Hiện tại bọn họ sở dĩ không biết, là bởi vì bọn họ chưa có lấy đi dòng Thần linh mạch này. Chỉ cần dòng Thần linh mạch này chưa lấy đi, trận pháp ẩn linh thiên nhiên này sẽ chưa bị phá hư.

Tiểu Băng Sâm vội vàng nói.

- Đã vậy, thì mau xuống đi.

Diệp Mặc nói xong trực tiếp từ trên không bước tới, so với Tiểu Băng Sâm hắn còn gấp hơn. Nếu quả thật như Tiểu Băng Sâm đã nói, một khi những người này lôi dòng Thần linh mạch này đi, hai dòng thần linh mạch còn lại phía dưới lộ ra, hắn có thể sẽ tổn thất lớn rồi.

Lúc Diệp Mặc đến bên ngoài thung lũng, những người ở đây bàn bạc

phân chi Thần linh mạch đều đã nhìn thấy. Chỉ là mọi người còn chưa thảo luận việc chia chác xong, nên mới chưa đào Thần linh mạch lên mà thôi. Lúc này bọn họ trông thấy Diệp Mặc - một Tiên đế trung kỳ cũng dám tới nơi này, hình như cũng muốn lấy Thần linh mạch, vài tên Tiên đế lập tức tỏ ra kinh thường.

Thần linh mạch là đồ tốt, nhưng muốn lấy cũng cần phải có thực lực.

Bất quá rất nhanh bọn họ liền phát hiện Diệp Mặc cũng không phải là nhắm vào phía bọn họ mà đến, mà là một mình vượt qua bọn họ đi tới dưới chân một sườn núi khác, đồng thời phóng ra một pháp bảo hình cái xẻng lớn đào xuống dưới, trong lúc này gần như không có nửa phần ngừng nghỉ.

Càng khiến người ta ngạc nhiên và hoài nghi chính là pháp bảo hình cái xẻng lớn này còn là một món tiên khí cực phẩm, hình như không có nửa phần năng lực công kích, chính là vì để đào thần linh mạch mà luyện chế. Mỗi một nhát xúc xuống, cát đá bùn đất như một ngọn núi nhỏ đã bị đánh bay mất.

Trên thực tế người khác cũng thật không có đoán sai, Diệp Mặc luyện chế cái pháp bảo xẻng sắt này thật sự chính là chuẩn bị để đào linh mạch, bất kể là thứ linh mạch gì, dùng cái pháp bảo này so với dùng pháp lực đánh bay thì vừa nhanh lại tốn ít sức.

- Ha ha, còn thật sự có loại người này...

Đã có một gã Tiên đế bật cười lớn, bọn họ làm như trông thấy một tên hề đang biểu diễn vậy, bên phía bọn họ vừa mới đào được một cái Thần linh mạch hạ phẩm, còn chưa kịp chia chác, ở đây đã có người muốn tìm vận may ở bên cạnh rồi. Nếu như nhiều Thần linh mạch như vậy, thì mọi người cũng không cần chen chúc một chỗ vì chia chác một dòng thần linh mạch mà ý kiến không thống nhất rồi.

- Cái bên cạnh hắn kia hình như là Băng Sâm Vương đấy, đây chính là tồn tại tương đương với đạo quả, thậm chí so với đạo quả còn hữu dụng hơn.

Một số người đã nhìn thấy Tiểu Băng Sâm bên cạnh Diệp Mặc, đồng thời trong mắt lộ ra tia sắc bén nói.

Không cần người khác nói, trên thực tế rất nhiều người đều nhìn thấy Tiểu Băng Sâm của Diệp Mặc. Chỉ có điều là những người này đều không nói gì mà thôi, tu vi của Diệp Mặc chỉ có Tiên đế trung kỳ, đợi lát nữa lúc Diệp Mặc rời đi, lặng lẽ theo sau là được.

- Đúng là Thần linh mạch...

Đã có người kinh ngạc kêu lên, bởi vì khi Diệp Mặc đào xuống nhát thứ ba, thần linh khí cực kỳ dày đặc đã lan tỏa ra, một dòng thần linh mạch cực lớn không hề kém hơn của bọn họ xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Không phải là một, là hai, trời, mà còn là Âm dương song mạch...

Lại một giọng nói kêu lên. Trước kia Diệp Mặc nhiều lần gặp phải Âm dương song mạch, La khúc thập bát bàn, còn có ba mươi sáu thiên vực, hắn đều đã gặp qua. Về sau ở chỗ sát cơ hư không, hắn cũng từng đào được Âm dương song mạch, chẳng qua là lúc đó hắn không hiểu, đều bị hắn lãng phí hết rồi. Hiện tại hắn muốn cấp bách nâng cao tu vi của mình, đương nhiên không thể dùng Âm dương song mạch để bố trí trận pháp, loại song mạch này dùng để tu luyện quả thực là quá tốt.

Diệp Mặc tốc độ cực nhanh, trước khi những người này kịp phản ứng, đồng thời vây quanh lại, hắn đã nhanh chóng lấy đi hai dòng Thần linh mạch thu vào trong Thế Giới Trang Vàng của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2013

Không Nói Lý Lẽ Cũng Đánh

Bọn ta đã lựa chọn nơi này, còn chưa bắt đầu đào, ngươi đã đào mất một đôi Âm dương song mạch, có phải là quá mức ngang ngược rồi hay không?

Một gã Tiên đế trung kỳ sau khi được ánh mắt của một trong hai Bán thánh thì liền chặn đường Diệp Mặc rời đi, giọng điệu bất thiện nói.

Diệp Mặc căn bản là không để ý tới lời Tiên đế trung kỳ trước mắt này nói, đưa tay thu lại Tiểu Băng Sâm, nói với Vô Ảnh, - Chuẩn bị đánh nhau.

- Ha ha... Nhiếp Minh Húc ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tiên đế trung kỳ lớn lối như thế, nếu như không phải là ánh mắt ta không tệ, ta còn tưởng rằng là một Thánh đế đang nói chuyện với ta chứ. Lâu huynh, không biết huynh có gặp qua chưa.

Người đang nói cũng không phải là Tiên đế trung kỳ chặn đường Diệp Mặc, mà là một gã Bán Thánh ở cách đó không xa.

Vượt quá ngoài dự liệu của gã Bán Thánh nói chuyện trước này, một gã Bán Thánh họ Lâu khác lại mỉm cười nói:

- Ta cũng thực sự gặp rồi.

Nhiếp Minh Húc hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên cho rằng đối phương là vì cạnh tranh Thần linh mạch hạ phẩm mà cố ý đối nghịch với gã, trong lòng khó chịu đồng thời nói với Tiên đế trung kỳ chặn đường Diệp Mặc kia:

- Giết cho ta.

Ở cái thế giới này thực lực làm chuẩn, thực lực kém một chút cũng không có vấn đề gì, phải biết tôn kính kẻ có thực lực lớn mạnh, nếu như không biết tôn kính, thì người khác giết ngươi là không cần thương lượng rồi. Trong mắt gã, thực lực của Diệp Mặc không đủ không nói, chẳng những không biết tôn kính tiền bối, còn lớn lối như thế, đó là đáng chết từ lâu rồi.

Tiên đế trung kỳ ngăn Diệp Mặc lại kia đã đợi Bán Thánh lên tiếng từ lâu, bây giờ Bán Thánh này đã lên tiếng, gã càng không chút do dự phóng ra pháp bảo của mình.

Nhưng pháp bảo của gã vừa mới phóng ra, liền cảm giác được một luồng lĩnh vực trói buộc mạnh mẽ, sau một khắc pháp bảo của gã đã trở nên chậm chạp, ngay cả tia sáng do pháp bảo tỏa ra cũng biến thành ảm đạm.

Tử Đao của Diệp Mặc đã bổ ra, thần thông Liệt Ngân. Bất luận người nào muốn giết hắn, hắn đều sẽ không khách khí.

Một thung lũng nho nhỏ căn bản là không cách nào hoàn toàn che lấp ánh sáng màu tím xé không của Tử Đao, luồng sáng tím này đánh xuống, so với thời điểm lúc trước Diệp Mặc thi triển thần thông Liệt Ngân thì khí thế càng hùng mạnh hơn.

Vệt màu tím dài lóa mắt xẹt qua toàn bộ thung lũng, nối nhau chặn trước mặt hai gã Bán Thánh và hơn mười Tiên đế mà không thèm để ý chút nào, hoặc là nói chẳng hề có ý tránh ra chút nào.

Thần thông Liệt Ngân xé rách hư không đánh xuống, mấy Tiên đế bị bao phủ ở bên trong nhao nhao phóng ra pháp bảo của mình để ngăn trở. Cảm nhận được sát thế của thần thông Liệt Ngân của Diệp Mặc, ngay cả tên Bán Thánh vừa rồi khinh thường Diệp Mặc kia cũng sắc mặt biến đổi.

Phập...

Một vệt màu máu tóe ra, Tiên đế trung kỳ muốn ngăn cản Diệp Mặc này, thậm chí ngay cả một thần thông hoàn chỉnh cũng chưa phóng ra được, đã bị

lĩnh vực của Diệp Mặc trói buộc, sau đó bị Diệp Mặc một chiêu giết chết.

Sắc tím đỏ tán đi, Tử Đao của Diệp Mặc vẫn còn đang lơ lửng phía trên, mà mặt đất này đã là hoàn toàn yên tĩnh.

Diệp Mặc quét một cái qua những người còn lại, không nhanh không chậm nói:

- Nếu không có ai cướp đồ của ta, vậy ta đi đây.

Nhiếp Minh Húc sắc mặt lập tức thay đổi, cho dù là gã cũng không cách nào một chiêu giết ngay một Tiên đế trung kỳ chưa kịp phát động thần thông. Bởi vậy có thể thấy được tu vi của Tiên đế trung kỳ trước mắt, không hề thua kém gì gã.

Càng làm cho gã khó chịu là, đối phương chỉ là một Tiên đế trung kỳ tần thường, thần thông đánh ra không hề kiêng dè, cầu vồng kia gần như bao phủ hết mọi người vào, đây quả thực là khiêu khích trắng trợn.

- Người này quá mức hung hăng càn quấy, ý Lâu huynh như thế nào?

Nếu như không phải là ở đây trừ gã ra, còn có một gã Bán Thánh khác, Nhiếp Minh Húc đã sớm động thủ.

Vượt quá dự liệu của gã là, gã Bán Thánh họ Lâu kia lại mỉm cười nói:

- Nhiếp huynh, tuy là người của chúng tôi đến trước, nhưng bây giờ ta lại đổi ý, dòng Thần linh mạch hạ phẩm này ta muốn lấy một nửa, hơn nữa gốc thần linh thảo trước đó cũng tặng cho huynh.

Bán Thánh họ Lâu này nói xong, nâng tay lên, dòng Thần linh mạch hạ phẩm bị phát hiện trước nhất này đã bị kéo đi, đồng thời pháp bảo của gã đã bổ ra. Một cái thần linh mạch hoàn chỉnh từ trung gian bị tách ra hai phần bằng nhau không thiên lệch, Bán Thánh họ Lâu này sau khi tách Thần linh mạch ra, lại chém xuống một đoạn trong đó, sau đó nói với năm người sau lưng:

- Các ngươi năm người chia đều phần còn lại.

Năm người này sau khi nghe thấy vậy, không chút do dự mỗi người một đoạn, đảo mắt một nửa đoạn thần linh mạch đã bị phân chia hết sạch.

Nghe thấy Bán Thánh họ Lâu nói, gã còn có việc cần làm, Nhiếp Minh Húc biến sắc. Nhưng gã cũng không tiếp tục nói nhiều nữa, chỉ đem một nửa thần linh mạch còn lại chia làm sáu phần, chính gã lấy đi một phần hơi lớn hơn một chút, rồi đem năm phần còn lại phân cho năm người còn lại. Người của gã vốn nhiều hơn so với người bên phía Bán Thánh họ Lâu kia, nhưng vì Diệp Mặc đã giết một gã Tiên đế trung kỳ, dẫn tới số người hai bên bằng nhau.

Diệp Mặc cũng không nói gì, hắn biết vấn đề này chưa có chấm dứt, hắn đã chuẩn bị ác chiến một trận xong đã rồi nói sau. Nhưng từ thái độ của Bán Thánh họ Lâu kia hắn cảm giác được, người họ Lâu này hình như cũng không có ý đánh nhau với hắn.

Nhiếp Minh Húc và gã Bán Thánh họ Lâu vội vã chia xong một dòng thần linh mạch, lúc này mới phát hiện tại nơi Diệp Mặc đào Thần linh mạch đi xuất hiện một trận pháp ẩn linh tự nhiên đã bị phá hư.

- Thì ra là như vậy.

Nhiếp Minh Húc cuối cùng đã hiểu vì sao Diệp Mặc muốn lập tức đào hai dòng thần linh mạch kia lên, một khi chờ bọn gã lấy đi dòng Thần linh mạch thứ nhất trước, Âm dương song mạch phía sau kia chẳng khác nào trực tiếp lộ ra.

Cho dù là Bán Thánh họ Lâu sắc mặt cũng có chút khó coi, gã cũng hiểu ý của Diệp Mặc. Diệp Mặc tuy đào Thần linh mạch mà bọn gã chưa phát hiện ra, nhưng lại tương đương với cướp đi đồ đạc của bọn gã.

- Chỉ cần chúng ta đào đi dòng thần linh mạch thứ nhất, Âm dương song mạch phía sau sẽ trực tiếp lộ ra, ngươi cướp ngay trước mặt bọn ta đào đi

Âm dương song mạch, không phải là cướp đoạt vậy thì là cái gì?

Nhiếp Minh Húc trực tiếp phóng ra pháp bảo, chặn ở trước mặt của Diệp Mặc, năm người còn lại cùng phe gã cũng tách ra ngăn cản Diệp Mặc.

Ngay cả Bán Thánh họ Lâu kia cũng không hề rời đi, thậm chí mơ hồ phong bế đường đi của Diệp Mặc, hiển nhiên cũng rất là bất mãn với những hành vi của Diệp Mặc.

- Lúc ta đào đi hai Thần linh mạch, hai dòng Thần linh mạch này các ngươi biết hay là không biết?

Diệp Mặc cũng không sợ, nếu Nhiếp Minh Húc đã muốn nói lý lẽ, thì hắn nói là được.

Lời Diệp Mặc vừa hỏi ra, Nhiếp Minh Húc liền biết ý đồ của Diệp Mặc, tuy gã xác thực là không biết, nhưng gã không muốn hiểu theo ý của Diệp Mặc. Chỉ cần gã nói không biết, lập tức sẽ bị Diệp Mặc bắt được trọng tâm vấn đề hỏi ngược lại. Nếu đã là thứ gã không biết, dựa vào đâu mà nói là của gã, nơi này dù sao cũng là Mộ Hoa Thần Sơn. Bất kỳ ai cũng có quyền lợi ở bất kỳ nơi nào tìm bảo vật.

- Hừ, ta hiển nhiên là biết nơi đó có hai Thần linh mạch hạ phẩm Nhiếp Minh Húc hừ lạnh một tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Khiến cho gã không có nghĩ tới là, tiếng nói của gã vừa mới rơi xuống, Diệp Mặc đã một quyền đánh tới. Vốn hắn cho rằng Nhiếp Minh Húc muốn nói đạo lý, hắn còn định giải thích vài câu, nếu thằng này đã không biết xấu hổ không nói lý lẽ, thì còn nói gì nữa? Trực tiếp động thủ là được rồi.

Liệt Không phóng ra, đồng thời Ngũ Lôi Thương Sát đã ầm ầm lao ra. Lĩnh vực tiên đế đồng thời nghiền ép tới, Diệp Mặc quyết định giết Nhiếp Minh Húc trước, cho nên trong nháy mắt khi lĩnh vực đánh ra, thần thông Thần Thức Dung Thuật, thần thông Liệt Ngân đã bổ ra.

Thần thông Thần Thức Dung Thuật đối với thần thức yêu cầu rất lớn,

nếu như không phải là đối phương nhiều người, Diệp Mặc cũng không muốn dùng cái thần thông Thần Thức Dung Thuật này đánh lén. Lúc trước hắn đã từng dùng một chiêu này đối phó Táp Không Đại Đế, thiếu chút nữa giết chết Táp Không. Ngay lúc đó tu vi của Táp Không Đại Đế đâu kém với Bán Thánh trước mắt này, theo Diệp Mặc, nếu như Tiên Nguyên của Táp Không hoàn toàn chuyển hóa thành Thần nguyên, thì Nhiếp Minh Húc trước mắt này căn bản không phải là đối thủ của Táp Không.

Hư không quyền thế lập tức chuyển biến làm sát thế cuốn tới, trong cái loại sát thế đáng sợ này Nhiếp Minh Húc sắc mặt lập tức đại biến, gã nhìn thấy Diệp Mặc một chiêu đã giết một gã Tiên đế trung kỳ, liền biết Diệp Mặc không tầm thường, nhưng chờ lúc động thủ với Diệp Mặc, gã mới biết được cái không tầm thường này có nghĩa là gì. Đối mặt với loại sát thế quyền pháp không gian đáng sợ này, gã quả thực giống như một chiếc thuyền gỗ nhỏ trong sóng dữ.

Gã căn bản là không kịp ngẫm nghĩ nữa, pháp bảo Thần Diễm Sa ba màu đã phóng ra, Thần Diễm Sa ba màu trong nháy mắt liền hình thành ba dòng sa hà đen đỏ trắng đầy trời. Lúc ba dòng sa hà ba màu này vừa mới phóng ra vẫn phân biệt được rõ ràng, đợi đến lúc ba dòng này hoàn toàn quấy vào nhau rồi, lập tức hình thành một vòng xoáy cát đá đen đỏ trắng, ngọn lửa chính giữa khi vòng xoáy này hợp lại mang theo lngọn lửa hút hồn phách người ta, chớp động không thôi.

Uỳnh Tiếng nổ vang cuốn lên đầy trời, Liệt Không quyền thế của Diệp Mặc đánh vào trong vòng xoáy do ba dòng sa hà này hình thành nên, không ngờ lại bị cuốn luôn vào, thời gian mấy hơi thở đã biến mất không còn dấu vết.

Diệp Mặc thầm kinh hoảng, hắn vẫn là lần đầu tiên trông thấy loại pháp bảo đáng sợ này, vậy mà có bản lãnh nuốt chửng sát thế của Liệt Không quyền của mình.

Thời điểm khi Nhiếp Minh Húc và Diệp Mặc đối chiến, những người còn lại cũng không đến vây công, có lẽ là bận tâm đến mặt mũi của Nhiếp

Minh Húc, cũng có thể là vì nguyên nhân khác.

Chỉ có Diệp Mặc biết rõ, đây là bởi vì sát cơ hung bạo của lĩnh vực của hắn quá mức mạnh mẽ ác liệt, những người còn lại đoán chừng cũng không phải là quan hệ với Nhiếp Minh Húc tốt lắm, hiện tại cũng đang giữ lại thực lực của mình mà thôi. Không người nào muốn giống như Tiên đế trung kỳ trước đó, bị lĩnh vực của Diệp Mặc trói chặt, sau đó bị Diệp Mặc một chiêu giết chết.

Diệp Mặc kinh hãi, Nhiếp Minh Húc càng thêm kinh hoàng, Thần Diễm Sa ba màu của gã một khi phóng ra, sau khi nuốt chửng thần thông của đối phương xong, bình thường đều trước tiên sẽ kích phát ngọn lửa trong Thần Sa. Lúc này gã chỉ cần toàn lực kích phát ngọn lửa, vây khốn đối phương, sau đó muốn đánh muốn giết là do gã định đoạt.

Nhưng hôm nay gã lại phát hiện Thần Diễm Sa ba màu của gã sau khi nuốt chửng Hư không quyền thế của Diệp Mặc xong, lại không có đúng lúc dấy lên Thần Diễm ở bên trong. Một khi Thần Diễm này không cháy lên, thì nói lên là cần thần nguyên của chính gã đi nhen nhóm lên, cái này với gã mà nói là việc cực kỳ hao tổn nguyên khí. Mấy tên tùy tùng xung quanh đến bây giờ đều không chủ động oanh kích Diệp Mặc, cũng làm cho gã rất là khó chịu.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, gã cũng không lo được nhiều như vậy. Đang lúc gã muốn dùng thần nguyên của mình tiếp tục kích phát Thần Diễm Sa ba màu, liền cảm giác được trong thức hải của chính mình đột ngột bổ xuống một vết đao màu tím dài mấy vạn trượng. Cái vết đao màu tím này giống như từ phía chân trời bất ngờ xuất hiện, muốn chém thức hải của gã làm hai nửa.

Cái vết đao này gã quá quen thuộc, không lâu trước đó gã tận mắt nhìn thấy vết đao này của Diệp Mặc chém giết một gã Tiên đế trung kỳ. Mà bây giờ cái vết đao này lại xuất hiện ở ngay trong thức hải của gã, gã sao còn không biết là mình bị đánh lén Cái này căn bản là thần thông thần thức đỉnh cao.

Nhiếp Minh Húc lại cũng không kịp tiếp tục kích phát Thần Diễm Sa ba màu của mình nữa, bức tường thần thức bắt đầu chồng chất một cái lại một cái, muốn phong bế cái vết đao màu tím đáng sợ tới cực điểm này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2014

Gã Không Dám

Một tiếng "Ken két..." đáng sợ tới cực điểm xé rách vỡ ra trong thức hải của Nhiếp Minh Húc, Nhiếp Minh Húc sắc mặt lập tức giống như tờ giấy trắng, trong thức hải của gã, lưỡi đao màu tím kia đơn giản liền phá vỡ bức tường thần thức của gã, trực tiếp đánh vào ngay trong thức hải của gã... Một thứ cảm giác nhợt nhạt đáng sợ tới cực điểm truyền đến, Nhiếp Minh Húc biết rõ, gã xong rồi.

Thức hải bị xé toạc, thanh âm đáng sợ bên trong người khác không nghe được, chỉ có Nhiếp Minh Húc biết rõ loại dày vò kia là đáng sợ tới cỡ nào. Thức hải của gã xuất hiện một khe nứt thật dài, thần thức kịch liệt héo rút, cũng không còn cách nào khống chế pháp bảo thần thông của mình được nữa.

Vòng xoáy Thần Diễm Sa ba màu mạnh mẽ cuốn lên kia lập tức chậm lại, đừng nói phản công, thậm chí cũng đã mất đi khả năng phòng ngự.

Rầm rầm rầm...

Vài tiếng sấm trên không trung đột ngột nổ vang, năm đạo Lôi Thương dài trăm trượng ầm ầm bổ tới. Nhiếp Minh Húc biết rõ lúc này cần phải dùng Thần Diễm Sa ba màu để ngăn chặn, nhưng thức hải của gã lại không cách nào làm cho gã tiếp tục phóng ra Thần Diễm Sa ba màu để hỗ trợ được.

Thời gian chỉ một hơi thở, năm đạo Lôi Thương liền bao phủ giáng xuống Nhiếp Minh Húc.

Tiếng nổ vang và ánh chớp tiêu tán không thấy, đợi lúc những người còn

lại nhìn thấy rõ ràng, trên mặt đất chỉ còn thi thể đã nám đen Nhiếp Minh Húc kia, thậm chí ngay cả chiếc nhẫn và Thần Diễm Sa ba màu đều sớm đã bị Diệp Mặc lấy đi rồi.

Mấy tên Tiên đế vây Diệp Mặc lại, thấy thế thì nhao nhao sợ hãi rút lui. Gã Bán Thánh họ Lâu còn lại cũng chấn động mãnh liệt không thôi, gã cảm giác Diệp Mặc không tầm thường, mới không đồng ý liên thủ với Nhiếp Minh Húc. Nhưng bây giờ Diệp Mặc trong khoảng thời gian ngắn đã giết chết Nhiếp Minh Húc, không có dấu hiệu báo trước gì cả, thật sự khiến cho gã kinh hãi.

Thủ đoạn của Nhiếp Minh Húc gã biết rõ, đặc biệt là viên ngọc pháp bảo ba màu kia, người bình thường căn bản là không ngăn được. Gã tuyệt đối không có nắm chắc thắng được Nhiếp Minh Húc, mà người trước mắt này chỉ là Tiên đế trung kỳ vậy mà dễ dàng giết được Nhiếp Minh Húc, loại thực lực này tuyệt đối mạnh hơn gã rất nhiều.

Huống chi Nhiếp Minh Húc đột nhiên sắc mặt tái nhợt, pháp bảo ảm đạm, đó hiển nhiên là bị Thần Thức Dung Thuật đánh lén tạo thành. Thần thức Dung Thuật tại Thần Phần Vực cũng không hiếm lạ gì, nhưng có thể dùng thần thức Dung Thuật đánh lén được một Bán Thánh, tuyệt đối là thần thức Dung Thuật đỉnh cao. Gã không tin đây là do Nhiếp Minh Húc khinh địch, điều duy nhất chính là cái thần thức Dung Thuật này quả thực là quá mức đáng sợ, mà thần thức của Tiên đế trung kỳ này cũng mạnh mẽ quá đáng.

Diệp Mặc lấy ra mấy viên 'Song thần đan' nuốt vào, 'Song thần đan' đẳng cấp không cao, nhưng đối với chữa trị thần thức lại có công hiệu cực lớn. Thần thông Thần thức Dung Thuật của hắn cũng không thể không ngừng phát ra, hắn dùng thần thông Thần Thức Dung Thuật đánh lén một gã Bán Thánh, thần thức của mình cũng hao tổn rất nhiều.

Nếu như lúc này năm người còn lại đồng thời vây công hắn, hoặc là gã họ Lâu bên cạnh kia cũng tới động thủ với hắn, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không nán lại tiếp tục đánh nữa. Thần thức Dung Thuật đối với hắn bây giờ mà nói,

yêu cầu vẫn còn hơi lớn. Nhưng Diệp Mặc đoán chắc, một khi hắn trong thời gian ngắn nhất giết được Nhiếp Minh Húc, những người còn lại tuyệt đối sẽ kiêng kị hắn, ngược lại không dám tiến lên.

Trên thực tế hắn đã đoán đúng, sau khi hắn dùng thần thức Dung Thuật đánh lén được Nhiếp Minh Húc, mấy tên Tiên đế còn lại chẳng những không tiến lên vây công hắn, ngược lại còn lui về phía sau. Một gã Bán Thánh khác thậm chí ngay cả ý nghĩ động thủ cũng mảy may không có, điều này làm cho Diệp Mặc triệt để thả lỏng tâm trạng.

- Đạo hữu thật bản lãnh, ta là Lâu Quan Ngọc của Tinh Vẫn Bảo, còn chưa thỉnh giáo tính danh của đạo hữu?

Gã Bán Thánh còn lại sắc mặt biến hóa chỉ trong nháy mắt mà thôi, lập tức khôi phục bình thường, đồng thời chắp tay nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc bình thản đáp lại:

- Ta chỉ đi ngang qua mà thôi, nếu như Lâu huynh không có chuyện gì khác, vậy từ biệt.

Lâu Quan Ngọc thật không ngờ Diệp Mặc căn bản là không muốn giao thiệp với gã, lập tức cũng có chút xấu hổ. Nhưng rất nhanh liền có một luồng độn quang mau chóng bay tới giúp gã giải vây.

Diệp Mặc trông thấy luồng độn quang này tới, cũng dừng ý nghĩ muốn rời khỏi lại, dứt khoát ngừng lại. Hắn nhận ra luồng độn quang bay tới này, chính là Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác. Chỉ có điều là lúc này Đại tiểu thư tóc tai bù xù, toàn thân đầy vết máu, sớm đã không còn cái vẻ cao ngạo và khinh thường khi mới nhìn thấy hắn kia nữa, thay vào đó chỉ có kinh hoảng và sợ hãi. Thần thức của Diệp Mặc tức thì quét đến sau lưng Đại tiểu thư này, lại phát hiện cái kẻ đuổi giết Đại tiểu thư này hắn cũng nhận ra, chính là Bán Thánh từ trong tay hắn chạy thoát được một mạng, pháp bảo của tên Bán Thánh này là một ngọn Chấn Thiên Đăng.

Cái Chấn Thiên Đăng này tạo cho Diệp Mặc ấn tượng rất sâu, bởi vì Chấn Thiên Đăng này còn có thể tăng cường lĩnh vực, gia tăng hình thức của lĩnh vực pháp bảo. Lúc trước hắn bị lĩnh vực của cái Chấn Thiên Đăng này vây khốn bó tay bó chân, vẫn là Vô Ảnh cắn một cái phá đi lĩnh vực của đối phương, giúp cho hắn.

Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác lúc này nhếch nhác vô cùng, cô nhìn thấy cái thung lũng này có mười mấy người, lập tức liền lao đến, đồng thời la lên:

- Ta là Hành Uyển Mạn của Hành Thị Thần Giác, các vị đạo hữu...

Đại tiểu thư chỉ nói một câu, đã nhìn thấy một người quen, cô lập tức liền rơi vào bên người Diệp Mặc vội vàng nói:

- Diệp Mặc, xin hay nể mặt Như Nam giúp đỡ một chút, Hành Thị Thần Giác ta nhất định hậu tạ...

Lúc này Đại tiểu thư đã là bệnh gấp chữa lung tung rồi, cô thậm chí cũng không hỏi Diệp Mặc vào bằng cách nào, vốn chút tu vi ấy của Diệp Mặc trong mắt cô căn bản là không đáng nhắc tới, bây giờ lại yêu cầu trước mặt Diệp Mặc. Đó là bởi vì cô hiểu vô cùng rõ, nếu như tiếp tục trốn chạy, thì đúng là chỉ có một con đường chết. Cái Chấn Thiên Đăng của Bán Thánh kia căn bản không phải là thứ cô có thể ngăn chặn được.

Diệp Mặc cười lạnh, lời Đại tiểu thư nói trước mặt hắn quả thực là chẳng khác gì nói láo. Nếu quả thật nể mặt Nữu Như Nam, thì bây giờ mình đã động thủ với Đại tiểu thư rồi.

Nhưng Diệp Mặc cũng không có động thủ, Đại tiểu thư tuy từ trên cao nhìn xuống cực kỳ xem thường hắn, hắn cũng không để bụng. Dù sao hai người căn bản cũng không phải là người cùng một thế giới, về sau cũng cực ít có cơ hội cùng xuất hiện. Sở dĩ bây giờ Diệp Mặc còn chưa có vì ghét Đại tiểu thư mà bỏ đi, là vì hắn muốn thứ ở trên người Đại tiểu thư.

Từ trong miệng Nữu Như Nam, Diệp Mặc biết rõ trên người Đại tiểu thư chí ít có hai quả Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả, mà bây giờ hắn đang cần chính là Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả. Cho nên Diệp Mặc sau khi Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác này nói hết lời xong, lập tức nói:

- Ở đây đều là bạn của ta, nếu như cô cho ta một quả Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả, ta cam đoan cô không có chuyện gì.

- Làm sao ngươi biết Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả?

Đại tiểu thư khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, lúc này cô đã từ trong hoảng loạn ban đầu hồi phục lại tinh thần, bởi vì cô trông thấy Bán Thánh đuổi giết cô kia cũng không có vọt tới bên Diệp Mặc, chỉ đứng ở một chỗ xa nhất cách chỗ này của cô nhìn chằm chằm.

Lúc này Đại tiểu thư thậm chí có một loại ảo giác, cô cảm giác ánh mắt Bán Thánh kia nhìn chằm chằm bên này cũng không ở trên người cô, mà là đang nhìn trên người Diệp Mặc.

- Ta làm sao biết chuyện Tuế Nguyệt Quả không cần cô quan tâm, cô chỉ cần biết rằng lấy ra một quả Tuế Nguyệt Quả cho ta, thì cô sẽ mọi sự thuận lợi. Nếu không ta không động tay, cô xem xem những người chung quanh đều nghe thấy những lời này rồi, cô cũng đi không được.

Diệp Mặc nói như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Đại tiểu thư biến sắc, cô mới tỉnh ngộ lại, vừa rồi lúc Diệp Mặc nói chuyện cũng không có nửa phần ý tứ tránh né, thậm chí là lớn tiếng nói ra. Cô dời ánh mắt nhìn về phía những người còn lại, thình lình phát hiện mọi người đều đang lom lom ngó chừng cô.

Chuyện Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả ở trên người cô lập tức phơi bày ra ánh sáng, có thể khẳng định, bây giờ cô đi khỏi đây, đó là một con đường chết, đuổi giết cô không chỉ là một Bán Thánh nữa rồi.

Khắp thung lũng đều trầm lặng, đại tiểu thư đã nhìn ra, những người

khác biết rõ trên người cô có Tuế Nguyệt Quả, nhưng lại không có ai tới. Theo bản năng cô nhìn một cái thi thể nám đen trên mặt đất, vậy mà có chút tin tưởng những người chung quanh này đều là bạn của Diệp Mặc, nếu không vì sao đến bây giờ còn không có ai tiến lên vây công cô?

Vừa lúc đó, một gã Tiên đế hậu kỳ bỗng nhiên chắp tay nói:

- Các vị, ta đi trước một bước.

Rất rõ ràng là gã không muốn chọc vô Diệp Mặc, cũng không muốn nán lại cái nơi trung tâm của thị phi này lâu. Tuế Nguyệt Quả và Âm dương song mạch là đồ tốt, nhưng có là đồ tốt đi nữa, với tu vi của gã vẫn là không cần nghĩ tới nữa.

Nhưng gã vừa mới nói xong mấy lời này, còn chưa đi, chợt nghe thấy Diệp Mặc nói:

- Muốn đi không vội lúc nhất thời, ta đang nói chuyện làm ăn với người ta, chờ ta bàn xong chuyện làm ăn này rồi đi. Nói không chừng đợi lát nữa ta còn có chút chuyện làm ăn nói với anh Tiên đế hậu kỳ này sắc mặt lập tức đại biến, Diệp Mặc có chuyện làm ăn muốn nói với gã, há có thể có chuyện tốt gì? Nhưng gã cũng không bước đi nữa, gã đã được chứng kiến sự đáng sợ của Diệp Mặc. Một khi Diệp Mặc động thủ với gã, gã sao có thể đi được?

Đại tiểu thư vốn nghi thần nghi quỷ trông thấy Diệp Mặc nói vậy, một Tiên đế hậu kỳ cũng không dám đi, càng vững tin lời Diệp Mặc nói. Bất kể những người này có phải là bạn của Diệp Mặc hay không, ít nhất những người này cũng rất là kiêng kị Diệp Mặc.

Cô không tiếp tục do dự nữa, vội vàng lấy ra một hộp ngọc đựng Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả đưa cho Diệp Mặc, - Đây là một quả Tuế Nguyệt Quả, cho ngươi.

Diệp Mặc cảm nhận được năm tháng chấn động mạnh mẽ trong hộp ngọc kia, đè nén kích động trong nội tâm tiếp nhận Tuế Nguyệt Quả này,

trong miệng còn nói:

- Ta kiểm tra thật giả một chút.

Đại tiểu thư trong lòng thầm tức giận, cô vậy mà lại cảm thấy những lời này của Diệp Mặc hình như cố ý nhắm vào cô.

Diệp Mặc mở hộp ngọc ra, cái cảm giác thăng trầm bể dâu trải qua năm tháng kia từ trong Đạo Quả truyền đến, hình như có một tiếng kêu gọi sâu xa bảo hắn đi tìm kiếm. Diệp Mặc lập tức đóng hộp ngọc, hít vào một hơi thật dài, đồng thời thu hộp ngọc lại, hắn biết rõ tuyệt đối là Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả chân chính không thể nghi ngờ.

Lúc này Diệp Mặc bỗng nhiên chắp tay nói với mấy người còn lại: Không ai trả lời, nhưng cũng không có ai rời đi.

Diệp Mặc quay đầu nói với Đại tiểu thư còn đang khiếp sợ không thôi:

- Cho cô nửa nén nhang thời gian, đủ chứ?

Đại tiểu thư gắng gượng ngăn lại nỗi kinh hoàng trong lòng, lập tức nói:

- Hoàn toàn có thể, lo lắng của ta chính là cái người vừa rồi truy sát ta.

Nói xong cô nhìn Bán Thánh đã thi triển pháp bảo Chấn Thiên Đăng, hiển nhiên lòng còn sợ hãi đối với thần thông đáng sợ của đối phương.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Gã không dám, lúc trước ta tha cho gã một lần, nếu như gã dám tiếp tục ra tay, cho dù phải truy đuổi khắp toàn bộ Mộ Hoa Thần Sơn, ta cũng sẽ giết gã.

Bán Thánh họ Lâu trong lòng càng cả kinh, gã biết lai lịch của Bán Thánh đuổi giết Đại tiểu thư này, không ngờ tới đối phương vậy mà cũng là bại tướng dưới tay Tiên đế trung kỳ này. Thời gian nửa nén nhang với gã mà nói căn bản không là cái gì, gã cũng vui lòng tạo một ân tình, không cần phải

vì nửa nén nhang mà đánh nhau với Diệp Mặc.

Chỉ có điều là Bán Thánh truy sát tới kia sắc mặt lại tái nhợt hết cả, xem sát khí vây quanh người gã thì hình như có vẻ là bất cứ lúc nào cũng có thể nhịn không được mà đột phát ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2015

Lấy Lại Được Đồ Tốt

Tên Bán thánh này mặc dù bị Diệp Mặc uy hiếp, hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống Diệp Mặc, nhưng nghĩ đến Diệp Mặc ra tay đáng sợ như vậy, cũng nhẫn nhịn sự xúc động trong lòng lại. Nhưng gã nhanh chóng cũng nghĩ đến một chuyện khác, trong mắt lộ ra tia âm lãnh, biểu lộ không ngờ lại bình tĩnh trở lại, ngược lại nghe theo lời Diệp Mặc, ở lại chỗ cũ mà không rời đi.

Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác phát hiện ra sắc mặt Bán thánh đuổi giết cô tái xanh, quả nhiên không dám lên tiếng động thủ. Trong lòng sung sướng, cô không kịp nghĩ nhiều, quay người mang theo một đường độn quang biến mất.

Đợi đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác rời đi rồi, Diệp Mặc lúc này mới ôm quyền nói: Thấy Diệp Mặc nói đến chuyện làm ăn, hơn mười người ở lại cũng không ai trả lời. Diệp Mặc vừa mới làm cuộc buôn bán với Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác kia, người ta một quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả cũng không còn. Trong này bây giờ còn ai dám làm ăn với Diệp Mặc nữa? Chẳng lẽ chê thứ tốt trên người mình quá nhiều sao?

Diệp Mặc thấy vậy cũng không để ý, hắn lấy ra một bàn đá, trên bàn đá lại đặt một chậu ngọc lớn, sau đó lấy ra một bình ngọc đổ xuống chậu ngọc kia.

Những người trong này đều bị hành động của Diệp Mặc gây chú ý, ai ai cũng chằm chằm nhìn vào chậu ngọc lớn trên bàn đá. Muốn biết Diệp Mặc rốt cục là đổ ra thứ gì.

- Là Thất Diệu Hoàng Cực tuyền…

Lập tức liền có người nhận ra Diệp Mặc đổ ra thứ gì, lập tức ai nấy ánh mắt mở to, căn bản không dám tin.

Thất Diệu Hoàng Cực tuyền là thứ có thể tùy tiện lấy ra hay sao? Bảo vật như này có thể so sánh với Đạo quả, nếu không phải tu vi của Diệp Mặc quá nghịch thiên, thì sớm đã có người xông lên cướp rồi.

Diệp Mặc không thèm để ý:

- Đúng vậy, đây chính là Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, tôi dùng Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đổi lấy Hỗn độn linh thảo và Đạo quả hoặc là một số Linh vật thánh đạo.

Trên thực tế Thần linh thảo chính là hỗn độn Tiên linh thảo, hoặc gọi là Tiên linh thảo Thần cấp. Tiên linh thảo Thần cấp và Tiên linh thảo khác nhau, không phải trên vấn đề bao nhiêu cấp, đương nhiên giá trị của Thần linh thảo khác nhau sẽ chênh lệch rất lớn.

Diệp Mặc muốn đổi lấy những thần linh thảo này, chính là vì muốn chuẩn bị thăng cấp lên Đan thánh. Người có thể luyện chế đan dược trên cấp Thần cấp đều là Đan thánh, bất luận đan dược mà anh luyện chế ra cung cấp cho Tố Đạo Thánh đế dùng, hay là cung cấp Hỗn Nguyên Thánh đạo dùng, đều là Đan thánh.

Từ trước tới nay, người có thể thành Đan thánh cực ít, vì Đan thánh không chỉ là cần bản lĩnh luyện đan, mà còn cần tu vi của anh đủ mạnh. Thậm chí mồi lửa cũng cần là Thần diễm. Nếu không căn bản cũng không thể nào thành Đan thánh được. Dùng Tiên hỏa thậm chí là niết bàn mồi lửa cũng có thể luyện chế Thần đan, nhưng đó chỉ là những Thần đan cấp thấp nhất mà thôi, thậm chí đến Thần vận cũng không có. Càng đừng nói đến đạo vận và pháp tắc thiên địa, dính đến Đạo quả, hoặc là luyện chế Thần linh thảo cao cấp, thì cần phải là Thần diễm.

Thần đan luyện chế cần tiếp xúc với lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa của mình, còn phải bảo tồn một số đạo tắc thiên địa Đạo quả, tu vi chưa đến thì không thể nào luyện chế được.

Mặc dù người chỉ cần có thể luyện chế được trên cấp Thần đan đều có thể xưng là Đan thánh, để phân chia ra. Còn có người lấy Đan thánh để phân chia. Căn cứ theo tu vi đối ứng, người có thể luyện chế được Tố Đạo Thần đan gọi là Tố đạo Đan thánh, người có thể luyện chế được Hóa đạo Thần đan thì gọi là Hóa đạo Đan thánh.

Trên thực tế Tiên nhân sau khi Chứng đạo thì rất ít khi dùng đan dược, chính là vì Tiên nhân sau khi Chứng đạo rồi tu luyện đều là dựa vào cảm ngộ pháp tắc thiên địa, phần lớn thành tích đều là căn cứ vào lĩnh ngộ thiên địa, quy tắc thời không vũ trụ, những lĩnh ngộ này cần phải dung hợp vào trong đại thần thông của mình, chứ không chỉ là dựa vào đan dược.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn chính là vì Đan thánh sau Đạo Nguyên dường như cũng không có. Nếu là không có hi vọng, thì càng chỉ có thể dựa vào pháp tắc thiên địa mà mình lĩnh ngộ được. Chính vì như vậy, Đạo quả và hỗn độn linh vật cho dù không luyện chế thành đan dược, hiệu quả trực tiếp dùng cũng cực kỳ kinh người.

Diệp Mặc lấy ra Thất Diệu Hoàng Cực tuyền không phải là khoe khoang, cũng không phải cuồng vọng, mà là có dự định riêng của mình. Bây giờ hắn có được Âm dương song mạch, lại có được Lôi Âm Tuế Nguyệt quả. Lúc này hắn cũng định tìm một nơi nào đó bế quan rồi, hắn cũng sẽ không phải là thằng ngốc đợi Mộ Hoa Thần sơn đóng rồi, sau đó cùng mọi người ra ngoài. Nếu như hắn dám ra ngoài thật, đó mới là muốn chết.

Còn Mộ Hoa Thần sơn Diệp Mặc cũng đã hỏi qua Nữu Như Nam rồi, biết Mộ Hoa Thần sơn một khi đóng thì cần phải ra ngoài, nếu không lốc xoáy thời gian trong này sẽ tàn sát bừa bãi, căn bản không còn nơi nào náu thân.

Diệp Mặc không định ra ngoài, lại có cách của mình. Thế giới hỗn độn

của hắn ngũ hành cũng đã hoàn chỉnh rồi, ở lại Mộ Hoa Thần sơn, cho dù bất cứ nơi nào cũng không thể đi, hắn cũng có thể tu luyện trong Thế giới trang vàng, hơn nữa sau khi Thặng Chính hồ xuất hiện, Diệp Mặc nghi ngờ Chứng đạo Thánh đế trong Thặng Chính hồ kia vẫn ở trong Mộ Hoa Thần sơn tu luyện. Đã có tiền lệ, thì hắn sợ gì?

Trước khi bế quan, lấy ra chút Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đổi lấy đồ tốt, đối với Diệp Mặc mà nói căn bản cũng không là gì.

Nhìn thấy Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, Bán thánh họ Lâu mắt liền sáng lên, sau đó gã lấy ra mười mấy bụi các loại Thần linh thảo đặt trước mặt Diệp Mặc nói:

- Vị đạo hữu này, anh xem chỗ Thần linh thảo này của tôi có thể đổi được bao nhiêu?

Diệp Mặc thấy số Thần linh thảo này của gã quá bình thường, mặc dù là thứ khó tìm trong Tiên giới, nhưng trong Thần Phần vực thì lại bình thường, liền nói:

- Có thể đổi được một bình Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, tôi đưa bình cho anh, anh tự đựng lấy.

Nói xong Diệp Mặc đưa một bình ngọc ra.

Bán thánh họ Lâu nhìn thấy bình ngọc này, trong lòng lập tức sung sướng, gã vốn dĩ định đổi lấy khoảng nửa bình thôi, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại hào phóng như vậy. Gã mau chóng nhận lấy bình ngọc của Diệp Mặc, lấy một bình Thất Diệu Hoàng Cực tuyền trong chậu ngọc, trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng.

Có người mở đầu rồi, những Tiên đế còn lại ai ai cũng lấy ra Thần linh thảo cùng đổi với Diệp Mặc, đương nhiên bọn họ sẽ không lấy ra Thần linh thảo quý giá của mình, đều là một số Thần linh thảo bình thường. Diệp Mặc thì lại không từ chối một ai, chỉ cần có, thì đều có thể đổi lấy Thất Diệu

Hoàng Cực tuyền.

Thời gian nửa tuần hương trôi qua, một chậu ngọc Thất Diệu Hoàng Cực tuyền của hắn cũng sớm đổi sạch rồi.

Chỉ có tên Bán thánh có pháp bảo Chấn thiên đăng kia không tới đổi, nhưng cũng chưa rời đi. Cho dù nửa tuần hương trôi qua rồi, lão vẫn chưa rời đi, chỉ có điều ánh mắt đã không còn sự phẫn nộ vừa nãy nữa, thậm chí tỏ ra vô cùng bình tĩnh, dường như ân oán với Diệp Mặc lão đã sớm quên rồi.

Diệp Mặc cất chậu ngọc cùng bàn đá rồi ôm quyền nói:

- Cám ơn các vị, hôm nay buôn bán đến đây thôi, chúng ta hợp tác rất vui vẻ, xin cáo từ.

Nói xong, Diệp Mặc thu hồi Vô Ảnh rồi quay người đi luôn.

Mọi người ai ai cũng lên tiếng chào hỏi Diệp Mặc, mặc dù bị Diệp Mặc uy hiếp, nhưng có thể đổi lấy Thất Diệu Hoàng Cực tuyền, cũng coi như không uổng chuyến này rồi.

Tên Tiên đế hậu kỳ bị Diệp Mặc gọi lại muốn làm ăn, lúc này mới thầm thở dài. Y lo lắng cả buổi, không ngờ Diệp Mặc chỉ cần giao dịch như này với y, sớm biết thì cũng không cần phải kinh hồn táng đảm như vậy.

Cho đến khi Diệp Mặc đi khỏi, Bán thánh có pháp bảo Chấn thiên đăng kia lúc này mới đi theo hướng mà Diệp Mặc vừa rời đi.

Một người là Bán thánh, một người thì tu vi kinh người, Tiên đế cũng không nể mặt, không ai muốn đâm đầu vào xui xẻo. Những người trong này ai ai cũng đổi một hướng khác, mau chóng biến mất.

…

Diệp Mặc chỉ đi được khoảng mười mấy giây rồi dừng lại, lạnh lùng nhìn Bán thánh đi theo hắn rồi nói:

- Chẳng lẽ ông còn muốn đánh nhau với tôi nữa hay sao? Lần này tôi bảo đảm ông chạy không thoát đâu.

Diệp Mặc trong lòng cũng có chút cố kỵ, vừa rồi thần thức của hắn tiêu hao quá nhiều, lại đánh thêm trận nữa mặc dù không sợ tên Bán thánh trước mặt này, muốn giữ lão lại đoán chừng cũng có chút khó khăn.

- Tôi không phải là đối thủ của anh, đánh thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Giọng điệu của Bán thánh này bình tĩnh, dường như sự tức giận suýt chút nữa động thủ vừa nãy không phải là lão.

- Vậy ông đuổi theo làm gì?

Diệp Mặc không chút khách khí nói.

Tên Bán thánh này không nói lời nào, chỉ lấy ra một cuộn tơ màu xám nói:

- Vì cái này, nếu như anh cũng muốn có nó, vậy chúng ta có thể hợp tác.

Thần thức của Diệp Mặc quét lên cuộn tơ màu xám này, ánh mắt cấp tốc thu lại. Cuộn tơ này khiến hắn cảm thấy có một cảm giác giống như trên Tuế Nguyệt quả, khác nhau chỉ là cuộn tơ này mang khí tức tiêu sát năm tháng, còn Tuế Nguyệt quả thì lại có khí tức đạo vận năm tháng.

Đây tuyệt đối là thứ tốt, hơn nữa còn vô cùng khó kiếm.

- Đây là cái gì?

Giọng điệu Diệp Mặc nhẹ nhàng hỏi.

Lại khiến cho Diệp Mặc không ngờ tới chính là, Bán thánh này lại trực tiếp đưa cuộn tơ trong tay mình cho Diệp Mặc nói:

- Tự anh xem đi, nếu như thích, thì chúng ta cùng nói chuyện hợp tác.

Diệp Mặc cầm lấy cuộn tơ xám này, cảm nhận được sát cơ năm tháng liên tục không ngừng và khí tức thời gian pha tạp trên cuộn tơ xám này, lập tức liền thốt lên:

- Chẳng lẽ đây chính là Nguyên thủy huyền tơ?

Bán thánh kia cười ha hả nói:

- Anh nói không sai, cái này chính là Nguyên thủy huyền tơ, đây chỉ là một chút trong đó mà thôi, nếu như anh muốn, thì chúng ta hợp tác có thể lấy được Nguyên thủy huyền tơ nhiều hơn thế này mấy chục lần, thậm chí là trăm lần.

Diệp Mặc không cho rằng Bán thánh có thù sâu với hắn như này lại có lòng tốt như vậy tìm hắn để hợp tác, nhưng cuộn Nguyên thủy huyền tơ trong tay hắn này hắn lại không muốn trả lại, lập tức nói:

- Muốn hợp tác cũng được, cuộn Nguyên thủy huyền tơ này của ông bán như nào?

- Chút Nguyên thủy huyền tơ đó có là gì, chỉ cần chúng ta hợp tác, còn có bó lớn Nguyên thủy huyền tơ đang đợi chúng ta đi lấy kia kìa.

Bán thánh vẫn không buông tha nói.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Tôi nói rồi hợp tác cũng cần phải nói xong cuộc làm ăn này đã, ông ra giá đi.

- Cũng được, cuộn Nguyên thủy huyền tơ này anh cứ đưa cho tôi một chậu Thất Diệu Hoàng Cực tuyền là được rồi. Quan trọng là cuộc hợp tác tiếp theo, chúng ta phải nghiên cứu thảo luận xem phân chia thế nào.

Bán thánh nói như không có chuyện gì xảy ra, cứ như một chậu Thất Diệu Hoàng Cực tuyền căn bản cũng chẳng là gì vậy.

Diệp Mặc không chút do dự cất cuộn tơ đi, lấy ra chậu ngọc chỉ khoảng 1/10 chậu vừa nãy, đổ một chậu Thất Diệu Hoàng Cực tuyền đưa cho Bán thánh này nói:

- Giao dịch xong, đồng thời tặng anh thêm một chậu ngọc.

Nếu như đối phương muốn giả bộ, thì để cho lão giả bộ. Tùy tiện nói một chậu thật nhẹ nhàng, nếu như không phải Diệp Mặc không có chậu nhỏ hơn, thì hắn đã lấy chậu nhỏ hơn ra rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2016

Đề Tăng Thực Lực

Được.

Bán thánh này liên tiếp đánh mấy cấm chế lên trên chậu ngọc này, cất chậu ngọc đi đồng thời khóe miệng nhếch lên nói:

- Bây giờ chúng ta nói về chuyện hợp tác đi.

Lão nói chính là chậu lớn như vừa nãy, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại đưa cho lão chậu nhỏ như này, nhưng lão cũng không nói thêm gì nhiều, với kiểu tham lam như này của Diệp Mặc, thì cũng sẽ tiếp tục mắc lừa thôi.

- Anh nói tôi nghe xem.

Diệp Mặc không đếm xỉa gì nói.

- Nơi mà tôi nói cũng không phải là Mộ Hoa Thiện Vân Nhai, mà là một nơi cách Mộ Hoa Thiện Vân Nhai khoảng vạn dặm. Cuộn Nguyên thủy huyền tơ này cũng chính là tôi tìm được từ chỗ đó. Nếu như anh bằng lòng hợp tác, thì chúng ta cùng đi đến đó.

Bán thánh này dường như cũng không sốt ruột nói.

Diệp Mặc mặc dù từ trong mắt lão cũng không nhìn ra chút gì là nói dối, ngược lại vẫn hỏi:

- Nếu có nơi tốt như vậy, ông còn mời tôi đi cùng sao?

Tên Bán thánh này lạnh nhạt nói:

- Thực tế tôi hận không thể giết được anh, nhưng tôi biết chỉ có anh mới có tư cách đi cùng tôi đi lấy Nguyên thủy huyền tơ. Nếu đổi lại lại người có tu vi thấp hơn chút, căn bản cũng không phải là đối thủ của người đó.

- Ý ông nói là ở đó đã có người rồi?

Ngữ khí của Diệp Mặc mang chút mỉa mai.

Tên Bán thánh này cũng không chút để ý lại nói:

- Chính vì một mình tôi không làm gì được gã, nên mới bất đắc dĩ nhường chỗ đó. Nhưng anh yên tâm đi, người đó mặc dù tu vi không yếu, tuyệt đối không biết vị trí cụ thể của Nguyên thủy huyền tơ đâu.

- Thần thông Chấn thiên đăng của ông tôi cũng gặp qua rồi, thần thông của người nào còn có thể lợi hại hơn Chấn thiên đăng của ông nữa, ông không lừa tôi đấy chứ.

Ngữ khí của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng, Nguyên thủy huyền tơ hắn cũng muốn có, tu vi thần thức của hắn bây giờ còn chưa khôi phục, đối với Bán thánh này cũng không thể tin nổi.

- Vì đối phương biết một chiêu Đại thần thông, cho nên…

- Khoan đã, ông nói đối phương biết Đại thần thông?

Diệp Mặc lập tức ngắt lời đối phương.

- Đúng, chính vì vậy, tôi mới muốn tìm một người lợi hại một chút giúp đỡ.

Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Tự ông từ từ đi tim đi.

Nói xong Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đối phương, mang theo một đường độn quang, trong nháy mắt liền biến mất. Nếu như Bán

thánh đó còn không biết điều mà lại đuổi theo hắn, thì hắn cũng sẽ không chút do dự mà ra tay, cho dù là liều mạng thần thức bị thương lần nữa, cũng phải giết chết tên này.

Nếu là lúc trước, gặp phải Tiên nhân biết Đại thần thông, Diệp Mặc nói không chừng còn xúc động lập tức đi xem xem thật, muốn biết Đại thần thông rốt cục là như nào, muốn xem xem mình kém người có Đại thần thông đó bao nhiêu.

Nhưng sau khi hắn gặp qua đại thần thông pháp tắc của Chứng đạo Thánh đế đó rồi, hắn cũng đã hoàn toàn hiểu ra, cho dù hắn có vô địch cùng cấp đi nữa, tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Chứng đạo Thánh đế. Chứng đạo Thánh đế biết Đại thần thông không nghi ngờ, Bán thánh trước mặt hắn này lừa hắn đến đó, rõ ràng là muốn nhờ người khác diệt trừ gã.

Cho dù đối phương không phải là Chứng đạo Thánh đế, chỉ cần biết Đại thần thông, Diệp Mặc cũng sẽ không ngu gì mà đi đánh nhau với đối phương. Hắn biết rõ, trước khi mình còn chưa Chứng đạo, tuyệt đối sẽ không đánh nhau với đại năng có thần thông pháp tắc.

Chính vì vậy, hắn mới quay người rời đi. Hơn nữa hắn càng cần phải mau chóng đẩy nhanh tốc độ tu luyện, mau chóng Chính đạo.

Thấy Diệp Mặc căn bản cũng không dễ khuyên nhủ, lập tức liền đi, tên Bán thánh này lại lần nữa sắc mặt tái xanh, nhưng lão cũng không dám tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc nữa. Diệp Mặc đột nhiên rời đi, nếu như lão còn tiếp tục đuổi theo, thì khác gì đợi đối phương giết lão. Lão không ngờ Diệp Mặc đã từng đánh nhau với người có Đại thần thông rồi, nếu như biết, thì lão nói không chừng sẽ dùng những lời khác thử xem.

Vì Diệp Mặc gian xảo như quỷ, nếu như nói dối, lão sợ sẽ bị Diệp Mặc phát hiện ra, nên mới nói qua loa là Đại thần thông, theo lý mà nói Tiên đế đã từng đánh nhau với người biết Đại thần thông, cho dù có lợi hại đi nữa cũng sẽ bị giết chết, làm sao có thể tiêu diêu tự tại như Diệp Mặc được?

- Đúng là tên gian xảo, sau này bổn đế Chứng đạo, người đầu tiên muốn giết chính là ngươi.

Tên Bán thánh này nghiến răng nói một câu.

Lão cũng đã nhớ rõ Diệp Mặc rồi, một khi lão Chứng đạo, người đầu tiên muốn giết chính là tên Tiên đế trung kỳ trước mặt này, người này quá ức hiếp lão, nếu như không giết người này, thì đạo của lão cũng không thể trọn vẹn được.

Lần này lão lấy được không ít thứ tốt trong Mộ Hoa Thần sơn, Chứng đạo cũng không phải là không được. Còn Diệp Mặc mới đến Tiên đế trung kỳ, bất luận thế nào, Chứng đạo cũng sẽ không sớm hơn lão được.

…

Mấy ngày sau, Diệp Mặc độn thổ ở một cánh đồng hoang vu cực kỳ vắng vẻ, tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Sau khi tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc kinh hãi phát hiện ra thế giới của hắn cũng đã hoàn toàn thay đổi rồi. Thế giới ngũ hành hoàn chỉnh dường như mỗi lúc một thay đổi, hắn đứng trong không trung, thậm chí có một loại cảm giác, đợi khi tu vi của hắn đến một trình độ nhất định, thì mưa gió nắng bão trong thế giới này đều dưới sự điều khiển của hắn.

Diệp Mặc lại lần nữa nhìn thấy Cây Hỗn độn kia, lúc trước bụi cây này vì cứu hắn nên đã khô héo đi rất nhiều, bây giờ chẳng những lớn bổng rồi, thậm chí còn cành lá xanh tươi. Diệp Mặc mơ hồ cảm nhận được cây Hỗn độn này đang thân thiết kêu gọi hắn.

Lúc này Diệp Mặc nhớ tới lời của Tiểu Băng Sâm, hắn đoán thế giới ngũ hành của mình hoàn chỉnh, cây Hỗn độn cũng có thể nhận chủ với hắn rồi. Nhưng Diệp Mặc cũng không lập tức để cây Hỗn độn này nhận chủ, hắn muốn đến khi nào hắn Chứng đạo, hoặc là Chứng đạo rồi thì mới tiến hành nghi thức nhận chủ. Cây hỗn độn là linh vật thiên địa, thậm chí có suy nghĩ

của riêng mình.

Diệp Mặc mơ hồ có một loại cảm giác, khi hắn Chứng đạo, cây Hỗn độn và Thế giới trang vàng đều có thể giúp hắn.

Tất cả các loại phát triển đều làm Diệp Mặc hài lòng, đặt những đồ còn lại xuống. Diệp Mặc bắt đầu sửa sang lại mấy chiếc nhẫn trữ vật. Khiến Diệp Mặc vô cùng mừng rỡ chính là, trong vài chiếc nhẫn trữ vật này hắn lại lần nữa tìm được gần hai trăm nghìn Thần tinh thượng phẩm, còn có nửa Thần linh mạch hạ phẩm bị hỏng nữa.

Ngoài ra, Thần linh thảo cũng tìm được mấy chục bụi, thậm chí còn tìm được hai Đạo quả, cho dù không phải là Đạo quả pháp tắc, nhưng chỉ cần dính đến chữ Đạo quả này, thì giá trị cũng không thể lường được.

Diệp Mặc là tông sư luyện khí, cho nên cũng không thèm để ý đến pháp bảo, cho dù như vậy, hắn vẫn muốn tìm được một món Thần khí phi hành hạ phẩm. Hơn nữa món Thần khí phi hành này tốc độ phải nhanh hơn Thời Không Toa lúc trước hắn dùng.

Cuối cùng Diệp Mặc nắm trong tay một viên đá to bằng nắm đấm, viên đá này màu xanh, mang một dao động linh tính cực mạnh.

- Không ngờ lại có một viên Tử Vi thạch.

Diệp Mặc vô cùng sung sướng, trị giá của viên đá này đối với hắn mà nói cũng không khác nhau lắm so với tác dụng của Đạo quả. Tử Vi thạch tương truyền chỉ có Tử Vi tinh mới có, là nguyên liệu luyện chế Thần khí cao cấp, thật không ngờ trong nhẫn trữ vật của một Bán thánh còn có thứ như này.

Nghĩ đến Tử Đao của hắn cần phải thăng cấp, lấy được Tử Vi thạch và Nguyên thủy huyền tơ, quả thực là than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Đã có hai loại nguyên liệu này, Diệp Mặc chắc rằng Tử Đao của mình có thể tiếp tục thăng cấp rồi.

Hắn cũng đã là tông sư luyện khí cao cấp rồi, huống chi hắn cũng không lo lắng về mồi lửa. Thanh Như Hiểu Thiên của hắn cũng đã là Tiên diễm cao cấp, còn có thăng cấp nữa hay không thì chỉ cần dùng Tinh Không Viêm Tủy là được rồi. Còn Tinh Không Viêm Tủy hắn đúng lúc cũng lấy được một bình, chỉ có điều bây giờ còn chưa dùng mà thôi.

Sau khi cất những thứ này đi, Diệp Mặc bắt đầu bố trí Âm dương song mạch và trận bàn thời gian, hắn muốn tu luyện đến Tiên đế đỉnh phong, cần lượng lớn Thần tinh và Thần linh khí. Còn mấy quả Đạo quả, bây giờ Diệp Mặc cũng chưa dùng đến, thậm chí đến nhìn cũng không lấy ra nhìn. Hắn biết rõ, bây giờ dùng hết Đạo quả rồi, thì thật lãng phí. Loại linh vật Thiên địa như này, cho dù trong Mộ Hoa Thần sơn, cũng khó gặp được, Diệp Mặc cũng không muốn tùy tiện lãng phí.

…

Dưới đáy Thặng Chính hồ, vị Tố đạo Thánh đế kia cuối cùng vẫn không thể khóa nổi một Hóa đạo Thánh đế, đại môn màu vàng kim của Tiên phủ của lão sau khi qua mấy ngày công thủ, bị pháp bảo của Hóa đạo Thánh đế kia trực tiếp mở ra. Mấy chục Tiên đế bị lừa vào trong xông ra ngoài cùng Hóa đạo Thánh đế này, còn Tố đạo Thánh đế kia nhìn thấy trận pháp của mình không chặn nổi Hóa đạo Thánh đế, quyết định thật nhanh, trong nháy mắt liền chạy mất dạng.

Khiến Tố đạo Thánh đế này không ngờ chính là, vị Hóa đạo Thánh đế kia sau khi ra ngoài, ngay lập tức không giết lão, mà lại tiếp tục tìm tung tích của Diệp Mặc, rõ ràng từ miệng của những Tiên đế còn lại biết được Diệp Mặc lại lấy được thứ tốt gì đó. Chẳng những vị Hóa đạo Thánh đế này tìm Diệp Mặc, cho dù đến Tiên đế đỉnh phong mặc Tiên bào vân vàng cũng đang tìm Diệp Mặc tứ phía.

Diệp Mặc đương nhiên không biết có nhiều người như vậy đang tìm hắn, cho dù là biết, hắn cũng không để ý, lúc này hắn hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2017

Lựa Chọn Khó Khăn

Tu luyện không năm tháng, Mộ Hoa Thần sơn cũng đã đóng cửa mấy chục năm rồi, Hóa đạo Thánh đế đứng đợi bên ngoài Mộ Hoa Thần sơn lúc này mới vô cùng thất vọng rời khỏi bãi sa mạc lúc trước.

Nhưng trước khi rời đi lão cũng bố trí các loại trận pháp và cấm chế bên ngoài bãi sa mạc này, một khi Diệp Mặc ra ngoài, đụng phải những trận pháp và cấm chế này, thì lão là người biết đầu tiên.

Lão không tin tên Tiên đế trung kỳ lúc trước lão truy sát vào trong bãi sa mạc này lại có thể chết, ngược lại lão chắc rằng Diệp Mặc còn chưa chết.

Sau khi người áo bào tím kia chết, Diệp Mặc lấy đi Thanh Châu kia tuyệt đối là thứ còn siêu việt hơn Thế giới chân linh, có thứ như này, nói không chừng còn có thể ở lại trong Mộ Hoa Thần sơn thật. Diệp Mặc không biết người khác quả thực có thể đoán ra hắn vẫn còn trong Mộ Hoa Thần sơn bế quan, đương nhiên cho dù có biết, thì hắn cũng sẽ không ra ngoài, vẫn ở lại trong Mộ Hoa Thần sơn. Sức mạnh còn chưa đến trình độ nhất định, bây giờ ra ngoài khác gì tìm đến cái chết.

…

Trên một giao giới trời xanh mây trắng bên ngoài ba mươi ba thiên vực của Tiên giới, những dãy núi trùng trùng điệp điệp, vài con sông dài uốn lượn quanh những dãy núi này. Tiên linh tuyền cực kỳ nồng đậm vây quanh, Tiên hạc và các loại Tiên linh thú chạy nhảy tứ phía.

Nếu như không phải là người đích thân đến nơi này, tuyệt đối không thể

nào biết được bên ngoài ba mươi ba thiên vực còn có một nơi mỹ diệu như này. Thực tế, trong ba mươi ba thiên vực chẳng những có nơi như này, hơn nữa còn không chỉ một nơi, những thứ như này chính là tiểu thiên vực. Lúc trước đám người Táp Không đại đế cũng tìm được một tiểu thiên cực, chỉ có điều tiểu thiên vực đó là vật vô chủ, hơn nữa vì hình thành cân đối, loài người vừa bước vào lập tức sẽ bị bạo liệt.

Mảnh đất trước mắt này đương nhiên sẽ không bạo liệt, hơn nữa cũng là vật có chủ.

Trên những ngọn núi của dãy núi trùng điệp này, đại môn của một cung điện vô cùng cổ xưa tinh xảo lúc này đang mở rộng, hai người con gái mang theo hai đường độn quang đến cửa cung điện này.

- Vào đi.

Một giọng nói chậm rãi hiền hòa từ trong cung điện truyền ra.

- Đệ tử La Bế Nguyệt, Mục Tiểu Vận bái kiến sư phụ.

Hai người con gái sau khi vào đến đại điện, mau chóng khom người hành lễ.

Hai người này không ngờ chính là La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận mà Diệp Mặc đang đi tìm kiếm khắp nơi vẫn chưa tìm được đã chạy thoát từ Vô Già Âm Hà, cho dù Diệp Mặc cũng không ngờ hai người bọn họ lại xuất hiện trong tiểu thiên vực này.

Lúc này đang ngồi ngay phía trên đại điện là một người đàn ông nhìn không biết bao nhiêu tuổi, thoạt nhìn dường như cũng đã già lụ khụ rồi, nhìn kỹ thêm chút, người này hình như vẫn còn rất trẻ.

Lão nhìn thấy La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận đi vào, liền gật đầu chậm rãi nói:

- Hai người đứng sang một bên trước đã.

Đợi La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận cẩn thận đứng sang một bên rồi, người này mới nói:

- Lúc trước sư phụ từng ra ngoài một lần, trên đỉnh Tuyết Hỏa sơn của Song Tử tông có một trận chiến, hơn nữa đỉnh của Tuyết Hỏa sơn bị hủy hoại nặng. Bế Nguyệt con muốn trùng kiến lại Song Tử tông e rằng vô cùng gian nan đấy…

Lúc này La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận nín thở lắng nghe, căn bản không dám bỏ qua nửa từ.

Người đàn ông này thấy vậy gật đầu, tiếp tục nói:

- Lần này sư phụ xuất quan còn nghe được chuyện khác nữa, đó chính là Tiên giới xuất hiện đường dẫn đến Thần Phần vực, đây là một trận pháp giới diện. Nhưng muốn tiến vào trong trận môn không gian giới diện này, tu vi ít nhất cũng phải đến cấp Tiên đế. May mà tu vi của Bế Nguyệt cũng khôi phục nhanh chóng, cũng đã là Tiên đế sơ kỳ rồi. Còn Tiểu Vận lại là kỳ tài tu luyện vạn năm khó gặp, chưa đến trăm năm nhưng cũng đã là tu vi Huyền Tiên rồi.

- Sư phụ, Thần Phần vực là nơi nào vậy?

La Bế Nguyệt kinh ngạc hỏi.

Người đàn ông này thầm than nói:

- Thần Phần vực chính là Thánh địa Chứng đạo, nghe nói cũng đã bị tàn phá thê thảm rồi, cho dù như vậy, Chứng đạo trong Thần Phần vực cũng là bình thường mà thôi. Thần Phần vực chẳng những có thể Chứng đạo, hơn nữa còn có thể tu luyện pháp tắc sau khi Chứng đạo nữa. Trong Thần Phần vực vượt qua Tố đạo, tiến lên Đạo nguyên thậm chí là cao hơn cũng không phải là không có khả năng, không có một người Chứng đạo nào lại không muốn đến Thần Phần vực. Năm đó sư phụ cũng từng gặp Thánh đế từ trong Thần Phần vực đi ra, ông ấy còn chưa đến Đạo nguyên, nhưng Tiên giới vì

ông ấy mà bị vỡ vụn không chịu nổi, Đại thần thông chỉ vung tay một cái, bây giờ nghĩ lại còn có chút hồi hộp…

- Sư phụ, chẳng lẽ sư phụ muốn đến Thần Phần vực sao?

La Bế Nguyệt nghi ngờ hỏi, cô cảm thấy trong này rất tốt, huống chi cô còn muốn vực lại Song Tử tông, cũng không muốn đến Thần Phần vực gì đó.

Người đàn ông này trầm giọng nói:

- Đúng, con cũng là tu vi Tiên đế rồi, đến Thần Phần vực cũng không có bất kỳ áp lực nào. Còn Tiểu Vận, với tu vi Tố đạo Thánh đế của ta, dẫn con vào trong thì miễn cưỡng cũng có thể làm được. Tiểu Vận tư chất nghịch thiên, nếu như có thể tu luyện trong Thần Phần vực, thành tích sau này chắc hẳn sẽ vượt qua ta.

- Sư phụ, đệ tử không muốn đến Thần Phần vực.

Mục Tiểu Vận nghe thấy mình phải đến Thần Phần vực, mau chóng đứng dậy khom người nói.

- Sao? Con đến Thần Phần vực sẽ có tiềm lực và tiền đồ vô cùng lớn, hơn nữa sư phụ đi xem qua trận môn hư không dẫn đến Thần Phần vực đó rồi, trận môn đó bố trí cực kỳ cao minh, nhưng cho dù như vậy, trận môn đó cũng không kiên trì được bao lâu. Một khi trận môn bị nghiền nát, người của Thần Phần vực tiến vào Tiên giới, tất cả những người trong Tiên giới chỉ có thể bị tàn sát tùy ý. Bây giờ tiến vào Thần Phần vực, cũng là vì chuẩn bị tự bảo vệ mình.

Người đàn ông nghi ngờ nhìn chằm chằm Mục Tiểu Vận nói, cũng không vì Mục Tiểu Vận không muốn vào mà tức giận.

- Tất cả động lực mà đệ tử tu luyện đều là vì tìm kiếm chồng của đệ tử, hôm nay đệ tử một mình đến Tiên giới, cách Thần châu có lẽ cũng đã xa hơn rồi. Nếu như đệ tử lại đến Thần Phần vực nữa, thì không biết ngày nào mới có thể gặp chồng của mình.

Mục Tiểu Vận mau chóng bước lên nói.

Người đàn ông ngồi ở phía trên thấy Mục Tiểu Vận nói vậy lập tức liền nhíu mày một cái, rồi nói:

- Cho dù tu luyện đến Chứng đạo Thánh đế như ta, muốn dễ dàng phá giới diện Tiên giới tiến vào Tu Chân giới cũng vô cùng khó khăn, càng đừng nói gì tiến vào giới người phàm bình thường. Ta cũng đã vì chuyện của con mà chạy một chuyến, trong Tiên giới cũng đã từng có một đại trận phá giới viễn cổ, chỉ cần tìm được đại trận đó, rồi dùng một số phù lục phá giải, cũng có thể tiến vào Tu Chân giới…

- Sư phụ…

Mục Tiểu Vận lập tức kích động kêu lên, nếu quả thật có đại trận phá giới này, cô có thể quay về Thần châu, vậy thì có khả năng gặp được Diệp Mặc. Căn cứ theo những gì Bế Nguyệt sư tỷ nói, Diệp Mặc rất có khả năng đã Trúc Cơ. Nếu như mình tiếp tục trì hoãn, một khi Diệp Mặc không thể nào kết thành Kim Đan được, thì mình cho dù có xuống dưới, cũng không thể nào gặp được chồng. Chỉ cần có thể gặp được Diệp Mặc, cô cũng không thèm để ý đến tu luyện, Chứng đạo gì hết.

Người đàn ông kia thở dài nói:

- Đáng tiếc sau khi ta đến nơi đó, thì đại trận đó sớm đã bị người ta dùng nát, ít nhất cũng đã có ba đợt người dùng qua. Cho dù là sức mạnh của ta, cũng không thể nào khôi phục được đại trận phá giới đó. Cho dù ta có một số phù lục phá giới cao cấp, không có đại trận phá giới này thì cũng chẳng làm được gì.

Thấy bộ dạng buồn bã của Mục Tiểu Vận, người đàn ông này lại nói:

- Tiểu Vận, ngoài vị lúc trước ra, con là người có tư chất tốt nhất mà ta từng gặp. Với tư chất của con, nếu như có thể sớm Chứng đạo ngày nào, chỉ cần có thể đến Hóa đạo, nói không chừng có thể xé rách giới diện Tiên giới,

quay về Tu Chân giới. Cho nên đến Thần Phần vực đối với con mà nói, cũng không phải là chuyện xấu gì. Huống chi công pháp của con có lai lịch lớn, đến ta cũng chưa nhìn ra nổi, đối với con mà nói lại càng có ưu thế hơn.

- Sư phụ, vậy sau khi tiến vào Thần Phần vực có thể quay lại Tiên giới sao?

Mục Tiểu Vận trong lòng có chút thương cảm, cô cho dù có tin Diệp Mặc đi nữa, cũng nghi ngờ ở một nơi thiếu thốn linh khí như Thần châu này, Diệp Mặc có thể thăng cấp lên Kim Đan được không. Cô cũng không tin Diệp Mặc có thể tìm ra cô tiến vào nơi đó, dù sao nơi đó cũng quá mức hẻo lánh.

Hơn nữa, cho dù Diệp Mặc có tìm được nơi mà cô tiến vào, đến Tu Chân giới. Trong Tu Chân giới đâu đâu cũng là nơi cá lớn nuốt cá bé, Diệp Mặc có thể may mắn như mình sao, được che chở trong một tông môn sao? Không có tông môn che chở, trong Tu Chân giới lúc nào cũng có thể mất đi cái mạng nhỏ của mình.

Lúc này cô thậm chí hi vọng Diệp Mặc tu luyện đến Kim Đan, rồi tìm một nơi trốn đi, đợi cô Hóa đạo rồi, sau đó xé rách không gian đi tìm hắn.

Nghe thấy Mục Tiểu Vận nói vậy, người đàn ông này chậm rãi nói:

- Không thể, nếu như Thần Phần vực có thể tùy tiện quay về Tiên giới, ta nghĩ Tiên giới sớm đã bị những đại năng kia chiếm lĩnh rồi.

- Sư phụ, con không muốn đi.

Mục Tiểu Vận hạ thấp giọng nói.

Cô có dự định của mình, nếu như cô ở lại Tiên giới cho dù cô không thể xé rách không gian quay về Thần châu, nhưng nói không chừng Diệp Mặc ngày nào đó có thể bay lên Tiên giới, vậy thì cô có thể gặp lại Diệp Mặc rồi. Một khi cô đến Thần Phần vực rồi, chỉ cần cô không quay về Tiên giới được nữa, thì đến nửa cơ hội gặp lại Diệp Mặc cũng không có.

Vì căn cứ theo cách nói của sư phụ, Diệp Mặc cho dù đến Tiên giới rồi, muốn đến Thần Phần vực, cũng phải tu luyện đến Tiên đế. Trong Tiên giới tu luyện đến Tiên đế, đó cũng chỉ là nói mà thôi, có người chết già cả đời cũng không thể nào tu luyện đến Tiên Vương, càng đừng nói gì đến Tiên đế. Công pháp tu luyện của cô là của Diệp Mặc đưa cho, nhưng cô lại biết tư chất của Diệp Mặc cũng không tốt.

Người đàn ông kia rõ ràng hiểu suy nghĩ của Mục Tiểu Vận, lão bình tĩnh nói:

- Ta hiểu suy nghĩ của con, ta có thể chính xác nói cho con biết, trận môn không gian đó nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì mấy trăm năm. Mấy trăm năm sau, trận môn bị phá hủy, những người trong Thần Phần vực lúc nào cũng có thể tiến vào Tiên giới. Một khi người của Thần Phần vực tiến vào Tiên giới, đồng nghĩa với việc Tiên giới rất có khả năng sẽ bị những đại năng đó luyện hóa thành thế giới chân linh.

La Bế Nguyệt rùng mình một cái, một khi Tiên giới bị người khác luyện hóa thành thế giới chân linh, cũng có nghĩa tất cả những người trong Tiên giới đều là kiến hôi và súc sinh rồi. Một ý niệm của người ta, có thể khiến những người trong thế giới chân linh của mình tan thành mây khói.

Mục Tiểu Vận cũng rùng mình một cái, cô tu luyện đến ngày hôm nay, đương nhiên cũng hiểu đạo lý này. Sư phụ nói rất chính xác, một khi người của Thần Phần vực đến Tiên giới, đừng nói chồng cô Diệp Mặc còn chưa phi thăng, cho dù phi thăng rồi, cũng bị người ta luyện hóa. Đừng nói là Diệp Mặc, cho dù là bản thân cô cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ.

Thấy La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận hiểu rõ ý của mình, người đàn ông đó tiếp tục nói:

- Hơn nữa ta cảm thấy người đối đầu của ta còn chưa chết, thậm chí bây giờ thần hồn của y cũng đã ngưng tụ lại. Tối đa là trong vòng trăm năm, y sẽ niết bàn hồi sinh. Một khi người này hồi sinh rồi, Tiểu thiên vực của ta chắc chắn sẽ bị người này nghiền nát. Cho nên, đây cũng là nguyên nhân chúng ta

cần phải đến Thần Phần vực.

- Sư phụ người này là ai vậy?

La Bế Nguyệt theo bản năng hỏi.

Người đàn ông này thở dài nói:

- Người này tên Chân thánh đế, mặc dù ta cũng là một Thánh đế, hơn nữa có một phong hào là Thận Trung Thánh đế. Nhưng bây giờ ta cảm thấy chuyện mà mình làm năm đó không cẩn thận chút nào, chỉ có điều chuyện cũng đã xảy ra rồi, oán trách thêm cũng chẳng làm được gì.

Mặc dù nói như vậy, nhưng người đàn ông này trong lòng cũng có chút hài lòng. Năm đó mấy vị Thánh đế toàn bộ vây công Chân Thánh đế, người còn sống cũng không còn nhiều. Thận Trung lão lại còn sống, cũng vì tính cẩn thận của lão.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2018

Thiếu Nữ Phi Thăng

Cô là người đến từ Đại lục Lạc Nguyệt sao?

Bên ngoài điện phi thăng của Ma Di thiên, một Huyền Tiên đang cẩn thận hỏi một cô gái xinh đẹp mặc đạo bào màu lam nhạt.

Nói là cô gái, thực ra nói thiếu nữ thì thỏa đáng hơn, vì nữ tiên vừa mới từ Phi thăng điện ra này, thoạt nhìn giống như chỉ có mười tám mười chín tuổi, vô cùng thanh tú, còn khiến cho người khác cảm giác khí tức không nhiễm bụi trần. Đứng trước mặt cô, giống như cô mới thực sự là Tiên nhân, còn những Tiên nhân xung quanh là người phàm vậy.

Lạc Huyên lắc đầu nói:

- Không phải, tôi chưa từng nghe nói đến Đại lục Lạc Nguyệt.

Nói xong thần thức của cô cẩn thận quét ra ngoài, đồng thời trong lòng thầm nghĩ, trong này chính là Tiên giới sao? Những Tiên linh khí xung quanh này thật nồng đậm.

Lúc trước cô rơi xuống Song Thạch Nhai đạp trúng một truyền tống trận trong hư không, đồng thời liền bị truyền tống đến Tu Chân giới tên Thần Khung. Nhưng lại khác với Tiểu Vận chính là, nơi mà cô bị truyền tống đến là một di tích Tiên phủ. Tiên phủ này là một Tiên tử tên Lăng Ba để lại, bên trong chẳng những có rất nhiều tài nguyên tu luyện, còn có giới thiệu kỹ càng về Tu Chân giới nữa.

Lăng Ba Tiên tử sau khi phi thăng Tiên giới, liền để lại Tiên phủ này, để dành cho những người có duyên.

Tất cả những lý luận và tri thức tu chân của Lạc Huyên, cùng với những kiến thức về Tu Chân giới đều đến từ Tiên phủ Lăng Ba này. Sau đó cô tu luyện đến Trúc Cơ trong Tiên phủ này, lúc này mới cẩn thận bước ra ngoài. Sau khi ra ngoài cô mới hiểu sự tàn khốc của Tu Chân giới, mấy lần suýt nữa bị rơi vào tay kẻ khác. Đồng thời, cô cũng hiểu rõ thế nào là lô đỉnh, thế nào là thực lực thực lực vi tôn.

Sau đó cô quyết định lại lần nữa quay về Tiên phủ tu luyện, vì tài nguyên cao cấp và công pháp để lại trong Tiên phủ, còn cả tư chất cao cấp của cô nữa, trong thời gian vài trăm năm ngắn ngủi, cô không ngờ tu luyện đến Hóa Chân đỉnh phong rồi.

Sau khi tu luyện đến Hóa Chân đỉnh phong, Lạc Huyên luyện hóa Tiên phủ này, đồng thời bắt đầu ngao du tứ xứ trong Thần Khung đại lục này. Lúc này tu vi của cô cũng là coi là cao nhất trong toàn đại lục này, những người làm gì được cô cũng chỉ là phượng mao lân giác. Cho dù có thể làm gì được cô, cũng không ai vô duyên vô cớ mà lại đi đắc tội với một tu sĩ Hóa Chân đỉnh phong.

Lạc Huyên du lịch toàn bộ Tu Chân giới, mục đích chính là vì tìm đường quay về Thần châu, hoặc là tìm đường quay về Trái đất. Cô hiểu năm đó cái mà Diệp Mặc tu luyện chính là Tu Chân. Đồng thời cũng hiểu Diệp Mặc năm đó tại sao lại nói với cô lý tưởng của hắn vĩnh viễn không thể nào thực hiện được, càng hiểu rõ hai trang vàng mà cô đưa cho Diệp Mặc có giá trị đáng sợ như nào.

Nhưng cô cũng không hề để ý đến hai trang vàng đó, cái mà cô để ý là muốn quay về gặp Diệp Mặc, sau đó giúp Diệp Mặc hoàn thành lý tưởng kia của hắn. Lúc trước Diệp Mặc giúp cô hoàn thành tâm nguyện, cô cũng muốn giúp Diệp Mặc một chút. Quan trọng hơn chính là, cô biết qua bao nhiêu năm như vậy, sư môn của cô có thể sớm đã hoàn toàn thay đổi rồi. Nếu nói cô còn có một khả năng gặp được cố nhân, thì cố nhân đó chính là Diệp Mặc, dù sao Diệp Mặc cũng là người Tu Chân.

Có lẽ còn một cách nghĩ khó có thể cảm giác được trong đó, cô rất muốn

tìm được Diệp Mặc, muốn xem xem bình ngọc nhỏ mà năm đó cô đưa cho Diệp Mặc còn hay không.

Nhưng cô tìm mấy chục năm, cũng không thể nào tìm được gì. Cho đến khi tu vi viên mãn, cũng không thể nào cứ ở lại trong Tu Chân giới này, lúc này mới bất đắc dĩ phi thăng Tiên giới.

Huyền Tiên kia nghe thấy Lạc Huyên nói không phải là người của Đại lục Lạc Nguyệt, lập tức có chút thất vọng nhường đường sang một bên, nhưng gã suy nghĩ một lát vẫn chủ động nói:

- Mặc Nguyệt Tiên tông tôi thu nhận đệ tử, nếu như cô muốn gia nhập vào Mặc Nguyệt Tiên tông, thì tôi có thể hướng dẫn giúp cô.

- Cám ơn vị Tiền bối, vãn bối bây giờ vẫn chưa muốn gia nhập tông môn.

Lạc Huyên từ chối, cô từ Tu Chân giới qua đây, cũng gặp qua tông môn của Tu Chân giới. Ấn tượng đối với tông môn cũng không tốt lắm. Huống chi, cô không quen biết chút gì về Mặc Nguyệt Tiên tông.

Huyền Tiên kia gật đầu, cũng không khuyên nữa, chỉ nói:

- Cô vừa mới phi thăng, tôi khuyên cô tạm thời ở trong thành từ từ tu luyện, đợi khi Chân nguyên của mình chuyển hóa thành Tiên nguyên hết rồi, rồi hãy cân nhắc đến chuyện rời khỏi thành.

Lạc Huyên cũng biết, đây là người ta muốn tốt cho cô, lại lần nữa cám ơn.

…

Cùng lúc đó, trong một miếu nhỏ cực kỳ bình thường của Hoàng Tăng thiên, một người con gái đang nhắm mắt bỗng nhiên mở to mắt, có chút không dám tin nói:

- Không ngờ lấy được truyền thừa của mình, đến Tiên giới rồi sao? Mình phải đến đó xem xem, người này là người nào.

Nói xong cô đột nhiên đứng dậy, cả người lập tức mờ ảo xuất trần, cứ như không có chút khí tức bụi trần nào. Những người được gọi là Tiên tử trong Tiên giới rất nhiều, nhưng những Tiên tử đó nếu như đứng trước người con gái này, thì cũng không dám tự xưng là Tiên tử nữa.

Toàn thân cô mang theo không linh và yên lặng, dường như có một đạo vận lượn lờ từ người cô phát ra, khiến người ra không kìm lòng nổi mà chắp tay cầu nguyện, hoặc là đứng cúng bái với dáng vóc tiều tụy.

Căn bản cũng không cần bất cứ loại nhạc khí nào, từng đợt phạm âm vô thượng tự động bay lượn xung quanh cô, tựa như cô chính là nữ thần của toàn Tiên giới vậy, khiến hàng trăm hàng triệu người tín ngưỡng cúng bái.

Chỉ có điều thân thể cô hơi lắc lư một chút, rồi đột nhiên biến mất trong ngôi miếu nhỏ này.

- Vị Tiên tử này, tôi là người của Tử Sương tông của Ma Di thiên, Tử Sương tông tôi là tông môn Tiên Vương của Ma Di thiên, nếu như cô bằng lòng gia nhập vào Tử Sương tông chúng tôi, có thể kiểm tra Tiên linh căn của cô một chút.

Có một người đàn ông đi đến, ôm quyền nói với Lạc Huyên.

Lạc Huyên còn chưa kịp nói gì, thì lại nghe thấy một giọng nói có chút lạnh lẽo nói:

- Cô ấy không thể gia nhập vào Tử Sương tông của anh được, tránh ra.

Đệ tử của Tử Sương tông này nghe thấy giọng nói này, đang định nổi giận, lại phát hiện ra người đến là một Tiên tử cực xinh đẹp, hơn nữa từng vầng sáng năm màu đang bay lượn sau lưng cô, giống như Bồ Tát Phật môn trong truyền thuyết vậy. Đệ tử của Tử Sương tông này mau chóng ngậm miệng lại, không tự chủ chắp tay lại lùi về phía sau.

Không chỉ có gã, cho dù những người còn lại đứng bên cạnh cũng không tự chủ được kính cẩn lùi về sau.

Lạc Huyên nhìn Tiên tử khiến người ta không tự chủ muốn bay lên tỏ lòng thành kính, trong lòng không ngờ có một cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

- Cô có bằng lòng đi cùng tôi không?

Ngữ khí Tiên tử này bình tĩnh, nhưng lại giống như có ma âm vậy, khiến Lạc Huyên không tự chủ được liền gật đầu.

Thấy Lạc Huyên gật đầu, Tiên tử này lập tức vung tay mang theo một đường cầu vồng ngũ sắc, cùng Lạc Huyên biến mất.

…

Một lúc lâu sau, Lạc Huyên mới phản ứng lại, đứng trên đám mây ngũ sắc khom người nói:

- Tiền bối, vãn bối vừa mới phi thăng lên Tiên giới, tiền bối sao lại muốn dẫn vãn bối đi?

Tiên tử này mỉm cười nói:

- Vì có duyên.

- Có duyên?

Lạc Huyên ngạc nhiên chằm chằm nhìn Tiên tử trước mặt này.

- Là có duyên, khi tôi tiến vào Tu Chân giới, có tên là Lăng Ba, sau đó người ta đều gọi tôi là Lăng Ba Tiên tử…

Lạc Huyên không đợi Lăng Ba Tiên tử nói xong, lập tức hiểu ra, liền khom người nói:

- Vãn bối bái kiến Lăng Ba Tiền bối, vãn bối may mắn có được Tiên phủ

của tiền bối, nên mới phi thăng Tiên giới.

Lăng Ba Tiên tử lại cười nhạt nói:

- Đây cũng là duyên phận, lúc trước tôi ỷ pháp lực thâm hậu, để lại vài lối đi thông đến Tiên phủ mà tôi để lại trong Tu Chân giới dưới giới phàm, duy nhất chỉ có cô lấy được truyền thừa của tôi, có thể thấy chính là duyên phận. Cô từ giới diện nào đến, lấy được Tiên phủ của tôi?

- Vãn bối từ Thần châu đến.

Lạc Huyên mau chóng đáp.

- Không ngờ là từ nơi đó?

Lăng Ba Tiên tử có chút kỳ quái lặp lại một câu, nhưng mau chóng liền trở lại tự nhiên hỏi:

- Cô tên là gì?

- Vãn bối tên Lạc Huyên.

Lạc Huyên phép tắc đáp, cô từ trên người Lăng Ba Tiên tử cảm thấy một cảm giác thánh khiết khó có thể biểu đạt bằng lời vây quanh.

Lăng Ba Tiên tử ừ một tiếng rồi nói:

- Lạc Huyên, thứ mà cô tu luyện dưới Tu Chân giới chính là truyền thừa mà tôi để lại, bây giờ cô có bằng lòng tiếp tục bái tôi làm thầy, tu luyện cùng tôi không?

Lạc Huyên hơi do dự một chút, rồi đáp:

- Đệ tử bằng lòng.

Thứ mà cô tu luyện dưới Tu Chân giới chính là truyền thừa của Lăng Ba Tiên tử, bây giờ bái Lăng Ba Tiên tử làm thầy, cũng chẳng có gì là lạ. Lúc

này cô cũng hiểu ra, tại sao khi vừa mới gặp Lăng Ba Tiên tử, cô lại có cảm giác quen thuộc rồi. Hóa ra công pháp tu luyện của hai người là cùng một truyền thừa.

- Tốt.

Lăng Ba Tiên tử hài lòng gật đầu nói:

- Tôi còn có một tên khác là Lăng Ba Thánh đế, bây giờ cô không biết không sao, sau này cô cũng sẽ biết.

Nói xong, cô nhìn về phía hư không vô cùng vô tận nói:

- Vốn dĩ tôi sớm đã rời khỏi đây rồi, chỉ có điều lại cảm thấy mất đi thứ gì đó. Bây giờ cô đến rồi, cảm giác đó của tôi cũng biến mất rồi, có thể thấy chúng ta đúng là có duyên. Tiên giới sắp có trận đại hỗn loạn, thực lực của tôi quá thấp, không quay về thiên vực được, lối đi duy nhất chỉ có thể tiến tới trận hỗn loạn đó.

Lạc Huyên vừa mới phi thăng Tiên giới, quả thực không biết cái gì là Thánh đế. Bây giờ Lăng Ba Thánh đế nói sức mạnh của mình quá thấp, cô thực sự cho rằng sư phụ chỉ là một người bình thường trong Tiên giới, đành phải lần nữa cung kính hỏi:

- Sư phụ, vậy lối ra duy nhất đó ở đâu?

Cô không có chút ấn tượng trực quan Tiên giới sắp xảy ra trận hỗn loạn lớn như nào, chỉ biết bất luận là hỗn loạn gì, cũng không phải là tu sĩ vừa mới phi thăng như cô có thể chi phối được.

- Thần Phần vực.

Lăng Ba thánh đế nghiêm trọng trả lời:

- Sư phụ rất hi vọng trong Tiên giới những người có kiến thức đều có thể đến Thần Phần vực, sau này ra chút sức lực cống hiến bảo vệ cho Tiên giới.

Đáng tiếc là, những người như này cũng không nhiều, cho dù có vài người đến Thần Phần vực, cũng hoàn toàn là vì bản thân mình mà thôi.

…

Bất luận là do nguyên nhân gì, Tiên đế từ Tiên giới tiến vào Thần Phần vực cũng không vì chỉ mấy vị Đại đế tiến vào mà là nhiều người hơn mà tiến vào. Dù sao những người tiến vào Thần Phần vực đến bây giờ cũng chưa có bất kỳ tin tức gì, ai biết được những người tiến vào trong đó còn sống hay đã chết?

Đối với chuyện Tiên giới có bao nhiêu người tiến vào Thần Phần vực, cũng không ai để ý, người của Tiên giới và Thần Phần vực cũng không để ý, Diệp Mặc vẫn đang tu luyện trong Thế giới trang vàng lại càng không để ý.

Lúc này Diệp Mặc đang trong lúc cấp bách, tu vi của hắn sớm đã không còn là Tiên đế trung kỳ khi mới bế quan nữa, khi trận bàn thời gian vận chuyển trăm năm, bên ngoài dường như cũng đã vạn năm trôi qua rồi, tu vi của Diệp Mặc cũng sắp đạt đến Tiên đế viên mãn rồi, bây giờ hắn đang leo lên Tiên đế viên mãn.

Ken két…

Âm dương song mạch mà Diệp Mặc tu luyện hoàn toàn biến thành tro bụi, còn một số Tiên tinh mà lúc trước hắn lấy được cũng bị hắn hấp thụ sạch. Đáng tiếc là, hắn vẫn là Tiên đế đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là lên đến Tiên đế viên mãn.

Diệp Mặc thở dài, trong mấy năm nay, hắn dùng rất nhiều Thất Diệu Hoàng Cực tuyền - Thần tuyền túy thể cao cấp, tu vi luyện thể vẫn dẫm chân ở Tiên thần thể đỉnh phong, khoảng cách với Thánh thể chỉ kém tí ti. Bây giờ hắn dùng hết tất cả Thần tinh và Thần linh mạch, nhưng tu vi thì vẫn cách Tiên đế viên mãn một chút thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2019

Thoáng Chốc Hay Vĩnh Hằng

Nếu như nhất định phải nói trong mấy năm nay hắn có thu hoạch được gì không, đó chính là thăng cấp Thanh Như Hiểu Thiên của mình lên Thần diễm. Đồng thời cũng thăng cấp Tử Đao của mình lên Bán thần khí. Tử Đao cũng thay đổi bộ dạng xấu xí lúc trước, biến thành một sát khí Thần đao đẹp đẽ. Thân đao còn mang một lớp màu tím, khi phóng ra, giống như có một ngôi sao màu xanh bay nhảy xung quanh, hơn nữa cho dù không phóng ra, cũng mang một chút dấu vết thời gian tang thương.

Chỉ có thể thăng cấp Tử Đao lên Bán thần khí không phải vì nguyên liệu của Diệp Mặc không ra gì, là mà trình độ luyện khí của Diệp Mặc còn kém. Tử Đao có thể mang dấu vết thời gian tang thương cũng là vì Nguyên thủy huyền tơ, còn ngôi sao lượn quanh kia, là vì do Tử Vi thạch tạo thành.

- Thời gian trôi đi thật nhanh.

Diệp Mặc lại thở dài thu lại trận bàn thời gian, nhưng cũng không dám ra khỏi Thế giới trang vàng.

Vì thần thức của hắn từ trong Thế giới trang vàng thi triển ra ngoài, lập tức liền bị lốc xoáy thời gian tung hoành xoắn giết, những lốc xoáy thời gian đó dường như lúc nào cũng có. Diệp Mặc có thể tưởng tượng, nếu như hắn không ở trong Thế giới trang vàng, một khi ra ngoài rồi, thì những lốc xoáy thời gian tàn sát bừa bãi này lập tức sẽ xé hắn tan tành, hoặc là biến thành một bộ xương khô.

Không sai, sức mạnh của hắn so với Tiên đế trung kỳ, không biết đã tăng lên bao nhiêu lần. Nhưng cái này thì có tác dụng gì? Chỉ cần hắn chưa tinh

thông pháp tắc thời gian, khống chế pháp tắc thời gian, lúc này hắn cũng không thể đi lại trong Mộ Hoa Thần sơn được.

Diệp Mặc luyện chế một đống Song Thần đan, sau đó bắt đầu cẩn thận cảm ngộ pháp tắc thời gian bên ngoài Thế giới trang vàng. Thần thức của hắn không ngừng bị cắn nuốt xoắn giết, nhưng hắn vẫn không ngừng phóng thần thức ra ngoài.

Nếu là người bình thường, sớm đã chết rồi, hoặc là thức hải sớm đã bị bạo liệt rồi. Nhưng Diệp Mặc mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng không từ bỏ suy nghĩ ương ngạnh của mình.

Liên tiếp thi triển thần thức của hắn ra ngoài, rồi thần thức lại liên tiếp bị cắn nuốt, cảm ngộ khí tức thời gian này, cảm ngộ pháp tắc thời gian của thiên địa này. Mặc dù pháp tắc thời gian Diệp Mặc cũng chưa cảm ngộ được, nhưng cảm ngộ theo kiểu tự tàn này tu luyện, khiến thần thức của Diệp Mặc trở nên càng cứng cỏi thêm. Chỉ có điều thần thức của hắn tiêu hao vô cùng lớn.

Song Thần đan bị hắn nuốt từng viên từng viên, thậm chí đến Lôi Âm Tuế Nguyệt quả cũng bị Diệp Mặc lấy ra, chuẩn bị ăn.

Lúc này ăn Lôi Âm Tuế Nguyệt quả cũng lãng phí, nhưng Diệp Mặc không còn cách nào khác. Cho dù là lãng phí, hắn cũng phải ăn, ăn rồi chỉ cần hắn cảm ngộ được chút quy tắc thời gian, thì có thể tăng sức mạnh của mình lên. Nếu như không ăn, hắn mãi mãi chỉ có thể giữ một quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả vô dụng.

Lúc này hắn cũng cảm nhận được chút ít khí tức thời gian sắp bị hắn bắt đến rồi, chỉ có điều hắn hoàn toàn không thể nào nắm chặt được chút khí tức này, giống như một vật rõ ràng trong tầm tay, nhưng vì không thể nào giữ lại, nên bị tuột mất vậy.

Diệp Mặc mở hộp ngọc ra, lấy quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả đó ra, hắn quyết định dùng quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả này, bất luận là được hay

không, hắn cũng phải thử một lần. Pháp tắc thời gian là một trong những pháp tắc khó khống chế nhất, lúc trước chín vị Thánh đế trong Tiên giới, người có thể khống chế được pháp tắc thời gian cũng cực kỳ hiếm.

Lôi Âm Tuế Nguyệt quả bị Diệp Mặc đặt trong lòng bàn tay, một luồng khí tức thời gian khó có thể nói thành lời từ trong Lôi Âm Tuế Nguyệt quả phát ra ngoài, Diệp Mặc lập tức cảm thấy mình đột nhiên lại đứng trong một dòng sông thời gian dài.

Dòng thời gian vô tận giống như nước chảy bên người hắn, trong dòng thời gian trôi qua này hắn cảm nhận được căn phòng của Ninh Hải, cảm nhận được sự phồn hoa của thành Lạc Nguyệt, cảm nhận được Khinh Tuyết được hắn cõng trên lưng, cảm nhận được căn nhà nhỏ dưới chân núi đó, và Lạc Ảnh mà hắn đang ôm trong lòng…

Thời gian trôi nhanh như con thoi, như dòng nước vô tình, như lá cây rụng thối rữa, tan rã không còn. Quang âm thấm thoắt, đời người dường như chỉ là một cái búng tay mà thôi.

Một loại quy tắc mơ hồ từ trong Tuế Nguyệt quả chầm chậm dung nhập vào trong ý thức nguyên thần của hắn, còn hắn không ngờ lại không chút tự chủ, chỉ có thể trong cảm giác mơ hồ này cảm ứng được khí tức và dòng chảy của thời gian.

Có lẽ đã qua vô số năm, hoặc chỉ là trong nháy mắt.

Lúc này Diệp Mặc cảm thấy tất cả xung quanh hắn như đột nhiên dừng lại, một đường lôi quang được Tuế Nguyệt quả mang theo, khảm nạm vào trong ý thức nguyên thần của hắn.

Diệp Mặc bỗng nhiên bừng tỉnh lại, hắn theo bản năng đưa tay bắt lấy, khí tức thời gian đó dường như bị một tay hắn bắt được, thế giới này trong nháy mắt bị hắn vĩnh viễn chế trụ, nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó dừng lại.

Nhân sinh như ký, tuế nguyệt như trì.

Thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ; quang âm giả, bách đại chi quá khách…

Lâm hoa tạ liễu xuân dục hồng, toàn tại nhất niệm chi trung.

(Cuộc đời như ký gửi, cứ theo năm tháng dần trôi.

Trời đất là quán trọ của vạn vật; ngày và đêm là khách qua đường của muôn đời…

Hoa tàn rồi xuân lại nở, tất cả chỉ trong một ý niệm)

Diệp Mặc đột nhiên có chút sáng tỏ, Tử Đao phóng ra, một đường đao màu tím cao chục vạn trượng bổ ra trong không gian, đường đao màu tím này xung quanh còn mang theo chút lôi quang dao động, giống như lôi thần đánh xuống vậy.

Cầu vồng màu tím rơi xuống, Diệp Mặc bỗng nhiên nhảy lên một bước, gió nhẹ xung quanh dường như hoàn toàn dừng lại trong khoảnh khắc này, thậm chí toàn bộ không gian đều yên tĩnh lại. Chỉ có đường cầu vồng màu tím kia vẫn xoẹt qua thế giới hoàn toàn im lặng này, đập lên mặt đất, tạo thành một khe rãnh đáng sợ.

Sau khi tất cả những thứ này trôi qua, cơn gió nhẹ kia mới tiếp tục thổi về phía trước, tất cả xung quanh mới tiếp tục sinh động.

- Thoáng chốc, vĩnh hằng… vĩnh hằng, thoáng chốc …

Sắc mặt Diệp Mặc tái nhợt nhìn khe rãnh thật dài trước mặt lẩm bẩm nói, trong thoáng chốc hắn khóa không gian này lại, tất cả cũng chính là vĩnh hằng.

- Mình hiểu rồi.

Diệp Mặc cất Tử Đao đi, chậm rãi lẩm bẩm nói.

Một chiêu này của hắn có thể khiến thời gian xung quanh dừng lại trong một giây, còn thời gian một giây này hắn có thể chém giết bất cứ thứ gì. Thời gian một giây này chỉ trong thoáng chốc, thời gian một giây cũng là vĩnh hằng.

Đây chỉ là chút đỉnh của pháp tắc thời gian mà thôi, cái mà hắn khống chế cũng chỉ là chút này mà thôi. Một chiêu này của hắn, có lẽ có thể tiến gần đến Đại thần thông, nhưng mãi mãi không thể nào gọi là Đại thần thông được. Còn hắn chỉ là thi triển một chiêu này, thần nguyên toàn cơ thể hắn đã bị rút hết, cả người hắn trở nên suy yếu.

- Pháp tắc thời gian thật đáng sợ, sau này một chiêu này tên là Thuấn Tức (thoáng chốc, ngay lập tức). Tương lai hoặc có một ngày nào đó, mình có thể bổ ra chiêu Vĩnh hằng chính thức.

Diệp Mặc lẩm bẩm nói.

Hắn giơ tay lên, quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả trong tay hắn sớm đã biến mất. Quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả này hắn cũng không nuốt, chỉ cần nắm trong tay là hoàn toàn tiêu tán.

- Quả nhiên là đồ tốt.

Diệp Mặc có chút tiếc nuối nói, lập tức nuốt mấy viên đan dược. Một tuần hương sau, Diệp Mặc lại vung tay lần nữa, khe rãnh chục vạn trượng vừa nãy bị hắn bổ ra liền khôi phục lại hình dạng ban đầu, không chút dấu vết nơi này vừa mới bị bổ ra.

- Hóa ra lúc trước cái mà gã thi triển ra cũng không phải là Đại thần thông, chỉ là chênh lệch trên tu vi mà thôi.

Diệp Mặc đang đứng trên biên giới lĩnh ngộ Đại thần thông, lúc này hắn cuối cùng cũng hiểu một chiêu lúc trước Tố đạo Thánh đế ra tay với hắn, cũng không phải là Đại thần thông.

Đại thần thông thực sự là dung hợp với Thần thông pháp tắc, lúc trước một chưởng của Tố đạo Thánh đế mặc dù kéo theo nước hồ không gian Thặng Chính hồ, nhưng cũng chỉ là dùng nguyên lực và lĩnh vực cực mạnh của mình mà thôi. Hoặc là có một chút pháp tắc không gian trong đó, nhưng vẫn chưa coi là Đại thần thông thực sự. Nếu như là Đại thần thông, thì nước Thặng Chính hồ hoàn toàn có thể đánh giết hắn.

Diệp Mặc chậm rãi thở ra, mặc dù Thuấn Tức mà hắn lĩnh ngộ chỉ có thời gian một giây, nhưng một giây có thể làm được rất nhiều chuyện. Tử Đao của hắn hoàn toàn có thể nhờ vào một giây này mà giết chết đối phương, Liệt không của hắn cũng hoàn toàn có thể trong một giây này xé rách đối thủ.

Diệp Mặc lúc này hiểu ra, pháp tắc thời gian thoạt nhìn còn đáng sợ hơn cả pháp tắc không gian.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn cẩn thận quét thần thức của mình ra Thế giới trang vàng, kinh mạch xương cốt toàn thân hắn bỗng nhiên phát ra hàng loạt âm thanh ken két, lúc này Thần nguyên của hắn dường như trở nên cường đại hùng hậu, còn thức hải của hắn không ngờ lại rõ ràng hơn, đồng thời rộng lớn hơn.

Ngay sau đó Diệp Mặc đột nhiên hiểu ra, có chút không dám kiểm tra kinh mạch và đan điền của mình, hắn không ngờ sau khi lĩnh ngộ Thuấn Tức, tu vi đã trực tiếp lên viên mãn rồi.

Loại khí tức đạo vận này trong ý niệm của Diệp Mặc bồi hồi vờn quanh, Diệp Mặc biết, hắn đã thành Tiên đế viên mãn rồi.

Lúc này Diệp Mặc lại lần nữa không kìm chế nổi sự sung sướng trong lòng mình, lúc trước hắn chưa tu luyện đến Tiên đế viên mãn, thực ra cũng không lo lắng lắm. Vì hắn biết Tiên đế viên mãn không phải là chuyện dễ dàng như vậy, hắn gặp rất nhiều Tiên đế đỉnh phong, nhưng Tiên đế viên mãn thì rất ít gặp. Nói cách khác cho dù anh tu luyện đến Tiên đế đỉnh phong rồi, có thể tới Tiên đế viên mãn được hay không là hai chuyện khác nhau.

- Đến lúc nên ra rồi.

Diệp Mặc mau chóng tỉnh táo lại, hắn lại lần nữa quét thần thức của mình ra ngoài Thế giới trang vàng, cũng đã khống chế được pháp tắc thời gian, lúc này là lúc hắn phải ra ngoài rồi, cho dù không thể nào ra khỏi Mộ Hoa Thần sơn, hắn cũng phải ra khỏi Thế giới trang vàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2020

Chiến Thánh Đế

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới xuất hiện bên ngoài, chỉ trong tích tắc, một lốc xoáy thời gian liền xoắn đến, Diệp Mặc cảm thấy thức hải của mình lại từng trận đau đớn. Chỉ trong chốc lát, đường thần thức mà hắn thi triển ra ngoài liền biến mất.

Diệp Mặc nuốt mấy viên Song Thần đan, sắc mặt có chút khó coi, hắn mặc dù lĩnh ngộ được thần thông Thuấn Tức, đối với pháp tắc thời gian cũng biết chút ít, nhưng với tu vi bây giờ của hắn muốn đi lại trong Mộ Hoa Thần sơn này, quả thực chính là muốn chết.

Không thể đi lại trong Mộ Hoa Thần sơn, cũng đồng nghĩa với việc chỉ cần Mộ Hoa Thần sơn còn chưa mở ra lần nữa, thì hắn chỉ có thể vĩnh viễn ở lại Mộ Hoa Thần sơn.

Mộ Hoa Thần sơn mở cửa lần nữa, nói dễ dàng vậy sao? Từ tin tức mà hắn lấy được, Mộ Hoa Thần sơn có lúc mấy vạn năm thậm chí chục vạn năm mới mở một lần. Có lúc hai ba năm liên tục, năm nào cũng mở. Nói cách khác Mộ Hoa Thần sơn không có quy luật mở cửa, hắn cũng không thể ở trong này ôm cây đợi thỏ chứ?

Diệp Mặc chợt nhớ đến vị Tố đạo Thánh đế ở Thặng Chính hồ, không biết tên đó lần này có ra ngoài hay không. Hắn chắc rằng tên Tố đạo Thánh Đế đó trước kia vẫn ở trong Mộ Hoa Thần sơn, hơn nữa còn tu luyện trong Mộ Hoa Thần sơn, Thánh phủ dưới đáy hồ của gã, chắc cũng có tác dụng ở lại trong Mộ Hoa Thần sơn.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức muốn đến Thặng Chính hồ xem sao.

Mặc dù hắn không thể đi qua đó, nhưng có thể điều khiển Thế giới trang vàng qua đó. Chỉ có điều thời gian chậm hơn chút mà thôi. Tên Tố đạo Thánh Đế đó hắn chắc chắn không đánh được, cho dù bây giờ hắn là Tiên đế viên mãn rồi, thậm chí còn nắm được thần thông Thuấn Tức, muốn tiêu diệt tên Tố đạo Thánh Đế kia, chắc là cũng có chút khó khăn.

Đối mặt với Chứng đạo Thánh đế, bây giờ hắn quả thực có con át chủ bài, nhưng con át chủ bài đó một khi phóng ra không giết chết được đối phương, thì hắn chỉ có thể đợi chết.

Nhưng Diệp Mặc cũng không lo lắng lắm, hắn tin rằng cho dù mình không giết chết được đối phương, với tu vi hiện tại của hắn, chỉ cần không ra con át chủ bài, đối phương chắc hẳn cũng không làm gì được hắn. Cùng lắm hắn không đánh được, thì chạy trốn mà thôi.

…

Vài tháng sau, Diệp Mặc lại trở lại bên Thặng chính hồ, chỉ có điều lúc này sắc mặt của hắn trắng bệch, thức hải cũng đã bị trọng thương, hắn điều khiển Thế giới trang vàng vốn dĩ rất chậm, hơn nữa còn phải thỉnh thoảng quét thần thức ra ngoài Thế giới trang vàng, điều này đối với hắn mà nói lại càng gian nan hơn.

Nếu như đổi là Tiên đế khác, chắc hẳn cũng không thể nào điều khiển Thế giới trang vàng đi từ khoảng cách xa như vậy đến gần Thặng Chính hồ được. May mà hắn cũng đã chạm tới chút ít pháp tắc thời gian rồi, còn có lượng lớn Song Thần đan nữa.

Bên Thặng Chính hồ, Diệp Mặc bắt đầu khôi phục lại thức hải của mình, suốt hơn một năm qua, thức hải của Diệp Mặc mới lại lần nữa khôi phục lại. Qua mấy lần bị tàn phá, hắn cũng không phải không thu hoạch được gì, thức hải trở nên vô cùng cứng cỏi, thần thức cũng lại càng sắc bén cường đại hơn, thần thức vận dụng cũng linh hoạt hơn, thời gian chống cự trong lốc xoáy thời gian cũng dài hơn.

Bên Thặng Chính hồ vẫn y nguyên, chỉ có thêm một tầng sương nhàn nhạt, sau khi Diệp Mặc chữa khỏi vết thương, lúc này mới lại lần nữa quét thần thức của mình ra ngoài.

Diệp Mặc mau chóng liền chấn kinh, hắn phát hiện chỉ cần thần thức của mình tiếp cận gần Thặng Chính hồ trong khoảng mười trượng, căn bản cũng không có lốc xoáy thời gian nào.

Diệp Mặc kìm chế sự sung sướng lại, trọn vẹn một ngày hắn dùng thần thức quan sát, lúc này mới tin chắc, quả thực là như vậy, Thặng Chính hồ không có lốc xoáy thời gian.

Chậm rãi thở phào, Diệp Mặc ngay lập tức từ trong Thế giới trang vàng đi ra, đứng bên Thặng Chính hồ.

Thặng Chính Hồ có chút khác biệt so với lúc trước, tầng sương mù trên mặt hồ cũng biến mất không còn nữa, chỉ có nước hồ màu máu đỏ, thoạt nhìn có chút âm trầm đáng sợ. Thặng Chính Hồ lúc này dường như có chút khác biệt so với Thặng Chính hồ mà trăm năm trước hắn nhìn thấy, dường như có vô số oan hồn đang vẫy gọi.

Thần thức không thể nào quét xuống đáy hồ, Diệp Mặc không do dự, hắn lại phi thân lần nữa lặn xuống Thặng Chính hồ. Hắn phải đi kiểm tra Thánh phủ dưới đáy hồ một chút, nhất định phải xuống dưới đáy hồ xem sao.

Diệp Mặc rất cẩn thận, hắn sợ tên Tố đạo Thánh Đế kia còn chưa đi, nếu như tên đó còn chưa rời đi, bản thân mình chắc cũng không phải đối thủ của gã.

Nước hồ màu máu của Thặng Chính hồ vẫn băng hàn âm trầm, lại thêm một chút quỷ dị.

Diệp Mặc vừa mới lặn xuống hồ, liền cảm thấy áp lực không gian cực mạnh đè ép lên, một sát cơ muốn linh hồn của hắn vỡ vụn áp sát đánh tới. Một đường không gian vô hình trói buộc hắn hoàn toàn cũng đã cuốn chặt

lấy hắn, khiến hắn không thể nào thoát nổi.

Diệp Mặc lúc nào cũng đều cẩn thận phòng bị, khi đường sát cơ ác liệt này đè ép đến, không gian trói buộc bao lấy hắn hoàn toàn, hắn lập tức muốn ra tay.

Liệt Không quyền phóng ra.

Sự trói buộc trong hồ của đối phương rõ ràng là một loại pháp tắc không gian, nếu như hắn không thể nào phá vỡ được pháp tắc không gian này, thì hắn chỉ có đợi chết mà thôi.

Liệt Không quyền đồng thời kẹp lấy một tia pháp tắc không gian, nếu bàn về pháp tắc không gian, khi Diệp Mặc ở Huyền Tiên cũng đã nhìn thấu chút ít trong đó rồi. Mặc dù đến bây giờ hắn cũng chưa tiến bộ được bao nhiêu, nhưng đối phương rõ ràng cũng chỉ là nhìn thấu chút ít pháp tắc không gian mà thôi.

Liệt Không quyền mang theo nước hồ màu máu xung quanh, hóa thành chín đường quyền thế không gian, đánh lên trên không gian trói buộc vô hình này.

Ầm…

Không gian trói buộc kia trong Liệt Không quyền lập tức bắt đầu rạn nứt, từng vết nứt vô hình xuất hiện xung quanh không gian trói buộc, chỉ có điều những âm thanh tách tách nhỏ tí vang lên trong quyền thế ầm ầm căn bản không nghe thấy mà thôi.

Diệp Mặc trong khi Liệt Không quyền xé rách không gian của đối phương đồng thời cũng xông ra ngoài, không gian trói buộc kia vốn dĩ đã bị rạn nứt, bị Diệp Mặc xông đến, lập tức giống như những bong bóng nước xung quanh, bôm bốp ào ào một lát liền tiêu tán hết.

Không còn áp lực trói buộc không gian này nữa, nước hồ màu máu xung quanh lập tức đè ép ra ngoài, mang theo một cột nước cao mấy trăm trượng

vọt lên mặt hồ. Diệp Mặc nhờ vào cột nước màu máu này cũng xông lên khỏi mặt hồ, rơi lên bên hồ.

Lúc này một cái búa cực lớn màu máu mới bổ đến nơi vừa nãy Diệp Mặc vừa mới đứng, sau khi bị cái búa khổng lồ này bổ đến, Thặng Chính hồ dường như cũng không còn là một cái hồ nữa, mà là một quả dưa hấu khổng lồ, bị người từ bên trong bổ ra, lộ ra hai nửa màu đỏ.

Chỉ trong tích tắc, nước hồ bị bổ thành hai nửa này lại lần nữa hợp lại làm một, một người đàn ông mặt Tiên bào màu đỏ tránh nước xông ra khỏi hồ nước, đứng trên mặt hồ nước, không ngờ chính là Tố đạo Thánh Đế đã từng một lần ra tay với Diệp Mặc.

- Lại là anh…

Tố đạo Thánh Đế mặc áo đỏ này chằm chằm nhìn Diệp Mặc từng câu từng chữ nói:

- Năm đó anh làm hỏng chuyện tốt của ta, hôm nay không ngờ anh lại rơi vào tay ta. Anh có thể ở lại trong Mộ Hoa Thần sơn, còn có thể phá không gian trói buộc bằng nước của ta nữa, xem ra đồ tốt của anh cũng không ít nhỉ. Chẳng những có thế giới của mình, còn có thể lĩnh ngộ chút pháp tắc không gian nữa.

Thánh Đế mặc áo đỏ này biết rất rõ, Diệp Mặc nếu như không lĩnh ngộ pháp tắc không gian, bất luận thế nào cũng không thể phá được hư không trói buộc của gã.

Diệp Mặc liếc nhìn cái búa khổng lồ màu đỏ trôi trên đỉnh đầu Thánh đế áo đỏ này, vươn tay ra, Tử Đao liền đột nhiên xuất hiện trong tay hắn. Lúc này không nhanh không chậm nói:

- Tôi đoán Thặng Chính hồ này có cái gì đó cổ quái, cũng may hôm nay tôi đến xem xem, nếu không tôi cũng không biết bị giam cho đến khi nào. Anh chắc hẳn tu luyện nhiều năm trong Mộ Hoa Thần sơn rồi. Đáng tiếc, lần

này Tinh huyết Tiên đế mà anh cần tu luyện cũng bị Hóa đạo Thánh Đế mà tôi dẫn đến phá hỏng mất rồi.

- Ha ha ha…

Thánh Đế áo đỏ này bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Anh cảm thấy còn may sao? Chỉ một trăm năm anh có thể từ Tiên đế trung kỳ, thăng cấp lên Tiên đế viên mãn, xem ra bí mật trên người anh cũng nhiều hơn tôi đấy. Cho dù anh là Tiên đế viên mãn, vậy thì đã sao, trước mặt Thác Bạt Phi Dương tôi cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi. Chẳng lẽ, anh còn có thể chạy thoát được sao? Chỉ dựa vào chút pháp tắc không gian mà anh lĩnh ngộ được, cũng muốn chạy thoát trước mặt bổn thánh, đừng có mà nằm mơ. Cho dù tôi không lấy được tinh huyết của một Tiên đế, anh cũng có thể đền bù một phần trong đó…

Thánh Đế áo đỏ tên Thác Bạt Phi Dương còn chưa nói xong, thì cái búa màu máu khổng lồ trên đỉnh đầu cũng đã ầm ầm bổ xuống. Một bóng búa màu máu cao mấy vạn trượng từ đỉnh đầu bổ xuống, trực tiếp xoẹt qua lốc xoáy thời gian bên ngoài Thặng Chính hồ.

Cảm giác áp lực không gian đáng sợ truyền đến, Diệp Mặc thậm chí cảm thấy mình đang nằm trong một đống bột nhão chiến đấu cùng với Thác Bạt Phi Dương. Hắn còn chưa ra tay, không gian đã bị bóng búa của đối phương trói buộc. Mà cảm giác của hắn là, căn bản không thể nào tránh thoát được, chỉ có thể đợi bóng búa này chém đứt hắn.

Diệp Mặc không dám chậm trễ chút nào, Tử Đao lại lần nữa phá không cuốn đến. Cùng lúc này, Ngũ lôi thương sát được hắn phóng ra, đối diện với một quyền không mang chút pháp tắc không gian của Thánh đế, Diệp Mặc quả thực cũng không nắm chắc được.

Đây cũng không phải chuyện tùy ý chạy thoát, trước tiên không nói dưới áp lực không gian của đối phương, hắn có thể kịp thời chui vào Thế giới trang vàng trốn hay không. Cho dù hắn chui vào Thế giới trang vàng để trốn

rồi, trong lốc xoáy thời gian bên ngoài, hắn có thể chạy được bao xa?

Hơn nữa, Thác Bạt Phi Dương sống trong này vô số năm rồi, chẳng may gã biết đi lại thế nào trong không gian lốc xoáy thời gian bên ngoài, vậy thì hắn cũng hoàn toàn xong đời rồi.

Lĩnh vực Tiên đế của Diệp Mặc thậm chí thần thức vực cũng hoàn toàn cộng lại, cho dù như vậy, đường đao màu tím Liệt Ngân của hắn vẫn chậm lại, sự am hiểu của đối phương về pháp tắc không gian mặc dù chỉ là chút ít, nhưng so với hắn cũng thâm hậu hơn nhiều.

Sau khi Ngũ lôi thương sát đánh ra, bóng Ngũ lôi thương sát cũng trở nên vô cùng rõ ràng, cũng không còn nhanh như chớp khi không có người khác đối chiến nữa.

Diệp Mặc biết rõ, đây là pháp tắc của hắn không bằng của đối phương mà tạo thành.

- Dưới không gian của ta còn muốn giãy dụa sao? Anh chỉ hiểu chút ít về pháp tắc không gian mà cũng dám lớn lối. Khi bị Hóa Huyết búa của ta phân thây, đồng thời cũng nếm thử Lục Hoa Ly Hồn Quang của ta…

Thác Bạt Phi Dương lại lần nữa cười lạnh, vung tay lên, lại có một vầng sáng nhạt bắn ra.

Vầng sáng này vừa mới bắn ra, Diệp Mặc liền cảm thấy linh hồn và nguyên thần của mình đều rời khỏi thân thể, hoàn toàn không còn là của mình nữa. Đây tuyệt đối là một món pháp bảo vô cùng ác liệt, Diệp Mặc không kịp nghĩ nhiều, đánh ra một quyền.

Thần thông Liệt Không, hắn cần phải phá tan sự trói buộc không gian của đối phương, nếu không đối phương cũng đã ở vào thế bất bại, trận chiến này làm sao đánh nổi?

Rầm rầm rầm…

Quyền Liệt Không đánh ra, sát thế không gian xung quanh lập tức cuốn đến, chín đường quyền thế phá không cùng với sát thế phá không cuốn ra, không gian bị Thác Bạt Phi Dương khống chế trong nháy mắt liền phát ra những âm thanh ken két.

Tốc độ của Ngũ lôi thương sát đồng thời trở nên nhanh hơn, đập vào cùng Lục Hoa Ly Hồn Quang của đối phương, còn cái búa màu máu lúc này cũng đang đập vào với những đường đao màu tím trước mặt Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2021

Đòn Sát Thủ Của Diệp Mặc

"Uỳnh!" tia sáng chói chang đầy trời bắn ra tứ phía, năm đạo Lôi Thương của Diệp Mặc trong nháy mắt đã biến thành tia chớp biến mất không thấy gì nữa... Mà một luồng khí tức u ám lạnh lẽo lấn át người ta từ trong năm ánh chớp này thoát ra, đánh vào trên thân thể Diệp Mặc. Với thân xác luyện thể Tiên thần thể viên mãn của Diệp Mặc cũng khó có thể ngăn trở được, nhưng luồng khí tức át người kia sau khi xâm nhập vào thân thể Diệp Mặc đã là nỏ mạnh hết đà rồi. Bị Thanh Như Hiểu Thiên của Diệp Mặc giội lên một cái là lập tức biến mất không còn vết tích.

Đồng thời thanh âm "Ken két" vang lên, Tử Đao mang theo lưỡi đao màu tím và dư ảnh đỏ như máu của cây búa cực lớn màu đỏ như máu kia cũng là đánh vào nhau, lại mang theo thanh âm nổ vang như có thực thể vậy.

Cho dù là không gian của Mộ Hoa Thần Sơn vững chắc không thôi, cũng bị khuấy động ra từng đợt gợn sóng không gian.

Mạnh thật, Diệp Mặc trong lòng thầm kinh hãi, bay ngược ra ngoài. Hắn gượng ép khống chế cho thân thể của mình không lao ra khỏi phạm vi an toàn của Thặng Chính Hồ.

- Khó trách lớn lối như thế, quả nhiên có chút tài.

Thác Bạt Phi Dương lại chẳng hề động đậy, trong lòng y so với Diệp Mặc còn kinh hãi hơn, nhưng trong miệng y nói ra lại cực kỳ bình thản.

Số năm y ở Mộ Hoa thần sơn này cũng không nhiều, đã gặp Tiên đế đỉnh cao và Tiên đế viên mãn, thậm chí Bán Thánh cũng không ít, nhưng chưa từng thấy qua Tiên đế nào lợi hại như Diệp Mặc.

Nếu như là Tiên đế viên mãn bình thường, dưới oanh kích của Hóa Huyết Phủ và Lục Hoa Ly Hồn Quang của y, lại có không gian trói buộc hỗ trợ, đã sớm bị giết rồi, nhưng lúc này Diệp Mặc lại chỉ hơi chút rơi vào thế yếu thôi.

- Lục Hoa Ly Hồn Quang, Ly Hồn Tuyệt Sát...

Diệp Mặc càng lợi hại, Thác Bạt Phi Dương lại càng muốn tiêu diệt Diệp Mặc, đồng thời chiếm thứ ở trên thân Diệp Mặc làm của riêng.

Diệp Mặc cưỡng chế đè ép chấn động nguyên khí xuống, hắn biết người này tu vi tuyệt đối hung mãnh hơn so với hắn, nếu để cho cái Lục Hoa Ly Hồn Quang kia hoàn toàn kích phát ra, thì với hắn mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt. Lúc trước Lục Hoa Ly Hồn Quang chỉ mới kích phát ra một ánh hào quang, Ngũ Lôi Thương Sát của hắn cũng đỡ không nổi, một khi hoàn toàn kích phát, như vậy thì nguy rồi? Trước mắt tuy đối phương vẫn chưa hoàn toàn kích phát Lục Hoa Ly Hồn Quang, nhưng loại uy thế này nếu mà toàn bộ kích phát, tuyệt đối không chỉ một vệt hào quang thôi đâu.

Đánh với người đã chứng đạo Thánh đế này, hắn không có tư cách đánh theo kiểu giằng co, chỉ có tốc chiến tốc thắng, nếu như không địch lại, lập tức đào tẩu.

Trong nháy mắt khi nguyên khí bình ổn lại, Diệp Mặc liền lấy ra một cây Cốt Tiễn màu vàng nhạt, đồng thời một cây cung lớn màu vàng đã xuất hiện ở trong tay hắn.

Một loại khí tức thiên địa đáng sợ dâng lên, hoàn toàn cuốn động không gian chung quanh lên. Sát cơ cực hạn do Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung kéo theo và trời đất chung quanh dung hợp lại với nhau, hình như sau một khắc đã sắp sửa xé rách cả vùng không gian này rồi.

Tu vi của Diệp Mặc cao hơn quá nhiều so với Trí Tông Tiên đế lúc trước không nói, sự luyện hóa của hắn đối với Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung cũng hoàn toàn không phải Trí Tông Tiên đế lúc trước có thể so sánh được. Tuyệt

Tiên Kim Cốt Cung đã được hắn luyện hóa đến tầng cấm chế thứ bảy mươi mốt, hơn nữa thân cung màu vàng cũng mang theo sát ý nhè nhẹ.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung...

Thác Bạt Phi Dương kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể của y đã dấy lên một loạt cảm giác run sợ.

Lục Hoa Ly Hồn Quang chỉ mới kích phát được một nửa, y lại cũng không dám tiếp tục kích phát Lục Hoa Ly Hồn Quang oanh kích Diệp Mặc nữa. Đối mặt với cung tiễn đáng sợ như vậy, tinh thần của y đã hoàn toàn bị ảnh hưởng rồi.

Y không dám có một chút động tác phân tâm, y hiểu được, chỉ cần bị Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn bắn trúng, với tu vi Tố đạo bây giờ của y, tuyệt đối sẽ là cái kết cục đạo diệt thần tiêu. Y lại không phải là Tiên nhân luyện thể gì, cũng không phải là kẻ tu luyện linh hồn gì.

Giờ phút này y thậm chí có chút ít phát run, một nửa là sợ hãi đan xen, một nửa là kích động không thôi. Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung không ngờ lại xuất hiện, nói cách khác chỉ cần y giết được Tiên đế nho nhỏ trước mắt này, thì Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung này chính là đồ của y rồi. Một khi y tìm được chín cây Cốt Tiễn, y sẽ tung hoành khắp Thần Phần Vực, đến lúc đó, còn ai là đối thủ của y? Cho dù là y không tìm được đủ chín mũi tên, chỉ tìm được năm mũi tên đi cùng với cung, y cũng sẽ không cần e ngại Hóa đạo Thánh đế bình thường nữa.

Nhưng lúc này sát ý của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung càng ngày càng đậm, y căn bản là không dám cựa quậy gì cả. Chung quanh, sát cơ dồi dào dần dần bị Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung hấp dẫn tới, thậm chí ngay cả sát ý âm hàn của Thặng Chính Hồ cũng bị kéo đến, hình thành sát khí như có thực thể. Luồng sát khí này không ngừng vờn quanh trước Cốt Cung màu vàng, tựa như đang đợi chọn người mà cắn.

Thác Bạt Phi Dương tuy sợ hãi, nhưng vẫn không cho là mình sẽ chết

dưới cung tiễn này, y cho rằng cho dù là đối phương lấy được chín mũi tên, với tu vi của đối phương, cũng không thể hoàn toàn luyện hóa Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung nguyên bản có chín mũi tên, tại Thần Phần Vực tung hoành vô địch. Nhưng rất nhiều người cũng biết, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung về sau đã mất đi bốn mũi tên trong số đó, chính thức chỉ có năm mũi tên bên cạnh Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung. Người có được Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, vì để cho chín mũi tên của cây cung này đầy đủ, kết quả tự y tìm Tông Sư Luyện Khí đỉnh cao ở Thần Phần Vực lại phối bốn mũi tên trong đó, chỉ có điều là bốn mũi tên này uy lực kém xa tít tắp năm mũi tên nguyên bản.

Chính vì vậy, lúc này Thác Bạt Phi Dương mới tin là mình có thể tránh thoát Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn do Diệp Mặc bắn ra. Chỉ cần y tránh thoát mũi tên của Diệp Mặc, thì sau đó Diệp Mặc sẽ mặc y giày xéo.

Cho nên lúc này y không dám có chút động tác nào, nếu y chuyển động, đối phương sẽ bắt được cơ hội.

Thì ra là Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, Diệp Mặc trong lòng bừng tỉnh, có lẽ là chờ đến khi hắn luyện hóa đến tầng cấm chế thứ bảy mươi hai, tên gọi của cung sẽ lại thay đổi.

Thác Bạt Phi Dương biểu lộ ra vẻ kiêng kỵ và khẩn trương, Diệp Mặc nhìn mà cực kỳ sảng khoái, lúc trước mình bị cái cung tiễn này uy hiếp, bây giờ rốt cuộc có thể dùng để uy hiếp người khác. Cũng may lúc trước Trí Tông Tiên đế uy hiếp hắn chỉ có một mũi tên thật, mà hắn bây giờ đã có bốn mũi tên. Xem ra cái cung này cực kỳ nổi danh ở Thần Phần Vực, mình chỉ cần giết Thác Bạt Phi Dương này, ở đây sẽ không có ai biết hắn có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Diệp Mặc thần thức mạnh mẽ, thức hải vững chắc. Cho dù là vậy, hắn kéo ra Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung đối với Thác Bạt Phi Dương cũng tỏ ra cực kỳ cố sức. Hắn muốn lúc nào cũng tưới sát thế của mình vào bên trong

Cốt Tiễn, tuyệt đối không thể để cho sát thế rơi xuống. Một khi rơi xuống, đối phương sẽ bắt được cơ hội. Hơn nữa hắn còn phải giữ lại thực lực, bởi vì hắn hiểu rõ, mũi tên đầu tiên chắc chắn không thể giết chết Thác Bạt Phi Dương.

So sánh với Diệp Mặc mà nói, Thác Bạt Phi Dương càng thêm gian nan, y không biết cây Kim Cốt Tiễn này của đối phương lúc nào sẽ bắn ra, cũng không biết đối phương đến cùng là có mấy mũi tên.

Chỉ cần cây Cốt Tiễn này chưa bắn ra, bất cứ lúc nào y cũng đều ở trong uy hiếp.

Cùng với sát thế của Cốt Tiễn càng ngày càng lớn mạnh, áp lực Thác Bạt Phi Dương cảm nhận được càng lúc càng lớn. Y biết càng về sau, y càng không thể hành động trước.

Khi sát thế của Kim Cốt Tiến tụ kết đến một đỉnh điểm, Diệp Mặc biết rõ hắn không thể kiên trì được nữa, tiếp tục kiên trì sát thế tụt xuống, với hắn mà nói cũng không có chỗ tốt gì.

Nhưng vào lúc này Thặng Chính Hồ phát ra một tiếng vang nặng nề truyền đến, Diệp Mặc không chút suy nghĩ, cùng lúc khi tiếng vang kia truyền tới, bắn Cốt Tiễn màu vàng trong tay ra.

Tiếng dây cung vang lên, giống như tiếng phượng hoàng hót vang chín tầng mây, xé rách hết thảy không gian phía trước, mang theo toàn bộ sát thế chung quanh. Một mũi tên này chưa từng có từ trước đến nay, không hề quanh co chừa chút chỗ trống nào.

Tiếng dây cung vang lên, Cốt Tiễn bắn ra.

Tại trong chớp nhoáng này, Lục Hoa Ly Hồn Quang bị Thác Bạt Phi Dương phóng ra đã hoàn toàn kích phát ra, hình thành một màn ánh sáng bức người đánh ra. Cùng lúc, Hóa Huyết Phủ cũng bị Thác Bạt Phi Dương phóng ra. Y sâu sắc biết rõ lợi hại của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, với uy thế như

thế này của Tiên đế trước mắt này, chỉ sợ sẽ không chỉ có một mũi tên.

Thanh âm quát quát u u vang lên liên miên không ngớt, Cốt Tiễn màu vàng đánh vào màn ánh sáng bức người kia, màn sáng giống như tuyết đọng dưới nắng gắt, bắt đầu tan rã ra với tốc độ cực nhanh.

Tiếng vỡ vụn "Ken két..." vang lên, màn ánh sáng bức người kia trong thời khắc này dường như tan rã sạch trơn. Nhưng sát ý của Cốt Tiễn màu vàng Diệp Mặc bắn ra cũng đều bị xóa đi, tuy thế đi chưa giảm, nhưng đã không còn loại sát cơ bén nhọn kia nữa.

Thác Bạt Phi Dương sắc mặt trầm tĩnh, không có nửa phần vui sướng, chỉ cấp tốc thu hồi Lục Hoa Ly Hồn Quang, y biết rõ Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không chỉ có một mũi tên.

Diệp Mặc há có thể để cho đối phương bình yên vô sự thu hồi Lục Hoa Ly Hồn Quang? Tiếng dây cung gào thét lại vang lên, hai vệt hào quang màu vàng kim trái phải bay về phía Thác Bạt Phi Dương. Hai luồng Kim Cốt Tiễn mang theo sát ý đã như có thực thể, cho dù là Thác Bạt Phi Dương muốn tránh né cũng không cách nào tránh nổi.

Thác Bạt Phi Dương biết rõ mũi tên của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung tuyệt đối không phải là thứ đơn giản mà có thể tránh được, nếu như nói mũi tên thứ nhất còn có khả năng tránh được, nhưng đối phương chỉ cần có hai mũi tên, vậy lựa chọn tránh đi chính là muốn chết. Một khi tránh đi mũi tên thứ nhất, khí thế sẽ yếu xuống, mũi tên thứ hai tất nhiên sẽ phong tỏa mình lại găm chết.

Huống chi, Kim Cốt Tiễn của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, nếu như dễ tránh như vậy, cũng không phải thứ có thể làm cho người ta nghe tiếng đã táng đảm rồi.

Khi Diệp Mặc bắn ra mũi tên thứ hai và thứ ba, đồng thời Hóa Huyết Phủ của Thác Bạt Phi Dương sớm đã phóng ra, huyết quang dũng mãnh cực kỳ đánh vào bên trên Kim Cốt Tiễn.

"Răng rắc" một tiếng, tại thời khắc này Hóa Huyết Phủ vậy mà lại bị Cốt Tiễn hoàn toàn phá vỡ, hoàn toàn biến thành mảnh vụn đỏ ngầu. Nhưng bị cái Hóa Huyết Phủ này đỡ một nhát, thế đi của Kim Cốt Tiễn nhất thời dừng lại.

Mũi tên thứ ba Thác Bạt Phi Dương rốt cuộc cũng không ngăn được, sát ý đáng sợ của Cốt Tiễn kia đã hoàn toàn bao phủ lấy y, cho dù là y có tránh né đi nữa cũng nhất định sẽ bị giết không thể nghi ngờ.

Một con rối thế thân ở trong thân thể y đột ngột vọt ra, chắn trước mũi tên thứ ba. Cái này là thế thân bằng nguyên thần của y, tuy sẽ hao tổn một phần Nguyên Thần của y, nhưng lại có thể bảo vệ cho y một mạng.

Trong nháy mắt khi cái thế thân bằng Nguyên Thần này lao ra, liền bị Cốt Tiễn màu vàng hoàn toàn đánh trúng, thế thân Nguyên Thần được Thác Bạt Phi Dương ôn dưỡng vô số vạn năm lập tức bị xé rách thành vô số mảnh vụn. Mà cây Cốt Tiễn thứ ba bị những mảnh vụn nguyên thần này ngăn trở, sát ý cũng chậm lại.

Thác Bạt Phi Dương chưa kịp vui mừng, y đã nhìn thấy cây Cốt Tiễn màu vàng thứ tư bắn về phía y. Thậm chí ngay cả tiếng vang của dây cung bật lên còn chưa truyền đến, sát ý mạnh mẽ ác liệt đáng sợ đến tận cùng kia đã hoàn toàn cuộn hết thảy chung quanh lên.

Không gian trong phạm vi của Thặng Chính Hồ lập tức trở nên tử khí nặng nề, hình như hết thảy sức sống đều bị cây Cốt Tiễn thứ tư này mang đi. Sát ý âm trầm đáng sợ đã khóa chặt toàn bộ không gian, không một nơi nào có thể trốn thoát. Mũi tên thứ tư này mới thật sự là một mũi tên để giết người.

Thác Bạt Phi Dương bỗng nhiên hiểu được, ba mũi tên trước đối phương biết là không giết được mình, lúc này mới đem toàn bộ sát thế tụ tập lên trên mũi tên thứ tư này. Hơn nữa y khẳng định đối phương chỉ có bốn mũi tên, cho dù là đối phương có mũi tên thứ năm, cũng không cách nào bắn mũi tên thứ năm này ra.

Bởi vì sắc mặt trắng bệch như tờ giấy kia của đối phương cho thấy hắn đã dốc hết toàn lực rồi, chỉ cần mình có thể chạy trốn được mũi tên thứ tư này, đối phương sẽ không còn lực đánh trả nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2022

Thần Thông Thuấn Tức

Khóe miệng Thác Bạt Phi Dương hiện ra một chút cười gằn, y khẳng định mình có thể ngăn trở một mũi tên này, cho dù là ra hết át chủ bài, nguyên khí tổn hao rất nhiều, nhưng chỉ cần y chặn được một mũi tên này, y sẽ lấy được báo đáp gấp mấy lần... Không nói pháp bảo đỉnh cao Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, mà chắc chắn trên người Tiên đế trước mắt này cũng sẽ có thứ tốt. Nếu không lúc trước Hóa đạo Thánh đế kia sẽ không bỏ mặc y, lại đi đuổi giết Tiên đế nho nhỏ này.

Sức sống chung quanh nơi này hoàn toàn biến mất, khi Cốt Tiễn màu vàng kim đã là chúa tể mảnh không gian này, quanh thân Thác Bạt Phi Dương bất ngờ xuất hiện tầng tầng khói đen, mà trong chớp nhoáng này tóc của y đã trở nên trắng phau như tuyết, toàn thân lập tức bắt đầu già nua, đồng thời một động phủ khổng lồ màu vàng từ trong hư không bất chợt hiện ra.

Y muốn thiêu đốt tuổi thọ của mình để chống lại một mũi tên này của Diệp Mặc, chỉ cần y cản được một mũi tên này, cái khác đều không quan trọng nữa rồi. Hơn nữa y biết rõ, cho dù là Kim Cốt Tiễn của Diệp Mặc đánh vào bên trên Thánh Phủ, Thánh Phủ cũng tuyệt đối sẽ không có chút vấn đề gì.

Không ai hiểu rõ chỗ đáng sợ của Thánh Phủ này hơn y. Y ở Mộ Hoa Thần Sơn này luyện hóa Thánh Phủ vô số năm, bây giờ cũng phải thiêu đốt toàn bộ tuổi thọ mới có thể miễn cưỡng điều động Thánh Phủ ngăn cản một lần. Cái này còn đòi hỏi y ở trên Thặng Chính Hồ, đồng thời phải có được Âm Minh Thiết Bài, nếu không cho dù là y có luyện hóa mấy tỉ năm, cũng căn bản là không điều động được Thánh Phủ.

Nói rõ hơn một chút, Thánh Phủ ở đáy hồ này không phải là do y luyện hóa điều động được, mà là do Âm Minh Thiết Bài điều động.

Những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt, Cốt Tiễn màu vàng tuyệt đối sẽ đánh vào phía trên Thánh Phủ của đối phương, có lẽ là Cốt Tiễn màu vàng có thể đánh cho Thánh Phủ của đối phương nát thành mảnh vụn, nhưng Thác Bạt Phi Dương lại khẳng định là bình yên vô sự.

Diệp Mặc không vui không buồn, tuy sắc mặt tái nhợt không thôi, trên người lại mang theo một loại khí tức như năm tháng trôi qua, đột nhiên hắn tiến lên một bước, đưa tay vung lên, chậm rãi nói:

- Thuấn... tức...

Thuấn tức (thoáng chốc, chớp mắt) chính là vĩnh hằng, trong chớp mắt khi Diệp Mặc vẫy ra, một khắc này đã định là vĩnh hằng.

Hết thảy đều gói gọn trong nháy mắt này, hết thảy đều hiện ra dưới một ý nghĩ này.

Con sóng năm tháng trào dâng cuộn lên, mang đi vô số cảnh đẹp thê lương, những cảnh đẹp này trôi qua trước mắt Thác Bạt Phi Dương. Hết thảy chung quanh đều tĩnh lại trong nháy mắt này, Thác Bạt Phi Dương cũng tĩnh lại tại thời khắc này. Y nhìn thấy hình ảnh cô nương thanh mai trúc mã với y đang rời xa y, y nhìn thấy cảnh ngộ bi thảm mình gặp phải khi mới tu luyện. Nhìn thấy cha mẹ anh em, nhìn thấy hết thảy những gì đã từng xảy ra...

Nhân sinh chỉ là tạm bợ, năm tháng như thoi đưa. Trong con sông dài của năm tháng này, Thác Bạt Phi Dương còn chưa kịp hối lỗi nhìn lại mình, nghĩ lại xem mình đã từng đánh mất những gì. Hình ảnh kia dường như lại một lần nữa trôi đi, Thác Bạt Phi Dương bỗng nhiên bừng tỉnh, lại phát hiện Kim Sắc Cốt Tiễn kia đã chạm tới thân thể của y. Hơi thở tử vong và sức sống bị diệt sạch trong nháy mắt tràn ngập ra khắp thân thể y.

- Pháp tắc Thời Gian, bất động... thật đáng sợ...

Thác Bạt Phi Dương chỉ kịp nói ra mấy chữ này, thân thể của y bỗng nhiên nổ tung ra. Cho dù y đã chứng đạo Thánh đế, dưới sát cơ đáng sợ của Kim Cốt Tiễn, cũng chỉ có một con đường chết, thần hồn đều bị diệt sạch.

"Uỳnh..." Cái động phủ khổng lồ màu vàng vừa mới xuất hiện bỗng nhiên một lần nữa biến mất không thấy đâu, thật giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Mà Diệp Mặc lại điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung trong tay rơi xuống, té bịch trên mặt đất, lại vô tri giác. Chỉ có điều là tại trong chớp nhoáng này, mái tóc đen thùi một lần nữa lại biến thành tuyết trắng đầy đầu.

Toàn bộ Thặng Chính Hồ yên lặng lại, thật giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Nhưng một lát sau, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm liền từ trong Thế Giới Trang Vàng vọt ra.

Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm lần này không đợi bao lâu thì Diệp Mặc tỉnh lại, đồng thời có chút nghĩ mà sợ mà nói:

- Người này thật là lợi hại.

- Lão đại, hẳn là anh rất lợi hại, anh còn chưa chứng đạo, đã có thể giết một Thánh đế đã chứng đạo, chuyện này nói ra chỉ sợ chẳng ai tin nổi ah.

Vô Ảnh vội vàng ở một bên nịnh hót.

Diệp Mặc lấy ra mấy viên thuốc nuốt vào, đồng thời lắc đầu nói:

- Không có Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung, ta không giết được y. Nếu như y không khinh địch, gọi cái Kim phủ kia ra sớm một chút ta cũng không giết được y. Hơn nữa, ở địa điểm khác, cho dù là ta giết y đi, chính mình cũng hẳn phải chết. Với thực lực bây giờ của ta, cho dù là đối mặt Tố Đạo Thánh đế, ta cũng kém rất xa.

Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh im lặng không nói gì, chúng đều không thể

trợ giúp Diệp Mặc, hơn nữa chúng đều rất rõ ràng rằng Diệp Mặc nói không sai. Chúng có thể cảm nhận được pháp tắc không gian còn chưa tiêu tán chung quanh Thặng Chính Hồ, loại không gian phòng hộ do pháp tắc không gian hình thành này tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Diệp Mặc bình ổn nguyên khí của mình một chút, lúc này mới đi đến bên cạnh thi thể đang tiêu tán của Thác Bạt Phi Dương. Hóa Huyết Phủ sớm đã không còn, Lục Hoa Ly Hồn Quang vẫn còn rơi trên mặt đất, thoạt nhìn thật giống như một quang cầu lớn chừng quả đấm.

Nhưng cái quang cầu này bây giờ cũng có một chút rạn nứt, có thể thấy Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn đáng sợ tới mức nào.

Diệp Mặc nhặt Lục Hoa Ly Hồn Quang lên thu lại đặt ở bên trong Thế Giới Trang Vàng của mình, hắn vậy mà lại không tìm thấy chiếc nhẫn. Trừ những thứ này ra, chỉ có một chiếc mặt nạ cực kỳ mỏng và một tấm Thiết Bài đen bóng rơi trên mặt đất.

Diệp Mặc lập tức liền nhớ tới lúc trước, cái phủ lớn màu vàng kim kia biến mất sau khi xuất hiện, xem ra cái phủ lớn đó chính là đồ của Thác Bạt Phi Dương, chỉ có điều là y vậy mà lại không để nó bên người, mà lại để ở nơi khác. Rất có thể là đã bị Thác Bạt Phi Dương để ở đáy hồ rồi, đồ đạc của y nhất định cũng đều để ở trong Thánh Phủ. Nói không chừng thì là cái Thánh Phủ lúc trước hắn nhìn thấy ở dưới đáy hồ kia, nếu y đã đặt Thánh Phủ của mình ở dưới đáy hồ, cho thấy y còn có toan tính khác.

Lấy lại bình tĩnh, Diệp Mặc nhặt cái mặt nạ và Thiết Bài trên mặt đất lên. Cái mặt nạ này dưới Cốt Tiễn màu vàng, vậy mà lại hoàn hảo không sứt mẻ, khẳng định không phải là thứ đơn giản.

Diệp Mặc tiện tay đeo cái mặt nạ này lên trên mặt mình, hắn rất nhanh liền kinh ngạc. Hắn phát hiện ngay chính bản thân hắn cũng không thể cảm nhận được là mình đang mang một cái mặt nạ, cái mặt nạ này chắc chắn là pháp bảo đỉnh cao.

Nghĩ đến lúc trước hắn đã đắc tội Hóa đạo Thánh đế kia, nên Diệp Mặc không lấy lấy mặt nạ xuống. Hắn còn đang nghĩ biện pháp để ra ngoài, ai biết Thánh đế kia có còn luôn chú ý tới hắn hay không?

Một lần nữa cầm lấy Thiết Bài, Diệp Mặc lại phát hiện với thần thức Tiên đế viên mãn của hắn, cũng không cách nào quét vào bên trong Thiết Bài được. Diệp Mặc kinh ngạc không thôi, tu vi của hắn mặc dù là Tiên đế viên mãn, nhưng thần thức của hắn lại hơn Tiên đế viên mãn bình thường rất nhiều. Thần thức cường đại như thế, vẫn không cách nào quét vào một cái Thiết Bài được, đây đúng là có chút cổ quái.

Diệp Mặc phóng ra một đốm Thanh Như Hiểu Thiên, lúc này Thanh Như Hiểu Thiên của hắn đã trở thành Thần Diễm, cho dù là vật liệu đỉnh cao của Thần Phần Vực, Thanh Như Hiểu Thiên cũng có thể thiêu hủy. Nhưng khiến cho Diệp Mặc càng thêm kinh ngạc là, hắn dùng Thanh Như Hiểu Thiên đốt cái Thiết Bài này đã một nén nhang, mà Thiết Bài chẳng những không có bất kỳ dấu hiệu tan chảy nào, mà thậm chí âm khí còn càng ngày càng nặng.

Một loại khí tức u ám lạnh lẽo đến nỗi ngay cả Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ở bên cạnh cũng cảm thấy được, Diệp Mặc không tiếp tục thiêu đốt cái Thiết Bài này nữa, mà lại đem cái Thiết Bài này để vào trong một cái hộp ngọc, đồng thời thu vào trong Thế Giới Trang Vàng của mình. Hắn cảm giác thứ này không tầm thường, nói không chừng tương lai còn có thể dùng tới.

Thu thập xong chiến lợi phẩm, Diệp Mặc không lập tức tiến vào Thặng Chính Hồ. Thực lực của hắn bây giờ còn chưa tới một phần mười, hắn nhất định phải khôi phục thực lực của mình, nếu không lỡ như ở đáy hồ lại gặp phải cái gì đó, thì không phải là chuyện tốt.

Sau khi bảo Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm tiến vào Thế Giới Trang Vàng, Diệp Mặc cũng tiến vào Thế Giới Trang Vàng, đồng thời khống chế Thế Giới Trang Vàng rời khỏi bờ Thặng Chính Hồ, lại một lần nữa tiến vào bên trong vòng xoáy thời gian của Mộ Hoa Thần Sơn. Vùng ven bờ Thặng Chính Hồ có chút cổ quái, Diệp Mặc quyết định thực lực chưa khôi phục, hắn tuyệt

đối sẽ không xuống Thặng Chính Hồ.

Nguyên khí và thần thức tổn thương quá mức nghiêm trọng, Diệp Mặc không ngừng khôi phục thực lực của mình trong Thế Giới Trang Vàng.

Mấy tháng sau, Diệp Mặc lại đi tới ven bờ Thặng Chính Hồ. Thần nguyên của hắn đã khôi phục, thức hải mặc dù chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian. Mái tóc trắng như tuyết, lúc này đã biến thành xám trắng. Nếu như không phải khuôn mặt của hắn vẫn còn trẻ, thì lúc này hắn đã là một ông già sắp chết rồi.

Tố Đạo Thánh đế kia bị hắn tiêu diệt, nhưng dù sao Diệp Mặc vẫn cảm giác cái Thặng Chính Hồ này có chút cổ quái, chẳng những có một loại khí tức quỷ dị, còn có một loại khí tức của âm hồn.

Diệp Mặc không tin những khí tức âm hồn này là do Thác Bạt Phi Dương giết rất nhiều Tiên đế mà thành, Thác Bạt Phi Dương cho dù là muốn lợi dụng những Tiên đế kia để tu luyện, cũng sẽ không để lại bất kỳ khí tức gì.

Diệp Mặc rất là cẩn thận tiến vào trong Thặng Chính Hồ, mãi cho đến một giờ sau, hắn mới đến được đáy hồ. Diệp Mặc đến được chỗ lúc trước, lại phát hiện vị trí lúc trước trông thấy Thánh Phủ, lúc này không thấy Thánh Phủ đâu nữa, ngay cả cánh cửa màu vàng kim kia để tiến vào Thánh Phủ cũng biến mất không thấy đâu nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2023

Bậc Thang Quỷ Dị

Diệp Mặc đứng nguyên tại chỗ cảm thấy có chút thất vọng, khi hắn bắn mũi Cốt tiễn màu vàng kim thứ tư ra, Thác Bạt Phi Dương liền gọi Thánh phủ màu vàng kim ra, muốn chặn lại mũi tên thứ tư này của hắn. Chỉ có điều bị thần thông Thuấn Tức của hắn cắt ngang, cuối cùng cũng chưa hoàn toàn gọi Thánh phủ ra đã lại biến mất rồi.

Chính vì vậy, Diệp Mặc trước giờ vẫn cho rằng Thánh phủ bị biến mất này có thể vẫn ở nguyên chỗ cũ, bây giờ nhìn thấy Thánh phủ không ở trong này, hắn vô cùng thất vọng. Thánh phủ không có ở đây, thì không thể nào điều tra được bí mật của Thác Bạt Phi Dương, cũng không thể nào tìm được đồ của Thác Bạt Phi Dương.

Diệp Mặc lại lần nữa lấy Thần diễm ra nhưng cũng không hủy được thiết bài này, hắn cảm thấy thiết bài này có chút liên quan đến Thánh phủ kia. Khi mũi tên thứ tư của hắn giết chết Thác Bạt Phi Dương, Thác Bạt Phi Dương hoàn toàn đã biến thành bột mịn. Chưa tìm được nhẫn trữ vật của gã, hoặc là nhẫn trữ vật của Thác Bạt Phi Dương cũng bị mũi tên biến thành bột mịn rồi. Thứ bình yên vô sự duy nhất chỉ là thiết bài và mặt nạ, còn Lục Hoa Ly Hồn Quang cũng không nằm trong tay Thác Bạt Phi Dương.

Thiết bài ngoài màu đen nhánh ra thì cũng không có chút dị dạng gì, đối với loại thiết bài càng đốt càng âm lãnh như này, Diệp Mặc trong lòng cũng rất kỳ quái. Thanh Như Hiểu Thiên của hắn dường như là mồi lửa số một trong Tiên giới, loại mồi lửa này không ngờ lại không thể nào thiêu hủy được thiết bài.

Thần thức của Diệp Mặc lại lần nữa quét lên trên thiết bài này, nhưng

vẫn không thể nào quét vào trong được.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn cất thiết bài đi để tìm kiếm tứ phía, bỗng nhiên cảm thấy thiết bài trong tay mình hình như trở nên âm lãnh, từng đường ánh sáng màu đen dao động trong thiết bài. Đồng thời, bốn chữ lờ mờ hiện ra trong ý thức của Diệp Mặc "Âm Minh thiết bài".

Cái thẻ này mang tên Âm Minh thiết bài? Diệp Mặc vừa mới nghĩ đến đây, liền nhìn thấy khoảng đất không chút dị dạng trước mặt chầm chậm xuất hiện bóng dáng một Thánh phủ. Thánh phủ khổng lồ này trong sự kinh ngạc của Diệp Mặc dần dần rõ ràng hơn, chỉ trong mười mấy giây, đại môn màu vàng kim xuất hiện rõ ràng.

- Hóa ra Thánh phủ này là do Âm Minh thiết bài kích phát.

Diệp Mặc lẩm bẩm nói, giật mình hiểu ra.

Lúc này đại môn cũng xuất hiện rồi, Diệp Mặc không chút do dự, lập tức nhanh chóng tiến gần đến đại môn màu vàng kim đó.

Đến bên đại môn màu vàng kim rồi, Diệp Mặc mới phát hiện ra, xung quanh Thánh phủ này không có chút nước hồ màu máu nào, hắn căn bản không cần tiếp tục dựa vào thần nguyên khởi động vòng bảo hộ không thấm nước nữa.

Đại môn không chút dị dạng, Diệp Mặc nắm chặt Âm Minh thiết bài trong tay, lúc này mới cẩn thận bước vào trong cánh cửa lớn kia. Vừa tiến vào trong cánh cửa lớn đó, một khí tức âm nồng liền vây quanh người Diệp Mặc.

Diệp Mặc lại càng cẩn thận hơn, thần thức của hắn quét vào trong đại điện, lại phát hiện trong đại điện trống rỗng, không ngờ không có thứ gì. Nếu như nhất định phải nói có thứ gì đó, thì chỉ có một bức Âm dương ngư hình tròn ở giữa, còn có các loại hoa văn khắc lên trên vách đá trong đại điện. Những hoa văn này Diệp Mặc nhìn đều không hiểu, chỉ có thể mơ hồ cảm

nhận âm khí cực kỳ nồng đậm bên trong những hoa văn này.

Chẳng trách lúc trước mấy vị Tiên đế kia sau khi tiến vào đại điện, lập tức liền muốn ra ngoài. Sau đó tấn công khốn trận do Thác Bạt Phi Dương bố trí. Thánh phủ trống rỗng này, vừa nhìn liền thấy, căn bản cũng không cần tốn thời gian đi tìm.

Diệp Mặc lại đi đến bên bức tranh Âm dương ngư kia, lại kinh ngạc phát hiện ra bức tranh Âm dương ngư này hình như đang chầm chậm chuyển động. Thần thức của hắn quét vào, lập tức bị Âm dương ngư này đẩy ra ngoài.

Hoa văn kỳ quái, Diệp Mặc mau chóng nhìn thấy một hoa văn thiết bài bên vìa hoa văn âm dương ngư này. Hoa văn này giống y hệt như Âm Minh thiết bài hắn cầm trong tay. Diệp Mặc theo bản năng cầm thiết bài lên so sánh một chút, quả nhiên là giống nhau, đến góc cạnh cũng không thiếu một phân.

Kỳ quái hơn chính là, không đợi Diệp Mặc cầm Âm Minh thiết bài kia lên, thì Âm Minh thiết bài này không ngờ lại khảm vào trong hoa văn thiết bài trên âm dương ngư này, hơn nữa càng khảm càng sâu, cuối cùng không ngờ hoàn toàn chìm xuống, cùng hoa văn Âm dương ngư tạo thành một hình ảnh bằng phẳng.

Diệp Mặc mau chóng đi cạy tấm Âm Minh thiết bài ra, nhưng cho dù hắn có dùng sức như nào, thì Âm Minh thiết bài vẫn trùng khít khảm lên trên hoa văn Âm dương ngư kia.

Diệp Mặc không tiếp tục lấy Âm Minh thiết bài này nữa, hắn có chút thất vọng. Thánh phủ này căn bản cũng không phải là Hóa đạo Thánh phủ gì, cũng không phải là nơi cất đồ của Thác Bạt Phi Dương, trong này không có bất kỳ thứ gì.

Có thể thấy nhẫn trữ vật của Thác Bạt Phi Dương chắc hẳn bị mũi tên màu vàng kim của hắn đập vỡ hoàn toàn rồi, đây cũng là chuyện bình

thường, dù sao sức bắn mũi tên màu vàng của hắn và thi triển thần thông Thuấn Tức cũng chưa đạt đến mức tùy tâm sở dục, lại càng không thể nào khống chế Thuấn Tức. Muốn giữ lại nhẫn trữ vật dưới uy lực của mũi tên màu vàng kim này, cũng có chút khó khăn. Trừ phi nhẫn trữ vật của Thác Bạt Phi Dương cũng là Thần khí cao cấp, bây giờ xem ra, rõ ràng không phải.

Đúng lúc Diệp Mặc thất vọng đứng dậy, bức hình Âm dương ngư này bỗng nhiên phát ra những âm thanh ken két nhỏ, sau đó âm dương ngư này không ngờ lại tách ra, một âm một dương, phân biệt rõ ràng.

Cùng với Âm dương ngư càng lúc càng tách xa nhau, một dãy bậc thang kéo dài không thấy đáy xuất hiện trước mặt Diệp Mặc. Thần thức của Diệp Mặc quét xuống dưới, lại phát hiện ra thần thức của hắn đến một mét cũng không thể xuyên qua, hắn chỉ có thể dùng mắt nhìn ba bậc thang đầu tiên, những bậc thang phía dưới hoàn toàn mơ hồ.

Diệp Mặc khiếp sợ nhìn chằm chằm dãy thang mơ hồ này, hắn không biết dãy thang này dẫn đến đâu, hơn nữa hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy một nơi quỷ dị như này. Không có bất kỳ thứ gì cản trở, thần thức của hắn chỉ có thể khống chế trong khoảng ba bậc thang đầu, quả thực quá cổ quái.

Sau một lát do dự, Diệp Mặc vẫn phóng Tử Đao ra, cẩn thận bước lên trên bậc thang đầu tiên. Bậc thang tựa hồ rất phù phiếm, cứ như lúc nào cũng có thể biến mất vậy, hơn nữa cả cầu thang hình như cũng lay động, giống như một bước không cẩn thận sẽ rơi vào vực sâu.

Diệp Mặc dừng lại, cái mà hắn lo lắng không chỉ là cầu thang lay động này lúc nào cũng có thể biến mất, mà là sau khi hắn đứng lên bậc thang này, một khí tức âm lãnh cực độ và một loại hô hoán oan hồ từ dưới truyền lên, cứ như một lát sau sẽ xé rách hắn ra vậy.

Diệp Mặc chậm rãi thở ra, hắn cuối cùng cũng hiểu lúc trước tại sao lại luôn cảm thấy có một loại khí tức âm lãnh trong đó, có một loại hô hoán âm hồn. Hóa ra đều là xuất phát từ dưới cầu thang này, dưới này không biết là

thứ gì, lại có âm khí nặng như vậy.

Đồng thời hắn cũng hiểu Thác Bạt Phi Dương sao lại không nỡ rời khỏi chỗ này, Thác Bạt Phi Dương không biết lấy được Âm Minh thiết bài ở chỗ nào, gã mở ra Thánh phủ này. Công pháp của gã rất có khả năng chính là cần phải tu luyện dưới loại âm hồn vờn quanh và khí tức âm lãnh này, còn gã dụ dỗ như Tiên đế kia đến, e rằng không chỉ là vì tu luyện.

Thực tế Diệp Mặc cũng đoán được mười mươi, Thác Bạt Phi Dương quanh năm tu luyện trong này, âm khí quá nặng, gã nhất định phải thỉnh thoảng kiếm một số tinh huyết cực dương để trung hòa với nguyên thần bị âm khí xâm lấn, nếu không lâu dần, lão sẽ biến thành người không phải người quỷ không ra quỷ.

Diệp Mặc lại xuống hai bậc thang nữa, hắn cảm thấy càng đi xuống dưới, thì âm khí càng nặng, hơn nữa còn mang theo chút oán khí quấn quanh. Diệp Mặc còn chưa Chứng đạo, mới chưa xuống đến năm bậc thang, hắn liền cảm thấy có chút gian nan.

Không đợi Diệp Mặc điều chỉnh, một khí tức cực âm lãnh liền đánh lên người hắn, cho dù Diệp Mặc cũng đã là Tiên đế viên mãn rồi, cũng không có năng lực chống cự lại được, trực tiếp bị đánh bay, lại lần nữa rơi vào trong đại sảnh của Thánh phủ. Mấy tiếng răng rắc vang lên, khi Diệp Mặc bị đánh bay ra khỏi bậc thang, đồng thời bức tranh Âm dương ngư kia lập tức liền khép lại.

Lạch cạch…

Tấm Âm Minh thiết bài trên hoa văn Âm dương ngư kia lại lần nữa bay ra, rơi vào giữa đại sảnh, phát ra những âm thanh thanh thúy. Diệp Mặc lại nhìn hoa văn Âm Minh thiết bài trên hoa văn Âm dương ngư kia, lúc này chỉ còn là một hoa văn, không có bộ dạng lỗ khảm nào.

Diệp Mặc nhặt miếng Âm Minh thiết bài kia lên, trong lòng có chút buồn chán.

Hắn đặt miếng thiết bài trong lòng bàn tay, im lặng nói:

- Tên Thác Bạt Phi Dương kia có thể tu luyện trong này, nói không chừng cũng nắm trong tay cách làm thế nào để mở Mộ Hoa Thần sơn, nhưng mình đến cách làm thế nào ra khỏi nơi này cũng không thể.

Diệp Mặc cũng không phải đoán mò, Thác Bạt Phi Dương cũng tu luyện trong này, cần dẫn những Tiên đế khác đến làm tài nguyên tu luyện, nếu như gã không thể mở Mộ Hoa Thần sơn, thì cũng không thể nào thỏa mãn nguyện vọng của gã.

Sau khi lẩm bẩm xong, Diệp Mặc không ngờ lại phát hiện ánh sáng màu đen trong Âm Minh thiết bài trong tay mình lại lần nữa lưu động, cứ như lúc nào cũng có thể kích phát vậy.

Chẳng lẽ còn có tác dụng truyền tống sao? Diệp Mặc sung sướng nắm chặt Âm Minh thiết bài nói:

- Truyền ta ra ngoài…

- Dẫn ta từ trong này ra…

- Đi ra ngoài…

- Từ Mộ Hoa Thần sơn ra ngoài…

Diệp Mặc thử tất cả những cách nói, nhưng Âm Minh thiết bài chỉ có ánh sáng màu đen lưu động mà thôi, cũng không có động tĩnh gì khác.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2024

Tôi Muốn Chứng Đạo

Sau đó, Diệp Mặc lại tìm kiếm mấy ngày trong đại điện của Thánh phủ này, vẫn không tìm ra bất cứ lối ra nào. Nếu như nhất định phải nói có dấu vết gì, hắn chỉ tìm được một số quỹ tích trận kỳ lúc trước Thác Bạt Phi Dương bố trí.

Vài ngày sau, Diệp Mặc bất đắc dĩ lại lần nữa quay vào Thế giới trang vàng. Hắn không rời khỏi đại điện này, nếu như không thể nào ra ngoài, cũng không bằng ở lại trong đại điện của Thánh phủ này.

Lần này tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc chuẩn bị Chứng đạo, hắn trước giờ chưa từng tiếp xúc qua công pháp Chứng đạo Thánh đế, cũng chưa bao giờ hiểu qua con đường Chứng đạo, đối với hắn mà nói Chứng đạo là tự mình tiến lên tìm kiếm, không có bất kỳ tham khảo nào. Bây giờ thứ nhất hắn không có tài nguyên tu luyện, thứ hai không có việc gì làm, chỉ có thể tìm kiếm Chứng đạo.

Trong Mộ Hoa Thần sơn có lẽ còn có rất nhiều thiên tài dị bảo, nhưng Diệp Mặc sớm đã biết những thứ này bây giờ hắn cũng không tìm được.

Lúc này trong Mộ Hoa Thần sơn lốc xoáy thời gian tung hoành, với tu vi và sức mạnh của hắn đừng hòng lấy được một bụi cỏ nhỏ trong này đi. Trong vòng mấy tháng hắn đến Thặng Chính hồ này, sớm đã hiểu ra rồi.

Người khác Chứng đạo, có lẽ đến cảm ngộ linh vật thiên địa cũng không có, nhưng hắn thì lại có quá nhiều, đừng nói là Thế giớ hỗn độn vừa mới mở, cho dù là Khổ Trúc và cây Hỗn độn, cũng không phải người bình thường có thể lấy được.

Diệp Mặc nhìn Khổ Trúc và cây Hỗn độn, cũng không chút do dự, hắn chọn cảm ngộ dưới cây Hỗn độn. Cây Hỗn độn và Khổ Trúc đều là thứ duy nhất trong thiên địa, nhưng cây Hỗn độn lại chứa khí tức đại đạo, còn Khổ Trúc thì chỉ có khí tức linh vật đơn thuần.

Lúc này Thế giới hỗn độn Ngũ Hành của Diệp Mặc đã hoàn chỉnh, cây Hỗn độn lại càng cành lá sum xuê, sớm đã cao hơn một trượng, cho dù là nhìn trong lòng cũng cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Từ trước tới nay, tất cả thời gian của Diệp Mặc không phải là tìm kiếm tài nguyên tu luyện, chính là sau khi tìm được tài nguyên tu luyện mới tu luyện, hắn chưa bao giờ có thời gian yên tĩnh ngồi xuống cảm ngộ. Cho đến bây giờ thật sự hắn không có việc gì để làm, nên mới tìm đến cây Hỗn độn tĩnh tọa, cảm ngộ đại đạo của mình.

Diệp Mặc vừa ngồi xuống dưới cây Hỗn độn, căn bản không cần mình bình tâm tĩnh khí, cả người trong nháy mắt liền đắm chìm trong khí tức mênh mông bàng bạc của cây Hỗn độn.

Hắn giống như đi vào một bức họa cuộn tròn vô biên vô hạn, bầu trời mênh mông, từ U Minh giới đến phàm tục giới rồi lại đến Tu chân giới, từ Tu chân giới đến Tiên giới rồi lại đến Thánh đạo giới…

Từng tầng thiên vực cấp độ rõ ràng mở ra trước mắt Diệp Mặc, giống như một bức họa cuộn tròn tuyệt đẹp liên miên không ngớt, hắn nhìn thấy một ngôi sao cấp độ rõ ràng, nhìn thấy cảnh phồn hoa trong vũ trụ…

Nhưng cùng với thời gian trôi đi, cảnh tượng tinh không đẹp đẽ này cũng dần dần mơ hồ, tài nguyên bắt đầu tiêu hao, tranh đoạt càng lúc càng kịch liệt hơn. Giới phàm tục vì cướp đoạt các loại tài nguyên, chiến tranh liên miên. Giới Tu chân và Tiên giới cũng như vậy, đâu đâu cũng đánh nhau, đâu đâu cũng tràn đầy khí tức thô bạo. Một loại khí tức hủy diệt dần tràn ngập vào trong các giới.

Lúc này một hạt giống nho nhỏ lại một mình tách ra trong hư không, sau

đó lớn dần, hạt giống nhỏ bé này lớn dần, trở thành một đại thụ hỗn độn tung hoành mấy giới, đại thụ phát ra sự sống nồng đậm, đi phụng dưỡng cha mẹ vũ trụ mênh mông mịt mờ.

Vốn dĩ các giới bắt đầu suy bại lại lần nữa khôi phục lại cảnh tượng vốn có, thậm chí còn trở nên phồn vinh mạnh mẽ hơn.

Nhưng cây đại thụ vượt qua mấy giới kia cuối cùng lại bị người ta phát hiện ra, một số đại năng bắt đầu tranh đoạt tính mạng của cây đại thụ khổng lồ này.

Đánh nhau, giết chóc, hủy diệt, suy bại…

Các loại khí tức sung triệt toàn bộ không gian thời gian của vũ trụ, cây đại thụ hư không sinh cơ nồng đậm bị các loại tấn công đánh lên thân mình, bắt đầu trở nên suy bại. Nhưng cho dù như vậy, vẫn không ai dừng tranh đoạt cây đại thụ hỗn độn này. Ai cũng muốn chiếm đại thụ hỗn độn này làm của riêng, ai cũng muốn mình là chúa tể hư không vũ trụ.

Từng đại năng bị giết chết, từng tông môn bị hủy diệt, từng tinh cầu bị luyện hóa, từng thiên vực bị oanh tạc…

Thánh địa cao nhất trong khoảng vũ trụ này là Thánh đạo giới, cuối cùng trong sự đánh đấm và tự bạo đáng sợ như này lại bắt đầu vỡ ra, từ một bức họa cuộn tròn đẹp đẽ trở thành đầy rẫy tang thương.

Một số đại năng ai nấy đều rời khỏi Thánh đạo giới, đi xa đến nơi đất khách, sau khi mấy vị đại năng cao cấp rời đi, cũng không có ai có năng lực đi cướp đoạt cây hỗn độn.

Nhưng lúc này đại thụ hỗn độn trong hư không lại dần dần héo rũ, tinh hoa của đại thụ biến thành một giọt nước mắt, giọt nước mắt này lại hóa thành một hạt giống nho nhỏ.

Không còn sự làm dịu của đại thụ hỗn độn, hư không trở nên tái nhợt, U Minh giới cũng hoang tàn không chịu nổi, tứ phía đều là tiếng oan hồn kêu

gọi, tài nguyên Tu Chân giới cằn cỗi, Tiên giới lại càng sụp đổ hơn.

…

Trong Thế giới trang vàng, cây Hỗn độn xanh tươi, phát ra khí tức màu xanh nồng đậm bao phủ hoàn toàn Diệp Mặc lại.

- Tôi muốn Chứng đạo…

Diệp Mặc từ trong hư không giết chóc và tái nhợt kia tỉnh lại, chậm rãi thốt ra mấy chữ này. Hắn thoạt nhìn cũng đã tỉnh lại, nhưng sau khi thốt ra bốn chữ này, cả người vẫn còn đang cảm ngộ khí tức bàng bạc mênh mông dưới cây Hỗn độn xanh tươi, không vui không buồn.

- Thiên địa tàn khuyết, Thánh đạo phân chia, Tiên giới phân ly, quy tắc không được trọn vẹn, sao mà Chứng đạo…

Từng thanh âm không không truyền đến, vang lên trong đầu Diệp Mặc. Âm thanh này liên miên bất tuyệt, vờn quanh không thôi, giống như một khắc vĩnh viễn không dừng lại. Khiến Diệp Mặc có chút nghi ngờ chính là, giọng nói này không ngờ lại có chút giống với giọng nói của hắn.

Ý thức của Diệp Mặc lúc này sớm đã liên hệ với cây Hỗn độn rồi, hắn bỗng nhiên có chút không cam lòng. Người khác vì sao có thể Chứng đạo, hắn thì lại không thể Chứng đạo? Thần Phần vực và Tiên giới đều có người Chứng đạo, thậm chí còn có người Hóa đạo, đến Đạo nguyên Thánh đế cũng không thiếu, người Chứng đạo đâu chỉ có một mình hắn?

- Tôi muốn Chứng đạo!

Diệp Mặc lần này không do dự, mà lại kiên định lại lần nữa thốt ra bốn chữ đó, hắn không hiểu quy tắc Chứng đạo, nếu như hiểu rồi, thì hắn sớm đã tự mình Chứng đạo rồi.

- Thiên địa không trọn vẹn, đạo này đều chỉ là Tiểu đạo.

Giọng nói trong ý thức giống như biết những gì mà Diệp Mặc nghĩ vậy, giọng nói có chút giống với giọng của hắn vẫn đáp lại trong đầu Diệp Mặc.

Đạo chẳng lẽ còn có phân chia lớn nhỏ sao? Diệp Mặc ngược lại cũng hoàn toàn không hiểu gì. Chẳng lẽ muốn Chứng đại đạo thì phải đợi Thần Phần vực khôi phục hoàn toàn thành Thánh đạo giới lần nữa sao? Đợi Tiên giới trở lại như cũ sao? Đừng nói hắn hiện tại không có năng lực này, cho dù hắn có năng lực, cũng không phải là chuyện của bây giờ.

Một loại cảm ngộ phúc chí tâm linh bỗng nhiên dâng lên trong đầu hắn, Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu ra, đây là muốn hắn hứa hẹn tu bổ lại Thần Phần vực, hoàn nguyên Thánh đạo giới, kết hợp ba mươi ba thiên vực của Tiên giới.

Một giọng nói sâu xa bên trong đầu hắn không ngừng vang lên, dường như chỉ cần hắn đứng dậy hứa rằng mình bằng lòng tu bổ lại Thần Phần vực, mình bằng lòng hoàn nguyên Thánh đạo giới, mình bằng lòng thống nhất ba mươi ba thiên vực, hắn Chứng đạo sẽ suôn sẻ, hắn Chứng đạo sẽ là Đại đạo vô thượng.

Tôi hứa khi Chứng đạo, sẽ cố hết sức khiến Thần Phần vực sẽ không bị tàn phá lần nữa, tôi hứa khi Chứng đạo, sẽ cố hết sức khôi phục lại bộ dạng cũ của Thánh đạo giới, tôi hứa khi Chứng đạo, sẽ cố hết sức hợp Tiên giới lại…

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy chỉ cần hắn lớn tiếng nói mấy lời này, hắn sẽ Chứng đạo thành công, lập tức trở thành người Đại đạo vô thượng.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, bản tâm thanh minh, lúc này trong lòng hắn dâng lên một cảm giác cực kỳ không thoải mái, hắn không thích cảm giác như bị ép buộc này, điều này quả thực là muốn hắn hứa mình phải làm chuyện này, sau đó mới có thể Chứng đạo.

Bất luận hắn có biết làm được những chuyện này hay không, bất luận hắn có thể làm được những chuyện này hay không, hoặc là hắn có tình

nguyện làm những chuyện này hay không, thì đó cũng là lựa chọn của hắn, không liên quan gì đến Chứng đạo.

Kiếp trước kiếp này, hắn chỉ dựa vào bản tâm mà hành sự, kiểu muốn ép buộc vô lý như này đối với hắn là tốt hay là xấu, từ sâu trong lòng hắn đều dâng lên một cảm giác không muốn thỏa hiệp. Cho dù kiếp này của hắn không thể nào Chứng đạo được, hắn cũng không muốn bị suy nghĩ từ bên ngoài vào này nắm bắt. Huống chi muốn hắn nói lời thề Chứng đạo, thì tuyệt đối không thể nào.

Đốn ngộ của Diệp Mặc đột nhiên tĩnh lại, hắn đột nhiên mở to mắt, đồng thời đứng dậy lớn tiếng nói:

- Thế giới trang vàng là tất cả của tôi, Hỗn độn thụ cũng là do tôi trồng, tôi muốn Chứng đại đạo của bản thân mình, hoàn toàn dựa vào bản tâm hành sự, giữa thiên địa, không ai có thể chi phối được Đại đạo của tôi, nếu có chấp niệm, thì giết tôi đi…

Diệp Mặc nói xong, Tử Đao cũng đã từ hư không bổ xuống, một đường sáng màu xám từ trong Hỗn độn thụ tràn ra, một đao màu hồng của Tử Đao đập xuống, đường sáng màu xám này lập tức bị một đao kia của Diệp Mặc chém tan thành, trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Chém rụng khí tức màu xám này, Diệp Mặc thở thật dài, một cảm giác vô cùng thoải mái dâng lên, hắn không thể nào dùng ngôn ngữ miêu tả thành lời cái cảm giác này. Đây là cảm giác tự do tự tại, không có bất kỳ tư tưởng trói buộc nào, không có bất kỳ tâm trạng không thoải mái nào.

Cùng lúc đó, hắn cảm thấy Hỗn độn thụ trước giờ vẫn ổn trọng nghiêm túc lại trở nên nhẹ nhàng, dường như phát ra một tình cảm sung sướng khó có thể nói thành lời. Giống như lập tức từ một ông già trở thành một bé con bướng bỉnh vậy, vui mừng nhảy nhót.

Một lát sau, một ánh sáng màu xanh tươi nhập vào trong Tử phủ của Diệp Mặc, toàn thân Diệp Mặc chấn động, lần này hắn chính thức hoàn toàn

tỉnh táo lại.

Không gian trong thiên địa dường như cũng trở nên rõ ràng rộng rãi hơn, đến không gian xung quanh cũng trở nên rõ nét. Hắn cảm thấy thần thông của mình cũng tìm thấy một con đường mạnh mẽ hơn, từng cảm giác thoải mái khó có thể nói thành lời dâng lên trong đầu.

Diệp Mặc biết rõ, hắn chưa Chứng đạo thành công, nhưng hắn đã thành một Bán thánh rồi. Pháp tắc chi lực trong ý thức của hắn lại càng thêm rõ ràng hơn, dường như chỉ cần tiến thêm một bước nữa, hắn liền có thể khống chế được một loại Đại thần thông.

- Ồ, cây Hỗn độn đâu rồi?

Sau khi hiểu ra, Diệp Mặc lập tức phát hiện cây Hỗn độn bên cạnh mình cũng đã biến mất, còn trận pháp mà hắn vì cây hỗn độn mà bố trí ra thì vẫn còn.

Không đợi Diệp Mặc hỏi Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm, thì trong Tử phủ truyền ra một loại hoan hỉ và sung sướng, Diệp Mặc sau đó liền nhìn thấy một gốc cây vô cùng xanh tươi đang đung đưa sung sướng trong Tử phủ, đó chẳng phải là cây Hỗn đỗn thì là cái gì?

- Mình hiểu ra rồi.

Diệp Mặc sung sướng lẩm bẩm một câu, hắn thực sự đã hiểu ra rồi, hắn chặt đứt chút chấp niệm ký gửi trong cây hỗn độn, còn cây hỗn độn có chút chấp niệm kia sau khi bị Diệp Mặc chém đi, lập tức cũng đã nhận chủ rồi.

Bất luận chút chấp niệm này là của tự thân cây hỗn độn, hay là sau này mới trốn vào trong hạt giống cây Hỗn độn, Diệp Mặc cũng đều cảm thấy rất hài lòng. Hắn cảm thấy mình mặc dù còn chưa Chứng đạo, nhưng cũng có chút cảm ngộ về Chứng đạo, có lẽ một ngày nào đó nước chảy thành sông, Đại đạo của hắn sẽ tự thành.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2025

Tai Bay Vạ Gió

Diệp Mặc biết rõ, với tài nguyên và cảm ngộ của hắn, tu luyện đến Bán thánh cũng đã đạt đến cực điểm rồi, cho dù hắn có bế quan vô số năm nữa, chỉ cần chưa có cảm ngộ mới, thì hắn vẫn cứ là Bán thánh.

Muốn chứng đạo, hắn cần phải ra khỏi Thế giới trang vàng, quay về thế giới Đại Thiên để lĩnh hội. Diệp Mặc cũng không uể oải, hắn đã được cây Hỗn độn nhận chủ rồi, thực lực cũng tăng lên một cấp bậc khác. Hơn nữa chỉ cần hắn còn chưa bị người ta đánh thành bã vụn, có cây Hỗn độn trong Tử phủ, hắn chắc chắn sẽ không bị thần hồn câu diệt. Lại ra khỏi Thế giới trang vàng, đứng trong đại điện của Thánh phủ, muốn ra khỏi Mộ Hoa Thần sơn, con đường duy nhất, chỉ có đại điện Thánh phủ thần bí này thôi.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục đi mở lối đi Âm dương ngư kia, hắn biết cho dù bây giờ thực lực của mình có tăng lên một cấp bậc mới, thăng cấp lên Bán thánh, tuyệt đối cũng không thể nào đi qua cầu thang kia, cho dù hắn có xuống thêm mấy bậc thang nữa, cuối cùng vẫn bị đánh ra ngoài.

Hơn nữa Diệp Mặc cũng chắc rằng cầu thang phía dưới hoa văn Âm dương ngư kia cũng không phải là lối thông ra ngoài, lực cản cực mạnh của lối đi đó, đừng nói là hắn, cho dù là Thác Bạt Phi Dương cũng không thể nào xuống dưới được.

Đại điện Thánh phủ này trống rỗng, chỉ có hoa văn Âm dương ngư và các loại hoa văn khắc trên vách đá xung quanh, hoa văn Âm dương ngư Diệp Mặc cũng đã mở qua rồi, bên trong chỉ có cầu thang lắc lư, cầu thang đó có vô số bậc thang, những bậc thang đó hắn không thể nào xuống nổi.

Diệp Mặc đi đến bức hoa văn đầu tiên trên vách đá của đại điện, bức hoa văn này thoạt nhìn giống như được khắc lên vậy, gập ghềnh. Diệp Mặc theo bản năng dùng tay sờ lên trên một chút, nhưng lại cảm thấy vô cùng trơn nhẵn, không có chút cảm giác lồi lõm nào.

Bức hoa văn đầu tiên này cũng rất đơn giản, một nô bộc đầu đội cái mũ nhỏ đang gắng sức gánh nước. Diệp Mặc tập trung tinh thần nhìn, mấy phút sau, hắn bỗng nhiên cảm thấy cả thân mình như muốn khảm nạm vào trong đó, lập tức kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau.

Ầm…

Một sức cực mạnh từ trong bức họa đó đánh bay Diệp Mặc ra ngoài, Diệp Mặc thở phào, tinh thần của hắn cũng đã từ trong bức hoa văn đó ra ngoài, nếu không hắn nghi ngờ cả người mình cũng sẽ biến thành một phần của bức hoa văn đó.

Diệp Mặc cũng không dám tiếp tục nhìn bức hoa văn đầu tiên đó nữa, đến trước bức hoa văn thứ hai. Bức hoa văn thứ hai là hai người đang chạy như điên, Diệp Mặc không dám quét thần thức vào trong đó, hắn cảm thấy đây cũng không phải là đường mà hắn muốn tìm.

Bức thứ ba, bức thứ tư…

Cho đến khi Diệp Mặc bước đến trước bức họa thứ bảy, lại dừng lại, hắn cảm thấy bức họa này khiến cho hắn có áp lực tinh thần không nhỏ, hình rất đơn giản, là một tông môn vô cùng khí thế hùng vĩ. Ngoài tông môn, những dãy núi hùng vĩ liên miên trùng điệp, trước tông môn có bốn chữ màu vàng kim lớn lượn lờ "Húc Nguyệt Thánh đạo", một người đàn ông mặc quần áo màu xám đứng trước tông môn này, nhìn bốn chữ này. Người đàn ông mặc quần áo xám này chỉ có một bóng lưng, hai tay lão chắp sau lưng, vạt áo hình như vẫn còn đang đong đưa theo gió.

Mặc dù chỉ là bóng dáng một bức họa, không có bất kỳ nguyên thần và ý niệm gì, Diệp Mặc vẫn cảm thấy tu vi đáng sợ của người đàn ông chỉ thấy

bóng lưng này. Dường như chỉ cần tùy tay một cái là có thể biến hắn thành tro bụi, loại cảm giác này khiến Diệp Mặc cực kỳ khó chịu.

Ánh mắt của hắn đang định rời khỏi bóng lưng này, nhưng đột nhiên nhìn thấy một hoa văn thiết bài bên cạnh bóng lưng này. Hoa văn thiết bài này, chính là hoa văn Âm Minh thiết bài mà hắn lấy được. Diệp Mặc không do dự, lập tức liền lấy Âm Minh thiết bài ra.

Thần thức của hắn từ Âm Minh thiết bài quét lên hoa văn thiết bài trên bức hoa văn này, khi thần thức của hắn quét đến, đồng thời liền cảm nhận được một luồng ánh sáng đen nhánh từ trong bức họa chuyển ra ngoài, trong nháy mắt liền hợp với ánh sáng đen nhánh trên thiết bài kia.

Một sức mạnh cường đại đến cực điểm truyền đến, Diệp Mặc trực tiếp bị ánh sáng màu đen này vây lấy.

Không ổn rồi, lại bị lôi vào trong bức họa này, Diệp Mặc toàn lực vận chuyển Thần nguyên, muốn từ trong loại ánh sáng này thoát ra ngoài. Nhưng cho dù hắn có cố gắng đi nữa, cũng không thể nào thoát khỏi ánh sáng này.

Một lát sau, Diệp Mặc liền cảm thấy đường ánh sáng này cuốn hắn vào trong một đường hầm hư không.

Diệp Mặc không giãy giụa nữa, đường ánh sáng này cũng không cuốn hắn vào trong bức họa, mà lại truyền tống hắn đi thật.

Ầm…

Chân của Diệp Mặc đã hạ xuống mặt đất, ngay lập tức hắn liền che chở toàn thân, đồng thời nắm chặt lấy Tử Đao.

Một lát sau, Diệp Mặc mới từ từ buông lỏng toàn thân, xung quanh hắn toàn bộ đều là khe rãnh ngang dọc, những bức tường đổ hoang tàn. Dãy núi hùng vĩ xung quanh không phải bị đánh chỉ còn lại một nửa, thì cũng đổ xuống một nửa rồi.

Diệp Mặc nhìn thiết bài trong tay mình, thiết bài hình như nổi lên một loại khí tức bi ai. Nhưng loại khí tức này cũng mau chóng biến mất, đến ánh sáng lưu chuyển trên thiết bài cũng biến mất, thiết bài này lại lần nữa biến thành lành lạnh man mát như cũ.

Âm Minh thiết bài không tầm thường, thoạt nhìn bức họa đầu tiên kia cũng không phải là muốn dụ mình vào trong, mà là muốn truyền tống hắn đến một nơi khác, có lẽ mỗi một bức họa trong đại điện này đều có thể truyền tống đến một nơi nào đó.

Diệp Mặc cất thiết bài đi, lại bắt đầu quan sát xung quanh. Hắn chắc rằng mình bị truyền tống ra khỏi Mộ Hoa Thần sơn, chỉ là hắn không dám chắc nơi mà mình bị truyền tống đến là nơi nào.

Trong một nơi khe rãnh ngang dọc và núi non đổ nát này, Diệp Mặc cảm thấy có chút gì đó quen thuộc. Mau chóng hắn liền hiểu ra, nơi trước mặt này chính là bức họa thứ bảy mà lúc trước hắn nhìn thấy trên tường của đại điện Thánh phủ trong Thặng Chính hồ.

Lúc đó bức họa đó là một tông môn khí thế hùng vĩ, xung quanh tông môn có những dãy núi cao lớn hùng vĩ chập chùng. Mà lúc này, tông môn hùng vĩ khí thế trong bức họa sớm đã biến mất, hoặc là nói đã biến thành một khoảng khe rãnh ngang dọc.

Dãy núi cao lớn chập chùng kia cũng đã bị đánh cho nghiêng trái nghiêng phải.

Đồng thời Diệp Mặc cũng đã hiểu ra, nơi mà hắn đang đứng chính là bên ngoài cổng lớn của tông môn có bóng lưng hư không kia, chỉ có điều lúc này sớm đã không nhìn thấy đại môn hùng vĩ lúc trước nữa.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, loại khe rãnh thần thức quét không đến đáy, còn địa thế núi non bị hủy diệt xung quanh mấy vạn dặm, cái này cần thần thông lớn thế nào đây?

Húc Nguyệt Thánh đạo tông môn này vừa nhìn liền biết là một môn phái cường đại cổ xưa, bây giờ cũng bị hủy diệt đến bộ dạng như này rồi.

Một bóng đen đột ngột từ trong khe rãnh lao ra, Diệp Mặc vung tay đánh một quyền ra. Bóng đen này bị một quyền của Diệp Mặc đánh trúng, phát ra tiếng hét sắc bén, lập tức chia năm xẻ bảy tiêu tán.

Một viên yêu hạch màu xám đen rơi lên trên mặt đất, Diệp Mặc nhặt viên yêu hạch đó lên, lập tức hiểu ra:

- Hóa ra mình lại quay về Thần Phần vực.

Bóng đen vừa mới bị hắn đánh chết chính là Vụ ma thú, chỉ có điều lúc này sức mạnh của hắn so với lúc mới đến Thần Phần vực không biết cũng đã mạnh hơn bao nhiêu lần rồi.

Diệp Mặc cũng không suy nghĩ Âm Minh thiết bài cổ quái ở chỗ nào, lập tức bay rời khỏi tông môn tàn phá này.

Mấy ngày sau, Diệp Mặc lúc này đã rời khỏi nơi có các loại khe rãnh ngang dọc, đồng thời thần thức của hắn quét đến một phường thị cũng không nhỏ.

Xác định xung quanh phường thị cũng không có đại năng Chứng đạo cao cấp nào, Diệp Mặc lúc này mới đến bên ngoài phường thị, hắn muốn nghe ngóng một chút xem trong này cách Mộ Hoa Thần sơn bao xa. Đồng thời hắn cũng muốn đến phường thị lớn tìm con đường Chứng đạo, còn cả cách Chứng đạo của người khác nữa.

Đối với Diệp Mặc mà nói, hắn căn bản cũng không hiểu cái gì là Chứng đạo, còn chút chấp niệm trong cây Hỗn độn kia lại cho hắn biết, đọc lời thề Chứng đạo, Diệp Mặc trực tiếp coi như không nghe thấy. Hắn chứng đạo của mình, làm sao có thể đọc lời thề bị quản chế trong thiên đạo tối tăm chứ?

Nếu như không có Thế giới hỗn độn, không có Khổ Trúc và cây Hỗn độn, có lẽ hắn còn sẽ suy nghĩ cân nhắc đọc lời thề Chứng đạo. Bây giờ hắn

chỉ nghĩ chứng ngoại giới không có cách nào quấy nhiễu, dùng bản tâm của mình phát đạo.

Còn chấp niệm kia nói cái gì mà đại đạo tiểu đạo, Diệp Mặc càng không để ý đến. Cái gì là đại đạo? Cái gì là tiểu đạo? Chỉ cần phù hợp với bản tâm chi đạo của mình, thì đó chính là đại đạo của hắn.

Nếu như chỉ là để người ta lợi dụng, lấy lời thề để trói buộc, thì cho dù là đạo vô thượng, Diệp Mặc cho rằng, đó cũng chỉ là tiểu đạo.

Trong Thần Phần vực, có rất nhiều người Chứng đạo, đó có lẽ là tiểu đạo, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng Diệp Mặc đi nhặt nhạnh kinh nghiệm chứng đạo của người khác. Tam sinh quyết của hắn, có thể hấp thu những kinh nghiệm Chứng đạo của người khác, cuối cùng rút ra đại đạo của bản thân mình.

Phường thị này mặc dù thoạt nhìn rất đơn sơ, nhưng vì diện tích không nhỏ, người qua người lại, lại có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Diệp Mặc đi vào trong phường thị, chặn một Tiên tôn hậu kỳ bình thường, ôm quyền hỏi:

- Vị đạo hữu, xin hỏi một chút…

Chỉ có điều Diệp Mặc còn chưa nói xong, thì Tiên tôn hậu kỳ này lập tức sắc mặt đại biến, căn bản cũng không đợi Diệp Mặc nói xong liền nói:

- Tiền bối, vãn bối không biết…

Nói xong gã nhanh chóng lui ra phía sau, trong nháy mắt lẫn vào trong đám người rồi biến mất, trước sau gã chỉ nhìn Diệp Mặc một cái mà thôi.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Tiên tôn quay người đi này, mình còn chưa hỏi xong, gã liền nói là không biết? Thế này là thế nào?

Diệp Mặc vừa định tìm người hỏi một chút, lại bỗng nhiên phát hiện

những người xung quanh sau khi nhìn thấy hắn đi qua, ai ai cũng rời đi, cứ như hắn chính là một ác ma vậy, không ai muốn nói với hắn một câu. Cho dù đến những quầy hàng đứng cách hắn tương đối gần cũng nhao nhao đi hết.

Diệp Mặc giật mình hiểu ra, là do mình đeo cái mặt nạ này mà ra. Cái mặt nạ này là lấy từ trên người Thác Bạt Phi Dương xuống, xem ra lúc trước Thác Bạt Phi Dương đã làm rất nhiều chuyện xấu, quả thực giống như chuột chạy qua đường.

Nhưng Diệp Mặc nghĩ lại, cũng không đúng. Lúc trước Thác Bạt Phi Dương chỉ huy người khác tiến vào đáy Thặng Chính hồ tấn công Thánh phủ kia, hắn cũng không thấy ai dám làm gì Thác Bạt Phi Dương.

- Thác Bạt Phi Dương, chịu chết đi…

Mấy đường độn quang vô cùng cường hãn bay đến, Diệp Mặc thậm chí nghi ngờ một đường độn quang trong đó cũng đã là tu vi Thánh đế rồi.

Mấy đường độn quang còn chưa đến, cũng đã vây đường đi của hắn lại. Các loại pháp bảo được phóng ra tạo thành ánh sáng ngũ sắc, khiến Diệp Mặc cảm thấy một loại áp lực cường đại.

Diệp Mặc thầm kêu đen đủi, hắn đeo cái mặt nạ này chính là sợ Hóa đạo Thánh đế kia tìm thấy hắn.

Bây giờ không ngờ những người mà Thác Bạt Phi Dương đắc tội còn nhiều hơn so với hắn, chẳng trách tên này trốn trong Mộ Hoa Thần sơn không dám ra ngoài. Diệp Mặc cũng không nghĩ ngợi gì, trực tiếp mang một đường độn quang quay người bỏ chạy.

Không phải hắn sợ những người này, mà hắn thực tế không muốn đánh một trận vô nghĩa như này, cái này rõ ràng cũng chẳng liên quan gì đến hắn, hoàn toàn là tai bay vạ gió.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2026

Có Thêm Một Sự Muội

Diệp Mặc cho dù không dùng thủ đoạn Na di, độn thuật Ngũ hành của hắn sớm đã không còn là công pháp thô sơ lúc trước kia nữa, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn liền xông ra khỏi phường thị, thoát khỏi vòng vây của mấy người đang vây sát hắn.

- Thật là xui xẻo.

Diệp Mặc muốn tháo cái mặt nạ xuống, hắn đeo mặt nạ chính là muốn giảm bớt sự chú ý, bây giờ lại có tác dụng phụ, cho dù cái mặt nạ có tốt đi nữa, hắn cũng không muốn đeo nó nữa.

Một dao động không gian cực nhỏ khiến Diệp Mặc dừng lại động tác của mình, hắn biết có người đến rồi, lập tức chuẩn bị tiếp tục chạy trốn, đối với trận chiến không minh bạch như này, hắn kiên quyết không đánh.

- Phi Dương sư huynh, là anh thật sao…

Một giọng nói ngạc nhiên đột ngột phát ra cách chỗ Diệp Mặc rời đi lúc trước.

Cùng lúc đó, một người con gái mặc váy tiên màu trắng xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, không ngờ cũng là tu vi Bán thánh. Người con gái này chân mày lá liễu, da dẻ trắng ngần, mái tóc màu đen búi cao, trước ngực có một vòng gấm hoa màu vàng quấn quanh, hoàn toàn không thể nào trói chặt được khuôn ngực nở nang cao ngất, còn vạt váy tiên lại tung bay, giống như được gió phất lên vậy, cùng với dung nhan mỹ miều kia, khiến người ta không khỏi vì tư sắc của cô mà thánh phục.

Cho dù cặp mắt của cô là mắt hoa đào, khiến Diệp Mặc cảm thấy cũng không quyến rũ thoải mái, thậm chí còn có chút đoan trang.

Diệp Mặc thầm nghĩ, người con gái này gọi Thác Bạt Phi Dương là sư huynh, chắc không phải là tình nhân cũ của Thác Bạt Phi Dương chứ. Bộ dạng quỷ quái của Thác Bạt Phi Dương, không ngờ lại có một người tình như này, cũng không biết tên này đã đập vỡ bao nhiêu cá gỗ nữa.

- Sư huynh, cùng em quay về đi.

Giọng nói giống như chim hoàng anh lại lần nữa vang lên, ngữ khí buồn bã, mang theo chút dư vị cầu khẩn yếu đuối, khiến Diệp Mặc cảm thấy đau đầu.

Người con gái này gọi Thác Bạt Phi Dương là sư huynh, có thể thấy mối quan hệ cũng không tầm thường, còn cô cũng là tu vi Bán thánh, rõ ràng lai lịch cũng không tầm thường. Mình bây giờ cũng không thể nói đi là đi, một khi bị người ta nghi ngờ, nói không chừng lại gặp cảnh một thế lực lớn truy sát mình mọi nơi.

Thấy Diệp Mặc không nói gì, người con gái này đành phải nói tiếp:

- Phi Dương, Chứng đạo không phải dễ dàng như anh nghĩ đâu, không có sự giúp đỡ của gia tộc và tông môn, bất luận là anh hay là em, cũng không thể nào Chứng đạo được. Huống chi, công pháp mà anh tu luyện muốn Chứng đạo lại càng vô vàn khó khăn. Mấy năm nay anh vì tu luyện công pháp đó, ở bên ngoài đã đắc tội với quá nhiều người, làm quá nhiều chuyện bất lợi cho tông môn. Phi Dương, em hi vọng anh có thể tỉnh ngộ lại, em chắc chắn sẽ giúp anh Chứng đạo thành công. Hơn nữa, em cũng muốn Chứng đạo cùng anh…

Người con gái này trong nháy mắt liền dùng ba loại xưng hô, rõ ràng có quan hệ không tầm thường với Thác Bạt Phi Dương. Nói đến đoạn sau, thậm chí còn cắn chặt môi, tình cảm trong ngữ khí lại càng rõ ràng hơn.

Đầu óc Diệp Mặc đang vận chuyển nhanh chóng, hắn có chút nghi ngờ Thác Bạt Phi Dương bị hắn giết chết kia cũng không phải là Phi Dương sư huynh từ miệng người con gái trước mắt này. Rất có khả năng Phi Dương sư huynh mà người con gái này nói sau khi bị Tố đạo Thánh đế kia giết chết, Tố đạo Thánh đế liền dùng mặt nạ hóa thành bộ dạng của Thác Bạt Phi Dương. Sau đó dùng thân phận này làm chuyện xấu khắp nơi, thậm chí còn lừa sư muội của Thác Bạt Phi Dương, kết quả bây giờ đến hắn cũng bị hiểu lầm là Thác Bạt Phi Dương.

Nếu như hắn đoán chính xác, thì mặt nạ mà mình đang đeo này có tác dụng biến hóa bộ dạng, chỉ có điều mình còn chưa luyện hóa mà thôi. Còn nữa chính là Tố đạo Thánh đế giả mạo Thác Bạt Phi Dương quen rồi, liền quyết định đổi tên thành Thác Bạt Phi Dương.

- Tôi sẽ thông qua năng lực của mình Chứng đạo.

Diệp Mặc có chút bắt chước giọng nói của Tố đạo Thánh đế, lạnh lùng nói.

Người con gái này chảy nước mắt nói:

- Phi Dương, em biết, mấy năm nay anh rất vất vả, so với lúc trước, anh già đi quá nhiều rồi. Nhiều năm trước khi anh rời đi là tu vi Bán thánh, bây giờ khi anh quay về vẫn là tu vi Bán thánh…

Nói đến đây, người con gái này hình như có chút quá mức đau lòng, không tiếp tục chủ đề này nữa, mà lại chuyển đề tài nói tiếp:

- Trường Phí Thánh đạo thành có một quảng trường Thánh đế luận đạo, sẽ luận đạo nửa năm, nửa năm sau, những người có cảm ngộ có thể đến biên giới Thần Phần vực tiếp xúc với đạo duyên Đại thần thông.

Nghe thấy câu này, Diệp Mặc suýt nữa liền kêu lên. Thần Phần vực, chẳng lẽ nơi mà hắn đang đứng không phải Thần Phần vực sao? Nếu như nơi mà hắn đang đứng là Thần Phần vực, tại sao người con gái này còn nói

muốn đến Thần Phần vực? Ngược lại quảng trường Thánh đế luận đạo kia lại khiến Diệp Mặc trống ngực thình thịch.

Hắn đến một Thánh đế chân chính cũng không quen biết, hắn biết những người có thể thành Thánh đế kia không ai là người đơn giản tầm thường. Chính thức xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều, là có thể cảm ngộ chân lý Chứng đạo, tuyệt đối ít càng thêm ít.

Diệp Mặc biết tư chất của mình, tư chất của hắn quá kém, muốn thông qua cảm ngộ của mình, một chút cũng không hấp thu được kinh nghiệm của người khác để Chứng đạo. Cái đó e rằng quá gian nan, đối với hắn mà nói, không cần đi con đường hoàn toàn căn cứ theo trận đạo của người khác, hắn chỉ cần biết người khác làm thế nào có thể Chứng đạo được là được. Ít nhất phải cho hắn biết được con đường và điều kiện cần thiết để Chứng đạo.

Thấy Diệp Mặc không trả lời, người con gái Bán thánh này lại nói:

- Lúc trước nơi mà anh muốn đi nhất chính là Thần Phần vực, bây giờ có một cơ hội rồi, hơn nữa còn lắng nghe cơ duyên người khác luận đạo, anh sao lại muốn buông tha chứ? Chẳng lẽ anh quên những lời lúc trước rồi sao?

- Tôi đắc tội với quá nhiều người rồi.

Diệp Mặc trầm muộn nói, hắn biết lời này sẽ không sai, vì hắn vừa mới xuất hiện ở phường thị, liền có người đến vây giết hắn, nếu như hắn đắc tội với ít người, thì mới là chuyện lạ.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, người con gái này ngược lại lại ngạc nhiên nói:

- Không sao, trong này em có một pháp bảo mặt nạ. Chỉ cần anh về cùng em, sau này Chứng đạo rồi, những thứ khác chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Nói xong người con gái này không chút đề phòng mà lấy pháp bảo mặt nạ ra, đồng thời đưa pháp bảo mặt nạ này cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận lấy chiếc mặt nạ, trong lòng lại cảm thấy có chút nguy hiểm, hắn không nói ra nổi nguy hiểm ở chỗ nào, nhưng hắn chắc rằng đây cũng không phải chuyện tốt lành gì.

- Sư muội, ngọc giản giới thiệu Thần Phần vực có thể khắc cho ta một cái được không?

Diệp Mặc do dự một láy, vẫn hỏi lại một câu.

Người con gái kia ngược lại lại có chút sửng sốt, lập tức liền lấy ra một miếng ngọc giản khắc một số thứ gì đó đưa cho Diệp Mặc nói:

- Những gì em biết chắc cũng chẳng khác với anh là mấy, trên miếng ngọc giản này em cũng thêm một số ghi chú, anh cầm lấy đi.

Diệp Mặc lập tức nhận lấy miếng ngọc giản, hắn cũng không kiểm tra ngọc giản, mà nói với người con gái này:

- Ta muốn một mình yên tĩnh một chút, cô đợi ta trong Trường Phí Thánh đạo thành đi, nếu như tôi muốn đi đến đó, tôi chắc chắn sẽ đến Trường Phí Thánh đạo thành tìm cô. Nếu như không muốn đi, cô cũng không cần buồn, đừng tiếp tục đợi ta nữa.

Diệp Mặc nói xong căn bản cũng không đợi người con gái này trả lời, lập tức thi triển độn thuật, trong nháy mắt liền biến mất.

Hắn quả thực muốn đến Trường Phí Thánh đạo thành nghe ngóng về Thánh đế luận đạo một chút, nhưng hắn cũng không ngốc như vậy, đi cùng với người con gái này. Cho dù hắn giả vờ có tốt đi nữa, một khi đi gần với người con gái này một chút, chắc chắn hắn sẽ bị phát hiện ra, đến lúc đó cũng không phải là nghe kinh nghiệm Chứng đạo của người khác nữa, mà là toi mạng.

Trước mặt một Bán thánh lại giả bộ là người quen của cô ấy, hơn nữa người quen này của cô ấy hắn không quen biết chút nào, Diệp Mặc cũng không càn rỡ như vậy.

Thấy Diệp Mặc một mình rời đi, dung nhan vừa mới còn mừng rỡ xinh xắn của người con gái này lập tức âm trầm xuống, cô cũng không đuổi theo Diệp Mặc. Chỉ chằm chằm nhìn hướng mà Diệp Mặc biến mất, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói:

- Giết Phi Dương sư huynh của ta, cho dù ngươi có đến chân trời góc biển, Đan Anh Dao ta cũng phải khiến ngươi thần hồn câu diệt.

Diệp Mặc đương nhiên không biết khi hắn ở gặp Đan Anh Dao này liền bị nhận ra rồi, nói cách khác khi hắn còn chưa gặp được đối phương, thì đối phương cũng biết hắn là giả mạo rồi. May mà hắn cũng không hi vọng lừa được Đan Anh Dao này, hắn chỉ là lợi dụng người con gái này một chút mà thôi. Lúc này hắn cũng đã ở một nơi hẻo lánh cách xa nghìn vạn dặm chui vào Thế giới trang vàng rồi.

Khi tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc ngay lập tức liền lấy miếng ngọc giản mà Đan Anh Dao đưa cho hắn ra xem.

Miếng ngọc giản vừa mới lấy ra, Diệp Mặc liền cảm thấy miếng ngọc giản này có gì đó không đúng, miếng ngọc giản này hình như có một dấu ấn thần thức mơ hồ. Hắn theo bản năng dùng thần thức tìm trong miếng ngọc giản kia, nhưng không tìm thấy thứ gì.

Diệp Mặc cảm thấy có chút không đúng, không chút do dự ném miếng ngọc giản kia đi. Một đường thần thức đến thần thức và mắt thường cũng không quét đến được mau chóng phóng về phía hắn, nếu như không phải thế giới này là của Diệp Mặc, hắn chắc rằng sẽ không cảm nhận ra. Diệp Mặc giật mình, hắn làm sao có thể để dấu hiệu thần thức này đánh dấu lên người mình được?

Nhưng dấu hiệu thần thức này cũng đã xâm nhập vào trong pháp tắc thời không rồi, thậm chí đã hòa làm một với toàn không gian, lĩnh vực và thần nguyên của Diệp Mặc căn bản không thể nào khiến ký hiệu này dừng lại, cũng hoàn toàn không thể nào trói chặt được ký hiệu này.

- Thuấn Tức…

Diệp Mặc kinh hãi, đồng thời thần thông Thuấn Tức liền phóng ra. Trong thế giới của hắn, ký hiệu thần thức này còn hung hăng càn quấy như vậy, có thể thấy sự lợi hại của ký hiệu thần thức này.

Ký hiệu thần thức đó chớp mắt liền bị khóa chặt lại, Diệp Mặc không chút do dự phóng Thanh Như Hiểu Thiên ra.

Đợi đến lúc thần thông Thuấn Tức của Diệp Mặc hoàn toàn biến mất, Thần diễm Thanh Như Hiểu Thiên cũng đã hoàn toàn tiêu hủy ký hiệu đó đi, biến mất không còn gì nữa.

- Thật lợi hại.

Diệp Mặc toàn thân toát mồ hôi lạnh, hắn là chuyên gia về ký hiệu thần thức, bao nhiêu lần bị người khác ám toán như thế, tự mình cũng đã rút ra kinh nghiệm. Nếu không lần này cho dù hắn trong Thế giới trang vàng, nói không chừng cũng khó có thể chạy thoát được.

Cũng may trong Thế giới trang vàng của hắn, Diệp Mặc thi triển thần thông Thuấn Tức, còn mạnh hơn ngoài mấy lần. Dù sao thế giới này cũng là của hắn, sau này tu vi của hắn mạnh đến một cực điểm, cho dù thời gian trong Thế giới trang vàng hoàn toàn dừng lại, hắn cũng có thể làm được.

Diệp Mặc sau khi thi triển thần thông Thuấn Tức, sắc mặt tái nhợt, nguyên khí hao tổn. Cũng may thế giới này là của hắn, so với thi triển thần thông Thuấn Tức ở bên ngoài, thì sự tiêu hao của hắn cũng giảm đi rất nhiều.

Diệp Mặc không kịp nhìn nội dung trên miếng ngọc giản, trực tiếp quăng cái mặt nạ kia ra, đồng thời phóng một đường Thanh Như Hiểu Thiên qua. Miếng ngọc giản có dấu hiệu thần thức, cái mặt nạ này là người con gái đó chủ động đưa cho hắn, không thể nào không bị đánh dấu.

Quả nhiên trong sự trói buộc không gian của Diệp Mặc, lại có một ký hiệu vô ảnh vô hình từ trong chiếc mặt nạ xông ra ngoài, bắn về phía Diệp

Mặc.

Đã có kinh nghiệm từ trước, Diệp Mặc không chút do dự lại thần thông Thuấn Tức, đồng thời đánh Thanh Như Hiểu Thiên qua. Ký hiệu vô ảnh vô hình này đập vào trong Thần diễm Thanh Như Hiểu Thiên, trong nháy mắt biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2027

Trường Phí Thánh Đạo Thành

Liên tục thi triển hai đường thần thông Thuấn Tức, cho dù Thế giới trang vàng này là của Diệp Mặc, hắn cũng có chút không chống cự nổi. May mà cây Hỗn độn mau chóng phát ra từng đường sinh cơ trong Tử phủ, chỉ trong thời gian một tuần hương, Diệp Mặc hoàn toàn khôi phục trở lại.

Diệp Mặc thở phào, có cây Hỗn độn và không có cây Hỗn độn hoàn toàn khác nhau. Hắn lại kiểm tra kỹ toàn thân vài lần nữa, xác định không có vấn đề gì rồi, lúc này mới cầm lấy miếng ngọc giản kia.

Hắn chắc rằng hai ký hiệu này ít nhất là do Đạo nguyên Thánh đế làm, ký hiệu này vô ảnh vô hình, e rằng cho dù là Thác Bạt Phi Dương bị hắn giết chết kia cũng không thể nào chạy thoát khỏi.

Hắn có thể chạy thoát, là vì hắn có Thế giới trang vàng, hắn có thần thông Thuấn Tức, hắn còn có Thần diễm có thể thiêu hủy loại ký hiệu này. Đối với với ký hiệu của một Đạo nguyên Thánh Đế, những thứ này thiếu một thứ cũng không được.

…

Một tuần hương sau, Diệp Mặc đặt miếng ngọc giản xuống, hắn cuối cùng cũng hiểu ra là chuyện gì.

Nơi mà hắn đang đứng chính là Thần Phần vực, nhưng cũng không phải Thần Phần vực thực sự. Chỉ là vì Thần Phần vực thực sự ở trong nơi này, cho nên nơi này mới có tên là Thần Phần vực.

Nói một cách chính xác, Thần Phần vực trước mặt này là Tàn vực của

Thánh đạo giới, nhưng trong Tàn giới của Thánh đạo giới còn có một Thần Phần vực thực sự. Nơi đó toàn là các loại pháp tắc đại đạo, các loại khí tức quy tắc, đồng thời còn có các loại thần thông mông muội và hài cốt của đại năng thất lạc. So với Thần Phần vực, Mộ Hoa Thần sơn cùng lắm cũng chỉ là nơi có pháp tắc thời gian mà thôi.

Còn Thần Phần vực thì lại đầy đủ các loại pháp tắc và khí tức đại đạo, còn là nơi mấy vị Hỗn nguyên Thánh Đế thất lạc.

Chính vì như vậy, rất nhiều người mới đến Thần Phần vực Chứng đạo. Vì Thần Phần vực quá nổi tiếng, người trong Tàn giới Thánh đạo giới mới dứt khoát đổi Thánh đạo giới của Tàn giới này thành Thần Phần vực.

Những ghi chú trong miếng ngọc giản tương đối đơn giản, chỉ là nói rất nhiều Tiên đế đều đã Chứng đạo trong Thần Phần vực, một bộ phận Tiên đế Chứng đạo còn phát tích trong đó. Vì Thần Phần vực có nhiều Hỗn nguyên Thánh Đế cao cấp mất mạng trong đó, cho nên có pháp bảo cao cấp của Hỗn nguyên Thánh Đế. Một khi có cơ duyên tìm được truyền thừa của Hỗn nguyên Thánh Đế, đồng nghĩa với việc có cơ hội đại đạo vô thượng.

Diệp Mặc đặt miếng ngọc giản xuống, nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến Trường Phí Thánh đạo thành một chuyến. Bất luận hắn có cơ hội tham gia vào quảng trường Thánh đế luận đạo hay không, hắn vẫn muốn đến đó thử xem. Loại Thánh đế luận đạo này, nếu như có thể vào trong đó, thì có thể nói vô cùng có lợi.

Huống chi, Diệp Mặc còn muốn nghe ngóng một chút làm thế nào để đến Thần Phần vực Chứng đạo.

Trong Thần Phần vực, các thế lực lớn đến có khoanh vùng. Muốn trà trộn vào trong vòng phạm vi đó, nghe người ta luận đạo rất khó, nhưng cũng không phải là không có cách. Diệp Mặc cũng không định dùng thân phận của Thác Bạt Phi Dương vào đó, hắn cũng không ngu ngốc như vậy.

Tóc xám trắng nhất thời không thể nào chuyển thành tóc đen được, đây

là do hắn hao tổn nguyên khí mà tạo thành, không phải đơn giản ăn một viên đan dược là có thể bổ sung lại được. Đợi sau khi nguyên khí của hắn khôi phục lại rồi, tóc bạc sẽ tự động trở về thành tóc đen.

Nhưng Diệp Mặc cũng không đợi lâu như vậy, hắn muốn đến Trường Phí Thánh đạo thành nhất định phải nghĩ cách. Người con gái đưa cho hắn miếng ngọc giản kia đã gặp hắn một lần, biết tóc của hắn cũng biến thành màu xám trắng rồi. Cho dù hắn có dỡ mặt nạ xuống, với màu tóc cũng rất dễ bị nhận ra.

Diệp Mặc dứt khoát cạo sạch tóc của mình, rồi lại luyện chế một tràng hạt Tiên khí cao cấp đeo trước ngực. Nghĩ đến Phùng Độ La Hán lúc trước, Diệp Mặc dứt khoát lại luyện chế một hồ lô đeo ở bên hông, rượu bên trong hồ lô đương nhiên là do Tiểu Băng Sâm luyện chế.

Sau khi tháo mặt nạ xuống, rồi lại khôi phục bộ dạng của mình, Diệp Mặc mau chóng biến thành bộ dạng một la hán không câu nệ tiểu tiết. Tiếc nuối duy nhất chính là, vị La hán này tướng mạo có chút thanh tú một chút.

Diệp Mặc sở dĩ ăn mặc như vậy, vì hắn đã từng tiếp xức với Phùng Độ La Hán. Hơn nữa đã cùng luận đạo với Phùng Độ La Hán rồi, nên cũng có hiểu biết nhất định về công pháp Nam Minh Thiên Thiền viện.

Đương nhiên hắn có một đạo quả Kim chung phật quả mới là quan trọng nhất, một khi hắn lấy Đạo quả này ra, sẽ không có ai nghi ngờ thân phận của hắn.

…

Thần Phần vực chính là Thánh đạo giới của Tàn giới, trong Thánh đạo giới của Tàn giới này, muốn tìm một Tiên tông cao cấp hoặc một tông môn phồn hoa cao cấp cũng không dễ dàng gì. Chủ yếu là tài nguyên nơi này thiếu thốn, cá lớn nuốt cá bé. Phần lớn những người trong này đều suy nghĩ vì Chứng đạo của mình, có tài nguyên cũng sẽ không dễ dàng lấy ra.

Chính vì vậy, có một số gia tộc Thần giác thậm chí còn mạnh hơn những tông môn bình thường.

Trường Phí Thánh đạo thành lại là một trường hợp đặc biệt, Thánh đạo giới cho dù là Tàn giới cũng là vô biên vô hạn, vô cùng rộng lớn. Xuất hiện một Tiên thành phồn hoa như Trường Phí Thánh đạo thành, cũng không có gì là lạ. Huống chi Trường Phí Thánh đạo thành cũng không tính là Tiên thành, thậm chí đã là Đạo thành vượt qua khỏi Tiên thành rồi.

Diệp Mặc vào trong Trường Phí Thánh đạo thành, cảm giác không khí nơi này hoàn toàn khác với Tiên thành của Tiên giới, có một chút áp lực, hoàn toàn không nhẹ nhõm như đang trong Tiên thành.

La hán như Diệp Mặc, trong Trường Phí Thánh đạo thành cũng không nhiều, cũng không phải là không có. Cho nên Diệp Mặc cũng không bị người khác chú ý đến.

Lúc này Diệp Mặc đã áp chế tu vi của mình xuống Tiên đế viên mãn, chuẩn bị tiến vào một quán rượu cách đó không xa. Muốn nghe ngóng tin tức một chút, bất luận là ở nơi nào, những nơi đông người tụ tập đều là những nơi tốt nhất.

Diệp Mặc vừa mới tiến vào cửa của quán rượu, còn chưa vào bên trong, liền nhìn thấy một bóng người từ bên trong lao ra ngoài, sau đó một đường ánh sáng màu đỏ bổ về phía bóng người đó.

Diệp Mặc nhường đường sang một bên, bóng người kia lập tức ngã nhào trên mặt đất. Mắt nhìn đường ánh sáng màu đỏ muốn chém y thành hai khúc, Diệp Mặc bỗng nhiên nhấc chân lên đá một cái.

Ánh sáng màu đỏ kia bị Diệp Mặc đá cho một cái liền tán loạn, cũng không thể nào ngưng tụ thành sát đao chém giết người đang ngã trên mặt đất như lúc trước nữa.

Lúc này người bị người ta đá bay ngã trên mặt đất kia mới bò dậy, mau

chóng khom người ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn ân cứu mạng của tiền bối.

Diệp Mặc không trả lời, chỉ là nhìn một người khác từ trong quán rượu đuổi ra, đường ánh sáng màu đỏ vừa nãy là do gã phóng ra, người này chỉ là tu vi Tiên tôn trung kỳ, không ngờ cũng là một tên công tử bột.

- Vãn bối ra mắt tiền bối, vừa nãy đã đụng phải tiền bối, xin tiền bối thứ tội.

Tên Tiên tôn trung kỳ này nhìn thấy người đá bay đường sát đao của gã là một La hán mà gã không nhìn ra tu vi, mau chóng thu pháp bảo lại, khom người nói.

Trong này quả nhiên là nơi cá lớn nuốt cá bé, Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, người này nhìn thấy tu vi của mình cao hơn gã, căn bản cũng không dám hỏi nguyên nhân, trực tiếp nói lời xin lỗi. Người lúc trước bị gã đá bay ra khỏi quán, suýt chút nữa bị gã giết đến nhìn hắn cũng không dám nhìn.

- Không còn chuyện của anh nữa rồi.

Diệp Mặc khua tay nói, tiến vào trong quán rượu. Một đá của hắn cứu được người, cũng là hành vi bộc phát. Chỉ là vì trong tích tắc đó hắn nghĩ đến cảnh mình bị Táp Không đại đế đá bay xuống bậc thang, trong lòng khó chịu, nên mới tiện cứu tên xui xẻo bị đá bay này thôi.

Tên Tiên tôn công tử bột này nhìn thấy Diệp Mặc cũng không tiếp tục trách tội gã nữa, mau chóng ôm quyền, quay người đi, trong nháy mắt đã biến mất ở cửa ra vào quán rượu.

Người được Diệp Mặc cứu kia lại lần nữa cám ơn Diệp Mặc, Diệp Mặc lúc này mới chú ý nhìn người đang đứng trước mặt này.

Tên này thoạt nhìn tuổi còn trẻ, thậm chí còn chút ngây thơ, cũng đã là tu vi Tiên vương đỉnh phong rồi. Chỉ có điều dáng người rất béo, mắt híp, vẻ

mặt vô cùng hèn mọn, thoạt nhìn giống như thường xuyên bị ăn hiếp khinh khi vậy.

Nhưng sau đó Diệp Mặc lại cảm thấy hơi khác, từ người của tên béo này hắn cảm thấy chút khí tức cổ quái, loại khí tức này hắn cũng đã từng cảm giác được trên người Vô Ảnh.

- Lão đại, khí tức trên người tên này giống của em.

Diệp Mặc cau mày còn chưa nghĩ ra đây là chuyện gì, thì Vô Ảnh đã từ trong Thế giới trang vàng truyền âm ra.

Khí tức giống như trên người Vô Ảnh? Diệp Mặc lập tức nhớ ra Vô Ảnh vốn dĩ là Long tộc, chẳng lẽ tên béo này cũng không phải là con người sao, cũng là đệ tử Long tộc sao? Nhưng tên này thoạt nhìn rất giống với con người, hơn nữa khí tức kia cũng chỉ nhàn nhạt mà thôi.

- Cậu cùng tôi vào trong trước đã.

Diệp Mặc gật đầu, sau đó nói. Gọi tên béo này vào, đương nhiên là muốn hỏi về lai lịch của y.

Tên béo này rất biết tình thế, nhìn thấy Diệp Mặc đi vào quán rượu, cũng mau chóng đi vào cùng.

Mặc dù vẻ mặt của y vẫn rất khiêm tốn, cũng không còn sự sợ hãi và giác ngộ như vừa nãy suýt nữa bị giết chết nữa, rõ ràng là một tên suy nghĩ đơn giản.

Trong quán rượu cũng không ít người, Diệp Mặc liếc nhìn một lượt, hắn chẳng những nhìn thấy vài vị Tiên đế, thậm chí còn nhìn thấy một vị Tố đạo Thánh Đế, hắn lập tức thu thần thức của mình lại.

Hắn quả thực nghĩ không thông, trong này có nhiều cao nhân như vậy, lúc trước một tên Tiên tôn bé nhỏ tại sao lại dám lớn lối giết người chứ.

Nhưng thấy mình chặn một tên Tiên tôn giết người, rồi vào trong quán rượu này cũng không ai nói nhiều, Diệp Mặc dường như có chút hiểu ra. Những người trong này cũng không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, hoặc chỉ cần chuyện không đến đầu của mình, thì cũng không có ai rảnh rỗi mà xen vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2028

Khó Vào Hội Luận Đạo

Diệp Mặc vốn dĩ muốn tìm một phòng, sau đó cẩn thận điều tra lai lịch tên béo này một chút. Nhưng khi hắn hỏi muốn thuê phòng, dường như tất cả mọi người đều dồn ánh mắt hiếu kỳ về phía hắn, Diệp Mặc lập tức biết mình lại hỏi sai rồi.

- Tiền bối, quán rượu chỉ là nơi uống rượu thôi, không có phòng cho thuê đâu.

Tên béo mau chóng nhỏ giọng thì thầm nhắc nhở Diệp Mặc một câu.

- Ồ, tôi biết rồi.

Diệp Mặc nói như không có chuyện gì xảy ra.

Cũng may Diệp Mặc mặc dù nghèo, nhưng Thần tinh dùng uống rượu cũng có. Hắn dẫn tên béo đến một góc rồi ngồi xuống, sau khi tiểu nhị mang rượu đến, ánh mắt tên béo này nhìn chằm chằm vào hũ rượu không rời.

Hóa ra tên béo này là một con sâu rượu, Diệp Mặc vừa nhìn liền hiểu ra. Hắn mở hũ rượu ra, uống một ngụm. Phát hiện rượu này đúng là rác rưởi, đừng nói so với rượu Đỗ Nương, so với rượu mà Tiểu Băng Sâm chế ra, cũng kém xa vạn dặm.

Tên béo này nuốt nước miếng nói:

- Tiền bối, rượu của quán này rất ngon, loại Bán thần tương này cũng coi là trung thượng rồi.

Diệp Mặc suýt nữa phun ngụm rượu trong miệng mình ra, loại rượu như này cũng gọi là Bán thần tương sao?

Đẩy hũ rượu trước mặt hắn cho tên béo nói:

- Tôi không thích loại rượu này, cho cậu uống hết đấy.

- Cám ơn tiền bối.

Tên béo này đến một câu từ chối cũng không có, liền cầm lấy hũ rượu trước mặt Diệp Mặc, ừng ực mấy ngụm liền.

Diệp Mặc lấy bầu rượu bên hông mình ra, mở ra uống một ngụm, vừa định hỏi, thì lại nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên nói:

- Rượu ngon.

Diệp Mặc sững sờ, thầm nhủ rượu của mình không tốt mới lạ, loại rượu này của hắn là được chế từ Giác Hồn tảo và Nhân Thanh Hạnh. Sau khi hắn lấy được rất nhiều Thần linh thảo cao cấp trong Mộ Hoa Thần sơn, liền bảo Tiểu Băng Sâm gia công lại một lần nữa, so với loại rượu của quán rượu này, cũng ngon hơn không biết bao nhiêu lần.

Người vừa nãy nói rượu ngon chỉ cần ngửi một chút liền biết, có thể thấy cũng là một người thích uống rượu.

- Vị đạo hữu này, không biết có thể ngồi nhờ một chút được không.

Suy nghĩ trong đầu Diệp Mặc còn chưa dứt, thì một giọng nói hơi khàn khàn liền vang lên trước mặt Diệp Mặc.

Là một Tố đạo Thánh Đế, khóe mắt Diệp Mặc hơi co quắp, mặc dù khi hắn là Tiên đế viên mãn đã giết một Tố đạo Thánh Đế. Nhưng Diệp Mặc cũng không tự đại đến mức cho rằng mình chắc chắn có thể giết chết được Tố đạo Thánh Đế.

Trong quán rượu này lại có thể tùy ý giết người, tên Tiên tôn giết người

vừa nãy hắn cũng không thấy ai đứng ra chặn lại. Cộng thêm lúc trước trong quán rượu cũng có người đuổi giết y, Diệp Mặc sớm đã biết rõ trong nơi như này, giết người và bị giết căn bản cũng không cần chịu bất cứ trách nhiệm gì. Cho dù trong này là Thánh đạo thành, cũng là giết người không cần lý do, cũng không cần bồi thường thứ gì.

Nếu như Tố đạo Thánh Đế này muốn ra tay với hắn, cho dù tu vi của hắn có tăng lên rất nhiều. Bốn mũi tên cốt tiễn màu vàng kim liên tiếp bắn ra, giết Tố đạo Thánh Đế trước mặt này, hắn tin rằng mình cũng sẽ thành dê đợi làm thịt.

- Đương nhiên có thể, vị đạo hữu mời ngồi.

Diệp Mặc cười ha hả, vội vàng ôm quyền nói.

Tên béo suy nghĩ đơn giản, bất luận là Tiên đế hay Thánh đế đến, chỉ cần có rượu uống, thì cũng không thèm để ý chút nào. Y hình như khác với những người khác, người khác còn để ý đến rượu ngon hay không, y dường như chỉ cần có rượu mà uống là được, còn rượu ngon hay không có lẽ đến khi đưa cho y uống, thì y mới để ý.

- Rượu mà đạo hữu vừa uống đúng là rượu ngon, tôi đi vô số Thánh đạo thành, vô số Thần giác khắp Thần Phần vực, cũng là lần đầu tiên ngửi thấy loại rượu ngon như này, không biết đạo hữu mua rượu này ở đâu?

Vị Tố đạo Thánh Đế này cũng rất thẳng thắn, vừa đến liền chăm chăm hỏi hũ rượu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc không thèm để ý đến hũ rượu của mình cũng đưa cho Tố đạo Thánh Đế nói:

- Đây là rượu tôi tự chế, nếu như đạo hữu thích, thì tặng cho anh đấy.

- Cám ơn đạo hữu.

Vị Tố đạo Thánh Đế này nhận lấy hũ rượu của Diệp Mặc đưa cho cám

ơn một câu, đồng thời lại càng không khách khí mở hũ rượu ra uống ừng ực mấy ngụm liền như tên béo kia.

Diệp Mặc âm thầm đề phòng, tên Tố đạo Thánh Đế này thoạt nhìn Thần nguyên ngưng thực, so với Thác Bạt Phi Dương cũng mạnh hơn một chút. Mái tóc dài buộc gọn, khuôn mặt giống như đao tước, thoạt nhìn cực kỳ oai hùng.

- Cám ơn đạo hữu đãi rượu ngon, tôi tên Đỗ Khải Khê.

Tên Tố đạo Thánh Đế này sau khi một hơi uống hết nửa hũ rượu, lúc này mới đặt hũ rượu xuống nói ra tên của mình cho Diệp Mặc biết. Rõ ràng là vì rượu của Diệp Mặc, nên cách nhìn của lão với Diệp Mặc cũng có chút khác rồi.

Diệp Mặc lúc này cũng hiểu ra một chút, trong Thần Phần vực, thiên linh địa vật thiếu thốn, lại càng không thể nào có người dùng thiên linh địa vật để chế rượu. Tảo tiên tửu của mình dùng hoàn toàn là Thần linh vật và Tiên linh vật quý giá, đương nhiên không thể nào có người dùng để chế rượu. Cộng thêm phương pháp ủ rượu do tổ tông ủ rượu Xuất Trần Thánh đế đưa ra, Tiểu Băng Sâm ra tay, lại càng không có chút khí tức khói lửa nào.

- Tôi là Diệp Mặc.

Diệp Mặc ôm quyền nói, hắn cũng không tiếp tục lấy Tảo tiên tửu ra nữa, thứ này cũng không thể nào lấy ra liên tiếp như vậy được.

Đỗ Khải Khê sau khi uống nửa hũ rượu, lại càng thêm kính trọng với Diệp Mặc, nói thẳng:

- Diệp huynh hình như là lần đầu tiên đến Trường Phí Thánh đạo thành thì phải?

Diệp Mặc vội vàng trả lời:

- Tôi vì Tiên đế viên mãn xong vẫn không thể nào Chứng đạo được, cho

nên tìm kiếm cơ duyên khắp nơi, lần này ngẫu nhiên nghe người ta nói Trường Phí Thánh đạo thành có một hội Thánh đế luận đạo, nên mới cố ý đến đây, muốn đến hội Thánh đế luận đạo này nghe các vị tiền bối luận đạo.

Diệp Mặc mặc dù cũng không biết chút gì về Trường Phí Thánh đạo thành, nhưng cũng không phải không hiểu tí gì về Thần Phần vực. Thần Phần vực không gian hỗn loạn, nơi nào cũng là khe nứt hư không. Cho nên trong Thần Phần vực không có truyền tống trận, đừng nói là truyền tống trận, cho dù tự mình khống chế pháp bảo phi hành, một khi không cẩn thận sẽ bị các loại khe nứt hư không này cắn nuốt sạch.

- Anh muốn đến hội Thánh đế luận đạo e rằng không dễ đâu.

Đỗ Khải Khê đặt hũ rượu xuống nhìn Diệp Mặc một cái, lắc đầu nói.

- Sao vậy?

Diệp Mặc biết không dễ gì, nhưng bây giờ hắn muốn biết có thể có một tia cơ hội hay không. Đỗ Khải Khê chính là một tia cơ hội của hắn, nếu không hắn đến cổng vào của hội Thánh đế luận đạo kia cũng không biết.

Đỗ Khải Khê thở dài nói:

- Hội Thánh Đế luận đạo của Trường Phí Thánh đạo thành lần này cũng không giống như bình thường, đừng nói là Tiên đế, cho dù là Tố đạo Thánh Đế muốn vào cũng không dễ.

- Đỗ huynh, anh chắc cũng đã là Tố đạo rồi chứ? Hội Thánh Đế luận đạo chẳng phải là Tố đạo Thánh Đế luận đạo sao, sau đó thì Tiên đế nghe đạo sao?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, hắn cho rằng Đỗ Khải Khê cũng đã là Tố đạo Thánh Đế rồi, nếu như Đỗ Khải Khê ra chút sức lực, nói không chừng hắn có cơ hội đi dự thính, bây giờ nghe Đỗ Khải Khê nói vậy, hắn mới cảm thấy chuyện cũng không dễ dàng như vậy.

Đỗ Khải Khê cười khổ rồi nói:

- Hội Thánh Đế luận đạo lần này là do các đại thế lực lớn xung quanh cùng tổ chức, chẳng những có Dục đạo và Hóa đạo Thánh đế luận đạo, còn có cả đệ nhất Đạo nguyên Thánh đế Tư Không Xán của Trường Phí Thánh đạo thành đích thân đi giảng đạo. Tư Không tiền bối kẹt trong cảnh giới Đạo nguyên vô số năm rồi, lần này ông giảng đạo xong, sẽ đến Thần Phần vực tìm kiếm cơ duyên Hỗn Nguyên. Khi ông đến Thần Phần vực, sẽ dẫn theo một số Tiên đế cùng đến Thần Phần vực. Cơ hội như này ai mà không muốn đi cơ chứ?

- Thần Phần vực nhất định phải Đạo nguyên Thánh Đế mới có thể dẫn đi được sao?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi.

Đỗ Khải Khê im lặng liếc nhìn Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp huynh, vừa nhìn liền biết anh không biết tí gì về Chứng đạo cả. Trong Thần Phần vực có thể Chứng đạo, tám chín phần đều là từ biên giới Thần Phần vực Chứng đạo mà ra. Còn việc đến biên giới Thần Phần vực không có tu vi Tố đạo căn bản không thể đi nổi, nhưng bất luận là Tố đạo hay là Hóa đạo có lẽ cũng chỉ có thể một mình đến biên giới Thần Phần vực, căn bản không thể nào dẫn người đi theo. Chỉ có Đạo nguyên Thánh Đế mới có thể dẫn người đi cùng, Đạo nguyên Thánh Đế cũng đã là cao nhân Chứng đạo bước đến bước thứ hai rồi, bọn họ đến Thần Phần vực có thể dẫn theo mười người.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu những lời lúc trước người con gái kia nói, người con gái đó nói còn có một bộ phận người có cơ duyên đến Thần Phần vực, chắc chính là Đạo nguyên Thánh Đế Tư Không Xán bằng lòng dẫn người vào trong.

- Tư Không Tiền Bối này chắc cũng là một người tốt, không ngờ lại bằng lòng dẫn người vào trong Thần Phần vực.

Diệp Mặc cảm thán một tiếng nói.

Đỗ Khải Khê liếc nhìn Diệp Mặc, lạnh nhạt nói:

- Đạo nguyên Tiền Bối tiến vào Thần Phần vực, trước giờ cũng chưa từng có người nào ra ngoài. Lần này Tư Không tiền bối muốn vào Thần Phần vực Chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng là được ăn cả ngã về không rồi. Ông ấy tiện thể dẫn theo mười người đến biên giới Thần Phần vực cũng không phải là vô duyên vô cớ, là cần Đạo quả và Thần linh vật cao cấp, nhờ vào cơ hội Tư Không tiền bối tiến vào Thần Phần vực lần này, các đại thế lực mới tụ tập các loại Thần linh vật cao cấp lại, mời Tư Không tiền bối đến luận đạo. Còn dẫn những ai vào trong Thần Phần vực, thì phải xem ai cống hiến nhiều nhất.

Diệp Mặc im lặng khẽ gật đầu, nói như vậy người ngoại lai như hắn cho dù tiến vào hội luận đạo, cũng không có nửa phần cơ hội. Lúc trước hắn còn cho rằng Tư Không Xán - Đạo nguyên Thánh Đế đại công vô tư, bây giờ xem ra cũng là có cái giá của nó.

- Đỗ huynh, tôi muốn hỏi một chút, anh có biết Mộ Hoa Thần sơn không?

Diệp Mặc mất đi cơ hội đến hội Thánh Đế luận đạo, chỉ có thể hỏi thăm Mộ Hoa Thần sơn. Hắn đắc tội với một Hóa đạo Thánh Đế trong Mộ Hoa Thần sơn, nếu như không cẩn thận bị Hóa đạo Thánh Đế đó bắt được, thì cũng chẳng phải là chuyện tốt gì.

- Mộ Hoa Thần sơn thì tôi biết, nghe nói gần đây có mở cửa một lần. Mộ Hoa Thần sơn cách Trường Phí Thánh đạo thành quá xa, cho dù qua đó cũng cần phải mấy chục năm. Nếu không, lần Mộ Hoa Thần sơn mở đó, tôi nhất đỉnh phải đi một chuyến.

Đỗ Khải Khê thở dài nói.

Diệp Mặc nghe thấy vậy trong lòng chắc như đinh đóng cột, trong này không có truyền tống trận, Mộ Hoa Thần sơn cách Trường Phí Thánh đạo

thành càng xa đối với hắn mà nói lại càng tốt. Đỗ Khải Khê là một Tố đạo Thánh Đế cũng cần phải mấy chục năm, cho dù là Hóa đạo Thánh Đế đó muốn đến Trường Phí Thánh đạo thành, cũng phải mấy chục năm.

- Xem ra Đỗ huynh cũng đến tham gia hội Thánh Đế luận đạo đúng không?

Diệp Mặc sau khi gác tâm tư sang một bên, lập tức liền đoán ra mục đích Đỗ Khải Khê đến đây.

- Đúng vậy, nhưng tôi cũng không có cơ hội. Trừ phi tôi có Thần linh vật cao cấp, thậm chí là được một Đạo quả. Hơn nữa, nếu như tôi có Đạo quả thật, tôi cũng không muốn dùng Đạo quả để đổi lấy một suất đi nghe luận đạo.

Đỗ Khải Khê thở dài nói, Thần Phần vực tàn phá thê thảm, muốn tìm được một Đạo quả, thật quá gian nan.

Diệp Mặc vốn dĩ đang nghĩ có nên liều chết giả dạng Thác Bạt Phi Dương lần nữa không, nghe thấy Đỗ Khải Khê nói vậy, hắn lập tức tỉnh táo tinh thần nói:

- Đỗ huynh, anh nói chỉ cần có Đạo quả, thì chắc chắn có thể tham gia hội Thánh Đế luận đạo sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2029

Thu Nhận Tên Béo

Đương nhiên! Anh cho rằng đạo quả có thể dễ dàng chiếm được như vậy sao? Nghe nói Mộ Hoa Thần Sơn xuất hiện chín 'Đạo quả thời gian', nhưng đáng tiếc…

Đỗ Khải Khê nói xong lại thở dài một hơi. Vận khí của y luôn không tốt. Nếu như có thể tới kịp trước khi Mộ Hoa Thần Sơn mở ra, thì cho dù là hắn không chiếm được 'Đạo quả' y cũng sẽ có thu hoạch tuyệt đối không hề nhỏ.

Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu tên Thác Bạt Phi Dương kia tại sao có thể chứng đạo nhanh như vậy. Y ở Mộ Hoa Thần Sơn căn bản chính là làm quan hưởng lộc Vua, ở chùa ăn lộc phật mà. Nếu như y còn có thể khống chế được Mộ Hoa Thần Sơn, vậy thì y còn thiếu gì các loại 'Đạo quả' nữa? Bởi vậy có thể thấy được nhẫn trữ vật của y tuyệt đối là có rất nhiều thứ tốt. Nhưng mà đáng tiếc, những thứ tốt đó đều đã bị một mũi 'Cốt tiễn' của hắn phá tan hết rồi.

Diệp Mặc cảm giác tính cách của anh chàng Đỗ Khải Khê này không tệ, cho nên lập tức truyền âm:

- Đỗ huynh, thật ra là tôi có một quả 'Đạo quả', anh có thể nói rằng tôi là bằng hữu của anh, sau đó dùng quả 'Đạo quả' này đi xem xem có thể bước qua cánh cửa của "hội Thánh Đế luận đạo" hay không?

- Anh nói gì?

Đỗ Khải Khê khiếp sợ đến nỗi quên luôn cả việc sử dụng truyền âm.

Diệp Mặc đành phải nói:

- Tôi nói là tôi muốn đi thử thời vận để xem có thể tiến vào 'hội Thánh Đế luận đạo' hay không?

Đỗ Khải Khê lúc này cũng đã kịp phản ứng lại và đứng lên nói:

- Đương nhiên là có thể. Chúng ta đi ngay bây giờ đi.

So với Diệp Mặc thì y càng vội vàng hơn. Diệp Mặc đã sử dụng một quả 'Đạo quả' để có thể có được cái cơ hội tiến vào cái 'hội Thánh Đế luận đạo' này, cho nên dù là không có thêm y, thì cũng chỉ là lãng phí mà thôi.

- Đừng gấp. Tôi vẫn còn có chút chuyện muốn hỏi vị huynh đệ kia.

Diệp Mặc thấy lúc này tên béo lúc này đã uống hết một hũ rượu thì liền nói với Đỗ Khải Khê.

Đỗ Khải Khê dường như đã biết rõ Diệp Mặc có chuyện quan trọng cần nói với tên béo, cho nên chỉ cười nói:

- Tôi ở chỗ kia chờ anh. Sau khi anh hỏi xong thì gọi tôi một tiếng là được.

Giọng điệu của Đỗ Khải Khê lúc này có chút kích động, dường như là vì y đang có cơ hội để tiến vào 'hội Thánh Đế luận đạo' cho nên mới kích động như vậy. Lắng nghe Đạo Nguyên Thánh Đế luận đạo chính là chuyện mà bất cứ ai nằm mơ cũng tưởng tượng đến, chứ đừng nói là một tán tu như y.

Những tán tu như y có thể Chứng đạo được thì quý hiếm như phượng mao lân giác rồi. Mà bản thân y có thể Chứng đạo được là do đã gặp được cơ duyên. Mà việc được lắng nghe Đạo Nguyên Thánh Đế luận đạo chính là một đại cơ duyên vô cùng to lớn.

- Cậu tên là gì? Từ đâu đến đây?

Đỗ Khải Khê đi rồi thì Diệp Mặc trước tiên là đánh ra một đạo cấm chế, sau đó nhìn chằm chằm vào tên béo mà hỏi.

Tên béo ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, trong mắt lộ ra một chút sợ hãi.

Diệp Mặc cảm giác được sự sợ hãi của tên béo thì liền cười nói:

- Cậu không cần lo lắng. Tuy tôi phán đoán ra được chút lai lịch của cậu, nhưng vẫn muốn hỏi rõ cậu một chút. Cậu nên hiểu rõ rằng, nếu như những người khác cũng giống như tôi, đoán ra được lai lịch của cậu, thì cậu chỉ sợ đã sớm bị người ta giết rồi, thậm chí ngay cả da lông cũng sẽ không còn sót lại cái gì.

- Tôi… tôi…

Sự sợ hãi trong mắt tên béo càng lúc càng đậm. Nó sợ nhất là bị người khác nhận ra lai lịch, không ngờ lúc này đã bị người ta nhận ra lai lịch rồi. Đương nhiên nó hiểu rõ rằng, một khi bị người khác nhận ra, thì kết quả của nó sẽ không có gì tốt đẹp cả.

Nói một chữ "Tôi" hết cả buổi thì cuối cùng tên béo này mới bình tĩnh lại được một chút. Tiếp đó nó ấp úng nói:

- Tôi là Cừu Nhưỡng. Sau khi mẹ tôi sinh tôi ra, thì liền để cho bác Ân lén mang tôi đi, sau đó bác Ân sử dụng phù lục… Chúng tôi mới tiến đến Thần Phần Vực này. Sau đó bác Ân đã vì bảo vệ cho tôi mà chết đi…

Tên béo nói năng vừa vội vàng, vừa ấp úng, nói trước quên sau. Nhưng cuối cùng sau một nén nhang thì Diệp Mặc cũng đã nghe được rõ ràng.

Tên béo tên là Cừu Nhưỡng, hẳn là xuất thân từ Long tộc. Bất luận là Long khí trên người nó là do được mẹ truyền thừa cho, hay là cha truyền thừa cho, thì nó cũng là một Long tộc thật sự. Mẹ của nó là một hoàng hoa khuê nữ, dường như là sinh sống tại một Thủy Cung to lớn. Diệp Mặc đoán rằng chỗ đó hẳn là Long Cung, bất quá cũng không dám xác định chắc chắn.

Hơn nữa nơi đó còn là một nơi có quy củ nghiêm ngặt, mà mẹ của Cừu Nhưỡng thì chưa có chồng đã mang thai, cho nên phạm vào điều đại kỵ. Đồng thời Cừu Nhưỡng cũng là đối tượng được cho là con hoang, cần phải

giết đi. Mẹ của Cừu Nhưỡng vì bảo vệ cho con của mình, cho nên mới để cho quản gia thân tín của mình là bác Ân mang theo Cừu Nhưỡng bỏ trốn.

Bác Ân không biết đã thông qua thủ đoạn gì để tới được Thần Phần Vực, chỉ là sau đó có người ở Thần Phần Vực phát giác được sừng rồng thấp thoáng trên đỉnh đầu của Cừu Nhưỡng, muốn bắt Cừu Nhưỡng đi. Vì muốn bảo vệ cho Cừu Nhưỡng, nên đến cuối cùng bác Ân đã đồng quy vu tận với tên kia. Cừu Nhưỡng không có bất kỳ năng lực sinh tồn nào, chỉ có thể ở Trường Phí Thánh Đạo Thành bữa đói bữa no sống qua ngày.

Nhưng nó lại cực kỳ thích rượu, mỗi lần trông thấy rượu thì ngay cả họ của mình là gì cũng quên mất. Vì rượu mà nó đã bị người đánh rất nhiều lần, dường như là vận khí của nó không tệ, cho nên tuy đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhưng cái mạng nhỏ của nó vẫn giữ được tới bây giờ.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến đầu của tên béo, quả nhiên là phát hiện được một gốc sừng loáng thoáng nhô ra.

Giờ phút này trong lòng Diệp Mặc đã biết rằng mình đã làm một chuyện vô ích rồi. Tên béo ở Trường Phí Thánh Đạo Thành lâu như vậy, hơn nữa lại thích rượu như mạng, cứ như vậy mà suy đoán, thì nó đáng lẽ đã sớm phải bị người giết rồi. Nhưng thực tế thì đến giờ nó vẫn còn sống, và giải thích duy nhất chính là có người đã biết rõ lai lịch của tên béo, cho nên mới âm thầm bảo vệ cho tên béo.

Tên béo ở đây thân cô thế cô, cho nên việc có người bảo vệ cho nó dĩ nhiên không phải là vì muốn tốt cho nó rồi. Chỉ có hai khả năng có thể xảy ra, thứ nhất chính là muốn dùng tên béo để dẫn dụ những Long tộc khác tới đây, thứ hai chính là muốn nuôi cho tên béo lớn lên.

Diệp Mặc cho rằng khả năng thứ hai lớn hơn, vì tinh huyết của Long tộc có chứa "Long khí", nhưng không phải là có thể hình thành được trong tình trạng bị giam cầm. Một khi bắt tên béo lại, thì cho dù là tu vi của tên béo có tăng lên tới Tiên Đế, "Long khí" và máu huyết của nó cũng vẫn chỉ ẩn tàng mà thôi, không thể có được khí tức Long đạo.

Nếu như người nọ muốn dùng "Long khí" tinh huyết của tên béo để tu luyện thần thông, thì chắc chắn không thể nào giam cầm tên béo được. Một khi giam cầm tên béo, thì tương lai sau khi giết tên béo đi chắc chắn sẽ có tình trạng đạo tâm bất ổn. Trừ phi đạo mà người nọ tu luyện chính là tuyệt tình đạo.

Trong lòng Diệp Mặc có chút trầm lặng. Hắn cảm thấy sao mà mình lại trùng hợp như vậy. Vốn tưởng có thể dễ dàng cứu tên béo, nhưng hiện giờ cho dù là hắn không ra tay, thì cũng có người khác sẽ cứu nó. Sở dĩ tên béo có thể sống tới ngày nay, chính là vì tu vi hiện tại của nó quá thấp.

Diệp Mặc muốn dẫn tên béo đi, nhưng tu vi của hắn mới chỉ là Bán Thánh, cho dù ở Tiên Giới cũng có người lợi hại hơn so với hắn huống chi là ở cái Trường Phí Thánh Đạo Thành này. Người nọ nếu đã dám nuôi thả tên béo Cừu Nhưỡng, thì đã nói lên rằng đó không phải là một kẻ đơn giản.

Vừa lúc đó Vô Ảnh bỗng nhiên truyền âm tới:

- Lão đại, hoàn cảnh của tên béo này thật đáng thương, lại thuộc Long tộc. Hay là lão đại để cho nó đến Thế giới trang vàng làm bạn với em và Tiểu Sâm đi.

Diệp Mặc lập tức do dự. Một khi tên béo tiến vào Thế giới trang vàng, thì không thể để cho nó ra ngoài được nữa. Bởi vì chỉ cần nó đi ra ngoài, thì Thế giới trang vàng chắc chắn sẽ bại lộ.

Nhưng lời nói của Vô Ảnh lại khiến cho hắn có chút đồng tình. Bản thân mình cũng là một kẻ bị bỏ rơi, cũng có chút giống với thân thế của tên béo và Vô Ảnh. Nếu như hắn không ra tay trợ giúp, thì tên béo này chắc chắn sẽ phải chết, hơn nữa còn chết rất thê thảm.

Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc liền truyền âm cho Vô Ảnh:

- Để ta hỏi nó một chút, nếu nó nguyện ý đi cùng thì sẽ lập tức dẫn nó theo. Nếu như không, thì chúng ta không thể nhiều chuyện được.

Thấy ánh mắt kinh sợ của tên béo, thì Diệp Mặc liền thở dài:

- Cừu Nhưỡng, cậu biết hiện tại nếu cậu tiếp tục ở lại Trường Phí Thánh Đạo Thành, thì sớm muộn gì cậu cũng chỉ còn một con đường chết thôi hay không?

Vượt qua sự dự liệu của Diệp Mặc, đó là tên béo lập tức gật mạnh đầu, dường như là nó hiểu được tình cảnh của chính mình.

Diệp Mặc lắc đầu:

- Cậu không rõ tình cảnh của mình đâu. Tôi cho cậu biết, kỳ thật là đã sớm có người nhìn ra cậu là Long tộc rồi. Người kia không bắt cậu đi, là vì muốn cậu một mình ở lại phát triển ở Trường Phí Thánh Đạo Thành này. Chờ nuôi dưỡng cậu đủ lớn rồi, thì mới bắt giữ lấy cậu. Cậu ngẫm lại xem, có phải là mỗi lần cậu gặp phải chuyện rắc rối, hoặc là thiếu thốn tài nguyên tu luyện, thì đều không hiểu vì sao mà lại có người giúp đỡ ngay không?

Tên béo nghe Diệp Mặc nói xong, thì liền ngây ngẩn cả người, nhưng nó rất nhanh đã kịp phản ứng lại, khiếp sợ mà nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Hiển nhiên là nó đã hiểu được ý của Diệp Mặc.

- Xem ra cậu cũng không quá đần. Tôi nói thật với cậu, đó là trước đó cậu được người cứu không phải là trùng hợp đâu, nếu không thì một Tiên Vương nho nhỏ như cậu, lại không có chỗ nương thân đi khắp chỗ cướp đoạt rượu, sao có thể sống lâu như vậy ở Trường Phí Thánh Đạo Thành chứ? Nhưng lần này tôi cứu cậu thật sự là trùng hợp.

Diệp Mặc thấy tên béo có chút sợ hãi, thì liền nói tiếp:

- Tôi có một đồng bạn, cũng xuất thân là Long tộc, nó muốn tôi giúp cậu một lần. Nếu như cậu nguyện ý, thì tôi sẽ đưa cậu đi. Nếu như cậu không nguyện ý, thì tôi sẽ đưa cho cậu một bầu rượu, tự cậu lo liệu thôi. Nhưng nếu cậu nguyện ý đi theo tôi, thì tôi có một điều kiện, đó là cậu sẽ không thể tùy ý đi ra ngoài nữa. Hơn nữa cho dù là tương lai cậu phải rời đi, cũng phải thề

rằng tuyệt đối không được tiết lộ ra bí mật của tôi.

- Tiền bối, vãn bối nguyện ý.

Vượt qua dự liệu của Diệp Mặc, đó là tên béo căn bản không hề do dự chút nào đã đồng ý với Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc ngược lại lại có chút khó hiểu. Cái tên béo này dù khờ khạo, nhưng cũng không ngốc. Chẳng lẽ nó không sợ mình lừa nó hay sao?

- Cậu không sợ tôi lừa cậu sao?

Diệp Mặc lập tức hỏi một câu.

- Tiền bối, người khẳng định không phải là người của Trường Phí Thánh Đạo Thành, thậm chí là tiền bối còn tới từ một nơi rất xa nữa. Nếu không tiền bối sẽ không hỏi thuê phòng riêng ở trong quán rượu rồi. Hơn nữa cho dù là tôi không nguyện ý, thì ở lại chỗ này cũng chỉ con đường chết mà thôi. Nếu như đi cùng tiền bối, thì tương lai không chừng tôi còn có thể gặp lại mẹ mình. Nếu như tiền bối muốn tinh huyết của tôi, thì tôi cũng chỉ là chết sớm hơn một chút mà thôi. Những năm này tôi đã sớm biết được rồi.

Giọng điệu của tên béo rất kiên quyết, thậm chí không có chút ý do dự nào.

- Đúng thế, cậu rất thông minh. Nhưng cậu hãy yên tâm, tôi không cần đến tinh huyết của cậu. Thứ tốt của tôi so với chút tinh huyết thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần, cậu không cần thiết phải quá đề cao mình. Cậu hãy thả lỏng tâm thần mình, tôi sẽ thu cậu vào.

Diệp Mặc cười ha hả rồi nói. Hắn có chút thích thú với tên béo này.

- Ngay bây giờ sao?

Tên béo theo bản năng nhìn những người còn lại trong quán rượu.

Diệp Mặc thì lại không thèm để ý mà nói tiếp:

- Đúng thế, ngay bây giờ.

Hắn đã quyết định mang tên béo đi, thì cho dù là đổi chỗ khác, người khác vẫn biết rằng đó là hắn. Còn không bằng cứ công khai mà mang đi thôi. Chờ sau khi mang tên béo đi rồi, hắn sẽ lập tức cùng Đỗ Khải Khê đến 'hội Thánh Đế luận đạo'. Hắn tin rằng, cho dù là kẻ nhìn chằm chằm vào tên béo có lợi hại hơn nữa, cũng không dám tìm tới 'hội Thánh Đế luận đạo'.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2030

Sự Đáng Sợ Của Đạo Nguyên Thánh Đế

Hắn đi tới hội luận đạo còn có một điều kiện khác, chính là để cho người tên Tư Không Xán kia dẫn hắn tới bên ngoài Thần Phần Vực, nếu không thì quá là lãng phí 'Thánh đạo quả' của hắn rồi. Chờ sau khi đi Thần Phần Vực rồi, thì ai còn có thể tìm tới hắn được nữa?

Chân chính mà nói thì tên béo chưa tính là con người, mà là thuộc về Long tộc. Cho dù là Thế giới trang vàng của Diệp Mặc còn chưa kịp hoàn thiện, thì hắn vẫn có thể đưa tên béo vào đó. Huống chi sau khi hắn đi vào Thần Phần Vực, thì đã tìm được 'Ụ đá' thứ năm và hoàn thiện Thế giới trang vàng của mình rồi, cho nên càng có thể tùy tiện mà đưa tên béo vào.

Trong quán rượu có không ít người, bọn họ thấy Diệp Mặc cứ như vậy đưa tên béo đi thì đều trợn mắt há mồm. Rất nhiều người trong quán rượu này đều không phải là đồ ngốc, tên béo kia dường như là lai lịch không bình thường, còn Diệp Mặc lại chỉ là một Tiên Đế, vậy mà cũng dám ở ngay chỗ này đưa tên béo kia đi, quả thực là chán sống rồi.

Người khác kỳ quái là Diệp Mặc sao lại có gan để đưa tên béo đi, chứ không hề kỳ quái là vì sao Diệp Mặc lại có thể khiến tên béo biến mất ngay trước mắt mọi người cả. Tu vi đạt tới Tiên Đế rồi, thì đại bộ phận đều có Tiểu thế giới riêng của mình, hoặc là các loại pháp bảo động phủ gì đó, cho nên việc thu đi vài người căn bản cũng không tính là gì.

- Chuyện này anh làm có vẻ như không ổn lắm. Cái tên béo kia đúng là không tệ, nhưng người nhìn trúng nó không phải chỉ một mình anh thôi đâu.

Đỗ Khải Khê thấy Diệp Mặc đưa tên béo đi, thì liền đi tới chậm rãi nói.

Đỗ Khải Khê vừa nói ra lời này, thì Diệp Mặc liền biết rằng Đỗ Khải Khê cũng biết rõ việc tên béo là Long tộc rồi. Nhưng hắn cũng không sợ, chỉ truyền âm cười nói:

- Chúng ta có 'Đạo quả' thì có thể tiến vào hội luận đạo sao?

- Đương nhiên là có thể. Anh cho rằng ai cũng có thể lấy ra được 'Đạo quả' sao? Tuy rằng anh còn chưa lấy ra cho tôi xem là loại 'Đạo quả' gì, nhưng tôi tin tưởng rằng anh sẽ không lừa gạt tôi. Nhưng chúng ta không thể dùng biện pháp trực tiếp được, cần phải thông qua Tư Không Xán kiểm tra trước mới được, nếu không thì cho dù là có cũng không nhất định dùng tới được.

Đỗ Khải Khê lập tức khẳng định.

- Vậy là tốt rồi. Tôi có 'Đạo quả', hai chúng ta có thể cùng tiến vào hội luận đạo, sau đó lại mời Tư Không tiền bối giúp mang tôi đi tới biên giới Thần Phần Vực. Lúc đó thì ai còn có thể tìm tới nữa? Lo lắng của tôi là anh đó. Anh đi cùng với tôi, nên nếu những người kia không tìm thấy tôi, có thể sẽ đem lửa giận đổ lên đầu anh đấy.

Diệp Mặc bình thản nói.

Đỗ Khải Khê nếu như không dám đi cùng với hắn, thì hắn chỉ có thể đi một mình. Một mình hắn có 'Đạo quả', thì lại càng dễ để cho Tư Không Xán đáp ứng việc dẫn hắn tới Thần Phần Vực. Nhưng phương pháp trực tiếp kinh động tới Tư Không Xán của Đỗ Khải Khê thì hắn rất đồng tình.

Đỗ Khải Khê cười ngạo nghễ:

- Đỗ Khải Khê tôi mặc dù chỉ là một tán tu, nhưng chẳng việc gì phải sợ ai cả.

Những lời này của Đỗ Khải Khê cũng không phải là khoác lác. Y là một Tố Đạo Thánh Đế, cho nên tuy là không dám đi đắc tội với một vài thế lực lớn, nhưng những thế lực lớn đó cũng chẳng dám vô duyên vô cớ mà tìm y

gây chuyện cả. Biết rõ rằng tên béo không phải là do y mang đi, vậy mà còn tới đắc tội với một Tố Đạo Thánh Đế như y, thì quả thật là bại não rồi.

- Vậy là tốt rồi. Trừ phi những người kia hiện tại dám tới bắt lấy tôi, bằng không thì tôi cũng chả phải sợ.

Diệp Mặc cười ha hả. Hắn căn bản là không thèm để ý. Cho dù là không thể đi Thần Phần Vực, thì với thủ đoạn 'Na di' của hắn không lẽ lại không thể bỏ chạy được.

Đỗ Khải Khê từ tốn nói:

- Anh yên tâm đi, những người kia dù là muốn tìm tới cậu, cũng phải chờ cậu đi ra khỏi Trường Phí Thánh Đạo Thành đã.

…

- Nơi này chính là hội trường luận đạo sao?

Nơi mà Diệp Mặc cùng Đỗ Khải Khê tới không ngờ lại là một khu vực trống vắng, phía trước hoàn toàn mơ hồ, hẳn là đã bị ngăn cách do cấm chế rồi. Nhưng Diệp Mặc khẳng định, cái khu vực mơ hồ kia cũng không có bất kỳ kiến trúc gì, khẳng định là một khu đất trống trải mà thôi.

Diệp Mặc còn tưởng rằng muốn luận đạo thì cần phải ở trong một cái đại điện xa hoa, nhưng không thể ngờ là chỗ này lại không hề có nửa phần dấu vết của bất kỳ loại kiến trúc nào.

Đỗ Khải Khê gật đầu:

- Đại đạo hợp tự nhiên, đương nhiên là không thể tiến hành ở trong một gian phòng rồi. Chỉ có thể ở một địa phương Thiên Địa tự nhiên, thì dưới sự luận đạo của các tiền bối mới có thể cảm nhận được một tia 'Đạo vận' trong đó.

- Vị đạo hữu này kiến thức quả là rộng rãi.

Một tên cũng là Tố Đạo Thánh Đế liền ôm quyền nói với Đỗ Khải Khê. Hiển nhiên là rất tán đồng với lời nói của Đỗ Khải Khê.

Sau khi nói xong, thì tên Tố Đạo Thánh Đế kia lại nói tiếp:

- Bất quá ở đây sắp bắt đầu luận đạo rồi, kính xin hai vị đạo hữu tránh đi cho.

Diệp Mặc lập tức nói:

- Chúng tôi cố ý tới đây để nghe 'Đạo' mà.

- Thật có lỗi, ở đây không phải là người nào muốn đến thì đến cả, mời đi cho.

Đối với một tên Tiên Đế viên mãn như Diệp Mặc, thì tên Tố Đạo Thánh Đế kia đương nhiên sẽ không khách khí như với Đỗ Khải Khê rồi.

Diệp Mặc cũng không hề tức giận mà vẫn giữ nụ cười trên môi và nói tiếp:

- Tôi cùng Đỗ huynh đây đều muốn tiến vào 'hội Thánh Đế luận đạo', đồng thời tôi còn muốn thỉnh cầu Tư Không tiền bối dẫn tôi tiến vào Thần Phần Vực nữa.

- Ha ha…

Tên Tố Đạo Thánh Đế kia giận quá hóa cười. Đối phương không ngờ chỉ là một tên Tiên Đế, mà lại có thể nói chuyện ngang ngược như vậy. Hắn nghĩ rằng mình là ai? Mười suất kia đã sớm được định sẵn, sao có thể để người khác chen chân vào được.

- Tôi có được một 'Đạo quả', tôi muốn dâng 'Đạo quả' này lên cho Tư Không tiền bối.

Diệp Mặc cao giọng nói.

Đây là điều mà hắn đã thương lượng cùng với Đỗ Khải Khê rồi. Nếu như bọn họ dám một mình cầm 'Đạo quả' đi báo danh, thì rất có thể là 'Đạo quả' không còn, mà mạng nhỏ của cả hai cũng chưa chắc đã giữ được.

Đại hội luận đạo lần này là do những thế lực xung quanh Trường Phí Thánh Đạo Thành liên hợp lại để tổ chức, mà Tư Không Xán lại chỉ là một Đạo Nguyên Thánh Đế vì một ít tài nguyên nên mới đồng ý tham gia mà thôi. Diệp Mặc cùng Đỗ Khải Khê đều không phải là người thuộc một thế lực lớn nào, nên một khi những kẻ tổ chức cái 'hội Thánh Đế luận đạo' này muốn nuốt trọn hết 'Đạo quả' lẫn cái mạng của Diệp Mặc hắn, thì cho dù là Tư Không Xán cũng không nhất định biết được.

Tư Không Xán phải đi tới Thần Phần Vực để Chứng đạo Hỗn Nguyên, cho nên sau lần tham gia 'hội Thánh Đế luận đạo' này thì sẽ lập tức rời đi, càng không có thời gian để đi điều tra những chuyện khác.

Cho nên Diệp Mặc đã thương lượng với Đỗ Khải Khê, đó là cho dù là lấy ra 'Đạo quả', thì cũng phải ở ngay bên ngoài hội trường luận đạo rồi lớn tiềng nói ra, khiến cho những kẻ tổ chức cái 'hội Thánh Đế luận đạo' này kiêng kỵ mới tốt.

Quả nhiên khi Diệp Mặc vừa lớn tiếng nói ra, thì sắc mặt của tên Tố Đạo Thánh Đế kia lập tức thay đổi.

Y lập tức nói:

- Ngươi thật sự có 'Đạo quả'? Là loại 'Đạo quả' gì? Lấy ra cho ta xem một chút.

Diệp Mặc khinh thường:

- 'Đạo quả' ta đưa đến là 'Đạo quả' gì thì ngươi không cần biết. Đây là 'Đạo quả' mang tới cho Tư Không tiền bối, cho nên đến lúc đó ta sẽ trực tiếp giao ra cho Tư Không là được rồi.

Lúc này tên Tố Đạo Thánh Đế kia đã hoàn toàn tỉnh táo lại rồi nhàn nhạt

nói:

- Cho dù là ngươi có 'Đạo quả', cũng cần phải cho ta kiểm tra qua, sau đó mới quyết định xem có cho ngươi đi vào hay không. Nếu như ngay cả 'Đạo quả' của ngươi là loại 'Đạo quả' gì cũng không biết, thì chúng ta sao có thể thưa lại với Tư Không tiền bối?

- Ta có 'Đạo quả', đương nhiên là sẽ phải giao cho Tư Không tiền bối rồi. Nếu như Tư Không tiền bối không có ở đây, thì ta sẽ chờ một lát. Dù sao 'Đạo quả' cũng quá mức trân quý, giao cho người thì ta thấy không thỏa đáng lắm.

Diệp Mặc vẫn tiếp tục lớn tiếng nói.

Tên Tố Đạo Thánh Đế kia từ tốn nói:

- Đã như vậy thì các người rời đi thôi. Chúng ta ở đây không chào đón những kẻ lừa gạt.

Trên người tên Tố Đạo Thánh Đế kia lập tức xuất hiện sát ý nhàn nhạt, Diệp Mặc cũng lập tức cảm nhận được. Hắn khẳng định là một khi hắn và Đỗ Khải Khê rời đi, thì đằng sau sẽ lập tức có kẻ đi tới ngăn cản hai người họ lại.

- Nếu đã không cần 'Đạo quả', thì chúng ta đi là được rồi. Đỗ huynh, không phải là anh nói rằng Tư Không tiền bối muốn thu thập 'Đạo quả' sao? Tôi thật vất vả mới tìm được một 'Đạo quả', vậy mà bọn họ lại nói rằng không cần.

Giọng nói của Diệp Mặc chẳng những lớn hơn, thậm chí còn mang theo cả Thần Nguyên truyền đi xa nữa. Tên Tố Đạo Thánh Đế kia rất tức giận, nhưng không đợi y kịp nói gì, thì đã có một thanh âm nhàn nhạt truyền đến:

- Ai nói rằng ta không cần 'Đạo quả' thế?

- Tư Không tiền bối.

Tên Tố Đạo Thánh Đế còn chưa kịp phát hỏa, thì đã lập tức tranh thủ khom người thi lễ.

Một người đàn ông gầy gò mặc bộ tiên bào mầu nâu đột ngột xuất hiện trước mặt ba người. Chỉ sau một lát, thì lại có thêm hai người nữa xuất hiện ở bên cạnh.

Khóe mắt của Diệp Mặc liên tục run rẩy. Tuy hắn khẳng định rằng mình chỉ cần lớn tiếng nói, thì Tư Không Xán sẽ phải chú ý tới. Nhưng khi Tư Không Xán đến trước mặt hắn, thì hắn mới biết rằng đối phương đáng sợ tới nhường nào.

Thần thức của hắn vẫn một mực chú ý xung quanh, nhưng dù là vậy, thì mãi cho tới lúc Tư Không Xán xuất hiện trước mặt hắn, hắn vẫn không phát giác được chút gì. Đừng nói là Tư Không Xán, mà ngay cả hai người tới sau Tư Không Xán thì hắn cũng không hề cảm giác được. Có thể thấy được chút tu vi này của hắn trước mặt Đạo Nguyên Thánh Đế quả thực không tính là gì, ngay cả là con kiến hôi thì cũng không bằng.

Tên Tố Đạo Thánh Đế kia sau khi chào hỏi xong, thì càng khom người xuống mà không dám đứng thẳng lên. Với tu vi Tố Đạo Thánh Đế của y, vậy mà không có cách nào khống chế mồ hôi lạnh sau lưng cả. Cái này không chỉ là vì sợ hãi, mà còn là vì loại 'Đạo vận' áp chế cường đại kia nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2031

Bị Hoài Nghi

Người đàn ông áo bào nâu gầy gò căn bản là không có để ý tới Tố Đạo Thánh đế đang kinh hồn táng đảm này, chỉ nghiêm nghị nhìn chằm chằm Diệp Mặc lạnh lùng hỏi:

- Ta chính là Tư Không Xán, ngươi gọi ta tới, chính vì ngươi có một Đạo Quả?

Diệp Mặc biết tâm tư của mình không thể gạt được người này, trực tiếp kính cẩn nói:

- Diệp Mặc xin ra mắt tiền bối, vãn bối nói chuyện lớn tiếng đúng là có ý định này, bởi vì vãn bối chỉ có tự tay đưa Đạo Quả đến tận tay tiền bối, vãn bối mới có thể có cơ hội tiến vào hội luận đạo, nếu không vãn bối không hề có cơ hội nào.

Diệp Mặc không nói thẳng là một khi đạo quả của mình không giao tận tay cho Tư Không Xán, Đạo Quả này tám chín phần mười trên đường sẽ bị người khác cướp đi, nhưng lời nói của hắn lại khăng khăng chỉ ra rằng một khi hắn không làm như vậy, Đạo Quả chắc chắn sẽ không đến được tay Tư Không Xán.

Tư Không Xán thấy Diệp Mặc không ngụy biện, nhẹ gật đầu:

- Lấy Đạo Quả của ngươi ra đi.

Ý của Diệp Mặc đương nhiên là ông ta hiểu rõ, cũng biết Diệp Mặc nói đúng sự thật. Ông ta sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, sẽ không vì mấy chuyện tầm thường này mà đi dây dưa dong dài với thế lực mấy gia tộc này.

Diệp Mặc lập tức lấy ra hộp ngọc chứa Kim Chung Phật Quả đưa cho Tư Không Xán, Tư Không Xán không có bất kỳ lời hứa hẹn gì, nhưng Diệp Mặc lại không thể không lấy ra. Cho dù là Tư Không Xán đã lấy Đạo Quả, chuyện gì cũng không muốn làm giúp hắn, Diệp Mặc cũng chỉ có thể bóp mũi đồng ý chịu thiệt.

Trên người mình có Đạo Quả ở đây bị người ta phát hiện, hắn còn muốn giữ Đạo Quả này lại, thì đúng là tên ngốc mơ mộng.

- Ồ...

Tư Không Xán mở hộp ngọc ra nhìn xong, lập tức liền đóng hộp ngọc lại, khuôn mặt lộ ra vẻ mặt cực độ vui sướng.

Ông ta không thể tưởng được lại có được cơ duyên lớn nhường này, Diệp Mặc cho ông ta Đạo Quả là Kim Chung Phật Quả. Đây là một trong các loại Đạo Quả đỉnh cao, chỉ có người tay ngang như Diệp Mặc mới cho rằng không tu luyện thần thông của Phật Môn thì không cần dùng Kim Chung Phật Quả. Hoặc là nói Kim Chung Phật Quả đối với hắn hiệu quả không lớn.

Kim Chung Phật Quả, bất kể cho bất kỳ kẻ nào cũng đều có tác dụng cực lớn, đây không chỉ là Đạo Quả Phật Đạo, lực cảm ngộ Phật Đạo và những thứ thuộc về Đạo Vận, mà là có một tí khởi nguyên của Phật Đạo ở trong đó.

Bất luận Đạo Quả gì, chỉ cần có lực lượng khởi nguyên, đó chính là Đạo Quả tối thượng.

- Tốt, tốt...

Tư Không Xán liên tiếp nói mấy chữ "tốt", thu hồi hộp ngọc, trong lòng cực kỳ thoả mãn. Cho dù là lần luận đạo này, không đạt được thứ gì cả. Có một quả Kim Chung Phật Quả này cũng đã đủ rồi.

- Ngươi tu luyện Phật Đạo, có thể lấy ra Đạo Quả này coi như là thành

tâm...

Diệp Mặc luận đạo với Phùng Độ La Hán, lại có thể mô phỏng ra một chút khí tức của Phùng Độ La Hán. Mà Tư Không Xán căn bản là không hề hoài nghi Diệp Mặc là ngụy trang, cũng không đi điều tra, thần thức của ông ta chủ yếu là kiểm tra chiếc nhẫn của Diệp Mặc một chút.

Diệp Mặc biết mình lấy ra Đạo Quả, người khác rất có thể sẽ muốn xem xét chiếc nhẫn của mình, dứt khoát dùng cấm chế thông thường cho chiếc nhẫn. Nếu không, cho dù là Tư Không Xán cũng chưa chắc có thể xem xét chiếc nhẫn của hắn được.

Tra xét chiếc nhẫn của Diệp Mặc xong, Tư Không Xán lại càng hài lòng. Bên trong chiếc nhẫn của Diệp Mặc tuy cũng có rất nhiều thứ tốt, nhưng cũng chỉ có Kim Chung Phật Quả này là quý nhất. Ông ta sẽ không hoài nghi Diệp Mặc còn có quả Kim Chung Phật Quả thứ hai, bởi vì bên trên một cây Kim Chung Phật Quả chỉ có một quả, tuyệt đối sẽ không xuất hiện quả thứ hai.

- Xem ra tâm tình muốn chứng đạo của ngươi bức thiết vô cùng, Đạo Quả của ngươi ta nhận. Nói thử xem ngươi muốn những gì.

Tư Không Xán sau khi nói mấy chữ "tốt", lúc này mới mỉm cười.

Diệp Mặc trong lòng vui vẻ, vội vàng khom người nói:

- Vãn bối và người bạn là Đỗ Khải Khê, hai người muốn đi vào hội luận đạo của tiền bối nghe luận đạo, đồng thời vãn bối còn muốn xin tiền bối dẫn vãn bối đến ranh giới Thần Phần Vực.

Tư Không Xán gật gật đầu nói.

- Hai yêu cầu này không quá đáng, ta đồng ý. Ngươi tiến vào hội luận đạo đi. Luận đạo xong, ta sẽ đưa ngươi vào danh sách mười người, dẫn ngươi tiến vào ranh giới Thần Phần Vực.

- Đa tạ tiền bối.

Diệp Mặc trong lòng mừng rỡ, vội vàng cảm ơn.

Tư Không Xán chỉ hơi hơi gật gật đầu, thân hình hơi chút lắc lư một cái, lập tức biến mất không còn dấu vết ở bên ngoài hội trường luận đạo này.

Diệp Mặc biết rõ hội luận đạo vẫn chưa bắt đầu, nhưng cũng có thể tiến vào rồi, hắn nhìn Tố Đạo Thánh đế kia cười hắc hắc nói:

- Mở cấm chế hội trường luận đạo ra đi, ta và bạn của ta muốn đi vào hội luận đạo rồi.

Tố Đạo Thánh đế kia tức đến sắc mặt tái xanh, nhưng cũng chỉ có thể làm theo lời Diệp Mặc, mở cấm chế của hội trường luận đạo ra, để cho Diệp Mặc và Đỗ Khải Khê tiến vào hội luận đạo.

- Một kẻ ngu ngốc.

Trông thấy Diệp Mặc tiến vào hội luận đạo rồi, Tố Đạo Thánh đế này mới khinh thường mắng thầm.

Có Đạo Quả lại lấy ra, chỉ là vì tiến vào một hội luận đạo, đây không phải ngu ngốc thì là cái gì?

- Đợi một chút...

Diệp Mặc vừa mới trông thấy tình hình bên trong hội luận đạo, thì có một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn đã nghe ra cái thanh âm này, chính là người sư muội kia của Thác Bạt Phi Dương. Hắn và Đỗ Khải Khê ngừng lại, nghi hoặc nhìn một cô gái váy trắng đã là Bán Thánh đang đi tới hỏi:

- Xin hỏi vị thần nữ này, cô gọi ta phải không?

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, cô gái mặc váy trắng này biến sắc, lập tức quát lớn nói:

- Ta không phải là thần nữ Thánh môn, hòa thượng ngươi nói chuyện cẩn thận một chút.

Diệp Mặc lập tức biết là không xong rồi, hắn chỉ muốn xưng hô tôn trọng mà thôi, cô gái có lai lịch ở Thần Phần Vực xưng là Thần nữ cũng không có gì mà, lại không ngờ rằng đã hấp tấp lỗ mãng.

Người được xưng là Thần nữ còn nhất định phải là Thần nữ Thánh môn cơ, Thần nữ Thánh môn này không biết là cái gì đây.

Đỗ Khải Khê vội vàng truyền âm cho Diệp Mặc nói:

- Không phải là Thần nữ Thánh môn anh tuyệt đối không nên xưng là Thần nữ, chỉ cần xưng Tiên Tử là được rồi. Đây là Đan Anh Dao - viên minh châu của Đan Đô Thần Phủ, không phải là người dễ chọc đâu, anh nên cẩn thận một chút.

Đỗ Khải Khê biết Diệp Mặc chẳng hiểu gì cả, vội vàng truyền âm cho Diệp Mặc.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra, đồng thời cũng nhớ tới thân phận của mình, vội vàng lại chắp tay nói:

- Không biết vị Tiên tử này tìm hòa thượng ta có chuyện gì?

Đan Anh Dao sắc mặt thoáng dịu đi một chút, nhìn chằm chằm Diệp Mặc lạnh giọng hỏi:

- Tại Trường Phí Thánh Đạo thành sao ta chưa bao giờ thấy qua ngươi? Ngươi vừa mới tới nơi này hả?

Diệp Mặc trong lòng thất kinh, hắn biết cô gái này nhất định là đã nhìn ra chỗ nào khác thường rồi.

Cô gái này thật là lợi hại, may mắn là hắn không muốn tiếp tục giả trang Thác Bạt Phi Dương nữa, nếu không thì chết chắc rồi. Nói không chừng Thác Bạt Phi Dương lúc trước kia cũng đã bị cô nhận ra rồi.

- Àh, ta đúng là từ nơi khác đến. Đỗ huynh truyền tin cho ta, nói Trường Phí Thánh Đạo thành có một hội luận đạo của các Thánh đế, kêu ta mau chóng tới. Cho nên ta vội đi lộ trình rất lâu, cũng may còn kịp tiến vào hội luận đạo.

Diệp Mặc vội vàng đáp lại.

Đan Anh Dao nghi ngờ nhìn thoáng qua Đỗ Khải Khê, Đỗ Khải Khê này thì cô có biết, lại không nghĩ rằng La Hán trước mắt này là bạn của Đỗ Khải Khê.

- Hội luận đạo, số người có hạn, ngươi làm sao có thể tiến vào hội luận đạo?

Đan Anh Dao lại hỏi ngược lại.

Người khác cho rằng Đan Anh Dao là đang xen vào việc của người khác, nhưng Diệp Mặc lại biết là cô gái này tuyệt đối là đã có hoài nghi đối với hắn, nên mới hỏi như thế.

Diệp Mặc đối với Đan Anh Dao thì không có nhận định không tốt gì, ngược lại, đối với Đan Anh Dao nhận định của hắn cũng không tệ lắm. Không nói Đan Anh Dao muốn báo thù vì chuyện của Thác Bạt Phi Dương, chính là cô nói cho mình biết hội luận đạo ở thành Trường Phí Thánh Đạo, mình nên cảm ơn cô, nếu không hắn căn bản là sẽ không đến đây.

- Hắn đã lấy được một Đạo Quả, vừa vặn Tư Không Tiền Bối cũng tới đây...

Tên Tố Đạo Thánh đế canh giữ cấm chế kia muốn giao thiệp tốt với Đan Anh Dao, chủ động ở một bên giải thích.

- Đạo Quả?

Đan Anh Dao kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệp Mặc, một hồi lâu mới nói:

- Số ngươi không tệ nha.

Cô luôn cảm giác trên người Diệp Mặc có chút ít khí tức quen thuộc, nhưng loại quen thuộc này cô lại không nói ra được. Công pháp cô tu luyện và thân thể trời phú cho không giống với người khác, rất dễ dàng có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc. Chính vì như vậy, cô mới ngăn Diệp Mặc lại không ngừng hỏi han. Cũng may Diệp Mặc là một tên hòa thượng, cho dù là cô có nghĩ như thế nào, cũng không nghĩ ra là mình đã từng thấy qua hòa thượng nào đó.

...

Giờ khắc này ở Trường Phí Thánh Đạo thành, trong một đại điện cực kỳ cổ xưa, một người đàn ông mặt mũi đầy râu vàng đang nổi giận đùng đùng. Ông ta vừa mới nhận được tin tức, con rồng nhỏ mình nuôi thả trong Thánh Đạo thành lại bị người ta lấy mất. Mà kẻ lấy mất con rồng nhỏ ông ta nuôi thả này còn lấy được một quả Đạo Quả, thậm chí còn đem Đạo Quả này đưa cho Tư Không Xán, còn chiếm được một vé tiến vào hội luận đạo Thánh đế nữa chứ. Mấy chuyện này cũng chưa tính, thằng này còn chiếm được hứa hẹn của Tư Không Xán, có thể đi tới ranh giới của Thần Phần Vực.

- Các chủ, người nọ muốn đi vào hội luận đạo, bây giờ chúng ta nhất định là không có cách nào. Nhưng Tư Không Xán đã đồng ý dẫn hắn đi ranh giới Thần Phần Vực, Chúc Long thần các chúng ta cũng có một người sẽ đi tới ranh giới Thần Phần Vực, thêm con trai của thành chủ Trọng Tôn Hưng Hoài của Thánh Đạo thành, còn có cao thủ đỉnh cao của Xích Tiêu Thần Giác - Hồng Hạo Diễm đều sẽ đi ranh giới Thần Phần Vực. Chỉ cần chúng ta liên hệ với mấy người này, cho bọn họ chút lợi lộc. Cái tên Diệp Mặc kia, cho dù là có ba đầu sáu tay cũng trốn không thoát.

Một cô gái đứng bên cạnh người đàn ông râu vàng này lạnh nhạt hờ hững nói, giống như muốn giết Diệp Mặc quả thực quá dễ dàng vậy.

Người đàn ông râu vàng gật gật đầu:

- Ừ, hội luận đạo còn một ngày nữa mới mở, ngươi đi liên hệ mấy người kia trước đi.

...

Đan Anh Dao nhìn chằm chằm bóng lưng Diệp Mặc tiến vào hội luận đạo, nhíu mày trầm tư, dù sao cô vẫn cảm giác Diệp Mặc có chút quen thuộc, nhưng cái cảm giác quen thuộc này ở chỗ nào thì cô không nắm bắt được.

Cô có mặt ở đây chính là vì chờ cái người ngụy trang Thác Bạt Phi Dương kia, bằng không, cô sẽ cùng Diệp Mặc tiến vào hội luận đạo, sau đó tiếp tục tìm hiểu Diệp Mặc thêm chút nữa. Tuy hội luận đạo còn một ngày nữa mới mở, nhưng cô cũng biết, khả năng người kia tới là rất nhỏ.

Sau khi tiến vào hội luận đạo, Diệp Mặc mới phát hiện nơi này và nơi dã ngoại thông thường không có gì khác nhau, một khoảng đất rất lớn bị cấm chế vây quanh, nhưng những nơi đập vào mắt đều cực kỳ hoang vu. Ở trong vùng hoang dã này, sớm đã có mấy chục người đang ngồi trên bồ đoàn rồi.

Diệp Mặc và Đỗ Khải Khê sau khi tìm một nơi vắng vẻ ngồi xuống, lúc này mới hỏi:

- Đỗ huynh, lai lịch của Đan Anh Dao rất không bình thường sao?

Đỗ Khải Khê gật gật đầu:

- Đúng vậy, Đan Anh Dao đến từ Đan Đô Thần Phủ. Đan Đô Thần Phủ có Hóa đạo đại năng, hơn nữa Đan Anh Dao rất được yêu thích tại Đan Đô Thần Phủ, có thể nói là không người nào dám trêu chọc. Nếu tôi đoán không lầm, lần này Đan Anh Dao của Đan Đô Thần Phủ nhất định có thể lấy được một cơ hội đi tới ranh giới Thần Phần Vực, cho nên anh phải cẩn thận cô ta,

tận lực không nên đắc tội loại người này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2032

Thần Nữ Thánh Môn

Cho dù Đỗ Khải Khê không nói, Diệp Mặc cũng sẽ không đi đắc tội với Đan Anh Dao, huống chi hắn còn có chút đồng tình với Đan Anh Dao.

- Đỗ huynh, vừa rồi Đan Anh Dao nói đến Thần nữ Thánh môn kia là môn phái nào vậy? Xem bộ dạng cô ta hình như rất kiêng kỵ vậy. Môn phái này có phải là rất không đơn giản không?

Diệp Mặc không tiếp tục hỏi về Đan Anh Dao, bắt đầu hỏi thăm về Thần Nữ Thánh môn.

Đỗ Khải Khê chăm chú nói:

- Đâu chỉ có không đơn giản, ở Thần Phần Vực cho dù là Đạo Nguyên Thánh đế cũng không dám khiêu khích Thần Nữ Thánh môn. Tại Thần Phần Vực, chỉ có người của Thần Nữ Thánh môn mới có thể xưng là Thần nữ.

- Bá đạo như vậy sao?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi một câu.

- Không, các nàng cũng không ngang ngược. Những cô gái của Thần Nữ Thánh môn được gọi là thần nữ không phải là tự các nàng phong cho mình đâu, mà là do người khác tôn kính Thần Nữ Thánh môn. Nhưng điều kiện tiên quyết là, anh không thể xâm nhập phạm vi Thần Nữ Thánh môn, nếu không chính là tự tìm cái chết.

Đỗ Khải Khê lắc đầu nói.

- Vì sao?

Diệp Mặc đối với Thần Phần Vực là không có chút hiểu biết nào cả, chỉ có thể hỏi thăm Đỗ Khải Khê.

Đỗ Khải Khê biết Diệp Mặc hình như hiểu rất ít về Thần Phần Vực, cũng không thèm để ý giải thích rằng:

- Thần Phần Vực vốn chính là Thánh Đạo Giới, chỉ có điều là bởi vì cuộc đại chiến khủng khiếp của đại năng từ thời thượng cổ, cùng với bản thân giới vực xuất hiện sụp đổ, nên mới khiến Thánh Đạo Giới trở nên sứt mẻ tàn tạ. Đến cuối cùng, Thánh Đạo Giới gần như hóa thành phấn vụn, những đại năng kia mới nhao nhao chạy khỏi Thánh Đạo Giới tàn tạ đổ nát này. Lúc ấy Thánh Nữ Thanh của Thần Nữ Thánh môn lại không hề đào tẩu, mà là dùng Đại Thần Thông tối thượng, dùng Đại Nguyên Lực của bản thân hóa thành pháp tắc của Thánh Đạo Giới, khiến cho Thánh Đạo Giới tàn tạ đổ nát ngừng tan rã, cuối cùng thì hình thành Thần Phần Vực hiện nay.

- Vì tưởng nhớ công đức tối thượng và sự hiến dâng vô tư của Thánh nữ Thanh của Thần Nữ Thánh môn, đệ tử Thần Nữ Thánh môn đều được tôn xưng là Thần nữ. Hơn nữa đệ tử Thần Nữ Thánh môn cũng được tôn kính nhất. Chỉ có điều là các nàng rất ít khi xuất hiện mà thôi. Thêm Thánh Đạo Giới sứt mẻ tàn tạ không chịu nổi, rất nhiều tông môn còn lớn mạnh hơn Thần Nữ Thánh môn đều đã tan thành mây khói. Thần Nữ Thánh môn vẫn hoàn chỉnh càng là tỏ ra siêu nhiên.

Thấy Diệp Mặc kinh ngạc. Đỗ Khải Khê mỉm cười nói:

- Đệ tử Thần nữ Thánh môn ra ngoài đều là dung nhan tuyệt thế, bởi vì đệ tử của họ phải tuyệt đối xinh đẹp, hơn nữa công pháp của Thần Nữ Thánh môn cũng là càng tu luyện càng xinh đẹp. Cho nên không ai không muốn làm đạo lữ của một đệ tử Thần Nữ Thánh môn...

- Điều này cũng đúng.

Diệp Mặc tán đồng nhẹ gật đầu, lòng yêu thích cái đẹp người người đều có, cho dù là tiên nhân cũng không thể thoát tục.

- Hắc hắc.

Đỗ Khải Khê cười hắc hắc:

- Diệp huynh, ta nhắc nhở anh một câu. Đệ tử Thần Nữ Thánh môn trước giờ đều không cùng ai song tu cả, thậm chí cũng cực kỳ ít nói chuyện với người ngoài. Tại Thần Phần Vực, chuyện khó khăn nhất không phải là tìm được Đạo Quả chứng đạo, mà là tìm được một Thần nữ làm đạo lữ. Nhưng nếu anh muốn như thế, thì anh cách cái chết không xa, anh hiểu ý của ta không?

- Ta hiểu.

Diệp Mặc lại không ngốc, Đỗ Khải Khê đã nói rõ ràng như vậy, hắn có thể nghe không hiểu sao?

Đó chính là gặp Thần Nữ nhất định không thể có nửa phần bất kính, hơn nữa còn phải chững chạc mới được.

Bất kể là tại Tu Chân Giới hay là tại Tiên Giới, hắn đã gặp nhiều cô gái tuyệt đẹp. Ngay cả cô gái như Chân Băng Du còn từng cùng sống với hắn rồi. Mấy người vợ của mình đều là tuyệt sắc. Cho dù là gặp thần nữ xinh đẹp đi nữa, hắn cũng sẽ không lộ ra sắc mặt khác thường đâu. Thần nữ dẫu có xinh đẹp nữa, cũng tương đương không quá Thanh Như đâu, hắn lại không phải là chưa từng thấy, còn cần Đỗ Khải Khê nhắc nhở sao.

- Đỗ huynh, ta còn một việc muốn hỏi anh. Anh có biết một môn phái là Húc Nguyệt Thánh Đạo không?

Diệp Mặc nghĩ tới bức tranh đã truyền tống hắn ra ngoài. Trong lòng rất muốn biết Húc Nguyệt Thánh Đạo có địa vị như thế nào tại Thần Phần Vực.

- Húc Nguyệt Thánh Đạo?

Đỗ Khải Khê nghi ngờ lập lại một câu, lập tức chỉ lắc đầu nói:

- Ta như chưa từng nghe nói qua môn phái này. Nhưng Thần Phần Vực rộng lớn khôn cùng, cho dù là đã sứt mẻ tàn tạ rồi, cũng không phải một Tố Đạo như ta có thể chạy khắp hết được. Cho nên ta chưa nghe nói qua cũng chẳng có gì lạ.

Diệp Mặc không hỏi nữa, trên thực tế hắn biết Húc Nguyệt Thánh Đạo cách thành Trường Phí Thánh Đạo cũng không xa. Nếu Đỗ Khải Khê đã không biết. Vậy cho thấy là môn phái này cũng là một môn phái cực kỳ cổ xưa.

Diệp Mặc không ngừng nghe ngóng đủ loại chuyện về Thần Phần Vực từ Đỗ Khải Khê, đồng thời cũng biết sự đáng sợ của ranh giới Thần Phần Vực. Tại ranh giới Thần Phần Vực, cho dù là Tố Đạo Thánh đế cũng có khả năng sẽ bị Đạo Ngân nghiền nát. Mà ranh giới Thần Phần Vực và bên trong Thần Phần Vực có một dòng Đạo Vận Tuyến, tu vi hơi kém một chút, sẽ trực tiếp bị Đạo Vận Tuyến cắt thành mảnh vụn.

Từ xưa đến nay, vô số Tiên đế và Bán Thánh, đã bị chết ở ranh giới Thần Phần Vực. Vô số kẻ đã chứng đạo Thánh đế sau khi tiến vào dòng Đạo Vận tuyến kia, thì vĩnh viễn không có cơ hội trở ra.

...

Cách hội trường luận đạo chỗ Diệp Mặc đang ngồi mấy tỷ dặm, có hai cô gái đang lo lắng tra xét bốn phía. Hai cô gái này một người mặc tiên váy màu xanh da trời, một người khác mặc tiên váy màu vàng nhạt. Thoạt nhìn đều xinh đẹp vô cùng, nhưng nét mặt của các nàng lại có chút sợ hãi. Cô váy màu vàng lo lắng hỏi.

- Tiểu Vận, hẳn là không gian nơi này bất ổn, bùa chú dịch chuyển không gian đã xảy ra vấn đề. Ta sợ sư phụ cũng không biết không gian nơi này bất ổn như vậy, chúng ta trên đường đi còn nhìn thấy rất nhiều khe hở hư không. Không gian bất ổn đã làm cho chúng ta và sư phụ truyền tống tới

những nơi không giống nhau, hai người chúng ta cùng một chỗ, cho nên không bị tách ra, nói không chừng sư phụ đã cách chúng ta cực xa.

Cô gái được gọi là Bế Nguyệt tỷ cau mày chăm chú nói.

Hai cô gái này đúng là La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận theo sư phụ của các nàng - Thận Trung Thánh đế cùng đi đến Thần Phần Vực, Thận Trung Thánh đế cũng không biết không gian nơi này bất ổn như thế. Sau khi ông mang theo hai người đệ tử đi vào Thần Phần Vực, lập tức nhìn thấy một người tu vi cao hơn mình đi tới. Dưới tình thế cấp bách, Thận Trung Thánh đế trực tiếp dùng một lá bùa dịch chuyển không gian duy nhất của mình một, lá bùa dịch chuyển này là chiến lợi phẩm năm đó của ông.

Kích phát bùa dịch chuyển không gian xong, Thận Trung Thánh đế đã biết là ông đã làm một chuyện ngu xuẩn rồi. Ở nơi này, không gian cực độ bất ổn, ở chỗ này mà dùng bùa chú dịch chuyển, quả thực là muốn chết. Đợi khi ông dùng tay tóm lấy hai đệ tử, hai người đệ tử đã cách xa ông vạn dặm rồi.

Số La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận cũng coi như là không tệ, sau khi bị bùa dịch chuyển không gian đưa đi, vậy mà lại không bị rơi vào trong khe hở hư không, mà lại sống sót. Tại nơi như Thần Phần Vực này mà kích phát bùa chú dịch chuyển không gian, tỷ lệ giữa sống và chết đều là năm mươi năm mươi, đây cũng không phải là thứ con người có thể khống chế được. Trừ phi tu vi của bạn đã thông thiên rồi.

Đã không còn sư phụ chăm lo cho, trong lòng hai người đều có chút lo lắng, tuy La Bế Nguyệt tu vi cao hơn Mục Tiểu Vận rất nhiều, nhưng ở nơi như thế này cũng chẳng có chút năng lực gì. Đến lúc sau, hai người thậm chí còn không dám nói chuyện, chỉ nhanh chóng chạy đi, muốn sớm một chút ra khỏi cái chỗ hoang vu này.

...

Một ngày sau, hai luồng độn quang màu xanh lam đã rơi xuống trước

mặt của La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận.

Cuối cùng đã nhìn thấy người, trong lòng La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận đều có chút mừng rỡ, đồng thời cũng có chút căng thẳng. Nghe sư phụ nói Thần Phần Vực rất đáng sợ, bây giờ các nàng gặp người ở Thần Phần Vực, còn không biết kết quả sẽ như thế nào.

Nhưng hai người rất nhanh liền bị chấn động, bởi vì đứng ở trước mặt các nàng cũng là hai cô gái, nhưng hai cô gái này thật sự là quá đẹp.

Mục Tiểu Vận tính cách ngoài mềm trong cứng, trước nay không bao giờ cạnh tranh gì với ai. Nhưng là một cô gái, đối với tướng mạo và dáng người của mình mà nói, cô vẫn có tự tin, ít nhất sẽ không cho là mình thua người khác. Nhưng bây giờ đối mặt với hai cô gái quần áo màu xanh thẫm này, cũng có chút tự biết không bằng người ta.

- Hai cô từ đâu đến? Sao lại xuất hiện ở nơi này?

Cô gái dáng người hơi cao sau khi nhìn lướt qua hai người Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt, cau mày hỏi một câu.

- Ta và sư muội cùng đi theo sư phụ tới, bởi vì trên đường bị tách ra, bây giờ còn lạc đường.

La Bế Nguyệt từng trải hơn Mục Tiểu Vận rất nhiều, tuy rất kinh ngạc về dung mạo hai cô gái trước mắt này, lại rất nhanh liền kịp phản ứng.

Cô gái dáng người hơi cao kia nhìn chằm chằm Mục Tiểu Vận một hồi lâu, bỗng nhiên nhíu mày, đồng thời phóng ra một thanh trường kiếm màu xanh lam.

Cô gái dáng người hơi thấp hơn vội vàng ngăn cô gái phóng ra trường kiếm này lại nói:

- Hải An sư tỷ, trước tiên chớ động thủ, nếu đã xuất hiện ở cạnh Thánh môn ta, đó chính là có duyên với Thánh môn ta. Chúng ta đưa các nàng về

sư môn trước rồi nói sau.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận lập tức ngây ra, các nàng đâu có làm gì đâu, cũng không thù không oán với hai cô gái này, cô gái dáng người cao ráo kia dựa vào cái gì mà muốn giết các nàng? Chẳng lẽ Thần Phần Vực không biết nói lý lẽ như thế sao?

Cô gái tên là Hải An hừ lạnh một tiếng nói:

- Cô gái này đã thất thân (tự hiểu nhá), vậy mà còn dám đến ranh giới Thánh môn ta, thật sự là xỉ nhục Thánh môn ta. Người không biết xấu hổ như vậy, không giết còn phải đối đãi thế nào đây?

La Bế Nguyệt càng trợn mắt há hốc mồm, đây là cái lý do giết người gì vậy?

Mục Tiểu Vận tính cách dịu dàng, lại vô cùng kiên cường. Cô nghe thấy lý do giết người của cô gái này, càng tức giận không thôi. Diệp Mặc là chồng của cô, cô trao thân cho chồng của mình thì có gì đâu? Thế giới này lại có mụ điên không biết lý lẽ như thế sao.

La Bế Nguyệt ở cùng với Mục Tiểu Vận rất lâu rồi, cô biết rõ tính tình Mục Tiểu Vận, vội vàng kéo Mục Tiểu Vận một chút, ý bảo Mục Tiểu Vận đừng nói nữa.

Cô gái này nói xong còn muốn tiếp tục ra tay, La Bế Nguyệt đã chuẩn bị ra tay, cô biết hai người mình và Mục Tiểu Vận cộng lại đoán chừng cũng không phải là đối thủ của người này, nhưng cô cũng không phải loại người sẽ ngồi chờ chết.

- Đợi một chút...

Lại có một luồng độn quang rơi xuống, đợi Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt nhìn thấy rõ người tới xong, thanh âm kia mới truyền tới.

- Ỷ Lan sư thúc.

Hai cô gái tới trước sau khi trông thấy người này tới, vội vàng khom người chào hỏi.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận khiếp sợ nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt này, thậm chí còn hơi choáng.

Đây rốt cuộc là cái môn phái gì vậy? Sao người đi ra ngoài người sau so với người trước càng xinh đẹp hơn?

- Hai người các ngươi hẳn là đến từ Tiên Giới nhỉ?

Cô gái mới tới giọng điệu nhỏ nhẹ hơn so với cái cô tới trước muốn giết Mục Tiểu Vận này nhiều.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận lập tức ngây dại, các nàng đã từng nghe sư phụ Thận Trung Thánh đế nói, vào trước là chủ. Thần Phần Vực này chẳng có người nào tốt, hơn nữa các nàng đến Thần Phần Vực chính là để nâng cao tu vi, chứng được đại đạo tối thượng. Không nghĩ tới các nàng mới vừa đi vào Thần Phần Vực, đã bị người ta nhận ra thân phận, vậy thừa nhận tốt, hay không thừa nhận thì tốt?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2033

Luận Đạo Bắt Đầu

Các ngươi không cần phải nói ta đã biết rồi, như vậy đi, các ngươi cùng ta đi Thánh môn trước... Nếu không cho dù là các ngươi đã ra khỏi phụ cận nơi này, cũng không đến được Thần Giác hoặc là Thánh Đạo thành gần nhất đâu.

Cô gái này tiếng nói dịu dàng, làm cho người ta nghe xong như đắm chìm trong gió xuân.

- Vãn bối bằng lòng đi theo tiền bối đến Thánh môn.

La Bế Nguyệt thấy Mục Tiểu Vận muốn nói gì đó, vội vàng ngăn ở phía trước nói. Cô sợ Mục Tiểu Vận cự tuyệt, tu vi của mấy cô gái này bọn cô cũng nhìn không ra, một khi Mục Tiểu Vận cự tuyệt, đối với các cô mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

...

Theo ba cô gái này đến bên ngoài Thánh môn, Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt gần như bị dại ra. Các cô trên đường đến đây chỉ thấy toàn là cảnh hoang vu cổ kính, mà chỗ trước mắt lại là xanh tươi mơn mởn, sông núi thần tiên, so với nơi lúc trước nhìn thấy quả thực là khác biệt như thiên đường với địa ngục.

Cái khiến cho hai người ngẩn ra không phải là cảnh sắc xinh đẹp này, nếu nói về cảnh sắc, nơi ở của các cô ở Tiểu Thiên Vực cũng cực đẹp. Các cô ngẩn ra là vì ở đây dày đặc thần linh khí, hai người hầu như không cần tu luyện, cũng có thể cảm nhận được tiến bộ của mình, chỗ này quả thực chính

là Thiên Đường để tu luyện.

- Chỗ tốt.

La Bế Nguyệt kinh ngạc cũng nhịn không được nữa thốt lên một câu.

- Thần nữ Thánh môn.

Mục Tiểu Vận nhìn lên bốn chữ trên cửa môn phái trước mắt, trong lòng có chút hoảng loạn. Cô cảm giác nơi này không phải là nơi cô nên tới, nhưng cô không có chút sức phản kháng nào.

Chờ La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận tiến vào trong Thần Nữ Thánh Môn rồi, càng có thể cảm nhận được nơi này là thánh địa tối thượng để tu luyện. Các cô không cần tu luyện, chỉ đi một đoạn đường, tâm tình và tu vi lại hình như đang tăng lên một ít.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận không phải là người chưa từng va chạm xã hội, sư phụ của hai người các cô là Thận Trung Thánh đế, nơi ở hiện tại so với tông môn thông thường ở Tiên Giới thì tiên linh khí dày đặc hơn nhiều.

- Ỷ Lan sư muội, sao lại mang một cô gái khí tức không tinh khiết về?

Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt đi theo sau lưng cô gái mang các cô tới, các cô mới vừa tiến vào một đại điện, chợt nghe thấy một âm thanh không vui vẻ gì mấy vang lên, hiển nhiên là không hoan nghênh hai người đến đây cho lắm.

Cô gái dẫn Mục Tiểu Vận vào vội vàng nói:

- Oanh Hoài sư tỷ, hai người này một người tên là Mục Tiểu Vận, một người tên là La Bế Nguyệt. Hai người đều đến từ Tiên Giới, Tiểu Vận tuy tu vi chỉ có Huyền tiên, lại là Tiên Mộc Linh Căn cực tinh khiết, không hề có nửa phần tạp chất.

- Ỷ Lan sư muội, muội muốn nhận một người thất thân làm đệ tử sao?

Cô gái tên là Oanh Hoài lạnh giọng nói, giọng điệu có chút nghiêm khắc.

Mục Tiểu Vận trong lòng không thoải mái, cô cũng đâu có nói là muốn bái ai làm sư phụ đâu, nhưng những người này đã dẫn cô đến, còn chế ngạo cô như thế. Thân thể của cô trao cho chồng của mình, quan hệ gì đến Thần Nữ Thánh môn này chứ?

- Oanh Hoài, hết thảy đều hữu duyên, nếu Ỷ Lan đã muốn thu nhận cô ấy làm đệ tử, cũng là duyên phận. Huống chi Thần Nữ Thánh môn ta cũng có tiền lệ trước đây rồi, Ỷ Lan, ngươi mang theo hai người đệ tử ngươi mới thu nhận đi đi, không cần gặp ta nữa, nhưng phải nhớ kỹ lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa đâu.

Lại một thanh âm truyền đến, nhưng lại không có nửa bóng người.

Cô gái tên là Ỷ Lan này trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ, lập tức khom người nói:

- Rất cảm ơn tông chủ cho toại nguyện, Ỷ Lan hiểu rồi.

Mục Tiểu Vận không có nói nhiều, cô biết rõ cho dù cô có không muốn ở tại chỗ này, bây giờ cũng không thể nói.

...

Một nén nhang sau, cô gái tên là Ỷ Lan này đã mang theo Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt ra khỏi cung điện này, đi đến một ngọn núi hơi nghiêng.

Cô dẫn hai người đến một phòng để ở không lớn, rồi mới lên tiếng:

- Ta nghĩ các ngươi hẳn là chưa hiểu rõ về Thần Nữ Thánh môn, nhưng cái này không có vấn đề gì, chỉ cần nhớ là Thần Nữ Thánh môn chúng ta là Thánh môn đứng đầu Thánh Đạo Giới là được rồi. Ta là Lam Ỷ Lan, sau này chính là sư phụ của các ngươi.

- Tiền bối, tôi và Bế Nguyệt sư tỷ đều đã có sư phụ.

Mục Tiểu Vận cảm giác Ỷ Lan tiền bối trước mắt so với mấy cô gái của Thần Nữ Thánh môn còn tốt hơn rất nhiều, nhưng chuyện đã có sư phụ, cô cảm thấy vẫn nên nói ra.

Lam Ỷ Lan mỉm cười nói:

- Ta biết các ngươi có sư phụ, nhưng chuyện đó cũng không có vấn đề gì. Chờ các ngươi hiểu về nơi này rồi, các ngươi sẽ hiểu rõ ý của ta.

Mục Tiểu Vận lần này không nói gì, cô nhìn ra Lam Ỷ Lan không có ác ý với các cô. Nếu như không có Lam Ỷ Lan, cô và La Bế Nguyệt nói không chừng đều đã bị giết rồi.

- Sư phụ, Bế Nguyệt và Tiểu Vận nguyện ý bái làm môn đệ của sư phụ.

La Bế Nguyệt nhìn càng thấu, lập tức quỳ xuống nói. Ở Tiên Giới người bái mấy sư phụ cũng không phải là ít, cho dù các cô bái hai sư phụ cũng không có vấn đề gì. Cô hơi nghi hoặc một chút vì sao ở đây không phải là Thần Phần Vực, mà biến thành Thánh Đạo Giới, nhưng bây giờ cô cũng không dám hỏi ra.

Mục Tiểu Vận nghe La Bế Nguyệt đã nói như vậy rồi, cũng vội vàng quỳ xuống nói:

- Mục Tiểu Vận ra mắt sư phụ, đa tạ ân cứu mạng của sư phụ.

Lam Ỷ Lan gật gật đầu thở dài nói:

- Về sau các ngươi ở lại đỉnh Lam Nghi của ta tu luyện đi, nên hạn chế rời khỏi nơi này.

- Vâng, sư phụ.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận vốn không có chỗ nào để đi, hơn nữa đối với Thần Nữ Thánh môn này các cô cũng chẳng có ấn tượng tốt gì lắm.

Lam Ỷ Lan thấy hai người đã hiểu, lộ ra nụ cười nói:

- Ngươi biết tại sao ta muốn thu nhận các ngươi làm đệ tử không?

La Bế Nguyệt nghi hoặc nhìn Lam Ỷ Lan:

- Lúc trước chẳng phải sư phụ nói Tiểu Vận là Tiên Mộc Linh Căn cực thuần khiết sao?

Hình như có thể thấy được nghi hoặc của La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận, Lam Ỷ Lan nói tiếp:

- Thần Nữ Thánh môn là thánh nữ truyền thừa, không thích những cô gái không còn trinh tiết. Năm đó sư tổ của môn phái chúng ta cũng vì vậy bị nhốt vào Ngục Môn Sơn, cuối cùng nhận hết tra tấn mà chết. Mẹ ta dẫn ta tới Thần Nữ Thánh môn, còn chưa gặp được sư phụ ta, mẹ ta đã bị Thần Nữ Thánh môn giết chết. Nguyên nhân giống như Tiểu Vận, bởi vì đã có chồng.

Lam Ỷ Lan nói tới chỗ này, ánh mắt cũng có chút ảm đạm:

- Sư phụ ta đã kịp thời cứu ta, dẫn ta về tới Thần Nữ Thánh môn. Năm đó cũng bởi vì chuyện của ta, Thần Nữ Thánh môn chia năm xẻ bảy. Sư phụ ta tu vi kinh người, vì bảo vệ ta, dùng sức một mình bình ổn trận tai họa này. Nhưng cũng vì cuộc nội chiến này, sư phụ ta nguyên khí tổn thất nghiêm trọng, không lâu sau đó đã luân hồi rồi. Sư phụ ta trước khi đi, đem ta phó thác cho sư thúc tổ, cũng là chưởng môn hiện nay. Bây giờ các ngươi nên biết, vì sao ta nắm chắc có thể thu nhận các ngươi rồi chứ?

Mục Tiểu Vận nghe mà cực kỳ hổ thẹn, cô đã hiểu là sư phụ đã cứu cô. Nhưng Thần Nữ Thánh môn này cũng quá không bình thường, thậm chí có chút ít biến thái. Phụ nữ không có chửa lấy đâu ra mà truyền thừa? Không có truyền thừa, Thần Nữ Thánh môn là cái gì?

La Bế Nguyệt lại nghĩ nhiều hơn, mẹ sư phụ nói không chừng cũng có quan hệ gì đó với Thần Nữ Thánh môn, nếu không sẽ không vì một người

mà khiến cho Thần Nữ Thánh môn chia năm xẻ bảy.

- Các ngươi không cần suy nghĩ nhiều, cứ ở đây tu luyện. Với tư chất của Tiểu Vận và Bế Nguyệt, muốn chứng đạo thì cũng có cơ hội đấy.

Lam Ỷ Lan nhìn nhìn an ủi Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt đang trầm mặc không nói gì.

- Vâng, sư phụ.

Mục Tiểu Vận vội vàng đáp. Sư phụ không hỏi các cô làm sao tới được đây, cũng không hỏi han bất kỳ cái gì về Tiên Giới, hiển nhiên là không muốn biết những chuyện này. Mục Tiểu Vận rất rõ ràng, bây giờ cô chỉ có thể nâng cao tu vi của mình. Nếu không cô muốn gặp được chồng của mình, đó là chuyện xa xôi khó vời.

...

Diệp Mặc và Đỗ Khải Khê nói chuyện rất là vui vẻ, hắn nghe được rất nhiều thứ hắn không biết từ chỗ Đỗ Khải Khê.

- Đỗ huynh, Diệp tôn giả, xin hỏi ta có thể ngồi cạnh đây không?

Giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh của Đan Anh Dao đã cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người Diệp Mặc và Đỗ Khải Khê.

- Đương nhiên có thể, Đan tiên tử mời ngồi.

Đỗ Khải Khê vội vàng nói, y cảm giác Đan Anh Dao tựa hồ có chút hứng thú với Diệp Mặc. Y cũng không hiểu vì sao một cô gái tuyệt sắc như Đan Anh Dao, lại có hứng thú với Diệp Mặc hòa thượng này. Nhưng y sẽ không đi đắc tội loại người như Đan Anh Dao này đâu, về sau y còn có thể thường xuyên ở tại Trường Phí Thánh Đạo thành, đắc tội Đan Anh Dao là không khôn ngoan.

Đan Anh Dao sau khi ngồi xuống, vừa cười vừa nói:

- Hai vị cứ gọi ta là Anh Dao là được rồi, tu vi của ta so với Đỗ huynh còn kém rất nhiều, gọi Tiên Tử thật sự là không dám nhận.

Diệp Mặc biết rõ luận đạo sắp bắt đầu rồi, Đan Anh Dao hẳn là không đợi được Thác Bạt Phi Dương, nên mới lại đem ánh mắt đặt ở trên người mình vì có chút nghi ngờ. Nhưng hắn cũng không lo Đan Anh Dao có thể nhận ra hắn, hai cái ký hiệu thần thức kia, tuyệt đối không phải là thứ người bình thường có thể xóa đi được. Trên người hắn hiện tại không có bất kỳ ký hiệu thần thức nào, Đan Anh Dao làm sao cũng không thể hoài nghi tới hắn được.

- Diệp tôn giả, còn chưa thỉnh giáo ngươi là nhánh nào của Phật Môn?

Đan Anh Dao lúc này ăn nói với Diệp Mặc vô cùng khách khí, thậm chí có thể dùng tôn kính để hình dung.

Diệp Mặc biết Đan Anh Dao gọi hắn là tôn giả là cách xưng hô khách khí, bây giờ Đan Anh Dao hỏi lai lịch của hắn, hắn không chút hoang mang nói:

- Anh Dao Tiên Tử, cô cũng đừng gọi tôi là tôn giả, cứ gọi tên của tôi là được rồi. Tôi chỉ là một người tu đạo tự mình tìm tòi, không dám nói mình thuộc về nhánh nào, nhiều nhất chỉ là một nhánh tiểu thừa của Phật Môn mà thôi.

Đan Anh Dao còn muốn nói, chỉ nghe thấy một âm thanh trong trẻo kêu lên:

- Hội Thánh đế luận đạo bây giờ bắt đầu, mời Đạo Nguyên Thánh đế - Tư Không tiền bối giảng đạo cho chúng ta...

Diệp Mặc thầm thở phào nhẹ nhõm, Đan Anh Dao này không phải là người dễ sống chung đâu nha, cũng may luận đạo đã bắt đầu, hắn không cần tiếp tục vắt óc trả lời vấn đề của Đan Anh Dao nữa.

Tư Không Xán gầy gò mặc áo bào nâu đột ngột xuất hiện ở trong hư

không, ông ngồi ngay ngắn ở trong hư không trước mắt mọi người, thậm chí ánh mắt cũng không nhúc nhích lấy một cái, chỉ nhã nhặn nói:

- Vốn lần này luận đạo cần nửa năm, một tháng cuối cùng ta sẽ ra đàm luận thiên địa đại đạo với mọi người. Chỉ có điều là bởi vì một vài nguyên nhân đặc biệt, ta cần phải mau chóng tiến vào Thần Phần Vực. Cho nên, trong tháng đầu của hội luận đạo này ta sẽ nói ngắn gọn đơn giản về cảm ngộ của ta đối với chứng đạo, một tháng sau, ta sẽ tiến vào Thần Phần Vực vấn đạo Hỗn Nguyên.

Trong lòng Diệp Mặc đã hiểu quả Kim Chung Phật Quả mà mình cho đi này rất có thể không phải là thứ đơn giản, Tư Không Xán thay đổi ý định, muốn sớm tiến vào Thần Phần Vực, nói không chừng có quan hệ đến Đạo Quả này.

Diệp Mặc lại không thèm để ý, với hắn mà nói, càng sớm đi Thần Phần Vực càng tốt.

Toàn bộ hội trường luận đạo hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều tập trung tư tưởng nín thở, chuẩn bị lắng nghe lý giải của một Đạo Nguyên Thánh đế đối với đại đạo, cảm ngộ đối với chứng đạo. Cơ hội như này, đúng là có một không hai.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2034

Diệp Mặc Hiểu Đạo

Phu đạo giả, kỳ thành, tiên thiên địa sinh, ngộ đạo nãi thiên địa tương tham, ức vạn hợp nhất, nhiên hậu khả dĩ khuy kỳ thành công. Thái sơ hữu vân, kỳ đạo dữ thần đồng tại, thần tức thị đạo, thử mậu luận diệc. Phàm đạo, thiên hạ nhất trí nhi bách lự, đồng quy nhi thù đồ, vô pháp bất khả thành đạo. Vô căn vô hành, vô diệp vô vinh. Vạn vật dĩ sinh, vạn vật dĩ thành, mệnh chi viết đạo. Nãi viết: Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên. . .

Tư Không Xán ở phía trên luận đạo, nói đến chỗ đặc sắc, đã hoàn toàn quên mình vẫn còn đang luận đạo. Người phía dưới nghe càng đắm chìm trong đó, một số người thậm chí Nguyên Thần thoát xác, dùng Nguyên Thần để cảm ngộ đạo nghĩa thiên địa.

Diệp Mặc cũng nghe mà thầm gật đầu, hiểu biết của Tư Không Xán đối với thiên địa đạo mạnh hơn hắn rất nhiều. Rất nhiều thứ hắn không hiểu, sau khi nghe Tư Không Xán nói, hắn lập tức liền bắt đầu thấu hiểu, thần thông và tu vi càng hòa vào nhau. Đạo của Tư Không Xán và Tam Sinh Quyết, ở một vài phương diện nào đó cũng nhất trí quan điểm, không bàn mà hợp, điều này làm cho Diệp Mặc càng nghe càng cao hứng.

Lúc trước hắn chưa bao giờ có sư phụ chỉ dạy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe người ta luận đạo, đạo nghĩa này quả thực là cố ý nói cho hắn nghe mà.

Ý của Tư Không Xán là, đạo hình thành trước cả trời đất, không cách nào nắm bắt được. Mà vạn vật dưới bầu trời đều đồng nhất, bất luận lựa chọn đường lối chứng đạo ra sao đều không thể nói là sai.

Nói cách khác mọi người chứng đạo lựa chọn sử dụng những con đường khác nhau, nhưng phương hướng phải đi lại là một, kết quả yêu cầu cuối cùng cũng giống nhau.

Đồng thời Tư Không Xán cũng cho rằng đạo gần với tự nhiên, trong trời đất ngộ đạo, là giống với vạn vật.

- Tiên đạo nguyên khí giả, người tinh thông nguyên khí cũng vậy. Khí đạo chính là sinh. Tiên đạo giả, đầy mà không tràn, thịnh mà không kiêu, cực khổ mà không tiếc công của mình...

Tư Không Xán từ Thiên đạo nói tới tiên đạo, từ tiên đạo trình bày và phân tích chứng đạo, lại từng cái một đều gợi tới đường lối chứng đạo. Mọi người nghe như si mê như say sưa, Diệp Mặc cũng kết hợp đạo của Tư Không Xán và Tam Sinh Quyết của mình lại, trong lòng không khỏi thầm kinh hãi, sự đáng sợ của một Đạo Nguyên Thánh đế.

Rất nhiều thứ, nếu như Tư Không Xán không nói ra, dựa vào bản thân hắn tự lĩnh ngộ, có lẽ qua vài thập niên thậm chí mấy trăm mấy vạn năm, hắn cũng chưa chắc nghĩ ra được. Lần này một Đạo Quả đúng là không uổng phí, thật sự là đáng giá, quá đáng giá.

Tư Không Xán nói đến phần sau, thậm chí không nói thêm gì nữa, chỉ phát tán ra đạo vận của mình, thanh âm của ông từ trong Đạo Vận này khuếch tán ra. Người người đều có thể tự mình trải nghiệm đạo vận của ông, đồng thời cảm nhận được cách lý giải của ông đối với thiên địa đạo pháp.

Một tháng thời gian nhanh chóng qua đi, mọi người còn đắm chìm trong thiên địa đại đạo mà trước kia không hiểu, Tư Không Xán lại đột nhiên ngừng luận đạo.

Lúc này những người đang đắm chìm trong đại đạo mới đột nhiên tỉnh táo lại, nhao nhao cảm giác thời gian quá ngắn, bọn họ giống như vừa mới cảm nhận được một chút Đạo Vận, luận đạo của Tư Không Xán đã kết thúc rồi.

Diệp Mặc thở ra, hắn thu hoạch được nhiều nhất. Rất nhiều đạo luận Tam Sinh Quyết của hắn cũng có thể khai triển ra được, những thứ hắn không hiểu, hiện tại hắn hiểu ra rất nhiều.

Hắn cũng dần dần hoàn thiện đạo của chính mình, gần như đạo của con người đều là ngộ ra từ vạn vật trong tự nhiên, mà Tam Sinh Quyết lại hoàn toàn không giống như vậy.

Trong lý luận về đạo của Tư Không Xán nói rằng, phu đạo giả, kỳ thành, tiên thiên địa sinh. Diệp Mặc cuối cùng đã hiểu rõ là gì rồi, lý luận của Tư Không Xán trình bày, đó là 'Đạo sinh ra nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. ' Nói cách khác đạo tồn tại trước cả thiên địa và vạn vật, vạn vật đều do đạo khai triển mà ra.

Nhưng Tam Sinh Quyết lại không miêu tả như thế, lời mở đầu Tam Sinh Quyết đã nói rất rõ ràng:

- Hỗn độn sinh ra nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật...

Lúc trước đối với những lời này Diệp Mặc cũng không hiểu rõ lắm, hiện tại hắn cũng coi như là đã hiểu được đại khái. Những lời này có thể lý giải là, "Hỗn độn sinh ra nhất, cái nhất này có khả năng chính là đạo, sau đó đạo sinh thiên địa, từ đó về sau thiên địa mới sinh ra vũ trụ vạn vật".

Trong Vũ Trụ Hồng Hoang, hỗn độn đứng trước, đạo đứng sau, tiếp theo mới là thiên địa, đây là lý luận của Tam Sinh Quyết. Diệp Mặc nếu đã có được Tam Sinh Quyết, tu luyện Tam Sinh Quyết, thì chỉ có thể tham khảo đạo của Tư Không Xán, lại không thể nghe theo lời Tư Không Xán nói. Nếu như dựa theo phương pháp của ông ta để chứng đạo, đối với Diệp Mặc mà nói là lẫn lộn đầu đuôi. Cho dù là hắn chứng đạo được rồi, thì cũng giống như một chút chấp niệm bên trong Cây Hỗn Độn, chỉ chứng được tiểu đạo mà thôi.

Một tia sáng xẹt qua trong đầu Diệp Mặc, Tam Sinh Quyết chứng đạo, phải lĩnh ngộ vạn vật, vượt qua thiên đạo, chứng được hỗn độn. Mà không

phải lĩnh ngộ vạn vật, chứng được thiên đạo.

Hỗn độn đạo và thiên đạo hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng, hỗn độn đứng trước, thiên đạo đứng sau.

Diệp Mặc chậm rãi thở ra, hắn biết đạo của mình quá mức gian nan. Nhưng tu luyện Tam Sinh Quyết, đã có được Thế giới hỗn độn, hắn nhất định phải chứng đạo hỗn độn. Nếu không lôi kiếp của thiên đạo sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn sớm đã được chứng kiến vô số lần rồi. Đến lúc này, Diệp Mặc mới hơi sáng tỏ, vì sao lôi kiếp của hắn hung bạo hơn mấy lần so với người khác. Đó là bởi vì thứ hắn tu luyện là Tam Sinh Quyết, cần chứng đạo hỗn độn. Thiên đạo tuyệt đối không cho phép tồn tại tình huống loại người như hắn vượt qua được, nếu như không phải là hắn kịp thời luyện thể, có lẽ hắn đã sớm biến mất không còn dấu vết trong lôi kiếp rồi.

Tư Không Xán nhìn lướt qua những người ở phía dưới vẫn còn đang chìm đắm trong đạo nghĩa của ông, nói:

- Luận đạo của ta đã chấm dứt, thời gian còn lại còn có Thánh đế nói về nghĩa của thiên đạo. Nhưng ta cần phải lập tức tiến về Thần Phần Vực, mời mười người có cơ duyên theo ta cùng tiến về Thần Phần Vực lên đây...

Khi còn đang nói Tư Không Xán đã vẫy ra một đám mây đen màu xám thẫm, trong hội trường lập tức có mười người đứng dậy.

Diệp Mặc thấy thêm hắn nữa là có mười một người, hiển nhiên Tư Không Xán không có nói với bên phía người tổ chức chuyện bớt đi một người. Nhưng loại người như ông, cũng sẽ không vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà đi nói nhiều. Đi ranh giới Thần Phần Vực cũng là một loại cơ duyên, có cơ duyên thì đi, không có có cơ duyên thì ở lại cho rồi.

Diệp Mặc hiểu rất rõ, lúc này nếu như đi lên sau, người cuối cùng sẽ bị vứt bỏ không nể tình chút nào, bởi vì người đi lên cuối cùng chính là người không có cơ duyên mà Tư Không Xán nói. Sau khi hiểu rõ điểm này, Diệp Mặc vội vàng nói với Đỗ Khải Khê:

- Đỗ huynh, ta đi trước, tương lai có duyên sẽ gặp lại.

Nói xong, hắn căn bản là không đợi Đỗ Khải Khê nói gì, đã mang theo một luồng độn quang xông lên đám mây xám đậm này rồi. Cơ hội thế này mà không bắt được, hắn cũng không phải đồ ngốc.

Đan Anh Dao nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, nàng thấy Diệp Mặc xông lên đám mây xám, không chút do dự cũng đi theo, rất nhanh đã đứng ở bên người Diệp Mặc.

Cô không hiểu vì sao Diệp Mặc muốn xông lên đám mây xám đậm nhanh như vậy, nhưng nàng thấy những người còn lại cũng nhao nhao xông lên. Lúc thấy Tư Không Xán ném người cuối cùng xông lên xuống, cô rốt cuộc đã hiểu.

Nói cách khác nếu như cô chậm một bước, người bị Tư Không Xán ném xuống chính là cô, cô sẽ là cái người không có cơ duyên đó.

Tên tiên đế bị Tư Không Xán ném xuống hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Mặc, Diệp Mặc cướp đi vị trí của gã, gã hận không thể lập tức nuốt sống Diệp Mặc. Nhưng lúc này gã lại không dám đi lên lần nữa.

- Đi.

Tư Không Xán trông thấy mười người đã lên hết, liền không chút do dự khống chế đám mây xám đậm biến mất không thấy gì nữa ở khoảng không phía trên nơi luận đạo.

Tư Không Xán đã đi rồi, rất nhiều người không còn hứng thú với cuộc luận đạo nữa. Thánh đế còn lại luận đạo, cho dù là có đặc sắc đi nữa, cũng không đặc sắc bằng Tư Không Xán, một số người cũng chủ động rời khỏi hội luận đạo. Đỗ Khải Khê vốn còn muốn tiếp tục nghe một lát nữa, trông thấy rất nhiều người rời đi, y cũng không chút do dự theo mọi người rời đi. Y và Diệp Mặc vẫn luôn đi cùng nhau, bây giờ Diệp Mặc đắc tội quá nhiều người, mặc dù y là một Tố Đạo Thánh đế, cũng phải cẩn thận một chút.

...

Tư Không Xán tốc độ bay vô cùng nhanh, chung quanh đám mây đen xám đậm đã hình thành một tầng mây phủ nhàn nhạt màu xám. Bên trong tầng mây phủ này, chỉ có đám mười người Diệp Mặc, mà thân ảnh của Tư Không Xán căn bản là không ở trong này.

Diệp Mặc cẩn thận dùng thần thức kiểm tra bên ngoài đám mây đen một chút, thần thức vừa đi ra ngoài, liền cảm nhận được một cảm giác choáng váng. Diệp Mặc trong lòng thầm kinh hãi, tốc độ của một Đạo Nguyên Thánh đế vậy mà lại đáng sợ tới mức này. Thần thức của hắn đều không thể dừng lại bên ngoài đám mây xám. Ở đây vẫn có khe nứt hư không, một khi không có khe nứt hư không, tốc độ của Tư Không Xán sẽ nhanh tới mức nào? Hoặc là nói nếu như Tư Không Xán không mang theo đám người bọn hắn, tốc độ kia sẽ nhanh tới mức nào?

Diệp Mặc nghĩ tới đây, thậm chí sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, lúc trước hắn bị một Hóa Đạo Thánh đế đuổi giết, may mắn gặp thời cơ sớm, nếu không, có lẽ là sớm đã bị người nọ diệt cho cặn cũng chẳng còn. Hóa Đạo Thánh đế tuy kém xa tít tắp Đạo Nguyên Thánh đế, nhưng cũng mạnh hơn hắn mười vạn tám ngàn dặm.

- Diệp huynh, ở đây hình như mọi người không ưa anh thì phải.

Đan Anh Dao đứng cạnh Diệp Mặc, trông thấy mấy người giương mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Mặc, chủ động nói với Diệp Mặc, trong giọng nói mang theo một chút hả hê khi người gặp nạn.

Diệp Mặc nhìn lướt qua những người đối xử lạnh nhạt hoặc là tàn ác nhìn chằm chằm hắn, coi như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Ta chỉ là một Đại Hòa Thượng, lại không thích trai đẹp, cần gì bọn họ thích?

Diệp Mặc bỗng nhiên có chút thích cái cách tự xưng là Đại Hòa Thượng

của Phùng Độ hòa thượng này rồi, nói ra thật sự là thuận miệng. Đáng tiếc là bầu rượu đã đưa cho Đỗ Khải Khê rồi, nếu không lấy bầu rượu ra uống một ngụm càng khoan khoái dễ chịu. Bên trong Thế Giới Trang Vàng của hắn còn có bầu rượu và rượu, nhưng Diệp Mặc cũng không dám động vào Thế Giới Trang Vàng trước mặt Tư Không Xán.

Đan Anh Dao lần đầu tiên cảm thấy Diệp Mặc vẫn là có chút thú vị, không khỏi khanh khách cười một tiếng:

- Diệp huynh, nhưng ở đây còn có mấy Tiên Tử cực kỳ xinh đẹp.

- Không có hứng thú.

Lần này Diệp Mặc trả lời càng dứt khoát hơn.

Không biết Đan Anh Dao là cố ý châm ngòi hay là vì nguyên nhân khác, cô nói ra hai câu này, Diệp Mặc lập tức đã chọc tám người còn lại ở trên này không thoải mái.

Một cô gái tướng mạo không thua kém Đan Anh Dao tiến lên một bước, đang muốn nói chuyện. Lúc này đám mây xám bỗng nhiên run lên, mọi người theo bản năng quét thần thức ra ngoài.

Lốc xoáy thời gian và lốc xoáy không gian đáng sợ đan xen lẫn lộn vào nhau, còn có khe hở rậm rạp chằng chịt và thiên địa Đạo Vận thỉnh thoảng xẹt qua, trong nháy mắt thì thần thức của mọi người bị siết nát không còn một mảnh.

Lúc này không còn ai muốn đi gây sự với Diệp Mặc nữa rồi, ai ai cũng sắc mặt tái nhợt không thôi.

Có thể khẳng định, một khi rơi ra bên ngoài đám mây xám vào lúc này, đó chính là chết không có chỗ chôn.

- Ở đây đã đến nơi gần Thần Phần Vực rồi, mọi người cẩn thận một chút. Thần thức không thể quét ra, với tu vi hiện tại của chúng ta thần thức

vừa ra, liền sẽ bị xoắn nát ngay.

Một Bán Thánh sắc mặt trắng bệch nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2035

Tìm Diệp Mặc Tính Sổ

Người có thể tu luyện tới tiên đế viên mãn thậm chí Bán Thánh, có mấy người đồ ngốc? Căn bản là không cần người này nhắc nhở, mấy người kia đã biết thần thức không thể quét ra.

Diệp Mặc vẫn ung dung thản nhiên, hắn phát hiện trong mười người ở đây, vừa rồi hắn tổn thất thần thức là ít nhất. Đây hẳn là có quan hệ tới chuyện thần thức của hắn mạnh mẽ, cùng với có tôi luyện thần thức trong lốc xoáy thời gian tại Mộ Hoa Thần Sơn.

Tư Không Xán nửa chữ cũng không nhắc nhở, chỉ một lòng mang theo đám mây xám chạy đi. Cho dù là người bên trong mây xám thức hải bị xoắn nát, ông ta cũng sẽ làm như không biết.

Tư Không Xán tốc độ không thể nói chậm, nhưng tốc độ này của ông ta, thế này đã rất nhiều ngày rồi, mà còn chưa tới ranh giới thực sự của Thần Phần Vực. Điều này càng khiến cho Diệp Mặc hoài nghi, cho dù là Tố Đạo Thánh đế, có phải là có thể thông qua cái nơi này, sau đó từ Thần Phần Vực đi ra được hay không.

Mấy người muốn tìm Diệp Mặc gây phiền toái cũng không còn hứng thú nói chuyện tiếp nữa, bọn họ bị người khác mang theo phi hành tại bên ngoài Thần Phần Vực. Một khi Tư Không Xán tâm tình không tốt, hoặc là gặp chuyện gì chuyện, tiện tay ném một cái, bọn họ một người cũng không sống nổi.

May là thời gian bọn họ nghiêng ngả trong mây xám cũng không dài, thời gian chỉ có nửa ngày, mười người cũng cảm giác được lòng bàn chân

chấn động, lập tức bọn họ nghe thấy tiếng nói của Tư Không Xán truyền đến:

- Nơi này chính là ranh giới Thần Phần Vực, cơ duyên của mọi người tự mình tìm kiếm, tự làm cho tốt...

Lúc nói bốn chữ cuối cùng, thân hình Tư Không Xán sớm đã mờ mịt không không thấy nữa.

Mười người đều chưa từng tới ranh giới Thần Phần Vực, nghe được tiếng nói này xong, nhao nhao dùng nguyên khí bảo vệ toàn thân, đồng thời bắt đầu xem xét tình hình chung quanh. Một số người còn phóng ra pháp bảo, cẩn thận ứng phó.

Vị trí bọn họ đang đứng hoàn toàn u ám, chung quanh cũng có rất nhiều lốc xoáy thời gian và không gian, thậm chí là khe nứt hư không. Nhưng những lốc xoáy này đều rất nhẹ nhàng, quy tắc cũng không phải là mạnh lắm. Cho dù là Tiên đế sơ kỳ bình thường cũng có thể ứng đối, chớ đừng nói chi là ở đây người tu vi kém nhất cũng là Tiên đế viên mãn.

Thần thức của Diệp Mặc mở rộng ra, hắn dần dần hiểu rõ vì sao ở đây dễ chứng đạo rồi. Nơi này có các loại pháp tắc thiên địa đã tàn tạ đổ nát, hơn nữa pháp tắc chung quanh cũng mỏng manh vô cùng yếu ớt. Nếu như chứng đạo, bắt đầu từ những pháp tắc yếu nhược này, sau đó lại chậm rãi di động vào bên trong Thần Phần Vực, đúng là một quá trình lĩnh ngộ tiến hành theo tuần tự. Chỉ cần lĩnh ngộ được pháp tắc, đem pháp tắc dung hợp vào bên trong đạo nghĩa của chính mình, thì khoảng cách chứng đạo kia không còn xa nữa.

Bất kể chứng tối thượng đại đạo, hay tiểu đạo của mình, đây đều là con đường có thể khiến người ta thông với chứng đạo. Vài Tiên đế hiểu được đạo lý này đã sớm một mình rời đi, hiển nhiên là muốn đi tìm nơi tìm kiếm cơ hội chứng đạo rồi.

Diệp Mặc cũng muốn rời đi, hắn rất không muốn ở đây cùng những

người này, người ở đây hắn không quen biết dù chỉ một người. Nếu như nhất định phải nói hắn nhận ra người nào, thì đó chính là Đan Anh Dao rồi. Chỉ có điều là hắn vừa mới chuẩn bị rời khỏi nơi này, đã bị người chặn lại.

- Hòa thượng, nghe nói ngươi rất hung hăng càn quấy đấy, rõ ràng là biết con rồng nhỏ kia là của người khác nuôi thả, ngươi còn dám lấy đi.

Kẻ ngăn Diệp Mặc lại không phải là Đan Anh Dao, mà là một gã Tiên đế áo đỏ thẫm. Người này tu vi đã là Tiên đế viên mãn, nguyên khí cổ động quanh thân, lĩnh vực Tiên đế tự động mang theo khí thế cường đại, hiển nhiên là một kẻ tu vi không hề thấp.

Mấy người vốn muốn đi trông thấy ở đây đã nổi lên xung đột, đều ngừng lại chuẩn bị xem náo nhiệt. Tiên đế tới đây phần lớn là quen biết nhau, đã có xung đột, bọn họ đương nhiên muốn nhìn xem mấy người quen này thân thủ như thế nào. Còn nữa chính là Diệp Mặc là người mà lúc trước bọn họ chưa từng thấy qua, bây giờ Diệp Mặc xuất hiện ở nơi này, bọn họ cũng muốn nhìn xem Diệp Mặc xuất thủ như thế nào.

- Liên quan gì đến ngươi.

Diệp Mặc ngừng lại, lạnh nhạt nói.

Tiên đế áo đỏ thẫm này trực tiếp phóng ra pháp bảo Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn của mình, lúc này mới khinh thường nói:

- Bổn đế Thái Vọng tiên đế - Lận Kỳ Thúy của Chúc Long Thần Các, con rồng nhỏ kia chính là Chúc Long Thần Các ta nuôi thả đấy, ngươi nói có liên quan đến ta hay không? Đưa pháp bảo động phủ ngươi cất Tiểu Long ra, sau đó cũng lấy chiếc nhẫn của ngươi ra cho Bổn đế kiểm tra một lần, Bổn đế sẽ xem xét có nên cho ngươi rời khỏi nơi này hay không.

Lúc Lận Kỳ Thúy nói, chung quanh kéo theo sát cơ đậm đặc, cho dù là người đứng ngoài quan sát cũng nhìn ra, bất kể Diệp Mặc có làm theo lời gã nói hay không, gã cũng nhất định sẽ giết chết Diệp Mặc.

- Lận huynh, anh cứ động thủ giết cái tên ngoại lai này đi, Trọng Tôn Cương Tiệp ta trợ uy cho huynh.

Một trận tiếng cười ha ha, lại có một gã Bán Thánh ngăn ở sau lưng Diệp Mặc.

- Xích Tiêu Thần Giác ta có hai người được đến Thần Phần Vực, nhưng ngươi lại chen vào đẩy một người ra, hôm nay để Hồng mỗ mở mang kiến thức một chút xem ngươi rốt cục có mấy phần bản lãnh, dám hung hăng ngang ngược như thế.

Cùng với Lận Kỳ Thúy và Trọng Tôn Cương Tiệp chặn đường đi trước sau của Diệp Mặc, một Bán Thánh mặt mọc đầy râu cũng đứng ra.

Trong chốc lát, ba người đã thành thế tam giác hoàn toàn vây Diệp Mặc vào giữa.

Những người xung quanh đều biết, cái tên mặt mọc đầy râu này đến từ Xích Tiêu Thần Giác, tên là Hồng Hạo Diễm. Đây là một kẻ mà bản thân gã tuyệt đối dũng mãnh, mặc dù không nói là vô địch trong số những kẻ cùng đẳng cấp, nhưng gã động thủ với người có tu vi tương đương, đối phương muốn sống sót từ trong tay gã, lại là khó càng thêm khó.

Hơn nữa những người chung quanh cũng thấy rõ, Hồng Hạo Diễm hiển nhiên là tới kiếm chuyện rồi.

Lần này luận đạo có thể là tất cả các thế lực lớn liên kết tổ chức đấy, Xích Tiêu Thần Giác tuy không nhỏ, nhưng cũng đừng hòng chiếm cứ hai vị trí trong danh sách. Danh sách mười người này, bất kỳ một vị trí nào cũng đều vô cùng quý giá. Hồng Hạo Diễm nói Xích Tiêu Thần Giác chiếm được hai chỗ, bị Diệp Mặc đoạt đi một cái, đó chỉ là bới lông tìm vết.

Diệp Mặc là vì kinh động đến Tư Không Xán, nếu không Diệp Mặc cho dù là có thuộc loại trâu bò đi nữa, hắn cũng không thể chiếm được một vé đến ranh giới Thần Phần Vực này.

Bây giờ Hồng Hạo Diễm, Lận Kỳ Thúy và Trọng Tôn Cương Tiệp, ba người vây lấy Diệp Mặc, hiển nhiên là muốn loại bỏ Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc ở đây chẳng quen ai, cũng không có bất kỳ người nào vui lòng đứng ra nói giúp hắn.

Trông thấy Lận Kỳ Thúy sắp sửa động thủ, Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn đều đã chuẩn bị phóng ra rồi. Đan Anh Dao vội vàng nói:

- Khoan động thủ đã.

- Anh Dao Tiên Tử, tuy cô là viên minh châu của Đan Đô Thần Phủ, nhưng tên họ Diệp này lại là đại địch của Chúc Long Thần Các ta, hay là cô muốn giúp hắn chăng?

Lận Kỳ Thúy nghe thấy tiếng Đan Anh Dao ngăn cản, giọng điệu lập tức cũng có chút khó chịu. Đan Đô Thần Các thế lực không nhỏ, tuy gã là người của Chúc Long Thần Các, cũng không muốn đắc tội Đan Anh Dao. Nhưng nếu như Đan Anh Dao nhất định muốn trợ giúp Diệp Mặc, gã cũng phải động thủ.

Đan Anh Dao mỉm cười nói:

- Ta đương nhiên sẽ không ngăn cản, chỉ có điều là ta vẫn còn mấy vấn đề nữa muốn hỏi Diệp Mặc. Vốn ta định một lát nữa lại hỏi thăm, nhưng nếu mấy vị đã muốn động thủ ngay bây giờ. Bây giờ ta sẽ hỏi hắn một vấn đề là được, kính xin mấy vị cho Anh Dao một chút mặt mũi.

Lận Kỳ Thúy sắc mặt tăm tối không nói gì, Trọng Tôn Cương Tiệp thèm thuồng Đan Anh Dao đã lâu, nghe Đan Anh Dao nói vậy xong, lập tức rộng lượng vung tay lên nói:

- Anh Dao Tiên Tử, cô cứ hỏi luôn đi. Chỉ có điều là trì hoãn trong chốc lát mà thôi, hắn cho dù là có bản lĩnh lớn bằng trời, bị ba người bọn ta bao vây, muốn lật ngược cũng không được.

Trọng Tôn Cương Tiệp đã nói vậy, Lận Kỳ Thúy chỉ có thể câm miệng. Hồng Hạo Diễm là đến giúp đỡ, càng không thể có ý kiến.

- Rất cảm ơn các vị.

Đan Anh Dao chắp tay cảm tạ, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Mặc hỏi:

- Diệp huynh, ta muốn hỏi ngươi về một người, anh ta là Thác Bạt Phi Dương, không biết ngươi có từng nghe qua chưa?

Đan Anh Dao hỏi xong, chỉ nhìn chằm chằm Diệp Mặc, dù là Diệp Mặc có nửa phần chấn động, cô tự tin mình cũng có thể cảm nhận được.

Nếu như nói Diệp Mặc lúc trước chưa từng gặp Đan Anh Dao, bị Đan Anh Dao hỏi như vậy, hắn còn có thể bị nhìn ra. Nhưng bây giờ hắn đã sớm biết Đan Anh Dao muốn tìm hắn làm gì, hơn nữa thậm chí hắn còn biết rõ Thác Bạt Phi Dương bị hắn giết chết kia không phải là Thác Bạt Phi Dương thật, cho nên hắn trả lời mà không có nửa phần chần chờ:

- Ta chưa từng gặp qua Thác Bạt Phi Dương.

Diệp Mặc không trả lời là hắn chưa từng nghe qua, chỉ nói là hắn chưa thấy qua. Thật sự Thác Bạt Phi Dương bị Thác Bạt Phi Dương giả mạo giết chết, hắn lại giết chết Thác Bạt Phi Dương giả mạo, cho nên hắn nói chưa thấy qua lại không phải là nói láo.

Nghe Diệp Mặc trả lời xong, Đan Anh Dao chậm rãi thở ra, cô biết mình nhận lầm người. Diệp Mặc không phải là kẻ giả Thác Bạt Phi Dương mà ngày đó cô thấy, chắc hẳn là một người hoàn toàn khác.

- Ngươi thừa cơ mau chóng từ bên phía ta chạy đi, Hồng Hạo Diễm thực lực khủng bố, tuyệt đối không phải là người ngươi có thể đánh thắng được.

Đan Anh Dao cuối cùng vẫn truyền âm cho Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc ngược lại hơi nghi hoặc một chút, hắn không thể tưởng được

Đan Anh Dao sau khi biết rõ hắn không phải là kẻ giả mạo Thác Bạt Phi Dương, vẫn sẵn lòng giúp hắn đánh yểm trợ. Đối với mối giao hảo chỉ nói có mấy câu mà nói, Đan Anh Dao đã rất nghĩa khí rồi.

Nhưng Diệp Mặc căn bản là không có ý định đi, hai tên Bán Thánh, một Tiên đế viên mãn mà đòi chặn hắn, quả thực là mơ mộng ngớ ngẩn.

Trông thấy Diệp Mặc cũng không có ý định đi, Đan Anh Dao thở dài, lui sang một bên. Cô biết rõ sự ngang ngược của Chúc Long Thần Các, cũng biết ý đồ của Lận Kỳ Thúy, nên mới muốn trợ giúp Diệp Mặc vô tội một chút mà thôi. Nếu Diệp Mặc đã không muốn đi, thì thôi vậy.

Lĩnh vực tiên đế của ba người cộng lại, thậm chí có hai lĩnh vực Bán Thánh, xem biểu hiện bề ngoài, Diệp Mặc giống như bị trói buộc trong lĩnh vực vậy, chỉ có thể khoanh tay chịu chết thôi.

Diệp Mặc không có động thủ trước, ba người này vẫn không thể sinh ra uy hiếp đối với hắn, hắn có hơi cảm thấy hứng thú đối với pháp bảo Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn của Lận Kỳ Thúy. Ngũ hành pháp bảo thông thường, sau khi bị phóng ra đều có hào quang năm màu, hơn nữa Ngũ hành pháp bảo rất khó luyện chế, một khi luyện chế thành công, uy lực cực lớn. Cho nên ngũ hành pháp bảo là vô cùng quý giá.

Hắn suy đoán cái vòng trong tay Lận Kỳ Thúy là một Ngũ hành pháp bảo, nếu đúng là như vậy, hắn ra tay sẽ cẩn thận một chút, đem cái pháp bảo này làm của riêng. Pháp bảo bình thường sau khi phóng ra rất khó bị phá hư, nhưng Diệp Mặc có thần thông Thần Thức Dung Thuật, một khi pháp bảo đã mất đi thần niệm khống chế, khả năng bị phá hư sẽ lớn hơn.

Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn phóng ra, hào quang ngũ sắc bay lên, Diệp Mặc vững tin đây là một món Ngũ hành pháp bảo không thể nghi ngờ. Ngay khi Diệp Mặc muốn phóng Tử Đao ra để khóa Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn lại, sau đó dùng Ngũ Lôi Thương Sát tiêu diệt Lận Kỳ Thúy, lại có một luồng độn quang bay tới.

Luồng độn quang này khí thế vô cùng hùng mạnh, mạnh hơn xa Tiên đế hoặc là Bán Thánh thông thường, rất rõ ràng luồng độn quang bay tới này là một Tố Đạo Thánh đế.

Một Tố Đạo Thánh đế tới, cho dù là Lận Kỳ Thúy cũng khống chế Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn lại, không dám tiếp tục động thủ nữa.

Luồng độn quang kia đã rơi vào trước mặt mọi người, kể cả Diệp Mặc cũng cảm thấy có chút hít thở không thông. Bởi vì người tới quá đẹp, dù cô chỉ mặc một bộ váy tiên rất bình thường màu vàng, nhưng dung nhan tuyệt sắc kia cũng làm cho váy tiên càng thêm rực rỡ.

Bình thường đều là người đẹp vì lụa, mà cô lại là người làm lụa đẹp. Đứng trước mặt cô gái như thế này, ngay cả Đan Anh Dao cũng cảm thấy có chút tự ti mặc cảm, chớ đừng nói chi là hai cô gái còn lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2036

Quá Mạnh Mẽ

Ra mắt Thần nữ…

Toàn bộ những người còn lại đều khom mình thi lễ, mà ngay cả Lận Kỳ Thủy cũng thu lại 'Ngũ hành huyền hoàng' rồi khom người thi lễ.

Lúc này Diệp Mặc mới hiểu được, hóa ra cô gái tuyệt mỹ mặc váy vàng này là người của Thần Nữ Thánh Môn. Nghe Đỗ Khải Khê nói, thì những cô gái của Thần Nữ Thánh Môn đều cực kỳ xinh đẹp. Không chỉ như thế, các cô vì công pháp mà mình tu luyện cho nên càng ngày càng trở nên xinh đẹp hơn. Xem ra điều này là sự thật.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc gặp được một cô gái có thể so sánh với Thanh Như, hơn nữa so ra thì còn hơn Thanh Như một tia khí tức thần vận. Loại khí tức này không có cách nào nói rõ được, nhưng nó lại tồn tại rất rõ ràng.

Vị thần nữ này đứng trước mặt mọi người, cũng không đi tiếp. Nhưng Diệp Mặc lại có chút hoảng hốt. Hắn không phải là vì vị Thần nữ này mà hoảng hốt, mà là do hắn nhớ tới Tố Tố. Hắn và Tố Tố đã trải qua sinh tử luân hồi, để rồi lần đầu tiên gặp lại Tố Tố chính là lúc nàng mặc một bộ váy màu vàng nhạt đứng ở trên sa mạc. Cũng là bộ quần áo màu vàng, cũng là một cô gái, nhưng lại khiến cho Diệp Mặc có cảm giác khác nhau hoàn toàn. Tố Tố đứng ở trên sa mạc khiến cho hắn có một loại cảm giác thân cận cùng ái mộ. Còn cô gái trước mặt này chỉ cho hắn một cảm giác lạnh lùng và băng hàn.

Cô gái mặc váy vàng này nhìn lướt qua mọi người, nhưng chỉ thấy có

một mình Diệp Mặc đứng đó không hề cử động thì cũng không nói gì thêm, mà chỉ bình thản nói:

- Là Tư Không Xán đưa mọi người tới đây sao?

- Vâng thưa Thần nữ.

Ngoại trừ Diệp Mặc ra, thì những người còn lại đều đồng thanh đáp lời.

Cô gái mặc váy vàng liền gật nhẹ đầu, đang muốn tiếp tục đi thì lại nghe được Đan Anh Dao truyền âm cho Diệp Mặc:

- Diệp huynh, cô ấy là Thần nữ của Thần Nữ Thánh Môn đấy, ngươi nên tranh thủ mà cầu cứu đi.

Cô gái mặc váy mầu vàng kia nhìn lướt qua Đan Anh Dao một cái, hiển nhiên là đã nghe được lời truyền âm kia của Đan Anh Dao. Bất quá cô cũng không hề chờ Diệp Mặc cầu cứu, mà thân hình đã chuyển một cái mang theo một vệt sáng mầu vàng biến mất vô ảnh vô tung.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng. Hắn căn bản là không có ý định cầu cứu ai. Trước mắt của hắn lúc này lại lần nữa xuất hiện bóng dáng của Lạc Ảnh. Ngày đó khi mình ở trong sa mạc, cũng đã gần đi tới tuyệt cảnh. Khi đó Lạc Ảnh phóng ra một đoạn dây lưng màu trắng cứu hắn từ trong lốc xoáy sa mạc ra. Khi đó hắn cũng không biết đó là Lạc Ảnh, mà Lạc Ảnh cũng không hề biết đó là hắn.

Tình cảnh hôm nay với ngày đó cũng có chút tương tự, nhưng cô gái mặc váy mầu vàng kia căn bản là không thèm nhìn đến hắn, càng không có chút suy nghĩ nào là sẽ cứu hắn cả, mà trực tiếp bỏ đi ngay.

Vốn là không quen biết cô nàng Thần nữ kia, cho nên Diệp Mặc cũng không có bao nhiêu thất vọng cả. Trong lòng của hắn lúc này chỉ có thêm một số tưởng niệm. Lạc Ảnh ở thế giới này chỉ có một, bất luận là trên trời hay dưới đất, ở nhân gian hay trên Tiên Giới, thì Lạc Ảnh cũng chỉ có một mà thôi. Không phải cứ cô gái nào mặc váy mầu vàng xuất hiện khi hắn gặp

hiểm nguy cũng là Lạc Ảnh được.

Lận Kỳ Thủy cũng không có tâm tình đi quản việc Diệp Mặc đang suy nghĩ cái gì, 'Ngũ hành huyền hoàng hoàn' đã lần nữa được y xuất ra.

Diệp Mặc nhìn về phía xa xa. Hắn quyết định phải mau chóng chứng đạo, sau đó rời khỏi nơi này, nghĩ biện pháp trở lại Tiên Giới. Thế giới trang vàng của hắn đã đầy đủ ngũ hành, đã có thể đưa theo người thân vào đó tồn tại rồi. Chờ tới khi hắn về lại Tiên Giới, thì lại nghĩ biện pháp đi tới Tu Chân Giới. Với tu vi và địa vị của hắn hiện tại ở Tiên Giới, thì hắn tin rằng sẽ không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản hắn dẫn người từ Tu Chân Giới lên Tiên Giới cả.

Nhìn thấy quang mang ngũ sắc đã kích phát ra thì Lĩnh vực của Diệp Mặc lập tức mở rộng ra ngoài.

Khi sát thế của Diệp Mặc cộng hưởng lại với Lĩnh vực của hắn, thì lúc này Hồng Hạo Diễm và Trọng Tôn Cương Tiệp mới nhanh chóng mở rộng Lĩnh vực của mình ra, nhưng còn chưa kịp chồng Lĩnh vực lên cùng với Lĩnh vực của Lận Kỳ Thủy thì đã bị Lĩnh vực của Diệp Mặc nghiền ép tới rồi. Lúc này thì Tử đao của Diệp Mặc đã sớm được hắn chém ra.

Ánh đao cũng không đánh xuống, mà lại quấn lấy quang mang ngũ sắc của 'Ngũ hành huyền hoàn'. Cùng một lúc, 'Ngũ lôi thương sát' của Diệp Mặc cũng đã đánh ra. Hắn cảm nhận được Lĩnh vực của Lận Kỳ Thủy suy yếu không thể phản kháng dưới Lĩnh vực của hắn, thì đồng nghĩa với việc tu vi của đối phương so với hắn cũng cách biệt như trời với đất vậy, cho nên hắn căn bản cũng không cần phải sử dụng thần thông của mình.

Nếu như không phải là vì bảo vệ cho 'Ngũ hành huyền hoàng hoàn' của đối phương được nguyên vẹn, thì ngay cả 'Ngũ lôi thương sát' Diệp Mặc cũng sẽ không sử dụng rồi, mà chỉ dùng một đao chém chết tên Lận Kỳ Thủy kia mà thôi.

Bị Lĩnh vực của Diệp Mặc nghiền ép khiến cho Lận Kỳ Thủy cảm giác

được Lĩnh vực của mình trong nháy mắt đã nứt ra thành từng mảng, quả là giống như vỏ trứng gà đập vào tấm bản sắt vậy.

Lận Kỳ Thủy trước mặt Diệp Mặc thoạt nhìn thì giống như không chịu nổi một kích, nhưng cũng không có kém như trong tưởng tượng của Diệp Mặc. Y lập tức biết rằng mình đã sai lầm lớn rồi. Y so với Diệp Mặc cách biệt quá xa rồi. Đừng nói là một mình y, ngay cả cộng thêm Hồng Hạo Diễm và Trọng Tôn Cương Tiệp thì cũng vẫn kém xa so với Diệp Mặc.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, thì Lận Kỳ Thủy đã không còn ý chiến đấu nữa. Y chỉ muốn lập tức chạy trốn mà thôi. Nhưng 'Ngũ lôi thương sát' đã hoàn toàn khóa y lại rồi. Lúc này Lận Kỳ Thủy tuyệt vọng, cố gắng cưỡng ép mình xuất ra một cái pháp bảo phòng ngự. 'Ngũ hành huyền hoàng hoàn' của y bị ánh tím của Tử đao cuốn lấy mà y lại không có cách nào để gỡ ra được cả.

Ầm… Răng rắc…

Pháp bảo phòng ngự của Lận Kỳ Thủy cũng chỉ giống như một từ giấy, bị năm đường 'Ngũ lôi thương sát' đánh tan thành từng mảnh. Còn năm đường 'Ngũ lôi thương sát' đột ngột xuất hiện đó cũng không hề có chút biến hóa nào, tiếp tục đánh thẳng về phía y.

Năm đường huyết quang bắn ra. Lận Kỳ Thủy thì ngay cả năng lực đánh trả cũng không hề có. Vừa mới cùng Diệp Mặc giao thủ, thì đã bị năm đường Lôi thương của hắn đánh chết rồi.

Từ khi Lĩnh vực của Diệp Mặc nghiền ép Lĩnh vực của Lận Kỳ Thủy, đến khi thần thông của Diệp Mặc hoàn toàn áp chế Lận Kỳ Thủy và giết chết Lận Kỳ Thủy, thì trước sau cũng chỉ vài lần hít thở mà thôi.

Tinh tang …

Đã mất đi sự khống chế của Lận Kỳ Thủy, 'Ngũ hành huyền hoàng hoàn' liền rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang.

Diệp Mặc để cho Tử đao bay lượn trên không trung, đưa tay nhặt lấy 'Ngũ hành huyền hoàng hoàn'.

Sau khi nhìn một hồi lâu, thì mới thu vào trong nhẫn trữ vật của mình. Lúc này hắn mới tiếp tục tiến lên thu hồi lấy nhẫn trữ vật của Lận Kỳ Thủy.

Giờ phút này thì không chỉ Hồng Hạo Diễm cùng với Trọng Tôn Cương Tiệp bị ngây dại ra, mà tất cả những người ở cạnh đó cũng đều ngơ ngác nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc rõ ràng chỉ là một tên Tiên Đế viên mãn, như thế nào lại biểu hiện ra sức chiến đấu không khác gì một Thánh Đế vậy?

Sở dĩ Chứng đạo Thánh Đế đáng sợ như vậy, là vì họ có thể mượn được lực lượng của pháp tắc Thiên Địa, có thể đem pháp tắc vận dụng với thần thông của mình, cho nên họ mới mạnh hơn rất nhiều so với những Tiên Đế thông thường. Dù là một Tiên Đế lợi hại đến đâu, mà gặp phải một tên Tố Đạo Thánh Đế, thì cũng chỉ có thể bị giết mà thôi. Nhưng tên Diệp Mặc lại có thể giết chết một tên Tiên Đế viên mãn trong nháy mắt, căn bản là không khác gì một Tố Đạo Thánh Đế cả. Nếu như không phải là Diệp Mặc đã dùng một 'Đạo quả' để đổi lấy một vé tiến vào biên giới Thần Phần Vực, thì người khác thậm chí còn hoài nghi rằng hắn vốn đã là một tên Tố Đạo Thánh Đế rồi.

- Thật cường đại.

Đan Anh Dao hít vào một hơi lạnh. Trước đó cô còn đang nghĩ rằng nếu như chính là Diệp Mặc giết Thác Bạt Phi Dương, thì cô sẽ tìm biện pháp để giết hắn. Nhưng bây giờ cô mới biết mình ngây thơ như thế nào. Với loại tu vi này của Diệp Mặc, thì chỉ sợ là ngay cả Tố Đạo Thánh Đế hắn cũng không sợ rồi.

Chả trách mình đã ám chỉ hắn mấy lần, mà hắn chẳng hề muốn chạy trốn gì cả. Với thực lực chiến đấu như thế này, thì cần gì phải chạy trốn cơ chứ? Hiện tại kẻ muốn chạy trốn không phải là Diệp Mặc hắn nữa rồi, mà chính là

Hồng Hạo Diễm cùng với Trọng Tôn Cương Tiệp.

Không chỉ mình Đan Anh Dao, mà những người còn lại cũng đều trở nên cực kỳ kiêng kỵ Diệp Mặc. Sự lợi hại của Diệp Mặc đã vượt quá xa so với dự đoán của họ rồi. Tuy rằng vẫn chưa ai rời đi, nhưng lúc này đã không có người nào nguyện ý ở lại đối nghịch với Diệp Mặc nữa rồi.

Lĩnh vực của Diệp Mặc lại lần nữa muốn mở rộng ra đem Hồng Hạo Diễm cùng với Trọng Tôn Cương Tiệp hoàn toàn trói buộc lại.

Sắc mặt của Hồng Hạo Diễm cùng với Trọng Tôn Cương Tiệp nhanh chóng trở nên nhăn nhó. Hồng Hạo Diễm tuy rằng rất tự phụ, nhưng y sau khi tận mắt thấy Diệp Mặc ra tay, thì cũng biết rằng mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc rồi. Lĩnh vực của hai người cộng hưởng lại, hiện tại cũng không ngăn được Lĩnh vực của một mình Diệp Mặc. Huống chi, chuyện này chỉ là y thuận tay giúp kẻ khác mà thôi. Nghĩ tới đây, thì y liền cảm thấy vô cùng ảo não.

- Diệp huynh, tôi không phải là đối thủ của anh. Tôi chỉ là được Chúc Long Thần Các mời tới giúp đỡ mà thôi. Mạo phạm đến Diệp huynh là do tôi không đúng, mong Diệp huynh bỏ qua cho.

Hồng Hạo Diễm tuy rằng có tướng mạo thô cuồng, tính cách cũng rất lưu manh, nhưng y tuyệt đối không muốn mình khi chưa kịp Chứng đạo thì đã bị giết chết mà không rõ lý do. Còn lúc này Diệp Mặc lại có cái năng lực đó. Ở nơi này, thì đánh không lại người khác, chủ động nhận thua cũng không phải là sự tình mất mặt gì.

Diệp Mặc vừa muốn nói chuyện, thì sắc mặt bỗng nhiên lại biến hóa. Hắn lập tức thu hồi Tử đao rồi nói nhanh:

- Hai người các ngươi, mỗi người chuẩn bị một triệu Thần Tinh, sau này ta sẽ đến lấy…

Lời Diệp Mặc còn dưa dứt, thì bóng người của hắn cũng đã đi xa rồi.

Đảo mắt một cái đã biến mất ở biên giới Thần Phần Vực vô biên vô tận này rồi.

- Vì sao hắn lại đột ngột dừng tay vậy?

Một tên Tiên Đế đứng ngoài quan sát liền nghi hoặc nói một câu. Trong lòng y có chút khó hiểu. Vừa rồi Diệp Mặc khẳng định đã nắm chắc sinh mạng của Hồng Hạo Diễm cùng Trọng Tôn Cương Tiệp trong tay, nhưng lại không muốn Thần Tinh ngay, mà lại nói sau này mới lấy?

Tên Tiên Đế này vừa nói xong, thì đã có một bóng người xuất hiện tại vị trí lúc nãy của Diệp Mặc. So với thời gian Diệp Mặc rời đi cũng chỉ cách hai ba hơi thở mà thôi.

Đan Anh Dao cùng người xung quanh thấy đạo thân ảnh này, thì lập tức đã hiểu vì sao Diệp Mặc lại nhanh chóng bỏ đi rồi. Đồng thời trong lòng cũng càng kinh hãi hơn. Tất cả bọn họ đều không cảm nhận được một Dục Đạo Thánh Đế đang tới, mà Diệp Mặc thì đã sớm cảm nhận được rồi.

Người tới có thân hình cao lớn, toàn thân đều lộ ra một loại sát thế phức tạp. Thế nhưng tóc của y có chút tán loạn, thậm chí khí tức cũng có chút bất ổn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2037

Hoảng Hốt Chạy Bừa

Chân Võng Thánh Đế đại nhân.

Thấy rõ người tới, những người còn lại nhanh chóng đến chào. Người đến này danh tiếng khá nổi trội, nơi này không ai không biết, Dục Đạo Thánh Đế - Biên Hân Đức của Xích Tiêu Thần Giác, Thánh Đế đạo hiệu Chân Võng.

Hồng Hạo Diễm càng thở phào nhẹ nhõm, Chân Võng Thánh Đế là tiền bối của Xích Tiêu Thần Giác y. Đồng thời trong lòng y càng kiêng kỵ Diệp Mặc, nơi này nhiều người như vậy cũng không cảm nhận được Chân Võng Thánh Đế đang đến, chỉ riêng Diệp Mặc cảm giác được.

Biên Hân Đức nhìn nhìn phương hướng Diệp Mặc biến mất hỏi, - Mới vừa rồi là ai thấy ta đến, sau đó lập tức liền đi?

- Là một tán tu tên là Diệp Mặc, hắn vừa mới giết Lận Kỳ Thúy của Chúc Long Thần Các...

Hồng Hạo Diễm đem chuyện vừa rồi ba người vây giết Diệp Mặc, cuối cùng Diệp Mặc còn thuấn sát một người nói ra.

Biên Hân Đức nhất thời liền nhíu mày, lập tức lão nói với người xung quanh, - Các ngươi đều tự tìm kiếm đại đạo của mình đi, ta và Hồng Hạo Diễm nói riêng vài câu.

Chờ mọi người đều tự rời đi, Biên Hân Đức lúc này mới ngưng trọng nhìn Hồng Hạo Diễm hỏi, - Ngươi nói Diệp Mặc kia chỉ một chiêu liền giết Lận Kỳ Thúy của Chúc Long Thần Các? Hắn dùng pháp bảo gì, còn có quá

trình cụ thể, ngươi nói cho ta nghe một chút. Còn nữa, ba người các ngươi tại sao muốn vây công hắn?

Hồng Hạo Diễm đem pháp bảo Tử Đao của Diệp Mặc, còn có thần thông Ngũ Lôi Thương Sát toàn bộ nói ra. Lúc nghe được Diệp Mặc đúng là thần thông lôi hệ, Biên Hân Đức càng biến sắc.

Khi lão nghe được Hồng Hạo Diễm nói Diệp Mặc lấy đi tiểu long mà Chúc Long Thần Các nuôi thả, Biên Hân Đức lại nhíu mày. Lão cắt đứt lời Hồng Hạo Diễm nói:

- Thần Phần Vực thuộc về một phần thế giới Hỗn độn, hiện tại quy tắc không trọn vẹn, làm sao có thể dùng tiểu thế giới hay là động phủ mang theo người tới sát biên giới Thần Phần Vực?

Hồng Hạo Diễm nhanh chóng nói:

- Cừu Nhưỡng là Long tộc, cũng không phải là nhân loại...

Biên Hân Đức cười lạnh một tiếng nói, - Tư Không Xán nhãn lực không phải thường, nếu mà Diệp Mặc kia thực sự dùng Tiểu thế giới dẫn theo Long tộc, không cùng hắn nói trước một tiếng, hắn sợ rằng trước tiên đã ném Diệp Mặc xuống. Dùng Tiểu thế giới hay là pháp bảo động phủ dẫn người theo, ngươi cho là có thể lừa gạt qua được Tư Không Xán - Đạo Nguyên Thánh Đế ư? Không nói hắn, ngay cả ta cũng không gạt được.

- Ý sư tổ chính là, Diệp Mặc kia cũng không đem tiểu long tới nơi này?

Hồng Hạo Diễm nói đến đây chợt nhớ tới cái gì nói, - Con biết rồi, hắn hẳn là đem con rồng kia giao cho Đỗ Khải Khê mang đi. Lần này Chúc Long Thần Các tổn thất lớn rồi, cái gì cũng chưa lấy được, còn mất một Lận Kỳ Thúy.

Biên Hân Đức lại cau mày không nói gì, qua một hồi lâu y mới lên tiếng, - Nếu mà Diệp Mặc kia thực sự đem tiểu long mang vào đây thì sao?

- Cái gì?

Hồng Hạo Diễm còn chưa rõ ý tử sư tổ.

Biên Hân Đức lại không để ý tới Hồng Hạo Diễm, chỉ là vội vã nói với Hồng Hạo Diễm, - Ngươi gặp Diệp Mặc kia tuyệt đối phải tránh xa, ngươi không phải là đối thủ của hắn.

Nói xong lão căn bản cũng không chờ Hồng Hạo Diễm trả lời, liền phi hành bay đi, phương hướng rời đi chính là phương hướng Diệp Mặc vừa đi.

Biên Hân Đức có thể nhìn rõ ràng hơn Hồng Hạo Diễm, nếu mà Diệp Mặc không mang tiểu long đi vào, đó chính là Hồng Hạo Diễm nói đúng, Diệp Mặc rất có thể đem Cừu Nhưỡng giao cho Đỗ Khải Khê. Thế nhưng vạn nhất Diệp Mặc thực sự mang Cừu Nhưỡng bên người, ngay cả Tư Không Xán cũng không phát giác được, chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Diệp Mặc có thế giới Ngũ Hành hoặc là thứ đã vượt qua thế giới Ngũ Hành.

Bởi vì chỉ có thế giới Ngũ Hành, cùng thứ vượt qua thế giới Ngũ Hành mới có thể ẩn nấp ở trong Nguyên Thần hoặc ngay trong thần thức, Tư Không Xán chỉ cần không tận lực kiểm tra đúng là không nhìn ra. Tiểu thế giới cùng động phủ loại đồ vật này, tùy ngươi cất ở chỗ nào, đối mặt Tư Không Xán một Đạo Nguyên Thánh Đế như vậy, cũng là không thể che giấu.

Biên Hân Đức đuổi theo Diệp Mặc, lúc này Đỗ Khải Khê cũng đang điên cuồng chạy trốn. Y rời khỏi hội luận đạo trong nháy mắt liền tỉnh ngộ, Diệp Mặc mang theo Cừu Nhưỡng lên đám mây xám của Tư Không Xán, Tư Không Xán không ngờ không đem Diệp Mặc bỏ lại, vậy đã nói rõ Tư Không Xán không phát hiện. Động phủ gì mà ngay cả Tư Không Xán không phát hiện được? Chỉ có thế giới Ngũ Hành tu di, hoặc là tồn tại vượt qua thế giới Ngũ Hành.

Y lúc này khẳng định Diệp Mặc có loại vật này, bởi vì chỉ có y biết rõ Diệp Mặc không để tiểu long trên người của hắn. Chính là bởi vì biết, y mới

phải chạy bạt mạng.

Sự tình y có thể nghĩ tới, những kẻ khác hiển nhiên có thể nghĩ đến, một khi bọn họ nghĩ đến, nhất định sẽ phái người đi sát biên giới Thần Phần Vực truy sát Diệp Mặc. Đồng thời cũng sẽ phái người đến đuổi giết y, ít nhất phải biết rõ tiểu long có ở trên người của y không. Bất luận là giữ được mạng của Diệp Mặc, hay là bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, y đều phải điên cuồng chạy trốn.

Cũng may y biết xem tình thế, đã liên tục chạy trốn nhiều ngày, nhưng lại không phát hiện bất cứ dấu vết truy sát gi. Đỗ Khải Khê thở phào nhẹ nhõm, y quyết định một khi chưa đạt tới Đạo Nguyên, sẽ không về Trường Phí Thánh Đạo Thành, về phần Diệp Mặc sống hay chết, y cũng không quản được. Đồng thời trong lòng y cũng là âm thầm kính phục Diệp Mặc, Diệp Mặc chỉ có tu vi Tiên đế viên mãn, lại có thế giới Ngũ Hành loại đồ vật này.

Biên Hân Đức đúng là hưng phấn có chút phát run, lão từ Hồng Hạo Diễm lấy được tin tức, gần như khẳng định trên người Diệp Mặc có thứ hơn cả thế giới Ngũ Hành, bằng không Diệp Mặc không có khả năng với tu vi Tiên Đế viên mãn thuấn sát tiên nhân cùng tu vi.

Biên Hân Đức lão dậm chân ở Dục Đạo đã vô số năm, đáng tiếc là vẫn như cũ không có khả năng tiến lên trước một bước. Để tiến nhập Hóa Đạo, lão tại sát biên giới Thần Phần Vực lăn lộn mười vạn năm, vẫn hoàn toàn không đạt được gì. Bên trong Thần Phần Vực lão không dám đi vào, một khi vượt qua cái ranh giới kia, Biên Hân Đức lão nói không chừng đã chết rồi. Hiện tại lão có được cơ duyên của thế giới Ngũ Hành, há có thể buông tha? Hơn nữa lão còn phải ngăn cản trước khi người khác nghĩ thông mà ra tay với Diệp Mặc, đoạt đi thế giới Ngũ Hành của Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên không biết những thứ này, hắn chỉ lo không ngừng thi triển độn thuật ở sát biên giới Thần Phần Vực. Lúc này hắn mới hiểu được thần thức của mình cường đại, còn có cái tốt lúc kẹt ở Mộ Hoa Thần Sơn. Những lốc xoáy thời gian quy tắc không mạnh coi như là hắn đi xuyên qua, đối với hắn thương tổn cũng rất nhỏ. Pháp tắc không gian Diệp

Mặc sớm đã tiếp xúc, thương tổn đối với hắn còn nhỏ hơn.

Diệp Mặc cũng biết, Chứng Đạo Tiên Đế cũng sẽ tìm một chỗ quy tắc không mạnh để lĩnh ngộ, sau đó theo trình tự mà tiến. Thế nhưng hắn cũng không dám làm như vậy, vừa giết một Tiên Đế, hơn nữa hắn còn nhìn thấy một Dục Đạo Thánh Đế đến. Bất luận tên Dục Đạo Thánh Đế kia có đúng muốn tìm hắn hay không, hắn lại phải cẩn thận nhiều hơn. Nếu mà hắn biết Dục Đạo Thánh Đế đang một đường tìm kiếm hắn, Diệp Mặc sớm xông vào chỗ sâu mà đi rồi, đâu còn dám ở ngoại vi thi triển độn thuật?

Cũng may sát biên giới Thần Phần Vực vô cùng rộng lớn, thần thức cũng bị hạn chế đến lợi hại, tên Dục Đạo Thánh Đế kia cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn tìm được Diệp Mặc.

Năm ngày sau, Diệp Mặc ngừng lại. Hắn đứng ở trước một mảnh không gian hỗn loạn không chịu nổi, cảm thấy từng đợt rung động đến từ Nguyên Thần. Mảnh không gian này có chút giống một bức tường chắn to lớn vô hình, đem chỗ hắn đang đứng tách ra cùng với bên trong.

Diệp Mặc dùng thần thức cẩn thận dò xét mảnh không gian trước mắt này, lập tức cũng cảm giác được các loại lốc xoáy phép tắc cùng xuất hiện một chỗ. Như lưới đao chồng chéo nhau, đem thần thức của hắn khuấy thành mảnh nhỏ.

Nơi này qua hẳn là bên trong Thần Phần Vực, khó trách người khác đều nói Chứng Đạo chỉ có thể ở ngoại vi sát biên giới Thần Phần Vực, cái chỗ này coi như là muốn đi vào cũng vào không được. Ngoại trừ Tư Không Xán một cường giả Đạo Nguyên, người thường ai có thể đi vào chỗ này?

Diệp Mặc cũng không dám đi vào, không nói sau khi tiến vào chỗ này, trước giờ chưa ai có thể đi ra, coi như là thật sự từng có người đi ra, hắn cũng không dám tùy tiện tiến vào chỗ này.

Thần thức Diệp Mặc ở chung quanh quét một lần, hắn quyết định ở cái chỗ này bố trí một đại trận pháp, sau đó tìm một lốc xoáy thời gian tiếp tục

đi vào lĩnh ngộ phép tắc thời gian. Xem Thuấn tức của hắn có thể lần nữa nâng cao cấp bậc hay không.

Một tia dao động rất nhỏ xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc thậm chí có thể cảm nhận được nguy hiểm trong đó. Lúc này Diệp Mặc không có nửa phần do dự, hắn lập tức liền tiến vào Thế Giới trang vàng, khống chế Thế Giới trang vàng vọt vào trong bức tường lốc xoáy to lớn phép tắc không ổn định kia mà lúc trước hắn vốn không muốn đi vào.

Hắn đã biết Chứng Đạo Thánh Đế cường đại, cho dù là một Tố Đạo Thánh Đế hắn cũng không đánh thắng được. Bất luận cảm giác của hắn đúng hay không, một tia dao động cực nhỏ kia tuyệt đối không sai. Nếu như là một Tiên Đế đến, hắn sẽ không cảm giác được nguy hiểm, điều này nói rõ kẻ tới kia tuyệt đối là một Chứng Đạo Thánh Đế.

Diệp Mặc nghĩ tới hắn trước khi trốn đi nhìn thấy một Dục Đạo Thánh Đế, cho nên hắn hầu như không nghĩ bất kỳ thứ gì khác, liền lợi dụng Thế Giới trang vàng tiến vào trong bức tường chắn lốc xoáy phép tắc đáng sợ. Ở chỗ này, một khi hắn bị Dục Đạo Thánh Đế để mắt tới, thật đúng là một con đường chết. Dù cho hắn vô địch cùng cấp, cũng không thể chống đỡ với người đã Chứng Đạo.

Thế Giới trang vàng của Diệp Mặc mới vừa biến mất trong bức tường chắn lốc xoáy to lớn, một thân ảnh liền hạ xuống chỗ hắn vừa đứng. Người này chính là Biên Hân Đức lúc trước.

Biên Hân Đức không ngừng dùng thần thức càn quét ở chung quanh đây, theo sau lão dùng thần thức càn quét, lông mày của lão cũng càng ngày càng nhăn nhúm.

- Chẳng lẽ không phải cái tên kia?

Lão lầm bầm lầu bầu nói một câu, lão không thấy Diệp Mặc tiến vào bức tường lốc xoáy. Hơn nữa lão cũng không tin Diệp Mặc một Tiên Đế dám vào trong Thần Phần Vực, coi như là lão bây giờ đi vào cũng phải cẩn thận từng

chút một, hơn nữa sau khi tiến vào lúc trở ra thì càng khó khăn, thậm chí vĩnh viễn sẽ ra không được.

Biên Hân Đức ở bên cạnh tra xét một lúc lâu, lão rốt cục xác định Diệp Mặc nhất định là dùng pháp bảo gì đó yểm hộ tiến vào trong bức tường lốc xoáy rồi, pháp bảo yểm hộ Diệp Mặc nói không chừng chính là thế giới Ngũ Hành.

Biết rõ nơi này nguy hiểm, tương truyền người tiến vào Thần phần vực, không có ai đi ra được. Nhưng Biên Hân Đức nghĩ tới thế giới Ngũ Hành của Diệp Mặc, lão vẫn cắn răng xuất ra một cây quạt vàng, quạt vàng xuất ra liền cuồn cuộn nổi lên vô số luồng quạt ảnh. Những luồng quạt ảnh trong nháy mắt đã bao bộc lấy lão, lão lập tức mang theo luồng quạt ảnh này vọt vào giữa tường chắn lốc xoáy phép tắc.

Diệp Mặc đương nhiên không biết Biên Hân Đức đã theo hắn cùng tiến vào chỗ này, thậm chí đã xông qua bức tường lốc xoáy, đi vào bên trong Thần Phần Vực thực sự. Hắn lại chỉ có thể ở trong bức tường lốc xoáy pháp tắc chồng chéo mà phiêu lãng, lúc này hắn tuy rằng có thể khống chế Thế Giới trang vàng, nhưng không cách nào khiến cho Thế Giới trang vàng lựa chọn một phương hướng mà đi. Bởi vì thần thức của hắn căn bản là ra không được, thần thức một khi từ Thế Giới trang vàng đi ra ngoài, lập tức sẽ bị lốc xoáy pháp tắc chồng chéo đáng sợ xung quanh cắn nuốt.

Thế Giới trang vàng phiêu lãng trong lốc xoáy pháp tắc này, thần thức của Diệp Mặc không thể mở rộng ra ngoài, chỉ có thể ở trong Thế Giới trang vàng tĩnh tọa.

Diệp Mặc tiến vào Thế Giới trang vàng, sắc mặt không được tốt. Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm như nhau sẽ không vào lúc này tự làm mất mặt, mà Cừu Nhưỡng đã thích ở đây càng nghe theo lời đại ca bây giờ của nó là Vô Ảnh, không dám đến tìm Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2038

Thái Sơ Thần Văn

Một ngày sau, Diệp Mặc mới tiếp tục dùng thần thức kiểm tra bên ngoài Thế giới trang vàng. Như lúc trước, thần thức của hắn vừa mới đi ra ngoài, đã bị cắn nuốt không còn.

Diệp Mặc lúc này chỉ nghe theo mệnh trời, hắn biết rõ, một khi lúc này có Đại năng nào nhìn thấy Thế Giới trang vàng của hắn, hắn chỉ có thể chờ chết.

Sau đó Diệp Mặc cách một ngày liền dùng thần thức tra xét một lần, thẳng đến ngày thứ tư lúc thần thức của hắn không bị cắn nuốt, Diệp Mặc mới mừng rỡ phát hiện Thế Giới trang vàng đã mang theo hắn từ trong tường chắn lốc xoáy phép tắc ra ngoài.

Diệp Mặc lập tức liền ra khỏi Thế Giới trang vàng, Thế giới trang vàng có chứa khí tức hỗn độn, ở lại bên ngoài đúng là cực kỳ nguy hiểm.

Khí tức tang thương viên cố đập vào mặt, vô số khí tức đạo vận vờn quanh quanh thân, Diệp Mặc nhất thời ngây người ra. Đây là chỗ nào? Lẽ nào chính là Thần Phần Vực chân chính? Nơi này nhiều khí tức đạo vận như vậy, muốn Chứng Đạo so với bên ngoài dễ dàng hơn không chỉ mấy lần.

Diệp Mặc còn chưa kịp dùng thần thức đi thăm dò nhìn xung quanh, lại có từng đạo khí tức tang thương băng hàn cổ xưa xẹt qua thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc ngừng thở thậm chí động cũng không dám động. Hắn cảm giác dùng chút tu vi của hắn, bị loại khí tức phong cách cổ xưa này quét trúng, chỉ có khả năng hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Keng keng...

Vài tiếng tiếng chuông từ chỗ xa xôi truyền đến, tiếng chuông này xa xôi mênh mông, ưu thương viễn cổ, như muốn đoạt lấy hồn phách người khác, từng tiếng một gõ vào tâm thần Diệp Mặc. Diệp Mặc không có chút biện pháp nào ngăn cản, trái tim của hắn trong nháy mắt liền rạn nứt, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Cây Hỗn độn cũng trong lúc đó liền tản mát ra sinh cơ vô tận bù đắp thương thế của Diệp Mặc, Diệp Mặc chậm rãi hít một hơi. Nơi này nếu như là bên trong Thần Phần Vực, quả thực quá mức đáng sợ. Nếu như không có cây Hỗn độn, hắn làm sao sinh tồn ở chỗ này được?

Tiếng chuông thật giống như xuyên qua vũ trụ, tới nhanh đi cũng nhanh, chỉ mấy lần hô hấp, liền biến mất.

Tiếng hí gọi của yêu thú, tiếng chuông, tiếng trống, thanh âm pháp bảo đánh nhau nổ vang...

Từng đạo truyền đến, Diệp Mặc dần dần thích ứng hoàn cảnh đáng sợ nơi này, nếu mà không phải có cây Hỗn độn, hắn đã chết mấy lần rồi.

Diệp Mặc quay người lại, muốn tìm lại lốc xoáy phép tắc hỗn loạn kia, hắn cảm giác lốc xoáy phép tắc tuy rằng hỗn loạn đáng sợ, hắn còn có thể hiểu được, còn những thứ này hắn lại không thể lý giải chút nào.

Thế nhưng mặc cho thần thức của hắn truy tìm, vẫn không tìm được bất cứ dấu vết gì, cái tường chắn phép tắc hỗn loạn mang hắn tới kia không ngờ đã biến mất không thấy.

Diệp Mặc thận trọng đi mấy bước, bước chân của hắn dừng trên mặt đất cứng rắn đen kịt, dường như mỗi một bước đều có thể mang theo từng trận âm thanh oong oong...

Hai vết nứt hình sóng cuộn khắc rõ ràng ở trên mặt đất cứng rắn đen kịt, thần thức Diệp Mặc quét lên phía trên kia, lại có từng đợt cảm giác choáng

váng cùng sát phạt.

Diệp Mặc biết ở chung quanh cái chỗ này đều là thứ quỷ dị, hắn không dám nhảy qua trên đường nứt sóng gợn này. Mà là lấy ra một kiện tiên khí thượng phẩm cẩn thận ném qua trên hai đường nứt sóng gợn kia, kiện tiên khí thượng phẩm bay ngang qua trên đường nứt sóng gợn thì trong nháy mắt đã bị xé nát trở thành bột mịn, biến mất không còn.

Diệp Mặc cũng hít một hơi lãnh khí, thật là sóng gợn lợi hại. Loại sóng gợn này không biết là ai lưu lại, cũng không biết trải qua đã bao nhiêu năm, lại vẫn đáng sợ như thế. Hắn thận trọng ngồi xuống, thần thức từ từ cắt vào sát biên sóng gợn.

Cảm giác choáng váng cùng sát phạt lại lần nữa truyền đến, thế nhưng có nhiều thứ hơn cũng xen lẫn trong sóng gợn này truyền tới Diệp Mặc.

Không gian vũ trụ bao la tựa hồ cũng nén lại trên hai đường nứt sóng gợn này, sau đó biến mất, vũ trụ bị cắn nuốt, xung quanh tựa hồ bị hai đường nứt sóng gợn trực tiếp đánh giết, tạo thành một mảnh hư không u tối.

Diệp Mặc cũng hình như bị hai đường nứt sóng gợn cuốn vào, cả người đều chìm vào trong bóng tối.

- Ta đạo thái sơ, thái thủy giả, hình chi thủy, thái sơ thần văn, xé trời xé đất, hủy hết vạn vật...

Không ngờ là đại thần thông Thái Sơ Thần Văn, Diệp Mặc dưới sự kinh hỉ, hoàn toàn đắm chìm trong cái Thần văn này. Đây chỉ là một mảnh nhỏ Thần văn sau chiến đấu lưu lại, thế nhưng đối với Diệp Mặc mà nói lại như là lấy được chí bảo. Đây là lần đầu tiên hắn thật sự tiếp xúc với Đại thần thông, còn có thể chạm đến đến Đại thần thông. Đạo đại thần thông này ở ngay trước mặt của hắn, để cho hắn đi trải nghiệm, rồi lĩnh ngộ.

Dù cho cái thần thông này đã là sứt mẻ không chịu nổi, Diệp Mặc lại không thèm để ý chút nào.

Hai đạo vận trong đạo Thái sơ thần văn cùng khí tức thần thông cường đại được Diệp Mặc nhè nhẹ hấp thu, chậm rãi biến thành đồ của Diệp Mặc. Một tia đạo vận ở giữa ý thức của Diệp Mặc dần dần rõ ràng, Diệp Mặc lại bất động tại chỗ mà cảm ngộ.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, Diệp Mặc giật mình tỉnh lại. Hắn giơ tay lên chính là hai đạo Thần văn đi ra ngoài, hai đạo Thần văn này ở không gian cứng rắn, rắn chắc này không hề để lại bất cứ dao động gì, thế nhưng Diệp Mặc lại biết rõ, hai đạo Thần văn này của hắn đã chiếm được một tia tinh túy của Thái Sơ Thần Văn. Theo đó hắn hoàn thiện thần thông của mình trong tương lai, cái Thần văn này sẽ là sát chiêu hữu lực của hắn.

- Đây quả nhiên là đại đạo chi địa.

Diệp Mặc cảm thán tự lẩm bẩm.

Lúc này hắn rốt cuộc đã hiểu, tiếng chuông, tiếng trống, tiếng rống còn có tiếng đánh nhau của đại năng lúc trước, đây đều là các loại các dạng đạo vận thần thông, các loại các dạng khí tức phép tắc. Chỉ cần có bản lĩnh, có thể ở chỗ này lĩnh ngộ được các loại các dạng thần thông phép tắc, học được các loại các dạng bí kíp đỉnh cấp.

Diệp Mặc nhìn hai đạo Thái Sơ Thần Văn trước mắt, hai đạo Thần văn dường như dần dần mờ đi, không còn rõ ràng như trước. Diệp Mặc lần nữa lấy ra món tiên khí thượng phẩm ném qua, không có nửa phần phản ứng. Diệp Mặc hiểu được, đạo vận và khí tức trên hai đạo Thái Sơ Thần Văn đã bị hắn hút đi. Từ giờ khắc này, hai đạo Thần văn này sẽ từ từ mờ nhạt, cuối cùng biến mất ở trong Thần Phần Vực.

Hiểu được chỗ tốt của Thần Phần Vực, Diệp Mặc không còn muốn rời đi nữa. Tu đạo vốn chính là đấu tranh trong nguy hiểm, hắn đối mặt loại đại cơ duyên này, nếu mà còn muốn lùi bước, hắn sẽ không có cơ hội thành tựu đại đạo.

Diệp Mặc lấy Tử Đao ra vác sau lưng, đồng thời cẩn thận di chuyển về

phía trước, ở cái chỗ này tùy thời cũng có thể gặp phải nguy hiểm, hắn phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc vốn muốn tìm một chỗ có lốc xoáy phép tắc không mạnh Chứng Đạo trước, chờ Chứng Đạo xong, thực lực sinh tồn của hắn ở chỗ này sẽ trở nên mạnh mẽ, rồi hắn có thể từ từ tiến vào trung tâm Thần Phần Vực, đi cảm thụ đại thần thông vô thượng của nơi này.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh khủng kịch liệt truyền đến, Diệp Mặc trong lòng cả kinh, đây là tiếng nổ của thần thông oanh tạc nhau. Đây không phải là vết tích Thần Phần Vực nguyên bản lưu lại.

Ở Thần Phần Vực còn có người đánh nhau? Diệp Mặc mới vừa nghĩ đến, hai thân ảnh liền nhanh chóng bay đến hướng của hắn. Diệp Mặc ngơ ngác nhìn hai thân ảnh đang đánh nhau, hai người kia hắn đều đã gặp.

Một thân ảnh màu vàng chính là Thần Nữ của Thần Nữ Thánh môn, tên còn lại là Dục Đạo Thánh Đế. Trước đây hắn chính là thấy Dục Đạo Thánh Đế kia đến, nên mới xoay người bỏ chạy. Không nghĩ tới tên này còn đuổi theo tới nơi này.

Diệp Mặc đầu tiên nhìn thấy Dục Đạo Thánh Đế chính là muốn xoay người bỏ chạy, nhưng hắn lập tức liền đem cái ý nghĩ này vứt sang một bên. Cái tên Dục Đạo Thánh Đế này khí tức hỗn loạn, hơn nữa thần thức dao động dị thường, hiển nhiên là bị trọng thương rất nặng. Đem so sánh, Thần Nữ váy màu vàng tuyệt mỹ kia tình cảnh càng tệ hơn.

Thần Nữ váy vàng kia, khí tức càng tán loạn không chịu nổi, Thần Nữ không phải nhân vật tầm thường, nhưng y phục trên người đều rách nát cả. Da thịt trắng nõn như tuyết bị từng vết máu tươi nhuộm đỏ, ngực còn có một vết thương cực kỳ đáng sợ. Lúc này cô hiển nhiên là đang ở thế hạ phong cực độ, thậm chí chỉ qua chốc lát, Thần nữ này cũng sẽ bị Dục Đạo Thánh Đế chém giết.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm lấy làm kỳ, không phải nói Thần Nữ đều sẽ được tôn kính sao? Vì sao tên Dục Đạo Thánh Đế này cùng Thần Nữ đánh nhau lợi hại như vậy?

Diệp Mặc lại không có nửa phần xem thường cái cô Thần Nữ này, cô chỉ có tu vi Tố Đạo, không ngờ có thể cùng một Dục Đạo Thánh Đế đánh thành lưỡng bại câu thương, có thể thấy được đúng là lợi hại vô cùng.

Thần Phần Vực không gian rắn chắc không gì sánh được, hai người đều là thần thông kinh người, một quyền tùy ý có thể mang theo vô số đạo vận cùng sát thế cả không gian. Diệp Mặc nghĩ đến thần thông của mình, muốn dẫn động sát thế nhất định phải kích phát thần thông, cùng hai người kia so sánh, thật sự là kém quá xa.

Diệp Mặc cũng không rời đi, tên Dục Đạo Thánh Đế kia hiển nhiên đã là nỏ mạnh hết đà, thần thức của hắn đặt ở trên Tuyệt Tiên Kim cốt Cung. Hắn đang đợi cơ hội hai người này kiệt sức, chỉ cần Dục Đạo Thánh Đế giết Thần Nữ, hắn lập tức liền giương cung ra bắn tên Dục Đạo Thánh Đế kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2039

Chín Cánh Hoa Rơi

Cùng lúc khi Diệp Mặc trông thấy Thần Nữ váy màu vàng và Dục Đạo Thánh đế kia, hai người cũng nhìn thấy Diệp Mặc.

Biên Hân Đức thật sự là mừng rỡ vạn phần, y không thể tưởng được Diệp Mặc lại xuất hiện ở trước mặt y, y tới chính là vì muốn tìm Diệp Mặc mà. Bây giờ Diệp Mặc xuất hiện, y lập tức không muốn đánh cùng cô nàng của Thần Nữ Thánh Môn này nữa. Đồng thời trong lòng y lại thầm căm tức, nếu như không phải là trước đó y đã sớm bị thương, cô ả Tố Đạo của Thần Nữ Thánh Môn này còn lâu mới là đối thủ của y? Bây giờ đánh tới lưỡng bại câu thương.

Nhưng cho dù là vậy, y cũng không lo lắng, y tin là chỉ cần y còn một hơi thở, Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế viên mãn tầm thường, trong mắt y thì chỉ là con sâu cái kiến. Trong lòng y càng nhận định là Diệp Mặc có thể tới được đây, chính là vì Thế giới ngũ hành.

Khi Thần Nữ váy màu vàng trông thấy Diệp Mặc, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc. Diệp Mặc chỉ có tu vi Tiên đế, làm sao có thể tới được đây? Cho dù là hắn dùng thủ đoạn để xuyên qua ranh giới Thần Phần Vực, tại cái chỗ Đạo Vận trải rộng khắp nơi này cũng chỉ có kết cục bị giết ah?

Khi nàng thấy Diệp Mặc đang nhìn chằm chằm nàng và một gã Dục Đạo Thánh đế đánh nhau, lại không trốn đi, cũng không nhúng tay vào, trong lòng đã hiểu rõ, Diệp Mặc vậy mà lại muốn làm ngư ông.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm nàng cười lạnh. Bất kể là nàng hay là Dục Đạo Thánh đế này, cho dù là chỉ còn một hơi thở, một Tiên đế như Diệp

Mặc cũng không cách nào làm ngư ông được. Dưới cái nhìn của nàng, sở dĩ Diệp Mặc muốn làm ngư ông, là bởi vì hắn căn bản là không hiểu rõ sự đáng sợ của Chứng đạo Thánh đế. Bất kể là Tố Đạo hay là Dục Đạo, sự đáng sợ đó cũng không phải một Tiên đế có thể tưởng tượng được.

Phập...

Lại một tia màu xám bắn thủng xương sườn Tố Đạo thần nữ của Thần Nữ Thánh Môn này, trên váy màu vàng của nàng lại thêm một vệt máu hình hoa mai. Tố Đạo thần nữ này trong mắt lộ ra một chút tuyệt vọng, nàng biết, tiếp tục đánh nữa thì nàng chắc chắn chỉ có chết mà thôi. Nàng lại theo bản năng nhìn nhìn Diệp Mặc, lúc này nàng vậy mà lại muốn Diệp Mặc ra tay giúp đỡ một chút. Nếu như Diệp Mặc có thể ra tay giúp đỡ, cho nàng trì hoãn một hơi thở, nói không chừng có thể giết gã Dục Đạo Thánh đế này.

Nhưng Diệp Mặc không hề chớp mắt nhìn nhìn chằm chằm bọn họ đánh nhau, căn bản là không có nửa phần ý ra tay giúp. Thần Nữ váy màu vàng trong lòng thầm than, nàng biết sở dĩ Diệp Mặc không ra tay, là vì lúc trước mình thấy hắn sắp bị giết, cũng không ra tay.

Quả nhiên là ăn miếng trả miếng, sau khi nàng hiểu rõ là Diệp Mặc chắc chắn sẽ không ra tay, càng điên cuồng vận chuyển Thần nguyên. Một tia màu xanh hiện ra, chín cánh hoa rơi xuống. Không gian mới rồi còn sát ý dồi dào trong nháy mắt bắt đầu xìu xuống, một loại khí tức thương cảm đến tận cùng từ chín cánh hoa này tản mát ra.

Sát thế đáng sợ tới cực điểm của Dục Đạo Thánh đế cũng bị cánh hoa đau thương này lây nhiễm, giống như cũng không nhẫn tâm tiếp tục đánh nữa, không nỡ phá hư chín cánh hoa rơi này.

Diệp Mặc cảm giác được một dòng đau thương cực kỳ nồng đậm truyền đến, hắn bỗng nhiên không cách nào khống chế được tâm tình của mình, muốn xông lên dùng thân thể máu thịt của mình để ngăn trở tia màu xám của tên Dục Đạo Thánh đế kia, không để cho y làm thương tổn cô gái váy màu vàng kia dù chỉ một chút.

Tại thời khắc này hắn chợt thấy Thần Nữ váy màu vàng kia hóa thành Lạc Ảnh, thâm tình nhìn hắn chậm rãi nói:

- Nếu em đi rồi, anh đừng nhớ thương...

Chín cánh hoa rơi kia bồng bềnh lay động, giống như hoa tuyết bị trời đông giá rét thổi bay lên, trôi nổi vô định, không chỗ nương tựa. Trong nháy mắt, chín cánh hoa rơi kia rách tả tơi thành vụn hoa đầy trời.

Hoa tàn hoa bay hoa đầy trời, hết thơm hết đỏ có ai thương?

Nàng sắp chết rồi, ta sống một mình làm gì...

Diệp Mặc trong lòng dâng lên vô tận đau thương cũng không cách nào khống chế được nữa, Tử Đao trong nháy mắt phóng ra, mang theo ánh sáng tím đầy trời.

Vừa lúc đó, Cây Hỗn Độn lại bắt đầu đong đưa, ào ạt tản mát ra sức sống và khí tức hỗn độn. Diệp Mặc trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, toàn thân hắn mồ hôi lạnh ứa ra, trong lòng thầm than đúng là thần thông đáng sợ.

Hắn trường kỳ tu luyện dưới Khổ Trúc, lại tu luyện Tam Sinh Quyết, thiếu chút nữa cũng bị tính kế, loại thần thông đáng sợ này, người tu vi tương tự tuyệt đối không cách nào chạy thoát.

Nhưng hắn cũng không vì tỉnh táo lại, mà thu hồi Tử Đao, chẳng những không thu hồi, sát cơ ngược lại càng lúc càng mạnh, hình như sẽ báo thù cho Thần Nữ váy màu vàng, vì Thần Nữ váy màu vàng có ra tay cũng không tiếc.

Biên Hân Đức trông thấy chín cánh hoa rơi này, cũng biến sắc. Nhưng cánh quạt màu vàng của y đã lại một lần nữa xoáy lên vô số bức màn màu vàng, bao lấy y. Những khí tức Đạo Vận đau thương kia đánh vào trên những bức màn của y, chỉ gây ra một chút rung động. Hiển nhiên năng lực chống cự của y mạnh hơn Diệp Mặc nhiều lắm.

Khi y nhìn thấy Diệp Mặc mặt mũi đã tràn đầy đau thương phóng ra pháp bảo của mình, trong lòng nhất thời đại hỉ. Bây giờ mục tiêu chủ yếu của y đã không phải là Thần Nữ váy màu vàng trước mắt này nữa rồi, mà là Diệp Mặc - Kẻ có Thế giới ngũ hành. Thần Nữ váy màu vàng ngầm tính kế Diệp Mặc thành công, y chỉ cần nhờ vào thế lực này, là có thể dễ dàng giết Diệp Mặc.

Thần Nữ váy màu vàng nhìn nhìn vẻ đau thương và quyết tuyệt của Diệp Mặc, bỗng nhiên trong lòng có chút áy náy. Biên Hân Đức đã bắt đầu tự bảo vệ mình, mảnh vụn từ chín cánh hoa rơi kia của nàng bỗng nhiên bắt đầu tụ lại, lại hình thành chín cánh hoa, chín cánh hoa này hóa thành một vầng hào quang màu xanh bao lấy nàng, sau đó biến mất ở chân trời.

- Ta sẽ báo thù cho ngươi...

Đây là một câu duy nhất nàng nói trước khi rời đi. Lợi dụng Diệp Mặc, chính là để lúc này đào tẩu.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, Tử Đao cũng không có thật sự đánh ra, Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung của hắn đã phóng ra, cây cốt Tiễn màu vàng thứ nhất phá không mà đi.

Không gian quanh đây còn mang theo khí tức đau thương trong nháy mắt đã trở nên lặng như tờ, sát cơ hủy diệt nồng nặc bị Cốt Tiễn màu vàng kim của Diệp Mặc mang theo mà bắn ra, không gian chung quanh hoàn toàn ở trong một mũi tên này.

Không gian vốn tràn ngập khí tức Đạo Vận này, bởi vì một mũi tên này, khí tức Đạo Vận cũng lũ lượt tản mát ra. Vào thời khắc này, trong không gian này, chỉ có một mũi tên này.

Trong nháy mắt khi Thần Nữ váy màu vàng rời đi, Biên Hân Đức hoàn toàn có thể ngăn chặn không cho nàng đào tẩu, sau đó đuổi theo nàng. Nhưng bây giờ Diệp Mặc đang ở đây, vẫn chưa đi, y há có thể đuổi theo cô gái váy màu vàng kia, ánh mắt của y đã dính lên người Diệp Mặc. Gần như

trong cùng một lúc này đây, y đã phóng cánh quạt màu vàng ra cuốn về phía Diệp Mặc.

Trong mắt y, muốn bắt Diệp Mặc thật sự là quá dễ dàng, chỉ cần cánh quạt vàng của mình cuốn một cái, cho dù là mấy tên Diệp Mặc cũng sẽ bị y bắt lấy giống như bắt con gà con vậy.

Một điểm vàng nhạt xoáy lên khí tức hủy diệt khủng khiếp xông tới thẳng mặt, luồng khí tức hủy diệt này thậm chí đã phá vỡ Đạo Vận chung quanh, mang theo khí thế không giết không quay về mà đánh về phía y.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn...

Đầu tiên Biên Hân Đức cũng liền nhận ra cây Kim Tiễn tràn ngập sát cơ hủy diệt này, y không chút do dự cuốn cái cánh quạt màu vàng đang cuốn về phía Diệp Mặc về phía cây Cốt Tiễn màu vàng kim hủy diệt này, trong lòng kinh hãi không thôi.

Uỳnh...

Cốt Tiễn màu vàng kim bắn lên bức màn màu vàng của cánh quạt vàng, sát thế đầy trời bị đánh cho chia năm xẻ bảy, sát ý hủy diệt bị màn cánh quạt màu vàng này đỡ được, cũng tiêu tán ra.

Nhưng màn của cái cánh quạt vàng này cũng nổ tung ra, đã không còn khí thế của lúc trước khi cuốn về phía Diệp Mặc nữa.

Biên Hân Đức trong lòng không có nửa phần vui mừng, y biết Tuyệt Thánh Kim cốt Cung có chín cây Kim cốt Tiễn, y không biết Diệp Mặc đã lấy được mấy cây, nếu như Diệp Mặc đã lấy được hơn năm cây, hơn nữa còn có thể bắn ra toàn bộ, vậy hôm nay y gặp nguy hiểm rồi.

Cũng may từ mũi tên vừa rồi y đã nhìn ra, Tuyệt Thánh Kim cốt Tiễn của Diệp Mặc chưa được luyện hóa hoàn toàn, chỉ có thể phát huy chưa tới một phần mười hiệu quả mà thôi.

Đối với Biên Hân Đức mà nói, đáng sợ nhất cũng không phải là cái Kim cốt Tiễn này, đáng sợ nhất là tâm địa của Tiên đế nho nhỏ trước mắt này. Người này vừa rồi nhìn có vẻ như là bị chín cánh hoa thần thông của thần nữ kia làm cho mê muội, trên thực tế hắn hoàn toàn vô cùng tỉnh táo, bề ngoài vẫn làm bộ phóng ra một thanh đao màu tím, mà hắn chính thức làm lại là bắn ra Tuyệt Thánh Kim cốt Tiễn. Nếu như không phải là tu vi của hắn và tu vi của mình cách biệt quá xa, thì một mũi tên này, mình cũng sẽ bị bắn trúng.

Y không có tâm tình đi thăm dò xem cái cánh quạt vàng của mình đã bị bắn rách nát, mà lại phóng ra một Đại Ấn. Nếu như tu vi của y còn đầy đủ, lúc này y chỉ cần vươn tay liền dễ dàng bóp chết Diệp Mặc. Nhưng bây giờ y lại trọng thương quá nặng, vốn đi tới Thần Phần Vực này tình trạng vết thương đã không khá lên, lại còn đánh với cô ả kia đến lưỡng bại câu thương, bây giờ nói là nỏ mạnh hết đà cũng chưa đủ. Tình huống như thế này, y muốn ngăn trờ Tuyệt Thánh Kim cốt Cung của Diệp Mặc đúng là có chút gian nan.

Diệp Mặc trong lòng cũng thất kinh, Dục Đạo Thánh đế này thật lợi hại. Người này cũng đã là nỏ mạnh hết đà, hơn nữa mũi tên đầu tiên mình còn là đánh lén, y vậy mà lại chặn được. Nếu như y không trọng thương, mình cho dù là có đầy đủ chín mũi tên, thêm tất cả các loại thần thông cũng đừng mong động được vào Dục Đạo Thánh đế này.

Đến lúc này, đã không có bất kỳ đường lui nào, Diệp Mặc không chút do dự bắn ra cây Kim cốt Tiễn thứ hai.

Sát ý hủy diệt lại xoáy lên, đánh bay hết thảy sức sống của không gian xung quanh, bắn về phía Biên Hân Đức.

Uỳnh...

Mũi tên thứ hai, màn của cánh quạt vàng bị bắn chia năm xẻ bảy, cánh quạt màu vàng cũng không cách nào cuốn lên những bức màn màu vàng mới được nữa. Biên Hân Đức khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, cánh quạt vàng đã theo y bầu bạn nhiều năm, hôm nay bị hủy diệt, không phải là vì

cánh quạt vàng không tốt, mà là vì ngay từ đầu y đã bị Diệp Mặc đánh lén.

Nhưng y cũng không ảo não, chỉ cần tránh thoát Cốt Tiễn màu vàng kim của đối phương, y sẽ hoàn toàn thắng. Không nói Tuyệt Thánh Kim cốt Cung kia so với cánh quạt vàng của y tốt hơn gấp trăm lần, Thế giới ngũ hành kia càng là thứ y luôn mơ tưởng.

Diệp Mặc bình tĩnh không lay động bắn ra mũi tên thứ ba, hắn biết rõ mũi tên đã bắn ra thì không thể quay lại, cho dù là toàn bộ bốn mũi tên của mình đều bị đối phương ngăn được, hắn cũng phải liều mạng một lần. Nếu đã lựa chọn thời cơ này, không thể lùi bước, một khi lùi bước, hắn chẳng những trốn không thoát, mà còn chết rất khó coi.

Bành...

Cây Cốt Tiễn thứ ba và Đại Ấn khổng lồ của Biên Hân Đức va vào nhau, không gian ở đây rắn chắc như thế, cũng bị đánh ra rất nhiều vết nứt. cốt Tiễn màu vàng kim và Đại Ấn đồng thời bị đánh bay ra ngoài, đập vào trên mặt đất cứng chắc màu đen ở rất xa, trên mặt đất đá đen cứng chắc này đánh ra một khe nứt đáng sợ.

Biên Hân Đức cười lạnh một tiếng, nếu như không phải mình bị thương quá đáng sợ, một mũi tên này của Diệp Mặc há có thể đánh bay Đại Ấn của y?

Không đúng, cùng lúc khi Đại Ấn bị cốt Tiễn màu vàng kim đánh bay, Biên Hân Đức liền tỉnh ra. Bởi vì lúc này không gian ở giữa y và Diệp Mặc đã trở thành trạng thái chân không không có chút trở ngại nào, cánh quạlMnàu vàng của y đã bị Diệp Mặc bắn hư, Đại Ấn của y cũng bị Diệp Mặc đánh bay. Cái y cảm thấy không đúng là Tuyệt Thánh Kim cốt Tiễn kia là bắn về phía y, cho dù là bị Đại Ấn của y chặn lại, thì cũng phải rơi ở trước mặt của y chứ, sao có thể bị đánh bay?

Chỉ trong chốc lát Biên Hân Đức liền tỉnh ra, mũi tên thứ ba của Diệp Mặc vậy mà không phải là bắn về phía y, mà là dành riêng để bắn về phía

Đại Ấn của y, chính là để bắn bay Đại Ấn của y.

Biên Hân Đức thành tựu Dục Đạo Thánh đế há có thể là người đơn giản? Y lập tức liền biết đối phương nếu đã bắn bay Đại Ấn của y, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua khoảng thời gian trước khi y triệu hồi Đại Ấn về này.

Quả nhiên ý nghĩ của y vừa mới xẹt ra, cây cốt Tiễn màu vàng thứ tư đã tới trước mặt y, cùng một lúc, đã tập trung vào không gian chung quanh y. Sát cơ hủy diệt đến tận cùng, trong nháy mắt đã cuốn lên toàn thân y.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2040

Dục Đạo Thánh Đế Đáng Sợ

Toan tính thật là đáng sợ, Biên Hân Đức vậy mà cũng rùng mình một cái, đồng thời vươn tay chộp tới Cốt Tiễn màu vàng kim của Diệp Mặc.

Với tình trạng hiện giờ của y, cốt Tiễn màu vàng rất có thể làm tay y nổ tung, nhưng chỉ cần y tóm được cốt Tiễn màu vàng, cho dù là tay của y có bị nổ tung, y cũng lấy lại tình thần. Mất đi một ta càng có nhiều thu hoạch, chỉ cần có Thế giới ngũ hành, một tay bất cứ lúc nào cũng có thể mọc ra lại.

Diệp Mặc sắc mặt tái nhợt vô cùng, hắn không thể tưởng được một Dục Đạo Thánh đế lại đáng sợ như thế, đã nỏ mạnh hết đà rồi, bốn mũi tên của mình đối với y vậy mà lại không tạo thành bao nhiêu thương tổn. Nếu như hắn không thi triển Thuấn Tức, mũi tên thứ tư này tuyệt đối sẽ bị y ngăn được, nhiều nhất chỉ nổ tung một tay của y mà thôi.

Một khi y cản được mũi tên thứ tư của mình, cho dù là tay của đối phương có bị nổ tung, vậy Diệp Mặc hắn cũng chắc chắn phải chết.

Thuấn... tức...

Diệp Mặc thu hồi Kim cốt Cung, đưa tay chém ra thần thông mà hắn cho rằng là lợi hại nhất, mang theo pháp tắc Thời Gian, thần thông Thuấn Tức.

Thuấn Tức thi triển ra, chung quanh lập tức đình trệ lại. Toàn bộ mọi thứ trong bầu không gian này đều đình chỉ mọi động tác, biểu cảm của Biên Hân Đức cũng đọng lại trong nháy mắt này.

Trong nháy mắt khi cốt Tiễn màu vàng xuyên qua hai tay Biên Hân Đức, bắn tráng ngực Biên Hân Đức, hai tay Biên Hân Đức bỗng nhiên bắt đầu

chuyển động. Toàn bộ không gian bị y ngang nhiên dời đi, mà ngay cả Cốt Tiễn màu vàng kim bắn về phía bộ ngực y kia cũng bị y dời đi.

Cốt Tiễn màu vàng kim vốn phải xuyên qua trái tim Biên Hân Đức, mà bây giờ chỉ có thể xuyên qua vai y, mang theo một cột máu tươi. Biên Hân Đức thần sắc cũng trong nháy mắt này bắt đầu mỏi mệt, hiển nhiên thi triển thần thông không gian, với y mà nói cũng không phải một chuyện đơn giản.

Diệp Mặc trong lòng hoảng hốt, hắn đã đánh giá rất cao Dục Đạo Thánh đế, lại không thể tưởng được đối phương đến tinh trạng này rồi, mà còn đáng sợ như thế. Người này chẳng những giãy thoát khỏi thần thông Thuấn Tức của mình trong nháy mắt, còn ngang nhiên di dời không gian chung quanh. Biên Hân Đức thấy đối phương kết hợp thần thông pháp tắc Thời Gian và Cốt Tiễn màu vàng kim, vậy mà đánh nát được xương vai của mình. Lập tức sắc mặt vô cùng u ám, y tóm lấy Cốt Tiễn màu vàng kim của Diệp Mặc lạnh lùng nói:

- Một Tiên đế nho nhỏ vậy mà lĩnh ngộ được pháp tắc Thời Gian, chẳng trách dám ở lại làm ngư ông. Ta sẽ nói cho ngươi biết ngư ông không phải là dễ làm như vậy đâu, ta sẽ cho ngươi hiểu rõ cái gì mới thật sự là tuyệt vọng...

Diệp Mặc sắc mặt trở nên xám trắng không khác gì tóc của hắn, lần đầu tiên hắn thấy nhân vật đáng sợ như vậy, Dục Đạo Thánh đế thật sự lợi hại như vậy? Không chứng đạo thì chỉ là con sâu cái kiến? Đây còn là một Dục Đạo Thánh đế đã trọng thương đến tận cùng, nếu như không bị thương, người này sẽ nghịch thiên đến mức nào?

Giờ phút này Diệp Mặc mới biết rõ là Tố Đạo thần nữ kia đáng sợ cỡ nào, một Tố Đạo như nàng vậy mà có thể cùng Dục Đạo Thánh đế này đánh tới lường bại câu thương.

Trông thấy Dục Đạo Thánh đế trước mắt này tản mát ra sát cơ đầm đặc đáng sợ, Diệp Mặc biết rõ hắn không có cơ hội do dự. Hắn không thể lựa chọn cách đào tẩu, đào tẩu nhất định sẽ bị giết.

Hiểu rõ thần thông đối với Biên Hân Đức này mà nói đều không có ý nghĩa gì, trong chớp nhoáng này Diệp Mặc liền quyết định liều mạng lần cuối cùng. Hắn dùng toàn lực thi triển ra thần thông vừa mới lĩnh ngộ không lâu, Thái Sơ Thần Văn.

Thái Sơ Thần Văn là Đại Thần Thông, nhưng Diệp Mặc không có bản lãnh thi triển ra loại đại thần thông này. Hắn cho dù là lĩnh ngộ được, cũng chưa đến trình độ Đại Thần Thông.

Tinh huyết và thần nguyên bị Diệp Mặc điên cuồng đốt cháy lên, trong chớp nhoáng này tóc của hắn lại dài ra, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn liền từ một La Hán đầu trọc biến thành một người tóc dài. Chỉ có điều là tóc của hắn màu xám trắng, hơn nữa lại càng ngày càng xám trắng. Cùng lúc khi Biên Hân Đức đưa tay phóng ra thần thông của mình, Diệp Mặc giơ tay lên, chậm rãi nói:

- Thái Sơ... Thần Văn... xé trời xé đất, hủy hết vạn vật...

- Thái Sơ Thần Văn...

Biên Hân Đức sắc mặt đại biến, y không chút do dự vứt bỏ thần thông mình sắp kích phát ra, xoay người rời đi.

Trong nháy mắt khi y xoay người, Biên Hân Đức đã dâng lên vô số ý nghĩ hối hận. Con người khi còn sống luôn luôn có chuyện hối hận và sai lầm, Biên Hân Đức biết cả đời này sai lầm lớn nhất của y không phải là chặn đường Diệp Mặc, mà là khi đối mặt với Thái Sơ Thần Văn đã xoay người bỏ chạy.

Thái Sơ Thần Văn không có pháp tắc Không gian và pháp tắc Thời Gian thông thường, nhưng Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế tầm thường, cho dù phóng ra Thái Sơ Thần Văn, Thái Sơ Thần Văn của hắn thậm chí chỉ có hình mà không có cái thần, một Dục Đạo Thánh đế như y căn bản là không cần sợ hãi.

Đối với loại Thái Sơ Thần Văn chỉ có hình không có thần do một Tiên đế thi triển kia, thậm chí còn không thể phá vỡ pháp tắc không gian của cần gì phải đào tẩu? Cho dù là liều mạng với Thần Văn của hắn, tối đa cũng chỉ trọng thương, còn có cơ hội đào tẩu.

Đáng tiếc là, lúc y phản ứng lại thì y đã chuẩn bị đào tẩu. Cơ hội chỉ có một lần, đã mất đi thì không trở về nữa. Y là nghe thấy Thái Sơ Thần Văn - loại Đại Thần Thông đáng sợ này nên mới đào tẩu, loại động tác theo bản năng này, khiến cho y vĩnh viễn không có cơ hội xoay chuyển tinh thế.

Hai luồng Thái Sơ Thần Văn như ẩn như hiện đánh vào thân mình Biên Hân Đức, thân thể Biên Hân Đức vỡ vụn ra trong một tư thế vặn vẹo. Một Dục Đạo Thánh đế vậy mà bị chết vì tên của một thần thông, đây có lẽ là một chuyện đáng buồn, tương tự lại thể hiện ra cái hung hiểm của Thái Sơ Thần Văn. Chỉ có người từng nghe nói về Thái Sơ Thần Văn, mới biết được sự đáng sợ của Thái Sơ Thần Văn.

Diệp Mặc ngơ ngác nhìn Dục Đạo Thánh đế bị Thái Sơ Thần Văn hóa thành bột mịn, có chút không dám tin. Hắn không rõ khi hắn thi triển ra Thái Sơ Thần Văn vì sao đối phương lại muốn bỏ đi? Thái Sơ Thần Văn của hắn còn vừa mới nhập môn, thậm chí ngay cả pháp tắc còn chưa ngó đến.

Với tu vi này của Biên Hân Đức, cho dù là để y bước qua phía trên hai luồng Thái Sơ Thần Văn kia của hắn, có lẽ cũng không cách nào chết được? Chớ đừng nói chi là loại người vừa mới ngó được một chút tới ngưỡng cửa của Thái Sơ Thần Văn như hắn. Thần Văn của hắn có lẽ là sẽ làm đối phương trọng thương, nhưng tuyệt đối không lấy được tính mạng của đối phương chứ? Y vì sao phải trốn?

- Thái Sơ Thần Văn rốt cuộc là thứ gì? Mà lại khiến cho một Dục Đạo Thánh đế sợ tới như vậy?

Diệp Mặc nhìn bàn tay của mình lẩm bẩm nói một câu.

Hắn vốn đang tính toán đợi trong nháy mắt khi Biên Hân Đức ngăn trở

Thái Sơ Thần Văn, lập tức sẽ thuấn di đào tẩu, cho dù là bốn cây cốt Tiễn màu vàng hắn cũng không đoái hoài tới. Mà khiến cho hắn không ngờ tới là, Thái Sơ Thần Văn của hắn vậy mà lại giết luôn Dục Đạo Thánh đế này.

Hàng loạt trận suy yếu truyền đến, Diệp Mặc không dám tiếp tục suy nghĩ, hắn vội vàng thu Cốt Tiễn màu vàng kim của mình lại, lại thu hồi chiếc nhẫn và pháp bảo của Biên Hân Đức, lập tức xoay người rời đi.

Lúc này hắn rất cần tìm nơi chữa thương, khôi phục nguyên khí, mới vừa rồi cùng Dục Đạo Thánh đế trọng thương kia chiến đấu một trận, thiếu chút nữa khiến cho hắn trốn cũng không có cơ hội trốn. Bây giờ Diệp Mặc đã nhận thức rõ ràng được rằng, cho dù là đối mặt một Dục Đạo Thánh đế trọng thương đến nỏ mạnh hết đà, hắn cũng thực sự là kém quá xa.

Hành động hắn ở lại làm ngư ông thật sự là quá mức đáng sợ, còn quá mức nguy hiểm nữa.

Thương thế của Diệp Mặc so với Biên Hân Đức trước đó còn nghiêm trọng hơn, cũng may Cây Hỗn Độn không ngừng tưới đều thân thể của hắn, cho dù là thời gian nhiều thêm một hơi thở, thương thế của hắn cũng sẽ khôi phục rất nhiều.

Diệp Mặc chỉ đi thời gian một nén hương, trong lòng nổi lên một cảm giác bất ổn không giải thích được. Hắn nghĩ tới sau khi hắn giết Dục Đạo Thánh đế kia xong, lại không thấy nguyên thần của đối phương. Chẳng lẽ Nguyên Thần cũng bị Thái Sơ Thần Văn giết rồi?

Nguyên Thần của Dục Đạo Thánh đế kia có phải là bị Thái Sơ Thần Văn giết hay không, Diệp Mặc có chút hoài nghi. Nếu như Nguyên Thần của một Dục Đạo Thánh đế trốn đi mà hắn nhìn không thấy thì cũng là bình thường. Nghĩ đến Dục Đạo Thánh đế kia có khả năng chưa bị giết triệt để, Diệp Mặc trong lòng càng thêm có chút lo lắng. Hắn đổi phương hướng khác, gia tăng tốc độ của mình. Bất kể Nguyên Thần kia có phải là đã bị giết rồi hay không, trước tiên hắn phải tìm một chỗ chữa thương đã, sau đó chứng đạo rồi nói sau.

Sau khi Diệp Mặc đi không lâu, Nguyên Thần của Biên Hân Đức đột ngột xuất hiện ở không gian hai người đã chiến đấu, y nhìn chằm chằm phương hướng Diệp Mặc biến mất giọng căm hận nói:

- Biên Hân Đức ta nếu không đem ngươi rút xương nung hồn, thề không làm người.

Y vừa nói xong liền phát ra một tiếng rít chói tai. Một vết nứt từ chính giữa nguyên thần của y nứt ra, Nguyên Thần vốn xám xịt kia càng xám xịt hơn.

- Ta thật hận... Văn Lộ của Thái Sơ Thần Văn...

Nguyên Thần của Biên Hân Đức hét thảm một tiếng, rốt cuộc biến mất hầu như không còn bên trong Thái Sơ Thần Văn này.

Sự đáng sợ của Thái Sơ Thần Văn không chỉ có Thần Văn, còn có Văn Lộ. Dù là người thi triển Thần Văn đã đi rồi, chỉ cần y còn ở trong phạm vi công kích của Thần Văn, cũng sẽ bị Văn Lộ mà Thần Văn còn lưu lại nghiền chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2041

Chém Đạo - Tố Đạo

Diệp Mặc chính là từ Văn Lộ của người khác học được Thái Sơ Thần Văn, còn Biên Hân Đức thì lại bị xé nát nguyên thần trong Văn Lộ đến cả chính Diệp Mặc cũng không biết.

Trong nháy mắt nguyên thần của Biên Hân Đức biến mất, một viên châu rơi xuống, đáng tiếc là viên châu này lúc này cũng là vật vô chủ rồi. Nguyên thần của Biên Hân Đức bị câu diệt, Diệp Mặc căn bản cũng không biết chuyện này, lúc này cũng chỉ muốn tìm một nơi trị thương mà thôi.

- Haiz, hai đường đạo vận Thái Sơ Thần Văn trong này bị ai lấy đi rồi?

Một lão già đầu bóng loáng đứng ở nơi lúc trước Diệp Mặc luyện hóa Thái Sơ Thần Văn kinh ngạc nói, mặc dù đầu lão bóng loáng, nhưng mấy vết nhăn hằn sâu trên trán khiến thân người lão tràn đầy tang thương.

- Là ai dám cướp vụ làm ăn Công Dương An ta?

Lão già này phát hiện Thần Văn quả thật đã mất, lập tức liền bắt đầu gầm hét, nhưng chỉ gầm hét một câu, lão liền tỉnh táo lại.

Thái Sơ Thần Văn sở dĩ ở chỗ này vô số năm chưa bị người khác lĩnh ngộ, là vì đạo vận của Thái Sơ Thần Văn người bình thường căn bản không thể nào lĩnh ngộ được. Dường như mỗi một người tiến vào Thần Phần vực đều sẽ đến nơi này lĩnh ngộ Thái Sơ Thần Văn, nhưng trước giờ cũng chưa ai thành công.

Công Dương An lần này có được cơ duyên không hề nhỏ trong Thần Phần vực, lúc này mới lại lần nữa cố gắng thử xem có thể lĩnh ngộ được Thái

Sơ Thần Văn hay không, kết quả lão phát hiện hai đường Thần Văn không còn nữa. Lão sở dĩ tỉnh táo lại, là vì lão nhớ đến người có thể lĩnh ngộ được hai đường Thái Sơ Thần Văn rồi, thì Công Dương An lão cũng chưa chắc là đối thủ.

Công Dương An nghĩ đến đây, cực kỳ uể oải thở dài nói:

- Xem ra mình chỉ có thể đến Niết sinh hoang cấm, ở bên ngoài nhiều năm như vậy, chính là vì hai đường Thái Sơ Thần Văn này, không ngờ lại không có phần của mình. Haiz...

Công Dương An nói xong cũng không dừng lại, quay người mang theo một cái bóng rồi biến mất.

Ở một nơi cực kỳ kín trong Thần Phần vực, Diệp Mặc trong Thế giới trang vàng thở dài, hắn trị thương trong Thế giới trang vàng mấy năm, còn là dưới sự giúp đỡ của cây Hỗn độn, lúc này mới phục hồi lại.

Thần Phần vực quá nguy hiểm, nhưng cơ duyên cũng nhiều. Nếu như hắn không nói gặp được hai đường Thái Sơ Thần Văn, hơn nữa lĩnh ngộ được thần thông Thần Văn, lúc này hắn có lẽ cũng đã chết lâu rồi.

Dục đạo Thánh Đế đáng sợ đến mức này, hắn hoàn toàn không ngờ. Mặc dù biết rõ trong Thần Phần vực hắn thu hoạch càng lớn, nhưng Diệp Mặc cũng không dám ra ngoài. Trong Thần Phần vực, đâu đâu cũng là Thánh Đế, trước khi còn chưa Chứng đạo, hắn đến con kiến hôi cũng không bằng.

Nếu như hắn đã Chứng đạo rồi, cho dù đối diện với Dục đạo Thánh Đế, Diệp Mặc tinrằng hắn cũng không sợ, ít nhất cũng có cơ hội chống lại.

Mở hai chiếc nhẫn ra, trong nhẫn trữ vật của Lận Kỳ Thúy lấy được một số pháp bảo không tồi ra, còn có ba mươi vạn Thần tinh. Còn Thần đan và Thần linh thảo cực kỳ ít, của hắn còn nhiều hơn nhiều. Khiến Diệp Mặc sung sướng chính là nhẫn trữ vật của Dục đạo Thánh Đế kia, hắn chẳng những lấy được một Thần linh mạch hạ phẩm, còn lấy được hai trăm vạn Thần tinh.

Thần linh thảo và các loại nguyên liệu luyện khí cao cấp, còn có các loại pháp bảo cũng chất thành đống.

Nếu là lúc trước, Diệp Mặc chắc chắn sẽ ngay lập tức thu dọn lại chỗ Thần linh thảo và nguyên liệu luyện khí này, nhưng bây giờ Diệp Mặc lại ngay lập tức cất số Thần tinh và Thần linh mạch này vào trong Thế giới trang vàng, đồng thời bố trí một Tụ linh trận cao cấp.

Hắn muốn Chứng đạo thì cần phải có Thần tinh và Thần linh mạch, mặc dù Chứng đạo chủ yếu là dựa vào cảm ngộ. Không phải không hạn chế hấp thụ Thần linh khí, nhưng Thần linh khí thì nhất định phải có. Còn số chiến lợi phẩm này đối với hắn mà nói không thể nào tốt hơn được nữa. Hắn không cần phải ra ngoài tìm Thần tinh Chứng đạo nữa rồi.

Mạo hiểm lớn bao nhiêu quả nhiên thu hoạch cũng nhiều bấy nhiêu, Diệp Mặc trong lòng cuối cùng cũng có chút an ủi, hắn vẫn không biết chiến lợi phẩm lớn nhất còn chưa bị hắn lấy được.

Để phòng ngừa chẳng may, Diệp Mặc đem Cừu Nhưỡng, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm vào trong thế giới Thanh Châu lấy được từ tên áo bào tím. Chẳng may vì ba tên này, mình Chứng đạo có vấn đề, thì cũng không tốt.

Diệp Mặc ngồi dưới Khổ Trúc, cây Hỗn độn không ngừng uốn lượn trong Tử phủ của hắn. Trong Thế giới trangvàng, Diệp Mặc hoàn toàn buông lỏng, nguyên thần ý thức của hắn cũng đã dung hợp làm một với thế giới hỗn độn của mình, cảm ngộ thiên địa đại đạo.

Diệp Mặc chọn Chứng đạo trong Thế giới trang vàng, hắn chưa đi tìm lốc xoáy pháp tắc thời gian, cũng chưa tìm lốc xoáy pháp tắc không gian. Sau khi hắn tiếp tục cảm ngộ Thái Sơ Thần Văn, cũng đã bỏ qua con đường thông qua lốc xoáy pháp tắc để Chứng đạo.

Thông qua lốc xoáy pháp tắc để Chứng đạo, có thể khiến hắn cảm ngộ lĩnh ngộ được thần thông pháp tắc trước, sau đó chứng được đại đạo. Nhưng loại đạo này sau khi Diệp Mặc sử dụng Thái Sơ Thần Văn giết chết một Dục

đạo Thánh Đế liền thay đổi, hắn cho rằng thông qua lốc xoáy pháp tắc để Chứng đạo, quả thực là dễ, nhưng loại đạo này lại có tính hạn chế, khiến hắn không thể nào vượt lên khỏi pháp tắc.

Tam Sinh quyết Chứng đạo khác với cách Chứng đạo của người khác, Tam Sinh quyết có thể Chứng đạo hỗn độn, vượt khỏi thiên địa, tạo thành đại đạo trong Tam Sinh quyết.

Cho nên lúc này sau khi Ngũ hành trong Thế giới trang vàng đã đầy đủ, Diệp Mặc quyết định Chứng đạo trong thế giới hỗn độn của mình. Hắn muốn dùng Thế giới trang vàng làm cầu nối, chứng được hỗn độn đại đạo.

Thái sơ hữu vô, vô hữu vô danh. Nhất chi sở khởi, hữu nhất nhi vị hình.

Thái sơ giả, khí chi thủy dã. Thái sơ hữu đạo, đạo dữ thần đồng tại...

Từng đường pháp tắc Thái Sơ và đạo vận Thái Sơ dần hình thành trong suy nghĩ của Diệp Mặc, đạo vận mà hắn cảm ngộ được càng sâu, thì đạo vận Thái Sơ này lại càng bàng bạc to lớn.

Diệp Mặc lại biến sắc, Thái Sơ Thần Văn chỉ là một loại thần thông của hắn mà thôi, hắn cũng đã quyết định không thể dùng thần thông để Chứng đạo, sao thứ mà hắn lĩnh ngộ toàn bộ lại có liên quan đến Thái Sơ được? Nếu cứ như này, hắn cho dù Chứng đạo rồi, cũng mãi mãi không thể nào chứng được đại đạo mà mình cần.

Huống chi "Thái sơ hữu đạo, đạo dữ thần đồng tại...", đạo niệm này chẳng những Tư Không Xán cảm thấy không đúng, cho dù Diệp Mặc cũng cảm thấy không đúng, sao còncó loại quan niệm này trong thần niệm của mình được?

Đạo mà Tam Sinh quyết thôi diễn ra là đại khí phách, đại trí tuệ, đại nghị lực kết hợp lại, không phải kiểu trò hề và mưu lợi lợi dụng thần thông để Chứng đạo. Chứng đạohỗn độn, tuyệt đối không phải thông qua kiểu mưu lợi này có thể đạt được.

Vẻ mặt Diệp Mặc hiện ra vẻ đoạn tuyệt, hắn không chút do dự dùng thần niệm chém ra:

- Chém Thái Sơ Thần Văn cho ta...

Ầm...

Một tiếng nổ vang lên trong thần niệm của Diệp Mặc, sắc mặt Diệp Mặc trở nên táinhợt, hắn nôn ra một ngụmmáu, còn hai đường Thái Sơ Thần Văn mà hắn vừa mới lĩnh ngộ được lại trực tiếp được hắn chém ra.

Hỗn độn sơ khai, đạo tức thành, ngũ hành sinh, hữu vật lưu động, vô hình vô chất, vi tuế nguyệt... Tuế nguyệt thuấn tức, khả hóa vĩnh hằng...

Sắc mặt Diệp Mặc biến đổi, vì Chứng đạo hắn đã chém đứt hoàn toàn thần thông Thái Sơ Thần Văn, lại hóa thành thần thông thời gian Thuấn Tức. Cái này muốn hắn Chứng đạo từ trong thần thông pháp tắc thời gian Thuấn Tức mà hắn đã lĩnh ngộ được. Cứ tiếp tục lĩnh ngộ, pháp tắc thời gian trở nên mạnh hơn, có thể khẳng định chỉ cần hắn Chứng đạotừ pháp tắc thời gian, thần thông Thuấn Tức của hắn sẽ mạnh hơn gấp trăm lần.

Nhưng cái mà Diệp Mặc cần không phải là loại đạo này, nếu như hắn cần loại đạo này, thì khác gì với Chứng đạo Thái Sơ Thần Văn?

- Ta muốn Chứng đạo hỗn độn, vô thượng đại đạo, chém cho ta...

Diệp Mặc vô cùng đoạn tuyệt, hắn không chút do dự lại lần nữa chém đứt thần thông Thuấn Tức mình lĩnh ngộ.

- Chém đứt thần thông Liệt không...

- Chém đứt thần thông Ngũ lôi thương sát.

- Chém đứt thần thông Liệt ngân.

Sắc mặt Diệp Mặc trở nên tái nhợt, những thần thông mà hắn hao tâm tổn sức lĩnh ngộ, từng cái bị hắn chém đứt, chỉ cần là thần thông có liên quan

đến hắn Chứng đạo hỗn độn đại đạo, hắn đều không chút do dự mà chém đứt hết.

Ầm...

Trong lúc Diệp Mặc tự mình chém đứt thần thông Hư không cuối cùng của mình, cả người hắn liền dung hợp làm một với Thế giới hỗn độn.

Lúc này hắn đã tương liên cùng với Thế giới hỗn độn, chính thức trở thành nhìn không thấy, nghe không ra. Nhưng trong thức hải và ý thức của hắn lại vô cùng rõ ràng, trong Thế giới trang vàng từng hạt tro bụi dao động hắn đều có thể biết một cách rõ ràng tự nhiên, không lý do, hoàn toàn là một loại tồn tại tự nhiên.

Không gian trong Thế giới trang vàng bắt đầu xuất hiện từng đường sóng gợn không gian mắt thường không thể nhìn rõ, dường như cả thế giới đang dao động. Trạng thái hỗn độn ở biên giới thế giới lại khuếch tán dần dần, sau đó từ từ mở rộng ra, cả Thế giới trang vàng kéo dài gấp trăm lần. Biển rộng cũng không còn là biển rộng lúc trước nữa, biến thành đại dương mênh mông rộng lớn hơn, bất luận là dãy núi hay là thảo nguyên lúc trước, mộng đồng hay đất hoang, đều đang trải rộng.

Diệp Mặc ngồi dưới Khổ Trúc như ẩn như hiện, các loại pháp tắc thế giới khi Ngũ hành trong Thế giới trang vàng mới hình thành cũng dần trở nên hoàn thiện, còn những pháp tắc hình thành lúc trước nhìn thấy mà Diệp Mặc hoàn toàn không hiểu, lúc này cũng bắt đầu có chút hiểu ra rồi.

Thân hình Diệp Mặc dần dần ngưng thực lại, hắn bỗng nhiên đứng dậy, khí tức cường đại sung triệt toàn bộ Thế giới trang vàng. Mái tóc màu xám trắng lúc trước cũng biến thành đen nhánh, cũng không còn khí tức suy sụp như lúc trước nữa.

Từng đường thần thông đạo vận lúc trước bị hắn chém đứt đang vờn quanh thân người hắn, mau chóng liền dung hợp làm một với khí tức hỗn độn, lại lần nữa bị Diệp Mặc cảm ngộ lần nữa. Những thần thông này cũng

không còn thô sơ góc cạnh, hoàn toàn hóa thành một thể với Diệp Mặc.

Không có một tia sấm sét nào, chỉ có một áng mây hỗn độn từ trên trời hạ xuống, chiếu vào người Diệp Mặc. Một cảm giác cực kỳ thoải mái dễ chịu truyền đến, Diệp Mặc vung tay đánh một quyền ra, một sóng gợn cực lớn từ nắm đấm của hắn hình thành. Lúc này, hắn có thể điều khiển quyền vân này đánh đến bất kỳ góc nào.

Diệp Mặc chậm rãi thở phào, hắn hiểu ra rồi. Sau khi hắn lại dung hợp cùng với những thần thông đã bị chém đứt, không chỉ là vì tu vi của hắn lại tăng lên, thần thông trở nên cường đại hơn. Quan trọng hơn chính là, những thần thông đó đã thực sự trở thành sở hữu của hắn, sau này có thể biến thành đại thần thông bất cứ lúc nào, chính thức có thể vung tay chém đứt mọi thứ.

Phu đạo, hữu tinh hữu tín, vô vi vô hình; khả truyền nhi bất khả thụ, khả đắc nhi bất khả kiến; tự bản tự căn, vị hữu thiên địa, tự cổ dĩ cố tồn, thần quỷ thần đế, sinh thiên sinh địa...

Cho đến lúc này, Diệp Mặc mới hoàn toàn hiểu ra ý của câu nói này. Đạo là có thể truyền, nhưng có thể cảm ngộ được hay không, có thể lĩnh ngộ thành đạo như thế nào, còn phải dựa vào chính mình. Hắn chém đứt tất cả những gì không thuộc về hắn, đạo mà hắnkhông muốn chứng, để lấy được đạo mà mình cần.

Diệp Mặc sau khi hấp thụ hết đám mây hỗn độn, trong thần niệm của hắn đột nhiên xuất hiện một tin tức, đã Tố hỗn độn đạo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2042

Thánh Nữ

Không ngờ đã Tố đạo rồi, Diệp Mặc cũng có chút ngạc nhiên. Hắn cho rằng Chứng đạo rất khó, nhưng sau khi Diệp Mặc dứt khoát chém đạo, không ngờ lại trôi chảy. Chưa có trải qua, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu ra. Không buông khó được, nếu như trong khi hắn chứng đạo có chút do dự, hắn có thể sẽ không chứng đạo mà mình cần.

Hoặc là hắn cũng có thể Chứng đạo, Chứng đạo thần thông, Chứng đạo pháp tắc, nhưng tuyệt đối không phải Hỗn độn đại đạo. Chính vì hắn dứt khoát chém đứt tất cả thần thông của mình, tất cả những pháp tắc vụn vặt mà hắn đã lĩnh ngộ, lúc này mới hợp thành một khối, tạo thành đại đạo.

Cảm nhận sức mạnh cường đại của mình một chút, cùng với lĩnh ngộ pháp tắc thế giới rõ ràng, Diệp Mặc biết hắn cần phải bế quan để chỉnh sửa những gì mình có được một chút, còn cả công pháp sau khi Tam Sinh quyết Chứng đạo. Sau khi Chứng đạo, chủ yếu là dựa vào cảm ngộ, nhưng cái này không có nghĩa là không cần công pháp nữa, không có công pháp, tu vi không thể tiến thêm được, cho dù có cảm ngộ cũng có hạn.

Diệp Mặc không biết hắn tốn bao nhiêu thời gian để Chứng đạo, sau khi gọi Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ra hỏi, Diệp Mặc mới biết thời gian hắn Chứng đạo thoạt nhìn thì ngắn, không ngờ cũng hơn mười năm rồi.

Mặc cho Vô Ảnh, Cừu Nhưỡng và Tiểu Băn Sâm qua lại giữa Thế giới trang vàng và thế giới Thanh Châu, Diệp Mặc lại lần nữa bế quan.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Diệp Mặc lại càn grõ ràng hơn về Tố đạo. Sau Tiên đế cần phải Chứng đạo, Chứng đạo có ba bước, bước đầu tiên chia

làm ba giai đoạn chính là Tố đạo, Dục đạo và Hóa đạo. Chỉ sau khi Hóa đạo, mới tiến vào bước thứ hai, Đạo nguyên Thánh đế chính là đại năng bước thứ hai.

Sau khi đã đến bước thứ hai tức Đạo nguyên Thánh đế, thì hoàn toàn dựa vào tích lũy tài nguyên và sự cảm ngộ của mình. Cho dù anh có thông minh đi nữa, không tích lũy được nhiều tài nguyên tu luyện cũng đừng mong trở thành Đạo nguyên. Hoặc là nói cho dù anh có tích lũy tài nguyên chất như núi, không có năng lực lĩnh ngộ cao cấp và trí tuệ đại đạo, cũng không biết làm gì.

Chính vì vậy, cho dù trong nơi dễ dàng Chứng đạo như Thần Phần vực, Đạo nguyên Thánh đế cũng rất hiếm hoi, mỗi một Đạo nguyên Thánh đế đều là đại thần thông vô thượng, đều là độc nhất vô nhị.

Cùng với không ngừng thôi diễn, Diệp Mặc rõ ràng cảm nhận được Tố đạo của mình khác với Tố đạo Thành đế thông thường. Hắn Tố đạo xong mặc dù tu vi có tăng lên vô số cấp, nhưng Tố đạo của Hỗn độn đạo chỉ là hoàn thành một bộ phận của Chứng đạo mà thôi. Chỉ có đợi ngày nào đó sau khi hắn thành Hỗn nguyên rồi, đại đạo của hắn mới hoàn thiện hoàn toàn.

...

Trong Thần nữ thánh môn cách nơi Diệp Mặc Chứng đạo hàng nghìn tỉ dặm, Mục Tiểu Vận đang sung sướng đứng lên, cô thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi.

- Tiểu Vận, muội thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi sao?

La Bế Nguyệt vừa mới đến noi Mục Tiểu Vận bế quan, liền cảm nhận được Mục Tiểu Vận đã thăng cấp.

Mục Tiểu Vận mở cấm chế bế quan ra, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nói:

- Đúng vậy, Bế Nguyệt tỷ, muội cảm thấy tu luyện trong này so với tu luyện trong Tiểu thiên vực lúc trước tốc độ nhanh hơn, hơn nữa Tiên nguyên

cũng ngưngn thực hơn nhiều.

- Tiểu Vận, thứ mà chúng ta hấp thụ trong này là Thần linh khí, tu vi đương nhiên sẽ ngưng thực hơn. Hơn nữa muội tập quen nói Thần nguyên, Tiên nguyên cũng không ngưng thực như này.

La Bế Nguyệt cũng vô cùng vui vẻ đáp lại.

Mục Tiểu Vận gật đầu:

- Uhm, muội cảm thấy tu luyện trong này quả thực khác với dùng Tiên tinh để tu luyện. Nếu như bây giờ vẫn còn ở Tiểu thiên vực, muội cùng lắm cũng chỉ là Huyền tiên trung kỳ mà thôi. Cứ với tốc độ như này, muội muốn tu luyện đến Tiên đế cũng chẳng còn bao lâu nữa.

La Bế Nguyệt biết rõ tâm trạng của Mục Tiểu Vận, cô thận trọng nói:

- Tiểu Vân, tỷ biết muội muốn cố gắng tăng cấp tu vi của mình, nhưng muội phải biết tu luyện là chuyện phải từ từ, dục tốc bất đạt. Cho dù bây giờ tỷ khôi phục tu vi, cũng là tiến hành theo chất lượng. Tu đạo càng về sau, chủ yếu là cảm ngộ, chứ không chỉ là tích lũy nguyên khí.

Mục Tiểu Vận mau chóng đáp:

- Muội biết rồi, Bế Nguyệt tỷ.

La Bế Nguyệt đang định nói, vài tiếng chuông từ xa truyền đến. Cô nhìn nơi có tiếng chuông truyền đến đó nói:

- Thần nữ phong hôm nay chắc có chuyện gì, cái này cũng không liên quan gì đến chúng ta. Thần nữ thánh môn nghe nói rất có tiếng, làm việc lại không phóng khoáng. Nếu như không phải sư phụ nhận chúng ta, thì chúng ta đến mảnh xương vụn cũng không còn.

- Bế Nguyệt tỷ, muội muốn tìm nơi nào trống trải một chút thử tu vi của mình.

Mục Tiểu Vận vốn dĩ muốn ra ngoài thử mình tu luyện đến Đại Ất Tiên, ra tay sẽ thế nào, bây giờ La Bế Nguyệt đến rồi, vừa vặn đi cùng. Nếu như có chỗ nào còn kém chút, thì La Bế Nguyệt cũng có thể chỉ cho cô biết.

- Cũng được, chỉ cần chúng ta không ra khỏi Lam Nghi phong là được. Những đệ tử của Thần nữ phong có thần khí đi nữa, cũng không đến được Lam Nghi phong của chúng ta.

La Bế Nguyệt cũng muốn xem xem tu vi của Mục Tiểu Vận sau khi thăng cấp lên Đại Ất Tiên thế nào. Công pháp mà Mục Tiểu Vận tu luyện, cô cho rằng đó là công pháp cao cấp, cho dù đến sư phụ cũng cảm thấy công pháp mà Mục Tiểu Vận tu luyện không tệ. Ngoài thêm công pháp Trú Nhan của Thần nữ thánh môn ra, căn bản không cần sửa đổi lại công pháp.

- Hai người các con đều ở trong này đúng là tốt quá, bây giờ không cần đi thử tu vi. Hôm nay tông môn có chuyện lớn, chúng ta đến Thần nữ điện.

Giọng nói của Lam Ỷ Lan đột nhiên vang lên bên tai hai người.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận nhìn thấy sự phụ đến, mau chóng khom người hành lễ.

- Sư phụ, chúng con cũng phải đi sao? Tiểu Vận muội ấy...

Lời nói của La Bế Nguyệt có chút do dự, Lam Ỷ Lan đương nhiên hiểu. La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận trốn trong Lam Ỷ phong tu luyện không dám ra ngoài, chính là sợ những đệ tử khác ức hiếp.

Lam Ỷ Lan khẽ cười nói:

- Lần này đi cùng với ta thì không sao, đợi tham gia xong chuyện của Thần nữ điện rồi, hai người các con không cần đến nơi khác nữa, cứ về thẳng là được. Chuyện lần này rất trọng đại, tất cả đệ tử trực hệ của Thần nữ thánh môn đều phải tham gia. Hai người các con đều là đệ tử của ta, cũng là trực hệ, cho nên phải tham gia.

- Vâng, sư phụ.

La Bế Nguyệt và Mục Tiểu Vận mau chóng đáp.

...

Ngọn núi lớn nhất của Thần nữ thánh môn chính là Thần nữ phong, còn cung điện lớn nhất của Thần nữ phong, chính là Thần nữ điện. Tiếng chuông xa xưa vẫn quanh quẩn trong tông môn của Thần nữ thánh môn, vô số đệ tử của Thần nự thánh môn cũng đã nhao nhao bay về Thần nữ điện.

Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt biết địa vị thấp hèn của bọn họ, mau chóng đi sát sau sư phụ, không được tự do tự tại như những đệ tử khác.

Coong...

Sau khi tiếng chuông cuối cùng kết thúc, dường như tất cả đệ tử của Thần nữ thánh môn đều đã xuất hiện trong Thần nữ điện.

Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt đứng sau lưng sư phụ, cẩn thận quan sát tứ phía, đại điện này ít nhất cũng có hơn nghìn đệ tử. Đệ tử của Thần nữ thánh môn quả nhiên không ai là gái xấu cả, ai cũng xinh đẹp. Mục Tiểu Vận không nhìn ra tu vi của những người này rốt cuộc là như nào, nhưng trong đại điện này, cô cảm thấy tu vi của mình là thấp bé nhất. Những người khác cho dù là thi triển lĩnh vực, cũng có thể ép cô thành hư vô.

Ngồi trên cùng trong Thần nữ điện là một người con gái mặc áo màu tím, Mục Tiểu Vận chỉ lén nhìn cô ta một cái, liền cảm thấy một đường thần thức ác liệt rơi trên người của cô, dọa cô phải mau chóng cúi đầu xuống, không dám nhìn lung tung nữa.

Thầ nữ điện hoàn toàn im ắng, thậm chí đến hơi thở cũng không nghe thấy. Người con gái áo tím kia liếc nhìn những đệ tử trong đại điện, lúc này mới chậm rãi nói:

- Thần nữ thánh môn ta lập môn trong Thánh đạo giới cũng vô số năm

rồi, hôm nay thậm chí cũng đã trở thành môn phái mạnh nhất và được tôn kính nhất trong Thánh đạo giới, là vì Thần nữ thánh môn chúng ta cũng đã từng cứu Thánh đạo giới một lần, đồng thời vì thực lực cường đại của Thần nữ thánh môn chúng ta.

- Nhưng Thánh đạo giới bị tàn phá hoang tàn, muốn Chứng đạo lại càng gian nan hơn. Thần nữ thánh môn chúng ta mặc dù không phải là nơi mà những môn phái khác có thể so sánh được, nhưng cũng đối diện với khốn cảnh này. Trăm năm trước Thánh nữ Cơ Tích của Thần nữ thánh ôn chúng ta rời khỏi thánh môn, đến Thần Phần vực vấn đạo, nhưng hai mươi năm trước, hồn đèn của Thánh nữ đã trở nên ảm đạm không ánh sáng, mấy ngày hôm nay lại giống như sắp tắt rồi...

Lời nói của người con gái áo tím nói đến đây, đại điện vốn dĩ vô cùng yên tĩnh lập tức liền lao xao lên, một số Thánh đế địa vị cao lại càng sốt ruột hỏi thăm. Trong Thần nữ thánh môn, hồn đèn của Thánh nữ cần phải bảo trì được thắp sáng mãi mãi, một khi bị hủy diệt rồi, cũng đồng nghĩa Thần nữ thánh môn sắp suy bại. Cho nên mỗi một thời đại Thánh nữ của Thần nữ thánh môn, cho dù đối diện với cái chết, cũng có cách đào tẩu. Cho dù có chết, cũng sẽ bảo trì được nguyên thần không bị diệt, hồn đèn của Cơ Tích sắp bị tắt, chính là nói cô thực sự gặp nguy hiểm.

Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt lại nghe ra, giọng nói của người con gái này có chút khàn khàn, chính là tông chủ lúc trước bảo hai người bọn họ ở lại.

Đợi những tiếng lao xao trong đại điện nhỏ hơn một chút, người con gái áo tím này mới nói tiếp:

- Ta nghĩ mọi người cũng hiểu hôm nay sao lại gõ chuông Thần nữ rồi.

Trong đại điện lại lần nữa im lặng, tất cả mọi người đều hiểu ra, hôm nay là muốn chọn lại Thánh nữ, lại lần nữ thắp lại hồn đèn Thánh nữ.

Địa vị Thánh nữ trong Thần nữ thánh môn là độc nhất vô nhị, nhưng

nghĩa vụ của Thánh nữ trong Thần nữ thánh môn cũng là độc nhất vô nhị. Thánh nữ cần phải lúc nào cũng chuẩn bị tốt hiến thân vì Thánh môn, tuyệt đối không thể có bất kỳ chuyện gì không liên quan đến Thánh môn.

Thánh nữ vì Thánh môn mà chết, vì Thánh môn mà sống.

Người con gái áo tím kia lại có chút thở dài nói:

- Đệ tử của Thần nữ thánh ôn chúng ta rất nhiều, nhưng muốn tìm ra một người có tư chất Thánh nữ thì lại cực kỳ khó...

- Tông chủ, nếu nói tư chất vô thương, Thần nữ thánh môn chúng ta thực sự còn một người, thậm chí còn tốt hơn tư chất của Cơ Tích thánh nữ một bậc nữa.

Người con gái mặc áo xám đứng ra nói.

Vẻ mặt của tông chủ kia dường như có chút thay đổi, cô gật đầu nói:

- Oanh Hoài, là đệ tử nào vậy?

Người con gái mặc áo xám kia mau chóng nói:

- Lần trước trong hai đệ tử của Ỷ Lan sư muội thu nhận, có một người tên Mục Tiểu Vận, trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi liền từ Huyền tiên sơ kỳ tu luyện lên đến Đại Ất Tiên. Tốc độ tu luyện như này, cho dù là trong Thánh đạo giới cũng khó tìm được.

Hai mươi năm liền có thể từ Huyền tiên sơ kỳ tu luyện lên Đại Ất Tiên, tốc độ tu luyện như này quả thực nghe rợn cả người. Dường như tất cả mọi người đều chú ý, hoặc là không ngờ trong Thần nữ thánh môn còn có đệ tử ưu tú như này.

Mục Tiểu Vận và La Bế Nguyệt nghe thấy liền trợn mắt há mồm, hai cô không ngờ còn có cuyện như này. Nhưng hai người cũng biết rõ, người con gái tên Oanh Hoài này chính là người phản đối hai người gia nhập vào Thần

nữ thánh môn, thậm chí còn mang sát khí nhìn Mục Tiểu Vận, Mục Tiểu Vận không hiểu, Oanh Hoài này tại sao lại muốn đối phó với cô.

Lam Ỷ Lan cũng không kìm chế được nữa, bỗng nhiên đứng lên nói:

- Tông chủ, Tiểu Vận tu vi mới là Đại Ất Tiên, hơn nữa Tiểu Vận cũng đã từng gã cho người khác, làm sao có thể làm Thánh chủ được? Oanh Hoài sư tỷ, lúc trước tỷ còn nói Tiểu Vận không trong sạch, thậm chí còn không cho phép Tiểu Vận ở lại Thần nữ thánh môn, hôm nay không ngờ tỷ lại đề nghị Tiểu Vận làm Thánh nữ, rốt cuộc là có ý gì?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2043

Mất Nửa Hồn

Thấy sư phụ nói chuyện với ngữ khí lo lắng, Mục Tiểu Vận liền biết Thánh nữ này hình như có chút gì đó cổ quái.

Oanh Hoài không chút hoang mang liền nói:

- Ỷ Lan sư muội, lúc trước tôi nghĩ không tới, tông chủ cũng đã nói cho tôi biết rồi. Biển chứa trăm sông là do rộng lớn khoan dung. Thần nữ thánh môn chúng ta cũng đã có người từng thất thân, không phải là một mình Mục Tiểu Vận.

Sắc mặt Lam Ỷ Lan tức giận tái nhợt, cô đương nhiên biết người mà Oanh Hoài nói chính là mẹ cô và su tổ của cô. Nhưng cô biết lúc này không phải là lúc tranh luận những thứ này, cô lập tức đứng lên, muốn nói chút gì đó, người con gái áo tím lại lạnh nhạt nói:

- Ỷ Lan, chuyện này không phải cô nói là được, Tiểu Vận, con đứng ra đi.

Lam Ỷ Lan thấy tông chủ lên tiếng, cũng không dám nói thêm gì, sắc mặt hơi trắng bệch rồi ngồi xuống.

Mục Tiểu Vận thấy tông chủ gọi cô, mau chóng đứng ra khom người nói:

- Đệ tử của Lam Ỷ phong Mục Tiểu Vận bái kiến tông chủ.

- Uhm.

Người con gái áo tím khẽ gật đầu, sau đó quan sát Mục Tiểu Vận một hồi lâu, lúc này mới nói:

- Không tệ, nguyên khí ngưng thực, tu vi tiến độ quả thực kinh người. Tiểu Vận, bây giờ con cũng đã là đệ tử của Thần nữ thánh môn chúng ta rồi, có bằng lòng làm Thánh nữ cho Thánh môn không?

Mục Tiểu Vận kính cẩn trả lời:

- Tông chủ, Tiểu Vận sớm đã được gã cho người khác rồi, đời này chỉ nguyện một ngày nào đó tu luyện hữu thành, có thể quay về gặp chồng của con.

Người con gái áo tím cau mày, lập tức hỏi:

- Chồng con là ai?

Mục Tiểu Vận không dám giấu diếm, trực tiếp nói quan hệ của mình và Diệp Mặc ra, cô biết trước mặt những người có tu vi thông thiên như này, chỉ cần đối phương hỏi đến, cô căn bản cũng không giấu nổi chuyện gì.

Người con gái mặc áo tím nói:

- Dựa theo những gì con nói, chồng của con tuyệt đối không thể nào tìm ra truyền tống trận mà con rời khỏi Thần châu. Như vậy xem ra chồng của con chắc cũng không còn ở nhân thế nữa. Thần châu đó linh khí thiếu thốn như vậy, thậm chí còn không có linh khí, làm sao có thể tu luyện đại đạo được?

- Đệ tử trong lòng chỉ có chồng mình, không dám nhòm ngó đến ngôi vị Thánh nữ, xin tông chủ minh giám.

Mục Tiểu Vận không đợi đối phương đề nghị lần nữa, kiên trì nói.

Lam Ỷ Lan lại càng lo lắng vạn phần, cô có thể dị nghị sau khi Oanh Hoài đưa ra kiến nghị, nhưng không có nghĩa là cô có thể dị nghị về những

gì tông chủ nói. Huống chi đệ tử Mục Tiểu Vận của cô, lại dám dị nghị với những gì tông chủ nói, điề này khiến cô sao có thể không lo được chứ.

- To gan. Mục Tiểu Vận, cô chỉ là một đệ tử nhỏ bé của Thần nữ thánh môn, cũng dám nói như vậy với tông chủ.

Oanh Hoài lập tức quát lớn.

Oanh Hoài giáo huấn Mục Tiểu Vận xong, quay người cung kính nói với người con gái mặc áo tím:

- Lam Ỷ Lan thân là Tố đạo Thánh đế của Thần nữ thánh môn, dạy đệ tử không ngờ lại vô lễ như này. Tông chủ, Thần nữ thánh môn chúng ta nếu cứ tiếp tục như này, sẽ không còn khí khái của đệ nhất tông môn nữa, tôi nghĩ Ngục môn sơn sớm đã bị rất nhiều người quên mất rồi, tông chủ...

Người con gái áo tím này giơ tay ra hiệu Oanh Hoài không nói nữa, bình tĩnh nhìn Mục Tiểu Vận sắc mặt tái nhợt nói:

- Chuyện này cứ như vậy đi, Ỷ Lan, Mục Tiểu Vận là đệ tử của cô. Không biết lễ phép, cô cũng khó tránh tội. Sư phụ cô năm đó kinh tài diễm diễm, vì nghĩ sai nên hỏng hết dẫn đến hậu quả như vậy, ta hi vọng cô tự biết giải quyết cho tốt.

Lam Ỷ Lan biết nếu như cô dám nói thêm câu nào, thì cô sẽ bị đưa đến Ngục môn sơn. Năm đó sư tổ của cô chính là chết trong Ngục môn sơn, nếu cô lại đến đó, thì cũng không thể nào quay trở về được.

Mục Tiểu Vận cũng không dám nói nữa, cô biết Ngục môn sơn, lúc trước khi cô vừa mới vào Thần nữ thánh môn, sư phụ cô cũng đã từng nói cho cô biết. Sư tổ chính vì thất thân, cuối cùng chết trong Ngục môn sơn. Nếu như cô dám tiếp tục phản bác nữa, thì người tiếp theo chết trong Nục môn sơn chính là sư phụ của cô Lam Ỷ Lan.

Người con gái áo tím giơ tay ra lấy một đền lồng chỉ còn chúh ánh sáng yếu ớt, bên trong đèn *** gđó chỉ còn chút ánh sáng ít ỏi, dường như lúc nào

cũng có thể bị dập tắt. Những người trong đại điện trong nháy mắt liền bị hồn đèn này thu hút sự cú ý, tất cả mọi người đều biết ngọn đèn này quả thực có thể bị tắt bất cứ lúc nào.

Người con gái mặc áo tím bỗng nhiên giơ tay chộp trong không trung, Mục Tiểu Vận liền cảm thấy thân mình tự nhiên trống rỗng, dường như có thứ gì đó bị mất đi thì phải. Còn người con gái mặc áo tím thì lại chộp lấy chút ánh sáng yếu ớt còn lại trong hồn đèn ra, đồng thời đặt thứ vừa chộp trong tay vào trong hồn đèn.

Chút ánh sáng yếu ớt bị cô lấy ra kia cuối cùng cũng bị tắt, còn hồn đèn trong nháy mắt liền sáng lạn, tươi đẹp.

Lam Ỷ Lan sắc mặt biến sắc, cô lại lần nữa không nhịn nổi nói ra:

- Tông chủ, thắp sáng hồn đèn chỉ cần chút thần niệm thôi là được, sao lại...

Người con gái áo tím không đợi Lam Ỷ Lan nói xong, liền hừ lạnh một tiếng nói:

- Ỷ Lan, cô nhiều lần sai phạm nếu như tái phạm, thì đến Ngục môn sơn đi.

- Vâng, tông chủ.

Lam Ỷ Lan sắc mặt trắng bệch khom người đáp, không dám phản bác thêm nửa lời.

Người con gái áo tím nói xong, lại nhìn Mục Tiểu Vận lần nữa nói:

- Tiểu Vận, hôm nay cô là Thánh nữ của Thần nữ thánh môn chúng ta, không thể quay lại Lam Nghi phong nữa, cứ ở trong Thần nữ phong đi.

- Vâng, tông chủ.

Mục Tiểu Vận trong lòng lạnh như băng, cô cũng không còn là Mục

Tiểu Vận trong Tiểu thế giới lúc trước nữa. Đối với những lời của hai người Oanh Hoài và tông chủ, cô làm sao không biết mình sớm đã bị chọn là Thánh nữ rồi. Những lời lức trước của tông chủ, chỉ là biểu diễn mà thôi. Nếu như cô có chút phản kháng nào, không đơn giản cô có muốn tiếp tục làm Thánh nữ không, mà chính là sư phụ cũng sẽ bị ném vào trong Ngục môn sơn.

Không có sư phụ, cô sớm đã bị người của Thần nữ thánh môn giết chết rồi, làm sao có thể đợi đến bây giờ chứ? Tình huống này có phản kháng hay không, hoặc có đồng ý hay không, kết quả cũng đã định rõ rồi.

Thấy Mục Tiểu Vận đồng ý, sắc mặt người con gái áo tím có chút dịu đi một chút, quay đầu nhìn Oanh Hoài nói:

- Thánh nữ tiền nhiệm Cơ Tích trong Thần Phần vực cũng chưa quay về, chắc là có chuyện trong đó rồi, cô và Thụy Thái đến đó xem sao.

- Vâng, tông chủ.

Oanh Hoài lập tức khom người đáp, đồng thời lại có một người con gái mặc áo xanh đi ra, cũng khom người lên tiếng.

...

- Sư phụ, Tiểu Vận không sao chứ?

Sau khi quay về Lam Nghi Phong. La Bế Nguyệt ngay lập tức liền hỏi về Mục Tiểu Vạn, trong này chỉ có hai người cô và Mục Tiểu Vận đền từ Tiên giới, từ xưa tới nay, cô và Mục Tiểu Vận sớm đã coi nhau như chị em ruột rồi, cô tuyệt đối không Mục Tiểu Vận xảy ra chuyện gì.

Lam Ỷ Lan thở dài, lắc đầu nói:

- Tiểu Vận tạm thời không sao, nhưng trong lòng ta cứ có cảm giác bất an. Tiểu Vận trở thành Thánh nữ, tuyệt đối là ý của tông chủ. Còn tông chủ muốn Tiểu Vận làm gì, thì ta cũng không chắc chắn lắm. Haiz, vốn dĩ chính

là muốn trở thành Thánh nữ, hồn đèn cũng chỉ cần chút thần niệm là được, nhưng tông chủ lại bắt đi nửa thần hồn của Tiểu Vận...

Chuyện này Lam Ỷ Lan luôn cảm thấy kỳ quái, nhưng cô nghĩ không ra là nguyên nhân gì, cũng không có cách nào dẫn Mục Tiểu Vận trở về.

La Bế Nguyệt lập tức bị kinh hãi rồi, người có ba hồn bảy vía, bắt đi nửa hồn rồi, chính là nói thần hồn không được đầy đủ, cho dù là bình yên vô sự, cũng không thể nào trở thành đại đạo được. Thánh nữ của Thần nữ thánh môn làm sao có thể không chứng đại đạo? Cho dù là sư phụ không giải thích, cô cũng hiểu ra, Tiểu Vận không phải là Thánh nữ thực sự do Thần nữ thánh môn chọn, chỉ là tạm thời mà thôi.

Tông môn như vậy còn tự xưng Thần nữ thánh môn, quả thực là vũ nhục mấy chữ này. La Bế Nguyệt trong lòng bất bình, nhưng sư phụ cũng không có cách nào, cô lại càng không có cách. Chỉ có thể lẳng lặng mong cho Tiểu Vận cát nhân thiên tướng, đừng xảy ra chuyện gì.

...

Bên trong Thần Phần vực, trong một nơi cách chỗ Diệp Mặc bế quan chưa đến vạn dặm, có một quyền ấn vô cùng lớn, quyền ấn này dùng thần thức không thể nào quét đến đáy được. Bên trong quyền ấn này, đâu cũng là đạo vận tung hoành, nếu có người trong này, không cẩn thận, tuyệt đối sẽ bị những đạo vận này xé tan tành.

Những người đến Thần Phần vực này đều biết rõ, quyền ảnh này là do một quyền của Hỗn nguyên Thánh đế viễn cổ tạora. Cho dù người vào trong này, cũng sẽ không nhảy xuống dưới quyền ấn này, cùng lắm cũng chỉ là cảm ngộ thần thông và đạo vận trong quyền ấn này mà thôi.

Lúc này dọc sâu vào trong quyền ấn, lại có một cái hồ nước màu tím, trên mặt hồ có một người con gái mặc áo màu vàng rách nát bay lơ lửng.

Nếu như Diệp Mặc trong này, chắc chắn sẽ biết người con gái váy vàng

này chính là Thần nữ lúc trước đã đánh nhau với Dục đạo Thánh đế kia. Chỉ có điều lúc này Thần nữ váy vàng này cũng không còn loại thần thông như lúc trước nữa, mà khí tức lại cực kỳ yếu ớt, cứ như lúc nào cũng có thể chết đi vậy.

Nhưng nước suối màu tím phía dưới người cô lại cuồn cuộn từng đường khí tức màu tím, vây lấy cô. Mặc dù khí tức của cô càng lúc càng yếu, nhưng thân thể vốn dĩ chỗ nào cũng chằng chịt vết thương kia của cô, lại càng lúc càng bóng loáng lên hơn, những vết thương do đánh nhau để lại sớm đã tự động biến mất.

Khí tức màu tím cuồn cuộn càng lúc càng mờ nhạt hơn, cuối cùng không ngờ lại từ từ bình thường trở lại. Khí tức màu tím đó trong nháy mắt biến mất, sự sống của người con gái này cũng hoàn toàn biến mất.

Mấy giây sau, sức sống của người con gái này biến mất bỗng nhiên lại cuồn cuộn như nước trào, giống như chỉ tạm dừng một lúc rồi lại đột ngột trỗi dậy, liên tục không ngừng.

Người con gái áo vàng đột nhiên đứng lên, đứng trên mặt nước không còn màu gì, ngơ ngác tự hỏi:

- Đây là nơi nào? Sao mình lại đến nơi này?

Sau đó cô lại phát hiện quần áo trên người mình đã tan tành, thậm chí đến thân thể cũng không còn gì che lấp nữa. Cô không kịp nghĩ đến những thứ khác, mau chóng lấy ra một bộ quần áo mới khác mặc vào.

Sau khi thay xong quần áo, cô mới kinh dị ồ lên một tiếng:

- Cảm ứng của mình với hồn đèn của Thánh môn sao lại không còn nữa? Có chuyện gì thế này?

Cô lại càng kinh hãi hơn nhìn thấy bàn tay trắng nõn của mình, đồng thời vung tay lên, không gian xung quanh bị cô tùy ý một cái liền dẫn đi, không chút chậm trễ.

- Cảm ứng của mình và hồn đèn của Thánh môn cũng không còn nữa, tu vi đã đến Dục đạo rồi, thế này là thế nào?

Cô ngơ ngác đứng trên hư không, hoàn toàn không hiểu mình đã xảy ra chuyện gì.

Cô giơ một chân lên từ mặt hồ nước nhảy ra ngoài, rơi xuống bên cạnhhồ, từng ký ức được cô nhớ lại.

Lúc trước cô đánh nhau với một Dục đạo Thánh đế, kết quả lưỡng bại câu thương. Cho dù như vậy, cô vẫn không phải là đối thủ của Dục đạo Thánh đế đó. Sau đó hai người nhìn thấy một Tiên đế viên mãn, Tiên đế trẻ tuổi đó chính là người lúc trước mà cô không ra tay cứu giúp. Không ngờ Tiên đế này lại muốn làm ngư ông, kết quả cô lợi dụng tên Tiên đế như thằng ngốc này chạy trốn.

Sau đó cô liền đến hố quyền Hỗn nguyên này, vốn dĩ cô muốn bay qua cái hồ này nhưng vì vết thương quá nặng, kết quả bị đạo vận của hố quyền này lôi kéo, rơi vào trong hố quyền này. May mà các loại pháp tắc hộ thân trên người cô đều bị kích phát, chặn lại đạo vậ trong hố quyền này. Sau đó cô bị lốc xoáp không gian bên cạnh hố quyền này cuốn vào trong, lơ lửng trên không trung của cái hồ màu tím này.

Đúng rồi, chính là cái hồ màu tím này khiến cô thay đổi như này, đây rốt cục là hồ gì, không ngờ lại khiến cô từ Tố đạo trực tiếp nhảy lên Dục đạo, hơn nữa còn tẩy trừ tất cả những thứ trên người cô có liên quan đến Thánh môn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2044

Đạo Ngân Tâm Cơ

Diệp Mặc lại đứng trên mặt đất trong Thần Phần vực, lúc này hắn cảm thấy rung động của khí tức tang thương xung quanh cũng giảm đi rất nhiều, còn hắn lại cảm thấy khí tức của mình có chút quái dị. Trong Thế giới trang vàng, hắn tuyệt đối là khí tức Tố đạo, cũng có tu vi Tố đạo. Nhưng đứng trong Thần Phần vực, hắn cảm thấy khí tức của mình vẫn là Tiên đế viên mãn. Nói lớn hơn một chút, cùng lắm chỉ là Bán thánh mà thôi.

Diệp Mặc chắc chắn hắn không ẩn giấu tu vi, mà tu vi của hắn rõ ràng biểu hiện là Tiên đế, chẳng lẽ Chứng đạo trong Thế giới trang vàng thì bên ngoài không thừa nhận sao?

Cảm thấy vô cùng kinh dị, Diệp Mặc vung tay đánh một quyền ra, quyền đạo thần thông Hư không, Hư không là thần thông mà Diệp Mặc lĩnh ngộ sớm nhất, có chút pháp tắc không gian. Lúc trước Diệp Mặc đánh ra Hư không dùng sát ý mang theo sát thế không gian, nhưng quyền này của hắn đánh ra, không gian trong quyền thế hoàn toàn được mang theo, sát ý ác liệt ngưng tụ lại trong không gian.

Bùm...

Hư không kết thực trước mặt bị một quyền của hắn đánh ra từng trận rung động, mặt đất cứng rắn bị một quyền này của hắn đánh ra một cái rãnh sâu khổng lồ. Quyền này của hắn không phải sát ý mang theo sát thế không gian, mà là quyền thế mang theo không gian, mạnh hơn nhiều so với lúc trước. Diệp Mặc thầm thở phào, đạo của hắn được chứng trong Thế giới trang vàng, sau khi ra ngoài khí tức của hắn dường như thể hiện là Tiên đế, nhưng tu vi của hắn thì hoàn toàn là một Tố đạo thực sự.

Chỉ cần có tu vi là được, đối với hắn mà nó, trong nơi như này, sức mạnh mới là quan trọng nhất. Không có sức mạnh, cho dù thoạt nhìn anh là một Hỗn nguyên Thánh đế, cũng là hư vô.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc đứng trước hố quyền khổng lồ, trong lòng cực kỳ chấn động. Sau khi hắn Chứng đạo, đối với pháp tắc cũng có sự hiểu biết theo hệ thống, thần thông của mình lại càng gần như thần thông pháp tắc, trước đó một quyền của hắn cũng đánh ra một khe rãnh cực lớn.

Nhưng hố quyền trước mặt này không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với hố quyền của hắn, thần thức không thể quét đến đáy được, lại càng không biết chu vi của hố quyền này là bao nhiêu. Bên ngoài Thần Phần vực, Diệp Mặc cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều dấu vết đánh nhau, cũng có dấu vết đánh nhau còn đáng sợ hơn thế này, nhưng Diệp Mặc biết rõ, không gian bên ngoài Thần Phần vực còn kém vững chắc hơn trong này nhiều, cho dù mặt đất cũng không cứng bằng 1% trong này.

Khiến hắn chấn động nhất cũng không phải là hố quyền khổng lồ vô biên vô tận này, mà là khí tức đạo vận đáng sợ trong hố quyền, cho dù thần thức của tu vi Tố đạo của hắn quét vào trong đạo vận tung hoành này, cũng lập tức bị xoán giết hết.

Có thể để lại hố quyền đáng sợ như này, trong hố quyền còn có đạo vận đáng sợ như này, tu vi của người này đã vượt qua hắn đâu chỉ trăm lần. Chút mừng rỡ lúc trước khi Diệp Mặc chứng đạo, sớm đã biến mất vào hư vô.

Không biết cái này có phải do Hỗn nguyên Thánh đế để lại hay không, nếu là như vậy thật, thì sự đáng sợ của Hỗn nguyên Thánh đế này căn bản không phải là thứ mà hắn có thể tưởng tượng được.

- Không ngờ có thể tu luyện đến bước như này, một quyền lại đánh ra một hố quyền đáng sợ như này trong Thần Phần vực, để lại đạo vận tung hoành như này, vậy ở bên ngoài chẳng phải là một người có thể với một quyền đánh tan Thánh đạo giới bị tàn phá một nửa này hay sao...

Diệp Mặc lẩm bẩm, nói xong, hắn dường như bắt được một thứ gì đó mơ hồ, nhưng thứ này như ẩn như hiện, khiến hắn khó có thể nắm chặt được.

- Vô tri.

Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, sau đó một bóng dáng vàng nhạt lóe lên từ trong hố quyền cực lớn này bay ra.

- Là anh...

Diệp Mặc lập tức lùi lại mấy bước, đồng thời đề phòng chằm chằm nhìn người con gái váy vàng trước mặt. Hắn biết người con gái này, chính là Thần nữ lúc trước đánh nhau lưỡng bại câu thương với một Dục đạo Thánh đế, hơn nữa tu vi của người con gái này không ngờ cũng là Dục đạo rồi.

Sự kinh ngạc hiện lên trong mắt người con gái váy vàng này chỉ thoáng chốc, rồi hừ lạnh nói:

- Không ngờ anh chỉ là một Tiên đế chẳng những có thể sống sót trong Thần Phần vực, còn có thể chạy thoát khỏi tay của Dục đạo Thánh đế, hình như tôi coi thường anh rồi.

Mặc dù hừ lạnh nói, nhưng giọng nói của cô lại cực kỳ dễ nghe, ít nhất cũng khiến người nghe cảm thấy thoải mái.

Cô đoán chắc Diệp Mặc chắc chắn có bí mật, nhưng cô cũng không tiếp tục hỏi, người có thể đến được nơi này, ai mà không có bí mật cơ chứ? Người không có bí mật, sớm đã bị hóa thành tro bụi trong con sông dài thời gian kia rồi.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm người con gái váy vàng này, cũng không nói lời nào, hắn biết rõ người con gái này thoạt nhìn có một dung nhan xinh đẹp trước giờ chưa từng thấy, nhưng đồng thời cũng biết được người con gái này cũng không dễ chọc vào. Chẳng những không dễ động vào, còn rất thâm hiểm, nhìn cách cô lợi dụng mình để thoát khỏi Dục đạo Thánh đế kia là biết.

Lúc trước khi cô còn là Tố đạo Thánh đế, có thể đánh một trận sống chết với một Dục đạo Thánh đế, bây giờ cô cũng đã là Dục đạo rồi, ai biết được cô có thể vượt cả Hóa đạo Thánh đế hay không? Huống chi, trong hố quyền này thần thức của hắn sau khi tiến vào lập tức bị xoán thành mảnh vụn, còn người con gái này thì lại từ trong hố quyền này bay ra. Có thể thấy cô căn bản cũng không sợ đạo vận tung hoành trong hố quyền này, bất luận cô dùng thủ đoạn gì, thì điểm này cũng mạnh hơn hắn một chút.

Diệp Mặc cũng chưa từng đánh nhau với Hóa đạo Thánh đế, cũng không biết bây giờ hắn có phải là đối thủ của Hóa đạo Thánh đế hay không. Nhưng hắn có thể đánh giá được một điều, tu vi của hắn bây giờ muốn thắng được Hóa đạo Thánh đế, đoán chừng cũng có chút khó khăn. Nhưng Hóa đạo Thánh đế nếu như muốn đánh thắng hắn, thì cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

- Nể tình anh lúc trước, tôi báo cho anh một chuyện. Nói anh vô tri là vì anh căn bản không biết khi một quyền này đánh xuống, nơi này là nơi nào. Lúc trước khi đánh một quyền này xuống, trong này vẫn là Thánh đạo giới vô cùng rắn chắc kết thực, không gian vô cùng vững chắc, còn vững chắc hơn bây giờ không chỉ mười phần.

Người con gái váy vàng này tiếp tục nói.

Diệp Mặc đương nhiên biết cô ấy nói "nể tình anh lúc trước" là có ý gì, lúc trước cô lợi dụng hắn nên thoát được một mạng. Nhưng hắn vẫn bị câu nói kế tiếp của người con gái váy vàng này làm cho ngây người, không gian còn kết thực hơn bây giờ đâu chỉ mười lần sao? Đó là khái niệm gì vậy? Vừa nãy mình còn đang nghĩ tu vi của người này mạnh hơn mình trăm lần, nếu như nói không gian nơi này lúc trước còn kết thực hơn bây giờ đâu chỉ mười lần, chính là nói người đánh ra quyền này căn bản không phải là người hắn có thể nhìn theo bóng lưng.

- Nếu như anh dám tiến vào trong hố quyền này, đạo vận bên trong đó có thể quấy anh thành mảnh vụn bất cứ lúc nào.

Người con gái váy vàng này nói xong, quay người bỏ đi.

- Khoan đã...

Diệp Mặc bỗng nhiên gọi giật người con gái váy vàng này lại, hắn biết rõ Thần nữ này luôn tự cho mình là đúng, vô cùng lạnh lùng. Sở dĩ nói cho hắn biết những thứ này, không phải là vì nhìn hắn thuận mắt, mà là lúc trước đã lợi dụng hắn một mạng.

Người con gái váy vàng này dừng lại, bình thản nhìn Diệp Mặc:

- Tôi sở dĩ nói cho anhh biết những thứ này, là vì anh trùng hợp đã giúp tôi chút chuyện nhỏ. Nếu như anh cho rằng đó là cứu tôi một mạng, muốn báo ơn, vậy tôi khuyên anh từ bỏ suy nghĩ đó đi. Cho dù lúc đó không có anh, thì người đó cũng không giết được tôi.

Diệp Mặc giống như không nghe thấy Thần nữ váy vàng này nói gì, bình thản nói:

- Báo ơn, cô quá đề cao mình rồi đấy. Tôi chỉ là muốn hỏi một chút đường ra khỏi nơi này là chỗ nào, chỉ cần cô nói cho tôi biết, chuyện lúc trước cô lợi dụng tôi, tôi cũng không tính toán với cô nữa.

Tính toán với cô? Thần nữ váy vàng này thầm lắc đầu, cũng không giễu cợt tên Diệp Mặc này không biết tự lượng sức mình, chỉ là một Tiên đế, cũng không đáng ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

- Lối ra thì anh đừng mơ nữa, tiến vào Thần Phần vực, chính là vì Chứng đạo Hỗn nguyên, chưa đến Hỗn nguyên, không một ai muốn ra ngoài, cũng không ai có thể ra ngoài.

Thần nữ váy vàng này bình thản nói.

Thấy Diệp Mặc cau mày, cô suy nghĩ rồi lại bổ sung thêm một câu:

- Thánh đế đến Thần Phần vực, chỉ cần chưa chết, đều sẽ ở bên ngoài

Niết sinh hoang cấm, có bộ phận cũng tiến vào trong Niết sinh hoang cấm. Nếu như anh có gan đến Niết sinh hoang cấm, anh có lẽ có thể đi hỏi bọn họ xem. Tôi đến Thần Phần vực này cũng chỉ mới mấy chục năm mà thôi. Nhưng đường đến Niết sinh hoang cấm đâu đâu cũng đầy rẫy khí tức đạo vận pháp tắc, có một số người bình yên, nhưng cũng có một số người sẽ bị giết chết. Vô số Thánh đế, đều bị mất mạng trên đường đến Niết sinh hoang cấm.

Mục đích câu nói cuối cùng của cô, rõ ràng là muốn cảnh cáo Diệp Mặc, anh chỉ là một Tiên đế, đừng mong đến Niết sih hoang cấm, đó chỉ là tìm đến cái chết mà thôi.

- Niết sinh hoang cấm ở đâu?

Khiến cô không ngờ chính là, Diệp Mặc lại lập tức hỏi về Niết sinh hoang cấm.

Thần nữ váy vàng có chút bất đắc dĩ nhìn Diệp Mặc, mình đã nói rõ như vậy rồi, tên Tiên đế này không ngờ còn hỏi mình đi đến Niết sinh hoang cấm như nào.

- Anh không ngờ lại muốn đến Niết sinh hoang cấm thật sao?

Thần nữ váy vàng này lần đầu tiên cảm thấy mình nói nhảm, cô không phải là người nói nhiều, nhưng Diệp Mặc quả thực khiến cô không kìm chế nổi liền hỏi.

- Không sai, cô nói cho tôi biết Niết sinh hoang cấm ở đâu, chút ân oán lúc trước giữa chúng ta coi như xóa bỏ. Nếu không cho dù khi cô vấn đạo Đạo nguyên, trong lòng cô cũng sẽ hổ thẹn, vì cô lợi dụng một người vô tội như tôi, suýt chút nữa nộp cái mạng nhỏ của tôi đi.

Diệp Mặc như không có gì nói.

Thần nữ váy vàng nghe thấy Diệp Mặc nói vậy lập tức trợn mắt há mồm, cô không ngờ lại có người vô sỉ như vậy.

Cô căn bản cũng không coi chuyện lợi dụng Diệp Mặc là cái gì, có thể nói Diệp Mặc sống hay chết cô căn bản cũng không quan tâm, nếu như quan tâm, cô cũng sẽ không lợi dụng. Thậm chí cô cho rằng, căn bản cũng không phải lợi dụng, mà là vận khí của mình không tệ mà thôi. Nếu như cô không để trong lòng, khi cô vấn đạo Đạo Nguyên sẽ không thể nào ảnh hưởng đến cô.

Nhưng bây giờ lại khác, đối phương không ngờ lại chủ động nhắc đến chuyện này, hơn nữa nói cái này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến vấn đạo Đạo nguyên của cô. Câu nói này không thể nói là không độc ác, chuyện cô vốn dĩ không coi là gì, khi vấn đạo Đạo nguyên chắc chắn cũng sẽ không nhớ đến. Nhưng bây giờ đối phương lại nói ra, điều đó chính là nói khi cô vấn đạo Đạo nguyên rất có khả năng sẽ nhớ đến chuyện này. Một khi tâm cảnh của cô thật vì chuyện này mà có chút dao động, thì vần đạo Đạo nguyên nói không chừng sẽ thành công cốc.

Lần đầu tiên cô trực diện nhìn Diệp Mặc, không có nhận thức đại đạo rõ ràng, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này. Chỉ có người biết Chứng đạo, hiểu Chứng đạo mới có thể nói ra những lời này, chẳng lẽ đối phương cũng đã là Dục đạo Thánh đế rồi, chỉ là cố ý che giấu tu vi của mình sao?

Thần nữ váy vàng này càng nghĩ, chuyện này càng có khả năng xảy ra, nếu như Diệp Mặc không phải Dục đạo Thánh đế, hắn sao có thể chạy thoát được từ tay của một Dục đạo Thánh đế cơ chứ? Cho dù đối phương không phải là Dục đạo Thánh đế, cũng nhất định là Tố đạo Thánh đế rồi.

- Lúc trước tôi nói cho anh biết rất nhiều, chính là vì chúng ta có cùng một đối thủ, anh có lẽ trong lúc vô tình giúp tôi, tôi không cảm thấy mình nợ anh cái gì cả.

Giọng nói của Thần nữ váy vàng này lại trở nên lạnh lùng hơn, cô tuyệt đối không thể nào vì chuyện này mà để lại chút dấu vết gì trong lòng được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2045

Hình Thức Ban Đầu Của Đao Đạo

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng, cùng mình chơi Đạo ngân tâm cơ, cho dù cô là tu vi Dục đạo cũng còn kém xa lắm, hắn nhẹ nhàng nói:

- Vì cô từng lợi dụng tôi, cảm thấy áy náy, nên mới nói nhiều như này. Thực tế, những lời này cô nói đối với tôi cũng chẳng giúp được gì, cùng lắm cũng chỉ là làm trể nãi chút thời gian của tôi mà thôi. Cô lợi dụng tôi, đối với cô mà nói là chuyện nhỏ, nhưng đối với tôi mà nói lại là chuyện sống chết. Nếu như tôi không may mắn, lúc này cũng đã bị giết chết rồi. Phải biết rằng, người chết đó vốn dĩ là cô.

Thần nữ váy vàng này sắc mặt có chút trắng bệch, cô biết mình không thể nói tiếp rồi, chuyện này bây giờ cũng đã để lại dấu vết sâu đậm trong lòng cô rồi, nếu như không xóa trừ dấu vết này đi, cô tuyệt đối không thể nào vấn đạo Đạo nguyên được.

- Đường đến Niết sinh hoang cấm rất xa, cho dù là Dục đạo tiến vào Thần Phần vực, cơ hội có thể đến Niết sinh hoang cấm cũng chỉ có nửa non mà thôi. Tôi không phải không nói cho anh biết Niết sinh hoang cấm ở chỗ nào, là vì ngay cả bản thân tôi cũng không biết.

Thần nữ váy vàng biết mình luận tâm cơ mà nói cũng không qua nổi Diệp Mặc, dứt khoát thừa nhận là không biết.

Diệp Mặc ngược lại ngây ngẩn cả người, hắn cho rằng Thần nữ váy vàng sở dĩ lôi thôi dài dòng với hắn đến bây giờ, là vì cô không muốn nói cho Diệp Mặc biết Niết sinh hoang cấm đó ở đâu mà thôi. Nếu như cô không biết, tại sao không nói sớm? Cô nói sớm là mình không biết, thì mình làm gì

còn dài dòng nửa ngày?

- Chẳng lẽ cô không đến Niết sinh hoang cấm sao?

Diệp Mặc thất vọng hỏi, nếu như đối phương không đến Niết sinh hoang cấm, hắn lập tức sẽ đi, làm gì còn ở lại nhiều lời như này?

Hắn đến Niết sinh hoang cấm chủ yếu là vì hỏi thăm lối ra Thần Phần vực là ở chỗ nào, còn một cái nữa chính là nhiều Thánh đế như này đều đến Niết sinh hoang cấm, Niết sinh hoang cấm chắc chắn là một nơi không tầm thường. Hắn nếu như đã đến Thần Phần vực rồi đương nhiên cũng muốn đến đó xem sao.

- Tôi muốn đến Niết sinh cấm địa.

Người con gái váy vàng bất đắc dĩ nói, cô phát hiện nói đạo lý với Diệp Mặc căn bản không được.

Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Cô vừa mới nói với tôi là không biết Niết sinh cấm địa ở nơi nào, bây giờ lại nói với tôi muốn đến Niết sinh cấm địa, Thần nữ thánh môn cô chính là một môn phái rác rưởi như này sao? Nói dối hết bài này đến bài khác.

Thần nữ váy vàng này sắc mặt lập tức trầm xuống:

- Nếu như anh dám nói những lời không hay về Thần nữ thánh môn tôi, tôi lập tức giết chết anh ngay chỗ này.

Diệp Mặc cười ha hả, gio tay lên, Tử Đao cũng đã xuất hiện trong tay hắn. Đồng thời nói:

- Muốn đánh thì lên đi, tôi lại sợ một người con gái như cô sao?

Thần nữ váy vàng cũng không ra tay, Diệp Mặc có thể chạy thoát từ tay Dục đạo Thánh đế kia, cô đã cảm thấy có chút kỳ quái rồi. Nhưng nếu nói Diệp Mặc ẩn giấu tu vi, thì hắn tại sao lại không ngừng hỏi mình Niết sinh

cấm địa chứ?

- Chỉ cần Chứng đạo trong Thần Phần vực rồi, hoặc là Chứng đạo Thánh đế. Vậy thì có thể cảm nhận được tiếng kêu gọi từ Niết sinh cấm địa. Anh chỉ là một Tiên đế, đương nhiên không cảm ứng được. Có thể cảm ứng được tiếng kêu gọi từ Niết sinh cấn địa, không có nghĩa là biết Niết sinh cấm địa ở nơi nào. Có người cảm nhận được tiếng kêu gọi của Niết sinh cấm địa rồi, đi mấy trăm năm cũng chưa đến được Niết sinh cấm địa.

Thần nữ váy vàng bình tĩnh nói.

Diệp Mặc sau khi nghe thấy như vậy, mặt đỏ ửng lên, hắn không biết gì liền cho rằng người con gái này bịa đặt. Tất nhiên hắn mặc dù Chứng đạo rồi, nhưng vì Chứng đạo trong Thế giới trang vàng của mình, sau khi đến Thần Phần vực, hoàn toàn không cảm nhận được tiếng kêu gọi của Niết sinh cấm địa.

- Bây giờ có phải cô chuẩn bị đến Niết sinh cấm địa không?

Diệp Mặc cất Tử Đao đi thuận miệng hỏi.

Thấy Diệp Mặc cất Tử Đao đi, sự tức giận của Thần nữ váy vàng này giảm đi một cút, trầm mặt lạnh giọng đáp:

- Đúng vậy, tôi muốn đến Niết sinh cấm địa.

- Tốt quá, vậy tôi đi cùng cô, đợi đến khi đến Niết sinh cấm địa rồi, chuyện giữa chúng ta liền xóa bỏ. Cô có thể bỏ cái vỏ bọc chứng được Đạo nguyên Thánh đế vô thượng.

Diệp Mặc lập tức nói.

Nói xong Diệp Mặc lại sợ đối phương dị nghị, liền bổ sung thêm:

- Chỉ cần phương hướng mà cô đi là đến Niết sinh cấm địa, cho dù tôi bị đạo vận của Thần Phần vực giết chết, cũng không liên quan gì đến cô, hơn

nữa chuyện giữa chúng ta cũng coi như xong.

Thần nữ váy vàng không thèm để ý đến Diệp Mặc nữa, quay người rời đi, cô không tin Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế lại có thể đi cùng với cô. Nếu như trên đường Diệp Mặc có xảy ra chuyện gì, cô tuyệt đối cũng sẽ không ra tay cứu giúp, chỉ cần Diệp Mặc chết rồi, thì cô cũng đồng nghĩa với việc không có nhân quả này.

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ ý của đối phương, hắn căn bản cũng không quan tâm, ở một nơi như này chính là vì mục đích mà không từ thủ đoạn. Người khác có thể là mùng một, thì hắn có thể làm mười lăm (kiểu ăn miếng trả miếng đây mà).

Tốc độ của Thần nữ váy vàng này cực nhanh, một số gợn sóng đạo vận cô không chút để ý, cô cho rằng Diệp Mặc chỉ là tu vi Tiên đế, tuyệt đối không thể đuổi kịp cô.

Nhưng hai canh giờ sau, cô dừng lại, lạnh lùng nhìn Diệp Mặc không bị bỏ lại phía sau mỉa mai nói:

- Một Chứng đạo Thánh đế như anh, không ngờ lại giả làm Tiên đế, dùng thủ đoạn hèn kém này đi cùng với tôi, anh không biết vô sỉ là gì sao? Nếu như anh muốn thông qua cách này tiếp cận với tôi, thì tôi nói cho anh biết, anh tính sai nước cờ rồi.

Diệp Mặc có thể đuổi kịp cô, rõ ràng không đơn giản là Tiên đế, nếu như không phải là Tiên đế, thì Diệp Mặc cũng có thể cảm nhận được tiếng gọi của Niết sinh cấm địa, còn muốn giả bộ đi sau cô, rõ ràng là cố ý. Trên người cô cho dù có bảo vật, cô tin rằng Diệp Mặc cũng không biết, cho dù là biết, cô cũng không sợ Diệp Mặc. Nếu không phải vì bảo vật, thì rõ ràng là vì cô mà đến.

Diệp Mặc cũng mỉa mai nói:

- Cô đùng bảnh chọe nữa, đừng tự cảm giác mình tốt đẹp như vậy nữa

được không? Nghe nói con gái của Thần nữ thánh môn cũng chẳng nói chuyện gì nhiều, cho dù thỉnh thoảng nói chuyện cũng chỉ một hai câu mà thôi. Cô sao lại nhiều lời thế? Cô chỉ cần dẫn đường là được, tùy tiện một cô vợ nhà tôi cũng xinh đẹp hơn cô.

Thần nữ váy vàng suýt chút nữa giận run người, may mà cô còn có lý trí. Cũng chẳng thèm để ý đến Diệp Mặc nữa, lại càng tăng tốc thêm.

Ba ngày sau, cô dừng lại, trước mặt là một vùng đá vụn không chút sự sống, trên mặt đất đầy đá vụn này có một vệt kiếm dài giao với một đường đao rất dài.

Hai dấu vết này tràn ngập sát ý đạo vận ngập trời, khiến vùng đá vụn vốn dĩ đã không còn sự sống nào lại càng đến hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Hai người vừa đi vào, đá vụn trên khoảng đá vụn này lập tức liền hóa thành tro bụi.

Thần nữ váy vàng này không chút cảm giác nào, trực tiếp bước đến bên cạnh đường kiếm dài kia khoanh chân ngồi xuống. Diệp Mặc biết Thầ nữ váy vàng này muốn lĩnh ngộ thần thông của đường kiếm kia, hắn cũng không chút do dự ngồi trước đường đao thần thông kia.

Loại đao ý ác liệt tràn ngập sát thế đạo vận này, cho dù Thần nữ váy vàng không ngồi xuống, Diệp Mặc cũng sẽ ngồi xuống để cảm ngộ. Nếu như Thần nữ váy vàng không muốn đợi hắn, hắn sẽ dùng lời nói để ép buộc. May mà Thần nữ váy vàng này cũng cảm ngộ kiếm đạo, đối với hắn mà nó, đây là chuyện không còn gì tốt hơn.

Từng đường đao vận bị Diệp Mặc hấp thu, hắn thậm chí nhìn thấy một đại hán ngang tàng vung tay chém đường đao này lên, đường đao đó trực tiếp kéo theo một vết nứt trong hư không, còn đối thủ của gã lại chỉ là một kiếm đâm ra hời hợt. Đường kiếm này thoạt nhìn bình thường, nhưng có thể chặng lại đường đao hủy thiên diệt địa kia.

Khí tức của đường đao dần dần được Diệp Mặc dung hợp lĩnh ngộ, Diệp Mặc thậm chí cũng quên đi mình còn đang lĩnh ngộ đạo vận của đường đao này, một lát sau, vệt đao thật sâu trên mặt đất không ngờ lại huyễn hóa, biến thành một thần thông Đao ngân thật sự.

Người con gái mặc váy vàng đang lĩnh ngộ kiếm ý của đường kiếm kia, bỗng nhiên cảm thấy một đường đao từ trong hư không đến, trực tiếp bổ về phía ấn đường của cô.

Dưới sự nguy cấp, ý niệm không ngờ lại trực tiếp dẫn động đường kiếm trên mặt đất kia lên, đánh về phía đường đao đang bay đến.

Tiếng đao kiếm thanh thúy như thật vang lên, đường đao không ngờ lại biến thành các loại đường đao, còn kiếm ý cũng hóa thành vô số kiếm khí.

Ngay lập tức đường đao kiếm khí đấu nhau quyết liệt trong không trung. Xung quanh vốn dĩ đá cát nát vụn lại càng bị loại sát khí này tung lên, mặt đất màu đen rắn chắc, bị đánh ra từng đường đao vết kiếm giăng khắp nơi.

Còn lúc này Diệp Mặc và Thầ nữ váy vàng kia lại không biết chút nào, bọn họ hoàn toàn đám chìm trong loại sát phạt này, lại càng không dám thư giãn chút nào, dường như chỉ cần thư giãn chút thôi, thì đối phương sẽ dùng một đao hoặc một kiếm chém mình thành bột vụn.

Thần niệm của Diệp Mặc tung hoành trong vô số đường đao được hắn chém ra, hắn cảm thấy đao ngân của mình rất nhiều, nhưng cũng không thể chặn lại được kiếm khí của đối phương. Bỗng nhiên cảnh Dục đạo Thánh đế bị hắn chém giết kia xuất hiện trong thức hải, đó là bị hai đường Thần Văn của hắn giết chết, nếu như hắn dung hợp hai đường Thái Sơ Thần Văn này cùng với đường đao của mình, vậy thì sẽ thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2046

Chứng Thực Thần Thông

Lúc này ý niệm của Diệp Mặc hoàn toàn đặt trong cảm ngộ Đao Đạo, lúc hắn nghĩ tới hai đạo Thái Sơ Thần Văn kia, sắp sửa bắt đầu dung hợp. Nhưng bất kể Diệp Mặc dùng biện pháp gì, hai đạo Thái Sơ Thần Văn trước sau vẫn không cách nào dung hợp vào trong Đao Ngân được.

Thần thông của Diệp Mặc và công pháp của hắn, thậm chí là đạo của hắn, đều do chính bản thân hắn khai triển ra. Trong chớp nhoáng này hắn đã hiểu là chuyện gì xảy ra, là vì thần thông Thái Sơ Thần Văn và thần th6ong Đao Ngân do chính hắn lĩnh ngộ căn bản là không cùng một cấp bậc, Thái Sơ Thần Văn cấp bậc quá cao, mà Đao Ngân hắn vừa mới lĩnh ngộ được tuy cũng không tệ, nhưng lại còn xa lắm mới sánh bằng bằng Thái Sơ Thần Văn.

Sau khi bỏ đi ý nghĩ này, Diệp Mặc lập tức liền cảm thấy Đao Ngân của mình hình như cũng thay đổi rồi. Thần thông Đao Ngân hắn vừa mới lĩnh ngộ mặc dù không dung hợp được vào Thái Sơ Thần Văn, nhưng cũng đã nhận được một vài gợi ý. Một đạo Đao Ngân đánh ra này của hắn, có một đạo biến thành hình dạng gợn sóng, gợn sóng này tuy chấn động không lớn, nhưng mỗi con sống động một cái, đã cuốn sạch khí tức sát cơ chung quanh tới, hoàn toàn không chỉ là Đao Ngân đơn giản như vậy nữa rồi.

Uỳnh...

Đao Ngân biến thành hình dạng gọn sóng kia đánh vào phía trên kiếm khí của Thần nữ mặc váy màu vàng, kiếm khí của Thần nữ mặc váy màu vàng tản ra sát ý mạnh mẽ làm cho cô cũng không cách nào lĩnh ngộ tiếp được nữa.

Một vệt màu máu xẹt qua lồng ngực cô, Thần nữ váy màu vàng bị Đao Ngân biến thành hình dạng gợn sóng kia đánh ra xa mấy ngàn thước, rồi mới miễn cưỡng đứng lại được.

Thần nữ váy màu vàng cũng từ trong lĩnh ngộ giựt mình tỉnh lại, cô ngơ ngát nhìn ngực ào ạt máu tươi, thậm chí quên cả chữa thương.

Vừa nãy cô đang lĩnh ngộ Kiếm đạo, đối với sự thay đổi của Đao Ngân mà cô chống đỡ, cô vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể nói là rõ như lòng bàn tay. Chính như Diệp Mặc đối với sự biến hóa của kiếm đạo của cô, hắn cũng rõ như lòng bàn tay vậy. Vốn Đao Ngân và kiếm khí giăng khắp nơi, tuy chém giết kịch liệt vô cùng, lực lượng lại ngang nhau, nhưng Đao Ngân kia cuối cùng lại thay đổi quá đột ngột, hình thành một Đao Văn có hình sóng. Hình gợn sóng kia như có thể bóp méo không gian, làm sát thế trong không gian tụ lại rồi dùng một loại pháp tắc quỷ dị đánh tới.

Mà Đao Văn kia sau khi ra ngoài, kiếm khí của cô rốt cuộc lại không cản nổi, trong lúc vội vàng lại bị đánh ra, kéo theo cô cũng bị thương nặng. Tuy cô cũng biết, trong quá trình lĩnh ngộ kiểu này việc bị thương và tu vi chân chính không có bao nhiêu quan hệ, nhưng Diệp Mặc có thể là cho cô bị thương, hiển nhiên cũng không phải là kẽ đầu đường xó chợ.

Đao Văn kia rốt cuộc là thứ gì. Sau khi biến hóa lại hung hiểm như thế?

Diệp Mặc cũng không có nửa phần áy náy vì đã đánh Thần nữ váy màu vàng bị thương, hắn lợi dụng đối phương để lĩnh ngộ thần thông, tương tự đối phương cũng đang lợi dụng hắn. Cho dù là hắn bị giết, đoán chứng tương tự đối phương cũng sẽ không áy náy. Lúc này Diệp Mặc sâu sắc cảm nhận được sự lợi hại của Đao Văn này, đối phương là một Dục đạo Thánh đế, cho dù là trong khi cảm ngộ, có thể một đao làm cho cô nao núng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Lúc này hắn đang nhắm mắt lại cảm ngộ thần thông Đao Văn của mình. Một đao thần thông Đao Văn cuối cùng kia là cảm ngộ được từ trong Thái Sơ Thần Văn của hắn. Thêm nữa là Đao Ngân mà hắn vừa mới lĩnh ngộ

được giống như lưỡi đao rơi xuống đầy trời vậy, về sau liền dứt khoát gọi là Lạc Ngân Đao Văn đi.

Mặc dù bây giờ Lạc Ngân Đao Văn của hắn vẫn chỉ có một đường gợn sóng, tương lại chờ khi Lạc Ngân Đao Văn của hắn thật sự giống như trăm hoa rơi xuống, thì một chiêu thần thông này của hắn sẽ đại thành.

Diệp Mặc mở to mắt nhìn nhìn Thần nữ váy màu vàng đang tự chữa thương cho mình chắp tay một cái nói:

- Vừa rồi thật ngại quá. Ra tay không cẩn thận làm cô bị thương.

Thần nữ váy màu vàng này căn bản là không để ý chuyện Diệp Mặc không hề thành tâm xin lỗi, chỉ ngạc nhiên và hoài nghi nhìn chằm chằm Diệp Mặc nói:

- Đao Văn vừa nãy của ngươi là thần thông gì? Tuyệt đối không phải là vừa mới lĩnh ngộ được ở đây.

Thái Sơ Thần Văn cũng coi như là một trong những đòn sát thủ của Diệp Mặc, hắn sẽ không dễ dàng nói cho người khác biết. Bây giờ Thần nữ váy màu vàng này hỏi, hắn chỉ tủy tiện nói:

- Ta nhất thời nghĩ tới thôi, có lẽ đây chỉ là bỗng nhiên nhanh trí thôi. Không đáng nhắc tới.

Không đáng nhắc tới mà một đao Đao Văn có thể làm mình bị thương? Thần nữ váy màu vàng cũng không hề để ý lời nói của Diệp Mặc trước sau mâu thuẫn. Cô bỗng nhiên nói:

- Ta dẫn ngươi đi Niết sinh cấm địa cũng được, nhưng có một điểm, nếu như trên đường ta gặp thần thông Đạo vận nào cần phải lĩnh ngộ, ngươi nhất định phải so chiêu với ta.

Cô cảm thấy năng lực lĩnh ngộ của Diệp Mặc mạnh mẽ, cô là Thánh nữ của Thần nữ thánh môn, tuy không biết vì sao vị trí Thánh nữ của cô đột

nhiên bị cướp mất, nhưng tại Thánh môn tư chất và năng lực lĩnh ngộ của cô lại là không ai vượt qua được.

Với năng lực lĩnh ngộ mạnh mẽ này của vô, vừa rồi trong khi đang lĩnh ngộ thua bởi đối phương, có thể thấy năng lực lĩnh ngộ của đối phương còn mạnh mẽ hơn so với cô. Cái này còn chưa tính, đối phương sau khi lĩnh ngộ được Đao Ngân, còn đem cái của mình dung hợp vào trong Đao Ngân, đánh ra Đao Văn cực kỳ đáng sợ. Loại năng lực lĩnh ngộ nghịch thiên này, cô chưa bao giờ thấy qua. Đây chắc chắn không phải là lĩnh ngộ thông thường ah, mà là đã bao hàm cả lĩnh ngộ pháp tắc Đạo vận.

Nếu có loại người này cùng cô so chiêu, trên con đường lĩnh ngộ thần thông pháp tắc của Thần Phần vực cô sẽ có thể đi xa hơn. Năng lực lĩnh ngộ của Diệp Mặc nghịch thiên, lúc cùng cô so chiêu, cô càng dễ phát hiện ra khuyết điểm của mình.

Là một Dục đạo thánh đế, cô đương nhiên biết rõ tu luyện tới trình độ này của các cô, tư chất tuy quan trọng, nhưng cái trọng yếu hơn là lĩnh ngộ. Nếu như tư chất nghịch thiên, không có năng lực lĩnh ngộ nghịch thiên, thành tựu cũng chỉ có hạn. Cô không biết Diệp Mặc tư chất như thế nào, nhưng năng lực lĩnh ngộ nghịch thiên của Diệp Mặc làm cho cô rung động sâu sắc.

Diệp Mặc trong lòng tự nhủ như vậy cũng vừa hay, cô cần đối tượng cùng uy chiêu, thần thông pháp tắc mìh lĩnh ngộ cũng cần có đối tượng so chiêu.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Diệp Mặc lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng ta cũng có một điều kiện, chính là một khi ta dừng lại cảm ngộ thần thông, cô nhất định phải chờ ta.

- Cũng được.

Thần nữ váy vàng không có nửa phần do dự liền đồng ý, cho dù là Diệp

Mặc không bảo cô chờ, cô cũng phải đợi Diệp Mặc. Một đối thủ tốt như vậy, không phải là tùy tiện ở đâu cũng có thể tìm được đâu.

Sau khi hai người rời khỏi, dấu vết đao kiếm ở đây chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, không còn sát cơ Đạo vận lúc trước nữa.

Tuy đã đạt thành thỏa thuận, nhưng hai người đều ngầm hiểu mà không hỏi thăm tên họ của đối phương. Chỉ lợi dụng lẫn nhau một chút mà thôi, chẳng cần thiết phải biết đối phương tên gì.

...

Về sau trên đường đi hai người lại gặp rất nhiều thần thông pháp tắc Đạo vận, đều giúp nhau chứng thực, sau đó không chút khách khí động thủ.

Diệp Mặc và Thần nữ váy màu vàng, trong lòng đều hiểu vô cùng rõ, hai người động thủ là đánh thật sự, nếu như đối phương bị giết thì cũng là đáng đời. Nếu đã muốn đối phương hỗ trợ chứng thực thần thông, cảm ngộ đại đạo pháp tắc, thì cũng không có nửa phần nể nang.

Suốt dọc đường này, hai người đã gặp qua đủ các trường phái thần thông Đạo Ngân. Có những cái tu vi cực sâu. Có những cái tu vi bình thường. Thậm chí ngay cả thần thông Đại Thủ Ấn của Phật môn, Kim Cương Hống Âm v. v..., đều không phải chỉ gặp phải một lần.

Hai người đi một mạch, cùng nhau chứng thực, tu vi đều tăng lên thần tốc. Cũng bởi vì chứng thực kiểu đối chiến, hai người cũng nhiều lần bị thương. Diệp Mặc ra tay không nể tình, Thần nữ váy màu vàng kia ra tay càng là vô cùng tàn nhẫn. Cũng may Diệp Mặc có Hỗn Độn thụ, cho dù là có bị thương nặng cũng sẽ nhanh chóng khôi phục.

Thần nữ váy màu vàng kia thấy Diệp Mặc sau mỗi lần trọng thương khôi phục đều rất nhanh, mà cô sau khi trọng thương thì tốc độ khôi phục kém Diệp Mặc xa tít tắp. Trong nội tâm cô đã biết Diệp Mặc có một bí mật lớn. Nhưng Diệp Mặc chưa bao giờ hỏi cô nửa chữ về bí mật, cô cũng chưa từng

hỏi Diệp Mặc nửa chữ.

Thần Phần vực rộng lớn khôn cùng, còn Niết sinh cấm địa ngay cả phương hướng cũng không có. Nhưng Diệp Mặc và Thần nữ váy màu vàng cũng không gấp gáp, bởi vì là chứng thực thần thông, động thủ không nể tình chút nào, trong quá trình động thủ lại có thể thỉnh thoảng bộc lộ ra pháp tắc đạo vận của mình, để cảm ngộ và sửa đổi thần thông của mình. Đối phương không thể thừa dịp lúc này mà ra đòn sát thủ được.

Loại phương pháp giúp nhau chứng thực trước giờ chưa từng có này, khiến cho tu vi thần thông của hai người nhanh chóng tiến bộ. Hai người lúc này đều cảm nhận được thiếu sót của mình từ trên người đối phương, đều hy vọng có thể học được nhiều thêm nữa từ trên người của đối phương.

Thần nữ váy màu vàng là Thánh nữ của Thần nữ thánh môn, từ nhỏ đã được danh sư chỉ điểm, công pháp truyền thừa càng là thượng đỉnh của thượng đỉnh, tiến hành theo tuần tự. Có thể nói bên trong thâm hậu vô cùng. Rất nhiều thứ Diệp Mặc không thể lý giải, trong quá trình giao thủ với cô cũng đột nhiên thông suốt ra.

Mà so sánh với Diệp Mặc thì Thần nữ váy màu vàng thu hoạch còn lớn hơn. Tu vi và thần thông của Diệp Mặc, đều là cảm ngộ và lý giải được từ Tam Sinh Quyết. Tam Sinh Quyết thần thông và Đạo Vận lưu chuyển, hơn nữa cảm ngộ của Diệp Mặc đối với đại đạo đều thể hiện trên thần thông của mình. Điều này bằng với mở ra một cánh cửa khác cho Thần nữ váy màu vàng. Cánh cửa này cũng không phải là câu nệ về thần thông pháp tắc, mà là vượt trên cả bên ngoài.

...

- Hắc Hồ?

Thần nữ váy màu vàng ngừng lại. Nhìn một cái hồ vô cùng khổng lồ đen như mực trước mắt kinh ngạc thốt lên.

Lúc này đã là sau nửa năm hai người cô và Diệp Mặc đi lại ở Thần Phần vực rồi, đi lại trong Thần Phần vực vốn là không thể quá nhanh, thêm nữa đôi khi gặp một dấu vết Đạo Vận thì cần lĩnh ngộ hơn mười ngày, cho nên nửa năm trôi qua rồi, bọn họ cách Niết sinh cấm địa vẫn vô cùng xa.

Diệp Mặc từ sau khi đi theo Thần nữ váy màu vàng, bình thường cô ta luôn bình tĩnh như nước, ngoại trừ lúc chứng thực thần thông ra, tuyệt đối sẽ không nói thừa một câu, điểm này ngược lại là ăn khớp với lúc trước Diệp Mặc có nói Thần nữ của Thần nữ thánh môn đều rất kiệm lời.

Cho dù là ngẫu nhiên cô lĩnh ngộ được một loại thần thông nào đó, cũng chỉ thoáng vui vẻ mà thôi, hơn nữa là để niềm vui ở trong lòng mình trước giờ đều không nói ra. Ngày hôm nay khiếp sợ nói ra hai chữ "Hắc Hồ" như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được.

- Cái gì là Hắc Hồ?

Diệp Mặc kỳ quái hỏi một câu, hắn tuy đã tới Thần Phần vực, nhưng hắn một là không có tông môn, hai là không có sư phụ, tin tức đều là nghe được tử chỗ người khác. Nào có hiểu biết nhiều như người trong những đại tông môn và gia tộc này?

Trong cái hồ trước mắt này không có một giọt nước, vô cùng đen kịt, mà ngay cả vết nứt khô khốc ven hồ cũng đều đen thùi lùi, thoạt nhìn mặt hồ càng rộng lớn, đáy hồ lại quá nhỏ hẹp.

- Tương truyền Hắc Hồ là từ hai món pháp bảo biến ảo khôn lường mà thành, ban đầu ở trong Thần Phần vực có hai Hỗn nguyên toàn năng đồng quy vu tận ở đây, hai món Tiên Thiên Linh Bảo gần với bảo vật hỗn độn cũng bị khóa ở đây sau đó biến hóa thành Hắc Hồ. Cũng có người nói pháp bảo bị khóa ở đây không phải là Tiên Thiên Linh Bảo, mà là Hậu Thiên Linh Bảo gần với Tiên Thiên Linh Bảo.

Thần nữ váy màu vàng đã khôi phục tỉnh táo như trước.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, bảo vật Hỗn độn hắn đương nhiên biết rõ, Hỗn Độn thụ và Thế giới trang vàng của hắn đều thuộc loại vật Hỗn độn. Mà Khổ Trúc của hắn lại có thể coi như là Tiên Thiên Linh Bảo rồi, ở đây lại có hai món Tiên Thiên Linh Bảo bị vây khốn? Tâm tư của hắn lập tức bắt đầu rục rịch.

Diệp Mặc đối với pháp bảo không thèm để ý, đó là bởi vì hắn phớt lờ mấy pháp bảo kia, nhưng có Tiên Thiên Linh Bảo lại khác hẳn. Cho dù là Hậu Thiên Linh Bảo gần với Tiên Thiên Linh Bảo, hắn cũng không muốn bỏ qua, đó cũng là đồ tốt cực kỳ rồi. Phải biết rằng thần khí tuy cao cấp nhưng vẫn có thể luyện chế ra được, mà hắn vẫn chưa từng nghe nói ai có thể luyện chế ra được Hậu Thiên Linh Bảo.

- Là bảo vật gì?

Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên dùng lời nói tha thiết như thế để hỏi Thần nữ váy màu vàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2047

Hắc Hồ

Thần nữ váy màu vàng bình thản nhìn Diệp Mặc một cái nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy đi hai món pháp bảo ở đây hay sao? Ngươi có biết từ xưa đến nay có bao nhiêu Đạo nguyên toàn năng đã tới nơi này, nhưng hai món pháp bảo kia lại chưa từng thay đổi. Thứ duy nhất thay đổi chính là nghe nói Hắc Hồ đã thu nhỏ lại một phần ba.

- Đây cũng là truyền thuyết sao?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Hắc Hồ hỏi.

Nếu như là lúc trước, Thần nữ váy vàng không thể nào trả lời những câu hỏi của Diệp Mặc, nhưng bây giờ cô và Diệp Mặc là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, ngắn ngủi nửa năm qua, tu vi của cô tăng lên vùn vụt, lĩnh ngộ đối với thần thông càng mở ra tầm mắt trước nay chưa có. Cho nên lúc Diệp Mặc hỏi, cô cũng không từ chối trả lời, chỉ gật đầu một cái nói:

- Đúng vậy, là truyền thuyết từ thời thượng cổ.

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Lúc trước cô nói cho ta biết truyền thuyết Thần Phần Vực trước giờ chưa từng có người đi ra, chỉ cần tiến vào Thần Phần Vực thì chỉ có thể vĩnh viễn ở lại nơi này, hoặc là chờ chết, hoặc là chứng đạo Hỗn Nguyên. Nếu Thần Phần Vực trước nay đã chưa từng có người đi ra, vậy truyền thuyết về Hắc Hồ lại từ đâu mà có? Diệp Mặc nghĩ tới Phong Vị Tháp lúc trước, cái đó cũng giống như Hắc Hồ. Đã có truyền thuyết truyền ra, điều đó cho thấy Thần Phần Vực cũng có người từng đi ra rồi.

Thần nữ váy màu vàng đấu võ mồm không được, nếu như đấu võ mồm mà được, lúc trước cô cũng sẽ không bại bởi Diệp Mặc khi tranh cãi về Đạo Ngân tâm cơ rồi. Khi Diệp Mặc hỏi lại một chữ cô cũng không nói ra được, trầm mặc cả nửa ngày, cô mới nói:

- Tương truyền Hắc Hồ là do một Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên và ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần Châu biến thành. Ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần Châu khóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên lại, hóa thành Hắc Hồ.

- Cái gì?

Diệp Mặc trong lòng nhất thời chấn động, những vật khác hắn không biết chứ Lôi Hải Thần Châu thì hắn biết rõ. Trước đây, lần đầu tiên hắn lấy được mười hai viên Lôi Hải Thần Châu thì đã đưa cho con gái mình là Ức Mặc. Tại Tiên Giới hắn lại lấy được hai mươi bốn viên Lôi Hải Thần Châu, nhưng hai mươi bốn viên Lôi Hải Thần Châu này hoàn toàn không giống vậy.

Mười hai viên lấy được lúc đầu giống với mấy viên lấy được ở Tu Chân Giới, nhưng mười hai viên Lôi Hải Thần Châu lấy được ở Lôi Sát Thần Điện ở Minh Giang thì lại mang theo Lôi Nguyên sát thế khí thế dồi dào và uy thế pháp bảo mênh mông. Lôi Châu lấy được lúc trước hoàn toàn không thể so sánh được. Lúc đó Diệp Mặc đã biết, Lôi Châu lúc trước hắn lấy được là đồ giả, chỉ có Lôi Châu lấy được ở Lôi Sát Thần Điện mới là thật.

Lôi Hải Thần Châu chỉ có ba mươi sáu viên, nếu như mình đã lấy được mười hai viên thật, vậy sao ở đây còn có ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần châu nữa?

Lúc này Diệp Mặc lại nhìn Hắc Hồ trước mắt này, xác thực là có chút giống một cái hồ lô.

- Hắc Hồ vẫn luôn ở Thần Phần Vực, nghe nói là thỉnh thoảng có thay đổi vị trí, cho nên cũng không phải ai đến Thần Phần Vực cũng đều có thể trùng hợp gặp được Hắc Hồ. Trong Hắc Hồ chứa rất nhiều thần thông và

cấm chế Đạo Vận, cho nên gặp phải Hắc Hồ, cũng là một cơ duyên.

Thần nữ váy màu vàng nói xong, lập tức ngồi bên bờ Hắc Hồ bắt đầu cảm ngộ Đạo Vận.

Diệp Mặc thì không có giác ngộ như vậy, hắn không chút do dự nhảy vào đáy Hắc Hồ, Đạo Vận pháp tắc bên trong cái Hắc Hồ này tuy vô cùng hùng mạnh, nhưng trải qua khoảng thời gian mài giũa cùng Thần nữ váy màu vàng này, Diệp Mặc đã có thể đối mặt được. Hắn nhảy vào đáy Hắc Hồ, không phải là vì lĩnh ngộ thần thông pháp tắc Đạo Vận, hắn là nhắm vào ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần Châu này nên mới tới.

Lúc trước được mười hai viên Lôi Hải Thần Châu giả Ức Mặc đã vui mừng không thôi, nếu như hắn lấy được ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần Châu thật này thì Ức Mặc khẳng định càng thêm thích.

Cho nên sau khi nghe nói phía dưới cái Hắc Hồ là ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần Châu thật sự, Diệp Mặc không chút do dự liền nhảy xuống, căn bản là không quan tâm Thần nữ váy màu vàng ở một bên trợn mắt há mồm.

Diệp Mặc vừa nhảy vào Hắc Hồ, cũng cảm giác đước ngoại trừ đủ các loại sát cơ Đạo Vận, còn có một luồng lực hút hình xoắn ốc bao lấy hắn, sau đó kéo xuống hướng đáy hồ.

Diệp Mặc vốn là muốn đến đáy hồ xem xét, bây giờ hắn căn bản là không chống cự lực hút hình xoắn ốc này, chỉ che chắn toàn thân.

Thần nữ váy màu vàng ngồi xuống trông thấy Diệp Mặc vậy mà lại nhảy vào Hắc Hồ xác thực là ngây ngẩn cả người, lập tức cô liền hiểu được, Diệp Mặc đây là đang ngấp nghé hai món linh bảo chân chính. Cô chỉ do dự một lát, vậy mà cũng nhảy theo vào.

Cô và Diệp Mặc cùng tới đây, tuy trong miệng chưa nói, nhưng trong lòn glại cực kỳ bội phục. Năng lực lĩnh ngộ của Diệp Mặc so với cô còn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa trong xử lý rất nhiều chuyện cũng thông minh

hơn cô rất nhiều. Bây giờ nếu Diệp Mặc đã dám nhảy vào Hắc Hồ, cho thấy hắn đã có biện pháp, mình chỉ cần theo sát hắn, nói không chừng cũng có thể lấy được một món Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiên Thiên Linh Bảo, thứ này ai mà không thích? Có một món sẽ khiến cho thực lực của mình tăng lên mấy lần.

Nhưng nhảy xuống Hắc Hồ, Thần nữ váy màu vàng cũng cảm giác không đúng. Sát cơ pháp tắc của không gian cái Hắc Hồ này cô lại có thể ngăn trở được, nhưng từ đáy hồ từng vòng xoáy xoắn tới, làm cho cô không hề có năng lực chống cự. Cô chỉ có thể miễn cưỡng lấy pháp bảo phòng ngự ra để bảo vệ toàn thân.

Cái Hắc Hồ này thoạt nhình như không hề sâu, nhưng lực của loại vòng xoáy này lại vô cùng vô tận, hơn nữa càng đi tiếp, lực của loại vòng xoáy này lại càng mạnh. Diệp Mặc và Thần nữ váy màu vàng cũng đều bị xoáy mấy canh giờ rồi, vẫn chưa đến đáy.

Thần nữ váy màu vàng bắt đầu có chút hối hận, mặc dù cô có một hai món pháp bảo phòng ngự đỉnh cao, nhưng pháp bảo của cô lại chẳng phải là Tiên Thiên Linh Bảo gì, thậm chí ngay cả thần khí cực phẩm cũng không phải, mà là pháp bảo cần có pháp lực thêm vào, thuộc về pháp bảo có tính tiêu hao, dùng một lần thì ít đi một lần.

Càng đi tiếp, ngoại trừ lực hút xoắn ốc mạnh mẽ ra, dưới đáy Hắc Hồ vậy mà lại bắn ra từng luồng tia chớp, những tia chớp này hung hiểm vô cùng. Pháp bảo phòng ngự của Thần nữ váy màu vàng, cho dù là có pháp lực tăng thêm vào cũng bị những tia chớp này đánh cho phát ra hàng loạt tiếng ken két.

Ken két.

Hai luồng tia chớp rốt cuộc đã bắn thủng pháp bảo phòng ngự của Thần nữ váy màu vàng, đánh vào trên người cô, trực tiếp đem quần áo của cô đánh rách ra một mảng lớn, sau đó mang theo hai màn máu.

Thần nữ váy màu vàng trong lòng hoảng hốt, cô đã bắt đầu hối hận. Lúc trước cô và Diệp Mặc đánh đấm lẫn nhau để chứng thực, thời gian nửa năm, trong cảm giác của cô, tu vi của cô không hề thua kém Diệp Mặc, thậm chí so với Diệp Mặc còn sâu hơn một chút. Nhưng lúc này cô lại sắp không kiên trì được nữa rồi.

Thần thức của cô quét đến trước mặt Diệp Mặc, lúc này Diệp Mặc cách cô cũng không xa. Khi cô nhìn thấy Diệp Mặc như không có chuyện gì xảy ra mặc cho tia chớp đánh lên thân thể, cô lập tức hiểu rõ mình lầm to rồi. Người này thoạt nhìn chỉ có tu vi Tiên đế nhưng thủ đoạn thật sự là quá nhiều, nhìn bộ dạng hắn làm lơ mấy tia chớp, nói không chừng còn là một người luyện thể công pháp Lôi Hệ.

Có thể ngăn cản loại tia chớp này oanh kích, tu vi luyện thể ít nhất đã đến Tiên thần thể đỉnh cao.

Nghĩ đến Diệp Mặc đã luyện thể đến Tiên thần thể đỉnh cao, Thần nữ váy màu vàng hít vào một ngụm khí lạnh, người này ẩn dấu quá sâu xa.

Phập...

Lại là một tia chớp đánh vào thân mình Thần nữ váy màu vàng, xương sườn Thần nữ váy màu vàng trực tiếp lại bị đánh ra một màn máu.

Lúc này Thần nữ váy màu vàng cũng không kịp nghĩ đến cái khác nữa, phất tay giương ra một đài sen chín cánh. Đài sen chín cánh này tản mát ra hàng loạt ánh sáng màu xanh, trong nháy mắt liền đem cô bọc lại.

Dưới đáy hồ, tia chớp càng ngày càng dày đặc, cũng càng ngày càng mạnh mẽ ác liệt hơn, nhưng những tia chớp này đánh vào trên đài sen chín cánh, vẻn vẹn chỉ kích phát ra rất nhiều tia sáng xanh, nhưng lại cũng không cách nào làm Thần nữ váy màu vàng bị thương nửa phần.

- Ồ...

Diệp Mặc đương nhiên biết rõ Thần nữ váy màu vàng vất vả, hắn cũng

không ra tay giúp đỡ. Mình đến chính là vì luyện hóa linh bảo, Thần nữ váy màu vàng này theo tới, khẳng định là cũng muốn lấy linh bảo. Linh bảo có hạn, hắn cứu Thần nữ váy màu vàng này, thì hắn sẽ thiếu đi một món.

Cho dù là muốn cứu Thần nữ váy màu vàng, cũng phải đợi lúc cô vô lực luyện hóa Tiên Thiên Linh Bảo mới cứu. Diệp Mặc lại không ngờ cô gái này lại còn có pháp bảo lợi hại như vậy, cái đài sen chín cánh này vừa ra tới, Diệp Mặc đã nhận ra, lúc trước khi Thần nữ váy màu vàng này trốn đi, đã dùng chính cái đài sen chín cánh này.

Cái đài sen chín cánh này giá trị không thua kém Tiên Thiên Linh Bảo chút nào, nói không chừng cũng là một món Tiên Thiên Linh Bảo.

Khổ Trúc của hắn tuy cũng coi như là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng đó là thứ có tác dụng phụ trợ, hoàn toàn không thể chống địch. Diệp Mặc tron glòng thầm nghĩ, xem ra không phải chỉ một mình mình có thứ tốt.

Hắn cũn gkhông muốn đi cướp đoạt cái đài sen chín cánh của Thần nữ váy màu vàng này, hắn không phải là một kẻ hễ thấy thứ tốt là muốn cướp. Nếu như Thần nữ váy màu vàng muốn cướp đồ của hắn, vậy hắn sẽ không chút do dự đoạt lại.

Thần nữ váy màu vàng ngồi trong đài sen chín cánh của mình, chậm rãi thở ra, cô và Diệp Mặc đánh nhau chứng thực thần thông cũng đã nửa năm thời gian, chưa bao giờ phóng ra đài sen chín cánh. Thật không ngờ dưới tình huống như thế này, cô lại để lộ đài sen chính cánh của mình.

Dài sen chín cánh chính là bí mật của cô, cũng là thu hoạch lớn nhất của cô tại Thần Phần Vực này. Chẳng những phòng ngự kinh người, hơn nữa còn có tác dụng công kích và bỏ chạy. Tuy đến bây giờ cô vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa đài sen chín cánh, nhưng cô biết, cái đài sen chín cánh này tuyệt đối không phải là thứ đồ vật bình thường, thậm chí là một món bảo vật không thua gì Tiên Thiên Linh Bảo.

Bây giờ thì hay ho rồi, cô còn chưa có được Tiên Thiên Linh Bảo, đã bại

lộ bảo vật của mình trước rồi. Người cô cùng chứng thực thần thông kia không biết có ngấp nghé pháp bảo của cô hay không, nếu như đối phương thật sự ngấp nghé, cho dù liều mạng cũng không thể để đài sen chín cánh bị hắn lấy đi.

Diệp Mặc nào có ở không mà đi ngấp nghé đài sen chín cánh, hắn có nhiều thứ tốt, lúc này hắn đang tôi luyện Lôi Kiếm của mình.

Bởi vì Thế giới trang vàng là của hắn, kết quả hắn Chứng đạo ở Thế giới trang vàng căn bản là không có chút lôi kiếp nào đánh xuống. Hắn cũng đã mất đi cơ hội rèn luyện Lôi Kiếm. Lôi Kiếm là pháp thuật sớm nhất của hắn, tuy còn hoàn toàn không thể nói là thần thông, nhưng lại khai triển ra được mấy loại thần thông. Ngũ Lôi Thương Sát và Lôi Sa, đều là do Lôi Kiếm khai triển ra.

Mà bây giờ loại tia chớp mạnh mẽ ác liệt đến tận cùng trong Hắc Hồ này, khiến cho Diệp Mặc lập tức nổi lên ý nghĩ muốn rèn luyện Lôi Kiếm.

Bành.

Diệp Mặc chỉ vừ mới bắt đầu rèn luyện Lôi Kiếm, lòng bàn chân liền cảm giác đáp đất, vậy mà đã đến đáy hồ rồi. Loại lực xoáy đáng sợ kia cũng không có biến mất, chỉ quấn quanh không cho hắn di động mảy may mà thôi. Không đon giản như thế, đáy cái hồ này còn tràn ngập pháp tắc Đạo Vận và tia chớp thô bạo mất trật tự mà thần thức quét không đến. Từng đạo pháp tắc thô bạo mà Diệp Mặc không ngăn nổi đánh vào thân mình Diệp Mặc, dù hắn là tu vi luyện thể Tiên thần thể, cũng bị đánh cho máu văng khắp nơi.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, ở đây đừng nói là tìm kiếm được vị trí cụ thể của pháp bảo rồi bắt đầu luyện hóa pháp bảo, dù là muốn đứng vững gót chân, bảo vệ được cái mạng nhỏ cũng rất khó khăn rồi. Hắn có thần thức và luyện thể mạnh mẽ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng tạm thời tự bảo vệ mình mà thôi, thời gian dài thi không ổn rồi. Khó trách đáy cái hồ này không có hài cốt, nơi đáng sợ thế này, cho dù hài cốt có rắn chắc đi nữa cũng sẽ bị hóa thành tro bụi.

Đài sen chín cánh của Thần nữ váy màu vàng cũng rơi vào đáy cái Hắc Hồ này ngay sau Diệp Mặc, thần thức của cô lập tức quét ra, khí tức pháp tắc thô bạo đáng sợ trong nháy mắt liền xoắn cho thần thức của cô không còn một mảnh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2048

Mỗi Người Một Cây

Thần thức của Diệp Mặc mặc dù không cách nào phóng ra được, nhưng hắn so với Thần nữ váy màu vàng còn tốt hơn nhiều, ít nhất bây giờ hắn vẫn chưa cần tiến vào Thế giới trang vàng.

Đây chủ yếu là vì tu vi luyện thể Tiên thần thể viên mãn của hắn, còn mấy tia chớp ở đáy hồ này đối với hắn không có hiệu quả chút nào, thêm nữa là lúc trước trên Minh Giang từng có kinh nghiệm với sát khí thô bạo, bây giờ ở đáy cái hồ này còn có thể chống đỡ được.

Diệp Mặc hiểu rõ tình hình ở nơi này, cho dù là hắn muốn luyện hóa pháp bảo, cũng không cách nào làm được. Hắn nhất định phải bố trí một cái trận pháp, ngăn các loại khí tức pháp tắc Đạo Vận thô bạo lại, ít nhất phải ngăn được một phần mới được.

Diệp Mặc bắt đầu bố trí trận kỳ, Thần nữ váy màu vàng lại không cách nào biết được Diệp Mặc đang làm gì, cô chỉ có thể trốn trong đài sen chín cánh. Cô còn một cách có thể thoát ra ngoài, cách đó cũng chỉ có thể chạy đi mà thôi. So ra thì, đối với chuyện Diệp Mặc không cần bất luận cái pháp bảo phòng ngự nào, mà có thể đứng ở đáy hồ thì cô rất là kinh ngạc.

Từng trận kỳ được Diệp Mặc bố trí ra, sát khí thô bạo và tia chớp trong không gian xung quanh dần dần giảm bớt đi. Lúc này Thần nữ váy màu vàng kia vừa hay dùng thần thức quét ra lần thứ hai, cô lập tức liền phát hiện tình hình chung quanh, trước tiên liền từ trên đài sen chín cánh đi ra.

- Ngươi không ngờ còn là một tông sư trận pháp.

Thần nữ váy màu vàng không phải là người chưa từng va chạm, cô vừa nhìn Diệp Mặc bố trí trận pháp đã biết đây tuyệt đối không phải là trận pháp cấp chín thông thường, mà là cái đã vượt qua Tiên trận bình thường rồi.

Lúc này trong nội tâm cô đúng là rung động, cô và Diệp Mặc đánh nhau đã nửa năm, đương nhiên biết rõ Diệp Mặc đối với rất nhiều thứ cũng không hiểu lắm. Nói thẳng một chút thì Diệp Mặc rất có thể là đã có được một bộ công pháp vô cùng nghịch thiên, sau đó tự mình tìm tòi ra được.

Một người tự mình tìm tòi tu luyện ra được, có thể đem thân xác tu luyện tới Tiên thần thể đã là cực kỳ chấn động rồi, hiện giờ hắn còn là một Tông Sư Trận Pháp đỉnh cao, điều này thật sự là nghe đến mà kinh người. Phải biết rằng hai cái này, bất luận là cái nào cũng đều có thể khiến cho người ta trả giá bằng thời gian cả đời.

Diệp Mặc quét mắt qua cô một cái, cũng không nói nhiều, vẫn tiếp tục bố trí trận kỳ của mình. Sau khi khí tức Đạo Vận do pháp tắc thô bạo dưới đáy hồ hình thành nên, cùng với những tia chớp bị trận pháp của hắn ngăn trở một phần, đáy hồ đã dần trở nên rõ ràng.

Hai cây Cốt Tiễn màu vàng xốc xếch rơi vào chỗ hai cái góc khuất, Diệp Mặc trông thấy hai cây Cốt Tiễn màu vàng này thiếu chút nữa kêu lên vì kinh ngạc, trước tiên hắn liền chộp lấy Cốt Tiễn màu vàng kia.

Cùng lúc khi Diệp Mặc trông thấy hai cây Cốt Tiễn màu vàng này, Thần nữ váy màu vàng cũng nhìn thấy. Cô cũng không ngờ là mình cũng chộp được một cây Cốt Tiễn trong đó.

Cái đáy hồ này có pháp tắc thô bạo rối như tơ vò hình thành nên khí tức Đạo Vận hỗn loạn, còn có những tia chớp lợi hại đáng sợ này. Trong cái hoàn cảnh ác liệt này, hai cây Cốt Tiễn này vẫn có thể hoàn hảo không sứt mẻ gì, hiển nhiên là không giống những thứ bình thường rồi. Hai cây Cốt Tiễn này rất có thể là thứ trên người một Chứng đạo Thánh đế nào đó, những thứ còn lại trên người người đó đều bị đáy Hắc Hồ này nghiền nát, chỉ còn lại có hai cây Cốt Tiễn này.

Diệp Mặc bắt lấy một cây Cốt Tiễn trong số đó, đồng thời một cây Cốt Tiễn khác đã bị Thần nữ váy màu vàng kia bắt được.

- Đưa cây Cốt Tiễn kia cho ta.

Diệp Mặc vừa cầm được cây Cốt Tiễn màu vàng này, liền biết đây chính là Tuyệt Tiên Kim Cố Tiễn mà hắn muốn tìm, hoặc là nên nói là Tuyệt Thánh Kim Cố Tiễn.

Thần nữ váy màu vàng hư lạnh một tiếng.

- Thứ đồ ta nhặt được tại sao phải cho ngươi? Đừng nói trận pháp ở nơi này là do ngươi bố trí, chúng ta đã nói chuyện hợp tác rồi. Nếu như ngươi nói trận pháp này là do ngươi bố trí, vậy như nếu như không có ta mang ngươi đến Hắc Hồ, ngươi căn bản là không tới được đây.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, trong ấn tượng của hắn nếu cãi nhau hoặc là biện luận, Thần nữ váy màu vàng này tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn. Sao lúc này mới nửa năm trôi qua, cô đã trở nên sắc bén như thế rồi hả?

Trông thấy Diệp Mặc bị mình nói cho không còn lời nào để nói, Thần nữ váy màu vàng trong lòng cũng có chút thoải mái. Nửa năm trước cô bị Diệp Mặc ép buộc thiếu chút nữa bị thêm một tia Đạo Ngân, điều này khiến cô vẫn luôn nghĩ về vấn đề này.

Một tháng trước, cô cũng đã nghĩ đến đáp án thực sự. Lúc ấy cô chỉ cần trả lời Diệp Mặc, Diệp Mặc ở lại nơi đó cũng vì muốn là ngư ông, căn bản là không có ý tốt, cho nên cô không cần mang nợ với Diệp Mặc cái gì cả, càng không cần có chút tâm tư hổ thẹn nào là được rồi.

Chỉ có điều là đáp án này, lúc ấy khi cô và Diệp Mặc biện luận Đạo Ngân tâm cơ không nghĩ tới mà thôi, một tháng trước sau khi nghĩ tới, cô lại không muốn để cho Diệp Mặc một mình rời đi. Dù sao cùng Diệp Mặc giúp nhau chứng thực, đối với cô mà nói thật sự là chuyện tốt xách theo đèn lồng cũng không tìm được, nhưng vết nứt vì Diệp Mặc mở ra kia cũng đã biến

mất không thấy gì nữa.

Có lẽ bởi vì phụ nữ trời sinh đã biết cái này, bởi vì vẫn luôn nghĩ đến một hồi biện luận Đạo Ngân lúc trước, khiến trình độ cãi nhau biện luận của cô đột nhiên tăng cao.

Hơn nữa cô vừa nắm được cây Cốt Tiễn này liền biết lai lịch của cây Cốt Tiễn này, há có thể tùy tiện cho Diệp Mặc?

Sau khi Diệp Mặc nói xong liền biết đối phương sẽ không cho hắn, Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn vang danh ở bên ngoài, cô không thể không biết. Cho dù là Thần Phần Vực pháp bảo chồng chất như núi, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung cũng vẫn tiếng tăm lừng lẫy.

Lời hắn muốn nói đã bị đối phương nói trước rồi, Diệp Mặc đành phải chắp tay nói:

- Ta tên Diệp Mặc, trên đường ta cùng Thần nữ đi tới đây, giúp nhau chứng thực thần thông, ai cũng có thu hoạch. Ta cảm ơn Thần nữ, còn chưa thỉnh giáo tên họ của Thần nữ.

Thần nữ váy màu vàng sắc mặt bình tĩnh không lay động, cô nhìn ra Diệp Mặc cực kỳ để ý cây Cốt Tiễn này. Rất có thể Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung cũng ở trong tay hắn rồi, người này rốt cuộc là từ chỗ nào mà lấy được nhiều thứ tốt như vậy?

Nhưng cho dù là Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung ở trong tay Diệp Mặc, cô cũng không muốn dễ dàng mà đem mũi tên trong tay cho Diệp Mặc. Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn giá trị quá cao, đừng nói cá nhân cô lấy được, cho dù là một môn phái lấy được, đây cũng là thứ tốt đỉnh cao. Diệp Mặc hỏi tên của cô, vẻ mặt ôn òa, hiển nhiên là muốn lấy cây Cốt Tiễn này của cô về tay.

- Chúng ta chỉ lợi dụng lẫn nhau mà thôi, ngươi cũng không cần hỏi tên của ta, sau khi đã đến Niết sinh cấm địa chúng ta chẳng ai liên quan đến ai nữa.

Thần nữ váy màu vàng lạnh nhạt nói.

- Cô có biết nếu như ta muốn loại bỏ trận kỳ ở đây, cô chỉ có thể trốn trong cái đài sen chín cánh của cô kia kìa. Chỉ cần cô bằng lòng đưa cây Cốt Tiễn cho ta, ta cam đoan sẽ đưa cô lên.

Diệp Mặc thận trọng cam kết.

Lần này Thần nữ váy màu vàng ngay cả trả lời cũng lười trả lời, cô trực tiếp lấy ra lá bùa cực mòng nói:

- Không phiền ngươi lo lắng, bất kỳ lúc nào ta cũng sẽ có thể ra ngoài. Ngược lại là chính ngươi phải suy nghĩ một chút, ngươi nên làm thế nào để ra ngoài đi.

Diệp Mặc sắc mặt có chút khó coi, hắn đương nhiên hiểu rõ Thần nữ váy màu vàng này nói gì. Cô có bùa chú có thể thoát khỏi vòng xoáy mạnh mẽ của Hắc Hồ này ra ngoài, mình không có bùa chú, cho dù là hắn không sợ những tia chớp này, nhưng vòng xoáy đáng sợ của cái Hắc Hồ này hắn có thể thoát khỏi được sao?

Diệp Mặc biết nhất thời không lấy Cốt Tiễn về được, cũng tạm thời dập tắt ý định này, đồng thời nghĩ xem dùng cái gì mới có thể đổi Cốt Tiễn về được.

Sau khi tạm thời bỏ Cốt Tiễn xuống, Diệp Mặc lại bắt đầu nghiên cứu cái đáy hồ này. Đáy hồ này khắp nơi đều đen như mực, tuy diện tích nhỏ hơn quá nhiều so với mặt hồ, nhưng cũng không đế nổi như một miệng hồ lô.

Diệp Mặc phóng ra Tử Đao bổ một nhát vào cái đáy hồ đen như mực này, một dòng ánh sáng màu đen hiện lên, Tử Đao thế mà lại không để lại bất cứ dấu vết gì trên cái đáy hồ này.

Cứng quá, Diệp Mặc trong lòng thất kinh.

- Hắc Hồ tương truyền là Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên biến thành, nếu

như ngươi chỉ dùng một món bán thần khí cũng có thể bổ cái đáy hồ này ra được, thì cái Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này cũng không đế nỗi nổi tiếng ở bên ngoài rồi.

Thần nữ váy màu vàng trông thấy động tác ngây thơ của Diệp Mặc, thật sự là nhịn không được nói một câu.

Diệp Mặc mặc kệ không thèm để ý đến cô, nếu do một pháp bảo biến thành, vậy hắn có thể tìm được chỗ mấu chốt để luyện hóa pháp bảo rồi.

- Ngươi cứ chậm rãi ở chỗ này xem xét đi, ta không hầu được.

Thần nữ váy màu vàng này nói xong, bùa chú trong tay lóe ra một đợt ánh sáng màu vàng. Đợt ánh sáng vàng này hoàn toàn bao lấy cô, sau một khắc, cô vậy mà đã bay ra khỏi cái đáy hồ này rồi.

Thần nữ váy màu vàng đã lấy được một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, cũng sợ Diệp Mặc đột nhiên lại triệt đi trận pháp, lại vây khốn cô vào trong đài sen chín cánh. Tuy trong đài sen chín cánh cô cũng có thể rời đi, nhưng như thế thì cô lại phải tốn mất một lá bùa phòng ngự. Mỗi một lá bùa của cô đều là thứ tốt đỉnh cao, tùy tiện lãng phí như vậy, thì cô không muốn.

- Quả nhiên có chút bản lãnh, ta không tin, không có cô thì ta không tìm thấy Niết sinh cấm địa.

Diệp Mặc nhìn Thần nữ váy mày vàng biến mất không thấy gì nữa, có chút không phục lầm bầm lầu bầu một câu. Lúc trước hắn nghe Thần nữ váy màu vàng nói xong liền đoán. Đạo Ngân tâm cơ nửa năm trước hắn để lại cho Thần nữ váy màu vàng đã bị cô nhìn thấu rồi.

Cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng không thèm để ý. Hiện giờ, ở đây có khả năng tồn tại hai món Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù là có muốn đi Niết sinh cấm địa, hắn cũng không muốn bỏ qua hai món pháp bảo kia.

Cho nên sau khi Thần nữváy màu vàng đi khỏi, Diệp Mặc cũng không hề để ý, cũng không có đi theo, hắn quyết định luyện hóa hai món pháp bảo

kia trước rồi nói sau. Muốn luyện hóa hai món pháp bảo kia, nhất định phải tìm được cửa vào chính để luyện hóa pháp bảo mới được.

Loại pháp bảo bị phong ấn này luyện hóa là nguy hiểm nhất, làm không tốt, mình cũng sẽ bị pháp bảo nuốt mất. Sở dĩ Diệp Mặc không sợ, là vì hắn có Thế giới trang vàng, cho dù là đụng phải nơi không nên đụng tới, pháp bảo cũng không thể nuốt chững hắn được.

Lại ném ra mấy cái trận kỳ, cho dù không cách nào hoàn toàn phong tỏa khí tức Đạo Vận nơi này, nhưng nơi hắn đứng đã không còn bao nhiêu khí tức pháp tắc thô bạo.

- Tiểu Băng Sâm, ngươi dùng thần thức quan sát một chút, có thể tìm được trung tâm cái hồ lô này hay không. Vị trí bây giờ của chúng ta, hẳn là đang ở miệng hồ lô.

Sau khi bố trí xong trận pháp, Diệp Mặc lập tức truyền âm cho Tiểu Băng Sâm, Tiểu Băng Sâm đối với trận pháp tự nhiên có một loại trực giác bẩm sinh. Nếu như cái HỒ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này là Tiên Thiên Linh Bảo, điều này cũng bằng với đồ vật tự nhiên.

- Lão đại, chúng ta hẳn là không phải ở miện hồ lô, mà là đang ở chính giữa hồ lô.

Tiểu Băng Sâm không tu thần thông, chỉ tu luyện thần thức, cho nên thần thức vô cùng mạnh mẽ. Nó nghe Diệp Mặc nói xong, lập tức liền cảm giác được vị trí hiện tại.

- Làm sao ngươi biết?

Diệp Mặc buộc miệng hỏi.

Tiểu Băng Sâm lập tức nói:

- Em đối với linh vật do trời đất sinh ra có khứu giác trời sinh, cái hồ lô này tuyệt đối là một món do trời đất sinh ra, cho nên em mới cảm giác được

vị trí của chúng ta không phải là phần đáy của hồ lô, mà là đang ở chính giữa.

- Nói như vậy, cái hồ lô này thật sự là một món Tiên Thiên Linh Bảo hả?

Diệp Mặc mừng rỡ.

Tiểu Băng Sâm vội vàng nói:

- Có phải Tiên Thiên Linh Bảo hay không em không biết, nhưng cái Tiên Thiên Hồ Lô này sau khi bị người ta luyện chế lại, lúc này mới thành bảo vật này.

Diệp Mặc trong lòng khoan khoái dễ chịu cực kỳ, hắn không tin mình tiến vào cái hồ lô này, vẫn không thể luyện hóa nó. Cái hồ lô này bất kể có phải là Tiên Thiên Linh Bảo hay không, nhưng bản thân cái Hồ Lô là Tiên Thiên linh vật, đã nói lên rằng thứ này rất đáng gờm. Hắn bây giờ chỉ cần đả thông ngăn cách ở chính giữa này, xuống tới miện hồ lô rồi nói sau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2049

Ai Luyện Hóa Nhanh Hơn

Một ngày sau, trận pháp mà Diệp Mặc bố trí lại lần nữa bị pháp tắc đạo vận tho bạo ác liệt trong hồ lô đánh tan, còn hắn tìm mấy vòng trong nơi này, vẫn không tìm ra bất kỳ dầu tích nào. Thời gian này hắn dùng đủ mọi cách, bất luận là nện Thế giới thạch, hay là dùng pháp bảo đánh, hay là dùng mồi lửa thiêu, đều không có tác dụng gì.

Nhưng cứ như vậy mà bỏ đi thì Diệp Mặc tuyệt đối không cam lòng, hắn lại lần nữa bố trí một trận pháp phòng ngự, bắt đầu tìm kiếm lần thức hai.

Lại một ngày nữa trôi qua, mắt nhìn trận pháp phòng ngự của hắn lại sắp bị pháp tắc đạo vận trong này đập tan, Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ thở dài. Chẳng lẽ hai loại pháp bảo ở lâu như này trong này rồi mà không có ai lấy đi, hắn tìm kiếm kỹ lưỡng như vậy rồi, cũng không tìm được bất cứ lối vào luyện hóa pháp bảo nào.

Răng rắc một tiếng, một trận kỳ của trận pháp phòng ngự phát ra âm thanh nho nhỏ, Diệp Mặc biết trận pháp của hắn sắp vỡ tan rồi. Trận kỳ trong trận pháp cũng đều là tương hỗ lẫn nhau, một khi một trận kỳ bị nghiền nát hoàn toàn, thì những trận kỳ còn lại cũng sẽ trực tiếp bị pháp tắc đạo vận ác liệt trong này biến thành bột mịn.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn từ bỏ, một Đài sen chín cánh liền từ miệng hồ mau chóng hạ xuống, Diệp Mặc lập tức biết Thần nữ váy vàng lại tiến vào.

Diệp Mặc trong lòng đoán Thần nữ váy vàng này là vì hai món pháp bảo kia mà đến, chắc chắn là sợ mình ăn mảnh một mình. Lúc này hắn cũng đã quyết định rồi, nhất định phải lấy được mũi Cốt Tiễn này. Hắn không thích

cướp đồ của người khác, nhưng Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn là một bộ, hắn cần phải gom đủ. Thần nữ váy vàng này kinh nghiệm và sự sõi đời còn kém hắn xa, hắn nói không chừng cũng có thể lừa được.

Khi Đài sen chín cánh vừa mới hạ xuống mặt đất, Thần nữ váy vàng này lập tức từ trong chui ra, Diệp Mặc thấy cô đổi một bộ quần áo khác, quần áo bên ngoài vẫn còn nguyên vết máu, hơn nữa thần thái của cô cũng uể oải không chịu nổi nữa rồi, khí tức cũng vô cùng bất ổn. Diệp Mặc liền biết người con gái này bị trọng thương rồi.

Dường như cùng lúc phát hiện đối phương bị trọng thương, Diệp Mặc liền nghĩ, nếu như nói lúc trước hắn còn không chắc 100% thắng được cô, thì bây giờ hắn cũng thắng chắc cô rồi.

- Anh giết tôi cũng vô ích, có một Hóa đạo Thánh đế cũng đã đuổi đến đây rồi. Nếu như chúng ta không hợp tác, thì anh cũng chỉ còn một con đường chết.

Câu đầu tiên của Thần nữ váy vàng này khiến Diệp Mặc tức giận, người con gái này thấy đối thủ lợi hại, không ngờ lại dám dẫn đối thủ đến đây.

Không đợi Diệp Mặc tức giận, Thần nữ váy vàng này liền ném mũi tên màu vàng cho Diệp Mặc nói:

- Mũi tên này tôi cho anh, điều kiện là anh cùng tôi chặn địch. Tôi có một đạo châu vô cùng lợi hại, có thể làm trọng thương đối phương. Anh chỉ cần đứng sau đối phương ra tay là được, chỉ cần giết được tên Hóa đạo đó, tôi chỉ cần một cái bình xanh, những thứ còn lại đều là của anh hết.

Diệp Mặc vốn dĩ cực kỳ tức giận sau khi lấy được mũi tên này, lửa giận trong lòng cũng hạ xuống một chút. Mũi tên màu vàng này mới là thứ quan trọng nhất, những thứ còn lại nhìn thấy rồi tính tiếp.

Mũi tên màu vàng này bây giờ hắn cũng có sáu mũi rồi, một phát liền lấy được hai mũi, không biết mũi tên màu vàng mà hắn lấy được lúc trước

trong Lôi Sát Thần Điện ở Thanh Vi Minh Giang có phải cũng từ trong này mà ra không.

Nghĩ đến nơi đó, Diệp Mặc giật mình, lúc trước trong Lôi Sát Thần Điện hắn còn lấy được một con dao găm, hắn vì đào thông chính giữa hồ lô này, dường như tất cả đồ vật đều đem ra dùng hết, nhưng con dao găm đó thì vẫn chưa dùng qua.

Hắn còn nhớ rõ con dao găm đó sau khi hắn luyện hóa, có một cái tên là Dung Không.

Nghĩ đến con dao găm này, Diệp Mặc căn bản không kịp trả lời câu nói của Thần nữ váy vàng kia, trực tiếp lấy con dao găm đó ra, đào xuống dưới mặt đất cứng rắn dưới chân mình.

Xuy xuy...

Những âm thanh liên miên bất tuyệt, Dung Không không ngờ lại đào như đào miếng đậu hũ vậy. Những nơi đi qua hoàn toàn tự động hòa tan hết, mau chóng hình thành một cái lỗ đen ngòm.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Diệp Mặc sung sướng, trực tiếp nhảy vào trong cái lỗ nhỏ đó, Thần nữ váy vàng thấy Diệp Mặc nhảy vào đó, cũng từ trong sự kinh hãi tỉnh dậy, không nghĩ ngợi gì, cũng nhảy vào trong. Lúc này trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc vang lên tiếng răng rắc, trực tiếp bị nổ vụn.

Đạo vận pháp tắc và sấm sét thô bạo ác liệt xung quanh lại lần nữa rót đầy vào nơi này, còn cái lỗ lớn mà lúc trước Diệp Mặc dùng con dao găm Dung Không của mình đào ra lại từ khép miệng lại. Nhìn tình cảnh này, chỉ cần qua mấy tích tắc nữa, thì nơi này lại hoàn toàn giống với lúc trước.

Cái hố lớn này còn chưa kịp trở về hình dạng ban đầu, lại có một bóng người hạ xuống nơi này. Đây là một người đàn ông mặt trắng như tờ giấy, cách ăn mặc thoạt nhìn giống như thư sinh.

Khí tức pháp tắc đạo vận đáng sợ mất trật tự xung quanh đang nện lên người gã, giống như đánh lên một pháp bảo cực kỳ lợi hại vậy, căn bản không làm thương gã được chút nào. Cho dù sấm sét lên người gã, cũng không thể nào làm thương được gã.

- Ồ, con nha đầu của Thần nữ thánh môn kia rõ ràng đã chạy đến đây rồi, sao lại biến mất không thấy đâu nữa nhỉ? Cho dù bị pháp tắc trong này xoắn chết, thì Đài sen của cô ta chắc vẫn còn trong này chứ...

Lời nói của thư sinh mặt trắng này nói đến đây rồi im bặt, gã cũng đã nhìn thấy một hố đen thu nhỏ lại chỉ lớn hơn nắm đấm một cút.

Khi nhìn thấy hố đen này, đồng thời gã dường như không cút do dự, lập tức liền hóa thành một đường độn quang từ miệng hố này lao vào.

Hắc Hồ đương nhiên gã cũng đã từng nghe nói qua, cũng biết Hắc Hồ là thứ gì. Vì hai món pháp bảo này vẫn chưa có ai tìm ra cách luyện hóa chúng, nên mới vẫn ở lại trong này. Bây giờ gã nhìn thấy hố đen này, lập tức liền đoán ra, muốn luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này, e rằng chính là trong hố đen này rồi.

Diệp Mặc cùng Thần nữ váy vàng sau khi tiến vào hố đen này, cảm giác lôi kéo như lốc xoáy kia lập tức liền biến mất. Hơn nữa sấm sét xung quanh cũng không còn nữa, chỉ còn một khoảng không gian mông lung.

Một lát sau, thư sinh mặt trắng kia cũng xông vào trong hố đen này, cùng lúc thư sinh mặt trắng nhảy xuống. Diệp Mặc và Thần nữa váy vàng kia liền cảm nhận được, hai người lại càng tăng tốc phóng tới miệng hồ lô.

Thư sinh mặt trắng kia đi sau mà đến trước, nửa tuần hương sau cũng đã vượt qua Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng, đi đến miệng hồ lô trước. Gã thậm chí cũng không thèm ra tay với Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng kia, mà lại xông đến miệng hồ lô trước, muốn luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này.

Diệp Mặc sốt ruột, ném ra vài viên đan dược đưa cho Thần nữ váy vàng kia nói:

- Cô mau chóng trị thương đi, tôi phải tăng tốc.

Diệp Mặc không thể không giúp Thần nữ váy vàng này, một mình hắn, cho dù đến miệng hồ lô rồi, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của thư sinh mặt trắng kia. Khí tức đạo vận trên người thư sinh mặt trắng kia còn mạnh hơn nhiều so với Thần nữ váy vàng, rõ ràng là tu vi Hóa đạo.

Hắn chỉ còn cách lôi kéo Thần nữ váy vàng này, hai người hợp tác mới có thể liều mạng với đối phương được. Nếu không, hắn chỉ có thể lập tức rút lui, bảo hắn buông tha Lôi Hải Thần Châu sắp đến tay rồi, hắn tuyệt đối không đồng ý.

Thần nữ váy vàng này hiểu ý tứ của Diệp Mặc, căn bản cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy đan dược Diệp Mặc đưa cho bắt đầu trị thương.

Diệp Mặc lúc này lại càng thiêu đốt Thần nguyên, tăng tốc tiến về phía miệng hồ lô.

Khoảng nửa tuần hương sau, Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng này hạ xuống miệng hồ lô, hai người ngay lập tức nhìn thấy thư sinh mặt trắng kia đang ngồi một bên, một tay vịn chặt vào một dấu vết, đạo vận trên người lưu chuyển, rõ ràng gã đã bắt đầu luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này rồi.

Diệp Mặc giận dữ, chính mình đả thông vách ngăn giữa hồ lô này, không ngờ lại làm chuyện tốt cho đối phương.

Đúng lúc hắn định ra tay, thì lại nhìn thấy 24 viên châu lôi quang vờn quanh bên cạnh miệng hồ lô này, những viên châu này màu xanh nhạt, chỉ có một lớp lôi quang quanh quẩn bên ngoài viên châu này.

Ba mươi sáu lỗ khảm, chỉ có hai mươi bốn viên châu màu xanh nhạt. Những viên chân này dường như hợp cùng với pháp tắc xoắn giết lưu

chuyển trong hồ lô này, hình thành một trạng thái cân đối.

Diệp Mặc trong lòng lập tức sung sướng, hắn không cút do dự xông lên bắt đầu luyện hóa 24 viên Lôi Hải Thần Châu này.

Hắn biết rõ tại sao thư sinh trắng trẻo kia sau khi đến nơi ngay lập tức không luyện hóa lôi châu, mà lại muốn luyện hoá Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên rồi. Vì viên châu thiếu đi mười hai viên, cho dù gã luyện hóa rồi, cũng không phải là pháp bảo hoàn chỉnh. Cho nên gã muốn luyện hóa hồ lô này. Nói không chừng trong lòng gã nghĩ, đợi luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này rồi, gã sẽ giết chết Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng ngay lập tức.

Vết thương của Thần nữ váy vàng lúc này cũng đã trị được bảy tám phần, cô nhìn thấy thư sinh mặt trắng kia đang luyện hóa hồ lô, còn Diệp Mặc lại bắt đầu luyện hóa Lôi châu, cô không ngờ lại không có việc gì để làm.

Diệp Mặc bắt đầu luyện hóa Lôi châu, chứng tỏ cho dù mình cũng đi luyện hóa Lôi châu, cuối cùng hắn cũng sẽ đòi mình lấy ra. Muốn đi luyện hóa hồ lô, cô chắc rằng mình cũng không luyện qua nổi thư sinh mặt trắng kia.

Khi cô đang nghĩ có nên luyện hóa mấy viên Lôi châu trước, đợi lát nữa tìm Diêp Mặc đổi đồ hay không, thì Diệp Mặc bỗng nhiên truyền âm cho cô:

- Cô mau chóng ra ngoài đi, đợi lát nữa tên này nếu như luyện hóa hồ lô rồi, chúng ta cũng không chạy thoát được đâu, phải biết rằng chúng ta đều ở trong hồ lô.

- Giữa hồ lô này bị phong bế rồi, tôi sao mà ra ngoài được?

Thần nữ váy vàng này qua sự nhắc nhở của Diệp Mặc lại tỉnh lại, đợi lát nữa thư sinh mặt trắng này luyện hóa xong Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này rồi, bọn họ căn bản cũng không chạy thoát được.

Diệp Mặc lấy con dao găm ra nhét vào trong tay cô nói:

- Cô mau chóng luyện hóa một phần con dao găm này, sau đó cắt tầng ngăn cách giữa hồ lô đi, tuyệt đối đùng để lại. Tôi đoán vách ngăn giữa hồ lô này, chắc chắn rất quan trọng. Thứ đó rất có khả năng là bộ phận không thể thiếu được của hồ lô này, chỉ cần cô cắt nó đi rồi, cho dù tên khốn kiếp này có luyện hóa được hồ lô, cũng không thể nào vây khốn được tôi.

Thần nữ váy vàng này không phải con ngốc, cô lúc này cũng đã hiểu ra. Bây giờ tất cả mọi người phải tranh thủ thời gian, ai có thể giành trước, người đó được lợi. Cô lập tức cầm chặt lấy con dao găm của Diệp Mặc, lại quay lại. Đồng thời trong lòng vẫn đang nghĩ, tại sao Diệp Mặc không tự mình đi làm chuyện này.

Cô không biết Diệp Mặc coi trọng 24 viên Lôi Hải Thần Châu này như nào, nếu như không phải là 24 viên Lôi Hải Thần Châu này, tên thư sinh mặt trắng kia sau khi vượt qua hắn, hắn lập tức sẽ quay lại cắt đi vách ngăn giữa hồ lô kia.

Lúc này tên thư sinh mặt trắng cũng đang đắm chìm trong quá trình luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo, đạo vận lưu chuyển xung quanh gã, còn có một trận bàn phòng ngự bảo vệ, Diệp Mặc muốn đánh lén gã cũng không làm được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2050

Quá Thiếu Đạo Đức

Diệp Mặc biết rõ, nếu như luyện hóa từng viên Lôi châu này, hắn tuyệt đối không luyện qua mặt thư sinh mặt trắng kia được. Mỗi một Lôi châu trong này đều cần phải luyện hóa một tầng cấm chế, mới có thể lấy được từ trong hồ lô đi. Diệp Mặc sau khi phát hiện ra tình hình này, quyết định tạm thời bỏ luyện hóa Lôi châu, bố trí một trận pháp ẩn nấp, sau đó ném trận bàn thời gian ra, rồi lại bắt đầu luyện hóa Lôi châu.

Thư sinh mặt trắng sau khi bắt đầu luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, liền biết gã tính toán có chút sai rồi. Gã sở dĩ không lập tức ra tay với Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng, là vì gã chắc rằng Diêp Mặc và Thần nữ váy vàng không chạy thoát nổi.

Gã biết từ trong miệng hồ lô này ra ngoài, ít nhất cũng phải tốn mất nửa ngày. Thời gian nửa ngày này gã tuyệt đối cũng đã luyện hóa xong tầng cấm chế thứ nhất của hồ lô này rồi, chỉ cần luyện hóa được tầng cấm chế thứ nhất rồi, hồ lô chính là của gã. Đối phương trong hồ lô của gã, còn có nơi nào mà chạy trốn được sao? Còn không mặc cho gã xoa nắn sao?

Đương nhiên còn một điều nữa, đó chính là Thần nữ váy vàng có một thủ đoạn chạy trốn, nếu như đánh nhau thật, cho dù gã chưa chắc có thể tóm được, còm trong này trừ Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên ra, còn có 24 viên Lôi Hải Thần Châu nữa.

24 viên Lôi hải Thần Châu này gã nhất định sẽ không luyện hóa trước, vì bộ này còn chưa đủ. Gã chỉ cần luyện hóa hồ lô này trước, Thần nữ váy vàng và Diệp Mặc chắc chắn sẽ giành nhau luyện hóa 24 viên Lôi Hải Thần Châu này, loại bảo vật này không ai có thể bỏ qua. Nếu như hai người muốn

luyện hóa Lôi châu, thời gian trì hoãn trong hồ lô càng lâu, đối với gã mà nói lại càng có lợi.

Nhưng vừa mới bắt đầu luyện hóa hồ lô này, gã mới phát hiện ra mình nghĩ có chút hơi đơn giản rồi. Mỗi một tầng cấm chế của hồ lô này đều cực khó luyện hóa, cho dù tầng cấm chế thứ nhất gã cũng cần thời gian không ngắn. Lúc này gã biết Diêp Mặc bố trí trận pháp ẩn nấp rồi, nhưng gã cũng không quản được Diêp Mặc nữa. Gã chỉ hi vọng mình luyện hóa tầng cấm chế thứ nhất nhanh một chút. Tốt nhất là sau khi mình thu hồ lôi rồi, Diệp Mặc vẫn còn đang luyện hóa Lôi châu, Thần nữ váy vàng còn chưa chạy ra khỏi đáy hồ lô.

Trận bàn thời gian được bố trí, tốc độ của Diệp Mặc lập tức tăng nhanh, khi hắn luyện hóa xong toàn bộ 24 viên Lôi châu khảm trên hồ lô, cũng chỉ tốn hai canh giờ mà thôi.

Diệp Mặc đến trận kỳ ẩn nấp cũng không thu lại, lập tức rời khỏi miệng hồ lô này. Hắn tin rằng tốc độ mình luyện hóa hồ lô này còn nhanh hơn thư sinh mặt trắng kia. Nhưng cho dù hắn biết, cũng không dám luyện hóa. Thư sinh mặt trắng này vừa vào liền bắt đầu luyện hóa hồ lô, bây giờ muốn dừng lại mà không được, mình nếu như cướp luyện hồ lô, nói không chừng gã dù phải đập vỡ hồ lô cũng sẽ giết chính mình.

Diệp Mặc rời đi ngay lập tức thư sinh mặt trắng liền biết, gã quả thực không thể dừng lại được, gã cũng có thể bỏ cuộc, nhưng cấm chế tầng thứ nhất gã sắp luyện hóa xong rồi.

Chỉ có điều pháp bảo luyện hóa cấm chế tầng thứ nhất, cho dù là linh bảo cũng không thể sử dụng được. Thư sinh mặt trắng sở dĩ không lo lắng, là vì gã biết đợi sau khi gã luyện hóa được tầng cấm chế thứ nhất của hồ lô này rồi, thì Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng kia chắc chắn vẫn còn trong hồ lô này.

Gã luyện hóa xong tầng cấm chế thức nhất rồi, hồ lô này gã có thể thu lại, hồ lô này bị gã thu lại rồi, những người bên trong hồ lô có thể chạy thoát

được mới là chuyện lạ.

Ý định của thư sinh mặt trắng Diệp Mặc đương nhiên biết, sau khi hắn luyện hóa được 24 viên Lôi châu rồi, vốn dĩ cũng không thèm để ý đến thư sinh kia, ngay lập tức liền xông ra.

Khi Diệp Mặc xông vào trong hồ lô, đúng lúc nhìn thấy Thần nữ váy vàng đang lo lắng cầm con dao găm.

Thần nữ váy vàng kia nhìn thấy Diệp Mặc đến, mau chóng nói:

- Thứ ở giữa hồ lô này tôi cũng đã cắt bỏ rồi, chỉ có điều không luyện hóa, nhẫn trữ vật căn bản không thu vào được.

- Để tôi.

Diệp Mặc không chút do dự nhận lấy con dao găm từ đối phương, lập tức bắt đầu luyện hóa tầng vách ngăn giữa hồ lô này.

Diệp Mặc chỉ luyện hóa được một chút, thì miệng hồ lô có một tiếng cười to truyền đến.

- Không ổn rồi, hắn đã luyện hóa hồ lô rồi, chúng ta không đi được rồi.

Thần nữ váy vàng lập tức giật mình, không chút do dự phóng ra tấm bùa kia, muốn chạy trốn.

Diệp Mặc còn chưa kịp nghĩ đến những thứ khác, trực tiếp cầm vách ngăn đến tầng cấm chế thứ nhất thậm chí còn chưa được luyện hóa này cho vào trong Thế giới trang vàng.

Thứ này còn chưa luyện hóa xong, nhẫn trữ vật không đựng nổi, không có nghĩ là Thế giới trang vàng của hắn cũng không đựng nổi.

Quả nhiên, tiếng cười lớn của thư sinh kia còn chưa dứt, thì tầng vách ngăn này đã bị Diệp Mặc cho vào trong Thế giới trang vàng.

- Ồ, sao anh lại làm được?

Thần nữ váy vàng sững sờ nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Còn không mau trốn đi, còn muốn đợi gã thu hồ lô lại sao?

Nói xong Diệp Mặc căn bản cũng không đẻ ý đén Thần nữ váy vàng này nữa, vọt thẳng về phía miệng hồ lô. Lúc này Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng kia đều phát hiện ra, sau khi vách ngăn này bị Diệp Mặc thu lại, thì lốc xoáy còn mang theo cả sấm sét kia, cùng với các loại đạo vận pháp tắc hỗn loạn đều biến mất.

Thấy Diệp Mặc chạy thoát, Thần nữ váy vàng này lập tức liền đi theo.

- Trong hồ lô của tôi mà còn muốn chạy sao Ha ha...

Thư sinh mặt trắng kia bỗng nhiên đứng lên, cười ha ha.

Nếu như có người đứng bên cạnh Hắc Hồ, sẽ phát hiện ra Hắc Hồ đó cũng đã biến mất, thay vào đó là một hố lớn khổng lồ. Còn thư sinh mặt trắng kia thì tay lại cầm một cái hồ lô, đứng bên cạnh hố lớn kia đắc ý cười ha hả.

- Ha ha...

Lại một trận cười to truyền đến, thư sinh kia giật mình, sau đó gã liền phát hiện người cười ha hả đó chỉ là một tên tiểu tử tu vi Tiên đế. Đối phương có thể đế nơi này, gã cũng không cho rằng đối phương là tu vi Tiên đế thực sự, tuyệt đối là ẩn giấu tu vi. Cái mà gã sửng sốt chính là, đối phương chẳng phải bị mìnhh nhốt vào trong hồ lô rồi hay sao? Sao lại đứng bên ngoài cười lớn như này chứ?

Diệp Mặc quả thực là rất mắc cười, thậm chí cười đến đau cả bụng. Lúc này hắn cảm thấy mình quá sáng suốt, vách ngăn mà hắn cắt trong hồ lô chắc

chắn là đáy hồ lô rồi. Chỉ có điều không biết vì nguyên nhân gi, mà phần đáy hồ lô lại thu nhỏ từ đáy trôi đến phần giữa, lúc này mới tạo thành một Hắc Hồ. Hắc Hồ là một cái hồ lô, nhưng lại là một hồ lô đi từ đáy vào.

Lúc trước khi thư sinh này cười ha hả Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng kia quả thực cũng kinh hãi không thôi, nhưng sau đó bọn họ lại nhìn thấy một tia sáng, tiếp theo hai người trực tiếp thoát ra từ nơi phát ra tia sáng đó, căn bản không mất chút sức nào.

Một cái hồ lô không có đáy, sao lại có thể nhốt người được chứ? Diệp Mặc và Thần nữ váy vàng chính là từ trong hồ lô không có đáy đó mà chui ra.

Thư sinh kia nhìn thấy Diệp Mặc cười không ngừng liền sững sờ, lúc này mới giơ hồ lô đã thu nhỏ trong tay nhìn từ miệng nhìn vào. Lập tức gã liền phát hiện hồ lô của mình có thể nhìn thông, từ miệng có thể trực tiếp nhìn thấy tên Diệp Mặc đang đứng đối diện bật ngón tay giữa lên cười ha hả.

Mình mặc dù đã luyện hóa được tầng cấm chế thứ nhất của hồ lô này, nhưng hồ lô này lại không có đáy. Thư sinh kia lập tức hiểu ra, sắc mặt của gã tím như gan lợn vậy.

- Nhìn thấy tôi rồi chứ! Anh lớn như này rồi, còn dùng một cái hồ lô làm kính viễn vọng sao.

Diệp Mặc bật ngón tay giữa lên cười đến đau cả bụng, hắn cảm thấy mình khoét vách ngăn giữa hồ lô kia đi đúng là anh minh sáng suốt.

Mặc dù không rõ cái gì là kính viễn vọng, cũng không biết Diệp Mặc tãi sao lại bật ngón tay giữa lên, nhưng Thần nữ váy vàng nhìn thấy bộ dạng của thư sinh kia, lại nhìn bộ dạng của Diêp Mặc, quả thực cũng không kìm chế nổi cũng cười lên. Cô từ sau khi tiến vào Thần nữ thánh môn, trước giờ cũng chưa bao giờ cười như này. Nhưng hôm nay tên Diệp Mặc này đúng là quá thiếu đạo đức, không ngờ đến đáy Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên cũng khoét đi được.

- Cười đã chưa vậy?

Sắc mặt tím như gan lợn của thư sinh này dần dần cũng biến mất, cất cái hồ lô vô dụng kia đi chằm chằm lạnh lùng nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc liền phóng Tử Đao ra, nghiêm mặt nói:

- Đúng là rất buồn cười. Anh nhiều tuổi như vậy rồi, chắc cũng sống được vạn vạn năm rồi, còn chơi kính vạn hoa giống như con nít. Chẳng lẽ anh nhìn thẳng tôi không thấy hay sao? Nhất định phải thông qua cái hồ lô không đáy kia nhìn tôi mới thấy hả?

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ khoan khoái dễ chịu, cướp Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên của mình đi, để mày cướp đi, chỉ cần đáy hồ lô còn trong tay mình, thì Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên trong tay đối phương cũng chỉ là vật trang trí mà thôi.

- Chết đi cho ta.

Thư sinh mặt trắng kia lại không kìm chế được sự tức giận trong lòng, Bát quái nhật nguyệt cũng đang mang theo ánh trăng màu trắng đánh về phía Diệp Mặc, đồng thời đánh ra lĩnh vực Hóa đạo, toàn bộ không gian xung quanh như đều bị gã giam cầm, Diệp Mặc chỉ có thể đợi Bát quái nhật nguyệt này đến quấy hắn thành mảnh vụn.

Thần nữ váy vàng không kịp suy nghĩ gì, Đài sen chín cánh cũng đã phóng ra, mang theo chín đường ánh sáng màu xanh đánh về phía thư sinh mặt trắng kia. Cô biết rõ, Diệp Mặc một khi xảy ra chuyện, cô cũng chỉ có thể tiếp tục chạy trốn.

Nhìn Diệp Mặc như bị trói buộc bỗng nhiên lộ ra nụ cười, Tử Đao bay lơ lửng trên không trung bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, trong chốc lát liền thoát khỏi sự trói buộc này, sau đó không gian Tử Đao vặn vẹo càng lúc càng lớn dần. Khi ánh trăng trắng dã kia còn chưa đánh đến đỉnh đầu Diệp Mặc, thì vô số đường đao màu tím dường như từ trong hư không trên không trung sinh

ra, tốc độ của những đường đao màu tím này hình thành một đường vân vặn vẹo màu tím, đồng thời đường vân vặn vẹo màu tím này cũng đánh ra.

Bùm...

Đường vân vặn vẹo màu tím này đập trún lên ánh trăng trắng dã kia, ánh trắng trắng dã đó lập tức liền nổ tan.

Phía sau ánh trăng trắng dã đó, còn có một vầng thái dương còn chưa được hình thành, chỉ có điều sau khi ánh trăng kia bị nổ tan, thì vầng thái dương đó cũng không tiếp tục hình thành nữa, đồng thời cũng tự tiêu tán.

Thư sinh kia không kịp chấn động, Bát quái nhật nguyệt trong tay cũng lại lần nữa xoáy lên vô số thương ảnh, những thương ảnh này mang theo toàn bộ không gian xung quanh người gã hình thành một thương tráo phòng hộ.

Tạch tạch tạch...

Thương tráo phát ra những tiếng tạch tạch, nhưng lại chỉ hoàn toàn chặn lại những đường ánh sáng màu xanh do Đài sen chín cánh của Thần nữ váy vàng kích phát ra.

Thư sinh kia cũng không tiếp tục phóng Bát quái nhật nguyệt của mình nữa, mà lại không dám tin nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Đao văn của anh là thần thông gì vậy? Không ngờ lại chặn được ánh trăng của tôi?

- Anh đưa hồ lô kính viễn vọng cho tôi xem đã, rồi tôi nói cho anh biết.

Diệp Mặc cười ha hả, trong lòng vô cùng sảng khoái. Lạc Ngân Đao Văn này quả thực lợi hại, hắn vừa mới nhập môn, mới là đạo Lạc Văn thứ nhất mà thôi, liền có thể chặn lại được nửa kích của cao thủ Hóa đạo này rồi.

Nói là nửa kích, do Diệp Mặc biết rõ ánh trăng của đối phương không

hoàn toàn là vì Lạc Ngân Đao Văn tạo thành, sự trợ giúp của Thần nữ váy vàng bên cạnh cũng có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Thấy Đao Văn của Diệp Mặc lợi hại như vậy, Thần nữ váy vàng trong lòng đại định, mình lựa chọn chạy trốn đến đây đúng là may mắn.

Thư sinh kia sắc mặt âm trầm, gã biết rõ hai người này đều không phải là đối thủ của gã, nhưng hai người này liên thủ lại, khả năng mình thắng bọn họ dường như cũng không nhiều.

- Đưa cho tôi cái đáy hồ lô của anh, anh ra giá đi.

Thư sinh không tiếp tục động thủ nữa, mà lại chọn cách tiến hành giao dịch với Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2051

Dọa Chạy

Diệp Mặc sao có thể đưa đáy hồ lô cho đối phương được, nếu như hắn đưa, thì đối phương thực sự đã lấy được Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên rồi còn gì nữa.

- Tôi quả thực cũng giống anh, tôi muốn có cái hồ lô không đáy kia của anh, anh ra giá đi.

Diệp Mặc thấy thư sinh mặt trắng kia bắt đầu đàm phán, lập tức biết gã không ăn nổi hai người mình và Thần nữ váy vàng kia. Chủ yếu là Đài sen chín cánh của Thần nữ váy vàng kia quá sắc bén, mặc dù Diệp Mặc chưa từng thử sự lợi hại của Đài sen chín cánh đó, nhưng có thể cảm nhận được, đó cũng không phải thứ tầm thường.

Thư sinh kia cười khẩy một tiếng, căn bản cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc, quay người nhìn về phía Thần nữ váy vàng kia nói:

- Cơ Tích, tôi cho cô bình xanh, cô đi đâu tùy cô, cô là đại nhân vật của Thần nữ Thánh môn, tôi cũng sẽ không làm gì cô, cần gì phải liên thủ với đứa nhà quê này chứ? Nếu như cô tiếp tục liên thủ với hắn, thì tôi sẽ hồi báo toàn bộ hành tung của cô về Thần nữ Thánh môn, tôi nghĩ …

Thần nữ váy vàng này tên Cơ Tích, Diệp Mặc đến bây giờ mới biết tên của Thần nữ này. Nhưng Diệp Mặc lập tức biết tình cảnh của mình, một khi Cơ Tích đồng ý với đối phương, thì hắn sẽ rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Thần nữ váy vàng Cơ Tích này cũng sững người, cô hoàn toàn không

ngờ đối phương lại đưa bình xanh ra để đổi lấy mình không ra tay. Sau đó cô cũng hiểu ý của tên thư sinh này, gã đưa bình xanh cho mình, thì tất cả những gì trên người Diệp Mặc đều là của gã. Đừng nói trên người Diệp Mặc có thể có 24 viên Lôi Hải Thần Châu, còn có Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, vậy thì gã lời lớn rồi.

Hơn nữa cô còn hiểu ra một ý khác của thư sinh này, chỉ cần gã giết được Diệp Mặc, gã có thể tiếp tục truy sát mình, bình xanh đưa cho mình rồi lại cướp về. Trong lòng cô cũng cười khẩy, bình xanh vào tay mình rồi, đối phương còn muốn cướp lại, điều này đúng là nằm mơ. Còn chuyện bẩm báo đến tông môn, cô liên thủ với một người đàn ông, thì cô căn bản cũng không quan tâm.

Thư sinh kia chắc rằng Cơ Tích sẽ đồng ý với điều kiện của mình, gã biết trên người Cơ Tích có rất nhiều bí mật, nói không chừng bình xanh của mình lấy ra cũng có thể lấy lại được. Nhưng gã cũng không lo lắng, chỉ cần gã thắng được Diệp Mặc là được rồi. Gã khẳng định trên người Diệp Mặc còn có nhiều bí mật hơn.

24 viên Lôi Hải Thần Châu kia không ngờ hắn lại lấy được trước khi mình luyện hóa xong tầng cấm chế thứ nhất, rõ ràng đối phương có pháp bảo điều khiển thời gian, thậm chí là trận bàn thời gian. Nếu không đối phương tuyệt đối không thể nào luyện hóa được 24 viên Lôi Hải Thần Châu trước khi mình luyện hóa xong tầng cấm chế thứ nhất.

Diệp Mặc và thư sinh kia nhìn chằm chằm Cơ Tích, Diệp Mặc cũng không giải thích với Cơ Tích về ý định của thư sinh mặt trắng kia, hắn khẳng định Cơ Tích có thể nghĩ ra được.

Lúc này Diệp Mặc đang nghĩ một khi Cơ Tích đồng ý, hắn lập tức sẽ chạy trốn. Nhưng thư sinh kia lại nghĩ, một khi Cơ Tích đồng ý, thì gã lập tức sẽ phong bế khoảng không gian này, tuyệt đối sẽ không để cho tên còn có khả năng có trận bàn thời gian này rời khỏi.

Cơ Tích có chút do dự, không chút mất sức mà lấy được bình xanh, thứ

mà cô vô cùng khát khao. Hơn nữa cô cũng không có chút áy náy nào, dù sao cô cũng đưa cho Diệp Mặc một mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn rồi, còn Diệp Mặc thì cũng chưa giúp cô được cái gì. Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên và Lôi Hải Thần Châu, cô cũng không có phần. Mặc dù lúc trước cô và Diệp Mặc thương lượng dùng đạo châu đánh trọng thương thư sinh mặt trắng kia. Nhưng có thể giữ đối phương lại được hay không lài là một chuyện khác. Hơn nữa, đạo châu đối với cô mà nói quá quý giá, cô cũng chỉ có một viên.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, cùng lúc đó cũng đã chuẩn bị phóng thần thông Thuấn Tức ra bất cứ lúc nào, chỉ cần thời gian tích tắc, hắn có thể đào tẩu. Tuyệt đối không để cho một Hóa đạo Thánh đế phong bế hoàn toàn nơi này.

Cơ Tích bắt đầu do dự, nói như vậy chính là đối phương cũng đã có chút đồng ý với điều kiện của tên thư sinh kia rồi.

- Tên mặt trắng kia, đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng nhỉ.

Một đường độn quang lại rơi xuống, lại có một giọng nói truyền đến, cắt đứt tâm trạng còn đang do dự của Cơ Tích.

Người đến là một Dục đạo Thánh đế, Diệp Mặc lập tức liền nhìn ra ngay. Người đến thoạt nhìn còn trẻ hơn hắn, mái tóc màu đỏ buộc thành một búi tóc tiên, còn màu mắt lại là màu lam. Khuôn mặt mang chút ngỗ ngược và ngông cuồng, đôi tay lại thon dài trắng trẻo, thoạt nhìn có một sự gợi cảm tà mị.

Tu vi của y còn cao hơn mình một chút, cũng đã là Dục đạo rồi.

- Khổng Thành Thiên, tôi còn chưa đi tìm anh, không ngờ anh lại đến tìm tôi rồi. Hôm nay tôi không có thời gian lôi thôi với anh, tránh ra.

Thư sinh mặt trắng kia sau khi nhìn thấy người đến, sắc mặt lập tức liền biến đổi.

Nếu như là lúc bình thường, gã làm gì coi Khổng Thành Thiên này ra gì.

Chỉ có điều lúc này là thời điểm mấu chốt gã ép Diệp Mặc, nhìn thấy Cơ Tích sắp đồng ý yêu cầu của gã, lại đột nhiên xuất hiện Khổng Thành Thiên này.

- Hai người có phải đang tìm tên mặt trắng này tính sổ không? Tính thêm một người tôi nữa, ba người chúng ta liên thủ lại, chắc chắn sẽ đánh cho nhấc mông gã lên …

Khổng Thành Thiên tóc đỏ vừa đến liền chặn đường đi của tên thư sinh mặt trắng này, rõ ràng y cũng nhìn ra Diệp Mặc và Cơ Tích đang đứng một bên, muốn đến giúp một tay, hoặc là đục nước béo cò.

Cơ Tích thầm than một tiếng, cô biết mình không có cơ hội. Bất luận là đồng ý hay không, cũng không cần phải ở lại đây. Cho dù cô đồng ý rồi, tên thư sinh kia cũng sẽ không đồng ý. Bây giờ còn có một tên Dục đạo mạnh đến đối nghịch với tên thư sinh mặt trắng kia, cho dù không có cô tham gia vào, Diệp Mặc và y liên thủ lại, cũng không sợ tên thư sinh này.

Thấy Khổng Thành Thiên phóng ra pháp bảo của mình, tên thư sinh kia sắc mặt thay đổi, căn bản cũng không có chút do dự, mang theo một đường ánh sáng nhạt, trong nháy mắt liền biến mất. Một khi ba người đối phương liên thủ lại, thì gã cũng không chống cự nổi. Nếu như ba Dục đạo Thánh đế binh thường, gã cũng không để ý. Nhưng gã biếy tên Khổng Thành Thiên và Cơ Tích kia đều là những người mạnh trong những kẻ mạnh, cộng thêm tên Tiên đế có chút tà môn này, gã tuyệt đối không yên, cho nên quyết định đi cho xong chuyện.

- Ha ha ha … tên mặt trắng, hôm nay cuối cùng lại chạy trốn trước mặt ông đây …

Khổng Thành Thiên cũng không đuổi theo tên thư sinh kia, đứng phía sau chỉ vào gã mà cười lớn.

Thiện cảm của Diệp Mặc đối với Khổng Thành Thiên này cũng tăng cao, cũng không phải vì y cứu mình, mà là tính cách của y có chút giống với

Đinh Giới. Hắn gặp Tiên đế và Thánh đế cũng không ít, người nào không phải nghiêm trang, thoạt nhìn bộ dạng Tiên đạo đắc chứng? Duy nhất chỉ có Khổng Thành Thiên trước mặt này không hề có phong phạm của Thánh đế, mở miệng ra là ông đây, ngậm miệng lại là tên mặt trắng, nói chuyện thực sự rất sảng khoái.

Cơ Tích vừa rồi vì điều kiện của tên thư sinh kia mà do dự một lát, lúc này cô cũng không còn mặt để tiếp tục kết bạn chứng thực thần thông với Diệp Mặc nữa, một câu cũng không nói, đổi một hướng khác quay người rời đi.

- Ủa, cô ấy chẳng phải là người con gái mà anh cua được sao? Sao lại đi rồi?

Nhìn thấy Cơ Tích quay người rời đi, Khổng Thành Thiên nghi ngờ nhìn Diệp Mặc hỏi.

Cơ Tích vẫn chưa đi xa, nghe thấy câu này, suýt chút nữa lảo đảo, hận không thể lập tức đối phó với tên Khổng Thành Thiên này. Nhưng cô cũng có chút lý trí, cô cảm thấy mình hình như không phải là đối thủ của Khổng Thành Thiên, ngay lập tức liền rảo bước, biến mất.

- Ha ha, tôi mới là người không cần loại con gái này. Vừa nãy cám ơn Khổng huynh đã cứu giúp, dọa cho tên mặt trắng đó bỏ chạy.

Diệp Mặc cười ha hả, ôm quyền nói.

- Cái này cũng phải, con gái đẹp thì tốt ít xấu nhiều, cái này cha tôi cũng đã nói cho tôi biết.

Khổng Thành Thiên cười ha hả nói, y lại ôm quyền:

- Tên của tôi bị tên mặt trắng kia để lộ rồi, còn không biết tên của anh là gì? Dám giằng co với tên đó, tôi rất khâm phục anh.

- Tôi là Diệp Mặc, tên mặt trắng vô duyên vô cớ gây rắc rối cho tôi, sớm

muộn cũng có một ngày, tôi phải giết chết tên mặt trắng này.

Diệp Mặc không chút do dự nói tên của mình ra, tên của hắn vô cùng vang dội trong Tiên giới, nhưng trong này thì lại chẳng ai biết đến hắn.

Sở dĩ nói muốn tìm tên thư sinh kia, là vì thứ tốt như Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên kia, Diệp Mặc đương nhiên sẽ lấy về, hơn nữa hắn cũng biết, cho dù hắn không đi tìm tên thư sinh đó, thì tên đó cũng sẽ tìm đến hắn.

- Được, tôi cũng muốn giết tên mặt trắng đó, chỉ có điều bây giờ tôi không đánh nổi gã. Vừa nãy cũng là mượn chút khí thế của người con gái kia, đáng tiếc người con gái đó không có ý tứ, không ngờ đi mất rồi.

Khổng Thành Thiên trong lòng vô cùng khó chịu với thái độ không biết ý tứ gì mà quay người bỏ đi của Cơ Tích.

Sự khó chịu của y cũng mau chóng trôi qua, câu nói này vừa nói xong, thì lại đập vai Diệp Mặc nói:

- Anh cũng rất cừa đấy, chỉ là tu vi Tiên đế, không ngờ lại dám xuất hiện ở Thần Phần Vực, xem ra sức mạnh cũng không tầm thường nhỉ.

Diệp Mặc cũng không hề để ý đến hành vi của một người lạ mặt như Khổng Thiên Thành bỗng nhiên lại đập vai hắn, hắn cảm thấy Khổng Thiên Thành thẳnh tính, không phải là người không thẳng thắn. Hơn nữa đối phương muốn giở trò gì trên người hắn, thì cũng không thể làm được.

Diệp Mặc vốn dĩ muốn thừa nhận mình đã là Tố đạo rồi, nhưg sau đó lại nghĩ nếu như hắn thừa nhận mình là Tố đạo rồi, hắn không cảm ứng được Niết sinh cấm địa, đối phương nói không chừng sẽ đoán ra hắn Tố đạo trong Thế giới ngũ hành của mình. Nghĩ đến đây, Diệp Mặcvội vàng cười ha hả nói:

- Mặc dù cũng có chút may mắn trong đó, tôi chũng không sợ một Tố đạo Thánh đế.

- Được, tôi rất khâm phục loại người như anh, tôi muốn đến Niết sinh cấm địa, anh có muốn đi không? Nếu như đi thì chúng ta cùng đi, yên tâm, người con gái anh cua được kia đi rồi, tôi bảo kê cho anh.

Khổng Thành Thiên rất đại khí nói.

- Tôi muốn đến Niết sinh cấm địa, lúc trước tôi đi cùng người con gái kia, là vì muốn cô ấy dẫn tôi đến Niết sinh cấm địa. Bây giờ cô ấy đi rồi, nếu như Khổng huynh có thể dẫn đường cho tôi, tôi đương nhiên vô cùng cảm kích.

Diệp Mặc vội vàng cảm ơn nói.

Khổng Thành Thiên khua tay nói:

- Vậy thì còn do dự gì nữa, chúng ta đi thôi. Tên mặt trắng kia anh cũng đừng lo lắng, mặc dù người con gái anh cua được đi rồi, tôi cũng không sợ tên mặt trắng kia là bao. Không đánh được thì không đánh được, muốn đi, thì gã cũng không làm gì được tôi.

Diệp Mặc có thể đoán ra tu vi của Khổng Thiên Thành cũng không kém, nếu không, tên thư sinh kia cũng sẽ không tùy tiện mà bỏ đi như vậy. Chỉ có điều bây giờ hắn không thể nào đi cùng Khổng Thiên Thành được, hắn còn phải luyện hóa mũi tên màu vàng và 36 viên Lôi Hải Thần Châu.

Hắn quả thực cho dù là Tố đạo Thánh đế rồi, trong Thần Phần Vực cũng không có tư cách tung hoành, cùng lắm cũng chỉ có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình mà thôi. Bây giờ hắn có sáu mũi tên màu vàng rồi, lại lấy được 36 viên Lôi Hải Thần Châu nữa, hắn không luyện hóa thành hậu thủ của mình, đó mới là đồ ngốc.

36 viên Lôi Hải Thần Châu, hắn muốn tặng chúng cho Ức Mặc, nhưng bây giờ Ức Mặc còn chưa phi thăng, khi nào gặp lại nó, hắn cũng có thể tặng sau cũng được.

Nghĩ vậy, Diệp Mặc liền ôm quyền nói:

- Khổng huynh, tôi còn chút chuyện riêng cần giải quyết, chắc cần phải mấy năm. Cho nên, Khổng huynh hay là cứ đi trước đi, tôi giải quyết xong chuyện của mình, sẽ đến Niết sinh cấm địa.

Khổng Thành Thiên toe toét nói:

- Chút chuyện nhỏ mà thôi, không sao, tôi trên đường sẽ làm một số ký hiệu thần thức, cho anh một miếng ngọc bài, đến lúc đó anh thông qua miếng ngọc bài của tôi tìm ký hiệu thần thức là được rồi.

Diệp Mặc sung sướng, mau chóng nói:

- Vậy thì cảm ơn Khổng huynh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2052

Diệp Mặc Đánh Lén

Tôi còn có một việc muốn hỏi Khổng huynh. Khổng huynh liệu có biết, sau khi tới nơi này có thể đi ra ngoài được hay không? Liệu có phải là nhất định phải chờ tới sau khi Chứng đạo Hỗn Nguyên thì mới có cơ hội ra ngoài hay không?

Câu hỏi này mới là điều mà Diệp Mặc quan tâm nhất.

Khổng Thành Thiên khẳng định:

- Tuyệt đối có thể đi ra ngoài, bất quá nơi đi ra không nhất định là phía ngoài tàn vực Thánh Đạo Giới, mà rất có thể sẽ xuất hiện tại giới diện khác. Còn Chứng đạo Hỗn Nguyên, thì trong mười vạn Thánh đế chưa chắc có một người thành công. Huống chi, cái thế giới này sao có khả năng có nhiều Thánh đế như vậy chứ? Đương nhiên, nếu như cậu thật sự Chứng đạo Thánh đế rồi, thì nói không chừng là tùy tiện cũng có thể xé rách không gian nơi này để đi ra ngoài.

Diệp Mặc lập tức đại hỷ, tranh thủ thời gian hỏi lần nữa:

- Xin hỏi Khổng huynh, đường đi ra ngoài nằm ở đâu?

Khổng Thành Thiên lắc đầu:

- Tôi chỉ biết là có một đường đi ra ngoài nằm ở Niết sinh cấm địa, còn chính xác là nằm ở vị trí nào thì tôi lại không biết. Tôi tiến vào Thần Phần Vực cũng không quá mấy trăm năm, lần này tấn cấp lên Dục đạo, nên mới muốn đi tới Niết sinh cấm địa nhìn một chút. Tại Niết sinh cấm địa có rất nhiều lão yêu quái đã ở đó vài vạn năm rồi. Nói không chừng là những lão

già đó biết rõ đấy, cậu chỉ cần đi hỏi thử một chút những lão yêu quái đó xem sao.

- Đa tạ Khổng huynh, chúng ta hẹn gặp lại ở Niết sinh cấm địa.

Diệp Mặc biết rõ Khổng Thành Thiên chắc cũng chỉ biết được những điều này mà thôi, cho nên dứt khoát không tiếp tục hỏi nữa.

Khổng Thành Thiên cũng là một người rất thẳng thắn, cho nên y căn bản không nói với Diệp Mặc rằng Thần Phần Vực đáng sợ như thế nào, hay các loại cảnh báo rằng đã có bao nhiêu người phải ngã xuống. Bởi vì đối với y, chỉ bằng việc Diệp Mặc đi tới nơi này, đã nói lên rằng hắn đã có sự chuẩn bị tốt rồi, bản thân căn bản không cần phải nói những lời nhàm chán đó nữa.

…

Hiện tại đã là một tháng sau khi chia tay với Khổng Thành Thiên. Bên trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc đã luyện hóa được đến cấm chế thứ 99 của hai mũi Cốt Tiễn mới lấy được, tuy kim quang của hai mũi Cốt Tiễn màu vàng lại càng lúc càng trở nên mờ nhạt, nhưng khí tức sát phạt bàng bạc của hai mũi Cốt Tiễn lại càng lúc càng nặng hơn.

Cốt Tiễn càng luyện hóa về sau thì các tầng cấm chế lại càng khó khăn. Sau khi Diệp Mặc luyện hóa xong tầng cấm chế thứ 99 thì cũng không còn cách nào luyện hóa tiếp được nữa.

Diệp Mặc cũng không cưỡng ép tiếp tục luyện hóa nữa. Hắn biết rõ rằng với năng lực hiện tại của hắn thì cũng chỉ có thể luyện hóa tới tầng cấm chế thứ 99 mà thôi. Thời gian kế tiếp, Diệp Mặc cũng không hề nghỉ ngơi mà lục đục đem toàn bộ những mũi Cốt Tiễn của hắn luyện hóa hết tới tầng cấm chế thứ 99. Đáng tiếc duy nhất cần nói chính là dù đã luyện hóa tất cả đến hết tầng cấm chế thứ 99, nhưng trong tay hắn vẫn chỉ có thể gọi là Tuyệt Tiên Kim Cốt Cung và Tuyệt Tiên Kim Cốt Tiễn mà thôi.

Sau khi luyện hóa được toàn bộ, thì lúc này trận bàn thời gian cũng đã

vận chuyển được bốn tháng rồi.

Cảm nhận được uy lực của cung tiễn tăng lên thêm mấy chục lần, thì trong nội tâm của Diệp Mặc vô cùng khoan khoái dễ chịu. Lúc trước cái tên Dục đạo Thánh đế kia sắp chết rồi, mà còn có thể dùng tay bắt lấy mũi Cốt Tiễn của hắn. Nhưng hiện tại, cung tiễn của hắn đã luyện hóa được 99 tầng cấm chế, thì cho dù là tên thư sinh mặt trắng kia cũng không thể nào làm được như vậy.

Đè nén nguyện vọng muốn "test" thử của mình xuống, Diệp Mặc lấy 36 viên Lôi Hải Thần Châu ra. Hiện tại hắn có 48 viên Lôi Hải Thần Châu, mà hắn biết rõ ở trong đó có 12 viên là giả.

Khi tách rời Lôi Hải Thần Châu và Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên ra, thì Diệp Mặc đã biết rõ rằng những viên Lôi Hải Thần Châu này cũng có cấm chế. Chỉ là thủ pháp hã cấm chế hoàn toàn khác với cung tiễn của hắn, nhưng mất thời gian gần nửa năm, hắn cũng chỉ luyện hóa được 99 tầng cấm chế trong tổng số 108 tầng mà thôi.

- Xem ra đây cũng là bảo vật ngang cấp với Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung rồi.

Diệp Mặc nhìn 36 viên Lôi Hải Thần Châu lơ lửng trước mặt tự nhủ thầm một câu.

Bên trong những viên Lôi Câu sôi trào mãnh liệt Lôi nguyên cùng sát ý của từng đạo pháp tắc Lôi hệ, khiến cho Diệp Mặc lập tức hiểu được sự lợi hại của 36 viên Lôi Hải Thần Châu này.

- Cuối cùng đã có chút sức lực để tự vệ rồi.

Diệp Mặc đem 36 viên Lôi Hải Thần Châu thu vào trong thức hải của mình rồi chậm rãi thở ra.

Lúc này hắn đã ở trong Thế giới trang vàng của khoảng một năm rồi.

Sau khi hắn ra khỏi Thế giới trang vàng, thì lập tức lấy ra ngọc bài của Khổng Thành Thiên. Ngọc bài vừa được lấy ra, thì Diệp Mặc đã lập tức có thể cảm ứng được ký hiệu mà Khổng Thành Thiên để lại.

- Không tệ.

Diệp Mặc cảm giác được Khổng Thành Thiên này làm người rất thẳng thắn, ít nhất là y không hề nói bừa. Đã nói làm ký hiệu, thì liền làm ký hiệu. Nếu không, hiện tại hắn căn bản là cũng không biết rõ phương hướng.

Đi cùng với Cơ Tích hơn nữa năm, Diệp Mặc cũng thu hoạch được không ít. Hiện tại không có Cơ Tích để cùng hắn chứng thực thần thông, cho nên thu hoạch của Diệp Mặc trên đường đi kém xa so với lúc đó. Hơn nữa là vì con đường Diệp Mặc đang đi, cũng là con đường mà Khổng Thành Thiên đã đi qua một lần, cho nên những thứ tốt ở trên đường đi cũng không còn bao nhiêu. Vì dù có thứ tốt gì đó, Khổng Thành Thiên cũng đã lấy đi trước rồi.

Đối với những điều này, thì Diệp Mặc cũng không thèm để ý. Đường đi đã không có thứ gì tốt, thì hắn đi sẽ càng nhanh chóng hơn.

Một đường tiến đến, một đường nghiệm chứng thần thông của mình. Không gian của Thần Phần Vực chắc chắn, hơn nữa cũng vô cùng rắn chắc, cho nên dù là thần thông của hắn có thể tiêu diệt cả một tinh cầu nhỏ, thì tại Thần Phần Vực này cũng không nên được bao nhiêu sóng gió cả.

Sau bốn tháng, 36 viên Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc đã có thể hình thành một cái Lôi Châu trận pháp, phối hợp cùng với Lĩnh vực Tố đạo của hắn hoàn toàn có thể trói được một Dục đạo Thánh đế. Huống chi Lôi Hải Thần Châu còn có vô số công kích thiểm lôi cùng với tác dụng quấy nhiễu thức hải đối phương sau khi đã vây khốn được, tương đương với việc hình thành một cái trận địa lôi hải bình thường.

Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc cũng đã có thể miễn cưỡng xuất ra hai đạo Đao Văn. Sáu mũi Cốt Tiễn của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung cùng một

lúc phát ra có thể giết một cường giả Tố đạo Thánh đế trong chớp mắt. Chỉ là sau khi phát ra sáu mũi Cốt Tiễn cùng lúc, thì sẽ tổn hao nguyên khí cùng thần thức cực kỳ lớn. Duy nhất khiến cho Diệp Mặc tiếc nuối chính là Thái Sơ Thần Văn của hắn không có bao nhiêu tiến bộ cả.

Về phần Thế Giới Thạch cùng với Hạo Thiên Cổ thì đã trở thành pháp bảo ngoài lề của Diệp Mặc rồi. Đẳng cấp của Hạo Thiên Cổ tuy rất cao, nhưng đáng tiếc là Diêp Mặc không thích thần thông Cổ Âm cho lắm, bản thân hắn cũng ít nghiên cứu. Chỉ là khi ngẫu nhiên có thể lấy ra để cứu nguy mà thôi. Còn Thế Giới Thạch, thì thứ này cũng rất tốt, nhưng tiếc là Diệp Mặc lấy được quá ít. Mảnh Thế Giới Thạch nhỏ bé của hắn ở Tiên giới còn có thể mang ra đùa giỡn một chút, nhưng hiện đã đến Thần Phần Vực này rồi, thì một khối Thế Giới Thạch nhỏ bé như vậy không có bao nhiêu tác dụng cả.

Thực tế nếu không tính Tử Đao, thì pháp bảo mà Diệp Mặc cảm thấy vừa ý nhất chính là Hắc Thạch Cân luyện chế từ Thế Giới Thạch này đấy. Nếu như không phải mảnh Thế Giới Thạch hắn lấy được quá nhỏ, thì hắn sẽ thường xuyên lấy nó ra dùng.

Hắn thậm chí thường nghĩ, nếu như lúc trước cái Thế Giới Sơn kia bị hắn luyện hóa được hoàn toàn, thì nó tuyệt đối sẽ là đại sát khí đấy. Cái Thế Giới Sơn kia tuyệt đối không thua gì một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cả. Đáng tiếc là ngày đó hắn không có cái năng lực kia, mà cho dù là hiện tại, hắn đứng trước mặt Thế Giới Thạch thì cũng không nhất định có thể luyện hóa được.

…

Hôm nay, trong quá trình di chuyển thì Diệp Mặc vẫn liên tục thôi diễn Lạc Ngân Đao Văn. Đúng lúc này thì hắn lại bị một đạo hào quang trắng xóa hấp dẫn. Chủng loại khí tức pháp tắc dao động kịch liệt cùng với không gian rạn nứt một cách thô bạo khiến cho hắn biết rõ rằng hiện đang có hai cao thủ ít nhất là Dục đạo trởlên đánh nhau.

Lại là một đạo Nguyệt Luân (ánh trăng) bay lên, đàng sau còn kèm theo dấu vết màu đỏ nhàn nhạt. Lúc này Diệp Mặc liền nhận ra một trong hai người đang đánh nhau chính là tên thư sinh mặt trắng, còn người có thể đánh y thì tu vi ít nhất là Hóa đạo Thánh đế.

Nếu như một Hóa đạo Thánh đế khác đang đánh nhau, thì Diệp Mặc có bao xa sẽ tránh bấy nhiêu xa. Nhưng là tên thư sinh mặt trắng kia, thì chính là kẻ mà lúc này Diệp Mặc muốn giết nhất. Cho nên khi biết rõ một trong hai người đang đánh nhau là tên thư sinh mặt trắng kia, thì hắn không có chút do dự nào mà phi đôn tới.

Hai người kia vừa chạy vừa đánh, còn Diệp Mặc lại muốn không ngừng đi theo phía sau. Vì không để cho tên thư sinh mặt trắng kia biết mình đang theo dõi, cho nên Diệp Mặc thậm chí còn luôn ẩn nấp thân hình của mình. Tu vi của hắn tuy là không bằng tên thư sinh mặt trắng kia, nhưng công pháp ẩn nấp của hắn thì lại không hề kém so với một tên Hóa đạo Thánh đế nào.

Truy đuổi loáng cái hết mấy ngày, Diệp Mặc cũng càng lúc càng đến gần hơn. Lúc này cuối cùng Diệp Mặc đã nhìn rõ được cái người đang đánh nhau với tên thư sinh mặt trắng kia rồi. Đó là một người phụ nữ trung niên tướng mạo bình thường, thoạt nhìn giống như một bà thím bên hàng xóm vậy.

Người phụ nữ kia mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng ra tay lại không hề bình thường chút nào, tuyệt đối là cao thủ tu vi Hóa đạo. Một đôi Ngân Quang sắt cũng bắn ra quang mang trắng xóa va chạm với Nhật Nguyệt Bát Quái của tên thư sinh mặt trắng kia, căn bản là không thấy rõ được đâu là ánh hào quang pháp bảo của bên bị đánh văng ra ngoài.

Ầm …

Ngân Quang sắt cùng với Nhật Nguyệt Bát Quái Thương lại lần nữa va chạm với nhau. Hòa quang trắng lóa của Ngân Quang sắt lập tức tiêu tán, người phụ nữ kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, phun ra mấy ngụm máu ở trên không trung.

Tên thư sinh mặt trắng kia cũng chẳng tốt đẹp gì, Nguyệt Luân của y đánh trúng ngực người phụ nữ kia, thì y cũng bị bạch quang của Ngân Quang sắt của đối phương đánh trúng. Nhưng thương thế của y thì nhẹ hơn người phụ nữ kia nhiều.

Hai người đánh nhau cũng đã mấy ngày, hiện tại cả hai đều thương thế đầy mình, Diệp Mặc biết rõ lúc này chính là cơ hội để đánh lén, nhưng hắn lại lập tức nhình thấy nơi hẻm núi mà tên thư sinh kia vừa đáp xuống có bẩy tám người khác nữa.

Diệp Mặc chỉ hơi do dự trong chốc lát, thì Tử Đao lập tức đã xuất ra. Lạc Ngân Đao Văn đã thi triển hoàn toàn ra ngoài.

Vốn là dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung thì không còn gì tốt hơn, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, thì Diệp Mặc cũng không muốn bị lộ ra át chủ bài của mình. Cho nên hắn đã dứt khoát sử dụng Lạc Ngân Đao Văn để đánh lén tên thư sinh kia. Loại cơ hội đánh lén tốt như vậy, hắn không hề muốn bỏ lỡ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2053

Vô Định Cốc

Mặc dù tên thư sinh kia đã là Hóa đạo Thánh Đế nhưng vừa rồi y đã cùng với người phụ nữ trung niên kia liều mạng cùng nhau vài ngày rồi, chẳng khác gì đã bị lưỡng bại câu thương, thực lực đại hao tổn. Mà lúc này ở trong hẻm núi vẫn có không ít người cho nên toàn bộ tinh thần càng phải sử dụng để đề phòng người trong hẻm núi cho nên hoàn toàn không thể nghĩ rằng có người sẽ đánh lén ở sau lưng mình.

Sau khi hai đạo Đao Văn vặn vẹo xuất hiện muốn hủy diệt y, thì y mới đột nhiên giật mình nhận ra. Y thậm chí còn không kịp xuất ra chiêu Nguyệt Luân của Nhật Nguyệt Bát Quái Thương mà đã phải ném nó ra ngoài rồi, đồng thời cũng phải dốc sức liều mạng thiêu đốt nguyên khí khiến cho hào quang của hộ giáp bên ngoài thân thể trở nên sáng rõ hơn.

Ầm …

Lạc Ngân Đao Văn Diệp Mặc chuẩn bị đã lâu đánh vào mặt Nhật Nguyệt Bát Quái Thương được phóng ra một cách vội vàng của đối phương. Lốc xoáy Đao Văn mang theo Đạo Vận lưu chuyển khiến cho lực lượng của Nhật Nguyệt Bát Quái Thương của đối phương hoàn toàn tan vỡ. Còn Nhật Nguyệt Bát Quái Thương cũng không thể chịu được sức công kích của đạo Đao Văn kia, chưa kịp hình thành vòng thương tráo thì đã bị phá vỡ rồi.

Răng rắc …

Đạo Đao Văn dễ dàng phá vỡ hộ giáp thoạt nhìn cực kỳ sáng chói kia, mang theo một màn máu tươi.

Mặt của tên thư sinh kia trắng bệch đi, chỉ thiếu chút nữa thôi đã bị Diệp Mặc chém thành hai rồi. Lúc này, một Nguyên khí đại thủ hạ xuống, giúp kéo y trở về.

Diệp Mặc không tiếp tục động thủ nữa. Không chỉ nói tới người dùng Nguyên khí đại thủ cứu tên thư sinh kia cũng là một Hóa đạo Thánh đế, mà ngay cả là tên thư sinh kia thì Diệp Mặc cũng biết rằng một chiêu đánh lén vừa rồi của mình không giết được đối phương.

Trong kế hoạch của Diệp Mặc, thì lần đánh lén này nhất định sẽ giết được tên thư sinh kia. Nhưng hắn không ngờ là tên thư sinh kia còn có một cái hộ giáp phòng ngự khá cứng rắn. Điều này còn chưa tính, vì cái tên thư sinh kia không ngờ cũng là một tiên nhân luyện thể, hơn nữa đảng cấp còn không hề thấp.

Loại người như tên thư sinh kia, thì nếu không có một đ2on chí mạng, nhất định là y sẽ có cơ hội để chạy thoát, sẽ không để mình có cơ hội đánh lén lần thứ hai. Mà y không hề chạy trốn, đó là vì nơi này đã có người giúp đỡ y rồi. Cho nên hiện tại, một đao không giết được đối phương, thì Diệp Mặc cũng dứt khoát không tiếp tục động thủ nữa.

Trong hẻm núi vốn có tám người, công thêm Diệp Mặc, tên thư sinh và người phụ nữ kia, thì ở đây thoáng đã có mười một người. Diệp Mặc đánh lén chỉ trong thoáng chốc, hiện giờ đã xong rồi. Giờ phút này gần như tất cả mọi con mắt đều đang nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc.

Diệp Mặc thoạt nhìn chỉ có tu vi Tiên đế, vậy mà cũng dám đánh lén một Hóa đạo Thánh đế. Lần đánh lén này khiến cho mọi người ở đây đều hiểu rằng, Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một Tiên đế như biểu hiện bề ngoài.

Tên thư sinh thiếu chút nữa bị Diệp Mặc một đao chém thành hai khúc, nhưng cho dù là không bị chém thành hai khúc, thì tổn thương của y lúc này đã nặng thêm rất nhiều, đã thương tổn tới bổn nguyên của thân thể rồi.

- Đa tạ Vân Lý huynh, xin nhờ Vân Lý huynh hộ pháp cho tôi.

Tên thư sinh chỉ kịp nói một câu này, thì lập tức đã tranh thủ thời gian nuốt vài viên đan dược và bắt đầu trị thương.

- Cảm ơn vị Thánh huynh này đã hỗ trợ, tôi tên là Hám Tử Đồng.

Người phụ nữ trung niên kia tuy là cũng bị thương, nhưng so ra thì tốt hơn rất nhiều so với tên thư sinh kia. Vừa rồi Diệp Mặc đánh lén tên thư sinh kia, thì cô lúc này liền hướng tới Diệp Mặc ngỏ ý cám ơn.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền:

- Tôi là Diệp Mặc, còn cái tên mặt trắng kia là kẻ cướp đồ của tôi, cho nên vốn là chính tôi muốn tìm hắn tính sổ thôi.

Diệp Mặc đã xem xét qua. Tám người ở trong hẻm núi này thì có hai Hóa đạo Thánh đế, còn lại đều là tu vi thấp hơn Hóa đạo. Điều khiến cho hắn có thể nhẹ nhàng thở ra, đó là ở đây không hề có cường giả Đạo nguyên. Đồng thời hắn cũng thấy cả Cơ Tích ở chỗ này, chỉ là Cơ Tích chưa hề đi ra nói chuyện cùng với hắn, mà chỉ đứng ở một bên lạnh nhạt quan sát thôi.

Nhiều người như vậy lưu lại ở cái hẻm núi này không đi, thì cái hẻm núi này nhất định là không bình thường. Vốn đánh lén không thành công, thì Diệp Mặc định sẽ lập tức rút lui. Hiện tại cảm thấy cái hẻm núi này không đon giản, thì hắn cũng quyết định tiếp tục ở lại đây.

Ở đây vốn có hai tên Hóa đạo Thánh đế, một người là tên thư sinh gọi Vân Lý huynh, còn một người là một lão già dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Hiện tại tăng thêm tên thư sinh và Hám Tử Đồng, thì ở đây đã có bốn Hóa đạo Thánh đế rồi.

Bất quá Hám Tử Đồng đang bị thương, lại là người tới sau, còn tên thư sinh kia trọng thương càng nặng hơn, cho nên lúc này phần lớn mọi người đều đem ánh mắt nhìn về phía lão già dáng vẻ tiên phong đạo cốt kia, nhưng cũng có một hai ánh mắt nhìn về phía Diệp Mặc và Hám Tử Đồng.

Diệp Mặc dám đánh lén một Hóa đạo Thánh đế, hơn nữa còn đánh lén thành công, cộng thêm Hám Tử Đồng cũng đã đứng về phía Diêp Mặc, thì thực lực của hắn tuyệt đối là không thể coi thường được. Người nơi này đều đang suy đoán rằng liệu Diệp Mặc có phải đã là tu vi Hóa đạo rồi không, vì không có một ai thật sự nghĩ rằng Diệp Mặc chỉ có tu vi Tiên đế cả. Một Tiên đế muốn sống sót tại Thần Phần Vực, thì khả năng gần như là bằng không.

- Mộc Mậu Thánh đế, hiện tại ở đây đã có số lượng vượt quá mười người rồi, vậy ông hãy đứng ra nói một lời đi.

Một tên Dục đạo Thánh đế béo mập thấy không khí chỗ này có chút trầm mặc, thì liền chủ động đứng ra nói.

Lão già dáng vẻ tiên phong đạo cốt kia nhẹ gật đầu, sau đó tiến thêm hai bước ôm quyền nói với Diệp Mặc và Hám Tử Đồng:

- Tôi là Hào Mộc Mậu. Hai vị vừa mới tới đây, có lẽ là sẽ không biết rõ vì cái gì mà chúng ta lại lưu lại chỗ hẻm núi này.

Mộc Mậu Thánh đế vừa nói vừa quan sát thần thái của Diệp Mặc. Lão không nhìn rõ được tu vi của Diệp Mặc, cho nên lão mới cảm thấy kiêng kỵ đối với Diệp Mặc. Hơn nữa vừa rồi hai đạo Đao Văn Diệp Mặc đánh lén tên thư sinh kia khiến cho lão đến tận giờ vẫn có chút kinh hoảng.

- Xin hỏi Mộc Mậu huynh, vì nguyên nhân gì mà mọi người lại dừng lại ở nơi này?

Hám Tử Đồng lập tức hỏi một cách thẳng thắn.

Mộc Mậu Thánh đế lập tức đáp:

- Không biết đạo hữu có từng nghe nói tới Vô Định Cốc trong Thần Phần Vực hay không?

Diệp Mặc căn bản là chưa từng nghe nói gì tới Vô Định Cốc cả, cho nên

lời nói của Mộc Mậu Thánh đế hắn cũng không thèm để ý. Nhưng Hám Tử Đồng thì lại kinh ngạc thốt lên:

- Chẳng lẽ nơi này là Vô Định Cốc sao?

Mộc Mậu Thánh đế khẳng định:

- Đúng thế, chỗ này nhất định là Vô Định Cốc. Chỉ là trận pháp bên ngoài Vô Định Cốc này quá mức cao cấp, tám người chúng tôi đã tìm ở nơi này mấy ngày, vẫn không hề tìm được bất kỳ cửa vào nào cả.

Tính tình của Hám Tử Đồng thẳng thắn, cho nên liền nói với vẻ thất vọng:

- Trình độ trận pháp của Vô Định lão nhân tuyệt thế vô song, xem tình hình nơi đây thì có lẽ là chưa ai phá vỡ được trận pháp lối vào ở Vô Định Cốc đúng không?

Mộc Mậu Thánh đế nói có cút lúng túng:

- Đúng thế, mặc dù ở đây chúng tôi có nhiều người, nhưng lại không có tông sư trận pháp nào cả. Trình độ trận pháp của tôi mặc dù khá cao, nhưng miễn cưỡng cũng chỉ thể bố trí Tiên trận cấp tám mà thôi.

Ánh mắt của Cơ Tích vẫn một mực chăm chú vào thân hình của Diệp Mặc, cũng không phải là vì cô có ý kiến gì với Diệp Mặc cả, mà là vì cô biết rõ trình độ trận pháp của Diệp Mặc tuyệt đối đã vượt qua tất cả mọi người ở đây.

Thần thức của Diệp Mặc lúc này đã bắt đầu tìm tòi ở trong hẻm núi này rồi. Hắn không biết Vô Định lão nhân là ai, cũng không biết bên trong Vô Định Cốc có thứ gì tốt. Nhưng nếu nhiều người ở đây tìm kiếm, thì khẳng định là cái Vô Định Cốc này không hề đơn giản.

- Trình độ trận pháp của tôi cũng rất bình thường. Mộc Mậu huynh, huynh có ý kiến gì không?

Hám Tử Đồng nghe nói rằng trình độ trận pháp của mọi người ở đây cao nhất cũng chỉ là Tiên trận sư cấp tám mà thôi, thì trong lòng của cô đã thất vọng lắm rồi. Không gian mà Vô Định lão nhân phong bế, mà để một Tiên trận sư cấp tám có thể tìm thấy được, thì Vô Định lão nhân cũng không thể xưng là trận pháp vô song rồi.

- Ý của tôi là muốn mười một người chúng ta ở đây chia thành từng nhóm một công phá hẻm núi này, hẳn là có thể tìm được cửa vào.

Mộc Mậu Thánh đế nói ra phương án mà trước đó mọi người đã thương lượng.

Hám Tử Đồng liền nói theo bản năng:

- Có thể làm như vậy, nhưng cũng chỉ có một phần mười cơ hội tìm được lối vào thôi, còn lại đều là khả năng cả cái không gian này sẽ bị phong bến hoàn toàn, vĩnh viễn sẽ không thể mở ra được nữa.

Mộc Mậu Thánh đế nói một cách bất đắc dĩ:

- Thực tế thì cúng tôi đã sớm thảo luận qua rồi, nhưng việc công phá trận pháp này cũng chỉ là biện pháp bất đắc dĩ mà thôi.

Diệp Mặc lúc này đột nhiên hỏi:

- Hám sư tỷ, xin hỏi lai lịch của Vô Địch Cố này ra sao?

Sau khi nghe được câu hỏi này của Diệp Mặc, thì ngoại trừ người đã biết về Diệp Mặc khá rõ là Cơ Tích ra, thì những người còn lại đều kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Có thể đi tới Thần Phần Vực, thì hiển nhiên đó phải là người có sự hiểu biết nhất định về Thần Phần Vực rồi. Hơn nữa cho dù là không cố ý đi tìm hiểu về Thần Phần Vực đi chăng nữa, thì đã tu luyện tới Thánh đế liệu có mấy người không biết về những địa phương chủ yếu bên trong Thần Phần Vực chứ. Diệp Mặc rõ ràng vừa mới hỏi lai lịch của Vô Định Cốc, điều này thật sự là khiến cho người khác không biết phải nói gì.

Hám Tử Đồng nghi hoặc nhìn Diệp Mặc:

- Diệp huynh, anh thực sự là không biết Vô Định Cốc sao?

Diệp Mặc lúng túng:

- Tôi vẫn luôn cùng sư phụ tu luyện trong động phủ, chuyện hành tẩu trong tàn vực Thánh Đạo Giới, cũng chỉ vài năm gần đây mà thôi.

- Hóa ra là như vậy.

Hám Tử Đồng gật đầu hiểu ra, sau đó liền cẩn thận giải thích:

- Vô Định lão nhân tại Thánh Đạo Giới là một tồn tại trong truyền thuyết, đạo hạnh cao thâm. Thực tế thì Vô Định tiền bối còn có cả trình độ trận pháp vô cùng cường đại. Còn việc Vô Định lão nhân có phải là một Hỗn nguyên Thánh đế hay không, thì tôi cũng không rõ ràng lắm. Nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, nơi mà Vô Định lão nhân ở tại Thần Phần Vực, có tên gọi là Vô Định Cốc.

- Về sau Thánh Đạo Giới xảy ra đại chiến. Thần Phần Vực bọ ảnh hưởng, thậm chí một vài tiền bối Hỗn nguyên cũng đánh tới nơi này. Vô Định lão nhân vì không muốn cuốn vào trận đại chiến đó, cho nên mới bắt đầu bố trí trận pháp, đem không gian Vô Định Cốc của chính mình phong bế lại hoàn toàn.

Lúc này Diệp Mặc đã hiểu. Khi mà Vô Định lão nhân phong bế không gian nơi ở của mình, thì sẽ không bị trận đại chiến đó ảnh hưởng tới, hiển nhiên là sẽ có vô số thần linh vật, thậm chí là các loại Đạo Quả nữa. Còn có các loại khác như công pháp truyền thừa gì gì đó. Đó tuyệt đối là một bảo tàng khổng lồ rồi.

- Hám sư tỷ, ý của chị là Vô Định lão nhân vẫn còn ở trong Vô Định Cốc sao?

Diệp Mặc nghĩ tới Vô Định lão nhân dường như đã tu luyện tới tu vi

Hỗn nguyên Thánh đế, thì chắc rằng nhất định đã có được thọ nguyên vô hạn rồi.

Mộc Mậu Thánh đế lúc này đã hiểu rằng Diệp Mặc đúng là không biết Vô Định Cốc cùng với Vô Định lão nhân, cho nên liền chủ động nói:

- Trước kia khi Vô Định lão nhân phong bế nơi này, thì chưa kịp trốn vào bên trong đã bị cuốn vào trong trận đại chiến rồi. Một người bằng hữu tri kỷ của ông ta đã tới mời ông ta giúp đỡ, nhưng kết quả là lại đưa tới đại địch, khiến cho Vô Định lão nhân đã tử nạn trong trận đại chiến đó.

Một sơn cốc của Thánh đế thượng cổ đã được phong ấn vô số năm, căn bản là không cần phải hoài nghi gì, bên trong nhất địh là có vô số thứ tốt rồi. Diệp Mặc cũng không hề ngoại lệ, cũng đã động tâm rồi.

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới quét vào hẻm núi này một lần, nhưng mặc dù không có chút manh mối nào, nhưng hắn vẫn tin rằng mình cho dù là không có cách nào phá được trận pháp phong ấn này, thì cũng có thể tìm được trận môn của trận pháp.

Ngay khi Diệp Mặc muốn đi tìm chỗ tốt, thì hắn bỗng nhiên nhìn thấy tên thư sinh kia đứng lên. Hiển nhiên là y đã chế trụ được thương thế của mình rồi.

Diệp Mặc nhìn tên thư sinh kia, bỗng nhiên khóe miệng lại mỉm cười vì đã nghĩ tới một việc. Lúc này hắn quyết định sẽ khai đao với tên thư sinh kia.

Tên thư sinh kia cũng là loại cáo già thành tinh, cho nên vừa nhìn thấy bộ dáng tươi cười không có ý gì tốt của Diệp Mặc, thì lập tức đã biết được ý của Diệp Mặc rồi. Trận pháp Diệp Mặc bố trí trong Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên vẫn còn trong ký ức của y. Bởi vậy có thể biết được rằng Diệp Mặc chính là một tông sư Tiên trận cao cấp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2054

Diệp Mặc Rất Hào Phóng

Vân Lý huynh, vừa rồi đa tạ huynh đã hộ pháp cho tôi.

Tên thư sinh kia lúc này đang ôm quyền nói lời cảm tạ đối với tên Hóa đạo Thánh đế vừa rồi đã hộ pháp cho y.

Tên Hóa đạo Thánh đế gọi là Vân Lý kia cười nói:

- Một chút việc nhỏ mà thôi, Giản huynh nói như vậy là khách khí rồi.

Vân Lý Thánh đế hiểu rõ rằng y chỉ làm một việc thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Cho dù là y không giúp đỡ hộ pháp, thì đối phương cũng có thể thong dong mà rời khỏi nơi naỳ, tối đa cũng chỉ là không trị thương ở ngay tại nơi này mà thôi.

Tên thư sinh kia liền lấy ra một cái hồ lô cực kỳ tinh xảo đưa cho tên Hóa đạo Thánh đế tên Vân Lý kia rồi nói:

- Tôi biết huynh rất thích thu thập mảnh vỡ của pháp bảo. Ở chỗ này tôi có một cái hồ lô, nhưng đáng tiếc là đã bị mất đi phần đáy rồi. Giờ xin được tặng nó cho Vân Lý huynh, kính xin Vân Lý huynh đừng từ chối.

Vân Lý Thánh đế khẽ nhíu mày một cái. Y thích sưu tầm mảnh vỡ pháp bảo là thật, nhưng lễ vật đem tặng người ta thì cũng không nên là một mảnh vỡ của pháp bảo chứ? Bất quá cái hồ lô này rất tinh xảo, cho nên biểu hiện trên mặt của y cũng không có bất cứ gì là không vui mừng cả:

- Vậy xin đa tạ Giản huynh rồi …

Câu nói cảm ơn còn chưa hết thì sắc mặt của Vân Lý Thánh đế đã biến đổi, lập tức nắm chặt hồ lô trong tay mình rồi hỏi:

- Đây là cái hồ lô gì vậy?

Sau khi hỏi xong thì y lại lập tức thấy hối hận. Cái hồ lô này tuyệt đối không phải là thứ đơn giản, cho dù là không có phần đáy, nhưng cũng không phải là một kiện pháp bảo đơn giản.

Sau khi giao cái hồ lô ra thì trong lòng tên thư sinh cũng lập tức hối hận. Sớm biết như vậy thì y đã không ở lại chỗ này để trị thương rồi, mà y nhất định là sẽ đi càng xa càng tốt. Nếu như lúc ấy sau khi bị trọng thương mà y lập tức đi ngay, thì khẳng định là Diệp Mặc sẽ không thể mào đuổi kịp được. Nhưng bây giờ mới đi, thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ thỉnh cầu một người nào đó có tu vi Hóa đạo đuổi giết y. Y bị tổn thương nặng như vậy, thì không thể có được nổi nửa phần nắm chắc là có thể chạy trốn được khi bị Hóa đạo Thánh đế đuổi giết.

Tên thư sinh kia đã biết được ý của Diệp Mặc là gì, và y khẳng định là Diệp Mặc muốn đoạt lại cái hồ lô kia, cho nên đâu thể nào giấu diếm làm của riêng được nữa. Dù sao thì y cũng không có được phần đáy của hồ lô, cho nên dứt khoát tỏ vẻ hào phóng mà nói:

- Cái hồ lô này chính là Hắc Hồ …

- Ngươi nói rằng đây chính là Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên sao?

Gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tóe lửa nhìn chằm chằm vào cái hồ lô trong tay Vân Lý Thánh đế. Còn lời nói của tên thư sinh kia chưa thốt được ra đã bị cắt đứt rồi.

Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên. Đây chính là Tiên Thiên Linh Bảo tồn tại trong truyền thuyết. Ở đây có nhiều Thánh đế như vậy, nhưng chưa từng nghe nói rằng có ai sở hữu Tiên Thiên Linh Bảo cả.

Khi nghĩ tới lai lịch của Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, thì người ở đây

đều nghĩ tới một thứ khác trong truyền thuyết cũng nằm ở Hắc Hồ. Đó chính là 36 viên Lôi Hải Thần Châu. Hai loại pháp bảo nghịch thiên này lại bị người khác luyện hóa rồi sao? Mọi người lúc này đã sớm quên rằng nơi đây chính là Vô Định Cốc rồi, mà tất cả đều đem ánh mắt nhìn chăm chú vào tên thư sinh kia.

Trong lòng Diệp Mặc cũng thầm kêu không ổn. Hắn không thể ngờ rằng tên thư sinh này lại vô sỉ như vậy. Hắn đúng là muốn nói cho Mộc Mậu Thánh đế biết rằng mình có thể tìm được lối vào cái Vô Định Cốc này, điều kiện đương nhiên là muốn Mộc Mậu Thánh đế giúp hắn lấy lại Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên trên người tên thư sinh kia. Nhưng yêu cầu này Diệp Mặc còn chưa nói ra, bởi vì hắn nghĩ rằng một khi hắn nói ra, thì rất có thể sẽ bê đá tự đập vào chân mình.

Nhưng thật không ngờ là mình còn chưa nói gì, thì tên thư sinh kia đã biết được kế sách của hắn rồi. Sự việc tiếp theo thì Diệp Mặc căn bản là cũng không cần phải nghĩ, vì tên thư sinh kia nhất định sẽ nói ra rằng Lôi Hải Thần Châu hiện đang nằm trong tay của hắn rồi. Chính là như vậy, thì những ánh mắt tham lam kia đều sẽ bị hấp dẫn về phía hắn, lúc này quả thật là thất sách rồi. Những lão già này quả nhiên đều là những kẻ giảo hoạt như quỷ.

- Đúng thế, đây chính là Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên. Đáng tiếc là phần đáy đã bị người ta đoạt mất rồi. Tôi thấy người này có thể cắt thủng phần đáy của Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên thì khẳng định là có một thứ gì đó không thua gì Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên cả. Hơn nữa lúc ấy sau khi ta luyện hóa Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên này, thì ở miệng hồ lô …

Tên thư sinh kia còn chưa kịp nói hết, thì đã bị Diệp Mặc cắt ngang:

- Tại miệng hồ lô còn có 12 viên Lôi Hải Thần Châu đúng không?

- Hừ, rõ ràng là 24 viên …

Tên thư sinh vừa thốt ra câu này, thì đã biết rằng mình bị Diệp Mặc lừa rồi. Vốn là y muốn nói rằng có 36 viên Lôi Hải Thần Châu đấy, và nó đã bị

Diệp Mặc cầm đi rồi. Lúc đó sẽ đem toàn bộ thù hận cùng ghen ghét chuyển tới trên người Diệp Mặc, nhưng không ngờ là khi bị Diệp Mặc bất ngờ ngắt lời, thì y lại thốt ra một câu nói thật.

36 viên Lôi Hải Thần Châu cùng với 24 viên Lôi Hải Thần Châu có giá trị hoàn toàn khác nhau. 36 viên Lôi Hải Thần Châu hoàn toàn có thể ghép thành một bộ, mà 24 viên Lôi Hải Thần Châu thì nhiều nhất chỉ có thể coi là một kiện pháp bảo tốt mà thôi, uy lực đã hạ thấp tới mức kinh người rồi.

Tên thư sinh hiểu được ý của Diệp Mặc khi hắn đột nhiên cắt ngang lời của y. Đối phương biết mình chắc chắn sẽ không giấu diếm bất cứ chuyện gì, cho nên dứt khoát để cho mình nói ra sự thật. Bất quá, cho dù là như vậy, thì mục đích của y cũng đã đạt được rồi. Mặc dù 24 viên Lôi Hải Thần Châu không đủ trân quý, nhưng vẫn có thể khiến người khác phải đỏ mắt. Huống chi phần đáy của Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên vẫn nằm trong tay của Diệp Mặc.

- Hắc Hồ thật sự là luyện hóa được rồi sao?

Lập tức có mấy người nhìn về phía tên thư sinh kia. Cho dù là Mộc Mậu Thánh đế cũng nhìn y với ánh mắt nóng bỏng. Tiên Thiên Pháp Bảo thì ai lại không muốn chứ?

Diệp Mặc thầm nói không ổn, nhưng hắn cũng không hề bỏ chạy. Hắn biết rõ rằng cho dù là hắn bỏ chạy, thì cái tin tức này cuối cùng cũng sẽ lộ mà thôi. Hơn nữa khi hắn bỏ chạy, thì tất cả mọi thứ đều sẽ đổ lên đầu của hắn, đến lúc đó thì khắp nơi đều sẽ là địch. Nhưng dù hắn hiện giờ không bỏ chạy, thì trong đầu hắn cũng đã có cái ý định đó rồi.

- Đúng thế, người luyện hóa Hắc Hồ còn ở nơi này, và chính là hắn.

Tên thư sinh kia nói xong thì liền chỉ một ngón tay về phía Diệp Mặc:

- Hắn chẳng những cắt đi phần đáy của Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, hơn nữa còn lấy đi 24 viên Lôi Hải Thần Châu. Mọi người hiểu là vửa rồi vì

sao hắn lại muốn đánh lén tôi rồi chứ. Cũng chính là vì hắn có được phần đáy của Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, nhưng lại không có Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên.

Tuy thần thức của tất cả mọi người còn đang đặt trên cái hồ lô không đáy trong tay Văn Lý Thánh đế. Nhưng lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đã nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết rõ, lúc này hắn nói gì đi nữa cũng chỉ là nói nhảm mà thôi, cho nên hắn liền trực tiếp đứng ra ôm quyền nói:

- Hắc Hồ tại Thần Phần Vực đã được bao lâu rồi? Hồ lô cùng với Lôi Hải Thần Châu vì sao vẫn chưa từng có ai luyện hóa được? Được rồi, hôm nay tôi xin được nói cho mọi người biết, đó chính là khi tôi lịch lãm và rèn luyện tại Thần Phần Vực, thì bất ngờ đã tiếp cận tới gần Hắc Hồ. Nhưng lại không ngờ rằng, lúc đó Hắc Hồ nổ tung một cách kịch liệt, hơn nữa còn là mười hai tiếng nổ liên tục. Lúc đó thì tôi lập tức đã tiến tới Hắc Hồ, và phát hiện khí tức Đạo Vận bên trong Hắc Hồ dường như đã giảm đi rất nhiều, lúc ấy tôi đã nảy lòng tham, cho nên cũng không suy nghĩ gì, mà liền trực tiếp nhảy vào trong Hắc Hồ.

Nghe được Diệp Mặc nói rằng hắn nhảy vào trong Hắc Hồ, thì ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Xem ra tên thư sinh kia cũng không nói oan cho tên Tiên đế giả hiệu này.

Tên thư sinh kia thực tế thì cũng không hề biết Diệp Mặc làm thế nào để tiên vào Hắc Hồ, cho nên khi Diệp Mặc nói như vậy, thì y cũg không có cách nào phản bác cả. Chỉ duy nhất Cơ Tích biết rõ rằng Diệp Mặc đang nói láo, nhưng cô cũng không hề đứng ra vạch trần sự thất.

Diệp Mặc thấy tên thư sinh kia không phản bác thì đã biết rằng lời nói của hắn khiến cho người khác tin tưởng rồi. Cho nên hắn tiếp tục ung dung mà chém gió:

- Tôi nghe nói Thiểm Lôi cùng với pháp tắc Đạo Vận trên mặt Hắc Hồ

vô cùng thô bạo, nhưng không ngờ khi tôi nhảy vào trong đó lại không hề bắt gặp bất kỳ loại khí tức thô bạo nào cả. Hơn nữa còn trực tiếp dập ra được một cái động lớn dưới đáy hồ. Cái động đó càng lúc càng lờn hơn, sau đó tôi liền trực tiếp theo cái động đó mà đi xuyên qua.

Nói tới đây thì Diệp Mặc liền chỉ vào tên thư sinh kia:

- Người này có lẽ đã thấy tôi nhảy vào trong Hắc Hồ rồi liền đi xuống theo. Kết quả là y tiến tới miệng hồ lô so với tôi còn nhanh hơn. Sau khi tôi đi xuống, thì y đã bắt đầu luyện hóa hồ lô rồi. Tôi chỉ có thể luyện hóa 24 viên Lôi Hải Thần Châu bên trên mà thôi. Bất quá bộ Lôi Hải Thần Châu kia không được đầy đủ, cho nên dù đã luyên hóa được 24 viên Lôi Hải Thần Châu thì uy lực cũng rất bình thường.

- Đường là một Thánh đế, vậy mà mở miệng ra là nói láo.

Tên thư sinh kia liền khinh thường nhìn Diệp Mặc rồi mỉa mai:

- Ta đi xuống trước ngươi là thật, nhưng cái động dưới đáy Hắc Hồ kia càng lúc càng lớn bao giờ? Càng ngày càng nhỏ thì có. Huống chi ngươi chỉ có một mình sao?

Diệp Mặc chém gió tới giờ, chính là vì hắn muốn dẫn dụ tên thư sinh nói ra những lời này, cho nên hắn liền bình thản nói:

- Ta và ngươi có thù oán, cho nên muốn thêm mắm dặm muối thế nào mà chả được. Cho dù là người muốn nói ta có đồng bọn ở ngay nơi này thì cũng được thôi.

Tên thư sinh kia liền cười ha hả:

- Đồng bọn của ngươi đúng là đang ở đây. Cơ Tích liên thủ với ngươi đố phó một mình ta, chẳng lẽ ngươi dám không thừa nhận sao?

- Ngươi nói rằng ta cùng Cơ Tích liên thủ với nhau sao?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn tên thư sinh kia rồi lặp lại một câu.

Tên thư sinh kia lúc này đã kịp phản ứng lại. Y biết mình lại bị Diệp Mặc gài bẫy rồi. Nếu như nói Diệp Mặc cùng với người khác liên thủ thì còn được, nhưng Cơ Tích chính là Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn đấy.

Quả nhiên khi thấy sắc mặt của tên thư sinh có chút biến hóa, thì Diệp Mặc liền đưa ra lời phê bình:

- Tên mặt trắng kia, đồ vật thì có thể cướp đoạt, nhưng lời thì không thể nói lung tung được. Ngươi cướp đoạt hồ lô của ta, nhưng dù sao cũng là ta không nắm chắc, và cũng không biết trước được, cho nên cũng không sao. Nhưng ngươi nói ta cùng với Thần nữ của Thần nữ Thánh môn liên hợp lại với nhau, tin này nếu mà Thần nữ Thánh môn nghe được, thì khôg chỉ đơn thuần là chuyện của mình ta đâu.

- Cơ Tích không chỉ là Thần nữ, mà cô ấy còn là Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn nữa đấy.

Hám Tử Đồng cười lạnh một tiếng, nói giúp Diệp Mặc một câu.

Không cần Diệp Mặc nói tiếp, thì đã có người bắt đầu hoài nghi lời nói của tên thư sinh kia rồi. Muốn nói Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn liên hợp lại với Diệp Mặc, thì điều này tuyệt đối là không có khả năng.

Sắc mặt của Cơ Tích lúc này vẫn lạnh như băng, căn bản là không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì. Trong lòng Diệp Mặc cảm thấy không thoải mái, vì hắn biết rằng Cơ Tích chắc chắn sẽ không thừa nhận là đã cùng mình liên hợp lại. Nếu có Đạo nguyên Thánh đế thì còn có thể nhìn ra mình và tên thư sinh kia ai đang nói láo. Nhưng tu vi cao nhất ở đây cũng chỉ tới Hóa đạo Thánh đế mà thôi. Hắn tin rằng một Hóa đạo Thánh đế thì còn chưa thể nhìn ra được là hắn đang nói dối.

Về phần Cơ Tích, thì đã tu luyện tới Dục đạo rồi, lại là Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn nữa, cho nên càng sẽ không có người có thể nhìn ra

được trong lòng cô đang nghĩ cái gì.

Thấy tên thư sinh kia đang muốn nói tiếp, thì Diệp Mặc liền lấy ra 12 viên Lôi Châu mang theo màu xanh mờ ảo ra rồi nói:

- Tôi có được 24 viên Lôi Hải Thần Châu, nhưng tôi cũng biết rằng thứ tốt cần phải chia đều cho người gặp được. Giống như là Vô Định Cốc này, mọi người đều nguyện ý tới chia sẽ cho nhau, cho nên tôi mới lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu này để tặng người.

Tên thư sinh kia lúc này cũng không ngờ là Diệp Mặc lại hào phóng như vậy. Đồ vật đã đến tay rồi, vậy mà còn nguyện ý lấy ra một nửa. Rất nhiều người hiện đều đang cho rằng Diệp Mặc sợ hãi, cho nên mới muốn đem một phần thứ mình đoạt được chia ra tránh bị mọi người ghen ghét.

- Ngươi chỉ lấy được 24 viên Lôi Hải Thần Châu, vậy có phải là 12 viên khác đã nổ tung rồi không? Cho nên mới có thể khiến cho phần đáy của hồ lô bị nổ tung?

Một tên Tố đạo Thánh đế lúc này liền mở miệng nói.

Diệp Mặc chủ động lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu rồi, cho nên sự ghen ghét của mọi người đối với Diệp Mặc đều đã giảm đi nhiều. Hiện tại có một tên Thánh đế nói ra lời này, thì mọi người đều nhớ tới lời Diệp Mặc nói rằng trước đó hắn đã nghe được 12 tiếng nổ. Vậy thì có thể thật sự là 12 viên Lôi Hải Thần Châu đã bị nổ tung rồi, như vậy thì mới có thể phá hủy được phần đáy của Tam Bảo Hỗn Nguyên Hồ Lô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2055

Lối Vào Vô Định

Dưới đáy Hắc Hồ tổng cộng chỉ có 24 viên Lôi Hải Thần Châu, Diệp Mặc liền lúc lấy ra 12 viên. Số Lôi Hải Thần Châu này còn là do Diệp Mặc luyện hóa, cũng chẳng liên quan gì đến những người trong này, có thể nói Diệp Mặc cũng làm hết sức có thể rồi.

Mặc dù phần lớn mọi người đều tin lời Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm nhận được một đường thần thức âm lãnh quét lên người hắn. Cho dù đường thần thức đó có mơ hồ đi nữa, cũng không thoát khỏi sự cảm nhận của Diệp Mặc. Diệp Mặc như không có chuyện gì, giống như không cảm nhận được, cũng không dùng thần thức quét lại.

- Nếu như Diệp đạo hữu kia bằng lòng phân chia Lôi Hải Thần Châu, thì ý của tôi như này, Lôi Hải Thần Châu này cứ để trên người Diệp đạo hữu, đợi sau khi chúng ta bài trừ phong ấn Vô Định Cốc rồi, xem công lao của người nào là lớn nhất thì đưa cho người đó. Nếu như mỗi người một viên, Lôi Hải Thầ Châu cũng mất đi giá trị vốn dĩ của nó.

Mộc Mậu Thánh đế có chút thất vọng đứng ra nói.

Lôi Hải Thần Châu chỉ có 24 viên, hơn nữa Diệp Mặc còn nói uy lực của 24 viên này tầm thường. Gã tin Diệp Mặc, nếu như không phải uy lực tầm thường, thì Diệp Mặc sẽ không lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu.

Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên ngược lại cũng không tệ, đáng tiếc là một thứ không có đáy. Hồ lô có tốt đi nữa, nếu như không có đáy, thì cũng là thứ không hoàn chỉnh.

Vân Lý Thánh đế cũng đã tỉnh táo lại, y nhìn hồ lô không đáy trong tay mình trong lòng thở dài. Hồ lô này quả thực đúng như một cái chân gà, ăn vào thì vô vị nhưng bỏ đi thì lại tiếc. Mình lấy cũng không có tác dụng gì nhiều, còn khiến người khác ghen ghét đố kỵ nữa.

- Tôi nghĩ thứ này cũng chẳng có tác dụng gì nhiều …

Lời của Vân Lý Thánh đế còn chưa dứt, thì Cơ Tích liền bước lên một bước khom người kính cẩn nói với Vân Lý Thánh đế:

- Vân Lý tiền bối, vãn bối có chút hứng thú với cái hồ lô này, vãn bối muốn dùng một viên Tử Âm Thần Tuyền Châu để đổi. Nếu như tiền bối không muốn, vậy coi như tôi chưa nói gì.

Lúc trước Cơ Tích bị trọng thương, bị cuốn lên trên mặt hồ màu tím trong hố quyền khổng lồ. Sau đó sau khi vết thương của cô phục hồi lại, kiểm tra nửa ngày mới biết nước suối màu tím kia không ngờ là Tử Âm Thần Tuyền. Tử Âm Thần Tuyền sau khi được cô hấp thu xong, lại tìm được một viên Tử Âm Thần Tuyền Châu trong tuyền trì.

- Cô có Tử Âm Thần Tuyền Châu? Tôi đương nhiên là muốn rồi.

Vân Lý Thánh đế không chút do dự mau chóng đưa cho Cơ Tích. Nếu như hồ lô trong tay hoàn hảo vô khuyết, cho dù là liều mạng. Vân Lý Thánh đế cũng không thể nào đưa hồ lô này cho người khác.

Tác dụng của Tử Âm Thần Tuyền Châu còn lớn hơn nhiều so với Tử Âm Thần Tuyền, có thể cường hóa thần thông, cải tạo lục mạch. Vân Lý Thánh đế thậm chí còn nghi ngờ Cơ Tích không biết tác dụng chủ yếu của Tử Âm Thần Tuyền Châu, nên mới đổi cho y.

Bây giờ Diệp Mặc căn bản cũng không dám lấy hồ lô, một khi hắn lấy hồ lô, thì người khác sẽ nghi ngờ đáy hồ lô đang có trên người hắn. Bây giờ hắn thấy Cơ Tích dùng Tử Âm Thần Tuyền Châu đổi lấy hồ lô, lập tức nói:

- Các vị, tôi có cách tìm được lối vào Vô Định Cốc.

Mọi người lập tức bị câu nói của Diệp Mặc gây chú ý, Diệp Mặc không đợi đám người hỏi thăm liền nói:

- Tôi là một tông sư Tiên trận cao cấp, chỉ cần cho tôi thời gian, tôi chắc chắn có thể tìm được lối vào của Vô Định Cốc, cho dù không phá được phong ấn này, cũng có thể tìm được cách mở phong ấn này ra. Tôi chỉ có một điều kiện, tôi có một bình xanh …

Diệp Mặc còn chưa nói xong, thư sinh mặt trắng kia lập tức biến ảo thành một đường ánh sáng trắng biến mất. Gã cũng biết ý tứ của Diệp Mặc, bình xanh căn bản không phải của Diệp Mặc. Diệp Mặc bây giờ muốn bình xanh trên người gã, ý này cũng quá rõ ràng, chính là muốn đổi hồ lô không đáy kia với Cơ Tích. Y mặc dù chạy trốn, nhưng trong lòng vẫn sợ có Hóa đạo Thánh đế đuổi theo, một khi Hóa đạo Thánh đế đuổi theo gã, thì bây giờ gã cũng chưa chắc có thể chạy trốn được.

Đúng là con cáo già gian ác, Diệp Mặc nhìn thấy mình còn chưa nói xong mà tên thư sinh kia đã chạy trốn rồi, hắn cũng không làm gì được, tu vi của hắn cũng không thể nào ngăn đối phương chạy trốn.

Vốn dĩ Diệp Mặc muốn dùng bình xanh là thù lao để hắn mở sơn cốc này, nhưng bây giờ tên thư sinh kia chạy trốn rồi, hắn đành phải nói:

- Tôi sở dĩ đánh lén gã, là vì bình xanh của tôi bị tên đó cướp đi mất. Vốn dĩ tôi định nói nhờ mọi người giúp một tay, nhưng thằng ranh này trốn nhanh quá.

Vẻ mặt Mộc Mậu Thánh đế có chút xấu hổ nói:

- Là tôi không để ý, nhưng Diệp đạo hữu yên tâm, lần sau gặp lại người này, chỉ cần anh muốn chúng tôi ra tay giúp đỡ, thì Mộc Mậu tôi nhất định sẽ không có chút do dự.

Những Thánh đế còn lại ai ai cũng đồng ý với Mộc Mậu Thánh đế, chỉ cần lần sau Diệp Mặc cần bọn họ giúp đỡ, thì bọn họ chắc chắn sẽ ra tay.

Diệp Mặc vẻ mặt tươi cười ôm quyền cảm ơn, chỉ có điều trong lòng hắn lại thấy những người này đang nói láo, Vô Định Cốc mở rồi, mọi người phát tài rồi, có người còn nhớ chuyện giúp hắn mới là chuyện lạ. Khi hắn một mình, không cướp đồ trên người hắn cũng là chuyện tốt lắm rồi.

Hắn cũng không nói sau khi tìm được lối vào rồi, hắn muốn chia nhiều một chút. Vì hắn biết lời này nói ra cũng là vô ích, một khi mọi người nhìn thấy đồ tốt rồi, cũng chẳng có ai muốn đưa cho hắn. Cái này hoàn toàn khác với chuyện lúc trước hắn ở trong Trát Khuê bí cảnh trong Trát Khuê Tiên Thành, lúc đó, hắn có thực lực mà nói chuyện, còn bây giờ, thì hắn không có thực lực để nói chuyện.

Cơ Tích cũng vô cùng thất vọng, cô biết rõ Diệp Mặc tinh thông trận pháp, rất có thể tìn được lối vào Vô Định Cốc. Chính vì như vậy, cô mới quanh co vòng vèo muốn đổi hô lô không đáy vô dụng kia. Mục đích chính là muốn nhắc nhở Diệp Mặc lấy cái bình xanh của thư sinh kia về, đáng tiếc là tên thư sinh đó phản ứng quá nhanh, đã chạy thoát mất rồi.

…

Diệp Mặc bắt đầu tìm kiếm phong ấn lối vào Vô Định Cốc, những người còn lại đều chú ý chờ đợi ở cửa cốc. Cũng có người không tin Diệp Mặc là một tông sư Tiên trận lắm, nhưng bây giờ ngoài Diệp Mặc ra, bọn họ cũng chỉ có cách cố gắng tấn công mà thôi.

Diệp Mặc biết rõ tìm được lối vào của Vô Định Cốc rồi, cũng không phải là đồ của một mình hắn, nhưng hắn vẫn muốn tìm ra. Hắn thu hoạch trong Thần Phần Vực cũng không ít, thứ duy nhất không thu hoạch được chính là Thần Linh Thảo và Đạo Quả. Nếu như mở Vô Định Cốc rồi, nói không chừng bên trong có rất nhiều Thần Linh Thảo và Đạo Quả nữa.

Bây giờ hắn cần phải tăng thêm thực lực, nếu như không có tài nguyên, cho dù hắn có trận bàn thời gian đi nữa, thực lực tăng cao cũng là có hạn. Hơn nữa, một khi hắn tìm thấy phong ấn lối vào rồi, với loại phong ấn như Vô Định Cốc này, một mình hắn đoán chừng cũng không mở ra nổi.

Từng trận kỳ được Diệp Mặc ném ra, một số dao động trận pháp bị Diệp Mạc bắt được. Khi Diệp Mặc nhìn thấy từng đường sóng gợn trận kỳ, hắn lập tức giật mình. Hắn cảm thấy một cảm giác cực kỳ quen thuộc, hắn lại lần nữa nhìn thấy một thủ pháp bày trận mới, rõ ràng thông qua đạo vận trận văn để bố trí trận pháp, cái này trước giờ hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

Nhưng những thứ này không phải nguyên nhân hắn khiếp sợ, là vì hắn nhìn thấy bóng dáng Thái Sơ Thần Văn trong những trận văn này. Chỉ trong tích tắc, Diệp Mặc đột nhiên hiểu ra, Thái Sơ Thần Văn chính là do Vô Định lão nhân để lại.

Chính vì vậy, cho nên Vô Định Cốc mà Vô Định lão nhân bố trí mới có loại trận văn tương tự như này. Hắn cảm thấy những trận văn này, cũng không liên quan gì đến trình độ trận pháp, mà là vì hắn lĩnh ngộ được hai đường Thái Sơ Thần Văn kia.

Diệp Mặc trong lòng bắt đầu hối hận, hắn đột nhiên không muốn tiếp tục phá trận nữa, nơi này đến lúc đó một mình hắn đến thì tốt rồi, có thể thi triển thần thông đáng sợ của Thái Sơ Thần Văn, trong Vô Định Cốc có kỳ ngộ lớn như nào đây?

Thủ pháp của Diệp Mặc vừa mới dừng lại, thì lời của Mộc Mậu Thánh đế đã truyền đến:

- Diệp đạo hữu quả nhiên bản lĩnh, chúng tôi tìm mấy ngày rồi, đều không cảm nhận được chút dao động trận pháp nào. Diệp đạo hữu chỉ tốn có nửa ngày, chúng tôi đã cảm nhận được dao động trận pháp rồi. Xem ra phong ấn của Vô Định Cốc được mở ra, là có cơ hội rồi.

Nghe thấy Mộc Mậu Thánh đế nói vậy, Diệp Mặc biết lão hồ ly này đã nhìn thấy hắn vừa rồi có chút do dự. Nếu như hắn không tiếp tục, chắc chắn sẽ dẫn đến đánh nhau, hắn chỉ có thể tiếp tục tìm phong ấn lối vào.

Một ngày sau, dao động trận pháp của Vô Định Cốc càng lúc càng rõ ràng hơn, cho dù là người không tinh thông trận pháp cũng biết được, Diệp

Mặc cho dù không phá nổi trận pháp này, muốn tìm được lối vào phong ấn này, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lại một ngày nữa, Diệp Mặc dừng bố trí trận kỳ, một lốc xoáy trận pháp cực nhạt xuất hiện trước mắt mọi người. Sắc mặt Diệp Mặc bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn thì lại không bình tĩnh chút nào. Đừng nhìn hắn tìm ra lốc xoáy trận pháp này, nhưng trong lòng hắn biết rõ, những lốc xoáy trận pháp này là do nhiều trận văn hình thành nên, chứ không phải là lốc xoáy thực sự.

Loại trận pháp này, nếu như không hiểu Thái Sơ Thần Văn, muốn phá giải nó tuyệt đối không thể làm được. Trong lòng hắn cũng có chút nghi ngờ, khi hắn lĩnh ngộ hai đường Thái Sơ Thần Văn kia dường như cũng không khó khăn lắm, tại sao hai đường Thái Sơ Thần Văn đó đã có trong đó vô số năm rồi, đều không có ai lĩnh ngộ?

Nếu nói người khác căn bản không để ý đến hai đường Thái Sơ Thần Văn đó, Diệp Mặc tuyệt đối không tin, uy lực của hai đường Thái Sơ Thần Văn đó Diệp Mặc cũng đã thử nghiệm nhiều lần, tuyệt đối là thần thông cao cấp.

Lúc này trận pháp lốc xoáy cũng ra rồi, tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ cần tấn công trận pháp lốc xoáy này, thì phong ấn lối vào Vô Định Cốc sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

- Ha ha, Diệp đạo hữu quả nhiên kinh tài diễm diễm, trình độ trận pháp không ngờ đã đạt trên mức này. Nếu như không phải Diệp đạo hữu, chúng tôi chắc chắn sẽ không tìm thấy lối vào này. Tiếp theo là chúng tôi tấn công lối vào này. Diệp đạo hữu có thể nghỉ ngơi một chút. Đương nhiên 12 viên Lôi Hải Thần Châu kia của Diệp đạo hữu cũng không cần phải lấy ra nữa, thứ đó nên là đồ của Diệp Mặc lấy được.

Mộc Mậu Thánh đế cười ha hả, ngay lập tức bước đến lối vào trận pháp lốc xoáy cực nhạt kia.

Có thể không xuất lực, Diệp Mặc đương nhiên sẽ không ra tay. 12 viên

Lôi Hải Thần Châu hắn phải lấy ra kia không ngờ cũng không cần lấy ra nữa. Điều này khiến Diệp Mặc có chút im lặng. 12 viên châu này vốn dĩ là giả, người khác nếu muốn lấy, thì hắn cũng sẽ không hà tiện keo kiệt.

Lố vào trận pháp được tìm thấy, trong này cộng thêm cả Diệp Mặc là mười vị Thánh đế, cho dù Diệp Mặc không ra tay, thì chín vị Thánh đế còn lại cùng tấn công phong ấn lối vào này, dù sao phong ấn lối vào này cũng là do Hỗn Nguyên Thánh đế bố trí, cuối cùng cũng sẽ bị phá giải.

Diệp Mặc đứng một bên nhìn chín vị Thánh đế này ra tay, Cơ Tích là người hắn quen thuộc nhất, nhưng hắn cũng biết những Thánh đế động thủ phá phong ấn lối vào trong này cũng không có một ai xuất bản lĩnh thực sự của mình ra, thậm chí đến pháp bảo thực sự của mình cũng sẽ không lấy ra.

Ánh sáng của các loại thần thông đập lên phong ấn lối vào cực nhạt kia, lối vào đó dậy lên từng trận gợn sóng đạo vận. Những đường vân này trong không gian cực kỳ cố định vang lên những tiếng kèn kẹt, có thể thấy phong ấn lối vào này cũng rất chắc chắn. Hơn nữa một số sóng gợn bị đánh vỡ mau chóng khôi phục lại, chỉ là vì người đánh quá nhiều, tốc độ lành lại hơi chậm chút mà thôi. Nhìn thấy vậy, Diệp Mặc trong lòng yên tâm hơn một chút, nếu như là một mình hắn, cho dù hắn tìm được nơi này, cũng tuyệt đối không thể nào phá được hong ấn lối vào này.

Lối vào có chắc chắn đi nữa dưới sự dốc sức tấn công của chín vị Thánh đế, rõ ràng cũng có vẻ lung lay sắp đổ rồi. Lốc xoáy sóng gợn cực nhạt kia cuối cùng cũng dần dần rõ ràng hơn.

Lại một ngày một đêm nữa trôi qua, lối vào lốc xoáy kia cuối cùng vang lên những tiếng răng rắc, sau đó một tiếng gào rú đáng sợ truyền đến.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2056

Tái Chiến Dục Đạo

Cùng với âm thanh gào rú này, một bóng dáng với tốc độ cực đáng sợ từ trong lốc xoáy bị vỡ vọt ra. Khí thế cường đại ép những Thánh đế bên ngoài lùi về sau, một Tố đạo Thánh đế đứng đầu trong đó lại bị khí thế bóng dáng đột nhiên xuất hiện này ép lại, căn bản không thể nhúch nhích nổi.

Bùm...

Giống như một quả bóng da rạn nứt, Thánh đế bị bóng đên kia xé nát tan tành, đến nguyên thần cũng không kịp chạy thoát.

Những người xung quanh nhìn thấy vậy liền choáng váng, rốt cuộc đây là Thần thú gì? Không ngờ lại đáng sợ như vậy, chỉ là tập kích cũng có thể xé nát một Tố đạo Thánh đế?

Diệp Mặc đứng một bên nhìn cũng vô cùng kinh hãi, sớm đã phóng Tử Đao ra. Thần thú phóng ra từ trong Vô Định Cốc này quả thực quá lợi hại, không chỉ như vậy, tốc độ của nó dùng thần thức cũng không thể nào quan sát rõ ràng.

Phù một tiếng, giống như một cơn gió bắn xẹt qua, bóng dáng đó sau khi xé nát Tố đạo Thánh đế kia, không ngờ cũng không ở lại đánh nhau cùng với những Thánh đế còn lại, mà lại mau chóng biến mất giữa miệng cốc, giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Qua một lúc lâu, mới có người kinh dị nhìn hướng mà bóng đen đó biến mất hỏi:

- Đây rốt cục là thứ gì vậy? Thần thú sao?

- Con Thần thú này tuyệt đối không thua gì một Tố đạo Thánh đế, may mà nó không làm gì chúng ta.

Mộc Mậu Thánh đế cũng thầm sợ hãi nói.

Gã vừa nói xong, những người còn lại mới nghĩ tới Vô Định Cốc cũng đã được mở rồi, lúc này cũng không còn ai khách khí nữa, nhao nhao xông vào Vô Định Cốc.

Diệp Mặc ngược lại lại trở thành người cuối cùng, hắn nhìn hướng mà cái bóng kia biến mất, trong lòng liền tỉnh táo lại, cái bóng này mặc dù đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn chính là tốc độ của nó. Loại tốc độ này, cho dù không có tu vi Đạo nguyên, cũng có thể đập nát một Tố đạo Thánh đế, tốc độ đó căn bản có thể phá vỡ tốc độ của hư không. Bởi vậy có thể thấy, cái bóng đó là Thần thú, còn có thân thể vô cùng cứng chắc nữa.

Thấy mọi người cũng tiến vào Vô Định Cốc rồi, Diệp Mặc cũng không do dự nữa, mau chóng vọt vào trong.

Chưa tiến vào trong Vô Định Cốc, thần thức quét vào trong đều là một khoảng đen ngòm, nhưng sau khi tiến vào rồi, thì Diệp Mặc lại phát hiện ra trong Vô Định Cốc còn sáng hơn cả bên ngoài, phía xa là một vầng hào quang chiếu sáng, thậm chí giống như ánh mặt trời, nhưng Diệp Mặc biết đó không phải là mặt trời, mà là do trận pháp điều khiển.

Phía trước mặt là một sơn cốc cũng không rộng rãi, hai bên sơn cốc không có một cây cỏ gì, Diệp Mặc thậm chí có thể tưởng tượng màu xanh của nơi này sớm đã bị con Thần thú vừa thoát ra vừa nãy ăn hết sạch rồi. Khí tức xung quanh cũng ôn hòa hơn bên ngoài nhiều, không có đạo vận pháp tắc hỗn loạn, cũng không có các loại vết nứt không gian tung hoành.

Lúc này ba người đi trước sớm đã biến mất rồi, rõ ràng cũng đã vào trong cốc rồi. Diệp Mặc mau chóng tiến vào trong cốc, chỉ trong thời gian nửa tuần hương, hắn đã nhìn thấy ba ngã rẽ ở cửa cốc.

Diệp Mặc tùy ý chọn ngã rẽ bên tay trái mau chóng đi vào, Vô Định lão nhân rất có khả năng chính là người để lại Thái Sơ Thần Văn, Diệp Mặc cũng rất quan tâm đến Thái Sơ Thần Văn. Nếu như có thể lấy được nhiều truyền thừa hơn, thì Thái Sơ Thần Văn của hắn lại được nâng cao lên một bậc.

Nhưng Diệp Mặc cũng không đi được bào lâu liền dừng lại, hắn cảm nhận được mình bị theo dõi.

Đối với việc bị theo dõi, Diệp Mặc cũng không lo lắng, những người tiến vào trong này, cùng lắm cũng là Hóa đạo mà thôi, cho dù có một Hóa đạo Thánh đế theo dõi hắn, hắn không đánh nổi thì có thể bỏ chạy.

Diệp Mặc vừa mới dừng lại, thì có một bóng người màu tím nhạt xuất hiện sau lưng hắn. Đồng thời một giọng nói hơi chói tai vang lên:

- Không tệ, tính cảnh giác rất cao, không ngờ có thể phát giác tôi theo dõi anh.

Lúc này Diệp Mặc đã biết, người đàn ông mặc áo bào tím nhạt trước mặt chính là người lúc trước dùng thần thức mịt mờ kia quét hắn. Tu vi Dục đạo, con mắt nhỏ tí, khí thế đáng sợ, thực lực chắc lợi hại hơn tên Dục đạo bị hắn bắn tan xác lúc trước một chút.

- Vô Địch Cốc tôi cũng mở ra rồi, anh có thể tự mình đi tìm đồ tốt, theo dõi tôi là có ý gì vậy?

Diệp Mặc không nhanh không chậm nói, một Dục đạo, hắn quả thực cũng không để ý.

Vị Dục đạo Thánh đế này cười ha hả:

- Anh không cần phải nhắc, tôi cũng biết anh là người tìm ra lối vào. Vô Định Cốc đương nhiên có rất nhiều đồ tốt, nhưng Vô Định Cốc rất rộng lớn, tôi cũng không gấp, tìm anh quả thực là có chút chuyện riêng.

Diệp Mặc bình tĩnh chằm chằm nhìn người đàn ông Dục đạo trước mặt này, cũng không nói gì, hắn đang nghĩ nếu như đánh nhau, mình cũng có mấy phần thắng, thế lực cũng là ngang nhau.

Thấy Diệp Mặc không hỏi, Dục đạo Thánh đế này lại cũng không để ý, tiếp tục nói:

- Người khác đều cho rằng anh có thể đã trên cấp Dục đạo rồi, chỉ có tôi biết anh mới thăng cấp lên Tố đạo Thánh đế. Tôi thừa nhận công pháp ẩn giấu tu vi của anh quả thực đẳng cấp, không ngờ lại cực kỳ tự nhiên, không có chút lộ liễu. Nếu như không nhìn anh ra tay, thì không ai sẽ cho rằng anh là Thánh đế.

- Có gì thì nói mau đi, đừng lòng vòng nữa, bổn đế đang gấp, không có nhiều thời gian lôi thôi dài dòng với anh.

Diệp Mặc có chút không kìm chế nổi nói.

Dục đạo Thánh đế này trong mắt hiện lên chút nghiêm túc, nhưng cũng không tức giận, ngược lại lại bình tĩnh nói:

- Người khác không tin lời của tên mặt trắng kia, nhưng tôi thì lại tin. Anh chẳng những có đáy hồ lô, hơn nữa còn có một con dao găm có thể khoét đáy hồ lô đó đi nữa. Thứ có thể khoét đáy của hồ lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, ha ha, tôi cũng rất mong chờ. Tôi cũng không cướp đồ của anh, đưa con dao găm và miếng đáy hồ lô kia của anh ra, còn hồ lô tôi sẽ đi tìm người con gái kia.

Khi tên thư sinh kia nói mình có một con dao găm, Diệp Mặc liền biết chuyện này chắc chắn sẽ có người nhớ trong lòng, bây giờ quả nhiên đến rồi.

- Để lại nhẫn trữ vật của anh, sau đó cút đi.

Diệp Mặc nói xong, Tử Đao cũng đã phóng ra, hắn biết đối phương sẽ không thể nào làm theo những gì hắn nói.

Thần thông Liệt Ngân bổ ra, đường đao màu tím xẹt qua hư không, lúc này cũng không còn mang theo sát thế hư không từ từ ngưng tụ như lúc trước nữa, mà là cuốn động không gian xung quanh, đánh đến, sát thế vô tận trói chặt toàn bộ khoảng không gian này, khiến đối phương không còn chỗ trốn.

So với Liệt Ngân lúc trước, một chiêu này của Diệp Mặc cũng đã mạnh hơn mười lần rồi, có thể thấy được sự khác nhau giữa Thánh đế và Tiên đế.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, tên Dục đạo Thánh đế mắt nhỏ này còn chưa kịp tức giận, khôhng ngờ phát hiện lại dám ra tay trước, lập tức giận tím mặt, vung tay giơ lên một miếng Kim vũ, vô số đinh dài phát ra khí tức khiếp người xuất hiện, trong nháy mắt liền chặn lại Liệt Ngân của Diệp Mặc.

Ken két...

Tiếng nổ vang lên không ngừng, đường đao màu tím mang theo vết nứt từ dài mấy vạn trượng thu nhỏ lại chỉ còn mấy nghìn trượng, màn mưa đinh màu vàng kia cũng không ngừng mỏng đi, sau đó từng âm thanh chói tai kết thúc, màn mưa đinh màu vàng bỗng nhiên tán loạn, còn Liệt Ngân của Diệp Mặc cũng biến mất.

Diệp Mặc ra tay trước, đối phương ra tay sau, lại có thể chặn được vết nứt của Diệp Mặc. Nhưng gã lại kinh dị nhìn Diệp Mặc, chẳng lẽ mình nhìn lần sao? Một chiêu của tên Tố đạo Thánh đế này không ngờ lại đánh tan Thái cực huyền thủy đinh tráo của gã.

Diệp Mặc cũng đã kiểm tra xong pháp tắc đạo vận của đối phương khống chế quả thật còn thuần thục hơn mình nhiều, mặc dù một chiêu vừa nãy của hắn cũng chỉ là xen lẫn chút pháp tắc không gian đơn giản, nhưng những pháp tắc không gian này dưới thần thông hộ tráo của đối phương, trực tiếp đã bị tiêu tán.

Tên Dục đạo Thánh đế này không đợi Diệp Mặc định thần lại, Thái cực huyền thủy đinh trong tay cũng lại huyễn hóa thành mấy chục giòng sông dài

đánh về phía Diệp Mặc.

Có lẽ nói thứ này căn bản cũng không phải dòng sông dài gì, mà là dòng sông đinh do vô số đinh tạo thành, những dòng sông đinh này khi được phóng ra còn là dòng nước màu vàng, đợi dòng sông màu vàng này trói buộc hoàn toàn không gian xung quanh Diệp Mặc lại, thì dòng sông đinh màu vàng này cũng đã huyễn hóa thành làn sóng đinh màu đỏ sậm.

Một khí tức ăn mòn cốt tủy đánh đên, sắc mặt Diệp Mặc lập tức thay đổi, pháp bảo đinh này của đối phương quả thực quá ác độc. Pháp bảo đinh của người khác đều là dùng ẩn nấp, chói tai để đánh lén. Nhưng pháp đảo đinh của người này không ngờ lại đánh ra khí thế bàng bạc như của dòng sông lớn đang cuồn cuộn vậy, dường như muốn ăn mòn toàn bộ sơn cốc này. Hoặc là nói nếu như không gian trong này vô cùng vững chắc, thì sóng của mấy chục dòng sông đinh này cũng đã hóa Diệp Mặc và cả khoảng không gian này thành bột mịn rồi.

Trong tích tắc này Diệp Mặc cũng đã chuyển vô số ý niệm trong đầu, không gian xung quanh giống như sền sệt lại, cho dù hắn cố gắng giãy giụa không gian để chạy trốn, cũng sẽ bị sóng của mấy chục dòng sông Huyền thuỷ đinh này cuốn đi.

Nếu như không vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc chắc chắn cho dù hắn đã là tu vi luyện thể Tiên thần thể rồi, cũng không thể nào thoát mạng được.

36 viên Lôi Hải Thần Châu có thể chặn lại được sóng của mấy chục dòng sông Huyền thủy đinh này, nhưng Diệp Mặc lại không muốn lấy ra, không phải sợ tên Dục đạo Thánh đế trước mặt này phát hiện hắn có 36 viên Lôi Hải Thần Châu đáng sợ này, mà là Diệp Mặc biết rõ còn có một người nữa đang đứng bên nhìn trộm hắn.

Mấy chục dòng sông đinh giáng xuống, khí tức ăn mòn càng lúc càng đáng sợ hơn, Diệp Mặc không dám tiếp tục do dự nữa, một bức họa lớn phát ra vô số ánh sáng màu vàng đánh ra.

Những ánh sáng màu vàng này mau chóng hình thành từng làn sóng màu vàng, trên làn sóng màu vàng này, có mấy chục La Hán áo vàng đứng trên, có mấy vị La Hán thậm chí quần áo cũng có màu vàng cực kỳ nhạt.

Những vị La Hán này vừa ra, lập tức liền đánh cây côn sắt trong tay ra, từng màn côn đập trúng lên làn sóng đinh kia, vang lên những tiếng nổ vang trời.

Huyền thủy đinh ăn mòn nổ tung, Huyền thủy văng ra tứ phía, mũi nhọn bắn khắp nơi. Nhưng khí thế bàng bạc kia lập tức bị chặn xuống, những đường đinh ăn mòn trong dòng sông Huyền thủy đinh kia đập lên trên những vị La Hán này, khiến thân mình của những vị La Hán áo vàng này mau chóng ảm đạm sau đó biến mất, chỉ có vài vị thân mình có chút màu vàng nhạt, vẫn đứng sừng sững trên dòng sông màu vàng đã bị Huyền thủy ô nhiễm, chặn lại dòng sông đinh vô tận kia.

- Kim Cương Đại Thừa Đồ...

Dục đạo Thánh đế phóng ra mấy chục dòng sông Huyền thủy đinh kia giật mình thốt lên, sau đó ánh mắt gã liền lộ ra tinh quang vô cùng nóng bỏng.

Đây đúng là Kim Cương Đại Thừa Đồ, Kim Cương Đại Thừa Đồ là một món pháp bảo mà Diệp Mặc luyện hóa đơn giản nhất, hắn không tu thần thông Phật môn. Kim Cương Đại Thừa Đồ là một trong những pháp bảo vô thượng của Phật môn, mặc dù quý giá, nhưng không phải là thứ mà Diệp Mặc thích. Diệp Mặc luyện hóa bộ phận cấm chế của bức họa này, chủ yếu là vì đề phòng chẳng may, không ngờ hôm nay lại dùng đến thật.

Đối phương vẫn còn đang vui sướng, Tử Đao của Diệp Mặc lại lần nữa bổ đến, lần này không phải là vết nứt nữa, mà là thần thông Diệp Mặc lĩnh ngộ trong Thần Phần Vực, Lạc Ngân Đao Văn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2057

Nhớ Đến Thần Quả Long Tộc

Thấy Diệp Mặc lại lần nữa thi triển Đao Văn, Dục Đạo Thánh Đế lập tức thần sắc ngưng trọng, Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc gã cũng nhìn thấy một lần, đó là loại thần thông suýt chút nữa chém một Hóa Đạo Thánh Đế thành hai mảnh, mặc dù vị Hóa Đạo đó bị trọng thương, Diệp Mặc cũng là đánh lén, nhưng cái này không có nghĩa là Đao Văn của hắn không đáng sợ.

Thái Cực Huyền Thủy Đinh lại lần nữa huyễn hóa thàn một dòng sông đinh, phong bế toàn bộ không gian nơi mà Dục Đạo Thánh Đế này đang đứng.

Nhưng uy lực của Lạc Ngân Đao Văn và Liệt Ngân kia hoàn toàn không phải là cùng một cấp bậc, mặc dù Dục Đạo Thánh Đế này ngay lập tức dùng dòng sông Huyền Thủy Đinh phong bế không gian khí thế của Đao Văn, nhưng hai đường Đao Văn vặn vẹo này vẫn xé rách dòng sông trước mặt.

Dòng sông Huyền Thủy Đinh trước mặt kia giống như đột nhiên bị gãy vậy, phá vỡ hoàn toàn không gian, Dục Đạo Thánh Đế bị dòng sông đinh bao phủ hoàn toàn cũng dần lộ thân hình.

Sắc mặt tên Dục Đạo Thánh Đế khẽ thay đổi, gã biết sự lợi hại của Đao Văn của Diệp Mặc, nhưng không ngờ lại lợi hại đến mức có thể xé tan dòng sông đinh của gã. Dường như trong nháy mắt dòng sông đinh bị xé tan, gã lại một lần nữa phóng ra một tấm khăn.

Sau khi một tiếng phụt âm trầm vang lên, hai đường Đao Văn bị tấm khăn này của Dục Đạo Thánh Đế chặn lại.

Dục Đạo Thánh Đế này có chút thở phào, một khắc sau, khí thế quanh người gã liền tăng vọt, Thái Cực Huyền Thủy Đinh kia lại lần nữa đánh ra, đồng thời tấm khăn kia liền hóa thành không gian như thật, muốn phong bế lối thoát của Diệp Mặc.

- Thái Sơ Thần Văn...

Dường như cùng lúc này, Diệp Mặc lại chém ra hai đường vết nứt, hai đường vết nứt này như ẩn như hiện, thoạt nhìn cũng tương tự như hai đường Đao Văn vừa nãy, nhưng lại khác nhau về bản chất. Hai đường vết nứt này chỉ là trong nháy mắt liền đi đến trước mặt tên Dục Đạo Thánh Đế này.

Khí tức hủy diệt đáng sợ và u ám liền cuốn đến, quanh người Dục Đạo Thánh Đế này lập tức giật mình, dường như ngay tức khắc, thân thể gã liền bị hai đường gợn sóng uốn lượn này xé rách.

- Thái Sơ Thần Văn...

Tên Dục Đạo Thánh Đế này rõ ràng kiến thức cũng không kém, gã dường như trong khoảnh khắc nhận ra Thái Sơ Thần Văn liền điên cuồng thiêu đốt nguyên khí và tuổi thọ, thoát khỏi hai đường Thái Sơ Thần Văn, ngay lập tức biến mất.

Hai đường Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc mặc dù không có tiến bộ rõ ràng, vì thực lực của hắn tăng lên, cho nên cũng mạnh hơn lúc trước nhiều. Đồng thời thực lực của tên Dục Đạo Thánh Đế trước mặt này cũng mạnh hơn nhiều so với tên mà Diệp Mặc lần đầu tiên đánh trọng thương, gã trong nháy mắt phát hiện ra Thái Sơ Thần Văn liền thiêu đốt thọ nguyên của mình chạy trốn, không ngờ lại thành công rồi.

Nhưng Diệp Mặc vẫn nhìn rõ tên Dục Đạo Thánh Đế này biến mất, cũng đã hoàn toàn già nua đi rồi.

Roẹt roẹt...

Tên Dục Đạo Thánh Đế này đi quá vội, đến pháp bảo của mình cũng

không kịp lấy đi, chiếc khăn bị Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc xé tan tành, còn Thái Cực Huyền Thủy Đinh thì lại bị Diệp Mặc vung tay một cái thu vào nhẫn trữ vật của mình.

Diệp Mặc nhìn nơi mà tên Dục Đạo Thánh Đế kia biến mất, không đuổi theo. Đồng thời lại càng để ý đến Thái Sơ Thần Văn, hai tên Dục Đạo Thánh Đế đều là nhìn thấy Thái Sơ Thần Văn mà bỏ chạy, có thể thấy Thái Sơ Thần Văn năm đó chắc hẳn hung danh hiển hách.

Trên thực tế hắn còn có mấy cách nữa có thể giết chết tên Dục Đạo Thánh Đế này, hắn có thể thi triển Thuấn Tức, sau đó dùng Thái Sơ Thần Văn giết chết đối phương. Cho dù khi đối phương bỏ chạy, Diệp Mặc vẫn có thể thi triển Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung bắn chết đối phương.

Nhưng những thứ này Diệp Mặc đều không làm, vì bên cạnh còn có một người đang vụng trộm theo dõi hắn. Mặc dù người đang trốn đó rất cẩn thận, giấu rất kỹ, nhưng cảm giác của Diệp Mặc vẫn có thể cảm nhận được.

Thần thông Thuấn Tức giết Dục Đại Thánh Đế vừa bỏ chạy vừ nãy, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không tổn hao nhiều. Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung cũng lại càng là đòn sát thủ, con át chủ bài của hắn, Diệp Mặc sẽ không dễ dàng gì mà lấy ra.

Cũng may thu được Thái Cực Huyền Thủy Đinh, cây đinh này thoạt nhìn không tệ lắm, mặc dù không bằng linh bảo, nhưng cũng là thần khí rất tốt.

Diệp Mặc cũng không quản người đang theo dõi kia, trong nháy mắt liền biến mất.

Đợi sau khi Diệp Mặc biến mất hoàn toàn, nơi mà lúc trước Diệp Mặc đánh nhau với Dục Đạo Thánh Đế kia đột nhiên xuất hiện một lão già tiên phong đạo cốt, không ngờ chính là Mộc Mậu Thánh Đế dẫn đầu đoàn đi tìm lối vào Vô Định Cốc.

Mộc Mậu Thánh Đế chằm chằm nhìn bóng lưng của Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói:

- Người này ra tay tuyệt đối không kém gì mình, tâm cơ lại thâm trầm như vậy, còn nữa, sao hắn lại biết Thái Sơ Thần Văn? Điều này quả thức quá đáng sợ.

Gã sở dĩ ở lại đây, là vì gã cũng nghĩ giống như tên Dục Đạo Thánh Đế vừa mới chạy thoát kia, cho rằng những gì tên thư sinh nói là sự thật.

Dó chính là trên người Diệp Mặc chẳng những có đáy hồ lô, hơn nữa còn có con dao găm nghịch thiên. Còn 24 viên Lôi Hải Thần Châu, gã cũng không quan tâm. Vì sau khi Diệp Mặc lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu trong đó ra, thần thức của gã cũng quét qua, đó chỉ là thứ tầm thường mà thôi.

Mặc dù thứ này rất tầm thường, nhưng gã tin Diệp Mặc cũng không luyện chế ra nổi, vốn dĩ gã thắng chắc Diệp Mặc, nhưng bây giờ phát hiện Diêp Mặc mặc dù là một Tố Đạo Thánh Đế, không ngờ lại còn biết Thái Sơ Thần Văn, bây giờ gã căn bản cũng không muốn đụng độ với Diệp Mặc nữa.

…

Diệp Mặc dừng lại, lấy một miếng ngọc bài ra, trong ngọc bài xuất hiện nơi mà Mộc Mậu Thánh Đế vừa mới đứng, lộ vẻ kinh ngạc.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, cất ngọc bài đi, hắn biết người âm thầm theo dõi còn chưa xuất hiện này chắc chắn là Mộc Mậu Thánh Đế. Bây giờ hắn đi rồi, trận kỳ giám sát để lại cho thấy hắn đoán không nhầm, tên này là một tên Hóa Đạo, nếu không, nói không chừng hắn sẽ ép đối phương ra mặt.

Một mình tìm kiếm trong Vô Định Cốc cả buổi, Diệp Mặc có chút thất vọng. Nghe người khác nói Vô Định Cốc của Vô Định Lão Nhân, cũng đã bị phong bến vô số vạn năm rồi, theo lý mà nói những thứ tốt trong này chắc chắn phải nhiều mới đúng, nhưng bây giờ hắn không tìm thấy bất cứ thứ gì,

còn không bằng ở bên ngoài Thần PHần Vực.

Bố cục trong Vô Định Cốc lại rất hoành tráng, càn vào trong, thì cảm giác thiên nhiên lại càng mãnh liệt hơn. Chỉ có điều cho dù địa mạo trong này có tự nhiên đi nữa, Diệp Mặc cũng có chút thất vọng. Hắn đến nơi này là tìm đồ tốt, chứ không phải đi thăm thú lịch lãm.

May mà Thần linh khí trong này cũng nồng đậm, Diệp Mặc vung tay ném Tiểu Băng Sâm ra nói:

- Tiểu Băng Sâm giúp ta tìm một chút, trong này có Thần linh mạch không? Tốt xấu gì cũng không thể về tay không được.

- Lão đại yên tâm, chỉ cần trong này có Thần linh mạch, em có thể tim ra.

Tiểu Băng Sâm nói xong liền mau chóng xông ra ngoài, trong lòng nó vô cùng đắc ý, bây giờ nó được ra bên ngoài, đợi lát nữa khi quay về có thể khoác lác với Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng.

Vô Ảnh ngồi dưới Khổ Trúc thở dài nói:

- Lão đại ngày càng bất công, trước kia lúc nào cũng là tao ở bên ngoài, bây giờ số lần Tiểu Băng Sâm ra ngoài còn nhiều hơn tao nhiều.

Cừu Nhưỡng mặc dù gọi Vô Ảnh là đại ca, nhưng nó cũng không dám đác tội với Tiểu Băng Sâm, tên này ham rượu như mạng, còn Tiểu Băng Sâm lại ủ được lượng lớn rượu, một khi nó dám đắc tội với Tiểu Băng Sâm, muốn uống rượu cũng khó.

Nhưng Vô Ảnh lại nói như vậy, nó cũng không dám đắc tội với Vô Ảnh, đành phải an ủi nói:

- Vô Ảnh đại ca, lúc trước anh rất hay ra ngoài, vì lão đại khi đánh nhau cần sự giúp đỡ của anh, nhưng bây giờ tu vi của anh lại không tiến bộ, những người lão đại gặp phải đều là một số Thánh Đế, vung tay một cái có thể tiêu

diệt được anh, anh còn ra ngoài làm gì.

Vô Ảnh trừng mắt, Cừu Nhưỡng trong lòng sợ hãi, mau chóng nói:

- Vô Ảnh đại ca, anh muốn thường xuyên ra ngoài cũng được, chỉ cần anh tăng cao tu vi của mình lên, lần sau khi lão đại đánh nhau sẽ cần đến anh đấy.

- Tăng cái chết tiệt, tao chỉ là một tên chỉ biết ăn, không có gì ăn, thì làm sao mà thăng cấp được?

Vô Ảnh ủ rũ cụp đầu nói.

- Đại ca, anh cũng là xuất thân Long tộc, chắc là biết Hồn Thiên Bàn Long quả chứ?

Cừu Nhưỡng thấy Vô Ảnh tức giận, mau chóng cẩn thận nói.

- Tao thì biết cái đếch gì, tao là bị đuổi ra đấy, tên tiểu tử này cũng không cần đắc ý trước mặt tao nữa, mày cũng chẳng phải là bị đuổi ra ngoài đấy sao?

Vô Ảnh tức giận nói.

Cừu Nhưỡng cười ha hả nói:

- Em khác anh, em vẫn ở lại Long tộc một thời gian, ít nhất cũng biết đâu là Long cung.

Thấy Vô Ảnh lại sắp tức giận, Cừu Nhưỡng lập tức hạ giọng nói:

- Vô Ảnh đại ca, Hồn Thiên Bàn Long quả là một trong những Thần quả quý giá nhất của Long tộc. Nghe nói một quả Hồn Thiên Bàn Long Có thể khiến Long tộc cấp bậc Tiên tôn thăng cấp, đại ca, nếu như anh ăn thật nhiều Long quả, muốn không thăng cấp cũng khó đấy.

Cừu Nhưỡng lúc nói chuyện ánh mắt đảo loạn, Vô Ảnh không phải đồ

ngốc, lập tức trừng mắt nhìn Cừu Nhưỡng hỏi:

- Mắt của mày đảo loạn lên, có phải đang có chủ ý gì xấu không?

Cừu Nhưỡng thấy Vô Ảnh nhìn thấu suy nghĩ của nó, mau chóng nói:

- Đại ca, bảo lão đại dẫn chúng ta đến vườn Hỗn Thiên Bàn Long quả của Long tộc, sau đó em chỉ cần một quả là tốt rồi.

- Mày biết vườn Hỗn Thiên Bàn Long quả ở chỗ nào sao?

Vô Ảnh đảo mắt hỏi, trong lòng nó cũng đã coi toàn bộ vườn Hỗn Thiên Bàn Long quả là của mình rồi, cho dù bây giờ nó còn chưa biết vườn quả đó ở chỗ nào.

Cừu Nhưỡng vỗ ngực thùm thụp nói:

- Đại ca, chỉ cần đến phạm vi Long tộc, thì em có thể tìm được vườn Hỗn Thiên Bàn Long quả. Trong vườn Hỗn Thiên Bàn Long quả còn có một Đạo quả, tên là Thiên Ly quả, nghe nói Thiên Ly quả có thể khiến người ta Vần đạo, là bảo bối cao cấp nhất của Long tộc, rất nhiều Thánh Đế cũng đã đến Long tộc để lấy Thiên Ly quả, nhưng, cây Thiên Ly quả của Long tộc chỉ có một cây mà thôi, hơn nữa một cây cứ vạn năm mới kết ba quả thôi.

Vô Ảnh cười ha hả, nâng chân trước lên vỗ vào đầu Cừu Nhưỡng nói:

- Không tệ, ha ha, Hỗn Thiên Bàn Long quả và Thiên Ly quả tao đều muốn hết...

Thấy Cừu Nhưỡng cười quái dị, Vô Ảnh rùng mình, lập tức đổi giọng nói:

- Tao nói lão đại đều muốn hết, lão đại có rồi, còn sợ chúng ta không có sao. Cừu Nhưỡng, mày nói tao có nên mau chóng nói cho lão đại biết không, nói Long tộc đang có những thứ mà chúng ta cần.

- Hồn Thiên Bàn Long quả?

Diệp Mặc nghe thấy Vô Ảnh truyền âm, nghi ngờ lập lại một câu, nếu như có thể để Vô Ảnh thăng cấp, hắn đương nhiên muốn đi một chuyến, nhưng bây giờ hắn còn không biết Long tộc ở chỗ nào. Hắn chỉ là từng nghe nói đến Long tộc, nhưng Long tộc biến mất trong Tiên giới cũng đã lâu rồi.

Đang lúc Diệp Mặc muốn hỏi Cừu Nhưỡng một chút, thì thần thức của hắn lại quét được hai tên Thánh Đế đang chặn lối đi của Tiểu Băng Sâm.

Diệp Mặc giận dữ, đi đến bên Tiểu Băng Sâm, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai tên Thánh Đế nói:

- Hai vị, tôi có lòng tốt mở lối vào Vô Định Cốc, cho các anh vào, hai vị không ngờ còn có ý với Tiên sủng của tôi, chẳng lẽ người tốt cũng không làm được sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2058

Trận Pháp Trận Văn

Hai người này chính là hai Thánh Đế cùng Diệp Mặc tiến vào Vô Định Cốc, bọn họ cũng phiền muộn giống Diêp Mặc, vốn tưởng rằng bên trong Vô Định Cốc khẳng định là có rất nhiều đồ tốt, nhưng bọn họ tiên vào nơi này tìm cho đến bây giờ, không phát hiện được gì hết.

Cho đến khi bọn họ nhìn thấy Tiểu Băng Sâm, lúc này mới cao hứng trở lại. Tiểu Băng Sâm là Băng Sâm Vương, lại trường kỳ cùng Cây Hỗn Độn và Khổ Trúc một chỗ, khí tức trên thân càng có tiên đạo linh vận lưu chuyển. Hai Thánh Đế không có tí thu hoạch nào này còn lâu mới bỏ qua Tiểu Băng Sâm?

Hai người này một người là tu vi Tố Đạo, một người là tu vi Dục Đạo, bọn họ đương nhiên nhận ra Diệp Mặc. Hai người liếc nhìn nhau, sau đó lại nhìn nhìn Tiểu Băng Sâm đang đứng yên bên cạnh Diệp Mặc, trong lòng đều đã tin rằng Tiểu Băng Sâm này là của Diệp Mặc rồi.

- Thì ra Băng Sâm Vương này là của Diệp huynh, vừa rồi đắc tội nhiều rồi.

Tên Tố Đạo Thánh Đế kia sau khi hiểu Tiểu Băng Sâm là của Diệp Mặc, lập tức liền tiến lên trước chắp tay nói một câu xin lỗi, cũng không có nói dối trắng trợn.

Diệp Mặc gật gật đầu, cơn bực tức trong lòng cũng ít đi một chút. Dù sao Băng Sâm Vương là vật linh thiêng cực kỳ quý giá, đối phương không nhìn thấy mình muốn bắt lấy Băng Sâm Vương cũng có thể tha thứ.

Tố Đạo Thánh Đế này lại không bỏ qua như vậy, mà tiếp tục nói:

- Ta kẹt tại Tố Đạo đã vô số năm rồi, vốn đang trông cậy lần này có thể lấy được một vài thứ tốt trong Vô Định Cốc, thành công Dục Đạo. Lại không ngờ Vô Định Cốc lại biến thành như vậy, bên trong trống không tới mức này, ngay cả một cọng cỏ cũng không tìm thấy.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, trong lòng tự nhủ cái này liên quan gì tới ta?

Tố Đạo Thánh Đế này lại lấy ra một cái nhẫn nói:

- Diệp huynh, ở đây ta có trăm vạn thần tinh, nhưng đáng tiếc là ta không thăng cấp. Những thứ này cũng không dùng được. Ta muốn mượn hoa kiến Phật, đem trăm vạn thần tinh này tặng cho Diệp huynh.

- Đa tạ. Chỉ có điều là ta tuy thích thần thạch, nhưng không có công không hưởng lộc, hai vị cứ tự nhiên.

Diệp Mặc thẳng thắn hạ lệnh đuổi khách.

Tiểu Băng Sâm tốc độ nhanh tới đâu, Diệp Mặc hiểu rõ vô cùng. Nếu Tiểu Băng Sâm đã ở chỗ này không chịu đi, nói lên rằng nơi này có chỗ kỳ quái. Đợi hai người này đi rồi, hắn phải cẩn thận hỏi Tiểu Băng Sâm một chút mới được.

Nghe xong lời Diệp Mặc nói, Tố Đạo Thánh Đế kia vẫn không nói gì, nhưng tên Dục Đạo Thánh Đế bên cạnh kia thì lại sầm mặt lại. Khí thế trên người tăng lên. Chung quanh còn có Đạo Vận lưu chuyển, hiển nhiên đối với lời Diệp Mặc nói gã cực không hài lòng. Với gã mà nói, chỗ này cũng không phải là của Diệp Mặc, dựa vào cái gì mà bảo bọn họ đi chỗ khác.

Diệp Mặc biết mình kêu đối phương đi chỗ khác có chút không ổn thỏa, nhưng nếu Tiểu Băng Sâm đã ở chỗ này, hắn chắc chắn sẽ không chủ động đi chỗ khác đâu.

Tố Đạo Thánh Đế kia lại cười ha ha nói:

- Bọn ta đương nhiên sẽ đi khỏi nơi này. Chuyện này không sốt ruột. Chút ít thần thạch này của ta dĩ nhiên không phải là cho không Diệp huynh, ta với Diệp huynh thương lượng. Băng Sâm Vương của huynh đã thiếu một cánh tay, chắc hẳn cũng là do làm một cuộc trao đổi với người khác. Ta cũng không cần nhiều, chỉ cần một chân trên người Băng Sâm Vương kia của huynh là được rồi. Không biết Diệp huynh...

- C.. u.. ú.. t…

Thằng này lại còn muốn Tiểu Băng Sâm, Diệp Mặc sao còn có thể nhịn được lửa giận của mình, trực tiếp quát lên. Trong lòng Diệp Mặc, Tiểu Băng Sâm căn bản không phải là một cây linh vật. Mà là một người sống có sinh mạng, thằng này lại trực tiếp muốn một chân của Tiểu Băng Sâm, quả thức quá vô sỉ.

Tố Đạo Thánh Đế này biến sắc, lập tức phóng ra cây kích bự chảng thăm thẳm nói:

- Cho ngươi mặt mũi ngươi không muốn. Bây giờ có bán hay không lại không phụ thuộc vào người rồi. Kinh Nghệ huynh đã giúp ta trợ uy. Để ta xem xem rốt cuộc hắn có cái gì có thể càn rỡ ngông cuồng đây...

Diệp Mặc biết rõ ý của gã, đó căn bản không phải là muốn bạn gã trợ uy, mà là kêu tên Dục Đạo Thánh Đé kia cùng gã động thủ công kích mình. Diệp Mặc căn bản là không đợi gã nói hết lời, Tử Đao đã bổ ra. Nếu đã muốn đánh, vậy tiên hạ thủ vi cường, đối với điểm ấy Diệp Mặc chắc là sẽ không nể nang chút nào.

Tử Đao sau khi bổ ra xong, ngoại trừ hai vệt Đao Văn vặn vẹo ra, còn cùng lĩnh vực mà Diệp Mặc mở rộng ra dung hợp lại với nhau, hình thành trói buộc không gian mới. Hai vệt Đao Văn kia lại không có toàn bộ đánh phía Tố Đạo Thánh Đế, ngoại trừ một vệt Đao Văn đánh về phía Tố Đạo Thánh Đế này ra, còn có một vệt Đao Văn lơ lửng phía trên lĩnh vực của

Diệp Mặc, sát thế uốn lượng không ngừng lại tựa như muốn đánh về phía Dục Đạo Thánh Đế kia.

Cùng lúc, năm luồng Lôi Thương từ khôg trung rơi xuống, xen lẫn lôi quang đầy trời. Đối phó một Tố Đạo, Diệp Mặc vẫn chưa cần phóg ra Thái Sơ Thần Văn của mình.

Sự đáng sợ của Lạc Ngân Đao Văn, Dục Đạo Thánh Đế kia đã được chứng kiến, bây giờ có một vệt Đao Văn hình như muốn đánh phía gã, gã hiển nhiên không có tinh lực đâu mà đi quan tâm Tố Đạo Thánh Đế bên cạnh kia. Cùng lúc đó cũng phóng ra pháp bảo của mình, phòng ngừa Đao Văn của Diệp Mặc rơi vào trên người gã. Trong lòng gã cũng có chút không thoải mái, tuy là đồng bạn với Tố Đạo Thánh Đế kia, nhưng muốn liên thủ với mình đối phó Diệp Mặc, cũng phải được sự đồng ý của mình trước chứ? Gã còn chưa đồng ý, đã ngang nhiên động thủ.

Tố Đạo Thánh Đế kia bị lĩnh vực và Đao Vực của Diệp Mặc đồng thời trói chặt, đối mặt với Lạc Ngân Đao Văn này chỉ có thể miễn cưỡng phóng ra cái kích to bự màu lam ở trong tay thôi.

Uỳnh...

Một tiếng nổ vang vỡ ra, Đao Văn vặn vẹo trực tiếp đánh bay cái kích cực lớn, ánh sánh màu lam còn chưa tụ lại đã nổ tung ra.

Không đợi Tố Đạo Thánh Đế này một lần nữa giãy giụa khỏi trói buộc của Đao Văn và lĩnh vực, năm luồng Lôi Thương đã ầm ầm đánh tới. Trong lôi quang lập lòe, Thánh Đế này ngay cả Nguyên Thần còn chưa tràn ra, đã bị năm luồng Lôi Thương của Diệp Mặc ghim chết trên mặt đất.

Sau một khắc, chiếc nhẫn của Tố Đạo Thánh Đế này, kể cả trăm vạn thần thạch kia cũng đã rơi vào tay Diệp Mặc.

Tên Dục Đạo Thánh Đế kia sắc mặt có hơi trắng bệch nhìn chằm chằm Diệp Mặc, nếu như không phải là lúc trước Diệp Mặc đã từng đánh lén tên

Hóa Đạo mặt trắng kia, gã còn tưởng rằng Diệp Mặc là Đạo Nguyên Thánh Đế rồi. Cũng chỉ trong một chiêu, đã giết chết một Tố Đạo Thánh Đế, loại thủ đoạn thần thông này, tuyệt đối không phải là thứ mà gã có thể ngăn cản.

- Diệp huynh, mới vừa rồi là ta lỗ mãng, cáo từ...

Dục Đạo Thánh Đế này sắc mặt trắng bệch bay ngược ra ngoài, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc nhìn Dục Đạo Thánh Đế này biến mất, trong lòng cười lạnh, cũng không đuổi theo. Ở nơi này chính là nơi kể mạnh trắng trợn nói chuyện, vừa rồi nếu như hắn hơi yếu một chút thôi, Tiểu Băng Sâm và hắn đều không trốn thoát. Lúc nhiều người, có một số người cho mình là một Thánh Đế, còn cần phải dùng một tấm vải che đậy một chút lòng tham của mình. Nhưng ở lúc không ai biết, thì chính là trắng trợn dùng luật rừng.

Trông thấy tên Dục Đạo Thánh Đế kia biến mất, không đợi Diệp Mặc hỏi, Tiểu Băng Sâm đã nói:

- Lão đại, chính là chỗ này. Nơi này có một trận pháp tự nhiên, em vừa mới tìm thấy nơi này, hai tên kia đã tới rồi.

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ khoan khoái dễ chịu, thần linh mạch Vô Định Lão Nhân để lại, tuyệt đối không phải là thức tần thương, hắn thậm chí chờ mong có thần linh mạch cực phẩm xuất hiện.

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Băn Sâm, Diệp Mặc rất nhanh đã tìm được lối vào của trận pháp tự nhiên, chỉ có điều là sau khi Tiểu Băng Sâm mang theo Diệp Mặc đi được mấy bước, lại không thể tiến lên được nữa. Bởi vì sau khi tiến vào trận pháp này, Tiểu Băng Sâm cũng không bắt được phương hướng nữa.

- Đợi một chút.

Diệp Mặc gọi Tiểu Băng Sâm lại.

Chờ Tiểu Băng Sâm dừng lại rồi, Diệp Mặc mới ném ra mấy cái trận kỳ, chỉ vào vài vệt Trận Văn xuất hiện trong không gian nói:

- Vô Định Lão Nhân rất ngang ngạnh ah, lão đã tìm được cái trận pháp tự nhiên này, sau đó chính lão lại bố trí trận pháp che giấu và phòng ngự mới trong trận pháp tự nhiên. Trận pháp đằng sau này ngươi tìm không thấy cũng là bình thường, đây là dùng Trận Văn để bố trí, thứ này ta cũng vừa mới tiếp xúc đến thôi, ngươi vào trong Thế Giới Trang Vàng đi, một mình ta ở đây phân tích và suy diễn trận pháp này một chút là được rồi.

Diệp Mặc trước khi tiến vào Vô Địch Cốc, đã được tiếp xúc với Trận Pháp Trận Văn do Vô Định Lão Nhân bố trí, nói thật, trận pháp này đúng là lợi hại.

Tiểu Băng Sâm sau khi trở vào, Diệp Mặc bắt đầu suy diễn trận pháp của Vô Định Lão Nhân. Đồng thời không ngừng ném ra trận kỳ của mình, theo thời gian trôi qua, một đường không gian nhỏ như ẩn như hiện dần dần xuất hiện trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc sau khi tiến vào con đường nhỏ này, tiếp tục bắt đầu ném trận kỳ ra. Càng lúc càng vào sâu, Diệp Mặc càng cảm thấy trận pháp này càng ngày càng phức tạp, mà đối với cái trận pháp dùng Trận Văn bố trí này hắn càng ngày càng rõ ràng.

Mấy ngày sau, lại một tiếng răng rắc khẽ vang lên, trước mặt Diệp Mặc bỗng nhiên sáng sủa, chung quanh những thứ vốn lờ mờ cũng rõ ràng hẳn lên. Một bậc thang hẹp hiện ra trước mặt hắn, cái bật thang kia cổ xưa nhuốm màu năm tháng, căn bản không biết là thông với nơi nào, nhưng những thần linh khí dày đặc kia từ trong bậc thang tràn ra, khiến cho Diệp Mặc hiểu rõ, nơi cái bậc thang này thông tới chính là nơi đặt trận pháp trung tâm của cả cái Vô Định Cốc này. Đây là nơi cung cấp Thần Linh Nguyên, không có số linh nguyên này thì bất kể trận pháp gì cũng không cách nào tiếp tục tồn tại vĩnh cửu được.

Mãi đến lúc này Diệp Mặc mới giật mình hiểu ra, Vô Định Lão Nhân cố

ý bố trí cái trận pháp cửa vào này từ đơn giản đến phức tạp, căn bản là muốn cho người tiến vào nơi này học tập. Nếu như ngay từ đầu đã ở trong cái trận pháp cực kỳ phức tạp đó, cho dù là mình có thể tiến vào, cũng là chuyện của rất nhiều năm sau rồi, thậm chí còn chưa chắc có thể phá giải được.

Đây là truyền thừa trận pháp mà Vô Định Lão Nhân để lại, cũng chính là Trận Pháp Trận Văn của lão. Sau khi hiểu rõ đạo lý này, Diệp Mặc vội vàng khom người bái một cái nói:

- Đa tạ tiền bối để lại Trận Pháp Trận Văn, vãn bối được lợi không nhỏ.

Diệp Mặc đẩy nhanh tốc độ đi qua cái bậc thang hẹp dài này, một cái đại điện cực lớn xuất hiện trước mặt hắn.

Cửa đại điện ngoại trừ cái trận pháp Cách Linh ra, không có cái trận pháp nào khác ngăn trở, sua khi Diệp Mặc đi vào đại điện, lập tức kinh ngạc thán phục không thôi. Thần linh khí nồng đậm tới cực điểm đập vào mắt, khiến cho hắn cảm thấy vui vẻ thoải mái. Mà càng làm cho hắn kinh ngạ là, ở chỗ này hắn nhìn thấy rất nhiều thần linh mạch.

Mười tám dòng thần linh mạch đan xen bày ra, những thần linh mạch này có thật nhiều trận kỳ và Trận Văn nối liền nhau, hiển nhiên là những thần linh mạch này chính là nơi cung cấp Thần Linh Nguyên cho cả Vô Định Cốc. Chỉ cần dọn đi toàn bộ thần linh mạch ở đây, ngoại trừ một phần trận pháp tự nhiên, trận pháp ở nơi này đều sẽ mất đi tác dụng.

Diệp Mặc đi về phía trước vài bước, hơn mười dòng thần linh mạch bỗng nhiên phát ra tiếng nổ tung nhè nhẹ, lập tức liền hóa thành tro bụi rải xuống bên trong đại điện này.

Diệp Mặc thầm than một tiếng, cũng không quá bất ngờ. Khi hắn đi vào cũng đã cảm giác được tình huống này rồi, thần linh mạc ở đây tuy rằng đẳng cấp rất cao, đoán chừng những cái có thể giữ lại cũng không nhiều lắm. Bởi vi trải qua vô vàn năm tháng, ở nơi chung quanh thiếu thốn thần linh khí này, phần lớn thần linh mạch cũng đã hao mòn hết, biến thành tro bụi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2059

Làm Cho Người Ta Đỏ Mắt

Diệp Mặc dứt khoát đưa tay chém ra một luồng chưởng phong, cuốn đi sạch sẽ máy linh mạch mà thần linh khí đã hao mòn hết này, năm cái thần linh mạch vẫn tồn còn lại trong nháy mắt liền lộ ra rõ ràng. Diệp Mặc vươn tay để lên một cái thần linh mạch trong số đó, thần linh khí tinh khiết dày đặc truyền đến. Diệp Mặc lập tức đã biết, đây tuyệt đối là thần linh mạch thượng phẩm, tuy năm cái thần linh mạch còn sót lại này cũng đã hao mòn rất nhiều, nhưng thần linh mạch thượng phẩm so với thần linh mạch hạ phẩm tác dụng đối với hắn lớn hơn quá nhiều.

Nghĩ đến hơn mười dòng thần linh mạch đã hóa thành tro bụi kia Diệp Mặc trong lòng thầm kêu đáng tiếc, bởi vì ở đây bị phong ấn, cho dù là có âm dương mạch cũng không cách nào tự thân bổ sung thần linh mạch nguyên được. Hiện tại đối với Trận Pháp Trận Văn hắn đã có hiểu biết nhất định, từ các vị trí bài bố những mạch nguyên này, Diệp Mặc suy đoán những cái thần linh mạch đã hóa thành tro bụi kia thậm chí có thể là thần linh mạch cực phẩm.

Có chừng mấy cái thần linh mạch bị Diệp Mặc lấy đi, chung quanh đại điện này bỗng nhiên bắt đầu ảm đạm, theo hàng loạt thanh âm ken két truyền đến, đại điện chợt bắt đầu sụp xuống.

Diệp Mặc thân hình giống như ánh chớp, nhanh chóng thoát ra từ trong đại điện này.

Tiếng sụp đổ liên miên không dứt truyền đến, tung tóe lên vô số tro bụi và cát đá. Diệp Mặc đưa tay cuốn một cái, những tro bụi và cát đá kia trong nháy mắt đã hình thành một vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy này rất nhanh

liền nén lại thành một quả cầu cực lớn.

Sau khi đại điện biến mất, trận pháp chung quanh cũng đều hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa. Trước mắt Diệp Mặc bắt đầu cực kỳ sáng sủa, không còn những thứ ngăn trở tầm nhìn và thần thức nữa. Khi Diệp Mặc trông thấy cảnh tượng trước mắt, trong tim hắn lập tức bắt đầu nhảy lên kịch liệt, cuối cùng hắn đã hiểu vì sao trong Vô Định Cốc chẳng có gì cả, cũng coi như là hiểu rõ vì sao thần linh mạch cực phẩm bên trong tỏa đại điện kia hoàn toàn bị hao mòn hết.

Trước mắt hắn là một tòa Dược Sơn to lớn. Phía trên Dược Sơn xanh tươi vô cùng khắp nơi đều là thần linh thảo. Có lẽ là một ít tiên linh thảo đỉnh cao.

Nhiều thứ tốt như vậy, sinh trưởng ở phía trên Dược Sơn này, thần linh mạch không tiêu hao mới là việc lạ. Xem ra thứ tốt nhất của Vô Định Côc, đều ở phía trên núi thần dược này.

Lúc trước hắn liều chết tiến vào Mộ Hoa Thần Sơn, thần linh thảo lấy được còn không bằng một phần ngàn của nơi này. Diệp Mặc chậm rãi thở ra, hắn khẳng định ở đây chắc chắn là dược viên của Vô Định Lão Nhân.

Ánh mắt Diệp Mặc xẹt qua ngọn núi trải khắp thần linh thảo này, cuối cùng rơi vào bên trên một cây ăn quả màu xanh thẫm trên đỉnh núi. Trên cây kết hơn mười quả màu xám tro, Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên trông thấy loại trái cây có màu sắc như này.

Nhưng khi thần thức của Diệp Mặc roì vào trên cái quả này. Thiếu chút nữa nghẹn ngào kinh hoảng la lên. Đây chắc chắn là một loại đạo quả, Đạo Vận và khí tức pháp tắc mạnh mẽ lưu chuyển như thế kia, khiến cho Diệp Mặc khẳng định đây là Đạo quả.

Ngay sau đó Diệp Mặc liền cảm thấy một sự quen thuộc từ trong cái quả này, số trái cây màu xám tro này, bên trên có từng đường vân lờ mờ, bên trong những đường vân này ẩn chứa pháp tắc Đạo Vận vô tận. Những Đạo

Vận pháp tắc này Diệp Mặc hết sức quen thuộc, đó chính là pháp tắc Đạo Vận bên trên Thái Sơ Thần Văn.

Diệp Mặc đè nén nội tâm kích động, hắn đã đoán được. Những quả màu xám tro chứa đựng Đạo Vận giống y hệt như Đạo Vận của Thái Sơ Thần Văn này tuyệt đối là Dạo quả mà Vô Định Lão Nhân cảm ngộ Thái Sơ Thần Văn. Chỉ cần hắn lấy được những Đạo quả này, Thái Sơ Thần Văn của hắn sẽ tăng lên đến một trình độ khó có thể tưởng tượng được.

Khó trách lúc trước Thái Sơ Thần Văn của hắn luôn khó tiến bộ, xem ra tu luyện Thái Sơ Thần Văn còn cần phải phối hợp với loại Đạo quả màu xám tro này.

Diệp Mặc trước hết liền muốn ném ra trận kỳ thu hồi ngọn núi thần dược to lớn này, nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện, trình độ bây giờ của hắn vẫn không cách nào lấy ngọn núi thần dược này đi được.

Mấy cái bóng xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng lập tức lo lắng. Hắn nhìn ra những người tới này đều là bị thần linh khí ở nơi này và thần linh thảo trong ngọn núi thần dược này hấp dẫn tới.

Diệp Mặc cũng không lo thu lấy ngọn núi thần dược này nữa, trước tiên hắn liền vọt tới đỉnh ngọn núi thần dược này, đào cái cây kết đầu Đạo quả có đường vân màu xám tro này lên, đưa vào trong Thế Giới Trang Vàng của mình.

Đồng thời khi Diệp Mặc đem bụi cây Đạo quả này thu lại, mấy bóng người đã rơi vào chân núi thần dược.

Mấy bóng người này đều nhìn thấy động tác của Diệp Mặc. Nhưng lúc này không có ai đi quan tâm Diệp Mặc, bắt đầu nhao nhao tranh cướp thần linh thảo trên núi thần dược này.

Diệp Mặc đương nhiên cũng sẽ không khách khí. Cũng bắt đầu đào lấy thần linh thảo trên núi thần dược này.

Chỉ có điều là mọi người ngay cả một phần ngàn cũng chưa có đào được, trong núi thần dược này bỗng nhiên bắt đầu rạn nứt, một luồng khí tức hủy diệt mạnh mẽ đến cực điểm truyền đến, Pháp Tắc Thiên Đạo thô bạo mất trật tự từ chính giữa khe nứt này phun ra.

Diệp Mặc đứng ở chỗ cao nhất, hắn là người trước tiên cảm thấy không đúng. Sau khi biết rõ nơi này xảy ra vấn đề, thân ảnh Diệp Mặc trong nháy mắt liền biến ảo khôn lường thành một làn ánh sáng, bay ra khỏi núi thần dược này.

Cùng lúc khi Diệp Mặc bỏ chạy, mấy tên Thánh Đế còn lại thu thập thần linh thảo trên núi thần dược cũng cảm thấy không đúng, bọn họ đều không hề chậm hơn Diệp Mặc chút nào, trong nháy mắt cũng đều hóa thành độn quang xông ra ngoài.

Gần như là đồng thời khi toàn bộ những người ở đây rời đi, ngọn núi thần dược tràn đầy thần linh thảo này hóa thành một tiếng nổ vang đáng sợ, trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ nguy hiểm thật, chỉ cần chậm một chút thôi, hắn có thể sẽ bị khí tức hủy diệt trong khe hở kia khóa lại, nói không chừng hắn còn trốn không thoát. Vô Định Lão Nhân này tính cách thật đúng là cổ quái, ngọn núi khắp nơi đều là thần linh thảo này không cho người khác, ngược lại tự động nổ rồi, đây quả thực là bất chấp lý lẽ mà.

Vụ nổ núi thần dược này rất có thể có liên quan với việc hắn lấy đi thần linh mạch, nhưng hắn cũng không thất vọng, thu hoạch của hắn đã đủ nhiều rồi. Lúc này Diệp Mặc mới nhìn xem tình huống chung quanh, hắn mới phát hiện cái trận pháp che giấu lúc trước Tiểu Băng Sâm dẫn hắn đi vào kia đã lộ ra rõ ràng, không chỉ như thế, trận pháp còn lại chung quanh cũng đều đã biến thành những trận pháp không còn tác dụng.

Khó trách những người này lại nhìn thấy núi thần dược bên trong trận pháp, xem ra sau khi hắn lấy đi năm cái thần linh mạch thượng phẩm cuối cùng thì trận pháp ở nơi này đã không còn tác dụng gì rồi.

- Diệp huynh lần này thu hoạch không nhỏ ah.

Vân Lý Thánh Đế nhìn Diệp Mặc, ý tứ xâu xa nói.

Núi thần dược nổ tung ra, mấy tên Thánh Đế cùng Diệp Mặc đồng thời chạy ra. Thần dược sơn tự nổ, khiến Thánh Đế này thất vọng vô cùng đồng thời cũng đều đem ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc.

Bởi vì sau khi Diệp Mặc đào một gốc cây Đạo quả lên, bọn họ mới bắt đầu xông lên núi thần dược thu thập thần linh thảo. Mà bọn họ lên núi tối đa cũng chỉ đào được hơn mười cây thần linh thảo, núi thần dược đã tự động nổ rồi. Chính vì vậy, những người trông thấy Diệp Mặc thu hồi cây Đạo quả kia đều nhìn chằm chằm về phía Diệp Mặc. Không ai biết cái mà Diệp Mặc thu lại trước là cái gì, ở đây không có đồ ngốc. Cho dù là không phát hiện, cũng có thể đoán ra thứ Diệp Mặc thu lại không thể coi thường được.

Hiện ở chỗ này ngoại trừ Diệp Mặc ra. Trong số những người kia, ngoại trừ một người không tới, một người bị Diệp Mặc giết ra, những người còn lại cũng đã ở đây rồi.

Vân Lý Thánh Đế và một gã Dục Đạo Thánh Đế khác, lờ mờ phong bế đường đi trước sau của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, muốn lấy loại Đạo quả có đường vân kia của hắn, mơ đi, cho dù là hắn lấy được nhiều, cũng tuyệt đối sẽ không lấy ra một quả nào.

Lúc trước sở dĩ hắn bằng lòng lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu. Đó là bởi vì hắn vừa mới hay có 12 viên châu giả, nhưng loại Đạo quả màu xám tro này thì hắn lại không có đồ giả.

- Thu hoạch chỉ có thể coi là thường thường, vừa vặn trông thấy một cây đào thông thường, ta lại yêu thích quả đào, cho nên đào lên đặt trong chiếc nhẫn của mình, rảnh không có việc gì thì ăn vài quả.

Diệp Mặc không kiêu không hèn nói.

Bởi vì lúc trước Diệp Mặc chủ động lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu, khiến cho một số người tưởng rằng Diệp Mặc lá gan cực nhỏ. Hơn nữa rất là sợ phiền phức, cho nên căn bản là không lo Diệp Mặc sẽ không đi vào khuôn phép.

Thấy Diệp Mặc vậy mà không chủ động đưa bụi cây cây ăn quả kia ra phân chia, Vân Lý Thánh Đế sắc mặt lập tức trầm xuống. Nhưng gã cũng không nói gì, tên Dục Đạo Thánh Đế phong tỏa đường đi của Diệp Mặc ở bên kia thì lại lạnh lùng nghiêm nghị nói:

- Diệp Mặc, Vô Định Cốc là do mọi người đồng tâm hiệp lực mở ra. Kết quả ở trong này lại không lấy được cái gì. Nếu ngươi đã phát hiện ra núi thần dược, hơn nữa còn lấy được thứ quý nhất trong núi tầh dược, vậy cũng nên lấy ra phân chia một phen chứ.

Diệp Mặc giận dữ, lối vào Vô Định Cốc là do hắn tìm được, nơi này cũng là do hắn mở ra. Tên khốn kiếp này không ghĩ xem hơn mười gốc thần linh thảo vừa rồi gã lấy được kia là món lợi do ai mà có, lại còn muốn chia chac đồ trên người hắn. Ở đây làm người quả nhiên là không thể tỏ ra quá sợ sệt. Lúc trước cũng do hắn vì đối phó tên mặt trắng, chủ động lấy ra 12 viên Lôi Hải Thần Châu, kết quả những người này còn càng ngày càng tưởng là ăn chắc được hắn.

Diệp Mặc đè nén lửa giận trong nội tâm nhìn chằm chằm Dục Đạo Thánh Đế này nói:

- Không biết vị đạo hữu này còn đạo lữ cùng song tu không?

- Ta có đạo lữ song tu liên quan gì đến chuyện núi thần dược này? Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có lấy ra hay là không đây?

Dục Đạo Thánh Đế này giọng điệu càng ngày càng ác liệt, khí tức Đạo Vận cả người lưu chuyển, khí thế Dục Đạo mạnh mẽ dồi dào bốc lên, tiên bào trên người đã hình thành từng luồng Đạo Vận đang chậm rãi chuyển động.

- Vậy chính là có đạo lữ song tu rồi, ngươi có thể lấy đạo lữ song tu của ngươi ra phân chia một phen hay không?

Diệp Mặc mỉa mai nói.

Không phải là mỗi Thánh Đế đều có đạo lữ, nhưng một khi đối phương nói ra chuyện về đạo lữ của mình, đối với một Thánh Đế mà nói. Đây chính là sỉ nhục lớn nhất.

Diệp Mặc sỉ nhục như thế, Dục Đạo Thánh Đế này cũng không nhịn được lửa giận nữa, một cây đàn cổ từ không trung xuất hiện, đòng thời, tay gã gẫy ra mười luồng huyền âm. Gã đã coi Diệp Mặc thành người chết, bởi vì gã chẳng những có đạo lữ song tu, mà còn tu luyện bằng đàn giống như gã.

Đạo lữ của gã trong mắt gã là tuyệt sắc vô song, hơn nữa địa vị trong lòng gã tuyệt đối sẽ không kém hơn việc tu luyện nửa phần. Diệp Mặc nói đạo lữ của gã, gã há có thể cam tâm.

Cho nên trong chớp nhoáng này gã liền phóng ra thần thông của mình, căn bản không có bất cứ chút do dự nào.

Tinh tinh...

Hơn mười luồng thanh âm của dây đàn giống như châu ngọc rơi vào khay vồn vã quẩn quanh, đem không gian giữa gã và Diệp Mặc cắt nát vụn tan tành, mà Diệp Mặc ở trong không gian đã bị cắt rời nát vụn tan tành này. Khí thế và sát cơ mạnh mẽ xung quanh đều bị dồn nén lại, mảnh không gian đã bị cắt rời này hoàn toàn không có đường sống. Có thể tưởng tượng, một khi cái không gian đã bị cắt rời đến nát vụn tan tành này đánh lên thân thể, Diệp Mặc cũng sẽ biến thành nát vụn tan tành.

Diệp Mặc từ trước tới nay đều không phải là người thích nói lời thừa thãi, nếu đối phương đã động thủ trước, hắn sao còn có thể dễ dàng tha thứ. Tử Đao bổ ra, đồng thời cũng đấm ra một quyền.

Quyền đạo thần thông Liệt Không, Liệt Không đánh ra, tương tự cũng cuốn theo không gian chung quanh, hình thành mấy vòng xoáy sát thế, thậm chí có một số không gian bị nghiền nát cũng bị cái vòng xoáy sát thế này cuốn vào. Vòng xoáy sát thế do Liệt Không quyền thế hình thành đánh vào phía trên những không gian bị nghiền nát này, khơi dậy tiếng nổ vang đầy trời. Nguyên khí nổ tung, không gian chấn động không ngừng.

B-A-N-G…GG..

Cùng lúc này Tử Đao và đàn cổ của Dục Đạo Thánh Đế kia đánh vào nhau, phát ra một tiến vang ùng oàng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2060

Chưa Chắc Ăn Được Diệp Mặc

Một sợi dây đàn bị Đao Văn vặn vẹo của Tử Đao chém đứt, phát ra "B-A-N-G…GG" một tiếng giòn vang. Tử Đao cũng bị dây của cái đàn cổ này đánh văng ra, không cách nào tiếp tục làm trong thương Dục Đạo Thánh Đế này được.

Lực không gian mạnh mẽ đụng nhau khiến cho Diệp Mặc và tên Dục Đạo Thánh Đế kia mỗi người đều lui ra xa mấy bước, lúc này mới đứng thẳng lại được. Nhưng người có ánh mắt tinh tường đều có thể thấy được, vừa rồi tên Dục Đạo Thánh Đế vội vã giao thủ, chủ đông khiêu khích Diệp Mặc kia đang rơi vào thế yếu.

Diệp Mặc cũng chỉ có thể thầm than, Tử Đao của hắn đẳng cấp quá thấp, bằng không dưới tình huống chỉ có Đao Văn, đối phương cũng không phải chỉ đứt một sợi dây đàn thôi đâu.

Dục Đạo Thánh Đế này vừa giao thủ một cái liền biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, trong lòng kinh hãi, đồng thời đem ánh mắt nhìn về phía Vân Lý Thánh Đế.

Vân Lý Thánh Đế hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên chắp tay một cái nói:

- Ta hoài nghi cái cây ăn quả mà Diệp Mặc thu lại kia là Đạo Quả, ai muốn phân chia Đạo Quả thì đứng ra.

Nói xong, gã đã túm lấy một đoàn sương mù màu xanh lá cây nhìn không ra là pháp bảo gì ngăn ở trước mặt Diệp Mặc, đồng thời ánh mắt quét về phía các Thánh Đế chung quanh. Đặc biệt là lúc nhìn về phía Mộc Mậu

Thánh Đế, ánh mắt của gã càng chăm chú. Chỉ cần Mộc Mậu Thánh Đế đứng ra, bọn họ ở đây đã có hai Hóa Đạo rồi, Diệp Mặc cho dù là có ba đầu sáu tay cũng đi không được.

Vượt quá dự liệu của gã là Mộc Mậu Thánh Đế cũng không đáp lại ánh mắt của gã, chỉ cúi thấp đầu, tựa như có điều suy nghĩ.

Vân Lý Thánh Đế lập tức nhíu mày một cái, Diệp Mặc chỉ là một tán tu không có gốc gác mà thôi, gã nghĩ không ra vì sao Mộc Mậu Thánh Đế lại có thái độ như vậy. Đừng nói Diệp Mặc không có gốc gác, cho dù là có chỗ dựa lớn, tại Thần Phần Vực này giết Diệp Mặc cũng không ảnh hưởng gì.

Vừa lúc đó, lại một tiếng hừ lạnh vang lên. Một Thánh Đế mặc tiên bào tím nhạt con mắt rất nhỏ đứng ra, phong bế đường đi ở một bên khác của Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhận ra tên Thánh Đế đứng ra này. Chính là tên muốn đánh lén hắn thiếu chút nữa bị hắn giết. Pháp bảo của tên này là Thái Cực Huyền Thủy Đinh, một món pháp bảo vô cùng lợi hại, nhưng cây đinh này đã bị Diệp Mặc thu lại.

Vân Lý Thánh Đế trong lòng chợt vui vẽ, gã tìm người, không phải sợ đánh không lại Diệp Mặc, mà là sợ Diệp Mặc thi triển thủ đoạn đào tẩu. Bây giờ ba người thành góc tam giác, Diệp Mặc tuyệt đối trốn không thoát. Nhưng gã cũng không động thủ. Vẫn đem ánh mắt quét về phía ba người còn lại.

Tóm Diệp Mặc thì rất đơn giản, lúc chia chác thì lại không đơn giản. Nếu như tất cả mọi người ra tay, vậy chia đều thì cũng dễ nói. Gã không tin đợi lát nữa bọn gã lấy được thứ tốt, người bên cạnh sẽ thờ ơ không động lòng.

- Cái thứ không biết xấu hổ, Hám Tử Đồng ta đứng về phía Diệp huynh đệ, xem xem ai dám động thủ?

Trông thấy một Hoá Đạo như Vân Lý còn phải tìm trợ thủ đối phó Diệp Mặc, Hám Tử Đồng sớm đã không nhịn được nữa rồi. Tính tình của cô thẳng thắn. Đừng nói Diệp Mặc đã giúp cô, cho dù là Diệp Mặc không giúp cô, cô cũng sẽ đứng ra nói.

Vân Lý Thánh Đế trông thấy Hám Tử Đồng trợ giúp Diệp Mặc, trong lòng lập tức trầm xuống. Bên cạnh vốn còn có một Cơ Tích chưa nói năng gì, gã không hoài nghi lời lúc trước tên thư sinh mặt trắng kia nói, gã vẫn luôn cho rằng Cơ Tích và Diệp Mặc có liên quan. Bây giờ Cơ Tích không nói gì. Một khi đánh nhau, Cơ Tíc rất có thể sẽ trợ giúp Diệp Mặc. Hơn nữa Mộc Mậu Thánh Đế giả ngu, Vân Lý Thánh Đế không nắm chắc được nữa, gã đã không chắc chắn ăn được Diệp Mặc nữa rồi.

Gã nhìn hai người Cơ Tích và Mộc Mậu Thánh Đế một cái, lúc này mới hừ lạnh một tiếng nói:

- Cáo từ.

Hai gã Dục Đạo Thánh Đế khác ngăn Diệp Mặc lại trông thấy Vân Lý Thánh Đế sắp đi, càng không dám nói câu nào. Lập tức mang theo hai vệt độn quang biến mất không còn dấu vết.

- Kẻ không có gan thì làm cháu.

Hàm Tử Đồng nhìn theo ba người vội vã đào tẩu khinh thường châm chọc.

Mộc Mậu Thánh Đế trông thấy ba người Vân Lý đã đi, y chắp tay với Diệp Mặc cười nói:

- Ta cũng cáo từ, Diệp huynh về sau có duyên sẽ gặp lại.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, hắn biết rõ Mộc Mậu Thánh Đế kiêng kỵ hắn cái gì, là kiêng kỵ Thái Sơ Thần Văn của hắn. Lão già này vừa muốn giết mình, vừa sợ bộ xương già kia của lão không ngăn được Thái Sơ Thần Văn của mình.

- Rất cảm ơn Đồng đại tỷ hỗ trợ.

Diệp Mặc tuy tu luyện tới Thánh Đế rồi, nhưng tuổi của hắn không hề lớn, cũng không thường xuyên tiếp xúc với những Thánh Đế cao cao tại thượng kia, cho nên trong khoản ăn nói cũng không chú ý quá nhiều.

Hám Tử Đồng nghe thấy Diệp Mặc gọi mình là đại tỷ, cười ha ha nói:

- Ta đã không biết bao nhiêu năm chưa nghe thấy người ta gọi mình là đại tỷ rồi, cái cách gọi này thật là mới lạ, nhưng mà ta thích. Diệp Mặc, tên Mộc Mậu kia xem ra có chút kiêng kỵ ngươi.

Diệp Mặc không giấu diếm, trực tiếp gật đầu nói:

- Tên kia là lá mặt lá trái nhất đấy, gã vốn là muốn đánh lén ta, chỉ có điều là bị ta dọa, nên chưa ra tay.

Hám Tử Đồng cũng không hỏi thăm quá trình, chỉ nói với Diệp Mặc:

- Ta đây phải đi trước rồi, tự ngươi cẩn thận nha.

Tu luyện đến Hóa Đạo, có mấy ai là đồ ngốc đâu. Cô tu luyện đến Hóa Đạo, đương nhiên là có chút tin tưởng lời tên thư sinh mặt trắng kia nói. Chính là Cơ Tích và Diệp Mặc có khả năng có chút quan hệ, bây giờ Cơ Tích ở chỗ này, cô không nên làm kỳ đà cản mũi.

- Tử Đồng đại tỷ muốn đi Niết sinh cấm địa sao?

Diệp Mặc liền vội vàng hỏi.

Hám Tử Đồng tùy ý nói:

- Tu vi bây giờ của ta mà muốn đi Niết sinh cấm địa thì còn quá thấp, ta đề nghị bây giờ ngươi cũng không nên đi, không đến tu vi Đạo Nguyên, đi Niết sinh cấm địa là cửu tử nhất sinh. Đừng nói đi cấm địa Niết sinh, dù là cầu Niết sinh cũng không qua nổi. Ta phải đi nơi khác tìm kiếm cơ hội Đạo Nguyên, một khi đặt chân tới Đạo Nguyên, ta sẽ đi Niết sinh cấm địa thử

xem.

Diệp Mặc lấy ra cái Thái Cực Huyền Thủy Đinh kia đưa cho Hám Tử Đồng nói:

- Tử Đồng đại tỷ, ta cái khác thì không có, nhưng pháp bảo lại không ít, cái Thái Cực Huyền Thủy Đinh này ta lấy về cũng không dùng làm gì, vậy tặng cho tỷ đấy.

- Pháp bảo tốt.

Thần thức của Hám Tử Đồng tùy ý quét một lượt bên trên Thái Cực Huyền Thủy Đinh, đã biết cây đinh này không tầm thường.

- Rất cám ơn Diệp hunyh đệ, ta vừa hay thiếu một cái pháp bảo như thế.

Hám Tử Đồng tính tình ngay thẳng, Diệp Mặc tặng pháp bảo cho cô, cô cảm giác pháp bảo này không tệ, trực tiếp thu nhận luôn.

Thu hồi pháp bảo xong, cô như có ý vị nhìn thoáng qua Cơ Tích ở một bên, sau đó chắp tay nói:

- Ta cáo từ, tại Thần Phần Vực nhất định còn có cơ hội gặp mặt lần nữa.

Nói xong, Hám Tử Đồng xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc biết Cơ Tích không đi, nhất định là tìm hắn có chuyện, hơn nữa hắn cũng phải tìm cô gái này có một số việc. Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên đang ở trong tay Cơ Tích, hắn có một cái đáy hồ lô, chỉ cần lấy về Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, hắn liền có được một món pháp bảo uy lực lớn chân chính. Cơ Tích thấy Diệp Mặc đang nhìn mình, chủ động nói.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Ta phải đưa đáy hồ lô cho cô, còn phải giúp cô đoạt lại cái bình xanh. Điều kiện chỉ là có cơ hội đi theo bên cạnh cô, đúng không? Cô rất được yêu

thích sao? Ta muốn đi theo bên cạnh cô à? Ta lại không muốn tán tỉnh cô, dựa vào cái gì mà phải cho cô chiếm hết tiện nghi?

- Ta nói ta dẫn ngươi đi Niết sinh cấm địa.

Cơ Tích sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

- Thật có lỗi, Niết sinh cấm địa tự ta có thể đi, không cần cô giúp.

Diệp Mặc dứt khoát trả lời.

Cơ Tích trong mắt lộ ra một tia trào phúng:

- Lúc trước quả nhiên là kiếm cớ thêo bên cạnh ta, sao không tiếp tục viện cớ? Trước kia ngươi nói không biết chỗ Niết sinh cấm địa, bây giờ lại nói đã biết rồi, thật là giỏi thay đổi.

Diệp Mặc chẳng muốn giải thích chuyện Không Thành Thiên với cô, làm như không nghe thấy lời Cơ Tích nói vậy, nói:

- Cơ Tích, đưa Hồ Lô của cô cho ta, có điều kiện gì cô nói ra đi.

Đáy hồ lô ở trong tay mình, người khác không biết, Cơ Tích lại biết vô cùng rõ ràng, Diệp Mặc không cần phải giấu diếm trước mặt cô nữa.

Cơ Tích thân hình hơi chao đảo một cái, mang theo một đoàn ánh sáng trắng, ánh sáng trắng kia trong nháy mắt đã biến mất ở xa xa, chỉ có âm thanh của cô còn lưu lại ở nguyên chỗ cũ:

- Đem cái bình xanh lấy được trên người Giãn Ngỗi đổi Hồ Lô với ta, nếu không thì miễn bàn.

Trong lòng Diệp Mặc, Cơ Tích thật sự không là cái gì. Trên thực tế, tron glòng Cơ Tích, Diệp Mặc cũng không là gì cả. Khi cô nghĩ, lúc trước cô cũng đã cho Diệp Mặc một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn rồi, Diệp Mặc phải giúp cô một chuyện, chứ không nên lại muốn lấy hồ lô nữa.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nơi đây lại một lần nữa trở nên quạnh quẽ vắng vẻ. Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn muốn tìm một chỗ xem thử cái cây có quả màu xám có hoa văn mình lấy được là vật gì, có phaỉ giống như suy đoán của hắn, có thể nâng cao thần thông Thái Sơ Thần Văn của mình hay không.

Sự lợi hại của Thái Sơ Thần Văn hắ đã thử qua vài lần rồi, với tu vi hiện tại của hắn có thể trực tiếp dùng Thái Sơ Thấn Văn ăn chắc Dục Đạo Thánh Đế rồi. Nếu như loại Đạo Quả này thật sự có thể làm cho Thái Sơ Thần Văn của hắn tăng lên một cấp độ nữa, vậy cho dù là đụng phải Hóa Đạo Thánh Đế, hắn cũng không sợ nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2061

Ức Mặc Ngộ Tử Thành

Thái Sơ Đạo Văn Quả!

Diệp Mặc mở to mắt nhìn bàn tay trống không của mình. Vừa rồi, một quả "Đạo Quả" màu xám tro sau khi được hắn cảm ngộ đã tự động luyện hóa mất, và hắn cũng biết được loại quả này có tên gọi là "Thái Sơ Đạo Văn Quả".

Đối với người không tu luyện Thần Văn, thì căn bản là "Thái Sơ Đạo Văn Quả" không đáng một xu. Nhưng sau khi Diệp Mặc cảm ngộ loại "Đạo Quả" này, thì lại rõ ràng cảm giác được "Thái Sơ Thần Văn" của mình càng trở nên rõ ràng hơn. Tuy vẫn là hai đạo "Thần Văn" trước kia, nhưng uy lực đã hoàn toàn khác rồi.

"Thái Sơ Đạo Văn Quả" quả nhiên là "Đạo Quả" dùng để tu luyện "Thái Sơ Thần Văn". Lúc này trong lòng Diệp Mặc cảm thấy rất cao hứng. Gốc cây mà hắn đào lên đưa vào Thế Giới Trang Vàng tổng cộng có 56 quả "Thái Sơ Đạo Văn Quả". Nếu như hắn có thể luyện hóa tất cả số "Đạo Quả" này, thì hắn tin rằng "Thái Sơ Thần Văn" của hắn sẽ trở thành một đại thần thông vô cùng lợi hại.

Cảm ngộ một quả "Thái Sơ Đạo Văn Quả" cũng đã tiêu tốn thời gian một năm của hắn rồi, và Diệp Mặc cũng không sử dụng trận bàn thời gian, bởi vì hắn sợ trận bàn thời gian sẽ ảnh hưởng tới việc cảm ngộ của hắn đối với "Đạo Quả", cho nên mới không dùng tới.

Sau đó Diệp Mặc tiếp tục không ngừng thử nghiệm thần thông của mình, đồng thời không ngừng cảm ngộ "Thái Sơ Thần Văn". Lúc này thần thông

"Thái Sơ Thần Văn" của hắn tăng tiến nhanh chóng, và tuy rằng không có cách nào giúp hắn tấn cấp lên Dục Đạo, nhưng cả, giác cường đại về thần thông của mình khiến cho tron glòng của hắn tự tin hơn rất nhiều. Đến khi sử dụng được năm quả "Thái Sơ Đạo Văn Quả", thì hắn liền dừng lại.

Trước khi tu vi của hắn tăng tiến thêm nữa thì đối với việc sử dụng loại "Đạo Quả" này cũng không có quá nhiều tác dụng. Nhiều lắm chỉ có thể giúp "Thần Văn" của hắn ngưng thực thêm một chút, hoặc là uy lực của "Thần Văn" trở nên lớn hơn mà thôi. Nếu cứ tiếp tục sử dụng như vậy, thì chỉ là lãng phí thôi.

…

Khi Diệp Mặc vẫn còn ở Thần Phần Vực, thì ở một nơi thuộc Văn Cử Thiên, Ức Mặc đang không chế pháp bảo của mình nhanh chóng bay đi.

Khi trong thần thức của Ức Mặc xuất hiện cái Tiên thành đầu tiên, thì tâm tình của cô liền vô cùng kích động. Từ khi phi thăng tới giờ, đây mới là lần đầu tiên cô thấy được một cái Tiên thành.

Cô thậm chí còn không biết rõ mình phi thăng như thế nào nữa. Chỉ nhớ được rằng lúc ấy cô đang ở bên trong Sa Hà thuộc Tây Tích Châu, thì lại đột nhiên cảm nhận được khí tức phi thăng. Lúc đó cô chỉ kịp lưu lại một đạo phi kiếm truyền thư, thì đã lập tức được linh vân phi thăng cuốn đi rồi.

Sau khi phi thăng thì cô lại xuất hiện ở trên một phế tích. Cô thậm chí còn hoài nghi rằng cái phế tích đó chính là một chiến trường thượng cổ nữa. Cũng may những năm qua Ức Mặc đã trải qua nhiều chuyện tại Tây Tích Châu, cho nên cũng không thấy có quá nhiều sợ hãi. Cô lập tức rời khỏi mảnh phế tích đó, rồi lại liên tiếp phi hành thêm mấy ngày, đến bay giờ mới thấy được một cái Tiên thành đầu tiên.

Sau khi Ức Mặc thấy được cái Tiên thành này, thì lập tức đã cao hứng trở lại. Từ khi cô phi thăng tới giờ, còn chưa hề nhìn thấy một tiên nhân nào. Nếu là một Tiên thành, thì khẳng định là ở đó sẽ có tiên nhân sinh sống. Đến

lúc đó cô có thể hỏi những tiên nhân kia về một chút tình huống của Tiên Giới.

Nhưng với khoảng cách tới Tiên thành càng ngày càng gần của Ức Mặc, thì trong lòng của cô càng lúc càng hoảng sợ hơn. Không ngờ là cái Tiên thành này lại lộ ra tử khí, hay nói đúng hơn chính là cảm giác không hề tồn tại sự sống ở đó. Điều này khiến cho trong lòng của Ức Mặc có chút bối rối. Ở Tiên Giới khác với Tu Chân Giới, vì ở Tu Chân Giới cô có đủ thực lực để ứng biến trước tất cả mọi chuyện. Nhưng ở Tiên Giới, thì thực lực hiện tại của cô chính là ở tầng dưới chót rồi, bất kỳ một tiên nhân nào cũng có thể giết được cô.

Khi Ức Mặc đã đi tới bên ngoài tòa Tiên thành, thì có thể thấy rõ được bốn chữ rõ ràng: "Tân Quỳnh Tiên Thành". Ngoài cửa thành không có một bóng người. Lúc này thần thức của Ức Mặc lập tức khống chế 36 viên "Lôi Hải Thần Châu" của mình, cẩn thận đi tới gần cửa của cái Tiên thành kia.

36 viên "Lôi Hải Thần Châu" đang hỗ trợ cơ chính là do Diệp Mặc đã cho cô 12 viên, cộng thêm 24 viên là do Lục Vô Hổ giúp cô luyện chế ra. Và Ức Mặc nghĩ rằng 12 viên "Lôi Haỉ Thần Châu" mà Diệp Mặc cho cô là đồ thật duy nhất trong 36 viên "Lôi Hải Thần Châu" này. Nhưng thực tế thì cả 36 viên "Lôi Hải Thần Châu" của cô đều là đồ giả cả, chỉ là cô không biết mà thôi.

Cấm chế ở cửa thành đã hoàn toàn mở ra, nhưng một vài vết máu khô cạn còn sót lại khiến cho trong lòng Ức Mặc cảm giác được điều gì đó không tốt lắm.

Khi Ức Mặc đi vào tòa Tiên thành này, thì đã lập tức trở nên ngây dại. Đây đúng là một cái "Tử thành" (Thành phố chết) đúng nghĩa. Cô không nhìn thấy bất cứ một người sống nào. Trên đường cái trong tòa Tiên thành này đều là những vết máu loang lổ, Tiên tức lâu cùng với các hàng quán đều đổ nát xiêu vẹo. Mặc dù không tàn tạ như chỗ cô lúc mới tới, nhưng rõ ràng là sau vô số năm nữa, nó chắc chắn sẽ trở thành một phế tích.

Từng đợt tử khí không chút sinh cơ nào xâm nhập đến khiến cho Ức Mặc phải rùng mình một cái theo bản năng. Thần thức của cô chưa quét hết được một phần ngàn diện tích cái Tiên thành này, nhưng dĩ nhiên là dù có quét đến cũng sẽ chẳng thấy được bóng người nào cả. Đây quả thực là một điều đáng sợ.

Tòa Tiên thành rốt cuộc là đã bị ai tàn sát? Có phải là do chiến tranh gây ra không?

Nhưng Ức Mặc rất nhanh đã biết rõ rằng tòa Tiên Thành này không phải là vì trận chiến nào đó mà thành như vậy, mà là vì một loại tình huống đột phát mà thành.

Sở dĩ cô phán đoán như vậy là vì cô đã nhìn thấy một chiếc nhẫn trữ vật ở trên đường, còn có một ít Tiên tinh rơi vãi lung tung nữa. Những Tiên tinh này có đẳng cấp cao hơn rất nhiều so với Tiên tinh mà trước kia cô đã sử dụng, cho nên cô chẳng cần phải hỏi người nào khác cũng có thể biết rằng đây tuyệt đối là Tiên tin thượng phẩm.

Tòa Tiên thành này rất quỷ dị, còn Ức Mặc đã đi qua rất nhiều địa phương quỷ dị, cho nên cũng đã có được những kinh nghiệm sống cho mình. Lúc này cô lập tức tranh thủ thời gian nhặt những viên Tiên tinh trên đất sau đó lại nhanh chóng nhặt lên nhẫn trữ vật kia.

Tuy ở đây khiến cho Ức Mặc cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại có nhiều chiếc nhẫn trữ vật cùng với Tiên tinh rơi rớt lại như vậy, khiến cho cô thực sự không muốn cứ như vậy mà đi. Đó đều là những tài nguyên tu luyện quý giá.

Lại sau một ngày, Ức Mặc đã góp nhặt được trên trăm nhẫn trữ vật rồi. Lúc này cô muốn tranh thủ thời gian rời khỏi tòa Tiên thành này. Cô tin rằng nếu mình cứ tiếp tục nhặt nhạnh, thì sẽ có thể nhặt được hơn mười ngàn chiếc nhẫn trữ vật cũng nên. Nhưng từ khi còn nhỏ, Tống Ánh Trúc đã dạy bảo cô rằng: "Làm người là phải biết đủ, nếu không tất sẽ bị tính tham của mình làm hại".

Đương nhiên còn có một nguyên nhân khác, đó là vì nếu cô tiếp tục ngây ngốc tại thành phố này, thì sẽ tiếp tục phải chịu đựng cái cảm giác kia. Nó khiến cô cảm thấy dường như chỉ sau một khắc thôi, cô cũng sẽ trở thành một mảnh tử khí trong cái tòa Tiên thành này.

Sau khi rời khỏi tòa Tiên thành, thì Ức Mặc lập tức lấy ra pháp bảo phi hành của mình, đẩy nhanh tốc độ để đi càng xa càng tốt.

Sau khi Ức Mặc rời khỏi Tân Quỳnh Tiên thành không bao lâu, thì cô liền cảm giác được sự sợ hãi khiến toàn thân trở nên rét run. Một loại cảm giác đáng sợ tới cực điểm bàng bạc sát cơ từ phía sau cuốn tới. Thời điểm này thì chân nguyên của Ức Mặc còn chưa hề chuyển hóa hết thành Tiên nguyên, cho nên tốc độ căn bản là không thể nhanh nổi.

Loại khí thế sát cơ đáng sợ này khiến cho Ức Mặc chỉ có một loại cảm giác chỉ cần cô va chạm với loại khí thế này, thì cô chắc chắn sẽ phải chết.

Dưới loại uy thế đáng sợ này, thì Ức Mặc đâu còn dám tiếp tục chạy trốn nữa, mà tranh thủ thời gian hạ xuống, đồng thời thần thức cũng quét ra ngoài. Lúc này thần trí của cô vừa mới quét tới Tần Quỳnh Tiên thành không một bóng người, đã nhìn thấy một con côn trùng mở to cái miệng của mình ra.

Cái con côn trùng kia nhìn cực kỳ gớm ghiếc, có vô số những chiếc chân dài chằng chịt, mà đầu của nó thậm chí có tới chín cái. Một loại chất lỏng đặc sệt dải dọc chảy ra từ miệng con côn trùng kia khiến cho Ức Mặc cảm thấy cực kỳ ghê tởm, thiếu chút nữa đã phải nôn mửa.

Con côn trùng kia chỉ há miệng cắn một cái khiến cho Tần Quỳnh Tiên thành mới vừa rồi còn chút hình dáng đã lập tức biến thành một vùng phế tích. Đồng thời Ức Mặc cũng cảm giác được nơi đó của Tân Quỳnh Tiên thành xuất hiện một cái lõm, thậm chí ngay cả thần trí của cô cũng bị nơi đó tiêu diệt mất. Lúc này cô lập tức hiểu được vì đâu mà nơi cô phi thăng lên trở thành ột vùng phế tích rồi. Hóa ra chính là do con "Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" này cắn nuốt mà thành.

Ức Mặc không phải là người ngốc, cô rất nhanh đã hiểu rằng mình đang gặp nguy hiểm cực độ. Với chút tu vi hiện tại mà muốn ẩn nấp trước "Cửu Đầu Phệ Hư Trùng", thì đó là chuyện tuyệt đối không thể. Đợi lát nữa kia con "Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" kia há miệng ra cắn một cái, thì cô sẽ không còn cơ hội sinh tồn nữa.

Cô cũng không phải sợ chết, nhưng mà bị cái con "Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" ghê tởm này ăn tươi nuốt sống, thì quá là kinh khủng rồi.

"Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" vừa mới cắn nuốt hết thảy mọi thứ của Tần Quỳnh Tiên thành, thì liền há miệng cắn về phía Ức Mặc. Không gian lúc này liền sụo đổ một cách mạnh mẽ khiến Cho Ức Mặc cảm thấy tuyệt vọng. Cô căn bản cũng không có bất cứ năng lực phản kháng nào. Giờ khắc này, trong lòng của cô dấy lên đầy đủ các loại tâm trạng. Mỗi ngày cô đều mong rằng sớm được phi thăng để gặp cha, nhưng bây giờ sau khi phi thăng mới được nửa năm, đã sắp bị một con côn trùng ghê tởm ăn tươi nuốt sống rồi.

Biểu hiện tuyệt vong của Ức Mặc còn chưa kịp rõ ràng, thì một đạo trường màng màu đỏ dài vạn trượng đã đánh tới. Ức Mặc đột nhiên cảm giác được lực hút trên người cô hoàn toàn biến mất không thấy nữa. Lúc này cô lập tức nhìn thấy một bóng dáng màu xám đi theo đạo trường mang kia tới.

"Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" nhìn thấy đạo trường mang này, thì ngay cả nửa phần cũng không ngừng lại. Ngay cả Ức Mặc thì nó cũng không kịp cắn nuốt, mà lần nữa xoáy lên một cơ lốc, và biến mất không thấy gì nữa. Bóng ngườ kia cũng lập tức đuổi theo nó.

Ức Mặc ngày cả nhìn cũng chưa kịp nhìn rõ ai đã cứu mình, thì đã bị loại tu vi đáng sợ này khiến cho sợ ngây người rồi. Tu vi của con "Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" lẫn bóng người kia đều kinh thiên động địa như vậy, thì cô cho dù là có gia tăng tu vi thêm ngàn vạn lần, đoán chừng cũng không băng được người ta.

Cảm nhận đước rằng cái mạng nhỏ của mình ở nơi này không có nửa phần đảm bảo, thì Ức Mặc không dám dừng lại nữa mà lập tức lấy ra pháp

bảo phi hành của mình, thay đổi một phương hướng khác để chạy trốn. Đối với cô mà nói, thì lúc này có bao nhiêu xa thì nên trốn đi bấy nhiêu xa. Đồng thời trong lòng cô cũng cảm thấy vô cùng may mắn. Nếu như trước đó cô nán lại thêm một chút nữa ở Tân Quỳnh Tiên thành thôi, thì cô đã bị "Cửu Đầu Phệ Hư Trùng" ăn đến không còn mảnh xương rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2062

Ngộ Băng Không

Diệp Mặc ngừng lại. Giờ phút này ở trước mặt của hắn là một sa mạc khô cằn gập ghềnh màu xám. Bên trên cái sa mạc này khắp nơi đều là những "Vết nứt không gian", các loại pháp thuật thần thông cùng với các loại pháp tắc hình thành những đạo ngấn lộn xộn. Thần thức của Diệp Mặc ở cái nơi pha tạp đủ loại khí tức pháp tắc này thì chỉ chốc lát đã bị xoắn nát.

Một vài bộ xương khô rải rác trên sa mạc. Diệp Mặc cưỡng ép bản thân thi triển ra vài đạo thần thức đao. Khi thần trí của hắn rơi vào phía trên những bộ xương khô kia thì lập tức đã cảm nhận được một loại khí tức viễn cổ tang thương. Trong những khí tức đó còn kèm thêm những "Đạo vận" cường đại lưu chuyển. Thần thức của Diệp Mặc đảo qua một chút thì đã biết được rằng những bộ xương khô kia khi còn sống đều là những nhân vật cực kỳ lợi hại.

Diệp Mặc nhìn cái sa mạc đáng sợ trước mắt này thì trong lòng liền suy đoán rằng bản thân hắn rất có thể đã đi tới bên ngoài Niết sinh cấm địa rồi.

Hiện tại đã được 110 năm kể từ khi hắn tiến vào Thần Phần Vực rồi. Hai mươi lăm năm trước hắn đã mất đi ký hiệu thần thức của Khổng Thành Thiên. Không biết là Khổng Thành Thiên đã xảy ra vấn đề gì đó, hay là vì chuyện nào khác. Vì đã ở trong Thần Phần Vực này gần trăm năm, cho nên tuy Diệp Mặc không cảm ứng được Niết sinh cấn địa nhưng cũng có thể mơ hồ đoán được một chút lộ tuyến. Hiện giờ không có sự chỉ dẫn qua ký hiệu thần thức của Khổng Thành Thiên thì Diệp Mặc vẫn có thể tìm đến sa mạc này sau hai mươi lăm năm.

Diệp Mặc cẩn thận tiến nhập vào cái sa mạc kia, đồng thời hắn đem thần

thức của mình khống chế trong vòng trăm mét, sau đó bắt đầu dọc theo biên giới sa mạc mà hành tẩu. Một ít "Vết nứt không gian" cùng các loại "Đạo vận" đánh lên người hắn khiến cho quần áo của hắn lập tức bị phá hủy.

Nhưng thân thể của hắn là tu vi Tiên thần thể cường hãn cho nên lập tức đã tạo thành một đạo nguyên khí bảo hộ nhàn nhạt lưu chuyển. Sau khi hắn đã chậm rãi quen với những đao ngân hỗn loạn trong cái sa mạc này thì hắn đã có thể có thời gian tìm hiểu thêm về cái sa mạc này.

Khi bắt đầu di chuyển đi, thì Diệp Mặc vẫn còn đang suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể sử dụng nguyên khí bảo hộ của mình ngăn trở những đạo đao ngân đáng sợ kia. Khi hắn đã quen với cái "Vết nứt không gian" cùng với pháp tắc đao ngân, thì hắn cũng đã hoàn toàn đám chìm trong các loại pháp tắc "Đạo vận" rồi.

Hắn từ trong đám "Đạo vận" pháp tắc lộn xộn kia mà cảm ngộ được thứ mình cần. Pháp tắc "Đạo vận" ở nơi này vô cùng lộn xộn tạp nham, cho nên có rất ít người có thể từ trong nơi này cảm ngộ được thần thông mà mình cần, nhưng Diệp Mặc thì lại có thể. Trong này hắn tiếp xúc được tới pháp tắc không gian, pháp tắc thời gian, tiếp xúc tới các loại pháp tắc ngũ hành. Trong những loại pháp tắc đó thì chỉ cần là thứ có lợi cho hắn, là hắn có thể áp đặt vào trong thần thông của mình.

Thẳng đến khi hắn tìm được chút khí tức vô cùng băng lãnh ở trong đống pháp tắc pha tạp kia. Khí tức băng lãnh kia vô cùng bình thản, cũng chỉ có một ít thôi. Nhưng Diệp Mặc lại cảm nhận được một hơi thở vô cùng đáng sợ trong một chút ít khí tức băng lãnh đó. Khí tức băng lãnh đó tuy chỉ có một tia, nhưng nó vẫn có thể đem pháp tắc tạp nham xung quanh xoắn nát hoàn toàn hình thành một không gian nhỏ của riêng nó.

Diệp Mặc đoán rằng theo thời gian trôi qua, chút khí tức băng lãnh kia tất nhiên sẽ hoàn toàn tiêu tán vào hư không, nhưng bây giờ thì một tia khí tức băng lãnh đó lại để cho hắn cảm nhận thấy được một sự cường đại to lớn.

Lúc này hắn ngừng lại, thậm chí còn ngồi xuống cái sa mạc này. Thần

niệm của hắn lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong một tia khí tức băng lãnh kia.

Một tháng, hai tháng, rồi vài tháng trôi qua. Diệp Mặc lúc này vẫn giữ nguyên tư thế, không hề cử động gì. Tay của hắn không ngừng đánh bắt những thủ thế và từng đạo "Đạo vận" pháp tắc liên tục lưu chuyển trong tay của hắn phong bế hoàn toàn mảnh không gian này.

- Phá...

Sau một năm qua đi, Diệp Mặc bỗng nhiên lại gầm nhẹ lên một tiếng rồi đưa tay đánh ra vô số thủ thế khiến không gian xung quanh bỗng nhiên ngưng đọng lại. Đây không phảo là thần thông đơn giản khiến không gian đông cứng lại, mà là một cách đông cứng quái dị. Nó giống như một hồ nước đột nhiên bị đóng băng, sau đó lập tức rạn nứt và nhanh chóng làn ra tứ phía.

Răng rắc.

Một tiếng vỡ vụn vang lên giống như là một dòng sông băng đang tan vỡ vậy. Hết thảy "Đạo vận" pháp tắc trước người Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, mà không gian xung quanh hắn lúc này trở nên vô cùng băng hàn.

- Thật là một thần thông Băng hệ lợi hại.

Diệp Mặc đứng lên lẩm bẩm một câu. Hắn khẳng định người lưu lại cái thần thông Băng hệ này nhất định là một đại năng Băng linh căn viễn cổ. Cái thần thông Băng hệ này cho dù chỉ còn lại một tia "Đạo vận", thì vẫn bị "Tam sinh quyết" của hắn nắm bắt được sau đó cướp đoạt lấy, cuối cùng tạo thành một thần thông đáng sợ mới.

Thần thông mới này thoạt nhìn cũng tương tự như thần thông không gian, tuy nhiên so với thần thông không gian thì càng thêm trực quan hơn. Hoặc có thể nói thần thông mới này kém xa thần thông không gian của một đại năng tinh thông pháp tắc không gian thi triển ra. Nhưng nếu là đối chiến

với người cũng chỉ hiểu một chút về pháp tắc không gian, thì uy lực của thần thông Băng hệ mới này tuyệt đối lớn hơn các thần thông pháp tắc không gian thông thường khác.

Loại thần thông Băng hệ này một khi thi triển, thì lập tức sẽ hình thành một vùng không gian bị đông cứng lại. Vùng không gian đó giống như là bị đóng băng vậy, và chờ tới khi nó vỡ ra, thì tất cả mọi thứ trong đó cũng sẽ bị tan vỡ theo, thở thành bụi phấn.

- Sau này gọi nó là "Băng không" đi.

Diệp Mặc phất tay vẫy tan hàn ý xung quanh đi rồi nói.

Khó trách lại có nhiều đại năng nguyện ý tiến vào Thần Phần Vực như vậy. Ở đây quả là thiên đường của việc vấn đạo mà. Không biết là thời gian xưa kia ở đây đã xảy ra chuyện gì nữa.

Ngoại trừ tài nguyên tu luyện, thì thần thông "Thái Sơ Thần Văn" cùng với "Băng Không" chính là thu hoạch lớn nhất khi hắn tới Thần Phần Vực này. Thậm chí so với việc hắn thu hoạch từ "chứng đạo" còn lớn hơn nữa. Việc hắng "chứng đạo" chỉ là nước tới thì chảy thành sông mà thôi, sớm muộn đều sẽ đạt được. Nhưng thần thông thì lại khác, vì nếu không có cơ duyên và hoàn cảnh đặc thù, thì căn bản là không có cách nào để lĩnh ngộ được cả.

Ở cái sa mạc quái dị màu xám này, có thể lĩnh ngộ được thần thông "Băng không" đối với Diệp Mặc mà nói chính là một chuyện vui rất lớn.

Bỗng nhiên lúc này lại có một tiếng kêu thảm mơ hồ truyền đến khiến ánh mắt của Diệp Mặc lập tức đổi hướng. Xuất hiện trong mắt của hắn cũng là một mảnh không gian pha tạp giữa các loại pháp tắc, căn bản là không nhìn thấy rốt cuộc là thứ gì vừa phát ra tiếng kêu thảm vừa rồi.

Diệp Mặc không thể sử dụng thần thức để quan sát xung quanh. Tu vi Tiên thần thể của hắn có thể chống đỡ được ở trong nơi có "Đạo vận" cùng

với khí tức pháp tắc tạp nham này, nhưng thần thức của hắn thì chưa thể rèn luyện tới mức có thể ngăn cản được những khí tức pháp tắc tạp nham kia.

Diệp Mặc đẩy nhanh tốc độ tiến về hướng tiếng thét kia phát ra. Nửa ngày sau, hắn liền nhìn thấy gần 20 tên Thánh Đế. Những Thánh Đế này có người ngồi, có người đứng, còn có vài người lơ lửng giữa không trung.

Diệp Mặc đã đi lại trong mảnh sa mạc này hai năm rồi, nên khi đối mặt với loại tình huống này, thì hắn cũng không có nửa phần nghi hoặc nào cả. Hắn biết rằng những người này hiện cũng đang giống như hắn, cảm ngộ thần thông pháp tắc ở nơi này, hoặc là đang cảm ngộ "Đạo vận" ở nơi này.

Sự khác biệt duy nhất chính là đại bộ phận người nơi này đều sử dụng pháp bảo phòng ngự cho mình, chỉ có một vài người không cần sử dụng bất kỳ loại pháp bảo phòng ngự nào mà thôi. Trong những người không cần sử dụng pháp bảo phòng ngự thì Diệp Mặc rất nhanh đã nhận ra có vài người là Đạo Nguyên Thánh Đế.

Diệp Mặc nhìn thấy hai người quen, một là Mộc Mậu Thánh Đế, còn một người chính là Cơ Tích. Mộc Mậu ngồi ở đó dường như là đang cảm ngộ một loại thần thông, nhưng Cơ Tích thì lại đứng ở bên một chiếc cầu rộng lớn nhíu mày trầm tư. Lúc này cho dù là Cơ Tích thì cũng phải sử dụng Đài sen để phòng hộ bên người. "Đạo vận" khí tức ở nơi này khiến cho cô không thể nào tự mình ngăn trở được.

Thấy Diệp Mặc đến thì gần như tất cả những người có mặt ở đây đều lộ ra ánh mắt kinh dị. Những người ở đây đều là Thánh Đế, cho dù chỉ là một Tố Đạo Thánh Đế tới thì bọn họ cũng không hề kinh ngạc.

Nhưng bọn họ kinh dị vì người vừa tới lại là một Tiên Đế, hơn nữa trên người còn không hề sử dụng bất kỳ một pháp bảo phòng ngự nào. Cho dù là một vài tên Đạo Nguyên Thánh Đế nhìn về phía Diệp Mặc cũng đều phải lộ ra một ánh mắt có chút khiếp sợ. Bởi vì tất cả bọn họ đều không thể nhìn ra tu vi thật sự của Diệp Mặc, nhưng không có một ai cho rằng Diệp Mặc là một Tiên Đế cả. Tiên Đế tuyệt đối không thể nào tiến tới được sa mạc trước

Niết Sinh, chứ đừng nói là đi tới cầu Niết Sinh này.

Cơ Tích biết rõ tu vi luyện thể của Diệp Mặc chính là Tiên thần thể cho nên vẫn tốt hơn một chút. Còn những Thánh Đế khác thì lại không được biết rõ như Cơ Tích.

Một lão già đầu trọc bóng loáng bỗng nhiên đi đến trước mặt Diệp Mặc đánh giá một hồi, sau đó mới híp mắt cười ha hả:

- Vị tiên hữu này thật sự rất bản lãnh. Tu vi luyện thể của cậu nếu như chưa đạt tới Thánh thể thì hẳn cũng không còn cách xa nữa đúng không? Tôi là Công An Dương, xin hỏi tiên hữu danh tính là gì?

Lúc nói chuyện thì mấy cái nếp nhăn trên trán của Công An Dương càng hằn xâu hơn, thậm chí còn có chút vẻ sầu khổ. Nhưng khí tức lưu chuyển trên người y thì lại khiến cho Diệp Mặc biết rõ tu vi của y ít nhất là Đạo Nguyên Thánh Đế rồi, hơn nữa còn là một Đạo Nguyên Thánh Đế cực kỳ cường đại nữa.

Diệp Mặc bình thản ôm quyền đáp:

- Xin chào Công An Dương đạo hữu, tôi là Diệp Mặc. Xin hỏi Công An Dương đạo hữu, nơi đây là nơi nào?

Khi Công An Dương nói chuyện thì không một ai dám ngắt lời. Hơn nữa dường như địa vị của Công An Dương ở đây cao nhất, thậm chí so với những Đạo Nguyên Thánh Đế khác còn cao hơn một chút. Cho nên Diệp Mặc chủ yếu là muốn hỏi một chút xem có phải là hắn đã đến Niết sinh cấm địa hay không? Nếu như đã đến Niết sinh cấm địa, thì hắn còn muốn hỏi Công An Dương xem nơi này có đường đi ra ngoài hay không?

Diệp Mặc không yên lòng với Mặc Nguyệt Tiên Tông tại Cung Hoa Thiên, đối với trận pháp giữa Tiên Giới và Thần Phần Vực cũng có chút bận tâm. Công An Dương nhìn không ra tu vi của hắn, cho nên hắn dứt khoát tự nâng cao mình lên một chút. Ở nơi này, thì người có tu vi càng cao càng có

được nhiều sự tôn kinh. Tu vi thấp kém, thì cho dù là anh có ra vẻ đáng thương, cũng không có người nào nguyện ý nhường nhịn anh đâu.

- Ồ, Diệp tiên hữu, nơi này chính là cầu Niết Sinh nằm bên ngoài Niết sinh cấm địa rồi, chẳng lẽ cậu không phải là do cảm ngộ được Niết sinh cấm địa mà tới đây sao?

Công An Dương nghi hoặc.

Diệp Mặc ngượng ngùng trả lời:

- Tôi tu luyện một loại thần thông gọi là "chém đạo", cho nên vô hình chung đã đem tất cả cảm ứng về Niết sinh cấm địa chém hết rồi, đỡ phải mỗi thời mỗi khắc đều nhớ tới Niết sinh cấm địa. Không ngờ là sau khi tu luyện thần thông có chút tiểu thành, thì tùy tiện đi một chút đã tới nơi này rồi. Thật đúng là thiên ý mà.

Diệp Mặc chứng đạo thần thông chính là thông qua "chém đạo" mà đạt được, cho nên hắn nói cũng chính là sự thật. Cho dù đối phương là một Đạo Nguyên Thánh Đế, thì cũng không thể hoài nghi gì hắn cả.

Công An Dương quả nhiên không hề hoài nghi gì. Lúc này y liền giơ ngón cái lên với Diệp Mặc:

- Tuệ căn của Diệp tiên hữu thật cường đại, Công An Dương tôi không thể nào có được đại trí tuệ cùng nghị lực lớn như Diệp tiên hữu được. Bản thân tôi tại Thần Phần Vực này gặp được hai đạo "Đạo văn" cũng đã nhớ mãi không quên rồi. Cứ hơn một trăn năm lại trở về lĩnh ngộ một lần, nhưng đáng tiếc là cả vạn năm trôi qua, tôi vẫn chưa bao giờ có thể lĩnh ngộ thành công cả. Trăm năm trước, tôi lại đi một lần nữa, nhưng khi đó hai đạo "Đạo văn" kia đã bị người khác lĩnh ngộ rồi. Tới tận khi đó thì tôi mới quyết định đi tới Niết sinh cấm địa. Ài.. ii… So với Diệp tiên hữu thì tôi quả là kém xa rồi.

Diệp Mặc lập tức hiểu rằng hai đạo "Đạo văn" mà Công An Dương nói

tới chính là "Thái Sơ Thần Văn" rồi.

- Bất quá bây giờ cũng tốt, nhờ vậy mà tôi mới quyết tâm đi tới cầu Niết Sinh này.

Công An Dương nói xong thì lại tự an ủi mình một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2063

Cầu Niết Sinh

Hóa ra nơi này chính là cầu Niết Sinh.

Diệp Mặc cố ý lộ vẻ kinh dị nói, sau đó có chút tiếc nuối nói:

- Mặc dù tôi biết Niết sinh cấm địa có cầu Niết Sinh, nhưng trước giờ tôi chưa từng đến nơi này, cũng chỉ nghe tên cầu Niết Sinh. Công Dương tiên hữu, có thể nói cho tôi biết về cầu Niết Sinh này một chút, còn cả làm sao có thể vào Niết sinh cấm địa không?

Cơ Tích nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, cô nghĩ đến chuyện Diệp Mặc lúc trước nói không biết cầu Niết Sinh ở đâu, bây giờ xem ra hắn dường như cũng không nói khoác. Hắn sau đó sao lại tìm được đến đây? Mặc dù chậm hơn bọn họ rất lâu, nhưng trong Thần Phần Vực không có phương vị cũ thể, muốn đến được nơi này, thì cũng cực kỳ khó khăn - Xem ra Diệp tiên hữu đúng là không hiểu về nơi này thật.

Công Dương An cười ha hả nói:

- Muốn vào Niết sinh cấm địa cần phải qua cầu Niết Sinh, cây cầu trước mặt này chính là cầu Niết Sinh, dưới cầu Niết Sinh, chính là sông Niết Sinh.

Diệp Mặc lại nhìn cầu Niết Sinh trước mặt, khi hắn nhìn thấy cầu Niết Sinh, đây là cây cầu rất rộng, bây giờ nghe thấy Công Dương An nói phải qua cây cầu này, mới có thể đến được Niết sinh cấm địa, lại đột nhiên phát hiện cây cầu này rất nhỏ hẹp.

Đây chẳng lẽ là ảnh hưởng của tâm lý sao? Diệp Mặc cẩn thận dùng thần thức quan sát cây cầu trước mặt.

Cây cầu bây giờ trở nên nhỏ hẹp này trên khoảng sương mù mênh mông, không có lan can bảo vệ, thậm chí không có biên giới. Cây cầu không có biên giới này ngẫu nhiên thoạt nhìn thì rất rộng, nhưng vì bên cầu này nằm trong trạng thái trống rỗng, cho dù thần thức cũng không thể nào tìm thấy được thứ gì trong khoảng không trống rỗng kia.

- Cầu Niết Sinh có lúc thoạt nhìn vô biên vô hạn, có lúc thoạt nhìn lại là một hành lang chật hẹp. Trên cầu Niết Sinh âm khí bức người, một khi lên cầu rồi, hồn phách lập tức cũng sẽ bị dẫn dắt. Người có tâm trí cũng phải cực kỳ kiên định, thì sẽ không có chỗ nào tự chủ được, nếu như thần hồn không thể nào trở về vị trí cũ trên cầu Niết Sinh, cho dù thần thông có lớn đi nữa, cũng chỉ có thể giống như con ruồi không đầu bay loạn trên cầu, cuối cùng bị rơi xuống sông Niết Sinh.

Công Dương An thở dài nói.

- Rơi xuống sông Niết Sinh thì sao?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

- Thần hồn câu diệt mà thôi.

Một Đạo Nguyên Thánh Đế đứng bên cạnh lạnh nhạt trả lời.

Diệp Mặc trong lòng hiểu ra, chẳng trách nhiều người không qua cầu, là sợ không qua được.

- Muốn qua cầu Niết Sinh, nhất định phải cảm ngộ âm khí trên cầu Niết Sinh trước cầu Niết Sinh, cố hết sức dung nhập thần hồn của mình vào trong âm khí trên cầu này, để tránh khi qua cầu không có chút sức chống cự nào.

Công Dương An lại bổ sung thêm một câu.

Diệp Mặc nhìn hai mươi vị Thánh Đế với các loại tư thế đứng xung quanh, trong lòng cuối cùng cũng hiểu được. Xem ra bọ họ cũng không phải đang cảm ngộ thần thông trong này, mà là đang cảm ngộ âm khí trên cầu

Niết Sinh, tìm cách náu thân trong âm khí này.

Tư Không Xán hơn trăm năm trước dẫn hắn vào không biết có đi qua cầu Niết Sinh hay không, Diệp Mặc lại lần nữa hỏi:

- Công Dương tiên hữu, cầu Niết Sinh này từ trước đến giờ có người nào đi qua chưa?

Công Dương An trầm mặc một lúc rồi nói:

- Tôi cũng không biết, nhưng tôi cũng chưa từng gặp người nào từ Niết sinh cấm địa ra ngoài, cầu Niết Sinh vô biên vô hạn, nếu như vừa mới lên cầu Niết Sinh liền rơi xuống sông Niết Sinh, bên này còn có thể nhìn thấy, một khi tiến vào cầu Niết Sinh rồi, bất luận là mắt nhìn hay thần thức đều không thể nào quan sát được.

- Có phải chỉ có đến Niết sinh cấm địa rồi, mới có khả năng ra ngoài phải không?

Diệp Mặc trong lòng cũng không lo lắng, thần thức của hắn vừa mới lên cầu Niết Sinh liền cảm nhận được khí tức cực âm lãnh, hắn cũng không biết cầu Niết Sinh này mình có thể qua nổi hay không.

Công Dương An lần này lại khẳng định nói:

- Đúng vậy, chỉ cần qua cầu Niết Sinh, tiến vào Niết sinh cấm địa, mới có thể tìm thấy cơ duyên Hỗn Nguyên, đồng thời cũng có thể tìm thấy lối ra. Tôi ở trong Thần Phần Vực bao nhiêu năm rồi, cũng không có cơ hội, lúc này mới muốn đến Niết sinh cấm địa một lần.

Diệp Mặc nhìn xung quanh một chút, đoán chừng những người trong này phần lớn cũng nghĩ tương tự với Công Dương An. Chỉ có điều không biết Cơ Tích đó tại sao cũng đến đây. Diệp Mặc biết Cơ Tích vào Thần Phần Vực cũng chưa được bao lâu, thời gian vào cũng gần giống với hắn, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hơn nữa đến Hóa Đạo cũng chưa đến, đã vội vã ra ngoài làm gì?

Hắn và Công Dương An sau khi nói chuyện được vài câu, cũng không trì hoãn thời gian cảm ngộ cầu Niết Sinh của Công Dương An nữa, hắn dứt khoát tự mình cũng tìm một vị trí bắt đầu cảm ngộ cầu Niết Sinh.

…

Thần thức của Diệp Mặc cũng không giống lắm với những người khác, Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn sau khi Chứng đạo cũng đã mở ra một giai đoạn mới, sau khi hắn lịch lãm trong Thần Phần Vực trăm năm, bây giờ cũng đã chính thức tiến vào chuyển thứ năm rồi.

Chuyển thứ năm của Thần Niệm Cửu Chuyển hình thành, chỉ cần hắn muốn, công pháp thần thức của hắn có thể hình thành một giới diện nho nhỏ, trong giới diện nho nhỏ này, chính là thế giới thần thức của hắn, bất kỳ thứ nào tiến vào trong giới diện này, đều sẽ bị thần thức giới của hắn mạt sát.

Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận quét lên trên cầu, chỉ trong tích tắc, thần thức của hắn liền bị những âm khí kia hoàn toàn xâm nhập.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của những Thánh Đế còn lại xung quanh, Diệp Mặc biết rõ e rằng bọn họ cũng là vì sợ thần thức bị cầu Niết Sinh ăn mòn một phần, lúc này sắc mặt mới khó coi.

Diệp Mặc nuốt một viên Song Thần Đan, lại lần nữa dùng thần thức hình thành một thần thức giới cực nhỏ trên cầu Niết Sinh, lần này thần thức của hắn cũng không bị âm khí ăn mòn, mà lại bao lấy một đám âm khí.

Một tiếng hô hoán từ phía xa vang lên trong sâu thẳm đáy lòng Diệp Mặc, tiếng hô hoán đó dường như từ dưới địa ngục truyền đến, khiến tâm thần của Diệp Mặc vô cùng hồi hộp, thậm chí còn có chút sợ hãi. Hình như tiếng hô hoán kia đang cảnh cáo hắn, nếu như hắn không quỳ xuống, không dựa theo ý của tiếng hô hoán kia mà làm, thì hắn cuối cùng sẽ hoàn toàn bị giết chết. Còn tiếng hô hoán đó không ngờ lạo bảo hắn bước lên cầu Niết Sinh, sau đó nhảy xuống sông Niết Sinh, như vậy hắn có thể đạt được vĩnh sinh, sẽ không bị thế gian rườm rà quấy nhiễu.

Cho dù tâm trí của Diệp Mặc kiên định, không bị bất kỳ tâm ma nào quấy nhiễu, cũng không chịu nỗi sự cảnh cáo và áp chế tinh thần nghiêm trọng đáng sợ như này. Trán của hắn có một lớp mồ hôi toát ra, một lát sau hắn cũng đã phóng ra vài đường thần thức đao, tâm thần vang lên tiếng quát chói tai:

- Chém!

Mấy đường thần thức đao ầm ầm chém ra, những âm khí trong thần thức giới vực của hắn trong nháy mắt bị thần thức đao xoắn giết sạch, biến mất.

Diệp Mặc thở dài, định thần lại. Hắn thu lại thần thức, sắc mặt cũng hơi trắng bệch. Vừa nãy nếu không phải trong thần thức giới của hắn, thì thần thức đao của hắn muốn chém giết những âm khí kia, quả thực có chút gian nan.

- Cầu Niết Sinh có thể dùng thần thức quan sát, cũng có thể dùng thần thức cảm ứng. Nhưng trước khi chưa thích ứng, thần thức một khi tiếp xúc với nơi sâu hơn, sẽ bị âm khí trên cầu Niết Sinh dẫn đi, đồng thời thần hồn không bị khống chế, sẽ chủ động xông lên cầu Niết Sinh, trước khi anh đến đây, thì có một Dục Đạo Thánh Đế len cầu Niết Sinh, cuối cùng hét lớn nhảy xuống sông Niết Sinh.

Giọng nói của Cơ Tích bỗng nhiên vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc giật mình, lúc này mới phát hiện Cơ Tích không ngờ đã đứng bên cạnh hắn. Hắn trong lòng thầm cảnh giác, vừa nãy sau khi thần thức của hắn tiến vào cầu Niết Sinh, cũng không phát hiện ra bên mình có người bước đến. Nếu như Cơ Tích đột nhiên đánh lén, thì hắn cũng bị thua thiệt rồi.

- Anh không cần dùng vẻ mặt này nhìn tôi, ngoài cầu Niết Sinh, không ai dám đánh lén cả. Nếu không sẽ khiến công phẫn, bị chém giết.

Cơ Tích dường như biết được suy nghĩ của Diệp Mặc, chủ động giải thích.

Diệp Mặc mỉa mai truyền âm nói:

- Cơ Tích Thánh Nữ, chúng ta hình như cũng không có quan hệ thân thiết lắm? Chẳng lẽ cô đến là muốn đưa hồ lô cho tôi sao? Nếu là như vậy, thì tôi cám ơn.

Vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là, Cơ Tích không ngờ lại không tức giận, mà lại bình tĩnh nói:

- Tôi biết trên người anh có rất nhiều bí mật, vừa nãy thậm chí đã chém một đám âm khí...

Diệp Mặc giật mình, hắn chém giết âm khí là dùng thần thức đao bên trong thần thức giới vực, Cơ Tích làm sao biết được? Nếu như Cơ Tích biết, còn có người nào biết được hay không? Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không ngờ theo bản năng nhìn xung quanh một lượt.

Cơ Tích lạnh nhạt nói:

- Anh không cần lo lắng, tôi đứng đầu cầu Niết Sinh cảm ngộ, là vì tôi còn có một pháp bảo cảm ngộ âm khí cầu Niết Sinh, hơn nữa tôi vốn dĩ thuộc thể cực âm, cho nên phạm vi cảm ngộ của tôi trên cầu Niết Sinh cũng sâu hơn người bình thường một chút, nhưng tôi cũng không có sức qua cầu Niết Sinh.

Nói đến đây, Cơ Tích chằm chằm nhìn Diệp Mặc truyền âm nói: - Cô muốn tôi mang cô qua cầu Niết Sinh?

Diệp Mặc lạnh lùng nói, qua cầu Niết Sinh căn bản chính là chuyện thập tử nhất sinh, bản thân mình cho dù có muốn cái hô lô đó đi nữa, cũng sẽ không mang Cơ Tích lên cầu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2064

Qua Cầu

Niết sinh cấm địa hung hiểm như này, một mình hắn cũng nguy hiểm, muốn dẫn theo một người đi nữa, lại càng nguy hiểm hơn gấp đôi. Tiên Thiên Linh Bảo là tốt, Tiên Thiên Linh bảo tốt hơn cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ này. Cơ Tích không kiêu không hèn nói.

Diệp Mặc hiểu ra, Cơ Tích là muốn trốn vào trong Đài sen của cô, sau đó mình mang Đài sen đó đi, cũng đồng nghĩa là mang cô đi. Đây đúng là một chủ ý không tồi, đến lúc đó mình cũng trốn trong Thế Giới Trang Vàng, điều khiển Thế Giới Trang Vàng đi qua cầu Niết Sinh.

- Cô có thể tự mình đi trước, nếu như có nguy hiểm gì, cô lại chui vào trong Đài sen của cô là được rồi.

Ngữ khí của Diệp Mặc hòa hoãn thêm chút, dù sao mang một pháp bảo Đài sen qua cầu, so với mang một người qua cũng đơn giản hơn nhiều.

Cơ Tích thản nhiên nói:

- Nếu như trên cầu Niết Sinh có thể tiến vào trong thế giới không gian khác, thì cầu Niết Sinh cũng không tên là cầu Niết Sinh nữa. Trên cầu Niết Sinh, không thể nào chui vào bất cứ thế giới nào khác. Lên cầu Niết Sinh rồi, chỉ có hai kết quả là chân đạp trên mặt cầu mà qua cầu, hoặc là rơi xuống sông Niết Sinh. Huống chi, cho dù trên cầu Niết Sinh có thể tiến vào một thế giới khác, cũng không có ai có thể vào được, vì trên cầu Niết Sinh không thể nào dùng thần thức.

- Tôi cũng không quen cô, cô tin tưởng tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ cô

đúng là có ý với tôi sao? Còn nữa, cô không sợ tôi luyện hóa Đài sen chín cánh của cô làm của riêng mình sao? Hơn nữa, cô đến Niết sinh cấm địa mới bao lâu, đã muốn ra ngoài rồi sao?

Diệp Mặc có chút nghi ngờ khi Cơ Tích bảo mình dẫn cô tay qua cầu, hắn cũng sẽ không tin Cơ Tích sẽ giao tính mạng của cô ta vào tay mình.

Cơ Tích cũng không chút phẫn nộ vì câu nói của Diệp Mặc, vẫn bình thản truyền âm nói:

- Anh không cần hiểu lầm, tôi sẽ không có bất cứ ý gì với người nào. Đài sen chín cánh chỉ cần có tôi ở trong, bất cứ người nào cũng không thể luyện hóa nó được, một khi luyện hóa Đài sen chín cánh của tôi, tôi có thể khiến Đài sen chín cánh tự nổ, hồ lô của anh cũng đừng mong lấy được. Còn tại sao tôi lại muốn gấp gáp ra ngoài, đó là chuyện của tôi. Tôi tin anh, là vì thần thức của anh có thể hình thành kết giới. Còn nữa chính là vì anh tinh thông trận pháp, trong này căn bản cũng không có ai sánh được với anh.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi:

- Qua cầu Niết Sinh chẳng lẽ còn cần tinh thông trận pháp nữa sao? Tôi sao lại chưa bao giờ nghe nói đến nhỉ? Còn nữa cô nói thần thức của tôi có thể hình thành kết giới, có liên quan gì đến cầu Niết Sinh chứ? Cô vừa nãy chẳng phải nói trên cầu Niết Sinh không thể nào sử dụng thần thức sao?

Cơ Tích nhìn cầu Niết Sinh chậm rãi nói:

- Qua cầu Niết Sinh cũng không phải đi thẳng là có thể, nghe nói người tinh thông trận pháp, có thể tìm được con đường chính xác nhất. Nếu như anh mang theo Đài sen chín cánh của tôi, tôi có thể ngồi trong Đài sen chín cánh giúp anh quan sát con đường đi chính xác nhất. Còn chuyện tôi dùng thần thức như nào nói chuyện với anh, thì đó là chuyện của tôi.

- Nói cách khác, đây là chúng ta cùng hợp tác, mặc dù trên cầu Niết Sinh, thần thức không thể nào phóng ra ngoài được, nhưng chỉ cần thần thức

hình thành kết giới, thì có thể bảo đảm được thần hồn của mình. Dù sao thần thức cũng không thể phóng ra ngoài được, tỉ lệ sống sót trên cầu Niết Sinh cũng lớn hơn người khác nhiều.

Diệp Mặc trở nên trầm mặc, bây giờ không phải là chuyện hắn có muốn mang theo Cơ Tích qua cầu nữa hay không, mà là hắn cần phải hợp tác với Cơ Tích, nếu như không hợp tác, vậy thì cần hỏi rõ đường đi từ miệng của Cơ Tích.

- Cơ Thánh Nữ, muốn hợp tách thì tôi cũng đồng ý, chúng ta cần phải cùng thẳng thắn thành khẩn. Thứ nhất cô nói qua cầu Niết Sinh có tuyến đường cố định là thế nào? Cho tôi ngọc giản giới thiệu đi. Thứ hai tại sao cô lại vội vã qua cầu, phải nói thật cho tôi biết.

Diệp Mặc sau khi cân nhắc, khách khí nói.

Cơ Tích đến từ Thần nữ Thánh môn, là một tông môn vô cùng lớn, Diệp Mặc cũng biết Thần nữ Thánh môn rất cừ. Điều đó chứng tỏ Cơ Tích rất có khả năng biết Niết sinh cấm địa có thứ gì tốt, sau khi hắn hỏi ra, nếu như hắn cũng có hứng, thì hắn cũng muốn kiếm bát canh.

Cơ Tích vẫn bình thản nói:

- Làm sao để qua cầu Niết Sinh, là truyền thừa của Thánh môn tôi, tôi không thể nào nói cho anh biết được. Trên thực tế, cũng không biết đồ truyền thừa lại là thật hay giả. Còn tại sao tôi cần phải qua cầu Niết Sinh, tiến vào Niết sinh cấm địa, tôi lại có thể báo cho anh biết. Vì Thần nữ Thánh môn vô số năm nay, trừ phi Thánh nữ chết đi, trước giờ chưa bao giờ có chuyện đem Thánh nữ vứt bỏ trên đường.

- Ồ, tôi biết rồi, cô bị Thần nữ Thánh môn bỏ rơi rồi, cho nên trong lòng cô khó chịu, muốn quay về hỏi rõ.

Diệp Mặc bừng tỉnh nói.

Cơ Tích lắc đầu:

- Tôi không khó chịu, tôi sợ Thần nữa Thánh môn chúng tôi xảy ra chuyện gì rồi, cho nên tôi cần phải quay về xem sao. Chỉ cần tôi còn hơi thở nào, thì tuyệt đối không cho phép Thần nữ Thánh môn xảy ra bất cứ chuyện gì.

Diệp Mặc mỉa mai một câu nói:

- Nếu như một Đạo Nguyên Thánh Đế, hủy diệt Thần nữ Thánh môn của cô, cô quay về có thể cắn người ta ư.

Tiết chế của Cơ Tích hình như cũng cực kỳ thâm trầm, đến bây giờ cô cũng không vì những lời của Diệp Mặc mà tức giận, chỉ là vẫn nhìn cầu Niết Sinh trầm tĩnh nói:

- Đạo Nguyên Thánh Đế không tiêu diệt nổi Thần nữ Thánh môn.

Đúng là tự tin thật, Diệp Mặc không muốn nói nhảm nữa mà nói thẳng:

- Đưa hồ lô cho tôi, cô vào trong Đài sen chín cánh đi, yêu cầu của cô tôi đồng ý.

- Anh muốn qua cầu Niết Sinh ngay bây giờ?

Cho dù Cơ Tích vẫn vô cùng bình tĩnh, ung dung, cũng bị lời nói của Diệp Mặc làm hoảng sợ.

Những người bình thường cho dù nắm chắc qua được cầu Niết Sinh, ít nhất cũng cần phải có mấy chục đến trăm năm bên cầu cảm ngộ mới dám qua. Diệp Mặc đến đây trước sau chưa đến nửa ngày, liền muốn qua cầu, điều này quá bất hợp lý?

- Đương nhiên, nếu như cô không đồng ý, thì tôi cũng không đợi cô, tôi sẽ tự mình qua cầu.

Diệp Mặc nói thẳng, nhưng cũng không giải thích tại sao muốn qua cầu.

Khát vọng hắn muốn qua cầu còn mãnh liệt hơn của Cơ Tích nhiều, từ

trong này không ra ngoài được, đối với hắn mà nói lại là dày vò nhất. Diệp Mặc cũng biết, tu luyện trong Thần Phần Vực so với hắn ra ngoài cũng tốt hơn nhiều, nhưng hắn không yên tâm với Mặc Nguyệt Tiên Tông lắm.

Ngoài Mặc Nguyệt Tiên Tông, còn cả chuyện Đại Lục Lạc Nguyệt không thể phi thăng, Khai Nỉ còn chưa giải quyết xong sao? Người khiến Diệp Mặc lo lắng nhất chính là Chân Thánh Đế, Chân Thánh Đế có phải niết bàn hồi sinh rồi không.

Lúc này hắn sớm đã không còn sợ Chân Thánh Đế nữa, nhưng hắn lo lắng cho Ức Mặc. Từ Tô Tĩnh Văn, Diệp Mặc cũng biết Ức Mặc lấy được Lục Tiên Tháp của Chân Thánh Đế. Bất luận Ức Mặc có phải đã phi thăng rồi hau không, nếu như Chân Thánh Đế là tu vi Dục đạo, vậy thì sau khi lão hồi sinh rất có khả năng cảm ứng được Lục Tiên Tháp của lão. Một khi Chân Thánh Đế cảm ứng được Lục Tiên Tháp, đối với Ức Mặc mà nói đúng là một đại nạn.

Diệp Mặc không tin Ức Mặc có thể luyện hóa hoàn toàn Lúc Tiên Tháp, khiến Chân Thánh Đế không thể cảm ứng được. Nhiều chuyện như vậy dồn vào, hắn làm gì còn tâm trạng ở lại trong này tu luyện nữa? Lúc trước nếu như không phải tên Dục Đạo Thánh Đế đó ép buộc, hắn thậm chí cũng sẽ không tiến vào trong Thần Phần Vực.

Diệp Mặc nói xong, nhìn Cơ Tích nhíu mày không trả lời, cũng lười chẳng thèm đợi cô nữa. Một cái hồ lô không có thì thôi, hắn cũng không để ý lắm.

Thấy Diệp Mặc không ngờ lại hướng về cầu Niết Sinh mà đi, Cơ Tích vội vàng nói:

- Đợi đã, tôi đồng ý. Nhưng hồ lô bây giờ không thể đưa cho anh được, cần phải đợi qua cầu tôi mới đưa cho anh.

- Được.

Diệp Mặc trả lời dứt khoát.

Cơ Tích thấy Diệp Mặc đồng ý, trực tiếp chui vào trong Đài sen chín cánh của mình, một lát sau, Đài sen đó cũng đã hóa thành một bông hoa sen to bằng lòng bàn tay rơi vào trong tay Diệp Mặc.

- Diệp tiên hữu, anh vừa mới đến đây liền muốn qua cầu Niết Sinh ngay sao?

Công Dương An đầu trọc khiếp sợ nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Đúng, Công Dương tiên hữu, tôi có chuyện gấp phải nhanh rời khỏi nơi này, nếu như không qua Niết sinh cấm địa, có lẽ tôi cũng không thể nào ra ngoài được nữa. Sống chết có số, tự tôi biết chuyện của mình, nếu như bây giờ không qua, thì một trăm năm sau, có lẽ tôi cũng không qua được.

- Được, Diệp tiên hữu, người bạn này như anh Công Dương tôi phải kết giao, làm việc dứt khoát. Nhưng tôi làm việc cũng không dứt khoát được như anh, cứ do do dự dự.

Công Dương An giơ ngón tay cái lên nói với Diệp Mặc.

Nói xong hình như lại nhớ ra cái gì đó, bổ sung thêm:

- Diệp tiên hữu, anh có chuyện gì chưa làm xong, nếu như anh rơi xuống cầu Niết Sinh này rồi, sau này nếu tôi có thể qua cầu được, thì tôi chắc chắn sẽ giúp anh một tay.

Diệp Mặc giật mình, vốn dĩ hắn muốn nói cho Công Dương An biết mình đến từ Tiên Giới, nếu như hắn xảy ra chuyện gì, mời Công Dương An giúp đỡ một chút, không cho phép người của Thần Phần Vực tiến vào Tiên Giới.

Nhưng hắn nghĩ lại liền từ bỏ suy nghĩ này, không nói giao tình của hắn

và Công Dương An hời hợt, cho dù hai người quan hệ rất tốt, Công Dương An cũng sẽ không vì hắn mà đi đắc tội với đại năng của cả Thần Phần Vực. Nói không chừng lời nói của mình, sẽ khiến gã động lòng với Tiên Giới.

- Tôi cũng là không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là Trường Phí Thánh Đạo có một Chúc Long Thần Các. Chúc Long Thần Các này muốn giết chết tôi, lần này sau khi tôi ra ngoài cần phải tiêu diệt Chúc Long Thần Các. Nếu như tôi không thể ra ngoài, Công Dương tiên hữu có thể giúp tôi trút được cục tức này, tôi nhất định vô cùng cảm kích.

Diệp Mặc nghĩ đến chuyện Chúc Long Thần Các phái người vây sát hắn, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Công Dương An cười ha hả nói:

- Đây chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần Công Dương An tôi có thể ra ngoài, thì sẽ cố hết sức.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Vậy cảm ơn Công Dương tiên hữu, Diệp mỗ đi trước đây.

Nói xong Diệp Mặc cầm lấy Đài sen chín cánh, mau chóng bước lên cầu Niết Sinh, trong nháy mắt thân hình đã ẩn vào trong màn sương màu trắng xung quanh cầu Niết Sinh.

- Tên Diệp tiên hữu này đúng là con người dứt khoát.

Công Dương An bật ngón tay cái lên tán thưởng, đối với lời nói và hành động vô cùng dứt khoát của Diệp Mặc, gã vô cùng thích. Nếu như không phải gã cũng đã mơ hồ cảm nhận được một số quy tắc trên cầu Niết Sinh, nói không chừng gã cũng như Diệp Mặc trực tiếp lên cầu rồi.

…

Diệp Mặc vừa lên cầu Niết Sinh, bị âm khí vô tận thổi đến, liền cảm

nhận được nguyên thần của mình hình như không chịu khống chế, lung la lung lay bên ngoài thân thể, dường như lúc nào cũng có thể thoát ly, còn hắn không ngờ lại không có cách nào.

Diệp Mặc ngay lập tức liền nhớ đến Cơ Tích nói chỉ đường, nhưng sau đó hắn liền phát hiện thần thức của mình không thể thi triển ra ngoài là chuyện nhỏ. Cơ Tích nói có thể liên lạc với hắn, hắn cũng không cảm thấy sự liên lạc của Cơ Tích.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2065

Gần Trong Gang Tấc

Cơ Tích trong lòng cũng lo lắng, cô phát hiện cách mình thông qua truyền thừa Thần nữ Thánh môn, thần thức vẫn không thể liên lạc với Diệp Mặc bên ngoài đước.

Diệp Mặc biết rõ, hắn không thể nào trông cậy vào việc Cơ Tích chỉ đường nữa rồi, hắn dừng lại, dùng công pháp luyện thể của mình, bên ngoài thân thể cố gắng tạo thành một hộ tráo luyện thể. Âm khí tập kích xung quanh bị hộ tráo luyện thể này chặn lại, lập tức liền thoát ra được một chút. Diệp Mặc không chút do dự, phóng ra vài đường thần thức đao, đồng thời trong hộ tráo hình thành thần thức giới áp sát người.

Trong nháy mắt thần thức giới hình thành, Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, may mà Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn vẫn còn tác dụng.

Sau khi thần thức giới hình thành, nguyên thần của Diệp Mặc không hề trôi nổi, ánh mắt của hắn cũng có thể mơ hồ nhìn thấy mặt cầu loáng thoáng.

Nguyên thần giữ được rồi, Diệp Mặc mau chóng tăng tốc, nhưng sau đó Diệp Mặc càng đi sâu vào trong cầu Niết Sinh, hắn liền cảm thấy hộ tráo luyện thể của mình càng tốn sức hơn, đồng thời thần thức giới càng thu nhỏ lại, sau đó, nguyên thần của hắn lại càng trở nên phù phiếm hơn.

Diệp Mặc thở dốc, lại dừng lại.

Giọng nói của Cơ Tích lại đúng lúc này truyền đến:

- Giẫm lên âm tuyến, đi dọc theo vách tường...

Chỉ có điều sau khi nói ra tám chữ này, xung quanh lại im bặt, rỏ ràng cho dù chỉ nói ra mấy chữ này, cũng rất tốn sức rồi.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn cầu Niết Sinh mơ hồ trước mặt, quả thực cũng không hiểu cái gì là âm tuyến, nơi này làm gì có vách tường?

Một tiếng răng rắc rất nhỏ truyền đến, Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn biết hộ tráo luyện thể của mình đã rạn nứt, thần thức giới không còn hộ tráo luyện thể nữa, trong nháy mắt cũng tan rã.

Hai sợi dây mảnh chợt léo lên trong tầm mắt sắp mơ hồ của Diệp Mặc, một đường âm khí cực nặng, Diệp Mặc căn bản cũng không kịp nhìn đường còn lại. Trực tiếp nhấc chân đạp lên đường dây cực mảnh âm khí cực nặng kia.

Sau khi Diệp Mặc giơ chân của mình đạp lên đường dây cực mảnh kia, hắn cảm thấy nguyên thần sắp bị âm khí kia thổi bay lại quay về thân thể hắn. Âm khí cực nặng kia dường như cũng thổi qua người hắn, mặc dù nơi mà hắn đang đứng cũng có, nhưng cũng mỏng đi nhiều.

Diệp Mặc thầm thở phào, trong lòng thầm kêu lợi hại. Cầu Niết Sinh này quả thực có chút cổ quái, tu vi của hắn mặc dù là Tố đạo, nhưng Diệp Mặc trong lòng biết rõ, cho dù chống lại Hóa đạo, hắn cũng chưa chắc có thể thua thiệt, cho dù tu vi như vậy, trên cầu Niết Sinh này, cũng không có sức đánh trả lại.

Cũng may Cơ Tích kịp thời truyền ra một câu, hắn tạm thời cũng đã hiểu cái gì là đạp lên âm tuyến. Nhưng đi sát vách tường kia Diệp Mặc vẫn không hiểu, chỉ có thể cẩn thận đi dọc theo âm tuyến tiến về phía trước.

Chỉ có điều hắn không thi triển công pháp thần thức hình thành thần thức giới, trên âm tuyến này vẫn có âm khí cực nặng thổi qua. Thần thức giới của hắn bị phá một lần rồi, đối với hắn mà nói tổn thương quá lớn. May mà hắn còn là Tiên nhân luyện thể, có thân thể cường hãn chống đỡ, cộng thêm sự lợi hại của công pháp Tam sinh quyết, khiến hắn miễn cưỡng có thể

bảo vệ được nguyên thần của mình, có thể đi qua nhờ âm tuyến này.

Âm tuyến vốn dĩ rất mảnh, nhưng Diệp Mặc đi càng xa, thì âm tuyến trước mặt hắn lại càng rộng. Cuối cùng không ngờ lại gây cho Diệp Mặc một cảm giác, âm tuyến này còn rộng hơn cả mặt cầu nữa.

Diệp Mặc không dám tiếp tục đi nữa, hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục đi như này, một lát sau nói không chừng sẽ rơi xuống sông Niết Sinh mất.

Cũng may vị trí mà hắn đang đứng, âm khí vẫn là yếu nhất. Mặc dù nguyên thần của hắn còn có thể cảm nhận được tiếng kêu gọi cường đại của sông Niết Sinh, nhưng cũng không khiến nguyên thần của hắn rời khỏi thân thể.

Diệp Mặc lại lần nữa cố gắng thi triển thần thức giới của mình. Trên một mặt của sợi dây âm khí rộng lớn trước mặt có thể nhìn thấy một bức tường dài loang lổ rõ ràng đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Trên đỉnh của bức tường dài loang lổ này, có một mép tường nhô ra. Mép tường dài hẹp, tang thương viễn cổ, dường như thông đến nơi chân trời xa xọi vậy. Chẳng lẽ đây chính là đi qua mép tường sao? Vì có kinh nghiệm lúc trước đi trên âm tuyến, Diệp Mặc không chút do dự giẫn chân lên mép tường đó.

Khi chân của Diệp Mặc vừa hạ xuống mép tường, ngay lập tức đường âm tuyến lúc trước bỗng nhiên biến mất. Dưới chân hắn chỉ có một mép tường cổ xưa dài vô tận, hai bên mép tường âm khí quấy nhiễu không thôi, còn Diệp Mặc đứng trên mép tường đó lại lần nữa định thần lại.

Một lúc sau, Diệp Mặc không thể không dừng lại lần nữa, mép tường cũng đã biến mất, lúc này xung quanh hắn chỉ có tiếng gào thét âm khí vô tận. Nguyên thần và thần hồn của hắn lần thứ ba lại phiêu đãng ngoài thân, dường như muốn cùng với tiếng kêu gọi phía xa nhảy khỏi cầu Niết Sinh, đồng thời cũng thúc giục hắn nhảy xuống sông Niết Sinh.

Diệp Mặc cố gắng bình tĩnh lại, hắn biết cầu Niết Sinh chỉ có thể tiến không thể lùi, những nơi đi qua trên cầu Niết Sinh, sẽ biến mất, hắn lùi về sau chỉ là rơi xuống sông Niết Sinh mà thôi. Đồng thời hắn cũng biết mình tuyệt đối không thể nào ở lại đây lâu được, nếu không hắn sẽ không chịu nổi tiếng kêu gọi này, mà cùng tiếng kêu gọi nhảy xuống sông Niết Sinh mất.

- Có thể đi đến nơi này, anh cũng cừ lắm. Chắc cũng qua âm tuyến mà đi đến đây, trong này cũng không còn đường nữa rồi, ở lại đây cùng bổn đế đi.

Một giọng nói già nua không thể nào hình dung nổi xuất hiện bên tai Diệp Mặc, Diệp Mặc giật mình, lúc này mới phát hiện trước mặt mép tường biến mất lại đột nhiên xuất hiện một bộ xương khô.

Bộ xương khô này cực kỳ nhỏ gầy, ngồi trong một góc của mép tường mơ hồ này, giọng nói đó chính là từ bộ xương kia phát ra.

Diệp Mặc căn bản không cần hỏi, cũng có thể đoán được, bộ xương khô này chính là Thánh đế lúc trước qua cầu. Thánh đế này chắc chắn sau khi bước đến đây rồi, cũng không thể đi tiếp được nữa, nên mới ngồi ở đây, trơ mắt nhìn mình dần biến thành đống xương khô, không có cách nào. Nhưng Diệp Mặc trong lòng vẫn vô cùng khâm phục, trên cầu Niết Sinh, thành một bộ xương khô rồi, nguyên thần vẫn còn, cũng không phải dễ tồn tại.

- Tôi quả thực là giẫm...

Diệp Mặc chỉ nói ra vài tử, đột nhiên im bặt, hắn không ngờ phát hiện giọng nói của mình không truyền ra ngoài được. Hoàn toàn không giống như bộ xương trước mặt này, có thể nói chuyện.

- Ha ha, anh chỉ là Tố đạo Thánh đế, cũng dám nói chuyện trên cầu Niết Sinh này sao? Nếu như không phải anh men theo mép tường, thì anh sớm đã bị rơi xuống sông Niết Sinh rồi, làm gì còn có cơ hội nhìn thấy bổn đế nữa. Tiểu tử, anh dừng ở đây không được bao lâu, trước khi anh chết tìm một chỗ ngồi xuống, cùng bổn đế nói chuyện một chút, bổn đế có lẽ cũng mấy vạn năm rồi không có ai nói chuyện cùng.

Bộ xương khô đó có chút hả hê nói.

Một đường sát cơ ác liệt xen lẫn trong âm khí đột nhiên xâm lấn tới, Diệp Mặc trong nháy mắt hiểu ra đây là chuyện gì, bộ xương khô này không ngờ thừa dịp rảnh rỗi nói chuyện với mình đã đột nhiên đánh lén mình.

Mặc dù đối phương là một bộ xương khô, nhưng Diệp Mặc cũng không có cách nào, đối phương có thể ra tay trên cầu Niết Sinh, Diệp Mặc đến đánh trả cũng không thể, may mà hắn còn cảm nhận được sát khí ác liệt của đối phương.

Lúc này Diệp Mặc cũng không thể không rời khỏi mép cầu, mau chóng tránh ra, vòng quanh bộ xương khô này vọt đến. Còn bộ xương khô này tại sao lại ra tay với hắn, thì hắn chẳng thèm nghĩ nữa. Đến bản thân mình còn khó bảo toàn được, nghĩ đến những chuyện khác cũng vô dụng.

Diệp Mặc trong nháy mắt rời khỏi mép tường, đường sát cơ đánh lén kia cũng không cảm giác được nữa. Nhưng âm khí vô tận lại đánh úp lại, hồn phách Diệp Mặc cũng bắt đầu lay động, nguyên thần của hắn lại càng lung lay sắp đổ.

Bây giờ cái gì Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến nữa, điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và nguyên thần của mình, đồng thời chuẩn bị thiêu đốt tuổi thọ của mình.

Sau khi thiêu đốt tinh huyết và nguyên thần của mình, hộ tráo luyện thể của hắn lại lần nữa xuất hiện. Cùng lúc đó, thần thức giới của hắn thi triển ra, đây là hắn đang đứng trên cầu Niết Sinh, lần thứ ba thi triển thần thức giới.

Khi Diệp Mặc thi triển thần thức giới, Diệp Mặc nhìn rất rõ tình hình trước mặt, lập tức toàn thân toát mồ hôi. Lúc này hắn đang đứng mép ngoài cùng của cầu Niết Sinh, chỉ cần thêm một bước nữa, thì hắn sẽ rơi xuống sông Niết Sinh.

Diệp Mặc mau chóng lùi về, cảm nhận được âm khí vô tận đáng sợ cào

qua thân thể, còn cả những tiếng hô hoán ăn sâu thần hồn dưới sông Niết Sinh, Diệp Mặc biết hộ tráo luyện thể và thần thức giới của hắn chỉ có thể kiên trì thêm mười giây nữa mà thôi.

Chỉ cần trước khi thần thức giới của hắn bị phá vỡ, hắn còn chưa qua cầu Niết Sinh, hắn chắc chắn sẽ giống như người khác nhảy xuống cầu Niết Sinh.

Diệp Mặc điên cuồng xông về phía trước, tốc độ của hắn cũng đã đạt đến lớn nhất, cùng với tốc độ tăng nhanh của hắn, hộ tráo luyện thể bên ngoài người hắn cũng vang lên những tiếng ken két, tốc độ tiêu tán cũng nhanh hơn.

Răng rắc...

Khi Diệp Mặc lại lần nữa nghe thấy những tiếng rất nhỏ này, trong lòng hắn hoàn toàn tuyệt vọng, bây giờ hắn tương đương với nỏ mạnh hết đà rồi, cho dù có thiêu đốt tuổi thọ, cũng không thể nào đi được bao xa. Hắn cuối cùng vẫn không thể qua được cầu Niết Sinh.

Bỗng nhiên một màu xanh ảm đạm xuất hiện trong tầm mắt Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng sung sướng, chẳng lẽ mình đã đến bên kia cầu Niết Sinh rồi sao?

Ào...

Lại một trận âm khí cuốn đến, Diệp Mặc nhìn nơi phát ra màu xanh ảm đạm trong gang tấc kia, thầm than: Gần trong gang tấc, nhưng lại xa không thể với đến được.

Hắn nhìn Đài sen chín cánh trong tay mình, không chút do dự, liền ném Đài sen về phía có màu xanh ảm đạm kia. Còn Cơ Tích sống hay chết, chỉ còn có thể trông chờ vào vận mệnh của cô ấy mà thôi, hắn cũng đã không quản được nhiều nữa rồi. Còn chuyện hồ lô chưa lấy được, Diệp Mặc cũng khôngn để ý nữa. Cái mạng nhỏ của hắn không còn, làm gì còn để ý đến một

pháp bảo nữa?

Âm khí càng lúc càng nặng hơn, Diệp Mặc không dám đi lại, hắn chỉ cần bước một bước, nguyên thần liền bị âm khí này mang đi. Diệp Mặc muốn thiêu đốt tuổi thọ, nhưng nguyên thần của hắn cũng đã trôi ra khỏi thân thể của hắn rồi, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục thiêu đốt nguyên thần được. Còn Thế Giới Trang Vàng, hắn đến chạm vào nói cũng không chạm nổi, càng đứng nói gì là đi vào trong đó.

Khi Diệp Mặc chuẩn bị phó mặc cho số mệnh, thì một khe nứt cực nhỏ xuất hiện trước mặt Diệp Mặc. Mặc dù mơ hồ, Diệp Mặc cũng không nhìn rõ đó có phải khe hở hay không, nhưng lúc này Diệp Mặc làm gì còn nghĩ gì khác? Hắn dường như không chút do dự, liền hợp tu vi toàn thân lại, xông vào trong khe hở đó.

Bất luận khe hở này có phải là khe nứt không gian hay không, đối với Diệp Mặc mà nói cũng tốt hơn là rơi xuống sông Niết Sinh nhiều. Rơi xuống sông Niết Sinh, hắn là thập tử nhất sinh, còn tiến vào khe nứt này rồi, hắn nói không chừng có thể chạy vào trong khe nứt hư không. Chỉ cần vào được khe nứt hư không rồi, nói không chừng hắn còn có thể trốn trong Thế Giới Trang Vàng.

Khe nứt kia Diệp Mặc sau khi chui vào, bị âm khí cuốn một cái, trong nháy mắt biến mất. Còn cầu Niết Sinh thì vẫn giống như lúc trước, vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2066

Rơi Vào Chiêu Ảnh Lĩnh

Trong nháy mắt Diệp Mặc tiến vào khe nứt liền muốn chui vào trong Thế giới trang vàng, nhưng trong khe nứt này lại truyền đến từng lốc xoáy tròn đáng sợ, suýt chút nữa xé hắn thành mảnh vụn. Hoặc là nói nếu như hắn không phải tu vi luyện thể Tiên thần thể đỉnh phong, lúc này hắn đã bị xé tan tành.

Hậu quả nghiêm trọng của thiêu đốt tinh huyết và nguyên khí cũng đã xuất hiện, hắn vừa mới dùng thần thức, liền cảm thấy từng trận choáng váng. Sau đó sức xoáy tròn trong khe nứt kia càng lúc càng mạnh hơn, hắn hoàn toàn không thể nào chống cự nổi, liền mất đi tri giác. Chỉ có công pháp luyện thể đang tự động vận chuyển, cố gắng bảo vệ lấy thân thể của hắn.

Cũng may trong khe nứt này chỉ có lực xoáy cực mạnh, chứ không có không gian sai lệch hoặc lực đè ép không gian nào khác, khiến Diệp Mặc không đến mức bị quấy nát.

…

Chiêu Ảnh Lĩnh là một nơi không nổi tiếng lắm trong đại lục Thần Khung, nhưng ai ai cũng biết đến. Điều này rất mâu thuẫn, nhưng trên thực tế lại là như vậy.

Vì âm khí trong Chiêu Ảnh Lĩnh này cực nặng, là một nơi có thể kết nối với Âm Minh trong truyền thuyết. Trong truyền thuyết, những người của đại lục Thần Khung chết đi, sẽ từ nơi này tiến vào Âm Minh giới tiến hành luân hồi. Trước khi âm hồn đến Chiêu Ảnh Lĩnh, tiến và Âm Minh, sẽ có một thời gian quanh quẩn ở bên ngoài.

Bình thường những tu sĩ chết chưa được bao lâu, chỉ cần không phải là thần hồn câu diệt, âm hồn còn quanh quẩn trong này, những người còn sống có thể đến nơi này tiến hành kết nối với tàn hồn của người chết. Đương nhiên thời gian kết nối cũng có hạn, thậm chí chỉ có một lần, quan trọng là, cần phải có đại năng gọi hồn cao cấp mới có thể làm được.

Không đơn giản như vậy, muốn đến Chiêu Ảnh Lĩnh, còn cần phải trải qua rừng tro. Rừng tro trong đại lục Thần Khung cũng là một nơi âm lãnh đáng sợ, vì trong rừng tro đâu đâu cũng là lượng lớn quỷ tu, còn có lượng lớn âm hồn. Những âm hồn này không thể tiến vào luân hồi được, nên mới quanh quẩn trong rừng tro. Còn những quỷ tu kia, trong rừng tro vì âm khí quá nặng, hơn nữa trọng lực cực lớn, những tu sĩ bình thường căn bản không có cách nào phi hành được.

Cho nên muốn qua rừng tro, rồi đến Chiêu Ảnh Lĩnh rất gian nan, trừ khi có pháp bảo phi thường hoặc là phù lục hộ thân cao cấp. Trong đại lục Tu chân Thần Khung, tất cả mọi người đều biết Chiêu Ảnh Lĩnh có thể kết nối được với tàn hồn của tu sĩ đã chết, nhưng rất ít người đề cập đến chỗ này, cũng chính vì như vậy, Chiêu Ảnh Lĩnh mới không nổi tiếng, nhưng mọi người đều biết đến.

Lúc này một người con gái mặc váy trắng trong rừng tro đang dắt một bé trai khoảng mười tuổi, hai người đang kinh hoảng vội vàng tiến về phía trước xông ra ngoài. Xung quanh hai người có hộ tráo quang ảnh cực lớn, vòng hộ tráo này vây lấy hai người lại, bên ngoài hộ tráo có rất nhiều thứ không biết, lờ mờ qua lại không ngừng đập vào hộ tráo.

Chỉ là những cái bóng cực mờ nhạt, thần thức của người con gái váy trắng này còn có thể nhìn thấy, còn bé trai trong vòng hộ tráo này thì lại không thể biết.

Vòng hộ tráo kia càng lúc càng mỏng, mắt thường có thể nhìn thấy như sắp bị những cái bóng bên ngoài đụng vỡ tan.

- Chị Quỳnh Anh, chúng ta qua khu rừng này rồi thì có thể nhìn thấy anh

trai em thật sao?

Bé trai kia không chút cảm thấy vòng bảo hộ của bọn họ sắp bị vỡ tan, đứng bên cạnh hỏi.

Người con gái váy trắng khẳng định gật đầu nói:

- Đúng vậy Hòa Di, chúng ta chỉ cần qua được khu rừng này, thì có thể nói chuyện với anh trai em rồi.

Bé trai kia gật đầu, lại càng bước nhanh hơn.

- Hòa Di, lần sau không cho phép đánh nhau với bọn Bằng Huyên nữa.

Người con gái váy trắng ngẫm nghĩ, lại bổ sung thêm một câu.

Bé trai kia lập tức nói:

- Bằng Huyên không ngờ nói chị vì mời Mạnh đại sư của Tân Hải thành giúp đỡ, còn ngủ với lão ta nữa. Em tức quá, nên đánh cho nó một trận.

Người con gái váy trắng sững người, vốn dĩ khuôn mặt có chút tái nhợt lại càng tái nhợt hơn, nhưng mau chóng cô liền tăng tốc, chỉ có điều không nói gì với đứa bé kia nữa.

Bé trai kia biết rõ chị mình trong lòng khó chịu, cũng không nói thêm gì nữa.

Lại một tuần hương sau, vòng bảo hộ bên ngoài thân thể hai người cuối cùng cũng không kiên trì thêm được nữa, răng rắc một tiếng liền vỡ tan. May mà lúc này hai người cũng ra khỏi rừng tro rồi, còn những cái bóng lờ mờ kia cũng không dám xông ra khỏi rừng tro.

Một luồng khí tức âm lãnh khiến người con gái váy trắng rùng mình một cái, nhưng cô vẫn phóng ra một lá chắn phòng ngự, chặn trước người bé trai này.

- Chị Quỳnh Anh, nơi này chính Chiêu Ảnh Lĩnh sao?

Bé trai nhìn chỗ âm u trước mặt, có chút sợ hãi rụt rè.

Người con gái váy trắng nhìn khu vực âm u sương trắng lượn lờ trước mặt, theo bản năng rụt đầu một cái, sau đó nói với bé trai kia:

- Hòa Di, chúng ta đứng ở đây gọi đi.

Bé trai cũng không thể hiểu được những chuyện này, chỉ có thể gật đầu, người con gái váy trắng lấy ra một lá bùa, cô đặt lá bùa trong tay nhìn một lúc lâu, rồi đột nhiên phóng ra.

Một màn sương mù âm u theo lá bùa phun ra, sau đó màn sương mù âm u đó liền biến mất, không còn nửa phần tung tích.

Người con gái váy trắng ngơ ngác đứng ở đó, một lúc lâu sau cũng không nhúc nhích gì. Cô không thể tưởng tượng được mình gian nan khổ sở, dùng tất cả những gì tích cóp được, còn suýt nữa bị tên khốn kia lợi dụng, cầm về không ngờ lại là một tấm bùa gọi hồn giả.

- Chị Quỳnh Anh, chị làm sao vậy?

Bé trai nhìn thấy người con gái váy trắng một lúc lâu rồi vẫn không nói gì, có chút lo lắng hỏi.

Người con gái váy trắng thở dài, trong mắt lộ vẻ u buồn. Cô quay đầu nhì rừng tro, cô không phải là con ngốc, biết hai người lại muốn từ rừng tro này ra ngoài, thì cũng cực kỳ gian nan.

Đúng lúc đó, một lốc xoáy đột nhiên từ trong hư không xuất hiện, toàn bộ Chiêu Ảnh Lỉnh dường như bị lốc xoáy này dẫn động, khí tức âm lãnh xung quanh thậm chí đều phát ra những âm thanh ù ù.

Bùm.

Một âm thanh vang dội vang lên phía xa trong Chiêu Ảnh Lĩnh, sau đó

lốc xoáy đột nhiên xuất hiện phía xa trong Chiêu Ảnh Lĩnh mà người con gái váy trắng nhìn thấy lại đột nhiên biến mất.

- Chị Quỳnh Anh, đó là cái gì vậy?

Bé trai có chút sốt sắng nhìn lốc xoáy phía xa đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất hỏi.

Thần thức của người con gái váy trắng kia quan sát một lúc lâu rồi run giọng nói:

- Hình như là một người, nhưng người đó rơi xuống một đầm lầy nhỏ trong Chiêu Ảnh Lĩnh, chỉ có phần đầu ở bên ngoài.

- Chị Quỳnh Anh, chẳng phải chị nói trong Chiêu Ảnh Lĩnh chỉ có hồn phách mới có thể vào được mà? Sao lại có người đến?

Bé trai dường như cảm nhận được sự lo lắng của người con gái váy trắng, nó nắm chặt váy áo của cô, nhỏ giọng nói.

- Chị cũng không biết, chúng ta đừng làm gì cả, cứ đứng trong này đi.

Người con gái váy trắng dường như sợ giọng nói của mình bị người khác nghe thấy, cũng hạ nhỏ giọng nói.

Nói xong, cô liền kéo bé trai vào một góc núp, lá chắn phòng ngự vẫn chặn trước hai người, một tay khác cũng đã phóng ra Linh khí hạ phẩm, sốt ruột nhìn chằm chằm vào giữa đầm lầy. Mặc dù nhìn rất mơ hồ, nhưng cô cũng không dám nháy mắt một cái.

…

Diệp Mặc mở to mắt, khi hắn cảm nhận được khí tức âm lãnh xung quanh, phản ứng đầu tiên chính là mình đã rơi xuống sông Niết Sinh, nhưng hắn lập tức lại tỉnh ngộ lại, hắn không hề bị rơi xuống sông Niết Sinh.

Mặc dù nguyên khí của hắn hao tổn, thức hải lại càng bị thương nặng

hơn, tu vi còn không bằng 0, 001% lúc trước, nhưng âm lãnh xung quanh này đối với hắn cũng không có bất kỳ tổn thương nào. Nếu như đây là trong sông Niết Sinh, thì làm gì có nơi an toàn như này?

Diệp Mặc giãy giụa trong đầm lầy cố bò lên, hắn lập tức liền muốn tiến vào trong Thế giới trang vàng. Sau đó thức hải lại tê rần, Diệp Mặc biết đây là do hắn trên cầu Niết Sinh, không ngừng thi triển thần thức giới, sau đó tiến vào trong khe nứt, thức hải lại không ngừng bị mài mòn.

Cũng may, trước tiên cứ mặc kệ đây là nơi nào, mạng vẫn còn là được. Hắn sau khi chui vào khe nứt, công pháp luyện thể tự động vận hành, thân thể chủ động chặn lại sự tổn thương của lốc xoáy trong khe nứt. Chỉ có điều vì thời gian hắn chuyển động trong khe nứt không gian quá lâu, dẫn đến thân thể và thức hải, còn cả nguyên khí nữa cũng bị thương nặng. Nếu như không phải tu vi luyện thể Tiên thần thể, bây giờ hắn còn thân thểnày nữa hay không, thì đó lại là một chuyện khác.

Diệp Mặc ngồi xuống, nghỉ ngơi một tuần hương, không ngừng thư giãn buông lỏng dưới cây Hỗn Độn, thần thức của hắn mới dần dần khôi phục được chút ít. Thần Thức khôi phục được một chút, đồng thời Diệp Mặc liền chui vào Thế giới trang vàng.

Sau khi Diệp Mặc tắm táp sạch sẽ rồi thay một bộ quần áo sạch khác, lúc này mới bỗng nhiên cảm thấy không đứng. Nơi vừa nãy hắn bò lên, dường như không có chút tiên linh khí nào, mà toàn là những linh khí tầm thường, hơn nữa còn cực kỳ thiếu thốn, mà chủ yếu là một loại khí âm hàn.

Diệp Mặc cũng chưa kịp để ý đến Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm, thì lại lần nữa từ trong Thế giới trang vàng chui ra. Hắn trong lòng thậm chí còn nghi ngờ mình lại quay về đại lục Lạc Nguyệt rồi, nếu không, sao lại chỉ có linh khí thôi?

Lại từ trong Thế giới trang vàng chui ra, chân Diệp Mặc mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã nhào trên mặt đất. Diệp Mặc biết, lần này hắn bị thương quá nặng rồi, cho dù liên tiếp nuốt rất nhiều đan dược, cây Hỗn Độn vẫn không

ngừng giúp hắn hòa hoãn kinh mạch và nguyên khí, hắn vẫn cần bế quan trị thương.

Bây giờ thần thức của Diệp Mặc cũng khôi phục được một chút, ít nhất cảnh tượng xung quanh mấy trăm dặm hắn cũng có thể nhìn thấy rồi, thần thức của hắn quét ra ngoài, sau đó nhìn thấy một người con gái váy trắng dẫn theo một bé trai trốn trong một khối đá lõm, người con gái mặc váy trắng đang vô cùng lo lắng chằm chằm nhìn mình.

Diệp Mặc lập tức nhíu mày, vừa nãy hắn chui vào trong Thế giới trang vàng, rồi lại từ trong Thế giới trang vàng chui ra, không biết có bị người con gái kia nhìn thấy hay không.

Hắn mau chóng liền nhìn hiểu, người con gái này không ngờ chỉ là tu vi Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa khí tức không vững, rõ ràng là vừa lên cấp Kim Đan không lâu.

Trong này chẳng lẽ lại là đại lục Lạc Nguyệt sao? Diệp Mặc trong lòng có chút vui sướng, nếu như là đại lục Lạc Nguyệt, hắn lập tức có thể quay về Mặc Nguyệt chi thành rồi.

Diệp Mặc mau chóng tăng tốc, cho dù vết thương của hắn rất nặng, dù sao cũng là một Chứng đạo Thánh đế. Cho dù một Hóa Chân đỉnh phong đứng trước mặt, cũng chỉ là một con sâu cái kiến, hắn cũng không cố kỵ chút nào.

Trong này âm lãnh rất nặng, rất có khả năng là nơi nguy hiểm trong Tu chân giới, nhưng đối với hắn mà nói, cũng chẳng nguy hiểm chút nào.

Thấy người trong cái đầm kia không ngờ lại đi đến, người con gái váy trắng và bé trai kia lại càng vô cùng lo lắng. Cho đến khi người con gái váy trắng đó phát hiện Diệp Mặc cũng là một con người có hơi thở, thì sự lo lắng của người con gái này mới giảm đi một chút, cô dứt khoát kéo bé trai kia đứng lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2067

Thần Khung Cũng Có Người Quen

Cốc Quỳnh Anh bái kiến tiền bối.

Người con gái váy trắng nìn thấy Diệp Mặc đứng trước mặt cô dừng lại, mau chóng khom người kính cẩn nói Nói xong có chút khẩn trương đứng một bên đợi Diệp Mặc trả lời, mặc dù Diệp Mặc thoạt nhìn bình thường không thể bình thường hơn được nữa, trên người cũng không có chút khí thế ác liệt nào, nhưng Cốc Quỳnh Anh vẫn vô cùng lo lắng không nói nhìn thấy người đàn ông trước mặt này đột nhiên từ không trung rơi xuống Chiêu Ảnh Lĩnh, cho dù có thể bình yên vô sự đi đến một nơi như Chiêu Ảnh Lĩnh này, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

Bản thân cô cũng là tu vi Kim đan, nhưng cô cũng chỉ có thể đi lại ở vùng ven Chiêu Ảnh Lĩnh mà thôi, căn bản cũng không dám vào trong một bước.

Diệp Mặc liếc nhìn người con gái váy trắng này, tóc tai chải bình thường, trên tóc còn cài một cây trâm đơn giản, có thể thấy cô cũng không để ý đến cách ăn mặc là mấy. Sắc mặt có chút tái nhợt, hơn nữa còn có chút lo lắng. Dung nhan cũng không tầm thường, khá dễ nhìn. Nhưng so với Cơ Tích và Chân Băng Du thì còn kém quá xa.

- Xin hỏi đây là đâu? Sao trong này lại có âm khí nặng như vậy?

Diệp Mặc mở miệng hỏi.

Thấy Diệp Mặc hỏi vậy, người con gái váy trắng này cuối cùng cũng thở phào, ngữ khí của Diệp Mặc cũng khá lịch sự, thậm chí ngữ khí của hắn còn

khiến cô cảm thấy hoàn toàn khác với sự âm u lạnh lẽo trong này.

- Hả...

Cốc Quỳnh Anh lập tức kịp phản ứng lại, lời nói của Diệp Mặc dường như có chút cổ quái, cô không ngờ cái mà Diệp Mặc muốn hỏi lại là chuyện này, đây là đâu, cần phải hỏi sao? Ai không biết đây là Chiêu Anh Lĩnh chứ?

Cô mau chóng phản ứng lại, mình không nên sững sờ, mau chóng khom người đáp:

- Đây là Chiêu Ảnh Lĩnh.

- Chiêu Ảnh Lĩnh? Là đại lục Lạc Nguyệt sao?

Diệp Mặc nhíu mày một cái, trong lòng có chút cảm giác không ổn, hắn ở đại lục Lạc Nguyệt dường như cũng chưa từng nghe nói đến Chiêu Ảnh Lĩnh.

Cốc Quỳnh Anh tu luyện đến Kim đan, dĩ nhiên cũng không phải đồ ngốc, cũng không phải người không có kiến thức, câu nói này của Diệp Mặc, cô liền nghe ra Diệp Mặc không phải là người của đại lục Thần Khung. Rồi lại liên tưởng đến chuyện Diệp Mặc từ trên trời rơi xuống, cô làm gì còn không hiểu, rất có khả năng, tiền bối trước mặt này chính là từ đại lục Lạc Nguyệt đến.

Kìm nén sự hoảng sợ trong lòng, ngữ khí của Cốc Quỳnh Anh lại càng cung kính hơn nói:

- Bẩm tiền bối, nơi này là đại lục Tu chân Thần Khung, không phải đại lục Lạc Nguyệt, đại lục Lạc Nguyệt vãn bối cũng từng nghe nói đến, nghe nói là một nơi khác cũng tương tự như đại lục Thần Khung.

Diệp Mặc cũng đã nhìn ra sự lo lắng của Cốc Quỳnh Anh, cười nói:

- Cô không cần lo lắng, tôi dùng một tấm phá không phù, không cần

thận nên đến nơi này.

Sau khi Diệp Mặc biết rõ noi này là Tu chân giới, không muốn làm đối phương sợ, một khi đối phương biết lại lịch của mình, nói không chừng sẽ bị chết khiếp đến mức không nói được câu nào. Trong lòng hắn cũng đang ngạc nhiên, mình đã từng nghĩ đến tất cả các cách, đều không thể nào quay về Tu chân giới được, bây giờ lại tự nhiên quay về rồi.

Quả nhiên Cốc Quỳnh Anh nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, dùng phá không phù. Chỉ cân là phá không phù không cao cấp, cho dù là tu vi Nguyên anh, cũng có cơ hội xuyên qua giới diện. Nhưng người có loại phá không phù này cũng là người không bình thườn, cho nên Diệp Mặc trong lòng cô vẫn có chút thần bí.

- Chiêu Ảnh Lĩn này tại sao lại âm u lạnh lẽo như này? Hơn nữa trong vòng nghìn dặm không có bất kỳ bóng người nào, thế này là sao?

Thần thức của Diệp Mặc khôi phục mau chóng, vừa nãy còn mới là phạm vi ba trăm dặm, bây giờ đã quét đến ngoài nghìn dặm rrồi. Đây còn là hắn không tận lực trị thương, có thể thấy cây Hỗn Độn thực sự là cực kỳ nghịch thiên.

Cốc Quỳnh Anh không dám giấu Diệp Mặc, mau chóng nói:

- Tiền bối, Chiêu Ảnh Lĩnh là nơi chiêu hồn, theo truyền thuyết trong này còn có kết nối với Âm Minh nữa...

Diệp Mặc cẩn thận nghe những lời của Cốc Quỳnh Anh xong, lập tức nhíu mày, hắn cảm thấy nơi mà mình rơi xuống có chút cổ quái.

Cầu Niết Sinh và sông Niết Sinh đều là nơi mất hồn âm khí cực nặng, sau khi rơi xuống đó rồi thần hồn câu diệt, vĩnh viễn biến mất trong vũ trụ. Chiêu Ảnh Lĩnh này cũng là nơi có âm khí cực nặng, còn là nơi có lối vào Âm Minh trong truyền thuyết. Nhưng nếu nói nơi này có liên quan với sông Niết Sinh của Thánh đạo giới, thì Diệp Mặc quả thực có chút nghi ngờ.

Hắn lại nghĩ đến Tiên phủ dưới Mộ hoa Thần sơn, trong Tiên phủ đó còn có một bậc thang dẫn vào sâu trong lòng đất, trong bậc thang đó có vô số oan hồn kêu gọi, âm khí cũng cực nặng. Còn cần Âm Minh thiết bài trong tay hắn mới có thể vào trong đó được, nói cách khác những nơi này đều có liên quan đến Âm Minh giới sao?

Diệp Mặc cũng từng nghe nói qua Âm Minh giới, nhưng lại biết, đó là một giới diện mờ ảo, cũng chưa từng nghe nói có người có thể vào được Âm Minh giới. Cho dù người Tu chân luân hồi, cũng rất ít có thể mang về trí nhớ trong Âm Minh giới.

Mặc dù tu vi của Diệp Mặc cũng đã giảm bớt sự lợi hại, thần thức và nguyên khí khôi phục có hạn, nhưng thực lực của hắn ít nhất cũng là tu vi Đại Ất tiên, độ mạnh của thần thức của hắn, trong Chiêu Ảnh Lĩnh căn bản cũng không có bất kỳ trở ngại nào.

Hắn chỉ là dùng thần thức quét một lần rồi nói:

- Nơi này có một số âm hồn, nhưng đều là những âm hồn vô cùng khô khan, tôi cũng không nhìn thấy lối vào Âm Minh nào, tôi nghĩ tin đồn này có phải có vấn đề không? Nói một cách khác, cho dù tin đồn này không có vấn đề, tôi cũng tin chắc âm hồn của chồng cô cũng không ở trong này.

- Vâng, tiền bối, vãn bối bây giờ cũng biết rồi.

Cốc Quỳnh Anh nhỏ giọng nói, mặc kệ âm hồn của chồng cô có ở trong này hay không, cô cũng không có cách nào gọi ra, vì trong tay cô cũng không có Hoán hồn phù.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Nếu như vậy, cô dẫn tôi ra ngoài đi.

Trong đại lục Thần Khung Diệp Mặc cũng không phải không có người quen, Mông Chẩm chính là người của đại lục Thần Khung. Ngoài ra, Mông Kỳ cũng ở đại lục Thần Khung. Mông Chẩm và Mang Thương cũng đã phi

thăng rồi, hắn có thể đi tìm xem. Đợi tu vi của hắn hồi phục rồi, chỉ là đại lục Thần Khung, thần thức của hắn lập tức có thể bao trùm được.

Nói xong, Diệp Mặc cảm thấy lời này của mình hình như không phải phép lắm, rồi lại bổ sung thêm:

- Đợi ra ngoài rồi, tôi sẽ tặng cô một số thứ, sẽ không để cho cô chịu thiệt.

Cốc Quỳnh Anh mau chóng kính cẩn nói:

- Tiền bối, vãn bối dẫn tiền bối ra ngoài là việc nên làm, không dám thu thứ gì của tiền bối. Chỉ có điều, chỉ có điều trong rừng tro có rất nhiều âm hồn, còn có một số quỷ tu, một khi, một khi...

Diệp Mặc mỉm cười:

- Không sao, cô chỉ cần dẫn đường, những thứ đó cũng không dám đến đâu.

- Vâng.

Cốc Quỳnh Anh mau chóng đáp, vốn dĩ cô cũng không có cách nào ra ngoài được, bây giờ Diệp Mặc bảo cô không cần lo lắng, cô càng bằng lòng dẫn Diệp Mặc ra ngoài. Ít nhất tu vi của Diệp Mặc so với cô cũng cao hơn nhiều, hai người trong rừng tro, cũng tốt hơn nhiều so với một mình.

- Tiền bối, chị của em có thể bị người ta lừa rồi, anh có thể giúp chị em một tay, giáo huấn cho tên lừa chị em kia được không?

Bé trai kia nhìn thấy chị mình dẫn đường vào trong rừng tro, đột nhiên nói một câu.

Có thể thấy nó cũng không phải không hiểu chuyện, chỉ là có số chuyện nó không nói ra mà thôi.

- Hòa Di, không được nói lung tung.

Cốc Quỳnh Anh mau chóng vội vàng ngăn lại, cô sợ chú em chồng này của mình chẳng may đắc tội với Diệp Mặc, vậy thì xong mất Diệp Mặc lấy một nhẫn trữ vật đưa cho bé trai kia, cười rồi nói:

- Báo thù vẫn là tự mình đi báo, bây giờ em cũng là Luyện khí trung kỳ rồi, anh cho em một chiếc nhẫn trữ vật, trong nhẫn trữ vật này có công pháp tu luyện, còn có một số tài nguyên tu luyện, đợi tu vi của em cao rồi, thì tự mình đi báo thù.

- Cám ơn tiền bối.

Cốc Quỳnh Anh thấy nhẫn trữ vật của Diệp Mặc cũng chỉ là một pháp khí, mặc dù nhẫn trữ vật pháp khí cũng vô cùng quý giá, nhưng Diệp Mặc nếu như là cao nhân, chắc chắn cũng không coi ra gì, cô cũng không bảo bé trai kia từ chối.

Sau khi ba người vào trong rừng tro, Cốc Quỳnh Anh trong lòng lập tức trở nên lo lắng, cô thậm chí bất tri bất giác rảo nhanh bước chân, là vì cô không muốn ở lâu trong rừng tro này.

Nửa tuần hương sau, cô liền hơi nghi ngờ một chút, lúc trước cô qua rừng tro này, rất nhiều cái bóng mờ đâm vào hộ tráo của cô. Bây giờ sao không có bất kỳ vòng bảo hộ nào, ba người bọn họ cũng không gặp bất cứ âm hồn hay quỷ tu nào trong rừng tro?

Diệp Mặc là một Thánh đế, cho dù tu vi hạ cực thấp xuống, nhưng lĩnh vực Thánh đế của hắn vẫn còn, loại lĩnh vực này thi triển ra ngoài, có thứ nào dám đến gần cơ chứ? Cho dù là đến gần rồi, cũng trong tích tắc liền biến thành tro bụi. Với tu vi của Cốc Quỳnh Anh, chỉ cần Diệp Mặc không cố ý, cô căn bản cũng không cảm nhận được lĩnh vực của Diệp Mặc.

...

Vận khí của Diệp Mặc cũng không được tốt lắm, cũng không coi là quá tệ, ít nhất hắn cũng không rơi xuống sông Niết Sinh. Còn Cơ Tích bị Diệp

Mặc ném ra ngoài, vận khí dường như cũng không phải quá kém.

Đài sen chín cánh của cô khi bị Diệp Mặc ném sang đầu kia, thần thức của cô cũng từ trong Đài sen chín cánh quét ra ngoài. Cô nhìn thấy một khoảng màu xanh, lập tức liền sung sướng, cô biết màu xanh đó chứng tỏ cô cũng đã tiếp xúc đến Niết sinh cấm địa rồi.

Chỉ là cô còn chưa kịp nghĩ nhiều, liền phát hiện một khe nứt đồng thời xuất hiện trước Đài sen chín cánh, cô vừa phản ứng lại, Đài sen chín cánh cũng đã rơi vào trong khe nứt đó, cùng lúc đó, khe nứt đã biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2068

Phía Sau Của Thánh Môn

Nếu như không có Đài sen chín cánh, Cơ Tích có lẽ sớm đã hóa thành bã vụn trong lốc xoáy không gian kia rồi. Nhưng cô trong Đài sen chín cánh, Đài sen chín cánh vốn dĩ cũng là một pháp bảo cao cấp, cho dù trong hư không quay cuồng, cũng không có nửa phần trì trệ, cũng không có chút mảy may hư hỏng gì. Dùng chớp mắt cái hết một nghìn tỉ dặm để hình dung Đài sen chín cánh lúc này, thì không thể thích hợp hơn được nữa.

…

Ngục môn sơn trong Thần nữ Thánh môn nằm ngoài rìa của Thần nữ Thánh môn, trong này thần linh khí thiếu thốn, tứ phía đều là khí tức pha tạp và hỗn loạn, không có lợi cho tu luyện, đồng thời cũng bất lợi nếu ở lâu. Trong Ngục môn sơn có một quả đồi cực thấp, một lối đi nhỏ hẹp thông vào trong nơi sâu nhất của quả đồi này.

Quả đồi trong Ngục môn sơn này chính là nơi giam cầm những đệ tử chịu tội của Thần nữ Thánh môn, vì trong quả đồi này lúc nào cũng sẽ chịu âm hỏa thiêu cháy âm hồn, hơn nữa vì Thần linh khí quá thiếu thốn, không có bất kỳ cách nào chống cự được với sự thiêu đốt của âm hỏa này. Cách duy nhất, chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng sự giày vò này.

Những người bị nhốt trong này, chỉ có thể trừng mắt nhìn thần hồn của mình càng lúc càng yếu đi, nguyên khí và thần thức càng lúc càng héo hon, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể thần hồn câu diệt. Chết thì chết rồi, nhưng trước khi chết, còn phải chịu đựng sự đau đớn thống khổ này. Sự đau đớn khi âm hỏa thiêu đốt thần hồn, cũng không phải là Tiên nhân bình thường có thể chịu đựng được.

Cho dù là Thánh đạo giới hoàn hảo vô khuyết, Ngục môn sơn của Thần nữ Thánh môn cũng là một trong những lao ngục cay độc nhất.

Lúc này bên ngoài Ngục môn sơn, Mục Tiểu Vận khóe mắt có chút đỏ hoe, cô biết sư phụ của mình đang chịu liên lụy của cô, bây giờ bị sư bá kiếm cớ nhốt trong Ngục môn sơn.

- Xin lỗi, sư phụ. Là đệ tử làm liên lụy đến sư phụ rồi.

Mục Tiểu Vận sau khi vào trong Ngục môn sơn thăm sư phụ của mình, chắp tay nhỏ giọng đứng bên ngoài nói. Cô nhìn thấy sư phụ của mình bị tra tấn như vậy, trong lòng quả thực cực kỳ khó chịu.

Bên tai Mục Tiểu Vận truyền đến giọng nói yếu ớt của Lam Ỷ Lan:

- Tiểu Vận, con không cần phải áy náy, chưởng môn cho phép con đến thăm ta, ta cũng đã rất vui rồi. Huống chi, chưởng môn cũng khai ân với ta rồi, ta cũng chỉ là bị giam trong này trăm năm mà thôi. Trong này ta có thể lắng nghe đạo âm của mìh. Tiểu Vận, ta rất mong con có thể sớm ngày gặp được chồng mình, nhưng chỉ cần ta vẫn còn sống, thì con đừng một mình rời khỏi Thánh môn, nếu không con mãi mãi không còn hi vọng. Mặc dù con là Thánh nữ bị Thánh môn đối đãi nghiêm khắc nhất, nhưng dù gì cũng là Thần nữ. Địa vị của Bế Nguyệt trong nội môn thấp kém, con chiếu cố đến nó giúp ta, đừng để người khác ức hiếp nó.

Mục Tiểu Vận nghẹn ngào nói:

- Vâng, đệ tử ghi nhớ trong lòng.

Cô không nghe ra ý ngoài lời của sư phụ, ý ngoài lời đó chính là, bà ấy nếu như không còn nữa, thì mau chóng đi đi. Lam Ỷ Lan sở dĩ không nói thẳng, là bà sợ những lời của mình đều bị người ta nghe thấy hết. Đương nhiên còn có một điều bà lo lắng là, Tiểu Vận cho dù có đi xa đi nữa, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Thần nữ Thánh môn. Bà tin rằng mình chỉ cần còn sống, chưởng môn cũng sẽ không làm gì Tiểu Vận. Nếu như bà chết

rồi, Tiểu Vận cũng thê thảm. Bảo Tiểu Vận đi nhanh một chút, cũng chỉ là một tia hi vọng mà thôi, tia hi vọng này cũng như không có.

- Ừm, con đi trước đi, khí tức trong này hỗn loạn quá, không tiện ở lâu.

Lam Ỷ Lan lại yếu ớt nói.

Mục Tiểu Vận còn chưa kịp trả lời, một đường hào quang nhanh đến nổi dường như còn có thể xé rách không gian bỗng nhiên từ phía ngoài của Ngục môn sơn vọt đến, xông vào trong hẻm núi phía rìa Ngục môn sơn.

Ánh sáng đó vô cùng khiếp người, mang theo một chút đạo vận. Lúc này Mục Tiểu Vận cũng đã là tu vi Đại Chí tiên rồi, mặc dù cô bị đối xử không công bằng trong Thần nữ Thánh môn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì. Đường ánh sáng này mang theo khí tức khiếp người, rõ ràng là pháp bảo cao cấp không nghi ngờ.

Mục Tiểu Vận tính tình mềm yếu, chấp niệm duy nhất chính là muốn nhìn thấy chồng của mình là Diệp Mặc, những thứ khác cũng không quá mức để ý. Lúc này cho dù cô biết thứ vừa nãy hạ xuống là pháp bảo cao cấp, cũng không gấp rút xông đến, mà lại đạp lên phi kiếm cẩn thận tiến gần nơi mà pháp bảo kia vừa hạ xuống.

…

Cùng lúc đó, trong Tông chủ điện của Thần nữ Thánh môn, vài người con gái đang ngồi ngay ngắn ở hai bên, ngồi giữa là người con gái áo tím. Người con gái áo tím đó chính là tông chủ của Thần nữ Thánh môn, Cơ Tâm Dật.

- Oanh Hoài, cô nói xem ý của cô thế nào. Tiểu Vận bây giờ còn mới là Đại Chí tiên trung kỳ, cho dù đến Tiên vương rồi, với tư chất của Mục Tiểu Vận, cũng cần phải hơn trăm năm. Đại nhật Thần sơn kia cũng quá gấp rút rồi, Thần nữ Thánh môn chúng ta cũng đã đáp ứng yêu cầu của bọn họ rồi, còn muốn như nào nữa? Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn chúng ta lại

không đáng bao nhiêu tiền như vậy sao?

Người con gái áo tím hừ lạnh một tiếng, rõ ràng có chút khó chịu.

Oanh Hoài chính là vị Thánh đế đề nghị Mục Tiểu Vận làm Thánh nữ, hơn nữa Lam Ỷ Lan bị giam trong Ngục môn sơn cũng là do cô ta làm trò. Cô ta vốn dĩ là vì mẹ và sư tổ của Lam Ỷ Lan thất thân nên coi thường Lam Ỷ Lan. Bây giờ Lam Ỷ Lan lại thu nhận một đệ tử thất thân, đối với cô ta mà nói, Lam Ỷ Lan bôi đen Thần nũ Thánh môn, làm ô uế Thần nữ Thánh mon, cô ta lại càng muốn đưa Lam Ỷ Lan vào chỗ chết.

Lúc này thấy tông chủ hỏi đến, mau chóng kính cẩn nói:

- Tông chủ, mấy năm nay Thần nữ Thánh môn chúng ta xuống dốc không phanh, còn Đại nhật Thần sơn lại quật khởi mạnh mẽ, nếu như Húc Nguyệt Thánh đạo còn xuống dốc hơn chúng ta, thậm chí đến sơn môn cũng trở thành một đống phế tích, cũng khó trách Đại nhật Thần sơn hung hăng càn quấy.

Lúc trước Hỗn nguyên đại chiến cũng không lan đến Húc Nguyệt Thánh đạo, cũng không có ai dám đánh đến địa bàn của Húc Nguyệt Thánh đạo. Húc Nguyệt Thánh đạo bị hủy diệt, đoán chừng cũng liên quan đến Đại nhật Thần sơn?

Một người con gái tu vi Hóa đạo lạnh nhạt chen vào một câu.

Oanh Hoài không nhanh không chậm nói:

- Nam Sương sư tỷ nói không sai, tương truyền Húc nguyệt Thánh đạo có đệ tử tên Đoan Mộc Cữu Cách, Đoan Mộc Cữu Cách thiên tư xuất sắc, không ai có thể sánh cùng, gã trong Húc nguyệt Thánh đạo trong mấy vạn năm ngắn ngủi liền thành tựu Hỗn nguyên đại đạo vô thượng, sau đó tự mình rời khỏi Húc nguyệt Thánh đạo, tự mời mở ra một kết giới kết nối U minh.

- Lúc trước hung thủ bị nghi ngờ tiêu diệt Húc nguyệt Thánh đạo lớn nhất chính là Đại nhật Thần sơn, còn Đại nhật Thần sơn sau khi tiêu diệt Húc

nguyệt Thánh đạo rồi, cũng không có hành động gì khác. Bọn họ sở dĩ nhẫn nại đến bây giờ, chính là sợ Đoan Mộc Cữu Cách quay về mà thôi, Đoan Mộc Cữu Cách trước giờ chưa từng quay về Húc nguyệt Thánh đạo, chắc hẳn Đoan Mộc Cữu Cách đã xảy ra chuyện gì đó trong khi mở thông đạo U minh, điều này khiến Đại nhật Thần sơn không còn kiêng kỵ, lại động thủ với Thần nữ Thánh môn chúng ta lần nữa.

Người con gái Oanh Hoài gọi là Nam Sương lại đứng lên, nhìn người con gái áo tím nói:

- Tông chủ, Thần nữ Thánh môn chúng ta bất luận thế nào cũng là đệ nhất tông môn của Thánh đạo giới, cho dù thực lực không bằng Đại nhật Thần sơn bí ẩn kia, nhưng muốn chúng ta dâng Thánh nữ lên cho Đại nhật Thần sơn, chẳng phải là muốn Thánh môn chúng ta mất mặt sao? Đại nhật Thần sơn đó cho dù có lợi hại đi nữa, Thần nữ Thánh môn cũng không sợ bọn họ. Năm đó Húc nguyệt Thánh đạo không sợ bọn họ, còn cướp chữ Húc của bọn họ, Thần nữ Thánh môn cũng không cần phải sợ bọn họ.

Lời này của Nam Sương cũng không có chút khách khí gì, địa vị của tông chủ và Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn cực cao, nói những lời này với tông chủ, cũng là cùng vô lễ rồi.

Tông chủ áo tím cau mày một chút, cũng không nói câu gì, người con gái tên Oanh Hoài hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Nam Sương sư tỷ, cô biết rõ Mục Tiểu Vận chỉ là tạm thời làm Thánh nữ, sở dĩ chọn cô ấy làm Thánh nữ, chỉ là vì muốn cô ấy ở Thần nữ phong đầy trăm năm, có tư cách trở thành vật hiến thân của Thần nữ Thánh môn chúng ta mà thôi. Cái này gọi gì là mất mặt? Hơn nữa, cô nói với tông chủ như vậy, quá không có tôn ti trật tự gì cả?

Dừng lại một chút, cô lại bổ sung thêm:

- Hơn nữa, Thần nữ Thánh môn chúng ta là đệ nhất tông môn trong Thánh đạo giới, cô thực sự cho rằng thực lực của chúng ta là mạnh nhất sao?

Đệ nhất tông môn của chúng ta là do Thanh Thánh nữ hi sinh vì Thánh đạo giới mà có. Cũng không phải thực lực của chúng ta cường đại như vậy, Nam Sương sư tỷ, cô biết Đại nhật Thần sơn có bao nhiêu Đạo nguyên Thánh đế không? Nếu như không có thực lực nhất định, cô cho rằng bọn họ có thể tiêu diệt được Húc nguyệt Thánh đạo sao?

Nam Sương lại là người có tính tình ngay thẳng, nghe thấy Oanh Hoài nói vậy, cũng lạnh lùng đáp:

- Oanh Hoài, ý đồ kia của cô tôi không biết sao. Bất luận cô có xích mích gì với Ỷ Lan sư muội hay không, nhưng nếu như đã chọn Tiểu Vận là Thánh nữ, thì nên coi là Thánh nữ thực sự của Thần nữ Thánh môn chúng ta, chứ không phải là lấy đi giao cho Đại nhật Thần sơn. Thực lực của Đại nhật Thần sơn có lẽ quả thực mạnh hơn chúng ta rất nhiều, nhưng Vương Nam Sương tôi thà là ngọc vỡ, chứ không đồng ý tặng Thánh nữ đi.

Một Dục đạo Thánh đế mặc quần áo màu xanh đứng ra khuyên giải nói:

- Oanh Hoài sư tỷ và Nam Sương sư tỷ đều là muốn tốt cho Thánh môn chúng ta, mọi người ngồi xuống nói chuyện tử tế đi, nghe ý kiến của tông chủ ra sao.

Nam Sương trong lòng thầm than, cũng không nói gì thêm, mà lại ngồi xuống. Cô làm sao còn không biết ý tứ của tông chủ chứ, lúc trước hồn đèn của Cơ Tích còn chưa tắt, vẫn còn chút ánh sáng, nhưng tông chủ lại tự ý lấy chút ánh sáng còn lại trong hồn đèn đi. Cưỡng ép thắp sáng hồn đèn của Mục Tiểu Vận, hơn nữa còn dùng nửa phần hồn của Mục Tiểu Vận nữa. Điều này chứng tỏ là muốn Mục Tiểu Vận thay mặt Cơ Tích đến Đại nhật Thần sơn tế điện mà thôi. Nhưng đáng tiếc là thực lực của cô quá thấp, tu vi Hóa đạo của cô, cho dù trong Thần nữ Thánh môn cũng chẳng là gì.

Cô tin rằng Ỷ Lan sư muội cũng đoán ra chút ít, cho nên mới cố gắng ngăn cản Tiểu Vận làm Thánh nữ. Đáng tiếc là tông chủ quyết tâm bảo trụ Cơ Tích, hi sinh một Mục Tiểu Vận đã mất đi trinh tiết, đối với tông chủ mà nói có lẽ lại càng bằng lòng hơn. Nếu không Thần nữa Thánh môn có nhiều

đệ tử như này, người có tư chất ưu tú không biết có bao nhiêu, làm sao lại cố ý chọn Mục Tiểu Vận mới chỉ đến tu vi Đại Ất tiên? Hơn nữa chọn đệ tử khác, tu vi kém nhất cũng là trên cấp Tiên vương rồi, làm gì cần tu luyện thêm đến Tiên vương nữa?

- Đại nhật Thần sơn lần này cần Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn chúng ta, cũng không phải là không đền bủ tổn thất chút nào. Bọn họ bây giờ còn không dám làm gì với Thần nữ Thánh môn chúng ta, nhưng thực lực của chúng ta bây giờ không bằng Đại nhật Thần sơn, chúng ta cũng không thể đắc tội với Đại nhật Thần sơn được. Oanh Hoài, cô đến thương lượng với Đại nhật Thần sơn một chút, bảo bọn họ đợi Thánh nữ của chúng ta đến Vị tiên rồi tính sau.

Tông chủ áo tím trầm mặc một lúc, sau đó mới chậm rãi nói.

Nói xong cô nhìn Vương Nam Sương nói:

- Nam Sương, ta không phải muốn giao Thánh nữ cho Đại nhật Thần sơn, bây giờ chúng ta có thể kéo dài thì cứ kéo dài. Có lẽ trăm năm sau, chuyện sẽ có thay đổi gì đó. Nếu không vì do ta, Thần nữ Thánh môn bị diệt môn, Cơ Tâm Dật ta là người có tội lớn nhất với Thần nữ Thánh môn.

- Vâng, tông chủ.

Oanh Hoài mau chóng lên tiếng đáp.

Vương Nam Sương lại thở dài một tiếng, cũng chỉ có thể khom người đáp lời.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2069

Thánh Nữ Gặp Nhau

Mục Tiểu Vận vẫn chưa đến nơi mà pháp bảo kia hạ xuống, liền nhìn thấy nơi mà pháp bảo kia hạ xuống lại ầm một tiếng, mấy đường ánh sáng lóe lên, một bóng người từ trong những tia sáng đó xuất hiện.

Mục Tiểu Vận dừng lại, cô nhìn thấy bóng người bước ra đó không ngờ là một người con gái tuyệt sắc. Cái không bao giờ thiếu trong Thần nữ Thánh môn chính là gái đẹp, nhưng người con gái trước mặt này không ngờ còn đẹp hơn những người con gái mà cô từng gặp trong Thần nữ Thánh môn.

- Cô là ai? Sao lại xuất hiện trong địa bàn của Thần nữ Thánh môn?

Mục Tiểu Vận nhìn người con gái tuyệt sắc trước mặt này, theo bản năng hỏi một câu.

Cơ Tích vừa mới thu hồi Đài sen chín cánh của mình lao tới, đang quan sát tình hình xung quanh. Mục Tiểu Vận cô cũng không để ý đến, bất luận là Dục đạo Thánh đế nào đối diện với một người có tu vi Đại Chí tiên cũng sẽ không lo lắng gì.

- Không ngờ lại quay về Thánh môn rồi?

Cơ Tích dường như đang trả lời Mục Tiểu Vận, lại cứ như không dám tin lẩm bẩm nói.

Cô trước giờ vẫn sống trong Thần nữ Thánh môn, địa bàn của Thần nữ Thánh môn mặc dù rộng lớn, nhưng cô cũng rõ như lòng bàn tay. Nơi này là phía sau Ngục môn sơn, là nơi hẻo lánh nhất trong Thần nữ Thánh môn. Đài sen chín cánh của cô lọt vào khe nứt hư không của Niết sinh cấm địa, không

ngờ lại xuất hiện phía sau Ngục môn sơn của Thần nữ Thánh môn, cô vô cùng kinh ngạc.

Cơ Tích mặc dù có chút hoảng hốt, Mục Tiểu Vận cũng không nói thêm gì. Cô cũng không có bất kỳ lòng trung thành gì với Thần nữ Thánh môn, trong này, cô ngoài sư phụ Lam Ỷ Lan và sư tỷ La Bế Nguyệt là có tình cảm ra, thì bất kỳ chuyện gì khác cô cũng không quan tâm.

Bất luận Cơ Tích có phải là người của Thần nữ Thánh môn hay không, câu hỏi vừa nãy của cô cũng đủ rồi, ít nhất cũng đã chứng tỏ cô cũng đứng ở góc độ của Thần nữ Thánh môn hỏi rồi.

- Không ngờ là Thần nữ Thánh môn thật, còn là phía sau Ngục môn sơn nữa.

Cơ Tích chậm rãi thở dài, cô cảm thấy vận khí của mình quả thực quá tốt. Niết sinh cấm địa mặc dù có vô số khe nứt giao diện, nhưng lối đi những giao diện này hoàn toàn khác nhau, còn cô lại có thể quay về Thần nữ Thánh môn, có thể nói là quá may mắn.

Lúc trước khi cô rời khỏi Thần nữ Thánh môn, cô còn là một Tiên đế mà thôi, hôm nay khi cô quay về cũng đã là Dục đạo rồi. Kỳ ngộ tu tiên quả thực không thể nào dự đoán nổi, anh căn bản không biết được bước tiếp theo của mình sẽ đứng ở đâu, cũng không thể biết được bước tiếp theo của mình cao đến mức độ nào.

Bỗng nhiên cô nghĩ đến Diệp Mặc, lúc trước khi Diệp Mặc ném Đài sen chín cánh của cô ra, trong lòng cô cũng vô cùng cảm kích Diệp Mặc. Lúc đó nếu như Diệp Mặc không ném ra, thì Đài sen chín cánh của cô sẽ cùng với Diệp Mặc rơi xuống sông Niết Sinh.

Cho dù Diệp Mặc là muốn hồ lô của cô, nhưng Diệp Mặc dù sao đã hoàn thành lời hứa của hắn, còn hồ lô của mình vẫn chưa đưa cho đối phương. Cứ như vậy đi, nếu như mình có thể tìm được hậu nhân của Diệp Mặc, sẽ đưa hồ lô này cho hậu nhân của hắn. Nếu như Diệp Mặc không có hậu nhân, vậy thì

đợi ngày nào đó cô trở thành Đạo nguyên rồi, sẽ đến cầu Niết Sinh một chuyến, ném hồ lô xuống sông Niết Sinh, cũng coi như là hoàn thành giao dịch, không ai nợ ai.

Cơ Tích sau khi gạt những suy nghĩ này sang một bên, đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Cô là đệ tử vừa mới vào Thần nữ Thánh môn phải không? Tôi nhớ là trước khi tôi đi, Thần nữ Thánh môn cũng chưa có cô mà.

Mục Tiểu Vận thấy Cơ Tích dường như nhíu mày trầm tư, cũng không quấy rầy cô, bây giờ Cơ Tích hỏi đến, cô vội nói:

- Hóa ra tiền bối là người của Thần nữ Thánh môn, vãn bối vừa mới gia nhập vào Thần nữ Thánh môn được hơn trăm năm.

- Ồ, không phải chứ, sao trên người cô lại có khí tức của Thánh nữ? Chẳng lẽ cô ở trong Thần nữ phong?

Tu vi của Cơ Tích cường hãn hơn nhiều so với Mục Tiểu Vận, khí tức Thần nữ phong trên ngườ Mục Tiểu Vận lập tức bị cô nhận ra.

Mục Tiểu Vận biết rõ ở lâu trong Thần nữ phong sẽ có loại khí tức Thánh nữ này, hơn nữa Thần nữ phong có tẩy tủy thần mạch tốt nhất của Thần nữ Thánh môn bao quanh, cho dù không tu luyện, trong Thần nữ phong cũng sẽ càng lúc càng có khí chất, thể chất tu luyện cũng ngày càng tốt hơn.

Mục Tiểu Vận nhìn Cơ Tích cũng không tầm thường, khí tức phong phú trên người cô thậm chí còn thâm hậu hơn sư phụ của cô nhiều, bây giờ Cơ Tích hỏi đến, cô mau chóng đáp lại:

- Vãn bối Mục Tiểu Vận, bây giờ là Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn.

- Cô chính là Thánh nữ mới? Hóa ra là cô...

Cơ Tích ngây ngẩn nhìn Mục Tiểu Vận, cô chưa trải qua chuyện nam nữ, nhưng cái mà cô tu luyện là công pháp cao cấp nhất của Thần nữ Thánh môn. Cũng có thể mơ hồ cảm nhận được Mục Tiểu Vận đã là phụ nữ, Thần nữ Thánh môn sao lại có thể nhận một người con gái đã thất thân là Thánh nữ được chứ?

Hơn nữa tu vi của Thánh nữ này còn chưa đến Vị tiên, quả thực quá lạ.

Cơ Tích nhíu mày, cô bỗng nhiên đưa tay đánh vài đường cấm chế, sau đó nói với Mục Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, cô nói cho tôi biết, cô sao lại đảm nhận Thánh nữ? Tông chủ lúc đó làm thế nào? Không cho phép giấu diếm một từ.

Mục Tiểu Vận không phải đồ ngốc, tu vi của Cơ Tích cao như vậy, hơn nữa lại xinh đẹp, cộng thêm chuyện của Thánh nữ lại lằng nhằng không thôi, cô cũng đã đoán ra một chút. Sau khi Cơ Tích bố trí vài cấm chế, cô mạnh dạn dùng thần thức quan sát Cơ Tích, quả nhiên trên người Cơ Tích có khí tức tương tự của cô.

Trong nháy mắt Mục Tiểu Vận hiểu ra, lúc trước tông chủ lấy đi ánh lửa trong hồn đèn đó, cũng chưa bị tắt hẳn. Người con gái trước mặt này rất có khả năng chính là Thánh nữ nhiệm kỳ trước của Thần nữ Thánh môn.

Cơ Tích biết rõ Mục Tiểu Vận đang dùng thần thức kiểm tra cô, cũng không ngăn lại, cô vốn dĩ muốn nói cho Mục Tiểu Vận biết, mình chính là Thánh nữ nhiệm kỳ trước.

- Mục Tiểu Vận bái kiến Thánh nữ tỷ tỷ.

Mục Tiểu Vân cũng rất biết thời cơ, sau khi hiểu Cơ Tích là Thánh nữ nhiệm kỳ trước, mau chóng khom người hỏi thăm.

Cơ Tích gật đầu nói:

- Nói hết những gì cô biết ra, tôi sẽ không trách cứ gì cô đâu.

- Vâng.

Đừng nói Cơ Tích là thánh nữ, cho dù Cơ Tích không phải là Thánh nữ nhiệm kỳ trước, Mục Tiểu Vận cũng không định lừa gì cô ấy.

Cơ Tích nghe thấy Mục Tiểu Vận nói xong, cau mày nói:

- Tiểu Vận, ý của cô là tông chủ lấy hồn đèn của tôi ra khi nó ẫn còn sáng sao? Tông chủ còn cưỡng ép thắp sáng hồn đèn của cô sao?

Mục Tiểu Vận trầm mặc không nói, những thứ này vốn dĩ là những gì mà cô vừa mới nói.

- Cô đến Ngục môn sơn làm gì?

Cơ Tích biết Mục Tiểu Vận không có cách nào trả lời, lại hỏi tiếp:

- Vì tông chủ dùng nửa phần hồn của tôi thắp sáng hồn đèn, sư phụ tôi chủ động đứng ra biện bạch cho tôi. Sau đó khi Chấp sự điện nghiên cứu xem xét, sư phụ tôi bị phán giam trong Ngục môn sơn trăm năm, tôi đến đây là thăm sư phụ của tôi. Nếu như không phải Oanh Hoài sư bá, thì tôi cũng sẽ không làm Thánh nữ. Sư phụ cũng sẽ không bị tội như vậy.

Mục Tiểu Vận chậm rãi nói.

Cơ Tícj nhíu mày sâu hơn, trầm mặc một lúc lâu rồi mới lên tiếng nói:

- Thắp sáng hồn đè của cô mà cần dùng nửa phần hồn sao? Tại sao? Thắp sáng hồn đèn chẳng phải chỉ cần dùng một chút thần niệm là được rồi hay sao?

Mục Tiểu Vận vẫn không trả lời, Cơ Tích cũng không cần Mục Tiểu Vận trả lời, lại thở dài nói:

- Ỷ Lan Sư thúc ở trong này, tôi phải đến thăm bà ấy.

Nói xong cô như có ý liếc mắt nhìn Mục Tiểu Vận một cái rồi nói:

- Vừa nãy ý của cô nói có phải muốn tôi lại lần nữa thay thế vị trí Thánh nữ, sau đó cô không làm Thánh nữ nữa đúng không? Cô biết nếu như tôi nói những lời này của cô cho Oanh Hoài sư thúc biết, thì cô chết là cái chắc không?

Mục Tiểu Vận cũng không kinh hoảng chút nào, ngược lại lại đúng mực nói:

- Tôi vốn dĩ không định làm Thánh nữ, nếu như không phải vì muốn gặp chồng của tôi, cho dù chết thì cũng sợ gì chứ?

Cơ Tích nghe thấy Mục Tiểu Vận nói như không thèm để ý đến lời của cô, ngược lại có vài phần kính trọng Mục Tiểu Vận. Cũng không phải tu vi càng cao càng không sợ chết, ngược lại, người có tu vi càng cao, thì đối với cái chết lại càng lo lắng hơn. Người tu đạo, chỉ cần mất mạng, thì rất ít người có khả năng luân hồi. Mục Tiểu Vận nói như này, nỗi lòng cũng không có nửa phần chấn động, rõ ràng là thực sự không để ý gì đến chuyện sống chết. Mặc dù cô rất không hiểu, đệ tử của một Thánh môn sao lại nhớ mãi không quên một người đàn ông.

- Chồng cô đang ở đâu?

Cơ Tích mặc dù không hiểu tình cảm của Mục Tiểu Vân, nhưng vẫn quan tâm hỏi một câu.

- Anh ấy ở giới phàm tục, tôi cũng không biết anh ấy đã kết thành Kim đan hay chưa, nếu như anh ấy còn chưa kết thành Kim đan, tôi sợ, sợ...

Mục Tiểu Vận vốn dĩ còn nghĩ bây giờ tiền nhiệm Thánh nữ Cơ Tích cũng đã quay về rồi, cô có thể thoai vị Thánh nữ, trả lại vị trí Thánh nữ cho Cơ Tích rồi. Nhưng cô vừa nghĩ đến Diệp Mặc có thể không còn trên đời, cô lại không kìm chế được sự đau xót trong lòng. Thứ mà cô lo lắng nhất không phải là mình chết đi, mà là sau khi mình chết rồi, cũng không gặp được Diệp Mặc. Cô càng lo lắng hơn, cho dù tu vi của cô đến Chứng đạo Thánh đế rồi, cũng không thể nào gặp được Diệp Mặc nữa.

Thấy Mục Tiểu Vận nói vậy, khóe mắt hoe đỏ, Cơ Tích im lặng lắc đầu. Cô thở dài nó:

- Vậy thôi, cô giúp tôi làm Thánh nữ lâu như vậy rồi, vốn dĩ tôi định đến chỗ sư phụ lấy lại nửa phần hồn trả lại cho cô, cám ơn cô đã giúp đỡ. Bây giờ như này đi, tôi giúp cô điều tra một chút chồng cô còn sống hay không, chỉ cần chồng cô còn chưa kết thành Nguyên anh, thì tôi có thể điều tra ra, cô đưa cho tôi một thứ gì đó mà chồng cô đưa cho cô, tôi cần chút khí tức của hắn.

- Hả... không ngờ có thể điều tra được sao...

Mục Tiểu Vận hoàn toàn sững người, tại sao trước giờ sư phụ chưa từng nói thông qua đồ vật, có thể điều tra một người nào đó còn sống hay không?

Nhưng Mục Tiểu Vận lập tức cảm thấy mình nói chuyện quá vô lễ, mau chóng kính cẩn run giọng nói:

- Xin Thánh nữ tỷ tỷ giúp tôi điều tra xem chồng tôi là Diệp Mặc bây giờ đang ở đâu, đây là vòng cổ pháp khí mà anh ấy tặng cho tôi...

Mục Tiểu Vận đưa chuỗi vòng cổ của Diệp Mặc tặng cho cô ra, bất luận là tay hoặc giọng nói đều đang run rẩy. Cô hoàn toàn không thể nào kìm chế được sự kích động trong lòng mình, nếu như chồng cô đã chết thật, cô căn bản cũng không muốn ở lại đây nữa.

Cơ Tích vẻ mặt bình tĩnh, cô không hiểu thần thái si tình của Mục Tiểu Vận đối với một người đàn ông, cô sở dĩ có thể thông qua khí tức của một người điều tra xem người đó còn sống hay chết, không phải vì tu vi của cô cao, cũng không phải vì cô tinh thông tính toán sống chết. Mà là vì cô có pháp bảo Đài sen chín cánh, cô có thể thông qua Đài sen chín cánh này điều tra xem tu vi còn chưa hình thành Nguyên anh còn sống hay chết. Đương nhiên, thứ đó cần có khí tức của tu sĩ này mới được.

- Cô nói chồng cô tên gì?

Cơ Tích bỗng nhiên phản ứng lại, Mục Tiểu Vận vừa nói hình như chồng cô ấy tên Diệp Mặc, mặc dù người cùng tên rất nhiều, nhưng như này quả thực quá trùng hợp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2070

Vũ Trụ Này Cũng Quá Nhỏ Bé

Vậy là đi ra rừng tro rồi ư?

Cốc Quỳnh Anh đơ người nhìn rừng tro vẫn âm u tĩnh mịch sau lưng, có chút ngây người nói một câu.

Diệp Mặc cảm nhận khí tức xung quanh có nơi nồng đậm hơnh chút, trong lòng ngược lại cũng không còn lạc lòng như trước. Hắn nhắm mắt cảm nhận pháp tắc thiên địa xung quanh, một lúc lâu sau, hắn mở mắt, âm thầm gật đầu.

Tiên nhân đến Tu chân giới đều sẽ bị áp chế tu vi, thậm chí sẽ cưỡng chế phi thăng. Nhưng pháp tắc thìen địa trong Tu chân giới này tất cả đều trong ý niệm của hắn, vô cùng rõ ràng, hắn không cảm nhận được chút áp chế tu vi nào. Trong nơi này, hắn có thể tùy ý viết ra một công pháp cao nhất phù hợp với pháp tắc xung quanh nhất. Cái này không liên hệ gì đến tài trí, chỉ là có quan hệ đến thực lực.

Mặc dù lúc này thần thức của hắn mới phóng được hơn nghìn dặm, đảng cấp thần thức cùng lắm chỉ tương đương với một tu sĩ Nguyên anh mà thôi, nhưng thực lực của hắn cũng có thể giết chết một Đại Ất tiên dẽ dàng. Sau khi hắn cảm ngộ được pháp tắc thiên địa của Tu chân giới này. Diệp Mặc lại càng chắc chắn hơn, cho dù tu vi của hắn hoàn toàn khôi phục đến Tố đạo Thánh đế. Hắn cũng sẽ không chịu sự áp chế của pháp tắc thiên địa trong này, vì cảm ngộ của hắn với pháp tắc thiên địa sớm đã vượt qua giới diện này, thậm chí vượt qua Tiên giới rồi.

Đối với một Tố đạo Thánh đế hoặc là một Dục đạo Thánh đế mà nói, Tu

chân giới cho dù có thể luyện chế thành tiểu thế giới hoặc thế giới chân linh, bọn họ cũng sẽ không coi ra gì, vì đẳng cấp của Tu chân giới quả thực quá thấp, chỉ có Tiên giới, đối với Thánh đế dưới cấp Tố đạo mới có sức hấp dẫn nhất định.

Thấy Diệp Mặc nhắm mắt trầm tư, Cốc Quỳnh Anh đứng một bên không dám nói lời nào.

Diệp Mặc sau khi hiểu ra pháp tắc trong này vô hiệu với hắn, lập tức gật đầu nói với Cốc Quỳnh Anh:

- Cô dẫn toi đến Tu chân thành thị mà cô ở là được rồi.

Nói xong Diệp Mặc tiện tay phóng ra một linh khí phi hành cực phẩm. Tiên khí trên người hắn quá nhiều, linh khí cực phẩm đối với hắn mà nói quả thực giống như rác vậy. Nhưng Diệp Mặc cũng không muốn giết người nhiều. Trong một nơi như này, một khi lấy ra đồ tốt, chắc chắn sẽ có người đến cướp, một khi có người đến cướp, thì hắn lại phải giết người.

Cho dù hắn đã là Tố đạo, bản tâm của hắn vẫn không thay đổi. Cho dù mình làm theo ý mình, những người cướp đồ của hắn đều bị giết chết. Nhưng sau khi hắn đi rồi, Cốc Quỳnh Anh và em trai của cô ấy sẽ gặp họa.

Diệp Mặc có linh khí phi hàng thượng phẩm, Cốc Quỳnh Anh thấy rất bình thường, cho dù Diệp Mặc lấy ra linh khí phi hành cực phẩm, cô cũng không lấy gì làm lạ.

- Quỳnh Anh tiên tử, tôi muốn hỏi thăm cô mấy người.

Khi Cốc Quỳnh Anh và bé trai kia bước lên linh khí phi hành rồi, Diệp Mặc lúc này mới hòa hoãn nói.

- Tiền bối chỉ cần gọi tôi là Quỳnh Anh là được rồi, Tiên tử quả thực không dám nhận.

Cốc Quỳnh Anh vội vàng đứng lên nói.

- Vậy cũng được.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cô nghe nói đến Mục Tiểu Vận không?

Mục Tiểu Vận chắc chắn phi thăng Tiên giới rồi, nếu không sẽ không xuất hiện ở Vô Già Âm Hà. Diệp Mặc ở đại lục Lạc Nguyệt cũng không tìm được tung tích của Mục Tiểu Vận, chứng tỏ Mục Tiểu Vận không phải phi thăng từ đại lục Lạc Nguyệt, mà là từ đại lục Tu chân khác phi thăng lên. Bây giờ hắn đúng lúc xuất hiện ở đại lục Thần Khung, đương nhiên muốn tiện miệng hỏi.

Trên thực tế Diệp Mặc hỏi thăm Mục Tiểu Vận cũng không ôm nhiều hi vọng, một đại lục Tu chân thực sự quá lớn. Cốc Quỳnh Anh chỉ là tu vi Kim đan, rõ ràng không thể nào biết tất cả nhưng Tiên nhân phi thăng.

Vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là Cốc Quỳnh Anh lại lập tức nói:

- Mục tiên tử tôi cũng đã từng nghe nói qua, cô ấy là một trong ba đại thiên tài trong nghìn năm này của đại lục Thần Khung, Liên Hoa tông vì xuất hiện một Mục tiên tử, bây giờ cũng là một trong những tông môn chín sao tốt nhất rồi.

- Hả, Mục Tiểu Vận đúng là đến tư đại lục Thần Khung.

Diệp Mặc cũng kinh ngạc sung sướng, hắn quyết định đến chỗ Mục Tiểu Vận tu luyện xem sao.

- Đúng vậy, nhưng Mục tiên tử đã phi thăng rồi, ba đại thiên tài của đại lục Thần Khung chúng tôi Mục tiên tử đứng thứ hai.

Cốc Quỳnh Anh sắc mặt tràn đầy sự tôn kính sùng bái.

Diệp Mặc cũng đã kìm nén sự xúc động của mình lại, hắn nghi ngờ hỏi:

- Tốc độ tu luyện của Tiểu Vận nhanh như vậy, không ngờ chỉ có thể đứng thứ hai thôi sao? Vậy người đứng thứ nhất kia sẽ nghịch thiên như nào?

Cốc Quỳnh Anh nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức liền hiểu ra quan hệ của Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận không tầm thường, nếu không sẽ không dùng xưng hô là Tiểu Vận để gọi Mục tiên tử.

Bây giờ Diệp Mặc hỏi đến, Cốc Quỳnh Anh mau chóng đáp:

- Người đứng thứ nhất là một Tán tu, tiền bối đó tên Đông Phương Vượng, lai lịch của gã rất thần bí, nhưng tư chất tu luyện vô cùng nghịch thiên, căn bản không bái nhập vào bất kỳ tông môn nào, chỉ trong thời gian ngắn ngủi liền phi thăng Tiên giới rồi...

- Cái gì?

Diệp Mặc suýt nữa thì đứng bật dậy, Đông Phương Vượng hắn trước giờ vẫn chưa tìm thấy, không ngờ tên khốn này lại chạy tới đại lục Thần Khung. Không chỉ vậy, còn phi thăng Tiên giới nữa rồi, đợi hắn đến Tiên giới rồi, người đầu tiên muốn giết chính là Đông Phương Vượng.

Diệp Mặc biết rõ lai lịch của Đông Phương Vượng này, ba anh em nhà Đông Phương là nhà mưu lược số một, hơn nữa tâm cơ của Đông Phương Vượng là lợi hại nhất. Bây giờ gã đến tốc độ tu luyện cũng nhanh như vậy, uy hiếp sau nàu sẽ càng ngày càng lớn hơn. Chỉ có thừa dịp khi phe cánh của gã còn chưa lớn mạnh liền giết chết gã, nếu không cuối cùng là một đại họa, là một cây gai độc.

Thấy Diệp Mặc nghe đến Đông Phương Vượng, sắc mặt liền vô cùng âm trầm, Cốc Quỳnh Anh cũng không dám nói gì, trong lòng lại thầm đoán Diệp Mặc có thù oán gì đó với Đông Phương Vượng.

Diệp Mặc thấy Cốc Quỳnh Anh có chút sợ hãi, khua tay nói:

- Cô không cần sợ hãi, cũng đừng gọi tôi là tiền bối nữa, cứ gọi tôi là

Diệp Mặc.

- Vâng, Diệp sư huynh.

Cốc Quỳnh Anh nói chuyện vẫn kính cẩn.

- Cô nói còn một thiên tài nữa là ai?

Diệp Mặc lại hỏi.

Cốc Quỳnh Anh đáp:

- Còn một thiên tài nữa là Mang Thương của Lăng Tiêu phái, Mang Thương tiền bối mặc dù hơi thua kém, nhưng cũng là một trong những thiên tài cao cấp của đại lục Thần Khung, bây giờ ba vị tiền bối cũng đã phi thăng Tiên giới hết rồi.

Diệp Mặc có chút im lặng, hắn không ngờ ba người này đều là người hắn biết, hơn nữa còn có mối quan hệ không tầm thường với hắn. Tiểu Vận là vợ của hắn, cái này không cần nói nữa. Mang Thương là đệ tử của hắn, bây giờ đang ở Mặc Nguyệt Tiên tông. Còn Đông Phương Vượng là kẻ địch lớn của hắn, hai người đều thấu hiểu nhau. Vũ trụ này vô cùng rộng lớn, vô số giới diện vô số thành thị nhân loại, nhưng bây giờ xem ra, vũ trụ này cũng quá bé nhỏ.

Khi Diệp Mặc lại tiếp tục hỏi đến Mông Kỳ và Mông Chẩm, Cốc Quỳnh Anh lại không biết. Những người cô có thể biết đều là những người nổi tiếng của đại lục Thần Khung, Mông Kỳ còn chưa đến trình độ này, còn Mông Chẩm lại phi thăng ở Vô Tâm Hải, lại càng không có người nào biết.

Sau khi hỏi Liên Hoa tông ở chỗ nào, Diệp Mặc cũng không tiếp tục hỏi nữa. Hắn quyết định sau khi đến Tân Hải thành rồi, trị thương của mình xong, sau đó lại đến Liên Hoa tông nghe ngóng tình hình của Mục Tiểu Vận một chút. Nhưng nếu như Tiểu Vận là thiên tài nổi tiếng của đại lục Thần Khung, thì mình cũng không cần phải lo lắng cô ấy trong này chịu oan ức gì không.

Diệp Mặc trong lòng hiểu rõ nguyên nhân mà Mục Tiểu Vận là thiên tài, thứ nhất đương nhiên là có liên quan đến mộc linh căn thuần khiết của cô, còn một nguyên nhân nữa có liên quan đến Hồng Mông tạo hóa quyết mà hắn đưa cho Mục Tiểu Vận.

Lúc trước khi hắn vừa mới lấy được Hồng Mông tạo hóa quyết, cũng không để ý lắm đến công pháp này, cho rằng Mông Tạm nói khóac, bây giờ hắn cũng đã Chứng đạo rồi, là một Tố đạo Thánh đế, lúc này hắn mới biết Mông Tạm không nói khoác chút nào. Mỗi một câu trong công pháp Hồng Mông tạo hóa quyết, đều uyên bác tinh thâm, ẩn chứa các loại pháp tắc tu luyện, khó trách đây là công pháp không thuộc tính. Vì công pháp này căn cứ theo lĩnh ngộ khác nhau của mỗi người, hiệu quả tu luyện cũng khác nhau. Nếu như năng lực lĩnh ngộ của anh mạnh, thì anh tu luyện công pháp này cũng càng mạnh hơn.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh quyết, là tổ tông thôi diễn công pháp, đối với ưu khuyết của bất kỳ công pháp nào cũng có thể nhìn ra.

Đồng thời Diệp Mặc cũng vô cùng cảm kích Liên Hoa tông, mặc dù hắn còn chưa đến Liên Hoa tông, nhưng lại có thể cảm nhận sự ưu ái bảo vệ Mục Tiểu Vận của Liên Hoa tông. Nếu không với công pháp cao cấp mà Mục Tiểu Vận mang trên người, người khác sớm đã ăn cô đến mảnh xương vụn cũng không còn. Cô có thể trở thành thiên tài rồi, còn phi thăng trong Liên Hoa tông, chứng tỏ Liên Hoa tông chẳng những không ngấp nghé công pháp của cô, còn bảo vệ cô nữa.

…

Diệp Mặc bây giờ phóng ra mặc dù chỉ là linh khí phi hành cực phẩm, trong sự điều khiển của Diệp Mặc, cũng không thua kém gì một Tiên khí. Chỉ trong nửa ngày, trong thần thức của Diệp Mặc lại xuất hiện một Tu chân thành thị quy mô tring đẳng. Trong mắt Diệp Mặc, thành thị này kém xe Mặc Nguyệt chi thành của hắn, cùng lắm cũng chỉ tương đương với Phi Hải thành mà thôi.

- Tiền bối, nơi này chính là Tân Hải thành. Chồng tôi vốn dĩ là người của Bích Viêm tông, cách đây không lâu đã ngã xuống trong đại hội tông môn Thần Khung. Chúng tôi chuyển ra khỏi Bích Viêm tông, bây giờ định cư ở Tân Hải thành.

Cốc Quỳnh Anh kìm nén sự kinh hãi trong lòng, cẩn thận nói.

Sau khi nói chuyện với Diệp Mặc nửa ngày, cô cảm thấy Diệp Mặc làm người rất ôn hòa, không có chút cường thế nào trong đó. Cô cũng dần dần thả lỏng, không e ngại như lúc trước nữa. Nhưng khi Diệp Mặc điều khiển Linh khí phi hành cực phẩm, chưa đến nửa ngày đã đến Tân Hải thành, quả thực khiến cô quá chấn kinh. Cô biết cho dù là Linh khí phi hành cực phẩm, từ trong rừng tro đến Tân Hải thành, cũng cần phải đến mấy ngày.

Diệp Mặc nghe đến chuyện người đàn ông của Cốc Quỳnh Anh đã chết, cô và em trai lập tức bị Bích Viêm tông đuổi ra ngoài, trong lòng cũng thầm than, tông môn chính là vô cùng thực tế như vậy.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, lập tức hỏi:

- Quỳnh Anh, cô có nghe nói đến một người con gái tên là Trì Uyển Thanh không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2071

Trong Một Cái Nhấc Tay

Cốc Quỳnh Anh lắc đầu:

- Diệp sư huynh, tôi chưa từng nghe nói về cô ấy. Diệp sư huynh biết cô ấy là người của môn phái nào không?

- Không biết.

Diệp Mặc có chút ảm đạm, ở đại lục Lạc Nguyệt hắn không tìm được Trì Uyển Thanh, cho nên cũng ôm một tia hi vọng Trì Uyển Thanh sẽ xuất hiện tại đại lục Thần Khung. Nếu như hắn biết Trì Uyển Thanh thuộc môn phái nào, hắn sớm đã trực tiếp đi tìm rồi.

- Diệp sư huynh, anh không cần lo lắng, đại lục Thần Khung gần đây đang tiến hành thi đấu giữa các tông môn, cuộc thì đấu này sẽ tiến hành trong thời gian nửa tháng. Hơn nữa lần này thi đấu tông môn gần như tất cả các môn phái đều sẽ tham gia, chỉ cần Trì Uyển Thanh ở trong tông môn, Diệp sư huynh có thể nghe được tin tức ở đó.

Cốc Quỳnh Anh thấy thần sắc Diệp Mặc có chút ảm đạm, vội vàng an ủi.

Diệp Mặc lại giật mình, Cốc Quỳnh Anh không biết Trì Uyển Thanh, không có nghĩa là Trì Uyển Thanh không ở đại lục Thần Khung ah. Đại lục Thần Khung rộng lớn bao nhiêu, Cốc Quỳnh Anh cũng chỉ là tu sĩ mới vừa tiến vào Kim đan, làm sao có thể biết rõ toàn bộ được? Đợi đến lúc tu vi của hắn khôi phục, thần thức của hắn tùy tiện quét một cái, toàn bộ đại lục Thần Khung cũng sẽ ở trong thần thức của hắn, đến lúc đó còn sợ tìm không thấy

Trì Uyển Thanh sao?

- Chồng cô chính là ngã xuống trong cuộc thi đấu tông môn này sao?

Diệp Mặc trông thấy Cốc Quỳnh Anh nói đến đại hội tông môn, giọng điệu có vẻ như xuống rất thấp, thì đoán được một chút.

- Đúng vậy.

Cốc Quỳnh Anh thấp giọng trả lời.

Diệp Mặc trầm ngâm một lát nói:

- Chúng ta đi Tân Hải thành tìm một chỗ để nghỉ ngơi một chút trước đã, sau đó cô dẫn tôi đến chỗ đại hội tông môn kia.

Sở dĩ Diệp Mặc muốn như vậy, là vì hắn muốn dành chút thời gian chữa thương, lăn lộn ở trong khe nứt hư không không biết bao lâu, hắn nhìn bề ngoài không có việc gì nhưng trên thực tế không có Cây Hỗn Độn hỗ trợ trị liệu, hắn đã sớm không đứng dậy nổi rồi.

…

Một lúc lâu sau, thần thức Diệp Mặc đã khôi phục lại gần như là nhìn được trong khoảng vạn dặm. Hắn đứng lên, quyết định bây giờ sẽ đến chỗ đại hội tông môn.

Diệp Mặc đang muốn đi gọi Cốc Quỳnh Anh, thần thức của hắn lại trông thấy ở cửa phòng Cốc Quynh Anh có một gã tu sĩ Nguyên anh mặt đen đang đứng, mà trên mặt Cốc Quỳnh Anh còn có dấu vết một bàn tay. Cậu bé tên là Du Hòa Di đang đứng bên cạnh Cốc Quỳnh Anh, trợn mắt nhìn tu sĩ Nguyên anh mặt đen kia.

- Chuyện gì vậy?

Diệp Mặc chỉ một bước thì đã đến cửa phòng Cốc Quỳnh Anh.

- Diệp sư huynh.

Cốc Quỳnh Anh trông thấy Diệp Mặc tới, vội vàng gọi một câu.

Du Hòa Di lại oán hận chỉ vào tu sĩ Nguyên anh mặt đen kia nói:

- Tên họ Mạnh này gạt chị Quỳnh Anh của em, bán cho chị Quỳnh Anh một lá bùa giả còn chưa nói. Bây giờ còn đến đánh chị Quỳnh Anh.

Diệp Mặc sầm mặt lại, nhìn tu sĩ Nguyên anh mặt đen hỏi:

- Đúng thế không?

Tu sĩ Nguyên anh mặt đen còn chưa kịp nói gì, Cốc Quỳnh Anh nói:

- Diệp sư huynh, chúng ta đi vào rồi nói sau, không liên quan gì đến y đâu.

Tu sĩ Nguyên anh mặt đen cười lạnh nhìn chằn chằm Diệp Mặc nói:

- Ngủ với quả phụ cũng phải có bản lãnh mới được, quả phụ này Mạnh mỗ ta đã định rồi, cút được bao xa thì cút cho ta.

- Vậy sao?

Diệp Mặc ngược lại không có nóng nảy, một Tố đạo Thánh đế như hắn không thích giết người, không có nghĩa là hắn không thể giết người. Chỉ là một Nguyên anh, cũng dám ở trước mặt hắn hung hăng càn quấy. Ở đâu ra chuyện tốt như vậy. Hắn căn bản không tiếp tục hỏi diễn biến chuyện này, trực tiếp đưa tay đánh ra một quả cầu lửa.

- Ha ha …

Tu sĩ Nguyên anh mặt đen trông thấy Diệp Mặc ném ra một quả cầu lửa, lập tức cười ha ha, gã không thể tưởng tượng còn có người dùng pháp thuật hỏa cầu để đánh nhau.

Đừng nói viên hỏa cầu này đánh trên người gã, trên người gã ngay cả chút tro bụi cũng sẽ không bị dính lên. Cho dù là hỏa cầu này không có đánh ở trên người gã, cũng không cần gã động thủ. Đối phương cũng chết chắc rồi. Dám động thủ ở Linh Tức lầu của thành Tân Hải, tên này không chết chắc mới là lạ.

Bên trong thành Tân Hải nghiêm cấm dùng pháp thuật, một khi làm trái, giết không tha.

Cốc Quỳnh Anh trông thấy Diệp Mặc lại dùng hỏa cầu động thủ, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Chỉ cần Diệp Mặc dùng pháp thuật, thì dù là có đạo lý đi nữa cũng sẽ bị hộ vệ thành Tân Hải vây giết. Huống chi, một hỏa cầu đánh vào thân người khác, như gãi ngứa chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Tu sĩ Nguyên anh mặt đen chỉ cười hai tiếng, đột nhiên không cười được nữa, gã phát hiện khi hỏa cầu này rơi xuống, gã hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích được dù chỉ một chút.

Sau một khắc gã đã nhìn thấy thân thể của gã nhanh chóng tan rã trong hỏa cầu, chỉ trong nháy mắt, thân thể của gã đã hóa thành tro bụi. Đừng nói Nguyên anh, mà ngay cả nhẫn trữ vật của gã, cùng với pháp bảo trong chiếc nhẫn đều không còn tồn tại.

Trong nháy mắt khi hỏa cầu tiêu tán, Diệp Mặc vung tay lên một cái, chút tro bụi ấy cũng tiêu tán không còn vết tích, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Cốc Quỳnh Anh ngơ ngác nhìn tu sĩ Nguyên anh mặt đen đã biến mất, sau nửa ngày vẫn nói không ra được một chữ, đây quả thực là quá chấn động rồi. Đây là thứ hỏa cầu gì vậy, một hỏa cầu cũng tiêu diệt được tu sĩ Nguyên anh? Cô tu luyện đến Kim đan, cũng không phải là người chưa từng va chạm, nhưng chưa từng thấy qua loại hỏa cầu đáng sợ này.

- Chậm trễ một chút thời gian, Quỳnh Anh, bây giờ cô dẫn ta đến chỗ thi đấu tông môn kia đi, ta phải đến xem thử, thuận tiện hỏi han tung tích Uyển

Thanh.

Diệp Mặc sờ đầu Du Hòa Di, nói với Cốc Quỳnh Anh.

- Diệp sư huynh …

Cốc Quỳnh Anh chật vật gọi một câu, sau đó mới hơi mờ mịt nói:

- Mạnh Quang Tế là đệ tử thân truyền của hội trưởng Hiệp hội Bùa chú thành Tân Hải - Đoạn Càn Nguyên, Hiệp hội Bùa chú tại thành Tân Hải này một tay che trời, Đoạn Càn Nguyên còn là tiền bối Hóa chân trung kỳ, chúng ta giết Mạnh Quang Tế, hẳn là không thể ra khỏi thành Tân Hải rồi.

Diệp Mặc đã hiểu tâm tình của Cốc Quỳnh Anh, hắn thậm chí có chút hoảng hốt. Lúc trước khi hắn lăn lộn ở Lạc Nguyệt Tu chân giới, không phải là như vậy sao? Giết một Điền Ngạo Phong, cũng bắt đầu ẩn núp khắp nơi. Tại Tu chân giới là hiện thực như thế, không có thực lực, đắc tội với người không nên đắc tội, thì chỉ có thể chờ chết, hoặc là chỉ có thể lén lút đào tẩu.

Đối với Cốc Quỳnh Anh mà nói, tại thành Tân Hải đắc tội với Hiệp hội Bùa chú một tay che trời, có lẽ là muốn đi cũng đi không được rồi. Mà hôm nay mình đã là một Tố đạo Thánh đế, đừng nói giết một đệ tử của Hiệp hội Bùa chú, cho dù là đập thành Tân Hải thành tro, cũng không ai có thể làm gì được hắn.

Diệp Mặc lắc đầu, tính tình hắn vẫn luôn như vậy, nhưng nếu như gặp phải một Thánh đế tính tình kỳ quái tới đây, có lẽ thật sự đã một cái tát đập thành Tân Hải thành tro rồi.

Tại Tu chân giới hoặc là Tiên giới, đều là thực lực làm đầu, nhưng khi thực lực lớn mạnh đến một mức độ nhất định, lúc không có bất kỳ ngăn trở nào, thì đó là một thứ đáng sợ.

- Nếu như pháp tắc thiên địa đầy đủ hết, pháp tắc Tiên giới và Thánh đạo giới hoàn thiện rồi, không biết từ Thánh đạo giới lại trở lại Tu chân giới có thể dễ dàng như vậy hay không.

Diệp Mặc nghĩ đến chuyện đáng sợ này, không tự nhủ được thì thào nói.

Hắn sẽ không đi tiêu diệt thành Tân Hải, nhưng những Thánh đế khác thì sao? Trong Thánh đạo giới có bao nhiêu Thánh đế? Căn bản là không tính nổi, không phải là mọi Thánh đế đều dễ nói chuyện như hắn.

- Nếu có một ngày, ta có năng lực như thế, ta xác thực sẽ hoàn thiện pháp tắc Thánh đạo giới và Tiên giới, tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào có thể tùy tiện trở lại giao diện tầng dưới chót nữa.

Diệp Mặc chậm rãi nói.

Hắn tuy đã chặt đứy chấp niệm lúc đầu bên trong Cây Hỗn Độn, chỉ là vì hắn không muốn bị chấp niệm ảnh hưởng mà thôi, hắn muốn làm gì thì tự mình sẽ đi làm, không có bất kỳ chấp niệm và ý niệm nào có thể làm cho hắn sống chết thể nguyền phải đi làm bằng được. Nhưng hắn không muốn nhìn thấy một tiên nhân của thế giới cao cấp nào, đi vào Tu chân giới hoặc là Thế giới phàm trần tùy tiện chém giết tất cả.

Trông thấy Diệp Mặc tựa hồ có hơi lơ đãng, Cốc Quỳnh Anh cũng có chút hoảng sợ, một hồi lâu sau cô mới chủ động nói:

- Mạnh Quang Tế kia thấy chồng tôi ngã xuống, liền muốn tôi là lô đỉnh tiết dục cho gã. Tôi phải nói đi Chiêu Ảnh Lĩnh một chuyến, gã chủ động bán cho tôi một lá bùa gọi hồn. Về sau tôi mới biết được, lá bùa gọi hồn đó là giả. Gã cho rằng tôi căn bản là không qua nổi rừng tro, sau đó sẽ trở về cầu xin gã giúp đỡ, lại không ngờ rằng, em có một lá bùa phòng hộ cao cấp, lại qua được khu rừng tro Diệp Mặc gật đầu nói:

- Người này chết không có gì đáng tiếc, chúng ta đi thôi.

Cốc Quỳnh Anh trên mặt hơi trắng bệch, cô chậm rãi lắc đầu nói:

- Chúng ta chỉ sợ là đi không được rồi, Hiệp hội Bùa chú sẽ không để cho chúng ta ra khỏi thành Tân Hải đâu.

Diệp Mặc đã trông thấy mấy người đi tới, nhếch miệng mỉm cười, cũng không nói lời nào.

- Cac ngươi đúng là đi không được rồi, dám giết Mạnh đại sư ở thành Tân Hải, ông mày không băm mấy tên rác rưởi các ngươi thành thịt vụn, ông mày chính là vật nuôi của mày.

Kẻ đang nói là một gã đàn ông nhỏ gầy đi ở phía trước, khuôn mặt đầy râu, thoạt nhìn có chút cổ quái.

- Ta không nuôi con chó như vậy.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói xong, lại ném ra một quả cầu lửa. Chỉ là một tu sĩ Thừa đỉnh, cũng dám ở trước mặt mình hung hăng càn quấy.

Trông thấy Diệp Mặc lại ném ra một quả cầu lửa vào người đàn ông mặt đầy râu này, Cốc Quỳnh Anh lập tức ngây ngẩn cả người. Cô đã quên nói cho Diệp Mặc biết, người trước mắt này chính là một trong ba đại cao thủ của thành Tân Hải, chỉ sau Thừa đỉnh đại năng là thành chủ thành Tân Hải và hội trưởng Hiệp hội Bùa chú thôi. Những người này, hỏa cầu có thể đối phó được sao? Nhưng hỏa cầu của Diệp Mặc đã ném ra rồi.

Trông thấy Diệp Mặc dùng hỏa cầu đối phó mình, tu sĩ Thừa đỉnh này cũng cười ha ha giống như Mạnh Quang Tế, từ sau khi gã trở thành tu sĩ Kim đan, thì chưa thấy qua có người nào dùng hỏa cầu đối phó với gã, hôm nay cuối cùng gã đã thấy chuyện mới lạ rồi. Có người dùng hỏa cầu đối phó với một tu sĩ Thừa đỉnh đỉnh cao như gã, không ngờ còn có trò hề như thế này.

Nhưng kết cục của gã và Mạnh Quang Tế cũng giống như nhau, gã cười to cũng chỉ có hai tiếng thì im bặt nagy, sau đó ngớ ra và không thể tin được nhìn Diệp Mặc. Chỉ có điều là gã nói không ra được một chữ, lập tức thân thể của gã đã biến hóa thành tro bụi ở trong hỏa cầu nho nhỏ này rồi.

Mấy tu sĩ Ngưng thể đi theo cạnh tu sĩ Thừ Đỉnh này còn ngơ ngác

nhình đám tro bụi càng ngày càng ít này, không ai dám nói một chữ.

- Ta lập tức phải ra khỏi thành, đi gọi hột trưởng Hiệp hội Bùa chú tới, nếu như ta đã đến cửa thành, mà y còn chưa tới, vậy thì vĩnh viễn không cần tới nữa.

Diệp Mặc nhìn lướt qua mấy tu sĩ còn lại này nói.

- Vâng, tiền bối …

Lúc này, mất tên tu sĩ này phản ứng vô cùng nhanh, vội vàng gật đầu lui đi. Bọn họ đã hiểu là, so với người trước mắt này, bọn họ kém xa vạn dặm Cốc Quỳnh Anh trong tim vẫn luôn thình thịch đập loạn xạ, lúc trước là bị hủ bởi sự đáng sợ của Hiệp hội Bùa chú, bây giờ là khiếp sợ bởi vì Diệp Mặc ung dung nhẹ nhàng đã dùng hỏa cầu thiêu chết một tu sĩ Thừa đỉnh. Đây mới thật sự là chỉ trong một cái nhấc tay đã tan thành mây khói ah.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2072

Cứ Thích Ỷ Lớn Hiếp Nhỏ Đấy

Ba người Diệp Mặc ra khỏi tòa Linh Tức lầu này, không còn ai dám tới ngăn cản.

Ba người còn chưa tới cửa thành, hai vệt độn quang liền nhanh chóng đi tới trên đại lộ thông tới cửa thành. Một người tu vi Hóc chân, một người khác tu vi chỉ có Kiếp biến.

Diệp Mặc đoán chừng tu sĩ Hóa chân kia chính là hội trưởng Hiệp hội Buà chú - Đoàn Càn Nguyên rồi, còn một người khác, rất có thể chính là thành chủ Cung Hoành của thành Tân Hải mà Cốc Quỳnh Anh nói.

- Thành chủ thành Tân Hải – Cung Hoành xin ra mắt tiền bối, tiền bối quang lâm thành Tân Hải của tôi, Cung Hoành không thể kịp thời nghênh đón từ xa, xin thứ tội.

Tên tu sĩ Kiếp biến ục ịch đứng đầu kia trông thấy Diệp Mặc tới, lập tức chắp tay hành một cái lễ. Mà tên Hóa chân trung kỳ sau lưng gã kia thì lại nhìn chằm chằm Diệp Mặc quét tới quét lui, biểu cảm bình tĩnh, không có nửa phần sợ hãi như thành chủ thành Tân Hải.

Diệp Mặc ngược lại có chút kỳ quái, nếu hội trưởng Hiệp hội Bùa chú – Đoàn Càn Nguyên đã là tu sĩ Hóa chân, mà thành chủ thành Tân Hải là một tu sĩ Kiếp biến, theo lý mà nói tu sĩ Kiếp biến này hẳn là phải đứng ở đằng sau Đoàn Càn Nguyên, đi theo Đoàn Càn Nguyên làm việc mới đúng chứ. Lại không ngờ rằng, gã vậy mà lại đi đầu chào hỏi mình, mà để Đoàn Càn Nguyên ở sau lưng. Xem bộ dạng của Đoàn Càn Nguyên, cũng không hề tức giận.

- Vị đạo hữu này, ta chính là hội trưởng Hiệp hội Bùa chú- Đoàn Càn Nguyên, nghe mấy tên đệ tử không nên thân nói đạo hữu tìm ta có việc. Đoàn mỗ cảm thấy sợ hãi, sợ là khi đến đây thì đạo hữu đã ra khỏi thành rồi. Bây giờ cuối cùng vẫn kịp, cũng coi như là không hỏng việc.

Đoàn Càn Nguyên nhìn như sợ hãi cũng chắp tay thăm hỏi một câu.

Nhưng vẻ sợ hãi của gã hiển nhiên là giả bộ, trên thực tế khí tức của gã lại không hề chấn động dù chỉ một chút, ngược lại trên người gã còn mang theo một chút khí thế sắc bén. Giống như chỉ cần một lời không hợp, sẽ động thủ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý thái độ của đối phương. Hắn đương nhiên biết là tại Tu chân giới có thể tu luyện tới Hóa chân, lại còn là một bậc thầy bù chú (Phù sư), còn cần gì phải e ngại người khác? Cho dù mình là Hóa chân hậu kỳ, dối phương cũng không cần phải khúm núm. Địa vị của Phù sư và Luyện đan sư, Luyện khí sư đều rất cao.

- Ngươi nói không sai, nếu như ngươi tới chậm một chút, ngươi cũng không cần tới nữa.

Diệp Mặc thoạt nhìn như là nghe không hiểu đối phương là cố ý nói như vậy.

Đoàn Càn Nguyên cho dù tính tình có tốt đi nữa cũng không nhịn được nữa, gã hừ lạnh một tiếng:

- Đạo hữu đường xa đến đây. Đoàn mỗ ta đương nhiên cần phải tới đón tiếp trước tiên rồi. Nhưng đạo hữu cho dù cũng là Hóa chân ngang hàng, cũng không tùy ý giết đệ tử của ta cùng tu sĩ Thừa đỉnh của Hiệp hội Bùa chú ta. Đoàn Càn Nguyên ta tuy tu vi thấp, nhưng cũng không phải là loại mặc người chém giết, càng không cho phép người ngoài ỷ lớn hiếp nhỏ …

Cung Hoành ở một bên nghe thấy Đoàn Càn Nguyên nói như vậy, cũng không xen miệng vào nữa, mà đứng ở một bên.

Diệp Mặc mỉm cười, đi đến bên người Đoàn Càn Nguyên vỗ vỗ bờ vai của gã nói:

- Ngươi nói đúng. Ta cứ thích ỷ lớn hiếp nhỏ đấy. Đương nhiên, bây giờ ta sẽ không giết ngươi, ta còn có việc cần ngươi hỗ trợ. Ở chỗ cách phía tây thành Tân Hải khoảng chừng 14000 dặm, có một động phủ ẩn mật. Động phủ dùng một trận pháp che giấu cấp bảy giấu đi, trong động phủ có mấy nữ tu bị đệ tử của ngươi - Mạnh Quang Tế nhốt. Ngươi đi cởi bỏ cấm chế cho các nàng, thả mấy nữ tu bị đồ đệ của ngươi dùng làm lô đỉnh ra. Nếu như làm cho ta vừa ý, lúc ngươi trở lại, ta sẽ cho ngươi thoải mái. Nhớ kỹ, ta ở chỗ đại hội tông môn.

Trong nháy mắt khi Mạnh Quang Tế bị hỏa cầu của hắn thiêu chết, Diệp Mặc liền cảm nhận được hai cái động phủ của gã. Một cái tại thành Tân Hải, còn một cái cách thành Tân Hải vạn dặm. Về cai động phủ ở thành Tân Hải, thì lại chẳng có gì đặc biệt. Mà cái động phủ cách vạn dặm kia của Mạnh Quang Tế, vừa khéo dễ dàng bị thần thức hiện giờ của Diệp Mặc quét đến, chỉ có điều là thức hải của hắn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc quét đến khoảng mười bốn ngàn dặm xong đã có chút mơ hồ.

Trong cái động phủ cách vạn dặm của Mạnh Quang Tế có mấy nữ tu bị gã nhốt làm lô đỉnh, Diệp Mặc chừa lại cho Đoàn Càn Nguyên một cái mạng nhỏ, đó là bởi vì Diệp Mặc muốn kêu gã đi thả mấy nữ tu này ra. Bây giờ Mạnh Quang Tế đã chết, nếu như không đi thả mấy nữ tu này ra, các nàng chắc chắn phải chết.

Kêu Đoàn Càn Nguyên đi, là vì Mạnh Quang Tế là đệ tủ của Đoàn Càn Nguyên, cho dù là mấy nữ tu làm lô đỉnh bị Mạnh Quang Tế hạ cấm chế đặc thư gì đó, Diệp Mặc tin tưởng Đoàn Càn Nguyên cũng có thể cởi bỏ được. Bằng không, Diệp Mặc sẽ trực tiếp kêu thành chủ thành Tân Hải – Cung Hoành đi.

Cung Hoành ngẩn ra, Diệp Mặc lấy tay đập bả vai Đoàn Càn Nguyên, vậy mà Đoàn Càn Nguyên lại không động đậy chút nào, đây là ý gì? Tu luyện đến Hóa chân, đừng nói hai người là đối đầu, cho dù là bạn bè bình

thường, cũng không thể tùy ý đập bả vai người ta như vậy đâu.

Cung Hoành ngây ngẩn cả người, Đoàn Càn Nguyên cũng bị dại ra. Gã phát hiện khi tay của Diệp Mặc vỗ tới trên bả vai gã, vậy mà gã lại không thể động đậy được. Diệp Mặc ở trên vai gã vỗ ba cái, cái thứ nhất tu vi của gã trực tiếp hạ xuống Thừa đỉnh, cái thứ hai, đan điền của gã trực tiếp rạn nứt, cái thứ ba, kinh mạch của gã cũng bắt đầu đứt lìa. Chính như Diệp Mặc nói, không có giết gã là đẻ cho gã làm việc mà thôi, nếu không mấy bàn tay này đã vổ chết gã rồi.

Sau khi hiểu rõ tình cảnh của mình, Đoàn Càn Nguyên kinh hãi không nói nổi một lời nào, đây là tu vi gì vậy? Cho dù là Hóa chân đỉnh cao, tu sĩ đã vượt qua lôi kiếp thăng thiên, cũng không thể dễ dàng trói buộc gã như thế, thậm chí muốn lấy cái mạng nhỏ của gã chứ?

- Lời nói của ta ngươi có nghe thấy không?

Diệp Mặc thấy Đoàn Càn Nguyên chỉ đang trong nỗi kinh hãi, mà lại quên trả lời mình, lập tức ngữ khí trầm xuống, bắt đầu có chút không thoải mái.

- Vản bối, nghe, đã nghe thấy …

Đoàn Càn Nguyên run giọng trả lời, gã còn chưa lấy lại tinh thần từ trong nỗi kinh hãi vừa rồi.

Diệp Mặc quay đầu nói với Cung Hoành vẫn còn đang kinh hoàng:

- Cung thành chủ, ta không có thời gian đi, ngươi theo Đoàn hội trưởng cùng đi xem xem, nếu như phát hiện gã có nửa phần làm không đúng ý ta, thì ngươi cứ giết gã luôn đi.

Cung Hoành lúc này đã lấy lại tinh thần, gã cảm nhận được tu vi của Đoàn Càn Nguyên đang hạ thấp nhanh chóng, chỉ có thể đè nén sợ hãi và kinh hoàng trong nội tâm của mình, khom người nói:

- Vâng, vãn bối nhất định tuân theo ý tiền bối, theo Đoàn hội trưởng cùng đi xem.

Diệp Mặc gật gật đầu:

- Đã vậy, ta đây an tâm rồi. Quỳnh Anh, Hòa Di chúng ta cùng đi đi. May mắn tại thành Tân Hải Cung Hoành và Đoàn Càn Nguyên địa vị cực cao. Nơi bọn gã xuất hiện nói chuyện là không người nào dám tiếp cận. Diệp Mặc vỗ bả vai Đoàn Càn Nguyên, lại không ai có lá gan dám quan sát phía bên này.

…

Cho đến khi Diệp Mặc lại phóng ra pháp bảo phi hành, rời khỏi thành Tân Hải, Cốc Quỳnh Anh mới phản ứng được. Cô chậm rãi thở ra, trong lòng lại không căng thẳng như trước nữa. Diệp Mặc hiển nhiên là một đại năng tu vi đỉnh cao, nếu không Đoàn Càn Nguyên không có khả năng sẽ ăn nói khép nép như thế.

Cao nhân như Diệp Mặc, nếu như hắn muốn đối phó mình, cho dù cô có cẩn thận khẩn trương tới mức nào, thì cũng vô dụng. Hơn nữa, trong khoảng thời gian cô quen biết Diệp Mặc này, cô thấy, Diệp sư huynh này hình như có chút không giống như những tu sĩ khác.

Chiếc nhẫn lúc trước Diệp Mặc cho Hòa Di cô đã xem qua, đồ vật trong chiếc nhẫn kia so với tất cả mọi thứ của cô thì giàu có hơn vô số lần. Linh thạch ngoại trừ thượng phẩm thì chính là cực phẩm, đan dược tuy không nhiều lắm, nhưng lại có rất nhiều linh khí. Vốn cô còn không dám nhận, hiện tại xem ra. Những thứ này đối với Diệp tiền bối trước mắt này mà nói, có thể thật sự là không đáng gì.

- Quỳnh Anh, cô nói xem cuộc thi đấu tông môn này là chuyện thế nào?

Diệp Mặc tùy tiện nạm hơn mười viên linh thạch cực phẩm lên linh khí phi hành, lúc này mới quay đầu lại hỏi.

Cốc Quỳnh Anh đã đoán Diệp Mặc có khả năng không phải là tới từ Tu chân giới, cho nên không biết những chuyện này hẳn là rất bình thường. Cô hơi trầm ngâm một lát, sắp xếp ngôn ngữ của mình một chút. Rồi mới lên tiếng:

- Diệp sư huynh, môn phái ở đại lục Thần Khung phân theo cấp sao, môn phái đẳng cấp cao nhất là tông môn chín sao, như môn phái của Mục tiên tử tiền bối. Môn phái thấp nhất chỉ có một sao. Nhưng tông môn một sao là nhiều nhất, tông môn một sao rất ít tuyển đệ tử bên ngoài. Hết thẩy các thế lực một sao đều là những gia tộc tu chân nhỏ, những gia tộc này ngẫu nhiên sinh ra một hai thiên tài, cũng đều sẽ đưa đến những đại tông môn khác.

Diệp Mặc gật gật đầu, cái này cũng giống như đại lục Lạc Nguyệt, môn phái tu chân ở đại lục Lạc Nguyệt cũng là một sao đến chín sao. Còn lúc trước Đan thành được xưng là thành thị mười sao, đó là bởi vì Đan thánh thật sự là có rất nhiều đan sư và tu sĩ Hóa chân.

- Bí cảnh lớn nhất đại lục Thần Khung - Thần Chân Linh Địa qua mỗi một ngàn năm sẽ mở ra một lần, mà số người mỗi lần tiến vào Linh Địa có hạn. Tất cả các đại tông môn vì để được phân phối nhiều hơn số người tiến vào Linh Địa, mỗi lần khi Linh Địa mở ra, đều tiến hành một lần thi đấu giữa các tông môn. Bởi vì số người được vào Thần Chân Linh Địa quá mức quý giá, gần như tất cả các môn phái đều sẽ tới tham gia. Để công bằng, tất cả các đại tông môn đều sẽ phái ra đệ tử ưu tú tiến hành thi đấu. Cuối cùng số người tiến nhập Thần Chân Linh Địa, sẽ căn cứ theo thành tích các đại môn phai giành được trong thi đấu để phân phối.

Nghe xong lời Cốc Quỳnh Anh nói, Diệp Mặc mới hiểu được, khó trách phải thi đấu mất một hai tháng, loại thi đấu này sẽ có bao nhiêu người tham gia?

Nơi các tông môn thi đấu cách thành Tân Hải rất xe, nhưng linh khí phi hành dưới sự khống chế của Diệp Mặc, tốc độ sớm đã vượt qua tiên khí hạ phẩm. Cũng không đến nửa ngày, trong thần thức của Diệp Mặc đã nhìn thấy hội trường thi đấu.

- Thi đấu còn bao lâu?

Diệp Mặc trông thấy trong hội trường đại hội tông môn kia đông nghìn nghịt toàn là tu sĩ, liên miên không ngớt, gần như là miếng đất tới vài trăm dặm.

Thậm chí còn có rất nhiều phường thị và thương lâu xen lẫn ở trong đó, xem ra ở đây sớm đã hình thành một nơi quy mô hóa. Rất nhiều người thậm chí không phải là tới tham gia thi đấu, mà là tới tìm kiếm thứ tốt đây.

- Còn chừng mười ngày nữa.

Cốc Quỳnh Anh vội vàng đáp, lúc này thần thức của nàng cũng đã quét đến nơi thi đấu.

Diệp Mặc lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho Cốc Quỳnh Anh nói:

- Đây là cho cô, cô dẫn đường cho ta nhiều như vậy, khổ cực rồi.

- Đa tạ tiền bối.

Cốc Quỳnh Anh vội vàng nhận chiếc nhẫn nói cám ơn, ở với Diệp Mặc thời gian lâu như vậy rồi, cô đã sớm biết Diệp Mặc không tầm thường. Chiếc nhẫn Diệp Mặc cho cô, cô không từ chối.

Diệp Mặc rất thích thái độ không ngại ngùng này của Cốc Quỳnh Anh, hắn nghĩ rồi nói tiếp:

- Mục Tiểu Vận là thê tử của ta, đợi lát nữa ta phaỉ đi Liên Hoa tông xem xem, nếu như cô bằng lòng, ta có thể giới thiệu cô và em trai cô đến Liên Hoa tông.

Liên Hoa tông, đây chính là nơi bất kỳ tu sĩ nào nằm mộng cũng muốn đến, Cốc Quỳnh Anh sao có thể không muốn? Cô chỉ một lát liền phục hồi tinh thần lại, lại muốn cảm ơn. Đồng thời trong lòng càng giật mình, khó trách, cũng chỉ có loại người tài giỏi như Diệp sư huynh này mới có thể xứng

với Mục tiên tử.

Diệp Mặc vừa thấy thái độ của Cốc Quỳnh Anh, đã biết là cô rất muốn đi Liên Hoa tông, lập tức khoát tay áo nói:

- Không cần cảm ơn nữa, bây giờ ta đến chỗ chủ đàn phía trên kia hỏi thăm một chút tung tích của Uyển Thanh, sau đó chúng ta sẽ đi Liên Hoa tông, hai chị em cô tạm thời chờ ta ở đây là được rồi.

Diệp Mặc nói xong mang theo một luồng độn quang, đã rơi vào trên đài hội nghị ở giữa mấy triệu người kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2073

Tìm Kiếm Trì Uyển Thanh

Thần Chân Linh Địa là bí cảnh lớn nhất đại lục Thần Khung, cũng là nơi mỗi lần xuất hiện đem đến tài nguyên nhiều nhất. Cho nên mỗi lần Thần Chân Linh Địa mở ra, Đại hội tông môn cũng là sự kiện được coi trọng nhất đại lục Thần Khung, gần như tất cả các tông môn đều sẽ tới, những tông môn này mặc kệ lớn hay nhỏ, cũng không quản xa gần.

Nhiều tông môn như vậy đều đã tới, hiện trường Đại hội tông môn thi đấu đương nhiên có rất nhiều tu sĩ Hóa chân, cho dù là Hóa chân dỉnh cao cũng không phải ít.

Với tư cách chủ đàn của cuộc thi đấu tông môn, còn có hơn hai mươi tau sĩ Hóa chân tọa trấn, không có bất kỳ người nào dám chưa được đồng ý mà đã đi lên chủ đàn này.

Diệp Mặc vừa rơi xuống trên cái chủ đàn này, lập tức liền có mấy tu sĩ Hóa chân vây quanh. Chủ đàn của cuộc thi đấu tông môn là nơi tuyên bố kết quả, nơi đại biểu cho tôn nghiêm của các tông môn ở đại lục Thần Khung, nếu không cũng sẽ không có hơn hai mươi tu sĩ Hóa chân ngồi ở hai bên chủ đàn xem tranh tài rồi.

Mà Diệp Mặc một tu sĩ căn bản không biết là từ chỗ nào tới, cũng dám không hề kiêng dè cứ như vậy xông lênchủ đàn, quả thực là muốn chết. Mấy tu sĩ Hóa chân này vây quanh xong, căn bản không có hỏi Diệp Mặc bất kỳ câu nào, trực tiếp lựa chọn động thủ.

Bất kể động cơ của Diệp Mặc là cái gì, bất kể là người tốt hay là kẻ xấu, dám xông lên chủ đàn như vậy, đó chính là phạm vào sai lầm lớn, tội không

thể tha.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, đưa tay vung một cái, mấy tu sĩ Hóa chân này lập tức bị một loại lực lượng vô hình cuốn theo, lại ném vào chỗ ngồi ban đầu. Người ở bên ngoài nhìn thì thấy, giống như mấy tu sĩ Hóa chân này đứng lên, vừa mới đi được một bước, sau đó ngẫm lại lại lui về chỗ ngồi.

- Ta mượn chủ đàn này dùng một chút, nếu như lại dám đi lên vô lễ, ta sẽ trực tiếp giết.

Sau khi mấy tu sĩ Hóa chân này bị ném trở lại chỗ ngồi, Diệp Mặc mới lạnh giọng nói một câu.

Mấy tên tu sĩ Hóa chân bị Diệp Mặc ném trở về này lập tức toàn thân rét run, đừng nói mấy người bọn họ. Ngay cả hơn mười tên tu sĩ Hóa chân chung quanh không đứng dậy cũng đều lạnh cả sống lưng. Đây là cao thủ gì vậy? Tu chân giới khi nào mà có loại cao thủ nghịch thiên thế này xuất hiện?

Tùy tiện vung tay một cái, mấy tu sĩ Hóa chân cứ như vậy đã bị ném trở về? Cho dù là tu sĩ nghịch thiên, cũng không cách nào hình dung người trước mắt này. Có thể tu luyện tới Hóa chân, đã là sắp thăng thiên rồi, trong nháy mắt gần như là tất cả mọi người đều hiểu Diệp Mặc không đơn giản.

Hơn hai mươi tu sĩ Hóa chân này nhìn nhau, cũng không dám nói một lời. Bọn họ đều nhìn thấy vẻ kinh hãi và không thể tin được từ trong mắt của đối phương. Tu sĩ Hóa chân ở đây đều đã nghĩ đến một điểm, tu sĩ đứng ở bên trên chủ đàn trước mắt này không phải là tu sĩ Hóa chân của Tu chân giới, cũng không phải là che giấu tu vi. Mà là bọn họ thật sự nhìn không ra tu vi của hắn. Người này rất có thể không phải tới từ Tu chân giới, mà là đến từ Tiên giới chân chính.

Diệp Mặc đứng ở phía trên chủ đàn, gần như mọi người đều nhìn thấy. Chủ đàn trong hội trường rõ ràng như thế, hơn nữa bình thường chủ đàn đều là nơi tuyên bố kết quả thi đấu và tuyên bố những chuyện trọng đại, bây giờ Diệp Mặc xuất hiện ở trên chủ đàn, trong nháy mắt đã hấp dẫn hầu như mọi

ánh mắt.

Diệp Mặc đứng ở bên trên chủ đàn cao giọng nói:

- Các vị đạo hữu của đại lục Thần Khung. Ta là Diệp Mặc, hôm nay đứng ở chỗ này là muốn tìm một người bạn, cô ấy tên là Trì Uyển Thanh. Đợi chút, mọi người xem bức họa này một chút Thanh âm của Diệp Mặc truyền đi, cho dù là bên ngoài mấy trăm dặm cũng có thể nghe được rành mạch. Hắn trong lúc nói, đã tiện tay vẽ xuống bức họa Trì Uyển Thanh ngay trong không trung. Thậm chí còn ve lên một con thử lang đan đứng ở trên vai Trì Uyển Thanh.

- Các vị đạo hữu, nếu như ai có thể biết tung tích của bạn ta, hoặc là có thể cung cấp cho ta bất luận một chút tin tức gì, ta có thể thỏa mãn bất kỳ một nguyện vọng nào về mặt tu luyện của người cung cấp tin. Ta sẽ chờ tại chủ đàn một canh giờ, trong vòng một canh giờ. Ai có tin tức cũng có thể tới nơi này tìm ta, ta tuyệt sẽ không để người đó thất vọng. Dù là người đó muốn gia nhập tông môn chín sao tốt nhất. Thậm chí muốn "Chân La Đan", ta cũng có thể thỏa mãn Nếu như nói ngay khi Diệp Mặc vừa mới nói tìm kiếm Trì Uyển Thanh, các tu sĩ khác trong hội trường còn chưa rõ ràng lắm về ý nghĩa của trả thù lao, thì khi Diệp Mặc nói có thể gia nhập tông môn chín sao tốt nhất, thậm chí muốn "Chân La Đan" cũng có nữa, khi đó toàn bộ hội trường đã bắt đầu nao động hẳn lên.

"Chân La Đan" là đan dược cấp chín cần dùng khi tu sĩ Kiếp Biên thăng cấp Hóa chân, Diệp Mặc ngay cả loại đan dược này cũng lấy ra được, các đan dược còn lại có thể cầm ra chẳng phải là càng thêm đơn giản sao?

Trong nhất thời, ngườ người đều đang hỏi thăm tung tích Trì Uyển Thanh. Diệp Mặc thu hồi bức họa Trì Uyển Thanh trên không trung, lúc này mới quay đầu nhìn nhìn hơn hai mươi tên tu sĩ Hóa chân mặt mũi vẫn còn đang tràn đầy kinh hãi.

Hơn hai mươi tu sĩ Hóa chân kia trông thấy Diệp Mặc quay đầu nhìn về phí bọn họ, vội vàng đều đứng lên.

Diệp Mặc ngăn mấy Hóa chân tu sĩ này thi lễ.

- Tất cả mọi người ngồi xuống đi.

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống xong, Diệp Mặc lúc này mới hỏi:

- Ở đây có ai là Liên Hoa tông?

Một người phụ nữ thoạt nhìn chưa đến bốn mươi vội vàng đứng lên nói:

- Vãn bối Nghiễm Tiệp, là người của Liên Hoa tông, tiền bối có chuyện gì cứ việc bảo ban.

Nghiễm Tiệp trong lòng có chút lo sợ bất an, tu vi Diệp Mặc biểu hiện ra, rõ ràng đã vượt qua Hóa chân đỉnh cao, chắc chắn là một vị Tiên nhân.

Đối với Tu chân giới mà nói, Tiên nhân đến Tu chân giới tuy rất ít, nhưng cũng không phải là không có, trong truyền thuyết thì đã từng có Tiên nhân đến Tu chân giới. Nhưng Tiên nhân đến Tu chân giới tu vi bị áp chế, tối đa chỉ cao hơn tu sĩ Hóa chân một cấp mà thôi. Mà thực lực Diệp Mặc biểu hiện ra, há lại chỉ có cao hơn một cấp? Cho dù là mấy cấp cũng không đủ.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Cô ngồi xuống đi, ta muốn hỏi cô một chút, Mục Tiểu Vận có phải là thăng thiên tại Liên Hoa tông không?

- Vâng, tiền bối. Mục trưởng lão chính là đệ tử của Liên Hoa tông ta, tiền bố …

Nghiễm Tiệp ngữ điệu càng có chút lo lắng. Mục Tiểu Vận đã thăng thiên rồi, vị tiền bối này hiển nhiên là một vị Tiên nhân, hắn đến tìm Mục Tiểu Vận, hẳn là ở Tiên giới, Tiểu Vận đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Hắn tìm đến Liên Hoa tông tính sổ sao? Nhưng Tiểu Vận vẫn luôn rất hiền lành mà.

Diệp Mặc thần sắc có chút lơ đãng, hình như nhớ tới khoảng thời gian

cùng với Tiểu Vận, một hồi lâu hắn mới hồi phục tinh thần lại nói:

- Cô nói một chút quá trình Mục Tiểu Vận gia nhập Liên Hoa tông, còn cả chuyện về cô ấy ở Liên Hoa tông được không?

Nghiễm Tiệp sau khi đáp một tiếng, rõ ràng rành mạch kể ra quá trình Mục Tiểu Vận gia nhập Liên Hoa tông. Năm đó Mục Tiểu Vận mới vừa tới đại lục Thần Khung thì gặp dịp tông môn chiêu nạp đệ tử, Mục Tiểu Vận bởi vì từng có kinh nghiệm một lần gia nhập tông môn, trong lòng biết rõ, ở một nơi xa lạ, chỉ có gia nhập một tông môn mới có thể bảo vệ mình tốt hơn. Cô tương đối may mắn là được Liên Hoa tông nhìn trúng, bởi vì là linh căn thuần mộc. Tức thì được Liên Hoa tông coi là một bảo bối để bồi dưỡng.

Mục Tiểu Vận càng không phụ sự mong đợi của mọi người, thời gian ngắn ngủi đã thăng thiên Tiên giới. Đã thành thiên tài thứ hai trong ngàn năm qua của đại lục Thần Khung. Mà sư phụ của Mục Tiểu Vận, chính là sư tỷ của Nghiễm Tiệp, mấy chục năm trước đã thăng lên Tiên giới.

Diệp Mặc nghe được bối cảnh của Tiểu Vận tại đại lục Thần Khung, trong lòng cũng vui mừng thay cô, hắn đứng lên, khom người hành lễ với Nghiễm Tiệp nói:

- Ta thay Tiểu Vận đa tạ Liên Hoa tông đã bồi dưỡng.

- Tiền bối, không dám nhận.

Nghiễm Tiệp vội vàng đứng lên lần nữa kính cẩn nói. Cho dù là đồ ngốc cũng biết Diệp Mặc này và Mục Tiểu Vận có quan hệ rất sâu xa.

Bà bỗng nhiên nghĩ đến một việc mà sư tỷ nói, Tiểu Vận nói cô ấy muốn tìm tướng công của cô ấy, chẳng lẽ Diệp Mặc trước mắt này chính là tướng công của Tiểu Vận ở thế giới phàm trần? Chuyện đó sao có thể? Tiểu Vận tư chất tu luyện nghịch thiên như thế, tướng công cô so với Tiểu Vận còn nghịch thiên hơn?

- Không, đây là chuyện nên làm mà. Tiểu Vận là thê tử của ta, Liên Hoa

tông bồi dưỡng Tiểu Vận, ta vô cùng cảm kích. Sau này ta sẽ đi Liên Hoa tông nhìn xem nơi Tiểu Vận đã từng ở. Đồng thời cũng bố trí một hộ sơn đại trận mà Tiên nhân cũng không cách nào công phá được cho Liên Hoa tông.

Diệp Mặc nghiêm nghị nói.

- Ah …

Nghiễm Tiệp bị dại ra, quả nhiên là tướng công của Tiểu Vận. Nhưng câu sau hắn nói cái gì? Muốn giúp Liên Hoa tông ta bố trí một hộ sơn đại trận ngay cả Tiên nhân cũng không cách nào công phá được? Chẳng lẽ hắn so với Tiên nhân còn lợi hại hơn sao? Điều này sao có thể?

Nghiễm Tiệp bị đè ép trong hạnh phúc to lớn, tu sĩ Hóa chân bên cạnh lại nghe ra được, Diệp Mặc nói hắn muốn bố trí một hộ sơn đại trận ngay cả Tiên nhân cũng không cách nào phá được, điều đó có nghĩa là Diệp Mặc ít nhất là một Tiên nhân, nhưng lại không phải là một Tiên nhân thông thường.

Sau khi hiểu rõ điểm này, tu sĩ Hóa chân chung quanh đều hâm mộ nhìn Nghiễm Tiệp của Liên Hoa tông. Đừng nói bố trí hộ sơn đại trận, đợi lát nữa Diệp Mặc đi Liên Hoa tông, tùy tiện cầm ra môt hai món đồ thôi đã có thể làm cho Liên Hoa tông đã rất hùng mạnh trở nên càng thêm hùng mạnh.

- Đa tạ tiền bối …

Nghiễm Tiệp đến lúc này mới tỉnh ngộ lại, cô đã bị hạnh phúc to lớn đập cho có chút choáng váng rồi.

- Không nên gọi ta là tiền bối. Tiểu Vận là đệ tử của Liên Hoa tông, cô cứ trực tiếp gọi ta là Diệp Mặc được rồi.

Diệp Mặc thở dài một câu nói. Hắn thở dài chính là sớm biết Tiểu Vận tại đại lục Thần Khung, lúc trước hắn cho dù là nghĩ hết tất cả biện pháp, cũng muốn hỏi Mông Chẩm một chút làm thế nào lấy được phá không phù từ đại lục Lạc Nguyệt đến đại lục Thần Khung.

Diệp Mặc nhìn lướt qua mấy chục Hóa chân tu sĩ kính cẩn vô cùng chung quanh, suy nghĩ một chút nói:

- Mọi người hẳn là cũng biết ta đến từ Tiên giới rồi, ta đúng là từ Tiên giới không cẩn thận xuống đây. Ta tại Tiên giới có mộ tông môn, tên là Mặc Nguyệt tiên tông. Tương lai các vị thăng thiên Tiên giới không có chỗ đi, có thể đến Mặc Nguyệt tiên tông của ta.

- Rất cảm ơn Diệp tiền bối.

Các tu sĩ Hóa chân còn lại đều vui mừng vội vàng đứng lên, khom người thi lễ với Diệp Mặc. Chỉ có ngày sau khi bọn họ đã đến Tiên giới, mới biết được Mặc Nguyệt tiên tông đại biểu cho cái gì.

Diệp Mặc lần này không có ngăn cản, hắn cố ý nói ra những lời này, chính là vì muốn trợ giúp Liên Hoa tông kéo thêm một ít đồng minh. Tin tưởng sau khi hắn nói ra những lời này, các tông môn khác cho dù là ghen ghét Liên Hoa tông, cũng sẽ không liên hợp lại đối phó Liên Hoa tông.

- Đúng rồi, ta dẫn theo hai người bạn tới, một người là Cốc Quỳnh Anh, một người là em trai của cô ấy tên là Du Hòa Di, cô đi đưa bọn họ tới đây đi. Ta bên này xong chuyện, cũng phải rời khỏi đại lục Thần Khung. Chờ ta rời khỏi đại lục Thần Khung rồi, hai người bọn họ cô hãy thu nhận vào Liên Hoa tông.

Diệp Mặc nghĩ tới hai chị em Cốc Quỳnh Anh đứng ở một bên chờ, chủ động nói.

- Vâng, Diệp… Tiền bối…

Nghiễm Tiệp do dự một chút, vẫn là gọi một tiếng Diệp tiền bối. Nói xong, cô lập tức phi thân xuống chủ đàn, đi mời Cốc Quỳnh Anh và Du Hòa Di.

…

Khi Diệp Mặc tìm kiếm Trì Uyển Thanh trên chủ đàn, xa xa trên quảng trường một cô gái xinh đẹp ngơ ngác nhìn Diệp Mặc nói chuyện. Tuy gương mặt của cô rất đẹp, nhưng lại ngăn không được một ít dấu vết của năm tháng. Cho đến khi Diệp Mặc nói hết lời, cô mới cúi đầu, chớp chớp ánh mắt của mình chậm rãi xoay người hướng bên ngoài quảng trường mà đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2074

Tin Tức Của Trì Uyển Thanh

Cô nhận ra Diệp Mặc rồi, cảm thấy mình không có mặt mũi nào mà đi gặp Diệp Mặc. Đừng nói là Diệp Mặc, Mục Tiểu Vận lúc trước đi cùng cô đến đại lục Thần Khung danh khí cao chót vót, cô đến gia nhập vào một môn phái cũng không được, cũng không nghĩ đến đi tìm Tiểu Vận, chính là vì không còn mặt mũi nào.

Phượng lão thu nhận Mục Tiểu Vận, thậm chí còn dẫn Tiểu Vận vào trong truyền tống trận trong sơn động kia, trước giờ cũng chưa bao giờ có lòng tốt. Nếu như không phải Diệp Mặc giúp Tiểu Vận để lại đường lui, thì Tiểu Vận sớm đã bị Phượng lão giết rồi. Cón lúc trước cô thậm chí không chỉ một lần nói trước mặt Mục Tiểu Vận, đừng ở cùng Diệp Mặc, Diệp Mặc căn bản là đang lừa cô. Nhưng trên thực tế xem ra, Băng Hồ của Phượng lão và cô mới chính là đang lừa Tiểu Vận.

Phượng lão là chỗ dựa của Băng Hồ, là trưởng bối của cô ấy, cô là chưởng môn của Băng Hồ, rất khó nói không liên quan đến mình. Huống chi, cô cũng có tình cảm sâu đậm với Phượng lão. Phượng lão cũng tương đương chết trong tay Diệp Mặc, bất luận nhìn từ góc độ nào, cô cũng không muốn gặp Diệp Mặc, cũng không muốn nghĩ đến những chuyện cũ kia.

Cô sở dĩ đau lòng, thứ nhất là nghĩ đến Phượng lão đã chết, ngay cả mấy sư đệ sư muội đồng thời đến đại lục Thần Khung cũng thất lạc. Trong thế giới này, cô bây giờ cô đơn một mình. Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc lại là cố nhân cùng quê cô, so với cố nhân, cô cũng không chán nản như vậy. Có lúc, cô thậm chí còn ngưỡng mộ Tiểu Vận, có tướng công trước giờ vẫn nhớ thương cô.

- Y Lan, đại hội thi đấu còn chưa kết thúc, cô đi đâu vậy?

Một nữa tu thoạt nhìn tuổi tác còn lớn hơn cả Kỷ Y Lan gọi cô lại.

- Kết thúc thì đã sao? Chưa kết thúc thì sao? Tôi nghĩ kỹ rồi, bất luận tiến vào Thần Chân Linh Địa thế nào cũng không có phần của tôi, so với ở lại trong này, thì rời đi còn hơn.

Kỷ Y Lan thở dài nói.

Dung mạo của cô cũng đã khôi phục, đoán chừng Diệp Mặc cho dù dùng thần thức quét đến cô, cũng sẽ không nhận ra cô. Nhưng ở lại trong này, cô lại cảm thấy rất khó chịu.

…

Nghiễm Tiệp cũng đã dẫn theo Cốc Quỳnh Anh với vẻ mặt kích động cùng với Du Hòa Di đi đến, không đợi Nghiệm Tiệp nói. Cốc Quỳnh Anh đã bước đến trước mặt Diệp Mặc thiên ân vạn tạ rồi. Những thứ bên trong nhẫn trữ vật mà Diệp Mặc đưa cho cô đều là linh thạch thượng phẩm và linh khí cực phẩm, đều là đồ cực kỳ quý giá. Có thể bái nhập vào tông môn chín sao như Liên Hoa tông, hơn nữa được trưởng lão Hóa chân là Nghiễm Tiệp đích thân thu nhận làm đệ tử, lại càng là vinh hạnh không gì sánh bằng.

- Tôi đã thu nhận Cốc Quỳnh Anh và Hòa Di làm đệ tử thân truyền rồi, Diệp tiền bối cứ yên tâm đi.

Nghiễm Tiệp đợi Diệp Mặc và Cốc Quỳnh Anh nói chuyện xong, lập tức bước lên nói.

Những tu sĩ Hóa chân còn lại đều nhìn hai đệ tử Nghiễm Tiệp nhận do Diệp Mặc đề cử, ai ai cũng bước đến chúc mừng, thậm chí còn lấy quà ra tặng cho Cốc Quỳnh Anh và Du Hòa Di.

Mọi người bàn tán cũng coi như náo nhiệt, hơn mười lôi đài thi đấu có người đi quản, những tu sĩ Hóa chân này lại càng vây xung quanh Diệp Mặc,

nhao nhao đến hỏi thăm các loại chuyện.

Sau khi một canh giờ trôi qua, Diệp Mặc cũng không còn thần thái thoải mái nhàn hạ như lúc trước nữa, một canh giờ trôi qua rồi, nhưng không có ai mang đến chút tin tức nào của Trì Uyển Thanh.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn rời đi, thì một tu sĩ Hóa chân tầng thứ chín đứng ra chắp tay hành lễ với Diệp Mặc nói:

- Diệp tiền bối, hay là anh đợi ở trong này thêm hai ngày nữa, chúng tôi sẽ công bố chuyện tiền bối đi tìm Uyển Thanh tiên tử ra ngoài, tôi tin rằng, chỉ cần Uyển Thanh tiên tử đã từng xuất hiện, thì có thể tìm được.

Diệp Mặc suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể gật đầu nói:

- Vậy thì cứ như vậy đi, tôi đợi thêm hai ngày nữa vậy.

Thần thức của hắn muốn khôi phục quét được toàn bộ đại lục Thần Khung, ít nhất còn cần một tháng nữa, nếu như có thể sớm tìm được Tri Uyển Thanh, vậy thì quá tốt rồi.

Hai ngày sau, Trì Uyển Thanh cũng chưa có tin tức gì, thành chủ Cung Hoành của Tân Hải thành lại một mình tới gặp Diệp Mặc. Gã lên trên chủ đàn của hội trường, nhìn thấy mấy chục tu sĩ Hóa chân đều chỉ có thể ngồi hai bên Diệp Mặc, trong lòng càng biết lai lịch của Diệp Mặc không tần thường.

- Đoàn Càn Nguyên còn chưa đến?

Diệp Mặc nhìn Cung Hoành, không ngờ lại không nhìn thấy Đoàn Càn Nguyên.

Cung Hoành mau chóng đáp:

- Doàn hội trưởng sau khi cứu mấy vị nữ tu giao cho tôi, liền tự mình rời đi rồi. Vì y cũng không đánh trả, tôi cũng không giết một người không đánh

trả.

Diệp Mặc gật đầu:

- Vậy thì cứ như vậy đi, vất vả cho anh rồi.

- Có thể làm việc cho tiền bối, là vinh hạnh của vãn bối, xin hỏi tiền bối còn giao phó gì nữa không?

Ngữ khí của Cung Hoành càng ngày càng kính cẩn.

- Không còn chuyện gì nữa rồi, chỉ có điều bất cứ tu sĩ nào đều từ tầng thấp nhất mà bò lên, trong Tu chân giới thực lực vi tôn là không tệ rồi, nhưng Tân Hải thành là của anh, có thể tận tâm tận ý giúp cho những tu sĩ tầm thường, cũng coi như là tăng thêm một tia hi vọng đại đạo cho mình rồi.

Diệp Mặc cũng coi như hài lòng với Cung Hoành biết thời cơ.

Nhưng những lời này của hắn cũng không nói khoác, hắn là một Tố đạo Thánh đế, Chứng đạo không chỉ dựa vào giết chóc và thực lực vi tôn mà thực hiện được. Chỉ khi nào đem tất cả chuyện của mình có thể thỏa mãn lương tâm, mới có thể nói đến Chứng đạo. Nếu không chỉ có thể từ con đường khác Chứng đạo, có lẽ cuối cùng cũng có thể Chứng đạo được, nhưng đạo cũng có phân chia lớn nhỏ.

Lúc trước hắn sở dĩ có thể nắm được Tâm cơ Đạo ngân của Cơ Tích, không phải vì Cơ Tích không đánh nổi hắn, mà là Cơ Tích muốn vấn đại đạo vô thượng, đạo tâm không thể có bất cứ dấu vết gì mà thôi. Những lời hắn nói, bây giờ Cung Hoành có thể nghe không hiểu, nhưng sẽ có một ngày, gã sẽ hiểu ra.

- Vâng, vãn bối nhớ rồi.

Cung Hoành mặc dù bây giờ không hiểu những gì Diệp Mặc nói, nhưng vẫn kính cẩn đáp lại.

Đợi sau khi Cung Hoành đi rồi, Diệp Mặc lúc này mới đứng dậy ôm quyền nói với những tu sĩ Hóa chân đang ngồi:

- Tọi cũng phải đi rồi, sau này các vị nếu như có tin tức của Trì Uyển Thanh, thì cứ truyền đến Liên Hoa tông là được rồi.

Nói xong, Diệp Mặc lấy ra mấy chục Tiên khí phòng ngự hạ phẩm nói:

- Chỗ này tôi chỉ có một ít Tiên khí phòng ngự hạ phẩm, các vị mỗi người một món đi.

Tiên khí phòng ngự hạ phẩm đối với Diệp Mặc mà nói quả thực cũng chẳng có tác dụng gì, thân thể hắn còn mạnh hơn nhiều so với Tiên khí phòng ngự hạ phẩm, nhưng trong này là Tu chân giới, bất cứ Tiên khí nào trong Tu chân giới đều là hàng cao cấp, huống chi tu sĩ Hóa chân của Tu chân giới khởi động Tiên khí thượng phẩm cũng còn có chút khó khăn.

Sở dĩ lấy Tiên khí phòng ngự ra, Diệp Mặc không muốn vì hắn lấy ra một đống Tiên khí tấn công, tạo thành cản tượng máu chảy thành sông sau này.

Thấy Diệp Mặc liền lúc liền lấy ra nhiều Tiên khí phòng ngự như vậy, những tu sĩ Hóa chân đang ngồi làm gì còn mất hứng nữa, ai nấy đều đứng dậy cảm ơn Diệp Mặc. Rất nhiều tông môn chín sao đều không có một món Tiên khí nào, số Tiên khí này một khi lấy về thì có thể trở thành bảo vật trấn phái rồi.

Thời gian hai ngày trôi qua, Diệp Mặc không muốn tiếp tục ở lại trong này chờ đợi nữa, vẫn là đợi sau khi thần thức của mình khôi phục rồi, sau đó quét cả đại lục Thần Khung một lượt.

Đúng lúc đo, một phi kiếm truyền tin rơi vào tay một tu sĩ Hóa chân tring niên, tu sĩ Hóa chân trung niên đó bắt được thanh phi kiếm rồi xem một lượt, lập tức vui mừng đưa phi kiếm truyền tin cho Diệp Mặc nói:

- Diệp tiền bối, có tin tức của Uyển Thanh tiên tử rồi.

Diệp Mặc lại càng kích động cầm lấy phi kiếm truyền tin, với tốc độ nhanh nhất đọc phi kiếm truyền tin này một lượt. Mau chóng hắn liền từ trong phi kiếm truyền tin biết được tin của Uyển Thanh, ở bên ngoài cách nơi tổ chức đại hội khoảng mấy trăm vạn dặm, có một trấn nhỏ tên Đà Mễ trấn. Trong Đà Mễ trấn có một nữ tu Kim đan tên Liễu Xá, cô nói biết Trì Uyển Thanh. Vì Đà Mễ trấn cách nơi này quá xa, cho nên phi kiếm truyền tin đến hỏi thăm, là người dẫn đến, hay Diệp Mặc tự mình qua đó.

Diệp Mặc mau chóng cất phi kiếm truyền tin đi, nói với tu sĩ Hóa chân trung niên này:

- Cám ơn anh, anh có bản đồ không?

Tu sĩ Hóa chân trung niên này kìm chế sự kích động, lầy ra một miếng ngọc giản bản đồ, dùng thần thức ghi chú lên đó một tuyến đường, sau đó đưa cho Diệp Mặc nói:

- Trong miếng ngọc giản này tôi đã chú thích kỹ càng vị trí của Đà Mễ trấn, tiền bối chỉ cần từ nơi này qua đó là được.

Gã đương nhiên biết Diệp Mặc sở dĩ hỏi gã lấy bản đồ, là muốn hợp tác với gã.

Diệp Mặc nhận bản đồ rồi vội vàng liếc qua, sau đó nói với Nghiễm Tiệp:

- Tôi phải đi tìm bạn của tôi, sau đó sẽ đến Liên Hoa tông một chuyến, bây giờ cáo từ mọi người.

Nói xong Diệp Mặc lại lên tiếng chào những tu sĩ Hóa chân còn lại, thân hình trong nháy mắt liền phai nhạt, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, liền biến mất hoàn toàn.

Tu sĩ Hóa chân trung niên kia trong mắt hiện lên tia thất vọng, Diệp Mặc còn chưa để lại thứ gì tốt cho gã. Nhưng suy nghĩ của gã còn chưa chuyển dời, thì bên tai truyền đến giọng nói của Diệp Mặc:

- Tôi có để lại một số thứ trong nhẫn trữ vật của anh, chúc anh may mắn.

Tu sĩ Hóa chân trung niên này vội vàng dùng thần thức quét vào trong nhẫn trữ vật của mình, một trăm viên tinh thạch chứa đựng Tiên linh khí cực nồng đậm đặt trong nhẫn trữ vật của gã. Số tinh thạch này gã chỉ cần dùng thần thức quét qua một chút, liền cảm nhận được tu vi của mình dường như đã tăng lên một tầng bậc mới.

Tim gã liền đập loạn xạ, thứ này tuyệt đối là Tiên tinh, bên cạnh số tiên tinh này, thậm chí còn có một số Tiên đan, và một món Tiên khí phi hành không tệ.

Phát tài rồi, gã cố gắng kìm chế sự cuồng loạn trong lòng mình, hận không thể lập tức lấy những thứ trong nhẫn trữ vật ra, kiểm tra từng món một. Nhưng gã cũng biết, Diệp tiền bối sở dĩ không trực tiếp đưa chúng cho gã trước mặt mọi người, đều là vì bảo vệ gã. Nếu như gã lấy ra kiểm tra, thật đúng là ngu ngốc.

…

Vị trí của Đà Mễ trấn cực kỳ vắng vẻ, hơn nữa linh khí cũng không được sung túc lắm, tu sĩ trong này chủ yếu là Tán tu, Tán tu tập trung trong Đà Mễ trấn, nguyên nhân chủ yếu là vì Đà Mễ sơn mạch. Trong này có rất nhiều di tích viễn cổ.

Rất nhiều tu sĩ thượng cổ, cũng đều thích tìm kiếm động phủ trong Đà Mễ sơn mạch, rất nhiều người sau khí bế quan liền không ra ngoài nữa. Mà trong Đà Mễ sơn mạch trừ những di tích này ra, sâu trong cùng còn có rất nhiều yêu thú, và các loại linh thảo. Ai may mắn, thậm chí còn có thể tìm được một hai đoạn linh mạch, chính vì như vậy, nơi này mới thu hút nhiều Tán tu như vậy, Tán tu có thể dựa vào nơi này mà dốc sức liều mạng và sinh tồn.

Đương nhiên nguy hiểm trong Đà Mễ sơn mạch lại càng nhiều, mặc dù Đà Mễ sơn mạch dài mấy trăm vạn dặm đối với tu sĩ cao cấp cũng không

phải là dài, nhưng trước giờ chưa có ai có thể vượt qua Đà Mễ sơn mạch. Cho dù là pháp bảo phi hành cao cấp, qua nơi sâu thẳm nhất của Đà Mễ sơn mạch, cũng không thể nào bay qua một cách an toàn được. Huống chi nơi sâu thẳm của Đà Mễ sơn mạch, pháp bảo bình thường căn bản không thể nào qua nổi.

Lúc này trong một Tiên tức lâu bình thường trong Đà Mễ trấn, có một người con gái mặc quần áo màu xanh đang sợ hãi ngồi trong một góc. Cô không dám ra ngoài, vì người của Đoạn Không Lăng đảo bảo cô ở trong này đợi một vị tiền bối lai lịch vô cùng lợi hại đến tìm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2075

Tin Dữ

Liễu Xá, có một mối làm ăn rất được, cô có muốn làm không?

Một giọng nói có chút lanh lảnh vang lên bên tai nữ tu quần áo xanh nhạt này, người nói là một người tướng mạo cực hùng tráng. Nếu không phải nghe thấy giọng nói của gã, tuyệt đối sẽ không ngờ một người đàn ông tướng mạo hoành tráng như vậy lại có giọng nói lanh lảnh như thế.

Nữ tu tâm sự đầy bụng bây giờ mới nhìn thấy người đàn ông bước đến, cô lắc đầu nói:

- Triều huynh, tôi không đi nữa, tôi còn chuyện khác phải làm, mọi người cứ đi trước đi.

Nam tu được gọi là Triều huynh lại cười ha hả nói:

- Liễu Xá, cô chỉ cần nghe tôi nói, cô biết không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này mà.

- Tôi nói tôi đã hẹn người ta rồi mà.

Liễu Xá cau mày nói.

Nam tu kia lập tức hỏi:

- Cô hẹn ai? Tôi giúp cô thoái thác là được mà.

- Cô ấy hẹn tôi.

Giọng nói của Diệp Mặc vang lên bên cạnh.

Nghe thấy giọng nói của Diệp Mặc vang lên, Liễu Xá lập tức kinh động đứng dậy. Theo tin mà cô lấy được thì Diệp Mặc đang ở bên ngoài cách mấy trăm vạn dặm, cho dù đối phương có đến nhanh đi nữa, cũng không thể nào trong thời gian ngắn như vậy có thể đến rồi? Nếu như người của Đoạn Không Lăng đảo nói là sự thật, thì tiền bối đang đứng trước mặt mà cô không nhìn ra tu vi này quả thực quá đáng sợ.

- Anh là cái quái gì …

Nam tu họ Triều kia chỉ nói vài chữ, liền cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, sau đó liền cảm thấy mình bị người ta nhấc lên ném ra ngoài. Đợi khi gã rơi xuống rồi, lại nhìn mình cũng đã thành bộ ngã sấp mặt rồi, nơi bị ngã là trong một cái khe bên ngoài trấn.

Gã hoảng sợ đứng dậy, mau chóng phóng pháp bảo phi hành ra, quay người chạy, cũng không dám tiến vào trong trấn nhỏ kia nữa. Đối phương tùy tay liền có thể ném một tu sĩ Kim đan đỉnh phong như gã ra khỏi trấn, đây là loại tu vi gì vậy? Gã trước giờ cũng chưa bao giờ nghe nói Đà Mễ trấn có một cao thủ lợi hại như này đến.

- Cô chính là Liễu Xá?

Diệp Mặc cố kìm chế sự kích động trong lòng mình lại, đi đến trước mặt Liễu Xá ngồi xuống, đồng thời bố trí một cấm chế cách âm.

- Vâng, tiền bối, vãn bối chính là Liễu Xá.

Liễu Xá cũng cố kìm nén sự kinh hãi trong lòng mình lại, vừa nãy đối phương đến tùy tay thôi có thể ném Triều Văn Mẫn ra ngoài, thực lực này quả thực nghe mà rợn người.

- Tôi là Diệp Mặc, là bạn của Trì Uyển Thanh, cô nói cho tôi biết bây giờ Trì Uyển Thanh đang ở đâu?

Diệp Mặc sau khi ra hiệu cho Liễu Xá ngồi xuống, câu đầu tiên liền vội vàng hỏi. Liễu Xá thoạt nhìn có chút mỏi mệt, sắc mặt có chút tang thương,

dung nhan bình thường, nhưng ánh mắt lại cực sáng, ánh mắt của cô khiến khí chất của cô cũng tăng lên vài phần.

Khuôn mặt Liễu Xá lộ vẻ ảm đạm, đứng lên khom người nói với Diệp Mặc:

- Hóa ra tiền bối chính là Diệp Mặc, Uyển Thanh không chỉ một lần nhắc đến tiền bối. Cô ấy đến đây chính là đi tìm tiền bối, chỉ có điều cô vẫn chưa tìm thấy, haiz …

Thấy Liễu Xá cuối cùng cũng thở dài một tiếng, Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn có một dự cảm không tốt. Hắn thậm chí còn có chút khẩn trương hỏi:

- Liễu Xá, cô nói cho tôi biết bây giờ Trì Uyển Thanh đang ở đâu?

- Uyển Thanh từ trước tới giờ vẫn ở cùng với tôi, chúng tôi kiếm sống trong Đà Mễ trấn. Mặc dù có hơi mệt chút, nhưng cũng cùng nhau thăng cấp lên Kim đan. Tố chất của Trì Uyển Thanh tốt hơn nhiều so với tôi, nếu như cô ấy không phải dùng phần lớn thu nhập của mình để mua đan dược Trú Nhan, thì cô ấy lúc này mà nói không chừng cũng lên tu vi Hư thần rồi …

Diệp Mặc mặc dù rất muốn nghe về cuộc sống của Trì Uyển Thanh, nhưng hắn vẫn ngắt lời của Liễu Xá vội vàng nói:

- Liễu Xá, những thứ này đợi lát nữa nói cho tôi biết, bây giờ cô nói xem Trì Uyển Thanh bây giờ đang ở đâu?

- Uyển Thanh cô ấy, cô ấy đi rồi …

Liễu Xá cảm thấy sự vội vàng và lo lắng của Diệp Mặc, bỗng nhiên cảm thấy chút chờ đợi của Uyển Thanh kia cũng không tính là không thu hoạch được gì.

- Cái gì?

Sắc mặt Diệp Mặc lập tức trở nên tái nhợt, thậm chí đầu của hắn cũng có chút choáng váng.

Trì Uyển Thanh có ý tứ với hắn, rất sớm lúc trước trong khu rừng ở biên giới kia cũng có thể cảm nhận được. Sau khi hắn biết được Trì Uyển Thanh cũng từ truyền tống trận của Tinh Gia Sơn truyền tống ra, Diệp Mặc lập tức liền mơ hồ đoán được suy nghĩ của Trì Uyển Thanh chắc hhản cũng giống như Tô Tĩnh Văn, cũng muốn đi tìm hắn.

Lúc trước khi hắn tìm được Tô Tĩnh Văn, Tô Tĩnh Văn cũng suýt chút nữa bị mất mạng. May mà vận khí của hắn cũng không tệ, cuối cùng trước khi Tô Tĩnh Văn sắp chết cũng tìm được cô. Nhưng hắn dù sao cũng không có may mắn lớn như vậy, có thể kịp thời tìm được Trì Uyển Thanh.

Liễu Xá thở dài một tiếng, trong lòng cũng không chút sợ hãi Diệp Mặc, chỉ là thương cảm nói:

- Năm mươi năm trước, tôi và Uyển Thanh liên thủ đi tìm một di tích trong Đà Mễ sơn mạch. Kết quả gặp được Độc Nhãn Lang cấp bảy. Tôi và Uyển Thanh hoảng hốt chạy bừa, kết quả bị lạc đường trong Đà Mễ sơn mạch.

- Đợi khi chúng tôi tỉnh ngộ, thì chúng tôi cũng đã đến noi nguy hiểm nhất của Đà Mễ sơn mạch, Đà Mễ Tuyết Nguyên. Trì Uyển Thanh chính là bị mất mạng trong Đà Mễ Tuyết Nguyên, nhưng thực lực của tôi có hạn, đến di thể của Uyển Thanh cũng không thể mang về được …

Diệp Mặc siết chặt nắm đấm, hắn cảm thấy có lỗi với Trì Uyển Thanh, nếu như không phải vì hắn, thì Trì Uyển Thanh tuyệt đối sẽ không chết ở xứ người. Có lẽ Trì Uyển Thanh sẽ giống như những người bình thường trên trái đất, sinh lão bệnh tử, nhưng dù sao lúc đó cũng có người thân và bạn bè bên cạnh cô.

Hắn bỗng nhiên nhớ đến những ngày tuyết rơi đầy trời trước đây, Tô Tĩnh Văn đứng ở ngã tư phố, một mình cô độc. Một mình Trì Uyển Thanh

lưu lạc đến nơi này, cô có phải cũng cảm thấy cô đơn hay không? Cô có phải cũng hi vọng có thể quay về nhà hay không? Trước khi cô chết, có phải cũng muốn mình ở đâu hay không?

Lúc này, hắn không ngờ lại cảm thấy sự cô đơn và trống vắng đáng sợ khi một mình Trì Uyển Thanh ở trong này.

Liễu Xá cảm thấy Diệp Mặc đang run rẩy, cô thậm chí cảm giác được khí tức trên người Diệp Mặc bắt đầu cực kỳ bất ổn. Cô đang định khuyên Diệp Mặc một câu, liền cảm nhận được một luồng khí tức hỗn loạn đập lên ngực mình. Cô cũng không nhịn được nữa, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Bản thân mình dưới sự kích động, khí tức tràn ra ngoài, làm tổn thương đến Liễu Xá. Diệp Mặc giật bắn mình, hắn mau chóng thu lại khí tức của mình, lấy ra một viên đan dược đưa cho Liễu Xá nói:

- Xin lỗi, vừa rồi tôi không kiểm soát nổi.

Liễu Xá gượng cười nói:

- Không sao.

Nói xong cô nhận viên đan dược của Diệp Mặc đưa cho nuốt xuống, trong lòng lại càng kinh hãi tu vi của tên Diệp Mặc này, đây là loại tu vi gì vậy? Khí tức ngẫu nhiên lộ ra ngoài cũng có thể làm thương cô.

Nhưng khi cô nuốt viên đan dược kia, cảm giác vết thương trong nháy mắt biến mất, thậm chí đan độc tích lũy trong người bao nhiêu năm cũng biến mất, những thương tích ngầm còn sót lại cũng tiêu tan hoàn toàn, cô thực sự hoảng sợ. Đây là loại đan dược gì? Loại đan dược này tuyệt đối còn vượt cả Linh đan cửu phẩm?

Thấy khí tức của Liễu Xá cũng dần ổn định lại, Diệp Mặc lúc này mới hòa hoãn hỏi:

- Liễu Xá, lúc trước Uyển Thanh bị ngã xuống như nào?

Liễu Xá từ trong sự kinh hãi bình tĩnh trở lại, nghĩ lại một chút rồi nói:

- Lúc trước chúng tôi lạc đường trong Đà Mễ Tuyết Nguyên, trong đó đâu đâu cũng là tuyết lỡ và hố tuyết còn cả lốc xoáy tuyết nguyên nữa, không có bất kỳ cách nào có thể phóng pháp bảo phi hành của mình ra được. Cũng không có cách nào thi triển thuật khinh thân được, tôi và Uyển Thanh trong tuyết nguyên cẩn thận dò đường ra ngoài. Nhưng Uyển Thanh lại một bước sơ sẩy, bị lốc xoáy tuyết nguyên nuốt chửng. Tôi vô cùng đau lòng, nhưng biết mình căn bản cũng không làm được gì, chỉ có thể tiếp tục đi ra ngoài, có lẽ mệnh của tôi chưa bị tuyệt đường sống, khi tôi ra khỏi tuyết nguyên, tôi gặp được một vị tiền bối Kiếp biến, vị tiền bối đó đã dẫn tôi ra khỏi Đà Mễ Tuyết Nguyên.

Diệp Mặc đột nhiên đứng dậy, khẩn thiết nói với Liễu Xá:

- Liễu Xá, xin cô dẫn tôi đến tuyết nguyên đó, tôi tất có báo đáp.

- Hả …

Liễu Xá ngây ngẩn cả người, cho dù Diệp Mặc là tu sĩ Hóa chân, nhưng thực sự tiến vào Đà Mễ Tuyết Nguyên đó, cũng lành ít dữ nhiều.

- Tôi cam đoan sẽ không làm cô bị thương.

Diệp Mặc thấy Liễu Xá sững người, lại bổ sung thêm một câu.

Liễu Xá lập tức kiên định nói:

- Lúc trước tôi cùng Uyển Thanh tiến vào Đà Mễ sơn mạch, sau đó chỉ có một mình tôi ra ngoài, cho dù đến hôm nay, trong lòng tôi vẫn còn nhớ Uyển Thanh. Lại đến Đà Mễ Tuyết Nguyên một chuyến. Liễu Xá tôi sợ gì?

- Được, vậy chúng ta bây giờ đi.

Diệp Mặc lập tức đứng dậy nói.

…

Liễu Xá đứng trên Thanh Nguyệt, trong lòng cảm thấy Diệp Mặc không tầm thường, pháp bảo phi hành này trong mắt cô không ngờ lại dung nhập vào trong hư không, không có bất kỳ dấu vết nào. Đây rốt cục là pháp bảo phi hành gì?

Diệp Mặc vì sớm đến được Đà Mễ Tuyết Nguyên, lấy Thanh Nguyệt ra, Thanh Nguyệt là một Tiên khí phi hành đứng đầu trong Tiên giới, trong Tu chân giới lại càng nhanh như tia chớp.

Từ Đà Mễ trấn đến Đà Mễ sơn mạch, chỉ cần chưa đến một tuần hương, đây còn là Diệp Mặc cố ý thả chậm tốc độ, để Liễu Xá chỉ đường.

Đà Mễ sơn mạch trùng trùng điệp điệp, vô bien vô tận. Cho dù Liễu Xá ở biên giới sinh sống trăm năm rồi, cũng không thể nhận ra bất cứ xó góc nào.

Nhưnng có Diệp Mặc bên cạnh, cô không cần lo lắng yêu thú đánh lén, mau chóng tìm được tuyến đường lúc trước cô và Trì Uyển Thanh tiến vào trong Đà Mễ sơn mạch. Thanh Nguyệt xuyên thẳng qua những ngọn núi và những cây lớn ẩn khuất trong những lớp mây, từng mảng rừng và đỉnh núi trong nháy mắt liền lùi lại phía sau lưng.

Liễu Xá tim đập thình thịch, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy có người lại có thể điều khiển pháp bảo phi hành bay trong Đà Mễ sơn mạch.

- Tiền bối, phải xuống ở đây rồi, nếu không tôi sẽ không biết đường nữa.

Mặc dù pháp bảo phi hành nhanh, nhưng không có mặt đất tham chiếu, Liễu Xá cũng không thẻ nào nhận ra vị trí mà bọn họ đang đứng.

Diệp Mặc gật đầu, hạ Thanh Nguyệt xuống. Uyể Thanh lạc vào Đà Mễ Tuyết Nguyên cũng đã năm mươi năm rồi, hắn mặc dù trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng cũnng biết thần thức của hắn bây giờ cũng không thể nào bao phủ hoàn toàn Đà Mễ Tuyết Nguyên, chỉ có thể từ từ tìm.

Liễu Xá dẫn Diệp Mặc xuyên thẳng qua những đống cây lá khô, sau đó lại tiến vào trong hẻm núi giăng khắp nơi. Mặc dù đi cũng không nhanh lắm, nhưng Liễu Xá vẫn không quên được con đường lúc trước cô và Trì Uyển Thanh đã đi qua.

Sau nửa ngày, Liễu Xá dừng lại ở một nơi có mấy sơn cốc giao nhau, chỉ vào một trong những sơn cốc đó nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiền bối …

Diệp Mặc ngắt lời Liễu Xá nói:

- Liễu Xá, cô và Uyển Thanh là bạn bè, chính là bạn của tôi. Đừng gọi tôi là Diệp tiền bối, cứ gọi tôi một tiếng đại ca là được rồi.

- Vâng, Diệp đại ca.

Liễu Xá có chút hiểu ra tại sao lúc nào Uyển Thanh cũng nhớ thương Diệp Mặc, trong Tu chân giới thực lực lớn mạnh đến một trình độ nhất định rồi, rất ít tu sĩ cao cấp coi trọng những tu sĩ có tu vi thấp hơn.

- Cô vừa định nói gì?

Diệp Mặc thấy Liễu Xá chỉ vài sơn cốc giao nhau kia.

Liễu Xá bình tĩnh trở lại, mau chóng tiếp tục nói:

- Diệp đại ca, lúc trước tôi và Trì Uyển Thanh chính là vì vào sơn cốc này, sau đó gặp một con Đọc Nhãn Lang sắp lên cấp bảy. Cũng là vì con Độc Nhãn Lang đó, toị và Uyển Thanh mới bị ép hoảng hốt chạy bừa, tiến vào trong Tuyết Nguyên.

Diệp Mặc chằm chằm nhìn vào sơn cốc kia, ánh mắt lập tức trở nên ác liệt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2076

Hư Không Đinh Sát

Thần thức của Diệp Mặc vừa quét vào trong khe núi này, một bóng cao lớn màu xám đen liền xuất hiện trong tầm thần thức của hắn.

- Ô …

Một tiếng gào rú trầm thấp đồng thời truyền đến.

- Chính là nó, đã lên đến cấp bảy rồi …

Mặc dù Liễu Xá đoán chắc Diệp Mặc không sợ con Độc Nhãn Lang cấp bảy trước mặt, ngưng trong lòng vẫn có chút bất an. Yêu thú cấp bảy, chỉ cần bị đối mặt, thì c6 không có cơ hội chạy thoát.

Con Độc Nhãn Lang kia thoạt nhìn cao hơn một trượng, chỉ có một con mắt cực kỳ âm trầm, phát ra tinh mang màu đỏ đậm, đúng là một con yêu thú cấp bảy.

Độc Nhãn Lang cũng không như những gì Liễu Xá nghĩ, trực tiếp đánh tới. Mà lại cẩn thận nhìn chằm chằm Diệp Mặc, rõ ràng nó dự cảm Diệp Mặc cũng không đon giản.

Diệp Mặc bỗng nhiên vung tay chộp về phía bên cạnh, một tảng đá lớn bị Diệp Mặc nắm trong tay. Con sói một mắt kia theo bản năng lùi xa mấy mét, nhưng nó cũng nhanh chóng dừng lại, dường như cảm thấy Diệp Mặc ném tảng đá về phía nó, đối với nó cũng chẳng ảnh hưởng chút nào.

Liễu Xá cũng kinh dị nhìn Diệp Mặc, cô không hiểu tại sao Diệp Mặc lại nhặt tảng đá đó lên, chảng lẽ dùng tảng đá khổng lồ này có thể đập chết một

con yêu thú cấp bảy sao?

Diệp Mặc cũng không để ý đến Liễu Xá, sau đó ném một ngọn lửa ra ngoài, hòn đá cực lớn kia trong nháy mắt bị hắn luyện hoá thành năm cây thạch thương.

Khi thần thức của Liễu Xá quét đến năm cây thạch thương đó, lập tức kinh dị há to miệng. Cô không ngờ cảm thấy năm cây thạch thương này cũng đã là linh khí rồi, mắt mình có bị hoa không đây? Nếu như một viên đá bên đường cũng có thể trong nháy mắt luyện hóa thành linh khí, vậy linh khí trong thế giới này chẳng phải thành đá vụn trên đường cái sao?

Kiến thức của con Độc Nhãn Lang kia rõ ràng cũng không kém, sau khi ánh mắt của nó chằm chằm nhìn năm cây thạch thương trong tay Diệp Mặc, ánh mắt trong nháy mắt liền thu lại, dường như cùng lúc đó, nó cũng quay người bỏ đi.

Con Độc Nhãn Lang đó mau chóng phát hiện nó đừng nói là quay người, cho dù nhúc nhích cũng không nổi. Con Độc Nhãn Lang tu luyện đến yêu thú cấp bảy sớm đã có một phần linh trí rồi, màu đỏ sậm âm trầm trong mắt nó kia sớm đã biến mất, thay vào đó là sự kinh hoảng vô cùng. Miệng nó không ngừng phát ra những âm thanh ô ô, dường như cầu xin tha mạng, lại giống như hoảng sợ vô cùng.

Diệp Mặc liếc nhìn con Độc Nhãn Lang đang vô cùng kinh hoảng kia, năm cây thạch thương trong tay bỗng nhiên phóng ra, con Độc Nhãn Lang cấp bảy giống như bị người ta kéo lên, bay lo lửng trong không trung. Năm cây thạch thương đính con Đọc Nhãn Lang cấp bảy này lên không trung, không có chút chống đỡ nào, không có chút ngoại lực nào, năm cây thạch thương này cứ như vậy đính con sói này lên không trung.

Vết máu dọc theo lưỡi thương chảy xuống, rơi xuống mặt đất, còn phát ra những âm thanh tí tách. Những âm thanh này và tiếng rống rú của con sói kia, rõ ràng vô cùng kinh người Liễu Xá sớm đã quên nói chuyện, cô đoán con sói này tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc. Nhưng con sói

này căn bản cũng không có chút lực chống cự nào, cứ như vậy bị năm cây thạch thương được luyện ché từ đá của Diệp Mặc đính trên không trung, đây là loại bản lĩnh gì vậy?

Cho dù là tiền bối Hóa chân đến, cũng không thể nào làm hành động điên cuồng như này? Con sói kia tại sao lại không thể rơi xuống, năm cây thạch thương kia tại sao lại cố định được?

Thấy Liễu Xá ngơ ngác nhìn năm cây thạch thương nò máu kia, còn cả son sói đang nức nở nghẹn ngào, Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Khi tu vi của cô đến một trình độ nhất định rồi, bất cứ hư không nào trong mắt cô cũng có dấu vết để lần theo. Chỉ cần cô muốn, cô có thể xé rách bất cứ hư không nào mà cô không nhìn thấy, đi đến một hư không khác. Những thứ này nói với cô vẫn còn hơi sớm, say này có lẽ cô sẽ hiểu. Bây giờ chúng ta đi thôi, cô dẫn tôi đến Tuyết Nguyên, con sói này đuổi giết Trì Uyển Thanh, cứ để nó ở đây chờ chết là được rồi.

- Vâng.

Liễu Xá cũng mơ mơ hồ hồ nghe những gì Diệp Mặc nói, căn bản cũng nghe không rõ.

Nhưng trong lòng cô cũng đã hiểu, tu vi của Diệp Mặc e rằng cũng đã vượt qua Hóa chân đỉnh phong rồi.

Cảm thấy tu vi của Diệp Mặc còn lợi hại hơn nhiều so với mình tưởng tượng, Liễu Xá trong lòng lại yên tâm hơn một chút, cô lại càng tăng tốc thêm, cho dù như vậy, Diệp Mặc vẫn cảm thấy tốc độ của cô quá chậm rồi, không mau chóng đến nơi mà Uyển Thanh mất tích, thì lúc đó tâm trạng hắn căn bản cũng không yên được. Đến cuối cùng, Diệp Mặc dứt khoát đưa tay đặt bên hông của Liễu Xá nói:

- Cô chỉ đường, tôi mang cô đi.

Liễu Xá tu luyện nhiều năm như vậy cũng chỉ có một mình, trước giờ

chưa có người đàn ông nào lại dùng tay ôm vào eo cô. Khi tay của Diệp Mặc ôm chặt lấy eo cô, toàn thân cô liền cứng ngắt, nhưng mau chóng cô liền hiểu ra, Diệp Mặc đây không phải là khinh bạc gì cô, mà là muốn nhanh hơn một chút.

Đã có ngoại lực của Diệp Mặc, tốc độ của hai người đột nhiên nhanh hơn, nhanh hơn so với lúc trước mấy lần, Liễu Xá chỉ cần chỉ đường, cũng chỉ có thể cảm thấy mình đang bay trong những dãy núi và rừng rậm vậy. Còn nhưng con yêu thú kia, hoặc là trọng lực lốc xoáy, cô cũng không gặp được cái nào.

Liễu Xá dần dần thích nghi được với tốc độ này, cô bắt đầu cảm thấy tay của Diệp Mặc truyền đến một nguyên khí lưu chuyển không ngừng. Nguyên khí mang theo chút nhiệt lượng này xông vào trong kinh mạch của cô, làm cô bay nhanh hơn, khiến cô trong lòng thêm chút khác thường.

Chút khác thường cùng với đi đường càng xa, không ngờ càng lúc lại càng trở nên thật hơn, cô thậm chí thấy chân mình có chút nhũn ra, hít thở cũng nặng nề hơn.

Đúng vào lúc này, một Cánh đồng tuyết vô biên vô tận xuất hiện trước mặt Diệp Mặc và Liễu Xá. Diệp Mặc thả Liễu Xá ra hỏi:

- Chính là Tuyết Nguyên này sao?

Liễu Xá bước chân có chút chao đảo, suýt chút nữa thì ngã, nhưng cô lập tức che dấu sự bối rối của mình đi nói:

- Đúng vậy, chính là nơi này, trong này chính là biên giới của Đà Mễ Tuyết Nguyên. Chúng tôi đi vào từ nơi này, đi thẳng về phía trước, khoảng nửa ngày sau, Uyển Thanh bị lốc xoáy của cánh đồng tuyết này cuốn đi.

Nói đến Uyển Thanh, Liễu Xá cuối cùng cũng bình tĩnh lại, giọng nói có chút thương cảm.

Diệp Mặc trong lòng chỉ nhớ nhung Trì Uyển Thanh, căn bản cũng

không chú ý đến sự thay đổi của Liễu Xá, sau khi nghe thấy Liễu Xá nói vậy, hắn gật đầu, tiện tay lấy ra một pháp bảo động phủ nói:

- Cô cứ ngồi trong pháp bảo động phủ này đợi tôi, tôi vào trong cánh đồng tuyết này tìm Uyển Thanh. Nhớ kỹ, cho dù yêu thú cấp chín có đến, hoặc là tu sĩ Hóa chân đến, chỉ cần cô không ra khỏi pháp bảo động phủ này, thì bọn họ căn bản cũng không làm gì được cô.

- Tôi hiểu rồi.

Liễu Xá lúc này cũng không còn nghi ngờ Diệp Mặc nữa, tu vi của Diệp Mặc từ khi cô xuất đạo đến nay là người cao nhất mà cô từng gặp, có một không hai.

Diệp Mặc lại lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Liễu Xá nói:

- Trong nhẫn trữ vật này có một số linh thạch tu luyện, còn có một số đan dược, cô trong này có thể trùng kích lên Nguyên anh, sẽ không có bất kỳ ai làm phiền cô.

- Hả …

Liễu Xá còn chưa rõ cái gì là trùng kích Nguyên anh, Diệp Mặc đã tiến vào cánh đồng tuyết kia. Đan dược trong nhẫn trữ vật đều là do Tiểu Băng Sâm luyện chế, Tiểu Băng Sâm mặc dù không thể luyện chế Tiên đan, nhưng luyện chế một số linh đan và thiên đan căn bản cũng không có vấn đề gì.

Còn bên ngoài động phủ, Diệp Mặc bố trí đại trận Tiên cấp nhận biết khí tức của Liễu Xá, cho dù là yêu thú cấp chín có đến, thì quả thực cũng không phá được hộ trận này.

Thấy thân hình của Diệp Mặc biến mất trong cánh đồng tuyết kia, Liễu Xá lắc đầu. Tu vi của Diệp Mặc mặc dù cao cấp, nhưng hắn không hiểu những tu sĩ bần tiện như các cô muốn trùng kích Nguyên anh thì khó khăn đến thế nào, trùng kích Nguyên anh cũng không phải là linh thạch là có thể làm được.

Nhưng Liễu Xá vẫn có chút mong chờ vào nhẫn trữ vật mà Diệp Mặc đưa cho cô, thần thức của cô sau khi quét vào trong nhẫn trữ vật, suýt chút nữa thì rơi nhẫn. Nhẫn trữ vật này quả thực quá nghịch thiên, không ngờ có một bình Thảo Hoàn đan, còn là Thiên đan nhất phẩm. Thảo Hoàn đan là đan dược dùng cho tu sĩ thăng cấp lên Nguyên anh, cho dù chỉ cần một viên, cô cũng phải phấn đấu vô số năm, còn bây giờ, cô lại có cả một bình.

Nguyên Anh đan, Thanh La đan, Hư Lạc đan, Phá Thần đan …

Càng nhìn về sau Liễu Xá lại càng chết lặng, cô thậm chí quên mất bên cạnh còn có một đống linh thạch. Có nhiều tài nguyên tu luyện như này, cô làm gì còn cần tiếp tục đến Đà Mễ sơn mạch nữa?

Trùng kích Nguyên anh, đúng vậy, bây giờ không trùng kích Nguyên anh, thì đến lúc nào trùng kích đây? Liễu Xá cũng không kìm chế được nữa, mau chóng bắt đầu bố trí trận pháp bế quan tu luyện.

…

Đà Mễ Tuyết Nguyên có tuyết phong vô cùng vô tận, có vô số hố tuyết và tuyết cốc sâu thăm thẳm. Mà trong này nguy hiểm hơn chính là trọng lực cường đại, trong này, cho dù là tu sĩ Hoá chân cũng đừng mong bay thực sự. Một khi tiến vào trong lốc xoáy Tuyết nguyen rồi, tu vi có cao đi nữa cũng chỉ tư từ trèo lên trên, có thể trèo ra được hay không, thì chỉ có thể xem vận khí của anh thế nào.

Diệp Mặc xông vào cánh đồng tuyết, thần thức của hắn cũng đã bao phủ toàn bộ, lúc này thần thức của hắn cũng đã khôi phục đến phạm vi năm vạn dặm rồi. Nếu như không phải bây giờ thần thức của hắn còn chưa khôi phục hoàn toàn, hắn thậm chí có thể tóm gọn hoàn toàn cánh đồng tuyết này, hóa thành hư vô.

Cánh đồng tuyết trăm vạn dặm đối với một Tố đạo Thánh đế như hắn mà nói, cũng chẳng khác gì một cái tát.

- Ồ …

Một người con gái xinh đẹp nhìn thấy Diệp Mặc đang phi chạy trong cánh đồng tuyết, lập tức kinh hãi thất thanh, bên cạnh cô còn có một nam tu rất đẹp trai. Hai người bọn họ cũng đang đứng trên cánh đồng tuyết này, cũng không để ý gì đến nguy hiểm trong này. Những người có thể đứng trên Đà Mễ Tuyết Nguyên như vậy, rõ ràng cũng là tu sĩ Hóa chân không nghi ngờ.

- Tu vi của người này thật cao siêu, không ngờ có thể bay nhảy trong Đà Mễ Tuyết Nguyên …

Nam tu anh tuấn kia cũng nhìn Diệp Mặc chạy nhảy trong cáng đồng tuyết, sợ hãi than một câu.

- Hả, Gia Khánh sư huynh, anh nhìn xem hắn vào trong cánh đồng tuyết …

Người con gái xinh đẹp khiếp sợ nhìn Diệp Mặc trực tiếp xông vào trong tuyết cốc trong cánh đồng tuyết, tuyết trong tuyết cốc trong nháy mắt bao phủ lấy hắn, nhanh chóng liền biến mất trong tầm thần thức của bọn họ.

Diệp Mặc đương nhiên cũng nhìn thấy hai vị Hóa chân một nam một nữ kia, lúc này thứ quan trọng nhất trong mắt hắn chính là tìm được Trì Uyển Thanh biến mất từ nơi này, những thứ khác đều là thứ yếu.

Sau khi Diệp Mặc nhảy vào nơi sâu nhất của cánh đồng tuyết, từng màn sương tuyết liền quấy lên, tuyết lở cùng lốc xoáy tuyết nguyên lại càng tăng thêm. Cho dù đôi thanh niên nam nữ Hóa chân kia, cũng không khỏi không tạm thời rời khỏi vị trí của Diệp Mặc.

- Ấu Nghi, chúng ta đi thôi, đây chắc hẳn là một cao nhân Hóa chân đỉnh phong rồi.

Nam tu anh tuấn kia kìm chế sự chấn động trong lòng mình lại.

Nữ tu Hoá chân tên Ấu Nghi khia lắc đầu nói:

- Đợi đã, loại cao nhân như này, đợi lát nữa tôi muốn làm quen một chút.

Nam tu anh tuấn kia rất quan tâm đến người con gái xinh đẹp này, không tiếp tục lên tiếng nữa, chỉ đứng bên cạnh người con gái xinh đẹp này nhìn cánh đồng tuyết đang cuồn cuộn không thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2077

Em Thực Sự Rất Cô Độc

Phạm vi tìm kiếm của Diệp Mặc trong cánh đồng tuyết càng ngày càng lớn, hắn không muốn bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào. Chỉ cần là chỗ nào bị băng tuyết bao trùm, thì thần thức của hắn đều tìm kiếm kỹ lưỡng.

Hai ngày, Diệp Mặc chưa thả lỏng chút nào, đến chuyện dưỡng thương, cũng lười chẳng thèm làm.

…

- Ấu Nghi, chúng ta đi thôi, người này đã tìm dưới lớp tuyết hai ngày rồi, cũng không biết hắn tìm cái gì nữa.

Nam tu đang đứng quan sát bên cánh đồng tuyết lại nói, nhưng lúc này bọn họ cũng phóng ra pháp bảo động phủ của mình, ngồi trong động phủ chờ đợi.

Người con gái tên Ấu Nghi nhíu mày một cái, có chút không vui nói:

- Gia Khánh sư huynh, vậy thì anh đi trước đi, không cần quan tâm đến tôi.

Nói xong vẻ mặt lập tức lộ vẻ không vui.

Nam tu Hóa chân tên Gia Khánh nhìn thấy nữ tu này hình như sắp tức giận, mau chóng bồi lễ, sau đó một câu không dám nói nữa.

…

Diệp Mặc ngơ ngác đứng dưới đáy hẻm núi nơi mà tứ phía đều là tường

băng, hắn toàn người đang run rẩy, từ khi hắn tu luyện đến nay, đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy mình lại bất lực như này, toàn thân như nhũn ra. Thậm chí lúc này hắn đến một bước chân cũng không bước ra nổi.

Ở một nơi cách trước mặt hắn khoảng hơn trượng, Uyển Thanh mặc quần áo hoa xanh đang mở to mắt ngồi ngay ngắn, khóe miệng cô hình như còn đang nói gì đó, nhưng thân thể cô thì cũng không còn sức sống nữa rồi.

Diệp Mặc cố gắng đi đến trước mặt Uyển Thanh quỳ gối xuống, dùng tay sờ lên gương mặt với đôi mắt còn chưa nhắm của cô. Dung mạo của cô thoạt nhìn cũng không có chút thay đổi gì so với trước kia, thấp thoáng là cô gái nhỏ ngượng ngùng hay xấu hổ lúc hắn gặp trong rừng.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy cổ họng của mình cứng ngắc, sau bao nhiêu năm như này, dung mạo Uyển Thanh vẫn như vậy, rõ ràng cô không phải là chết cóng.

Lúc trước khi cô rơi xuống cánh đồng tuyết này, chắc là biết mình mãi mãi không thể nào ra ngoài được, cũng biết trong này không thể nào tu luyện được, cô cuối cùng vẫn sẽ bị sụ lạnh cóng đáng sợ trong này giết chết. Cho nên khi sinh mạng của mình đang ở lúc thịnh vượng nhất đã tự tuyệt sinh cơ, cô dùng sinh cơ của mình bảo trì lấy dung nhan cả đời của mình.

Dung nhan của cô vẫn giống như vẽ vậy, Diệp Mặc ngồi chồm hổm trước mặt cô, vuốt va khuôn mặt lạnh như băng của cô, giống như lại quay về lúc trước khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy cô.

- Diệp đại ca … Tôi cởi ra nhé, tôi không mang quần …

Đó chính là khi mình trị thương cho cô ấy, cô hoàn toàn không ngượng ngùng, trước mặt mình cô căn bản không chút phòng bị gì cả.

- Diệp đại ca, tôi muốn anh giúp tôi một chuyện …

Đó là khi cô ấy muốn giúp mình tìm một công việc, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến thể diện của mình, nên nói mình giúp cô ấy.

- Không, lần sau gặp tôi vẫn muốn ngăn nó lại, anh trúng độc rồi, thì không còn nữa. Tôi trúng độc rồi, có lẽ anh còn có thể cứu được tôi.

- Diệp đại ca, tôi không hiểu những thứ này, anh cứu tôi, tôi chỉ là trong lòng không muốn anh bị rắn cắn, cho dù không cứu được nữa, tôi cũng vui vẻ, thêm một lần nữa, tôi vẫn sẽ thế …

Đó là khi cô nhìn thấy rắn cắn mình, không chút do dự nằm sấp lên lưng mình, khiến con rắn vốn dĩ cắn vào mình lại cắn phải cô. Hai tiếng "có lẽ" đó, chứng tỏ cô căn bản cũng không để ý đến mình sống hay chết.

…

Từng cảnh ở cùng với Trì Uyển Thanh bỗng nhiên xuất hiện rõ ràng trong đầu Diệp Mặc, hắn cuối cùng không cho được những thứ cô cần. Tay của Diệp Mặc chậm rãi sờ lên tóc của Trì Uyển Thanh, ánh mắt của hắn chuyển sang bức tường băng bên cạnh Trì Uyển Thanh.

Trên đó có vài chữ của Trì Uyển Thanh:

- Nếu như có một ngày anh tìm đến đây thăm em, anh có thể mang em về nhà thăm cha mẹ em, sau đó an bài cho em ở gần chỗ ở của anh được không? Như vậy em có thể ngày ngày được nhìn thấy anh.

- Nếu như thật có một ngày, anh đến thăm em, có nhớ cây lược mà em tặng cho anh không, em nghĩ sẽ có một ngày anh có thể dùng cây lược đó chải tóc giúp em … Nếu như anh đến rồi, em muốn nói cho anh biết, em thực sự rất cô đơn …

Không có ký tên, không có phần kết, không có ngày, chỉ có vài chữ khiến người khác đọc không hiểu.

Nhưng Diệp Mặc lại đọc hiểu, Diệp Mặc cảm thấy chóp mũi của mình cay xè, hắn bỗng nhiên trong lúc mình lơ đãng không ngờ lại nợ nhiều thứ như này, thậm chí chính hắn cũng không để ý.

Vuốt ve dung nhan như vẽ lạnh như băng của Trì Uyển Thanh, Diệp Mặc làm gì còn không biết, Trì Uyển Thanh tự tuyệt sinh cơ bảo trì lại dung nhan của mình, đó là để lại cho hắn. Cô tin rằng mình sẽ có một ngày tìm được cô ấy, nhưng cuối cùng mình đến lại muôn một chút.

Diệp Mặc lấy ra một chiếc lược gỗ vẫn còn mùi hương thoang thoảng trong nhẫn trữ vật ra, chiếc lược gỗ còn để lại một dãy số điện thoại, đó là do Trì Uyển Thanh lúc trước đã khắc lại cho hắn, hắn cầm chiếc lược lên cẩn thận giúp Trì Uyển Thanh chải lại mái tóc dài.

Động tác của hắn rất vụng về, hắn rất ít khi làm những chuyện như này, nhưng hắn cố gắng nhẹ nhàng nhất. Chiếc lược gỗ từ từ gom lại từng lọn tóc dài, rồi đâm sơ thành từng mảnh nhỏ. Hắn cuối cùng cũng không kìm chế được nữa, lại lần nữa rơi hai hàng lệ của mình, sau đó rơi lên mái tóc đen nhánh của Trì Uyển Thanh.

Cho đến lúc này, hắn mới phát hiện ra, cho dù hắng Chứng đạo Thánh đế rồi, hắn vẫn không thể nào từ bỏ thế giới tình cảm của mình.

Hai mắt Trì Uyển Thanh chậm rãi nhắm lại, cô dường như nhìn thấy người mà mình muốn tìm, dường như chấp niệm của mình đã tìm được chỗ dựa vào.

- Uyển Thanh …

Diệp Mặc cuối cùng cũng bật thốt ra được hai từ, hắn cảm thấy tay của mình cực kỳ run rẩy.

“Em thực sự rất cô đơn …”

Diệp Mặc có thể tưởng tượng khi Trì Uyển Thanh khắc mấy chữ này trong lòng cô cô đơn bàng hoàng đến mức nào, một mình cô ở lại trong này sợ hãi và bi thương biết bao nhiêu.

Đừng nói một người bị chôn trong nơi sâu cùng nhất của Đả Mễ Tuyết Nguyên, cho dù một mình Trì Uyển Thanh trong đại lục Thần Khung cũng

vô cùng cô đơn. Người từ tiểu thế giới đến đại lục Lạc Nguyệt, ít nhất còn có Mặc Nguyệt chi thành, ít nhất còn có một số người bạn và người quen, ít nhất còn có những người đồng hương. Còn cô, cô đơn một mình ở trong này.

Tĩnh Văn lúc trước, Uyển Thanh hôm nay, Diệp Mặc bắt đầu tự vấn mình, lúc trước hắn có nên mở truyền tống trận Hoành Đoạn sơn mạch đó hay không.

Diệp Mặc bỗng nhiên vô cùng cảm kích Liễu Xá, ít nhất khi Uyển Thanh sinh hoạt trong đại lục Thần Khung, Liễu Xá còn ở bên cạnh cô. Uyển Thanh khác với Liễu Xá, Liễu Xá vốn dĩ là người của đại lục Thần Khung, cũng không có cảm giác cô đơn khi ở trong này, nhưng Uyển Thanh thì không phải vậy, cô đến từ trái đất, đến từ một nơi cực kỳ quan tâm gia đình người thân.

Chết đôi khi không đáng sợ, cái đáng sợ chính là sự cô đơn và nhớ nhung vô cùng vô tận, những thứ này đối với Trì Uyển Thanh mà nói, đó chính là một sự tra tấn.

- Uyển Thanh, sau này em sẽ đi cùng anh, cho dù bao lâu cũng có thể.

Diệp Mặc vung tay lấy Cây Hỗn Độn ra, hắn biết Cây Hỗn Độn còn có tên là Cây Sinh Mạng, mặc dù biết rõ cho dù Cây Sinh Mạng không thể nào khiến Trì Uyển Thanh sống lại được, nhưg hắn vẫn nói với Cây Hỗn Độn:

- Tao muốn mượn một nhánh cây của mày, Uyển Thanh vì tao mà như vậy, bất luận sau này thế nào, tao hi vọng có một nhánh Cây Sinh Mạng làm bạn với cô ấy mãi mãi.

Dường như nghe hiểu lời của Diệp Mặc, Cây Hỗn Độn đó lắc la lắc lư, sau đó một nhánh cây dài khoảng một thước rơi xuống, rơi đúng vào lòng bàn tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc thu Cây Hỗn Độn lại, đem một nhánh Cây Hỗn Độn đó cẩn thận đặt vào trong tay Trì Uyển Thanh.

Cho đến lúc này, hắn mới phát hiện ra bên cạnh Trì Uyển Thanh còn có một núi băng nhỏ nhô ra. Trước núi băng đó cũng có một bia băng, trên đó có viết “Mộ của Tiểu Lang”.

Diệp Mặc nhìn thấy bốn chữ này, trong lòng lại dâng lên một cảm giác bi thương không rõ, Uyển Thanh đến đại lục Thần Khung, không có người bạn nào, chỉ có Thử Lang mà mình tặng cho cô ấy, Thử Lang vẫn luôn bên cạnh Uyển Thanh, hôm nay Thử Lang cũng chết rồi.

Diệp Mặc ôm lấy Trì Uyển Thanh, đứng trước lời nhắn trên bức tường băng này của Trì Uyển Thanh, đứng lặng một lúc lâu, lúc này mới bỗng nhiên tay động đậy vài cái.

Khi Diệp Mặc động đậy tay của mình, hẻm núi và tường băn dưới tuyết nguyên này lập tức dao động. Bức tường băng này bao gồm cả nơi mà Uyển Thanh ngồi, còn cả nơi chôn Thử Lang nữa, tất cả bị hắn thu lại, hoàn chỉnh đặt vào trong Thế giới trang vàng.

Dưới cánh đồng tuyết, một khoảng rộng như này bị Diệp Mặc lấy đi, toàn bộ cánh đồng tuyết lập tức bạo động, tuyết lỡ không ngừng không ngớt, giống như một trận phong ba vậy, từng đường lốc xoáy tuyết nguyên bị kích thích, hình thành từng lốc xoáy tuyết nguyên còn đáng sợ hơn cả sóng biển động.

Nữ tu vẫn còn đứng một bên quan sát bỗng nhiên kinh hãi nhìn cánh đồng tuyết như đang điên cuồng kia nói:

- Hắn rốt cục đang làm gì vậy? Sao lại có động tĩnh lớn như này được?

Dồng thời cô và nam tu Hóa chân kia vội vàng lùi về sau, cho dù bọn họ cũng là tu vi Hóa chân rồi, đối diện với cánh đồng tuyết đang cuồn cuộn như này, cũng không có cách nào. Cánh đồng tuyết trong này không thể so với những nơi khác, trong này là cánh đồng tuyết thực sự muốn lấy đi tínhh mạng của tu sĩ Hóa chân.

Không đợi nam tu kia trả lời, cô cũng đã có đáp án, một bóng người mang theo tiếng rít gào từ dưới đáy cánh đồng tuyết xông ra, khơi dậy sóng tuyết cuốn đầy trời.

- Hắn còn ôm một nữ tu nữa.

Nam tu Hóa chân kia cuối cùng cũng nhìn ra người đàn ông thét dài kia, chính là tu sĩ lúc trước xông vào đáy cánh đồng tuyết, nhưng bây giờ trong tay hắn có thêm một nữ tu, nữ tu đó hình như cũng không còn sự sống nữa.

- Tu vi thật cường đại.

Nữ tu Hóa chân tên Ấu Nghi khiếp sợ nhìn chằm chằm Diệp Mặc vẫn đang thét dài kia, trong mắt lộ ra ánh mắt nóng bỏng, dường như hận không thể lập tức xông lên trên được.

Cánh đồng tuyết vô tận không ngừng cuồn cuộn trong tiếng thét dài và phá hoại của Diệp Mặc, giống như bạo biển bị chọc giận vậy, còn Diệp Mặc lại không chút ảnh hưởng gì đứng trên một con sóng tuyết cuồn cuộn không ngừng cao khoảng mấy chục trượng.

- Hắn có thể bay trong Đà Mễ Tuyết Nguyên?

Nam tu Hóa chân kia vẻ mặt lộ vẻ kinh hãi, gã cuối cùng cũng nhìn ra Diệp Mặc khác với mọi người, hắn không những thét dài trong cánh đồng tuyết, còn có thể đạp lên đỉnh sóng tuyết cuồn cuộn.

- Nữ tu kia không còn sự sống nữa, nhưng nhánh cây kia trong tay cô ấy, lại phát ra sức sống nồng đậm trước giờ tôi chưa từng thấy, nhánh cây đó tuyệt đối không phải là thứ tầm thường, có lẽ chính là thứ tốt mà cả Tu chân giới cũng không có.

Nữ tu tên Ấu Nghi cuối cùng chuyển ánh mắt từ trên người Diệp Mặc sang thứ trong tay Uyển Thanh.

Cô sùng bái và thích tu sĩ trẻ tuổi như này tu vi đã cao như vậy, lại càng

thích bảo vật thiên địa vô thượng, lúc này cô khẳng định nhánh cây kia tuyệt đối là bảo vật có một không hai.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2078

Thánh Đạo Niết Bàn

Tiếng thét dừng lại, nhưng sóng tuyết cuồn cuộn thì vẫn chưa ngớt, dường như không dừng lại.

Bầu trời trên cánh đồng tuyết dường như bị băng tuyết cuồn cuộn này xâm lấn, lại dường như bị tiếng thét bi thương kia của Diệp Mặc xâm nhập, bắt đầu rơi xuống từng bông tuyết trắng, bông tuyết càng lúc càng lớn hơn.

Diệp Mặc đứng lặng bất động, cho đến khi phía xa vang lên từng trận sấm sét, hắn mới bỗng nhiên bừng tỉnh lại. Hắn cẩn thận đặt Trì Uyển Thanh xuống dưới gốc Khổ Trúc trong Thế giới trang vàng, đợi khi hắn từ Đà Mễ sơn mạch ra ngoài rồi, hắn sẽ luyện chế một chỗ ở đẹp nhất cho Trì Uyển Thanh.

Trong Thế giới trang vàng còn có một Lạc Nguyệt, Diệp Mặc giúp Lạc Nguyệt xây một trận pháp, che chở thân thể, hắn đối với Lạc Nguyệt tương đương với tình bằng hữu, sau này em trai của Lạc Nguyệt hoặc là người có liên quan đến sư môn của cô ấy tu vi hữu thành, Diệp Mặc định trả lại Lạc Nguyệt cho bọn họ.

Nhưng Uyển Thanh lại khác, Uyển Thanh là bạn của hắn, hơn nữa tình cảm của cô, Diệp Mặc cũng biết rõ. Uyển Thanh muốn mại ở trong Thế giới trang vàng bầu bạn với hắn, cho dù sau này hắn cùng Tố Tố và cả Khinh Tuyết nữa đoàn tụ, Uyển Thanh cũng là một thành viên trong số bọn họ.

Chính vì vậy, hắn mới định dùng nguyên liệu tốt nhất để luyện chế một chỗ ở cho Trì Uyển Thanh, đến lúc đó hắn sẽ đích thân trồng đầy Tiên hoa xung quanh chỗ ở của Uyển Thanh. Mặc dù biết rõ thần hồn của Uyển

Thanh tiêu tán, khó sống lại, nhưng Diệp Mặc vẫn ôm một tia hi vọng mỏng manh, lấy một nhánh Cây Sinh Mạng đưa cho Uyển Thanh. Chính là vì muốn sự sống của cô tồn tại vĩnh viễn, hoặc là ảo tưởng có một ngày nào đó, sự sống của Cây Sinh Mạng sẽ nhập vào thân thể của Uyển Thanh.

Có lẽ đây chỉ là một hi vọng xa vời, nhưng có hi vọng vẫn tốt hơn là không có hi vọng gì.

Sau khi đặt Uyển Thanh trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc nhìn hướng mà sấm sét ầm ầm đánh đến, hắn đoán chắc hẳn là Liễu Xá bắt đầu độ kiếp, chuẩn bị ngưng kết Nguyên Anh.

Đối với chuyện Liễu Xá trước giờ bầu bạn với Uyển Thanh, Diệp Mặc vô cùng cảm kích, lúc này Liễu Xá độ kiếp thăng cấp Nguyên Anh, hắn định đến hộ pháp giúp cô, sau đó hỏi Liễu Xá có muốn đến Liên Hoa tông hay không.

Diệp Mặc rời khỏi cánh đồng tuyết đang cuồn cuộn, vừa mới đến nơi gần với biên giới của cánh đồng tuyết, một bóng người màu đỏ liền mau chóng phi độn qua.

Diệp Mặc dừng lại, hai người đến kia hắn biết, lúc trước khi hắn tiến sâu vào trong cánh đồng tuyết tìm Trì Uyển Thanh, hai người này vẫn đứng bên cạnh. Bây giờ hắn muốn rời đi, hai người này lại đến, chắc là có chuyện gì.

- Chào vị sư huynh, tôi tên Hồng Ấu Nghi, vì phong độ của sư huynh, không biết có thể biết danh tính của sư huynh hay không.

Nữ tu Hóa Chân này nói cũng tương đối thẳng.

- Tôi tên Diệp Mặc.

Diệp Mặc bình thản nói, nếu như là Thánh Đế khác đối diện với một Hóa Chân bắt chuyện, có lẽ cũng không thèm để ý mà đi rồi. Nhưng Diệp Mặc tính tình tinh tế, không quen như vậy. Nữ tu áo đỏ này tuổi tác cũng không lớn, còn trẻ mà đã tu luyện đến Hóa Chân tầng ba, hiển nhiên là tư

chất cũng không tệ, xuất thân cũng không tầm thường.

Hồng Ấu Nghi sau khi biết được tên Diệp Mặc rồi, lập tức vui vẻ nói:

- Diệp đại ca, có thể quen được anh, Ấu Nghi quả thực rất vui. Không biết Diệp đại ca có rảnh hay không, Ấu Nghi có mấy chuyện muốn hỏi Diệp đại ca một chút.

Diệp Mặc bỗng nhiên có chút lơ đãng, hắn nhớ tới cảnh Trì Uyển Thanh lúc trước gọi hắn là đại ca, cũng là gọi đại ca, nhưng cô Hồng Ấu Nghi gọi quá giả tạo, còn tiếng đại ca mà Uyển Thanh gọi cũng không còn nghe được nữa.

Tựa hồ thấy Diệp Mặc có thất thần, Hồng Ấu Nghi trên mặt hơi đỏ lại mang theo một tia thẹn thùng, lại gọi thêm một câu:

- Diệp đại ca Diệp Mặc nhìn thoáng qua tên nam tu Hóa Chân cúi đầu đứng sau Hồng Ấu Nghi, hắn không cần hỏi cũng biết hẳn là một đôi.

Tựa hồ trông thấy Diệp Mặc nhíu mày nhìn Gia Khánh sư huynh, Hồng Ấu Nghi bỗng nhiên cảm giác mình không nên mang Gia Khánh sư huynh tới đây, nói không chừng sẽ tạo thành hiểu lầm cho Diệp đại ca. Nghĩ tới đây cô quay đầu lại nói:

- Gia Khánh sư huynh, anh ra cánh đồng tuyết trước đi, tôi cùng Diệp Mặc nói chuyện một chút.

Trong mắt Diệp Mặc lộ ra một tia chán ghét, cảm giác Hồng Ấu Nghi có bao nhiêu giả thì giả bấy nhiêu. Người con gái tướng mạo cũng coi là xinh đẹp, nhưng loại con gái như này hắn không thích lắm. Hắn vốn dĩ còn cho rằng người con gái này tìm hắn có chuyện gì, không ngờ lại nói những lời nhảm này, còn cố ý lộ vẻ thẹn thùng nữa.

Thực ra Diệp Mặc cũng trách nhầm Hồng Ấu Nghi này, Hồng Ấu Nghi thật sự ái mộ Diệp Mặc. Nhưng cô đối với bất kỳ nam tu trẻ tuổi anh tuấn tu vi cao đều như vậy, cho dù Gia Khánh sư huynh bên cạnh cô cũng như vậy.

Cô chỉ cần nhìn thấy ai ưu tú hơn người bên cạnh mình một chút, cô lập tức liền di chuyển mục tiêu lưu luyến không rời, đối với người tình cũ không chút lưu luyến.

Bây giờ cô thấy Diệp Mặc mạnh hơn bạn trai của cô, cô lập tức muốn đổi người, sau này cô nhìn thấy ai mạnh hơn Diệp Mặc, thì cô cũng sẽ đổi. Nhưng có một điều, mội lần sau khi đổi người, cô đều là thật lòng. Giống như vừa rồi sự thẹn thùng của cô cũng là thật lòng, không có chút gì là giả tạo cả.

- Ấu Nghi …

Nam tu kia rõ ràng không muốn rời đi, nhưng gã lại sợ nữ tu này, không khỏi sợ hãi rụt rè gọi một câu.

Hồng Ấu Nghi lập tức cau mày nói:

- Anh sao lúc nào cũng muốn theo tôi vậy?

- Cô tìm tôi có chuyện gì? Thì cứ nói ở đây đi.

Diệp Mặc kìm chế sự phát tác hỏi một câu, nếu như nữ tu này đúng là có chuyện thật, vậy thì nghe một chút cũng không sao. Mặc dù trong lòng hắn cho rằng, cho dù người con gái này có chuyện gì, cũng nên để nam tu kia đến nói với hắn.

- Diệp đại ca, tôi muốn một mình nói chuyện với anh …

Sắc mặt Hồng Ấu Nghi lại lần nữa ửng hồng, mỗi lần khi cô đổi một người mới, dường như đều cảm thấy một lần kinh nghiệm yêu đương mới vậy, cô rất thích cảm giác này.

- Cút.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, cũng chẳng thèm để ý đến Hồng Ấu Nghi này.

- Anh …

Sắc mặt Hồng Ấu Nghi lập tức tái mét, cô tư sắc tú lệ, lai lịch hiển hách, lại có chút tật xấu lạm tình, nhưng trước giờ cũng chưa có ai dám nói cô cút đi. Lạm tình đối với cô mà nói, lại là đa tình.

Thấy Diệp Mặc đi xa, cô lúc này mới dần định thần lại, lập tức căm hận nhìn chằm chằm bóng lưng của Diệp Mặc nói với Gia Khánh sư huynh vẫn chưa đi xa:

- Còn không mau bắt hắn về giáo huấn một trận cho tôi, mau lên.

- Hả, nhưng, nhưng …

Gia Khánh sư huynh này mặc dù là tu sĩ Hóa Chân, nhưng gã lại lớn lên trong sự nhung hoa gấm lụa, làm người cũng không có nhiều tư chất cổ quái. Gã cảm thấy Diệp Mặc cũng không làm sai cái gì, hơn nữa, gã cũng không cho rằng mình là đối thủ của Diệp Mặc.

Hồng Ấu Nghi thấy Gia Khánh sư huynh lại bất động, lập tức cười khẩy nói:

- Được, từ nay về sau chúng ta …

- Đừng, anh lập tức sẽ đi ngay.

Gai Khánh sư huynh căn bản không đợi Hồng Ấu Nghi nói xong, cũng đã mang theo một đường độn quang đuổi theo Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không ra tay với gã, chỉ nhìn chằm chằm tu sĩ Hóa Chân đuổi theo mình nói:

- Chẳng lẽ nữ tu của đại lục Thần Khung chết hết rồi hay sao? Anh không ngờ lại thích một thứ rác rưởi như vậy.

Nói xong Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến nam tu này, thân hình thoắt một cái, lập tức biến mất.

Nam tu Hoá Chân này sững người đứng nguyên tại chỗ, gã còn đang nghĩ đến câu nói vừa nãy của Diệp Mặc.

Lúc này trong nơi sâu thẳm nhất của Đà Mễ sơn mạch, bỗng nhiên phát ra từng tiếng gào thét phẫn nộ, tiếng gào thét phẫn nộ đó vô cùng cường đại, mang theo sát ý ác liệt ngắt đứt dòng suy nghĩ của nam tu này, gã hoảng sợ nhìn nơi sâu thẳm của Đà Mễ sơn mạch, lẩm bẩm nói:

- Sao lại kinh động đến Lang Vương cấp mười của Đà Mễ sơn mạch rồi?

…

Trong hư không vô tận giữa Tiên giới và Tu Chân giới, một đám thiên thạch tầm thường không có gì lạ bỗng nhiênnổ tan, ngọn lửa vô cùng vô tận từ trong thiên thạch này bắn ra tứ phía, một người đàn ông không mảnh vải che thân từ trong ngọn lửa bắn ra tứ phía này đứng trong hư không.

- Tất cả mọi người đều cho rằng ta sẽ tụ lại tàn hồn trong Tiên giới, ta nghĩ bọn chúng không ngờ ta sẽ dục hỏa niết bàn giữa Tiên giới và Tu Chân giới. Muốn giết Chân thánh đế ta, các anh còn quá non, đợi ta tìm đến từng đứa một tính sổ, ha ha ha …

Người dàn ông thân mình không mảnh vải này cười ha hả, tâm trạng cực kỳ sung sướng.

Người đàn ông này chính là Chân thánh đế bị mất mạng lúc trước, nói chính xác lão căn bản chưa bị mất mạng, cùng lắm chỉ là thân thể tán loạn mà thôi, lão biết những Thánh đế khác sẽ không thoải mái như vậy khi lão hồi sinh. Cho nên lão dứt khoát bỏ một sợi tàn hồn, tạo thế trong hư không của Tiên giới, hình thành vô số U Linh thuyền.

Trên thực tế bản thân lão lại dựa vào một tấm phù lục phá vỡ Tiên giới, trong hư không của Tiên giới và Tu Chân giới một lần nữa tu luyện Thánh đạo niết bàn.

Thánh đạo niết bà, công pháp này lão sớm đã lấy được, nhưng lão lại không thể nào quyết tâm tu luyện. Vì muốn tu luyện công pháp này, cần phải hóa đi tu vi vốn có của mình thậm chí là bỏ qua thân thể của mình, phá kén hồi sinh lần nữa.

Cho đến lần đó lão bị người ta đánh lén, thân thể sụp đổ, lão mới hạ quyết tâm bắt đầu tu luyện công pháp này. Nhưng cho dù là như vậy, lão vẫn bố trí các loại nghi trận, khiến những Thánh đế còn lại đều cho rằng lão quả thực muốn tụ lại tàn hồn để hồi sinh, nhưng bản thân lại niết bàn trong hư không giữa Tiên giới và Tu Chân giới, đồng thời lão cũng đem tất cả đồ của mình ném vào Tu Chân giới.

Sau khi niết bàn lần này, lão mới biết công pháp Thánh đạo niết bàn này đáng sợ như nào, thân thể của lão cải tạo rồi, bây giờ tu vi cũng không thua kém hơn lúc trước khi lão mất mạng. Một khi đợi tu vi của lão cố định rồi, lão sẽ dễ dàng tấn cấp Hóa đạo Thánh đế cách.

Lão đơn giản vung tay một cái, mấy viên thiên thạch cũng đã bị lão bắt lấy, những viên thiên thãch này trong tay lão mau chóng liền biến thành một bộ quần áo.

- Ồ, Lục Tiên Tháp của ta sao lại đến Tiên giới rồi?

Chân thánh đế mặc quần áo torng nháy mắt, liền cảm nhận được Lục Tiên Tháp vẫn còn trong tay Ức Mặc.

Lục Tiên Tháp là lão cố ý mượn Phá không phù ném vào trong đại lục Lạc Nguyệt, bị người ta mang đến Tiên giới, như vậy có nghĩa, Lục Tiên Tháp của lão bị người ta luyện hóa rồi, cũng may lão vẫn đặt dấu hiệu trong Lục Tiên Tháp, nếu không quả thực khó mà tìm thấy được.

Lục Tiên Tháp đối với lão cực kỳ quan trọng, lão ngay lập tức liền muốn tìm Lục Tiên Tháp của mình về. Nhưng trong nháy mắt lão động thân, sắc mặt của lão đại biến, đồng thời kinh hãi lẩm bẩm:

- Khí tức Cây Hỗn Độn không ngờ lại xuất hiện trong Tu Chân giới.

Chỉ nói nửa câu, lão lại cười ha hả:

- Khí tức của Cây Hỗn Độn không ngờ lại xuất hiện trong Tu Chân giới, ha ha …

Lão biết mình có thể cảm nhận được khí tức của Cây Hỗn Độn, người khác chắn chắn có thể cảm nhận được. Nhưng lão tin đợi khi lão đến Tu Chân giới rồi, người khác nói không chừng vẫn còn đang nghĩ cách làm sao từ Tiên giới đến được Tu Chân giới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2079

Lang Vương Gào Thét

Liễu Xá chỉ là hơi củng cố lại tu vi của mình, rồi mau chóng bước đến trước mặt Diệp Mặc, toàn thân cô đều tràn đầu vẻ sung sướng, nằm mơ cũng muốn thăng cấp Nguyên Anh, nhưng không ngờ lại thực hiện một cách đơn giản như vậy.

- Diệp đại ca, cám ơn anh.

Liễu Xá hoàn toàn không có cách nào để biểu đạt sự cảm kích của mình đối với Diệp Mặc.

- Chúc mừng cô nhé, Liễu Xá. Cô đi thay quần áo đi, sau đó chúng ta cùng ra ngoài.

Liễu Xá thăng cấp lên Nguyên Anh, Diệp Mặc cũng vui mừng cho cô, chỉ có điều hắn thật sự không biểu đạt nổi tâm trạng của mình.

Liễu Xá ngay lập tức quên mất quần áo của mình bị lôi kiếp đánh cho tan tành, cô nghĩ đến chuyện Diệp Mặc đi làm, theo bản năng hỏi:

- Diệp đại ca, tìm được Uyển Thanh chưa?

Diệp Mặc gật đầu, trầm giọng nói:

- Tìm được cô ấy rồi, cám ơn cô đã nói cho tôi biết tung tích của Uyển Thanh.

Nhìn biểu cảm của Diệp Mặc, Liễu Xá lập tức biết Uyển Thanh chắc hẳn có chuyện rồi, cô cúi thấp đầu tự trách nói:

- Thật xin lỗi, Diệp đại ca, tôi không giúp gì được cho Uyển Thanh.

- Chuyện này không liên quan gì đến cô.

Diệp Mặc ảm đạm nói.

Hắn biết chuyện này không liên quan gì đến Liễu Xá, Liễu Xá vốn dĩ không có năng lực đi cứu Uyển Thanh, có thể ở phía dưới cứu Uyển Thanh lên, tu vi ít nhất cũng phải đến Kiếp Biến hậu kỳ. Hơn nữa còn cần đến sự may mắn nhất định, một khi bị lốc xoáy tuyết nguyên cực sâu cuốn vào, cho dù là tu sĩ Kiếp Biến cũng khó mà trèo lên được.

Liễu Xá chỉ là một Tán tu, thậm chí là một Tán tu Kim Đan, cô cho dù muốn giúp Uyển Thanh, cũng không thể nào mời được những tu sĩ có tu vi cao. Đối với Diệp Mặc mà nói, cái này quả thực phải cám ơn Liễu Xá, nếu không cho dù hắn khôi phục tu vi rồi, muốn tìm được Uyển Thanh cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Dù gì cũng chìm ngập dưới cánh đồng tuyết, phía dưới đó đâu đâu cũng là lốc xoáy tuyết nguyên, thần thức của hắn cho dù có thể quét được cả đại lục này, cũng không thể nhìn rõ sâu dưới đất khoảng trăm trượng. Cho dù cuối cùng thần thức của hằn quét vào sâu dưới đất trăm trượng rồi, tìm kiếm cả đại lục, cũng không đơn giản, ít nhất cũng phải tốn rất nhiều thời gian của hắn.

Liễu Xá lẳng lặng đi vào thay quần áo, tâm trạng của Diệp Mặc cũng không tập trung lắm. Trong đầu của hắn vẫn nhớ đến những chuyện trước kia giữa hắn và Trì Uyển Thanh, lúc trước Trì Uyển Thanh có thể cùng Kinh Tuyết đến sa mạc tìm hắn, có lẽ có manh mối kia rồi.

Liễu Xá mau chóng thay quần áo xong, từ trong độg phủ ra ngoài, Diệp Mặc đang định thu lại những pháp bảo động phủ, bỗng nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng. Trận pháp bên ngoài pháp bảo động phủ của hắn đã từng bị tấn công, vì trận pháp mà hắn bố trí đều dùng Tiên tinh, đảng cấp rất cao, tấn công không đủ cấp bậc đối với trận pháp cũng không có ảnh hưởng

gì lắm, hắn tin rằng Liễu Xá sẽ không vô duyên vô cớ mà lại đi tấn công nơi chính mình tu luyện.

- Liễu Xá, có người đến đây tấn công sao?

Diệp Mặc lập tức hỏi, hắn lúc trước vì có chút lơ đãng, không để ý, bây giờ định thần lại lập tức liền cảm giác được.

- Không có, tôi vẫn ở trong động phủ tu luyện, không cảm giác được bất cứ sự tấn công nào.

Liễu Xá nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc biết rõ nhất định trong lúc Liễu Xá bế quan, căn bản cũng không cảm giác được sự tấn công bên ngoài. Vì đẳng cấp trận pháp của hắn quá cao, cho dù là Hóa Chân sơ kỳ bình thường đến tấn công trận pháp này, nói không chừng cũng chưa chắc đã ảnh hưởng đến người trong động phủ.

- Nơi này từng có người tấn công?

Liễu Xá nhìn biểu lộ của Diệp Mặc liền biết, chắc hẳn có người đến tấn công thật rồi, cô không cảm giác được.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng, trong này chắc chắn có người từng tấn công, nhưng đẳng cấp của trận pháp này quá cao, người đến tấn công đó không đánh được, lúc này mới rời đi. Tôi đoán chắc là đi gọi người đến giúp đỡ rồi. Chúng ta không cần để ý đến gã, đi ra ngoài trước đã.

…

Lại một tiếng gào rú truyền đến, tiếng gào rú kia còn xen chút phẫn nộ, từ trong nơi sâu thẳm của Đà Mễ sơn mạch truyền ra ngoài, cuốn theo từng luồng gió tanh lúc có lúc không.

- Diệp đại ca, đó hình như là Lang Vương cấp mười của Đà Mễ sơn

mạch …

Nhìn thấy Diệp Mặc cứ như không nghe thấy, Liễu Xá run giọng nói. Lang Vương cấp mười sức chiến đấu kinh người, nghe nói cho dù là vài vị Hóa Chân tầng thứ chín cũng không thể giết được nó, chính vì vậy, cô mới run sợ.

Diệp Mặc phóng ra một pháp bào phi hành nói:

- Cái đó không liên quan gì đến chúng ta, bây giờ chúng ta ra ngoài thôi.

Đối với hắn mà nói đừng nói là Lang Vương cấp mười, cho dù là Tiên thú cấp mười hắn cũng không thèm để ý.

- Không phải, Diệp đại ca, tôi nghĩ con Độc Nhãn Lang mà chúng ta giết lúc trước có thể liên quan gì đến Lang Vương này không …

Liễu Xá vẫn lo lắng nói, cô cảm thấy Diệp Mặc có chút mất hồn mất vía.

- Độc Nhãn Lang?

Diệp Mặc lập tức nhớ ra con Độc Nhãn Lang bị hắn giết, sự tức giận trong lòng chốc lát liền tìm được chỗ tháo nước.

Nếu như không phải con Độc Nhãn Lang kia, Uyển Thanh cũng sẽ không hoảng hốt chạy bừa để rồi lạc vào trong cánh đồng tuyết. Bây giờ còn có một con yêu thú đứng ra chống lưng cho con Độc Nhãn Lang kia, hắn làm gì có thể lưu tình được chứ.

- Cô chờ một chút.

Diệp Mặc nói xong, lập tức liền biến mất.

Diệp Mặc chỉ là thi triển di chuyển một cái liền đến được sơn cốc mà vài ngày trước hắn giết con Độc Nhãn Lang kia, quả nhiên con Độc Nhãn Lang bị hắn đính trê hư không cũng đã biến mất rồi.

- Cũng có chút bản lĩnh đấy, không ngờ có thể lấy thi thể của con Độc Nhãn Lang này đi.

Diệp Mặc cười khẩy, lại lần nữa lách mình quay về trước mặt Liễu Xá, còn Liễu Xá vẫn đang sững người nhìn chỗ mà Diệp Mặc biến mất.

- Con Độc Nhãn Lang bị tôi giết đã có người lấy đi rồi, chắc là con yêu thú cao cấp của Đà Mễ sơn mạch lấy đi rồi, tôi cũng chưa đi tìm bọn chúng, bọn chúng không ngờ lại tìm đến tôi rồi. Tôi đi xem xem, hay là tôi tiễn cô ra ngoài trước nhé.

Diệp Mặc vốn dĩ muốn dẫn Liễu Xá đến Lien Hoa tông, bây giờ hắn cần phải diệt trừ gia tộc của con Độc Nhãn Lang này đã rồi tính tiếp.

- Diệp đại ca, tôi đi cùng anh. Mặc dù tôi không giúp anh được gì, nhưng đại yêu thú trong Đà Mễ sơn mạch tôi cũng đã nghe nói qua, chỉ cần anh không thấy tôi vướng víu …

Liễu Xá cũng biết mình không giúp Diệp Mặc được gì, nhưng cố cảm thấy mình quen thuộc Đà Mễ sơn mạch hơn Diệp Mặc, đối với những yêu thú cực kỳ lợi hại, cũng có thể nhắc nhở một chút.

Diệp Mặc không coi bọn yêu thú này ra gì, hắn nghe thấy Liễu Xá nói vậy cũng không từ chối:

- Vậy cũng được, chúng ta cùng đi xem xem con Lang Vương gào thét kia.

…

- Tiền bối, chính là ở trước mặt, biên giới của Đà Mễ Tuyết Nguyên. Trong đó tôi quả thực có nhìn thấy pháp bảo động phủ đẳng cấp cực cao, pháp bảo phòng ngự đó, cho dù tôi dốc sức tấn công, cũng không ảnh hưởng chút nào. Tôi nghi ngờ pháp bảo động phủ đó là vì trận pháp ẩn nấp vỡ tan, đột nhiên xuất hiện trong này.

Một tu sĩ Thừa Đỉnh mặc quần áo tu sĩ màu nâu cung kính nói với hai vị tu sĩ Hóa Chân đứng sau lưng mình.

Trong lòng của gã tràn đầy đắng chát, sau khi gã phát hiện pháp bảo động phủ trong này không phải một mình gã có thể phá được, lập tức liền phát phi kiếm truyền tin, muốn mời bạn của mình cùng cấp đến giúp. Chỉ có điều gã không ngờ, phi kiếm truyền tin của mình lại bị một vị tiền bối Hóa Chân nhìn thấy, bây giờ lại tốt, pháp bảo động phủ mà mình phát hiện ra cũng không còn nữa, còn phải dẫn đường giúp tiền bối Hóa Chân.

- Anh chỉ cần chỉ đường, chỉ cần những gì anh nói là thật, đến lúc đó mới có lợi cho anh.

Tu sĩ Hóa Chân mặc quần áo màu xám nét mặt không thay đổi nói.

- Vâng vâng …

Tu sĩ Thừa Đỉnh chí có thể khúm núm đáp.

Đúng lúc gã đồng ý xong, một tiếng gào thét cường đại truyền đến, sắc mặt gã tu sĩ Thừa Đỉnh đó thay đổi, lập tức dừng bước, cho dù hai vị tu sĩ Hóa Chân đứng sau lưng gã cũng vẻ mặt đại biến, cũng dừng bước lại.

Lập tức bọn họ nhìn thấy hai tu sĩ Hóa Chân trẻ tuổi một nam một nữ xông ra ngoài, trong mắt lộ vẻ thấp thỏm lo âu.

- Hai vị đạo hữu, có chuyện gì vậy? Lang Vương của Đà Mễ sơn mạch sao lại xuất hiện vậy?

Tu sĩ Hóa Chân áo xám mau chóng hỏi đôi nam nữ trẻ tuổi vừa xông ra ngoài.

- Không phải Đại Lang Vương, là Tiểu Lang Vương …

Nam tu Hóa Chân trẻ tuổi vừa nói xong câu này, không gian liền kịch liệt chấn động, sau đó một đại hán mặt đen cao hơn một trượng đứng trước

mặt năm người.

- Chỉ là mấy tên Hóa Chân cũng dám giết Lang tộc của ta, để mạng lại đi Đại hán mặt đen này vung tay đánh ra hơn nghìn đao gió, những đao gió này trong nháy mắt liền hình thành sự trói buộc không gian, trói năm người này lại, bốn vị tu sĩ Hóa Chân lập tức liền phóng ra pháp bảo phòng ngự của mình, đồng thời lĩnh vực Hóa Chân cưỡng ép thoát khỏi sự trói buộc của đao gió, lui ra ngoài.

Nếu như là bên ngoài Đà Mễ sơn mạch, mấy vị Hóa Chân cho dù không bằng đại hán mặt đen này, nhưng cũng không chật vật như vậy, nhưng trong này trọng lực cực nặng, đại hán mặt đen ra tay liền chiếm ưu thế.

Bốn vị tu sĩ Hóa Chân lùi ra, tu sĩ Thừa Đỉnh dẫn đường kia đến sức phản kháng cũng không có, liền bị vô số đao gió này chém tan tành.

- Anh là Lang Vương của Đà Mễ sơn mạch, cũng không thể không hỏi nguyên do, mà đã ra tay như vậy?

Nhìn thấy tu sĩ Thừa Đỉnh dẫn đường bị giết, tu sĩ áo xám kia sắc mặt trở nên khó coi.

- Không hỏi nguyên do thì đã sao? Chẳng lẽ anh còn có thể phủ nhận con người lúc trước giết Lang tôc của Lang Vương cốc chúng tôi sao? Bây giờ gan của các anh càng ngày càng to rồi nhỉ, dám giết Lang tộc của ta.

Đại hán mặt đen này khí thế cực thịnh, rõ ràng cũng không coi bốn vị Hóa Chân này ra gì.

- Anh nói sai rồi, con sói đó là do tôi giết, tôi trước giờ chưa từng phủ nhận, vừa nãy đến xem một chút, có người đã lấy thi thể của con Độc Nhãn Lang mà tôi giết đi rồi, gan cũng không hề nhỏ.

Giọng nói của Diệp Mặc kịp thời truyền đến. - Ngươi …

Đại hán mặt đen thấy Diệp Mặc chỉ dẫn một tu sĩ mới là tu vi Nguyên

Anh đến, lập tức chằm chằm nhìn Diệp Mặc, gã có chút không hiểu Diệp Mặc từ đâu mà có sức mạnh lớn như vậy.

Bốn vị tu sĩ Hóa Chân này cũng đang không ngừng kinh dị nhìn Diệp Mặc chằn chằm, đồng thời cũng không hiểu Diệp Mặc làm sao lại dám động thủ lên đầu thái tuế. Hồng Ấu Nghi quần áo màu đỏ trong lòng thầm mắng Diệp Mặc ngu ngốc, nhưng cũng có chút hả hê, bên mình còn chưa ra tay với hắn, tên họ Diệp này đã đi tìm đến cái chết rồi, không ngờ lại dám khiêu khích Lang Vương của Đà Mễ sơn mạch.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2080

Một Cái Tát

Đại hán mặt đen thoạt nhìn ngang ngược không giảng đạo lý, nhưng khi gã không nhìn ra được tu vi của Diệp Mặc, không ngờ lại không có ác ngôn náo đối lại, mà lại cau mày phóng ra một phi kiếm truyền tin.

Diệp Mặc nhìn thấy đại hán mặt đen này phóng phi kiếm truyền tin đi, lại giống như không nhìn thấy gì, mà lại chằm chằm nhìn vào hai gã tu sĩ Hóa Chân tuổi tác hơi lớn một chút kia.

- Vừa rồi tôi bố trí một động phủ ở biên giới Đà Mễ Tuyết Nguyên, có phải trong các anh có một người đã tấn công nó, sau đó lại gọi đồng bọn đến phải không?

Giọng nói của Diệp Mặc bình thản, nhưng lại mang chút cảm giác ép buộc cực lớn, khiến hai tên tu sĩ Hóa Chân này trong nháy mắt có thêm một cảm giác ép buộc vô hình. Lúc này bọn họ dường như cũng có chút hiểu ra tại sao vừa nãy Diệp Mặc nói chuyện lớn lối, đại hán mặt đen kia chẳng những không phản bác lại, mà còn phóng một phi kiếm truyền tin đi.

- Động phủ đó là do đạo hữu bố trí ư?

Tu sĩ Hóa Chân áo xám khiếp sợ hỏi, trong ngữ khí cũng đã thừa nhận bọn họ chính là người vì chuyện này mà đến.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, không nói gì, hai tên tu sĩ Hóa Chân cũng không dám nói gì. Hồng Ấu Nghi và nam tu trẻ tuổi kia lại càng không dám nói, Hồng Ấu Nghi mặc dù kiêu căng ngang ngược, nhưng cũng không phải là cô ngốc. Cô biết mình kém quá xa Diệp Mặc, cô chỉ đem ánh mắt của

mình liếc nhìn Liễu Xá một cái.

Cho dù cô có đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông, tại sao Diệp Mặc lại nhắm trúng một người con gái quá bình thường, tướng mạo cũng cực kỳ tầm thường như này. Người caon gái này cùng lắm cũng chỉ đẹp ở con mắt, những chỗ khác thậm chí tùy tiện tìm một nữ tu Trúc Cơ cũng đẹp hơn cô nhiều.

- Diệp đại ca, đại hán mặt đen này chắc hẳn là Tiểu Lang Vương của Đà Mễ sơn mạch, nghe nói Đà Mễ sơn mạch có hai Lang Vương, một là Đại Lang Vương, một là Tiểu Lang Vương, đều là người cực kỳ cường hãn …

Lời nói của Liễu Xá mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn không thoát khỏi lỗ tai của đại hán mặt đen kia, gã không đợi Liễu Xá nói xong liền ngắt lời của Liễu Xá hừ một tiếng nói:

- Kiến thức cũng không ít, không sai, bổn vương là Tiểu Lang Vương của Đà Mễ sơn mạch.

Gã nói xong, lại nhìn Diệp Mặc nói:

- Anh giết Độc Nhãn, bố trí trận pháp, không ngờ lại khiến tôi không thể thu lại thân thể của Độc Nhãn, các hạ chắc hẳn cũng là một cao nhân. Nhưng tôi muốn biết, bằng hữu vì sao lại giết Độc Nhãn trong Lang tộc chúng tôi. Độc Nhãn mặc dù bị đuổi ra khỏi Lang Vương cốc, nhưng cũng là huyết mạch của Lang Vương, nếu như không có đủ lý do, thì chuyện này cũng không cho qua như vậy được.

Đại hán mặt đen có chút kiêng kỵ Diệp Mặc, giọng nói có chút khách khí.

Bốn tên tu sĩ Hóa Chân đứng bên cạnh nghe thấy đại hán mặt đen này nói vậy, trong lòng cũng hết sức buồn bực, lúc trước bọn họ cũng hỏi lý do đại hán mặt đen ra tay, người ta căn bản cũng chẳng thèm đáp lại, lý do chỉ có một, Độc Nhãn bị giết rồi, bất luận là ia giết, thì cũng giận chó đánh mèo

mà liên lụy đến những tu sĩ xung quanh.

Bây giờ lại tốt, Lang Vương mặt đen này cũng biết nói lý do với người khác rồi.

Diệp Mặc biết cho dù cố gắng phá vỡ trói buộc thạch thương, lấy đi thân thể của Độc Nhãn Lang kia, thì thân thể của Độc Nhãn Lang đó cũng sẽ chia năm xẻ bảy, biến thành bã vụn. Cho dù Hư không đinh sát của hắn chỉ là tiện tay làm ra, trong Tu Chân giới cũng không có ai có thể hoàn hảo vô khuyết mà lấy đi thân thể của Độc Nhãn Lang được. Nhưng thân thể của Độc Nhãn Lang bị người ta lấy đi, trong lòng hắn cũng cảm thấy khó chịu.

- Bạn của tôi chỉ là tu vi Kim Đan mà thôi, năm mươi năm trước bị con Độc Nhãn Lang này đuổi đến Tuyết Nguyên, kết quả bị mất mạng trong Tuyết Nguyên, anh cho rằng tôi giết một con Độc Nhãn Lang là xong sao? Chuyện này cũng giống như những gì anh nói, không thể cứ như vậy mà cho qua được.

Ngữ khí của Diệp Mặc lạnh lùng, làm gì coi đại hán mặt đen ra gì, nếu như tu vi của hắn khôi phục, một cái tát của hắn có thể biến Đà Mễ sơn mạch mấy trăm vạn dặm này thành bột mịn.

- Ha ha, năm mươi năm trước Độc Nhãn cũng đã là cấp sáu đỉnh phong rồi, anh nói cho bổn vương biết yêu thú cấp sáu đỉnh phong muốn giết một tu sĩ Kim Đan, còn cần phải đuổi giết đến Tuyết Nguyên sao? Tôi nhổ vào, bổn vương hôm nay muốn xem xem anh là thế nào?

Đại hán mặt đen mặc dù cẩn thận, nhưng vốn dĩ được người ta tôn kính, đến tu sĩ Hóa Chân cũng không dám lớn tiếng với gã, bị Diệp Mặc uy hiếp nghiêm nghị như này, làm gì còn có thể nhẫn nhịn được?

- Năm mươi năm trước, chính là Độc Nhãn Lang đó truy sát tôi và Uyển Thanh. Lúc đó tốc độ của Độc Nhãn Lang rất nhanh, tôi và Uyển Thanh dùng mất một tấm Tật độn phù, chạy một mạch, mới miễn cưỡng tiến vào trong Tuyết Nguyên, thì mới cắt đuôi được nó.

Liễu Xá lập tức phản bác lại.

- Nói láo, bổn vương …

Diệp Mặc cũng không đợi đại hán mặt đen này nói xong, vung tay liền đánh một cái tát lên hư không. Đại hán mặt đen này không ngờ lại không chút sức phản kháng lại, trực tiếp bị cái tát hư không của Diệp Mặc tát văng mười mấy cái răng ra ngoài.

Thấy đại hán mặt đen này máu me be bét ngồi trên mặt đất, hoảng sợ nhìn mình, Diệp Mặc lúc này mới lạnh lùng nói:

- Muốn trước mặt ta xưng bổn vương, anh còn non lắm. Anh biết tôi sao mà đến bây giờ vẫn chưa giết anh không? Vì nghe nói Lang Vương cốc còn có một Đại Lang Vương nữa …

Lang Vương mặt đen bò lên, sững sờ nhìn Diệp Mặc, cũng không dám nói lời nhảm nào nữa, cũng không dám chạy trốn. Một cái tát vừa nãy của Diệp Mặc, khiến gã tỉnh lại. Lúc này gã cũng đã chắc chắn, tu vi của Diệp Mặc tuyệt đối còn cao hơn nhiều so với Hóa Chân đỉnh phong, tu vi của hắn thậm chí cũng vượt qua sự áp chế vị diện của Tu Chân giới rồi.

Diệp Mặc liếc nhìn phi kiếm, lúc này mới đưa phi kiếm đến trước mặt Lang Vương nói:

- Đại Lang Vương bảo anh mời tôi đến hang sói ngồi chơi, dẫn đường đi, sự kiên nhẫn của tôi có hạn.

- Vâng …

Lang Vương mặt đen làm gì còn dám nói nhảm, gã biết Diệp Mặc muốn giết mình, quả thực cũng nhẹ nhàng giống như bóp chết một con kiến.

Diệp Mặc quay đầu nói với Liễu Xá:

- Tôi muốn đến hang sói thăm thú một vòng, nếu như cô muốn gia nhập

vào môn phái, thì đến Liên Hoa tông đi. Nghiễm Tiệp trưởng lão của Liên Hoa tông tôi có quen biết, cô cứ nói là tôi bảo cô đến, bảo cô ấy thu nạp cô làm đệ tử. Tôi giải quyết xong chuyện này, cũng sẽ đến Liên Hoa tông một chuyến.

Liễu Xá kìm chế sự kích động trong lòng mình nói:

- Cảm ơn Diệp đại ca, Liễu Xá đến Liên Hoa tông trước đây.

Mục đích cô đến đây chính là vì mình cũng có chút quen thuộc với bên ngoài Đà Mễ sơn mạch, sợ Diệp Mặc một mình bị thua thiệt. Bây giờ nhìn thấy thực lực của Diệp Mặc rồi, cô lập tức liền hiểu ra, với thực lực này của Diệp Mặc, cho dù không quen thuộc Đà Mễ sơn mạch đi nữa, cũng sẽ không bị thua thiệt gì.

…

Đợi khi Diệp Mặc cùng Lang Vương mặt đen tiến vào nơi sâu thẳm trong Đà Mễ sơn mạch rồi, mấy vị tu sĩ Hóa Chân còn lại ai cũng đến hỏi thăm một tu sĩ Nguyên Anh là Liễu Xá, thậm chí còn có ý nịnh nọt. Hồng Ấu Nghi lại càng chị chị em em, gọi còn ngọt hơn cả chị em ruột nữa.

Tu luyện đến Hóa Chân, đương nhiên cũng sẽ không phải là đồ ngốc. Một cái tát của Diệp Mặc liền đánh bay Lang Vương mặt đen, có thể thấy tuyệt đối cũng không phải bậc tầm thường, cho dù Diệp Mặc là tu sĩ Hóa Chân, cũng vượt qua cấp bậc Hóa Chân rồi. Bọn họ không nịnh bợ được Diệp Mặc, đương nhiên sẽ quay sang nịnh nọt Liễu Xá.

…

Trong Đà Mễ sơn mạch, những tu sĩ cao cấp khác không dám điều khiển pháp bảo phi hành, nhưng Lang Vương mặt đen lại dám. Gả là Lang Vương của nơi này, cho dù là yêu thú cao cấp cũng không dám làm gì gã.

Tốc độ của Lang Vương mặt đen điều khiển pháp bảo phi hành cực nhanh, chắc là vì Diệp Mặc quá đáng sợ, muốn quay về sớm một chút để

mang tin tức về Lang Vương cốc. Mà bất luận tốc độ của gã nhanh như nào, Diệp Mặc cũng không nhanh không chậm đi sau lưng gã, lại khiến gã kinh hãi hơn chính là, Diệp Mặc căn bản cũng không cần dùng pháp bảo phi hành, chỉ là bay trong không trung phía sau gã, thậm chí đến pháp bảo phi hành cũng lười chẳng thèm lên.

Trọng lực trong Đà Mễ sơn mạch cực lớn, cho dù là Lang Vương mặt đen, muốn tăng tốc, cũng cần phải có pháp bảo phi hành trợ giúp. Gã đối diện với một người không cần dùng pháp bảo phi hành, mà lại bay nhanh như này, trong lòng không chỉ là lo lắng, mà còn vô cùng bất an. Nếu như biết sớm cái chết của Độc Nhãn có thể thu hút kẻ địch lớn như này, cho dù giết gã, gã cũng không dám tìm Diệp Mặc báo thù.

Nửa ngày sau, một sơn cốc xanh biếc xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, nhìn thấy Lang Vương mặt đen hạ pháp bảo phi hành xuống, Diệp Mặc biết, nơi này chắc hẳn là Lang Vương cốc rồi.

Cũng chỉ có Lang Vương cốc mới có linh khí nồng đậm như này, trong này quả thực cũng không kém gì so với Mặc Nguyệt chi thành của hắn lúc trước, phải biết trong Mặc Nguyệt chi thành, hắn tốt rất nhiều tiền vốn để bố trí rất nhiều đoạn linh mạch xuống dưới.

- Tiền bối, mời vào!

Lang Vương mặt đen sau khi hạ pháp bảo xuống, lại cung kính với Diệp Mặc hơn lúc trước hơn chục lần. Trong lòng gã cũng đã mơ hồ đoán được, Diệp Mặc e rằng không chỉ đơn giản là tu sĩ Hóa Chân.

Dọc theo sơn cốc cực kỳ yên tĩnh tiến vào trong, yêu thú cấp thấp hai bên nhìn thấy Lang Vương mặt đen, nhao nhao dừng lại nhường đường, vẻ mặt cũng giống như biểu lộ của Lang Vương mặt đen với Diệp Mặc, vô cùng cung kính.

Thần thúc của Diệp Mặc cũng đã quan sát hai bên sơn cốc này, trong này không ngờ là một trận pháp tự nhiên cao cấp, còn có một trận pháp

phòng ngự thậm chí cũng đã gần đạt đến Tiên trận cấp một rồi.

Nhìn thấy hai trận pháp này, Diệp Mặc lập tức thay đổi cái nhìn với Lang Vương cốc. Trong Tu Chân giới muốn bố trí Tiên trận cực kỳ khó, vì không có Tiên tinh, cho dù là linh mạch cao cấp cũng khó chống đỡ được Tiên trận. Địa bàn của Đà Mễ sơn mạch nói thật cũng không rộng, nhưng Lang Vương lại chọn hang ổ ở trong này, quả thực có đạo lý.

Sau khi đi cùng Lang Vương mặt đen đi qua sơn cốc xanh biếc này, Diệp Mặc nhìn thấy một cung điện vô cùng hùng vĩ. Nếu không phải hắn biết nơi này là Lang Vương cốc, hắn còn cho rằng mình lại đến một thành thị Tu Chân cổ điển nào đó, trong cung điện này, lại có một chủ điện màu xanh nhạt.

- Không ngờ đã quay về rồi?

Khi Diệp Mặc và Lang Vương mặt đen còn chưa tiến gần đến chủ điện màu xanh, giọng nói trong chủ điện đã truyền ra.

Thần thức của Diệp Mặc sớm đã nhìn rõ, người vừa mới nói cũng là một đại hán cường tráng. Nhưng tóc của y giống với màu của cung điện, cũng là màu xanh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2081

Thần Thông Mới

Chính là ngươi giết Độc Nhãn?

Diệp Mặc và tên mặt đen Phổ Na vừa mới tiến vào đại điện màu xanh, một âm thanh khàn khàn truyền đến, lập tức một luồng sáng màu đen đánh về phía Diệp Mặc.

Người đàn ông cao lớn mặt đen trong lòng kinh hãi, lập tức liền tiến lên trước ngăn cản luồng sáng màu đen kia, đồng thời vỗ ra một cái tát. Kẻ bắn ra luồng sáng màu đen là một gã lang yêu hóa hình chưa hoàn chỉnh, thân người của lang yêu, cực kỳ xấu xí. Gã bị một tát này của Phổ Na đánh bay ra, lập tức lăn lộn mấy vòng đập vào cạnh cửa bên cạnh.

- Phổ Na, ngươi làm gì vậy?

Người đàn ông vạm vỡ tóc xanh ngồi ở trên cùng lập tức quát lớn.

- Thiếu Lang Vương, ngươi có ý gì?

Lang Yêu bị Phổ Na đập bay ra đứng lên, cũng tức giận hỏi.

Phổ Na liền làm như không nghe thấy câu hỏi của hai người này, vẫn kính cẩn nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối, vị này chính là phụ thân của Độc Nhãn, nếu như tiền bối muốn trút giận, ta lập tức có thể đánh chết ông ta.

- Ngươi nói cái gì?

Người đàn ông vạm vỡ tóc xanh kia tức lên, toàn thân màu xanh thẫm

sát khí bao quanh, tựa như lúc nào cũng có thể ra tay. Y là Đại Lang Vương của Lang Vương cốc, Phổ Na lại dám bỏ qua y, còn ăn nói lớn lối như thế.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, cho rằng như vậy là hắn có thể buông tha cho đối phương sao, muốn giết lang yêu, hắn cũng chẳng cần Phổ Na động thủ.

Ngay khi Diệp Mặc muốn giết tên yêu tinh thân người đầu sói này, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, sau một khắc hắn lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía trên không của đại điện.

Một loại khí thế tràn ngập đáng sợ đến mức tận cùng từ không trung rơi xuống, Diệp Mặc liền không chút suy nghĩ, căn bản là không để ý tới chuyện giết chết lang yêu, lại một lần nữa thiêu đốt nguyên khí, trong nháy mắt Na Di.

Uỳnh…

Một bàn tay khổng lồ vỗ xuống, toàn bộ Đà Mễ sơn mạch lập tức bị bàn tay khổng lồ này đánh ra một hố sâu đáng sợ.

Chỉ cần còn ở lại trong phạm vi của bàn tay này bất kỳ yêu thú và tu sĩ nào, cũng đều biến thành bột mịn. Đám người Liễu Xá vừa mới ra khỏi Đà Mễ sơn mạch, bị khí thế tràn ngập kia quét trúng lập tức đều bay ra ngoài, mọi người đều trọng thương. Lập tức bọn họ cũng không dám có nửa phần dừng lại nữa, đầy nhanh hơn tốc độ bay đi thật xa.

Lang Vương cốc đứng mũi chịu xào dưới một cái vỗ này không cón một con yêu thú nào có thể sống sót, thậm chí ngay cả vụn thi thể cũng không còn dù chỉ một chút.

Đại lục Thần Khung bị một tát này vỗ trúng, khắp nơi đều là lũ quét cuốn tới, sông ngòi sụp đổ. Vô số ngọn núi và thành thị đều bởi vì một cú này mà sụo đổ nghiêng ngã.

Diệp Mặc đã là một Tố Đạo Thánh Đế, hắn há có thể không biết một

chưởng này là người nào đánh ra? Có thể đánh ra một chưởng này, tuyệt đối là một Thánh Đế, rất có thể là Dục Đạo Thánh Đế đã vượt qua Tố Đạo. Hơn nữa một chưởng này thậm chí ngay cả 1% lực lượng cũng chưa dùng đến, còn nguyên nhân Diệp Mặc lúc này đã hiểu rõ.

Ở Tu Chân giới, thứ đồ vật trân quý hơn nữa cũng không hấp dẫn được Thánh Đế, duy nhất có thể hấp dẫn Thánh Đế chính là nhánh Cây Hỗn Độn. Hắn lúc ấy tâm thần khuấy động, tặng một nhánh cây cho Uyển Thanh. Một nhánh cây đó bởi vì là đưa cho Uyển Thanh cho nên hắn đem khí tức của mình toàn bộ xóa đi. Nhất định là một nhánh cây của Cây Hỗn Độn này đã khiến cho đại năng chú ý đến, nên mới đi đến Tu Chân giới muốn cướp đoạt nhánh Cây Hỗn Độn.

Khí tức của Cây Hỗn Độn, cho dù là cách mấy giới, bị Thánh Đế cảm ứng được, cũng không kỳ lạ. Huống chi hắn còn lấy một cánh Cây Hỗn Độn ra rồi?

Lúc trước Lục Chính Quần sỏ dĩ đem hạt giống Cây Hỗn Độn niêm phong ở một nơi của Tu Chân giới, còn phái người chuyên môn trông coi. Lại phong bế toàn bộ Tu Chân giới, đó cũng là bởi vì sợ khí tức hỗn độn từ hạt giống Cây Hỗn Độn tràn ra ngoài. Đương nhiên, những việc này là dưới sự chỉ dẫn của Khai Nỉ mà tiến hành rồi, nếu như không có Khai Nỉ, dựa vào một mình Lục Chính Quần thì không cách nào phong bế Tu Chân giới được.

Sau khi biết có đại năng vì cành Cây Hỗn Độn mà tới, Diệp Mặc càng liều mạng không ngừng Na Di. Hắn biết rõ một cái tát vừa rồi kia, đại năng kia chưa có dùng sức. Bằng không, cho dù là toàn bộ Tu Chân giới, cũng không chịu nổi.

Hắn tuyệt đối không thể bị đại năng kia phong bế tại đại lục Thần Khung, băng không, đại lục Thần Khung sẽ triệt để xong đời. Hắn mặc dù trọng thương, nhưng dù sao cũng là một Thánh Đế, hai Thánh Đế đánh nhau tại Tu Chân giới, đại lục tu chân này còn có một mớ bột phấn tồn tại mới là việc lạ.

Diệp Mặc căn bản là bất chấp thương thế của mình, điên cuồng Na Di, cũng may mấy ngày này hắn mặc dù không có tận lực chữa thương, nhưng được sự giúp đỡ của Cây Hỗn Độn, tu vi của hắn khôi phục vẫn rất nhanh. Hơn nữa dùng thần thông Na Di, Diệp Mặc chỉ thời gian mấy hơi thở, đã bay rất xa ra khỏi phạm vi thần thông của đối phương.

Lúc này Diệp Mặc căn bản là không có nghĩ kỹ, vươn tay xé ra khoảng không của đại lục Thần Khung, liền xông ra.

Vốn hắn còn muốn đợi tu vi của mình khôi phục, sau đó tìm được Mông Kỳ, rồi mới đi Liên Hoa tông nhìn xem. Sau khi làm xong tất cả những việc này, sẽ tìm kiếm nơi thích hợp xé rách hư không trở lại đại lục Lạc Nguyệt.

Nhưng hiện tại hắn căn bản là không có cách bận tâm phương hướng nữa, trực tiếp xé rách hư không của đại lục Thần Khung, vọt vào bên trong hư không vô tận.

Diệp Mặc trong lòng hiểu rất rõ ràng, hắn xe rách hư không của đại lục Thần Khung thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng muốn từ Tiên giới xé rách hư không trở lại Tu Chân giới, đó không phải là chuyện dễ. Hắn không rõ Dục Đạo Thánh Đế này làm thế nào từ Tiên giới xé rách hư không đi vào Tu Chân giới, nếu như từ Tiên giới đến Tu Ch6an giới đơn giản như vậy, vậy hắn đã xuống rồi.

Sau khi tiến vào hư không, Diệp Mặc trước tiên liền gọi Cây Hỗn Độn ra, cố ý phóng thích khí tức của Cây Hỗn Độn, đợi khí tức của Cây Hỗn Độn hoàn lộ ra xong, hắn mới thu hồi Cây Hỗn Độn lại bay đi xa.

Với tư cách một người tu đạo mà nói, lúc dính đến ích lợi của mình, Diệp Mặc cũng rất ích kỷ. Nhưng hắn có ích kỷ đi nữa, cũng có ranh giới cuốicùng của mình, cũng không cách nào đem cả đại lục Thần Khung lấy ra làm lá chắn, chớ đừng nói chi là đại lục Thần Khung còn có người hắn quen biết. Một khi Dục Đạo Thánh Đế kia tìm không thấy khí tức của hắn, Dục Đạo Thánh Đế kia rất có thể trong nháy mắt khiến đại lục Thần Khung thành bột mịn, sau đó lại trong đám bột mịn này tìm kiếm khí tức của hắn.

Đối phương sẽ không sợ Cây Hỗn Độn bị hủy diệt. Cây Hỗn Độn nếu như dễ dàng bị hủy như vậy, đó cũng không phải là Đệ nhất thụ trong vũ trụ rồi. Cho dù là hắn hủy diệt đại lục Thần Khung, Cây Hỗn Độn cũng sẽ tự động phục hồi như cũ. Hơn nữa, với tu vi của một Dục Đạo Thánh Đế, cho dù là hủy diệt vài cái tinh cầu, cũng sẽ không tổn hại đến một phiến lá của Cây Hỗn Độn.

- Ồ, không ngờ lại không phải là tu sĩ Hóa Chân thông thường, còn có thể chạy thoát từ dấu tay của ta?

Một người đàn ông mặt trắng không râu đứng trên Lang Vương cốc đã thành một vùng phế tích cau mày tự lầm bầm một câu.

Nhưng y vừa nói xong những lời này, liền kinh ngạc nhìn phương hướng Diệp Mặc biến mất, lại thì thào nói:

- Thú vị, lại không phải là tu sĩ Tu Chân giới, còn có thể tùy ý xé rách hư không của Tu Chân giới. Muốn dẫn ta tiến vào hư không sao? Vậy như ngươi mong muốn, cho dù người đã là Thánh Đế rồi, thế thì sao nào? Ta sẽ cho ngươi hiểu rõ cái gì mới được gọi là Dục Đạo Thánh Đế. Ngươi chỉ là một tiên nhân nho nhỏ không hiểu Thánh đạo giới, còn chưa xứng có được Cây Hỗn Độn.

Người đàn ông này nói xong, vậy mà lại không dùng tay xé rách, trực tiếp vọt vào hư không, biến mất khỏi địa bàn đại lục Thần Khung. Mà lúc này đại lục Thần Khung vẫn khắp nơi đều là núi gãy đất nứt, pháp tắc thiên địa đang ở bên bờ vực chuẩn bị sụp đổ.

Một giao diện pháp tắc của Tu Chân giới, vẫn không chịu nổi một chút uy áp của Dục Đạo Thánh Đế còn chưa thu lại, dưới sự cố ý uy áp của Thánh Đế này, pháp tắc đã ở vào bờ vực chuẩn bị sụp đổ. Một khi giao diện pháp tắc của nơi này sụp đổ, cho dù là đại lục Thần Khung không bị hủy diệt, cũng ở bên bờ vực hủy diệt rồi. Có lẽ là giống như Thần Phần Vực, khắp nơi đều là các loại pháp tắc giao thoa mất trật tự không chịu nổi.

Sau khi người đàn ông này biến mất trong hư không, pháp tắc thiên địa sắp sửa tan vỡ của đại lục Thần Khung mới chậm rãi phục hồi như cũ, một vài quy tắc của thế giới cũng chầm chậm vững chắc lại.

Diệp Mặc vừa vào đến hư không, liền phóng ra Thời Không Thoa.

Khi đang khống chế Thời Không Thoa phi hành được nửa nén nhang, Diệp Mặc liền đem Thời Không Thoa giao cho Vô Ảnh, đồng thời dặn dò Vô Ảnh khống chế Thời Không Thoa chỉ cần để ý chạy trốn, hắn vội vàng trở lại Thế giới trang vàng chữa thương. Nếu như thương thế của hắn khôi phục, hắn há có thể e ngại một Dục Đạo Thánh Đế? Cho dù là Hóa Đạo Thánh Đế đến, hắn cũng sẽ để cho đối phương lãnh hậu quả.

Một bóng người màu xám xông vào trong hư không, mắt thấy sắp một phát bắt được Diệp Mặc, lại phát hiện Diệp Mặc bỗng nhiên phóng ra một cái pháp bảo phi hành, cái pháp bảo phi hành này giống như có thể vượt qua thời không, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.

- Thần khí phi hành hạ phẩm?

Người đàn ông này lập tức ngây ngẩn cả người, người có được thần khí phi hành hạ phẩm, khẳng định không phải là hạng đơn giản. Y càng triển khai thân hình, hóa thành một dấu vết mờ mờ đuổi theo.

Nửa ngày sau, y vẫn chỉ có thể cách rất xa theo sau Thời Không Thoa, nhưng không cách nào đuổi kịp Thời Không Thoa.

Người đàn ông này giọng căm hận nói:

- Chỉ cần cho bản thánh một món tiên khí phi hành, bản thánh cũng đã bắt được ngươi từ lâu rồi.

Y đúng là có lý do phẫn hận, trên người y không có lấy một tất sắt, chớ đừng nói chỉ là tiên khí phi hành. Ngay cả viên tinh thạch cũng không có, nếu có tiên khí phi hành hỗ trợ, y tin tưởng mình tuyệt đối có thể đuổi lên trước mặt Thời Không Thoa.

…

Một tháng sau, Diệp Mặc từ trong trận bàn thời gian ra, hắn cãm giác chữa thương trong trận bàn thời gian hiệu quả cũng không khá lắm. Trận bàn thời gian vận chuyển thời gian một tháng, trên thực tế hắn đã chữa thương được mấy năm, vậy mà chỉ khôi phục được một nửa thương thế.

Diệp Mặc biết đây là bởi tu vi của hắn dính líu đến cảm ngộ pháp tắc thiên địa, mà trân bàn thời gian chỉ có pháp tắc thời gian, với hắn mà nói đã không thỏa mãn được nữa rồi.

Diệp Mặc hỏi Vô Ảnh một chút, bọn hắn tuy không cắt đuôi được Dục Đạo Thánh Đế kia, tương tự Dục Đạo Thánh Đế kia lại cũng không đuổi kịp bọn hắn.

Không quan tâm đến chuyện Dục Đạo Thánh Đế kia, Diệp Mặc dùng thần tinh bố trí một Tụ linh trận pháp, ngồi ở bên trên một cái thần linh mạch tiếp tục bắt đầu chữa thương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không dùng trận bàn thời gian chữa thương, tình trạng vết thương của Diệp Mặc vậy mà khôi phục cực nhanh. Lại một tháng nữa trôi qua, tình trạng vết thương của Diệp Mặc sớm đã khôi phục, tu vi cũng hoàn toàn khôi phục đến Tố Đạo Thánh Đế. Nhưng hắn vẫn còn chưa tỉnh lại, hắn cảm nhận được một loại pháp tắc Đạo Vân mới – pháp tắc Luân Hồi. Tuy mơ mơ hồ hồ, nhưng lại có một hình dáng đại khái.

Lúc này trong ý niệm của Diệp Mặc hình thành một cây cầu Niết sinh hoàn chỉnh, dưới cây cầu Niết sinh, còn có một con sông Niết sinh hoàn chỉnh. Thần niêm của hắn khiến cho mỗi một bước mình đi lại trên cầu Niết sinh đều bắt đầu phục hồi lại, mỗi một bước đi đó giống như đại biểu cho quỹ tích một sinh mạng của mình.

Khi ở trên cầu Niết sinh, thời điểm hắn sắp sửa bị âm khí cuốn đi, hắn hình như lại một lần nữa nhìn thấy mình luân hồi. Lúc này đây hắn nhìn thấy bên trong luân hồi cùng trong Vấn Đạo Các hoàn toàn khác nhau, một cái là

luân hồi mà hắn đã trải qua, một cái là luân hồi mà hắn còn chưa tới. Trong nháy mắt luân hồi này, hắn tóm lấy một cơ hội mong manh, vọt vào trong khe hở hư không.

Niết sinh, hư không, ý niệm, luân hồi …

Từng cái một vây quanh thân Diệp Mặc, hình thành một cái vòng xoáy có thể thấy rõ ràng. Diệp Mặc bỗng nhiên đưa tay đánh ra, cái vòng xoáy này bị hắn phóng ra, gióng như năm tháng bị chảy ngược vậy, trong Thế giới trang vàng giống như sông lớn cuồn cuộn, cuồn cuộn không ngừng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2082

Giao Đấu Với Chân Thánh Đế

Chỉ có điều là khí tức cuốn ngược kia chưa hoàn toàn nổ tung ra, cái cảm giác này liền từ trong thân thể Diệp Mặc đột nhiên biến mất không thấy gì nữa. Diệp Mặc mở to mắt, trong lòng cũng có chút không cam lòng.

Hắn biết nội lực của mình chưa đủ, Thần thông năm tháng luân hồi này cũng chưa thể hoàn toàn lĩnh ngộ được, có thể nói đây chỉ là lĩnh ngộ được một phần nhỏ của thần thông. Bởi vì nguyên nhân ở tu vi của bản thân hắn, không cách nào tiếp tục lĩnh ngộ được nữa, tạm thời cắt đứt. Lần sau muốn lại có loại cảm giác này nữa, cũng không biết là lúc nào.

Diệp Mặc lách mình ra khỏi Thế giới trang vàng, nhìn Vô Ảnh đứng ở trước Thời Không Thoa hỏi:

- Lần này ta bế quan là đã qua hơn nửa năm rồi hay không?

- Lão đại, giờ cũng đã gần một năm rồi, nhưng anh yên tâm, cho dù là chạy trốn thêm một năm nữa, người kia cũng không đuổi kịp chúng ta.

Vô Ảnh dương dương đắc ý nói.

Diệp Mặc một cái tát đánh ra:

- Tu vi của ta khôi phục rồi, còn cần chạy trốn tiếp một năm hay sao? Kia chỉ là một Dục Đạo mà thôi, cho dù là Hóa Đạo ta cũng từng đánh qua rồi.

- Đúng thế, tên kia gặp lão đại, chính là y không may.

Vô Ảnh lấy lòng vẫy vẫy đuôi nói:

- Lão đại, Hồn Thiên Bàn Long quả lần trước em nói với anh kia, chúng ta lúc nào đi đây? Em nghe Tiểu Băng Sâm nói, thứ này cất rượu là không gì bằng. Cừu Nhưỡng và Tiểu Băng Sâm đã nói qua mấy lần rồi, em không thể làm gì khác hơn là tới hỏi lão đại, hắc hắc.

Vô Ảnh rất không có nghĩa khí bảo Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng là đầu têu chuyện này, tránh khỏi ăn một cái tát nữa.

- Chuyện bên này chấm dứt, chúng ta liền đi qua đó.

Diệp Mặc cũng biết Vô Ảnh vô cùng cần tăng lên tu vi của mình. Cho dù là Vô Ảnh không đề cập tới, hắn cũng phải tìm người hỏi han một chút, sau đó đi địa bàn của Long tộc xem xem.

Diệp Mặc sau khi bảo Vô Ảnh tiến vào Thế giới trang vàng, đồng thời làm cho Thời Không Thoa chậm lại.

Nếu như không phải là vì Cây Hỗn Độn, Chân Thánh Đế sớm đã không đuổi tiếp nữa rồi, nhưng vừa nghĩ tới Cây Hỗn Độn ở trên người Diệp Mặc, tâm tình Chân Thánh Đế liền tha thiết vô cùng. Đừng nói truy đuổi một năm, cho dù là mấy chục đến mấy trăm năm, chỉ cần có cơ hội lấy được, y sẽ không bỏ cuộc.

Lúc này y đã làm dịu tâm tình của mình, cũng không hề vội vã lập tức đuổi tới Thời Không Thoa của Diệp Mặc, mà là căn cứ theo kế hoạch của mình chậm rãi tiếp cận Thời Khôgn Thoa. Trải qua thời gian một năm, y phát hiện mục tiêu tuy còn rất xa, nhưng lại đã cách y càng ngày càng gần.

Chỉ cần dựa theo tiến độ này tiếp tục, chỉ cần hai mươi năm, không, thậm chí chỉ cần thời gian mười năm, y có thể nắm chắc ở trước mặt Thời Không Thoa rồi.

Hơn nữa y còn biết có lẽ y cũng không cần tới mười năm, Thời Không Thoa phi hành trong hư không tốc độ nhanh như thế, tiên tinh tiêu hao tuyệt

đối là một con số khổng lồ.

Nhưng khi y đã điều hòa được tâm trạng gấp gáp, chuẩn bị chậm rãi đuổi theo Thời Không Thoa, y lại phát hiện Thời Không Thoa đã chậm lại.

Chân Thánh Đế chỉ nghi hoặc một lát thì trong lòng đại hỷ, y còn cho là mình ít nhất phải truy đuổi cài chục năm, không ngờ thời gian mới một năm, tên chạy trốn đằng trước này đã không xong rồi. Lúc này y cũng không muốn từ từ đuổi nữa, mà là kịp thời đẩy nhanh tốc độ.

Trong thần thức của Diệp Mặc xuất hiện một tinh cầu lớn vô cùng, hắn vốn là muốn đi lên cái tinh cầu kia chiến đấu. Lập tức liền nghĩ là nếu như bọn hắn đến trên cái tinh cầu kia chiến đấu, một tinh cầu trong hư không Tu Chân giới tuyệt đối chống cự không nổi. Bất kể cái tinh cầu này có sinh mạng hay không, Diệp Mặc cũng ngừng lại, hắn dứt khoát thu hồi Thời Không Thoa, đứng trên một tảng Vẫn thạch bay ngang qua.

Chỉ trong thời gian mấy chục hơi thở, thân ảnh Chân Thánh Đế đã xuất hiện ở trước mặt Diệp Mặc.

- Ha ha ha ha… Rốt cuộc bị ta đuổi tới rồi, tiểu tử đem Cây Hỗn Độn lấy ra đi? Bổn đế cho ngươi một cái chết nhanh gọn.

Chân Thánh Đế đè nén nột tâm hưng phấn, cười ha ha.

Diệp Mặc lại cực kỳ bình tĩnh nhìn Chân Thánh Đế nói:

- Chuyện Cây Hỗn Độn dễ thương lượng, ngươi nói cho ta biết, ngươi làm thế nào từ Tiên giới đi vào Tu Chân giới? Ta từ nơi ấy tới, nhưng đã tiêu hao tâm tư cực lớn.

Trên thực tế đây là Diệp Mặc khoác lác, hắn có thể đi vào Tu Chân giới và bản thân hắn chẳng có quan hệ gì cả. Có thể nói hắn đúng là đã hao hết tâm tư muốn đi vào Tu Chân giới, nhưng trên thực tế, hắn căn bản là không tới được. Cuối cùng vẫn phải ở bên trong khe hở hư không của Thần Phần Vực, may mắn tới được đại lục Thần Khung.

- Xem ra ta đã xem trọng ngươi rồi, còn tưởng rằng ngươi là một Thánh Đế. Nhưng ngươi chỉ là một Tiên Đé, có thể từ Tiên giới phá không đến Tu Chân giới, còn không bị áp chế tu vi, đã vô cùng giỏi rồi. Nế như ta không nhìn lầm, ngươi hẳn là nắm trong tay một loại pháp tắc.

Chân Thánh Đế sau khi cười to xong, tỏ ra an tĩnh, ngược lại còn tán dương Diệp Mặc vài câu.

Diệp Mặc cũng không nói gì, hắn đang chờ Chân Thánh Đế trả lời câu hỏi của hắn.

- Cho dù là một Tiên Đế, nắm trong tay một loại quy tắc, cũng không cách nào hoàn toàn che giấu được Cây Hỗn Độn, trừ phi Cây Hỗn Độn đã nhận ngươi làm chủ nhân. Hoặc là ngươi có một thế giới đầy đủ hết ngũ hành, nếu không thì chính là ngươi có thế giới Hỗn Độn …

Lúc Chân Thánh Đế nói đến thế giới Hỗn Độn, con mắt đều lóe sáng.

Trước khi Thánh đạo niết bàn, trong Tiên giới cũng coi là Thánh Đế có nhiều đồ tốt nhất, nhưng cho dù là y cũng không có thế giới Hỗn độn.

- Ngươi nói nhảm nhiều quá đấy, ta hỏi ngươi làm thế nào từ Tiên giới xuống.

Diệp Mặc thật sự là nhịn không nổi. Nếu như không phải là muốn biết đối phương làm thế nào từ Tiên giới xuống, hắn đã sớm động thủ rồi.

- Tiên giới? Ha ha …

Chân Thánh Đế cười ha ha:

- Lúc trước ta vì Tiên giới, đã thiêu đốt tuổi thọ và Tiên nguyên của mình giết tên đại năng thánh đạo xâm phạm kia, nhưng một vài tên xảo trá của Tiên giới lại đánh lén ta. Ta bây giờ ngược lại còn phải cảm kích bọn chúng, nếu như không phải do bọn chúng liên thủ phá vỡ hàng rào Tiên giới, ta cũng không cách nào bao lấy nguyên thần của mình lao ra khỏi Tiên giới

được …

Diệp Mặc lập tức hiểu người trước mắt này là ai, lập tức liền hỏi:

- Thì ra ngươi chính là Chân Thánh Đế, lúc trước là Thánh Đế đứng đầu Tiên giới.

- Đúng vậy, ta chính là Chân Thánh Đế.

Chân Thánh Đế ngạo nghễ nói, Diệp Mặc từ Tiên giới tới, có thể biết tên của y, y không hề thấy quái lạ chút nào. Chân Thánh Đế ý vang danh khắp Tiên giới, thử nghĩ, ai mà không biết tên y chứ?

Nói xong, y nhìn lướt qua Diệp Mặc:

- Ta ngược lại thấy kỳ quái ngươi chỉ là một Tiên Đế, vậy mà có thể đến Tu Chân giới, còn bỏ qua áp chế của Pháp tắc thiên địa.

Một khi pháp tắc thiên địa không cách nào áp chế một đại năng nào đó, pháp tắc thiên địa này sẽ có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Mà một khi bị áp chế lại, cho dù là đại năng lớn hơn nữa, tại Tu Chân giới cũng chỉ có thể cuộn lại.

- Lúc trước ngươi bị hủy diệt thân xác và nguyên thần, vậy mà hoàn toàn khôi phục được sao?

Diệp Mặc khiếp sợ, Chân Thánh Đế phục sinh, hắn không kỳ quái, hắn thấy kỳ quái chính là Chân Thánh Đế sau khi phục sinh tu vi vẫn không mất đi chút nào.

Chân Thánh Đế lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi cho rằng U Linh Thuyền là chân hồn của ta, vậy cũng chớ nói nữa. Ta bị đám xảo trá tiểu nhân kia vây giết, có thể đem nguyên thần của mình đặt ở Tiên giới sao? Lúc trước nếu như không phải là đại năng của Thánh đạo giới kia đến Tiên giới đánh một trận đại chiến, cho dù là mấy

Thánh Đế vây công một mình ta, cái hàng rào Tiên giới này cũng chưa chắc có thể đánh tan được. Chỉ có thể nói trời không tuyệt đường Chân Thánh Đế ta, ta vừa mới niết bàn đi ra, liền cảm nhận được Lục Tiên Tháp của mình. Bây giờ đợi sau khi lấy đi Cây Hỗn Độn, ta trở về lại lấy Lục Tiên Tháp cũng không muộn …

- Ngươi ở Tiên giới này cảm nhận được Lục Tiên Tháp?

Diệp Mặc bỗng nhiên hàng loạt mồ hôi lạnh ứa ra toàn thân.

Hắn đã sớm từ trong miệng Tĩnh Văn biết được Lục Tiên Tháp ở trong tay Ức Mặc, Chân Thánh Đế tại Tiên giới cảm nhận được Lục Tiên Tháp, điều đó cho thấy Ức Mặc thăng thiên rồi. Nếu như không phải mình ngẫu nhiên lấy cành Cây Hỗn Độn ra, đem Chân Thánh Đế thu hút tới đây, thì …

Diệp Mặc thậm chí không dám tưởng tượng tiếp.

- Lấy ra đi, đừng ép ta động thủ, nếu không ngươi ngay cả cơ hội luân hồi cũng không có đâu.

Chân Thánh Đế nói xong nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Diệp Mặc thở ra nói:

- Vốn ta còn đang suy nghĩ có nên tha cho ngươi một cái mạng nhỏ hay không, bây giờ đã không cần thiết rồi, ngươi chết đi cho ta.

- Muốn chết …

Chân Thánh Đế thật không ngờ mình nói cả buổi, Tiên Đế nho nhỏ này không ngờ lại đang lấy y làm trò đùa. Y sao còn có thể nhịn xuống được, đưa tay sắp sửa chộp tới hướng Diệp Mặc.

Cho dù là một Tiên Đế, trong mắt y cũng chẳng khác gì con sâu cái kiến.

Nhưng mà tay của y vừa mới nâng lên lại đột nhiên ngừng lại, y cảm nhận được một cảm giác sợ hãi phát ra từ tận linh hồn. Một loại khí tức sát

phạt mạnh mẽ trực tiếp phá vỡ lĩnh vực Dục Đạo của y, đã khóa chặt thần hồn và thân xác của y.

Thân xác của y mặc dù mới niết bàn hồi sinh, nhưng loại sát thể dồi dào ác liệt này khiến cho y tìm không thấy bất kỳ đường sống nào.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung …

Chân Thánh Đế là người biết nhìn hàng, lúc y nhìn thấy Diệp Mặc đã kéo ra cây Cốt Cung màu vàng kim nhắm ngay y, y cũng đã nhận ra, cây cung tiễn đáng sợ này rốt cuộc là cái gì rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2083

Sáu Mũi Tên

Tại trong khoảng chớp này, y không muốn né tránh. Y hiểu rõ hơn bất kỳ ai, sự đáng sợ của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung. Đối mặt với Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung nếu như lựa chọn chạy trốn, đó là hành động ngu ngốc.

Chân Thánh Đế toàn thân rét run, lại cũng không cho là mình sẽ thua. Thứ nhất trong mắt y, Diệp Mặc chỉ là một Tiên Đế, một Tiên Đế cho dù là có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cũng không cách nào phát huy ra phần lớn uy lực. Thứ hai, cho dù là Diệp Mặc có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cũng không cách nào xác định là có mấy cây Cốt Tiễn.

Chân Thánh Đế không nói gì, lĩnh vực của y điên cuồng mở rộng ra, y muốn dùng lĩnh vực của mình chèn ép lĩnh vực của Diệp Mặc, sau đó mới đi đối phó Cốt Tiễn của Diệp Mặc.

Nhưng Chân Thánh Đế rất nhanh liền phát hiện không đúng, lĩnh vực của y đâm vào lĩnh vực của đối phương, giống như bùn nhập biển cả vậy. Mà lĩnh vực của đối phuong chợt uy thế tăng nhiều, từng luồng lĩnh vực dũng mãnh cực kỳ xung kích, khiến cho lĩnh vực của y trong nháy mắt liền lay động.

Chân Thánh Đế trong lòng lập tức kinh hãi, lúc này y đã hiểu vô cùng rõ, Diệp Mặc chẳng những không phải là Tiên Đế, mà còn là một Thánh Đế tu vi không hề thua kém y chút nào. Nhưng lúc này tinh thần của y toàn bộ đặt dưới áp lực từ lĩnh vực của Diệp Mặc chèn ép, và sát thế của Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, không cách nào nói ra một chữ.

Một dấu vết màu vàng kim nhàn nhạt trong chớp mắt phá vỡ lĩnh vực

tương giao giữa hai người, đánh về phía Chân Thánh Đế. Cả vùng hư không này đều trở nên u ám, trở nên không hề có súc sống, hư không trực tiếp bị một mũi tên này gây ra một vết rách đáng sợ. Từng lưỡi đao gió trong hư không từ chính giữa rết rách này lao ra, chỉ có điều là những mũi đao gió không gian này đánh vào lĩnh vực Thánh Đế của hai người, lập tức liền biến thành hư vô.

Phập …

Tại trong chớp mắt này huyết vụ tung tóe, Chân Thánh Đế ngăn trở Cốt Tiễn màu vàng kim một cánh tay hoàn toàn bị nổ tung, hóa thành bột mịn.

Mà Chân Thánh Đế lại bắt được cơ hội trong chớp nhoáng này, vọt vào chính giữa khe hở hư không bị Cốt Tiễn màu vàng kim này vạch ra. Cái y dựa vào là kinh nghiệm dày dặn hơn Diệp Mặc của mình, y sau khi cảm nhận được tu vi của Diệp Mặc, lập tức liền biết, cho dù là Diệp Mặc không có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, y cũng chưa chắc có thể chắc thắng.

Ngay khi biết rõ không thắng nổi Diệp Mặc, y liền suy nghĩ làm thế nào để đào tẩu. Mà khe hở hư không mà Cốt Tiễn màu vàng kim gây ra, đúng là nơi y muốn trốn chạy.

Diệp Mặc sau khi chứng đạo, vẫn luôn ở Thần Phần Vực chiến đấu, không gian của Thần Phần Vực kiên cố vững chắc, cho dù là Hóa Đạo Thánh Đế toàn lực ra tay, cũng không cách nào kích phát ra khe hở hư không. Hiện tại hắn cũng thật không ngờ tại Tu Chân giới ra hư không chiến đấu, một mũi tên có thể bắn ra nhiều khe hở hư không như vậy. Càng không ngờ tới, Chân Thánh Đế vậy mà nhân cơ hội này bỏ đi một cánh tay đào tẩu.

Trong nháy mắt khi Chân Thánh Đế đào tẩu, Diệp Mặc đã biết rõ kinh nghiệm của hắn không bằng đối phương. Hơn nữa hắn cũng đã biết sự đáng sợ của Chân Thánh Đế. Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của hắn luyện hóa đã đến tầng cấm chế thứ 99, mà Chân Thánh Đế lại có thể sử dụng cánh tay của mình ngăn trở một mũi tên, nếu Chân Thánh Đế hội tụ đầy đủ pháp bảo của y, sáu cây Kim Cốt Tiễn chưa hoàn toàn luyện hóa xong, vẫn chưa chắc có

thể giết được y.

Đối mặt với áp chế của Tuyệt Thánh Kiem Cốt Tiễn, tuyệt đối không thể trốn, nhưng khi mũi tên đầu tiên bắn ra, mũi tên thứ hai còn chưa lên dây cung, ngươi có thể chạy trốn tới một cái giao diện khác, coi như là có bản lãnh. Bây giờ Chân Thánh Đế chính là làm như vậy.

Những ý niệm này chỉ là trong nháy mắt thôi, Diệp Mặc ngay khi Chân Thánh Đế đào tẩu, đồng thời liền vươn tay đã nắm Cốt Tiễn của hắn, đuổi theo vào trong khe hở còn chưa khép lại.

Chân Thánh Đế biết rõ Diệp Mặc đuổi theo, nhưng đáng tiếc là y không có cách nào, trong lòng y nổi lên một loại tuyệt vọng. Y biết rõ y quá sơ suất, một kẻ có thể lấy được Cây Hỗn Độn há có thể đơn giản sao? Cho dù là người kia tại Tu Chân giới, cũng không thể đơn giản rồi. Lúc trước đối phương đào tẩu, nói không chừng cũng là bởi bị thương.

Bây giờ y có thể làm chỉ có thể là thừa dịp trước khi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của Diệp Mặc khóa chặt y, không ngừng xé rách không gian, lần lượt bỏ chạy qua từng giao diện. Nếu không một khi bị Cốt Tiễn của đối phương khóa lại, cho dù y đã Hóa Đạo rồi, cũng chạy không thoát. Chớ đừng nói chi là bây giờ y tay không tấc sắt, không có một món pháp bảo nào. Chân Thánh Đế rất muốn hỏi Diệp Mặc một chút tại sao phải điên cuồng đuổi giết y như thế, cho dù là sợ để lộ tin tức về Cây Hỗn Độn, cũng không nên truy đuổi y, bởi vì lúc này đã để lộ rồi. Y khẳng định, không chỉ một mình y cảm giác được Cây Hỗn Độn. Lúc này y đã hoàn toàn quên lúc trước y truy đuổi Diệp Mặc đuổi tới thời gian một năm.

Giữa hư không đến hư không, khắp nơi đều là vết rách hư không, gió bão hư không và đao gió hư không, nhưng hai người Chân Thánh Đế và Diệp Mặc đối với những thứ này caă bản là coi thường. Chút đao gió không gian này đánh trên người của bọn họ, chẳng khác gì gãi ngứa là mấy.

Khi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của Diệp Mặc lại phong tỏa Chân Thánh Đế, Chân Thánh Đế chỉ có thể một lần nữa ngừng lại.

Ba luồng sáng màu vàng kim bắn ra, chung quanh Diệp Mặc và Chân Thánh Đế đã bị ba cây Cốt Tiễn màu vàng này hoàn toàn hủy diệt, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tĩnh mịch, đã không có bất kỳ tiếng động gì nữa, cũng không có bất cứ sức sống gì.

Mà ba luồng ánh sáng màu vàng này lại không còn tạo ra khe hở hư không chung quanh nữa, Chân Thánh Đế biết, Diệp Mặc đã có kinh nghiệm, lần thứ nhất hắn bắn ra khe hở hư không, đó là không có kinh nghiệm bố trí. Nếu như lần thứ hai còn bắn ra khe hở hư không, đó là hắn không có năng lực bố trí.

Có thể khống chế Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn không xé rách hư không chung quanh, Chân Thánh Đế biết rõ thực lục của đối phương thậm chí còn mơ hồ vượt qua cả y. Trong lòng y kinh hãi đồng thời cũng rất không hiểu, y biết tu vi của mình, trước khi Thánh đạo niết bàn, có lẽ còn không dám nói là vô địch trong đám cùng đẳng cấp, nhưng sau khi niết bàn, thân xác và tu vi của y đều đã nâng cao mấy lần so với trước đó. Với tu vi này của y, Diệp Mặc đều không kém y, y không rõ rốt cuộc Diệp Mặc tu luyện công pháp gì?

Một người tu vi so với y còn cao hơn, dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn đối phó với một người không có bất kỳ pháp bảo phòng ngự gì như y, Chân Thánh Đế há có thể không biết hôm nay y đã cực kỳ nguy hiểm rồi sao? Cảm nhận được khí tức hủy diệt sực sống đáng sợ chung quanh, Chân Thánh Đế điên cuồng hét lên một tiếng, từng vòng từng vòng sáng thánh đạo màu vàng kim từ trong thân thể y khuếch tán ra, trong nháy mắt liền hình thành một gợn sóng, giống như một mặt hồ yên ả đột nhiên ném xuống một cục đá vậy. Từ chính giữa nơi cục đá này rơi xuống, gợn sóng khuếch tán ra chung quanh.

Mà cùng với mấy vệt sóng gợn này khuếch tán ra, dung nhan Chân Thánh Đế bắt đầu nhanh chóng già nua, giống như một quả bóng cao su tràn đầy khí, bị đâm tủng một cái lỗ lớn. Vào lúc này, y không thể không liều mạng.

Uỳnh …

Cây Cốt Tiễn thứ nhất đâm vào trên vệt gợn sóng thứ nhất, vệt sóng gợn kia trong nháy mắt nổ tung ra, mà khí tức hủy diệt Cốt Tiễn màu vàng kim mang tới, cũng tại thời khắc này hoàn toàn bị gợn sóng triệt tiêu.

Uỳnh, uỳnh.

Gần như là cùng một lúc, cây Cốt Tiễn màu vàng thứ hai và thứ ba đánh vào hai vệt sóng gợn tiếp theo. Hai vệt sóng gợn tiếp theo này cũng đồng thời nổ tung ra, trong hư không khí tức hủy diệt cũng bị hai vệt sóng gợn này là nổ tung. Gợn sóng kia rõ ràng là vẫn còn dư lại một cái.

Còn không đợi Chân Thánh Đế thỏ ra, lại hai luồng sáng màu vàng nhạt bắn tới. Khí tức hủy diệt của hai luồng sáng nhạt này trong nháy mắt đã khóa chặt hư không có thể chạm tới chung quanh nơi này, Chân Thánh Đế tuyệt vọng nhìn chằm chằm luồng sáng màu vàng kim nhạt đâm vào cái gợn sóng kia nói:

- Sao ngươi có thể có sáu mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thật?

Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn chỉ còn lại năm cây tiễn thật, hơn nữa sau khi một mũi tên bắn ra, nhất định phải qua thời gian khôi phục nhất định. Diệp Mặc lúc trước bắn ra một mũi tên, một cây Cốt Tiễn màu vàng kim kia cho dù bị Diệp Mặc thu về lại, cũng cần phải trải qua một thời gian nhất định, mới có thể tiếp tục bắn ra.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc đã bắn ra sáu cây Cốt Tiễn, hơn nữa không một mũi tên nào có nửa phần giảm uy lực. Đây mới là chỗ Chân Thánh Đế không hiểu.

Nếu như y cũng đi qua Thánh đạo giới, có lẽ y sẽ tỉnh ngộ lại, nhưng đáng tiếc chính là bây giờ y vĩnh viễn không hiểu đạo lý này rồi.

Mũi tên thứ tư nổ tung một vệt sóng gơn cuối cùng trước người Chân Thánh Đế, mũi tên thứ năm trực tiếp đánh vào ngực Chân Thánh Đế đã già đến nỗi ngay cả gương mặt cũng không thấy rõ nữa rồi.

Một ít da xương nổ thành mảnh vụn, trên người Chân Thánh Đế đã không còn một giọt máu. Vì ngăn trở bốn cây Cốt Tiễn đầu tiên của Diệp Mặc, thọ nguyên và máu huyết đã toàn bộ thiêu đốt hết, ngay cả nguyên thần của mình cũng thiêu đốt luôn.

Đáng tiếc cho dù là như vậy, y cũng không có trốn thoát khỏi vận mệnh bị Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn bắn chết.

Khả năng chính y cũng vĩnh viễn không thể tưởng được, trong hư không đã nhẫn nhịn rất nhiều vạn năm, cuối cùng thông qua công pháp tuyệt thế Thánh đạo niết bàn tu luyện thành công, một lần nữa tạo nên thân thể.

Trải qua nhiều năm cố gắng như vậy, y xuất hiện cũng sống được không quá thời gian một năm ngắn ngủn, thì đã tan thành mây khói. Thậm chí trong một năm này, ngay cả một cái dáng dấp giống như pháp bảo y cũng không tìm được.

Có lẽ, y là Thánh Đế chết uất ức nhất thế giới này, có một không hai.

Diệp Mặc cảm giác tay mình có chút run rẩy, bắn liên tiếp năm mũi tên, cho dù là hắn cũng có chút chịu không nổi, Chân Thánh Đế đáng sợ và mạnh mẽ vượt xa dự liệu của hắn. Thánh Đế không có bất kỳ một pháp bảo nào, Thánh Đế mà ngay cả Tiên Nguyên cũng chưa chuyển hóa thành Thần Nguyên, vậy mà tay không tấc sắt chặn được năm mũi tên của hắn, chỉ có điều là mũi tên thứ sáu mới bắn chết được y.

Tính dẻo dai của loại tu vi này, Diệp Mặc cũng khâm phụckhông thôi. Nhưng cho dù hắn có khâm phục Chân Thánh Đế đi nữa, Diệp Mặc cũng biết hắn phải giết chết Chân Thánh Đế.

Nếu không đối phương sẽ giết mình, với trận bàn thời gian trong tay hắn, còn có Khổ Trúc, những vật này, bất luận một món nào cũng đều khiến cho Chân Thánh Đế giết hắn. Huống chi, Lục Tiên Tháp vẫn còn ở torng tay Ức Mặc.

Diệp Mặc đem cung tiễn ném vào Thế giới trang vàng, chậm rãi ngồi xuống trên một tảng thiên thạch, bắt đầu khôi phục nguyên khí.

Đồng thời trong lòng hắn nghĩ, nếu như pháp bảo của đối phương đều có trên người, Diệp Mặc hoài nghi hắnh giết không được Chân Thánh Đế. Hắn ngoại trừ mũi tên thứ nhất ra, còn lại năm mũi tên phát ra cùng một lúc, không dám giữ lại một cây nào. Sự giảo hoạt của Chân Thánh Đế hắn đã từng nếm qua một lần, hơn nữa biết rõ, một khi lần này để y đào tẩu, mình rất có thể cũng không tìm được người này nữa. Hắn cũng không sợ Chân Thánh Đế, nhưng hắn còn có Mặc Nguyệt tiên tông, còn có rất nhiều thân nhân.

Nếu như đổi thành người khác, cuối cùng nói không chừng Diệp Mặc sẽ chừa lại cho đối phương một cái mạng nhỏ, hỏi một chút làm thế nào để trở lại Tiên giới, làm thế nào tìm kiếm giao diện chính xác ở trong hư không. Nhưng đối với Chân Thánh Đế, hắn không dám đánh cược, với sự khôn khéo của người này, chỉ cần buông lỏng một chút, có lẽ hắn đã biến mất không còn dấu vết rồi. Đợi lúc Chân Thánh Đế trở lại, có thể Mặc Nguyệt tiên tông, thậm chí là Cung Hoa Thiên cũng sẽ hóa thành hư vô, Chân Thánh Đế giết chóc cũng không hề có điểm giới hạn.

Diệp Mặc sau khi nghĩ ngơi một lát, mới phát hiện, hắn căn bản không biết mình hiện đang ở nơi nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2084

Cơ Tích Trở Về

Trong Thần nữ Thánh môn, Cơ Tích đang ngồi đối diện với tông chủ áo tím Cơ Tâm Dật của Thần nữ Thánh môn, Cơ Tích sau khi quay về Thần nữ Thánh môn chuyện đầu tiên muốn làm là đến hỏi thăm sư phụ, tại sao cô chưa chết, mà đã thay đổi Thánh nữ?

- Sư phụ, sự phụ chắc hẳn biết hồn đèn của con chưa tắt, tại sao lại tái lập Thánh nữ mới? Bây giờ con quay về rồi, con hi vọng Tiểu Vận quay về Lam Nghi phong, Thần nữ phong tiếp tục do con quản lý là được rồi.

Cơ Tích cảm thấy mình đồng ý với Mục Tiểu Vận rồi, thì nên làm được.

- Không được, chỉ có đợi trăm năm sau con mới có thể lại làm Thánh nữ mới.

Cơ Dật Tâm không chút do dự từ chối ý của Cơ Tích muốn thay thế Mục Tiểu Vận lại làm Thánh nữ.

Thấy thần sắc của Cơ Tích trầm xuống, Cơ Dật Tâm lại thở dài nói:

- Cơ Tích, con biết Đại nhật Thần sơn tại sao lại muốn Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn chúng ta không? Bọn họ là lấy đi tế núi đấy. Đại nhật Thần sơn có một đại năng Vấn đạo đỉnh phong, thực lực mạnh hơn Thần nữ Thánh môn chúng ta rất nhiều. Đại nhật Thần sơn trước giờ không thể nào tái hiện đỉnh phong, một khi bọn họ dùng Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn chúng ta đi tế núi, thì Đại nhật Thần phong rất có khả năng quy tắc tái hiện, vị Vấn đạo đỉnh phong đó nói không chừng có thể Vấn đạo Hỗn nguyên. Một khi Đại nhật Thần sơn thực sự có một Hỗn nguyên Thánh đế, thì Thần

nữ Thánh môn chúng ta cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

- Vậy chúng ta vẫn tặng Thánh nữ cho Đại nhật Thần sơn làm gì?

Cơ Tích gương mặt khó hiểu hỏi.

Cơ Tâm Dật lại lần nữa than nhỏ:

- Chính là vì thực lực của Đại nhật Thần sơn quá mạnh, lúc trước Húc nguyệt Thánh đạo có lẽ chính là bị tiêu diệt trong tay bọn họ. Ta đoán nếu như không phải bọn họ kiêng kỵ Đoan Mộc Cữu Cách, nói không chừng sớm đã lật tung Húc nguyệt Thánh đạo rồi. Bây giờ bao nhiêu năm đã qua rồi, Đoan Mộc Cữu Cách không quay về nữa, chắc hẳn bọn họ cũng không cố kỵ nữa. Cho dù chúng ta không tặng Thánh nữ, thì bọn họ cũng có thể tìm cơ hội khiêu chiến với Thần nữ Thánh môn chúng ta. Chúng ta đáp ứng với bọn họ, còn có thể kéo dài được trăm năm, cho nên chuyện con quay về, nhất định không được lộ ra ngoài.

Cơ Tích trầm mặc một lúc lâu rồi lên tiếng:

- Nếu đã muốn tặng Thánh nữ rồi, tại sao nhất định phải chọn Mục Tiểu Vận? Con cảm thấy như vậy không công bằng với cô ấy, thời gian Tiểu Vận đến Thần nữ Thánh môn chúng ta là ngắn nhất …

Cơ Tích sau khi biết Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc là vợ chồng, liền định giúp Mục Tiểu Vận một chút. Cô cảm thấy mình nếu như giúp Tiểu Vận lần này, thì cô cũng không còn nợ Diệp Mặc cái gì nữa. Nói như vậy, cô có thể yên tâm mà Vấn đạo, có thể thời gian thăng cấp lên Hóa đạo Thánh đế.

- Hơn nữa, Tiểu Vận là người đã có chồng, không thích hợp làm Thánh nữ …

Cơ Tích hơi do dự, nhưng vẫn nói ra.

Cơ Tâm Dật liếc nhìn Cơ Tích, chậm rãi nói:

- Cơ Tích, con cho rằng chúng ta muốn tặng một Thánh nữ thực sự cho Đại nhật Thần sơn tế núi sao?

- Hả …

Cơ Tích sững sờ nhìn sư phụ của mình, cũng là chưởng môn đã nuôi mình khôn lớn, một lúc lâu sau cũng không thể nào bật ra được một câu.

Lúc này cô cuối cùng cũng hiểu ra, Tiểu Vận mặc dù là vật hi sinh, nhưng cũng là vật hi sinh khiến Đại nhật Thần sơn không thể nào Thánh hóa, Tiểu Vận cũng đã có chồng, cũng không còn trinh tiết, một khi bị Đại nhật Thần sơn lấy ra làm vật tế, thì Đại nhật Thần sơn làm sao có thể trở thành Thánh đạo chi sơn?

- Giam Ỷ Lan sư thúc lại, cũng là vì không muốn cô ngăn Tiểu Vận đến Đại nhật Thần sơn sao?

Cơ Tích bỗng nhiên cảm thấy có chút mỏi mệt, Thần nữ Thánh môn trong Thần Phần vực, có thể nói danh tiếng của tàn vực trong Thánh đạo giới lớn biết bao nhiêu? Đó là nơi mà trong lòng người ta tôn kinh sùng bái, là hóa thân của thánh khiết và vô tư, lại càng là tấm bia ghi nhớ tâm linh của Thánh đạo tàn giới. Nhưng bây giờ Thần nữ Thánh môn lại đang tính toán với một người con gái cô độc, đây cho dù là bảo vệ đại cục, nhưng vẫn là vì tư lợi cá nhân mà?

Thấy thần sắc Cơ Tích trầm xuống, Cơ Tâm Dật lại lần nữa nói:

- Cơ Tích, tính mạng của Mục Tiểu Vận là do Thần nữ Thánh môn chúng ta cứu về, cô ấy bằng lòng hiến thân cho Thần nữ Thánh môn chúng ta, chúng ta cũng rất cảm kích cô ấy, sau này có lẽ cũng sẽ lưu danh của cô ấy lại trong Thánh môn chúng ta. Ỷ Lan có chút trầm tư về chuyện cũ, tạm thời nhốt cô ấy vào trong Ngục môn sơn, cũng là muốn tốt cho cô ấy. Sẽ có một ngày, cô ấy sẽ hiểu cho nỗi khổ riêng của ta.

Cơ Tích thở dài, bỗng nhiên hạ quyết tâm nói:

- Sư phụ, con hi vọng có thể tìm một người tự nguyện làm Thánh nữ, hoặc là tự con làm cũng được. Bất luận ai làm Thánh nữ, nhưng Mục Tiểu Vận thì không thể làm …

Cơ Tâm Dật cau mày:

- Con làm Thánh nữ, chẳng phải là phụ tâm nguyện của ta thậm chí là cả Thánh môn, thậm chí thành toàn cho Đại nhật Thần sơn sao? Con ở Thần Phần vực lấy được cơ duyên lớn như vậy, trong thời gian ngắn, từ Tiên đế đỉnh phong thăng cấp lên Dục đạo Thánh đế rồi. Mặc dù ta không biết con có được cơ duyên gì, cái này đối với Thần nữ Thánh môn chúng ta mà nói, cũng là một tín hiệu vui. Con tùy hứng như vậy, làm sao có thể đảm đương đại nhiệm vụ sau này chứ?

Khả năng cảm thấy ngữ khí của mình có chút nặng nề, Cơ Tâm Dật lại hòa hoãn lại ngữ khí một chút rồi tiếp tục nói:

- Trên người Tiểu Vận có mang khí tức không linh, mặc dù đã không còn trong trắng, nhưng có khí tức Thánh nữ. Đổi lại là người con gái thất thân khác, tuyệt đối không thể làm được như Tiểu Vận. Nếu như chúng ta có thể tùy tiện tìm một người khác thay thế làm Thánh nữ, thì chuyện này cũng quá đơn giản rồi. Tiểu Vận có tư chất vô thượng, hơn nữa còn có một loại khí chất mà những người con gái khác không có. Chỉ có cô ấy mới có thể làm Thánh nữ, khiến Đại nhật Thần sơn không nghi ngờ gì.

Cơ Tích biết mình không thể nào khuyên nhủ sư phụ được nữa, cô đứng lên nói:

- Sư phụ, con sợ để Tiểu Vận làm Thánh nữ, cuối cùng lại làm hại đến Thần nữ Thánh môn chúng ta.

Cơ Tâm Dật có chút không hiểu liếc nhìn Cơ Tích nói:

- Tiểu Vận chắc hẳn là từ Tiên giới đến, thậm chí có thể nói không có lai lịch gì. Đường đi đến Tiên giới mặc dù một số Thánh đế bình thường không

biết, nhưng Thần nữ Thánh môn chúng ta lại biết rõ. Nếu như con không yên tâm, con có thể đến Tiên giới một chuyến cùng với Oanh Hoài sư thúc, tiêu diệt tông môn mà cô ấy xuất thân cũng được.

- Oanh Hoài sư thúc đã đến Tiên giới rồi?

Cơ Tích lập tức kinh hãi đứng lên.

Cơ Tâm Dật vừa định nói chuyện, đã nhìn thấy Oanh Hoài đang đứng bên ngoài xin gặp, vội vàng mở cấm chế nói:

- Oanh Hoài vào đi, đúng lúc Cơ Tích cũng đã trở về.

- Cơ Tích Thánh nữ quay về tông môn, là chuyện đại tốt của Thánh môn chúng ta.

Oanh Hoài sau khi nhìn thấy Cơ Tích về rồi, lập tức cao hứng nói.

- Sao cô đã về rồi?

Cơ Tâm Dật nghi ngờ nhìn Oanh Hoài hỏi.

Oanh Hoài cũng nghi ngờ không hiểu nói:

- Tôi cũng thấy lạ, nơi mà lúc trước chúng ta tìm đến, chắc chắn có thể cảm ứng được khí tức của Tiên giới. Nhưng lần này khí tức khi tôi đến đó lại không tìm được lối đi đến Tiên giới, còn khí tức Tiên giới lại hoàn toàn cách biệt, hình như có người đã bố trí trận pháp cao cấp ở cửa vào của giới vực, tách rời Tiên giới và Thánh đạo giới. Tôi định tự mình đến đó một chuyến, tìm lại xem sao.

- Có chuyện như này sao?

Cơ Tâm Dật cũng cau mày, người của Tiên giới cho dù biết trong này có một lối vào Thánh đạo giới, cũng không có năng lực để che đậy nó lại.

- Tôi nghi ngờ chuyện này là do người của Thánh đạo tàn giới làm, còn

nguyên nhân, bây giờ tôi vẫn chưa rõ.

Oanh Hoài đáp lại.

Co Tích bỗng nhiên mở miệng nói:

- Sư phụ, thực tế chúng ta cũng không cần đến Tiên giới, người con nói chính là chồng của Tiểu Vận, trong Thần Phần vực con cũng đã gặp chồng của cô ấy …

- Cái gì? Con nói chồng của Tiểu Vận đã từng đến Thần Phần vực?

Cơ Tâm Dật bỗng nhiên đứng bật dậy, nếu như chồng của Tiểu Vận đến Thần Phần vực, vậy cho Mục Tiểu Vận làm Thánh nữ tế núi có đúng không, đó là hai chuyện rồi. Nhưng cái đó làm sao có thể? Cô ấy lấy được tin chồng của Tiểu Vận lúc này nói không chừng cũng đã sớm hóa thành cát vàng rồi, hoặc là vẫn còn liều mạng ở Tu Chân giới, sao có thể đến được Thần Phần vực chứ?

Cơ Tích gật đầu nói:

- Đúng, hắn tên là Diệp Mặc. Nói ra, con còn nợ hắn một tấm ân tình. Lúc trước chính vì hắn, con mới có thể qua cầu Niết sinh …

- Con qua cầu Niết sinh?

Lần này Cơ Tâm Dật và Oanh Hoài cùng kinh sợ đứng lên, qua cầu Niết sinh, cũng đồng nghĩa với việc có cơ hội Vấn đỉnh Hỗn nguyên Thánh đế, Cơ Tích không ngờ nói cô ấy đã qua cầu Niết sinh, tin này quá chấn động rồi. Lúc trước Cơ Tâm Dật còn cho rằng Cơ Tích từ bên ngoài Thần Phần vực quay về, bây giờ xem ra, cô ấy quay về còn có nguyên nhân khác.

- Bên trong Niết sinh cấm địa kia là gì?

Cơ Tâm Dật là chưởng môn của một môn phái, nhưgn giọng điệu nói chuyện cũng trở nên run rẩy.

Cơ Tích lắc đầu nói:

- Con vừa mới qua cầu Niết sinh, liền bị khe nứt không gian nuốt chửng, từ sau khi con ra khỏi khe nứt không gian kia, nơi quay về không ngờ lại là Thần nữ Thánh môn.

- Hóa ra là như vậy.

Cơ Tâm Dật ngồi xuống, một lát sau, cô giải thích nói:

- Cần Niết sinh còn gọi là Luân hồi tâm kiều, sau khi tiến vào trong khe nứt ở đầu cầu, tương đương với biên giới luân hồi. Chỉ cần không tiến vào sông luân hồi, thì một số jhe nứt hư không đó đều gọi là tâm ngân hư không, loại tâm ngân hư không này sẽ dẫn người tiến vào quay về nơi mà người đó muốn đến nhất. Con có thể chính xác quay về Thần nữ Thánh môn, chắc chắn là vì trong Đài sen chín cánh của con, không bị tâm ngân hư không quấy nhiễu.

- Hóa ra là như vậy.

Cơ Tích giật mình nói.

Cơ Tâm Dật gật đầu nói:

- Chuyện này đợi lát nữa tính sau, con nói trước chuyện bạn đời của Tiểu Vận là như thế nào?

Vẻ mặt Cơ Tích lập tức trở nên nghiêm trọng, cô bắt đầu tóm tắt lại một số chuyện Diệp Mặc đã làm trong Thần Phần vực. Cho đến khi nói xong, cô mới lo lắng nói:

- Sư phụ, tên Diệp Mặc đó là một Tiên đế lợi hại nhất mà con từng gặp, đương nhiên con chắc chắn hắn không phải là Tiên đế. Tấm ân tình mà con nợ hắn cứ gác sang một bên trước đã, quan trọng nhất chính là, con sợ hắn chưa chết, một khi hắn chưa chết, Thần nữ Thánh môn chúng ta làm chuyện có lỗi với Tiểu Vận, sau này Thánh môn chúng ta …

Cơ Tích cũng không nói tiếp, nhưng Cơ Tâm Dật và Oanh Hoài cũng đã hiểu ý của cô.

- Con nói tên Công Dương An nói chuyện rất hợp với hắn? Thậm chí trở thành bạn bè?

Cơ Tâm Dật cau mày nói.

- Đúng, Công Dương tiền bối đúng là nói chuyện rất hợp với Diệp Mặc, hơn nữa hai người là xưng hô ngang hàng.

Cơ Tích cũng không giấu diếm.

Oanh Hoài bỗng nhiên nói:

- Tông chủ, tên Diệp Mặc kia rơi xuống sông Niết sinh, cho dù bản lĩnh có lớn bằng trời, cũng không thể nào sống nổi. Hắn và Công Dương An cũng chỉ là gặp nhau một lần mà thôi, hắn chết rồi, tin chắc Công Dương An cũng sẽ không nhớ hắn là ai. Huống chi, Công Dương An có thể ra khỏi Thần Phần vực hay không, đó cũng là hai chuyện khác nhau.

- Theo như những gì Cơ Tích nói, tên Diệp Mặc kia cũng chỉ là từng giết một Tố đạo mà thôi. Tu vi của hắn chắc hẳn cũng là Dục đạo, cho dù hắn là Dục đạo, Thần nữ Thánh môn chúng ta cũng có Đạo nguyên Thánh đế, chỉ là một tên Diệp Mặc cũng chẳng làm gì được.

- Sư phụ, ý của con là trả lại nửa phần hồn cho Tiểu Vận trước đã.

Cơ Tích từng đồng ý với Tiểu Vận, phải giúp cô ấy lấy lại nửa phần hồn.

Cơ Tâm Dật lắc đầu nói:

- Chỉ có trước khi cô ấy đến Đại nhật Thần sơn, ta mới có thể trả lại cho cô ấy, bây giờ thì không được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2085

Đoan Mộc Cữu Cách

Diệp Mặc dừng lại trong hư không, Chân Thánh đế đến đâu cũng xé rách không gian chạy trốn, hắn theo sát Chân Thánh đế, nhưng bây giờ sau khi hắn giết Chân Thánh đế rồi, lại không biết mình đang ở chổ nào.

Vốn dĩ còn muốn giúp Liên Hoa tông bố trí một trận pháp, xem xem nơi ở của Tiểu Vận, sau đó tìm Mông kỳ. Bây giờ xem ra, những việc này đều không thể thực hiện được rồi.

Trong hư không có vô số giao diện giao nhau, vũ trụ lại càng vô cùng mênh mông, tu vi của hắn mới là Tố đạo, còn lâu mới có thể thông qua thần niệm của mình xuyên qua hư không giới diện, khám phá vũ trụ. Hắn rất muốn biết Chân Thánh đế làm thế nào lại quay về Tiên giới được, nhưng Chân Thánh đế không thể nào cho hắn biết, còn hắn thì lại không có năng lực bắt sống được Chân Thánh đế.

Trong Thế giới trang vàng, có rất nhiều Thần tinh và Thần linh mạch, Diệp Mặc lại biết, cho dù hắn dùng hết toàn bộ số nay, cũng không thể nào thăng cấp Dục đạo được.

Dục đạo cần có cơ duyên, cần sự hiểu biết về đạo vận pháp tắc, chứ không phải chỉ dựa vào tài nguyên tu luyện mà có thể tích lũy được.

- Vô Ảnh, mày đến điều khiển Thời Không Thoa, mày cảm thấy nơi nào có người, thì cứ bay về phía đó. Hư không trong này mày có thể tùy tiện xe rách.

Diệp Mặc dứt khoát đưa Thời Không Thoa cho Vô Ảnh điều khiển, dù

sao chính hắn cũng không biết phương hướng, hắn điều khiển Thời Không Thoa cũng chẳng khác gì Vô Ảnh điều khiển.

Vô Ảnh ước gì làm những chuyện như này, vì tiêu sái một hồi trong hư không. Đến Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng cũng từ trong Thế giới trang vàng ra ngoài, lý do của hai đứa cũng giống nhau, chính là tìm lối ra, có thêm một người thì thêm được một cách.

Trên thực tế Diệp Mặc biết rõ ba tên này ở cùng một chỗ, là có thêm một người thì thêm một con đường mà thôi. Nhưng lúc này hắn cũng không có tâm trạng dài dòng với ba tên này, dứt khoát để cho bọn chúng ra ngoài hết.

Diệp Mặc lại quay về trong Thế giới trang vàng, hắn phải giúp Trì Uyển Thanh xây một chỗ ở đẹp đẽ tinh xảo.

Vì giúp Trì Uyển Thanh luyện chế chỗ ở này, Diệp Mặc đến nguyên liệu tốt nhất cũng lấy ra, thậm chí nửa phần Thần tâm thạch lần trước còn chưa dùng hết cũng đươọc Diệp Mặc hòa tan vào.

Những chuyện này, Diệp Mặc làm rất cẩn thận. Nữa tháng sau, hắn giúp Trì Uyển Thanh luyện chế xong một cung điện cực kỳ xinh đẹp, cung điện dùng một đoạn Thần linh mạch cung cấp nguyên khí, đồng thời dùng trận pháp cao cấp bảo vệ. Còn phòng của Trì Uyển Thanh, chỉ ngay phía sau cung điện. Xung quanh cung điện, Diệp Mặc lại trồng hơn nghìn gốc các loại Tiên linh thảo và Tiên hoa.

Thời Không Thoa được ba đứa Vô Ảnh điều khiển giống như một con ruồi không đầu bay loạn xạ trong không trung, còn Diệp Mặc chỉ có thể để cho bọn chúng tự đi. Hắn trong Thế giới trang vàng hoàn thiện tất cả các loại thần thông của mình, thời gian rảnh rỗi liền đến bầu bạn cùng Trì Uyển Thanh. Diệp Mặc trước giờ vẫn điên cuồng tu luyện vậy mà khó có được thời gian rảnh rỗi.

Ba tháng sau, Diệp Mặc không ngờ lại cảm giác pháp tắc đạo vận của mình dường như lại thêm thông suốt hơn.

…

Hôm nay, Diệp Mặc vừa từ nơi ở của Trì Uyển Thanh ra ngoài, liền cảm nhận được tiếng kêu gọi khẩn cấp của Vô Ảnh. Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét ra ngoài, lại phát hiện Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm còn cả Cừu Nhưỡng nữa đang dốc sức điều khiển Thời Không Thoa. Còn trước mặt Thời không Thoa lại là một lốc xoáy cực lớn, nếu như ba đứa Vô Ảnh không cố gắng không chế Thời Không Thoa. Thời không Thoa sớm đã bị cuốn vào trong lốc xoáy đó rồi. Nhưng cho dù như vậy, Thời Không Thoa cũng đã bị hút vào một nửa non rồi.

Diệp Mặc không kịp suy nghĩ gì nữa, trực tiếp cho Thời Không Thoa và ba đứa Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng. Một lát sau, Thến giới trang vàng cũng đã bị cuốn vào trong lốc xoáy, đến Diệp Mặc cũng không kịp điều khiển.

- Lão đại, em hình như cảm thấy đi về phía bên này, cho nên …

Vô Ảnh cúi thấp đầu đứng trước Diệp Mặc gọi một câu, lần này xảy ra chuyện, trách nhiệm hoàn toàn là do nó gánh vác. Lốc xoáy này cũng là do nó yêu cầu bay qua, hơn nữa còn chắc như đinh đóng cột nói không có chuyện gì. Còn nói năm đó, nó và Diệp Mặc cũng gặp một lốc xoáy như này, chỉ cần không tiến vào, thì cũng không xảy ra chuyện gì hết.

Kết quả ba đứa vừa mới điều khiển Thời Không Thoa áp sát vào, liền hoàn toàn không thể khống chế được. Đừng nói là điều khiển Thời Không Thoa, cho dù là sức hút trong lốc xoáy không gian đó, bọn chúng đến quay về Thế giới trang vàng cũng không thể. Cho dù Diệp Mặc cho bọn chúng quyền tiến vào Thế giới tran vàng, nhưng lốc xoáy cực đại đó, cũng khiến bọn chúng không thể nào trở về được. Có thể nói Diệp Mặc ra tay chậm một chút thôi, thì ba đứa nó cũng chắc chắn trở thành vật hi sinh của lốc xoáy không gian này rồi.

Diệp Mặc biết rõ chuyện gì xảy ra, trong lòng chỉ có thể thầm than. Thường thì đứng bên bờ sông làm gì không bị ướt giày, lúc trước khi đưa

Thời Không Thoa cho Vô Ảnh điều khiển, hắn liền nghĩ chuyện này có thể xảy ra. Trong hư không, vốn dĩ có vô số lốc xoáy hư không, may mà bọn họ có Thế giới trang vàng, cho dù bị lốc xoáy hút vào trong, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Diệp Mặc cũng không có tâm trạng đi trách Vô Ảnh, bị lốc xoáy hư không cuốn đi thì cuốn đi, hắn vốn dĩ cũng lạc đường rồi, cho dù bị cuốn đi, cũng không thấy tình cảnh tồi tệ hơn.

Lốc xoáy hư không Diệp Mặc cũng không phải lần đầu tiên gặp phải, lúc trước khi hắn đuổi giết Khai Nỉ, liền gặp một lốc xoáy hư không. Lúc trước Khai Nỉ vì muốn chạy thoát khỏi sự truy sát của Diệp Mặc, liền xông vào không gian có Tinh thú, kết quả không gian đó thông với một nơi đâu đâu cũng là sát cơ, còn có đại điện thông đến Thánh đạo giới nữa.

Cho nên lần này sau khi tiến vào lốc xoáy hư không, Diệp Mặc cho rằng qua một lúc nữa, bọn họ sẽ tiến vào trong một hư không khác, hoặc là một giới diện khác, nếu như đến một giới diện khác thật, thì chưa chắc đã không phải là chuyện tốt.

Nhưng khi Diệp Mặc cảm nhận bên ngoài thần thức càng lúc càng âm lãnh hơn, hắn liền cảm thấy có chút không đúng. Thế giới trang vàng tiến vào trong lốc xoáy, dường như đang lao thẳng xuống, hơn nữa không có giới hạn.

Tu vi Diệp Mặc mặc dù mới là Tố đạo, nhưng thần thức của hắn thì đã vượt xa tu vi Tố đạo rồi. Với thần thức cường hãn như này của hắn, trong lốc xoáy sau khi thần thức quét ra ngoài, cũng mau chóng bị âm lãnh xâm chiếm hết, hơn nữa Thế giới trang vàng cùng với sự xoay chuyển của lốc xoáy càng lúc càng lợi hại, thời gian chống đỡ của thần thức cũng càng lúc càng ngắn hơn.

Cho đến một tháng sau, lốc xoáy kia mới đột nhiên biến mát, còn âm khí mà Diệp Mặc cảm giác được đột nhiên biến mất không còn. Thế giới trang vàng xuất hiện trong một thế giới hoàn toàn u ám, thế giới này khiến Diệp

Mặc cảm thấy không có sự sống, không có khí tức, không có nhiệt độ, đây là thế giới mà cái gì cũng không có.

Diệp Mặc ra khỏi Thế giới trang vàng, đứng trong một nơi u ám, thần thức từ từ quét ra ngoài, những nơi mà thần thức của hắn có thể tiếp xúc, hoàn toàn là một khoảng u ám. Nếu như sự u ám này không tính đến màu sắc, thì thế giới này đến màu sắc cũng không có. Những người bình thường xuất hiện ở nơi này, cho dù có thể kêu gọi, cũng không thể nào kiên trì được một phút.

- Đây là đâu? Sao lại không giống với hư không?

Vô Ảnh từ trong Thế giới trang vàng nhảy ra, Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng tu vi quá thấp, không quen với nơi không có sự sống, cũng không có bất kỳ khí tức nào như này.

Diệp Mặc sau khi nhìn xung quanh một lượt, lúa này mới trầm giọng nói:

- Trong này chính xác không phải là hư không, nếu như tao đoán không nhầm, trong này chắc chắn là một thế giới, một thế giới độc lập của một Tiên nhân đại năng.

Bản thân Diệp Mặc cũng có Thế giới trang vàng, hắn còn có thế giới Chân linh, đồng thời hắn cũng từng thấy qua thế giới Ngũ hành. Lúc trước khi hắn từ Tu Chân giới phi thăng lên Tiên giới, liền từ thế giới Ngũ hành tu di của người khác phi thăng lên Tiên giới. Đối với Tiểu thế giới, hắn cũng quá rõ. Khác biệt duy nhất chính là, thế giới này cũng đã không còn bất cứ sự sống nào nữa rồi, cho dù có luyện hóa đi nữa, cũng không có tác dụng gì.

- Phía trước có một nhà đá màu xám tro, trong đó có một người chết, chúng ta đến đó xem sao.

Thần thức của Diệp Mặc quét thế giới này phạm vi cũng không lớn, trong một góc trong thế giới này, một căn nhà đá màu xám tro không chút

sức sống cô đơn đứng đó, có lẽ nhà đá này là kiến trúc duy nhất trong này.

Nhà đá xám tro cửa cũng không có, Diệp Mặc dẫn Vô Ảnh tiến vào trong nhà đá xám tro đó, nhìn thấy một bộ thi thể màu xám u ám, có thể nói trong nhà đá xám tro cũng không lớn này, chỉ có một bộ xương màu xám, ngoài ra, cũng không còn thứ gì khác.

Bộ thi thể này nghiêng nghiêng dựa vào tường đá, đầu tiu nghỉu cụp xuống. Chỉ có một cây thương ngắn ba thước đâm xuyên tim người này, xem ra người này chết chính là vì cây thương ngắn kia.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác quen thuộc từ thân thể của người này, đó là một cảm giác quan thuộc không thể diễn tả thành lời. Nhưng ánh mắt của Diệp Mặc lập tức chuyển lên trên cây thương ngắn kia, hắn từ khi tiến vào thế giới này, cũng không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào. Nhưng khi thần thức của hắn quét lên trên cây thương ngắn này, một luồng sát khí lăng lệ ác liệt từ cây thương vốn dĩ rất tầm thường này phát ra, đây là một loại khí tức sát khí đột nhiên kích phát ra.

Diệp Mặc cảm giác thức hải ớn lạnh, hắn lập tức ổn định thức hải của mình, trong lòng thầm kinh hãi. Cây thương này vẫn chưa có người nào kích phát, đã đáng sợ như vậy rồi, một khi có người kích phát rồi, thì còn hung tàn như nào nữa? Đây tuyệt đối không phải là một cây thương thông thường.

- Trên tường có chữ viết.

Vô Ảnh nhìn thấy trên bức tường mà bộ thi thể kia dựa vào có rất nhiều chữ, lên tiếng ngắt đứt sự quan sát của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng nhìn những chữ trên tường kia, hắn cẩn thận tiến gần hơn một chút, bộ thi thể này cũng có chút xấu xí, thậm chí có thể nói là cực xấu. Mặc dù không còn sự sống, nhưng hai dòng nước mắt vẫn từ trong hốc mắt của gã rơi xuống, cho dù đã qua vô số năm tháng rồi, nhưng hai hàng nước mắt này vẫn rõ ràng y nguyên.

Diệp Mặc cũng không xem thường bộ thi thể này, có thể bị người ta dùng cây thương ngắn này giết chết, hơn nữa còn chạy đến thế giới của mình, có thể thấy người này khi còn sống tuyệt đối cũng không phải hạng tầm thường.

- Tôi tên Đoan Mộc Cữu Cáhc, người của Húc nguyệt Thánh đạo …

Diệp Mặc sau khi đọc được bốn chữ Húc nguyệt Thánh đạo này trên tường, lập tức liền nhớ ra. Lúc trước khi hắn trong Tiên phủ dưới đáy Thặng Chính hồ trong Mộ hoa Thần sơn, liền nhìn thấy bốn chữ này. Đó là bức họa thứ bảy trong đại điện, trên bức họa vẽ một tông môn cực kỳ khí thế hùng vĩ, bên ngoài tông môn, những dãy núi hùng vĩ trùng trùng điệp điệp trước tông môn có bốn chữ "Húc nguyệt Thánh đạo" màu vàng kim bay lơ lửng, một người đàn ông mặc áo xám đứng trên hư không trước tông môn, nhìn bốn chữ này.

- Ta hiểu rồi.

Diệp Mặc lẩm bẩm tự nói, chẳng trách hắn nhìn bộ thi thể này có chút quen thuộc, bộ thi thể này chính là bóng lưng mà lúc trước hắn nhìn thấy.

Lúc trước hắn nhìn thấy bên trong bức họa kia, có một người đàn ông mặc áo xám hai tay chắp sau lưng, chỉ lộ một bóng lưng, liền biết người này tuyệt đối không phải người tầm thường. Bóng lưng của gã còn tiêu sái hơn trăm lần so với tướng mạo của gã, hơn nữa nhìn bóng lưng của gã liền có thể cảm nhận được khí thế và sự uy nghiêm đỉnh cao của Đoan Mộc Cữu Cách. Không ngờ một người như này lại chết trong này, Diệp Mặc cũng thầm than không thôi.

Nếu như Tiên phủ dưới đáy hồ kia là do Đoan Mộc Cữu Cách bố trí, vậy Đoan Mộc Cữu Cách tuyệt đối là một đại năng vô cùng tài giỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2086

Đường Trở Về

"… Thánh đạo luân hồi tàn phá, vi đạo giả, dĩ vong khước sinh mệnh căn nguyên, luân hồi bản đạo... Ngộ chứng đạo hỗn nguyên, tương dĩ mạc đại quyết tâm khai ích thánh đạo giới luân hồi đạo, câu thông âm minh, trọng tố luân hồi …"

Đoạn văn này lưu ở trên tường cũng đã rất lâu rồi, Diệp Mặc sau khi xem xong, cũng không khỏi thổn thức thay Đoan Mộc Cữu Cách, người này với tư chất vô thượng sau khi Chứng đạo Hỗn nguyên, đối với việc Tiên nhân của Thánh đạo giới Chứng đạo, vì tu luyện không từ thủ đoạn giết chóc, không từ thủ đoạn cướp đoạt, cực kỳ đau lòng.

Lão muốn Tiên nhân của Thánh đạo giới hiểu cho dù không thể nào Chứng được đại đạo, chỉ cần tâm hồn trong sáng, thiện lương, vẫn có thể luân hồi lần nữa, tu luyện lại lần nữa. Nhưng luân hồi trong Thánh đạo giới cục kỳ khó khăn, trong hàng trăm người chỉ có một người có thể luân hồi mà thôi. Đoan Mộc Cữu Cách vì muốn người ta có thêm tinh thần luân hồi, thêm một tia bản tính lương thiện, vẫn quyết định dựa vào tu vi và nghị lực của mình, một mình mở thông đạo U Minh.

Đoan Mộc Cữu Cách xác thực cũng tiến vào thông đạo U Minh, cũng nhìn thấy U Minh giới, nhưng lúc này gã mới phát hiện năng lực của mình quá thấp kém. Cho dù cũng đã là Hỗn nguyên Thánh đế trong Thánh đạo giới, nhưng trong U Minh giới vẫn chẳng là cái gì. Càng đừng nói vì Thánh đạo giới mà một mình mở thông đạo luân hồi, gã trải qua vô số vạn năm gian khổ, cũng không thể nào hoàn thành tâm nguyện của mình.

Mà khi gã bị ám toán rồi chạy ra khỏi U Minh giới trốn vào trong tiểu

thế giới của mình, thức hải của gã bị rạn nứt, chỉ là sau khi dùng thần thức lưu lại chút tin tức trên Ô Đình châu xong, thức hải bị nghiền nát hoàn toàn, cũng không thể sử dụng được nữa, gã chỉ có thể tiếp tục để lại di ngôn trên tường.

Diệp Mặc nhìn xung quanh một chút, cũng không có Ô Đình châu nào, hắn cũng không để ý, cái gì là Ô Đình châu hắn căn bản cũng sẽ không tìm, cái bây giờ hắn muốn chính là mau chóng ra ngoài. Nếu như trong này không có đường ra, hắn sẽ chuẩn bị phá vỡ thế giới màu xám này.

Đoan Mộc Cữu Cách khi để lại di ngôn trên Ô Đìmh châu, gã cảm nhận được Húc nguyệt Thánh đạo bị người ta tiêu diệt, Thánh đạo giới nổi lên đại chiến tứ phía, vô số Tiên nhân, Thánh đế bị mất mạng. Đối mặt với tông môn tự mình bồi dưỡng bị người ta tiêu diệt, còn gã thì lại không có chút sức lực nào giúp đỡ, Đoan Mộc Cữu Cách trong lòng vô cùng đau đớn.

Gã vì Thánh đạo giới mà mở thông đạo luân hồi U Minh, nhưng môn phái của gã lại bị người của Thánh đạo giới tiêu diệt sạch sẽ, điều này khiến gã lòng như tro tàn, sức sống vốn dĩ sắp luị tàn lại càng mau chóng bị đoạn tuyệt.

Di ngôn đến đoạn này thì dùng lại, trên đó không viết tại sao gã bị truy sát, cũng không biết ai giết gã, càng không biết cách ra ngoài như nào.

Diệp Mặc cảm thán không thôi, nếu như Đoan Mộc Cữu Cách không phải đột nhiên cảm ứng Húc nguyệt Thánh đạo bị người ta tiêu diệt, gã có lẽ còn có chút hi vọng sống sót. Nhưng Diệp Mặc cũng không tin Đoan Mộc Cữu Cách mở thông đạo U Minh hoàn toàn là vì thương người, gã tuyệt đối có mục đích riêng của mình. Đương nhiên, bất luận mục đích của gã là gì, gã mở thông đạo U Minh, đối với Thánh đạo giới mà nói cũng là một chuyện cực tốt.

Diệp Mặc dùng tay siết chặt cây thương ngắn ba tấc đã giết chết Đoan Mộc Cữu Cách, một sát ý ác liệt cực kỳ mênh mông từ trên cây thương ngắn truyền ra. Luồng sát khí này dường như lúc nào cũng muốn nhắm lấy người

ta mà nuốt chửng, với tu vi Tố đạo Thánh đế của Diệp Mặc, cũng suýt nữa thì thả tay ra.

- Một cây thương ngắn thật lợi hại. Luồng sát khí này e rằng cũng không phải thứ tầm thường.

Diệp Mặc lẩm bẩm nói.

Vô Ảnh ha hả nói:

- Lão đại, cây thương này anh nếu như không thích, vậy thì đưa cho em là được. Em có thể uy phong một trận …

Diệp Mặc chẳng thèm để ý đến Vô Ảnh, thiên phú của Vô Ảnh là cắn nuốt, chỉ cần tăng tu vi, bất cứ thứ gì đều có thể bị nó nuốt, dùng pháp bảo tốt đi nữa đối với nó mà nói cũng chỉ là con rùa đen ăn lúa mạch mà thôi.

Nguyên thần của Diệp Mặc dưới sự vận chuyển, cây thương ngắn từ trong thân thể của Đoan Mộc Cữu Cách rời ra, một sức đập cực kỳ không yên phận từ trên cây thương ngắn truyền đến, thần thức của Diệp Mặc lập tức trấn áp xuống. Đồng thời đánh mấy đường cấm chế lên trên cây thương ngắn, giam cầm cây thương ngắn này bỏ vào trong Thế giới trang vàng.

Sự sống của thế giới này của Đoan Mộc Cữu Cách cũng đã bị diệt sạch, Diệp Mặc cũng không để ý lắm, nhưng cây thương ngắn này, Diệp Mặc cảm thấy không kém gì hồ lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, thậm chí còn mạnh hơn chút.

Cây thương ngắn bị Diệp Mặc lấy đi, thân thể của Đoan Mộc Cữu Cách bỗng nhiên ngã xuống, một giọt huyết châu đen nhánh từ vết thương trước ngực rơi xuống, trong nháy mắt hóa thành một viên Ô châu tròn.

Diệp Mặc căn bản cũng không cần nhặt viên Huyết châu đen nhánh kia lên, từng đường tin tức do Đoan Mộc Cữu Cách để lại liền từ trong viên Huyết châu truyền đến. Viên Huyết châu này là Ô Đình châu trấn phái của Húc nguyệt Thánh đạo, người có thể đến nơi này nhìn thấy viên châu này

chắc chắn đến từ Thánh đạo giới. Người lấy được vien châu này, nếu như bằng lòng thề, tái tạo lại Húc nguyệt Thánh đạo, là có thể dùng viên châu này quay về thông đạo U Minh mà gã còn chưa hoàn thành.

Thông đạo U Minh của gã, mặc dù không thể nào trực tiếp quay về Thánh dạo giới, nhưng có thể quay về một Tiên phủ mà gã để lại, trong Tiên phủ đó có một Âm Minh thiết bài của gã, dùng Âm Minh thiết bài có thể từ bức họa thứ bảy truyền tống đến Húc nguyệt Thánh đạo.

Diệp Mặc ngây ngẩn cả người, hắn lập tức lấy ra miếng thiết bài, miếng thiết bài trong tay hắn chính là Âm Minh thiết bài. Bức họa thứ bảy đó, hắn còn dùng qua, đúng là truyền tống đến Húc nguyệt Thánh đạo. Không ngờ mình đi tới đi lui, vẫn quay về Thánh đạo tàn giới.

Nhưng Diệp Mặc cũng mau chóng cảm ơn Đoan Mộc Cữu Cách, bất luận mục đích của gã là gì, ít nhất gã cũng đua ra một con đường tắt quay về Thánh đạo tàn giới, nếu không hắn cho dù muốn ra ngoài, cũng phải khó khăn trắc trở một phen. Đáng tiếc là, hắn chỉ đi một vòng trong Tu Chân giới, rất nhiều chuyện còn chưa hoàn thành, đã phải quay về Thánh đạo tàn giời rồi.

- Vô Ảnh, lúc trước mày nói mày cảm thấy nên đi về phía này sao?

Diệp Mặc bỗng nhiên nhớ tới những gì lúc trước Vô Ảnh nói, lại so với việc Đoan Mộc Cữu Cách nói người có thể đến nơi này, có thể nhìn thấy viên châu này chắc chắn là đến từ Thánh đạo giới, hắn có chút nghi ngờ có phải là do Đoan Mộc Cữu Cách cố ý bố trí không, nếu không làm gì lại có chuyện trùng hợp như vậy được?

Vô Ảnh mau chóng nói:

- Đúng vậy, lão đại, em chính là cảm thấy nên đi về phía này, nên mới đến, chỉ có điều không ngờ cái lốc xoáy đó, lại cuốn chúng ta vào.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Cái này cũng không trách mày được.

Lúc này Diệp Mặc hiểu ra Vô Ảnh sở dĩ có thể cảm nhận được bên này, đúng là do khí tức của Đoan Mộc Cữu Cách kia hấp dẫn. Chỉ cần người từ Thánh đạo giới ra, thì có thể cảm nhận được lực hấp dẫn của khí tức này.

Nhưng Diệp Mặc đồng thời cũng hiểu thủ đoạn Đoan Mộc Cữu Cách làm việc cũng không bỏ xót, gã có lẽ có một tấm lòng thương người, muốn tự mình mở thông đạo luân hồi cho Thánh đạo giới, nhưng gã mở thông đạo luân hồi chưa hẳn không có suy nghĩ ích kỷ trong đó.

Vì lúc trước thông đạo mà bọn họ tiến vào kia cũng không phải bất kỳ ai cũng có thể vào được, nếu như không có thế giới Chân linh và pháp bảo cao cấp, hoặc là không có thế giới hỗn độn, thì hắn và mấy đứa Vô Ảnh cũng biến thành bã vụn rồi. Từ trong này có thể ra ngoài, Đoan Mộc Cữu Cách dẫn người khác vào trong thông đạo này, chỉ là nghĩ đến lợi ích của chuyện này với mình, mà không nghĩ đến chuyện sống chết của người khác.

Đối với Đoan Mộc Cữu Cách mà nói, mở thông đạo luân hồi, đối với Thánh đạo giới là công đức vô lượng, đối với gã mà nói cũng là một món công đức cực lớn. Có được công đức này, gã chưa hẳn không thể tiến thêm được một bước.

Nếu như nói Hỗn nguyên là cực hạn, gã cũng sẽ không bị người ta giết ở nơi như này, cho dù Hỗn nguyên là cực hạn của tu luyện, vậy cũng có cao có thấp.

Diệp Mặc bây giờ cũng đã Chứng đạo, đối với chuyện công đức cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, cũng có thể cảm ứng được một chút. Chỉ có điều hắn vừa mới Chứng đạo, vẫn đang trong quá trình hoàn thiện đại thần thông. Đối với công đức biết được một chút, chứ không phải nguyên vẹn.

Nhưng Diệp Mặc cũng không để ý đến những công đức này, đạo của hắn cũng là đạo của mình, không giống với bên ngoài. Lúc trước khi hắn Chứng

đạo, chấp niệm trên Cây Hỗn Độn bảo hắn khôi phục Thánh đạo giới, hoàn thiện Tiên đạo giới, lại bị hắn dứt khoát chém tan.

Khôi phục Thánh đạo giới và hoàn thiện Tiên đạo giới chính là công đức cực lớn, loại công đức Chứng đạo này đối với Thánh đế khác mà nói quả thực là đại đạo vô thượng. Nhưng Diệp Mặc muốn chứng đại đạo của mình, hắn từng nói, cho dù hắn phải muốn hoàn thiện Tàn giới, cũng không liên quan gì đến công đức mà thiên đạo ban thưởng cho hắn. Nếu không hắn chứng được đạo có lớn đi nữa, cũng là dưới thiên đạo, bị trói buộc.

Không ai dám nghĩ như vậy, nhưng Diệp Mặc lại dám nghĩ, là vì hắn có thế giới Hỗn độn, hắn có Cây Hỗn Độn, nếu không hắn cũng không thể nào nghĩ như vậy được.

Cho dù Đoan Mộc Cữu Cách làm việc không chân chính, Diệp Mặc cũng không thèm để ý, muốn chạy trốn, đương nhiên phải có chút giác ngộ mạo hiểm. Đoan Mộc Cữu Cách có thể để lại thông đạo thoát mạng này, trong lòng hắn cũng vô cùng cảm kích.

Diệp Mặc cầm lấy Ô Đình châu, lập tức cảm nhận được một loại năm tháng trầm trọng và tang thương, bên trong dường như còn có khí tức hỗn độn loang lổ vô cùng.

Diệp Mặc không dùng thần thức quan sát Ô Đình châu này, đây là bảo vật trấn phái của Húc nguyệt Thánh đạo, hắn căn bản cũng không có ý lấy làm của riêng.

- Nếu viên châu này có thể dẫn tôi đến Thánh đạo Tàn giới, Diệp Mặc tôi nhất định sẽ xây dựng lại Húc nguyệt Thánh đạo sơn môn, sẽ đem viên châu này trả lại cho Húc nguyệt Thánh đạo.

Diệp Mặc thề lời thề này hoặc là nói căn bản cũng không phải một lời thề, hắn không nói nếu không dựng lại Húc nguyệt Thánh đạo, chỉ là nói xây dựng lại Húc nguyệt Thánh đạo sơn môn. Cái này rất khác nhau, một là xây dựng một sơn môn là được, một là chẳng những phải tái kiến sơn môn, còn

phát triển Húc nguyệt Thánh đạo.

Diệp Mặc đến chấp niệm Chứng đạo bảo hắn thề hắn cũng không dám chém rụng, làm sao có thể vì chuyện nhò này lại thề độc được? Đây không phải là tính cách của hắn. Cho dù hắn có thể làm được, hắn cũng sẽ không dùng lời thề của mình để trói buộc, đây là bản tâm của hắn. Hắn thà rằng giúp đỡ không ràng buộc, cũng sẽ không thề độc trói buộc, trừ phi, hắn cảm thấy chuyện này thật sự đáng để thề như vậy.

Hắn từ khi tu luyện, trước giờ đều là lời hứa đáng giá nghìn vàng, có thề hay không thì cũng như nhau. Tin hắn thì làm theo những gì hắn nói, không tin hắn, hắn cũng sẽ không dùng lời thề để chứng minh.

Cho dù Ô Đình châu không thể dẫn hắn quay về Thánh đạo Tàn giới được, Diệp Mặc vẫn tự tin mình có thể thông qua con đường khác để ra ngoài. Một tiểu thế giới không có sự sống, vẫn không thể ngăn được hắn, chỉ là có trắc trở mà thôi.

Khi Diệp Mặc nói câu nói này, Ô Đình châu còn chưa có bất kỳ phản ứng nào, nhà đá này cũng không có bất kỳ phản ứng nào, rõ ràng cũng không hài lòng với lời thề của hắn.

- Lão đại, hình như không có tác dụng gì cả.

Vô Ảnh nhìn Ô Đình châu không chút phản ứng, buồn bực nói. Nó thậm chí muốn nói với Diệp Mặc, không bằng để cho nó thề, nó thề cũng giống như ăn cơm hít thở vậy.

- Không phản ứng, chúng ta sẽ phá vỡ thế giới này, tự mình tìm đường về. Chỉ là một thế giới đến sự sống cũng không có, cũng muốn chặn đường đi của ta sao.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, quay người ra khỏi nhà đá này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2087

Lại Quay Về Tàn Vực

Diệp Mặc đoán chừng viên Ô Đình châu này cảm thấy những lời mình nói không có chút hương vị thề thốt nào, lúc này mới không phản ứng gì. Hắn cũng định phá vỡ thế giới màu xám này, nếu như không thể để hắn tìm ra được đường ra, hắn đương nhiên sẽ phá vỡ nơi này. Còn sau khi phá vỡ thế giới này, thế giới này có bị hủy diệt trong hư không hay không, Diệp Mặc cũng không muốn quản.

Trong nháy mắt Diệp Mặc quay người, Ô Đình châu trong tay hắn lập tức phát ra những đường ánh sáng màu đen, những đường ánh sáng này quét lên vách tường trong nhà đá, lập tức phát ra từng trận âm thanh ung ung, trong nháy mắt liền hình thành một lốc xoáy màu đen nhánh.

- Lão đại, hình như thành rồi.

Vô Ảnh cũng đã nhìn ra rồi, lốc xoáy đen nhánh này là một lốc xoáy truyền tống.

Diệp Mặc trong lòng sung sướng, Ô Đình châu có thể thỏa hiệp thì quá tốt rồi, ít nhất hắn không cần tiếp tục mò mẫm trong hư không này nữa.

- Mày vào trong Thế giới trang vàng trước đi, một mình tao là được rồi.

Diệp Mặc cho Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng, hắn không chút do dự, trực tiếp một bước nhảy vào trong lốc xoáy kia. Thần thức của hắn sớm đã quét vào trong lốc xoáy kia, biết lốc xoáy này không chút nguy hiểm, quả thực giống như những gì Vô Ảnh nói, đây là một lốc xoáy truyền tống.

Diệp Mặc vừa mới nhảy vào cái lốc xoáy này, liền cảm thấy một lực

quay cực mạnh truyền đến. Cho dù hắn có thần thức mạnh đi chăng nữa, cũng không thể nào kiên trì được dưới lực xoáy này.

Lực xoáy này cũng không kiên trì được bao lâu, liền giống như lập nên một thông đạo hư không vậy, chỉ nửa tuần hương sau, Diệp Mặc liền bị dẫn đi rơi vào trong một căn phòng đen kịt.

Diệp Mặc dùng thần thức quan sát, thần thức căn bản cũng không thể quét ra trong căn phòng này, còn chính giữa căn phòng lại có một bậc thang, bậc thang kéo dài lên trên, dường như không có điểm dừng.

Bậc thang này rất quen thuộc, Diệp Mặc làm sao còn không biết? Lúc trước trong động phủ trong Thặng Chính hồ, chính là nhìn thấy bậc thang này, khí tức giống nhau y hệt. Lúc trước tu vi của hắn quá thấp, mãi chưa Chứng đạo, bậc thang này không ngờ không xuống được. Bây giờ nghĩ lại hắn xuống cũng chẳng có tác dụng gì lớn, căn phòng đen thui này, Diệp Mặc đoán, chắc chính là nơi mà Đoan Mộc Cữu Cách dùng để kết nối với thông đạo U Minh.

Cũng không biết Đoan Mộc Cữu Cách chưa thông được thông đạo U Minh, hay là gã còn chưa bàn bạc xong với những đại năng của U Minh giới, nơi kết nối trong này không ngờ đến đây mà dừng, cũng không kéo dài đến thông đạo U Minh.

Diệp Mặc cũng không suy nghĩ làm thế nào để từ đây vào trong thông đạo U Minh, hắn thậm chí cũng không tìm kiếm, trực tiếp nhảy lên bậc thang đó. Hắn rất lo lắng cầu thang này mình có thể lên trên được hay không, nếu như không thể lên trên được, thì còn đường ra nào khác không.

Diệp Mặc lo lắng hiển nhiên là dư thừa, hắn phát hiện sức lực của mình dùng trên cầu thang này nhỏ hơn nhiều so với từ trên đi xuống, huống chi tu vi của hắn cũng khác biệt một trời một đất so với lúc trước rồi. Nhưng cầu thang này lại rất ngắn, tốc độ của Diệp Mặc cũng không chậm, hắn đi trên cầu thang này cũng phải tốn một canh giờ, lúc này mới lên đến đỉnh.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn lấy U Minh thiết bài ra chuẩn bị mở miệng Âm Dương Ngư trên dỉnh kia, thì lối vào Âm Dương Ngư kia không ngờ lại tự động mở ra. Một luồng sức mạnh cực âm lãnh lập tức ùa đến, trực tiếp dẫn bay Diệp Mặc từ trên cầu thang đó lên, rơi xuống đại điện trống rỗng. May mà tu vi Diệp Mặc cũng tăng cao rồi, lúc này mặc dù vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng cũng không đến mức khiến hắn giống như lúc còn là tu vi Tiên đế, bị ngã lăn giữa đại điện.

Bức họa Âm Dương Ngư giữa đại điện sau khi Diệp Mặc hạ xuống giữa đại điện, lại lần nữa tự động đóng lại.

Diệp Mặc nhìn đại điện vô cùng quen thuộc này, trong lòng thầm im lặng. Bao nhiêu năm trước, hắn rời khỏi nơi này, bấy nhiêu năm sau, hắn lại quay lại nơi này. Bất luận Đoan Mộc Cữu Cách mở thông đạo U Minh kia có thành công hay không, Diệp Mặc trong lòng vẫn cảm ơn gã, hắn hai lần thoát nguy, đều dựa vào Đoan Mộc Cữu Cách.

Trong điện vẫn là không gian mênh mông, một số hoa văn trên vách tường trong đại điện vẫn còn. Diệp Mặc biết hắn chỉ cần dùng Âm Minh thiết bài, là có thể từ bức họa thứ bảy quay về Thánh đạo Tàn giới.

Nhưng lần này hắn cũng không vội đi, lúc trước khi hắn nhìn thấy bức họa thứ nhất, suýt chút nữa thì bị mê hoặc tiến vào. Bây giờ tu vi của hắn tăng rồi, lại đi xem xem mấy bức họa trước mặt cũng không sao.

Bức họa thứ nhất là một thằng nhỏ đang gánh nước, thần niệm của Diệp Mặc quét vào, lập tức lại lần nữa cảm thấy lực hút cực mạnh. Nếu như Diệp Mặc vẫn là tu vi Tiên đế, thì lực hút này hắn tuyệt đối không thể ngăn lại được. Bây giờ hắn đã Chứng đạo rồi, hắn có thể từ lực hút trên bức họa này cảm nhận được một luồng khí tức đạo vận nguyên thủy.

Từng luồng khí tức đạo vận lưu chuyển ra, giống như một Hỗn nguyên Thánh đế đang truyền tụng đạo vận đại đạo của mình vậy, khiến người ta không nở để lọt một chữ. Diệp Mặc mau chóng từ trong không gian này thoát ra ngoài, hắn chắc rằng, nếu như một người còn chưa chứng đạo nghe

được luồng đạo vận đại đạo này, chắc chắn sẽ không bỏ qua, mà ngồi xuống diễn sinh đại đạo của mình.

Lúc trước tên giả mạo Thác Bạt Phi Dương kia, có lẽ chính vì cảm nhận được bức họa này, sau đó đã Chứng đạo trong này.

Diệp Mặc có pháp tắc đại đạo của riêng mình, đương nhiên sẽ không lĩnh ngộ đạo của Đoan Mộc Cữu Cách. Hắn không để ý đến những pháp tắc đạo vận đại đạo kia, hắn cũng đã từ trong bức họa nhìn thấy từng đường tin tức, thằng nhỏ gánh nước này chính là Đoan Mộc Cữu Cách. Nếu như hắn dùng Âm Minh thiết bài, có thể từ bức họa này truyền tống đến giới diện mà Đoan Mộc Cữu Cách đã từng sống.

Ánh mắt của Diệp Mặc từ trong bức họa đầu tiên chuyển lên bức họa thứ hai. Bức họa thứ hai là hai người đang chạy như bay, từ trên bức họa này, Diệp Mặc cảm nhận được sự gian khổ tu đạo của Đoan Mộc Cữu Cách. Trong hai người đang chạy này, cũng có một người là Đoan Mộc Cữu Cách.
…

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đứng trước sơn môn của Húc Nguyệt Thánh đạo, lần đầu tiên hắn đến nơi này, cũng không có chút cảm xúc gì với nơi này. Lần thứ hai này, hắn lại phải tái tạo lại sơn môn Húc Nguyệt Thánh đạo, nhân sinh gặp gỡ thật vô thường.

Tông môn Húc Nguyệt Thánh đạo vẫn là bộ dạng các loại khe rãnh tung hoành, sông suối sụp đổ, sông ngòi khô nứt nẻ. Là một Tố đạo Thánh đế, ánh mắt của Diệp Mặc sớm đã nhìn ra, phá hoại nơi này chắc có đại năng Vấn đạo. Chẳng trách Đoan Mộc Cữu Cách lại vô cùng đau lòng như vậy, gã gì cũng là vì Thánh đạo giới mà làm việc, một số Thánh đế bước thứ nhất Vấn đạo thậm chí còn thấp hơn Vấn đạo cũng đến tham gia tấn công Húc Nguyệt Thánh đạo, hoàn toàn không coi Hỗn nguyên Thánh đế ra gì.

Lần này Diệp Mặc cũng không lập tức đi luôn, hắn là người coi một lời hứa đáng giá nghìn vàng. Mặc dù không thề, nhưng hắn nếu như đồng ý với Đoan Mộc Cữu Cách sẽ tái tạo lại sơn môn Húc Nguyệt Thánh đạo, thì hắn

sẽ làm được.

Diệp Mặc vừa mới bước vào bên trong tông môn tồi tàn của Húc Nguyệt Thánh đạo, từng đường khí tức pháp tắc nghiền nát từ trong khe rãnh tung hoành giao nhau, nhưng những khí tức pháp tắc này đối với Diệp Mặc bây giờ mà nói, căn bản cũng không có chút thương tổn nào.

Húc Nguyệt Thánh đạo hiển nhiên là bị người khác cố ý làm ra như này, những thần mạch dưới lòng đất bị phá hoại, đến địa thế xung quanh cũng hoàn toàn nứt toác.

- Đúng là ác độc.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, tái kiến lại sơn môn của Húc Nguyệt Thánh đạo cũng không phải chuyện đơn giản. Hắn cần phải tái kiến lại sông ngòi núi non sụp đổ xung quanh Húc Nguyệt Thánh đạo, hắn còn phải bổ sung thêm thần mạch trong này, thậm chí là hoàn thiện địa thế đứt gãy trong này.

Đoan Mộc Cữu Cách giúp hắn, xem ra hắn cũng phải bỏ sức ra không hề nhỏ. Diệp Mặc lắc đầu, nhưng cũng khôg nghĩ nhiều. Nếu như đồng ý rồi, cho dù có phải bỏ sức ra nhiều hơn nữa, hắn cũng có ý định giúp đỡ xây dụng lại Húc Nguyệt Thánh đạo.

Diệp Mặc trong đại điện dưới đáy hồ, từ trên bức họa thứ bảy cũng nhìn thấy bố cục tông môn của Húc Nguyệt Thánh đạo, bây giờ trong này bị huỷ hoại đến bộ dạng như này, Diệp Mặc vẫn có thể thông qua địa hình và khí thế tông môn trên tấm bản đồ trong này, phục hồi Húc Nguyệt Thánh đạo lại như cũ.

Lúc này Diệp Mặc đang đứng chính giữa đống phế tích của tông môn của Húc Nguyệt Thánh đạo, nghĩ làm thế nào để khôi phục lại sơn môn Húc Nguyệt Thánh đạo. Từng kiến trúc và núi non của tông môn căn bản cũng không còn nữa, còn có một số sông núi cũng dần hoàn thiện trong thức hải của Diệp Mặc.

Đúng lúc đó, một đường linh quang từ trong sâu thẳm ý niệm của Diệp Mặc xoẹt qua, đó chính là khi hắn tu luyện đến tu vi cao, nắm trong tay được pháp tắc đại đạo nào, hắn có thể trong nháy mắt vung tay lên, liền có thể khiến Húc Nguyệt Thánh đạo trở lại bộ dạng cũ, chứ không phải hình thành mô hình trong thức hải của mình trước, rồi mới ra tay làm lại sau.

Suy nghĩ này trong nháy mắt liền khiến Diệp Mặc ngây dại, hắn cũng không nghĩ chuyện của Húc Nguyệt Thánh đạo nữa, hắn đang nghĩ một loại cảnh giới cao hơn, đó chính là Hỗn nguyên cảnh giới sao?

Đáng tiếc đường linh quang đó trong nháy mắt liền biến mất, Diệp Mặc thậm chí cũng không nắm chắc được.

Diệp Mặc bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, hắn lắc đầu, tu vi của hắn bây giờ vẫn còn cách xa Chứng đạo bước thứ ba Hỗn nguyên. Bây giờ hắn còn đang giậm chân ở bước thứ nhất Tố đạo, cho dù Chứng đạo bước thứ hai Đạo nguyên đối với hắn mà nói cũng không thể chạm đến.

Hắn quyết định trước tien tìm người tái kiến lại Húc Nguyệt Thánh đạo tông môn, sau đó đến Trường Phí Thánh đạo đi tính nợ, rồi chuẩn bị quay về Tiên giới. Quan trọng nhất chính là, hắn phải phong bế hoàn toàn lối vào từ Tiên giới thông đến Thánh đạo giới.

Diệp Mặc tin rằng, với tu vi bây giờ của hắn, cho dù nhất thời sẽ không thể nào lĩnh hội được trận pháp cần lĩnh, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn cuối cùng có thể hoàn thiện được trận pháp giới vực che chắn khí tức Tiên giới kia.

Đợi sau khi hắn hoàn thiện trận pháp đó rồi, hắn sẽ quay về Tiên giới, chuyên tâm nghiên cứu làm thế nào để đến Tu Chân giới. Hắn không tin, Chân Thánh đế có thể quay về Tu Chân giới, hắn thì không quay về Tu Chân giới được.

Đúng lúc Diệp Mặc muốn quay người rời đi, thì một đường khí tức cực mờ mịt bị hắn bắt được. Diệp Mặc chỉ nhúc nhích một chút, liền biến mất tại

chỗ, đợi khi hắn xuất hiện rồi, cũng đã có hai người một nam một nữ đứng trước người hắn.

Hai người này đều chỉ là tu vi Tiên đế, không có chút năng lực chống cự trước mặt Diệp Mặc. Hai người cũng biết tu vi của Diệp Mặc cao hơn họ nhiều, lại càng im lặng không nói gì.

- Hai người là ai? Đến Húc Nguyệt Thánh đạo có chuyện gì?

Diệp Mặc lạnh lùng hừ lạnh một tiếng nói, khí thế Thánh đế cực mạnh ép xuống.

Hai người không chịu nổi khí thề cường đại của Diệp Mặc, lập tức liền mở rộng lĩnh vực của mình ra muốn đối kháng lại với Diệp Mặc.

- Ồ …

Diệp Mặc nhìn thấy tướng mạo của người con gái thanh lệ thoát tục nói:

- Cô là người của Thần nữ Thánh môn sao?

Diệp Mặc và Cơ Tích của Thần nữ Thánh môn không biết đã đánh nhau bao nhiêu trận rồi, khí tức công pháp của Thần nữ Thánh môn chỉ cần lộ ra ngoài một chút thôi, là hắn có thể cảm nhận được.

Người con gái này nghe thấy Diệp Mặc nói ra lại lịch của cô, sắc mặt lập tức trắng bệch.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2088

Tam Đại Thánh Môn

Diệp Mặc chỉ suy nghĩ một chút liền hiểu đây là chuyện gì, người con gái của Thần nữ Thánh môn đều là Thần nữ, Thần nữ đương nhiên là thoát tục siêu phàm, cao hơn người bình thường, cao không thể chạm đến. Càng không thể nào ở cùng với một người đàn ông được, điều này quả thực là chuyện lạ. Còn Thần nữ trước mặt này lại đứng cùng với một người đàn ông, sắc mặt bối rối, rõ ràng là phản đồ của Thần nữ Thánh môn. Mình nhận ra lai lịch của cô ấy, hiển nhiên sẽ vô cùng kinh hoảng.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, trong mắt hắn Thần nữ Thánh môn cũng chỉ như vậy mà thôi, đừng nói là Thần nữ bình thường, cho dù là Thánh nữ Cơ Tích của Thần nữ Thánh môn, hắn cũng không cho rằng có nhiều Thần thánh lắm, cũng chỉ là một người con gái, cùng lắm là một người con gái xinh đẹp tu luyện công pháp đặc thù mà thôi.

Đệ tử của Thần nữ Thánh môn vụng trộm tìm một người đàn ông, người khác cảm thấy không tưởng tượng nổi, nhưng Diệp Mặc hắn thì lại cảm thấy bình thường, chuyện này cũng chẳng có gì là lớn lắm. Hắn sở dĩ còn chưa đi, là muốn hỏi rõ hai người này muốn đến Húc Nguyệt Thánh đạo làm gì? Thần nữ tìm một người đàn ông không có gì là lạ, nhưng tìm một người đàn ông còn đến Húc Nguyệt Thánh đạo, thì hắn phải hỏi cho rõ.

- Vãn bối là Chư Ôn Mậu, mạo phạm đến tiền bối xin thứ tội. Nguyệt Hà đến nơi này, đều là vì vãn bối, khẩn xin tiền bối đừng nói chuyện Nguyệt Hà đi cùng tôi đến đây ra ngoài.

Người đàn ông này kính cẩn nói với Diệp Mặc, mơ hồ, gã cũng che chắn trước Thần nữ tên Nguyệt Hà.

- Tiền bối, vãn bối chính là người của Thần nữ Thánh môn tên Lôi Nguyệt Hà, nhưng cũng không phải là Ôn Mậu đại ca yêu cầu tôi đến, là tôi chủ động yêu cầu đi cùng với Ôn Mậu đại ca, vãn bối tự nguyện trở lại Thánh môn lĩnh tội, không liên quan gì đến Ô Mậu đại ca, xin tiền bối thứ tội.

Thần nữ xinh đẹp kia nhìn thấy người đàn ông muốn đem hết trách nhiệm gánh lên vai mình, lập tức đứng ra giải thích, sự kinh hoảng lúc đầu đã dịu đi rất nhiều.

Diệp Mặc im lặng rồi nói:

- Tôi cũng không có ý kiến gì với anh anh em em hai người, hai người yêu nhau muốn làm gì thì làm, tôi cũng không biết Thần nữ Thánh môn là cái gì, cũng sẽ không đi đâm bị gạo …

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà liền vui mừng, chỉ có điều sự vui mừng của bọn họ cũng chưa kịp thu lại, lời nói của Diệp Mặc đã xoay chuyển, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Nhưng hai người phải nói cho tôi biết tại sao lại đến đây, mục đích đến Húc Nguyệt Thánh đạo là gì, nếu như nói dối nửa lời, thì đừng trách tôi không khách khí.

Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà sắc mặt lập tức lại căng thẳng, nhưng sự trầm mặc cũng không kéo dài bao lâu, Chư Ôn Mậu liền đứng ra ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối, vãn bối không dám hỏi tiền bối là ai, vãn bối cũng quyết định sau khi Nguyệ Hà đi rồi, vãn bối cũng sẽ không sống một mình, cho nên vãn bối sẽ nói rõ nguyên nhân với tiền bối …

Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Tôi cũng không nói giết hai người, cái gì mà đi rồi? Cái gì mà sống một mình?

- Ôn Mậu ca, em nói cho.

Lôi Nguyệt Hà sắc mặt lúc này cũng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, sắc thái tái nhợt cũng đã biến mất.

Lôi Nguyệ Hà lại khom người hành lễ với Diệp Mặc, lúc này mới chậm rãi nói:

- Tiền bối chắc biết tông môn có thực lực mạnh nhất của Thánh đạo Tàn giới là ai chứ?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Chắc chính là Thần nữ Thánh môn các cô có đúng không?

Lôi Nguyệt Hà lắc đầu nói:

- Không phải, Thánh đạo giới năm đó có ba tông môn lớn, Thần nữ Thánh môn là yếu nhất trong số đó, mạnh nhất là Húc Nguyệt Thánh đạo. Còn một tông môn khác là Đại Nhật Thần sơn. Bây giờ Húc Nguyệt Thánh đạo tan thành mây khói, thực lực mạnh nhất không phải là Thần nữ Thánh môn, mà là Đại Nhật Thần sơn.

Lôi Nguyệt Hà theo bản năng nói xong, mới nghĩ ra những thứ đó chắc chắn Diệp Mặc cũng biết, cô có chút sợ hãi nói:

- Vãn bối vừa nãy nói nhiều rồi, những chuyện đó chắc tiền bối cũng biết.

Diệp Mặc cũng không tìm hiểu qua về Thánh đạo giới, làm gì có thể buết những chuyện này? Cái mà hắn biết đều là một số tin tức vỉa hè. Lúc này chỉ có thể lúng túng nói:

- Cô cứ nói đi, những thứ này quả thực tôi không biết, tôi trước giờ vẫn luôn bế quan, bế quan hết … dù sao cô cũng coi như vô số năm là được rồi …

Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu đều có chút kinh dị nhìn Diệp Mặc, nhưng không dám phản bác lại, bọn họ cũng không biết những điều Diệp Mặc nói là thật hay giả. Du sao tam đại tông môn cao cấp của Thánh đạo giới, đó cũng chính là ba lá cờ đầu của Thánh đạo giới, Diệp Mặc nói không biết, bọn họ cũng không dám tin lắm.

- Lúc trước Thánh nữ Thanh Vãn của Thánh môn tôi cứu Thánh đạo giới thoát khỏi xu thế tàn phá, bảo vệ được Thánh đạo Tàn giới. Lúc này mới nhận được sự tôn kính của những tiên nhân trong Thánh đạo Tàn giới, tông môn tôi cũng được coi là đệ nhất tông môn của Thánh đạo Tàn giới. Trên thực tế, trong Thánh đạo giới còn có một tông môn cũng giống như Thần nữ Thánh môn, không bị ảnh hưởng chút nào, đó chính là Đại Nhật Thần sơn.

Lôi Nguyệt Hà nói rất kỹ càng, Diệp Mặc cũng có chút hài lòng cổ vũ:

- Cô nói tiếo đi.

- Vâng.

Lôi Nguyệt Hà tiếp tục nói:

- Từ sau khi Húc Nguyệt Thánh đạo bị tiêu diệt một cách kỳ lạ, người của Đại Nhật Thần sơn rất ít xuất hiện, vô số vạn năm trôi qua, Đại Nhật Thần sơn mới có đệ tử tiếp tục ra khỏi tông môn xuất hiện trong Thánh đạo Tàn giới. Người của Thánh môn chúng tôi biết rõ, cho dù hai Thần nữ Thánh môn cộng lại, thực lực cũng không bằng Đại Nhật Thần sơn.

Diệp Mặc lúc này cũng hiểu ra chút ít, hắn nghi ngờ hỏi:

- Ý của cô là Đại Nhật Thần sơn muốn tiêu diệt Thần nữ Thánh môn?

Lôi Nguyệt Hà khẳng định đáp lại:

- Đại Nhật Thần sơn chính là muốn tiêu diệt Thần nữ Thánh môn chúng tôi.

- Đều là tông môn của Tàn vực, bọn họ sao lại làm như vậy?

Diệp Mặc lại hỏi.

- Đại Nhật Thần sơn sở dĩ bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, là vì chủ phong của Đại Nhật Thần sơn Đại Nhật Thần phong quy tắc không hoàn chỉnh, bị ô nhiễm khí tức, cho nên bọn họ hỏi mượn Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn để tế điện Đại Nhật Thần phong, một khi khí tức ô nhiễm của Đại Nhật Thần phong được rửa sạch rồi, thì thực lực của Đại Nhật Thần sơn sẽ tăng lên.

Nghe thấy Lôi Nguyệt Hà nói vậy, Diệp Mặc cảm giác không hiểu, hắn vẫn cau mày hỏi:

- Dùng Thánh nữ tế điện? Tế điện thế nào?

- Trên đỉnh cao nhất của Đại Nhật Thần sơn, cắt cổ Thánh nữ, sau đó mặc cho máu của Thánh nữ từ đỉnh Đại Nhật Thần phong xuống, cho đến khi khí tức của Thánh nữ Thánh môn chúng tôi tiêu tán, sự sống hoàn toàn bị Đại Nhật Thần phong hấp thu hết, tế điện lúc đó mới hoàn thành.

Lôi Nguyệt Hà ảm đạm thở dài:

Nói xong, cô lại bổ sung thêm:

- Đây cũng là một cái cớ của Đại Nhật Thần sơn mà thôi, một khi Thần nữ Thánh môn chúng tôi không cho mượn Thánh nữ, bọn họ lập tức lấy đó làm cớ động thủ, một khi chúng tôi cho mượn Thánh nữ rồi, bọn họ tế điện Đại Nhật Thần phong xong vẫn muốn động thủ.

Diệp Mặc biết rõ Cơ Tích là Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn, nhưng hắn cũng đoán ra Thánh nữ trong miệng mà Lôi Nguyệt Hà nói không phải là Cơ Tích, vì Cơ Tích lúc trước cũng đã từng nói với hắn, nói không biết Thần nữ Thánh môn có chuyện gì xảy ra, đã đổi ngôi vị Thánh nữ của cô ấy rồi.

Đại Nhật Thần sơn này cũng thật âm hiểm, Thánh đạo Tàn giới đều điêu linh như này rồi, hơn nnữa đâu đâu cũng là khe rãnh tung hoành, pháp tắc hỗn loạn, môn phái này còn muốn xưng vương xưng bá. Nếu như cứ tiếp tục như này, Thánh đạo Tàn giới sẽ có một ngày sụp đổ hoàn toàn mất.

- Tôi nghe nói Đại Nhật Thần sơn có một vị thiên tài sắp Hỗn nguyên rồi, bọn họ làm như này chắc chính là vì trải đường cho vị thiên tài sắp Hỗn nguyên đó. Dùng toàn bộ Thánh đạo Tàn giới cho y Chứng đạo, một khi y dung hợp toàn bộ Thánh đạo Tàn giới rồi, một lần nữa hoàn thiện lại Thánh đạo giới, thì Hỗn nguyên đại đạo của y cũng đại thành rồi.

Chư Ôn Mậu đứng bên ngắt lời nói.

Nói xong, gã lại căm hận nói:

- Tôi nghi ngờ Đại Nhật Thần sơn sớm đã có mưu đồ rồi.

- Anh nói một vị Đạo nguyên viên mãn của Đại Nhật Thần sơn chuẩn bị dung hợp lại toàn bộ Thánh đạo Tàn giới sao? Sau đó thông qua dung hợp Thánh đạo Tàn giới để Chứng đạo Hỗn nguyên?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi, đây chẳng phải là muốn đem Thánh đạo Tàn giới luyện hóa thành của riêng mình sao?

Đây cũng không phải là chuyện tàn nhẫn bình thường, vẻ ngoài thoạt nhìn hoàn thiện lại toàn bộ Thánh đạo Tàn giới là một công đức lớn, nhưng một Đạo nguyên Thánh đế cho dù là Hỗn nguyên Thánh đế muốn hoàn thành chuyện như này, cũng cần phải giết sạch sự sống mà nơi này có mới được. Hoặc là nói cho dù không giết, một khi hoàn thiện lại quy tắc thế giới này, thì tất cả những sinh vật đang sống trong này, đều sẽ bị luyện hóa, hóa thành quy tắc Thánh đế của bản thân người luyện hóa.

- Đúng vậy.

Chư Ôn Mậu nói.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Cái này tuyệt đối không thể nào, nếu như chỉ là một Đạo nguyên Thánh đế, tuyệt đối không thể hoàn thành được chuyện này.

Diệp Mặc bây giờ cũng đã Chứng đạo Thánh đế, tu vi của hắn mặc dù thua xa Đạo nguyên, nhưng đối với Đạo nguyên cũng có sự am hiểu nhất định. Hắn biết, cho dù là Đạo nguyên Thánh đế, cho dù cũng đã viên mãn rồi, cũng không thể nào luyện hóa được cả Thánh đạo Tàn giới. Loại giới diện này một Đạo nguyên muốn luyện hóa, quả thực chính là tìm đến cái chết. Chư Ôn Mậu tu vi quá thấp, chắc hẳn không hiểu những thứ này.

- Có lẽ y căn bản cũng không phải là Đạo nguyên, có lẽ đã Hỗn nguyên rồi.

Chư Ôn Mậu do dự một lát, lại nói.

Diệp Mặc trong lòng giật mình, nếu như là một Hỗn nguyên Thánh đế rồi, muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới, có được hay không?

Lúc trước nghe Thánh đạo giới có năm vị Hỗn nguyên Thánh đế, năm vị Hỗn nguyên Thánh đế này hạn chế lẫn nhau, đương nhiên không ai dám luyện hóa Thánh đạo giới. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước cho dù chỉ có một Hỗn nguyên Thánh đế, thì vị Hỗn nguyên Thánh đế đó cũng không luyện hóa nổi cả Thánh đạo giới.

Nhưng bây giờ lại khác, bây giờ Thánh đạo giới tàn phá tan hoang, một Hỗn nguyên Thánh đế nói không chừng quả thực có thể luyện hóa Tàn giới bị tàn phá thê thảm này, sau đó với đại thần thông của mình hình thành lại một giới diện mới, giới diện này có thể tương đương với thế giới Hỗn độn của hắn.

Nếu như có một tên như vậy thật, cho dù là mình cũng chỉ có thể chạy thoát khỏi nơi này, đối diện với Hỗn nguyên Thánh đế, hắn ngay cả tính mạng cũng nguy hiểm.

Ba người lúc này trầm mặc, Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ý dù sao phải chết của Chư Ôn Mậu nói rồi. Nhưng hắn vẫn có chút nghi ngờ, cho dù Hỗn nguyên Thánh đế muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới cũng không có khả năng lớn lắm.

- Nếu như tiền bối không còn chuyện gì, hai người vãn bối xin cáo lui.

Nhìn thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, Chư Ôn Mậu chủ động nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Lôi Nguyệt Hà, tôi và Cơ Tích của Thần nữ Thánh môn các cô cũng có chút quan hệ, cô ấy đã trở về chưa?

Thấy Diệp Mặc nói có chút quan hệ đến Thánh nữ Cơ Tích, Lôi Nguyệt Hà sững người, nhưng cô mau chóng phản ứng lại, mau chóng khom người đáo:

- Tiền bối, Cơ Tích Thánh nữ cũng đã quay về Thánh môn mấy năm rồi, chỉ có điều Thánh nữ bây giờ không còn là Cơ Tích Thánh nữ nữa, mà là một vị Thánh nữ khác của Thánh môn chúng tôi.

Diệp Mặc sau khi nghe thấy vậy trong lòng vui mừng, Cơ Tích đã trở về, hắn cũng có thể đến đòi cái hồ lô rồi, người con gái này còn chưa chết, ngược lại cũng là may mắn, hồ lô Tam Bảo Hỗn Nguyên của hắn xem ra sắp hợp thể rồi. Còn Thần nữ Thánh môn đổi Thánh nữ, đó cũng không phải chuyện hắn nên quản.

- Được, tôi rất hài lòng với câu trả lời của hai người, bây giờ tôi còn một câu hỏi cuối cùng, chính là hai người tại sao lại đến Húc Nguyệt Thánh đạo?

Nghĩ đến hồ lô Tam bảo Hỗn nguyên sắp được hợp thể, tâm trạng của Diệp Mặc cực kỳ tốt.

Chư Ôn Mậu thở dài, biết không trả lời không được, gã chỉ có thể khom người nói với Diệp Mặc:

- Vì vãn bối chính là đệ tử duy nhất còn sống của Húc Nguyệt Thánh đạo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2089

Hỏa Linh Tiểu Thanh

Anh là đệ tử của Húc nguyệt Thánh đạo? Nếu như là anh đệ tử của Húc nguyệt Thánh đạo, vì sao lại lén lút đến nơi này?

Diệp Mặc kinh dị nhìn Chư Ôn Mậu nói.

Chư Ôn Mậu cũng không còn ấp a ấp úng nữa, trực tiếp nói:

- Vì Húc nguyệt Thánh đạo chính là vì bị Đại nhật Thần sơn tiêu diệt.

- Anh nói Đại nhật Thần sơn tiêu diệt Húc nguyệt Thánh đạo?

Diệp Mặc sau khi lặp lại lần nữa, trong lòng dường như cũng hiểu ra chút ít, chằng trách Chư Ôn Mậu nói Đại nhật Thần sơn sớm đã có mưu đồ rồi. Nếu như Đại nhật Thần sơn có Hỗn nguyên Thánh đế có mưu đồ với Thánh đạo Tàn giới thật, sớm tiêu diệt Húc nguyệt Thánh đạo cũng không phải không có khả năng.

Diệp Mặc cân nhắc một chút rồi hỏi:

- Húc nguyệt Thánh đạo bị tiêu diệt, cũng đã là chuyện của mấy trăm vạn năm trước rồi, xem ra anh hình như còn kém xa cái tuổi này …

- Vì Húc nguyệt Thánh đạo bị tiêu diệt, nguyên thần của vãn bối may mắn thoát được, vãn bối may mắn, gặp được một gốc La Tiêu Ngộ Mộc tố thể. Vãn bối sua khi tố thể, tu luyện lại. Sau đó gặp Nguyệ Hà sư muội, không có Nguyệt Hà, thì tôi cũng không thể nào kiên trì trong Thánh đạo Tàn giới đến ngày hôm nay được.

Chư Ôn Mậu dường như nhớ đến chuyện cũ, thổn thức không thôi.

Diệp Mặc cảm giác Chư Ôn Mậu không nói khoác, hắn nhìn Chư Ôn Mậu muốn rời đi nói:

- Tôi và Đoan Mộc Cữu Cách của Húc nguyệt Thánh đạo cũng có chút quan hệ, lần này tôi đến đây chính là muốn tái kiến lại sơn môn của Húc nguyệt Thánh đạo, nếu như anh dám ở lại, thì giúp tôi một tay, tái kiến lại Húc nguyệt Thánh đạo.

- Hỗn nguyên sư tổ Đoan Mộc Cữu Cách của Húc nguyệt Thánh đạo chúng tôi …

Chư Ôn Mậu lập tức sững người, khi Húc nguyệt Thánh đạo bị tiêu diệt, toàn bộ tông môn đều chờ đợi sư tổ trở về, nhưng sư tổ đến cuối cùng cũng không trở lại.

- Chuyện này nói thì rất dài dòng, nếu như anh đồng ý giúp đỡ, thì chúng ta đến Trường Phí Thánh Đạo thành nói đi.

Diệp Mặc biết, muốn tái kiến lại Húc nguyệt Thánh đạo, thì phải đến Trường Phí Thánh Đạo thành. Rất nhiều nguyên liệu trong phường thị không mua được, chỉ có trong Thánh Đạo thành mới có thể mua được.

…

Một lúc lâu sau, Chư Ôn Mậu cũng từ miệng của Diệo Mặc hiểu ra toàn bộ, khi biết sư tổ Đoan Mộc Cữu Cách không thể nào quay về, Chư Ôn Mậu im lặng. Gã thường trốn trong Húc nguyệt Thánh đạo, chính là vì mong đợi có một ngày sư tổ có thể quay về.

- Diệp tiền bối, nếu như tái kiến lại Húc nguyệt Thánh đạo, tôi sợ Đại nhật Thần sơn sẽ …

Chư Ôn Mậu lo lắng nói, gã cũng biết tên của Diệp Mặc rồi, nhưng đối với chuyện Diệp Mặc muốn tái kiến lại Húc nguyệt Thánh đạo cũng không

chắc chắn lắm.

Nếu như không biết chuyện của Đại nhật Thần sơn, Diệp Mặc sẽ không do dự trực tiếp thánh lập Húc nguyệt Thánh đạo, bây giờ Diệp Mặc đã biết Đại nhật Thần sơn là kẻ đối đầu của Húc nguyệt Thánh đạo, đương nhiên sẽ không liều lĩnh đi xây dựng lại Húc nguyệt Thánh đạo, mà hắn muốn hiểu rõ hiện trạng của Đại nhật Thần sơn bây giờ như nào, còn áp chế Húc nguyệt Thánh đạo nữa hay không.

Hắn lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Chư Ôn Mậu nói:

- Trong nhẫn trữ vật này có nửa đoạn Thần linh mạch thượng phẩm …

Chư Ôn Mậu run tay, suýt chút nữa thì đánh rơi nhẫn trữ vật xuống đất, thứ khan hiếm nhất trong Thần Phần vực không chỉ có Thần tinh, còn có Thần linh mạch. Đến Thần linh mạch hạ phẩm cũng hiếm, đừng nói gì là Thần linh mạch thượng phẩm. Diệp Mặc đưa cho gã nhẫn trữ vật này, lại nói trong đó có nửa đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, điều này quả thực quá kinh người.

Diệp Mặc cũng biết trong này Thần linh mạch khan hiếm, hắn vốn dĩ định tặng đoạn Thần linh mạch cho Húc nguyệt Thánh đạo, bây giờ lấy nửa đoạn này ra góp tài nguyên xây dựng lại sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo, nửa đoạn còn lại đến lúc đó hắn sẽ giúp Húc nguyệt Thánh đạo bố trí Tụ linh đại trận, làm Thần linh nguyên.

- Diệp tiền bối …

Ngữ khí của Chư Ôn Mậu có chút gượng gạo, nửa đoạn Thần linh mạch thượng phẩm nói không chừng có thể để gã Chứng đạo rồi.

- Đây là tài nguyên để xây dựng lại Húc nguyệt Thánh đạo sơn môn, anh dùng nửa đoạn Thần linh mạch này mua sắm nguyên liệu trong Trường Phí Thánh Đạo thành, đợi tôi quay về.

Nửa đoạn Thần linh mạch thượng phẩm đối với Diệp Mặc cũng không

phải là nhiều, nhưng bây giờ Diệp Mặc cũng không giàu có, cộng thêm hắn còn phải tu luyện, cho nên chỉ dùng một đoạn Thần linh mạch xây dựng lại Húc nguyệt Thánh đạo sơn môn trước rồi tính tiếp.

Nửa đoạn Thần linh mạch thượng phẩm đối với Diệp Mặc mà nói cũng không giàu có, nhưng trong mắt Chư Ôn Mậu thì lại quá đủ rồi. Bây giờ tài nguyên trong Thánh đạo Tàn giới thiếu thốn, đừng nói là nửa đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, cho dù là Thần linh mạch hạ phẩm, gã cũng có thể đổi lấy vô số Thần tinh, tái kiến lại Húc nguyệt Thánh đạo sơn môn.

- Tiền bối xin yên tâm, tôi nhất định sẽ mua được đồ tái kiến lại Húc nguyệt Thánh đạo sơn môn, đợi tiền bối quay về.

Chư Ôn Mậu lúc này cũng đã bình tĩnh lại sự kích động trong lòng mình, lập tức chắc như đinh đóng cột nói.

Diệp Mặc lại nói với Lôi Nguyệt Hà:

- Tôi phải đến Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn xem sao, còn thân phận của cô thì cô không cần lo lắng, tôi quen biết Cơ Tích, có thể khiến cô thoát khỏi Thần nữ Thánh môn chắc cũng không phải việc gì khó. Bây giờ cô cứ ở trong Trường Phí Thánh Đạo thành, giúp Chư Ôn Mậu.

Diệp Mặc nghĩ, Cơ Tích cho dù đưa hồ lô cho hắn rồi, cũng còn nợ hắn. Nếu như đến chút giúp đỡ nhỏ vặt này cũng không muốn giúp, thì Cơ Tích đó cũng quá vô liêm sỉ rồi.

Lôi Nguyệt Hà là Thần nữ, Diệp Mặc biết địa vị của Thần nữ trong này, cho dù Chư Ôn Mậu có chuyện gì, Lôi Nguyệt Hà mượn tên tuổi của Thần nữ Thánh môn cũng có thể xử lý được.

- Cảm ơn tiền bối, vãn bối xin lĩnh hội.

Lôi Nguyệt Hà kích động nói, có thể quang minh chính đại ở cùng Chư Ôn Mậu, đối với cô mà nói cũng đã đủ rồi.

…

Diệp Mặc cũng không tiến vào Trường Phí Thánh Đạo thành, hắn bây giờ muốn đến Thần nữ Thánh môn đòi nợ, đồng thời còn muố đến Đại nhật Thần sơn xem sao. Hồ lô Tam bảo Hỗn nguyên trong tay Cơ Tích, Diệp Mặc muốn sớm lấy về, đồ chỉ đặt trên người mình mới yên tâm được.

Sau khi tạm biệt Chư Ôn Mậu trong Trường Phí Thánh Đạo thành, Điệp Mặc dựa theo miếng ngọc giản bản đồ của Lôi Nguyệt Hà, bay một ngày, mới dừng lại, trên đường tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Lại quay về Thế giới trang vàng, chuyện đầu tiên Diệp Mặc muốn làm là luyện hóa cây thương ngắn ba thước kia, Diệp Mặc chắc rằng cây thương ngắn đó không phải là thứ tầm thường, pháp bảo bình thường không thể nào giết được Đoan Mộc Cữu Cách.

Cầm cây thương ngắn lên, một luồng khí tức hỗn laọn ác liệt từ trong cấm chế mà hắn đánh lên tràn ra, có sát khí, oán khí, âm khí, thậm chí còn có cả khí tức đạo ngân xen lẫn với nhau.

Diệp Mặc bố trí trận bàn thời gian, rồi loại bỏ cấm chế đi, bắt đầu luyện hóa cây thương ngắn này. Trận bàn thời gian vận chuyển thời gian ba ngày, Diệp Mặc luyện hóa cũng là một năm, vẫn không thể nào luyện hóa được cây thương ngắn này, cho dù khí tức vô cùng pha tạp kia, hắn cũng chỉ có thể từ từ mài mòn đi mà thôi.

Nhưgn Diệp Mặc lại biết được tên của cây thương ngắn này, tên của cây thương ngắn ba thước này cực kỳ nghịch thiên, tên Thí Đạo, là một loại nguyên liệu vô danh, trải qua vô số năm thai nghén, mà hình thành nên một cây thương ngắn.

Diệp Mặc dừng luyện hóa cây thương ngắn này, thứ nhất hắn không thích cái tên này, đạo có cao thấp, bất kỳ người nào đều có đạo của riêng mìn, cây thương này tên Thí Đạo, chính là nói cho dù tu vi có cao đi nữa, chỉ cần ngưng luyện đạo vận của mình, sau này cũng có thể gặp phải sự cắn trả

của cây thương này.

Thứ hai bản thân Diệp Mặc cũng không thích dùng thương, huống chi khí tức của cây thương này lại vô cùng pha tạp. Cây thương này không biết đã chém giết bao nhiêu sinh linh, cứ tiếp tục, tuyệt đối sẽ giết thêm càng nhiều sinh linh hơn nữa. Hơn nữa cái này là bản thân cây thương quyết định, cho dù người có tu vi cực cao đi nữa, sử dụng cây thương này, cũng khó tránh khỏi không bị cắn trả.

Nhưng nguyên liệu luyện chế cây thương này lại là vật Tiên thiên, có thể nói cho đến bây giờ, là nguyên liệu tốt nhất mà Diệp Mặc từng thấy.

Không tiếp tục luyện hóa cây Thí Đạo này, Diệp Mặc ngay lập tức liền nghĩ đến Tử Đao của hắn, Tử Đao của hắn cho dù đến bây giờ, cũng chỉ có thể coi như là Thần khí hạ phẩm mà thôi, thậm chí còn không đến. Nguyên nhân chủ yếu chính là vì hắn còn chưa có nguyên liệu tốt, đương nhiên, trình độ luyện khí của hắn cũng kém một chút.

Nhưng Tử Đao khác với những bảo vật khác, Tử Đao có thể dung hợp với nguyên liệu, chỉ cần đem nguyên liệu của hắn dung hợp với Tử Đao, thì có thể luyện chế thành pháp bảo vô thượng.

Nhìn cây thương ngắn Thí Đạo trong tay mình, Diệp Mặc cũng đã động lòng rồi. Đoán chừng không ai có thể nghĩ như Diệp Mặc, đem pháp bảo Tiên thiên vô thượng này luyện hóa rồi dung hợp với Thần khí hạ phẩm của mình.

Thứ mà bây giờ Diệp Mặc lo lắng nhất chính là Thần diễm Thanh Như Hiểu Thiên của hắn có thể hòa tan được Thí Đạo này không, nếu như Thanh Như Hiểu Thiên không thể hòa tan được, thì hắn cho dù có muốn làm như này đi nữa, cũng không công.

Diệp Mặc vừa mới phóng ra Thanh Như Hiểu Thiên, liền cảm thấy Thanh Như Hiểu Thiên của mình dường như có chút khác biệt, hắn thậm chí có thể cảm nhận được cảm xúc của Thanh Như Hiểu Thiên, đây là chuyện gì

vậy?

Một đường khí tức non nớt truyền đến, Diệp Mặc bật thốt lên nói:

- Mày là Hỏa linh, Hỏa linh của Thanh Như Hiểu Thiên?

Nói xong Diệp Mặc liền cảm thấy chắc chắn, Thanh Như Hiểu Thiên của mình diễn sinh ra Hỏa linh, quả nhiên khí tức mà Thanh Như Hiểu Thiên truyền đến càng lúc càng hoàn thiện, đúng là Hỏa linh, hơn nữa còn là Hỏa linh vừa mới thai nghén ra chưa lâu.

Diệp Mặc trong lòng vui mừng, mồi lửa khi là Tiên diễm có thể diễn sinh ra Hỏa linh, Vụ Liên Tâm Hỏa của hắn đẳng cấp quá thấp, sau đó cũng chưa dùng qua, ngược lại cũng không thèm để ý. Nhưng khi Thanh Như Hiểu Thiên của hắn thăng cấp lên Tiên diễm, cũng không diễn sinh ra Hỏa linh, bây giờ Thanh Như Hiểu Thiên thăng cấp lên Thần diễm có một khoảng thời gian không ngờ lại diễn sinh ra Hỏa linh. Mặc dù Hỏa linh còn chưa thể kết nối hoàn chỉnh với hắn được, nhưng cũng có thể biểu đạt được cảm xúc của mình rồi.

- Sau này tao gọi mày là Tiểu Thanh.

Diệp Mặc cười ha hả, tâm trạng rất tốt, vốn dĩ hắn muốn dùng Thanh Như Hiểu Thiên luyện hóa Thí Đạo, không ngờ Thanh Như Hiểu Thiên lại diễn sinh ra Hỏa linh. Hỏa linh này chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa, là có thể tự mình giao lưu cùng hắn.

- Tiểu Thanh, bây giờ tao muốn dùng mày để luyện chế cây thương gãy này, tiêu hủy toàn bộ khí tức pha tạp và tạp chất trong cây thương này, sau đó dung hợp vào trong Tử Đao cho tao. Mày xem có được không?

Diệp Mặc càng vui vẻ nói, Thần vật như Thí Đạo trong miệng Diệp Mặc, đã thành một cây thương gãy rồi.

Thanh Như Hiểu Thiên truyền đến khí tức không thành vấn đề, rõ ràng không hài lòng với sự nghi ngờ của Diệp Mặc. Nhưng Thí Đạo trong tay

Diệp Mặc lại phát ra khí thế cuồng bạo, rõ ràng không cam tâm để Thanh Như Hiểu Thiên luyện hóa.

Diệp Mặc cũng không cần quan tâm nhiều, trực tiếp ném Thanh Như Hiểu Thiên lên tren Thí Đạo, Thanh Như Hiểu Thiên trực tiếp bao trùm lấy Thí Đạo, phát ra mồi lửa màu xanh vô cùng ác liệt đáng sợ.

Từng âm thanh đùng đùng truyền đến, khí tức thô bạo bên ngoài cây thương bị Thanh Như Hiểu Thiên thiêu hủy. Nhưng mấy ngày sau, cây thương ngắn vẫn là cây thương ngắn, Thanh Như Hiểu Thiên mặc dù không ngừng đốt cháy, vẫn không thể nào hòa tan được. Chỉ có điều khí tức pha tạp đó càng lúc càng yếu đi, xem ra Tiểu Thanh chỉ cần thiêu hủy được khí tức pha tạp này, thì có thể hòa tan cây thương ngắn này rồi.

- Thật lợi hại.

Thanh Như Hiểu Thiên cũng đã là Thần diệm rồi, có thể nói là mồi lửa mạnh nhất của giới diện này, không ngờ lại không thể nào hòa tan được cây thương ngắn này.

Diệp Mặc truyền tin đến cho Tiểu Thanh, để Thanh Như Hiểu Thiên từ từ thiêu đốt, không cần gấp gáp, hắn rời khỏi Thế giới trang vàng. Thanh Như Hiểu Thiên có Hỏa linh, tiếp tục hòa tan cây thương ngắn này, cũng không cần hắn lúc nào cũng phải nhìn chằm chằm. Chỉ cần bắt đầu hòa tan, thì Hỏa linh cho hắn một tin tức là được rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2090

Dự Lễ Thánh Nữ Kỳ Đạo

Lúc này Diệp Mặc đang đứng ở cổng của một phường thị không nhỏ, nhìn bốn chữ bên ngoài phường thị, phường thị Lộc Hạp. Phường thị này mặc dù không nhỏ, nhưng lại là một phường thị lộ thiên, cho dù có kiến trúc, cũng có chút lộn xộn.

Diệp Mặc sở dĩ dừng lại ở đây, là vì phường thị này hắn cũng đã đến một lần. Lần đầu tiên hắn đến đây, chính là vì đeo một cái mặt nạ, kết quả bị coi thành Thác Bạt Phi Dương mà bị tấn công.

Vốn dĩ Diệp Mặc cũng không định vào phường thị, nhưng trong phường thị truyền đến một đường thần thức quen thuộc, đường thần thức đó quay một vòng trên người hắn sau đó lập tức lộ khí vui mừng.

Diệp Mặc cũng đã nhận ra đường thần thức này là của ai, hắn đang định tiến vào phường thị, thì chủ nhân của đường thần thức đó lại càng nhiệt tình hơn hắn, dường như cùng lúc nhìn thấy Diệp Mặc cũng đã ra khỏi phường thị, rồi hạ xuống bên cạnh Diệp Mặc.

- Diệp Mặc, thật không ngờ, không ngờ có thể gặp được anh ở đây, quả thực khiến người ta vô cùng mừng rỡ …

Giọng nói là một giọng nữ, nhưng khi cô nhìn thấy khí tức của Diệp Mặc vẫn còn là tu vi Tiên đế, lập tức thu lại sự mừng rỡ của mình.

Đứng trước Diệp Mặc là một người con gái chân mày lá liễu, ánh mắt cực kỳ sáng.

- Hóa ra là Anh Dao tiên tử, chúc mừng Anh Dao tiên tử Chứng đạo

thành công, thành Tố đạo cường giả.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra Đan Anh Dao vì sao lại thu lại sự mừng rỡ của cô, là vì cô cũng đã Chứng đạo thành công rồi, còn mình thì vẫn là tu vi Tiên đế, cô sợ đả kích đến mình.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, pháp tắc của Thánh đạo Tàn giới không đầy đủ, quy tắc thiên địa hỗn loạn. Hắn Chứng đạo trong thế giới Hỗn độn của mình, đạo vận và pháp tắc cũng mượt mà hơn Thánh đế khác nhiều, những Thánh đế Chứng đạo trong Tàn giới không nhìn ra tu vi của hắn cũng là chuyện bình thường.

- Diệp sư huynh thật vượt quá sự dự liệu của tôi, lúc trước tôi còn cho rằng Diệp huynh là một Tôn giả thật.

Đan Anh Dao nhìn Diệp Mặc tóc đen nhánh, có chút im lặng, lúc trước cô đoán Diệp Mặc không phải là một La hán, nhưng cho dù không tìm được chứng cớ, lần này nhìn thấy Diệp Mặc, hắn làm gì còn có chút bộ dạng Tôn giả nào nửa.

Đối với chuyện Diệp Mặc không phải là La hán, Đan Anh Dao cũng không ngạc nhiên, dù sao cô cũng từng đoán ra. Thứ mà cô ngạc nhiên chính là, Diệp Mặc làm sao từ biên giới của Thần Phần vực ra ngoài, có lẽ hắn có một miếng phù lục cao cấp, nên mới có thể từ biên giới của Thần Phần vực ra ngoài. Nhưng những chuyện này cô cũng không muốn hỏi Diệp Mặc, Diệp Mặc lộ ra sức chiến đấu cường hãn, cho dù chưa Chứng đạo, cũng khiến cô sinh lòng khâm phục.

- Chút thành tựu mà thôi, tố chất của Diệp sư huynh còn tốt hơn tôi. Sau nàu chắc chắn sẽ còn đi xa hơn tôi nhiều.

Đan Anh Dao nói một câu khó hiểu, nói xong, cô lập tức chuyển đề tài nói:

- Diệp huynh có muốn đến phường thị Lộc Hạp ngồi một lát không?

Diệp Mặc không phải là La hán, cô vẫn có chút nghi ngờ Diệp Mặc có quan hệ gì đó với Thác Bạt Phi Dương, chỉ có điều cảm quan của cô với Diệp Mặc không tệ, cũng không ỷ tu vi mạnh mà cưỡng chế Diệp Mặc.

- Đương nhiên không vấn đề gì.

Diệp Mặc vui vẻ đồng ý, hắn cũng muốn hỏi thăm Đan Anh Dao chút việc.

…

Đan Anh Dao xuất thân Đan đô Thần phủ, địa vị vốn dĩ rất cao quý rồi, bây giờ cô thăng cấp Thánh đế, dịa vị lại càng tôn quy hơn. Những người nhìn thấy cô trong phường thị ai nấu đều hành lễ thăm hỏi, tự giác nhường đường sang một bên.

Sau khi mời Diệp Mặc vào trong một Tiên tức lâu, Đan Anh Dao chủ động giúp Diệp Mặc rót một chén Tiên trà.

Diệp Mặc biết rõ Đan Anh Dao tại sao lại khách khí với hắn như vậy, nếu đối phương muốn cầu cạnh hắn, hắn không bằng hỏi trước một số chuyện.

Không đợi Đan Anh Dao mở miệng hỏi thăm, Diệp Mặc liền chủ động nói:

- Anh Dao tiên tử, tôi muốn hỏi một chút, cô có biết Tam đại Thánh môn của Thánh đạo giới không?

Đan Anh Dao nhoẻn miệng cười nói:

- Nếu như lúc trước anh hỏi tôi, tôi quả thực là không biết, nhưng tôi gần đây tôi mới biết, Tam đại Thánh môn của Thánh đạo giới chỉ còn lại Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn. Húc nguyệt Thánh đạo cũng đã bị tiêu diệt rồi, trong Thánh đạo Tàn giới, chỉ cần người đời trước đều có thể biết rõ.

Không đúng, Diệp Mặc nghĩ đến lúc trước hắn hỏi thăm Đỗ Khải Khê, Đỗ Khãi Khê không biết Húc nguyệt Thánh đạo. Chẳng lẽ Đỗ Khải Khê cũng giống như hắn, đến từ một nơi khác? Hay là vì Đỗ Khải Khê tuổi tác không lớn, cho nên chưa từng nghe nói qua?

Diệp Mặc như không có chuyện gì xảy ra nói:

- Vì sao hỏi Anh Dao tiên tử sớm một chút, Anh Dao tiên tử lại không biết chứ?

Đan Anh Dao lơ đễnh đáp:

- Vì gần đây Thần nữ Thánh môn xảy ra một số chuyện nghiêm trọng. Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn phải đến Đại nhật Thần sơn, vì Đại nhật Thần sơn kỳ đạo. Thần nữ Thánh môn là đệ nhất tông môn trong Thánh đạo Tàn giới. Thiệp mời của Thần nữ Thánh môn phát ra, mời tất cả các vị Thánh đế của Thánh đạo Tàn giới đến Thần nữ Thánh môn dự lễ. Tôi cũng là người trong danh sách khách mời, cũng chính vì những thứ này, tộc trưởng của Đan gia tôi lúc này mới nói với tôi về chuyện Tam đại Thánh môn.

Diệp Mặc từ khi xuất đạo đến nay, cũng đã lăn lộn trong nguy hiểm, không biết gặp bao nhiêu chuyện hiểm ác rồi. Lời nói của Đan Anh Dao vừa nói ra, hắn kết hợp với những gì mà Lôi Nguyệt Hà lúc trước nói, lập tức liền hiểu ra.

Cái gì mà kỳ đạo, căn bản chính là dùng Thánh nữ để tế Đại nhật Thần phong. Đại nhật Thần sơn biết chuyện này, Thần nữ Thánh môn cũng biết chuyện này.

Thần nữ Thánh môn biết rõ thực lực của bọn họ không bằng Đại nhật Thần sơn, cho nên mới mời các Thánh đế Chứng đạo, một khi Thánh nữ của bọn họ bị Đại nhật Thần sơn cắt cổ tế núi rồi, bọn họ lập tức sẽ tuyên bố tin tức này. Đại nhật Thần sơn phải đối mặt với sự tức giận của đám đông, kẻ địch tạm thời của bọn họ không chỉ là Thần nữ Thánh môn nữa, mà là toàn

bộ Thánh đế của Tháng đạo giới. Đồng thời Thần nữ Thánh môn lại càng có được sự ủng hộ của nhiều người, khiến tất cả Thánh đế của Thánh đạo giới đối mặt với Đại nhật Thần sơn.

Thần nữ Thánh môn tính toán theo bọn họ thấy cũng không tệ, nhưng kiểu tính toán này Diệp Mặc thấy rằng cũng chỉ có thể nói là quá ngây thơ.

Diệp Mặc cũng không có hứng với chuyện này, chỉ là muốn tìm được Cơ Tích trước khi Thánh nữ được đưa đến Đại nhật Thần sơn, lấy lại hồ lô thuộc về mình, còn Thần nữ Thánh môn và Đại nhật Thần sơn đánh nhau như nào, hắn cũng không có hứng đi quản.

- Vậy Anh Dao tiên tử biết tình hình cụ thể của Tam đại Thánh môn không?

Đan Dao Anh lắc đầu nói:

- Tôi không rõ ràng lắm, Diệp huynh nếu như muốn biết tình hình của Tam đại Thánh môn, tôi có thể quay về hỏi kỹ một chút, sau đó lại mang một miếng ngọc giản cho Diệp huynh là được.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi cũng chỉ là tiện miệng hỏi mà thôi, không cần phiền toái như vậy.

Đan Dao Anh cũng không để ý, tiếp tục nói:

- Oanh Hoài tiền bối của Thần nữ Thánh môn sẽ đến Trường Phí Thánh Đạo thành đón chúng tôi, tôi cũng vừa mới đến phường thị Lộc Hạp, có thể gặp Diệp huynh, thật là may mắn.

Cô không cảm thấy sự mất mát của Diệp Mặc, đối với tâm tính của Diệp Mặc lại càng coi trọng hơn, lúc nói chuyện cũng không còn cẩn thận như lúc trước nữa.

Diệp Mặc không tiếp lời, hắn muốn đến Thần nữ Thánh môn, tốt nhất là

đến Thần nữ Thánh môn trước khi Đại nhật Thần sơn đến. Hắn vừa mới từ Trường Phí Thánh Đạo thành đi ra, đương nhiên sẽ không quay lại lần nữa.

Thấy Diệp Mặc dường như cũng không muốn nói chuyện lắm, Đan Anh Dao lúc này mới hỏi:

- Diệp huynh, tôi muốn hỏi một chút, anh có phải đã từng gặp Thác Bạt Phi Dương không? Hoặc là …

Diệp Mặc biết Đan Anh Dao gọi hắn đến chắc chắn là chuyện này, hắn vốn dĩ định thừa nhận, bây giờ Đan Anh Dao hỏi, hắn dứt khoát gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi từng gặp Thác Bạt Phi Dương …

- Cái gì, anh… anh…

Đan Anh Dao đột nhiên đứng dậy, chỉ Diệp Mặc run giọng nói, một sự tức giận lên đến cực điểm từ trên người cô phát ra.

Cô lúc này cũng chắc chắn lúc trước người có gương mặt Thác Bạt Phi Dương đó chính là Diệp Mặc, nói cách khác Diệp Mặc giết Thác Bạt Phi Dương, dùng da mặt của Thác Bạt Phi Dương kuyện chế mặt nạ.

Thấy sát khí bành trướng trên người của Đan Anh Dao, Diệp Mặc quả thực cũng không có tâm trạng đánh nhau với cô, thở dài nói:

- Chuyện mà tôi muốn nói chính là, Thác Bạt Phi Dương mà tôi gặp là giả, gã đeo một chiếc mặt nạ. Mặc dù tôi không luyện chế qua cái mặt nạ đó, nhưng tôi biết, chiếc mặt nạ đó tuyệt đối không phải là luyện chế từ da mặt của Thác Bạt Phi Dương, mà là mặt nạ có thể biến hóa khuôn mặt.

Nói xong Diệp Mặc lấy chiếc mặt nạ đó ra, đưa cho Đan Anh Dao nhìn một chút.

Đan Anh Dao chán chường ngồi xuống, cô tin rằng Thác Bạt Phi Dương thực sự không phải là do Diệp Mặc giết, đó chẳng qua chỉ là trực giác mà

thôi.

Đan Anh Dao nhìn chiếc mặt nạ kia một chút, buồn bã nói:

- Anh nói không sai, Thác Bạt Phi Dương không phải do anh giết. Anh có thể nói cho tôi biết, anh làm thế nào lại giết được người giả mạo Thác Bạt Phi Dương kia?

Diệp Mặc ngược lại cũng không giấu diếm, trực tiếp nói chuyện mình ở Mộ hoa Thần sơn, chuyện này hắn căn bản cũng không cần giấu diếm.

- Cám ơn anh, Diệp huynh, anh giúp báo thù cho Phi Dương rồi.

Đan Anh Dao trả lại chiếc mặt nạ kia cho Diệp Mặc, khom người hành lễ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc ngược lại cũng có chút khâm phục Đan Anh Dao, người con gái này cho rằng mình chỉ là một Tiên đế, không ngờ lại bằng lòng hạ thấp mình, so với những người tu vi cao hơn chút, liền coi rẻ tất cả cũng thuận mắt hơn nhiều.

- Đây là thứ tôi lấy từ trên người của người giả mạo Thác Bạt Phi Dương xuống, tôi thấy cũng vô dụng, nếu như là của Phi Dương sư huynh của cô, vậy thì vật về chủ cũ đi.

Diệp Mặc lấy ra Lục Hoa Ly Hồn Quang có chút nứt vỡ đưa cho Đan Anh Dao.

Đan Anh Dao lại kinh hô lên một tiếng, tay nắm chặt lấy Lục Hoa Ly Hồn Quang, ngữ khí thậm chí có chút thút thít sụt sịt, rõ ràng Lục Hoa Ly Hồn Quang này chính là đồ của Thác Bạt Phi Dương thực sự.

Thấy Đan Anh Dao vô cùng đau thương, Diệp Mặc cũng có chút mất hứng, hắn đứng dậy nói:

- Anh Dao tiên tử, Diệp mỗ xin cáo từ.

- Khoan đã.

Đan Dao Anh định thần lại, lau lau đôi mắt có chút sưng đỏ. Động tác của cô thậm chí khiến Diệp Mặc cho rằng đây không phải là Chứng đạo Thánh đế, mà là một người con gái bình thường mà thôi. Mặc dù trong ánh mắt rất nhiều Thánh đế, động tác này lại biểu lộ tâm trí không kiên định. Nhưng trong mắt Diệp Mặc đây lại là một con người bằng da bằng thịt, không phải một người chết lặng chỉ biết tu luyện mà thôi.

Thấy Diệp Mặc dừng lại, Đan Anh Dao lại lần nữa:

- Cám ơn Diệp huynh đã mang Lục Hoa Ly Hồn Quang của Phi Dương về cho tôi, tôi cũng không có thứ gì tốt đưa cho Diệp huynh. Lần này Oanh Hoài tiền bối của Thần nữ Thánh môn đến Trường Phí Thánh Đạo thành, tôi cũng muốn đến Trường Phí Thánh Đạo thành, Đan đọ Thần phủ chúng tôi lần này…

Diệp Mặc biết ý tứ của Đan Anh Dao, là nói Đan đô Thần phủ lần này đến Trường Phí Thánh Đạo thành, sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho hắn. Hắn đối với những thư tần thường như Thần tinh căn bản cũng không có hứng thú lắm, Lục Hoa Ly Hồn Quang đã tổn hại, huống chi đây cũng không phải là pháp bảo hắn thuận tay, trả lại cho Đan Anh Dao cũng không sao.

- Không ổn rồi.

Diệp Mặc đang định ngắt lời của Đan Anh Dao, bỗng nhiên nhớ đến chuyện khác, hắn cũng không kịp giải thích cùng Đan Anh Dao, liền mang theo một đường độn quang, trong nháy mắt liền biến mất trong Linh tức lâu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2091

Đừng Tự Đề Cao Mình

Cái gì không ổn?

Những lời này của Đan Anh Dao còn chưa hỏi ra, lại phát hiện Diệp Mặc đã biến mất không thấy gì nữa, cô ngơ ngác nhìn nơi Diệp Mặc biến mất, mới nhớ tới Diệp Mặc biến mất như thế nào, cô - một Tố đạo Thánh đế cũng nhìn không ra.

Diệp Mặc lúc này lòng lòng nóng như lửa đốt, vừa rồi lần thứ hai Đan Anh Dao nói đến Oanh Hoài Thánh đế của Thần nữ Thánh môn sẽ đi Trường Phí Thánh Đạo thành, hắn mới phản ứng lại.

Lôi Nguyệ Hà và Chư Ôn Mậu giúp hắn làm việc ở thành Trường Phí Thánh Đạo, hắn còn chưa tới Thần nữ Thánh môn đã có Thánh đế tiến về thành Trường Phí Thánh Đạo rồi.

Lôi Nguyệ Hà chỉ là một Tiên đế nho nhỏ, đối mặt một Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, sao còn có năng lực phản kháng? Thánh đế kia của Thần nữ Thánh môn phát hiện Lôi Nguyệt Hà trái với môn quy của Thánh môn, nói không chừng sẽ trực tiếp giết Lôi Nguyệt Hà. Cho dù là không giết Lôi Nguyệt Hà, thì nhất định cũng sẽ phế bỏ tu vi, kết cục thê thảm.

Nếu như nói Lôi Nguyệt Hà còn có cơ hội sống sót, vậy trong mắt Thánh đế Thần nữ Thánh môn, người "dụ dỗ" Lôi Nguyệt Hà là Chư Ôn Mậu càng là một cơ may cũng không có. Một cô hồn dã quỷ như Chư Ôn Mậu, Thánh đế của Thần nữ Thánh môn sẽ bỏ qua y mới là lạ.

Diệp Mặc có thể không tin Thần nữ Thánh môn kia thật vô cùng thần

thánh, mặt ngoài làm bộ, sau lưng làm việc bẩn thỉu hắn thấy nhiều rồi. Chính là loại môn phái như Thần nữ Thánh môn này, trong mắt hắn cũng giống như vậy. Chỉ cần dựa vào việc mời Thánh đế khác đi tham gia buổi lễ Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn kỳ đạo, nhờ vào đó dẫn dụ các Thánh đế khác coi Đại nhật Thần sơn là kẽ thù, đã nói lên vấn đề rồi.

Lúc này Diệp Mặc kích phát tốc độ của Thời Không Thoa đến cực hạn, nếu như không phải không gian ở nơi này quá mức bất ổn, hắn đã định dùng Na Di rồi.

…

Cửa thành thành Trường Phí Thánh Đạo, hơn hai mươi tên Thánh đế đứng ở hai bên. Một cô gái xinh đẹp thân mặc áo xám chậm rãi từ hư không đi xuống. Một vài Tiên đế, thậm chí tiên nhân tu vi dưới Tiên đế càng chỉ có thể kính cẩn đứng ở phía sau.

- Cung nghênh Oanh Hoài tiền bối …

- Cung nghênh Oanh Hoài Thánh đế …

Cô gái áo xám xinh đẹp này hiển nhiên chính là Oanh Hoài Thánh đế của Thần nữ Thánh môn. Chỉ cần nhìn thành Trường Phí Thánh Đạo bày ra loại tư thế này, đã biết rõ Thánh đế của Thần nữ Thánh môn là rất được hoan nghênh rồi.

Oanh Hoài bay xuống bên ngoài thành Trường Phí Thánh Đạo, mỉm cười với những Thánh đế ngoài thành gật đầu thăm hỏi, dù là nhìn về phía những Tiên đế kia, cô cũng mang vẻ mỉm cười.

Một loại khí tức thánh đạo thoát tục ở sau lưng cô hình thành vô số vòng hào quang Đạo Vận, khiến cho Oanh Hoài Thánh đế càng có vẻ say mê hấp dẫn, thậm chí mang theo một khuôn mặt đẹp và khí tức từ bi tối thượng.

Một số Tiên đế tu vi kém một chút cũng không dám nhìn thẳng Oanh Hoài Thánh đế, trong mắt bọn họ, Oanh Hoài thật đẹp, đẹp đến nỗi làm cho

người ta không dám nảy sinh chút lòng bất kính nào.

- Làm phiền mọi người, Thần nữ Thánh môn ta nhất định giữ gìn Thánh đạo Tàn giới đến cùng.

Oanh Hoài chỉ tùy ý nói một câu, lại khơi dậy nhiệt tình càng lớn hơn của các tiên nhân nội thành ngoại thành.

…

Mà tại thời khắc này, Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà trốn ở bên trong một tòa Tiên tức lâu sắc mặt trở nên trắng như giấy, bọn họ vĩnh viễn không thể tưởng được, Diệp Mặc vãn chưa về, Oanh Hoài Thánh đế của Thần nữ Thánh môn đã đến rồi.

- Oanh Hoài Thánh đế hận nhất Thần nữ không thanh khiết, em… em…

Lôi Nguyệt Hà ngay cả chết cũng không sợ, nhưng đối mặt với Oanh Hoài Thánh đế, cô bị dọa sợ không nói nổi một lời nào.

Chư Ôn Mậu bắt lấy hai tay Lôi Nguyệt Hà nói:

- Nguyệt Hà, thực xin lỗi, là anh vô dụng, đã hại em. Anh ngay cả cơ hội gây dụng lại Húc nguyệt Thánh đạo cũng không có, lại hại em, anh…

Lôi Nguyệt Hà ôm chặt Chư Ôn Mậu nói:

- Ôn Mậu đại ca, chúng ta chết cùng một chỗ vậy, em không muốn rơi vào trong tay Oanh Hoài sư thúc, rơi vào trong tay sư thúc, em ngay cả chết cũng không bằng.

Chư Ôn Mậu trong lòng thở dài không thôi, ngay cả người con gái của mình cũng không thể bảo vệ được, y không biết mình tu luyện nhiều năm như vậy có ích gì.

- Nguyệt Hà, kiếp sau chúng ta lại làm đạo lữ tiếp.

Chư Ôn Mậu nói xong, sắp sửa tự sát.

- Đợi một chút, Ôn Mậu đại ca …

Lôi Nguyệt Hà lại gọi Chư Ôn Mậu lại.

Chư Ôn Mậu vừa định hỏi, Lôi Nguyệt Hà lại đem tay của y đặt ở trước ngực mình, rin giọng nói:

- Ôn Mậu đại ca, bây giờ Oanh Hoài sư thúc đang ở cửa, còn một lát nữa mới tìm được chúng ta. Em vẫn chưa là đạo lữ của anh, em muốn, em muốn thật sự là một lần …

Lôi Nguyệt Hà giọng nói run rẩy cực kỳ, sắc mặt cũng mới vừa từ tái nhợt biến thành đỏ ửng. Một khi quyết định, cảm giác sợ hãi kia liền giảm đi rất nhiều.

Chư Ôn Mậu ngẩn ngơ, y còn chưa kịp nói gì, chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh. Lập tức một bàn tay nguyên khí cực lớn đã bắt lấy Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà lôi ra ngoài.

Bịch bịch …

Hai bóng người bị bàn tay nguyên khí của Oanh Hoài tóm ra, quăng ngay cửa thành Trường Phí Thánh Đạo.

Mọi người vẫn còn đang nhiệt liệt hoan nghênh Oanh Hoài Thánh đế nhất thời ngây ngẩn cả người, bọn họ không rõ đây là chuyện gì. Oanh Hoài Thánh đế sao vừa đến, đã bắt hai Tiên đế vứt trên mặt đất rồi?

- A, ta nhận ra rồi, một người trong đó hình như là Thần nữ của Thần nữ Thánh môn.

- Đây là có chuyện gì?

Trong đám người đã có người đang thấp giọng nghị luận.

Oanh Hoài mới vừa rồi còn tỏ vẻ đoan trang cao quý đã vì tức giận mà có vẻ hơi dữ tợn rồi, cô ta chỉ Lôi Nguyệ Hà và Chư Ôn Mậu trên mặt đất lạnh giọng nói:

- Cô ả này cũng dám giả mạo đệ tử Thần nữ Thánh môn ta, không chỉ như thế, càng không để ý liêm sỉ đến làm bại hoại danh dự Thần nữ Thánh môn ta.

- Ta nói sao Thần nữ và một người đàn ông đi cùng nhau, thì ra là giả mạo đấy.

- Đương nhiên là giả mạo rồi, ngươi trông thấy Thần nữ nào mà lại có đạo lữ chưa?

- Thần nữ thần thánh không thể xâm phạm, há có thể ở cùng đàn ông? Cô gái này ác độc như thế, giả mạo Thần nữ tổn hại thanh danh của Thánh môn, đáng chết.

- Đúng là đáng chết.

…

Đám người lập tức bắt đầu ồn ào, nhất trí yêu cầu giết chết Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu.

Vẻ mặt dữ tợn của Oanh Hoài hình như dịu đi một chút, cô ta chậm rãi nói:

- Người đàn ông này và cô ả giả mạo Thần nữ Thánh môn ta cùng làm bẩn thanh danh Thánh môn ta, ta chỉ cần giết là xong chuyện. Nhưng cô gái này ta lại muốn dẫn về Thần nữ Thánh môn thẩm vấn, vì sao muốn giả mạo đệ tử Thánh môn ta.

- Rốt cuộc là Thần nữ Thánh môn mà, khoan dung rộng lượng như thế, chỉ cần giết là xong chuyện rồi.

- Đ1ung vậy, nếu như đổi thành người khác, tuyệt đối xẽ nấu xương ninh hồn, tuyệt đối muốn diệt luôn cả thần hồn, không chừa một xíu xiu mới bỏ qua.

- Đương nhiên, Thánh môn khoan dung đại lượng, há có thể giống như tiên nhân bình thường.

…

Ngoài thành Trường Phí Thánh Đạo bàn tán ầm ĩ, trừ một vài tiên nhân kinh nghiệm cực kỳ lão luyện, đã nhìn ra một vài đầu mối không nói lời nào ra, đại bộ phận tiên nhân đều đang mắng Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà đáng chết, thậm chí hận không thể tiến lên hỗ trợ giết hai người.

Chư Ôn Mậu cắn chặt răng, muốn trước khi chết trả lại cho Lôi Nguyệt Hà một sự trong sạch, nhưng y lại bị một loại lực lượng vô hình áp chế, một chữ cũng nói không nên lời.

- Đi luân hồi đi, nhớ rõ kiếp sau đừng làm mấy chuyện thương thiên hại lý này …

Oanh Hoài bình tĩnh nói xong, đưa tay chính là một ánh hào quang bắn về phía đan điền Chư Ôn Mậu.

Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà chỉ có thể trơ mắt nhìn luồng độn quang kia bắn tới, không có chút sức đánh trả nào.

Lúc này tiên nhân ngoài thành Trường Phí Thánh Đạo đều cảm giác được không gian chung quanh từng đợt chấn động, còn không đợi những người này hiểu được, chỉ nghe thấy "bành" một tiếng trầm đục vang lên. Một số người tu vi thấp nghe thấy thanh âm này còn đang nghi ngờ, theo lý mà nói sát quang đánh vào đan điền không phải là loại thanh âm này ah.

Nhưng những người ở cửa thành này rất nhanh liền nhìn thấy rõ, luồng sáng này không đánh trúng đan điền Chư Ôn Mậu, mà đánh trúng một nắm đấm, một nắm đấm từ trên không bay xuống.

Uỳnh …

Sau khi một tiếng uỳnh này vang lên, lại là một tiếng nổ kịch liệt hơn vang lên. Bên ngoài thành Trường Phí Thánh Đạo, mặt đất cứng chắc vô cùng bị đánh ra một cái rãnh, không gian cũng xuất hiện từng trận chấn động.

Một bóng người màu xanh lam đồng thời rơi xuống nơi này, dưới chân giẫm một cái, cái rãnh ngoài thành Trường Phí Thánh Đạo đã biến mất không còn dấu vết.

Nguyên khí mạnh mẽ đánh trả lại, Oanh Hoài đờ đẫn nhìn Diệp Mặc đứng ở trước mặt Chư Ôn Mậu Và Lôi Nguyệt Hà, một hồi lâu mới sững sờ hỏi:

- Ngươi là người phương nào? Dám cản trở Thánh môn ta làm việc?

Lúc này người chung quanh mới nhìn thấy rõ, vừa rồi một luồng sát quang kia của Oanh Hoài là bị một nắm đấm của người ta ngăn trở. Người này mặc quần áo màu xanh lam, không biết đến đây từ lúc nào, vậy mà ngăn cản được một dòng sát quang của Dục đạo Thánh đế, trình độ này quả thực là nghe rợn cả người.

- Không ngờ chỉ là một Tiên đế?

Sau khi thấy rõ Diệp Mặc, người chung quanh càng chấn kinh. Một Tiên đế dùng nắm đấm chặn một chiêu của một Dục đạo Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, hơn nữa còn là ra tay sau mà khống chế được tình huống trước, chuyện này không phải là tận mắt nhìn thấy, sẽ chẳng ai tin.

- Ôn Mậu và Nguyệt Hà không có chuyện gì chứ?

Diệp Mặc căn bản cũng không có để ý tới sự phẫn nộ của Oanh Hoài quát lớn, trực tiếp quay đầu lại đưa tay loại bỏ cấm chế của Oanh Hoài, sau đó quan tâm nhìn Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà hỏi.

Chư Ôn Mậu mới từ trong khiếp sợ kịp phản ứng lại, y lập tức mừng rỡ không thôi đứng lên nói:

- Đa tạ tiền bối cứu giúp, vãn bối không có việc gì.

Lôi Nguyệt Hà cũng đứng lên, giọng nói có hơi hạ hấp nói:

- Vãn bối không có việc gì, đa tạ tiền bối lo lắng.

Cô không phải là sợ chết, cô biết Thần nữ Thánh môn sẽ khiến cô chết rất thê thảm, nhưng có thê thảm đến đâu cô cũng là người của Thần nữ Thánh môn. Bây giờ Oanh Hoài sư thúc nói thẳng cô không phải là người của Thánh môn, là một kẻ giả mạo không biết xấu hổ đến làm bẩn thanh danh Thánh môn.

Oanh Hoài thấy Diệp Mặc căn bản là không thèm nhìn cô ta, cơn giận lan tràn, nhưng nghĩ đến một quyền vừa rồi của Diệp Mặc, cô ta cố nhịn xuống ý muốn động thủ, hừ lạnh nói:

- Ngươi ngăn cản Thần nữ Thánh môn ta làm việc, rốt cuộc là lai lịch ra sao, chẳng lẽ ngươi muốn đối nghịch với cả Thánh đạo giới này hay sao?

Diệp Mặc cười ha ha một tiếng nói:

- Ngươi mở miệng Thần nữ Thánh môn ngậm miệng Thần nữ Thánh môn, ngươi là muốn dùng Thần nữ Thánh môn làm ta sợ sao? Đối nghịch với Thần nữ Thánh môn ngươi là đối nghịch với cả cái Thánh đạo giới này. Ngươi cho rằng ngươi là hành hay là tỏi hả? Đừng có tự cho mình là quan trọng.

Chỉ có điều là Diệp Mặc cười to trong nháy mắt liền thu lại, giọng điệu chuyển sang lạnh lẽo nói:

- Chư Ôn Mậu là bạn của ta, mụ già cô động thủ với bạn của ta, ta còn chưa tìm cô tính sổ, vậy mà trước làm kẻ ác đi cáo trạng trước rồi. Thần nữ Thánh môn rất giỏi sao? Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn cô còn nợ đồ ta

chưa trả. Cút đi, thừa dịp tâm tình ta chưa chuyển xấu.

- Ngươi …

Oanh Hoài tức đến sắc mặt trắng bệch, cô ta chưa bao giờ bị người ta kinh thường như thế, cơn tức này cô ta làm sao nhịn tiếp được nữa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2092

Đánh Bay

Nếu như không có trông thấy một quyền vừa rồi kia của Diệp Mặc, lúc này sớm đã có người tiến lên trợ giúp Thần nữ Thánh môn đánh Diệp Mặc rồi. Nhưng một quyền kia của Diệp Mặc có thể đánh bay sát quang của một Dục đạo Thánh đế, có thể thấy tu vi của Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không thua kém Oanh Hoài Thánh đế nửa phần, người bình thường đi lên chỉ có chết.

Đừng thấy ở đây có nhiều người nhiệt liệt hoan nghênh Oanh Hoài Thánh đế như vậy, còn tôn kính Thần nữ Thánh môn. Nhưng thật sự muốn bảo bọn họ chịu chết, lại chẳng có mấy ai tình nguyện đi lên đâu.

Oanh Hoài tức giận phát run, nhưng vẫn không tiến lên động thủ. Cô ta rất muốn đưa tay liền giết chết Diệp Mặc, nhưng cô ta không phải là đồ ngốc. Diệp Mặc có thể ra tay sau mà đến trước, một quyền liền đánh bay Phong Hỏa sát quang của cô ta, tuyệt đối sẽ không thua kém cô ta. Dù vừa rồi cô ta chỉ dùng ba phần khí lực, cô ta cũng không dám cho là mình thắng chắc được Diệp Mặc.

Một khi cô ta đánh không lại Diệp Mặc, đối với Thần nữ Thánh môn của cô ta chính là một đả kích rất lớn. Mà lần này cái cô ta muốn là tụ tập uy thế và lực thu hút của Thần nữ Thánh môn, chứ không phải đến để đả kích Thần nữ Thánh môn.

Oanh Hoài không động thủ, Diệp Mặc lại không có ý định buông tha cho cô ta. Sở dĩ hắn bảo Oanh Hoài biến đi, chính là để khích cô ta động thủ. Lại không thể tưởng được cô gái này có thể nhẫn nhịn như thế, cho dù là cô nhẫn nhịn, Diệp Mặc cũng phải làm cho cô ta chủ động động thủ.

Thần nữ Thánh môn thanh danh lớn như thế, nếu như hắn chủ động động thủ, bất kể hắn có đạo lý hay không, thì cũng là bên bất lợi. Từ địa cầu tới, Diệp Mặc đương nhiên biết rõ dù là người chung quanh không có sức chiến đấu chút nào, chỉ cần dư luận đứng về phía hắn, thì hắn chiếm được ưu thế. Nếu như người khác đều cảm thấy hắn vô lễ, cho dù là hắn thực lực lớn mạnh, đối với hắn cũng không phải là chuyện tốt gì. Hắn muốn lập nên sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo, còn cần thành Trường Phí Thánh Đạo trợ giúp, cũng không thể đắ tội toàn bộ thành Thánh Đạo.

Diệp Mặc không để ý đến Oanh Hoài nữa, trực tiếp chắp tay nói với rất nhiều tiên nhân chung quanh:

- Các vị, công đạo vốn ở lòng người. Thần nữ Thánh môn là tông môn đứng đầu Thánh đạo giới ta, theo lý mà nói cô hằn là nên giữ hòa bình công chính của Thánh đạo giới ta, chứ không phải là đi sỉ nhục và ức hiếp người tu vi nhỏ yếu. Rất nhiều người có thể cho là bạn của ta không đúng, đắc tội Thánh môn, đáng chết.

- Được, cho dù là đắc tội Thánh môn, đáng chết, cũng phải cho người đáng chết nói câu gì đó chứ. Bây giờ ta sẽ để cho Chư Ôn Mậu tự mình nói là vì nguyên nhân gì, khiến cho vị Thánh đế cao cao tại thượng của Thánh môn này muốn giết y. Nếu như đúng là y không đúng, vị Thánh đế này của Thần nữ Thánh môn còn muốn giết y, ta đây tuyệt đối sẽ không nói thừa một chữ. Ta tin tưởng, với tư cách Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, sẽ không thể không để cho người bạn của ta một cơ hội nói chứ?

Diệp Mặc nói xong cười lạnh nhìn chằm chằm chung quanh:

- Đương nhiên, ngươi cũng có thể làm bộ không nghe, bây giờ cứ đi. Nhưng ngươi đi rồi, vậy có nghĩa là vừa rồi ngươi đúng là ỷ mạnh hiếp yếu, vô sỉ cực kỳ rồi. Nếu như trong Thánh môn còn có loại người này, ta tin tưởng Thánh đạo giới chúng ta người người đều sẽ thất vọng cực độ đấy.

Người chung quanh nghe xong lời Diệp Mặc nói, đều tỏ vẻ trầm mặc. Mặc dù không có người nào đứng ra phụ họa theo Diệp Mặc, nhưng cũng

không có ai đứng ra phản bác. Để cho người phạm sai lầm nói một câu, đây là đạo lý hiển nhiên.

Diệp Mặc biết cơ hội hình thành rồi, hắn trực tiếp hỏi Chư Ôn Mậu:

- Ôn Mậu huynh đệ, ngươi đắc tội Thần nữ Thánh môn ở đâu? Mà lại khiến cho Thánh đế của Thánh môn cao cao tại thượng muốn giết ngươi? Ngươi nói ra đi, nhiều người ở đây, thị phi đúng sai, mọi người không phải là đồ ngốc. Nếu như ngươi đúng là mạo phạm Thần nữ Thánh môn, ta cũng không giúp được ngươi.

Chư Ôn Mậu đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Diệp Mặc, y ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Không sai, ta là một tán tu. Nhưng ta cũng không có làm qua bất cứ chuyện gì đắ tội Thần nữ Than1h môn, ta cùng Nguyệt Hà mến nhau, hai người đều tự nguyện. Nguyệt Hà đúng là Thần nữ của Thần nữ Thánh môn, nhưng vị Thánh đế đại nhân này, dựa vào cái gì nói ta cùng Nguyệt Hà bôi xấu Thần nữ Thánh môn? Nói Nguyệt Hà không phải là Thần nữa? Ngay cả câu phân trần cũng cũng không để cho chúng ta nói một câu?

Diệp Mặc lại đứng ra cao giọng nói:

- Lôi Nguyệt Hà là đệ tử của Thần nữ Thánh môn, ta lần này đi Thần nữ Thánh môn chính là muốn giúp Nguyệt Hà rời khỏi Thần nữ Thánh môn. Vi Thánh đế này của Thần nữ Thánh môn, lại nói dối trắng trợn.

Diệp Mặc sau khi khinh bỉ Oanh Hoài một câu, quay người hỏi Lôi Nguyệt Hà:

- Nguyệt Hà, cố có phải Thần nữ của Thần nữ Thánh môn hay không?

Lôi Nguyệt Hà biết việc này đã khó có thể bỏ qua, dứt khoát cắn răng nói:

- Vãn bối đúng là Thần nữ của Thần nữ Thánh môn, vãn bối mạo phạm

môn quy tình nguyện bị trách phạt, chuyện này không liên quan tới Ôn Mậu.

Diệp Mặc có chút im lặng, Lôi Nguyệt Hà này thật đúng là quá trung thực, lúc này nói mình mạo phạm môn quy, không phải là một kẻ ngu ngốc sao?

- Hừ.

Oanh Hoài sắc mặt tức giận đến xanh mét, cô ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Lôi Nguyệt Hà nói:

- Ngươi trước kia là Thần nữ, bây giờ không phải nữa rồi, ngươi bị trục xuất khỏi Thần nữ Thánh môn rồi. Thần nữ Thánh môn ta không có loại tiện nhân không biết xấu hổ như ngươi, dơ bẩn không chịu nổi, buồn nôn đến cực điểm.

Người chung quanh lập tức bắt đầu bàn tán ầm ĩ, cho thấy lúc trước Oanh Hoài nói dối. Lúc trước Oanh Hoài nói Lôi Nguyệt Hà không phải là Thần nữ, giả mạo đệ tử Thánh môn, làm bẩn tông môn. Bây giờ còn nói trục xuất Thánh môn, hiển nhiên lời nói trước sau không thống nhất.

Diệp Mặc nhổ một bãi nước miếng, khinh thường nhìn chằm chằm Oanh Hoài nói:

- Không biết xấu hổ? Dơ bẩn buồn nôn? Ta nhổ vào. Ngươi không phải là do mẹ ruột ngươi sinh ra sao? Hay là nói ngươi là do một con khỉ mẹ sinh ra, từ trong tảng đá bỗng hiện ra sao? Ngươi nói chỉ cần nam nữ mến nhau chính là buồn nôn không biết xấu hổ, có phải muốn nói cha mẹ ngươi cũng vậy hay không? Chẳng lẽ cha ngươi không cưỡi trên mẹ ngươi, ngươi cũng có thể sinh ra? Đừng ở trước mặt ông đây ngụy trang học thức nữa, ngươi mới đúng là buồn nôn cực kỳ đấy.

Lời nói này của Diệp Mặc ác độc cực kỳ, Oanh Hoài sắc mặt thay đổi nghiêm trọng. Người chung quanh cũng đều là nghe thấy mà trợn mắt há hốc mồm, những người chung quanh đã đoán được Diệp Mặc là một Thánh đế

rồi, nhưng đây là một Thánh đế gì vậy? Quả thực là giống như một tên vô lại, nói chuyện còn xưng ông đây? Hắn là muốn là cha Oanh Hoài Thánh đế sao?

- Chết cho ta …

Oanh Hoài cũng không nhịn được nữa, nội tâm phẫn nộ, đưa tay chính là một đám điểm sáng tản ra, lĩnh vực Thánh đế điên cuồng mở rộng ra.

Người chung quanh nhao nhao lui về phía sau, cho dù là một vài Thánh đế cũng nhao nhao lui về phía sau. Hai kẻ tương đương với Dục đạo Thánh đế đánh nhau, cũng không phải là sự kiện đơn giản rồi.

Một trăm linh tám viên Phong Hỏa Linh Lung Sa hóa thành rất nhiều vòng gợn sóng, hoàn toàn bao Diệp Mặc lại, những gợn sóng này dưới lĩnh vựa của Oanh Hoài Thánh đế, khí thế to lớn dồi dào, giống như trời xanh úp ngược đánh tới vậy.

Diệp Mặc cười lạnh, tu vi của Oanh Hoài trong số những Dục đạo Thánh đế mà hắn gặp phải, chỉ có thể đứng hàng sau cùng mà thôi. Huống chi lúc này tu vi của hắn so với lúc trước đâu chỉ tăng lên mấy lần, Diệp Mặc ngay cả Tử Đao cũng không cần phóng ra, mấy thủ quyết đã đánh ra, thậm chí ngay cả lĩnh vực cũng lười phóng ra.

Dại thần thông đã gần đến vô hạn, Băng Không. Đây là một thần thông Diệp Mặc lĩnh ngộ được trên sa mạc Niết sinh, đây cũng là lần thức nhất hắn thi triển ra Băng Không.

Trong chớp nhoáng này, không gian chung quanh giống như nhất thời chậm lại, từng dòng nước lạnh ăn mòn xươgn tủy giống như gió lốc khuếch tán ra. Những tiên nhân ở bên cạnh xem cuộc chiến, dù có người đã là Tố đạo Thánh đế, cũng cảm thấy từng trận rùng mình. Những Tiên đế kia thì càng không ngừng lui về phía sau, trong lòng chấn động mãnh liệt, đây là thần thông gì vậy? Mà lại khơi dậy rét lạnh khủng bố như thế?

Khi không gian chung quanh Oanh Hoài và Diệp Mặc giống như hoàn toàn bị đông lại, một trăm linh tám Phong Hỏa Linh Lung Sa kia cũng hình như bị đông kết llại, trong nháy mắt liền chậm chạp, sau đó tĩnh lại, mà lĩnh vực của Oanh Hoài cũng bắt đầu chậm rãi rạn nứt.

Ken két …

Không gian bị Băng Không thần thông phong tỏa ngăn cản, thật giống như một mảnh sông băng kết băng, tại thời khắc này hoàn toàn đóng băng lại, sau đó lại chậm rãi rạn nứt.

Phong Hỏa Linh Lung Sa giống như lá rụng mất đi sinh mạng, chậm rãi rơi xuống.

Oanh Hoài sắc mặt tái nhợt như tuyết, một phát bắt lầy những viên Phong Hỏa Linh Lung Sa sắp rơi xuống kia, thì thào nói:

- Đây là thần thông gì?

Nhưgn Diệp Mặc lại không trả lời cô ta, trực tiếp đấm ra một quyền.

Bành …

Lĩnh vực của Oanh Hoài từng khúc một rạn nứt, cô ta tức thì bị một quyền này của Diệp Mặc đánh vào ngực, lập tức phun mạnh ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Đạo nguyên Thánh đế? Lúc này ở trong lòng Oanh Hoài chỉ có một ý niệm trong đầu, Diệp Mặc nhất định là Đạo nguyên Thánh đế không thể nghi ngờ, nếu không làm sao có thể dễ dàng đánh bay cô ta như thế. Cô ta biết rõ Diệp Mặc không muốn giết cô ta, nếu không một quyền này, cô ta đã chia năm xẻ bảy rồi.

Cho dù là trọng thương tơí cực hạn, Oanh Hoài cũng không dám rơi xuống, cô ta điên cuồng quay người, mang theo một luồng độn quang đảo mắt đã biến mất không còn dấu vết.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, cũng lười đuổi theo Oanh Hoài. Hắn vốn không định giết cô gái này, Thần nữ Thánh môn rất khổng lồ, hắn và Thần nữ Thánh môn không có dây dưa gì, tội gì giết một Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, sau đó kết thành thù hận.

Các tiên nhân chung quanh quan sát một trận chiến này, đều hít một hơi lãnh khí, đây là tu vi gì vậy? Chỉ với một thần thông, thêm một quyền liền đánh bay một Dục đạo Thánh đế, thậm chí thiếu chút nữa đánh chết. Loại tu vi này quả thực là đáng sợ đã đến cực hạn.

Đáng sợ hơn là, tại nơi hai người chiến đấu, cũng không có bất kỳ khe nứt nào, cả mặt đất đều không có bị hư hao gì. Người người đều hiểu rõ, cái này không phải là vì tu vi của hai người không cao, mà là vì người Thánh đế trẻ tuổi này đã khống chế toàn bộ cuộc chiến, hắn không để nơi này kinh thiên động địa, ở đây sẽ không có kinh thiên động địa.

Đan Anh Dao trông thấy Diệp Mặc rời khỏi phường thị, lập tức liền đuổi theo, cô chỉ chậm hơn Diệp Mặc một bước mà thôi. Lại nhìn thấy rõ ràng toàn bộ quá trình Diệp Mặc dễ dàng đánh bại Oanh Hoài, thậm chí nếu như không phải là Diệp Mặc nương tay, Oanh Hoài kia đã bị Diệp Mặc một quyền đánh chết.

Đan Anh Dao hít vào một ngụm khí lạnh, Oanh Hoài là một Dục đạo Thánh đế, mà Diệp Mặc …

Rất rõ ràng, Diệp Mặc cũng đã thăng cấp Thánh đế, chỉ có điều là mình nhìn không ra mà thôi.

- Hắn vẫn đáng sợ như trước đây.

Đan Anh Dao nhớ tới Diệp Mặc tại ngoại vi Thần Phần vực, giết Bán Thánh đơn giản như giết gà vậy.

Những Thánh đế kia trông thấy Diệp Mặc uy thế như thế, nhao nhao đi lên chào hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc chắp tay đảo quanh một lượt nói:

- Các vị tiên hữu, về Thần nữ Thánh môn là tốt hay xấu, ta không đánh giá. Nhưng cô gái này mọi người cũng nhìn thấy, vô sỉ cực kỳ, đổi trắng thay đen. Ta hôm nay không giết cô ta, là cho Thần nữ Thánh môn chút mặt mũi.

Những người tu luyện đến Thánh đế này đương nhiên sẽ không đắc tội Diệp Mặc, tương tự, bọn họ cũng sẽ không đi đắc tội Thần nữ Thánh môn. Lời Diệp Mặc nói, bọn họ đã không phản đối, cũng không tán thành.

Diệp Mặc cũng không để ý, hắn lại cao giọng nói:

- Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà là bạn của ta, bây giờ hai người bạn của ta muốn mua một chút vật liệu ở thành Trường Phí Thánh Đạo, còn hy vọng các vị tiên hữu nể tình ta, không nên làm khó hai người bạn này của ta.

Người người đều hiểu rõ, Diệp Mặc nói những lời này là có ý gì, nể tình hắn, nói trắng ra là, nể tình quả đấm của hắn, đừng có không biết điều mà thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2093

Thất Thân

Diệp huynh, quả nhiên huynh đã chứng đạo, tiến triển còn nhanh như vậy, tôi như ếch ngồi đáy giếng, lại vẫn cho rằng Diệp huynh vẫn còn tu vi Tiên đế, chúc mừng Diệp huynh.

Đan Anh Dao đã rơi xuống trước mặt Diệp Mặc chắp tay chúc mừng.

- Anh Dao tiên tử chẳng phải cũng chứng đạo rồi sao?

Diệp Mặc mỉm cười, chắp tay nói.

Đan Anh Dao biết Tố đạo Thánh đế này của mình so với Diệp Mặc thì kém quá xa, nhưng cô cũng không tranh luận nữa, chỉ hỏi:

- Diệp huynh cũng muốn đi Thần nữ Thánh môn sao? Hay là chúng ta cùng đi đi.

Diệp Mặc lại truyền âm đáp rằng:

- Anh Dao tiên tử, nếu như cô tin tưởng ta, thì chớ đi Thần nữ Thánh môn.

- Vì sao?

Đan Anh Dao nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi, cô không rõ vì sao Diệp Mặc không muốn cô đi Thần nữ Thánh môn?

- Nguyên nhân ta cũng không rõ lắm.

Diệp Mặc chỉ suy đoán, đương nhiên sẽ không đem suy đoán của mình

nói ra cho Đan Anh Dao nghe.

- Ta nghe lời huynh.

Đan Anh Dao không tiếp tục hỏi, trong nháy mắt liền quyết định tin tưởng Diệp Mặc, Diệp Mặc cho cô cảm giác sâu không thể dò, căn bản không biết ranh giới cuối cùng của hắn tới đâu. Người như vậy là đáng sợ nhất, cô thà rằng không đi Thần nữ Thánh môn, cũng không muốn lưu lại cho Diệp Mặc một ý nghĩ không tín nhiệm.

Diệp Mặc gật gật đầu, rất là tán thưởng với sự sáng suốt của Đan Anh Dao, nếu như Đan Anh Dao đi Thần nữ Thánh môn, nhất định sẽ bị Thần nữ Thánh môn dùng để làm cây thương.

- Diệp tiền bối.

Lôi Nguyệt Hà đi tới gọi một câu, lòng cảm kích của cô đối với Diệp Mặc là đến từ đáy lòng.

- Cứ gọi ta là Diệp huynh đi. Ta muốn đi Thần nữ Thánh môn một chuyến, cô và Ôn Mậu vẫn nên dựa theo ta nói mà đi mua vật liệu đi. Ta tin tưởng, hiện tại không có ai dám động thủ với hai người đâu.

Diệp Mặc khoát tay nói.

Ở một bên Đan Anh Dao vội vàng nói:

- Diệp huynh cứ đi đi. Không cần lo lắng. Tôi sẽ ở lại thành Trường Phí Thánh Đạo.

Diệp Mặc biết Đan Anh Dao muốn cảm ơn mình. Cũng không có từ chối, dù sao Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu tu vi quá thấp, có Đan Anh Dao ở đây, hắn cũng yên tâm không ít.

- Diệp sư huynh …

Lôi Nguyệt Hà nghe Diệp Mặc kêu cô gọi là sư huynh, không nói nhiều

nữa, trực tiếp truyền âm cho Diệp Mặc nói:

- Tôi nghe nói Thánh nữ mới của Thánh môn là đệ tử đã thất thân, mặc dù có thủ đoạn ẩn giấu của Thánh môn. Nhưng đợi đến lúc Đại nhật Thần sơn tế núi nhất định sẽ bị phát hiện. Đến lúc đó Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn nhất định sẻ là một trận đại chiến, nếu như Diệp sư huynh tới đó …

Diệp Mặc nghe Lôi Nguyệt Hà nói vậy lập tức liền biết mình suy đoán không sai, chuyện Thần nữ Thánh môn muốn làm y hệt như hắn nghĩ.

- Cô không cần lo lắng, mấy chuyện này ta sớm nghĩ đến rồi, Thần nữ Thánh môn vậy mà cố ý thu nhận một nữ đệ tử thất thân, cũng là trăm phương ngàn kế.

Diệp Mặc trong lòng âm thầm khinh bỉ Thần nữ Thánh môn này, quả nhiên nói thì hay, trên thực tế đều cá mè một lứa. Bình thường tánh mạng của nữ đệ tử trong mắt mấy cô ả đó chỉ là con sâu cái kiến, thậm chí ngay cả con sâu cái kiến cũng không bằng.

Lôi Nguyệt Hà tiếp tục truyền âm nói:

- Đệ tử tên là Mục Tiểu Vận kia thì lại cũng không phải là cố ý thu nhận đâu. Nghe nói cô ấy đến từ Tiên giới, được Ỷ Lan sư thúc thu làm đệ tử. Khi cô ấy thành tựu Đại Ất Tiên …

- Cô nói gì? Thánh nữ kia tên là gì?

Diệp Mặc trên trán lộ ra gân xanh, thần sắc dữ tợn bắt lấy Lôi Nguyệt Hà, khàn khàn hỏi, hoàn toàn quên tiếp tục truyền âm.

Lôi Nguyệt Hà bị biểu cảm của Diệp Mặc dọa sợ kinh hãi run lên, vội vàng nói tiếp:

- Cô ấy tên là Mục Tiểu Vận, và một đệ tử tên là La Bế Nguyệt cùng đi đến Thần nữ …

Lôi Nguyệt Hà còn chưa dứt lời, liền cảm nhận được không gian chung quanh chấn động từ trận, sau một khắc cô phát hiện Diệp Mặc sớm đã biến mất không thấy đâu.

- Lại Na Di trong Thánh đạo Tàn giới, Diệp sư huynh …

Lôi Nguyệt Hà lẩm bẩm nói xong, lập tức đã ngừng nói, cô hiểu được, Diệp Mặc tiền bối này nhất định là có quan hệ không hề cạn với Mục Tiểu Vận, nói không chừng còn là đạo lữ. Lôi Nguyệt Hà thở dài, Thần nữ Thánh môn lại kết một mối thù lớn rồi. Nhưng cô đã không thể ra sức rồi, Diệp Mặc tiền bối tu vi sâu không thể dò, Thần nữ Thánh môn có thể ngăn cản hắn hay không chỉ có hỏi ý trời.

…

Oanh Hoài lửa giận ngập trời, nhưng đáng tiếc cô ta không phải là đối thủ của Diệp Mặc, cho dù là Diệp Mặc chỉ vào cái mũi cô ta đánh cô ta, cô cũng chỉ có thể đào tẩu. Hơn nữa còn mang theo trọng thương mà đào tẩu.

Vừa rồi một quyền kia của Diệp Mặc làm cho kinh mạch cô ta tổn hại hết, nếu như cô ta không nhanh chóng chữa trị kinh mạch, sẽ ảnh hưởng cao độ thăng cấp về sau.

Oanh Hoài chỉ bay ra nơi cách đó trăm vạn dặm, ngừng lại ngay tại một mảnh đất đá vụn hoang dã, cô ta lại phun ra một ngụm tinh huyết, trong lòng ác mắng một trận.

Ngay khi Oanh Hoài muốn đánh ra một động phủ tạm thời, lại có một luồng độn quang xẹt qua đỉnh đầu cô ta, Oanh Hoài trong lòng cả kinh. Nếu như là lúc bình thường, luồng độn quang này cô ta tuyệt đối sẽ không thèm để ý. Tình cảnh độn quang bay qua đây xem ra người này nhiều nhất cũng chỉ là một Tiên đế hậu kỳ mà thôi. Tình huống của cô ta bây giờ, căn bản cũng không phải là đối thủ của Tiên đế. Đương nhiên nếu như cô ta liều chết một cú, cô vẫn không sợ Tiên đế bình thường, nhưng cô ta đã trọng thương, lại liều chết một cú, trừ phi cuộc đời này cô ta không muốn Hóa đạo nữa rồi.

Ngay khi Oanh Hoài cầu nguyện luồng độn quang kia nhanh biếnmất đi, luồng độn quang kia lại trở lại, đã rơi xuống trước mặt Oanh Hoài rồi.

- Tiền bối chẳng lẽ là Thánh đế đại nhân của Thần nữ Thánh môn?

Luồng độn quang rơi xuống này là một người đàn ông trung niên tướng mạo có chút không tầm thường, thoạt nhìn thậm chí có chút khí thế uy nghiêm, nhưng giọng điệu nói chuyện rất là khiêm tốn.

Oanh Hoài hừ lạnh một tiếng:

- Phải, ngươi có chuyện gì?

- Vãn bối Táp Không, vãn bối thấy tiền bối hình như có thương tích trong người, vãn bối đối với Thần nữ Thánh môn ngưỡng mộ đã lâu, nguyện ý vì tiền bối cống hiến sức lực.

Táp Không giọng thành khẩn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, khom người kính cẩn nói.

Oanh Hoài sắ mặt dịu đi một chút, cô ta chậm rãi nói:

- Không cần, ngươi đi đi. Chút thương thế này của ta, cũng không có ảnh hưởng gì.

Oanh Hoài mặc dù đã là Dục đạo Thánh đế, nhưng tâm cơ so với Táp Không căn bản là không đáng gì. Táp Không chỉ nói một câu, đã moi ra được chuyện Oanh Hoài trên thân bị trọng thương.

- Vậy vãn bối cáo từ.

Táp Không lại kính cẩn chắp tay nói, giọng điệu càng thêm tỏ ra tôn kính mà thành khẩn.

Oanh Hoài gật gật đầu, trong lòng có chút thỏa mãn, tên tuổi Thần nữ Thánh môn vẫn còn đấy. Cho dù lần này mình xảy ra chuyện tại thành Trường Phí Thánh Đạo, cũng chưa chắc có thể ảnh hưởng đến đại sự của

Thần nữ Thánh môn.

Trong nháy mắt khi Oanh Hoài tâm thần buông lỏng, gật đầu nói, Táp Không bỗng nhiên đánh ra một luồng hòa quang màu xanh, một chữ "Hoàng" lớn chừng cái đấu trong nháy mắt bao trùm lấy Oanh Hoài.

Nếu như Diệp Mặc ở đây, đương nhiên biết đây là đòn sát thủ của Táp Không, Đoạt Hồn Thanh Vân Bút thi triển ra thần thông Sáu chữ hồng hoang. Nhưng lúc này thần thông Sáu chữ hồng hoang của Táp Không hiển nhiên dũng mãnh hơn so với lúc trước đâu chỉ gấp đôi, chữ "Hoàng" này đánh ra, vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt liền bao phủ lấy Oanh Hoài rồi.

Hào quang màu xanh thẫm mang theo sát ý không còn là liên tục không ngừng nữa, mà là kích thích sát thế trong không gian xung quanh trong nháy mắt liền hình thành một luồng sát ý viễn cổ thăng trầm bể dâu, đánh vào trên người Oanh Hoài.

Oanh Hoài mạnh phun ra một ngụm tinh huyết, nghiêm nghị nói:

- Tên nhãi ngươi dám …

Táp Không có cái gì mà không dám chứ, trong nháy mắt gã liền phong bế toàn thân Oanh Hoài, sau một khắc gã đã nâng Oanh Hoài lên biến mất ở mảnh đất đá vụn hoang tàn này.

Táp Không sau khi đi vào Thánh đạo Tàn giới này, mới biết được ở đây chứng đạo cũng là muôn vàn khó khăn. Lúc này gã gặp Thánh đế đã chứng đạo của Thần nữ Thánh môn, gã há có thể buông tha? Nếu như Oanh Hoài chỉ là một Thần nữ bình thường, có lẽ gã căn bản là sẽ không động tâm, nhưng Oanh Hoài lại là một Thánh đế đã chứng đạo, còn là một Thánh đế đã chứng đạo còn giữ lại nguyên âm.

Loại Thánh đế chứng đạo này đưa tới cửa, Táp Không gã nếu buông tha, gã sẽ không phải là Táp Không Đại Đế nữa rồi. Gả đã là Tiên đế viên mãn,

chỉ còn kém một bước nữa là chứng đạo, bây giờ một Thánh đế như Oanh Hoài đưa lên nguyên âm, gã hiển nhiên phải vui lòng nhận rồi, lợi dụng nguyên âm của Oanh Hoài để chứng đạo.

…

Một nén nhang sau, Oanh Hoài bị Táp Không giày vò đã tỉnh lại, cô ta lập tức cảm nhận được thân thể của mình hơi khác thường, một loại cảm giác khó nói lên lời xông lên đầu. Khiến cô ta không cách nào hình dung được cái loại cảm giác này, dường như là sung sướng, lại tựa như là bi thương.

Cô ta lập tức nhìn thấy Táp Không Đại Đế ở trên người mình, cô ta cảm giác được thuần âm mình giữ lại vô số năm dần dần rời khỏi cô mà đi. Giờ khắc này, cô ta kinh hãi thiếu chút nữa lại hôn mê bất tỉnh.

- Ah …

Oanh Hoài trong chớp nhoáng này liền thiêu đốt nguyên thần của mình, đồng thời đấm ra một quyền.

Táp Không biết Oanh Hoài tỉnh lại, nhưng gã đang trong thời khắc mấu chốt hấp thu nguyên âm, lại không cách nào tránh được một quyền này, trực tiếp bị đánh vào ngực, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Dục đạo Thánh đế cho dù là chỉ còn một chút xíu hơi thở, cũng cực kỳ đáng sợ. Oanh Hoài cho dù là có sa sút đi nữa, cũng là một Dục đạo Thánh đế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2094

Tức Giận Xông Vào Thần Nữ Thánh Môn

Nhìn thấy khí tức cuồn cuộn đáng sợ trên người Oanh Hoài, Táp Không bị trọng thương cũng không dám ở lại lâu, thứ muốn có được lão cũng đã có rồi, có thể thăng cấp lên Thánh đế hay không, chỉ có thể xem vận mệnh và sự cố gắng của lão.

Táp Không trong nháy mắt bỏ chạy, khuôn mặt Oanh Hoài vô cùng dữ tợn, cô thống hận nhất chính là Thần nữ của Thần nữ Thánh môn bị thất thân, bây giờ chuyện này xuất hiện ngay trên người cô, càng hận thêm chính là, Thần nữa thất thân khác đều là tự nguyện, còn cô không ngờ bị cưỡng ép.

…

Thần nữ phong của Thần nữ Thánh môn, Mục Tiểu Vận đang ngồi đơ trong nơi mà mình tu luyện, lúc này cô hoàn toàn không biết mình nên làm thế nào?

Gần đây cô cũng cảm thấy có gì đó không đúng, chẳng những không cho phép đi thăm sư phụ của mình, mà ngay cả đến thăm Bế Nguyệt sư tỷ cũng không cho phép. Nói đơn giản hơn một chút, bây giờ cô ngoài ở lại Thần nữ phong ra, thì không thể đến bất cứ nơi nào được.

- Mục Tiểu Vận.

Giọng nói của Cơ Tích vang lên sau lưng Mục Tiểu Vận, Mục Tiểu Vận lúc này mới giật mình tỉnh lại. Cơ Tích trong lòng thầm thở dài, mặc dù tui vi của cô cao hơn nhiều so với Mục Tiểu Vận, nhưng khi cô vừa mới đến cũng không cố ý giảm khí tức, Mục Tiểu Vận chậm lụt như này, chứng tỏ cô

cũng hiểu tình cảnh của mình một chút, chỉ có điều không biết làm như nào mà thôi.

- Tích sư tỷ.

Mục Tiểu Vận mau chóng đứng dậy.

Cơ Tích chần chừ một lát, lúc này mới nói:

- Cô biết người của Đại nhật Thần sơn đến rồi không?

- Bọn họ có phải yêu cầu bây giờ tôi đến Đại nhật Thần sơn phải không? Tông chủ có phải đã đồng ý rồi không?

Mục Tiểu Vận bình tĩnh nói, cô có thể biết được tin này, cũng là La Bế Nguyệt liều chết thăm dò được, sau đó truyền tin cho cô.

- Đùng, vốn dĩ tôi định giúp cô nghĩ cách trong khoảng thời gian này, nhưng tông chủ cũng không ngờ Đại nhật Thần sơn lại đề nghị muốn Thánh nữ của Thánh môn chúng ta đến đó …

Cơ Tích có chút áy náy nói, trong lòng cô biết rõ, Đại nhật Thần sơn cũng không phải là đồ ngốc, chuyện mà Thần nữ Thánh môn có thể nghĩ đến, thì Đại nhật Thần sơn bọn họ đương nhiên cũng có thể nghĩ đến.

Mục Tiểu Vận lắc đầu:

- Tích sư tỷ, cô cũng không nợ tôi cái gì, cho nên cô cũng không cần giúp tôi làm gì hết, việc của tôi cô cũng không giúp nổi đâu.

Cơ Tích lại lần nữa trầm mặc rồi nói:

- Tiểu Vận, tôi thực sự vẫn còn nợ cô, hoặc là nói tôi nợ chồng của cô Diệp Mặc, hắn …

- Cái gì?

Mục Tiểu Vận đột nhiên đứng dậy, toàn thân run rẩy nắm chặt lấy tay Cơ Tích, chỉ có điều sau khi cô nói ra hai từ này, thì cũng không bật ra được một từ nào nữa.

Cô rất muốn nói, cô mau chóng nói cho tôi biết, chồng của tôi bây giờ ở đâu? Diệp Mặc ở đâu? Nhưng mặc cho cô cố gắng thế nào, cô cũng không thể bật thốt lên một lời nào nữa.

Cơ Tích trong lòng thầm thở dài cho Mục Tiểu Vận, một đường nguyên khí truyền đến, sau khi đem khí tức của Mục Tiểu Vận ổn định xuống, lúc này mới nói:

- Tiểu Vận, cô không cần sốt ruột, tôi đúng là biết, lần trước tôi chỉ là chưa báo cho cô biết mà thôi. Hôm nay tôi đến đây, chính là muốn nói cho cô biết chuyện này.

Mục Tiểu Vận cuối cùng cũng có thể nói chuyện, cô run giọng nói:

- Tích sư tỷ, xin cô nói cho tôi biết Diệp Mặc đang ở đâu? Chồng tôi bây giờ đang ở đâu?

Cơ Tích cũng không nói chuyện của Diệp Mặc, chỉ trầm giọng nói:

- Tôi nợ Diệp Mặc, bây giờ không có cách nào trả lại cho hắn được, thì trả lại cho cô cũng như vậy. Nhưng người của Đại nhật Thần sơn sắp đến dẫn cô đi rồi, đối với cô mà nói, cô có biết tung tích của Diệp Mặc hay không, kết quả cũng như nhau mà thôi.

Mục Tiểu Vận giống như bị giội một gáo nước lạnh, cô đơ người, bây giờ cô sắp bị người ta dẫn đi rồi, cho dù biết chồng mình ở đâu, cô có thể đi sao?

Mục Tiểu Vận mau chóng gạt những suy nghĩ khác sang một bên, lúc này cô chỉ muốn biết tin tức của Diệp Mặc, điều này đối với cô mà nói cũng là chuyện quan trọng giống như sống chết vậy.

- Tôi rất muốn dẫn cô đi khỏi Thần nữ Thánh môn …

Cơ Tích chậm rãi nói.

- Hả …

Mục Tiểu Vận lập tức ngây ngẩn cả người, cô thật không ngờ lại có chuyện tốt như này. Cơ Tích bbàng lòng dẫn cô rời khỏi Thần nữ Thánh môn nay? Đây chẳng phải nói cô sắp được gặp Diệp Mặc rồi sao? Lúc này cô hận không thể đưa tính mạng của mình cho Cơ Tích, chỉ cần cô ấy có thể để mình gặp được chồng mình là được.

Cơ Tích ảm đạm nói:

- Nhưng tôi không có bản lĩnh này. Huống chi, cho dù tôi có bản lĩnh này, tôi cũng không thể làm như vậy. Thứ mà tôi có thể làm chỉ là báo cho cô biết chồng của cô đi đâu, còn nữa chính là đưa thứ mà tôi nợ chồng cô cho cô.

Mục Tiểu Vận cuối cùng cũng tỉnh lại, thần sắc khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cô khom người hành lễ với Cơ Tích nói:

- Xin Cơ Tích sư tỷ nói cho tôi biết, Diệp Mặc chồng tôi bây giờ đang ở đâu? Chỉ cần biết chồng của tôi còn bình yên vô sự, thì tôi cũng không cần lo lắng nữa.

Khi nói xong câu này, Mục Tiểu Vận cũng đã hạ quyết tâm, đợi lát nữa mình sẽ tự vẫn. Biết chồng mình bình yên vô sự thì cô cũng mãn nguyện rồi, đến Đại nhật Thần sơn tuyệt đối không thể có chuyện gì tốt, cô không cần đi cũng biết.

Chẳng may đến Đại nhật Thần sơn bị vũ nhục, cô thà rằng tự mình tự vẫn còn hơn.

Co Tích cũng đã nhìn ra ý chí muốn chết của Mục Tiểu Vận, cũng không nhắc nhở Mục Tiểu Vận. Bất luận thế nào, cô cũng sẽ không để Mục Tiểu

Vận tự sát, nếu như để Mục Tiểu Vận tự sát, thì Thần nữ Thánh môn sẽ rơi vào hoàn cảnh cực xấu.

- Chồng của cô có thể rơi xuống sông Niết sinh rồi, sông Niết sinh cô có thể không biết, nhưng theo những gì tôi biết, cho dù là người có tu vi Đạo nguyên, rơi xuống sông Niết sinh, cũng không có cơ hội sống sót …

Cơ Tích còn chưa nói xong, Mục Tiểu Vận cũng đã cảm thấy mặt mũi tối sầm lại, tu vi Đại Ất Tiên của cô ở mặt này cũng không có tác dụng gì, cô giống như cảm thấy thân thể và linh hồn của mình cũng đã tách ra, bị câu nói này của Cơ Tích, trút hết ra ngoài rồi.

…

Diệp Mặc trên đường Na di suốt, trong nơi như Thánh đạo Tàn giới mà Na di, không nghi ngờ là đem đầu của mình xác trên tay. Cho dù vận khí của Diệp Mặc có tốt đi nữa, hắn cũng có bốn lần bị khe nứt không gian cắn nuốt. Nếu như không phải hắn có thần thức vực bao lấy, mỗi lần đều bị cắn nuốt, trong nháy mắt chạy ra ngoài, bây giờ hắn cũng không biết mình đang lưu lạc ở nơi nào nữa.

Ngoài khe nứt không gian cắn nuốt ra, hắn còn bị không gian lệch vị xé rách một mảng da thịt lớn trên bả vai, chỉ thiếu chút nữa, hắn đã bị tàn phá cơ thể.

Điên cuồng di chuyển như vậy, vốn dĩ phải cần mấy ngày mới có thể đến được bên ngoài Thần nữ Thánh môn, Diệp Mặc chỉ tốn chưa đến nửa ngày, đã đến được bên ngoài Thần nữ Thánh môn rồi.

- Phạm vi Thánh môn, đứng lại.

Hai bóng người màu xanh chặn Diệp Mặc lại, đây là hai Thần nữ tu vi Tiên đế, Thần nữ Thánh môn tuyệt đối không cho phép người ngoài xông vào, cho dù bên ngoài cũng không được. Huống chi người ngoài này còn là một người đàn ông.

- Mục Tiểu Vận ở đâu?

Khóe mắt Diệp Mặc đỏ hoe, đằng đằng sát khí quát lớn.

- Trong này không có ai là Mục Tiểu Vận, anh lập tức ra ngoài khỏi phạm vi của Thần nữ Thánh môn …

Lập tức có một Thần nữ quát.

Không có được đáp án mà mình mong muốn, Diệp Mặc căn bản cũng không có tâm trạng dong dài cùng hai Thần nữ này, giơ chân lên đá một cái, hai Thần nữ bị lĩnh vực Thánh đế của Diệp Mặc trói buộc lại, đến sức đánh trả cũng không có, điên cuồng phun máu tươi ngay tại trận, ngã bay ra ngoài. Diệp Mặc cũng không giết hai người này, hắn vẫn còn lý trí.

- Người nào dám càn rỡ trong Thánh môn của ta?

Lại một bóng người màu xanh nữa xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, đây là một người con gái dáng người cao ráo gầy gò, tu vi Tố Đạo. Cô chính là Thần nữ cao gầy lúc trước nhìn thấy Mục Tiểu Vận thất thân, muốn giết Mục Tiểu Vận. Cho dù Mục Tiểu Vận lúc trước chỉ là cùng với La Bế Nguyệt lạc đường tiến vào trong phạm vi của Thần nữ Thánh môn, cô cũng muốn giết Mục Tiểu Vận, từ đó có thể thấy được sự bá đạo của người này.

Bây giờ Diệp Mặc là một người đàn ông, tiến vào phạm vi của Thần nữ Thánh môn, cô nếu như có thể dễ nói chuyện, đó mới là chuyện lạ.

Lại là một Tố đạo Thánh đế, khí thế quanh người Diệp Mặc tăng vọt, sát cơ công thẳng lên trời, tiếp tục nghiêm nghị nói:

- Mục Tiểu Vận ở đâu?

- Con chó hoang ở đâu đến đây, mau cút ra ngoài Thần nữ Thánh môn cho ta, nơi này không phải là nơi ngươi đến tìm tiện nữ.

Tố đạo Thánh đế dáng người cao gầy này quả nhiên tính tình cũng

không tốt hơn hai Thần nữ vừa nãy, miệng nói Diệp Mặc cút ra ngoài, nhưng tay cũng đã phóng ra một thanh kiếm dài màu lam rồi.

Đối phương chẳng những không trả lời, còn sỉ nhục Tiểu Vận, Diệp Mặc đến nửa từ cũng chẳng thèm nói, nói đạo lý cũng cần phải khi nào hắn có tâm trạng mới nói, lúc này hắn làm gì có tâm trạng nói đạo lý với người khác? Nếu như muốn bắt Tiểu Vận, thì hắn sẽ giết ngay lập tức.

36 viên Lôi Hải Thần Châu được phóng ra, đồng thời Băng Không cũng được phóng ra, Diệp Mặc thậm chí cũng không nghĩ đến chuyện nhẹ tay, hắn đến Lôi Hải Thần Châu cũng lấy ra hết.

Lôi Hải Thần Châu ẩn giấu trong thức hải của hắn, là thứ để lại cho Ức Mặc. Lúc này Diệp Mặc không thèm cân nhắc gì mà phóng ra ngoài, chính là vì muốn mau chóng xông vào Thần nữ Thánh môn.

Không gian xung quanh vố đã bị lĩnh vực Thánh đế của Diệp Mặc khống chế, cộng thêm sự giam cầm của Băng Không, khoảng không gian này trong nháy mắt liền đông cứng lại.

Cho dù tu vi Dục đạo của Oanh Hoài dưới Băng Không của Diệp Mặc cũng chỉ có thể bỏ chạy, một Thần nữ tu vi Tố dạo, dưới Băng Không của Diệp Mặc lại càng không có sức đánh trả lại, cô chỉ có thể khó khăn giãy giụa trong Băng Không, còn chưa đợi cô định thần lại, thì Lôi Hải Thần Châu đã đánh tới.

Hàng loạt tia chớp lóe sáng bên trong, 36 viên Lôi Hải Thần Châu còn chưa bắt đầu, cũng đã kết thúc rồi. Nếu nói Diệp Mặc dùng bom đạn bắn muỗi, thì cũng chẳng khoa trương chút nào.

Trạm Hải An bị Băng Không và Lôi Hải Thần Châu đánh tan tành đến cặn bã cũng không còn, còn Diệp Mặc đến nhẫn trữ vật cũng không có tâm trạng đi thu lại, liền xông vào trong sơn môn của Thần nữ Thánh môn. Cho đến lúc này, đại trận hộ sơn của Thần nữ Thánh môn còn chưa kịp đóng lại.

- Lôi Hải Thần Châu …

Trên ghế chủ tọa trong điện tiếp khách của Thần nữ Thánh môn, một người con gái áo tím tức giận chằm chằm nhìn Diệp Mặc thu lại Lôi Hải Thần Châu mau chóng xông vào Thần nữ Thánh môn, lẩm bẩm nói vài từ.

Diệp Mặc từ khi nhìn thấy Trạm Hải An, đến lúc giết chết Trạm Hải An, trước sau cũng chỉ có mấy giây. Cô đến cầu cứu cũng không có cách nào cầu cứu được, hoặc là nói thủ đoạn thần thức hóa hình của cô, trong vực của đối phương căn bản không chen vào được.

Người con gái áo tím lập tức đứng lên, sắc mặt vô cùng tái nhợt, không ngờ lại có người điên cuồng như vậy trong Thần nữ Thánh môn, vung tay một cái đã giết chết Tố đạo Thánh đế, điều này quả thực quá ngang ngược rồi.

- Cơ tông chủ, không biết vì chuyện gì mà tức giận như vậy?

Một người đàn ông tu vi cũng là Hóa đạo đỉnh phong đứng lên hỏi, rõ ràng người con gái áo tím này chính là tông chủ Cơ Tâm Dật của Thần nữ Thánh môn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2095

Thủ Đoạn Lợi Hại Nhất

Thần nữ Thánh môn có tác dụng ngăn cách thần thức, Cơ Tâm Dật có thể nhìn rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì, thậm chí quá trình Diệp Mặc ra tay như nào côcũng nhìn thấy rất rõ. Nhưng mấy người còn lại trong điện tiếp khác này thì lại không nhìn rõ, người đàn ông đứng lên chính là Thánh đế của Đại nhật Thần sơn, cho dù là Thần nữ Thánh môn không cho phép đàn ông tiến vào, người của Đại nhật Thần sơn đến, Thần nữ Thánh môn vẫn không thể ngăn cản được.

- Duyệt Hòa, cô lập tức đi thông báo cho tông thượng, có người ngang ngạnh tiến vào Thánh môn chúng ta, chẳng những pháp vỡ trận pháp phòng ngự bên ngoài Thánh môn, còn trực tiếp giết chết đệ tử Tố đạo Trạm Hải An của Thánh môn.

Lời này của Cơ Tâm Dật nói thẳng, lúc này sự phẫn nộ của cô cũng đã lên đến đỉnh rồi.

Đại nhật Thần sơn lớn lối như vậy, muốn ra tay với Thần nữ Thánh môn, cũng phải tìm cái cớ, còn tên khốn vừa xông vào đây, không ngờ đến nửa phần mượn cớ cũng không có, trực tiếp liền xông thẳng vào Thần nữ Thánh môn, tùy ý chém giết Tố đạo Thánh đế, Thần Nữ Thánh môn từ khi nào lại bị người ta khi dễ như vậy?

Tông chủ Cơ Tâm Dật của Thần nữ Thánh môn quét thần thức lên người Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức liền cảm thấy. Khí tức của Cơ Tâm Dật còn cường hãn hơn nhiều so với khí tức của Tố đạo Thánh đế lúc trước hắn giết chết, Diệp Mặc không muốn lại ra tay lần nữa, trực tiếp bay thẳng vào sâu trong Thần nữ Thánh môn.

Diệp Mặc biết rõ Thánh nữ của Thần nữ Thánh môn ở trong Thần nữ phong, hắn không biết ngọn núi nào là Thần nữ phong. Nhưng hắn lại là một tông sư trận pháp cao cấp, đối với sự phân bố chủ phong trong tông môn cho dù không hỏi cũng biết chút ít. Lúc này thần thức của Diệp Mặc căn bản cũng không có chút cố kỵ, từng đường thần thức đao và dung thuật thần thức đao mang quét bừa bãi trong đại trận tông môn của Thần nữ Thánh môn.

Từng trận pháp che chắn thần thức bị Diệp Mặc trực tiếp phá tan, chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, Diệp Mặc cũng đã tìm được phương hướng đại khái.

Diệp Mặc trong lòng vô cùng sốt ruột, hắn tung hoành không chút cố kỵ trong Thần nữ Thánh môn, không phải vì hắn lợi hại, mà là vì bây giờ hắn đột nhiên ra tay, Thần nữ Thánh môn còn chưa kịp phản ứng lại, môt khi phản ứng lại rồi, hắn nhất định rơi vào thế yếu. Chính lúc này, cũng đã có mấy đường thần thức cường hãn theo dõi hắn, hơn nữa nhanh chóng tiếp cận.

Một đường thần thức vô cùng cường hãn từ nơi xa quét đến, trực tiếp đâm vào vòng bảo hộ thần thức vực bên ngoài thân người Diệp Mặc, cho dù Thần Niệm Cửu Chuyển của Diệp Mặc đã tu luyện đến tầng thứ năm, có thần thức giới đơn giản của riêng mình, dưới đường thần thức cường hãn này, cũng không tự chủ được rùng mình một cái, luyện thể Tiên thần thể đỉnh phong cũng không thể nào chịu đựng nổi loại thần thức đâm thẳng này.

Đây tuyệt đối là một cao thủ Đạo nguyên, Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn biết Thần nữ Thánh môn có Đạo nguyên, nhưng không ngờ vị Đạo nguyên này lại đến nhanh như vậy. Nếu như không có vị Đạo nguyên này, cho dù là Hóa đạo Thánh đế Chứng đạo bước thứ nhất đỉnh phong, hắn cũng không sợ, nhưng người cũng đã Chứng đạo bước thứ hai Đạo nguyên đến, Diệp Mặc biết mình muốn trong thời gian ngắn suy nghĩ dẫn Mục Tiểu Vận đi cũng tan biến rồi. Hắn cần phải tránh đối kháng chính diện với vị Đạo nguyên này, nếu không, hắn chẳng những không thể dẫn Mục Tiểu Vận đi được, đến bản thân mình cũng bị giam cầm lại trong Thần nữ Thánh môn.

Tam Sinh Quyết có cường đại đi nữa, cũng không thể nào khiến Diệp Mặc vừa mới Tố đạo không lâu lại đi liều mạng với Đạo nguyên Thánh đế, có lẽ Diệp Mặc có nhẫn nhịn thêm nữa, cũng có một ngày hắn có thể với tu vi Tố đạo đi liều mạng với đại năng Chứng đạo bước thứ hai Đạo nguyên, nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

Nhưng hiệu quả ẩn giấu của Tam Sinh Quyết trực tiếp hóa thân vạn vật, Diệp Mặc lúc này cũng đã Tố đạo rồi, muốn tránh né sự phong tỏa của vị Đạo nguyên này, cũng có thể làm được.

Diệp Mặc lập tức liền thay đổi phương hướng, đồng thời ẩn nấp thân mình.

…

- Chỉ là một Tố đạo Thánh đế, ẩn giấu tu vi của mình ở mức Tiên đế, cũng dám kinh động đến tôi sao? Thánh môn chúng ta yếu ớt đến bước này rồi sao?

Trong một động phủ trong một góc của Thần nữ Thánh môn, một giọng nói cực kỳ bất mãn truyền ra. Diệp Mặc lúc này sát khí đằng đằng, nguyên khí sôi trào, vị Đạo nguyên Thánh đế này không ngờ nhìn ra tu vi thực sự của Diệp Mặc.

- Duyệt Hòa sợ rằng, người đó chỉ là mấy chiêu thôi, có thể giết chết được Hải An sư tỷ, tông chủ …

Thần nữ bị tông chủ Cơ Tâm Dật của Thần nữ Thánh môn phái ra ngoài còn chưa nói xong, liền bị vị tông thượng này ngắt lời:

- Cô đi nói với Cơ Tâm Dật đó, nếu như đến một Tố đạo Thánh đế cũng cần tôi ra ngoài, thì vị trí tông chủ này của cô ấy cũng vô dụng rồi đấy, Thánh môn chúng ta cũng không cần phải tồn tại nữa, không bằng cứ như vậy mà giải tán đi.

- Vâng, tông thượng …

Thư Duyệt Hòa kính cẩn đáp lại, cẩn thận lui ra ngoài.

Vị tông thượng của Thần nữ Thánh môn này cho dù có đánh vỡ đầu cũng không ngờ Diệp Mặc cũng không phải là một Thánh đế có thể dùng Tố đạo để hình dung, đây là một cường giả có thể dễ dàng giết chết một Dục đạo Thánh đế, cho dù Hóa đạo Thánh đế có đến, cũng không sợ.

Đáng tiếc thần thức của vị tông thượng này thu lại quá sớm, nếu không cô sẽ phát hiện ra, cho dù lúc này cô cũng rất khó tìm được tung tích của Diệp Mặc.

Vị tông thượng này phạm phải một sai lầm, cô đánh giá thấp Diệp Mặc rồi, thu lại đường thần thức của mình. Diệp Mặc đồng thời cũng phạm một sai lầm, hắn kiêng kỵ vị Đạo nguyên Thánh đế kia, ẩn nấp thân mình, không dám xông thẳng vào nữa.

…

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Cơ Tâm Dật tái mặt đứng trước Thần nữ phong, hai vị Thần nữ bị Diệp Mặc đá bay cũng đã quay về, khom người đứng trước mặt cô.

- Bẩm tông chủ, có một người đàn ông, tu vi cực cao, hắn tìm Mục Tiểu Vận, Hải An sư tỷ bị mấy chiêu của hắn giết chết rồi …

Hai vị Thần nữ bị Diệp Mặc đá bay run rẩy nói, Trạm Hải An rõ ràng bị Diệp Mặc thuấn sát rồi, khi bọn họ nói, cũng chỉ dám nói là mấy chiêu giết chết.

Cơ Tâm Dật nghe thấy ba chữ Mục Tiểu Vận, lông mày lập tức cau lại:

- Cô nói người này đến tìm Mục Tiểu Vận? Hắn tên là gì?

- Đệ tử không biết.

Thần nữ này mau chóng sợ hãi nói.

Cơ Tâm Dật thậm chí quên chuyện phải tiếp tục đi tìm Diệp Mặc, trong lòng cô bỗng nhiên có một cảm giác không ổn, Mục Tiểu Vận chỉ là một Tán tu đến từ Tiên giới, làm sao có thể có một người bạn mạnh như này ở Thánh đạo Tàn giới được?

- Tông chủ, tông thượng cũng nói rồi, cô ấy nói, nói chỉ là một Tố đạo mà thôi, nếu như… Thánh môn chúng ta cũng không cần tồn tại nữa…

Thư Duyệt Hòa lúc này vội vàng bay đến, thuật lại những lời của tông thượng của Thần nữ Thánh môn.

- Ta hiểu rồi.

Cơ Tâm Dật khua tay, ngắt lời Thư Duyệt Hòa, cô cũng hiểu ý tứ của tông thượng rồi, chỉ là một Tố đạo Thánh đế, cũng cần Vấn đạo của Thần nữ Thánh môn ra tay, Thần nữ Thánh môn cũng quá yếu rồi.

- Sư phụ …

Cơ Tích biết được tin cũng đã từ Thần nữ phong đến.

Cơ Tâm Dật sau khi nói lại chuyện của Diệp Mặc một lần, sau đó hỏi:

- Cơ Tích, con cảm thấy người này là ai? Theo như những gì ta kiểm tra, người này rất có khả năng là một Tố đạo Thánh đế vô cùng ngịch thiên, tu vi cũng không kém gì ta. Tông thượng cũng cho rằng người này chỉ là một Tố đạo Thánh đế, nhưng hắn không ngờ lại có thể giết chết được Trạm Hải An, điều này hoàn toàn vô lý.

Nói xong, Cơ Tâm Dật lại quay ra nói với hai vị Thần nữ vừa mới bị Diệp Mặc đá bay:

- Hai người huyễn hóa dung mạo của người này ra xem nào.

Cơ Tích hiểu rõ ý của sư phụ, mặc dù sư phụ không nói xhính xác ra, nhưng lại là đang hỏi cô, vị Tố đạo Thánh đế này có phải là chồng của Mục

Tiểu Vận kia không.

Hai Thần nữ đồng ý một tiếng, rồi lập tức khua tay trên không trung huyễn hóa ra khuôn mặt của Diệp Mặc.

Cơ Tích ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Diệp Mặc, một lúc lâu sau cũng không nói ra một từ nào.

Cơ Tâm Dật thấy thần thái của Cơ Tích, trong lòng lập tức trầm xuống, cô có một dự cảm không tốt, nói với hai Thần nữ này:

- Hai người xuống trước đi.

Đợi hai Thần nữ kia lui ra rồi, Cơ Tích lúc này mới chậm rãi nói:

- Sư phụ, người này đúng là Diệp Mặc, không ngờ rơi xuống sông Niết sinh rồi, hắn cũng có thể thoát mạng được, quả thực quá nghịch thiên rồi, haizz…

Sau khi thở dài một câu, ngữ khí của Cơ Tích bắt đầu trầm trọng hơn nói:

- Diệp Mặc đến Dục đạo cũng có thẻ giết chết một cách dễ dàng, bây giờ giết chết một Tố đạo Thánh đế của tông môn chúng ta, quả thực cũng đon giản nhu hít thở vậy. Người này chẳng những ra tay cường hãn, hơn nữa tuyệt nhiên không chịu bị người khác uy hiếp, ân óan cũng cực kỳ phân minh. Đồng thời công pháp ẩn nấp của hắn, đến bây giờ con cũng không có cách nào phát giác nửa phần. Hôm nay Thánh môn chúng ta đắc tội với hắn, rõ ràng là một cục diện dở sống dở chết rồi.

Cơ Tân Dật cau mày lại càng ghê hơn, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Diệp Mặc quả thực lợi hại, thần thức của ta nhìn thấy hắn giết Hải An. Nhưng cái lợi hại nhất của hắn là bộ 36 viên Lôi Hải Thần Châu kia. Chỉ cần chế trụ được 36 viên Lôi Hải Thần Châu đó, hắn cũng chẳng làm gì được. Tông thượng nói không sai, nếu như một Tố đạo Thánh đế, Cơ Tâm Dật ta

cũng không thể nào giải quyết được, thì Thần nữ Thánh môn chúng ta quả thực cũng không cần tồn tại nữa.

- Cái gì?

Cơ Tích lập tức ngây ngẩn cả người, cho dù cô cũng không ngờ Diệp Mặc lại có 36 viên Lôi Hải Thần Châu.

- Sư phụ, sư phụ nói 36 viên Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc kia cực kỳ lợi hại sao?

Cơ Tích dường như phản ứng lại, bỗng nhiên hỏi một câu.

Cơ Tâm Dật nghiêm trọng gật đầu nói:

- Đúng vậy, 36 viên Lôi Hải Thần Châu kia tuyệt đối không thua kém gì Tiên Thiên Linh Bảo, nói không chừng cũng đã là Tiên Thiên Linh Bảo rồi. Uy thế đáng sợ kinh người đó, uy thế của 36 viên Lôi Hải Thần Châu còn chưa kích phát ra, Hải An đã bị đối phương giết chết rồi.

- Tâm cơ thật thâm trầm!

Cơ Tích hít một hơi lạnh, cô lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, Lôi Hải Thần Châu mà lúc Diệp Mặc lấy ra trong Vô Định Cốc là giả, Lôi Hải Thần Châu thật sự bị hắn luyện hóa rồi. Chính là vì giả, lúc trước hắn mới thoải mái lấy ra như vậy. Nếu không với Diệp Mặc mà cô hiểu, thì tuyệt đối sẽ không lấy Lôi Hải Thần Châu ra.

- Chuyện gì vậy?

Cơ Tâm Dật nhìn thấy vẻ mặt của Cơ Tích rất nghiêm trọng, lại hỏi một câu.

Cơ Tích lại than nói:

- Sư phụ, thủ đoạn lợi hại của tên Diệp Mặc đó tuyệt đối không phải là Lôi Hải Thần Châu, mà là thứ còn đáng sợ hơn.

- Là cái gì?

Cơ Tâm Dật trong lòng bỗng nhiên có thêm một sự kiêng kỵ sâu đậm, thậm chí có chút vội vàng hỏi.

- Là Thái Sơ Thần Văn, hắn không chế được đại thần thông Thái Sơ Thần Văn …

Ngữ khí của Cơ Tích trở nên khàn khàn, cô chính là sợ Mục Tiểu Vận trong này sẽ xảy ra chuyện, bây giờ quả nhiên là xảy ra chuyện thật. Thời gian cô ở cùng với Diệp Mặc cũng không ngắn, đối với Diệp Mặc có một cảm giác kiên kỵ thiên bẩm, cô cảm thấy chỉ cần là ở cùng Diệp Mặc, thì không cần lo lắng chuyện sống chết. Chính vì như vạy, cố mới yêu cầu hợp tác cùng Diệp Mặc qua cầu Niết sinh.

Nếu như muốn tìm một người mà trong lòng Cơ Tích không muốn đối địch nhất, người đó chắc chắn là Diệp Mặc. Bất luận chuyện không thể nào, trong tay hắn dường như cũng có thể biến thành chuyện có thể. Hắc Hồ bị luyện hóa, Vô Định Cốc được mở ra, cầu Niết sinh cũng có thể qua được … Cơ Tích trong lòng lại càng run sợ.

- Cái gì?

Cơ Tâm Dật lập tức thất thanh kêu lên, thứ mà cô khiếp sợ chính là Thái Sơ Thần Văn, loại thần thông viễn cổ đáng sợ này.

Cơ Tích lại chậm rãi nói:

- Hơn nữa con đoán đòn sát thủ lợi hại nhất của Diệp Mặc thậm chí cũng không phải là Thái Sơ Thần Văn …

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2096

Sâu Thẳm Trong Ngục Môn Sơn

Cơ Tâm Dật lúc trước cũng đã từng nghe Cơ Tích nói đến sự đáng sợ của Diệp Mặc, nhưng người có đáng sợ đi nữa sau khi rơi xuống cầu Niết Sinh, thì cũng không đáng sợ nữa.

Bây giờ Diệp Mặc không chết, đột nhiên xuất hiện, trong lòng cô cũng có thêm một ám ảnh. Sở dĩ có loại cảm giác này, chính là vì cô biết đệ tử này của mình tâm tính rất cao, cho dù có là đệ tử thiên tài đi nữa, đồ đệ này của mình cũng sẽ xem thường. Hôm nay cô coi trọng người tên Diệp Mặc như này, trong lòng cô bất tri bất giác có thêm một ám ảnh, thậm chí đến mình cũng không tự giác được.

Thái Sơ Thần Văn là đại thần thông hiển hách hung danh viễn cổ, có thể nói khiến cho những người biết đến nó nghe mà biến sắc, còn Cơ Tích không ngờ nói đòn sát thủ lớn nhất của Diệp Mặc lại không phải là Thái Sơ Thần Văn, điều này khiến cô làm sao có thể bình tĩnh nổi?

- Sự đáng sợ của Thái Sơ Thần Văn ta nghĩ chỉ cần là một Thánh đế là biết rất rõ, Cơ Tích, con không nhầm đấy chứ? Diệp Mặc không ngờ có thần thông còn lợi hại hơn cả Thái Sơ Thần Văn nữa sao? Đây chẳng phải là nói đến Vấn Đạo tông thượng của tông môn chúng ta cũng không phải là đối thủ của hắn sao?

Cơ Tâm Dật ngữ khí không còn phẫn nộ như lúc trước nữa, sự phẫn nộ cũng phải xem ở tình huống nào. Nếu như người ta trong nháy mắt lật tay có thể giết được anh, thì sự phẫn nộ của anh chỉ có thể dồn nén trong đáy lòng mình mà thôi.

Cơ Tích chậm rãi nói:

- Sư phụ, con cũng không phải nói Diệp Mặc còn có thần thông lợi hại hơn Thái Sơ Thần Văn, mà là vì Thái Sơ Thần Văn của hắn chỉ vừa mới nhập môn …

- Cho dù Thái Sơ Thần Văn vừa mới nhập môn, cũng không phải là thứ mà Thánh đế thông thường có thể chống đỡ nổi.

Cơ Tâm Dật trầm giọng đáp lại, Thái Sơ Thần Văn trong lòng cô lại lần nữa để lại một ám ảnh. Cô khác với những người khác, những người khác thua thì thua, cùng lắm chạy trốn, hoặc là sinh tử đạo tiêu mà thôi.

Nhưng Cơ Tâm Dật cô, lại là tông chủ một phái của Thần nữ Thánh môn, cô chết rồi, lại là chôn vùi toàn bộ Thần nữa Thánh môn.

Cơ Tích thoáng do dự một chút, vẫn nói suy đoán của mình ra:

- Con đoán trên người Diệp Mặc có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, hơn nữa thậm chí có ba mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn …

- Cái gì?

Cơ Tâm Dật hoàn toàn mất bình tĩnh, nếu như Diệp Mặc luyện hóa toàn bộ Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, thì cho dù cô trong tay Diệp Mặc cũng không chống đỡ nổi ba mũi tên.

- Sư phụ cũng không cần quá lo lắng, Diệp Mặc cho dù có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, con tin rằng hắn cũng không thể nào luyện hóa toàn bộ được.

Cơ Tích cảm thấy sự lo nghĩ của Cơ Tâm Dật, lên tiếng an ủi.

Cơ Tâm Dật cũng không nhìn ra như Cơ Tích, cho dù Diệp Mặc không luyện hóa hoàn toàn Kim Cốt Cung kia, đó cũng không phải là người má cô có thể đối phó được, thiết nghĩ, cho dù mình phá được 36 viên Lôi Hải Thần Châu của đối phương, tránh được Thái Sơ Thần Văn, cô còn có thể thoát

được mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn sao? Nói cách khác, cô giao đấu với Diệp Mặc, đúng là tỉ lệ thua nhiều thắng ít.

Nghĩ đến một Hóa đạo Thánh đế đỉnh phong như mình, giao đấu với một Tố đạo Thánh đế, còn thua nhiều thắng ít, Cơ Tâm Dật trong lòng dâng lên một cảm giác thất bại.

- Tông chủ, tôi nghĩ hay là trả Mục Tiểu Vận lại cho Diệp Mặc, sau đó …

Thư Duyệt Hòa đứng một bên có chút lo lắng chen vào, cô cũng biết tông môn này bây giờ rơi vào bước rất nguy hiểm, chẳng những Đại nhật Thần sơn ép đến cửa, còn đắc tội với một đại địch như Diệp Mặc nữa.

- Mục Tiểu Vận kia bây giờ như nào rồi?

Cơ Tâm Dật biết bây giờ Mục Tiểu Vận là mấu chốt, nhưng muốn cô cứ như vậy mà trả Mục Tiểu Vận lại cho Diệp Mặc, thì tuyệt đối không thể. Cho dù Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, chũng chỉ là một người mà thôi. Còn trong lòng cô lại đang nghĩ đến một chuyện khác, dẫn thù hận của Diệp Mặc đến Đại nhật Thần sơn. Như vậy chẳng những có thể tránh được trận liều mạng của Diệp Mặc và Thần nữ Thánh môn, còn mang đến một đại địch cho Đại nhật Thần sơn nữa.

- Tiểu Vận bây giờ con đã sắp xếp xong xuôi rồi, cho dù Diệp Mặc tìm đến Thần nữ phong, cũng không tìm được Tiểu Vận. Huống chi, cấm chế của Thần nữ phong cũng đã đóng rồi, Diệp Mặc cũng không thể nào đi vào Thần nữ phong được.

Cơ Tích trả lời.

Cơ Tâm Dật gật đầu, vừa định bảo Thư Duyệt Hòa thông báo cho tất cả những Thánh đế trên cấp Tố đạo đến Thần nữ phong tập hợp, cũng đã có hơn mười đường độn quang bay đến, rõ ràng Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, cũng đã biết có người xông vào Thần nữ Thánh môn đại khai sát giới rồi.

Tu vi của Vương Nam Sương cực cao, đồng thời cũng là Hóa đạo Thánh đế, trong Thần nữ Thánh môn có rất ít người đố kỵ ghen ghét, lúc này cô cũng vẻ mặt tái nhợt rơi vào trong đám người.

- Nam Sương sư bá …

Cơ Tích ngay lập tức khom người thăm hỏi Vương Nam Sương.

Vương Nam Sương hừ lạnh một tiếng:

- Thần nữ Thánh môn chúng ta còn là Thánh môn lúc trước nữa hay không? Đại nhật Thần sơn đến thì đã sao? Thánh môn chúng ta dựa vào cái gì mà lại lập một Thánh nữ thất thân tặng cho bọn họ? Tông chủ, nếu cứ tiếp tục như này, thì Thánh môn chúng ta còn mặt mũi nào tồn tại trong Thánh đạo giới nữa?

- Vương Nam Sương, cô thật to gan, không ngờ lại dám khiển trách tông chủ?

Một người con gái tu vi cũng không kém gì Vương Nam Sương lập tức trách mắng Vương Nam Sương một câu.

- Nam Sương sư tỷ, Mục Tiểu Vận kia dù sao cũng không phải là đệ tử chính thức của Thần nữ Thánh môn chúng ta, hơn nữa lại còn thất thân nữa …

Một Dục đạo Thánh đế đứng ra hòa hoãn nói, rõ ràng là muốn dập tắt lửa giận của một người.

Vương Nam Sương giống như không nghe thấy hai vị này nói vậy, vẫn lạnh giọng nói:

- Vốn dĩ không nên lập Mục Tiểu Vận làm Thánh nữ, nhưng nếu đã lập cô ta làm Thánh nữ rồi, thì nên coi Tiểu Vận là Thánh nữ thực sự của Thần nữ Thánh môn chúng ta, tuyệt đối không nên tặng Mục Tiểu Vận cho Đại nhật Thần sơn, Vương Nam Sương tôi vẫn là câu nói kia, thà rằng làm ngọc

vỡ không làm ngói lành, cho dù liều mạng đến giọt máu cuối cùng của Thần nữ Thánh môn chúng ta, cũng không nên cúi đầu trước Đại nhật Thần sơn.

- Nam Sương sư bá, lần này người xông vào Thần nữ Thánh môn giết Thánh đế Hải An Thánh môn ta cũng không phải người của Đại nhật Thần sơn, mà là bạn đời của Mục Tiểu Vận, tên Diệp Mặc …

Thư Duyệt Hòa đứng một bên giải thích nói.

- Cái gì?

Những Thánh đế đến sau này đều không biết người xông vào Thần nữ Thánh môn không ngờ lại là bạn đời của Mục Tiểu Vận, lúc này tất cả mọi người đều hiểu là chuyện gì, Thần nữ Thánh môn muốn lấy Mục Tiểu Vận ra chịu chết, bạn đời của người ta đã tìm đến cửa rồi.

Sắc mặt Vương Nam Sương tái xanh, cô cảm thấy đây là sự sỉ nhục của Thần nữ Thánh môn. Năm đó Thánh nữ đại từ bi vô thượng, hi sinh thân mình cứu vớt toàn bộ Thánh đạo giới, loại tình cảm đó nay đâu rồi? Hôm nay cô có thể nhìn thấy là cái gì? Bây giờ Thần nữ Thánh môn còn có thể gọi là Thánh môn nữa sao?

- Tông chủ, hay là chúng ta đem Mục Tiểu Vận cho vị Thánh đế của Đại nhật Thần sơn đến đi, sau đó để lộ tin tức của Mục Tiểu Vận cho Diệp Mặc kia biết, như vậy, Diệp Mặc sẽ truy sát tên Hóa đạo Thánh đế kia. Kể từ đó, Thần nữ Thánh môn chúng ta có thể đứng ngoài nhìn, nếu như Diệp Mặc giết chết tên Hóa đạo Thánh đế đó rồi, thì đúng là một chuyện quá tốt rồi …

Lại có một Thánh đế hiến kế nói.

- Im ngay, mọi người chỉ có thể lấy ra loại cách như này hay sao? Cô không cảm thấy mất mặt hay sao. Tên Diệp Mặc đó nếu như đến Thánh môn chúng ta giết người rồi, chúng ta liền giết chết hắn đi, dùng Tiểu Vận làm mồi nhử, là chuyện Thánh môn chúng ta nên làm sao?

Vương Nam Sương sắc mặt trở nên khó coi nói.

Cơ Tâm Dật trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, thực ra kế sách trong lòng cô cũng là như này, chỉ là sửa chữa một chút đi mà thôi. Thái độ này của Vương Nam Sương, quả thực không coi tông chủ như cô ra gì.

…

Thần thức của Diệp Mặc cũng không dám dò la ra ngoài, hắn sợ bị Đạo nguyên Thánh đế kia phát hiện ra. Nếu như hắn muốn đi, trong này không ai có thể ngăn được hắn, cho dù là Đạo nguyên Thánh đế kia cũng đừng mong tìm được hắn, bắt được hắn.

Nhưng bây giờ hắn không thể đi, Tiểu Vận còn chưa cứu được, hắn làm sao có thể đi được?

Lúc này nơi mà hắn đang đứng vô cùng âm lãnh, Diệp Mặc rất không thích nơi này, hắn không ngờ Thần nữ Thánh môn còn có một nơi như này. Nhưng hắn cũng không rời đi ngay lập tức, hắn đang nghĩ dùng cách nào để vào Thần nữ phong.

Một tuần hương sau, Diệp Mặc quyết định cẩn thận dò xét thần thức của mình, nếu như hắn vẫn không dám quét thần thức ra, thì không thể nào tìm được vị trí của Thần nữ phong.

Một ngọn đồi thấp xuất hiện trong tầm thần thức của Diệp Mặc, trong ngọn đồi này, Diệp Mặc nhìn thấy ba chữ Ngục Môn Sơn cực lớn.

Nếu như nói nơi này cực kỳ âm lãnh, Ngục Môn Sơn lại là âm lãnh bên trong âm lãnh, chẳng những như vậy, còn mang một loại khí tức khiến Diệp Mặc nói không thành lời. Từng đường khí tức pha tạp hỗn loạn cắt rời thần thức của Diệp Mặc, khiến toàn thân hắn cảm thấy không thoải mái. Một số âm hỏa thiêu đốt nguyên thần thỉnh thoảng xâm nhập vào thần thức của hắn, khiến Diệp Mặc cảm thấy nếu như ở lại trong này lâu, thì thức hải của hắn chắc chắn sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào trong Ngục Môn Sơn, hắn lập tức cảm

giác có vô số cấm chế trong Ngục Môn Sơn này, những cấm chế này có cái rõ rệt, có cái lại ẩn đi, còn có cả cấm chế ẩn nấp tự nhiên.

Một người con gái xinh đẹp thoạt nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt đang bị nhốt trong địa lao trong ngọn đồi thấp này, cấm chế trong địa lao tương đối đơn giản, nhưng toàn bộ sức lực của người con gái này đều dùng để chịu đựng âm hỏa thiêu đốt này, và ngăn cản lại khí tức pha tạp âm lãnh kia, thần thức của Diệp Mặc quét lên người cô, cô căn bản cũng không phát giác ra.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, Thần nữ Thánh môn này quả nhiên sau lưng bên trong chuyện gì xấu cũng có thể làm, người con gái xinh đạp bị giam giữ trong này, chắc chắn là chịu hết khổ hình của nhân gian.

Cho dù người có thần thức cường hãn như hắn, trong nơi này dùng thần thức quét qua quét lại, cũng bị vô số âm hỏa thiêu cháy, người bình thường trong này làm sao có thể chịu nổi? Ngoài những âm hỏa thiêu đốt này, những khí tức pha tạp âm lãnh kia, trực tiếp khiến tu vi của người ta xuống dốc, giam giữ trong này ngày nào, thì tu vi bị hạ xuống ngày đó, còn chịu sự tra tấn hành hạ nữa.

Có thể nói người bị giam giữ trong này, cho dù là Hỗn nguyên Thánh đế, chỉ cần thời gian lâu dần, cũng chết là cái chắc.

Diệp Mặc cũng không để ý đến người con gái bị giam giữ kia nữa, thần thức của hắn lại quét đến một nhà lao dưới lòng đất. Mặc dù những nhà lao này được các loại cấm chế che chắn, nhưng dưới thần thức đao của Diệp Mặc, vẫn không thể nào che chắn đươọc, trực tiếp bị Diệp Mặc phá vỡ xuyên vào.

Lúc này thần thức của Diệp Mặc cũng đã phá vỡ mấy tầng cấm chế, quét đến một nhà lao lớn nhất sâu nhất trong Ngục Môn Sơn, một sợi dây xích xanh đen vẫn còn, sợi dây xích đó thần thức của Diệp Mặc không quét vào được. Dưới sợi dây xích đó, Diệp Mặc nhìn thấy mấy khúc xương trắng. Diệp Mặc nhìn thấy mấy khúc xương trắng này, trong lòng không ngờ dâng lên một cảm giác khó có thể miêu tả thành lời, thậm chí có chút bi thương.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn vốn dĩ không định tiến vào nơi sâu nhất của Ngục Môn Sơn này, nhưng mấy khúc xương trắng này khiến Diệp Mặc thay đổi chủ ý của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2097

Xông Vào Thần Nữ Phong

Thần nữ phong lúc này chắc chắn bị thần thức của Đạo nguyên Thánh đế kia bao trùm rồi, Diệp Mặc quyết định lây sợi dây xích này cùng với mấy khúc xương khô kia đi, rồi trực tiếo xông vào trong Thần nữ phong dẫn Tiểu Vận đi, sau đó Na di vào trong khe nức hư không.

Ngục Môn Sơn không ai trông coi, lại là nơi sâu cùng nhất trong Thần nữ Thánh môn, e rằng ngoài Diệp Mặc ngang nhiên đến phá những cấm chế và trận pháp ra, thì cũng không ai dám làm như vậy.

Diệp Mặc căn bản cũng không hề cố kỵ, hắn cũng kết thù kết oán với Thần nữ Thánh môn, làm sao còn quan tâm nữa chứ? Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hắn liền xông vào nơi sâu nhất trong Ngục Môn Sơn, phá vỡ nhà lao này.

Trong nhà lao đâu đâu cũng là âm hỏa mà mắt thường thậm chí chỉ là thần thức không thể nào quan sát được, Diệp Mặc trước giờ chưa từng thấy qua loại âm hỏa nào đáng sợ như này, âm hỏa này dường như có thể thiêu đốt vào sâu trong linh hồn, khiến thức hải và nguyên thần tán loạn. Thọ nguyên lại càng mau chóng trôi đi trong âm hỏa âm lãnh này.

Một nơi thật độc địa, Diệp Mặc không dám tiếp tục ở lại trong một nơi đáng sợ như này. Hắn phóng ra Tử Đao chém một đao xuống dây xích xanh đen kia, hoa lửa màu đen bay ra, còn sợi dây xích xanh đen kia không ngờ chỉ có thêm vài vết lờ mờ mà thôi.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, Tử Đao cộng thêm hắn dốc sức bổ xuống, không ngờ đến một mắt xích cũng không chém đứt nổi, sợi xích này

cũng quá nghịch thiên rồi đấy?

Tử Đao bổ liên tục, đối với Diệp Mặc mà nói chuyện này quả thực có chút khó giải quyết. Sớm biết hắn đã luyện hóa Thí Đạo kia dụ bị rồi, nếu như Thí Đạo được hắn luyện hóa rồi, Diệp Mặc chác rằng có thể một thương chém đứy dây xích trước mặt này.

Mấy khúc xương trắng kia bị một đao của Diệp Mặc đạp bật lên vài cái, khiến Diệp Mặc cảm giác được một loại khí tức thương cảm kỳ lạ. Khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là, không ngờ hắn lại không nhìn thấy đầu lâu, trong này chỉ có mấy khúc xương khô bị dây xích xích lại mà thôi.

Âm hỏa vì Diệp Mặc ở lại trong nhà lao này, càng lúc càng nồng đậm hơn, Diệp Mặc không tiếp tục do dự nữa, trực tiếp phóng ra Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Dường như trong khoảng thời gian cực ngắn, Diệp Mặc liên tục bắn ra sáu mũi tên.

Diệp Mặc cũng chưa bao giờ bắn mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn trong khoảng cách gần như này, còn là liên tục sáu mũi tên nữa. Sáy ý hủy diệt sự sống trực tiếp xé rách toàn bộ âm hỏa trong nhà lao này.

Rầm rầm rầm …

Liên tiếp sáu tiếng nổ vang lên đánh lên trên sợi dây xích màu xanh đen kia, khiến sợi dây xích đó nổ tung.

Từng luồng cảm giác yếu ớt truyền đến, Diệp Mặc tiện tay cất mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn đi, sau đó lấy một hộp ngọc cực lớn đựng sợi dây xích và mấy khúc xương khô kia lại, cho vào trong Thế giới trang vàng.

Làm xong những thứ này, Diệp Mặc không dừng lại, trong nháy mắt phá cấm chế bay ra ngoài. Lúc này hắn có chút yếu đi rồi, cần khôi phục lại một chút, sau đó xông vào Thần nữ phong.

Diệp Mặc chỉ xông lên một nửa, một đường thần thức liền truyền đến:

- Anh là Diệp Mặc …

Trước khi tiến vào Ngục Môn Sơn Diệp Mặc cũng đã quan sát địa lao của Ngục Môn Sơn này một lần rồi, giọng nói này truyền đến, Diệp Mặc lập tức liền biết Ngục Môn Sơn ngoài hắn ra chỉ còn duy nhất một người còn sống, chính là người con gái xinh đẹp bị giam trong nhà lao kia.

Người con gái xinh đẹp này gọi hắn, hắn cũng không cảm thấy kỳ lạ, khiến Diệp Mặc khiếp sợ và kỳ quái chính là, người con gái này sao lại biết hắn tên Diệp Mặc? Theo lý mà nói, nơi này không ai có thể biết được tên Diệp Mặc của hắn.

Trong Thần nữ Thánh môn người biết hắn tên Diệp Mặc chỉ có hai người, một là Lôi Nguyệt Hà, Lôi Nguyệt Hà bây giờ đang ở Trường Phí Thánh Đạo thành, còn có một người nữa là Cơ Tích, Cơ Tích chắc vẫn còn trong Niết sinh cấm địa. Người con gái hắn chưa từng gặp này, sao lại biết hắn?

Diệp Mặc dừng lại, chằm chằm nhìn người con gái gọi hắn trầm giọng nói:

- Cô là ai? Sao lại biết được tên của tôi?

- Anh là Diệp Mặc thật sao?

Người con gái xinh đẹp này vui vẻ nói.

Người con gái xinh đẹp này rõ ràng chính là Lam Ỷ Lan bị giam giữ trong này, cô cũng chỉ đoán mà thôi, không ngờ người này lại là Diệp Mặc thật. Tiểu Vận từng đưa cho cô xem hình ảnh của Diệp Mặc, nhưng người có tướng mạo giống nhau trên đời này quá nhiều, hơn nữa căn cứ theo những gì Tiểu Vận nói, chồng của cô ấy và người trước mặt này tu vi đúng là một trời một vực.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn chính là không tìm được ký ức lúc nào quen biết người con gái này.

- Tôi là Lam Ỷ Lan, là sư phụ của Mục Tiểu Vận. Tiểu Vận từng đưa hình ảnh của anh cho tôi xem, chỉ có điều tu vi của anh khác quá xa so với những gì Tiểu Vận nói, nên tôi có chút nghi ngờ.

Lam Ỷ Lan bình tĩnh nói, trong lòng cũng có chút kinh dị. Cô cũng không ngờ chồng của Mục Tiểu Vận lại lợi hại như này, trực tiếp xông vào trong địa lao sâu nhất của Ngục Môn Sơn, mà vẫn bình yên vô sự đi ra.

Diệp Mặc chậm rãi nói:

- Cô là sư phụ của Tiểu Vận, sao lại bị giam trong Ngục Môn Sơn? Âm hỏa nơi này thiêu đốt thần hồn, cô sớm muộn gì cũng có kết cục thần hồn câu diệt.

Lam Ỷ Lan ánh mắt lóe lên chút ảm đạm, thở dài nói:

- Tiểu Vận vì thất thân, tôi thu nhận làm đệ tử. Sau đó Oanh Hoài sư tỷ muốn đề cử Tiểu Vận làm Thánh nữ, tôi từ chối ngay lập tức. Sau đó Tiểu Vận cũng không thể nào thoát khỏi thân phận Thánh nữ, chỉ có điều tôi chọc phải Oanh Hoài sư tỷ, lại lần nữa bị giam trong Ngục Môn Sơn.

- Con tiện nhân này, sớm biết tôi đã không thả ả đi, một đao giết chết luôn.

Diệp Mặc không ngờ Tiểu Vận làm Thánh nữ là chuyện Oanh Hoài làm, nếu như hắn sớm biết là do Oanh Hoài làm, thì hắn đã một đao giết chết Oanh Hoài rồi, làm gì còn tha cho ả một con đường sống nữa?

Nếu như để cho Diệp Mặc gặp lại Oanh Hoài lần nữa, thì hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua, dù sao cũng đã đắc tội với Thần nữ Thánh môn, giết thêm một người nữa cũng chẳng hề gì.

- Sao? Anh từng đánh nhau với Oanh Hoài sư tỷ, hơn nữa Oanh Hoài sư

tỷ cũng không phải đối thủ của anh?

Lam Ỷ Lan khiếp sợ nói, nói xong cô mới nhớ ra Diệp Mặc vào đây như nào.

Diệp Mặc đánh nhau với Oanh Hoài, còn trực tiếp xông vào Ngục Môn Sơn, rõ ràng không phải thông qua kiểu viếng thăm thông thường mà vào, rất có khả năng là đại sát tứ phương rồi mới vào Thần nữ Thánh môn. Nghĩ đến chuyện Diệp Mặc có thực lực giết chết Oanh Hoài, còn đại sát trong Thần nữ Thánh môn một phen, Lam Ỷ Lan không ngờ lại rùng mình một cái.

- Tôi cứu cô ra ngoài nhé.

Diệp Mặc vung tay phóng Tử Đao ra, hắn cảm thấy sợi dây xích trói Lam Ỷ Lan cũng kém hơn nhiều so với sợi mà hắn vừa chém, Tử Đao hoàn toàn có thể chém đứt.

- Tôi không cần anh cứu, anh có phải giết người trong Thánh môn chúng tôi thậm chí …

Giọng điệu của Lam Ỷ Lan trở nên lạnh lùng, Mục Tiểu Vận là đệ tử của cô, cô đương nhiên không muốn Mục Tiểu Vận bị thương, nhưng Thánh môn cũng là tông môn của cô, cô cho dù có chút bất mãn với tông chủ và Thánh môn đi nữa, cũng sẽ không phản bội lại Thánh môn.

Diệp Mặc hiểu ra ý tứ của Lam Ỷ Lan, lập tức cười khẩy nói:

- Giết người trong Thánh môn? Tiểu Vận bị Thần nữ Thánh môn tặng cho Đại nhật Thần sơn, làm vật tế. Nếu như tôi không thể cứu Tiểu Vận, cô cho rằng tôi chỉ đơn giản là giết người của Thánh môn hay sao? Tôi sẽ khiến Thần nữ Thánh môn vĩnh viễn biến mất trong Thánh đạo giới, san bằng Thần nữ Thánh môn và Đại nhật Thần sơn.

Nói xong, Diệp Mặc cũng chẳng thèm để ý đến Lam Ỷ Lan, trực tiếp phóng Tử Đao ra chém hai đường đao xuống, sợi dây xích trói Lam Ỷ Lan trong nháy mắt liền đứt thành mấy đoạn. Sau đó, Diệp Mặc cũng biến mất

trong nhà lao. Còn Lam Ỷ Lan có thể thoát ra ngoài được hay không, thì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Lúc này Diệp Mặc chỉ có một suy nghĩ, tìm một nơi khôi phục nguyên khí, sau đó xông vào Thần nữ phong.

…

Một tuần hương sau, Diệp Mặc cũng không ẩn nấp thân hình nữa, trực tiếp mang theo một đường độn quang xông về phía Thần nữ phong. Đồng thời 36 viên Lôi Hải Thần Châu và Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung cũng bị thần thức của Diệp Mặc khóa chặt, có thể được phóng ra bất cứ lúc nào.

- Đứng lại.

Một bóng người màu xanh hạ xuống trước mặt Diệp Mặc, đồng thời phóng ra một Triền Ti Thánh quang Luân, nhưng cũng không ra tay trước.

Diệp Mặc cũng không để ý gì nhiều, có người chặn đường, thì giết chết. Hắn vung tay phóng 36 viên Lôi Hải Thần Châu ra, trong lòng cũng thất kinh, Thần nữ Thánh môn này là đệ nhất tông môn của Thánh đạo giới quả nhiên nội tình cực kỳ cường hãn, cứ tùy tiện xuất hiện là một tu vi Hóa đạo.

Diệp Mặc lại không biết, cho dù là Thần nữ Thánh môn, cũng chỉ có năm vị Hóa đạo Thánh đế mà thôi, năm vị Hóa đạo Thánh đế này còn bao gồm cả tông chủ Cơ Tâm Dật nữa.

Người con gái áo xanh chặn Diệp Mặc lại này nhìn thấy Diệp Mặc không hỏi câu nào liền ra tay, lập túc lửa giận dâng lên, Triền Ti Thánh Quang Luân trong tay phó ra, mấy nghìn sợi tơ giống như một mạng nhện khổng lồ che trời lại, mạng nhện này phát ra vô số đường ánh sáng, những đường ánh sáng này từ khoảng không gian vốn dĩ đã bị lĩnh vực của hai người trói chặt này bắn ra, vang lên những âm thanh xuy xuy.

Đây là một Hóa đạo Thánh đế cực lợi hại, Diệp Mặc chỉ một chiêu thần thông của đối phương là có thể nhìn ra. Đối phương càng lợi hại, Diệp Mặc

lại càng muốn trong thời gian ngắn nhất giết chết tên này, nếu không, hắn căn bản cũng không cần xông vào Thần nữ phong nữa. Với thực lực của Thần nữ Thánh môn, chỉ trong chốc lát, sẽ có mấy vị Thánh đế vây lấy hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2098

Đại Chiến Thần Nữ Phong

36 viên Lôi Hải Thần Châu mang theo lôi quang đầy trời, vang lên những tiếng ầm ầm, che lấp hoàn toàn Thần nữ phong lại. Nếu nói Diệp Mặc lúc trước thuấn sát Tố đạo Thánh đế kia của Thần nữ Thánh mô, 36 viên Lôi Hải Thần Châu còn chưa kích phát hết, thì bây giờ uy thế của 36 viên Lôi Hải Thần Châu cũng đã hoàn toàn kích phát ra hết rồi.

Triền Ti Thánh Quang Luân hình thành nửa vòng tròn vòm trời tương phản hoàn toàn với Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc, mấy vạn sợi tơ đập lên lôi quang của Lôi Hải Thần Châu, mang theo những âm thanh đùng đùng. Những âm thanh này nổ vang khiến không gian xung quanh tạo thành từng sóng chấn động.

Ầm …

Lại một tiếng nổ vang nữa, lôi quang và luân quang cuối cùng phát ra từng đường khe nứt không gian cực nhỏ.

Người con gái áo xanh phóng Triền Ti Thánh Quang Luân ra bị 36 viên Lôi Hải Thần Châu đánh lui, đánh xa mấy dặm. Lúc này khóe miệng bật chút máu mới dừng lại, đồng thời khiếp sợ chằm chằm nhìn Diệp Mặc, cô nghe nói Diệp Mặc chỉ là tu vi Tố đạo, không ngờ, một Tố đạo Thánh đế lại cường hãn hơn cả cô.

Diệp Mặc trong lòng cũng trầm xuống, không có chút hứng thú chiếm thế thượng phong nào. 36 viên Lôi Hải Thần Châu phóng ra, không ngờ bị đối phương chặn lại, hơn nữa còn lui ra khỏi phạm vi tấn công của Lôi Hải Thần Châu.

Nếu như không giết người con gái này, hắn tuyệt đối không lên được Thần nữ phong, trong lòng Diệp Mặc biết thời gian giằng co càng dài, đối với hắn mà nói càng bất lợi, nhưng hắn vẫn chỉ có thể không chế Lôi Hải Thần Châu tiếp tục đập về phía người con gái áo xanh này. Diệp Mặc chuẩn bị sau khi lại lần nữa trói chặt đối phương lại, sẽ dùng Thái Sơ Thần Văn chém giết cô.

Cũng nghĩ giống như Diệp Mặc, người con gái này cùng lúc đó cũng lại lần nữa phóng ra thanh kiếm dài màu trắng.

- Dừng lại.

Đúng lúc hai người muốn tiếp tục đánh nhau, một giọng nói khàn khàn vang lên, đồng thời một bóng người hạ xuống.

Người đến trong tầm thần thức của Diệp Mặc, là sư phụ của Mục Tiểu Vận, sư phụ của Mục Tiểu Vận đối xử với Mục Tiểu Vận hình như cũng không tệ lắm, Diệp Mặc ngược lại cũng không tiếp tục ra tay. Diệp Mặc không ra tay, người con gái áo xanh kia cũng không ra tay. Rõ ràng cô cũng biết, nếu như cứ tiếp tục đánh, cô có thể không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

- Diệp Mặc, anh không thể ra tay với Nam Sương sư tỷ được. Nam Sương sư tỷ vì bảo vệ cho Tiểu Vận, không muốn cho Tiểu Vận làm Thánh nữ, nên cũng đắc tội với rất nhiều người. Mặc dù chuyện phía sau tôi không biết như thế nào, nhưng tôi chắc rằng Nam Sương sư tỷ cũng không làm chuyện lương tâm không cho phép.

Lam Ỷ Lan chặn Diệp Mặc lại, thành khẩn nói.

Vương Nam Sương nghi ngờ nhìn Ỷ Lan:

- Ỷ Lan, sao cô lại ra được?

- Là tôi chém đứt sợi xích của cô ấy.

Diệp Mặc nghe thấy Lam Ỷ Lan nói vậy, cũng có chút ngại ngùng. Từ

miệng của Lam Ỷ Lan, người con gái áo xanh trước mặt này rõ ràng là bảo vệ cho Tiểu Vận, hắn lại còn định giết người con gái này nữa.

Lam Ỷ Lan thở dài nói:

- Chuyện không liên quan đến Diệp Mặc, tôi muốn đến hỏi tông chủ xem, Thần nữ Thánh môn chúng ta bây giờ có còn là Thánh môn nữa hay không, cho dù Đại nhật Thần sơn có đánh đến, Thần nữ Thánh môn chúng ta cùng lắm là ngọc nát mà thôi, cách làm như vậy, cho dù sư tổ và Thanh Thánh nữ hồi sinh, tuyệt đối cũng sẽ không tán thành.

Vừa nãy Diệp Mặc động thủ cũng có chút áy náy, nhưng bây giờ không phải là lúc hắn biểu đạt sự hối lỗi trong này, lúc này hắn nhìn thấy Lam Ỷ Lan và người con gái áo xanh này nói chuyện, mau chóng nói:

- Tôi đi trước một bước, đợi lát nữa đền tội sau.

Nói xong, hắn đã lập tức xông lên Thần nữ phong, hai người con gái đến cơ hội chặn lại cũng không có.

Vương Nam Sương vừa định đuổi theo chặn Diệp Mặc lại, Lam Ỷ Lan liền chủ động nói:

- Nam Sương sư tỷ, tôi cảm thấy hay là cứ để Diệp Mặc dẫn Tiểu Vận đi đi, tôi ra ngoài sớm cũng không định sống cho qua ngày nữa, Đại nhật Thần sơn nếu như coi đây là cái cớ đánh Thần nữ Thánh môn chúng ta, vậy thì cùng lắm là chết.

Vương Nam Sương nghe thấy Lam Ỷ Lan nói vậy liền im lặng, một lúc lâu sau mới thở dài, cũng không tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc nữa.

Cấm chế của Thần nữ phong san sát mọc lên như nấm. Nếu đổi là một người khác, tuyệt đối không thể nào tìm được nơi ở của Mục Tiểu Vận.

Nhưng Diệp Mặc lại khác, bản thân hắn là một tông sư trận pháp, cộng thêm Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn cũng đã đến chuyển thứ năm rồi, thần

thức dung thuật cũng cực kỳ đơn giản, càng đừng nói gì đến thần thức đao.

Lúc này Diệp Mặc cũng không có ý giữ lại, thần thức đao và các loại dung thuật thần thông đơn giản của hắn không chút kiêng kỵ phá tan tành Thần nữ phong.

Thần nữ phong vốn dĩ che giấu cực kỳ kỹ lưỡng chặt chẽ, trong nháy mắt bị Diệp Mặc phá tan tành. Nếu như Cơ Tâm Dật ở trong này, nói không chừng sẽ liều mạng với Diệp Mặc, nhưng cho dù Thần nữ Thánh môn có liều mạng với Diệp Mặc đi nữa, Diệp Mặc cũng không có nửa phần nhẹ tay.

Mười mấy giây trôi qua, Diệp Mặc trong lòng càng lúc càng trầm xuống, cấm chế của Thần nữ phong cũng đã bị hắn phá tan tành rồi, thần thức thậm chí cũng có thể ting hoành trong Thần nữ phong, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được Mục Tiểu Vận.

Mục Tiểu Vận không có trong Thần nữ phong, Diệp Mặc lại tìm một lúc lâu sau, đưa ra kết luận, với sự tàn phá của hắn, toàn bộ Thần nữ phong cũng không còn gì nữa, còn chưa tìm được Mục Tiểu Vận, chứng tỏ Mục Tiểu Vận không có trong Thần nữ phong.

Sát cơ Diệp Mặc nhất thời dâng lên, rõ ràng là biết hắn đến rồi, người của Thần nữ Thánh môn cố ý dẫn Mục Tiểu Vận đi. Nếu như vậy, thì đừng trách hắn đại khai sát giới, giết người máu chảy thành sông nữa. Cho dù có Vấn đạo Thánh đế thì đã sao? Hắn không tin Vấn đạo Thánh đế có thể làm gì được hắn, không đánh được Vấn đạo, chẳng lẽ không trốn được sao?

Thần nữ Thánh môn biết hắn đến tìm Tiểu Vận, còn dám giấu Tiểu Vận đi, vậy thì hắn là gì còn khách khí nữa? Hắn sẽ ở trong tối không ngừng giết chóc, cho đến khi Thần nữ Thánh môn đưa Tiểu Vận ra mới thôi.

…

Diệp Mặc không chút kiêng kỵ phá vỡ cấm chế trong Thần nữ Thánh môn, là tông chủ của Thần nữ Thánh môn, Cơ Tâm Dật lập tức cảm ứng

được. Cô nhìn Thần nữ phong phía xa, tức giận phát run người, từ lúc nào Thần nữ Thánh môn lại bị người ta ức hiếp đến mức độ này rồi?

Cơ Tích là một Thánh nữ sống trong Thần nữ phong nhiều năm, tất nhiên cũng cảm nhận được sự phá hoại điên cuồng của Diệp Mặc, sắc mặt cũng trở nên khó coi. Cô đúng là kiêng kỵ Diệp Mặc, nhưng không có nghĩa Diệp Mặc có thể vô lễ như vậy trong Thần nữ Thánh môn.

Đúng lúc Cơ Tâm Dật muốn bảo mọi người vây Thần nữ phong lại, bắt lấy Diệp Mặc, thì một bóng người màu xám lảo đảo lao đến.

- Oanh Hoài …

Cơ Tâm Dật ngơ ngác nhìn người con gái xông đến này, không ngờ là Oanh Hoài Thánh đế tu vi bị hạ xuống Tố đạo. Cô sở dĩ sững người, là vì cô nhìn thấy Oanh Hoài không ngờ lại bị thất thân. Hơn nữa chuyện trước đó không lâu, trên người cô thậm chí còn mang khí tức của một người đàn ông nữa.

Cơ Tâm Dật phát hiện Oanh Hoài đã bị thất thân, những Thánh đế còn lại rõ ràng cũng phát hiện ra, ngay lập tức, trong này không ngờ trở nên trầm mặc. Oanh Hoài là người ghét Thần nữ thất thân nhất, bây giờ cô cũng bị thất thân, còn chạy về Thần nữ Thánh môn nữa.

Oanh Hoài đờ đẫn nhìn hơn mười Thánh đế đứng xung quanh đang chằm chằm nhìn cô, cô hận không thể lập tức đào một cái hố mà chui xuống. Cô vì mau chóng quay về Thần nữ Thánh môn, còn dùng một tấm phù lục Na di, không ngờ sau khi quay về Thánh môn, bị nhiều Thánh đế nhu này bắt gặp.

Cơ Tâm Dật đã nhìn ra khốn cảnh của Oanh Hoài, cũng không tiếp tục hỏi cô có chuyện gì xãy ra nữa, chỉ nghiêm nghị nói:

- Vây khốn Thần nữ phong, gặp Diệp Mặc giết ngay lập tức, quyết không lưu tình.

Oanh Hoài lúc này mới cảm giác được, Thần nữ Thánh môn xảy ra chuyện rồi, cô còn chưa kịp hỏi thăm gì, chỉ nghe một Thánh đế bình thường quan hệ cũng tương đối tốt với cô truyền âm nói:

- Có một người đàn ông xông vào Thần nữ Thánh môn chúng ta, nghe nói là bạn đời của Mục Tiểu Vận, người này cũng đã giết Hải An ở Thần nữ Thánh môn chúng ta rồi, bây giờ xông lên Thần nữ phong.

Thánh đế này truyền âm xong, còn lấy ra một thủy tinh cầu huyễn hóa tướng mạo của Diệp Mặc cho Oanh Hoài xem.

- Không ngờ là hắn?

Oanh Hoài chỉ sững sờ trong chốc lát, rồi lại điên cuồng phi độn lên Thần nữ phong. Cô chính là bị trọng thương trong tay tên Diệp Mặc này, sau đó bị một tên đàn ông Bán Thánh cướp đi nguyên âm. Hôm nay Diệp Mặc không ngờ lại đến Thần nữ Thánh môn, cô làm sao có thể buông tha được.

Thấy Oanh Hoài bay như điên về phía Thần nữ phong, những Thánh đế còn lại cũng mau chóng đuổi theo.

Diệp Mặc vội vàng xông ra đỉnh núi Thần nữ phong, Tiểu Vận không có trong Thần nữ phong, người dẫn Tiểu Vận đi rất có khả năng là Cơ Tích, hoặc là tông chủ của Thần nữ Thánh môn.

Diệp Mặc vừa mới xông ra khỏi phạm vi Thần nữ phong nơi mà Thánh nữ ở, liền cảm thấy một cảm giác quen thuộc cực cổ quái, nói cách khác chút quen thuộ này không phải hắn cảm nhận ra, mà là trong giác quan thứ sáu mơ hồ phát hiện ra. Vì chút cảm giác quen thuộc này không có bất kỳ khí tức nào, nhưng lại khiến Diệp Mặc biết rõ khí tức này là của mình.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Mặc liền hiểu ra, chút khí tức kia chính là trên chiếc vòng cổ mà lúc trước hắn luyện chế cho Tiểu Vận, mặc dù thời gian lâi rồi, nhưng đồ mà hắn luyện chế, trong phạm vi gần như này, vẫn sinh ra chút công hưởng.

Diệp Mặc trong lòng lập tức sung sướng, chiếc vòng cổ của Tiểu Vận ở trong này, chứng tỏ Tiểu Vận cũng ở trong này. Lúc trước hắn quá vội vàng xông vào Thần nữ phong, không ngờ lại không chú ý đến khí tức cộng hưởng này.

Thần nữ Thánh môn quả nhiên xảo trá, không ngờ lại đem Tiểu Vận giấu ở bên ngoài cấm chế của Thần nữ phong, trong này chính là điểm mù khi mình tìm kiếm.

Thần thức của Diệp Mặc cũng chưa quét vào trong này, hắn liền nhìn thấy mười mấy vị Thánh đế cũng đã xông lên Thần nữ phong, người dẫn đầu không ngờ là Oanh Hoài, nhưng lúc này Oanh Hoài cũng không còn là tu vi Dục đạo nữa, tu vi ngược lại hạ xuống.

Lúc trước Diệp Mặc tha cho Oanh Hoài một mạng trong Trường Phí Thánh Đạo thành, đó là vì hắn không biết Tiểu Vận bị Thần nữ Thánh môn bắt, bây giờ hắn lại không muốn tiếp tục tha mạng cho người con gái này nữa.

Oanh Hoài trong lòng tràn đầy thù hận, khi cô nhìn thấy Tử Đao của Diệp Mặc bổ đến, lúc này mới tỉnh lại, mình còn lâu mới là đối thủ của Diệp Mặc. Khi cô là Dục đạo, cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc, bây giờ tu vi của cô cũng đã hạ xuống Tố đạo rồi, lại càng không phải là đối thủ của Diệp Mặc.

Lĩnh vực Thánh đế của Diệp Mặc điên cuồng thi triển ra, không chút giữ lại, lúc này là lúc cá chết lưới rách, cái gì mà lưu tình, đều là nói nhảm.

Một tia điện màu tím trực tiếp xông ra, mang theo sát thế màu tím dài mấy vạn trượng, một đường sát thế này trong lĩnh vực Thánh đế của Diệp Mặc lại càng phát huy sự tinh tế vô cùng của nó.

Tu vi của Oanh Hoài vừa mới hạ xuống cảnh giới Tố đạo Thánh đế, dưới Liệt Ngân thần thông của Diệp Mặc, căn bản cũng không có chút năng lực phản kháng nào. Cô thậm chí còn chưa kịp phóng ra 108 viên Phong Hỏa

Linh Lung Sa, liền bị đường đao màu tím của Diệp Mặc bao phủ hoàn toàn.

Dự tuyệt vọng chết chóc bao trùm lấy cô, lúc này cô cũng hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, chỉ đơ người nhìn ánh hồng tím từ trên trời xoẹt xuống, trong giây phút cuối cùng, trong lòng cô không ngờ lại nghĩ đến tên đàn ông đè lên thân thể cô kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2099

Lưỡng Bại Câu Thương

Một đường máu tóe lên, khiến Cơ Tâm Dật và hơn mười vị Thánh đế đứng sau lưng cô lập tức dừng lại, đều sũng sờ nhìn màn máu tán loạn. Một người từng là Dục đạo Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, không ngờ lại đơn giản như vậy chết trong tay Diệp Mặc, không mộ tiếng động.

- Thần nữ Thánh môn tôi và anh không đội trời chung …

Cơ Tâm Dật điên cuồng gào rú lên một tiếng, khăn Như Ý ngũ sắc cũng đã được cô phóng ra, ánh sáng ngũ sắc đánh về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc không ngờ lại cảm thấy Tử Đao trong tay mình có chút thoát khỏi sự khống chế, Diệp Mặc trong lòng vô cùng kinh hãi, 36 viên Lôi Hải Thần Châu khi được phóng ra, trong lòng vẫn còn đang nghĩ chiếc khăn Như Ý ngũ sắc này của Cơ Tâm Dật có phải là có uy thế của Thần quang ngũ sắc hay không?

Thấy Diệp Mặc chém giết Oanh Hoài, tông chủ điên cuồng tấn công Diệp Mặc, những Thánh đế còn lại đồng thời phóng ra pháp bảo của mình hướng về phía Diệp Mặc.

Ngay cả Vương Nam Sương chạy đến sau cũng gia nhập vào trận chiến, Cơ Tích sau khi phóng ra một đường phi kiếm, cũng trực tiếp phóng ra Đài sen chín cánh.

Một mình Diệp Mặc phải đối diện với sự tấn công của cùng lúc hơn mười vị Thánh đế, trong đó còn có bạ vị Hóa đạo Thánh đế.

Lĩnh vực của Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào ngăn được lĩnh vực của mười mấy vị Thánh đế cộng lại, lĩnh vực của hắn trong nháy

mắt liền bị xé tan tành, Diệp Mặc điên cuồng phun ra mấy ngụm máu tươi, 36 viên Lôi Hải Thần Châu hóa thành lôi quang vô tận, khuếch tán ra tứ phía.

Vô số pháp bảo đánh lên lôi tráo do Lôi Hải Thần Châu hóa thành, khơi dậy lôi quang và ánh sáng pháp bảo đầy trời. Mỗi lần lôi quang hộ tráo của Lôi Hải Thần Châu bị đánh trúng. Diệp Mặc đều chịu cắn trả, nếu không phải thân thể của hắn cường đại, cho dù những cú cắn trả này, cũng khiến hắn thần hồn câu diệt rồi.

Cho dù như vậy, Diệp Mặc vẫn bị đánh liên tục khiến cho thổ huyết, hộ tráo Lôi Hải Thần Châu trở nên lung la lung lay, có thể bị vỡ thành mảnh vụn bất cứ lúc nào.

Diệp Mặc rất muốn đánh trả lại, nhưng lúc này hắn đến phòng ngự cũng khó khăn, đừng nói gì đến đánh trả.

Một nhát búa màu hồng mãnh liệt chém xéo phá vỡ hộ tráo Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc trực tiếp đánh lên ngực Diệp Mặc, nhưng Diệp Mặc lại giống như không nhìn thấy, hai đường Thái Sơ Thần Văn cũng đã đánh về phía Cơ Tâm Dật.

Nếu muốn đánh trả lại, thì nhất định phải bị thương, cái này là khó tránh khỏi. Huống chi khiến Diệp Mặc không để ý đến nguy hiểm của chính mình, điên cuồng tấn công Cơ Tâm Dật chính là vì hắn cảm nhận được chút hồn phách của Mục Tiểu Vận trên người Cơ Tâm Dật.

Diệp Mặc lúc này liền cho rằng đây là thủ đoạn Cơ Tâm Dật bắt bí Mục Tiểu Vận, chỉ cần Mục Tiểu Vận dám phản kháng lại, hoặc là có chút suy nghĩ tự sát nào trong đầu, thì cô sẽ biết ngay lập tức.

Biết hồn phách của Mục Tiểu Vận đã bị Cơ Tâm Dật lấy đi một phần, Diệp Mặc làm gì còn lý trí nữa, hắn thậm chí điên cuồng tấn công Cơ Tâm Dật.

- Ngã đạo thái sơ. Thái thủy giả, hình chi thủy, thái sơ thần văn, tê thiên liệt địa, hủy tận vạn vật …

Hai đường Thần văn có thể nhìn thấy rõ ràng uốn éo bóp méo không gian giữa Diệp Mặc và Cơ Tâm Dật, mang theo uy thế xé rách thiên địa trùm lấy Cơ Tâm Dật, toàn bộ không gian xung quanh trói buộc, toàn bộ lĩnh vực Thánh đế, dưới hai đường Thần văn bóp méo không gian này tan biến như bọt xà phòng, liên tục vỡ tan.

- Thái Sơ Thần Văn …

Cơ Tâm Dật kinh hãi bật thốt lên bốn từ này, không ngờ phát hiện mình hoàn toàn không thể nào nhúc nhích được.

Lúc trước khi Diệp Mặc còn là Tiên đế, chính là dựa vào hai đường Thái Sơ Thần Văn giết chết Dục đạo Thánh đế Biên Hân Đức, mặc dù bị thương cùng Biên Hân Đức, còn liên quan đến Đảm Hàn đi trước. Nhưng bây giờ tu vi của Diệp Mặc cũng đã tăng lên Tố đạo Thánh đế rồi, cộng thêm hắn còn lấy được Thái Sơ Đạo Văn quả, Thái Sơ Thần Văn lại càng tăng lên mấy cấp bậc.

Phụt …

Một đường máu từ sau lưng Diệp Mặc phun ra, đường máu này hình như chặt đứt vai của Diệp Mặc, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh khớp xương bị chặt đứt, nhưng Diệp Mặc vẫn không thèm nhìn, khí thế của hai đường Thái Sơ Thần Văn lại càng trở nên mau chóng hơn.

- Diệp Mặc dừng tay, Mục Tiểu Vận bị Đại nhật Thần sơn mang đi rồi, anh không đuổi theo Đại nhật Thần sơn, còn ở lại đây, chẳng lẽ không muốn cứu Mục Tiểu Vận hay sao?

Đài sen chín cánh của Cơ Tích chỉ vừa mới mở ra một lỗ hổng trên 36 Lôi Châu của Diệp Mặc, căn bản cũng không kịp cứu Cơ Tâm Dật, chỉ có thể dùng kế sách. Huống chi, kế sách này là do những người còn lại trong

Thần nữ Thánh môn nghĩ kỹ lắm rồi, lúc này tình hình cấp bách, cô trực tiếp lấy ra dùng.

Thình thịch …

Lại mấy đường ánh sáng pháp bảo đập lên hai đường Thái Sơ Thần Văn, khiến hai đường Thái Sơ Thần Văn này lại càng thêm uốn éo hơn, uy thế kia dường như không còn đáng sợ như lúc trước nữa.

Cơ Tâm Dật nhận được chút trì hoãn, mau chóng đánh khăn Như Ý ngũ sắc của mình ra, đồng thời thân hình hơi chút méo mó.

Phụt …

Hai đường máu nữa lại văng ra, nhưng lần này không hoàn toàn là máu trên người Diệp Mặc, đường máu thứ nhất là máu trên người Cơ Tâm Dật. Nửa người của Cơ Tâm Dật bị Thái Sơ Thần Văn trực tiếp đánh bay, Diệp Mặc vung tay liền bắt được một hồn đèn từ nửa thân người của Cơ Tâm Dật rơi ra. May mà cô kịp thời phóng khăn Như Ý ngũ sắc ra, cố gắng chặn lại đường Thái Sơ Thần Văn thứ hai của Diệp Mặc, mặc dù như vậy, khăn Như Ý ngũ sắc cũng vì đường Thái Sơ Thần Văn này mà rớt xuống.

Đường máu thứ hai mới chính là của Diệp Mặc, Đài sen chín cánh của Cơ Tích đồng thời chém lên bả vai của Diệp Mặc. Cho dù Diệp Mặc cũng đã là Tiên thần thể rồi, Đài sen chín cánh bị 36 viên Lôi Hải Thần Châu chặn lại một lần, bả vai của Diệp Mặc cũng bị Đài sen chín cánh chém đứt, cũng vì Diệp Mặc là Tiên thần thể đỉnh phong, bả vai của hắn mặc dù bị đánh bật máu, nhưng cũng không bị gãy đứt, chỉ là chảy chút máu mà thôi.

Diệp Mặc chộp được hồn đèn, rồi lại bị cây búa đỏ và Đài sen chín cánh đánh trọng thương, còn nữa, hắn dường như bóp nát thân thể của Cơ Tâm Dật chỉ trong nháy mắt là xong.

Khi Diệp Mặc bắt được hồn đèn, đồng thời lại có hai tia sáng bắn trúng ngực Diệp Mặc, Diệp Mặc biết ở lại trong này, hắn chỉ có thể chờ chết, hắn

có lợi hại đi nữa, cũng không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, cho dù hắn bắn mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn ra cũng chỉ có thể giết được một hai người mà thôi.

- Đợi tôi giết người của Đại nhật Thần sơn rồi, cứu được Tiểu Vận, tôi sẽ đến tìm mấy người.

Diệp Mặc thu hồi lại 36 viên Lôi Hải Thần Châu, mang theo thân thể bị tàn phá máu me khắp người trong nháy mắt biến mất.

- Sư phụ …

Cơ Tích không để ý đến Diệp Mặc, ngay lập tức liền lao tới bên người Cơ Tâm Dật, giúp Cơ Tâm Dật đỡ lấy thân thể tàn phế, đồng thời lấy ra vài viên đan dược đưa vào trong miệng của Cơ Tâm Dật.

Mấy bóng người muốn truy sát Diệp Mặc liền bay đi, Cơ Tâm Dật cố gắng nói:

- Ai cũng không được đuổi theo người này.

Vài vị Thánh đế kia lập tức tỉnh ngộ lại, Diệp Mặc đi truy sát người của Đại nhật Thần sơn, đừng nói Diệp Mặc trọng thương, căn bản cũng là đi chịu chết. Cho dù Diệp Mặc không chịu chết, hắn giết người của Đại nhật Thần sơn kia, đối với Thần nữ Thánh môn cũng chỉ có lợi, cũng không có hại gì.

Vài vị Thánh đế khâm phục liếc nhìn Cơ Tích, Cơ Tích kịp thời phóng phi kiếm ra, rõ ràng là muốn bảo người của Đại nhật Thần sơn đi trước đi, còn lúc này Diệp Mặc đuổi theo, thật quá vừa vặn.

Vương Nam Sương và Lam Ỷ Lan nhìn mặt đất đầy máu me, sững người im lặng, đây là cảnh tượng của một cuộc đại chiến lưỡng bại câu thương. Diệp Mặc bị trọng thương không có Thần linh vật cao cấp, trong thời gian ngắn rõ ràng không thể nào khôi phục được, thậm chí khôi phục rồi, cũng sẽ ảnh hưởng đến tiến trình tu luyện. Còn Thần nữ Thánh môn lại trực tiếp bị Diệp Mặc giết chết một Dục đạo, đến tông chủ cũng suýt chút

nữa bị Diệp Mặc giết chết.

Nửa người Cơ Tâm Dật mặc dù được nối lại rồi, nhưng toàn thân vẫn đẫm máu, công thêm thân thể bị thương, muốn Vấn đạo Đạo nguyên cảnh giới nữa, đoán chừng cũng cực kỳ mong manh.

- Ném Mục Tiểu Vận vào trong nơi sâu cùng của Ngục Môn Sơn, để cho nó tự sinh tự diệt đi.

Một người con gái Dục đạo bị Lôi Châu của Diệp Mặc đánh thương nhẹ hung hãn nói.

- Đưa đến Mgục Môn Sơn cũng chết là cái chắc, tôi thấy không bằng chủ động đưa cô ấy đến Đại nhật Thần sơn. Bất luận tên Diệp Mặc đó sống hay chết, bảo hắn đến Đại nhật Thần sơn tìm bạn đời của hắn.

Lại có một người con gái Tố đạo căm hận nói.

Vết thương của Cơ Tâm Dật quá nặng, lúc này căn bản cũng không còn năng lực chiến đấu nữa, cô chậm rãi nói:

- Mục Tiểu Vận chết là cái chắc, đợi Diệp Mặc đuổi ra rồi, thì phái người đưa đến Đại nhật Thần sơn đi.

Lam Ỷ Lan há hốc mồm, phát hiện mình một từ cũng không nói ra được. Cô không biết lúc này nên nói gì, giúp Mục Tiểu Vận sao? Hay là đồng tình với câu nói của tông chủ? Đại thù của Diệp Mặc và Thần nữ Thánh môn cũng đã kết rồi, bất luận là giúp ai, cũng không phải là chuyện cô có thể làm được.

- Lam Ỷ Lan, cô cũng được đấy, giam cô trong Ngục Môn Sơn, bây giờ cô còn có thể xuất hiện trong này, vừa nãy Diệp Mặc giết Thánh đế của Thánh môn chúng ta, cô đang làm gì?

Vị Dục đạo vừa mới nói chuyện mỉa mai nhìn Lam Ỷ Lan đang đứng một bên nói.

Lam Ỷ Lan tiến lên một bước, khom người nói với Cơ Tâm Dật:

- Đệ tử nghiệp chướng quá nặng, xin tông chủ trách phạt.

- Ỷ Lan sư muội không phải tự mình ra ngoài, là Diệp Mặc tự mình chém dây xích trên người cô ta.

Vương Nam Sương lạnh lùng đứng bên cạnh nói.

Cô cực ghét cái ác, nếu như đổi lại là người khác lớn lối giết người trong Thần nữ phong như vậy, cô cho dù đuổi đến chân trời góc biển cũng phải chém chết người đó. Nhưng chuyện này là do Thần nữ Thánh môn giam vợ của Diệp Mặc trước, thậm chí còn chuẩn bị đưa đến Đại nhật Thần sơn tế sơn nữa.

Diệp Mặc nếu như không phát điên, đó mới là điều khiến cô xem thường. Cho nên, cô cũng không đuổi giết Diệp Mặc. Nhưng vì muốn Diệp Mặc đối sát với Đại nhật Thần sơn, nên mới không có ý đuổi giết. Nếu không cô tuyệt đối sẽ không để ý đến chuyện khác, sớm đãn truy sát theo rồi.

Cơ Tâm Dật vẫn rất yếu, cô liếc nhìn Vương Nam Sương, lúc này mới nhìn qua Lam Ỷ Lan nói:

- Cô đi đi, từ hôm nay trở đi, cô cũng không còn là người của Thần nữ Thánh môn nữa.

Sắc mặt của Lam Ỷ Lan ngay lập tức trở nên tái nhợt, cô cũng không mở miệng phản bác lại, Thần nữ Thánh môn là đệ nhất Thần Thánh tông môn trong Thánh đạo Tàn giới, là nơi ai ai trong Thánh đạo Tàn giới cũng kính ngưỡng, còn bây giờ cô không ngờ lại bị trục xuất ra khỏi Thần nữ Thánh môn.

- Đi thôi, đến chủ điện nghị sự ngay lập tức, một khi tên Diệp Mặc đó rời khỏi Thần nữ Thánh môn, trực tiếp đóng đại trận hộ sơn lại ngay.

Cơ Tâm Dật nói xong, không thèm nhìn Lam Ỷ Lan một cái.

Vài vị Thánh đế có quan hệ tương đối tốt với Lam Ỷ Lan, cũng run lên một cái, không ai dám nói bất cứ câu nào vào lúc này.

…

- Sư phụ, con và sư phụ cùng đi.

La Bế Nguyệt nghe thấy Lam Ỷ Lan nói xong, không chút do dự chọn rời khỏi Thần nữ Thánh môn.

Lam Ỷ Lan thở dài một tiếng, gật đầu nói:

- Cũng được, con cùng ta rời khỏi nơi này thôi.

…

Không ai biết, Diệp Mặc lúc này vẫn chưa đuổi theo ra ngoài, hắn lại đến Ngục Môn Sơn, thậm chí còn trốn trong đó trị thương. Cơ Tích muốn lừa hắn ra ngoài đánh nhau với người của Đại nhật Thần sơn, hắn cũng không phải thằng ngốc. Đại nhật Thần sơn muốn lấy Mục Tiểu Vận tế sơn, hắn cũng sẽ không bỏ qua. Nhưng không phải bây giờ, bây giờ hắn chắc chắn Mục Tiểu Vận vẫn còn trong Thần nữ phong.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2100

Dẫn Tiểu Vận Đi

Trong một động phủ trong một góc cực kỳ vắng vẻ trong Thần nữ Thánh môn, một người con gái đầu tóc bạc phơ đang lẳng lặng ngồi trên một thạch bồ đoàn đen nhánh, sắc mặt bi thương.

Người con gái tóc bạc này chính là vị Đạo nguyên Thánh đế lúc trước Cơ Tâm Dật bảo Thư Duyệt Hòa đến nhơ giúp đỡ, chỉ có điều thân thể cô từ đầu gối trở xuống cũng đã biến mất không còn nữa rồi. Cho dù là người trên của cô, cũng mất đi một cánh tay, nếu như không phải vì cho Thần nữ Thánh môn một tia hi vọng, có lẽ cô sớm đã tiến vào luân hồi rồi.

- Có lẽ mình thật sự nên đi rồi …

Một lúc lâu sau, người con gái tóc bạc này lẩm bẩm tự nói, Thánh đế của Đại nhật Thần sơn càn quấy trong Thần nữ Thánh môn, Diệp Mặc tùy ý làm bậy trong Thần nữ Thánh môn, những chuyện như này, cũng không thể nào giấu cô được. Nhưng mặc dù cô biết, cũng bất lực.

Tất cả mọi người biết rõ Thần nữ Thánh môn có Vấn đạo Thánh đế, tất cả mọi người đều không biết, Vấn đạo Thánh đế của Thần nữ Thánh môn cũng là một người chỉ có thể uy hiếp người khác, nhưng không thể ra tay được.

…

Vết thương của Diệp Mặc còn chưa khôi phục, cũng đã lại lần nữa lặng lẽ quay về Thần nữ phong. Mặc dù hắn vẫn bị trọng thương, nhưng Cây Hỗn Độn vẫn liên tục không ngừng chữa thương cho hắn.

Sở dĩ vội vàng quay lại Thần nữ phong, là vì Diệp Mặc biết hắn cần phải mau chóng dẫn Tiểu Vận đi, nếu không một khi Tiểu Vận bị chuyển đo rồi, thì hắn cũng khó có thể tìm được.

Nội tình trong Thần nữ Thánh môn, Diệp Mặc cũng đã từng gặp qua, đừng nói trong đó còn có một Vấn đạo Thánh đế còn chưa ra tay, cho dù những vị Thánh đế này cũng đã ra tay, một khi hắn bị vây lại, tì căn bản cũng không thể thoát nổi.

Lúc trước mười mấy vị Thánh đế vây đánh hắn, Diệp Mặc trong lòng biết rõ, mười mấy vị Thánh đế này thực sự hạ sát thủ cũng chưa nhiều, cùng lắm cũng chỉ là Cơ Tâm Dật và mấy vị Dục đạo Thánh đế mà thôi. Nếu không hắn căn bản cũng không có cách nào chạy thoát được, những Thánh đế này chỉ là sau khi hắn chém một nửa người của Cơ Tâm Dật, thì mới toàn lực ra tay với hắn. Cho nên vết thương trên người hắn cũng là có sau khi đánh trọng thương Cơ Tâm Dật.

Bởi vậy có thể thấy Oanh Hoài cũng mất lòng nhiều người trong Thần nữ Thánh môn, mặc dù mình giết Oanh Hoài rồi, nhưng những người thù hận mình cũng không nhiều. Khi hắn đánh trọng thương Cơ Tâm Dật, mới khiến những vị Thánh đế này toàn lực ra tay. Cho dù là Cơ Tích, cũng là sau khi hắn đánh trọng thương Cơ Tâm Dật, Đài sen chín cánh mới hoàn toàn phóng ra.

Diệp Mặc biết rõ tình hình bên trong, nên mới vội vã dẫn Mục Tiểu Vận đi. Nội tình của một Thánh môn, cũng không phải là thứ mà một Thánh đế vừa mới Tố đạo như hắn có thể so sánh được.

Thần nữ Thánh môn lúc này thậm chí cũng không có ai bảo vệ, Diệp Mặc rất dễ dàng lại lần nữa đến nơi lúc trước đại chiến, thần thức của hắn phóng ra ngoài, chỉ trong mấy giây, hắn đã tìm được cảm giác có chút quen thuộc kia.

Một hòn đá cực kỳ bình thường Diệp Mặc cầm lên, hòn đá này không ngờ là một không gian thiên nhiên, hơn nữa còn bao hàm trận pháp che chắn

ẩn nấp thiên nhiên nữa. Nếu như không phải Diệp Mặc cảm nhận được khí tức trên chiếc vòng cổ mà mình luyện chế kia, hắn quả thực rất khó tìm được hòn đá này.

Diệp Mặc không dùng thần thức đao cố gắng chém hòn đá này, hắn chỉ lấy ra mấy trận kỳ, mấy trận kỳ này sau khi được Diệp Mặc rắc ra, một cánh cửa đen ngòm liền hiện lên trước mắt Diệp Mặc, Diệp Mặc một bước nhảy vào trong cánh cửa đó, trong đó chỉ có một cái giường đá.

Mục Tiểu Vận cau mày ngủ trên giường, rõ ràng ngũ thức cũng bị người ta che chắn lại rồi.

Diệp Mặc nhìn Mục Tiểu Vận chia tay từ Tiểu thế giới, chóp mũi có chút cay cay. Hắn sải bước tới, giơ tay bế Tiểu Vận lên.

- Tiểu Vận, anh tới rồi.

Diệp Mặc trong lòng có chút hốt hoảng, với tu vi Chứng đạo của hắn, không ngờ không thể nào trấn tĩnh lại bản thân mình. Tố Tố, Khinh Tuyết, Tĩnh Văn, Ánh Trúc tu luyện đều là dưới sự giúp đỡ của hắn, cho dù là Tĩnh Văn cũng trải qua rất nhiều trắc trở, cuối cùng cũng đến được Mặc Nguyệt chi thành.

Chỉ có Tiểu Vận, hắn chưa bao giờ giúp đỡ cô ấy được cái gì, cùng lắm cũng chỉ là một bộ Hồng Mông Tạo Hóa Quyết mà thôi.

Diệp Mặc thậm chí có thể tưởng tượng Tiểu Vận từ Tiểu thế giới tìm đến Tu Chân giới rồi đến Tiên giới, rồi lại đến Thánh đạo Tàn giới, trên đường trải qua bao nhiêu nhớ nhung và tra tấn. Hắn hiểu Tiểu Vận, Tiểu Vận khác với những cô gái khác, trong lòng Tiểu Vận, mình chính là bầu trời của cô ấy, chính là thế giới của cô ấy.

Nếu như Tiểu Vận biết mình xảy ra chuyện, cô tuyệt đối sẽ không sống một mình. Cái mà hắn sợ nhất chính là sau khi tìm được Tiểu Vận rồi, Tiểu Vận cũng giống như Uyển Thanh.

- Tiểu Vận, sau này ở bên cạnh anh nhé. Chúng ta quay về thôi, ở cùng với Tĩnh Văn, Tố Tố, Khinh Tuyết còn cả Ánh Trúc nữa, không bao giờ xa cách nữa.

Diệp Mặc thì thào nói.

Tiểu Vận được Diệp Mặc ôm trong òng, lông mày nhíu lại dường như cũng dần dần dãn ra. Diệp Mặc cũng không phá giải cấm chế của Mục Tiểu Vận, hắn cho Mục Tiểu Vận vào trong Thế giới trang vàng, lúc này đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là rời khỏi Thần nữ Thánh môn.

Tìm được Tiểu Vận rồi, sự thù hận của Diệp Mặc đối với Thần nữ Thánh môn cũng đã vơi đi một nửa.

Diệp Mặc rời khỏi không gian hòn đá ẩn giấu này, thu lại trận kỳ của mình, mau chóng bỏ chạy ra bên ngoài Thần nữ Thánh môn.

…

Trong chủ điện Thần nữ Thánh môn, lúc này tất cả Chứng đạo Thánh đế đều đang tụ tập lại, tổng cộng có 31 người. Thần linh khí của Thánh đạo Tàn giới thiếu thốn như vậy, tài nguyên lại khan hiếm, trong một tông môn không ngờ lại có 31 Chứng đạo Thánh đế, có thể thấy tông môn này rất tài giỏi.

Thần nữ Thánh môn đúng là một tông môn tài giỏi, ít nhất trong khoảng thời gian Đại nhật Thần sơn ẩn náu, đều là tâm điểm của Thánh đạo Tàn giới, là biểu tượng của Thánh đạo Tàn giới, nhưng bây giờ trong chủ điện của Thần nữ Thanh môn lại có vẻ hơi hủ bại.

Loại hủ bại này cũng không phải là thực lực tổn thương bao nhiêu, mà là một loại hủ bại trên khí thế. Diệp Mặc ngang nhiên phá hoại trong Thần nữ Thánh môn, cũng chỉ là giết một Tố đạo Thánh đế và một Dục đạo Thánh đế mà thôi, tổn thất mất hai vị Thánh đế, đối với Thần nữ Thánh môn mà nói, căn bản cũng chỉ là râu ria, cũng không đến mức tổn thương đến gân cốt.

Nhưng sự tín ngưỡng và kiên trì của Thần nữ Thánh môn hôm nay lại bị phân hóa rồi, sự kiên trì trong lòng của một số người bị phá vỡ, bọn họ là biểu tượng của toàn Thánh đạo Tàn giới, còn bây giờ đến bản thân bọn họ đối với chuyện bọn họ làm cũng cảm thấy mịt mù khó hiểu.

- Diệp Mặc đã rời khỏi tông môn rồi, Duyệt Hòa cô đến mở đại trận phòng ngự của tông môn ra đi, tạm thời phong bế tông môn.

Cơ Tâm Dật ngồi trên ghế tông chủ vẫn vô cùng yếu ớt, Diệp Mặc rời khỏi Thần nữ Thánh môn vốn dĩ cũng không ẩn mình, công thêm cả đại trận đều trong lòng bàn tay của cô, cho nên Diệp Mặc vừa mới đi khỏi, cô liền biết.

- Tông chủ, chúng ta mời các thánh đế đến Thánh môn chúng ta tham dự lễ Thánh nữ kỳ đạo, nếu như bây giờ phong bế tông môn, đợi những Thánh đế đó đến rồi, chẳng phải là …

Một vị Dục đạo Thánh đế đứng ra nói.

Cơ Tâm Dật thở dài, chậm rãi nói:

- Cô đi giải thích với những Thánh đế đó một chút, nói Đại nhật Thần sơn ẩn náu vô số năm đột nhiên xuất thế. Bọn họ muốn khống chế toàn bộ Thánh đạo Tàn giới, Thần nữ Thánh môn chúng ta không cho phép, kết quả bọn họ mượn cớ dùng Thánh nữ của Thánh môn chúng ta kỳ đạo, trực tiếp giết chết Thánh nữ và vài vị Thánh đế của Thần nữ Thánh môn …

Trong này không có ai là đồ ngốc, tông chủ vừa nói ra, mọi người đều hiểu hết. Thần nữ Thánh môn cũng đã là biểu tượng của Thánh đạo Tàn giới, là nơi mà người khác tôn kính. Bây giờ Thánh môn vì bảo vệ Thánh đạo Tàn giới, không ngờ bị Đại nhật Thần sơn đánh trọng thương, vậy thì bất cứa Thánh đế nào cũng sẽ đứng về phía Thần nữ Thánh môn.

Nói không chừng lập tức sẽ có người dẫn đầu đến đánh Đại nhật Thần sơn, hoặc là có người mời Thần nữ Thánh môn đứng ra dẫn đầu đi đánh Đại

nhật Thần sơn.

- Nếu như bọn họ muốn đi đánh Đại nhật Thần sơn, yêu cầu Thánh môn chúng ta tham gia, chúng ta …

Vị Dục đạo Thánh đế hiểu ý tứ của tông chủ, lập tức hỏi.

Cơ Tâm Dật trầm giọng nói:

- Đại nhật Thần sơn rắp tâm hại người, Thánh môn chúng ta vốn dĩ chính là tấm gương Thánh đạo Tàn giới, trong chuyện này là sao có thể rớt lại phía sau được?

- Tôi hiểu rồi.

Vị Dục đạo Thánh đế này nói xong lập tức rời khỏi đại điện, quay người mau chóng bay ra ngoài Thần nữ Thánh môn.

Trong đại điện trầm mặc, Vương Nam Sương ánh mắt lộ vẻ thông khổ, cô quả thực không muốn đi tính toán với những Thánh đế bình thường như này. Những Thánh đế bình thường này cho dù đánh đến Đại nhật Thần sơn, cũng là tìm đến cái chết. Cùng lắm là tiêu hao chút lực lượng của Đại nhật Thần sơn mà thôi. Tông chủ Cơ Tâm Dật rõ ràng không muốn Thần nữ Thánh môn liều mạng cùng với Đại nhật Thần sơn, liều mạng thì hoàn toàn cũng không đấu lại nổi. Miệng cô thì nói như này, nhưng trong lòng cũng đã có ý phong sơn rồi.

Lúc này, Vương Nam Sương căn bản cũng không hiểu tông chủ làm như này là đúng hay sai. Nếu như đổi cô là tông chủ của Thần nữ Thánh môn, cô cũng không biết nên làm thế nào.

- Lãnh Ngọc, tôi chỉ là muốn cô đi báo với tên Hóa đạo kia của Đại nhật Thần sơn, nói Thần nữ Thánh môn chúng ta sau này sẽ đưa Thánh nữ qua đó, cô sao lại muốn đưa Thánh nữ cho gã mang đi?

Cơ Tích lại cau mày chằm chằm nhìn vào một người con gái Dục đạo

khác hỏi, ngữ khí cũng không khách khí.

Cơ Tâm Dật ngắt lời Cơ Tích nói:

- Cơ Tích, chuyện này không liên quan gì đến Lãnh Ngọc, là ta bảo Lãnh Ngọc đưa Bán Yên cho đối phương, nếu như không đưa cho bọn họ một Thánh nữ, thì người của Đại nhật Thần sơn làm sao có thể đi? Nếu như gã không đi, Diệp Mặc làm sao có thể đuổi theo gã được?

- Sư phụ, sư phục đưa Trúc Tâm Giác mà Thanh Thánh nữ đeo cho Đại nhật Thần sơn mang đi rồi?

Cơ Tích kinh thanh hỏi.

Thần nữ chưa từng ở trong Thần nữ phong, tuyệt đối không có khí tức Thánh nữ. Nếu như muốn lừa Đại nhật Thần sơn, phải dùng khí tức Thánh nữ, khả năng duy nhất chính là đeo Trúc Tâm Giác của Thanh Thánh nữ lên trên người. Bây giờ tông chủ nói giao Thánh nữ cho Đại nhật Thần sơn, rõ ràng là đưa Trúc Tâm Giác ra rồi.

Cơ Tâm Dật lại thở dài một tiếng nói:

- Đây cũng là thời khắc sinh tử của Thần nữ Thánh môn chúng ta rồi, ta cũng bảo Như Dung đuổi theo rồi. Chỉ cần tên Hóa đạo kia của Đại nhật Thần sơn và Diệp Mặc đánh nhau là được. Nếu như Diệp Mặc thắng, thì Như Dung sẽ giết chết Diệp Mặc mang Trúc Tâm Giác về, nếu như người của Đại nhật Thần sơn thắng, thì Như Dung cũng sẽ giết người đó, cũng có thể đem Trúc Tâm Giác về được.

Mọi người im lặng, rõ ràng Diệp Mặc là một vật hi sinh, bất luận thắng thua đều phải chịu chết. Cuối cùng còn phải cõng trên lưng tai tiếng giết chết Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn.

…Na di trong Thánh đạo Tàn giới, cũng vô cùng nguy hiểm, Thánh đạo Tàn giới đâu đâu cũng là khe nứt hư không và không gian hỗn loạn, một khi không cẩn thận, sẽ bị na di vào trong khe nứt.

Thần thức của Diệp Mặc cường đại, thậm chí cũng đã tu luyện đến chuyển thứ năm của Thần Niệm Cửu Chuyển, hình thành thần thức giới. Thời Không Thoa mặc dù cực nhanh, nhưng cũng không cần lo bị cuốn vào trong khe nứt kia.

Hơn nửa ngày sau, Diệp Mặc đang định tìm một nơi để dừng lại, sau đó tiến vào trong Thế giới trang vàng đánh thức Mục Tiểu Vận tỉnh lại. Một đường thần thức cường hoành đột nhiên quét tới, đường thần thức đó quan sát trên người Diệp Mặc một lúc lâu, rồi bỗng nhiên mau chóng bay về phía Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2101

Lại Giết Hóa Đạo

Diệp Mặc ngừng lại, từ Thần nữ Thánh môn đi ra đã hơn nửa ngày trời rồi, lúc nay thương thế của hắn trên cơ bản đã khôi phục.

Với hắn mà nói chỉ cần không phải nguyên thần và thức hải bị trọng thương, tình trạng vết thương trên thân thể khôi phục vô cùng nhanh chóng. Không nói hắn là tu vi luyện thể Tiên thần thể viên mãn, cho dù là năng lực hồi phục đáng sợ của Cây Hỗn Độn, cũng hoàn toàn không phải cái những tiên nhân còn lại có thể so sánh được.

Đối phương chỉ là một Hóa đạo Thánh đế mà thôi, hắn ngay cả chưởng môn của Thần nữ Thánh môn cũng có thể đánh trọng thương, há có thể sợ một Hóa đạo Thánh đế?

- Không tồi, nếu như ta đã tới, ngươi còn chưa dừng lại, vậy cũng không tốt.

Người Hóa đạo Thánh đế này nhìn chằm chằm Diệp Mặc híp mắt nói, nhưng khí thế từ cao nhìn xuống thấp trong mắt y sớm đã cho thấy, nếu như Diệp Mặc không ngừng lại, y sẽ động thủ.

Diệp Mặc bình tĩnh hỏi:

- Các hạ tìm ta có chuyện gì?

Đồng thời Diệp Mặc đã hiểu đối phương là ai, ở bên Hóa đạo Thánh đế này, có một Thần nữ có khí tức tương tự như Cơ Tích. Thần nữ này chẳng qua chỉ là một Tiên đế mà thôi, hơn nữa ánh mắt có chút bi thương. Diệp Mặc không cần hỏi, cũng biết tên Hóa đạo Thánh đế này chính là người của

Đại nhật Thần sơn. Thần nữ này cũng là người mà Cơ Tích muốn dùng cô ta để giả làm Tiểu Vận, lừa mình mắc lừa đuổi theo. Không ngờ tới mình không đuổi theo, người này ngược lại còn đuổi theo hắn.

Nếu như hắn thật sự tin tưởng Cơ Tích, người của Đại nhật Thần sơn mang Tiểu Vận đi, vậy lúc này tuyệt đối không cứu được Tiểu Vận. Cũng may hắn cảm nhận được vòng cổ mà mình tự luyện chế, không có tin lời Cơ Tích nói.

Nghe thấy Diệp Mặc gọi mình là các hạ, người Hóa đạo Thánh đế này nhíu mày một cái, cũng không có nổi giận, chỉ là giọng điệu trở nên lạnh hơn một chút nói:

- Ta là trưởng lão của Đại nhật Thần sơn, ta thấy ngươi rất khá, nếu như ngươi bằng lòng, ta có thể mang ngươi bái nhập làm môn đệ Đại nhật Thần sơn ta.

Đại nhật Thần sơn sắp sửa khai chiến với Thần nữ Thánh môn, Tiên đế tán tu như Diệp Mặc, chiêu nạp càng nhiều càng tốt, đến lúc đó có thể làm thành bia đỡ đạn.

- Không có hứng thú.

Diệp Mặc bình tĩnh đáp, đồng thời đã chuẩn bị động thủ. Đại nhật Thần sơn cũng dám đem Tiểu Vận tế sơn, trong mắt Diệp Mặc cũng là một nơi nên diệt trừ.

- Đại nhật Thần sơn ta sắp trở thành tông môn đứng đầu Thánh đạo Tàn giới, hơn nữa sẽ tu bổ Thánh đạo Tàn giới, ngươi gia nhập Đại nhật Thần sơn ta là vận may của ngươi. Đến lúc đó tu bổ xong Thánh đạo Tàn giới, vận may của Thánh đạo giới cũng sẽ phân cho ngươi một phần, cho dù lá ngươi chứng đạo Thánh đế cũng không phải là không được …

Người đàn ông Hóa đạo này ngữ điệu chuyển thành mạnh mẽ nói, hiển nhiên đối với thái độ của Diệp Mặc cực độ khó chịu. Một Tiên đế trong mắt

y chỉ là sự tồn tại như con sâu cái kiến.

- Cút.

Diệp Mặc lại cũng lười nói nhảm với tên này, trực tiếp bảo y cút ngay. Cùng lúc đó, Tử Đao đã phóng ra.

Người Hóa đạo Thánh đế này nghe thấy Diệp Mặc nói một chữ cút, lập tức giận tím mặt. Nhưng càng làm cho y phẫn nộ là Diệp Mặc lại động thủ trước, Tử Đao trong tay Diệp Mặc đã hóa thành một con rồng tím dài mấy vạn trượng đánh xuống.

Tên Thần nữ kia bị lĩnh vực Thánh đế của Diệp Mặc cuốn lấy, lập tức bị ném bay ra ngoài mấy chúch dặm.

Gần như là đồng thời khi Thần nữ kia bị ném bay, Hóa đạo Thánh đế này liền phóng ra một cây trường kích to lớn. Cây trường kích này toàn thân mang theo từng vòng từng vòng rồng lửa, chỉ vừa phóng ra liền khiến hết thảy chung quanh đều tan chảy thành bột vụn, hiển nhiên nhiệt độ của rồng lửa này cực kỳ đáng sợ.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, muốn chơi lửa, Tiểu Thanh của hắn còn chưa phóng ra, chỉ là một cái Viêm Long trường kích hắn há có thể để vào mắt.

Uỳnh.

Con rồng dài màu tím của Tử Đao và rồng lửa của Huyền Viêm Kích của Hóa đạo Thánh đế này đụng vào nhau, làm cho phạm vi của hai người hoàn toàn bị xé rách thành mảnh vụn.

Rồng tím phân tán ra, còn rồng lửa do Huyền Viêm Kích của đối phương biến thành thì lại phát ra tiếng vang bành bạch, bắt đầu tán loạn.

- Ngươi không phải là Tiên đế …

Hóa đạo Thánh đế này đã hiểu được, Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một Tiên đế, một Tiên đế há có thể ngăn cản được một chiêu của Hóa đạo Thánh đế sao?

- Cho dù ngươi không phải là Tiên đế, hôm nay gặp phải bổn đế cũng phải chết.

Hóa đạo Thánh đế này thẹn quá hóa giận, vốn muốn tuyển chọn Diệp Mặc làm bia đỡ đạn, nhưgn khi thấy Tử Đao của Diệp Mặc vậy mà lại có thể ngăn cản Huyền Viêm Kích của y, lập tức nổi lên ý niệm trong đầu. Huống chi, pháp bảo phi hành của Diệp Mặc cũng không tệ.

Huyền Viêm Kích lại xoáy lên rồng lửa vạn trượng đánh ra, không gian chung quanh hoàn toàn bị cuốn sạch, trong hư không rồng lửa uốn lượn xoay vần, kéo theo khí tức dồi dào đáng sợ, tựa như muốn đốt hủy hết thảy toàn bộ chung quanh.

Nếu như là lúc bình thường, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ dùng Ngũ Điệp Lãng liều đấu với đối phương một lần, nhưng hiện tại hắn không có tâm tình này.

Trong nháy mắt khi rồng lửa vạn trượng này cuộn không gian xung quanh lên, Diệp Mặc tiến lên một bước, đưa tay chính là hơn mười thủ thế được đánh ra, thần thông Băng Không.

Không gian bị rồng lửa vô tận cuốn sạch tại thời khắc này dường như hoàn toàn bị đông kết lại, không gian trong nháy mắt vỡ vụn ra, Huyền Vìem Kích mang theo vô số con rồng lửa, còn chưa kịp vây quanh Diệp Mặc, đã bị Băng Không xé rách trước rồi.

Trong không gian hàng loạt tiếng vang ken két không ngừng không nghỉ, từng đám lửa tàn bị Băng Không đóng băng thành mảnh vụn rơi xuống lả tả. Sóng nhiệt vô tận biến mất không thấy gì nữa, chỉ có rét lạnh càng đáng sợ hơn.

- Đây là thần thông gì?

Hóa đạo Thánh đế này khiếp sợ nhìn chằm chằm rồng lửa đã tiêu tán không còn vết tích, vẫn không thể tin được.

Diệp Mặc há có thời gian đi giải thích với đối phương, đưa tay lại có một thần thông đánh ra.

Không trung mới vừa rồi còn rét lạnh dường như đã không còn cái rét lạnh mới vừa rồi nữa, hoặc là nói cái rét lạnh kia đã dịu đi, Băng Không rạn nứt hình như cũng chậm chạp lại, cuối cùng rốt cuộc cũng tĩnh lại.

Không hay, là thần thông pháp tắc Thời Gian. Hóa đạo Thánh đế này rốt cuộc chấn động, y không thể tưởng được một Tiên đế tùy tiện gặp phải ở chỗ này, vậy mà nắm bắt được pháp tắc Thời Gian, còn khai triển ra được loại thần thông này. Giơ khắc này, thần hồn của y thiếu chút nữa bị kinh hãi bay mất rồi.

Lúc này y sao còn muốn đi tổn thương Diệp Mặc nữa, trong khi nguyên khí gượng ép thiêu đốt, đã tránh thoát trói buộc của thần thông Thuấn Tức của Diệp Mặc. Hai người vừa giao thủ, y liền trực tiếp ở vào hoàn cảnh cực kỳ xấu. Y cũng không dám coi Diệp Mặc như một con sâu cái kiến nữa, Huyền Viêm Kích điên cuồng phát ra từng đợt từng đợt thanh âm rít gào, không đợi Huyền Viêm Kích của y lại một lần nữa đánh về phía Diệp Mặc, hai luồng Thần Văn vặn vẹo đã vượt qua không gian, đánh tới trước mặt y.

- Thái Sơ Thần Văn …

Sau khi trông thấy hai luồng Thái Sơ Thần Văn này, Hóa đạo Thánh đế này con mắt trở nên đỏ bừng, y giơ lên nắm đấm đấm ra một quyền.

- Ưng Hoàng Quyền.

Đây là đòn sát thủ của y, thần thông của Diệp Mặc cái nào cái nấy đều đáng sợ, y sao còn dam có nửa phần chủ quan?

Từng đạo gợn sóng không gian bị một quyền này của y đánh ra, một quyền này giống như thần thông Băng Không mới vừa rồi của Diệp Mặc

vậy, giam cầm toàn bộ không gian lại. Rồi lại mang theo không gian bị giam cầm này, đánh vào trên hai luồng Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc.

Uỳnh… Ken két…

Luồng quyền thế mang theo không gian bị giam cầm này đánh vào phía trên luồng Thái Sơ Thần Văn thứ nhất, không gian bị giam cầm này trong nháy mắt liền tiêu tán hết sạch trước Thái Sơ Thần Văn vặn vẹo, mà luồng Thái Sơ Thần Văn thức hai trực tiếp xé rách một quyền này thành nát bấy, nát bấy trải dài xuống, đảo mắt đã từ nắm đấm đến cánh tay, từ cánh tay đến bả vai.

BA~

Một tiếng nổ vang lên, nửa người của Hóa đạo Thánh đế này đều bị Thái Sơ Thần Văn nổ tung.

Hóa đạo Thánh đế này hồn phi phách tán, sao còn dám tiếp tục ở lại chiến đấu với Diệp Mặc, quay người mang theo một luồn độn quang, trong nháy mắt đã đi xa.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung đã rơi vào lòng bàn tay của hắn, đưa tay liền có hay cây Cốt Tiễn màu vàng kim bắn ra.

Hóa đạo Thánh đế này chỉ bay ra được nơi cách đó vạn dặm, đã bị một loại sát cơ bén nhọn bao phủ lấy. Y không dám di động tiếp dù chỉ nửa bước, bởi vì luồng sát cơ này đã mang đi toàn bộ sức sống chung quanh y, chặt chẽ khóa y lại.

Vèo… vèo… …

Hai vệt hào quang màu vàng kim trong chớp mắt đã đi tới sau lưng Hóa đạo Thánh đế này, xé rách lĩnh vực Thánh đế của y. Sớm đã trọng thương, Hóa đạo Thánh đế chỉ có thể lấy tay để bắt lấy một cây Cốt Tiễn màu vàng kim, đừng nói y đã trọng thương, cho dù là y không trọng thương, cũng không cách nào bắt lấy Cốt Tiễn màu vàng kim mà Diệp Mặc bắn ra.

Người có thể sử dụng thần thông ngăn trở Cốt Tiễn màu vàng kim, Diệp Mặc chỉ gặp qua một người là Chân Thánh đế. Cho đến bây giờ, Diệp Mặc lòng còn sợ hãi. Chân Thánh đế dũng mãnh so với Hóa đạo Thánh đế thông thường mạnh hơn nhiều lắm, đó là y còn dưới tình huống không có pháp bảo. Nếu Chân Thánh đế có các loại pháp bảo, Diệp Mặc không cho là mình nhất định có thể bắt được y.

Bành.

Cốt Tiễn màu vàng ở trong tay Hóa đạo Thánh đế này nổ tung ra. Hoạc là nói thứ nổ tung ra không phải là Cốt Tiễn màu vàng kim, mà là bàn tay và cánh tay của Hóa đạo Thánh đế này.

Sau một khắc, cây Cốt Tiễn màu vàng thứ hai đánh tới, khiến Hóa đạo Thánh đế đã tuyệt vọng này nổ tung thành mảnh vụn.

Diệp Mặc đưa tay thu hồi hai cây Cốt Tiễn màu vàng kim và một cái nhẫn, ánh mắt nhìn chằm chằm một nữ Hóa đạo bỏ chạy ở đàng xa, cười lạnh một tiếng không có đi truy đuổi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2102

Tiểu Vận Tỉnh Lại

Diệp Mặc căn bản không cần truy đuổi, cũng biết cô gái Hóa Đạo đào tẩu kia là kẻ Thần nữ Thánh môn phái ra làm ngư ông. Hiện tại hắn còn chưa có thời gian và thực lực đi so đo với Thần nữ Thánh môn, tương lai một ngày nào đó hắn sẽ đem Thần nữ phong của Thần nữ Thánh môn xúc thành đất bằng.

Lúc này người kia bị Đại nhật Thần sơn mang đến, chỉ có Thần nữ tu vi Tiên đế lúc này mới tỉnh táo lại, trong mắt cũng nhiều thêm một chút sức sống.

Vốn cô đang kinh ngạc một Tiên đế như Diệp Mặc làm sao dám vô lễ với một Hóa đạo Thánh đế, huống chi Hóa đạo Thánh đế này còn là người của Đại nhật Thần sơn. Giờ thì Hóa đạo Thánh đế này thần hồn cũng bị diệt rồi, cuối cùng cô cũng hiểu ra rồi.

- Bán Yên của Thần nữ Thánh môn xin ra mắt tiền bối, cảm tạ ân cứu mạng của tiền bối.

Thần nữ bị cuộc đại chiến đánh bay này vội vàng tới nói lời cảm tạ Diệp Mặc.

Diệp Mặc mỉm cười tươi rói nói:

- Ta không phải là cứu ngươi, ta chẳng có chút thiên cảm nào với Thần nữ Thánh môn, há có thể cứu ngươi? Chỉ có thể nói vận mệnh ngươi tương đối tốt mà thôi.

Thần nữ tên là Bán Yên này cũng không có cãi lại, mà vẫn cảm ơn xong

rồi mới hỏi:

- Tiền bối là đạo lữ của Thánh nữ Tiểu Vận - Diệp Mặc sao?

- Chính là ta.

Diệp Mặc ngữ khí bình thản nói, hắn đối với Thần nữ Thánh môn chẳng có thiện cảm gì.

Bán Yên cũng không hề để bụng, từ trên cổ của mình lấy xuống một Trúc Tâm Giác đưa tận tay Diệp Mặc nói:

- Đây chính là thánh vật của Thánh nữ Thánh môn ta đeo tùy thân, nhờ Diệp tiền bối đưa cho Tiểu Vận vậy, Tiểu Vận là Thánh nữ, Trúc Tâm Giác này chỉ có Tiểu Vận mới có thể đeo.

Diệp Mặc vừa tiế xúc với Trúc Tâm Giác này. Đã biết rõ thứ này tuyệt đối không tầm thường, một loại Linh Tức Đạo Vận nhàn nhạt truyền đến, mang theo khí tức thánh khiết linh hoạt kỳ ảo.

- Chuỗi Trúc Tâm Giác này ngươi đưa cho ta, trở về ngươi làm thế nào?

Diệp Mặc theo bản năng hỏi. Diệp Mặc cầm được thứ này đã biết đây tuyệt đối không phải là bảo vật thông thường.

Bán Yên tự giễu thoáng cười nói:

- Thánh môn sớm đã không còn là Thánh môn lúc trước rồi. Tôi cũng không phải là Thần nữ của Thánh môn, tôi phải đi đây, tiền bối bảo trọng.

Nói xong Bán Yên quay người muốn đi khỏi, hiển nhiên cô đã không có ý định về lại Thần nữ Thánh môn nữa rồi, cách làm của Thần nữ Thánh môn, đã làm thương tổn niềm tôn kính của cô đối với Thánh môn.

- Đợi chút …

Diệp Mặc gọi Thần nữ tên Bán Yên này lại, lấy ra một cái nhẫn vừa rồi

đoạt được đưa cho cô, nói:

- Cái này cho ngươi này, hy vọng ngươi sớm ngày chứng đạo.

Bán Yên lập tức kinh hãi. Vội vàng chối từ:

- Tiền bối, cái này quá quý giá, vãn bối nhận không nổi.

Cô tận mắt nhìn thấy chiếc nhẫn này là Diệp Mặc đoạt được từ trong tay một Hóa đạo đỉnh cao của Đại nhật Thần sơn, chiếc nhẫn của một Hóa đạo đối với một Tiên đế như cô mà nói, quả thực quy đến không thể quý hơn được nữa rồi.

Diệp Mặc đem chiếc nhẫn đưa vào tận tay cô nói:

- Đây là ngươi xứng đáng có được, hy vọng ngươi may mắn, trong tương lai còn có ngày gặp lại.

Nói xong Diệp Mặc lách mình nhanh chóng biến mất ngay tại chổ, chỉ để lại Bán Yên đờ đẫn nhìn chiếc nhẫn đứng một lúc lâu. Bán Yên mới biết mình cần phải mau chóng rời đi, lúc này mới nhanh chóng phóng ra pháp bảo phi hành. Cũng biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc đương nhiên biết Trúc Tâm Giác này quý giá đến mức nào, tuyệt đối so với trên trăm chiếc nhẫn hắn cho đi còn quý giá hơn, thứ này chỉ cần cầm trong tay liền biết, căn bản là không cần đi thí nghiệm. Tiểu Vận bị Thần nữ Thánh môn lợi dụng, giờ có được một Trúc Tâm Giác cũng là phải thôi.

…

Trong một khe núi bình thường cách Thần nữ Thánh môn ngoài trăm vạn dặm, Diệp Mặc lại đã tiến vào Thế giới trang vàng.

Mục Tiểu Vận trong Thế giới trang vàng vẫn còn đang ngủ say, Diệp Mặc lấy ra hồn đèn, trong hồn đèn có nửa hồn phách của Mục Tiểu Vận.

Diệp Mặc trông thấy cái hồn đèn này lại bực lên, cái hồn đèn này hiển nhiên là không cần hồn phách mới có thể thắp sáng lên, chỉ cần một chút thần niệm là được rồi. Tên tông chủ rác rưởi của Thần nữ Thánh môn kia, lại cứ cố tình lấy xuống nửa hồn phách của Tiểu Vận, cho dù là giết cô ta cũng không trút được hận.

Sau một khắc, Diệp Mặc đã đem nửa hồn phách kia nắm lên, đưa vào trong nguyên thần của Tiểu Vận. Nguyên thần của Mục Tiểu Vận đã nhận được bổ sung từ nửa hồn phách, lập tức có vẻ càng thêm củng cố hơn. Tuy còn đang trong giấc ngủ say, nhưng lại càng là sức sống bừng bừng.

Diệp Mặc vươn tay sắp sửa bóp nát hồn đèn, lại phát hiện dù là hắn dùng lực cũng không cách nào hoàn toàn bóp nát được. Điều này là cho Diệp Mặc trong lòng cực độ khó chịu, hắn trực tiếp đem hồn đèn vứt xuống ngọn lửa của Thanh Như Hiểu Thiên nói:

- Tiểu Thanh, luyện hóa cái hồn đèn này luôn đi, đợi lát nữa chế tạo Tử Đao của ta.

- Ay da …

Hỏa Linh Tiểu Thanh lập tức liền truyền đến âm thanh hưng phấn, diễn đạt không rõ ràng lắm, nhưng Diệp Mặc hiểu rất rõ ý của nó, đó chính là tuyệt đối không thành vấn đề.

Diệp Mặc là chuyên gia cấm chế và trận pháp, cấm chế mà Cơ Tích bố trí trên người Mục Tiểu Vận không làm khó được Diệp Mặc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Mặc đã hoàn toàn mở được cấm chế trong cơ thể Mục Tiểu Vận.

Mục Tiểu Vận cảm thấy một cảm giác dạt dào, hình như một món đồ trên người cô bị thiếu đi lại một lần nữa trở về bên mình vậy. Sắc mặt cô thậm chí hồng nhuận hơn so với trước kia, ý thức càng là êm dịu.

Thời điểm khi cô mở to mắt, trông thấy Diệp Mặc xuất hiện ở trước mặt

mình, vậy mà cô không hề mừng vui, mà vành mắt đỏ lên.

- Sớm biết chết đi như vậy là có thể nhìn thấy anh, em sớm đã chết rồi …

Mục Tiểu Vận vươn tay, muốn vuốt ve mặt của Diệp Mặc. Tuy trong miệng nói như vậy, nhưng sâu trong nội tâm cô lại tràn đầy bi thương. Cô chết đi thì được, nhưng lại không hy vọng Diệp Mặc cũng chết đi.

Trong nội tâm cô luôn có một tia hy vọng, đó chính là Diệp Mặc rơi xuống sông Niết Sinh không chết đi, thậm chí không có bất kỳ chuyện gì. Nhưng bây giờ cô nhìn thấy Diệp Mặc, vậy hiển nhiên là bởi vì Diệp Mặc đã chết. Bởi vì chính cô đã tự vẫn, nếu cô chết có thể gặp được Diệp Mặc, điều đó cho thấy Diệp Mặc cũng đã chết rồi. Cô vừa mới tỉnh lại, vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ là chuyện gì xãy ra.

Diệp Mặc trong nháy mắt hiểu ý của Mục Tiểu Vận, cô nhất định là muốn tự tử, kết quả bị Cơ Tích phong bế ngũ thức. May mắn Cơ Tích phong bế ngũ thức của Tiểu Vận, nếu không Tiểu Vận thực sự đã tự tử rồi, hắn cũng không thể cứu sống cô.

Diệp Mặc ngồi ở bên người Tiểu Vận, đưa tay ôm Tiểu Vận vào lòng:

- Tiểu Vận, không cần lo lắng, chúng ta đều không chết. Anh đã mang em ra khỏi Thần nữ Thánh môn, về sau sẽ không có chuyện gì nữa.

- Ah …

Mục Tiểu Vận hai tay đột nhiên dừng lại, trong khi thần niệm của cô chuyển động, phút chốc sau rốt cuộc hiểu được, cô thật không có chết. Chẳng những không chết, hơn nữa ngay cả hồn phách của cô cũng bắt đầu trở nên nguyên vẹn, nửa tàn hồn thiếu hụt kia cũng nguyên vẹn không sứt mẻ quay lại trong thân thể cô rồi.

- Tướng công …

Mục Tiểu Vận run giọng gọi một câu, thậm chí không thể tin được đây là sự thật.

- Chúng ta đúng là không có chết?

Cô đã hiểu đây là sự thật, cô và Diệp Mặc đều không chết, hai người chẳng những không chết, lại còn sống rất là khỏe mạnh. Tâm tình dâng trào kích động làm cho cô không cách nào hoàn chỉnh nói ra những lời trong lòng mình, giống như có một đám lửa chặn trong cổ họng cô vậy.

- Ôi …

Mục Tiểu Vận không cách nào ngăn được nỗi vui mừng và kích động trong lòng mình, một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết ôm lấy Diệp Mặc, hoàn toàn quên hết thảy mọi sự.

Sau một hồi lâu, Mục Tiểu Vận mới dần dần bình thường lại, không ngừng bắt đầu hỏi thăm Diệp Mặc có bị thương hay không, có bị Thần nữ Thánh môn uy hiếp hay không.

Cho đến khi biết được Diệp Mặc nói hắn không có việc gì, ngay cả sư phụ cô cũng không có chuyện gì, cô mới an tĩnh lại, bắt đầu tự kể lại chuyện sau đó của mình. Từ khi bị Phượng lão của Băng Hồ bức ép đến đại lục Thần Khung lại đến Liên Hoa tông …

Mục Tiểu Vận bình thường cực kỳ ít nói, rốt cuộc đem toàn bộ lời nói trong nhiều năm gom lại, chập rãi kể với Diệp Mặc.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, phần lớn thời gian đều là Mục Tiểu Vận tự thuật, Diệp Mặc ở một bên yên lặng lắng nghe. Diệp Mặc nghe Mục Tiểu Vận tự thuật, lần đầu tiên cảm thấy không cần tu luyện, những việc hắn trải qua cũng rất phong phú.

…

Đại nhật Thần sơn.

Những năm này tại Thánh đạo Tàn giới, Đại nhật Thần sơn tuy không nổi danh, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là Đại nhật Thần sơn không có thực lực. Đó là bởi vì bọn họ đủ kiên nhẫn, lúc này sau khi trận pháp sơn môn mở ra, khí thế không kém gì Thần nữ Thánh môn, thậm chí có vài phương diện đã vượt qua Thần nữ Thánh môn rồi.

- Thần nữ Thánh môn, cũng dám giết Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn ta …

Trong điện nghị sự chính của Đại nhật Thần sơn, một ông già bỗng nhiên đứng lên, nghiêm nghị nói.

Cùng lúc này, bầu không khí bên trong Thần nữ Thánh môn lại nghiêm túc và trầm trọng. Khi Diệp Mặc không xung đột với Đại nhật Thần sơn, các cô nghĩ hết tất cả mọi cách để khiến cho Diệp Mặc và Đại nhật Thần sơn nảy sinh xung đột. Bây giờ Diệp Mặc thật sự chém giết Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn, Thần nữ Thánh môn ngược lại trở nên trầm mặc.

- Như Dung, ngươi đem động tĩnh quá trình Diệp Mặc chém giết Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn kỹ càng kể lại một lần, ngươi tin chắc hắn dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung sao?

Trong đại điện sau khi trầm mặc một hồi lâu, Cơ Tâm Dật mới chậm rãi nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2103

Húc Nguyệt Đạo Nguyên

Một Hóa đạo Thánh đế áo xanh đứng lên chăm chú nói:

- Tôi khẳng định không có nhìn lầm, là Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, hai mũi tên bắn ra đã giết Dương Ba. Không chỉ như thế, trước đó hắn dùng Thái Sơ Thần Văn đánh Dương Ba trọng thương, rồi mới bắn hai mũi tên giết y, thậm chí trong đó còn có thần thông pháp tắc Thời Gian. Chỉ có điều là thần thức của tôi bị vực của hắn ngăn trở, không nhìn thấy được.

- Thái Sơ Thần Văn… pháp tắc Thời Gian, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, còn có Lôi Hải Thần Châu, thần thông không gian…

Cơ Tâm Dật hít vào một ngụm khí lạnh, cô bỗng nhiên cảm giác mình để Mục Tiểu Vận trở thành Thánh nữ thật sự là sai lầm rồi. Một người như Diệp Mặc một khi thành tựu Đạo nguyên Thánh đế, tại Thánh đạo Tàn giới còn ai có thể là đối thủ của hắn nữa? Đăc tội một người như vậy, là phải làm cho tốt chuẩn bị môn phái bị diệt ah.

Nếu như nói Đại nhật Thần sơn muốn tiêu diệt Thần nữ Thánh môn, còn phải cân nhắc tới các yếu tố, không dám làm việc mà không chút kiêng kỵ. Nhưng Diệp Mặc đơn độc một mình, hắn muốn là gì thì làm, không cố kỵ chút nào.

- Cơ Tích về tới chưa?

Cơ Tâm Dật bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, lúc trước Cơ Tích nói Diệp Mặc đáng sợ, cô còn không có ấn tượng trực quan gì, bây giờ cuối cùng cô cũng cảm nhận được. Cũng may sơn môn Thần nữ Thánh môn đã đóng lại.

- Sư phụ, con đã trở về.

Tiếng nói của Cơ Tích đúng lúc vang lên tại cửa đại điện, trong lòng lại là đang thầm than. Tông chủ sau khi bị thương, tựa hồ có hơi hoảng hốt. Nếu không mình tơí, tông chủ đã sớm biết rồi.

Không đợi Cơ Tâm Dật hỏi lại, Cơ Tích đã nói:

- Tiểu Vận đã được Diệp Mặc dẫn đi…

- Dẫn đi?

Cơ Tâm Dật lập lại một câu, lập tức gật gật đầu nói:

- Dẫn đi cũng tốt, chuyện nên tới dù sao vẫn phải tới, không nên tới cũng không cần lo lắng nữa.

…

- Tiểu Vận, cái này anh giúp em đeo lên…

Diệp Mặc lấy Trúc Tâm Giác ra.

Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc gặp nhaul lòng tràn đầy vui sướng, sớm đã quên hết tất cả, bây giờ Diệp Mặc muốn giúp cô đeo đồ vật lên, cô tưởng rằng lại là vòng cổ, đang muốn nói vòng cổ đeo trên người mình cũng là của Diệp Mặc đưa, lại nhìn thấy Trúc Tâm Giác.

Mục Tiểu Vận là một Thánh nữ, mặc dù chưa nhìn thấy Trúc Tâm Giác chân chính, nhưng sớm đã biết đây là đồ vật của Thánh nữ Thanh, thấy thế lập tức kinh ngạc nói.

- Tướng công, đây là Trúc Tâm Giác của Thánh môn, là đồ vật của Thánh nữ Thanh, tại sao lại ở chỗ anh vậy?

Diệp Mặc cười hắc hắc:

- Thần nữ Thánh môn cũng dám dùng em đi trợ giúp Đại nhật Thần sơn tế núi, cái Trúc Tâm Giác này xem như đền bù tổn thất là được rồi.

- Nhưng, nhưng…

Mục Tiểu Vận biết thứ này không phải chuyện đùa, cô nói mấy lần "nhưng", nhưng lại không biết phải "nhưng" cái gì. Trong cảm giác của cô, tướng công làm việc luôn là không có sai lầm, nhưng cô lại biết cái Trúc Tâm Giác này không phải là thứ tầm thường.

- Không nhưng nhị gì cả, đeo lên đi.

Diệp Mặc ngăn trở do dự của Mục Tiểu Vận.

- Ừm.

Mục Tiểu Vận không nói gì nữa, tướng công đã bảo cô đeo lên, cô còn do dự cái gì nữa? Nghe tướng công chắc là sẽ không có gì sai.

Sau khi đeo Trúc Tâm Giác lên, Mục Tiểu Vận lập tức cảm nhận được một thứ cảm giác cực kỳ khoan khoái dễ chịu, hình như giờ khắc này, tạp chất trong cơ thể cô đều tự động tiêu tán. Nguyên thần đều đang không ngừng củng cố, đối với cảm ngộ trong thiên địa cũng càng rõ ràng thấu triệt hơn.

- Xác thực là đồ tốt.

Diệp Mặc cảm thán nói, tuy Mục Tiểu Vận không nói gì thêm, nhưng cảm thụ của Mục Tiểu Vận, hắn đã từ trên tay của Mục Tiểu Vận cảm nhận được.

- Đây là nơi nào?

Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc nói chuyện đã hơn nữa ngày, bây giờ đeo Trúc Tâm Giác lên, mới nhớ tới hỏi thăm Diệp Mặc về nơi này.

- Đây chính là thế giới của anh, ban đầu ở Bắc Tử Sơn…

Diệp Mặc không giấu diếm Mục Tiểu Vận, lúc trước hắn hôn mê khi dung hợp Thế giới trang vàng, chính là đang ở cùng với Mục Tiểu Vận, cũng chính lúc đó, Mục Tiểu Vận mới chính thức thành vợ của hắn.

Nói đến Bắc Tử Sơn, Mục Tiểu Vận và Diệp Mặc đồng thời nhớ tới chuyện đã xảy ra ở chỗ đó khi xưa. Diệp Mặc không tiếp tục nói, Mục Tiểu Vận cũng không có hỏi tiếp nữa.

Diệp Mặc ôm lấy Tiểu Vận sắc mặt đỏ bừng, bỗng nhiên nghĩ đến mình có cần kiến tạo một nơi ở trong Thế giới trang vàng hay không?

Bất kể Diệp Mặc muốn dựng lên một nơi ở hay không, giờ này khắc này hết thảy lời nói đều là dư thừa.

…

Một ngày sau.

Mục Tiểu Vận đứng ở bên ngoài cung điện tràn đầy tiên hoa kia của Trì Uyển Thanh, có chút thương cảm hỏi:

- Tướng công, nơi này chính là chỗ ở của em Uyển Thanh sao?

Diệp Mặc ánh mắt buồn bã:

- Đúng vậy, Uyển Thanh sống ở đây. Anh không có chú ý coi chừng em ấy, để cho em ấy một mình lang thang tại đại lục Thần Khung… Là ta có lỗi với em ấy.

- Tướng công, em Uyển Thanh tuy đã đi rồi, trong nội tâm em ấy chắc chắn sẽ không trách cứ tướng công đâu. Em chưa từng gặp qua em Uyển Thanh, nhưng em may mắn hơn em ấy nhiều. Em còn có thể gặp được tướng công, lại còn có thể sống cùng tướng công…

Mục Tiểu Vận giờ khắc này bỗng nhiên bắt đầu cảm giác mình vô cùng may mắn, so với Trì Uyển Thanh, cô quá mức may mắn. Chẳng những có

thể tìm lại được tướng công, còn có thể sống cùng với tướng công.

- Tiểu Vận, anh có một trận bàn thời gian, bây giờ anh đang ở giai đoạn vấn đạo, không cần dùng trận bàn thời gian nhiều lắm. Cho em dùng đấy, em chỉ cần gấp rút tu luyện trong trận bàn thời gian, với tư chất của em, rất nhanh là sẽ có thể đuổi kịp anh rồi.

Diệp Mặc biết tu vi của Mục Tiểu Vận ở đây là quá thấp, bây giờ nếu đã ở cùng với hắn, thì cũng không cần băn khoăn thời gian tu luyện và tài nguyên tu luyện nữa.

Mục Tiểu Vận lại trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

- Làm sao vậy?

Diệp Mặc giữ chặt hai tay Mục Tiểu Vận hỏi, cho tới nay, Mục Tiểu Vận đều luôn vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn. Mình nói bất luận cái gì, cô ấy cũng sẽ không phản bác, bây giờ cô không nói lời nào, chính là không muốn đi tu luyện cho lắm.

- Tường công, em muốn, em muốn sinh cho anh một đứa con, bây giờ không muốn tu luyện nữa.

Mục Tiểu Vận cúi đầu nhỏ giọng nói, cô sợ lần sau lại chia xa Diệp Mặc, có một đứa con, đó chính là tiếp diễn và gửi gắm của cô và Diệp Mặc.

Diệp Mặc vuốt tóc Mục Tiểu Vận, có chút cảm thán nói:

- Tiểu Vận, chờ chúng ta trở lại Tiên giới mới sinh con nha. Đợi đến lúc đó Khinh Tuyết và Tố Tố cũng tới, chúng ta sống cùng với rất nhiều con cái.

- Dạ.

Mục Tiểu Vận đối với Diệp Mặc vẫn là nói gì nghe nấy.

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Thành Trường Phí Thánh Đạo.

Diệp Mặc đáp, hắn đi thành Trường Phí Thánh Đạo giải quyết chuyện của Húc nguyệt Thánh đạo, sau đó trở về đi tìm con đường tiến về Tiên giới, một lần nữa phong ấn Tiên giới.

Về phần tìm Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn đòi lẽ công bằng, Diệp Mặc rất muốn làm như vậy, ngặt nỗi hiện giờ hắn vẫn chưa có năng lực đó.

- Sư phụ em và Bế Nguyệt sư tỷ vẫn còn đang ở Thần nữ Thánh môn, em muốn truyền tin cho bọn họ, nói với họ một chút là em cùng đi với anh.

Mục Tiểu Vận nhớ tới La Bế Nguyệt vẫn còn đang ở Thần nữ Thánh môn, bất kể tại Tiên giới hay là tại nơi khác, La Bế Nguyệt đều luôn giúp đỡ cô rất nhiều. Có thể nói không có Bế Nguyệt sư tỷ, cô sớm đã không còn mạng rồi.

- Em không cần lo lắng, lúc đi ra từ Thần nữ Thánh môn, anh nhìn thấy sư phụ của em dẫn theo một đệ tử đã đi khỏi Thần nữ Thánh môn rồi, nếu như ta đoán không sai, cô gái đi cùng sư phụ em hẳn là sư tỷ của em – La Bế Nguyệt.

Diệp Mặc lúc ấy đi ra nhìn thấy Lam Ỷ Lan dẫn theo một cô gái, nhưng hắn vội vã muốn rời khỏi Thần nữ Thánh môn, cũng không có tâm tư đến hỏi. Bây giờ Mục Tiểu Vận lại nói đến, hắn lập tức liền nghĩ tới.

Mục Tiểu Vận trầm mặc một lát mới nói:

- Hẳn là sư phụ em đối với Thần nữ Thánh môn có chút thất vọng rồi, cho nên muốn rời khỏi Thánh môn.

Trong nội tâm cô biết rõ không phải là như vậy, cho dù là sư phụ rời khỏi Thần nữ Thánh môn, cũng là vì tông chủ đuổi sư phụ đi, nếu không sư phụ không có khả năng sẽ chủ động rời khỏi Thánh môn đâu.

Diệp Mặc biết rõ ý của Mục Tiểu Vận, an ủi một câu:

- Môn phái dối trá như Thần nữ Thánh môn, không ở lại cũng thế. Chờ chúng ta trở về Mặc Nguyệt tiên tông rồi, so với Thần nữ Thánh môn này còn tốt hơn nhiều lắm.

…

Tại thành Trường Phí Thánh Đạo, Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu hiện giờ địa vị rất cao, đừng nói còn có Đan Anh Dao hỗ trợ, cho dù là không có Đan Anh Dao, với uy thế của Diệp Mặc ban đầu ở cửa thành Trường Phí Thánh Đạo đơn giản liền đánh bại một Dục đạo Thánh đế của Thần nữ Thánh môn, cũng không có ai dám có chút bất kinh với Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu.

Nhưng hai người tuy nở mày nở mặt, lại cẩn thận không dám có nửa phần chủ quan. Lúc trước Diệp Mặc đột nhiên rời khỏi thành Trường Phí Thánh Đạo, hiển nhiên là muốn đi Thần nữ Thánh môn gây phiền toái, bây giờ Diệp Mặc chưa trở về, ai biết kết quả cuối cùng như thế nào?

Lúc này ở trong đại sảnh một tòa Tiên tức lâu, Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà đang ngồi ở đây chờ Diệp Mặc.

- Nếu như Diệp đại ca xảy ra chuyện gì rồi, chúng ta cũng đi không được.

Chư Ôn Mậu thở dài.

Lôi Nguyệt Hà lúc này tóc đã búi thành kiểu của phụ nữ có chồng rồi, cho thấy đã làm vợ chồng với Chư Ôn Mậu rồi, cô lại an ủi Chư Ôn Mậu một câu:

- Ôn Mậu đại ca, bởi vì có Diệp đại ca hỗ trợ, chúng ta cũng đã là vợ chồng rồi. Nếu quả thật có chuyện gì, chúng ta sẽ chết cùng nhau, cũng không có gì tiếc nuối.

Chư Ôn Mậu gật gật đầu nói:

- Ta chỉ mong trùng kiến sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo mà thôi, nếu như ta có thể trùng kiến sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo, cho dù chết cũng không sao cả.

Lôi Nguyệt Hà trong lòng thở dài, đang muốn nói, chỉ nghe thấy một thanh âm cực kỳ khàn khàn nói:

- Ai muốn trùng kiến Húc nguyệt Thánh đạo? Ai dám trùng kiến Húc nguyệt Thánh đạo?

Cái thanh âm khàn khàn này cũng không nhỏ, Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu thấp giọng nói chuyện, nhưng y vừa nói như vậy, toàn bộ người trong tức lâu đều nghe thấy.

Chư Ôn Mậu và Lôi nguyệt Hà trong lòng cả kinh, lập tức vô ý thức đứng lên. Bọn họ nói chuyện đều dùng cấm chế cách âm, không ngờ tới vẫn có người nghe được. Hai người đồng thời trông thấy một người đàn ông dáng người không cao, mặt vuông, da đen đi tới, thần thái uy nghiêm cực kỳ.

- Hai người các ngươi muốn trùng kiến Húc nguyệt Thánh đạo?

Người đàn ông mặt vuông này đã đi đến trước mặt hai người, khinh thường cười lạnh nói.

Chư Ôn Mậu sững sờ nhìn người đàn ông mặt vuông trước mắt này, một hồi lâu mới giựt mình kinh dị không chắc chắn hỏi:

- Xin hỏi tiền bối phải họ Lâu, là Đạo nguyên lão tổ của Húc nguyệt Thánh đạo ta…

- Ồ, không ngờ tới còn có người có thể nhận ra Lâu Trung ta? Ta trở về phát hiện Húc nguyệt Thánh đạo đã bị tiêu diệt rất nhiều vạn năm rồi, ngươi nói ngươi là đệ tử Húc nguyệt Thánh đạo? Húc nguyệt Thánh đạo ta còn có loại đệ tử kém cỏi như ngươi sao?

Người đàn ông da đen mặt vuông này kinh ngạc hỏi một câu.

Chư Ôn Mậu mừng rỡ khom người nói:

- Vãn bối Chư Ôn Mậu, ra mắt Lâu Trung tông thượng. Năm đó lúc Lâu tổ sư rời khỏi tông môn, vãn bối mới ở tu vi Tiên tôn. Về sau vãn bối thân xác bị diệt, dưới sự trợ giúp của đạo lữ của vãn bối, mới tìm được vật nặn nên thân thể, một lần nữa lại tu luyện đến Tiên đế, thật sự là hổ thẹn cực kỳ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2104

Đạo Nguyên Lớn Lối

Ở đây thật sự là quá thê thảm rồi.

Mục Tiểu Vận đứng ở bên trên Thời Không Thoa thở dài một câu nói, khắp nơi cô đi qua đều là khe sâu đan xen ngang dọc, khắp nơi đều là vết nứt không gian.

- Bởi vì bọn họ quá ích kỷ.

Diệp Mặc nhìn nơi bên dưới Thời Không Thoa, căn bản không còn hình dáng lắc đầu nói. Hắn từ cách làm việc của Thần nữ Thánh môn và Đại nhật Thần sơn cũng có thể thấy được, mấy Thánh đế này đều là những kẻ cực kỳ ích kỷ.

Nếu như là hắn sắp đại chiến, tuyệt đối sẽ không lựa chọn đánh tại Thánh đạo giới. Cho dù là muốn đánh, cũng phải tránh đi Thánh đạo giới, vào trong hư không đại chiến. Nếu không cho dù là quy tắc của Thánh đạo giới có chắc chắn, không gian có chắc chắn, cũng sẽ bị Hỗn nguyên Thánh đế đánh vỡ.

Cho đến khi đến gần thành Trường Phí Thánh Đạo, tâm tình Mục Tiểu Vận mới khá hơn một chút. Không gian và mặt đất ở đây tình trạng dù sao cũng là bình thường, không còn là bộ dàng núi sông cuốn ngược, đỉnh núi sụp đổ.

- Tường công, bên trong thế giới kia chúng ta phải đem vài tiên thú vào mới náo nhiệt.

Mục Tiểu Vận lại nghĩ tới Thế giới trang vàng, so sánh với bên ngoài

này, bên trong Thế giới trang vàng quả thức chính là Thiên đường.

Diệp Mặc nhớ tới mấy đứa Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm, vừa cười vừa nói:

- Ở đây có mấy con, nhưng bọn nó rất biết điều, biết em đến, trốn đến một nơi khác rồi. Trong này tiên thú rất nhiều, chỉ có điều là anh tạm thời không đem ra mà thôi.

Diệp Mặc nói rất đúng hắn lấy được từ người áo bào tím kia một thế giới, thế giới kia gần với thế giới ngũ hành, hơn nữa bên trong còn có đủ loại tiên thú và tiên linh thảo. Thế giới đó và Thế giới trang vàng của hắn có một chỗ nối, vốn là nơi Tiểu Băng Sâm thường xuyên phải đi qua để tìm kiếm một ít tiên linh thảo cất rượu.

Chỉ có điều là vì Tiểu Băng Sâm tốc độ mặc dù nhanh, năng lực lại không mạnh, bị tiên thú trong này đuổi chạy loạn khắp nơi. Kết quả chọc giận Vô Ảnh. Vô Ảnh đi vào lại giáo huấn cho một trận. Bây giờ ba đứa ở nơi này đều là lão đại rồi. Diệp Mặc mỗi lần dẫn người vào. Ba đứa này đều rất biết điều, biết tránh đi là chuyện tốt.

- Em muốn đi xem thử đi.

Mục Tiểu Vận vội vàng nói. Rất nhiều chuyện, cô tuy không nói, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng. Cô biết tu vi mình quá kém, về sau chắc chắn phải thường xuyên ở lại bên trong Thế giới trang vàng, giữ quan hệ tốt với mấy tên kia là cần thiết mà.

Diệp Mặc chỉ phía trước vừa cười vừa nói:

- Đã đến thành Trường Phí Thánh Đạo, chúng ta đi thành Trường Phí Thánh Đạo trước. Sau này em bất cứ lúc nào cũng có thể vào xem.

- Diệp tiền bối …

- Diệp huynh …

Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận rơi xuống từ Thời Không Thoa, những người ở cửa thành nhìn thấy nhao nhao tới chào hỏi, lúc này ở thành Trường Phí Thánh Đạo, Diệp Mặc đã là một nhân sĩ nổi danh.

- Diệp huynh, tại hạ là Tư Mậu của Chúc Long thần các …

Một gã đàn ông mặt mũi đầy râu vàng mang nụ cười dúm díu chen ra phía trước, còn chưa tới trước mặt Diệp Mặc, trước hết đã lớn tiếng ân cần thăm hỏi.

- Chúc Long thần các? Ta hình như có nghe qua, nghe nói tại thành Trường Phí Thánh Đạo có một con rồng do Chúc Long thần các nuôi thả, kết quả con rồng hoang kia hình như bị ta mang đi. Đúng rồi, Chúc Long thần các còn phái người tìm ta tính sổ ấy nhỉ. Nhưng bị ta làm thịt rồi.

Diệp Mặc ngữ khí lạnh như băng nói, hắn còn chưa đi tìm Chúc Long thần các tính sổ. Chúc Long thần các này lại tới trước rồi.

Người đàn ông mặt mũi đầy râu vàng này của Chúc Long thần các sắc mặt lập tức bắt đầu trở nên trắng bệch, gã mới chỉ là một Tố đạo Thánh đế, so với Dục đạo Thánh đế Oanh Hoài của Thần nữ Thánh môn, không biết phải kém hơn bao nhiêu lần. Diệp Mặc ngay cả Thần nữ Thánh môn cũng không hề kiêng kỵ, muốn đánh thì đánh, muốn tiêu diệt một Chúc Long thần các của gã, quả thực là chuyện dễ như trở bàn tay.

- Tiền bố, đây, đây là một hiểu lầm, không có chuyện vậy đâu… Tôi lần này là đặc biệt đến nói lời xin lỗi tiền bối. Đây là chút thành ý, nếu như tiền bối còn có gì sai bảo, xin hãy cho chỉ thị…

Tư Mậu lúc này sợ nhất là Diệp Mặc quay về tính sổ.

Mục Tiểu Vận biết mình là do Diệp Mặc từ Thần nữ Thánh môn cứu ra, nếu như là người khác nhất định sẽ hoài nghi, nhưng Mục Tiểu Vận tuyệt đối không hoài nghi năng lực của tướng công mình. Bây giờ thái độ Tư Mậu như thế, cô lại cảm thấy bình thường. Cô vẫn luôn cho rằng bản lãnh của tướng

công lợi hại hơn cô, cho dù là cô đã đến Tiên giới, nhưng vẫn cho là như vậy. Cho dù biết là Diệp Mặc không đi ra từ Tiểu thế giới, cô cũng cho rằng chỉ cần Diệp Mặc đến được Tu Chân giới, thì tốc độ tu luyện sẽ rất nhanh vượt qua cô.

Diệp Mặc vừa định bảo Cừu Nhưỡng ra tìm tên này tính sổ một chút, liền cảm giác được một luồng thần thức mạnh mẽ quét trên người hắn một lượt, thậm chí còn có một tiếng hừ lạnh.

Diệp Mặc trong lòng cả kinh, loại thần thức mạnh mẽ này lúc trước hắn đã gặp qua ở Thần nữ Thánh môn, đồng thời đã từng gặp qua trên người Tư Không Xán và Công Dương An, chỉ có Đạo nguyên Thánh đế mới có loại thần thức này. Hơn nữa luồng thần thức so với Đạo nguyên Thánh đế trước kia hắn đã từng gặp còn mạnh mẽ hơn, chẳng lẽ Đạo nguyên Thánh đế đã đến thành Trường Phí Thánh Đạo?

Luồng thần thức kia hình như để chứng minh suy đoán của Diệp Mặc, đã lại rơi vào thân mình Diệp Mặc, tỏ ra rất là khinh thường.

Diệp Mặc thu hồi chiếc nhẫn của Tư Mậu, khoát tay một cái nói:

- Tránh ra.

- Vâng.

Tư Mậu trông thấy Diệp Mặc thu hồi chiếc nhẫn, một trái tim lơ lững cuối cùng cũng chậm rãi thả xuống một chút, căn bản là không dám hỏi gì nữa, vội vàng lui sang một bên.

Sau khi mang theo Mục Tiểu Vận tiến vào thành Trường Phí Thánh Đạo, thần thức của Diệp Mặc lập tức liền quét đến Lôi Nguyệt Hà và Chư Ôn Mậu. Sau một khắc hắn đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặt đen ngồi cạnh hai người, trong nháy mắt khi Diệp Mặc trông thấy người đàn ông mặt vuông da đen này, là hắn đã biết, người này chính là Đạo nguyên Thánh đế vừa rồi dùng thần thức đảo qua hắn kia.

…

- Là ngươi muốn trùng kiến Húc nguyệt Thánh đạo?

Trông thấy Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận đi tới, người Đạo nguyên Thánh đế mặt vuông da đen này hừ lạnh một tiếng nói với Diệp Mặc, khí thế dũng mãnh trực tiếp đánh về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc biến sắc, thần thức vựa và lĩnh vực Thánh đế không chút do dự trong nháy mắt đánh ra.

Bành…

Khí thế mạnh mẽ nổ tung lên, loại khí thế cường đại này làm cho tòa Tiên tức lâu này hoàn toàn bị đánh thành nát vụn, Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vận rút lui ra hơn mười trượng, mới dừng lại.

- Các hạ đây là ý gì?

Diệp Mặc lửa giận trong nháy mắt liền vọt lên, nếu như là một mình hắn, hắn cũng không sao cả, vừa rồi nếu không phải hắn dùng thần thức vực bảo vệ Tiểu Vận, loại khí thế cường đại này trực diện đánh xuống Tiểu Vận lập tức sẽ bị xé thành mảnh vụn.

- Cũng không tồi, lại có thể ngăn cản khí thế tấn công của lĩnh vực của ta, coi như là có chút bản lãnh. Ngươi nói ngươi là bạn của Cữu Cách tổ sư?

Nói đến câu nói sau cùng, người đàn ông Đạo nguyên mặt đen này đã là ngữ khí nghiêm khắc.

Nếu như là một mình, Diệp Mặc đã sớm nổi cáu. Nhưng có Tiểu Vận ở đây, hắn vẫn không thể động thủ. Hắn biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Đạo nguyên Thánh đế này, hơn nữa cho dù là Na di chạy khỏi sự truy sát của đối phương, cũng cần mạo hiểm một chút. Đạo nguyên Thánh đế thoạt nhìn chỉ chênh lệch một chút so với Hóa đạo Thánh đế mà thôi, nhưng một chút này là khác biệt một trời một vực.

Đây chính là sự khác nhau giữa chứng đạo bước thứ hai và chứng đạo bước thứ nhất sao?

- Ta hỏi ngươi, không nghe thấy hả?

Đạo nguyên Thánh đế này ngữ khí càng thêm nghiêm nghị, mang theo thanh âm lạnh lẽo, khí thế lại điên cuồng tăng lên một bậc.

Diệp Mặc thở dài một cái, hắn không cách nào đưa Tiểu Vận vào trong Thế giới trang vàng ngay ở chỗ này được, trừ phi hắn muốn lộ ra Thế giới trang vàng của mình.

Miễn cưỡng là dịu cơn giận của mình, Diệp Mặc mới chậm rãi nói:

- Không sai, ta lấy được một mảnh ngọc giản của Đoan Mộc Cữu Cách, ngọc giản nói nếu như ta có thể trùng kiến Húc nguyệt Thánh đạo, sau khi xây dựng xong sẽ đạt được may lớn cực lớn.

Đạo nguyên Thánh đế này nổi lên kim quang, lập tức vội vàng hỏi:

- Ngươi có lấy được một hạt châu hay không? Gọi là Ô Đình Châu?

- Không có.

Diệp Mặc dứt khoát trả lời. Ô Đình Châu hắn đã lấy được, vốn hắn định khi kiến tạo sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo xong, sẽ đưa viên Ô Đình Châu này cho Chư Ôn Mậu của Húc nguyệt Thánh đạo. Nhưng hiện giờ hắn đã bỏ đi ý nghĩ này, nếu như Tiểu Vận không ở đây, hắn lập tức liền động thủ với tên này. Cho dù không phải là đối thủ của Đạo nguyên Thánh đế, hắn cũng muốn đánh một trận xem sao.

- Hừ, ngươi dám lừa ta, ta lập tức muốn ngươi hồn phi phách tán, không có cơ hội tiếp tục luân hồi.

Giọng nói của Đạo nguyên Thánh đế này càng nghiêm nghị.

Diệp Mặc cười ha ha một tiếng nói:

- Khiến ta không có cơ hội tiếp tục luân hồi, vậy thử một chút xem sao, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một Đạo nguyên mà thôi.

- Muốn chết…

Đạo nguyên Thánh đế này lập tức muốn động thủ.

Chư Ôn Mậu vội vàng ngăn ở phía trước, lại khom người nói:

- Tông thượng, Diệp đại ca có ân cứu mạng với chúng tôi, hơn nữa vẫn luôn chuyên tâm hỗ trợ cho Húc nguyệt Thánh đạo ta, kinh xin tông thượng bớt giận.

Đạo nguyên Thánh đế này hừ lạnh một tiếng:

- Nể tình ngươi giúp Húc nguyệt Thánh đạo ta lập nên sơn môn, trước cứ tha cho ngươi lần này bất kính. Đợi sơn môn xây xong, tìm ngươi tính sổ tiếp.

- Thật có lỗi, ta đã không có ý định tiếp tục kiến tạo cái sơn môn này nữa rồi. Ôn Mậu, Nguyệt Hà, sau này còn gặp lại.

Diệp Mặc nói xong căn bản là không thèm nhìn Đạo nguyên Thánh đế này, mang theo Mục Tiểu Vận quay người liền biến mất ở bên ngoài tòa Tiên tức lâu tàn tạ đổ nát này.

Đạo nguyên Thánh đế này tức đến xanh mặt, y đang muốn tiếp tục đuổi theo giết Diệp Mặc, Chư Ôn Mậu liền vội vàng ở bên cạnh nói:

- Tông thượng, chuyện kiến lập sơn môn cứ do con phụ trách vậy, con nhất định sẽ kiến lập nên sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo nguyên vẹn, khiến cho tông thượng vừa ý.

- Hừ… Coi như số ngươi gặp may.

Đạo nguyên Thánh đế này nhìn phương hướng Diệp Mặc biến mất hừ

lạnh một tiếng, nhịn lại ý muốn động thủ.

Diệp Mặc vừa ra khỏi Thánh Đạo thành, liền đưa Mục Tiểu Vận vào Thế giới trang vàng, đồng thời đã chuẩn bị cùng Đạo nguyên Thánh đế vô cùng hung hăng càn quấy này đánh một trận. Lại không ngờ Đạo nguyên Thánh đế này lại không có đuổi theo đến, hắn nghĩ lại, liền biết hẳn là Chư Ôn Mậu và Lôi Nguyệt Hà cầu xin cho mình.

Hắn cũng không có nghĩa vụ đi trợ giúp lập nên sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo, lúc trước sở dĩ hắn chủ động lập nên sơn môn Húc nguyệt Thánh đạo, đó là bởi vì Đoan Mộc Cữu Cách giúp hắn một lần, hắn hỗ trợ vì tình bạn, cũng không có thề thốt câu nào. Hiện tại hắn muốn đi thì đi, không ai có thể quản hắn.

Hôm nay một Đạo nguyên Thánh đế lớn lối như thế, khiến cho Diệp Mặc càng thêm bức thiết phải gia tăng tốc độ vấn đạo, ít nhất phải nhanh chóng thành tựu Dục đạo Thánh đế.

Đạo nguyên Thánh đế của Húc nguyệt Thánh đạo trở về, Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn đồng thời đều đã nhận được tin tức, Đại nhật Thần sơn vốn muốn đánh lên Thần nữ Thánh môn lập tức liền ngừng lại. Mà Thần nữ Thánh môn biết được tin tức Húc nguyệt Thánh đạo có Đạo nguyên Thánh đế trở về, cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm. Các cô biết, Đại nhật Thần sơn tạm thời chắc chắn sẽ không động thủ với Thần nữ Thánh môn nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2105

Mua Cửa Hàng

Thời Không Thoa bay thẳng qua Thánh đạo Tàn giới, Diệp Mặc cũng không có phương hướng đại khái, hắn lúc trước đến Trường Phí Thánh Đạo thành là do bị truyền tống đến Húc nguyệt Thánh đạo. Húc nguyệt Thánh đạo cách xa Mộ hoa Thần sơn, cho dù là Tố đạo Thán đế bình thường đến đó cũng phải mất mấy chục năm, Diệp Mặc đoán chừng, cho dù hắn muốn đến nơi mà lúc trước hắn đến cũng không đơn giản.

Trừ phi hắn giống như tông môn cực lớn kia, có truyền tống trận tương đối kín và an toàn, nếu không không thể nào trong thời gian ngắn lại đến được Mộ hoa Thần sơn.

Diệp Mặc quyết định giao Thời Không Thoa cho Cừu Nhưỡng và Vô Ảnh điều khiển, hắn và Mục Tiểu Vận ở trong khoang thuyền tiến vào Thế giới trang vàng.

Mục Tiểu Vận biết tu vi của mình quá thấp, nếu như muốn giúp Diệp Mặc, cô nhất định phải nhanh chóng tăng tu vi của mình lên. Sau khi vào Thế giới trang vàng, Mục Tiểu Vận lại bắt đầu bế quan trong trận bàn thời gian. Có sự chỉ điểm của Diệp Mặc, cùng với các loại Tiên đan và Thần linh mạch, tiến bộ của Mục Tiểu Vận có thể nói cực nhanh.

Diệp Mặc cũng bắt đầu bế quan, Hỏa linh Tiểu Thanh của Thanh Như Hiểu Thiên cũng đã dung hòa hồn đèn, chỉ có điều tốc độ dung hòa Thí Đạo rất chậm. Diệp Mặc biết, mặc dù mồi lửa của hắn có thể là đệ nhất hỏa diễm trong Tiên giới, nhưng muốn dung hòa được với thứ cao cấp như này, đẳng cấp mồi lửa của hắn cũng có chút thấp.

Tử Đao không thể nào thăng cấp được, càng khiến Diệp Mặc bất mãn với người con gái Cơ Tích kia. Người con gái này nợ hắn một cái hồ lô, đến bây giờ vẫn chưa trả lại cho hắn. Diệp Mặc cho rằng, người con gái này rất có khả năng muốn quỵt nợ, lúc đó hắn vì muốn cứu Tiểu Vận, cũng không nhớ đến chuyện đi hỏi Cơ Tích.

Diệp Mặc không biết Cơ Tích vốn dĩ cũng định trả lại hồ lô cho Mục Tiểu Vận, chỉ có điều Mục Tiểu Vận sau khi nghe tin Diệp Mặc rơi xuống sông Niết Sinh, hoàn toàn mất đi phương hướng, lúc này mới kéo dài thời gian. Còn chưa đợi cô trả lại hồ lô cho Diệp Mặc lần nữa, thì hắn cũng đã đánh đến Thần nữ Thánh môn rồi.

Thấy Hỏa linh Tiểu Thanh luyện hóa cũng cần thời gian không ngắn, Diệp Mặc lấy ra sợi xích lấy được trong nhà lao trong nơi sâu nhất của Ngục Môn Sơn, và cả bốn khúc xương khô kia nữa.

Sợi dây xích này vô cùng thần bí, thần thức của Diệp Mặc hoàn toàn không thể quét vào trong được. Lúc trước khí hắn lấy đi chỉ là một đoạn lộ ra bên ngoài nhà lao, còn bộ phận chôn bên dưới, hắn không lấy đi, cũng không muốn lấy đi.

Bốn khúc xương khô kia bị sợi dây xích này trói chặt, Diệp Mặc biết sợi dây xích này chắc chắn không phải thứ tầm thường, nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến hắn lấy đoạn dây xích này đi, là vì bốn khúc xương khô kia.

Mấy khúc xương khô này khiến Diệp Mặc có một cảm giác cực kỳ quan thuộc, cái cảm giác quen thuộc này khó diễn tả thành lời, giống như tồn tại thật vậy.

Sợi dây xích này cũng không có cấm chế nào, mức vững chắc vô cùng kinh người. Diệp Mặc lúc trước dùng mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn bắn liên tục sáu mũi mới miễn cưỡng mở được sợi dây xích này. Bây giờ hắn có nhiều thời gian, cũng bỏ ra nửa tháng, lúc này mới luyện hóa được sợi dây xích này, gở bốn khúc xương khô kia xuống.

Sau khi luyện hóa được sợi dây xích này, Diệp Mặc mới biết sợi dây xích này làm từ Thiên La Tinh Thiết, Thiên La Tinh Thiết là Tiên tài cao cấp, có thể luyện chế Thần khí cao cấp.

Diệp Mặc đặt Thiên La Tinh Thiết sang một bên, thần thức bắt đầu quan sát mấy khúc xương khô kia. Sau khi lầy mấy khúc xương khô đó từ trên dây xích xuống, hòan toàn không còn khí tức nào khác. Sau khi thần thức của Diệp Mặc đắm chìm vào trong mấy khúc xương khô này, từng đường tin tức được Diệp Mặc bắt được.

Một lúc lâu sau, thần thứa của Diệp Mặc mới rời khỏi mấy khúc xương khô này, tin tức trên khúc xương khô có chút hỗn loạn, nhưng Diệp Mặc cũng tương đối sắp xếp lại được.

Chủ nhân của bộ xương khô này tên Nguyễn Thụy Tú, là Thánh nữ đời thứ 73 của Thần nữ Thánh môn, bị nhốt trong Ngục Môn Sơn, chính vì thất thân, hơn nữa còn vì có bầu nữa.

Nguyễn Thụy Tú có một người hầu trung thành tên Nguyễn Tuệ Vân, Nguyễn Thụy Tú vì là Thánh nữ, mặc dù bị giam cầm trong nơi sâu cùng của Ngục Môn Sơn, Nguyễn Tuệ Vân vẫn có thể chăm sóc được cô.

Sau đó Nguyễn Thụy Tú sinh hạ được một người con gái tên Nuyễn Quân, Nguyễn Thụy Tú ép Nguyễn Tuệ Vân mang Nguyễn Quân đi, còn đi đâu, trong khúc xương khô này cũng không có tin tức. Chỉ biết Nguyễn Thụy Tú chỉ điểm cho Nguyễn Tuệ Vân đến một nơi cực kỳ xa xôi, thậm chí vĩnh viễn không thể trở về được nữa.

Diẹp Mặc thở dài, hắn mơ hồ cảm giác Nguyễn Thụy Tú có chút quan hệ với một kiếp nào đó của hắn, không có bất kỳ đạo lý nào, cũng không có chứng cứ gì, chỉ là một loại cảm giác mà thôi.

Tin tức phía sau của Nguyễn Thụy Tú cũng không có, còn vì sao lại chỉ còn mấy khúc xương khô này thì cũng không có giải thích.

Diệp Mặc luyện chế ra một hộp ngọc, cất xương của Nguyễn Thụy Tú vào trong hộp ngọc đó, rồi dựng một bia mộ trong Thế giới trang vàng. Vốn dĩ Diệp Mặc định viết "Mộ của Thánh nữ Nguyễn Thụy Tú của Thần nữ Thánh môn", nhưng nghĩ đến Thần nữ Thánh môn động một chút lại nhốt người ta vào trong Ngục Môn Sơn, chịu đựng sự thiêu đốt linh hồn của âm hỏa, Diệp Mặc quyết định trực tiếp viết "Mộ của Nguyễn Thụy Tú".

…

Thời gian thấm thoát như thoi đưa.

Diệp Mặc tu luyện mười năm trong Thế giới trang vàng rồi, nguyên khí của hắn lại càng ngưng thực hơn, các loại thần thông cũng thêm mượt mà hơn, Thái Sơ Thần Văn có thêm một bóng dáng mơ hồ, trình độ trận pháp cũng mạnh hơn nhiều so với lúc trước, thứ duy nhất không tăng lên chính là tu vi, dường như hắn vẫn giậm chân ở tu vi Tố đạo.

Diệp Mặc trong lòng cũng không lo lắng bao nhiêu, hắn biết đến trình độ này của hắn, cũng đã lên cao lắm rồi. Muốn tiến thêm một bước nữa không phải dựa vào trận bàn thời gian và tài nguyên tu luyện tích lũy được, hắn cần phải cảm ngộ thiên địa chi đạo nhiều hơn nữa, cần đến nơi đông người lĩnh hội sinh mạng luân hồi, cho dù hắn chúng được đại đạo của mình, cũng cần phải cảm ngộ sinh mạng và dòng chảy thời gian. Những chuyện như này tuyệt đối cũng không phải một lần là xong.

So với sự chậm chạp của Diệp Mặc, thì Mục Tiểu Vận trong trận bàn thời gian cũng đã vượt qua Đại La Tiên thăng cấp lên Tiên vương rồi, thậm chí cũng đã là Tiên vương hậu kỳ rồi. Đây còn là Diệp Mặc bảo Mục Tiểu Vận thả chậm tốc độ, nếu không với tốc độ của Mục Tiểu Vận sớm đã vượt qua lôi kiếp Tiên tôn rồi.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục tu luyện nữa, hắn ra khỏi Thế giới trang vàng, nói chuyện cùng Vô Ảnh, Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng. Vô Ảnh vẫn đốc thúc Cừu Nhưỡng tìm đường đến Long tộc, nhưng đáng tiếc là Cừu Nhưỡng cũng mù tịt, căn bản cũng không biết Long tộc ở hướng nào nữa.

- Chuyện đến Long tộc thì cứ từ từ, chúng ta tìm nơi nào phồn hoa một chút ở một thời gian đã.

Diệp Mặc biết chuyện này không phải cưỡng ép mà làm được, có lúc không đi tìm, ngược lại lại đột nhiên xuất hiện. Bây giờ cố ý đi tìm, thì cũng không tìm thấy.

Tiên giới tàn phá, Thánh đạo giới cũng bị tàn phá tan hoang hơn, lúc trước các tộc sớm đã rải rác ra khắp nơi, cũng không còn phương vị cố định nữa.

Vô Ảnh khống chế Thời Không Thoa bay lâu như vậy trong Thánh đạo Tàn giới rồi, sớm cũng có kinh nghiệm, cho dù lốc xoáy không gian nó cũng có thể cảm nhận được, sau đó từ từ tránh ra.

Bây giờ Diệp Mặc nói đến một nơi phồn hoa ở một thời gian, Vô Ảnh lập tức chọn một phương hướng, chỉ trong một ngày, khe nứt không gian và các loại khe rãnh đáng sợ trên mặt đất xung quanh Thời Không Thoa cũng đã bớt đi nhiều.

Lại hai ngày sau, xung quanh Thời Không Thoa cũng không còn bất cứ khe rãnh nào nữa, tốc độ cũng đã nhanh hơn nhiều.

Sau khi cảm nhận được Thần khí xung quanh cũng trở nên nồng đậm hơn, thần thức của Diệp Mặc cũng đã quét được một Thánh Đạo thành cực lớn, đây là Thánh Đạo thành còn lớn hơn Trường Phí Thánh Đạo thành một chút, hơn nữa người trong thành cũng nhiều hơn trong Trường Phí Thánh Đạo thành, mức độ phồn hoa cũng không kém gì trong Trường Phí Thánh Đạo thành. Cổn thành có một tấm bảng màu vàng cực lớn phú phiếm "Luân Lan Thánh Đạo Thành", đông đảo Tiên nhân ra ra vào vào, cho dù Tố đạo Thánh đế Diệp Mặc cũng nhìn thấy mấy người.

Diệp Mặc bảo Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm tiến vào trong Thế giới trang vàng, rồi dẫn theo Cừu Nhưỡng hạ xuống cổng thành, Cừu Nhưỡng mặc dù xuất thân Long tộc, nhưng khí tức trên người bị Diệp Mặc che chắn lại,

những người bình thường không dùng thần thức quan sát kỹ, thì tuyệt đối cũng không thể nhìn ra Cừu Nhưỡng là xuất thận Long tộc.

Bên trong Luân Lan Thánh Đạo thành có các loại quầy hàng và cửa hàng mọc lên san sát, vô cùng náo nhiệt.

Diệp Mặc đến Luân Lan Thánh Đạo thành vốn dĩ là tìm một chỗ để ở lại, sau đó tìm cơ hội Dục đạo. Khi Diệp Mặc và Cừu Nhưỡng tiến vào trong Luân Lan Thánh Đạo thành, trong một con phố chính liền nhìn thấy một cửa hàng muốn bán đi, Diệp Mặc lập tức thay đổi ý định.

Cùng người khác thuê một động phủ, cũng không bằng mua hẳn một cửa hàng, đối với hắn mà nói bây giờ quan trọng nhất không phải là tốn thời gian để tu luyện, mà là dùng thời gian để cảm ngộ đạo tích, còn nữa chính là thu thập Thần linh vật của thiên địa.

- Rẻ như vậy sao? Một cửa hàng như này trong Trường Phí Thánh Đạo thành cũng phải hơn hai trăm vạn Thần tinh, trong này không ngờ chỉ cần năm mươi vạn Thần tinh.

Cừu Nhưỡng nhìn giá của cửa hàng này xong, lập tức thất thanh kêu lên.

Diệp Mặc cũng cảm thấy cửa hàng này hơi rẻ, cửa hàng này cũng không nhỏ, còn có một hậu viên nữa, hai tầng, sao lại chỉ có năm mươi vạn Thần tinh?

- Vị tiên hữu, có phải muốn mua cửa hàng này không?

Một người đàn ông tu vi Tiên tôn mặt tươi cười đi đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi đúng là muốn mua cửa hàng này, nhưng cái giá này…

Diệp Mặc nói đến đây, cố ý dừng lại.

Tiên tôn này nhìn thấy Diệp Mặc nói về giá cả, mau chóng đáp lại:

- Khó trách tiên hữu nghi ngờ, cửa hàng này vốn dĩ là hai trăm vạn Thần tinh, cũng không cao lắm. Nhưng vì chủ nhân của cửa hàng này muốn rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành, không còn thời gian đợi chờ nữa, cho nên mới hạ giá.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, lừa ai vậy. Giá năm mươi vạn, nếu như không có chuyện gì, cho dù không có thời gian chờ đợi, trong này cũng sớm bị người ta mua rồi, làm gì còn để lại đến bây giờ? Nhưng Diệp Mặc cũng không sợ, mặc dù Vấn đạo lợi hại, nhưng Vấn đạo Thánh đế trong Thánh đạo Tàn giới cũng hiếm hoi, còn những chuyện khác, cho dù là Hóa đạo hắn cũng không để ý, lúi một bước mà thôi, cho dù mua được rồi, cũng chỉ là năm mươi vạn Thần tinh mà thôi.

- Anh có thể hiểu lầm ý của tôi rồi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi nói cái giá này quá cao rồi, chứ không phải quá thấp. Tôi nói anh đúng là vui tính, ai mua đồ còn nói đồ này giá thấp chứ?

Tên Tiên tôn này lập tức ngây ngẩn cả người, gã cho rằng Diệp Mặc nghi ngờ giá của cửa hàng này quá thấp là có vấn đề, nhưng không ngờ cửa hàng này chỉ có giá năm mươi vạn Thần tinh, Diệp Mặc còn cảm thấy cao.

Nhưng Tiên tôn này cũng phản ứng cực nhanh, gã lập tức liền nói:

- Vậy thì bốn mươi năm vạn Thần tinh là được rồi, không thể thấp hơn được nữa, thấp hơn nữa tôi không thể nào bàn giao được.

Năm vạn Thần tinh Diệp Mặc cũng lười chẳng thèm trả giá, trực tiếp ném một nhẫn trữ vật cho tên Tiên tôn này nói:

- Đây là bốn mươi năm vạn Thần tinh, đưa khế ước của cửa hàng này cho tôi đi.

Tên Tiên tôn này thậm chí cũng không cần suy nghĩ, nhận nhẫn trữ vật, vội vàng đưa cho Diệp Mặc một tờ khế ước không biết luyện chế bằng da gì, quay người bước đi, chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2106

Lại Là Đại Nhật Thần Sơn

Lão đại, tôi sao lại cảm thấy chúng ta như bị hớ ấy?

Cừu Nhưỡng mặc dù không thích động não, nhưng loại chuyện rõ ràng như này, nó cũng có thể nhìn ra. Huống chi, bên cạnh còn có một người đang nhìn lắc lắc đầu.

- Tao cũng có cảm giác bị mua hớ, bây giờ Thần tinh cũng trả cho người ta rồi, chúng ta cũng chỉ có thể vào trong đó ở thôi.

Diệp Mặc không ngờ lại đồng ý với Cừu Nhưỡng.

Xung quanh có rất nhiều người nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, đều lắc đầu im lặng, cũng không ai bước lên nói một câu gì.

- Trước mặt có trận pháp chặn lại rồi.

Cừu Nhưỡng gấp gáp không thể chờ thêm được nữa xông vào cửa tiệm đó, nhưng lập tức lại bị bắn ra ngoài, đừng nói tu vi của Cừu Nhưỡng có hạn, cho dù là Tiên tôn đỉnh phong, thậm chí là tu vi Tố đạo, nếu như không tinh thông trận pháp, cũng không nhìn ra được trước cửa tiệm này có một trận pháp phòng ngự ẩn nấp.

Những người xung quanh nhìn thấy Cừu Nhưỡng bị bắn ra ngoài, không ai thấy kỳ lạ, ngược lại đều lộ thần sắc vốn dĩ chính là như vậy.

Diệp Mặc sớm đã nhìn ra trận pháp phòng ngự này, hắn đang nghĩ nếu là một cửa tiệm mặt đường, tại sao còn cần làm một trận pháp phòng ngự ẩn nấp trước cửa nữa, chỉ có điều chuyện này hắn cũng không quan trọng, nếu

như cửa tiệm này là của hắn rồi, thì hắn có thể phá trận pháp này đi bất cứ lúc nào.

Bây giờ Cừu Nhưỡng bị trận pháp này đẩy ra ngoài, những người bên cạnh lộ vẻ điềm nhiên, Diệp Mặc cũng đã hiểu ra chút, hắn hình như là bị lừa rồi.

- Vị tiên hữu này, trận pháp này không thể động đến, nếu như động đến, thì anh sẽ…

Một Tiên đế sơ kỳ cuối cùng không nhịn được, đứng một bên nói.

- Hừ… Ai lại nói luyên thuyên thế?

Một Tiên đế hừ một tiếng ngắt lời, sau đó một người đàn ông mũi tẹt hạ xuống trước mặt vị Tiên đế vừa mới nói này, những người trong này mặc dù nhiều, không ngờ không có ai nhìn ra gã từ nơi nào đến.

Tên Tiên đế vừa mới nói này sắc mặt biến sác, lập tức cúi đầu quay người rời đi.

- Muốn đi sao? Vừa nãy anh đụng vào trận pháp phòng ngự của tôi, quấy rầy đến Tiên sủng của tôi. Cứ như vậy mà đi sao?

Người đàn ông mũi tẹt lại hừ lạnh một tiếng.

Tiên đế nhắc nhở Diệp Mặc này sắc mặt lập tức trở nên khó coi, y mau chóng nói:

- Tôi không đụng gì vào trận pháp của anh…

Người đàn ông mũi tẹt này cười khẩy, căn bản cũng không đợi Tiên đế này nói xong, liền ngắt lời:

- Không phải anh đụng, vậy là ai? Chỉ ra đi, bổn đế còn có thể nương tay cho.

- Bổn vương đụng đấy, thì đã sao? Cửa hàng này là của lão đại chúng tôi mua lại rồi. Chẳng lẽ anh lại bố trí trận pháp trước cửa hàng của chúng tôi sao? Nếu như là của anh, vậy thì cũng dễ xử lý thôi, tôi đang lo không tìm thấy ngườ nào bồi thường đây.

Cừu Nhưỡng ở cùng Vô Ảnh, chẳng học được cái gì, chỉ học được cái tính lớn miệng. Nó từng nghe Vô Ảnh nói khi lão đại là Tiên vương liền dám xưng vương trước mặt Tiên đế, bây giờ nó cũng xưng vương một phen, trong lòng vô cùng sảng khoái.

- Ha ha ha, chỉ là một Tiên vương…

Người đàn ông mũi tẹt này giận dữ ngược lại lại cười ha hả, rõ ràng cảm thấy những gì Cừu Nhưỡng vừa nói thật quá buồn cười.

- Các anh có phải bốt trí một trận pháp phòng ngự ẩn nấp bên ngoài cửa hàng này không?

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu tác dụng của trận pháp này, đồng thời cũng hiểu tại sao trong trận pháp này còn có một con gấu nhỏ ba chân. Con gấu nhỏ đó không cần phải nói, cũng biết là người khác cố ý nuôi trong đó.

Diệp Mặc vung tay phóng ra Tử Đao ra, một đường đao xẹt qua, trận pháp ẩn nấp trước mặt này lập tức bị Tử Đao xé tan tành thành mảnh vụn.

- Cừu Nhưỡng, bắt lấy con gấu ba chân kia.

Trận pháp bị hủy, con gấu nhỏ kia lập tức muốn xông ra ngoài, nhưng chỉ đi được vài bước, liến bị Cừu Nhưỡng một tay bắt được.

- Anh dám phá trận pháp của Thiếu bảo chủ, anh…

Người đàn ông mũi tẹt này khiếp sợ chỉ Diệp Mặc, dường như không dám tin, một người từ bên ngoài đến như Diệp Mặc, không ngờ lại dám làm chuyện như này.

- Cút đi.

Diệp Mặc vung tay ra tát một cái, người đàn ông mũi tẹt này mặc dù cũng là tu vi Tiên đế rồi, nhưng bị một cái tát của Diệp Mặc đánh bay mấy trăm dặm, đập vào góc đường, rơi xuống.

Những người xung quanh nhìn thấy bên này cũng đã đánh nhau, ai nấy đều lùi ra. Cho dù muốn xem náo nhiệt cũng phải rời khỏi nơi này, bọn họ biết màn náo nhiệt trong này cũng không hay.

Người đàn ông mũi tẹt bị Diệp Mặc tát bay một cái, lúc này mới tỉnh ngộ lại, không đợi gã đứng lên, gã liền phát hiện toàn bộ kinh mạch trên người mình không ngờ bị một cái tát của người ta đập vỡ tan hết rồi.

Có thể với một cái tát tát bay một Tiên đế như gã, đồng thời còn hủy đi toàn bộ kinh mạch trên người gã, người đàn ông mũi tẹt này làm gì còn không biết mình đã đập đầu vào đá rồi, lúc này đứng dậy, đến một từ cũng không dám nói, quay người mau chóng chạy thoát thân.

Những người trên đường lớn mặc dù không dám tiến gần đến cửa hàng Diệp Mặc vừa mới mua, nhưng những người xung quanh càng lúc càng tụ tập vào đông hơn, rõ ràng là đều muốn xem nơi này sắp có náo nhiệt. Vị Tiên đế từ ngoài đến này xem ra cũng là một tên không dễ động vào, không ngờ không hỏi không nói lời nào, liền tát bay người ta đi.

Diệp Mặc biết cửa hàng này cũng sẽ không đơn giản như vậy, hắn bảo Cừu Nhưỡng tiến vào trong sửa sang lại cửa hàng, rồi hắn lại bố trí một trận pháp bên ngoài.

Lại khiến cho Diệp Mặc kỳ quái chính là, đợi hắn bố trí xong trận pháp rồi, Cừu Nhưỡng cũng đã sử sang xong cửa hàng, cũng không có ai tìm đến cửa.

Diệp Mặc dùng trận pháp bố trí dòng chữ to ngoài cửa "Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh Các", lấy một đống đan dược và một số pháp bảo đưa cho Cừu

Nhưỡng bày ra.

Đan khí các của Diệp Mặc chủ yếu là giúp người khác luyện chế Tiên đan và Tiên khí cao cấp, đương nhiên có đơn hàng Thần khí cũng nhận. Đồng thời thu mua các loại nguyên liệu luyện khí cao cấp và Thần linh vật cao cấp, số lượng không giới hạn.

Vố dĩ Diệp Mặc là một người từ bên ngoài đến, lại đắc tội với người không nên đắc tội trong này, cũng không có ai ưa nhìn Diệp Mặc ở lại trong Luân Lan Thánh Đạo thành này. Nhưng tên của cửa hàng mà Diệp Mặc mở này quá kinh người, trong Luân Lan Thánh Đạo thành có Tiên các và Khí các, cũng có đan khí bán chung, nhưng người ta là thực lực buôn bán thế nào? Những người có thể bán đan khí cao cấp đều là người có thế lực cao cấp, đều nuôi một Tiên đan tông sư cao cấp, thậm chí là Đan thánh.

Cho dù như vậy, cũng không ai lại đặt tên là Thánh các, cùng lắm chỉ là một Đan Khí các mà thôi.

Đan thánh cao cấp cũng không thể nào có, cho dù một Đan thánh chỉ có thể luyện chế Thần đan đảng cấp thấp nhất, cũng không phải một nơi như Luân Lan Thánh Đạo thành này có thể nuọi dưỡng được.

Diệp Mặc chỉ có hai người, mua được một cửa hàng, không ngờ lại đặt tên là Đan Khí Thánh các, nhất thời không ngờ có rất nhiều người tiến vào Đan Khí Thánh các của Diệp Mặc quan sát, khi những người này tận mắt chứng kiến có Thần khí hạ phẩm, thậm chí còn có Thần đan cấp thấp xuất hiện, thì ai nấy đều chấn động.

Một Đan Khí Thánh các đột nhiên xuất hiện bán ra những đồ như này, không ngờ còn tốt hơn nhiều so với đồ trong Đan các cao cấp nhất của Luân Lan Thánh Đạo thành bán ra, bởi vậy có thể thấy, Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các chắc chắn có Đan thánh, bất luận đảng cấp của Đan thánh này có cao hay không, một Đan thánh căn bản cũng không phải là người mà người bình thường dám động vào.

Nhất thời, rất nhiều người đều chú ý đến Đan Khí Thánh các của Diệp Mặc, rất nhiều người nhìn thấy một số Thần đan và Linh khí hạ phẩm xuất hiện, không chút do dự vơ vét hết của cải của mình để mua. Bọn họ sợ một khi trong này bị người khác tìm đến cửa rồi, thì Đan Khí Thánh các này cũng không còn tồn tại nữa. Cơ hội chỉ có một lần, mất đi thì vĩnh viễn không có được nữa.

Những Tiên nhân trên cấp Tiên đế cũng ít dùng Tiên đan, không phải vì dùng Tiên đan không có hiệu quả, mà là vì Tiên đan mà Tiên nhân trên cấp Tiên đế dùng quá ít, căn bản cũng không có mấy người có thể luyện chế ra được. Trong này xuất hiện rồi, không tranh mua mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc gọi Vô Ảnh ra, Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng cộng thêm Diệp Mặc nữa là ba người, trong ngày khai trương cũng vô cùng bận tay bận chân.

Thời gian một ngày, Diệp Mặc liền thu thập được đống lớn Thần linh vật cao cấp, thậm chí còn có mấy loại Thần quả đạo vận, mặc dù cũng không thể gọi là Đạo quả, nhưng đối với Thánh đạo Tàn giới thiếu thốn tài nguyên mà nói, cũng đã quá được rồi.

Ngay cả Diệp Mặc cũng cảm thán, một nơi cho dù là tài nguyên thiếu thốn, cũng có rất nhiều đồ tốt.

- Xin hỏi các chủ có ở đây hay không? Tây Rừng Bảo có ý đến thăm…

Một giọng nói vô cùng hùng hậu vang lên ở cửa hàng của Diệp Mặc, một người đàn ông trung niên cũng đã là Tố đạo vô thanh vô tức đứng ở lối vào cửa hàng.

Sau khi nghe thấy giọng nói này, những Tiên nhân vẫn còn đang đứng chọn Đan dược và Tiên khí bên trong cửa hàng của Diệp Mặc ai nấy đều rời đi, chỉ torng vài giây đồng hồ, bên trong cửa hàng của Diệp Mặc chỉ còn lại ba người Diệp Mặc, Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng. Còn có một người nữa, đó chính là người đàn ông trung niên của Tây Rừng Bảo đến thăm.

- Chính là tôi, anh ảnh hưởng đến việc buôn bán của tôi rồi đấy.

Diệp Mặc ngữ khí lạnh lùng, không chút khách khí nói.

Người đàn ông trung niên này hình như cũng không để ý đến ngữ khí của Diệp Mặc, cười ha hả nói:

- Vậy tôi xin lỗi các chủ trước, tôi tên Tuân Hoành Nghĩa, là một chân chạy trong Tây Rừng Bảo. Bảo chủ của chúng tôi cố ý phái tôi đến mời các chủ đến Tây Rừng Bảo một chuyến, có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng các chủ.

Diệp Mặc lúc trước thấy tên Tiên đế mũi tẹt nói Thiếu bảo chủ bố trí trận pháp, liền biết cửa hàng này người khác không dám mua, chính là vì Thiếu bảo chủ này dùng để lừa người khác. Cửa hàng này bị một trận pháp chặn lại, bất kỳ người nào muốn tiến vào trong cửa hàng này cũng phải phá được trận pháp kia, một khi phá trận pháp đó, cũng có nghĩa đắc tội với Thiếu bảo chủ, sau đó chuẩn bị mà bồi thường.

Lúc trước tên Tiên đế mũi tẹt kia chắc là đến đòi bồi thường Thần tinh, rồi chuẩn bị yêu cầu Diệp Mặc giao khế ước cửa hàng ra, có thể tưởng tượng, một khi mua được cửa hàng này rồi, chẳng những phải trả hai lần Thần tinh, cửa hàng cũng không lấy được. Nhưng gã không ngờ lại gặp phải loại người như Diệp Mặc này, Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến cái gốc gác này, trực tiếp ra tay.

- Bảo chủ của các anh là thứ gì? Cũng mời nổi tôi sao?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Đối với Diệp Mặc mà nói, nếu như sớm muộn gì cũng đánh nhau, căn bản cũng không cần phải lá mặt lá trái với đối phương là gì. Đánh được thì đánh, không đánh được cùng lắm thì rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành. Lúc này hắn không có gánh nặng trên vai, cũng không sợ gì.

Tố đạo Thánh đế tên Tuân Hoành Nghĩa này sắc mặt đại biến, nhưng sự

kìm chế của gã lại cực tốt, chỉ mỉm cười nói:

- Bảo chủ của chúng tôi chỉ là một đại sứ của Đại nhật Thần sơn trú tại đây, không phải thứ gì. Nếu như các chủ muốn bảo chủ chúng tôi đến. Tuân mỗ nhất định sẽ truyền lời giúp các chủ.

Diệp Mặc lập tức nhíu mày, Đại nhật Thần sơn này đúng là âm hồn bất tán, mình cũng đã đi xa như vậy rồi, không ngờ còn có thể gặp được tên chó săn Đại nhật Thần sơn này. Từ đây đến Trường Phí Thánh Đạo thành tuyệt đối là cực kỳ xa xôi, Đại nhật Thần sơn có thể có người trú trong này, hơn nữa còn công khai tông môn, chứng tỏ bọn chúng có truyền tống trận che giấu an toàn.

Nghĩ đến việc mình bỏ ra mười năm mới đến được đây, người ta trong chốc lát liền truyền tống đến nơi này, Diệp Mặc trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2107

Vô Ảnh Vs Thiếu Bảo Chủ

Người khác sợ Đại nhật Thần sơn, Diệp Mặc hắn thì lại không sợ, nhìn thấy Tuân Hoành Nghĩa vẫn đứng đó cười khẩy, lập tức nhấc chân lên nhưng lại hạ xuống nói:

- Nếu như anh biết truyền lời của tôi, vậy thì mau chóng cút đi.

Tuân Hoành Nghĩa còn cho rằng Diệp Mặc bị lời của mình hù sợ, mấy năm nay Đại nhật Thần sơn như mặt trời cao chót vót, đối phương nghe thấy Đại nhật Thần sơn không ngờ lại dám nói mình cút đi, tên này rốt cục có lai lịch như thế nào? Hay là một tên ngu cái gì cũng không biết?

Khi gã nhìn thấy Diệp Mặc giơ chân lên, cũng không nhịn được lửa giận trong lòng mình nữa. Một Tố đạo Thánh đế như gã đến mới một Tiên đế, không ngờ còn dám đối đãi với gã như vậy.

Lĩnh vực Thánh đế của gã lập tức thi triển ra, đồng thời cũng muốn đá một cước lại. Nhưng sắc mặt của gã mau chóng biến sắc, gã phát hiện lĩnh vực Thánh đế của mình hoàn toàn bị trói chặt, hơn nữa một chân của gã cũng chỉ đá ra được một nửa, liền bị Diệp Mặc đá lên xương đùi.

Một âm thanh răng rắc truyền đến, Tuân Hoành Nghĩa biết chân mình bị gãy rồi. Gã cố gắng kìm chế sự kinh hãi trong lòng, quay người nháy mắt liền biến mất. Thực lực của các chủ này vượt xa sự dự đoán của gã, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với sức mạnh của bảo chủ. Một nhân vật đáng sợ như vậy, hết lần này đến lần khác lại giấu tu vi của mình đến mức Tiên đế.

Gã không phải vì Thiếu bảo chủ kia đến, mà là vì nghe nói Diệp Mặc

bán Thần đan trong này, nên mới tuân lệnh bảo chủ đến.

Tuân Hoành Nghĩa vừa mới đi, điện các của Diệp Mặc lại có một người đến, tu vi Tiên đế trung kỳ, thoạt nhình tuổi tác cũng không lớn, nhưng lại có vẻ hơi chán nản.

- Phục Phi bái kiến các chủ tiền bối.

Tiên đế tên Phục Phi này vừa đến liền khom người thăm hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc chậm rãi nói:

- Vừa rồi anh vẫn đứng một bên quan sát, rốt cục là có chuyện gì?

- Vãn bối muốn khuyên tiền bối mau chóng rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành đi, vì trong Tây Rừng Bảo kia có một Thánh đế Hóa đạo đỉnh phong, còn là người của Đại nhật Thần sơn nữa, khí thế của Đại nhật Thần sơn cực thịnh, hơn nữa Thiếu bảo chủ đó lại càng toàn thân máu tanh, Luân Lan Thánh Đạo thành mỗi ngày đều có người chết trong tay gã.

Phục Phi khom người nói, ngữ khí vô cùng khẩn thiết.

- Tôi và anh vốn dĩ không quen biết, sao anh lại nói những lời này với tôi? Chẳng lẽ không sợ Tây Rừng Bảo kia trả thù anh sao?

Diệp Mặc chằm chằm nhìn Phục Phi hỏi.

Phục Phi giọng căm hận nói:

- Vì cửa hàng mà tiền bối đang ở chính là sản nghiệp của Phục thị Thần giác tôi ở Luân Lan Thánh Đạo thành, sau đó truyền cho sự phụ của tôi, nhưng Thiếu bảo chủ của Tây Rừng Bảo đó cường thế khinh người. Lấy cớ hoang đường giết sạch cả nhà sư phụ tôi, chỉ có tôi vì là một đệ tử ẩn danh, nên mới bảo toàn được tính mạng. Tôi ở lại trong này chính là vì tìm cơ hội tiêu diệt Thiếu bảo chủ kia, sau đó rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành…

Phục Phi nói đến đây, Diệp Mặc lập tức trói chặt lại giọng nói của Phục

Phi lại, thần thức của hắn cũng đã nhìn thấy một Hóa đạo Thánh đế đang đến.

- Đổng Yến có ý đến mời các chủ đến Tây Rừng Bảo tôi làm khách, lúc trước tôi lễ ngĩa không được chu toàn, xin thứ tội.

Giọng nói vừa dứt, một người đàn ông râu dài mặt ôn hòa xuất hiện trước cửa cửa hàng của Diệp Mặc, giọng nói hiền hòa khách khí, giống như bậc vãn bối nói với tiền bối vậy.

Quả nhiên là một Hóa đạo đỉnh phong, thần thức của Diệp Mặc quét lên người Đổng Yến, khí tức Hóa Đạo vô cùng mượt mà, rõ ràng thăng cấp lên Hóa đạo vô số năm rồi. Sớm đã không còn khúc mắc gì nữa, chỉ cần lại độ ngộ cơ duyên nữa, thì lúc nào cũng có thể thăng cấp lên Đạo nguyên được.

Diệp Mặc đang quan sát Đổng Yến, Đổng Yến cũng đang quan sát Diệp Mặc. Diệp Mặc mặc dù thời gian đến Luân Lan Thánh Đạo thành cũng chưa lâu, nhưng lão cũng biết được nhiều tin tức. Mỗi một tin tức, đều cho thấy các chủ trước mặt này lại lịch cũng không tầm thường, cho dù có thể đá Tuân Hoành Nghĩa một cái, hay có khả năng là Đan thánh, đều không tầm thường.

Nguyên nhân thực sự khiến lão đến, chính là Diệp Mặc rất có thể là một Đan thánh.

Càng làm cho lão khiếp sợ chính là, lão là Hóa đạo đỉnh phong rồi, cũng không nhìn ra Diệp Mặc có phải ẩn giấu tu vi hay không, điều này chứng tỏ công pháp ẩn nấp của đối phương không phải tương đối nghịch thiên, mà chính là tu vi của đối phương còn cao hơn lão. Chính vì như vậy, lão nói chuyện mới chú ý cẩn thận như vậy.

Diệp Mặc bình thản nói:

- Nếu như Đổng bảo chủ đích thân đến đây, vậy tôi không đi thất lễ rồi. Vo Ảnh mày và Cừu Nhưỡng cũng cùng tao đi đến đó đi, cửa hàng tạm thời

đóng cửa.

- Phục Phi, anh có hứng cùng chúng tôi đến Tây Rùng Bảo tham quan một chút không?

Diệp Mặc liếc nhìn Phục Phi đứng bên cạnh nói.

Phục Phi ẩn náu ở Luân Lan Thánh Đạo thành lâu như vậy rồi, chính là vì tìm thời cơ giết chết Thiếu bảo chủ trong Tây Rừng Bảo, bây giờ Diệp Mặc bảo gã đi cùng, gã lập tức liền hiểu ra ý của Diệp Mặc. Đó chính là để gã quen thuộc Tây Rừng Bảo hơn, nói không chừng còn có thể tìm được cơ hội cho y thấy được khuyết điểm của Thiếu bảo chủ kia.

- Vãn bối bằng lòng đi cùng tiền bối.

Phục Phi không chút do dự nói.

…

Khi Diệp Mặc tiến vào Luân Lan Thánh Đạo thành, thần thức liền quét qua thành phố này, mặc dù trong thành phố đâu đâu cũng là cấm chế che chắn thần thức, Diệp Mặc cũng không cần dùng thần thức đao cố gắng phá vỡ, nhưng bây giờ hắn chắc rằng, cho dù là phủ thành chủ của Luân Lan Thánh Đạo thành, cũng không phồn hoa và đẹp như Tây Rừng Bảo trước mặt này.

Con đường hơn mười dặm đi qua Tây Rừng Bảo trước mặt đều là dùng Thần tinh mà xếp thành, cho dù là Thần tinh hạ phẩm, nhiều Thần tinh như vậy xếp thành một con đường, thậm chí còn phải thường xuyên thay Thần tinh, điều này chứng tỏ nơi này quả thực vô cùng phú quý xa hoa.

Rất nhiều Tiên nhân trong Luân Lan Thánh Đạo thành vì muốn lấy mấy viên Thần tinh tu luyện, chạy khắp nơi bên ngoài tìm kiếm tài nguyên để đổi, còn trong này, cúi thấp đầu nhìn đâu đâu cũng có.

Trong đại điện hoàng kim của Tây Rừng Bảo vô cùng rộng lớn, bốn

người Diệp Mặc ngồi một bên. Bảo chủ Đổng Yến của Tây Rừng Bảo và cả Tuân Hoành Nghĩa lúc trước mời Diệp Mặc bị hắn đá thương kia cũng ngồi bên cạnh chủ, Diệp Mặc nhìn một chút, đối phương ngoài Đổng Yến là Hóa đạo ra, Tuân Hoành Nghĩa là một Tố đạo Thánh đế ra, còn có một Dục đạo Thánh đế. Thực lực này không cần nói trong Thánh Đạo thành, đoán chừng trong tông môn của Thánh đạo Tàn giới, cũng coi như là thực lực không tệ rồi.

Đổng Yến vô cùng khách khí, các loại Tiên linh quả không ngừng được mang lên, nước trà lại càng là Thần linh khí bức người, ngồi trong đại điện này, căn bản cũng không cần tu luyện, cũng cảm thấy cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

- Dổng bảo chủ, cung điện này cũng tốn không ít tiền của nhỉ, cho dù là chỗ này tôi e rằng cũng chôn mấy đoạn Thần linh mạch đấy. Xem ra Đổng bảo chủ biết cách làm giàu, trong Thánh đạo Tàn giới cũng có thể xây được một phủ bảo đẹp như này.

Diệp Mặc cũng không nói lòng vòng.

Đổng Yến cứ như không nghe thấy Diệp Mặc đang mỉa mai lão không từ thủ đoạn thu thập Thần tinh, vẫn cười ha hả nói:

- So với các chủ, chút này của tôi có tính là gì. Các chủ là một Đan thánh, chỉ cần mấy năm là có thể vượt xa Đổng Yến tôi rồi, còn chưa thỉnh giáo tôn tính của các chủ?

- Tôi là Diệp Mặc…

Diệp Mặc vừa mới nói bốn từ này, một giọng nói cực kỳ phách lối liền vang đến:

- Ai dám phá trận pháp của ta, còn dám phế tu vi Tiên đế của thủ hạ của ta nữa?

Đây cũng là một người đàn ông Tiên đế trung kỳ, thân người mặc Tiên

bào màu đỏ sẫm. Nhìn đẳng cấp Tiên bào trên người y, và cả Tố đạo Thánh đế đi sau lưng y kia, chứng tỏ địa vị của y cũng không thấp. Từ khẩu khí mà y nói liền biết, tên này bình thường phách lối quen rồi. Không cần hỏi, Diệp Mặc cũng đoán ra người này chắc hẳn là Thiếu bảo chủ của Tây Rừng Bảo.

- Huyễn Minh, không được vô lễ, đây là Diệp các chủ. Tôi cố ý mời đến Tây Rừng Bảo làm khách.

Đổng Yến lập tức trách một câu.

Diệp Mặc có một cảm giác cổ quái dâng lên, theo lý mà nói Thiếu bảo chủ chắc hẳn là con trai của Đổng Yến mới đúng, nhưng sao hắn lại cảm thấy Đổng Yến lại có chút kiêng kỵ với Thiếu bảo chủ này?

- Bảo chủ, chuyện này ông không cần phải xen vào, bất luận là các chủ nào, nếu như dám chọc giận đến Ngụy Huyễn Minh tôi, thì đừng trách tôi không khách khí.

Vị Thiếu bảo chủ này ngữ khí cực kỳ khoa trương, nói chuyện đồng thời chằm chằm liếc xéo Diệp Mặc, rõ ràng không coi Diệp Mặc ra gì. Y vừa mới quay về Luân Lan Thánh Đạo thành, liền biết chuyện này. Y làm sao có thể bỏ qua được, huống chi, y sớm đã nhìn ra tu vi của mấy người Diệp Mặc này cao nhất cũng chỉ có Diệp Mặc mà thôi.

Vô Ảnh sớm đã không nhịn nổi nữa rồi, ngồi một bên cười ha hả nói:

- Cũng thật là kỳ lạ, cửa hàng của chúng tôi muốn đi vào, không phá cấm chế phòng ngự bên ngoài cửa hàng, chẳng lẽ mỗi lần ra vào đều cần dùng truyền tống trận sao?

- Anh muốn vào cửa hàng của anh tôi cũng không có ý kiến gì, nhưng anh phá trận pháp cấm chế của tôi, thì nhất định phải bồi thường. Trận pháp cấm chế đó cũng không phải đặt trong cửa hàng của anh mà.

Ngụy Huyễn Minh lạnh giọng nói, đồng thời nháy mắt ra hiệu với Tố đạo Thánh đế bên người, chuẩn bị bảo anh ta tùy thời ra tay, y bố trí trận

pháp cấm chế này, chính là câu nói này.

- Hóa ra là như vậy, phải đền cho anh bao nhiêu Thần tinh?

Vô Ảnh giật mình nói.

Diệp Mặc cũng không nói lời nào, bản tính của Vô Ảnh hắn cũng quá hiểu rồi, tuyệt đối không phải là một đứa chịu thua thiệt. Hắn đang nghĩ Thiếu bảo chủ này sao lại không cùng họ với bảo chủ?

Ngụy Huyễn Minh hình như cũng không ngờ Vô Ảnh lại nhận thua nhanh như vậy, mặc dù y biết Vô Ảnh chắc chắn không phải đơn giản như vậy sẽ nhận thua, vẫn nói:

- Trận pháp của tôi là mời tông sư trận pháp cao cấp đến bố trí, giá hơn năm trăm vạn Thần tinh thượng phẩm.

- Đắt như vậy sao? Trận pháp có tốt đi nữa cũng không cần nhiều Thần tinh như vậy chứ? Bên trong đó còn có một con gấu ba chân mà anh nuôi cũng bị Cừu Nhưỡng đánh thương rồi, giá cả chẳng phải còn cao hơn sao?

Vô Ảnh khoa trương nói.

Cừu Nhưỡng vẻ mặt vô tội nhìn Vô Ảnh, trong lòng thầm nghĩ mình đánh thương con gấu ba chân kia hồi nào chứ?

Nếu như không phải người của bảo chủ mời đến, Ngụy Huyễn Minh sớm đả ra tay rồi, chỉ có điều bây giờ Vô Ảnh lên nói đạo lý, Ngụy Huyễn Minh cũng không vội ra tay, cho dù muốn ra tay, cũng phải lấy được tiền bồi thường trước rồi nói, không làm khó bảo chủ.

- Giá đồ vật của tôi đương nhiên là do tôi quyết định, anh nói cũng không sai, con gấu ba chân đó cũng là ba trăm vạn Thần tinh. Tổng cộng tôi tính anh tám trăm vạn Thần tinh.

Ngụy Huyễn Minh nói xong, khí thế của Tố đạo Thánh đế bên cạnh y

cũng lập tức thi triển ra, rõ ràng anh ta không biết chuyện Diệp Mặc đá một cái liền khiến Tuân Hoành Nghĩa bị thương.

Vô Ảnh nghiến răng nói:

- Được, chúng tôi đền…

Ngụy Huyễn Minh sững người lại, đơn giản vậy sao? Nhưng y lập tức liền nghe thấy Vô Ảnh nói:

- Cừu Nhưỡng, con gấu ba chân đó giẫm hỏng mất mấy gốc Tiên thảo trong cửa hàng chúng ta?

Cừu Nhưỡng lập tức hiểu ý của Vô Ảnh, mau chóng nói:

- Một quả Kim Chung Phật Quả bị tên đó ăn mất rồi, những thứ khác nó cũng chưa kịp ăn, thì tôi liền bắt nó lại…

Vô Ảnh cười ha hả nói:

- Xem ra vận khí của tên này cũng không tệ, Kim Chung Phật Quả là bảo vật vô giá, nhưng tôi cũng thấy quý hiếm lắm, chỉ thu một nghìn tám trăm vạn Thần tinh đi. Ê, tên họ Ngụy kia, anh còn phải đưa cho chúng tôi một nghìn vạn Thần tinh nữa mới được đấy. Đừng nói là không có, giá đồ vật của tôi đương nhiên cũng là do tôi quyết định.

- Mày muốn chết sao…

Ngụy Huyễn Minh tức giận, trước giờ đều là y nói với người khác như này, từ lúc nào lại có người dám dùng cách nói như này nói với y? Y cũng chưa từng bao giờ nghe nói Đạo quả có thể tự mình trồng được cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2108

Võ Tu

Thiếu bảo chủ khoan đã…

Tuân Hoành Nghĩa biết rõ sự lợi hại của Diệp Mặc, y nhìn thấy Ngụy Huyễn Minh muốn động thủ vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Đổng Yến hừ lạnh một tiếng nói:

- Huyễn Minh, Diệp các chủ là khách quý ta mời tới, không được vô lễ.

Đối với Đổng Yến mà nói, nếu như Diệp Mặc là một Đan thánh, thì so với cái gì cũng đều đáng giá. Một Đan thánh đáng để Đại nhật Thần sơn toàn lực đầu tư vào, cho dù là Ngụy Huyễn Minh thiếu bảo chủ này cũng không thể đắc tội với Đan thánh người ta.

- Bảo chủ, người này rõ ràng là mang theo tiên sủng của hắn ngang ngược vô lý, ta hoài nghi vị trí của cửa tiệm kia cũng là do hắn ỷ thế chiếm đoạt. Nếu không với vị trí của cửa hàng kia, há có thể chỉ có 45 vạn thần tinh?

Thấy Đổng Yến quát lớn, Ngụy Huyễn Minh cũng không dám quá mức vô lễ.

Phục Phi đột nhiên đứng lên chỉ vào Ngụy Huyễn Minh nói:

- Ngụy Huyễn Minh, ngươi ngang ngược chiếm cứ cửa hàng của Phục thị Thần giác ta, bây giờ nói là Diệp tiền bối ỷ thế chiếm cửa hàng, ngươi có biết xấu hổ hay không? Trong cửa hàng lớn nhỏ hơn mười người đều bị ngươi giết hết, ta phải xé xác ngươi…

Lúc đầu Phục Phi nói chuyện vẫn còn tương đối bình thường, nói đến phần sau, gân xanh đã lộ ra, chỉ thiếu điều tiến lên nuốt sống Ngụy Huyễn Minh thôi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Thì ra là như thế, ta cũng là được thấy sự lọi hại của Thiếu bảo chủ, Cái cửa hàng kia ta lại không phải là mua từ trong tay Thiếu bảo chủ, Thiếu bảo chủ lại biết rõ giá cả cụ thể, quả nhiên là nhìn rõ mọi việc.

Diệp Mặc nói xong cũng không thèm đếm xỉa đến Ngụy Huyễn Minh đang lửa giận ngút trời, ngược lại cười tủm tỉm nói với Đổng Yến:

- Đổng bảo chủ, vừa rồi lời nói của Phục Phi và Thiếu bảo chủ đều là của một phía, ta cũng không biết ai đúng ai sai. Ta ngược lại có một ý này, để hai người bọn họ đánh một trận, dù sao hai người đều là Tiên đế trung kỳ. Người nào thắng, người đó chính là kẻ có đạo lý, ý Đổng bảo chủ thế nào?

Sở dĩ dám nói như vậy là bởi vì Diệp Mặc đã sớm nhìn ra công pháp tu luyện của Ngụy Huyễn Minh mặc dù tốt hơn của Phục Phi. Nhưng sự tàn ác trên người gã đều là phù phiếm bề ngoài. Kém xa tít tắp sự dũng mãnh của Phục Phi. Bởi vậy có thể thấy được Ngụy Huyễn Minh rất it1 kinh nghiệm mài dũa sinh tử, mà Phục Phi vẫn luôn vượt qua đánh nhau sinh tử.

Người trong bảo điện đều sững sờ nhìn Diệp Mặc, đây là đạo lý vớ vẩn gì vậy? Ai lợi hại, người đó có lý sao?

Phục Phi lập tức đứng ra nghiêm nghị nói:

- Tôi đồng ý cùng Thiếu bảo chủ đánh một trận, nếu như Phục Phi thua, vậy chính là tôi không có đạo lý.

Y đã sớm muốn giết Ngụy Huyễn Minh, y biết rõ cơ hội này là Diệp Mặc giúp y giành lấy. Há có thể bỏ qua.

Ngụy Huyễn Minh cười lạnh một tiếng cũng đứng ra nói:

- Vậy đánh một trận đi, Ngụy Huyễn Minh ta sẽ không e sợ một Tiên đế trung kỳ như ngươi.

Ngụy Huyễn Minh giọng điệu khinh miệt, hình như quên rằng mình cũng là Tiên đế trung kỳ, hoặc tự cho là mình cao hơn.

Nói xong y vẫn nhìn thoáng qua tên tùy tùng Tố đạo Thánh đế bên cạnh kia, hiển nhiên biết rõ, cho dù là mình thua, cũng sẽ có người nhúng tay cắt ngang.

Vô Ảnh ánh mắt nhạy bén, lập tức cười hắc hắc một tiếng nói:

- Lỡ như có người sắp thua, tùy tùng của hắn muốn ra tay cắt ngang thì làm sao bây giờ?

- Có người dám cắt ngang cuộc tỷ thí, người bên cạnh đương nhiên có thể giết kẻ nhúng tay vào cuộc tỷ thí kia.

Diệp Mạc lạnh lùng lên tiếng.

Ngụy Huyễn Minh vậy mà lại rùng mình một cái. Lập tức khinh thường nói:

- Chỉ một Tiên đế như ngươi, cũng dám tùy ý nói giết người khác, không biết trời cao đất rộng.

Diệp Mặc cũng không tức giận, vẫn bình chân như vại nói:

- Ta giết không được không có vấn đề gì, ở đây còn có Đổng bảo chủ, tin tưởng Đổng bảo chủ nhất định sẽ chấp pháp theo lẽ công bằng.

Đổng Yến thấy thế đành phải ha ha cười nói:

- Đã vậy, hai bên so tài, chúng ta so văn, nếu không, hai Tiên đế động thủ, cung điện này của ta có thể không chịu nổi.

Diệp Mặc đưa tay ném ra mấy chục cái trận kỳ, vạch ra một cái vòng

chính giữa trong đại điện này, sau đó nói:

- Đổng bảo chủ không cần lo lắng, ta khá tinh thông vế một chút trận pháp, trong trận pháp này của ta mặc cho hai người bọn họ đánh thế nào, cam đoan đại điện của Đổng bảo chủ không việc gì.

Đổng Yến ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tia kinh ngạc này rất nhanh liền mất đi, trong lòng gã vẫn đang suy nghĩ Diệp Mặc rốt cuộc là lai lịch thế nào, trong khoảng thời gian ngắn đã bố trí được một trận pháp cấm chế mà dám nói là Tiên đế cũng không đánh tan được, đây phải là trình độ trận pháp gì? Nếu như hắn thật sự là Đan thánh, vậy cũng quá mức kinh người đi.

Nhưng đối với Ngụy Huyễn Minh và Phục Phi tỷ thí, ngược lại gã cũng không lo lắng, bởi vì gã tin tưởng Ngụy Huyễn Minh chắc chắn sẽ không e ngại Phục Phi. Ngụy Huyễn Minh là đệ tử của Vấn đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn, công pháp tu luyện sâu xa, Phục Phi sao có thể so sánh được?

Đại nhật Thần sơn gần đây như mặt trời ban trưa, cũng chẳng qua là hai Vấn đạo Thánh đế mà thôi. Nếu như không phải là Húc nguyệt Thánh đạo đột nhiên có thêm một Vấn đạo, mà Thần nữ Thánh môn đã được phần đông Thánh đế tán tu ủng hộ, Đại nhật Thần sơn đã sớm nhất thống toàn bộ Thánh đạo Tàn giới rồi.

Phục Phi đã nhận được cơ hội chém giết Ngụy Huyễn Minh, càng không nói thêm gì nữa, trực tiếp phi thân đã rơi vào giữa cái vòng.

Ngụy Huyễn Minh căn bản là không coi trận pháp Diệp Mặc bố trí trong khoảng thời gian ngắn này ra gì, Phục Phi tiến lên, gã cũng không do dự, trực tiếp phóng ra pháp bảo của mình, một nửa cái chuông đen nhánh. Nói là nửa cái chuông, là bởi vì cái chuông lớn đen nhánh này không trọn vẹn chỉ có một nửa.

Với loại người như Ngụy Huyễn Minh này đương nhiên không đến nỗi ngay cả một pháp bảo cũng không dùng nổi, gã đã dùng một nửa cái chuông lớn không trọn vẹn này, cái chuông này khẳng định không giống bình

thường.

So sánh với pháp bảo của Ngụy Huyễn Minh, Phục Phi dùng một cây Chân Vũ Kích, là một món bán thần khí.

Trông thấy Ngụy Huyễn Minh tiến vào vòng chiến rồi, Phục Phi càng nửa câu cũng không nói, Chân Vũ Kích trong tay đã đâm ra, sát ý cuồng bạo trong nháy mắt thì cuốn sạch ra, tràn ngập toàn bộ đại điện.

Diệp Mặc đưa tay chính là mấy cái trận kỳ ném ra, sát ý cuồng bạo tràn ngập toàn bộ đại điện này lập tức đã bị đẩy trở về, thu lại trong trận pháp ở chính giữa đại điện.

Trông thấy Diệp Mặc dễ dàng như thế đã bố trí được một hộ trận ngăn trở hai Tiên đế, tên Tố đạo Theo hầu Ngụy Huyễn Minh kia biến sắc, gã cảm giác hình như Diệp Mặc không phải là một Tiên đế. Vốn gã cho ràng cho dù là Ngụy Huyễn Minh không địch lại, gã cũng có thể cứu Ngụy Huyễn Minh bất cứ lúc nào, nhưng hiện giờ trong lòng gã lại có thêm một chút tâm thần không yên. Nghĩ tới đây, theo bản năng gã đi về phía trước một bước, thậm chí muốn tới gần ranh giới nơi đại chiến.

Diệp Mặc nhìn thấy Tố đạo Thánh đế này tiến lên, trong lòng cười lạnh một tiếng, cũng không có ngăn cản. Hắn cũng không tin một Tố đạo Thánh đế cũng có thể cứu người từ trong tay mình. Nếu như Phục Phi không phải là đối thủ của Ngụy Huyễn Minh, vậy hắn cũng không có cách nào. Cơ hội hắn đã cho Phục Phi, Phục Phi không nắm chắc được, thì chỉ có thể trách y học nghệ không tinh thôi.

Lúc này ánh mắt của mọi người trong đại điện đều tụ vào cuộc chiến của Phục Phi và Ngụy Huyễn Minh, Phục Phi vừa lên đã liều mạng đánh đấm, y biết cơ hội của mình không dễ gì mà có.

Ngụy Huyễn Minh cũng nhìn thấy Diệp Mặc phong tỏa đại trận, lông mày gã chỉ hơi hơi nhăn một chút, nửa cái chuông trong tay đã hoàn toàn đánh ra.

Vô số bóng chuông màu đen đánh ra, những bóng chuông màu đen còn mang theo tiếng vang, hình thành từng vòng tiếng chuông rung động. Những tiếng chuông kia từ trong trận pháp phòng ngự Diệp Mặc bố trí truyền ra, Cừu Nhưỡng tu vi hơi kém một chút lập tức không chịu nổi.

Diệp Mặc giơ tay lên khẽ vung, lại mấy trận kỳ ném ra, những tiếng chuông kia kích động rung lên tuy còn có thể trông thấy, nhưng lúc thanh âm truyền ra trận pháp che đậy, đã không còn rung động như trước.

Chân Vũ Kích của Phục Phi mang theo vạn cái bóng kích, va vào những cái bóng chuông đen nhánh kia, đánh ra lốc xoáy nổ cực lớn. Những lốc xoáy này thoạt nhìn thanh thế to lớn, cực kỳ dồi dào, nhưng lại không một cái nào có thể đột phá trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng lại ngạc nhiên và hoài nghi hắn vậy mà lại phát hiện cái Phục Phi dùng cũng không phải thần thông hay là pháp thuật, mà là thương thuật trọn vẹn hoàn chỉnh. Bộ thương pháp này đã được Phục Phi kích phát đến cực hạn, vô số bóng thương trực tiếp đánh bay lĩnh vực Tiên đế của Ngụy Huyễn Minh, hơn nữa tàn ảnh nửa cái chuông Ngụy Huyễn Minh đánh ra tuy rậm rạp chằng chịt, nhưng lại không một cái nào có thể đột phá bóng thương của Phục Phi.

Ngụy Huyễn Minh cũng không coi Phục Phi ra gì, nhưng khi hai người đánh nhau, dấu vết vật lộn sinh tử lại càng ngày càng rõ ràng. Đến cuối cùng, khi Diệp Mặc không chế hoàn toàn là bóng chuông và bóng kích trong vòng chiến lại. Thân ảnh của Phục Phi và Ngụy Huyễn Minh chỉ còn là lúc ẩn lúc hiện, cái duy nhất khiến cho người xem bên ngoài cuộc chiến có thể trực quan nhìn thấy là, trong vòng tròn hai người đánh nhau nguyên khí tung hoành, tràn ngập sát cơ, cho dù là xuyên thấu qua trận pháp kiên cố kín kẽ, cũng có thể cảm nhận được.

Diệp Mặc chứng kiến đến lúc này, trong lòng đã khẳng định, Phục Phi không chỉ là một người Tu tiên đơn giản như vậy. Hắn nhớ tới lúc trước Chân Băng Du đã nói với hắn về một loại tu sĩ khác, có lẽ không thể xem như tu sĩ, chỉ có thể coi là người luyện võ.

Người luyện võ đơn thuần Diệp Mặc chưa từng gặp qua, lúc trước Chân Băng Du nói người luyện võ tu luyện tới cực hạn, thì có thể dùng võ phá hư không. Phục Phi ra tay, rất có thể là tu tiên song song với luyện võ.

Ngay khi Diệp Mặc còn đang suy nghĩ người luyện võ tu luyện tới cực hạn có phải cũng có thể giống như Hỗn nguyên Thánh đế hay không, hai người trong cuộc đánh nhau đã phân được thắnh bại.

Nửa cái chuông và Chân Vũ Kích chính diện đánh vào nhau, phát ra tiếng vang kinh thiên động địc, cho dù là trận pháp phòng ngự cách ly của Diêp Mặc, cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản tiếng nổ vang như thế này.

Nửa cái chuông vốn là được Ngụy Huyễn Minh đem làm pháp bảo để dùng đấy, mà Chân Vũ Kích là cái Phục Phi nằm trong tay. Bây giờ nửa cái chuông trực tiếp cuốn đi Chân Vũ Kích của Phục Phi, ở trên không kích phát ra trận trận quang ảnh. Nếu không có trận pháp hạn chế của Diệp Mặc, hai món pháp bảo kia nói không chừng đã đánh bay cung điện này ra ngoài rồi.

Diệp Mặc vốn đã suy đoán Phục Phi là một Võ tu, bây giờ Chân Vũ Kích bị nửa cái chuông cuốn đi, Diệp Mặc lập tức liền nhíu mày một cái, vũ khí rời tay đối với người luyện võ mà nói là không có lợi. Nhưng quy củ là do hắn đặt ra, cho dù là pHục Phi bị giết, hắn cũng không thể nhúng ta vào. Thần thức của người khác không cách nào dò xét sự lợi hại của nửa cái chuông kia, Diệp Mặc lại sớm đã cảm giác được nửa cái chuông kia tuyệt đối không phải là pháp bảo tầm thường.

Quả nhiên trong nháy mắt khi Chân Vũ Kích của Phục Phi bị nửa cái chuông mang đi, Ngụy Huyễn Minh khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, gã đã bị thứ tựa như pháp thuật lại không giống pháp thuật, thần thông không giống thần thông này của Phục Phi, đuổi theo làm cho toàn thân không thoải mái, bây giờ cuốn Chân Vũ Kích mà Phục Phi cần dùng nhất đi, Phục Phi trong mắt gã cũng chẳng hề khác gì người chết.

Nửa cái chuông phát ra một tiếng vang trầm đục, một bóng dáng so với

những bóng chuông trước kia càng thêm rõ ràng càng thêm đen nhánh trong nháy mắt bay ra, trực tiếp đánh về phía Phục Phi.

Tố đạo theo hầu Ngụy Huyễn Minh kia nhìn thấy cái này mới thở phào, gã cũng đã nhìn ra Phục Phi là một võ tu. Một võ tu thân xác nhất định là dũng mãnh, nhưng dẫu có dũng mãnh tới đâu thân xác cũng không so được với linh hồn chuông đang say ngủ của nửa cái chuông kia. Thiếu bảo chủ lần này, hiển nhiên là kích phát linh hồn chuông, muốn một lần hành động giết luôn Phục Phi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2109

Hư Thị

Diệp Mặc vốn đang nhíu mày, khi hắn trông thấy Phục Phi thần sắc lạnh băng, hình như cũng không vì cái bóng chuông đen nhánh này xuất hiện mà bối rối, lập tức liền biết Phục Phi đã sớm biết Ngụy Huyễn Minh dùng chiêu này rồi. Xem ra vì giết Ngụy Huễn Minh y đã làm rất nhiều chuyện trong đó.

Một dòng máu tươi bắn ra, bóng đen của nửa cái chuông xẹt qua hông Phục Phi, thậm chí thiếu chút nữa chặn ngang chém đứt đôi Phục Phi. Nhưng sắc mặt Ngụy Huyễn Minh lại bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, lần này rõ ràng là có thể chém Phục Phi thành hai nửa, bóng chuông của nửa cái chuông kia lại từ chính giữa eo Phục Phi trượt qua một chút, thậm chí càng về sau càng trượt ra nhiều hơn.

Diệp Mặc gật gật đầu, Phục Phi chảng những là võ tu mà còn là một người luyện thể. Cái hông của y có một tấm giáp phòng ngự, tấm giáp bảo vệ kia cực nhỏ, lại đủ để cho y giữ được một mạng dưới cái bóng chuông này. Trên thực tế bóng của nửa cái chuông đen nhánh kia tuy đã phá vỡ giáp bảo vệ của Phục Phi, thậm chí làm Phục Phi trọng thương, nhưng Phục Phi cũng không bị giết.

Nếu Phục Phi đã điều tra được một chiêu này của Ngụy Huyễn Minh, đã cho thấy hiện tại y sẽ có động tác tiếp theo.

Quả nhiên đồng thời khi Phục Phi máu tươi bắn ra, y liền phóng ra một tấm bùa chú, đồng thời một quyền đánh ra. Cái này là bùa định thân cao cấp, Diệp Mặc trong nháy mắt đã nhìn ra. Cái bùa định thân này chỉ dùng được một lần, lại có thể khiến cho đối thủ bị cố định trong một hơi thở.

Cái bùa chú này công năng có chút giống với thần thông Thuấn Tức của hắn, chỉ có thời gian một lần hô hấp, thời gian một lần hô hấp này, lại có thể phát sinh rất nhiều chuyện.

Ngũy Huyễn Minh hiển nhiên cũng không phải đồ ngu ngốc, gã nhìn thấy sau khi linh hồn của nửa cái chuông kích phát ra, còn chưa giết được Phục Phi, liền biết không tốt. Không đợi gã hành động, bùa định thân của Phục Phi đã phóng ra, đồng thời một quyền cũng đã đánh ra.

Ngụy Huyễn Minh sắc mặt đại biến, lúc này gã chỉ có thể trơ mắt nhìn Phục Phi động thủ với mình. Gã bị cố định thời gian chỉ trong nháy mắt mà thôi. Nhưng trong chớp nhoáng này gã lại không thể làm được gì. Nếu như không phải là gã kích phát linh hồn của cái chuông. Gã khẳng định. Cho dù là Phục Phi có bùa định thân, cũng không cách nào cố định gã trong thời gian chớp nhoáng. Gã đã hiểu ra đây là Phục Phi đã sớm mưu tính ám hại từ trước rồi, chính là muốn thừa dịp lúc gã kích phát linh hồn nửa cái chuông trở nên yếu ớt mà động thủ.

Tên Tố đạo Thánh đế kia vẫn đứng bên ngoài trận pháp phòng ngự của Diệp Mặc, nhìn chiến cuộc đột nhiên biến hóa, Thiếu bảo chủ tình thế đang tụt xuống nhanh chóng, lập tức kinh hãi không thôi. Gã không chút suy nghĩ, một bước vọt tới sắp sửa động thủ.

Diệp Mặc cười lạnh, hắn đã sớm muốn giết chết cái tên Tố đạo này rồi, chờ gã động thủ. Hiện giờ tên Tố đạo này vừa vồ đến bên ngoài trận pháp phòng ngự Ngụy Huyễn Minh và Phục Phi đánh nhau. Diệp Mặc liền đột nhiên đứng lên, đưa tay chính là một thần thông dung thuật Liệt Ngân bổ tới.

Thần thông dung thuật là thông qua thần thức mô phỏng để tiến hành, chuyên môn đánh lén. Tố đạo Thánh đế này vừa mới muốn xé rách trận pháp Diệp Mặc bố trí, cũng cảm giác được trong thức hải của mình bỗng nhiên rơi xuống một ánh tím hồng vạn trượng.

Bị đánh lén, gã lập tức hiểu ra, thức hải truyền đến từng đợt cuồn cuộn và cơn đau như sóng lớn liên miên không ngớt. Gã há miệng chính là máu

tươi mạnh phun, không đợi gã phòng ngự thần thông dung thuật này của Diệp Mặc, lại là một luồng Đao Văn màu tím bổ tới.

Lạc Ngân Đao Văn.

Diệp Mặc là muốn tốc chiến tốc thắng, miễn cho Đổng Yến nhúng tay vào, cho nên thần thông Dung thuật và Lạc Ngân Đao Văn đồng thời đánh ra.

Phập…

Huyết quang màu tím nổ ra. Tố đạo Thánh đế này vẫn chưa hoàn toàn ngăn trở được ánh tím hồng trong thức hải của gã, đã bị Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc chém thành mảnh vụn.

Gần như là cùng lúc này, Ngụy Huyễn Minh cũng bị Phục Phi đánh thành mảnh vụn.

Cũng may lúc Ngụy Huyễn Minh sắp chết, cuối cùng đã nhìn thấy tên Tố đạo theo hắn gã còn chết trước cả gã.

Đổng Yến lúc này mới vừa đứng lên, thậm chí còn chưa kịp ra tay. Gã còn tưởng rằng tên hầu Tố đạo kia của Ngụy Huyễn Minh có thể trong nháy mắt đánh vỡ trận pháp của Diệp Mặc, cứu Ngụy Huyễn Minh ra cơ đấy, lại không thể tưởng được tùy tùng của gã lại bị chết trước. Gã chủ do dự thời gian một hơi thở, một hơi thở thời gian này Diệp Mặc đã giết chết một Tố đạo Thánh đế, cho dù là gã cũng không có thực lực này. Diệp các chủ này đến cùng là lai lịch gì? Quả thực là đáng sợ.

- Ồ, ta nhặt được một chiếc nhẫn, vận khí thật tốt.

Vô Ảnh giống như kẻ dở hơi, vội vàng nâng lên một cái móng vuốt, vồ tới chiếc nhẫn của Tố đạo Thánh đế.

Diệp Mặc thấy Phục Phi đã thu hồi chiếc nhẫn và nửa cái chuông của Ngụy Huyễn Minh, lúc này mới thu hồi trận pháp phòng ngự.

Lúc này trong đại điện ở Tây Rừng Bảo hoàn toàn yên tĩnh, chẳng ai đi để ý hành vi dở hơi của Vô Ảnh. Diệp Mặc một kẻ từ bên ngoài đến, lại giết Thiếu bảo chủ ở ngay Tây Rừng Bảo.

Tên Dục đạo Thánh đế ngồi ở bên cạnh Tuân Hoành Nghĩa lập tức liền đứng ra nghiêm nghị nói:

- Diệp Mặc, một mình ngươi từ bên ngoài đến, cũng dám giết người ngay trong Tây Rừng Bảo ta? Lại còn dẫn người tới giết Thiếu bảo chủ của Tây Rừng Bảo ta.

Lúc nói chuyện, trên người gã sát khí cuồng bạo đã điên cuồng tuôn ra, đè ép không gian đại điện phát ra trận trận âm thanh uỳnh uỳnh.

- Ngươi mắt mù hay là tai điếc? Vừa rồi trước khi hai người đánh nhau đã thỏa thuận rồi, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp vào cuộc thi đấu, người nào can thiệp giết không tha. Giết Thiếu bảo chủ của Tây Rừng Bảo? Ngươi là heo àh, hai người lúc tỷ thí đã biết rõ có một người hẳn phải chết, chỉ có con lợn nhà ngươi đây mới phản ứng chậm như vậy.

Diệp Mặc mỉa mai nói, lúc này hắn chỉ mong sao Đổng Yến trở mặt, một khi Đổng Yến trở mặt, hắn lập tức liền đem Tây Rừng Bảo giết một người cũng không còn.

Hắn đã nhìn ra Đổng Yến và Thiếu bảo chủ hình như không phải là người cùng một phe, nếu như Đổng Yến không trở mặt, hắn thật cũng không tiện động thủ trở mặt.

- Được, được, đã vậy. Âu Nhạc Dật ta đến lĩnh giáo một phen.

Dực đạo Thánh đế này nói xong mang theo khí thế cường đại ầm ầm đứng lên, sắp sửa đánh với Diệp Mặc một hồi.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng, ngươi đã muốn chết, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Đổng Yến biết rõ Âu Nhạc Dật tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Mặc, gã không đợi Diệp Mặc nói, liền rầy một tiếng nói:

- Nhạc Dật sư đệ lui ra, trận đấu này đã nói xong trước đó rồi, sống chết có số. Người ngoài nhúng tay vào giết chết không tha, không có gì đáng dị nghị hết. Diệp các chủ là khách quý Tây Rừng Bảo ta mời tới, không được vô lễ.

- Vâng.

Âu Nhạc Dật này mặc dù là tu vi Dục đạo, đối với lời Đổng Yến nói cũng không dám phản bác, lập tức thu lại khí thế trên người mình lui ra. Nhưng sát ý đối với Diệp Mặc trong mắt gã lại không giảm chút nào, chỉ là bị ẩn giấu đi mà thôi.

Diệp Mặc vốn đang nghi ngờ, Dục đạo Thánh đế này có lý do gì muốn tìm hắn khiêu chiến sao? Với uy thế mình vừa mới chém giết tên Tố đạo Thánh đế kia, gã hẳn là biết, cho dù là gã xuất hiện, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của mình, tên kia đầu óc toàn đậu hũ sao? Hoặc là gã muốn cùng Đổng Yến và Tuân Hoành Nghĩa cùng nhau động thủ?

Nhưng khi hắn trông thấy Dục đạo Thánh đế này không thu liễm sát cơ lại, hắn ngược lại hiểu rõ một chút. Nếu như người nọ không phải là có quan hệ sâu xa với Ngụy Huyễn Minh, thì sau khi Ngụy Huyễn Minh bị giết, cũng không làm ra bộ dáng lòng đầy căm phẫn. Diệp Mặc sau khi hiểu rõ điểm ấy, lấy mấy viên thuốc ra đưa cho Phục Phi chữa thương, lại cũng lười đi để ý tới Dục đạo Thánh đế này.

- Diệp các chủ quả nhiên thần thông kinh người, Đổng mỗ hôm nay được chứng kiến rồi. Mấy vạn năm trước, Đổng mỗ ngẫu nhiên lấy được một bình Long Tộc Thánh Nhưỡng, hôm nay nhân cơ hội này mọi người cao hứng một chút…

Đổng Yến hình như hoàn toàn không coi chuyện Ngụy Huyễn Minh bị giết là gì.

Long Tộc Thánh Nhưỡng? Diệp Mặc torng lòng nhất thời khẽ động, hắn cũng không lập tức hỏi.

Sau một lát, một tiên nữ kiều mỵ chân đạp một áng mây bưng mấy cái chén rượu bạch ngọc đưa đến trước mặt mấy người Diệp Mặc. Rượu trong chén tản mát ra từng đợt mùi rượu mê người, rượu này thơm chỉ cần ngửi một chút liền vui vẻ thoải mái rồi, thậm chí có thể tưởng tượng một khi uống hết rượu này, thật là khoan khoái dễ chịu đến cỡ nào.

Cừu Nhưỡng nước miếng đều sắp chảy xuống, cái duy nhất y ham mê chính là rượu, bây giờ nhìn thấy Long Tộc Thánh Nhưỡng, y sao còn có thể nhịn được. Người khác đều còn chưa bắt đầu, y đã nhấp một ngụm trước rồi.

- Rượu ngon ah…

Cừu Nhưỡng cảm thán nói.

Đổng Yến bưng chén lên cười ha hả nói:

- Nào, hoan nghênh Diệp cá chủ đến đây Tây Rừng Bảo ta làm khách.

Nói xong đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, đồng thời híp con mắt một chút, hiển nhiên đối với rượu này cũng rất là thỏa mãn.

Diệp Mặc cũng đem rượu trong ly uống cạn, mùi rượu thanh mạnh kéo dài rót vào trong yết hầu, loại rượu này so với thứ lúc trước hắn uống ở cạnh bờ sông Thanh Vi Minh Giang còn ngon hơn nhiều lắm.

- Đúng là rượu ngon…

Diệp Mặc cảm thán một câu nói:

Đổng Yến cũng thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc ta chỉ có một bình này, bằng không, ta nhất định sẽ tặng mấy hũ cho Diệp các chủ.

- Không dám.

Diệp Mặc thuận miệng nói hai chữ xong, còn chưa thỏa mãn tiếp tục nói:

- Đổng bảo chủ nói rượu này gọi là Long Tộc Thánh Nhưỡng, chẳng lẽ rượu này là từ Long tộc tới hay sao? Đổng Yến có chút tiếc nuối nói.

- Giao dịch ở Hư Thị? Đó là giao dịch gì vậy? Đổng Yến nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Với tu vi của Diệp các chủ hẳn là có thể tiếp xúc đến giao dịch ở Hư Thị đó, mặc dù bây giờ Thánh đạo giới sứt mẻ tàn tạ, nhưng lại vẫn có thể tới giao dịch ở Hư Thị được.

Diệp Mặc lần này lại thật sự đứng lên chắp tay nói:

- Diệp mỗ vẫn luôn trong bế quan, đối với giao dịch ở Hư Thị vẫn thật sự không rõ ràng lắm, kính xin Đổng bảo chủ giới thiệu một chút.

Đổng Yến thấy Diệp Mặc thật sự không biết, gật gật đầu nói:

- Hư Thị là một phường thị ở bên trong hư không vô tận, hoặc là nói là một thành thị. Người có thể đến được cái thành phố này tu vi ít nhất cũng phải đến Dục đạo đỉnh cao, đại bộ phận người tới đều đã đạt tới Hóa đạo rồi.

- Thành thị trong hư không?

Diệp Mặc thật sự có chút chấn kinh, hắn đừng nói là đi, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe nói.

Đổng Yến xác nhận Diệp Mặc đúng là không biết, gật đầu đáp:

- Không sai, là một tòa thành thị trong hư không. Nhưng tòa thành thị này người bình thường căn bản là không đến được, hơn nữa những thứ kia đều là thứ tốt đỉnh cao, không có một món nào kém. Tuy Thánh đạo giới sứt mẻ tàn tạ, Nhân tộc lực lượng tiêu hao nghêm trọng, nhưng giao diện của Ma tộc, Long tộc, Yêu tộc, Âm Minh tộc v. v…, vẫn có rất nhiều toàn năng đến.

Đồ vật bọn họ mang đến, cũng đều là thứ tốt đỉnh cao.

Diệp Mặc trong lòng khiếp sợ không thôi, những chủng tộc này hắn đều đã tiếp xúc qua, tuy không sâu nhưng cũng biết. Lại thật không ngờ những chủng tộc này còn có giao diện chuyên môn tụ tập, thậm chí còn có rất nhiều toàn năng. So ra, Thánh đạo giới sau khi sứt mẻ tàn tạ, Nhân tộc đúng là xác xơ rất nhiều.

- Kinh xin Đổng bảo chủ nói cho ta biết, làm thế nào đến được Hư Thị?

Diệp Mặc thật tâm thật ý dò hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2110

Thăm Dò Hư Thị

Tuy Diệp Mặc giết một Tố đạo Thánh đế của bổn môn, còn giết đệ tử của một Đạo nguyên Thánh đế. Đổng Yến vẫn muốn kết thân với Diệp Mặc, không vì cái gì khác, chính là vì Diệp Mặc có thể là Đan thánh.

Một Đan thánh quá thần kỳ, đừng nói lúc trước khi Thánh đạo giới chưa bị tàn khuyết Đan thánh đã cực kỳ hiếm hoi, bây giời Thánh đạo giới đã không trọn vẹn rồi, Đan thánh càng hiến như phượn mao lân giác. Cho dù là có một số người có thể luyện chế thần đan Đan thánh, đó cũng chỉ là giả, những thần đan kia nhiều nhất cũng chỉ có thể chữa thương mà thôi. Nói dễ nghe một chút là thần đan, khó mà nói nghe một chút, thì là lãng phí thần linh thảo.

Mà thần đan do Lạc Nguyệt đan khí thánh các của Diệp Mặc bán ra, gã đã từng nhìn thấy rồi, đó là thần đan chân chính, chẳng những có thần đan cực phẩm để chữa thương, còn có cung cấp thần đan cho Tố đạo Thánh đế tu luyện. Còn thần đan cung cấp cho Tiên đế tu luyện càng là phẩm chất cực cao.

Nếu như không phải là vì giao thiệp với Diệp Mặc, cho dù một mình gã chống lại Diệp Mặc cũng không nắm chắc được, bây giờ Diệp Mặc đang ở Tây Rừng Bảo, gã cũng có lòng tin nắm bắt được Diệp Mặc.

Đương nhiên cái này là ý nghĩ của mình gã, nếu như gã biết mới vừa nãy Diệp Mặc ra tay căn bản là chưa thể hiện ra tu vi thực sự, có lẽ gã cũng sẽ không nghĩ như vậy đâu.

- Muốn đi Hư Thị nhất định phải rời khỏi Thánh đạo Tàn giớ, tiến vào

hư không Thánh đạo giới. Trước kia khi Thánh đạo giới còn chưa sứt mẻ tàn tạ, chỗ để tiến vào hư không Thánh đạo giới có Truyền tống trận chuyên dụng, bây giờ chỉ có thể tự mình qua đó.

Đổng Yến ngược lại không hề giấu diếm, dù sao cho dù là biết rõ Hư Thị, người có thể tới được Hư Thị cũng cực kỳ ít ỏi.

Rời khỏi Thánh đạo Tàn giới, tiến vào hư không, Diệp Mặc lại biết rõ, nhưng từ trong lời Đổng Yến nói hắn đã nghe ra được, muốn đi vào Hư Thị không phải là rời khỏi Thánh đạo Tàn giới tiến vào hư không là được rồi đâu, còn phải có một chút phương vị. Nếu không hư không to lớn, cho dù là đến cuối đời cũng chưa chắc có thể tìm được vị trí cụ thể.

- Xin hỏi Đổng bảo chủ. Sau khi tiến vào hư không rồi phải làm thế nào mới tìm được Hư Thị?

Diệp Mặc tư thái hạ xuống rất thấp. Hắn đúng là muốn đến Hư Thị.

Hư Thị liên kết các giới, hắn có thể hỏi thăm đến Long tộc, cũng có thể từ trong Hư Thị lấy được nhiều thứ tốt hơn nữa.

Thán đạo giới đã tàn tạ, đừng nói thần linh khí thiên địa không đủ, cho dù là thần linh khí sung túc, cũng không cách nào sản sinh ra Đạo Quả có thể làm cho hắn Dục đạo. Tại Thánh đạo tàn giới mà truy tìm Dục đạo, đó là chuyện không có cách rồi. Nếu có lựa chọn tốt hơn, Diệp Mặc sẽ không tiếp tục ở chỗ này nữa.

Huống chi Diệp Mặc có ý định quay trở lại Tiên giới. Một lần nữa chặn lại lối đi giữa Tiên giới và Thánh đạo Tàn giới. Một khi trở lại Tiên giới, có nghĩa là hắn cũng không còn cách nào tiến vào Hư Thị được nữa. Cho nên hắn nhất định phải đi Hư Thị một chuyến trước khi trở lại Tiên giới.

- Chỗ này của ta có một phương vị bàn có thể tiến về Hư Thị, là hàng mua được từ Hư Thị đấy, ta cùng Diệp các chủ mới quen đã thân, vậy tặng cho Diệp các chủ đấy.

Đổng Yến nói xong, không hề đau lòng lấy ra một hư không phương vị bàn đưa đến trước bàn Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội vàng tiếp nhận phương vị bàn, thần thức quét vào, đồng thời cũng chắp tay nói cảm ơn:

- Rất cảm ơn Đổng bảo chủ. Trên phương vị bàn cấm chế mọc lên san sát như rừng, phương pháp luyện chế cũng không đặc biệt, nhưng cái mà phương vị bàn tiếp xúc đến, so với trận pháp cấm chế lúc trước Diệp Mặc tiếp xúc được còn phúc tạp hơn.

- Diệp các chủ khách khí rồi, ở đây Đổng mỗ còn có một bản đồ lối vào từ Thánh đạo giới tiến về Hư Thị trong hư không, cũng đưa luôn cho Diệp các chủ đấy.

Đổng Yến lại đưa ra một cái ngọc giản.

Diệp Mặc thu hồi ngọc giản và hư không phương vị bàn, tâm tình rất tốt, chủ động bưng chén rượu lên nói:

- Hôm nay tới chỗ Đổng bảo chủ thu hoạch được không ít, Diệp mỗ kính Đổng bảo chủ một ly. Đổng bảo chủ có gì cần Diệp mỗ giúp một tay, xin cứ nói thẳng.

Diệp Mặc đã nhìn ra Ngụy Huyễn Minh và Đổng Yến không phải người cùng phe, nhưng hắn giết Thiếu bảo chủ và một Tố đạo Thánh đế ở Tây Rừng Bảo này, Đổng Yến này còn khách khí như thế, không có có mưu đồ, mới là việc lạ.

Đổng Yến cười ha ha một tiếng, vội vàng bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch:

- Đồ vật trong Đan Khí Thánh Các của Diệp các chủ hẳn là tự mình luyện chế nhỉ?

Quả nhiên là chuyện này, Diệp Mặc mỉm cười, cũng không có giấu

diếm:

- Đúng vậy, đan dược và thần khí bên trong đại bộ phận đều do ta luyện chế.

- Đổng mỗ thất kính, Diệp các chủ không ngờ là một Tố đạo Đan thánh.

Đổng Yến lập tức đứng lên chắp tay nói, lúc trước suy đoán chỉ là suy đoán, hiện tại có được xác nhận, gã mới thật sự mừng rỡ.

Trong đại điện, những người còn lại của Tây Rừng Bảo cũng đều khiếp sợ không thôi, một Đan thánh cũng không phải là đơn giản mà xuất hiện, giá trị của một Tố đạo Đan thánh thậm chí địa vị không hề thua kém với Đạo nguyên Thánh đế.

Diệp Mặc gật đầu:

- Ta bây giờ xác thực là chỉ có thể luyện chế Tố đạo thần đan, còn Dục đạo thần đan, ta vẫn chưa thể luyện chế được.

Lúc trước tại Mộ hoa Thần sơn, Diệp Mặc góp nhặt được rất nhiều thần linh thảo, đồng thời nâng cao trình độ luyện đan của mình lên tới cấp bậc Tố đạo Đan thánh. Chỉ có điều là muốn luyện chế thần đan đẳng cấp cao hơn, hắn lại không thể nữa rồi. Không phải nói trình độ luyện đan của hắn không cách nào tiến bộ, mà là Dục đạo thần linh thảo quá ít.

Đổng Yến cảm thán một tiếng nói:

- Diệp các chủ chưa từng đi Hư Thị, nếu có một ngày Diệp các chủ cũng đến được Hư Thị, sẽ trông thấy, thì ra trong Hư Thị, Nhân tộc ta dù sao cũng chiếm đại đa số, mà bây giờ Nhân tộc số lượng lại giảm đi nghiêm trọng. Cũng không phải các tộc khác nhiều thiên tài, cũng không phải các tộc khác nhiều Đan thánh. Mà là vì Thánh đạo Tàn giới sứt mẻ tàn tạ, thần linh thảo và các loại đạo quả khan hiếm. Mà các tộc khác thì không như vậy, bọn họ có các loại thần linh thảo và đạo quả phong phú hơn chúng ta nhiều, cho nên thực lực bây giờ cũng đã vượt xa Nhân tộc ta rồi.

Diệp Mặc chỉ lảng lặng nghe, hắn không tin Đổng Yến sẽ suy nghĩ cho Nhân tộc như thế, lời nói thoạt nhìn đều là thương tiếc.

Quả nhiên, lời nói của Đổng Yến xoay chuyển, lại nói:

- Diệp các chủ, Đại nhật Thần sơn ta năm đó chính là một trong ba đại tông môn của Thánh đạo giới, bây giờ Húc nguyệt Thánh đạo sa sút, Thần nữ Thánh môn cũng phong tỏa núi, Đại nhật Thần sơn ta càng là tông môn trụ cột của Thánh đạo Tàn giới hôm nay. Tông chủ của Đại nhật Thần sơn ta nguyện vọng lớn nhất chính là tu bổ Thánh đạo Tàn giới, khiến cho Thánh đạo Tàn giới khôi phục lại Thánh đạo giới đỉnh cao huy hoàng trước kia. Đáng tiếc là Đại nhật Thần sơn ta bây giờ cũng chưa có một Đan thánh chân chính, nếu như Diệp các chủ nguyện ý gia nhập Đại nhật Thần sơn ta, chắc chắn sẽ cùng với Đại nhật Thần sơn, trọng chấn Thánh đạo giới, khai sáng một Thánh đạo mới.

Diệp Mặc trong lòng cười lạnh, gia nhập Đại nhật Thần sơn? Chờ tu vi hắn cao lên, tất nhiên sẽ đi san bằng Đại nhật Thần phong, hắn há có thể gia nhập Đại nhật Thần sơn? Hơn nữa, Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn đều đã bị hắn giết qua, vả lại hắn cũng không tin lời Đổng Yến nói. Tu bổ Thánh đạo Tàn giới, khiến cho Thánh đạo Tàn giới khôi phục như cũ? Định lừa gạt ai vậy. Nếu như nói luyện hóa Thánh đạo Tàn giới, biến Thánh đạo Tàn giới thành một Đại nhật Thần sơn, hắn còn có chút tin tưởng.

Nhưng Đại nhật Thần sơn nghe nói cũng chỉ có Đạo nguyên Thánh đế, một Đạo nguyên Thánh đế muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới, vậy nằm mơ đi. Dù là Đạo nguyên Thánh đế có dũng mãnh hơn hắn ngàn vạn lần, cũng không cách nào làm được chuyện này.

- Chuyện gia nhập Đại nhật Thần sơn thì không vội, ta quyết định đi Hư Thị một chuyến, sau khi trở về sẽ nói sau. Ngược lại không biết Đổng bảo chủ có cần ta giúp gì hay không?

Diệp Mặc không nói từ chối, hắn biết rõ mục đích Đổng Yến giao hảo với hắn, chính là vì muốn hắn gia nhập Đại nhật Thần sơn. Hắn không thích

mắc nợ ơn huệ, huống chi bây giờ Đổng Yến chưa phân rõ là địch hay là bạn, cho nên hắn lại hỏi một câu, nếu như không có, hắn liền lấy ra một ít thần tinh rồi rời đi.

Chuyện gia nhập Đại nhật Thần sơn, hắn chỉ cần không cự tuyệt, đối phương sẽ rất khách khí nói cho hắn biết một số thứ hắn không biết. Là một tán tu, Diệp Mặc rất rõ ràng hiểu biết của hắn về cái thế giới vũ trụ này, kém xe tít tắp Đổng Yến đi ra từ Đại nhật Thần sơn.

Thất vọng trong mắt Đổng Yến lóe lên một cái rồi biến mất, lập tức liền cao giọng khẽ cười nói:

- Đã vậy thì chở Diệp các chủ sau khi từ Hư Thị trở về đã rồi nói sau, bản thân ta thì lại không cần gì. Đợi khi Diệp các chủ đi Hư Thị, Đổng mỗ nếu như rảnh rỗi, nhất định cũng đi cùng Diệp huynh một chuyến.

- Ôh, Đổng bảo chủ muốn mua gì ở Hư Thị?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi.

Đổng Yến có chút tiếc nuối nói:

- Ta cần một quả Đạo Quả, bất kể là đạo quả gì cũng được, nhưng đáng tiếc là tại Thánh đạo Tàn giới muốn có được một quả Đạo Quả, thật sự là quá gian nan. Nhiều năm trước, ta nghe nói Mộ hoa Thần sơn xuất hiện mấy quả Tuế nguyệt Đạo quả, nhưng đáng tiếc là, chờ lúc ta đến, đã chậm mất rồi.

Diệp Mặc mỉm cười, lấy ra một cái hộp ngọc tiện tay đưa đến trước mặt Đổng Yến nói:

- Vừa rồi nhận được ân tình của Đổng bảo chủ, không có gì báo đáp, Đạo Quả này tặng cho Đổng bảo chủ đi.

- Cái gì?

Đổng Yến còn cho là mình nghe lầm, nào có người tiện tay tặng đi Đạo Quả chứ? Hơn nữa chút đồ gã tặng kia, cho dù là nhân lên mấy trăm vạn lần, cũng không đáng một quả Đạo Quả ah.

- Đây là một quả Đạo Quả năm đó ta ngẫu nhiên lấy được, ta bây giờ có lấy cũng không có bao nhiêu tác dụng, vậy thuận tiện tặng cho Đổng bảo chủ.

Diệp Mặc nói như không có chuyện gì xảy ra. Thái Sơ Đạo Văn Quả hắn còn 51 quả, cho dù là tặng đi một quả Thái Sơ Đạo Văn Quả, hắn vẫn còn 50 quả.

Hư Thị đối với Đổng Yến mà nói không đáng nhắc tới, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói lại cực kỳ trọng yếu. Không nói khả năng hắn muốn thăng cấp Dục đao bên trong Hư Thị, ngay cả Hỏa linh - Tiểu Thanh muốn thăng cấp cũng nhất định phải tiến đến Hư Thị. Vô Ảnh muốn thăng cấp, càng phải đến Hư Thị.

Hỏa linh - Tiểu Thanh luyện hóa một cây đoản thương, đến bây giờ còn chưa hoàn thành, có thể thấy Hỏa linh đẳng cấp còn quá thấp. Toàn năng của các tộc đều tới Hư Thị, thứ tốt không cần hỏi cũng biết là không ít.

- Là Thái Sơ Đạo Văn Quả... Đúng là Đạo Quả.

Đổng Yến mở hộp ngọc ra xong, lập tức run giọng nói. Gã không thể tưởng được Diệp Mặc vậy mà lại hào phóng như thế, mình chỉ cầm một cái phương vị bàn, nói cho hắn một chút về Hư Thị, liền được báo đáp như thế này.

Lúc nàygã càng thêm khẳng định Diệp Mặc là một người cực kỳ ân oán rõ ràng, không muốn chiếm lợi ích của người khác. Nếu không cũng sẽ không vì một Tiên đế như Phục Phi mà giết Tố đạo Thánh đế và Thiếu bảo chủ tại Tây Rừng Bảo, càng sẽ không vì mình đưa cho một hư không phương vị bàn, mà liền lấy ra một quả Đạo Quả đâu.

- Rất cảm ơn Diệp các chủ, tuy Đổng mỗ biết nhận Đạo Quả này thì rất hổ thẹn, nhưng Đạo Quả này đối với Đổng mỗ thật sự là quá trọng yếu. Diệp các chủ có dặn dò gì, chỉ cần Đổng mỗ có thển làm được, nhất định sẽ đến giúp.

Đổng Yến thu hồi chuyện mời Diệp Mặc gia nhập Đại nhật Thần sơn, thực tâm thực ý cảm ơn Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nói:

- Có ích cho Đổng bảo chủ là tốt rồi, ta phải đi Hư Thị, kính xin Đổng bảo chủ chỉ điểm một chút.

Đổng Yến đứng lên nói:

- Diệp các chủ mới đi vào trong phủ nói chuyện.

Diệp Mặc biết rõ đây là Đổng Yến trong lòng còn cảm kích, muốn nói cho hắn một chút chuyện cơ mật về Hư Thị, cũng đứng lên nói:

- Vô Ảnh, mấy người các ngươi ở chỗ này chờ ta.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2111

Thần - Thánh Đạo Bảng

Nửa ngày sau, Diệp Mặc hài lòng dẫn Vô Ảnh, Cừu Nhưỡng, Phục Phi rời khỏi Tây Rừng Bảo.

Hắn lấy được rất nhiều tin liên quan đến Hư Thị từ Đồng Yến, Hư Thị không đơn thuần là một thành phố các tộc lớn trao đổi vật phẩm, mà còn là một nơi tụ tập thiên tài của các tộc. Bình thường đến Hư Thị không phải đại năng tu vi cực cao, thì chính là nhựng thiên tài tu giả. Những người này ai ai cũng đều là nghịch thiên trong bổn tộc, có thể dễ dàng vượt cấp giết đối thủ.

Trong Hư Thị sức mạnh là tất cả, trong này không có đồng cảm cũng không có nước mắt, chỉ có sức mạnh. Cho dù dại năng của các tộc có mạnh đi nữa, trong Hư Thị cũng phải giữ vững được sự kiềm chế, vì trong này, một khi không cẩn thận sẽ bị người khác hóa thành tro bụi ngay. Trong mạnh còn có mạnh hơn, sẽ phát huy được sức mạnh trong một nơi như Hư Thị này.

Nổi tiếng nhất trong Hư Thị còn có hai bảng xếp hạng, một chính là Thần đạo bảng, còn một bảng nữa chính là Thánh đạo bảng, hai bảng danh sách này cũng tên là Thần bảng và Thánh bảng.

Thần bảng là bảng xếp hạng tất cả Chứng đạo Thánh đế, đương nhiên Chứng đạo Thánh đế này là chỉ những Thánh đế còn chưa tu luyện đến Đạo nguyên, một khi tu luyện đến Đạo nguyen rồi, thì chỉ có thể xếp hạng trong Thánh bảng. Còn Hỗn nguyên Thánh đế, cho dù trong Hư Thị cũng cực kỳ hiếm hoi, thậm chí thỉnh thoảng mới có cá biệt mà thôi. Cho nên Hỗn nguyên Thánh đế, sẽ không đấu võ với bất kỳ người trong bảng tên nào, sau khi đến Hỗn nguyên rồi, cũng đã dung thiên hóa địa, làm thế giới của riêng

mình, bình thường cũng sẽ không ở lại trong Hư Thị.

Mỗi một bảng đều có năm trăm người, đừng xem thường năm trăm người này. Nhân tộc vì Thánh đạo giới tàn phá, Tiên giới và Thánh đạo giới không thể nào nghĩ thông suốt, nhân tài điêu linh, cũng đã bao năm không thể nào có tên trên hai bảng tên Thần – Thánh này. Nhưng những tộc khác lại nhân tài cường thịnh, cũng không phải thứ mà Thánh đạo Tàn giới điêu linh có thể so sánh nổi.

Nếu như không phải Thánh đạo Tàn giới thực tại không có gì tốt để chiếm lĩnh, Thánh đạo Tàn giới sớm đã thành thuộc địa của tộc khác rồi.

Hai bàng tên này, cho dù chỉ có năm trăm tên, nhưng đều là những người tu vi cực cao, tiếng tăm lừng lẫy trong Thánh đạo giới.

Diệp Mặc vốn cũng không để ý đến những người trên bảng tên, nhưng khi hắn nghe Đổgn Yến nói, lúc trước trong Thần bảng có người đánh bại một Đạo nguyên Thánh đế, hắn lập tức sắc mặt thay đổi. Mặc dù hắn tự phụ vô địch cùng cấp, nhưng cũng chưa nghịch thiên đến mức có thể vượt một bước lớn như vậy, với tu vi buớc thứ nhất của Chứng đạo đánh thắng Thánh đế bước thứ hai Đạo nguyên của Chứng đạo.

Bởi vậy có thể thấy vũ trụ mênh mông, có vô số kẻ mạnh. Người mạnh nhất cũng chưa chắc đã xuất thân từ Nhân tộc.

Nhưng cũng vì những tin tức này, khiến Diệp Mặc càng thêm khinh bỉ Đại nhật Thần sơn. Một tông môn như vậy, không muốn chấn hưng Thánh đạo Tàn giới, chỉ muốn làm thế nào xưng bá Thánh đạo Tàn giới. Thậm chí còn muốn làm thế nào để biến Thánh đạo Tàn giới thành của riêng Đại nhật Thần sơn.

Đồng thời Diệp Mặc cũng từ chỗ của Đổng Yến biết được, người đến Hu Thị mặc dù cũng có Tố đạo Thánh đế, nhưng những Tố đạo Thánh đế đó không phải nghịch thiên, thì cũng đến cùng với Đạo nguyên Thánh đế trong tông môn.

Còn rất nhiều Thánh đế trong Thánh đạo Tàn giới vì sao nhất định lại muốn đến Thần Phần vực Chứng đạo Hỗn nguyên, Diệp Mặc cũng hiểu đôi chút. Nếu như không thành Đạo nguyên Thánh đế, tuyệt đối không thể nào khôi phục được Thánh đạo giới. Huống chi, Thánh đế chưa đến Đạo nguyên, cho dù khôi phục Thánh đạo giới rồi, cũng là làm cho người khác mà thôi. Một thế giới đẹp đẽ không có Đạo nguyên Thánh đế, giống như một người con gái đẹp không mặc quần áo nằm trên giường đọi đại hán cường tráng đến chà đạp mà thôi.

Diệp Mặc nhớ đến Tiên giới thông đạo, trong lòng cũng thầm than, Tiên giới cũng là thế này. Cho dù Tiên giới hiện cũng đã tan tành rồi, nhưng mỗi một Thiên vực cũng đều là nơi mơ ước của một số Thánh đế bình thường của Thánh đạo Tàn giới. Chính vì như vậy, hắn mới muốn đóng hoàn toàn thông đạo của Tiên giới.

Đến Hư Thị ít nhất phải cần một Thần khí phi hành hạ phẩm, may mà Diệp Mặc có Thời Không Thoa, cũng là Thần khí phi hành hạ phẩm. Còn Đổng Yến vì cám ơn Diệp Mặc tặng Đạo Quả, lại tặng một viên Vân Chu Trảo Tiêu cho Diệp Mặc nữa, đây là một loại nguyên liệu cao cấp luyện chế Thần khí phi hành.

Cộng thêm lúc trước Diệp Mặc có Tiên tài cao cấp Lưu Quang Vân Đằng Thạch, Diệp Mặc quyết định tăng cấp Thời Không Thoa của mình lên Thần khí trung phẩm, để chuẩn bị tiến vào Hư Thị.

…

Luân Lan Thánh Đạo thành trước sau như một, đông đúc Tiên nhân đến đến đi đi, vì cố gắng tu luyện con đường của mình, nếu như nhất định phải nói Luân Lan Thánh Đạo thành có gì khác với lúc trước, đó chính là Luân Lan Thánh Đạo thành có thêm một Đan Khí Thánh các.

Lúc trước tất cả mọi người đều cho rằng Đan Khí Thánh các này chỉ là sớm nở tối tàn, nhưng không ngờ, Đan Khí Thánh các chẳng những không phải sớm nở tối tàn, hơn nữa còn ổn định trong Luân Lan Thánh Đạo thàh.

Chẳng những như vậy, cho dù là Thiếu bảo chủ lúc trước kia cũng biến mất trong Luân Lan Thánh Đạo thành.

Diệp Mặc biết rõ Ngụy Huyễn Minh địa vị cũng không thấp, lúc trước Đổng Yến nói muốn giúp hắn giải quyết chuyện này, Diệp Mặc cũng không ôm nhiều hi vọng. Hắn định một khi người của Đại nhật Thần sơn tìm đến, hắn không đánh được thì đi, đánh được thì đánh. Nhưng không ngờ Đổng Yến lại thực sự cũng không nói khoác, tên Ngụy Huyễn Minh kia sau khi bị lão giết chết, cũng không có bất kỳ tin tức gì, cũng không có bất kỳ người nào của Đại nhật Thần sơn đến nói về chuyện này.

Cùng thời gian trôi đi, Diệp Mặc dần dần cũng yên tâm, bắt đầu chuyên tâm luyện chế Thần khí phi hành của mình. Còn chuyện trong cửa hàng, giao cho Vô Ảnh, Tiểu Băng Sâm, Cừu Nhưỡng và Phục Phi. Tiểu Băng Sâm chuyên luyện đan, những người còn lại phụ trách buôn bán. Tiểu Băng Sâm vốn dĩ thích hợp với việc luyện đan, cộng thêm Diệp Mặc lại giao Vụ Liên Tâm Hỏa cho Tiểu Băng Sâm, đồng thời truyền thụ lại tâm đắc luyện đan cho Tiểu Băng Sâm. Tiểu Băng Sâm lúc này cũng đã cố gắng có thể luyện chế một số Thần đan thô sơ rồi.

Đối với võ giả, Diệp Mặc cũng đã hỏi qua Phục Phi, võ đạo mà Phục Phi tu luyện và luyện thể là vì trùng hợp. Lúc trước trong những người trả giá cửa hàng này có người ra giá một cái kích Chân Vũ, kết quả Phục Phi vừa nhìn thấy kích Chân Vũ này liền thích. Gã dùng ưu thế của cửa hàng của mình, dùng tất cả những gì mình tích lũy lại mua lại cây kích Chân Vũ này.

Công pháp tu luyện võ đạo kia, chính là sau khi gã luyện hóa cây kích Chân Vũ mà có được.

Chưa tìm được đáp án mà mình muốn, Diệp Mặc cũng không tiếp tục quấn quýt, luyện thể của hắn cũng đã là Tiên thần thể viên mãn rồi, chỉ có điều vẫn không thể nào tiến vào Thánh thể mà thôi. Công pháp luyện thể của Phục Phi là từ trong cây kích Chân Vũ lấy được, đối với hắn mà nói cũng không giúp được gì nhiều.

Danh khí của Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các càn glúc càng lớn, Diệp Mặc cũng đã bế quan.

Hỏa linh Tiểu Thanh luyện hóa bao năm rồi, cây thương ngắn kia còn chưa luyện hóa được. Diệp Mặc quyết định tạm thời không cần Tiểu Thanh tiếp tục luyện hóa cây thương ngắn kia nữa, cây thương ngắn đó không phải là thứ mà đẳng cấp của Tiểu Thanh bây giờ có thể luyện hóa được.

Hắn quyết định phong ấn cây thương ngắn đó lại, sau đó bắt đầu lại luện chế thăng cấp Thời Không Thoa. Muốn đến Hư Thị, thì cần phải chuẩn bị Thần khí phi hành cho tốt. Thần khí phi hành hạ phẩm Diệp Mặc không chỉ có một Thời Không Thoa, còn có vài chiến lợi phẩm nữa, chỉ có điều Diệp Mặc cũng đã quen dùng Thời Không Thoa rồi, nên mới muốn thăng cấp cho Thời Không Thoa.

Vì đồ của Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các cũng không tệ, về sau, dường như tất cả Tiên nhân đều thích đến Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh cắc mua đồ. Đồng thời những cửa hàng Đan Khí các còn lại trong Luân Lan Thánh Đạo thành cũng buôn bán chậm hơn rất nhiều, nhưng cũng không có ai dám đến gây phiền phức cho Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các.

Thanh danh Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các mặc dù bay xa, nhưng thế lực của người ta cũng cực lớn. Không thấy cho dù là Tây Rừng Bảo cũng không dám đến Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các nói gì đấy sao? Hơn nữa, Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các cũng coi là không quá đáng, bọn họ cũng không cướp mối làm ăn của toàn bộ Đan Khí, chỉ là chiếm một phần nhỏ trong đó mà thôi.

…

Thấm thoát thời gian ba năm trôi qua, hôm nay Diệp Mặc cũng đã dung hợp toàn bộ mấy loại nguyên liệu vào Thời Không Thoa rồi, thực sự thăng cấp Thời Không Thoa thành một Thần khí phi hành trung phẩm.

Không những vậy, khoang thuyền trong Thần khí phi hành cũng rộng

hơn nhiều, Diệp Mặc thêm rất nhiều trận pháp phòng ngự bên ngoài khoang điều khiển, để ttánh phi hành trong hư không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Thời Không Thoa cũng đã luyện chế hoàn tất, Diệp Mặc thở phào, hắn chuẩn bị đến Hư Thị rồi. Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các, Diệp Mặc quyết định giao cho Phục Phi. Trong Luân Lan Thánh Đạo thành, có sự chiếu cố của Đổng Yến, Phục Phi điều hành Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các này tuyệt đối cũng không có vấn đề gì.

Diệp Mặc vừa mới thu hồi Thời Không Thoa lại, hàng loạt chấn động liền truyền đến. Diệp Mặc trong lòng lập tức vui mừng, hắn cảm giác Mục Tiểu Vận cũng xuất quan.

Quả nhiên Mục Tiểu Vận thu hồi trận bàn thời gian đi đến, không ngờ cũng đã là tu vi Tiên vương viên mãn rồi, cô ra ngoài là chuẩn bị độ kiếp thăng cấp Tiên tôn.

- Tướng công.

Thấy Diệp Mặc ngay bên cạnh mình, Mục Tiểu Vận vô cùng vui vẻ, mau chóng bước đến. Cô một lòng muốn nhanh chóng tăng tu vi của mình lên, chính là vì sớm ngày có thể giúp được chồng mình.

- Em sắp độ kiếp chuẩn bị thăng cấp Tiên tôn sao?

Diệp Mặc một tay nắm chặt tay của Mục Tiểu Vận, đồng thời cảm nhận được nguyên thần cô đọng của Mục Tiểu Vận.

- Vâng, trận bàn thời gian này quả thật là đồ tốt. Em cảm thấy tu luyện trong này, tiến triển cực nhanh.

Mục Tiểu Vận cảm khái nói.

Diệp Mặc cười ha hả, nhiều tài nguyên tu luyện như này, cộng thêm tư chất vô cùng nghịch thiên của Mục Tiểu Vận, nếu như còn không thể tiến triển nhanh chóng, thì mới là chuyện lạ.

- Anh giúp em hộ pháp, em bắt đầu độ Tiên tôn kiếp đi.

Diệp Mặc cũng rất hi vọng tu vi của Mục Tiểu Vận mau chóng tăng lên.

Trong Thế giới trang vàng sớm có các chỗ độ kiếp, thậm chí Tụ linh trận cũng đã sớm bố trí xong rồi. Nhưng đối với Mục Tiểu Vận độ kiếp, Diệp Mặc cũng sẽ không ra tay can thiệp vào.

Trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc hoàn toàn có thể khống chế độ mạnh yếu của lôi kiếp của Mục Tiểu Vận, nhưng hắn lại không muốn làm như vậy, chỉ cần không phải sinh tử nguy cấp, Diệp Mặc quyết định sẽ không ra tay.

Mục Tiểu Vận tư chất nghịch thiên, lại có nhiều pháp bảo, đan dược như vậy, cho dù lôi kiếp có mạnh hơn chút, Diệp Mặc tin tưởng rằng Mục Tiểu Vận chắc chắn có thể độ qua.

…

Lúc này có hai người con gái tóc tai có chút rối xù, thần thái lo lắng vội vã tiến vào trong Luân Lan Thánh Đạo thành.

Người con gái đi trước tuổi tác có lớn hơn chút, nhưng thoạt nhìn cũng là một thiếu phụ trung niên cực kỳ đẹp, còn người con gái bên cạnh cô mặc dù che một miếng lụa mỏng, cũng không thể che nổi khí chất tuyệt sắc trên người cô.

- Sư phụ, chúng ta đến đây khác gì tự tuyệt đường lui của mình.

Người con gái che lụa xanh quay đầu nhìn Luân Lan Thánh Đạo thành một cái, có chút lo lắng nói.

Mỹ phụ trung niên kia thở dài nói:

- Cho dù chúng ta không tiến vào Thánh Đạo thành, cũng không còn đường nào nữa. Ta có một cảm giác mơ hồ, nếu như chúng ta còn có đường

sống, thì trong này là con đường duy nhất.

Người con gái che mảnh lụa xanh cũng không nói gì thêm, nhưng sau đó lại kinh dị nói:

- Sư phụ, sư phụ nhìn xem nơi này là Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2112

Bị Cướp

Sao?

Mỹ phụ trung niên kia còn chưa kịp phản ứng lại.

Người con gái khí chất tuyệt thế che mảnh lụa xanh kia mau chóng nói:

- Sư phụ, Tu Chân giới mà lúc trước con rơi xuống chính là đại lục Lạc Nguyệt. Còn vị sư huynh kia dẫn con quay về Tiên giới, rồi lại dẫn con đến Băng Thần cung, nếu không đời này của con cũng không thể nào quay về Tiên giới gặp sư phụ được nữa rồi.

Mỹ phụ trung niên giật mình hiểu ra, gật đầu thở dài nói:

- Thanh Như, chuyện đó oan ức cho con quá. Đáng tiếc là, người cứu con đó ta chưa gặp bao giờ, đợi sau khi chúng ta tu bổ xong thông đạo hư hao từ Tiên giới đến Thần Phần vực, ta cũng sẽ đi tìm hắn cảm ơn.

Người con gái tên Thanh Như ừ một tiếng nói:

- Sư phụ, vị sư huynh đó tuyệt đối là người phi thường. Hơn nữa con sợ lúc này tu vi của hắn cũng không kém sư phụ là bao đâu, haiz, người trọng tình trọng nhĩa như này, con thực sự nghĩ không thông Song Song vì sao lại hại hắn?

- Song Song là Thánh nữ chuyển thế của Bang Thần cung, mặc dù thủ đoạn có vẻ hơi quá đáng, nhưng cũng là vì nghĩ cho Băng Thần cung, haiz…

Mỹ phụ trung niên này nghe đến sau cũng thở dài một tiếng, cô mặc dù

miệng nói như vậy, trong lòng cũng rất không thích cách làm của Song Song Thánh nữ.

Nếu như không phải vì cách làm của Song Song Thánh nữ quá đáng, cô sao lại rời khỏi Băng Thần cung? Cho dù là vì Chứng đạo, cô cũng sẽ không rời khỏi Băng Thần cung. Bây giờ cô cũng Chứng đạo rồi, vẫn không quay về Băng Thần cung, ngược lại còn dẫn đệ tử Thanh Như của mình đến Thần Phần vực, chính là không muốn có chút dây dưa gì với Băng Thần cung.

Thanh Như biết rõ suy nghĩ của sư phụ, cũng không cãi lại, ngữ khí có chút áy này nói:

- Vị sư huynh kia là một sư huynh trọng tình nhất mà con từng gặp, hắn bao lần cứu Song Song, Song Song ngược lại lại hại hắn. Cho dù như vậy, hắn cũng chỉ là thương cảm rời khỏi Băng Thần cung, chứ cũng không báo thù gì. Con biết hắn không phải vì sợ Băng Thần cung lợi hại, cũng không phải vì dung mạo của Song Song, mà là vì Song Song đã từng cứu hắn một lần, chỉ vậy mà thôi.

Nói về dung mạo xinh đẹ, Thanh Như tự tin so với Nhiếp Song Song, cô cũng xinh hơn nhiều. Cho dù là mình, vị sư huynh đó cũng không coi ra gì, huống chi là Nhiếp Song Song?

- Con có phải vì điều này mà không muốn ở lại Băng Thần cung phải không?

Mỹ phụ trung niên nhìn Thanh Như hỏi.

Thanh Như trầm mặc một lúc nói:

- Thực ra khi sư phụ giao ra vị trí đại cung chủ, rời khỏi Băng Thần cung, con đã không muốn ở lại đó rồi. Sau khi con nghe Song Song nói chuyện với con trên phi thuyền, con lại càng không muốn ở lại Băng Thần cung. Nếu không phải sư phụ muốn đến Thần Phần vực tu bổ trận pháp, con có lẽ sẽ vừa tu luyện, vừa đi tìm vị sư huynh đó, con muốn cảm ơn ân cứu

mạng con của hắn.

- Con thích hắn sao?

Mỹ phụ trung niên kia nghi ngờ hỏi.

Thanh Như cúi đầu xuống nói:

- Không phải, con chỉ là cảm thấy Băng Thần cung chúng ta có lỗi với hắn mà thôi, còn chưa nói đến thích. Dù sao con tiếp xúc với hắn cũng không nhiều.

Đang nói chuyện, Thanh Như và mỹ ohụ trung niên kia cũng đã tiến vào trong cửa hàng.

- Trong này có nhiều người quá nhỉ, kinh doanh không ngờ lại tốt như này.

Thanh Như nhìn người trong Đan Khí Thánh các, không khỏi cảm thán một câu.

- Hôm nay đúng ngay ngày bán Thần đan hạng nhất, người đương nhiên là nhiều rồi.

Bên cạnh cũng có một Tiên đế đến mua Thần đan nghe thấy Thanh Như nói vậy, chủ động trả lời.

- Trong này có bán Thần đan hạng nhất sao?

Mỹ phụ trung niên kinh ngạc hỏi một câu, thời gian cô và Thanh Như đến đây cũng không ngắn, đương nhiên biết giá của Thần đan hạng nhất, đó là thứ mà Đan thánh thực sự mới có thể luyện chế ra được.

Tiên đế kia nhìn dáng người tuyệt thế của Thanh Như, dường như vì nịnh nọt, cẩn thận nói:

- Đó là đương nhiên, đan dược và pháp bảo của Lạc Nguyệt Đan Khí

Thánh các đều là hạng nhất. Hơn nữa ngày đầu tiên của mỗi tháng đều bán vài loại Thần đan hạng nhất, chưa từng ngoại lệ, hôm nay lại đúng là ngày đầu tháng.

Diệp Mặc vì không thể lúc nào cũng luyện đan, nếu như muốn bán tất cả đan dược mà hắn luyện ra, vậy thời gian mỗi ngày của hắn chỉ dùng để luyện đan mà thôi. Cho nên đan dược mà hắn luyện chế giao cho Vô Ảnh an bài, Vô Ản và Phục Phi nghĩ ra ngày đầu tháng bán đan dược mà Diệp Mặc luyện chế, để thu hút khách hàng đến đây.

Mỹ phụ trung niên kia nhìn giá cả của Thần đan, thần sắc không khỏi ảm đạm. Rất nhiều đan dược đều là dan dược mà bây giờ cô cần, đáng tiếc là, đan dược trong này cô một loại cũng không mua nổi.

- Vị sư huynh này, xin hỏi chủ nhân của cửa hàng này có ở đây không?

Thanh Nhu nghĩ đến tình cảnh của mình và sư phụ, mau chóng chuyển đề tài hỏi.

- Hai người là ai? Muốn mua đan dược và pháp bảo tìm tôi là được rồi, tôi là phó các chủ trong này, muốn tìm lão đại làm gì?

Vô Ảnh dương dương đắc ý nói.

Những người mua đan dược và pháp bảo trong cửa hàng này ai nấy đều bước lên hỏi thăm, rõ ràng biết sở thích của Vô Ảnh, chính là thích nịnh.

- Vô Ảnh đại ca, hôm nay tôi muốn ba viên La Ách đan.

- Vô Ảnh lão đại, tôi muốn mua một món Tiên khí cực phẩm, chỗ này còn thiếu mấy viên Thần tin…

- Vô Ảnh các chủ, tôi muốn mua hai viên Thái Hoàn đan.

…

Vô Ảnh vừa đắc ý khua tay, vừa nói:

- Của anh giảm 10%...

- Còn mấy viên Thần tinh còn thiếu của anh thì lần sau đưa cũng được.

- Thái Hoàn đan hả, cũng giảm cho anh 10%...

Thanh Như và mỹ phụ trung niên kia đều sững người, bọn họ vì cái tên Vô Ảnh quá dễ dãi này mà bị xoay mòng mòng rồi. Tên này chỉ là một con Tiên thú bốn chân mà thôi, người khác tùy tiện gọi nó một tiếng đại ca lão đại, là nó trực tiếp giảm cho người ta 10% rồi. Càng khiến bọn họ khiếp sợ hơn là, Thái Hoàn đan trong này không ngờ lại có thể tùy tiện bán ra như bán kẹo vậy. Điều này quả thực quá nghịch thiên rồi, nếu như mua một đống Thái Hoàn đan trong này quay về Tiên giới, vậy thì…

Hai người đồng thời nghĩ đến vô số cung nữ trong rừng băng trong Băng Thần cung, nếu như có nhiều Thái Hoàn đan như này, Băng Thần cung vì Thánh nữ mới, cần tạo ra nghiệp chướng này sao? Bọn họ cần phải rời khỏi Băng Thần cung sao?

Vô Ảnh một mạch bầy đầy giá hàng, lúc này mới bước đến trước mặt Thanh Như và mỹ phụ trung niên kia, dương dương đắc ý nói:

- Hai vị tiên tử này muốn mua gì? Tìm tôi là được, lão đại bế quan, không có thời gian gặp hai người…

- Khoan đã…

Vô Ảnh nói đến đây, bỗng nhiên gạt Thanh Như và mỹ phụ trung niên sang một bên, một bước liền bước đến cửa hàng chặn hai người đàn ông lại nói:

- Thu pháp bảo lại, vào Đan Khí Thánh các của tôi, không cho phép lấy pháp bảo ra.

- Đan Khí Thánh các, khẩu khí thật lớn, mày là cái thá gì, chỉ là một con

súc sinh trông cửa hàng mà thôi, dám bảo bổn thánh cất pháp bảo đi sao? Ta nhổ vào!

Một người đàn ông mặc áo bào màu xanh hừ lạnh, nhấc chân lên đá bay Vô Ảnh ra ngoài.

Tu vi Vô Ảnh mặc dù không tệ, nhưng gặp một Tố đạo Thánh đế, cũng không là gì. Bị người ta một đá đá bay, đập lên trên giá hàng khiến giá hàng vỡ tan, những thứ bên trên giá hàng rơi xuống toàn bộ.

- Mọi người cướp đi, coi như bổn thánh tạo phúc cho mọi người.

Tên Tố đạo Thánh đế áo xanh này cười ha hả, nói với những người còn lại đang chọn đan dược và pháp bảo trong cửa hàng.

Vượt khỏi sự dự liệu của gã chính là, những người đến mua hàng trong cửa hàng này mặc dù nhiều, nhưng không ai dám lợi dụng cơ hội cướp đan dược rơi trên mặt đất. Phần lớn mọi người cũng không lập tức bỏ đi, chỉ là cười khẩy đứng sang một bên, cứ như chuẩn bị xem kịch hay vậy.

- Ê, chỗ này là Thần đan mà Tố đạo Thánh đế dùng, ha ha… Còn là Thần đan phẩm chất cực cao nữa…

Tên Thánh đế kia mau chóng liền phát hiện ra số Thần đan rơi trên mặt đất cũng không tầm thường, mau chóng tiện tay cầm mấy bình lên cất vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Sắc mặt mỹ phụ trung niên kia đại biến, mau chóng nói:

- Người mà các ngươi muốn bắt là chúng tôi, không liên quan gì đến cửa hàng này. Mau chóng đặt những thứ của nơi này xuống, chúng tôi đi cùng anh.

- Ha ha ha, cám ơn hai người đã giúp đỡ, nếu không thì chúng tôi làm gì biết được trong Luân Lan Thánh Đạo thành lại có một Đan Khí các tốt như này, trong này không ngờ có Thần đan Đan thánh luyện chế.

Tố đạo Thánh đế này vừa cười ha hả, vừa thu thập Thần đan rơi vãi trên mặt đất.

- Bác Nghệ, anh vừa nói đây là Thần đan do Đan thánh luyện chế sao?

Lại có một bóng người xuất hiện trước cửa cửa hàng, mỹ phụ trung niên trong lòng trầm xuống. Tố đạo Thánh đế đó cô không đánh lại được, bây giờ lại có một Thánh đế tu vi rõ ràng không chỉ là Tố đạo đến, nhìn tu vi của đối phương, rõ ràng cũng trên tu vi Dục đạo rồi.

Vô Ảnh lúc này mới đứng lên, nếu như không phải nó căn bản không phải là đối thủ của Tố đạo Thánh đế này, nó cũng há miện nuốt chửng đối phương rồi, không ngờ dám cướp đồ của Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các.

- Lão đại, có người cướp đồ trong cửa hàng của chúng ta.

Vô Ảnh bò dậy ngay lập tức liền đem chuyện cửa hàng bị cướp truyền cho Diệp Mặc biết.

Nó cũng biết, dựa vào bốn người bọn họ, cũng không phải là đối thủ của người đến này, chuyện này chỉ có lão đại ra mặt mới được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2113

Đô Đình Thần Môn Là Thứ Gì?

Diệp Mặc đang vui vẻ nói chuyện cùng Mục Tiểu Vận, Mục Tiểu Vận nhẹ nhỏm vượt qua lôi kiếp Tiên tôn, lúc này cũng đã là một vị Tiên tôn sơ kỳ rồi. Chính vào lúc này hắn nhân được tin tức của Vô Ảnh truyền đến, khi thần thức của hắn quét ra ngoài cửa hàng, lập tức hừ lạnh một tiếng.

- Sao vậy? Tướng công?

Mục Tiểu Vận lập tức cảm thấy hỏa khí của Diệp Mặc.

- Có người muốn ăn cướp cửa hàng của chúng ta, em cũng ra ngoài giải sầu một tí đi.

Diệp Mặc nói xong liền dẫn Mục Tiểu Vận ra khỏi Thế giới trang vàng.

…

- Thích Xuyên, anh đến phủ thành chủ chào hỏi, cứ nói Đô đình Thần môn ta và Phục gia Đan Khí các trong Luân Lan Thánh Đạo thành có chút mâu thuẫn, đợi sau khi giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ đích thân đến quấy rầy một chuyến.

Tên Dục đạo Thánh đế sau khi vào cửa hàng, sớm đã nhìn ra Thần đan của cửa hàng này đều là hàng thật giá thật. Thế lực của Phục thị Thần giác trong Luân Lan Thánh Đạo thành không dám đắc tội, nhưng cũng không có nghĩa là Đô đình Thần mon cũng không dám đắc tội.

Những người trong cửa hàng lúc này mới chợt hiểu ra, hóa ra hai vị Thánh đế này con đem Đan Khí các này trở thành Phục thị Thần giác hồi đó.

Hai lão cổ hủ này, cũng không biết bao lâu rồi chưa đến Luân Lan Thánh Đạo thành, không ngờ không biết đan dược các của Phục gia sớm đã bị người ta tiêu diệt rồi, còn cho rằng Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các này cũng dễ ức hiếp như vậy nữa.

- Khoan đã…

Một tên Tiên đế đứng sau lưng Dục đạo Thánh đế kia chặn chặn lại Tiên đế tên Thích Xuyên.

- Sao?

Tên Dục đạo Thánh đế này mặt sầm lại, có chút không vui.

Tiên đế ngăn Thích Xuyên lại mau chóng bước lên trước cung kính nói:

- Lư trưởng lão, cửa hàng của Phục gia dường như sớm đã bị người ta lấy đi rồi, bây giờ cửa hàng này không của Phục gia nữa.

- Hừ, trong này có một Tiên đế duy nhất tên Phục Phi, lúc trước tôi đến Luân Lan Thánh Đạo thành cũng gặp một lần. Bây giờ người này vẫn ở đây. Cửa hàng này cho dù giao cho người khác, cũng có liên quan đến Phục thị, chỉ là một…

- Chỉ là một Phục thị thì đã làm sao?

Cùng với giọng nói truyền đến, Diệp Mặc và Mục Tiểu Vận cũng đã từ trên lầu đi xuống.

Đối với người trên tầng hai không ngờ mình không quan sát thấy, tên Dục đạo Thánh đế này cũng giật mình, nhưng khi lão nhìn rõ Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế, còn Mục Tiểu Vận bên cạnh chỉ là một Tiên tôn, thì lập tức cười khẩy nói:

- Đô đình Thần môn ta có thể lật tay một cái là tiêu diệt.

- Trưởng lão, nghe nói Đan Khí các này có liên quan đến Đại nhật Thần

sơn. Tây Rừng Bảo của Luân Lan Thánh Đạo thành chính là của Đại nhật Thần sơn…

Tên Tiên đế phía sau cùng kia tin tức rõ ràng cũng nhanh nhạy hơn chút, truyền âm cho tên Dục đạo Thánh đế họ Lư này nói.

Đại nhật Thần sơn là tông môn viễn cổ, nhưng năm đó đã mai danh ẩn tích rồi, mấy năm gần đây mới quật khởi lại. Tên Dục đạo Thánh đế họ Lư này rõ ràng cũng biết Đại nhật Thần sơn, lão cau mày, Đô đình Thần môn mặc dù không sợ Đại nhật Thần sơn, nhưng cũng không muốn có mâu thuẫn với Đại nhật Thần sơn. Chuyện này cho dù có dính dáng đến Đại nhật Thần sơn, lão cũng không muốn quan tâm, cùng lắm thì đợi lát nữa đến Tây Rừng Bảo giải thích một chút là xong.

- Lão đại, anh cuối cùng cũng xuống rồi, mấy người chúng em bị ức hiếp lắm rồi đấy. Tên khốn nạn này còn đá em một cái…

Vô Ảnh nhìn thấy Diệp Mặc sớm đã nước mắt nước mũi đầm đìa chạy qua rồi.

Thanh Như mắt sáng lên, cô hoàn toàn không ngờ có thể gặp được Diệp Mặc trong Thần Phần vực. Cô mau chóng bước đến trước mặt Diệp Mặc cảm kích nói:

- Sư huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi. Thật không ngờ, Đan Khí các này là do anh mở.

Diệp Mặc cũng nhìn thấy Thanh Như, cho dù Thanh Như có che một mảnh lụa mỏng, hắn chỉ cần liếc một cái là nhận ra. Hắn rất có thiện cảm với Thanh Như, nhưng không ngờ Thanh Như lại xuất hiện trong Thánh đạo Tàn giới. Lập tức liền gạt tên Thánh đế phá cửa hàng sang một bên, vui mừng nói:

- Thanh Như tiên tử, không ngờ cô cũng đến nơi này.

- Thanh Như, hắn chính là…

Mỹ phụ trung niên kia nhìn thấy Thanh Như chào hỏi Diệp Mặc, lập tức nghi ngờ hỏi.

- Sư phụ, đây chính là vị sư huynh đã cứu con mấy lần mà con nói với sư phụ đấy, cũng là người bị đại trận Băng Thần vây khốn.

Thanh Như nói xong liền mau chóng nói với Diệp Mặc:

- Đây là Đại cung chủ, cũng là sư phụ của tôi, từ sau khi tôi rời khỏi tông môn, đều đi cùng sư phụ.

- Hoá ra là Đại cung chủ, tôi tên Diệp Mặc, chúc mừng Đại cung chủ Chứng đạo Thánh đế thành công.

Mặc dù Diệp Mặc cũng không có thiện cảm với Băng Thần cung, nhưng Đại cung chủ này hắn cũng chưa từng gặp qua, bây giờ Đại cung chủ của Băng Thần cung cũng không phải là cô ấy nữa. Hơn nữa nghe Thanh Như kể lại, Đại cung chủ này làm người cũng không tệ.

Đại cung chủ mau chóng đáp lại:

- Tôi sớm đã không còn là Đại cung chhủ nữa rồi, Diệp các chủ gọi tôi Ngu Tú là được rồi…

Tên Dục đạo Thánh đế kia đuổi đến căn bản cũng không để ý Diệp Mặc và Đại cung chủ đang nói chuyện, trực tiếp đưa tay chộp lấy Đại cung chủ, đồng thời hừ lạnh nói:

- Mau dẫn hai người này đi, những chuyện còn lại, tự tôi đến Tây Rừng Bảo giải thích.

Ngu Tú nhìn thấy Dục đạo Thánh đế này ra tay, mau chóng phóng ra một pháp bảo nói:

- Không cần ra tay trong này, tôi đi cùng các anh, chuyện của tôi không liên quan gì đến nơi này.

Lúc này cô cũng hối hận vào trong cửa hàng của Diệp Mặc rồi, chẳng những không tìm được sự giúp đỡ đã đành, còn liên lụy đến Diệp Mặc nữa. Tu vi của Diệp Mặc chỉ là Tiên đế, đối mặt với hai Thánh đế, quả thực cũng chẳng có chút năng lực phản kháng nào.

- Đến cửa hàng của ta ăn cướp còn muốn đi sao?

Diệp Mặc nhanh hơn một bước, vung tay lên đấm ra một quyền, toàn bộ pháp tắc thần thông đều có được sự phát huy vô cùng tinh tế trong quyền này, căn bản cũng không cần dùng bất kỳ pháp quyết nào, cũng không cần dùng bất kỳ thủ pháp nào, một quyền này đánh ra, cả cửa hàng liền trở nên lạnh hơn.

Từng đường băng hàn có thể đông cứng không gian bắt đầu tàn sát, Tiên tôn có tu vi kém hơn chút, thậm chí phải lập tức vận công chống cự. Còn tên Dục đạo Thánh đế đứng mũi chịu sáo kia sắc mặt lại càng đại biến hơn, Diệp Mặc vừa vung tay ra, lão liền biết Diệp Mặc tuyệt đối không phải là một Tiên đế, đừng nói là một Tiên đế, cho dù là một Tố đạo Thánh đế, cũng không htể nào thi triển được thần thông như của Diệp Mặc này.

Trong không gian xung quanh lão dường như trong khắc này hoàn toàn bị đông cứng lại, hơn nữa loại băng hàn này càng lúc càng ác liệt hơn, thậm chí còn muốn vậy khốn lão lại.

Cảm nhận được không gian trong nháy mắt đông cứng lại, tên Dục đạo Thánh đế này sắc mặt đại biến, lão lập tức biết mình còn kémxa tên các chủ vừa mới đi xuống kia.

Lúc này lão làm gì còn để ý đến những thứ khác, toàn thân huyết sắc bốc lên, dường như trong nháy mắt lão bị trói chặt trong không gian đông cứng này, màu máu cuồn cuộn toàn thân lão cũng đã hoàn toàn phá được không gian đông cứng này.

Âm thanh răng rắc vang lên, những người xung quanh kinh dị nhìn không gian vốn dĩ không có thứ gì, giống như băng cứng rạn nứt, huyết sắc

văng khắp nơi. Tên Dục đạo Thánh đế kia giống như một mũi tên máu xông ra ngoài cửa hàng.

Những người đứng bên ngoài im lặng, tất cả những người trong Luân Lan Thánh Đạo thành đều biết Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các không tầm thường, cũng không có ai ngờ đến các chủ này lợi hại đến mức này, chiêu đầu tiên đã khiến Dục đạo Thánh đế chạy trốn chật vật như vậy rồi.

Diệp Mặc cười khẩy, căn bản cũng không thèm đuổi theo tên Dục đạo Thánh đế này, chỉ ném ra vài trận kỳ, đồng thời lại đấm ra một quyền.

Toàn bộ việc này chỉ diễn ra trong nháy mắt, tên Tố đạo Thánh đế vẫn còn trong cửa hàng cũng đã phản ứng lại. Bọn họ đã gặp phải thiết bản, một chiêu của đối phương liền ép lui một Dục đạo Thánh đế, y cũng chỉ là một Tố đạo Thánh đế, làm sao có cơ hội chứ?

- Tiên hữu khoan hãy động thủ, đây chỉ là hiểu nhầm, chúng tôi đều là người của Đô đình Thần môn…

Đô đình Thần môn cũng là tông môn cực lớn trong Thánh đạo Tàn giới, nhưng cho dù là tông môn có lớn đi nữa, trong mắt Diệp Mặc cũng chỉ như vậy mà thôi. Hắn đến Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn cũng dám đánh, làm gì còn sợ một Đô đình Thần môn?

Quyền đạo thần thông Liệt Không, lúc này Liệt Không của Diệp Mặc hoàn toàn không còn khí thế cuốn toàn bộ sát thế không gian như lúc trước nữa, mà càng nội liễm khống chế một khoảng không gian bên trong quyền này. Chỉ có tên Tố đạo Thánh đế nằm trong khoảng không gian này mới biết, bản thân mình đang nằm trong trạng thái đáng sợ như nào.

Sát thế đè nén ác liệt như vậy, bị người ta dùng một quyền bao lấy đập đến, tên Tố đạo Thánh đế này cho dù muốn xin tha mạng cũng không có thời gian mở miệng nữa. Y cần phải chặn được quyền này, sau đó mới có cơ hội cầu xin tha mạng.

Một khắc sau, y liền muốn phóng ra một tấm chắn, nhưng cùng lúc đó, trong thức hải của y lại xuất hiện một đường đao màu tím. Đươòng đao màu tím đó giống như ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, khiến thức hải của y lập tức bị chém thành hai mảnh.

Đối phó với một Tố đạo Thánh đế, dung thuật thần thông của Diệp Mặc thậm chí cũng không cần đánh lén, trực tiếp dùng thần thức vực đánh tan phòng ngự của đối phương, đánh vào thức hải của đối phương.

Tên Tố đạo Thánh đế này còn chưa hoàn toàn phóng tấm chắn kia ra, tấm chắn đó bỗng nhiên rơi xuống, sau đó Liệt Không quyền của Diệp Mặc cũng đã hoàn toàn xé rách y.

Một tiếng nổ vang lên, tên Tố đạo Thánh đế này đến bã vụn cũng không còn.

Bùm…

Tên Dục đạo Thánh đế hóa thành huyết quang xông ra khỏi thần thông Băng Không của Diệp Mặc chạy cũng chưa được bao xa, liền bị một cấm chế vô hình chặn lại.

Lão lập tức hiểu ra xung quanh cửa hàng này đều là cấm chế phòng ngự, không được sự đồng ý của Diệp Mặc, thì bất kỳ ai cũng không thể nào chạy thoát được.

Sau khi hiểu ra điều này, tên Dục đạo Thánh đế quyết định quay người lại, sắc mặt khó coi nhìn Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tôi là Dục đạo trưởng lão Lư Khâu Cố của Đô đình Thần môn, vì một mực bế quan, vừa mới ra ngoài, nên cũng không biết cửa hàng này là của tiên hữu, nên đã mạo phạm, xin tiên hữu bỏ qua. Những tổn thất kia, Đô đình Thần môn tôi nguyện ý bồi thường toàn bộ.

Còn hai tên Tiên đế của Đô đình Thần môn kia, lại càng sắc mặt tráng bệch đứng một bên. Sau khi Bác Nghệ trưởng lão nói mình là người của Đô

đình Thần môn, đối phương vẫn dám giết chết, rõ ràng đối phương không sợ Đô đình Thần môn. Bây giờ vận mệnh của bọn họ đang nằm trong tay đối phương, chỉ cần đối phương bằng lòng, thì lúc nào cũng có thể giết được ba người bọn họ.

- Đô đình Thần môn là thứ gì? Ta chưa từng nghe nói qua. Bất luận là ai, dám động đến cửa hàng của ta, thì chuẩn bị chết đi.

Diệp Mặc quả thực cũng chưa từng nghe nói đến Đô đình Thần môn, đừng nói gì là chưa từng nghe nói, cho dù nghe nói đến rồi, động đến cửa hàng của hắn, cũng chỉ có con đường chết.

Lư Khâu Cố sắc mặt trở nên khó coi, lão biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, mới muốn dùng tông môn để ngăn chặn đối phương. Bây giờ Diệp Mặc đến Đô đình Thần môn cũng không coi ra gì, lão lấy Đô đình Thần môn để cầu tình rõ ràng là không được rồi.

Không đợi lão tiếp tục nói, Tử Đao của Diệp Mặc cũng đã bổ ra, vừa rồi trong cửa hàng, hắn sợ cửa hàng của mình bị đánh tan tành, bây giờ cũng ra khỏi cửa hàng rồi, hắn làm gì còn cố kỵ nữa.

Không gian lập tức trầm xuống, không khí lưu động cũng chầm chậm ngưng tụ lại, một đường đao vân uốn éo giống như cầu vòng uốn lượn từ trên trời hạ xuống, mang theo ánh sáng màu tím rực rỡ và sát thế không gian pha tạp vây lấy Lư Khâu Cố lại.

Thần thông Đao đạo, Lạc Ngân Đao Văn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2114

Trận Pháp Lỏng Lẻo

Trong không gian uốn éo này, Lư Khâu Cố không ngờ không biết điểm rơi của đao văn uốn éo này ở chỗ nào. Lúc này lão hoàn toàn không thể trốn tránh được, chỉ có thể điên cuồng phóng ra Sâm La Hoàn.

Trong vòng ảnh đập ra, muốn chặn lại đao văn uốn éo mà Diệp Mặc bổ xuống kia.

Ken két…

Một tiếng nổ vang lên không ngừng, vô số vòng ảnh mà Sâm La Hoàn mang đến đập vào cùng với đao văn uốn éo kia.

Một đường máu tóe ra, Lư Khâu Cố thở ra. Mặc dù lão cũng bị đường đao văn uốn éo kia đánh thương, nhưng cũng không lo ngại. Đao văn không gian uốn éo kia, quả thực cũng thật đáng sợ.

- Vị tiên hữu này, đợi chút, tôi…

Lư Khâu Cố sau khi chặn lại Lạc Ngân Đao Văn thứ nhất của Diệp Mặc, lập tức liền kêu dùng lại. Lão biết mình chẳng những không phải là đối thủ của Diêp Mặc, ngược lại cũng kém quá xa, tiếp tục đánh nữa, lão cũng chết là cái chắc.

Nhưng lão còn chưa dứt lời, thì năm đường lôi thương như tia chớp chặn lại tất cả đường đi của lão, căn bản không thể nào chạy thoát nổi.

Lư Khâu Cố sắc mặt lộ vẻ dữ tợn, lão không ngờ Diệp Mặc lại hung hãn như này, không cho lão một cơ hội sống sót nào. Từng đường khí tức thần

nguyên điên cuồng từ người lão tràn ra, dường như ngay lập tức, toàn bộ không gian đều bị vỡ tan.

Diệp Mặc biến sắc, tên này không ngờ không trọng thương liền tự nổ, quả thực quá quyết tuyệt. Nếu như ở bên ngoài, hắn lập tức sẽ rời đi, nhưng trong này một khi không khống chế được lão, thì cả cửa hàng này và tất cả những thứ xung quanh thậm chí cả Luân Lan Thánh Đạo thành cũng sẽ bị hóa thành tro bụi.

- Thuấn tức…

Lúc này, Diệp Mặc lập tức liền phóng ra thần thông Thuấn Tức, không gian xung quanh như vào lúc này hoàn toàn dừng lại, thời gian cũng không trôi đi, dừng lại.

Đây chỉ là thời gian một giây, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, thời gian một giây này cũng đã quá đủ rồi. Tử Đao từ trong không trung bổ xuống, Lư Khâu Cố trơ mắt nhìn Tử Đao lấy tính mạng của lão đi, thiêu đốt nguyên thần của lão.

Lão không thể làm được gì, vì lúc này lão sắp phát nổ rồi, còn thời gian trong nháy mắt lão phát nổ lại dừng lại. Nếu như lão không toàn lực chuẩn bị phát nổ, thì cho dù là pháp tắc thời gian Thuấu Tức, lão cũng có thể giải thoát được.

- Pháp tắc dừng thời gian…

Sau khi thân thể điên cuồng của Lư Khâu Cố bị Tử Đao bổ xuống, trong nguyên thần chỉ có một ý thức duy nhất.

Bùm…

Cho dù Diệp Mặc kịp thời ngăn chặn lại sự phát nổ của Lư Khâu Cố, nhưng trong nháy mắt Tử Đao nổ xuống thân người lão, lão cũng đã cổ động nguyên thần phát nổ, chỉ có điều biên độ cũng nhỏ hơn trước vô số lần mà thôi.

Cho đến khi tên Tiên đế đứng sau lưng lão bị tiếng nổ vang đập trúng, trong nháy mắt biến thành màn máu.

Từ khi Diệp Mặc xuống, cho đến khi hai tên Thánh đế của Đô đình Thần môn bị giết, cũng chỉ trong mấy giây mà thôi.

Khi vừa mới đến, Đô đình Thần môn còn có bốn người, bây giờ chỉ còn lại một tên Tiên đế tên Thích Xuyên kia mà thôi. Còn Thích Xuyên lúc này lại sững sờ không khác gì như một thằng ngốc.

Đối với những Tiên nhân vừa mới chứng kiến trận chiến này, trận chiến này đến cũng nhanh, mà kết thúc cũng nhanh.

Diệp Mặc thu hồi Tử Đao lại, ôm quyền nói với những người trong cửa hàng:

- Các vị, bổn các có một số chuyện, hôm nay tạm thời đóng cửa, mong các vị thông cảm.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, ai nấy đều hướng về Diệp Mặc cáo từ.

Diệp Mặc giơ tay túm chặt lấy tên Thích Xuyên căn bản cũng không dám rời đi cũng không dám cầu xin, lúc này mới nói với hai người Thanh Như và Đại cung chủ Ngu Tú của Băng Thần cung vẫn còn đang sững sờ kia:

- Đại cung chủ, Thanh Như tiên tử, cùng lên lầu nói chuyện đi.

- Diệp các chủ, không ngờ tu vi của anh lại đến bước này rồi, tôi còn cho rằng anh mới chỉ là tu vi Tiên đế, thật hổ thẹn…

Ngu Tú lúc này mới cảm thán nói.

Diệp Mặc đơn giản liền giết chết một Dục đạo Thánh đế, điều này chứng tỏ tu vi của Diệp Mặc căn bản cũng không kém gì Hóa đạo, thậm chí là

cường giả trong những Hóa đạo nữa.

Thanh Như đôi mắt đẹp đồng thời lộ ra sự kinh ngạc, cô cũng giống như sư phụ của mình, bị tu vi của Diệp Mặc dọa sợ rồi. Mặc dù cô biết thành tích của Diệp Mặc sau này chắc chắn không tầm thường, nhưng cái tương lai này cũng quá nhanh, thời gian mới gần đây thôi mà?

- Diệp sư huynh, Thanh Như năm đó biết Diệp sư huynh không phải là Tiên nhân tầm thường, bây giờ xem ra, Thanh Như vẫn là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Thanh Như lần này nói chuyện, gỡ mảnh lục mỏng trên mặt xuống, tỏ vẻ tôn trọng Diệp Mặc. Trong lòng lại càng thở dài cho con mắt thiển cận của Nhiếp Song Song. Nhiếp Song Song muốn giết Diệp Mặc chỉ vì minh đạo mà thôi. Nhưng sau này sau khi Nhiếp Song Song Chứng đạo Thánh đế rồi, cô phát hiện so với Diệp Mặc, cô cũng chẳng là cái gì, thì không biết có tâm trạng như nào nhỉ?

Mục Tiểu Vận vẫn đứng im lặng bên cạnh Diệp Mặc, sau khi nhìn dung nhan Thanh Như liền vô cùng chấn động, bản thân cô chính là nữ nhân tuyệt sắc, cộng thêm ở trong Thần nữ phong đã lâu, tu luyện công pháp Trú Nhan của Thần nữ Thánh môn, dung nhan lại càng vô cùng kinh người hơn. Cho dù như vậy, cô không ngờ lại thua kém Thanh Như đang đứng trước mặt cô này.

Người con gái trước mặt này, trong ấn tượng của cô, dường như chỉ có Thần nữ Cơ Tích của Thần nữ Thánh môn mới có thể so sánh cùng được. Cho dù Cơ Tích so với cô, cũng thiếu đi một chút gì đó mà không diễn tả thành lời được.

Mục Tiểu Vận khác với những người con gái khác, tất cả tâm tư của cô đều dồn lên người Diệp Mặc, nhưng là một người con gái, nếu như nói không để ý đến dung mạo của mình một chút nào, thì tuyệt đối không thể nào.

Diệp Mặc mỉm cười, kéo tay Mục Tiểu Vận nói với Thanh Như và Đại cung chủ Ngu Tú:

- Đây là vợ tôi, Mục Tiểu Vận.

Sau đó, hắn lại giới thiệu với Mục Tiểu Vận:

- Tiểu Vận, đây là Thanh Như tiên tử và sư phụ của cô ấy Ngu Tú, Ngu Tú là đại cung chủ của Băng Thần cung. Lúc trước anh bị vây trong Băn Thần cung, chính là Thanh Như đã giúp anh ra ngoài.

Nghe nói Thanh Như còn cứu Diệp Mặc một lần, Mục Tiểu Vận mau chóng bước lên cám ơn:

- Cám ơn Thanh Như tỷ tỷ đã cứu chồng tôi.

Thanh Như biết rõ con người Diệp Mặc này cực trọng ân nghĩa, cho dù lúc trước đại trận Băng Thần là do Băng Thần cung cô phát động, nhưng Diệp Mặc cũng không vì vậy mà giận lây sang cô, ngược lại còn cảm ơn cô cứu mạng hắn.

- Chị Tiểu Vận, tu vi của chị cao hơn tôi, lại là vợ của Diệp đại ca, theo lý mà nói tôi phải gọi chị là chị. Diệp đại ca khách khí, nhưng thực ra anh ấy cũng cứu tôi nữa.

Thanh Như mau chóng nói.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Mọi người cứ tiện gọi thế nào thì gọi, Tiểu Vận nhỏ tuổi hơn chút, gọi Thanh Như tỷ tỷ cũng nên.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Thanh Như cũng không phản đối nũa. Cô mặc dù biết tu vi của Tiểu Vận cao hơn cô, nhưng đồng thời tuổi tác của Mục Tiểu Vận rõ ràng cũng nhỏ hơn cô nhiều.

…

Bốn người sau khi lên lầu ngồi xuống, Mục Tiểu Vận chủ động lấy ra Tiên linh trà cao cấp thiết đãi thầy trò Thanh Như.

- Ngu Tú đạo hữu, hai người sao lại đến Thánh đạo tàn giới? Rồi sao lại bị người của Đô đình Thần môn truy sát?

Diệp Mặc đợi mọi người ngồi xuống hết rồi, lúc này mới hỏi.

- Thánh đạo Tàn giới? Không phải là Thần Phần vực sao?

Thanh Như nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc cười nói:

- Lúc đầu tôi cũng tưởng rằng nơi này là Thần Phần vực, sau đó mới biết nơi này là Thánh đạo Tàn giới, tên Thần Phần vực chỉ là cách gọi giản lược của một số người thôi. Vì trong Thánh đạo Tàn giới thực sự có một nơi tên Thần Phần vực, Thần Phần vực có thể Chứng đạo, rất nhiều người liền quen gọi Thánh đạo Tàn giới là Thần Phần vực.

Ngu Tú rõ ràng cũng không để ý trong này tên là gì, cô thở dài nói:

- Diệp tiên hữu, bây giờ tôi mới biết tông chủ hạ thiên vực lúc trước đề nghị củng cố lại thông đạo phong ấn từ Tiên giới lên Thánh đạo giới chính là anh.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng là tôi.

Ngu Tú lại đứng lên khom người nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu cống hiến rất nhiều cho Tiên giới, xin cho phép Ngu Tú bái một lạy.

Diệp Mặc mau chóng đỡ lấy Ngu Tú nói:

- Bất luận là từ phương diện nào, Đại cung chủ cũng đều lớn hơn Diệp Mặc, Đại cung chủ không cần nhất thiết phải như vậy. Đại cung chủ từ phong ấn đó lên, vậy phong ấn đó có phải có vấn đề hay không?

Câu nói sau mới là thứ Diệp Mặc sốt ruột muốn biết, hắn sắp phải đến Hư Thị, trước khi đến Hư Thị, hắn cần phải củng cố lại phong ấn một chút, tránh lúc đó lại xảy ra vấn đề. Ai mà biết hắn sẽ ở trong Hư Thị bao nhiêu lâu chứ? Nếu như kéo dài thời gian quá lâu, một khi phong ấn xảy ra chuyện gì, đối với Tiên giới cũng không phải chuyện tốt.

- Tôi chính là vì việc này nên mới đến.

Ngu Tú nghiêm mặt nói:

- Lúc trước tôi sau khi Chứng đạo thành công, chuẩn bị dẫn Thanh Như đi ba mươi ba thiên vực thăm thú rèn luyện, lại biết được chuyện thông đạo từ Tiên giới đến Thần Phần Vực, cũng chính là đến Thánh đạo Tàn giới. Rất nhiều Tiên đế đều thông qua thông đạo này, muốn đến Thánh đạo Tàn giới Chứng đạo. Khi tôi đến thông đạo Tiên giới, lại phát hiện trận pháp phong ấn thông đạo đó cũng lỏng lẻo rồi, khí tức Tiên giới sớm đã tràn ra ngoài, cho dù trong Thánh đạo Tàn giới cũng có thể cảm nhận được khí tức Tiên giới.

Diệp Mặc gật đầu, khi hắn đến Thánh đạo Tàn giới, liền biết trận pháp phong ấn cách ly khí tức của thông đạo đó cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Bây giờ Ngu Tú nói phong ấn trận pháp đó lỏng lẻo, hắn cũng không kinh ngạc chút nào.

- Tôi trong lòng lo lắng, trong Tiên giới cũng không có ai có thể phong bế lại phong ấn này. Tôi vốn dĩ chính là tông sư Tiên trận, cộng thêm Chứng đạo thành công, xảy ra chuyện như này, tôi đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngu Tú nói đến đây, Diệp Mặc cũng đã hiểu ra, hắn lập tức hỏi:

- Đại cung chủ muốn đến Thánh đạo Tàn giới học trận pháp, sau đó

phong bế lại phong ấn kia?

Ngu Tú ảm đạm gật đầu nói:

- Lúc trước quả thực tôi là nghĩ như vậy, cho nên dẫn Thanh Như đến Thánh đạo Tàn giới. Nhưng sau khi tôi đến đây, mới phát hiện mình quá ngây thơ rồi. Trong Tiên giới, tôi là một tông sư trận đạo, nhưng trong Thánh đạo Tàn giới, tôi cũng chẳng là cái gì cả. Đừng nói chút tu vi này của tôi không ra gì, cho dù tu vi của tôi có là cao trong này, cũng không thể nào hoàn thành phong bế lại trận pháp cách ly khí tức kia.

Diệp Mặc cũng không tiếp lời, hắn hiểu ra ý tứ của Ngu Tú, đừng nói học trận pháp của Thánh đạo Tàn giới không phải là chuyện mà Ngu Tú có thể làm được trong thời gian ngắn, cho dù là Thần tinh và Thần linh mạch mà phong ấn trận pháp cách ly khí tức kia cần, cũng không phải là thứ mà cô có thể trả nổi.

- Tôi dẫn Thanh Như đi mấy năm rồi, lại phát hiện trong này đâu đâu cũng là khe rãnh tung hoành, pháp tắc hỗn loạn. Muốn học trận pháp, lại càng khó khăn. Nhưng chính vào lúc này, tôi và Thanh Như lại gặp được phân thân của tông chủ Đô đình Thần môn. Tông chủ đó bản thân cũng là Hóa đạo đỉnh phong rồi, phân thân của lão cũng cực kỳ đáng sợ. Lão sau khi nhìn thấy Thanh Như, không ngờ lại động lòng, muốn lấy Thanh Như làm lô đỉnh của lão, giúp lão Vấn đạo Đạo nguyên.

Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu ra Đô đình Thần môn có ân oán gì với thầy trò Thanh Như, nhưng nói đi cũng phải nói lại, một người con gái như Thanh Như này là lô đỉnh của Đạo nguyên đỉnh phong Thánh đế, quả thực quá thích hợp.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2115

Thỉnh Cầu Của Ngu Tú

Cảm ơn Đại cung chủ…

Diệp Mặc đứng dậy ôm quyền nói với Đại cung chủ. đối với người đại công vô tư như Ngu Tú, Diệp Mặc luôn tôn kính. Mặc dù hắn cũng là vì tu bổ phong ấn trận pháp cách ly khí tức Tiên giới kia, ngăn chặn người của Thánh đạo Tàn giới tiến vào Tiên giới, nhưng cách nghĩ của hắn cũng không thuần túy như Ngu Tú.

Đối với Diệp Mặc vẫn gọi mình là Đại cung chủ, Ngu Tú cũng không phản đối, chỉ hỏi:

- Diệp tiên hữu chẳng lẽ cũng nghĩ giống tôi sao?

Diệp Mặc gật đầu thừa nhận nói:

- Đúng, nhưng bây giờ chuyện chúng ta phải làm không đơn giản là chặn khí tức của Tiên giới lại, hơn nữa còn cần phong bế thực sự thông đạo kia.

Thời gian Diệp Mặc ở Thánh đạo Tàn giới dài hơn nhiều so với Ngu Tú, hơn nữa Mục Tiểu Vận cũng ở trong Thần nữ Thánh môn một thời gian, hắn biết Thánh đạo Tàn giới rất có khả năng cũng biết thông đạo của Tiên giới rồi, chỉ có điều bọn họ không muốn từ thông đạo này tiến vào Tiên giới mà thôi. Nhưng một số người không muốn, cũng không chứng tỏ tất cả mọi người đều không muốn. Cho nên phong bế thông đạo từ Thánh đạo Tàn giới đến Tiên giới kia, đối với Diệp Mặc mà nói là việc nhất định phải làm.

Ngu Tú thở dài nói:

- Đáng tiếc là, phong bế thông đạo kia chẳng những cần trình độ tông sư trận pháp cao cấp, hơn nữa cần lượng lớn Thần tinh và nguyên liệu bố trí trận pháp.

Diệp Mặc cười nói:

- Đại cung chủ không cần lo lắng, mấy năm nay tôi vi muốn phong bế thông đạo đó, chuẩn bị đầy đủ rồi, nguyên liệu bố trí trận pháp cũng đã chuẩn bị xong. Còn cách bố trí trận pháp, bây giờ mặc dù tôi không thể nào phong bế hoàn toàn, nhưng phong bế mấy nghìn năm chắc cũng có thể. Hơn nữa, loại trận pháp đó, chỉ đơn giản dùng Thần tinh e rằng không được, còn cần cả Thần linh mạch nữa.

Ngu Tú đứng bật dậy, có chút kích động nắm chặt tay Diệp Mặc nói:

- Diệp tiên hữu, anh thực sự có thể làm được sao?

Diệp Mặc cũng cảm khái, Ngu Tú là thực sự muốn giúp Tiên giới, chứ không phải là người chỉ biết nói miệng.

- Sư phụ…

Thanh Như thấy sư phụ quá kích động, thậm chí còn nắm chặt lấy tay Diệp Mặc, mau chóng đứng một bên gọi một câu.

Ngu Tú phản ứng lại, cũng không để ý liền nói:

- Tu vi của tôi mặc dù kém xa Diệp tiên hữu, nhưng tuổi của tôi cũng lớn hơn Diệp tiên hữu nhiều.

Diệp Mặc nói: - Tốt, quá tốt rồi.

Ngu Tú trong lòng vẫn vô cùng kích động, khi cô biết mình không có cách nào phong bế được trận pháp kia, dường như cũng đã tuyệt vọng. Bây giờ Diệp Mặc nói có thể làm được, sự kích động trong lòng cô có thể tưởng tượng được. Tiên giới cuối cùng cũng có người xây dựng lại đại cục rồi,

không cần một người đàn bà như cô khổ sở chống đỡ nữa.

Diệp Mặc đợi sau khi Ngu Tú ngồi xuống, lại tiếp tục nói:

- Thực ra tôi vốn dĩ cũng định rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành rồi, nếu như Đại cung chủ không đến, thì mấy ngày nữa tôi cũng rời khỏi nơi này.

Thanh Như có chút sợ hãi nói:

- May mà chúng tôi đến Luân Lan Thánh Đạo thành trước hai ngày, sư phụ cảm thấy nơi này là con đường sống, nếu đến muộn một hai ngày, thì đúng là toi rồi.

Diệp Mặc trong lòng quả thực cũng nghĩ như vậy, nếu như Ngu Tú và Thanh Như đến muộn vài ngày, hắn sớm đã rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành rồi, với tu vi Tố đạo còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành Thần nguyên như Ngu Tú, thực lực trong nơi này chỉ có thể tính là bình thường, muốn đối kháng với Đô đình Thần môn, cũng đừng có mơ.

- Diệp tiên hữu chẳng lẽ muốn đến phong ấn chi địa?

Ngu Tú nghe nói Diệp Mặc sắp rời đi, lập tức hỏi.

Diệp Mặc trầm ngâm nói:

- Tôi đúng là muốn đến phong ấn chi địa, phong bế lại trận pháp cách ly kia một chút. Nhưng đó chỉ là một chuyện trong đó mà thôi, sau khi làm xong, tôi phải đến Hư Thị. Vốn dĩ tôi còn đang nghĩ làm thế nào để bố trí lại phong ấn trận pháp kia thành trạng thái mà tôi muốn, bây giờ Đại cung chủ đến rồi, đúng lúc có thể giúp được tôi ít nhiều.

- Diệp đại ca, anh muốn bố trí thành trạng thái gì?

Thanh Như nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc đáp:

- Tôi muốn hoàn toàn phong bế lại thông đạo từ Thánh đạo giới đến Tiên giới này, nhưng không thể hoàn toàn phong bế thông đạo từ Tiên giới đến Thánh đạo giới, ít nhất phải khiến những Tiên nhân của Tiên giới tu vi sau khi đạt đến Tiên đế rồi, có thể tiến vào Thánh đạo giới. Còn Thánh đạo giới thì lại không thể nào quay lại Tiên giới được nữa. Giống như Tiên giới và Tu Chân giới vậy, tu sĩ của Tu Chân giới tu vi đến một trình độ nhất định rồi, có thể phi thăng, nhưng Tiên giới thì lại không thể tùy tiện quay lại Tu Chân giới.

- Như vậy cũng có thể làm được sao?

Thanh Như kinh ngạc hỏi.

Ngu Tú cũng không dám tin nhìn Diệp Mặc, có thể làm được chuyện này, chứng tỏ trình độ trận pháp của Diệp Mặc cũng đạt đến đỉnh phong rồi. Đó cũng không phải trận pháp đơn giản, mà là trận pháp giới vực.

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Nếu để một mình tôi bố trí lại, tôi cũng không thể nào làm được, nhưng trong này sớm đã có một trận cơ rồi, tôi chỉ là làm văn trên trận cơ đó mà thôi. Điều này đối với tôi mà nói, cũng đơn giản hơn trăm lần.

- Cho dù là vậy, cũng là quá giỏi rồi. Chỉ có điều không biết Diệp tiên hữu muốn tôi phối hợp thế nào?

Ngu Tú cảm thán một câu, cô cũng là tông sư trận pháp cao cấp của Tiên giới, đồng thời cũng là từ thông đạo kia đến, đương nhiên biết sự hùng vĩ và phức tạp của trận pháp đó như nào.

Diệp Mặc do dự một lúc rồi nói:

- Lúc trước khi tu vi của tôi còn thấp, cũng không thể nào nhìn ra được sự tinh túy trong trận pháp. Bây giờ tu vi và trình độ trận pháp của tôi cũng cao hơn nhiều rồi, cũng miễn cưỡng có thể hiểu ra chỗ sâu xa kỳ diệu trong

trận pháp đó. Khi tôi bố trí trận pháp, có thể cần Đại cung chủ quay về lối vào đại điện trong Tiên giới kia phối hợp, tình hình cụ thể, phải đến lúc đó mới biết được.

Ngu Tú chắc như đinh đóng cột nói:

- Được, tôi nghe theo Diệp tiên hữu.

Diệp Mặc nghe thấy Ngu Tú nói vậy, cũng không kiểu cách, trình độ trận pháp của hắn vốn dĩ cũng cao hơn nhiều so với Ngu Tú, quyết định lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Ngu Tú nói:

- Đại cung chủ, đây là một số tâm đắc trận pháp của tôi, Đại cung chủ có thể tham khảo ít nhiều.

- Cám ơn Diệp tiên hữu.

Ngu Tú cũng không xem ngọc giản ngay lập tức, mà lại cất miếng ngọc giản đó đi, sau đó nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Hư Thị mà Diệp tiên hữu nói là nơi nào vậy?

Hư Thị là Diệp Mặc từ miệng của Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn nghe được, Ngu Tú không biết cũnglà chuyện bình thường. Đối với tin tức như này, Diệp Mặc cũng không giấu diếm, liền đem tất cả những gì mình biết nói toàn bộ cho Ngu Tú nghe.

Ngu Tú sau khi nghe Diệp Mặc thuật lại, thở dài nói:

- Không ra khỏi Tiên giới, làm sao có thể biết Chứng đạo Thánh đế chỉ là vừa mới bắt đầu? Hư Thị tụ tập anh kiệt khắp nơi, xem ra Đạo nguyên Thánh đế cũng là tầm thường.

Diệp Mặc trong lòng cũng cho là như vậy, hắn sau khí có được Thế giới trang vàng, vẫn vô địch cùng cấp. Trước khi Chứng đạo, hắn vẫn cho rằng tư chất của mình kém xa những người Thuần linh căn, nhưng sau khi hắn

Chứng đạo, hắn mới hiểu, tư chất đúng là có cao thấp, nhưng đó không phải là trở ngại tu luyện lớn nhất.

Nếu như anh lấy được công pháp tu luyện thích hợp với mình nhất rồi, cho dù anh là Tạp linh căn, có lẽ tốc độ tu luyện cũng chưa chắc chậm hơn những Thuần linh căn kia, đó chính là cảnh giới đến rồi, thì con mắt cũng khác nhau. Hắn là Tạp linh căn tám hệ, nói về tư chất, đoán chừng cũng không có ai còn kém hơn hắn. Nhưng linh căn của hắn kết hợp với Tam Sinh Quyết, cộng thêm trận bàn thời gian, tốc độ tu luyện của mấy ai lại nhanh hơn hắn được?

- Diệp tiên hữu, tôi có một thỉnh cầu này.

Ngu Tú lại đứng dậy nói.

- Đại cung chủ cứ nói.

Đối với tấm lòng cao thượng của Ngu Tú trong lòng Diệp Mặc vẫn có chút xúc động, Ngu Tú giống như Sở Tiêu Y mà lúc trước khi hắn ở Tu Chân giới cũng từng nghe nói qua.

Ngu Tú kéo tay của Thanh Như nói:

- Diệp tiên hữu đến Hư Thị nếu tiện, có thể dẫn Thanh Như đi cùng được không? Lần này tôi quay về Tiên giới, phối hợp cùng Diệp tiên hữu bố trí trận pháp xong, sẽ quyết định bảo vệ ở lối vào Tiên giới, không tiến vào Thánh đạo Tàn giới nữa. Đến lúc đó, chuyện mà tôi lo lắng nhất chính là Thanh Như, Thanh Như không thể nào cùng tôi bảo vệ lối vào được, tu vi của nó quá thấp, cũng không thể một mình lưu lạc trong Tiên giới được.

Diệp Mặc trong lòng có chút khó xử, hắn do dự một lát rồi nói:

- Dẫn Thanh Như đến Hư Thị cũng không sao, chỉ có điều trong Hư Thị đâu đâu cũng là kẻ mạnh, đừng nói là Thanh Như, cho dù là tôi, có lẽ cũng sẽ bị mất mạng bất cứ lúc nào.

Ngu Tú bình thản nói:

- Người tu đạo nếu như lúc nào cũng lo lắng mất mạng, vậy thì tâm cảnh cũng sớm mất rồi, tu nữa cũng là vô ích. Thanh Như có thể hiểu đạo lý này, Diệp tiên hữu nếu như bằng lòng dẫn Thanh Như đến Hư Thị mở mang kiến thức một phen, nếu như nó mất mạng thật, vậy cũng là phúc bạc, cũng không oán trách gì Diệp tiên hữu.

Ngu Tú căn bản cũng không dặn dò Diệp Mặc bảo vệ Thanh Như, cô sớm đã nhìn ra Diệp Mặc là người như nào. Cố ý dặn dò Diệp Mặc bảo vệ Thanh Như, những lời như này đúng là nói nhảm.

Diệp Mặc liếc nhìn Thanh Như vành mắt đã đỏ hoe, không nói gì, vẫn có chút khó xử. Thực ra là tu vi của Thanh Như quá thấp, bây giờ chỉ là Đại Chí Tiên mà thôi. Nhưng chuyện như này hắn cũng không tiện từ chối, Ngu Tú tấm lòng như vậy, thỉnh cầu này hắn cũng không có cách nào từ chối được. Tấm lòng của Ngu Tú, khiến hắn nhớ đến hai vị cung chủ khác của Băng Thần cung, còn cả Nhiếp Song Song, trong lòng vô cùng thổn thức. Tại sao người của cùng một môn phái, lại khác nhau như thế này?

Thanh Như đứng lên nói:

- Chỉ cần Diệp đại ca bằng lòng dẫn Thanh Như đến Hư Thị cùng, Thanh Như bằng lòng lưu lạc một phen cùng Diệp đại ca, sư phụ nhớ bảo trọng.

Cô biết rõ sư phụ nếu như đồng ý bảo vệ thông đạo Tiên giới, thì không thể nào dẫn cô lưu lạc Tiên giới như lúc trước nữa, lưu lạc trong Thánh đạo Tàn giới, cho dù là sư phụ cũng không có thực lực tự bảo vệ mình.

…

Ba ngày sau, Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh các của Luân Lan Thánh Đạo thành đóng cửa, Diệp Mặc ngồi trên Thời Không Thoa - Thần khí trung phẩm của Diệp Mặc rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành, chuẩn bị đến thông

đạo từ Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới.

Lần này có sự dẫn đường của Ngu Tú, lại có Thần khí phi hành trung phẩm của Diệp Mặc, cộng thêm Diệp Mặc đích thân điều khiển. Diệp Mặc và Ngu Tú ước lượng một chút, cùng lắm chỉ cần một năm, thậm chí là không đến một năm, bọn họ có thể quay lại lối vào từ Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới rồi.

Thời Không Thoa vừa mới rời khỏi Luân Lan Thánh Đạo thành, một vệt sáng liền đuổi theo. Diệp Mặc tin rằng, nếu như hắn toàn lực kích phát Thời Không Thoa, thì vệt sáng đó cũng không đuổi kịp hắn, nhưng thần thức của hắn đã nhìn ra vệt sáng đuổi theo đó là người của Đô đình Thần môn, quyết định dừng Thời Không Thoa lại.

- Người của Đô đình Thần môn đuổi theo sao?

Tu vi của Ngu Tú cao nhất, cũng đã nhìn ra.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, là tên Hóa đạo đỉnh phong kia của Đô đình Thần môn, xem ra lão vẫn chưa bỏ cuộc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2116

Kim Cốt Tiễn Đáng Sợ

Trong chốc lát, vệt sáng kia cũng đã dừng trước Thời Không Thoa của Diệp Mặc, đây là một chiếc phi xa, chất lượng cũng cao hơn một bậc so với Thời Không Thoa lúc Diệp Mặc còn chưa thăng cấp, cũng gần đến Thần khí trung phẩm rồi.

Đứng trên phi xa chỉ có một người đàn ông râu đen dài, tu vi Hóa đạo đỉnh phong. Diệp Mặc không cần hỏi cũng biết, người này chắc chắn là tông chủ của Đô đình Thần môn, tên Hóa đạo Thánh đế kia.

- Là các người giết hai vị Thánh đế của Đô đình Thần môn ta.

Người đàn ông râu đen này liếc nhìn mấy người trên Thời Không Thoa của Diệp Mặc xong, ngữ khí lạnh lùng nói.

Diệp Mặc cười sảng khoái nói:

- Ông nói sai rồi, ngoài hai tên Thánh đế đó ra tôi còn giết hai tên Tiên đế nữa, vốn dĩ tôi định tha cho tên Tiên đế Thích Xuyên, muốn gã dẫn tôi đến Đô đình Thần môn, chỉ có điều sợ chậm trễ thời gian, cho nên giết luôn gã.

Diệp Mặc tha mạng cho tên Tiên đế Thích Xuyên, quả thực là muốn đến Đô đình Thần môn. Hắn sở dĩ muốn đến Đô đình Thần môn, là muốn tiêu diệt môn phái này, sau đó lấy nguyên liệu tài nguyên của môn phái này dùng để bố trí trận pháp giới vực Tiên giới và Thánh đạo Tàn giới.

Sau đó sau khi hắn bàn bạc cùng với Ngu Tú, Diệp Mặc cảm thấy nguyên liệu mà mình chuẩn bị cũng đủ rồi, nên mới xóa bỏ suy nghĩ đến Đô

đình Thần môn, dù sao bây giờ cũng không phải một mình hắn, hắn còn dẫn theo một đám người nữa. Đến Phục Phi cũng không tiếp tục ở lại Luân Lan Thánh Đạo thành, cùng đi với hắn đến Hư Thị.

- Giả thần giả quỷ…

Tên Hóa đạo Thánh đế này hừ lạnh, một pháp bảo chướng mắt cũng đã phóng ra. Lão thấy Diệp Mặc chỉ là tu vi Tiên đế, lập tức liền cho rằng Diệp Mặc ẩn giấu tu vi.

Diệp Mặc nhìn rõ, đây là một lá cờ, hơn nữa còn là một lá cờ cực dương.

- Bổn thánh xem xem anh rốt cuộc nghịch thiên như thế nào, dám giết Thánh đế của Đô đình Thần môn ta, nếu anh có thể chống cự được dưới Mậu Kỷ Độc Dương của ta nửa tuần hươnh, thì ta sẽ tha cho anh một mạng, cho phép anh làm nô bộc của ta…

Tên Hóa đạo Thánh đế râu đen này còn chưa nói xong, cây cờ trong tay cũng đã phóng ra vô số ánh sáng mặt trời đè ép Diệp Mặc xuống.

Diệp Mặc một đá liền đẩy Thời Không Thoa ra, đồng thời 36 viên Lôi Hải Thần Châu cũng được đánh ra.

Lá cờ cực dương đáng sợ này Diệp Mặc cũng không dám dùng thân thể mình đi chặn lại, nếu như hắn là Thánh thể rồi, hắn còn có thể thử xem sao, nhưng bây giờ hắn vẫn chưa đến Thánh thể. Cùng là Hóa đạo Thánh đế, người trước mặt này cũng mạnh hơn nhiều so với tên Hóa đạo Thánh đế của Đại nhật Thần sơn lúc trước hắn giết.

36 viên Lôi Hải Thần Châu vây lấy Diệp Mặc, trong nháy mắt cuốn lên từng đường thiểm lôi, rầm rầm trong tiếng sấm, những đường thiểm lôi này trong tích tắc, liền hình thành vòng bảo hộ thiểm lôi.

Vòng bảo hộ thiểm lôi này cũng bắn ra vô số lôi quang và lôi kích, những tia sấm sét tráng kiện này đập trúng lên lá cờ Mậu Kỷ Độc Dương của tên Hóa đạo Thánh đế kia, khuấy động khí thế ác liệt hùng vĩ.

Diệp Mặc giống như trung tâm của một biển sấm sét, còn Hóa đạo Thánh đế râu đen kia lại giống như một lốc xoáy cực dương, sau khi đạp vào nhau, mấy vạn đường lôi quang và mấy vạn đường liệt mang đập vào nhau vỡ tan.

Trong tiếng nổ vang, toàn bộ sự vật xung quanh đều hóa thành hư vô.

- Lôi Hải Thần Châu…

Tên Hóa đạo Thánh đế râu đen này lùi ra mấy nghìn mét, kinh ngạc nhìn 36 viên lôi châu màu xanh da trời vây xung quanh thân người Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng cũng thầm khen, tên Hóa đạo Thánh đế này lợi hại hơn nhiều so với Đại nhật Thần sơn và Cơ Tâm Dật của Thần nữ Thánh môn. Trong một kích vừa nãy, hắn dựa vào 36 viên Lôi Hải Thần Châu, cũng chỉ có thể chiếm được chút thượng phong, nếu như đối diện với Cơ Tâm Dật, hắn hoàn toàn có thể lần nữa phóng Tử Đao ra đánh đến. Còn đối phương sau khi phát hiện chiếm thế hạ phong, lập tức liền lùi lại phía sau, bên ngoài thì là lão thua, nhưng trên thực tế, đây mới là cách làm sáng suốt nhất, nếu không một khi bị 36 viên Lôi Hải Thần Châu này vây lại, thì lão muốn lùi thế nào cũng khó.

Chỉ đánh nhau một chút, Diệp Mặc liền hiểu đối phương vì sao nhất định lại muốn Thanh Như làm lô đỉnh rồi. Công pháp và pháp bảo của đối phương đều là cực dương, hơn nữa không phải là loại thuần chính nhất, loại công pháp này, muốn thăng cấp lên Hóa đạo, cũng cần phải một thân thể cực âm cực kỳ thuần chính làm lô đỉnh, nếu không thì nhất định tự thiêu mà chết.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh Quyết, là chuyên gia công pháp, sáng tạo ra rất nhiều công pháp và thần thông kinh điển, lập tức liền hiểu ra đạo lý này.

Vô Ảnh lúc này cũng đã cố gắng điều khiển Thời Không Thoa mau chóng rút lui, Ngu Tú đứng trước Thời Không Thoa sắc mặt khiếp sợ. Trận chiến của Diệp Mặc lúc trước với tên Dục đạo Thánh đế kia, cô còn chưa

cảm giác ra cái gì, dù sao bản thân cô cũng là Tố đạo Thánh đế, mặc dù biết Diệp Mặc lợi hại hơn cô, nhưng cũng không có ấn tượng trực quan nào.

Bây giờ Diệp Mặc đánh nhau cùng với một tên Hóa đạo Thánh đế, tia sét cường đại và quang mang cực dương của cờ Mậu Kỷ Độc Dương khiến cô không thể nào tiến gần được, loại thực lực này quả thực vượt khỏi sức tưởng tượng của cô. Tên Hóa đạo đỉnh phong này so với phân thân kia của lão, mạnh hơn đâu chỉ mười lần?

Lúc này Ngu Tú càng cho rằng mình cho Thanh Như ra ngoài lịch lãm rèn luyện, đối với Thanh Như mà nói đúng là có lợi.

- Sư phụ con hiểu rồi.

Thanh Như vẫn cho rằng sư phụ bảo cô đi cùng Diệp Mặc, là vì tăng thêm kiến thức. Đồng thời trên mặt tu vi cũng học được ít nhiều từ Diệp Mặc, lúc này cô mới hiểu ý tứ của sư phụ, đó chính là không đi cùng kẻ mạnh, không thử thách trải nghiệm các trận chiến của kẻ mạnh, cô mãi mãi cũng chỉ là nhìn một cái miệng giếng. Giống như Diệp Mặc, Diệp Mặc có thể cường đại như này, nhìn thần thông cử trọng nhược khinh của hắn có thể biết, hắn cũng đã từng chứng kiến vô số trận đại chiến rồi.

Chỉ có không ngừng chiến đấu với kẻ mạnh, mới có thể đứng trên đỉnh phong cường đại hơn.

- Kiến thức không tệ, cho thử thêm một chút Lạc Ngân Đao Văn của tôi.

Diệp Mặc dựa vào 36 viên Lôi Hải Thần Châu bảo vệ hắn, Tử Đao cũng đã phóng ra.

Thần thông Lạc Ngân Đao Văn này cực kỳ lợi hại, khuyết điểm đáng tiếc duy nhất chính là đẳng cấp Tử Đao của Diệp Mặc quá thấp, nếu như đẳng cấp Tử Đao của Diệp Mặc cao hơn chút, thì Diệp Mặc chắc rằng Lạc Ngân Đao Văn của hắn sẽ cao thêm một bậc nữa.

Tên Hóa đạo râu đen này sắc mặt có chút biến đổi, cờ Mậu Kỷ Độc

Dương lại lần nữa phát ra những quang mang cực dương, đồng thời trong tay lão cũng có thêm một cây cung dài màu đen, một mũi tên dài màu vàng đã xuất hiện trên cây cung dài đó.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn!

Diệp Mặc sau khi nhìn thấy mũi tên màu vàng này, ánh mắt ngưng tụ, cơ bắp trên người co rút lại, hắn có sáu mũi tên màu vàng, sáu mũi tên màu vàng này là đòn sát thủ của hắn, lúc này hắn là sao không biết sự lợi hại và đáng sợ của Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn?

Hắn đương nhiên biết cây cung màu đen kia không phải là Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, nhưng rõ ràng cũng không phải là cây cung tầm thường. Hơn nữa bất luận là cây cung tầm thường thế nào đi nữa, bắn Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cũng không phải chuyện đùa.

Một khe nứt không gian xuất hiện, mũi tên màu vàng cũng đã bắn ra trong ánh sáng cực dương mà cờ Mậu Kỷ Độc Dương phát ra.

Mộ không gian giam cầm mắt thường không nhìn thấy được đang cuốn về phía Diệp Mặc, trong tích tắc, dường như muốn trói chặt hoàn toàn Diệp Mặc lại. Diệp Mặc căng thẳng, trước giờ đều là hắn dùng mũi tên này khóa người khác lại, bây giờ không ngờ lại có người dùng mũi tên này khóa hắn lại.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đối mặt với Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, lần thức nhất hắn đối mặt chỉ là một Tiên đế mà thôi, đó cũng chưa thể gọi là Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, lần này lại là Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thực sự.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn trong nháy mắt bay đến, cuối cùng khiến Diệp Mặc cảm nhận được sự nguy hiểm và đáng sợ của mũi tên đang đến trước mặt, lúc này Diệp Mặc căn bản cũng không kịp phóng cung tiễn ra chặn lại mũi tên này.

Xuy…

Tiếng nổ xé rách hư không vang lên, 36 viên Lôi Hải Thần Châu mặc dù lợi hại, nhưng Diệp Mặc vẫn chưa luyện hóa hoàn toàn, Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn này trực tiếp liền đánh vỡ vòng bảo hộ của 36 viên Lôi Hải Thần Châu này, cũng đã đến trước mặt Diệp Mặc.

- Thuấn Tức …

Mắt Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn trước mặt này, lúc này dùng thần thức giới phá vỡ sự giam cầm của Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, thi triển thần thông Thuấn Tức.

Hắn khẳng định Hóa đạo Thánh đế trước mặt này cũng đã luyện hóa Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn vượt khỏi trăm tầng cấm chế rồi, thậm chí có thể luyện hóa đến tàng cấm chế thứ 102 rồi. Nếu như đối phương dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung bắn mũi tên này ra, thì hắn nghi ngờ mình có thể tránh né được không.

Từng đường sóng gợn không gian mắt thường không nhìn thấy nổi, đây là lần đầu tiên Diệp Mặc dùng thần thông Thuấn Tức chặn lại sự tấn công của đối thủ, chú không phải dùng thần thông Thuấn Tức để tấn công đối thủ.

Trong nháy mắt xuân hạ thu đông, trong nháy mắt là vĩnh hằng.

Đây chính là thần thông Thuấn Tức, nhanh chóng chỉ có thể nhìn thấy một bóng tiễn màu vàng của khe nứt hư không bị chậm lại trong thời khắc này, giống như bị ngừng kết lại trong hư không vậy, quỹ tích vô cùng rõ ràng.

Chỉ trong tích tắc, nhưng đối với Diệp Mặc mà nói, hắn chỉ cần trong nháy mắt thời gian này, cũng đã đủ cho hắn ra quyền của mình, Liệt Không.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2117

Cốt Tiễn Ta Cũng Có

Bùm…

Quyền thế không gian Liệt Không đập vào Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, nổ sáng trời.

Quyền thế lập tức tiêu tán không còn, còn Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cũng mất đi sát thế đáng sợ. Cho dù như vậy, vẫn xé rách nắm đấm của Diệp Mặc, mang theo một màn máu. Diệp Mặc trong nháy mắt này liền nắm chặt lấy Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn ném vào trong Thế giới trang vàng.

Cho đến lúc này, Diệp Mặc mới biết Chân Thánh đế lúc trước đáng sợ đến mức nào. Tên đó không có bất kỳ pháp bảo nào, không ngờ lại có thể tránh được bốn mũi tên của hắn, cho đến mũi tên thứ năm mới có thể bắn chết y. Chân Thánh đế nếu đặt trong Hư Thị, thì tuyệt đối là người trong Thần bảng.

Tên Hóa đạo Thánh đế râu đen này nhìn thấy Diệp Mặc dùng thần thông pháp tắc thời gian, thu lại Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của mình, lập tức biến sắc. Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của lão có người tránh được, nhưng trước giờ chưa có người nào tránh được rồi, lại thu lại mũi tên của lão, thậm chí khiến lão hoàn toàn không thể nào dùng thần thức bắt được mũi tên của mình ở nơi nào.

Khi lão bắn ra mũi tên này, liền đoán được mũi tên này không thể nào giết chết được Diệp Mặc, vốn dĩ lão muốn lợi dùng mũi tên này, khống chế lại đại cục, thi triển đòn sát thủ giết chết Diệp Mặc. Nhưng không ngờ lại biến hóa như này, Diệp Mặc chẳng những tránh được mũi tên này, hơn nữa

còn thu lại mũi tên này nữa. Còn cái giá mà Diệp Mặc phải trả, cũng chỉ là vỡ vụn một nắm đấm mà thôi.

Một quyền vỡ vụn, đối với một Thánh đế mà nói, căn bản cũng không là vết thương gì.

Tên Hóa đạo Thánh đế râu đen lập tức liền hiểu ra, lão không phải là đối thủ của Diệp Mặc, còn lúc này Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc cũng đã rơi xuống.

Một đao văn màu tím, bóp méo không gian xung quanh, cùng với lĩnh vực Thánh đế của Diệp Mặc trói chặt toàn bộ không gian này. Dưới đao văn này, dường như bất kể phương hướng nào cũng biến thành góc chết.

Tên Hóa đạo Thánh đế vốn còn định đánh với Diệp Mặc một trận nữa, sau khi thấy đường đao văn này, hoàn toàn dập tắc ý định của mình.

Ánh sáng cực dương của Mậu Kỷ Độc Dương của lão cuốn đến, cùng lúc đó lão cũng chuẩn bị rút lui. Cho dù không phải là đối thủ của Diệp Mặc, trong lòng lão cũng không hề lo lắng, lão tin nếu như mình muốn đi, thì Diệp Mặc cũng chặn nổi lão.

Rầm rầm rầm…

Đao văn uốn éo trực tiếp hòa tan toàn bộ ánh sáng cực dương của Mậu Kỷ Độc Dương, khiến Mậu Kỷ Cực Dương trong nháy mắt hóa thành bộ dạng bình thường vốn có.

Không đợi Tư Đao của Diệp Mặc tiếp tục bổ xuống, tên Thánh đế râu đen này cũng đã đứng dậy nói:

- Khoan đã, tôi thừa nhận không phải là đối thủ của anh. Chỉ cần trả lại mũi tên kia cho tôi, ân oán giữa chúng ta coi như xong, hơn nữa tôi còn đền cho anh một số Thần tinh.

- Trả lại cho ông, cũng được, tôi trả lại cho ông gấp đôi…

Diệp Mặc nói xong, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung đã phóng ra, cùng lúc đó, một mũi tên màu vàng cũng đã được đặt lên cây cung đó.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung…

Tên Hóa đạo Thánh đế râu đen này không còn kìm chế nổi vẻ mặt bình tĩnh của mình nữa, kinh ngạc thốt lên, cũng giống như Diệp Mặc, đối với sự lợi hại của Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn và Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, lão cũng vô cùng am hiểu.

Lão không thể tưởng tượng được trên thế giới này lại nhỏ bé như vậy, lão vừa mới dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn bắn đối phương, đối phương lập tức dùng một thứ tương tự đánh trả. Hơn nữa hung tàn hơn chính là, đối phương chẳng những có mũi tên, hơn nữa còn có cả cung nữa.

Đối mặt với cung và mũi tên của Tuyệt Thánh Kim Cốt, lúc này lão làm gì còn dám dừng lại, lão biết nếu đi thi chính là đi vào lúc này, một khi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn khóa chặt rồi, thì lão chỉ có thể đợi chết. Lão có nắm chắc dùng Mậu Kỷ Độc Dương của mình chặn lại mũi tên này của đối phương, so với cái mạng nhỏ này, một món pháp bảo cao cấp cũng đã là gì?

Đáng tiếc là lão vừa mới phát động độn thuật, Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của Diệp Mặc cũng đã bắn ra, trong nháy mắt cũng đã khóa chặt lão lại rồi.

Bùm …

Mũi tên thứ nhất đập vào cờ Mậu Kỷ Độc Dương của Hóa đạo Thánh đế kia, lập tức kim quang tiêu tán. Rõ ràng Hóa đạo Thánh đế này vì tránh mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn này của Diệp Mặc, đến pháp bảo mà mình thích nhất cũng không cần nữa rồi.

Tên Hóa đạo Thánh đế này còn chưa kịp thở phào, thì mũi tên thứ hai và mủi tên thứ ba đồng thời bắn đến.

- Không ngờ anh không chỉ có một mũi …

Khi Hóa đạo Thánh đế này hiểu ra Diệp Mặc không chỉ có một mũi tên, thì Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cũng đã đến trước mặt lão. Lúc này, lão chỉ có thể điên cuồng thiêu đốt thọ nguyên của mình, cố gắng thoát khỏi sự giam cầm của mũi tên.

Lại một tiếng nổ van, tên Hóa đạo Thánh đế này mặc dù tránh được một chút, nhưng Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cũng đã nổ tung nửa người của lão. Không đợi lão tiếp tục hàng động, mũi tên thức ba cũng đã đến trước mặt lão.

- Chỉ suýt chút nữa …

Khi tên Hóa đạo Thánh đế nhìn thấy mũi tên thứ ba đến, tuyệt vọng nói, chỉ thiếu chút nữa, lão có thể phát động độn thuật rời đi rồi. Đáng tiếc là lão không ngờ đối thủ của mình cũng có Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, hơn nữa còn không chỉ có một mũi.

Một tiếng nổ vang, tên Hóa đạo Thánh đế trước đó không lâu còn lớn lối càn quấy không ai bì nổi, hóa thành màn máu, bị mũi tên thứ ba của Diệp Mặc bắn chết.

Một đường máu phọt lên trời, đến không gian xung quanh cũng trở nên nóng hơn, có thể thấy công pháp mà tên Hóa đạo Thánh đế này tu luyện đáng sợ như nào.

Diệp Mặc giơ tay lên nắm lấy chiếc nhẫn của đối phương, thần thức quét vào trong, nhẫn của tông chủ một Thần môn, hắn thật sự muốn biết có bao nhiêu thứ tốt.

Đối với nhẫn trữ vật của Hóa đạo Thánh đế Diệp Mặc cũng đã từng cướp, đồ bên trong mặc dù không ít, nhưng cũng không thể khiến hắn kinh ngạc bao nhiêu. Nhưng khi thần thức của Diệp Mặc mở nhẫn trữ vật này, khi thần thức quét vào trong, hắn lập tức liền chấn động.

Đây căn bản cũng phải một nhẫn trữ vật, mà là một tiểu thế giới, Thần

linh mạch thượng phẩm trong tiểu thế giới này có ba đoạn, Thần linh mạch trung phẩm có bảy đoạn, Thần linh mạch hạ phẩm có hơn mười đoạn.

Còn các loại nguyên liệu luyện khí, Thần linh thảo tích như núi, Thần tinh có cả hơn mấy nghìn vạn.

- Thật lợi hại.

Diệp Mặc hít một hơi lạnh, hắn còn cho rằng đồ của mình là nhiều rồi, nhưng so với Hóa đạo Thánh đế này mà nói, hắn cũng chỉ là cặn bã mà thôi.

Đô đình Thần môn cũng không phải là một trong Tam đại Thánh môn, nhẫn trữ vật này chắc không phải là đồ của toàn bộ Đô đình Thần môn, nói không chừng chỉ là một phần nhỏ trong đó. Từ đó có thể tưởng tượng, Thần nữ Thánh môn và Đại nhật Thần sơn trong Tam đại Thánh môn chắc hẳn giàu có đến mức nào?

Nhưng Diệp Mặc lập tức lại lắc đầu, môn chủ của Đô đình Thần môn chỉ là một Hóa đạo Thánh đế, hơn nữa nếu như không phải hắn có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung thì chưa chắc có thể giết được lão. Đại nhật Thần sơn và Thần nữ Thánh môn kia đều có Đạo nguyên, mình cũng đừng nghĩ tới nữa. Ít nhất bây giờ vẫn chưa thể đi, đợi sau này tu vi cao rồi, có thể đi cướp ít đồ.

- Chúc mừng Diệp tiên hữu, Ngu Tú không ngờ Diệp tiên hữu lại lợi hại như vậy. Thanh Như có thể đi lịch lãm rèn luyện cùng Diệp tiên hữu, tôi cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi.

Cung chủ Ngu Tú của Băng Thần cung cũng đã đến trước mặt Diệp Mặc, cảm thán nói.

Tu vi của Diệp Mặc thực tế để cô xem vậy là đủ rồi, cô đoán Diệp Mặc cũng chỉ là tu vi giữa Tố đạo và Dục đạo, mà tu vi này không ngờ lại có thể giết được một Hóa đạo Thánh đế, quả thực quá xuất sắc. Thánh đế khác với Tiên đế, nếu nói Tiên đế sơ kỳ giết chết một Tiên đế trung kỳ còn có thể nói được, nhưng Tố đạo Thánh đế giết chết Dục đạo Thánh đế thì quá đáng sợ

rồi. Vì đây là sự cao thấp của đạo hành, khoảng cách giữa Tố đạo Thánh đế và Dục đạo Thánh đế, quả thực còn lớn hơn nhiều so với sự chênh lệch giữa Tiên đế và Tiên tôn.

Diệp Mặc đáp lễ lại nói:

- Đại cung chủ có chỗ không biết, cường giả Hư Thị như mây, khác với Tiên giới chúng ta. Tôi nghe nói trong Hư Thị có một Hóa đạo Thánh đế đã từng giết chết Đạo nguyên Thánh đế. Sự chênh lệch đáng sợ này, trước kia tôi căn bản cũng không dám tưởng tượng, hôm nay đối mặt với Đạo nguyên Thánh đế, tôi chỉ có thể chạy trốn, hơn nữa còn phải may mắn mới có thể trốn được.

Sắc mặt Ngu Tú nghiêm túc khẽ gật đầu, thời gian cô ở Thánh đạo Tàn giới cũng không dài, nhưng kiến thức thì lại tiến bộ rất nhiều. Cô biết Diệp Mặc cũng không nói khoác, lúc trước không dám tưởng tượng, là vì cảnh giới chưa đến, còn nữa chính là tầm mắt và kiến thức chưa đến mà thôi.

- Đại cung chủ, chiếc phong xa này tặng cho cô đấy. Loại pháp bảo phi hành như này, tôi cũng nhiều lắm rồi.

Diệp Mặc chỉ chiếc phong xa đang lơ lửng phía xa nói.

Ngu Tú vừa nãy chứng kiến uy thế ra tay của Diệp Mặc, mỗi một pháp bảo của Diệp Mặc đều là thứ mà cô chưa bao giờ nghe đến, có thể thấy Diệp Mặc xuất htân giàu có, bây giờ Diệp Mặc tặng phong xa cho cô, cô cũng không từ chối, trực tiếp cảm ơn rồi thu lại.

Diệp Mặc thấy Ngu Tú thu hồi lại phong xa, trong lòng cực kỳ cao hứng. Vì hắn vốn dĩ là có chuyện muốn giao phó cho Ngu Tú, bây giờ cứ như đối phương hình như biết mình có chuyện muốn cô giúp vậy, nhận đồ của mình.

…

Tám tháng sau, Diệp Mặc điều khiển Thời Không Thoa dưới sự chỉ dẫn của Ngu Tú, lại lần nữa đến cánh đồng hoang vắn lúc trước hắn đến.

Lúc trước khi Diệp Mặc vừa mới đến nơi này, hắn còn là tu vi Tiên đế, trình độ trận pháp cũng mới đến mức vừa mới tiếp xúc với kiến thức trận pháp của Thánh đạo Tàn giới. Cho nên lúc đó hắn nhìn thấy chỉ là một cánh đồng hoang vu mà thôi, cũng không có thông đạo sương mù.

Còn lúc này Diệp Mặc vì phong ấn trận pháp này, cũng đã tập trung nghiên cứu trận pháp mấy trăm năm trong trận bàn thời gian, hắn vừa đến nơi này, liền tì dấu vết phong ấn. Dấu vết này chỉ cần qua một chút thời gian nữa thôi lại càng rõ ràng hơn, đến lúc đó cho dù là Dục đạo Thánh đế bìn thường cũng có thể nhìn ra.

- Tôi chỉ biết là ở chỗ này, chứ cũng không thể nào tìm được cách nào vào trong trận pháp được, càng đứng nói là phong ấn lại trận pháp, haizz.

Ngu Tú thở dài nói.

Diệp Mặc hiểu tâm trạng của Ngu Tú, giống như hắn năm đó. Giống như biết rõ hư không cũng có thể xé rách, nhưng tu vi chưa đến, cho dù anh có mỗ lực đi nữa, cũng không thể chạm đến hư không được.

- Sư phụ và Diệp đại ca phải bố trí trận pháp, hay là mọi người vào trong thế giới Thanh Châu của tôi đi, tránh chúng ta làm ảnh hưởng Diệp đại ca bố trận.

Thanh Như biết với tu vi và kiến thức của bọn họ, ở lại bên ngoài cũng là thừa.

Vốn dĩ Diệp Mặc muốn mọi người vào trong Thế giới trang vàng của mình, bây giờ Thanh Như lại nói như này, hắn cũng không từ chối. Thế giới Thanh Châu của Thanh Như, cũng là một tiểu thế giới, ở trong đó cũng là thích hợp nhất.

Đợi mọi người vào trong Thanh Châu rồi, Diệp Mặc sau khi cất Thanh Châu đi, lúc này mới dẫn Ngu Tú chuyển vị trí trong cánh đồng hoang dã này. Một canh giờ sau, trước mặt Diệp Mặc và Ngu Tú tối sầm lại, bọn họ lại

đi vào một khoảng sương mù.

Lúc này tu vi của Diệp Mặc cũng đã là Thánh đế rồi, hơn nữa còn là một tông sư trận pháp cao cấp, thông đạo này mặc dư mù mịt, hắn chỉ bố trí vào trận kỳ, là có thể cắt được một không gian sáng lạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2118

Lại Phong Ấn

Ba tháng sau, Diệp Mặc cũng đã quyết định phương án bố trí lại trận pháp phong ấn, từng đống trận kỳ được Diệp Mặc luyện chế ra, Tiên tài cao cấp tích thành núi cũng được Diệp Mặc luyện chế thành trận kỳ.

Một năm sau, Diệp Mặc nhìn những đống trận kỳ này, lúc này mới thầm may mắn mình gặp được tông chủ của Đô đình Thần môn. Nếu không với nguyên liệu mà hắn chuẩn bị, cho dù luyện chế non nửa số trận kỳ trong này cũng không đủ.

Đại cung chủ cũ của Băng Thần cung Ngu Tú vừa trợ giúp Diệp Mặc, sửa sang lại loại hình trận kỳ các loại phương vị trận pháp, hai người mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng hai người lại rất sốt ruột, lúc trước hai người đều cho rằng trận pháp này còn có thể chống cự thêm mấy chục năm nữa, nhưng khi bọn họ luyện chế trận kỳ trong trận pháp này, trận pháp này với mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ xuống dốc của nó.

Tốc độ xuống dốc này, căn bản cũng không cần đến ba năm năm, thì trận pháp này cũng bị phá hủy hoàn toàn. Sau đó trận pháp phong ấn Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới cũng biến mất hoàn tàn, thông đạo cũng mở hẳn.

Nhìn Diệp Mặc chỉ lo luyện chế trận kỳ, Ngu Tú cuối cùng cũng không kìm chế được hỏi:

- Diệp tiên hữu, hay là anh đi bố trí vài trận kỳ trước đi, cố định trận pháp này lại trước đã.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Không được, nếu như bây giờ tôi đi bố trí trận kỳ, chỉ là rượu độc giải khát mà thôi. Tu bổ căn bản không phải là biện pháp, chỉ gây phiền phức cho trận pháp phong ấn mà chúng ta bố trí lại mà thôi.

Tu vi trận pháp của Diệp Mặc cũng tinh thâm hơn nhiều so với Ngu Tú, hắn biết trận cơ lúc này là hoàn chỉnh. Nếu như hắn bây giờ tu bổ trận pháp lại trên trận cơ, sẽ phá hỏng trận cơ. Sau này đợi đến khi hắn luyện chế xong tất cả trận kỳ rồi, nếu như bố trí lại trận pháp, lại phải phá hỏng trận cơ một lần, chuyện được một mất mười này, Diệp Mặc cũng không muốn làm.

Trận pháp này mặc dù lỏng lẻo đến mức sắp sụp đổ rồi, nhưng Diệp Mặc tin rằng chỉ cần mình vẫn còn trong này, những người bình thường cho dù đến nơi này rồi, cũng không thể nào thông qua hắn tiến vào trong Tiên giới, trừ phi có Đạo nguyên Thánh đế thực sự đến. Nhưng bây giờ Diệp Mặc thấy rằng, thậm chí là Hóa đạo Thánh đế, cũng không thèm đến một giới diện cấp thấp dạo một vòng.

Hai năm sau, Diệp Mặc luyện chế xong trận kỳ cuối cùng, lúc này mới phát hiện nguyên liệu của mình cũng chẳng còn là bao nữa.

Diệp Mặc thở phào, cuối cùng cũng đã luyện chế xong trận kỳ trước khi trận pháp sụp đổ. Hắn đưa một phần trận kỳ cho Ngu Tú, rồi lại đưa cô ngọc giản bố trí trận pháp nói:

- Đại cung chủ, đợi lát nữa khi cô đến Tiên giới bên kia, cứ dựa theo miếng ngọc giản này của tôi mà bố trí.

Ngu Tú nhận lấy đồ mà Diệp Mặc đưa cho, ra hiệu đã hiểu rồi.

Diệp Mặc lại lần nữa vung tay ném mấy trận kỳ ra, một nơi vốn dĩ mù mịt sương mù trong nháy mắt đã xuất hiện một thông đạo dần rõ ràng hơn. Ngu Tú biết thủ đoạn trận pháp của Diệp Mặc lợi hại, nhưng nhìn Diệp Mặc mở thông đạo đến lối vào Tiên giới một cách dễ dàng như vậy, cũng vô cùng khâm phục.

- Diệp tiên hữu, anh có chuyện gì khác cần tôi giúp không?

Ngu Tú không đi vào thông đạo ngay lập tức, ngược lại lại hỏi Diệp Mặc một câu.

Diệp Mặc trong lòng cảm kích một người thông minh như Ngu Tú, hắn lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Ngu Tú nói:

- Đại cung chủ, trong nhẫn trữ vật này có một số Thần tinh và hai đoạn Thấn linh mạch cấp thấp, còn một số tâm đắc tu luyện của tôi, tặng cho đại cung chủ.

Ngu Tú cám ơn, nhận lấy nhẫn trữ vật này. Cô biết Thần tinh trong nhẫn trữ vật này, còn có một phần là dùng để bố trí trận pháp, số dư thừa còn lại đều là Diệp Mặc tặng cho cô.

Thấy Ngu Tú nhận chiếc nhẫn, Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra một hạt châu màu xanh đưa cho Ngu Tú nói:

- Đây là tiểu thế giới mà tôi lấy được, tôi cũng luyện hóa rồi. Nếu như cô có thời gian đến Mặc Nguyệt Tiên tông của Cung Hoa Thiên, giúp tôi đưa hạt châu này cho vợ của tôi là Lạc Ảnh.

Hạt châu mà Diệp Mặc cho Ngu Tú tuyệt đối không phải là thứ thô sơ như tiểu thế giới, mà là thế giới Chân linh mà lúc trước hắn lấy được từ người áo bào tím kia, thế giới Chân linh này thậm chí có thể hóa thành thế giới Ngũ hành. Diệp Mặc để rất nhiều đồ trong này, bao gồm cả nhẫn trữ vật tặng cho Diệp Lăng, Bắc Vi, Khinh Tuyết cũng để trong đó.

Sở dĩ giao cho Lạc Ảnh, là vì Lạc Ảnh đối với bọn họ mà nói, như một người chị vậy. Không ai sẽ vì đồ trong tay Lạc Ảnh mà lại có những suy nghĩ linh tinh. Đồng thời Diệp Mặc cũng tin rằng, cho dù Ngu Tú biết thứ hắn đưa cho Lạc Ảnh là thế giới Chân linh, cũng sẽ không có suy nghĩ gian dối.

Ngu Tú nhận hạt châu màu xanh, rồi lại khom người hành lễ nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn Diệp tiên hữu, Ngu Tú nhất định sẽ làm thỏa đáng chuyện này.

Chỉ có bản thân Ngu Tú biết, tại sao cô lại giúp Diệp Mặc, ngược lại còn cám ơn Diệp Mặc nữa. Vì Diệp Mặc hoàn toàn có thể tự mình quay về Tiên giới, nhưng hắn lại không chọn quay về. Không phải hắn không muốn quay về, mà là cho dù tốc độ của Diệp Mặc có nhanh đi nữa, quay về Cung Hoa Thiên, sau đó lại quay về đây, cũng cần chút thời gian, bây giờ trận pháp sắp sụp đổ rồi, một khi Diệp Mặc không ở trong này, thì trận pháp coi như xong. Mấy Dục đạo Thánh đế tiến vào Tiên giới, cũng sẽ không có ai biết.

Diệp Mặc hiểu suy nghĩ của Ngu Tú, hắn đúng là nghĩ như vậy, nhưng cũng không hoàn toàn là vậy. Trận pháp cần phải bố trí lại này, hắn định để lại một lối vào, chỉ có điều cái giá của lối vào này quá cao mà thôi. Dùng một miếng Vô Tương Bí Kim, Vô Tương Bí Kim là nguyên liệu bố trí trận pháp cao cấp trong giới vực, cho dù Diệp Mặc cũng có một miếng, hắn dùng Vô Tương Bí Kim này bố trí, mục đích chính là sau này có cơ hội từ nơi này quay về Tiên giới.

Chỉ tiếc là, Vô Tương Bí Kim của hắn số lượng quá ít, chỉ là luyện chế ba trận kỳ, hai trận kỳ hô ứng, một trận kỳ mở ra. Một trận kỳ mở ra cũng chỉ có thể dùng một lần, cho nên nói hắn cũng chỉ có một lần cơ hội trở lại Tiên giới.

Sau này hắn từ Hư Thị trở về, có thể dùng trận kỳ này quay vế Tiên giới. Bây giờ trận pháp này sắp sụp đổ rồi, hắn chắc rằng không còn thời gian đến Mặc Nguyệt Tiên tông. Nếu như đợi hắn bố trí xong trận pháp này, rồi đến Mặc Nguyệt Tiên tông một chuyến, thì quá lãng phí trận kỳ này rồi.

Đương nhiên, khiến cho Diệp Mặc lo lắng chính là, Mặc Nguyệt Tiên tông của Tiên giới bây giờ khí thế cường đại, Tiên đế cũng có mấy người. Lúc trước khi hắn rời khỏi Mặc Nguyệt Tiên tông cũng đã nhiều lần dặn dò, một khi Đại lục Lạc Nguyệt có tu sĩ phi thăng, lập tức sẽ được Mặc Nguyệt Tiên tông biết, sẽ không có chút nguy hiểm nào. So với trở lại Tiên giới, hắn càng muốn đến Hư Thị một chuyến hơn.

Trong Hư Thị tìm cơ hội Dục đạo đương nhiên là một trong những mục đích chủ yếu của Diệp Mặc, còn có một mục đích nữa, Diệp Mặc trước giờ chưa từng nói, đó chính là hắn nghe nói trong Hư Thị có người của Âm Minh giới, hắn muốn hỏi về chuyện âm hồn của Uyển Thanh có thể quay về từ Âm Minh giới hay không.

Diệp Mặc biết rõ tu vi của mình so với Âm Minh giới mà nói, quả thực quá thấp. Đương nhiên Hỗn nguyên Thánh đế Đoan Mộc Cữu Cách cũng là từ Âm Minh giới thất bại tan tác mà về, hắn cũng sẽ không coi thường đến mức xông vào Âm Minh giới.

- Vậy thì Ngu Tú xin đi trước.

Ngu Tú sau khi hành lễ với Diệp Mặc, cũng không yêu cầu gặp lại Thanh Như một lần nữa, Thanh Như nếu như muốn tìm đạo lộ của mình, gặp thêm cũng chỉ khiến thêm đau xót mà thôi.

Diệp Mặc còn chưa kịp nói gì, chỉ nghe thấy răng rắc một tiếng, một bóng người xông vào trong màn sương mờ mịt.

- Ồ, cũng đã có người đến rồi sao?

Bóng người xông vào đó nhìn thấy Diệp Mặc và Ngu Tú, kinh ngạc bật thốt lên, sau đó liền nhìn kỹ tu vi của Diệp Mặc và Ngu Tú cũng kém hơn gã rất nhiều.

Diệp Mặc trong lòng hiểu rõ mình không chọn quay về Mặc Nguyệt Tiên tông một chuyến quả thực là chính xác, người đến này là một Dục đạo Thánh đế, một khi mình quay về rồi lại quay lại đây, Ngu Tú tuyệt đối không phải là đối thủ của người này. Người này chắc chắn sẽ giống như Dục đạo Thánh đế lúc trước xông vào Tiên giới kia, lại xông vào Tiên giới tiếp.

- Cút đi.

Tên Dục đạo Thánh đế này căn bản cũng không hỏi Ngu Tú và Diệp Mặc bất cứ câu nào, trực tiếp phóng ra một đường đao màu hồng bổ về phía

Diệp Mặc.

Đừng nói tên Dục đạo Thánh đế này ra tay trước, cho dù gã không ra tay, Diệp Mặc cũng sẽ giết chết gã. Lúc này đường đao màu đỏ cũng đã đến, Diệp Mặc hừ lạnh, đấm một quyền ra.

Thần thông Liệt Không cuốn dậy sát thế không gian, trong nháy mắt liền cuốn đường đao màu đỏ này lên, ngay tức khắc tên Dục đạo Thánh đế này liền bị quyền thế của thần thông Liệt Không khóa chặt lại.

- Hóa đạo…

Tên Dục đạo Thánh đế này cảm thấy quanh người gã bị khóa chặt lại, lập tức kinh hãi bật thốt lên.

Gã cho rằng chỉ có Thánh Đế trên cấp Hóa đạo mới có thể dùng lĩnh vực và quyền thế hoàn toàn khóa chặt gã lại.

Cho dù tên Dục đạo Thánh đế này coi thường Diệp Mặc, nhưng trong lúc vội vàng, gã vẫn thoát khỏi sự khóa chặt của quyền thế không gian của Diệp Mặc, cố gắng phóng ra một cái bát nhỏ màu lam khổng lồ.

Loảng xoảng…

Một tiếng vang lên, cái bát khổng lồ đó bị quyền thế của Diệp Mặc đánh vỡ tan, đem không gian xung quanh đánh ra từng gợn sóng.

Tên Dục đạo Thánh đế này mặc dù cố gắng phóng ra cái bát khổng lồ, nhưng cái bát đó còn chưa hoàn toàn kích phát, thì bị một quyền của Diệp Mặc trực tiếp đánh vỡ tan. Gã đồng thời bị quyền thế Liệt Không cường đại đánh trúng, phun một ngụm máu trên không trung rồi ngã ra ngoài.

Không đợi gã nói gì, Diệp Mặc vung tay lên, lại có năm đường lôi thương ầm ầm đánh xuống, tên Dục đạo Thánh đế này dưới sự vội vàng, bị năm đường lôi thương của Diệp Mặc xé thành bã vụn.

Ngu Tú trong lòng thầm sợ hãi, nếu như tên Dục đạo Thánh đế này thông qua trận pháp phong ấn từ Thánh đạo Tàn giới đến Tiên giới, với bản tính không hỏi bất kỳ nguyên nhân gì liền động sát tâm của người này, Tiên giới có lẽ sẽ biến thành thế giới chân linh của gã.

- Đại cung chủ, trận pháp phong ấn trong này cũng đã tàn phá không chịu nổi nữa rồi, người đến đây sẽ càng lúc càng đông hơn. Bây giờ cô quay về Tiên giới, chúng ta lập tức bắt đầu bố trí lại trận pháp phong ấn này.

Diệp Mặc thu lại nhẫn trữ vật, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

- Được, vậy Ngu Tú sẽ ở Tiên giới đợi tin tốt của Diệp tiên hữu.

Ngu Tú nói xong, cũng không chút do dự, tăng tốc tiến vào trận môn tiến vào Tiên giới kia.

…

Ninh Hải, lúc này cũng đã là một thánh phố vô cùng nổi tiếng trong Hoa quốc rồi, chính vì một kỳ nhân như Diệp Mặc đã từng ở nơi này. Lúc này trên một quầy xem tướng số trên một con phố dành cho người đi bộ trong Ninh Hải, một lão đạo thoạt nhìn Tiên phong đạo cốt đang nhắm mắt nói:

- Tài vận của anh còn chưa đến, quay về ăn nhiều khoai lang. Ba năm sau, có lẽ có thể…

- Hả…

Lời của lão đạo này còn chưa dứt, bỗng nhiên sung sướng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la phía xa, đồng thời thất thanh hả lên một tiếng.

- Tốt, tốt, không ngờ tu bổ lại phong ấn trận pháp, nếu là anh, thì chứng tỏ tôi cũng không nhìn nhầm người.

Nói xong lão căn bản cũng không để ý đến người đàn ông trung niên ngồi trước sạp hàng của lão, thu lại sạp hàng xem tướng số, quay người rời

đi.

- Này, đại sư, số mệnh của tôi ông còn chưa nói xong mà…

Dựa vào kiểu xưng hô của người đàn ông trung niên này, lão đạo này cũng không để ý đến, chỉ vài phút, lão đạo liền biến mất giữa đám người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2119

Người Trả Đạo Quả Đến Rồi

Thời Không Thoa của Diệp Mặc lúc này cũng đã rời khỏi thông đạo lối vào của Tiên giới và Thánh đạo Tàn giới, Mục Tiểu Vận và Thanh Như cũng đã ngồi trên Thời Không Thoa, đến Tiểu Băng Sâm cũng ra ngoài rồi. Cộng thêm Diệp Mặc, trên Thời Không Toa cũng có bảy người. Mặc dù Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm còn cả Cừu Nhưỡng cũng chưa tính là con người, nhưng Diệp Mặc cũng chưa bao giờ đối đãi với bọn chúng như vật nuôi cả.

Tâm trạng của Diệp Mặc cũng là lần đầu tiên thoải mái như này, trận pháp phong ấn này trước khi hắn đến Thánh đạo Tàn giới cũng muốn phong bế rồi. Bây giờ cuối cùng cũng làm được rồi, nếu như không phải muốn đến Hư Thị, thì hắn cũng đã xuất hiện ở Cung Hoa Thiên rồi.

Đến Hư Thị không phải chuyện một hai ngày, Diệp Mặc không thể nào nhờ mượn Truyền tống trận trong này, hắn sớm đã chuẩn bị trường kỳ phi hành rồi. Bây giờ mọi người ngồi trên Thời Không Thoa nói chuyện, Diệp Mặc cũng vui vẻ truyền một chút tâm đắc tu luyện của mình cho mọi người.

- Diệp đại ca, năm đó nếu như không phải là anh, thì tôi có thể cũng không thể nào tỉnh lại trong Băng Thần cấm địa nữa rồi.

Sau khi dời chủ đề tu luyện, Thanh Như lại lần nữa cảm thán ân cứu mạng của Diệp Mặc năm đó.

Đối với chuyện Thanh Như xuất hiện trong Băng Thần cấm địa như này, còn cả Băng Thần cấm địa tại sao lại xuất hiện những thiếu nữ bị đóng băng kia, Diệp Mặc cũng chỉ là đại khái suy đoán mà thôi. Thanh Như không giải thích, hắn cũng không cố ý đi hỏi, hắn không phải là một người thích tám

chuyện, huống chi hắn cảm thấy Thanh Như hình như cũng phản cảm với chuyện này.

Diệp Mặc biết rõ Thanh Như tại sao lại cảm thán, bất luận là ai, chỉ cần còn hi vọng sống, thì không ai lại muốn chết cả. Vì Thanh Như lúc đó còn có chút hồ phách, cho nên hắn dùng một viên Thiên Tâm Phục Hồn đan cứu sống Thanh Như. Bây giờ Uyển Thanh hồn phách đều tiêu tán, cho dù là Thiên Tâm Phục Hồn đan, cũng không thể nào cứu nổi. Nếu như hắn có thể tìm được một chút hồn phách của Uyển Thanh về, hắn còn có thể cứu sống được Uyển Thanh, còn có thể tìm được tia hồn phách đó hay không, thì chỉ có thể đi tìm người của Âm Minh giới trong Hư Thị hỏi thăm chút mà thôi.

Thanh Như thấy ánh mắt Diệp Mặc cụp xuống, còn cho rằng Diệp Mặc lại nghĩ đến chuyện Băng Thần cung dùng đại trận Băng Thần giam hắn. Đang định an ủi Diệp Mặc một chút, liền nghe thấy Diệp Mặc bỗng nhiên nói:

- Vô Ảnh, dừng Thời Không Thoa lại, chúng ta xuống đây xem xem.

- Như Nam sư muội lâu rồi không gặp.

Sau khi hạ Thời Không Thoa xuống, Diệp Mặc ngay lập tức bước ra khỏi Thời Không Thoa cười ha hả nói.

Ba người trước mặt, một người trong đó chính là Nữu Như Nam da dẻ có chút đen, lúc trước Nữu Như Nam nói muốn rời khỏi Hành Thị Thần Giác, cho nên Diệp Mặc nhìn thấy Nữu Như Nam vẫn ở đó, liền có chút ngạc nhiên.

- Anh là Diệp Mặc sư huynh.

Nữu Như Nam lập tức nhận ra Diệp Mặc, đồng thời nhìn thấy Diệp Mặc cũng không phải một mình đến đây.

- Sao anh vẫn còn ở đây?

Nữu Như Nam nhìn Thanh Như tuyệt sắc vô song và Mục Tiểu Vận xinh đẹp, có chút kinh dị hỏi. Cô biết rõ Diệp Mặc đắc tội với rất nhiều người trong này, theo cách nghĩ của cô, Diệp Mặc đi càng xa càng tốt, sao lại quay về nơi này?

- Trước tiên đừng quan tâm tại sao tôi ở trong này, tôi muốn hỏi cô sao còn chưa đi?

Diệp Mặc cũng có chút thiện cảm với Nữu Như Nam, hắn đến Thánh đạo Tàn giới, người đầu tiên gặp mặt chính là Nữu Như Nam, lúc trước Nữu Như Nam cũng giúp hắn rất nhiều.

- Trong này không có chuyện của anh, anh tránh ra.

Người đàn ông đi cùng Nữu Như Nam lập tức quát Diệp Mặc một câu, nếu như không phải nhìn thấy tu vi của Diệp Mặc cũng không thấp hơn bọn họ, nói không chừng bọn họ cũng ra tay rồi.

Diệp Mặc vừa nhìn liền biết hai người này đang chặn Nữu Như Nam lại, còn nguyên nhân thế nào thì hắn không biết. Nhưng Diệp Mặc hiểu con người Nữu Như Nam, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ lại gây sự. Hắn vung tay tát một cái ra, người đàn ông vừa nãy nói chuyện trực tiếp bị cái tát của Diệp Mặc tát bay mấy nghìn mét, đập lên trên một đống đất nhỏ, khiến đống đất đó trực tiếp hóa thành một cái hố to.

Nữu Như Nam biết sự lợi hại của Diệp Mặc, nhưng cũng không ngờ Diệp Mặc lại trở nên lợi hại như này, cô sững sờ nhìn Diệp Mặc, trong lúc nhất thời quên đi mình định nói gì.

Một gã Tiên đế khác mau chóng phản ứng lại, lập tức run bần bật nói:

- Chúng tôi là người của Hành Thị Thần Giác, tiền bối lại không biết ngô khoai thế nào liền ra tay như vậy, Hành Thị Thần Giác tôi…

Tên Tiên đế này còn chưa dứt lời, lại bị một cái tát của Diệp Mặc tát bay, đập vào một Tiên đế khác đang trong hố đất kia không thể nào đứng dậy nổi.

Hai gã Tiên đế, đều là đỉnh phong trong Tiên giới, nhưng bây giờ dưới tay Diệp Mặc, quả thực cũng không bằng con sâu cái kiến, điều này quả thực là sự chênh lệch về sức mạnh.

Nữu Như Nam phản ứng lại, cảm kích nhìn Diệp Mặc nói:

- Lúc trước sau khi tôi ra khỏi Mộ hoa Thần sơn, lập tức rời khỏi Hành Thị Thần Giác, sau đó tôi gặp được mẹ tôi ở Thủy Vân Thần thành…

- Mẹ của cô chẳng phải đã rời khỏi cô từ khi cô còn rất nhỏ hay sao?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, lúc trước hắn cũng nghe thấy Nữu Như Nam nói về chuyện này.

Nữu Như Nam gật đầu nói:

- Đúng, sau đó tôi mới biết mẹ của tôi rời xa tôi là vạn bất đắc dĩ. Sau khi tôi gặp lại mẹ tôi, vốn dĩ sống và tu luyện cùng với mẹ cũng rất vui vẻ, nhưng lúc này lại xảy ra một chuyện, tôi mà mẹ trong một lần lịch lãm rèn luyện tìm được một Thiên mệnh Đạo quả …

Diệp Mặc kỳ quái hỏi:

- Cái này chẳng phải là chuyện tốt sao? Thiên mệnh Đạo quả cảm ngộ sinh mạng để Chứng đại đạo, cô sớm muộn gì cũng dùng đến nó.

Nữu Như Nam thở dài nói:

- Đây vốn dĩ là chuyện tốt, nhưng vấn đề là ở chỗ này, tôi và mẹ tôi đều không có kinh nghiệm thu Đạo quả, không lập tức dùng cấm chế khóa Đạo quả lại, kết quả đạo vận tràn ra ngoài, thu hút sự chú ý của người khác. Thậm chí còn dẫn đến một Dục đạo Thánh đế, Dục đạo Thánh đế đó cưỡng ép cướp đi Đạo quả của chúng tôi, lại còn giữ lại khí tức của Đạo quả, lại dẫn người của Hành Thị Thần Giác đến. Hành Thị Thần Giác dẫn mẹ tôi đi, bảo tôi đi hái Đạo quả vừa mới tìm được. Nhưng tôi tìm ở chỗ nào chứ? Tôi vốn dĩ không có Đạo quả, Đạo quả bị người ta cướp đi rồi mà.

Thanh Như cũng đã đi đến, chen miệng vào nói:

- Hành Thị Thần Giác đó không ngờ lại không lục soát?

Nữu Như Nam cúi đầu không nói gì, Diệp Mặc lại cười khẩy nói:

- Bọn họ không phải là không lục soát, mà vì Đại tiểu thư đó làm kỹ nữ còn muốn lập miếu thờ nữa.

Diệp Mặc đoán Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác chắc chắn là vẻ ngoài làm người tốt, nếu như Nữu Như Nam không thu hồi Đạo quả, vậy thì lục soát cũng sẽ không có gì Thanh Như không biết rõ ai là Đại tiểu thư, cũng không biết giữa Nữu Như Nam và Đại tiểu thư có dính líu gì, chỉ mỉm cười, cũng không tiếp tục phản bác lại.

- Đi thôi, tôi và cô đến Hành Thị Thần Giác một chuyến.

Diệp Mặc dứt khoát nói, lúc trước Nữu Như Nam giúp Diệp Mặc rất nhiều, hôm nay một Hành Thị Thần Giác hắn quả thực cũng không coi ra gì, tiện thể đi một chuyến cũng chẳng sao.

Nữu Như Nam giật mình nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp sư huynh, Hành Thị Thần Giác rất có khả năng có Hóa đạo Thánh đế, cho dù không có Hóa đạo Thánh đế, Dục đạo Thánh đế cũng chắc chắn có, anh đến…

Nữu Như Nam cho rằng, Diệp Mặc mặc dù lợi hại, dù sao cũng không phải Thánh Đế, sao có thể chọc giận Hành Thị Thần Giác được?

- Cô yên tâm đi, tôi cũng có ân với Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác, tin rằng chút mặt mũi này cô ấy cũng sẽ nể.

Diệp Mặc an ủi nói.

Nữu Như Nam thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng chỉ biết gật đầu. Trên thực tế cô căn bản cũng không còn đường chạy nữa rồi, nếu như Diệp Mặc không

giúp, cô và mẹ cô chỉ có thể bị hãm hại trong Hành Thị Thần Giác.

…

Hành Thị Thần Giác cũng không có gì khác biệt so với lúc trước hắn đến, vẫn là một sơn trại chằng chịt cấm chế. Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm và cả Cừu Nhưỡng cũng được Diệp Mặc cho vào trong Thế giới trang vàng, Mục Tiểu Vận, Thanh Như và Phục Phi đi cùng Diệp Mặc và Nữu Như Nam đến trước sơn trại của Hành Thị Thần Giác đó.

Hai gã bảo vệ kia rõ ràng cũng nhận ra Nữu Như Nam, bọn họ nhìn thấy Nữu Như Nam dẫn mấy người Diệp Mặc đến, cũng không nói gì nhiều, trực tiếp cho năm người tiến vào. Đối với mấy người tu vi cao nhất mới là Tiên đế, hai gã bảo vệ này căn bản cũng không coi ra gì.

- Như Nam, họ là ai vậy?

Một người con gái xinh đẹp mặt quần áo màu xanh lục cũng đã từ con đường đá xanh kia đi đến đón.

Người con gái mặc quần áo xanh lục này Diệp Mặc đương nhiên nhận ra, chính là Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác. Cô chỉ biết Diệp Mặc, còn ba người phía sau Diệp Mặc, cô không biết một ai. Khi cô nhìn thấy Thanh Như, trong lòng lại càng kinh ngạc về dung nhan xinh đẹp của Thanh Như.

Là Đại tiểu thư của Hành Thị Thần Giác, Hành Uyển Mạn rất tự tin về dung nhan của mình, nhưng trước mặt Thanh Như, cô cũng chỉ có thể mặc cảm. Thân hình và khuôn mặt hoàn mỹ của Thanh Như, quả thực chính là hóa thân của người con gái hoàn mỹ, đừng nói là Thanh Như, cho dù là Mục Tiểu Vận cũng đẹp hơn cô.

- Đại tiểu thư, cô biết Diệp Mặc, ba người còn lại là bạn của Diệp Mặc.

Nữu Như Nam cũng không còn sự tôn kính đối với Đại tiểu thư như lúc trước nữa, chỉ bình tĩnh giới thiệu.

Hành Uyển Mạn lạnh nhạt nói:

- Nếu như vậy, thì cứ vào trước rồi nói chuyện, Như Nam, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô.

Diệp Mặc cười khẩy nói:

- Nhất định sẽ giúp, thì cũng sẽ không nhốt mẹ của Như Nam lại.

- Mẹ của Như Nam từ lúc nào bị giam lại rồi? Bà ấy làm khách trong Hành Thị Thần Giác chúng tôi.

Hành Uyển Mạn nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Không nói lúc trước Diệp Mặc không bán Thần Tâm thạch cho cô, ngay cả giúp cô trong Mộ Hoa Thần sơn, cũng muốn một quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả của cô. Hôm nay Diệp Mặc tự tạo nghiệp chướng, chủ động đến Hành Thị Thần Giác, thì đừng trách Hành Uyển Mạn không khách khí.

Cô mặc dù nghi ngờ thủ đoạn của Diệp Mặc tương đối lợi hại, nhưng tình cảnh lúc trước, cô lại càng tin Diệp Mặc và mấy người kia cùng một giuộc, chính vì như vậy, cô mới có thể chạy thoát. Cho dù Diệp Mặc lợi hại thật, cho dù là Bán thánh đỉnh phong nhất, trước mặt Thánh Đế của Hành Thị Thần Giác cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Trong đại điện của Hành Thị Thần Giác, có hai vị Dục đạo Thánh đế đang ngồi, còn có hai vị Tố đạo Thánh Đế, ngoài ra, còn có bốn vị Tiên đế. Một người con gái mặc áo trắng ngồi hàng ghế khách, trong tay bưng một chén trà, nhắm chặt mắt.

Không khí trong đại điện dường như có chút cổ quái, còn lúc này, tên Dục đạo Thánh đế ngồi ở ghế đầu bỗng nhiên lấy ra một truyền tin châu nhìn một chút, sau đó cười ha hả nói:

- Như Nam trở về rồi, còn dẫn theo một tên Bán thánh tên Diệp Mặc.

Lúc trước hai quả Lôi Âm Tuế Nguyệt quả của Hành Uyển Mạn, một quả trong đó là bị người này lấy đi. Xem ra, người này quay về trả lại Lôi Âm Tuế Nguyệt quả cho Hành Thị Thần Giác chúng ta.

Mặc dù cười nói, nhưng không hề che giấu sát cơ trong mắt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2120

Là Diệp Các Chủ Nào

Như Nam.

Người phụ nữ áo trắng kia trông thấy Nữu Như Nam tới, ánh mắt buồn bã, lập tức đã biết rõ hai mẹ con nàng đều đi không được rồi. Khi bà nhìn thấy Thanh Như và Mục Tiểu Vận, trong lòng đồng thời thầm than. Loại con gái như Thanh Như và Mục Tiểu Vận này tới Hành Thị Thần Giác, há có thể đi được?

Diệp Mặc cũng nhìn thấy mẹ của Nữu Như Nam, một phụ nữ thân mặc áo trắng xinh đẹp. Hắn càng là có chút không nói nên lời, người phụ nữ này thoạt nhìn còn trẻ trung xinh đẹp hơn Nữu Như Nam, làn da cũng trắng nõn hơn Nữu Như Nam rất nhiều, không ngờ lại là mẹ của Nữu Như Nam. Không đơn giản như thế, mà tu vi của bà cũng cao hơn Nữu Như Nam, đã là tu vi Tố Đạo Thánh đế.

- Ngươi chính là Diệp Mặc, là người lúc trước hỏi Uyển Mạn lấy đi Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả phải không?

Dục Đạo Thánh đế mới vừa nói kia lúc này trong mắt chỉ có Diệp Mặc. Không phải là gã rất coi trọng Diệp Mặc, mà là vì Diệp Mặc cầm đi một quả Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả.

Diệp Mặc tự mình ngồi xuống, đồng thời sau khi kêu bọn Thanh Như và Tiểu Vận đến ngồi xuống, lúc này mới chậm rãi nói: Một gã Dục Đạo Thánh đế khác hừ lạnh một tiếng, rất là bất mãn chuyện Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế tầm thường, cũng dám lớn lối như vậy.

- Giao dịch với ta có được? Một Tiên đế như ngươi có cái gì mà có thể giao dịch Lôi Âm Tuế Nguyệt Quả với ta?

Hành Uyển Mạn ở một bên khinh thường nói.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn Hành Uyển Mạn nói:

- Ta đã thấy qua rất nhiều thứ đàn bà không biết xấu hổ, loại không biết xấu hổ như ngươi đây, xác thực là lần đầu tiên nhìn thấy đấy.

Diệp Mặc há có thể không biết ý tứ của Đại tiểu thư này, bây giờ cô ta muốn đổi ý rồi. Chuyện lúc trước mình giúp cô ta ngăn chặn Bán Thánh kia, cô ta đã sớm vứt sang một bên rồi. Cô ta đoán chừng cho dù mình có thể ăn chắc một Bán Thánh, cũng không cách nào ăn nói trước mặt Thánh đế của Hành Thị Thần Giác.

- Ngươi muốn chết...

Một gã Tố Đạo Thánh đế đột nhiên đứng lên. Sắp sửa động thủ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng. Hắn vốn còn muốn tỉ mỉ hỏi thêm mấy câu. Trợ giúp Nữu Như Nam tìm được vị trí của Thiên Mệnh Đạo Quả. Nếu bây giờ Hành Thị Thần Giác đã ngay cả chút thời gian này cũng đợi không được, vậy thì đánh thôi. Đừng nói hắn còn chưa trông thấy Hóa Đạo Thánh đế của Hành Thị Thần Giác, cho dù là hắn có nhìn thấy Hóa Đạo Thánh đế, hắn cũng sẽ không có ý sợ hãi chút nào cả.

- Dừng tay.

Một tiếng hừ lạnh từ cửa đại điện truyền đến, hai người đàn ông từ cửa đại điện đi đến. Hai người đều là tu vi Hóa Đạo Thánh đế, Diệp Mặc lập tức nhận ra người đàn ông phía sau, mặt đầy râu dài, đúng là thành chủ Đồng Yến của thành Luân Lan Thánh Đạo.

Diệp Mặc đưa một quả Đạo Quả cho y. Cũng từ chỗ y lấy được một

lượng lớn tin tức hữu dụng. Vốn Diệp Mặc cho rằng Đổng Yến đã bế quan, hoặc là chuẩn bị đi Thần Phần Vực thăng cấp Đạo Nguyên rồi, không nghĩ tới y còn có tâm tư đi dạo lung tung tứ phía.

- Vị này chính là Đổng trưởng lão của Đại Nhật Thần Sơn...

Hóa Đạo Thánh đế đi cùng với Đổng Yến này chỉ nói có nửa câu, mọi người trong đại điện Hành Thị Thần Giác đều mặt lộ vẻ khiếp sợ đứng lên thi lễ.

Đại Nhật Thần Sơn gần đây như mặt trời ban trưa, ai mà không biết? Đổng trưởng lão này tu vi không ai nhìn thấu triệt, hiển nhiên là Hóa Đạo Thánh đế.

Tên Hóa Đạo Thánh đế của Hành Thị Thần Giác kia trông thấy mấy người Diệp Mặc đến bây giờ vậy mà còn chưa đứng lên, lập tức muốn tác quái. Vừa rồi gã ngăn trở Tố Đạo Thánh đế của Hành Thị Thần Giác động thủ với Diệp Mặc, là vì không muốn Hành Thị Thần Giác thất lễ trước mặt Hóa Đạo trưởng lão của Đại Nhật Thần Sơn. Không ngờ là tên Tiên đế nho nhỏ này thật đúng là muốn ăn đòn, Hóa Đạo Thánh đế của Đại Nhật Thần Sơn cũng đã tới rồi, lại vẫn cứ dám ngồi bất động. Cũng không biết là người từ đâu tới mà không biết trời cao đất rộng như vậy.

Đổng Yến cũng nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức vẻ mặt tươi cười vội vã đi đến trước mặt Diệp Mặc chắp tay nói.

- Thì ra Diệp các chủ cũng tới Hành Thị Thần Giác rồi, có thể gặp được Diệp các chủ ở đây, thật sự là may mắn của Đổng Yến.

- Thì ra là Đổng bảo chủ, đúng là hạnh ngộ ah.

Giữa Diệp Mặc và tông môn của Đổng Yến có thù oán, giữa hắn và Đổng Yến ngược lại không có gì cả. Đổng Yến tới hỏi thăm trước, Diệp Mặc cũng đứng lên chắp tay chào một cái.

Trong đại điện trong nháy mắt đã yên lặng lại, Đại Nhật Thần Sơn là nơi

nào? Tuy ban đầu rất nhiều người cũng không biết, bây giờ sau khi một lần nữa mở sơn môn, gần như toàn bộ người trong Thánh Đạo Tàn Giới đều đã hiểu rõ cái gì là Đại Nhật Thần Sơn rồi. Lúc trước một trong tam đại Thánh môn của Thánh Đạo Giới, năm đó địa vị so với Thần Nữ Thánh Môn đã cao hơn, bây giờ càng là chèn ép Thần Nữ Thánh Môn đến nỗi không dám nói năng gì.

Hóa Đạo Thánh đế của một Thánh môn như vậy, ở một cái thần giác chính là sự tồn tại như Thiên hoàng tối cao, mà một người như vậy lại vài bước liền đi tới trước mặt Diệp Mặc chủ động chắp tay ân cần thăm hỏi, Diệp Mặc - tên Tiên đế nho nhỏ này ngầu như vậy sao?

Lúc này tên Hóa Đạo sơ kỳ của Hành Thị Thần Giác cùng đi vào với Đổng Yến kia cũng phản ứng lại, Tiên đế đang ngồi này tuyệt đối không tầm thường, nếu không Đổng Yến sẽ không có khả năng khách khí như thế.

Sau khi hiểu rõ đạo lý này, lửa giận của gã lập tức tiêu tán không còn, cũng chủ động đi tới chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Hành Nhiên rất vinh hạnh Diệp các chủ có thể tới Hành Thị Thần Giác ta.

Gã không biết Diệp Mặc - Các chủ này rốt cuộc là Các chủ gì, chỉ có điều là Đổng Yến của Đại Nhật Thần Sơn xưng hô như vậy, gã cũng chỉ có thể xưng hô như vậy thôi.

Diệp Mặc ngay cả chút mặt mũi cũng không cho, lạnh lùng nói:

- Phải không đó? Vừa rồi nếu như không phải là Đổng bảo chủ tiến đến, Hành Thị Thần Giác nói không chừng còn có người động thủ với ta rồi.

Hành Nhiên sắc mặt cứng đờ, gã không thể tưởng được Diệp Mặc vậy mà lại không nể mặt như thế, dầu gì mình cũng là một Hóa Đạo Thánh đế, là người cầm quyền tu vi cao nhất Hành Thị Thần Giác.

Diệp Mặc dù là địa vị cao tới đâu, cũng chẳng qua chỉ là một Tiên đế mà

thôi.

Nhưng lời càng khó nghe hơn của Diệp Mặc còn ở phía sau, hình như căn bản là không có trông thấy sắc mặt xấu hổ của tên Hành Nhiên này, Diệp Mặc vẫn tiếp tục nói:

- Chờ thêm một lát nữa, đoán chừng ngươi cũng sẽ không vinh hạnh rồi, bởi vì hôm nay ta đến Hành Thị Thần Giác là để gây phiền toái. Nếu như ta mất hứng, hôm nay còn có thể giết người đấy.

Nếu như nói vừa rồi sắc mặt Hành Nhiên chỉ là hơi cứng ngắc, có chút quẫn bách, bây giờ Diệp Mặc nói như vậy khiến cho gã lửa giận thoáng cái đã nổi lên.

Cho dù là khiến cho trưởng lão Hóa Đạo Đổng Yến của Đại Nhật Thần Sơn tức giận, gã cũng phải giáo huấn Diệp Mặc một trận.

Hành Nhiên sắc mặt tái xanh bỗng nhiên trở nên lạnh, quay người chắp tay hỏi Đổng Yến:

- Đổng bảo chủ, không biết vị Diệp các chủ này là đến từ phương nào? Hành Thị Thần Giác có chỗ tiếp đón không được chu đáo, tương lai cũng dễ đền bù khuyết điểm.

Lời nói này của Hành Nhiên có chút tức giận, ý là hôm nay có thể nể mặt Đổng bảo mà không động tới Diệp Mặc. Nhưng nếu như Diệp các chủ này và Đại Nhật Thần Sơn không có quan hệ đặc biệt gì, vậy thì đừng trách tương lai gã sẽ tìm tới cửa động thủ. Nếu như đối phương đuổi tới Hành Thị Thần Giác của mình động thủ, vậy thì đừng trách gã không khách khí.

Đổng Yến làm như nghe không hiểu những lời này vậy, mỉm cười:

- Diệp các chủ vốn là mở một tòa Đan Khí Thánh Các tại thành Luân Lan Thánh Đạo, bây giờ hẳn là đang tứ phương bươn trải rèn luyện. Hành tiên hữu muốn đền bù khuyết điểm, tương lai đoán chừng rất khó tìm thấy cơ hội.

Đổng Yến trong lòng cười lạnh, tên Hành Nhiên này cũng chỉ là một Hóa Đạo Thánh đế của Hành Thị Thần Giác mà thôi, hơn nữa lại chỉ dừng lại tại Hóa Đạo sơ kỳ, Diệp Mặc ngay cả mình còn không sợ, còn giết cả tông chủ của Đô Đình Thần Môn. Một Hóa Đạo Thánh đế của Hành Thị Thần Giác, đối với Diệp Mặc mà nói, thật sự chỉ như bữa ăn sáng. Cũng dám nói không khách khí với Diệp Mặc, thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Hành Nhiên nghe Đổng Yến nói xong liền biến sắc, ý trong lời nói của Đổng Yến gã há có thể nghe không hiểu sao, đây tuyệt đối không phải là nói mát, mà thật sự muốn mình đền bù khuyết điểm rồi. Diệp các chủ này đến cùng là lai lịch gì? Đợi chút, Các chủ Đan Khí Thánh Các ở thành Luân Lan Thánh Đạo?

Chỉ trong nháy mắt, Hành Nhiên liền biết lai lịch của Diệp Mặc, sắc mặt gã có chút tái nhợt lại chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Diệp các chủ chắc hẳn chính là Các chủ Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh Các ở thành Luân Lan Thánh Đạo?

Hành Nhiên vừa nói ra như vậy, người trong đại điện đều hiểu được. Hai gã Dục Đạo Thánh đế và hai gã Tố Đạo Thánh đế lúc đầu sắc mặt đều tái nhợt khó coi, hiển nhiên cũng đã biết lai lịch của Diệp Mặc.

Mấy năm trước, bên ngoài thành Luân Lan Thánh Đạo, Diệp Mặc đã giết tông chủ Úy Tuyên của Đô Đình Thần Môn, ác danh sớm đã lan xa. Úy Tuyên là người thế nào, kẻ mạnh Hóa Đạo viên mãn, sắp vấn đạo Đạo Nguyên.

Hơn nữa tu vi cực kỳ dũng mãnh, cho dù kẻ mạnh cùng là Hóa Đạo hậu kỳ, ở trước mặt y cũng chẳng đáng nhìn tới. Mà một kẻ hung ác như vậy, bởi vì muốn tìm Diệp các chủ ở thành Luân Lan Thánh Đạo báo thù, lại bị Diệp các chủ chém chết ngay bên ngoài thành Luân Lan Thánh Đạo.

Thánh Đạo Tàn Giới tốc độ tin tức truyền đi rất chậm, nhưng bây giờ tin tức này người chung quanh đã biết từ lâu rồi. Hành Thị Thần Giác của gã so

với Đô Đình Thần Môn thì căn bản là chưa đủ nhìn.

Diệp các chủ người ta giết tông chủ của Đô Đình Thần Môn, cũng không có thấy Đô Đình Thần Môn làm gì Diệp Mặc, hiện tại Hành Thị Thần Giác của gã vậy mà lại muốn giữ Diệp Mặc lại. Cái gì gọi là không biết sống chết? Chính là đây áh.

Tên Tố Đạo Thánh đế muốn động thủ với Diệp Mặc kia càng là trên đầu rịn ra mồ hôi lạnh, gã biết đợi lát nữa Diệp Mặc muốn giết gã, cho dù là thái thượng tông chủ cũng không cứu nổi gã.

- Mời ngồi, mời ngồi...

Hành Nhiên trong lòng rung động không thôi, những phẫn nộ kia sớm đã biến mất không còn dấu vết, vừa mời Diệp Mặc ngồi xuống, vừa sai bảo:

- Đi đem Đề Lưu Nhưỡng tốt nhất Hành Thị Thần Giác ta tới, ta muốn chiêu đãi Đổng trưởng lão và Diệp các chủ.

Đổng Yến mỉm cười, cũng không nói gì, ngồi xuống cách chỗ Diệp Mặc không xa. Nếu như Hành Nhiên còn không biết tiến hành đền bù cho Diệp Mặc, thì gã hết thuốc chữa rồi.

Đại tiểu thư Hành Uyển Mạn sắc mặt có chút phát tím, cô ta hoàn toàn không thể ngờ, Diệp Mặc này lai lịch lại đáng sợ như thế, ngay cả Hóa Đạo Thánh đế cũng từng giết rồi. Tại Thánh Đạo Tàn Giới, có mấy người có thể giết Hóa Đạo Thánh đế? Còn giết cả tông chủ của Đô Đình Thần Môn sao?

Mẹ của Nữu Như Nam hiển nhiên khôn khéo hơn Nữu Như Nam, bà ta lập tức hiểu ra đạo lý trong đó, vội vàng lôi kéo Nữu Như Nam đi đến ngồi xuống cạnh chỗ Diệp Mặc, chủ động bưng hũ rượu lên vội rót đầy một chén rượu cho Diệp Mặc, quăng ra một cái nhìn quyến rũ cho Diệp Mặc nói:

- Diệp các chủ lại là bạn của Như Nam, chén rượu này Thiên Diệp cảm ơn Diệp các chủ đã trợ giúp Như Nam, cạn chén trước.

Nói xong một ngụm uống vào chén rượu này, sau đó có ý quyến rũ nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc im lặng không nói gì, một cô gái tốt như Nữu Như Nam, sao lại gặp phải một bà mẹ như vậy?

Nữu Như Nam mất mặt thiếu chút nữa cúi đầu mình thấp đến tận đùi, vừa rồi rung động Diệp Mặc cho cô hoàn toàn bị hành động của mẹ đánh bại rồi.

- Ha ha, nghe nói Hành Thị Thần Giác có cố nhân đến đây, Chúc Quang Khải cố ý chạy đến, hy vọng cố nhân không để cho ta thất vọng.

Tiếng nói vừa ra, lại có một bóng người xuất hiện ở cửa vào đại điện, đã cắt đứt lời của mẹ Nữu Như Nam.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2121

Xem Một Đao Của Ta Trước Đã

Chúc Quang Khải đứng ở cửa liếc mắt liền thấy Diệp Mặc, gã lấy được tin tức của Diệp Mặc, cho nên sau khi trông thấy Diệp Mặc, trong mắt sát cơ chợt lóe lên, nhưng lập tức trong mắt gã liền lộ vẻ kinh ngạc. Bởi vì gã nhìn thấy Đổng Yến cũng ở đây.

- Xin chào Đổng bảo chủ, không nghĩ tới có thể trông thấy đại giá Đổng bảo chủ ở chỗ này.

Chúc Quang Khải đối với Đổng Yến cũng không dám chậm trễ chút nào, nhanh chóng tới hỏi thăm.

Ân cần thăm hỏi Đổng Yến xong, tiếp theo gã mới chào hỏi Hành Nhiên. Tuy gã chỉ là một Dục Đạo Thánh đế, thoạt nhìn lại không hề kiêng kỵ Hành Nhiên.

Diệp Mặc nhìn thấy gã này, trong lòng cười lạnh. Hắn còn chưa đi tìm gã này gây phiền toái, gã này còn dám chủ động tìm tới nơi này. Mình ở Hành Thị Thần Giác mới được một thời gian, gã này cũng đã xuất hiện ở đây, hiển nhiên là có bố trí cơ sở ngầm tại Hành Thị Thần Giác, mà cái cơ sở ngầm này chính là để chuyên môn theo dõi hắn đây.

- Thì ra là Chúc thành chủ của Thủy Vân Thần Thành.

Đổng Yến cũng không có tự cao tự đại, đứng lên chắp tay một cái.

Thành chủ Thủy Vân Thần Thành là một cường giả Hóa Đạo đỉnh cao, tu vi không thua gì Đổng Yến.

Mà Chúc Quang Khải chính là người của Hóa Đạo Thánh đế kia, đồng thời còn là thành chủ thứ hai của Thủy Vân Thần Thành. Chỉ cần đối phương không động tới thứ trong tay mình, Đổng Yến cũng không có nghĩ tới chuyện đi đắc tội với loại người này.

Mẹ của Nữu Như Nam lại vội vàng đứng lên khách khí hành một cái tiên lễ với Dục Đạo Thánh đế này, nói:

- Thiên Diệp ra mắt Chúc thành chủ.

Bà ta đã ở Thủy Vân Thần Thành một khoảng thời gian, đương nhiên biết rõ sự mạnh mẽ và thế lực của Chúc Quang Khải.

Chúc Quang Khải hiển nhiên cũng nhận ra mẹ của Nữu Như Nam, thấy thế cười ha ha:

- Em gái Thiên Diệp thật đúng là càng ngày càng rạng rỡ.

Nữu Như Nam sắc mặc khó coi, cô nhìn ra Chúc Quang Khải tới nơi này chắc hẳn là vì Diệp Mặc, nói không chừng còn có thù oán rất lớn với Diệp Mặc. Cô không muốn mẹ mình nói nhiều với Chúc Quang Khải, mà mẹ hiển nhiên là còn có quan hệ không tầm thường với Chúc Quang Khải.

Cũng may Nữu Thiên Diệp cũng thức thời, hình như biết rõ Diệp Mặc và Chúc Quang Khải rất không thoải mái, khi cùng Chúc Quang Khải lên tiếng chào xong, thì cười chứ không tiếp tục nói nhiều nữa.

- Ha ha, Chúc thành chủ quang lâm tệ giác, cũng xin mời ngồi.

Hành Nhiên chắp tay nói, bất kể Diệp Mặc có phải là thực sự lợi hại hay không, nhưng sự lợi hại của Chúc Quang Khải thì ông ta đã biết. Với sự gian giảo lõi đời của ông ta, hiển nhiên đã nhìn ra Chúc Quang Khải là vì Diệp Mặc mà đến.

Trong suy nghĩ của ông ta, tốt nhất là Chúc Quang Khải và Diệp Mặc đánh nhau, Diệp Mặc giết Chúc Quang Khải, sau đó đắc tội Đại Thành chủ

Lao Sầm của Thủy Vân Thần Thành, Đại Thành chủ Lao Sầm lập tức chạy đến đánh nhau với Diệp Mặc. Nếu như Diệp Mặc là giả vờ lợi hại, vậy Lao Sầm giết Diệp Mặc càng vừa hay hợp ý ông ta.

Chờ sau khi Chúc Quang Khải ngồi xuống rồi, Hành Nhiên cố ý nói:

- Chúc thành chủ đột nhiên quang lâm Hành Thị Thần Giác ta, thật đúng là cho ta một bất ngờ trở tay không kịp.

Lúc trước đúng là ông ta bị lai lịch của Diệp Mặc dọa sợ, Diệp Mặc không ngờ lại là người giết tông chủ Úy Tuyên của Đô Đình Thần Môn, tin tức này đúng là nghe rợn cả người. Nhưng lúc này ông ta tỉnh táo lại, cũng cảm giác chuyện này có chút vấn đề.

Thứ nhất tu vi Diệp Mặc chỉ có Tiên đế, hoặc là nói cho dù Diệp Mặc che dấu tu vi, tuổi của hắn thoạt nhìn cũng tuyệt đối không lớn, cho dù là thiên tài đi nữa, cũng không thể đạt tới Hóa Đạo viên mãn.

Thứ hai Diệp Mặc nhận ra Đổng Yến, Đổng Yến là một Hóa Đạo viên mãn, lại là bảo chủ Tây Rừng Bảo của thành Luân Lan Thánh Đạo. Úy Tuyên kia bị chết ở bên ngoài thành Luân Lan Thánh Đạo, ai biết có phải là Đổng Yến đã hạ thủ hay không? Nếu như Đổng Yến liên thủ với Diệp Mặc giết Úy Tuyên, sau đó lại tuyên bố là Diệp Mặc giết, cũng không có người nào biết chuyện này là thật hay giả.

Dù sao Đổng Yến đại biểu cho Đại Nhật Thần Sơn, một Hóa Đạo trưởng lão của Đại Nhật Thần Sơn đột nhiên giết tông chủ của một Thần môn, chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ. Chuyện này ảnh hưởng đến thanh danh và địa vị của Đại Nhật Thần Sơn, cho nên Đổng Yến mới có thể nói Úy Tuyên là do Diệp Mặc giết chết.

Hiện tại ông ta tỉnh táo lại, sau khi hiểu rõ chuyện này, thì không còn e ngại Diệp Mặc nữa. Dù ông ta lấy cái cớ chính đáng để giết Diệp Mặc, Đổng Yến cũng không dám nói gì. Hơn nữa bây giờ nhị thành chủ Chúc Quang Khải của Thủy Vân Thần Thành lại tới đây, đây càng là một chuyện tốt. Lùi

một bước mà nói, cho dù Diệp Mặc thật sự lợi hại, Hành Thị Thần Giác của ông ta liên hợp với Thủy Vân Thần Thành, lại có hai Hóa Đạo Thánh đế, còn có mấy vị Dục Đạo Thánh đế, cần gì phải sợ một tên Diệp Mặc?

- Chúc mỗ lần này tới đây đúng là đột nhiên, trước tiên xin nói lời xin lỗi với Đổng bảo chủ và Hành tiên hữu rồi, chớ trách tội.

Sau khi Chúc Quang Khải trông thấy Đổng Yến ở chỗ này, lập tức liền thay đổi không trực tiếp gây sự với Diệp Mặc, trước tiên chuẩn bị ổn thỏa với Đổng Yến. Còn Hành Nhiên, gã tin tưởng Hành Thị Thần Giác cũng sẽ không ngăn trở gã gây sự với Diệp Mặc.

- Chúc thành chủ nghiêm trọng rồi, Chúc thành chủ quang lâm Hành Thị Thần Giác ta, ta vui mừng còn không kịp nữa là, không dám trách tội?

Hành Nhiên càng vẻ mặt tươi cười, khách khí vô cùng. Thái độ đó chính là Chúc Quang Khải ngươi hủy đi một nửa Hành Thị Thần Giác ta, ta cũng sẽ vui vẻ còn không kịp, chớ đừng nói chi là ngươi tìm người khác tính sổ.

Chúc Quang Khải đương nhiên nhìn ra thái độ của Hành Nhiên, gã lập tức nói:

- Không dối gạt Hành tiên hữu, hôm nay ta tới đây là để tìm người tính sổ. Năm đó ta bị người này gài bẫy hãm hại không hề nhẹ, chỉ có điều là hôm nay Đổng bảo chủ và Hành tiên hữu đều đang ở đây, khiến cho ta có chút hơi khó xử.

Chúc Quang Khải đã nhìn ra Hành Nhiên đối với Diệp Mặc không có bất kỳ ý tứ ủng hộ nào, gã để ý chủ yếu chính là Đổng Yến.

Đổng Yến cười ha ha một tiếng nói:

- Ta tới nơi này là vừa vặn gặp phải Hành tiên hữu, Chúc thành chủ muốn tìm người tính sổ thì xin cứ tự nhiên, bất kể việc này ai đúng ai sai, ai mạnh ai yếu, Đổng Yến ta đều tuyệt đối sẽ không nói nhiều, càng sẽ không động thủ.

Hành Nhiên sợ thái độ của mình không rõ ràng, sau khi nghe xong lời Đổng Yến nói còn nói thêm:

- Hành Nhiên ta cũng không phải là ngày đầu tiên tu luyện, đương nhiên biết rõ chúng ta – những người truy tìm đại đạo ân oán rõ ràng. Cho dù là trưởng lão của Hành Thị Thần Giác ta mạo phạm Chúc thành chủ, Chúc thành chủ muốn đánh muốn giết, ta cũng không dám nói nhiều.

Chúc Quang Khải vội vàng đứng lên chắp tay nói:

- Rất cảm ơn Đổng bảo chủ, rất cảm ơn Hành tiên hữu.

Gã chính là đang chờ câu nói này, chỉ cần Đổng Yến và Hành Nhiên không nhúng tay vào, Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế tầm thường, gã muốn nhào muốn nặn, còn không phải tùy ý gã cao hứng sao?

Năm đó nếu như không phải là Mộ Hoa Thần Sơn, một cái tát của gã đã có thể đập cho Diệp Mặc thành mảnh vụn rồi.

- Diệp Mặc, ta tìm ngươi rất là vất vả nha, vì tìm ngươi, ta đã phái người bốn phía trường kỳ đóng quân, may thay hôm nay cuối cùng cũng để cho ta đã tìm được, hy vọng ngươi không để cho ta thất vọng.

Đã nhận được lời khẳng định không nhúng tay vào của Hành Nhiên và Đổng Yến, Chúc Quang Khải không còn băn khoăn gì nữa.

Hành Nhiên sắc mặc biến đổi, bỗng nhiên nói:

- Chúc thành chủ, Diệp tiên hữu là khách quý của Hành Thị Thần Giác ta, chẳng lẽ người ngươi muốn tìm là Diệp tiên hữu, chuyện này, chuyện này...

Diệp Mặc trông thấy sắc mặc Hành Nhiên, bỗng nhiên có một loại cảm giác muốn nôn mửa. Lão này thật sự là quá ghê tởm đi, làm kỹ nữ cũng không có ai nói như ngươi, muốn giả bộ cái rắm ah.

Chúc Quang Khải nhíu mày nói:

- Hành tiên hữu, vừa rồi ta đã chủ động nói rồi, ngươi cũng đồng ý rồi. Chẳng lẽ, bây giờ lại muốn đổi ý sao?

Hành Nhiên siết chặt nắm đấm, một hồi lâu mới thở dài nói:

- Aii, mà thôi, Diệp tiên hữu là khách quý của Hành Thị Thần Giác ta, kính xin Chúc thành chủ...

Chúc Quang Khải nghe đến đó, làm sao không biết Hành Nhiên đang làm bộ làm tịch, nói không chừng lão này còn muốn giết chết Diệp Mặc hơn cả mình ấy chứ. Lập tức lạnh nhạt nói:

- Ta đương nhiên sẽ nể mặt Hành tiên hữu chứ, Hành tiên hữu không cần phải lo lắng.

- Diệp Mặc, hiện giờ nơi này là phòng tiếp khách của người khác, ở chỗ này sẽ ảnh hưởng người khác nói chuyện, ân oán của chúng ta đi ra ngoài giải quyết đi.

Chúc Quang Khải biết trên người Diệp Mặc có rất nhiều thứ tốt, cho nên gã không muốn giết Diệp Mặc ở chỗ này. Miễn cho đồ vật của Diệp Mặc lộ ra, khiến cho Đổng Yến và Hành Nhiên ngấp nghé.

- Ngươi là cái thá gì, dám bảo Các chủ ra ngoài?

Thanh Như và Mục Tiểu Vận tính tình ôn hòa, nhưng Phục Phi ngồi ở một bên lại nhịn không được, gần như là chỉ vào cái mũi Chúc Quang Khải hỏi.

- Chỉ là một Tiên Đế Trung Kỳ, cũng dám xen vào.

Chúc Quang Khải hừ lạnh một tiếng, đưa tay liền chộp tới Phục Phi.

Diệp Mặc lại đột nhiên đứng lên, cũng đưa tay chộp tới.

"BA~" một tiếng, một quyền này của Chúc Quang Khải bị bàn tay Diệp Mặc đập một cái thật mạnh, Chúc Quang Khải trong lúc vội vàng lại lui về phía sau vài bước lúc này mới đứng thẳng lại được, có chút sửng sốt không chắc chắn nhìn Diệp Mặc, trong lòng cũng không hiểu vừa rồi là chuyện gì xảy ra.

- Tên họ Chúc, con người ta sợ nhất phiền toái, tuy muốn giết ngươi, lại không muốn đi tìm ngươi. Còn thật không ngờ ngươi khéo hiểu lòng người như thế, chủ động đưa tới cửa. Đã vậy, trước hết xem một đao của ta đi.

Diệp Mặc nói xong, Tử Đao đã xé không bổ xuống, tại trong chớp nhoáng này, trong đại điện ngoại trừ chỗ ba người Thanh Như, Mục Tiểu Vận ngồi, bốn phía toàn bộ đều bị đao khí bao trùm. Sát thế mạnh mẽ ác liệt dồi dào đến tận cùng bao trùm trọn không gian trong cái đại điện này.

Một đường Đao Vân vặn vẹo thoáng hiện trong không trung, giống như một con Độc Long vặn vẹo, chụp về phía Chúc Quang Khải.

Chúc Quang Khải đâu có nghĩ Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế tầm thường cũng dám chủ động động thủ, hơn nữa còn là trong đại điện của Hành Thị Thần Giác?

Chờ khi gã phát hiện luồng Đao Vân vặn vẹo này của Diệp Mặc là thần thông đỉnh cao, luồng Đao Vân vặn vẹo kia đã hoàn toàn khóa chặt gã lại.

Lúc này Chúc Quang Khải hiểu vô cùng rõ ràng, đối phương tuyệt đối không phải là Tiên đế, mà là một Thánh đế tu vi không thua gì gã, thậm chí so với gã còn lợi hại hơn. Giờ khắc này gã đã không kịp nghĩ nhiều rồi, một Thủy Sắc Quang Hoa được gã gượng gạo phóng ra, miễn cưỡng phong bế chung quanh mình lại.

Uỳnh...

Lĩnh vực Thánh đế đụng vào nhau, lĩnh vực của Chúc Quang Khải giống như vỏ trứng gà vỡ vụn thành từng mảnh, hoàn toàn không có nửa phần năng

lực chống đỡ.

Bành.

Đao Vân vặn vẹo rốt cuộc rơi xuống, trong lúc vội vã xẹt qua lĩnh vực đã bị nghiền nát của Chúc Quang Khải, đánh vào trên Thủy Sắc Quang Hoa của Chúc Quang Khải, Thủy Sắc Quang Hoa kia giống như một chậu rửa mặt chứa đầy nước, sau đó bị đánh vỡ ra, ầm ầm vỡ vụn. Hơi nước văng khắp nơi, lập tức nổ ra, toàn bộ đại điện đều là vết nước.

Nhưng đây hoàn toàn không phải là kết thúc, lực nổ mạnh của thần nguyên mạnh mẽ đánh ra, cung điện này lập tức bị lực nổ tung này đánh thành mảnh vụn. Mấy người tu vu hơi kém một chút của Hành Thị Thần Giác tức thì bị loại lực lượng xung kích đáng sợ này trực tiếp đánh bay, Đại tiểu thư Hành Uyển Mạn cho dù là tu vi Tiên đế, cũng bị vết nước nổ tung kia đánh bay, trên không phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Mặc động thủ tại địa bàn Hành Thị Thần Giác, cũng không có ý thức giữ lại, cung điện này bị hắn phá hủy, hắn làm như không biết gì. Cùng lúc, quyền thế Liệt Không đã theo sát đánh tới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2122

Đừng Vội Cút

"Phập" một tiếng, Thủy Sắc Quang Hoa của Chúc Quang Khải phóng ra quá mức vội vàng, cuối cùng không thể hoàn toàn ngăn trở Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc, Đao Văn trực tiếp đánh xuống bả vai Chúc Quang Khải, nửa người của Chúc Quang Khải đã bị đánh bay.

- Đổng bảo chủ, cứu ta!

Chúc Quang Khải lúc này đâu còn nghĩ tới lúc trước đã nói cái gì đâu, trước tiên liền cầu cứu Đổng Yến.

Đổng Yến quanh thân đã tự động bố trí một vòng bảo hộ, những nguyên khí cuồng bạo nổ kia bị vòng bảo hộ của y ngăn trở, cũng không cách nào tiến vào trong vòng năm thước quanh y. Y làm như không trông thấy nóc cái đại điện tiếp khách này bị xốc lên vậy, không nhanh không chậm nói:

- Trước khi Chúc thành chủ động thủ ta cũng đã nói sẽ không giúp bên nào rồi mà, Đổng Yến ta cái khác không dám nói, nhưng vẫn có thể nói được làm được.

- Hành tiên hữu...

Trông thấy Đổng Yến thấy chết mà không cứu, Chúc Quang Khải lập tức dời ánh mắt nhìn về phía Hành Nhiên, đồng thời miễn cưỡng lại phóng ra Thủy Sắc Quang Hoa của mình.

Bành.

Một tiếng nổ vang, Chúc Quang Khải chỉ kêu ba chữ kia, gã còn chưa

phóng ra Thủy Sắc Quang Hoa thì đã nổ tung ra, đồng thời Chúc Quang Khải cũng bị không gian sát thế của Liệt Không quyền hoàn toàn xoáy lên, nổ thành một màn máu.

Sau một khắc, Diệp Mặc đã thu hồi chiếc nhẫn, về tới chỗ ngồi.

Một đám người ngồi trong đại điện đổ nát không có nóc nhà, cũng không có vách tường có vẻ hơi buồn cười, nhưng không ai nói gì trong thời khắc này. Ngoại trừ những người quen biết Diệp Mặc ra, người của Hành Thị Thần Giác đều bị cảnh Diệp Mặc ra tay đáng sợ dọa cho sợ ngây người.

Diệp Mặc giết một Dục Đạo Thánh đế, trước sau chỉ dùng thời gian mười mấy cái hô hấp. Một Dục Đạo thành chủ vừa rồi còn sống sờ sờ ở chỗ này kêu muốn tìm Diệp Mặc tính sổ, mười mấy hơi thở sau, đã bị Diệp Mặc diệt bột phấn cũng chẳng còn.

Diệp Mặc nhìn nhìn Hành Nhiên còn có chút không dám tin nói:

- Ngươi là người tu vi cao nhất Hành Thị Thần Giác hả? Vừa rồi ta không cẩn thận phá hủy đại điện tiếp khách của Hành Thị Thần Giác...

- Không sao, không sao, cái này là chuyện nhỏ, cũ không đi thì mới không tới, đợi lát nữa ta lại lập nên một cái đại điện tiếp khách khác là được rồi.

Hành Nhiên lúc này sao còn không rõ sự lợi hại của Diệp Mặc? Xem ra Diệp Mặc giết tông chủ Đô Đình Thần Môn cũng là một mình hắn độc lập hoàn thành, không có bất cứ quan hệ nào tới Đổng Yến.

Diệp Mặc ngay cả tông chủ của Đô Đình Thần Môn cũng dám giết, giết nhị thành chủ của Thủy Vân Thần Thành cũng chẳng nháy mắt một cái, đợi lát nữa nói hắn muốn tiêu diệt Hành Thị Thần Giác, Hành Nhiên tuyệt đối sẽ không hoài nghi.

Nhưng Diệp Mặc căn bản là không cảm kích, sắc mặc trầm xuống nói:

- Ngươi không sao, nhưng ta thì lại có liên quan. Ta vừa rồi đã nói với ngươi, hôm nay ta là tới tìm phiền toái. Người ta đã giết một tên, nếu bảo ta giết nhiều thêm mấy tên, ta cũng không để ý.

Diệp Mặc rất rõ ràng quy tắc sinh tồn ở đây, nếu như hắn không có thực lực, người khác sớm đã giết hắn rồi. Nếu như hắn có thực lực, còn sợ hãi rụt rè, thì người khác cũng sẽ coi thường hắn. Cái chỗ này, có thực lực cũng không cần ra vẻ đáng thương.

Hành Nhiên trong lòng thầm than, cái gì nên tới cuối cùng cũng phải tới. Ông ta căn bản là không có nghĩ tới sẽ nhờ Đổng Yến cầu xin giùm, chỉ cần theo mắt nhìn một chút, là ông ta biết quan hệ giữa Đổng Yến và Diệp Mặc tốt hơn rất nhiều so với quan hệ với ông ta.

- Diệp các chủ có chuyện gì xin cứ sai bảo, nếu như Hành Thị Thần Giác ta có người nào mạo phạm Diệp các chủ, Hành Nhiên ta tuyệt đối sẽ không buông tha.

Hành Nhiên nói xong, đưa tay một cái tát liền vỗ ra, vừa rồi lúc lão ta vào cửa đã nhìn thấy Tố Đạo Thánh đế kia muốn động thủ với Diệp Mặc, bị một tát này của lão trực tiếp đập bay ra xa mấy ngàn thước.

Nhìn Tố Đạo Thánh đế kia trên không trung phun ra máu tươi, người khác đã biết, Hành Nhiên lần này không có nể tình.

Diệp Mặc căn bản không có xem Hành Nhiên biểu diễn, chỉ nhìn thoáng qua mẹ của Nữu Như Nam nói:

- Ta với Như Nam là bạn, trên đường gặp được Như Nam, lại nghe nói bà bị Hành Thị Thần Giác ép buộc giam giữ, đồng thời còn đánh cướp một quả Thiên Mệnh Đạo Quả của các ngươi, có phải vậy không?

Hành Nhiên nghe Diệp Mặc nói xong sắc mặc biến đổi, rốt cuộc lão đã hiểu vì sao Diệp Mặc tới Hành Thị Thần Giác rồi. Diệp Mặc cũng là vì Thiên Mệnh Đạo Quả mà đến, nếu như nói Diệp Mặc thật sự là vì cứu mẹ

con Nữu Như Nam lão tuyệt đối sẽ không tin.

Hành Nhiên sau khi hiểu rõ đạo lý này, lập tức nhìn chằm chằm hai gã Dục Đạo Thánh đế khác sắc mặc trầm xuống nói:

- Chuyện này là sao?

Nếu như đổi thành một người khác đến ra mặt giúp mẹ con Nữu Như Nam, Dục Đạo Thánh đế này còn dám kiên trì nói lời bịa đặt, nhưng sự dũng mãnh và trực tiếp của Diệp Mặc, vừa rồi gã đã nhìn thấy rõ ràng. Chỉ cần có nửa chữ nói dối, đó chính là kết cục lập tức bị giết. Cho dù là thái thượng tông chủ Hành Nhiên cũng không có cách nào cứu được gã.

Sau khi hiểu rõ đạo lý này, gã lập tức đứng lên nói:

- Bởi vì chúng tôi biết rõ Như Nam và mẹ của cô ấy đã lấy được một quả Đạo Quả, cho nên nổi lên tâm tư xấu xa... Chúng tôi đã biết chuyện này là vô cùng sai trái rồi, tôi tình nguyện bồi thường lớn nhất...

- Mất mặt đáng xấu hổ.

Hóa Đạo Thánh đế này hừ lạnh một tiếng quát mắng Dục Đạo Thánh đế này một câu, đồng thời trong lòng lại âm thầm tức giận. Một quả Thiên Mệnh Đạo Quả, nếu như bị gã đoạt được, nói không chừng còn có cơ hội tìm kiếm Đạo Nguyên, nhưng đáng tiếc lại để cho tên Diệp Mặc này biết rồi.

Lúc này Nữu Như Nam lập tức đứng lên nói:

- Thiên Mệnh Đạo Quả đó không ở trên người chúng tôi, đã bị một Dục Đạo Thánh đế lấy đi rồi, sau đó Dục Đạo Thánh đế kia cố ý để lộ khí tức của Đạo Quả, để cho chúng tôi gánh tội oan.

Mẹ của Nữu Như Nam Nữu - Thiên Diệp biết rõ lúc này nhất định phải nói ra sự thật, nếu không Diệp Mặc đi rồi, mẹ con các cô sẽ là kết cục mặc người chém giết. Cho nên tiếng nói của Nữu Như Nam vừa mới rơi xuống, bà ta liền vội vàng bổ sung:

- Đạo quả kia đúng là bị người ta lấy đi, hơn nữa ta còn một chút xíu ấn tượng về kẻ đã lấy đi kia.

Diệp Mặc nghe mẹ Nữu Như Nam nói những lời này xong, đã biết lúc trước cô không dám nói ra là ai, nếu cô đã không dám nói, cho thấy rằng tên Dục Đạo Thánh đế đó rất có thể đang ở chỗ này.

- Ngươi nói đi, dù ngươi cho rằng là Hành Nhiên lấy đi, cũng không ai dám động tới ngươi.

Diệp Mặc ngữ khí có chút uy nghiêm đáng sợ. Đối với Hành Thị Thần Giác, hắn chẳng có tí tẹo thiện cảm nào.

Đối mặt Diệp Mặc khinh thường như thế, Hành Nhiên gần như phẫn nộ tới cực điểm, nhưng lão cũng không dám động thủ. Diệp Mặc nói những lời này, chính là muốn tiêu diệt Hành Thị Thần Giác của lão, chỉ có điều là chưa tìm được cớ mà thôi.

Nữu Thiên Diệp chỉ vào cái tên Dục Đạo Thánh đế không nói gì kia nói:

- Ta tin tưởng ta sẽ không nhận sai, kẻ đó chính là gã.

- Ngươi nói bậy, ta căn bản là chưa từng nhìn thấy Thiên Mệnh Đạo Quả.

Dục Đạo Thánh đế này vẫn luôn không nói nhiều, bây giờ Nữu Thiên Diệp chỉ vào và nói gã cầm Thiên Mệnh Đạo Quả, gã lập tức liền đứng lên nghiêm nghị phản bác. Đây cũng không phải là chuyện để nói giỡn, một khi chọc giận Diệp Mặc, là sẽ bỏ mạng đấy.

Sắc mặc Hành Nhiên cũng trầm xuống, nhìn chằm chằm tên Dục Đạo Thánh đế kia hỏi:

- Giản Giai, ngươi nói thật đi, rốt cục có phải là ngươi lấy Thiên Mệnh Đạo Quả không?

- Tông thượng, tuyệt đối không phải là tôi lấy đâu.

Dục Đạo Thánh đế tên là Giản Giai này lập tức khẳng định, ngữ khí không có nửa phần do dự.

Nữu Thiên Diệp kinh nghiệm lõi đời, bà ta biết nếu đã nói, thì nhất định phải kiên định lập trường, nếu không cuối cùng nói không chừng còn có thể khiến cho bà ta chịu thiệt. Bà ta không chút do dự đứng lên nói:

- Ta có một bản lãnh, đó chính là bất kỳ người đàn ông nào chỉ cần từng tiếp xúc với ta, ta sẽ không quên khí tức trên thân gã.

Nữu Như Nam nghe xong lời của mẹ, đỏ bừng cả khuôn mặt. Cô hiểu rõ mẹ mình nói những lời này là có ý gì, bởi vì mẹ rất là phong lưu, cũng đã có một ít liên quan với rất nhiều người, cho nên đặc biệt mẫn cảm đối với khí tức của nam giới.

Diệp Mặc ngược lại là không ngờ tới điểm này, hắn biết rõ sau khi tu luyện tới Tiên đế, trên người đã gần như không có mùi rồi, trừ phi là người thể chất đặc thù. Nhưng vì công pháp và con đường mọi người tu luyện bất đồng, khí tức là vẫn phải có.

Giản Giai tỏ ra cực kỳ phẫn nộ, gã vừa định chỉ trích Nữu Thiên Diệp, cũng cảm giác được một cơn sóng sát ý mạnh mẽ vặn vẹo từ trên không giáng xuống. Thấm vào cốt tủy, cơn vặn vẹo này đã hoàn toàn khóa chặt gã vào trong.

- Thái Sơ Thần Văn...

Giờ khắc này Giản Giai hồn phi phách tán, Thái Sơ Thần Văn ác danh hiển hách, vậy mà lại xuất hiện ở Hành Thị Thần Giác.

Tại trong chớp nhoáng này, gã muốn mạnh mẽ né ra, chỉ có điều là lúc này Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc so với lúc trước đâu chỉ mạnh hơn mấy chục lần?

Thân thể của gã đúng là tránh thoát sát cơ của Thái Sơ Thần Văn khóa chặt, nhưng không gian vặn vẹo kia vẫn xẹt qua trên cánh tay của gã, mang đến một cột huyết vụ.

Sau một khắc cánh tay kia của gã đã xuất hiện ở trước mặt Diệp Mặc, một cái nhẫn bị Diệp Mặc gượng ép gỡ xuống từ trên ngón tay đứt, cánh tay đứt lìa kia bị Diệp Mặc ném trên mặt đất như vứt bỏ cọng rơm cái rác.

Lửa giận của Hành Nhiên bị một luồng Thái Sơ Thần Văn kia giội cho không còn chút gì, chỉ có sợ hãi vô tận. Diệp Mặc vậy mà lại có đại thần thông Thái Sơ Thần Văn, loại Thần Văn hung danh hiển hách này, gã căn bản là chưa đáng được nhìn tới. Gã khẳng định nếu như gã đánh nhau với Diệp Mặc, cho dù không bị giết trong nháy mắt, thì cuối cùng cũng là kết cục hẳn phải chết.

Diệp Mặc này không biết là lai lịch gì, quả thực là đáng sợ. Lúc này gã chỉ muốn sớm một chút tống Diệp Mặc ra khỏi Hành Thị Thần Giác, loại người như Diệp Mặc này không phải là người Hành Thị Thần Giác của lão có thể kháng cự được. Còn suy nghĩ cùng Thủy Vân Thần Thành liên thủ tiêu diệt Diệp Mặc, sau khi Diệp Mặc thi triển ra Thái Sơ Thần Văn, đã sớm biến mất không còn dấu vết rồi.

Thần thức đao của Diệp Mặc đã dứt khoát phá mở cấm chế trong chiếc nhẫn của Giản Giai, đồng thời lấy ra một cái hộp ngọc từ trong chiếc nhẫn.

Hộp ngọc mở ra, một quả Đạo Quả màu vàng nằm trong hộp ngọc, tản mát ra hàng loạt hương thơm Đạo Vận.

- Thiên Mệnh Đạo Quả.

Gần như người người đều nhận ra, Đạo Quả màu vàng này đúng là Thiên Mệnh Đạo Quả.

Giản Giai sắc mặc lập tức trở nên cực kỳ tái nhợt, nơi này là Hành Thị Thần Giác, không sai, nhưng người gã đắc tội thật là đáng sợ. Một kẻ có thể

đơn giản chém giết Dục Đạo Thánh đế, thậm chí ngay cả cường giả Hóa Đạo đỉnh cao cũng từng giết qua. Một Dục Đạo lạc lõng như gã trong mắt người ta, cái gì cũng không bằng. Vừa rồi đơn giản bị chém đứt một tay, chính là minh chứng.

- Khốn kiếp, cút!

Hành Nhiên thoạt nhìn cực kỳ tức giận, lại một cái tát vỗ vào thân mình Giản Giai, Giản Giai bị đập bay ra ngoài.

Chỉ có điều là Giản Giai trên đường bay ra ngoài đã bị một quyền của Diệp Mặc đánh trở về:

- Đừng vội cút, trước tiên tính sổ đã rồi nói sau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2123

Nhân Cách Của Diệp Mặc

Hành Nhiên sợ Diệp Mặc lập tức giết luôn Giản Giai, muốn đập Giản Giai đi rồi nói sau, lại không ngờ rằng Diệp Mặc lại đánh Giản Giai bay trở lại.

Giờ phút này cho dù là Đổng Yến cũng im lặng không nói, tuy y biết Diệp Mặc giết môn chủ Đô Đình Thần Môn, tu vi đoán chừng so với y còn phải cao hơn một bậc. Nhưng y cũng không phải là đặc biệt để ý lắm, y tin tưởng cho dù mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nếu như đánh với Diệp Mặc, nếu y muốn chạy trốn, Diệp Mặc cũng không làm gì được y. Nhưng bây giờ trông thấy đại thần thông Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc, y lập tức đã biết một khi mình và Diệp Mặc đánh nhau, dưới Thái Sơ Thần Văn của đối phương rất khó đào tẩu.

Thái Sơ Thần Văn tu luyện tới mức cao thâm, chẳng những có thể dùng để phong tỏa không gian, bóp méo không gian, thậm chí phong tỏa bóp méo giao diện. Loại thần thông này hung danh hiển hách, quá mức đáng sợ. Lúc này y nhớ tới Thái Sơ đạo văn quả lúc trước Diệp Mặc cho y, lập tức liền hiểu ra cái đó cũng không phải là Diệp Mặc không dùng được, nếu như không phải là Diệp Mặc đã có quá nhiều, thì chính là hắn thật sự muốn biết về Hư Thị rồi.

- Diệp các chủ, chuyện này là Hành Thị Thần Giác ta làm không đúng, Diệp các chủ có nổi giận cũng là phải. Hành Thị Thần Giác ta tình nguyện hoàn toàn chịu trách nhiệm về chuyện này.

Hành Nhiên quyết định thật nhanh, sau khi rất là cẩn thận khách khí nói với Diệp Mặc xong, lại đến trước mặt Nữu Thiên Diệp chắp tay khom người

nói:

- Thiên Diệp tiên hữu, chuyện này Hành Thị Thần Giác ta đã làm sai trước, sẵn lòng bồi thường.

Nữu Thiên Diệp hoàn toàn thở phào một hơi, bất kể như thế nào, có Diệp Mặc ở đây, các nàng sẽ không rơi vào tay Hành Thị Thần Giác rồi. Diệp Mặc đối với Hành Thị Thần Giác rất là không khách khí, Nữu Thiên Diệp cũng không dám vô lễ với Hành Nhiên, sau khi nghe Hành Nhiên nói xong, vội vàng đáp lễ nói:

- Bồi thường thì không cần đâu, ta chỉ cần cùng Như Nam bình an rời khỏi nơi này, về sau Hành Thị Thần Giác cũng đừng tìm chúng ta gây phiền phức là được rồi.

Hành Nhiên trong lòng vui vẻ. Còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói.

- Dễ dàng rời đi như thế, đây chẳng phải là quá dễ bắt nạt hay sao? Như Nam...

Nữu Như Nam nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, biết rõ là Diệp Mặc không muốn từ bỏ ý đồ, vội vàng đứng lên nói:

- Diệp Sư Huynh, ta vẫn luôn được Đại tiểu thư thu nhận, nợ Đại tiểu thư rất nhiều, hôm nay chuyện này coi như xong đi.

- Nợ?

Diệp Mặc nhìn lướt qua Hành Uyển Mạn bên cạnh không dám nói lời nào, nói:

- Nợ của cô tại Mộ Hoa Thần Sơn đã trả sạch rồi.

Hành Uyển Mạn nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt càng trở nên có chút không chịu nổi. Dù cô ta biết rõ Nữu Như Nam một mình rời khỏi Hành

Thị Thần Giác là vì chuyện Mộ Hoa Thần Sơn, nhưng bị nói ra ngay trước mặt lại là một chuyện khác. Diệp Mặc cũng lười để ý đến cô ta, lại nói với Hành Nhiên:

- Nếu như chọc tới ta, ta có thể sẽ không dễ nói chuyện như thế đâu. Nhưng nếu Như Nam đã nói cho qua, vậy cho qua đi, ngươi nên bồi thường bao nhiêu, thì bồi thường bấy nhiêu đi.

Hành Nhiên nghe Diệp Mặc nói không có ý định giết người, nào còn có nửa phần do dự. Vội vàng lấy ra hai cái nhẫn đưa cho Nữu Thiên Diệp và Nữu Như Nam nói:

- Đây là một chút lòng thành của ta. Kính xin hai vị đừng từ chối.

Mẹ con Nữu Thiên Diệp biết rõ có Diệp Mặc ở đây, thứ này cho dù là từ chối cũng từ chối không được, đành phải nhận lấy.

Diệp Mặc đem hộp ngọc trong tay đưa cho Nữu Thiên Diệp nói:

- Đây là Thiên Mệnh Đạo Quả bà lấy được, bây giờ vật quy nguyên chủ.

Nữu Thiên Diệp nào còn muốn lấy Thiên Mệnh Đạo Quả nữa, bà vội vàng chối từ nói:

- Diệp các chủ, thứ này ta không dám lấy, cũng không thể lấy. Cảm ơn Diệp các chủ làm chủ cho mẹ con ta, tặng cho Diệp các chủ đấy.

Diệp Mặc ngược lại là không do dự, trực tiếp thu hồi hộp ngọc gật đầu nói:

- Cũng được. Đã vậy, chúng ta đi thôi, quấy rầy Hành tiên hữu rồi.

Đổng Yến và Hành Nhiên biết rõ Diệp Mặc là vì Thiên Mệnh Đạo Quả mà đến, trông thấy Diệp Mặc thu hồi Thiên Mệnh Đạo Quả, cũng không hề kinh ngạc.

Hành Nhiên ước gì Diệp Mặc đi sớm một chút, cũng chỉ có thể rất là

khách khí đáp:

- Không quấy rầy gì đâu, Diệp các chủ quang lâm Hành Thị Thần Giác ta, là vinh hạnh cho Hành Thị Thần Giác ta...

Đổng Yến cũng đứng lên nói:

- Rất cảm ơn Hành tiên hữu khoản đãi, ta cũng đi với Diệp các chủ luôn, vậy cáo biệt!

...

Bên ngoài Hành Thị Thần Giác, Đổng Yến chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu, vậy chúng ta tách ra ở đây. Ta ra ngoài chuyến này, sẽ phải đi Thần Phần Vực, chuẩn bị vấn đạo Đạo Nguyên Thánh đế. Ta nghĩ Diệp tiên hữu hẳn là sắp đi Hư Thị nhỉ, có lẽ tương lai tại Hư Thị chúng ta còn có cơ hội gặp mặt.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được Đổng Yến hành tẩu Thánh Đạo Tàn Giới, là để chuẩn bị đi Thần Phần Vực chứng đạo, cũng chắp tay chúc mừng:

- Vậy chúc Đổng bảo chủ sớm ngày vấn đạo Đạo Nguyên, nhưng Thần Phần Vực tiến vào rồi muốn trở ra, lại không đơn giản đâu.

Đổng Yến cũng không giải thích chuyện đi ra như thế nào, lại nói vài câu, cáo từ Diệp Mặc rồi đi.

...

Ba tháng sau, Thời Không Thoa đi ngang qua một thành Thánh Đạo mới, mẹ con Nữu Thiên Diệp và Nữu Như Nam lúc rời khỏi Thời không thoa cáo từ Diệp Mặc.

Diệp Mặc muốn đi Hư Thị, cũng không có giữ mẹ con Nữu Thiên Diệp lại. Để cho mẹ con Nữu Thiên Diệp hai người lúc rời khỏi Thời không thoa xong, khống chế Thời Không Thoa nhanh chóng đi xa.

- Lần này nhờ có Diệp sư huynh, nếu như không có Diệp Sư Huynh, hai mẹ con mình tại Hành Thị Thần Giác chỉ sợ là không ra được.

Nữu Như Nam nhìn Thời Không Thoa đi xa, cảm thán nói một câu.

Nữu Thiên Diệp cũng thở dài một tiếng nói:

- Như Nam, người bạn này của con đúng là không tệ, lần này đã giúp chúng ta rất nhiều.

- Vâng, Diệp sư huynh tính tình vốn là rất trọng tình nghĩa, nhiều khi, thà rằng chính hắn chịu thiệt cũng không muốn để cho bạn bè chịu thiệt.

Nữu Như Nam gật đầu đồng ý nói.

Trong lòng cô Diệp Mặc xác thực là người như vậy, lúc trước cô mua pháp bảo của Diệp Mặc, còn thiếu Diệp Mặc mấy vạn thần tinh, về sau Diệp Mặc nói được rồi coi như xong. Tại Mộ Hoa Thần Sơn, cũng là Diệp Mặc cứu cô một mạng, lần này nếu như không có Diệp Mặc, cô và mẹ đều không đi được.

Nữu Thiên Diệp vỗ bả vai Nữu Như Nam cái nói:

- Như Nam àh, Diệp các chủ đúng là người tốt, nhưng cũng không phải loại người tình nguyện để mình thua thiệt như con nói đâu. Những người con gặp qua quá ít, không rõ lòng người hiểm ác. Đàn ông mà mẹ đã gặp...

- Mẹ, mẹ có thể đừng đề cập mẹ đã gặp cái gì được không?

Nữu Như Nam cau mày nói, mẹ đẹp hơn cô nhiều lắm, nhưng cô thật sự rất không thích loại tính cách phong lưu này của mẹ mình.

- Hơn nữa, Diệp sư huynh đúng là người tốt mà, nếu như anh ta không phải là người trượng nghĩa, thì cũng chẳng có người trượng nghĩa rồi.

Nữu Như Nam ngẫm lại, vẫn là nói một câu cho Diệp Mặc.

- Được rồi.

Nữu Thiên Diệp thấy Nữu Như Nam một lòng hướng về Diệp Mặc cũng không tiếp tục dạy bảo con gái nữa, chỉ thoáng do dự một chút nói:

- Nếu như Diệp các chủ kia đúng là loại người như con nói, thì hắn cũng sẽ không lấy đi Thiên Mệnh Đạo Quả rồi. Đương nhiên, cho dù là hắn lấy đi Thiên Mệnh Đạo Quả, Diệp các chủ cũng là một trong những người phẩm chất tốt nhất mà ta đã gặp qua.

Nữu Như Nam nhíu mày một cái nói:

- Diệp sư huynh cho mẹ cái quả đó, chính mẹ không lấy. Hơn nữa, Thiên Mệnh Đạo Quả đó chúng ta lấy về làm cái gì? Thiệt là.

Nữu Thiên Diệp dùng đầu ngón tay điểm cái trán Nữu Như Nam một cái nói:

- Con bé ngốc này, Thiên Mệnh Đạo Quả dùng để làm gì? Đương nhiên là để chứng đạo rồi, bây giờ chúng ta đã có được nhiều thần tinh và tài nguyên tu luyện như vậy. Với tư chất của con rất nhanh liền có thể thăng cấp đến Tiên đế viên mãn, như vậy con có thể lợi dụng Thiên Mệnh Đạo Quả để chứng đạo, mặc dù cơ hội này không lớn, nhưng cuối cùng cũng là có một cơ hội đúng không? Con lại còn nói lấy về có ích gì? Con cho rằng Đạo Quả là đồng nát, khắp nơi đều có chắc?

- Đạo Quả để ở chỗ Diệp Sư Huynh, khẳng định còn có tác dụng lớn hơn.

Nữu Như Nam mặc dù biết mẹ nói đúng, lại vẫn nói giúp Diệp Mặc một câu.

- Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi thành Thánh Đạo đã, trước tiên thuê một động phủ bắt đầu bế quan đi. Được nhiều thứ tốt như vậy, không đi bế quan tu luyện, thật sự là lãng phí.

Nữu Thiên Diệp không muốn nhắc lại chuyện Thiên Mệnh Đạo Quả.

- Được... Ồ...

Nữu Như Nam ngạc nhiên và nghi hoặc một tiếng, sau một khắc liền từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái hộp ngọc.

- Đây không phải cái hộp chứa Thiên Mệnh Đạo Quả sao?

Điều Nữu Như Nam ngạc nhiên và hoài nghi chính là cái hộp này sao lại xuất hiện bên trong chiếc nhẫn của cô, cái hộp này rõ ràng là Diệp Mặc thu lại rồi mà.

- Đừng mở ra.

Nữu Thiên Diệp sớm đã có kinh nghiệm, vội vàng tiếp nhận cái hộp, thần thức của bà còn chưa dò vào trong hộp ngọc, thì đã nhìn thấy một loạt chữ nhỏ bên trên hộp ngọc:

- Như Nam, Đạo Quả này là cô lấy được, bây giờ trả cho cô, tranh thủ sớm ngày chứng đạo Thánh đế nha.

Nữu Như Nam cũng đồng thời nhìn thấy hàng chữ nhỏ này, lập tức nói:

- Diệp sư huynh khi nào thì đã đặt cái hộp này trong chiếc nhẫn của con? Sao con không biết?

- Mau cất đi.

Nữu Thiên Diệp đợi Nữu Như Nam thu cái hộp lại xong, lúc này mới cảm thán nói:

- Xem ra lần này ta sai rồi, Diệp các chủ đó đúng là loại người như con nói.

- Hừ, con đã nói mà. Tính tình Diệp sư huynh, con há có thể không biết sao, hắn căn bản là sẽ không để ý một quả Đạo Quả đâu.

Nữu Như Nam đắc ý nhìn thoáng qua mẹ, nếu như không phải vì Nữu Thiên Diệp là mẹ của cô, cô đã muốn châm chọc một chút rồi.

Nữu Thiên Diệp thở dài một cái nói:

- Ta là lòng tiểu nhân, sở dĩ Diệp các chủ thu Đạo Quả lại, bây giờ mới cho chúng ta, là vì sợ chúng ta bị người khác nhớ tới. Quả nhiên là một người trọng tình, aizz, ta kết giao nhiều đàn ông như vậy, sao không để cho ta quen biết người như Diệp các chủ này chứ? Nếu như ở cùng Diệp các chủ, dù là một...

- Mẹ àh, mẹ có thể đừng mất mặt như vậy được không.

Nữu Như Nam tức đến đỏ bừng cả mặt, không để ý Nữu Thiên Diệp nữa, trực tiếp phóng ra một món pháp bảo phi hành, lập tức đi ngay.

...

Lúc này Thời Không Thoa của Diệp Mặc đã càng đi càng nhanh, trận pháp ở lối vào thông Tiên Giới với Thánh Đạo Giới đã bị hắn phong ấn chặt, lúc này hắn không có tâm tư khác, chỉ muốn tiến về Hư Thị sớm một chút.

Ngọc giản mà Đổng Yến đưa cho miêu tả vô cùng là rõ ràng, đi đến Hư Thị nhất định phải xông ra khỏi biên giới Thánh Đạo Tàn Giới, tiến vào trong hư không. Cũng không phải lao ra khỏi biên giới Thánh Đạo Tàn Giới ở bất kỳ nơi nào cũng được đâu, Thánh Đạo Tàn Giới cho dù đã sứt mẻ tàn tạ rồi, cũng vẫn rộng lớn khôn cùng, dù Diệp Mặc là một Tố Đạo Thánh đế cũng không cách nào tại nơi khổng lồ như vậy mà biết rõ phương hướng.

Phương hướng thông với Hư Thị là cố định, nếu như lệch phương hướng, cho dù là có la bàn hư không chỉ phương hướng, cũng không cách nào tìm được chính xác vị trí của Hư Thị.

Đại tông môn tiến về Hư Thị có một vài Truyền Tống Trận ẩn núp, nhưng bây giờ Thánh Đạo Tàn Giới sứt mẻ tàn tạ không chịu nổi, vết nứt không gian quá nhiều, cho dù là Truyền Tống Trận của đại tông môn, cũng

có hạn chế về tuyến đường và khoảng cách dài ngắn. Diệp Mặc không quen biết tông chủ của đại tông môn nào cả, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình kiên cường cố gắng bay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2124

Ức Mặc Và Băng Du Gặp Nhau

Đã là Kim tiên sơ kỳ, Ức Mặc mừng rỡ mở to mắt. Lập tức cô liền thu dọn Lục Tiên Tháp và trận bàn của mình, từ một sơn cốc cực kỳ vắng vẻ đi ra. Từ năm đó, cô bị cái con Cử đầu trùng đã tiêu diệt Tiên thành Tân Quỳnh hù cho, cô không dám đi ra nữa, vẫn luôn trốn tại một nơi vắng vẻ như vậy bế quan.

Ức Mặc cũng giống như Diệp Mặc, từ nhò đã trải qua các cuộc chém giết mà sống. Cô biết rõ tu luyện gian nan, biết rõ sinh tồn không dễ dàng, năm đó nếu như không có một luồng sát mang đỏ sậm mấy vạn trượng đuổi Cửu đầu trùng đi, e rằng cô đã không còn mạng rồi. Sau khi càm nhận được sự nguy hiểm của Tiên giới, lựa chọn bế quan nâng cao tu vi của mình trước đã.

Ở bên trong Tiên thành Tần Quỳnh, cô nhặt được hơn một trăm chiếc nhẫn, trong những chiếc nhẫn này cô đã lấy được rất nhiều tiên tinh và tiên khí, còn có các loại tiên đan. Chính vì những vật này, mới khiến cho cô từ tu sĩ Hóa chân vừa mới thăng thiên chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã thăng cấp đến một Kim tiên sơ kỳ. Không chỉ như thế, những thứ trong tay cô còn lâu mới dùng hết.

Ức Mặc lực chọn một tiên thuyền phi hành hạ phẩm luyện chế xong, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm nơi có người để hỏi một chút tung tích Diệp Mặc. Đã thăng thiên nhiều năm như vậy rồi, mà cô vẫn chưa gặp qua một tiên nhân nào nói chuyện.

Mấy ngày sau, trong thần thức của Ức Mặc lại nhìn thấy một tòa tiên thành to lớn. Ức Mặc chưa bao giờ thấy qua thành thị nào hùng vĩ rộng rãi

như vậy, lúc trước cô cũng đã gặp Tiên thành Tân Quỳnh giống như phế tích, nhưng tòa tiên thành kia dù đã hoang phế. So ra thì cái tiên thành to lớn huy hòng trước mắt này mới là cái tiên thành đầu tiên cô nhìn thấy.

Trong tầng mây, bốn chữ lớn "Bỉ Dực Tiên Thành", làm nổi bậc cái tiên thành vốn to lớn này càng thêm khí thế dồi dào. Rất nhiều tiên nhân ra ra vào vào tại cửa tiên thành, có vẻ náo nhiệt vô cùng.

Cái tên này thật vô cùng hay. Ức Mặc trong lòng nghỉ về bốn chữ này, người đã rơi xuống phi hành tiên khí đi về hướng cửa tiên thành.

Khi cô đi đến cửa tiên thành. Lập tức ngây ra. Bởi vì ở cửa tiên thành đứng sừng sững một bức tượng đá tử kim so với tiên thành còn cao lớn hơn, bức tượng kia không ngờ lại chính là cha của cô - Diệp Mặc.

Bên cạnh bức tượng có một hàng chữ dùng tiên vận lượn lờ sắp xếp nên, "Diệp Mặc đại đế thăng thiên chi thành". Sau đó bên cạnh còn có giới thiệu vô cùng cặn kẽ, Diệp Mặc sau khi từ Tu Chân giới thăng lên, thành thị đầu tiên đi tới chính là Bỉ Dực tiên thành, thậm chí bên trong tòa Bỉ Dực tiên thành còn có chổ ở cũ của Diệp Mặc. Đằng sau là thiên chủ Dực Bách Văn của Văn Cử Thiên đề danh.

Mặc dù trong lòng Ức Mặc, ba Diệp Mặc vẫn là người lợi hại nhất thế giới này, nhưng cô cũng biết đây chỉ là suy nghĩ cá nhân trong nội tâm cô mà thôi. Trên thực tế. Cô rất rõ ràng có rất nhiều người lợi hại hơn ba của cô. Năm đó trông thấy con côn trùng đáng sợ kia, còn có vị toàn năng đuổi giết con côn trùng kia, đều là sự tồn tại mà ngay cả tưởng tượng thôi cô cũng không dám.

Sau khi trông thấy cái pho tượng này, trong nội tâm cô rất rõ ràng, nếu như ba không lợi hại, thì cũng không thể được người ta tạc tượng mô phòng ngay cửa tiên thành rồi.

Ức Mặc trong lòng bỗng nhiên có chút kích động, nếu tượng của ba đã ở đây. Cô muốn tìm được ba chắc chắn sẽ không tốn sức lực gì rồi.

- Cô biết hắn?

Một thanh âm đột ngột vang lên bên tai Ức Mặc.

- Đó là đương nhiên.

Ức Mặc trả lời theo bản năng, cô đang nhìn tượng Diệp Mặc nghĩ đợi lát nữa sẽ nghe ngóng tung tích ba mình như thế nào, có người ở một bên hỏi thăm, cô lập tức đã trả lời rồi.

Ức Mặc sau khi trả lời xong, mới biết chuyện này không đúng, ở chỗ này căn bản là cô không quen biết ai. Cô vô ý thức quay đầu nhìn một cái. Bên cạnh cô đang đứng một cô gái thân mặc áo xanh, so với cô còn hơi cao hơn một chút.

Trên mặt cô gái này cũng che một tầng lục mỏng màu xanh, nhưng Ức Mặc lại cảm thấy được một cảm giác kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô ấy. Cho dù là cô không trông thấy dung mạo của cô gái này, cái cảm giác kinh ngạc vì đẹp cũng dâng lên từ đáy lòng. Cô thăng thiên Tiên giới, bây giờ cũng là tu vi Kim tiên. Cũng có thể nói là một tiên tử chân chính rồi, nhưng trước mặt cô gái này. Cô lại cảm thấy tiên tử chính là xưng hô đặt ra để dành riêng cho đối phương.

Tướng mạo của bản thân Ức Mặc đã cực đẹp, nhưng cô cũng biết so với dì Tố Tố và Khinh Tuyết mà nói, cô còn kém một chút. Cô gái mặc áo xanh đứng ở trước mắt này, vậy mà lại khiến cho cô sinh ra một ảo giác, đơn thuần xinh đẹp, cho dù là dì Tố Tố so với cô ấy hình như cũng hơi chút kém sắc. Mà cô vẫn chưa trông thấy tướng mạo cô gái này.

Nhưng lập tức cô liền lắc đầu, cô biết rõ đây là một loại ảo giác của mình. Nếu như đứng trước mặt dì Tố Tố, cô nói không chừng lại cảm giác cô gái này so ra lại kém dì Tố Tố.

Cô gái mặc áo xanh này sau khi nghe Ức Mặc nói xong, hơi hơi nhíu mày một chút, trong lòng thầm thở dài một câu:

- Vì sao mỗi một cô gái xinh đẹp đều biết hắn?

- Tiền bối, tôi phải vào thành trước đây.

Ức Mặc khom người nói một câu, cô cảm giác, Tiên tử áo xanh trước mắt này tu vi so với cô không biết cao hơn bao nhiêu lần nữa. Cô cho dù là muốn hỏi tung tích ba Diệp Mặc, cũng sẽ không hỏi loại tiền bối này.

Cô gái mặc áo xanh này ngạc nhiên bừng tỉnh, mỉm cười nói:

- Chúng ta cùng vào thành đi, ta là Chân Băng Du, về sau cô không cần gọi ta là tiền bối, cứ gọi ta là tỷ tỷ được rồi.

Ức Mặc ngây ngốc một chút, nhưng cô rất nhanh liền kịp phản ứng, mau chóng nói:

- Vâng, Băng Du tỷ tỷ, tôi là Diệp Ức Mặc.

- Diệp Ức Mặc? Cô cũng họ Diệp?

Chân Băng Du sửng sốt một chút, theo bản năng cô nhìn nhìn bức tượng Diệp Mặc, lại hỏi một câu:

- Ức Mặc, cô và Diệp đại ca quan hệ như thế nào?

Diệp đại ca? Ức Mặc lập tức biết là tiền bối trước mắt này có quen biết ba mình. Trong nội tâm cô có chút không nói nên lời, suy nghĩ của cô và Chân Băng Du dĩ nhiên là như nhau. Sao tùy tiện gặp phải một mỹ nữ, thì đều quen biết ba của cô?

- Đúng vậy, Băng Du tỷ tỷ, Diệp Mặc là ba của tôi, tôi vừa mới thăng thiên đến Tiên giới, chuẩn bị đi tìm ba của tôi đây.

Ức Mặc sau khi biết Diệp Mặc và Chân Băng Du là bạn, cũng không có giấu diếm, nói thẳng luôn.

- Cái gì? Cô là con gái Diệp Mặc?

Chân Băng Dung có chút không dám tin nhìn Ức Mặc, cô không thể tưởng được con gái Diệp Mặc đã lớn như vậy.

Nhưng cô rất nhanh liền bình phục lại, chuyện này rất bình thường mà. Năm đó nếu như Diệp Mặc bằng lòng cùng cô, con gái bọn họ nói không chừng cũng lớn như vậy rồi. Nhưng nói không chừng cô và Diệp Mặc có thể sinh ra một đứa con trai cũng không chừng đấy?

- Băng Du tỷ, tỷ biết ba của tôi sao?

Ức Mặc trông thấy Chân Băng Du ở một bên tựa hồ có hơi ngẩn ngơ, theo bản năng hỏi một câu. Nhưng cô lập tức quan sát thấy cái cằm Chân Băng Du có chút đỏ ửng, trong lòng càng khẳng định là Băng Du tỷ tỷ này và cha có quan hệ không tầm thường.

- Ờh …

Chân Băng Du phục hồi tinh thần lại, trong lòng càng thầm trách mình nhàm chán, vậy mà có thể nghĩ ra nhiều chuyện vớ vẩn như vậy.

- Đúng, ta là bạn của Diệp đại ca. Đúng rồi, mẹ cô là Tô Tĩnh Văn hả?

Chân Băng Du rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Ức Mặc nghe thấy Chân Băng Du nói vậy, lập tức mừng rỡ hỏi:

- Băng Du tỷ tỷ, tỷ biết dì Tĩnh Văn sao? Bây giờ dì ấy đang ở đâu?

Chân Băng Du nghe Ức Mặc nói xong, lập tức đã biết Ức Mặc không phải là con gái Tô Tĩnh Văn, chuyện này cho thấy Diệp Mặc ngoại trừ Tô Tĩnh Văn còn có vợ lhác nữa.

Cảm giác được bên miệng có chút đắng chát, Chân Băng Du đuổi mấy ý niệm trong đầu ra ngoài, kéo hai tay Ức Mặc nói:

- Ức Mặc, chúng ta đi Bỉ Dực tiên thành tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút trước đã, sau đó lại từ từ nói đi.

- Băng Du tỷ tỷ, khó trách ba tôi và tỷ là bạn.

Cảm nhận được Chân Băng Du không có một chút khí thế cao ngão nào, một chút khẩn trương của Ức Mặc lập tức tiêu tán chẳng còn.

Chân Băng Du mỉm cười, không giải thích. Năm đó khi cô và Diệp Mặc vừa mới gặp nhau, tính cách cũng không phải như thế này. Tính cách của cô, đã hoàn toàn thay đổi vì Diệp Mặc rồi. Trong quá trình tu luyện lâu dài, mỗi lần cô cảm thấy cô đơn, cô sẽ nhớ tới từng li từng tí khi ở cùng Diệp Mặc, những năm đó là khoảng thời gian ấm áp nhất, vui sướng nhất của cô trong cuộc đời này.

Nếu như thời gian có thể đảo ngược, cô thà vẫn luôn ở bên Diệp Mặc, hoặc là được hắn cõng đi. Những năm này vì truy tìm cảnh giới cao hơn, cô cũng đi qua rất nhiều nơi, được chứng kiến rất nhiều người, nhưng cô lại cũng chưa thấy qua người nào giống như Diệp Mặc. Có lẽ cũng có người như vậy, nhưng trong lòng cô, Diệp Mặc đã trở thành duy nhất.

…

Trong một tòa Tiên tức lâu tại Bỉ Dực tiên thành, Ức Mặc nhìn thấy dung mạo Chân Băng Du, càng kinh ngạc nói:

- Băng Du tỷ tỷ, tỷ thật là xinh đẹp.

Chân Băng Du khẽ cười nói:

- Ức Mặc, kỳ thật em cũng rất đẹp. Với ta mà nói dung mạo đẹp hay xấu chỉ là một túi da mà thôi, không cần quá mức để ý.

Nói đến túi da, Chăn Băng Du vậy mà lại nghĩ tới cái thứ ham muốn xác thịt mà cô đã nói với Diệp Mặc kia. Mà lúc trước cô không chỉ một lần khuyên bảo Diệp Mặc dồn tinh lực vào mặt tu luyện, không nên đi để ý đến ham muốn xác thịt gì gì đó. Diệp Mặc ngược lại không có phản bác cô, nhưng khiến co không ngờ tới là, sau khi cô đã thích Diệp Mặc, thay đổi đạo

tâm của mình, không chỉ có một lần cô vậy mà lại nghĩ đến ham muốn xác thịt cùng với Diệp Mặc.

Cảm thấy mình không được tự nhiên, Chân Băng Du vội vàng gợi sang chuyện khác, bắt đầu nói cho Ức Mặc chuyện về Diệp Mặc và Mặc Nguyệt tiên tông. Chỉ cần cô biết, cô liền nói toàn bộ cho Ức Mặc không có nửa phần giấu diếm.

- Băng Du tỷ, tỷ nói là dì Bắc Vi và Tĩnh Văn đều đang ở Mặc Nguyệt tiên tông? Ba của em đi Thần Phần vực?

Ức Mặc lúc đặt câu hỏi có chút buồn rầu, cô lại không gặp được ba rồi.

- Ừh, ba của em đi Thần Phần vực, nhưng muốn đi Thần Phần vực, cũng không phải là chuyện đơn giản. Phải tu luyện tới Tiên đế mới được, hơn nữa Thần Phần vực nguy hiểm hơn Tiên giới rất nhiều, Thần Phần vực rộng lớn khôn cùng, cho dù là Tiên đế đã đi qua đó, ở đó cũng chỉ là con sâu cái kiến thôi.

Lời Chân Băng Du nói khiến cho Ức Mặc hít vào một ngụm khí lạnh, cô cũng không phải là con gà mờ mới thăng thiên. Ngọc giản bên trong hơn 100 chiếc nhẫn kia, đã sớm khiến cô hiểu rõ đẳng cấp tu luyện ở Tiên giới. Cho dù là công pháp tu luyện, bản thân cô đã đẩy tới Kim tiên.

Tiên đế có thể nói là tồn tại cao nhất trong Vị tiên, nhưng trong miệng Băng Du tỷ tỷ, tại Thần Phần vực Tiên đế cũng chỉ là con sâu cái kiến, vậy ba đi qua Thần Phần vực chẳng phải là cũng gặp nguy hiểm sao?

- Băng Du tỷ, ba của em tu vi chỉ có Tiên đế, vậy một mình ba đi Thần Phần vực, chẳng phải là cũng rất nguy hiểm sao?

Ức Mặc nghĩ tới chuyện này, lập tức liền hỏi.

Chân Băng Du khẽ cười nói:

- Ức Mặc em không cần lo lắng, hắn không giống người bình thường, ta

hiểu rõ hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2125

Biên Giới Thánh Đạo Giới

Nghe thấy Chân Băng Du nói vậy, Ức Mặc cuối cùng cũng hơi yên tâm, cô rất muốn hỏi Chân Băng Du một chút có phải là quan hệ vợ chồng với ba ba hay không, nhưng những chuyện thế này hình như cô không nên hỏi. Hay là trở lại Mặc Nguyệt tiên tông sớm một chút đi, sau đó hỏi dì Tĩnh Văn một chút rồi nói sau.

- Tô Tĩnh Văn và Đường Bắc Vi của Mặc Nguyệt tiên tông bây giờ đã đi Hỗn độn tinh vực, bây giờ em đi Mặc Nguyệt tiên tông đoán chừng là không tìm thấy các cô đâu.

Chân Băng Du lập tức đã nhìn ra suy nghĩ của Ức Mặc, chủ động giải thích. Chân Băng Du tuy không đi Mặc Nguyệt tiên tông, nhưng đối với Mặc Nguyệt tiên tông lại vô cùng chú ý, đặc biệt là đối với hai người Đường Bắc Vi, Tô Tĩnh Văn có quan hệ với Diệp Mặc, càng chú ý thêm.

- Hỗn động tinh vực là nơi nào?

Ức Mặc đương nhiên không biết sự đáng sợ của Hỗn độn tinh vực, cũng không biết các loại cơ hội ở Hỗn độn tinh vực.

- Đó là một nơi có thể thí luyện, cũng có thể làm cho người ta liền thăng cấp, đặc biệt là luyện thể …

Chân Băng Du nói xong, cũng nhớ tới tình cảnh cùng Diệp Mặc luyện thể.

- Băng Du tỷ, em cũng muốn đi Hỗn độn tinh vực thí luyện. Em phải tu luyện tới Tiên đế nhanh một chút, sau đó đi Thần Phần vực tìm ba.

Ức Mặc lập tức kiên định nói.

Chân Băng Du kinh ngạc nhìn Ức Mặc, năm đó Diệp Mặc đi Hỗn độn tinh vực, dầu gì cũng là Kim tiên trung kỳ rồi, nhưng Ức Mặc bây giờ mới Kim tiên sơ kỳ. Nhưng cô rất nhanh liền nói:

- Được, ta cùng đi với em. Ta dạy cho em luyện thể, còn dẫn em đi đào tiên tinh.

Cô nhớ tới chuyện năm đó Diệp Mặc cõng cô đi đào tiên tinh, tuy với tu vi của cô, căn bản là không quan tâm mấy thức tiên tinh kia, nhưng chuyện này vẫn luôn được cô nhớ rành mạch. Bởi vì nơi đó, chỉ có hai người cô và Diệp Mặc đi qua một lần.

- Ah …

Ức Mặc không biết Hỗn độn tinh vực nguy hiểm như thế nào, nghe thấy Chân Băng Du nói sẽ đi cùng mình, lập tức kinh ngạc kêu lên một tiếng. Cô cho dù là không biết Hỗn độn tinh vực nguy hiểm, cũng biết cao nhân như Chân Băng Du, không có khả năng se tùytiện theo một Kim tiên sơ kỳ như mình đi một nơi bươn trải rèn luyện.

- Chuyện này có là trì hoãn thời gian của Băng Du tỷ hay không?

Ức Mặc cũng không phải là một Đại tiểu thư cái gì cũng không hiểu.

Chân Băng Du khẽ mỉm cười nói:

- Không đâu, năm đó Diệp đại ca cùng ta luyện thể, cùng đào tiên tinh, bây giờ ta đi cùng em …

- Băng Du tỷ … Cùng luyện thể?

Ức Mặc lập tức hiểu được, Băng Du tỷ này quả nhiên không phải là tùy tiện gọi đâu.

Chân Băng Du thần sắc cứng đờ, cô lập tức biết là mình nói nhầm rồi,

cùng luyện thể là có ý gì? Luyện thể hết thảy đều là trần như nhộng, không phải là vợ chồng có thể cùng luyện thể sao? Trước kia cô một lòng truy cầu đại đạo, đối với mấy chuyện này căn bản là không sao cả, chỉ cần không mất đi thân thể thuần âm là được rồi. Bây giờ đạo tâm của cô đã thay đổi, lại càng để ý mấy chuyện này rồi.

Trông thấy vẻ mặt xấu hổ của Chân Băng Du, Ức Mặc vội vàng nói sang chuyện khác:

- Băng Du tỷ, vậy tỷ hãy cùng em đi đi, đến lúc đó tỷ dạy em luyện thể.

- Đương nhiên là được, công pháp luyện thể của ta là do Diệp đại ca dạy, bây giờ sẽ trả lại cho em, cũng nên thôi.

Chân Băng Du rất dứt khoát nói. Lúc trước cô vì đạt được công pháp luyện thể của Diệp Mặc, trả giá cũng không ít, nhưng bây giờ cô lại cam tâm tình nguyện dạy lại cho Ức Mặc.

Ức Mặc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Chân Băng Du, trong lòng cũng có chút cảm thán. Gương mặt này nếu như là ở trên địa cầu, căn bản chính là chuyện không dám tưởng tượng. Băng Du tỷ tương đương tình nhân của ba ba rồi, nhưng cô lại không có nửa phần không thích và buồn rầu nào.

Cái này là cảnh giới chăng? Nếu như mỗi ngày ba vì ba bữa cơm, cả đời người cũng chỉ chóng vánh vài thập niên, bị chiếm đóng trong củi gạo dầu muối, dung nhan từ từ già đi, sao lại có thể cởi mở ra chút tâm tình còn lại?

Vũ trụ mênh mông không cùng, tuổi thọ được nâng cao cùng với cảnh giới tu luyện, càng là vô cùng vô tận. Cùng ngao du vũ trụ với người trong lòng, ai lại đi so đo những chuyện vặt như củi gạo dầu muối chứ?

…

Diệp Mặc đương nhiên không biết Chân Băng Du đã dẫn Ức Mặc tiến vào Hỗn độn tinh vực, lúc này hắn đang giải đáp một vài vấn đề của Phục Phi trong khi tu luyện.

Phục Phi tiên-võ song tu, hơn nữa không có sư phụ truyền thụ, có thể tu luyện tới Tiên đế trung kỳ, hiển nhiên tư chất không tệ. Bây giờ thêm Diệp Mặc dốc lòng dạy bảo, thăng tiến càng là một ngày vạn dặm.

Đi biên giới Thánh đạo Tàn giới cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, không có Truyền tống trận, cho dù là Diệp Mặc có thần khí phi hành trung phẩm, cũng phải mất mấy năm thời gian.

Phục Phi sau khi đã hỏi Diệp Mặc một vài vấn đề, tự lo đi tu luyện, bởi vì y muốn thường xuyên thỉnh giáo Diệp Mặc, nên ở lại bên trên Thời không thoa tu luyện. Thanh Như và Mục Tiểu Vận cảnh giới khá thấp, lại có tài nguyên tu luyện đỉnh cao, theo đề nghị của Diệp Mặc trực tiếp ở lại trong Thế giớ trang vàng của Diệp Mặc tu luyện.

Khí tức hỗn độn trong Thế giới trang vàng bị Diệp Mặc ngăn ra, tuy mấy người Phục Phi cũng biết Thế giới trang vàng của Diệp Mặc không đơn giản, kại không hề nghĩ tới là thế giới hỗn độn. Đều cho rằng đây là một thế giới chân kinh, đối với chuyện Diệp Mặc nắm giữ một thế giới chân linh, bọn họ cũng không thấy kỳ quái.

Dưới sự góp sức của thần linh mạch, Tụ linh trận và một lượng lớn tài nguyên tu luyện, ngoại trừ ba đứa Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng, Tiểu Băng Sâm không tu luyện ra, mọi người tốc độ tu luyện đều là cực nhanh.

Vô Ảnh sau khi bắt đầu nói chuyện, có linh trí, Diệp Mặc liền tận lực không cho nó nuốt chửng nguyên thần nữa. Nuốt nguyên thần tuy có thể đẩy nhanh hơn tốc độ thăng cấp của Vô Ảnh, nhưng Diệp Mặc biết loại di chứng này đối với Vô Ảnh mà nói là có hại chứ không hề có ích. Bây giờ bị hắn chém giết đều là nguyên thần của Thánh đế, những nguyên thần này pha tạp không chịu nổi, nuốt càng nhiều, tổn thương đối với Vô Ảnh sẽ càng lớn.

Nguyên thần và đế đạo tinh không giống nhau, không phải đơn giản nuốt chửng là được đâu. Muốn khiến cho Vô Ảnh thăng cấp, còn nhất định phải bắt tay vào tư thiên tài địa bảo chân chính. Hoặc là tìm được rất nhiều năng lượng không hề có ý thức, mà lại hữu dụng đối với Vô Ảnh.

Diệp Mặc vừa khống chế Thời không thoa phi hành, vừa luyện khí phía trước Thời không thoa. Đối với hắn mà nói, bất kể là luyện khí, luyện đan thậm chí là chạy đi đều là một loại tu luyện. Thật giống như lúc trước Đổng Yến vấn đạo Đạo nguyên, hành tẩu bốn phía Thánh đạo Tàn giới.

Thánh đế và Tiên đế là hai cấp độ hoàn toàn bất đồng, cái Tiên đế cần chính là tích lũy thật nhiều tài nguyên tu luyện, và nắm giữ đối với lĩnh ngộ thần thông. Mà Thánh đế lại không đơn giản chỉ cần tích lũy lượng lớn tài nguyên tu luyện, còn cần phải cảm ngộ đối với đại đạo của chính mình.

Bất kể anh lựa chọn loại đại đạo nào, một khi chứng đạo, độ cao tương lai anh đạt tới có quan hệ với đại đạo mà anh lựa chọn. Cho dù là thăng cấp một bước nhỏ, cũng cần anh có một hiểu biết sâu sắc đối với đại đạo của mình.

Diệp Mặc chứng đạo không phải là dùng Đạo quả để chứng đạo, cũng không phải dùng thần thông pháp tắc chứng đạo, càng không phải là một loại đạo ngân nào trong thiên địa để chứng đạo cả. Hắn là chém bỏ các loại pháp tắc thần thông lộn xộn, cuối cùng dùng thế giới hỗn độn làm tiếp dẫn, dùng bản thân làm đạo cơ để dung hợp hỗn độn, chứng chính là đại đạo hỗn độn tối thượng. Hắn thông qua thế giới hỗn độn chứng đại đạo tối thượng của chính mình, sau khí chứng đạo, lại hoàn thiện thế giới hỗn độn của mình.

Bởi vì hắn dùng bản thân làm đạo cơ chứng đại đạo tối thượng, trong bất kỳ thế giới nào, bất kỳ vật gi hắn cảm ngộ đến, đều có thể hoàn thiện đại đạo của hắn.

…

Thời gian qua đi trong quá trình Diệp Mặc đi đường, sáu năm sau, Thời không thoa do Diệp Mặc khống chế đã tiếp cận biên giới Thánh đạo Tàn giới, đồng thời thần thức của hắn còn quét đến một vùng kiến trúc quy mô không nhỏ tại biên giới. Theo Diệp Mặc nghĩ, biên giới tiến về Hư Thị, nhất định là vô cùng hoang vu, có rất ít người tới. Nhưng sau khi hắn đến nơi này rồi, mới phát hiện ở đây chẳng những không hoang vu, người còn rất nhiều

là đằng khác.

Lúc trước hắn cũng chỉ đơn giản hỏi thăm một chút vị trí từ Thánh đạo Tàn giới tiến vào hư không, chủ yếu là hỏi thăm một ít tin tức về Hư Thị, bây giờ nghĩ lại từ nới này tiến vào hư không hình như cũng không phải chuyện đơn giản cho lắm.

Diệp Mặc thả chậm Thời không thoa, Phục Phi lúc này đã tỉnh lại. Thần thức của Diệp Mặc quét đến bên trong Thế giới trang vàng, phát hiện Thanh Như đã thăng cấp Đại La Tiên hậu kỳ. Bởi vì Thanh Như tu luyện không dùng trận bàn thời gian, Mục Tiểu Vận cũng không dùng. Cho dù là như vậy, cô đã ổn định ở Tiên tôn sơ kỳ.

Khi thần thức của Diệp Mặc thăm dò xuống, Thanh Như và Mục Tiểu Vận đều từ Thế giới trang vàng đi ra, đi tới bên trên Thời không thoa.

Diệp Mặc không xác định ở đây có người tiến vào Hư Thị, hoặc là có người nào cùng đi hay không. Dứt khoát kêu ba người Phục Phi, Thanh như và Mục Tiểu Vận ra, miễn cho người ta biết hắn có thứ đồ loại như thế giới chân linh. Tiểu thế giới và động phủ tu luyện tuy cũng có thể cho người ở, nhưng không ai lại trường kỳ ở bên trong tu luyện. Nếu như mọi người kết bạn đi Hư Thị, tương lai bọn người Mục Tiểu Vận đột ngột đi ra, sẽ khiến người hoài nghi.

Diệp Mặc rơi xuống khỏi Thời không thoa, lập tức liền thu hút những người còn lại chú ý. Đến cái chỗ này, đều là đi Hư Thị cả.

Đổng Yến nói đi Hư Thị bình thường đều là tu vi Dục đạo trở lên, Diệp Mặc lại thấy rất nhiều người là tu vi Tiên đế, thậm chí còn có tu vi Tiên tôn. Nhưng người giống Thanh Như chỉ có tu vi Đại La Tiên, đó là chuyện trước giờ chưa từng có.

Diệp Mặc rất nhanh liền hiểu ý Đổng Yến, ở đây tuy cũng có Tiên đế và Tiên tôn, nhưng rõ ràng cho thấy người giống như bọn Thanh Như, Mục Tiểu Vận, đều đi theo một vài Hóa đạo Thánh đế. Không cần hỏi, cũng là đi

Hư Thị mở mang tầm mắt, sau đó tìm kiếm cơ hội chứng đạo.

Sở dĩ bốn người Diệp Mặc khiến người khác chú ý, là bởi vì bọn họ trông thấy trong bốn người Diệp Mặc này, người tu vi cao nhất cũng không quá tu vi Tiên đế. Tiên đế mang theo Đại La Tiên đi Hư Thị? Đây quả thực là buồn cười quá rồi.

- Bốn vị tiên hữu phải chăng là đến tìm người, hoặc là cần chỗ ở?

Một người đàn ông Tiên đế trung kỳ thoạt nhìn rất là lanh lợi tháo vát, đã cười tủm tỉm đi đến trước mặt mấy người Diệp Mặc chắp tay nói. Ở trong mắt ông ta, bốn người Diệp Mặc khẳng định không phải là đi Hư Thị, nói không chừng là tới tụ họp với tiền bối trong tông môn.

- Không phải đâu, chúng tôi muốn từ nơi này tiến vào hư không, sau đó đi Hư Thị.

Diệp Mặc rất là thành thật đáp lời.

- Cái gì?

Chẳng những Tiên đế trung kỳ tới hỏi này ngây người ra, mà ngay cả người còn lại bên cạnh cũng đều vẻ mặt chẳng hiểu ra làm sao nhìn chằm chằm mấy người Diệp Mặc.

Hai Tiên đế, một Tiên tôn, mang theo một Đại La Tiên nói là đi Hư Thị? Đây là muốn chết sao?

- Các người muốn đi Hư Thị?

Tiên đế này vốn muốn tới làm ăn, hoặc là kết một mối thiện duyên, trợ giúp bốn người tìm được tiền bối của tông môn, y cũng được một phần ân huệ nhỏ. Lại không ngờ, bốn người này đúng là đi Hư Thị.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2126

Thời Gian Xếp Hàng Dài Dằng Dặc

Diệp Mặc đành phải lập lại câu nói một lần nữa:

- Không sai, chúng tôi đúng là muốn đi Hư Thị.

Tiên đế này lúc này mới hiểu được, mình không có nghe lầm, y lập tức nói:

- Vậy các người đạt chỗ chưa?

- Đặt chỗ?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi, hỏi xong hắn nói thẳng luôn:

- Chúng tôi không đặt chỗ, tự bay bằng pháp bảo phi hành của chúng tôi.

Tiên đế trung kỳ này đã hiểu mấy người Diệp Mặc chẳng hiểu gì cả, ông ta có chút không biết nói sao nói:

- Tự mình đi Hư Thị yêu cầu thấp nhất là thần khí phi hành trung phẩm, đây là trước kia, bây giờ, một người đơn độc rất khó tiến vào Hư Thị.

Nói xong Tiên đế này còn nhìn thoáng qua ba người khác sau lưng Diệp Mặc, trong lúc lơ đãng lắc đầu.

Diệp Mặc cũng nhìn ra tin tức hắn lấu được từ Đổng Yến kia và tình huống thực tế ở đây có chút sai biệt, thấy Tiên đế này muốn rời đi, hắn vội vàng hỏi:

- Vị tiên hữu này, xin hỏi một chút vì sao trước kia được, còn bây giờ thì

không được?

Tiên đế này làm người cũng không tệ, thấy Diệp Mặc không hiểu, cũng giải thích rằng:

- Bởi vì biên giới tiến về Hư Thị trong hư không, không gian quá không vững chắc, pháp bảo phi hành thông thường giữa đường đều sẽ tan rã, chỉ có thuyền pháp bảo to lớn mới có thể duy trì không tan rã trong loại hư không này.

- Đây là trước kia, bây giờ trên đường đi Hư Thị còn xuất hiện một vài bọn cướp hư không. Những người này biết rõ tiến về Hư Thị đều là anh kiệt các giới, trên người có rất nhiều thứ tốt, cho nên bình thường bọn chúng chặn trên đường trước khi đến Hư Thị tiến hành cướp bóc. Một mình tiến về Hư Thị, cho dù là ngươi tiếp cận Hư Thị rồi, gặp phải mấy tên cướp hư không này, cũng chỉ có đường chết.

Diệp Mặc lúc này đã hiểu ý của Tiên đế này, xác thực mà nói Đổng Yến cũng không có lừa hắn. Đổng Yến tiến về Hư Thị không biết là chuyện từ bao nhiêu vạn năm trước, rất có thể lúc đó cướp hư không còn chưa có lợi hại. Hơn nữa Đổng Yến là người của Đại nhật Thần sơn. Đại nhật Thần sơn đương nhiên là có pháp bảo phi hành cực kỳ mạnh mẽ. Đổng Yến không nói với mình. Chỉ sợ là thấy mình là một Đan thánh. Muốn thần khí phi hành thượng phẩm cũng không phải chuyện gì khó.

- Vậy vì sao những người ở đây không đi, mà đều ở chỗ này?

Diệp Mặc chỉ vào tòa kiến trúc đông đúc phía trước, cùng với một vài người qua qua lại lại hỏi.

Tiên đế này cười nói:

- Tiên hữu xem ra đúng là không biết, thuyền phi hành tiến về Hư Thị cũng không nhiều, chỗ cũng có hạn. Cho nên cách mỗi một trăm năm mới có một con thuyền tiến về Hư Thị, những tiên hữu ở đây là đang xếp hàng chờ

đợi thuyền tiến về Hư Thị đấy.

- Xếp hàng một trăm năm? Thời gian quá dài.

Mục Tiểu Vận hít vào một ngụm khí lạnh, cô đến từ tiểu thế giới Thần Châu. Chuyện xếp hàng đã thấy qua rất nhiều, cũng từng trải qua. Nhưng chưa từng thấy qua trường hợp phải xếp hàng một trăm năm.

- Vậy còn bao nhiêu thời gian nữa thì thuyền tới?

Diệp Mặc hỏi.

- Còn hơn hai năm nữa, cho nên nếu như các ngươi thật sự muốn đi Hư Thị, vận may lên trên thuyền cũng không tệ lắm.

Tiên đế này cười đáp.

Diệp Mặc thở ra một hơi nói:

- Quả thật không tệ, nếu đã chỉ còn có hai năm, vậy chúng tôi sẽ đặt một chỗ, cũng đợi hai năm vậy, rất cảm ơn vị tiên hữu này.

Tiên đế này sắc mặt lại có chút lúng túng nói:

- Vị tiên hữu này ơi, ta nói hai năm là nói cái thuyền tiến về Hư Thị sắp tới này. Cái thuyền này vé tàu đã bán hết vào vài thập niên trước rồi, tiên hữu muốn đặt vé tàu, thì phải đặt vé tàu 102 năm sau kìa.

- Xếp hàng 102 năm?

Diệp Mặc cũng có cảm thán giống như Mục Tiểu Vận.

Tiên đế này lắc đầu, cũng không trả lời, xếp hàng 102 năm rất lâu hả? Tiếp qua mười mấy năm nữa, thì không phải là xếp hàng 102 năm đâu, là xếp hàng gần 200 năm đấy. Hơn nữa vé tàu tiến về Hư Thị càng ngày càng khó khăn, ai có thể bảo đảm sau này không ai mua nhiều vé tàu, sau đó lại chuyển nhượng với giá cao chứ?

Diệp Mặc sau khi biết là tiến về Hư Thị không phải là đơn giản như hắn tưởng tượng, dứt khoát chắp tay nói với Tiên đế này:

- Vị tiên hữu này, không biết ở đây có Tiên tức lâu không? Mấy người chúng tôi muốn nghĩ ngơi một chút.

- Tiên tức lâu, có chứ, tiên hữu muốn phòng như thế nào? Loại hạ đẳng mỗi gian phòng một ngày 500 thần tinh thượng phẩm, trung đẳng 1000 thần tinh thượng phẩm, thượng đẳng 5000 thần tinh thượng phẩm, hạng nhất một vạn …

Nghe thấy có khác tới cửa, Tiên đế này dáng vẻ tươi cười lập tức trở nên càng thêm sáng lạn.

Diệp Mặc hít vào một ngụm khí lạnh, cái giá tiền này quả thực qua bất hợp lý rồi. Một ngày 500 thần tinh thượng phẩm, một năm mất bao nhiêu? Mười năm bao nhiêu? Đây là ăn cướp sao? Chẳng lẽ những người tới đây đều giàu có như vậy sao? Sao không ai sống bên ngoài khu vực kiến trúc này vậy?

Hình như đã nhìn ra nghi hoặc của Diệp Mặc, Tiên đế này chủ động nói:

- Chỉ những người đã mua vé thuyền, đều sẽ ở lại trong khu vực này. Mấy vị tiên hữu không mua vé, có thể không ở chỗ này, nhưng tôi đề nghị mấy tiên hữu tốt nhất vẫn nên ở trong này, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Diệp Mặc gật gật đầu, hắn đã hiểu được. Một vùng kiến trúc lớn ở nơi này không phải là vô duyên vô cớ làm nên cho người ta, cũng không phải tự nhiên mà hình thành, mà là phục vụ cho mấy người tiến về Hư Thị, cũng là kiếm chác tiền của của những người tiến về Hư Thị. Hơn nữa nghe Tiên đế này nói, hình như không ở trong này còn có một nguy hiểm nhất định.

Tuy ở đây giá cả rất cao, hiện giờ Diệp Mặc cũng trả được, hắn trực tiếp nói với Tiên đế này:

- Vậy giúp chúng tôi đặt ba phòng trung đẳng.

- Ah …

Tiên đế này nghe rõ ràng lời Diệp Mặc nói xong, ngược lại hơi kinh ngạc, nhưng ông ta lập tức vui mừng nói:

- Được, mấy vị tiên hữu đi theo tôi.

Vốn ông ta cho rằng bốn người Diệp Mặc nhiều nhất chỉ ở một caă phòng hạ đẳng thôi, lại không ngờ rằng mấy người này là tầng lớp giàu có. Không ngờ lại là phòng trung đẳng, hơn nữa quan trọng nhất là còn thuê ba gian. Phải biết, cho dù là một vài thế lực và tông môn, cũng chỉ thuê phòng không quá trung đẳng, đệ tử bình thường càng chỉ có thể ở phòng hạ đẳng. Phòng thượng đẳng và phòng VIP, vốn không nhiều lắm.

Bọn Diệp Mặc chỉ là bốn tiên nhân tu vi thấp, chẳng những dọn vào phòng trung đẳng ở, lại còn không có tông môn làm chỗ dựa, lập tức từ trong vòng nhỏ hẹp này truyền ra ngoài.

…

Diệp Mặc đương nhiên không biết là trong mắt người khác, bốn tiên nhân tu vi thấp bọn họ đã thành chủ đề bàn tán. Mục đích hắn dọn vào Tiên tức lâu đương nhiên không giống với người khác, không phải là vì chờ thuyền hạm sắp đến, mà là để xem xem có thể mua một ít tiên tài hay không, sau đó thăng cấp Thời không thoa của mình lên một cấp nữa. Cho dù là không thể gia tăng tốc độ, đẳng cấp phòng ngự cũng phải tăng lên một ít.

Đương nhiên còn có một ý đồ nữa là xem xem có thể tìm được người nào trả vé hay không, nếu có người trả vé, vậy thì càng tốt.

Diệp Mặc cũng không cho rằng Tiên đế kia nói hưu nói vượn, loại tiên thuyền hư không này hắn không phải là lần đầu tiên đi. Lúc trước đi tiên thuyền hư không, còn đang trong phạm vi Tiên giới. Bây giờ đã ra Thánh đạo Tàn giới, nhưng bất kể ở giao diện nào đều có thể gặp phải toàn năng. Hắn có tự phụ đi nữa, cũng không có tự phụ đến mức cho ràng một mình có

thể quét sạch hư không giữa các giới.

Bên trong thuyền tiến về Hư Thị, khẳng định là có cường giả Đạo nguyên, nói không chừng còn không chỉ một người. Nếu như có thể ngồi trên thuyền, cho dù là gặp cường giả của giao diện khác, cũng có người cao tay ra mặt.

Phòng trung đẳng ở đây chào giá tuy cao, nhưng thần linh khí xác thực là sung túc, đều có cung ứng các loại tiên linh trà và tiên linh tửu, đương nhiên, mấy thứ này cần phải trả thêm tiền.

- Mọi người ở lại trong phòng tu luyện, ta đi xuống xem một chút.

Sau khi vào phòng, Diệp Mặc nói với ba người Mục Tiểu Vận.

Bây giờ là Phục Phi một phòng, Thanh Như một phòng, hắn và Mục Tiểu vận một phòng. Nhờ Tiên đế kia giới thiệu, Diệp Mặc cũng biết kiến trúc ở đây mặc dù nhiều, nhưng bất kể Đan Khí các hay là cửa hàng mua vật liệu, hoặc là bán ra tài liệu đều là những thế lực cố định ở đây, hơn nữa còn có một vài điều lệ thống nhất. Diệp Mặc bây giờ nơi muốn đi chính là cái đại sảnh này, hắn muốn nghe ngóng một ít tin tức, nếu như Thời không thoa thật sự là không thể thăng cấp, cũng không cách nào lấy được vé người khác trả, thì một mình hắn tiến vào hư không, tiến về Hư Thị. Hành trình đi Hư Thị đối với hắn mà nói là nhất định, đợi hơn 100 năm, hắn rất không muốn, cũng không có thời gian đợi.

Đến đại sảnh rồi, Diệp Mặc trông thấy cái chỗ này tuy nhiều người, nhưng cũng không có vẻ ầm ĩ. Rất nhiều người nói chuyện, đều dùng cấm chế cách âm ngăn lại.

Tại chính giữa đại sảnh, có một tấm bảng hình tròn chậm rãi chuyển động. Trên tấm bảng kia viết nhu cầu gì đó, sẵn lòng lấy cái gì đó ra tiến hành trao đổi, Nhu cầu và cung cấp kiểu như thế ghi không ít, Diệp Mặc căn bản là không cần hỏi người khác, lập tức đã biết đây là tấm biển quảng cáo.

- Tiên hữu muốn viết bố cáo sao? Nếu như cần, ta có thể giúp được ngươi.

Một âm thanh cực kỳ dễ nghe vang lên bên tai Diệp Mặc.

Diệp Mặc nhìn lại thì thấy là một cô gái khá xinh đẹp, lập tức nói:

- Đúng vậy, ta muốn viết ra nhu cần của ta trên bố cáo, thứ nhất là cần tiên tài đỉnh cao có thể luyện chế pháp bảo phi hành, thức hai là cần bốn vé tàu hai năm sau tiến về Hu Thị. Ừhm, cái này đặt ở vị trí dễ làm người khác chú ý, thù lao là …

Diệp Mặc thoáng do dự một chút nói:

- Nếu muốn thần tinh, gặp mặt rồi nói giá cả … Cứ như vậy đi.

Vốn Diệp Mặc muốn nói bằng lòng trả đạo quả đấy, hắn còn có một quả Đạo Quả. Nhưng hắn tạm thời loại bỏ ý nghĩ này, ở đây cũng không phải là thành Luân Lan Thánh Đạo. Hắn cầm Đạo Quả ra, dù đã thanh minh là chỉ có một, ai biết sẽ tạo thành hậu quả gì? Ở đây có thể tu vi của hắn chưa chắc đã là cao nhất. Ở trong đại sảnh này có mấy ngàn người, Diệp Mặc đã nhìn thấy mấy chục Hóa đạo Thánh đế, mặc dù không có Đạo nguyên Thánh đế, vậy cũng đã cực kỳ đáng sợ rồi.

- Được rồi, nếu như muốn đăng một ngày, cần năm vạn thần tinh tượng phẩm.

Cô gái xinh đẹp này nói chuyện vô cùng trong trẻo, làm cho người ta nghe xong cảm giác rất là thoải mái.

- Đắt qua đi.

Biết là rất đắt, Diệp Mặc cũng chỉ có thể lấy ra mười vạn thần tinh đưa cho cô gái xinhđẹp này, chuẩn bị thời gian hai ngày trên đầu đề.

- Tiên hữu mời ngồi tại số 764, ta lập tức giúp tiên hữu đăng bố cáo.

Cô gái xinh đẹp này chỉ vào một vị trí trong đại sảnh, vẻ mặt tươi cười nói với Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này mới phát hiện, chỗ ngồi ở đây còn có sắp xếp theo số nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2127

Thứ Diệp Mặc Lấy Ra

Tuy chỉ có một con số, nhưng cũng coi như là một vị trí tốt, chẳng những có một cái bàn, ba bên cạnh bàn đều có chỗ ngồi, hơn nữa chỗ ngồi rất rộng, một vị trí ngồi mấy người cũng được. Đối với cái chỗ này, Diệp Mặc rất là hài lòng.

Diệp Mặc vừa mới ngồi được một lát, Thanh Nhu và Mục Tiểu Vận hai người liền đi tới đại sảnh, các nàng tu vi quá thấp, không dám dùng thần thức tìm kiếm khắp nơi. Chỉ dám dùng ánh mắt bốn phía tìm tòi Diệp Mặc trong đại sảnh.

Mục Tiểu Vận vốn cực kỳ xinh đẹp, thêm nữa còn từng tu luyện rất nhiều năm tại Thần nữ phong, còn là vì ở cùng với Diệp Mặc, càng xinh đẹp xuất trần thoát tục. Thanh Như khuôn mặt còn đẹp hơn so với Mục Tiểu Vận, dáng người hoàn mỹ có thể nói là thế giới này có một không hai.

Cho nên hai người vừa đứng trong đại sảnh, lập tức liền thu hút đông đảo ánh mắt. Huống chi hai người vẫn còn dáo dác nhìn quanh, càng khiến một số người chú ý.

- Hai vị tiên tử, ta là Phùng Anh Vệ của Thương vũ Thần cốc, xin hỏi ta có thể giúp gì cho các nàng không?

Một gã đàn ông đã là Tố đạo Thánh đế vừa đi vào đại sảnh, liếc mắt liền thấy Thanh Như và Mục Tiểu Vận. Gã lập tức liền đi tới trước mặt hai người rất là hòa nhã chắp tay nói.

Thanh Như mỉm cười:

- Rất cảm ơn vị tiền bối này. Nhưng chúng tôi không cần ngài giúp ggi đâu.

- Tiểu Vận, Thanh Như bên này.

Diệp Mặc đã trông thấy hai người, đứng len gọi một câu.

Thanh Như và Mục Tiểu Vận sau khi trông thấy Diệp Mặc, lập tức mừng rỡ bước nhanh tới, để lại Phùng Anh Vệ trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười, đang chuẩn bị nói câu nữa.

Phùng Anh Vệ trông thấy hai tiên tử đẹp lóa mắt chạy đến ngồi bên cạnh một Tiên đế như Diệp Mặc, lập tức nhíu mày một cái. Nhưng cũng không có theo tới, mà tìm một vị trí trong đại sảnh ngồi xuống.

- Diệp đại ca. Sao huynh ngồi ở đây?

Thanh Như trông thấy trong đại sảnh này ngồi mấy ngàn tiên nhân. Hơn nữa bất cứ người nào tu vi đều cao hơn nàng. Trong lòng có chút hoảng loạn.

- Các em ngồi đi, ta mua một vài thứ ở đây.

Diệp Mặc nói xong, đã lấy ra một bầu rượu và mấy ly rượu, giúp Thanh Như và Tiểu Vận rót cho mỗi người một chén rượu.

- Đây là Tảo tiên tửu, Tiểu Băng Sâm ủ đấy, nếm thử xem.

Diệp Mặc bưng chén rượu lên cười nói một câu.

Thanh Như ngửi thấy mùi thơm cực kỳ thanh mà mạnh, không cần Diệp Mặc nhắc nhở, đã không nhịn được bưng chén lên uống một ngụm. Lập tức mừng rỡ nói:

- Diệp đại ca, rượu này hình như còn có thể giúp tu luyện…

Diệp Mặc đương nhiên gật đầu đồng ý, đây là Giác hồn tảo và Nhân thanh hạnh thêm rất nhiều tiên linh thảo đỉnh cao, do Tiểu Băng Sâm ủ tạo

nên, há có thể không ngon, loại rượu này chẳng những có thể gột rửa nguyên thần thần hồn, còn có thể gột rửa tiên nguyên.

Mục Tiểu Vận đã uống qua rất nhiều lần rồi, vẫn rất thích loại rượu này, cô chỉ vào tấm bảng bố cáo hình tròn chuyển động trong đại sảnh hỏi:

- Tướng công, cái bố cáo đầu tiên kia là thứ chúng ta cần mua sao?

- Ừh. Đúng, ta đặt hai ngày quảng cáo ở đây, trước cứ xem xem hiệu quả đã.

Diệp Mặc định hai ngày sau, nếu như có thể mua được vật liệu đỉnh cao, hắn ở lại chỗ này một hai năm, chuyên tâm luyện chế pháp bảo phi hành, nếu như không cách nào mua được vật liệu đỉnh cao cần thiết, mấy ngày nữa hắn sẽ dẫn theo mấy người Thanh Như tiến vào trong hư không.

- Diệp đại ca, vé tàu có lẽ không dễ mua.

Thanh Như cũng nhìn thấy trên cái bố cáo kia viết muốn mua bốn tấm vé tàu.

- Ta biết, ta chỉ thử thời vận mà thôi, có thể mua được thì mua, mua không được thì thôi.

Diệp Mặc cũng biết vé tàu có khả năng là không mua được.

- Rượu ngon nha, rượu của vị bằng hữu kia hẳn là Nhân thanh hạnh và Giác hồn tảo ủ thành nhỉ? Hơn nữa quá trình sản xuất không hề có tỳ vết, tuyệt đối là một cao thủ.

Ba người nói chuyện phiếm thời gian không đế một hồi, một người đàn ông mặt đỏ đã chạy tới trước chỗ ba người Diệp Mặc ngồi chắp tay nói, tuy trong miệng đang nói, nhưng ánh mắt của gã thì lại nhìn chằm chằm bầu rượu trên bàn kia.

Đây là một cường giả Dục đạo đỉnh, từ trên mặt của y cũng có thể thấy

được, người này không biết đã uống bao nhiêu rượu rồi.

Y chỉ ngửi mùi rượu một cái, đã biết rõ thành phần trong rượu này, tuyệt đối là một người sánh rượu. Nếu như không phải Diệp Mặc thật sự là có chuyện chính đáng phải làm, hắn đã muốn mời người này ngồi xuống uống một chén rồi, nhưng hiện tại hắn lại không có ý định này.

Thấy Diệp Mặc mỉm cười, cũng không nói lời nào, Dục đạo Thánh đế mặt đỏ này lại vẫn không đi, hơn nữa cũng không chút ý lúng túng nào. Chỉ cười hắc hắc nói:

- Vị tiên hữu này, vừa rồi ta nghe nói tin đầu tiên là của ngươi ban bố. Nhưng cái bố cáo kia của ngươi cho dù là tuyên bố ngay trên đầu, cho dù là đợi đến sang năm cũng không có ai tới đây đâu, nếu như nghe ta, ta khẳng định một lát nữa sẽ có người tới chỗ ngươi hỏi giá.

- Tiểu Vận, em đến ngồi cạnh ta, để cho vị tiên hữu này ngồi một chút.

Diệp Mặc nghe xong lời Dục đạo Thánh đế mặt đỏ này nói, lập tức yêu cầu Mục Tiểu Vận đến bên cạnh hắn ngồi.

Mục Tiểu Vận không do dự, vội vàng ngồi ở bên trái Diệp Mặc.

Trông thấy Mục Tiểu Vận rời đi, Dục đạo Thánh đế này không có nửa phần khách khí liền ngồi xuống, cười ha ha nói:

- Ta là Tiên Vu Học, lần này cũng là đi Hư Thị thử thời vận.

Diệp Mặc đã lấy ra một cái ly để ở trước mặt của y, giúp y rót một chén rượu, sau đó nói.

- Thì ra là Tiên Vu tiên hữu, ta là Diệp Mặc, đối với chuyện đi Hư Thị ta không hiểu rõ lắm, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Thanh Như lúc này trông thấy Tiên Vu Học ngồi ở đối diện với mình, nàng cũng vội vàng đứng lên, ngồi ở bên phải Diệp Mặc.

- Rất cám ơn Diệp tiên hữu rồi.

Tiên Vu Học bưng chén rượu lên, cực kỳ mỹ vị uống một hớp lớn.

Lập tức y nhìn thấy Thanh Như cũng ngồi xuống bên cạnh Diệp Mặc, lập tức dựng thẳng lên ngón cái nói:

- Diệp tiên hữu thật bản lãnh. Nhưng đối với chuyện những người tiến về Hư Thị muốn cái gì Diệp tiên hữu khả năng là không hiểu lắm. Những Thánh đế tiến về Hư Thị, không có mấy người thiếu thốn thần tinh, Diệp tiên hữu dùng thần tinh đổi vật liệu, chuyện này là tuyệt đối không thể thực hiện được.

Diệp Mặc lúc này cũng biết mình bố cáo xảy ra vấn đề ở đâu rồi, hắn thở dài, xem ra không cầm ra mấy thứ tốt, muốn đổi được vật liệu cần thiết đúng là không được rồi.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc lập tức kêu tiên tử lúc trước giúp hắn đăng bố cáo kia tới nói:

- Cô đi giúp ta sửa chữa một chút thù lao, nếu có vật liệu ta cần, ta bằng lòng dùng một món Mậu Kỷ Độc Dương Phiên gần bằng thần khí thượng phẩm, hoặc là Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền để đổi. Nếu có vật liệu đỉnh cao, ta thậm chí sẵn lòng dùng thứ còn quý giá hơn để trao đổi.

Mậu Kỷ Độc Dương Phiên gần bằng thần khí thượng phẩm tuyệt đối là đồ tốt, tiên tài đỉnh cao, cho dù là tiên tài cấp mười hai có thể luyện chế thần khí thượng phẩm, cũng không đổi được thần khí trung phẩm tốt nhất. Dù sao có thể luyện chế không có nghĩa là đã luyện chế ra được, chuyện này có khác biệt đó.

Có thể nói Diệp Mặc cầm ra Mậu Kỷ Độc Dương Phiên này, lực hấp dẫn đã vượt xa khỏi thần tinh rồi. Mà Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền càng là thánh vật đối với tiên nhân luyện thể, đây chính là đạo tuyền có thể rèn luyện thân thể nha, chẳng những có thể dùng để rèn luyện thân thể, còn có thể dung hợp

thần thông luyện thể, làm cho thần thông luyện thể và đạo vận kết hợp lại. Từ góc độ nào đó mà nói, thứ này so với Đạo quả không kém bao nhiêu.

Huống chi, Diệp Mặc còn nói có thứ còn quý giá hơn, so với thần khí trung phẩm đỉnh cao và Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền còn quý giá hơn, ngoại trừ thần khí thượng phẩm và một số ít rất ít thần linh ngoại vật, còn có cái gì quý giá hơn nữa?

Mà ngay cả Tiên Vu Học đang uống rượu trông thấy thứ Diệp Mặc lấy ra cũng đều có chút sững sờ, y không thể tưởng được một Tiên đế như Diệp Mặc mà còn có thứ tốt oách như vậy. Thứ này phải đổi bao nhiêu tài liệu tốt cũng không đổi được?

- Diệp tiên hữu, ngươi thật đúng là khiến cho ta chấn động ah. Nhưng tiếc là ta không có vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành đỉnh cao, bằng không hiện tại ta cũng đã lấy ra rồi.

Thở dài một hơi xong, Tiên Vu Học một ngụm uống hết rượu trong ly.

Diệp Mặc cũng bất cứ giá nào cũng phải đi được, không cầm ra thứ tốt hiển nhiên là không đổi thứ tốt về được rồi. Muốn có được vật liệu tốt hơn, nhất định phải mạo hiểm. Nghĩ nghĩ, hắn dứt khoát lấy ra ngoại trừ Đạo quả, Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền là tốt nhất.

Tiên Vu Học uống hết rượu trong ly xong, hình như nhớ ra cái gì đó, có chút khiếp sợ đứng lên nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp tiên hữu, Mậu Kỷ Độc Dương Phiên kia sao giống như là pháp bảo của tông chủ Úy Tuyện của Đô đình Thần môn?

Diệp Mặc khẽ mỉm cười nói:

- Tiêu Vu huynh thật đúng là kiến thức rộng rãi, ngươi nói không sai, Mậu Kỷ Độc Dương Phiên kia thật sự chính là pháp bảo của Úy Tuyên.

- Vậy, vậy làm sao lại ở chỗ ngươi …

Tiêu Vu Học ngữ khí có chút cổ quái, hai tay cầm chặt ly thậm chí đều có chút bất ổn rồi. Một Thánh đế lại cầm không nổi một ly rượu sao? Hiển nhiên là chấn động trong lòng y quá lớn.

- Bởi vì ta đã thịt gã rồi.

Diệp Mặc lần này trả lời càng thêm dứt khoát, lấy ra thứ tốt, thì phải biểu lộ ra một chút thực lực, nếu không cho dù là hắn không sợ, cũng phiền chán vô cùng.

Tiên Vu Học khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi, màu đỏ trên mặt thậm chí cũng đã biến mất rất nhiều, y thật không ngờ, Diệp tiên hữu này lại là một tồn tại nghịch thiên như thế.

Y cũng không dám ở lại đây uống rượu nữa, chỉ có điều là không đợi y ra lời cáo từ, lại có một thanh âm khàn khàn truyền đến:

- Ngươi muốn dùng Mậu Kỷ Độc Dương Phiên và Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền đổi lấy vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành sao?

Giọng nói khàn khàn này rất là lạnh lùng nghiêm nghị, giống như Diệp Mặc chỉ cần trả lời không đúng, y lập tức sẽ động thủ vậy. Hơn nữa giọng điệu này còn mang theo sức chèn ép mạnh mẽ, khiến cho Mục Tiểu Vận và Thanh Như sắc mặt lập tức trở nên hơi phát xanh.

Ở một bên vốn còn mấy Thánh đế khác muốn đi qua hỏi thăm, nghe thấy cái thanh âm này, đã nhìn thấy người tới là một ông già áo xanh, lập tức đều theo bản năng ngừng bước chân lại, không tiếp tục tiến đến nữa.

Diệp Mặc bưng chén rượu lên, khí thế đàn áp Thanh Như và Mục Tiểu Vận kia lập tức đã bị cái nhấc tay tùy ý này làm tiêu tán không còn vết tích.

Sau khí uống một hơi cạn sạch rượu bên trong chén rượu, Diệp Mặc mới chậm rãi nói:

- Ta có Mậu Kỷ Độc Dương Phiên và Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền,

nhưng cái muốn đổi lấy không phải là vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành, mà là vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành đỉnh cao. Nếu như muốn đổi lấy đồ của ta, vật liệu phải được sự đồng ý của ta. Nếu như muốn đổi lấy hai món đồ của ta, ngươi cũng phải lấy ra vật liệu để đổi, nếu không không bàn nữa.

- Ha ha ha, một Tiên đế nho nhỏ, nói chuyện lại rất là hăng, ngược lại cũng có chút sức mạnh.

Ông già mặc áo dài màu xanh là này trong khi đang nói chuyện đã ngồi xuống trên chỗ ngồi còn trống kia.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2128

Không Biết Sống Chết

Tiên Vu Học trông thấy ông già mặc áo dài màu xanh lá này tới, vội vàng đứng lên chắp tay với Diệp Mặc và ông già mặc áo dài màu xanh lá này, không nói nên lời, liền vội vã cáo từ.

Ông già mặc áo dài màu xanh lá này làm như không trông thấy Tiêu Vu Học, nhìn lướt qua Thanh Như và Mục Tiểu Vận bên cạnh Diệp Mặc, ánh mắt sáng lên một cái. Lập tức liền thu hồi ánh mắt của mình lại, bình thản nói:

- Lấy đồ của ngươi ra cho ta xem một chút đi.

Đây là một cường giả Hóa đạo đỉnh cao, hơn nữa khí tức so với Úy Tuyên hình như còn mạnh hơn một chút. Nhưng theo Diệp Mặc thấy, ông già mặc áo dài màu xanh lá này cho dù là mạnh mẽ hơn Úy Tuyên, mạnh mẽ cũng có hạn.

Diệp Mặc rót cho mình một chén rượu xong, trực tiếp cất hũ rượu đi, căn bản là không cho ông già mặc áo dài màu xanh lá này rót rượu. Không chỉ như thế, Diệp Mặc còn uống xong rượu trong chén của mình, lúc này mới bình thản nói:

- Đây là chỗ ngồi của ta, ông là người phương nào?

Ông già mặc áo dài màu xanh lá này không ngờ Diệp Mặc vậy mà lại không thèm để ý đến ông ta như thế, lập tức cười lạnh một tiếng nói:

- Lá gan ngươi rất béo tốt nha, cũng phải, ngươi còn không biết ta là người phương nào. Ta đây sẽ nói cho ngươi biết vậy, Thân Đồ Hưng Đức

chính là ta, có một biệt hiệu là Lục Bào Thánh.

- Ngươi nói xong rồi, có thể đi rồi.

Nếu như không phải là trong đại sảnh này, Diệp Mặc đã sớm bắn ra bảy mũi tên liên tiếp rồi, trong thời gian ngắn nhất giết chết người này rồi, khoe mẽ vậy mà còn khoe trước mặt hắn nữa chứ.

Thân Đồ Hưng Đức nghe thấy Diệp Mặc nói, lập tức có chút không dám tin chỉ vào Diệp Mặc nói:

- Ngươi chỉ là một Tiên đế tàm thường dám kêu ta đi hả? Cho ngươi thời gian ba lần hô hấp, lấy Mậu Kỷ Độc Dương Phiên và Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền ra cho ta xem một chút.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn không biết ở đây có thể đánh nhau hay không, Thân Đồ Hưng Đức này hắn không sợ, nhưng ngộ nhỡ có Đạo nguyên Thánh đế, hắn bây giờ vẫn chưa phải là đối thủ.

- Đồ của ta dựa vào cái gì phải lấy ra cho ông xem?

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng. Lửa giận cũng bị kích phát ra. Nhưng Diệp Mặc lại vẫn nhịn xuống, cũng không có phát cáu.

- Ngươi không phải là muốn trao đổi, đổi vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành sao? Bản thánh có rất nhiều, tự ngươi chọn lựa đi.

Thân Đồ Hưng Đức nói xong, đưa tay vung ra một đống vật liệu trước chỗ ngồi.

Một đống vật liệu này thoạt nhìn mặc dù nhiều, nhưng đều là một vài tiên tài cấp thấp như Hư không Bí ngân, Cực Lôi Kim … Thậm chí ngay cả tiên tài cấp hai – Lam Phong thạch cũng có, trong chỗ tiên tài này đẳng cấp cao nhất là Cực Lôi Kim cũng chẳng qua chỉ có thể luyện chế tiên khí trung phẩm. Diệp Mặc không ngờ Thân Đồ Hưng Đức này mặt dày như thế, cầm ra laọi rác rưởi này mà muốn đổi lấy Mâu Kỷ Độc Dương Phiên và Thất

Diệu Hoàng Cực Tuyền, đây rõ ràng là muốn ngang nhiên cướp đoạt mà.

Diệp Mặc đã chuẩn bị đánh rồi. Hắn lại không định chủ động ra tay. Chỉ cần Thần Đồ Hung Đúc này dám ra tay trước, hắn lập tức liền đánh cho đến chết. Trong lòng Diệp Mặc cũng cực ky khó chịu, nói tới nói lui vẫn là thực lực không đủ, nếu như là đủ thực lực, hắn há có thể quan tâm động thủ trước hay sau gì gì đó, đã sớm đánh rồi.

- Thân Đồ Hưng Đức, hẳn là ngươi ỷ vào tu vi của mình cao một chút, dám muốn làm gì thì làm ở chỗ Hạm Thần Ổ ta?

Một thanh âm lanh lảnh mang theo lửa giận truyền đến.

Diệp Mặc đã nhìn thấy người tới, là một người đàn ông mảnh khảnh làn da trắng nỏn, con mắt cực kỳ dài nhỏ, lại mang theo một chút u ám lạnh lẽo sắc bén, bất ngờ thay cũng là một Hóa đạo tu vi đỉnh cao.

Thân Đồ Hưng Đức trông thấy người Hóa đạo Thánh đế này tới. Lập tức đứng lên cười ha hả nói:

- Quản lý Ôn Luân nói quá lời, ta chỉ nói chuyện làm ăn với người bạn nhỏ này ở đây mà thôi, làm sao có thể làm xắng làm bậy được? Mấy thức vừa rồi ta lấy ra xem ra anh bạn nhỏ này không vừa ý lắm, ta đổi lại vài thứ là được rồi.

Thân Đồ Hưng Đức nói xong vung tay lên, đống vật liệu trước chỗ ngồi lập tức đã bị ông ta thu hồi lại, lập tức ông ta lại lấy ra một tảng khoáng thạch lớn khoảng chừng quả bóng rổ nhỏ màu trắng, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Anh bạn nhỏ này, cậu thấy khoáng thạch này như thế nào?

- Chân Vân Sa thượng hạng.

Kỳ thật không đợi Thân Đồ Hưng Đức nói, những người chung quanh cũng đã phát ra tiếng kinh ngạc rồi. Khoáng thạch màu trắng này không hề

có tạp chất, quả thực giống như một khối băng tinh khiết màu ngà, tản mát ra một loại khí tức linh hoạt kỳ ảo nhẹ nhàng. Cho dù là người không rành luyện khí, cũng biết đây là vật liệu luyện chế pháp bảo phi hành đỉnh cao.

Diệp Mặc cũng là ánh mắt liên tiếp co rút lại, đây tuyệt đối chính là thứ hắn muốn, Chân Vân Sa thượng hạng, hơn nữa còn nhiều như thế. Chân Vân Sa là tiên tài cấp mười hai, đương nhiên thuộc về phạm trù đỉnh cao. Đã có một khối Chân Vân Sa lớn này, Thời Không Thoa của hắn cho dù là không cách nào luyện chế ra thần khí phi hành thượng phẩm, cũng kém không xa đâu.

Người quản lý con mắt dài nhỏ làn da trắng nỏn kia trông thấy một khối Chân Vân Sa lớn này cũng thầm ngạc nhiên thú vị, một khối này luận về giá trị không thể thấp hơn so với bất luận một món đồ gì mà Diệp Mặc lấy ra. Đương nhiên Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền kia, cũng phải xem số lượng là bao nhiêu đã.

- Đây là Chân Vân Sa thượng hạng, cho dù là người luyện chế hai món pháp bảo phi hành đỉnh cao cũng đủ đấy. Đương nhiên, nếu như chỉ đổi lấy Mậu Kỷ Độc Dương Phiên và Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền của ngươi, ta cảm giác có chút thiệt thòi. Tuy ta không biết Thất Diệu Hoàng Cực Tuyền của ngươi có bao nhiêu, nghĩ là cũng không nhiều lắm. Ta cũng không tham lam, ngoài đổi lấy hai thứ đồ này của ngươi ra, Tiên tử bên phải ngươi thuận tay đưa cho ta đi.

Thân Đồ Hưng Đúc nói xong, liền chỉ Thanh Như ngồi ở bên cạnh Diệp Mặc.

Sát cơ trên người Diệp Mặc lập tức bộc phát ra, lạnh giọng nói với Thần Đồ Hưng Đức:

- Cút.

- Ngươi muốn chết…

Thân Đồ Hưng Đức nghe thấy Diệp Mặc cũng dám bảo ông ta cút, lửa giận xoạt một cái liền bốc lên.

Không đợi ông ta động thủ, người quản lý Hạm Thần Ổ ở một bên đã lạnh lùng nói:

- Sao hả, hẳn là ngươi muốn động thủ tại đại sảnh Hạm Thần Ổ của ta?

Thân Đồ Hưng Đức thoáng cái liền tỉnh táo lại, ông ta biết tại đại sảnh này căn bản là không có cách nào động thủ, ông ta tiện tay chộp Chân Vân Sa của mình lên, xoay người rời đi. Ông ta cũng không hề rời khỏi cái đại sảnh này, chỉ tìm một chỗ ngồi xuống, vừa vặn cũng có thể trông thấy vị trí của Diệp Mặc.

Người quản lý mặt trắng của Hạm Thần Ổ như có hứng thú nhìn thoáng qua Diệp Mặc, cũng không nói lời nào, quay người đã đi ra khỏi đại điện này.

Diệp Mặc điềm nhiên như không có việc gì, căn bản như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh vậy, vẫn bình chân như vại cùng Thanh Như còn có Mục Tiểu Vận, ba người uống rượu nói chuyện phiếm.

Phùng Anh Vệ vẫn luôn ở một bên trông thấy Diệp Mặc ngay cả Lục Bào Thánh cũng dám bảo cút, sắc mặt cũng hơi hơi thay đổi một chút, lập tức đứng lên, không tiếp tục ở lại trong đại sảnh này nữa.

Tiên Vu Học ở một góc khuất càng thêm tin tưởng Mậu Kỷ Độc Dương Phiên là do Diệp Mặc giết Úy Tuyên lấy được, nếu không Diệp Mặc sẽ không dám nói với Lục Bào Thánh như thế?

Khả năng là vì Lục Bào Thánh – Thân Đồ Hưng Đức, về sau cũng không có người nào tới tìm Diệp Mặc gây sự nữa.

Một ngày sắp qua đi, Diệp Mặc rất là thất vọng, ngoại trừ Lục Bào Thánh Thân Đồ Hưng Đức kia. Đến bây giờ cũng không có ai lôi vật liệu tới tìm hắn.

Ngay khi Diệp Mặc muốn dẫn Mục Tiểu Vận và Thanh Như rời khỏi đại sảnh trở lại nơi ở. Một người đàn ông trung niên Hóa đạo sơ kỳ đi đến trước mặt Diệp Mặc, chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Vị tiên hữu này, ta ưng ý Mậu Kỷ Độc Dương Phiên của ngươi, ngươi xem xem đồ của ta như vầy có thể đổi được hay không?

Nói xong y lấy ra một cái túi đựng đồ đưa đến trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc tiếp nhận cái túi chứa đồ, thần thức quét vào, bên trong lại là một chiếc lông vũ màu lửa đỏ. Thần thức của Diệp Mặc vừa tiếp xúc với lông vũ, lập tức có một loại khí tức nhẹ như lông hồng truyền đến, tương tự cũng có một loại khí tức bay bổng mạnh mẽ xen lẫn ở trong đó.

Ma Ngọc Kỳ Vũ.

Diệp Mặc đầu tiên đã nhận ra chiếc lông vũ màu lửa đỏ này là vật gì rồi. Ma Ngọc Kỳ Vũ chắc chắn là tiên tài cấp mười hai, là thứ tốt có thể luyện chế thần khí thượng phẩm, về phẩm chất, Ma Ngọc Kỳ Vũ này không hề thua kém so với Chân Vân Sa vừa rồi Thân Đồ Hưng Đức lấy ra. Về độ hiếm, Ma Ngọc Kỳ Vũ càng khó kiếm hơn.

- Có thể.

Diệp Mặc không chút do dự thu hồi lông vũ, đồng thời lấy ra một lá cờ đen bị cấm chế bao lấy đưa đến trước mặt người Hóa đạo Thánh đế này.

Hóa đạo Thánh đế này tiếp nhận Mậu Kỷ Độc Dương Phiên, thần thức quét vào trong cấm chế, lập tức sắc mặt vui vẻ, vội vàng thu hồi Mậu Kỷ Độc Dương Phiên chắp tay với Diệp Mặc, quay người rời khỏi đại sảnh.

Diệp Mặc đã nhận đước một thứ. Trong lòng cũng cực kỳ thỏa mãn. Hắn biết nếu đã không có ai tới trao đổi, chờ đợi thêm nữa cũng không ích gì. Dù sao cái đại sảnh này chỉ có bấy nhiêu người. Có người muốn đổi đã sớm đến đổi rồi.

Hắn vẫy tay một cái gọi tiên nữ đăng bố cáo kia tới, rút lại năm vạn tiên

tinh, hủy bỏ quảng cáo, dẫn theo Mục Tiểu Vận và Thanh Như trực tiếp trở lại phòng mình.

Sau khi vào phòng, Diệp Mặc lần nữa bố trí cấm chế cho ba gian phòng, rồi mới nói với mấy người Mục Tiểu Vận:

- Mọi người ở lại đây tu luyện đừng ra ngoài.

- Tướng công, không phải là anh muốn luyện chế thần khí sao? Chẳng lẽ bây giờ muốn đi khỏi đây?

Mục Tiểu Vận nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Ta ra ngoài một lát, chờ ta trở lại rồi, chúng ta sẽ bắt đầu bế quan.

Mục Tiểu Vận hình như biết Diệp Mặc muốn ra ngoài làm gì rồi, chỉ nhỏ giọng nói:

- Anh cẩn thận một chút.

…

Một lát sau, Diệp Mặc lại cẩn thận đi ra Tiên tức lâu, hắn cúi đầu bước nhanh đi đến hướng ra bên ngoài khu vực Hạm Thần Ổ, đồng thời thần thức chú ý đến sau lưng.

Thân Đồ Hưng Đức đã sớm nhìn chằm chằm căn phòng của ba người Diệp Mặc rồi, lão ta đang nghĩ làm thế nào mới có thể tiến vào căn phòng của Diệp Mặc, tiêu diệt ba người Diệp Mặc. Cùng lắm đến lúc đó cho Phượng Ôn Luân - người quản lý Hạm Thần Ổ chút lợi ích là được, ông ta cũng không tin Phượng Ôn Luân thực sự sẽ vì mấy tiên nhân nho nhỏ không đâu, mà đến tìm lão gây phiền phức.

Nhưng có nằm mơ ông ta cũng không nghĩ đến, Diệp Mặc cũng dám rời khỏi Hạm Thần Ổ. Bất kể Diệp Mặc có tâm tư gì, lão đều mừng rỡ như điên.

Lão ta lập tức đi theo Diệp Mặc, thoáng cái cũng đã đi ra khỏi Hạm Thần Ổ. Ông ta suy đoán Diệp Mặc có thủ đoạn gì, hoặc là che giấu tu vi, là cố ý dụ lão đi ra. Nhưng tâm tư của lão cũng giống như Diệp Mặc, cho dù Diệp Mặc cũng là Hóa đạo Thánh đế, lão cũng không sợ. Lão tuyệt đối không tin Diệp Mặc là một Đạo nguyên Thánh đế, chuyện đó không có khả năng.

Diệp Mặc chỉ sợ Thân Đồ Hưng Đức không đuổi theo, Thân Đồ Hưng Đức đuổi theo, hắn ngược lại thở phào nhẹ nhỏm. Hắn biết rõ Thân Đồ Hưng Đức sẽ không bỏ qua cho hắn, cho dù là hắn ở trong phòng, chỉ sợ cũng không an toàn như vậy.

Trong đại sảnh, người của Hạm Thần Ổ chắc chắn sẽ không để cho Thân Đồ Hưng Đức động thủ, nhưng không ở trong đại sảnh, Thân Đồ Hưng Đức muốn động thủ, ai biết Hạm Thần Ổ này có quan tâm hay không? Nếu như Hạm Thần Ổ mặc kệ, đối với hắn có thể không phải là chuyện tốt gì.

Cũng không phải nói Diệp Mặc sợ Thân Đồ Hưng Đức kia, mà là Diệp Mặc cho rằng hắn muốn giết Thân Đồ Hưng Đức nhất định phải sử dụng đòn sát thủ của mình. Trong phòng mà động thủ, bất kể có thể lan đến gần Mục Tiểu Vận hay không, cũng có khả năng sẽ khiến cho thần thông của hắn bị lộ ra cho Hạm Thần Ổ biết.

Chính vì vậy, Diệp Mặc mới lựa chọn động thủ bên ngoài Hạm Thần Ổ.

Lúc trước trong đại sảnh Hóa đạo Thánh đế nhỏ gày ngăn cản Thân Đồ Hưng Đức động thủ kia trông thấy Diệp Mặc cũng dám ra khỏi Hạm Thần Ổ, cũng sửng sốt một chút. Khi y trông thấy Thân Đồ Hưng Đức đi theo Diệp Mặc cũng ra khỏi Hạm Thần Ổ, lập tức cười lạnh một tiếng:

- Không biết sống chết!

Cũng không biết y nói Diệp Mặc không biết sống chết, hay là nói Thân Đồ Hưng Đức không biết sống chết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2129

Không Có Sức Đánh Trả

Diệp Mặc cũng không hề đi quá xa khỏi Hạm Thần Ổ, khó khăn lắm đến được nơi có thể tránh thoát khỏi thần thức của Đạo nguyên Thánh đế thì chủ động ngừng lại. Tại Thánh đạo Tàn giới, bởi vì vết nứt không gian và pháp tắc mất trật tự, thần thức cũng sẽ bị hạn chế, nơi cách vài chục dặm, Diệp Mặc dùng Thời Không Thoa chỉ trong khoảng thời gian ngắn là đã đến.

- Dẫn ta tới nơi này, chắc hẳn ngươi phải có một vài đòn sát thủ nhỉ, nhưng tuyệt đối không nên để ta thất vọng. Đương nhiên bất kể có để cho ta thất vọng hay không, chờ ta giết ngươi xong, hai thê thiếp của ngươi ta đều nhận hết.

Thân Đồ Hưng Đức nhìn Diệp Mặc cười lạnh nói. Đồng thời đưa tay đã vạch ra một đường vòng cung màu đen.

Diệp Mặc trong lúc nhất thời lại không thấy rõ đường vòng cung kia là pháp bảo gì, thần thức đao của hắn đâm vào lại phát hiện là một đống châm dài màu đen rậm rạp chằng chịt, mỗi một cái châm dài đen nhánh tựa như đều tự động lay động, mang theo sát ý âm trầm.

- Chắc hẳn bạn của ngươi sẽ tìm tới nơi này trong một nén nhang chứ gì?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói, hắn biết Thân Đồ Hưng Đức dám tới nơi này, ngoại trừ không sợ mình ra, khẳng định là còn hẹn người khác nữa.

- Ngươi rất thông minh, nhưng không cần chờ một nén nhang, ta sắp quay về rồi…

Thân Đồ Hưng Đức vẫn chưa nói xong, Diệp Mặc đã động thủ. Diệp

Mặc quyết định sẽ giết Thân Đồ Hưng Đức trong thời gian ngắn nhất, ở chỗ này hắn thế lực đơn bạc, một khi lại có người đến, đối với hắn cũng không có lợi gì. Nếu như thời gian kéo dài thêm một chút, hắn khẳng định dù là Thân Đồ Hưng Đức không có hẹn người, thì người quản lý có đôi mắt dài nhỏ cũng tới xem.

- Ngươi nói không sai, không cần chờ một nén nhang…

Cùng lúc khi Diệp Mặc nói, đã có hai luồng Thần Văn đánh ra. Bây giờ miễn cưỡng hắn có thể phóng ra luồng Thần Văn thứ ba, nhưng Diệp Mặc biết, cho dù ba luồng Thần Văn đồng thời phóng ra, hắn cũng không thể giết Thân Đồ Hưng Đức trong thời gian ngắn nhất.

Hai luồng Thần Văn tuyệt đối sẽ làm cho Thân Đồ Hưng Đức bị thương. Cho dù là không cách nào giết được Thân Đồ Hưng Đức nhưng cũng sẽ khiến cho tên này lúng túng trong thời gian ngắn nhất. Diệp Mặc bây giờ không cáhch nào phát huy được hung danh đáng sợ của Thái Sơ Thần Văn, với hắn mà nói, chỉ cần có thể hù được Thân Đồ Hưng Đức là được rồi.

Hai luồng Thần Văn vặn vẹo, trong nháy mắt phá vỡ lĩnh vực Hoá đạo của Thân Đồ Hưng Đức. Lúc này Thần Văn của Diệp Mặc so với lúc trước chỉ có hình thức chứ không có cái thần của Thần Văn, kém xe đâu chỉ vạn dặm? Pháp tắc Thời Không trước mặt Thần Văn hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ không gian chỉ có hai luồng Thần Văn vặn vẹo, bất chấp không gian, thời gian.

- Thái Sơ Thần Văn?

Thân Đồ Hưng Đức sắc mặt đại biến. Cũng may kinh nghiệm chiến đấu của lão phong phú, không xoay người bỏ chạy như những người khác. Vô số Huyền Âm Thiên Nguyên châm đen nhánh trong tay đã kéo đường vòng cung màu đen kia dài ra xa đến mấy trăm trượng, giống như một dải lụa màu đen, che chắn hết thảy mọi đường đi của Thái Sơ Thần Văn. Huyền Âm Thiên Nguyên châm không phải là pháp bảo phòng ngự, vốn lão muốn trong thời gian ngắn nhất dùng Huyền Âm Thiên Nguyên châm giết Diệp Mặc, lại

không thể tưởng được đối mặt với Thái Sơ Thần Văn, lão chỉ có thể vội vàng dùng loại châm này để phòng ngự.

Thình Thịch…

Thái Sơ Thần Văn bổ vào dải lụa màu đen bằng Huyền Âm Thiên Nguyên châm, mang theo hàng loạt tiếng vang trầm đục, Thần Văn bóp méo không gian kia trong nháy mắt mở ra hai đường vòng cung uốn lượn ở phía trên dải lụa màu đen này. Vậy mà lại không có bị ảnh hưởng chút nào đánh về phía Thân Đồ Hưng Đức.

Bởi vì bị Huyền Âm Thiên Nguyên châm ngăn trở, trong thời gian ngắn nhất Thân Đồ Hưng Đức đã phóng ra một cái pháp bảo phòng ngự Đại Ấn. Đại Ấn vừa mới phóng ra, lão lại một lần nữa cảm thấy một loại sát ý rét lạnh đáng sợ đã tập trung vào lão.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung…

Thân Đồ Hưng Đức rốt cuộc không vực dậy nổi chút gan dạ nào để tiếp tục chiến đấu với Diệp Mặc nữa, lão khẳng định Diệp Mặc cũng là một Hóa đạo Thánh đế, một Hóa đạo Thánh đế lão cũng không sợ, thứ lão sợ là Thái Sơ Thần Văn và Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Đồng thời có được hai loại pháp khí thường cổ đáng sợ, ai biết còn thứ gì khác mà đối phương chưa giở ra nữa?

Uỳnh…

Hai luồng Thái Sơ Thần Văn bị Đại Ấn của Thân Đồ Hưng Đức vội vàng phóng ra đỡ được, trong nháy mắt dịu xuống. Nhưng sở dĩ Thái Sơ Thần Văn khiến cho người ta sợ hãi, không phải là vì có thể ngăn cản được nó, mà là vì sau khi ngăn trở, anh sẽ không biết tuyến đường tiếp theo của Thần Văn. Bởi vì Thái Sơ Thần Văn tu luyện tới cực hạn, vốn có thể không cần để ý tới pháp tắc Thời Không, có đôi khi một luồng Thái Sơ Thần Văn thậm chí có thể vượt qua mấy giao diện liên tiếp giết đối thủ.

Quả nhiên hai luồng Thái Sơ Thần Văn này sau khi bị ngăn trở, vậy mà lại vặn vẹo không gian, thay đổi một phương hướng khác lại bổ về phía Thân Đồ Hưng Đức. Chỉ có điều là uy lực so với lúc trước đã nhỏ đi rất nhiều mà thôi.

Thân Đồ Hưng Đức ngay cả Huyền Âm Thiên Nguyên châm của mình cũng không kịp phóng ra tiếp để công kích Diệp Mặc, cũng không kịp thu hồi Đại Ấn của mình, trong lúc vội vàng phóng ra một cái lá chắn, quay người liền đã phát động ra độn thuật.

Sở dĩ Diệp Mặc đồng thời phóng ra Thái Sơ Thần Văn và Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, đương nhiên là muốn trong thời gian ngắn nhất giết chết Thân Đồ Hưng Đức, bằng không đợi pháp bảo của Thân Đồ Hưng Đức hoàn toàn phóng ra rồi thì cho dù là hắn có thể giết được Thân Đồ Hưng Đức, cũng phải cần rất nhiều thời gian, thậm chí bản thân còn phải chịu chút thiệt hại nhỏ.

Mà ở Hạm Thần Ổ này, hắn không có bạn bè gì cả, bạn của Thân Đồ Hưng Đức có bao nhiêu, ai mà biết được?

Trong nháy mắt khi Thân Đồ Hưng Đức xoay người, Diệp Mặc cười lạnh bắn ra mũi tên thứ nhất, mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba cũng đồng thời bắn ra.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn hắn có bảy cây, Diệp Mặc tin tưởng, giết Thân Đồ Hưng Đức, dưới sự đánh lén của Thái Sơ Thần Văn, căn bản là sẽ không dùng hết bảy mũi tên.

Mũi nhọn dài màu vàng kim xẹt qua, Huyền Âm Thiên Nguyên châm đã không còn sự khống chế của Thân Đồ Hưng Đức bị mũi nhọn dài màu vàng kim này xuyên qua, trong nháy mắt đã trở nên mất trật tự không chịu nổi.

Thân Đồ Hưng Đức toàn thân xiết chặt, cũng cảm giác được không gian chung quanh giống như một bàn tay to rét lạnh u ám, siết chặt cổ lão, khiến cho lão không cách nào hô hấp. Độn thuật đã phát động trong chớp nhoáng

này đã bị phong tỏa, hoàn toàn không có cách nào tiếp tục được nữa.

Thân Đồ Hưng Đức rất rõ ràng, đây là phong tỏa của Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, lúc này nếu như có thể, lão tình nguyện cầu xin Diệp Mặc. Nhưng lão biết cầu xin chỉ là để lão chết càng mau hơn một chút mà thôi, đối mặt Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn và Thái Sơ Thần Văn, cho dù là lão không trốn cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Lão rất không hiểu cái kẻ ngẫu nhiên đi vào Hạm Thần Ổ này, tại sao có thể có thủ đoạn đáng sợ như vậy. Nếu như được làm lại một lần nữa, lão thà rằng đem Chân Vân Sa của mình đưa cho Diệp Mặc, cũng không muốn kết thù với loại người này.

Ken két …

Lá chắn Thân Đồ Hưng Đức miễn cưỡng phóng ra rốt cuộc chặn được luồng Thần Văn thứ nhất, là chắn còn chưa di chuyển vị trí, luồng Thần Văn thứ hai đã xẹt qua thắt lưng lão. Một màn máu phun ra, một chân của Thân Đồ Hưng Đức cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Cho tới bây giờ, lão cũng chỉ bị đè lên mà đánh, cũng là bởi vì hai luồng Thần Văn kia. Thân Đồ Hưng Đức hận chết đi được, nếu như không có Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, hai luồng Thần Văn này cho dù lợi hại, cũng không cách nào loại trừ được một cái chân của lão.

Chỉ cần hai luồng Thần Văn không cách nào tạo thành tổn thương đối với lão, bước tiếp theo lão có thể phản kích. Nhưng khố thay đối phương ngoại trừ Thái Sơ Thần Văn còn có một thứ đáng sợ khác là Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Trên thế giới này không có nếu như, trong khi ý niệm trong đầu Thân Đồ Hưng Đức vừa mới chớp động, cây Cốt Tiễn màu vàng kim rét lạnh u ám thứ nhất đã đến trước mặt lão. Giờ khắc này, sức sống trong không gian chung quanh Thân Đồ Hưng Đức đã toàn bộ bị hủy diệt không còn một mảnh, trước mặt lão chỉ có một cây Cốt Tiễn màu vàng kim đoạt đi đường

sống của người ta.

Lúc này thế giới trước mặt lão là màu xám tro, một màu sắc không có chút sức sống nào.

Thân Đồ Hưng Đức gầm rú một tiếng xé rách, hai cánh ta đồng thời đánh ra, tầng tầng gợn sóng bị quyền phong của lão đánh ra, những con sóng kia gặp phải Cốt Tiễn màu vàng thì lập tức nhộn nhạo dạt ra.

Cốt Tiễn màu vàng giống như gặp phải ngăn trở, tốc độ đột nhiên trở nên chậm lại, sức sống chung quanh đó hình như cũng tại thời khắc này khôi phục lại không ít.

Két...

Gợn sóng trong không gian phá vỡ ra, Cốt Tiễn màu vàng liền trực tiếp xẹt qua một nắm tay của Thân Đồ Hưng Đức, mang theo một dòng huyết vụ nhàn nhạt, một cánh tay của Thân Đồ Hưng Đức bắt đầu từ nắm đấm, trong nháy mắt bị diệt mất.

Lúc này Thân Đồ Hừng Đức hoàn toàn chẳng quan tâm nắm đấm của mình đã bị Cốt Tiễn màu vàng kim tiêu diệt, lão vừa định lại phóng ra một món pháp bảo phòng ngự nữa, liều lĩnh bỏ mặt tất cả mà chạy, càng vì sát cơ âm trầm đến rùng mình lại một lần nữa tập trung vào lão. Nếu như nói vừa rồi lão còn có thể dùng nắm đấm của mình phá vỡ những sát cơ hủy diệt này, tìm được một chút cơ may sống sót, còn bây giờ nửa cơ hội lão cũng không có.

Ba cây Cốt Tiễn màu vàng đồng thời tới trước mặt lão, Thân Đồ Hưng Đức tuyệt vọng nhìn chằm chằm ba cây Cốt Tiễn đã đến trước mặt, đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu. Lão biết cho dù là lão ra sức ngăn trở ba cây Cốt Tiễn này, cũng ngăn không được đòn kế tiếp của Diệp Mặc.

Bành...

Huyết sắc văng khắp nơi, thân thể của Thân Đồ Hưng Đức bị Cốt Tiễn

làm nổ tung trong nháy mắt, lão nghe thấy câu nói sau cùng.

- Xem ra ta đánh giá cao ngươi rồi.

Đáng tiếc là, cho dù Thân Đồ Hưng Đức phẫn nộ, cũng không cách nào biểu đạt ra được.

Diệp Mặc từ trên không thu lấy một cái nhẫn của Thân Đồ Hưng Đức và Huyền Âm Thiên Nguyên châm của Thân Đồ Hưng Đức, một đám lửa đốt cho dấu vết chiến đấu trở thành hoàn toàn không rõ ràng, lúc này mới chợt lách người biến mất không còn dấu vết.

Diệp Mặc trong lòng tự hiểu rõ, hắn giết Thân Đồ Hưng Đức nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế đã lấy ra hết mọi thủ đoạn. Cũng may Thân Đồ Hưng Đức chỉ khiến cho hắn bắn ra bốn mũi tên, nguyên khí tổn thất tuy không nhỏ, nhưng còn chưa đến mức phải lập tức dừng lại khôi phục. Nếu như Thân Đồ Hưng Đức tới cùng với một người khác, Diệp Mặc tuyệt đối không dám dùng loại thủ đoạn lôi đình này để giết Thân Đồ Hưng Đức trong thời gian ngắn nhất.

Thân Đồ Hưng Đức xác thực không phải là vì xem thường Diệp Mặc mà bị giết, mà là vì quá cẩn thận mới bị giết. Lão vẫn cho là Diệp Mặc có người giúp đỡ, hoặc là cho rằng Diệp Mặc dẫn dụ lão tới, ở chung quanh có mai phục gì đó, lại không ngờo Diệp Mặc căn bản không có bất luận mai phục hay âm mưu gì cả. Kết quả là sự chú ý của lão cũng chưa hề hoàn toàn đặt ở trên người Diệp Mặc, bị Diệp Mặc chiếm tiên cơ đè lên mà đánh, gần như không có sức đánh trả.

Diệp Mặc sau khi rời đi trong nháy mắt liền nuốt mấy viên thần đan khôi phục nguyên khí, trong thời gian ngắn nhất lại về tới Hạm Thần Ổ. Đồng thời cúi đầu, tiến vào Hạm Thần Ổ với dáng vẻ giống hệt như lúc rời đi.

- Ồ?

Người quản lý Hạm Thần Ổ làn da trắng nõn, con mắt nhỏ dài, thậm chí

mang theo một tia u ám lạnh lẽo kia trông thấy Diệp Mặc đơn độc một mình tiến đến ngạc nhiên và hoài nghi kêu lên một tiếng. Y cho rằng Thân Đồ Hưng Đức ra ngoài, người này tất nhiên sẽ bị giết. Lúc trước y nói tự tìm đường chết, chính là nói Diệp Mặc tự tìm đường chết, nhưng bây giờ Tiên đế nho nhỏ này vậy mà lại về tới trước rồi, mà Thân Đồ Hưng Đức lại chưa trở về, chuyện này là sao?

- Ngươi chờ một chút. Thân Đồ Hưng Đức đâu?

Người quản lý này gọi Diệp Mặc lại, lạnh lùng hỏi một câu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2130

Một Mình Tiến Vào Hư Không

Ngươi chờ một chút, Thân Đồ Hưng Đức đâu?

Người quản lý này gọi Diệp Mặc lại, lạnh lùng hỏi một câu.

Diệp Mặc mờ mịt nhìn thoáng qua người quản lý này, một hồi lâu mới nói:

- Thân Đồ Hưng Đức, ta làm sao biết được? Ta có chút xích mích với lão, không thèm để ý tới lão.

- Ta biết, vừa rồi ngươi ra ngoài làm gì hả?

Người quản lý này ngữ khí càng u ám lạnh lẽo.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Ta nghỉ lại đây cũng đã thanh toán thần tinh, chẳng lẽ ngay cả ra ngoài tiểu tiện cũng phải báo cáo với ngươi sao? Ta là bán mình cho ngươi, hay là ai vào ở đây đều phải bị các ngươi hạn chế hành động?

-...

Người quản lý con mắt nhỏ dài này lập tức bị nghẹn, mà Diệp Mặc lại không nhanh không chậm tiến vào trong Tiên tức lâu, trong nháy mắt biến mất trước mặt y.

Y không tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc vặn hỏi nữa, mà nhanh chóng ra khỏi Hạm Thần Ổ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã đi tới nơi Diệp Mặc và Thân Đồ Hưng Đức chiến đấu.

Sau khi y nhìn thấy nơi này đã bị Diệp Mặc đốt không có một chút dấu vết gì, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh. Y khẳng định Thân Đồ Hưng Đức đã bị giết rồi, nhưng tên Tiên đế tên là Diệp Mặc trong một thời gian ngắn ngủi vậy mà có thể giết chết Thân Đồ Hưng Đức, đây quả thực là nghe quá kinh người.

Trừ phi người tên là Diệp Mặc kia không phải là Tiên đế, không cần trừ phi nữa, y khẳng định Diệp Mặc không phải là Tiên đế, tu vi ít nhất là Dục đạo Thánh đế trở lên. Khó trách dám một mình tiến về Hư Thị, thì ra là che giấu tu vi. Người quản lý này sau khi hiểu rõ điểm ấy, cũng không tiếp tục ở lại chỗ này nữa, quay người nhanh chóng về tới Hạm Thần Ổ.

…

- Ngươi ở đây làm gì hả?

Diệp Mặc nhìn chằm chằm một gã Tố đạo Thánh đế đứng ở giữa gian phòng của Thanh Như lạnh giọng nói, người này hắn nhận ra, lúc trước khi hai người Thanh Như và Tiểu Vận đi xuống, thằng này chủ động xum xoe nhưng Thanh Như và Tiểu Vận không có để ý tới gã. Diệp Mặc còn nghe được thằng này tên là Phùng Anh Vệ, là người của Thương Vũ Thần Cốc.

Phùng Anh Vệ hiển nhiên là biết rõ Thân Đồ Hưng Đức đi theo Diệp Mặc, gã căn bản không nghĩ là Diệp Mặc lại có thể trở về, cho nên gã định đoạt về tay một người trước khi Thân Đồ Hưng Đức quay lại đã rồi nói sau. Đợi lát nữa Thân Đồ Hưng Đức cho dù là đã trở về, cũng không thể bởi vì một người phụ nữ mà đắc tội Thương Vũ Thần Cốc.

Nhưng Thân Đồ Hưng Đức chưa trở về, người tên là Diệp Mặc này rõ ràng đã về tới trước rồi.

- Thì ra là Diệp tiên hữu, ta tới đây là muốn tìm…

Phùng Anh Vệ nhất thời nghẹn lời, lại tìm không thấy lý do thích hợp.

- Cút.

Diệp Mặc giơ chân lên một phát, Phùng Anh Vệ đã bị Diệp Mặc trực tiếp đá vào ngực, bay lên không phun ra một ngụm máu tươi.

Chờ lúc gã rơi trên mặt đất, vậy mà không dám trách hỏi Diệp Mặc, quay người vội vã đi. Gã cũng không phải là đồ ngốc, Thân Đồ Hưng Đức đi theo Diệp Mặc cùng đi ra, bây giờ Thân Đồ Hưng Đức chưa trở về, Diệp Mặc thì lại đã trở về, chuyện này nếu mà đơn giản mới là lạ.

…

Chuyện Thân Đồ Hưng Đức mất tích, cũng chẳng có bao nhiêu người chú ý, dù sao mọi người ở đây đa số cũng là vì chờ thuyền tiến về Hư Thị, bất kể Diệp Mặc mất tích, hay là Thân Đồ Hưng Đức mất tích đều chẳng phải là chuyện gì lớn lao, tối đa chỉ truyền bá trong một phạm vi nhỏ mà thôi.

Mà Diệp Mặc lúc này lại sửa sang lại đồ đạc của mình trong Thế giới trang vàng. Trong chiếc nhẫn của Thân Đồ Hưng Đức hắn cũng đã lấy được mấy ngàn vạn thần tinh thượng phẩm, nhưng thần linh mạch chỉ có một dòng trung phẩm thôi, kém xa tít tắp môn chủ giàu có của Đô đình Thần môn.

Bây giờ thần tinh của Diệp Mặc ngoại trừ đưa cho Ngu Tú và bảo Ngu Tú mang cho Lạc Ảnh, cộng lại đã gần trăm triệu rồi.

Trong chiếc nhẫn của Thân Đồ Hưng Đức, những thần linh thảo và vật liệu kia tuy khiến cho Diệp Mặc rất là mừng rỡ, nhưng thứ khiến cho Diệp Mặc cảm thấy hứng thú nhất vẫn là Chân Vân Sa kích cỡ tương đương như một quả bóng rỗ kia.

Đã lấy được Chân Van Sa và Ma Ngọc Kỳ Vũ, Diệp Mặc chuẩn bị tiếp tục thăng cấp Thời Không Thoa.

Hỏa linh - Tiểu Thanh không cách nào nung chảy Thí Đạo Đoản Thương kia, nhưng luyện chế thần khí thượng phẩm, nung chảy tiên tài cấp mười hai hiển nhiên là không thành vấn đề.

Vì tăng cường phòng ngự trong hư không, Diệp Mặc gần như muốn Thời Không Thoa hoàn toàn thay đổi hình dáng, chẳng những gian phòng đều bị thay đổi, ngay cả trận pháp cả thảy cũng đều tăng cường hoặc là trực tiếp đổi luôn.

Một năm sau, Diệp Mặc nhìn Thời Không Thoa đã hoàn toàn thay đổi hình dạng trước mắt, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Hai món tiên tài cựa phẩm cũng bị hắn thêm vào, Thời Không Thoa được hắn luyện chế thành một món thần khí thượng phẩm, hơn nữa còn là thần khí thượng phẩm phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ.

Có thể biến Thời Không Thoa thành thần khí thượng phẩm, ngoại trừ trình độ luyện khí cực mạnh của Diệp Mặc ra, cũng có quan hệ cực lớn với trinh độ trận pháp của hắn. Sau khi trận pháp phong ấn con đường từ Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới một lần nữa phong ấn lại, trình độ trận pháp của Diệp Mặc càng tăng lên vù vù. Mà luyện khí và trận pháp vốn là phải kết hợp với nhau, chính vì vậy, Diệp Mặc mới có thể luyện chế Thời Không Thoa thành tinh phẩm trong thần khí thượng phẩm.

Diệp Mặc biết rõ vé tàu tiến về Hư Thị hắn đừng mong nữa, hiện tại pháp bảo phi hành của hắn đã thăng cấp hoàn tất, đã có thể tiến về Hư Thị rồi. Diệp Mặc từ Thế giới trang vàng đi ra, phát hiện Thanh Như và Mục Tiểu Vận đều ở trong phòng.

- Tướng công, anh xuất quan rồi sao?

Mục Tiểu Vận trông thấy Diệp Mặc xuất quan, lập tức vui mừng đứng lên. Thanh Như tới hỏi một số vấn đề trong tu luyện, Mục Tiểu Vận dứt khoát cũng không có tu luyện, giải đáp giúp Thanh Như. Sau đó hai người lại nói đến chuyện Diệp Mặc, nghe Mục Tiểu Vận nói chuyện Diệp Mặc từ địa cầu đến tiểu thế giới, Thanh Như lại càng nghe càng thấy thú vị.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, Thanh Như, cô đi kêu Phục Phi ra đi, bây giờ chúng ta sẽ đi.

Nghe nói sắp sửa rời khỏi Hạm Thần Ổ, tiến vào hư không tiến về Hư Thị, bất kể là Thanh Như hay là Mục Tiểu Vận đều có chút khẩn trương, dù sao rất nhiều người tu vi cao hơn bọn họ rất nhiều, cũng không giống như bọn họ, dám khống chế pháp bảo phi hành tiến về Hư Thị.

Phục Phi rất nhanh liền đi ra, nhưng y lại không hề khẩn trương, thậm chí còn có chút ít nóng lòng muốn thử.

…

- Cái gì? Bây giờ mọi người muốn đi Hư Thị?

Tiên đế giúp Diệp Mặc trả phòng kia cũng có chút không dám tin nhìn bốn người Diệp Mặc.

Cho dù là bốn Hóa đạo đỉnh cao, cũng không dám như vậy mà tiến về Hư Thị, mà bốn người Diệp Mặc lại muốn một mình tiến về Hư Thị.

- Đúng vậy, không có vé tàu, chúng tôi chỉ có thể tự đi.

Diệp Mặc nói, bản thân lại cũng không có bao nhiêu lo lắng. Muốn nói hư không, hắn đã dạo chơi một thời gian rất dài trong hư không, đối với hư không sớm đã có các loại kinh nghiệm. Hơn nữa, nếu như vô tình gặp lúc vạn phần khẩn cấp, cùng lắm thì tiên vào Thế giới trang vàng mà thôi. Chủ yếu nhất là, hắn có là bàn phương vị tiến về Hư Thị.

- Bốn người đơn độc tiến về Hư Thị?

- Còn có một Đại La Tiên?

- Bọn họ có thể biết Hư Thị ở phương hướng nào không? Nếu như không biết phương hướng, cho dù là phi hành một vạn năm trong hư không cũng không cách nào đến được Hư Thị.

…

Bốn người Diệp Mặc một mình tiến về Hư Thị lập tức đưa tới chấn động

xôn xao tại Hạm Thần Ổ, một mình tiến về Hư Thị, đó là chuyện mà rất ít Đạo nguyên Thánh đế mới dám làm, bây giờ cho dù là Đạo nguyên Thánh đế cũng không dám một mình tiến về Hư Thị, mà lúc này đã có bốn người không biết trời cao đất rộng muốn từ Hạm Thần Ổ tiến vào hư không, rồi tiến về Hư Thị.

Trong lúc nhất thời, gần như tất cả tiên nhân đang chờ thuyền đều đi ra xem náo nhiệt, trong đó thậm chí có một Đạo nguyên Thánh đế. Bởi vì chuyến thuyền tiếp theo cũng chỉ cần hơn một năm thời gian nữa thôi sẽ đi qua, lúc này đã không còn ai tiếp tục bế quan nữa.

Khi Diệp Mặc phóng ra thần khí thượng phẩm - Thời Không Thoa, một vài Thánh đế đều trong nội tâm thầm than, bốn tiên nhân thông thường thật giàu có, ngay cả thần khí phi hành thượng phẩm cũng có, khó trách muốn mạo hiểm thử một lần.

- Đợi một chút.

Một gã Hóa đạo Thánh đế ngăn cản Diệp Mặc đã phóng ra Thời Không Thoa.

Diệp Mặc ý bảo ba người Thanh Như, Mục Tiểu Vận và Phục Phi lên Thời Không Thoa trước, lúc này mới chắp tay hỏi:

- Chúng tôi sắp sửa đi vào hư không rồi, vị tiên hữu này có gì chỉ giáo?

Hóa đạo Thánh đế này cũng không có chắp tay, chỉ chỉ vào cửa vào hư không trước Thời Không Thoa nói:

- Cái cửa vào hư không này không phải là tư nhân, nếu như muốn qua nơi này, cần phải bỏ ra một lượng thần tinh nhất định. Nhưng ta cũng nhắc nhở ngươi một câu, cho dù là ngươi tiến vào hư không được, cũng không cách nào sinh tồn được. Nếu như ngươi tin tưởng lời Biệt Phong ta nói, ta sẵn lòng giúp ngươi tìm bốn tấm vé tàu, thuyền cũng không hơn một năm nữa sẽ đi qua.

Lời Biệt Phong nói thoạt nhìn như là suy nghĩ cho mấy người Diệp Mặc, nhưng từ trong ánh mắt của gã Diệp Mặc đã nhìn ra, gã là nhắm vào Thời Không Thoa của mình.

Đoán chừng trong lòng gã đang nghĩ tới một món Thời Không Thoa thượng phẩm, cùng hắn lưu lạc trong hư không, còn không bằng cho gã dùng.

- Ta cứ không đưa thần tinh cho ngươi, ngươi lại có thể làm khó dễ được ta sao?

Diệp Mặc khinh thường nhìn Biệt Phong nói. Hắn đã nhìn ra Biệt Phong này căn bản không phải người của Hạm Thần Ổ, thuần túy là muốn lừa gạt mình ở lại.

Sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, Biệ Phong quả nhiên biến sắc, gã không ngờ Diệp Mặc đã nhìn ra gã cáo mượn oai hùm. Nếu như Diệp Mặc ở lại, vậy gã tuyệt đối sẽ có biện pháp đoạt thần khí thượng phẩm của Diệp Mặc về tay, nhưng người ta một Tiên đế vậy mà không nịnh gã, khiến cho gã phẫn nộ, lại không thể làm gì được.

Dù sao nơi nàu là Hạm Thần Ổ, gã không thể chủ động động thủ.

Người con mắt nhỏ dài đứng ở phía sau kia chính là người quản lý, khóe miệng chỉ cười lạnh. Lúc này gã đã biết sự đáng sợ của Diệp Mặc, nếu như Biệt Phong thật sự giữ Diệp Mặc lại, đó chính là bản thân gã muốn chết.

Diệp Mặc dạy dỗ Biệt Phong một chầu xong, trực tiếp khống chế Thời Không Thoa từ cửa ra vào của Hạm Thần Ổ nhảy vào hư không. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Thời Không Thoa liền biến mất trong thần thức của mọi người không thấy gì nữa.

- Chỉ là bốn con sâu cái kiến cũng dám tiến vào hư không một mình tiến về Hư Thị, quả thực là muốn chết.

Biệt Phong không lừa gạt được Diệp Mặc, nhìn chằm chằm nơi Thời

Không Thoa biến mất hừ lạnh nói một câu, lại cũng không dám ngang nhiên tiến lên cướp đoạt.

…

- Không đúng rồi.

Diệp Mặc nhìn la bàn chỉ phương hướng bị hắn khảm nạm vào phía trước Thời Không Thoa, cau mày nói một câu.

- Cái gì không đúng?

Bên cạnh Mục Tiểu Vận vội vàng hỏi một câu.

Diệp Mặc chỉ vào la bàn chỉ phương hướng nói:

- Cái la bàn chỉ phương hướng này bên trên căn bản là không có phương vị, chúng ta sao đi Hư Thị được?

Hư không bên ngoài Thánh đạo giới vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, không có phương vị sẽ không có mục tiêu. Trong hư không mà không có mục tiêu phi hành, đó là một việc không có chút ý nghĩa nào cả.

- Vậy làm sao bây giờ?

Thanh Như hiển nhiên cũng biết hư không nguy hiểm thế nào, hư không ở Tiên giới còn tốt một chút, dù sao Tiên giới ba mươi ba Thiên vực tách ra, cho dù là đã không có phương vị, chỉ cần tốn thời gian, cuối cùng cũng có thể tìm tới được một Thiên vực trong số đó. Mà hư không trong Thánh đạo giới lại không giống như vậy, một khi bị sa vào rồi, nói không chừng vài vạn năm cũng tìm không thấy một đại lục chân chính.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2131

Dục Đạo Mênh Mông

Điều đó không có khả năng chứ? Diệp Mặc nhìn chằm chằm la bàn phương vị này không ngừng quan sát. Nếu như la bàn chỉ phương hướng Hu Thị không thể vạch ra phương vị rõ ràng, là bàn phương vị này còn có ích lợi gì nữa? Cho dù là có cách Hư Thị xa đi nữa, thì cũng phải có một manh mối đơn giản mới đúng chứ.

- Ta hiểu rồi.

Diệp Mặc chỉ vào bên trên la bàn hư không chỉ phương hướng đột nhiên xuất hiện, một cái vạch trằng nhạt đến gần như nhìn không thấy nói:

- Ở đây cách Hư Thị quá mức xa xôi, la bàn chỉ phương hướng không cách nào vạch ra vị trí cụ thể của Hư Thị, nhưng có thể vạch ra phương hướng đại khái. Chúng ta cứ dọc theo vạch màu trắng này mà đi, chờ sau khi đến ranh giới Hư Thị, bên trên la bàn chỉ phương hướng hẳn là sẽ hiện ra vị trí Hư Thị.

…

Thời Không Thoa của Diệp Mặc dọc theo vạch trắng nhàn nhạt kia đi tiếp một tháng nữa, sau đó quả nhiên vạch màu trắng kia hình như đã rõ ràng hơn một chút, tuy không nhìn kỹ vẫn thấy không rõ lắm, nhưng một chút xíu biến hóa kia, vẫn bị Diệp Mặc nắm bắt được.

Tiến về Hư Thị đường xá xa xôi, dài dằng dặt vô cùng. Đổng Yến lúc trước đi Hư Thị là theo chân Đại nhật Thần sơn cùng đi, một chuyến dùng gần năm mươi năm thời gian. Căn cứ theo lời Đổng Yến nói, pháp bảo phi

hành lúc trước của Đại nhật Thần sơn cũng là thần khí thượng phẩm. Diệp Mặc đoán chừng thần khí thượng phẩm của hắn không hề thua kém so với Đại nhật Thần sơn, cho dù pháp bảo phi hành của Đại nhật Thần sơn là thuyền thần khí thượng phẩm, đoán chừng cũng sẽ không nhanh hơn bao nhiêu so với pháp bảo phi hành của hắn.

Phục Phi dưới sự chỉ điểm của Diệp Mặc, đã là Tiên đế hậu kỳ, cho dù là thăng cấp Tiên đế viên mãn, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mà tu vi của hai người Thanh Như và Mục Tiểu Vận hơi thấp, Mục Tiểu Vận là Tiên tôn sơ kỳ rồi, Thanh Như thì kém hơn rất nhiều. Đến cuối cùng, Diệp Mặc dứt khoát lấy ra trận bàn thời gian cho Thanh Như và Mục Tiểu Vận thay phiên tu luyện.

Phục Phi đã đến Tiên đế hậu kỳ, thăng cấp thêm nữa cần phải có lĩnh ngộ và tích lũy tài nguyên, trận bàn thời gian với y mà nói tác dụng hơi thấp. Mà Thanh Như lại không như vậy, bản thân tư chất không thua kém Mục Tiểu Vận chút nào. Dưới trận bàn thời gian, ngắn ngủn thời gian có nửa năm, ngay tại trong Thế giới trang vàng đã độ kiếp thăng cấp Tiên vương.

Thời Không Thoa là thần khí thượng phẩm, bởi vì Diệp Mặc không tu luyện, một mình khống chế Thời Không Thoa, tốc độ cũng cáng lúc càng nhanh. Hư không của Thánh đạo giới có quá nhiều nhân tố nguy hiểm, bất kể là dòng chảy vẫn thạch, hay là vết nứt không gian, một khi đụng vào, không chết cũng phải mất một lớp da. Dòng chảy vẫn thạch và gió bão thiên thạch ở đây, không thể so với hư không của Tiên giới, bị cuốn vào rồi, cho dù là thần khí phi hành thượng phẩm, cũng là kết cục nát bấy.

Cũng may kinh nghiệm trong hư không của Diệp Mặc vô cùng phong phú, lúc mới đầu hắn còn có chút cẩn thận, đến lúc sau, tốc độ càng lúc càng nhanh, Thời Không Thoa giống như mọc thêm con mắt, sau khi gặp dòng chảy vẫn thạch, gió bão, sớm đã tránh đi thật xa.

Mà Diệp Mặc đứng ở trước Thời Không Thoa, cảm thụ được không gian hư không sứt mẻ tàn tạ kia so với Tiên giới càng mênh mông hơn. Một loại

sung sướng khó nói nên lời và cảm ngộ quẩn quanh trong ý niệm.

Thế giới trang vàng của hắn được nâng cao cùng với tu vi của hắn, khi thu nhỏ lại cũng càng ngày càng nhỏ, bây giờ là một hạt bụi nhỏ, đến lúc sau thậm chí ngay cả hạt bụi có khả năng cũng biến mất. Mà bên trong Thế giới trang vàng cũng theo tu vi của hắn càng ngày càng nâng cao, không gian cũng càng lúc càng lớn.

Đến cuối cùng, hoặc là sẽ giống như hư không vô cùng mênh mông này, vô cùng vô tận, vô bờ vô bến.

Thế giới trang vàng không vì nhỏ mà nhỏ, cũng không vì lớn mà lớn, giống như hư không vô cùng mênh mông, rộng rãi không thấy giới hạn này, bạn không biết vũ trụ này là lớn hay nhỏ.

Diệp Mặc bỗng nhiên có chỗ ngộ ra, trong mắt hắn, vũ trụ này có lẽ là đằng đẵng khôn cùng, một ngày nào đó sau khi tu vi của hắn đạt tới một cảnh giới nhất định, vũ trụ hư không vô cùng mênh mông này trong mắt hắn, có phải cũng giống như Thế giới trang vàng của hắn, chỉ là một hạt bụi hay không?

Nếu như sau khi cái vũ trụ mênh mông này trong mắt hắn chỉ còn là một hạt bụi nhỏ, vậy bề ngoài hạt bụi nhỏ này sẽ là thế giới như thế nào?

Sau một khắc, Diệp Mặc lại ngồi xuống, hoàn toàn thân không ngoại vật, tinh thần ý chí đã hòa làm một thể cùng cái vũ trụ mênh mông này, giống như cũng muốn đem cái vô biên vô tận mênh mông này dung nhập vào trong đại đạo của hắn. Cảm ngộ loại mênh mông vô biên này, đem cái vô cùng mênh mông này dung nhập vào trong đạo vận của mình.

Đây là năm thức chín Thời Không Thoa phi hành trong phạm vi hư không rồi, thời gian chín năm Diệp Mặc vẫn đứng trước Thời Không Thoa vừa cảm ngộ vũ trụ hư không, vừa khống chế Thời Không Thoa.

Mà bây giờ hắn đột nhiên lâm vào trong đó cảm ngộ, Thời Không Thoa

đã không còn bị ràng buộc bởi phương hướng, nhanh chóng chệch khỏi phương hướng ban đầu, tiến vào trong một cái ngã rẽ khác.

Thanh Như lúc này đã thăng cấp Tiên tôn, đồng thời giao trận bàn thời gian cho Mục Tiểu Vận đột phá Tiên đế, bản thân cô thì chuẩn bị đi lên trên Thời Không Thoa xem xem hư không của Thánh đạo giới, vào đúng lúc này, cô nhìn thấy Diệp Mặc bắt đầu cảm ngộ, Thời Không Thoa đã mất đi khống chế.

Thanh Như hoảng hốt, mau chóng ra khỏi Thế giới trang vàng, nhận lấy khống chế Thời Không Thoa. Trong nội tâm cô đang tự thấy may mắn, may mắn là Diệp đại ca mở ra quyền hạn ra vào Thế giới trang vàng, nếu không một khi Thời Không Thoa va vào dòng chảy vẫn thạch, là coi như xong đời. Chỉ có điều là lúc này phương hướng bên trên la bàn chỉ phương hướng kia đang dần dần rõ ràng hình như lại bắt đầu trở nên mơ hồ, hiển nhiên là đã chệch khỏi phương hướng rấtxe rồi.

Thanh Như đang khống chế Thời Không Thoa, muốn kéo Thời Không Thoa về lại phương hướng ban đầu.

Hư không của Thánh đạo giới quá mức mênh mông rộng lớn, cho dù là chệch hướng một chút, muốn trở lại vị trí cũ, cũng không phải là chuyện đơn giản. Cũng may bên trên la bàn chỉ phương hướng phía trước Thời Không Thoa còn có một cái chỉ thị, Thời Không Thoa tuy chệch phương hướng, Thanh Như còn có thể biết đi hướng nào. Chỉ có điều là tốc độ Thanh Như khống chế Thời Không Thoa so với Diệp Mặc khống chế thì chậm hơn không chỉ mấy chục lần.

Ba tháng nháy mắt đã qua, hôm nay Thanh Như đang khống chế Thời Không Thoa tiến lên, một mảng bóng dáng lớn mờ nhạt xuất hiện trong thần thức của cô.

Đây tuyệt đối không phải là thiên thạch, cũng không phải mảnh thiên thạch vỡ thông thường. Thần thức của Thanh Như tiếp xúc đến một mảng bóng dáng mờ nhạt này, lập tức đã biết, đây là một mảnh vỡ sót lại của tinh

vực, cũng chính là Tiểu thiên vực hoặc là Hư không thiên vực mà người khác thường nói.

Thanh Như đi theo Ngu Tú rất nhiều năm, kiến thức đương nhiên không ít. Tiểu thiên vực rất có thể sẽ xuất hiện rất nhiều tiên linh vật hoặc là thiên tài địa bào đẳng cấp cao hơn, gặp phải thứ đồ tốt này, cô lập tức ngừng Thời Không Thoa lại.

Thanh Như vốn muốn gọi Tiểu Băng Sâm ra xem một chút, Tiểu Băng Sâm đối với Tiểu thiên vực tương đối mẫn cảm, bởi vì bản thân nó là từ Tiểu thiên vực ra mà.

Vừa lúc đó, khí thế trên người Diệp Mặc bỗng nhiên đang không ngừng tăng lên, một loại khí tức mênh mông đến vô biên vô tận từ tren người Diệp Mặc khuếch trương triển khai ra, khí tức đạo vận vô cùng vô tận chậm rãi vây quanh thân hắn, giờ khắc này trong mắt Thanh Như, Diệp Mặc giống như cái vũ trụ này, là toàn bộ hư không này.

Thanh Như theo bản năng lui về phía sau mấy bước, lúc này mới lẩm bẩm nói:

- Đây chính là khí tức của đại đạo sao? Tại sao ta cảm giác Diệp đại ca chính là tất cả trong vũ trụ này?

Thanh Như không phải là người không có kiến thức, lúc Ngu Tú – sư phụ cô Tố đạo, cô cũng từng ở đằng xa quan sát. Cũng là một loại khí tức đạo vận vây quanh, nhưng so với loại khí tức đại đạo vô cùng mênh mông này của Diệp Mặc, sư phụ chỉ giống như một giọt nước, Diệp Mặc thật giống như biển cả.

Diệp Mặc đột nhiên bắt đầu thét dài, khí tức đạo vận vô cùng vô tận quanh thân hắn càng ngày càng đậm, tiếng thét gào của hắn trong hư không cũng không cách nào ngăn trở được. Khí tức đạo vận phối hợp với tiếng thét gào của hắn dường như đem tất cả hư không tụ họp lại, khiến cho khí tức của hắn không ngừng tăng lên tăng lên.

Khi loại khí tức này tăng lên tới một đỉnh cao, tiếng thét gào của Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, hắn mở mắt, nhìn Thanh Như cười cười.

Đây chính là Dục đạo, cảm giác mạnh mẽ khiến cho Diệp Mặc cũng có chút không dám tin. Lúc này hắn cuối cùng đã hiểu rõ, vì sao không có cơ duyên, có những người cả đời cũng chỉ có thể dừng lại tại Tố đạo, mà có những người ngắn ngủi mấy chục năm, thậm chí là mấy trăm năm là có thể thăng cấp Dục đạo.

Bản thân hắn là như vậy đó, ở torng Thế giới trang vàng nhiều năm như vậy, cũng không chạm đến được bóng dáng của Dục đạo, mà ở trong loại giới vực hư không này đứng mấy năm thời gian, hắn lại cảm ngộ được khí tức vũ trụ vô cùng mênh mông, thành công thăng cấp đến Dục đạo.

Thanh Như ngơ ngác nhìn Diệp Mặc, cô cảm giác được Diệp Mặc tựa hồ có hơi thây đổi, lại tực hồ không có chút thay đổi nào. Cả người thậm chí trở nên càng thêm mượt mà thêm một chút, đây là ảo giác sao?

Nhưng cô rất nhanh liền kịp phản ứng, đi đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp đại ca, chúc mừng huynh, lại thăng cấp thành công rồi.

Diệp Mặc cũng mừng rỡ vô cùng, lần này thu hoạch thăng cấp Dục đạo của hắn không chỉ là tu vi Dục đạo mạnh mẽ, hắn còn gặt hái được nhiều thứ nữa, chỉ có điều những thứ này trong lúc nhất thời không cách nào nói ra thành lời mà thôi. Hắn thậm chí đã cảm ngộ được một loại đại thần thông, loại thần thông này chính là có quan hệ với hư không mênh mông, chỉ có điều là trong một thời gian không cách nào thành hình được.

- Cám ơn, cô dừng lại ở đây, có phải là đã nhìn thấy một Tiểu thiên vực hay không?

Diệp Mặc cười hỏi.

Thanh Như lúc này mới nhớ tới lúc chuyện trước ngừng lại, mau chóng nói:

- Đúng vậy, Diệp đại ca, huynh xem, kia chính là một cái Tiểu thiên vực. Chỉ có điều là bị tối tăm mờ mịt bao vây lấy, tôi vốn định gọi Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh ra xem một chút, không nghĩ tới Diệp đại ca đã tỉnh lại.

- Vân mệnh quả thật không tệ, đó là một Tiểu thiên vực.

Diệp Mặc cũng đã nhìn ra kia là một Tiểu thiên vực, Tiểu thiên vực bề ngoài bị sương mù xám xịt bao phủ, đây có khả năng cũng là một vào tầng mây. Cũng không phải tầng mây vây quanh bên ngoài cái Tiểu thiên vực nào cũng đều có độc, sương mù xám bao quanh bên ngoài cái Tiểu thiên vực này, Diệp Mặc đã dùng thần thức quan sát, xác nhận là tầng mây không có độc.

- Chúng ta bây giờ liền đi vào sao? Có cần gọi Tiểu Băng Sâm ra không?

Thanh Như có chút vội vàng hỏi một câu.

Diệp Mặc gật gật đầu nói:

- Đương nhiên phải đi vào, đợi vào rồi gọi bọn nó ra vậy. Ta còn chưa chúc mừng cô nữa, đã thành công thăng cấp Tiên tôn rồi. Tư chất của cô giống như Tiểu Vận, đều là tư chất đỉnh cao.

- So với Diệp đại ca, chút thành tích này của tôi thật sự là không đáng gì.

Thanh Như trong lòng rung động không phải là vì thành tích tu luyện của cô, mà là vì trận bàn thời gian của Diệp Mặc, vật đó thật sự quá nghịch thiên. Bởi vì có trận bàn thời gian, cô cũng triệt để hiểu rõ vi sao Diệp Mặc có thể tu luyện nhanh như vậy.

Diệp Mặc gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Thanh Như, ta có một vấn đề cũng muốn hỏi cô một chút, sư phụ cô kiến thức rộng rãi, có lẽ cô cũng biết nguyên nhân.

Thanh Như nghi hoặc nhìn Diệp Mặc, trong suy nghĩ của cô, Diệp đại ca

tu vi so với sư phụ cũng cao hơn rất nhiều, sẽ không có cái gì không hiểu, hắn nói có vấn đề muốn hỏi mình, rốt cuộc là muốn hỏi vấn đề gì đây?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2132

Chỉ Thiếu Một Bước Nữa Thôi

Diệp đại ca xin cứ hỏi, Thanh Như biết thì sẽ nói hết.

Thanh Như lập tức đáp.

Diệp Mặc gật đầu hỏi:

- Ta còn là một người luyện thể, hơn nữa đẳng cấp luyện thể đã đến Tiên thần thể viên mãn…

- Cái gì? Diệp đại ca huynh luyện thể đã là Tiên thần thể viên mãn?

Thanh Như kinh ngạc hỏi, Diệp Mặc là người luyện thể thì không lạ gì, mà ly kỳ là Diệp Mặc vậy mà lại có thể luyện thể đến Tiên thần thể viên mãn, đây quả thức là lợi hại, phải biết rằng Tiên thần thể viên mãn, chỉ thiếu một chút nữa, lá sắp sửa thăng cấp Thánh thể rồi.

Thanh Như không biết Thánh đạo Tàn giới có Thánh thể hay không, nhưng tại Tiên giới, cho dù là trong truyền thuyết, vô số năm qua hình như cũng chỉ có một người luyện thể đạt đến Thánh thể mà thôi, chuyện này còn là chưa xác định. Cho dù là Tiên thần thể viên mãn, Tiên giới từ trước tới nay, cũng chẳng có mấy người.

- Đúng vậy, ta xác thực đã là Tiên thần thể viên mãn. Nhưng bất kể ta luyện thể như thế nào, cũng cách Thánh thể còn kém một bước thôi. Lúc trước ta cho là tu vi của mình quá thấp, không thể chịu đựng áp chế của Thánh thể. Bây giờ ta đã Dục đạo thành công, vẫn không cách nào chạm đến Thánh thể…

Diệp Mặc lúc trước đúng là cho rằng tu vi của mình kém một chút, hiện tại hắn sau khi đã Dục đạo, hoàn toàn hiểu rõ mình còn chưa đạt tới Thánh thể được khả năng không có quan hệ gì với tu vi. Sở dĩ hắn không thể thăng cấp luyện thể của mình tới Thánh thể, rất có thể là lúc niết bàn, không có hoàn toàn sử dụng hết cây Hỗn độn thanh địch kia, phân ra một phần cho Chân Băng Du gây nên.

Nhưng Diệp Mặc cũng không phải là chắc chắn lắm, hắn muốn hỏi Thanh Như một chút. Nếu thật sự là vì Hỗn độn thanh địch gây ra, vậy hắn cần mua một cây Hỗn độn thanh địch nữa trong Hư Thị. Hỗn độn thanh địch xác thực quý giá vô cùng, nhưng Hư Thị gần với các tộc, hẳn phải có thứ tốt này.

Thanh Như nghe Diệp Mặc nói xong, giờ mới hiểu thi ra Diệp Mặc đã Dục đạo Thánh đế rồi. Cô không luyện thể, nhưng những chuyện cô hiểu được hiển nhiên là không ít. Sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, lập tức nói:

- Diệp đại ca, thăng cấp Thánh thể không hề giống như bình thường, chẳng những cần tư chất nghịch thiên, còn cần công pháp nghịch thiên, thậm chí lúc luyện thể niết bàn không được có chút chỗ thiếu hụt nào, những cái này thiếu một thức ũng không được. Chỉ cần một điểm trong đó có một chỗ thiếu hụt, tương lại sẽ không thể thăng cấp Thánh thể. Tiên giới qua nhiều năm như vậy, tương truyền cũng chỉ có một toàn năng thăng cấp Thánh thể thôi.

Diệp Mặc sau khi nghe xong, đã có chút hiểu ra, hắn thở dài nói:

- Ta biết ta xảy ra ở chỗ nào rồi. Công pháp của ta không có vấn đề, hẳn là lúc ta niết bàn, Hỗn độn thanh địch ta không dùng hết cả bụi.

Nếu nói công pháp, Diệp Mặc tin tưởng công pháp Tam sinh luyện thể của hắn, không người nào có thể so được. Chổ thiếu hụt duy nhất hẳn là Hỗn độn thanh địch hắn dùng để luyện thể bị Băng Du lấy đi một cành nhỏ.

- Ah …

Thanh Như cũng hiểu ra, lập tức liền nói:

- Diệp đại ca, lúc huynh niết bàn không nên đem Hỗn độn thanh địch tách ra cho người khác. Hỗn độn thanh địch là thánh vật niết bàn tốt nhất. Mộ khi tách ra rồi, sẽ không còn có cơ hội thăng cấp Thánh thể, aii…

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Hỗn độn thanh địch đúng là thứ tốt cực kỳ hiếm thấy, nếu nói ở Hư Thị không lấy được thứ này, ta sẽ không tin tưởng lắm. Lần này đi Hư Thị, ta tất nhiên sẽ lấy về cả bụi Hỗn độn thanh địch, bù đắp vấn đề xuất hiện lúc trước.

Thanh Như lắc đầu nói:

- Không phải, luyện thể niết bàn sở dĩ quan trọng, là vì căn bản không thể thay thế được. Cho dù huynh tìm được 100 cây Hỗn độn thanh địch, thì cũng không làm nên chuyện gì.

Diệp Mặc ngây ngốc một chút, chẳng lẽ hắn chỉ phân ra cho Chân Băng Du một chút như vậy, là đã khiến cho hắn không thể thăng cấp Thánh thể?

Hắn chợt nhớ tới lúc trước Chân Băng Du đã nói, nếu như ngươi muốn luyện thể thăng cấp đến tầng cao hơn, vậy tốt nhất là dùng cả cây Hỗn độn thanh địch để niết bàn.

Xem ra Chân Băng Du đã sớm biết niết bàn cần cả bụi Hỗn độn thanh địch rồi, chẳng qua là lúc đó cô cũng không có nói với mình. Mình - một người không có sư phụ, không biết những chuyện này cũng là bình thường thôi.

Diệp Mặc cũng không trách cứ Chân Băng Du, lúc ấy hắn và Chân Băng Du chỉ là quan hệ lập đội lợi dụng lẫn nhau thôi. Chân Băng Du cũng chỉ lấy một cành nhỏ, tương đối mà nói, lúc ấy cô coi như là suy tính cho chính mình. Hai người không quen biết lập đội, cô có thể làm được như vậy, cũng là vô cùng không dễ dàng rồi.

Nếu như hiện tại hắn và Châu Băng Du lại cùng gặp phải lực chọn như vậy, Chân Băng Du có thể muốn lấy một cành nhỏ hay không? Diệp Mặc rất nhanh liền có đáp án, Chân Băng Du là tuyệt đối sẽ không lấy.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Thanh Như bỗng nhiên nói:

- Diệp đại ca, nếu như một phần khác của Hỗn độn thanh địch để huynh niết bàn bị một người đàn ông khác dùng hết, thì hết cách rồi. Nếu như là một cô gái dùng hết, thì còn một cơ hội…

Thanh Như nói đến đây, bỗng nhiên ngừng lại, một cơ hội kia chính là song tu, nhựng lỡ Diệp Mặc căn bản là không quen biết cô gái kia, hoặc cô gái kia là em gái Diệp Mặc, hoặc là cô gái kia đã mất đi nguyên âm, bất kể là một điểm nào, cũng đều có nghĩa là Diệp Mặc không có cơ hội. Cô và Tiểu Vận nói chuyện phiếm, biết rõ Diệp Mặc có hai em gái, một người tên Bắc Vi, một người tên là Diệp Lăng.

Cho dù là những người bên trên cũng không phải, nếu như cô gái kia không muốn song tu với Diệp Mặc, thì cũng uổn công.

- Cơ hội gì?

Diệp Mặc vội vàng hỏi, tương lai dù hắn là chứng được Hỗn nguyên đại đạo vô thượng, muốn đứng ở chỗ cao hơn, luyện thể đến Thánh thể là nhất định rồi, hơn nữa còn rất là quan trọng.

Thanh Như nghe Diệp Mặc nói xong, đã biết một phần nhỏ Hỗn độn thanh địch kia của Diệp Mặc là của một cô gái dùng hết, cô thoáng do dự một chút nói:

- Nếu như cô gái kia bằng lòng cùng Diệp đại ca song tu, hơn nữa cô ấy còn tình nguyện phối hợp với Diệp đại ca, hoặc là…

Thanh Nhu dù sao cũng là cô gái chưa từng trải sự đời, chuyện song tu này cô nói ra vẫn có chút khó khăn, huống chi nói là phối hợp.

- Thì ra là vậy.

Diệp Mặc giật mình nói, hắn lại nhớ tới sự kiện tại tiên thành Thanh Mạt với Chân Băng Du, lúc ấy Chân Băng Du chủ động yêu cầu đem thân thể của nàng cho hắn. Còn nói một câu, là đem nguyên âm của nàng và một vật khác ra trả lại cho mình. Bây giờ rốt cuộc Diệp Mặc đã biết một vật khác kia là cái gì rồi, thì ra chính là vì Hỗn độn thanh địch gây ra chuyện không thể thăng cấp Thánh thể.

Thấy Thanh Như có chút không hiểu nhìn mình, Diệp Mặc cười nói:

- Cám ơn Thanh Như, ta đã hiểu. Bây giờ chúng ta phải đi Tiểu thiên vực nhìn xem, xem xem trong lúc này có phải thật sự là có rất nhiều thứ tốt hay không.

…

Thời Không Thoa xông vào trong sương mù xám, một loại sức đẩy mạnh mẽ đến cực điểm đẩy tốc độ Thời Không Thoa trong nháy mắt liền chậm lại.

Tầng mây sương mù xám kia như vô cùng vô tận, Thời Không Thoa sau khi đi được một nén nhang, chẳng những càng ngày càng chậm, đến cuối cùng thậm chí còn không thể mảy may tiếp tục tiến lên được nữa.

- Thanh Như, cô vào Thế giới trang vàng đi.

Diệp Mặc biết rõ dựa vào Thời Không Thoa tuyệt đối không cách nào đột phá tầng mây này, tiến vào Tiêu thiên vực được.

Thanh Như hiển nhiên cũng rõ ràng tình cảnh trước mắt, vội vàng tiến vào Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc đợi Thanh Như tiến vào Thế giới trang vàng xong, trực tiếp thu hồi Thời Không Thoa, phóng ra Tử Đao. Diệp Mặc đứng ở bên trên Tử Đao, tốc độ đột nhiên nhanh hơn.

Lực đẩy của tầng mây xám tuy vô cùng mạnh mẽ, nhưng muốn đẩy Diệp Mặc - một Dục đạo Thánh đế ra, hiển nhiên vẫn chưa được. Tử Đao mang theo một tia sáng tím, trực tiếp đã phá vỡ tầng mây trước mắt, lao về phía Tiểu thiên vực.

Lại sau một nén nhang nữa, loại lực đầy kia đột nhiên biến mất không thấy gi nữa, ngược lại hình thành một loại lực hút mạnh mẽ. Loại lực hút này đối với Diệp Mâc mà nói, vẫn là không có nửa phần ảnh hưởng gì.

Nửa nén nhang sau, Diệp Mặc cũng đã đã rơi ra ngoài tầng mây, ở trên một mảnh không gian càng thêm rộng lớn. Đây hiển nhiên không phải là trong hư không, không gian nơi này có thể cho người bình thường sinh tồn, trong thần thức của Diệp Mặc còn xuất hiện một thảm thực vật màu xanh biếc dạt dào.

Diệp Mặc đã rơi vào trên một mảng cỏ, mấy con thỏ hoang nhìn thấy Diệp Mặc tới vậy mà không thèm né tránh, ngược lại còn nhìn chằm chằm Diệp Mặc cẩn thận nhìn ngó, cũng khó trách mấy con thỏ rừng này không hề sợ, sau khi Diệp Mặc Dục đạo, khí tức trăn thân thu lại, đã mượt mà đến mức không có một chút khí thế nào tràn ra ngoài rồi.

Thần thức của Diệp Mặc khuếch tán ra, rất nhanh liền hoàn toàn bao trùm cả cái Tiểu thiên vực này. Nơi này đối với Diệp Mặc mà nói cũng không lớn, diện tích nhiều nhất cũng chỉ tương đương một nửa địa cầu.

Khiến cho Diệp Mặc thất vọng là ở đây chẳng những không có tiên linh thảo cao cấp, cho dù là có một ít linh thảo đẳng cấp cũng không cao, hoặc là tiên linh thảo cấp thấp bình thường, chứ đừng nói chi là thần linh thảo và một vài thần linh vật, Đạo quả gì đó, yêu thú lại càng không có, chỉ có dã thú đơn giản và một vài loại chim.

Thanh Như và Vô Ảnh, Tiểu Băng Sâm cũng đã đi ra, Mục Tiểu Vận, Phục Phi cùng với Cừu Nhưỡng còn đang trong quá trình bế quan tu luyện.

- Lão đại, ở đây hình như là một Tiểu thiên vực rất thông thường thôi.

Vô Ảnh cũng đã nhìn ra ở trong này không có bao nhiêu thứ tốt.

Tiểu Băng Sâm lại lắc đầu nói:

- Chưa chắc đâu, rất nhiều Tiểu thiên vực thoạt nhìn như không có vật gì tốt, nhưng hoặc là có thứ nghịch thiên chân chính đã bị che giấu đi, cho dù là thần thức cũng chưa chắc có thể tìm được trong lúc vội vã.

Diệp Mặc giật mình, hắn đối với Tiểu Băng Sâm vẫn tương đối tin tưởng, đối với thiên địa linh vật Tiểu Băng Sâm có sự mẫn cảm trời sanh, nếu Tiểu Băng Sâm đã nói như vậy, cho thấy lời nói có đạo lý riêng của nó.

Thấy lão đại nhìn mình, Tiểu Băng Sâm càng đắc ý nói:

- Nơi này là Tiểu thiên vựa bên ngoài Thánh đạo giới, hơn nữa khí tức ở đây tuy không phải là đậm đặc lắm, lại cũng đều là khí tức thần linh khí cùng loại như Thánh đạo giới…

Tiểu Băng Sâm nói đến đây, Diệp Mặc mới tỉnh ngộ lại, hắn đã quen với khí tức thần linh khí, lại không ngờ ở đây tuy đều là linh vật thông thường và một vài tiên linh thảo đơn giản, lại không có nghĩ tới khí tức nơi này cũng không phải là giống như khí tức bình thường trên địa cầu.

Tiểu Băng Sâm nói tiếp:

- Bình thường những nơi như thế này, đều có hai lối giải thích, một là ở đây xác thực không phải là nơi tốt đẹp gì, nhưng em cho rằng khả năng này không lớn. Thứ hai là nơi này có một thứ tốt nghịch thiên, thứ này đã hấp thụ trọn 99% thần linh khí và linh nguyên của cái Tiểu thiên vực, chỉ để lại một chút cho những thực vật khác, chúng ta đương nhiên sẽ không trông thấy thứ gì tốt.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ tới vài lọ Vạn niên thạch duẫn tủy hắn lấy được ở tiểu thế giới Thần Châu, lúc trước Thạnh duẫn tủy kia là Ly Thành cho hắn. Bây giờ nghĩ lại, tiểu thế giới Thần Châu sở dĩ lại xuất hiện thứ nghịch thiên như Vạn niên thạch duẫn tủy này, nói không chừng thật sự là

cũng gần như Tiểu Băng Sâm nói, toàn bột lonh khí của tiểu thế giới Thần Châu đều bị Vạn niên thạch duẫn tủy hấp thu hết.

Vô Ảnh nghe thấy Tiểu Băng Sâm nói ở đây có khả năng có một thứ đồ tốt cực kỳ nghịch thiên, trong mắt sớm đã toát ra tinh quang.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2133

Tiên Đế Của Hỗn Độn Tinh Vực

Tiểu Băng Sâm nói rất có thể là thật, bây giờ bốn người chúng ta tách ra, chia nhau đi tìm linh vật.

Diệp Mặc lập tức quyết định nói.

Ở bên trong Tiểu thiên vực này, ngay cả thần thức của Thanh Như cũng có thể nhìn thấy không sót một cái gì, chớ đừng nói chi là Diệp Mặc rồi. Cho nên bốn người tách ra tìm, căn bản là không tồn tại vấn đề gì nguy hiểm. Tiểu Băng Sâm tu vi thấp nhất, nhưng Tiểu Băng Sâm ở bên trong Tiểu thiên vực này hẳn là an toàn nhất, tốc độ của nó đã bảo đảm an toàn của nó.

…

Lúc này ở tầng thứ tư của Hỗn Độn tinh vực, Ức Mặc cẩn thận phóng thần thức ra, cô lập tức cũng cảm giác được thần thức của mình trong nháy mắt đã bị nghiền ép không còn một mảnh, hù cho cô vội vàng thu hồi thần thức lại nói:

- Băng Du tỷ, nếu như không có tỷ, e là em sớm đã mất mạng rồi. Tại Hỗn Độn tinh vực này, sợ là ngay cả tầng thứ nhất em cũng không vào được.

Chân Băng Du ừ một tiếng nói:

- Lúc trước ta cũng vì đi theo Diệp Mặc mới có thể tới được chỗ này, nếu không ta cũng không tới được. Trong này khắp nơi đều là Vô Ảnh Kiêu và những vòng xoáy không gian, chỉ vừa không cẩn thận thì sẽ ngã xuống. Công pháp thần thức của ta, cũng là Diệp Mặc truyền thụ cho, nếu như em muốn học, ta cũng có thể truyền thụ cho em.

Chân Băng Du có chút không quen nói ba của em cho lắm, dứt khoát trực tiếp gọi Diệp Mặc.

- Tốt quá, đương nhiên em muốn học. Băng Du tỷ, em thấy trong này có rất ít người phi hành, pháp bảo phi hành của chúng ta lại có thể phi hành được, có phải là bởi vì tỷ có công pháp thần thức không?

Ức Mặc cũng không đần, sau khi cô biết vòng xoáy không gian và Vô Ảnh Kiêu, cô đã biết muốn tránh mấy thứ này, nhất định phải có một chút dự cảm thần thức.

- Đúng vậy, công pháp thần thức ta có được gọi là…

Chân Băng Du còn chưa nói hết lời, một luồng khí thế mạnh mẽ bỗng nhiên ép tới, luồng khí thế mạnh mẽ này ngay cả pháp bảo phi hành của cô cũng đều bị đè ép xuống trên mặt đất.

Chân Băng Du sắc mặt đại biến, kinh hãi kêu lên:

- Tiên đế…

- Hừ. Cô gái tư chất không tệ, tầm nhìn cũng không tệ, lại có thể nhìn ra ta là một Tiên đế, người trẻ tuổi năm đó đi cùng ngươi đâu rồi? Vậy mà có thể biết tiến vào thế giới trong thần thức của ta, kịp thời đào tẩu.

Cùng với tiếng nói vừa vang lên, một người đàn ông mặc áo gai đã rơi vào trước mắt Chân Băng Du và Ức Mặc.

Người đàn ông này căn bản là nhìn không ra tuổi, trên mặt không có chút biểu lộ nào, trong mắt mang theo một tia cảm giác rét lạnh.

Chân Băng Du kinh hoàng nhìn người đàn ông áo gai trước mắt này nói:

- Ông là Vô Song tiên đế đại nhân …

- Ồ, bổn đế biến mất nhiều năm nay, một tiểu bối mà lại có thể biết danh hiệu của ta. Bé gái tướng mạo rất được, ngay cả ta cũng rất ít gặp cô gái nào

dung mạo xinh đẹp như này. Nhận thấy ngươi tư chất không tệ, về sau làm thiếp của ta được rồi.

Tiên đế áo gai này kinh ngạc ồ một tiếng, giọng điệu hơi chút dịu xuống.

Không ngờ đúng thật là Mộ Vô Song, Chân Băng Du sắc mặt thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi. Hiển nhiên là lúc trước khi nàng và Diệp Mặc chạy ra khỏi thế giới do thức hải của đối phương biến thành, Mộ Vô Song có biết, hiện giờ ông ta tìm đến, chính là dựa vào một chút khí tức kia mà đến.

Nghe thấy lời Mộ Vô Song nói, kinh hãi mới rồi của Chân Băng Du trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, lập tức che chở Ức Mặc ở sau lưng nói:

- Vô Song tiên đế, vãn bối kính trọng tu vi của tiền bối. Vãn bối sớm đã có người ngưỡng mộ trong lòng. Nếu như tiền bối cố dùng sức ép buộc, vãn bối cùng lắm thì chết thôi.

Chân Băng Du tức giận Mộ Vô Song nói chuyện vô lễ, dứt khoát ngay cả chữ "đại nhân" cũng tinh lược mất. Lúc này cô đã sáng tỏ tâm ý của mình, nói thẳng ra chuyện trong lòng ngưỡng mộ Diệp Mặc, cô có thể sẽ không cảm thấy có gì phải xấu hổ cả.

Mộ Vô Song nghe Chân Băng Du nói xong, lại càng thêm giật mình nhìn Chân Băng Du nói:

- Lại cũng không ngờ cô là người tính cách mạnh mẽ như thế, nhưng nếu như ta không cho cô chết, cô muốn chết cũng chết không được. Nếu cô đã biết ta là Mộ Vô Song, còn cự tuyệt ta? Chờ ta ra ngoài, chỉ một đầu ngón tay dí chết người cô ngưỡng mộ trong lòng kia, xem cô còn có thể nói gì?

Chân Băng Du trong lòng cười lạnh, nhưng không lên tiếng. Muốn một đầu ngón tay dí chết Diệp Mặc? Mộ Vô Song này nằm mơ đi, Diệp Mặc bây giờ chỉ sợ một đầu ngón tay cũng có thể dí chết Mộ Vô Song rồi. Tiên đế rất đáng gờm sao? Lúc trước tông môn đại điển của Mặc Nguyệt tiên tông, bao

nhiêu Tiên đế đến đấy chúc mừng chứ?

- Sao, cô không tin lời ta nói?

Mộ Vô Song sầm mặt lại.

Chân Băng Du không kiêu không hèn nói:

- Nếu như Vô Song tiên đế thật sự có thể bóp chết hắn, thì lúc đó hãy đến nói với ta lời còn lại đi nha.

- Ha ha…

Mộ Vô Song cười ha ha:

- Tu vi của cô tiến bộ thật cũng không chậm, tên tiểu tử năm đó cùng cô chạy khỏi thế giới ta dùng thần thức biến thành kia có phải là người cô ngưỡng mộ trong lòng không? Cho dù là tốc độ tu luyện của hắn giống như cô, cũng không quá Tiên vương mà thôi, ta nói một đầu ngón ta dí chết hắn, còn thật không có nói mò đâu.

Thấy Chân Băng Du chỉ cười lạnh, Mộ Vô Song trong lòng căm tức, ngữ khí trở nên lạnh nhạt nói:

- Bổn đế sẽ giết hắn rồi đến mang cô đi, lời bổn đế nói cho tới bây giờ đều không nói bừa, cô nói cho ta biết hắn tên là gì?

Ức Mặc đã sớm hiểu người Mộ Vô Song muốn giết là ba của cô - Diệp Mặc, lập tức rất là khó chịu nói:

- Người Băng Du tỷ nói chính là ba của ta - Diệp Mặc, ngươi có tu vi ấy đã nghĩ là giết chết được ba của ta, đừng có nằm mơ.

- Ngươi là con gái của hắn?

Mộ Vô Song hơi nghi hoặc không hiểu nhìn thoáng qua Ức Mặc, lại nhìn Chân Băng Du một chút. Y có chút không hiểu lắm Ức Mặc gọi người

trong lòng Chân Băng Du là ba lại gọi Chân Băng Du là tỷ là có ý gì?

- Không sai, ta chính là con gái của Diệp Mặc.

Ức Mặc lập tức tự hào nói, cô đi cùng với Băng Du đã rất nhiều năm, đã sớm nghe nói các loại chuyện truyền kỳ về cha. Bây giờ cô tin tưởng người áo gai trước mắt này, cho dù là Tiên đế, nếu muốn giết cha cô cũng nằm mơ đi.

- Rất tốt, hôm nay sẽ không động đến hai cô, chờ ta đem đầu Diệp Mặc đến đã, rồi đến hỏi sau.

Mộ Vô Song nói xong, thân hình lóe lên, đã biến mất trước mặt hai người Chân Băng Du và Ức Mặc không thấy gì nữa.

Không đợi hai người Chân Băng Du và Ức Mặc phục hồi tinh thần lại, thân hình Mộ Vô Song lại xuất hiện lần nữa trước mặt hai người:

- Nói một chút, các cô biết có tin tức gần đây của Vị Phong tiên đế không?

Chân Băng Du thấy Mộ Vô Song không có ý định mang cô và Ức Mặc đi, cuối cùng cảm nhận đối với Mộ Vô Song cũng hơi chút tốt hơn một xíu. Bây giờ Mộ Vô Song hỏi, lập tức trả lời:

- Vị Phong Đại Đế nghe nói đã đi Thần Phần vực rồi.

- Thần Phần vực? Đó là nơi nào?

Mộ Vô Song nhíu mày hỏi một câu, y vậy mà lại chưa từng nghe nói đến Thần Phần vực.

- Nghe nói là một giao diện so với Tiên giới còn cao hơn, rất nhiều Tiên đế cũng tới đó chứng đạo Thánh đế.

Chân Băng Du biết có hạn, những thứ cô biết, bây giờ toàn bộ Tiên giới cũng đều biết rồi.

Mộ Vô Song lại sắc mặt đại biến, kinh ngạc hỏi:

- Thánh đạo giới? Là nơi Quyết Nhai tiền bối tới?

Chân Băng Du rất muốn hỏi Thánh đạo giới là cái gì, ai là Quyết Nhai tiền bối. Nhưng nghĩ đến Mộ Vô Song ác liệt, Chân Băng Du vẫn nhịn không có hỏi.

- Cô không biết Thánh đạo giới?

Mộ Vô Song từ trong sắc mặt của Chân Băng Du đã nhìn ra Chân Băng Du cũng không biết về Thánh đạo giới.

- Đúng, ta chưa từng nghe nói về Thánh đạo giới, chỉ là nghe nói thông đạo từ Tiên giới đến Thần Phần vực đã bị mở ra, chỉ cần có tu vi Tiên đế, là có thể đi Thần Phần vực chứng đạo.

Chân Băng Du đáp.

Mộ Vô Song sắc mặt lập tức bắt đầu biến hóa, y lại khôi phục đến Tiên đế đỉnh cao một lần nữa, muốn đi giết mấy người Vị Phong tiên đế để báo thù, quả thực là dễ như trở bàn tay. Lại không ngờ Vị Phong tiên đế lại không còn ở Tiên giới nữa rồi, mà là đi Thần Phần vực gì đó. Ở Thần Phần vực có thể chứng đạo, rất có thể chính là Thánh đạo giới. Lúc trước khi Quyết Nhai tiền bối đưa Giác hồn tảo cho y, đúng là có nói là đến từ Thánh đạo giới.

Nếu như Vị Phong tiên đế từ Thần Phần vực chứng đạo trở về, đây chẳng phải là nói cho dù y bỏ ra mất chục vạn năm thời gian, kết quả vẫn bị Vị Phong tiên đế một cái tát đập chết? Không được, phải lập tức đi Thần Phần vực ngay.

Một hồi lâu, Mộ Vô Song mới trầm giọng hỏi:

- Làm thế nào đi Thần Phần vực được?

Chân Băng Du lại không hề do dự, trực tiếp khắc lại một cái ngọc giản ném cho Mộ Vô Song. Tuyến đường đi Thần Phần vực cô sớm đã quen thuộc trong lòng, chỉ cần cô vừa đến tu vi Tiên đế, liền chuẩn bị đi Thần Phần vực chứng đạo.

Mộ Vô Song tiếp nhận được ngọc giản quét một cái, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng nói:

- Rất cảm ơn cô, tương lai ta nhất định trở về nhận cô làm môn đệ. Đồng thời đáp ứng cô, không giết gã người yêu nhỏ kia của cô. Ở đây có một cái ngọc giản, làm thù lao ta trả cho cô.

Nói xong Mộ Vô Song ném ra một cái ngọc giản, lại chợt lách người, lần này là thực sự đã biến mất không còn dấu vết rồi.

- Hừ, ăn nói lớn lối gớm.

Ức Mặc khinh thường nhìn chằm chằm nơi Mộ Vô Song biến mất, hừ lạnh một tiếng.

Chân Băng Du đương nhiên đã nghe nói về bản tính của Mộ Vô Song, Mộ Vô Song nói thu làm môn đệ ý tứ chính là thị thiếp. Năm đó thị thiếp của y có không ít.

- Người này năm đó cũng bởi vì quá mức càn rỡ, kết quả là bị người ta vây giết, tương lai gặp phải Diệp đại ca, nhất định sẽ bị xử lý một trận. Ức Mặc, đừng để ý đến y, chúng ta đi thôi.

Chân Băng Du cầm ngọc giản không thèm nhìn một cái, liền némvào bên trong chiếc nhẫn, sau đó lại phóng ra pháp bảo phi hành của mình, muốn đi vào chỗ sâu hơn của tầng bốn Hỗn Độn tinh vực.

Ở sâu trong tầng bốn Hỗn Độn tinh vực, đại tiên thông thường cũng không dám đi vào, Chân Băng Du đã là Tiên vương, tuy mang theo Ức Mặc, lại cũng không cảm giác phải cố sức bao nhiêu.

Mỗi một tầng của Hỗn Độn tinh vực tuy vô cùng to lớn, nhưng hàng năm số tiên nhân đi vào cũng là vô số. Cho dù mấy tầng trước đó vẫn có rất nhiều nơi chưa bị khai pháp ra, dù sao vẫn không bằng tầng sâu này. Chân Băng Du đưa Ức Mặc đến chỗ sâu trong tầng bốn, chính là vì có thể mang Ức Mặc đi tìm được càng nhiều thứ tốt hơn.

- Băng Du tỷ, tỷ không nhìn xem trong ngọc giản của người kia khắc cái gì sao? Nói không chừng là đồ tốt.

Ức Mặc lại nhớ tới cái ngọc giản này, cô rất ghét Mộ Vô Song, nhưng là đồ do một Tiên đế tặng cho, hẳn là không quá kém đi.

Lúc nói chuyện ánh mắt của Ức Mặc hai bên đảo tứ tung, Chân Băng Du bỗng nhiên sờ đầu Ức Mặc nói:

- Ức Mặc, tại sao ta cảm thấy em giống Diệp Mặc nhỉ?

Chân Băng Du đi cùng Diệp Mặc nhiều năm, đương nhiên biết rõ bản tính của Diệp Mặc, đó là trông thấy thứ tốt, thì người không cất bước nổi. Hiện giờ Ức Mặc này và Diệp Mặc thoạt nhìn, gần như không khác nhau là bao.

Nói thì nói thế thôi, Chân Băng Du vẫn lấy cái ngọc giản kia ra. Thần thức của cô chỉ tùy ý quét trên mặt ngọc giản một chút, trên mặt liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Sao vậy?

Ức Mặc cũng tiến tới, thần thức quét vào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2134

Cây Hoàng Trung Lý

Tiên Tủy Trì?

Ức Mặc lập tức kinh ngạc la lên, lập tức không dám tin hỏi:

- Lão kia lại tốt bụng như vậy sao? Biết rõ địa điểm của Tiên Tủy Trì, còn nói cho chúng ta biết? Khẳng định lão đã sớm tự mình đi lấy rồi.

Chân Băng Du cũng kích động không thô, nhưng cô biết nhiều hơn Ức Mặc rất nhiều, nghe Ức Mặc nói xong, cô lắc đầu nói:

- Không hẳn đâu, Mộ Vô Song đã là Tiên đế đỉnh cao, tu vi muốn lại nâng lên, cũng không phải chỉ dựa vào tích lũy tài nguyên đơn giản vậy đâu. Cho nên Tiên Tủy Trì đối với y mặc dù có ích, nhưng cũng không phải lá quá quan trọng như chúng ta nghĩ đâu. Huống chi, trong ngọc giản này chỉ nói là Tiên Tủy Trì, ai biết là Tiên Tủy Trì đảng cấp nào đâu?

- Bất kể là cái gì, Băng Du tỷ, hay chúng ta cứ đi xem trước đã.

Sau khi nghe Chân Băng Du nói, Ức Mặc hai mắt sáng lên nói.

…

Mà lúc này Diệp Mặc lại quay mặt về phía một mảnh cỏ xanh cực kỳ bình thường nhíu mày trầm tư, ở cái Tiểu thiên vực này hắn đã tìm ba ngày thời gian rồi, nhưng trước sau hắn vẫn cảm giác rằng nơi này có một loại cảm giác kêu gọi, loại cảm giác này hắn rất khó miêu tả ra.

Diệp Mặc cẩn thận ra xét mảng cỏ xanh trước mắt, trước sau nhìn không

ra bất cứ dấu vết gì, xem ra chỉ có thể gọi Tiểu Băng Sâm tới xem một cái, Tiểu Băng Sâm đối với trận pháp tự nhiên có một loại trực giác, hay là nơi này có một trận pháp tự nhiên.

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới định kêu Tiểu Băng Sâm ra, sắc mặt liền biến đổi, sau một khắc hắn đã biến mất khỏi mảng cỏ xanh này, xuất hiện ở trước mặt của Thanh Như.

Lúc này ở trước mặt Thanh Như xuất hiện thêm một người đàn ông tóc trắng, đã là tu vi Hóa đạo sơ kỳ. Diệp Mặc trong lòng thầm kinh hoảng, lúc hắn mới vửa tới Tiểu thiên vực này, đã dùng thần thức quan sát không thấy được người này, người này không biết đã trốn ở chỗ nào. Nếu không phải cái chỗ này cũng không lớn, đều đang trong khống chế của thần thức của hắn. Cho dù là Thanh Như xảy ra chuyện gì, hắn cũng không biết.

- Một Tiên đế, một Tiên tôn, một thần thú không tệ và một cây Băng Sâm vậy mà có thể tìm tới nơi này, quả nhiên là to gan lớn mật.

Người đàn ông tóc trắng này nhìn Diệp Mặc một cái, chậc chậc nói một câu.

- Diệp đại ca.

Thanh Như sắc mặt trắng bệch gọi một câu, sau đó đứng ở sau lưng Diệp Mặc. Tuy biết rõ mọi chuyện phát sinh ở đây, Diệp Mặc đều có thể biết, trước đó khi Diệp Mặc chưa có tới. Trong nội tâm cô vẫn là không có bao nhiêu tự tin. Bây giờ Diệp Mặc đã đến rồi, cô mới hoi chút thở phào nhẹ nhõm.

- Cô làm sao phát hiện ra người này?

Diệp Mặc nhì chằm chằm Hóa đạo Thánh đế tóc trắng này, thuận miệng hỏi một câu. Trong lòng hắn biết Hóa đạo Thánh đế này khẳng định không thuộc Nhân tộc, xem trên người y có một tầng sương trắng nhàn nhạt vây quanh, còn có một chút khí tức hút hồn người, thì biết người này không phải

là Ma tộc thì chính là chủng tộc khác.

- Tôi trông thấy một cây tường hạnh ở chỗ này, vốn là tôi muốn đào cây tường hạnh này lên thu vào tiểu thế giới của tôi. Tiểu Vận và tôi đều thích ăn tường hạnh, hơn nữa cây tường hạnh này thoạt nhìn còn rất không tồi, lại không nghĩ rằng tôi đào ra một cái trận pháp che giấu tự nhiên…

Thanh Như vẫn có chút nghĩ mà sợ nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, trận pháp che giấu tự nhiên bình thường đều thích xuất hiện ở cây hạnh hoặc là cây đào cùng với một vài loại cây phụ cận có khí tức linh thụ, Thanh Như không tinh thông trận pháp, không thể phát hiện cũng là bình thường.

- Hắc hắc, may mắn ngươi đã đào bản thánh ra rồi, bằng không thì bản thánh đang đóng năm giác quan để tìm đồ, cho dù là các ngươi đột nhiên đi mất, bản thánh cũng không biết. Cái khác thì cho qua đi, chỉ có điều là tiếc cho một lô đỉnh tốt như vậy, chỉ là một Tiên đế, ta giết là được mà.

Người đàn ông tóc trắng này nhìn Thanh Như cười hắc hắc nói, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ, hiển nhiên là cảm giác thấy một lô đỉnh tốt như Thanh Như nên mừng rỡ. Lúc nói đến Tiên đế, y còn khinh thường lại quét qua Diệp Mặc một cái.

(Lô đỉnh: là nữ tu bị nam tu dùng để lấy âm bổ dương, chuyên dùng để cung cấp âm nguyên cho nam tu hấp thụ, đề cao công lực)

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Ngươi cũng chỉ là một Hóa đạo sơ kỳ, mà dám trâng tráo.

- Ngươi nhìn ra tu vi của ta?

Hóa đạo Thánh đế tóc trắng này biến sắc, liền từ một câu nói kia của Diệp Mặc, y đã biết Diệp Mặc không phải là Tiên đế rồi. Diệp Mặc che giấu tu vi y cũng nhìn không ra, lúc này y mới cảm giá được hình như mình cũng

không phải dễ dàng mà thắng được đâu.

Trong khi hai người nói chuyện, Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm cũng chạy tới.

Diệp Mặc ý bảo Vô Ảnh, Tiểu Băng Sâm và Thanh Như lui về phía sau, đồng thời phóng ra Tử Đao. Khi Hóa đạo Thánh đế tóc trắng này còn đang nghi ngờ tu vi của Diệp Mặc, trông thấy thứ Diệp Mặc phóng ra chỉ là một món pháp bảo miễn cưỡng đạt đến thần khí hạ phẩm, trong mắt lập tức lộ ra một chút mỉa mai, cùng lúc đó hai vòng tròn màu đỏ như máu đã được phóng ra.

Một Thánh đế chỉ có thần khí hạ phẩm có lợi hại đi nữa thì cũng chỉ có hạn.

Tử Đao xé không rơi xuống, mang theo một dòng Đao Văn màu tím thảm khốc vặn vẹo, gần ghư đã đặt trọn cái Tiểu thiên vực dưới Đao Văn.

Hóa đạo Thánh đế tóc trắng này trông thấy Đao Văn vặn vẹo rơi xuống, ánh mắt lập tức co lại. Y lại có một cảm giác sợ hết hồn hết vía, hai cái vòng tròn của y cũng đồng thời đánh ra.

Bầu trời bao la của Tiểu thiên vực tại thời khắc khi hai cái vòng tròn này đánh ra, liền biến thành một mảnh huyết sắc, giống như ở đây không phải là một tiểu thế giới, mà là một thế giới màu đỏ ngòm.

Một loại sát ý ăn mòn gần như muốn thẩm thấu trong linh hồn trong mảnh huyết sắc này không tự chủ bay lên, huyết sắc do hai cái vòng tròn kia mang tới còn chưa thẳng mặt mà đến, ở chỗ sâu trong thức hải và nguyên thần tựa hồ cũng đã bị sát ý huyết sắc xâm nhiễm rồi.

Ba người Vô Ảnh và Thanh Như đã lui sang một bên rất xa rồi, cho dù là như vậy, vừa bị huyết sắc này xâm nhập, lập tức trở nên có chút sợ run lên.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, Lạc Ngân Đao Văn liền phát ra hàng loạt tiếng vang rung rung, sau một khắc Lạc Ngân Đao Văn đã bổ vào chính giữa

một mảnh huyết sắc này.

Choang…

Một tiếng nổ vang, một đao kia của Diệp Mặc giống như đánh bể một dụng cụ thủy tinh tràn đầy máu tươi, một mảnh huyết sắc kia dưới Đao Văn vặn vẹo màu tím, trong nháy mắt văng ra khắp nơi.

Huyết sắc che khuất bầu trời rơi xuống giống như vải rách vậy, loại sát ý ăn mòn thẩm thấu đến sâu trong linh hồn kia cũng trong nháy mắt này hoàn toàn bị một đao kia chém đứt lìa, bầu trời Tiểu thiên vực lại hồi phục dáng vẻ lúc trước.

Hóa đạo Thánh đế tóc trắng hoàn toàn không ngờ tới Diệp Mặc chỉ một đao liền bổ Thánh Ma Huyết Hoàn của y ra, hơn nữa còn trực tiếp phá đi lĩnh vực huyết sắc. Đối phương chỉ mới dùng một thần khí hạ phẩm, Đao Văn vặn vẹo kia thật sự là đáng sợ. Nếu như không phải lĩnh vực huyết sắc của y dũng mãnh, nói không chứng lần này y đã phải chịu thua thiệt rồi.

Diệp Mặc không đợi Lạc Ngân Đao Văn của Tử Đao khuếch tán, đã đánh năm luồng Lôi Thương.

Gần như trong cùng một lúc, một dòng chấn động không gian rất nhỏ ào ra, đồng thời tại trong chớp nhoáng này xé rách lĩnh vực Dục đạo của Diệp Mặc.

Rầm rầm rầm …

Năm luồng Lôi Thương đã đánh xuống cũng ngay thời khắc này, mang theo từng mảng huyết vụ. Hóa đạo Thánh đế kia bị năm luồng Lôi Thương đánh trúng, tiêu tán không thấy như mây khói.

Diệp Mặc sắc mặt có chút khó coi, cuối cùng năm luồng Lôi Thương chỉ khiến cho tên Hóa đạo Thánh đế tóc trắng kia trọng thương, lại không giữ y lại được, khiến cho Diệp Mặc căn bản là không có dự liệu tới.

Nếu như Hóa đạo Thánh đế này chỉ dùng độn thuật trốn đi, Diệp Mặc khẳng định y trốn không xa. Nhưng tên kia cuối cùng lại phóng ra một lá bùa chú đáng sợ, lá bùa này chẳng những đã phá vỡ Lôi Thương và Đao Văn Sát Vực của hắn, ngay cả lĩnh vực thánh đạo của hắn cũng bị xé toạc ra rồi. Còn không trung của Tiểu thiên vực này, càng không ngăn cản được lá bùa chú này.

Cũng bởi nhờ lá bùa này, y mới có thể đào tẩu.

Diệp Mặc thật không ngờ còn có kẻ như vậy, vừa rồi một chiêu kia tuy tên đó đã rơi vào thế yếu, nhưng cũng không rõ ràng, hoặc là nói y căn bản cũng không thua. Tình huống như vậy, tên này vậy mà lại bằng lòng lấy ra bùa chú quý giá như thế để đào tầu, này cũng quá cẩn thận đi. Giá trị của lá bùa kia, Diệp Mặc đoán chừng khônng thua gì một món thần khí cực phẩm.

Đổi thành bất cứ người nào khác, dưới tình huống này, cho dù là muốn chạy trốn, cũng không nhanh được như vậy. Ít nhất phải đánh thêm một lát nữa mới biết được. Đương nhiên, đánh thêm một hồi, cho dù là có loại bùa chú này, cũng đi không được rồi.

Diệp Mặc thoáng có chút hối hận, sớm biết như vậy nên dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung rồi. Hắn khẳng định nếu như dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung. Hóa đạo tóc trắng này tuyệt đối không đi được.

- Diệp đại ca, để y chạy thoát rồi sao?

Thanh Như đi tới hỏi.

- Tên này nhát như chuột, còn chưa bắt đầu đánh, quay người đã chạy mất rồi.

Vô Ảnh lại ở một bên nhìn thấy rành mạch, đi tới khinh thường nói.

Diệp Mặc ừ một tiếng:

- Đúng, để y chạy thoát rồi, ta cũng không ngờ còn có loại người cẩn

thận như này, còn chưa bắt đầu đánh nhau, đã dùng bùa chú cấp cao nhất đào tẩu. Loại người này tiếc mạng như thế, không biết làm sao lại tìm tới nơi này. Còn trốn ở cái nơi này, đóng năm giác quan nữa chứ.

Tiểu Băng Sâm lại ở một bên nói:

- Lão đại, người này khẳng định cũng nghĩ giống như chúng ta, cái chỗ này toàn là thần linh khí, lại không có tiên linh thảo cao cấp. Hẳn là y đã đoán ra nơi này có một loại thứ tốt đỉnh cao, nên mới trốn trong trận pháp che dấu này, che năm giác quan đi chậm rãi dùng thần thức thâm nhập từng chút một.

- Nhì dáng vẻ của y, ở chỗ này hẳn là rất nhiều năm rồi, sao đến bây giờ còn chưa tìm ra được? Xem ra cho dù là có thứ tốt, chúng ta cũng không chắc chắn có thể tìm được đâu.

Vô Ảnh nghe Tiểu Băng Sâm nói xong, có một chút nhụt chí nói.

Tiểu Băng Sâm khinh thường nói:

- Ngươi biết cái gì, thiên địa bảo vật chân chính, đều phải nhận chủ đấy. Nếu như người này không phải là Chủ nhân mà thiên địa bảo vật này muốn nhận, hoặc là thiên địa bảo vật cho rằng y không có tư cách vàn năng lực hưởng dụng, thì sẽ che giấu thật kỹ, tuyệt đối sẽ không đi ra.

Diệp Mặc nghe đến đó lập tức nhớ tới một mảnh cỏ xanh lúc trước hắn đứng kia, lúc trước ở phía trước nãi cỏ này hắn có một loại cảm giác mãnh liệt. Cái loại cảm giác này thậm chí là một loại kêu gọi, nghĩ tới đây, hắn lập tức nói với Tiểu Băng Sâm:

- Tiểu Sâm, ở phía trước ta nhìn thấy một trận pháp có lhả năng là trận pháp che giấu tự nhiên. Nhưng với trình độ trận pháp của ta, lại tìm không thấy cửa vào ở chỗ nào, ngươi đi giúp ta xem một chút.

Mấy người rất nhanh liền lại đi tới phía trước mảnh cỏ xanh mà lúc trước Diệp Mặc đã đứng lặng kia, Tiểu Băng Sâm cẩn thận nhìn một chút,

cau mày nói:

- Ở đây không có gì …

Tiểu Băng Sâm còn chưa nói hết lời, một bóng dáng lờ mờ từ hư đến thật chậm rãi hiển hiện ra, dù là Diệp Mặc cũng không thể tin được mà nhìn cái bóng dáng từ hư đến thực trước mắt này. Đây là một cây đại thụ gần tới mười trượng, xanh tươi vô cùng, trên cây còn lác đác kết được một ít trái cây màu vàng, ước chừng có hơn 100 quả.

Một mùi thơm ngát ngấm cả vào lòng người truyền đến, mấy người đều bỗng cảm thấy phấn chấn, Thanh Như thậm chí cảm giác được tu vi của mình vô duyên vô cớ tăng lên một chút.

Diệp Mặc đang muốn nói trái cây kia rất quen thuộc, chỉ nghe thấy Tiểu Băng Sâm khiếp sợ kêu:

- Hoàng Trung Lý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2135

Cướp Hư Không

Hoàng Trung Lý - một trong Thập đại linh căn!

Thanh Như cũng khiếp sợ kêu lên. Mặc dù cô chưa thấy qua Hoàng Trung Lý, nhưng đã sớm nghe nói qua.

Hoàng Trung Lý là một trong Thập đại linh căn, hơn nữa còn là một loại Hỗn Độn Đạo Quả cực kỳ ngon. Ăn quả của Hoàng Trung Lý, có thể lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa, thậm chí cảm ngộ được quy tắc của tiên đạo, lĩnh ngộ được đại đạo của riêng mình. Cho nên Hoàng Trung Lý còn có một tên gọi nữa là Tắc Quả.

Hoàng Trung Lýc rất khó kết quả, pháp tắc thiên địa đại đạo trong mỗi một quả đều không hoàn toàn giống nhau. Nhưng mỗi một quả, đều là duy nhất trong thiên địa.

Diệp Mặc lúc này cũng đã nhìn ra, hắn đã từng thấy Hoàng Trung Lý, nói chính xác là hắn từng thấy một nhánh cây Hoàng Trung Lý. Nhánh cây kia và Hoàng Trung Lý trước mắt này mặc dù có hơi chút khác biệt, lại hiển nhiên là cùng một vật, không chỉ như thế, trong Thế giới trang vàng của hắn còn có một nhánh cây Hoàng Trung Lý nhỏ.

Một nhánh cây Hoàng Trung Lý nhỏ này huyết mạch rõ ràng là đã không còn tinh khiết nữa rồi, đây là lúc trước khi hắn luyện thể ở suối Phiêu Miểu, gặp văn sĩ trung niên kia, lấy được trong tay y. Trong tay văn sĩ trung niên kia có một nhánh cây Hoàng Trung Lý, nhánh cây kia hẳn là lấy được từ trên thân cái cây này.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến cây Hoàng Trung Lý trước mắt này, quả nhiên, bên trên có một dấu vết nhánh cây bị cắt đứt, cái này cũng không biết đã qua bao nhiêu năm rồi, cái dấu vết này vẫn còn ở đây.

- Không ngờ đúng là Hoàng Trung Lý.

Diệp Mặc đè nén nội tâm kích động, đi ra phía trước dùng tay sờ xoạng cây Hoàng Trung Lý này.

Một trăm linh tám quả Hoàng Trung Lý này, mỗi một quả đều là bảo vật vô giá đấy. Diệp Mặc sau khi lấy được Khổ Trúc, thì đã nghiên cứu cặn kẽ qua Thập đại linh căn, cho nên còn quen thuộc với Hoàng Trung Lý hơn cả Thanh Như.

- Lão đại, em biết rồi, chủ nhân trước đây của Hoàng Trung Lý đã qua đời, nên tự động ẩn giấu ở nơi này. Bây giờ muốn nhận chủ, cho nên…

Tiểu Băng Sâm mừng rỡ nói, bản thân nó chính là linh vật ít có trong thiên địa, nên hiểu rõ đạo lý trong đây đầu tiên. Nếu như Hoàng Trung Lý không nhận chủ, Diệp Mặc cho dù là Dục đạo Thánh đế, tới nơi này, thì cũng giống như Hóa đạo tóc trắng lúc trước kia, căn bản sẽ không tìm được Hoàng Trung Lý.

Diệp Mặc có thế giới hỗn độn, có Cây Hỗn Độn, được Hoàng Trung Lý nhận chủ, cũng là bình thường.

Diệp Mặc trong lòng cũng đồng ý cách nói của Tiể Băng Sâm, hỗn độn linh vật trong thiên địa, cũng đều có linh tính và suy tính. Lúc trước mặc dù hắn có thể lấy được ba tờ trang vàng, đó cũng là vì ba tờ trang vàng tự động ẩn giấu trên địa cầu, ai có thể khẳng định đây không phải là vì muốn nhận hắn làm chủ chứ?

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc bắt đầu dùng ý niệm tiếp xúc với Hoàng Trung Lý, muốn đưa Hoàng Trung Lý vào Thế giới trang vàng. Ý nghĩ của hắn vừa mới phát ra, Hoàng Trung Lý đã tự động mang theo một tia cảm xúc sung

sướng rơi vào trong Thế giới trang vàng, lắc lư đối diện với Khổ Trúc, chiếm cứ một vùng riêng của mình.

Quả nhiên là như vậy, Diệp Mặc cười khổ dùng thần thức quét một chút qua Hoàng Trung Lý bên trong Thế giới trang vàng của mình. Hắn thậm chí hoài nghi sở dĩ Thanh Như lạc đường đến nơi này, cũng là có duyên cớ của Hoàng Trung Lý.

Trông thấy Diệp Mặc đơn giản đã thu lấy được Hoàng Trung Lý, không có bất kỳ dấu vết nào, Thanh Như lập tức hiểu lời Tiểu Băng Sâm nói là đúng. Hoàng Trung Lý thật sự muốn nhận chủ, nếu không sẽ không dễ dàng như vậy mà bị lấy đi đâu.

- Tôi nghe nói Hoàng Trung Lý rất khó kết quả, sao trên cây Hoàng Trung Lý này kết nhiều quả vậy?

Thanh Như sực tỉnh táo lại, hơi hơi có chút nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu, chỉ có điều là không đợi hắn trả lời, Tiểu Băng Sâm đã chủ động nói:

- Hoàng Trung Lý kết quả đúng là gian nan, nghe nói vạn năm mới kết một quả, nhưng một khi quả trên cây Hoàng Trung Lý đủ số thiên địa, thì sẽ không tiếp tục tăng thêm nửa. Quả trên cây này vừa đúng là một trăm linh tám quả, cho thấy cây này ở đây ít nhất một trăm linh tám vạn năm.

Vô Ảnh không phục nói:

- Nói không chừng lúc Hoàng Trung Lý này ẩn giấu ở chỗ này, bên trên đã có một trăm quả rồi, ngươi lại không nhìn thấy, làm sao biết được.

- Tuyệt đối không có khả năng.

Tiểu Băng Sâm không chút do dự nói.

- Làm sao ngươi biết không có khả năng?

- Chủ nhân ngày trước của Hoàng Trung Lý nhất định là đã qua đời, Hoàng Trung Lý mới xuất hiện tại nơi này. Chủ nhân kia trước khi tạ thế, khẳng định là không có khả năng sẽ lãng phí quả của Hoàng Trung Lý.

Diệp Mặc cảm giác Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm nói đều có lý, hắn khoát tay nói:

- Bây giờ không phải là lúc tranh luận mấy chuyện này, chúng ta mau chóng rời khỏi đây đã.

Hoàng Trung Lý bị lấy đi, mảnh Tiểu thiên vực này đã không còn bao nhiêu tác dụng nữa. Tuy cũng có thể tốn hoa thời gian dài luyện hóa cái Thiên vực này, nhưng Diệp Mặc thực sự là không có hứng thú luyện hóa một Thiên vực bình thường như vậy. Thế giới Hỗn độn của hắn, đã đầy đủ lắm rồi.

…

Sau khi một lần nữa lại lao ra khỏi mảnh Tiểu thiên vực này, Diệp Mặc phóng ra Thời Không Thoa, mặc cho mấy người Thanh Như và Tiểu Băng Sâm vào trong Thế giới trang vàng quan sát Hoàng Trung Lý, một mình hắn khống chế Thời Không Thoa muốn nhanh một chút trở lại tuyến đường cũ.

Chỉ có điều là lần này lệch hướng hình như có hơi nghiêm trọng, trọn vẹn bốn năm sau, Diệp Mặc mới từ trên la bàn phương vị của Thời Không Thoa nhình thấy một vài tia sáng hơi rõ ràng một chút.

Thanh Như ngoại trừ thỉnh thoảng tu luyện ra, đại đa số thời gian đều ở trên Thời Không Thoa cùng nói chuyện phiếm với Diệp Mặc, hoặc là quan sát các hiện tượng vũ trụ trong hư không.

Hư không mênh mông, chứa đựng quá nhiều thứ mà con người không biết, dù là tu luyện tới trình độ như Diệp Mặc, vẫn còn rất nhiều thứ không hiểu.

Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm tuy muốn khống chế Thời Không Thoa,

nhưng lại bị Diệp Mặc không chút do dự đuổi đi. Trong giới vực của loại hư không này, chỉ có chính hắn không chế Thời Không Thoa mới an toàn, hơn nữa cho Vô Ảnh không chế, còn không biết phải bay bao nhiêu năm mới có thể đến Hư Thị.

Lại mười năm nữa trôi qua, mấy vạch phương hướn chỉ hướng Hư Thị phía trước Thời Không Thoa càng ngày càng rõ ràng. Diệp Mặc biết, Hư Thị đã càng ngày càng gần rồi, có lẽ bọn hắn căn bản cũng không cần dùng tới năm mươi năm thời gian, đã có thể chân chính đến được Hư Thị rồi.

Thời Không Thoa dưới sự không chế của Diệp Mặc tốc độ đã đạt tới một cực điểm, giống như một cái bóng thuấn di trong hư không vậy, căn bản là không có dấu vết mà tìm luôn.

Dù không có dấu vết mà tìm, dưới thần thức mạnh mẽ, Thời Không Thoa cũng phải lộ ra. Lúc này một luồng thần thức đã đảo qua bên trên Thời Không Thoa của Diệp Mặc, thậm chí là không chút kiêng kỵ quét tới trên người Diệp Mặc và Thanh Như.

Luồng thần thức này cực kỳ dũng mãnh, cũng cực kỳ ngang ngược. Thần thức của Diệp Mặc cũng lập tức quét đến đối phương, hắn nhìn thấy không chỉ có một người, mà là mười một người.

Mười một người này vây quanh một thần khí phi hành màu tím, hơn nữa không ngừng công kích pháp bảo phòng ngự bên trên thần khí phi hành màu tím kia. Mười một người vậy mà có tới năm Hóa đạo Thánh đế, sáu Dục đạo Thánh đế. Còn dưới Dục đạo thì không có ai cả.

Diệp Mặc trông thấy thần khí phi hành màu tím này, lập tức trong lòng thất kinh, vì có được một món thần khí phi hành thượng phẩm, hắn phải hao hết sức lực, đã là gian khổ cực kỳ. Mà ở đây hắn tùy tiện nhìn đã thấy một món thần khí phi hành màu tím, đã là một nửa thần khí cực phẩm, chỉ thiếu chút nữa là sắp sửa đạt đến cấp bậc thần khí cực phẩm rồi.

Bên trên thần khí phi hành màu tím này tuy cũng có hai Hóa đạo Thánh

đế đang bảo vệ trận pháp phòng ngự bên trên pháp bảo phi hành, nhưng trận pháp kia hiển nhiên là cầm cự không được bao lâu, thậm chí bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị đánh tan.

Chỉ có điều là trong khoảng thời gian ngắn, thần khí phi hành thượng phẩm của Diệp Mặc đã đi tới sát bên này rồi.

- Kia là một món thần khí phi hành cực phẩm.

Thanh Như lúc này cũng đã nhìn thấy thần khí phi hành màu tím bị vây lại kia, kinh ngạc than một câu.

- Không đúng, là một món thần khí phi hành nửa cực phẩm.

Diệp Mặc lắc đầu nói, hắn là một tông sư Luyện khí hàng đầu, bây giờ nếu có đủ vật liệu đỉnh cao, hắn thậm chí có thể luyện chế ra thần khí cực phẩm, cho nên bất kỳ pháp bảo nào, khi hắn quét qua một cái, là không thể che giấu được.

- Ha ha… Tiếu Cấn ta tung hoành hư không mấy ngàn năm, vẫn là lần đầu tiên trông thấy người gặp phải hay nhìn thấy chúng ta mà không nghĩ đến chuyệc đào tẩu, còn bình luận đẳng cấp pháp bảo phi hành nữa chứ, tốt.

Một người đàn ông thân cao gần một trượng cười lớn một tiếng, đã từ trong mười một người kia đi ra, chặn Thời Không Thoa của Diệp Mặc.

- Đừng chỉ la nói đến pháp bảo phi hành của người khác, cái pháp bảo phi hành này của các ngươi ta thấy cũng không tệ, cũng là một thần khí phi hành thượng phẩm hàng đầu đấy.

Tiếu Cấn sau khi chặn Thời Không Thoa của Diệp Mặc, nhìn Thời Không Thoa của Diệp Mặc kỹ một chút, rồi mới có chút hài lòng nói.

- Cướp hư không.

Thanh Như lập tức khiếp sợ nói ra tiếng.

- Giờ mới phản ứng được, khó trách dám một mình đi theo một Tiên đế tiến vào hư không.

Tiếu Cấn nhìn chằm chằm Thanh Như nói một câu xong, lập tức xoi mói mà nói:

- Một tiên tử rất đẹp, Tiếu Cấn ta tung hoành vô số năm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái hoàn mỹ như thế.

- Hồ Tiên, cô gái kia ta đã muốn rồi.

Một gả đàn ông cực kỳ gầy yếu lúc này cũng lao đến, hiển nhiên là ưng ý Thanh Như rồi.

Tiếu Cấn bị người ta gọi là Hồ Tiên thuận miệng nói:

- Đối với phụ nữ ta không có hứng thú, ta chỉ muốn cái pháp bảo phi hành này thôi.

Nói xong, gã nhìn chằm chằm Diệp Mặc cười hắc hắc nói:

- Ngươi biết vì sao hắn gọi ta là Hồ Tiên không? Bởi vì khi ta đánh nhau với người khác, không thích đốt rụi người ta, mà là thích kẻ đó cháy khét cơ, cho nên ta được gọi Hồ Tiên.

Diệp Mặc căn bản là không đợi gã nói hết lời, Tử Đao đã phóng ra, Liệt Không thần thông.

Cho dù là ở trong hư không, Liệt Không thần thông phóng ra, cũng làm cho hư không nổi bậc lên một cầu vòng màu tím dài mấy vạn trượng, luồng cầu vòng màu tím này trong nháy mắt đã hủy diệt đi thanh âm của Tiếu Cấn, xen lẫn một luồng hào quang có chút hoa mỹ lóa mắt rơi thẳng xuống, vậy mà thiếu đi rất nhiều sát cơ.

Diệp Mặc thăng cấp Dục đạo trong hư không, lĩnh ngộ được một chút pháp tắc trong hư không. Liệt Không tuy vẫn là Liệt Không thần thông,

nhưng loại sát cơ mạnh mẽ ác liệt tràn ta ngoài đã bị Diệp Mặc mài dũa đi, thay vào đó là một loại ánh sáng màu tím chói mắt.

Ánh sáng màu tím rơi xuống, hư không chung quanh lập tức biến thành màu tím. Tiếu Cấn là một Hóa đạo sơ kỳ, trong chớp nhoáng này gã lại lâm vào chính giữa đạo cầu vòng mầu tím của Diệp Mặc.

Nhưng rất nhanh gã liền kịp phản ứng, suy nghĩ của mình không đúng, đây không phải cầu vồng tím, đây là sát mang, một dòng sát mang mà ngay cả gã cũng không cảm giác ra được sát cơ.

Một tầng run rẩy nhỏ dâng lên trên bề ngoài thân thể gã, là một Hóa đạo Thánh đế, gã há có thể không biết thần thông càng lớn, sát cơ lại càng đáng sợ sao. Mà một khi sát cơ đều bị che giấu đi, thì đó chính là thần thông đã dung hợp với pháp tắc thiên địa đến hoàn mỹ, một khi bị loại thần thông này cuốn vào, thần hồn đều diệt, căn bản không có chỗ trống nào để phản kháng.

Mồ hôi lạnh toát ra, cùng lúc đó, một pháp bảo màu xám hình dạng như ngọn lửa đã được gã phóng ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2136

Vây Công

Màu xám cực nóng đáng sợ giống như một túi thuốc nổ, bị Tiếu Cấn phóng ra đồng thời đã ầm ầm nổ ra. Thời gian chỉ một hơi thở, hư không chung quanh đã bị ngọn lửa màu xám đáng sợ vây lại rồi. Lửa màu xám rợp trời kia cháy mạnh đồng thời cuộn lên, chẳng những có một phần nghênh hướng Liệt Không Đao Ngân, hơn nữa phần lớn là chụp vào Diệp Mặc.

Tử Đao ở bên trong lửa cháy mạnh màu xám tro này, vẫn mang theo tử mang lóa mắt đánh xuống.

Hư không Hôi viêm, Diệp Mặc vừa hình một cái liền nhận ra thứ màu xám tro này là Thiên Hỏa, cũng là Hư không Hôi viêm - đứng hàng thứ mười bốn trong Thiên Hỏa. Hơn nữa Diệp Mặc khẳng định Hư không Hôi viêm của đối phương cũng khai triển ra được hỏa linh, nếu không không có khả năng sẽ có loại linh tính này. Loại ngọn lửa có linh tính này ít nhất là cấp bậc Thần diễm.

Đây là một loại lửa cực kỳ lợi hại, không chỉ thế, Diệp Mặc cũng chưa bao giờ từng thấy có người trực tiếp dùng ngọn lửa làm pháp bảo công kích chính. Tiếu Cấn dám dùng ngọn lửa làm pháp bảo công kích, hiển nhiên y chẳng những có lòng tin đối với ngọn lửa của chính mình, hơn nữa còn có một loại lửa thần thông.

Đừng nói lúc này Tiểu Thanh đã nhảy lên trong tử phủ, muốn ra công kích Hư không Hôi viêm, cho dù là hỏa linh Tiểu Thanh không có phản ứng, Diệp Mặc cũng định dùng lửa để giáo huấn cái tên Hồ Tiên tự cho là đúng này một chút.

Hư không Hôi viêm còn chưa bổ nhào vào Thời Không Thoa của Diệp Mặc, Diệp Mặc đã đấm ra một quyền. Thần thông của hắn và của Tiếu Cấn bất đồng, của hắn là dung nhập ngọn lửa vào trong quyền đạo thân thông của mình.

Một bức tường lửa màu xanh trong nháy mắt cũng đã đánh ra, bức tường lửa màu xanh thẫm va vào bên trên màng lớn Hư không Hôi viêm này vậy ma không có một tiếng động nào.

Sau hai hơi thở, mới có một tiếng bén nhọn vang lên, mảng lớn Hư không Hôi viêm kia giống như gặp phải thiên địch cực kỳ đáng sợ, lập tức lui xuống. Lúc này bức tường lửa màu xanh thẫm thứ hai và thứ ba đã ép tới, ép lên giống như hoa sóng.

- Thanh Như Hiểu Thiên …

Tiếu Cấn chơi lửa, hiển nhiên vô cùng hiểu biết về lửa, Diệp Mặc dung nhập ngọn lửa vào trong quyền đạo thần thông, loại sóng lửa này đánh ra quả thực là đáng sợ. Nếu như gã không thể ngăn được loại ngọn lửa đáng sợ này, vậy gã cho dù là không chết cũng phải tuợt mất một tầng da.

Lúc này mấy tên Thánh đế vây công pháp bảo phi hành màu tím cũng cảm thấy tình huống không đúng, lại có một gã Thánh đế và ba gã Dục đạo Thánh đế nhanh chóng bay tới.

Cùng với bốn người này rời đi, mười một gã Thánh đế vây công pháp bảo phi hành màu tím chỉ còn lại năm người.

Không gian phí trước pháp bảo phi hành màu tím trong nháy mắt đã được mở ra, đồng thời áp lực cũng giảm nhiều. Thần thức của hai gã Hóa đạo Thánh đế bên trên pháp bảo phi hành màu tím kia chỉ thoáng quét qua phía Diệp Mặc một chút, liền thu hồi lại. Cùng lúc đó, pháp bảo phi hành nửa cực phẩm màu tím kia lại đột nhiên đổi hướng, xuyên qua khoảng trống giữa năm tên Thánh đế vây quanh bọn họ, chỉ trong một cái hô hấp đã biến mất không còn dấu vết. Năm tên Thánh đế này bởi vì chỉ còn lại có hai tên

Hóa đạo Thánh đế, nên đối mặt với hai Hóa đạo Thánh đế bên trên pháp bảo phi hành một lòng muốn chạy trốn, trong lúc nhất thời bọn gã lại không kịp chặn lại.

- Những người này thật sự là quá không biết xấu hổ.

Dù là Thanh Như cũng tức giận mắng một câu, Diệp Mặc rõ ràng là đang trợ giúp pháp bảo phi hành màu tím công kích cướp hư không, pháp bảo phi hành màu tím kia áp lực giảm bớt, vậy mà lại không giúp đỡ phản công, ngược lại còn chạy trốn mất tiêu.

Diệp Mặc cũng hừ lạnh một tiếng, hắn ghét nhất chính là loại vong ân phụ nghĩa này. Vừa rồi nếu như hắn không muốn xuất thủ, Tiếu Cấn tuyệt đối không ngăn được Thời Không Thoa của hắn. Hắn nán lại, là cố ý giúp một tay. Không ngờ lại nghiệm chứng câu chuyện nông phu và con rắn, có một số việc thật đúng là không thể tùy tiện làm người tốt.

Tiếu Cấn điên cuồng thúc dục nguyên khí, muốn ngăn trở Thanh Như Hiểu Thiên của Diệp Mặc, chỉ cần gã ngăn được một vòng này, chờ đồng bạn của gã tới thì dễ rồi.

Nhưng dù là gã có thúc dục Hư không Hôi viêm đi nữa, Thanh Như Hiểu Thiên cũng thế như chẻ tre hoàn toàn cuốn Hư không Hôi viêm vào, một tiếng cháy rực thét lên từ trong ngọn lửa màu xám phát ra. Diệp Mặc vậy mà lại cảm giác được Thanh Như Hiểu Thiên của mình trong nháy mắt này giống như đã tăng lên rất nhiều vậy.

Hắn lập tức hiểu ra, Thanh Như Hiểu Thiên là thiên địch của Hư không Hôi viêm, tuy cùng là Thần diễm, nhưng Thanh Như Hiểu Thiên đẳng cấp cao hơn Hư không Hôi viêm nhiều, lại là áp chế Hư Không Hôi viêm, lúc này mới có thể nuốt chửng Hư không Hôi viêm.

Trong nháy mắt khi Thanh Như Hiểu Thiên cắn nuốt sạch Hư không Hôi viêm, bức tường lửa màu xanh thẫm thứ tư đã quấn lấy Tiếu Cấn. Diệp Mặc biết lúc này Tiếu Cấn đã không còn đáng lo nữa rồi, hắn thử truyền một cái

tin tức cho hỏa linh Tiểu Thanh, khiến cho bức tường lửa thứ năm của Tiểu Thanh oanh kích tới cái tên Hóa đạo Thánh đế gầy yếu kia.

Khiến cho Diệp Mặc vui mừng chính là, hắn lập tức nhận được thanh âm của hỏa linh, thanh âm non nớt vô cùng còn mang theo vẻ vui sướng:

- Không thành vấn đề, lão đại.

Hỏa linh có thể nói chuyện? Hơn nữa còn học theo giọng điệu của Vô Ảnh? Diệp Mặc trong nháy mắt liền hiểu được, hắn biết lúc này không phải lúc thích hợp để hỏi hỏa linh về những chuyện này, đồng thời khi bức tường lửa màu xanh thẫm thứ năm đánh về phía Hóa đạo Thánh đế gầy yếu kia, Tiếu Cấn đã phát động ra độn thuật. Dưới Thần diễm của Thanh Như Hiểu Thiên, gã tìm không thấy biện pháp thoát thân nào tốt hơn.

Cho tới giờ khắc này Liệt Không Đao Ngân của Tử Đao mới rơi xuống, một dòng huyết vụ phun ra, dưới sự trói buộc của Thanh Như Hiểu Thiên, Tiếu Cấn bị Liệt Không chém thành hai khúc. Độn thuật chỉ phát động ra một nửa đã bị gián đoạn, Diệp Mặc cũng không có tâm tình nướng cháy Tiếu Cấn. Ngọn lửa màu xanh cuốn một cái, Tiếu Cấn ngay cả nguyên thần mang thân xác ngay cả tro cũng không còn, chỉ có một chiếc nhẫn rơi xuống, xuất hiện ở lòng bàn tay Diệp Mặc.

Hóa đạo Thánh đế gầy yếu kia khó khăn lắm mới ngăn được bức tường lửa thứ năm do năm con sóng lửa chồng chất lên của Diệp Mặc, có chút chật vật lui ra, đứng chung một chỗ với mười người khác.

Mười người sững sờ nhìn chằm chằm vị trí vừa rồi Tiếu Cấn đứng, lúc này Tiếu Cấn sớm đã hóa thành hư vô.

- Lại dám giết Hồ Tiên …

Tên Hóa đạo Thánh đế hầy yếu ngăn trở Diệp Mặc kia trước nhất phẫn nộ, ác liệt hừ một tiếng kêu lên:

- Cùng lên, rút hồn luyện phách hắn tế Hồ Tiên.

Mười tên Thánh đế đồng thời phóng ra pháp bảo đánh về phía Diệp Mặc, Diệp Mặc biết phòng ngự của Thời Không Thoa của hắn tuyệt đối không chịu được công kích của mười người này, hắn dứt khoát chạy ra khỏi Thời Không Thoa. Thanh Như coi tình hình lên khống chế Thời Không Thoa trong nháy mắt lui ra phía sau, Thời Không Thoa mặc dù có trận pháp phòng ngự, nhưng Thanh Như tu vi quá thấp, lúc này căn bản là không giúp được gì. Điều duy nhất cô có thể làm, chỉ là không ảnh hưởng đến Diệp Mặc đánh nhau.

Mười tên cướp hư không này căn bản là mặc kệ Thanh Như, bây giờ Diệp Mặc đã là tử địch trong mắt bọn gã. Lĩnh vực của mười Thánh đế hoàn toàn chồng chất lên nhau, theo bọn gã thấy, loại phạm vi chồng lên đáng sợ này và pháp bão đồng thời công kích, Diệp Mặc sẽ bị nghiền ép thành bột phấn. Cuối cùng có thể tồn đọng lại, tối đa cũng chỉ còn một nguyên thần mà thôi. Lĩnh vực Thánh đế chồng lên, gần như không thua hình thức ban đầu của một giới vực.

Diệp Mặc chưa bao giờ trải qua áp lực đáng sợ như vậy, hắn cảm giác được lĩnh vực Thánh đế của mình trong nháy mắt này đã hoàn toàn bị xé rách, khí thể khủng bố điên cuồng đánh vào trên người hắn, gần như muốn xé rách hắn thành mảnh vụn.

Mấy ngụm máu tươi phun ra, Diệp Mặc vậy mà lại không đánh ra Tử Đao của mình, mà đem lĩnh vực của mình co rút lại trong phạm vi vài trượng, đồng thời liên tục sáu luồng Liệt Không Dung Thuật thần thông đánh ra.

Sáu gã Dục đạo Thánh đế, nếu như là một đấu một với từng tên một, Diệp Mặc có nắm chắc trong chớp mắt sẽ giết từng người một trong số đó, nhưng nhiều Dục đạo Thánh đế và Hóa đạo Thánh đế như vậy liên hợp lại công kích một mình hắn, cho dù là lĩnh vực nghiền ép, cũng làm cho hắn không chịu nổi rồi.

Hắn chỉ có thể dùng Dung Thuật thần thông đánh lén, Dung Thuật thần thông là công pháp thần thức đỉnh cao. Sau khi được Diệp Mặc cải tiến càng

uy lực kinh người, chỉ có điều là thần thức tiêu hao quá lớn mà thôi. Chính là dùng thần thông thực tế của hắn thông qua hình thức công kích bằng thần thức đánh ra, hơn nữa còn là công kích vào thức hải.

Trông thấy Diệp Mặc bị khí thế của lĩnh vực Thánh đế chồng lên nhau áp chế cho phun máu, bốn gã Hóa đạo Thánh đế trong lòng vui vẻ, càng thúc dục công kích về phía pháp bảo của Diệp Mặc. Mà sáu gã Dục đạo Thánh đế kia bởi vì bị Dung Thuật thần thông của Diệp Mặc đánh lén, thế công lập tức dừng một chút. Diệp Mặc trong lúc vội vã phóng ra Kim Cang Đại Thừa Đồ, hắn rất muốn dùng công kích để chống lại công kích, nhưng nhiều người như vậy công kích một mình hắn, hắn căn bản là không có năng lực dùng công đấu công nữa.

Kim Cang Đại Thừa Đồ mang theo hàng loạt Pạm Âm, hóa thành mấy chục Kim Cang La Hán, những Kim Cang La Hán này liên thủ, muốn ngăn trở pháp bảo công kích của bốn gã Hóa đạo Thánh đế này.

- Kim Cang Đại Thừa Đồ?

Một gã Hóa đạo Thánh đế nhận ra cái Kim Cang Đại Thừa Đồ này của Diệp Mặc mừng rỡ kêu lên.

Diệp Mặc biết rõ Kim Cang Đại Thừa Đồ của hắn tuyệt đối không thể ngăn được trong ba lần hô hấp, sáu luồng Dung Thuật thần thông của hắn sau khi công kích ra, lập tức chính là sáu luồng Lôi Thương ầm ầm đánh xuống.

Sáu gã Dục đạo Thánh đế kia bị Dung Thuật thần thông của Diệp Mặc đánh lén, cùng lúc thức hải quay cuồng bị xé rách. Nếu như Diệp Mặc còn là Tố đạo Thánh đế, cho dù là dùng Dung Thuật thần thông đánh lén Dục đạo Thánh đế, Dục đạo Thánh đế cũng có một lựa chọn phản kích hoặc là chống cự. Nhưng lúc này Diệp Mặc đã là Dục đạo, sáu gã Dục đạo Thánh đế này không có nửa phần cơ hội.

Đồng thời khi thức hải của cáu gã Dục đạo Thánh đế này bị Thần Thức

Dung Thuật thần thông Liệt Không đánh trúng, trong hư không tiếng sấm vang lên, sáu luồng Lôi Thương vô cùng to lớn do sấm sét biến thành đã nhanh chóng rơi xuống. Sấm sét màu đen làm cho hư không chung quanh càng có vẻ thêm u ám, mà ngay cả La Hán màu vàng kim bên trên Kim Cang Đại Thừa Đồ cũng bị sấm sét màu đen tôn lên có chút âm trầm.

Phập phập phập …

Sáu luồng huyết vụ nổ tung, sáu gã Dục đạo Thánh đế dưới Dung Thuật thần thông đánh lén và Ngũ Lôi Thương Sát của Diệp Mặc, trong nháy mắt hóa thành mưa máu.

Răng rắc …

Kim Cang Đại Thừa Đồ cũng tại thời khắc này phát ra một tiếng vang vỡ vụn, Diệp Mặc biết đây không phải Kim Cang Đại Thừa Đồ bị đánh nát, mà Kim Cang Đại Thừa Đồ của hắn mất đi tác dụng.

Trong thức hải của hắn hàng loạt trận suy yếu truyền đến, công kích của bốn gã Hóa đạo Thánh đế chẳng những đánh cho Kim Cang Đại Thừa Độ của hắn về nguyên hình, còn khiến cho kinh mạch hắn hoàn toàn vỡ vụn. Nếu như không phải thân xác của hắn kiên cố, dưới loại công kích đáng sợ này, thậm chí đã tan rã rồi.

Diệp Mặc cố kìm nén phun ra một ngụm tinh huyết nữa, không lùi ngược lại lại tiến lên một bước, đưa tay chính là hai luồng Thần Văn rơi xuống, đại thần thông Thái Sơ Thần Văn.

Nếu như nói lúc trước Diệp Mặc giết Tiếu Cấn, mấy tên Hóa đạo Thánh đế này còn tưởng rằng Diệp Mặc là vì có một loại Thiên Hỏa lợi hại hơn Hư không Hôi viêm nên mới có thể làm được như vậy, bây giờ Diệp Mặc trong nháy mắt giết sáu gã Dục đạo Thánh đế, bọn gã vậy mà không cách nào nhìn ra Diệp Mặc đã dùng thủ đoạn gì để giết.

Bọn gã liên thủ tuy đã đánh cho Kim Cang Đại Thừa Đồ về nguyên

hình, nhưng khiến cho bọn gã càng khiếp sợ hơn chính là, không ngờ lại nhìn thấy Thái Sơ Thần Văn.

- Thái Sơ Thần Văn …

Một gã Hóa đạo trung kỳ hơi mập mạp run giọng kêu lên một câu, Nguyệt Nha Thần Sạn trong tay có chút run rẩy.

- Không phải sợ hắn, hắn cũng sắp không xong rồi.

Hóa đạo Thánh đế gầy yếu thấy bên phía mình có người sợ hãi, vội vàng kêu lên một câu, đồng thời lại phóng ra một cái Long Nha Địa Ngục Ấn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2137

Thần Văn Lại Lập Công

Diệp Mặc gượng ép thúc dục thần thức của mình, đồng thời khi hai luồng Thái Sơ Thần Văn đánh ra, Tử Đao cũng ầm ầm đánh xuống.

Thái Sơ Thần Văn thêm Lạc Ngân Đao Văn.

Lúc này mảng hư không này đã vặn vẹo, hai luồng Thái Sơ Thần Văn rõ ràng không có mục tiêu, nhưng bốn gã Hóa đạo Thánh đế ở đây đều cảm giác hai luồng Thái Sơ Thần Văn này là phóng tới bọn họ.

Một gã Hóa đạo sơ kỳ tóc dài, rốt cuộc nhịn không được kinh hãi trong nội tâm, quay người mang theo một đường độn quang, trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết. Gã nhìn không ra tu vi Diệp Mặc, nhưng có thể một hơi giết một Hóa đạo, sáu Dục đạo, há có thể đơn giản?

- Quỷ nhát gan, cho dù là hắn có Thái Sơ Thần Văn thì sao chứ? Hắn đã là nỏ mạnh hết đà rồi. Chỉ cần ba người chúng ta liên thủ, nhất định có thể giết hắn.

Gã đàn ông Hóa đạo gầy yếu kia hừ lạnh một tiếng, trong khi nói Long Nha Địa Ngục Ấn đã bảo vệ toàn thân gã.

Hai người còn lại cũng đồng thời phóng ra pháp bảo phòng ngự, tuy bọn gã không đào tẩ, nhưng lại đều không chủ động ra tay, mà là trước tiên bảo vệ mình đã rồi nói sau. Thái Sơ Thần Văn hung danh hiển hách, bất chấp không gian thời gian, không có ai chủ quan cả. Tu luyện tới Hóa đạo, ai mà không tốn rất nhiều vạn năm, trải qua gian khổ vạn khổ mới được? Nếu như giống như Tiếu Cấn trước đó, bị người ta dễ dàng giết chết, đó mới là oan

uổng cực kỳ.

Tuy ba người họ không đi, nhưng uy thế liên thủ trước kia đã mất.

Hai luồng Thái Sơ Thần Văn trục tiếp đánh về phía Hóa đạo trung kỳ mập mạp nói chuyện có chút run rẩy này, Diệp Mặc sớm đã nhìn ra tên Hóa đạo trung kỳ mập mạp này kiêng kỵ Thái Sơ Thần Văn nhất.

Quả nhiên tên Hoá đạo trung kỳ mập mạp kia trông thấy hai luồng Thái Sơ Thần Văn đánh về phía gã, thậm chí một số luồng Đao Văn vặn vẹo cũng là hướng về phía gã mà đến, cũng không kịp lo cái khác nữa, mang theo một luồng độn quang, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Gã khẳng định cho dù là đồng bọn của mình có thể giết chết Diệp Mặc đang trọng thương. Gã cũng có khả năng bị Thái Sơ Thần Văn làm trọng thương, thậm chí là chết.

Đảo mắt đã chạy thoát mất hai người, Diệp Mặc không do dự nữa, Thái Sơ Thần Văn và Lạc Ngân Đao Văn vốn là hơi có chút chậm chạp trực tiếp đánh về phía tên Hóa đạo hậu kỳ còn lại kia, hết lần này tới lần khác vẫn tránh đi gã đàn ông gầy yếu kia. Lần này giống như lôi đình đánh qua, không có nửa phần trì hoãn.

Người Hóa đạo hậu kỳ này không có bỏ chạy, một cây pháp bảo dên kịt hình dáng như vây thước phóng ra, Hắc Xích gần như hình thành một đường chân trời màu đen, muốn ngăn trở hai luồng Thái Sơ Thần Văn này. Đồng thời pháp bảo phòng ngự của gã vẫn làm thành đường phòng tuyến thức hai. Hiển nhiên người này cũng cực kỳ kiêng kỵ đối với Thái Sơ Thần Văn.

Uỳnh …

Thái Sơ Thần Văn bổ vào ranh giới do Hắc Xích trải dài ra, trong nháy mắt vặn vẹo vươn ra. Gợn sóng vặn vẹo này hình như đột nhiên dung nhập vào hư không biến mất không thấy gì nữa, giống như biến mất bên trong đường chân trời do Hắc Xích hình thành nên, lại giống như vẫn còn đang trước mắt.

Diệp Mặc thăng cấp Dục đạo ngay trong hư không, đem hư không sáp nhập vào trong đại đạo của mình, trong hư không Thái Sơ Thần Văn càng như cá gặp nước.

Trông thấy hai luồng Thần Văn này biến mất không thấy gì nữa, người Hóa đạo hậu kỳ này sắc mặt lập tức đại biến. Sở dĩ gã sợ hãi Thái Sơ Thần Văn, cũng là bởi vì gã hiểu được Thái Sơ Thần Văn bất chấp thời không. Bây giờ hai luồng Thái Sơ Thần Văn trước đột nhiên biến mất không thấy gì nữa trước Hắc Xích của gã, mà trong cảm giác của gã, lại cứ luôn tồn tại. Điều này làm cho trong lòng gã sinh ra cảnh giác.

Người đàn ông Hóa đạo gầy yếu kia thấy Diệp Mặc cũng không có công kích về phía gã, Long Nha Địa Ngục Ấn vốn là bảo vệ mình của gã bỗng nhiên phát ra hàng loạt tiếng ong ong. Trong nháy mắt đã hình thành một ngọn núi khổng lồ cao mấy vạn trượng, chủ động đè ép nghiền xuống phía Diệp Mặc.

Cho dù là như vậy, gã lại vẫn phóng ra một tấm chắn phòng ngự bảo vệ toàn thân, hiển nhiên trong miệng gã nói đã là nỏ mạnh hết đà rồi, nhưng trong lòng vẫn lo lắng Thái Sơ Thần Văn.

Thời điểm khi một luồng Thần Văn lờ mờ tràn ra từ bên trên Hắc Xích, xuất hiện ở sau lưng Hắc Xích, Hóa đạo hậu kỳ này cũng không còn cách nào nhịn nổi nỗi hoảng sợ của mình. Mà đây cũng chưa phải là cái làm gã khiếp sợ nhất, cái làm gã khiếp sợ nhất chính là, trên người Diệp Mặc tản mát ra từng đợt sức sống mạnh mẽ, đây căn bản không phải là cái người trọng thương có thể có.

Người Hóa đạo hậu kỳ này cũng không kịp lo cái khác nữa, Hắc Xích mang theo bản thân hóa thành một đường kẻ đen biến mất không còn dấu vết. Thái Sơ Thần Văn một khi có thể lướt qua không gian, đã cho thấy Thái Sơ Thần Văn của đối phương đã gần đại thành rồi. Loại thần thông này cho dù là Đạo nguyên Thánh đế cũng không dám coi thường, một Hóa đạo hậu kỳ như gã, muốn tiêu diệt hai luồng Thần Văn này, quả thực là nằm mơ. Huống chi đối phương cũng không có trọng thương, một người trọng thương

có thể tản mát ra loại sức sống nồng đậm này, đó mới là việc lạ.

Nhưng người Hóa đạo hậu kỳ này sau khi đào tẩu, mới cảm thấy không đúng, Thái Sơ Thần Văn hung danh hiển hách, cho dù là gã đào tẩu, hẳn là cũng sẽ đuổi theo làm gã trọng thương, hoặc là bóp vặn không gian có thể trói chặt gã chứ. Sao bây giờ cũng chưa có khiến cho gã bị bất cứ thương tổn gì? Tuy trong lòng gã có nghi hoặc, bảo gã lại quay lại đối chiến với Diệp Mặc, gã không có lá gan này đâu.

Trông thấy tên đồng bọn cuối cùng cũng đi rồi, Hóa đạo Thánh đế gầy yếu này lập tức lộ vẻ kinh hoàng, gã cũng cảm nhận được sức sống dày đặc trên người Diệp Mặc, lúc này làm sao còn có thể lo lắng mắng chửi đồng bọn của mình nhát gan, thậm chí ngay cả Long Nha Địa Ngục Ấn vừa mới đánh ra cũng không muốn nhìn thấy kết quả, trực tiếp nắm Long Nha Địa Ngục Ấn lên, quay người biến thành một làn khói nhẹ.

Hai luồng Thái Sơ Thần Văn kia tuy vượt qua Hắc Xích, nhưng uy lực sớm đã giảm đi nghiêm trọng, nếu như Hóa đạo Thánh đế này không đi, tối đa cũng chỉ khiến cho gã bị thương nhẹ, ngay cả trọng thương cũng không thể, chớ đừng nói chi là giết gã.

Diệp Mặc chậm rãi thở ra, nếu như hai người này không đi, hắn muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, khẳng định là phải lấy Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung ra.

Nhưng Diệp Mặc cũng không muốn lấy Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung ra, một khi hắn lấy loại cung tiễn này ra, thì nhất định phải bắn chết đối phương. Nếu không ở nơi như thế này mà để lộ Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cũng không phải là chuyện nhỏ.

Nhân phẩm của Ngu Tú, Diệp Mặc đã sớm biết, hắn khẳng định Ngu Tú sẽ không để lộ ra cung tiễn của mình. Nhưng trước mặt những người còn lại, một khi lộ ra cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy nữa rồi. Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung là thứ ngay cả Hỗn nguyên Thánh đế cũng muốn lấy, vật này há có thể đơn giản mà để lộ ra. Tiên giới tuy rất nhiều Tiên đế cũng

biết về cung tiễn này, nhưng cũng không có người nào có thể chính thức ý thức được chỗ đáng sợ của loại cung tiễn này.

Đừng nói Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cho dù là 36 viên Lôi Hải Thần Châu, Diệp Mặc cũng không định lấy ra. Trừ phi hắn có nắm chắc giết sạch toàn bộ mười một người này, hoặc là hắn chân chính có năng lực tự bảo vệ.

Thái Sơ Thần Văn hung danh hiển hách, dù sao cũng là một thần thông, dù là truyền ra, cũng chỉ khiến cho người ta kiêng kỵ hắn, cái đó và bảo vật như Kim Cốt Cung hoàn toàn là hai việc khác nhau. Nếu như Hóa đạo Thánh đế gầy yếu kia không đi, Diệp Mặc nhất định sẽ gượng ép phóng ra 36 viên Lôi Châu, sau đó dốc sức liều mạng giết tên Hóa đạo hậy kỳ dùng pháp bảo Hắc Xích kia, cuối cùng dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung tiêu diệt tên Hóa đạo gầy yếu này.

Nếu hai người đều đã đi rồi, hắn cũng không cần phải đi liều mạng nữa. Một khi hắn dùng loại thủ đoạn này giết hai người đó, bản thân hắn cho dù là có Cây Hỗn Độn, cũng không phải trong ngắn hạn là có thể khôi phục được. Nói không chừng hắn còn có thể làm lung lay căn cơ tu luyện của mình.

Cũng may cuối cùng hai người đã đào tẩu, Diệp Mặc cũng biết chuyện này có quan hệ với Cây Hỗn Độn mặc dù không cách nào chữa trị kinh mạch đã vỡ vụn của hắn trong một lần duy nhất, nhưng lại tản mát ra sức sống mạnh mẽ, khiến cho thương thế của hắn khôi phục, đồng thời dọa đối thủ đi.

…

Mười một gã Thánh đế đã chết bảy, đào tẩu bốn, Diệp Mặc cũng lung lay sắp đổ. Thanh Như trong lòng khẩn trương, sớm đã khống chế Thời Không Thoa tới, ôm Diệp Mặc vào bên trong Thời Không Thoa, sau đó khống chế Thời Không Thoa chếch đi một chút, tăng nhanh tốc độ. Cô biết Diệp Mặc đã trọng thương, nếu như bốn người kia trở lại, mới là chuyện nguy hiểm.

Diệp Mặc lần này lại bị thương không nhẹ, giao Thời Không Thoa cho

mấy người Vô Ảnh khống chế, tiến vào Thế giới trang vàng khôi phục thương thế.

Nếu như là người khác, cho dù là Dục đạo Thánh đế, kinh mạch bị đánh thành vỡ vụn, muốn khôi phục cũng cần thần linh thảo cấp cao nhất hoặc là bế quan thời gian dài.

Đối với Diệp Mặc có Cây Hỗn Độn mà nói, chỉ ngắn ngủi thời gian nửa năm, hắn lại lần nữa hoàn toàn khôi phục. Diệp Mặc sau khi khôi phục thương thế, thần thức quét đến Vô Ảnh khống chế Thời Không Thoa đã đi lại bình thường khi tiến vào lộ tuyến đi Hư Thị rồi, cũng không đi ra nữa. Hắn dứt khoát hái xuống một quả Hoàng Trung Lý, bắt đầu cảm ngộ Dục đạo mình đạt được khi thăng cấp trong hư không.

Quả của Hoàng Trung Lý vào miệng thơm ngọt vô cùng, giống như nước suối thanh liệt tối thượng hóa thành Đạo Vận đại đạo chảy xuôi quanh thân Diệp Mặc.

Quả của Hoàng Trung Lý hình như có thể chạm tới cảm ngộ của Diệp Mặc, hóa thành từng đạo pháp tắc hư không trong ý niệm của Diệp Mặc, không ngừng dung hợp với cảm ngộ của Diệp Mặc, đồng thời trợ giúp Diệp Mặc bắt lấy những quy tắc thần thông muốn chạm tới nhưng không cách nào chạm tới kia.

Mà lúc này Diệp Mặc lại tiến vào trong đốn ngộ, hoàn toàn không hề lĩnh hội hết thảy sự vật chung quanh. Đây là vấn đề rất ít xuất hiện từ khi Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh Quyết đến nay, mà bây giờ bởi vì hắn đốn ngộ, mà đã xuất hiện hai lần.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2138

Thần Thông Nhất Phương

Hư không mênh mông, vô biên vô hạn, trong vũ trụ có vô số giao diện hư không, hư không vô hình bởi vì không chạm được tới giới hạn, hư không hữu hìng, bởi vì tu vi đến một trình độ nhất định, bạn có thể xé rách một cái giao diện hư không trong đó tiến vào một cái giao diện hư không khác.

Một cái hư không cũng là vô cùng vô tận, nếu như đặt một cái hư không vô tận trong tầm kiểm soát của mình, vậy là tương đương với nắm được thế giới này trong tay.

Diệp Mặc tâm có điều ngộ ra, bỗng nhiên đưa tay chụp ra, không gian trước mặt hắn lập tức biến thành một khoảng hư không. Khoảng hư không này, còn lâu mới có thể coi là một thế giới, cũng còn kém xa mới hình thành một thế giới. Nhưng khoảng hư không này đã trong khống chế củă hắn.

Diệp Mặc buông tay ra, chắp tay sau lưng đứng lên, hắn không thử nghiệm nữa. Vừa rồi hắn giơ tay hình thành một khoảng hư không, khoảng hư không này không giống với vực, nếu như đối thủ trong một khoảng hư không này của hắn, thì lĩnh vực và công pháp của đối thủ sẽ hoàn toàn bị ngăn cách. Mà trong khoảng hư không này, hắn chính là chúa tể. Hắn có thể trong nháy mắt khi đối thủ chưa kịp phản ứng, phóng ra Thái Sơ Thần Văn của mình, giết đối thủ ngay trong khoảng hư không này của hắn.

Nếu như lúc trước hắn đã nắm trong tay khoảng hư không như này, thì tên Hóa đạo hậu kỳ kia căn bản là trốn không thoát, trực tiếp bị Thái Sơ Thần Văn của hắn chém giết rồi. Thái Sơ Thần Văn đúng là có thể bỏ qua thời không, nhưng bây giờ Diệp Mặc vẫn chưa là được, Thái Sơ Thần Văn của hắn phải vượt qua pháp bảo phòng ngự của đối thủ, thì mới có thể công

kích đối thủ. Bởi vậy, Diệp Mặc có Thái Sơ Thần Văn hung danh hiển hách, mà không cách nào phát huy ra một phần vạn uy lực của nó.

Nếu mà có được Nhất Phương hư không, hắn có thể mô phỏng ra Thái Sơ Thần Văn, đặc tính bất chấp không gian này, trong thời gian ngắn nhất, đánh vào đối thủ.

Cảm ngộ khoảng hư không này, Diệp Mặc cũng không có vui mừng bao nhiêu. Trước không nói hắn cảm ngộ được khoảng hư không này, bởi vì tu vi có hạn, không gian hư không nắm bắt được cũng có hạn. Cho dù là không gian có tăng lớn gấp đôi, có thể bao phủ đối thủ vào trong một khoảng hư không này hay không vẫn là hai việc khác nhau.

Mà đây vẫn chưa phải là chủ yếu nhất, chủ yếu nhất là, tại trong Thế giới trang vàng của mình hắn mở ra một khoảng hư không đã cực kỳ hao tổn nguyên thần cùng thần thức rồi, nếu như tại thế giới bên ngoài, Diệp Mặc thậm chí hoài nghi mình có thể trong thời gian ngắn nhất mở ra một khoảng hư không được hay không.

Thế giới trang vàng là thế giới của hắn, thế giới bên ngoài lại không phải là thế giới của hắn. Nếu như hắn thi triển ra một khoảng hư không, hắn còn có tinh lực thi triển mấy thần thông còn lại để chém giết đối phương nữa hay không?

Diệp Mặc là một người cực kỳ dứt khoát, hắn nghĩ thấu lập tức liền đi tới bên trên Thời Không Thoa.

...

- Diệp đại ca, anh xuất quan rồi sao?

Thanh Như không có tu luyện, đang ở trên Thời Không Thoa học cảm ngộ hư không Đạo Ngân giống như Diệp Mặc.

- Đợi một chút...

Diệp Mặc rời khỏi Thời Không Thoa, trong hư không đưa tay ra bắt, vốn là hư không mênh mông, dưới một trảo này của Diệp Mặc, hình như nhất thời có chậm lại một tí, lập tức một không gian giống như không tương thích với hư không chung quanh đột nhiên xuất hiện ở phía trước Diệp Mặc.

Vùng không gian này hoàn toàn thuộc về Diệp Mặc, là một mảnh thế giới hắn nắm bắt được trong hư không mênh mông vô tận này. Mảnh không gian này hắn có thể muốn làm gì thì làm, mặc dù chỉ là trong thời gian ngắn ngủi.

Thời gian chỉ ba lần hô hấp, Diệp Mặc đã buông lỏng tay ra, sắc mặt hơi trắng bệch. Hắn lĩnh ngộ được cách nắm bắt một mảnh thế giới thuộc về mình từ trong hư không, nhưng tu vi của hắn lại còn xa mới theo kịp lĩnh ngộ của hắn.

Một mảnh hư không vừa rồi hắn nắm bắt đúng là có thể tùy hắn muốn làm gì thì làm trong ba lần hô hấp. Nhưng không gian này cũng không lớn, hơn nữa thời gian ba hơi thở cũng không hề dài. Những điều này không quan trọng, quan trọng là để nắm bắt một mảnh hư không này, đối với hắn tiêu hao thật sự là quá lớn.

- Về sau gọi là Nhất Phương đi, chỉ có điều là loại thủ đoạn này chỉ có thể làm đòn sát thủ sau cùng.

Diệp Mặc thở dài tực nói, nếu như chỉ đối địch với một đối thủ, dù hắn chỉ có thể vây khốn đối phương trong một thế giới do chính mình nắm bắt trong một lần hô hấp, thậm chí là thời gian một hơi thở, với hắn mà nói như vậy là đã đủ rồi.

- Thanh Như, ta chữa thương và bế quan tổng cộng mất bao lâu?

Diệp Mặc trở lại bên trên Thời Không Thoa.

Không đợi Thanh Như trả lời, Vô Ảnh ở một bên đã nói:

- Thời gian bốn năm, trong lúc đó Thời Không Thoa đều do em khống

chế đấy, lão đại hiện giờ em khống chế Thời Không Thoa tuyệt đối rất nhanh.

Vô Ảnh rất sợ Diệp Mặc cướp đi cơ hội khống chế Thời Không Thoa của nó, vội vàng ở một bên nói.

Bất kể Vô Ảnh có sợ hay không, Diệp Mặc đều không tiếp tục để cho Vô Ảnh khống chế Thời Không Thoa nữa. Hắn tiếp quản khống chế Thời Không Thoa, tốc độ lại nhanh hơn đâu chỉ mấy lần.

Tiểu Băng Sâm ở một bên nghiêm trang nói:

- Vô Ảnh, ngươi khống chế Thời Không Thoa tốc độ tuyệt đối rất nhanh.

Vô Ảnh trông thấy tốc độ Diệp Mặc khống chế Thời Không Thoa, sớm đã biết tốc độ của mình tuyệt đối không phải là nhanh lắm, mà là tuyệt đối giống như con rùa đen, bây giờ Tiểu Băng Sâm nói, nó không thèm để ý chút nào trả lời:

- Ta đang chuẩn bị tăng tốc đây, không nghĩ đến lão đại lại xuất quan sớm.

...

Đã trải qua một lần bị cướp hư không chặn đường, Diệp Mặc chậm trễ mấy năm thời gian. Nhưng ảnh hưởng đối với hắn cũng không lớn, ngược lại hắn còn chiếm được bảy chiếc nhẫn, còn khiến cho hỏa linh tăng lên một cấp bậc nữa. Đồng thời lĩnh ngộ thần thông hư không Nhất Phương. Bên trong bảy chiếc nhẫn, chính là thần tinh thượng phẩm, Diệp Mặc đã góp nhặt được gần hai trăm triệu, thêm một trăm triệu thần tinh của hắn vốn có nữa, lúc này trên người hắn đã có ba trăm triệu thần tinh rồi.

Trừ những thứ này ra, còn có hai dòng thần linh mạch trung phẩm, vô số tài liệu luyện khí và thần linh thảo luyện đan. Có thể nói gặp phải cướp hư không, khiến cho Diệp Mặc phát tài một khoản lớn.

Lại sau mười năm nữa, Mục Tiểu Vận độ kiếp thăng cấp Tiên đế, đồng thời ngừng tu luyện, rời khỏi Thế giới trang vàng đến bên trên Thời Không Thoa. Phục Phi cũng ngừng tu luyện, tường tự cũng đi tới bên trên Thời Không Thoa.

Một cái vạch phương hướng phía trên Thời Không Thoa đã càng ngày càng rõ ràng, hiển nhiên Hư Thị đã càng ngày càng gần.

Diệp Mặc vừa không chế Thời Không Thoa, vừa nói chuyện với bọn người Mục Tiểu Vận, Thanh Như, đồng thời thần thức của hắn cũng luôn chú ý đến tình huống bên ngoài Thời Không Thoa.

Một bóng đen to lớn xuất hiện ở trong vòng ngàn dặm trước mặt Diệp Mặc, chung quanh bóng đen này hình như còn đỗ hơn mười chiếc thuyền to lớn.

- Chẳng lẽ nơi này chính là Hư Thị?

Diệp Mặc theo bản năng chậm lại Thời Không Thoa, có chút không dám tin nói. Lập tức hắn liền hiểu ra là mình đã đoán sai, đây căn bản không phải là Hư Thị. Căn cứ theo lời Đổng Yến nói, Hư Thị là một đại lục, diện tích tuyệt đối không chỉ lớn có mấy trăm dặm.

Hơn nữa bóng dáng lớn nhỏ trong vòng ngàn dặm quanh đây lúc này đã rõ ràng lên, căn bản chính là một du thuyền lâu đài lơ lửng di động trong hư không. Lúc này Thanh Như cũng nhìn thấy tình hình ở đây, suy đoán nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Hẳn là như vậy, Vô Ảnh, các ngươi vào trước đi.

Chờ Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm tiến vào Thế giới trang vàn xong, Diệp Mặc cũng chậm dần tốc độ đến gần cái du thuyền lâu đài cực lớn này.

Đây đúng là một du thuyền lâu đài di động, chẳng những có tường thành, còn có một cửa chính to lớn. Nếu như không phải là lâu đài này lơ

lửng giữa không trung, Diệp Mặc thậm chí còn cho rằng nơi này chính là một mảnh đất liền.

Khi Thời Không Thoa của Diệp Mặc đã đến phụ cận, mới giật mình nhìn rõ ràng, lâu đài lơ lững trong hư không kỳ thật chính là một khối thiên thạch lớn. Chỉ có điều là khối thiên thạch này bị trận pháp vững chắc cố định ở trong hư không, đồng thời lại thêm rất nhiều thứ đồ vật do con người luyện chế ra, hình thành một thứ kiểu như du thuyền lâu đài di động.

Trên cùng của lâu đài di động này, có ba chữ to "Ảnh Hư Bảo".

- Dừng lại, tiến vào Ảnh Hư Bảo mỗi người đóng một vạn thần tinh thượng phẩm.

Ở cửa lớn đứng một gã Tiên tôn, lúc gã đang đòi thần tinh của mấy người Diệp Mặc, còn có chút kỳ quái nhìn nhìn mấy người Diệp Mặc.

Một mình dựa vào pháp bảo phi hành của chính mình đến Ảnh Hư Bảo gã đã thấy rất nhiều rồi, nhưng gã cảm giác bốn người Diệp Mặc tu vi thật sự là không đủ để có thể một mình đi lại trong giới vực hư không. Tu vi của Diệp Mặc, Phục Phi và Mục Tiểu Vận gã không nhìn ra, nhưng gã đã gặp qua thật sự là rất nhiều toàn năng rồi. Phục Phi và Mục Tiểu Vận tối đa cũng không quá tu vi Tiên đế, mà Diệp Mặc tuyệt đối không phải là Đạo nguyên Thánh đế.

Cho dù Diệp Mặc là Hóa đạo Thánh đế, mang theo ba người khác đi lại trong hư không ở đây, cũng là ngẩng cao đầu mà đi.

Diệp Mặc không do dự, trực tiếp lấy ra bốn vạn thần tinh đưa cho người Tiên tôn này hỏi:

- Xin hỏi một chút, Ảnh Hư Bảo này có phải là trạm trên đường các tộc tiến về trước Hư Thị hay không?

- Đúng vậy, các tộc sau khi tới Ảnh Hư Bảo, có thể tham gia Đại hội đấu giá, ở chỗ này cũng có thể mua sắm các loại bả đồ phương vị hư không hoàn

chỉnh, cùng với một số thứ khác nữa, ví dụ như các loại ngọc giản ngôn ngữ các tộc. Đồng thời ở chỗ này còn có thể nhờ người hộ tống đến Hư Thị, đương nhiên giá cả vô cùng đắt đỏ.

Tiên tôn này thu thần tinh của Diệp Mặc, rất là cặn kẽ nói.

Quả nhiên cũng giống suy nghĩ của mình, Diệp Mặc cảm ơn một câu xong, mang theo ba người Mục Tiểu Vận tiến và Ảnh Hư Bảo.

Ảnh Hư Bảo diện tích không phải là lớn, cho dù là một vài tiên thành cũng lớn hơn nơi đây nhiều, nơi này thương lâu rậm rạp san sát liên tiếp nhau, hiển nhiên là một nơi tấc đất tấc vàng.

Đường phố cũng không rộng rãi lắm, rục rịch nhiều lạo người, có những người thậm chí chỉ có một cái bóng mờ nhạt không rõ ràng, còn có một số người căn bàn không phải là gương mặt của con người. Tất cả các loại khí tức xen lẫn vào nhau, trên đường phố không phải là rộng rãi gì lắm này lại không có chút xung đột nào.

Đường phố như thế nàt, cho dù là kêu cả Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm ra, cũng không có gì nổi bật. Nhưng Diệp Mặc không muốn là như vậy, Vô Ảnh thì không nói, Tiểu Băng Sâm lại là thiên địa linh vật, lộ diện ở nơi như thế này, quả thực chính là tự tìm việc cho mình.

Mấy người Diệp Mặc đi vào một cửa hàng gần nhất mua một ít ngọc giản ngôn ngữ các tộc, rồi mới tìm tới một Tiên tức lâu, chuẩn bị hỏi kỹ càng một chút tình huống cụ thể của nơi này và Hư Thị.

- Ồ, Diệp huynh...

Diệp Mặc mới vừa tiến vào tòa Tiên tức lâu này, một thanh âm vui mừng đã kêu lên.

Diệp Mặc cũng nhận ra cái người đang gọi hắn này, lúc trước tại Hạm Thần Ổ đã từng thấy, mặt mũi tràn đầy hồng hào, tên là Tiên Vu Học, là một người thích rượu vô cùng, tu vi cũng không kén, đã là Dục đạo đỉnh cao rồi.

- Thì ra là Tiên Vu huynh.

Diệp Mặc chắp tay chào hỏi một câu, lập tức hắn nhìn thấy đại sảnh Tiên tức lâu này đã ngồi đầy người.

- Diệp huynh, nếu không huynh cứ ngồi bên chỗ ta đi, bên này còn có hai ông bạn vừa mới ra ngoài, bọn họ một lát nữa mới tới.

Tiên Vu Học vội vàng nói, sự lợi hại của Diệp Mặc y chưa từng thấy qua. Nhưng Thân Đồ Hưng Đức đi gậy sự với Diệp Mặc, biến mất không còn dấu vết như vậy, y sao có thể không biết Diệp Mặc lợi hại cỡ nào.

Diệp Mặc thấy bên bàn Tiên Vu Học còn có nhiều chỗ trống, cũng không do dự nữa. Ở đây đừng nói thêm bốn người bọn họ, cho dù là đến thêm bốn người nữa cũng là có thể ngồi đủ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2139

Đứng Lại!

Diệp huynh, cũng chỉ có nhân vật như anh mới có thể một mình vượt qua hư không, tiến về Hư Thị. Lúc trước ở Hạm Thần Ổ, rất nhiều người đều cho rằng Diệp huynh là người không biết nên không sợ, chỉ có ta biét Diệp huynh nhất định có thể thành công. Bây giờ Ảnh Hư Bảo đã có thuyền hạm đơn độc tiến về trước Hư Thị rồi, cho dù là Diệp huynh không tự mình phi hành, cũng có thể ngồi thuyền hạm của Ảnh Hư Bảo.

Tiên Vu Học thấy Diệp Mặc ngồi xuống, càng cực kỳ vui vẻ nói.

Diệp Mặc cười nói:

- Ta cũng vì không có vé tàu, nếu có vé tàu, ai mà muốn một mình vượt qua hư không chứ. Tiên Vu huynh ở chỗ này, chẳng lẽ thuyền của các anh cũng vừa đến Ảnh Hư Bảo?

Tuy miệng nói vậy, nhưng Diệp Mặc đối với lần này một mình đến Hư Thị lại không hề hối hận nửa phần. Cho dù là tìm không thấy Hư Thị, lại quay về, hắn cũng kiếm lợi lớn rồi.

Hoàng Trung Lý - một trong Thập đại linh căn đã bị hắn thu vào trong Thế giới trang vàng, lại còn không quan tâm chủ nhân ngày trước của Hoàng Trung Lý là ai, bây giờ ở trong tay hắn, thì cũng không có người nào có thể lấy đi được. Điều hắn hơi nghi hoặc một chút chính là, theo lý mà nói thuyền hạm so với hắn phải nhanh hơn mới đúng chứ. Hắn đã đi trước một năm, nhưng trên đường đi hắn bị chậm trễ cũng không chỉ thời gian một năm, thậm chí là bốn năm năm ấy chứ, sao Tiên Vu Học bây giờ còn ở Ảnh Hư Bảo?

Tiên Vu Học thở dài nói:

- Vấn đề này một lời khó nói hết, thuyền của chúng tôi tới nơi này gần một năm rồi, đoán chừng cũng sắp đi rồi. Bởi vì trên đường đi xảy ra một chuyện, nên mới chậm trễ mấy năm thời gian.

- Phải chăng các ngươi cũng gặp cướp hư không?

Phục Phi cởi miệng nói.

Y bế quan ra, sớm đã nghe Thanh Như nói qua chuyện Thời Không Thoa của bọn họ gặp phải cướp hư không.

- Cướp hư không trộm thì không có gặp phải, hơn nữa cướp hư không bình thường rất ít động thủ với thuyền hạm lớn. Dù sao thực lực chênh lệch quá lớn, đương nhiên cũng có một số rất ít cướp hư không thực lực đáng sợ sẽ động thủ với thuyền hạm lớn. Loại cướp hư không này cũng có thuyền hạm của mình, thực lực của bọn chúng cũng không thua kém so với thuyền hạm hư không bình thường. Thuyền của chúng tôi bởi vì gặp phải dòng chảy vẫn thạch, thuyền hạm bị hư hao. Bây giờ lại ở Ảnh Hư Bảo tiến hành tu bổ.

Tiên Vu Học hơi hơi có chút buồn bực nói.

Thì ra là gặp phải dòng chảy vẫn thạch trong hư không. Xem ra cái thuyền hạm kia từ Hạm Thần Ổ đi ra sau khi gặp phải dòng chảy vẫn thạch tốc độ giảm nhiều, nếu không cũng có thể tới Ảnh Hư Bảo sớm rồi.

- Pháp bảo phi hành đơn độc đến Hư Thị trên đường có rất ít cái gặp phải cướp hư không, Diệp Huynh không gặp phải cướp hư không, vận mệnh thật sự là không tệ.

Tiên Vu Học cho rằng Diệp Mặc tới trên đường không gặp phải cướp hư không. Trong suy nghĩ của y, Diệp Mặc tuy lợi hại, nhưng cho dù Diệp Mặc có lợi hại đi nữa, cũng không cách nào đối mặt với cướp hư không mà vẫn bình yên rút lui.

Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Tiên Vu Học hỏi:

- Tiên Vu huynh. Làm sao huynh biết ta không gặp phải cướp hư không? Còn nữa, vì sao huynh nói trên đường tiến về Hư Thị có rất ít thuyền đơn độc không gặp phải cướp hư không? Hư không mênh mông vô cùng, cướp hư không dù sao cũng là số ít mà.

Tiên Vu Học lại than:

- Diệp huynh, anh có chỗ không biết, trong hư không, tất cả các tuyến đường tiến về Hư Thị đều không chênh lệch bao nhiêu. Hơn nữa cướp hư không đều có trận bàn quét hình của mình, loại trận bàn này giá cả cực kỳ đắt đỏ, một miếng trận bàn thậm chí cần hơn một tỷ thần tinh kia, cho dù là loại rẻ cũng phải gần trăm triệu thần tinh tở lên. Đương nhiên loại trận bàn hư không quét hình đỉnh cao đắt tiền nhất, có thể quét đến bất kỳ cái pháp bảo phi hành hoặc là khí tức tiên nhân nào trong phạm vi cực lớn.

- Thì ra là thế.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được.

Xem ra cái pháp bảo phi hành màu tím kia có thể là bị người ta quét đến, mà mình lại thực sự đụng phải cướp hư không đi.

- Nếu như Diệp huynh gặp phải cướp hư không. Thì sẽ không dễ chịu như vậy đâu. Cướp hư không thực lực kém nhất cũng cớ một đám sáu bảy người, số Hóa đạo Thánh đế thấp nhất cũng có ba người trở lên. Đấu tay đôi, Diệp huynh đương nhiên không sợ, nhưng bọn chúng nhiều người, hơn nữa thường xuyên đanh nhau ở trong hư không, thực lực và kinh nghiệm cũng không phải người bình thường có thể so sánh dược.

Tiên Vu Học uyển chuyển nói.

Diệp Mặc gật gật đầu, rất là đồng ý với lời Tiên Vu Học nói. Mấy tên cướp hư không hắn gặp phải kia, lúc công kích hắn, có thể lợi dụng ưu thế hư không đến mức cao nhất. Hơn nữa cho dù là thời điểm khi trốn đi, cũng

không có nửa phần chậm chạp. Thậm chí bọn chúng liên thủ công kích, cũng đã phát huy uy lực tới mức lớn nhất.

Đang lúc Diệp Mặc muốn tiếp tục để Tiên Vu Học cố vấn thêm một chút về chuyện Ảnh Hư Bảo, thì có hai Thánh đế một nam một nữ vội vã đi tới.

Hai người một Tố đạo Thánh đế, một Dục đạo Thánh đế, trong đó Tố đạo Thánh đế là một cô gái, trên mặt lại có mấy cái dấu vết đen nhánh, hơn nữa dấu vết còn rất mới, hiển là vừa bị người ta tát cho một cái.

Theo lý mà nói một Tố đạo Thánh đế, cho dù là bị người ta đánh cho da tróc thịt bong, thì trong nháy mắt cũng sẽ khôi phục lại chứ. Nhưng dấu vết trên khuôn mặt người nữ Thánh đế này không giảm đi, vừa nhìn cũng biết là dấu tay bị người ta tát xuống.

- Cổ tiên hữu, Tân tiên hữu, các vị có chuyện gì vậy?

Tiên Vu Học đã đứng lên trước tiên, hỏi.

Người đàn ông tu vi Dực đạo Thánh đế kia vội vã đi tới trước mặt Tiên Vu Học nhỏ giọng nói:

- Chúng tôi nhìn thấy một quầy hàng ở ven đường, trên quầy hàng có sáu cây Luyện tâm tiên thảo. Bích Doanh tiên hữu đã nói với chủ quán, dùng một viên Lôi Hỏa Bảo Sa to bằng nắm đấm đổi lấy Luyện tâm tiên thảo. Ý của Bích Doanh tiên hữu là một viên Lôi Hỏa Bảo Sa đổi lấy sáu cây Luyện tâm tiên thảo...

- Lôi Hỏa Bảo Sa?

Diệp Mặc lập tức kinh ngạc hỏi.

Lôi Hỏa Bảo Sa thứ này tuyệt đối là đồ tốt, tiên tài cấp mười hai, cũng là phạm trù đỉnh cao trong tiên tài. Chủ yếu nhất là, thứ này là chí bảo để luyện khí. Nếu như hắn có một viên Lôi Hỏa Bảo Sa dùng để dung nhập vào Tử Đao của hắn, thì không thể thích hợp hơn rồi. Cho dù là không thể khiến cho

Tử Đao thăng cấp đến thần khí thượng phẩm, thì cũng đủ để làm cho Tử Đao thăng cấp đến thần khí trung phẩm.

Hơn nữa, cho dù là hắn không dùng Lôi Hỏa Bảo Sa luyện chế Tử Đao, thêm một ít tiên tài đỉnh cao khác, cũng có thể giúp Ức Mặc Lôi linh căn luyện chế một món thần khí thượng phẩm.

Một viên Lôi Hỏa Bảo Sa to bằng đầu nắm tay đừng nói đổi lấy sáu cây Luyện tâm tiên thảo, cho dù là đổi lấy mười sáu cây Luyện tâm tiên thảo, cũng còn là mua bán lỗ vốn kia.

Nhưng Diệp Mặc cũng có thể hiểu được ý của nữ tu kia, Luyện tâm tiên thảo là một trong những thần linh thảo quan trọng cần thiết đối với Tố đạo Thánh đế. Có thể luyện chế thành Luyệ Tâm Đan, Luyện Tâm Đan là đan dược cảm ngộ tốt nhất đối với Tố đạo Thánh đế, đối với việc thăng cấp Dục đạo có tác dụng không thể đo lường được.

Nhưng cũng phải luyện chế thành là Luyện Tâm Đan mới được, nếu như không luyện chế thành Luyện Tâm Đan, giá trị của Luyện tâm tiên thảo đơn thuần thì lại cực thấp. Mà loại thần linh thảo này muốn biến thành Luyện Tâm Đan, độ khó tuyệt đối không thể ít hơn so với thăng cấp Dục đạo. Luyện Tâm Đan cần phải là Dục đạo Đan thánh mới có thể luyện chế ra được, cho dù là Diệp Mặc, hiện giờ cũng không dám cam đoan là có thể luyện chế ra được Luyện Tâm Đan.

Với tên Dục đạo Thánh đế kia cũng không hề để ý tới mấy người Diệp Mặc, bây giờ Diệp Mặc đột nhiên chen vào mà nói, mà Tiên Vu Học thì không có trách cứ hay là lộ ra thái độ khác lại gì, lúc này y mới chú ý tới mấy người Diệp Mặc.

Lập tức y liền nhận ra Diệp Mặc, nhất thời có chút khiếp sợ nói:

- Anh không phải là...

Tiên Vu Học mỉm cười nói:

- Tân tiên hữu không có nhìn lầm đâu, Diệp huynh chính là người trước kia một mình khống chế pháp bảo phi hành từ Hạm Thần Ổ tiến vào hư không muốn tiến về Hư Thị đấy, không nghĩ tới mấy chục năm sau, chúng ta lại gặp mặt tại Ảnh Hư Bảo rồi.

Nói xong, Tiên Vu Học lại chỉ vào hai Thánh đế vừa tới này nói với Diệp Mặc:

- Cổ Bích Doanh, Tân Trác là người cùng tôi đi thuyền từ Hạm Thần Ổ ra đấy...

Hai nam nữ Thánh đế này đã hiểu ra, nếu như bọn họ còn tưởng rằng Diệp Mặc là một Tiên đế, thì chính là heo rồi. Một Tiên đế có thể bình an vượt qua hư không đến Ảnh Hư Bảo sao? Này phải có vận may lớn tới đâu?

Hai người vội vàng hành một cái tiên lễ với Diệp Mặc, tại Thánh đạo Tàn giới, bọn họ dù thân phận địa vị cao tới đâu, tại Ảnh Hư Bảo cũng là tồn tạu thuộc tầng dưới chót nhất. Có thể kết giao tốt với một người toàn năng như Diệp Mặc, hiển nhiên là chuyện tốt.

Diệp Mặc cũng đáp lễ lại, gọn gàng dứt khoát hỏi:

- Hai vị tiên hữu, vừa rồi các vị nói Lôi Hỏa Bảo Sa, Lôi Hỏa Bảo Sa kia đã đổi đi rồi sao?

Cổ Bích Doanh vội vàng đáp:

- Tên chủ quán kia cực kỳ vô sỉ, gã ném cho ta một cây Luyện tâm tiên thảo, vậy mà muốn dùng một cây Luyện tâm tiên thảo đổi lấy Lôi Hỏa Bảo Sa của ta. Ta lập tức đã biết là không đúng, nói một cây ta không đổi. Người nọ vậy mà lại tát ta một cái, gã là tu vi Hóa đạo, ta không có cách nào né tránh. Tân tiên hữu nhìn thấy tình huống không đúng, vội vàng kéo ta đi. Cũng may Lôi Hỏa Bảo Sa của ta còn chưa đưa cho gã, lúc ấy chỗ đó vừa vặn đã đến một Hóa đạo tiền bối khác hỏi đồ vật bên trên quầy hàng của gã, chúng ta kịp thời chạy đến đây.

Diệp Mặc thấy nữ Thánh đế tên là Cổ Bích Doanh này cũng xinh đẹp, trên người mặc một bộ tiên váy màu hồng phấn thêu thùa, dưới mái tóc là khuôn mặt trái xoan cực kỳ trắng nõn. Chỉ có điều là lúc này một bên mặt trái xoan tắng nõn đã có nhiều hơn mấy vết đen, ngược lại có vẻ càng thêm chướng mắt.

Tiên Vu Học lập tức hiểu được, y tuy thích rượu, nhưng không hề ngốc, vội vàng nói:

- Chúng ta mau đi thôi, ta khẳng định người nọ sẽ đuổi tới đây.

- Hừ, lấy đi của ta một cây Luyện tâm tiên thảo, đồ thì lại không đưa cho ta, ngược lại còn muốn đi? Ngươi đi được sao? Ta cũng không tin tại Ảnh Hư Bảo còn có loại người hung ác như ngươi.

Một thanh âm mang theo hàn ý truyền đến cắt đứt lời nói của Tiên Vu Học, lập tức một bóng người màu xám đi vào Tiên tức lâu.

Cổ Bích Doanh rùng mình một cái, theo bản năng nói:

- Ta cũng không có lấy đi Luyện tâm tiên thảo của ngươi, hơn nữa, cho dù là một cây ta cũng sẽ không đổi.

Lời nói này một chút lo lắng cũng không có, Cổ Bích Doanh cũng đã tính rồi, nếu như Hóa đạo Thánh đế trước mắt này cứ bức ép muốn lấy Lôi Hỏa Bảo Sa của cô, thì cô cũng chỉ có thể khuất phục.

Khắp nơi trong Ảnh Hư Bảo đều là cấm chế thần thức, cho đến khi người này đi vào tòa Tiên tức lâu này, Diệp Mặc mới nhìn rõ ràng người kkia là ai. Tóc dài, đúng là một trong những thành viên của cái đám cướp hư không lúc trước hắn gặp phải kia, cũng là tên Thánh đế Hóa đạo sơ kỳ bỏ chạy trước nhất kia.

Khiến cho Cổ Bích Doanh nghi ngờ là, người Hóa đạo Thánh đế tóc dài đuổi tới này sau khi nghe lời cô nói xong, trong mắt vậy mà lại hiện lên một chút sợ hãi, cũng không tiếp tục trả lời, ngược lại còn quay người chuẩn bị

rời đi.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng:

- Đứng lại!

Hóa đạo Thánh đế tóc dài này hiển nhiên là đã nhận ra Diệp Mặc, phản ứng đầu tiên của gã chính là lập tức phát động độn thuật, chạy được bao xa thì chạy. Diệp Mặc xuất hiện ở đây, thì mấy người đồng bọn kia của gã nhất định là không có kết quả gì tốt rồi.

Nhưng lập tức gã kiền nghĩ đến nơi này Ảnh Hư Bảo, tại Ảnh Hư Bảo, đối phương cho dù là có lá gan lớn bằng trời, cũng không dám làm gì mình. Ngược lại một khi gã chạy ra khỏi Ảnh Hư Bảo, đó mới là có nguy hiểm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2140

Hội Thương Hư Đạo Dịch

Gã có chút căng thẳng đi đến trước mặt Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Tiền bối, tôi cũng không mạo phạm gì đến tiền bối, lúc trước tôi chẳng những không toàn lực ra tay với tiền bối, hơn nữa còn là người đầu tiên rời đi, hơn nữa bây giờ tôi cũng không phải là người phi hư vô ngân nữa rồi.

Diệp Mặc biết rõ trong này hắn cũng không có cách nào giết được tên này, nên cũng không sốt ruột giết chết gã. Người mà hắn muốn giết chết nhất chính là Hóa đạo Thánh đế gầy yếu kia, Hóa đạo sơ kỳ trước mặt này quả thật cũng giống như những gì gã nói, cũng không toàn lực ra tay với hắn. Lúc trước mười người đồng thời tấn công hắn, tên này cũng là người núp ở sau cùng.

- Tên Hóa đạo sơ kỳ gầy yếu đó tên là gì, hang ổ ở đâu?

Ngữ khí Diệp Mặc lạnh lùng hỏi.

- Y tên là Cốc Tuấn Phong, nơi ở thì không ai biết, chúng tôi chỉ là định kỳ đến Hư Thị tụ tập một thời gian.

Hóa đạo Thánh đế tóc dài cũng không chút do dự, liền trả lời câu hỏi của Diệp Mặc. Rõ ràng lão căn bản cũng không tiếp tục quay về đội ngũ cướp hư không cũ nữa.

Diệp Mặc không hỏi được tung tích của Cốc Tuấn Phong, trong lòng có chút thất vọng. Hắn biết Hóa đạo tóc dài trước mặt này cũng không lừa hắn, đừng nói Cốc Tuấn Phong là một tên cướp hư không, cho dù không phải là cướp hư không, cũng sẽ không tùy tiện nói nơi ở của mình cho người khác

biết.

- Tiền bối, nếu như không có chuyện gì, thì vãn bối xin cáo từ.

Hóa đạo tóc dài thận trọng nói, đối với việc gọi Diệp Mặc là tiền bối, lão căn bản cũng không có nửa phần do dự.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói:

- Ngươi vừa đến Ảnh Hư Bảo liền đắc tội với bạn của ta, còn tát mấy cái nữa, ngươi nói ta lại dễ dàng để cho ngươi đi như vậy sao?

Tên Hóa đạo Thánh đế này nghe thấy ngữ khí của Diệp Mặc lại lần nữa trở nên lạnh lùng hơn, mau chóng giải thích:

- Tiền bối, vãn bối quả thực không biết anh ta là bạn của tiền bối, nếu như biết, vãn bối bất luận thế nào...

Diệp Mặc khua tay ngắt lời của tên này tiếp tục nói:

- Đưa đầu sỏ khơi mào chuyện này ra đây mau.

- Đúng đúng.

Tên Hóa đạo Thánh đế này vội vàng lấy ra sáu gốc Luyện tâm tiên thảo đặt trước mặt Diệp Mặc, đến một từ cũng không dám nói, mau chóng lũi ra khỏi Tiên tức lâu.

Thanh Như hừ một tiếng nói:

- Tên này vừa rồi còn nói có một gốc đưa cho Bích Doanh tỷ tỷ rồi, bây giờ không ngờ lại lấy ra đến sáu gốc.

Mục Tiểu Vận khẽ cười nói:

- Cuối cùng lão cũng lấy toàn bộ ra rồi.

Thanh Như và Mục Tiểu Vận lại bình tĩnh bàn tán, còn bà người Tiên Vu Học thì lại đơ dại ra. Một Hóa đạo Thánh đế gọi Diệp Mặc là tiền bối, chẳng lẽ Diệp Mặc là Đạo nguyên Thánh đế rồi hay sao? Mặc dù trong Ảnh Hư Bảo, Đạo nguyên Thánh đế cũng không hiếm, nhưng trong Thánh đạo Tàn giới, Đạo nguyên Thánh đế cũng chẳng có mấy người.

- Diệp tiền bối...

Tân Trác có chút chật vật gọi một câu, rõ ràng cũng cho rằng Diệp Mặc là Đạo nguyên Thánh đế rồi. Nếu không làm sao có thể khiến một Hóa đạo Thánh đế gọi là tiền bối được?

Diệp Mặc vội vàng khua tay một cái nói:

- Tu vi chúng ta tương đương với nhau, cũng không phải là tiền bối gì?

Tiên Vu Học thở dài nói:

- Tôi nói rồi, nhưng tên đó sao lại sợ Diệp huynh như vậy? Lão đã từng nếm sư lợi hại của Diệp huynh rồi sao?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng vậy, tên này là một tên cướp hư không, mười mấy năm trước trong hư không tôi bị một đám cướp hư không chặn lại, trong đó có tên này.

- Diệp huynh đã gặp cướp hư không?

Tiên Vu Học khiếp sợ hỏi, vì giọng nói của anh ta hơi lớn, khiến những người xung quanh Tiên tức lâu đều nghe thấy hết.

Nhưng lúc này âm thanh trong đại sảnh của Tiên tức lâu cũng nhỏ hơn rất nhiều, trong này không có Đạo nguyên Thánh đế, vừa nãy một Hóa đạo Thánh đế đến trước mặt Diệp Mặc gọi Diệp Mặc là tiền bối, rõ ràng Diệp Mặc cũng không đơn giản, tuyệt đối không phải là một Tiên đế. Cho nên sau khi Hóa đạo Thánh đế tóc dài kia đi, giọng nói của những người xung quanh

cũng nhỏ dần, bây giờ nghe thấy Diệp Mặc nói gặp cướp hư không, mặc dù không ai lớn tiếng nói chuyện, nhưng vẫn có người cẩn thận quan sát bên này.

Diệp Mặc vung tay đánh mấy cấm chế cách âm, lúc này mới nói:

- Không sai, lúc trước cướp hư không mà tôi gặp tổng cộng có mười một người, bị tôi giết chế bảy người, bốn người chạy thoát, tên này chính là một trong bốn người đó.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Tiên Vô Học hít một hơi lạnh, một mình Diệp Mặc dưới sự tấn công của mười một Thánh đế, còn giết được bảy người, đây là tu vi gì vậy? Điều này quả thực quá đáng sợ?

Thấy mấy người kia khiếp sợ, Diệp Mặc cũng không giải thích cụ thể, hắn đang định hỏi Cổ Bích Doanh về Lôi Hỏa Bảo Sa, Cổ Bích Doanh lại chủ động khom người cám ơn:

- Cám ơn Diệp huynh ra tay giúp đỡ.

Diệp Mặc vội vàng nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà, tôi nghe nói Cổ tiên hữu có Lôi Hỏa Bảo Sa, Lôi Hỏa Bảo Sa đó có ích với tôi...

Diệp Mặc còn chưa nói hết, Cổ Bích Doanh liền lấy ra một khoáng thạch màu lam đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp huynh, Lôi Hỏa Bảo Sa này đối với tôi cũng không có tác dụng gì, tặng cho Diệp huynh đấy.

Thấy Cổ Bích Doanh biết điều như vậy, Diệp Mặc cũng không khách khí, nhận lấy Lôi Hỏa Bảo Sa, sau đó lại lấy ra sáu gốc Luyện tâm tiên thảo kia, cũng không đưa sáu gốc Luyện tâm tiên thảo cho Cổ Bích Doanh, lại nói:

- Cổ tiên hữu, tôi biết cô muốn Luyện tâm tiên thảo này, nhưng Luyện tâm tiên thảo nếu như không luyện chế thành Luyện Tâm Đan, hiệu quả thực sự cực kỳ có hạn.

Cổ Bích Doanh ảm đạm nói:

- Tôi biết, nhưng bây giờ muốn tìm Dục đạo Thánh để luyện chế Luyện Tâm Đan quả thực cũng quá khó.

Diệp Mặc cũng không khách khí nói:

- Tôi lấy một viên Lôi Hỏa Bảo Sa của Cổ tiên hữu, sáu gốc Luyện tâm tiên thảo này vốn dĩ cũng nên là của Cổ tiên hữu. Nếu như Cổ tiên hữu tin lời tôi, thì cứ để sáu gốc Luyện tâm tiên thảo ở chỗ tôi, ngày mai tôi tặng Cổ tiên hữu một lọ Luyện Tâm Đan.

Cổ Bích Doanh lập tức khiếp sợ nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp huynh chẳng lẽ là Dục đạo Đan thánh rồi sao?

Diệp Mặc là Dục đạo Đan thánh không nghi ngờ gì, hắn cũng chưa từng luyện chế thần đan cảm ngộ Dục đạo, nhưng gần đây hắn lấy được lượng lớn thần linh thảo cao cấp, chỉ cần hắn muốn, thăng cấp lên Dục đạo Đan thánh cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Bây giờ Cổ Bích Doanh hỏi, hắn dứt khoát khẳng định nói:

- Đúng vậy, tôi chính là một Dục đạo Đan thánh.

Cổ Bích Doanh cũng không có chút nghi ngờ, mau chóng nói:

- Tôi bằng lòng, tôi đương nhiên bằng lòng. Cho dù Diệp huynh chỉ đưa cho tôi hai viên Luyện Tâm Đan, tôi cũng bằng lòng.

- Được, nếu nói như vậy, ngày mai chúng ta cứ đến đây gặp nhau đi.

Diệp Mặc lập tức ôm quyền nói.

- Diệp huynh bây giờ phải đi rồi sao?

Tiên Vu Học vội vàng kính cẩn hỏi, anh ta và Tân Trác nghe thấy Diệp Mặc nói mình là Dục đạo Đan thánh, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ. Một Dục đạo Đan thánh còn quý hiếm hơn một Đạo nguyên Thánh đế, còn bọn họ không ngờ lại gặp được một người, hơn nữa Dục đạo Đan thánh này còn đến từ Thánh đạo Tàn giới nữa.

- Tôi muốn tìm một nơi để nghĩ ngơi hai ngày trước đã, sau đó xem xem trong Ảnh Hư Bảo có thứ gì đặc biệt không.

Diệp Mặc trả lời, hắn cảm thấy đồ tốt trong này chắc cũng không ít, bây giờ hắn cũng chưa đến cửa hàng nào, cũng đã lấy được Lôi Hỏa Bảo Sa rồi.

Tiên Vu Học vội vàng nói: - Hội Thương Hư Đạo Dịch sao?

Diệp Mặc nghi ngờ lập lại.

Tiêu Vu Học chắc như đinh đóng cột gật đầu:

- Đúng vậy, chính là hội Thương Hư Đạo Dịch, đây là nơi giao dịch linh vật thánh đạo, cứ nửa năm tổ chức một lần. Hôm nay chính là ngày tổ chức, trong đó có Thánh đế giàu có đến từ các tộc, bọn họ trao đổi thứ mà mình cần trong đó. Hơn nữa những đồ xuất hiện trong đó đều là đồ tốt cao cấp, không có thứ nào là hàng kém chất lượng cả, chỉ có một điều...

- Hội Thương Hư Đạo Dịch đó ở chỗ nào? Có một điều gì?

Diệp Mặc vừa nghe liền biết nơi như này chính là nơi mà hắn muốn đến. Đối với hắn mà nói thần tinh có nhiều đi nữa, cũng chẳng có tác dụng gì. Thứ có tác dụng nhất không phải là thần tinh, mà là baỏ vật thiên địa kia.

- Hội Thương Hư Đạo Dịch cứ đi trên con phố này lên phía trước khoảng mười dặm là đến, chỉ có điều giá vào hội Thương Hư Đạo Dịch cũng không thấp. Mỗi người mỗi lần cần có 300 nghìn thần tinh thượng phẩm.

Tiên Vu Học tiếp tục trả lời.

Diệp Mặc cảm thán một tiếng, 300 nghìn thần tinh thượng phẩm, cái giá này không phải là không thấp, mà là quá cao. Nhưng đối với hắn mà nói, cái giá này cũng có thể chấp nhận được. Đồng thời hắn cũng định dẫn mấy người Mục Tiểu Vận đến đó, hắn không muốn tiết kiệm chút thần tinh này, để cho mấy người Mục Tiểu Vận vào đó va chạm một chút, ai biết sau này bọn họ có thể cũng đến tham gia loại hội Đạo Dịch như này không?

- Ông xã, bây giờ anh muốn đến hội Thương Hư Đạo Dịch sao?

Thời gian Mục Tiểu Vận đi cùng Diệp Mặc mặc dù cũng không dài, nhưng cô lại rất hiểu Diệp Mặc, vừa nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, liền biết Diệp Mặc muốn đến hội Thương Hư Đạo Dịch rồi, lập tức có chút lo lắng hỏi.

Diệp Mặc vội nói:

- Đợi chút nữa anh sẽ dẫn các em đến đó cùng, coi nhu va chạm xã hội một chút.

Tiên Vu Học không đợi Diệp Mặc cáo từ, cũng nói:

- Nếu Diệp huynh muốn đến hội Thương Hư Đạo Dịch đó, tôi sẽ đi cùng Diệp huynh. Cổ tiên hữu, Tân tiên hữu, hai người có muốn đi cùng không?

Có thể đi cùng với một cao thủ như Diệp Mặc, còn là cùng một Dục đạo Đan thánh đến hội Đạo Dịch, Cổ Bích Doanh và Tân Trác cũng không chút do dự, lập tức nói:

- Chúng tôi đương nhiên muốn đi.

- Nếu như vậy, vậy thì chúng ta đến hội Thương Hư Đạo Dịch đi dạo xem sao, nói không chừng còn có thể đổi được một số đồ tốt cao cấp.

Diệp Mặc nói xong, lại lấy một viên đan dược đưa cho Cổ Bích Doanh

nói:

- Cổ tiên hữu, đây là một viên thần đan giải độc, sau khi cô dùng, không cần quay về luyện giải độc, độc ngấn trên mặt cũng mau chóng biến mất, - Cám ơn Diệp huynh.

Đối với những lời Diệp Mặc nói, Cổ Bích Doanh lúc này cũng không nghi ngờ chút nào.

…

Hội Thương Hư Đạo Dịch cực kỳ nổi tiếng trong Ảnh Hư Bảo, chỉ cần là người đến Ảnh Hư Bảo, không mấy ai là không đến hội Thương Hư Đạo Dịch. Trong này có thể đổi được bất cứ những gì mà anh muốn, chỉ cần anh cũng có thể lấy được đồ tốt ra. Đạo quả, Tiên tài cao cấo, pháp bảo thần khí cao cấp, thậm chí còn xuất hiện Vật phẩm hỗn độn nữa.

Lúc này bảy người Diệp Mặc cũng đã đứng trước hội Thương Hư Đạo Dịch, bọn họ chính là đến tham gia hội Thương Hư Đạo Dịch ngày hôm nay.

Cổng lớn của hội Thương Hư Đạo Dịch cũng không lớn, chỉ có một Tiên đế thoạt nhìn lúc nào cũng như sắp ngủ gục đứng ở cửa ra vào.

Không đợi Diệp Mặc nói gì, Tiên Vu Học đã lấy ra một túi trữ vật, vị Tiên đế đó nhận lấy túi trữ vật kiểm tra một chút, rồi gật đầu:

- Được rồi.

Diệp Mặc biết rõ Tiên Vu Học giúp bọn họ nộp thần tinh, cũng không để ý. Mấy trăm vạn thần tinh trong Thánh đạo Tàn giới tuyệt đối là một món tiền quá lớn. Nhưng đối với một Thánh đế đến Hư Thị mà nói mấy trăm vạn thần tinh cũng không nhiều, có lúc cũng không mua được một pháp bảo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2141

Chẳng Thứ Nào Là Không Muốn

Đám người Diệp Mặc vào tương đối sớm, hội Thương Hư Đạo Dịch còn chưa bắt đầu, trong này chỉ có thưa thớt và Tố đạo và Dục đạo Thánh đế, sau khi mấy người Diệp Mặc ngồi xuống, cũng có con rối chủ động bưng tiên tửu và tiên quả đến.

Cho dù tu vi của Thanh Như mới là Tiên tôn, cũng không có ai cảm thấy kỳ quái. Trong hội Đạo Dịch, chỉ cần có thần tinh là có yhể vào, không phải tu vi cao mới vào được.

Tiên Vu Học vì đến Ảnh Hư Bảo tương đối sớm, cho nên biết nhiều hơn mấy người Diệp Mặc. Anh ta chủ động giới thiệu quy định của hội Đạo Dịch, bình thường, nếu như không phải là vật phẩm đặc biệt quan trọng, thì đừng tranh dành với người có tu vi cao. Hơn nữa một khi gioa dịch rồi, tuyệt đối không cho phép đổi ý.

Trong khi mấy người nói chuyện, cũng đã lục tục có người đến, sau khi một lão già tóc bạc và một người đàn ông toàn thân hắc khí lượn lờ tiến vào, trong hội Đạo Dịch cũng đã không ai nói chuyện nữa. Ánh mắt Diệp Mặc cũng ngưng tụ, hai người này tuyệt đối là Bạo nguyên Thánh đế. Khí tức trên người quá cường hãn, căn bản cũng không phải người cùng đẳng cấp với Hóa đạo Thánh đế.

Mấy người Diệp Mặc cũng không nói gì thêm, tu vi những người này càng lúc càng cao, đừng nói là Hóa đạo Thánh đế, cho dù là Đạo nguyên Thánh đế, Diệp Mặc cũng nhìn thấy năm sáu người.

Ngoài hai người lúc trước ra, còn có một người đàn ông trung niên trên

người tản ra khí tức âm lãnh, toàn thân thậm chí như có như không. Diệp Mặc đoán người này chắc chắn là người của Âm Minh giới, nhưng hắn biết hắn vẫn chưa có tư cách nói chuyện với người như này.

Còn có một người con gái xinh đẹp không kém gì Thanh Như, Diệp Mặc đoán người con gái này cũng là một Đạo nguyên Thánh đế. Khác với Thanh Như duy nhất chính là, Thanh Như thoạt nhìn cực kỳ tinh khiết, còn người con gái trước mặt này thoạt nhìn lại giống như một đại dương mênh mông, không biết trong đó có thứ gì.

Người con gái yêu mị này vừa đến liền nhìn Thanh Như, lập tức thất kinh ồ lên một tiếng nói:

- Con gái Nhân tộc thật đẹp.

Nhưng cô cũng chỉ nói một câu này, rồi lại không để ý thêm nữa, trực tiếp tìm một chỗ ngồi xuống.

Đám người Tiên Vu Học lúc này lại càng không dám nói một từ nào, những thứ mang đến đây giao dịch, đúng là có thể lấy được đồ tốt, nhưng một khi không cẩn thận đắc tội với tiền bối, thì chỉ có chết.

Rất nhiều Thánh đế sau khi đi vào, liền dùng mặt nạ che đi khí tức của mình, hoặc là trực tiếp đổi một dung mạo khác.

Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ, hắn không có mặt nạ thay đổi dung mạo, huống chi hắn và mấy người Thanh Như vào đây, cho dù đổi dung mạo khí tức cũng chẳng có tác dụng gì. Sau khi nhìn thấy đại năng trong này như mây, Diệp Mặc quyết định, trừ phi đồ gì đó hắn thấy vô cùng cần thiết, nếu không tuyệt đối sẽ không ra tay tranh đoạt.

Lại nửa canh giờ nữa trôi qua, chỗ ngồi trong này dường như cũng đã ngồi hết tám phần, lúc này cổng lớn của hội Thương Hư Đạo Dịch mới từ từ đóng lại.

Một người con gái tu vi Đạo nguyên đứng lên lớn giọng nói:

- Hoan nghênh mọi người đã đến hội Thương Hư Đạo Dịch nửa năm tổ chức một lần này, hội Đạo Dịch bây giờ bắt đầu, trong khi diễn ra có thể rời khỏi hiện trướng, sau khi rời đi rồi thì không được đi vào nữa.

Người con gái Đạo nguyên này rõ ràng là người của hội Đạo Dịch, cô chỉ nói một câu này, liền không nói thêm gì nữa.

Một người đàn ông Hóa đạo đầu buộc một chiếc khăn vuông màu đen trên đỉnh đầu đứng dậy ôm quyền trước, sau đó lấy ra một cây côn dài màu đen dài hơn một thước, to bằng nắm đấm nói:

- Một cây Phá Liên Ma Chá, đổi lấy thần khí phi hành trung phẩm hoặc hộ giáp thần khí trung phẩm. Nếu như có đồ tốt hơnh, tôi bằng lòng tăng giá.

Phá Liên Ma Chá Diệp Mặc biết, đây là tiên tài cấp mười hai, nguyên liệu luyện chế thần khí thượng phẩm thậm chí là thần khí cực phẩm, thích hợp với Thánh đế Ma tộc. Mặc dù Diệp Mặc không dùng nổi thứ này, nhưng cũng biết đưa thứ này cho hắn, hắn có thể biến thành pháp bảo giá cao hơn nhiều.

Nhưng mấy giây trôi qua, cũng không ai đứng ra nói gì. Phá Liên Ma Chá quả thực không tệ, cũng trị giá bằng một hộ giáp trung phẩm hoặc thần khí phi hành trung phẩm. Đáng tiếc là, bất luận ở bất cứ nơi nào, tông sư luyện khí cao cấp cũng giống như tông sư luyện đan, đều vô cùng hiếm hoi.

Trong Ảnh Hư Bảo hoặc Hư Thị, hoặc là nơi nào khác, nguyên liệu cao cấp không quý hiếm, thứ quý hiếm chính là người có thể biến những nguyên liệu cao cấp này thành thần khí cao cấp, chính vì vậy, vị Hoá đạo Thánh đế này mới muốn dùng Phá Liên Ma Chá đổi lấy thần khí phi hành trung phẩm.

Diệp Mặc vốn dĩ cũng không định đổi Phá Liên Ma Chá, nhưng khi hắn thấy không ngờ lại không có ai muốn đổi Phá Liên Ma Chá này lập tức liền động lòng. Thần khí phi hành trung phẩm hắn không có, nhưng hắn có một hộ giáp thần khí trung phẩm, hộ giáp này chính là lấy được từ trong nhẫn trữ vật của tên cướp hư không. Ngoài bộ hộ giáp thần khí trung phẩm này ra,

hắn còn có hai thần khí phi hành hạ phẩm nữa, đều là chiến lợi phẩm của hắn.

So với hộ giáp thần khí trung phẩm, Diệp Mặc thích thần khí phi hành hạ phẩm hơn. Hắn vốn dĩ chính là Tiên thần thể viên mãn, các loại hộ giáp đối với hắn mà nói hiệu quả cũng không lớn lắm. Bình thường, trừ phi là hộ giáp do chính hắn luyện chế, đối với chiến lợi phẩm hộ giáp hắn cũng không có hứng.

Tên Hóa đạo Thánh đế kia sau khi rao hai câu, không ai trả lời, đang có chút thất vọng chuẩn bị thu lại Phá Liên Ma Chá, liền nghe thấy Diệp Mặc nói:

- Tôi có một bộ hộ giáp thần khí trung phẩm, mới tiên hữu xem qua một chút.

Nói xong, Diệp Mặc cũng đã đưa bộ hộ giáp thần khí trung phẩm này cho con rối bên cạnh mình.

Con rối này cầm bộ hộ giáp của Diệp Mặc mau chóng mang đến trước mặt Hóa đạo Thánh đế kia, tên Hóa đạo Thánh đế đầu bịt khăn kia mở bộ hộ giáp của Diệp Mặc ra, hơi nhíu mày một chút, nhưng một lát sau, gã vẫn đưa Phá Liên Ma Chá cho con rối nói:

- Đổi.

Diệp Mặc trong lòng sung sướng, hắn biết rõ đối phương tại sao lại nhíu mày, vì bộ hộ giáp thần khí trung phẩm này của hắn, mặc dù hỏng không nhiều lắm, nhưng phải tốn một lượng thần tinh nhất định mới có thể phục hồi lại được. Hơn nữa nếu như không tìm được Khí Thánh thực sự, thì chỉ có thể cứ vậy mà mặc thôi.

Khí thánh cũng gọi là Thánh sư, cũng giống như Đan thánh, là người cực kỳ hiếm.

Vì người có thể luyện chế thần khí trong Tiên giới cực kỳ hiếm, cho nên

bất luận là ai, chỉ cần luyện chế ra được thần khí, cho dù đẳng cấp thần khí mà anh luyện chế ra như nào đi nữa, cũng gọi là Thánh sư, cũng chính là Khí thánh. Chỉ có điều trong Tiên giới, cho dù Khí thánh có tài giỏi đi nữa cũng chỉ có thể luyện chế ra thần khí hạ phẩm.

Cũng giống như Đan thánh, trong Tiên giới chỉ cần có thể luyện chế ra được thần đan, bất luận đảng cấp thần đan mà anh luyện chế ra như nào, cũng là Đan thánh. Còn trong Thánh đạo Tàn giới lại có Dục đạo Đan thánh, Tố đạo Đan thánh.

Luyện khí cũng giống như luyện đan, phân chia trong Thánh đạo Tàn giới cũng kỹ càng hơn với Tiên giới, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là Tiên giới không có ai có thể luyện chế ra thần khí cao cấp hơn mà thôi.

Trong Thánh đạo Tàn giới hoặc là các giới khác, Khí thánh luyện chế ra thần khí hạ phẩm gọi là Khí thánh hạ phẩm, đồng thời người luyện chế ra thần khí cực phẩm gọi là Khí thánh cực phẩm.

Tam Sinh Quyết của Diệp Mặc mặc dù vô cùng cường hãn, cảm ngộ luyện đan luyện khí cũng nhanh hơn người khác vô số lần. Nhưng nguyên liệu tốt mà hắn lấy được cũng có hạn, cho nên cho dù là bây giờ, cũng không thể luyện chế thần khí cực phẩm, hắn chỉ có thể gọi là Khí thánh thượng phẩm.

Dùng một bộ hộ giáp trung phẩm đổi lấy một loại nguyên liệu, mặc dù đẳng cấp của nguyên liệu không tệ, nhưng có người vẫn không hiểu liếc nhìn Diệp Mặc.

Tiếp theo món đồ thứ hai là Thần thủy bảy màu, đây là một loại thần linh vật giá trị cực cao. Cho dù không luyện chế thần đan, cũng có thể giúp cảm ngộ đại đạo, cho dù đối với Đạo nguyên Thánh đế cũng có tác dụng nhất định.

Diệp Mặc vì vừa mở màn đổi một món đồ, mặc dù thứ này người khác không cần, hắn vẫn không muốn phách lối quá mức. Hắn rất muốn Thần

thủy bảy màu đó, nhưng kìm chế không ra tay. Thứ này tốt hơn nhiều so với Phá Liên Ma Chá, chỉ có điều vừa mang ra, liến thu hút đám đông báo giá, mau chóng liền bị một Hóa đạo Thánh đế dùng một nghìn vạn thần tinh cộng thêm nguyên liệu mà Diệp Mặc cũng muốn có để đổi lấy.

Món đồ thứ ba, Thước nhật vụ cương, cũng lại là thứ mà Diệp Mặc muốn có, bị một Đạo nguyên Thánh đế nhắm trúng, Diệp Mặc đành phải buông tha.

Món thứ tư, Hạo Nhiên Quang Vận Lưu, cũng là thứ Diệp Mặc muốn có, đáng tiếc, hai vị Đạo nguyên Thánh đế tranh giành, hắn lại lần nữa bỏ qua.

Món thứ năm, thứ sáu...

Diệp Mặc khiếp sợ phát hiện, mỗi một thứ đồ xuất hiện trong này đều là thứ mà hắn cần, đáng tiếc là đối mặt với kẻ mạnh, hắn không thể không buông tha. Cho dù như vậy, Diệp Mặc cũng biết hội Thương Hư Đạo Dịch này cũng thuộc loại trâu bò rồi.

Sau khi món thứ bảy Cửu Tinh Trúc xuất hiện, Diệp Mặc thực sự không kìm chế nổi nữa. Cửu Tinh Trúc, có thể luyện chế Đạo Tinh Đan, Đạo Tinh Đan đối với người khác không nói, nhưng đối với Mục Tiểu Vận tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết mà nói, quả thực chính là thứ không thể thiếu. Mục Tiểu Vận bây giờ cũng là Tiên đế rồi, chỉ chút nữa là Vấn đạo, nếu như có Đạo Tinh Đan, thì chắc chắn sẽ Chứng đạo thành công.

Thứ này nhất định phải lấy được, Diệp Mặc cũng đã hạ quyết tâm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2142

Tiên Đế To Gan Lớn Mật

Thực ra trong lòng Diệp Mặc cũng biết rõ, Đạo Tinh Đan đối với những người khác không thể nói là coi như xong, những Tiên đế khác cũng có thể dùng Đạo Tiên Đan Chứng đạo, nhưng so sánh thì người tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết như Mục Tiểu Vận thì lại càng có lợi hơn mà thôi. Hồng Mông Tạo Hóa Quyết căn bản chính là một công pháp căn cứ Tinh Không biến hóa diễn sinh ra, còn Cửu Tinh Trúc lại là trưởng thành trong hư không của Tinh quang, thứ như này cực kỳ quý giá, quả thực rất thích hợp với người tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết Chứng đạo cảm ngộ.

Diệp Mặc tu luyện Tam Sinh Quyết, hơn nữa cũng đã Dục đạo thành công, nên cực kỳ hiểu rõ các loại công pháp. Huống chi hắn còn chưa hoàn chỉnh Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, chẳng những như vậy, công pháp kế tục Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của Mục Tiểu Vận tu luyện hắn đã từng tiến hành sửa chữa qua, hắn là sao có thể không biết tác dụng trợ giúp của Cửu Tinh Trúc đối với Mục Tiểu Vận như nào chứ.

Thánh đạo linh vật hình thành trong hư không ngoài Cửu Tinh Trúc ra, còn có một loại nữa tên là Tinh Không Liên. Nhưng Tinh Không Liên lại càng quý giá gấp nhiều lần so với Cửu Tinh Trúc. Vì đây là thành tựu Thánh đạo chi quả của Đạo nguyên Thánh đế, giá trị đơn thuần, thực ra cũng không thua kém gì Hoàng Trung Lý, thậm chí còn quý hơn Hoàng Trung Lý ở một số mặt.

Đây cũng không phải nói số lượng của Tinh Không Liên ít hơn Hoàng Trung Lý, hoàn toàn khác biệt, số lượng của Tinh Không Liên nhiều hơn nhiều so vớiHoàng Trung Lý, chỉ có điều Hoàng Trung Lý chỉ có một quả

mà thôi. Tinh Không Liên mặc dù nhiều, nhưng lại phân tán trong hư không vô tận.

Người lấy ra Cửu Tinh Trúc là một người con gái Hóa đạo mang một mảnh lục mỏng màu xanh trên mặt, cho dù Diệp Mặc cũng không nhìn ra người con gái này thuộc Nhân tộc hay những tộc còn lại nữa.

- Tác dụng của Cửu Tinh Trúc đối với Tiên đế Tố đạo tôi cũng nói qua rồi, tin rằng rất nhiều người có thể còn biết rõ hơn tôi. Trong này tôi chỉ có một gốc Cửu Tinh Trúc, muốn đổi lấy một Đạo Quả, hoặc là đổi một món thần khí phòng ngự cực phẩm, nếu như không có những thứ này, có thể lấy ra một món đồ mà tôi thích, thần tinh là chọn lựa cuối cùng.

Người con gái này sau khi nói xong, Diệp Mặc cũng thở dài. Thần khí phòng ngự cực phẩm hắn không có, Đạo quả thì hắn lại có. Hoàng Trung Lý mặc dù cũng coi là Đạo quả, nhưng cũng đã vượt qua Đạo quả bình thường rồi, Diệp Mặc không muốn lấy thứ như này ra. Ngoài Hoàng Trung Lý ra, hắn còn Thái Sơ Đạo Văn quả.

Tác dụng chủ yếu của Thái Sơ Đạo Văn quả đương nhiên là cảm ngộ Thái Sơ Thần Văn, nhưng chỉ cần là Đạo quả, đối với Thánh đế cũng có tác dụng cực lớn. Nếu không lúc trước Đổng Yến cũng sẽ không vì lấy được một quả Thái Sơ Đạo Văn quả của Diệp Mặc, mà lại mừng rỡ thất thố như vậy.

- Tôi đồng ý dùng một món thần khí tấn công thượng phẩm Thiên Địa Tố Sắc Lăng cộng thêm hai nghìn vạn thần tinh, đổi lấy Cửu Tinh Trúc của cô.

Một vị Hóa đạo Thánh đế bắt đầu ra giá khi người con gái kia vừa dứt lời, rõ ràng rất có hứng với Cửu Tinh Trúc.

Diệp Mặc biết rõ Cửu Tinh Trúc có thể luyện chế ra Đạo Tinh Đan, người khác đương nhiên cũng biết. Đồng thời Cửu Tinh Trúc còn có một tác dụng khác nữa, chính là giúp Thánh đế cảm ngộ đượng thần thông Tinh

Không. Tác dụng này chẳng những cực kỳ có ích với Tiên đế muốn thăng cấp lên Tố đạo Thánh đế, cho dù đối với Đạo nguyên Thánh đế cũng có tác dụng.

Tên Hoá đạo Thánh đế này bức thiết mua Cửu Tinh Trúc, không phải đưa cho đệ tử người nhà của mình thì cũng là vì muốn cảm ngộ thần thông Tinh Không.

Cửu Tinh Trúc chỉ có một cây, bất luận là đưa cho Mục Tiểu Vận hay là mình dùng để cảm ngộ thần thông Tinh Không, Diệp Mặc cũng không muốn bỏ qua.

- Tôi bằng lòng dùng một quả Nhật Ly Thần Phong đổi.

Lại có một giọng nói nữa cườp lời Diệp Mặc.

Nhật Ly Thần Phong quả là thần linh quả cao cấp, miễn cưỡng cũng coi là Đạo quả. Nhật Ly Thần Phong quả chỉ có một tác dụng, chính là dùng để cảm ngộ thần thông pháp tắc Phong hệ, đồng thời là Đạo quả cảm ngộ thần thông, Nhật Ly Thần Phong quả lại kém xa không thể so sánh cùng với Lôi Âm Tuế Nguyệt quả được.

Trong Thánh đạo Tàn giới, thiên địa linh thảo có thể luyện chế thần đan cũng gọi là thần linh thảo, thần linh thảo cũng có phân chia cao thấp. Thần linh thảo đẳng cấp không nghiêm ngặt giống như tiên linh thảo và linh thảo bình thường, căn cứ theo đẳng cấp thần đan có thể luyện chế cũng được phân chia thành cấp thấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh cấp.

Phần lớn thần linh thảo đều cao cấp hơn tiên linh thảo bình thường một chút, nhưng đây không phải là tuyệt đối. Trong tiên linh thảo cũng có một số tiên linh thảo không đẳng cấp nhưng giá trị thậm chí còn cao hơn Đạo quả bình thường, loại tiên linh thảo này cũng gọi là ngụy hỗn độn tiên linh thảo. Ví dụ như Hỗn Độn Thanh Địch, Tinh Linh Tâm Liên, Tham Linh, La Tiêu Ngô Mộc, Tịch Đạo Quả … Tịch Đạo Quả lại càng là đệ nhất tiên quả trong Tiên giới.

Nhưng những tiên linh thảo không đẳng cấp này so với Đạo quả, cũng không thua kém gì. Đây cũng không phải nói loại nào quý hơn, đây là đối với người dùng nó, nếu như thứ này có tác dụng với anh, thì nó chính là quý nhất. Cho dù chỉ là một gốc tiên linh thảo cấp chín, người khác dùng Đạo quả đổi cho anh, nhưng anh cũng không muốn.

Ví dụ như La Tiêu Ngô Mộc và Tinh Không Liên, theo lý mà nói Tinh Không Liên giá trị cao hơn nhiều so với La Tiêu Ngô Mộc, nhưng nếu như anh chỉ có nguyên thần, đang đợi đồ để tố thể, cho dù đưa cho anh một sọt Tinh Không Liên, anh cũng không bằng lòng dùng La Tiêu Ngô Độc đổi. Sự cao thấp của thiên địa linh vật, hoàn toàn quyết định bởi người sử dụng nó.

- Tôi bằng lòng lấy một quả Thái Sơ Đạo Văn quả đổi lấy Cửu Tinh Trúc.

Diệp Mặc mau chóng báo giá, trường hợp này khác với hội đấu giá, một khi chủ nhân của vật phẩm cho rằng đồ của đối phương thích hợp với mình rồi, muốn đổi ngay lập tức, sau đó cho dù anh có ra giá cao hơn nữa, thì cũng không có tác dụng gì?

Người con gái đeo miếng lụa xanh mỏng kia mắt sáng lên, rõ ràng giá của Diệp Mặc cũng đã gần đến giá trị lý tưởng của cô rồi, Thái Sơ Đạo Văn quả so với Nhật Ly Thần Phong quả mà nói giá trị có thể nói là cao hơn một bậc.

Thái Sơ Đạo Văn quả chính là Đạo quả chủ yếu để cảm ngộ Thái Sơ Thần Văn, nhưng Thái Sơ Thần Văn là thứ gì chứ? Đó tuyệt đối là đại thần thông sát khí khủng bố, tu luyện đến cực hạn, bỏ qua thời không, có thể chém giết đối thủ ngoài giới.

Đương nhiên đây chỉ là trên lý luận, nếu như anh thực sự có loại thần thức có thể chém giết được đối thủ ngoài giới, thì cũng không cần dùng Thái Sơ Thần Văn nữa. Thái Sơ Thần Văn có đặc tính này, Thái Sơ Đạo Văn quả đương nhiên sẽ không quá chênh lệch. Thái Sơ Đạo Văn quả đồng thời cũng có tác dụng cực lớn đối với cảm ngộ thần thông pháp tắc thời gian và pháp

tắc không gian.

Bất luận pháp tắc thời gian hay là pháp tắc không gian, đều không phải là thức mà pháp tắc ngũ hành thông thường có thể so sánh được.

Người con gái mang miếng lụa xanh mỏng trên mặt nhìn tứ phía, cô còn muốn nhìn xem còn giá cao hơn nữa không.

Tên Hóa đạo Thánh đế đồng ý dùng Nhật Ly Thần Phong quả để đổi kia chằm chằm nhìn Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, lão cảm thấy tu vi của Diệp Mặc không chỉ là Tiên đế, nhưng cho dù tu vi của Diệp Mặc có cao đi nữa cũng không thể là tu vi Hóa đạo được, chỉ là một Tiên đế không ngờ lại dám tranh giành Cửu Tinh Trúc với mình.

Người đàn ông đầu tiên tiến vào trên người hắc khí lượn lờ nghe thấy cái giá mà Diệp Mặc báo ra, cau mày, rõ ràng giá mà gã muốn báo thấp hơn Diệp Mặc một chút.

Giống như những người khác, Diệp Mặc cũng không phải không chú ý đến những người còn lại, người đàn ông toàn thân hắc khí lượn lờ kia vừa cau mày, Diệp Mặc lập tức liền nhìn thấy. Trong lòng thầm trầm xuống, người đàn ông toàn thân hắc khí lượn lờ này là một Đạo nguyên Thánh đế, hơn nữa rất có khả năng là một Đạo nguyên Ma thánh của Ma tộc.

Nếu như gã muốn tranh giành Cửu Tinh Trúc, thì mình phải làm sao?

Những người có thể đến nơi này trao đổi vật phẩm cũng không có ai là kém cỏi, ai cũng là lão yêu quái. Đạo nguyên Ma thánh của Ma tộc kia vừa mới cau mày, thì người con gái mang miếng lụa xanh mỏng kia cũng đã nhìn thấy. Cô căn bản không đợi Đạo nguyên Ma thánh của Ma tộc nói gì, lập tức liền nói:

- Được, tôi đồng ý đổi lấy một quả Thái Sơ Đạo Văn của vị tiên hữu này.

Nói xong, cô lập tức liền đưa Cửu Tinh Trúc cho con rối sau lưng, Diệp Mặc thấy vậy, cũng không chút do dự đưa Thái Sơ Đạo Văn quả trong tay

mình cho con rối bên cạnh mình.

Chỉ trong tích tắc, Diệp Mặc liền trao đổi hoàn tất với người con gái mặt mang miếng lụa xanh mỏng kia, sau khi cất Cửu Tinh Trúc đi, Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhỏm.

- Số 19, tôi dùng một món thần khí tấn công cực phẩm đổi lấy Cửu Tinh Trúc của anh, cộng thêm một nghìn vạn thần tinh thượng phẩm.

Đạo nguyên Ma thánh của Ma tộc kia nhìn thấy Diệp Mặc trong nháy mắt cất Cửu Tinh Trúc đi, trong mắt lộ vẻ không vui nói.

Gã tin rằng với vẻ mặt của mình thì bất kỳ ai cũng biết gã cần có Cửu Tinh Trúc rồi, nhưng tên tiểu tử Tiên đế này lại dám cất Cửu Tinh Trúc đi, nếu là một Tiên đế thức thời, lúc này căn bản cũng không cần mình nói gì, chắc hẳn đã chủ động hỏi mình có cần Cửu Tinh Trúc mới đúng, chứ không phải như không có chuyện gì mà cất Cửu Tinh Trúc đi như vậy. Gã không tin Diệp Mặc lại không nhìn thấy vẻ mặt của gã.

Vốn dĩ Diệp Mặc cũng không có chút kiêng kỵ gì với Đạo nguyên Ma thánh này, nhưng khi hắn nghe thấy đối phương gọi lên số 19 của mình, trong lòng lập tức hừ lạnh một tiếng. Đạo nguyên Ma thánh thì đã sao? Trong này là Ảnh Hư Bảo, cho dù ra khỏi Ảnh Hư Bảo rồi, đối phương cũng chưa chắc đã đuổi kịp mình.

Tất cả mọi người trong này trao đổi đều xưng hô là tiên hữu, tên này không có chút lễ phép gì, trực tiếp gọi số 19. Số 19 là số ghế ngồi của hắn, vì hắn đến tượng đối sớm, nên số chỗ ngồi mới là 19.

Mặc dù trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng Diệp Mặc cũng biết, thế giới này chính là thế giới kẻ mạnh làm vua, đối phương không tôn trọng hắn như vậy, hắn vẫn không thể không trả lời, nếu không chính là không tôn trọng kẻ mạnh.

- Xin lỗi, tôi cũng không định đổi Cửu Tinh Trúc của mình đi.

Diệp Mặc không kiêu không hèn ôm quyền nói một câu, không xưng hô tiền bối, đồng thời cũng không xưng hô là tiên hữu. Nhưng khá hơn đối phương chính là, Diệp Mặc không gọi số ghế của đối phương là bao nhiêu. Nếu như là người biết điều, còn chủ động yêu cầu xóa một nghìn vạn thần tinh, nhưng Diệp Mặc chẳng những không đồng ý với yêu cầu của đối phương, còn nói không định đổi. Thế này cần gan to cỡ nào để nói ra lời này? Mà ngay cả Đạo nguyên nữ Thánh đề chủ trì hội Đạo Dịch kia cũng ngạc nhiên liếc nhìn Diệp Mặc.

Trong cuộc trao đổi chỉ cần không phải quá mức không hợp thói thường, Đạo nguyên Thánh đế nhắm trúng thứ gì, bình thường tu sĩ dưới cấp Đạo nguyên cũng rất ít người đi tranh giành. Nếu như tranh giành, cũng chính là nói người này có hậu thuẫn cực lớn. Nhưng bộ dạng Diệp Mặc rỏ ràng không giống như có hậu thuẫn, hơn nữa hắn cũng tương đối lạ mặt.

Làn khói đen trên mặt Đạo nguyên Ma thánh này liền trở nên tiêu sát, hừ lạnh với Diệp Mặc một tiếng, rồi lại liếc nhìn Thanh Như và Mục Tiểu Vận ngồi hai bên Diệp Mặc nói:

- Hi vọng Cửu Tinh Trúc của anh có thể ấm người, còn cả hai người con gái xinh đẹp này là do anh dẫn đến phải không, rất được.

Tiếng hừ lạnh này mang theo sát cơ không gian cường đại, trực tiếp rơi lên trên thần niệm của Diệp Mặc. Diệp Mặc liền cảm thấy thức hải của mình run lên, thần thức đao của hắn lập tức đánh ra, trong nháy mắt xoắn giết đường sát cơ kia.

Đạo nguyên Ma thánh này ngược lại kinh dị liếc nhìn Diệp Mặc một cái, gã nhìn ra Diệp Mặc cũng không phải là một Tiên đế, nhưng sự cường đại của thần thức của Diệp Mặc vượt xa dự liệu của gã.

Tính cách của Diệp Mặc là trước khi chưa đắc tội, hắn sẽ cố gắng nhường nhịn, một khi đắc tội rồi, thì cũng không có nửa phần cố kỵ. Đạo nguyên Ma thánh này chẳng những uy hiếp hắn, còn uy hiếp cả Mục Tiểu Vận, Diệp Mặc làm sao có thể khách khí được, đột nhiên đứng bật dậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2143

Bây Giờ Phải Làm Sao

Vị tiền bối của hội Đạo Dịch này, tôi đến đây tiến hành giao dịch, không ngờ có người ngang nhiên đánh lén ám toán tôi, thậm chí còn uy hiếp tôi nữa. Xin hỏi đây có phải là chuyện mà hội Đạo Dịch cũng cho phép hay không? Nếu như cho phép, thì tôi nhịn, nếu như chuyện này hội Đạo Dịch không cho phép, thì xin chủ trì đứng dậy nói lẽ phải.

Diệp Mặc nói giống như một hòn đá ném xuống làm vỡ tan sự yên tĩnh của mặt hồ vậy, trong hội Đạo Dịch tôn ti rõ ràng này lập tức liền tạo một vòng rung động cực lớn.

Một Tiên đế, bị một Đạo nguyên Thánh đế cảnh cáo, cũng dám đứng ra nói muốn công lý sao? Cái này trừ là muốn chết, thì còn là gì nữa? Trong hội Đạo Dịch, Đạo nguyên Thánh đế thầm cảnh cáo một số Hóa đạo Thánh đế là chuyện bình thường, nhưng hôm nay lại có người đứng lên lên tiếng.

Diệp Mặc dĩ nhiên không phải muốn chết, hắn biết rõ, cho dù hắn không nói câu đó, thì Đạo nguyên Ma thánh toàn thân hắc khí lượn lờ kia cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Nếu như không bỏ qua cho hắn, thì hắn sao phải sợ hãi rụt rè? Huống chi người này lấy Tiểu Vận ra nói chuyện, cũng đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn.

Người con gái Đạo nguyên của hội Thương Hư Đạo Dịch kia cũng ngạc nhiên nhìn Diệp Mặc một cái, sau đó lạnh giọng nói với Đạo nguyên Ma thánh hắc khí vờn quanh kia:

- Nếu như ông dám uy hiếp khách của hội Thương Hư Dịch Đạo chúng tôi lần nữa, thì ông vĩnh viễn cũng không cần bước vào hội Thương Hư Đạo

Dịch nữa.

Nghe thấy Đạo nguyên Thánh đế chủ trì hội Thương Hư Đạo Dịch nói vậy, tên Ma thánh ánh mắt lại càng lạnh lùng đến cực điểm, lão chằm chằm liếc nhìn Diệp Mặc, cũng không nói thêm câu gì.

Đạo nguyên nữ thánh của hội Thương Hư Đạo Dịch này nói chuyện mặc dù nghiêm khắc, sau khi Đạo nguyên Ma thánh này không nói thêm gì nữa, cô cũng không lấy thêm biện pháp gì nữa. Rõ ràng chỉ là nể mặt nói một câu mà thôi, thực lực của hội Thương Hư Đạo Dịch mặc dù lớn, nhưng cũng sẽ không vì một Tiên đế nhỏ nhoi như Diệp Mặc lại đắc tội với một Đạo nguyên Ma thánh.

Nếu như không phải vì lời nói của Diệp Mặc dính đến thanh danh của hội Thương Hư Đạo Dịch, cô thậm chí đến lời nói vừa nãy cũng sẽ không nói ra.

Phong ba dường như yên tĩnh xuống, tất cả mọi người đều biết đây chỉ là tạm thời mà thôi, một khi rời khỏi hội Thương Hư Đạo Dịch rồi, thì đó chính là lúc Diệp Mặc xong đời. Trong Ảnh Hư Bảo mặc dù không thể giết người, nhưng một Đạo nguyên Thánh đế trong Ảnh Hư Bảo tùy ý tát anh vài cái, thậm chí phế tu vi của anh, Ảnh Hư Bảo tuyệt đối cũng không đứng ra nói chuyện.

Đây còn là trong Ảnh Hư Bảo, một khi ra khỏi Ảnh Hư Bảo rồi, thì Đạo nguyên Thánh đế người ta sẽ lập tức giết chết anh, đến nửa phút cũng sẽ không nhẫn nại.

Một cơn phong ba nhỏ trôi qua, cũng không ảnh hưởng đến việc giao dịch vật phẩm của những người còn lại, người con gái xinh đẹp không kém gì Thanh Như kia mở một hộp ngọc ra, cô vẫn không nói gì, ánh sáng bên trong hộp ngọc kia cũng đã tỏa ra tứ phía, rõ ràng là một nguyên liệu cực tốt.

Diệp Mặc vừa nhìn thấy nguyên liệu này liền động lòng, đây là một loại Tiên tài luyện khí cao cấp, tên Lạc Ngân Băng Lưu. Lạc Ngân Băng Lưu

chẳng những là Tiên tài luyện khí, hơn nữa còn là đồ tốt dùng để luyện chế Thần khí phi hành.

Tiên tài khác với Tiên linh thảo, không có Thần tài gì, cho dù có thể luyện chế được Thần khí, cũng chỉ gọi là Tiên tài, chỉ là đẳng cấp rất cao mà thôi. Tiên tài vượt qua cấp mười cũng đều có thể gọi là Tiên tài cao cấp. Theo lý mà nói Tiên tài tốt nhất chính là cấp mười ba. Tiên tài cấp mười hai có thể luyện chế được Thần khí cực phẩm rồi, nhưng vì Khí thánh cao cấp luyện chế Thần khí cực phẩm cực hiếm, cho nên trong mắt mọi người, chỉ có Tiên tài cấp mười ba mới là thứ luyện chế Thần khí cực phẩm.

Đương nhiên cho dù Tiên tài cấp mười ba có thể luyện chế Thần khí cực phẩm cũng có sự khác biệt rất lớn, có tốt có xấu, nhưng cũng không có ai lại đem Tiên tài phân thành cấp mười bốn.

Nguyên liệu Tiên tài vượt qua cấp mười ba, đó cũng đã là bảo vật Tiên Thiên rồi, tự thành một thể. Cho dù không thể trở thành linh bảo Tiên Thiên hoặc là linh bảo Hậu Thiên, cũng sẽ trở thành nguyên liệu Tiên Thiên.

- Tôi muốn dùng viên Lạc Ngân Băng Lưu này đổi lấy Thiên La Tinh Thiết cộng thêm một món pháp bảo thuộc tính ngũ hành, đẳng cấp của pháp bảo thuộc tính ngũ hành không quan trọng. Nếu như có thể lấy được hai món này ra, tôi có thể bù cho ít thần tinh.

Người con gái xin đẹp này vừa nói xong, Diệp Mặc trong lòng kích động, đây rõ ràng là dành cho hắn. Hai món này hắn đều có. Hơn nữa bây giờ Lạc Ngân Băng Lưu cực kỳ quan trọng với hắn, hắn đắc tội với một Đạo nguyên Ma thánh, nếu muốn trốn, chỉ có thể nhờ vào pháp bảo phi hành. Một khi hắn thăng cấp Thời Không Thoa lên Thần khí phi hành cực phẩm, đối với hắn mà nói quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Thần thức của Diệp Mặc quét lên trên ba đoạn Thanh La Tinh Thiết của mình, Thanh La Tinh Thiết cũng đã bị hắn luyện hóa một phần, bây giờ hình thành ba đoạn, Diệp Mặc chọn lấy một đoạn Thanh La Tinh Thiết ngắn nhất cho vào trong nhẫn trữ vật của mình.

Mặc dù nói với tu vi bây giờ của hắn, cho dù Đạo nguyên Thánh đế cũng không thể nào nhìn ra đồ mà hắn lấy từ trong Thế giới trang vàng ra, nhưng hắn vẫn cảm thấy cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Bây giờ lấy Thanh La Tinh Thiết, cũng an toàn hơn rất nhiều so với việc giao dịch thành công Thiên La Tinh Thiết mà mọi người đang chú ý.

- Tôi dùng một viên Vô Tương Bí Kim, cộng thêm một món Ngũ Hành Huyền Nguyệt Tiên đổi lấy Lạc Ngân Băng Lưu của cô.

Vượt khỏi dự liệu của mọi người chính là, người mở miệng chính là Đạo nguyên Ma thánh vừa nãy uy hiếp Diệp Mặc.

Mọi người mau chóng hiểu ý của Ma thánh này, cho dù có Lạc Ngân Băng Lưu, cũng không mời nổi Khí thánh cao cấp thăng cấp pháp bảo phi hành, nhưng Đạo nguyên Thánh đế thì lại có thể đơn giản luyện hóa Lạc Ngân Băng Lưu vào trong pháp bảo phi hành của mình, như vậy cũng có thể trên nền móng vốn có tăng tốc độ một chút cho pháp bảo của mình. Đoán chừng mục đích của lão vẫn là sợ Diệp Mặc chạy thoát.

Một Đạo nguyên Ma thánh vì đối phó với một Tiên đế, đến chút khác biệt cực nhỏ này cũng không muốn bỏ qua, có thể thấy hận ý của lão đối với Diệp Mặc lớn thế nào rồi.

Nhưng lão già này trong nhẫn trữ vật của mỗi người đoán chừng đều có cực nhiều đồ tốt, lúc trước khi Diệp Mặc bố trí trận pháp phong ấn giới vực, Vô Tương Bí Kim là thứ muốn mà không lấy được, bây giờ tên khốn kiếp này lại tùy tiện lấy ra được.

Đạo nguyên Ma thánh này vừa báo giá, những Hóa đạo Thánh đế còn lại muốn có được Lạc Ngân Băng Lưu lập tức bỏ báo giá của mình, bọn họ cũng không muốn mình giống như Diệp Mặc, bị một Đạo nguyên Ma thánh nhắm trúng.

- Một sợi xích dùng Thanh La Tinh Thiết hợp thành, cộng thêm một món Ngũ Hành Huyền Hoàng Hoàn, không cần cô bù thêm thần tinh.

Diệp Mặc vừa nói vừa trực tiếp lấy ra hai món đồ đặt lên bàn trước mặt mình, sau đó nhìn Đạo nguyên nữ Thánh đế xinh đẹp kia.

Mọi người vừa nhìn liền biết Diệp Mặc và Đạo nguyên Ma thánh kia đã cùng bắt đầu phòng bị rồi, người khác cho rằng, Diệp Mặc mua Lạc Ngân Băng Lưu là không muốn hắn rơi vào tay kẻ thù kia. Tu vi của Diệp Mặc quá thấp, cho dù mua về, cũng không thể nào đơn giản luyện hóa thứ này vào trong pháp bảo phi hành của mình, để pháp bảo của mình tăng tốc thêm một chút.

Chẳng trách Diệp Mặc không ngờ lại lấy ra thứ mà Đạo nguyên nữ Thánh đế kia cần, điều này quả thực là kỳ tích.

Diệp Mặc trông mà thèm đồ của người khác, lúc này Diệp Mặc lại lấy ra hai món đồ, chằm chằm nhìn tên Đạo nguyên Ma thánh cách hắn không xa. Diệp Mặc chỉ là một Tiên đế, vụ giao dịch này mới có bao nhiêu lâu? Một mình hắn cũng đổi được mấy thứ rồi. Có thể thấy bất luận Diệp Mặc có phải là ẩn giấu tu vi hay không, đồ tốt của hắn cũng tuyệt đối không ít.

Thấy Diệp Mặc lại báo giá, hơn nữa lại là tranh giành Lạc Ngân Băng Lưu với lão, tên Đạo nguyên Ma thánh này sắc mặt lại càng khói đen tràn ngập hơn, sát cơ lượn lờ xung quanh lão, nếu như trong này không phải là hội Thương Hư Đạo Dịch, nói không chừng lão đã sớm ra tay bóp chết Diệp Mặc rồi.

- Được, đổi.

Đạo nguyên nữ Thánh đế kia nháy mắt Diệp Mặc một cái, không chút do dự đồng ý trao đổi.

Diệp Mặc sau khi lấy được đồ, trực tiếp truyền âm cho ba người Tiêu Vu Học:

- Bây giờ chúng ta phải đi thôi, mọi người đừng đi cùng tôi. Đối phương hỏi, anh cứ nói chúng là từ một thuyền đến, quan hệ bình thường. Ba người

anh đi cùng thuyền hạm Thánh đạo Tàn giới, tên Đạo nguyên Ma thánh đó cũng không dám làm gì thuyền hạm của Thánh đạo Tàn giới. Không cần truyền âm cho tôi, cũng không cần lo cho tôi. Còn Luyện Tâm Đan của Bích Doanh tiên hữu đợi tôi đến Hư Thị rồi đưa sau.

Một người từ thuyền hạm đi ra, đến nơi này tham gia hội Đạo Dịch, quả thực là một chuyện bình thường. Diệp Mặc tin rằng, cho dù Ma thánh đó không vô sỉ đi nữa, cũng không dám làm chuyện vì người cùng một thuyền hạm mà giận chó đánh mèo.

Hắn sở dĩ bảo mấy người Tiên Vu Học đừng truyền âm, là vì hắn biết truyền âm của mình đối phương không thể phát giác, nhưng đám người Tiên Vu Học, thì đối phương có thể phát hiện hay không thì hắn cũng không chắc. Diệp Mặc biết, cho dù là trong này, hắn cũng không dám tiếp tục ra tay nữa. So với như vậy, thì hắn đi sớm hơn một chút vẫn hơn.

Đối với Diệp Mặc mà nói, đồ tốt trong này quả thực quá nhiều, mỗi một thứ đều là thứ mà hắn muốn. Bởi vậy có thể thấy, trong Hư Thị, đồ tốt còn nhiều hơn. Hắn cần phải bảo đảm mình đến Hư Thị an toàn, trong Hư Thị hắn cần phải thăng cấp lên Đạo nguyên Thánh đế, lúc đó mới có thể quay lại, nếu không chính là pháo ướt.

Đám người Tiên Vu Học đều biết ý tứ của Diệp Mặc, không ai dám truyền âm cho Diệp Mặc. Bọn họ không biết Diệp Mặc thoát nạn này như nào, cho dù là muống giúp cũng bất lực. Ba người đều rất lo lắng cho Diệp Mặc, Diệp Mặc cho dù có lợi hại đi nữa cũng chỉ có thể là Hóa đạo mà thôi. Hóa đạo Thánh đế cho dù là viên mãn cũng chỉ có thể là bước Chứng đạo thứ nhất. Mà cho dù vừa mới tiến vào Đạo nguyên Thánh đế, cũng chỉ là bước Chứng đạo thứ hai.

Tu vi bước Chứng đạo thứ nhất và thứ hai, khác nhau như trời với đất, căn bản không thể nào so sánh được. Mặc dù trong Hư Thị, cũng đã từng có kẻ mạnh Hóa đạo nghịch thiên giết chết Đạo nguyên Thánh đế, nhưng ví dụ này quả thực quá ít.

Diệp Mặc đứng lên rời đi, Mục Tiểu Vận, Thanh Như và Phục Phi đều vội vàng đứng dậy đi theo. Những người còn lại trong hội Đạo Dịch cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Diệp Mặc đắc tội với một Đạo nguyên Ma thánh, bây giờ không rời đi mới là chuyện lạ. Nhưng cho dù hắn rời đi, cũng không thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của Đạo nguyên Ma thánh.

Thấy Diệp Mặc rời đi, Đạo nguyên Ma thánh kia hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng đứng dậy.

Tất cả mọi người trong lòng thầm than, Diệp Mặc mặc dù có rất nhiều đồ tốt, cũng đổi được rất nhiều đồ tốt, đáng tiếc là cuối cùng vẫn là để cho người khác sử dụng. Biết như vậy, cũng không có ai dám đứng ra. Lúc này đứng ra, chứng tỏ là muốn đối đầu với một Đạo nguyên Ma thánh, chuyện ngu xuẩn như này cũng khôg có ai muốn làm.

- Ông xã, chúng ta nhanh đi mau. Người đó chắc chắn sẽ đuổi kịp.

Vừa bước ra khỏi hội Đạo Dịch, Mục Tiểu Vận liền có chút lo lắng nói.

Thanh Như và Phục Phi cũng vẻ mặt lo lắng nhìn Diệp Mặc, bây giờ bọn họ cũng không có cách gì tốt hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2144

Thí Đạo Thương

Bây giờ không thể đi, bây giờ đi chính là tìm đến cái chết, chúng ta lập tức đến Tiên tức lâu trong Ảnh Hư Bảo.

Diệp Mặc đương nhiên hiểu nặng nhẹ trong đó, hắn cũng không cho rằng mình có một món Thần khí phi hành thượng phẩm, sẽ không sợ Đạo nguyên Ma thánh.

Đạo nguyên Thánh đế là đại năng Chứng đạo bước thứ hai, Diệp Mặc khi còn là Tố đạo Thánh đế, đã bị Đạo nguyên Thánh đế của Húc nguyệt Thánh đạo ám toán. Hắn tự biết cho dù bây giờ mình đã là Dục đạo rồi, cũng còn kém Đạo nguyên Thánh đế một chút.

Nếu nói một Đạo nguyên Thánh đế không có Thần khí phi hành thượng phẩm, Diệp Mặc tuyệt đối không tin. Lùi một bước mà nói, cho dù Đạo nguyên Thánh đế không có Thần khí phi hành thượng phẩm, Diệp Mặc cũng không cho rằng mình có thể thoát được đối phương. Cho nên hắn không chút do dự chọn đến Tiên tức lâu trong Ảnh Hư Bảo, vì Tiên tức lâu này là sản nghiệp của Ảnh Hư Bảo, cho dù Đạo nguyên Thánh đế cũng không dám giương oai ở nơi này.

Sau khi hắn tiến vào Tiên tức lâu, lập tức liền bắt đầu bế quan làm năm chuyện, thứ nhất chính là thăng cấp Tử Đao của mình, thứ hai là luyện hóa Thí Đạo thương, thứ ba là thăng cấp pháp bảo phi hành, thứ tư là dốc sức luyện hóa Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, thứ năm hắn vẫn muốn tăng tu vi mình lên một bước nữa.

Thí Đạo thương Diệp Mặc cũng không phải thích lắm, nhưng đến

chuyện nhỏ thăng cấp cây thương này cũng không luyện hóa được, có thể thấy là một món sát khí tuyệt đại. Trong lúc bảo vệ tính mạnh này, còn quan tâm gì đến thích với không thích nữa? Chỉ cần uy lực mạnh là được.

Còn chuyện tu vi của hắn có thể tăng lên được hay không, Diệp Mặc cũng chỉ có thái độ ăn may, cho dù ở trong Ảnh Hư Bảo mấy chục năm, hắn cũng sẽ không gấp gáp đến Hư Thị. Đáng tiếc hắn cũng biết, cho dù hắn có giàu có đi nữa, trong Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo cũng không thể nào ở lại được mấy chục năm.

- Diệp đại ca, anh muốn tránh ở Tiên tức lâu trong Ảnh Hư Bảo?

Thanh Như lập tức hiểu ra ý của Diệp Mặc. Tên Đạo nguyên Ma thánh kia nhìn thấy bốn người Diệp Mặc, ánh mắt lộ hàn ý lạnh lẽo, lão cũng không vội. Bất luận Diệp Mặc có ở trong Ảnh Hư Bảo hay không, lão cũng có thể ăn chắc được Diệp Mặc.

Nhưng khi hắn nhìn thấy bốn người Diệp Mặc tăng tốc tiến vào Tiên tức lâu trong Ảnh Hư Bảo, lão lập tức hiểu ra. Sau đó sắc mặt biến sắc, thân hình lóe sáng, liền muốn chặn bốn người Diệp Mặc trước cửa Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo.

Chỉ có điều trong Ảnh Hư Bảo đâu đâu cũng là cấm chế, cho dù lão có tăng tốc thế nào đi nữa, bốn người Diệp Mặc cũng đã tiến vào trong Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo rồi.

Căn bản cũng không đợi người trong này đón tiếp, Diệp Mặc chủ động bước nhanh lên nói:

- Xin hỏi trong này còn phòng hay không?

- Phòng trung cấp và phòng bình dân thì không còn rồi, vừa mới có người trả một phòng VIP.

Tên tiểu nhị của Tiên tức lâu này vô cùng khách khí. Khi anh ta nói chuyện, thì tên Đạo nguyên Ma thánh kia cũng đã tiến vào Tiên tức lâu, lão

nhìn thấy Diệp Mặc cũng đã đang nói chuyện với tên tiểu nhị của Tiên tức lâu rồi, sắc mặt hiện hắc khí, cố kìm nén sự tức giận.

- Được, vậy thì thuê phòng VIP đi, đặt trước ba năm.

Diệp Mặc không chút do dự nói.

Tên tiểu nhị kia chỉ mới là tu vi Tiên tôn, nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức kinh ngạc hỏi:

- Phòng VIP một đêm cần một trăm nghìn thần tin thượng phẩm, anh muốn đặt ba năm? Phải biết rằng nếu trả trước hạn, thi chúng tôi cũng không trả lại thần tinh đâu.

Anh ta sở dĩ giật mình như vậy, là vì giá phòng trong Ảnh Hư Bảo rất cao, thậm chí còn cao hơn nhiều so với giá trong Hư Thị. Đệ nhất Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo - Ảnh Hư Tiên tức lâu giá lại càng cao hơn nữa, người bình thường cùng lắm chỉ ở vài tháng mà thôi. Hơn nữa thời gian thuê càng dài thì sẽ càng không đặt phòng VIP. Người bình thường đều là phòng bình dân hoặc trung cấp, phần lớn người đến Ảnh Hư Bảo ở đều sẽ không ở quá một tháng, vì mọi người đều sẽ đến Hư Thị, ai muốn ở lại Ảnh Hư Bảo trong Hư Thị này chứ?

Diệp Mặc trực tiếp lấy ra một túi trữ vật đựng một trăm triệu thần tin đưa cho tiểu nhị nói:

- Vậy thì tôi đặt một trăm triệu thần tinh, đợi đến khi thần tinh hết rồi, không đủ thì tôi lại thêm sau.

Tên tiểu nhị lúc này mới tỉnh ngộ lại, vội vàng vô cùng khách khí kính cẩn nói:

- Được, mời tiên hữu theo tôi lên lầu.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần có thể để cho bọn họ kiếm được thần tinh, cho dù là người tôn kính nhất, cũng chẳng liên quan gì đến tu vi.

- Cám ơn.

Diệp Mặc không thèm nhìn tên Đạo nguyên Ma thánh kia, trực tiếp dẫn ba người còn lại đi cùng tên tiểu nhị này lên Ảnh Hư Tiên tức lâu.

- Hừ, có thể lấy ra một trăm triệu thần tinh, quả nhiên giàu có, bổn thánh xem xem anh có thể lấy ra mấy lần một trăm triệu thần tinh.

Tên Đạo nguyên Ma thánh này chằm chằm nhìn bóng lưng Diệp Mặc biến mất hừ lạnh một tiếng, lão cũng đã nhắm mục tiêu, không đợi được Diệp Mặc, tuyệt đối sẽ không rời khỏi Ảnh Hư Bảo.

Cho dù là Đạo nguyên Thánh đế, cũng không thể nào tùy tiện lấy ra mấy trăm triệu thần tinh. Thánh đế bình thường, có thể lấy ra một trăm triệu thần tinh cũng đã là vô cùng giàu có rồi. Chín vì như vậy, tên Đạo nguyên Thánh đế này mới chắc rằng Diệp Mặc kiên trì chẳng được bao lâu.

…

Phòng VIP của Ảnh Hư Tiên tức lâu mặc dù cực đắt, nhưng không gian và cảnh vật rất được. Bên trong ngoài một đại sảnh, còn có ba phòng nhỏ.

Diệp Mặc ngay lập tức liền bố trí trận pháp cấm chế trong phòng, từng cái nối tiếp nhau, mỗi một trận pháp cấm chế đều cách ly thần thức, phòng tất cả các loại giám thị.

Sau khi làm xong những thứ này, Diệp Mặc lập tức tiến vào Thế giới trang vàng bế quan. Nếu không phải trong tình huống đặc biệt, hắn tuyệt đối không muốn tiến vào trong Thế giới trang vàng trong một nơi như Ảnh Hư Tiên tức lâu này. Nhưng hắn chỉ có thời gian ba năm, cho dù Thế giới trang vàng có khởi động, cũng chỉ có ba năm.

Thời gian ba năm đối với Diệp Mặc mà nói không hề dài, hắn có rất nhiều chuyện cần phải làm.

Sau khi Diệp Mặc bắt đầu bế quan, đám người Tiên Vu Học cũng đã

cùng thuyền hạm rời khỏi Ảnh Hư Bảo. Diệp Mặc bị Đạo nguyên Ma thánh chăm chăm theo dõi, bọn họ cũng không biết làm thế nào, căn bản cũng không giúp gì được.

- Tiên Vu tiên hữu, anh nói Diệp huynh có thể tránh được nạn này không?

Cũng đã bước lên thuyềnhạm của Thánh đạo Tàn giới, Cổ Bích Doanh vẫn có chút lo lắng hỏi.

Tiên Vu Học khẳng định nói:

- Tôi tin rằng Diệp huynh có thể tránh được lần này, lúc trước khi Thân Đồ Hưng Đức tìm hắn tôi cũng đoán như vậy, bây giờ tôi vẫn là đoán như vậy. Cô yên tâm, Diệp huynh tuyệt đối sẽ kịp thời đuổi đến Hư Thị, sau đó đưa cho cô một bình Luyện Tâm Đan.

Cổ Bích Doanh lắc đầu nói:

- Tôi cũng không phải lo lắn chuyện Luyện Tâm Đan, tôi thực sự lo cho Diệp tiên hữu.

Tân Trác đứng một bên nói:

- Nói thật, Diệp tiên hữu quả thực quá giàu có. Nếu không phải hắn kiêng kỵ mấy tên Đạo nguyên Thánh đế kia, Diệp tiên hữu nói không chừng sẽ đổi được nhiều thứ hơn.

Quan hệ của ba người vốn dĩ không tệ, lại vì Diệp Mặc, ba người lại càng thân thiết hơn.

…

Diệp Mặc lúc này đang không ngừng luyện chế Thần khí trung phẩm và các loại Thần đan. Hắn lấy được lượng lớn nguyên liệu luyện khí và Thần linh thảo trong nhẫn trữ vật của mấy tên cướp hư không kia, việc bây giờ

chính là tăng cường trình độ luyện khí và trình độ luyện đan của mình.

Sau hai mươi năm trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc thành công dung hợp Lạc Ngân Băng Lưu vào Thời Không Thoa, thăng cấp Thời Không Thoa lên Thần khí phi hành cực phẩm. Trong đó ngoài trình độ luyện khí của Diệp Mặc không ngừng tăng lên trong khi thí nghiệm, còn có hỏa linh Tiểu Thanh giúp hắn rất nhiều. Hỏa linh Tiểu Thanh sau khi cắn nuốt Hư Không Hôi viêm, cấp bậc bản thân cũng tăng lên không ít, giúp Diệp Mặc rất nhiều.

Không có mồi lửa tốt, cho dù Diệp Mặc là Khí thánh cao cấp thực sự, cũng không thể nào luyện chế Thời Không Thoa thành Thần khí cực phẩm thành công.

Diệp Mặc buông Thời Không Thoa ra thở dài, hắn rất ít khi tốn nhiều thời gian như này chuyên tâm nghiên cứu luyện khí. Lần này tốn không ít thời gian, cuối cùng cũng không phí công, cuối cùng đã thành công luyện chế Thời Không Thoa thành Thần khí phi hành cực phẩm.

So với thăng cấp Dục đạo Đan thánh mà nói, đó chỉ là dùng thời gian vài ngày mà thôi. Chỉ có thời gian vài ngày, Diệp Mặc đã luyện chế được bốn lò Luyện Tâm Đan. Hắn vốn dĩ có thể dễ dàng luyện chế Tố đạo Thần đan, luyện chế Dục đạo Thần đan căn bản chính là chuyện nước chảy thành sông.

Thăng cấp Thời Không Thoa xong, Diệp Mặc lại lấy ra cây Thí Dạo thương, hắn biết cây thương này rất khó khống chế, cho dù luyện hóa rồi sau này nói không chừng sẽ cắn trả lại. Chính vì như vậy, lúc trước sau khi hắn luyện một năm không có hiệu quả, quyết định dừng luyện hóa lại, sau đó để Tiểu Thanh dung hòa Thí Đạo thương.

Tiếc là, cho dù Tiểu Thanh đã là Thần diễm rồi, cũng không thể nào dung hòa được Thí Đạo thương, Diệp Mặc bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục bỏ ngang.

Lần này Diệp Mặc thăng cấp Dục đạo, lại lần nữa bắt đầu luyện hóa Thí Đạo thương. Diệp Mặc định dùng thêm năm mươi năm, nếu như không thể

luyện hóa được Thí Đạo thương này, hắn quyết định bỏ qua.

Từ trên Thí Đạo thương truyền đến một loại sát khí thô bạo đáng sợ, lúc trưới khi hắn luyện hóa lần đầu tiên, liền cảm nhận được sát khí trong cây Thí Đạo thương này, các loại oán khí và khí tức âm u phức tạp pha trộn lẫn nhau, rất khó xóa được. Bây giờ hắn lại luyện hóa, trong Thí Đạo thương lại càng tăng thêm nhiều yêu khí và ma khí, còn có một số loại khí tức thô bạo mà Diệp Mặc căn bản cũng không biết là thứ gì.

Các loại khí tức thô bạo vờn quanh trên Thí Đạo thương, dường như lúc nào cũng sẽ bị giao động, muốn giết chết Diệp Mặc. May mà thần thức của Diệp Mặc cường hãn, thậm chí cũng đã hình thành thần thức giới, cũng là áp chế được cây Thí Đạo thương không có chủ nhân này.

Diệp Mặc biết rõ chỉ cần hắn luyện hóa được Thí Đạo thương, cho dù chỉ là luyện hóa được 1/10 cấm chế trong đó, thì cũng là một sát khí tuyệt đại, nói không chừng sẽ cứu hắn một mạng trong lúc mấu chốt nhất.

Chính vì vậy, biết rõ khí tức thô bạo của Thí Đạo thương quá nặng, cực khó luyện hóa, Diệp Mặc cũng chỉ có thể kiên trì tiếp túc luyện hóa cây Thí Đạo thương này. Trong trận bàn thời gian, thời gian trôi nhanh như nước chảy.

Cùng với Diệp Mặc không ngừng luyện hóa, các loại khí tức vờn quanh ngoài Thí Đạo thương dần biến mất, đến cuối cùng bị hắn phá giải hoàn toàn. Khí tức pha tạp bên ngoài Thí Đạo thương sau khi bị phá giải, Thí Đạo thương thoạt nhìn không còn thô bạo như lúc trước nữa, nhưng sự hung lệ lúc nào cũng muốn cắn nuốt người khác lại càng rét lạnh hơn.

Diệp Mặc không thèm để ý đến loại rét lạnh của Thí Đạo thương, cũng không dừng lại, trực tiếp bắt đầu luyện hóa cấm chế trong đó.

Nhưng khi Diệp Mặc bắt đầu luyện hóa cấm chế, hắn khiếp sợ phát hiện ra Thí Đạo thương không ngờ chỉ có bẩy cấm chế, Diệp Mặc ngây dại, thế này là thế nào?

Cho dù là một món linh khí bình thường cũng có sáu bảy cấm chế, chẳng lẽ Thí Đạo thương lại là linh khí Tu Chân giới dùng sao?

Nhưng Diệp Mặc lập tức liền gạt bỏ suy nghĩ này của mình, Thí Đạo thương nếu như là linh khí, hắn căn bản không cần luyện hóa, giơ tay lên là có thể nóp nát thành tro bụi, càng đừng nói gì đến chém giết một đại năng Hỗn nguyên như Đoan Mộc Cữu Cách.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2145

Gặp Gỡ Trong Hư Không

Thần thức Diệp Mặc kết nối đến tầng cấm chế thức nhất, khi hắn bắt đầu thử luyện hóa cấm chế này, lập tức liền phát hiện ra mình nghĩ quá đơn giản. Trong tầng cấm chế này không ngờ còn bao gồm chín cấm chế tuần hoàn giao thoa, Diệp Mặc ngược lại lại thở dài nhẹ nhõm, lúc này mới trở lại bình thường.

Bên trong một tầng cấm chế còn bao hàm chín cấm chế khác, bảy tầng cấm chế tổng cộng có sáu mươi ba cấm chế tuần hoàn. Mặc dù còn cách xa 108 cấm chế, nhưng cũng không phải chỉ có bảy tầng cấm chế nữa.

Sau khi Diệp Mặc bắt đầu luyện chế chín tầng cấm chế này, mới biết khó khăn như nào. Cấm chế thứ nhất đến thứ ba luyện hóa hắn chỉ cần năm năm, còn cấm chế thứ ba đến cấm chế thứ sáu, hắn cần đến mười hai năm, cấm chế thứ sáu đến cấm chế thứ bảy hắn cần đến hẳn năm mươi năm.

Loại bỏ cấm chế tuần hoàn giao thoa trong mỗi một cấm chế, bề ngoài Thí Đạo thương chỉ có bảy tầng cấm chế, Diệp Mặc luyện hóa tầng cấm chế thứ nhất dùng đến bảy mươi lăm năm. Diệp Mặc biết rõ, những tàng cấm chế phía sau chắc chắn càng lúc càng khó luyện hóa hơn.

Khi Diệp Mặc bắt đầu luyện hóa tầng cấm chế thứ hai của Thí Đạo thương, hoàn toàn dập tắt suy nghĩ luyện hóa tầng cấm chế thứ hai của Thí Đạo thương trong khi bế quan, vì trong tần cấm chế thứ hai của Thí Đạo thương không phải là chín cấm chế tuần hoàn giao nhau, mà là mười tám cấm chế tuần hoàn giao nhau.

Diệp Mặc không thể tiếp tục luyện hóa tầng cấm chế thứ hai nữa, nếu

như cứ tiếp tục suy tính như này, trong tầng cấm chế thứ ba hắn có 27 cấm chế tuần hoàn, trong tầng cấm chế thứ tư có 36 cấm chế tuần hoàn...

Cứ tăng như vậy, sớm đã không còn là 108 cấm chế nữa rồi. Diệp Mặc thở dài, cảm nhận được sát ý mùi máu nồng đậm của Thí Đạo thương, hắn biết cho dù hắn chỉ luyện hóa chín cấm chế tuần hoàn trong tầng cấm chế thứ nhất, cũng có thể uy hiếp được một Đạo nguyên Thánh đế.

Tiếp tục đem thời gian lãng phí luyện hóa Thí Đạo thương, hắn còn không bằng tiếp tục luyện hóa Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung và Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn đều là 108 cấm chế. Mà bây giờ hắn cũng đều luyện hóa đến cấm chế thứ 99 rồi. Nếu như hắn có thể luyện hóa hơn 100 cấm chế, thì uy lực tuyệt đối sẽ tăng lên một cấp bậc mới, thậm chí còn gấp đôi cũng chưa biết chừng.

99 cấm chế và 100 cấm chế thoạt nhìn chũng chỉ chênh lệch một cấm chế, nhưng một cấm chế này luyện hóa cũng không đơn giản chút nào. Lúc trước khi Diệp Mặc là Tố đạo cũng đã thử luyện hóa, vì tốn quá nhiều thời gian, không có chút động tĩnh gì, hắn quyết định bỏ. Bây giờ hắn cũng là Dục đạo rồi, lại luyện hóa một cấm chế này, vẫn vô cùng tốn sức.

Nhưng so với lúc trước hoàn toàn không luyện hóa nổi, lần này hắn cuối cùng cũng có thể buông lỏng cấm chế, sau năm mươi năm, Diệp Mặc cuối cùng cũng đã luyện hóa được cấm chế thứ 100 của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Diệp Mặc lắc đầu, tốn nhiều thời gian như vậy luyện hóa một cấm chế, hắn không biết có đáng hay không. May mà hắn có trận bàn thời gian, nếu không hắn quả thật không muốn là chuyện như này. Tốn thêm 30 năm nữa, Diệp Mặc mới lại luyện hóa được cấm chế thứ 100 của một mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn.

Thời gian ba năm còn chưa hết, nhưng Diệp Mặc lại biết 100 triệu thần tinh của hắn cũng sắp hết rồi. Cho dù còn có chút dư thừa, nhưng tuyệt đối

cũng không nhiều.

Diệp Mặc không tiếp tục luyện hóa những mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn còn lại nữa, hắn cất trận bàn thời gian đi, lại lần nữa hái một quả Hoàng Trung Lý từ trên cây Hoàng Trung Lý.

Hoàng Trung Lý có thể trợ giúp cảm ngộ thiên đạo, hơn nữa pháp tắc thiên đạo bao hàm trong mỗi quả Hoàng Trung Lý cũng là khác nhau. Nhưng lại có thể căn cứ theo ý thức của từng người cảm ngộ, tăng thêm một loại pháp tắc thiên địa trong đó.

Thứ mà Diệp Mặc muốn tăng cường chính là lĩnh ngộ của mình với Nhất Phương, nếu như hắn có thể trong hư không, dùng một khoảng hư không bắt được không gian của mình, trói chặt tên Đạo nguyên Ma thánh kia, cho dù chỉ là trong một giây, hắn cũng có thể đánh cho trọng thương, thậm chí là giết chết.

Đối với Diệp Mặc mà nói, hắn không chỉ là vì muốn chạy thoát từ tay của Đạo nguyên Ma thánh kia, nếu như chỉ là chạy thoát, hắn tin rằng với lĩnh ngộ Dục đạo của mình trong hư không, dùng Thần khí phi hành cực phẩm cũng đã có thể thoát được từ tay đối phương rồi.

Tên Đạo nguyên Ma thánh kia không ngờ lại dám để ý Mục Tiểu Vận, bất luận đối phương nghĩ như thế nào, Diệp Mặc cũng có suy nghĩ giết chết lão trong đầu.

Thần thông Nhất Phương hư không và Thuấn Tức dường như có điểm chung nhau, Diệp Mặc lại biết đó là hai pháp tắc thần thông khác nhau hoàn toàn, một là thần thông không gian, một là thần thông pháp tắc thời gian.

Trên thực tế thần thông Thuấn Tức lại càng đáng sợ hơn một chút, nhưng Diệp Mặc biết rõ, thần thông Thuấn Tức của hắn còn kém xa sự lợi hại của Nhất Phương hư không, thần thông Thuấn Tức của hắn cùng lắm chỉ là lĩnh ngộ được chút đỉnh mà thôi, đối với Đạo nguyên Thánh đế, thì tuyệt đối không có vấn đề gì. Muốn đối phó với Đạo nguyên Thánh đế, còn thiếu

sót rất nhiều. Thần thông có lợi hại đi nữa, cũng phải cảm ngộ sâu sắc mới có thể phát huy được tác dụng.

Pháp tắc đạo vận trong Hoàng Trung Lý được Diệp Mặc cảm ngộ, chuyển hóa thành lĩnh ngộ thần thông Nhất Phương hư không. Một tháng sau, Diệp Mặc lại lần nữa giơ tay chộp ra ngoài.

Lần này càng tự nhiên hơn lần đầu tiên, không có chút chậm chạp và trì trệ nào, Diệp Mặc biết thần thông Nhất Phương hư không của hắn đã tiến thêm một bước so với lúc trước, nhưng thần thông nhìn như nước chảy mây trôi này của hắn trong thế giới của mình, một khi ra ngoài, cũng khó khăn hơn gấp trăm lần.

Diệp Mặc tính toán một chút xem 100 triệu thần tinh còn lại bao nhiêu, không tiếp tục tu luyện nữa, cũng không tiếp tục cảm ngộ thần thông, mà lại bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Đối phó với một Đạo nguyên Thánh đế, Diệp Mặc cũng không đơn giản cho rằng mình có thể dùng trận pháp khống chế được đối phương. Nếu như hắn có suy nghĩ này, thì hắn đã quá ngây thơ rồi. Cho dù trận pháp của hắn có nghịch thiên đi nữa, muốn trong hư không dùng trận pháp khống chế được một Đạo nguyên Thánh đế, cũng vô cùng khó khăn, cho dù đối phương bị hắn khống chế lại rồi, hắn cũng chưa chắc có thể giết được đối phương.

Hơn nữa, cảm ngộ thiên địa của một Đạo nguyên Thánh đế sâu bao nhiêu, một khi nhắm vào khốn sát trận chống đối lão, lập tức sẽ khiến lão có sự cảnh giác.

Diệp Mặc luyện chế trận kỳ mặc dù cũng là vì dùng trận pháp tiêu diệt Đạo nguyên Ma thánh này, nhưng loại thông qua cách gián tiếp. Trận pháp mà hắn muốn bố trí không có chút quan hệ trực tiếp nào với Đạo nguyên Ma thánh kia, nhưng phải lấy mục đích là chém giết lão mới được.

Sau khi luyện chế mấy trăm trận kỳ xong, Diệp Mặc không tiếp tục luyện chế trận kỳ nữa, hắn cảm thấy lúc này có thể rời khỏi Ảnh Hư Bảo rồi.

Nếu như chuẩn bị nhiều như này rồi, hắn vẫn không giết được Đạo nguyên Ma thánh kia, thì hắn có bao xa chạy bấy xa vậy.

Diệp Mặc từ trong Thế giới trang vàng ra ngoài, lại phát hiện ba người Thanh Như không tiếp tục tu luyện, rõ ràng cũng biết 100 triệu thần tinh sắp tiêu hết rồi.

- Ông xã, chúng ta phải đi rồi sao?

Mục Tiểu Vận nhìn thấy tinh thần thoải mái của Diệp Mặc, dường như cũng không có chút lo lắng gì, thở phào nhẹ nhõm hỏi.

- Đúng vậy, bây giời chúng ta đi thôi.

Trong lúc Diệp Mặc nói, Thanh Như và Phục Phi cũng biết Diệp Mặc xuất quan rồi, cũng đã đến.

…

- Đi rồi sao? Tôi còn cho rằng anh có chút thần tinh, có thể co đầ rụt cổ đến khi nào.

Trong một động phủ cực kỳ bình thường trong Ảnh Hư Bả, một người đàn ông hắc khí lượn quanh nhìn thông tin châu trong tay mình một chút, lầm bầm cười khẩy một cái.

Lập tức thân hình của lão lóe lên, cũng biến mất trong động phủ. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, lão liền xuất hiện ngoài Ảnh Hư Bảo, đồng thời phóng ra pháp bảo phi hành của mình, là một phi thuyền Thần khí thượng phẩm. - Quá ngây thơ, nếu như một Đạo nguyên có thể dễ dàng trốn thoát như vậy, thì Đạo nguyên cũng không phải khiến người ta sợ hãi như vậy nữa rồi. Cũng không biết là đệ tử của đại tông môn nào của Nhân tộc. Xem ra bình thường phách lối quen rồi, bây giờ đến chút oan ức cũng không chịu nổi, vô duyên vô cớ ném đi tính mạng của mình.

Diệp Mặc cũng không biết có người đang lo lắng cho hắn, Đạo nguyên

Ma thánh kia vừa mới ra khỏi Ảnh Hư Bảo, hắn liền biết, sau đó hắn tăng tốc Thời Không Thoa của mình, trên đường hắn căn bản không làm ký hiệu, hắn biết cho dù hắn không làm ký hiệu, thì tên Đạo nguyên Ma thánh đó cũng sẽ biết dấu vết hành tẩu của hắn.

- Haiz, không ngờ là một món Thần khí phi hành cực phẩm...

Tên Đạo Nguyên Ma thánh này cảm ngộ quỹ tích phi hành của Diệp Mặc một chút, lập tức khiếp sợ lẩm bẩm một câu. Sau đó khuôn mặt lộ vẻ vui sướng, cho dù một Đạo nguyên như lão, cũng chỉ có một món Thần khí phi hành thượng phẩm cao cấp.

Giá trị của một món Thần khí phi hành cực phẩm cao như thế nào? So với Thần khí phi hành cực phẩm, Cửu Tinh Trúc mà lão mất đi căn bản cũng chẳng là cái gì.

- Ha ha ha… Xem ra mình có thể quay về một chuyến được rồi.

Có Thần khí phi hành cực phẩm, thời gian lão quay về cũng rút ngắn đi rất nhiều.

Diệp Mặc lúc này cũng đã dừng lại, hắn với tốc độ nhanh nhất cất Thời Không Thoa đi, đồng thời bảo mấy người Thanh Như tiến vào Thế giới trang vàng. Sau đó đem trận kỳ đã được luyện chế không ngừng bắn ra ngoài, chỉ mười mấy giây, những trận kỳ đó cũng đã biến mất trong hư không, không nhìn thấy chút bóng dáng gì nữa.

Mặc dù như vậy, Diệp Mặc trong lòng vẫn có chút tiếc nuối, tên Đạo nguyên Ma thánh kia cho hắn thời gian quá ngắn, nếu như cho hắn thêm nửa tuần hương nữa, trận pháp mà hắn bố trí sẽ càng lớn hơn. Sau khi bố trí xong trận pháp, Diệp Mặc cũng không đứng nguyên tại chỗ nữa, ngược lại di chuyển về phía Ảnh Hư Bảo khoảng mấy trăm dặm mới dừng lại.

- Ngươi không chạy nữa?

Tên Đạo nguyên Ma thánh kia đến nhìn thấy một mình Diệp Mặc đứng

trong hư không, ngược lại có chút nghi ngờ nói một câu. Lão cho rằng, Diệp Mặc có Thần khí phi hành cực phẩm, lúc này chắc hẳn cũng đã chạy xa lắm rồi, nói không chứng còn cho rằng mình có thể chạy thoát, chứ không phải đứng chờ chết ở đây.

Mặc dù trong mắt lão, Diệp Mặc cho dù có liều mạng chạy trốn, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay lãi, nhưng Diệp Mặc lại ở đứng đó không đi, lại nằm ngoài dự liệu của gã.

- Ồ, không đúng, anh còn có tiểu thế giới… không phải tiểu thế giới, mà là thế giới chân linh.

Khi tên Đạo nguyên Ma thánh này không nhìn thấy mấy người Mục Tiểu Vận, lập tức liền hiểu ra, nếu như Diệp Mặc có tiểu thế giới, một Đạo nguyên Thánh đế như lão, tuyệt đối cũng có thể cảm ứng được.

- Đạo quả, thế giới chân linh, Thần khí phi hành cực phẩm… xem ra anh quả thực cũng không khiến tôi thất vọng.

Tên Đạo nguyên Ma thánh này sáng mắt, rõ ràng cũng đã đem Diệp Mặc trở thành thực đơn của lão rồi. Lão khẳng định Diệp Mặc dám cất Thời Không Thoa, một mình đứng trong này, tuyệt đối có cái gì đó để dựa vào, nhưng lão cũng không lo lắng. Chống lưng của một Tiên đế có tài giỏi cừ khôi thế nào đi nữa, trước mặt một Đạo nguyên Thánh đế như lão, cũng chỉ là mây bay.

- Chắc hẳn anh cho rằng thần thông của mình kinh người, cho nên muốn thử xem mình khác cường giả Đạo nguyên ở chỗ nào đúng không? Hôm nay ta sẽ cho anh toại nguyện.

Tên Đạo nguyên Ma thánh này nói xong, cũng đã vung tay vung một màn hắc vụ ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2146

Ra Hết Thủ Đoạn

Lão biết rõ đồ tốt trên người Diệp Mặc có rất nhiều, vừa lên liền muốn động thủ. Lão biết trong này cách Ảnh Hư Bảo không xa, chẳng may lại có một Đạo nguyên Thánh đế đến, thì lão cũng không thể ăn mảnh được rồi.

Màn hắc vụ kia thoạt nhìn rất chậm, nhưng trong nháy mắt đã giam cầm toàn bộ không gian hư không xung quanh Diệp Mặc lại, trước đây, Diệp Mặc khó khăn lắm cũng chỉ phóng ra một đường Băng Không.

Sau khi bị màn hắc vụ hoàn toàn giam cầm lại, Diệp Mặc trong mắt lộ vẻ hoảng sợ. Đạo nguyên Ma Thánh này nhìn thấy sự hoảng sợ trong mắt Diệp Mặc, khinh thường cười khẩy một tiếng, chỉ bản lĩnh nhiêu đây, cũng dám lên thử cùng lão? Thần thông ma vụ giam cầm này, chỉ là thần thông đầu tiên mở màn, thậm chí còn chưa thi triển ra một nửa, đã kinh khủng như này rồi, sao mà đánh lại được? Điều này căn bản cũng không phải trên một cấp bậc.

Sự hoảng sợ của Diệp Mặc là có chút giả bộ, nhưng cũng có một phần là khiếp sợ thật sự. Hắn biết màn hắc vụ giam cầm không gian này, tuyệt đối không phải là lĩnh vực Thánh đế gì, mà là thần thông không gian thực sự. Loại thần thông không gian này cũng thuần thục lão luyện hơn nhiều so với thần thông không gian của hắn.

Khói đen vốn dĩ rất chậm, nhưng loại hắc vụ nhìn như từ từ chậm rãi này, lại trực tiếp bất chấp không gian, trong nháy mắt giam cầm hắn lại, đây cũng đã là đối với không gian có lĩnh ngộ nhất định rồi, loại lĩnh ngộ này ít nhất cũng cường hãn hơn rất nhiều so với lĩnh ngộ không gian của hắn.

Cái này cũng không phải là quan trọng, quan trọng chính là trong màn hắc vụ kia, thức hải của hắn bắt đầu hỗn loạn, thậm chí đến ý niệm cũng sắp bị di chuyển. Diệp Mặc lập tức hiểu ra đây là chuyện gì, ở lâu trong màn hắc vụ này, lập tức sẽ sinh ra tâm ma. Đến lúc đó căn bản cũng không cần giam cầm không gian nữa, cũng không cần đối phương động thủ trước, bản thân hắn cũng đã lâm vào khốn cảnh tâm ma rồi.

Diệp Mặc cũng không phải đánh nhau mới có một hai lần, hắn chắc rằng màn hắc vụ giam cầm không gian của Đạo nguyên Ma thánh này cũng chưa phóng ra hoàn toàn, đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Cho dù tâm ma màn hắc vụ này cũng không phải là đòn sát thủ cuối cùng của thần thông này. May mà hắn nhiều năm tu luyện dưới Khổ Trúc, ý chí tâm thần vô cùng vững chắc, tâm ma hắc vụ có lợi hại đi nữa, muốn ảnh hưởng đến hắn trong thời gian ngắn thì cũng không thể nào.

Vốn dĩ Diệp Mặc định ương ngạnh với đối phương một lát, sau đó mau chóng rút lui về phía sau. Lúc này hắn căn bản không cần ương ngạnh với đối phương nữa, cũng không khỏi không nhanh chóng lùi về phía sau. Hắn chỉ là bố trí một đạo Băng Không từ từ kích phát ở phía trước mà thôi, nếu như không nhanh chóng lùi về phí sau, hắn cũng không còn cơ hội lùi lại nữa.

Một khi đợi tên Đạo nguyên Ma thánh này phá Băng Không của hắn, hắn chỉ có thể trơ mắt chờ chết. Cho dù có nhiều thủ đoạn khác đi nữa, cũng không thi triển ra được.

Dường như cùng lúc bị màn hắc vụ cầm cố không gian lại, thần thức dung thuật với thần thông Liệt Không được Diệp Mặc trực tiếp bổ ra ngoài, màn hắc vụ giam cầm hắn trong khắc này liền có chút buông lỏng, sau khi có chút tự do, Diệp Mặc lập tức đánh một quyền ra ngoài, quyền đạo thần thông Tam Điệp Lãng.

Ba bức tường lửa giống như bọt nước, đập lên trên không gian bị màn hắc vụ giam cầm, lập tức khiến không gian này mở ra một vết nứt cực nhỏ. Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì, lại lần nữa đánh ra một quyền, quyền đạo thần

thông Hư Không.

Răng rắc một tiếng, màn hắc vụ giống như thật, bị một quyền này của hắn đánh ra một con đường, Diệp Mặc trong nháy mắt mang theo một đường độn quang từ trong con đường này rút ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên hắn liên tục thi triển dung thuật thần thông cộng với Tam Điệp Lãng, còn cả một quyền Hư Không, không phải là tấn công kẻ địch, mà là chạy thoát thần.

Loại buồn bực này, quả thực khó chịu mà.

- Quả nhiên cũng được, chẳng những có thể phá được tâm ma xâm lấn, còn có thể phá được sự giam cầm không gian của ta nữa, còn là Thiên hỏa. Nhưng thứ anh phá chỉ là chút thần thông của ta mà thôi… haizz…

Tên Đạo nguyên Ma thánh này vừa nói xong câu này, liền cảm thấy xung quanh mình băng hàn. Lúc này lão dường như đang nằm trong một khối đá cực lớn, chẳng những thân hình nhất thời chậm lại, cho dù xung quanh cũng trở nên vô cùng âm hàn.

- Không ngờ lại bố trí Băng Không thần thông, còn ẩn giấu trong này. Nếu là một Hóa đạo, nói không chừgn đã bị anh ám toán rồi.

Khi tên Đạo nguyên Ma thánh nói thì thân người cũng đã run rẩy lên rồi, xung quanh vang lên từng âm thanh rang rắc, Băng Không thần thông mà Diệp Mặc bố trí không ngờ đến một giây cũng không ngăn được lão lại, liền biến mất vô tung vô tích.

Diệp Mặc thầm thở phào, hắn mặc dù không chặn được đối phương, nhưng đã thành công thoát khỏi tay đối phương, hơn nữa ngăn trở được thần thông hắc vụ giam cầm không gian kia của đối phương, thần thông hắc vụ giam cầm không gian cũng có chút tương tự như Băng Không của hắn, nhưng lại cường hãn hơn Băng Không rất nhiều.

Diệp Mặc vừa mới thở phào, thì màn hắc vụ trong nháy mắt lại ngưng tụ

lại, hình thành một hắc quyền giống như bóng ảnh. Quyền này đến rất nhanh, trong nháy mắt liền lao đến lồng ngực hắn.

Bốp.

Một hắc ảnh quyền như thật đập lên ngực của Diệp Mặc, xương cốt của Diệp Mặc phát ra những âm thanh vỡ vụn, lại lần nữa bay ra ngoài, đồng thời phun ra mấy ngụm máu tươi.

Một hắc ảnh quyền đến, hắn không ngờ đến tránh né cũng không tránh được. Khí thế của hắc ảnh quyền này ngưng tụ không gian xung quanh, giống như lúc trước hắn bị giam cầm lại vậy, không đợi hắn phá vỡ không gian, hắc ảnh quyền cũng đã đập lên ngực hắn.

Cây Hỗn Độn trong nháy mắt liền bắt đầu tản mát ra sinh cơ làm dịu xương cốt của Diệp Mặc, Diệp Mặc mau chóng phục hồi lại thương thế, đồng thời trong lòng vô cùng kinh hãi.

Đối mặt với Đạo nguyên Thánh đế, đối phương chỉ ra một chiêu thần thông, hắn không ngời đến sức hoàn trả cũng không có. Những thứ mà hắn bố trí kia còn có tác dụng hay không?

- Hừ, không ngờ anh còn là Tiên nhân luyện thể Tiên thần thể đỉnh phong, anh cho tôi quá nhiều kinh ngạc. Khiến chiêu thần thông đầu tiên của tôi chưa hoàn toàn kích phát ra, còn khiến tôi bị chặn lại một giây, thậm chí còn có thể không sụp đổ dưới một quyền này của tôi nữa.

Tên Đạo nguyên Ma thánh kia nói xong, đồng thời vung tay một cái, trong tay lão liền xuất hiện một cái chiêng không lồ trắng chói mắt:

- Để anh nếm thử Duyên Sinh Thiên Tàn La của ta một chút...

Diệp Mặc không đợi đối phương nói hết lời, cũng đã đánh hai đường Thần Văn ra. Hắn tuyệt đối không thể để tên này tiếp tục chủ động tấn công được. Nếu như lại để tên Đạo nguyên Ma thánh này chiếm thế chủ động, thì hắn đến chết như thế nào cũng chưa biết chắc.

- Thái Sơ Thần Văn?

Tên Đạo nguyên Ma thánh này lần đầu tiên lộ vẻ ngưng trọng, Duyên Sinh Thiên Tàn La trong tay nháy mắt cũng hình thành hình chiếc chiêng cực lớn dường như che phủ toàn bộ hư không lại.

Choang choang...

Hai đường Thái Sơ Thần Văn đập lên trên Duyên Sinh Thiên Tàn La, đập cho Duyên Sinh Thiên Tàn La nhỏ đi rất nhiều, nhưng hai đường Thái Sơ Thần Văn cũng bị Duyên Sinh Thiên Tàn La chặn lại, biến mất.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy Thái Sơ Thần Văn của mình bị đối thủ hoàn toàn chặn lại, tên Đạo nguyên Ma thánh này quả thực quá đáng sợ rồi. Cũng không biết lão đứng hàng như nào trong Đạo nguyên Thánh đế. Nếu như tên này là một tên bình thường trong Đạo nguyên Thánh đế, thì sự cường hãn của Đạo nguyên Thánh đế sẽ đến mức độ nào?

- Hừ, chỉ là chút Thái Sơ Thần Văn, cũng dám dọa ta sao…

Tên Đạo nguyên Ma thánh này hừ lạnh một tiếng, vừa nãy lão chặn lại hai đường Thái Sơ Thần Văn, thậm chí đến khí tức cũng không thở gấp.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn biết rõ đánh đến bây giờ, hắn cũng không còn đường lui nữa rồi, một khắc sau mũi tên vàng kim cũng đã được hắn đặt trên Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung rồi.

Diệp Mặc mặc dù bị thương, nhưng những động tác này vẫn làm liên hoàn thành chuỗi, không dám chậm chạp chút nào. Hắn biết, chỉ cần đối phương lại phóng thần thông ra, nói không chừng hắn đến cơ hội ra tay cũng không còn nữa. Có lẽ hắn có thể dùng trận pháp của mình chặn lại chiêu tiếp theo của tên Đạo nguyên Ma thánh này, nhưng sau khi chặn lại thì sao?

Chém giết một Đạo nguyên Thánh đế quả nhiên không phải chuyện đơn giản, Diệp Mặc lần đầu tiên cảm thấy mình có chút ngây thơ. Nếu không phải hắn công phu bố trí lần chiến đấu này, lúc này hắn có lẽ đã bị giết chết

rồi.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn…

Tên Đạo nguyên Ma thánh này lại lần nữa ánh mắt ngưng tụ, lão chằm chằm nhìn vào mũi tên của Diệp Mặc, cho dù là lão, cũng không dám coi thường mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn này.

Lúc này sự kinh hãi và khiếp sợ trong lòng lão cũng nhiều hơn gấp nhiều lần so với Diệp Mặc. Lão đã thử tu vi của Diệp Mặc, cùng lắm cũng chỉ là một Hóa đạo mà thôi, một tên Thánh đế nhỏ nhoi như vậy, không ngờ lại có nhiều thứ nghịch thiên như vậy. Cái này nếu như truyền ra ngoài, quả thực có thể làm oanh động toàn bộ tinh không vũ trụ.

Biết rõ đối mặt với mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, lão không thể nghĩ nhiều, nhưng trong lòng lão lại đang run rẩy, những thứ như Thái Sơ Thần Văn, Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, Thần khí phi hành cực phẩm, thế giới Chân Linh, Thiên hỏa… Loại nào cũng là thứ mà bất kỳ Thánh đế nào cũng khao khát có được? Nếu như những thứ này trở thành đồ của lão, thì lão sẽ trở thành kẻ hung ác như nào đây?

Ai biết được tên Thánh đế kiến hôi này còn có thứ gì khác nữa hay không? Nói không chừng hắn còn có đồ tốt còn nghịch thiên hơn nữa, đến lúc đó…

Tên Đạo nguyên Ma thánh này cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, ngược lại lão còn thở phào. Vì mũi tên này cũng đã bắn ra rồi, mũi tên đó mặc dù lợi hại, nhưng không thể làm gì được lão.

Duyên Sinh Thiên Tàn La lại lần nữa được phóng ra, ngay tức khắc màn hắc vụ nồng đậm lại lần nữa phóng ra lan tỏa trong không gian xung quanh lão, lão muốn giết chết Diệp Mặc trong thời gian ngắn nhất, nếu không đem dài lắm mộng. Lúc này lão sớm đã không còn vì giết Diệp Mặc để hả giận nữa rồi, mà là muốn chiếm dụng toàn bộ đồ của Diệp Mặc.

Nhưng khi màn hắc vụ nồng đậm đó còn chưa hình thành thần thông, ánh mắt lại lần nữa ngưng tụ lại, lão nhìn thấy mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba, thứ tư thậm chí là mũi thứ năm đồng thời bắn ra. Liên tục năm mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, khiến bản thân không còn không gian sống còn, càng khiến hư không xung quanh tràn đầy khí tức hủy diệt.

Tang tang tang…

Duyên Sinh Thiên Tàn là liên tục ngăn chặn bốn mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, Duyên Sinh Thiên Tàn La màu trắng trong nháy mắt biến thành đen đúa, hơn nữa cũng thu nhỏ lại. Tiếng két cuối cùng vang lên, cho dù là Thần khí phòng ngự bán cực phẩm, bây giờ dường như cũng có chút vết nứt mà thần thức không thể nào quét đến được.

Mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thứ năm xuyên qua Duyên Sinh Thiên Tàn La bắn đến, tên Đạo nguyên Ma thánh lần đầu tiên cảm thấy có chút uy hiếp, lão không chút do dự vung tay lên, màn hắc vụ cuồn cuộn quanh thân lão vừa nãy trong nháy mắt liền xuất hiện trước tay lão.

Mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thứ năm xuất hiện trên màn hắc vụ, phá tan màn hắc vụ, mũi tên thứ năm cũng trong nháy mắt chậm lại, bị Đạo nguyên Ma thánh tóm được. Đồng thời khi lão tóm được mũi tên thứ năm, lòng bàn tay lão liền tóe máu, một nửa ống tay ao lập tức hóa thành tro bụi.

Đây là lần đầu tiên mũi tên của Diệp Mặc bị người ta dùng tay chộp được, mặc dù bây giờ sắc mặt Diệp Mặc tái nhợt, thần nguyên dường như lúc nào cũng có thể không chống cự lại được nữa, nhưng hắn lại lần nữa bắn mũi tên thứ sáu ra. Hắn biết lúc này chậm một chút thôi, thì hắn sẽ nhận lấy kết cục cái chết.

Tên Đạo nguyên Ma thánh này trong mắt cuối cùng cũng hiện lên vẻ kinh hãi, lão không ngờ Diệp Mặc còn có mũi tên thứ sáu. Lão biết Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, nhưng nếu gom đủ Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, thì tuyệt đối không phải chuyện đơn giản. Đừng nói là gom đủ, cho dù là gom được ba mũi cũng khó khăn, còn tên Diệp Mặc này không ngờ lại có mũi tên

thứ sáu.

Sự kinh hãi kia chỉ thoáng chốc rồi biến mất, quanh thân người tên Đạo nguyên Ma thánh này liền khuấy động từng vòng hoa văn sóng gợn, đồng thời một cây kéo Hóa Huyết Tà xuất hiện trên không trung. Lão muốn chặn lại mũi tên thứ sáu này, đồng thời cắt Diệp Mặc thành mảnh vụn, lão lại nhìn thấy mũi tên thứ bảy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2147

Cuộc Chiến Gian Khổ

Tên Ma thánh này cũng đã Chứng đạo Đạo nguyên, kiến thức đương nhiên không kém, các laọi chuyện cổ quái kỳ lạ, thậm chí không thể nào lão cũng từng thấy, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy một Thánh đế nghịch thiên đến mức độ này như Diệp Mặc.

Sự giàu có về bảo bối trên người quả thực đến một mức độ đáng sợ, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung lão cũng đã từng nghe nói qua, lưu lạc trong Thánh đạo Tàn giới. Hơn nữa nghe nói chỉ còn lại năm mũi tên, còn bây giờ Diệp Mặc không ngờ lại lấy ra mũi tên thứ bảy, điều này quả thực nghe nói mà kinh người.

Cũng may lão không gặp mũi tên thứ tám, nếu như một Đạo nguyên Thánh đế bắn ra bảy mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn với lão, lão có lẽ cũng đã tuyệt vọng rồi. Nhưng Diệp Mặc không phải là Đạo nguyên Thánh đế, chỉ là một Thánh đế vừa mới Chứng đạo bước đầu tiên, cho dù có bảy mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt, thì đã sao? Lão tin rằng mình còn có thể chặn lại được mũi tên thứ bảy, cho dù có bị thương, cũng sẽ không nghiêm trọng.

Trong lúc lão suy nghĩ, sóng gợn màu đen bên ngoài thân người lão cũng đã hình thành thực chất, thậm chí muốn gạt mở hết hư không xung quanh. Lão chắc rằng sóng gợn hắc vụ đạo nguyên của mình có thể chặn lại mũi tên thứ sáu. Mũi tên thứ bảy lão dùng kéo Hóa Huyết Tà chặn lại. Uy lực tốc độ của Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn quá nhanh cho dù cây kéo Hóa Huyết Tà của lão trong lúc gấp gáp không thể nào hoàn toàn phóng ra, lão cùng lắm cũng chỉ bị thương mà thôi.

Nếu như mũi tên thứ bảy này là đòn sát thủ của đối phương, thi hôm nay

lão cần phải để cho tên Thánh đế mới Chứng đạo bước thứ nhất này biết rõ, đòn sát thủ này trong mắt lão cũng chẳng là cái gì.

Suy nghĩ của lão còn chưa chớp động xong, lập tức liền cảm thấy không đúng, theo lý mà nói mũi tên thứ bảy này phải là đến cuối cùng mới đúng, nhưng sau khi mũi tên thứ bảy của đối phương bắn ra, lại đã vượt qua khoảng cách với mũi tên thứ sáu, đến trước mặt lão.

Không đúng, mũi tên thứ bảy này còn lợi hãi hơn nhiều so với sáu mũi tên trước cộng lại. Tên Đạo nguyên Ma thánh này không kịp nghĩ sự khác biệt trong đó, cây kéo Hóa Huyết Tà cũng đã đánh ra.

Vốn dĩ sóng gợn hắc vụ đạo nguyên được lão dùng để chặn lại mũi tên thứ sáu trước khi mũi tên thứ bảy đến, giống như một tám kính đen cực mỏng, trực tiếp bắn xuyên qua.

Dường như trong nháy mắt mũi tên màu vàng kim xé tan sóng gợn hắc vụ đạo nguyên, cũng đã đánh lên trên cây kéo Hóa Huyết Tà còn chưa hoàn toàn kích phát ra.

Ầm…

Nguyên thần phát tán ra tứ phía, cây kéo Hóa Huyết Tà trực tiếp bị bắn ra, tên Đạo nguyên Ma thánh này lần đầu tiên khóe miệng tóe ít máu, ánh mắt dữ tợn đưa tay ra chộp lấy mũi tên thứ bảy.

Lão có thể chộp được mũi tên thứ sáu, nhưng lại không thể nào chộp được mũi tên thứ bảy. Mũi tên trong nháy mắt vào tay lão, liền xé tan bàn tay của lão ra. Nhưng cho dù như vậy, tên Đạo nguyên Ma thánh này cũng đã chặn lại được uy thế của mũi tên thứ bảy này rồi.

Xyuuuuuu……

Lúc này mũi tên thứ sáu bắn trước đến sau cũng đã ập đến, tên Đạo nguyên Ma thánh này cũng chỉ có thể cố gắng không chế nguyên thần hộ tráo của mình chặn lại mũi tên cuối cùng này.

Phụt…

Mũi tên thứ sáu theo sát mũi tên thứ bảy, ghim vào ngực trái của Đạo nguyên Ma thánh này, trực tiếp đánh nửa người của Đạo nguyên Ma thánh này thành mảnh vụn.

Tên Đạo nguyên Ma thánh này cũng không còn thần sắc tất cả đều trong tầm kiểm soát như lúc trước nữa, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Ta phải nuốt sống ngươi…

Cây kéo Hóa Huyết Tà trong tích tắc, đã hóa thành hai lưỡi kéo cực lớn, chỉ là vì lão cũng đã bị trọng thương, thần nguyên cũng bị hao tổn, tốc độ lưỡi kéo hình thành chậm mất mấy lần.

Sắc mặt Diệp Mặc giống như một tờ giấy trắng, thức hải từng đợt đau đớn, thần nguyên cũng đã khô héo đến cực hạn. Cho dù như vậy, Diệp Mặc vẫn điên cuồng thiêu đốt tinh huyết, vung tay ném mấy trận kỳ ra.

Lưỡi kéo của Đạo nguyên Ma thánh này còn chưa hoàn toàn phóng ra, liền cảm thấy không đúng, lão cảm thấy không gian mà mình đang đứng có chút biến hóa.

Diệp Mặc dường như cùng lúc ném trận kỳ ra, vung tay chộp ra ngoài, thần thông Nhất Phương. Một mảnh hư không trong nháy mắt hình thành, vây tên Đạo nguyên Ma thánh này trong khoảng hư không đó.

- Thần thông giam cầm không gian…

Tên Đạo nguyên Ma thánh này khiếp sợ thốt lên, nhưng sau đó lão liền hiểu ra, đây không phải là thần thông giam cầm không gian, đây là bắt lấy hư không, khoảng không gian nơi mà lão đang đứng cũng không còn là trong vũ trụ nữa, khoảng không gian này đã thuộc về tay đối thủ rồi.

Đứng trong không gian của đối thủ, chẳng phải là muốn chết sao? Tên Đạo nguyên Ma thánh này trong nháy mắt liền hiểu ra hoàn cảnh của mình.

Nếu như là lúc trước ra tay với Diệp Mặc, cho dù bị một mảnh không gian của Diệp Mặc bao vây, lão cũng không thèm để ý, nhưng bây giờ, lão làm gì còn dám nửa phần chần chừ nữa.

Dường như trong phút chốc lão liền đánh tan một mảnh không gian của Diệp Mặc, đồng thời khi lão phá tan mảnh không gian của Diệp Mặc, lão nhìn thấy thứ mà cả đời khó quên được, có lẽ là thứ cuối cùng mà đời này lão nhìn thấy.

Đây là một cây thương ngắn, cây thương này chỉ ba thước, khi lão nhìn thấy cây thương ngắn này, cây thương ngắn này cũng đã đến trước mặt lão, sát ý muốn xé rách hư không vũ trụ trong nháy mắt liền cướp đi tinh thần của lão. Lão đứng trước cây thương ngắn này thậm chí không dám phản kháng, lúc này hư không biến mất, vũ trụ biến mất, đến đối thủ cũng đã biến mất. Toàn bộ thân thể và tinh thần của lão, chỉ có một thứ, đó là cây thương ngắn ba thước.

- Thí Đạo thương…

Tên Đạo nguyên Ma thánh này không tiếp tục giãy giụa nữa, lão biết mình bị Thí Đạo thương cảm giác được huyết khí, lão cho dù tu vi có cao hơn một chút, cũng không làm được gì. Hoặc là nói cho dù lúc này lão không bị trọng thương, thì cũng không thể nào thoát khỏi.

Lão cuối cùng cũng hiểu rõ thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của Diệp Mặc lúc trước, thậm chí không tiếc căn cơ của mình bị thương cũng không trốn đi, hóa ra đòn sát thủ của đối phương không phải là Thái Sơ Thần Văn, cũng không phải Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, mà là khống chế không gian cộng với Thí Đạo thương này.

Đạo của lão cũng đã bị Thí Đạo thương nhắm trúng, lúc này cho dù lão có thể chạy thoát một thương này, lão cũng không còn đạo của mình.

Mặc cho Thí Đạo thương đập lên ngực lão, ánh mắt của lão chằm chằm nhìn Diệp Mặc. Cho dù đến chết rồi, lão cũng không hiểu tại sao trong

không gian vũ trụ lại có người giàu có như này, có tên Tháh đế biến thái như này. Thứ nào hắn lấy ra cũng đều là đồ vô cùng nghịch thiên? Không phải khiến người ta dốc sức liều mạng đi cướp đoạt bảo vật? Chỉ cần đối phương thiếu đi một thứ, không, cho dù chỉ là thiếu đi một mũi tên, thì lão cũng sẽ không thảm như này.

Đáng tiếc là, lúc trước mình truy sát đối phương không ngờ lại không biết những thứ này. Thậm chí còn không biết đối phương còn là một tông sư trận pháp cao cấp nữa.

Bùm…

Thí Đạo thương đánh lên trên thân thể của Đạo nguyên Ma thánh này, phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Huyết vụ không ngờ không văng ra khắp nơi, mà lại bị Thí Đạo thương hoàn toàn cắn nuốt sạch. Thí Đạo thương phát ra tiếng thét chói tai, dường như có một loại hưng phấn cực độ, không thể nào an phận được.

Một chiếc nhẫn trữ vật và một chiếc vòng tay rơi xuống, Diệp Mặc liêu xieu đi thu hai vật này lại. Sau khi bắt lấy Thí Đạo thương, đánh vài cấm chế lên trên đó, lúc này mới từ trong hư không lấy lại bảy mũi tên của mình. Sau đó Na di một cái liền biến mất vô tung vô tích, đến trận kỳ hư không kia hắn cũng không thèm để ý.

Diệp Mặc lúc này căn bản không biết mình sẽ di chuyển đến nơi nào, hắn cũng không còn tâm trạng mà để ý nữa, sau khi hắn Na di, lập tức liền tiến vào trong Thế giới trang vàng, sau đó ngã trong Thế giới trang vàng, không nhúc nhích. Đối chiến với một Đạo nguyên Ma thánh, con át chủ bài của hắn cũng ra hết, suýt chút nữa chẳng những không giết được đối phương, còn lôi cả mình vào trong nữa.

Nếu như Đạo nguyên Ma thánh này đề cao hắn một chút, không để cho Thái Sơ Thần Văn của hắn không chế chủ động, hoặc là nói không bị thần thông Băng Không của hắn chặn lại trong một giây, thì kết quả cuối cùng có

thể đã là hai chuyện hoàn toàn khác nhau rồi.

Lúc này hắn mặc dù giết chết Đạo nguyên Ma thánh, nhưng bản thân hắn cũng bị tổn thương căn cơ. Nếu như không có Cây Hỗn Độn, tu vi của hắn cũng chỉ đến đây là dừng.

Cũng may hắn có Cây Hỗn Độn, cho dù căn cơ bị thương, nguyên khí tổn hại nặng, Cây Hỗn Độn cũng có thể từ từ khôi phục lại cho hắn.

- Ông xã…

Mục Tiểu Vận nhìn thấy Diệp Mặc vào trong Thế giới trang vàng, lập tức liền xông ra, ôm lấy Diệp Mặc.

Đám người Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh cũng đã đến, nhìn thấy bộ dạng vô cùng kinh hãi của Mục Tiểu Vận, Tiểu Baăg Sâm lập tức nói:

- Chị Tiểu Vận không cần lo lắng, lão đại chỉ cần vẫn còn nguyên thần, thì sẽ bình yên vô sự. Chúng ta chỉ cần đưa lão đại đến dưới cây Khổ Trúc, sau đó để tự anh ấy tĩnh dưỡng, cùng lắm là nửa năm, lão đại lại có năng lực hành động thôi.

Không ai hiểu rõ chỗ nghịch thiên của Cây Hỗn Độn hơn Tiểu Băng Sâm, chỉ cần thêm một thời gian nữa, cánh tay của nó sẽ có thể mượn nhờ Cây Hỗn Độn chữa trị.

Mục Tiểu Vận lúc này hoang mang lo sợ, nghe thấy Tiểu Băng Sâm nói vậy, mau chóng ôm lấy Diệp Mặc, đưa đến phía dước Khổ Trúc, nhưng khi cô đưa Diệp Mặc đến dưới Khổ Trúc, liền thầm thở phảo, cô cảm thấy sức sống nồng đậm trên người Diệp Mặc, xem ra Tiểu Băng Sâm nói cũng không sai.

Diệp Mặc trọng thương, trị thương trong Thế giới trang vàng, những người còn lại cũng không dám ra ngoài, mặc cho Thế giới trang vàng phiêu đãng trong hư không, trôi đi cùng một dòng thiên thạch, Thế giới trang vàng được dòng thiên thạch này dẫn đến một vị trí sai lệch hơn.

…Cô đứng trong đây một hồi lâu, lúc này mới nhíu mày tự nói:

- Không lẽ nào, Mạc Phó cho dù mình cũng không phải là đối thủ, sao lại có thể biến mất trong này được. Chẳng lẽ tên tiểu tử Tiên đế kia lại thâm tàng bất lộ thật sao?

Sau khi cô lẩm bẩm xong lại tự lắc đầu:

- Cái này tuyệt đối không thể nào, cho dù tên Tiên đế kia ẩn giấu tu vi, cùng lắm cũng chỉ là Hóa đạo Thánh đế Chứng đạo bưới thứ nhất mà thôi, một Hóa đạo Thánh đế cho dù dùng tất cả mọi cách, cho dù là đánh lén, cũng không thể nào là đối thủ của Mạc Phó được.

Nữ Thánh đế này nghĩ các loại khả năng, nhưng cũng không tìm ra lý do mà tên Đạo nguyên Ma thánh kia biến mất. Nhưng cô lại dám chắc tên Đạo nguyên Ma thánh kia đã biến mất trong này.

- Không đúng…

Lại qua một lúc nữa, cô lại nói một câu, đồng thời gio tay ra nắm lấy mấy trận kỳ. Khi cô quan sát kỹ mấy trận kỳ này rồi, lại càng khiếp sợ nói:

- Đây là trận kỳ cao cấp, chỉ có tông sư trận pháp cao cấp mới có thể luyện hóa ra loại trận kỳ như này, bố trí trận pháp hư không trong hư không.

Sau khi quan sát mấy trận kỳ trong tay, cô chắc chắn những trận kỳ này là của Diệp Mặc. Hơn nữa vừa luyện chế không lâu. Vị nữ Thánh đế Đạo nguyen này lại hít một hơi lạnh, Diệp Mặc thoạt nhìn tuổi tác không nhiều, không ngờ không phải là đệ tử không biết tốt xấu của một tông môn nào đó, mà là một cường giả trong số các cường giả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2148

Đạo Kén

Không đúng.

Thần thức của Đạo nguyên nữ Thánh đế này bỗng nhiên quét đến một chỗ xa, đồng thời cô cũng biến mất khỏ nơi này. Ngay sau đó, cô xuất hiện trong một khoảng hư không ngoài vạn dặm, giơ tay chộp lấy một cái chiêng.

- Duyên Sinh Thiên Tàn La…

Vì nữ Thánh đế Đạo nguyên này sau khi nói bốn từ này, thậm chí tay cũng có chút run rẩy.

Cô làm sao không biết Duyên Sinh Thiên Tàn La là pháp bảo phòng ngự đặc trưng của Mạc Phó, bây giời Duyên Sinh Thiên Tàn La ở trong này, vậy có nghĩa là gì? Có nghĩa Mạc Phó xảy ra chuyện rồi. Nếu như không phải bị giết, cho dù bị trọng thương đến mức mất mạng, nếu không một Đạo nguyên Ma thánh như lão, thì tuyệt đối không thể nào bỏ lại Duyên Sinh Thiên Tàn La ở chỗ này.

Từ lúc nào Nhân tộc lại xuất hiện Thánh đế Chứng đạo bước thứ nhất nghịch thiên như này? Năng lực của Mạc Phó cô biết rất rõ, là người tuyệt đối không đơn giản trong số Đạo nguyên Thánh đế, bản thân mình chắc chắn không phải đối thủ của lã, người thanh niên Nhân tộc đó, có thể giết chết Mạc Phó, chẳng phải nói là hắn có thể giết mình một cách dễ dàng hay sao?

Nghĩ tới đây, nữ Thánh đế Đạo nguyên liền giật mình một cái, cô có chút không hiểu, tại sao Diệp Mặc lại muốn trốn trong Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo mấy năm, nếu như có năng lực giết chết Mạc Phó, tại sao còn muốn

trốn? …

Một hạt bụi màu vàng dung nhập vào trong hư không vũ trụ vô tận, căn bản không thể nào cảm giác được. Trong hư không mênh mông, có quá nhiều hạt bụi màu vàng như này. Không ai sẽ nghĩ đến hạt bụi màu vàng này là một thế giới hoàn chỉnh, hơn nữa còn là một thế giới hỗn độn.

Sự thật chính là như vậy, sự rộng lớn và nhỏ bé trong vũ trụ không phải dùng mắt thường có thể nhìn thấy rõ được, có lẽ là anh cho rằng đó là cực kỳ rộng lớn, trên thực tế trong mắt người khác, có lẽ trong hư không vũ trụ, là nhỏ bé không thể nào nhỏ hơn được nữa. Còn trong mắt anh thoạt nhìn cực kỳ nhỏ bé, trên thực tế có thể bao hàm cả hư không vũ trụ.

Thế giới trang vàng không thể nghi ngờ là một hạt bụi bao hàm hư không vũ trụ, lúc này trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc vẫn ngủ say chưa tỉnh.

Thời gian này cũng đã hoàn toàn không phải nửa năm như Tiểu Băng Sâm nói nữa, cách lúc Diệp Mặc trọng thương tiến vào Thế giới trang vàng cũng đã năm mươi năm rồi, Diệp Mặc vẫn chưa tỉnh lại.

Trong năm mươi năm Mục Tiểu Vận ngoài ngồi bên cạnh Diệp Mặc củng cố lại tu vi ra, cũng không hề đơn độc một mình tu luyện.

Trong Thế giớ trang vàng, vì lần này Diệp Mặc bị trọng thương, dường như tất cả mọi người đều biết tu vi thấp, trong này có nghĩa như nào. Ngoài Mục Tiểu Vận không tu luyện ra, những người còn lại đều đang điên cuồng tu luyện.

Thời gian năm mươi năm, Phục Phi với vốn tích lũy Thần linh mạch và lượng lớn tài nguyên tu luyện, cũng đã là Tiên đế viên mạn rồi. Vì muốn Phục Phi mau chóng Chứng đạo thànnh công, Mục Tiểu Vận chủ động hái một quả Hoàng Trung Lý xuống đưa cho Phục Phi.

Phục Phi cũng biết đám người bọn họ thực lực quá thấp, công pháp võ tu

của anh ta đến từ Chân Vũ thương, không ai hướng dẫn. Diệp Mặc giúp anh ta sửa qua công pháp tu luyện. Nếu như anh ta muốn tăng thực lực của mình, thì chỉ có thể mau chóng Chứng đạo thành công.

Sau khi Tiên đế viên mãn, anh ta tìm một nơi vắng vẻ trong Thế giới trang vàng, bế quan Chứng đạo.

Thanh Như dưới sự giúp đỡ của trận bàn thời gian, cũng đã là Tiên tôn hậu kỳ rồi, tốc độ tu luyện của cô kém hơn Mục Tiểu Vận một chút, so với người khác mà nói, tiến độ cũng nhanh lắm rồi. Thêm vài năm nữa, cô chắc chắn có thể thăng cấp lên Tiên đế.

Nhưng Thanh Như cũng không tiếp tục bế quan trong trận bàn thời gian nữa, cô dừng tu luyện. Tu luyện trong trận bàn thời gian, cần thường xuyên ngồi dưới Khổ Trúc, đây là điểm mà mọi người đều hiểu, nếu không tiến vào quá nhanh, sẽ tạo thành căn cơ bất ổn.

- Tiểu Vận, cô tu luyện một thời gian đi, Diệp đại ca để tôi chăm sóc là được rồi.

Thanh Như đi đến dưới Khổ Trúc, ngồi bên cạnh Mục Tiểu Vận.

Mục Tiể Vận nhìn Diệp Mặc, mặc dù Diệp Mặc thân người sinh cơ tràn đầy, thậm chí có thể cảm nhận được đạo vận lưu chuyển, nhưng Mục Tiểu Vận vẫn có chút lo lắng, dù sao sau khi Diệp Mặc đi vào, cũng chẳng nhúc nhích gì.

Cô lắc đầu, không muốn rời xa Diệp Mặc.

Thanh Như kéo hai tay Mục Tiểu Vận nói:

- Tiểu Vận, bây giờ chuyện quan trọng nhất là tăng tu vi, nếu như chúng ta đều là Thánh đế, khi Diệp đại ca đánh nhau với Đạo nguyên Ma thánh kia, chúng ta có lẽ còn có thể giúp được chút ít, vì tu vi chúng ta quá thấp, chỉ có thể để một mình Diệp đại ca chống chọi. Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm bây giờ đều đang tu luyện, chính là hiểu đạo lý này. Thời gian tôi bế quan trong trận

bàn thời gian quá lâu, cần phải củng cố lại đạo cơ dưới Khổ Trúc, tiện thể chăm sóc Diệp đại ca, cô yên tâm đi tu luyện đi, mau chóng sớm ngày Chứng đạo thành công.

Mục Tiểu Vận cảm nhận được khí tức Tiên tôn hậu kỳ của Thanh Như, gật đầu đứng dậy, cô biết Thanh Như nói rất đúng, chỉ có tăng tu vi lên mới có thể giúp được tướng công, nếu không cho dù có lo lắng đi nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

- Ừ, vậy tôi đến trận bàn thời gian tu luyện đây, tướng công tỉnh lại rồi thì cô phải mau chóng báo cho tôi biết đấy.

Mục Tiểu Vận quyết định nau chóng Chứng đạo thành công, nếu không thật đúng là một người vướng víu.

Bản tính của cô là muốn tìm một nơi yên tĩnh yên ổn sinh sống cùng chồng, giúp chồng dạy con. Nhưng đây không phải là một thế giới có thể để cô giúp chồng dạy con, có lẽ sau này tướng công có thể giúp bọn cô thực hiện, nhưng không phải bây giờ.

Mục Tiểu Vận sau khi đi tu luyện, Thanh Như vừa ngồi dưới Khổ Trúc rửa sạch tâm thần, vừa chăm sóc Diệp Mặc.

Lại một năm nữa trôi qua, Thanh Như bỗng nhiên cảm thấy Diệp Mặc có chút gì đó không ổn, vốn dĩ Diệp Mặc chỉ là nằm thẳng dưới Khổ Trúc, nhưng lúc này thân người của Diệp Mặc bỗng nhiên phát ra hàng loại ánh sáng màu xanh. Những ánh sáng màu xanh này bắt đầu còn cực nhạt, đến cuối cùng càng lúc càng dày đặc hơn, cuối cùng che phủ hoàn toàn Diệp Mặc lại.

Thanh Như khiếp sợ đứng dậy, cô nhất thời không hiểu có chuyện gì. Khi cô đứng dậy, đồng thời trong ánh sáng màu xanh đó từ từ có một cây xanh tươi mọc lên.

Cánh lá của cây xanh tươi đó xum xuê, chẳng những tản ra sinh cơ vô

cùng nồng đậm, còn mang từng đường khí tức hỗn độn và sinh cơ đạo vận hình gợn sóng.

Đây là…

Thanh Như ngơ ngác nhìn cây xanh tươi này, cô căn bản không dám tin thế giới này lại còn có một loại cây vô cùng nghịch thiên như này. Loại đạo vận này, loại khí tức sinh cơ này, loại dao động hỗn độn này…

Chẳng lẽ đây là Cây Hỗn Độn? Thanh như mặc dù chưa nhìn thấy Cây Hỗn Độn, nhưng lại nghe sư phụ từng nói, cô từng truy hỏi sư phụ, trong vũ trụ tinh không, rốt cuộc thứ gì là quý giá nhất, nhưng lời mà sư phụ nói lúc đó bây giờ nghe thấy vẫn rõ ràng.

Thứ quý giá nhất trong thế giới này không phải là thế giới hỗn độn, cũng không phải là thánh bảo hỗn độn nghịch thiên nhất, mà là một gốc cây, đó chính là Cây Hỗn Độn.

Cây Hỗn Độn cũng được gọi là Cây Tính Mạng, phát ra sinh cơ vô cùng vô tận. Đồng thời tên là Cây Vũ Trụ, tượng trưng cho sự duy nhất trong vũ trụ. Theo truyền thuyết trong vũ trụ xuất hiện đầu tiên chính là Cây Hỗn Độn, tất cả trong vũ trụ đều từ Cây Hỗn Độn thai nghén mà ra.

Từng đợt sóng gợn đạo vận sinh mệnh chấn động xung quanh, Thanh Như thậm chí không cần cảm ngộ, không cần đi tu luyện, cũng có thể cảm nhận được lĩnh ngộ của mình đang tăng lên từng tầng, cô không ngời trong tu vi Tiên tôn, lại có thể cảm ngộ được đạo vận đại đạo sinh mệnh.

Đây tuyệt đối chính là Cây Hỗn Độn, Thanh Như cố gắng kìm chế sự kinh hãi trong lòng mình, ngồi xung quanh những ánh sáng màu xanh kia, bắt đầu cảm ngộ đạo vận đại đạo sinh mệnh của Cây Hỗn Độn.

Chẳng trách Diệp đại ca lại nghịch thiên như vậy, Cây Hỗn Độn xuất hiện trong này, rõ ràng là sớm nhận chủ rồi. Mà Cây Hỗn Độn có thể xuất hiện trong này, xem ra thế giới này cũng không phải là thế giới Chân Linh

bình thường, thậm chí không phải là thế giới Ngũ hành, thế giới này chính là thế giới Hỗn Độn.

Thanh Như mau chóng quên đi những ánh sáng màu xanh xung quanh, đắm chìm vào trong đạo vận sinh mạng vô tận của Cây Hỗn Độn.

Lúc này cô không nhìn thấy chính là, xung quanh thân thể Diệp Mặc đã hình thành một vầng sáng màu vàng kim nhạt. Vầng ánh sáng màu vàng kim nhạt này dưới ánh sáng màu xanh kia, giống như một cái kén khổng lồ vậy, không ngừng nổi lên.

Cái kén khổng lồ màu vàng kim hấp thụ ánh sáng màu xanh vô cùng vô tận, ngược lại dần dần lại phai nhạt dần. Cũng không biết qua bao lâu, ánh sáng màu xanh lơ lửng phía trên Diệp Mặc cũng dần tiêu tan, cái kén khổng lồ màu vàng kim phát ra những âm thanh lách cách.

Một vết nứt nho nhỏ xuất hiện bên trên cái kén đó, sau đó vết nứt dần to ra hơn, thân người Diệp Mặc lại lộ ra. Chỉ có điều quần áo bên ngoài người hắn cũng đã bị cái kén màu vàng lia mang đi, không còn để lại chút dấu vết gì, là một thân hình hoàn mỹ không chút thịt thừa.

Cây xanh kia lơ lửng phía trên thân thể của Diệp Mặc dần tiến vào trong động phủ của Diệp Mặc, đạo vận còn chưa tiêu tán cũng dần tiến vào trong thân thể Diệp Mặc.

Diệp Mặc không mở to mắt, hắn cảm nhận sức mạnh vô cùng vô tận đang lượn quanh thân thể hắn, từng đường đạo vận và thần thông trước kia không rõ ràng cũng đều tự nhiên càng thêm rõ ràng hơn.

Trong thức hải và ý thức của Diệp Mặc có khí tức đạo vận bất đồng chồng chất nhau, đang không ngừng tăng sự cảm ngộ của hắn đối với thần thông và đạo vận đại đạo của mình.

Sau khi những đạo vận màu xanh kia hoàn toàn dung hợp vào trong thân thể Diệp Mặc, Diệp Mặc bỗng nhiên hơi chấn động một chút, hắn lập tức mở

to mắt.

Sau khi mở mắt, người đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy chính là Thanh Như, Thanh Như lúc này nhắm chặt hai mắt, dường như đang cảm ngộ đạo vận vô thượng. Diệp Mặc bây giờ căn bản cũng không có tâm trạng để ý đến Thanh Như, mặc dù hắn biết bây giờ mình không mặc gì, nhưng đạo vận Thái Sơ Thần Văn bị hắn bắt được lại càng rõ ràng hơn, nếu như hắn không ngay lập tức thi triển Thái Sơ Thần Văn mà mình cảm ngộ được ra, nói không chừng hắn sẽ vô cùng hối hận.

Hai đường Thái Sơ Thần Văn được Diệp Mặc bổ ra, hai đường Thái Sơ Thần Văn này nhạt hơn Thái Sơ Thần Văn lúc trước nhiều. Chỗ khác biệt là sau khi bổ hai đường Thái Sơ Thần Văn này ra, toàn bộ không gian trong Thế giới trang vàng đều giống như đang vặn vẹo biến hình dưới Thái Sơ Thần Văn của hắn, khí thế đáng sợ đến cực điểm này hình thành trong thần thức của Diệp Mặc. Dường như hắn có thể khống chế Thái Sơ Thần Văn xuyên qua hư không bất cứ lúc nào, căn bản không cần bất kỳ truy cầu tận lực nào.

Thái Sơ Thần Văn thực sự tiểu thánh rồi, cũng không còn là thần thông mới chạm được vào tí chút như lúc trước nữa. Diệp Mặc trong lòng sung sướng, không đợi hắn làm chuyện khác, hắn bỗng nhiên lại lần nữa cảm nhận được tiếng kêu gọi của thần thông Thiên Hỏa Cửu Dương.

Thiên Hỏa Cửu Dương không ngờ không chỉ là một thần thông quần công, mà cũng là một thần thông độc lập tấn công. Diệp Mặc cố kìm nén sự sung sướng trong lòng, mau chóng lấy một bộ quần áo khác mặc vào, hắn cảm thấy Thanh Như sắp tỉnh lại rồi.

Nếu Chân Băng Du, Diệp Mặc nói không chừng sẽ cảm nhận xong Thiên Hỏa Cửu Dương của mình rồi mới mặc quần áo vào. Cũng không phải nói hắn thích Chân Băng Du, mà là vì thân thể của hắn trong mắt Chân Băng Du cũng chỉ là một túi da mà thôi. Cho nên trước mặt cô cho dù lộ túi da cũng chẳng sao, nhìn cái kiểu cô cởi hết quần áo trước mặt mình cũng không để ý thì cũng biết rồi.

Nhưng Thanh Như lại khác, mặc dù Thanh Như cũng là một người con gái dáng người hoàn mỹ khuông mặt xinh đẹp nhất mà hắn từng gặp, nhưng bây giờ hắn cũng không có chút ý nghĩ nào với Thanh Như cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2149

Thánh Thể Và Hạt Giống Tinh Thần

Diệp Mặc lập tức rời khỏi Khổ Trúc, chỉ hơi lắc người một cái, cũng đã xuất hiện ở một nơi cách Khổ Trúc mười mấy vạn dặm.

Diệp Mặc trong lòng biết rõ, cảm ngộ có lúc chỉ trong nháy mắt, nếu như không đem cảm ngộ của mình dung hợp cùng với thần thông của mình trong nháy mắt đỏ, có lẽ cảm ngộ trong nháy mắt này mãi mãi sẽ không xuất hiện lần thứ hai.

Cho nên Diệp Mặc dừng lại ngay lập tức, liền đánh ra một vầng thái dương màu xanh. Thiên Hỏa Cửu Dương được hắn trực tiếp đánh ra ngoài, giống như ám khí vậy.

Một vàng thái dương màu xanh được đánh ra, dường như khoảng hư không xung quanh đều bị thiêu đốt. Thế giới tang vàn là thế giới Hỗn độn, còn là thế giới của riêng Diệp Mặc nữa, bị Diệp Mặc đánh ra hỏa cầu này, cũng phát ra những rung động gợn sóng không gian.

Diệp Mặc không đợi vầng thái dương màu xanh đầu tiên hoàn toàn nổ tung, vầng thái dương màu xanh thứ hai và thứ ba cũng đã được đánh ra.

Cho đến vầng thái đương màu xanh thứ sáu được Diệp Mặc đánh ra, hắn mới nhắm mắt dừng lại. Từng đường quỹ tích đạo vận thần thông được Diệp Mặc tiếp xúc hoàn toàn, sáu vầng thái dương màu xanh được Diệp Mặc đánh ra, khiến phạm vi xung quanh khoảng vạn dặm đều bị bao bọc trong Thiên hỏa, phạm vi xung quanh vạn dặm này hình thành nên một khoảng màu xanh. Trong nhận thức của Diệp Mặc, chỉ cần hắn muốn, mục tiêu bị Thiên Hỏa Cửu Dương của hắn đánh trúng lập tức sẽ hóa thành tro bụi.

Bất luận mục tiêu này chắn chắn cỡ nào, bất luận mục tiêu đó hung tàn đến mức nào.

Thiên Hỏa Cửu Dương chính là thay đổi mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thực thể, có lẽ so về tốc độ, thì Thiên Hỏa Cửu Dương bây giờ còn kém xa mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, nhưng Diệp Mặc tin rằng, dưới sự tấn công không ngừng của Thiên Hỏa Cửu Dương như này, cho dù là Thần khí phòng ngự cực phẩm e rằng cũng bị đánh cho tan tành.

Liên tục sáu vầng thái dương màu xanh bị Diệp Mặc đánh ra, Diệp Mặc cảm thấy dần mệt mỏi. Hắn từ từ nhắm mắt lại, vừa cảm ngộ thần thông Thiên hỏa vừa nãy, vừa bắt đầu chữa trị thần nguyên của mình.

Khi hắn lại lần nữa cảm nhận được kinh mạch của mình, Diệp Mặc bỗng nhiên giật mình, đột ngột mở mắt. Luyện thể của hắn không ngờ đã tấn cấp lên Thánh thể từ lúc nào rồi, còn hắn thì lại hoàn toàn không biết gì.

Chẳng phải nói Thánh thể mới là cảnh giới cao nhất của luyện thể sao? Lúc trước mỗi lần hắn thăng cấp luyện thể đều phải gây dựng lại gân cốt, thương tích đầy mình. Thì lần này hắn thăng cấp lên Thánh thể không ngờ lại hoàn toàn không biết gì, đây là may mắn sao?

Diệp Mặc mau chóng hiểu ra đây không phải là may mắn, mà là trăng đến rằm thì tròn. Luyện thể Tiên thần thể viên mãn của hắn cũng đã vô cùng hoàn mỹ rồi, lần này đạo cơ của hắn bị tổn thương, kinh mạch rạn nứt. Nếu như không phải cây Hỗn độn, thì hắn sớm đã bị phế rồi. Chính vì hắn có cây Hỗn độn, hắn mới dám to gan hành động tổn hao đạo cơ như vậy.

Cũng may cây Hỗn độn chẳng những tu bổ lại kinh mạch bị vỡ vụn của hắn, còn khiến hắn phá kén hồi sinh, tái tạo đạo cơ. Chẳng những như vậy, còn khiến cơ thể hắn cơ bản không còn chút hi vọng gì tấn cấp lên Thánh thể.

Thánh thể trở lại nguyên trạng, khiến Diệp Mặc cảm nhận được cảm giác chân thực. Không cần cố gắng thi triển hộ tráo luyện thể của mình, thân

thể của hắn lúc nào cũng là mạnh nhất, lúc nào cũng là bình thường.

Diệp Mặc thở phào, hắn cho rằng cả đời này của hắn khó có thể thăng cấp lên Thánh thể dù sao sau khi hắn hiểu được sự gian nan hà khắc của Thánh thể, cũng biết hắn muốn thăng cấp lên Thánh thể, thì nhất định phải cùng song tu cùng Băng Du.

Diệp Mặc tin rằng chỉ cần hắn tìm được Băng Du, đưa ra yêu cầu này, thì Chân Băng Du tuyệt đối sẽ đồng ý. Nhưng Diệp Mặc lại không định đưa ra yêu cầu này, không thể thăng cấp lên Thánh thể quả thực rất tiếc, cho dù như vậy, Diệp Mặc cũng không muốn vì thăng cấp lên Thánh thể, mà lấy đi nguyên âm của Chân Băng Du.

Đại đạo của Chân Băng Du là gì Diệp Mặc biết rất rõ, mặc dù hắn biết rõ cảm ngộ của Chân Băng Du với đại đạo sau này dường như có chút thay đổi, nhưng hắn cũng không muốn làm như vậy.

Đây không phải là nói hắn không có cảm giác với Chân Băng Du, mà là vì chuyện túi da mà Chân Băng Du nói, Diệp Mặc hoàn toàn không ủng hộ. Cho dù là chuyện túi da, Diệp Mặc cũng không muốn mang mục đích lợi dụng đi làm, đem chuyện túi da biến thành song tu, biến thành thứ khác, đây đều là những chuyện Diệp Mặc không muốn.

Hắn và Tiểu Vận, Tĩnh Văn… ở cùng nhau, trước chưa chưa bao giờ nghĩ đến chuyện song tu gì đó, hắn không cần, người phụ nữ của hắn cũng không cần.

Lúc này dưới sự giúp đỡ của cây Hỗn độn, kinh mạch và đạo cơ phá kén hóa bướm, luyện thể thăng cấp lên Thánh thể, cuối cùng khiến Diệp Mặc thở phào. Thế giới này bất cứ con đường nào cũng không phải chỉ có một, chỉ là xem anh có tư cách đi tiếp con đường thứ hai không mà thôi, hắn vì có cây Hỗn độn, cho nên đi con đường đại đạo Thánh thể thứ hai.

…

Thanh Như ngồi dưới Khổ Trúc cảm ngộ từng đường khí tức đạo vận sinh mệnh ùa vào mặt, cô sung sướng mở lòng ra ôm lấy đạo vận sinh mệnh vô cùng vô tận này vào lòng.

Đạo vận sinh mệnh mà cô cảm ngộ được, không ngừng không nghỉ, giống như thanh vụ liên miên. Từng làn sóng tiếp nối từng làn sóng, dần dần thâm nhập vào trong đại đạo của cô.

Sinh mệnh, diệc nhân chi sinh dã, khí chi tụ dã, tụ tắc vi sinh, tán tắc vi tử…

Tính mệnh con người, cũng giống như băng, nước ngưng thành băng, khí tích thành mệnh.

Sinh cơ hàm khí mà sinh, tinh tận mà chết, chết cũng như xé, cũng bị diệt. Ví dụ như quang yên, lương tận hỏa diệt, thì không vinh dự rạng rỡ vậy.

Tính mạnh không có không chết, khiến cho sinh sôi không ngừng, tên là sức sống, vì thiên địa mà sinh ra đạo vận…

Các loại khí tức sinh mệnh, đạo vận sinh cơ dần thâm nhập vào trong đầu óc của Thanh Như, vẻ mặt cô mỉm cười, hoàn toàn tiến vào cảnh địa vô ngã.

Thanh Như lúc này, chỉ không ngừng cảm ngộ từng đường khí tức sinh cơ, không có bất kỳ ngoại vật nào, không có bất kỳ quấy nhiễu nào…

Đột nhiên, cô nhìn thấy một bóng người trong sinh cơ màu xanh vô cùng vô tận, bóng người đó dần trở nên rõ ràng hơn, không ngờ là bóng của Diệp Mặc, lại càng khiến cô khiếp sợ chính là, lúc này Diệp Mặc lại xé tan quần áo của mình, hơn nữa đang tiến bước về phía cô.

- Đừng như vậy, Diệp đại ca…

Thanh Như hốt hoảng kêu lên, trong lòng cô Diệp Mặc không phải loại người như này, nhưng cô lại nhìn rất rõ Diệp Mặc bước đến, hơn nữa giơ tay

ra ôm chặt lấy cô.

Cô đang cảm ngộ khí tức đạo vận sinh mệnh, thậm chí đến chút năng lực phản kháng cũng không có. Quần áo trên người cô đồng thời cũng bị xé rách từng cái từng cái một, rồi bị ném đi.

Diệp Mặc muốn, thì cho hắn, có lẽ mình thực sự nhìn nhầm người rồi, khóe mắt cô chảy ra hai hàng nước mắt, không tiếp tục phản kháng nữa. Lúc này trong đầu óc cô không ngờ lại xuất hiện cảnh Băng Thần Cung ở Nam An Châu năm đó, lúc đó, cô vừa mới đến Tu Chân giới không lâu.

Khi cô nhìn thấy người con gái đó trong Băng Thần Cung, người con gái đó đang tắm trong Linh Tủy Trì, người con gái vô cùng xinh đẹp đó, cho dù là thân hình hoàn mỹ đến cực điểm của cô, cô cũng có chút sợ hãi thán phục thân hình xinh đẹp của người con gái đang tắm trong Linh Tủy Trì.

Nhưng khiến cho cô càng thêm giật mình hơn chính là, cô lại nhìn thấy một người đàn ông đang bước vào trong Linh Tủy Trì nơi mà người con gái kia đang tắm, sau đó cô nhìn thấy người đàn ông đó cởi hết quần áo của mình, ôm lấy người con gái kia điên cuồng thân mật.

Loại động tác này, chẳng phải cũng giống như hành động mà Diệp Mặc đang làm với cô bây giờ đây sao?

Cô cảm nhận được một cảm giác sung sướng, cô bỗng nhiên có chút muốn trở tay ôm lấy Diệp Mặc. Nhưng cô cuối cùng vẫn chiến thắng dục vọng, mặc cho Diệp Mặc làm gì, không hề động đậy. Cho dù thân thể của cô cũng đã phản bội lại cô rồi, cô vẫn cắn chặt môi, không nhúc nhích gì.

Đột nhiên, màu xanh bên ngoài thân người của Diệp Mặc dần dần tiêu tan hết. Trong cơ thể cô bỗng nhiên có thêm một hạt giống màu xanh nhỏ bằng hạt đậu Hà Lan, hạt giống màu xanh nhỏ bằng hạt đậu, phát tán sinh cơ chậm rãi, dường như đangnói ra ý nghĩa sâu xa của sinh mệnh.

Mình đang mang thai sao? Vẻ mặt Thanh Như bỗng nhiên hỏa hoãn lại,

cô lấy tay vuốt ve lên bụng mình, dường như đang vì sinh mệnh nhỏ bé trong bụng cô mà vui mừng.

- Thanh Như, cô đanh làm gì vậy?

Diệp Mặc thăng cấp Thánh thể, đồng thời cảm ngộ Thái Sơ Thần Văn tiểu thành, còn diễn sinh ra một loại thần thông tấn công khác của Thiên Hỏa Cửu Dương, tâm trạng có chút vui vẻ, cho nên khi hắn quay lại, cũng rất vui vẻ.

Khiến cho hắn không hiểu chính là, quần áo của Thanh Như không ngờ lại bị tự cô xé rách hết, hơn nữa lúc này cô chẳng những không mặc quần áo, còn vẻ mặt hiền hòa vuốt ve bụng của cô. May mà quần áo của cô mặc dù xé rách rồi, nhưng cũng không phải là thân thể trần truồng, ít nhấ nơi quan trọng nhất vẫn được che lại.

- Á…

Thanh Như bỗng nhiên bừng tỉnh, cô mơ hồ nhìn thấy Diệp Mặc trước mặt, ngay lập tức không ngờ lại không kịp phản ứng lại.

- Diệp đại ca, anh…

Thanh Như đang định nói, lập tức liền nhớ ra chuyện vừa nãy Diệp Mặc làm với cô, một câu chỉ thốt ra được một nửa, rồi cau mày.

Không đúng, cô bỗng nhiên có chút nghi ngờ, cô từ vẻ mặt của Diệp Mặc nhìn ra có chút gì đó không đúng, nhưng vừa nãy rõ ràng là Diệ Mặc làm như vậy với cô mà.

Diệp Mặc sợ Thanh Như xấu hổ, hắn cười cười nói:

- Cô mau chóng mặc quần áo vào đi, nếu như không phải nhìn thấy vẻ mặt hiền hòa của cô, tôi còn cho rằng cô đang làm gì đó rồi.

- Diệp đại ca, anh vừa rồi không làm chuyện vợ chồng với tôi đấy chứ?

Thanh Như nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, không ngờ lại hỏi như này.

Diệp Mặc trợn mắt há mồm nhìn Thanh Như, mình làm chuyện vợ chồng với Thanh Như? Cái này sao có thể? Cho dù muốn làm, cũng là làm với Mục Tiểu Vận, hắn cũng chẳng liên quan gì đến Thanh Như.

Thấy vẻ mặt của Diệp Mặc, Thanh Như ngay lập tức liền hiểu ra. Cô hơi đỏ mặt, mau chóng mặc quần áo vào. Lúc này cô cũng mơ hồ hiểu ra, chắc là cô cảm nhận được đạo vận sinh mênh của Diệp Mặc, hình thành đại đạo của mình. Diệp Mặc mặc dù không làm gì với cô, nhưng đại đạo sinh mệnh mà cô đang cảm ngộ là của Diệp Mặc, khi cô cảm ngộ đạo vận sinh mệnh, cũng đã tiến hành một lần điên cuồng cùng Diệp Mặc trong đầu óc cô rồi.

Sau khi hiểu ra điều này, Thanh Như hận không thể lập tức tát cho mình một cái. Nếu như vừa nãy cô không nói ra, thì chuyện này căn bản cũng không ai biết được.

Nhìn thấy Diệp Mặc có chút không hiểu nhìn mình, Thanh Như mau chóng bổ sung một câu nói:

- Vừa nãy tôi cảm ngộ đại đạo, nhất thời chưa tỉnh lại, không hiểu đã nói hươu nói vượn cái gì, Diệp đại ca đừng để ý.

Nhưng Thanh Như vừa nói xong, cũng cảm giác không đúng. Bụng của cô rõ ràng có một hạt giống màu xanh, thế này là thế nào?

Thanh Như nhíu mày, do dự một lúc lâu, lúc này mới tạm thời gác nghi ngờ của mình sang một bên:

- Diệp đại ca, tôi muốn nói một câu chuyện tôi tận mắt chứng kiến cho anh nghe, anh có bằng lòng giải thích cho tôi không?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2150

Bí Mật Về Băng Thần Cấm Địa

Diệp Mặc ngồi xuống bên cạnh Thanh Như, vừa cười vừa nói:

- Được rồi, cô nói đi.

Thanh Như dạ một tiếng, cũng một lần nữa ngồi xuống nói rằng:

- Diệp đại ca, anh từng trải qua nhiều chuyện hơn tôi, hiểu biết hẳn là cũng nhiều hơn tôi. Cho nên, tôi có một số việc không thể hiểu được…

Diệp Mặc hơi trầm ngâm nói rằng:

- Thanh Như, kỳ thực những việc ta từng trải qua có lẽ nhiều hơn cô một chút, thế nhưng những thứ hiểu được thật ra chưa chắc đã nhiều hơn cô đâu.

Diệp Mặc đoán, Thanh Như hẳn là lớn tuổi hơn hắn. Từ Tu Chân giới đến Tiên giới, lại có một sư phụ hùng mạnh, rất nhiều chuyện liên quan đến tu luyện, chính mình cũng không biết, nhưng cô lại biết. Nói là từng trải nhiều chuyện, đó là bởi vì mỗi một kiểu tu luyện tài nguyên đều la do hắn đánh sống đánh chết tranh đoạt mới có được. Mà Thanh Như thì không như vậy, cô có một sư phụ tốt, tình cảnh tốt hơn so với mình rất nhiều.

Thanh Như vội vàng nói:

- Tôi không nói cái này, anh hãy nghe tôi nói trước đã. Có một lần, tôi bởi vì đi đến một nơi có một số việc. Ở chỗ đó, tôi nhìn thấy một cô gái cực kỳ xinh đẹp đang tắm trong Linh Tủy Tuyền…

Diệp Mặc trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không có hỏi. Hắn không rõ

Thanh Như muốn nói với hắn chuyện cô gái tắm làm gì, hắn suy đoán câu chuyện này e rằng chẳng liên quan gì tới tu luyện.

- Thế nhưng lúc này, đã có một người đàn ông xông tới. Nàng kia thấy đàn ông tiến đến, lại không hề hoảng sợ. Sau đó gã đàn ông kia cởi sạch y phục của mình, cùng nàng kia làm chuyện yêu đương nam nữ ngay trong bể Linh Tủy.

Thanh Như nói đến đây, Diệp Mặc càng không giải thích được nhìn Thanh Như. Nếu như không phải hắn tương đối hiểu Thanh Như là người như thế nào, hắn còn tưởng rằng Thanh Như nói những lời này là có mục đích đặc tù gì đó. Nhưng hắn tin tưởng Thanh Như không phải như vậy, hắn vẫn tự tin mình sẽ không nhìn lầm Thanh Như.

- Gã đàn ông kia cùng nàng kia tựa hồ vô cùng điên cuồng, không ngờ lại đang chìm đắm trong chuyện kia, hồn nhiên chưa phát giác ra tình huống xung quanh…

Diệp Mặc nghe đến đó. Thật sự là có chút nhịn không được hỏi một câu:

- Thanh Như, không phải là cô ở ngay bên cạnh xem người ta làm loại chuyện này chứ?

Thanh Như sắc mặt đỏ lên, đương nhiên cô sẽ không nhàm chán như vậy, biết rõ đôi nam nữ này đang làm chuyện đó, mà vẫn còn ở một bên nhìn lén. Trên thực tế cô cũng biết loại chuyện này, nhưng chưa bao giờ trải qua, chỉ là có chút lòng hiếu kỳ thôi. Chút lòng hiếu kỳ ấy, cô vẫn còn nhịn được.

- Diệp đại ca. Tôi không có nhìn lén, hơn nữa, tôi muốn nhìn cũng không cần nhìn lén, anh không nên chuyển hướng câu chuyện.

Thanh Như có chút xấu hổ phản bác một câu.

Diệp Mặc nghĩ một chút thấy cũng phải, Thanh Như có thể nhìn thấy mấy chuyện đó, cho thấy cái chỗ kia đối với cô mà nói là không có bí mật gì cả. Nếu không có gì bí mật cả, thì chính là nói thần thức của cô bất cứ lúc

nào cũng có thể quét tới đó.

Thấy Diệp Mặc không hề ngắt lời, Thanh Như mới tiếp tục nói:

- Nhưng ngay lúc đó, lại có một người đàn ông mặc hoa phục cực phẩm cũng đột nhiên chạy ào tới chỗ cái bể Linh Tủy này. Sau khi người đàn ông hoa phục này xộng tới, một nam một nữc đang hành sự này mới giật mình hiểu ra, ba người này cùng lúc đề ngớ ra. Qua một hồi lâu, cô gái kia mới run run gọi một câu "Tử Hiên", sau đó mãnh liệt đẩy người đàn ông đang ôm nàng ta ra.

- Cô gái kia thấy người đàn ông hoa phục kinh ngạc thậm chí không thể tin được nhìn cô, cô bỗng nhiêh khóc lao tới, muốn ôm lấy người đàn ông hoa phục này. Chỉ có điều là cô còn chưa tới gần người đàn ông này, người đàn ông này đã một cái tát vỗ vào trên mặt cô gái này. Sau khi y một cái tát xua đuổi cô gái này xong, mang theo biểu tình bi thương không gì sánh được rời khỏi bể tắm Linh Tủy.

Câu chuyện của Thanh Như khiến Diệp Mặc có một loại cảm giác giống như là đã từng trải qua rất quen thuộc, thế nhưng nhất thời hắn lại nghĩ không ra đã gặp qua ở nơi nào rồi.

Thanh Như thở dài, xa xăm nói rằng:

- Nàng kia bị người đàn ông đánh cho một cái tát xong, dường như không tin được nhìn người đàn ông, có lẽ cô không thể tin được người đàn ông này sẽ đánh mình. Cô khóc thét lên một tiếng xong, lập tức lao ra khỏi phòng tắm, thậm chí ngay cả y phục cũng không mặc.

- Người đàn ông đến trước kia thấy hai người đều đã rời khỏi, gã cấp tốc mặc y phục của mình vào, cũng lao ra khỏi bể tắm Linh Tủy. Thế nhưng người đàn ông hoa phục kia lại trở lại một gian phòng khác, sau khi y ngồi lên ghế trong gian phòng kia, bi thương cùng tuyệt vọng trong mắt lại càng lúc càng sâu. Cuối cùng, không ngờ y lại vươn tay chọc vào đỉnh đầu của mình, tự vẫn mà chết…

Thanh Như nói đến đây, Diệp Mặc rốt cuộc hiểu được, đây chẳng phải là một màn hắn thấy tại Băng Thần Cấm Địa sao? Lúc đó bên hồ tắm Linh Tủy kia còn treo vài món áo lót tùy thân của cô gái, hắn còn suy đoán cái cô gái đang tắm kia vì sao mà bi thảm như vậy, không mặc quần áo mà bỏ chạy.

Hiện tại xem ra, mình thật đúng là xem trọng cô ta rồi. Thì ra cô ta là gian díu với người ta bị người đàn ông của mình nhìn thấy, người đàn ông đánh cô ta một cái tát, nên mới xấu hổ mà chạy. Có lẽ cũng không phải vì xấu hổ mà chạy, mà là đang nghĩ người đàn ông thích cô ta nhất vì sao lại đánh cô. Nói không chừng trong lòng cô còn tưởng rằng, dù là cô làm sai, người đàn ông này cũng không nên đánh cô ta.

Diệp Mặc lúc này khẳng định người đàn ông hoa phục kia chính là chồng của cô gái, hắn nhìn thấy người đàn ông hoa phục kia chẳng phải là lấy tay chọc vào đỉnh đầu của mình tự sát sao? Chồng của cô gái kia cũng thật là thâm tình, lại vì chính người đàn bà của mình lén lút với người khác mà tự sát. Chết kiểu này, xác thực là đủ uất ức.

- Thì ra là chuyện trong Băng Thần Cấm Địa.

Diệp Mặc cũng thở dài một tiếng, loại chuyện này đối với người đàn ông hoa phục kia mà nói, không chỉ uất ức mà quá bi thảm. Từ việc người đàn ông hoa phục kia đánh cô gái kia một cái tát, chứ không đi giết người đàn ông kia trước, cho thấy y và người đàn ông kia quan hệ tuyệt đối không bình thường.

Từ góc độ một người ngoài mà nói, nếu như người đàn ông kia không phải là người quan trọng với y, cũng không thể đi vào nơi đó, mà có thể nhìn thấy vợ ý tắm.

Thanh Như nghe Diệp Mặc nói xong sửng sốt, lập tức hiểu được. Diệp Mặc khẳng định là đã thấy những cảnh còn sót lại, bằng không hắn làm sao biết là chuyện ở Băng Thần Cung?

Nhưng Thanh Như rất nhanh liền có nghi vấn, cô nghi hoặc nhìn Diệp

Mặc nói:

- Anh nhìn thấy những cảnh này, hẳn là cái lần mang tôi đi phải không? Theo lý mà nói, Băng Thần Cung nhiều người như vậy, dù là anh tới, cái hiện trường đó cũng xử lý xong rồi, thề nào lại chờ anh nhìn thấy?

Làm sao có thể xử lý được? Băng Thần Cung đều chết hết, ai đi xử lý đây?

Lập tức Diệp Mặc cũng cảm thấy không đúng, hắn trực tiếp hỏi:

- Tnah Như, cô nhìn thấy những thứ này hẳn là lúc mới vừa đến Băng Thần Cung nhỉ? Lúc đó, làm thế nào mà thiếu chút nữa lại chết ở chỗ núi băng đó vậy?

Thanh Như có chút xấu hổ nói:

- Tôi vừa từ Tiên giới xuống đến Tu Chân giới, vì ở lại Tu Chân giới, tôi phải mạnh mẽ áp chế lại tu vi của mình. Dù là thế, cũng khó có thể chịu được cái loại áp chế Thiên Địa này. Mà lúc này đây tôi còn chưa triệt để thích ứng được, tên đàn ông cùng nàng kia gian díu đã nhìn thấy tôi. Khi gã thấy tôi, hình như có chút ngớ ra.

Diệp Mặc gật đầu, bất kể là ai cái nhìn đầu tiên khi thấy Thanh Như đều có một loại cảm giác kinh ngạc vì cái đẹp. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy đã là Thanh Như không còn hơi thở, mà vẫn có cảm giác kinh ngạc vì đẹp. Là một cô gái, Thanh Như thật sự là quá mức hoàn mỹ.

- Ngay khi tôi muốn động thủ, không ngờ gã lại động thủ trước. Người này vậy mà lại phóng ra Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đán sợ, Cửu Đầu Phệ Hư Trùng kia thật sự là quá kinh tởm. Tôi vẫn chưa có động thủ, thì đã nôn mửa rồi trước rồi. Cái con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng kia há mồm muốn nuốt tôi…

Diệp Mặc lắc đầu ngắt lời Thanh Như:

- Cửu Đầu Phệ Hư Trùng kia hẳn không phải là muốn nuốt cô, mà là

muốn giam cầm cô lại, sau đó để cho cô bị chủ nhân của nó tóm lấy.

- Làm sao anh biết?

Thanh Như sửng sờ hỏi Diệp Mặc một câu, cũng phải sau này cô mới biết được.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Gã đàn ông kia ngay tại trong bồn tắm của cô gái đã khẩn cấp muốn tằng tịu cùng cô gái đang tắm kia, hiển nhiên là một kẻ háo sắc rồi. Bất kỳ một tên háo sắc nào, thấy dung mạo cùng dáng người của cô, cũng sẽ không thể không động tâm. Nếu gã động tâm, đương nhiên sẽ không giao cô cho Cửu Đầu Phệ Hư Trùng ăn.

Thanh Như thở dài, gất đầu nói:

- Xác thực là như thế, trong nháy mắt khi tôi đang sợ, gã kia liền động thủ, gã ám toán tôi. Mặc dù biết đại sự không ổn, tuy nhiên tôi lại bất lực. Cũng may tu vi của tôi tuy rằng đã bị áp chế, nhưng lại mạnh hơn gã rất nhiều. Dưới tình huống bị gã ám toán, vẫn giãy thoát khỏi ràng buộc của đối phương, song tiện tay đánh một kích làm cho gã kia bị thương nặng. Tôi cũng bởi vì vậy bị phản đòn, hơn nữa còn bị gã ám toán, cũng trọng thương đến tình cảnh hầu như là đã chết.

- Cô từ Tu Chân giới đi Băng Thần Cung làm gì vậy?

Diệp Mặc lại hỏi, hắn biết Thanh Như hẳn là kinh nghiệm đối địch quá kém, nên mới có thể bị ám toán.

Trong mắt Thanh Như lại hiện lên vẻ bi thương:

- Sư phụ mang tôi đi du lịch Tiên giới, gặp phải một đệ tử từ Băng Thần Cung thăng thiên lên. Từ trong miệng người đệ tử kia tôi và sư phụ biết được, hàng năm Băng Thần Cung đều có rất nhiều nữ đệ tử không hiểu vi sao biến thành băng. Sư phụ tôi vô cùng phẫn nộ, lập tức muốn đi Tu Chân

giới điều tra. Có thể là tu vi bà ấy thật sự là rất cao, không thể tiếp nhận được áp chế tư quy tắc Thiên Địa của Tu Chân giới, cuối cùng chỉ có thể để tôi đi xuống xem thử.

Diệp Mặc trong lòng cười thầm, sư phụ cô tu vi không phải là quá cao, mà là quá thấp. Nếu như sư phụ cô chứng đạo, xuống Tu Chân giới lần nua xem cón có thể bị áp chế nữa hay không. Hơn nữa, nếu quả thật Ngu Tú rất thương tâm phẫn nộ, vì sao tại Băng Thần Cung của Tiên giới cũng có nhiều rừng băng như vậy?

Thanh Như đương nhiên không biết trong lòng Diệp Mặc đang cười thầm sư phụ cô tu vi không phải là quá cao, mà là quá thấp, tự mình nói rằng:

- Sư phụ tôi đi qua một cái trận pháp cổ xưa, sau khi đưa tôi đến Tu Chân giới xong, tôi mới biết quy tắc Thiên Địa tại Tu Chân giới lợi hại tới mức nào. Cho dù là tôi tu vi rất thấp, hành động vẫn cực kỳ gian nan. Gã đàn ông kia sau khi bị tôi đẩy lùi, trong lòng lo lắng tôi sẽ truy sát gã, không ngờ lại một mạch chạy mất, sau khi thần thức của tôi thấy gã, không ngừng biến các cô gái nhìn thấy hóa thành người băng, tôi lập tức hiểu ra.

Diệp Mặc cũng bừng tỉnh ra, thì ra người băng cực kỳ bi thẩm ở Băng Thần Cấm Địa này không phải như hắn suy đoán, mà là do gã đàn ông đến Băng Thần Cung yêu đương vụng trộm làm ra.

Thanh Như sắc mặt có hơi trắng bệch nói:

- Lúc dó tôi thật hận, tôi biết rõ ràng kẻ khiến đệ tử Băng Thần Cung ta đều hóa thành người băng chính là tên súc sinh kia, thế nhưng tôi lại bất lực. Hơn nữa nói ra thì, cũng coi như là tôi hại các cô ấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2151

Sinh Mệnh Đại Đạo

Tôi biết người đàn ông kia tuy rằng sắp rời khỏi, thế nhưng gã rất nhanh thì sẽ biết là tôi đã trọng thương, sau đó sẽ đi vào một lần nữa để tìm tôi. Tôi vì tự tay giết người này, tìm đến Truyền Tống Trận, tiến vào cái nơi Băng Tuyết kia. Lúc đầu là tôi muốn chữa thương, nhưng thật không ngờ, tới lúc sau, thương thế của tôi càng ngày càng nghiêm trọng. Vì giữ lại mạng sống, chỉ có thể làm cho tiểu thế giới của mình hóa thành đại thụ để bảo vệ mình khi đó gần như đã tiêu tán gần hết không còn một tia hồn phách.

Cách nhiều năm như vậy rồi, bây giờ Thanh Như nói đến, vẫn có chút bi thương.

Diệp Mặc gật đầu, hắn biết tiểu thế giới của Thanh Như không có ngũ hành, muốn bảo vệ một tia nguyên thần, không thể không ở lại bên ngoài. Khiến hắn không giải thích được là, gã đàn ông kia vì sao sau đó lại không có trở lại nữa. Còn một điều nữa, chính là kẻ có Cửu Đầu Phệ Hư Trùng có phải là Hồng Nhất Hấn hay không.

- Cửu Đầu Phệ Hư Trùng kia có mấy cái đầu?

Diệp Mặc không yên tâm lắm về cái người có Cửu Đâu Phệ Hư Trùng này.

Thanh Như thật ra lại không để ý Diệp Mặc quan tâm đến Cửu Đầu Phệ Hư Trùng, lập tức đáp:

- Đã có bốn cái đầu, nếu như là Hóa Chân tu sĩ bình thường, dưới tình huống bị người ta đánh lén, vô luận như thế nào cũng chạy không thoát trói

buộc không gian của Cửu Đầu Phệ Hư Trùng. Tôi cố gắng giãu thoát, rồi mới miễn cưỡng làm bị thương tên tu sĩ ngay cả súc sinh cũng không bằng kia.

Quả nhiên không phải Hồng Nhất Hấn, Diệp Mặc trong lòng hơi trầm xuống, hắn sau khi đến Tu Chân giới vậy mà lại không nghe được gì về người đó nữa. Lẽ nào người kia đả thăng lên Tiên giới? Nếu như người kia chỉ có một Cửu Đầu Phệ Hư Trùng bồn đầu, thì cũng không đáng để lo lắng. Chỉ khi nào Cửu Đầu Phệ Hư Trùng của gã thăng cấp đến chín đầu, thì thật đúng là một mối đại họa.

Thanh Như hình như đã quên mất câu hỏi cô muốn hỏi, trái lại truy vấn Diệp Mặc:

- Sau đó anh đến Băng Thần Cung, nơi đó sao lại biến thành Băng Thần Cung Cấm Địa?

- Bởi vì trong đó khắp nơi đều là người băng bị đông cứng chết. Cả đám đều như còn đang sống, cứ thế bị người ta đóng băng mà chết, vẫn còn giữ được vẻ mặt lúc đó, thật sự là cực kỳ bi thảm.

Diệp Mặc sầm mặt nói.

- Quả nhiên đều chết.

Thanh Như bi thương tự nói một câu, dĩ nhiên không có tâm tư tiếp tục hỏi Diệp Mặc nữa.

Mãi một lúc lâu sau, Diệp Mặc mới hỏi Thanh Như một câu:

- Cô kể câu chuyện này hẳn là muốn hỏi ta vấn đề gì phải không? Vì sao giờ lại không hỏi? Ta lại muốn hỏi cô một vấn đề, cô gái đang tắm kia đã đi đâu?

Thanh Như bị Diệp Mặc hỏi, lúc này mới nhớ tới. Cô gái kia đi đâu rồi? Sau đó cô vẫn không muốn nhớ tới những chuyện đó, mãi cho tới hôm nay

cô tình cờ trong ý thức lại nảy ra chuyện này, mới nhớ tới chủ động hỏi Diệp Mặc một chút.

Thấy Thanh Như bị mình hỏi khó, Diệp Mặc không biết nói gì nói:

- Thôi vậy, hay là đừng nghĩ tới cô gái kia nữa, cô hỏi vấn đề mình muốn hỏi đi, sau đó ta lập tức đi Hư Thị.

Thanh Như phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ gật đầu một cái hỏi:

- Diệp đại ca. Tôi một mức chỉ tu luyện, có một số việc không hiểu lắm. Tôi nhìn thấy cô gái kia rõ ràng là rất yêu người đàn ông hoa phục kia. Vì sao còn muốn cùng nam nhân khác sau lưng y? Mà mấy chuyện thế này sau khi đạo lữ kia của cô ta biết, vì sao cô ta cũng không hề cho rằng đây là một việc lớn, cô ta bỏ chạy tuyệt đối không phải là vì xấu hổ, mà là vì bị người đàn ông kia dánh một cái tát trong lòng nghĩ không thông. Có phải là mấy chuyện này, cũng không phải là chuyện người đàn ông hoa phục kia coi trọng không?

Diệp Mặc nhíu mày một cái, mấy vấn đề này, hắn cũng thật không biết trả lời thế nào. Hắn không rõ tại sao Thanh Như phải hỏi mấy vấn đề này, khiến hắn rất là không giải thích được.

Thấy Diệp Mặc nhíu mày không trả lời, Thanh Như bỗng nhiên lại nói rằng:

- Diệp đại ca, vậy tôi hỏi một câu đơn giản hơn một chút. Nếu như anh trông thấy cô gái này, trong lòng anh nhìn cô ta như thế nào?

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Không liên can gì tới ta, cô ta chỉ là một người qua đường không chung thủy mà thôi, chẳng có quan hệ gì tới ta cả. Liên can tới ta, ta chắc chắn sẽ giết.

- Có phải là bởi vì thân thể cô ta đã cho người đàn ông hoa phục kia, vậy

thì chẳng khác nào là người của người đàn ông hoa phục kia? Ý nói là phụ nữ trung thành cho tới khi chết sao?

Thanh Như từ nhỏ tu luyện, rất nhiều thứ đều đã được giáo dục qua, thế nhưng cũng không phải là hiểu lắm.

Diệp Mặc lần thứ hai nhíu mày, vấn đề này hắn căn bản là không biết trả lời thế nào. Thanh Như ngày hôm nay hình như có chút kỳ quái, những vấn đề được hỏi khác xa so với lúc bình thường cô ấy nói. Hơn nữa mấy vấn đề này, với cá tính bình thường của cô ấy tuyệt đối sẽ không hỏi ra.

Thanh Như thấy Diệp Mặc lần thứ hai nhíu mày, bỗng nhiên đứng lên nhoẻn miệng cười, nói:

- Diệp đại ca, những vấn đề kia tôi nghĩ tạm thời anh không cần trả lời tôi, tự tôi sẽ tìm được đáp án, cảm ơn anh.

Thanh Như đi hai bước, bỗng nhiên lại quay đầu lại hỏi:

- Diệp đại ca, anh nói xem có ai tu vi Tiên Tôn, thậm chí chưa viên mãn mà có thể chứng đạo không?

Diẹp Mặc kinh ngạc nhìn Thanh Như đáp:

- Nếu như là lúc trước, ta khẳng định là không biết. Nhưng bây giờ ta có thể nói cho cô biết, có một loại Đạo nhất định phải ngay tại thời gian còn là Tiên Tôn mới có thể chứng được. Ta cũng mới lĩnh ngộ được không lâu, Thanh Như, sao cô đột nhiên hỏi đến vấn đề này?

Thanh Như nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức kinh ngạc vui mừng lại quay lại, có chút khẩn thiết nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Xin hỏi đó là Đạo gì vậy?

Diệp Mặc trang nghiêm nói:

- Đó là Sinh Mệnh Chi Đạo, Pháp Tắc Sinh Mệnh cùng Pháp Tắc Thời

Gian là khái niệm hoàn toàn bất đồng. Muốn chứng Sinh Mệnh Chi Đạo, tuyệt đối không thể thăng cấp Tiên Đế, bằng không đã cảm ngộ đến Đạo tắc ở tu vi Tiên Đế, sẽ không còn cơ hội chứng Sinh Mệnh Chi Đạo. - Diệp đại ca, anh có thể nói cho tôi một chút về Sinh Mệnh Chi Đạo không?

Thanh Như nhiệt liệt nhìn chằm chằm Diệp Mặc, trong mắt tràn đầy tia sáng vui sướng.

Lẽ nào Thanh Như muốn chứng Sinh Mệnh Chi Đạo? Diệp Mặc nghi hoặc nhìn Thanh Như, nhưng cũng không cự tuyệt yêu cầu của Thanh Như. Suy nghĩ một chút liền nói:

- Sinh Mệnh Chi Đạo cần hạt giống sinh mệnh, hạt giống sinh mệnh lại là sảm phẩm do một loại khí tức Đạo Vận sinh mệnh do người khác cảm ngộ và khí tức Đạo Vận của chính mình kết hợp lại. Chỉ có người hiểu sâu sắc về Sinh Mệnh Chi Đạo, thậm chí đã quen thuộc với Đạo Vận của Sinh Mệnh Đại Đạo mới có thể sản sinh ra Đạo Vận sinh mệnh… Chuyện này cực kỳ gian nan.

Cây Hỗn Độn chính là của Diệp Mặc, Diệp Mặc đương nhiên biết chuyện này cực kỳ gian nan. Thanh Như muốn chứng Sinh Mệnh Chi Đạo, như vậy nhất định là cần phải có một người tinh thông khí tức Đạo Vận sinh mệnh cho cô ấy một chút khí tức Đạo Vận sinh mệnh. Không chỉ nói khí tức Đạo Vận sinh mệnh quý không gì sánh được, mỗi một chút đều mang theo tinh hoa của sinh mệnh. Người khác há có thể dễ dàng cho cô ấy? Huống chi, cho dù là cho, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Hắn có Cây Hỗn Độn, mặc dù không có chứng Sinh Mệnh Chi Đạo, nhưng có khí tức Đạo Vận sinh mạng. Nói cách khác giả như hắn bằng lòng, hắn có thể phân ra một chút khí tức Đạo Vận sinh mệnh cho Thanh Như. Thế nhưng cho dù là hắn đồng ý, hắn cũng không muốn làm như vậy.

Khí tức Đạo Vận kết hợp, căn bản là không khác gì làm chuyện nam nữ, chỉ có điều là một cái là trên tinh thần, còn một cái là trên thể xác. Đối với người tu vi như bọn hắn mà nói, nguyên thần và tinh thần đã vượt lên trước

tầm quan trọng của thể xác.

- Sau cái kiểu kết hợp Đạo Vận sinh mệnh này, có phải là sản sinh ra một loại hạt giống sinh mệnh hay không?

Thanh Như mặt có chút nóng lên, cô mơ hồ hiểu nguyên do trong đó.

Dưới Khổ Trúc bên cạnh Diệp Mặc, cô đã cảm ngộ thấy Đạo Vận sinh mệnh trên người Diệp Mặc. Diệp Mặc không biết là nguyên nhân vì sao, trong trạng thái vô tri giác, xung quanh thân thể Diệp Mặc có khí tức Đạo Vận sinh mệnh vờn quanh, cô ở một bên thừa dịp Diệp Mặc không biết gì mà vào, cướp đi một tia khí Đạo Vận sinh mệnh mà Diệp Mặc cảm ngộ được. Kết quả là vô tình, khiến cho một tia khí tức Đạo Vận sinh mệnh này và khí tức Đạo Vận của cô kết hợp lại, hình thành hạt giống sinh mệnh.

Lúc đó trong ý thức của cô, là Diệp Mặc cưỡng ép làm cái gì đó đối với cô. Hiện tại cô đã hiểu được. Thế mới biết là do chính cô cưỡng ép làm cái gì đó đối với Diệp Mặc. Chỉ có điều là bởi vì lúc đó Diệp Mặc dường như đang bị vây trong một loại cảnh giới kỳ quái, căn bản là không biết mà thôi.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn Thanh Như nói:

- Thanh Như, nếu như cô có thể tìm được người có khí tức Đạo Vận sinh mạng, dung hợp với cảm ngộ của cô về Sinh Mệnh Đại Đạo, nói không chừng cô thật đúng là có thể ở tu vi Tiên Tôn mà chứng được Sinh Mệnh Đại Đạo. Năng lực lý giải của cô rất mạnh, không tệ chút nào.

Dừng một lát, Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Sau khi hình thành hạt giống sinh mệnh, một hạt giống sinh mệnh này sẽ khỏe mạnh lớn lên dưới Đạo Vận của chính mình thai nghén và cảm ngộ. Sau khi thăng cấp Tiên Đế, hạt giống này sẽ nẩy mầm, sau khi hạt giống hoàn toàn nẩy mầm, sẽ hình thành một gốc Cây Sinh Mệnh ở trong Tử Phủ. Một khi hình thành Cây Sinh Mệnh, là đã chứng đạo thành công rồi. Cho nên nói Sinh Mệnh Chi Đạo gian nan nhất là bước đầu tiên, hơn nữa khí tức

Đạo Vận sinh mệnh cùng Đạo Vận của chính mình kết hợp kia là cực kỳ quan trọng.

Diệp Mặc nói xong nhìn Thanh Như, trong lòng thầm than. Nếu như là bọn người Tiểu Vận, hoặc là Tĩnh Văn muốn chứng Sinh Mệnh Đại Đạo, hắn sẽ không chút do dự đưa ra khí tức Đạo Vận mà bản thân cảm ngộ được về Sinh Mệnh Đại Đạo, thế nhưng Thanh Như, thôi vậy. Xem ra vận may của chính cô ấy vậy.

Thầy Diệp Mặc cũng không nói gì đến ý nghĩ muốn đưa khí tức Đạo Vận sinh mệnh, Thanh Như hơi thở dài, khom người nói với Diệp Mặc rằng:

- Cảm ơn anh, Diệp đại ca, Thanh Như hiểu.

Thấy Thanh Như xoay người bước nhanh đi xa, Diệp Mặc lắc đầu, hắn cảm giác vấn đề Thanh Như đề xuất quá mức kỳ quái. Đồng thời hắn cũng biết nếu như hắn không giúp đỡ, Thanh Như muốn chứng Sinh Mệnh Đại Đạo, đó là gian nan không gì sánh được. Diệp Mặc cũng biết, người giống như hắn lý giải thấu triệt về Đạo Vận của sinh mệnh, thậm chí bởi vì Cây Hỗn Độn có Đạo Vận sinh mệnh, càng hiếm hoi vô cùng.

Thế nhưng một khi Thanh Như thật sự chứng được Sinh Mệnh Đại Đạo, Tử Phủ có được Cây Sinh Mệnh, thì cô ấy gần như là bất tử, thậm chí người chỉ cần có quan hệ với cô, đều sẽ vĩnh sinh bất diệt. Đây là chỗ đáng sợ của Sinh Mệnh Chi Đạo.

Không tiếp tục để ý chuyện của Thanh Như nữa, Diệp Mặc cầm lên thu hoạch của hắn, từ trong tay Đạo Nguyên Ma Thánh kia lấy được một cái nhẫn cùng một cái vòng tay.

Thần thức của Diệp Mặc đầu tiên là quét vào trong chiếc nhẫn, trong chiếc nhận có một chút thần linh thảo và tài liệu tốt, còn có hơn mười triệu thần tinh. Đối với người thường mà nói, đây đã là một số tài sản lớn, nhưng Diệp Mặc lại lắc đầu, mấy thứ này không khơi dậy nổi hứng thú của hắn.

Khi thần thức của Diệp Mặc mở vòng tay ra, nhất thời kinh ngạc hít vào một hơi, sự giàu có của Đạo Nguyên Thánh Đế và Hóa Đạo Thánh Đế quả nhiên không phải cùng một đẳng cấp. Dù là tông chủ của Đô Đình Thần Môn, cũng còn xa mới bằng sự giàu có của tên Đạo Nguyên Ma Thánh này.

Vòng tay căn bản chính là một cái tiểu thế giới khổng lồ, vườn tiên dược bên trong Diệp Mặc không cần nói. Chính là thần tinh xây chất thành đống, cũng có gần một tỷ. Diệp Mặc là lần đầu tiên thấy thần linh mạch cực phẩm, tuy rằng chỉ có một cái đã sứt mẽ, thế nhưng trong cái thần linh mạch cực phẩm sứt mẽ này lại nồng nặc thần linh khí căn bản không phải là thần linh mạch thượng phẩm có thể so sánh được.

Các loại thần linh thảo, khoáng thạch chồng chất như núi, mặc dù không có mấy thứ như Đạo Quả, đối với Diệp Mặc mà nói lại rất tốt. Hắn thiếu không phải là Đạo Quả, mà là những thứ bên trong cái vòng tay này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2152

Trong Hư Thị

Thu xếp xong tất cả mọi thứ, Diệp Mặc lần thứ hai phóng ra Thời Không Thoa. Hắn kinh ngạc phát hiện, trên la bàn phương vị phía trước Thời Không Thoa, đã rõ ràng xuất hiện một điểm sáng. Điểm sáng là chữ, mặc dù nhỏ, thế nhưng Diệp Mặc lại thấy rõ ràng, đây tuyệt đối là hai chữ "Hư Thị".

Không nghĩ Thế giới trang vàng trôi nổi trong hư không, cuối cùng lại cũng đến được chỗ gần Hư Thị, việc này đã tiết kiệm được cho hắn mấy năm thời gian.

Thời Không Thoa – thần khí phi hành cực phẩm ở trong hư không mang theo một vệt sáng nhỏ, tốc độ càng lúc càng nhanh, mà cái điểm sáng vàng kim kia cũng càng ngày càng rõ ràng, bất ngờ lại chính là Hư Thị.

Diệp Mặc nhìn thấy ở bên trong Thế giới trang vàng của mình, bọn người Tiểu Vận đang bế quan, mà ngay cả Thanh Như hình như cũng có cảm ngộ, ngồi ở bên dưới Hoàng Trung Lý bế quan, Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là vứt bỏ suy nghĩ đi gọi mấy người kia ra.

Vốn trong suy nghĩ của hắn, muốn đi vào Hư Thị, mọi người nhất định phải đi ra. Bằng không tương lai mấy người đột ngột xuất hiện cạnh hắn, người có tâm tư nhất định sẽ chú ý. Nếu như lúc đầu đi ra khả năng có người sẽ cho là hắn có tiểu thế giới, một khi hắn tiến vào Hư Thị đã được một thời gian rất lâu rồi, bọn người Tiểu Vận trở ra người có tâm tư nhất định sẽ cho là hắn có Chân Linh thế giới.

Tiểu thế giới cũng không hiếm lạ gì, đại bộ phận các toàn năng đều có. Thế nhưng Chân Linh thế giới lại là một thứ rất hiếm lạ, cho dù là Đạo

nguyên Thánh đế, cũng không phải là ai ai cũng đều có Chân Linh thế giới. Về phần Thế giới Ngũ Hành, thì lại càng thêm hiếm lạ. Mà Thế giới Hỗn Độn, người sở hữu nó chính là chúa tể một phương vũ trụ.

Ngẫm lại, Diệp Mặc vẫn là đem chiếc nhẫn chứa tiểu thế giới mà trước đây hắn lấy được từ tông chủ Đô Đình Thần Môn đeo vào trên ngón tay. Dù sao cái này có nghĩa là hắn có một tiểu thế giới, nếu như bọn người Tiểu Vận đi ra, cũng không phải là quá mức đặc biệt.

…

Diệp Mặc lần đầu tiên đến Hư Thị. Cũng là lần đầu tiên thấy thành phố to lớn hùng vĩ như Hư Thị. Có lẽ nói đây căn bản không phải là một tòa thành thị. Mà là một cái đại lục. Diệp Mặc khẳng định, cho dù là đem địa cầu nhét vào Hư Thị, cũng tuyệt đối chỉ có thể chiếm được một góc nho nhỏ.

Diệp Mặc đã gặp qua rất nhiều tiên thành, thánh đạo thành, cũng chưa thấy một tòa thành thị nào náo nhiệt phồn hoa như Hư Thị, không có một thành thị nào khổng lồ khí thế hùng vĩ như Hư Thị, còn chưa tới gần Hư Thị, đã có thể cảm ứng được một loại thần linh khí dày đặc.

Nửa nén hương sau, Diệp Mặc thu hồi Thời Không Thoa. Đứng ở lối vào Hư Thị.

Hư Thị là một thành thị không có tường thành, ở đây khắp nơi đều là cấm chế. Tại chỗ nói nhau giữa Hư Thị và hư không, bố trí đầy trận phá. Phía trước Hư Thị có một loạt các bến tàu hư không vô biên vô hạn, trên bến tàu đang đỗ đủ loại thuyền hạm cùng pháp bảo phi hành cỡ lớn. Những thứ pháp bảo phi hành này không thể thu lại được, hoặc là cố ý không thu lại.

Pháp bảo phi hành không thu lại, đứng ở trong Hư Thị, dù sao vẫn càng hấp dẫn người tới hơn so với thu lại. Dù sao những thuyền hạm này phần lớn là làm ăn buôn bán, những thuyền hạm này đi hư không một chuyến kiếm thần tinh, đó là một con số khủng.

Từng chiếc từng chiếc thuyền hạm không ngừng rời khỏi Hư Thị, tùng chiếc từng chiếc thuyền hạm không hoàn toàn tiến vào bến tàu. Những cái này ra ra vào vào, biểu hiện sự phồn hoa và náo nhiệt của Hư Thị.

Diệp Mặc đi vào Hư Thị, không có ai đến tra hỏi. Càng không ai đến thu thần tinh. Chuyện này nghĩa là, chỉ cần bạn có thể tới được Hư Thị, bất cứ lúc nào bạn cũng có thể tiến vào, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi. Đây là một nơi tự do không gì sánh được.

Thần thức của Diệp Mặc không có quét ra, hắn thấy các loại tiên nhân ở đây nhiều hơn so với Ảnh Hư Bảo rất nhiều. Một số cái bóng sương mù còn chưa có hình thành hình người cũng dám tới tới lui lui trong Hư Thị, Quỷ Tiên toàn thân mang theo khí tức âm lãnh cũng đi ở trên đường lớn của Hư Thị, chẳng ai thèm nói năng gì cả. Thậm chí một vài cây to tu thành Mộc Tinh cũng nghênh ngang ra ra vào vào.

So ra thì, nhân tộc trái lại cũng không nhiều. Chỉ có điều là bởi vì rất nhiều chủng tộc sau khi tu luyện thành công, đều sẽ chủ động đem thân thể của mình hóa thành hình dạng của con người, nên mới làm cho Hư Thị giống như có rất nhiều người đang đi lại. Nhưng chuyện này cũng cực kỳ bình thường, thân thể của con người phù hợp đạo vận đại đạo, dễ dàng cảm ngộ.

Diệp Mặc so sánh một chút, phát hiện mình biểu hiện ra ngoài là tu vi Tiên Đế ở nơi này cũng không phải là quá mức thái quá, cũng hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng rất nhanh hắn cũng cảm giác được từng đợt khí tức đạo vận bị hắn dung hợp, lập tức hắn liền cảm thấy tu vi, khí tức của mình không ngừng tăng lên, mãi cho đến Dục Đạo đỉnh mới dừng lại.

Diệp Mặc thấy nao nao, liền trấn định lại, tu vi chân thực của hắn sau khi bước chân lên Hư Thị cuối cùng cũng thay đổi thành đúng với thực tế. Hắn chứng đạo trong Thế giới Hỗn Độn, chỉ có tại Thế giới Hỗn Độn tu vi mới có thể biểu hiện ở tu vi Dục Đạo, mà ở bên ngoài vẫn luôn là tu vi Tiên Đế. Đây không phải hắn tận lực ẩn giấu tu vi, mà là vì thế giới bên ngoài sứt

mẻ không được đầy đủ, không cách nào là cho hắn chân chính biểu lộ ra tu vi Dục Đạo.

Hiện tại sau khi hắn tới Hư Thị, khí tức tu vi trực tiếp nhảy lên tới Dục Đạo, cũng có nghĩa Hư Thị không ngờ lại là một cái thế giới đầy đủ hết Ngũ Hành. Không biết khi hắn lại trở lại Tàn giới, tu vi có lại biểu hiện thành Tiên Đế nữa hay không, hay vẫn biểu hiện ở mức Dục Đạo?

Đối với chuyện khí tức tu vi của mình nhảy lên tới Dục đạo Thánh đế, Diệp Mặc cũng không thèm để ý. Hắn vốn không có tính toán ẩn giấu tu vi, ở chỗ này tu vi càng cao đương nhiên sẽ càng an toàn. Chỉ có điều là Diệp Mặc cũng không ngờ, tu vi của hắn vậy mà lại nhảy lên tới Dục đạo Thánh đế đỉnh cao. Điều này chắc chắn là có liên quan đến lần cuối Cây Hỗn Độn giúp hắn cải tạo nền tảng của Đạo, hắn cảm ngộ được một chút đạo vận của Sinh Mệnh Đại Đạo, Dục Đạo càng thêm hoàn thiện hơn.

Thình thịch…

Một bóng người nện tới trước mắt Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức né sang bên cạnh một chút, bóng người này rơi vào trên mặt đất trước chân hắn, không động đậy gì nữa.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến cái người rơi trước chân hắn này, lại phát hiện đây là một cô gái, nhưng sức sống sớm đã biến mất, ngay cả nguyên thần cũng đã bị tiêu diệt.

Một gã đàn ông cực kỳ anh tuấn nhìn cô gái đã chết này, sau đó hừ lạnh một tiếng, xoay người hòa vào trong đám người trong mấy hơi thở thì đã biến mất không thấy đâu nữa, ngay cả quay lại nhìn một chút cũng không.

Tên đàn ông này anh tuấn không gì sánh được, Diệp Mặc lại phát hiện trên người gã ma khí dao động, đây là Thánh đế Ma tộc tu vi Hóa Đạo. Đối với chuyện một Thánh đế Ma tộc lại giết một cô gái này, Diệp Mặc trong lòng cũng không ngạc nhiên. Hắn ngạc nhiên là ở trong Hư Thị lẽ nào có thể tùy tiện giết người sao?

Một người mặc tiên bào màu vàng dáng dấp như là quản lý đi tới, đang muốn đem cô gái này cuốn đi thì một thanh âm thê lương đã bổ nhào tới:

- Cát Mẫn…

Người nhào tới này là một người đàn ông tu vi chỉ có Tố Đạo, hiển nhiên là có quan hệ không thường với cô gái đang nằm trên mặt đất.

Cái người quản lý kia thấy có người tới, nhíu mày một cái nói:

- Đem người rời đi nhanh một chút, không nên ảnh hưởng tới lưu thông trên đường lớn.

Người đàn ông kia tuy rằng bi thương không ngớt, nhưng vẫn đem cô gái đã chết trên mặt đất thu lại rồi rời đi, rất nhanh cũng biến mất giữa đám người.

Diệp Mặc kéo một gã đàn ông nhân tộc tu vi chỉ có Tố Đạo nói:

- Vị tiên hữu này ơi, lẽ nào ở Hư Thị có thể tùy tiện giết người? Không ai quản sao?

Tố đạo Thánh đế này nghi hoặc nhìn Diệp Mặc một cái, lập tức hiểu ra:

- Tiên hữu mới vừa tới Hư Thị phải không?

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Vâng, bởi vì vửa tới, rất nhiều thứ đều không rõ ràng lắm, cho nên muốn hỏi một chút.

Tố đạo Thánh đế này cũng không có giấu diếm, lập tức nói:

- Không sai, tại Hư Thị là có thể tùy tiện giết người. Điều kiện tiên quyết là người khác xúc phạm ngươi, ngươi chiếm đạo lý. Bằng không, ngươi là sẽ bị Hư Thị nghiêm phạt.

- Vậy làm sao mà phán định kẻ giết người không có đạo lý chứ?

Diệp Mặc không hiểu nổi tiếp tục hỏi.

Tố đạo Thánh đế kia hắc hắc cười một tiếng:

- Đương nhiên là nhờ người quản lý điều tra, nếu như người quản lý điều tra bạn ngươi bị giết là vô tội, thì bọn họ sẽ tìm kẻ giết người truy cứu trách nhiệm.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, càng không giải thích được:

- Vừa nãy ta nhìn thấy cô gái kia chết, người quản lý cũng có mặt ở đây, vì sao người đàn ông kia không nói rõ tình huống với người quản lý? Chẳng lẽ bọn họ thật sự đã xúc phạm Thánh đế Ma tộc kia?

Lần này Tố đạo Thánh đế này thở dài lắc đầu nói:

- Tiên hữu vừa tới Hư Thị, có thể có điều không biết. Nếu muốn người quản lý hỗ trợ, cũng phải dựa trên cơ sở là ngươi có thực lực cơ. Người đàn ông kia cùng cô gái kia tu vi đều chỉ có Tố Đạo, ngươi nói bọn họ đầu óc hỏng hay sao mà đi mạo phạm một Thánh đế Ma tộc tu vi Hóa Đạo? Hiển nhiên là bị người ta tùy tiện giết chết rồi. Ngươi đừng hỏi ta vì sao người đàn ông kia không đi nhờ người quản lý hỗ trợ, bởi vì cho dù là y nhờ người quản lý hỗ trợ, nhất định cũng là không có kết quả gì. Dù cho y có đạo lý, người quản lý cũng sẽ không giúp y, kết quả cuối cùng là, y sẽ bị Thánh đế Ma tộc kia quay lại giết chết.

Diệp Mặc không biết nói gì nói:

- Nói như vậy, chẳng phải là có người quản lý cũng giống hệt như không có người quản lý sao? Trong Hư Thị vẫn là kẻ mạnh được coi trọng?

Tố đạo Thánh đế này gật đầu:

- Ngươi nói như vậy cũng không sai, trong Hư Thị chính là kẻ mạnh

được coi trọng. Nếu như đứng sau lưng ngươi còn kẻ mạnh hơn, thì không người nào dám động tới ngươi, bởi người quản lý một khi biết lai lịch của ngươi, ngươi bị người khác xúc phạm, bọn họ sẽ chủ động đi tìm kẻ xúc phạm ngươi. Về phần hai Tố đạo Thánh đế vừa nãy, vừa nhìn đã thấy là người không có ai chống lưng cho rồi.

Diệp Mặc trầm mặc xuống, thiên hạ quạ đen thường là đen, đạo lý này quả nhiên là ở bất kỳ đâu cũng vẫn đúng. Một Tố đạo Thánh đế, ở chỗ này mà vẫn phải giận mà không dám nói gì.

- Tiên hữu vừa tới Hư Thị nếu như muốn tìm chỗ ở, tốt nhất là đến chợ phía đông, nhân tộc bình thường đều ở tại chợ phía đông. Chẳng qua nơi đó cách trung tâm Hư Thị có hơi xa, có chút không tiện cho lắm.

Tố đạo Thánh đế này thật ra lại rất nhiệt tình, chủ động giới thiệu cho Diệp Mặc nơi Nhân tộc tụ tập.

- Sao mà không tiện lắm? Chỉ cần ở trong Hư Thị, cho dù là xa hay gần cũng tốn có chút thời gian thôi mà.

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi.

Tố đạo Thánh đế này mỉm cười:

- Tiên hữu có điều không hiểu rồi, trong Hư Thị khắp nơi đều là cấm chế, từ phía đông đến trung tâm Hư Thị, nhanh nhất cũng cần một nén nhang thời gian. Mà bình thường thứ tốt nhất đều xuất hiện ở trung tâm Hư Thị trước tiên, tại trung tâm Hư Thị xuất hiện thức tốt, không thể biết trước tiên, vậy hiển nhiên là không có phần cho ngươi rồi.

Diệp Mặc giờ mới hiểu được, nhưng hắn cũng không định đến phía đông ở. Hắn đến Hư Thị chính là để tìm kiếm duyên cơ, tìm kiếm cơ hội thăng cấp Đạo Nguyên. Hơn nữa còn muốn hỏi thăm một chút về Âm Minh tộc, có thể giúp được Trì Uyển Thanh hay không.

- Đa tạ tiên hữu chỉ điểm.

Diệp Mặc cảm ơn Tố đạo Thánh đế này, rồi mới tiến về khu vực trung tâm Hư Thị.

Thấy Diệp Mặc không hề đến phía đông tìm nơi ở, ngược lại còn tiến vào trung tâm Hư Thị. Tố đạo Thánh đế này lắc đầu xoay người bỏ đi, cũng không tiếp tục khuyên bảo nữa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2153

Quầy Hàng Ở Hư Thị

Chung quanh Hư Thị đều là cấm chế, thần thức căn bản là không quét ra được. Diệp Mặc cũng phải đi vào trung tâm Hư Thị, mới chính thức cảm nhận được sự phồn hoa của Hư Thị.

Từng dãy cửa hiệu, thương lâu rộng không gì sánh được cao vút hai bên đường, hơn nữa những cửa hàng này các tộc đều có. Diệp Mặc tùy tiện đi vào vài cái, đồ vật bán ra càng là thượng phẩm trong thượng phẩm. So sánh với Hư Thị, thì những thứ quý giá ở Ảnh Hư Bảo cũng chẳng là gì cả.

Trừ những cái đó ra, còn có rất nhiều dãy phố dài hẹp không có cửa tiệm, quầy hàng, những nơi này toàn bộ đều là quầy hành tạm thời của những người đến từ các nơi các giới. Những loại quầy hàng này, qua mỗi một thời gian ngắn có lẽ sẽ đổi chủ nhân một lần, đồ vật trên quầy hàng, cũng là thường xuyên thay đổi. Một số thứ tại cửa hàng lớn không mua được, lại rất có thể là sẽ tìm được trên những quầy hàng này.

Diệp Mặc tùy tiện nhìn một chút, trong lòng càng cảm giác một chuyến đế Hư Thị này của mình không uổng phí. Những thứ ở đây, cho dù là hắn có nhiều thần tinh hơn nữa, cũng có thể xài hết. Bởi vì đồ vật ở nơi này, đại đa số đều là ở nơi khác đều không thấy, mà hết cái này tới cái khác đều là thứ hắn muốn mua.

Diệp Mặc không có vội vã đến những cửa hàng này mua đồ, hắn muốn tìm một chỗ ở trước đã, sau khi nghe ngóng rõ ràng tình hình ở đây đã rồi mới ra từ từ thu gom những thứ mình cần.

Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh thì thất vọng, hắn hỏi thăm suốt dọc

đường, các loại tiên tức lâu, tiên điếm… Không có một cái nào không phải là đã đầy ngập khách, hắn không ngờ là lại không tìm được một chỗ nào để ở.

Đừng nói chỗ ở, cho dù là tiên tức lâu tạm thời có chỗ trống, đi vào cũng chỉ có thể tìm được một góc bên rìa để ngồi, rất nhiều tiên tức lâu ngay cả một góc ngoài rìa như vậy cũng phải kín người hết rồi.

Mãi đến lúc này, Diệp Mặc mới biết được suy nghĩ của hắn vô cùng đơn giản rồi. Hư Thị không giống như Ảnh Hư Bảo, những người đến đây ở lại đều sẽ ở lại đây trong thời gian dài.

- Mười cây Bắc Đẩu Hồn Thảo cuối cùng, bán ra hết lập tức dẹp quầy.

Khi Diệp Mặc đang nghĩ là có nên rời khỏi trung tâm Hư Thị, đến phía đông tìm một chỗ ở trước đã hay không. Một tiếng rao bán khiến hắn chợt có ý tưởng.

Là một Dục đạo Đan thánh, thậm chí là Đan thánh có thể luyện chế Hóa đạo Thần đan, Diệp Mặc đương nhiên không xa lạ gì Bắc Đẩu Hồn Thảo.

Bắc Đẩu Hồn Thảo có thể luyện chế Dục đạo Thần đan - Đấu Hồn Đan, Đấu Hồn Đan có thể gia tăng nguyên thần của Thánh đế, loại đan dược này đối với tu vi của Thánh đế có lợi ích rất lớn. Rất nhiều Thánh đế bởi vì thức hải thiếu hụt cực lớn, không cách nào chứng đạo đẳng cấp cao hơn, cho nên cần mua Đấu Hồn Đan. Đấu Hồn Đan gia tăng nguyên thần, đồng thời còn có thể mở rộng thức hải. Chỉ có điều là loại đan dược này rất khó luyện chế. Rất nhiều người mua Bắc Đẩu Hồn Thảo không phải để luyện chế Đấu Hồn Đan, mà là cứ để vậy dùng thôi.

Trực tiếp dùng hiệu quả hiển nhiên phải kém hơn rất nhiều, nhưng có chút ít còn hơn không. Nếu như mỗi một cây Bắc Đẩu Hồn Thảo đều có thể biến thành Đấu Hồn Đan, thì trên quầy hàng kia há có thể còn thừa lại mười cây Bắc Đẩu Hồn Thảo? Cho dù là một cây cũng sẽ khiến cho các toàn năng tranh đoạt với nhau.

Người rao bán Bắc Đẩu Hồn Thảo là một Hóa đạo Thánh đế, tuy rằng trên người hoàn toàn không có khí tức yêu tiên. Trong mắt Diệp Mặc, nhìn một cái là biết Hóa đạo Thánh đế trước mắt này là xuất thân từ Yêu tộc.

Diệp Mặc di ra phía trước chắp tay một cái nói:

- Vị tiên hữu này, sau khi Bắc Đẩu Hồn Thảo của ngươi bán hết, cái quầy hàng này làm thế nào?

Vị Yêu thánh này vừa nghe Diệp Mặc nói vậy, liền hiểu ý của Diệp Mặc. Lập tức nói:

- Quầy hàng tuy rằng không ít ỏi bằng tiên tức lâu. Nhưng cũng là thứ rất khó có được. Chỉ cần ngươi mua mười cây Bắc Đẩu Hồn Thảo này của ta, ta lập tức đem quầy hàng chuyển nhượng cho ngươi, ngay cả phí dụng chuyển nhượng cũng không thu.

Thứ Diệp Mặc nhắm không phải cái quầy hàng này, mà là một phòng phía sau cái quầy hàng này. Gian phòng kia là nơi cho chủ nhân quầy hàng tạm thời ở lại, đối với Diệp Mặc mà nói chỉ cần có một chỗ ở là được. Chờ hắn vào ở, lập tức sẽ bố trí tầng tầng cấm chế xuống, một khi chờ cấm chế của hắn hình thành, muốn dùng thần thức rình hắn, lại không phải chuyện đơn giản thế đâu.

- Chẳng lẽ không cần tiến hành thủ tục gì sao?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi một câu.

Yêu thánh này ha ha cười, nói:

- Vừa nhìn ngươi cũng biết ngươi là lần đầu tiên tới Hư Thị, ngươi nhìn thấy gian phòng sau lưng ta trên cạnh cửa có một rãnh hõm, đó là một cái rãnh truyền tống, ngươi chỉ cần cách mỗi một năm đưa tiền thuê quầy hàng vào trong rãnh truyền tống là được. Chỗ này của ta tiền thuê một năm là mười triệu thần tinh, kỳ hạn của ta sắp đến rồi. Chờ ngươi mua Bắc Đẩu Hồn Thảo của ta, trong vòng một tháng đem mười triệu thần tinh để và trong cái

rãnh hõm này, là có thể tiếp tục một năm nữa rồi.

- Chỉ đơn giản như vậy sao?

Diệp Mặc không thể tin được hỏi, hắn nói đơn giản tất nhiên là nói thuê quầy hàng rất đơn giản, càng là cho hắn không hiểu nổi là tiền thuê nơi này, tiền thuê quả thực là rẻ hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

- Đúng, chỉ đon giản như vậy.

Thánh đế Yêu tộc này khẳng định.

Diệp Mặc luôn có cảm giác Yêu thánh này còn có chút gì đó chưa nói ra hết, thế nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không tìm được lỗ hổng ở nơi nào. Không thê 3làm gì khác hơn là nói rằng:

- Mười cây Bắc Đầu Hồn Thảo này của ngươi ta lấy, bao nhiêu thần tinh?

- Năm triệu thần tinh một cây, mười cây năm mươi triệu thần tinh. Mặc khác cái quầy hàng này của ta miễn cho người phí chuyển nhượng, nếu không thì ta tùy tiện để cho người khác cũng phải mấy triệu thần tinh.

Hóa đạo Thánh đế Yêu tộc này nhìn như nói rất thoải mái.

Diệp Mặc biết Bắc Đẩu Hồn Thảo năm triệu thần tinh một cây xác thực là không đắt, nhưng chỉ với hắn thôi, bởi vì hắn có thể biến Bắc Đẩu Hồn Thảo thành Đấu Hồn Đan, đối với những người còn lại mà nói, giá tiền này là quá cao. Diệp Mặc rất là thẳng thắn nói.

- Thành giao.

Thánh đế Yêu tộc này nghĩ cũng không nghĩ liền lấy ra một miếng ngọc bài của quầy hàng, sau đó kể cả mười cây Bắc Đầu Hồn Thảo kia đều đẩy lên trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc có một cảm giác bị thiệt, hắn phát hiện hình như mình không

hiểu lắm về vật giá ở đây. Cho dù là như vậy, Diệp Mặc cũng không đổi ý, kiểm tra mấy thứ này xong, cũng lấy ra hai mươi triệu thần tinh giao cho Hóa đạo Thánh đế Yêu tộc này.

Thánh đế Yêu tộc kia thu hồi thần tinh, cười đầy ý tứ nói với Diệp Mặc:

- Ngọc bài đó là biểu hiệu của quầy hàng, nói không chừng ở chỗ này ngươi sẽ phát tài lớn.

Nói xong Thánh đế Yêu tộc này mau chóng lui đi, đảo mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Diệp Mặc nhíu mày, thu hồi mười cây Bắc Đẩu Hồn Thảo và ngọc bài, cũng không có để ý lắm. Cho dù là quầy hàng có vấn đề, hắn củng lắm là đổi một chỗ khác. Mười cây Bắc Đẩu Hồn Thảo với hắn mà nói, đã kiếm được đủ nhiều rồi. Một lò Đấu Hồn Đan của hắn, tương lai cũng phải bán được mấy lần hai mươi triệu ấy chứ.

Diệp Mặc không tiếp tục bày quầy bán hàng, hắn chuẩn bị bố trí một ít cấm chế cho gian phòng phía sau quầy hàng. Ngay khi Diệp Mặc muốn động tay bố trí cấm chế, một bóng người cực kỳ gầy yếu xông tới. Bóng người nhỏ gầy này trên mặt mang một cái khăn đen, Diệp Mặc liếc mắt liền nhận ra người này là ai.

Trước đây khi hắn mới vừa đến Thánh đạo Tàn giới, trước khi đi Mộ Hoa Thần Sơn đã bán ra một miếng Thần Tâm Thạch, Thần Tâm Thạch này chính là do cái người nhỏ gầy mang khăn đen trước mắt này mua đi. Trước đây Diệp Mặc không có nhìn ra tu vi của y, không nghĩ tới người này vậy mà đã là Hóa Đạo. Hơn nữa tu vi Hóa Đạo cũng không vững chắc lắm, hiển nhiên thời gian Hóa Đạo cũng không dài.

- Là ngươi?

Người đàn ông nhỏ gầy này cũng nhận ra Diệp Mặc là ai, ngạc nhiên thốt lên. Hiển nhiên y cũng không ngờ, trước kia ở Mộ Hoa Thần Sơn, Tiên

Đế nho nhỏ kia đảo mắt cũng đã là một Dục đạo Thánh đế. Y lập tức đoán ra, Diệp Mặc trước đây khẳng định là ẩn giấu tu vi, bằng không cho dù là tốc độ tu luyện có mau đi nữa, cũng không thể trong mấy trăm năm thời gian mà có thể thăng cấp đến Dục Đạo.

- Ngươi muốn bày quầy bán hàng ở chỗ này?

Người đàn ông nhỏ gầy Hóa Đạo này lập tức nhìn thấy Diệp Mặc đứng ở sau quầy hàng, có vẻ như là dự định bày quầy bán hàng ở chỗ này.

Diệp Mặc còn chưa kịp trả lời người đàn ông Hóa Đạo này, lại có một tiếng hừ lạnh truyền đến. Một cô gái cao to cũng tu vi Hóa Đạo đuổi tới, chỉ có điều là tu vi Hóa Đạo của cô gái này so với người đàn ông che mặt nhỏ gầy chạy tới này thì vững chắc hơn rất nhiều.

Người đàn ông che mặt nhỏ gầy này thấy nữ Thánh Đế này đuổi theo, cũng không tiếp tục trốn tránh nữa, mà lấy ra một cái hộp ngọc ném cho đối phương nói rằng:

- Cho cô đó, cô đưa thần tinh ta đã chi trả lại cho ta.

Cô kia tiếp nhận hộp ngọc nhìn một chút, tựa như cũng có chút kiêng kỵ người đàn ông che mặt ngỏ gẩy này, tiện tay ném ra một cái túi trữ vật cho người đàn ông che mặt nhỏ gầy này, hừ một tiếng nói rằng:

- Coi như số ngươi gặp may.

Thấy cô gái này rời đi xong, người đàn ông Hóa Đạo nhỏ gầy này mới chắp tay một cái với Diệp Mặc nói rằng:

- Tiên hữu thật đúng là một người biết buôn bán nhỉ, năm đó ở bên ngoài Mộ Hoa Thần Sơn lần đầu tiên ta gặp tiên hữu, tiên hữu đang bán ra Thần Tâm Thạch, hiện tại lần thứ hai gặp phải tiên hữu, tiên hữu cũng đang bày quầy bán hàng.

Diệp Mặc cười nhạt một tiếng:

- Năm đó khi ta bày quầy bán hàng, ngươi hình như là đang bị người ta đuổi giết, hiện tại người hình như cũng đang bị người ta đuổi giết.

Người đàn ông nhỏ gầy mang cái khăn đen này sững sờ một chút, có chút xấu hổ nói:

- Không ngờ năm đó ngươi đã nhìn ra là ta bị người ta đuổi giết, xem ra năm đó khả năng quan sát của ngươi cũng tốt.

- Hiện tại khả năng quan sát của ta cũng vẫn tốt.

Diệp Mặc tùy tiện lấy ra vài món tiên khí giản đơn ném lên trên quầy hàng, sau đó lơ đãng nói.

Người đàn ông nhỏ gầy này ánh mắt đảo qua mấy món tiên khí của Diệp Mặc, hắc một tiếng nói rằng:

- Bây giờ khả năng quan sát của ngươi thật sự là không được tốt lắm, ta thà rằng bồi thường một chút thần tinh cho người khác, cũng phải ở lại. Chỉ điều là bởi vì mọi người đều cùng đến từ một nơi, coi như là quen biết cũ, cho nên cho ngươi vài lời khuyên tâm huyết.

- Nói đi, nếu như ta cảm thấy ngươi thực sự là nói lời tâm huyết, ta lập tức nghe ngươi.

Diệp Mặc lại lấy ra mấy bình tiên đan đặt ở một góc quầy hàng.

- Ngươi cũng bán rất nhiều thứ nhỉ.

Người đàn ông nhỏ gầy này lại cười nói một câu xong, lúc này mới tiếp tục nói:

- Chủ nhân trước đây của quầy hàng này có phải là nói quầy hàng này giá cả rất rẻ, thậm chí một năm chỉ cần mười triệu thần tinh không?

Diệp Mặc nghi hoặc hỏi:

- Chẳng lẽ không đúng sao? Gã nói với ta một năm chỉ cần bỏ ra mười triệu thần tinh là được.

Người đàn ông nhỏ gầy này bày ra vẻ mặt "quả nhiên là vậy", nói rằng:

- Không sai, tiền thuê xác thực là một năm chỉ cần bỏ ra mười triệu thần tinh là được. Nhưng mà, ở đây trừ tiền thuê ra, còn có cái khác nữa. Còn có một vài người, sẽ thường xuyên đến thu một ít phí dụng, những thứ phí dụng này có lẽ là tổng lợi nhuận một năm của ngươi ở nơi này. Đương nhiên, những điều này cũng chưa phải là chủ yếu, chủ yếu là bởi vì ta biết cái quầy hàng này của ngươi là không thể thuê.

- Có ý gì?

Diệp Mặc nhíu mày một cái.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2154

Quầy Hàng Nổi Danh

Mấy ngày trước ta cũng đã đi qua đây, vừa hay nhìn thấy một Hóa đạo Thánh đế Yêu tộc giết một Hóa đạo Thánh đế khác, cướp đi đồ của đối phương…

Người đàn ông Hóa đạo nhỏ gầy này cười mỉm nhìn Diệp Mặc nói.

Diệp Mặc có chút không dám tin nhìn người đàn ông nhỏ gầy này:

- Ở đây quầy hàng bất kỳ lúc nào cũng có thể bị người ta cướp đoạt sao? Hự Thị mặc kệ mấy chuyện này hả?

- Theo ngươi thì sao?

Người đàn ông Hóa đạo nhỏ gầy này cười lạnh một tiếng.

Diệp Mặc trong lòng nhất thời trầm xuống, hắn nhìn mấy quầy hàng xung quanh còn lại. Hắ đã nghĩ rất nhiều, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới cái nơi khác thường này. Chính mình thuê quầy hàng, cũng có thể mặc cho người khác cướp giật, cứ tiếp tục như vậy, còn ai muốn thuê quầy hàng nữa? Nhưng những loại quầy hàng này gần như toàn bộ đều được thuê hết mà, cũng không dư thừa.

- Vậy người tu vi thấp chẳng phải là không thể bày quầy bán hàng sao?

Diệp Mặc ngữ khí đã bắt đầu có chút suy giảm nhiệt tình, quầy hàng như vậy hắn thuê cũng không có tác dụng gì. Hắn cho dù là có lợi hại đi nữa, cũng không dám nói có thể đứng một quầy hàng ở chỗ này mà không bị người khác cướp đi.

Người đàn ông nhỏ gầy mỉm cười:

- Vừa đúng mà vừa không đúng, ngươi xem bên kia còn có Tố đạo Thánh đế bày quầy bán hàng, người ta làm cũng rất tốt mà. Ở chỗ này bày quầy bán hàng phí quầy hàng không cao, thế nhưng nếu như không có người chống lưng, sẽ rất khó duy trì, rất nhiều người tối đa chỉ bày được vài ngày mà thôi. Một khi có người đến cướp đoạt, thì chủ động cho người khác. Như vậy, bình thường người khác sẽ không kiếm cớ giết ngươi. Trừ cái đó ra, còn có một cách khác.

Diệp Mặc không hỏi, hắn biết người đàn ông nhỏ gầy này sẽ chủ động nói ra.

Quả nhiên người đàn ông nhỏ gầy này tiếp tục nói:

- Đó chính là ngươi bỏ ra thần tinh mời người bảo vệ, bình thường ngươi thuê một năm thời gian, bỏ ra một hai trăm triệu thần tinh, ta nghĩ cũng không khác biệt lắm.

Diệp Mặc hít một hơi khí lạnh, một hai trăm triệu thần tinh, con số này với bất kỳ một Đạo nguyên Thánh đế nào cũng không kiên trì nổi, chớ đừng nói chi là những người còn lại.

- Cho nên có vài người sau khi cướp được quầy hàng, thì trong thời gian ngắn nhất sẽ bán đồ vật đi, sau đó chuyển nhượng quầy hàng.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Diệp Mặc, người đàn ông nhỏ gầy này lại cười hắc hắc nói một câu.

Diệp Mặc thở dài, chắp tay một cái nói với người đàn ông nhỏ gầy này:

- Đa tạ ngươi nhắc nhở, cùng lắm thì có người đến ta sẽ lại đem quầy hàng này chuyển cho người khác thôi.

- Nếu như là quầy hàng khác, ngươi làm như vậy cũng không có sai, thế nhưng cái quầy hàng thì không được. Ngươi nếu như tiếp tục thuê, nói không

chừng này mai sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.

Người đàn ông nhỏ gầy này ngữ khí không làm sợ chết người ta thì không ngừng mà.

Diệp Mặc chân mày nhíu một cái, muốn khiến hắn vĩnh viễn biến mất? Cho dù là Đạo nguyên Thánh đế đến thì sao nào?

- Chủ nhân trước đây của cái quầy hàng này tên là Vạn Phi Tiệp, là một Hóa đạo Thánh đế. Y bị tên Thánh đế Yêu tộc kia giết chết chửa nói, Thánh đế Yêu tộc còn cướp đồ của y, nói không chừng Thánh đế Yêu tộc kia còn đem đồ của y bán cho ngươi.

- Rồi sao nữa?

- Vạn Phi Tiệp cũng chẳng có gì, nhưng y có một người em gái tên là Vạn Đồng Đồng. Vạn Đồng Đồng lại là nhân vật đứng thứ ba trăm trong Thần bảng của Hư Thị, ngươi nói sao đây?

Lời Hóa đạo Thánh đế nhỏ gầy này nói, cũng không khiến Diệp Mặc giật mình hay là lo lắng. Hắn ngay cả Đạo nguyên Thánh đế cũng từng giết rồi, há có thể e ngại một Hóa đạo Thánh đế?

Đừng nói Vạn Phi Tiệp không phải là do hắn giết, cho dù là hắn giết, vậy thứ hàng của Vạn Đồng Đồng trên Thần bảng, cũng sẽ không khiến cho hắn chú ý. Thần bảng dẫu có thuộc loại trâu bò đi nữa, cũng là một Thánh đế bước đầu tiên mà thôi. Thánh đế bước đầu tiên cùng Thánh đế bước thứ hai khác biệt như ngày với đêm, Diệp Mặc từ lâu đã biết. Hắn đã từng chính tay giết một Ma tộc chứng đạo Thánh đế bước thứ hai, lúc này thực lực của hắn càng tăng lên rất nhiều, còn có thể sợ một kẻ chứng đạo Thánh đế ở bước đầu tiên?

- Thoạt nhìn ngươi không hề lo lắng?

Người đàn ông nhỏ gầy này thấy Diệp Mặc vẻ mặt trấn tĩnh, lại có chút nghi hoặc hỏi một câu.

Diệp Mặc thản nhiên nói:

- Ta lo lắng thì có lợi gì sao? Ta hiện tại không có chỗ ở, tạm thời ở lại nơi này thôi.

Nghe Hóa đạo Thánh đế nhỏ gầy này nói xong, Diệp Mặc đã biết hắn cần lo lắng không phải Vạn Đồng Đồng, mà là mấy tên thu phí bảo hộ kia. Bọn người đó nói không chừng sẽ có quan hệ với Hư Thị, một khi làm căng có thể có ảnh hưởng gì đến hắn hay không? Hắn đến Hư Thị là để tìm kiếm cơ duyên, cũng không muốn nhanh như vậy mà đã rời khỏi nơi này.

Người đàn ông Hóa đạo nhỏ gầy nghe Diệp Mặc nói vậy, trái lại ha ha cười nói:

- Ngươi không cần phải lo lắng không có chỗ ở, ta tìm được một chỗ ở, nếu như ngươi không ngại có thể đến ở cùng ta. Ta là Thang Tiểu Du, cũng không biết Diệp Mặc có phải là tên thật của ngươi hay không.

- Ta tên là Diệp Mặc, nhưng ta không thích ở cùng một phòng với phụ nữ xa lạ cho lắm.

Diệp Mặc tiện tay đánh cấm chế kế tiếp lên quầy hàng của mình, đem mấy bình tiên đan cùng mấy cái tiên khí kia bao bọc lại, sau đó lơ đãng nói.

Thang Tiểu Du nghe Diệp Mặc nói vậy, trên mặt có chút nóng ran:

- Ngươi nhìn ra ta là nữ?

Diệp Mặc quét mắt một lần qua Thang Tiểu Du có chút mất tự nhiên nói rằng:

- Ta nghĩ không chỉ một mình ta nhận ra ngươi là nữ đâu, đừng quá tự tin vào cái khăn đen kia của mình, cũng đừng quá tự tin đối với ẩn giấu khí tức của mình.

- Ngươi nói ngươi không chỉ nhìn ra ta là nữ, ngươi còn nhìn ra ta không

phải là Nhân tộc?

Thang Tiểu Du ngữ khí không còn ung dung như lúc mới tới nữa, thậm chí mang theo một chút sẳng giọng. Khó trách trước kia Diệp Mặc nói khả năng quan sát của hắn không tệ, thì ra ở trước mặt hắn, mình căn bản là không có bí mật gì đáng nói mà.

Diệp Mặc mặc kệ Thang Tiểu Du, đi vào gian phòng phía sau quầy hàng, chuẩn bị bố trí cấm chế trong phòng. Cho dù là cái quầy hàng này phải bị lấy đi, hắn cũng muốn phát chút tài lộc tại quầy hàng này rồi mới đi. Đi tới Hư Thị, nếu như không phát tài một khoản, sau đó lại thu mua một mớ, hắn chẳng phải là lỗ lớn rồi sao?

Thang Tiểu Du lại cũng theo Diệp Mặc vào phòng, không đợi Diệp Mặc nói, cô đã chủ động nói rằng:

- Không sai, ta là một phụ nữ, hơn nữa cũng không phải Nhân tộc. Thế nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới việc chúng ta hợp tác buôn bán, ta có một vài thứ tốt, muốn nhờ quầy hàng của ngươi bán ra. Hơn nữa cho dù là Vạn Đồng Đồng kia đến, ta cũng có thể giúp ngươi một chút.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn Thang Tiểu Du nói:

- Thứ nhất, ta không cần ngươi trợ giúp, thứ hai quầy hàng của ta không bán ra mấy thứ đồng nát sắt vụn ngươi lấy ra.

Lúc này Diệp Mặc cuối cùng cũng hiểu suy nghĩ của Thang Tiểu Du này, điều cô nói có lẽ là thật, thế nhưng mục đích chủ yếu của cô nói không chừng là hù dọa cho mình đi, sau đó nhân cơ hội bày quầy bán hàng tầm vài ngày, bán ra đồ vật của cô ta.

Thang Tiểu Du tức giận ngược lại cười nói:

- Đồ của ta là đồng nát sắt vụn, tiên đan này của ngươi cùng với một chút tiên khí chính là thứ tốt cao cấp sao? Đúng, ta còn thấy ngươi lấy ra một cái tiên khí thượng phẩm nữa cơ, đây chẳng phải là muốn để người trong Hư

Thị đấu giá sao?

Diệp Mặc làm như không nghe thấy Thang Tiểu Du châm chọc vậy, quay đầu lại thản nhiên nói:

- Đây chẳng qua là đồ vật ta giành chỗ, mấy ngày nữa ta còn muốn bán ra thần khí phi hành thượng phẩm, thần khí công kích thượng phẩm, Luyện Tâm Đan, Đấu Hồn Đan, Thần Vân Đan… Những thứ này ngươi có không? Nếu như ngươi có, vậy thì để cho ngươi bán đan dược, ta giúp ngươi làm công.

Thang Tiểu Du bị lời Diệp Mặc nói hù sợ, qua một hồi lâu mới cười lên ha hả, giống như nghe được một chuyện buồn cười nhất vậy.

Diệp Mặc cũng không giải thích, tiện tay lấy ra một cái thần khí phi hành thượng phẩm cùng một viên Luyện Tâm Đan, chờ Thang Tiểu Du xem xong hai món đồ này rồi, hắn mới thu lại.

- Cái gì? Ngươi vậy mà thực sự có mấy thứ này?

Cho dù là Thang Tiểu Du kiến thức rộng rãi, cũng bị Diệp Mặc làm kinh ngạc.

Diệp Mặc báo tên ra một loại đồ vật thật sư là quá nghịch thiên, mất chốt nhất là người ta còn đưa ra được vật thật. Mỗi một món được báo ra này đều là bảo vật trong hội đấu giá cũng khó mà đấu giá được, gom hết lại, chuyện đó hung tàn như thế nào?

- Ngươi nói xem?

Diệp Mặc cười mỉm đen câu vừa nãy Thanh Tiểu Du phản vấn hắn hỏi ngược lại lần nữa.

Thang Tiểu Du trong nháy mắt liền phục hồi tinh thần lại, cô không chút phật lòng chắp tay nói với Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu, nếu như ngươi thật sự có những đan dược này bán ra, ta sẵn lòng giúp ngươi, làm thuê cho ngươi. Chỉ cần chia hai tám là được rồi…

- Chia ta tám cô hai, cô cho ta là đồ ngốc chắc. Cô chỉ cần giúp ta trông quầy hàng một chút, mà muốn lấy hai phần của ta? Thế mà cô cũng nói ra được hả?

Diệp Mặc dừng bố trí cấm chế, nhìn chằm chằm Thang Tiểu Du từ trên xuống dưới.

Thang Tiểu Du bị Diệp Mặc trừng cho cả người khó chịu, cô tranh thủ thời gian nói:

- Vậy thì một – chín, ta một ngươi chín. Nên biết rằng ta còn phải giúp ngươi bất chấp nguy hiểm chống địch, quầy hàng ở Hư Thị không phải là dễ dàng trông nom như vậy đâu.

Diệp Mặc trầm ngâm một hồi lâu mới miễn cưỡng nói:

- Vậy cứ như thế đi, nhưng ngươi phải nói cho ta ngươi thuộc tộc nào, nếu không ta không yên tâm lắm.

- Ta là tộc Phượng Hoàng.

Thang Tiểu Du cũng do dự một hồi lâu, vẫn nói lai lịch của cô cho Diệp Mặc. Hiển nhiên cô nhắm trúng tiền đồ tốt đẹp của Diệp Mặc ở đây sẽ phát tài to.

- Phượng Hoàng tộc ở đâu, cô có bản đồ phương vị hay không?

Diệp Mặc thờ ơ nói.

- Ngươi muốn làm gì?

Thang Tiểu Du lập tức bắt đầu cẩn thận, có chút thù địch nhìn chằm chằm Diệp Mặc, vậy mà lại hỏi chỗ của bộ tộc mình, đây thật sự là bụng dạ khó lường.

Diệp Mặc nhíu mày nói:

- Ta chỉ là cảm thấy hiếu kỳ đối với một số chủng tộc khác mà thôi, cô có nhất thiết phải như vậy không? Loại thái độ này, rất khó để cho ta toàn tâm toàn ý hợp tác với cô.

Thang Tiểu Du nghe Diệp Mặc nói vậy, lại do dự một hồi lâu, bỗng nhiên nói:

- Phượng Hoàng tộc của ta ở chỗ nào tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi biết, nhưng ta biết Long tộc ở nơi nào. Dẫu sao ngươi cũng chỉ là hiếu kỳ, ta sẽ nói cho ngươi biết vị trí của Long tộc cũng vậy thôi.

- Đồng ý.

Diệp Mặc lộ ra dáng vẻ tươi cười của lão sói xám nói. Hắn vốn không có dự định muốn biết vị trí bộ tộc của Thang Tiểu Du, hắn vốn đã suy đoán Thang Tiểu Du đến từ một Yêu tộc nào đó. Nếu là Yêu tộc, nói không chừng là có thể biết vị trí của Long tộc. Vốn hắn còn muốn chậm rãi quanh co hỏi Thang Tiểu Du vị trí của Long tộc, nhưng thật không ngờ Thang Tiểu Du lại chủ động nói ra, vậy còn không đồng y cờn đợi cái gì nữa?

Thang Tiểu Du đem vị trí của Long tộc khắc cho Diệp Mặc, nói:

- Sao ta luôn cảm thấy ngươi có chút không có ý tốt?

Diệp Mặc căn bản là không đáp lời Thang Tiểu Du, trực tiếp lấy ra một lọ Luyện Tâm Đan đưa cho Thang Tiểu Du nói:

- Đây là một lọ Luyện Tâm Đan, tổng cộng là mười hai viên, ngươi lấy ra bán trước đi rồi hãy nói.

Thang Tiểu Du một phát bắt lấy được Luyện Tam Đan, lập tức liền quên câu vừa mới muốn hỏi, lao ra trước, còn không quên nói:

- Ngươi yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ kiếm được khoản lớn.

Cô thậm chí còn quên hỏi Luyện Tâm Đan này của Diệp Mặc tiêu hao bao nhiêu thần tinh mới mua được.

…

Chỉ nửa nén hương thời gian, toàn bộ trung tâm Hư Thị đã hoàn toàn xao động lên, trên một cái quầy hàng nho nhỏ ở Hư Thị có Luyện Tâm Đan bán ra, hơn nữa còn là Luyện Tâm Đan hạng nhất. Một viên Luyện Tâm Đan giá tiền là năm triệu thần tinh, cho dù cái giá tiền này đã là giá trên trời trong giá trên trời, thế nhưng vẫn ngăn không được người chen chúc đến mua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2155

Cháy Hàng

Thang Tiểu Du mau chóng hiểu giá mà mình báo ra quả thực quá thấp rồi, cho dù là năm triệu thần tinh một viên, mười hai viên Luyện Tâm Đan vẫn bán đắt như tôm tươi.

Nguyên liệu chủ yếu của Luyện Tâm Đan là Luyện Tâm Tiên Thảo, giá cũng không cao, Luyện Tâm Đan sở dĩ có thể bán với giá năm triệu, thực ra là vì luyện chế Luyện Tâm Đan quá khó khăn. Luyện Tâm Đan hạng nhất, cho dù là Dục đạo Đan thánh cũng chưa chắc có thể luyện hóa ra được, đây là loại đan dược mà Hóa đạo Đan Thánh mới có thể luyện hóa ra được.

Một viên Luyện Tâm Đan của Thang Tiểu Du còn chưa bắt đầu bán, phía trước gian hàng của Diệp Mặc cũng đã đánh đập tàn nhẫn tranh chỗ rồi.

Có một Hóa đạo Thánh đế thậm chí còn trực tiếp ra tay với Thang Tiểu Du, Thang Tiểu Du vội vàng nói:

- Ai giết được tên ra tay với tôi, thì tôi sẽ bán viên Luyện Tâm Đan đầu tiên cho người đó…

Thang Tiểu Du còn chưa nói xong, đã có bốn đường thần thông hạ xuống trên người tên Hóa đạo Thánh đế ra tay với Thang Tiểu Du, tên Hóa đạo Thánh đế ra tay với Thang Tiểu Du miệng phun máu tươi, cũng không dám ở lại chỗ này thêm giây nào nữa.

Thang Tiểu Du thở phào, bán bốn viên Luyện Tâm Đan cho bốn người này trước, lấy được hai mươi trieu thần tinh.

Thấy ngày càng có nhiều người đến, Thang Tiểu Du bất đắc dĩ tăng tốc,

bán tám viên Luyện Tâm Đan còn lại trong tay mình đi.

- Các vị tiên hữu, mười hai viên Luyện Tâm Đan hôm nay bán hết rồi, mời mọi người giải tán…

Lời nói của Thang Tiểu Du liền gây lên cơn bạo động lớn hơn, một số Thánh đế muốn mau chóng trùng kích tu vi Dục đạo lại càng kích động không thôi.

Diệp Mặc đi ra, vỗ vai Thang Tiểu Du nói:

- Cô buôn bán thế này không được rồi, hợp tác với cô tôi được một mất mười, cô tránh ra nào, để tôi nói cho.

Thang Tiểu Du định phản bác lại, nhưng vừa nhìn thấy đám người hung hãn sôi trào kia, lập tức chỉ có thể thở dài.

Diệp Mặc đi tới ôm quyền nói:

- Các vị tiên hữu, mọi người chắc biết tôi là một Đan thánh. Là một Đan thánh, tôi đến Hư Thị đương nhiên là vì kiếm thần tinh, nhưng hơn hết là muốn giúp đỡ mọi người, nếu không một viên Luyện Tâm Đan của tôi sẽ không bán với giá năm triệu thần tinh rồi, mà là bán với giá cao hơn mấy lần. Cho nêm mời mọi người bình tĩnh một chút, nếu khiến tôi thất vọng rồi, tôi thà rằng không cần quầy hàng này, lập tức sẽ đi luôn. Tôi tin rằng với bản lĩnh của tôi, ở bất cứ nơi nào cũng có thể kiếm được thần tinh…

Nói là như vậy, nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng thầm hối hận, giá của Thang Tiểu Du đưa ra quá thấp. Nếu không, bọn họ còn kiếm được nhiều hơn, nếu đã ra giá rồi, lại nâng giá nữa cũng không có lợi cho việc phát triển buôn bán sau này của hắn, cũng chỉ có thể tiếp tục dùng cái giá mà Thang Tiểu Du báo ra mà bán. Nhưng muốn thông qua cách khác, để bù lại số lỗ này.

Sau khi thấy Diệp Mặc nói vậy, đám người chen nhau kia lập tức liền bình tĩnh lại, Hư Thị khó khăn lắm mới có một Đan thánh cao cấp đến, một

khi chọc giận người ta rồi, người ta bỏ đi, thì ai cũng không được lợi. Chỗ mấy chục triệu thần tinh này, một Đan thánh trong nháy mắt liền kiếm được.

Thang Tiểu Du không thể không khâm phục Diệp Mặc, trong nháy mắt Diệp Mặc với cách đơn giản đã đối phó với đám người này, đơn giản một câu nói, mọi người đã nình tĩnh trở lại. Cô bán mười hai viên Luyện Tâm Đan, nhưng càng bán lại càng hỗn loạn.

Thấy mọi người yên lặng, Diệp Mặc hài lòng cười nói:

- Mười hai viên Luyện Tâm Đan trong ngày đầu tiên này cũng chẳng khác gì là nửa bán nửa tặng, chủ yếu là vì để mọi người biết rằng, ở đây chúng tôi có một quần hàng, tên…

Diệp Mặc nói đến đây liền ngập ngừng một chút, bỗng nhiên vung tay lên viết mấy chữ to, Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh Các.

Đợi sau khi mấy chữ to này lơ lửng trên quầy hàng, Diệp Mặc mới nói:

- Quầy hàng này tên là Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh Các, bây giờ mọi người cũng đã biết quầy hàng này rồi, ngày mai chúng tôi lại bán đan dược với giá bình thường…

- Chẳng lẽ muốn tăng giá sao?

- Có phải muốn tăng giá không?

…

Lập tức các loại âm thanh lại vang lên, những người đến đây đều có rất nhiều thần tinh, nhưng cũng không ai muốn thấy tăng giá.

Diệp Mặc mau chóng khua tay nói:

- Các vị tiên hữu nói gì vậy, giá của ngày mai đương nhiên vẫn theo giá năm triệu thần tinh một viên để bán…

Không đợi mọi người thở phào, Diệp Mặc lại xoay chuyển:

- Đương nhiên, tôi cũng không thể buôn bán lỗ vốn được. Giá năm triệu một viên hôm nay đều là phí luyện đan của tôi, còn giá nguyên liệu, tôi cũng chưa thu về được tí nào. Các vị tiên hữu, tôi là một Đan thánh, giúp mọi người luyện đan. Nếu như không thu nguyên liệu, tôi chẳng phải là lỗ chổng kềnh ra sao? Cho nên giá của ngày mai là năm triệu thần tinh một viên đan dược, cộng thêm một phần nguyên liệu, không lấy được nguyên liệu ra, thì tôi không thể bán đan dược ra được.

Thang Tiểu Du đứng một bên móm miệng, tên này chính là một tên cáo già gian xảo. Cái giá mất mặt như vậy, còn nói muốn giúp người khác, quả thực quá vô liêm sỉ rồi. Mua một viên đan dược, còn phải lấy nguyên liệu để đổi, thế này cũng không đơn giản như thêm chút giá.

Thang Tiểu Du có thể nghĩ đến, người khác đương nhiên cũng có thể nghĩ đến, lập tức lại bàn tán xôn xao.

- Đan thánh, nếu như tôi muốn mua Luyện Tâm Đan, tôi không tìm được Luyện Tâm Tiên Thảo, chẳng lẽ không bán cho tôi?

Mặc dù nói Diệp Mặc đang tăng giá, nhưng một Đan thánh nói thu phí luyện đan dường như cũng là bình thường, đối với những Thánh đế đến Hư Thị mà nói, thần tinh cũng không phải là vấn đề.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Dĩ nhiên không phải như vậy, nếu như anh có thể lấy ra nguyên liệu có giá trị cao hơn Luyện Tâm Tiên Thảo, vậy thì tôi sẽ bán đan dược cho anh đầu tiên. Ví dụ anh có thể lấy ra Cửu Tinh Trúc, vậy thì còn phải nói sao, chẳng những bán cho anh một viên Luyện Tâm Đan, nói không chừng còn bán cho anh một viên Đạo Tinh Đan nữa.

Cửu Tinh Trúc chẳng những có thể khiến Tiên đế cảm ngộ Thần linh vật vô thượng đại đạo, còn có thể khiến Thánh đế cảm ngộ được thần thông Tinh

Không, từ trình độ nào đó mà nói, còn quý giá hơn Luyện Tâm Đan.

- Đan thánh đại nhân, anh còn có thể luyện chế được Đạo Tinh Đan?

Cũng có người khiếp sợ hỏi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Đạo Tinh Đan có là gì, chỉ cần anh có thể lấy ra thần linh thảo tốt nhất, tôi đều có thể giúp anh luyện chế ra thần đan tốt nhất, đừng nói là thần linh thảo, cho dù anh lấy ra Đạo quả, tôi cũng có thể giúp anh luyện chế Đạo đan.

Diệp Mặc nói đến thứ này chính là vì phát tài, thấp giọng muốn phát tài trong Hư Thị rõ ràng là không thể nào, phát tài trong này, chỉ có cao giọng, cao giọng nhất mới có đồ tốt nhất xuất hiện. Diệp Mặc từ địa cầu đến, đương nhiên biết chỉ cần hét to, thì cứt chó cũng có thể bán. Huống chi thứ mà hắn bán không phải cứt chó, mà là thứ tốt thực sự.

Mặc dù biết cao giọng cũng dẫn tới họa sát thân, Diệp Mặc cũng không để ý nhiều như vậy. Thứ hắn thiếu chính là những tài nguyên tu luyện này, là những nguyên liệu này, chỉ cần có đủ nguyên liệu, sau này hắn ra khỏi Hư Thị, ai có thể bắt được hắn chứ?

- Anh còn có thể luyện chế Đạo đan?

Giọng nói càng kinh ngạc hơn truyền đến.

Đạo đan là dùng Đạo quả để luyện chế, là loại đan dược còn thích hợp Chứng đạo hơn Luyện Tâm Đan nhiều. Tu vi Diệp Mặc có hạn, đương nhiên vẫn không thể nào luyện chế ra Đạo đan cao cấp gì. Diệp Mặc nói lời này ra, đó là vì không muốn đồ tốt mất đi mà thôi. Nếu như có Đạo quả xuất hiện thật, thì hắn chưa chắc đã luyện chế ra Đạo đan được.

Hơn nữa, phần lớn Đạo quả cũng không cần luyện chế Đạo đan, trực tiếp dùng cũng có thể cảm ngộ. Cho nên Diệp Mặc tin rằng người lấy Đạo quả ra cho dù là có, cũng chẳng có mấy người.

Diệp Mặc cười ha hà một tiếng, trực tiếp cao giọng nói:

- Tạm thời không nói đến chuyện Đạo đan, ngày mài chúng tôi chẳng những có các loại Thần đan, còn có Thần khí thượng phẩm, nếu như anh có thể lấy ra nguyên liệu luyện khí cao cấp, tôi có thể đổi Thần khí tốt nhất cho anh.

Lời của Diệp Mặc không phải khiến cho oanh động đơn giản như vậy, nếu nói một Đan thánh còn là một Khí thánh, thì cũng không có ai tin. Nhưng tất cả mọi người đều mong chờ những gì Diệp Mặc nói là sự thật, một khi những gì Diệp Mặc nói là sự thật, cũng đồng nghĩa với việc bọn họ có thể lấy được thứ mà mình muốn.

Những người khác không ngừng hỏi thăm, Diệp Mặc lại nói: Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, đám người nhao nhao rời đi, rõ ràng là vì chuẩn bị nguyên liệu. Trong Hư Thị, cho dù là nguyên liệu quý giá đi nữa, cũng có thể ngẫu nhiên gặp được. Nhưng người thực sự có thể biến những nguyên liệu này thành Thần khí cao cấp, hoặc là có thể luyện hóa ra Thần đan cao cấp cũng cực hiếm.

Đừng nhìn có rất nhiều Đạo nguyên Thánh đế bây giờ Thần khí cực phẩm cầm một cái liền mấy món, phải biết rằng nhưng Thần khí cực phẩm đó phần lớn đều là nhiều năm tích lũy được, có một số là do Khí thánh viễn cổ lưu truyền lại. Còn có một số chính là dùng vô số nguyên liệu tích lũy lại, ví dụ như một món Thần khí cực phẩm cần hơn mười phần nguyên liệu mới có thể luyện chế thành công.

So với Thần khí cực phẩm và Thần khí thượng phẩm, Thần khí trung phẩm, hạ phẩm nhiều hơn rất nhiều. Khí thánh trung phẩm và Khí thánh hạ phẩm cũng có rất nhiều, cho nên những Thần khí này cũng không hiếm.

Những người đến quầy hàng rất nhanh, đi cũng nhanh, nhìn thấy Diệp Mặc như không có chuyện gì bố trí trận pháp trước quầy hàng, Thang Tiểu Du có chút lo lắng hỏi:

- Diệp Mặc, ngày mai người đến đổi nguyên liệu rất nhiều, chẳng may anh không thể lấy ra Thần dược cao cấp nhiều như vậy, thì phải làm sao?

- Cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Diệp Mặc lơ đễnh nói, hắn đến Hư Thị chính là muốn phát tài, cho dù có khổ sở đi nữa, cũng sẽ luyện chế ra đủ Thần đan và Thần khí.

Diệp Mặc và Thang Tiểu Du còn đang bàn tán về chuyện của ngày mai, hai vị Hóa đạo Thánh đế đỉnh phong cũng đã đến trước quầy hàng của Diệp Mặc.

- Căn cứ vào số thần tinh mà hôm nay hai người thu được, phải giao nộp cho chúng tôi phí bảo vệ triệu hai thần tinh.

Sau khi hai tên Hóa đạo Thánh đế này đến, cũng không chút quanh co, trực tiếp mở miệng hỏi Diệp Mặc lấy thần tinh.

Thang Tiểu Du truyền âm cho Diệp Mặc nói:

- Những người này có rất nhiều, đều là những người có chút quan hệ với Hư Thị, đợi lát nữa chúng ta giao thần tinh cho chúng, sau đó lại có người khác đến cũng hỏi chúng ta lấy thần tinh.

Diệp Mặc gật đầu, ra hiệu Thang Tiểu Du không cần lo lắng. Hắn nhìn hai tên Hóa đạo Thánh đế này nói:

- Hai vị chính xác là muốn hỏi thu thần tinh của chúng tôi?

Hai tên Hóa đạo Thánh đế này sắc mặt lạnh lùng:

- Bầy quầy hàng trong Hư Thị, giao nộp thần tinh là chuyện bình thường, chẳng lẽ anh không muốn nộp hay sao?

Diệp Mặc bỗng nhiên lớn tiếng gọi những người đang đi trên đường:

- Có người ép quầy hàng của chúng tôi phải rời đi ngay lập tức, nếu như

có tiên hữu nào đồng ý ra mặt, đuổi hai người này đi, ngày mai không cần mang nguyên liệu đến cũng có thể mua được Thần đan hoặc Thần khí của chúng tôi…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2156

Buôn Bán Độc Quyền

Diệp Mặc vừa mới dứt lời, liền có một bàn tay cực lớn tát đến, hai tên Hóa đạo Thánh đế còn chưa kịp tiếp tục nói chuyện liền bị bàn tay này tát bay.

Diệp Mặc vốn dĩ nên vui mừng lại hít một hơi lạnh, hắn không ngờ đến Đạo nguyên Thánh đế cũng ra tay. Mặc dù hắn không sợ Đạo nguyên Thánh đế, nhưng trong Hư Thị hắn dám ra hết thủ đoạn sao?

Hai tên Hóa đạo Thánh đế bị tát tay kia, nhìn thấy đối phương là Đạo nguyên Thánh đế, đến nửa từ cũng không dám nói, mau chóng rời khỏi, trong nháy mắt liền biến mất.

- Nghe nói anh có thể luyện chế được Đạo Tinh Đan?

Tên Đạo nguyên Thánh đế này cũng không thèm để ý đến hai tên Hóa đạo rời đi kia, trực tiếp đi đến trước quầy hàng của Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc thầm nghĩ quả nhiên, Đạo nguyên Thánh đế không có lợi chắc sẽ không ra tay giúp đỡ. Hắn đương nhiên biết luyện chế Đạo đan, chẳng những biết luyện chế, hơn nữa cũng đã luyện chế một lò rồi. Đạo Tinh Đan mà hắn luyện chế, chủ yếu là giúp Mục Tiểu Vận Chứng đạo Thánh đế.

Nhưng Đạo Tinh Đan đối với Thánh đế mà nói có tác dụng quan trọng hơn chính là cảm ngộ thần thông Tinh Không, tên Đạo nguyên Thánh đế này hỏi đến Đạo Tinh Đan, đương nhiên không phải vì Chứng đạo Thánh đế, mà là muốn dùng Đạo Tinh Đan để cảm ngộ thần thông Tinh Không.

- Đúng vậy, tôi quả thực có thể luyện chế Đạo Tinh Đan.

Diệp Mặc không chút do dự nói, nếu Đạo nguyên Thánh đế này chưa lấy ra Cửu Tinh Trúc, hắn cũng không thể nào giao Đạo Tinh Đan của mình cho đối phương. Nếu như Đạo nguyên Thánh đế này thực sự có thể lấy Cửu Tinh Trúc ra, thì hắn sẽ giúp gã luyện chế một lò.

Đạo nguyên Thánh đế này căn bản cũng không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một hộp ngọc ném trước quầy hàng của Diệp Mặc nói:

- Đây là một gốc Cửu Tinh Trúc, ngày mai tôi đến lấy đan dược.

Diệp Mặc mở hộp ngọc ra, phát hiện trong đó quả nhiên là một gốc Cửu Tinh Trúc, lập tức hài lòng nói:

- Phí luyện đan hết năm triệu thần tinh, thành đan sáu viên.

- Được.

Đạo nguyên Thánh đế này lập tức lại lấy ra một túi trữ vật đưa cho Diệp Mặc.

- Trong này là năm triệu thần tinh.

Gã căn bản cũng không sợ Diệp Mặc cầm đồ bỏ đi, sau khi đưa đồ xong, liền quay người đi mất, nửa câu nói thừa cũng không nói.

Diệp Mặc cất những thứ này đi, trong lòng thầm than, Đan thánh này quả nhiên có lợi. Đơn giản liền lấy được sáu viên Đạo Tinh Đan và năm triệu thần tinh. Nhưng hắn cũng phải cẩn thận hơn một chút, một Đạo nguyên Thánh đế hắn không sợ, chẳng may có mấy Đạo nguyên Thánh đế đến thì hắn cũng không làm gì được.

Huống chi trong một nơi như Hư Thị này, ai dám chắc không có Hỗn nguyên Thánh đế? Một khi xuất hiện Hỗn nguyên Thánh đế, Diệp Mặc căn bản cũng không cần nghĩ ngợi gì, cũng biết bản thân mình tuyệt đối không phải đối thủ.

…

Ngày hôm sau khi Thang Tiểu Du đến quầy hàng của Diệp Mặc, lại phát hiện ở đây sớm đã chật kín người rồi. Còn Diệp Mặc vẫn chưa thấy đến, thần thức của cô quét đến căn phòng phía sau quầy hàng, không ngờ phát hiện thần thức của mình không quét vào trong được, hơn nữa ở một nơi cách nơi này rất xa, đã bị bắn trở lại.

Thang Tiểu Du trong lòng kinh hãi sự lợi hại về trận pháp của Diệp Mặc, bố trí cấm chế che chắn thần thức cũng không hiếm, cái hiếm là cấm chế này chẳng những che chắn được thần thức, hơn nữa từ khoảng cách rất xa đã có thể bắn ngược trở lại.

Thấy Thang Tiểu Du đến, đám người trước quầy hàng liền giãn ra, chủ động nhường đường cho Thang Tiểu Du tiến vào sau quầy hàng.

Thang Tiểu Du vừa mới bước đến trước quầy hàng, Diệp Mặc liền từ căn phòng phía sau đi ra.

- Diệp đan thánh ra rồi, mọi người yên lặng.

Không đợi Diệp Mặc nói chuyện, cũng đã có người nhắc nhở đám người ầm ĩ xing quanh, thậm chí đến tên của Diệp Mặc cũng đã điều tra rõ ràng rồi.

Diệp Mặc thấy phần lớn những người trong này sắc mặt đều mang thần sắc tràn đầy tự tin, lập tức liền biết, hôm nay chắc chắn phát tài rồi. Hơn nữa Diệp Mặc còn nhìn thấy không chỉ có một Đạo nguyên Thánh đế, những Đạo nguyên Thánh đế này không ai là Nhân tộc, rõ ràng thực lực của Nhân tộc trong Hư Thị đã thua xa những tộc khác rồi. Nhiều Đạo nguyên Thánh đế đến nơi này như vậy, Diệp Mặc trong lòng cũng không lo lắng lắm.

Thực lực của hắn bây giờ chắc hẳn cũng không thua bất kỳ một Đạo nguyên Thánh đế nào, cho dù là đắc tội với Đạo nguyên Thánh đế, cùng lắm là chạy trốn mà thôi.

- Đồ xong hết chưa?

Một giọng nói đạm mạc vang lên, rõ ràng chính là Đạo nguyên Thánh đế hôm qua yêu cầu Diệp Mặc luyện chế Đạo Tinh Đan.

Đạo nguyên Thánh đế này mặc dù ngữ khí nhạt nhẽo, Diệp Mặc vẫn có thể nghe ra chút vội vàng từ trong giọng nói đó.

Diệp Mặc trong lòng biết rõ, một Tiên nhân tu luyện đến Đạo nguyên Thánh đế, tâm trí vô cùng kiên định. Chắc chắn sẽ không vì một là Đạo Tinh Đan mà vội vàng. Đạo nguyên Thánh đế này vội vàng gấp rút, tuyệt đối là vì lò Đạo Tinh Đan này có tác dụng rất quan trọng đối với gã.

- Xong rồi, của anh đây.

Diệp Mặc ném một bình ngọc ra.

Tên Đạo nguyên Thánh đế này nhận lấy bình ngọc, ngay lập tức mở bình ngọc ra, khi gã ngửi thấy mùi hương thơm ngát của Đạo Tinh Đan, thần thức quét được sáu viên Đạo Tinh Đan hạng nhất, sắc mặt lập tức trở nên kích động.

- Tuyệt, đúng là nó rồi, rất tốt.

Đạo nguyên Thánh đế này nói xong mấy từ này, trong nháy mắt liền biến mất trong đám người.

Thấy Đạo nguyên Thánh đế này rời đi, Diệp Mặc lúc này mới ôm quyền nói:

- Các vị tiên hữu, hôm nay thứ mà tôi muốn bán là một Thần khí phi hàng thượng phẩm, hai món Thần khí tấn công thượng phẩm, mười hai viên Luyện Tâm Đan, mười hai viên Đấu Hồn Đan, mười hai viên Thần Vân Đan, một viên Đạo Tinh Đan, số Thần đan này đều là hạng nhất…

Diệp Mặc vừa dứt lời, hiện trường lập tức trở nên chấn động, cho dù là người tu luyện đến Thánh đế, cũng không thể nào giữ được bình tĩnh trước những thứ này.

Hai món Thần khí tấn công thì khỏi tính, những thứ còn lại, món nào không phải là thư mà mọi người đang bức thiết cần, lại không lấy được chứ? Tâm cảnh Thánh đế vững chắc, đó là được xây dựng khi không có thứ gì có thể lay động được bọn họ. Một khi có đồ tốt lay động được bọn họ rồi, thì tâm cảnh vững chắc đó cũng sẽ bị chấn động.

- Các vị tiên hữu, tôi hi vọng mọi người có thể nói ra bảo vật của mình và thứ muốn đổi, tôi căn cứ theo đồ mà mọi người kấy ra để đánh giá theo tuần tự trước sau. Cho dù toàn bộ đồ trao đổi hết rồi, các vị tiên hữu cũng vẫn còn cơ hội, xin các vị tiên hữu giữ phong độ.

Diệp cười tủm tỉm nói.

Muốn khách hàng lộ ra đồ tốt, thì nhất định phải được người khác nhớ đến. Nhưng Diệp Mặc lại không để ý nhiều như vậy, bản thân hắn thu những đồ tốt này rồi, lại càng được người khác nhớ đến. Nếu mọi người muốn tìm cơ duyên, thì cần phải có nghĩa vụ gánh được ruỉ ro này.

- Diệp đan thánh tôi có một viên Huyết Hải Thiên Băng, muốn đổi một món Thần khí phi hành thượng phẩm.

- Tôi dùng Liệt Minh Thảo để đổi một viên Đấu Hồn Đan…

- Tôi có một gốc Phá Nguyên Linh Lưu, chỉ cần Thần Vân đan…

Lập tức các giọng nói liền trở nên hỗn loạn, Diệp Mặc càng nghe càng sung sướng, những thứ này đều là những thứ hắn muốn có. Lúc này cho dù bị người khác nhắm đến, hắn cũng mặc kệ. Hắn lập tức nói:

- Tiểu Du, đổi Liệt Minh Thảo trước.

Liệt Minh Thảo là Thần linh vật luyện chế Đạo Minh Đan, Đạo Minh Đan là thần đan Âm Minh tộc cảm ngộ đạo vận. Diệp Mặc sở dĩ muốn có được Liệt Minh Thảo, là vì hắn định kết giao với người Âm Minh tộc, giữ lại một chút Đạo Minh Đan cũng chẳng phải chuyện xấu gì.

Thang Tiểu Du là một Hóa đạo Thánh đế, bị một Dục đạo Thánh đế như Diệp Mặc gọi là Tiểu Du, cũng chỉ có thể coi như mình điếc, còn phải không ngừng làm việc cho Diệp Mặc.

Từng đống thần tinh, từng đống nguyên liệu và Thần linh thảo cao cấp được Diệp Mặc thu lại, còn người đến đây chẳng những không giảm đi, ngược lại càng lúc càng nhiều lên.

Đến cuối cùng, Diệp Mặc quyết định mở lò luyện đan ngay tại chỗ, chỉ cần có Thần linh thảo cao cấp hoặc hỗn độn Tiên thảo, hắn cũng không từ chối.

Mặc dù luyện đan tại chỗ, Diệp Mặc cũng không luyện đan ngoài quầy hàng, mà lại luyện đan trong phòng, Thang Tiểu Du giúp bán ra.

Lại một ngày nữa, danh tiếng Đan thánh của Diệp Mặc cũng đã cực kỳ nổi tiếng rồi. Hơn nữa quầy hàng của hắn cũng lan truyền khắp toàn Hư Thị. Chỉ cần là người trong Hư Thị, không ai không biết Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh Các, không ai không biết Đan thánh Diệp Mặc. Nhưng vì Diệp Mặc không luyện khí, nên danh tiếng luyện khí của hắn cũng không nổi tiếng.

Một số người không lấy được Thần đan biết tiếp tục ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhao nhao rời đi thu thập Thần linh thảo cao cấp và nguyên liệu luyện khí cao cấp. Vì khẩu vị của Diệp đan thánh này cũng đã càng lúc càng lớn hơn rồi, Thần linh thảo bình thường người ta cũng không thu nữa, thậm chí không thèm nhìn.

Một ngày trôi qua, nhìn thấy quầy hàng cũng đã vãn người, Thang Tiểu Du thở phào, trong một ngày ngắn ngủi, cô tính qua Diệp Mặc cũng đã thu được gần một tỷ thần tinh, còn cô cũng có được trăm triệu thù lao. Thang Tiểu Du chắc rằng, cho dù là đi cướp cũng không nhanh chóng có nhiều thần tinh như này.

Nếu so sánh, Diệp Mặc càng kiếm được lại nhiều hơn, dù sao còn có rất nhiều Thần linh thảo và nguyên liệu, những thứ này Diệp Mặc cũng không

chi cho cô. Đây rõ ràng là độc quyền, người khác cho dù biết, cũng không có cách nào bắt chước được.

- Xin hỏi Đan thánh tiền bối nơi này có phải tên Diệp Mặc không?

Thang Tiểu Du còn đang suy nghĩ ngày mai có thể tiếp tục kiếm được nhiều như này không, thì có một giọng nói cần thận hỏi.

Thang Tiểu Du đến đầu cũng không ngẩng lên, trực tiếp nói:

- Không sai, cần thứ gì? Đưa dược liệu hoặc nguyên liệu của anh ra rồi nói.

- Không phải, chúng tôi là bạn của Diệp đan thánh…

Một gã Dục đạo Thánh đế mặt đỏ cười nói.

Thang Tiểu Du lúc này mới ngẩng đầu lên, cô biết rõ Diệp Mặc vừa mới đến Hư Thị, sao lại có bạn chứ?

- Hóa ra là Tiên Vu huynh, Tân huynh và cả Bích Doanh tiên tử nữa, mời vào.

Diệp Mặc từ trong phòng đi ra, vẻ mặt cười tươi nói.

- Hóa ra là bạn cũ, mời mọi người vào.

Phát hiện ra là bạn của Diệp Mặc thật, Thang Tiểu Du vẻ mặt lập tức trở nên khách khí, giống như bạn của Diệp Mặc, cũng chính là bạn của cô vậy.

- Diệp huynh, tôi biết là anh không sao, ha ha…

Tiên Vu Học sau khi bước vào phòng, liền vui vẻ nói.

- Lúc đó cũng coi như là may mắn.

Diệp Mặc không muốn nhiều lời về chuyện của Ma thánh, trực tiếp lấy

ra một bình ngọc đưa cho Cổ Bích Doanh nói:

- Bích Doanh tiên tử, đây là bình Luyện Tâm Đan của cô.

Cổ Bích Doanh kích động nhận lấy bình ngọc nói:

- Cảm ơn Diệp huynh.

Lúc này Thang Tiểu Du cũng đi vào theo, ngồi bên cạnh mấy người chào hỏi thân thiết. Mấy người Tiên Vu Học không biết Thang Tiểu Du có quan hệ như nào với Diệp Mặc, lúc nói chuyện cũng vô cùng khách khí.

- Diệp huynh, hôm nay tôi đến đây còn có một chuyện muốn nói cho anh biết. Chúng tôi nghe nói cao thủ Thần bảng Vạn Đồng Đồng quay về rồi, cô ta tuyên bố sẽ không khách khí với anh.

Tiên Vu Học sau khi chào hỏi Diệp Mặc xong, câu đầu tiên chính là nói cho Diệp Mặc biết tin không tốt này.

Diệp Mặc lại lơ đễnh nói:

- Anh trai của cô ta xảy ra chuyện không liên quan gì đến tôi, trừ phi cô ta không nói đạo lý.

Diệp Mặc bây giờ đương nhiên không sợ Vạn Đồng Đồng không nói đạo lý, hắn cũng là một người nổi tiếng trong Hư Thị rồi. Chuyện quầy hàng, Vạn Đồng Đồng chỉ cần tùy ý hỏi thăm một chút là có thể biết không liên quan gì đến hắn. Đương nhiên nếu như Vạn Đồng Đồng thực sự không nói đạo lý, hắn cũng không sợ một Hóa đạo Thánh đế, cho dù là Hóa đạo Thánh đế của Thần bảng, thì đã sao?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2157

Chẳng Trách Xuống Dốc

Thấy Diệp Mặc cũng không thèm để ý, lại nghĩ đến Diệp Mặc có thể chạy thoát dưới tay của Đạo nguyên Ma thánh kia, Tiên Vu Học cũng không nói gì nhiều. Mấy người nói chuyện phiếm một lúc, sau đó ba người Tiên Vu Học liền cáo từ rời đi.

Thang Tiểu Du cũng rời đi ngay sau đó, nơi mà Diệp Mặc đang ở lại xuất hiện một người đàn ông, tóc dài màu xám, toàn thân mặc Tiên bào màu xám, đến khuôn mặt gã cũng màu xám.

Diệp Mặc mặc dù chỉ là tu vi Dục đạo, nhưng lai lịch của người bình thường hắn cũng có thể nhìn ra được một chút. Còn người này Diệp Mặc lại không thể nhìn ra đến từ tộc gì, chỉ biết gã là tu vi Đạo nguyên, hơn nữa thần nguyên thâm hậu, tuyệt đối không kém gì Ma thánh bị hắn giết lúc trước.

Thấy Diệp Mặc cũng không nói gì, Đạo nguyên Thánh đế màu xám này ôm quyền nói:

- Hình Hồng của thương lâu Hư Thị bái kiến Diệp đan thánh.

Hình Hồng gọi Diệp Mặc là Đan thánh, cũng không gọi là tiên hữu, rõ ràng trong lòng gã, trình độ luyện đan của Diệp Mặc mới đáng tôn kính, còn tu vi, Dục đạo Thánh đế trong Hư Thị đông như kiến.

- Thương lâu Hư Thị?

Diệp Mặc nghi ngờ lập lại, hắn vừa mới đến Hư Thị, cũng không hiểu về Hư Thị lắm. Nhưng cái tên này nghe ra, trong Hư Thị cũng không đơn giản.

Hình Hồng ăn nói có ý tứ, nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, nghiêm mặt gật đầu nói: Diệp Mặc lúc này mới biết hóa ra Hư Thị hình thành như vậy, hắn lập tức hiểu ra thương lâu Hư Thị có ý nghĩa như thế nào trong Hư Thị, có lẽ trong Hư Thị, thương lâu Hư Thị mới là nơi có thực lực lớn nhất.

- Diệp Mặc bái kiến Hình Hồng tiên hữu. Không biết tiên hữu đến quầy hàng tìm tôi có chuyện gì?

Diệp Mặc biết sau khi hắn khoe trình độ luyện đan của mình, chắc chắn có người đến tìm hắn, chỉ có điều hắn không ngờ lại nhanh như này mà thôi.

Hình Hồng thấy Diệp Mặc thẳng thắn như vậy, cũng không quanh co, nói thẳng:

- Diệp đan thánh không ngờ là một Đan thánh cao cấp đã chạm đến cửa Đạo nguyên Đan thánh rồi, cho dù trong Hư Thị cũng là độc nhất vô nhị. Đan thánh mạnh nhất trong thương lâu Hư Thị của tôi cũng chỉ là một Hóa đạo Thánh đế, Diệp đan thánh có thể cùng trình độ với Đan thánh trong Hư Thị chúng tôi, thương lâu Hư Thị vô cùng ngưỡng mộ.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, cùng một trình độ. Đừng khoác lác, hắn chắc rằng cho dù Đan thánh trong thương lâu Hư Thị đó có thể luyện chế Hóa đạo Thần đan, tỉ lệ thành công cũng thấp đến đáng thương. Nếu không kiểu làm ăn ngon như này, Hư Thị có thể không làm sao? Hư Thị cùng lắm là dùng một số Hóa đạo Thần đan để đấu giá mà thôi, làm sao có thể giống như hắn, mở quầy hàng ven đường?

Thấy Diệp Mặc cũng không trả lời, Hình Hồng cũng biết chắc hẳn Diệp Mặc không coi Hóa đạo Đan thánh của thương lâu Hư Thị ra gì. Thực tế cũng là như vậy, Hóa đạo Đan thánh của Hư Thị so với Diệp đan thánh trước mặt này, kém hơn cũng không phải một hai điểm.

- Diệp đan thánh, với trình độ luyện đan của anh, sau này sẽ muốn đến được Đan thánh cấp Đạo nguyên cũng không phải không có hi vọng. Nhưng nếu tu vi của anh không thể nào đạt đến Đạo nguyên, muốn luyện chế ra Đạo

nguyên Thần đan, thì cũng có chút khó khăn…

Hình Hồng biết Đan thánh có trình độ luyện đan như Diệp Mặc này, không lấy ra chút đồ thực tế, thì đừng mong động vào hắn.

Diệp Mặc cười nhạt:

- Hình tiên hữu, con đường tu luyện phải từ từ, thứ này căn bản không thể vội vàng được. Tôi nghĩ chỉ cần tôi tốn chút thời gian, tương lai sẽ có một ngày tôi thăng cấp lên Đạo nguyên.

Vẻ mặt màu xám không chút thái độ gì của Hình Hồng cuối cùng cũng lộ chút cảm xúc:

- Diệp đan thánh, nói thì nói như vậy không sai. Trong một nơi như Hư Thị này, thực lực vi tôn, bất kỳ lúc nào cũng sẽ có người ra tay với anh. Chỉ cần thực lực của bản thân tăng lên rồi, lúc này mới có năng lực nói chuyện. Tôi đến đây là muốn làm một vụ giao dịch với Diệp đan thánh, Diệp đan thánh luyện đan cho thương lâu Hư Thị, thương lâu Hư Thị chúng tôi sẽ dành cho Diệp đan thánh một xuất tham gia Đạo quả tháp, hơn nữa hứa hẹn sẽ là hậu đài cho Diệp đan thánh, ít nhất trong Hư Thị, cũng không có ai dám động đến Diệp đan thánh.

- Đạo quả tháp?

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Hình Hồng nhìn biểu lộ của Diệp Mặc, biết Diệp Mặc căn bản là một con gà mờ, trong này cái gì cũng không biết. Gã lại lạnh nhạt nói:

- Anh biết Hư Thị tại sao lại phồn vinh như vậy không? Đương nhiên đại năng của Thánh đế giàu có của các tộc đều đến nơi này giao dịch, đây là nguyên nhân chủ yếu, còn một nguyên nhân nữa chính là Đạo quả tháp.

- Trong hư không vô tận giữa các giới, có một Hỗn độn chi tháp, tên là Đạo quả tháp. Hỗn độn chi tháp này có chín tầng, mỗi một tầng đều có một

cây Đạo quả, tầng thứ năm có cây Tử Tiêu Đạo quả. Anh là một Đan thánh, đương nhiên sẽ hiểu tác dụng của Tử Tiêu Đạo quả đúng không? Đây là Đạo quả có thể khiến Dục đạo Thánh đế lĩnh ngộ đạo vận, cảm ngộ Hóa đạo chi cơ. Nếu nói Tử Tiêu Đạo quả của tầng thứ năm chưa hấp dẫn được người khác, thì Kiền Nguyên Đạo quả ở tầng thứ bảy tôi nghĩ bất kỳ Thánh đế dưới cấp Đạo nguyên nào cũng không thể từ chối. Đó là loại Đạo quả có thể khiến người ta cảm ngộ đạo vận Đạo nguyên, thành tích Đạo nguyên chi cơ.

Lời nói của Hình Hồng lại khiến Diệp Mặc hít một hơi khí lạnh, chẳng lẽ Hư Thị lại có nhiều Thánh đế như vậy, còn cả giữa các tộc có nhiều Thánh đế như này, chính là vì Đạo quả tháp, cũng chính là Hỗn độn chi tháp đó sao? Nếu như có một tháp như này thật, thì Thánh đế thăng cấp quả thực đơn giản hơn nhiều rồi.

Nhưng Diệp Mặc trong lòng biết rõ, loại đạo thăng cấp dựa vào Đạo quả như này không phù hợp với hắn. Đạo của hắn là Hỗn độn đại đạo, dùng bản thân làm căn cơ dung hợp hỗn độn, chứng được chính là Hỗn độn vô thượng đại đạo. Hắn có thể dùng Đạo quả dung hợp với thần thông của mình, cảm ngộ đạo vận đại đạo, cũng không đơn thuần là dùng Đạo quả để thăng cấp đại đạo của mình.

- Đạo quả tháp này vào trong có quy định gì hạn chế không?

Diệp Mặc trầm giọng hỏi, nếu như Hình Hồng nói chuyện về suất của Đạo quả tháp ra, chứng tỏ vào trong Đạo quả tháp có quy định nghiêm khắc.

Hình Hồng nghe thấy Diệp Mặc hỏi về suất của Đạo quả tháp, lập tức biết Diệp Mặc chắc hẳn độn glòng rồi, mỉm cười nói:

- Người vào trong Đạo quả tháp tổng cộng có 999 người, người của Thần bảng đều có thể tiến vào. Trừ Thần bảng đi, còn có 499 suất phân chia cho các tộc, thương lâu Hư Thị tôi thì có 10 suất.

Từ lúc Hình Hồng nói chuyện cho đến giờ, Diệp Mặc đương nhiên biết thực lực của thương lâu Hư Thị chắc hẳn là số một trong Hư Thị, mà thực

lực như này không ngờ chỉ có 10 suất, khiến Diệp Mặc có chút kinh ngạc, hắn theo bản năng hỏi:

- Vậy Nhân tộc có bao nhiêu suất?

- Nhân tộc bây giờ không có suất nào.

Hình Hồng lạnh nhạt nói, hắn muốn cho Diệp Mặc biết, suất này quý giá thế nào.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, Nhân tộc tuyệt đối là một đại tộc trong các tộc, bây giờ không ngờ lại không có suất nào, chẳng lẽ Thánh đạo Tàn giới lại đổ nát như vậy sao, nhiều năm như vậy cũng không có ai đứng ra nói. Cũng khó trách Nhân tộc lại xuống dốc như vậy, trong Hư Thị gặp Nhân tộc cực ít.

- Vì sao Nhân tộc không có suất nào?

Diệp Mặc hỏi lại.

Hình Hồng dường như muốn kết giao với Diệp Mặc, ngược lại lại khác khí giải thích:

- Năm đó Thánh đạo giới Nhân tộc bị tàn phá, Hỗn nguyên Thánh đế Nhân tộc biến mất, không có quyền nói chuyện trong Hư Thị. Còn Đạo quả tháp, đó là nơi thực lực vi tôn, không có thực lực, đương nhiên không có suất tiến vào Đạo quả tháp. Nhưng Nhân tộc cũng không phải không có người nào, trên Thần bảng còn có hai Nhân tộc, bọn họ chắc hẳn là có tư cách tiến vào Đạo quả tháp.

- Làm thế nào trở thành người của Thần bảng?

Diệp Mặc trầm mặc một lúc rồi hỏi.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Hình Hồng cho rằng Diệp Mặc muốn thông qua Thần bảng có được một suất, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

- Người trên Thần bảng đều là cao thủ đỉnh phong nhất của bước đầu tiên, xếp hàng đầu, cho dù là đối mặt với Đạo nguyên Thánh đế, cũng chưa chắc đã bị giết. Diệp đan thánh, tôi không phải coi thường anh, thực tế anh là một Hóa đạo Đan thánh, cũng đứng ở mức đỉnh phong của Thánh đế rồi, con đường ma anh đi khác với người khác, không cần phải dùng tu vi chứng minh bản thân mình.

Hình Hồng sau khi nói một tràng, thấy Diệp Mặc không đáp lời, đành phải tiếp tực nói:

- Người trên Thần bảng bình thường đều căn cứ vào hội thi đấu mỗi lần trước khi Đạo quả tháp mở mà chọn, một số người muốn vào Thần bảng lúc này đều có thể lên đài khiêu chiến với cao thủ Thần bảng.

- Nếu là bình thường có người đánh bại cao thủ Thần bảng thì sao?

Diệp Mặc lại hỏi.

- Bảng Thần bảng của Hư Thị kia sẽ tự động dùng tên của người thắng cuộc thay thế.

Hình Hồng trả lời.

Diệp Mặc gật đầu tỏ vẻ hiểu ý của Hình Hồng, sau một lúc lâu nữa hắn mới nói tiếp:

- Hình tiên hữu, chẳng lẽ Đạo quả tháp kia sắp mở rồi sao?

Hình Hồng vội vàng nói:

- Không, Đạo quả tháp còn hơn trăm năm nữa mới mở, chỉ là suất vào kia chúng tôi có thể cho anh.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Vậy thì đợi khi nào Đạo quả tháp mở, chúng ta hãy nói đến vụ giao dịch kia.

Hình Hồng quýnh lên:

- Diệp đan thánh, một khi Đạo quả tháp mở, suất vào lại càng căng thẳng hơn, tôi cũng không biết có thể lấy được hay không. Hơn nữa, trong Đạo quả tháp mặc dù có nguye hiểm, nhưng Diệp đan thánh có thể đưa suất của mình cho người khác, chỉ cần người khác lấy Đạo quả ra cho anh, anh luyện chế một lò đan dược đưa cho đối phương cũng như nhau?

- Không vội, chuyện của hon trăm năm sau, ai có thể chắc được chứ?

Đừng nói Diệp Mặc không định dùng Đạo quả thăng cấp Hóa đạo, cho dù hắn định dùng Đạo quả thang cấp, cũng sẽ không dùng suất vào của hơn một trăm năm sau để giao dịch.

Thấy Diệp Mặc thực sự không có hứng thú với suất vào của Đạo quả tháp, Hình Hồng có chút vội vàng nói:

- Diệp đan thánh, cho dù anh không cần suất vào Đạo quả tháp, nhưng tiếp tục bày quầy hàng trong này, cũng cần phải có hậu đài vững chắc, nếu không tôi chắc chắn ngày mai sẽ có người đến gây rắc rối cho anh. Đừng nói là người khác, cho dù là Vạn Đồng Đồng đó, Diệp đan thánh đối phó e rằng cũng không dễ dàng gì.

Hình Hồng biết Vạn Đồng Đồng, rõ ràng trước khi đến cũng đã điều tra qua tình hình quầy hàng này của Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Điều này tôi lại tin chắc, cho nên tôi cũng quyết định ngày mai tạm thời không bày hàng. Tôi không bày hàng, người đến gây rắc rối cho tôi cũng không thể nào có lý do chứ.

Lời này của Diệp Mặc ngược lại lại là sự thật, hắn cũng không ngờ lợi nhuận của ngày đầu tiên lại kinh khủng hư này, kiểu lợi nhuận kinh khủng như này, một khi hắn tiếp tục bày hàng, chắc chắn có người đến gây rắc rối.

Trong một nơi như Hư Thị này, không có hậu đài bị người khác giết cũng là giết rồi. Cho dù Hình Hồng không đến, Diệp Mặc cũng không định tiếp tục bày hàng nữa.

Hình Hồng dừng lại, gã không ngờ Diệp Mặc lại thực sự không định tiếp tục này hàng nữa. Nếu như Diệp Mặc rời khỏi Hư Thị, thì thương lâu Hư Thị của gã đi đâu tìm một Đan thánh lợi hại như này nữa? Khi chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Hình Hồng cũng không muốn cưỡng ép Diệp Mặc.

- Diệp đan thánh là một tông sư luyện đan, nghe nói qua Quang Minh Tâm chưa?

Hình Hồng vì khuyên bảo Diệp Mặc gia nhập vào thương lâu Hư Thị, cuối cùng cũng lấy ra con át chủ bài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2158

Quanh Minh Tâm

Diệp Mặc lắc đầu, tỏ vẻ chính mình cũng chưa từng nghe nói qua, hắn là một Đan thánh không sai, nhưng hắn cũng không có sư phụ dạy bảo, tất cả bản lĩnh luyện đan của hắn, còn cả phương pháp luyện đan của hắn rất nhiều đều là do hắn tự tìm tòi ra. Cho dù là một đan dược có cùng tên, thì phương pháp luyện đan của hắn nói không chừng cũng không giống với người khác mấy.

Quang Minh Tâm quả thực hắn chưa từng nghe nói đến, cái này cũng không lấy gì làm lạ. Rất nhiều thứ, thứ mà hắn biết chưa chắc đã nhiều hơn một Tiên đế bình thường.

- Không ngờ anh lại chưa bao giờ nghe nói đến Quang Minh Tâm?

Hình Hồng có chút không tin nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc là một Hóa đạo Đan thánh, không ngờ lại chưa từng nghe nói đến Quang Minh Tâm, điều này quả thực khiến gã không dám tin.

- Xin chỉ giáo.

Diệp Mặc biết khuyết điểm của mình, khách khí ôm quyền nói.

Hình Hồng chằm chằm nhìn Diệp Mặc một hồi lâu, lúc này mới tin chắc Diệp Mặc thực sự không biết Quang Minh Tâm, gã có một cảm giác như đánh trong không khí. Mặc dù như vậy, gã vẫn giải thích:

- Anh có thể luyện chế Hóa đạo Thần đan, rõ ràng có Thiên hỏa cao cấp, mồi lửa này cho dù chưa đến Thần diễm đỉnh phong nhất, cũng đã đến Thần diễm rồi phải không?

- Đúng vậy, tôi đúng là có một mồi lửa như vậy.

Diệp Mặc ngược lại cũng không giấu diếm, hắn luyện chế Hóa đạo Thần đan, có mồi lửa cao cấp ai cũng có thể đoán ra, chuyện như này cũng không cần phải giấu diếm làm gì.

- Vậy thì anh chắc chắn biết đẳng cấp cao nhất của mồi lửa là gì đúng không?

Hình Hồng lại hỏi, nếu như Diệp Mặc nói cái này cũng không biết, thì gã thực sự bị Diệp Mặc đánh bại rồi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi chỉ biết trong Tiên giới, mồi lửa thăng cấp lên Thần diễm chính là đẳng cấp cao nhất rồi. Nhưng theo tôi đoán, Thần diễm chắc hẳn chưa phải là cấp cao nhất.

Hình Hồng thở dài, nhìn Diệp Mặc nói:

- Thật không thể tin anh có tu vi luyện đan cao minh như này, lại càng không biết bản lĩnh luyện đan của anh từ đâu mà có. Cái này cũng phải suy đoán, tôi nói cho anh biết nhé, trên cơ bản mồi lửa có thể thăng cấp lên Thần diễm, cũng đã là đỉnh phong rồi. Nhưng Thần diễm thực sự chưa phải là mồi lửa đẳng cấp cao nhất, mồi lửa có đẳng cấp cao nhất là Thánh diễm.

Diệp Mặc ngẫm nghĩ quả nhiên, Tiểu Thanh không thể nào hòa hợp Thí Đạo, hắn liền biết Thần diễm chắc hẳn chưa phải là mồi lửa đẳng cấp cao nhất rồi. Bây giờ lại nghe Hình Hồng nói còn có Thánh diễm nữa, hắn cũng không lại. Cho dù là luyện thể cũng có Thánh thể, mồi lửa cũng có Thánh diễm là chuyện bình thường.

Thấy Diệp Mặc chăm chú nghe lời của mình, Hình Hồng gật đầu nói:

- Cho dù trong toàn bộ tinh không vũ trụ, Thánh diễm cũng chỉ có vài cái mà thôi. Thánh diễn sở dĩ khó có được, là vì Thánh diễn cần có Quang

Minh Tâm để Thần diễm cao cấp thôn phệ mới có thể thăng cấp được. Còn Quang Minh Tâm là một nguyên liệu Tiên Thiên, lại càng hiếm có, cho dù là vô số vạn năm cũng chưa chắc đã gặp được một viên nhỏ.

- Quang Minh Tâm là nguyên liệu Tiên Thiên?

Diệp Mặc lại lần nữa kinh động thật sự.

Hắn là một khí thánh, đương nhiên biết sự quý giá và đáng sợ của nguyên liệu Tiên Thiên, cho dù không cần bất cứ luyện khí sư nào luyện chế, chỉ cần đặt trong tử phủ chăm sóc, thời gian dài, cũng sẽ trở thành pháp bảo vô thượng.

Hình Hồng trầm giọng nói:

- Đúng vậy, Quang Minh Tâm là nguyên liệu Tiên Thiên. Vì Quang Minh Tâm thai nghén trong thế giới Quang Minh của không gian vũ trụ, để lại cực kỳ ít ỏi, cho dù là có, cũng bị một số đại năng thu thập cho mồi lửa của mình. Quang Minh Tâm mặc dù là nguyên liệu Tiên Thiên, nhưng có hạn chế cực lớn, đó chính là Quang Minh Tâm chỉ có thể khiến mồi lửa thăng cấp lên Thánh diễm, nhưng không thể luyện chế ra các pháp bảo khác.

- Quý thương lâu định tặng Quang Minh Tâm cho tôi?

Cảm xúc của Diệp Mặc thoáng chút kích động, nếu như có Quang Minh Tâm thật, hắn giúp thương lâu Hư Thị luyện đan một thời gian, cũng không có vấn đề gì.

Hình Hồng cười trừ nói:

- Diệp đan thánh quá đề cao thương lâu Hư Thị của tôi rồi, thương lâu Hư Thị tôi mặc dù giàu có, nhưng cũng không có năng lực tặng một viên Quang Minh Tâm cho Diệp đan thánh.

Diệp Mặc nhíu mày, không có năng lực tặng, vậy thì anh nói ra làm gì? Nhưng hắn cũng không truy hỏi, tặng một thứ như này, người ta muốn tặng

thì tặng, không muốn tặng, chẳng nhẽ còn có thể ép người ta hay sao?

- Thương lâu Hư Thị của tôi mặc dù không có năng lực tặng Quang Minh Tâm cho Diệp đan thánh, nhưng có thể cung cấp một đoạn Thần linh mạch cực phẩm cho Diệp đan thánh, một tỷ hai trăm triệu thần tinh đấu giá Quang Minh Tâm.

Hình Hồng ngạo nghễ nói.

Cho dù Diệp Mặc nghe thấy hai thứ này, trong lòng cũng cực kỳ chấn động, trên người hắn bây giờ có hơn một tỷ hai trăm triệu thần tinh, đối với hắn mà nói cũng đã vô cùng giàu có rồi. Nhưng những thứ này cũng không bằng người ta tùy tiện lấy ra làm tặng phẩm cho hắn. Diệp Mặc lại biết rất rõ, ngày đầu tiên hắn kiếm được một tỷ thần tinh, không có nghĩa ngày thứ hai và thứ ba cũng có thể kiếm được nhiều như vậy.

Nhưng những thứ này không phải là thứ mà Diệp Mặc quan tâm, cái mà hắn quan tâm là lời nói của Hình Hồng, cho nên Hình Hồng nói xong, hắn lập tức liền hỏi:

- Hư Thị có Quang Minh Tâm sao? Hơn nữa còn bán Quang Minh Tâm nữa?

Hình Hồng gật đầu nói:

- Đứng vậy, Hư Thị có một viên Quang Minh Tâm, bây giờ có mấy nhà thương lâu cùng bảo vệ. Hơn nữa mười ngày sau, Quang Minh Tâm sẽ cùng với chín loại nguyên liệu nghịch thiên khác cùng được tiến hành bán đấu giá trong Hư Thị, đến lúc đó sẽ có vô số đại năng đến đây.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng nói:

- Trước tiên không nói tôi có thể mua được Quang Minh Tâm hay không, cho dù tôi mua được Quang Minh Tâm, thì Hình tiên hữu cảm thất tôi có thể giữ được Quang Minh Tâm không?

Hình Hồng mặt xám mỉm cười, lập tức nói:

- Một mình Diệp đan thánh đương nhiên không thể nào bảo vệ được Quang Minh Tâm, nhưng nếu như Diệp đan thánh gia nhập vào thương lâu Hư Thị chúng tôi, thì sẽ không có vấn đề gì rồi. Thương lâu Hư Thị chúng tôi trong Hư Thị cũng không phải là thực lực mạnh nhất, nhưng trong Hư Thị, cũng không có ai dám đến thương lâu Hư Thị chúng tôi gây chuyện.

- Nếu như có một Hỗn nguyên Thánh đế đến thì sao?

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Hình Hồng khẳng định nói:

- Hư Thị quả thật đã từng có Hỗn nguyên Thánh đế đến, tôi chắc chắn lần hội đấu giá này sẽ không có Hỗn nguyên Thánh đế đến, Hỗn nguyên Thánh đế thông thiên triệt địa, cho dù Hư Thị không tệ, cũng không thể hấp dẫn nổi những đại năng này. Huống chi Quang Minh Tâm mười ngày sau là bán ra rồi, Hỗn nguyên Thánh đế cho dù biết tin, cũng không kịp đến tranh mua rồi.

- Cám ơn ý tốt của Hình tiên hữu, tôi phải suy nghĩ thêm một chút, nhưng Quang Minh Tâm đó thì thôi vậy, tôi cũng không có hứng thú với thứ này.

Diệp Mặc đứng dậy ôm quyền nói, Diệp Mặc chưa từng nếm thử thần thông của Hỗn nguyên Thánh đế, nhưng hắn chắc rằng đừng nói là thời gian mười ngày, cho dù là thời gian một tuần hương, nói không chừng cũng đủ cho Hỗn nguyên Thánh đế từ một giới diện nào đó đến đây.

Thấy thái độ của Diệp Mặc kiên quyết, Hình Hồng đành phải đứng dậy nói:

- Diệp đan thánh suy nghĩ kỹ đi, lúc nào cũng có thể đến thương lâu Hư Thị tìm tôi. Nếu như Diệp đan thánh cảm thấy ở nơi này không thoải mái, thì có thể vào Tiên sạn của thương lâu Hư Thị chúng tôi bất cứ lúc nào.

- Được.

Diệp Mặc không muốn nói thêm gì nhiều, trực tiếp tiễn Hình Hồng đi.

Quang Minh Tâm hắn đương nhiên muốn có, nhưng Diệp Mặc biết rất rõ, một khi hắn thực sự có được sự ủng hộ của thương lâu Hư Thị mua được Quang Minh Tâm, thì cả đời này của hắn cũng xong rồi, cũng không thể nào rời khỏi thương lâu Hư Thị nửa bước. Thứ như Quang Minh Tâm, hắn là một Đan thánh và Khí thánh, nếu như không muốn, thì cũng quá ngu ngốc rồi.

Vốn dĩ Diệp Mặc cũng không định tiếp tục bày hàng bán nữa, bây giờ Quang Minh Tâm xuất hiện, hắn lại càng ngồi không yên. Bất luận có thể lấy được Quang Minh Tâm hay không, hắn cũng phải thử xem sao, hơn nữa bất luận có lấy được Quang Minh Tâm hay không, hắn cũng không thể để người khác biết hắn tham gia hội đấu giá Quang Minh Tâm này.

…

Diệp Mặc rời khỏi quầy hàng, chỉ hỏi thăm một chút ở cổng hội đấu giá trong Hư Thị, liền biết chuyện đấu giá Quang Minh Tâm. Ngoài Quang Minh Tâm còn có chín món cùng đấu giá nữa. Diệp Mặc ngoài biết được Quang Minh Tâm từ miệng Hình Hồng ra, chín thứ còn lại, hắn cũng chưa thăm dò được. Có thể đấu giá cùng Quang Minh Tâm, chắc chắn cũng không phải là thứ đơn giản.

Hội đấu giá này là Hư Thị và vài đại thế lực khác cùng tổ chức, vé vào hội đấu giá mười triệu thần tinh, còn vé có thuê phòng thậm chí lên đến năm mươi triệu thần tinh.

Theo lý giá vé cao như này, chỉ có mười món đồ, căn bản không có ai mua được. Nhưng trên thực tế, Diệp Mặc đứng một lúc, liền nhìn thấy gần trăm vé được bán ra. Diệp Mặc trong lòng thầm than người trong Hư Thị này không thiếu thần tinh, người giàu có quá nhiều.

Diệp Mặc quyết định muốn vào hội đấu giá này, nhưng cho dù hắn có muốn vào đi nữa, bây giờ cũng không dám mua ve. Hắn dứt khoát chen vào trong đám người trên phố, đi cùng họ ra khỏi Hư Thị.

Lần này hắn vì lấy được Quang Minh Tâm, nhất định phải cẩn thận, nếu không với tu vi của hắn trong một nơi như Hư Thị này, nói không chừng sẽ chết không có chỗ chôn thân.

Nếu không phải cấm chế trong Hư Thị mọc như nấm, Diệp Mặc căn bản không có cách nào bố trí truyền tống trận, hắn định bố trí một truyền tống trận trong Hư Thị.

Sau khi Diệp Mặc rời khỏi Hư Thị, lập tức bắt đầu thay đổi dung mạo và khí tức của mình, là một Khí thánh cao cấp có thể luyện chế Thần khí cực phẩm, Diệp Mặc cũng đã luyện chế cho mình một bộ pháp bảo thay đổi dung mạo, cũng không tốn nhiều sức. Cùng lắm chỉ là lãng phí một số nguyên liệu cao cấp mà hắn thu thập mà thôi.

Một ngày sau, một Dục đạo Thánh đế mình mặc Tiên bào màu đen tiến vào Hư Thị, hắn sau khi lượn vài vòng trên đường phố Hư Thị, trực tiếp mua một tấm vé có thuê phòng giá năm mươi triệu thần tinh ở phòng bán vé hội đấu giá trong Hư Thị, Diệp Mặc sở dĩ vội vàng muốn mua vé như vậy, là vì hội đấu giá lần này chỉ có mười ngàn tấm vé được bán ra mà thôi, một khi hắn đến muộn rồi, đừng nói là lấy được Quang Minh Tâm, cho dù vé vào cửa cũng không có.

Đừng nhìn nhiều người mua vé hội đấu giá, thực ra Diệp Mặc niết rõ trong Hư Thị có nhiều người còn không biết hội đấu giá này. Một khi biết, mười ngàn tấm vé, thời gian một ngày cũng sẽ bán hết sạch. Nếu không phải Hình Hồng lộ tin ra ngoài, thì Diệp Mặc cũng sẽ không biết.

Hội đấu giá của Hư Thị dường như ngày nào cũng tổ chức, không ai sẽ để ý một hội đấu giá. Rất nhiều người cũng giống như Diệp Mặc, cũng không biết hội đấu giá mấy ngày sau tổ chức sẽ nghịch thiên như vậy.

Cho nên những người đến đây mua vé, đều giống như Diệp Mặc, nghe nói một số tin tức nội tình, biết mấy ngày sau hội đấu giá này cũng không phải là một hội đấu giá đơn giản, mà là một hội đấu giá chỉ bán mười thứ bảo vật chấn động cả Hư Thị.

Sau khi mua vé xong, Diệp Mặc lại lần nữa lén lút khôi phục lại diện mạo của mình, nghênh ngang quay về gian hàng của mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2159

Chấm Dứt Ân Oán

Diệp Mặc, mấy hôm nay anh đi đâu vậy? Có người tìm anh mấy ngày rồi.

Diệp Mặc vừa xuất hiện, Thang Tiểu Du liền từ phía sau quầy hàng bước ra vội vàng hỏi.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Tôi đến nơi khác tìm mua một số nguyên liệu.

- Diệp đan thánh, anh cuối cùng cũng quay về rồi, tôi muốn mời Diệp đan thánh luyện chế giúp một lò Đấu Hồn Đan…

- Diệp đan thánh…

Diệp Mặc và Thang Tiểu Du vừa nói chuyện được một câu, phía trước quầy hàng lập tức liền chen chúc người đến.

Những người này đều đang đợi Diệp Mặc đến luyện đan, nhưng Diệp Mặc không ngờ lại biến mất cả ngày, đám người không sốt ruột mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc mau chóng đứng ra cao giọng nói:

- Các vị, gần đây nguyên liệu luyện đan của tôi tiêu hao cũng gần hết rồi. Hơn nữa vì liên tục luyện đan một ngày một đêm, thức hải của tôi cũng có chút hao tổn, cần bế quan mấy ngày, mời mọi người vài hôm nữa đến sau.

Thời gian dài luyện chế đan dược cao cấp, thức hải bị tổn thương cũng là

cái cớ bình thường, cho dù người không hiểu luyện đan cũng biết.

- Bế quan, chỉ sợ bây giờ anh không thể bế quan được.

Một giọng nói vô cùng lạnh lùng tiếp lời Diệp Mặc.

Âm thanh này quá mức lạnh lùng, hơn nữa khí thế cường đại cùng với âm thanh khuếch tán ra, khiến một số người cũng không thể không chú ý đến bên này.

- Là Vạn Đồng Đồng, Vạn Đồng Đồng xếp thứ 273 trên Thần bảng.

- Bên cạnh cô ta là Tạ Lý xếp thứ 121 trên Thần bảng.

- Lần này Diệp đan thánh phiền phức rồi.

- Ha ha, nói không chừng cơ hội của chúng ta đến rồi, đợi lát nữa Diệp đan thánh chỉ cần lên tiếng, chúng ta sẽ ra tay.

- Ngu ngốc, anh cho rằng nhân vật xếp hạng Thần bảng giống như Hóa đạo Thánh đế bình thường sao? Người ta tùy tiện một cái có thể giết chết được ba bốn Hóa đạo Thánh đế bình thường đấy.

…

Diệp Mặc nhìn người con gái nói chuyện trước mặt này, cũng biết cô chính là Vạn Đồng Đồng. Vạn Đồng Đồng tu vi Hóa đạo đỉnh phong, thân hình cao ráo, mặc dù mắt xếch, nhưng không lộ vẻ cao ngạo, cùng với thân hình cao gầy của cô, không ngờ lại cảm thấy cực kỳ khí thế.

Vạn Đồng Đồng đứng bên cạnh một tên Hóa đạo Thánh đế, đạo vận trên người lưu chuyển còn cường đại hơn Vạn Đồng Đồng, xem ra người bên cạnh cũng không nói sai, xếp hạng Thần bảng của gã cao hơn Vạn Đồng Đồng một chút. - Gan của anh cũng không nhỏ nhỉ, chẳng lẽ cho rằng anh là một Đan thánh, làm chuyện sai rồi lại có thể vô tư sao?

Vạn Đồng Đồng khinh thường chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc điềm nhiên như không có chuyện gì nói:

- Anh trai của cô tôi gặp còn chưa gặp, anh ta chết chẳng liên quan gì đến tôi. Nếu như cô cố tình đổ cái chết của anh trai lên đầu tôi, thì cứ việc.

- Anh là một Đan thánh, tôi đúng là không dám ra tay với anh bây giờ. Nếu như anh có gan, thì nhận lời khiêu chiến của tôi. Vạn Đồng Đồng tôi bây giờ chính thức khiêu chiến với anh.

Ngữ khí của Vạn Đồng Đồng trở nên bình tĩnh, không còn khinh thường và lạnh lùng như lúc trước nữa, nhưng sát ý thì đã lượn quanh thân người cô.

Cho dù Vạn Đồng Đồng không động thủ, Diệp Mặc cũng định khiêu khích Vạn Đồng Đồng ra tay với hắn, chứ đừng nói bây giờ Vạn Đồng Đồng lại chủ động ra tay với hắn rồi. Hắn không hiểu là tại sao Vạn Đồng Đồng lại muốn ra tay với hắn, nếu nói Vạn Đồng Đồng không biết cái chết của anh trai cô ấy không liên quan gì đến mình, thì Diệp Mặc tuyệt đối không dám tin.

Nếu Vạn Đồng Đồng biết cái chết của anh trai cô không liên quan đến mình rồi, cô còn muốn khiêu chiến với một Đan thánh như mình, vậy là có ý gì?

- Để người khác không quấy rầy trận khiêu chiến của chúng ta, chỉ cần anh đồng ý nhận lời khiêu chiến, thì chúng ta đến hư không đấu một trận.

Câu này của Vạn Đồng Đồng vừa nói ra, Diệp Mặc liền bừng tỉnh đại ngộ. Hóa ra Vạn Đồng Đồng không phải vì báo thù cho anh trai, mà là vì tài phú trên người mình.

Chỉ là một Hóa đạo Thánh đế, lại dám dòm ngó đồ của mình, Diệp Mặc trong lòng cũng cười khẩy, nhưng vận khí của Vạn Đồng Đồng cũng không tệ, mình sẽ không giết cô ấy.

Vốn dĩ Diệp Mặc hao tâm tổn trí làm thế nào để biến mất khỏi Hư Thị,

bây giờ thì khỏe rồi. Hắn chỉ cần bị Vạn Đồng Đồng đánh chạy, sau đó đổi một bộ hành trang đến tranh mua Quang Minh Tâm là được.

Diệp Mặc cũng không nói nhiều, trực tiếp nói với Thang Tiểu Du:

- Cô cứ làm việc của cô đi, tôi phải kết thúc ân oán với Vạn Đồng Đồng này đã.

Thang Tiểu Du mau chóng nói:

- Diệp Mặc, cái này không liên quan gì đến anh mà, tại sao anh phải đánh nhau với cô ta làm gì?

Trong mắt Thang Tiểu Du, Diệp Mặc tuyệt đối không phải là đối thủ của Vạn Đồng Đồng. Diệp Mặc đánh nhau với Vạn Đồng Đồng, thì chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Ánh mắt Vạn Đồng Đồng lóe lên vẻ sung sướng, lập tức nói:

- Xem anh có mấy phần dũng cảm, chỉ cần anh có thể chống cự được nửa tuần hương trong tay tôi, thì tôi có thể tha mạng cho anh.

Sau đó cô quay đầu nói với người đàn ông bên cạnh:

- Tạ sư huynh, anh đợi tôi trong Hư Thị nửa ngày, tôi báo thù cho anh trai tôi xong rồi sẽ lập tức quay lại.

Nói xong, cô lạnh lùng liếc nhì Diệp Mặc:

- Đi thôi.

Giọng nói vừa dứt, người cô cũng đã lao ra bên ngoài Hư Thị, nếu không phải trong Hư Thị đâu đâu cũng là cấm chế, nói không chừng cô chỉ lắc mình một cái đã lao ra khỏi Hư Thị rồi.

Diệp Mặc đương nhiên không có chút do dự liền đi theo. Vạn Đồng Đồng đến giúp hắn làm yểm hộ mất tích, cái này đương nhiên hắn có lợi.

…

Sau khi rời khỏi Hư Thị, Vạn Đồng Đồng trực tiếp phóng ra một Thần khí phi hành thượng phẩm, thẳng đường bay nhanh. Diệp Mặc đương nhiên cũng lấy ra Thời Không Thoa của mình, theo sát Vạn Đồng Đồng.

Diệp Mặc mặc dù đi theo Vạn Đồng Đồng, nhưng hắn không phải chút chuyện cũng không làm, trên đường hắn để lại dấu tích rõ ràng.

Vạn Đồng Đồng căn bản cũng không chú ý Diệp Mặc để lại dấu tích, lúc này cô nhìn thấy pháp bảo phi hành của Diệp Mặc, trong lòng thầm kinh hỷ. Đúng như Diệp Mặc đoán, cô và Tạ Lý bàn bạc kỹ rồi, sau khi giết được Diệp Mặc, sau đó sẽ cùng chia đồ trên người Diệp Mặc. Nếu không với năng lực của cô làm sao có thể điều tra ra được cái chết của anh trai cô không liên quan đến Diệp Mặc? Một ngày trước cô còn tung tin đồn, chính là hành động hôm nay.

Nửa ngày sau, Vạn Đồng Đồng dừng lại, tùy tay ném ra một trận bàn truyền tống nói:

- Giao tất cả đồ trên người anh ra, có lẽ tôi có thể không giết anh.

Diệp Mặc căn bản cũng không nói gì nhiều với người con gái này, trực tiếp phóng Tử Đao ra chém một nhát. Nếu không phải hắn lợi dụng người con gái này tiến vào Hư Thị truyền lời cho hắn, thì một đao này của hắn đã bổ trúng người con gái này, Hóa đạo Thánh đế thì sao chứ?

Đao đạo thần thông Liệt Ngân, thần thông Liệt Ngân trong tất cả thần thông của Diệp Mặc, chỉ có thể tính là một thần thông bình thường, nhưng một đao này của Diệp Mặc lại toàn lực chém ra, hắn cũng muốn xem Top 300 trong Thần bảng rốt cục có bản lĩnh gì.

Vạn Đồng Đồng không ngờ Diệp Mặc căn bản không nói gì, liền ra tay luôn. Cô là nhân vật trên Thần bảng, đương nhiên sẽ không sợ Diệp Mặc. Trong nháy mắt, một đường vòng tròn ngũ sắc cũng đã đượcphóng ra.

Năm đường ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt biến thành bộ thuẫn ngũ sắc, chặn lại đường đao tím hồng của Diệp Mặc.

Bùm…

Một tiếng nổ vang trời, Liệt Ngân tím hồng của Tử Đao giáng lên trên hộ thuẫn ngũ sắc, khơi dậy thần mang rực rỡ đầy trời.

Vạn Đồng Đồng cảm thấy thức hải từng trận cuồn cuộn, trong lòng càng khiếp sợ. Mặc dù chỉ là đơn giản so chiêu, nhưng thần nguyên và thần thức cường đại của Diệp Mặc cũng khiến cô không dám tin.

Cô là nhân vật trong Thần Bảng, Hóa đạo đỉnh phong bình thường trong mắt cô căn bản cũng chẳng là gì, một chiêu của đối phương mặc dù chủ động đánh ra, có thể khiến thức hải của cô chấn động, chính là đối phương cũng đã mạnh hơn Hóa đạo Thánh đế bình thường, chẳng trách lại dám ra tay với mình, là ỷ tu vi của mình không kém.

Cho dù tu vi không kém đi nữa, bản thân mình muốn giết hắn, cũng không cần phí tâm tư gì. Vạn Đồng Đồng vừa mới nghĩ đến đây, trận bàn lúc trước cô ném ra phát ra những ánh sáng lóe sáng, ngay lập tức thân hình Tạ Lý xuất hiện bên cạnh.

- Tã sư huynh, tu vi của người này cũng không yếu, mạnh hơn so với những Hóa đạo Thánh đế bình thường.

Vạn Đồng Đồng nhìn Tạ Lý đến, lập tức liền nói.

Tạ Lý cười một tiếng:

- Chẳng trách dám một mình ra ngoài, hóa ra ỷ vào mấy thứ này. Nghe nói người này một ngày kiếm được gần một tỉ thần tinh, cón có một đống nguyên liệu và Thần linh thảo. Tôi đoán trên người anh bây giờ cũng không ít Thần đan, Đồng Đồng sư muội, chúng ta tốc chiến tốc thắng…

Tạ Lý đang nói chuyện cũng đã phóng ra pháp bảo của mình, chỉ có điều

pháp bảo của gã còn chưa đập đến Diệp Mặc, Diệp Mặc sớm đã Na di biến mất.

- Na di, chúng ta đuổi theo, cho dù hắn có Na di, cũng đừng mong chạy thoát.

Tạ Lý cười khẩy nói:

- Người này xem ra không phải là một Dục đao Thánh đế bình thường, hắn không ngờ lại thoát khỏi lĩnh vực cộng hưởng của hia chúng ta, nói không chừng trên người còn bí mật gì đó.

- Không đúng, hắn đi thì đi rồi, tại sao lại vứt lại một số tàn phiến pháp bảo, còn vứt lại một số áo giáp vỡ vụn này nữa?

Vạn Đồng Đồng đưa tay chộp lấy mấy tàn vụn pháp bảo từ chỗ Diệp Mặc biến mất, cau mày nói.

- Ha ha… Hai vị vừa rồi cũng phát tài rồi nhỉ, chúng tôi cũng coi như đến kịp, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy một số tàn phiến pháp bảo. Cũng đúng, chỉ là một Dục đạo Thánh đế có thể chống cự được mấy giây dưới tay hai vị cũng đã là không tệ rồi.

Vạn Đồng Đồng và Tạ Lý còn chưa rời đi, một giọng cười to truyền đến, sau đó lại có mấy bóng người hạ xuống xung quanh.

Tạ Lý cau mày nói:

- Bách Lý Hoành, anh nói vậy là có ý gì?

Nếu không phải vì Bách Lý Hoành cũng là nhân vật trong Thần bảng, Tạ Lý sớm đã ra tay rồi, xếp hạng của người ta thấp hơn gã vài bậc, ra tay đối với gã mà nói cũng không có lợi gì.

Tổng cộng có ba người đến, người đàn ông cầm đầu kia nghe thấy Tạ Lý nói vậy, cười khẩy nói:

- Người ngay không nói tiếng lóng, đừng nói với tôi lài là chuyện báo thù của Vạn Đồng Đồng, Diệp đan thánh kia chúng tôi cũng đã theo dõi cả ngày rồi, Tiên tài và Thần tinh trên người hắn chúng tôi cũng không cần nhiều, hai vị chỉ cần chia 2/5 cho chúng tôi là được.

Lúc này Tạ Lý và Vạn Đồng Đồng cuối cùng cũng hiểu Diệp Mặc vất lại những thứ này là có ý gì, bọn họ không kịp tức giận Diệp Mặc vô sỉ, vì lúc này bọn họ đang đối diện với ba tên Hóa đạo Thánh đế không kém gì bọn họ, chuyện đã đến nước này, giải thích cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Không ai tin một Dục đạo Thánh đế, có thể chạy thoát trong vòng khóa của hai cao thủ Thần bảng, huống chi còn để lại nhiều dấu vết hiện trường như này nữa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2160

Linh Bảo Tiên Thiên

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không để ý đến chuyện sống chết của Vạn Đồng Đồng, lúc này hắn cũng đã xuất hiện ở một nơi cách chỗ đáng nhau rất xa rồi. Đừng nói Vạn Đồng Đồng và Tạ Lý bị đám người kia chặn lại, cho dù bọn họ không bị người ta chặn lại, muốn đuổi kịp hắn cũng đừng có mơ.

Nếu không phải muốn mượn hai người lấy cớ cho hắn đào tẩu, hắn liền muốn giết hai người này tại chỗ. Còn bố trí khi hắn chạy trốn kia, đó chỉ là ăn may mà thôi. Diệp Mặc cũng không hy vọng nhất định có thể lừa được Vạn Đồng Đồng và Tạ Lý, nhưng nếu thực sự có người có thể căn cứ theo dấu vết hắn để lại mà đuổi đến, lừa được hai người này, cũng không phải là không có khả năng.

Hắn sau khi tu luyện vài ngày trong Thế giới trang vàng, ngày hội đấu giá hôm đó lại lần nữa biến mình thành một Đạo nguyên Thánh đế áo đen tiến vào trong Hư Thị.

Diệp Mặc tin rằng tuyệt đối sẽ không có ai có thể nhận ra hắn, cho dù là Hỗn nguyên Thánh đế, cũng cần phải biết hắn từ trước mới có thể nhận ra hắn. Lúc này hắn cũng đã biến thành một Đạo nguyên Thánh đế áo đen mặt mũi hung ác, hoàn toàn khác với hình tượng lúc trước.

Phần lớn công pháp ẩn nấp, đều là áp chế tu vi của mình thấp xuống, chỉ có Diệp Mặc mới có thể đem công pháp ẩn nấp của mình làm tu vi cao hơn, để công pháp của hắn biểu hiện tăng cao hơn, lúc trước hắn cũng chuyên tâm nghiên cứu, bây giờ quả nhiên có thể dùng đến.

Diệp Mặc vào Hư Thị, lập tức liền biết tin tức hội đấu giá nghịch thiên

kia cũng đã lộ ra ngoài, ở cổng hội đấu giá cũng đã chật kín Thánh đế các tộc, những Thánh đế này đều là vì mua một tấm vé. Rất nhiều người biết rõ, cho dù tiến vào hiện trường hội đấu giá, cũng không thể nào mua được những đồ tốt kia, nhưng cho dù là vì để chứng kiến đồ tốt một chút, tốn mười triệu thần tinh cũng đáng.

Diệp Mặc trong lòng thầm nhủ may mắn, may mà hắn mua vé sớm, nếu không bây giờ muốn vào cũng không vào được. Từ phương diện này mà nói, Đạo nguyên Thánh đế kia của thương lâu Hư Thị cũng coi như giúp hắn được tí chút.

Nếu sớm biết như này, hắn mua nhiều vé vào hơn một chút để bây giờ làm con buôn, ngược lại cũng có thể kiếm thêm chút đỉnh. Diệp Mặc biết rõ, cách kiếm thần tinh như này, hắng cũng chỉ là nghĩ mà thôi, nếu như hắn muốn có Quang Minh Tâm thực sự, thì không thể làm nghững chuyện như này.

Hội đấu giá còn một canh giờ nữa mới mở cửa, Diệp Mặc lượn vài vòng, lại lần nữa đến trước quầy hàng của mình.

Quay lại trước quầy hàng, Diệp Mặc kinh ngạc phát hiện biển hiệu Lạc Nguyệt Đan Khí Thánh Các vẫn còn, hơn nữa hắn rõ ràng không còn ở quầy hàng này nữa rồi, nhưng trước quầy hàng của hắn vẫn còn hơn chục Thánh đế đang nhỏ giọng bàn tán gì đó.

Diệp Mặc tiến gần hơn chút, những người này bàn tán hắn nghe rất rõ.

- Thật là tiếc, một Hóa đạo Đan thánh tốt như Diệp đan thánh, không ngờ chỉ luyện đan một ngày, liền bị người ta giết rồi.

- Đúng vậy, lúc trước chủ quầy tên Vạn Phi Tiệp và Diệp đan thánh căn bản không có chút quan hệ nào, Vạn Đồng Đồng lãi ỷ mình là nhân vật trong Thần bảng, đúng là không biết lẽ phải là gì.

- Cô ấy cũng coi là ác hữu ác báo, giết Diệp đan thánh thì sao, cuối cùng

chẳng phải cũng bị người ta đánh cho trọng thương đấy sao? Nếu không phải cô ấy có một lá bùa Na Di tinh không, nói không chừng cô ấy sớm đã mất mạng rồi.

…

Diệp Mặc nghe mấy người này bàn tán, mới biết kế ám toán của hắn cũng có tác dụng, thậm chí Vạn Đồng Đồng kia còn bị người khác đánh thành trọng thương. Tâm trạng của Diệp Mặc lập tức trở nên rất tốt, hắn không thể đích thân giáo huấn cho Vạn Đồng Đồng kia một bài học, những tên kiếm ăn phi pháo này giáo huấn cô ấy một bài học cũng coi là giúp hắn hả cơn giận rồi.

- Mọi người nói Diệp đan thánh bị giết rồi?

Một giọng nói vô cùng nghiêm nghị đột nhiên vang lên, cho dù tâm thần Diệp Mặc cũng suýt chút nữa bị giọng nói nghiêm nghị này xâm lấn.

Diệp Mặc lập tức cẩn thận, người này tuyệt đối là một Đạo nguyên Thánh đế đỉnh phong, từ sát lệ chi khí của gã khi nói chuyện có thể nghe ra, người này giết quá nhiều người rồi. Hắn đánh giá người nói chuyện này một chút, tóc tai giống như bù xù kết lại một chỗ, trên mặt hiện ra hàng loạt ánh sáng xanh, cho dù không nhìn ra tu vi của người này, cũng biết đây tuyệt đối là một tên Đạo nguyên Thánh đế giết người như ngóe.

- Đúng vậy, Diệp đan thánh bị giết rồi. Vạn Đồng Đồng và Tạ Lý truy sát hắn, kết quả trong hư không Diệp đan thánh bị hai người này giết chết.

Mấy người bàn tán bên cạnh rõ ràng cũng nhìn ra lai lịch của người này lợi hại, mau chóng trả lời, không dám chần chừ chút nào.

Thánh đế mặt xanh này lập tức nhíu mày, hừ lạnh một tiếng nói:

- Vạn Đồng Đồng và Tạ Lý kia ở đâu?

- Sau đó hai người này cũng bị người ta đánh thành trọng thương, dùng

bí thuật chạy thoát.

- Người đánh thương bọn họ ở đâu? Tên gì?

- Là Bách Lý Hoành và…

Thánh đế bên cạnh sau khi trả lời tên Bách Lý Hoành, Thánh đế mặt xanh đang hỏi thăm này cũng đã biến mất.

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Thánh đế mặt xanh biến mất này, hắn chưa bao giờ gặp người này, đương nhiên cũng không biết người này, sao người này thoạt nhìn lại có dáng vẻ vội vàng tìm hắn vậy?

Một Đạo nguyên Thánh đế, hơn nữa còn là một Đạo nguyên Thánh đế thoạt nhì rất lợi hại đi tìm hắn, Diệp Mặc đương nhiên không ăn no rỗi việc chạy đến báo cáo với gã, mình chính là Diệp đan thánh kia. Trước khi không có thực lực, hắn đến thương lâu Hư Thị cũng không dám gia nhập, đừng nói gì đến đi tìm một Đạo nguyên Thánh đế xa lạ.

Quầy hàng này vẫn còn ở đây, đoán chừng cũng là vì liên quan đến Thương lâu Hư Thị, thương lâu Hư Thị nói không chừng còn hy vọng hắn chưa bị giết, sau đó quay về đây.

Nhưng Diệp Mặc cho dù với thân phận ban đầu quay về Hư Thị, ít nhất cũng phải đợi hắn Hóa đạo xong, hoặc là Đạo nguyên Thánh đế rồi tính sau.

Diệp Mặc rời khỏi nơi này, khi quay về cổng hội đấu giá Hư Thị, hội đấu giá cũng đã bắt đầu rồi.

Một Đạo nguyên Thánh đế mặt mũi tràn đầy khí nham hiểm, còn mang theo cảm xúc thô bạo tiến vào hội đấu giá, rõ ràng không có ai dám đến nói nhảm một câu nào.

Phòng thuê năm mươi triệu thần tinh có thể nói là thứ Diệp Mặc chưa từng thấy bao giờ, hắn chắc rằng hội đấu giá tổ chức lần này ít nhất cũng phải kiếm được một hai tỉ thần tinh. Cái này thoạt nhìn rất nhiều, Diệp Mặc

lại biết số thần tinh này cũng không nhiều, cho dù không để ý đến những thứ khác, chỉ là Quang Minh Tâm cũng cần mấy Đạo nguyên Thánh đế bảo vệ, những Đạo nguyên Thánh đế bảo vệ vật phẩm của hội đấu giá, cũng cần phải mất phí.

Sau khi tiến vào phòng thuê, Diệp Mặc cảm thấy căn phòng năm mươi triệu này cũng chỉ vậy mà thôi, cùng lắm có thể một số cấm chế. Còn diện tích lớn nhỏ và Tiên quả chiêu đãi, thậm chí cũng không bằng phòng riêng trong hội đấu giá bình thường mà hắn gặp.

Đối với những thứ này, Diệp Mặc căn bản cũng không để ý, đừng nói trong phòng còn có Tiên quả và Tiên tửu, cho dù không có gì hắn cũng không để ý. Việc đầu tiên sau khi hắn bước vào phòng, chính là không ngừng bố trí các loại cấm chế. Bất luận thế nào, hắn tuyệt đối sẽ không cho thần thức của người khác quét vào trong phòng hắn.

Hội đấu giá rất lớn, bất luận là người trong phòng thuê hay là người ngồi trong đại sảnh, đều không thể nào nhìn thấy đối phương. Trong này, cho dù là vị trí bình thường trong đại sảnh, cũng có cấm chế phòng hộ, tuyệt đối không cho phép thần thức của người khác quét vào trong.

Tất cả những người đến tham gia hội đấu giá chỉ có thể nhìn thấy một nơi, đó chính là đài đấu giá chính giữa phòng đấu giá.

Diệp Mặc sau khi bố trí cấm chế xong, liền ngồi một tuần hương, trong hội đấu giá liền xuất hiện một lão già áo nâu. Cho dù là cấm chế ngăn cách, Diệp Mặc cũng có thể nhìn ra lão già này là một Đạo nguyên Thánh đế.

Đến người chủ trì hội đấu giá cũng là cường gỉa Đạo nguyên, có thể thấy mười thứ đồ trong hội đấu giá này cũng không đơn giản.

Lão già áo nâu này đứng trên sân khấu trong phòng đấu giá, ôm quyền nói với mọi người:

- Các vị tiên hữu, mọi người đến đây đều biết chúng tôi hôm nay có

mười thứ được đấu giá, mỗi một loại đều là bảo vật chấn động một giới. Tôi cũng không nói nhiều nữa, bây giờ món đấu giá đầu tiên tên Tru Tiên Ly Địa Giám…

Diệp Mặc không biết cái gì là Tru Tiên Ly Địa Giám, nhưng lão già Đạo nguyên này vừa mới nói ra tên Tru Tiên Ly Địa Giám, trong đại sảnh và tất cả các phòng đều có chút rối loạn, rõ ràng thứ này cực kỳ quý giá.

Lão già áo nâu bình tĩnh giơ tay lên, đợi tất cả bình tĩnh lại, lúc này mới nói:

- Tôi nghĩ những người đến đây tham gia hội đấu giá, không biết đến Tru Tiên Ly Địa Giám có thể không nhiều, hoặc là không có. Không sai, Tru Tiên Ly Địa Giám là một linh bảo Tiên Thiên.

Diệp Mặc nghe thấy bốn chữ Linh bảo Tiên Thiên này, trong lòng lập tức hít một hơi lạnh, thứ này lấy ra đấu giá sao? Cho dù Hỗn nguyên Thánh đế cũng muốn cướp, giá của linh bảo Tiên Thiên Diệp Mặc đương nhiên biết rõ. Đây là tầng cấp Tiên Thiên, còn cao hơn mấy lần so với Thần khí cực phẩm, nhưng không phải là thứ có thể luyện chế. Ai ngốc thế? Không ngờ lại đem linh bảo Tiên Thiên ra đấu giá?

Đừng nhìn hắn bây giờ đồ tốt có nhiều, ngoài 36 viên Lôi Hải Thần Châu có thể là linh bảo Tiên Thiên ra, những thứ còn lại cũng chỉ có Thí Đạo thương không thể luyện hóa được có thể là linh bão Tiên Thiên. Cho dù là Kim Cương Đại Thừa Đồ chắc hẳn cũng không phải là linh bảo Tiên thiên, còn hồ lô Tam Bảo hắn còn chưa gom đủ. Con dao găm Dung Không mặc dù không tệ, nhưng Diệp Mặc đoán chừng cũng không phải là bảo vật Tiên Thiên.

Còn trong hội đấu giá này không ngờ lại xuất hiện linh bảo Tiên Thiên, Diệp Mặc làm sao có thể không chấn động được chứ. So với linh bảo Tiên Thiên, Quang Minh Tâm dường như cũng không phải chói mắt lắm.

Lão già áo nâu ho khan một tiếng tiếp tục nói:

- Đương nhiên, Tru Tiên Ly Địa Giám này mặc dù là linh bảo Tiên Thiên, nhưng vì một số nguyên nhân nên có phần bị hư hỏng, giá trị cũng đã không được tính là bảo vật Tiên Thiên rồi.

Nghe đến đó, Diệp Mặc mới thầm nghĩ của đúng, nếu như linh bảo Tiên Thiên không bị hư hỏng lấy ra, thì quả thực nghe rợn cả người. Nhưng cho dù bảo vật Tiên Thiên bị hư hỏng, cũng không phải là thứ mà Thần khí cực phẩm bình thường có thể so sánh được.

Cho đến khi lãi già áo nâu kia nói ra bảo vật Tiên Thiên bị hư hỏng, sự bạo động bên dưới mớ hơi trấn an được một chút, những vẫn có thể nhìn ra, rất nhiều người muốn có được linh bảo Tiên Thiên tàn phá này.

Lão già áo nâu không tiếp tục giới thiệu nữa, đặt hộp gỗ lên trên bàn đấu giá, lấy một cái đinh vuông có bốn tai màu đen ra. Biết rõ Tru Tiên Ly Địa Giám này bị hư hỏng, nhưng khí thế và uy thế pháp bảo cường đại đó vẫn khiến tất cả mọi người cảm nhận được. Thần thức quét lên trên, lập tức liền cảm nhận được thức hải rung động. Chẳng trách tên Tru Tiên Giám, đúng là danh bất hư truyền.

Thần thức Diệp Mặc quét lên trên Tru Tiên Ly Địa Giám này, phát hiện bốn tai của Đại Giám này hình rồng, chỉ có điều hai tai đã bị nghiền nát, tỉ lệ hư hỏng cũng không thấp.

- Tru Tiên Ly Địa Giám này không có giá sàn, người nào ra giá cao thì được, bây giờ bắt đầu đấu giá.

Lão già áo nâu sau khi để mọi người quan sát Tru Tiên Ly Địa Giám, lập tức cất Tru Tiên Ly Địa Giám nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2161

Đấu Giá Nghịch Thiên

200 triệu thần tinh, cộng thêm hai đoạn Thần linh mạch trung phẩm.

Lập tức có người báo giá.

Diệp Mặc mặc dù cũng không có hứng thú với Tru Tiên Ly Địa Giám này, nhưng trong lòng vẫn trầm xuống khi thấy người đầu tiên kia báo giá.

Tru Tiên Ly Địa Giám hỏng bị người thứ nhất báo giá như này, rõ ràng cuối cùng giá bán cũng sẽ cao hơn rất nhiều, thậm chí gấp mười lần báo giá đầu tiên cũng có thể. Bởi vậy có thể thấy giá của Quang Minh Tâm còn cao hơn thứ này, hắn có thực lực mua được thứ này không vẫn là một nghi vấn.

Lúc này hắn có hơn một tỉ hai trăm triệu thần tinh, còn có hai đoạn Thần linh mạch cực phẩm, trong đó một đoạn bị hỏng. Ngoài ra, hắn còn có mấy đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, còn trung phẩm Diệp Mặc căn bản cũng không tính đến. Mua bảo vật Tiên Thiên này, dùng Thần linh mạch trung phẩm tuyệt đối là không được.

- 500 triệu thần tinh, cộng thêm một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

Lập tức lại có người báo giá cao hơn, hơn nữa cao hơn cũng không phải một ít chút.

Giá của Tru Tiên Ly Địa Giám không ngừng được nâng lên, cuối cùng bị người ta dùng một tỉ một trăm triệu thần tinh, một đoạn Thần linh mạch cực phẩm mua. Trong quá trình này, Diệp Mặc cũng không ra giá.

Đạo nguyên Thánh đế chủ trì đấu giá trực tiếp dùng truyền tống trận trên

đài đấu giá, chuyển Tru Tiên Ly Địa Giám cho người ra giá một tỉ một trăm triệu thần tinh kia xong, lúc này mới lấy ra hộp ngọc thứ hai cao giọng nói:

- Vật phẩm đấu giá thứ hai này tôi tin rằng sẽ không ai là không biết, là một đóa Tinh Không Liên…

Ba chữ Tinh Không Liên vừa mới được nói ra, hiện trường bắt đầu chấn động. Diệp Mặc cũng vô cùng chấn động, đây rốt cục là hội đấu giá như thế nào? Chẳng những có linh bảo Tiên Thiên, còn có thể lấy ra Tinh Không Liên.

Lúc trước hắn mua được Cửu Tinh Trúc trong Ảnh Hư Bảo, còn nghĩ đến Tinh Không Liên, không ngờ bây giờ có thể thực sự nhìn thấy rồi. Tinh Không Liên có chín cánh, không có đài sen, lại có một liên quả. Chỉ ăn liên quả thôi cũng có thể cảm ngộ được Đạo nguyên, nếu đặt cùng với đài sen luyện đan, thì có thể hình thành Tinh Không Đạo Đan.

Kiền Nguyên quả cũng là Đạo quả có thể cảm ngộ được Đạo nguyên, nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, giá trị của Kiền Nguyên quả còn kém xa Tinh Không Liên. Đừng nói Diệp Mặc muốn, đồ tốt như này không ai là không muốn có được.

Đạo nguyên Thánh đế chủ trì hội đấu giá rõ ràng biết hiệu quả sau khi lấy Tinh Không Liên ra, lão giơ tay trấn tĩnh mọi người lại, lúc này mới tiếp tục nói:

- Tinh Không Liên là người khác gửi ở đây để đấu giá, giá cao thấp cuối cùng cũng không phải do tôi định đoạt, mà là do người ký gửi truyền tin đến, cho nên nếu có người đua ra giá khiến người ký gửi động lòng, thì Tinh Không Liên chính là của người đó. Tinh Không Liên cũng không có giá sàn, bây giờ mời mọi người đấu giá.

- Tôi ra 800 triệu thần tinh, cộng thêm một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

Lập tức có người báo giá, người có thể đưa ra giá 800 triệu thần tinh, trên cơ bản cũng là ngồi trong phòng thuê rồi.

- Một tỉ thần tinh, thêm một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, công thêm một viên Độ Duyên Tinh.

Cái giá này Diệp Mặc cực kỳ chấn động, đáng tiếc Tinh Không Liên không phải là của hắn, Độ Duyên Tinh là thứ cục tốt, có thể luyện chế Thần Mục Đan. Cho dù không luyện chế đan dược, Độ Duyên Tinh cũng có thể sáng mắt, nhưng cực khó có được, là Thần linh vật tốt nhất chỉ sau Đạo quả.

Trong Thánh đạo Tàn giới, vì tàn phá nhiều năm, thiếu thốn Đan thánh, tác dụng của Thần linh mạch cũng không lớn lắm. Cho nên Thần linh thảo mặc dù có tốt xấu, giá trị chênh lệch cũng rất lờn, nhưng không có đẳng cấp phân chia rõ rệt. Nhưng trong Hư Thị, trong những giới khác, mặc dù phân chia Thần linh thảo rất mơ hồ, nhưng cũng rõ ràng hơn Thánh đạo Tàn giới. Thần linh thảo phân chia đẳng cấp cao trung thấp, còn Độ Duyên Tinh thì thuộc Thần linh thảo cao cấp.

Giá tiền này chỉ là báo giá thứ hai, nhưng lại khiến hiện trường tĩnh lặng. Rõ ràng giá của Độ Duyên Tinh không thấp, không có nhiều người có thẻ lấy ra Thần linh thảo cân xứng, lên trên nữa chính là Đạo quả, cũng không phải mỗi loại đều có giá trị như của Độ Duyên Tinh.

- Còn có ai báo giá nữa không?

Đạo nguyên Thánh đế cũng biết giá này có chút khó xử rồi. Giá một tỉ thần tonh cũng không cao, nhưng Độ Duyên Tinh lại khiến rất nhiều người không ra giá nữa. Những người đến đây tham gia đấu giá đều không phải là người bình thường, biết rõ giá mà mình báo ra không có tác dụng gì, nên cũng không ai ôm hi vọng may mắn.

Trong khi mọi người đều cho rằng Tinh Không Liên chính là cái giá này, thì trận pháp hiển thị khổng lồ trên đài đấu giá lại xuất hiện một giá mới:

- Một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, cộng thêm hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả.

Cái giá này vừa ra, lập tức khiến hiện trường chấn động, Tinh Không Liên thuộc hàng Đạo quả, giá của nó cũng cao hơn nhiều so với những Đạo quả thông thường. Nhưng Thái Sơ Đạo Văn quả cũng là Đạo quả, mặc dù không bằng Tinh Không Liên, người ta liền lúc lấy ra được hai quả, khuyết điểm duy nhất của cái giá này là không có thần tinh.

Cái giá này tất nhiên là do Diệp Mặc báo ra, Diệp Mặc sau khi báo giá, lại càng không có ai dám báo giá thêm nữa. Một lần lấy ra hai Đạo quả, cho dù là Đạo nguyên đỉnh phong cũng không giàu có như này.

Cho dù là Đạo nguyên Thánh đế tổ chức hội đấu giá cũng có chút rung động, lão không hiểu người ra giá này có đồ tốt như này, tại sao lại không lấy gửi hội đấu giá giúp?

Lại đợi một hồi lâu nữa, đúng là không có ai báo giá thêm, hai cái giá cuối cùng mỗi người mỗi vẻ, chỉ có thể xem người có Tinh Không Liên chọn giá của ai mà thôi.

Hiện trường đấu giá yên tĩnh, nhưng lúc này mọi người trong lòng đều khó có thể bình tĩnh trở lại, vì chính sách bảo mật của hội đấu giá, người ký gửi và người ra giá đều không thể bạo lộ thân phận. Đám người khó có thể bình tĩnh là muốn biết người ra Thái Sơ Đạo Văn quả, còn Thái Sơ Đạo Văn quả nữa không. Nếu như còn, thì hắn có lấy ra nữa hay không?

Sau mười mấy giây, Đạo nguyên Thánh đế chủ trì hội đấu giá lại lần nữa cao giọng nói:

- Chủ nhân của Tinh Không Liên chọn một tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, cộng một viên Độ Duyên Tinh. Nhưng anh ta muốn hỏi tiên hữu ra giá Thái Sơ Đạo Văn quả, có đồng ý lấy đồ khác của anh ta đổi lấy hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả không?

Diệp Mặc chẳng thèm trả lời, trực tiếp xóa báo giá của mình đi.

Thấy Diệp Mặc xóa báo giá, Đạo nguyên Thánh đế này cũng biết Diệp Mặc không đồng ý, tiến hành giao hàng.

Khi Đạo nguyên Thánh đế này giao hàng xong, chuẩn bị lấy ra đồ thứ ba, thì đột nhiên có một giọng nói vang lên:

- Tôi dùng 200 triệu thần tinh cộng một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, đổi lấy một quả Thái Sơ Đạo Văn quả, xin hỏi tiên hữu kia có đồng ý hay không?

Âm thanh đột ngột này rõ ràng không phù hợp với quy định của hội đấu giá, lão già Đạp nguyên kia vẫn không nói gì. Đối với lão mà nói, phá quy định một chút, có thêm một vụ giao dịch, đấu giá cũng có thêm chút hoa hồng.

Một lát sau, không có ai trả lời, đám người cũng đã hiểu, người có Thái Sơ Đạo Văn quả này không thiếu thần tinh, đáng tiếc là, Thái Sơ Đạo Văn quả của hắn không tham gia đấu giá.

Lão già Đạo nguyên kia lấy ra một hộp ngọc đứng dậy:

- Món thứ ba muốn đấu giá tên Huyền Quang Thiên Ô Thuyền, là một món Thần khí phi hành cực phẩm từ viễn cổ để lại, hơn nữa là pháp bảo cao cấp trong Thần khí phi hành cực phẩm, thích hợp với vượt hư không…

Thần khí phi hành cực phẩm cũng là một đồ tốt cao cấp, nhưng Diệp Mặc cũng thở phào, nếu như lại lấy ra một bảo vật Tiên Thiên, hắn cũng không có lời nào có thể hình dung được rồi.

Thần khí phi hành cực phẩm trong mắt Diệp Mặc không bằng pháp bảo Tiên Thiên, không bằng Tinh Không Liên, nhưng trong mắt những Thánh đế khác thì lại không kém gì so với hai món trước, hơn nữa đấu giá lại càng quyết liệt hơn, khiến Diệp Mặc nghĩ, hắn có phải đi tìm một số nguyên liệu luyện khí cao cấp, sau đó chuyên tâm luyện chế pháp bảo phi hành cực phẩm

không?

Cuối cùng Thần khí phi hành cực phẩm Huyền Quang Thiên Ô Thuyền này bị một người mua với giá một tỉ bảy trăm triệu thần tinh, Diệp Mặc chỉ có thể tiếp tục thầm than người ta giài có, lúc này hắn cũng đã biết, trong một nơi như Hư Thị này, hoặc là giới diện cao cấp hoàn chỉnh khác, chỉ cần có bản lĩnh, muốn kiếm thần tinh dường như cũng không phải chuyện đặc biệt khó khăn gì.

Đạo nguyên Thánh đế chủ trì đấu giá không nói gì nhiều, cũng không thay đổi không khí, nhưng hội đấu giá tiến hành đến bây giờ, mỗi một thứ đồ đều có giá trị liên thành, nói pháp bảo chấn động một giới cũng chẳng có gì là lạ. Không khí hội đấu giá căn bản cũng không cần lão khuấy động, ngược lại càng thêm náo nhiệt hơn rồi. Không có âm thanh ồn ào gì nhiều, khí thế mua bán cũng đã hình thành.

Lão già chủ trì hội đấu giá hài lòng với không khí của hiện trường, lão lấy ra hộp ngọc thứ năm nói:

- Mọi người nhìn thấy hộp ngọc này rất nhỏ, thực tế đây là hộp ngọc không gian, trong hộp ngọc này không có thứ gì, chỉ có một vết tích, là vết tích do đại năng thượng cổ để lại. Các vị tiên hữu nghĩ không sai, lần này tôi muốn đấu giá chính là vết tích này, tên của nó là Thái Sơ Thần Văn…

Sau khi lão già chủ trì hội đấu giá này nói ra bốn chữ Thái Sơ Thần Văn, hiện trường hoàn toàn hỗn loạn, cũng không phải sự kích thích và cấp thiết như lúc trước nữa, mà là một loại cấp thiết và khó nhịn.

Thái Sơ Thần Văn được tôn là một trong những thần thông đáng sợ nhất trong hư không, chính vì loại Thần Văn này có thể bỏ qua tất cả thời không, đáng sợ đến cực điểm, cho dù anh dùng bất cứ pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian nào, đối với Thái Sơ Thần Văn cũng chỉ là mây bay.

Thái Sơ Thần Văn cũng rất khó nắm được, lại càng khó đạt cảnh giới đại thành, nhưng tất cả mọi người đều biết, một khi luyện hóa Thái Sơ Thần Văn

đến cảnh giới đại thành rồi, thì cũng đồng nghĩa với việc đeo thêm một quầng sáng đán sợ, quầng sáng này sở dĩ đáng sợ là vì người khác không dám khinh thường mà chọc giận đến anh.

Diệp Mặc chậm rãi hít một hơi, hắn không ngờ còn có thể thu thập được Thái Sơ Thần Văn, sau đó bán ra ngoài. Hắn từng luyện hóa hai đường Thái Sơ Thần Văn, biết rất rõ thu thập Thái Sơ Thần Văn khó khăn như nào, hắn sở dĩ có thể luyện hóa được hai đường Thái Sơ Thần Văn này, chính là vì Tam Sinh Quyết. Đừng nói hắn, cho dù là hai đường Thái Sơ Thần Văn của Đạo nguyên Thánh đế Công Dương An chưa luyện hóa kia, cũng không thể nào thu thập được hai đường Thái Sơ Thần Văn đó. Nếu không, Thái Sơ Thần Văn làm gì có thể đến tay Diệp Mặc được?

Lão già chủ trì đấu giá này sau khi để mọi người bình tĩnh lại, giải thích nói:

- Thái Sơ Thần Văn tôi cũng giải thích một chút, rất nhiều người chỉ biết Thái Sơ Thần Văn đáng sợ, nhưng không biết lai lịch của Thái Sơ Thần Văn.

Diệp Mặc cũng tĩnh tâm lắng nghe, Thái Sơ Thần Văn của hắn bây giờ còn chưa nhập môn, cũng không biết lai lịch của Thần Văn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2162

Tranh Giành Quang Minh Tâm

Diệp Mặc cũng bình tĩnh lại, Thái Sơ Thần Văn của hắn đến bây giờ còn chưa nhập môn, cũng không biết lai lịch của Thần Văn.

Sau khi mọi người bình tĩnh trở lại, lão già chủ trì hội đấu giá mới chậm rãi nói:

- Tương truyền Thái Sơ Thần Văn là sáng chế của đại năng Thái Sơ Thánh Đế của Nhân tộc, ông ta tổng cộng có thể thi triển chín đường Thần Văn, mỗi một đường Thần Văn đều có thể xuyên qua hư không vô tận, dưới Thái Văn chưa có người nào chạy thoát nổi. Có một số người cho rằng Thái Sơ Thần Văn có thể phát ra vô số đường, đó là sai lầm.

- Thái Sơ Thần Văn khác với những thần thông khác, đây là một loại thần thông chỉ có thể kế thừa. Sau khi Thái Sơ Thánh Đế chết, ông ấy để lại đạo vận chín đường Thái Sơ Thần Văn của mình. Đạo vận của chín đường Thái Sơ Thần Văn này anh nhìn thấy rồi, lĩnh ngộ rồi, thì sẽ thành của anh. Nếu như anh chỉ nhìn thấy một đường Thái Sơ Thần Văn hơn nữa lĩnh ngộ, thì sau này anh chỉ có thể thi triển một đường Thái Sơ Thần Văn, tuyệt đối không thể nào vì thiên tư của anh thông minh, mà bản thân lĩnh ngộ ra đường Thần Văn thứ hai. Anh muốn thi triển đường Thần Văn thứ hai, thì chỉ có thể đi tìm Thái Sơ Thánh Đế, hoặc là vết tích đường Thái Sơ Thần Văn thứ hai mà Thái Sơ Thánh Đế truyền lại…

Lão già chủ trì đấu giá này nói đến đây, sờ lên hộp ngọc trong tay mình, rồi tiếp tục nói:

- Bình thường, người khống chế được Thái Sơ Thần Văn trước khi mất

mạng, đều sẽ khắc họa Thái Sơ Thần Văn mà mình nắm được, để truyền cho đời sau. Nhưng bất luận qua bao nhiêu lần truyền thừa, tổng số Thần Văn cũng chỉ có chín đường, hơn nữa chỉ có thể giảm bớt, không thể nào tăng thêm.

Nghe thấy lão già Đạo nguyên này nói vậy, Diệp Mặc cau mày, trong lòng thầm nhủ cái này hoàn toàn không đúng. Hắn nhìn thấy hai đường Thái Sơ Thần Văn, hai đường Thái Sơ Thần Văn đó có lẽ không phải là do Thái Sơ Thánh Đế tự mình để lại, là người sau đó lĩnh ngộ được Thần Văn của Thái Sơ Thánh Đế để lại.

Nhưng bây giờ đường Thái Sơ Thần Văn thứ ba của hắn cũng đã nhìn thấy hình thức ban đầu rồi, tin rằng qua một khoảng thời gian nữa, hắn hoàn toàn có thể thi triển đường Thái Sơ Thần Văn thứ ba. Nếu căn cứ như vậy đừng nói là chín đường, chỉ cần có đủ thời gian, cho dù là chín mươi đường Thái Sơ Thần Văn cũng không phải là không thể.

Lão già Đạo nguyên chủ trì đấu giá này sau khi nói xong, thở dài nói:

- Cho dù là đại năng viễn cổ như Thái Sơ Thánh Đế này, cũng bị mất mạng trong tay người khác. Cho nên thần thông chỉ là một loại thủ đoạn, chứ không phải là kết quả sau cùng. Được rồi, hôm nay nói quá nhiều rồi, bây giờ vào chủ đề chính. Một đường Thái Sơ Thần Văn trong tay tôi, chính là do Thái Sơ Thánh Đế để lại, bây giờ mời các vị đấu giá.

Một số người muốn có Thái Sơ Thần Văn lập tức liền nhớ đến hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả xuất hiện lúc trước, dường như tất cả mọi người đều đoán, người có Thái Sơ Đạo Văn quả đó chắc chắn sẽ mua được đường Thái Sơ Thần Văn này bằng bất cứ giá nào.

Những Thánh đế muốn mua Thái Sơ Thần Văn kia, trong lòng cũng đang nghĩ, một khi mua được Thái Sơ Thần Văn, làm sao mới có thể mua được hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả kia?

Thái Sơ Đạo Văn quả là của Diệp Mặc, Diệp Mặc căn bản cũng không

định mua đường Thái Sơ Thần Văn này, hắn cũng biết rõ, lão già Đạo nguyên chủ trì đấu giá này rõ sẽ không nói khoác, những lời lão nói chắc chắn là sự thật.

Nếu như lời lão nói là sự thật, Thái Sơ Thần Văn đó sau Thái Sơ Thánh Đế, quả thực không thể nào diễn sinh ra được nữa. Nhưng Tam Sinh Quyết của hắn quá nghịch thiên, phá cỡ quy luật của Thái Sơ Thần Văn, có thể diễn sinh Thần Văn mới của mình.

- Một tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

Sức hấp dẫn của Thái Sơ Thần Văn quả nhiên vô cùng ác liệt, báo giá đầu tiên đã vượt qua những thứ khác rồi.

- Một tỉ năm trăm triệu thần tinh, một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

- Hai tỉ thần tinh…

Chưa đến nửa tuần hương, giá của đường Thái Sơ Thần Văn này đã lên đến hai tỉ bốn trăm triệu thần tinh, một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm. Không ai biết báo giá trong này có ai có được Thái Sơ Thần Văn hay không, vì báo giá trong này toàn bộ đều là người bí mật báo giá.

Diệp Mặc nhìn thấy giá không ngừng leo thang, thờ ơ, hắn biết cho dù người đó mua được Thái Sơ Thần Văn cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ được. Công Dương An là một ví dụ, trong Thần Phần Vực có rất nhiều Thánh đế kinh tài diễm diễm, hai đường Thái Sơ Thần Văn đó không phải ở trong Thần Phần Vực vọ số năm rồi sao? Cũng chưa nhìn thấy ai có thể lĩnh ngộ được hai đường Thái Sơ Thần Văn đó?

Chỗ gian nan nhất của Thái Sơ Thần Văn không phải là lấy được, mà là lĩnh ngộ. Diệp Mặc cũng chắc rằng, hắn không tu luyện Tam Sinh Quyết, muốn lĩnh ngộ Thái Sơ Thần Văn cũng không thể nào, càng đừng nói đến sau khi cảm ngộ được Thái Sơ Thần Văn, lại diễn sinh ra được Thái Sơ Thần

Văn mới.

Lại một tuần hương nữa trôi qua, giá của Thái Sơ Thần Văn vẫn cố định ở mức ba tỉ bốn trăm triệu thần tinh, một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, cái giá này cũng đã không có ai tăng thêm nữa rồi.

Nhưng Diệp Mặc biết giá này quá cao rồi, Thái Sơ Thần Văn cùng lắm chỉ đáng giá ba tỉ thần tinh thượnf phẩm. Bây giờ sở dĩ nâng lên cái giá cao như này, chính là vì rất nhiều người cho rằng sau khi lấy được Thái Sơ Thần Văn rồi, thì chắc chắn sẽ biến thành thần thông của mình, đây vốn dĩ chính là một sự nhầm lẫn.

Hơn nữa Thánh đế lấy Thái Sơ Thần Văn kia ra bán, Diệp Mặc nghi ngờ cũng là vì gã không thể nào lĩnh ngộ được Thái Sơ Thần Văn, bất đắc dĩ, nên mới bán Thái Sơ Thần Văn ra. Lão già Đạo nguyên chủ trì đấu giá chắc chắn biết chuyện này, nhưng lão cố ý không nói ra mà thôi. Lão nói có được thần thông chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, cũng đồng nghĩa với việc nhắc nhở người khác đừng tăng giá mù quáng rồi.

Nếu như Thái Sơ Thần Văn thực sự vừa mua được là có thể biến thành thần thông của mình, thì đừng nói ba tỉ bốn trăm triệu thần tinh, cho dù tăng lên mười lần, thì cái giá đó cũng không cao. Rõ ràng, những Thánh đế trong này cũng không phải là thằng ngốc, rất nhiều người đều đoán Thái Sơ Thần Văn rất khó có thể lĩnh ngộ, hoặc là biết Thái Sơ Thần Văn rất khó lĩnh ngộ, giá của Thần Văn mới không tiếp tục tăng thêm nữa.

- Không có tiên hữu nào tăng giá thêm, vậy Thái Sơ Thần Văn có thể bán cho vị tiên hữu kia với giá ba tỉ bốn trăm triệu thần tinh cộng với một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

Sau khi lão già Đạo nguyên giải quyết dứt khoát, Thái Sơ Thần Văn liền bị người ta lấy đi.

Rất nhiều người đều nghi ngờ người ra giá kia là Diệp Mặc đã từng lấy Thái Sơ Đạo Văn quả ra, chỉ có bản thân Diệp Mặc biết, Thái Sơ Thần Văn

không phải là hắn mua, đến một lần ra giá cũng không có.

Ra hiệu cho hiện trường yên tĩnh lại, lão già Đạo nguyên kia lấy ra một hộp ngọc, thần thức của Diệp Mặc lập tức chú ý đến lão già đó, hộp ngọc này vừa lấy ra, cho dù lão già Đạo nguyên kia còn chưa nói gì, Diệp Mặc trong lòng cũng run lên, hắn chắc chắn thứ này chính là Quang Minh Tâm.

Quang Minh Tâm cho dù bị cấm chế trong hộp ngọc chế trụ lại, đạo vận hỏa hệ viễn cổ tang thương, thậm chí khai thiên tích địa kia, Diệp Mặc vẫn có thể cảm giác được. Đạo vận đó không cực nóng, nhưng lại khiến đầu óc người ta có một cảm giác nóng rực, tuyệt đối không thể nào nói thành lời.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng Quanh Minh Tâm nhất định là thứ lấy ra cuối cùng, hắn không ngờ buổi đấu giá mới diễn ra được một nửa, hắn đã nhìn thấy Quang Minh Tâm rồi. Bởi vậy có thể thấy, mấy thứ phía sau kia cũng sẽ không thua kém gì Quang Minh Tâm.

Lão già Đạo nguyên giơ hộp ngọc trong tay lên ngữ khí cực kỳ nghiêm nghị nói:

- Đây là một bảo vật Tiên Thiên, tên Quang Minh Tâm…

Ngoài một người xuất thân Tán tu như Diệp Mặc, người không biết Quang Minh Tâm thực sự là cực kỳ ít ỏi, thậm chí không có. Lão già Đạo nguyên này vừa nói ra ba từ Quang Minh Tâm, hiện trường hội đấu giá chẳng những náo nhiệt, còn mang theo chút khí tức tiêu sát. Rõ ràng những người đến đây vì Quang Minh Tâm, cũng không phải chỉ có một hai người.

Diệp Mặc cho dù là trong phòng thuê, cũng có thể cảm nhận được tiêu sát chi khí ác liệt này, hắn biết mình muốn có được Quang Minh Tâm e rằng không phải đơn giản như vậy. Chỉ cần Quang Minh Tâm không bị hắn mua được, hắn cũng đừng mong lại nhìn thấy thứ này nữa. Những Thánh đế đến đây tham gia hội đấu giá không ai là một nhân vật đơn giản, những người mua Quang Minh Tâm tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Quang Minh Tâm vụt khỏi tay mình.

- Quang Minh Tâm cũng là do người khác ký gửi hội đấu giá chúng tôi, cho nên giá của các vị khi chưa phân loại cao thấp, sẽ do chủ nhân của Quang Minh Tâm quyết định. Bây giờ tôi mở hộp ngọc ra để mọi người nhìn Quang Minh Tâm một chút…

Lão già Đạo nguyên nói xong, liền mở hộp ngọc ra, một loại ánh sáng cực mãnh liệt tỏa ra tứ phía, loại ánh sáng này thậm chí còn mang theo chút khí tức đạo vận, hào hùng giống như nước lũ cực nóng của đại hồng thủy vậy, nghiền ép trong thức hải của mọi người. Rất nhiều Thánh đế có mồi lửa kỳ dị lập tức liền biết, đây thực sự là Quang Minh Tâm.

Nguyên liệu Tiên Thiên quả nhiên đáng sợ, Diệp Mặc trong lòng thầm giật mình, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nguyên liệu Tiên Thiên.

Tiểu Thanh trong Tử phủ lập tức không yên, không ngừng truyền khí tức ra ngoài cho Diệp Mặc, nó muốn Quang Minh Tâm. Nếu không phải Diệp Mặc không cho phép, nói không chừng nó sớm đã xông ra ngoài cướp lấy Quang Minh Tâm rồi.

Diệp Mặc sau khi để cho Tiểu Thanh bình tĩnh trở lại, cũng hạ quyết tâm, nhất định phải lấy được Quang Minh Tâm. Hơn nữa một khi lấy được Quang Minh Tâm rồi, hắn lập tức sẽ rời khỏi Hư Thị. Mặc dù hắn chắc rằng mấy thứ sau đó cũng đều là bảo vật nghịch thiên, nhưng một khi lấy được Quang Minh Tâm rồi, ở lại trong này tiếp tục quan sát những thứ phía sau kia, quả thực cũng có chút nguy hiểm.

- Quang Minh Tâm cũng đã xem rồi, mời mọi người đấu giá.

Lão già Đạo nguyên cũng không nói ra giá sàn, mọi người cũng biết thứ này tuyệt đối không thể nào có giá sàn được, người nào ra giá cao thì lấy được mà thôi.

- Hai tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

Báo giá thứ nhất liền biểu thị giá của Quang Minh Tâm, tuyệt đối có thể

là siêu việt hơn mấy thứ đồ phía trước.

Diệp Mặc nhíu mày, trên người hắn tổng cộng mới có hai tỉ thần tinh, căn cứ theo cái giá này, đừng nói lúc trước hắn không nhận lấy sự giúp đỡ của Hình Hồng, cho dù nhận rồi, thì hắn cũng không lấy được Quang Minh Tâm.

- Hai tỉ năm trăm triệu thần tinh, hai đoạn Thần linh mạch thượng phẩm.

Báo giá thứ hai cao hơn báo giá thứ nhất rất nhiều.

- Một tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch cực phẩm.

- Hai tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch cực phẩm.

…

Giá cả càng lùc càng tăng lên, rất nhiều người đến xem náo nhiệt cũng thầm hổ thẹn, những giá được người ta báo ra này, bọn họ ngay cả nhìn cũng chưa nhìn thấy, càng đừng nói là có được.

Diệp Mặc biết rõ, nếu cứ tiếp tục như này, hắn lấy ra thứ mà mình có thể tối đa lấy ra được, cũng không thể lấy được Quang Minhh Tâm.

- Một tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch cực phẩm, một Đạo quả Hoàng Trung Lý.

Khi cái giá này xuất hiện, hiện trường hội đấu giá lại lần nữa yên lặng, một lúc lâu sau cũng không có báo giá nào mới hơn.

Hoàng Trung Lý là vật gì? Đây là một trong Thập đại linh căn. Đạo quả Hoàng Trung Lý, giá cao bao nhiêu đây? Cho dù là giá của một Đạo quả Hoàng Trung Lý cũng không kém gì Quang Minh Tâm.

Lúc trước Tinh Không Liên lấy ra đấu giá mặc dù trên mặt giá trị nào đó cũng không thấp hơn Hoàng Trung Lý, nhưng đó là trên mặt giá trị nào đó, còn thực sự lấy Hoàng Trung Lý ra để so sánh, không ai muốn chọn Tinh

Không Liên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2163

Nguy Cấp

Đừng nói là người tham gia đấu giá ai cũng kinh ngạc, cho dù là lão già Đạo nguyên chũ trì đấu giá kia cũng không dám tin nhìn báo giá trên màn hình.

Mỗi một thứ trong lấn đấu giá này đều vô cùng nghịch thiên, nói chấn động một giới cũng chưa đủ. Nhưng lão cũng không ngờ, thứ mà người mua lấy ra cũng không kém cạnh gì, thậm chí còn nghịch thiên hơn cả đồ mang ra đấu giá. Từ Độ Duyên Tinh đến Thái Sơ Đạo Văn quả, rồi lại đến Hoàng Trung Lý Tiên đạo quả cao cấp như này. Nếu là thứ khác, Hoàng Trung Lý vừa lấy ra cũng đã bị giết chết rồi. Nhưng Quang Minh Tâm không phải là thứ khác, thậm chí được tôn là bảo vật có giá trị cao nhất trong lần đấu giá này.

Hội đấu giá trầm mặc một lúc, nhưng sau đó lại có báo giá mới đưa ra:

- Năm tỉ thần tinh, một đoạn Thần linh mạch cực phẩm.

Diệp Mặc không tăng giá, hắn không cho rằng giá này cao hơn giá của hắn. Trừ phi người có Quang Minh Tâm kia thực sự cần thần tinh, nếu không chắc chắn sẽ chọn báo giá của hắn.

Hiện trường hội đấu giá rõ ràng cũng không cho rằng cái giá này cao hơn giá của Diệp Mặc, nếu như cái giá này ra trước giá của Diệp Mặc, có lẽ cò khiến mọi người kinh ngạc một chút. Nhưng Hoàng Trung Lý cũng đã báo ra rồi, cái giá này rọ ràng không có sức cạnh tranh.

- Năm tỉ thần tinh thượng phẩm, hai đoạn Thần linh mạch cực phẩm,

một Thiên Mệnh Đạo quả.

Lại có một giá mới đưa ra làm hoa mắt mọi người.

Hiện trường đấu giá hoàn toàn im lặng cực độ, nếu nói báo giá trước còn chưa bằng báo giá của Diệp Mặc, thì báo giá này phải xem sự lựa chọn của người sở hữu Quang Minh Tâm kia.

Thiên Mệnh Đạo quả mặc dù không quý giá bằng Hoàng Trung Lý, nhưng cũng là Đạo quả thượng phẩm, loại Đạo quả này có thể cảm ngộ Thiên Mệnh đại đạo. Ngoài ra, còn có một năng lực nữa chính là có thể thông qua Thiên Mệnh Đạo quả cảm ngộ vận mệnh của mình, từ đó có thể rút ngắn được rất nhiều con đường đại đạo trước mắt. Lúc trước mẹ con Nữu Như Nam chính là gặp một Thiên Mệnh Đạo quả, nếu không phải Diệp Mặc xuất hiện, thì hai mẹ con cô tuyệt đối sẽ vì Đạo quả này mà mất mạng rồi.

Thấy báo giá này, Diệp Mặc trong lòng cũng trầm xuống, hắn biết rõ cái giá này không nói chắc chắn có sức cạnh tranh hơn Hoàng Trung Lý của hắn, nhưng cũng không kém gì hắn rồi. Muốn lấy được Quang Minh Tâm, hắn cần phải tiếp tục ra giá.

Đáng tiếc hắn mặc dù giàu có, nhưng so với lão già kia, thì còn kém quá xe. Lão già Đạo nguyên kia tùy tay có thể lấy ra mấy tỉ thần tinh không nháy mắt, còn hắn lấy ra một tỉ thần tinh, cũng đã thương gân động cốt rồi.

Nhưng Quang Minh Tâm Diệp Mặc căn bản không muốn bỏ lỡ, hắn có một dự cảm, hắn có Quang Minh Tâm và hắn không có Quang Minh Tâm cuối cùng có thể đạt đến độ cao hoàn toàn khác hơn.

Nếu như hắn có Quang Minh Tâm, thì Tiểu Thanh có thể trực tiếp thăng cấp lên Thánh diễm. Có Thánh diễm, Thí Đạo thương cho dù cường hãn đi nữa cũng có thể dung hòa rồi, chỉ cần hắn dung hòa Thí Đạo thương vào trong Tử Đao của mình, thì sức chiến đấu của hắn đâu chỉ tăng gấp đôi?

Không nói thăng cấp pháp bảo tấn công Tiên giới, cho dù là thần thông

Thiên Hỏa Cửu Dương, thần thông Ngũ Điệp Lãng của hắn, cũng đều sẽ thăng cấp lên mấy lần. Hoàng Trung Lý tất nhiên vô cùng quý giá, nhưng Hoàng Trung Lý hắn không thiếu, thứ hắn thiếu chính là Quang Minh Tâm.

- Một tỉ thần tinh, hai Đạo quả Hoàng Trung lý.

Diệp Mặc lại báo giá lần thứ hai, hắn trực tiếp trừ Thần linh mạch cực phẩm đi.

Thần Linh mạch cực phẩm hoàn chỉnh hắn cũng chỉ có một đoạn, thứ như này để trong Thế giới trang vàng, có tác dụng cực lớn với Hoàng Trung Lý và Khổ Trúc của hắng, hắn tin rằng báo giá hai Đạo quả Hoàng Trung Lý cũng đã vượt qua cái giá lúc trước rồi, hắn cũng không cần phải lãng phí.

Xôn xao… Âm thanh ồn ào cực lớn vang lên, cho dù là đại sảnh hội đấu giá cũng do cấm chế tạo thành, những âm thanh phức tạp cường đại kia cũng không thể nào ngăn cản được.

Có thể lấy ra một Đạo quả Hoàng Trung Lý, cũng đã cực kỳ kinh người rồi, mà bây giờ không ngờ lại có người lấy ra hai Đạo quả Hoàng Trung Lý liền một lúc.

Đạo quả Hoàng Trung Lý cũng không giống với những Đạo quả khác, đạo vận Thiên địa hàm chứa mỗi một Đạo quả Hoàng Trung Lý không giống với những phắp tắc đại đạo khác. Căn cứ theo hướng cảm ngộ của mỗi người, Hoàng Trung Lý sẽ khiến người cảm ngộ có thu hoạch khác nhau, đây mới là giá trị lớn nhất của Hoàng Trung Lý.

Hai Đạo quả Hoàng Trung Lý, cũng không có nghĩa là hai Đạo quả giống nhau như đúc, mà là hai Đạo quả hoàn toàn khác nhau. Loại cạnh tranh này, quả thực quét xuyên toàn bộ tinh không vũ trụ rồi. Đừng nói Diệp Mặc bỏ một đoạn Thần linh mạch cực phẩm đi, cho dù hắn bỏ một tỉ thần tinh đi, thì cũng không phải chuyện ly kỳ.

Ầm ĩ một lúc, trăn màn hình lớn của hội đấu giá cũng không có báo giá

mới nữa, vì mọi người biết rõ, không ai có thể báo giá cao hơn cái giá này. Người có Quang Minh Tâm kia chỉ cần không phải là thằng ngốc, thì chắc chắn sẽ chọn hai quả Hoàng Trung Lý.

Dường như tất cả mọi người đều muốn xem xem Hoàng Trung Lý kia rốt cục là như thế nào, thậm chí còn muốn ngửi hương vị của Hoàng Trung Lý. Đồng thời, dường như tất cả mọi người đều muốn biết người có thể lấy ra Hoàng Trung Lý rốt cục là ai? Người này nếu như lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý, nói không chừng có thể lấy ra quả thứ ba, thứ tư.

Một số người hiểu cây Hoàng Trung Lý thời đại thượng cổ nằm trong tay ai cũng đã đoán ra, đại năng có cây Hoàng Trung Lý này sau khi mất tích, bây giờ cây Hoàng Trung Lý có thể rơi vào tay người tham gia hội đấu giá. Nếu như người này có cây Hoàng Trung Lý thật, thì chứng tỏ hắn có thế giới Ngũ Hành.

Lão già Đạo nguyên chủ trì hội đấu giá cũng có chút run rẩy, thứ người khác có thể nghĩ đến, lão là một Đạo nguyên Thánh đế, rõ ràng cũng có thể nghĩ đến. Người có cây Hoàng Trung Lý, thậm chí có thế giới Ngũ Hành, thì nghịch thiên đến cỡ nào?

Nếu như không phải thế giới Ngũ Hành, thì là thế giới Hỗn Độn rồi?

Là một nơi lớn như này trong Hư Thị, hội đấu giá trước giờ luôn công chính công bình. Trong hội đấu giá có thứ tốt nào chưa từng gặp qua chứ? Cho dù là đồ tốt đi nữa, hội đấu giá cũng sẽ không vì thứ đó mà hủy hoại thanh danh của mình. Đây thoạt nhìn là một đạo lý rất rõ ràng, cũng rất bình thường.

Nhưng mọi người đều không để ý đến một điều, đây không phải là thế giới vì tiền tài và tài phú, sau khi đồ lấy ra đấu giá đến một trình độ nhất định rồi, cho dù hội đấu giá cũng động lòng. Lúc trước người tổ chức ra hội đấu giá tất nhiên là vì sáng tạo ra lượng lớn tài nguyên, nhưng tài nguyên sáng tạo có nhiều thế nào đi nữa, cũng chỉ là để phục vụ tu luyện, để phục vụ cho thăng cấp đến đại đạo cao hơn.

Còn thế giới Hỗn Độn và cây Hoàng Trung Lý cũng đã đủ khiến bất cứ người tu luyện nào động tâm rồi. Cho dù liều mạng đóng cửa hội đấu giá, cũng không tiếc. Người khác không để ý đến, Diệp Mặc rõ ràng cũng không để ý đến. Cái mà hắn để ý chính là sau khi lấy được Quang Minh Tâm rồi, lập tức rời đi, chưa từng nghĩ sau khi lấy được Quang Minh Tâm rồi, hắn còn có thể rút khỏi hội đấu giá này không.

Nếu như hắn lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, cộng thêm mấy Đạo quả đẳng cấp thấp hơn Hoàng Trung Lý, cũng sẽ không thu hút sự chú ý của hội đấu giá, nhưng hắn lại lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý. Người khác không biết, nhưng với tư cách là bên đấu giá, điều tra một chút, là có thể biết hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả lúc trước cũng là từ phòng của hắn báo ra.

…

Lúc này trong một căn phòng cực kỳ đơn giản trong hội đấu giá, ít nhất có sáu bảy Đạo nguyên Thánh đế đang ngồi trong này, ngồi đầu tiên là một lão già hoàn toàn không có chút dao động đạo vận nào. Lão giá này cực kỳ gầy gò, ánh mắt cũng vô cùng bình thản. Nhưng mấy Đạo nguyên Thánh đế trong này đều vô cùng cung kính với lão già này. Rõ ràng, tu vi của người này cũng đã vượt qua Đạo nguyên Thánh đế rồi.

Thực tế, người này quả thực cũng đã vượt qua Đạo nguyên Thánh đế rồi, còn là một bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế. Chỉ vì có một số trở ngại, ông không thể nào tiến thêm được bước kia, cũng không thể nào thăng cấp lên Hỗn nguyên Thánh đế được.

- Thái thượng Thánh đế, cũng đã điều tra rõ ràng rồi, Đạo nguyên Thánh đế áo đen kia vừa mới đến Hư Thị. Lúc này đang ngồi trong phòng số 79, hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả, hai quả Hoàng Trung Lý cũng chính là do hắn báo ra. Từ khí tức trên người hắn có thể đoán ra, người này chắc hẳn là một Thánh đế trong Ma tộc. Nhưng cấm chế trong phòng hắn dày đặc, tình trạng bản thân hắn chúng tôi không thể nào thăm dò phát hiện được.

Tên Hóa đạo Thánh đế đỉnh phong vội vàng bước vào bẩm báo.

Diệp Mặc sở dĩ đã hóa trang thành một Đạo nguyên Ma Thánh Ma tộc, đó là vì hắn đã từng giao đấu với tên Đạo nguyên Ma thánh kia, hơn nữa còn giết chết đối phương. Với công pháp và bản lĩnh của Diệp Mặc, đường nhiên có thể đóng thế tên Đạo nguyên Thánh đế Ma tộc này một chút.

Lão già gầy gò kia trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói:

- Cứ giao dịch với hắn trước đã, sau đó lấy hai quả Hoàng Trung Lý cho ta xem, ta liền biết ngay. Cho dù hắn đã Đạo nguyên hậu kỳ rồi, cũng không thể nào thoát được tai mắt của chúng ta khi rời khỏi phòng thuê.

…

- Không ai tăng giá, chủ nhân của Quang Minh Tâm chọn hai quả Hoàng Trung Lý. Chúc mừng vị tiên hữu này, dùng hai quả Hoàng Trung Lý cộng thêm một tỉ thần tinh đổi lấy Quang Minh Tâm. Bây giờ mời hai vị đạo hữu truyền Hoàng Trung Lý đến vị trí chỉ định, nghiệm thu xong sẽ hoàn thành giao dịch.

Một lúc lâu sau, không ai nâng giá, lão già Đạo nguyên chủ trì hội đấu giá mới cao giọng nói.

Diệp Mặc bỗng nhiên có cảm giác không ổn lắm, hắn nhớ lúc trước khi người khác giao dịch Tinh Không Liên, đồ trực tiếp được truyền đến bàn đấu giá, sau đó Đạo nguyên Thánh đế chủ trì hội đấu giá nghiệm thu, rồi mới giao hàng hoàn tất. Tại sao đồ của hắn lại không truyền đến bàn đấu giá, mà lại truyền đến vị trí chỉ định?

Diệp Mặc còn chưa kịp nghi vấn, liền nghe thấy một giọng nói lạnh lùng truyền đến:

- Sao Hoàng Trung Lý lại không truyền đến bàn đấu giá? Nếu như bên đấu giá làm trò, người lấy Hoàng Trung Lý ra chẳng phải bị thiệt sao?

Đồ đều truyền đến bàn đấu giá chính là vì công bằng công chính, cũng để cho những người tham gia hội đấu giá chiêm ngưỡng đồ tốt một chút.

Một khi đồ không qua bàn đấu giá, thì chỉ có bên đấu giá và bên đưa đồ ra biết được đồ là thật hay giả. Một khi bên đấu giá muốn nói đồ là giả, thì người tham gia đấu giá chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Diệp Mặc trong lòng run lên, sắc mặt lập tức trắng bệch. Hắn đương nhiên sợ bên đấu giá gian lận, nhưng giọng nói hừ lạnh này lại khiến hắn thầm chấn động. Đây tuyệt đối không phải là một Đạo nguyên Thánh đế bình thường, cho dù người này không phải Hỗn nguyên Thánh đế, ít nhất cũng đã là bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế rồi. Đối mặt với một Thánh đế ít nhất đã là bán bộ Hỗn nguyên rồi, thì hắn có thể chạy thoát sao?

Hắn cũng không cho rằng Hỗn nguyên Thánh đế này lại bênh vực kẻ yếu cho hắn, bất luận là cách làm của bên đấu giá, hay là của Hỗn nguyên Thánh đế đột nhiên lên tiếng, đều khiến Diệp Mặc cảm thấy có chút không ổn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2164

Tìm Cách Rời Đi

Vốn dĩ bố trí của hắn là một khi lấy được Quang Minh Tâm rồi, lập tức sẽ rời khỏi Hư Thị, hắn ở cổng Hư Thị có thể trực tiếp dùng trận bàn truyền tống rời đi, lúc trước hắn sớm đã bố trí trận bàn truyền tống trong Hư Thị rồi, một khi hắn được truyền đi, sẽ không ngừng Na Di, cuối cùng dùng pháp bảo phi hành cực phẩm của hắn, cho dù Đạo nguyên Thánh đế có lợi hại đi nữa cũng đừng mong chặn hắn lại.

Chính vì cân nhắc cực kỳ toàn diện, Diệp Mặc mới dám tham gia hội đấu giá, nhưng bây giờ xem ra sự tình cũng khác hoàn toàn với những gì hắn nghĩ rồi, trước Hình Hồng nói hội đấu giá không thể nào có Hỗn nguyên Thánh đế đến, nhưng Hỗn nguyên Thánh đế này sao lại đến đây? Cho dù đối phương còn chưa đến Hỗn nguyên Thánh đế, cũng là bán bộ Hỗn nguyên rồi.

Diệp Mặc cũng không cho rằng mình có thể chạy thoát được từ tay của Hỗn nguyên Thánh đế, hoặc là hắn đến Hư Thị cũng không ra nỗi.

Diệp Mặc không vội đặt hai quả Hoàng Trung Lý của mình thông qua truyền tống trận truyền tống đến vị trí chỉ định, bây giờ hắn nghĩ làm thế nào để rời khỏi Hư Thị.

Đúng lúc lão già Đạo nguyên chủ trì hội đấu giá kia không biết làm thế nào mới tốt, lại có một giọng hừ lạnh truyền đến: Giọng nói lạnh như vậy vang lên, Diệp Mặc trong lòng lạnh như băng. Nghe ngữ khí của giọng nói này, tuyệt đối là người bên đấu giá, cái chính là tu vi của đối phương căn bản cũng không thấp hơn người hừ lạnh lúc trước, bởi vậy có thể thấy người này lại là một bán bộ Hỗn nguyên hoặc chính là Hỗn nguyên Thánh đế.

Lúc trước đối phương yêu cầu mình truyền tống Hoàng Trung Lý đến nơi khác, chắc chắn cũng là người này, nếu như gã là người của bên đấu giá, thì tại sao muốn mình phạm quy trước?

Đối phương muốn thôn tính hết hai quả Hoàng Trung Lý của mình? Không đúng, Diệp Mặc trong nháy mắt liền hiểu ra. Sắc mặt của hắn liền trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí có chút tái nhợt. Lúc trước tâm tư của hắn bị Quang Minh Tâm chiếm cứ, trong đầu lúc nào cũng là Quang Minh Tâm. Không ngờ Hoàng Trung Lý vừa mới hái xuống, có thể thông qua dấu vết năm tháng mà phân biệt. Dấu vết này căn bản không thể nào làm giả được, trước mặt Thánh đế chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra.

Nếu như người khác nhìn thấy Hoàng Trung Lý của mình vừa mới hái xuống, thì chứng tỏ mình có cây Hoàng Trung Lý, đồng thời chứng tỏ mình có thế giới Ngũ Hành, thậm chí thế giới Ngũ Hành siêu việt thế giới Hỗn Độn. Nghĩ đến lúc trước mình báo giá hai quả Thái Sơ Đạo Văn quả, bên đấu giá dường như còn có thể khẳng định mình có thế giới Ngũ Hành rồi.

Diệp Mặc trong lòng trầm xuống, hắn trở nên tỉnh táo. Lúc này, hắn chỉ cần sai lệch một chút thôi, thì vạn kiếp bất phục.

Mặc dù biết rõ sẽ bị đối phương phát hiện, Diệp Mặc vẫn lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý và một tỉ thần tinh truyền đến bàn đấu giá. Đồng thời cũng không có tâm trạng đi quản Quang Minh Tâm nữa, mà không ngưng ném trận kỳ ra ngoài. Diệp Mặc bố trí trận pháp phòng ngự cường đại, cho dù là trận kỳ cao cấp cũng bị hắn lấy dùng hết, lúc này không phải là lúc tiết kiệm nguyên liệu.

Ngoài ra, hắn còn muốn dùng khoảng không gian nơi mình đăng đứng thông qua trận pháp, hoàn toàn từ trong trận pháp đấu giá thoát ra ngoài.

Lúc này Hoàng Trung Lý của Diệp Mặc được truyền lên bàn đấu giá, ngoài Diệp Mặc không chú ý ra, dường như tất cả thần thức đều dồn lên trên Hoàng Trung Lý, hai quả Hoàng Trung Lý, còn phát ra từng đạo vận thơm ngát.

Những tiếng thán phục trong hội trường đấu giá truyền ra, sau khi nhìn thấy Hoàng Trung Lý, tất cả mọi người đều biết, thứ mà bọn họ nhìn thấy là Hoàng Trung Lý thực sự, chứ không phải đồ giả.

Lúc này Diệp Mặc đang điên cuồng nhưng cố bình tĩnh lại bố trí trận pháp, cục diện nguy hiểm hơn thế này cũng đã từng trải qua, tất nhiên sẽ không có chút bối rối.

Nửa tuần hương sau, Diệp Mặc dừng bố trí trận pháp, đồng thời trong phòng truyền ra giọng nói băng hàn:

- Hoàng Trung Lý thông qua sự nhận dạng trong nửa tuần hương, tôi nghĩ mọi người đều biết là thật hay giả rồi, sao bên đấu giá đến bây giờ vẫn chưa truyền Quang Minh Tâm đến cho tôi?

Lão già chủ trì đấu giá kia dường như bây giờ mới phản ứng được, có chút lúng túng nói:

- Vị tiên hữu trách đúng, vì Hoàng Trung Lý suýt chút nữa chậm trễ thời gian rồi.

Nói xong, lão cũng không tiếp tục giả vờ như không biết nữa, trực tiếp truyền Quang Minh Tâm trước mặt mình đi.

Quang Minh Tâm lập tức được truyền đến trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc liền chộp lấy Quang Minh Tâm cho vào Thế giới trang vàng của mình. Hắn biết rõ, Quang Minh Tâm này là thật, tiếp theo việc mà hắn phải làm đó chính là rời khỏi hội đấu giá này như nào.

Hoàng Trung Lý được cất đi rồi, món đấu giá tiếp theo còn chưa bắt đầu, rất nhiều người cũng đã hiểu rõ. Thánh đế có Hoàng Trung Lý này, chẳng những có Hoàng Trung Lý, còn có một cây Hoàng Trung Lý nữa, thậm chí còn có thế giới Ngũ Hành.

…

Lúc này hai quả Hoàng Trung Lý mà Diệp Mặc lấy ra cũng đã xuất hiện trước mặt lão già gầy gò kia, lão già cầm Hoàng Trung Lý trong tay lên nhìn nhìn, ánh mắt lộ vẻ hào quang cuồng nhiệt. Ông không biết đã bao nhiêu năm không có tâm trạng cuồng nhiệt như này, một lúc sau ông mới đặt Hoàng Trung Lý trong tay xuống:

- Người này thực sự có thế giới Ngũ Hành và cây Hoàng Trung Lý…

- Thái thượng Thánh đế, chuyện này có thể đã lộ ra ngoài rồi, tôi sợ chỉ cần vài ngày, Hư Thị cũng đã là thế giới của Hỗn nguyên Thánh đế rồi.

Một Đạo nguyên Thánh đế lo lắng nói.

Lão già gầy gò này trầm ngâm một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi nói:

- Nếu không phải tên Bặc Tuấn Hiệp kia cũng đến đây, thì bây giờ chúng ta có thể ra tay rồi, nhưng bây giờ cần phải ổn định lão già này. Anh phái người đến mời gã đến đây, nói Thuần Vu Văn tôi tìm gã có chuyện muốn thương lượng, tôi tin rằng gã sẽ hiểu.

- Vâng.

Đạo nguyên Thánh đế này nói xong, lập tức liền lui ra ngoài.

…

Diệp Mặc lúc này vẫn còn trong phòng, cũng chưa rời đi. Sau khi hắn bố trí xong tất cả trận pháp phòng ngự và trận pháp che chắn khí tức, không ngờ lại lấy lò đan ra bắt đầu luyện đan.

Chỉ một tuần hương, sáu đan dược đen nhánh được hắn luyện chế xong, khác với những đan dược khác, số đan dược đen nhánh này không có bất kỳ mùi vị nào, chỉ mang theo chút khí tức thô bạo.

Đây là Cấm Đạo Đan mà tự Diệp Mặc sáng chế ra, loại đan này có thể thông qua chủ động thiêu đốt nguyên thần trong cơ thể, trong nháy mắt khiến

tu vi của mình tăng lên mấy cấp bậc. Chỉ có điều di chứng của đan dược này cực mạnh, Diệp Mặc cũng ỷ vào Cây Hỗn Độn, nên mới dám dùng.

Sau khi cất lò đan đi, Diệp Mặc liền nuốt viên Cấm Đạo Đan này, đạo vận lưu chuyển cường đại đáng sợ bị Diệp Mặc chộp được, hắn thậm chí cảm thấy mình chỉ cần muốn, có thể một cái tát đánh cho Thánh đế trong toàn bộ hội đấu giá thành trong bụi.

Nhưng Diệp Mặc biết rõ, cái này chỉ là ảo giác của hắn, thực lực của hắn sau khi nuốt Cấm Đạo Đan, chắc chắn tăng lên mấy lần, nhưng không lợi hại như trong ảo giác của hắn.

Diệp Mặc nuốt Cấm Đạo Đan rõ ràng không phải vì tăng cường lực lượng của mình, như vậy hắn cho dù có nuốt thêm một viên Cấm Đạo Đan nữa cũng là tìm đến cái chết. Hắn ngay lập tức lấy bảy mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt ra, liên tiếp bắn ra.

Mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt ít nhất cũng đã được hắn luyện chế đến tầng cấm chế thứ 99, còn có một mũi tên được hắn luyện chế đến tần cấm chế thứ 100, nhưng như vậy không khiến cho mũi tên bắn xa được, chỉ là muốn xé rách hư không trong phạm vi nhất định, vẫn khiến Diệp Mặc bị cắn trả cường đại.

Bảy mũi tên bắn ra, đồng thời phun ra mấy ngụm máu, không gian trước mặt hắn cũng đã xuất hiện từng được nứt li ti mắt thường không nhìn thấy nổi. Diệp Mặc kinh hãi sự rắn chắc của hư không trong này, đồng thời vun tay phất ra một đường thần thông Nhất Phương hư không, trong tích tắc thần thông Nhất Phương thành hình, hắn lại phóng Thí Đạo thương ra. Sau đó điên cuồng thiêu đốt tinh huyết và nguyên thần của mình, với tốc độ nhanh nhất liên tiếp đánh ra mấy thương.

Một đường nứt mắt thường không nhìn thấy khi sát cơ đáng sợ của Thí Đạo thương xé rách, phát ra những âm thanh răng rắc nhỏ tí, một vết rạn hư không nhỏ xuất hiện trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì, vun tay cầm mũi tên và một số trận kỳ tiến vào Thế giới trang vàng, đồng thời

điều khiển Thế giới trang vàng lăn vào trong khe hở hư không kia. Vết nứt đó sau khi Thế giới trang vàng tiến vào, trong nháy mắt liền biến mất.

Sau khi tiến vào Thế giới trang vàng, Diệp Mặc mới thở phào nhẹ nhỏ. Nếu như không phải hắn tinh thông trận pháp, cho dù hắn đã là Đạo nguyên Thánh đế, cộng thêm Cấm Đạo Đan, e rằng cũng không thể nào xé rách hư không của hội đấu giá.

Sự rắn chắc của hư không trong này, Diệp Mặc đoán chứng cũng chỉ có Hỗn nguyên Thánh đế mới có thể xé rách nổi. Vì hư không trong này chẳng những rắn chắc, hơn nữa còn có trận pháp cầm cố lại. Còn hắn lại là một tông sư trận pháp cao cấp, mở một chút không gian của trận pháp cấm chế này, cộng thêm mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn và Thí Đạo thương còn cả Cấm Đạo Đan nữa, nến mới thành công được.

- Sát khí thô bạo thật đáng sợ.

Lão già gầy gò khi Diệp Mặc lấy Thí Đạo thương ra đồng thời cũng cau mày nói, sau đó ông đột nhiên đứng dậy:

- Bặc Tuấn Hiệp đến rồi, bảo gã ngồi một chút, tôi đi đến phòng 79 xem sao.

Chỉ trong mấy giây, ông đạ đứng trong phòng của Diệp Mặc, trận pháp cấm chế ẩn nấp mà Diệp Mặc bốt trí lại bị ông vung tay một cái liền bị pháp hết.

- Xé rách hư không?

Lão già gầy gò này sắc mặt tái xanh lẩm bẩm nói:

- Đến mình cũng không thể nào xé rách được hư không trong này, một Đạo nguyên Thánh đế không ngờ lại có thể xé rách được hư không trong này, hắn rốt cuộc là loại quái thai gì vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2165

Thanh Như Hiểu Thiên Thăng Cấp

Chị Băng Du, em cũng đã là Huyền Tiên viên mãn rồi, Tiên tủy trì tốt như này, Mộ Vô Song kia không ngờ lại không lấy đi, quả đúng là người tốt. Haiz, chị Băng Du, sao chị lại không tu luyện?

Ức Mặc từ trong Tiên tủy trì đứng dậy, kinh ngạc nói. Cô chỉ nói được một nửa, liền nhìn thấy Chân Băng Du đứng một bên không tu luyện.

Chân Băng Du mỉm cười nói:

- Chị đã là Tiên Vương viên mãn rồi. Không thăng cấp Tiên Tôn, tiếp tục tu luyện cũng chỉ có thể cô đọng tiên nguyên của mình mà thôi. Tư chất của chị không dùng Tôn Ý Đan, muốn thăng cấp lên Tiên Tôn cũng có chút khó khăn. Ức Mặc bây giờ em đã là Huyền Tiên viên mãn rồi, chúng ta rời khỏi đây trước đi, đợi em thăng cấp lên Đại Ất Tiên rồi tính tiếp.

- Nhưng mà chị Băng Du, em cũng không có Thái Ất Đan.

Ức Mặc có chút lưu luyến nhìn Tiên tủy trì trong này nói, nơi này tu luyện không biết tốt hơn bao nhiêu lần so với lúc trước cô dùng tiên tinh tu luyện.

Chân Băng Du cười nói:

- Chị có rồi, đi thôi, đừng lo lắng về Thái Ất Đan.

Thái Ất Đan của Chân Băng Du là lúc trước Diệp Mặc đưa cho cô, nhưng không ngờ, bây giờ Ức Mặc cũng có thể dùng rồi.

- Không độ kiếp trong này sao?

Ức Mặc vẫn còn chút không nỡ nhìn Tiên tủy trì.

- Chắc chắn không thể độ kiếp trong này, người đến đây mặc dù ít, nhưng không phải không có, một khi độ kiếp khiến người ta chú ý đến, đợi lát nữa chúng ta muốn đến tu luyện cũng khó khăn.

Chân Băng Du vội vàng nói.

Ức Mặc và Chân Băng Du mau chóng rời khỏi Tiên tủy trì, Chân Băng Du vốn dĩ định dẫn Ức Mặc đi tìm một nơi thoáng đãng để độ kiếp. Chỉ có điều hai người vừa mới đi được vài canh giờ, từng tiếng sét ầm ầm thu hút sự chú ý của Chân Băng Du.

Lập tức Ức Mặc cũng nhìn thấy những tia sét ầm ầm kia:

- Chị Băng Du, đó có phải là có người đang độ kiếp không?

Chân Băng Du gật đầu:

- Đúng vậy, hơn nữa còn là độ Tiên Vương lôi kiếp, thế là có người thăng cấp lên Tiên Vương rồi. Chị dẫn em đến đó xem Tiên Vương lôi kiếp, đợi lát nữa cũng có chút giúp đỡ khi em thăng cấp lên Đại Ất Tiên.

Ức Mặc cùng với Chân Du Băng với tốc độ cực nhanh đến nơi độ kiếp, Chân Băng Du còn chưa nói gì, Ức Mặc liền mừng rỡ thốt lên:

- Chị Bắc Vi…

Chân Băng Du lúc này cũng nhận ra người đang độ kiếp chính là Tô Tĩnh Văn, còn đứng bảo vệ bên cạnh không ngờ lại là Đường Bắc Vi. Sau khi bọn họ tiến vào liền tìm qua hai người này, chỉ có điều vẫn chưa tìm thấy mà thôi. Nhưng không ngờ, lần độ kiếp này lại gặp được.

- Em là Ức Mặc…

Tô Tĩnh Văn độ kiếp, Đường Bắc Vi vẫn căng thẳng đứng bên ngoài quan sát, Chân Băng Du và Ức Mặc vừa đến cô liền nhìn thấy, khi Ức Mặc gọi cô, cô đồng thời cũng nhận ra, lập tức vui mừng lao đến, ôm lấy Ức Mặc.

- Ức Mặc em chẳng những phi thăng, còn là Huyền Tiên viên mãn, đúng là tốt quá…

Đường Bắc Vi đương nhiên biết sự yêu mến của anh trai mình với Ức Mặc, bây giờ nhìn thấy Ức Mặc bình yên vô sự, trong lòng vui sướng quả thực không thể nào hình dung được.

Ầm ầm ầm…

Mấy đường lôi kiếp rơi xuống ngắt đứt sự thân mật của Ức Mặc và Đường Bắc Vi.

Đường Bắc Vi lúc này mới tỉnh ngộ lại, mau chóng nói:

- Ức Mặc, anh trai biết êm đến đây rồi, chắc chắn sẽ rất vui mừng. Bây giờ chị Tĩnh Văn đang độ Tiên Vương lôi kiếp, đợi sau khi chị Tĩnh Văn độ kiếp xong, thì chúng ta nói chuyện được chứ.

Ức Mặc ừ một tiếng, kéo tay Chân Băng Du nói:

- Chị Băng Du, đây là cô của em Đường Bắc Vi, em quen gọi là chị rồi. Người độ kiếp kia chính là dì Tĩnh Văn của em.

Chân Băng Du khẽ cười:

- Chị biết Bắc Vi mà.

- Chị Băng Du, cám ơn chị đã giúp đỡ Ức Mặc.

Đường Bắc Vi lúc này mới có thời gian bước đến chào hỏi Chân Băng Du, ba người nói chuyện vài câu, liền chăm chú nhìn Tiên Vương lôi kiếp của Tô Tĩnh Văn.

Tô Tĩnh Văn tư chất vô cùng nghịch thiên, cộng thêm tài nguyên cao cấp mà Diệp Mặc để lại, tiến độ tu luyện lại càng tiến triển cực nhanh. Lôi kiếp Tiên Vương đối với cô mà nói, quả thực cũng chẳng là gì.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, Tô Tĩnh Văn cũng đã độ xong lôi kiếp Tiên Vương, bắt đầu củng cố tu vi.

Thấy Tô Tĩnh Văn bắt đầu củng cố tu vi, ba người Đường Bắc Vi mới yên lòng, bắt đầu cùng nhau tự thuật lại những gì đã nhìn thấy trong Hỗn Độn Tinh Vực.

- Chị Bắc Vi, đợi lát nữa em dẫn chị đến một nơi cực tốt để tu luyện, nơi đó có một Tiên Tủy Trì vô cùng lớn, em có thể thăng cấp đến Huyền Tiên viên mãn, chính là nhờ vào Tiên Tủy Trì đó.

Ức Mặc không giấu nổi bí mật mình tu luyện nhanh chóng liền nói với Đường Bắc Vi.

- Ức Mặc, cha của con rất lo lắng cho con, bây giờ dì cũng yên tâm hơn rồi.

Mấy người nói chuyện một lúc, Tô Tĩnh Văn cũng đã củng cố được chút ít tu vi của mình, liền vội vãn đến tụ họp.

Chân Băng Du và Tô Tĩnh Văn vốn quen biết nhau, lần trước gặp còn có chút ngăn cách, lần này vì liên quan đến Ức Mặc, mọi người lại trở nên vô cùng thân mật.

Bốn người nói chuyện bất tri bất giác cũng đã nói được hơn một canh giờ rồi, Tô Tĩnh Văn lúc này mới nhớ ra nói:

- Chị Băng Du, chị cũng phải độ kiếp đi, đợi sau khi chị thăng cấp lên Tiên Tôn rồi, chúng ta cũng không cần lo lắng gì trong Hỗn Độn Tinh Vực này nữa.

Chân Băng Du cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ tự giễu cười nói:

- Đợi giao Ức Mặc cho hai người xong, tôi phải đến Thượng thiên cực tìm cơ hội thăng cấp lên Tiên Tôn.

Tô Tĩnh Văn lúc này mới nhớ ra đồ đều nằm trong tay mình, mau chóng lấy một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Chân Băng Du nói:

- Chị Băng Du, đồ chị tu luyện đều ở chỗ của em.

Chân Băng Du nghi ngờ nhận lấy nhẫn trữ vật mà Tô Tĩnh Văn đưa cho nói:

- Đồ cho chị tu luyện?

- Chị xem qua là biết.

Tô Tĩnh Văn nhoẻn miệng cười nói.

Thần thức của Chân Băng Du lập tức liền quét vào trong nhẫn trữ vật, sau đó tay cô run lên, súyt chút nữa đánh rơi nhẫn trữ vật, Tôn Ý Đan, Tịch Tôn Đan, Thái Hư Kết Thực Đan, Thái Vi Đế Hoàn Đan… tiên tinh, tiên linh mạch cực phẩm…

Có nhiều đồ như này cần gì phải tìm tài nguyên tu luyện nữa?

- Nhưng chị…

Chân Băng Du rất muốn nói cô thích Diệp Mặc không liên quan gì đến những thứ này, trái tim của cô sớm đã bị Diệp Mặc chiếm cứ rồi, cho dù không có một viên tiên tinh, cô vẫn thích Diệp Mặc. Nhưng nếu dùng những thứ này đổi lấy không thích Diệp Mặc nữa, thì cô thà rằng không cần chúng nữa.

Đừng nhìn Chân Băng Du lớn lên trong Tiên giới, tuổi tác kinh nghiệm dường như cũng phong phú hơn Tô Tĩnh Văn, nhưng nếu nói đến chuyện tình cảm, mười Chân Băng Du cũng không bì được với Tô Tĩnh Văn. Chân Băng Du không nói nên lời, Tô Tĩnh Văn cũng đã hiểu ý của Chân Băng Du,

chủ động bước lên trước cầm chặt tay Chân Băng Du nói:

- Chị Băng Du, nếu như trong lòng anh ấy không có chị, thì sẽ không để lại những thứ này. Chị đừng lo lắng, đây không phải là em làm chủ tặng.

- Vậy thì tốt rồi, chị Băng Du độ kiếp trước, em độ kiếp cuối cùng.

Ức Mặc lập tức vui mừng nói.

…

Diệp Mặc vì xé rách không gian hội trường đấu giá, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, khi hắn nằm trong Thế giới trang vàng, lúc này mới thở phào. Hắn chắc rằng nếu hai người trong hội đấu giá không phải là Hỗn nguyên Thánh đế, cho dù là bán bộ Hỗn nguyên, cũng không thể nào xé rách được không gian trong này. Hơn nữa cho dù Hỗn nguyên Thánh đế xé rách hư không, cũng chưa chắc sẽ cùng giới diện với hắn. Hư không ngàn vạn, ai biết sẽ ở nơi nào? Lùi một bước mà nói, cho dù xé rách cùng một nơi, xuất hiện trong cùng một giới diện, vị trí cuối cùng có lẽ cũng có thể ngoài trăm tỉ dặm.

Hắn mặc dù có thể xé rách không gian hội đấu giá, chủ yếu còn là sự đáng sợ của Thí Đạo thương. Nếu không có Thí Đạo thương, dựa vào bảy mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn của hắn, e rằng cũng không thể nào xé rách được hư không căn phòng của hắn.

Thí Đạo thương đáng sợ như vậy, Diệp Mặc không biết hòa tan nó là chuyện tốt hay xấu.

Nằm trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc dần dần chữa trị vết thương, có sự trợ giúp của Cây Hỗn Độn, nguyên khí của hắn cũng khôi phục rất nhanh.

Lúc này trong Thế giới trang vàng cực kỳ yên tĩnh, đến Vô Ảnh cũng biết tu luyện rồi, những người khác lại càng không lãnh phí thời gian.

Mấy ngày sau, vết thương của Diệp Mặc dưới sự trợ giúp của Cây Hỗn Độn cũng đã được chữa khỏi, tinh huyết bị tổn thất cũng được bù đắp đầy đủ.

Cảm giác mình không sao nữa, Diệp Mặc mới cẩn thận phóng thần thức của mình ra khỏi Thế giới trang vàng, trong thần thức của hắn xuất hiện một vùng tăm tối, nhưng khác với hư không bình thường chính là, hắn chưa bao giờ nhìn thấy loại hư không nào như này.

Diệp Mặc cũng trải qua rất nhiều các loại hư không và vết nứt không gian, nhưng trong hư không vì có rất nhiều thiên thạch phát sáng, còn có một số ngôi sao thậm chí còn có các loại môi trường không biết tên trôi nổi trong hư không, cho nên hắn có thể nhìn thấy một số ánh sáng mênh mông. Hư không giống như khoảng đen kịt trước mắt này, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Diệp Mặc thu hồi thần thức lại, cũng không vội vã ra khỏi Thế giới trang vàng, hắn là một Dục đạo Thánh đế đỉnh phong, cho dù không có Thế giới trang vàng, hắn cũng không sợ mất đi phương hướng trong hư không.

Lúc này thứ đầu tiên mà Diệp Mặc lấy ra chính là Quang Minh Tâm, nếu nói Quang Minh Tâm này là hắn liều mạng đổi lấy, thì cũng không sai chút nào. Đừng nhìn hắn rời khỏi Hư Thị rất đơn giản, thực tế nếu như hắn không biết luyện đan, hắn không biết bố trí trận pháp, hoặc là nói hắn không có mũi tên màu vàng kim, không có Thí Đạo thương…

Những điều kiện này chỉ cần thiếu đi một thứ, hắn cũng không dễ dàng như vậy. Điều khiến Diệp Mặc rõ ràng hơn, học thêm một loại bản lĩnh, chỉ có lợi chứ không có hại. Đồng thời có thêm một bảo vật trên người, cũng không phải chuyện xấu gì.

Hắn đã từng có rất nhiều bảo vật, thứ khiến hắn kiêng kỵ nhất chính là Thí Đạo thương, Thí Đạo thương khiến hắn kiêng kỵ nhất lại khiến hắn thoát được một mạng.

Diệp Mặc dồn tâm trí của mình lại, vừa định mở Quang Minh Tâm ra, thì lại cảm thấy một đường ký hiệu thần thức. Đường ký hiệu này đặt bên trên hộp ngạc chứa Quang Minh Tâm, hắn vừa chạm tay liền cảm thấy. Hắn cũng đã tiếp xúc nhiều với các loại cấm chế thần thức hoặc dấu hiệu thần thức, đồ đã từng bị đánh dấu muốn đặt trong tay hắn, quả thực không biết tự lượng sức mình.

Diệp Mặc cười khẩy một tiếng cũng không hủy đi cấm chế này, chỉ là mở hộp ngọc ra.

Ánh sáng óng ánh của Quang Minh Tâm tỏa ra tứ phía, tạo thành khí tức đạo vận cực nóng. Hỏa linh Tiểu Thanh – Thanh Như Hiểu Thiên lập tức liền nhảy loạn xạ, Diệp Mặc không chút do dự, trực tiếp phóng hỏa linh Tiểu Thanh ra.

Hỏa linh Tiểu Thanh giống như một người bị bỏ khát vô số năm trên sa mạc vậy, lao về phía Quang Minh Tâm, chỉ trong nháy mắt ánh sáng óng ánh cực nóng của Quang Minh Tâm đã bị mồi lửa màu xanh cuốn trọn, hình thành từng vầng sáng rung động.

Sức nóng cực kỳ đáng sợ này khuếch tán ra, từng đường màu xanh chói mắt cùng với sức nóng điên cuồng phát tán ra ngoài, Diệp Mặc trong lòng thầm kinh hãi, nếu Thanh Như không phải là của hắn, thì nhiệt độ đáng sợ như này một khi tàn sát, cho dù là Thế giới trang vàng của hắn, cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi.

Dần dần, những ánh sáng màu xanh và nhiệt độ khuếch tán ra ngoài kia lại lần nữa được Tiểu Thanh thu hồi lại. Còn nhiệt độ bên ngoài hỏa linh Tiểu Thanh càng lúc càng thấp hơn, màu xanh càng lúc càng rút lại, cuối cùng hình thành một nụ hoa màu xanh lơ lửng trước mặt Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2166

Dung Hòa Thí Đạo Thương

Lão đại, em đã thăng cấp lên Thánh diễm rồi. Đưa cây thương kia cho em, em lập tức sẽ dung hòa nó.

Giọng nói vô cùng rõ ràng của hỏa linh Tiểu Thanh truyền đến, vô cùng hưng phấn. Cho đến bây giờ, nó vẫn còn bức bối vì chưa luyện hóa được Thí Đạo thương.

- Được.

Diệp Mặc lấy Thí Đạo thương ra ném cho Tiểu Thanh.

Diệp Mặc biết rõ Thí Đạo thương vô cùng lợi hại, hắn chắc rằng nếu mình luyện hóa thêm vài tầng cấm chế nữa của Thí Đạo thương, cho dù đối mặt với Đạo nguyên Thánh đế, cũng sẽ chiếm ưu thế. Nhưng hắn không yên tâm lắm với cây thương này, luyện hóa nó vẫn tốt hơn.

Lại khiến cho Diệp Mặc không ngờ chính là, khi hắn ném Thí Đạo thương cho Tiểu Thanh, thì Thí Đạo thương lại không còn ngoan ngoãn như trước nữa, mà lại bộc phát ra một sát lệ chi ý cường đại đáng sợ, trong nháy mắt liền phá tan sự trói buộc của hỏa linh, biến mất phía chân trời.

Diệp Mặc trong lòng vô cùng chấn động, hỏa linh Tiểu Thanh đã thăng cấp lên Thánh diễm, Thí Đạo thương không ngờ lại có thể giãy thoát được. Mà lúc trước hắn đưa Thí Đạo thương cho Tiểu Thanh thiêu đốt gần một năm, ngoài thiêu hủy được một số khí tức pha tạp ra, cũng không có chút ảnh hưởng gì đến Thí Đạo thương.

Thế này chẳng phải nói lúc trước Thí Đạo thương mặc dù bị hỏa linh

thiêu đốt, là ý của bản thân nó sao? Bây giờ Thanh Như Hiểu Thiên thăng cấp lên Thánh diễm rồi, Thí Đạo thương biết nguy hiểm rồi, nên mới lập tức bỏ chạy?

- Lão đại, trong cây phá thương này có đoạt hồn, em không chú ý không ngờ bị nó lẻn đi mất rồi. Đợi em đi bắt nó về.

Thí Đạo thương chạy thoát dưới sự bao bọc của hỏa linh, hỏa linh Tiểu Thanh cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Không cần.

Nói xong hắn liền giơ tay tùy tiện chộp lấy trong hư không, ngay tức khắc Thí Đạo thương biến mất vô tung vô tích cũng đã bị hắn nắm chặt trong tay rồi. Trong Thế giới trang vàng của hắn, Thí Đạo thương cho dù là lợi hại gấp mươi lần, cũng đừng mong chạy thoát, trừ phi cây thương này thực sự có thể phá vỡ Thế giới trang vàng của mình.

Thí Đạo thương cực kỳ không yên nhảy lên trong tay Diệp Mặc, nhưng đừng nói tầng cấm chế thứ nhất của Thí Đạo thương cũng đã bị Diệp Mặc luyện hóa rồi, cho dù chưa bị Diệp Mặc luyện hóa, trong khoảng không gian này cũng là do Diệp Mặc định đoạt.

Thần thức của Diệp Mặc còn chưa quan sát đến đoạt hồn trong Thí Đạo thương, nhưng loại nhảy loạn không yên của Thí Đạo thương và bạo lệ sát khí từng trận tràn ra ngoài, Diệp Mặc làm sao có thể không nhìn ra Thí Đạo thương này có vấn đề?

- Đúng là tài giỏi, mình luyện hóa tầng cấm chế thứ nhất, bên trong còn bao hàm chính cấm chế tuần hoàn giao thoa. Cũng biết cây thương này có bảy tầng cấm chế, cấm chế tuần hoàn lại càng nhiều hơn, nhưng vẫn không biết cây thương này còn có một đoạt hồn trốn bên trong đó nữa, ha ha…

Diệp Mặc nói xong cười ha hả, đoạt hồn trốn trong cây thương này tất

nhiên là không có ý tốt. Nếu như có ý tốt, Thí Đạo thương sẽ chủ động nhận chủ, đoạt hồn hắn cũng sẽ sớm đã biết, chẳng trách mình luôn không có cảm giác thoải mái với Thí Đạo thương này, hóa ra là như vậy.

Nhưng Diệp Mặc lập tức cũng cảm giác được không ổn, nếu như đoạt hồn trong Thí Đạo thương này đúng là trâu bò như này, thì mình mua Quang Minh Tâm, đoạt hồn trong Thí Đạo thương chắc hẳn cũng rất rõ mới đứng. Quang Minh Tâm một khi bọ hắn có được rồi, cũng đồng nghĩa Tiểu Thanh thăng cấp lên Thánh diễm. Tiểu Thanh thăng cấp, Thí Đạo thương sắp được dung hòa, Thí Đạo thương sẽ không giúp hắn chạy vào hư không mới đúng.

- Tiểu Thanh, trước tiên đừng để ý. Mày trực tiếp dung hòa Thí Đạo thương này rồi tính tiếp.

Diệp Mặc không hiểu bên trong Thí Đạo thương này rốt cục là có trò gì, quyết định bảo hỏa linh Tiểu Thanh bắt đầu luyện hóa Thí Đạo thương.

Thanh Như Hiểu Thiên lại lần nữa cuốn lấy Thí Đạo thương, lần này Thí Đạo thương cũng không có cách nào chạy thoát. Dưới sự trói buộc của Diệp Mặc và Tiểu Thanh, Thí Đạo thương đừng nói bị Diệp Mặc luyện chế một tầng cấm chế, cho dù chưa bị luyện hóa, Thí Đạo thương cũng không thể nào bỏ chạy được.

Thánh diễm mang theo ngọn lửa chói mắt cuốn chặt lấy Thí Đạo thương lại, khí tức hỗn tạp bên ngoài Thí Đạo thương mà Diệp Mặc chưa luyện hóa trong nháy mắt liền bị Thánh diễm màu xanh thiêu đốt, phát ra những âm thanh ken két, một sát ý thô bạo đến cực điểm trong mồi lửa màu xanh tàn sát ra ngoài, dường như lúc nào cũng sẽ xé rách sự trói buộc của Diệp Mặc và Thanh Như Hiểu Thiên, sau đó xông ra ngoài Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc sớm đã biết chuyện này liền liên thủ lại với Thanh Như Hiểu Thiên, cố gắng chế trụ lại sát khí thô bạo này. Sát khí và sát ý vô cùng thô bạo này, cuối cùng hóa thành từng đường đạo vận, những đường đạo vận này đường nào cũng vô cùng cường hãn, dường như mỗi một đường có thể tùy ý chém giết một Đạo nguyên Thánh đế.

- Lão đại, em hiểu rồi, đây không phải là đoạt hồn, mà là sát đạo.

Hỏa linh Tiểu Thanh lại truyền âm đến.

Diệp Mặc nghi ngờ hỏi:

- Cái gì là sát đạo?

- Cây thương này chắc chắn là Tiên Thiên chi vật, hơn nữa còn là pháp bảo cực kỳ lợi hại trong Tiên Thiên chi vật. Cây thương này sau khi lấy ra liền vì chém giết Thánh đế mà tồn tại. Thánh đế chết trong tay cây thương này không biết có bao nhiêu người rồi. Đại năng Chứng đạo bị nó chém giết cũng không biết có bao nhiêu rồi, những khí tức hỗn tạp trong cây thương chính là khí tức đạo vận của đại năng. Hơn nữa cây thương này cuối cùng sẽ giết chủ, chủ nhân bị nó giết đếm không hết. Thí Đạo thương mỗi lần chém giết Thánh đế xong sẽ chủ động hấp thụ tinh huyết và đạo vận, tất cả những tinh huyết và đạo vận này lâu dài trong Thí Đạo thương sẽ hình thành sát đạo.

Hỏa linh Tiểu Thanh nói rất thẳng, Diệp Mặc hoàn toàn tin tưởng những gì hỏa linh Tiểu Thanh nói. Khi hắn lấy được cây thương này, liền có một cảm giác không thoải mái quanh quẩn trong lòng. Nhưng cây thương này trước giờ vẫn để trong Thế giới trang vàng của hắn, cho dù muốn giết chủ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Còn chủ nhân bị Thí Đạo thương này giết chết rất nhiều, Diệp Mặc cũng không nghi ngờ chút nào. Tất cả đại năng Chứng đạo, có ai không là bậc kinh tài diễm diễm chứ? Bọn họ làm sao có thể tin một cây thương được mình luyện hóa lại giết chết mình được?

Đừng nói người khác, cho dù là bản thân Diệp Mặc tuyệt đối cũng không tin một cây thương do mình luyện hóa lại giết chết mình. Nhưng Diệp Mặc từ khi luyện Tam Sinh Quyết đến bây giờ, cực kỳ tin tưởng vào cảm giác của mình. Thí Đạo thương cho hắn một cảm giác không tốt, chính vì vậy, hắn mới quyết tâm muốn hủy Thí Đạo thương này.

Nếu không với tính cách của Diệp Mặc, Thí Đạo thương giúp hắn hai lần, hắn tuyệt đối sẽ không dung hòa Thí Đạo thương này.

- Cấm chế của Thí Đạo thương cực kỳ đáng sợ, nếu như dunh hòa nói vào trong Tử Đao, uy lực của Tử Đao cũng sẽ không kém gì Thí Đạo thương. Nhưng sát đạo trong Thí Đạp thương cần phải luyện hóa, sau đó hủy diệt, cái này ít nhất cũng cần đến mấy năm.

Hỏa linh Tiểu Thanh lại nói.

Diệp Mặc trầm ngâm một lúc mới nói:

- Cấm chế của Thí Đạo thương là cấn chế Tiên Thiên, quả thực không phải chuyện đùa, cấm chế của Tử Đao là tùy thời thăng cấp có thể thay đổi. Thế này vậy, mày luyện hóa sát đạo trong Thí Đạo thương kia ra, sau đó tao sẽ phong ấn nó lại, sau đó mày phối hợp với tao cùng thăng cấp Tử Đao.

…

Diệp Mặc biết rõ cho dù Thanh Như Hiểu Thiên thăng cấp lên Thánh diễm rồi, muốn nhất thời luyện hóa hoàn toàn Thí Đạo thương này cũng không thể nào. Sau khi Tiểu Thanh không chế được Thí Đạo thương, Diệp Mặc quyết định sẽ không quản nữa, mà rời khỏi Thế giới trang vàng phóng Thời Không Thoa ra, hắn chuẩn bị mau chóng rời khỏi khoảng hư không đen kịt một màu này.

Khoảng hư không này chẳng những vô cùng đen kịt, hơn nữa cũng có tác dụng trở ngại thần thức, cho dù thần thức của Diệp Mặc có thể quét được trong phạm vi mấy vạn dặm, cũng không thể nào chạm đến nơi xa hơn. Điều này đối với Diệp Mặc cũng đã đủ lắm rồ, hắn điều khiển Thời Không Thoa chọn một hướng, mau chóng bay đi.

Có tọa độ Hư Thị, Diệp Mặc tin rằng hắn tuyệt đối sẽ không lạc đường trong hư không.

Trong hư không có quá nhiều chủng tộc, cũng có rất nhiều giới diện, chỉ

cần hắn tìm được một giới diện tùy ý, có thể nghe ngóng được phương hướng của Hư Thị, sau đó tìm một vị trí chính xác.

Diệp Mặc nghĩ kỹ rồi, nhưng với tốc độ của Thời Không Thoa của hắn, bay mấy năm trong hư không, vẫn không có manh mối nào, trước mặt Thời Không Thoa vẫn là một vùng tăm tối, không có lối ra.

Đúng lúc Diệp Mặc nghĩ hay là đổi một hướng khác, hắn cảm nhận được tiếng gọi của Tiểu Thanh. Diệp Mặc lập tức liền biết chắc hẳn dung hòa xong Thí Đạo thương rồi, hắn không chút do dự thu Thời Không Thoa lại tiến vào trong Thế giới trang vàng. Căn bản cũng không cần Tiểu Thanh nói, Diệp Mặc cũng biết khí tức màu đỏ kia chính là sát đạo của Thí Đạo thương. Dịch thể đạo vận màu tím kia, chắc chắn là nguyên liệu Tiên Thiên bị Tiểu Thanh dung hòa. Diệp Mặc trực tiếp lấy ra một hộp ngọc cất khí tức màu đỏ vào trong hộp ngọc, sau đó mau chóng đánh cấm chế lên.

Làm xong, Diệp Mặc mới lấy Tử Đao ra ném vào trong Thanh Như Hiểu Thiên, đồng thời thần thức phối hợp với Thanh Như Hiểu Thiên, bắt đầu dung hợp Tử Đao này.

Diệp Mặc vốn là một tông sư luyện khí cường đại, bây giời có sự giúp đỡ của Tiểu Thanh, hơn nữa Tử Đao còn là pháp bảo có thể thăng cấp, những nhân tố này cộng lại, muốn Tử Đao thăng cấp dường như cũng không mấy khó khăn.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét lên dịch thể màu tím phát ra khí tức đạo vận kia, các loại tin tức trong nháy mắt liền ập qua, suýt chút nữa thức hải của Diệp Mặc quấy đục. Có khí tức tu luyện, khí tức thần thông, các loại đồ vật lộn xộn trong hư không vũ trụ.

- Tiểu Thanh, đây là cái gì vậy? Sao đến bây giờ vẫn chưa thiêu hủy được?

Diệp Mặc lập tức hỏi, những khí tức hỗn tạp này một khi dung hòa vào trong Tử Đao rồi, mới là chuyện gay go.

Hỏa linh Tiểu Thanh mau chóng nói:

- Những khí tức hỗn tạp này em cũng đã luyện hóa rồi, bây giờ chỉ là bám bên ngoài nguyên liệu đạo vận màu tím này, chắc hẳn là tin tức của một số Thánh đế bị cây thương này giết chết, em sợ những thứ này có tác dụng với anh, cho nên để lại.

Diệp Mặc nghe xong liền hiểu ra, mau chóng nói:

- Lập tức tách những khí tức này ra, cho dù là có ích cũng không thể nào luyện vào trong Tử Đao.

Thấy Diệp Mặc nói vậy, Tiểu Thanh lập tức cuốn đi một đường khí tức màu xám từ trên nguyên liệu Tiên Thiên này. Dịch thể màu tím biến mất tầng màu xám này, lại càng phát ra ánh sánh óng ánh, thoạt nhìn cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Diệp Mặc trực tiếp đem đám màu xám này bỏ vào trong hộp ngọc đánh cấm chế lên, lúc này dưới sự dốc sức phối hợp của Tiểu Thanh, khiến dịch thể màu tím phát ra khí tức đạo vận Tiên Thiên dung hợp với Tử Đao.

Pháp bảo Tiên Thiên cho dù dung hòa thành nguyên liệu Tiên Thiên, cấm chế trên đó cũng là cấm chế Tiên Thiên. Cấm chế Tiên Thiên vốn vô cùng cường hãn, cộng thêm hỏa linh Tiểu Thanh cố ý không phá đi, cấm chế trong nguyên liệu màu tím phát ra khí tức đạo vận Tiên Thiên kia vẫn tồn tại.

Lúc này Tử Đao bị nguyên liệu Tiên Thiên dung hòa vào, với mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ thăng lên của khí tức tự thân.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2167

Thu Hoạch To Lớn

Mấy ngày sau, khi chất lỏng màu tím kia hoàn toàn dung hợp vào trong Tử Đao, Tử Đao trở nên bình thường không có gì khác lạ cả, như một cây đao màu tím cực kỳ bình thường lơ lửng trong ngọn lửa màu xanh, thế nhưng vô số vầng sáng lại không hề tiêu tán, vẫn quanh quẩn bên ngoài Tử Đao.

Mà lúc này Diệp Mặc lại không cách nào giúp được, cuối cùng ngay cả hỏa linh Tiểu Thanh cũng tự động bị đẩy ra. Vàng sáng bên ngoài Tử Đao không ngừng biến đổi, dù là Diệp Mặc cũng không nhìn ra được đây là loại biến đổi gì nữa.

Lại vài canh giờ nữa trôi qua, Tử Đao bỗng nhiên phát ra một tiếng vang lanh lảnh, vầng sáng bên ngoài hoàn toàn biến mất, thành một thanh đao màu tím thực sự bình thường không có gì khác lạ.

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn thanh Tử Đao trước mắt này, hoàn toàn không ngờ Tử Đao dung hợp với Thí Đạo thương lại trở nên bình thường như vậy.

Cái này thật giống như đến một tiệm rèn, nhờ một thợ rèn tùy tiện chế tạo một cây đao vậy, không có bất kỳ khác biệt gì so với những cây đao bình thường, không có đẳng cấp không có sát khí, thậm chí không có sự sắc bén. Diệp Mặc đã từng thấy rất nhiều đao, chưa bao giờ thấy qua cây đao màu tím nào bình thường như thế, đây thậm chí không thể nói là một thanh đao, mà là một món vật phẩm cùng thế giới này hòa làm một thể.

Diệp Mặc đưa tay nắm thanh đao này trong tay, một cảm giác rất quen thuộc lại cực kỳ xa lạ xông lên đầu, hắn nắm cây đao này trong tay. Diệp

Mặc là một Khí thánh, nắm một thanh đao mà mình đã dùng qua ở trong tay, vậy mà vẫn không cách nào cảm giá được đẳng cấp của thanh đao này. Đây không phải một cái thần khí cực phẩm, cũng không phải là một pháp bảo tiên thiên.

Giờ khắc này trong lòng Diệp Mặc có điều ngộ ra, Thí Đạo thương là một tài liệu bẩm sinh do trời đất sinh ra. Thí Đạo Thương tự động khai triển, sau đó tự động hình thành Thí Đạo Thương. Thế nhưng cây thương chứa đựng sát khí sắc bén lộ rõ cùng khí tức tiên thiên mạnh mẽ, thật giống như tất cả các pháp bảo tiên thiên khác, loại khí tức tiên thiên cao quý không gì sánh được này đều là bẩm sinh.

Mà hắn lại dùng Thánh diễm nung chảy một cái pháp bảo tiên thiên. Thậm chí dung hợp vào trong Tử Đao của mình. Chuyện này giống như hắn tu luyện công pháp vậy. Bất kể là trong chứng đạo Tam Sinh Quyết chặt đứt Đạo rồi lại chứng đạo. Hay là niết bàn trong công pháp luyện chế, đều là cùng một đạo lý.

Chặt đứt loại khí tức sắc bén này, sẽ thành món đồ chân chính dung hợp khí tức Đạo Vận Thiên Địa. Giống như Tử Đao của hắn, luyện hóa tài liệu tiên thiên, triệt để làm cho vẻ ngoài của mình quy về bình thường. Mặc dù không có cái loại khí tức mạnh mẽ sắc bén không gì sánh được này, nhưng cái mạnh mẽ nội hàm chân chính cũng đã được bảo hàm ở trong đó.

Diệp Mặc không có luyện hóa Thí Đạo Thương, hắn đã ngộ được Đạo của hắn cũng ẩn chứa trong cái đạo lý đó, sẽ có một ngày sau khi hắn chứng đạo Hỗn nguyên. Khí tức của hắn sẽ hoàn toàn trở lại nguyên trạng, không khác gì một người phàm tục tầm thường trong thành thị phàm trần thông thường.

Trước mắt Diệp Mặc xẹt qua hình ảnh tất cả các Thánh đế hoặc là tất cả các Tiên đế hắn từng gặp qua, cho dù là có những người khí tức nội hàm, lại không có một người nào có thể đạt đến mức giống như người bình thường, không cần thu lại khí tức của mình, cũng đã dung nhập vào trong tầm thường. Sau khi hiểu được điểm này, Diệp Mặc trong lòng lần thứ hai rung

động, nếu như Thiên Dịch đúng là lợi hại như hắn nghĩ, làm sao ông ấy có thể không cẩn thận làm mất ụ đá Ngũ Hành?

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc lắc đầu, chuyện này hắn nghĩ không thông, cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa. Hắn bất giác bắt đầu luyện hóa Tử Đao trong tay, đây vẫn là lần đầu tiên Tử Đao sau khi thăng cấp còn cần hắn luyện hóa một lần nữa.

Khi thần thức của Diệp Mặc thẩm thấu vào trong Tử Đao, lúc này mới kinh ngạc phát hiện cấm chế của Tử Đao không cón là bảy tầng như Thí Đạo Thương nữa, cũng không còn là cấm chế như lúc đầu nữa, mà là thành cấm chế chín tầng mới. Khi Diệp Mặc bắt đầu luyện hóa tầng thứ nhất, thình lình phát hiện trong tầng cấm chế thứ nhất vẫn có chín cái cấm chế tuần hoàn. Bởi vậy có thể thấy được trong tầng cấm chế thứ hai là mười tám cái cấm chế tuần hoàn, tiếp tục như vậy, tầng cấp chế thứ chín hẳn là có tám mươi mốt cái cấm chế tuần hoàn.

Diệp Mặc cho dù không hiểu đi nữa, cũng biết Tử Đao sau khi dung hợp với Thí Đạo Thương đẳng cấp đã nâng lên. Hắn hoài nghi Thí Đạo Thương là bảo vật tiên thiên, mà so với Thí Đạo Thương thì đẳng cấp của Tử Đao còn nâng cao hơn một tầng, đây chẳng phải là thứ siêu việt tiên thiên?

Không đúng, thứ siêu việt tiên thiên là thánh bảo, đó là bảo vật hỗn độn. Tử Đao cho dù là mạnh hơn một chút so với Thí Đạo Thương, nhưng cũng không thể nào là thánh bảo. Huống chi thánh bảo là vật hỗn độn, Tử Đạo lại là do hắn thăng cấp mà thành.

Diệp Mặc không suy nghĩ về đẳng cấp của Tử Đao thêm nữa, hắn phát hiện Tử Đao cuối cùng cũng không làm hắn thất vọng. Tử Đao là pháp bảo của hắn, cũng phải được hắn thăng cấp, lúc luyện hoá không ngờ lại đơn giản hơn Thí Đạo Thương nhiều.

Cùng với từng cấm chế bị luyện hóa, Diệp Mặc đã chìm đắm trong luyện hóa Tử Đao.

Mười năm sau, Diệp Mặc bỗng đứng lên, hắn kinh ngạc vui mừng phát hiện hắn chỉ dùng thời gian mười năm, mà đã hoàn toàn luyện hóa xong Tử Đao. Đây không phải là luyện hóa đơn giản, ngay cả tám mươi mốt đạo cấm chế tuần hoàn trong tầng cấm chế thứ chín hắn cũng đã luyện hóa xong.

Mãi đến lúc này Diệp Mặc mới hiểu được Tử Đao mạnh mẽ thế nào, hắn khẳng định nếu như lúc này hắn lại cùng Đạo nguyên Thánh đế đánh nhau, cho dù là hắn chỉ dùng Tử Đao, cũng sẽ không mảy may thua kém đối phương. Nếu như lại đặt hắn trong gian phòng ở hội đấu giá kia, Diệp Mặc có lòng tin một đao là bổ ra được không gian ở gia phòng kia.

Đây là lòng tin Tử Đao mang đến cho hắn, hắn roất cục có một món pháp bảo dạng công kích. Rốt cuộc không cần cầm Tử Đao ngay cả thần khí hạ phẩm cũng không bằng đối chiến với thần khí thượng phẩm của người khác nữa.

Diệp Mặc tay nâng lên, Tử Đao vô cùng bình thường kia liền biến mất ở trong tay hắn, rơi trong đan điền. Cấp độ của Tử Đao đã không phải là đặt trong nhẫn hoặc là ở bên trong Thế giới trang vàng nữa, mà là phải ở trong thần nguyên của hắn không ngừng săn sóc ân cần, chỉ có như vậy, đẳng cấp của Tử Đao mới tiếp tục tăng lên.

Lúc này Diệp Mặc tâm tình thật tốt, hoàn toàn không còn cái tâm trạng lo được lo mất khi chưa dung hợp Tử Đao. Hắn đưa tay tóm lấy một luồng sát đạo khí tức màu đỏ bị hắt cấm chế lại kia, luồng khí tức này là do Thánh diễm Tiểu Thanh từ trong Thí Đạo Thương luyện hóa ra được.

Thần thức của Diệp Mặc vừa tiếp xúc với luồng khí tức sát đạo màu đỏ này, lập tức cảm thụ được một loại sát ý thô bạo đáng sợ. Hắn vừa nãy tuy cảm ngộ được một tia Đạo Vận Đại Đạo từ trong quá trình thăng cấp Tử Đao, dù sao cũng chỉ là cảm ngộ được, hiện tại tu vi chân thực của hắn vẫn là một Dục đạo Thánh đế.

Một luồng khí tức sát đạo màu đỏ này thiếu chút nữa đảo loạn thức hải của Diệp Mặc, Diệp Mặc vội vàng tập trung ứng phó, khí tức sát đạo đáng sợ

như thế, là Diệp Mặc chưa bao giờ thấy qua. Hiển nhiên hỏa linh Tiểu Thanh nói không sai, Thí Đạo Thương đã từng chém giết qua vô số chứng đạo Thánh đế, sát ý của những chứng đạo Thánh đế này đều bị nó nuốt sạch, hình thành một luồng khí tức sát đạo màu đỏ.

Sát đạo này là Đạo của Thí Đạo Thương, nếu như Diệp Mặc không luyện hóa Thí Đạo Thương dung hợp vào trong Tử Đao, nói không chừng Thí Đạo Thương chung quy cũng sẽ có một ngày sẽ chứng đạo thành công, trở thành đệ nhất sát khí trong vũ trụ tinh không.

Diệp Mặc thở dài, tiếp tục phong ấn thật chặt luồng khí tức sát đạo màu đỏ này. Hắn cảm giá mình bây giờ còn chưa không chế được luồng khí tức này, ý muốn giết chóc trong luồng khí tức sát đạo này thật sự là quá mức đáng sợ.

Diệp Mặc lần thứ hai nắm lên một luồng khí tức màu xám kia, khi thần thức của hắn quét vào, các loại khí tức hỗn tạp chen chúc vô cùng mà đến. Diệp Mặc lần này không có xua những khí tức này ra, hắn biết khí tức hỗn tạp ở đây đều là khí tức của những toàn năng từ thời xa xưa đã chết dưới Thí Đạo Thương. Ở đây có các loại ký ức cùng thần thông cùng với Đạo Vận của các toàn năng từ thời xa xưa đan xen vào nhau, chính vì vậy, nên mới có vẻ lộn xộn.

Là một người tán tu không có môn phái, cũng không có sư phụ, những thông tin này đối với Diệp Mặc mà nói cực kỳ trọng yếu, chỉ cần hắn chỉnh lý lại những khí tức hỗn độn pha tạp không chịu nổi này, vứt bỏ đi những cái không còn hữu dụng, những cái còn lại đối với hắn khẳng định là có tác dụng cực lớn.

Tiểu Thanh đã bị Diệp Mặc thu hồi, trong Thế giới trang vàng một lần nữa an tĩnh lại. Mỗi người đều có chuyện mình cần làm, Diệp Mặc cũng hoàn toàn chìm đắm trong các loại khí tức đứt đoạn, cùng với quá trình đủ loại thông tin lấp vào trong óc.

Lại vài năm nữa qua đi, một đám khí tức màu xám uốn lượn trước mắt

Diệp Mặc kia tiêu tán không thấy nữa. Những khí tức hỗn độn vô ích đều bị Diệp Mặc trực tiếp luyện hóa, những tin tức hữu dụng lúc này toàn bộ đã bị Diệp Mặc ghi nhớ vào trong óc của mình.

Các loại thần linh vật, Đạo Quả, hỗn độn linh vật…

Các loại tiên tài đỉnh cao, thậm chí là tài liệu tiên thiên…

Phương thuốc dân gian, tri thức luyện khí, trận pháp, bùa chú, lối tắt chứng đạo…

Trong trí nhớ của Diệp Mặc nhiều thêm không chỉ là những thứ tri thức mà trước đây hắn chưa từng nghe nói qua này, càng có nhiều thêm về thần thông Đạo Vận cùng cảm ngộ với thần thông mà chỉ có thời gian mới có thể đức kết ra được.

Diệp Mặc trong lòng căn bản là kinh ngạc vui mừng tột đỉnh, hắn hoàn toàn không ngờ một đám khí tức màu xám này quý giá như thế. Với hắn mà nói, một đám màu xám này giá tri căn bản là sẽ không hề thua kém chút nào so với tài liệu màu tím có khí tức tiên thiên lúc trước, thậm chí còn vượt qua cả thứ tài liệu màu tím trước kia.

Hắn thiếu khuyết chính là những thứ này, bằng không cũng sẽ không ngay cả Quang Minh Tâm cũng chưa từng nghe nói qua, mà lúc này hắn tin tưởng cho dù là có thứ hắn chưa từng gặp qua, thì đó cũng là cực kỳ ít ỏi.

Trong những thông tin lấy được này, hắn rất dễ dàng biết được vị trí hiện tại của mình, hắn đang ở nơi gọi là Hư Không Tăm Tối. Nơi này là một vùng không gian tăm tối giao thoa với chỗ ranh giới của Hư Thị, Ma giới và bộ tộc Phượng Hoàng trong Yêu tộc.

Nhưng những điều này đối với Diệp Mặc mà nói không phải là trọng yếu, trọng yếu là một thông tin khác quan trọng hơn mà hắn lấy được. Tin tức này đến từ một người tên là Nhị Nguyên, nguyện vọng cả đời của người này chính là tìm được Mông Tạm, đoạt lại ba tờ Trang Vàng Tạo Hóa trong

tay Mông Tạm, sau đó đi vào một nơi trong hư không thu lại một đám khí tức hỗn độn.

Mông Tạm chết ở nơi nào Diệp Mặc không rõ lắm, thế nhưng sau đó ba tờ Trang Vàng Tạo Hóa của Mông Tạm ở trong tay Diệp Mặc, Diệp Mặc lại hết sức rõ ràng. Khí tức hỗn độn là loại khí tức tinh hoa của trời đất hình thành từ khi khai thiên lập địa, thứ này một khi lộ ra, đối với bất kỳ người nào mà nói cũng đều muốn điên cuồng đi truy tìm.

Nhị Nguyên kia bởi vì không có Thế Giới Hỗn Độn, nên không cách nào thu hồi đám khí tức hỗn độn kia, mới muốn giết chết Mông Tạm, cướp Trang Vàng Tạo Hóa của Mông Tạm. Nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì, lại chết dưới Thí Đạo Thương.

Diệp Mặc không hề động đậy, hắn đã lấy ra một viên ngọc châu, thời gian chỉ vài cái hô hấp, một cái bản đồ hư không mênh mông không gì sánh được đã được hắn khắc họa vào trong ngọc châu. Bên trong bản đồ hư không mênh mông không gì sánh được này, có một điểm sáng màu vàng kim, đó chính là đám khí tức hỗn độn trong trí nhớ Nhị Nguyên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2168

Hóa Đạo

Trong hư không tăm tối, Diệp Mặc điên cuồng khống chế Thời Không Thoa qua lại như con thoi. Đám khí hỗn độn đối với người khác mà nói là quý không gì sánh được, với hắn mà nói càng như tính mệnh. Bởi vì hắn chẳng những có Thế Giới Hỗn Độn, còn có Cây Hỗn Độn. Huống chi, lúc này hắn đối với hư không tăm tối hiểu rõ như lòng bàn tay, căn bản là không cần lo lắng về lối ra.

Trong những thông tin mà Nhị Nguyên để lại, vị trí đám khí hỗn độn ở ngay chỗ sâu trong Hư Không Tăm Tối, chính vì Hư Không Tăm Tối vô biên vô hạn, không có thần linh khí, cũng không có bất kỳ vật trân quý gì, nên mới có cực ít người tới nơi này. Nhị Nguyên năm đó cũng là bởi vì bị nhốt trong Hư Không Tăm Tối, tìm không được lối ra. Kết quả y phải đi lại trong Hư Không Tăm Tối hơn mười vạn năm, ngẫu nhiên gặp phải đám khí hỗn độn này.

Lúc đó Nhị Nguyên cố nén nội tâm kích động của mình, không hề động tới đám khí hỗn độn kia, trái lại còn đánh dấu đám khí hỗn độn kia. Suy nghĩ của y là nếu như lại tốn thêm vạn năm vẫn tìm không được lối ra, thi y sẽ đánh vỡ đám khí hỗn độn, có thể lấy được bao nhiêu lợi ích thì đỡ bấy nhiêu.

Bởi vì Nhị Nguyên biết đám khí hỗn độn từ thời khai thiên lập địa một khi bị đánh phá can thiệp vào, nếu không thể đúng lúc hấp thu đi, thì sẽ từ từ têu tán trong hư không.

Khiến Nhị Nguyên thật không ngờ, lần này y vậy mà lại may mắn bất ngờ, chỉ dùng thời gian mấy trăm năm, tìm được lối ra trong Hư Không Tăm Tối, tới được vùng tiếp giáp với Ma tộc.

Mặc dù như thế, Nhị Nguyên cũng không có lập tức ra khỏi Hư Không Tăm Tối, trái lại tiếp tục xác định vị trí trong Hư Không Tăm Tối. Y sợ một khi mình đi ra, lúc trở lại tìm không thấy vị trí đám khí hỗn độn kia. Lại trải qua hơn nghìn năm tìm tòi. Nhị Nguyên đã triệt để nắm giữ được cách ở trong Hư Không Tăm Tối làm thế nào để thông qua hắc ám không bằng phẳng để nhận biết phương hướng.

Mãi đến khi Nhị Nguyên thăm dò rõ ràng phương hướng vị trí trong Hư Không Tăm Tối, thì y mới rời khỏi Hư Không Tăm Tối. Y *** định phí hết mọi tâm trí và sức lực, cũng phải cướp đoạt được một cái bảo vật hỗn độn tiến đến. Cho dù là đoạt không được ba trang Thế Giới Trang Vàng kia. Y cũng phải cướp được bảo vật hỗn độn còn lại. Dùng để mang đám khí hỗn độn đi.

Chỉ tiếc là sau khi y rời đi rồi lại không vào nữa, kết quả là ngã xuống dưới Thí Đạo Thương. Nếu như không phải Diệp Mặc nung chảy Thí Đạo Thương, bí mật này sẽ lại không người nào biết đến.

Lúc này tuyến đường đi lại và phương pháp đi lại trong Hư Không Tăm Tối, Diệp Mặc đã lấy được từ chỗ Nhị Nguyên, tại Hư Không Tăm Tối Nhị Nguyên đi lại hơn mười vạn năm cuối cùng cũng có chút tác dụng. Nhưng cái tác dụng này, chỉ đối với Diệp Mặc mà thôi.

Mấy năm sau, Diệp Mặc dừng lại tại một chỗ không có bất kỳ khác biệt gì so với những chỗ còn lại. Ở đây nhìn như không khác gì nhưng chỗ khác, thế nhưng Diệp Mặc lại biết đám khí hỗn độn mà Nhị Nguyên nói là ở chỗ này. Bởi vì sự tăm tối ở đây không giống như những nơi còn lại. Sự tăm tối ở đây mang theo một chút lưu động có linh tính. Những linh tín này cực kỳ nhỏ yếu, nếu như không tỉ mỉ chú ý, căn bản là thấy không rõ lắm.

Diệp Mặc khẳng định, nếu như không có tin tức từ chỗ Nhị Nguyên, hắn

dù có tới tới lui lui nơi này vài chục lần, cũng nhìn không ra sự khác biệt ở đây. Tuy rằng không biết Nhị Nguyên đã qua nơi này bao nhiêu lần mới phát hiện ra, nhưng Diệp Mặc khẳng định Nhị Nguyên kia tu vi hẳn là cao hơn rất nhiều so với hắn.

Diệp Mặc cực lực cảm thụ được hắc ám xung quanh có linh tính lưu động, cẩn thận khống chế Thời Không Thoa đi tiếp phương hướng của những lưu động có linh tính.

Ba ngày sau, trước mắt Diệp Mặc bỗng nhiên xuất hiện một chút xíu vầng sáng màu trắng sữa, một loại khí tức khó có thể nói nên lời được Diệp Mặc cảm ngộ thấy. Diệp Mặc trong lòng mừng như điên. Hắn rốt cục xác định tin tức Nhị Nguyên lưu lại là thật. Chỗ vầng sáng tản mát ra màu trắng sữa này, nhất định là vị trí của đám khí hỗn độn.

Sau một khắc, Diệp Mặc thu hồi Thời không Thoa, vài bước đã đi tới bên cạnh một cái kén khổng lồ thật lớn màu trắng êm dịu. Khí tức hỗn độn bị cái kén lớn màu trắng trói buộc lại, thế nhưng Diệp Mặc vẫn có thể cảm thụ được khí tức hỗn độn mãnh liệt.

Loại khí tức hỗn độn nồng nặc này thậm chí so với thời điểm khi hắn vừa mới có được Thế Giới Trang Vàng, khí tức hỗn độn bên trong càng nồng nặc hơn, càng tinh khiết hơn.

Diệp Mặc lúc này đâu còn có nửa phần do dự, trực tiếp xé rách cái kén khổng lồ này ra, vừa sải bước vào trong cái kén khổng lồ màu trắng. đồng thời hắn kết nối với Thế Giới Trang Vàng, muốn hoàn toàn đưa hết khí tức hỗn độn màu trắng này vào trong Thế Giới Trang Vàng.

Chỉ là sau khi Diệp Mặc vừa cất bước tiến vào trong cái kén khổng lồ màu trắng, một loại khí thế to lớn hùng vĩ từ khi khai thiên lập địa trực tiếp đánh vào trong ý thức của hắn, Diệp Mặc trong nháy mắt liền mất đi tri giác. Cái kén khổng lồ màu trắng kia nổ ra, vô số khí tức hỗn độn êm dịu trực tiếp bao trùm lấy Diệp Mặc. Một cây xanh tươi cao hơn một trượng từ đỉnh đầu Diệp Mặc đột ngột mọc lên, điên cuồn cuốn lấy tất cả khí tức hỗn độn màu

trắng sữa kia.

Tất thảy nhận biết trên người Diệp Mặc tại thời khắc này đều hoàn toàn bị che lấp đi, khí tức hỗn độn màu trắng sữa cũng không bị cuốn vào Thế Giới Trang Vàng như Diệp Mặc tưởng tượng, mà là bị một cái cây mọc trên đỉnh đầu của hắn điên cuồng hấp thu.

Đó chính là Cây Hỗn Độn của Diệp Mặc, Cây Hỗn Độn không ngừng hấp thu khí tức hỗn độn màu trắng sữa, đồng thời điên cuồng sinh trưởng.

Từng luồng khí tức đại đạo vấn vít xung quanh Diệp Mặc, ý thức Diệp Mặc dần dần dung nhập vào trong khí tức đại đạo từ thời khai thiên lập địa vô cùng vô tận này.

Đại đạo không dấu vết, không cần góc cạnh.

Thời gian trôi qua trong khi Cây Hỗn Độn điên cuồng tăng vọt cùng Diệp Mặc cảm ngộ, đám khí hỗn độn màu trắng không ngừng giảm đi, bởi vì một đám khí tức hỗn độn ày thật sự là quá mức khổng lồ, cho dù là trải qua mấy chục năm, đám khí màu trắng này vẫn còn luôn còn đang quanh quẩn bên người Diệp Mặc.

Cây Hỗn Độn đã sinh trưởng cao đến vài chục trượng, mà thân cành khổng lồ đã hoàn toàn bao phủ cả mảnh không gian này, thế nhưng vẫn không có biện pháp nào ngăn cản Cây Hỗn Độn tiếp tục lớn lên.

Cảm thụ được đại đạo mà Diệp Mặc cảm ngộ được từ trong đám khí hỗn độn, Cây Hỗn Độn sinh trưởng đồng thời cũng không ngừng tràn ra một ít khí tức Đạo Vận cung cấp cho Diệp Mặc, trợ giúp Diệp Mặc cảm ngộ khí tức Đạo Vận.

Dưới sự trợ giúp của Cây Hỗn Độn cùng khí tức hỗn độn, lúc này Diệp Mặc đã hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ đại đạo của chính mình. Trước đây khi hắn thăng cấp Tử Đao một chút cảm ngộ mang đến kia, vào lúc này đã được phóng đại đến vô hạn, cuối cùng dần dần trở nên rõ ràng, hình thành

Đạo thuộc về chính hắn.

Một tầng bình phong che chở bằng Đạo Vận bị xé nứt ra, Diệp Mặc thậm chí hoàn toàn không cảm thấy được mình đã thăng cấp Hóa đạo, mà cảm ngộ của hắn vẫn đang không ngừng tăng lên. Đáng tiếc là, lúc này bên cạnh hắn trừ khí tức hỗn độn cùng Đạo Vận của Cây Hỗn Độn ra, lại không có thần linh khí trợ giúp.

Cảm ngộ đại đạo và tu luyện mặc dù có bản chất khác nhau, thế nhưng có một điểm chung, đó chính là đều cần tích lũy một lượng lớn tài nguyên. Diệp Mặc hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ đại đạo, không hề phát hiện bên người mình tuy rằng Đạo Vận lưu chuyển, nhưng thiếu khuyết thần linh khí tức.

Người đầu tiên cảm giác thấy tình huống này là Tiểu Băng Sâm, Tiểu Băng Sâm là Băng Sâm Vương, nó vốn đã có độ mẫn cảm cực cao đối với linh vật thiên địa. Diệp Mặc mở Thế Giới Trang Vàng, mặc dù không đem được khí tức hỗn độn đưa vào Thế Giới Trang Vàng như mong muốn, nhưng vẫn có một phần khí tức hỗn độn bị mang vào trong Thế Giới Trang Vàng.

Tiểu Băng Sâm sau khi tỉnh ngộ lại, trước tiên liền rời khỏi Thế Giới Trang Vàng đi ra bên ngoài cạnh đám khí hỗn độn. Khi nó thấy khí tức hỗn độn màu trắng sữa vô cùng vô tận, nó thiếu chút nữa ngây ra tại chỗ.

Tiểu Băng Sâm là vua của linh vật, há có thể không biết khí tức hỗn độn quý thế nào? Nó lập tức muốn dẫn những khí tức hỗn độn lãng phí xung quanh kia vào trong Thế Giới Trang Vàng. Thế nhưng lập tức nó đã nhìn thấy Cây Hỗn Độn hùng vĩ khổng lồ không gì sánh được, Cây Hỗn Độn tản mát ra hơi thở của sinh mệnh nồng nặc, dĩ nhiên không cần nó chủ động glàm gì cả, một cánh tay bị đứt kia đã dài ra với tốc độ mắt thường thấy được.

Hơi thở của sự sống thật mạnh mẽ, Tiểu Băng Sâm không kịp cảm thán, nó đã nhìn ra khốn cảnh của lão đại rất có thể bởi vì thần linh nguyên không đủ mà gián đoạn. Loại đại đạo Thiên Địa này một khi cảm ngộ bị gián đoạn, chuyện này sẽ đáng tiếc tới mức nào. Thậm chí cả đời đều không thể gặp lại

một lần nào nữa.

Tiểu Băng Sâm quả quyết bỏ dở việc tiếp tục dẫn khí hỗn độn vào trong Thế Giới Trang Vàng, vừa thầm thấy may mắn vì lão đại mở rộng Thế Giới Trang Vàng, vừa không ngừng đem thần tinh Diệp Mặc chất đống bên trong Thế Giới Trang Vàng ném ra, sau đó bố trí Tụ Linh Trận bên cạnh Diệp Mặc.

Không cần nói trình độ Tiểu Băng Sâm bày binh bốt trận cũng không tệ lắm, cho dù là Tiểu Băng Sâm cái gì cũng không biết, chỉ cần những thần tinh này quẳng bên người Diệp Mặc, cũng đã đủ để cung cấp thần linh nguyên cho Diệp Mặc sử dụng.

Một tỉ thần tinh chồng chất xung quanh Diệp Mặc, Tiểu Băng Sâm vẫn chưa yên tâm, cũng kéo cái thần linh mạch cực phẩm kia ra ngoài, ném vào dưới chân Diệp Mặc.

Làm xong những thứ này, lúc này Tiểu Băng Sâm mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nghĩ biện pháp làm cho khí tức hỗn độn bị tản ra này tụ lại, đưa vào Thế Giới Trang Vàng.

Tiểu Băng Sâm tu vi quá thấp, chỉ có thể gom lại một phần khí tức hỗn độn, mà càng nhiều khí tức hỗn độn vẫn cứ tản mất không còn thấy nữa. Bởi vì một đám khí hỗn độn này thật sự là quá mức khổng lồ, cho dù là có một bộ phẩn nhỏ tản mất không thấy, thì cũng vẫn khổng lồ không gì sánh được.

Lúc này Cây Hỗn Độn đã sinh trưởng đến hơn trăm trượng, tốc độ Diệp Mặc cùng Cây Hỗn Độn hấp thư đám khí hỗn độn càng lúc càng nhanh, Tiểu Băng Sâm thấy những thần tinh này với tốc độ nhanh chóng mà tiêu tán hết, mà ngay cả thần linh mạch cũng bắt đầu tiêu tán, lại bắt đầu bối rối.

Khi nó đang muốn đi Thế Giới Trang Vàng lôi hết mấy cái thần linh mạch còn lại tới, thì chợt nghe Diệp Mặc nói:

- Không cần đâu, Tiểu Sâm, cảm ngộ của ta đã đến cực hạn, cho dù là

thần linh mạch tới, ta cũng không thể thăng cấp Đạo nguyên Thánh đế.

Diệp Mặc nói xong đã mở mắt, khí tức Đạo Vận trên người hắn dần dần ẩn đi, tiêu tán trong thân thể hắn. Dưới sự trợ giúp của Cây Hỗn Độn cùng đám khí hỗn độn, hắn đã thăng cấp đến Hóa đạo đỉnh cao, tuy rằng chỉ kém một chút nữa thôi là có thể thăng cấp Đạo nguyên. Thế nhưng Diệp Mặc rất rõ ràng, một chút xíu này thậm chí là một cái khe hở vĩnh viễn cũng không thể nào vượt qua.

Đạo nguyên Thánh đế không phải nói thăng cấp là thăng cấp, nếu như không phải là lúc trước bởi vì khi hắn thăng cấp Tử Đao cảm ngộ được một ít Đạo Vận Thiên Địa bình thường trong đó, thì cho dù là hắn thăng cấp Hóa đạo, cũng không cách nào đến cấp độ Hóa đạo viên mãn được.

- Lão đại đã là Hóa đạo viên mãn?

Tiểu Băng Sâm tuy rằng nhìn không ra tu vi của Diệp Mặc, thế nhưng sau khi nghe Diệp Mặc nói lại lập tức hiểu được.

Lúc này Cây Hỗn Độn lại một lần nữa bắt đầu suy yếu, một lát sau, dần dần tiến vào trong Tử Phủ của Diệp Mặc, Diệp Mặc đưa tay đưa đám khí hỗn độn còn lại vào Thế Giới Trang Vàng, rồi mới lên tiếng:

- Phải, ta đã là Hóa đạo viên mãn. Cũng may cánh tay ngươi cũng hoàn hảo vô khuyết, chúng ta có thể đi ra ngoài.

Mặc dù là Hóa đạo viên mãn, thế nhưng lúc này tự thân mạnh mẽ, khiến Diệp Mặc tin tưởng, hắn hoàn toàn có năng lực giết cường giả Đạo nguyên chứng đạo bước thứ hai.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2169

Lại Quay Về Hư Thị

Nếu chưa thăng cấp lên Hóa Đạo đỉnh phong, tu vi có sự thăng cấp điên cuồng, Diệp Mặc chắc chắn sẽ nghĩ đến chuyện tiến vào Ma tộc hoặc là giới diện khác, sau đó nghĩ cách hỏi thăm về tình hình Âm Minh giới một chút, tuyệt đối không dám đến Hư Thị nữa.

Nhưng bây giờ nơi đầu tiên mà Diệp Mặc muốn đến nhất, chính là quay lại Hư Thị. Lúc này tu vi và năng lực của hắn, muốn giết một cường giả Đạo Nguyên căn bản không có nghi vấn gì.

Hơn nữa hắn trong khối khí hỗn độn và dưới Cây Hỗn Độn cảm ngộ thăng cấp, lại càng hiểu Chứng đạo bước thứ hai khác với bước thứ ba.

Bước thứ ba là Chứng đạo Hỗn Nguyên, cường giả Hỗn Nguyên tùy ý xé rách hư không, ý niệm cường đại đến mức cực điểm. Chính vì vậy, Diệp Mặc mới khẳng định lúc trước hai cường giả mà hắn gặp trên hội đấu giá không phải là cường giả Hỗn Nguyên, hai đường thần thức đó mặc dù cường đại, nhưng không thể nào so với Hỗn Nguyên Thánh Đế được. Cùng lắm cũng chỉ là hai bán bộ Hỗn Nguyên mà thôi. Lúc trước hắn không hiểu, nhưng bây giờ thì hắn đã hiểu rồi.

Bán bộ Hỗn Nguyên kém quá xa so với cường giả Hỗn Nguyên, Diệp Mặc không sợ hãi chút nào, với tu vi bây giờ của hắn, cộng thêm Tử Đao, cho dù không lấy mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn ra, cũng sẽ không bị bán bộ Hỗn Nguyên giết chết, cùng lắm là không đối địch đối phương mà bỏ chạy.

Trước khi có được tin tức của Nhị Nguyên, Diệp Mặc còn chưa biết trở

lại Hư Thị như nào, hoặc là nói hắn biết cũng không thể nào quay về được. Nhưng bây giờ lại khác, Diệp Mặc sau khi rời khỏi trung tâm Hư Không Tăm Tối kia, tìm một nơi cảm giác tương đối yếu, trực tiếp phóng Tử Đao ra bổ một nhát.

Một đường ánh sáng màu tím cực kỳ đẹp xoẹt trong Hư Không Tăm Tối, giống như quẹt một cây diêm trong bóng tối mù mịt vậy. Thông thường mang theo ánh sáng không thể nào phai mờ, đường ánh sáng này vô cùng sáng chói, chiếu rọi toàn bộ Hư Không Tăm Tối này đều là khoảng màu tím.

Dưới màu tím này một vết nứt hư không vỡ ra, vết nứt không lớn, nhưng cũng không còn là chút khe hở lúc trước Diệp Mặc cố hết sức mới bổ ra được.

Vài đường đao gió hư không quét vào, cho thấy khoảng giới diện hư không này đã bị Diệp Mặc bổ ra. Diệp Mặc hoàn toàn không thấy mấy đường đao gió kia, một bước nhảy vào trong vết rách đó, một khắc sau, vết rách bị Diệp Mặc bổ ra đó dần dần biến mất.

Diệp Mặc lại đứng trong hư không tăm tối quen thuộc, trong lòng vô cùng sục sôi. Chỉ là một đao, hắn liền hiểu ra sự tiến bộ của mình, hoàn toàn không thể nào so sánh với năm đó chạy vào trong Hư Không Tăm Tối.

Lúc trước hắn dùng Cấm Đạo Đan, dùng trận pháp, dùng mũi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, dùng Thí Đạo Thương…

Cho dù những thứ này đều dùng hết, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng để lại một vết nứt hư không cực nhỏ tiến vào Thế Giới Trang Vàng. Còn hôm nay, hắn tùy ý chém ra một đao, liền bổ ra được một vết rách khiến thân thể của một mình hắn cũng có thể tùy ý nhảy qua được, cái này chính là khác biệt.

Diệp Mặc đứng trong hư không, cảm ngộ sự cường hãn của một đao vừa rồi. Trong lòng khao khác có một Đạo Nguyên Thánh Đế đến khiêu chiến với hắn một trận.

Một lúc lâu sau, hắn mới phóng Thời Không Thoa ra, trên bàn định vị trên Thời Không Thoa xuất hiện một điểm sáng. Diệp Mặc lập tức liền biết điểm sáng đó chính là Hư Thị.

Diệp Mặc có chút cảm thán, đây chính là lợi ích của thực lực cường đại, hắn muốn quay về nơi này, cũng không biết phải tốn mất mấy trăm mấy nghìn năm. Nếu như có một ngày hắn thăng lên cấp Hỗn Nguyên, nói không chứng thần thức của hắn còn có thể vượt qua hư không, tung hoành giới diện.

Thời Không Thoa phá tan khoảng cách hư không, với tốc độ nhanh nhất hướng về phía Hư Thị.

Chỉ gần hai tháng, Thời Không Thoa liền dừng lại bên ngoài Hư Thị, Diệp Mặc trong lòng hiểu rõ, hắn lượn một vòng trong hư không, rồi lại lần nữa quay về Hư Thị.

Vì không muốn người khác chú ý đến, Diệp Mặc ẩn giấu tu vi của mình ở mức Hóa Đạo sơ kỳ. Năm đó hắn chính là Dục Đạo viên mãn rồi, bây giờ thăng cấp Hóa Đạo cũng không có gì là lạ, nếu trong thời gian hơn trăm năm ngắn ngủi này, hắn đã là Hóa Đạo đỉnh phong rồi, thì mới là chuyện lạ.

Diệp Mặc đi vào trong Hư Thị, Hư Thị không ngờ còn náo nhiệt hơn nhiều so với hơn trăm năm trước, thậm chí số người cũng nhiều lên rất nhiều, khiến Diệp Mặc bất ngờ chính là, hắn nhìn thấy Nhân tộc trong Hư Thị cũng nhiều lên rất nhiều.

Một bóng người quen thuộc thoáng qua trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc lập tức liền nhận ra người này là ai, chính là Đồng Yến của Đại Nhật Thần Sơn. Diệp Mặc không ngờ Đồng Yến lại đến Hư Thị thật rồi, nhưng Đồng Yến lúc này cũng đã là bán bộ Đạo Nguyên rồi, thăng cấp Đạo Nguyên cũng chỉ là thiếu chút cơ duyên mà thôi.

Diệp Mặc đoán Đạo Quả mà hắn đưa cho Đồng Yến kia cũng giúp được rất nhiều, nhưng vẫn không khiến Đồng Yến thăng cấp lên Đạo Nguyên

được.

Diệp Mặc đang định chảo hỏi Đổng Yến, tên Đạo Nguyên Thánh Đế bên cạnh Đổng Yến lập tức khiến Diệp Mặc bỏ suy nghĩ này đi. Hắn và Đổng Yến có chút quan hệ, nhưng hắn và Đại Nhật Thần Sơn thì lại có thù.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế bên cạnh Đổng Yến kia rất có thể chính là cường giả Đạo Nguyên của Đại Nhật Thần Sơn, Diệp Mặc vừa chú ý đến cường giả Đạo Nguyên của Đại Nhật Thần Sơn này, lại có ba người xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Mặc.

Trong ba người này có hai người Diệp Mặc biết, ba người này chắc hẳn đều là người của Thần Nữ Thánh Môn. Hóa Đạo Thánh Đế có tu vi cao nhất kia Diệp Mặc biết tên là Vương Năm Sương, ấn tượng của Diệp Mặc với Vương Nam Sương cũng không tệ, vì sư phụ của Tiểu Vận từng nói, Vương Nam Sương này rất có tình người, thù ghét kẻ ác, không thích giả bộ, cũng không cùng loại người với chưởng môn Cơ Tâm Dật của Thần Nữ Thánh Môn.

Hai người khác đều là tu vi Dục Đạo, một người là Thánh nữ Cơ Tích của Thần Nữ Thánh Môn, mặc dù Cơ Tích che mặt, nhưng Diệp Mặc vẫn có thể nhận ra, người thứ ba Diệp Mặc lại không biết. Nếu là người khác của Thần Nữ Thánh Môn, Diệp Mặc cũng chẳng thèm để ý, nhưng Cơ Tích xuất hiện trong này, Diệp Mặc lập tức tiến mấy bước lên chặn lại mấy người Vương Nam Sương.

Thần Nữ Thánh Môn là tông môn cao cấp trong Thánh đạo Tàn giới, ngoài Đại Nhật Thần Sơn, cũng là tông môn mà không ai dám chọc giận. Nhưng trong Hư Thị, Thần Nữ Thánh Môn căn bản cũng chẳng là gì. Cho nên trong Hư Thị ba người Vương Nam Sương cực kỳ cẩn thận, rất lo một khi không cẩn thận rước phiền toái đến thân.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một người chặn lại trước mặt bọn họ, ba người Vương Nam Sương theo bản năng liền lùi lại mấy bước, khi nhìn thấy người đến là Diệp Mặc. Đừng nói trong Hư Thị đâu đâu cũng có cấm chế,

cho dù không có cấm chế, ba người Vương Nan Sương cũng không dám dùng thần thức dò xét chung quanh. Chính vì vậy, khi Diệp Mặc đến trước mặt bọn họ, bọn họ mới nhìn thấy.

- Là anh?

Dường như cùng một lúc, ba người Vương Nam Sương liền nhận ra Diệp Mặc.

Diệp Mặc vẻ mặt không chút biểu cảm nói:

- Không sai, là tôi.

Nói xong, hắn chằm chằm nhìn Cơ Tích nói:

- Họ Cơ kia, đồ mà cô nợ tôi sao đến bây giờ vẫn chưa trả cho tôi vậy?

Thấy Diệp Mặc không chút lễ phép trả lời, Vương Nam Sương sắc mặt trầm xuống, nhưng cũng không phát tác. Cô biết Diệp Mặc lợi hại, cho dù ba người các cô cộng lại, e rằng cũng không phải là đối thủ của Diệp Mặc, trong lòng cô lại càng khiếp sợ hơn chính là tốc độ tu luyện của Diệp Mặc, năm đó hình như còn là tu vi Tố Đạo, trong nháy mắt đã là Hóa Đạo rồi. Cho dù cả Thánh đạo giới, cũng chưa từng có ai có tốc độ tu luyện như Diệp Mặc này.

- Nam Sương sư thúc, Duyệt Hòa sư tỷ hai người quay về Tiên tức lâu trước đi, con và Diệp sư huynh có chút chuyện.

Cơ Tích trong lòng sáng như gương, Diệp Mặc bây giờ tìm cô chắc chắn là vì chuyện Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên kia rồi.

- Không được, nếu đi thì đi cùng nhau.

Vương Nam Sương không chút do dự ngắt yêu cầu của Cơ Tích, Cơ Tích là Thánh nữ của Thần Nữ Thánh Môn, trong một nơi nguy hiểm đầy rẫy như Hư Thị này, Vương Nam Sương làm sao dám để Cơ Tích một mình rời đi cùng Diệp Mặc được chứ? Hơn nữa, Diệp Mặc còn là kẻ đối đầu của

Thần Nữ Thánh Môn nữa.

Trong khi mấy người nói chuyện, cũng đã gây sự chú ý của mấy người Đồng Yến. Tên Đạo Nguyên Thánh Đế kia quay đầu nhìn Diệp Mặc, gã lập tức bước đến, đi bên cạnh gã là Đổng Yến, còn ba người khác cũng đến cùng.

- Diệp huynh, đã lâu không gặp.

Đổng Yến thấy Diệp Mặc, vội vàng ngạc nhiên bước đến chào hỏi, trong lòng của y không phải thêm vui mừng, mà là thêm khiếp sợ. Thứ mà y khiếp sợ chính là tu vi của Diệp Mặc, trong nháy mắt đã đến tu vi Hóa Đạo rồi, lão tu luyện đến Hóa Đạo, đã phải tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực?

- Ha ha, thật không ngờ tôi thực sự có thể gặp lại Đổng bảo chủ trong Hư Thị này.

Diệp Mặc cười ha hả, ôm quyền đáp lễ lại.

- Đổng trưởng lão, anh biết hắn sao?

Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn kia nghi ngờ nhìn Đổng Yến hỏi.

Đổng Yến vội vàng nói chuyện đã từng biết Diệp Mặc ra, Đạo Nguyên Thánh Đế đó nhìn Diệp Mặc, rồi lại nhìn Vương Nam Sương, bỗng nhiên hỏi:

- Anh chính là người đã dẫn Thánh nữ Mục Tiểu Vận trong Thần Nữ Thánh Môn đi? Anh cũng biết Mục Tiểu Vận là Thánh nữ dự định của Đại Nhật Thần Sơn tôi?

Diệp Mặc nhìn Đạo Nguyên Thánh Đế này lạnh giọng nói:

- Cút, hôm nay bổn thánh không có tâm trạng tính sổ với anh.

Nếu như ở bên ngoài, Diệp Mặc sớm đã chuẩn bị giết chết tên Đạo

Nguyên Thánh Đế này rồi, nhưng hắn bây giờ không muốn ra tay trong Hư Thị. Đợi lấy lại Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên rồi, tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn này hắn chắc chắn sẽ giết chết. Chẳng những sẽ giết giết tên Đạo Nguyên Thánh Đế này, sau này hắn sẽ đến Đại Nhật Thần Sơn san bằng tất cả.

Nghe thấy một Hóa Đạo Thánh Đế quát mình cút, sát cơ trên người tên Đạo Nguyên Thánh Đế này lập tức liền phát ra, sát ý mà cường giả Chứng đạo bước thứ hai phát ra, khiến những Thánh Đế bình thường xung quanh ai nấy đều rời xa ra.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2170

Đòi Hồ Lô Tam Bảo

Ồ, Diệp đan thánh…

Một giọng nói kinh hỷ vang lên, giọng nói này còn chưa dứt, một người đàn ông màu xám đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc. Nói lão là màu xám, là vì lão từ đầu tóc đến da dẻ ngay cả Tiên bào cũng đều là màu xám.

Người đàn ông màu xám này vừa hạ xuống, sát khí của Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn phát ra trong nháy mắt liền tan rã. Chỉ cần những người hiểu chuyện, liền có thể nhìn ra là vì lĩnh vực Thánh Đế của người đàn ông màu xám này trực tiếp giải tan sát thế xung quanh này.

Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Hóa ra là Hình huynh, đúng là lâu rồi không gặp.

Người đến chính là Hình Hồng của Thương lâu Hư Thị, Diệp Mặc sở dĩ có được tin tức của Quang Minh Tâm, cũng là do Hình Hồng nói cho hắn biết, đối với Hình Hồng Diệp Mặc cũng có chút cảm kích. Bây giờ Hình Hồng đến, Diệp Mặc ngược lại cũng không mất đi lễ nghĩa, Diệp Mặc đương nhiên biết tại sao Hình Hồng lại khách khí với hắn như vậy, đó hoàn toàn là vì trình độ luyện đan của hắn.

- Diệp đan thánh thăng cấp Hóa Đạo Thánh Đế, quả thực là chuyện vui đáng chúc mừng. Nếu Diệp đan thánh không ngại, Thương lâu Hư Thị cúng tôi muốn tổ chức đại hội Tiên quả chúc mừng.

Hình Hồng cực kỳ vui vẻ nói, so với kiểu lạnh nhạt lúc trước lão gặp Diệp Mặc, biểu hiện lần này của lão lại phong phú hơn nhiều. Lúc trước lão

cho rằng Diệp Mặc tuyệt đối sẽ đồng ý yêu cầu của lão, cho nên lúc đó nói cũng không chằm chằm vào Diệp Mặc.

Lão cho rằng Diệp đan thánh này mau chóng sẽ tìm đến lão, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại biến mất hơn trăm năm. Mặc dù Hư Thị đồn đại, Diệp đan thánh bị Vạn Đồng Đồng truy sát đến chết, Hình Hồng là một Đạo Nguyên Thánh Đế của Hư Thị đương nhiên sẽ không tin Diệp đan thánh lại chết dễ dàng như vậy được. Nếu Diệp đan thánh chết dễ dàng như vậy, thì cũng không thể thăng cấp lên Đan Thánh được rồi.

Sau đó Hình Hồng cố ý điều tra, phát hiện tình hình thật sự có chút sai lệch. Vì Diệp Mặc khi rời khỏi Hư Thị, trên đường có cố ý để lại chút dấu tích, chính vì những dấu tích này, Bách Lý Hoành mới có thể đuổi kịp Vạn Đồng Đồng và Diệp Mặc.

Vạn Đồng Đồng vì giết Diệp Mặc, đương nhiên sẽ không để lại những dấu tích này, những dấu tích này chắc chắn là do Diệp Mặc để lại. Biết Diệp Mặc có thể chưa chết, Hình Hồng giữ lại quầy hàng của Diệp Mặc, khiến lão thất vọng chính là, sau lần Diệp Mặc rời đi đó, thực sự cũng không trở về nữa.

Bây giờ hơn trăm năm trôi qua rồi, Diệp Mặc lại quay lại Hư Thị, lão làm sao không kích động được chứ. Một Hóa Đạo Đan Thánh mà, Thương lâu Hư Thị làm sao có thể để hắn nói đi là đi được. Cách lạt mềm buộc chặt không dùng được, lần này nhìn thấy Diệp Mặc, lão làm sao có thể bỏ qua được.

Những người xung quanh nghe thấy Hình Hồng nói vậy, ánh mắt nhìn Diệp Mặc cũng có chút thay đổi rồi. Trong Hư Thị rơi một cục ạch cũng có thể đánh trúng vài Hóa Đạo Thánh Đế rồi, Diệp Mặc chỉ là Hóa Đạo Thánh Đế cũng đáng chúc mừng sao? Người ta sở dĩ nói chúc mừng, đó là vì nịnh Diệp Mặc mà thôi.

- Đại hội chúc mừng tạm thời cũng không cần, bây giờ tôi còn có chút chuyện riêng chưa giải quyết xong, đợi tôi giải quyết xong chuyện này, sẽ

chủ động đến Thương lâu Hư Thị hỏi thăm Hình huynh.

Diệp Mặc bình thản nói, hắn biết Hình Hồng có ý nhiệt tình với hắn như này, nhưng muốn hắn luyện đan dài ngày giúp Thương lâu Hư Thị, thì đừng có mơ.

Hình Hồng mau chóng nói:

- Tôi không bận, tôi giúp Diệp đan thánh làm việc là được.

Nói xong, lão căn bản cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, vẻ mặt tươi cười lập tức thu liễm lạnh lùng chằm chằm nhìn Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn kia nói:

- Anh vừa nãy vô lễ với Diệp đan thánh phải không? Chẳng lẽ cho rằng mình là một Đạo Nguyên Thánh Đế, cho nên dám lớn lối như vậy trong Hư Thị sao?

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn này khi Hình Hồng đến cựa kỳ khách khí với Diệp Mặc, liền có chút không tin sững hết cả người rồi.

Cường giả Đạo Nguyên của Thương lâu Hư Thị có nghĩa là gì? Đó là tay thô chân thô của Hư Thị. Đừng nói Đạo Nguyên Thánh Đế của Thương lâu Hư Thị, cho dù là một Thánh Đế bình thường của Thương lâu Hư Thị đến, gã cũng không dám nói nhảm một từ rồi.

- Không dám, tôi chỉ là vì thấy Diệp đan thánh từ Thánh đạo Tàn giới đến, nên mới chủ động muốn chào hỏi mà thôi.

Đạo Nguyên Thánh Đế này mau chóng nói. Diệp Mặc là một Đan Thánh có thể luyện Thần đan bình thường, gã vừa nghe Đổng Yến nói qua rồi. Cho nên nhìn thấy Hình Hồng gọi Diệp Mặc là Diệp đan thánh cũng không kỳ lạ. Thứ mà gã kỳ lại là tại sao một đại nhân vật như Hình Hồng lại khách khí với một Hóa Đạo Thánh Đế nhỏ nhoi như Diệp Mặc này.

Hình Hồng căn bản cũng mặc kệ không thèm để ý đến cường giả Đạo Nguyên này, trực tiếp hỏi Diệp Mặc.

- Diệp đan thánh, có cần tôi giúp anh giết chết tên không biết trời cao đất dầy này không?

Ngữ khí của lão thật giống như, có cần bóp chết con kiến này hay không vậy.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn này nghe thấy Hình Hồng nói vậy, lập tức giật cả mình. Tùy ý một câu nói này, liền giết mình, điều này quả thực quá hung tàn. Nhưng gã cũng biết Thương lâu Hư Thị thực sự có tư cách nói câu này.

Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Cám ơn Hình huynh, nhưng tạm thời không cần.

Nói xong Diệp Mặc quay đầu chằm chằm nhìn tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn nói:

- Anh chào hỏi cũng chào rồi, có thể cút được rồi. Qua một thời gian nữa tôi sẽ dẫn Tiểu Vận đến Đại Nhật Thần Sơn thăm thú. Đúng rồi, Đại Nhật Thần Sơn có một Đại Nhật Thần Phong cũng không tệ, tôi định luyện ngọn núi đó thành một cái bô.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn này sắc mặt càng tái nhợt, nhưng không dám phát tác với Diệp Mặc. Chỉ có thể cố kìm chế sự tức giận ngập trời của mình quay người bước đi. Gã thầm thề, nếu một mình gặp phải Diệp Mặc, thì gã chắc chắn sẽ biến Diệp Mặc thành tro tàn, đến hồn phách cũng đặt trong âm hỏa thiêu đốt.

- Không biết tự lượng sức mình.

Hình Hồng nhìn thấy tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn này rời đi, hừ lạnh một câu, cái hừ lạnh này của lão cũng là vì nịnh nọt Diệp

Mặc.

Diệp Mặc cười nói với Hình Hồng:

- Hình huynh, Hư Thị gần đây dường như cũng đông người hơn rồi, hơn nữa Nhân tộc cũng nhiều hơn lúc trước nhiều, rốt cục là vì chuyện gì vậy?

Diệp Mặc thấy người của Thần Nữ Thánh Môn và Đại Nhật Thần Sơn đều đã đến, cũng đoán ra Hư Thị chắc hẳn có chuyện gì mới đúng. Hắn vốn dĩ có thể hỏi người của Thần Nữ Thánh Môn, nhưng hắn và Thần Nữ Thánh Môn có vấn đề, cũng chẳng thèm hỏi Cơ Tích, hỏi Hình Hồng vẫn hơn.

Hình Hồng thấy Diệp Mặc hỏi, khuôn mặt màu xám lập tức nở nụ cười nói:

- Chuyện này anh hẳn biết chứ, vì Đạo Quả Tháp của Hư Thị sắp mở rồi, rất nhiều người đều đến tham gia Đạo Quả Tháp mở cửa, còn nữa là đến xem có cơ hội tham gia được hay không. Đương nhiên, nếu Diệp đan thánh muốn một suất vào Đạo Quả Tháp, thì cứ giao cho Hình Hồng tôi.

Diệp Mặc bây giờ tu vi căn bản cũng không kém gì Đạo Nguyên Thánh Đế, trong Đạo Quả Tháp có Đạo quả cao cấp, hắn quả thực cũng không để ý. Bây giờ nghe thấy Hình Hồng nói vậ, mau chóng khua tay nói:

- Cái đó thì tạm thời tôi không cần, nếu thực sự cần, tôi sẽ đến tìm Hình Huynh giúp đỡ.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý đến suất vào Đạo Quả Tháp, còn ba người Vương Nam Sương đứng bên cạnh cũng sợ ngây người. Khi Vương Nam Sương nghe thấy Diệp Mặc nói không cần, suýt chút nữa thì lao đến nắm lấy vạt áo Diệp Mặc chất vấn có phải bị điên không. Bọn họ đều là vì Đạo Quả Tháp mà đến, cho dù không thể vào trong Đạo Quả Tháp, cũng muốn đổi một Đạo quả từ trong Đạo Quả Tháp ra.

Chính vì vậy, các cô đều mang những thứ quý giá nhất của tông môn đến, mục đích chính là muốn đổi Đạo quả từ trong Đạo Quả Tháp ra ngoài.

Đương nhiên, còn có một điều nữa chính là nếu không thể đổi được Dạo quả, cũng muốn thừa cơ Đạo Quả Tháp mở cửa đổi lấy một số đồ tốt mang về tông môn.

Đương nhiên Vương Nam Sương cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, bây giờ cho dù các cô muốn chất vấn Diệp Mặc tại sao lại không cần suất vào Đạo Quả Tháp, cũng không dám nói. Các cô đến Hư Thị không phải một hai ngày, đương nhiên biết địa vị của Thương lâu Hư Thị trong Hư Thị. Đến Đạo Nguyên Thánh Đế của Thương lâu Hư Thị cũng khách khí tôn kính với Diệp Mặc như vậy, các cô làm gì dám lỗ mãng? Chỉ có điều các cô nghĩ nát óc, cũng không hiểu tại sao Hình Hồng lại khách khí với Diệp Mặc như vậy.

Hình Hồng nhìn Cơ Tích đứng bên cạnh Diệp Mặc, lại nhìn hai người Vương Nam Sương, lập tức cười gật đầu nói:

- Được, Diệp đan thánh cứ giải quyết xong chuyện trước đi, đợi xong rồi tôi sẽ đến mời Diệp đan thánh, tôi đi trước đây.

Hình Hồng nói xong, lập tức lùi ra sau, trong nháy mắt liền biến mất trong đám người. Lão không phải là một người không có kiến thức, ba người con gái trong mắt của lão tu vi mặc dù bình thường, nhưng khí tức cực kỳ thần thánh thuần tịnh lưu chuyển trên người của ba người con gái này, khiến lão có cảm giác Diệp Mặc có chút dây dưa gì đó với ba người con gái này, hoặc là muốn dây dưa gì đó. Lúc này quấy rầy Diệp Mặc, thì đúng là làm cho người ta ngại rồi.

Thấy Hình Hồng đi rồi, Vương Nam Sương bỗng nhiên ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan thánh, anh và Cơ Tích cứ nói chuyện đi, tôi và Duyệt Hòa sư muội về Tiên tức lâu trước.

Nói xong Vương Nam Sương chủ động kéo một Dục Đạo Thánh Đế khác quay người rời đi, Cơ Tích biết ý của sư thúc, nhưng trong lòng cô cũng thầm thở dài, cô và Diệp Mặc cũng không phải lần đầu tiên quen biết,

cũng sớm hiểu chút ít về tính tình của Diệp Mặc.

Bất luận cô nói gì, Diệp Mặc cũng sẽ không đồng ý đưa suất vào Đạo Quả Tháp cho Thần Nữ Thánh Môn. Cho dù cô hy sinh nhan sắc của mình để dụ dỗ Diệp Mặc, cũng không thể khiến Diệp Mặc động lòng. Huống chi, cô căn bản cũng sẽ không làm như vậy.

…

Nửa tuần hương sau, Diệp Mặc và Cơ Tích đã ngồi trong một phòng thuê trong Tiên tức lâu, đến cả Cơ Tích cũng thầm khâm phục Diệp Mặc, trong lúc này, muốn tìm phòng thuê của Tiên tức lâu, cũng là chuyện không thể nào. Còn Diệp Mặc vừa mới dẫn cô vào Tiên tức lâu này, tiểu nhị đã chủ động hỏi Diệp Mặc có cần thuê phòng không.

Trong lòng Cơ Tích, chỉ cần cùng làm việc với Diệp Mặc, thì giống như không gặp chút khó khăn gì. Lúc trước trong Thần Phần Vực, cô chính là nhắm trúng điểm này, nên mới muốn cùng tổ đội với Diệp Mặc để qua cầu Niết Sinh, kết quả mặc dù còn chưa qua được cầu Niết Sinh, nhưng cũng thoát được một mạng.

Cửa phòng được đóng lại, Diệp Mặc tùy ý đánh một cấm chế ra, bình tĩnh nhìn Cơ Tích nói:

- Giữa chúng ta không cần nói nhiều nữa, đưa đồ mà cô nợ tôi ra đây.

Cơ Tích mau chóng áy náy trả lời:

- Diệp sư huynh, nếu như nửa còn lại của Hồ Lô Tam Bảo bây giờ có trên người tôi, thì tôi chắc chắn sẽ trả lại cho Diệp sư huynh ngay lập tức…

- Cô nói vậy là có ý gì?

Ngữ khí của Diệp Mặc có chút băng hàn, nói thật, trước khi Cơ Tích còn chưa tính toán gì với Tiểu Vận, Diệp Mặc cũng có chút thiện cảm với Cơ Tích, bây giờ trong mắt hắn, Cơ Tích và Cơ Tâm Dật kia cũng chẳng khác gì

nhau.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2171

Tôi Không Rảnh

Diệp sư huynh, anh trước tiên đừng sốt ruột, nghe tôi nói đã. Vốn dĩ hồ lô đó tôi cũng định trả lại cho Tiểu Vận sư muội rồi, nhưng vì lại xảy ra chút chuyện, tôi còn chưa kịp trả lại cho Tiểu Vận sư muội, anh đã dẫn Mục Tiểu Vận đi rồi.

Cơ Tích nói chuyện cực kỳ thành khẩn.

Diệp Mặc ngược lại lại biết rõ chuyện này, lúc trước Tiểu Vận nói Cơ Tích muốn đưa cho cô một thứ gì đó, chỉ vì cô nhớ nhung mình, nên mới không để ý gì đến thức đó. Nhưng cho dù là biết, Diệp Mặc cũng không chút khách khí ngắt lời Cơ Tích:

- Cô nói thẳng cho tôi biết, hồ lô đó bây giờ ở đâu rồi?

- Hồ lô tôi để ở chỗ sư phụ tôi trong Thần Nữ Thánh Môn, tôi đến Hư Thị cũng không biết bao lâu mới có thể trở về, thậm chí còn không biết có thể về được hay không. Tôi sợ anh đến Thần Nữ Thánh Môn tìm tôi lấy hồ lô, nên cố ý để hồ lô lại. Nếu tôi biết anh cũng đến Hư Thị, thì tôi chắc chắn sẽ mang hồ lô đến.

Cơ Tích thở dài nói.

Lời này của cô cũng là sự thật, nếu như biết Diệp Mặc sẽ đến Hư Thị, cô chắc chắn mang hồ lô theo. Nửa cái hồ lô đó đối với cô mà nói cũng chẳng có tác dụng gì, cô vốn dĩ không đáng vì cái này mà đắc tội với Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong lòng thất vọng, hắn đứng lên, không còn tâm trạng nói chuyện cùng Cơ Tích nữa. Hắn biết Cơ Tích nói thật, cô không cần phải vì

một cái hồ lô vô dụng mà lừa mình.

Thấy Diệp Mặc đứng dậy, Cơ Tích cũng đứng lên nói:

- Diệp sư huynh, cám ơn.

Diệp Mặc biết rõ Cơ Tích là muốn cám ơn ân cứu mạng trên cầu Niết Sinh, nhưng từ sau khi Cơ Tích nhận ân huệ của mình, biết rõ Tiểu Vận là vợ của mình, còn không chủ động cứu Tiểu Vận, Diệp Mặc cũng đã vô cùng thất vọng với cô rồi.

Thấy Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến mình, Cơ Tích ảm đạm nói:

- Diệp sư huynh, Tiểu Vận sư muội bây giờ thế nào rồi?

Diệp Mặc dừng lại, quay đầu lạnh lùng nói:

- Cơ Tích, đây không phải là chuyện cô phải quản, cô chỉ cần trả lại hồ lô không đáy kia cho tôi là được rồi. Nếu như đợi tôi quay về Thánh đạo Tàn giới, phát hiện cô nói dối nửa lời, không cần Đại Nhật Thần Sơn đến tiêu diệt Thần Nữ Thánh Môn, tôi sẽ chủ động đến tiêu diệt Thần Nữ Thánh Môn.

Nói xong, Diệp Mặc rời khỏi phòng, lập tức biến mất khỏi Tiên tức lâu này.

…

Diệp Mặc vừa mới ra khỏi Tiên tức lâu, ở cửa Tiên tức lâu lại có một Tiên tử cực kỳ xinh đẹp liền đi qua hành lễ nói:

- Xin hỏi có phải là Diệp đan thánh đại nhân không?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Tiên tử xinh đẹp này, hắn căn bản không quen biết cô. Nhưng Diệp Mặc lập tức liền nghĩ đến Hình Hồng, lập tức nói:

- Vâng là tôi.

Tiên tử xinh đẹp này nói:

-Hình thánh mời Diệp đan thánh đại nhân đến Thương lâu Hư Thị một chuyến, lệnh cho tôi đứng ở đây chờ đại nhân.

- Được, cô dẫn đường đi.

Diệp Mặc căn bản cũng định đến hỏi thăm Hình Hồng một chút, mặc dù bây giờ hắn không sợ Thương lâu Hư Thị, nhưng có thể kết giao được với Thương lâu Hư Thị, Diệp Mặc cũng sẽ không từ chối, trong một nơi như Hư Thị này, có thêm một người bạn cũng là thêm một con đường.

Tiên tử xinh đẹp này thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức mừng rỡ nói:

- Cám ơn Diệp đan thánh, mời Diệp đan thánh đại nhân đi theo tôi.

- Khoan đã…

Diệp Mặc và Tiên tử xinh đẹp này vừa rời khỏi Tiên tức lâu chưa được bao xa, liền có một giọng nói không chút tình cảm này gọi giật lại.

Dường như cùng lúc đó, một người đàn ông mặt nổi lên từng ánh sáng xanh xuất hiện trước mặt hai người, người đàn ông này chẳng những trên mặt có từng gợn ánh sáng xanh, đến cả tóc tai cũng rồi bời xoắn xít lại một chỗ, hơn nữa cũng đã là tu vi Đạo Nguyên đỉnh phong rồi.

Thoạt nhìn rất lôi thôi lếch thếch, nhưng đứng bên cạnh gã luôn cảm giác được từng trận sát ý băng hàn, loại sát khí và sát ý ngưng tụ bên người gã này, khiến người ta cảm thấy không lôi thôi chút nào, chỉ có kinh hãi.

Tiên tử xinh đẹp mời Diệp Mặc kia theo bản năng lùi ;ại mấy bước, cô bị sát thế cường đại này khiến khiếp sợ lùi về sau.

Diệp Mặc cũng không nhúc nhích, hắn biết người này. Lúc trước khi hắn giả mạo một Đạo Nguyên Thánh Đế đến Hư Thị, liền nhìn thấy tên này đến

quầy hàng của hắn tìm hắn, không ngờ bao lâu như vậy rồi, Đạo Nguyên Thánh Đế này vẫn còn tìm hắn.

- Anh chính là Diệp đan thánh?

Đạo Nguyên Thánh Đế này chằm chằm nhìn Diệp Mặc đánh giá một hồi, lúc này với vẻ mặt không chút cảm xúc hỏi.

Diệp Mặc lạnh nhạt đáp:

- Đúng vậy, chính là tôi.

- Tôi là Áo Hách, đã đợi anh hơn trăm năm trong Hư Thị rồi, mời Diệp đan thánh đi cùng tôi một chuyến.

Trong lúc nói chuyện, sát khí cường đại trên mặt Đạo Nguyên Thánh Đế mặt xanh này cũng mất đi rất nhiều. Dường như gã nói bảo Diệp Mặc đi một chuyến, Diệp Mặc chắc hẳn sẽ đi cùng gã, không nói thêm điều gì.

- Tôi là Diệp đan thánh không sai, nhưng tôi tại sao lại phải đi cùng anh một chuyến?

Diệp Mặc không chút khách khí hỏi ngược lại.

Áo Hách nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sát thế trên người trong nháy mắt liền dâng lên. Cùng với sát thế của gã tăng lên, từng trận thô bạo màu xanh lượn lờ xung quanh thân người gã. Gã dường như không ngờ, Diệp Mặc lại dám hỏi ngược lại gã. Gã cũng mở miệng rồi, Diệp Mặc phải đi cùng hắn một chuyến, đây không phải chuyện kinh thiên địa nghĩa sao?

Diệp Mặc không lấy được hồ lô trong lòng vốn dĩ cũng có chút khó chịu ròi, Áo Hách còn dám lớn lối trước mặt hắn, lúc này đối với sát thế cường đại của Áo Hách, Diệp Mặc không lùi mà tiến tới, đồng thời lĩnh vực liền được đánh ra.

Lĩnh vực của Diệp Mặc cũng đã có xu thế tự thành một giới rồi, cộng

thêm thần thức vực của Diệp Mặc nữa, Áo Hách cho dù là đạo nguyên đỉnh phong, bất ngờ không đề phòng, cũng bị khí thế lĩnh vực của Diệp Mặc đánh ra lùi xa mấy chục bước. Còn lĩnh vực sát thế của Áo Hách, dưới lĩnh vực của Diệp Mặc rạn nứt từng đoạn, thành một đống vải rách.

Áo Hách không dám tin nhìn Diệp Mặc, gã hoàn toàn không ngờ một Thánh Đế tu vi chỉ là Hóa Đạo như Diệp Mặc này, lại có thể dễ dàng phá tan lĩnh vực Đạo Nguyên của gã.

Mặc dù đây không phải là gã toàn lức ra tay, nhưng gã đã nhìn ra, một khi toàn lực ra tay, trước mặt Diệp Mặc gã cũng chưa chắc chiếm được tiện nghi. Diệp đan thánh này đúng là tu vi Hóa Đạo thật sao? Áo Hách thậm chí có chút nghi ngờ.

Diệp Mặc không để ý đến Áo Hách. Nói với Tiên nữ xinh đẹp sắc mặt sợ hãi đến trắng bệch kia:

- Không cần để ý đến tên phách lối này, cô dẫn đường đi.

- Được.

Tiên nữa xinh đẹp này kìm nén sự sợ hãi trong lòng mình lại, bước lên đi trước mặt Diệp Mặc.

- Diệp đan thánh, đợi đã…

Áo Hách lại lần nữa bước nhanh lên nói.

Diệp Mặc cũng đã không còn kiên nhẫn như lúc trước nữa, nhìn Áo Hách bước đến nói:

- Sao, anh còn muốn ra tay nữa hay sao? Vậy thì mời.

- Không phải, Diệp đan thánh, cung chủ nhà tôi mời Diệp đan thánh đến làm khách, xin Diệp đan thánh…

Lần này, giọng điệu của Áo Hách hòa hoãn hơn nhiều, cũng không còn

hùng hổ dọa người như lúc trước nữa.

Diệp Mặc không chút khách khí nói:

- Về nói cho cung chủ nhà anh biết, tôi không rảnh.

Nói xong Diệp Mặc bước nhanh hơn, Tiên tử đi đến đón Diệp Mặc kia nhìn thấy vậy liền rảo bước nhanh hơn, nhìn thấy Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến mình, màu xanh trên mặt Áo Hách chần động một hồi lâu, không ngờ lại không phát tác, mà lại theo chân Diệp Mặc đi về phía Thương lâu Hư Thị.

…

- Diệp đan thánh, mời vào.

Diệp Mặc còn chưa đến cửa của Thương lâu Hư Thị, Hình Hồng đã với vẻ mặt tươi cười đến đón tiếp. Khuôn mặt xám tro của y tươi cười, thoạt nhìn có chút buồn cười, không thể nào che giấu sự nhiệt tình của y với Diệp Mặc.

Hình Hồng dẫn Diệp Mặc vào trong khách điện sang trọng của thương lâu, đồng thời ra hiệu mấy Tiên tử kia đem Tiên trà và Tiên quả cao cấp đến.

Diệp Mặc bưng Tiên trà lên uống một ngụm, hàng loạt mùi thơm truyền đến, những mùi thơm này khiến cho thức hải con người ta thanh thuần hơn, có thể thấy đây là Tiên trà này rất tuyệt.

- Diệp đan thánh, đây là Tiên trà Tuyết Lan tốt nhất, nếu Diệp đan thánh thích, đợi lát nữa tôi sẽ tặng cho Diệp đan thánh một chút.

Nhìn thấy Diệp Mặc dường như rất thích loại Tiên trà này, Hình Hồng lập tức vừa cười vừa nói.

- Vậy thì cám ơn Hình huynh, Hình huynh tìm tôi tới đây, hẳn chính là vì tặng Tiên trà cho tôi? Hay là còn chuyện gì khác?

Diệp Mặc không có tâm trạng tốn thời gian trong này, hắn muốn tìm một

nơi nghỉ ngơi một chút, sau đó đi thăm dò một chút chuyện Âm Minh giới.

Hình Hồng cười cười ngại ngùng nói:

- Diệp đan thánh chắc hẳn biết ý của tôi, Thương lâu Hư Thị chúng tôi trong Hư Thị cũng coi là có thể lên tiếng được vài câu. Rất tiếc là, thương lâu chúng tôi bây giờ Đan Thánh cao cấp càng lúc càng ít đi, Đan Thánh như Diệp đan thánh đây thì lại càng không có.

Thấy Diệp Mặc cũng không đáp lời, Hình Hồng lại tiếp tục nói:

- Bản lĩnh luyện đan của Diệp đan thánh trong Hư Thị cũng đã được mọi người biết đến, nếu Diệp đan thánh đồng ý, Thương lâu Hư Thị chúng tôi muốn mời Diệp đan tháng gia nhập vào Thương lâu Hư Thị chúng tôi…

Diệp Mặc lập tức nói:

- Cám ơn thiện ý của Hình huynh, chỉ là đối với tôi mà nói Thần tinh và Thần linh mạch cũng không còn sức hấp dẫn là bao nữa, tôi cũng không thể gia nhập vào Thương lâu Hư Thị. Đương nhiên, nếu Thương lâu Hư Thị cần tôi luyện đan, nể mặt Hình huynh, tôi cũng có thể giúp luyện chế vài lò. Còn phí tổn thì thôi, chỉ là tỉ lệ thành công luyện đan của tôi chỉ có năm phần mà thôi.

Lời này của Diệp Mặc nói cực đẹp, hắn giúp Thương lâu Hư Thị luyện đan không phải cần Thần tinh, tỉ lệ thành đan năm phần, đó là vì Diệp Mặc muốn tiết kiệm một nửa làm thù lao. Còn thù lao luyện đan, cho dù hắn cần nhiều đi nữa, một thương lâu cũng sẽ không để ý đến chút Thần tinh, Diệp Mặc quyết định không cần tí nào.

Hình Hồng cũng biết muốn mời một người như Diệp Mặc gia nhập vào Thương lâu Hư Thị quả thực không thực tế lắm, trừ phi cưỡng ép. Nhưng Diệp Mặc là một Thánh Đế, vào Thương lâu Hư Thị không ra ngoài, rõ ràng đối với thanh danh Thương lây Hư Thị có ảnh hưởng cực lớn. Huồng chi, y còn biết Áo Hách cũng muốn mời Diệp Mặc đến luyện đan.

Diệp Mặc cò thể mở miệng luyện đan giúp, cũng đã vô cùng tốt rồi. Nghe thấy Diệp Mặc không ngờ có tủ lệ thành đan năm phần, Hình Hồng mau chóng nói:

- Vậy thì cảm ơn Diệp đan thánh, tôi thật là muốn mời Diệp đan thánh luyện chế giúp vài lò đan dược, Diệp đan thánh chỉ cần co thương lâu chúng tôi ba phần là được rồi, những thứ khác là của Diệp đan thánh hết.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Vậy thì không được, tôi không thể để cho Hình huynh khó xử được, nói năm phần là năm phần. Năm phần này tôi một chút cũng không cần, toàn bộ giao cho Thương lâu Hư Thị, không biết nói thế nào, t6oi trong Hư Thị, còn cần nhờ vả Hình huynh mà.

Hình Hồng trong lòng sung sướng, tỉ lệ thành đan năm phần vốn dĩ là cực thấp, bây giờ Diệp Mặc nói cho thương lầu năm phần, cũng là nể mặt lắm rồi.

Y ngoài mừng rỡ ra cón có chút tiếc nuối nói:

- Thương lâu Hư Thị chúng tôi định mua Quang Minh Tâm kia tặng cho Diệp đan thánh, tiếc là bị một cường giả bán bộ Hỗn Nguyên cực kỳ lợi hại mua mất rồi.

Diệp Mặc căn bản cũng không nghe, hắn cũng không tin Thương lâu Hư Thị lại tặng Quang Minh Tâm cho hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2172

Đại Hội Phân Chia

Mặc dù Diệp Mặc trong lòng thầm khinh bỉ lời nói của Hình Hồng, vẫn có chút giật mình hỏi:

- Lần hội đấu giá đó không ngờ có cường giả bán bộ Hỗn Nguyên đến sao?

Hình Hồng thở dài nói:

- Đúng vậy, chẳng những có cường giả bán bộ Hỗn Nguyên đến, hơn nữa không phải chỉ một người đến. May là bên đấu giá cũng có cường giả bán bộ Hỗn Nguyên tọa trấn, nếu không thì nguy hiểm thực sự rồi. Cường giả mua được Quang Minh Tâm đó đoán chừng cũng là Thánh Đế Ma tộc, anh ta giấu tu vi của mình ở mức Đạo Nguyên, nhưng trước khi anh ta đi còn xé rách không gian phòng thuê, cũng đã lộ ra thực lực của anh ta rồi.

Diệp Mặc gật đầu hiểu ý của Hình Hồng, xé rách không gian Hư Thị, cho dù là bán bộ Hỗn Nguyên e rằng cũng khó có thể làm được. Nhưng bên đấu giá xem ra, nếu chạy trốn rồi, thì cùng lắm cũng chỉ là bán bộ Hỗn Nguyên mà thôi. Nếu là Hỗn Nguyên Thánh Đế, căn bản cũng không cần bỏ chạy, mà sẽ quang minh chính đại rời khỏi Hư Thị.

Hình Hồng rõ ràng cũng không có tâm trạng tiếp tục nói về chuyện Quang Minh Tâm, lấy ra một ngọc bài đưa cho Diệp Mặc nói:

- Diệp đan thánh, đây là ngọc bài vào ở trong Tiên tức lâu Hư Tinh lớn nhất trong Thương lâu Hư Thị, anh chỉ cần lấy miếng ngọc bài này ra tiến vào trong Tiên tức lâu Hư Tinh, có thể chọn một căn phòng để ở.

Diệp Mặc vội nhận lấy ngọc bài nói:

- Vậy thì cám ơn Hình Huynh rồi, tôi cũng có vài chuyện muốn thăm hỏi Hình huynh.

Hình Hồng tâm trạng không tệ, vội vàng khua tay nói:

- Diệp đan thánh có chuyện gì cứ nói, tôi biết thì sẽ nói.

- Lúc trước tôi nghe thấy Hình huynh nói Đạo Quả Tháp sắp mở, không biết còn bao lâu nữa?

Diệp Mặc không có ý tiến vào Đạo Quả Tháp, nhưng hắn lại rất muốn thu mua một số Đạo Quả bên ngoài Đạo Quả Tháp, với trình độ luyện đan của hắn, muốn mua một số Đạo Quả chắc cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Thấy Diệp Mặc lại hỏi đến Đạo Quả Tháp, Hình Hồng lập tức nói:

- Đạo Quả Tháp còn ba tháng nữa thì mở cửa, vì trước khi Đạo Quả Tháp mở cửa, còn có rất nhiều chuyện.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Cái này tôi biết, lần trước anh cũng nói với tôi, trước khi Đạo Quả Tháp mở cửa Thần bảng và Đạo bảng tiến hành khiêu chiến đổi bảng.

- Đúng vậy, tren quảng trường Thần Thánh bảng của Hư Thị, có hai đài khiêu chiến, chuyên để cho Thần Thánh bảng khiêu chiến. Bây giờ danh sách khiêu chiến Thần Thánh bảng còn chưa bắt đầu, nhưng phân chia danh sách các tộc tiến vào Đạo Quả Tháp cũng sắp bắt đầu rồi. Đến lúc đó đại năng đại diện cho các tộc sẽ tụ tập lại, thảo luận phân chia danh sách vào Đạo Quả Tháp còn thừa.

Hình Hồng nói.

- Bao nhiêu suất tiến vào Đạo Quả Tháp của các tộc, mỗi lần khi Đạo

Quả Tháp mở cửa còn cần phải phân chia nữa?

Diệp Mặc kinh ngạc hỏi, hắn cho rằng những suất này sớm đã phân chia xong rồi, ví dụ như Yêu tộc bao nhiêu, Ma tộc bao nhiêu…

Hình Hồng thản nhiên nói:

- Đó là đương nhiên, nhưng anh có thể hiểu sai rồi. Phân chia này không phải là suất của các tộc lấy ra phân chia lại, mà lại lấy những danh sách thừa ra phân chia lại. Ví dụ Nhân tộc, Nhân tộc vì đã từng cường đại, suất tiến vào Đạo Quả Tháp có ba mươi người. Sau đó Thánh đạo giới bị tàn phá, Nhân tộc trải qua một thời gian ngắn, cũng không còn cường giả đến tham gia phân chia suất Đạo Quả Tháp nữa, suất này liền thừa ra. Lại ví dụ như Thánh Đế trong Thần bảng, cũng chưa chắc mỗi một Thánh Đế trong Thần bảng đều đến tham gia Đạo Quả Tháp, như vật sẽ thừa ra một suất.

- Chẳng lẽ Thánh đạo giới sau khi tàn phá, cũng không có đại năng Nhân tộc nào đến đại diện tham gia phân chia suất vào Đạo Quả Tháp sao?

Diệp Mặc ngạc nhiên hỏi.

Hắn cho rằng, Thánh đạo Tàn giới mặc dù bị tàn phá, cường giả Đạo Nguyên của Nhân tộc cũng còn không ít, không đến mức đến một người đến tham gia phân chia suất vào Đạo Quả Tháo cũng không có chứ?

Hình Hồng biết rõ Diệp Mặc suất thân Nhân tộc, nên đứng trên lập trường của Diệp Mặc thở dài nói:

- Đương nhiên là có, chỉ có điều mỗi lần đại năng đại diện cho Nhân tộc đến khi phân chia suất vào đều bị chém chết. Lâu dần, cũng không có Thánh Đế đại diện Nhân tộc đến nữa.

- Mỗi lần đều sẽ bị chém giết? Chẳng lẽ đại biểu Nhân tộc chỉ yêu cầu vài suất cũng sẽ bị giết chết hay sao?

Diệp Mặc càng không hiểu hỏi, Nhân tộc có ba mươi suất, chẳng lẽ

người đại biểu Nhân tộc đến chỉ cần ba suất, cũng có người khiêu khích hay sao?

Hình Hồng lại thở dài nói:

- Tôi nhớ một Đạo Nguyên Thánh Đế của Nhân tộc lần cuối cùng đến đây, ông ta đại diện cho Nhân tộc đến chỉ yêu cầu hai suất, nhưng vẫn bị một Đạo Nguyên Thánh Đế Ma đạo khiêu chiến, sau khi ông ta bị giết, hai suất đó lập tức bị Ma tộc lấy đi.

Diệp Mặc sầm mặt lại, trong lòng cực kỳ không thoải mái. Dù gì thì hắn cũng là xuất thân Nhân tộc, chỉ cần hai suất, thậm chí những suất còn thừa kia cũng không cần, Thánh Đế của Ma tộc cũng giết chết đại diện của Nhân Tộc, như vậy hung hăng đến mức nào đây?

- Diệp đan thánh, anh là người xuất thân Nhân tộc, sau này nếu như thành tích của anh là Đạo Nguyên Đan Thánh, muốn giúp Nhân tộc có được vài suất cũng không phải là chuyện không thể nào.

Hình Hồng nhìn thấy Diệp Mặc có chút mất hứng rồi, lập tức liền nói giúp một câu.

- Đại năng đại diện cho các tộc thảo luận phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, người có tu vi cao nhất cũng là Hỗn Nguyên Thánh Đế sao?

Diệp Mặc lại hỏi, ngữ khí còn nghiêm nghị hơn lúc trước rất nhiều.

Hình Hồng mỉm cười:

- Làm gì có nhiều Hỗn Nguyên Thánh Đế như vậy? Hỗn Nguyên Thánh Đế của các tộc cũng chỉ có một hai người mà thôi, bọn họ đều đang hoàn thiện thế giới của riêng mình, ai mà có thời gian đến tham gia phân chia suất vào Đạo Quả Tháp chứ? Cho nên những người đến tham gia phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, phần lớn đều là một số Đạo Nguyên đỉnh phong hoặc là Đạo Nguyên viên Mãn Thánh Đế. Cho dù là bán bộ Hỗn Nguyên, cũng khó gặp được. Đương nhiên, ít nhiều Hỗn Nguyên Thánh Đế các tộc vẫn đến.

Diệp Mặc hiểu ra lời của Hình Hồng, gật đầu nói:

- Cám ơn Hình huynh đã giải thích cho tôi hiểu, tôi còn muốn mời Hình huynh giúp tôi một chuyện.

- Diệp đan thánh cứ nói.

Hình Hồng cực kỳ khách khí với Diệp Mặc.

Diệp Mặc không chút do dự nói:

- Tôi muốn đại diện cho Nhân tộc đến tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp lần này.

Thánh đạo giới tàn phá rồi, nhưng vẫn là còn. Bây giờ không có tộc nào có tâm tư đi tàn phá Thánh đạo Tàn giới, nhưng chuyện sau này ai có thể nói rõ ràng được chứ? Một khi các giới diện còn lại cũng xảy ra chuyện giống như Thánh đạo giới, có các chủng tộc còn lại tiến vào Thánh đạo Tàn giới, trực tiếp hủy diệt Thánh đạo Tàn giới cũng không phải là chuyện không thể nào.

Có lẽ người nào đó của Nhân tộc không cẩn thận đắc tội với những quý nhân của các tộc còn lại, người ta giận chó đánh mèo đánh đến Thánh đạo Tàn giới, cũng sẽ hủy diệt Thánh đạo Tàn giới, những thứ này đều khiến Diệp Mặc lo lắng. Tiên giới và Thánh đạo Tàn giới liền kề nhau, một khi Thánh đạo Tàn giới bị hủy diệt, ai biết Tiên giới sẽ trở nên như nào?

Chỉ để Nhân tộc của Thánh đạo Tàn giới cường đại trở lại, ít nhất phải có năng lực chống cự lại. Mà cường đại của một giới diện là nhìn đại năng Chứng đạo của giới diện đó có bao nhiêu, cho dù không thể Chứng đạo Hỗn Nguyên, thêm vài Đạo Nguyên Thánh Đế cũng là tốt rồi.

Đạo Quả Tháp vừa là một nơi thích hợp nhất để Hóa Đạo Thánh Đế thăng cấp lên Đạo Nguyên Thánh Đế, bất luận là cân nhắc cho Nhân tộc, hay là cân nhắc cho Tiên giới, Diệp Mặc cũng định tham gia vào đại hội phân chia suất vào trong Đạo Quả Tháp lần này, tranh thủ vì Nhân tộc lấy vài suất

về, ít nhất phải để cho Nhân tộc từ từ cường đại trở lại.

Nếu như Nhân tộc đến cơ hội vào Đạo Quả Tháp cũng không có, co lại trong một giới diện bị tàn phá, thì nói gì là cường đại nữa? Người ta tham gia đấu võ Thánh Đế Chứng đạo, anh đến cơ hội tham gia cũng không có, chỉ có thể càng ngày càng lạc hậu.

Cho dù một số người dùng tài nguyên tông môn mua Đạo quả, thì cũng là chuyện được một mất mười, tài nguyên của tông môn là thứ để đào tạo nhân tài kế tục sau này, những tài nguyên này chảy về Hư Thị, tạo thành một tuần hoàn ác tinh. Huống chi, không có sự bảo vệ của Thánh Đế cường đại, Đạo quả mua được có thể giữ được sao?

Hình Hồng khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, một lúc lâu sau mới hỏi:

- Diệp đan thánh, anh muốn tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp?

- Đúng vậy, tôi muốn tham gia, không biết tham gia như nào?

Diệp Mặc chắc chắn nói.

Hình Hồng cũng hiểu ra Diệp Mặc nói thật, nét mặt của y lập tức trở nên nghiêm trọng, ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan thánh, có mấy lời này muốn nói rõ với anh, xin Diệp đan thánh bỏ qua cho.

- Cứ nói đi, tôi không để bụng đâu.

Diệp Mặc có thể đoán ra Hình Hồng muốn nói gì.

Hình Hồng chậm rãi nói:

- Mặc dù trong Hư Thị hoặc trong những tộc khác, Đan Thánh và Khí Thánh là bậc được tôn kính nhất. Nhưng khi tiến vào trong đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, Đan Thánh không có chút đặc quyền nào. Đại diện

của các tộc, vì một suất vào có thể khiêu chiến anh bất cứ lúc nào, hơn nữa anh còn phải nhất định ứng chiến với họ, thua rồi ngoài chết ra, còn mất đi suất phân chia.

- Tôi muốn nói cho anh biết chính là, mặc dù không có Hỗn Nguyên Thánh Đế đến tham gia đại hội phân chia, nhưng người đến đều là cường giả Đạo Nguyên, thậm chí là cường giả Đạo Nguyên viên mãn. Diệp đan thánh, anh mới chỉ là tu vi Hóa Đạo, hơn nữa lại vừa mới thăng cấp…

Diệp Mặc đứng lên ôm quyền nói với Hình Hồng:

- Cám ơn Hình huynh đã lo cho tôi, tôi cũng quyết tâm rồi, nhất định phải đến đại hội phân chia, xin Hình huynh giúp đỡ. Đương nhiên tôi cũng không cần Hình huynh giúp tôi trong đại hội, chỉ cần giúp tôi tham gia là được rồi. Tôi nghĩ đại hội này còn vài ngày, nếu Hình huynh không yên tâm về tôi, có thể đến tìm tôi luyện đan trước khi đại hội mở ra.

Hình Hồng chợt nhớ đến mấy người Vạn Đồng Đồng truy sát Diệp Mặc, mấy người Vạn Đồng Đồng đều là Thánh Đế Thần bảng, cũng không làm gì được Diệp Mặc, nói không chứng Diệp Mặc có bản lĩnh thật. Đến lúc đó cho dù Diệp Mặc không phải đối thủ, chắc cũng sẽ không bị giết chết. Sau đó Thương lâu Hư Thị ra mặt cứu Diệp Mặc, như vậy, Diệp Mặc làm sao có thể không đáp ơn Thương lâu Hư Thị chứ?

Nghĩ tới đây Hình Hồng không khuyên Diệp Mặc nữa, dứt khoát nói:

- Đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp thực ra rất đơn giản, Diệp đan thánh nếu như đã quyết tâm tham gia, vậy thì cứ để tôi lo cho, tôi báo danh giúp anh, chín ngày sau, đại hội được tổ chức trước quảng trường Thần Thánh bảng, Diệp huynh chỉ cần đến tham gia là được.

…

Khi Diệp Mặc rời khỏi Thương lâu Hư Thị, trong lòng cũng rất hài lòng, hắn cũng không tin mình sẽ thua dưới tay vài Đạo Nguyên Thánh Đế, Hình

Hồng nói rồi, sẽ không có cường giả Hỗn Nguyên đến, hơn nữa, cho dù hắn giết cường giả Đạo Nguyên, thì đó chũng là trong quy tắc cho phép.

- Diệp đan thánh, Áo mỗ đợi đã lâu rồi.

Diệp Mặc vừa bước ra khỏi Thương lâu Hư Thị, thì Đạo Nguyên Thánh Đế mặt xanh tóc tai rối bời kia chặn Diệp Mặc lại, nhưng lần này vẻ mặt gã cũng đã cung kính hơn rất nhiều.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2173

Thù Lao Cao Quý Nhất

Diệp Mặc có chút không nhịn được nói:

- Anh tìm tôi làm gì? Tôi nói rồi, tôi không còn thời gian đi luyện đan cùng anh, tránh ra.

Áo Hách lại vô cùng kiên nhẫn nói:

- Diệp đan thánh, lúc trước là tôi vô lý, Áo Hách xin lỗi. Tôi tìm anh trong Hư Thị hơn trăm năm rồi, chỉ biết Diệp đan thánh có thể luyện chế được loại đan này, nên mới khổ sở chờ đợi. Xin Diệp đan thánh đến Nghiễm Nguyên Cung tôi một chuyến, Diệp đan thánh có bất cứ yêu cầu gì tôi cũng đồng ý.

Áo Hách rõ ràng không phải là một người biết ăn nói, nói chuyện không có sức thuyết phục nào. Diệp Mặc đương nhiên sẽ không vì vài lời nói của Áo Hách mà đi cùng gã một chuyến, hắn chằm chằm nhìn Áo Hách nói:

- Bây giờ tôi rất bận, muốn mời tôi luyện đan cũng được, đi lấy dược liệu đến, tôi miễn cưỡng luyện giúp anh một lò. Phí là một trăm triệu Thần tinh, cho anh ba phần đan dược, bảo tôi đi cùng anh một chút, thì miễn đi.

Luyện chế một lò đan dược cần một trăm triệu Thần tinh, cái giá này nghe dường như rất nhiều, nhưng Diệp Mặc lại biết, cái giá này cũng không nhiều, Áo Hách hạ thấp giọng như vậy cầu xin hắn luyện đan, thì tuyệt đối sẽ không phải loại đan dược đơn giản, nói không chừng là Đạo nguyên Thần đan cũng nên.

Luyện chế một lò Đạo nguyên Thần đan, đừng nói là một trăm triệu

Thần tinh, cho dù là hơn mấy trăm triệu, cũng có người xin Diệp Mặc giúp đỡ. Huống chi ba phần đan dược cũng tuyệt dối không ít rồi, Đan Thánh khác luyện đan có lẽ cũng có hai phần ba phần thôi. Nhưng người ta có thể là luyện chế mười lò Thần đan, mới kết đan được hai lò, hơn nữa tổng số và chất lượng đan dược trong mỗi một lò cũng không được bảo đảm.

Một khi không may mắn, nguyên liệu của mười lò đan dược bị lãng phí toàn bộ, một viên Thần đan cũng không có, cũng không phải là chuyện không thể nào. Giá của Thần đan cao cấp cũng từ chỗ này mà thể hiện ra, dù sao loại nguyên liệu cao cấp này không phải nói lấy ra mười lò là có mười lò được.

Diệp Mặc lại chỉ cần một lò nguyên liệu, đưa cho người khác ba phần đan dược, cái này đưa cho bất cứ người cầu đan nào cũng cầu không được, còn đến Nghiễm Nguyên Cung luyện đan, thì đừng có mơ. Không phải hắn không đi, thực lực của hắn còn chưa đến mức đến một nơi lại lẫm giúp người ta luyện đan.

Áo Hách lại đam chiêu ủ dột nói:

- Diệp đan thánh, nếu như có thể như vậy, tôi chắc chắn sẽ đưa nguyên liệu ra cho Diệp đan thánh luyện đna giúp rồi. Chỉ là vì loại đan dược này không thể nào mang đến nơi này luyện chế được, cho nên mới khẩn cầu Diệp đan thánh đến Nghiễm Nguyên Cung chúng tôi.

Diệp Mặc dừng lại, nhìn Áo Hách mặt xanh, lạnh giọng nói:

- Là loại đan dược gì, không ngờ lại không thể mang đến luyện chế?

Sở dĩ hỏi thăm, là vì Diệp Mặc thực sự có chút hiếu kỳ. Cho dù Thần linh thảo đó vừa đào lên lập tức phải luyện chế, một Đạo Nguyên Thánh Đế như Áo Hách này cũng có bả lĩnh mang loại Thần linh thảo đó đến trước mặt mình.

- Diêu Quang Luyện Phách Đan.

Áo Hách nói xong mấy chữ này, cũng không tiếp tục nói nữa, chỉ chằm chằm nhìn Diệp Mặc.

- Cái gì?

Diệp Mặc có chút kinh ngạc nhìn Áo Hách, nếu là trước đây, hắn đến nghe cũng chưa từng nghe thấy Diêu Quang Luyện Phách Đan, nhưng sau khi có được các loại tin tức mà các Thánh Đế để lại trong Thí Đạo Thương, Diệp Mặc cũng đã biết rõ cái gì là Diêu Quang Luyện Phách Đan.

Khi vừa mới bắt đầu biết đến Diêu Quang Luyện Phách Đan, Diệp Mặc còn cố ý dùng Tam Sinh Quyết thôi diễn một chút. Hơn nữa biết rõ, loại đan dược này tuyệt đối không thể nào luyện chế thành công được, hắn không biết tại sao tiền nhân lại để lại phương thuốc luyện Diêu Quang Luyện Phách Đan, vì căn cứ theo Tam Sinh Quyết diễn sinh ra, loại đan dược này đến khả năng luyện chế thành công trên lý luận cũng không có.

Hắn sở dĩ chú ý đến Diêu Quang Luyện Phách Đan, cũng là vì tác dụng của Diêu Quang Luyện Phách Đan. Loại đan dược này có thể cô đọng thần hồn, hoàn trả sinh cơ. Hắn muốn xem xem loại đan dược này có thể cứu được Trì Uyển Thanh hay không, nên mới diễn sinh một lần.

Trong vũ trụ mênh mông rộng lớn, có một loại bệnh tên hồn phách tan rả. Đây là bệnh bẩm sinh, căn bản cũng có phương pháp nào cứu nổi. Hồn phách tan rả không đơn giản là tan rả hồn phách, vì loại hồn phách tan rả này đến cuối cùng sẽ bị thần hồn câu diệt, là một chứng bệnh không thể chuyển kiếp được.

Người có loại bệnh này được sinh ra trên đời, chẳng những không thể tu luyện, hơn nữa thân thể vô cùng yếu ớt. Cho đến khi hồn phách tan rả hoàn toàn, thần hồn câu diệt mới thôi. Hơn nữa quá trình này không dài lắm, cùng lắm chỉ một trăm năm mà thôi.

Hơn nữa, cho dù quá trình này có dài, một người không thể nào tu luyện, cùng lắm cũng chỉ có thể sống được khoảng trăm tuổi mà thôi.

Trên thực tế, những thứ này cũng không phải là điểm quan trọng, quan trọng chính là Diệu Quang Luyện Phách Đan cần 999 loại Tiên linh thảo và Thần linh thảo, trong đó một loại linh thảo quan trọng, chính là Diêu Quang thảo.

Diêu Quang thảo không phải là hỗn độn Tiên thảo cũng không phải là Thần linh thảo cao cấp, nhưng giá trị của nó không thua kém gì Tiên linh thảo hỗn độn. Điểm đặc biệt của loại cỏ này là tuyệt đối không thể nào di chuyển được, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, một khi di chuyển nói đi, gặp phải ánh sáng, trong vòng một tuần hương sẽ lập tức héo rũ. Nói cách khác, cho dù Diêu Quang Luyện Phách Đan có thể luyện chế, cũng cần xong trong một tuần hương.

Hơn nữa Diêu Quang thảo cần thời gian vạn năm mới có thể trưởng thành, cái này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là Diêu Quang thảo cần phải Thần Tủy trăm triệu năm đổ vào mới có thể trưởng thành được, một giọt Thần Tủy trăm triệu năm cho dù là đoái thủy, cũng chỉ có thể bảo quản trong mười năm mà thôi. Vạn năm cần bao nhiêu Thần Tủy trăm triệu năm đây? Có thể tưởng tượng được sự trân qúy của Diêu Quang thảo.

Có lẽ người khác cho rằng Diêu Quang Luyện Phách Đan sau khi có đủ những điều kiện này là có thể luyện chế thành công, Diệp Mặc vì từng thôi diễn Diêu Quang Luyện Phách Đan, lại biết cho dù có đủ những điều kiện này, cũng không thể nào luyện chế được Diêu Quang Luyện Phách Đan.

Vì chút Tiên thảo này hoặc là Thần linh thảo hợp lại với nhau, vẫn thiếu một thứ. Thứ thiếu không phải là Tiên thảo, cũng không phải là Thần linh thảo, mà là sự sống. Không phải là sự sống bình thường, mà là sự sống hỗn độn trong thiên địa.

Cho nên nói Diêu Quang Luyện Phách Đan luyện chế được cần 999 các loại Tiên Thần linh thảo, cộng thêm một loại sức sống thiên địa hỗn độn. Loại sinh cơ này ngoài hắn có ra, chẳng còn ai có. Chỉ có sinh cơ hỗn độn của Cây Hỗn Độn, mới có thể bảo đảm luyện chế Diêu Quang Luyện Phách

Đan thành công.

Loại làm ăn này, Diệp Mặc làm sao có thể nhận được? Đừng nói Diêu Quang thảo chưa mang đến, cho dù mang Diêu Quang thảo đến rồi, Diệp Mặc cũng không chút do dự từ chối.

Những suy nghĩ này nhanh chóng chuyển trong đầu Diệp Mặc, sau khi hắn nghĩ kỹ chuyện này, cười khẩy nhìn Áo Hách nói:

- Xin lỗi, anh mời đại năng khác đi. Anh ở trong Hư Thị hơn trăm năm, còn bảo tôi đi luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan cứu một người hồn phách tan rả. Cho dù cung chủ của các anh có thông thiên triệt địa chi năng, bảo tồn cho người hồn phách tan rả kia không chết, nhưng cũng không thể nào cứu nổi, thôi đi.

Ngược lại, Áo Hách nghe thấy Diệp Mặc nói vậy không ngờ lại không kinh sợ mà lại vui mừng, lại quỳ rạp trước mặt Diệp Mặc nói:

- Xin Diệp đan thánh ra tay cứu giúp. Cung chủ chúng tôi tổng cộng có ba gốc Diêu Quang thảo, mời hai vị Đan Thánh cao cấp nhất đến, nhưng bọn họ danh tiếng mặc dù vang dội, nhưng đến cách luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan cụ thể thế nào cũng cần cung chủ chúng tôi cung cấp, kết quả có thể tưởng tượng. Bây giờ chỉ cònlại gốc Diêu Quang thảo cuối cùng, nếu Diệp đan thánh không ra tay, e rằng cũng không còn ai có thể luyện chế được Diêu Quang Luyện Phách Đan nữa.

Diệp Mặc hoàn toàn không ngờ một Đạo Nguyên Thánh Đế đỉnh phong lại quỳ rạp trước mặt mình, lúc này mọi người đi lại trên đường rất nhiều, Diệp Mặc lập tức cau mày nói:

- Đứng dậy rồi nói.

- Vâng…

Áo Hách lần này lại rất nghe lời Diệp Mặc, lập tức đứng lên.

Diệp Mặc trong lòng lại có cảm giác không ổn, một cường giả Đạo Nguyên đỉnh phong như Áo Hách cũng bằng lòng quỳ trước mặt hắn, vậy cung chủ sau lưng gã chẳng phải là Hỗn Nguyên Thánh Đế sao? Một Hỗn Nguyên Thánh Đế, nếu quyết định mình có thể luyện chế được Diêu Quang Luyện Phách Đan, thì mình làm sao có thể thoát được? Kỳ ngộ và nguy hiểm quả thực cùng tồn tại.

Bây giờ mặc dù hắn có thủ đoạn giết chết Đạo Nguyên Thánh Đế, nhưng muốn tự bảo vệ mình trong vũ trụ mênh mông này, cũng không đủ thực lực.

Áo Hách lại không biết Diệp Mặc vì chuyện này mà nghĩ đến thực lực của mình quá thấp, mà lại tự lo nói:

- Cung chủ chúng tôi nói rồi, chỉ cần có người có thể luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan, bằng lòng tặng mười đoạn Thần linh mạch cực phẩm, mười tỉ Thấn tinh, cộng thêm trăm giọt Thần Tủy vạn năm, mười Đạo quả. Thần khí cực phẩm tùy chọn ba loại, cho dù muốn pháp bảo Tiên Thiên cũng không phải là không thể được.

Diệp Mặc nghe thấy thù lao như vậy, lập tức hít một hơi lạnh. Hắn vẫn cho rằng mình coi như là giàu có rồi, nhưng so với thù lao của người ta nói ra, hắn chỉ là một tên ăn mày mà thôi. Trong hội đấu giá của Hư Thị hắn cũng coi như từng trải rồi, bây giờ xem ra sự từng trải của hắn đúng là buồn cười.

Nhiều đồ như vậy, khiến hắn làm sao từ chối được đây, đây không phải là khảo sát tâm tính của hắn sao? Nếu như hắn muốn luyện đan nhất định phải dùng sinh cơ của Cây Hỗn Độn. Loại sinh cơ này cho dù không dùng, cũng là lãng phí. Nhưng Diệp Mặc biết, sinh cơ Cây Hỗn Độn cũng là bảo vật vô giá. Nhưng có vô giá đi nữa, cũng không thể nào đổi được những thứ này.

Do dự một hồi lâu, Diệp Mặc mới lên tiếng:

- Tôi dạo này có một số chuyện, cho nên không thể nào cùng anh đi

luyện đan được.

Áo Hách không chút do dự nói:

- Không sao, tôi cũng không có việc gì, có thể đi bên cạnh Diệp đan thánh, đến khi nào Diệp đan thánh có thời gian rảnh, thì có thể đi cùng tôi. Diệp đan thánh có thể coi tôi là một chân chạy, có việc gì cứ giao cho tôi làm là được.

Diệp Mặc nghĩ đến việc sắp đến đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, có chút do dự, cũng gật đầu nói:

- Vậy thì anh cứ đi bên cạnh tôi vậy, có lẽ thời gian hơn trăm năm. Nếu anh không chờ được, thì tôi cũng không còn cách nào khác.

Diệp Mặc sở dĩ nói thời gian trăm năm, là vì hắn phải đến chỗ một cường giả Hỗn Nguyên luyện đan, hắn cảm thấy tu vi của mình vẫn còn thấp một chút.

Đồ của cường giả Hỗn Nguyên kia là tốt, nhưng hắn ít nhất cần có năng lực tự bảo vệ mình, nói cách khác nếu như hắn chưa thăng cấp lên Đạo Nguyên Thánh Đế, tốt nhất vẫn là không đi luyện đan, đồ có tốt đi nữa, cũng phải có mạng mới dùng được.

Áo Hách vội vàng nói:

- Không cần, năm đó khi tiểu thư nhà tôi được sinh ra, chính là loại hồn phách tan rả này. Cung chủ đại nhân lập tức liền trồng ba cây Diêu Quang Thảo, hơn nữa dùng Tịch Đạo quả để kéo dài tính mạng cho tiểu thư nhà tôi vạn năm, hôm này cũng qua vạn năm rồi. Chỉ có điều muốn bảo đảm hồn phách không phân tán cũng có chút khó khăn, nhưng kiên trì thêm mấy trăm năm nữa chắc cũng không có vấn đề gì.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung này thật giàu có, Tịch Đạo quả cũng có thể nói lấy ra là lấy, quả thực là giàu có đến đáng sợ.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Được, bây giờ tôi ở trong Tiên tức lâu Hư Tinh, chín ngày sau sẽ đến quảng trường Thần Thánh bảng tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, đến lúc đó anh đến đó đợi tôi đi.

Diệp Mặc cũng không định lợi dụng Áo Hách ra tay giúp đỡ, nhưng Áo Hách cũng đã là Đạo Nguyên đỉnh phong rồi, đi sau mình cũng có tác dụng nhất định, tránh một số tôm tép nhãi nhép muốn ra tay với hắn.

- Vâng, tôi hiểu.

Áo Hách thấy Diệp Mặc cũng không nói nữa, lập tức cũng không dám nói thêm gì mau chóng rút đi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2174

Người Thích Xen Vào Chuyện Người Khác

Diệp Mặc sau khi vào Tiên tức lâu Hư Tinh, còn chưa kịp lấy ngọc bài ra, Tiên tử của Tiên tức lâu đã dẫn hắn đến chỗ ở tốt nhất rồi.

Trong chín ngày này, Diệp Mặc cũng không ra ngoài, chỉ trong Tiên tức lâu suy nghĩ tình huống sắp phải đối diện. Sắp tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, hắn cũng không lo lắng, thứ mà hắn đang nghĩ là có cần đi giúp Hỗn Nguyên cung chủ kia luyện đan không, nếu đi, thì có thể lấy được tài nguyên mà hắn khát khao lấy được, nhưng cũng có nguy hiểm cực lớn.

Nếu không đi, nhiều đồ tốt như vậy cũng không còn nữa, hơn nữa hắn còn có thể đối diện với sự truy sát của một cường giả Hỗn Nguyên, cường giả Hỗn Nguyên Diệp Mặc cũng chưa từng gặp qua, nhưng lại biết tuyệt đối không đơn giản.

Thời gian trôi đi cực nhanh, thời gian chín ngày trong nháy mắt trôi qua, Hình Hồng mặc dù lo lắng cho Diệp Mặc, nhưng cũng không có hứng đi tìm Diệp Mặc luyện đan trong mấy ngày nay. Mấy ngày này đến mời Diệp Mặc luyện đan, chẳng phải nói y sợ Diệp Mặc bị giết chết trong đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp sao?

…

Quảng trường Thần Thánh bảng vô cùng rộng lớn, đâu đâu cũng là trận pháp cấm chế. Phía trên cùng quảng trường có hai tấm bia đá cao tận trời xanh, màu sắc của tấm bia đá màu vàng kim, trên đó có viết tên màu trắng.

Có một tấm bia đá khác lại là màu trắng, chữ viết trên đó lại có màu vàng kim.

Diệp Mặc nhìn thấy hai tấm bia đá cao chọc trời này, liền biết đây chính là Thần Thánh bảng trong Hư Thị rồi. Tấm bia đá màu vàng kia chắc hẳn là Thần bảng, còn tấm màu trắng là Thánh bảng.

Trước mỗi tấm bia đá đều có một đài thi đấu cực lớn, xung quanh đài thi đấu đều là cấm chế mọc như nấm. Thần thức của Diệp Mặc quét qua đó, lập tức biết hai đài thi đấu cực lớn này chắc hẳn là lôi đài tỉ thí. Cấm chế xung quanh hai lôi đài này cực cường hãn, Diệp Mặc đoán chừng, cho dù là cường giả Đạo Nguyên cũng chưa chắc có thể phá vỡ được loại cấm chế cường hãn này.

Trên quảng trường có rất nhiều người, nhưng vì quảng trường này quả thực quá rộng lớn, ngược lại có vẻ thưa thớt.

- Diệp đan thánh.

Khi Diệp Mặc vẫn còn đang quan sát hai lôi đài, Áo Hách cũng đã đến bên cạnh Diệp Mặc cung kính chào hỏi.

Diệp Mặc gật đầu vừa định nói chuyện, thì lại nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- La Thanh Hà, nếu như đến rồi, thì đến nhận khiêu chiến của tôi đi. Từ hôm nay trở đi, xếp hạng thứ 383 trên Thần bảng chính là của Vô Khang tôi.

Cùng với giọng nói ác liệt này, một người đàn ông thân mặc Tiên bào màu đen cũng đã hạ xuống lôi đài trước Thần bảng. Người này tu vi Hóa Đạo đỉnh phong, vốn dĩ khuông mặt trắng phối hợp với Tiên bào màu đen trên người gã, lại càng lộ vẻ trắng bệch hơn. Lúc này từng đường ma khí lượn lờ bên người gã, bất cứ người nào cũng có thể nhìn ra, Vô Khang này là một Hóa Đạo Thánh Đế của Ma tộc.

- Nói khoác không biết ngượng.

Một người đàn ông thân mình mặc Tiên bào màu xanh ngay tức khắc cũng hạ xuống lôi đài này.

- Ồ!

Diệp Mặc kinh dị thốt lên, lập tức liền chú ý đến người đàn ông mặc Tiên bào màu xanh tên La Thanh Hà này, người đàn ông áo xanh này cũng là một Hóa Đạo Thánh Đế, hơn nữa Hóa Đạo viên mãn rồi. Khiến Diệp Mặc kinh dị không phải là tu vi của y, mà là người này không ngờ là một Thánh Đế của Nhân tộc.

Sau khi đến Hư Thị, Diệp Mặc cảm giác Nhân tộc nhu nhược, hắn cũng không ngờ trên Thần bảng còn có một Thánh Đế của Nhân tộc. Xem ra Hình Hồng cũng không lừa hắn, Hình Hồng nói thần bảng có hai người là Thánh Đế của Nhân tộc, chỉ có điều không biết người còn lại ở đâu rồi.

Hóa Đạo Thánh Đế Ma tộc Vô Khang kia thấy La Thanh Hà lên đài, đến một câu cũng chẳng thèm nói, trực tiếp phóng Kim Ô Ma Tiên ra, chỉ trong nháy mắt, cả lôi đài liền bị ánh sáng đen nhánh bao phủ, chỉ có điều trong ánh sáng màu đen này mang theo từng đường kim quang.

Còn La Thanh Hà thì không nửa phần lùi bước, dường như cùng lúc đó cũng phóng ra một cây kiếm dài màu xanh, sau khi cây kiếm dài này được La Thanh Hà phóng ra, liền biến thành một mảng xanh.

Vì lôi đài này có thần thức che đậy, tất cả mọi người đứng nhìn xung quanh chỉ có thể dùng mắt nhìn, chứ không thể nào phóng thần thức của mình vào trong cấm chế của lôi đài đó được. Tất cả mọi người đứng quan sát chỉ có thể nhìn thấy một mảng xanh và một mảng đen nhánh đang giăng giăng khắp nơi, nhưng không biết rốt cuộc ai chiếm thế thượng phong.

Thần thức của Diệp Mặc cũng không thể nào quét vào trong võ đài đượcc. Mặc dù hắn có công pháp thần thức, nhưng ngang nhiên phá vỡ cấm chế của lôi đài này, quét thần thức của mình vào trong, thì cũng phạm vào tối kỵ. Huống chi, Diệp Mặc biết sự cường hãn của cấm chế lôi đài này, cho dù

thần thức công pháp của hắn, cũng chưa chắc có thể phá được.

Vốn dĩ Diệp Mặc còn nhìn quang ảnh pháp bảo của hai người này, hơn nữa suy nghĩ xem ai sẽ thắng. Nhưng hắn nhìn một chút liền cảm thấy không đúng, bóng kiếm màu xanh kia lại khiến hắn có cảm giác cực kỳ quen thuộc. Hứa Xương Cát là người hắn thay mặt sư phụ nhận làm đệ tử, cũng là sư huynh của hắn. Công pháp của Hứa Xương Cát vì không có kế tục, còn là mình giúp sửa chữa, công pháp đó tên là Thanh Hà Tu Thần Quyết.

Thanh Hà Tu Thần Quyết? Người trên lôi đài này tên là La Thanh Hà, Diệp Mặc bỗng nhiên hiểu ra. Hắn thậm chí có thể khẳng định, Thanh Hà Tu Thần Quyết mà Hứa Xương Cát tu luyện chính là do La Thanh Hà để lại. Nếu là do La Thanh Hà để lại, chứng tỏ y cũng đến qua đại lục Lạc Nguyệt.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, vũ trụ vô cùng mênh mông, nhưng khi tu vi của anh đến một trình độ nhất định rồi, thì vũ trụ vô cùng mênh mông này sẽ trở nên nhỏ lại, vì tu vi của anh đến trình độ này rồi, anh sẽ đến nơi thích ứng với tu vi của anh.

La Thanh Hà đến Hư Thị, hơn nữa còn lộ tên tuổi, thậm chí trở thành Thánh Đế trong Thần bảng. Còn hắn cũng là vì đại đạo của mình, đến Hư Thị, sở dĩ còn chưa lưu danh trên Thần bảng, đó là vì hắn căn bản cũng không có hứng với cái danh này.

Vì trên lôi đài có người thi đấu, những người tụ tập xung quanh cũng hiều hơn. Diệp Mặc cũng vì nhận ra La Thanh Hà, lại càng chú ý đến trận đánh của hai người này.

Hai người trong lôi đài sớm đã không nhìn thấy thân hình nữa rồi, chỉ có bóng cây roi màu đen và bóng kiếm màu xanh giăng giăng khắp nơi, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh đập vào nhau nghe chói tai.

Một tiếng rú gào cực kỳ thô bạo truyền từ lôi đài ra, lập tức mọi người nhìn thấy một thú ảnh màu đen. Diệp Mặc vừa nìn liền nhận ra đây là một con vụ ma thú. Nhưng con vụ ma thú này cũng cường hãn hơn rất nhiều so

với con vụ ma thú mà lúc trước Diệp Mặc gặp phải.

Tất cả mọi người đều nhìn ra, con vụ ma thú này là do Thánh Đế Ma tộc Vô Khang phóng ra. Con vụ ma thú này cũng đã vô cùng ngưng thực rồi, thậm chí có thể thôn phệ bóng kiếm màu xanh kia nữa.

Từ lúc con vụ ma thú kia ra ngoài, bóng kiếm màu xanh của La Thanh Hà lập tức trở nên thưa thớt hơn, còn quang mang màu đen thì dần bao phủ toàn bộ lôi đài lại. Những người đứng quan sát đều biết, con vụ ma thú này sau khi xuất hiện, La Thanh Hà cũng đã thua một nửa rồi.

Ngay cả đến Diệp Mặc cũng cho rằng La Thanh Hà sắp thua rồi, thậm chí sẽ trở thành món ăn của vụ ma thú này. Diệp Mặc trong lòng thầm thở dài, hắn biết loại thi đấu lôi đài này, trừ phi là chủa động nhận thua, đối phương bằng lòng thả cho anh đi, nếu không chỉ có thể đợi bị đối phương giết chết.

Mặc dù Diệp Mặc rất muốn cứu La Thanh Hà một lần, nhưng cũng biết, hắn không có tư cách đi cứu La Thanh Hà. Một khi hắn đi cứu La Thanh Hà, đó mới là chuyện xấu.

Đúng lúc bóng kiếm màu xanh kia sắp tiêu tán hoàn toàn, trên lôi đài bỗng nhiên có một tiếng hí thảm thiết. Sau khi tiếng hét này vang lên, đám người mới nhìn rõ, giữa lôi đài có thêm một con rối màu đỏ sậm. Con rối này cực kỳ linh hoạt, xông lên chỉ cắn vài miếng là con vụ ma thú kia đã tan tành không còn hình dạng.

Diệp Mặc thầm gật đầu, con rối này tuyệt đối là một thức có Tiên linh tính, hơn nữa đẳng cấp cực cao. Xem ra La Thanh Hà cũng không kém, có thể làm ra được con rối đẳng cấp như này.

La Thanh Hà cứ như bị con vụ ma thú của đối phương chọc giận, bóng kiếm màu xanh trong tay bỗng nhiên ngưng luyện, hình thành một dải lụa màu xanh, trực tiếp đánh về phía ấn đường của Vô Khang.

Lúc này Vô Khang giống như trúng tà vậy, ngược lại đơ người không nhúc nhích. Bóng kiếm màu xanh trong nháy mắt liền làm nổ tung đầu của Vô Khang, nguyên thần của Vô Khang vừa mới chạy thoát ra, đã bị con rối đứng bên tiêu diệt.

Diệp Mặc thấy một chiêu này của La Thanh Hà, và cả biểu hiện của Vô Khang nữa, lập tức liền biết, La Thanh Hà chắc chắn biết một công pháp thần thức, hơn nữa còn có thể thông qua nó mà đánh lén người khác. Chẳng trách y có thể tiến vào Thần bảng, quả thực là có bản lĩnh.

La Thanh Hà sau khi giết chết Vô Khang, giơ tay thu lại đồ của Vô Khang và con rối kia, nhảy xuống lôi đài.

- Tiểu tử anh muốn chết sao, không ngờ lại dám tìm người giúp đỡ trong khi thi đấu khiêu chiến Thần bảng, hôm nay anh để cái mạng nhỏ đó lại đây đi.

La Thanh Hà vừa mới xuống lôi đài, một giọng nói lạnh lùng sát khí đầy trời liền truyền đến, đồng thời một ánh sáng màu máu cường đại đập xuống.

La Thanh Hà miễn cưỡng phóng kiếm ra, mang theo một dấu vết màu xanh chặn lại quang mang màu đỏ kia lại. Nhưng đường ánh sáng màu đỏ kia cường hãn hơn nhiều so với bóng kiếm màu xanh của y, La Thanh Hà trực tiếp bị quang mang màu đỏ đó đánh bay, phun vài ngụm máu trong không trung.

Cho đến lúc này, một bóng người đỏ như máu mới hạ xuống quảng trường, khí tức sát khí và sự cường đại màu máu của Đạo Nguyên Thánh Đế này vây xung quanh người gã, đây rõ ràng là một cường giả Đạo Nguyên.

- Trên quảng trường Thần Thánh bảng, một Đạo Nguyên Thánh Đế như anh không ngờ lại dám khinh thường quy tắc ra tay với một Hóa Đạo như tôi?

La Thanh Hà nói, khóe miệng vẫn tràn ra chút máu. Vừa nãy động thủ

cùng Đạo Nguyên này một chút, mặc dù giữ được tính mang, nhưng thần sắc lại uể oải không còn phấn chấn nữa.

- Anh trên lôi đài dùng con rối ẩn giấu một người, tương đương hai người cùng đánh một mình Vô Khang, vi phạm quy định trước, tôi sao không thể ra tay với anh?

Đạo Nguyên Thánh Đế có sát khí màu đỏ vây quanh người này lạnh giọng nói với La Thanh Hà, nói xong, lại phóng pháp bảo trong tay ra, muốn động thủ tiếp.

Trong quảng trường có rất nhiều Thánh Đế của Nhân tộc đến, nhưng không ai dám bước lên nói chuyện, vì bọn họ biết, chỉ cần bước lên nói chuyện, thì chắc chắn bị giết. Còn Thánh Đế của những tộc khác, lại càng không có ai dám đứng ra nói chuyện.

La Thanh Hà trong lòng có chút tuyệt vọng, y muốn dùng cơ hội tiến vào Đạo Quả Tháp lần này thăng cấp lên Đạo Nguyên, nhưng không ngời lại khiến một cường giả Đạo Nguyên giết chết y. Nhưng cho dù như vậy, muốn y bó tay bị giết, thì tuyệt đối không thể.

- Miệng của anh là cái đít hay mắt của anh dính trên mông đít vậy? Nói chuyện sao lại thối không ngửi được như vậy? Bổn thánh sao lại nhìn thấy hai người đánh nhau một người dùng vụ ma thú, một người dùng con rối?

Đúng lúc Đạo Nguyên Thánh Đế có sát khí màu máu vây xung quanh người này muốn động thủ tiếp, một giọng nói khinh thường liền ngắt đứt lời gã.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2175

Nhân Tộc Vẫn Còn Đây

Tên Ma Thánh sát khí vờn quanh này lập tức chằm chằm nhìn Diệp Mặc, khi gã phát hiện Diệp Mặc cũng là Hóa Đạo Thánh Đế của Nhân tộc, sát khí màu máu trên người và sát thế lập tức ngưng thực, khiến những cấm chế vô hình xung quanh vang lên tiếng kèn kẹt.

Không chỉ có gã, cho dù những Thánh Đế còn lại trên quảng trường cũng hoàn toàn kinh ngạc nhìn Diệp Mặc. Bọn họ thực sự nghĩ không thông, một Hóa Đạo Thánh Đế như Diệp Mặc, không ngờ lại có gan khiêu chiến với một Đạo Nguyên Thánh Đế? Đây chẳng phải là tìm đến cái chết sao? Cho dù Diệp Mặc cũng là Nhân tộc, hành vi tìm đến cái chết như này cũng không ai tán thành.

La Thanh Hà cũng không hiểu nhìn Diệp Mặc, y không ngờ lại có Thánh Đế Nhân tộc nhiệt tình như này, biết rõ phải chết không ngờ vẫn dám bước lên quát mắng Đạo Nguyên Thánh Đế.

- Diệp đan thánh, chỉ là một Đạo Nguyên cứ giao cho tôi là được rồi.

Áo Hách nhìn thấy cơ hội giúp Diệp Mặc ra tay, lập tức bước lên nói.

Áo Hách vừa nói ra, Ma Thánh toàn thân sát khí này lập tức bình tĩnh lại. Áo Hách là tu vi Đạo Nguyên đỉnh phong, thoạt nhìn thực lực cường hãn hơn gã rất nhiều. Hơn nữa màu xanh quanh người Áo Hách cũng hình thành như thật, đó là khi không ngừng chém giết mà hình thành. Huống chi, gã biết Áo Hách. Áo Hách trong Hư Thị hơn trăm năm rồi, năm đó ỷ lớn hiếp nhỏ giết Bách Lý Hoành đứng thứ 127 trong Thần đạo bảng, sau đó không ngờ lại không ai tìm đến gã để gây sự.

- Áo Hách, tôi là Củng Hạng của Ma tộc, anh cũng là Đạo Nguyên Thánh Đế, chẳng lẽ muốn giúp một tên Hóa Đạo vô lễ của Nhân tộc hay sao?

Sát khí màu máu toàn thân Củng Hạng cũng thu liễm vào một chút, đối diện với một cường giả Đạo Nguyên, gã cũng không thể không nể mặt.

Những người xung quanh đều giật mình, chẳng trách vị Hóa Đạo Thánh Đế này dám nói như vậy với Củng Hạng, hóa ra sau lưng hắn có cường giả Đạo Nguyên chống lưng.

Diệp Mặc lại ra hiệu cho Áo Hách đừng nói gì nữa, bước lên một bước nói:

- Cái này không liên quan gì đến những người khác, Củng Hạng, anh ỷ mình là Đạo Nguyên Thánh Đế ức hiếp một Hóa Đạo Thánh Đế, anh còn mặt mũi không vậy?

Diệp Mặc tạm thời cũng không muốn nợ Áo Hách, Áo Hách một khi ra tay giúp hắn, hắn nếu như không luyện đan giúp, chẳng khác nào nợ người ta một ân huệ lớn bằng trời. Diệp Mặc không thích nợ nhân tình người ta mà không trả, nếu như Áo Hách giúp hắn, hắn có thể luyện đan mà không đi luyện đan, trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa, đối mặt với Đạo Nguyên Ma Thánh như Củng Hạng, hắn thực sự cũng không coi ra gì.

Củng Hạng nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, lập tức sung sướng, gã căn bản cũng không đợi Áo Hách nói gì, liền nói trước:

- Tôi là người đại diện cho Ma tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp. Hai người Vô Khang và La Thanh Hà mặc dù tranh đoạt Thần bảng, cũng coi là tranh đoạt suất vào Đạo Quả Tháp, tôi đương nhiên có tư cách ra quản. Anh là ai, chẳng lẽ muốn nhúng tay vào chuyện suất vào Đạo Quả Tháp và Thần Thánh bảng hay sao?

Mặc dù Diệp Mặc mắng gã không biết xấu hổ, nhưng vì Áo Hách đứng một bên nhìn chằm chằm, Củng Hạng cũng không dám chọc giận Diệp Mặc quá. Bắt đầu từ chuyện nói đạo lý, nếu gã nói có lý, Áo Hách còn dám ra tay, thì gã lập tức sẽ xin cường giả Đạo Nguyên trên quảng trường Thần Thánh bảng ra tay, còn bản thân gã có thể quang minh chính đại giết chết Diệp Mặc và La Thanh Hà.

Một số người lúc này đã nhận ra Diệp Mặc chính là Diệp đan thánh, đứng một bên bắt đầu bàn tán xôn xao.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Anh nói cũng không sai. Bổn thánh chính là người đại diện cho Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp lần này. Dựa vào cái gì mà anh có tư cách quản, còn tôi thì lại không có tư cách? Chẳng lẽ Ma tộc anh muốn đè nén các tộc khác, làm đệ nhất thiên hạ hay sao?

- Cái gì? Anh là người đại diện cho Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất tiến vào Đạo Quả Tháp sao?

Củng Hạng không dám tin chằm chằm nhình Diệp Mặc, chẳng lẽ sống đủ rồi, muốn chết hay sao?

Đừng nhìn bên cạnh Diệp Mặc có Áo Hách, nhưng Áo Hách lại không giúp được gì. Đại hội phân chia suất vào cho các tộc, chỉ có người của bổn tộc mới có thể nói chuyện, và tiếp nhận khiêu chiến. Áo Hách rõ ràng không phải xuất thân Nhân tộc, thậm chí đến hội trường đại hội cũng không thể vào được.

- Cái gì, lần này có người đại diện Nhân tộc đến tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp sao?

- Nhân tộc lại tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp…

- Hóa Đạo Thánh Đế của Nhân tộc muốn tham gia phân chia suất vào Đạo Quả Tháp…

…

Chỉ trong thời gian ngắn, chuyện Diệp Mặc muốn đại diện Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp cũng đã truyền ra ngoài.

Trong Hư Thị, chỉ cần là Nhân tộc nghe thấy tin này đều nhao nhao tuôn về phía quảng trường Thần Thánh bảng. Đây là chuyện vô số năm, bọn họ mới nghe thấy lần đầu tiên có người đại diện Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp.

Đây tuyệt đối là một tin phấn chấn lòng người, dù là cuối cùng chỉ chia được một suất, cũng chứng tỏ Nhân tộc đã bắt đầu có tiếng nói trong các tộc. Không còn là im hơi lặng tiếng chịu tủi nhục, ở trong Hư Thị mặc người chà đạp.

La Thanh Hà đứng bên càng kích động đến phát run, y muốn tăng tốc thăng cấp lên Đạo Nguyên, chính vì muốn đại diện cho Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, mặc dù y biết cho dù y thăng cấp lên Đạo Nguyên rồi, thực lực của y cũng không thể nào cướp được một suất vào Đạo Quả Tháp trong đại hội phân chia. Nhưng y sớm đã nhẫn nhịn quá nhiều cảnh Nhân tộc bị ức hiếp trong Hư Thị, bị các tộc khác ức hiếp. Y có lẽ không thể nào thay đổi địa vị này của Nhân tộc, nhưng y lại có thể khiến các tộc khác hiểu ra, Nhân tộc vẫn còn tồn tại.

Củng Hạng lập tức liền hiểu ra, Diệp Mặc không phải đang nói đùa với gã, khi hiểu Diệp Mặc nói là sự thật, trong lòng gã lập tức sung sướng nói:

- Được, nếu như anh cũng là đại diện Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, vậy bây giờ tôi chính thức khiêu chiến với anh, lên lôi đài nói chuyện đi.

Nói xong câu đó, Củng Hạng cuối cùng xả hết phiền muộn trong lòng ra, gã có một lý do quang minh chính đại chém chết Diệp Mặc, cho dù Áo Hách cũng không dám đứng ra ngăn lại lý do của gã.

Diệp Mặc sớm đã đợi câu nói này của Củng Hạng, nếu Củng Hạng không nói câu này, cho dù là trên quảng trường lớn này, hắn cũng phải giết tên Đạo Nguyên Ma Thánh của Ma tộc này. Lúc trước khi hắn mới là Dục Đạo, liền giết chết Thánh Đế của Ma tộc, hôm nay hắn cũng là Hóa Đạo đỉnh phong rồi, hơn nữa thực lực cũng tăng lên mấy cấp bậc rồi, muốn giết một tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma tộc, cũng chẳng có vấn đề gì?

Đúng lúc Diệp Mặc muốn ra tay với Củng Hạng, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai mọi người:

- Thánh Đế các tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, mời vào bàn, đại hội phân chia sắp bắt đầu.

Củng Hạng ánh mắt lóe lên vẻ thất vọng, nhưng sự thất vọng này chỉ trong chốc lát, gã liền cười nhạt với Diệp Mặc nói:

- Rất tốt, anh còn có thể sống thêm được chút thời gian nữa, đợi lát nữa trong đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, tôi vẫn sẽ tìm đến anh, giao phó xong chuyện hậu sự của mình đi. Trừ phi anh trốn trong một góc, đến một suất cũng không cần.

Nói xong, Củng Hạng lắc mình một cái, cũng bay đến cổng lớn kiến trúc lớn nhất phía bên trái quảng trường.

Áo Hách ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp đan thánh, tôi đợi anh ở cổng đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp nhé.

Diệp Mặc kỳ quái liếc nhìn Áo Hách nói:

- Anh không lo tôi không ra được sao?

Áo Hách lập tức trả lời:

- Không lo, tu vi của Diệp đan thánh chắc hẳn cũng không kém gì tôi.

Gã và Diệp Mặc lúc trước cũng đon giản giao đấu một lần, cũng hiểu được đôi chút về thực lực của Diệp Mặc. Gã chắc chắn cho dù Củng Hạng và Diệp Mặc có đánh nhau thật, thì Củng Hạng cũng chưa chắc thắng chắc Diệp Mặc.

- Được, vậy anh chờ tôi.

Diệp Mặc nói xong, liền bước về phía cổng lớn. La Thanh Hà nếu đã xuất hiện trong quảng trường Thần Thánh bảng, thì tạm thời sẽ không đi, đợi hắn tham gia đại hội xong ra ngoài thì tìm La Thanh Hà nói chuyện sau.

La Thanh Hà bước nhanh về phía Diệp Mặc nói:

- Vừa rồi cám ơn Diệp đan thánh đã ra tay cứu giúp, nếu không thì tôi có lẽ cũng mất mạng rồi.

Y nghe thấy những người trên quảng trường bàn tán Diệp Mặc là Diệp đan thánh, dứt khoát cũng xưng hô Diệp Mặc là Diệp đan thánh.

Diệp Mặc cười nói:

- Anh đợi tôi trên quảng trường, đợi tôi tham gia đại hội xong, sẽ đến nói chuyện với anh sau, tôi còn có chút chuyện muốn hỏi anh.

La Thanh Hà vội nói:

- Diệp đan thánh, tham gia đại hội Đạo Quả Tháp mỗi một tộc đều có thể có hai người của bổn tộc đến tham gia, nếu như Diệp đan thánh chỉ có một mình, tôi nguyện đi cùng Diệp đan thánh tham gia đại hội.

Diệp Mặc rất hài lòng với câu nói của La Thanh Hà, La Thanh Hà nói lời này, rõ ràng cũng đã không để ý gì đến chuyện sống chết nữa rồi. Nếu như y sợ chết, thì không thể nào nói ra câu này. Trong đại hội như này, có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ đối diện với kết cục chém giết.

- Được, vậy thì anh đi cùng tôi đi.

Diệp Mặc lập tức đồng ý yêu cầu của La Thanh Hà.

- Diệp huynh, tôi cũng nguyện cùng anh tham gia đại hội phận chia suất vào Đạo Quả Tháp.

Lại có một giọng nữ thanh lệ truyền đến, Vương Nam Sương đã vội vã đi đến trước mặt Diệp Mặc và La Thanh Hà. Phía sau Vương Nam Sương còn có Cơ Tích và hai người con gái khác, rõ ràng bọn họ nghe thấy tin tức xong vội vã chạy đến.

Vương Nam Sương mặc dù là người của Thần Nữ Thánh Môn, nhưng trong ấn tượng của Diệp Mặc, con người cô cũng không tệ. Nhưng đến tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp thì quên đi, cho dù Vương Nam Sương cũng là tu vi Hóa Đạo, thực lực cũng kém hơn La Thanh Hà rất nhiều.

- Không cần.

Diệp Mặc dứt khoát trả lời.

Vương Nam Sương trong lòng liền quýnh lên, mau mắn nói:

- Diệp sư huynh, đây không phải là lúc nói ân oán cá nhân. Tôi biết Diệp sư huynh có thành kiến với Thần Nữ Thánh Môn chúng tôi, nhưng có cơ hội vì Nhân tộc dốc chút sức lực, Thần Nữ Thánh Môn tôi tuyệt đối sẽ không lùi lại. Vương Nam Sương tôi nếu nói muốn tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, thì cho dù chuyện có khó đi nữa cũng sẽ không lùi bước, cùng lắm là chết. Hơn nữa, tộc khác đều là ba người tham gia, Nhân tộc chúng ta chỉ có hai người, chẳng phải là hạ khí thế hay sao?

Diệp Mặc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cô nói cũng đúng, vậy thì cùng đi.

Đồng ý cho Vương Nam Sương tham gia đại hội, là Diệp Mặc biết Vương Nam Sương là người như nào, sư phụ của Tiểu Vận sớm đã nói cho

hắn biết. Hắn biết những gì Vương Nam Sương nói là thật lòng, không có nửa phần nói dối.

- Diệp huynh, tôi đi cùng với anh.

Lúc này Đổng Yến cũng từ đâu chạy đến.

Diệp Mặc cười nói:

- Một tộc chỉ cho phép ba người tham gia, bây giờ Nhân tộc chúng ta cũng có ba người rồi, các anh đứng bên ngoài đợi tin tốt của tôi đi.

Diệp Mặc đại diện cho Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, lúc này cũng đã truyền khắp Hư Thị rồi. Nhân tộc trên quảng trường Thần Thánh bảng càng lúc càng đông hơn, hơn nữa cũng đều tự tụ tập lại với nhau. Lúc trước bọn họ đều phân tán, đó là vì không có ai dẫn đầu, bây giờ có người dẫn đầu rồi, lập tức liền tạo thành một quy mô.

Bất luận Diệp đan thánh này có thể lấy được một suất vào trong đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp này hay không, đối với Nhân tộc mà nói, cũng là một khởi đầu tốt rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2176

Đó Là Vì Tôi Chưa Đến

Khi Diệp Mặc dẫn La Thanh Hà và Vương Nam Sương tiến vào trong đại điện, trong đại điện cũng đã có gần trăm người rồi. Chỗ ngồi của những người này rất rõ ràng, ba người một chỗ, rõ ràng đều là vì đại diện cho thế lực hoặc đại diện cho một chủng tộc. Chỗ ngồi trong đại điện bố trí cũng có ba tổ, một tổ đặt hơi gần phía trước một chút, hai tổ hơi lùi về phía sau một chút.

Diệp Mặc quan sát đại điện này một chút, đại điện này chẳng những vô cùng rộng lớ, hơn nữa đến đình điện cũng không nhìn thấy. Diệp Mặc biết đây là do trận pháp gây ra, giữa đại điện còn có một sân khấu hình tròn chu vi gần mười trượng, cấm chế xung quanh cũng không kém chút nào so với cấm chế đài thi đấu trong quảng trường Thần Thánh bảng, vừa nhìn sân đấu này, Diệp Mặc liền biết, đây cũng là một đài thi đấu.

Đài thi đấu này đoán chừng chính là khi hai bên không hài lòng với sự phân chia, thì sẽ tiến hành giao đấu. Biên giới đài thi đấu đều có tầng tầng vầng sáng đỏ sậm, trong đài thi đấu này còn có không biết bao nhiêu Thánh Đế đã từng chết.

- Diệp đan thánh ngồi bên này.

Hình Hồng sớm đã nhìn thấy Diệp Mặc đến, vội vàng chào hỏi.

- Hình huynh, anh cũng đến rồi à?

Diệp Mặc dẫn La Thanh Hà và Vương Nam Sương ngồi bên cạnh tổ của Hình Hồng, hắn phát hiện Hình Hồng mặc dù đến rồi, nhưng lại ngồi ở vị trí

hai ghế phía sau. Rõ ràng gã không phải là dẫn người của Thương lâu Hư Thị đến. Trong ba người của Thương lâu Hư Thị, ngồi đầu tiên là Thánh Đế trên người mang khí tức quả thực cường hãn hơn Hình Hồng không ít.

Hình Hồng cười nói:

- Đương nhiên, tôi là đại diện cho Thương lâu Hư Thị đến, Thương lâu Hư Thị cũng có tư cách tranh giành suất với những tộc khác.

- Ồ, Nhân tộc lần này cũng có người tham gia sao?

Thấy ba người Diệp Mặc tiến đến, lập tức có người ngạc nhiên hỏi.

- Ba Hóa Đạo Thánh Đế tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp sao?

- Thế này là ý gì? Chẳng lẽ là muốn chứng minh có dũng khí, hay muốn chứng tỏ cho mọi người thấy vẫn còn Nhân tộc?

Những tiếng bàn tán không ngừng vang lên, nhưng không có ai đứng ra gây phiền phức cho Diệp Mặc, đoán chừng là nhìn thấy Hình Hồng của Thương lâu Hư Thị chào hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc biết rõ chuyện của Hình Hồng, Vương Nam Sương biết, nhưng La Thanh Hà lại không biết. Trong lòng y lại càng khâm phục Diệp Mặc, không nói là cường giả Đạo Nguyên đứng bên ngoài đợi Diệp Mặc kia, đại danh của Hình Hồng trong Hư Thị ai mà không biết? Không ngờ cũng quen biết với Diệp Mặc.

Ba người Diệp Mặc, Vương Nam Sương và La Thanh Hà ngồi chưa được bao lâu, trong đại điện lại lần nữa có mấy chục người tiến vào, cộng thêm những người lúc trước có trong đại điện, lúc này trong đại điện cũng có hơn 130 người rồi.

Căn cứ ba người một tổ, Diệp Mặc tính nhẩm một chút, chủng tộc và thế lực tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp này cộng lại cũng có gần

40, 50 rồi.

Người cuối cùng tiến vào là Thánh Đế áo xám, vị Thánh Đế này thoạt nhìn cũng không lạ, là một người đàn ông trung niên rất bình thường, khí thế thậm chí còn thua xa những Thánh Đế khác đang ngồi trong đại điện này. Nhưng Diệp Mặc vừa nhìn lại biết đây là cường giả bán bộ Hỗn Nguyên, hơn nữa còn là cường giả bán bộ Hỗn Nguyên có đạo pháp cực kỳ thâm hậu.

Thánh Đế áo xám này đi đến chỗ ngồi cao nhất rồi dừng lại, sau đó ôm quyền nói với mọi người:

- Hoan nghênh các vị tiên hữu từ các giới các tộc đã đến tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp, những Thánh Đế ngồi đây có rất nhiều người quen biết rồi, đương nhiên cũng có một số Thánh Đế mới chưa từng nghe đến tôi. Vậy tôi xin giới thiệu một chút, tôi đến từ Hư Thị, danh hiệu là Không Hãn. Vì tương đối may mắn là, Đạo Quả Tháp lại có chính trong Hư Thị, cho nên lần này tôi và Thiên Thụy Thánh Đế đại diện Đạo Quả Tháp, công chính công bình chủ trì lần phân chia suất vào Đạo Quả Tháp lần này.

Không Hãn Thánh Đế vừa dứt lời, đám người lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào bên cạnh ông lại có thêm một người. Đây chỉ là mặc áo gai bình thường, thoạt nhìn khí tức cũng không bằng Không Hãn Thánh Đế.

Nhưng một số Thánh Đế có chút kiến thức cũng nhìn ra, lão già mặc áo gai bình thường này tu vi còn cường hãn hơn Không Hãn Thánh Đế một chút, Diệp Mặc đoán chừng người này chắc hẳn là Thiên Thụy Thánh Đế rồi, còn là một cường giả bán bộ Hỗn Nguyên nữa.

Quả nhiên lão già áo gai này đột nhiên xuất hiện tiếp lời:

- Tôi chính là Thiên Thụy, bây giờ đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp bắt đầu.

Thiên Thụy Thánh Đế sau khi nói vài từ này, liền ngồi xuống nhắm mắt không nói gì, dường như những chuyện sau đó cũng chẳng liên quan gì đến

lão. Nhiệm vụ chủ yếu của lão chính là nói vài từ vừa rồi mà thôi.

Không Hãn Thánh Đế cười ha hả nói:

- Đáng nhắc tới chính là, lần đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp lần này có thêm Nhân tộc và Ảnh tộc…

Mặc dù ba người Diệp Mặc tiến vào, cũng đã thu hút sự chú ý, bây giờ Không Hãn Thánh Đế nói đến Nhân tộc, vẫn khiến có nhiều ánh nhìn hướng về phía ba người Diệp Mặc. Ngược lại hai vị Thánh Đế của Ảnh tộc, cũng không ai chú ý nhiều lắm. Điều này e rằng còn là vì tu vi của ba người có chút thấp kém, đều là tu vi Hóa Đạo Thánh Đế.

Không Hãn Thánh Đế tiếp tục nói:

- Vì có rất nhiều Thánh Đế của Thần bảng không thể kịp thời quay về Hư Thị báo danh tham gia Đạo Quả Tháp, còn có rất nhiều giới tộc cũng chưa có người đến, suất vào của lần Đạo Quả Tháp này tổng cộng có thêm 193 suất nữa…

Diệp Mặc nghe xong trong lòng vô cùng khiếp sợ, hắn không ngờ suất vào Đạo Quả Tháp quý giá như vậy trong chốc lát lại thừa ra nhiều như vậy. Chẳng trách muốn làm một đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp, nhiều suất như này chắc chắn phải phân chia kỹ càng.

- Đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp lần này tổng cộng có 46 chỗ ngồi, còn có nhiều suất phân chia như này, chúng tôi vẫn căn cứ theo quy tắc cũ. Suát được chia bình quân, các vị có ý kiến gì không?

Không Hãn Thánh Đế nói xong, khuôn mặt mỉm cười nhìn hơn trăm người còn lại, dường như đây là chuyện hiển nhiên.

46 chỗ ngồi mà ông nói là chỉ chỗ ngồi gần phía trước một chút, chắc hẳn là 46 chủng tộc hoặc thế lực rồi. Ví dụ như ba người Diệp Mặc, ông chỉ tính là một mình chỗ ngồi của Diệp Mặc mà thôi.

- Chúng tôi không có ý kiến gì.

Đại diện của các lập tức lên tiếng nói, dường như đúng là nên phân chia như vậy.

Diệp Mặc lại ngây người, chẳng lẽ đại hội phân chia Đạo Quả Tháp lại đon giản như này sao? Tất cả các suất đều chia bình quân cho mọi người, hơn nữa không có ai đứng ra ý kiến, loại đại hội phân chia như này còn ý kiến cái quái gì? Hơn nữa, 46 các tộc thế lực trong này, 193 suất cũng không thể nào chia bình quân được? Nhưng làm sao lại cũng không có ai đứng ra ý kiến?

Chờ một lúc sau, Diệp Mặc xác định không ai đứng ra ý kiến, nhưng hắn lại muốn đưa ra ý kiến.

- Không Hãn Thánh Đế đại nhân, tôi có ý kiến.

Người khác không đứng ra ý kiến, Diệp Mặc lại đứng lên ôm quyền nói.

Dường như tất cả ánh mắt đều dồn về phía Diệp Mặc, lúc này ý kiến cái gì? Hơn nữa đua ra ý kiến cũng không phải là ý kiến với Không Hãn Thánh Đế.

- Đúng là một tên đần không hiểu quy tắc gì cả.

Tên Thánh Đế Ma tộc lúc trước suýt nữa đánh nhau với Diệp Mặc khinh thường mỉa mai một câu, gã cho rằng rõ ràng Diệp Mặc không hiểu ý chia bình quân là như nào, nên mới ngu ngốc đứng ra ý kiến.

Không Hãn Thánh Đế cũng rất giật mình, một Hóa Đạo Thánh Đế không ngờ lại đưa ra ý kiến trong đại hội như này, ông ngược lại lại có chút hứng thú chằm chằm nhìn vào Diệp Mặc hỏi:

- Anh là người đại diện cho Nhân tộc tham gia đại hội phải không? Không biết anh có ý kiến gì vậy?

Diệp Mặc cao giọng nói:

- Vì đây là lần đầu tiên tôi đại diện cho Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, cho nên muốn hỏi một chút, lần này có thêm 193 suất, có phải đã trừ đi 30 suất vốn dĩ đã có của Nhân tộc tôi rồi không?

Không Hãn Thánh Đế lúc này mới hiểu ý của Diệp Mặc, ông lập tức nói:

- Cái này thì không trừ đi, Nhân tộc vì mấy lần đều không tham gia đại hội, cho nên 30 suất này đã trực tiếp gạch khỏi danh sách rồi.

- Không Hãn Thánh Đế đại nhân, suất của tộc khác vốn dĩ có phải cũng sẽ cho là suất thừa ra không? Nếu suất vốn dĩ có của tộc khác không lấy ra chia, chỉ lấy suất của Nhân tộc vốn dĩ có ra làm suất dư thừa, đây làm sao có thể nói là công bằng công chính được?

Diệp Mặc không chút khách khí nói.

Không Hãn Thánh Đế ngược lại có chút sửng sốt, Nhân tộc lúc trước cũng có đại diện đến tham gia, nhưng bọn họ cũng không đưa ra yêu cầu như này của Diệp Mặc. Đừng nói bọn họ không dám đưa ra yêu cầu 30 suất vốn có của Nhân tộc, cho dù là suất dư thừa còn lại cũng cố gắng nhường nhịn. Không ngờ lần này Hóa Đạo Thánh Đế đến, lại nghé non không sợ cọp, lại đưa ra yêu cầu này.

- Ha ha ha…

Lời nói của Diệp Mặc lại khiến cả hội trường cười vang, cho dù là Hình Hồng cũng cúi đầu, cũng không dám nói giúp Diệp Mặc.

La Thanh Hà và Vương Nam Sương đờ đẫn nhìn Diệp Mặc, bọn họ cùng Diệp Mặc tham gia đại hội này, đó là vì Nhân tộc không ngừng bị xuống dốc, thậm chí đã sẵn sàng tâm lý bị mất mạng bất cứ lúc nào. Nhưng bọn họ có chuẩn bị đầy đủ đi nữa, cũng không ngờ Diệp Mặc lại dám đưa ra yêu cầu đáng sợ như này, đây là yêu cầu sao? Đây quả thực là không muốn sống mà.

Bọn họ cho rằng, lần này Nhân tộc chỉ cần có được một hai suất, sau đó đi ra, thì cũng là thắng lợi rồi, ít nhất cũng khiến người ta biết được vẫn còn Nhân tộc. Còn Diệp Mặc lại yêu cầu trả trước 30 suất Nhân tộc vốn dĩ có lúc trước, sau đó nói tiếp đến chuyện chia chác còn lại, đề nghị như này, bọn họ quả thực không dám nghĩ đến.

Không Hãn Thánh Đế cũng không cười to, chỉ dùng tay hạ xuống, sau khi để tiếng cười vang trong đại điện yên tĩnh, lúc này mới nhìn Diệp Mặc nói:

- Nhưng lúc trước Nhân tộc cũng tham gia đại hội, bọn họ cũng không đưa ra yêu cầu này mà? Dù sao suất vào Đạo Quả Tháp Nhân tộc cũng đã lùi ra khá lâu rồi.

Khi Không Hãn Thánh Đế nói, trong lòng cũng thầm than, ông thấy Diệp Mặc dũng khí đáng khen, muốn gián tiếp nói cho Diệp Mặc biết, cho dù hắn muốn toàn bộ 193 suất, hơn nữa người khác cũng đồng ý rồi, cuối cùng cũng sẽ vô dụng. Vì đây mới là bước phân chia đầu tiên, bước thứ hai và thứ ba đó mới là mấu chốt nhất. Còn bước đầu tiên chia cho ai, chia bao nhiêu, căn bản cũng không có ai quan tâm.

- Đó là vì tôi chưa đến, tôi mà đến, sớm đã đưa ra đề nghị này rồi.

Diệp Mặc nói xong, không ngờ lại cảm thấy câu này có chút quen thuộc, hắn đã quên nghe thấy câu này ở chỗ nào rồi.

- Đại diện của Nhân tộc có ý kiến, bọn họ muốn lấy trước 30 suất vốn dĩ thuộc về họ lại, có ai có ý kiến gì không?

Không Hãn Thánh Đế sau khi nhìn thấy Diệp Mặc nói vậy, cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp nhìn các tộc còn lại hỏi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2177

Phân Chia

Củng Hạng lập tức đứng lên nói:

- Chúng tôi không có ý kiến gì, 30 suất của Nhân tộc tất nhiên phải trả lại. Đương nhiên, vì Nhân tộc nhiều năm rồi không tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp. 30 suất của bọn họ lần này chỉ có thể coi là suất dư thừa mà chia cho bọn họ, lần sau mới có thể coi là suất Nhân tộc cố hữu mà giải quyết.

Củng Hạng nói nghe cũng rất có lý, hơn nữa thoạt nhìn còn là nghĩ giúp Nhân tộc.

Diệp Mặc lần này hoàn toàn hiểu là chuyện gì, coi là suất dư thừa chia cho hắn, đó chính là nói những suất này người khác có thể thông qua khiêu chiến để tranh giành. Suất cố hữu, là cố định, chỉ cần hắn không tranh suất thừa, suất cố hữu người khác cũng không có quyền tham gia khiêu chiến để tranh giành.

Trong đại hội chia suất này, hắn cần càng nhiều suất dư thừa, thì càng phải nhận nhiều khiêu chiến, cơ hội bị giết cũng nhiều hơn. Chẳng trách lúc trước Không Hãn Thánh Đế nói chia đều suất dư thừa, cũng không có ai đứng ra ý kiến. Cho dù Củng hạng định đưa toàn bộ 193 suất thừa này cho hắn, đoán chừng cũng không có ai nói nửa lời không đồng ý.

Không Hãn Thánh Đế nhìn những người còn lại hỏi:

- Mọi người có ý kiến gì với Củng tiên hữu không?

Quả nhiên sau khi Không Hãn Thánh Đế nói, đại diện các tộc nhao nhao

tán thành, không ai nói không đồng ý. Như vậy, chia suất còn chưa bắt đầu, Nhân tộc cũng đã lấy được 30 suất trước rồi.

Không Hãn Thánh Đế hờ hững nhìn Diệp Mặc nói:

- Được, bây giờ mọi người đồng ý tôi trả lại 30 suất cho Nhân tộc, xin hỏi anh còn có yêu cầu gì nữa không?

Diệp Mặc nghe thấy lời này của Không Hãn Thánh Đế đến bây giờ, cũng chưa từng đưa ra chủ ý của mình. Nhưng người này vốn dĩ không định đắc tội với bất kỳ ai, hoàn toàn là chủ trì đại hội theo phương thức ba phải. Bây giờ Không Hãn Thánh Đế hỏi, hắn ôm quyền nói:

- Cám ơn Không Hãn Thánh Đế, tôi chỉ lấy những gì thuộc về mình, không có yêu cầu gì khác.

- Được, nếu như vậy, thì trừ 30 suất của Nhân tộc ra, 163 suất còn lại chia đều. Ba vòng đầu tiên mỗi một bên đại diện đều chia 3 suất, vòng thứ tư số người không đủ, chia đến đâu hết thì dừng lại đến đó.

Ý của Không Hãn Thánh Đế là đại diện các tộc ngồi phía trước mỗi một tộc có thể chia được 4 suất, còn đại diện ngồi phía sau, mỗi một tộc chỉ có thể chia được 3 suất. Nhưng sau khi Không Hãn Thánh Đế chia xong, lại không có bất kỳ ai đứng ra dị nghị.

Những người này sớm đã biết quy định này, kiểu cần 4 suất như Hư Thị này cũng không muốn các tộc và thế lực cướp đoạt suất của người khác, sớm đã ngồi lên trước. Những người vốn dĩ muốn nhường, tự động chọn chỗ ngồi phía sau.

Diệp Mặc bây giờ biết thế này là thế nào rồi, ngược lại cũng không lấy gì làm lạ.

- Diệp đan thánh, chúng ta trực tiếp muốn 30 suất e rằng cũng không thỏa đáng lắm.

La Thanh Hà hiểu phân chia suất vào là chuyện gì hơn Diệp Mặc, nghe Diệp Mặc một hơi nói muốn 30 suất, lập tức ngồi bên nhỏ giọng nói.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý nói:

- Thứ thuộc về chúng ta, chúng ta đương nhiên phải lấy lại, còn không thuộc của chúng ta, chúng ta cũng không cần cướp.

Vương Nam Sương cũng giống như Diệp Mặc, cũng không hiểu chia suất vào Đạo Quả Tháp này, nhưng cô nhìn thấy những người trong này đều dễ nói chuyện, liền biết đại hội phân chia này dường như cũng không phải chuyện đơn giản. Cách nghĩ của cô rất đơn giản, đó chính là người khác muốn gây phiền phức, cho dù là cô chỉ cần một suất, người khác cũng sẽ tìm đến. Cho nên Diệp Mặc nói muốn 30 suất, Vương Nam Sương cũng không có cảm giác không ổn.

Không Hãn Thánh Đế rất dứt khoát, sau khi phân chia vòng thứ nhất kết thúc, cũng giống như Thiên Thụy Thánh Đế, ngồi xuống không nói gì nữa, dường như hai người bọn họ đang đợi xem trò vui.

Chỗ ngồi của Diệp Mặc vì gần trước, cho nên hắn đại diện Nhân tộc trong vòng phân chia đầu tiên xong, cũng đã có được 34 suất. Lúc này Diệp Mặc mới phát hiện đỉnh đầu của đại diện các tộc thế lực trôi nổi con số phù phiếm. Còn những con số này chính là suất vào Đạo Quả Tháp mà vừa nãy nhận được. Trên chỗ ngồi của hắn cũng trôi nổi con số 34.

- Thần tộc tôi muốn tặng hai suất cho Âm Minh tộc, một suất tặng cho Hải tộc.

Không Hãn Thánh Đế vừa mới chia xong vòng đầu tiên, lập tức liền có Thánh Đế mặt xanh đứng lên nói.

- Âm Minh tộc nhận.

Một Thánh Đế âm lãnh Diệp Mặc sớm đã chú ý đứng lên nói một câu, sau đó lập tức lại ngồi xuống. Diệp Mặc sở dĩ chú ý người này, là vì gã là đại

diện của Âm Minh tộc, Diệp Mặc còn định nói chuyện với tên này một cút sau khi đại hội kết thúc. Chỉ có điều khí tức âm lãnh trên toàn thân người này, ngay cả dung mạo khuôn mặt cũng vô cùng âm lãnh, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo thực sự rốt cục như thế nào.

Thánh Đế của Âm Minh tộc này nói xong, con số 3 trên đỉnh Thần tộc lập tức biến thành 1, còn con số trên đỉnh Âm Minh tộc lại từ 4 biến thành 6.

- Hải tộc đồng ý.

Một gã Thánh Đế của Hải tộc đứng lên nói xong, con số trên đỉnh Thần tộc hoàn toàn biến mất, đồng thời số trên Hải tộc tăng thêm một suất.

- Hóa ra là chuyển suất cho nhau như này.

Vương Nam Sương cuối cùng cũng hiểu cách chuyển nhượng suất. Các tộc yếu nhỏ có thể đứng lên, tặng suất của mình cho các tộc cường đại hơn.

- Địa Linh tộc muốn tặng suất của mình cho Long tộc…

- Long tộc bằng lòng tiếp nhận.

- Huyết tộc muốn tặng suất của mình cho Ma tộc…

…

Trong chốc lát đại diện các tộc nhao nhao đứng dậy, một số chuyển suất, một số nhận suất. Ba người Diệp Mặc ngồi yên không nói gì, bọn họ cũng đã hiểu đại hội phân chia suất này lúc này mới thực sự bắt đầu. Lúc trước sở dĩ nói công chính, cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Nếu như không phải sợ suất các tộc vốn dĩ thuộc về mình bị lấy mất, rất nhiều tộc chắc chắn sẽ không tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp này.

Long Tộc, Phượng Hoàng tộc… các tộc này vốn dĩ cũng thuộc chủng tộc của Yêu tộc, vì quá cường hãn, ngược lại tách khỏi Yêu tộc, trở thành thế

lực độc lập tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp này. Cái này có chút sai lệch giữa những gì Diệp Mặc nghe thấy và trong tưởng tượng.

Diệp Mặc không đứng lên nói gì, hắn không định nhường suất của mình đi, cũng không định đòi suất của người khác, lúc này ba người chỉ nhìn náo nhiệt, xem người ta tặng qua tặng lại.

Loại tặng thu này mau chóng kết thúc, Diệp Mặc quan sát rất kỹ. Những tộc nhận suất đều là những tộc cường đại, ví dụ Yêu tộc, Ma tộc, Âm Minh tộc, Long tộc, Hải tộc… còn những tộc tặng đi đều là những tộc có thế lực kém hơn chút, ví dụ Trùng tộc, Địa Linh tộc, Ảnh tộc… Cũng có bộ phận chủng tộc và thế lực không tặng suất đi, cũng không nhận về, ví dụ như thế lức Hư Thị như Thương lâu Hư Thị.

Chủng tộc cường đại như Yêu tộc, Ma tộc, suất nhận về cũng đã hơn 20 suất, cho dù Âm Minh tộc và Hải tộc nhận được cũng hơn 10 suất.

Sau khi tặng nhận xong, ánh mắt của rất nhiều người đều dồn về phía Diệp Mặc, cho tới bây giờ, Diệp Mặc đại diện cho Nhân tộc có 34 suất, cũng đã là một khối thịt lớn, 34 suất đối với tất cả những người có mặt ở đây mà nói, cũng chỉ là tạm thời đặt trong tay Nhân tộc mà thôi.

Bây giờ những suất khác cũng phân chia xong rồi, thứ mà mọi người muốn chia tiếp chính là 34 suất của Nhân tộc.

Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma tộc Củng Hạng là người đầu tiên đứng dậy, bay hạ xuống sân khấu tròn trong đại điện, ôm quyền chào hỏi với Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh Đế trước, lúc này mới chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Ma tộc tôi muốn chiếm 5 suất của Nhân tộc, nếu Nhân tộc không đồng ý, thì Củng Hạng đại diện Ma tộc lúc này khiêu chiến với Thánh Đế của Nhân tộc.

Vốn dĩ ánh mắt của mọi người chằm chằm nhìn về phía Diệp Mặc, bây

giờ Củng Hạng là người đầu tiên đứng ra, tất cả Thánh Đế tại đây liền nghĩ, cái nên đến cuối cùng cũng đến rồi.

- Diệp đan thánh, để tôi.

La Thanh Hà lập tức đứng lên nói, gã biết đi là nộp mạng, nhưng đối diện với khiêu chiến của tộc khác lại không dám lên, đối với gã mà nói còn khó hơn chịu chết. Huống chi Diệp Mặc chính là vì gã mà đắc tội với Củng Hạng, nên mới là người đầu tiên đứng ra khiêu chiến.

Diệp Mặc vỗ vai La Thanh Hà, ý bảo La Thanh Hà đừng động, bên tai của hắn truyền đến giọng nói của Hình Hồng:

- Diệp đan thánh, đưa suất cho gã đi, Củng Hạng sẽ không còn lý do gì mà khiêu chiến.

Diệp Mặc khẽ gật đầu với Hình Hồng, tỏ ý cám ơn. Sau đó đứng lên đi lên sân khấu trong đại điện, hắn ôm quyền nói với hai vị bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế:

- Nhân tộc tôi muốn chiếm năm suất của Ma tộc, nếu Ma tộc không đồng ý, Diệp Mặc tôi đại diện cho Nhân tộc khiêu chiến với Thánh Đế Ma tộc.

Đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp sau khi hai bán bộ Hỗn Nguyên đến, vẫn có chút nghiêm túc. Đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp không chút ầm ĩ này, lúc này cũng vì lời nói của Diệp Mặc mà xuất hiện những âm thanh hỗn tạp.

Hóa Đạo Thánh Đế của nhân tộc này ăn gan gì vậy? Hay là sợ mình chết không đủ thê thảm? Lúc này cố ý chọc giận cường giả Đạo Nguyên như này?

Lời nói của Diệp Mặc giống y hệt với lời nói của cường giả Đạo Nguyên của Ma tộc, bất kỳ ai cũng biết, đây là cố ý chọc giận cường giả Đạo Nguyên của Ma tộc.

Ngay cả cường giả bán bộ Hỗn Nguyên Thiên Thụy Thánh Đế vẫn nhắm mắt, cũng đột nhiên mở mắt ra nhìn Diệp Mặc. Lão cũng như người khác nghĩ không hiểu, huyết tính quả thực tu đạo không thể thiếu, nhưng vì huyết tính mà nộp mạng, thì căn bản cũng không phải ưu điểm, mà là rối rắm.

Không Hãn Thánh Đế ánh mắt có chút kinh ngạc, sau đó liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh nói:

- Được, bây giờ Thánh Đế Củng Hạng của Ma tộc và Thánh Đế Diệp Mặc của Nhân tộc đấu pháp, bên thua sẽ phải bỏ ra 5 suất.

Không Hãn Thánh Đế nói xong, cấm chế xung quanh lôi đài chiến đấu của Diệp Mặc và Củng Hạng cũng đã hoàn toàn khởi động. Những người đứng ngoài chỉ có thể dùng mắt thường quan sát tình hình thi đấu, còn thần thức thì không thể nào quét vào được.

Củng Hạng trong nháy mắt cấm chế đài thì đấu được hoàn toàn khởi động, khí tức màu máu toàn thân liền bao phủ toàn bộ đài thi đấu. Khí tức màu máu kết hợp với lĩnh vực Đạo Nguyên của gã dường như khiến lôi đài thi đấu này hoàn toàn biến thành thế giới của riêng gã, gã chắc rằng một Hóa Đạo Thánh Đế nhỏ như Diệp Mặc trong giới của gã đến di chuyển cũng vô cùng khó khăn, càng đừng nói là đấu với mình.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2178

Uy Lực Của Tử Đao

Cho dù là vậy, gã cũng không muốn để Diệp Mặc chết một cách nhẹ nhàng, dường như trong nháy mắt giới khí thế màu máu của gã hình thành, pháp bảo Ma Huyết Trảm của gã cũng được phóng ra, đồng thời một đường trường ngấn màu máu xuyên qua không gian cũng đã đến đỉnh đầu Diệp Mặc.

Gã với tốc độ nhanh nhất hủy diệt thân thể Diệp Mặc, sau đó cấm chế nguyên thần của Diệp Mặc lại, rồi từ từ bào chế. Một Hóa Đạo Thánh Đế dám hỗn láo với một cường giả Đạo Nguyên như gã, gã làm sao có thể không khiến đối phương phải trả giá chứ?

Diệp Mặc cảm nhận được giới khí thế màu máu của Củng Hạng, liền biết Củng Hạng thậm chí còn yếu hơn một chút so với tên Ma Thánh lúc trước hắn giết. Lúc này hắn cho dù không dùng Tử Đao, cũng có thể chém chết được.

Nhưng Diệp Mặc lại không định không dùng Tử Đao, đến một nơi như này mà giấu thực lực của mình đi, thì cũng không phải chuyện tốt. Hắn phải chém chết tên Củng Hạn trong chớp nhoáng, khơi tác dụng chấn động, nếu không hôm nay nói không chừng hắn sẽ đối diện với cục diện không ngừng bị khiêu chiến. Mặc dù trận khiêu chiến này hắn không sợ, nhưng mỗi khi giết một người, sẽ đắc tội với một thế lực. Diệp Mặc không sợ đắc tội với người khác, nhưng cũng không muốn đắc tội với quá nhiều người. Lập uy tất nhiên cũng sẽ đắc tội với người khác, nhưng cũng đỡ hơn nhiều so với giết Thánh Đế của đối phương.

Trong nháy mắt giới khí thế màu máu của Củng Hạng được hình thành,

lĩnh vực của Diệp Mặc cũng đột nhiên phát ra, lúc này lĩnh vực của hắn cũng hình thành thức giới ban đầu, cũng không thể gọi là lĩnh vực, cho dù gọi là giới vực cũng được rồi. Vì để giới vực của Củng Hạng mau chóng tan rã, Diệp Mặc đến thần thức giới vực cường đại cũng được bổ sung vào.

Khí giới màu máu của Củng Hạng trong nháy mắt giới vực của Diệp Mặc hình thành lập tức liền tan rã, khí thế màu máu quấn quanh người gã giống như lông ngỗng đột nhiên bị gió thổi qua, liền tan rã.

Trong chốc lát Củng Hạng liền cảm thấy không gian giữa gã và Diệp Mặc bị đóng băng, gã sở dĩ vừa phóng Ma Huyết Trảm ra, trường ngấn màu máu kia liền đến đỉnh đầu Diệp Mặc, là vì gã dùng thần thông không gian.

Củng Hạng cho rằng, giới vực khí thế màu máu của gã kết hợp với thần thông pháp tắc không gian, Ma Huyết Trảm thậm chí trong một chiêu có thể giết được Diệp Mặc. Một Hóa Đạo Thánh Đế, làm sao có thể chạy thoát khỏi giới vực và thần thông không gian của gã?

Nhưng trong nháy mắt lão cảm nhận được sự đóng băng không gian xung quanh, gã lập tức liền biết mình coi thường Diệp Mặc rồi. Đây là thần thông Băng Không, thần thông Băng Không là một loại thần thông sau khi am hiểu pháp tắc không gian và pháp tắc băng hệ đến một trình độ nhất định rồi mới có thể thi triển ra được. Đừng nói gã không am hiểu đầy đủ về pháp tắc không gian, bây giờ thần thông thi triển để đông cứng không gian còn không thể hình thành thực chất như này, cho dù gã có thể thi triển, thì cũng không thể nào thi triển ra Băng Không.

Đồng thời thần thông hình thành từ pháp tắc không gian, thần thông của gã trước Băng Không của Diệp Mặc lập tức tỏ ra kém cỏi. Cầu vồng màu máu của Ma Huyết Trảm trong tích tắc này liền dừng lại.

Còn Diệp Mặc trong giới vực khí thế màu máu của gã dường như cũng không bị ảnh hưởng chút nào, trong nháy mắt không gian xung quanh bị đông cứng lại, một đường đao màu tím liền được hắn bổ ra ngoài.

Củng Hạng ngay lập tức liền thoát khỏi Băng Không của Diệp Mặc, khi gã muốn phong bế lại đường đao màu tím này của Diệp Mặc, lại phát hiện đường đao màu tím này không ngờ lại mang theo áp lực sát thế cực kỳ hào hùng, dường như muốn dẫn toàn bộ sát cơ xung quanh đi, khiến gã không có nửa phần cứu vãn.

Đây chẳng những là sát thế đao vực, mà là oanh áp sát ý thiên địa, đường đao này Diệp Mặc căn bản cũng không dùng thần thông, đừng nói là Lạc Ngân Đao Văn. Cho dù Lạc Ngân Diệp Mặc cũng không dùng, chỉ là một đường đao rất bình thường, cộng thêm thần thông Băng Không đã bị Củng Hạng đánh vỡ.

Băng không mặc dù đã bị phá tan, nhưng vẫn còn ảnh hưởng đến Củng Hạng, nhưng đưa Củng Hạng vào chỗ chết không phải là Băng Không, mà là đường đao màu tím này.

- Pháp bảo Tiên Thiên…

Củng Hạng tuyệt vọng nhìn đường đao màu tím trong nháy mắt bổ lên thân người gã, nhưng lại không chút phản kháng nổi. Sát thế Tiên Thiên bàng bạc cường đại như này, ngoài pháp bảo Tiên Thiên cao cấp nhất, còn là cái gì nữa?

Con kiến cái sâu trong mắt gã, không ngờ khi giao đấu với gã lại giết chết gã, nguyên thần của Củng Hạng vừa mới tràn ra, liền bị đường đao màu tím kéo lại, biến mất vô tung vô tích.

Lúc này sát khí màu máu trên đài thi đấu cùng với Củng Hạng biến mất không nhìn thấy gì nữa, duy nhất chỉ còn thanh Ma Huyết Trảm vẫn còn trên mặt đất. Tử Đao lại lần nữa quay về bộ dạng bình thường không có gì lạ như cũ, được Diệp Mặc thu vào trong nhẫn trữ vật.

Diệp Mặc đưa tay nhặt lấy Ma Huyết Trảm và nhẫn trữ vật kia, bình thản bước xuống đài thi đấu. Trong lòng hắn vô cùng mừng rỡ, hắn biết thực lực của mình cũng tăng lên mấy cấp độ, trực tiếp đấu chiến với Củng Hạng,

hắn mới biết mình dẫ tăng lên cấp độ nào.

Tử Đao tất nhiên là một nguyên nhân vô cùng quan trọng, nhưng Diệp Mặc chắc rằng cho dù không có Tử Đao, hắn vẫn có thể giết chết Củng Hạng. Đây chính là một kiểu tự tin, không hề có đạo lý gì đáng nói ở đây cả. Nhưng sự cường đại của Tử Đao, lại khiến Diệp Mặc có một sự vui mừng khác.

Khi Diệp Mặc giết chết Củng Hạng, đến khi Diệp Mặc bước ra khỏi đài thi đấu, cả đại điện đều hoàn toàn yên tĩnh, cho đến khi Diệp Mặc bước ra khỏi đài thi đấu, trong đại điện mới lại lần nữa ầm ĩ.

Tất cả ánh mắt nhìn Diệp Mặc đều thay đổi, ngay cả hai vị bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng nhìn Diệp Mặc với ánh mắt có chút cổ quái. Bọn họ muốn giết một Đạo Nguyên Thánh Đế có lẽ cũng rất đơn giản, nhưng một Hóa Đạo Thánh Đế giết một Đạo Nguyên Thánh Đế lại đơn giản như này, thì không thể tưởng tượng nổi.

Trong Hư Thị không phải không có Hóa Đạo Thánh Đế Chứng đạo bước thứ nhất giết chết Đạo Nguyên Thánh Đế Chứng đạo bước thứ hai, nhưng cũng rất hiếm hoi. Hơn nữa mỗi một người đều là bậc tuyệt thế anh kiệt kinh tài diễm diễm. Đây cũng chưa tính, cho dù có thể giết chết, cuối cùng cũng sẽ trải qua một phen đánh nhau sống chết mới có thể làm được.

Nhưng tên Diệp Mặc này có là cái gì? Một Hóa Đạo sơ kỳ, giết chết một Đạo Nguyên Thánh Đế không ngờ lại đơn giản nhẹ nhàng nư vậy, quả thực quá đáng sợ. Trừ phi Diệp Mặc ẩn giấu tu vi, nhưng lại không có ai có thể nhìn rõ tu vi mà Diệp Mặc ẩn giấu.

Thời gian hai người giao đấu rất ngắn, điều này những người trong đại điện đều không nghĩ sai, nghĩ ra cũng có chút thời gian này. Thứ mà tất cả mọi người nghĩ sai chỉ là kết quả của cuộc giao đấu này mà thôi, người vốn dĩ bị giết chết thì vẫn còn trong này, người vốn dĩ nên đứng trong này thì đã bị giết chết. Cả quá trình giao đấu này, đám người chỉ nhìn thấy sát khí màu máu bức người và đường Ma Huyết Trảm màu máu kia của Củng Hạng,

ngoài ra, còn có đường đao màu tím trong đó nữa.

Sau đường đao đó? Sau đó đến cái gì cũng không còn nữa.

- Trận chiến này, Diệp Mặc của Nhân tộc thắng, Ma tộc phải nhường 5 suất cho Nhân tộc.

Khi Diệp Mặc đến chỗ ngồi của mình, Không Hãn Thánh Đế mới tuyên bố kết quả.

La Thanh Hà và Vương Nam Sương cũng là đợi Diệp Mặc đi đến chỗ ngồi rồi, lúc này mới sung sướng đứng dậy.

- Diệp đan thánh, không ngờ anh thắng rồi, lại còn nhẹ nhàng như vậy nữa?

La Thanh Hà cho đến bây giờ cũng có chút không dám tin đây là sự thật.

Vương Nam Sương lúc trước biết rõ Diệp Mặc nghịch thiên, khi Diệp Mặc là Tố Đạo, đã có năng lực giết chết Hóa Đạo Thánh Đế. Bây giờ hắn Hóa Đạo trồi, muốn giết chết Đạo Nguyên Thánh Đế cũng không phải chuyện không thể nào, duy nhất khiến cô không ngời tới chính là, Diệp Mặc giết chết một Đạo Nguyên Thánh Đế lại đơn giản như vậy mà thôi.

Đối với cô và La Thanh Hà mà nói, thực lực của Diệp Mặc đương nhiên càng cao càng tốt.

Hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế khác của Ma tộc vẫn không dám tin một Đạo Nguyên Thánh Đế của bọn họ lại bị một Hóa Đạo của Nhân tộc giết chết, hơn nữa còn là trong nháy mắt.

Củng Hạng mặc dù đại diện Ma tộc tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp này, nhưng không phải chủ đạo. Tên Đạo Nguyên Ma Thánh ngồi bên cạnh gã lúc trước bỗng nhiên đứng dậy, sát khí quanh người mênh mông chằm chằm nhìn Diệp Mặc, nhưng gã vừa định nói chuyện, thì lại bị tên Đạo Nguyên Ma Thánh trước mặt dùng tay ép xuống:

- Anh không phải là đối thủ của hắn, đường đao màu tím rất bình thường kia của hắn chắc hẳn là một món pháp bảo Tiên Thiên. Chúng ta cứ xem xem thái độ của những tộc khác thế nào trước đã, nếu không ai ra tay, thì tôi sẽ ra tay.

Tên Ma Thánh này bình tĩnh trở lại, biết mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, nhưng Đạo Nguyên của Ma tộc bị Hóa Đạo của Nhân tộc giết chết rồi, cái này nên nói như nào, gã làm sao nuốt trôi cục tức này chứ.

Khi Diệp Mặc ngồi xuống ghế của mình, suất trên đỉnh đầu hắn cũng đã từ 34 biến thành 39 suất rồi.

Đại điện lại yên tĩnh trở lại, những âm thanh ầm ĩ cũng đã lặng yên trở lại, nhưng không khí lại nghiêm túc và trang trọng hơn lúc trước rất nhiều. Tử Đao của Diệp Mặc mặc dù bình thường, nhưng có rất nhiều người nhận ra đây ít nhất là một thanh pháp bảo Tiên Thiên.

Pháp bảo Tiên Thiên trong vũ trụ mênh mông này chỉ có vài món, dường như 99% pháp bảo Tiên Thiên mọi người đều biết, duy chỉ có thanh Tử Đao này của Diệp Mặc thì chưa ai từng nhìn thấy, cũng không ai biết.

Khi rất nhiều người đang quan sát Diệp Mặc, một đường thần thức cực kỳ cường hãn liền quét về phía Diệp Mặc. Đường thần thức này dường như muốn đánh lén trong thức hải của Diệp Mặc. Thần Niệm Cửu Chuyển của Diệp Mặc lập tức vận hành, theo bản năng phóng ra một đường thần thức võng, xoắn nát đường thần thức đánh lén kia biến mất, nhưng sau đó Diệp Mặc không ngờ phát hiện ra, hắn không tìm ra người dùng thần thức kai đánh lén là ai.

Không khí nghiêm túc và trang trọng kia không kéo dài được bao lâu, lại có một Đạo Nguyên Thánh Đế toàn thân như một khối khí nước bước đến giữa đại điện nói:

- Tuân Thái của Hải tộc muốn chiếm một suất của Dực tộc, không phục thì lên.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc này bước lên nói chuyện cũng không có chút khách khí, chính là muốn cướp, cũng không nói là Hải tộc cần, mà là nói mình cần, trực tiếp khiến đối phương không phục lên luôn.

Ánh mắt của Diệp Mặc cũng quét về phía ba người Dực tộc, ba người này chính xác đều là Đạo Nguyên Thánh Đế, Diệp Mặc chỉ cần dùng thần thức quét một cái liền biết bất kỳ người nào trong ba người này đều không đánh được Tuân Thái. Dực tộc xem chừng giỏi về đánh nhau trong không gian rộng lớn, còn đánh nhau trong một nơi nhỏ hẹp như này, thì thua nhiều hơn thắng.

Dực tộc dường như cũng biết bọn họ không bằng người của Hải Tộc, tên Đạo Nguyên đại diện đứng đầu cho Dực tộc dứt khoát đứng dậy nói:

- Dực tộc không muốn đánh nhau, suất đó muốn lấy thì lấy đi.

Dực tộc vốn dĩ có 4 suất, cũng đã bỏ ra 3 suất, không ngờ suất cuối cùng lại bị người khác lấy đi. Đoán chừng Hải tộc trong lòng không thoải mái khi thấy 3 suất Dực tộc tặng đi không có phần của bọn họ, nên mới đứng ra khiêu chiến.

Sau đó còn một số Thánh Đế của các tộc còn lại tiến hành khiêu chiến, nhưng không có ai đứng ra khiêu chiến với Diệp Mặc. Diệp Mặc vốn dĩ cũng không định khiêu chiến người khác, không ai khiêu chiến hắn, hắn đương nhiên cũng sẽ không nhiều chuyện.

- Âm Minh tộc muốn 5 suất của Nhân tộc, nếu Nhân tộc có ý kiến, thì lên khiêu chiến với Chung Ly Hoắc Âm tôi.

Người đứng ra lên tiếng khiêu chiến là Đạo Nguyên Thánh Đế Chung Ly Hoắc Âm của Âm Minh tộc, gã sau khi Củng Hạng bị giết chết, là Thánh Đế đầu tiên đứng ra khiêu chiến với Nhân tộc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2179

Tôi Nhận Thua

Có người khiêu chiến với Diệp Mặc của Nhân tộc, lập tức liền khiến mọi người chú ý. Mặc dù biết cuối cùng chắc chắn sẽ có người sẽ khiêu chiến với Nhân tộc, nhưng không ngờ người đứng ra đầu tiên lại là Âm Minh tộc.

Diệp Mặc nhíu mày, hắn còn có việc muốn tìm Âm Minh thương lượng, không ngờ Âm Minh tộc lại muốn cướp suất vào trong tay hắn. Tên Thánh Đế lên khiêu chiến này không phải là tên Đạo Nguyên Thánh Đế lúc trước hắn chú ý đến, nhưng chỉ cần là khiêu chiến của Âm Minh tộc, thì nhất định phải kết thù oán.

Cho dù Diệp Mặc không muốn kết thù oán với Âm Minh tộc, nhưng người ta khiêu chiến đến rồi, Diệp Mặc cũng sẽ không lùi bước, hắn không chút do dự đứng lên nói:

- Muốn suất vào của Nhân tộc tôi thì đừng có mơ, còn khiêu chiến của anh, tôi nhận.

Thấy Diệp Mặc lần này cũng không muốn lấy suất vào của Âm Minh tộc, chỉ là nhận khiêu chiến bước lên đài thi đấu, những người đứng ngoài quan sát cũng có chút nghi ngờ. Lúc trước khi Củng Hạng của Ma tộc khiêu chiến Nhân tộc, Diệp Mặc không chút do dự cũng chọn khiêu chiến Ma tộc, hơn nữa còn muốn lấy đi 5 suất trong tay Ma tộc nữa.

Bây giờ Âm Minh tộc khiêu chiến Diệp Mặc, Diệp Mặc không ngờ lại không khiêu chiến ngược lại, quả thực có chút cổ quái, chắc không phải Hóa Đạo Thánh Đế của Nhân tộc này biết thực lực của Âm Minh tộc cường đại

nhất, cho nên không dám quá chọc giận Âm Minh tộc chứ?

Chung Ly Hoắc Âm tu vi Đạo Nguyên đỉnh phong, mặc dù là từ Âm Minh tộc ra, nhưng không có chút gì giống người của Âm Minh tộc. Trên người gã cũng mang chút khí tức âm lãnh, thân hình cực kỳ ngưng thực, sắc mặt có chút hồng hào, lại giống Nhân tộc hơn là Thánh Đế Yêu tộc.

Chung Ly Hoắc Âm đợi sau khi cấm chế bên đài thi đấu được kích thích hoàn toàn, cũng chưa ra tay ngay lập tức, ngược lại lạnh lẽo nhìn Diệp Mặc:

- Anh vừa rồi lấy cây Tử Đao ra có phải là pháp bảo Tiên Thiên hay không?

Diệp Mặc sầm mặt lại, hắn muốn giao hảo với Âm Minh tộc, không có nghĩa Âm Minh tộc có thể đứng trên đầu hắn mà khua chân múa tay. Chung Ly Hoắc Âm rõ ràng là nhắm vào Tử Đao, nên mới lên đài thi đấu khiêu chiến hắn, đoán chừng tên này là sợ Tử Đao bị người khác cướp mất, lại sợ cướp một thứ không phải là pháp bảo Tiên Thiên sẽ khiến người khác hiểu nhầm, cho nên trước khi khiêu chiến hắn, còn muốn xác nhận xem Tử Đao có phải là pháp bảo Tiên Thiên hay không.

- Hỏi tôi thì được, nhưng trước đó, tôi cũng muốn hỏi anh một câu.

Diệp Mặc dùng ngữ khí không có chút cảm tình nói.

Chung Ly Hoắc Âm nhíu mày, khinh thường nói:

- Anh là cái thá gì? Dám hỏi tôi? Mau trả lời đi. Đừng cho rằng mình có công pháp thần thức đánh lén, liền coi mình là cao sang.

Tên có chút cuồng vọng này, không ngờ lại cho rằng hắn giết Củng Hạng là dùng công pháp thần thức đánh lén, nên mới đắc thủ.

Lập tức Diệp Mặc hiểu chuyện gì xảy ra, lúc trước sau khi hắn giết chết Củng Hạng, liền có một đường công pháp thần thức đánh lén hắn, bị hắn xoắn chết. Lúc đó người đánh lén đó coi như có bản lĩnh, không ngờ lại

không bị hắn bắt được. Bây giờ Diệp Mặc cuối cùng biết được, người đánh lén hắn chính là Chung Ly Hoắc Âm này. Hắn nói gan của Chung Ly Hoắc Âm sao lại lớn như này, sau khi mình giết chết Củng Hạng, còn dám lên khiêu chiến mình.

Diệp Mặc cũng chẳng thèm tiếp lời, Tử Đao cũng đã phóng ra, đã có lĩnh vực giới hình thức ban đầu không chút kiêng kỵ liền mở rộng ra ngoài.

Chung Ly Hoắc Âm khi Diệp Mặc không nói muốn suất vào của Âm Minh tộc, liền biết Diệp Mặc kiêng kỵ gã, hoặc là Diệp Mặc kiêng kỵ Âm Minh tộc, không dám đắc tội với Âm Minh tộc.

Lúc này gã không ngờ, một Hóa Đạo Thánh Đế trong mắt gã sợ Âm Minh tộc không ngờ lại chủ động ra tay, Chung Ly Hoắc Âm cũng không kịp phẫn nộ, giới vực cường đại cũng thi triển ra. Tu luyện đến Đạo Nguyên, phần lớn lĩnh vực đều chuyển hóa thành giới vực. Còn giới vực của Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng đã đại khái thành hình, cũng sắp hình thành một giới rồi.

Chung Ly Hoắc Âm dốc toàn lực ra tay, không chút lưu thủ. Gã muốn dùng giới vực của mình nghiền ép Diệp Mặc, sau bóp nát cổ của Hóa Đạo Thánh Đế này trong tay mình. Gã muốn Diệp Mặc biết, công pháp thần thức cũng không phải ai cũng có thể ám toán được.

Ầm…

Giới vực của hai người đập vào nhau, sóng gợn không gian cường đại tỏa ra, khoảng không gian của đài thi đấu hình thành từng đường chấn động không gian liên tiếp nhau.

Giới vực của Diệp Mặc không chút tổn hại, còn giới vực của Chung Ly Hoắc Âm lại xuất hiện một số vết rạn không nhìn rõ. Hai người chỉ là đấu giới vực với nhau một chút, Chung Ly Hoắc Âm trong lòng liền run lên, gã cảm thấy mình có chút liều lĩnh rồi. Bản lĩnh của Diệp Mặc tuyệt đối không chỉ là thần thức đánh lén, hắn đã đem lĩnh vực của mình hình thành hình

thức giới vực ban đầu rồi. Cho dù giới vực của Diệp Mặc thoạt nhìn không giống gã, nhưng tính bền vững kiên cố thậm chí còn mạnh hơn giới vực của gã. Điều này chứng tỏ tu vi của Diệp Mặc cũng đã không thấp hơn Đạo Nguyên Thánh Đế rồi.

Đường đao màu tím giáng xuống, đỉnh đầu Chung Ly Hoắc Âm đột nhiên xuất hiện một cái trống lớn màu trắng, cái trống lớn này vừa mới xuất hiện liền chớp mắt di chuyển xuống dưới đường đao màu tím kia.

Tử Đao cường đại đến mức khí thế bàng bạc không chút khe hở không ngờ bị cái trống lớn kia đánh nứt một khe, Chung Ly Hoắc Âm trong nháy mắt từ khe hở đó thoát thân ra ngoài.

Bùm…

Đường đao màu tím đánh lên cái trống lớn kia, cái trống màu trắng phát ra từng âm thanh răng rắc chói tai. Sau đó biến thành mấy trăm đường ánh sáng màu trắng tiêu tán trên đài thi đấu.

Chung Ly Hoắc Âm sớm đã né sang một bên đờ đẫn nhìn pháp bảo trong một hiệp liền bị vỡ nát, im lặng không nói. Người này tuyệt đối không phải là Hóa Đạo Thánh Đế, đây là kết luận duy nhất Chung Ly Hoắc Âm có được.

Sát thế Tiên Thiên bàng bạc cường đại đến cựa điểm của Tử Đao, Diệp Mặc sớm đã biết rồi. Củng Hạng chính là bị sát thế cường đại của Tử Đao này trấn trụ lại, cộng thêm khinh thường mình, nên mới bị giết chết. Còn Chung Ly Hoắc Âm đồng thời cũng không coi hắn ra gì, nhưng cái trống trắng của gã cũng không tầm thường, không ngờ có thể tiêu tán lĩnh vực sát thế của Tử Đao, giúp gã thoát được một mạng.

Nhưng nếu đã đánh nhau rồi, Diệp Mặc cũng không có ý dừng tay lại, Tử Đao của hắn lại phóng ra, lần này lại là đường đao thần thông Lạc Ngân Đao Văn.

Diệp Mặc lúc trước dùng Tử Đao đối địch, trước giờ cũng chưa bao giờ thoải mái như ngày hôm nay. Sát thế Tiên Thiên cường đại của Tử Đao trực tiếp áp chế pháp bảo trong tay đối thủ xuống, cũng không còn là cục diện đánh nhau với người khác, pháp bảo tấn công của hắn lạc hậu.

Một đao dường như khiến cả đài thi đấu dưới đường đao màu tím uốn éo mà vang ầm ầm, Thánh Đế đứng ngoài đài thi đấu, mặc dù không thể nào dùng thần thức quét được đường đao vân này, nhưng sát thế và khí tức xé rách cường đại của đao vân này với mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Đây căn bản cũng không phải là đao vân, mà là sát thế hủy diệt, khiến người ta cảm thấy, cho dù thế nào cũng không thể chạy thoát được, toàn bộ đều biến thành tro tàn.

Ngay cả Diệp Mặc cũng khiếp sợ, hắn thậm chí có chút không nắm chắc cảm giác đao vân này, đường đao vân này dường như muốn phá tan cấm chế của lôi đài, muốn xé tan khoảng thiên địa này. Một đường sấm sét xoẹt qua trong thức hải của Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng dâng lên tia cảnh giác, thần thức của hắn lập tức lập tức cuốn lấy Lạc Ngân Đao Văn này, khiến Lạc Ngân Đao Văn không chút sơ hở nào, có chút trì trệ lại.

Tử Đao đã được hắn luyện hóa, nhưng Diệp Mặc vẫn cảm thấy, lần hắn khống chế sát thế đao vân Tử Đao làn tràn ra này, khiến hắn toàn thân như nhũn ra. Một khắc sau, đầu óc của hắn có chút chấn động tổn thương, nguyên thần lại càng thêm tổn hao hơn.

Mặc dù như vậy, cảm thấy Tử Đao lại lần nữa nằm trong sự khống chế của mình, Diệp Mặc theo bản năng thở phào một cái. Trong lòng hắn thầm kinh hãi khối nguyên liệu Tiên Thiên thăng cấp Tử Đao, rốt cục là thứ gì?

Khối nguyên liệu Tiên Thiên này hình thành Thí Đạo Thương, kết quả Thí Đạo Thương không biết giết bao nhiêu chủ nhân rồi. Bây giờ được hắn thăng cấp Tử Đao, vẫn còn có chút khí thể hủy diệt đáng sợ này. Nếu đổi lại là Thánh Đế bình thường khác, một khi Tử Đao vượt khỏi tầm kiểm soát, ai cũng không thể khẳng định được, Tử Đao sẽ biến thành Thí Đạo Thương thứ

hai hay không.

Diệp Mặc cũng không lo Tử Đao sẽ biến thành Thí Đạo Thương thứ hai, Tử Đao là do chính hắn thăng cấp, trước giờ vẫn là do hắn dùng. Vừa nãy sở dĩ xảy ra tình huống kia, là vì Tử Đao quá mức cường đại, còn tu vi của hắn thì hơi thấp chút. Nếu hắn chưa hoàn toàn luyện hóa Tử Đao tốt hơn chút, bây giờ hắn hoàn toàn có thể luyện hóa được rồi, Tử Đao cũng sẽ phát huy được toàn bộ uy thế của nó, điều này có thể tạo ra tình huống hắn không thể khống chế được.

Sau đó khi hắn dùng Tử Đao ngược lại cũng phải chú ý hơ một chút, không cần toàn lực kích phát, đợi khi hắn thăng cấp lên Đạo Nguyên thực sự rồi, có lẽ Tử Đao cho dù hoàn toàn được hắn kích phát, cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác không thể nào khống chế nổi.

Giới vực của Chung Ly Hoắc Âm vốn dĩ cũng đã có chút nứt rạn dưới đao vân uốn éo cường đại này, trong nháy mắt liền vỡ vụn.

Đao vân màu tím uốn éo toàn bộ hư không của đài thi đấu, thậm chí đến không gian cấm chế đài thi đấu cũng xuất hiện từng vết nứt nhỏ. Những đao vân màu tím uốn éo hư không này xuất hiện trước mặt Chung Ly Hoắc Âm, Chung Ly Hoắc Âm không ngờ lại không thể nào thoát khỏi sát thế đao vân hư không bàng bạc này, đồng thời cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tử Đao bổ về phía ấn đường của mình.

Lúc này Chung Ly Hoắ Âm cuối cùng đã cảm nhận được cảm giác của Củng Hạng, đây tuyệt đối không phải là công pháp thần thức đánh lén, đây là áp chế cường đại. Pháp bảo Tiên Thiên cộng với áp chế thần thông đao đạo, đường đao vân uốn éo này không ngờ khiến gã nhớ tới Thái Sơ Thần Văn hung danh lan xa.

Nếu như có thể hối hận, gã tuyệt đối sẽ không đứng ra khiêu chiến Diệp Mặc.

Mà đúng vào lúc này, gã lại cảm thấy đường đao vân uốn éo kia lại

chậm trễ lại, sự chậm trễ này đến 1/10 tích tắc cũng chưa đến, nhưng trong chốc lát cũng quá đủ đối với Chung Ly Hoắc Âm gã rồi.

Chung Ly Hoắc Âm là một cường giả Đạo Nguyên, nếu không phải Diệp Mặc dùng Tử Đao pháp bảo Tiên Thiên áp chế gã lại, gã cũng không đến mức chờ chết như này.

Trong tích tắc 1/10 giây cũng chưa đến này, toàn thân Chung Ly Hoắc Ly hơi động một chút, thân hình vị trí nơi gã đang đứng liền trở nên nhạt mỏng hơn.

Bùm…

Đao vân uốn éo đánh bóng hình đã nhạt mỏng hơn kia thành hư vô, còn Chung Ly Hoắc Âm lại trong nháy mắt này dùng thần thông chuyển đổi không gian thoát khỏi sự trói buộc của Tử Đao, thoát khỏi chiêu tất sát này.

Lạc Ngân Đao Văn mặc dù chưa giết chết Chung Ly Hoắc Âm, nhưng lại dọa khiến hồn phách Chung Ly Hoắc Âm cũng muốn tiêu tán, đao vân trên đường được Diệp Mặc sinh ra, cho dù như vậy, vẫn đánh cho cấm chế xung quanh đài thi đấu từng trận lay động, dường như thêm chút nữa, thì những cấm chế này sẽ hoàn toàn phá hỏng.

Chung Ly Hoắc Âm đứng một góc trên đài thi đấu hoàn toàn đờ đẫn nhìn Diệp Mặc, đợi khi Diệp Mặc quay người đến, gã mới nhớ ra mình vẫn còn đang thi đấu, lúc này lại phóng ra một cây thương dài màu lục. Mặc dù phóng ra cây thương dài màu lục này, Chung Ly Hoắc Âm cũng chưa ra tay tiếp.

Khi gã nhìn thấy Diệp Mặc muốn tiếp tục tấn công tiếp, gã cuối cùng cũng không chịu nổi nói:

- Diệp tiên hữu, khoan đã, tôi nhận thua.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2180

Uy Hiếp

Diệp Mặc cũng không vì Chung Ly Hoắc Âm nhận thua, liền không động thủ nữa, hắn nhìn Chung Ly Hoắc Âm nói:

- Muốn tìm tôi đấu thì đấu, muốn nhận thua là nhận thua, thiên hạ làm gì có nhiều chuyện hay như vậy? Anh là đang nằm mơ chưa tỉnh, hay là ngu ngốc vậy?

- Tôi bằng lòng lấy ra 5 suất vào trả lại cho Nhân tộc.

Chung Ly Hoắc Âm vội vàng nói, 5 suất vào Đạo Quả Tháp trước đó là một món tài phú cực lớn, nhưng trong này cũng chẳng là gì, gã bên này tặng ra, trong nháy mắt sẽ có thể từ chủng tộc khác cướp lại.

Diệp Mặc cũng không thu hồi Tử Đao lại, nhưng cũng không tiếp tục ra tay với Chung Ly Hoắc Âm, chỉ là hòa hoãn một chút nói:

- Ngoài ra, anh cần phải trả lời tôi một câu hỏi, nếu khiến tôi hài lòng, thì tôi có thể chọn không ra tay.

Những người trong đại điện đứng quan sát mặc dù không biết tình hình cụ thể, nhưng tận mắt nhìn thấy tình cảnh ra tay, Diệp Mặc và Chung Ly Hoắc Âm vừa đối mặt, pháp bảo đã bị Diệp Mặc nghiền nát. Lần đối mặt thứ hai thì suýt chút nữa bị Diệp Mặc giết chết, sỏ dĩ còn chưa bị giết chết, đó là vì Diệp Mặc hạ thủ lưu tình.

Trong này đều là Thánh Đế, Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc dừng lại một chút, dường như tất cả mọi người đều nhìn ra. Trong tình hình như này, ngoài lưu tình ra, thì còn là gì nữa? Sau đó Diệp Mặc không ra tay, ngược lại

lại nói chuyện với Chung Ly Hoắc Âm, rõ ràng sau khi lưu tình, muốn điều kiện nào đó rồi.

Trước khi hai người đang thi đấu còn chưa ra khỏi đài thi đấu, những người khác không được phép tiến vào đài thi đấu quấy rầy.

Từ khi Diệp Mặc và Chung Ly Hoắc Âm thi đấu, Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh Đế đều xem không chớp mắt. Bây giờ Diệp Mặc và Chung Ly Hoắc Âm tạm thời không đấu nữa, hai người lúc này lại liếc nhìn nhau, đồng thời ánh mắt tràn đầy sự kinh hãi.

Tu vi Diệp Mặc tuyệt đối cũng không kém hơn hai người là bao, phải biết Diệp Mặc còn là một Hóa Đạo Thánh Đế, còn bọn họ cũng đã sắp chạm đến biên giới Hỗn Nguyên rồi.

- Hắn chắc hẳn là một Đạo Nguyên Thánh Đế.

Không Hãn Thánh Đế chậm rãi nói, ông không dám tin một Hóa Đạo Thánh Đế thực sự lợi hại như vậy.

Thiên Thụy Thánh Đế không trực tiếp trả lời câu hỏi của Không Hãn Thánh Đế, ngược lại nói:

- Anh có nhìn thấy đường đao vân kia của hắn có chút cổ quái không?

- Anh nói là Thái Sơ Thần Văn?

Không Hãn Thánh Đế phản ứng rất nhanh, Thiên Thụy Thánh Đế vừa nói ra, ông liền trả lời. Thực ra cho dù Thiên Thụy Thánh Đế không nói, ông cũng có chút nghi ngờ đao vân kia của Diệp Mặc có chút giống với Thái Sơ Thần Văn. Tiếc là, cho dù hai người là người chủ trì đại hội, thần thức cũng không thể nào quét vào trong đài thi đấu.

Thiên Thụy Thánh Đế gật đầu nói:

- Đúng là có chút giống với Thái Sơ Thần Văn, hơn nữa lúc trước đường

thần văn này dừng lại một chút, Chung Ly Hoắc Âm có thể chạy thoát được. Nói không chừng chính là do Diệp Mặc hạ thủ lưu tình, hoặc là vì nguyên nhân nào khác.

- Cái gì?

Không Hãn Thánh Đế khiếp sợ nhìn Thiên Thụy Thánh Đế, lúc đó rõ ràng là Diệp Mặc hạ thủ lưu tình, tại sao Thiên Thụy Thánh Đế còn nói là do nguyên nhân khác?

Thiên Thụy Thánh Đế lắc đầu nói:

- Tôi cũng chỉ là suy đoán mà thôi, cũng không dám chắc. Tôi không phải từ một chiêu đó nhìn ra. Tôi là từ bản thân con người Diệp Mặc này mà nhìn ra. Thánh Đế này của Nhân tộc dám quả quyết chém chết Củng Hạng, thì sẽ không phải không dám giết chết Chung Ly Hoắc Âm.

Dừng lại một chút, Thiên Thụy Thánh Đế bỗng nhiên lại nói:

- Nghe nói hơn trăm năm trước, trong Hư Thị có một hội đấu giá chẳng những xuất hiện Thái Sơ Thần Văn, còn xuất hiện Thái Sơ Thần Văn quả nữa?

Không Hãn Thánh Đế lập tức hiểu ý của Thiên Thụy Thánh Đế, ông nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc. Một lúc lâu sau mới nói:

- Lúc trước người đó là Thánh Đế của Ma tộc, hơn nữa còn xé rách không gian…

Thiên Thụy Thánh Đế mỉm cười, lần này cũng không nói gì. Cho dù là thằng ngốc cũng biết, với uy thế pháp bảo Tiên Thiên của Diệp Mặc kia, muốn xé rách không gian dường như cũng không phải chuyện khó khăn gì.

…

- Có chuyện gì?

Lần này Chung Ly Hoắc Âm không dám nói Diệp Mặc là thứ gì, không có tư cách hỏi nữa, dường như ngay lập tức liền hỏi Diệp Mặc muốn hỏi chuyện gì.

Chuyện này sớm đã vướng mắc trong đầu Diệp Mặc lâu lắm rồi, bây giờ có cơ hội hỏi, dường như bật thốt lên:

- Nếu tu sĩ mất mạng rồi, hồn phách có phải sẽ xuất hiện ở Âm Minh giới không?

Chung Ly Hoắc Âm không ngờ Diệp Mặc lại hỏi một câu hỏi đơn giản như này, gã lập tức trả lời:

- Cái này cũng chưa chắc, phần lớn tu sĩ mất mạng rồi sẽ thần hồn câu diệt. Chỉ có số ít hồn phách tu sĩ sẽ xuất hiện trong Âm Minh giới. Hoặc là thông qua tu luyện của bản thân, cuối cùng chuyển thành người của Âm Minh giới, hoặc là thông qua cầu luân hồi mà luân hồi lại.

- Loại luân hồi này là do Âm Minh giới quản lý?

- Không phải, cầu luân hồi chỉ là trong Âm Minh giới, cũng không chịu sự quản lý của bất kỳ ai, Âm Minh giới cũng không thể nào cai quản được sự luân hồi của hồn phách tu sĩ.

- Vậy thì ai quản lý?

- Chỉ là sâu xa bên trong mà thôi, giống như lôi kiếp vậy, có Thiên đạo khống chế.

Chung Ly Hoắc Âm nói đến đây, sợ Diệp Mặc không hài lòng với câu trả lời của gã, chủ động bổ sung thêm:

- Nhưng vì cầu luân hồi trong Âm Minh giới, cho nên bình thường những hồn phách có thể bị cuốn vào Âm Minh giới sẽ đều đi qua Âm Minh giới. Một số tu sĩ hoặc tiên sĩ của Âm Minh giới sẽ vồ lấy những hồn phách này, hoặc tu luyện, hoặc nuôi dưỡng, hoặc luyện chế thành khí hồn bình

thường.

Diệp Mặc nghe đến đó lập tức liền nhíu mày, Uyển Thanh chỉ có tu vi Kim Đan, hồn phách nếu như lưu lạc trong Âm Minh giới, đoán chứng khả năng thần hồn câu diệt cũng chiếm đa số. Huống chi hồn phách của Uyển Thanh còn chưa chắc đã lưu lạc đến Âm Minh giới.

- Tu sĩ bình thường sau khi mất mạng, hồn phách như thế nào mới đi qua Âm Minh giới?

- Bất kỳ một giới diện nào, đều có nơi dẫn đến Âm Minh giới, những nơi như này chỉ có thể cho phép hồn phách đi qua. Tu sĩ bình thường sau khi mất mạng, nếu không chuyển qua quỷ ý, nguyện vọng muốn sống của hồn phách cường đại, sẽ tìm đến nơi thông đến Âm Minh giới, sau đó tiến vào Âm Minh giới tìm khả năng chuyển kiếp.

Chung Ly Hoắc Âm nói xong còn cố giải thích:

- Tốc độ của hồn phách cực nhanh, hơn nữa có thể bỏ qua trở ngại bình thường. Cho dù thông đạo dẫn đến Âm Minh giới tương đối xa, cũng sẽ tìm được trong thời gian ngắn nhất.

Diệp Mặc lập tức nhớ đến Chiêu Ảnh Lĩnh, hắn đoán chừng Chiêu Ảnh Lĩnh chắc chính là nơi thông đến Âm Minh giới của Thần Khung đại lục.

Âm Minh giới vô cùng rộng lớn, thậm chí còn rộng hơn Thánh đạo giới. Diệp Mặc đoán chừng bản thân mình cho dù đến Âm Minh giới, có lẽ cũng sẽ quay về Thần Khung đại lục, từ Chiêu Ảnh Lĩnh tiến vào mới được. Nếu không sao có thể biết được phương hướng cụ thể?

- Tiến vào Âm Minh giới như nào?

Diệp Mặc lại hỏi.

Chung Ly Hoắc Âm chỉ vào người bên ngoài nói:

- Người của các tộc khác, muốn tiến vào Âm Minh giới chúng tôi cũng không phải chuyện đơn giản. Nhưng bây giờ người khác đều đợi chúng ta kết thúc thi đấu, Diệp tiên hữu nếu không có chuyện gì nữa, thì sau đại hội Đạo Quả Tháp có thể tìm thời gian chúng ta cùng nói chuyện.

Diệp Mặc cũng biết vấn đề mà hắn cần hỏi cũng không phải một hai điểm, bây giờ quả thực là đang trong hiện trường thi đấu, hắn cũng chỉ có thể đợi mà thôi.

Thấy Chung Ly Hoắc Âm ra khỏi đài thì đấu, hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế khác của Âm Minh giới mới thở phào nhẹ nhõm. Bất luận thế nào, Diệp Mặc không giết chết Chung Ly Hoắc Âm, cũng là một chuyện tốt. Khi hai người còn lại của Âm Minh giới nghe thấy Nhân tộc cầm 5 suất vào của bọn họ, căn bản cũng không do dự, lập tức liền đưa 5 suất sang bên Nhân tộc.

Ai cũng không ngờ, đại hội phân chia suất vào đến giai đoạn này, suất vào của Nhân tộc ngược lại trở thành 44 suất rồi.

La Thanh Hà và Vương Nam Sương cho dù đã biết sự lợi hại của Diệp Mặc, nhìn thấy Diệp Mặc lại lần nữa chiến thắng trở về, hơn nữa lại lấy thêm được 5 suất, trong lòng cũng không ngừng kích động. Bọn họ cũng không ngờ, lần đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp này chẳng những không có chút nguy hiểm gì, còn đơn giản như vậy.

Diệp Mặc biết mình sau khi thắng hai trận, cũng đã có tác dụng uy hiếp. Mặc dù như vậy, hắn vẫn nhìn thấy Hải tộc và Yêu tộc có Thánh Đế nhìn chằm chằm về phía bên này, thần sắc mang theo chút kích động, thậm chí Huyết tộc cũng có Đạo Nguyên Thánh Đế chằm chằm nhìn về phía bên này đứng lên.

Diệp Mặc quyết định cũng đứng dậy nói:

- Nhân tộc tôi không cướp suất vào của các tộc khác, bây giờ lời tôi cũng nói rồi. Nếu còn có tộc nào cho rằng tôi dễ ức hiếp, muốn đến cướp suất vào của Nhân tộc tôi, thì tôi sẽ trực tiếp lấy đi hết suất vào Đạo Quả Tháp của

người đó.

Lời này của Diệp Mặc tương đương với uy hiếp, lời của hắn khiến một số người bất mãn. Đạo Nguyên Thánh Đế đến tham gia đại hội chi suất vào Đạo Quả Tháp này, chẳng ai là kẻ yếu cả, đều là những đại năng tung hoành các giới. Thậm chí có một số Thánh Đế còn là người trên Thánh đạo bảng, còn cường hãn hơn gấp nhiều lần những Thánh Đế bình thường.

Nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, tên Thánh Đế ngồi trước tiên của Ma tộc trong lòng lập tức sung sướng. Đây là Diệp Mặc tìm đến cái chết rồi, gây công phẫn. Gã khinh thường nói:

- Uy phong thật lớn, trong này đều là những suất thừa của đại hội. Chẳng lẽ anh cho rằng tộc khác cũng giống như Nhân tộc anh, tất cả các suất đều có thể cướp hay sao? Anh cho dù thắng người khiêu chiến, cùng lắm cũng chỉ là cướp lại những suất dư thừa mà người khác được chia mà thôi.

Tên Thánh Đế của Ma tộc này nói chuyện dường như có hơi yếu thế, lại càng khiến mọi người bất mãn với Diệp Mặc hơn. Nhưng Diệp Mặc muốn lập uy cho Nhân tộc, tất nhiên sẽ không quá mức co dúm lại. Mỗi lần đều là đợi người khác khiêu chiến mới lên, mặc dù chiến thắng có thể lên mặt, nhưng như vậy rõ ràng quá thấp giọng rồi.

Diệp Mặc biết rõ những gì gã nói ra khiến cho mọi người bất mãn htêm, nhưng nếu muốn lập uy, thì không thể chần chừ được.

Huyết tộc vốn dĩ coi Ma tộc là người cầm đầu, nếu không cũng sẽ không tặng toàn bộ suất được chia của mình cho Ma tộc. Diệp Mặc giết một tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma tộc, Huyết tộc liền định ra tay rồi. Chỉ có điều bị Chung Ly Hoắc Âm cướp trước, bây giờ Diệp Mặc nói chuyện đắc tội với một nhóm người, lại cộng thêm Ma tộc làm chỗ dựa, một tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộc chẳng những đứng lên, còn bước lên một bước nữa.

Diệp Mặc đương nhiên nhìn thấy tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết

tộc này muốn khiêu chiến với hắn, hắn cũng đã giết một Đạo Nguyên Thánh Đế rồi, đồng thời cũng có thể dễ dàng đánh bại một Đạo Nguyên Thánh Đế khác. Bây giờ hắn thực sự nghĩ không thông tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộ cnày có phần nắm chắc nào mà lại khiêu chiến với hắn, chẳng lẽ là vì hắn tương đối dễ nói chuyện, tha cho Chung Ly Hoắc Âm sao?

Diệp Mặc căn bản cũng không thèm nhìn tên Thánh Đế của Ma tộc thêm dầu vào lửa này, trực tiếp quay người nói với hai vị bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế ngồi trên cao:

- Hai vị Thánh Đế đại nhân chủ trì đại hội, xin hỏi nếu như giết hết ba Thánh Đế đại diện của một tộc, thì suất vào của tộc này sẽ xử lý thế nào?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2181

Kết Thúc Yên Ắng

Không Hãn Thánh Đế biết rõ những gì Diệp Mặc nghĩ, lạnh nhạt nói:

- Ba đại diện của một tộc toàn bộ bị mất mạng, thì suất vào vốn dĩ thuộc về tộc đó đương nhiên sẽ trở thành suất dư thừa để xử lý rồi.

Diệp Mặc nghe thấy vậy, liền biết 30 suất vốn dĩ thuộc về Nhân tộc lúc trước chắc hẳn cũng chính vì như vậy mà bị lọt ra ngoài.

Nhưng Không Hãn Thánh Đế lại chuyển lời nói:

- Nếu như tộc này cũng đã không còn suất thừa nữa, chỉ còn suất vốn có, thì không cho phép bị khiêu chiến. Trừ phi đối phương chủ động khiêu chiến anh, dù gì anh không thể nào thông qua khiêu chiến đối phương, cướp đi suất của đối phương được. Đương nhiên, nếu là đối phương không cón suất thừa nữa, còn khiêu chiến anh, thì anh có thể tiếp tục khiêu chiến đối phương.

- Cám ơn Không Hãn Thánh Đế đại nhân đã giải thích, tôi đã hiểu rồi.

Diệp Mặc ôm quyền nói, đồng thời trong lòng thầm mắng lúc trước đại diện Nhân tộc đến tham gia đại hội Đạo Quả Tháp quá ngu ngốc, tên ngốc đó chắc chắn vì muốn khiêu chiến người khác, kết quả suất vốn có đều bị thua hết, nói không chừng cũng bỏ mạng luôn rồi.

Cùng lúc đó, Hình Hồng lại truyền âm đến:

- Diệp đan thánh, tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộc kia là một nhân vật trong Thánh đạo bảng. Đợi lát nữa khi gã khiêu chiến, anh phải cẩn thận một chút.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm vào tên Thánh Đế Huyết tộc đứng lên kia, trong lòng hiểu đối phương có nắm chắc thứ gì rồi, hóa ra là người của Thánh bảng, cho nên mới cho rằng tài trí hơn người.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế Huyết tộc kia vốn dĩ đã chuẩn bị khiêu chiến Diệp Mặc rồi, nhưng nghe thấy câu nói về sau của Diệp Mặc, gã lập tức dừng bước chân của mình lại.

Gã là Đạo Nguyên Thánh Đế trên Thánh bảng không sai, nhưng lại xếp hạng gần cuối. Sau khi nhìn thấy Diệp Mặc đánh hai trận kia, đối với việc đánh bại Diệp Mặc cũng không nắm chắc. Gã khiêu chiến Diệp Mặc, hoàn toàn là vì lấy lòng Ma tộc. Cho dù là chiến bại rồi, gã cũng có thể học Chung Ly Hoắc Âm, lấy ra đồ tốt xin Diệp Mặc tha mạng một lần.

Gã cảm thấy mình cho dù không bằng Diệp Mặc, nếu thi triển cấm thuật, cũng sẽ khiến Diệp Mặc kiêng kỵ. Chính vì định như vậy, nên gã mới lên đài. Còn bây giờ Diệp Mặc lại trực tiếp nói một khi Huyết tộc khiêu chiến hắn, hắn sẽ giết chết toàn bộ ba đại diện của Huyết tộc, trực tiếp đuổi Huyết tộc ra khỏi Đạo Quả Tháp, khiến gã có chút kiêng kỵ.

Đừng nói gã cảm thấy mình có chút kém cỏi so với Diệp Mặc, cho dù gã cảm thấy mình lợi hại hơn Diệp Mặc, phen cược này của gã cũng không đánh nổi. Một khi Huyết tộc bị cướp mất tư cách tham dự Đạo Quả Tháp, thì Huyết tộc chỉ có thể càng lúc càng xuống dốc, cuối cùng vong tộc cũng không phải là không thể. Huyết tộc có thể phát triển đến ngày hôm nay, rất nhiều Thánh Đế đều là từ Đạo quả của Đạo Quả Tháp mà dưỡng dục ra, loại nguy hiểm như này gã làm gì dám mạo phạm đến?

Cho dù nguy hiểm bản thân gã bị giết gã cũng dám mạo hiểm, nhưng khiến toàn bộ Huyết tộc tụt dốc thì gã cũng không dám làm. Năm đó Nhân tộc chính vì như vậy mới bị tụt dốc, Nhân tộc vô cùng to lớn, nhân tài cường thịnh, cho dù xuống dốc vô số năm, bây giờ cũng có thể xuất hiện một yêu nghiệt như Diệp Mặc. Huyết tộc cũng không nắm chắc như này, một khi xuống dốc, thì có thể bị xuống dốc thực sự, nói không chừng sẽ biến mất trong vũ trụ.

Thấy tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộc này lại ngồi xuống, tên Thánh Đế của Ma tộc kia ánh mắt tràn đầy thất vọng. Gã muốn nhìn thấy Diệp Mặc giết tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộc này, sau đó gã sẽ ra mặt để kéo Diệp Mặc xuống mối thù lớn nhất, cho dù lần này Đạo Quả Tháp mở cửa, Nhân tộc chiếm một số suất vào. Sau khi Đạo Quả Tháp mở, gã cũng muốn liên kết với các tộc còn lại chém chết Diệp Mặc.

Tu vi đã đến trình độ như Diệp Mặc này rồi, những Đạo Nguyên Thánh Đế bình thường đối với hắn cũng không còn sự uy hiếp gì nữa. Người có thể uy hiếp hắn chỉ có là bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế hoặc Hỗn Nguyên Thánh Đế. Còn cho dù là Ma tộc, cũng không thể nào nói tùy tiện gọi một Hỗn Nguyên Thánh Đế đến Hư Thị giết chết Diệp Mặc được.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộc lại lùi bước, ngược lại cũng không có ai giuễu cợt gã. Thánh Đế trong này cũng không có ai là thằng ngốc, tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Huyết tộc kia mặc dù là nhân vật trên Thánh bảng, nhưng so với Diệp Mặc, dường như cũng kém hơn một chút. Với lời nói độc ác của tên Thánh Đế Nhân tộc lúc trước nói, một khi Huyết tộc dám khiêu chiến hắn, thì tên Thánh Đế của Nhân tộc đó thực sự sẽ trực tiếp giết chết ba người này của Huyết tộc.

Có một Thánh Đế cường thế như Diệp Mặc lúc trước làm ví dụ, khiêu chiến sau đó không ngờ lại trở nên ôn hòa hơn, cũng không còn kịch liệt như đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp lúc trước nữa.

Âm Minh tộc từng khiêu chiến Diệp Mặc, nếu không phải Diệp Mặc hạ thủ lưu tình, Chung Ly Hoắc Âm suýt chút nữa bị giết chết rồi. Bây giờ đương nhiên sẽ không lại khiêu chiến với Diệp Mặc nữa. Suất của các tộc như Yêu tộc, Long tộc cũng đã đủ rồi, không cần phải vì mấy suất dư mà lại đắc tội với một người hung hãn như Diệp Mặc. Duy nhất chỉ có Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc còn có chút muốn đứng dậy khiêu chiến với Diệp Mặc, nhưng cuối cùng vẫn vì chút nguyên nhân mà kìm chế lại.

Ma tộc rất muốn khiêu chiến với Diệp Mặc lại tự phụ thực lực chưa đủ, chỉ có thể nghiến răng nuốt cục tức vào trong bụng, cũng không dám lên

khiêu chiến. Những tộc còn lại có thực lực kém hơn chút, lại càng sẽ không không có chuyện gì lại đi khiêu chiến với Diệp Mặc.

Đại hội phân chia Đạo Quả Tháp này không ngờ lại cứ bình yên như vậy mà kết thúc. Diệp Mặc chỉ đánh hai trận, liền có được 44 suất, vượt mức hoàn thành nhiệm vụ.

Tất cả những người tham gia đại hội chia suất Đạo Quả Tháp đều cảm thán, lúc trước Diệp Mặc với tu vi Hóa Đạo, dẫn theo hai Hóa Đạo Thánh Đế đến tham gia, tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ thấy mạng mình dài, đến tìm chết. Nhưng bây giờ xem ra, người ta chẳng những không chết, mà lại có được 44 suất nữa.

Hơn nữa đối với Nhân tộc mà nói cũng không chỉ là vấn đề 44 suất này, lần đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp tiếp theo, cho dù Diệp Mặc không đến, Nhân tộc chỉ cần có người tham gia, ít nhất cũng có thể bảo toàn được 30 suất.

Đạo Quả Tháp chính là bảo đảm số lượng Thánh Đế Chứng đạo, Nhân tộc mỗi lần đều có 30 suất tiến vào Đạo Quả Tháp. Nội tình Nhân tộc cho thấy, Nhân tộc xuống dốc muốn dần quật khởi, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Không Hãn Thánh Đế lại đứng lên nói:

- Đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp lần này kết thúc mỹ mãn, các tộc đều vô cùng hài lòng, ba tháng sau, Đạo Quả Tháp mở cửa, hy vọng các tộc đều có thu hoạch lớn nhất.

Lời này của Không Hãn Thánh Đế rất khách khí, tất cả mọi người đều biết, cho dù tộc khác hài lòng, ít nhất Ma tộc cũng coi như không hài lòng.

Hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma tộc là người đầu tiên bước ra khỏi đại điện đại hội, những Thánh Đế còn lại lục tục theo sau. Diệp Mặc vì biểu hiện cường thế, hơn nữa đã có người nghe ngóng Diệp Mặc còn là Hóa Đạo

Đan Thánh, rất nhiều Thánh Đế nhao nhao tiến đến chào hỏi Diệp Mặc.

Khi những Thánh Đế này nhìn thấy cửa lớn của đại điện còn có một Đạo Nguyên Thánh Đế cường hãn đứng đợi Diệp Mặc, mới biết thực lực của Diệp Mặc cũng không đơn giản như biểu hiện của hắn. Một số thế lực muốn kết giao với Nhân tộc, lại càng khách khí với ba người Diệp Mặc.

Hình Hồng sau khi chào hỏi Diệp Mặc ở cửa lớn đại điện, lập tức liền cùng với hai Đạo Nguyên Thánh Đế còn lại của Hư Thị rời đi. Nhưng lúc này trong lòng gã có chút cảm thấy may mắn cách làm của mình lúc trước đã đúng, gã cũng không ép Diệp Mặc, mà lại dùng cách lôi kéo. Nếu lúc trước gã ép Diệp Mặc, với tu vi đáng sợ của Diệp Mặc này, e rằng cho dù là bán bộ Hỗn Nguyên cũng chưa chắc có thể giữ hắn lại.

Ba người Diệp Mặc vừa ra ngoài, Nhân tộc đứng đợi trên quảng trường Thần Thánh bảng lập tức liền kéo đến. Những Thánh Đế Nhân tộc này nhìn thấy ba người Diệp Mặc bình an vô sự, lại càng mừng hơn.

- Diệp huynh, tôi biết chính là anh, ha ha…

Sau đó giọng nói của Tiên Vu Học truyền đến, Cổ Bích Doanh và Tân Trác cũng hưng phấn chen đến.

- Lúc trước Thang Tiểu Du nói Diệp huynh gặp nguy hiểm, tôi cũng không tin, tôi nói tôi không nhìn nhầm mà.

Tiên Vu Học và Diệp Mặc bây giờ quan hệ cũng coi như không tệ, Diệp Mặc không có chuyện gì, gã thực sự vô cùng vui mừng.

Một số người quen biết La Thanh Hà cũng vây kín lấy La Thanh Hà, còn xung quanh Vương Nam Sương đều là những người từ Thánh Đạo Tàn giới đến.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn kia rơi lại phía sau, không dám bước lên đối mặt. Bên cạnh Diệp Mặc có một cường giả Đạo Nguyên Thánh Đế, hơn nữa quan hệ của Diệp Mặc và Hình Hồng cũng

không phải nông cạn, y làm gì dám dài dòng trước mặt Diệp Mặc?

Ngữ khí của La Thanh Hà vô cùng kích động, thao thao bất tuyệt nói chuyện Diệp Mặc chém giết Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma tộc, đánh bại Đạo Nguyên Thánh Đế của Âm Minh tộc, uy hiếp Huyết tộc, cuối cùng lấy được 10 suất.

Diệp Mặc đánh bại Đạo Nguyên Thánh Đế vốn dĩ là một chuyện vô cùng chấn động, nhưng trước 10 suất Đạo Quả Tháp, thì chuyện này ngược lại cũng không quan trọng. Lúc này dường như tất cả những Thánh Đế có tư cách tiến vào Đạo Quả Tháp, đều trơ mắt nhìn Diệp Mặc và La Thanh Hà, muốn biết những suất này phân cia thế nào, là cần bọn họ lầy ra đồ để mua, hay là thông qua cách khác để lấy được.

Nhưng lại có nhiều người đang nghĩ, Nhân tộc lần này không ngờ lại lấy được 10 suất, điều này đúng là quá nghịch thiên rồi. Lúc trước Đạo Quả Tháp mở cửa, Nhân tộc vẫn là khách xem, lần này cuối cùng cũng không phải nữa rồi.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn kia nghe nói Diệp Mặc giết chết Củng Hạng, trong lòng lập tức liền điên loạn. Diệp Mặc không ngờ lại nghịch thiên đến vậy, đến Đạo Nguyên Thánh Đế nói giết cũng có thể giết được. Đạo Nguyên Thánh Đế có thể tiến vào đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp, chắc chắn không phải là Đạo Nguyên Thánh Đế tầm thường, ít nhất cũng phải lợi hại hơn y.

Cái này chẳng phải nói Diệp Mặc muốn giết y cũng đon giản như giết một con gà hay sao? Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn lập tức liền thấp thỏm lo âu. Y đắc tội với Diệp Mặc, muốn bỏ qua e rằng khó khăn rồi.

Nhưng y lập tức nhớ đến Đổng Yến, quan hệ của Đổng Yến và Diệp Mặc không tệ, nói không chừng y có thể mời Diệp Mặc nói hộ. Lúc này y nhìn thấy Đổng Yến đang nói chuyện với Diệp Mặc, còn y chỉ có thể trong lòng phỏng đoán sốt ruột. Y mãi mãi cũng không ngờ, mình là một Đạo

Nguyên Thánh Đế đã Chứng đạo rồi, còn phải cầu tình một Thánh Đế mới chỉ có Hóa Đạo.

Diệp Mặc và Đổng Yến sau khi nói chuyện được vài câu, lập tức cao giọng nói:

- Các vị tiên hữu Nhân tộc, lần này Nhân tộc chúng ta tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp, tổng cộng lấy được 44 suất tiến vào Đạo Quả Tháp…

Diệp Mặc nói đến đây, những người xung quanh lập tức chấn động, dường như tất cả mọi người không tin nổi. Lúc trước bọn họ cho rằng Diệp Mặc lấy được 10 suất, cũng đã vô cùng kinh ngạc rồi. Nhưng không ngờ bây giờ Diệp Mặc lại nói lấy được 44 suất, nhiều suất như này, dường như cũng tương đương với mấy đại tộc cao cấp rồi.

Đạo Quả Tháp thịnh hội, Nhân tộc cuối cùng cũng chen được một chân vào, cho dù biết mình không có tư cách trở thành thành viên Nhân tộc đến Đạo Quả Tháp, cũng vô cùng phấn chấn.

Diệp Mặc hiểu suy nghĩ trong lòng mọi người, hắn cũng không lên tiếng ngăn cản. Cho đến khi giọng nói của mọi người yên tĩnh trở lại, Diệp Mặc mới lại lần nữa nói:

- Các vị tiên hữu Nhân tộc, 44 suất lần này tôi phân chia thế này. 14 suất trong đó bản thân tôi muốn tự mình bán ra, cho nên không chia. Còn 30 suất còn lại, Vương nam Sương và La Thanh Hà tham gia đại hội vất vả, nỗi người một suất…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2182

Quyết Vô Ngân

Vương Nam Sương và La Thanh Hà thầm nhủ, chúng tôi đến đại hội chỉ là ngồi một lúc, căn bản cũng không có chút vất vả gì, người vất vả thực sự là anh mới đúng. Nhưng lời như này, hai người cũng không nói, trong lòng nghĩ vậy là được rồi.

Vương Nam Sương rõ ràng biết mình không làm gì, nhưng suất này cô lại không muốn khiêm tốn không nhận. Suất này đối với cô và Thần Nữ Thánh Môn mà nói, cũng quá quan trọng.

La Thanh Hà lại chủ động nói:

- Diệp đan thánh, tôi là người trong Thần bảng, vốn dĩ có tư cách tiến vào Đạo Quả Tháp, suất này tặng cho Nam Sương sư muội đi.

Diệp Mặc lúc này mới tỉnh ngộ lại, La Thanh Hà căn bản cũng không dùng đến suất này, gã thấy Vương Nam Sương và Diệp Mặc quen biết, quyết định làm một chuyện ân tình.

Vương Nam Sương nghe thấy La Thanh Hà nói vậy, mau chóng khom người cảm ơn La Thanh Hà nói:

- Cám ơn La sư huynh, tôi xin mặt dầy nhận vậy.

Vương Nam Sương nói xong tự mình cũng cảm thấy da mặt nóng bừng bừng, La Thanh Hà nói cho cô, cô đến một câu khiêm tốn cũng không có. Thậm chí đến ý kiến của Diệp Mặc cũng không trưng cầu, liền nhận lấy suất này, quả thực da mặt quá dầy.

Nhưng cô lâi biết rõ, Thần Nữ Thánh Môn muốn trọng chấn lại, da mặt không dầy, thì tuyệt đối không được. Cho dù bảo da mặt Vương Nam Sương cô dầy thêm chút nữa, chỉ cần có thể giúp được Thần Nữ Thánh Môn, thì cô cũng cảm thấy không làm sai. Dù sao đây cũng chỉ là chuyện mặt dầy, cũng sẽ không chạm đến đạo đức của cô.

Diệp Mặc nhìn Đổng Yến vẻ mặt mong chờ nói:

- Đổng Yến, anh cũng đã là bán bộ Đạo Nguyên rồi, cũng có một suất.

Đổng Yến ngạc nhiên tiến lên cảm ơn nói:

- Cám ơn Diệp huynh, Đổng Yến nhất định không phụ sở thác.

Quan hệ của gã và Diệp Mặc cũng không được tốt lắm, chỉ vì gã làm người khéo léo, không vênh váo hung hăn đi đắc tội với Diệp Mặc, thậm chí trong một nơi khả năng cho phép, cũng giúp chút sức cho Diệp Mặc. Không ngờ chút giúp sức này, đến bây giờ lại có được thu hoạch lớn như này. Gã nói không phụ sở thác, đó chính là nếu lấy được Đạo quả tốt hơn, gã nhất định sẽ tặng cho Diệp Mặc một hai quả.

Diệp Mặc biết rõ ý nói của Đổng Yến, cũng không từ chối, hắn cũng không phải một thánh nhân, có Đạo quả tặng cho hắn, hắn đương nhiên đồng ý.

Thấy những người còn lại vẻ mặt sốt ruột chờ đợi, Diệp Mặc lại nói:

- Những suất còn lại, mỗi người trong này đều có cơ hội có được, nhưng tôi vẫn ý kiến những người tu vi dưới Hóa Đạo tạm thời đừng đi tranh giành suất này. Dù sao trong Đạo Quả Tháp cũng không phải là nơi yên ổn gì.

- Xin hỏi Diệp đan thánh, 27 suất còn lại này nên phân chia thế nào?

Cũng có người sốt ruột hỏi.

- Bây giờ cách ngày Đạo Quả Tháp mở cửa còn gần ba tháng nữa, trong

ba tháng này, tôi hi vọng do Thanh Hà tiên hữu dẫn đầu, chọ ra 27 người trong đó tiến vào Đạo Quả Tháp, nhưng có vài lời tôi phải nói trước, cho dù 27 người được chọn, cũng không phải không có điều kiện gì mà lại có được suất. Điều kiện cụ thể, tôi sẽ bàn bạc với các vị tiên hữu một chút trước khi Đạo Quả Tháp mở cửa.

Lời nói của Diệp Mặc dường như được tất cả mọi người đồng ý, mặc dù chỉ trong chốc lát có thêm 27 suất, nhưng đối với những người rất muốn tiến vào Đạo Quả Tháp mà nói, vẫn không đủ. La Thanh Hà mặc dù rất ít khi đến Hư Thị, nhưng rất nhiều người đều biết gã, nhân vật Thần bảng. Hơn nữa làm người cũng đáng tin tưởng, để gã chủ trì chia suất vào Đạo Quả Tháp, cũng là chuyện không còn gì tốt hơn.

…

Diệp Mặc một mình quay về Tiên tức lâu, hắn không biết Chung Ly Hoắc Âm của Âm Minh tộc có đến tìm hắn hay không, nếu như Chung Ly Hoắc Âm không đến tìm hắn, thì hắn sẽ chủ động đi tìm Chung Ly Hoắc Âm.

Diệp Mặc ngay lập tức liền lấy nhẫn trữ vật của Củng Hạng ra, trong nhẫn trữ vật của một Đạo Nguyên Thánh Đế chắc cũng sẽ giàu có hơn hắn chứ?

Nhẫn trữ vật của Củng Hạng cũng không khiến Diệp Mặc thất vọng, Diệp Mặc từ trong đó lấy được một đoạn Thần linh mạch cực phẩm, còn có gần một tỉ Thần tinh. Ngoài ra, các loại Thần linh thảo và nguyên liuệu cao cấp cũng lấy được đống lớn, còn một đống pháp bảo của Củng Hạng, Diệp Mặc thấy là thứ không đáng tiền.

Diệp Mâc vừa mới thu dọn xong nhẫn trữ vật của Củng Hạng, Hình Hồng liên tìm đến.

- Diệp đan thánh, nghe nói anh có ý định bán 14 suất vào Đạo Quả Tháp?

Hình Hồng và Diệp Mặc cũng đã rất thân quen, sau khi vào câu đầu tiên là hỏi Diệp Mặc về suất vào Đạo Quả Tháp.

- Đúng vậy, tôi đúng là có ý định này, vốn dĩ còn muốn tìm Hình huynh giúp đỡ. Không ngờ Hình huynh đúng lúc lại đến.

Diệp Mặc sau khi bảo Hình Hồng ngồi xuống, cười nói.

Hình Hồng lập tức nói:

- Diệp đan thánh, tôi có một ý như này, tôi mời một số thương hội và cả một số tông môn tương đối giàu có đến, sau đó anh công khai bán 14 suất vào Đạo Quả Tháp đó. Như vậy, những suất này sẽ có được tiền lời lớn nhất.

Diệp Mặc nghe thấy Hình Hồng bày cách này cũng không tệ, từ khi hắn nhìn thấy điều kiện luyện đan của cung chủ Nghiễm Nguyên cung, cũng đã biết bả thân mình đúng là một thằng nghèo rớt mồng tơi. Cách này của Hình Hồng rõ ràng có thể khiến hắn trong thời gian ngắn trở nên giàu có, đương nhiên cách này cũng cực kỳ nguy hiểm. Đó chính là tất cả mọi người đều biết, Nhân tộc có một Diệp Mặc đại phát, hắn phải đối diện với nguy hiểm như này, đối với những thứ này Diệp Mặc cũng không để ý, tu luyện làm gì có chuyện không mạo hiểm, có rủi ro mới có thu hoạch phải không.

- Được, vậy chuyện này giao cho Hình huynh giải quyết nhé.

Diệp Mặc không chút do dự đồng ý ý kiến của Hình Hồng.

Hình Hồng hơi do dự một chút, vẫn nói:

- Diệp đan thánh, đây nhất định là cách tốt không còn gì để nói, khuyết điểm duy nhất chính là ngư này, Diệp đan thánh sẽ trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, cũng sẽ mang đến rủi ro cực lớn.

Diệp Mặc cười ha hả nói:

- Vừa muốn có lợi nhuận vừa nhát gan sợ phiền phức thì đó không phải

là phong cách của tôi, Hình huynh cứ làm đi, còn chuyện sống chết thì cứ giao cho tôi là được rồi.

Hình Hồng lại khẳng định gật đầu:

- Với tu vi của Diệp đan thánh, trong Hư Thị quả thật cũng không có ai dám tìm anh gây phiền phức.

Nếu là lúc trước, Diệp Mặc tuyệt đối không dám làm như này. Làm như này, hắn chỉ có thể chờ chết, thậm chí đến Hư Thị cũng không dám ra ngoài. Nhưng thực lực của hắn bây giờ, trong Hư Thị nói chuyện cũng có chút trọng lượng, làm bất kỳ chuyện gì, đều phải lượng sức mới được.

Hình Hồng có thể nhắc nhở hắn như này, chứng tỏ còn là một người bạn, mặc dù trong chuyện Quang Minh Tâm Hình Hồng nói chuyện trước sau không khớp, nhưng gã dù sao cũng là người kinh doanh, những lời như này cũng khó tránh.

Diệp Mặc và Hình Hồng trao đổi thông tin châu rồi nói:

- Mấy ngày nay tôi rảnh, Hình huynh có đan dược gì cần luyện chế, cứ đưa dược liệu cho tôi là được.

Lần này Hình Hồng cũng không khách khí, trực tiếp lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Diệp Mặc nói:

- Trong này tôi có mấy lò đan dược, Diệp đan thánh xem xem có thời gian luyện chế giúp không.

Thấy Hình Hồng thật lòng muốn kết giao, Diệp Mặc lần này cũng tiễn Hình Hồng đến cửa của Tiên tức lâu, bày tỏ thái độ với Thương lâu Hư Thị. Diệp Mặc bây giờ trong Hư Thị cũng coi là người có chút danh khí, hắn tiễn Hình Hồng, đó là một tín hiệu, chứng tỏ Nhân tộc muốn kết minh với Thương lâu Hư Thị.

Kết giao với một Đan Thánh có tiềm lực phát triển, ra tay lại vô cùng lợi

hại như Diệp Mặc này, Hình Hồng đương nhiên cũng không từ chối.

- Diệp đan thánh…

Diệp Mặc vừa mới định quay vào Tiên tức lâu, có một giọng nói có chút không chắc chắn cho lắm gọi hắn một câu.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn là một gã nam thanh niên tướng mạo rất bình thường, tu vi Dục Đạo đỉnh phong, tóc dài được tết lại, kết dài sau lưng, búi tóc trên đầu cũng có chút phóng túng, da mặt rất trắng, mắt có chút lõm vào, tướng mạo thoạt nhìn rất bình thường, từng đường khí tức hư không và các loại giới diện vẫn còn lưu lại trên người gã, có thể thấy người này trước giờ vẫn lưu lạc tứ xứ.

- Anh tìm tôi?

Diệp Mặc dừng lại hỏi, người này cũng là xuất thân Nhân tộc, là người của Nhân tộc, địa vị trong Hư Thị thấp kém, có thể lưu lạc tứ xứ đến được độ cao Dục Đạo, cũng coi là không đơn giản rồi.

- Đúng, Diệp đan thánh, vãn bối tên Quyết Vô Ngân. Vì đến Hư Thị muộn một chút, không được chứng kiến sự oai hùng của Diệp đan thánh đại diện Nhân tộc tham gia đại hội Đạo Quả Tháp, lần này cố ý đến thăm hỏi.

Quyết Vô Ngân ngữ khí rất thành khẩn, thần thái cũng không khiêm tốn.

Diệp Mặc cười nói:

- Anh có thể tu luyện đến Dục Đạo đỉnh phong, cũng coi là không dễ dàng gì. Đợi khi nào Đạo Quả Tháp mở cửa, anh cũng đến đó xem náo nhiệt đi, có lẽ còn có thu hoạch bất ngờ cũng nên.

Quyết Vô Ngân mau chóng nói:

- Diệp đan thánh, vãn bối đến đây chính là vì suất vào Đạo Quả Tháp mà đến. Nhưng vãn bối bây giờ còn chưa Hóa Đạo, Thanh Hà tiền bối nói vãn

bối tạm thời không thể vào Đạo Quả Tháp được. Nhưng vãn bối tin rằng mình sẽ không thua kém bất cứ Hóa Đạo Thánh Đế nào, vãn bối chưa Hóa Đạo, không phải không thể, mà là tạm thời chưa muốn mà thôi.

Diệp Mặc ngược lại cũng không nghi ngờ nửa lời của tên Quyết Vô Ngân trước mặt này, chỉ có điều có chút kinh ngạc với nửa câu cuối của Quyết Vô Ngân. Cho dù là hắn, cũng không phải muốn Hóa Đạo là Hóa Đạo được. Nghe thấy Quyết Vô Ngân nói như vậy, dường như lúc nào gã cũng có thể Hóa Đạo, chẳng lẽ còn có người nghịch thiên như này sao?

- Anh theo tôi.

Diệp Mặc không tiếp tục hỏi Quyết Vô Ngân nữa, nói xong câu này, lập tức quay người đi vào Tiên tức lâu.

Quyết Vô Ngân rõ ràng biết Diệp Mặc muốn cho gã cơ hội, không chút do dự đi theo Diệp Mặc đến nơi Diệp Mặc ở.

- Ý của anh là anh có thể thăng cấp Hóa Đạo bất cứ lúc nào?

Diệp Mặc vừa đánh vài cấm chế lên cửa xong, câu đầu tiên cính là hỏi Quyết Vô Ngân có phải lúc nào cũng có thể thăng cấp Hóa Đạo hay không.

Quyết Vô Ngân khẳng định nói:

- Vãn bối đúng là lúc nào cũng có thể thăng cấp lên Hóa Đạo được, chỉ có điều vì cơ hội Vấn Đỉnh Vô Thượng Hỗn Nguyên, nên mới không ngừng hoàn thiện đại đạo của mình. Sau khi tôi hoàn thiện đạo ngân thần thông xong, tôi cũng không cần cố gắng, cũng sẽ thăng cấp lên Hóa Đạo Thánh Đế.

Nếu người khác nghe thấy Quyết Vô Ngân nói như này, nói không chừng cho rằng Quyết Vô Ngân đang bốc phét. Nhưng Diệp Mặc lại không cho rằng như vậy, Diệp Mặc có Khổ Trúc và Cây Hỗn Độn, đạo ngân căn cơ vô cùng vững chắc. Hắn đương nhiên biết đạo ngân căn cơ có vững chắc hay không, là liên quan đến sau này có thể Vấn Đỉnh đến tầng cao hơn hay không.

- Anh dựa vào cái gì lài có sự tự tin này?

Ngữ khí của Diệp Mặc trở nên lạnh lùng hơn hỏi, cho dù là hắn cũng không dám nói thăng cấp là thăng cấp, Quyết Vô Ngân này ngược lại quá tự tin.

- Vì cha của tôi là Hỗn Nguyên Thánh Đế, công pháp ông ấy để lại càng là công pháp Hỗn Nguyên Thánh Đế đứng đầu. Không chỉ như vậy, bản thân tôi còn là thiên địa đạo thể, biết rõ mình có thể thăng cấp lên tầng bậc tiếp theo hay không, làm thế nào để thăng cấp lên cấp tiếp theo.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2183

Bán Suất Vào Đạo Quả Tháp

Lời này của Quyết Vô Ngân khiến Diệp Mặc vô cùng khiếp sợ, đối với công pháp của Hỗn Nguyên Thánh Đế, Diệp Mặc mặc dù bất ngờ, nhưng cũng không khiếp sợ. Thứ mà hắn khiếp sợ chính là thiên địa đạo thể, loại thân thể này quả thực chính là vì tu luyện mà xuất hiện, trong quá trình tu luyện, nắm rõ ưu khuyết điểm của mình như lòng bàn tay. Hơn nữa còn có thể chính xác biết trước mình có thể thăng cấp lên cấp tiếp theo hay không, lúc nào thăng cấp, thăng cấp cần gì, nắm chắc bao nhiêu.

Đối với lĩnh ngộ đại đạo lại càng mạnh hơn người khác mấy lần, bất kỳ pháp thuật thần thông nào dường như cũng là tiện tay lấy được. Loại thân thể này cũng không phải nói tu luyện nhanh chóng, mà là dưới sự điều tiết không chế bản thân, căn cơ tu luyện so với người khác cũng ổn định hơn nhiều. Đương nhiên, đây cũng là phải có tài nguyên tu luyện kết hợp cùng.

Hơn nữa Diệp Mặc còn biết bí mật lớn nhất của thiên địa đạo thể nằm ở chỗ có thể bị người ta lợi dụng, trở thành lựa chọn thích hợp nhất để người ta đoạt xá. Quyết Vô Ngân và hằn lần đầu gặp mặt, không ngờ dám nói gã là thiên địa đạo thể, cái này cần phải tự tin đến mức nào đây?

- Gan của anh cũng không nhỏ nhỉ, dám nói ra chuyện mình là thiên địa đại đạo.

Bí mật của bản thân Diệp Mặc rất nhiều, sau khi nghe thấy tin tức như này, lập tức liền gạt sang một bên.

Quyết Vô Ngân khom người nói:

- Nếu như không phải vì phong phạm của tiền bối, vãn bối cũng không dám nói ra. Tiền bối có thể đại diện Nhân tộc tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, có thể thấy tiền bối là người quang minh lỗi lạc. Hơn nữa tư chất của tiền bối cũng nghịch thiên đáng sợ hơn vãn bối nhiều, tuổi tác của tiền bối dường như cũng không lớn hơn vãn bối là bao, nhưng tu vi sớm đã vượt qua vãn bối rồi.

Diệp Mặc biết rõ tuổi tác của hắn đừng nói lớn hơn Quyết Vô Ngân, nói không chừng đến 1/100 của Quyết Vô Ngân cũng không có.

- Hơn nữa vãn bối biết, nếu không tiến vào Đạo Quả Tháp, vãn bối muốn thăng cấp lên Đạo Nguyên Thánh Đế, thì căn bản cũng vô vọng. Quan trọng nhất chính là, vãn bối không có thời gian tiếp tục chờ đợi nữa.

Ngữ khí của Quyết Vô Ngân vô cùng thành khẩn nói.

- Cha của anh là Hỗn Nguyên Thánh Đế, chắc hẳn cũng là một người nổi tiếng đúng không, ông ấy tên gì?

Diệp Mặc cũng đã định để lại một suất cho Quyết Vô Ngân rồi, kiểu Thánh Đế Nhân tộc kinh tài diễm diễm như này, không đưa cho người ta một suất quả thực quá không công bằng.

- Cha tôi tên Quyết Nhai.

Quyết Vô Ngân ngữ khí bình tĩnh đáp lại.

- Quyết Nhai?

Diệp Mặc lập lại, hắn chưa từng nghe thấy cái tên này.

- Tiền bối chưa từng nghe qua cha tôi?

Quyết Vô Ngân càng thêm kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi, gã cho rằng người có tu vi cường đại như Diệp Mặc này, chắc chắn sẽ nghe đến tên của cha gã.

Diệp Mặc cười nói:

- Có lẽ nghe nói qua nhưng tôi quên mất rồi, ngược lại ấn tượng không sâu. Anh muốn mau chóng thăng cấp lên Hóa Đạo Thánh Đế, hẳn là liên quan đến cha anh đúng không?

Quyết Vô Ngân gật đầu nói:

- Vâng, tôi vừa không muốn phá hỏng căn cơ của mình, tăng tốc thăng cấp. Lại muốn cứu cha tôi, cho nên muốn trong thời gian ngắn nhất bảo toàn được căn cơ tu đạo của mình thăng cấp lên Hóa Đạo Thánh Đế.

- Cha anh có chuyện gì sao?

Diệp Mặc hỏi.

Quyết Vô Ngân do dự một lúc tồi mới nói:

- Cha tôi bị người ta giam lại, trừ tôi ra, không ai có thể cứu được ông ấy.

Diệp Mặc khi Quyết Vô Ngân nói chuyện này dường như cũng có chút do dự, nghĩ đến việc gã đến thiên địa đạo thể cũng có thể nói, lại do dự như này, chắc là chuyện rất khó mở miệng.

Diệp Mặc cũng không tiếp tục hỏi nữa, hắn không phải là một người ưa xoi mói, lập tức liền dứt khoát nói:

- Quyết Vô Ngân, tôi có thể cho anh một suất, nhưng anh cũng phải giúp tôi một chuyện. Đó chính là anh nếu như cứu được cha mình rồi, nhất định phải trở lại Thánh đạo Tàn giới bảo vệ Thánh đạo Tàn giới 300 năm.

Diệp Mặc sau khi tham gia đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an. Cụ thể là bất an chỗ nào thì hắn cũng không rõ, chỉ có thể nghĩ đến Ma tộc có vì thù hận, mà lại động thủ với Thánh đạo Tàn giới hay không.

Quyết Vô Ngân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Diệp đan thánh, nếu như tôi cứu được cha rồi, tôi có thể bảo đảm cùng cha tôi ở lại Thánh đạo Tàn giới trăm năm, hơn nữa có thể ra tay giúp Thánh đạo Tàn giới, tôi biết Diệp đan thánh lo lắng tôi không thể nào bảo đảm được. Tôi biết Diệp đan thánh đang lo lắng việc gì, chỉ có điều cha tôi cũng không phải là Thánh Đế Nhân tộc xuất thân từ Thánh đạo Tàn giới, ông ấy thậm chí có chút bất hòa với vài vị Hỗn Nguyên Thánh Đế của Thánh đạo Tàn giới, nếu không phải Thánh đạo Tàn giới tàn phá rồi, tôi e rằng một trăm năm cũng không thể bảo đảm được.

- Được.

Diệp Mặc không cút do dự đồng ý với Quyết Vô Ngân. Quyết Vô Ngân và bản thân hắn cùng một kiểu người, chỉ cần đồng ý rồi, thì sẽ không đổi ý.

…

Quyết Vô Ngân đi rồi, Diệp Mặc mới tiếp tực đánh cấm chế lên phòng mình, sau đó lấy nhẫn trữ vật của Hình Hồng đưa cho hắn, hắn muốn xem xem Hình Hồng rốt cục định bảo hắn luyện chế Thần đan gì?

- Tinh Không Liên?

Thần thức của Diệp Mặc vừa mới quét vào chiếc nhẫn, lập tức liền bắt được một đóa hoa sen. Đóa hoa sen này có chín cánh, không có đài sen, nhưng lại có một liên quả.

Thấy Tinh Không Liên, đồng thời Diệp Mặc liền biết trong hội đấu giá năm đó, người dùng Độ Duyên Tình đấu giá Tinh Không Liên chính là Thương lâu Hư Thị rồi.

Đồng thời Diệp Mặc trong lòng còn cực kỳ tán thưởng khí phách của Hình Hồng, giá trị của Tinh Không Liên cũng không thể dùng giá trị trên hội đấu giá mà cân nhắc được. Thứ này một khi có người muốn lấy, người khác cho dù ra mười tỉ Thần tinh cũng không có gì là lạ.

Hình Hồng lấy Tinh Không Liên ra, mục đích rõ ràng là muốn mình luyện hóa Tinh Không Đạo Đan, nghĩ đến Tinh Không Đạo Đan có năm phần là của mình, Diệp Mặc trong lòng lập tức vô cùng phấn chấn. Đồng thời cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái với sự tín nhiệm của Hình Hồng.

Ngoài Tinh Không Liên ra, yêu cầu còn lại của Hình Hồng như luyện chế Thần Vân Đan, Đấu Hồn Đan cũng chẳng là cái gì.

…Hình Hồng là người của Thương lâu Hư Thị, lần này cũng không đại diện Thương lâu Hư Thị đứng ra chủ trì hội giao dịch, mà là đại diện cho bên Diệp Mặc đứng ra giao dịch.

Tất cả những người đến giao dịch đều biết, Diệp Mặc lần này muốn giao dịch 14 suất tiến vào Đạo Quả Tháp. Suất tiến vào Đạo Quả Tháp nào cũng vô cùng quý giá, càng đừng nói là 14 suất.

Mặc dù chỉ là 14 suất, Hình Hồng cũng không tuyên truyền, nhưng những người biết tin cũng không ít, lần này đến đây cũng có năm mươi sáu mươi người. Những người đến đây, ai cũng đều là đại năng tông môn hoành hành nhất phương, hoặc là thế lực tung hoành Hư Thị.

Hình Hồng đợi mọi người ngồi xuống, lúc này mới ra hiệu bảo Diệp Mặc đứng dậy nói.

Diệp Mặc đứng lên ôm quyền nói:

- Cám ơn các vị tiên hữu đến đây cùng giao dịch với tôi, vì 14 suất này tôi cũng đã tặng một suất đi rồi, bây giờ còn có 13 suất trong tay tôi. Giao dịch cùng tôi không hạn chế đồ, chỉ cần anh có thể lấy ra đồ khiến tôi động lòng, bất luận là Thần tinh hay là Thần linh thảo hay là Thần vật thiên địa đều được. Các vị tiên hữu biết tôi là một Đan Thánh, Thần đan cũng đừng lấy ra làm gì.

Thần tinh và các loại Thần linh mạch, đương nhiên là thứ mà tất cả mọi người đề muốn, nhưng bình thường tu luyện đến cấp bậc Thánh Đế rồi, trong

mắt bọn họ thứ không đáng tiền nhất chính là Thần tinh và Thần linh mạch rồi. Ngược lại có giá trị lại là Đạo quả và Thần đan, bây giờ Diệp Mặc căn bản cũng không bắt bẻ gì, thứ gì cũng có thể lấy ra, những người đến đây tất nhiên rất phấn khích.

- Được, Diệp đan thánh rất thẳng thắn dễ chịu. Tôi rất thích, tôi ra một tỉ Thần tinh mua một suất Đạo Quả Tháp.

Một Đạo Nguyên Thánh Đế tướng mạo cực kỳ thô cuồng đứng dậy nói, cứ như gã ra cái giá này, Diệp Mặc nhất định sẽ bán cho gã một suất vậy.

Diệp Mặc trong lòng cười khẩy, nếu nói buôn bán, hắn mặc dù không lại được Tô Tĩnh Văn và Hư Nguyệt Hoa, nhưng trong một nơi như này hắn cũng không kém gì những Thánh Đế này. Nếu là một Đạo quả bình thường, một tỉ Thần tinh thì có thể mua được. Nhưng một suất Đạo Quả Tháp, một khi may mắn, thì lấy được cũng không phải là một Đạo quả nữa, thậm chí là mười Đạo quả cũng có thể.

Diệp Mặc sớm đã hỏi kỹ, mỗi một tầng của Đạo Quả Tháp mặc dù chỉ có một cây Đạo quả, nhưng cây Đạo quả này vô cùng to lớn, thậm chí giống như một giới diện vậy. Nghe nói nếu hai vị Thánh Đế chia cây Đạo quả này thành hai phần mà cùng hái Đạo quả, thì hai người này thậm chí dùng thần thức quét cũng không chạm đến nhau.

Đương nhiên đối diện với mỗi cây Đạo quả, anh có thể hái được bao nhiêu Đạo quả, cũng cần phải xem tu vi của bản thân. Bất kỳ một cây Đạo quả nào, áp lực hái một Đạo quả xuống cũng đều gấp đôi đạo quả trước đó, nguy hiểm cũng gấp đôi Đạo quả trước đó. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đạo Quả Tháp mỗi lần cũng có rất nhiều Thánh Đế mất mạng trong đó, loại nguy hiểm này không chỉ là đến từ sự truy sát của Thánh Đế các tộc khác.

Hơn nữa Diệp Mặc còn từ miệng Hình Hồng biết được, trong Đạo Quả Tháp còn có một loại đạo vận đại đạo, giúp sức rất lớn đối với Hóa Đạo Thánh Đế phá vỡ bình cảnh. Rất nhiều Hóa Đạo đỉnh phong sau khi từ Đạo Quả Tháp ra ngoài, liền trực tiếp thăng cấp lên Đạo nguyên Thánh Đế.

Bây giờ có người ra giá rồi, tất cả mọi người đều nhìn Diệp Mặc, hi vọng Diệp Mặc đồng ý, một khi Diệp Mặc đồng ý, thì những suất phía sau kia cũng có một cái giá để tham khảo rồi.

Diệp Mặc cười cười nói:

- Chuyện bán một suất ra, tôi là nghĩ như này, vì tăng thêm tốc độ vào bảo mật, tôi sẽ chọn hình thức báo giá dù ngọc bài. Trong này tôi có mấy chục miếng ngọc bài, đợi lát nữa tôi sẽ phát cho mỗi người một cái. Các vị sẽ viết số suất vào mình muốn mua và giá có thể ra là bao nhiêu lên ngọc bài, sau khi tôi so sánh mỗi một vòng sẽ chọn ra một ngọc bài tiến hành giao bán.

Mọi người nghe thấy Diệp Mặc nói vậy liền trợn tròn mắt, chiêu này thật hung ác. Cái này đồng nghĩa với việc để mọi người cạnh tranh, nhưng không để đối thủ cạnh tranh nhìn thấy giá của đối phương. Còn người khác rốt cục ra giá bao nhiêu, chỉ có một mình Diệp Mặc biết. Mọi người để lấy được suất vào, chỉ có thể báo giá mình có thể cố gắng báo được nhất mà thôi.

Thấy Diệp Mặc phát ngọc bài ra, Hình Hồng lúc này mới thở phào, gã sợ Diệp Mặc sẽ đồng ý cái giá một tỉ Thần tinh, mặc dù miếng ngọc bài báo giá một tỉ Thần tinh cũng không tính là thấp, nhưng giá của ngọc bài thể hiện có lúc căn bản cũng không dừng lại ở đây…

Diệp Mặc đưa ra cách này, những người đến cũng bỏ ý định chiếm món lời nhỏ. Chỉ có thể trên ngọc bài viết đồ mà mình có thể lấy ra được nhiều nhất có thể, tranh thủ đổi lấy một suất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2184

Thoát Cảnh Nghèo

Vòng báo giá thứ nhất mau chóng đến tay Diệp Mặc, đại đa số báo giá đều là muốn một suất, giá cả cũng khoảng trên dưới một tỉ Thần tinh, cộng thêm một số thứ khác. Những thứ này Diệp Mặc cũng nhìn không thuận mắt, căn bản cũng sẽ không đồng ý. Có thể thấy giá một tỉ Thần tinh của Thánh Đế tướng mạo thô cuồng vừa nãy, cũng là cho mọi người một cái giá để thăm khảo rồi.

Khi Diệp Mặc nhìn thấy một miếng ngọc bài trong đó liền lúc muốn năm suất, hơn nữa còn ra giá năm đoạn Thần linh mạch cực phẩm một đoạn Thần linh mạch thượng phẩm, cộng thêm mười tỉ Thần tinh, Diệp Mặc lập tức biết cái giá này có thể được, ngọc bài tiếp theo quả nhiên đều không vượt qua cái giá này.

Sau khi Diệp Mặc trả toàn bộ ngọc bài lại, lúc này mới nói: Diệp Mặc nói xong, lại lấy năm miếng ngọc bài khắc suất vào Đạo Quả Tháp đưa đến tay người đàn ông tóc ngắn:

- Đây là ngọc bài do tôi luyện chế, khi Đạo Quả Tháp mở cửa, bất kỳ ai đều có thể lấy ngọc bài như này ra đến vị trí của Nhân tộc chúng tôi tiến vào Đạo Quả Tháp.

Người đàn ông tóc ngắn liền vội vàng lấy một nhẫn trữ vật ra đưa cho Diệp Mặc, nhận năm miếng ngọc bài này mau chóng quay người rời khỏi đại điện giao dịch, khi Diệp Mặc đưa ngọc bài cho gã nói bất kỳ người nào cũng có thể dùng, đến lúc đó Diệp Mặc có thể chỉ nhận ngọc bài, chứ sẽ không nhận thứ gì khác.

Chỉ trong vòng báo giá đầu tiên, đã hao đi mất năm suất, khi vòng báo giá thứ hai, cũng không có ai dám báo giá một tỉ Thần tinh cộng thêm ít vụn vặt nữa. Ai nấy đều báo cái giá cao hơn, thậm chí đến một số bảo vật đẳng cấp cực cao đều lấy ra hết.

Vòng thứ hai Diệp Mặc lại lần nữa bắn đi hai suất, số suất càng ít, báo giá Diệp Mặc thu lại càng cao.

Đợi mười ba suất trong tay Diệp Mặc được bán đi hết sạch, Thần tinh mà hắn lấy được cũng hơn ba mươi tỉ Thần tinh rồi, Thần linh mạch cực phẩm tổng cộng có hai đoạn, Thần linh mạch thượng phẩm có thêm ba đoạn, còn có một số Thần linh thảo và nguyên liệu luyện khí cao cấp.

Lúc này sau khi bán hết mười ba suất vào Đạo Quả Tháp, Diệp Mặc cuối cùng cảm thấy mình có chút giàu có rồi. Ít nhất cũng không còn kiểu nhìn thấy mười tỉ Thần tinh, liều líu lưỡi nửa ngày.

Vốn dĩ Diệp Mặc còn định bán hết số suất này, lại bán thêm một số Thần đan của mình nữa, nhưng những suất vào này khiến hắn kiếm được cũng đầy túi lớn rồi, hắn lập tức từ bỏ ý định tiếp tục bán Thần đan. Thứ đồ như Thần đan, ở bất cứ đâu cũng đều là hàng hút khác, căn bản cũng không cần lo không bán được.

- Chúc mừng anh, Diệp đan thánh.

Hình Hồng đợi tất cả mọi người đi hết, lúc này mới đến trước mặt Diệp Mặc cười nói. Gã không biết Diệp Mặc cụ thể kiếm được bao nhiêu, nhưng gã chắc rằng Diệp Mặc lần này kiếm được cũng không ít.

- Cuối cùng cũng không còn là người nghèo nữa rồi.

Lúc này Diệp Mặc cảm thấy khuôn mặt màu xám của Hình Hồng thoạt nhìn cũng thoải mái hơn trước kia chút rồi.

Hình Hồng cũng không hỏi chuyện Diệp Mặc luyện đan như nào, chỉ là nói:

- Tôi phải quay về Thương lâu, Diệp đan thánh có chuyện tìm tôi, chỉ cần gọi tiểu nhị của Tiên tức lâu là được rồi.

Diệp Mặc trả lại chiết nhẫn mà Hình Hồng đưa cho hắn lại cho Hình Hồng nói:

- Đan dược đều luyện chế xong rồi, Hình Huynh xem xem có được hay không?

Hình Hồng sớm đã muốn hỏi Diệp Mặc luyện đan như nào rồi, chỉ có điều Diệp Mặc chưa nói, gã cũng không tiện hỏi, bây giờ Diệp Mặc nói đan dược luyện chế xong rồi, gã suýt nữa bật thốt lên, cũng không đoái hoài gì đến lễ phép nữa, một tay cầm lấy nhẫn trữ vật, đồng thời cũng đã lấy ra bình ngọc từ trong chiếc nhẫn đó.

- Sáu viên Thần Vân Đan, hạng nhất. Sáu viên Đấu Hồn Đan, hạng nhất…

Hình Hồng nhìn thấy đều là đan dược hạng hất, tay cũng đã run lên rồi. Gã trước giờ chưa từng nhìn thấy nhiều Thần đan chất lượng như này, hơn nữa còn không phải là Thần đan bình thường, thậm chí là Thần đan cho Đạo Nguyên Thánh Đế dùng.

- Sáu viên Tinh Không Đạo Đan, hạng nhất…

Khi Hình Hồng nhìn thấy sáu viên Tinh Không Đạo Đan hạng nhất, cũng không kìm chế nổi sự sung sướng trong lòng:

- Diệp đan thánh, anh thực sự luyện chế thành công Tinh Không Đạo Đan? Còn là hạng nhất nữa, anh sao có thể làm được?

Diệp Mặc ngược lại có chút nghi ngờ nhìn Hình Hồng nói:

- Hình huynh, chẳng lẽ Tinh Không Liên mà anh đưa cho tôi không phải để tôi luyện chế Tinh Không Đạo Đan sao?

- Đương nhiên, chỉ có điều không có nắm chắc gì đặc biệt, vì trong Hư Thị cũng không có Đan Thánh nào giỏi hơn anh, tôi bảo đảm với Thương lâu Hư Thị, nói anh chắc chắn là được, bọn họ mới miễn cưỡng để tôi lấy Tinh Không Liên đi. Không ngờ anh lại có thể luyện chế thành công thật, còn là Thần đan hạng nhất nữa. Lần này tôi xem còn có ai dám nói…

Hình Hồng nói đến sau cũng đã có chút đắc ý vênh váo rồi.

Diệp Mặc đằng hắng một tiếng nói:

- Hình huynh, gần đây mỗi lần anh đều vội vàng đến, rồi lại vội vàng đi, chẳng lẽ chính là vì chuyện Tinh Không Liên sao?

Hình Hồng lúng túng nói:

- Đúng vậy, vì chuyện Tinh Không Liên, mỗi lần tôi đều phải quay về giải thích cẩn thận, may mà bây giờ rốt cục cũng không cần nữa rồi. Tôi phải quay về lên mặt, không ngừng lên mặt. Ha ha…

Hình Hồng vô cùng mừng rỡ, đồng thời cũng hiểu Diệp Mặc tuyệt đối không chỉ luyện chế ra sáu viên Tinh Không Đạo Đan này, nếu chỉ có thể luyện chế sáu viên Tinh Không Đạo Đan này, thì cũng không thể toàn bộ sáu viên đều là hạng nhất được. Diệp Mặc rất có khả năng luyện chế ra mười hai viên Tinh Không Đạo Đan…

Nghĩ đến chuyện Diệp Mặc có thể luyện chế mười hai viên Tinh Không Đạo Đan, Hình Hồng lập tức đơ người. Có thể luyện chế ra mười hai viên Tinh Không Đạo Đan hạng nhất, đây là trình độ luyện đan gì? Đây tuyệt đối không phải là Hóa Đạo Đan Thánh, mà tực sự là Đạo Nguyên Đan Thánh không nghi ngờ gì. Chẳng những là Đạo Nguyên Đan Thánh, còn là Đạo Nguyên Đan Thánh đẳng cấp nhất.

- Diệp đan thánh, anh… anh là Đạo Nguyên Đan Thánh…

Hình Hồng sau khi nghĩ thông điểm này, lập tức vô cùng chấn động hỏi, gã biết Diệp Mặc chẳng những là Đạo Nguyên Đan Thánh, có thể còn không

phải là Đạo Nguyên Đan Thánh bình thường.

Diệp Mặc khi lấy ra sáu viên Tinh Không Đạo Đan hạng nhất đưa cho Hình Hồng, liền biết trình độ luyện đan thực sự của hắn sẽ bị lộ. Nhưng hắn cũng không để ý, cho dù là bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế muốn giết hắn, hắn cũng có thể ung dung chạy thoát. Huống chi một Đạo Nguyên Đan Thánh có thực lực, bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế người ta muốn kết giao cũng đến không kịp, ai lại không có đầu óc đến giết hắn chứ?

- Đúng vậy, tôi là một Đạo Nguyên Đan Thánh, còn là một Đạo Nguyên Đan Thánh không tệ.

Diệp Mặc biết rõ hắn lộ ra tin này rồi, Thương lâu Hư Thị sẽ chỉ thêm nóng lòng lôi kéo hắn mà thôi.

Hình Hồng hít một hơi lạnh, vẫn không nói gì, liền nghe Áo Hách đang đứng cạnh ngạc nhiên nói:

- Diệp đan thánh, anh không ngờ là Đạo Nguyên Đan Thánh…

Trình độ luyện đan của Diệp Mặc càng cao, đối với y mà nói đương nhiên lại càng là chuyện tốt.

Áo Hách đi cùng hắn thời gian dài như vậy rồi, Diệp Mặc cũng không đồng ý đi cùng y đến Nghiễm Nguyên Cung. Bây giờ Áo Hách lại sung sướng như vậy khi biết hắn là Đạo Nguyên Đan Thánh, Diệp Mặc chỉ có thể áy náy nói với Áo Hách:

- Áo tiên hữu, tôi đúng là Đạo Nguyên Đan Thánh, chỉ có điều gần đây vẫn còn nhiều chuyện, tạm thời vẫn chưa đến chỗ anh được.

- Không sao, không sao…

Áo Hách trong mắt mặc dù có chút lo lắng, nhưng miệng vẫn không chút do dự nói:

- Diệp đan thánh không cần phải gấp, tôi có thời gian chờ đợi.

Áo Hách trong lòng đương nhiên là vô cùng sốt ruột, y vừa không dám rời khỏi Hư Thị quay về mời cung chủ đến giúp, y sợ mình một khi rời đi rồi, Diệp Mặc lại có chuyện đi mất. Nói không chừng vừa đi lại mấy trăm năm nữa, vậy thì cũng xong đời. Cho nên, y lúc nào cũng phải ở trong phạm vi mà Diệp Mặc ở.

Diệp Mặc cũng đã nhìn thấy sự sốt ruột của Áo Hách, hắn biết Áo Hách là thật lòng mời hắn đến Nghiễm Nguyên Cung. Cho dù hắn thông cảm Áo Hách còn cả vị tiểu thư hồn phách tiêu tán kia, trước khi chưa thăng lên cấp Đạo Nguyên Thánh Đế, Diệp Mặc cũng không có hứng đến Nghiễm Nguyên Cung.

Cứu người quan trọng hơn, cái mạng nhỏ của mình cũng quan trọng. Đối diện với một Hỗn Nguyên Thánh Đế, hắn cũng không dám khinh thường sơ suất. Nếu hắn không có thế giới hỗn độn, không có Cây Hỗn Độn, đi giúp người ta cũng không sao. Nhưng bây giờ đồ tốt của hắn quá nhiều, hơn nữa thứ nào cũng là thứ mà Hỗn Nguyên Thánh Đế muốn có đến đỏ mắt. Trong tình huống như này, bảo hắn đến gặp Hỗn Nguyên Thánh Đế, chẳng phải là ăn nhiều chết no hay sao?

- Diệp huynh, tôi lập tức phải quay về Thương lâu Hư Thị. Anh có cần gì, cứ bảo với tôi, tôi chắc chắn có thể giúp anh làm được.

Hình Hồng chẳng những thay đổi xưng hô với Diệp Mặc, hơn nữa ý tứ kết giao cũng lộ rõ. Một Đạo Nguyên Đan Thánh đỉnh phong, giá trị cũng không kém hơn chút nào so với một Hỗn Nguyên Thánh Đế, loại ngườ như này không kết giao, thì kết giao với người như nào đây?

Diệp Mặc biết rõ Thương lâu Hư Thị giàu có, hắn cũng không khách khí nữa nói:

- Tôi cần lượng lớn Thần linh thảo và Tiên tài cao cấp, những thứ này càng nhiều càng tốt.

- Được, Diệp huynh cứ yên tâm, tôi bảo đảm sẽ giúp Diệp huynh lo tốt những thứ này.

Khuôn mặt xám của Hình Hồng nổi lên những vệt đỏ nói xong, vội vàng rời đi, xem chừng là về khoe khoang Tinh Không Đạo Đan rồi.

Đợi Hình Hồng đi xa rồi, Diệp Mặc lúc này mới nói với Áo Hách:

- Bây giờ chúng ta đến thăm hỏi vài Đạo Nguyên Thánh Đế của Âm Minh tộc đến Hư Thị một chút.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2185

Âm Minh Tộc Ám Toán

Âm Minh tộc với tư cách là một trong số ít những chủng tộc cường đại, cho nên nơi ở đương nhiên là một trong số những nơi phồn hoa nhất Hư Thị. Diệp Mặc cùng Áo Hách vừa mới đi tới trước cửa nơi ở của Âm Minh tộc thì Chung Ly Hoắc Âm đã tiến ra nghênh tiếp rồi.

- Chung Ly tiên hữu bận rộn nhiều việc, không biết là tôi lần này đến đây có quấy rầy gì không?

Diệp Mặc ôm quyền nói một câu bình thản với Chung Ly Hoắc Âm. Đối với người này thì hắn không hề có hảo cảm gì. Bản thân hắn đã tha cho y một mạng, nên hẳn là y phải đi hỏi thăm hắn mới đúng, vậy mà vẫn phải để mình chủ động tới đây.

Chung Ly Hoắc Âm biết rằng Diệp Mặc đang mỉa mai việc y không chủ động đến gặp mặt Diệp Mặc, cho nên cũng không hề tức giận, miễn cưỡng lộ ra nụ cười mỉm rồi nói:

- Tôi muốn đi thăm hỏi Diệp đan thánh, chỉ là đột nhiên có mấy người bằng hữu đến đây, cho nên mới chậm trễ vài ngày, kính xin Diệp đan thánh không trách tội. Xin mời Diệp đan thánh cùng Áo tiên hữu theo tôi…

- Nếu Diệp đan thánh đã tới, vậy thì xin mời dùng một ly tiên trà.

Một giọng nói có chút hư ảo rơi vào trong tai mọi người. Giọng nói này vô cùng mờ ảo, hơn nữa cũng mang theo một cảm giác băng lạnh dị thường.

Diệp Mặc nghe giọng nói kia thì liền biết đối phương là ai rồi. Đó chính là Đạo Nguyên Thánh Đế toàn thân toát ra vẻ âm lãnh, ngay cả khuôn mặt

cũng bị che phủ trong màn khí âm lãnh mà lần trước hắn đã chú ý tới. Y chính là kẻ đầu lĩnh của Âm Minh tộc tới Hư Thị lần này.

Khi Diệp Mặc cùng Áo Hách đi vào điện tiếp khách thì mới phát hiện ở đây ngoại trừ tên Đạo Nguyên Thánh Đế âm lãnh kia, thì thật sự là còn có khách nhân khác. Vị khách nhân này là một cô gái.

Khi Diệp Mặc lần đầu nhìn về phía cô gái kia, thì chỉ cảm giác được tướng mạo của cô có chút thanh tú, hoặc có thể nói là một thiếu phụ có chút nhan sắc mà thôi. Nhưng khi ánh mắt Diệp Mặc dừng lại một chút thì lại phát hiện cô gái kia toàn thân đều tản mát ra một loại mị ý, hơn nữa cái cảm giác này còn không hề có nửa phần đột phát. Bởi vì không có gì đặc biệt, nhưng ngược lại lại làm cho trong lòng người khác có chút lửa nóng, thậm chí còn có cảm giác hận không thể đi tới an ủi cô một phen.

Cái cảm giác này quả thật rất quen thuộc. Khi vừa nghĩ đến chữ quen thuộc, thì trong đầu Diệp Mặc lập tức hiện ra một bóng người. Đó chính là cô gái tên Giang Cận mà hắn gặp khi vừa phi thăng lên Tiên giới chưa lâu. Hiện giờ Giang Cận đã là đệ tử của Mặc Nguyệt Tiên Tông rồi. Diệp Mặc khẳng định rằng người thiếu phụ trước mặt này cũng giống với Giang Cận, chính là người có Thiên Sinh Mị Thể.

Chỉ là tu vi của cô so với Giang Cận thì cao hơn không biết bao nhiêu lần, vì vị thiếu phụ này chính là một cường giả Đạo Nguyên Thánh Đế đỉnh, hơn nữa công pháp của cô còn là loại phù hợp với thân thể nữa. Cho dù lúc này cô ta không thi tiển ra công pháp của mình, nhưng chính là hấp dẫn tùy ý phát ra cũng đủ để Diệp Mặc hiểu rằng vị thiếu phụ này không đơn giản.

- Diệp đan thánh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm này có thể gặp được Diệp đan thánh ở đây quả thật là vinh hạnh.

Vị thiếu phụ kia cười tủm tỉm đứng lên chào hỏi Diệp Mặc. Còn Áo Hách bên cạnh Diệp Mặc thì bị cô trực tiếp bỏ quên. Cũng mau Áo Hách hiện nay đang chủ động đi theo hầu Diệp Mặc, cho nên y căn bản cũng không có ý định đi chào hỏi ai, cũng không thèm để ý việc ai giả lơ với y.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế toàn thân âm lãnh kia lúc này đã chủ động giới thiệu:

- Diệp đan thánh, đây là Thang Khinh Thánh Đế, Đạo Nguyên cường giả của Phượng Hoàng tộc. Nghe nói rằng Diệp đan thánh muốn tới nơi này, cho nên mới cố ý lưu lại đây để gặp một lần. Tôi tên là Tào Trạch, đối với việc Diệp đan thánh đã hạ thủ lưu tình cũng vô cùng cảm kích. Nếu không phải là những việc vụn vặt quá nhiều thì tôi đã sớm đi thăm hỏi Diệp đan thánh rồi.

Trong nội tâm Diệp Mặc đang suy nghĩ xem không biết là vị thiếu phụ tên Thanh Khinh kia có phải là có chút quan hệ nào đó với Thang Tiểu Du hay không thì Thang Kinh đã chủ động nói:

- Tào tiên hữu, anh không cần phải để ý tới tôi. Tôi ở chỗ này uống vài ngụm tiên trà là được rồi.

Ý của cô chính là dù Tào Trạch và Diệp Mặc có nói chuyện gì, thì cũng không cần phải quan tâm tới cô ở bên cạnh.

Tào Trạch cùng Thang Khinh quan hệ dường như không cạn, cho nên chỉ nhẹ gật đầu với Thang Kinh sau đó quay sang ôm quyền hỏi Diệp Mặc:

- Diệp đan thánh hẳn là muốn hỏi thăm một ít chuyện tình của Âm Minh giới có phải không?

Diệp Mặc đối với tên Tào Trạch này cũng không có bao nhiêu hảo cảm cả, hắn cũng không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian cho nên lập tức đáp:

- Đúng thế, tôi muốn xin hỏi Tào tiên hữu một chút, nếu như tôi phải đi tới Âm Minh giới, thì có phải là sẽ rất khó khăn đúng không?

Tào Trạch hiển nhiên cũng đã nghe qua Chung Ly Hoắc Âm nói về Diệp Mặc, cho nên cũng không hề kỳ quái gì mà trả lời:

- Đúng thế, trong các tộc ở tất cả các giới, thì chỉ có Âm Minh giới là khó đi vào nhất. Không chỉ cần Âm Minh Thể mới có thể tiến vào, mà hơn

nữa khi cưỡng ép tiến vào Âm Minh giới thì tu vi cũng sẽ bị áp chế đến mức thấp nhất. Đương nhiên, nếu Diệp đan thánh muốn đi tới Âm Minh giới, thì Âm Minh tộc chúng tôi vô cùng hoan nghênh.

Nói xong thì Tào Trạch còn lấy ra một miếng ngọc bài cùng một miếng ngọc giản đen nhánh đưa cho Diệp Mặc:

- Diệp đan thánh chỉ cần đeo miếng ngọc bài này trên người là có thể tiến được vào Âm Minh giới, còn miếng ngọc giản này là bản đồ của Âm Minh giới, kể cả vị trí lối vào cũng có ở trong. Tất cả xin giao cho Diệp đan thánh.

Y biết rõ loại người như Diệp Mặc một khi đã xác định chắc chắn nơi mình muốn đi, thì cho dù y có miêu tả nói đó thành Cửu U Địa Ngục thì Diệp Mặc cũng sẽ không hề thay đổi chủ ý.

Diệp Mặc cũng không nghĩ rằng Tào Trạch sẽ dễ nói chuyện như thế. Hắn còn chưa kịp mở miệng, thì đồ vật cũng đã được đưa đến tay rồi.

Diệp Mặc không biết Tào Trạch vì cái gì lại dễ nói chuyện như vậy, nhưng hắn cũng không hề có ý muốn giao hảo với Tào Trạch. Sau khi hắn lấy được ngọc bài cùng với ngọc giản bản đồ, liền trực tiếp đứng dậy cáo từ luôn. Hắn đã tha cho Chung Ly Hoắc Âm một mạng, đó cũng không phải là điều mà năm suất tiến vào Đạo Quả Tháp có thể bồi thường được. Cho dù là năm suất kia Chung Ly Hoắc Âm không cho hắn, thì hắn cũng có thể giết được Chung Ly Hoắc Âm bằng cách trực tiếp khiêu chiến Âm Minh tộc.

Cho nên hiện tại Tào Trạch đưa ngọc bài cùng với ngọc giản bản đồ cho hắn, thì hắn cũng không thấy mình thiếu nợ Tào Trạch kia thứ gì cả.

- Diệp đan thánh, tôi luôn cảm giác cái tên Tào Trạch kia có chút vấn đề. Ngọc bài mà y đưa cho không thể nào tin tưởng hoàn toàn được.

Sau khi đi ra khỏi nơi ở của Âm Minh tộc thì Áo Hách liền lo lắng nói một câu.

Diệp Mặc cười nói:

- Cái này tôi biết, anh không cần lo lắng. Anh tạm thời không cần đi theo tôi, vì sau khi tôi về sẽ phải bế quan một thời gian ngắn. Chờ khi Đạo Quả Tháp mở ra, thì anh đi tới quảng trường Đạo Quả Tháp chờ tôi là được rồi.

Có lẽ đã biết rõ Diệp Mặc tạm thời sẽ không rời khỏi Hư Thị, cho nên Áo Hách cũng không kiên trì đi theo Diệp Mặc nữa. Sau khi nghe Diệp Mặc nói xong, thì liền xoay người đi một hướng khác.

…

Sau khi trở lại Tiên tức lâu, thì chuyện đầu tiên Diệp Mặc làm là không ngừng bố trí cấm chế. Hắn đem gian phòng của mình bố trí một tầng rồi lại một tầng cấm chế, sau đó mới tiến vào trong Thế giới trang vàng.

Bên trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc trước tiên lấy ra chính là ngọc bài đen nhánh kia sau đó quét thần thức vào. Lúc này Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn đã tu luyện đến đệ Ngũ Chuyển đỉnh, chỉ là bị kẹt lại trước khi niết bàn nên không có cách nào để tiến vào Lục Chuyển mà thôi.

Lúc này ở bên trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc không chút kiêng kỵ nào mà dùng thần thức xâm nhập hoàn toàn vào trong mảnh ngọc bài đen nhánh kia. Cấm chế bên trong ngọc bài một đạo rồi lại một đạo, nếu như là người bình thường thì cho dù là có Thần Niện Cửu Chuyển cũng sẽ lập tức phá hủy mảnh ngọc bài này ngay khi vừa mới đưa thần thức xâm lấn vào.

Trình độ trận pháp cấm chế của Diệp Mặc đã sớm vượt qua một tong sư Tiên trận bình thường, cho nên cấm chế bên trong cái ngọc bài này đối với hắn mà nói thì không có chút ngăn trở nào cả.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, thần thức của Diệp Mặc đã lùi ra khỏi ngọc bài, cũng không hề phá hủy ngọc bài. Hắn đã hiểu được chỗ mà miếng ngọc bài này bị động tay động chân vào rồi, một khi hắn thông qua cái ngọc bài này tiến vào Âm Minh giới, thì vị trí của hắn lập tức sẽ bị người

khác nắm bắt rõ.

Có thể thấy được rằng Tào Trạch đã sớm tính toán rồi, và cái ngọc bài này là đặc biệt vì hắn mà chế ra. Diệp Mặc lúc này hừ lạnh một tiếng, đối với hai tên Tào Trạch và Chung Ly Hoắc Âm kia thì đã động sát cơ rồi. Thời buổi này nông dân quả nhiên không thể nào cứu rắn độc được. Sau khi hắn đem miếng ngọc bài phong ấn lại rồi thu vào trong nhẫn trữ vật, thì mới lấy cái ngọc giản bản đồ kia.

Ngọc giản bản đồ thoạt nhìn cũng không phải là thứ mới làm, nhưng sau khi thần thức của Diệp Mặc phá vỡ cấm chế ẩn nấp của ngọc giản, thì đã nhanh chóng tìm được một cái ký hiệu thần niệm bên trong ngọc giản.

Diệp Mặc xuất ra một cái ngọc giản mới, đem toàn bộ bản đồ bên trong cái ngọc giản này chép lại một lần, sau đó mới phong ấn nó và đặt trong Thế giới trang vàng.

Đối với kẻ muốn tiêu diệt hắn, thì từ xưa tới nay hắn chưa bao giờ khách khí cả. Bất luận đối phương là ai, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Đế thì hắn cũng sẽ tìm cơ hội mà đòi nợ về.

Sau khi có được bản đồ đi tới Âm Minh giới, lúc này Diệp Mặc mới đi ra khỏi Thế giới trang vàng. Vài ngày sau, Hình Hồng lần nữa đưa tới cho Diệp Mặc một chiếc nhẫn trữ vật. Lần này bên trong chiếc nhẫn trữ vật chứa đầy các loại tài liệu cùng Tiên linh thảo. Những thứ này cũng không phải là rất đắt đỏ quý hiếm, nhưng được cái số lượng rất nhiều.

Từ Hình Hồng mà Diệp Mặc đã nhận được tin tức của Tinh Không Đạo Đan. Tinh Không Đạo Đan ở Hư Thị này đã bị đẩy lên tới một mức giá trên trời. Bởi là vì Thần đan Đạo quả hạng nhất, cho nên một viên Tinh Không Đạo Đan so với Tinh Không Liên càng đắt hơn không chỉ gấp hai lần.

Giá trị của một Đan Thánh ở nơi này được thể hiện ra rất rõ rồi. Một lò Tinh Không Đạo Đan được Diệp Mặc luyện chế ra tận mười hai viên, tính ra thì giá trị tăng lên đến hơn mười lần. Bất quá cũng không phải tất cả các Đan

Thánh đều luyện chế Tinh Không Đạo Đan, mà cho dù có người luyện chế thì cũng không thể có được tỉ lệ thành đan cùng với đẳng cấp đan dược cao như Diệp Mặc được. Nói không chứng là vào gốc Tinh Không Liên cũng không thể luyện chế thành công một lò Tinh Không Đạo Đan.

Hư Thị Thương Lâu lại để cho Hình Hồng mang tới cho mình những thứ này, thứ nhất là vi cảm kích Diệp Mặc đã giúp Hư Thị Thương Lâu có được một món lợi nhuận lớn, còn thứ hai chính là vì muốn kết giao với Diệp Mặc.

Thần tiên chỉ là cách gọi của người phàm tục mà thôi, vì bất kỳ một tiên nhân nào, dù là Tiên Đế hay thậm chí là Thánh Đế, thì cũng chính là loại cao nhân thanh cao không nhiễm khói bụi trần gian. Nhưng chính họ cũng cần phải tranh đoạt, cũng cần vô số tài nguyên tu luyện. Bởi vì như vậy thì mới có thể khiến cho tu vi của họ tăng lên một tầng cao hơn. Đan Thánh cao cấp chính là lời cam đoan lớn nhất cho tài nguyên tu luyện của họ.

Đối với lượng tài nguyên lớn mà Hình Hồng đưa tới thì Diệp Mặc lại chê ít. Đệ tức của Mặc Nguyệt Tiên Tông còn cần nhiều những tài nguyên dùng để tu luyện này mà. Từ giờ tới khi Đạo Quả Tháp mở cửa ra còn hơn hai tháng nữa, cho nên Diệp Mặc liền dứt khoát luyện đan và luyện khí tại chỗ luôn.

…

Thời gian hai tháng trôi qua rất nhanh, Diệp Mặc đang định mấy ngày nữa thì rời khỏi Tiên tức lâu để đi hỏi xem La Thanh Hà phân chia suất tiến vào Dạo Quả Tháp như thế nào, đồng thời hắn còn muốn hỏi một chút xem La Thanh Hà có phải đã từng đi qua đại lục Lạc Nguyệt hay không.

Chỉ là không đợi Diệp Mặc rời khỏi Tiên tức lâu, thì Cổ Bích Doanh đã vội vã đi tới trước mặt Diệp Mặc. Bởi vì Diệp Mặc đã phân phó rằng chỉ cần là Thánh Đế của Nhân tộc tới tìm hắn, thì Tiên tức lâu không cần phải ngăn trở lại, cho nên Cổ Bích Doanh có thể tiến vào gặp Diệp Mặc một cách dễ dàng.

Thấy bộ dáng thấp thỏm lo âu củng vội vã của Cổ Bích Doanh, thì Diệp Mặc lập tức đã biết rằng có khả năng xảy ra chuyện rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2186

Quảng Trường Thần Thánh Bảng Đẫm Máu

Có chuyện gì vậy?

Diệp Mặc nhìn Cổ Bích Doanh vô cùng sốt ruột nói, hắn trong lòng đang nghĩ có phải La Thanh Hà trong tuyển chọn xảy ra chuyện gì rồi hay không. Chẳng lẽ còn có người không phục với cách tuyển chọn của La Thanh Hà, sau đó gây bất hòa hay sao?

- Diệp huynh, người bên ta và người của Hải tộc đánh nhau ở quảng trường Thần Thánh bảng rồi, hơn nữa bên chúng ta cũng đã có hơn mười Thánh Đế mất mạng rồi, ngay cả Thanh Hà sư huynh cũng bị đánh đến trọng thương, nếu không phải…

Cổ Bích Doanh còn chưa nói hết, Diệp Mặc đã biến mất trong phòng của Tiên tức lâu, Cổ Bích Doanh lập tức biết Diệp Mặc đến quảng trường Thần Thánh bảng, mau chóng vội vã đi theo.

…

Khi Diệp Mặc nhìn thấy tình cảnh trên quảng trường Thần Thánh bảng, lửa giận ngút trời. Trên quảng trường có hơn nghìn người đang đáng nhau, nhưng số người chết hình như toàn bộ đều là Thánh Đế của Nhân tộc. Thánh Đế mất mạng cũng không phải mười mấy người như Cổ Bích Doanh nói nữa, mà là năm mươi sáu mươi người rồi. Những người đánh nhau với Nhân tộc toàn bộ đều là người của Hải tộc, Hải tộc chiếm thế thượng phong tuyệt đối. Vì đánh nhau vô cùng kịch liệt, thân thể của các Thánh Đế mất mạng còn chưa bị hủy đi, từ trên quảng trường nhìn, số người mất mạng dường như toàn bộ đều là người của Nhân tộc.

Hải tộc sở dĩ có thể chiếm được thế thượng phong, không phải vì nguyên nhân nào khác, mà là vì Hải tộc có sáu vị Đạo Nguyên Thánh Đế ra tay, Nhân tộc bên này chỉ có hai vị Đạo Nguyên Thánh Đế. Sáu vị Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc ngoài hai vị bị hai Đạo Nguyên Thánh Đế của Nhân tộc chặn lại, còn có một Đạo Nguyên Thánh Đế bị một người con gái áo đỏ chặn lại, mà tu vi của người con gái này không ngờ chỉ có Hóa Đạo viên mãn. Ngoài ra, ba vị Đạo Nguyên Thánh Đế còn lại của Hải Tộc đều trắng trợn giết chết những Thánh Đế dưới cấp Hóa Đạo của Nhân tộc.

Diệp Mặc tin rằng Cổ Bích Doanh không nói khoác với hắn, khi Cổ Bích Doanh rời khỏi đây, Nhân tộc chỉ có hơn mười người bị mất mạng, còn bây giờ Nhân tộc lại có hơn sáu mươi người mất mạng, hơn nữa không ngừng có Thánh Đế của Nhân tộc ngã xuống.

Xung quanh quảng trường Thần Thánh bảng, có hơn vạn người đứng xem, những người này đều là người của các tộc khác, không ai nhúng tay vào đánh nhau. Thánh Đế đánh nhau với quy mô lớn như này, nếu không phải là trên quảng trường Thần Thánh bảng xung quanh cấm chế và trận pháp mọc lên như nấm, bất cứ nơi nào đều có thể bị biến thành bã vụn rồi.

Diệp Mặc căn bản cũng không hét dừng lại, hắn liền bổ nhào về phía hiện trường đồng thời vung Tử Đao ra.

Trong ánh sáng của các loại pháp bảo, một đường đao màu tím trong nháy mắt liền cuốn trọn toàn bộ chiến trường.

Bất luận là Dục Đạo Thánh Đế của Hải tộc, hay là Hóa Đạo Thánh Đế, không ai có thể thoát được một giây dưới đường đao màu tím này của Diệp Mặc. Ba tên Đạo Nguyên Thánh Đế kia nhìn thấy Diệp Mặc chém giết Thánh Đế của Hải tộc như giết gà, lập tức liền bỏ qua không tiếp tục giết những Thánh Đế mới Chứng đạo bước thứ nhất của Nhân tộc nữa, điên cuồng xông về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc lúc này đã hoàn toàn tức giận, giới vực và thần thức vực cường đại cũng đã thi triển ra, trong nháy mắt liền cuốn ba tên Đạo Nguyên

Thánh Đế đang xông đến vào trong lĩnh vực.

Một khắc sau, Liệt Ngân thần thông và Lạc Ngân Đao Văn thần thông liên tục thi triển ra, trong lĩnh vực của hắn hình thành từng đường gợn sóng màu tím. Những Thánh Đế của Hải tộc gặp phải sóng gợn màu tím này của Diệp Mặc, không ai có thể chống cự được trong tích tắc, dường như toàn bộ đều bị Diệp Mặc giết chết.

Hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế vừa mới phóng ra pháp bảo của mình chặn lại Liệt Ngân thần thông của Diệp Mặc, liền cảm thấy trong thức hải bỗng nhiên xuất hiện hai đường vân uốn éo. Đây là dung thuật thần thông của Diệp Mặc, hắn dùng dung thuật thần thông của Thái Sơ Thần Văn đánh lén thức hải của hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế này.

Không đợi hai tên Đạo Nguyên Thánh Đế này hét ra bốn chữ Thái Sơ Thần Văn, Lạc Ngân Đao Văn của Tử Đao cũng đã cuốn tới. Hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế này chỉ trong mấy giây liền biến thành hồn quỷ dưới đường đao của Tử Đao này.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế thứ ba chạy đến kinh hoảng nhất thời chậm lại, Diệp Mặc không cho gã chút cơ hội nào, một đường Băng Không thần thông phóng ra, đồng thời lại là một đường Lạc Ngân Đao Văn.

Diệp Mặc từ khi đến quảng trường Thần Thánh bảng, đến khi giết chết hơn mười tên Thánh Đế Chứng đạo bước thứ nhất, và chém chết ba tên Đạo Nguyên Thánh Đế này, chỉ trong thời gian vài giây ngắn ngủi mà thôi.

Lúc này hai bên đánh nhau trên quảng trường Thần Thánh bảng nhìn thấy Diệp Mặc đến, Thánh Đế của Nhân tộc vốn dĩ bị áp chế lập tức tin thần phấn chấn, còn ba tên Đạo Nguyên Thánh Đế còn lại của Hải tộc lại không ngừng kinh hoảng, tên Đạo Nguyên Thánh Đế đang đánh nhau với người con gái áo đỏ kia mau chóng lớn tiếng nói:

- Diệp đan thánh dừng tay, trong này có hiểu lầm.

Người con gái áo đỏ vốn dĩ bị ép đến sắp bị giết chết, mau chóng thừa cơ nuốt một viên Thần đan khôi phục lại nguyên thần, vừa khiếp sợ nhìn Diệp Mặc.

Cô vừa mới đến quảng trường Thần Thánh bảng, quả thực không nghĩ ra Diệp đan thánh mà mọi người nói lại lợi ại như này.

Hiểu lầm? Diệp Mặc căn bản như không nghe thấy lời này, Tử Đao chẳng những không dừng lại, hơn nữa sóng gợn đao ngân màu tím trên quảng trường đánh nhau càng lúc càng dày đặc hơn, Thánh Đế của Hải tộc không ngừng bị giết chết, trong nháy mắt lại có hơn mười Thánh Đế trở thành vong hồn dưới lưỡi đao này.

Không chỉ như vậy, giới vực cường đại của hắn cũng thi triển ra, đến lôi kiếm cũng chi chít đánh ra. Tù khi thăng cấp lên Thánh Đế đến giờ, Diệp Mặc rất ít khi dùng lôi kiếm chém giết quy mô lớn như này. Nhưng hôm nay thì hắn thục sự tức giận, Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc không ngờ lại chém giết không chút kiêng kỵ Thánh Đế dưới cấp Hóa Đạo của Nhân tộc, nếu như này hắn còn không tức giận, thì hắn cũng không phải Diệp Mặc nữa.

Diệp Mặc đã là Hóa Đạo đỉnh phong, thần thức và nguyên thần thậm chí còn mạnh hơn Đạo Nguyên Thánh Đế, loại lôi kiếm này bổ xuống, những Thánh Đế của Hải tộc chết xung quanh lập tức tăng lên gấp bội. Một số Tố Đạo Thánh Đế của Hải tộc căn bản cũng không chịu được chút nào, cho dù là Dục Đạo Thánh Đế và Hoá Đạo Thánh Đế, cũng là chuyện đơn giản.

Thấy Diệp Mặc phòng ra lôi kiếm chằng chịt như này, thương vong của Hải tộc tăng lên nhiều lần, những người xem náo nhiệt lúc này mới hiểu, hóa ra Diệp đan thánh còn là một Thánh Đế lôi hệ thần thông.

Hiểu lầm? Hắn sẽ không tin là hiểu lầm gì cả, nếu là hiểu lầm, tại sao Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc này không sớm bảo dừng tay lại? Hải tộc rõ ràng là dè ép Nhân tộc mà đánh, mỗi thời mỗi khắc cũng giết chết Thánh Đế của Nhân tộc, lúc đó, sao không thấy gã nói hiểu lầm? Không chỉ vậy, đến tên Đạo Nguyên Thánh Đế này bản thân cũng lên quảng trường đánh

nhau, bây giơ nhìn thấy mình giết chết Thánh Đế của Hải tộc, lúc này mới nói là hiểu lầm, đừng có nằm mơ.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế này nhìn thấy Diệp Mặc căn bản cũng không định dừng tay, vung tay liền đánh ra một đường sáng mỹ lệ, đồng thời gọi hai tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc buông tha cho đối thủ đánh về phía Diệp Mặc.

Hai Đạo Nguyên Thánh Đế của Nhân tộc được đối thủ buông tha, bọn họ lập tức liền gia nhập vào chém giết Tố Đạo, Dục Đạo và Hóa Đạo Thánh Đế.

Đã đánh đến nước này rồi, muốn hòa giải thì tuyệt đối không được, tất cả những người có mặt trong này cũng đều giết đến đỏ mắt rồi.

Diệp Mặc nhìn thấy Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc đánh ra luồng sáng chói rọi này, liền biết gã gọi viện trợ. Diệp Mặc cũng không chặn lại, hắn lúc này chỉ biết không ngừng chém giết.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc gọi viện trợ này còn chưa đến trước mặt Diệp Mặc, Diệp Mặc liền chủ động xông đến, đồng thời thu liễm Lạc Ngân Đao Văn và sự trói buộc giới vực của mình, hoàn toàn hướng về phía tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc kia.

Sự phẫn nộ trong lòng của tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc này cũng không kém gì Diệp Mặc, khi Diệp Mặc xông đến, đồng thời quanh người gã cũng phát ra từng chấn động hơi nước. Chấn động hơi nước này phát ra ngoài, hình thành giới vực hơi nước cường đại.

Giới vực hơi nước này và giới vực của Diệp Mặc đập vào nhau, khiến hai tên Dục Đạo Thánh Đế đứng gần bị đánh ra xa.

Giới vực hơi nước cường đại không ngờ chặn lài đường đao vân uốn éo kia, mặc dù sát thế của Lạc Ngân Đao Văn đã yếu đi, nhưng một Đạo Nguyên Thánh Dế dùng giới vực của mình chặn lại Lạc Ngân Đao Văn, vẫn

khiến Diệp Mặc trong lòng có chút kinh ngạc.

Nhưng sát cơ trong lòng Diệp Mặc cường thịnh, trong nháy mắt đao văn uốn éo này bị chặn lại, năm đường lôi thương cũng đã đánh đến, năm đường lôi thương này trực tiếp đánh lên tên Đạo Nguyên Thánh Đế đang đối chiến với hắn, bốn đường lôi thương khác đánh lên hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế còn lại.

Ầm một tiếng xen lẫn với nguyên thần bạo liệt và tiếng nổ của sấm sét tản rộng trên quảng trường Thần Thánh bảng, tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc đối chiến với Diệp Mặc này lại lần nữa chặn lại một đường lôi thương của Diệp Mặc. Đồng thời gã còn có sức phóng ra Oanh Thiên Chùy của mình đập về phía Diệp Mặc.

Diệp Mặc không lùi còn tiến đến, lần này đến pháp bảo cũng vô dụng rồi, trực tiếp đánh một quyền ra. Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc nhìn thấy Diệp Mặc tức giận, không ngờ còn lấy nắm đấm đối chiến với Oanh Thiên Chùy của gã, ánh mắt liền lộ vẻ vui mừng, sát thế của Oanh Thiên Chùy lại gấp gáp hơn, trực tiếp đánh tan không gian giữa gã và Diệp Mặc, trong nháy mắt liền gặp được nắm đấm của Diệp Mặc.

Nắm đấm dưới sự phụ trợ của nguyên thần, lập tức biến thành vô cùng to lớn. Nắm đấm của Diệp Mặc đồng thời cũng bỏ qua không gian với người của Hải tộc này, không chút khoảng cách đánh lên Oanh Thiên Chùy, khơi dậy từng sóng gợn không gian.

Bùm…

Sau một tiếng nổ vang lên, Oanh Thiên Chùy này không ngờ trực tiếp chặn lại nắm đấm của Diệp Mặc, còn sát thế quyền Hư Không của Diệp Mặc vẫn không thể làm gì được.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc này sắc mặt lập tức lộ vẻ vô cùng kinh hãi, gã không ngờ nắm đấm của Diệp Mặc lại có thể đánh bay pháp bảo Thần khí của gã. Dường như trong nháy mắt này, một màng thủy

vực lại lần nữa đột nhiên xuất hiện trước nắm đấm của Diệp Mặc.

Đây là Thủy Vực thần thông, là thần thông phòng ngự cuối cùng của gã. Thủy Vực thần thông của gã còn chưa hoàn toàn thành hình, nhưng cho dù là Thần khí bình thường cũng không thể nào trong thời gian ngắn lại phá tan được Thủy Vực thần thông của gã. Đừng nhìn chỉ là thủy vực nho nhỏ, nhưng lại đại biểu cho tứ hải ngưng luyện chi thủy, đây là thần thông bảo vệ tính mạng của gã, hôm nay cũng phải lấy ra rồi.

- Ầm…

Quyền thế còn chưa bị chặn lại của Diệp Mặc trực tiếp đánh lên Thủy Vực thần thông, Thủy Vực thần thông này trong nháy mắt liền nổ tan ngay lập tức, mỗi giọt nước dường như đều như ngọn núi cực lớn bắn ra tứ phía.

Còn chưa đợi tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc này nghĩ thông Diệp Mặc làm thế nào phá vỡ Thủy Vực thần thông của gã, thì quyền thế Hư Không cũng đã đánh lên người tên Hải tộc này, khiến nửa người của tên Hải tộc này hoàn toàn bị đánh bay, tóe lên một màn máu.

- Thánh thể…

Đạo Nguyên Thánh Đế Hải tộc chỉ còn nửa thân người hồn phi phách tán, kinh hãi thốt lên, cùng đó là điên cuồng lùi về phía sau. Mặc dù Thủy Vực thần thông bị Diệp Mặc phá vỡ, gã vẫn dựa vào đường thần thông này của mình mà cứu mình một mạng.

Gã rốt cục hiểu nắm đấm của Diệp Mặc tại sao lại cường hãn như này, hóa ra tên Diệp đan thánh này không ngờ còn là Tiên nhân luyện thể đỉnh phong nhất, hơn nữa luyện thể đến cấp bậc Thánh thể chỉ nghe nói mà chưa thấy bao giờ.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2187

Hư Thị Tham Gia

Một quyền của Diệp Mặc không cần tính mạng của tên Đạo Nguyên Thánh Đế này, nhưng cũng không đuổi theo, Tử Đao lại lần nữa đánh ra, hai đường Lạc Ngân Đao Văn cuốn ngược lại. Hai tên Đạo Nguyên Thánh Đế đàng sau chạy đến của Hải Tộc, vừa thoát khỏi bốn đường lôi thương của Diệp Mặc, lại lần nữa gặp phải Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc.

Cũng may Diệp Mặc cho dù lợi hại đi nữa, lúc này cũng chỉ có thể trói buộc lại một tên Đạo Nguyên Thánh Đế trong đó. Lại là một đường ánh sáng màu máu xoẹt đến, nguyên thần vỡ vụn. tên Đạo Nguyên Thánh Đế bị Diệp Mặc trói chặt này đồng thời cũng mất mạng. Còn một tên Đạo Nguyên Thánh Đế khác khó khăn lắm mới chặn lại Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc, phòng hộ thức hải của mình, đồng thời cấp tốc lùi về sau, cũng không dám bước lên trước nữa.

Diệp Mặc cũng không đuổi theo, đường đao màu tím của Tử Đao lóe lên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, lại có mấy tên Thánh Đế dưới cấp Hóa Đạo bị Diệp Mặc giết chết. Hiện trường đánh nhau trên quảng trường Thần Thánh bảng cũng đã trở thành nghiêng về một phía, Thánh Đế Hải tộc vốn dĩ đông đúc, sau khi Diệp Mặc tham gia vào, thì lập tức giảm đi nhiều.

- Diệp đan thánh, xin dừng tay lại…

Một đường thần thức vô cùng cường đại quét đến, Diệp Mặc cảm nhận được đường thần thức này, lập tức liền biết người này là Không Hãn Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên.

Không Hãn Thánh Đế là bán bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hư Thị, hơn

nữa nói chuyện vẫn coi như khách khí. Diệp Mặc trước sau đã giết hơn trăm Thánh Đế của Hải tộc, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Dứt khoát nể mặt Không Hãn Thánh Đế, dừng lại không tiếp tục chém giết Thánh Đế của Hải tộc nữa.

Mặc dù không ra tay, Diệp Mặc cũng không nghĩ ngơi. Vừa rồi không có thời gian thu lại nhẫn trữ vật, bây giờ hắn giơ tay ra liền thu lại tất cả nhẫn trữ vật của những Thánh Đế mất mạng. Diệp Mặc thu lại nhẫn trữ vật, bên Nhân tộc chắc chắn không ai phản đối, bên Hải tộc lại càng không có ai dám phản đối.

Thánh Đế bên Nhân tộc nhìn thấy Diệp Mặc dừng tay lại, ai nấy cũng dừng lại, đồng thời giúp một số Thánh Đế vẫn còn nguyên thần khôi phục lại thân thể.

Thấy Diệp Mặc dừng tay không giết người nữa, Không Hãn Thánh Đế cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không đợi ông nói gì, lại có năm Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc dẫn theo rất nhiều Thánh Đế dưới cấp Đạo Nguyên chạy tới, những Thánh Đế Hải tộc đến sau này nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu trên quảng trường Thần Thánh bảng, lập tức mắt như muốn rơi xuống.

Mấy tên Đạo Nguyên Thánh Đế kia căn bản cũng không nghĩ ngợi gì, sát khí toàn thân tràn ngập, sát thế cường đại cho dù những người đứng ngoài quảng trường Thần Thánh bảng cũng có thể cảm nhận được. Sau đó liền phóng ra pháp bảo muốn xông về phía Diệp Mặc. Bọn họ muốn báo thù cho Thánh Đế của Hải tộc, còn những Thánh Đế đã chết của Nhân tộc, thì làm sao có thể so được với Hải tộc?

- Các vị dừng tay lại, tôi đã hỏi thăm nguyên do rồi.

Không Hãn Thánh Đế nhìn thấy mình đã kêu dừng tay, nhưng mấy tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc vẫn định ra tay, lập tức có chút không vui nói.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế Hải tộc bị Diệp Mặc đánh bay nửa người kia, cuối cùng vẫn còn một chút lý trí. Gã đã bắt đầu khôi phục lại thân thể. Bây giờ nhìn thấy đồng bọn của Hải tộc đến, mau bước tới ngăn lại:

- Bây giờ không nên ra tay.

Gã biết rõ sự đáng sợ và kinh khủng của Diệp Mặc, chẳng những có một thanh pháp bảo Tiên Thiên giết Thánh Đế như giết gà, hơn nữa còn là Tiên nhân luyện thể Thánh thể nữa. Người như này, cho dù năm Đạo Nguyên Thánh Đế đến sau kia của Hải tộc xông lên cùng một lúc, cũng rất khó có thể thắng được. Càng đừng nói gì đến bên Nhân tộc còn có hai vị Đạo Nguyên Thánh Đế và một người con gái áo đỏ cũng không thua gì Đạo Nguyên.

Nghe thấy Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc này nói, năm tên Đạo Nguyên Thánh Đế đến sau cuối cùng cũng tỉnh táo lại, bắt đầu chỉ huy những người của Hải tộc thu dọn xác những Thánh Đế của Hải tộc đã chết trên quảng trường. Đáng tiếc là, nhẫn trữ vật của những Thánh Đế Hải tộc mất mạng này sớm đã bị Diệp Mặc lấy đi hết rồi.

Những người đứng xem xung quanh quảng trường Thần Thánh bảng nhìn đến đây, đều biết Hải tộc và Nhân tộc xung đột, tạm thời chỉ là dừng lại. Nhưng Diệp đan thánh của Nhân tộc cũng quá đáng sợ. Một người trong thời gian ngắn chưa đến một tuần hương, đã giết chết hơn trăm Thánh Đế. Chính vì sự có mặt của hắn, Nhân tộc mới chuyển hoàn cảnh xấu, đè ép Hải tộc xuống.

Lúc này một gã Đạo Nguyên Thánh Đế của Hư Thị đã kiểm tra rõ ràng, mau chóng bước lên trên nói:

- Không Hãn Thánh Đế đại nhân, Hải tộc và Nhân tộc xung đột trên quảng trường Thần Thánh bảng, trong trận chiến vừa rồi, Thánh Đế của Nhân tộc bị mất mạng có sáu mươi lăm người, Thánh Đế của Hải tộc mất mạng có một trăm bốn mươi ba người, trong đó có bốn Đạo Nguyên Thánh Đế.

Không Hãn Thánh Đế cau mày nghe xong, liếc nhìn tình cảnh trước mặt, lúc này mới nói: Không Hãn Thánh Đế nói đến phần sau, ngữ khí trở nên lạnh lùng, thậm chí còn dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Diệp Mặc. Vừa nãy khi ông đến, lại nhìn thấy sự giết chóc đáng sợ của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn nhìn ra ngữ khí và biểu lộ của Không Hãn Thánh Đế rất tức giận, nhưng trên thực tế lại cực kỳ bình thản. Dường như chuyện này xảy ra hay không cũng như nhau, ông đến chỉ là đi qua mà thôi. Cho dù Không Hãn Thánh Đế thực sự muốn thế nào, Diệp Mặc cũng không để ý.

La Thanh Hà mang trọng thương cùng Vương Nam Sương đến, phía sau bọn họ còn có người con gái Hóa Đạo áo đỏ. Ấn tượng của Diệp Mặc đối với người con gái Hóa Đạo áo đỏ này cũng rất sâu, một Hóa Đạo như cô không ngờ chặn lại Đạo Nguyê Thánh Đế của Hải tộc.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc kia Diệp Mặc cũng đã đấu qua, tuyệt đối không đơn giản, hắn vốn dĩ toàn lực ra tay muốn giết chết tên Đạo Nguyên Thánh Đế này, kết quả cũng chỉ đánh bay nửa người của gã. Đối với tên Đạo Nguyên Thánh Đế này, cho dù vết thương có đáng sợ đi nữa, cũng không vấn đề gì.

Nhìn thấy Vương Nam Sương vành mắt đỏ hoe, Diệp Mặc lập tức biết Thần Nữ Thánh Môn có khi có người bị giết rồi.

- Thanh Hà, cụ thể là có chuyện gì xảy ra vậy? Khống chế vết thương của anh trước đã, sau đó nói cho tôi biết.

Diệp Mặc lấy ra một viên đan dược đưa cho La Thanh Hà, cũng không khách khí. Nhân tộc cần một thủ lĩnh, hắn trực tiếp gọi Thanh Hà, thứ nhất là quan hệ gần hơn, cái nữa là dựng tấm gương dẫn đầu. Ít nhất khiến mọi người trong lòng biết, Nhân tộc cũng không phải là một cái bánh để chia.

Diệp Mặc hỏi, đồng thời đã lấy ra mấy bình đan dược đưa cho Vương Nam Sương nói:

- Nam Sương sư tỷ, cô đi cứu chữa những người bị thương trước đi.

Vương Nam Sương cầm số đan dược mà Diệp Mặc đưa cho đi cứu người, lần này nếu không phải Diệp Mặc có mặt trong này, Nhân tộc nói không chừng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải Diệp Mặc ở trong này, Nhân tộc cũng sẽ không tụ tập đông đủ như vậy, có lẽ bị giết mấy chục người, Thánh Đế còn lại sớm đã rời đi.

- Diệp đan thánh, chuyện này do tôi gây nên.

Người con gái áo đỏ bước lên trước khom người hành lễ với Diệp Mặc xong, có chút bất an nói.

Cô trước giờ vẫn cực kỳ kiêu ngạo, đừng nói Thánh Đế bình thường của Nhân tộc, cho dù là bán bộ Hỗn Nguyên của các tộc khác, cô cũng không coi ra gì. Mặc dù bây giờ cô cũng không phải biết rất rõ thân phận của Diệp Mặc, cho dù Diệp đan thánh cô cũng từ miệng của Không Hãn Thánh Đế mà nghe đến. Nhưng cường thế của Diệp Mặc, cộng với Diệp Mặc trong nháy mắt ổn định được khí thế trận tuyến của Nhân tộc, cũng đủ khiến cô kính trọng Diệp Mặc rồi.

La Thanh Hà sau khi được Diệp Mặc cho đan dược, vết thương mau chóng khôi phục, gã không kịp sợ hãi thán phục đan dược mà Diệp Mặc đưa ra cho gã là loại Thần đan gì, liền mau chóng nói:

- Đây là Tần Tuyền Ki sư muội, cũng là một Thánh Đế trên Thần Thánh bảng của Nhân tộc. Nhưng xếp hạng của Tuyền Ki sư muội trên Thần bảng cao hơn nhiều so với tôi, xếp thứ 46.

- Xếp thứ 46 trên Thần bảng?

Diệp Mặc kinh ngạc nhìn kỹ Tần Tuyền Ki này, Tần Tuyền Ki thoạt nhìn tuổi tác cũng không hiểu, dung nhan cũng không dễ được lòng người. Nhưng vẻ mặt khí khái hào hùng nhìn một lần lại muốn nhìn lần hai, cô mặc bộ quần áo màu đỏ tôn lên vẻ anh hùng khí khái của cô. Khí tức Hóa Đạo

viên mãn, rõ ràng cô chỉ cần tiến thêm bước nữa, thì có thể tiến vào gia đoạn Đạo Nguyên Thánh Đế.

Nhưng Hóa Đạo cho dù đã là đỉnh phong Chứng đạo bước đầu tiên, vẫn là bước đầu tiên. Còn Đạo Nguyên là Thánh Đế Chứng đạo bước thứ hai, sự khác biệt của Thánh Đế Chứng đạo bước thứ hai và Thánh Đế Chứng đạo bước thứ nhất căn bản khác nhau như trời với đất. Cho dù Tần Tuyền Ki xếp thứ 46 trong Thần bảng, nhưng muốn chặn lại tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc kia trong thời gian ngắn, đoán chừng cũng có chút khó khăn. Cũng không phải ai cũng có công pháp và kỳ ngộ như hắn, có thể thấy Tần Tuyền Ki tuyệt đối không phải đơn giản đứng thứ 46 trong Thần bảng.

Tần Tuyền Ki dường như nhìn ra sự nghi ngờ của Diệp Mặc, chủ động nói:

- Tôi vì lịch lãm rèn luyện trong Tinh Không, có chút kỳ ngộ, lần này tu vi cũng tăng hơn trước kia một chút. Tôi đoán với tu vi bây giờ của tôi, chắc có thể xếp Top 10 trên Thần bảng.

Diệp Mặc nghe thấy vậy khẽ gật đầu, xếp Top 10 trong Thần bảng, mặc dù không thể nào đánh bại được Đạo Nguyên Thánh Đế, nhưng muốn chặn lại tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc kia trong thời gian ngắn, thì không phải là không thể.

- Top 10?

La Thanh Hà lại hít một hơi lạnh, gã biết rõ hơn Diệp Mặc Top 10 trong Thần bảng là thế nào, mỗi một người trong Top 10 đều là những người sáng chói, kinh tài diễm diễm.

- Trước tiên không nói những thứ này, các anh nói tình hình cụ thể cho tôi nghe trước đã.

Diệp Mặc đợi lát nữa phải cùng Hải tộc đến Hư Thị phân xử, hắn cần phải biết tình hình cũ thể của chuyện này thế nào. Mặc dù hắn biết Thánh Đế

của Nhân tộc tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ lại đi khiêu khích Hải tộc, nhưng tại sao Nhân tộc lại xung đột với Hải tộc, hắn đến bây giờ vẫn không biết.

Tần Tuyển Ki lập tức nói:

- Diệp sư huynh, một năm trước sau khi tôi đến Hư Thị có lưu lại tin tức về Đạo Quả Tháp, liền có chuyện phải rời đi, cho nên không biết chuyện Diệp sư huynh đại diện Nhân tộc tham gia đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp. Lần này tôi vừa mới quay về, liền nhận được khiêu chiến của một Hóa Đạo Thánh Đế trên Thần bảng. Tên Hóa Đạo Thánh Đế của Hải tộc đó xếp hạng cao hơn tôi, nhưng gã không biết tôi có một kỳ ngộ. Vì vậy người này cứ muốn giết chết tôi, tôi cũng không lưu tình, trực tiếp giết chết gã.

La Thanh Hà cũng đứng một bên nói:

- Hóa Đạo Thánh Đế của Hải tộc khiêu chiến với Tuyền Ki sư muội, đoán chừng là bất mãn với Nhân tộc chúng ta. Mặc dù tôi không biết vì nguyên nhân gì, nhưng đoán là rất có khả năng có liên quan đến Ma tộc. Chỉ có điều không ngờ, tên Hóa Đạo Thánh Đế muốn giết Tuyền Ki sư muội ngược lại lại bị Tuyền Ki sư muội giết chết.

Thực tế Diệp Mặc cảm thấy lần xung đột này cực kỳ kỳ quái, theo lý mà nói cho dù là xung đột, cũng là Nhân tộc và Ma tộc xung đột với nhau, không ngờ cuối cùng đánh nhau với Thánh Đế Nhân tộc lại là Hải tộc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2188

Cứ Thế Hòa Giải

Nhưng trong lòng Diệp Mặc cũng đã hiểu ra chút ý, lúc trước trong đại hội chia suất vào Đạo Quả Tháp, Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc muốn khieu chiến hắn, chỉ có điều vì lời uy hiếp cuối cùng của hắn, Hải tộc không biết nguyên nhân gì, ngược lại không khiêu chiến nữa. Bây giờ Thánh Đế Thần bảng của Hải tộc khiêu chiến Tần Tuyền Ki, rõ ràng chính là muốn giết Tần Tuyền Ki, khiến Nhân tộc hạ mã uy, hoặc là khiến hắn hạ mã uy.

Trên đài khiêu chiến Thần Thánh bảng bị giết, bất cứ ai cũng không thể nào bới móc trả thù, lúc trước Củng Hạng sở dĩ dám kiếm cớ đối phó với La Thanh Hà, đó là vì Nhân tộc quá yếu, căn bản không có người dẫn đầu. Bây giờ Nhân tộc có Diệp Mặc dẫn đầu rồi, muốn giết người của Nhân tộc, thì phải có lý do chính đáng.

- Sau này có phải Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc ra tay không?

Diệp Mặc hỏi.

Tần Tuyền Ki chủ động trả lời:

- Không trực tiếp ra tay, nhưng có một Đạo Nguyên Thánh Đế cực kỳ tức giận, gã nói khi tôi đánh nhau không ngờ không biết xấu hổ lại đi đánh lén, hơn nữa còn uy hiếp, Hải tộc sẽ không bỏ qua như vậy. Tôi biết thế lực của Hải tộc lớn, cố kìm chế không biện luận gì với tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc kia. Lúc đó có một Dục Đạo Thánh Đế khác của Nhân tộc đứng một bên nhìn không thuận mắt, nói giúp tôi một câu, nói là Hải tộc chủ động khiêu chiến. Bây giờ thua rồi, Đạo Nguyên Thánh Đế liền ra, đó mới đúng là không biết xấu hổ.

La Thanh Hà thấy Diệp Mặc nhìn về phía gã, vội bổ sung thêm:

- Dục Đạo Thánh Đế kia chính là Thánh Đế Duyệt Hòa của Thần Nữ Thánh Môn, Duyệt Hòa Thánh Đế sau khi nói giúp Tần Tuyền Ki một câu, thì tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc kia liền giận tím mặt, không ngờ lập tức ra tay giết chết Duyệt Hòa Thánh Đế.

Ngữ khí của Tần Tuyền Ki có chút hạ giọng nói:

- Tôi nhìn thấy có người nói thay cho tôi mà bị giết, lập tức ra tay với tên Đạo Nguyên Thánh Đế kia, nhưng không ngờ, cái này đã sớm nằm trong dự tính của người khác rồi. Tên Đạo Nguyên Thánh Đế đó nhìn như tức giận giết Duyệt Hòa Thánh Đế, nhưng thực ra là gã đợi tôi ra tay.

- Trên thực tế, cho dù Tuyền Ki sư muội không ra tay, thì Nam Sương sư muội cũng xông đến động thủ.

La Thanh Hà đứng một bên thở dài bổ sung thêm.

Diệp Mặc cũng không cảm thấy kỳ quái, Thánh Đế của Thần Nữ Thánh Môn bị giết trong này, Vương Nam Sương xông lên động thủ cũng là chuyện bình thường, hắn thoáng nghĩ liền hiểu, lập tức lại hỏi:

- Có phải nhìn thấy bên này động thủ, sau đó người hai bên càng lúc càng nhiều, cuối cùng hình thành trận chiến như này không?

- Đúng vậy.

La Thanh Hà và Tần Tuyền Ki đều gật đầu đáp lại.

Thấy Vương Nam Sương lúc này đi đến, Diệp Mặc lập tức nói:

- Thanh Hà, anh và Tuyền Ki và cả Nam Sương cùng tôi đến khác điện Hư Thị một chuyến.

- Diệp đan thánh, tôi cùng đi với anh.

Người nói câu này là một Đạo Nguyên Thánh Đế, Đạo Nguyên Thánh Đế này mặc dù Diệp Mặc không quen, nhưng lại biết y. Lúc khi hắn mới đến, hai vị Đạo Nguyên Thánh Đế của Nhân tộc chính là có người này trong đó, còn một người nữa là của Đại Nhật Thần Sơn.

Đạo Nguyên Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn kia dường như biết Diệp Mặc có phản cảm với y, nên cũng không có hứng đi đến.

La Thanh Hà vội vàng nói:

- Diệp sư huynh, đây là Thánh Đế của Nhân tộc trước giờ vẫn ở trong Hư Thị Tư Phong tiền bối, những người ở Hư Thị như chúng tôi, nhiều lần được Tư Phong tiền bối chiếu cố.

La Thanh Hà cũng đổi cách xưng hô với Diệp Mặc, trong ngữ khí rất tôn kính Tư Phong kia.

- Được, vậy bốn người các anh đi cùng tôi.

Nói xong, Diệp Mặc lại gọi Đổng Yến và Tiên Vu Học đến, bảo bọn ọ gom giúp thi thể của Nhân tộc trên quảng trường lại, đợi hắn xong chuyện sẽ đến phân phối. Vì chuyện này xảy ra, lúc này những Tiên nhân của Nhân tộc chạy đến quảng trường Thần Thánh bảng càng lúc càng nhiều hơn.

- Diệp đan thánh, tôi đến chậm rồi, đợi tôi một cút.

Áo Hách mang theo một đường độn quang hạ xuống trước mặt Diệp Mặc trên quảng trường, kiểu đại chiến như này không ngờ lại thiếu đi gã, nếu gã có thể giúp Nhân tộc trong cuộc đại chiến này giết chế lượng lớn Thánh Đế Hải tộc, thì Diệp Mặc chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích.

Gã cũng không nghĩ đến nếu gã chém giết Hải tộc rồi, sẽ dẫn đến hậu quả đáng sợ là gì.

Diệp Mặc vốn dĩ không định dẫn Áo Hách qua đó, nhưng hắn nhìn thấy Áo Hách cũng đã đến rồi, lại đổi chủ ý.

…

Khách điện Hư Thị vốn dĩ là nơi tiếp khác quan trọng nhất của Hư Thị, bình thường chỉ có đại năng các tộc sau khi đến Hư Thị, mới có thể nhận được cường giả bán bộ Hỗn Nguyên của Hư Thị tiếp đón.

Hôm nay đại điện của Hư Thị lài thành nơi hòa giải tranh chấp giữa Nhân tộc và Hải tộc, mặc dù mọi người đều biết, chuyện như này xảy ra rồi, tuyệt đối không phải muốn hòa giải là có thể hòa giải được. Nhưng nếu mọi người đều trong Hư Thị, Hư Thị vẫn cần phải đứng ra nói chuyện, ít nhất không để trận đánh nhau quy mô lớn như này lại xảy ra lần nữa trong Hư Thị.

Quảng trường Thần Thánh bảng của Hư Thị có các loại trận pháp cấm chế mọc lên như nấm, hơn nữa đều là trận pháp cấm chế do các đại năng đỉnh cấp bố trí ra. Cho nên cho dù có nhiều Thánh Đế như này đánh nhau trên quảng trường Thần Thánh bảng, cũng không khiến quảng trường Thần Thánh bảng có chút hư hỏng nào. Một khi những người này đổi sang một chỗ khác đánh nhau, cho dù đánh đổ toàn bộ Hư Thị, cũng không phải là chuyện không thể nào.

Khi năm người Diệp Mặc đến, trong đại sảnh trong khách điện Hư Thị cũng đã có hơn chục Thánh Đế đang ngồi chờ. Ngoài Không Hãn Thánh Đế và năm Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc ra, còn có sáu người của các tộc khác.

Diệp Mặc phát hiện tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc bị hắn đánh bay nửa người không ngờ đã khôi phục lại thân thể, mặc dù khí tức trên người vẫn có chút bất ổn, nhưng rõ ràng đang trong quá trình khôi phục. Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, xem ra đồ tốt của Hải tộc đúng là không ít.

Không Hãn Thánh Đế đợi năm người Diệp Mặc ngồi xuống rồi, lúc này mới trầm giọng nói:

- Chuyện như này xảy ra trong Hư Thị, có ảnh hưởng rất lớn đối với Hư

Thị chúng tôi. Tôi mời năm vị Tiên hữu đứng ngoài quảng trường Thần Thánh bảng quan sát này đến, cũng là hi vọng mọi người có thể nói rõ chuyện này, không nên phát sinh những chuyện tương tự nữa.

La Thanh Hà thấy Diệp Mặc nhìn mình một cái, lập tức đứng dậy ôm quyền nói:

- Không Hãn Thánh Đế đại nhân, các vị Tiên hữu, mặc dù mọi người đều biết nguyên nhân của chuyện này, tôi vẫn phải nói lại lần nữa…

La Thanh Hà không thêm mắm thêm muối nói đầu đuôi sự việc ra một lần, lúc này mới ngồi xuống.

Đối với những lời này của La Thanh Hà, không có ai có ý kiến gì. Cho dù là Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc, cũng không có ý kiến gì. Đừng nói chuyện này có nhiều người chúng kiến như này, cho dù không có ai nhìn thấy, thì quảng trường Thần Thánh bảng cũng có trận pháp quan sát cực lớn.

Mặc dù như vậy, Không Hãn Thánh Đế đợi La Thanh Hà ngồi xuống rồi, vẫn hỏi:

- Hải tộc có ý kiến gì với lời thuật lại của Nhân tộc không?

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải tộc bị Diệp Mặc đánh bay nửa người, bây giờ đã khôi phục lại kia đứng dậy nói:

- Không Hãn Thánh Đế đại nhân, chuyện đúng là như vậy, nhưng khi Diệp đan thánh đến, tôi cũng đã kêu dừng tay rồi. Nhưng Diệp đan thánh vẫn điên cuồng chém giết, tôi hi vọng Diệp đan thánh có thể giải thích một chút về những chuyện bản thân đã làm với Hải tộc chúng tôi. Hải tộc chúng tôi sừng sửng vọ số năm, nếu như không được giải thích về chuyện này, thì Hải tộc chúng tôi tuyệt đối không bỏ qua đâu.

Rõ ràng là Hải tộc vô lý, chỉ có điều Hải tộc ỷ cường thế, nên mới dám nói những lời vô lễ như này. Không Hãn Thánh Đế trong lòng cười khẩy, ông mới là người sẽ không quản mâu thuẫn giữa Hải tộc và Nhân tộc. Cho

dù là quản, tu vi của ông cũng không quản nổi. Cái mà ông để ý chính là, Hư Thị trong thời gian này, Hải tộc và Nhân tộc đừng tiếp tục gây chuyện nữa.

Đồng thời trong lòng ông cũng bất mãn với Diệp Mặc, trước khi Nhân tộc chưa xuất hiện người dẫn đầu, Thánh Đế của Nhân tộc đều là cụp đuôi lại, cho dù bị ức hiếp, cũng không có ai dám đánh nhau với đại tộc với quy mô lớn như này. Lần này Nhân tộc sở dĩ dám làm như vậy, tuyệt đối liên quan đến Diệp Mặc không thể tách rời.

Cho nên biết rõ tên Đạo Nguyên Thánh Đế này già mồm át lẽ phải, Không Hãn Thánh Đế vẫn nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp đan thánh anh đại diện cho Nhân tộc, có suy nghĩ về những gì mà Thao Phủ tiên hữu của Hải tộc nói không?

Diệp Mặc bình thản nói:

- Ồ, tôi thực sự không chú ý lắm đến chuyện Thao Phủ bảo dừng tay. Nhưng tôi thấy kỳ lại là, bản thân Thao Phủ cũng lên quảng trường đánh nhau, anh ta nếu như muốn gọi dừng tay lại, tại sao bản thân vẫn còn đánh nhau với một Hóa Đạo Thánh Đế của Nhân tộc chứ? Là tu vi của anh ta chưa đủ, bị Hóa Đạo Thánh Đế của Nhân tộc tôi áp chế lại, hay là anh ta muốn dừng tay lại chỉ là Nhân tộc tôi, chứ không phải là Hải tộc?

- Nếu là lời như này thì tôi hiểu, hóa ra anh ta yêu cầu Nhân tộc tôi giơ tay lên cho Hải tộc giết chết từng người một à. Nếu như thêm một trận nữa, thôi nghe thấy rồi, có lẽ tôi sẽ làm theo những gì Thao Phủ nói, hơn nữa cũng yêu cầu người của Nhân tộc đứng yên, để cho Hải tộc giết hết sạch mới thôi.

Tần Tuyền Ki cũng không hiểu rõ Diệp Mặc, bây giờ cô nghe thấy Diệp Mặc nói thú vị, suýt chút nữa không nhịn được mà cười lên.

Sắc mặt Thao Phủ vô cùng âm trầm, cũng không tiếp lời Diệp Mặc.

Cũng giống như vừa nghe thấy Thao Phủ nói, Không Hãn Thánh Đế

giống như căn bản không nghe ra lời mỉa mai trong lời nói của Diệp Mặc, ngược lại gật đầu nói:

- Nếu hai bên vì hiểu lầm mà như này, thì hai bên tỏ thái độ đi.

Thao Phủ đứng lên nói:

- Hải tộc tôi cũng là một đại tộc, không muốn tạo nên cảnh máu chảy thành sông. Chỉ cần Diệp đan thánh tự phế tu vi, chuyện này coi như xong.

Tất cả mọi người đều biết rõ, lời này của Thao Phủ là có ý gì, Nhân tộc bây giờ có người dẫn đầu là Diệp Mặc. Một khi Diệp Mặc tự phế tu vi của mình, thì Nhân tộc cũng không còn người mà trông cậy vào nữa, dù bản thân Diệp Mặc cũng có kết cục vô cùng bi thảm. Lời này của Thao Phủ thực tế chính là muốn Nhân tộc trong Hư Thị bị diệt vong, chỉ có điều trước đó phải giết chết Diệp Mặc mà thôi.

Không Hãn Thánh Đế đợi Thao Phủ nói xong, liền ôn tồn nói:

- Diệp đan thánh có yêu cầu gì với Thao Phủ tiên hữu không?

Diệp Mặc từ từ đứng lên nói:

- Yêu cầu của Thao Phủ rất có đạo lý, đợi một năm nào đó tâm trạng của tôi đột nhiên không tốt, nói không chừng tôi sẽ nhớ ra chuyện này.

Không Hãn Thánh Đế không ngờ cũng gật gật đầu, không chút nào cảm thấy Diệp Mặc nói có vấn đề, ngược lại tiếp tục nói:

- Diệp đan thánh bản thân có yêu cầu gì không?

Diệp Mặc mỉm cười:

- Tôi là người rất dễ nói chuyện, lúc này cũng không dám đưa ra yêu cầu gì. Sau này tâm trạng của tôi không tốt đột nhiên nhớ đến chuyện này, tôi sẽ đến Hải tộc đá cho mấy phát.

Không Hãn Thánh Đế lại nhìn Thao Phủ hỏi:

- Yêu cầu của Diệp đan thánh, Thao Phủ Thánh Đế cảm thấy thế nào?

- Rất được.

Thao Phủ cố kìm nén sự phẫn nộ nói, một Hóa Đạo của Nhân tộc phách lối như này, cũng là lần đầu tiên gã nhìn thấy.

Không Hãn Thánh Đế nghe xong không ngờ lại cười đứng dậy nói:

- Được, chuyện này mọi người cũng rất lý trí, đều đồng ý yêu cầu của đối phương, coi như giải quyết ổn thỏa hết rồi, hi vọng hai bên sau này đừng làm những chuyện như này trong Hư Thị nữa, đồng thời hai bên đánh nhau trong Hư Thị mỗi bên phải bỏ ra một tỉ Thần tinh, coi như tiền bồi thường trận pháp cấm chế bị phá hoại trên quảng trường Thần Thánh bảng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2189

Điều Kiện Để Tu Sửa Thánh Đạo Tàn Giới

Sau khi Diệp Mặc đi ra khỏi điện tiếp khách của Hư Thị thì trong lòng cũng có chút im lặng vì thái độ ba phải của Không Hãn Thánh Đế khá là ba phải. Nhưng với y mà nói thì cũng đúng thôi. Chỉ cần Nhân tộc và Hải tộc không tiếp tục khai chiến với nhau tại Hư Thị là được rồi. Đối với việc song phương có thực sự hòa giải hay không thì không phải là điều mà Không Hãn Thánh Đế muốn quan tâm tới.

- Diệp Mặc, hi vọng Thánh Đạo Tàn Giới có thể bảo trụ được cho ngươi, nếu không thì dù là ngươi có trở lại Thánh Đạo Tàn Giới thì Hải tộc ta cũng sẽ tìm tới. Đừng khiến cho cái Thánh Đạo Tàn Giới nho nhỏ đó càng thêm tàn phá nữa.

Thao Phủ cùng mấy tên Đạo Nguyên Thánh Đế khác của Hải tộc vẫn đứng chờ ở trước cửa điện tiếp khách, dường như chính là vì muốn nói mấy lời uy hiếp này với Diệp Mặc.

Lần này căn bản là không ngờ Diệp Mặc nói chuyện, thì Áo Hách đã khinh thường nói:

- Rất tốt, hoan nghênh ngươi tới. Tới một tên ta giết một tên, tới hai tên thì giết một đôi.

Thao Phủ nghe được lời Áo Hách nói thì liền nhíu mày:

- Việc này liên quan gì tới Nghiễm Nguyên Cung của ngươi? Áo Hách ngươi có biết hậu quả của lời nói vừa rồi hay không? Chẳng lẽ Nghiễm Nguyên Cung của ngươi muốn đối nghịch với Hải tộc của chúng ta?

Áo Hách khinh thường:

- Đối nghịch với Hải tộc các ngươi? Thao Phủ ngươi có thể đại biểu cho toàn bộ Hải tộc sao? Đừng có tự đề cao mình như thế. Ta đây có thể đại biểu cho cung chủ của ta giết chết ngươi, còn ngươi dám đại biểu cho Hải tộc tuyên bố khai chiến với Nghiễm Nguyên Cung hay không?

Thao Phủ tức đến xanh cả mặt, nhưng cũng không nói được nửa chữ, liền xoay người bỏ đi.

Diệp Mặc chậm rãi nói:

- Hải tộc tìm tới Thánh Đạo Tàn Giới sao? Vậy ngươi tuyệt đối đừng để cho ta thất vọng. Nếu như Hải tộc đi quá í người, vậy thì đừng trách ta đi tới Hải tộc dạo chơi một chuyến.

Đi Hải tộc một chuyến thì đương nhiên là không phải để đi du ngoạn rồi. Nếu Hải tộc đã dám tới Thánh Đạo Tàn Giới để chém giết, thì tương lai Diệp Mặc cũng sẽ tới tận Hải tộc để đòi nợ. Lúc trước hắn luôn có chút cảm giác không ổn, nhưng vẫn nghĩ rằng đó là khả năng sẽ xung đột cùng với Ma tộc, nhưng không ngờ lại là Hải tộc.

Đối với uy hiếp của Hải tộc, thì Diệp Mặc quả thật không thèm để ý. Hắn nghe nói rằng Hải tộc cũng chỉ có một tên Hỗn Nguyên Thánh Đế mà thôi. Hơn nữa cũng đã không biết bao lâu không xuất thế rồi. Cho dù là cha của Quyết Vô Ngân không có cách nào trở lại Thánh Đạo Tàn Giới, thì đến lúc đó hắn trợ giúp Nghiễm Nguyên Cung luyện đan một chút thì liền có thể để cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung ra mặt đối phó tới Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải tộc rồi.

Về phần đối thủ tu vi dưới Hỗn Nguyên thì Diệp Mặc thật sự không hề sợ. Chỉ cần hắn tấn cấp lên Đạo Nguyên thì có nhiều hơn nữa Hải tộc tới công kích Thánh Đạo Tàn Giới hắn cũng không hề sợ.

Trong lòng Thao Phủ đang rất bức bối. Y biết rõ Nhân tộc không có Hỗn

Nguyên Thánh Đế, nhưng cung chủ Nghiễm Nguyên Cung lại là một Hỗn Nguyên Thánh Đế hàng thật giá thật. Chẳng những là Hỗn Nguyên Thánh Đế, mà còn là một trong những Hỗn Nguyên Thánh Đế nổi danh nữa. Một khi chọc giận cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung, vậy thì lời uy hiếp vừa rồi của y chẳng khác nào vô dụng cả.

Một khi cung chủ Nghiễm Nguyên Cung ra mặt, thì ngay cả Hải tộc cũng phải suy xét cẩn thận. Hải tộc có thể trở thành một đại tộc, cũng là vì có một cây Định Hải Thần Châm (Tưởng cái này bị con khỉ họ Tôn cướp rồi @@) và một vị Hỗn Nguyên Thánh Đế. Nếu như Hỗn Nguyên Thánh Đế xảy ra chuyện, thì lúc đó Hải tộc cái gì cũng không còn.

…

Mấy người Diệp Mặc lại lần nữa trở lại quảng trường Thần Thánh bảng, lúc này đã có gần vạn người của Nhân tộc đứng đợi hắn rồi.

Khi thấy Diệp Mặc tới, thì tất cả đều dừng việc nghị luận bàn tán lại. Ở Hư Thị này, Diệp Mặc chính là nồng cốt của Nhân tộc bọn họ, chính là lòng tin cho họ tại Hư Thị này.

Diệp Mặc lúc này liền bay lên rồi liên tục đánh xuống mấy đạo trận pháp cấm chế, đem toàn bộ phạm vi nơi này cách biệt với không gian bên ngoài, sau đó mới lên tiếng:

- Vừa rồi trong trận chiến ấy, tuy rằng Nhân tộc của chúng ta đã ngã xuống hơn mười Thánh Đế, bất quá hiện giờ Nhân tộc chúng ta tại Hư Thị đã đoàn kết một lòng, cho nên cũng không hề bị mất mặt. Một trận chiến này, chúng ta còn thu được chiến lợi phẩm là hơn một trăm chiếc nhẫn trữ vật, một ít Tiểu thế giới và rất nhiều tài nguyên tu luyện nữa. Những tài nguyên tu luyện này tôi sẽ để cho La Thanh Hà phân phát cho mọi người, coi như là để đền bù tổn thất cho mọi người.

- Diệp Đan Thánh, đại bộ phận Thánh Đế của Hải tộc ngã xuống đều là do ngài giết, cho nên những tài nguyên đó chúng tôi không thể nhận được.

Lập tức có người đứng ra nói.

Đã có người đưa ra ý kiến, thì càng lúc càng có nhiều người đứng lên đồng ý với ý kiến đó.

Tư Phong cũng đứng ra rồi nói:

- Diệp Đan Thánh, những chiếc nhẫn trữ vật đó xác thực đều là chiến lợi phẩm của anh, hơn nữa nếu như không phải là có anh ra mặt, thì trong trận hỗn chiến lần này chỉ cần là Thánh Đế tham chiến, chắc chắn sẽ không có mấy người có thể sống sót.

Tư Phong nói lời này ngược lại là không sai. Khi Không Hãn Thánh Đế đứng ra ngăn cản trận đại chiến, thì là lúc mà Hải tộc đang đứng ở thế yếu. Nếu như vẫn là Nhân tộc ở thế yếu như trước, thì Không Hãn Thánh Đế có đứng ra ngăn cản kịp thời hay không? Điều này không có ai biết được.

Một tên Hóa Đạo Thánh Đế đỉnh đứng ra hành lễ với Diệp Mặc, sau đó nói:

- Diệp Đan Thánh, lần này Nhân tộc chúng ta tại Hư Thị có thể đứng đây nói chuyện, hoàn toàn là vì có Diệp Đan Thánh đứng ra. Nếu không thì chúng ta còn không có tư cách để đứng ở chỗ này nói nửa câu nào cả. Diệp Đan Thánh đã vô tư lấy ra ba mươi suất tiến vào Đạo Quả Tháp phân cho mọi người, bản thân tôi cũng vinh hạnh nhận được một suất. Đối với chúng tôi, những Nhân tộc trường kỳ sinh sống tại Hư Thị này mà nói, thì không có người lãnh đạo, mới thực sự là điều đáng sợ nhất. Chúng tôi thỉnh cầu Diệp Đan Thánh đứng ra với tư cách là người lãnh đạo, đồng thời xin Diệp Đan Thánh nói cho chúng tôi biết còn có yêu cầu gì khi tiến vào Đạo Quả Tháp hay không?

Tên Hóa Đạo này cũng không hề nói gì tới chuyện những chiến lợi phẩm kia, nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được. Nhân tộc bây giờ ở Hư Thị đã có địa vị nhất định. Nhưng cái địa vị này đều là do Diệp Mặc mang tới, cho nên những chiến lợi phẩm kia mà bọn họ còn có ý muốn, thì quả thật

là hơi quá đáng rồi.

Diệp Mặc cũng hiểu được ý của tên Hoá Đạo Thánh Đế kia. Hắn lại trầm ngâm một hồi. Vốn ý của hắn là sau khi tất cả Hóa Đạo Thánh Đế tiến vào Đạo Quả Tháp, và sau khi nhận được Đạo quả trong Đạo Quả Tháp thì đều sẽ phải lấy ra một phần giao cho những người còn lại. Phương pháp xử lý sẽ là do hắn đến để luyện đan. Đồng thời mỗi người tiến vào Đạo Quả Tháp cũng đều phải giao nộp một số lượng Thần tinh nhất định.

Nhưng sau khi trải qua trận hỗn chiến vừa rồi, thì chủ ý của Diệp Mặc đã thay đổi, hoặc có thể nói là tâm tình của hắn đã thay đổi. Trước đó hắn muốn thu lại một phần Đạo quả, còn thu cả Thần tinh, chủ yếu vẫn là vì tư lợi của mình. Nhưng hiện giờ thì hắn cảm thấy mình nên vì Nhân tộc mà suy nghĩ một chút. Nhân tộc tại Hư Thị hoặc là tại một cái giao diện nào thì đều chỉ có địa vị thấp đến mức không thể thấp hơn nữa rồi. Liệu có biện pháp nào tốt để có thể cải thiện lại loại tình huống này của Nhân tộc đây.

- Diệp sư huynh, Thánh Đạo Giới đã bị tàn phá, cho dù là lần này Diệp sư huynh giúp đỡ Nhân tộc, nhưng sau này thì sao? Lần sau liệu có ai chịu ra mặt cho Nhân tộc nữa? Tôi cảm thấy rằng Nhân tộc chúng ta phải tập hợp lại, khi đó thì mới có thể chống lại các tộc khác.

La Thanh Hà vẫn luôn sinh sống tại Hư Thị, cho nên biết rõ tình hình của Nhân tộc, càng hiểu được rằng hiện tại Nhân tộc cần nhất là cái gì.

Đó chính là sự ngưng tụ, nhưng trước tới nay vẫn không hề có người dẫn đầu. Hiện tại Diệp Mặc đã xuất hiện, hơn nữa còn nhận được sự tán thành của tất cả mọi người, cho nên chỉ có Diệp Mặc đứng ra thì mới có thể thực hiện được.

Diệp Mặc hiểu được ý của La Thanh Hà. Nếu như không phải là Thánh Đạo Giới đã bị tàn phá quá mức, thì hắn cũng có ý định thành lập một cái tông môn tại đó, sau này cần gì phải trở lại Tiên Giới nhiều nữa?

Diệp Mặc thở dài:

- Đáng tiếc chính là Thánh Đạo Giới đã bị tàn phá quá mức, không có cách nào tu sửa cả. Nếu không tôi đã đề nghị mọi người trở lại Thánh Đạo Giới rồi, cũng không phải chịu cái cảnh có nhà mà không thể về này nữa.

Thánh Đạo Giới đã bị tàn phá nặng nề, vậy thì muốn cho những Thánh Đế này trở về, thì lấy đâu ra tài nguyên tu luyện cho họ? Những Thánh Đế Nhân tộc đó sở dĩ rời khỏi Thánh Đạo Tàn Giới, cuối cùng cũng chỉ là vì Thánh Đạo Tàn Giới đã không còn đầy đủ tài nguyên nữa. Ở lại trong Thánh Đạo Tàn Giới đấy thì chẳng khác nào sinh tồn trong khe đá cả.

Lúc này bỗng nhiên Tần Tuyền Ki lại đi tới trước người Diệp Mặc rồi khom người nói:

- Diệp sư huynh, Thánh Đạo Tàn Giới cũng không phải là không thể tu sửa được.

Lời nói của Tần Tuyền Ki chẳng những khiến cho Diệp Mặc chấn kinh, mà ngay cả những người bên cạnh hắn đều chấn kinh nhìn về phía Tần Tuyền Ki. Thánh Đạo Tàn Giới là giao diện cấp cao nhất, nghe nói rằng lúc trước có rất nhiều Hỗn Nguyê Thánh Đế hỗn chiến, cho nên mới khiến cho Thánh Đạo Giới bị tàn phá như vậy. Hiện tại Tần Tuyền Ki nói rằng còn có thể tu sửa thì sao mọi người có thể không chấ kinh cho được? Tu sửa cho Thánh Đạo Tàn Giới sao có thể dễ như lời nói ra được?

La Thanh Hà vội nói:

- Tuyền Ki sư muội, Thánh Đạo Tàn Giới làm thế nào có thể tu sửa được? Cô mau nói đi. Chỉ cần La Thanh Hà tôi có thể xuất ra chút ít khí lực nào, thì nhất định sẽ dốc ra hết ngần ấy.

Tần Tuyền Ki bình thản nói:

- Năm đó Hỗn Nguyên Thánh Đế của các Giới vì tranh đoạt Cây Hỗn Độn mà biến Thánh Đạo Giới trở thành chiến trường. Kết quả là khiế cho Thánh Đạo Giới bị tàn phá thành từng mảnh. Về sau tôi ngẫu nhiên mới biết

chuyện này chỉ sợ không phải chỉ là vì tranh đoạt Cây Hỗn Độn.

Thần sắc Diệp Mặc lúc này cũng trở nên ngưng trọng. Hắn nhìn Tần Tuyền Ki rồi nói:

- Hãy đem sự tình mà cô biết nói ra nghe một chút đi.

- Vâng.

Tần Tuyền Ki nói:

- Lúc trước Hỗn Nguyên Thánh Đế của các tộc mượn việc tranh đoạt Cây Hỗn Độn để biến Thánh Đạo Giới trở thành chiến trường. Lúc ấy vài vị Hỗn Nguyên Thánh Đế của Thánh Đạo Giới vốn đã bất hòa với nhau cho nên càng không có ai để ý sâu xa tới chuyện này. Cây Hỗn Độn ở trước mặt, thì những chuyện khác căn bản không đáng là gì cả. Kết quả là càng lúc càng có nhiều Hỗn Nguyên Thánh Đế tiến vào Thánh Đạo Giới, khiến cho thời gian sau Thánh Đạo Giới bị tàn phá thành từng mảnh. Lúc này thì mấy vị Hỗn Nguyên Thánh Đế của Nhân tộc mới tỉnh ngộ ra, nhưng đã quá muộn mất rồi. Nghe nói lúc ấy vẫn còn có năm người Hỗn Nguyên Thánh Đế của Thánh Đạo Giới, nhưng năm vị Hỗn Nguyên Thánh Đế này lại bị những Hỗn Nguyên Thánh Đế của các tộc khác liên thủ truy sát. Cuối cùng có người nào chạy thoát hay không cũng không biết. Bất quá dưới sự liên thủ của Hỗn Nguyên Thánh Đế, thì cho dù là chạy thoát được cũng sẽ tổn hại nặng nề đối với căn cơ tu luyện, cuối cùng thì tất cả cũng đều sẽ bị phá hủy.

- Vậy những Hỗn Nguyên Thánh Đế của các tộc khác thì sao?

La Thanh Hà hỏi.

- Hầu hết Hỗn Nguyên Thánh Đế của tất cả các tộc đều là nguyên khí đại thương, cũng có vài người đã ngã xuống. Cho nên hiện tại có rất ít Hỗn Nguyên Thánh Đế xuất thế, bởi vì họ không bận hoàn thiện thế giới của mình, thì vẫn còn đang chăm chú vào việc chữa trị thương thế.

Tần Tuyền Ki dường như hiểu rất rõ đối với chuyện này.

Diệp Mặc chậm rãi nói:

- Trước tiên mặc kệ việc sống chết của những Hỗn Nguyên Thánh Đế. Cô nói một chút xem làm thế nào để tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới.

Tần Tuyền Ki thận trọng gật đầu:

- Tin tức tôi có được là Thánh Đạo Tàn Giới đã bị tàn phá. Muốn khôi phục lại bộ dạng của Thánh Đạo Giới trước kia, thì chỉ có thể sử dụng Thế Giới Sơn luyện chế trở thành huyết mạch của Thánh Đạo Giới, sau đó lại dùng Cây Thế Giới với tư cách là sinh cơ của Thánh Đạo Giới. Chỉ có như vậy thì Thánh Đạo Tàn Giới mới có thể khôi phục lại hoàn toàn.

- Cây Thế Giới chẳng phải là Cây Hỗn Độn sao?

La Thanh Hà khiếp sợ thốt lên. Sau khi nói xong thì lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Thánh Đạo Tàn Giới năm đó cũng chính là vì Cây Hỗn Độn mới bị đánh phá tàn tạ như ngày nay. Nếu như không có Cây Hỗn Độn, thì sao Thánh Đạo Giới có thể trở thành cái dạng này được. Mà Thế Giới Sơn thì bọn họ càng là chỉ từng được nghe nói qua, chứ chưa từng có ai gặp qua cả.

Tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc. Căn cứ vào lời nói của Tần Tuyền Ki thì đồng nghĩa với việc Thánh Đạo Tàn Giới vĩnh viễn không thể tu sửa lại rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2190

Thánh Đạo Tông

Diệp Mặc trong lòng lại vô cùng chấn động, Cây Hỗn Độn ở ngay trong Tử Phủ của hắn, hơn nữa Thế Giới Sơn hắn cũng đã gặo qua. Hiện tại ở bên trong Thế Giới Trang Vàng của hắn, vẫn còn một khối Thế Giới Thạch nhỏ. Thế nhưng nếu như Thế Giới Sơn mà hắn thấy chính là Thế Giới Sơn mà Tần Tuyền Ki nói, vậy thì làm sao có thể xuất hiện trong Vẫn Chân Điện? Vẫn Chân Điện có thể chỉ là một cái pháp bảo tiên thiên của Chân Thánh Đế mà thôi.

Cho dù đó là Thế Giới Sơn, Diệp Mặc cũng không tin Thế Giới Sơn đó có thể luyện chế thành huyết mạch của Thánh Đạo Giới. Cái Thế Giới Sơn kia xác thực là khổng lồ không gì sánh được, thế nhưng Thánh Đạo Giới càng vô biên vô hạn, được xưng là giới vực lớn nhất trong không gian vũ trụ. Hơn nữa, trước đây Thế Giới Sơn kia đã bay đi, rốt cuộc bay đến nơi nào, không có ai biết.

Tần Tuyền Ki lại căn bản không có lưu ý tới mọi người chấn động, mà nói tiếp rằng:

- Đây chỉ là hai điều kiện để tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới mà thôi, mà một điều kiện quan trọng nhất để tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới là tìm được Bất Hủ Thánh Đế.

- Bất Hủ Thánh Đế?

Những người bên cạnh đều kinh ngạc nghi hoặc nhìn Tần Tuyền Ki, trong vũ trụ tinh không, người chân chính có thể bất diệt cũng chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Đế. Cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Đế, có thể thật sự bất diệt

hay không, cũng không người nào biết được. Bất Hủ Thánh Đế, cái danh hiệu này thật sự là quá mức ngạo mạn, ai có lá gan dám tự xưng danh hiệu Thánh của mình là Bất Hủ?

Diệp Mặc trong lòng càng kinh ngạc, nếu như không phải Tần Tuyền Ki nói tới danh hiệu Bất Hủ Thánh Đế, hắn cũng đã quên mình chính là Bất Hủ Thánh Đế. Trước đây khi hắn phong vương trên Bia Tiên Vương, danh hiệu được phong chính là Bất Hủ. Phong hiệu sẽ không thay đổi, cho dù hắn thăng cấp Hỗn Nguyên, phong hiệu vẫn cứ là Bất Hủ.

- Sao cô lại biết những chuyện này?

Diệp Mặc nhìn Tần Tuyền Ki trầm giọng hỏi.

Tần Tuyền Ki do dự một chút nói rằng:

- Tôi được một cơ duyên thật lớn, chính vì vậy tu vi của tôi mới tăng lên một bước lớn như thế. Cây Thế Giới cùng Thế Giới Sơn có thể tu sửa một giới. Tôi cũng biết được từ trong cơ duyên đó. Hơn nữa nói rất rõ ràng, cho dù là có Thế Giới Sơn cùng Cây Thế Giới, cũng phải tìm được Bất Hủ Thánh Đế đến đây tu sửa.

Tần Tuyền Ki chỉ nói là mình có được cơ duyên, cô không có nói tỉ mỉ rõ ràng, tất cả mọi người đều thức thời không hỏi, dù sao đây cũng là bí mật của người khác. Ai mà không có bí quyết?

Tư Phong thở dài nói một câu rằng:

- Bất Hủ Thánh Đế nếu Thánh hiệu là Bất Hủ, chắc hẳn vẫn luôn vĩnh viễn tồn tại. Chỉ là cho dù có tìm được Bất Hủ Thánh Đế, Thế Giới Sơn cùng Cây Thế Giới cũng rất mơ hồ.

Thấy mọi người lại bắt đầu chán chường, Diệp Mặc bỗng nhiên cao giọng nói:

- Các vị tiên hữu, chúng ta đều là Thánh Đế của Nhân Tộc, cho dù là

tương lai tất cả mọi người đều chứng đạo Hỗn Nguyên, nếu như vẫn sống nhờ ở nơi khác, cũng chỉ là cây lục bình không rễ. Ta quyết định thành lập một tông môn tại Thánh Đạo Tàn Giới, gọi là Thánh Đạo Tông. Thánh Đạo Tông không phải vì một người hoặc là một thế lực nào mà thành lập, mà là thành lập vì toàn bộ Thánh Đạo Giới.

Nghe thấy Diệp Mặc nói thành lập Thánh Đạo Tông, tất cả mọi người yên lặng hẳn, đều an tĩnh tập trung nghe Diệp Mặc nói.

- Thánh Đạo Tông thành lập tại Thánh Đạo Tàn Giới, chính là vì làm cho Nhân Tộc ở Thánh Đạo Tàn Giới một lần nữa hòa hợp lại. Không để cho Nhân Tộc một lần nữa rơi vào tình trạng chia năm xẻ bảy. Đồng thời Thánh Đạo Tông sẽ không cho phép Thánh Đạo Tàn Giới ngang nhiên cá lớn nuốt cá bé, bất luận Thánh Đạo thành và Thần Giác nào cũng không cho phép không có bất kỳ đạo lý gì, kẻ mạnh được coi trọng. Đương nhiên, quan trọng nhất là, Thánh Đạo Tông sẽ lấy việc tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới là nhiệm vụ của mình, Thánh Đế thọ nguyên vô số, chung quy sẽ có một ngày Thánh Đạo Tàn Giới sẽ được tu sửa hoàn toàn trong tay chúng ta.

Khi Diệp Mặc nói ra những lời này, là sâu xa cảm giác được rằng cho dù là hắn có hùng mạnh đi nữa, cũng không thể nào chỉ dựa vào một mình mình để đối kháng với tất cả.

Hải Tộc có thể ngang nhiên uy hiếp, nói muốn diệt Nhân Tộc, mà hắn lại chỉ có thể nhìn người khác uy hiếp. Nếu như Nhân Tộc mạnh mẽ tới một mức độ nhất định, Đạo Nguyên Thánh Đế kia của Hải Tộc sao dám uy hiếp hắn? Nếu như Thánh Đạo Giới đã hoàn chỉnh, lại có ai sẽ có ý đồ đến Tiên Giới nữa? Có lẽ nói nếu như Thánh Đạo Giới đã hoàn chỉnh, Tiên Giới cùng Thánh Đạo Giới căn bản là không cần trận pháp ngăn trở, mà tự nhiên sẽ hình thành biên giới thăng thiên.

Huống chi đối với chuyện tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới, hắn càng có lòng tin hơn so với người khác. Thứ nhất hắn chính là Bất Hủ Thánh Đế, thứ hai hắn có Cây Hỗn Độn, về phần Cây Hỗn Độn cuối cùng có cần lấy ra hay không, cái đó phải xem suy nghĩ của hắn đã. Thứ ba, hắn đã gặp qua Thế

Giới Sơn, có lẽ chỉ có hắn mới có thể tìm được Thế Giới Sơn.

Diệp Mặc vừa nói xong, La Thanh Hà là người đầu tiên lớn tiếng nói:

- Diệp tông chủ, La Thanh Hà muốn tham gia Thánh Đạo Tông, trở lại Thánh Đạo Tàn Giới.

- Tông chủ, Tư Phong muốn gia nhập Thánh Đạo Tông.

- Tần Tuyền Ki muốn gia nhập Thánh Đạo Tông.

- Thương Mâu muốn gia nhập Thánh Đạo Tông.

- Tiên Vu Học...

…

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã có mấy trăm người sẳn lòng gia nhập Thánh Đạo Tông.

Diệp Mặc mừng rỡ nói:

- Tốt, từ hôm nay trở đi Thánh Đạo Tông thành lập. Chúng ta lấy được hơn một trăm chiếc nhẫn từ Hải Tộc, hiện tại đồ vật trong những chiếc nhẫn này sẽ thằnh tài nguyên khai tông của Thánh Đạo Tông. La Thanh Hà, Tư Phong, Tần Tuyền Ki ba Thánh Đế trở thành phó tông chủ thứ nhất, thứ hai và thứ ba trong Thánh Đạo Tông, sau này, liền lập tức chọn mua các loại tài liệu thành lập tông môn tại Hư Thị, sau đó dẫn dắt đệ tử Nhân Tộc nguyện ý quay về Thánh Đạo Tàn Giới, trở lại Thánh Đạo Tàn Giới thành lập Thánh Đạo Tông.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế kia của Đại Nhật Thần Sơn nghe thấy mà sắc mặt trắng bệch, ba Thánh Môn lớn vốn có ở Thánh Đạo Giới, nhưng một khi Thánh Đạo Tông thành lập, cho dù là ba mươi Thánh Môn cộng lại, cũng đỡ không được một cọng lông măng của Thánh Đạo Tông ấy.

Diệp Mặc bỗng nhiên thanh âm ngừng lại, nhìn chằm chằm tên Đạo

Nguyên Thánh Đế này của Đại Nhật Thần Sơn nói:

- Nể tình ngươi trong lần xung đột này với Hải Tộc không có lùi bước, chuyện lúc trước ta không so đo với ngươi. Nhưng ngươi trở về mang cái tin cho cái tên bán bộ Hỗn Nguyên kia của Đại Nhật Thần Phong, nói cho y biết nếu như còn dám nghĩ đến chuyện luyện hóa toàn bộ Thánh Đạo Tàn Giới, ta nhất định sẽ luyện y thành tro tàn.

- Vâng, tôi hiểu.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế này nhanh chóng tiến lên trả lời, bởi vì Hải Tộc cùng Nhân Tộc xung đột, Diệp Mặc không có tâm tư tìm gã phiền phức, với gã mà nói lại là một chuyện mừng. Về phần một gã Thánh Đế Đạo Nguyên viên mãn khác của Đại Nhật Thần Sơn, gã sẽ mang tin trở về, về phần có nghe hay không, đó chũng không phải là chuyện gã có thể quản. Diệp Mặc nói một gã Đạo Nguyên Thánh Đế khác đã là bán bộ Hỗn Nguyên của Đại Nhật Thần Sơn, gã lại biết là không có khả năng lắm.

- Tông chủ, sau Đạo Quả Tháp, anh không cùng bọn ta quay về Thánh Đạo Tàn Giới sao?

La Thanh Hà liền vội vàng hỏi.

Diệp Mặc lập tức đáp:

- Ta vẫn còn một số việc muốn đi làm, hơn nữa ta biết một ít tung tích của Thế Giới Sơn, ta sẽ đi tìm Thế Giới Sơn. Trước khi các anh quay về, ta sẽ để lại một lượng lớn thần đan cho các anh mang về.

- Tông chủ, anh biết tông tích Thế Giới Sơn?

Mấy người Tư Phong gần như là hỏi lên cùng lúc. Nếu như Diệp Mặc có thể tìm được Thế Giới Sơn, cho dù là bọn họ không tìm được Bất Hủ Thánh Đế, tương lai trong số bọn họ chỉ cần có một người thăng cấp Hỗn Nguyên, thì có thể dùng Thế Giới Sơn tu sửa huyết mạch cho Thánh Đạo tàn Giới.

Nếu như Thánh Đạo Tàn Giới tu sửa được kinh mạch, cho dù là không có Cây Thế Giới, cũng không đến nổi như bây giờ.

- Ta đã từng thấy, bây giờ còn chưa dám xác định.

Diệp Mặc gật đầu đáp, hắn cũng không dám khẳng định Thế Giới Sơn mà mình đã từng thấy có phải là cái Thế Giới Sơn có thể tu sửa huyết mạch cho Thánh Đạo Tàn Giới kia hay không.

Thánh Đạo Tông sơ bộ được thành lập, tất cả các đệ tử Nhân Tộc, dù cho không gia nhập Thánh Đạo Tông, cũng đều cực kỳ hài lòng.

- Tông chủ, trước kia ta nghe người ta đều gọi anh là Đan Thánh, không biết tông chủ rốt cuộc là Đan Thánh gì?

Tần Tuyền Ki thừa dịp khi tất cả mọi người đang kích động hỏi ra vấn đề này.

Nghe thấy câu hỏi của Tần Tuyền Ki, hầu như tất cả mọi người đều nhìn Diệp Mặc, tất cả mọi người muốn biết, hiện tại tông chủ của Thánh Đạo Tông có thể luyện chế ra loại thần đan gì.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Ta có thể luyện chế Đạo Nguyên thần đan.

- Đạo Nguyên Đan Thánh?

…

Nghe được Diệp Mặc là Đạo Nguyên Đan Thánh, xung quanh trong nháy mắt chính là một mảnh tĩnh lặng. Đạo Nguyên Đan Thánh, đó là sự tồn tại so với Hỗn Độn Thánh Đế còn hiếm hoi hơn nhiều. Bọn họ hoàn toàn không ngờ là tông chủ mới còn là một Đạo Nguyên Đan Thánh, chuyện này chẳng phải có ý nghĩa là chỉ cần có thần linh vật đỉnh cao, là có thể biến thành thần đan tại Thánh Đạo Tông ư?

Bọn người La Thanh Hà rốt cục đã hiểu vì sao Hình Hồng ở Thương Lâu Hư Thị đối với Diệp Mặc lại khách khí như thế, song cũng hiểu được vì sao Áo Hách của Nghiễm Nguyên Cung muốn đi theo bên người Diệp Mặc.

Còn không đợi mọi người bình tĩnh lại từ chuyện Diệp Mặc là Đạo Nguyên Đan Thánh, một cây phi kiếm màu đỏ lửa đã rơi vào trong tay Diệp Mặc. Diệp Mặc nắm lấy phi kiếm liền cảm thụ được một tin tức, Thiên Thụy Thánh Đế cùng Không Hãn Thánh Đế mới hắn đi lầu tiếp khách của Hư Thị làm khách.

Diệp Mặc vừa trở về từ khách điện của Hư Thị, không nghĩ tới bây giờ hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên lại muốn mời hắn đi lầu tiếp khách. Đối với lời mời của hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên, Diệp Mặc biết là không thể nào cự tuyệt. Hắn vỗ vỗ La Thanh Hà vẫn còn có chút không dám tin nói:

- Thanh Hà, danh sách tham gia Đạo Quả Tháp giao cho anh.

Nói xong, Diệp Mặc lại nói với hai người Tư Phong cùng Tần Tuyền Ki rằng:

- Hai vị phó tông chủ khổ cực một chút, thống kê người tham gia Thánh Đạo Tông cùng tài nguyên lúc trước chúng ta lấy được một chút, sau đó đem những thần tinh này biến thành tài liệu lập tông, đến lúc đó mang về Thánh Đạo Tàn Giới.

Diệp Mặc thành lập Thánh Đạo Tông, lại còn là một Đạo Nguyên Đan Thánh, hơn nữa xuất thủ dũng mãnh không gì sánh được. Tiên nhân Nhân Tộc ở đây trong nháy mắt càng tụ lại, rất nhiều người thậm chí có lòng tin gấp bội đối với việc quay về Thánh Đạo Tàn Giới. Tuy rằng không phải là tất cả mọi người đều sẽ gia nhập Thánh Đạo Tông, nhưng tất cả mọi người đều chờ đợi Nhân Tộc của Thánh Đạo Tàn Giới vùng lên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2191

Bán Bộ Hỗn Nguyên Hẹn Gặp

Lầu tiếp khách của Hư Thị so với khách điện của Hư Thị thì nhỏ hơn nhiều lắm, nhưng lại vô cùng tinh xảo. Thấy Diệp Mặc vào tới, Thiên Thụy Thánh Đế và Không Hãn Thánh Đế đã ở bên trong từ lâu liền vô cùng khách sáo đứng lên.

- Diệp Đan Thánh hiện tại bề bộn nhiều việc, chúng tôi lại mời Diệp Đan Thánh tới, cũng xin Diệp Đan Thánh thứ lỗi.

Thiên Thụy Thánh Đế ở đây cực kỳ sôi nổi, hoàn toàn không có cái trạng thái mệt mỏi buồn ngủ như trước kia khi ở đại hội Đạo Quả Tháp. Nói chuyện với Diệp Mặc, cũng cực kỳ ôn hòa.

Diệp Mặc không biết hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên này gọi hắn tới rốt cuộc có chuyện gì, nhưng hắn cũng không lo lắng. Hắn đã kiểm tra qua cái lầu tiếp khách này của Hư Thị, cũng không có cấm chế đặc thư gì. Với hai người Thiên Thụy Thánh Đế và Không Hãn Thánh Đế, muốn dễ dàng bắt hắn, cũng không có khả năng.

Không Hãn Thánh Đế tự mình giúp Diệp Mặc rót một chén tiên trà, rồi cùng hai người Thiên Thụy Thánh Đế và Diệp Mặc nói chuyện phiếm về một vài thứ ở Hư Thị, giống như bọn họ gọi Diệp Mặc tới, chính là để nói chuyện phiếm.

Diệp Mặc mặc dù không có tâm tình cùng hai lão già này ở đây nói chuyện tào lao, nhưng lại cũng không muốn chủ động hỏi. Hắn chuẩn bị ngồi thêm một hồi, nếu như hai lão già này còn nói thao thao bất tuyệt chuyện trên trời dưới đất, thì hắn liền cáo từ.

Hình như hiểu được suy nghĩ của Diệp Mặc, hai Thánh Đế cũng không nói chuyện phiếm bao lâu cùng Diệp Mặc nữa, Thiên Thụy Thánh Đế liền đi thẳng vào vấn đề, hỏi:

- Diệp Đan Thánh, anh hẳn là biết thần thông Thái Sơ Thần Văn nhỉ?

Diệp Mặc trong nháy mắt liền hiểu ra là chuyện gì rồi, hai Hỗn Nguyên Thánh Đế này hẳn là nhìn ra chuyện hắn biết Thái Sơ Thần Văn từ Lạc Ngân Đao Văn của hắn.

Đã có kinh nghiệm về các loại chuyện, Diệp Mặc ngay cả biểu tình cũng không có thay đổi một chút nào, liền mỉm cười nói:

- Là có biết một chút, nhưng còn chưa có chút thành tựu, mới nhìn lóm chút da lông mà thôi.

- Ah, không nghĩ tới Diệp Đan Thánh lại có cơ duyên như vậy, học được cực đại thần thông Thái Sơ Thần Văn.

Tuy rằng biết rõ Diệp Mặc có thể là biết Thái Sơ Thần Văn. Nhưng sau khi chân chính xác nhận xong, hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên vẫn vô cùng chấn động, đồng thời tinh thần cũng rung động.

Diệp Mặc biết, cho dù là hắn không nói Thái Sơ Thần Văn của mình từ đâu mà học được, hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên này cũng sẽ hỏi hắn. Hắn đon giản chỉ tiếp tục nói:

- Hơn một trăm năm trước, tại Hư Thị tôi đã tham gia một lần hội đấu giá, Thái Sơ Thần Văn chính là từ lần hội đấu giá kia mà có được. Còn tiêu tốn của tôi hơn ba tỉ thần tinh, cùng một dòng thần linh mạch.

Nghe thấy Diệp Mặc nói Thái Sơ Thần Văn là lấy được từ hội đấu giá, hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên vẻ mặt vừa nãy phấn chấn lại thêm một chút thất vọng. Nếu Diệp Mặc là người đã mua đi Thái Sơ Thần Văn. Vậy hắn không có khả năng là tên Đạo Nguyên Ma Thánh đã phá vỡ không gian rồi rời đi kia. Bọn họ thà rằng Diệp Mặc là tên Thánh Đế đã phá vỡ không

gian kia, tên Thánh Đế kia có Thái Sơ Đạo Văn Quả, biết Thái Sơ Thần Văn thì cũng không lạ gì.

- Diệp Đan Thánh xuất thủ dũng mãnh, chẳng lẽ đã là Đạo Nguyên Thánh Đế?

Không Hãn Thánh Đế đối với tu vi của Diệp Mặc vẫn không chắc chắn lắm, cũng không phải là đã hết hi vọng, chỉ đơn giản hỏi thêm.

Diệp Mặc nghe nói như thế, liên tưởng đến vẻ thất vọng vừa nãy trên mặt hai người, lập tức liền hiểu là chuyện gì rồi. Cảm tình hai Hỗn Nguyên Thánh Đế này suy đoán hắn chính là Đạo Nguyên Ma Thánh hơn trăm năm trước đã mua đi Quang Minh Tâm, nên mới gọi hắn tới dò xét.

Khó trách hai người này hoài nghi, cái hội đấu giá kia không chỉ xuất hiện Thái Sơ Thần Văn. Còn xuất hiện Thái Sơ Đạo Văn Quả. Người có Thái Sơ Đạo Văn Quả, biết Thái Sơ Thần Văn hiển nhiên không là chuyện gì kỳ quái. Mà Thái Sơ Đạo Văn Quả kia chính là lộ ra từ trong phòng của Thánh Đế mua đi Quang Minh Tâm.

Hơn nữa Tử Đao của hắn dũng mãnh không gì sánh được, hai người suy đoán hắn có thể dùng Tử Đao xé rách không gian, nên mới suy đoán là hắn. Diệp Mặc không sợ hai Thánh Đế bán bộ Hỗn Nguyên này, thế nhưng Quang Minh Tâm quá mức quý báu, một khi bại lộ, với thực lực bây giờ của hắn, vẫn chưa nắm chắc là sẽ giữ được cái mạng nhỏ.

Hơn nữa Diệp Mặc hoài nghi trước đây lấy Quang Minh Tâm ra bán đấu giá, cũng không phải thực sự là muốn đem Quang Minh Tâm ra bán đấu giá, mà là muốn kích ra đồ vật quý giá hơn trong hội đấu giá. Trên thực tế đại hội đấu giá cũng thành công, chí ít đã kích ra được hai quả Hoàng Trung Lý của hắn, cùng với Thiên Mệnh Đạo Quả.

- Chưa, tôi còn là tu vi Hóa Đạo. Bởi vì tôi là một Đan Thánh, bằng không, tôi cũng muốn đi Đạo Quả Tháp một chuyến đây.

Diệp Mặc tùy ý nói.

Diệp Mặc là một Đan Thánh, không đi Tháp Đạo Quả, cũng có người dùng Đạo Quả để mong mua được thần đan. Hơn nữa, trong hoàn cảnh trước khi Đạo Quả Tháp mở ra này, Diệp Mặc dường như cũng không cần phải giấu diếm tu vi của mình nữa. Với hắn mà nói, tu vi đương nhiên càng cao càng tốt, đây cũng không phải là lúc ẩn giấu tu vi gì cả.

Biết Diệp Mặc không phải là người bọn họ muốn tìm, hai Thánh Đế lập tức cũng có chút hết hứng thú đứng lên. Diệp Mặc lại thuận miệng tán chuyện thêm vài câu, rồi cũng đứng dậy cáo từ. Vô luận hai bán bộ Hỗn Nguyên này tìm hắn tới là vì Quang Minh Tâm, hay là vì Hoàng Trung Lý, hắn đều biết là mình phải mau chóng rời khỏi Hư Thị.

…

Lúc này ba người La Thanh Hà, Tư Phong cùng Tần Tuyền Ki đã an bài thỏa đáng mọi chuyện, đi tới nơi Diệp Mặc ở. Thánh Đế, Tiên Đế nhân tộc muốn cùng ba người La Thanh Hà trở lại Thánh Đạo Tàn Giới, tổng cộng có sáu trăm bảy mươi ba người.

- Tông chủ...

Sau khi đến Tiên tức lâu nơi Diệp Mặc ở, La Thanh Hà lập tức liền bẩm báo tình huống cụ thể với Diệp Mặc.

Diệp Mặc xua tay nói:

- Đợi chút, sau này mấy người chúng ta đừng có xưng hô tông chủ, cứ gọi nhau là sư huynh đệ là tốt nhất. Hơn nữa, ta và Thanh Hà đúng là có chút duyên phận sư huynh đệ.

La Thanh Hà nghi hoặc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp sư huynh, ý anh là gì?

La Thanh Hà là người rất ngay thẳng, Diệp Mặc nói xưng hô nhau là sư huynh đệ, y cũng không có nhăn nhó. Diệp Mặc là tông chủ, thì đương nhiên phải xưng hô Diệp Mặc là sư huynh.

Diệp Mặc cũng không có khách sáo, vừa cười vừa nói:

- Thanh Hà sư đệ có phải là đã từng đi qua Lạc Nguyệt đại lục không? Có lẽ Thanh Hà sư đệ chính là từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên?

La Thanh Hà kinh ngạc vui mừng đứng lên nói:

- Diệp sư huynh biết đại lục Lạc Nguyệt? Tôi chính là từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên, chỉ vì tôi vẫn là một tán tu, cho nên không có tông môn truyền thừa. Năm đó tại đại lục Lạc Nguyệt tôi ngẫu nhiên được một bộ pháp quyết tu thần không trọn vẹn, tôi chính là dựa theo một bộ pháp quyết tu thần đó mà một đường thông suốt thăng thiên Tiên Giới, Diệp sư huynh làm thế nào biết được tôi đến từ Lạc Nguyệt?

- Bởi vì ta cũng từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên, trước đây anh để lại Thanh Hà Tu Thần Quyết được một người tên là Hứa Xương Cát kiếm tu lấy được. Bộ pháp quyết tu thần kia bởi vì thiếu phần sau, nên ta còn giúp anh hoàn thiện bộ pháp quyết tu thần đó.

Diệp Mặc nói ra chuyện Thanh Hà Tu Thần Quyết.

Nghe thấy Diệp Mặc là từ đại lục Lạc Nguyệt phi thăng lên, La Thanh Hà vốn cũng có chút thân thiết. Hiện tại Diệp Mặc còn nói là đã giúp y sửa chữa Thanh Hà Tu Thần Quyết, khiến La Thanh Hà càng cảm thấy một tia ấm áp.

Y có chút cấp thiết hỏi:

- Người đệ tử kia của tôi tư chất thế nào? Bây giờ là tu vi gì rồi?

Diệp Mặc cười hắc hắc nói:

- Anh để lại một bộ kiếm quyết sứt mẻ, mà đòi làm sư phụ, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu nha.

- Diệp sư huynh, chúng ta bây giờ không phải là cùng một tông môn à.

La Thanh Hà xấu hổ nói, y để lại công pháp, Diệp Mặc hỗ trợ sửa chữa, vậy rốt cuộc ai là sư phụ đây.

Diệp Mặc cười nói:

- Ta cũng sẽ không đoạt đồ đệ với anh, ta gọi Hứa Xương Cát là Hứa sư huynh.

- Chúng ta ai kết giao của người nấy.

La Thanh Hà cuối cùng có chút xấu hổ, đệ tử của y, để cho tông chủ gọi sư huynh, lời thật sự là không nói nên lời mà.

- Khó trách Diệp sư huynh bảo Thanh Hà sư huynh làm phó tông chủ thứ nhất, thì ra là sớm đã có quan hệ dây mơ rễ má.

Tần Tuyền Ki còn nói giỡn.

Diệp Mặc cảm thán một tiếng, nói ra chuyện mình từ Tiên Giới đi tới Thánh Đạo Tàn Giới, thậm chí ngay cả chuyện con đường thông từ Thánh Đạo Tàn Giới đến Tiên Giới cũng không có giấu diếm.

Nghe nói Diệp Mặc tại Tiên Giới đã thành lập một Mặc Nguyệt Tiên Tông, ba người còn lại càng chờ mong chừng nào đi Mặc Nguyệt Tiên Tông nhìn xem một lần.

Mấy người nói chuyện phiếm xong, Tư Phong mới lên tiếng:

- Sư huynh, nhẫn của Hải Tộc này chúng tôi đã kiểm kê qua, tổng cộng có mười bảy món thần khí cực phẩm, còn lại đều là thần khí bán cực phẩm hoặc là thần khí dưới thượng phẩm. Còn có một món pháp bảo giả tiên thiên, mười chín cái tiểu thế giới các loại. Tài liệu cùng thần linh thảo có một số,

đã chỉnh lý vào với nhau. Mặt khác còn có hai mươi chín tỉ ba trăm triệu thần tinh thượng phẩm, thần linh mạch cực phẩm năm cái, thần linh mạch thượng phẩm hai mươi bảy cái, thần linh mạch trung phẩm và hạ phẩm hai mươi chín cái, các loại thần đan có một số.

Diệp Mặc hít một hơi lãnh khí:

- Hải Tộc này rất giàu có nha.

Trận hỗn chiến này, quả thực đoạt được còn nhiều hơn so với thu nhập hắn bán ra mười ba suất vào Tháp Đạo Quả.

- Nhẫn của bốn gã Đạo Nguyên Thánh Đế kia thu hoạch phong phú.

Tư Phong nghe Diệp Mặc nói vậy xong, bổ xung một câu.

Diệp Mặc lấy ra một cái nhẫn đưa cho Tư Phong nói rằng:

- Trong này có một chút thần đan cùng thần khí do ta luyện chế, anh đưa tài liệu luyện đan cùng luyện khí cho ta, đan dược cùng thần khí thì lấy về để phát triển tông môn.

- Tông chủ, anh còn là một Khí Thánh sao?

Tần Tuyền Ki sũng sờ nhì Diệp Mặc hỏi. Một Đan Thánh đã tiêu hao thời gian, tài liệu cùng tinh lực không người nào dám nghĩ tới. Nếu như Đan Thánh này còn là một Khí Thánh, vậy phải nghịch thiên tới mức nào đây?

Diệp Mặc thật cũng không có giấu diếm:

- Là có thể luyện chế một ít thần khí, nhưng tài liuệu luyện khí cực kỳ khó có được, cho nên tiêu chuẩn luyện khí của ta so với tiêu chuẩn luyện đan vẫn hơi thấp một chút.

Không đợi ba người La Thanh Hà hỏi tiếp, Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Thánh Đạo Tông sắp sửa thành lập, tài liệu cần nhất định là một con số

vô cùng lớn. Trước khi Đạo Quả Tháp mở, Thanh Hà sự đệ cùng Tuyền Ki sư muội hai người có thể tìm Hình Hồng Thánh Đế của Thương Lâu Hư Thị một chút, nhờ Hình Hồng Thánh Đế hỗ trợ mua giúp chúng ta những gì cần thiết. Đợi đến khi đại hội Đạo Quả Tháp vừa kết thúc, chúng ta lập tức toàn bộ rời khỏi Hư Thị.

Bốn người lại tiếp tục thương lượng một hồi xong, mới đều tự chia ra. Diệp Mặc tiếp tục luyện chế thần đan cùng các loại thần khí, mà ba người La Thanh Hà tranh thủ thời gian liên hệ Hình Hồng chọn mua tài liệu. Chuẩn bị sau khi đại hội Đạo Quả Tháp kết thúc, mọi người có thể rời khỏi Hư Thị trước tiên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2192

Cửa Hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả

Đạo Quả Tháp là tháp hỗn độn, mặc dù mọi người thường nói là nó ở bên trong Hư Thị, cũng thuộc về Hư Thị, thế nhưng vì vị trí chân chính của Đạo Quả Tháp lại cũng không ở một chỗ nào đó trong Hư Thị. Vị trí chân chính của Đạo Quả Tháp ở trong hư không giữa các giới, thế nhưng cái khoảng giữa này lại không người nào biết nó ở nơi nào.

Bởi vì chỉ có một cách tiến vào Đạo Quả Tháp, chính là từ một cửa vào ở Hư Thị, sau đó được truyền tống đến Đạo Quả Tháp. Cho nên thời gian dài, tất cả mọi người đều nói Đạo Quả Tháp là Hư Thị.

Tại Hư Thị lối vào tiến vào Đạo Quả Tháp, cũng có một cái quảng trường cực rộng. Cái quảng trường này chính là Quảng trường Đạo Quả Tháp, mỗi lần Đạo Quả Tháp mở ra, trên quảng trường sẽ có đủ các loại quầy hàng.

Tận cùng bên trong quảng trường, chính là một cái Truyền Tống Trận đi thông đến Đạo Quả Tháp, cái Truyền Tống Trận này không phải do một người nào bố trí, mà là tự nhiên sẵn có ở chỗ này. Nói là Truyền Tống Trận, thực ra chỉ là một vòng xoáy Đạo Vận mà thôi. Bất luận người nào muốn đi vào Đạo Quả Tháp, chỉ cần bước vào cái vòng xoáy này, là có thể được truyền tống đến tầng thứ nhất Đạo Quả Tháp.

Lúc này Quảng trường Đạo Quả Tháp đã chật kín người, bởi vì Đạo Quả Tháp đã mở ra, người nào muốn đi vào Đạo Quả Tháp, hiện tại đều có thể đi vào.

Quyết Vô Ngân trong khoảng thời gian này không biết đã đi đâu, nhưng

ngày hôm nay y lại đến rất sớm, từ sớm đã đi tới bên phía Diệp Mặc.

Tiến vào Đạo Quả Tháp không cần bất kỳ ngọc bài thân phận nào, chỉ cần có thể vào Truyền Tống Trận, bất luận kẻ nào cũng có thể đi vào. Thế nhưng Truyền Tống Trận chỉ có thể truyền tống một lần, hơn nữa là 999 người.

Nhân Tộc bên này có 30 người đã dưới sự tổ chức của La Thanh Hà cùng Tần Tuyển Ki toàn bộ đến đông đủ, khiến Diệp Mặc thấy kỳ quái là Dục Đạo Thánh Đế của Nhân Tộc bên này muốn đi vào Tháp Đạo Quả cũng không chỉ một mình Quyết Vô Ngân, Cơ Tích của Thần Nữ Thánh Môn cũng là Dục Đạo Thánh Đế, không ngờ cũng nhận được một suất.

Diệp Mặc lập tức hiểu ra suất này là do ai cấp. Hắn là Vương Nam Sương được hai suất. Bản thân cô một, còn một sẽ để lại cho Cơ Tích. Suất vào này là La Thanh Hả cho Vương Nam Sương, Diệp Mặc cũng không muốn nói gì, hơn nữa Thần Nhữ Thánh Môn coi như là đã ngã xuống một Thánh Đế, thêm một người thì thêm một người vậy.

Cơ Tích thấy ánh mắt Diệp Mặc quét tới, vội vàng cúi đầu thấp xuống, cô rất sợ Diệp Mặc đột nhiên cướp mất suất vào của cô. Nếu như Diệp Mặc thật muốn làm như vậy, thì cô không có nửa phần năng lực phản kháng.

Trừ Thần Nữ Thánh Môn được hai suất vào ra, Đại Nhật Thần Sơn thậm chí có tới ba suất. Trừ Đổng Yến ra, còn có hai Thánh Đế một nam một nữ. Hai người này đều là tu vi Hóa Đạo đỉnh cao, được cấp suất vào coi như là đương nhiên.

Nhân Tộc thêm Quyết Vô Ngân đã là 31 người, còn lại 13 người cũng đều cầm ngọc bài trước đây Diệp Mặc bán đi tới chỗ Nhân Tộc bên này. 13 người này thuộc đủ các tộc, thậm chí còn có một Thánh Đế Hải Tộc. Diệp Mặc cũng không có để ý, những ngọc bài này là do hắn bán đi, ai mua đều không quan hệ gì tới hắn.

Không Hãn Thánh Đế cùng Thiên Thụy Thánh Đế lúc này cũng đã tới

Quảng trường Đạo Quả Tháp, Thiên Thụy Thánh Đế cũng không thích nói chuyện. Không Hãn Thánh Đế vẫn đứng ở trên hư không của Quảng trường Đạo Quả Tháp, cao giọng nói:

- Đạo Quả Tháp đã mở ra, mời Thánh Đế các tộc tiến vào Đạo Quả Tháp chia ra đứng. Danh sách Thần bảng cũng đơn độc chia ra đứng.

Khi Không Hãn Thánh Đế nói hết lời, chỗ đất phía trước Truyền Tống Trận tiến vào Đạo Quả Tháp, đã chia làm hơn 10 tổ. Diệp Mặc phát hiện chỗ Nhân Tộc của hắn một tổ 42 người, lại thuộc về một tổ cực kỳ khổng lồ trong đây. Đương nhiên một tổ không lồ thứ nhất vẫn là danh sách Thần bảng, có hơn mấy trăm người.

Khi Diệp Mặc thấy Vạn Đồng Đồng, Vạn Đồng Đồng cũng thấy Diệp Mặc. Trong nháy mắt khi Vạn Đồng Đồng thấy Diệp Mặc, liền giống như Cơ Tích, vội vã cúi đầu xuống. Hiển nhiên khí phách của Diệp Mặc tại Hư Thị, cô đã sớm nghe thấy. Lúc này cô đâu còn dám đi tìm Diệp Mặc, chỉ mong Diệp Mặc đừng tới tìm cô là được rồi. Nếu như không phải vì tiến vào Đạo Quả Tháp, cô tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

Không Hãn Thánh Đế sau khi nhìn những người trên Truyền Tống Trận tiến vào Đạo Quả Tháp một chút, rồi mới lên tiếng:

- Mỗi lần Đạo Quả Tháp mở ra có 999 vị trí, hiện tại chỉ có 994 người, vẫn còn thiếu 5 người. 5 người này Hư Thị chúng ta bắt đầu đấu giá, người trả giá cao có thể tiến vào Đạo Quả Tháp...

Diệp Mặc nghe đến đó, mới bừng tỉnh đại ngộ, hắn nói Không Hãn Thánh Đế cùng Thiên Thụy Thánh Đế sao lại tích cực như thế. Thì ra bên trong còn có lợi ích này, loại phương thức đấu giá này so với phương thức lúc trước hắn bán đấu giá tốt hơn nhiều. Sớm biết vậy mình cũng đấu giá như vậy là tốt rồi, nhiều người như vậy, giá cả khẳng định sẽ càng cao.

Nhưng Diệp Mặc lập tức biết là chuyện này không thực tế, nơi này là địa bàn Hư Thị, Không Hãn có thể lợi dụng nơi này để đấu giá, nếu hắn cũng tới

chen vào một chân, nhất định sẽ đắc tội hai Bán Bộ Hỗn Nguyên của Hư Thị.

Ở đây nhiều người như vậy, 5 suất vào hầu như là trong mười mấy hơi thở đã bán đi rồi, tổng giá trị vượt qua hơn 15 tỷ thần tinh, hai dòng thần linh mạch. So với giá thu vào của Diệp Mặc thì cao hơn một ít, điều này làm cho Diệp Mặc rất là không thể nói gì được.

999 người đã đến đủ, lập tức đã được Truyền Tống Trận truyền tống đi, Quảng trường Đạo Quả Tháp cũng không bởi vì người tiến vào Đạo Quả Tháp được truyền tống đi mà có vẻ quạnh quẽ, trái lại còn có vẻ càng thêm náo nhiệt. Lúc này cái mọi người quan tâm là 10 ngày sau, tình hình khi Đạo Quả Tháp mở ra.

Rất nhiều đại thương lâu đã bày ra cửa hàng của mình tại những chỗ dễ thấy trên Quảng trường Đạo Quả Tháp, chính là vì mong mua được Đạo quả sắp từ Đạo Quả Tháp ra. Những người dựng cửa hàng này khả năng không chỉ có thương nhân của Hư Thị, thương hội quy mô lớn của các giới còn lại cũng phái người qua đây dựng cửa hàng. Tựa như tại thời khắc này, Quảng trường Đạo Quả Tháp mới chính thức náo nhiệt lên.

Diệp Mặc không tiến vào Đạo Quả Tháp, chính là vì thu mua Đạo quả. Lúc này ở Quảng trường Đạo Quả Tháp, hắn càng sẽ không khách khí, trực tiếp dựng một cửa hàng lớn nhất tại nơi bắt mắt nhất, "Cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả".

Lạc Nguyệt Đạo Quả không giống những cửa hàng khác, không chỉ thu mua các loại Đạo quả, hơn nữa ngay cả chi tiết thu mua đều liệt kê ra rõ ràng. Càng hấp dẫn người ta là, Lạc Nguyệt Đạo Quả còn có thể trợ giúp bản thân người có Đạo quả luyện chế Đạo quả thần đan. Đạo quả thần đan không phải thứ người bình thường có thể luyện chế được, chỉ có Đan Thánh đỉnh cao từ Hóa Đạo trở lên mới có thể luyện chế được. Dám viết ra luyện chế Đạo quả thần đan ở trước cửa hàng, trừ cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, đúng là không có cái thứ hai.

Đạo Quả Tháp tầng thứ nhất, Đạo quả là Ngũ Hành Thiên Quả, tại cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, loại Đạo quả này có thể luyện chế thành Ngũ Hành Đạo Quả thần đan, loại Đạo quả thần đan này có thể trợ giúp cảm ngộ Ngũ Hành thần thông. Luyện đan thu phí là phân nửa đan dược, luyện đan thất bại, bồi thường.

Đạo Quả Tháp tầng thứ hai là Phật Liễu Quả, Phật Liễu Quả so với Độ Duyên Tình chắc chắn là quý hơn, thế nhưng càng thêm quý lại là Phật Liễu Thần Đồng Đan. Loại thần đan này có thể giúp người tu luyện Thần đông, nghe nói tu luyện tới cực hạn, cho dù là không cần thần thức, cũng có thể dùng ánh mắt nhìn xuyên qua một giới vực. Độ Duyên Tình chỉ có thể luyện chế Thần Mục Đan mà thôi, Thần Mục Đan là thần đan giúp sáng mắt, giá trị hiển nhiên kém xe Phật Liễu Thần Đồng Đan.

Quý lại không có nghĩa là có thể luyện chế ra được, bởi vì luyện chế Phật Liễu Thần Đồng Đan cần Đan Thánh Hóa Đạo đỉnh cao.

Mà ở cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, loại Đạo quả này lại có thể luyện chế thành Phật Liễu Thần Đồng Đan so với Thần Mục Đan càng quý hơn, hơn nữa hứa hẹn luyện đan thất bại đều có bồi thường.

Đạo Quả Tháp tầng thứ ba, Đạo quả là Vô Cấu Quả, cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả chỉ thu mua, giá cả gặp mặt trả giá, không luyện đan. Bởi vì loại Đạo quả này là Đạo quả cảm ngộ cơ duyên chứng đạo Thánh Đế, căn bản là không cách nào nhập đan.

Đạo Quả Tháp tầng thứ tư là Huyền Thiên Quả, tại cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, loại Đạo quả này có thể luyện chế thành Huyền Thiên Đan. Đây là một loại thần đan phụ trợ lĩnh ngộ thần thông, thích hợp trợ giúp Thánh Đế tu luyện Phong Hệ, thần thông Băng Hệ cùng Lôi Hệ các loại tăng cường lĩnh ngộ hơn.

Tầng thứ năm là cây Tử Tiêu Đạo Quả, đây là Đạo quả khiến Dục Đạo Thánh Đế lĩnh ngộ Đạo Vận, có cơ hội cơ duyên thăng cấp Hóa Đạo, cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả hứa hẹn có thể luyện chế Tử Tiêu Đan.

Tầng thứ sáu Đạo quả là Lưu Quang Quả, đây là một loại Đạo Tắc Quả chân chính, Thánh Đế có thể thông qua Đạo quả này để lĩnh ngộ các loại pháp tắc trong vũ trụ, thậm chí bao quát cả Pháp Tắc Thời Gian cùng Pháp Tắc Không Gian. Lạc Nguyệt Đạo Quả chỉ thu mua loại Đạo quả này, cũng không luyện chế thần đan.

Tại Đạo Quả Tháp tầng thứ bảy là Càn Nguyên Quả, đối với tất cả các Hóa Đạo Thánh Đế tham gia Đạo Quả Tháp mà nói, đây mới là một loại Đạo quả quý giá nhất. Trừ loại người không muốn dùng Đạo quả thăng cấp Thánh Đế như Diệp Mặc ra, bất luận Thánh Đế dưới Đạo Nguyên đều không thể cự tuyệt Càn Nguyên Quả. Đây là một loại Đạo quả có thể giúp người ta cảm ngộ Đạo Nguyên Đạo Vận, thăng cấp Đạo Nguyên Vô Thượng. Loại Đạo quả này không cách nào nhập đan, cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả cố ý đưa ra điều kiện thu mua sẵn lòng trả giá cao ngất.

Tầng thứ tám là Thiên Vũ Phá Hư Quả, trên thực tế loại Đạo quả này so với Càn Nguyên Quả còn quý giá hơn, thế nhưng đối với người tu đạo mà nói trái lại không bằng Càn Nguyên Quả. Bởi vì đây là một loại Đạo quả để võ tu, Đạo quả duy nhất có thể giúp võ tu viên mãn đạt tới Võ Đạo. Cũng không phải tất cả võ tu đều có thể không cần Đạo quả là có thể viên mãn Võ Đạo của mình, thế nhưng quả này có thể giúp cho võ tu không thể viên mãn Võ Đạo của mình, Đạo Quả Võ Đạo viên mãn.

Thiên Vũ Phá Hư Quả cũng không thể nhập đan, cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả cũng cố ý đưa ra, sẵn lòng đưa ra điều kiện giá cả cao nhất để thu mua loại Đạo quả này.

Tại Đạo Quả Tháp tầng thứ chín là Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, nghe tên cũng biết, đây là Thiên Địa Đạo Quả có quan hệ đến thăng cấp Hỗn Nguyên. Đáng tiếc là, từ khi Đạo Quả Tháp mở ra tới này, trước giờ chưa từng có người lấy được Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả. Cho nên cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, cũng chua liệt kê loại Đạo quả này ra.

Trong tất cả các loại Đạo quả cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả liệt kê ra, chỉ cần có thể luyện chế Đạo quả thần đan, đều có một điều kiện, chính là

luyện chế thất bại hoàn toàn bội thường. Đương nhiên, phí dụng luyện đan đều là thu phân nửa thần đan hoặc là Đạo quả.

Những thương hội thương lâu bên cạnh cạnh tranh với cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, thấy cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả đưa ra loại thông cáo nghịch thiên này, ý muốn bỏ cuộc đều có. Điều kiện thế này, ai có thể cạnh tranh với cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả? Trừ không phải là đồ điên, thì không có bất kỳ một Đan Thánh nào dám hứa hẹn sau khi luyện chế Đạo quả thần đan thất bại sẽ bồi thường.

Nếu như là cửa hàng bình thường, các thương gia còn lại sớm đã chen chúc tới rồi. Thế nhưng cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả chiếm nơi ưu thế nhất, nơi bắt mắt nhất trên quảng trường Đạo Quả Tháp, hiển nhiên là một thế lực không nhỏ. Cho dù là Hư Thị Thương Lâu – thương gia lớn nhất Hư Thị này cũng phải tự nguyện bày một sạp bên cạnh cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả.

Thương hội bình thường, sao có thể không nhìn ra tình huống này, dám lật đổ cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả sao? Huống chi danh tiếng của Diệp Mặc rất dễ dàng là có thể nghe được.

Tuy rằng phô trương, nhưng Diệp Mặc cũng bất chấp mọi thứ. Lần này hắn ngay cả cơ hội tham dự Đạo Quả Tháp cũng bỏ qua, chính là vì thu mua một lượng lớn Đạo quả để trợ giúp Mặc Nguyệt Tiên Tông cùng Thánh Đạo Tông, cơ hội thế này không phải là thường xuyên có được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2193

Thiếu Bảo Chủ Của Ảnh Hư Bảo

Chúng ta tới muộn.

Một người đàn ông tuấn tú mang theo vài Thánh Đế vội vã đi tới quảng trường Đạo Quả Tháp, khi y phát hiện chung quanh quảng trường Đạo Quả Tháp đều bố trí đầy quầy hàng, cau mày nói một câu rất là khó chịu.

- Thiếu bảo chủ, góc ngoài rìa vẫn còn mấy chỗ, chúng ta có thể đặt quầy hàng ở bên kia.

Một Hóa Đạo Thánh Đế thấy ở chỗ góc Đạo Quả Tháp vẫn còn mấy quầy hàng, tranh thủ thời gian ở một bên nói.

Gã sợ mấy quầy hàng ở góc này đến lúc lại bị người khác chiếm mất, nhưng càng chủ yếu là sợ Thiếu bảo chủ này của bọn họ sẽ thấy không rõ lắm hình thức tổ chức ở đây, gây rối tại quảng trường Đạo Quả Tháp.

Phải biết rằng có thể bày quầy bán hàng ở quảng trường Đạo Quả Tháp, có mấy ai yếu thế? Không phải kẻ có tiền có thế một phương, thì chính là tông phái mạnh của một giới nào đó.

Thiếu bảo chủ tuấn tú này nhíu mày một cái, hừ lạnh một tiếng nói rằng:

- Ảnh Hư Bảo ta đại danh ngang dọc hư không, há có thể bày quầy bán hàng trong ngỏ ngách? Đây không phải là khiến người ta chê cười sao. Tu Mão, ngươi đi thương lượng với một vài quầy hàng đi, xem có thể để cho chúng ta bỏ ra một ít thần tinh hay không, ôh, cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả...

Thiếu bảo chủ này vốn có dự định cho người bên phía mình đi thương lượng một chút với các quầy hàng khác thế lực không bằng Ảnh Hư Bảo, xem có thể mua một quầy hàng từ trong tay người khác hay không, chỉ là gã nói còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy quầy hàng của Diệp Mặc - cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả.

Gã thấy cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả chiếm vị trí dễ thấy nhất, hơn nữa địa bàn cũng lớn nhất. Không phải nói gã muốn vị trí của cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, tại quảng trường Đạo Quả Tháp cái chỗ này có thể chiếm một miếng đất lớn như vậy, hiển nhiên không phải người thường. Nói không chừng còn là thế lực lớn một phương, sở dĩ gã ôh một tiếng, là bởi vì gã thường xuyên đi lại giữa Ảnh Hư Bảo và Hư Thị. Lại chưa từng nghe nói qua thế lực của cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả này.

- Tu Mão. Ngươi nghe nói qua cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả chưa? Sao ta chưa từng nghe nói qua?

Thiếu bảo chủ kinh ngạc hỏi Hóa Đạo Thánh Đế bên cạnh kia.

Hỏi xong. Gã lại nhìn hai Đạo Nguyên Thánh Đế khác, hỏi:

- Hai vị trưởng lão nghe nói qua cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả chưa?

Hai Đạo Nguyên Thánh Đế này một nam một nữ, đều lắc đầu tỏ vẽ chưa từng được nghe nói qua cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả. Tiên thuyền của bọn họ tại trong hư không trì hoãn hành trình, vừa đến Hư Thị, lập tức liền chạy tới quảng trường Đạo Quả Tháp, cho dù là như vậy, vẫn cứ muộn một bước. Cũng chính vì vậy, bọn họ không có nghe nói qua chuyện Diệp Mặc của Nhân Tộc tại Hư Thị chém giết Thánh Đế Ma Tộc, lại còn quét sạch Hải Tộc.

Tu Mão lo lắng Thiếu bảo chủ dính vào, nhanh chóng nói:

- Thiếu bảo chủ, hay là ta đi hỏi một chút xem sao nha, có lẽ chúng ta cũng có thể tìm bọn họ luyện đan đấy. Xem biển hiệu bọn họ dựng lên, tuy

rằng không biết thật giả, viết thế kia thì thật dọa người.

Thiếu bảo chủ nọ gật đầu, thận trọng nói rằng:

- Cái quầy hàng này dám bày ở chỗ này, lai lịch khẳng định không tầm thường. Ngươi lúc hỏi nhớ chú ý lễ tiết.

Tu Mão nghe Thiếu bảo chủ nói như vậy, trong lòng thậm chí có chút mừng rỡ. Thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo. Vẫn luôn quen kiêu ngạo thành thói, có thể nói ra những lời này, đã phi thường không đơn giản rồi. Điều này cũng không thể trách y kiêu ngạo, khắp chỗ này, người khác chỉ cần nghe ba chữ Ảnh Hư Bảo, thì liền chủ động nhún nhường, căn bản là không cần đi rêu rao.

- Ha ha, thì ra là Thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo – Lâu Thái tiên hữu, đã lâu không gặp.

Một thanh âm cực kỳ nhiệt tình truyền đến, lập tức một người đàn ông tướng mạo không hề thua kém Thiếu bảo chủ này chút nào đi tới. Chỉ là xung quanh vẻ bề ngoài cực kỳ anh tuấn của y, loáng thoán có một loại khí tức kinh người không gì sánh được vờn quanh. Nếu người nào biết, hiển nhiên hiểu rõ loại khí tức kinh người không gì sánh được này chính là Ma vận. Ma vận càng mạnh mẽ, tu vi càng cao.

Những người biết người đàn ông này xung quanh Thiếu bảo chủ, đều qua đây chào hỏi. Người này chính là Đạo Nguyên Ma Thánh trước kia trên đại hội tại Đạo Quả Tháp đã đại biểu cho Ma Tộc, tên là Tư Đồ Hoành.

Thiếu bảo chủ Lâu Thái thấy Tư Đồ Hoành chủ động qua đây chào hỏi mình, thậm chí có chút thụ sủng nhược kinh tiến lên hai bước nói:

- Thì ra là Tư Đồ tiền bối, tiền bối đã lâu không tới Ảnh Hư Bảo, Lâu Thái rất là nhớ mong.

Tư Đồ Hoành lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Thiếu bảo chủ khách sáo, chúng ta cũng không phải người ngoài. Sau này Thiế bảo chủ cứ trực tiếp gọi là Tư Đồ huynh được rồi. Không biết bảo chủ gần đây tốt chứ?

Nghe thấy lời Tư Đồ Hoành kết giao, Thiếu bảo chủ Lâu Thái trong mắt càng lộ ra kinh ngạc vui mừng, lập tức tranh thủ thời gian nói rằng:

- Cha ta gần đây có điều ngộ ra, còn đang trong thời gian bế quan.

- Bảo chủ thực sự là Đệ Nhất Thánh Kiệt, bọn ta còn kém rất nhiều.

Tư Đồ Hoành thở dài một câu xong, bỗng nhiên chuyển đề tài, hỏi:

- Đúng rồi, Thiếu bảo chủ sao đến bây giờ mới đến quảng trường Đạo Quả Tháp?

Lâu Thái thở dài nói rằng:

- Bởi vì ở trên hư không xuất hiện một chuyện, nán lại một ít thời gian. Không nghĩ tới khi lại một lần nữa tới quảng trường Đạo Quả Tháp, thậm chí ngay cả một chỗ có thể dựng quầy cũng không có. Lần này trở về, cha ta chắc chắn sẽ trách cứ ta.

Tư Đồ Hoành cũng thấy đáng tiếc nói rằng:

- Đứng vậy, sau khi Đạo Quả Tháp mở ra, Đạo Quả đem ra rất là không như bình thường. Lần này nếu như Ảnh Hư Bảo không có quầy hàng, tổn thất cũng quá lớn đi...

Tư Đồ Hoành nói đến đây, chần chờ một chút, bỗng nhiên lại nói rằng:

- Thiếu bảo chủ, ta thấy hay là như vật đi, Thiếu bảo chủ đợi lát nữa đến quầy hàng Ma Tộc chúng ta, ta đem phân nửa quầy hàng của ta cho Thiếu bảo chủ.

- Như vậy sao được, đây chẳng phải là làm khó Tư Đồ huynh sao.

Lâu Thái được Tư Đồ Hoành nói mấy câu trong lòng liền ấm áp không gì sánh được. Gã không nghĩ là Tư Đồ Hoành lại coi trọng gã như vậy, hoặc là nói coi trọng Ảnh Hư Bảo của gã như thế.

Tư Đồ Hoành hào sảng nói:

- Chuyện này có gì mà làm khó, trước đây bảo chủ đã trợ giúp ta rất nhiều. Hơn nữa Thiếu bảo chủ cũng đã giúp ta không ít, ta giúp chút chuyện ấy là nên mà...

Thấy Tư Đồ Hoành khách khí như thế, Lâu Thái cũng thoải mái rất nhiều:

- Tư Đồ huynh, nói đến chuyện quầy hàng, ta lại có chuyện muốn huynh cố vấn một chút. Cái cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả kia sao ta chưa từng nghe nói qua, quầy hàng không chỉ lớn, lại còn ngay chính giữa quảng trường Đạo Quả Tháp?

Tư Đồ Hoành quét mắt cửa hàng Lạc Nguyệ Đạo Quả của Diệp Mặc một cái, khinh thường nói rằng:

- Nếu như không phải nể mặt Hình Hồng, ta sớm đã đánh đuổi hắn rồi. Chủ cái cửa hàng kia chỉ là ỷ vào biết luyện đan quen biết với Hình Hồng cùng Không Hãn Thánh Đế mà thôi. Kỳ thực căn bản chỉ là một Nhân Tộc tán tu, cũng chỉ là tu vi Hóa Đạo, cậu chưa nghe nói qua cũng bình thường thôi.

- Cái gì?

Lâu Thái kinh ngạc nhìn Tư Đồ Hoành, một tán tu Hóa Đạo cũng dám bày một quầy hàng lớn như thế tại quảng trường Đạo Quả Tháp?

Tư Đồ Hoành hình như nhớ tới cái gì, vội vã nói thêm một câu:

- Thiếu bảo chủ, ta còn có chuyện, đi trước. Thiếu bảo chủ nếu như không có quầy hàng, lúc nào cũng có thể đi tìm ta.

- Được, vậy thì đa tạ Tư Đồ huynh.

Lâu Thái đối với chuyện Tư Đồ Hoành khen tặng rất là thích thú.

- Thiếu bảo chủ, ta cảm thấy lời Tư Đồ Hoành nói có chút cổ quái.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế bên cạnh Lâu Thái kia trước tiên tiện tay đánh cái cấm chế cách âm, rồi mới nhỏ giọng nói.

- Vì sao?

Vốn muốn đi hướng cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, Lâu Thái dừng lại hỏi.

Đạo Nguyên Thánh Đế này trầm giọng nói:

- Thứ nhất, thời cơy đến quá khéo, hơn nữa y đối với Thiếu bảo chủ nhiệt tình quá đáng. Thứ hai, Tư Đồ Hoành không phải người dễ nói chuyện như vậy, vậy mà lại chủ động nhường địa bàn quầy hàng cho chúng ta. Hình Hồng củng y tuy rằng qua hệ không tệ, lại cũng không đến mức nhường đi vị trí như thế này. Thứ ba, cho dù là y và Hình Hồg quan hệ không tệ, vậy Yêu Tộc, Hải Tộc còn Âm Minh Tộc thì sao? Chúng ta vừa đến đây, hay là trước tiên cứ điều tra rõ ràng một chút, cái cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả kia rốt cuộc là có lai lịch gì? Miễn cho bị người khác tính kế.

Lâu Thái trầm ngâm chỉ trong chốc lát rồi gật đầu nói rằng:

- Hề trưởng lão nói không sai, Tư Đồ Hoành xác thực là có chút cổ quái. Chúng ta mới vừa tới Hư Thị, rất nhiều chuyện cũng không biết. Y thấy chúng ta tới quảng trường Đạo Quả Tháp, khẳng định là biết ta cần chỗ đặt chân, thậm chí vì nghe thấy lời ta nói, mới cố ý qua đây. Nhưng nếu quả thật đối phương quen thuộc với Không Hãn Thánh Đế, chiếm cứ cái quầy hàng kia cũng tạm chấp nhận được.

Cô gái tu vi Đạo Nguyên kia nãy giờ vẫn chưa nói gì bỗng nhiên nói rằng:

- Yêu Tộc còn có Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc chiếm chỗ vốn cũng rất tốt, vậy cũng thôi. Nhưng cho dù là Không Hãn Thánh Đế, đoán chừng cũng không cách nào làm cho mấy tộc lớn như Ma Tộc cùng Âm Minh Tộc còn có Hải Tộc nhường đi chỗ tốt như vậy chứ. Cái cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả kia chiếm vị trí này, đoán chừng không phải chuyện đơn giản như vậy đâu, ôh...

Cô gái Đạo Nguyên này nói được phân nửa, bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, sau đó có chút không dám tin nhìn cửa cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả.

- Phổ trưởng lão, ngươi phát hiện cái gì? - Nếu như chủ nhân cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả chính là cái người vừa đi ra kia, ta đã gặp hắn, hơn nữa cũng thoáng biết một ít lai lịch của hắn.

Nữ Đạo Nguyên Thánh Đế này nhìn Diệp Mặc có chút nghiêm túc nói.

Lâu Thái dường như cũng cảm nhận thấy giọng điệu nghiêm trọng của nữ Đạo Nguyên Thánh Đế này, thận trọng hỏi:

- Phổ trưởng lão, hắn có lai lịch không nhỏ sao?

Nữ Đạo Nguyên Thánh Đế này lắc đầu nói rằng:

- Hắn xác thực là một gã Thánh Đế Nhân Tộc từ Thánh Đạo Tàn Giới ra, nhưng lúc trước khi ta gặp hắn, hắn hình như mới tu vi Dục Đạo, hiện tại đảo mắt đã là Hóa Đạo, có thể thấy được người này xác thực là ẩn giấu tu vi.

- Phổ tiên hữu, ngươi gặp qua hắn ở nơi nào?

Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề lập tức hỏi.

- Trước đây trên Thương Hư Đạo Dịch Hội ở Ảnh Hư Bảo, ta đã gặp hắn. Người này trên người có rất nhiều thứ tốt, sau đó xung đột với Đạo Nguyên Thánh Đế Mạc Phó của Ma Tộc bởi vì Cửu Tinh Trúc, bị Thánh Đế Ma Tộc chặn ở Ảnh Hư Tiên tức lâu gần ba năm. Ba năm sau, sau khi người

này rời khỏi Ảnh Hư Tiên tức lâu, Mạc Phó theo dõi hắn rời khỏi Ảnh Hư Bảo.

Nữ Đạo Nguyên này ngữ điệu cực kỳ kiêng kỵ.

- Sau đó thì sao? Phổ trưởng lão cũng có đi theo dõi xem sao không?

Thiếu bảo chủ theo sát hỏi, gã biết với cách làm việc của Phổ Hậu Hân của Thương Hư Đạo Dịch Hội, nhất định sẽ đi theo xem một chút.

Nữ Đạo Nguyên Thánh Đế này gật đầu nói:

- Ta xác thực là có theo tới nhìn một chút, kết quả thấy tàn tích của pháp bảo Duyên Sinh Thiên Tàn La của Mạc Phó. Sau đó thì ta chưa từng gặp qua Mạc Phó lần nào nữa, hôm nay ở chỗ này ta lại lần thứ hai thấy Thánh Đế Nhân Tộc này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2194

Muốn Lấy Quầy Hàng Của Diệp Mặc

Mạc Phó là hắn giết?

Thiếu bảo chủ Lâu Thái khiếp sợ nói một câu, lập tức lại chợt nói:

- Khó trách Tư Đồ Hoành muốn ở trước mặt ta gây xích mích ly gián, muốn cho ta xuất đầu tìm hắn phiền phức.

Tất cả mọi người hiểu ý tứ của Thiếu bảo chủ Lâu Thái, Tư Đồ Hoành nói Thánh Đế Nhân Tộc kia chỉ vì luyện đan quen được Hình Hồng cùng Không Hãn Thánh Đế. Nếu đúng như vậy, thì trong mắt Ảnh Hư Bảo, thật đúng là không là gì cả. Cho dù là Thiếu bảo chủ đánh đuổi đối phương, đối mặt Thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo, đối phương cũng không thể nào phản kháng.

- Thiếu bảo chủ, ta cảm thấy Mạc Phó là do người nọ giết, Tư Đồ Hoành hẳn là không biết. Nếu như Tư Đồ Hoành biết là do Thánh Đế Nhân Tộc kia giết, cho dù là hắn quen biết Thiên Thụy Thánh Đế, Tư Đồ Hoành cũng sẽ không để cho hắn an ổn ở chỗ này.

Hóa Đạo Thánh Đế tên Tu Mão bên cạnh Thiếu bảo chủ kia nói.

Thiếu bảo chủ gật đầu:

- Nếu đã biết lai lịch của hắn, chúng ta kêu hắn nhường cho một chút cũng có thể. Có lẽ để lại một miếng đất nhỏ cho hắn là tốt rồi, tối đa bổ sung một chút thần tinh cho hắn thôi. Một Đạo Nguyên Thánh Đế của Nhân Tộc, trong mắt ta thật cũng không là gì cả.

Thiếu bảo chủ nói ra những lời này rất là bình thường, Nhân Tộc địa vị thấp, không có gì đáng lo. Cho dù chủ cửa hàng kia là một Đạo Nguyên Thánh Đế, dù có quen biết Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Không Hãn cùng Đạo Nguyên Thánh Đế Hình Hồng, thế nhưng đứng trước Ảnh Hư Bảo vẫn chẳng là gì.

Cho nên sau khi Thiếu bảo chủ nói ra những lời này, Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề kia cùng Hóa Đạo Thánh Đế Tu Mão cũng không có phản đối. Nữ Đạo Nguyên Thánh Đế Phổ Hậu Hân kia thì nói rằng:

- Thiếu bảo chủ, ta cảm thấy chúng ta vẫn không nên đi nhiều chuyện. Thánh Đế Nhân Tộc kia thật sự chỉ có chút sức mạnh, thì Tư Đồ Hoành sẽ không mượn danh nghĩa anh ra tay.

Cô sở dĩ nói như vậy, là bởi vì đáy lòng cô đối với Diệp Mặc có một loại kiêng kỵ rất sâu. Tình huống cụ thể trước đây khi Diệp Mặc cùng Mạc Phó tranh đấu, cô không thấy. Thế nhưng trận kỳ Diệp Mặc để lại trong hư không. Cô lại nhìn thấy rõ ràng. Cái đó cho thấy Diệp Mặc đã mượn trận pháp đánh chết Mạc Phó. Diệp Mặc sở dĩ mượn trận pháp, chính là nói thực lực của hắn không bằng Mạc Phó. Nghĩ tới đây Phổ Hậu Hân liếc mắt nhìn ông già Đạo Nguyên họ Hề một cái. Trong lòng có chút không cho là đúng. Tuy rằng người này cũng là Đạo Nguyên Thánh Đế, thế nhưng phần lớn thời gian ông ta đều bế quan. Rất nhiều chuyện không hiểu rõ bằng người khác, có lẽ nói ông ta cho rằng bảo chủ của Ảnh Hư Bảo thực lực lớn mạnh, cho dù là Thánh Đế Nhân Tộc này có nghịch thiên thế nào cũng không thể nào làm gì được Ảnh Hư Bảo.

Lâu Thái cười nói:

- Phổ trưởng lão, cô yên tâm, chuyện này chắc chắn sẽ không liên lụy đến Thương Hư Đạo Dịch Hội, hơn nữa có một cửa hàng như vậy, chúng ta lần này tuyệt đối sẽ thu hoạch cực lớn. Tư Đồ Hoành cũng chưa chắc thực sự là gây xích mích ly gián, gã cũng không dám không nể mặt cha ta. Hơn nữa, Tư Đồ Hoành kia từ chỗ Hình Hồng lấy được bao nhiêu lợi ích còn thiếu hay sao? Gã ngại đắc tội Hình Hồng cũng là bình thường. Cứ xem ta đi.

Thấy Thiếu bảo chủ mang theo mấy người đi hướng cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả, Phổ Hậu Hân chỉ có thể cùng đi theo tới.

Sở dĩ bây giờ Diệp Mặc còn ở đây một mình. Là bởi vì hắn nhờ mấy người Tiên Vu Học cùng Cổ Bích Doanh hỗ trợ đi Hư Thị chọn mua các loại tài liệu kiến tông. Vì để mấy người không bị thiệt thòi, Diệp Mặc còn bảo Áo Hách đi cùng.

Mặc dùng nói Hình Hồng lực mạnh đang trợ giúp bọn họ, thế nhưng rất nhiều thứ vẫn cần phải tự mình đi chọn mua. Bởi vì sau khi Đạo Quả Tháp đóng, Diệp Mặc dự định thu xong Đạo Quả rồi đi, không có thời gian đi Hư Thị chọn mua đồ.

Diệp Mặc từ trong cửa hàng của hắn mới vừa đi ra đến, đã nhìn thấy Phổ Hậu Hân. Dù cho Thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bão đi ở đằng trước, nhưng Diệp Mặc chỉ nhận ra Phổ Hậu Hân. Trước đây khi hắn tham gia Thương Hư Đạo Dịch Hội, nữ Đạo Nguyên Thánh Đế này là người chủ trì Thương Hư Đạo Dịch Hội.

Về phần Thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo đi ở đằng trước, Diệp Mặc trực tiếp lờ đi.

- Vị Nhân Tộc tiên hữu này hẳn là một Đan Thánh? Không biết xưng hô như thế nào? Ta tới từ Ảnh Hư Bảo, cũng là Thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo.

Lâu Thái nói cũng khách sáo, thậm chí còn chắp tay một cái tiên lễ.

Diệp Mặc lập tức liền cho rằng Lâu Thái tới là để nhờ hắn luyện đan giúp, cũng chắp tay nói:

- Ta là Diệp Mặc, Thiếu bảo chủ có phải là muốn nhờ ta hỗ trợ luyện đan không?

Lâu Thái chỉ vào biển hiệu của Diệp Mặc cười cười nói:

- Diệp Đan Thánh lá gan thật đúng la to nha, loại biển hiệu thế này

không phải người nào cũng dám lập đâu. Tuy rằng Hình Hồng trưởng lão là đại nhân vật của Hư Thị, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ để ý Hình Hồng trưởng lão.

Diệp Mặc nhíu mày một cái, hắn không hiểu ý của Lâu Thái lắm. Hắn biển hiệu gì cũng dám lập, cho dù là giả, lại liên quan gì tới Hình Hồng chứ?

Lâu Thái không đợi Diệp Mặc trả lời, lại nói tiếp:

- Diệp tiên hữu, Ảnh Hư Bảo ta bởi vì trên đường nán lại chút thời gian, cho nên mới muộn một chút. Ngươi xem như vậy được không? Nhường một phần chỗ của ngươi cho ta, ta trả một ít thần tinh hoặc là thứ khác cho ngươi. Đương nhiên, nếu có người vì biển hiệu của ngươi mà tìm ngươi phiền toái, Ảnh Hư Bảo ta cũng có thể giúp ngươi nói vài câu.

- Ngươi là tới hỏi lấy quầy hàng của ta hả?

Diệp Mặc lập tức hiểu ra Thiếu bảo chủ này có ý gì rồi, hóa ra gã đó thấy quầy hàng của mình bắt mắt, diện tích lớn, cho nên mới muốn lấy quầy hàng.

Lâu Thái cười gật đầu nói:

- Phải, ngươi yên tâm đi, ta sẽ bồi thường chút thần tinh cho ngươi. Ngươi cắt ra một phần mười...

Diệp Mặc nghe đến đó cũng không có phản cảm, quầy hàng của mình rất lớn, cắt ra một phần mười cho Ảnh Hư Bảo, kiếm chút thần tinh lại cũng không tệ. Hơn nữa, trước đây hắn bị Mạc Phó truy sát, vẫn là Ảnh Hư Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo giúp hắn một lần. Tuy rằng hắn bỏ ra một đống thần tinh, so với mạng nhỏ của hắn, thần tinh cũng không đáng gì.

-... Ảnh Hư Bảo ta muốn thu nhiều đồ, cho nên chiếm diện tích hơi lớn một chút. Ngươi có một phần mười, hẳn cũng không tệ lắm. Diệp tiên hữu, ngươi thấy thế nào...

Lâu Thái nói xong, rất có lòng tin nhìn Diệp Mặc. Gã không tin Diệp Mặc có thể luyện chế những thần đan mà hắn nói, cái quầy hàng này của Diệp Mặc hoàn toàn là để lừa gạt Đạo Quả của người ta.

Nếu là gạt người, chờ lát nữa tuyệt đối sẽ có xung đột. Hiện tại gã lấy thân phận Thiếu bảo chủ Ảnh Hư Bảo cho Diệp Mặc chỗ dựa, Diệp Mặc khẳng định là đang ước được như vậy. Dù sao đại nhân vật như Không Hãn Thánh Đế cũng không phải lúc nào cũng sẽ ở quảng trường Đạo Quả Tháp, chờ khi Đạo Quả Tháp mở ra bản thân Hình Hồng cũng bề bộn nhiều việc. Nhưng gã, bởi vì quầy hàng ở gần, thì đúng là có thể hỗ trợ.

Diệp Mặc như nhìn đồ ngu mà nhìn Lâu Thái, hắn còn tưởng rằng đối phương chỉ muốn chiếm một phần mười chỗ của mình. Không ngờ một phần mười kia là cắt ra cho mình, Thiếu bảo chủ này muốn chiếm chín phần mười. Thằng ngu này sao lại có cảm giác tự thấy mình tốt đẹp như thế? Nếu như không phải lời gã nói cũng khách sáo, Diệp Mặc đã sớm một cước đá gã thật xe rồi.

- Không thế nào hết.

Diệp Mặc không muốn đắc tội với Ảnh Hư Bảo, lại cũng không có suy nghĩ đem quầy hàng cắt ra một phần mười cho tên Thiếu bảo chủ ngu ngốc này.

Lâu Thái sau khi nghe Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt lạnh lẽo. Gã cho là mình đã đủ khách sáo và kiên trì lắm rồi, không ngờ Thánh Đế từ Nhân Tộc này còn chẳng nể tình như thế. Nhân Tộc kiêu ngạo như vậy từ khi nào?

- Hề trưởng lão...

Lâu Thái không nói gì thêm, chỉ gọi tên Đạo Nguyên Thánh Đế phía sau kia một câu, gã vẫn còn biết mình không phải đối thủ của Diệp Mặc.

Ông già Đạo Nguyên họ Hề đương nhiên biết ý tứ Thiếu bảo chủ, lập tức tiến lên một bước, phạm vi mạnh mẽ trong nháy mắt đã trói chặt Diệp Mặc,

song song đưa tay liền chộp tới hướng Diệp Mặc. Trước mặt những người ở bên ngoài, uy nghiêm của Thiếu bảo chủ là tuyệt đối phải giữ gìn.

Diệp Mặc trong khi bị trói chặt, cũng cảm giác được xung quanh thời gian tạm ngừng, hắn lập tức biết đây là Pháp Tắc Thời Gian.

Pháp Tắc Thời Gian được cho là pháp tắc đáng sợ nhất trong tất cả các pháp tắc, loại pháp tắc này cực khó lĩnh ngộ, một khi lĩnh ngộ được rồi, sau đó uy lực cực lớn.

Diệp Mặc bởi vì một quả Lôi Âm Tuế Nguyệt Đạo Quả, đã lĩnh ngộ được Pháp Tắc Thời Gian, nhưng Pháp Tắc Thời Gian của hắn đều là tự mình gọt giũa. Bây giờ nhìn thấy Pháp Tắc Thời Gian của người khác, dĩ nhiên không muốn giãy thoát, mà là nhắm mắt lại tỉ mỉ cảm ngộ. Một Đạo Nguyên Thánh Đế bình thường, Diệp Mặc thật đúng là không sợ.

Ông già Đạo Nguyên họ Hề sau khi nghe Phổ Hậu Hân nói chuyện Diệp Mặc có thể giết Mạc Phó, đối với Diệp Mặc đã sinh lòng kiêng kỵ. Mạc Phó là Thánh Đế Ma Tộc, tu vi thậm chí so với ông còn cao hơn. Nhưng gần đây ông lĩnh ngộ được thần thông Pháp Tắc Thời Gian, nếu như bây giờ đối phó với Mạc Phó, ông cũng sẽ không sợ.

Để phủ đầu Diệp Mặc, ông già Đạo Nguyên họ Hề vừa ra tay đã dùng thần thông pháp tắc mạnh nhất của mình. Khi ông thấy Diệp Mặc ngay ở bên trong Pháp Tắc Thời Gian của mình, ngay cả tỉnh ngộ cũng không làm được, liền biết là mình đã xem trọng Diệp Mặc rồi. Song song đối với lời Phổ Hậu Hân nói cũng bắt đầu có chút không cho là đúng.

Phổ Hậu Hân ở một bên bàng quan, cô cũng có chút không giải thích được, vì sao Diệp Mặc thậm chí ngay cả một chút năng lực giãy thoát cũng không có. Dù cho Diệp Mặc giãy thoát không xong, thế nhưng chí ít cũng có thể hiểu là mình đã bị vây trong Pháp Tắc Thời Gian chứ? Lẽ nào cô thật đã nhìn lầm?

Thình thịch...

Bàn tay của Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề đã chụp vào cái cổ Diệp Mặc, khi tay ông gần chạm vào Diệp Mặc, lại cảm giác cái cổ Diệp Mặc bỗng nhiên dời đi một chút, sau một khắc ông đã chộp lên vai Diệp Mặc.

Bởi vì cũng không có ý định giết Diệp Mặc, cho nên một cú này chỉ định bắt Diệp Mặc thôi. Người khác nhìn không ra hơi chút di dịch này là cái gì, thế nhưng cường giả Đạo Nguyên họ Hề này trong lòng lại rõ ràng như gương sáng. Đây là di động không gian, Pháp Tắc Không Gian mạnh mẽ không gì sánh được.

Chỉ có hiểu rõ Pháp Tắc Không Gian tới một mức độ nhất định, mới có thể di động không gian trước mắt này một cách nhẹ nhàng như vậy.

Thình thịch.

Tay Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề trực tiếp chộp vào trên vài Diệp Mặc, một loại sức mạnh to lớn đến cực điểm ầm ầm tới, ông liền cảm giác năm ngón tay của mình tê rần, lập tức một loạt tiếng răng rắc xuất hiện. Khi Đạo Nguyên Thánh Đế này hiểu ngón tay mình đều đứt lìa hết rồi, đã nhìn thấy một cái chân to đá vào trên mặt ông ta. Ngay cả khoảng trống để phản kháng ông ta cũng không có, liền trực tiếp bị một cước này của Diệp Mặc đạp bay.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2195

Tin Tức Kinh Người

Uỳnh.

Lúc ông già Đạo Nguyên này bay ra ngoài, nửa bên mặt đã bị Diệp Mặc đạp rớt. Trong lòng ông kinh hãi, đồng thời còn thấy may mắn. Nếu như đối phương muốn lấy am5ng ông, chỉ một cú vừa rồi kia đã có thể giết chết ông rồi.

Lâu Thái kinh hãi vô cùng nhìn một màn này còn chưa kịp phản ứng, cũng cảm giác được xung quanh mình hoàn toàn ngưng đọng. Cùng lúc đó, gã bị một bàn tay thần nguyên xách lên, quăng trên mặt đất.

Một chiêu đã bị Diệp Mặc giẫm trên mặt đất, Lâu Thái hồn bay phách lạc. Gã đã đủ cẩn thận lắm rồi, lại cũng thật không ngờ Diệp Mặc lại có thể trong vài cái hô hấp đã đánh bay Đạo Nguyên Thánh Đế của Ảnh Hư Bảo. Thực lực thế này hoàn toàn không thua gì phụ thân gã, bảo chủ của Ảnh Hư Bảo.

- Lâu thiếu bảo chủ, ta vẫn không muốn cắt chín phần mười quầy hàng của mình cho ngươi, ngươi thấy chuyện này xử lý sao đây?

Diệp Mặc nhìn Lâu Thái đang bị hắn giẫm trên mặt đất, thong thả nói.

Lúc này rốt cục Lâu Thái đã hiểu vì sao quầy hàng của Diệp Mặc có thể quang minh chính đại ở chỗ này, hơn nữa còn chiếm phạm vi lớn như thế. Người ta vốn đã có đã có thực lực này rồi, Thánh Đế này ngay cả Đạo Nguyên cũng không phải đối thủ, chiếm một vị trí thì sao chứ?

Lúc này mạng nhỏ đang ở trong tay Diệp Mặc, gã nào còn lo được

chuyện gì khác nữa, vội vàng nói:

- Tiền bối, vãn bối mạo phạm thật sự là ngu dốt, tiền bối niệm tình đã ở Tiên tức lâu của nhà ta vài năm, xin hãy nể tình.

Lâu Thái cũng không phải đứa ngốc, hiện tại mạng nhỏ trong tay Diệp Mặc, gã nói ra những lời này, chính là chỉ ra hai điểm. Thứ nhất, phụ thân gã là bảo chủ của Ảnh Hư Bảo, Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế. Thứ hai, Diệp Mặc trước đây đã từng ở trong Tiên tức lâu của Ảnh Hư Bảo, Ảnh Hư Tiên tức lâu cũng có trợ giúp đối với Diệp Mặc.

Nếu như Thánh Đế khác, nghe Lâu Thái nói như vậy, nói không chừng sẽ thẹm quá thành giận. Nhưng Diệp Mặc thì không. Hắn xác thực là có chút cảm thấy mang ơn Ảnh Hư Tiên tức lâu. Bằng không, trước đây ngay cả suy nghĩ cho Lâu Thái một phần mười cũng sẽ không có.

Cũng chính vì vậy, Diệp Mặc đến bây giờ mới không giết Lâu Thái, thậm chí ngay cả Đạo Nguyên Thánh Đế đi cùng gã cũng không giết.

- Diệp tiên hữu xin hãy nể mặt bạn cũ, đừng động thủ. Diệp Mặc không tiếp tục giẫm lên Lâu Thái nữa. Cũng không để cho Lâu Thái rời khỏi, chỉ nhì Phổ Hậu Hân nói rằng:

- Nếu người đã ở trong tay ta, vậy thì cho một cái giá đi.

- Ta bằng lòng ra mười tỉ thần tinh...

Khi Phổ Hậu Hân còn chưa nói gì, Lâu Thái đã nói ra giá cả trước rồi.

Phổ Hậu Hân thở dài, cô vốn đã nhìn ra Diệp Mặc cũng không có ý định thực sự giết chết Lâu Thái. Nếu như hắn thật sự muốn giết chết Lâu Thái, căn bản là sẽ không nói ra chuyện gia cả, giết Lâu Thái, đồ vật gì cũng đều là của hắn. Dựa theo tình huống này, Diệp Mặc tối đa chỉ cần hai tỉ đến năm tỉ thần tinh có thể lo lót được rồi. Giờ thì hay rồi. Thiếu bảo chủ tự mình nói ra mười tỉ trước rồi.

Diệp Mặc nghe thấy mười tỉ thần tinh, trong lòng cũng phải thầm ước ao sự giàu có của Ảnh Hư Bảo. Mười tỉ thần tinh như vậy không phải con số nhỏ gì. Lâu Thái này tùy tiện là lấy ra được.

Thấy Lâu Thái đã lấy ra một cái nhẫn, Diệp Mặc không chút do dự buông ra trấn áp đối với Lâu Thái, thu hồi chiếc nhẫn xong, lạnh lùng quát một tiếng:

- Xéo đi!

- Vâng...

Lâu Thái nhanh chóng lao ra khỏi phạm vi cửa hàng của Diệp Mặc, cùng vài Thánh Đế còn lại của Ảnh Hư Bảo ngoan ngoãn đến một góc rìa quảng trường.

Phổ Hậu Hân trước khi đi lại nghe thấy Diệp Mặc truyền âm đến nói rằng không nên tùy tiện nói lung tung.

Diệp Mặc biểu hiện ra bên ngoài hung hãn như thế, cô há có thể không biết Mạc Phó chính là do Diệp Mặc giết? Hơn nữa từ những người xem náo nhiệt chung quanh nơi này, cô cũng có thể thấy được, Diệp Mặc tại quảng trường Đạo Quả Tháp căn bản không có dựa vào bất cứ kẻ nào. Đừng nói Diệp Mặc truyền âm cho cô, cho dù là không truyền âm, cô cũng không dám tùy tiện nói lung tung.

…

- Tên khốn kia, lại dám ám hại ta.

Sau khi quầy hàng của Ảnh Hư Bảo cùng Thương Hư Đạo Dịch Hội bày ra ở một góc bên rìa quảng trường, Lâu Thái liền nghiến răng nghiến lợi mắng. Người gã mắng là Tư Đồ Hoành, lúc này, nếu như gã còn không biết mình bị Tư Đồ Hoành hãm hại, thì gã đúng là thằng ngu.

Tư Đồ Hoành hiển nhiên là muốn Diệp Mặc giết gã, thế nhưng không

nghĩ tới Diệp Mặc lại không có giết gã.

Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề lúc này thương thế đã khôi phục, ông lại có chút nghi hoặc nói rằng:

- Ma Tộc Tư Đồ Hoành kia hẳn là có thù hằn với Diệp Mặc, cho nên Tư Đồ Hoành gây xích mích cho Thiếu bảo chủ động thủ với cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả. Y nhất định là muốn Diệp Mặc giết Thiếu bảo chủ, nhưng Diệp Mặc kia mới rất là kỳ quái, lẽ nào hắn cũng biết Thiếu bảo chủ bị châm ngòi? Vậy mà lại không giết Thiếu bảo chủ, chỉ thu một ít thần tinh.

- Một ít thần tinh? Mười tỉ là một ít thần tinh sao? Tên họ Diệp này cũng không phải thứ tốt gì.

Lúc Lâu Thái bỏ ra mười tỉ thần tinh, là cực kỳ thoải mái, nhưng bây giờ có chút đau lòng. Đối với Diệp Mặc gã rất là kiêng kỵ, thế nhưng cũng biết Diệp Mặc tuyệt đối là đáng sợ không gì sánh được. Bằng không Diệp Mặc đắc tội tên Tư Đồ Hoành kia, với thực lực của Tư Đồ Hoành, há có thể mượn ta gã chứ?

- Thiếu bảo chủ, ngàn vạn không nên nói lung tung.

Hóa Đạo Thánh Đế Tu Mão bị Lâu Thái phái ra ngoài nghe ngóng tin tức khi trở về, vừa mới nghe lời Lâu Thái nói, nhanh chóng tiến lên nhỏ giọng nói.

- Ngươi nghe ngóng được gì rồi?

Thiếu bảo chủ này lập tức khẩn trương hẳn lên, bị Diệp Mặc giáo huấn một trận, mặc dù không có bị thương. Nhưng chưa nói mất mặt cực kỳ, còn phải trà mười tỉ thần tinh, nếu nói trong lòng không giận là chuyện không thể nào. Mười tỉ thần tinh, hơn nữa gã còn bị ăn hiếp, cũng đủ để phụ thân gã ra tay rồi. Cho nên gã đã chuẩn bị bảo ngưuời ta thông báo cho bảo chủ của Ảnh Hư Bảo, cũng chính là phụ thân của gã. Nhưng trước khi thông báo cho bảo chủ, gã đương nhiên phải biết rõ rốt cuộc tại Hư Thị Diệp Mặc đã làm

những gì, mới dám chiếm cứ một quầy hàng như vậy?

Tu Mão nhanh chóng nói:

- Diệp Mặc kia nghe nói là một Hóa Đạo Đan Thánh, thậm chí còn có người nói là Đạo Nguyên Đan Thánh, mấy chuyện này thì thôi. Lúc trước khi chúng ta chưa tới Hư Thị, Nhân Tộc dưới sữ dẫn dắt của hắn không ngờ lại cùng Hải Tộc tiến hành một lần sống mái với nhau. Diệp Đan Thánh kia một mình chém giết bốn gã Đạo Nguyên Thánh Đế, giết hơn một trăm Thánh Đế dưới Đạo Nguyên...

- Cái gì?

Tất cả mọi người của Ảnh Hư Bảo đều kinh ngạc đến ngây người, vẻ mặt khiếp sợ giống hệt như khi Tu Mão vừa mới nghe được tin tức này, tin tức này thật sự là làm cho người ta khiếp sợ.

Diệp Mặc vậy mà lại dám dẫn dắt Nhân Tộc đã xuống dốc cùng Hải Tộc huyết chiến? Còn dám giết hơn một trăm Thánh Đế của Hải Tộc, lẽ nào hắn không sợ chết hay sao? Vì sao đến bây giờ hắn vẫn còn sống sờ sờ ở đây?

Vừa nãy còn đối với Diệp Mặc phẫn nộ không ngớt, lúc này Lâu Thái đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nếu như gã không bình tĩnh, đó mới là hành vi muốn chết. Trước đây gã còn tưởng rằng Diệp Mặc không giết gã, là vì sợ Ảnh Hư Bảo. Hiện tại xem ra căn bản không phải là như vậy rồi, người ta ngay cả Hải Tộc còn không sợ, há có thể sợ một Ảnh Hư Bảo nho nhỏ?

- Nói tiếp đi?

Thiếu bảo chủ thở dài một hơi, chậm rãi nói. Gã lấy làm may mắn vì mình không có dưới sự bốc đồng mà lập tức đưa tin cho phụ thân. Bằng không chuyện này khả năng thật sự là không cách nào kết thúc được, Ảnh Hư Bảo tuy rằng hùng mạnh, nhưng cũng không có Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Tu Mão thấy Thiếu bảo chủ tỉnh táo lại, lúc này mới giọng nói dịu xuống nói:

- Nhân Tộc cùng Hải Tộc đánh một trận, Thánh Đế của Hải Tộc bị giết nhiều gấp đôi Nhân Tộc. Chuyện này cũng chưa là gì, Nhân Tộc bởi vì Diệp Mặc ngang trời xuất thế đã tụ tập thành một đám. Lúc này ở Hư Thị, bất kể là ai, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà đi bắt nạt Nhân Tộc. Chính là lần này khi Đạo Quả Tháp mở ra, Nhân Tộc không chỉ đoạt lạ ba mươi suất vốn thuộc về bọn họ, còn đoạt được mười bốn suất dư ra.

- Thật là lợi hại.

Phổ Hậu Hân cùng Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề hầu như là đồng thời thán phục kêu lên.

Các tộc cử đến Hư Thị đều là những Đạo Nguyên Thánh Đế nổi bật, Diệp Mặc có thể đại biểu Nhân Tộc trên đại hội phân phối suất đi vào Đạo Quả Tháp đoạt được bốn mươi bốn suất, quả thực là nghịch thiên trong nghịch thiên.

- Không đon giản như vậy, Diệp Mặc còn trên đại hội phân phối suất vào Đạo Quả Tháp giết Đạo Nguyên Thánh Đế Củng Hạng của Ma Tộc, song song hắn còn đánh bại Đạo Nguyên Thánh Đế Chung Ly Hoắc Âm của Âm Minh Tộc, đồng thời cướp đi năm suất của mỗi người.

Nghe Tu Mão nói xong, Thiếu bảo chủ cùng hai gã Đạo Nguyên Thánh Đế hai mặt nhìn nhau, xung quanh vài Thánh Đế còn lại của Ảnh Hư Bảo cũng trừng to mắt không thể tin được.

Một lúc lâu sau Lâu Thái mới oán hận nói:

- Chẳng trách Tư Đồ Hoành muốn lừa chúng ta, thì ra là vì Diệp Mặc giết Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma Tộc, Ma Tộc của y cùng Diệp Mặc có thù oán. Cho nên y muốn chúng ta cùng Diệp Mặc đánh nhau, sau đó ta sẽ kêu cha ta tới đây, khiến cha ta cùng Diệp Mặc đánh nhau, còn y ở một bên xem trò hay.

Đạo Nguyên Thánh Đế họ Hề gật đầu nói:

- Có lẽ đúng là như vậy, nếu như y gọi Bán Bô Hỗn Nguyên Thánh Đế của Ma Tộc tới đây, một là thời gian quá dài, hai là cho dù có đến, cũng không có lý do động thủ. Dù sao thi đấu trên đại hội phân chia suất vào Đạo Quả Tháp, bị giết thì cũng rất bình thường, Ma Tộc cũng không biết gã đã giết bao nhiêu Thánh Đế của Nhân Tộc. Chính vì vậy, cho nên y muốn mời bảo chủ tới đây cùng Diệp Mặc kết thù. Còn may là Thiếu bảo chủ tương đối lý trí, bây giờ chúng ta cũng chỉ tổn thất một chút thần tinh mà thôi.

Phổ Hậu Hân thở dài nói rằng:

- Có lẽ Hải Tộc hẳn chính là ví dụ trước chúng ta, Hải Tộc cùng Nhân Tộc tuy rằng có thù hằn, nhưng cũng không đến mức sống mái với nhau quy mô lớn. Nhất định là đã bị Ma Tộc châm ngòi gây xích mích, mới có thể đánh nhau. Hề trưởng lão nói đúng, chuyện này Thiếu bảo chủ làm không tệ, tối đa chỉ tốn một chút thần tinh mà thôi.

Lâu Thái nghe thấy hai Đạo Nguyên Thánh Đế cũng khen ngợi gã, trong lòng rất là thoải mái, gật đầu nói:

- Chuyện này chúng ta cứ xem như không biết, chờ thu mua Đạo Quả hoàn tất, chúng ta lập tức trở về Ảnh Hư Bảo, nói chuyện này cho phụ thân ta biết.

…

Vài ngày qua đi, Áo Hách củng Tiên Vu Học, Cổ Bích Doanh, còn có vài Thánh Đế Nhân Tộc khác của Thánh Đạo Tông đều đã trở về. Vài ngày thời gian, bọn họ đã tiêu hết hơn phân nửa thần tinh trong tay. Tài liệu thành lập Thánh Đạo Tông đã chuẩn bị gần đủ rồi.

Xa xa trên quảng trường Đạo Quả Tháp, Lâu Thái thấy bên Diệp Mặc, Thánh Đế Nhân Tộc càng ngày càng nhiều, càng may mắn là gã không có cậy thế xằng bậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2196

Đạo Quả Tháp Đóng Cửa

Đạo quả ở trong Đạo Quả Tháp mặc dù nhiều, nhưng thời gian cho phép ở lại trong Đạo Quả Tháp lại quá ngắn, tất cả chỉ có mười ngày mà thôi.

Những người có thực lực mạnh nhất còn có thể xông lên được tầng thứ bẩy ở bên trong. Thực lực kém một chút thì chỉ có thể ở những tầng phía dưới mà bồi hồi. Nếu như thực lực kém, lại còn thiếu chút vận khí nữa, thì nói không chừng sau khi qua mười ngày vẫn còn dậm chân ở tầng hai, điều này cũng không phải là chuyện không thể.

Diệp Mặc sở dĩ không tiến vào Đạo Quả Tháp ngoại trừ vì thời gian của nó quá ngắn ra, còn có một điều khác đó là hắn biết được con đường Chứng đạo của mình là như thế nào. Đạo quả đối với hắn chỉ có tác dụng duy nhất là cảm ngộ thần thông, cảm ngộ pháp tắc Thiên Địa. Chứ hắn không cần sử dụng Đạo quả để vấn đạo. Còn đại đạo dạo vận trong Đạo Quả Tháp thì hắn càng không cần. Chẳng những là không cần mà hắn còn sợ rằng những đạo vận đó sẽ ảnh hưởng tới đại đạo tự thân của hắn.

…

Thời gian mười ngày nhanh chóng qua đi. Ngay sau khi ngày thứ mười trôi qua, thì cho dù là nơi vô cùng rộng rãi như quảng trường của Đạo Quả Tháp cũng đã chật kín hết chỗ. Ngay cả Không Hãn Thánh Đế cùng với Thiên Thụy Thánh Đế cũng có mặt ở đây.

Lần Này Diệp Mặc bày cửa hàng quảng cáo hết sức phô trương tại quảng trường Đạo Quả Tháp, tuy là có cho Nhân Tộc tăng lên nhân khí và

khí thế, nhưng việc chính vẫn là vì muốn thu mua Đạo quả.

Vốn Diệp Mặc cho rằng dù là có kẻ tu vi Bán Bộ Hỗn Nguyên tới quảng trường Đạo Quả Tháp, nhưng chắc cũng chỉ có hai người của Hư Thị mà thôi, hoặc là thêm những Bán Bộ Hỗn Nguyên của những thương lâu cá biệt nữa, nhưng chắc chắn là sẽ không quá nhiều. Nhưng hiện tại Diệp Mặc biết rằng hắn đã đoán sai rồi. Vài đạo thần thức cường đại đảo qua bên ngoài cấm chế của hắn đủ để hắn biết rõ rằng đó là những kẻ thực lực Bán Bộ Hỗn Nguyên không hề kém hơn so với Không Hãn Thánh Đế.

Không chỉ như thế, ngay cả hai tên Bán Bộ Hỗn Nguyên mà năm đó hắn gặp tại hội đấu giá Hư Thị cũng xuất hiện. Thần thức của hai kẻ này thì Diệp Mặc hết sức quen thuộc, cho nên nó chỉ tùy tiện quét tới thì Diệp Mặc đã cảm giác được rồi.

Diệp Mặc tổng kết đơn giản một chút thì ngay hôm nay chí ít đã có sáu kẻ tu vi Bán Bộ Hỗn Nguyên tiến vào quảng trường Đạo Quả Tháp này rồi. Một người trong đó tiến về chỗ của Hải Tộc chưa hề đi ra, còn có một người đã tiến về phía của Yêu Tộc, cũng chưa hề ra ngoài.

Diệp Mặc chú ý nhất là tên Bán Bộ Hỗn Nguyên đã bước vào chỗ của Hải Tộc. Bất luận là tên Bán Bộ Hỗn Nguyên này vì nguyên nhân gì mà tới, thì khẳng định rằng chuyện Nhân Tộc và Hải Tộc xung đột y đã biết được rồi. Còn có một khả năng khác, chỉ sợ sẽ là vì muốn hắn giúp chúng thu mua Đạo quả miễn phí rồi.

Sau khi hiểu được điểm này thì Diệp Mặc lại không hề lo lắng. Đối phương chỉ có một tên Bán Bộ Hỗn Nguyên thì hắn còn có thể đối phó được. Nếu như là hai tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế tới, thì thật sự là chuyện không tốt rồi. Cũng may lúc trước hắn đã sớm có chuẩn bị, cái gì cần mua thì đã mua rồi.

Tại cấm chế đen nhánh giữa quảng trường Đạo Quả Tháp bỗng nhiên nổi lên hàng loạt đoàn ánh sáng trắng toát. Những luồng ánh sáng trắng đó khiến cho cầm chế đen nhánh kia rung chuyển không ngừng.

- Đạo Quả Tháp sắp đóng cửa rồi. Người tiến vào Đạo Quả Tháp cũng sắp ra ngoài rồi.

Từ hàng loạt những tiếng bàn tán thì luồng ánh sáng trắng kia liền biến mất không còn nữa. Cám chế đen nhánh lúc này đột nhiên mở ra, mấy trăm tên Hóa Đạo Thánh Đế nhanh chóng tản ra. Có một số ít Hóa Đạo Thánh Đế liền chạy nhanh ra khỏi quảng trường Đạo Quả Tháp và biến mất. Hiển nhiên đây là một số những người trong Thần bảng, không hề muốn đối mặt với những người còn lại.

Nhưng số lượng người ở lại thì nhiều hơn nhiều. Bởi vì họ biết rằng, lúc này ở lại quảng trường Đạo Quả Tháp mới là nơi an toàn nhất. Nếu như không nắm chắc được sự tình, thì lúc này lao ra khỏi Hư Thị mới là hành vi ngu xuẩn nhất.

Gần ngàn người tiến vào Đạo Quả Tháp, nhưng lúc này đi ra ngoài không đến chín trăm người. Đối với Đạo Quả Tháp thì nó tuy không tính là một địa phương an toàn, nhưng lại so với những bí cảnh khác thì an toàn hơn rất nhiều. Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét tới những Thánh Đế bên Nhân Tộc. Tất cả có 32 người tiến vào Đạo Quả Tháp, còn hiện tại đi ra ngoài là 30 người, thiếu đi mất hai người. Không cần thiết phải đoán, thì cũng biết rằng hai người này có lẽ đã ngã xuống trong Đạo Quả Tháp rồi.

Đám người La Thanh Hà, Tần Tuyền Ki, Vương Nam Sương, Đổng Yến mà Diệp Mặc quen biết đều bình yên vô sự. Thánh Đế của Nhân Tộc đi ra ngoài cũng không có bất cứ một người nào rời khỏi quảng trường Đạo Quả Tháp, đều nhao nhao đi về phía Diệp Mặc.

Khi Diệp Mặc thấy bộ mặt của đám người La Thanh Hà lộ ra vẻ vui sướng, thì lập tức đã biết rằng thu hoạch của họ lần này không nhỏ rồi.

- Sư huynh, lần này thu hoạch của tôi là lớn nhất, chính là đã nhận được hai quả Càn Nguyên Quả, ngoàira còn đạt được thêm sáu quả Đạo quả khác...

La Thanh Hà là người đầu tiên nói với vẻ kích động.

Diệp Mặc lập tức triệu tập lại 30 Thánh Đế của Nhân Tộc rồi nói:

- Đạt được Ngũ Hành Thiên Quả, Phất Liễu Quả, Huyền Thiên Quả, Tử Tiêu Đạo Quả đều có thể để Đạo quả ở chỗ tôi, tôi có thể luyện chế nó trở thành Thần đan. Còn những Đạo quả không thể luyện chế thành Thần đan thì mọi người tự mình giữ lại. Vốn tôi tính toán rằng đợi tới khi góp nhặt đủ số lượng Càn Nguyên Quả thì sẽ giúp chúng ta có thêm vài người tu vi đạt tới Đạo Nguyên. Nhưng hiện tại không được rồi. Ba vị phó tông chủ hãy lập tức dẫn đầu Thánh Đế Nhân Tộc trở lại Thánh Đạo Tàn Giới thiết lập Thánh Đạo Tông...

Tư Phong ngạc nhiên:

- Có phải là đã xẩy ra chuyện gì rồi không?

Diệp Mặc trầm giọng:

- Bây giờ còn chưa xẩy ra chuyện gì cả. Nhưng tôi đoán rằng cũng không còn lâu nữa đâu. Bên phía Hải Tộc đã có một tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế đến. Tuy rằng y tiến vào nơi của Hải Tộc rất cẩn thận, nhưng đã bị tôi phát hiện ra rồi.

- Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế?

Một số ít Thánh Đế của Nhân Tộc đều hai mặt nhìn nhau. Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế là những kẻ tu vi đã đến gần với bước Chứng đạo Thánh Đế thứ ba nhất. Nếu như nói bước Chứng đạo Thánh Đế thứ hai cùng với bước Chứng đạo Thánh Đế thứ nhất cách biệt là một cái hố sâu không đáy, thì bước Chứng đạo Thánh Đế thứ hai và bước Chứng đạo Thánh Đế thứ ba cách biệt giống như là trời với đất vậy.

Thấy đám người La Thanh Hà đều lộ ra vẻ mặt vô cùng lo lắng và khẩn trương, thì giọng điệu của Diệp Mặc liền chậm rãi vang lên:

- Mọi người không cần lo lắng. Tên Bán Bộ Hỗn Nguyên kia vốn là nhìn chằm chằm vào tôi, chỉ cần tôi không đi, thì y cũng sẽ không xuất hiện đâu. Tôi đã hướng Hình Hồng của Hư Thị Thương Lâu mượn một chiếc thuyền hư không rồi, mọi người có thể sử dụng chiếc thuyền hư không đó để trở về Thánh Đạo Tàn Giới.

- Tôi ngoại trừ đạt được ba quả Càn Nguyên Quả ra, thì còn chiếm được một quả Thiên Vũ Phá Hư Quả nữa.

Tần Tuyền Ki đi tới trước mặt Diệp Mặc, muốn lấy ra Đạo quả của mình.

Diệp Mặc vội nói:

- Ba quả Càn Nguyên Quả cô để lại cho chính mình đi. Bản thân cô cần một quả, còn lại thì xem xem trong tông môn có ai cần dùng không. Cô cứ căn cứ vào điểm cống hiến sau đó tự mình an bài. Nhớ kỹ, nếu như Hải Tộc thật sự dám công kích quy mô lớn với Thánh Đạo Tàn Giới chúng ta, thì nếu Nhân Tộc chúng ta đấu không lại tuyệt đối không thể liều mạng. Một ngày nào đó chúng ta sẽ đòi lại đầy đủ cả vốn lẫn lời.

Diệp Mặc sau khi đã nhắn nhủ hoàn tất, thì mới quay sang nói với Áo Hách ở bên cạnh:

- Áo tiên hữu, nếu như anh tin tưởng tôi, thì xin mời cùng đi một chuyến tới Thánh Đạo Tàn Giới. Đồng thời đem phương vị Nghiễm Nguyên Cung của anh lưu lại cho tôi. Chuyện tình củ tôi xong xuôi rồi, thì sẽ chủ động đi Nghiễm Nguyên Cung hỗ trợ luyện đan. Sau khi tôi luyện chế đan dược ở Nghiễm Nguyên Cung xong, thì sẽ trở lại Thánh Đạo Tàn Giới, khi đó anh có thể rời khỏi Thánh Đạo Tàn Giới rồi. Nếu như nhanh thì chắc chỉ vài chục năm, nhưng cho dù là chậm thì tôi xin khẳng định sẽ không vược quá trăm năm đâu.

Trong lòng Áo Hách có chút bất đắc dĩ. Nhưng y biết rõ, một khi Diệp Mặc còn chưa làm xong chuyện của hắn, thì tuyệt đối sẽ không cùng y tới

Nghiễm Nguyên Cung. Y ở bên ngoài tìm kiếm Đan Thánh đã một hai ngàn năm rồi, cho nên biết rõ muốn tìm được một Đạo Nguyên Đan Thánh cường đại như Diệp Mặc tuyệt đối là chuyện gần như vô vọng.

Hiện tại Diệp Mặc đã đưa ra đề nghị để y đi tới Thánh Đạo Tàn Giới, hiển nhiên là muốn cho y giúp đỡ Nhân Tộc một chút. Nếu như y không đồng ý thì Diệp Mặc rất có thể cũng sẽ không giúp Nghiễm Nguyên Cung của y luyện đan rồi.

Y và Diệp Mặc tiếp xúc cũng không phải là thời gian ngắn, cho nên đối với một ít bản tính của Diệp Mặc y cũng hiểu được. Ngay cả một Hải Tộc Diệp Mặc còn không sợ, thì muốn nói rằng hắn sẽ sợ Nghiễm Nguyên Cung của y sao? Bị Nghiễm Nguyên Cung uy hiếp đi luyện đan sao? Đó chỉ là chuyện tự gạt mình dối người mà thôi.

Nghĩ tới đây, Áo Hách liền dứt khoát trực tiếp lấy ra một viên ngọc châu đưa cho Diệp Mặc:

- Đây là phương vị hư không của Nghiễm Nguyên Cung tôi, anh chỉ cần ở trong vị trí một tộc nào đó trong hư không là có thể cảm ứng được phạm vi của Nghiễm Nguyên Cung một cách rõ ràng.

Diệp Mặc tiếp nhận ngọc châu, thầm nghĩ rằng thứ đồ của Hỗn Nguyên Thánh Đế quả nhiên là cao cấp hơn nhiều những thứ khác. Lúc trước Đồng Yến cho hắn viên ngọc giản kia, cũng chỉ có thể ở trong phạm vi nhất định mới có thể cảm ứng được Hư Thị, hơn nữa còn khá mơ hồ.

…

Thánh Đế của Nhân Tộc nhanh chóng tán đi khỏi cửa hàng Lạc Nguyệ Đạo Quả, rất nhanh ở đây chỉ còn lại có một mình Diệp Mặc. Thần thức của Diệp Mặc thủy chung vẫn luôn chú ý tới phía bên Hải Tộc, phát hiện vài tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc và tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế kia đều không hề có cửa động nào, cho nên cũng lập tức yên lòng.

Chỉ cần Hải Tộc vẫn theo dõi hắn là tốt rồi. Một khi Hải Tộc bỏ qua hắn truy sát đám người La Thanh Hà, thì đó mới là chuyện xấu nhất.

Tuy chỉ có một mình hắn, nhưng hắn cũng không thật sự để ý. Hắn có ý định đem Tiểu Sâm hoặc là Cừu Nhưỡng ra giúp việc một chút, vì dù Tiểu Sâm là Băng Sâm Vương, nhưng tại quảng trường Đạo Quả Tháp cùng với vô số Đạo quả này thì dù Băng Sâm Vương vẫn khiến cho vô số người đỏ mắt, nhưng cũng không đến mức lập tức tiên lên cướp đoạt.

Nhưng Diệp Mặc rất nhanh đã ngạc nhiên phát hiện Mục Tiểu Vận đã xuất quan. Lúc này tu vi của cô đã là Tiên Đế viên mãn rồi. Đối với Tiểu Vận mà nói, thì bước tiếp theo chính là Chứng đạo Thánh Đế rồi. Diệp Mặc hiện tại có nhiều Đạo quả như vậy, Thế Giới Hỗn Độn lại có nhiều khí tức Hỗn độn như vậy, thì việc Tiểu Vận Chứng đạo lên Tố Đạo Thánh Đế cũng không có bất kỳ điều gì cần lo lắng cả.

Trước tiên Diệp Mặc tiến vào cửa hàng sau đó đưa Mục Tiểu Vận từ trong Thế Giới Trang Vàng ra ngoài. Sau khi Mục Tiểu Vận xuất hiện trong cửa hàng, thì căn bản cũng không để ý đây là đâu, mà đã lập tức ôm chặt lấy Diệp Mặc rồi:

- Tướng công, em không bao giờ muốn bế quan nữa đâu.

Muốn nâng cao tu vi, thì nhất định phải bế quan. Nhưng ở trong trận bàn thời gian bế quan nhiều năm như vậy, đối với Mục Tiểu Vận mà nói thực sự là một chuyện chẳng khác nào tra tấn.

Vốn với tư chất của Mục Tiểu Vận, cộng với tài nguyên tu luyện đầy đủ của Diệp Mặc, thì Mục Tiểu Vận tuyệt đối không cần bế quan mất nhiều thời gian như vậy để tấn cấp đến Tiên Đế viên mãn. Nhưng vì quá mức thương nhớ Diệp Mặc, cho nên Mục Tiểu Vận thường xuyên bừng tỉnh giữa lúc bế quan. Cô thì chỉ vì muốn mình phải nhanh chóng tấn cấp, cho nên mới miễn cưỡng bế quan tu luyện mà thôi. Loại tâm tình này hoàn toàn không phù hợp để tu luyện rồi.

Diệp Mặc cảm nhận được tâm tình của Mục Tiểu Vận, thì liền vỗ về tấm lưng của cô rồi an ủi:

- Yên tâm đi Tiểu Vận. Về sau em cũng không cần thiết phải bế quan nữa. Tuy rằng em đã là Tiên Đế viên mãn, nhưng đạo tâm cũng không trọn vẹn, cho nên hiện tại không nên Chứng đạo ngay. Chờ khi em cùng anh dạo chơi lịch lãm một thời gian ngắn nữa, thì khi đó mới bắt đầu Chứng đạo.

Chứng đạo không chỉ cần tích lũy tu vi, mà còn nhất định cần phải có được cảm ngộ cùng với kinh nghiệm thì mới được. Mục Tiểu Vận một mực bế quan trong Thế Giới Trang Vàng, luôn thiếu đi một chút kinh nghiệm cùng với cảm ngộ. Cũng may cô còn có kinh nghiệm khi đi từ Tiên Giới tới Thánh Đạo Tàn Giới, rồi lại tiến vào Thần Nữ Thánh Môn, cho nên vẫn có chút trợ giúp lớn đối với cô khi Chứng đạo sau này.

- Ừm.

Mục Tiểu Vận như một chú mèo nhỏ, nhu thuận néo vào lòng Diệp Mặc. Đối với cô thì lời nói của Diệp Mặc từ trước tới giờ cô chưa bao giờ hoài nghi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2197

Điên Cuồng Thu Thập Đạo Quả

Khi Diệp Mặc đưa Mục Tiểu Vận ra ngoài cửa hàng, thì ở đó đã chen lấn gần 100 người rồi. Trông thấy đoàn người này thì trong lòng Diệp Mặc lập tức vui vẻ, vì hắn nhận ra rằng đoàn người này đều là từ trong Đạo Quả Tháp đi ra ngoài. Những người này xuất hiện ở đây, tuyệt đối là vì muốn bán Đạo quả cho hắn, hoặc là xin hắn luyện đan.

- Tướng công, chúng ta bây giờ đã đến Hư Thị rồi sao? Đây là quảng trường gì thế? Làm sao lại có nhiều người như vậy?

Mục Tiểu Vận đi theo Diệp Mặc ra ngoài, lại trông thấy bên ngoài quảng trường Đạo Quả Tháp đông đảo Thánh Đế như vậy, còn có rất nhiều Thánh Đế đang muốn chen lấn vào trong cửa hàng của chồng cô thì liền kinh ngạc thốt lên.

- Nơi này là quảng trường Đạo Quả Tháp của Hư Thị. Đợi lát nữa anh phải vào trong luyện đan, em ở bên ngoài giúp anh thu mua Đạo quả và cấp lại cho họ đan dược.

Vốn Diệp Mặc có ý gọi Tiểu Sâm ra giúp một tay, nhưng nếu Mục Tiểu Vận đã ra rồi vậy thì nhờ Mục Tiểu Vận hỗ trợ luôn.

- Diệp Đan Thánh, tấm biển quảng cáo phía trước này đều là sự thật chứ? Tôi có hai quả Huyền Thiên Quả, muốn mời Diệp Đan Thánh hỗ trợ luyện chế một lò Huyền Thiên Đan...

- Diệp Đan Thánh, tôi có một quả Tử Tiêu Đạo Quả, muốn đổi lấy năm viên Thần Vân Đan...

- Diệp Đan Thánh...

Diệp Mặc đã có kinh nghiệm mở cửa hàng tại thành thị lớn, cho nên biển quảng cáo của hắn phần lớn mọi người đều nguyện ý tin tưởng. Không thể luyện chế thành Thần đan thì cũng thôi, nhưng nếu có thể luyện chế thành Thần đan thì so với việc giữ Đạo quả cho mình là quá mức lãng phí rồi.

- Tất cả các vị tiên hữu, những điều tôi viết trên biển quảng cáo đều là thật. Cho dù là các vị chỉ giao cho tôi một quả Đạo quả, mà tôi lại luyện đan hỏng thì cũng sẽ dựa theo như giá cả mà bồi thường.

Sau khi Diệp Mặc nói xong thì dừng lại một chút, chờ những âm thanh bàn tán phía trước dịu bớt xuống thì mới tiếp tục nói:

- Tôi xin nói trước một chút, mỗi một lò đan dược thành đan số lượng là chín viên. Nếu như là hai Đạo quả cùng loại, vậy thì sẽ đổi lấy chín viên đan dược. Nếu như là một quả Đạo quả, vậy thì sẽ đổi lấy bốn viên đan dược. Nhớ kỹ, Thần linh thảo phụ trợ cần phải tự chuẩn bị. Nếu như muốn tôi cung cấp Thần linh thảo phụ trợ vậy thì cần phải trả thêm Thần tinh hoặc là nhận được ít đan dược hơn.

Diệp Mặc hiểu rất rõ rằng nếu như sử dụng Thần tinh thu mua Đạo quả, vậy thì chỉ sợ là hắn kém cỏi nhất ở cái địa phương này. Ở đây tùy ý lựa một cửa hàng thì thực lực cũng đều lớn hơn so với hắn. Còn trên người hắn thì toàn bộ Thần tinh cũng không quá vài chục tỷ. Mà trong những thương gia hoặc thế lực lớn, thì thật sự sợ rằng thấp nhất cũng phải gấp đến cả ngàn lần so với hắn.

Cho nên hắn chỉ có thể thông qua việc luyện chế Đạo quả thành Thần đan để đổi lấy Đạo quả. Với thực lực luyện đan của hắn hiện giờ, thì mỗi một lô Thần đan đều cho ra mười hai viên đan dược là hoàn toàn không có vấn đề. Hắn chỉ nói chín viên đan dược, thì ở Hư Thị này đã thuộc hàng Đan Thánh cực kỳ cao cấp rồi. Trên thực tế, một quả Đạo quả luyện chế một lò Thần đan có thể thành đan sáu viên là một Đan Thánh vô cùng lợi hại rồi.

Nếu như đối phương lấy ra hai quả Đạo quả, thì hắn chẳng những có thêm một quả Đạo quả, mà vẫn còn lời được ba viên Thần đan nữa. Đó là điều thứ nhất, mà thứ hai chính là cùng loại Thần đan thì hắn có thể luyện chế ít bớt mấy lò, vì chỉ cần tích góp từng chút Thần đan thừa ra, là có thể lấy ra để đổi lấy Đạo quả rồi, như vậy sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian.

- Có thể, tôi tới trước. Tôi ở đây có hai quả Huyền Thiên Quả...

Tên Hóa Đạo Thánh Đế ở trước mặt liền nhanh chóng nói. Đừng nói là thành đan chín viên, cho dù là sáu viên thì y cũng sẽ đồng ý mà không có chút do dự nào.

Diệp Mặc thu của người này hai quả Huyền Thiên Quả, sau đó nhắn nhủ với Mục Tiểu Vận để cô ở bên ngoài thu mua Đạo quả, sau đó theo thứ tự mà ghi chép lại rồi nhanh chóng tiến vào trong. Hắn thực sự muốn nhanh chóng kết thúc chuyện ở nơi này, sau đó đưa Mục Tiểu Vận rời xa khỏi Hư Thị.

Ở đây có rất nhiều người vây quanh, đại đa số là những người đến quan sát. Chuyện Diệp Mặc là Diệp Đan Thánh thì rất nhiều người đều đã được nghe, nhưng Đạo quả là thứ quá mức trân quý, vạn nhất bị luyện chế hỏng thì phải làm sao đây? Cho dù là giết người ta rồi cũng không được trả lại Đạo quả nữa. Cho nên sau khi Diệp Mặc đi vào trong luyện đan, thì những người ở phía ngoài đều lẳng lặng chờ đợi.

Bởi vì biển quảng cáo ở bên này của Diệp Mặc chẳng những lớn, hơn nữa nội dung cũng vô cùng kinh người, cho nên người tới quan sát cũng ngày càng nhiều hơn. Mỗi lần Đạo Quả Tháp mở ra thì ít nhất sẽ xuất hiện 4000 – 5000 quả Đạo quả, thậm chí còn có thể nhiều hơn. Bởi vì có ít người không muốn lãng phí thời gian ở những tầng cao hơn, cho nên chỉ tập trung thu thập Đạo quả cấp thấp ở tầng dưới, như vậy thì số lượng Đạo quả sẽ tăng lên khá nhiều.

Nếu lấy được nhiều Đạo quả, thì những người tiến vào Đạo Quả Tháp sẽ xuất ra một phần để đổi lấy Thần tinh. Nhưng Đạo quả thật sự trân quý thì sẽ

không có người lấy ra. Đó là tài nguyên quan trọng để họ chuẩn bị cảm ngộ thần thông, hoặc là giữ lại để nhờ Đan Thánh nào đó hỗ trợ luyện đan. Cho nên mỗi lần Đạo Quả Tháp mở ra thì ở quảng trường Đạo Quả Tháp luôn có vài Đan Thánh hỗ trợ luyện đan. Nhưng chưa bao giờ có người nào có điều kiện hấp dẫn giống như Diệp Mặc bây giờ.

Diệp Mặc là một Đạo Nguyên Đan Thánh, cho nên việc luyện chế một lò Huyền Thiên Đan chỉ tốn của hắn thời gian nửa nén hương mà thôi.

- Tướng công.

Mục Tiểu Vận thấy Diệp Mặc đi ra, thì liền có chút khẩn trương đứng ở bên người Diệp Mặc. Dù là cô đã tu luyện đến Tiên Đế viên mãn rồi, nhưng nơi này nào có một Tiên Đế nào chứ? Toàn bộ đều là cấp bậc Thánh Đế cả.

Tuy Diệp Mặc gọi cô ra hỗ trợ, nhưng cô ở chỗ này lại chẳng có việc gì làm cả. Bởi vì sau khi Diệp Mặc đi vào luyện chế đan dược thì không có ai giao Đạo quả cho cô cả. Tất cả bọn họ đều đang ngóng trông xem lò đan dược thứ nhất mà Diệp Mặc luyện chế ra như thế nào. Mỗi lần Đạo Quả Tháp mở ra thì đều có rất nhiều Đạo quả được mang ra. Nhưng những người mang được Đạo quả ra ngoài có nhiều hơn nữa, thì cũng không bao giờ giá trị của Đạo quả bị giảm xuống cả.

- Diệp Đan Thánh, như thế nào rồi?

Tên Hóa Đạo Thánh Đế đưa ra hai quả Huyền Thiên Quả cho Diệp Mặc luyện đan liền hồi hộp bước tới hỏi.

Diệp Mặc lấy ra một bình ngọc giao cho y rồi nói:

- Đã xong rồi, chính cậu kiểm tra một chút đi.

Sau khi tên Hóa Đạo Thánh Đế kia mở bình ngọc ra đổ một viên đan dược ra tay thì lập tức là hoảng lên:

- Chín viên Huyền Thiên Đan hạng nhất...

Y mời Diệp Mặc hỗ trợ luyện đan, chưa bào giờ y nghĩ rằng có thể có đan dược hạng nhất cả. Cho dù là Thần đan trung đẳng trở lên thì y cũng có thể tiếp nhận được. Thần đan Đạo quả hạng nhất quả thực chính là vận may trời cho rồi.

Y lập tức đem đan dược thu vào bình ngọc và nhanh chóng cất giấu. Sau đó thì một câu cảm tạ cũng không kịp nói liền vội vã lách khỏi đoàn người đông đảo.

Diệp Mặc luyện chế ra là Thần đan hạng nhất, người chung quanh đều đã thấy rất rõ ràng rồi. Công việc của Mục Tiểu Vận liền nhiều hơn, các loại Đạo quả liên tiếp được đưa tới. Thậm chí không phải là Đạo quả lấy được từ Đạo Quả Tháp cũng đều xuất hiện tại cửa hàng của Diệp Mặc.

Từng quả Đạo quả đều nhanh chóng trở thành của Diệp Mặc, mà số lượng Thần đan trong nhẫn trữ vật của Diệp Mặc cũng không ngừng tăng lên. Mà những Thánh Đế ở bên ngoài tới nhờ hỗ trợ luyện đan cũng từng người từng người một hài lòng cầm bình ngọc của mình rời đi.

Một thời gian sau thì số lượng người đến nhờ Diệp Mặc hỗ trợ luyện đan cũng càng ngày càng nhiều. Qua nửa ngày thì Diệp Mặc đã gom góp được mấy trăm quả Đạo quả rồi. Không chỉ như vậy, trong nhẫn trữ vật của hắn cũng đã tùng bình từng bình Thần đan được chất đống lên.

Bởi vì người tìm tới hắn luyện đan không chỉ có Thánh Đế đi ra từ Đạo Quả Tháp, ngay cả một số Thánh Đế ở nơi khác cũng tới. Bọn họ nghe nói Diệp Mặc hỗ trợ luyện đan ở nơi này, thì cũng chủ động tới để nhờ Diệp Mặc hỗ trợ luyện đan.

- Tiểu Vận, dừng việc thu mua Đạo quả lại.

Sau khi lại một lần nữa Diệp Mặc luyện chế tốt Đạo quả thành Thần đan ra ngoài, thì lập tức quyết định để Mục Tiểu Vận ngừng việc nhận Đạo quả lại.

Hắn lúc này đã cảm giác được khá nhiều khí tức cùng ánh mắt mang theo địch ý. Rất hiển nhiên là hắn đã lấn lướt quá mức rồi. Một mình hắn thu mua nhiều Đạo quả như vậy, thì những thế lực và thương gia tại đây phải làm thế nào bây giờ? Huống chi hắn cảm giác mình cũng không thể tiếp tục lưu lại chỗ này nữa.

Mục Tiểu Vận cũng không phải đồ ngốc, cho dù Diệp Mặc không nói thì cô cũng chủ động nhắc nhở Diệp Mặc. Hiện tại Diệp Mặc đã nói rồi thì cô càng không nói một lời, liền đem những Đạo quả trong tay đưa cho Diệp Mặc rồi đứng sang bên cạnh hắn. - Cửa hàng Lạc Nguyệt Đạo Quả thu mua tới đây là kết thúc, xin mời các vị tuyển chọn cửa hàng khác.

- Như vậy sao được? Tôi đã chờ lâu rồi mà chưa đến lượt mà?

- Tôi cũng vậy, cũng đã chờ rất lâu rồi mà!

- Diệp Đan Thánh, chuyện này là sao đây?

…

Diệp Mặc tuyên bố dừng việc luyện đan, lập tức cảm giác được khí tức mang theo sát ý cùng địch ý cũng nhạt đi rất nhiều. Hắn cũng đã chủ động thu tay lại rồi, nếu ai có thời gian rảnh thì cũng dành cho việc thu mua Đạo quả thôi, chứ nào có rảnh mà đi đắc tội với kẻ đến Hải Tộc cũng không sợ như hắn chứ.

Có thể nói rằng, nếu như Diệp Mặc không đại sát một trận với Hải Tộc, thì sớm đã có người tới cửa hàng của Diệp Mặc kiếm chuyện rồi, sao có thể chờ tới tận giờ được.

Diệp Mặc áy náy nói thêm:

- Tôi luyện đan liên tục hơn nửa ngày, thức hải đã có chút chịu không nổi, mong các vị thông cảm cho.

- Vậy xin hỏi Diệp Đan Thánh khi nào mới tiếp tục luyện đan?

Lập tức có người truy hỏi.

- Điều này tôi không thể khẳng định. Lần này trở về tôi muốn bế quan, lúc nào xuất quan đến lúc đó mới tính tiếp.

Lời Diệp Mặc nói để cho tất cả những người xung quanh đều có chút nhụt chí, thậm chí hối hận không tìm tới chỗ này sớm một chút.

Diệp Mặc là một Hóa Đạo Thánh Đế, một lần bế quan mười mấy vạn năm cũng là chuyện bình thường, ai biết lúc nào hắn mới xuất quan chứ?

Bất quá cũng không có ai dám thật sự cưỡng chế Diệp Mặc tiếp tục luyện đan cả. Sự lợi hại của Diệp Mặc thì tất cả mọi người ở đây đều được nghe đến hoặc là chứng kiến rồi.

Không được Diệp Mặc giúp luyện chế Thần đan, chỉ có thể đem Đạo quả của mình cất lại hoặc là đem đi đổi thành những vật phẩm khác, hoặc là tự mình tìm kiếm thứ mình cần ở những quầy hàng khác.

- Đợi một chút...

Diệp Mặc vừa muốn dẹp cửa hàng, một giọng nói âm trầm liền gọi hắn lại. Đây là một tên nam tử đầu đội một chiếc mão (mũ) bằng vải bố, thân mặc một bộ tiên bào màu đen, tướng mạo không thấy rõ lắm.

Diệp Mặc đồng thời cũng là một Khí Thánh, cho nên hắn vừa nhìn thấy tên nam tử này thì đã biết rõ chiếc mũ mà y đội có chút vấn đề rồi. Đó chính là một cái pháp bảo ẩn nấp cao cấp. Càng làm cho Diệp Mặc kỳ quái chính là tu vi của tên nam tử mặc áo đen này luôn lung lay tại ngưỡng Hóa Đạo và Đạo Nguyên Thánh Đế, chỉ là không rõ vì cái gì y không tấn cấp Đạo Nguyên Thánh Đế sau đó mới ra ngoài.

- Ngươi tìm ra sao?

Diệp Mặc nhìn tên nam tử áo đen rồi hỏi một câu.

Tên nam tử áo đan vẫn dùng giọng điệu trầm thấp nói:

- Đúng thế, ta tìm ngươi để bàn về một vụ giao dịch.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đi vào rồi nói.

Nói xong thì hắn liền quay đầu nhìn về phía Mục Tiểu Vận rồi nói:

- Tiểu Vận cũng vào đây đi.

Bên ngoài bây giờ nếu không có chuyện gì khác rồi, thì Tiểu Vận cũng không cần phải tiếp tục đứng đó nữa.

- Cô ta ở bên ngoài, ta muốn đàm phán riêng với ngươi.

Giọng điệu của tên nam tử áo đen liền có chút lạnh lẽo.

Diệp Mặc thấy tên nam tử áo đen kia mất hứng thì cũng hừ lạnh một tiếng:

- Vậy thì cũng không cần phải bàn nữa, ta phải đi rồi.

Nói xong thì Diệp Mặc liền đưa tay thu lại tấm biển quảng cáo ởn bên ngoài. Nếu như không phải là hắn cảm giác được tên nam tử áo đen này có chút không đơn giản, thì ngay từ đầu đã không thèm nói chuyện rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2198

Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả

Nếu như ngươi không sợ sự việc bại lộ ra thì cô ấy có thể cùng đi. Thứ đồ mà ta muốn nói tuyệt đối có lợi đối với ngươi. Nhưng một khi tiết lộ ra ngoài, thì đó chính là họa sát thân.

- Ngồi xuống rồi nói.

Sau khi Diệp Mặc đưa tên nam tử kia vào trong cửa hàng thì liền chỉ vào một cái ghế rồi thuận miệng nói. Trong lòng hắn cũng có chút tò mò, không biết rằng có thứ gì mà đối với hắn lại là tuyệt đối có chỗ tốt nữa. Đối với việc tên nam tử kia nói rằng có thể dẫn tới họa sát thân, thì hắn căn bản là không cần để ở trong lòng.

Tên nam tử kia cũng thật sự không hề cự tuyệt. Sau khi y ngồi xuống thì liền lấy ra một cái hộp ngọc và để lên bàn, sau đó nói với Diệp Mặc:

- Ngươi trước tiên hãy xem cáo này một chút.

Diệp Mặc mở hộp ngọc ra, một loại khí tức Hỗn nguyên khai thiên lập địa lập tức đập vào mặt hắn. Thần thức của Diệp Mặc đã quét tới thứ đồ trong hộp ngọc, đó là một quả màu tím nhạt.

Diệp Mặc lập tức đóng hộp ngọc lại kinh ngạc nhìn tên nam tử kia:

- Đây là Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả trong tầng 9 Đạo Quả Tháp sao?

Tên nam tử áo đen kia thấy Diệp Mặc chỉ thoáng kinh ngạc qua một chút, cũng không hề lộ ra bộ dạng chấn động thì ngược lại liền có chút thưởng thức rồi gật đầu:

- Đúng thế, đó chính là Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả.

Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả là Đạo quả nằm trong tầng 9 Đạo Quả Tháp, hơn nữa là Hỗn Nguyên Đạo Quả, công dụng là giúp cho đại năng Chứng đạo bước thứ hai cảm ngộ đạo vận của bước Chứng đạo thứ ba. Có thể nói, một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả có giá trị là vô cùng. Tên nam tử trước mặt lại có thể lấy được một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, thật sự là khiến cho Diệp Mặc phải kinh ngạc. Bất quá Diệp Mặc không hể sử dụng Đạo quả để Chứng đạo, cho nên cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi. Hơn nữa, có cái thứ gì tốt mà hắn chưa từng được xem qua chứ?

- Nghe nói Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả trước tới này chưa bao giờ xuất hiện, vậy thì ngươi làm sao có thể có được Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả?

Diệp Mặc trầm giọng. Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả vô cùng trân quý, nhưng Diệp Mặc cũng không định lợi dụng Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả để Chứng đạo. Loại Đạo quả này đối với hắn vẫn có sức hấp dẫn, nhưng cũng không đủ để cho hắn trở nên máu dồn lên não.

Tên nam tử kia nói:

- Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả đương nhiên là lấy được ở trong Đạo Quả Tháp. Ngươi nói rằng từ trước tới nay Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả chưa từng xuất hiện thì cũng không có gì kỳ lạ cả. Bởi vì Đạo Quả Tháp có một bí mật, chính là chỉ cần người nào ở tầng 8 đoạt lấy một quả Đạo quả, thì cho dù là tu vi lợi hại tới đâu cũng không thể tiến vào tầng 9 được. Cho nên muốn đoạt được Đạo quả tại tầng 9 là Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, thì bắt buộc phải bỏ qua Đạo quả ở tầng 8, thậm chí có vài tầng ta còn không hề đoạt lấy Đạo quả, cho nên mới có thể tiến tới tầng thứ 9.

Diệp Mặc bừng tỉnh. Khó trách vì sao Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả chưa bao giờ xuất hiện cả, hóa ra là vì nguyên nhân này. Những Thánh Đế đi lên được tới tầng 8, thì cho dù là có kém cỏi đi chăng nữa cũng không thể nào lấy không được nổi một quả Đạo quả. Một khi đã gặp phải, thì không ai lại có thể dằn lòng mà không đoạt lấy. Chỉ cần đoạt lấy một quả, vậy thì đừng

mong đi lên tầng 9 rồi. Nếu như không phải là do tên nam tử này nói ra, thì Diệp Mặc cũng tuyệt đối không thể ngờ được cái sự thật này.

- Sao ngươi có thể biết được chuyện đó?

Diệp Mặc lập tức hỏi lại theo bản năng.

Tên nam tử áo đen kia chậm rãi nói:

- Việc ta làm sao biết được không quan trọng. Quan trọng là ngươi có hứng thú đối với Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả hay không? Nếu như cảm thấy có hứng thú, thì chúng ta liền bắt đầu giao dịch một quả Hỗn Nguyên Nghê Hồn Quả này.

- Ngươi muốn đổi lấy cái gì sao?

Tuy Diệp Mặc cũng không cần dựa vào Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả để tấn cấp, nhưng Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả đã ở trước mặt rồi, nên hiển nhiên là hắn cũng chẳng muốn bỏ qua.

- Nghe nói rằng ngươi là một Đạo Nguyên Đan Thánh. Trước đó ở Hư Thị có Tinh Không Đạo Đan xuất hiện, có phải là do ngươi luyện chế hay không?

Sau khi tên nam tử kia nói ra những lời này, thì liền thoáng qua chút vẻ khẩn trương, con mắt cũng không chớp một cái mà nhìn chằm chằm Diệp Mặc.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng thế, chỗ Tinhh Không Đạo Đan đó đúng là do ta luyện chế.

Hắn cũng không cần thiết phải giấu diếm chuyện này, vì đây cũng không phải là chuyện mà người khác khó có thể tìm hiểu được.

- Quả nhiên.

Thần sắc của tên nam tử bỗng nhiên lại trở nên kích động, sau đó lập tức nói:

- Ngươi bây giờ có còn Tinh Không Đạo Đan hay không?

Sau khi nói xong thì y dường như lại sợ Diệp Mặc không chịu thừa nhận cho nên liền tranh thủ nói tiếp:

- Hư Thị Thương Lâu có được 6 viên Tinh Không Đạo Đan, toàn bộ đều thông qua hội đấu giá bán ra ngoài. Ta đã ở chỗ này quan sát khá lâu, cho nên phát hiện ra rằng một lò đan dược của ngươi tuyệt đối không chỉ là 9 viên, nói cách khác, trên người của ngươi ít nhất còn 3 viên Tinh Không Đạo Đan nữa.

- Ngươi định dùng Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả để đổi lấy Tinh Không Đạo Đan của ta sao?

Trong lòng Diệp Mặc hiểu được một chút, nhưng càng cực kỳ kinh ngạc hơn. Một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả có giá trị cao hơn vọ số lần một viên Tinh Không Đạo Đan, chẳng lẽ lại có người chịu dùng một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả để đổi lấy một viên Tinh Không Đạo Đan hay sao?

Tên này đã sắp tấn cấp lên Đạo Nguyên Thánh Đế, vậy mà lại muốn dùng Hỗn Nguyên Nghe Hà Quả để đổi lấy Tinh Không Đạo Đan, chẳng lẽ là đầu óc y có vấn đề sao? Diệp Mặc lại lần nữa sử dụng thần thức quét tới tên nam tử kia. Sau một lát thì hắn đã giật mình hiểu ra. Người này hẳn vào lúc sắp tấn cấp lên Đạo Nguyên Thánh Đế thì xảy ra vấn đề, cho nên lúc này mới không phải là tu vi Hóa Đạo, cũng không phải là Đạo Nguyên. Có thể nói rằng hiện tại y đang ở vào tình cảnh giằng co, đã không còn cách nào để đem sự cảm ngộ của mình hạ xuống đến Hóa Đạo Thánh Đế, càng không có biện pháp nào để tiếp tục cảm ngộ đại đạo tấn cấp lên Đạo Nguyên nữa rồi.

Nếu như ykhông thể mau chóng tấn cấp lên Đạo Nguyên, thì y sẽ mãi phải dậm chân tại chỗ ở một bước này. Thời gian dài trôi qua mà không tìm được cách nào giải quyết, thì căn cơ của y sẽ sụp đổ, vĩnh viễn cũng không

thể tiến lên thêm một bước nào nữa. Khó trách vì sao tên này lại muốn đổi lấy Tinh Không Đạo Đan của mình rồi. Tinh không Đạo Đan chính là Thần đan cảm ngộ đại đạo tấn cấp Đạo Nguyên Thánh Đế.

Hơn nữa so với Càn Nguyên Quả thì Tinh Không Đạo Đan còn trân quý hơn nhiều. Bởi vì Tinh Không Đạo Đan là Thần đan được luyện chế từ Tinh Không Liên. Tinh Không Liên là thứ sinh trưởng ở trong hư không, có một loại hư không đạo vận, cũng có thể nói là đạo vận hư vô.

Loại đạo vận này của Tinh Không Đạo Đan sẽ giúp cho người sủ dụng cảm ngộ lại đại đạo mà mình đã cảm ngộ trước đó, sau đó tiêu trừ đại đạo mình không cần thiết cảm ngộ đến, lại giúp cho đạo của chính mình khi còn ở tu vi Hóa Đạo trở về trạng thái "Không", sau đó mới bắt đầu cảm ngộ Đạo Nguyên đại đạo. Càn Nguyên Quả là Đạo quả sữ dụng khi đã đạt được tu vi Hóa Đạo viên mãn, thông qua Đạo quả để cảm ngộ đại đạo, không có sự trợ giúp cho đại đạo trở về trạng thái "Không", cũng không thể nào tiêu trừ được những đại đạo mà mình cảm ngộ nhưng không cần thiết.

Tên nam tử này không biết vì sao lại gặp vấn đề như vậy, hiện tại không hề có chút tình huống chủ động cảm ngộ Đạo Nguyên đại đạo. Đại đạo của y lúc này đã cảm ngộ đến một bộ phận đạo vận Đạo Nguyên, nhưng bộ phận đạo vận này y lại không cần tới, cho nên lúc này mới cần Tinh Không Đạo Đan để xóa bỏ bộ phận đạo vận vô dụng đó, sau đó mới một lần nữa cảm ngộ lại đại đạo của Đạo Nguyên.

Sau khi hiểu được thứ mà tên nam tử này cần, thì Diệp Mặc cũng không hề cảm thấy quái lạ nữa. Tiên linh thảo hoặc là Đạo quả quả thực là rất trân quý, nhưng yếu tố quyết định vẫn là ở chỗ nó có hữu dụng cho mình hay không. Nếu như không có chút tác dụng nào dù là đổi lấy chút Thần tinh, thì giữ lại cũng không có chút ý nghĩa nào cả.

Thật sự là giống như một người đang sắp chết khát trên sa mạc, lúc này ngươi lại mang đến cho người đó một lít nước cùng với một cân vàng cho người đó chọn, thì lẽ đương nhiên là người kia sẽ chọn lấy một lít nước rồi.

Tên nam tử kia lúc này đã khôi phục lại sự tỉnh táo, liền không chút hoang mang mà nói:

- Đúng thế, đúng là ta muốn dùng Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả để đổi lấy Tinh Không Đạo Đan. Đương nhiên là ngươi cũng biết rõ giá trị của Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả so với Tinh Không Đạo Đan nhiều gấp vô số lần còn chưa đủ, cho nên ngươi cần phải bù thêm cho ta một ít.

Diệp Mặc không nói gì. Nếu như đối phương không phải là kẻ đang bức thiết muốn có Tinh Không Đạo Đan, thì để cho hắn bù thêm một chút phí tổn hắn cũng nguyện ý. Nhưng hiện tại thì hắn lại không hề muốn như vậy. Một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả đổi lấy một viên Tinh Không Đạo Đan, như vậy là cả đôi bên đều vui vẻ.

Thấy Diệp Mặc không nói lời nào, thì tên nam tử liền nói tiếp:

- Ngươi có thể bỏ thêm ra 10 tỷ Thần tinh, cộng thêm 50 quả Đạo quả và 2 viên Tinh Không Đạo Đan nữa đổi lấy một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả của ta.

Diệp Mặc thiếu chút nữa là tức điên lên rồi. Tên này thật đúng là dám dùng công phu sư tử ngoạm. Vốn ý định của hắn chỉ là một đổi một mà thôi, nhưng tên này đã dám nói như vậy thì mọi chuyện đã khác rồi.

- Ngươi không cảm thấy cái giá đó quá bất hợp lý sao?

Diệp Mặc châm chọc một câu.

Tên nam tử kia giống như là không nghe ra được giọng điệu mỉa mai của Diệp Mặc, mà vẫn bình thản nói:

- Cũng không hề quá. Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả vì sao lại ít như vậy? Cũng chính là vì không hề có cơ duyên. Và Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả chính là một trong những loại cơ duyên đó. Những người muốn thành tựu Hỗn Nguyên Thánh Đế thậm chí có thể nguyện ý bỏ ra cái giá gấp nhiều lần so với cái giá mà ta vừa nói.

Dừng một chút tên nam tử kia lại nói tiếp:

- Ta biết rằng ngươi lợi hại, nhưng nếu ta đưa ra ngoài tin tức Diệp Đan Thánh ngươi đã có được một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, vậy thì ngươi có biết được hậu quả là gì không? Cho dù là ngươi không có Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, thì những kẻ Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế kia cũng sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho ngươi đâu.

- Ngươi đang uy hiếp ta sao?

Giọng điệu của Diệp Mặc lập tức trở nên lạnh lẽo.

Tên nam tử không thèm để ý mà nói tiếp:

- Nếu như ngươi cho rằng là ta đang uy hiếp ngươi, vậy thì cứ cho là vậy đi.

- Ồ, nếu nói như vậy, thì sau khi ngươi đi ra ngoài rồi, ta sẽ đưa ra tin tức rằng trên người của ngươi ít nhất có 2 quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, vậy thì hậu quả mà ngươi sẽ gặp phải càng thêm đặc sắc đúng không?

Diệp Mặc cũng không chút do dự mà phản kích. Tuy rằng hắn đã phản kích lại, nhưng cũng không phải là nói bừa như vậy. Hắn khẳng định rằng trên người tên nam tử này có ít nhất là 2 quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả.

Tên nam tử kia căn bản cũng không hề sợ hãi:

- Cho dù là ngươi nói thì đã sao. Đâu có ai biết được ta là ai chứ.

Diệp Mặc cười ha hả:

- Không có ai biết ngươi là ai? Cho dù là không thèm quan tâm tới những Đạo quả của những tầng từ 8 trở xuống trong Đạo Quả Tháp, thì cũng không phải là người nào cũng có thể đi lên tầng 9 của Đạo Quả Tháp được. Mà tu vi Hóa Đạo như ngươi, muốn đi lên tầng 9 của Đạo Quả Tháp ngoại trừ 3 người đứng đầu trong Thần bảng ra ta thực sự là tìm không ra được

người nào khác. Theo như trang phục của ngươi, thì ta đoán chắc rằng ngươi chính là người đứng đầu trên Thần bảng, Thái Thúc Dịch.

Nói xong thì Diệp Mặc lập tức đứng lên:

- Mà ngay bây giờ ta cũng có thể đưa cái tin tức đó ra ngoài rồi, ngươi cứ tùy tiện đi thôi. Ta hiện tại muốn đóng cửa hàng, đồng thời còn muốn truyền cái tin này ra ngoài một chút.

Thấy Diệp Mặc nói đi là đi, thậm chí ngay cả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả cũng không thèm nhìn lấy một cái thì tên nam tử kia lập tức có chút hoảng hốt, liền nhanh chóng đứng lên rồi cắn răng nói:

- Ta và ngươi đổi lại giao dịch một chút, một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả đổi lấy một viên Tinh Không Đạo Đan.

Diệp Mặc bình tĩnh nhìn tên nam tử kia rồi nói:

- Ta lúc nào nói rằng muốn cùng ngươi một đổi một vậy? Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả đối với ta không hề có tác dụng gì. Nếu như ngươi muốn đi thì xin cứ tự nhiên, cứ rao tin ra ngoài rằng ta có Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả cũng không có vấn đề gì.

- A...

Tên nam tử kia lần này thật sự là đã luống cuống tồi. Diệp Mặc vậy mà lại không hề có ý định tra đổi cùng với y. Loại chuyện tình chiếm được đại tiện nghi này mà đối phương cũng không muốn sao?

Tên nam tử kia lúc này liền nhanh chóng ổn định lại tâm tình của mình. Y cũng hiểu được rằng, muốn bàn chuyện làm ăn thì y tuyệt đối không phải là đối thủ với tên Diệp Đan Thánh trước mặt này.

Nghĩ tới đây thì y liền dứt khoát:

- Bản thân ta vì đã đạt tới tu vi Hóa Đạo viên mãn, cho nên sau khi tiến

vào tầng 9 thì đã bị Hỗn Nguyên khí tức của Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả xâm nhập vào, lập tức muốn tự động cảm ngộ tấn cấp. Nếu như không phải là căn cơ của ta thâm hậu, thì đã bị khí tức đại đạo tại tầng 9 khiến cho bạo thể rồi. Tuy rằng ta đã cưỡng chế áp bức lại, nhưng cũng bị trở thành cái dạng không có cách nào tấn cấp lên tu vi Đạo Nguyên cả. Chỉ có cách duy nhất là sử dụng Tinh Không Đạo Đan trừ bỏ đi đạo vận khí tức dư thừa của mình mà thôi.

Quả nhiên là giống như những gì mình vừa đoán. Diệp Mặc thầm nghĩ rằng tầng 9 của Đạo Quả Tháp cũng thật là lợi hại. Xem ra cho dù là bản thân hắn đi lên thi cũng khó có thể tránh khỏi cái vận khí đen đủi đó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2199

Chiến Đấu Với Bán Bộ Hỗn Nguyên

Diệp Mặc cũng không thật sự không chú ý tới Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, hắn nghe người đàn ông áo đen này nói vậy, dứt khoát dừng lại nói rằng:

- Năm tỷ thần tinh, một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, đổi lấy một viên Tinh Không Đạo Đan.

Người đàn ông áo đen nghe Diep Mặc nói vậy, thiếu chút nữa phun ra một búng máu. Thế nhưng y vẫn cố nén lửa giận trong lòng lấy ra một cái nhẫn cùng Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả đưa cho Diệp Mặc nói rằng:

- Có thể, lấy Tinh Không Đạo Đan ra.

Diệp Mặc đã kiểm tra thần tinh cùng Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, lúc này mới lấy ra một cái bình ngọc đưa cho người đàn ông áo đen này, đồng thời nói rằng:

- Cư xử phúc hậu một chút.

Người đàn ông áo đen này sau khi kiểm tra qua Tinh Không Đạo Đan, hừ lạnh một tiếng:

- Ta biết ngươi rất phúc hậu, có lẽ chúng ta sau này còn có thể gặp lại, tương lai khi chúng ta gặp nhau, ta cũng hi vọng ngươi có thể phúc hậu như ngày hôm nay.

Người đàn ông áo đen này nói xong, xoay người cấp tốc ra khỏi cửa hàng của Diệp Mặc, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vận đi ra khỏi cửa hàng, trở tay đem pháp bảo cửa hàng của mình thu lại.

- Người là Diệp Đan Thánh?

Diệp Mặc vừa thu hồi cửa hàng xong, một ông lão gầy gò đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc cùng Mục Tiểu Vận.

Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế, ánh mắt Diệp Mặc chỉ đảo qua trên người ông lão gầy gò này một chút, liền nhìn rõ tu vi của đối phương. Đừng thấy thân người này không có nửa phần Đạo Vận dao động, hơn nữa ánh mắt cũng bình thường không có gì lạ, nhưng Diệp Mặc không chỉ nhận ra người nọ là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế, hơn nữa hắn còn khẳng định người này chính là một trong hai người Bán Bộ Hỗn Nguyên xuất hiện ở trên hội đấu giá lúc trước.

- Chính là ta, vị tiên hữu này ngươi tìm ta sao?

Diệp Mặc chắp tay một cái, bình tĩnh hỏi.

- Ta là Thuần Vu Văn bán đấu giá của Hư Thị, ngưỡng mộ đại danh Diệp Đan Thánh đã lâu. Trước đây bởi vì Diệp Đan Thánh đang lo việc buôn bán, không tiện quấy rầy Diệp Đan Thánh, hiện tại Diệp Đan Thánh vừa lúc không bận gì, không biết Diệp Đan Thánh có thời gian đến chỗ ta ngồi một chút hay không?

Ông già gầy yếu này ngữ khí cũng khách sáo.

Diệp Mặc nhận ra Thuần Vu Văn, cũng biết ông ta đã đến từ lâu. Nếu như là trước khi Đạo Quả Tháp mở ra, Diệp Mặc khẳng định là sẽ không chút do dự đến ngồi một lát. Hiện giờ Diệp Mặc bên này việc đã xong, với hắn mà nói quan trọng nhất là lập tức rời khỏi Hư Thị. Hắn mới không ngu mà hiện tại cùng một Bán Bộ Hỗn Nguyên đi nói chuyện phiếm khoách lát.

Chờ Thuần Vu Văn nói hết lời, Diệp Mặc lập tức nói:

- Đa tạ Thuần Vu tiên hữu đã mời, chỉ là ta đã có hẹn với người khác rồi. Chờ ta đến cuộc hẹn xong, lập tức sẽ tới thăm hỏi Thuần Vu tiên hữu.

Diệp Mặc là một Đạo Nguyên Đan Thánh, địa vị là phi thường cao, cũng không cần phải gọi Thuần Vu là tiền bối, cho dù là gặp phải Hỗn Nguyên Thánh Đế, hắn cũng có tư cách làm bạn ngang hàng.

Sau khi nói xong Diệp Mặc căn bản là không đợi Thuần Vu Văn nói tiếp, liền bổ sung một câu:

- Vậy Thuần Vu tiên hữu ra đi trước, tin rằng chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.

Lần này Diệp Mặc nói xong trực tiếp kéo Mục Tiểu Vận cấp tốc rời khỏi quảng trường Đạo Quả Tháp, hắn không muốn gặp Thuần Vu Văn là có mấy nguyên nhân, một là bởi vì Diệp Mặc cảm giác Thuần Vu Văn tìm hắn tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt. Người này là một Bán Bộ Hỗn Nguyên, hơn nữa khí thế so với Không Hãn Thánh Đế dường như còn mạnh hơn. Còn nữa là Diệp Mặc biết nếu người của Ảnh Hư Bảo đến, chuyện hắn đã bán ra Thái Sơ Đạo Văn Quả tại Ảnh Hư Bảo bất kỳ lúc nào cũng đều có thể bị bại lộ.

Đối với nữ Đạo Nguyên Thánh Đế kia của Ảnh Hư Bảo, Diệp Mặc cũng không trông cậy rằng cô sẽ không nói ra chuyện mình đã từng bán ra Thái Sơ Đạo Văn Quả.

Diệp Mặc ngay khi không để ý đến Thuần Vu Văn liền đi, cũng đã định là sẽ xung đột với Thuần Vu Văn. Một khi Thuần Vu Văn làm căng, vậy thì cùng ông ta đánh một trận. Vô luận là nguyên nhân gì, Diệp Mặc cũng không muốn ở chỗ này thêm một chút nào nữa.

Thấy Diệp Mặc ngay cả chờ ông ta trả lời một chút cũng không, liền xoay người rời khỏi. Thuần Vu Văn sắc mặt nhất thời trầm xuống, ông ta còn chưa từng thấy qua Hóa Đạo Thánh Đế nào kiêu ngạo lớn mật như vậy.

Ông ta lập tức sắp xông lên chặn Diệp Mặc lại, muốn cho Diệp Mặc biết tay.

- Thuần Vu tiên hữu khoan đã...

Một gã đàn ông mặt trắng xanh như người chết ngăn Thuần Vu Văn lại.

Vốn muốn hành động Thuần Vu Văn sau khi thấy người này, sắc mặt hơi cương một chút, lập tức ngử khí cứng ngắt nói rằng:

- Trạm tiên hữu có ý gì? Vì sao ngăn cản ta?

Người nọ là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc, tu vi không hề kém hơn ông ta. Hơn nữa thế lực phía sau là Hải Tộc, so với ông ta còn lớn hơn, trong lúc nhất thời ông ta cũng không thể đắc tội người này.

Người đàn ông sắc mặt trắng xanh này khàn khàn nói:

- Thuần Vu tiên hữu xin hãy nghe ta nói, Diệp Mặc này là đại địch của Hải Tộc ta, người này giết hơn một trăm Thánh Đế của Hải Tộc ta, nếu như không thể đưa hắn đến Hải Tộc ta, ta không cách nào ăn nói.

Thuần Vu Văn sắc mặt hơi chút dịu xuống, Diệp Mặc cùng Hải Tộc có thù oán, ông ta hiển nhiên cũng đã biết. Song ông ta cũng hiểu Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này của Hải Tộc sở dĩ hiện tại mới chuẩn bị động thủ, đó là bởi vì muốn Diệp Mặc hỗ trợ thu thập Đạo quả.

Tựa hồ biết suy nghĩ trong lòng Thuần Vu Văn, tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này tiếp tục nói:

- Thuần Vu tiên hữu tìm Diệp Mặc vì chuyện gì, ta cũng rõ ràng. Diệp Mặc ở chỗ này tuy rằng chí mới có nửa ngày, ta đoán chứng trên người hắn còn có khoảng chừng hơn hai trăm Đạo quả, Trạm Hãn Trì ta hứa hẹn chỉ cần Thuần Vu tiên hữu không ngăn trở ta báo thù, ta nhất định sẽ bồi thường cho Thuần Vu tiên hữu một trăm quả Đạo quả.

Dừng một lát, y nhìn bóng lưng một gã Bán Bộ Hỗn Nguyên khác đang

rời khỏi quảng trường Đạo Quả Tháp nói rằng:

- Đương nhiên Thuần Vu huynh phải giúp ta ngăn cản tên Bốc Tuấn Hiệp kia, dễ cho ta đi động thủ.

- Không thành vấn đề. Cho nên sau khi tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Hải Tộc này đưa ra yêu cầu này, ông ta lập tức liền đồng ý. Nguy hiểm Hải Tộc gánh chịu, ông ta chỉ cần tài lộc là được rồi, chuyện tốt này ông ta sao lại cự tuyệt? Ông ta tin tưởng Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này sẽ không đổi ý, trừ phi Hải Tộc của y không muốn đến Hư Thị. Hải Tộc các loại tài liệu các loại thần linh vật, căn bản là không thiếu Không Hãn Thánh Đế thấy Bốc Tuấn Hiệp cùng Thuần Vu Văn cùng với tên Thánh Đế Hải Tộc kia lần lượt đi theo Diệp Mặc, chỉ cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào. Diệp Mặc nếu như dễ bị đánh cướp như vậy, còn có thể chờ tới bây giờ sao?

Thiên Thụy Thánh Đế căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn, chỉ chú ý các quầy hàng Đạo quả trên quảng trường Đạo Quả Tháp. Một khi xuất hiện Đạo quả y cần, y sẽ đúng lúc tiến lên thương lượng.

…

- Tiểu Vận, ta đưa em vào Thế Giới Trang Vàng trước nha.

Diệp Mặc vừa ra khỏi Hư Thị liền nói với Mục Tiểu Vận, hắn biết Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc kia tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Mục Tiểu Vận tuy rằng vẫn không biết quá trình cũ thể của sự việc, nhưng lại biết có Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế sắp đuổi tới đây. Cô tu vi quá thấp, chỉ có thể ở lại trong Thế Giới Trang Vàng.

Không có Mục Tiểu Vận, Diệp Mặc phóng ra Thời Không Thoa cấp tốc vạch phá hư không, tốc độ càng lúc càng nhanh, hắn lựa chọn phương hướng là tiến vào phương vị Âm Minh Tộc.

Một ngày thời gian còn chưa qua hết, phạm vi thần thức của Diệp Mặc đã xuất hiện một vệt sáng nhạt. Diệp Mặc biết chắc chắn là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc, hắn cũng không hề bất ngờ.

Một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế có thể đuổi theo hắn cũng là bình thường, Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế há có thể không có thần khí phi hành cực phẩm? Diệp Mặc tiếc nuối hắn có quá ít thời gian, nếu như thời gian dư giả, hắn tuyệt đối sẽ bố trí một cái trận pháp trước. Tuy rằng hắn không sợ Bán Bộ Hỗn Nguyên, nhưng không có nghĩa là hắn khẳng định có thể đánh thắng Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Một tinh cầu sứt mẻ không hề có dấu chân người xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc, cái tinh cầu này ngay cả tầng khí quyển cũng không có, trôi dạt trong hư không, càng giống một viên vẫn thạch thật lớn.

Diệp Mặc trước tiên liền đáp xuống cái tinh cầu này, đồng thời quăng xuống mấy cái trận kỳ. Cùng một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế chiến đấu, cho dù là một chút có thể lợi dụng, Diệp Mặc cũng không muốn vứt bỏ.

Trận pháp non nửa cũng chưa bố trí xong, tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Hải Tộc này cũng đã rơi xuống cái tinh cầu đổ nát này.

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, nhìn chòng chọc vào tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế trước mắt này cũng không nói lời nào. Người này sắc mặt tái nhợt, một ít Đạo Vận như hơi nước dao động cho thấy người này còn sống.

- Ngươi biết vì sao ta không lập tức giết ngươi không? Bởi vi ta biết ngươi là một Đạo Nguyên Đan Thánh, thậm chí có thể luyện chế ra Tinh Không Đạo Đan hạng nhất.

Thánh Đế Hải Tộc này sau khi cũng nhìn chằm chằm Diệp Mặc một lát, chậm rãi nói:

- Bó tay chịu trói, ta không giết ngươi. Ngươi biết lời ta nói là thật, Hải

Tộc ta thiếu khuyết một Đan Thánh, ngươi có thể ở lại Hải Tộc ta luyện đan bù đắp tội lớn của ngươi.

- Trước ngăn được một đao của ta rồi hãy om sòm nha.

Tử Đao trong tay Diệp Mặc bỗng nhiên lóe sáng một cầu vồng tím hơn mười vạn trượng bổ tới, một luồng cầu vồng tím này hư không xung quanh hoàn toàn nổi bật thành một màu tím lóa mắt. Đúng là sát khí thần thông đao đạo xé trời bị Diệp Mặc cọ sát tràn ra ngoài.

Một luồng sánh xanh biếc như nước càng chói mắt hơn đột ngột xuất hiện trước ánh đao màu tím, hầu như là luồng ánh sáng xuất hiện đồng thời, liền đánh vào nhau. Trong quá trình này không có ngừng nghỉ, không có khoảng cách, thậm chí không có chậm hơn nửa phần thời gian.

Bành.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, vô số luồng ánh sáng xanh biếc như nước bị văng ra khắp nơi, ánh đao màu tím của Diệp Mặc cũng bị đánh tan tác tứ phía.

Thần nguyên mạnh mẽ dội ngược lại cùng lực lượng hư không kinh khủng truyền đến, Diệp Mặc cũng cảm giác được ngực mình một trận nặng trĩu ngột ngạt, giống như bị cái chùy sắt lớn nện một cái vậy, trực tiếp bị đánh bay. Luồng ánh sáng màu nước tóe lên kia lại theo sát phía sau xé ra giới vực của Diệp Mặc, đánh lên chỗ Diệp Mặc đang đứng, trực tiếp đánh tung vị trí Diệp Mặc đang đứng ra.

Tiếng nổ mạnh vang lên, cái tinh cầu này tuy rằng vốn đã sứt mẻ tàn tạ cũng coi như là hoàn chỉnh, hiện tại trực tiếp bị đánh bay mất một nửa non. Mà một ít trận kỳ hư không Diệp Mặc bố trí trước đó, trong một lần oanh kích này, đã hoàn toàn hóa thành bột mịn.

Diệp Mặc rơi vào một góc cái tinh cầu này, thần nguyên vẫn có chút cực kỳ mất trật tự. Hắn thật không ngờ một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế lại

dũng mãnh đến mức này, nếu như đối phương là Hỗn Nguyên Thánh Đế, hắn chẳng phải là chỉ có thể chờ chết sao? Vừa nãy hắn thậm chí không có nhìn rõ ràng tên Thánh Đế Hải Tộc này dùng thứ pháp bảo gì nữa.

- Khó trách có thể giết Thánh Đế của Hải Tộc ta, xác thực là có chút bản lĩnh, lại có thể chạy thoát khỏi tay ta. Đã vậy, thì lại một lần nữa đi.

Pháp bảo trong tay tên Thánh Đế Hải Tộc này lần thứ hai phóng ra, lần này Diệp Mặc đã nhìn thấy rõ ràng, cũng chỉ là một cây thước màu trắng bình thường.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2200

Hòa Thượng Đáng Sợ

Lúc này ra tay lần nữa, tên Thánh Đế Hải Tộc này trong lòng càng nón nảy vô cùng, gã khẳng định cây đao kia của Diệp Mặc là một pháp bảo Tiên Thiên, bằng không Diệp Mặc vừa rồi chắc chắn sẽ bị thương nạng. Không chỉ đơn giản như vậy, một đao kia của Diệp Mặc đánh ra, giới vực hư không vốn rắn chắc như vậy còn bị đánh ra từng đợt sóng gợn, thậm chí còn có vết rách rất nhỏ.

Không phải pháp bảo Tiên Thiên, sao có thể làm được?

Tử Đao đồng thời lần thứ hai phóng ra, lần này ánh đao hoàn toàn không sáng chói và oanh liệt như vừa nãy, chỏ có một vệt đao văn vặn vẹo chưa tới trăm trượng. Lần này Diệp Mặc đã toàn lực phóng ra, đây là thần thông đao đạo mà ngay cả bản thân hắn hiện giờ cũng không thể khống chế được, Lạc Ngân Đao Văn.

Diệp Mặc đương nhiên biết hiện tại Lạc Ngân Đao Văn hắn toàn lức phóng ra đáng sợ thế nào, một khi chính hắn cũng có thể không cách nào khống chế được luồng đao văn này, luồng đao văn này rất có thể sẽ dội ngược lại hắn. Hiện tại Diệp Mặc đối mặt một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế tu vi so với hắn còn cao hơn một bậc, nếu như còn giữ lại, đó mới là muốn chết.

- Ôh...

Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này lập tức cảm thụ được Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc, hiện tại gã cùng Diệp Mặc mặt đối mặt chiến đấu, liếc một cái là thấy luồng đao văn này của Diệp Mặc có quan hệ Thái Sơ Thần

Văn.

Sau khi hiểu Diệp Mặc biết Thái Sơ Thần Văn, tên Thánh Đế Hải Tộc này không kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng, gã biết là Thái Sơ Thần Văn có thể truyền thừa. Nếu thật sự là Thái Sơ Thần Văn, thì dù Diệp Mặc là Đan Thánh, gã cũng phải giết Diệp Mặc. Thái Sơ Thần Văn, loại đại thần thông này không phải chuyện đùa, dù là y cũng không cách nào ngăn cản được khát vọng trong nội tâm.

Đao văn vặn vẹo trăm trượng trong nháy mắt cuốn sạch hư không vô tận chung quanh nơi này, mặt ngoài thoạt nhìn ánh đao vặn vẹo này trái lại nhỏ hơn so với một đao trước kia, nhưng phạm vi sát thế còn lớn hơn so với đao mang màu tím hồng mười vạn trượng lúc trước. Dưới Thần Văn dập dờn, hư không trong nháy mắt đã bị trói chặt lại, một loại sát ý hủy diệt xâm nhập vào tâm hồn người xuyên thấu tất cả vật chất.

Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Hải Tộc vốn không hề xem Diệp Mặc ra gì, sau khi thấy một luồng đao văn vặn vẹo này bổ tới, tâm thần run lên. Giờ khắc này, gã cảm giác toàn thân đều giống như bị một luồng đao văn vặn vẹo này nhìn chằm chằm vào vậy, tất cả đều là cảm giác hủy diệt không được tự nhiên.

Lúc này tên Thánh Đế của Hải Tộc này đâu vẫn còn để ý Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc nữa, cây thước trắng (Bạch Xích) trong tay biến ảo thành một mảnh Thiên Mạc trắng gần như sắc mặt của gã, một mảnh Thiên Mạc trắng nhợt này nổ lực muốn ngăn đao văn hủy diệt đang bổ tới của Diệp Mặc ở bên ngoài.

Diệp Mặc cả người run lên. Cảm giác run này không phải Thánh Đế Hải Tộc này cho hắn, hắn càng cảm giác mình không cách nào khống chế một luồng đao văn này. Một luồng đao văn này quá mức đáng sợ, Diệp Mặc khẳng định nếu như hắn có thể khống chế một luồng đao văn này, thì bước tiếp theo hắn chỉ cần thi triển thần thông Thuấn Tức, sau đó lại dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, nhất định có thể giết chết tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này.

Có thể là chính bản thân hắn cũng không thể khống chế một luồng Lạc Ngân Đao Văn hủy thiên diệt địa này, cần gì nói tới chuyện thi triển thần thông còn lại?

Tuy rằng Diệp Mặc rất muốn làm cho đao văn tiếp tục nữa. Nhưng hắn biết tiếp tục nữa, tâm thần hắn đều sẽ vỡ ra, bị một luồng đao văn này hoàn toàn dội ngược lại.

Hắn chỉ là một Hóa Đạo Thánh Đế, lại khống chế thần thông vượt xa cả Hóa Đạo Thánh Đế. Hết lần này tới lần khác Tử Đao của hắn còn có thể phát huy ra được loại thần thông này, đây là một may mắn, cũng là một sự đáng sợ.

Sau khi thức hải của Diệp Mặc phát sinh một trận thanh âm ken két. Diệp Mặc cũng không dám mặc cho một đạo đao văn sát khí hủy diệt này tiếp tục điên cuồng nữa, hắn ép buộc bao lấy đao văn sát thế hủy diệt đang kéo dài. Hắn biết, nếu như cứ tiếp tục, khẳng dịnh có thể giết tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này, thậm chí căn bản không cần hắn phóng ra Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung. Song hắn cũng biết, sau khi hắn giết tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này rồi, hắn cũng sẽ bị đao văn này phản đòn lại. Dù là không chết, cũng sẽ thức hải nổ tung, thậm chí sẽ trở thành là một kẻ ngu ngốc.

Uỳnh.

Hầu như là hư không có thể nổ đều vang lên tiếng nổ tung, đao văn màu tím vặn vẹo cùng Bạch Xích và Thiên Mạc của tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Hải Tộc này va nhau, làm hư không xung quanh nổ ra vô số khe nứt. Quần áo Diệp Mặc bị rách toạt, thức hải liên tiếp phát sinh tiếng vang ken két.

Thần nguyên chấn động mạnh mẽ, trực tiếp đánh bay Diệp Mặc, cái tinh cầu sứt mẻ đổ nát hai người tranh đấu kia cũng không chịu nổi loại dư chấn đáng sợ này được nữa. Trực tiếp bị nổ nứt ra tứ phân ngũ liệt.

Tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc kia trực tiếp phun ra mấy ngụm máu, quần áo cũng bị rách bươm, cả người vết máu loang lổ, giống như một huyết nhân vậy. Rất hiể nhiên, trong quá trình một chiêu liều mạng này, thương thế của gã so với Diệp Mặc thì càng nặng.

Diệp Mặc cố nhịn thức hải đang bị thương tổn, đang muốn rèn sắt kh còn nóng phóng ra Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung. Chỉ nghe thấy một tiếng phẫn nộ gầm rú truyền đến:

- Ai đã đánh bay nhà của ông, ông phải bóp chết tên khốn này...

Diệp Mặc bởi vì bị đánh bay, lúc này nhìn rõ. Trong cái tinh cầu sứt mẻ đổ nát này nổ thành mảnh nhỏ, một hòa thượng cả người tỏa ra kim quang lao tới. Tuy rằng trên người y không có y phục, thế nhưng kim quang kia thật giống như y phục vậy, bao bọc lấy y. Hòa thượng này cách Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này gần hơn so với Diệp Mặc một ít, Diệp Mặc thấy y vừa ra tới đã vươn tay chụp vào Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc, đồng thời gầm rú hét lên:

- Ông bóp chết ngươi – con kiến này, dám đánh phá nhà của ông ngươi...

Hòa thượng cả người kim quang này trốn ở trong cái tinh cầu sứt mẻ này, cũng không khiến Diệp Mặc khiếp sợ, bởi vì hắn cũng thường trốn ở trong một vài tinh cầu sứt mẻ để chữa thương. Khiến Diệp Mặc khiếp sợ là, hòa thượng đi ra tự xưng là ông này, không ngờ lại nắm tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này như ngắt một con kiến. Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này, ngay cả nửa phần năng lực phản kháng cũng không có.

Diệp Mặc kinh hãi không gì sánh được, người này đáng sợ như thế, nếu như muốn bóp chết hắn, khẳng định cũng đon giản như thế. Đối mặt loại thực lực này, cho dù là hắn có một trăm cây Tuyệ Thánh Kim Cốt Tiễn cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Lúc này Diệp Mặc đâu còn dám dừng lại dù chỉ nửa khắc, hắn không

chút do dự cuốn lên một vệt sáng mờ xông vào trong cái khe hở hư không còn chưa hoàn toàn biến mất kia. Trong nháy mắt khi hắn tiến vào cái khe, hắn thấy tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Hải Tộc kia bị hòa thượng xưng là ông kia bóp thành bã vụn.

- Ôh, chỉ là một Hóa Đạo còn dám đào tẩy? Là bắt nạt ông đầu óc còn chưa kịp xoay chuyển sao?

Hòa thượng này nhẹ buông tay, Thánh Đế của Hải Tộc này trừ một cái nhẫn cùng một Tiểu thế giới bị hòa thượng này thu lại, toàn bộ những thứ còn lại đã biến mất không còn dấu vết.

Hòa thượng này đưa tay về phía nơi Diệp Mặc biến mất chộp tới, trong hư không trong nháy mắt liền xuất hiện một cái khe cực lớn. Hòa thượng này một bước lền bước vào trong cái khe nứt này, lập tức y liền đứng tại hư không nghi hoặc lẩm bẩm:

- Tiểu tử này thật rất gian xảo nha, nhưng muốn đào tẩu từ trong tay ông, đừng có mơ.

Y cũng không vội vã đi bắt Diệp Mặc, mà tìm ra một ít tài liệu từ trong chiếc nhẫn của Thánh Đế Hải Tộc này. Những tài liệu này trong tay y trong nháy mắt liền bắt đầu biến hóa, trong nháy mắt đã hình thành một bộ Phật bào hoàn chỉnh. Chắc y muốn một lần nữa đổi một quần áo khác.

…

Lao vào trong cái khe Diệp Mặc cảm giác được thức hải của mình giống như muốn nổ tung ra vậy, Diệp Mặc nuốt vào mấy viên đan dược chữa trị thần thức, đồng thời lại phóng ra Tử Đao. Sau một khắc, lại một vết rách hư không hiện ra, Diệp Mặc không chút do dự lao vào cái khe hở hư không kế tiếp.

Cứ như vậy, Diệp Mặc không ngừng phóng ra Tử Đao, không ngừng bổ hư không ra, đồng thời lao vào. Kinh nghiệm đào tẩu của hắn phong phú

không gì sánh được, trong lòng gã rất là rõ ràng, có thể vươn tay liền bóp chết một người đã là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho dù là hắn xuất ra tất cả vốn liếng, cũng không cách nào tổn thương được một cọng lông của người ta.

Diệp Mặc không thích cái cảm giác sinh tử bị người khác nắm ở trong tay này, một đường sống duy nhất của hắn, chính là thừa dịp người này không kịp phản ứng không ngừng đào tẩu. Vẫn không thể đào tẩu trong cùng một giới vực, vẫn phải không ngừng xé mở hư không.

Trong thời gian ngắn nhất, sau khi liên tiếp xé mở mười mấy cái hư không, Diệp Mặc cảm giác được thức hải của mình hầu như đều sắp nổ tung ra rồi. Hắn biết mình cũng không còn thể lực tiếp tục như vậy được nữa, lúc này hắn cũng không biết mình đang ở trong một cái hư không như thế nào. Khi hắn thấy một đám vẫn thạch bay qua, Diệp Mặc không chút do dự đứng trên một khối vẫn thạch trong số đó, cùng lúc tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

Thế Giới Trang Vàng hòa lẫn vào trong đám vẫn thạch, theo đám vẫn thạch này biến mất trong hư không tăm tối vô biên vô tận.

…

Giờ phút này hòa thượng bóp chết Bán Bộ Hỗn Nguyên của Hải Tộc kia đã mặc xong Phật bào vào, thậm chí còn tương đối hài lòng vỗ vỗ lên tay áo của Phật bào, lúc này mới kinh thường nói:

- Ta hôm nay xem Hóa Đạo nho nhỏ này có thể chạy trốn tới tận đâu? Dám đánh tan nơi ở của ông, lá gan không nhỏ...

Chỉ có điều là y lẩm bẩm chưa nói xong sắc mặt liền thay đổi, thần thức của y xuyên qua vài giới vực hư không, lại không phát hiện được hành tung của Diệp Mặc.

- Đâu rồi?

Hòa thượng này kinh ngạc nói một câu xong, bỗng nhiên đưa tay xé rách

không gian bên người, vừa sải bước đi vào, sau đó lại đứng lại dùng thần thức quét ra.

Sở dĩ y không sợ Diệp Mặc đào tẩu, là bởi vì thần thức của y có thể xuyên qua hơn mười giới vực hư không, cho dù là Diệp Mặc dùng pháp bảo xé rách hư không, cũng không thể trong thời gian ngắn ngủi mà chạy ra khỏi phạm vi thần thức của y được. Nhưng bây giờ, Diệp Mặc thật đúng là không thấy đâu.

- Tiểu tử này khá lắm, vừa nhìn cũng biết là một tên cá chạch. Ngày hôm nay coi như ngươi may mắn, ông trời lãng phí thời gian cho cái tên cá chạch con này, ông làm chính sự quan trọng hơn, chỉ là tiếc một cây đao tốt.

Nói xong hòa thượng này cũng lười tiếp tục đuổi theo Diệp Mặc, lần thứ hai phá vỡ không gian, đảo mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

…

Ba ngày sau, Diệp Mặc từ trong Thế Giới Trang Vàng đi ra, thức hải của hắn vẫn chưa khôi phục. Nhưng là vì có Cây Hỗn Độn, so với trước đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Tuy rằng lần thứ hai sau khi đi ra, Diệp Mặc không cảm thấy nguy hiểm quá lớn, nhưng hắn vẫn không dám thả lỏng, phóng ra Tử Đao tiếp tục xé rách hư không bay đi thật xa. Diệp Mặc đoán chừng hòa thượng đã bóp chết Bán Bộ Hỗn Nguyên của Hải Tộc kia là Hỗn Nguyên Thánh Đế, chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Đế mới đáng sợ như thế.

Một Hỗn Nguyên Thánh Đế muốn xé rách hư không, nhất định là không có bất kỳ trắc trở gì. Diệp Mặc sao dám ở lại ngay chỗ này không đi? Hơn nữa, hiện tại Diệp Mặc cũng không biết mình đang ở vị trí nào, phải chăng không ngừng xé mở ranh giới hư không đối với hắn đã không có ảnh hưởng gì nữa.

Vốn hắn lên kế hoạch là đi Âm Minh Giới, nhưng bây giờ hắn căn bản

không biết mình đang ở vị trí nào, còn đi Âm Minh Giới gì nữa?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2201

Thế Sự Xoay Vần

Ba năm sau, Diệp Mặc dừng lại, hắn không biết mình đã xé rách bao nhiêu hư không, thế nhưng hắn lại biết vị trí hiện tại của mình nhất định là ở giới vực cấp thấp.

Diệp Mặc biết dựa theo cái cách mù tịt chạy lung tung này của hắn, cho dù là qua ba ngàn năm nữa hắn cũng chỉ có thể chạy tán loạn ở trong hư không. Phương Vị Châu Nghiễm Nguyên Cung mà Áo Hách đưa tuy rằng lợi hại, lại cũng không thể nào định vị cách xa rất nhiều giới vực được.

Loại hư không giới vực cấp thấp này, Diệp Mặc tin tưởng chờ sau khi thức hải của hắn hoàn toàn khôi phục rồi, thần thức của hắn cũng có thể xuyên qua một vài giới vực.

Hay là trước tiên cứ khôi phục thức hải của mình đã rồi hãy nói, Diệp Mặc lại lựa chọn một khối vẫn thạch nữa, sau khi không chế Thế Giới Trang Vàng tiến vào vẫn thạch, mới an tâm khôi phục thức hải.

Khiến Diệp Mặc thật không ngờ là, khi hắn thử dùng Ám Tảo Giác Hồn Tảo chữa trị thức hải, hiệu quả lại tốt hơn so với hắn dùng Giác Hồn Tảo để luyện chế đan dược. Không nghĩ tới là, thậm chí có thu hoạch như thế này, Diệp Mặc trong lòng mừng như điên. Lúc trước thức hải của hắn rất ít bị thương tổn như thế này, một vài vết thương nhỏ, một chút đan dược là hoàn toàn có thể giải quyết.

Lần này thức hải của hắn sở dĩ tổn thương nghiêm trọng như vậy, thực ra không quan hệ gì tới Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc kia, mà là bởi vì hắn tự mình dùng Tử Đao thi triển ra Lạc Ngân Đao Văn vượt quá

năng lực của hắn.

Khi Ám Tảo bắt đầu chữa trị thức hải của Diệp Mặc, Cây Hỗn Độn không ngừng tỏa ra sức sống trợ giúp Ám Tảo chữa trị thức hải cho Diệp Mặc. Diệp Mặc cảm giác được trong quá trình thức hải của mình được chữa trị, thậm chí có sự biến đổi nghiêng trời lệch đất. Thức hải tựa như đang hình thành một thế giới mới, không sai, chính là một cái thế giới mới. Thức hải của hắn đã có thể hình thành thế giới, nhưng thế giới mới bây giờ hình thành hoàn toàn không giống với trước đây.

Diệp Mặc phúc đến thì lòng cũng tự sáng ra, lập tức bắt đầu vận chuyển Thần Niệm Cửu Chuyển. Trên thực tế phần sáu của Thần Niệm Cửu Chuyển là hắn căn cứ theo Tam Sinh Quyết để sửa chữa, cho dù là hắn không có vận chuyển, Thần Niệm Cửu Chuyển cũng đã bắt đầu tự động vận hành lên.

Thì ra thức hải bị che phủ, một thế giới thần thức hoàn toàn mới xuất hiện trong ý niệm của Diệp Mặc. Cây Hỗn Độn vẫn được hắn săn sóc ân cần trong Tử Phủ, lại trực tiếp chuyển dời vào trong thức hải.

Thần thức của hắng tăng gấp bội, thế giới thức hải cũng cấp tốc hoàn thiện. Sau khi một cái khe cuối cùng trong thức hải được lấp đầy, Diệp Mặc cũng cảm giác được một loại sung sướng tới cực điểm mạnh mẽ vọt tới, thần thức của hắn vận chuyển càng dễ dàng nhẹ nhàng hẳn lên.

- Thần Niện Cửu Chuyển niết bàn?

Diệp Mặc thì thào tự nói một câu, hắn biết Thần Niệm Cửu Chuyển niết bàn cực kỳ gian nan trắc trở. Không nghĩ tới hắn dước sự trợ giúp của Ám Tảo cùng Cây Hỗn Độn, không ngờ niết bàn lại giản đơn như thế.

…

Một năm sau, thức hải của Diệp Mặc không chỉ hoàn toàn khôi phục, hơn nữa Thần Niệm Cửu Chuyển còn trực tiếp thăng cấp đến chuyển thứ sáu - Niết bàn. Không chỉ thức hải tăng lên mạnh mẽ, thần thức càng mạnh mẽ.

Diệp Mặc lúc này mới hỏi han Mục Tiểu Vận, vô cùng tin tưởng một lần nữa rời khỏi Thế Giới Trang Vàng, trở lại hư không.

Sau khi Diệp Mặc trở lại hư không, trước tiên thần thức liền toàn bộ quét ra, hắn muốn biết với thần thức mạnh mẽ hiện giờ của hắn, còn có thể xuyên qua giới vực hư không cấp thấp được hay không.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét đến thứ mà hắn dùng mắt thường không nhìn thấy được, hắn lập tức biết, ở đây thần thức của hắn đã có thể miễn cưỡng xuyên qua được một giới vực.

Nếu như đây là trước khia chưa gặp phải hòa thượng toàn thân tỏa kim quang kia, Diệp Mặc chắc chắn là vẫn sẽ có chút mừng rỡ. Thế nhưng hiện tại Diệp Mặc biết chuyện đó căn bản chẳng là gì cả, trong vũ trụ hư không mênh mông, có nhiều người mạnh mẽ hơn hắn.

Hơn nữa hắn biết giới vực hiện tại mà thần thức của hắn xuyên qua được này là giới vực yếu kém nhất, thậm chí so với giới vực hư không ở Tu Chân Giới còn kém xa vô số lần.

- Tinh Không (bầu trời sao)?

Khi trong thần thức của Diệp Mặc xuất hiện một mảng bầu trời sao, hắn lập tức kinh ngạc vui mừng hẳn lên. Tinh Không không giống như hư không, Tinh Không có vô số tinh cầu, điều đó có nghĩa là có sinh mệnh tồn tại.

Diệp Mặc trước tiên liền xé rách mảnh giới vực hư không truớc mắt này, sau một khắc hắn đã xuất hiện trong Tinh Không. Lúc này trong thức hải của hắn xuất hiện vô số tinh cầu, nhựng tinh cầu này phần lớn là những tinh cầu không có sự sống.

Trong bầu Tinh Không này, không có thần linh khí, không tiên linh khí, cho dù là linh khí cũng cực kỳ loãng. Diệp Mặc biết, nơi hắn xuất hiện xác thực là một giới vực cấp thấp.

Thần Thức của Diệp Mặc chậm rãi quét ra, khi hắn thấy Mặt Trăng trong

lòng càng kích động, sau một khắc hắn đã nhìn thấy Địa Cầu. Hắn thật không ngờ, sau khi đã xé rách qua vô số hư không, hắn không tìm được Âm Minh Giới, không tìm được Long Tộc, mà trở lại Địa Cầu.

Đây đã là Địa Cầu của mấy trăm năm sau, so với năm đó thì sớm đã cảnh còn người mất lâu rồi.

Diệp Mặc trước tiên liền kêu Tiểu Vận ra, Tiểu Vận vẫn chưa từng đến Địa Cầu, hắn muốn dẫn Tiểu Vận quay về xem thử. Dù cho đã cảnh còn người mất, nhưng đó cũng là nơi hắn từng sinh sống.

- Tướng công, chúng ta đến Tinh Không rồi hả? Ở đây linh khí rất loãng.

Mục Tiểu Vận vừa ra tới đã kinh ngạc hỏi.

Diệp Mặc thở dài một tiếng nói rằng:

- Ta dẫn nàng đi xem xem nơi mà năm đó ta từng sinh sống, đã mấy trăm năm trôi qua, thế sự xoay vần. Kỳ thực ta cũng chưa từng nghĩ tới, ta còn có thể quay trở lại đây nhìn một lần nữa.

Mục Tiểu Vận kịp phản ứng, lập tức kinh ngạc vui mừng hỏi:

- Tướng công, chúng ta đã đến Địa Cầu rồi sao?

Diệp Mặc ừh một tiếng:

- Tuy rằng còn chưa tới, thế nhưng rất nhanh sẽ tới thôi.

…

Thời gian mấy trăm năm, thế sự xoay vần.

Thành phố Ninh Hải tên vẫn không đổi, nhưng toàn bộ thành phố đã đẹp hơn trước không biết bao nhiêu lần. Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vận đi tới ngôi nhà hồi đó hắn sống, trước nhà từ lâu đã biến thành một quảng trường, mà căn nhà năm đó khi hắn còn ở đã thành một địa điểm du lịch.

Một vài du khách đang chụp ảnh trong sân, còn có vài du khách đang ăn điểm tâm ở quầy hàng bên ngoài căn nhà.

- Tướng công, năm đó anh sống ở nơi này sao?

Mục Tiểu Vận nhìn khu nhà trước mắt nhỏ giọng nói.

Diệp Mặc gật đầu:

- Ừh, nơi này đã để lại cho ta rất nhiều hồi ức.

Hắn nhớ tới Kinh Tuyết, lập tức lại nghĩ tới Tố Tố. Bất luận Khinh Tuyết hay là Tố Tố, đảu đã từng sống trong ngôi nhà này. Nhưng trong lòng hắn lập tức liền trào lên nhiệt huyết, hắn đến nơi này, muốn lại lần nữa trở lại Lạc Nguyệt đã là chuyện cực kỳ dể dàng. Đến lúc đó, hắn trở lại Lạc Nguyệt, mang theo Khinh Tuyết cùng Lạc Ảnh cùng với người nhà nữa cùng đến Tiên Giới.

Rất nhanh ánh mắt hắn lại ảm đạm xuống, sau đó khe khẽ thở dài.

- Sao vậy, tướng công?

Mục Tiểu Vận lúc nào cũng quan tâm tâm trạng của Diệp Mặc, Diệp Mặc thở dài, cô lập tức cảm nhận được.

- Cảnh còn người mất.

Diệp Mặc cảm khái nói một câu.

Mục Tiểu Vận khoác tay Diệp Mặc, êm dịu nói rằng:

- Tướng công, Khinh Tuyết tỷ tỷ cùng Lạc Ảnh tỷ tỷ đều đang ở thành Mặc Nguyệt, ngươi không cần lo lắng, các chị ấy nói không chừng hiện giờ cũng đã phi thăng lên Tiên Giới rồi.

Diệp Mặc lắc đầu nói:

- Ta không nói các nàng ấy, đi thôi, ta mang nàng đi thành Lạc Nguyệt.

Thần thức của Diệp Mặc quét đến thành Lạc Nguyệt, lúc này thành Lạc Nguyệt vẫn xinh đẹp như cũ không gì sánh được, chỉ là thần thức của Diệp Mặc lại không thấy một người quen nào. Năm đó khi hắn rời khỏi thành Lạc Nguyệt, còn bố trí Tụ Linh đại trận, để lại rất nhiều đan dược cùng linh thạch. Nhưng hôm nay vẫn không có người quen biết nào ở lại, nếu như không phải là bọn họ rời khỏi thành Lạc Nguyệt, thì chính là đã mất.

Chính vì vậy, Diệp Mặc lúc này rốt cục đã hiểu, vì sao Pháp Tắc Thời Gian mới là pháp tắc mạnh nhất.

- Ôh...

Diệp Mặc nói tới đây, kinh ngạc vui mừng kêu lên một tiếng.

- Anh trông thấy cái gì?

Mục Tiểu Vận vội vàng hỏi.

Diệp Mặc mỉm cười:

- Vẫn còn một người quen, chúng ta đi xem một chút đi.

…

- Có lẽ ta thật sự phải đi rồi.

Một người phụ nữ trung niên đứng trên đỉnh núi tuyết trắng xóa, thì thào nói.

Nơi này là Mai Nội Tuyết Sơn, cô đã ở đây vượt qua mấy trăm năm thời gian, so với nơi khác, ở đây linh khí càng nồng đậm hơn một chút. Nhưng cho dù là như vậy, cô vẫn biết thời gian mình ở lại chỗn này cũng đã đến điểm cuối, cô nhất định phải rời khỏi nơi này.

Nếu như không phải Ninh Tư Sương bất kể hiềm khích trước đây để lại

cho cô một ít linh thạch, hiện giờ cô tuyệt đối không thể thăng cấp lên Nguyên Anh. Thế nhưng ở cái thế này, chỉ có một tu sĩ Nguyên Anh là cô, cũng không tìm được một người nào nữa mà nói chuyện. Ngay cả nhà họ Sở cô cũng không cách nào trở về được nữa, một người sống mấy trăm năm như cô mà trở về, không bị cho là lão yêu quái mới là lạ.

- Aih...

Người phụ nữ trung niên này lại thở dài một tiếng, cô cảm giác năm đó mình vì tu luyện, trước mặt Diệp Mặc đã làm một việc quá không biết xấu hổ.

Cô không cách nào không chế được cái cảm giác bức thiết muốn tu luyện trong nội tâm của mình này, trong lòng cô, bất cứ chuyện gì, người khác biết, cô nhất định phải biết, hơn nữa còn muốn làm tốt hơn người khác nữa. Dù cho phải trả cái giá nặng nề hơn, cô cũng sẳn lòng.

Thế nhưn theo tu vi không ngừng tiến bộ, nhân sinh quan của cô cũng đang không ngừng biến đổi. Cô sống lâu thêm mấy trăm năm, chứng kiến vô số đổi thay thương hải tang điền, nhưng bây giờ thì thế nào? Vẫn l;à một kẻ lẻ loi ở chốn này.

Trước đây Ninh Tư Sương kêu cô đến thành Lạc Nguyệt, thế nhưng cô không có mặt mũi nào mà tới, mặt mũi cô đều đã bị chính mình làm mất hết. Hiện tại chỉ có một mình cô, tiếp tục ở lại nơi đây, mỗi ngày chỉ nhìn tuyết trắng phau phau, rồi nhìn mặt trời lặn mặt trời mọc, như vậy mà thôi.

- Sở Đan, thật không ngờ cô ở chỗ linh khí thiếu thốn này, mà lại có thể tu luyện tới Nguyên Anh, cũng coi như là không đơn giản.

Giông nói của Diệp Mặc vang lên phía sau người phụ nữ trung niên này.

Người phụ nữ trung niên này đột nhiên xoay người, cô vô cùng kinh ngạc nhìn về phía sau, lại quên cả tác dụng của thần thức. Cô tu vi Nguyên Anh, dù cho chỉ là sơ kỳ, thế nhưng ở trên Địa Cầu còn ai có thể qua mắt

được cảm quan của cô, không tiếng động mà xuất hiện phía sau cô?

- Diệp đại ca...

Người phụ nữ trung niên này trong nháy mắt liền nhận ra Diệp Mặc, cô không chút do dự quỳ xuống. Nếu như năm đó, cô khẳng định sẽ cho là tu vi mình chắc chắn cao hơn Diệp Mặc. Thế nhưng hiện tại cô rất rõ ràng, cho dù là cô tu luyện mấy đời, đoán chừng cũng vĩnh viễn không đuổi kịp Diệp Mặc.

Người phụ nữ trung niên này chính là Sở Đan, năm đó dùng Long Môn Bàn của Sở gia đổi lấy tài nguyên tu luyện từ chỗ Diệp Mặc, bước vào giới tu đạo.

Nói thật lòng, Diệp Mặc kinh thường Sở Đan. Cô gái này quá mức nịnh bợ, vì mục tiêu có thể không từ thủ đoạn. Thến nhưng hiện tại Diệp Mặc hiển nhiên là đã không muốn nhớ lại mấy việc này nữa, dù sao đã qua mấy trăm năm rồi, trên Địa Cầu chỉ còn một người quen là Sở Đan.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2202

Cố Nhân Nay Còn Đâu

Diệp Mặc tay cũng không có nhấc, Sở Đan cũng cảm giác được một luồng sức mạnh hùng hậu nâng cô lên, cô nhanh chóng khoanh tay đứng ở một bên, không dám nói lời nào. Cô trong lòng đang suy đoán, cô gái tuyệt sắc đứng ở bên người Diệp Mặc này có phải là Ninh Khinh Tuyết chị của Ninh Tư Sương hay không. So với cô gái bên người Diệp Mặc, lần đầu tiên cô có cái cảm giác tự ti mặc cảm.

- Ở nơi như thế này mà cô có thể tu luyện tới Nguyên Anh, cũng là làm khó cô rồi.

Diệp Mặc cảm thán nói một câu.

Năm đó sở dĩ hắn đưa tài nguyên tu luyện cho Sở Đan, trừ Long Môn Bàn của Sở gia ra, còn có một nguyên nhân quan trọng chính là Sở Đan là con cháu đời sau của Sở Cửu Vũ. Diệp Mặc cũng định giúp Sở Cửu Vũ một chút, dù sao Sở Cửu Vũ cũng có trợ giúp cực lớn đối với đại lục Lạc Nguyệt.

Sở Đan vội vàng nói:

- Đó là bởi vì Ninh Tư Sương đồng tình với tôi, giúp tôi không ít, thậm chí ngay cả nhẫn trữ vật cũng là Tư Sương đưa cho tôi.

- Tư Sương đâu? Sao ta không thấy?

Diệp Mặc vốn định đi thành Lạc Nguyệt tìm kiếm Ninh Tư Sương, hiện tại Sở Đan lại nói tới, hắn vội vàng hỏi.

- Tư Sương, nói với ta thành Lạc Nguyệt tài nguyên tu luyện đã không

đủ, các cô ấy muốn rời khỏi thành Lạc Nguyệt tiến về Tiểu thế giới, sau đó lại từ Tiểu thế giới tiến vào đại lục Lạc Nguyệt.

Sở Đan biết những chuyện này, Diệp Mặc cũng không thấy kỳ quái, khi hắn rời khỏi thành Lạc Nguyệt, đã nói toàn bộ chuyện này với Ninh Tư Sương, nghĩ rằng những chuyện này hẳn là Ninh Tư Sương nói cho Sở Đan biết.

Thế nhưng Diệp Mặc thấy kỳ quái là Truyền Tống Trận ở rặng núi Hoành Đoạn đã xảy ra vấn đề, còn đi Tiểu thế giới thế nào được?

Không cần Diệp Mặc hỏi, Sở Đan đã nói:

- Bọn Tư Sương là từ một Truyền Tống Trận bí mật tiến vào Tiểu thế giới, nghe nói cái Truyền Tống Trận kia còn là do bạn của Diệp đại ca - Ngộ Đạo phát hiện. Sau khi Ngộ Đạo phát hiện cái Truyền Tống Trận kia, liền đi thành Lạc Nguyệt nói cho bọn Tư Sương biết.

- Ngộ Đạo hòa thượng còn ở đây?

Diệp Mặc càng chấn động hơn hỏi, Ngộ Đạo không phải là người Tu Chân, mà là một người Tu Võ.

Sở Đan lại đáp:

- Ngộ Đạo sau khi chân chính thăng cấp Tiên Thiên. Đi thành Lạc Nguyệt tìm anh, kết quả không có tìm được, chỉ tim được Tư Sương. Tư Sương niệm tình y là bạn anh, cũng khắc một phần ngọc giản cho y, đồng thời nói cho Ngộ Đạo làm thế nào để kiểm tra ngọc giản. Lại thật không ngờ Ngộ Đạo tư chất kinh người, mấy chục năm sau đó, y lợi dụng đạo lý của công pháp tu chân viết ra một bộ Võ Điển. Lại hơn một trăm năm sau, y lại dựa vào Võ Diển này tăng lên một tầng.

Diệp Mặc nghe đến đó, trong lòng càng kính phục Ngộ Đạo hòa thượng. Hòa thượng này tư chất quả thực đáng sợ, đoán chừng cho dù là tư chất Tĩnh Văn cũng không bằng y. Tự mình viết công pháp. Tự mình thăng cấp. Cái đó

không giống với hắn, nhưng hắn có Thế Giới Trang Vàng cùng Tam Sinh Quyết.

Sở Đan tiếp tục nói:

- Ngộ Đạo hòa thượng sau khi thăng cấp, du ngoạn tứ phương, tìm được cái Truyền Tống Trận kia. Y bởi vì lấy được công pháp tu chân cùng một ít tin tức. Cho nên biết đó là một cái Truyền Tống Trân. Y lập tức lại đi Lạc Nguyệt lần nữa, tìm được Tư Sương. Tư Sương tu vi đã là cao nhất thành Lạc Nguyệt rồi. Hơn nữa Tư Sương không chỉ tu vi cao nhất, còn tinh thông trận pháp. Cô theo Ngộ Đạo hòa thượng đến chỗ cái Truyền Tống Trận kia, cái Truyền Tống Trận kia đã sứt mẻ hư hại, thế nhưng Tư Sương lại cứ cố sửa sang lại cái Truyền Tống Trận kia.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm hỏi:

- Cô nói là bọn Tư Sương đã đi qua Truyền Tống Trận đến Tiểu thế giới?

Sở Đan ừh một tiếng nói rằng:

- Cũng không phải là tất cả mọi người đều đi, chỉ đi một bộ phận mà thôi. Lúc đó Tư Sương nói cái Truyền Tống Trận kia sở dĩ hư hại cũng bởi vì trường ky dùng linh khí không đủ linh thạch nên mới thế. Hơn nữa Tư Sương còn nói, cái này đã biến thành một Truyền Tống Trận một chiều, bởi vì bên kia Truyền Tống Trận không có cảm ứng.

- Trường kỳ dùng linh khí không đủ linh thạch? Chẳng lẽ nói cái Truyền Tống Trận kia bình thường vẫn có người dùng?

Diệp Mặc sau khi hỏi xong những lời này, căn bản không có cho Sở Đan trả lời.

- Ta hiểu.

Hắn thật sự hiểu, Vân Tử Y nói trong tay Thần Thương Hội ở Tiểu thế

giới khống chế một Truyền Tống Trận, thường xuyên đi lại giữa Địa Cầu và Tiểu thế giới, chắc hẳn chính là cái Truyền Tống Trận này.

Lúc đó phụ thân Vân Tử y – Vân Đông Hiệp dùng Khí Cơ Thạch, cũng chính là dùng linh thạch hạ phẩm để truyền tống, linh khí không đủ mỗi lần chỉ có thể truyền tống một người cũng là bình thường. Nếu như dùng linh thạch thượng phẩm để truyền tống, có lẽ cũng không phải chỉ một người. Không nghĩ tới thiên phú về trận pháp của Ninh Tư Sương mạnh mẽ như thế, mặc dù từ Tiểu thế giới đến Địa Cầu khoảng cách rất gần, thế nhưng muốn sửa chữa một Truyền Tống Trận như vậy cũng không đơn giản.

Về phần Sở Đan nói chỉ đi một số người, Diệp Mặc cũng thầm than một tiếng, trong lòng hắn cũng hiểu. Sở dĩ một bộ phận người rời khỏi, là vì đại bộ phận mọi người thọ nguyên đã đến. Không phải mỗi người đều có thể tu luyện thăng cấp đến Kim Đan, những người không thể thăng cấp lên Kim Đan, thậm chí không thể tới Trúc Cơ, thọ mệnh có hạn.

- Cô định thế nào?

Diệp Mặc nhìn Sở Đan nói, hắn không rõ Sở Đan vì sao không đi cùng Ninh Tư Sương, nếu đã hóa giải ân oán với Ninh Tư Sương, sao vẫn còn ở lại đây?

Sở Đan cúi đầu nói:

- Tôi sau khi đạt Trúc Cơ, tâm tính trở nên hoàn toàn khác hẳn với trước đây. Khi nhìn đám thân nhân bên mình bỏ tôi mà đi, trong lòng rất không dễ tiếp nhận. Tôi muốn ở lại đây thêm vài năm cùng bọn họ, một năm rồi lại một năm cứ thế trôi qua.

- Sau này bên cạnh tôi thật sụ là không còn linh thạch, nếu như tiếp tục ở lại đây, khả năng thật sự là không còn cách nào tiếp tục được nữa. Sau đó tôi muốn đến chỗ Truyền Tống Trận, lại phát hiện Truyền Tống Trận kia sau khi đi qua một lần truyền tống, lại xảy ra vấn đề. Tôi không hiểu về trận pháp, chỉ có thể tiếp tục ở lại đây học tập tri thức về trận pháp. Ngay lúc này,

tôi cũng không có nắm chắc có thể rời khỏi, thế nhưng tôi biết, tôi nhất định phải đi.

Diệp Mặc lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Sở Đan nói rằng:

- Bên trong chiếc nhẫn này có một ít linh thạch, còn có một chút tiên tinh cùng đan dược, công pháp các loại, cô giữ lại tu luyện đi. Ta trước tiên sẽ đưa cô đến Tiểu thế giới, Tiểu thế giới tại Tinh Gia Sơn có một Truyền Tống Trận, có thể truyền tống đến đại lục Lạc Nguyệt.

- Ah, tiên tinh...

Sở Đan cầm chiếc nhẫn, thậm chí cảm giác được tay mình đang run rẩy. Năm đó cô vì tu luyện, hầu như là không để ý đến liêm sỉ, Diệp Mặc mới để lại cho cô một chút tài nguyên tu luyện, chút tài nguyên tu luyện ấy cũng không phải là cô không để ý liêm sỉ mà lấy được, là vì dùng đồ vật để đổi lấy.

Hôm nay, sau khi cô thay đổi tâm tính, không ngờ lại được tiên tinh. Cô đã hoàn toàn hiểu Diệp Mặc là một người như thế nào rồi, nếu như tâm tình tính cách cô vẫn cứ giống như trước đây, ngày hôm nay có lẽ Diệp Mặc hỏi cô mấy câu xong, liền sẽ rời đi, tuyệt đối sẽ không để lại một cái nhẫn trữ vật như vậy đâu. Có đôi khi muốn đạt được, lại không phải là dựa vào bán rẻ tôn nghiêm mới có thể đạt được.

Trong tay Diệp Mặc có tiên tinh, chuyện đó căn bản là không cần hỏi cô cũng biết, Diệp Mặc đã là một vị tiên nhân.

- Đa tạ Diệp đại ca, đa tạ đại tẩu...

Sở Đan vội vàng khom người cảm tạ Diệp Mặc cùng Mục Tiểu Vận.

Diệp Mặc xua tay nói:

- Ta đưa cô đến Tiểu thế giới. Nhưng ta phải nhắc nhở cô, tại đại lục Tu Chân - Lạc Nguyệt khắp nơi đều là nguy hiểm. Hơi chút không chú ý, cũng

sẽ bị người ta ám hại. Còn nữa, nếu như cô nghĩ tới tu luyện gian nan, có thể đi thành Mặc Nguyệt, thành Mặc Nguyệt là một thành thị tu chân ta tạo dựng lên tại đại lục Lạc Nguyệt.

- Vâng, phiền Diệp đại ca, tôi sẽ ghi nhớ.

Sở Đan nhanh chóng nói, cô thậm chí không gnhĩ tới chuyện Diệp Mặc làm thế nào, mới có thể đưa cô đến Tiểu thế giới. Cô trong lòng càng khiếp sợ là, tại Tu Chân Giới Diệp Mặc lại có thể tạo dựng lên một tòa thành thị, chuyện này phải có bao nhiêu thực lực mới làm được? Lẽ nào hắn sau khi thăng thiên, lại trở lại Tu Chân Giới thành lập thành thị? Thế nhưng từ chỗ Ninh Tư Sương cô nhận được tin tức, sau khi thăng thiên tiên nhân tuyệt đối không thể quay về Tu Chân Giới được, bởi vì có quy tắc Thiên Địa áp chế.

Quy tắc Thiên Địa áp chế? Cô lập tức kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc ở chỗ này là cũng có áp chế chứ, sao mà nhìn thế nào cũng chẳng có chuyện gì cả? Ở đây giao diện so với Tu Chân Giới thấp hơn, áp chế hẳn là càng lớn mới phải.

- Sao?

Diệp Mặc thấy Sở Đan khiếp sợ mình, lập tức hỏi một câu.

Sở Đan vội vàng nói:

- Không có gì.

Qua một lát sau, cô vẫn là nhịn không được hỏi một câu:

- Diệp đại ca, tôi nghe nói tiên nhân trở lại Tu Chân Giới sẽ phải chịu áp chế của quy tắc Thiên Địa, không thể ở lại đây. Thế nhưng Diệp đại ca đã có tiên tinh, nhất định là hiển nhiên, sao, sao...

Diệp Mặc mỉm cười:

- Những điều cô nghe nói không sai, xác thực là có áp chế. Nhưng sau

khi tu vi cô đạt tới một trình độ nhất định rồi, loại áp chế này sẽ chẳng thấm vào đâu.

Ở chỗ này đương nhiên là có quy tắc Thiên Địa áp chế, nhưng Diệp Mặc chứng là Hỗn Nguyên Vô Thượng đại đạo tự thân hoàn thiện, hơn nữa đã là tu vi Hóa Đạo đỉnh cao, ở nơi như Địa Cầu này, đã sớm cùng thế giới dung hợp làm một thể, sao lại sợ quy tắc gì áp chế chứ?

Nhưng thật ra Mục Tiểu Vận nhất định phải theo sát bên người Diệp Mặc, Đạo Vận của Diệp Mặc đã bảo vệ cô, bằng không dù Mục Tiểu Vận là một Tiên Đế, cũng chỉ có thể tan vỡ dưới pháp tắc Thiên Địa, mà không cách nào ở lại chỗ này được.

- Thì ra là thế, tôi hiểu.

Sở Đan cảm thán nói một tiếng, nhưng không dám hỏi tu vi của Diệp Mặc.

Diệp Mặc thấy Sở Đan không có câu hỏi gì nữa, mới lên tiếng nói:

- Chừng nào thì cô rời khỏi nơi này?

- Hiện giờ tôi có thể đi rồi.

Sở Đan đáp, cô ở Địa Cầu mấy trăm năm rồi, mỗi ngày đều là cuộc sống nhàm chán khô khan không gì sánh được, đã sớm không muốn ở lại đây nữa rồi.

- Tốt lắm...

Diệp Mặc nói xong đưa tay vạch trên không trung một trảo, một cái khe màu đen xuất hiện trước mặt Sở Đan.

Sở Đan tu luyện tới Nguyên Anh, nên biết cũng biết, hiện tại một cái khe màu đen xuất hiện trước mặt cô, cô lập tức kinh ngạc kêu lên.

- Đây là xé rách hư không...

Diệp Mặc không trả lời, trực tiếp dùng bàn tay thần nguyên nắm Sở Đan lên, đưa vào giữa cái khe kia, đồng thời nói rằng:

- Nơi ta đưa cô đi là Tinh Gia Sơn, chờ sau khi cô hạ xuống, tại Tinh Gia Sơn có thể dùng linh thạch mở Truyền Tống Trận ra đi đại lục Lạc Nguyệt...

…

Thanh Âm của Diệp Mặc biến mất, Sở Đan xuất hiện tại một cùng ngoại vi nói non liên miên. Khi cô nhìn thấy ba chữ Tinh Gia Sơn, trong hư không, cái khe hở kia đang biến mất.

Sở Đan ngơ ngác nhìn cái khe nứt này, thật lâu mới thì thào nói rằng:

- Ta đã cho là tu vi của ta cũng được rồi, hiện giờ mới biết được ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Sở Đan là một người cực độ muốn hơn người, cô vì vượt lên trước người khác, chuyện gì cũng làm ra được. Lúc này sau khi bị Diệp Mặc đả kích, trong nháy mắt lại vực dậy tinh thần được, thậm chí tràn ngập ý chí chiến đấu. Diệp Mặc có thể tu luyện tới trình độ này, lẽ nào cô lại không thể? Cô cũng có thể tu luyện tới trình độ này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2203

Không Thể Mất Đi Chủ Ý Ban Đầu

Diệp Mặc tiễn bước Sở Đan, vừa định mang Mục Tiểu Vận đi thành Lạc Nguyệt, bỗng nhiên lòng có dự cảm, lập tức đưa tay vạch một cái vào khoảng không cạnh bên người.

Một lão đạo sĩ hơi có vẻ già nua, lại vẫn tiên phong đạo cốt xuất hiện trước mặt Diệp Mặc cùng Mục Tiểu Vận. Lão đạo sĩ này lưng cõng một quầy trúc đoán mệnh cực kỳ đơn sơ, hai bên quầy còn có một bộ câu đối: "Biết quá khứ tương lai, đoán họa phúc nhân gian". Diệp Mặc gặp lão đạo sĩ Thiên Dịch ở chỗ này, vậy mà cũng không cảm thấy lạ, rất nhiều nghi hoặc đều trở nên rõ ràng hẳn lên cùng với sự xuất hiện của lão đạo sĩ Thiên Dịch. Có thể khẳng định năm đó tại đại lục Lạc Nguyệt hắn thấy Thiên Dịch đại sư, cũng không có hoa mắt.

Mục Tiểu Vận lại kinh ngạc kêu lên:

- Thiên Dịch đại sư...

Lão đạo sĩ này đã từng đến nhà cô, thậm chí còn giúp cô đoán mệnh nói phu quân cô họ Diệp. Cho dù đã nhiều năm như vậy, Mục Tiểu Vận vẫn nhớ kỹ vô cùng.

- Ha ha, lần trước ta đã nói cô bé vận khí không tệ, lúc này mới vài năm không gặp, cũng đã là Tiên Đế, không ngờ nha, không ngờ.

Thiên Dịch đại sư cười ha ha, quầy hàng đoán mệnh trên lưng cũng không buông.

Mục Tiểu Vận tranh thủ thời gian khom người thi lễ nói rằng:

- Đa tạ tiền bối đã tính cho vãn bối một quẻ. Vãn bối còn có một vấn đề muốn thỉnh giáo tiền bối, năm đó tiền bối đã tính ra là phu quân của vãn bối chính là tướng công, cũng tính ra nhất định là họ Diệp?

Thiên Dịch đại sư hiển nhiên hiểu lời Mục Tiểu Vận nói có ý gì, ông cười hắc hắc nói:

- Tướng công của ngươi chính là Diệp Mặc, không phải Diệp Hữu Thâm. Ta không nói rõ ràng chỉ là xem xem cơ duyên của ngươi thôi, nhưng ngươi đúng là vượng phu. Nói vậy hẳn tướng công của ngươi vì ngươi mà được không ít ích lợi nhỉ.

Diệp Mặc nghe đến đó trong lòng lại khẽ động. Mục Tiểu Vận là Mộc Linh Căn tinh khiết. Hơn nữa là loại cực kỳ tinh thuần. Hắn có thể lấy được Khổ Trúc, Hoàng Trung Lý nhận chủ. Lẽ nào không chỉ là bởi vì Thế Giới Trang Vàng, mà còn có duyên cớ do Mục Tiểu Vận là Mộc Linh Căn tinh khiết?

- Đa tạ tiền bối.

Mục Tiểu Vận vẫn luôn chỉ muốn hỏi đại sư Vấn Thiên Dịch chuyện này, cũng không phải nói cô luôn canh cánh trong lòng. Mà là vì Thiên Dịch đại sư nói tướng công cô họ Diệp, lẽ nào ý nói là bất kỳ một người nào họ Diệp cũng được? Điều này làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Hiện tại có được đáp án chuẩn xác tư chỗ Thiên Dịch đại sư, cô sáng tỏ thông suốt, tâm tình nhất thời sung sướng hẳn lên. Duyên phận của cô và Diệp Mặc đã là trên trời định trước, vô luận chuyện gì phát sinh, cô cũng là của Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng mơ hồ đoán được. Cái Ụ đá kia hẳn là Thiên Dịch đại sư cố ý để lại cho hắn. Hắn nhớ tới lần đầu tiên Thiên Dịch đại sư nói với hắn:

- Trừ Thế Giới Hỗn Độn, trên đời này không ngờ còn có thứ ta không tính được mệnh, không có khả năng, đây tuyệt đối không có khả năng...

Sau đó Thiên Dịch đại sư xoay người rời đi, ý trên lờ nói chính là nói lúc đó Thiên Dịch đãi sư đã biết trên người hắn có Thế Giới Hỗn Độn. Lúc ông đi ngay cả Ụ đá cũng không có lấy, Ụ đá kia hiển nhiên không phải thật sự quên, mà cố ý đưa cho hắn. Đại năng như Thiên Dịch đại sư này vậy mà lại không cướp đoạt Thế Giới Hỗn Độn của hắn, trái lại còn để lại Ụ đá Ngũ Hành cho hắn. Có thể thấy được Thiên Dịch đại sư xác thực là một người đáng tôn kính.

- Đa tạ Thiên Dịch đại sư năm đó cụng tính mệnh cho ta một lần.

Diệp Mặc cũng khom người cảm tạ.

Khiến Diệp Mặc nghi hoặc là, hắn vẫn hoàn toàn nhìn không thấy tu vi của Thiên Dịch đại sư. Giống như năm đó, Thiên Dịch đại sư vẫn là một thầy bói rất bình thường mà thôi.

Thiên Dịch đại sư gật đầu nói rằng:

- Ngươi cuối cùng không khiến cho ta thất vọng, cái trận pháp từ Tiên Giới thông đến Thánh Đạo Tàn Giới kia chắc là do ngươi sửa chữa hả? Ngươi có thể sửa chữa cái trận pháp kia, trừ trình độ trận pháp của bản thân ra, tu vi ít nhất hẳn là đã trên Tố Đạo.

- Vãn bối chỉ thiếu một bước nữa là vấn đạo Đạo Nguyên, Thiên Dịch tiền bối, vì sao vãn bối không thấy rõ tu vi của tiền bối?

Diệp Mặc cực kỳ tôn kính Thiên Dịch đại sư. Hắn cũng có chút kỳ quái, Thiên Dịch đại sư đó có thể thấy được tu vi của Mục Tiểu Vận, lại nhìn không ra tu vi của hắn sao?

Thiên Dịch đại sư cực kỳ ung dung nói rằng:

- Ta không có đạo cơ, ngươi nhìn không thấy tu vi cũng là bình thường. Tiếp qua vài năm nữa, ta cũng phải bụi về bụi đất về đất, thế giới này là của các ngươi. Nguyện vọng duy nhất của ta chính là có người có thể tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới, tái hiện thời kỳ huy hoàng của Nhân Tộc. Ngươi là

người cơ duyên nghịch thiên nhất mà ta đã từng gặp, có lẽ có một ngày, ngươi có thể tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới, dẫn dắt Nhân Tộc một lần nữa đứng lên sừng sững.

- Tiền bối, vãn bối có Hỗn Độn...

Diệp Mặc muốn nói cho Thiên Dịch đại sư tiến vào Thế Giới Hỗn Độn, dẫn ông rời khỏi Địa Cầu, lời còn chưa dứt, Thiên Dịch đại sư đã cắt ngang lời Diệp Mặc nói, nói rằng:

- Ở đây rất tốt, ta bình thường đi ra ngoài tính tính toán toán số mệnh, sống ấm no vẫn là có thể. Không nên phụ lòng thứ ta đã cho ngươi, cũng không nên phụ lòng những gì ngươi đang có. Vô luận ngươi tu đến trình độ nào, làm người có thể ngạo nghễ lại không mất đi bản tâm ban đầu...

- Vâng, vãn bối ghi nhớ.

Diệp Mặc không nhắc tới chuyện Thế Giới Trang Vàng cùng Ụ đá nữa, có một số việc đã không cần nhắc tới nữa.

Thiên Dịch đại sư nhếch miệng cười cười, nói tiếp rằng:

- Đừng ỏi quá khứ của ta, cũng không cần lo lắng cho tương lại của ta, tương lai là của các ngươi. Ta hiện tại phải đi rồi, chờ có một ngày ngươi hoàn thiện Thánh Đạo Tàn Giới, nếu như ta còn sống, có lẽ còn có thể nhìn thấy lão già khọm này một lần nữa.

Thiên Dịch đại sư nói xong, xoay người vừa sải bước ra, biến mất trước mắt Diệp Mặc. Từ đầu đến cuối, ông không hỏi Diệp Mặc lấy một quả Đạo quả, cũng không hỏi Diệp Mặc đòi một viên tinh thạch, thậm chí ngay cả Diệp Mặc mở miệng muốn chủ động nói tới những thứ này, đều bị ông ta chặn ngược lại.

Diệp Mặc không dùng thần thức đi thăm dò xem Thiên Dịch đại sư, đối với Thiên Dịch đại sư hắn chỉ có tôn kính. Hắn và Mục Tiểu Vận nhìn phương hướng Thiên Dịch đại sư biến mất, đứng một ngày thời gian, mới rời

đi.

…

Thành Lạc Nguyệt vẫn như xưa, so với năm đó càng phồn hoa hơn. Trải qua hơn trăm năm tích lũy, hiện tại ở đây chính thức thành một thành thị mỹ lệ.

Lạc Nguyệt hồ vẫn như xưa, chỉ là lúc này Lạc Nguyệt hồ bị trận pháp vây quanh, rất nhiều du khách chỉ có thể ở bên ngoài Lạc Nguyệt hồ chụp ảnh hoặc là du ngoạn.

Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vận đi qua trận pháp, đi vào trong Lạc Nguyệt hồ.

- Tướng công, em nhìn thấy ngôi nhà anh ở, trong phòng anh có một miếng ngọc giản cùng một chiếc nhẫn.

Thần thức của Mục Tiểu Vận trước tiên liền quét đến gian phòng của Diệp Mặc, gian phòng của Diệp Mặc không có bất kỳ đánh dấu gì, thế nhưng Mục Tiểu Vận vẫn vừa nhìn một cái là nhận ra.

Diệp Mặc hiển nhiên cũng nhìn thấy gian phòng của mình, hắn mang theo Mục Tiểu Vận lần thứ hai trở lại nơi năm đó hắn từng ở, không khỏi cảm khái không thôi. Ở đây mới chân chính là cảnh còn người mất, lúc này Diệp Mặc hận không thể lập tức liền rời khỏi nơi này, sau đó trở lại đại lục Lạc Nguyệt đi thăm những người bên cạnh.

Cầm lấy ngôc giản, thần thức của Diệp Mặc quét vào:

- Anh rể, em là Tư Sương. Bởi vì đợi mãi không tới được ngày anh rể trở về, bây giờ chúng em phải đi đại lục Lạc Nguyệt. Cùng đi với em có dì Mục An, chú Quách Khởi, chú Lý Tam Đao còn có Ninh Phỉ Phỉ cùng Ngộ Đạo tiền bối. Cha mẹ của em đã qua đời, dì Đường Thiên Bình, thành chủ Hoàng Ức Niên, dì Lư Lâm, chú Phương Vĩ, dì Úc Diệu Đồng, dì Trầm Thiên Thiên, chú Thi Tu... Cũng đều đã mất...

- Em không biết anh rể có thể thấy cái ngọc giản này hay không, em biết các chú các dì đều là những người bạn tốt nhất của anh rể, anh rể thấy cái ngọc giản này, khẳng định cũng rất thương tâm. Người sống cả đời, sinh lão bệnh tử không thể tránh được, đây là quy luật tự nhiên của thiên đạo, anh rể đừng quá đau buồn...

Diệp Mặc xoa xoa viền mắt có chút ướt át, Ninh Tư Sương có thể hiểu đạo lý này, hắn há có thể không hiểu sao. Thế nhưng những người này trước đây đều thân như tay chân của hắn, trong việc kiến thiết Lạ Nguyệt, đều có mồ hôi của bọn họ. Mà hôm nay, chỉ có hắn còn ở nơi này, trong lòng thổn thức thương cảm không thôi.

Trì Uyển Thanh ngã xuống nơi đất khách, mà mẹ Trì Uyển Thanh - Đường Thiên Bình đã ốm chết ở Lạc Nguyệt, khiến Diệp Mặc trong lòng càng hổ thẹn đối với Trì Uyển Thanh.

Thần thức của Mục Tiểu Vận cũng quét vào ngọc giản, cô cảm thụ được nỗi thương cảm của Diệp Mặc, kéo tay Diệp Mặc nói rằng:

- Tướng công, chờ lát nữa chúng ta đến thăm trước mộ phần bọn họ.

Thần thức của Diệp Mặc đã quét đến một khu nghĩa địa công cộng bên bờ hồ Lạc Nguyệt, nơi ấy cũng có trận pháp bảo vệ, nhưng lại xây dựng cực kỳ to lớn xinh đẹp. Hắn ừh một tiếng, tiếp tục xem tiếp:

- Anh rể trong chiếc nhẫn kia là đồ vật ba mẹ để lại cho chị của em, còn một phần là đồ dì Đường Thiên Bình để lại cho chị Uyển Thanh. Chúng em là từ Truyền Tống Trận ở Mai Nội Tuyết Sơn rời đi, anh rể không cần lo lắng cho mấy người bọn em, có lẽ em rất nhanh là có thể nhìn thấy anh rể cùng chị rồi.

- Đúng rồi, anh rể lần trước anh trở về không được bao lâu, thì có một cô gái tên là Văn Đông tìm đến, nhưng lại mang một số thứ gì đó đưa cho anh rể. Em sợ đồ vật bị mất, đã giữ lại bên mình, chờ khi một lần nữa gặp được anh rể sẽ đưa cho anh rể. Còn có một cô tên là An Ngưng, cô ấy ở trong

thành Lạc Nguyệt, cô ấy cũng từng đến tìm anh rể. Sau khi nghe nói anh rể không còn ở đây nữa, cô ấy nói nếu như anh rể gặp em gái cô ấy là An Chỉ Kỳ, nhờ anh rể chăm sóc giúp một chút...

Diệp Mặc vẻ mặt bắt đầu hoảng hốt, hình như hắn lại nhìn thấy dáng vẻ Văn Đông đang đeo kính râm. Hắn lại nghĩ tới tình cảnh Văn Đông không muốn nói ra chuyện cái bản vẽ mô hình kia bị hắn lấy đi, bị dằn vặt gần chết...

Đồng thời trước mắt hắn lần thứ hai hiện ra dáng vẻ An Ngưnng cùng An Chỉ Kỳ, còn Thi Tu năm đó ăn ý với hắn nhất nữa, còn có người anh em Diệp Tinh đã trợ giúp cho hắn nhiều nhất, thế nhưng hiện tại hắn cũng không gặp được nữa.

Những thứ hình ảnh này đã qua mấy trăm năm toàn bộ đều hiện lên trước mặt hắn, lại rõ ràng hẳn lên. Diệp Mặc thở dài, hắn cảm giác mình quá mức qua loa, lần trước sau khi trở về không tìm được Văn Đông, hắn đúng là vẫn cho rằng Văn Đông không có ở đây, mà lại không cần thận tìm kiếm lại một lần nữa.

Thu hồi ngọc giản cùng nhẫn, Diệp Mặc mang theo Mục Tiểu Vận đi tới chỗn nghĩa địa công cộng, lấy ra một ít tiên linh hoa, tế bái từng người một.

Ở đây đều là thân nhân, bạn bè, anh em... của hắn.

Có lẽ hắn đã là một chứng đạo Thánh Đế, thế nhưng vẫn có rất nhiều chuyện, hắn không cách nào khống chế được, cũng không có năng lực đi không chế. Đúng là Thiên thượng phù vân tự bạch y, tư tu cải biến như thương cầu (Bài thơ "Khả Thán" của Đỗ Phủ). Cho dù là mạnh như Thánh Đế thì sao chứ?

- Tướng công...

Mục Tiểu Vận có chút bận tâm gọi Diệp Mặc một tiếng.

Diệp Mặc phục hồi tinh thần lại, hắn kéo tay Mục Tiểu Vận dịu dàng

nói:

- Chúng ta đi thôi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2204

Xuống Âm Minh, Tìm Uyển Thanh

Bên ngoài sơn cốc Lượng Cơ ở Tiểu thế giới, Mục Tiểu Vận chỉ vào một cái khe núi nhỏ hẹp dài nói:

- Tướng công, năm đó em chính là bị Phượng lão mang đi ở chỗ này.

Diệp Mặc ảo não một tiếng nói rằng:

- Sớm biết ta nên tỉ mỉ tra xét một chút ở phụ cận nơi này.

Mục Tiểu Vận dịu dàng nói:

- Lúc đó tướng công lại không thể như bây giờ, thần thức có thể mạnh mẽ như vậy.

- Chúng ta đi Băng Hồ nhìn xem không?

Diệp Mặc nghĩ đến hòn đá vọng phu kia chính là do Tiểu Vận để lại ở Băng Hồ, trong lòng có chút cảm khái.

Mục Tiểu Vận lắc đầu:

- Em không muốn đi, chúng ta quay về đại lục Lạc Nguyệt đi, là truyền tống qua hả?

Phượng lão không cho Diệp Mặc ở lại Băng Hồ, lại ép buộc đem cô mang đi, cô đối với Băng Hồ thật sự là không có bao nhiêu tình cảm.

- Phải, thần thức của ta bây giờ vẫn không cách nào đi qua giới vực hư không của Tu Chân Giới, nhưng từ Tinh Gia Sơn chúng ta cũng có thể

truyền tống đến đại lục Lạc Nguyệt.

Thần thức của Diệp Mặc dũng mãnh, lại cũng chỉ có tu vi Hóa Đạo. Thần thức xuyên qua giới vực, sai một ly đi nghìn dặm. Mới chứng đạo bước đầu tiên Diệp Mặc có thể làm được rất nhiều chuyện mà người khác chứng đạo bước thứ hai không thể làm được, đã là phi thường khó tin rồi.

…

Nửa nén nhang sau, Diệp Mặc đã đứng trên Truyền tống trận ở Tinh Gia Sơn, Mục Tiểu Vận cũng ở lại trong Thế Giới Trang Vàng.

Truyền tống trận ở Tinh Gia Sơn xung quanh đã được người ta t kiến bảo vệ rồi, chỉ có điều là ở đây linh khí đã hao hết, không có linh thạch thượng phẩm thì không cách nào tiếp tục lợi dụng cái Truyền tống trận này được nữa.

Diệp Mặc là Tông sư Tiên trận đỉnh cao, Truyền tống trận ở Tinh Gia Sơn hắn chỉ thoáng nhìn một chút, cũng biết cái này gần đây đã được dùng qua vài lần, nghĩ hẳn là Ninh Tư Sương cùng Sở Đan lần lượt sử dụng qua.

Diệp Mặc bỏ mấy miếng linh thạch xuống, Truyền tống trận phát động một vầng sáng, cuốn Diệp Mặc đi.

Trong khi không gian Truyền tống trận chuyển đổi. Thần thức của Diệp Mặc có thể rõ ràng cảm giác được không gian đang biến đổi. Hắn thậm chí có thể thoát ly khỏi Truyền tống trận đi ra ngoài bất kỳ lúc nào, mà không bị ảnh hưởng chút nào. Đạy là ảnh hưởng mà thực lực mạnh mẽ mang lại, người tu vi kém, trong quá trình truyền tống thoát ly khỏi Truyền tống trận, đó là chuyện cực ky nguy hiểm.

- Nơi này là Chiêu Ảnh Lĩnh, không phải đại lục Lạc Nguyệt.

Một đám khí tức nhàn nhạc âm u lạnh lẽo vây tới, Diệp Mặc lập tức cũng biết hắn không hề trở lại đại lục Lạc Nguyệt, mà là đại lục Thần Khung.

Đại lục Thần Khung và đại lục Lạc Nguyệt không phải là vô cùng xa nhau. Đối với một Hóa Đạo Thánh Đế như Diệp Mặc mà nói, muốn từ đại lục Thần Khung đi đại lục Lạc Nguyệt chỉ tốn chút thời gian mà thôi.

Thần thức của Diệp Mặc lập tức quét đến Quảng Tiệp của Liên Hoa Tông, đồng thời thấy Cốc Quỳnh Anh của Du Hòa Di, mà ngay cả Liễu Sa cũng đã là tu sĩ Ngưng Thể, Quảng Tiệp còn là Hóa Chân viên mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng thiên Tiên Giới. Đối với chuyện này Diệp Mặc rất lả thỏa mãn, nếu đạ đến, hắn cũng định mang Mục Tiểu Vận trở lại Liên Hoa Tông nhìn xem. Vừa lúc đó, thần thức của hắn lại phá vỡ giới vực Chiêu Ảnh Lĩnh.

Âm Minh Giới?

Đây là một thế giới âm u xám xịt, khắp nơi đều là màu xám ảm đạm không ánh sáng cùng cát đá. Diệp Mặc trong lòng nhất thời trở nên kích động. Nếu như Trì Uyển Thanh tiến vào Âm Minh Giới, nhất định là từ nơi này đi vào. Từ nơi này tiến vào tìm hồn phách Trì Uyển Thanh. So với ngọc giản Tào Trạch của Âm Minh Tộc cho hắn còn đáng tin cậy hơn nhiều.

Diệp Mặc không còn tâm tư đi Liên Hoa Tông nữa, trực tiếp lấy ra một trận bàn cùng một chiếc nhẫn xuyên qua không gian vô tận đặt ở trướng mặt Quảng Tiệp, đồng thời sau khi để lại một câu bên tai Quảng Tiệp, lập tức liền xé mở giới vực đi thông đến Âm Minh Giới.

…

Từ sau khi Diệp Mặc tới đại lục Thần Khung, Liên Hoa Tông như mặt trời ban trưa, lúc này rốt cuộc đã là tông phái đứng đầu đại lục Thần Khung.

Quảng Tiệp đối với Liên Hoa Tông hiện tại rất là thỏa mãn, cô có thể thăng thiên tiên giới. Bởi vì có liên quan đến Diệp Mặc, cô cũng thành Hóa Chân trưởng lão nói một là một của Liên Hoa Tông.

Lúc này Quảng Tiệp đang mời dự họp Tông Môn đại hội, tham dự hội

nghị đều là những Hóa Chân trưởng lão. Vừa lúc đó, một bàn tay to bằng nguyên khí bỗng nhiên xuất hiện trong đại điện.

Cái bàn tay to bằng thần nguyên này xuất hiện trong đại điện, hầu như mọi người đều khiếp sợ muốn đứng lên.

- Đợi một chút...

Quảng Tiệp lại cảm giác được một cảm giác quen thuộc, cô lập tức cũng biết cái bàng tay to bằng nguyên khí này là Diệp Mặc, nhanh chóng đứng len hét một câu.

Một trận bàn cùng một chiết nhẫn đặt ở trước mặt Quảng Tiệp, cùng lúc thanh âm của Diệp Mặc truyền đến:

- Ta không có thời gian đến Liên Hoa Tông, cái trận bàn này sẽ là Trận Bàn Hộ Sơn của Liên Hoa Tông, đồ vật ở bên trong cái nhẫn thi là một ít tài nguyên tu luyện Tiểu Vận đền đáp Liên Hoa Tông. Tiểu Vận hiện tại đang ở cùng ta, cũng không có thời gian trở về, ta thay Tiểu Vận vấn an các vị đồng môn Liên Hoa Tông. Liễu Sa là bạn của Uyển Thanh, nhờ Quảng Tiệp trưởng lão chăm nom nhiều hơn một chút. Đồng thời chúc mừng Quảng Tiệp trưởng lão sắp thăng thiên Tiên Giới, tại Cung Hoa Thiên ở Tiên Giới ta có một tông môn tên là Mặc Nguyệt Tiên Tông. Nếu như Quảng Tiệp không tìm được tông môn, trước tiên có thể đến Mặc Nguyệt Tiên Tông của ta...

Đến đây, thanh âm Diệp Mặc dần dần nhạt đi.

- Là Diệp Mặc tiền bối...

- Diệp tiền bối...

Tiếng nói của Diệp Mặc rơi xuống, hầu như tất cả các Hóa Chân tu sĩ đều kinh ngạc vui mừng không gì sánh được đứng lên. Tuy rằng bàn tay thần nguyên của Diệp Mặc đã biến mất, thế nhưnh trong đại điện từ lâu đã ghi chép lại thanh âm của Diệp Mặc, những Hóa Chân tu sĩ này đều đồng thời khom người thi lễ với nhẫn cùng trận bàn mà Diệp Mặc để lại.

Quảng Tiệp càng kích động khó mà hình dung được, cô không nghĩ là trước khi mình thăng thiên Tiên Giới, rốt cục còn nghe được thanh âm của Diệp Mặc. Tuy rằng Diệp Mặc không tự mình đến Liên Hoa Tông, thế nhưng thanh âm của hắn đã tới.

…

Cát đá màu đen xám vô cùng loang lổ ở dưới chân kéo dài ra, không chỉ cực kỳ mất trật tự, mà còn vô biên vô tận. Với thần thức mạnh mẽ như Diệp Mặc, vậy mà lại nhìn không thấy giới hạn.

Một số hồn phách cấp thấp cảm thụ được thần thức của Diệp Mặc, lập tức nao núng trốn ở một bên, căn bản là không dám tiếp cận.

Sức mạnh áp chế mạnh mẽ truyền đến, Diệp Mặc lại có thể cảm giác được tu vi của mình đang trôi đi nhanh chóng. Ở đây không chỉ áp chế tu vi, hơn nữa pháp tắc cực kỳ mành mẽ, hơi không cẩn thận, lập tức sẽ bị đầy đi. Diệp Mặc khẳng định Thánh Đế đã chứng đạo bình thường cho dù là Bán Bộ Hỗn Nguyên, cũng chưa chắc có thể tiếp tục ở chỗ này được nữa.

Hắn là lấy đạo cơ tự thân của mình dung hợp hỗn độn, chứng là Hỗn Độn Vô Thượng đại đạo, cũng là đại đạo tự thân cùng thế giới dung hợp, đại đạo mạnh mẽ như vậy cũng thiếu chút nữa khiến hắn không cách nào ở lại được. Diệp Mặc trong lúc cấp thiết, Tam Sinh Quyết điên cuồng vận chuyển, ngay cả Cây Hỗn Độn cũng bắt đấu trợ giúp Diệp Mặc dung hợp pháp tắc ở thế giới này.

Cùng với Tam Sinh Quyết cùng Cây Hỗn Độn của Diệp Mặc phát uy, Diệp Mặc lập tức cũng cảm giác được cái cảm giác tu vi trôi đi nhanh này lập tức dừng lại, rất nhanh tu vi hắn mất đi lại trở về. Hơn nữa từng cái từng cái pháp tắc của thế giới này ban đầu hắn không phải là rõ ràng lắm bị hắn cảm ngộ được, tuy rằng không phải là rất rõ ràng, nhưng cũng đã có một nét khái quát.

Diệp Mặc thở phào nhẹ nhõm, lấy địa đồ ngọc giản Tào Trạch cho ra, lại

phát hiện trong địa đồ ngọc giản căn bản chẳng có chỗ nào giống như ở đây cả, nói cách khác địa đồ ngọc giản của Tào Trạch tại vị trí hiện giờ của hắn căn bản là không phù hợp.

Diệp Mặc cũng không có bao nhiêu thất vọng, hắn vốn đã không hoàn toàn trông cậy vào Tào Trạch, người này nói không chừng một lòng một dạ muốn giết hắn, há có thể cho hắn địa đồ hoàn chỉnh của Âm Minh Giới?

Không cần địa đồ, thần thức của Diệp Mặc bắt đầu khuếch tán ra. Diệp Mặc tin tưởng, chỉ cần hắn tìm được hồn phách Trì Uyển Thanh, cái cảm giác quen thuộc này, hắn trước tiên liền có thể nhận ra.

Chỉ là thần thức của Diệp Mặc quét khắp nơi chu vi vài trăm dặm. vẫn không tìm được hồn phách Trì Uyển Thanh. Tuy rằng thần thức của Diệp Mặc có thể quét đến chỗ xa hơn, thế nhưng hắn cũng không có làm như vậy. Thần thức quét phạm vi càng lớn, lại càng dễ bỏ sót tin tức càng quan trọng hơn. Năm đó hắn trở lại Địa Cầu, nếu như không phải quá mức qua loa cẩu thả, sẽ không bỏ sót Văn Đông, thậm chí cho rằng Văn Đông đi Tiểu thế giới, có lẽ đã chết.

Biện pháp Diệp Mặc chọn dùng là không ngừng đi tới, đồng thời thần thức bao trùm nơi hắn đi qua. Mấy ngày sau, Diệp Mặc dừng lại tại một bãi sa mạc màu xám đen. Mấy ngày này thần thức của hắn vẫn luôn trong trạng thái tập trung cao độ, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhận thấy được bất cứ một chút cảm giác quen thuộc nào.

Lúc này bãi sa mạc ở trước mặt Diệp Mặc cũng là vô biên vô hạn, khắp nơi đều toàn là những hồn phác đờ đẫn, có một số thậm chí đã bắt đầu tán loạn. Điều này làm cho Diệp Mặc hiểu rằng, cho dù là tiến vào Âm Minh Giới, hồn phách linh hồn cũng có khả năng sẽ hoàn toàn tán loạn, đến cuối cùng thần hồn đều diệt.

Sau khi hiểu được một điểm này, Diệp Mặc trong lòng nổi lên một cảm giác bi thương, khi Uyển Thanh ngã xuống chỉ có tu vi Kim Đan, một hồn phách tu vi Kim Đan có thể ở chỗ này vượt qua mấy trăm năm không?

Không chỉ nói hồn phách tu vi Kim Đan, cho dù là tu sĩ tu vi Kim Đan, cũng chỉ có mấy trăm năm thọ nguyên mà thôi. Tu sĩ Kim Đan thọ nguyên tối đa cũng chỉ có tám trăm đến một ngàn năm, mà tu sĩ Kim Đan yếu hơn một chút thọ nguyên chỉ có năm trăm năm đến tám trăm năm.

Một tu sĩ thân mặc đồ đen xuất hiện tại một góc trong bãi sa mạc, tu sĩ đồ đen này tức thì khiến cho Diệp Mặc chú ý.

Diệp Mặc từ khi tiến vào Âm Minh Giới tới này, cho tới ây giờ gặp phải đều là những hồn phách không có thân thể, cho dù là có một số hồn phách cô đọng hơn một ít, cũng chỉ là hồn phách mà thôi. Mà bây giờ hắn thấy tu sĩ bận đồ đen này thậm chí có thân thể, hơn nữa thân thể vẫn còn rất hoàn chỉnh.

Diệp Mặc vừa liếc một cái đã thấy tên tu sĩ bận đồ đen này tu luyện là công pháp thuộc tính âm, hơn nữa tu vi cũng không thấp, từ tra xét khí âm lãnh vờn quanh quanh thân y, người này đã tương đương Hóa Chân tu sĩ.

Gần như là khi vừa mới nhìn thấy tên tu sĩ bận đồ đen này, Diệp Mặc cũng đã một bước lướt qua mấy vạn dặm, đi tới trước mặt tu sĩ bận đồ đen này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2205

Thế Giới Sơn

Tu sĩ bận đồ đen này không chỉ mặc áo choàng tu sĩ màu đen, hơn nữa cả người cũng có khí đen lượn lờ. Nhưng tu vi của gã kém Diệp Mặc quá xa, khi Diệp Mặc chặn phía trước gã, gã mới giật mình phát hiện trước mắt đột ngột có thêm một người.

- Tiền bối...

Tu sĩ bận đồ đen này run rẩy gọi một câu, Diệp Mặc cho dù là không dùng bất kể uy áp gì, gã cũng có thể cảm giác được Diệp Mặc dũng mãnh hơn so với gã vô số lần.

- Ngươi từ đâu đến, đến đây làm gì?

Khi Diệp Mặc đặt câu hỏi, thần thức của hắn đã quét đến trong túi âm hồn của tên tu sĩ bận đồ đen này tràn đầy các loại âm hồn, nhưng lại đều là những âm hồn cùng hồn phách tương đối cô đọng có ý thức.

Âm hồn có thể tới đây không phải là tất cả hồn phách đều không có ý thức, rất nhiều linh hồn cùng hồn phách đều mơ tưởng từ Âm Minh Giới chuyển sang kiếp khác, nên mới cố ý tiến vào đây. Đương nhiên cũng có rất nhiều kẻ là sau khi đi vào, mất đi ý thức, thành những hồn phách mơ mơ màng màng.

Tên tu sĩ bận đồ đen này chuyên môn thu thập những hồn phách có ý thức này, hiển nhiên là muốn luyện hóa thánh Khí Hồn hoặc có tác dụng khác. Diệp Mặc phản cảm nhất là loại tu sĩ này, nếu như không phải là muốn hỏi người này mấy vấn đề, hắn đã sớm tung ra một hỏa cầu rồi.

- Vãn bối đến từ Âm Minh Giới, tới nơi này vì muốn thu thập một ít hồn phách dùng cho tu luyện.

Tu sĩ bận đồ đen kính cẩn đáp lại.

Diệp Mặc lập tức nhíu mày:

- Âm Minh Giới? Lẽ nào đây không phải là Âm Minh Giới?

Người đàn ông bận đồ đen này hiển nhiên không dám hỏi Diệp Mặc, nhanh chóng đáp:

- Nơi này là U Minh Giới. Bên ngoài có rất nhiều người đều nghĩ Âm Minh Giới cùng U Minh Giới là một. Trên thực tế. Ở bên ngoài cũng không có nhiều người chân chính hiểu được Âm Minh Giới cùng U Minh Giới là khác nhau.

- Có khác nhau sao? Ngươi tỷ mỉ nói cho ta nghe một chut1?

Diệp Mặc lập tức biết là Tào Trạch không có nói thật với hắn. Tào Trạch đây là lừa dối hắn không rõ sự khác nhau giữa Âm Minh Giới cùng U Minh Giới.

Đối với chuyện Chung Ly Hoắc Âm cũng không giải thích sự khác nhau giữa Âm Minh Giới cùng U Minh Giới, Diệp Mặc thật ra lại hiểu. Chung Ly Hoắc Âm vốn là đang đối địch với hắn, y nghe được mình căn bản là không phân biệt rõ hai giới này, đương nhiên không sẽ chủ động lãng phí thời gian đi giải thích.

Người đàn ông bận đồ đen này nhanh chóng lấy ra ngọc giản khắc vào một chút gì đó, đem ngọc giản giao cho Diệp Mặc.

- Ngươi dùng hồn phách tu luyện như thế nào?

Diệp Mặc quét mắt một vòng cái túi âm hồn của tu sĩ bận đồ đen này. Tu sĩ bận đồ đen này thản nhiên nói, hiển nhiên cho rằng đây là chuyện rất

chính đáng.

Diệp Mặc lập tức liền nghĩ đến hồn phách của Trì Uyển Thanh, người này mỗi ngày dùng hồn phách tu luyện. Đã giết mất bao nhiêu hồn phách rồi, ai biết rong số những hồn phách bị giết có người quen biết của mình hay không?

Cảm giác được sát khí của Diệp Mặc bốc lên, tu sĩ bận đồ đen này xoay người bỏ chạy. Chỉ có điều là gã còn chưa có rời khỏi được một trượng, đã nhìn thấy một quả cầu lửa bay tới, đối mặt với quả cầu lửa này, gã thậm chí ngay cả chút năng lực phản kháng cũng không có.

Tiêu diệt tu sĩ bận đồ đen của Âm Minh Giới này xong, thần thức của Diệp Mặc rơi vào trên ngọc giản.

Sau một lát, Diệp Mặc cũng đã hoàn toàn hiểu rõ về U Minh Giới cùng Âm Minh Giới, nói giản đơn một chút, U Minh là một nơi luân hồi sống lại. Mà Âm Minh Tộc giống như Yeu Tộc, Nhân Tộc vậy, thuộc về một tộc Rất nhiều linh hồn muốn luân hồi sống lại đều sẽ bị cuốn vào U Minh Giới. Hoặc là chính mình chủ động tới U Minh Giới. Sau khi đến U Minh Giới rồi, thì phải đi qua cần Luân Hồi, vô luận là có ý thức hay không, chỉ cần muốn luân hồi nhất định phải đi qua cầu Luân Hồi.

Còn có một số tu sĩ, linh hồn cùng hồn phách tương đối mạnh, những hồn phách này có thể thông qua một số tu luyện cho thần hồn của mình lớn mạnh, thậm chí có thể tu luyện thành Âm Minh Thể, cuối cùng tiến vào Âm Minh Giới, trở thành người của Âm Minh Tộc. Tại U Minh có vô số hồn phách, linh hồn, vọ số hồn phách, linh hồn này có những cái đang tu luyện, có những cái đang khắp nơi tìm kiếm cơ duyên, thế nhưng hồn phách có thể chân chính tu luyện thành Âm Minh Thể có thể tiến vào Âm Minh Giới dù sao cũng là số ít, đại bộ phận đều là tuôn về hướng cầu Luân Hồi.

Cầu Luân Hồi đúng là có tồn tại, là nơi linh hồn, hồn phách luân hồi sống lại.

Diệp Mặc không tiếp tục do dự nữa, nếu như Trì Uyển Thanh muốn luân hồi, thì nhất định sẽ đi tới trước cầu Luân Hồi. Với tính tình của Trì Uyển Thanh, tuyệt đối sẽ không đi tu luyện công pháp Âm Minh, hoặc là lợi dụng tu luyện công pháp quỷ tu để tiến vào Âm Minh Giới, cô nhất định là muốn luân hồi.

Diệp Mặc trước tiên liền muốn đi cầu Luân Hồi, nhưng hắn lập tức phát hiện mình cũng không biết vị trí cụ thể của cầu Luân Hồi, mà tu sĩ bận đồ đen kia đã bị hắn giết rồi.

Diệp Mặc đưa tay tùy ý cuốn một cái, mười mấy âm hồn đã bị hắn cuốn đến trước mặt.

- Trong các ngươi có ai biết cầu Luân Hồi ở nơi nào không?

Ú niệm thần nthức của Diệp Mặc truyền tới, hắn tin tưởng hồn phách ở đây có thể nghe hiểu được ý của hắn.

Một âm hồn thân thể tương đối ngưng thực cẩn thận truyền đến một tin tức nói:

- Cầu Luân Hồi không chỗ nào không có.

Cầu Luân Hồi không chỗ nào không có? Đây là ý gì?

Âm hồn thân thể ngưng thực kia dường như biết Diệp Mặc lợi hại, không đợi Diệp Mặc tiếp tục hỏi, lại lần nữa truyền tìn tức đến:

- Bất luận âm hồn hồn phách hoặc là linh hồn nào tiến vào U Minh Giới, chỉ cần khi nào muốn đi luân hồi, kẻ đó có thể thấy phương vị của cầu Luân Hồi, sau đó chỉ cần dọc theo cái phương vị kia đi là được. Có những người cỉ cần đi vài bước là đến, có những người lại cần đi mấy nghìn năm, cũng chưa chắc có thể đến được, đây chính là cầu Luân Hồi.

Diệp Mặc đã chứng đạo, hơn nữa là Thánh Đế Hóa Đạo đỉnh cao, đương nhiên hiểu đây là chuyện gì. Đây là pháp tắc không gian, hơn nữa còn đem

pháp tắc không gian cùng ý thức của hồn phách kết hợp lại. Một khi hồn phách có suy nghĩ muốn luân hồi, sẽ có pháp tắc không gian xuất hiện trước mặt hồn phách này, thoạt nhìn chỉ vài bước mà thôi là tới, trên thực tế là lướt qua vô số khoảng cách.

Thần thức của Diệp Mặc lại truyền ra một câu hỏi nữa:

- Ta muốn đi cầu Luân Hồi, lại nhìn không thấy cầu Luân Hồi, phải thế nào mới qua được?

Khoảng cách đối với Diệp Mặc hiện tại mà nói không phải là vấn đề, pháp tắc không gian hắn cũng hoàn toàn có thể lợi dụng. Thế nhưng hắn không biết vị trí cầu Luân Hồi, cũng là uổng công.

Những hồn phách này toàn bột đều trầm mặc xuống, không ai biết Diệp Mặc nên làm như thế nào để đi qua cầu Luân Hồi.

Diệp Mặc chỉ quét qua một chút cũng biết, những hồn phách cùng âm hồn này, không có một người nào biết nên làm như thế nào để đi qua cầu Luân Hồi. Có lẽ chỉ có khi trong lòng bọn họ muốn đi cầu Luân Hồi, lúc này mới có thể đi.

Một hồn phách đã rất là mờ nhạt bỗng nhiên truyền đến một tin tức nói:

- Ta không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, muốn đi luân hồi, tiền bối nếu như có thể thấy thân thể của ta thì theo ta cùng đi, nếu như nhìn không thấy, ta cũng không có cách nào giúp...

Cái hồn phách này sau khi nói xong, thân thể đã cực kỳ mờ nhạt càng thêm mỏng, thần thức của Diệp Mặc chăm chú theo sau cái hồn phách mòng manh này. Một cây cầu dài như ẩn như hiện xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc thấy cây cầu này kinh ngạc xém chút nữa kêu lên, đây không phải cầu Niết Sinh hắn thấy tại Thần Phần Vực sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhưng Diệp Mặc lập tức hiểu được, đây không phải là cầu Niết Sinh,

tuy rằng thoạt nhìn rất giống cầu Niết Sinh, nhưng đúng là không phải.

Diệp Mặc thân hình trong lúc chớp động, liền biến mất vô tung vô ảnh ngay tại chỗ, dù cho cái bóng của hồn phách kia cực kỳ mỏng manh, thần thức của Diệp Mặc cũng rơi vào trên người y không biến mất. Chỉ cần cái hồn phách này còn, thì đường nét của cầu Luân Hồi còn.

Mấy chục ngày sau, một cái bóng đen sì đột ngột xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc chỉ hơi chút quan tâm tới cái bóng đen sì kia, liền phát hiện cái hồn phách lúc trước hắn chăm chú theo sát kia đã biến mất không thấy gì nữa, mà cầu Luân Hồi cũng biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Mặc lại cũng không hề ảo não, hắn tin tưởng mình đã biết phương vị đại khái của cầu Luân Hồi, chỉ cần hắn theo phương vị này tiếp tục đi, cuối cùng cũng có thể tìm được cầu Luân Hồi. Huống chi, tốc độ của hắn so với tốc độ của hồn phách kia nhanh hơn vọ số lần, chỉ cần biết vị trí cầu Luân Hồi, còn sợ tìm không được sao?

Lúc này Diệp Mặc trái lại càng quan tâm cái bóng đen hiện ra trong thức hải của hắn, hắn cảm giác cái bóng đen này có chút quen thuộc. Bóng đen thật lớn như thế có chút quen thuộc, Diệp Mặc vẫn còn có chút kỳ quái.

Diệp Mặc không tiếp tục đi về hướng cầu Luân Hồi, mà tăng thêm tốc độ nhằm phía cái bóng đen thật lớn có chút quen thuộc kia.

Bóng đen kia thoạt nhìn cũng không phải rất xa, khi Diệp Mặc muốn đi qua, thì lại cực kỳ xa xôi. Đối với Diệp Mặc đã là Hóa Đạo Thánh Đế mà nói, bóng đen kia cho dù là có xa đi nữa, cũng không cần bao nhiêu thời gian.

Chỉ chưa tới một nén nhang, Diệp Mặc đã đi tới ngoại vi bóng đen này. Đây không ngờ lại là một ngọn núi khổng lồ không gì sánh được, ngay cả Diệp Mặc cũng không cảm thấy được giáp ranh ngọn núi khổng lồ này rốt cuộc là ở nơi nào.

Diệp Mặc đứng ở phía trước ngọn núi khổng lồ này trong lòng nghi hoặc không ngớt, hắn làm sao có thể có cảm giác quen thuộc đối với một ngọn núi?

Lại đi vài bước nữa, Diệp Mặc đi tới chân núi này, song song biến hóa ra bàn tay to bằng thần nguyên, hắn muốn đem ngọn núi khổng lồ này bóp xuống một miếng xem xem. Nhưng khi tay hắn chộp đến ngọn núi khổng lồ này, sắc mặt lập tức biến đổi, lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

Đây là Thế Giới Sơn, tuyệt đối không sai, đây tuyệt đối là Thế Giới Sơn.

Diệp Mặc cũng phi thường rõ ràng, cái Thế Giới Sơn trước mắt này khẳng định không phải cái Thế Giới Sơn trước đây hắn thấy tại Vẫn Chân Cấm Địa kia. Cái Thế Giới Sơn trước mắt này so với cái Thế Giới Sơn ở Vẫn Chân Cấm Địa kia không biết phải lớn hơn bao nhiêu lần, nhưng hai tòa Thế Giới Sơn trừ kích cỡ bất đồng ra, cấu tạo thành phần là hoàn toàn như nhau.

Đây mới là Thế Giới Sơn chân chính, Diệp Mặc kích động bay xuống mặt trên của Thế Giới Sơn, hắn quyết định mang Thế Giới Sơn này đi. Hắn cần Thế Giới Sơn này để luyện chế lại huyết mạch cho Thánh Đạo Tàn Giới một lần, tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới.

Diệp Mặc tin tưởng với hắn đã là Hóa Đạo đỉnh cao, tu vi gần viên mãn, tòa Thế Giới Sơn này cho dù là có lớn đi nữa, hắn muốn luyện hóa một bộ phận, lại lợi dụng trận pháp thu vào Thế Giới Trang Vàng cũng không có vấn đề gì.

Khi Diệp Mặc bắt đầu luyện hóa tòa Thế Giới Sơn này, mới biết mình ngây thơ cỡ nào. Mười ngày sau, Diệp Mặc cũng biết, hắn cho dù là có luyện hóa trăm vạn năm cũng không thể nào luyện hóa Thế Giới Sơn này dù chỉ một chút, cũng không thể nào lợi dụng bất cứ cái trận pháp gì để lấy đi tòa Thế Giới Sơn này.

Không phải nói Thế Giới Sơn này không phải Thế Giới Sơn thật, đây

xác thực đúng là Thế Giới Sơn, thế nhưng cái Thế Giới Sơn này quy tắc lại không được đầy đủ, căn bản không có khả năng luyện hóa.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2206

Đạo Luân Hồi

Diệp Mặc đứng trên Thế Giới Sơn, đảo non nửa vòng quanh Thế Giới Sơn, khi hắn thấy tại một chỗ ở bên sườn Thế Giới Sơn này có một hố sâu thật lớn, trong nháy mắt liền hiểu ra.

Đây là Thế Giới Sơn, không sai, thế nhưng Thế Giới Sơn này bởi vì bị người ta đào đi mất một khối, nên mới dẫn đến quy tắc không được đầy đủ. Nếu như hắn muốn luyện hóa cái Thế Giới Sơn này, thì phải tìm một khối bị đào đi kia về, hơn nữa cũng không thể thiếu một chút nào.

Diệp Mặc cực kỳ phiền muộn nhìn một khối bị thiếu này, lúc này sao hắn còn có thể không rõ Thế Giới Sơn màu đen lóe qua lôi quang trước đây thấy ở Vẫn Chân Cấm Địa kia, chính là một khối bị thiếu đi kia ở chỗ này chứ.

Hắn muốn luyện hóa Thế Giới Sơn trước mắt này, chỉ có một con đường, chính là tìm lại một khối trước bị mất kia đi. Nhưng trước đó Thế Giới Sơn kia cũng đã bay đi rồi, hắn đi đâu tìm đây? Người này là ai cũng quá ác đi, lại đào đi một khối của Thế Giới Sơn.

Tên đã đào đi Thế Giới Sơn kia khẳng định cũng giống hắn, cũng không cách nào luyện hóa Thế Giới Sơn này để mang đi, nên mới dưới sự giận dữ đào đi một khối. Nhưng có thể đào đi một khối ở đây, người này cũng không đơn giản. Trước đây sở dĩ hắn có thể đào đi một khối, là vì Khổ Trúc ở nơi này sinh trưởng, không có Khổ Trúc, hắn cũng không cách nào đào đi được. Thế Giới Sơn càng lớn càng cứng rắn, nơi này là bản thể của Thế Giới Sơn, cho dù là hiện tại hắn toàn lực đào lấy, khả năng cũng không cách nào đào được một khối nhỏ.

Diệp Mặc có chút lưu luyến nhìn Thế Giới Sơn khổng lồ trước mắt này, cuối cùng cũng chỉ có thể hạ ấn ký thần thức ở chỗ này, chờ sau khi hắn tìm được một khối bị mất đi kia rồi quay lại một lần nữa để luyện hóa.

Cầu Luân Hồi tại U Minh Giới không chỗ nào không có. Mỗi một âm hồn hoặc là hồn phách trong mắt đều có một cây cầu Luân Hồi. Những cầu Luân Hồi này hình dạng lhác nhau. Thế nhưng hiệu quả lại đều như nhau. Chỉ cần ngươi có thể đi qua cầu Luân Hồi, là có thể luân hồi.

Thế nhưng cầu Luân Hồi lại là duy nhất, cố định, bất kỳ một hồn phách nào thấy cầu Luân Hồi cũng vẫn là một cây cầu kia, chỉ có điều là trong mắt những hồn phách khác nhau, thì hình thức biểu hiện ra ngoài không giống nhau mà thôi. Cho nên dù cho mỗi một hồn phách trong mắt đều có cầu Luân Hồi không giống nhau, nơi những hồn phách này đi tới vẫn là cùng một nơi.

Lúc này tại trước cầu Luân Hồi tụ tập vô số hồn phách, những hồn phách này tụ tập ở đây không hề tiến vào cầu Luân Hồi, không phải bọn họ không muốn tiến vào. Mà là những hồn phách tới nơi này đều phải giao nộp vài miếng Minh tinh. Mới có thể đi lên cầu Luân Hồi.

Minh tinh là tài nguyên tu luyện của hồn phách, tại Âm Minh Giới, linh vật cực ít, thậm chí phải nói là không có. Hồn phách muốn tu luyện, chỉ có thể dựa vào Minh tinh. Một số hồn phách muốn tu luyện, lại không đủ nhiều Minh tinh liền nghĩ đến phía trước cầu Luân Hồi thu thập Minh tinh. Hồn phách chỉ cần muốn luân hồi, đều cần phải giao nạp Minh tinh. Những kẻ không có Minh tinh, lại muốn đi qua cầu Luân Hồi, chỉ có thể đi U Minh Giới rộng lớn mà tìm kiếm.

Theo thời gian trôi qua, những hồn phách này tìm kiếm Minh tinh. Sẽ dần dần mất đi ý thức, sau đó tiêu tán tại U Minh Giới.

Giống như vậy, cho dù là hồn phách thực lực mạnh mẽ, ở chỗ này thu thập Minh tinh cũng không phải là không có nguy hiểm. Có đôi khi, đông đảo hồn phách có ý thức cùng đánh lên, cho dù là có thực lực đi nữa, cũng sẽ

bị xé rách, sau đó thần hồn đều diệt. Còn nữa chính là khi hồn phách tu luyện tới một trình độ nhất định, tiếp tục ở lại đây, sẽ trực tiếp bị pháp tắc của cầu Luân Hồi vặn chết.

Những thứ này cũng không phải là nguy hiểm nhất, nguy hiểm nhất là, cầu Luân Hồi còn có một đặc tính. Qua mỗi một khoảng thời gian ngắn, bất luận hồn phách nào, chỉ cần tại phụ cận cầu Luân Hồi, đều sẽ bị khí tức luân hồi cuốn lên cầu Luân Hồi. Dù cho hồn phách này không muốn luân hồi, cũng không phải do ngươi muốn là được.

Cho nên thu thập Minh tinh tại trước cầu Luân Hồi, cũng không phải mỗi thời mỗi khắc đều có, chỉ có một số hồn phách thực lực mạnh mẽ, nhưng không có Minh tinh tu luyện mới đưa ra hạ sách này. Mà bây giờ phía trước cầu Luân Hồi, đang có một hồn phách thu thập Minh tinh như vậy.

…

Thế Giới Sơn rất quý giá, thế nhưng không thể lấy đi được, cho dù là có quý giá đi nữa cũng chỉ có thể nghĩ tới mà thôi. Diệp Mặc lần thứ hai có cái loại cảm giác như năm đó ở Vẫn Chân Cám Địa, nhưng so với năm đó còn tốt hơn, hắn không ở đây lâu thêm một phút đồng hồ nào nữa. Hắn đến để tìm kiếm Trì Uyển Thanh, nên không thể nào quên chính sự.

Diệp Mặc không phóng ra Thời Không Thoa, lại đẩy nhanh tốc độ tiến về phía cầu Luân Hồi. Với tu vi của hắn, ở chỗ này căn bản đã không cần dùng Thời Không Thoa nữa rồi.

Lúc bắt đầu, Diệp Mặc còn muốn luôn luôn chú ý phương hướng của mình, đến lúc sau Diệp Mặc căn bản là không cần chú ý phương hướng, bởi vì hắn đã cảm giác được một loại khí tức Đạo Vận mạnh mẽ. Đó là lĩnh vực hắn chưa bao giờ tiếp xúc qua, hắn thậm chí có một loại cảm giác, khi hắn lĩnh ngộ được loại khí tức Đạo Vận này, hắn sẽ trực tiếp thăng cấp Đạo Nguyên Thánh Đế, không cần bất cứ thứ Đạo quả gì, cũng không cần bất cứ điều kiện gì khác.

Theo Diệp Mặc càng ngày càng tới gần khí tức Đạo Vận khổng lồ kia, hắn cảm giác được lực xô đẩy càng lớn hơn nữa. Diệp Mặc vừa điên cuồng vận chuyển Tam Sinh Quyết, vừa bước tới, lúc này ý niệm của hắn hoàn toàn bị loại khí tức Đạo Vận này hấp dẫn, thậm chí ngay cả việc dùng thần thức kiểm tra hồn phách của Trì Uyển Thanh cũng đã quên luôn. Đây chính là một loại khí tức Đạo Vận mà hắn chưa từng tiếp xúc qua, khiến hắn khát vọng đi cảm ngộ.

Một cây cầu dài ôm trọn trong sương mù u ám xuất hiện trong thức hải của Diệp Mặc, khi cây cầu kia mới vừa mới xuất hiện trong thức hải của Diệp Mặc, hắn cảm giác cây cầu kia rất dài, nhưng khi hắn dùng thần thức quan sát cây cầu kia một lần nữa, cầu kia dường như lại rất ngắn.

Vô luận cây cầu kia dài hay ngắn, Diệp Mặc đều không thể nhìn rõ phía đối diện cây cầu, hắn chỉ có thể cảm giác được một loại khí tức cực kỳ mạnh mẽ không ngừng vờn quanh cây cầu. Diệp Mặc cách cây cầu kia càng gần, lại càng rõ ràng. Đây là khí tức luân hồi, từng luồng từng luồng đều như nước lũ lao nhanh, khí tức luân hồi từ chỗ dưới cầu này lao qua, từng đợt rồi lại từng đợt, tựa như vĩnh viễn không có tận cùng.

Diệp Mặc trong nháy mắt khi chân đạp trên cầu Luân Hồi này, hắn hoàn toàn mê mang mất phương hướng. Những khí tức luân hồi này lao đến bên người hắn, bao vây hắn lại, tựa như muốn dẫn hắn xuống dưới cầu, chứ không phải là đưa hắn vào một bên khác trên cầu.

Cầu trong ý thức của Diệp Mặc càng ngày càng rộng lớn, sau đó lại càng ngày càng chật hẹp, Diệp Mặc phát hiện mình biến thành một chiếc thuyền là nhỏ, chòng chành nhấp nhô trong khí tức luân hồi giống như dòng nước lũ này, chỉ cần thoáng không cẩn thận, một chiếc thuyền lá nhỏ là hắn đây sẽ hoàn toàn bị phá vỡ, bị dòng nước lũ luân hồi ăn mòn ngay cả bột phấn cũng không còn.

Diệp Mặc không coi ai ra gì tới đây, đứng ở đầu cầu Luân Hồi, tại bên rìa cầu Luân Hồi vô số âm hồn hồn phách bị khí tức mạnh mẽ này gây áp lực đều lui về phía sau, những hồn phách này toàn bộ đều khiếp sợ nhìn Diệp

Mặc.

Trước cầu Luân Hồi khí tức luân hồi đáng sợ tới cực điểm, trù những hồn phách sắp sửa luân hồi ra, không có bất kỳ người nào có thể tới phụ cận cầu Luân Hồi. Cho dù là Âm Minh Thể cũng không cách nào tới gần cầu Luân Hồi nửa bước, cái đó không quan hệ gì tới tu vi, chuyện này hoàn toàn là do khí tức luân hồi mạnh mẽ áp chế.

Bất luận người nào không thuộc về hồn phách chỉ cần tới nơi này, lập tức cũng sẽ bị khí tức luân hồi xé rách, sau đó rơi vào luân hồi. Mà bây giở những hồn phách ở đây đang thấy gì? Bọn họ thấy một con người một bước đã bước lên cầu Luân Hồi, nhưng lại đứng ở trên cầu Luân Hồi, mặc cho khí tức luân hồi bàng bạc đáng sợ ăn mòn, không có bất kỳ dáng vẻ nào như bị khí tức luân hồi xé rách cả.

Sao còn có loại người đáng sợ này, lúc này vô luận là hồn phách mạnh hay yếu đều yên lặng lại, nhìn chằm chằm Diệp Mặc trên cầu Luân Hồi.

Khi rời xa chỗ góc cầu Luân Hồi, một hồn phách gầy yếu núp ở một góc, cô không biết đã rút ở chỗ này bao lâu. Nếu như có thể đi tìm Minh tinh, cô đã sớm đi tìm Minh tinh rồi. Khi cô tới đây, hồn phách đã gần tan rã, nếu như lại đi tìm Minh tinh nữa thì cô sẽ không còn cơ hội luân hồi.

Có lẽ mất đi luân hồi, hoặc là mất đi thần hồn, ký ức, sẽ biến thành một hồn phác đờ đẫn bị những hồn tu mạnh mẽ kia cắn nuốt sạch sẽ.

Cô rút ở chỗ này là chờ đợi thời cơ, cô muốn chờ khí tức luân hồi của cầu Luân Hồi đột nhiên cuốn sạch tất cả qua đây, hoặc là nói chờ ái kẻ thu Minh tinh kia rời khỏi đây.

Thế nhưng cô chờ mấy trăm năm, mắt thấy hồn phách cô đã rất là loãng thân thể gần như tan rã, thế nhưng cô vẫn không đợi được điều mà cô muốn.

Mỗi thời mỗi khắc, đối với cô mà nói hồi ức về những chuyện khi còn sống, chính là việc duy nhất cô có thể làm. Cô thấy may mắn vì mình đã tu

luyện tới Kim Đan, bằng không sau khi tiến vào U Minh Giới rồi, cô thậm chí ngay cả một chút ký ức đều sẽ không còn tồn tại. Cũng may hồn phách tu sĩ qua cầu Luân Hồi tuy rằng gian khổ, thế nhưng trước khi qua cầu Luân Hồi, chỉ cần thần trí không mất đi, ký ức sẽ vẫn còn. Dù cho những ký ức này chỉ có thể tồn tại trước khi qua cầu Luân Hồi, cô cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Khi Diệp Mặc đi lên cầu Luân Hồi, cô cùng những hồn phách còn lại là như nhau, đều vô cùng chấn động, hiển nhiên không ngờ là còn có người có thể đi tới chỗ cầu Luân Hồi này. Thậm chí không bị chút áp chế luân hồi nào, thế nhưng cô nhìn thấy tướng mạo người này, nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

Nếu như cô có thân thể, cô đã sớm nhào vào trên người Diệp Mặc, nói cho hắn biết mình rất khổ cực. Nếu như cô có thể rơi lệ, lúc này nước mắt cô đã hóa thành Trường Giang hay Hoàng Hà rồi. Nếu như cô có thể nói chuyện, cô hận không thể lập tức thét lên gọi Diệp Mặc, cọ ở chỗ này, có chính là Trì Uyển Thanh.

Thế nhưng những thứ này cô cũng không có, cô chỉ có thể run rẩy hết sức nhìn Diệp Mặc đang đứng trên cầu Luân Hồi, khát vọng Diệp Mặc có thể nhận ra cô chính là Trì Uyển Thanh, tuy rằng cô biết điều này rất xa vời.

Trì Uyển Thanh rất muốn khống chế chính mình, để cho cô đừng tiếp tục run nữa, thế nhưng có cũng không cách nào khống chế được. Cô trong lòng phi thường rõ ràng, cô càng run nhiều, hồn phách cô tiêu tán lại càng nhanh, nhưng cô vẫn không cách nào khống chế được. Không chỉ không cách nào khống chế, thậm chí ngay cả một chút năng lực di động về phía trước cũng không có.

…

Đạo Vận luân hồi mạnh mẽ không ngừng cọ rửa đi ý thức của Diệp Mặc, Diệp Mặc bỗng nhiên có chút muốn cùng loại Đạo Vận luân hồi này nhảy xuống cầu Luân Hồi, hắn cảm giác mình đứng ở trên cây cầu Luân Hồi này

cực kỳ khổ cực. Có lẽ chỉ cần vừa nhảy xuống, hắn sẽ hoàn toàn thoải mái.

Cây Hỗn Độn vào thời khắc này đang tống ra từng đợt Đạo Vận sức sống, khiến Diệp Mặc đang bị vây trên cầu Luân Hồi của U Minh Giới ngay lập tức tỉnh táo lại.

Lúc này hoàn toàn hiểu mình đang làm gì, là đang lĩnh ngộ luân hồi đại đạo. Trong khi Tam Sinh Quyết cùng sức sống của Cây Hỗn Độn liên miên không ngừng gột rửa, từng đợt khí tức Đạo Vận luân hồi bị Diệp Mặc bắt lấy.

Theo Đạo Vận luân hồi một vòng lại một vòng bị hắn cảm ngộ được, Diệp Mặc cũng không cảm giác được khí tức đại đạo của hắn cũng đang không ngừng tăng lên tăng lên nữa, tựa như chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã là Hóa Đạo viên mãn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2207

Đệ Nhất Thần Thông

20 tỷ thần tinh, ba dòng thần linh mạch cực phẩm bị Diệp Mặc ném bên cạnh mình, mà ngay cả một đám khí hỗn độn bị hắn thu thập lại kia đều bị hắn nắm một bộ phận nhỏ tới.

Khí tức Đạo Vận luân hồi mạnh mẽ liên miên không ngừng có sát thân thể Diệp Mặc, cùng Đạo Vận vốn có của hắn dung hợp lại, chậm rãi bắt đầu hoàn thiện đại đạo của chính Diệp Mặc, những Đạo vận đại đạo này cuối cùng chậm rãi gắn liền với Thế Giới Trang Vàng.

Thế Giới Trang Vàng tựa như đang biến đổi, tuy rằng sự biến đổi này cũng không rõ ràng, tuy nhiên lại cho người ta một loại khí tức sinh tử luân hồi.

Thần tinh cùng thần linh mạch bị Diệp Mặc ném ra hóa thành từng luồng thần linh khí như thác nước cuốn ngược, những thần linh khí này cùng khí tức luân hồi liên miên không ngừng, bị Diệp Mặc hấp thu sạch không mảy may dư thừa.

Mười quả Hoàng Trung Lý đã bị Diệp Mặc hái xuống, song song dung hợp vào trong quá trình hắn cảm ngộ và hấp thu đại đạo luân hồi.

Khí tức luân hồi càng ngày càng dồi dào, từ sông lớn biến thành đại dương quay cuồng, phun trào không thôi. Tu vi và khí tức của Diệp Mặc không ngừng tăng lên lại tăng lên, tựa như không có tận cùng vậy.

Uỳnh.

Thức hải cùng thân thể, xác thịt của Diệp Mặc phát sinh một tiếng giống

như tiếng nổ vang, luân hồi đại đạo rõ ràng không gì sánh được như khắc họa trong đại đạo của hắn vậy, rõ ràng thẳng thắn.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhấc tay, hơn mười luồng khí tức luân hồi đại đạo bị hắn nắm ở trong tay, hắn nhấc chân lại tiến tới một bước nữa, khi hai chân hắn hoàn toàn đứng ở tren cầu Luân Hồi, từng luồn Đạo Vận màu tím ánh kim bay lên xung quanh hắn, vô số thần tinh cùng thần linh mạch kia hóa thành một luồng thần linh khí trắng tinh, lao vào trong Đạo Vận của hắn, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trong Hoàng Trung Lý các loại pháp tắc thiên địa cùng quy tắc đại đạo, dần dần cùng quy tắc thiên địa mà hắn cảm ngộ được dung hợp với nhau, mật thiết không thể phân biệt.

…

Răng rắc...

Cũng không biết đã qua bao lâu. Khí tức luân hồi trước người Diệp Mặc bỗng nhiên bắt đầu mờ nhạt. Có lẽ nói khí tức luân hồi cọ rửa thân thể của hắn này đã cùng hắn dung hợp làm một thể. Không còn cái sự dâng trào cuộn trào mãnh liệt như trước nưã. Trái lại trở nên ôn hòa hơn hẳn.

Mà thần tinh, thần linh mạch, đám khí hỗn độn cùng Hoàng Trung Lý do hắn ném ra toàn bộ đều đã hóa thành bụi bặm. Trong lúc này thần linh khí cùng Đạo Vận, hoàn toàn chuyển hóa thành khí tức đại đạo của hắn.

Cảm giác thật mạnh mẽ, Diệp Mặc kinh ngạc tra xét tu vi của mình, đã là Đạo Nguyên hậu kỳ.

Không nghĩ tới cầu Luân Hồi ở U Minh Giới lại cho hắn được cơ duyên lớn như vậy, trực tiếp thăng cấp Đạo Nguyên, hơn nữa dưới loại Đạo Vận luân hồi cùng với tài nguyên và Cây Hỗn Độn của hắn phối hợp này, nước chảy thành sông thăng cấp Đạo Nguyên. Thậm chí còn vượt qua Đạo Nguyên sơ kỳ cùng Đạo Nguyên trung kỳ, thẳng luôn tới Đạo Nguyên hậu

kỳ.

Đây là thực lực của Đạo Nguyên sao? Diệp Mặc cảm thụ được sự mạnh mẽ từ chính bản thân mình, mừng rỡ đồng thời còn thầm khiếp sợ. Nếu như khi mình còn đang là Hóa Đạo, mà gặp phải một Đạo Nguyên tương đương với tu vi hiện tại của hắn, thì căn bản là chẳng đáng nhìn tới.

Với tu vi hiện tại của hắn, những Đạo Nguyên Thánh Đế còn lại đi tới trước mặt hắn, hắn quả thực có thể giết gọn. Cho dù là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc kia tới đây, hắn cũng có nắm chắc sẽ dễ dàng giết chết gã.

Diệp Mặc chợt nhớ tới hòa thượng kia, hòa thượng kia cả người tỏa ra kim quang, bị hắn và Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc kia từ trong một tinh cầu sứt mẻ đổ nát đánh ra. Tên đó là Hỗn Nguyên Thánh Đế sao? Nhưng đối phương dễ dàng túm lấy cái cổ của Bán Bộ Hỗn Nguyên Hải Tộc kia, nếu như hiện tại mình cùng hòa thượng kia đánh nhau. Thì sẽ thế nào đây?

Không gặp mặt cũng không cách nào nói rõ cái gì cả, có lẽ bây giờ mình vẫn chưa bằng hòa thượng kia. Thế nhưng chờ hắn tốn một khoảng thời gian nhất định, luyện hóa xong toàn bộ bảy cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn kia, sau đó thăng những thần thông còn lại lên một cấp bậc nữa, đối mặt với hòa thượng kia, hắn chưa chắc đã đánh không lại.

Diệp Mặc thu hồi tâm tư, nhìn cầu Luân Hồi vẫn tràn ngập trong sương mù xám xịt như cũ, không tiếp tục đi lên phía trước, hắn đến để tìm kiếm Trì Uyển Thanh. Ai biết sau khi qua cầu Luân Hồi, hắn sẽ xuất hiện ở cái chỗ nào? Lỡ như trì hoãn thêm mấy trăm năm nữa, làm sao cứu Trì Uyển Thanh?

Diệp Mặc quay đầu lại sắp sửa rời khỏi cầu Luân Hồi, khiến hắn kinh ngạc là, hắn chỉ đi một bước trên cầu Luân Hồi, vậy mà đường rút lui lại không còn.

Cầu Luân Hồi này quả nhiên không giống, Diệp Mặc cũng không kinh

hoảng, hắn đưa tay chém ra mấy luồng khí tức mắt thường nhìn không thây, đây chính là khí tức luân hồi đại đạo vừa nãy hắn cảm ngộ được.

Mấy luồng khí tức luân hồi đại đạo sau khi bị Diệp Mặc chém ra, lối vào cầu Luân Hồi vốn đã nhìn không thấy kia lần thứ hai hiện rõ ra, khi Diệp Mặc thấy lối vào cầu Luân Hồi này, lại nhắm mắt lại, lại không lập tức rời khỏi cầu Luân Hồi.

Mấy hơi thở sau đó, Diệp Mặc lần thứ hai đưa tay chém ra.

Tại không gian phía trước Diệp Mặc, thời gian không phải là đứng im, mà chậm rãi đảo ngược, mắt thường nhìn không thấy, thế nhưng cái loại tang thương chảy ngược về này lại rõ ràng không gì sánh được.

Thời gian chảy ngược về này cực ngắn, thời gian chỉ có một hơi thở, nhưng lại giống như kéo theo toàn bộ thế giới vậy.

- Luân hồi...

Diệp Mặc thì thảo nói, đây là hắn dung hợp thần thông Thuấn Tức vào trong thần thông khí tức luân hồi mới, Luân Hồi.

Lúc này thần thông Luân Hồi của hắn có lẽ thời gian chỉ có một hơi thở, thế nhưng tương lai thì sao, chờ sau khi hắn thăng cấp Hỗn Nguyên rồi, hoặc là tại Hỗn Nguyên hắn lần thứ hai sau khi lãnh ngộ một tầng mới rồi, thần thông Luân Hồi của hắn sẽ không còn là một hơi thở, mà là mười hơi thở, trăm hơi thở, thậm chí vô số năm...

Thần thông thật mạnh mẽ, pháp tắc thật mạnh mẽ... Diệp Mặc tin tưởng, sẽ có một ngày, khi thần thông Luân Hồi của hắn đại thành, thần thông Luân Hồi sẽ vượt qua Thái Sơ Thần Văn, chân chính trở thành đệ nhất thần thông đáng sợ. Có thể trong nháy mắt khiến người ta luân hồi, có thể tại trong chớp mắt khiến người ta hóa thành hư vô, đây là luân hồi, luân hồi đáng sợ.

Thần thông Luân Hồi đáng sợ cũng không khiến Diệp Mặc mừng rỡ, hắn thậm chí tràn ngập lo lắng. Ai có thể xác định người tới nơi này cũng chỉ có

một mình hắn? Ai có thể xác định không có người nào khác lĩnh ngộ được thần thông Luân Hồi?

Nếu như hắn đối mặt một đại năng cùng không chế được thần thông Luân Hồi, thì sẽ làm thế nào?

Điệp Mặc đánh cái rùng mình, hắn thà rằng gặp phải mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế, cũng không muốn gặp một đại năng có thể không chế thần thông Luân Hồi.

Xuyyyyy.

Diệp Mặc chậm rãi thở dài một hơi, nhấc chân đi ra khỏi cầu Luân Hồi.

…

Những hồn phách ở đầu cầu Luân Hồi này hoàn toàn ngớ ra, cầu Luân Hồi sở dĩ gọi là cầu Luân Hồi, chính là ý nói đi lên rồi sẽ không về được nữa. Đừng nói thấy, cho dù là nghe cũng chưa từng nghe qua ai nói lên cầu Luân Hồi rồi vẫn có thể trở về, thế nhưng người trước mắt này lên cầu Luân Hồi rồi, còn trở về được.

Nếu như cầu Luân Hồi muốn lên thì lên, muốn về thì về, thì còn tên là cầu Luân Hồi gì nữa?

Diệp Mặc quét mắt một vòng những hồn phách chung quanh nơi này, cũng không để y. Nếu là phía trước cầu Luân Hồi, hồn phách muốn tới đây luân hồi hiển nhiên sẽ không quá ít.

Nhưng thần thức của Diệp Mặc cũng không tùy tiện quét qua, hắn vẫn muốn nhìn xem ở đây có Trì Uyển Thanh hay không.

Chỉ vài cái hô hấp thời gian, Diệp Mặc liền cảm giác được một loại khí tức rất quen thuộc. Một hồn phách đang run rẩy hiện ra trong thần thức của hắn, hồn phách kia run rẩy không chịu nổi, thân thể vốn đã mong manh tựa như bất cứ lúc nào cũng đều có thể tan rã ra.

Trì Uyển Thanh, không sai, đây tuyệt đối là hồn phách của Trì Uyển Thanh. Diệp Mặc thậm chí cảm giác được hô hấp đều có chút ngừng trệ, hắn nghĩ không ra hắn ôm cái thái độ thử xem mà tới đây, thật đúng là tìm được Trì Uyển Thanh. Giờ khắc này, Diệp Mặc cảm giác chân mình nặng ngàn cân, hắn thậm chí không cách nào di động một bước. Một cục nghẹn đặt ở yết hầu hắn, khiến hắn không cách nào hô hấp được.

Trì Uyển Thanh tựa hồ cảm giác được thần thức của Diệp Mặc, cô vẫn không đè nén nổi cả người run rẩy, hồn phách cô càng ngày càng yếu kém, càng lúc càng mờ nhạt đi. Diệp Mặc, anh ấy thấy mình sao? Anh ấy thấy sao?? Mình nên làm gì bây giờ, làm gì bây giờ?

Diệp Mặc chỉ ngưng trệ trong thời gian một cái hô hấp, một bước đã đi tới trước mặt Trì Uyển Thanh, cùng thời khắc đo, một viên Thiên Tâm Phục Phách Đan bị Diệp Mặc lấy ra dùng nguyên khí hóa thành một đám sương thuốc, một đám sương thuốc này lập tức đã vây quanh Trì Uyển Thanh.

Hồn phách đã mỏng manh của Trì Uyển Thanh tại trong sương thuốc nháy mắt liền ngưng đọng lại, thậm chí càng ngày càng lớn mạnh.

Trì Uyển Thanh run rẩy truyền ra một cái tin tức:

- Diệp đại ca, là anh đến tìm em sao?

Diệp Mặc tuy rằng lấy ra một viên Thiên Tâm Phục Phách Đan, cũng dùng Thiên Tâm Phục Phác Đan làm ngưng thực hồn phách Trì Uyển Thanh, vẫn cảm giác được tay mình có chút nặng nề. Hắn - một Đạo Nguyên Thánh Đế, hơn nữa còn là một Thánh Đế Đạo Nguyên hậu kỳ, không ngờ lại phát hiện tay mình sẽ nặng trĩu, sẽ run rẩy, có thể thấy được nội tâm kích động nặng tới mức nào.

- Ừh, Uyển Thanh, xin lỗi, ta còn tưởng rằng em đã đi, trời thương, cho ta lần thứ hai thấy được em trước cầu Luân Hồi. Sau này em không cần lo lắng nữa, theo ta cùng trở về, U Minh Giới không phải nơi em nên đến đâu.

Diệp Mặc cảm thụ được tin tức Trì Uyển Thanh truyền đến, trong lòng rốt cục dịu xuống, ngữ khí cũng càng êm dịu.

Hắn cực kỳ áy náy đối với Trì Uyển Thanh, cha mẹ Trì Uyển Thanh đều đã mất ở thành Lạc Nguyệt. Mẹ của nàng đã muốn nhìn thấy Trì Uyển Thanh một lần, thế nhưng cuối cùng vẫn qua đời tại thành Lạc Nguyệt, cũng không thấy Trì Uyển Thanh. Nếu như Trì Uyển Thanh hắn không cứu được, trong lòng của hắn sẽ luôn có một vết tích không qua được.

Trì Uyển Thanh lúc này chỉ biết run rẩy, cô hoàn toàn không có cách nào biểu đạt ra bất kỳ tin tức gì. Cô rất muốn khóc ra thành tiếng, thế nhưng cô không có nước mắt, cũng không có thân thể, cái cô có chỉ là một hồn phách mà thôi. Lúc này cô thậm chí có chút cảm tạ cái Hồn phách bá đạo bảo vệ cho cầu Luân Hồi, nếu như không có cái hồn phách kia, cô có lẽ vĩnh viễn cũng không thấy được Diệp Mặc, cô sớm đã tiến vào luân hồi rồi.

Diệp Mặc cảm thụ được Trì Uyển Thanh đang kích động, hắn không tiếp tực hỏi Trì Uyển Thanh nữa, hắn biết cho dù là hắn dùng Thiên Tâm phục Phách Đan, lúc này hồn phách Trì Uyển Thanh cũng cực kỳ yếu đuối, một khi bị kích thích, ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Diệp Mặc cẩn thận nâng hồn phách Trì Uyển Thanh trong tay mình, lúc này mới quét mắt một vòng các hồn phách xung quanh.

Lúc này một hồn phách cực kỳ lớn gan truyền một tin tức cho Diệp Mặc:

- Cũng bởi vì có Hồn tu tu luyện Âm Minh Thể ở chỗ này thu Minh tinh, cho nên rất nhiều hồn phách cũng không có cách nào luân hồi.

Diệp Mặc hiểu ý của cái hồn phách này, hắn vừa quét mắt một cái liền quét đến cái hồn tu thân thể ngưng thực nhất kia. Cái Hồn tu này chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, thậm chí có thể tu luyện ra Âm Minh Thể loáng thoáng lờ mờ, xem ra hồn tu thu thập Minh tinh chính là nó.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2208

Ta May Mắn Đã Trải Qua Gian Khổ

Thấy Diệp Mặc nhìn sang, hồn tu thu Minh tinh kia lập tức bắt đầu run run. Diệp Mặc mạnh mẽ thế nào, hồn phách chung quanh nơi này toàn bộ đều thấy hết, tuyệt đối là tồn tại mà bọn họ tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng đến, mà bây giờ gã lại đắc tội với đại năng mạnh mẽ này.

Mặc dù không có hồn tu ngưng thực ở đây, Trì Uyển Thanh đã luân hồi. Thế nhưng Diệp Mặc vẫn một phát tóm hồn tu này tới, đưa tay liền hủy bỏ một phần Âm Minh Thể mà hồn tu này đã ngưng luyện ra, lại ném gã đến trên cầu Luânn Hồi quát lên:

- Nếu như không phải ngày hôm nay ta gặp được Uyển Thanh, trong lòng vui vẻ, ta đã lập tức khiến ngươi thần hồn đều diệt, cút đi luân hồi đi.

Hồn tu này nào còn dám nói nữa chữ không, run run nhanh chóng nói cảm tạ một câu liền xông lên cầu Luân Hồi. Với gã mà nói, có thể bảo đảm luân hồi của mình, không bị thần hồn đều diệt, đã là may mắn lắm rồi.

- Các ngươi đều đi đi.

Diệp Mặc nhìn vô số hồn phách xung quanh, lại nói một câu.

Hồn tu Âm Minh thu minh tinh này đã bị Diệp Mặc tiễn bước, những hồn phách còn lại đều xông lên cầu Luân Hồi, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, phía trước cầu Luân Hồi cũg đã quang đãng trống trải.

Diệp Mặc cấp tốc rời khỏi cầu Luân Hồi, tìm được một vùng đất cát, lủi vào trong đất cát sau đó tiến vào Thế Giới Trang Vàng.

- Tướng công, đây là em Uyển Thanh sao...?

Mục Tiểu Vận thấy Diệp Mặc trở về, lập tức thấy hồn phách trong tay Diệp Mặc.

- Lão đại, trong tay anh là một hồn phách hả?

Tiểu Băng Sâm cũng thấy hồn phách trong tay Diệp Mặc.

Diệp Mặc ừh một tiếng nói rằng:

- Các ngươi ở bên ngoài chờ ta, ta đi cứu Uyển Thanh.

Hồn phách Trì Uyển Thanh sau khi đã được Thiên Tâm Phục Phách Đan tưới đều, đã càng ngưng thực hẳn lên. Diệp Mặc mang theo hồn phách Trì Uyển Thanh lấy tốc độ nhanh nhất tiến vào cung điện đẹp nhất trong Thế Giới Trang Vàng.

Nói là đẹp nhất, bởi vì cung điện này là Diệp Mặc luyện chế giúp Trì Uyển Thanh, xung quanh cung điện toàn bộ là tiên hoa, không chỉ vậy, Diệp Mặc còn dùng một lượng lớn thần tinh lập nên một Tụ Linh tiên trận bên dưới cung điện này.

Thân thể Trì Uyển Thanh an tĩnh nằm ở trong phòng của cô bên trong cung điện, một cành xanh tươi của Cây Hỗn Độn đặt ở bên người cô. Chính vì một cành Cây Hỗn Độn này, thân thể không có hồn phách của Trì Uyển Thanh đến bây giờ vẫn còn sức sống, nếu như người nào không thấy Trì Uyển Thanh như vậy, còn tưởng rằng cô đang ngủ.

Hồn phách Trì Uyển Thanh đã trở lại. Cô khiếp sợ nhìn thân thể đang nằm trong phòng, lúc này cô há có thể không rõ đây chính là thân thể của mình?

Diệp Mặc không chỉ đi U Minh Giới đem hồn phách của cô về, mà còn tìm được thân thể của cô nữa. Giờ khắc này, Trì Uyển Thanh bỗng nhiên cảm giác tất cả những gì mình từng trải qua cũng chẳng thấm vào đâu, chí ít

Diệp Mặc còn nhớ rõ cô, còn cố ý tiến vào U Minh Giới vì cô.

- Uyển Thanh, đừng nói gì, hồn phách em rời khỏi thân thể đã quá lâu, hiện tại có chút không thích ứng. Nhưng em đừng lo lắng, trên người ta những thứ khác không có, chứ thiên tài địa bảo thì nhiều lắm. Em tự lo dung hợp vào thân thể của mình, những cáo còn lại giao cho ta là được rồi.

Diệp Mặc cảm giác được hồn phách Trì Uyển Thanh kích động. Lập tức lên tiếng an ủi.

Những lời này của Diệp Mặc thật đúng là không khoác lác, hiện tại hắn vẫn chưa nghĩ ra, ai có Đạo quả nhiều như trên người hắn. Không chỉ nói Đạo quả, cây Hoàng Trung Lý hắn có một cây, cây Thái Sơ Đạo Văn Quả hắn có một cây. Những cái này khỏi nói, lần này tại Hư Thị, hắn thu thập được mấy trăm quả Đạo quả.

Về phần trước đó hắn dùng Thiên Tâm Phục Phách Đan, đây chẳng qua là một viên tiên đan cửu phẩm mà thôi.

Hồn phách Trì Uyển Thanh chậm rãi dung hợp vào trong thân thể của cô, cành cây Cây Hỗn Độn tản mát ra sức sống, căn bản là không cần Diệp Mặc ra tay, trong thời gian ngắn đã trợ giúp Trì Uyển Thanh bắt đầu dung hợp hồn phách với thân thể. Dù cho hồn phách Trì Uyển Thanh đã rời khỏi thân thể rất lâu rồi, thế nhưng dưới sự trợ giúp của Cây Hỗn Độn, vẫn không có nửa phần đình trệ, đã hoàn toàn dung hợp thành một thể.

Cho dù là như vậy, Diệp Mặc vẫn không phải là rất yên tâm, lại một viên Thiên Tâm Phục Phách Đan nữa hóa thành sương mù dung nhập vào thân thể Trì Uyển Thanh, song song một quả Dưỡng Hồn Đạo Quả được Diệp Mặc đặt ở trong miệng Trì Uyển Thanh.

Hồn phách Trì Uyển Thanh đã dung hợp, Đạo quả trong miệng cô lập tức sinh ra nước quả trong lành thấm vào kinh mạch cùng nguyên thần của Trì Uyển Thanh.

Chỉ ngắn ngủi một cang giờ, Trì Uyển Thanh đã mở mắt, khi cô nhìn thấy Diệp Mặc an vị bên cạnh mình, lại không nhịn được nước mắt của mình. Lúc trước cô muốn khóc thì không có nước mắt, hiện tại cô một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, cô chỉ muốn khóc một trận đã đời trước mặt Diệp Mặc.

Mất đi rồi mới biết quý trọng, dày vò mấy trăm năm tại U Minh Giới, căn bản là nghĩ lại mà kinh.

Trì Uyển Thanh một chữ cũng nói không nên lời, có lẽ lúc này nước mắt là thứ tốt nhất có thể thay thế cho lời muốn nói. Không ai biết sự dày vò khi muốn khóc lại không có cách nào khóc được, không ai biết cả.

Diệp Mặc lẳng lặng ngồi bên người Trì Uyển Thanh, chờ đến khi Trì Uyển Thanh đã bình tĩnh trở lại, lúc này mới dịu giọng nói:

- Uyển Thanh, sau này em cứ đi cùng chúng ta đi, đừng bôn ba khắp nơi nữa.

- Diệp đại ca, cám ơn anh, anh vì em mà tốn nhiều tâm tư như vậy, em...

Trì Uyển Thanh nói mấy chữ này xong, lại không thể nào nói tiếp được nữa.

Không nói Diệp Mặc tìm được thân thể cô từ dưới đáy vùng đất tuyết tại đại lục Thần Khung, Diệp Mặc còn cố ý đi tới U Minh Giới, tìm về hồn phách của cô tại U Minh.

Cho dù là những chuyện này cũng không tính, chính cô cũng có thể cảm giác được lúc này sức sống của cô so với lúc trước khi cô tự sát không ngờ lại càng dồi dào hơn. Diệp Mặc khẳng định là đã dùng bảo vật cấp cao nhất để giúp cô, ngay cả giá trị của bảo vật có khả năng so với mấy Trì Uyển Thanh là cô cũng còn quý hơn.

Diệp Mặc biết Trì Uyển Thanh đang suy nghĩ điều gì, tại đại lục Thần Khung Trì Uyển Thanh vẫn luôn ở tầng dưới chót nhất, tại trong quá trình tu

luyện của cô, có lẽ một gốc linh thảo cũng trân quý hơn so với tính mạng. Vì một gốc linh thảo có lẽ cô phải liều mạng, còn chưa chắc có thể lấy được. Diệp Mặc cũng không thấy kỳ quái khi Trì Uyển Thanh nghĩ như vậy, bởi vì trước đây chính hắn cũng đã từng sống như vậy.

- Uyển Thanh.

Diệp Mặc nắm tay Trì Uyển Thanh nói rằng:

- So với sống sót, những cái khác đều chẳng là gì cả. Ta cũng không có thứ tốt gì khác cho em, em nhìn thấy một cành cây này chứ?

Trì Uyển Thanh sớm đã nhìn thấy một cành cây xanh tươi ở bên cạnh cô này, cô cảm giác một cành cây này rất thân thiết, giống như đã làm bạn với cô vô số năm rồi vậy.

- Một cành cây này là quà ta tặng cho em, tương lai em có thể đem cành cây này đặt ở trong Tử Phủ săn sóc cẩn thận. Nhớ khi chưa có một thực lực nhất định, đừng cho người khác thấy em có một cành cây này. Bởi vì đây là thứ quý giá nhất trong toàn bộ vũ trụ tinh không, nếu để cho người khác biết, cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng sẽ tới cướp đoạt...

Trì Uyển Thanh nghe thấy một cành cây này quý giá như thế, vội vàng đem cành cây đưa đến trong tay Diệp Mặc nói rằng:

- Diệp đại ca, em không thể nhận cái này...

Diệp Mặc nhanh chóng đẩy tay Trì Uyển Thanh trở về nói rằng:

- Ta vẫn còn một cây đại thụ, một cành cây này của em, chính là từ trên một cây đại thụ kia của ta phân ra. Em săn sóc cẩn thận trong Tử Phủ của em, tương lai có lẽ sẽ thành pháp bảo lợi hại nhất của em, có lẽ một cành cây này của em cũng sẽ trưởng thành thật lớn giống như cây đại thụ này của ta.

- Thật sao?

Trì Uyển Thanh nghe thấy cành cây này chỉ có cô cùng Diệp Mặc có, trong lòng lập tức tràn ngập kinh ngạc vui mừng, nhanh chóng cất đi, không hề trả cành cây lại cho Diệp Mặc nữa.

- Diệp đại ca, anh đi đại lục Thần Khung chỉ để tìm em sao?

Trì Uyển Thanh hỏi, hỏi xong, cô bỗng nhiên nghĩ đến Tiểu Lang, nhất thời viền mắt đỏ lên nói rằng:

- Xin lỗi, Diệp đại ca, Tiểu Lang anh đưa cho em chết rồi.

Tiểu Lang Diệp Mặc đưa cho cô, đã làm bạn với cô rất nhiều năm, từ Địa Cầu đến Tiểu thế giới, lại đến đại lục Thần Khung. Trong những khi cô cô đơn nhất, vẫn luôn là Tiểu Lang làm bạn bên cạnh cô, sống nương tựa lẫn nhau. Mà bây giờ Tiểu Lang lại chết, cô nhớ tới khó trách khỏi đau lòng.

Diệp Mặc vỗ vỗ tay Trì Uyển Thanh, lấy ra một cây lược gỗ nói rằng:

- Tiểu Lang ta cũng mang đến đây rồi, hơn nữa số điện thoại em đưa cho ta còn đây.

Nhìn thấy cây lược gỗ mình đưa cho Diệp Mặc, đến bây giờ Diệp Mặc vẫn còn giữ ở bên người, Trì Uyển Thanh cũng không nhịn được nữa, nhào tới trong lòng Diệp Mặc khóc lớn lên.

Cái cây lược gỗ này cũng là trước đây cô mượn cớ để lưu lại số điện thoại cho Diệp Mặc, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, Diệp Mặc vẫn còn giữ ở bên người. Bỗng nhiên, cô cảm giác những khổ sở mình đã chịu, hoàn toàn không đáng gì.

Diệp Mặc léo Trì Uyển Thanh đứng lên nói rằng:

- Uyển Thanh, ta dẫn em đi ra gặp Tiểu Vận, còn có thế giới sau này chúng ta sống nữa.

- Vâng.

Bi thương trong lòng Trì Uyển Thanh đã bị niềm vui gặp lại hòa tan, lập tức đứng lên, theo Diệp Mặc ra khỏi phòng.

- Cung điện đẹp qua, thật nhiều hoa, ôh, những loài hoa này...

Trì Uyển Thanh sau khi ra khỏi cung điện, lập tức đã nhìn thấy cung điện xinh đẹp, cùng những tiên hoa bên cạnh cung điện này. Cô lại phát hiện hoa ở đây tràn ngập khí tức tiên linh, cô chỉ cần ngửi hương hoa, thì có thể cảm giác được tu vi của mình đang dư giả. Giờ khắc này, cô hận không thể lập tức an vị trong đám hoa mà tu luyện.

Mục Tiểu Vận thấy Diệp Mặc cùng Trì Uyển Thanh đi ra, đã sớm đến chào đón, đồng thời kinh ngạc vui mừng nói rằng:

- Em Uyển Thanh đã khỏe lại.

Trì Uyển Thanh ngơ ngác nhìn Mục Tiểu Vận, qua thật lâu mới có chút không dám tin hỏi:

- Chị, chị là Tiểu Vận tiên tử của Liên Hoa Tông...

Mục Tiểu Vận tại Liên Hoa Tông là đệ tử thiên tài được toàn tông bảo vệ, hoàn toàn bất đồng với loài cây cỏ như cô đây. Trì Uyển Thanh tại đại lục Thần Khung, từ lau đã được biết tới Tiểu Vận tiên tử của Liên Hoa Tông.

Mục Tiểu Vận tiến lên kéo tay Trì Uyển Thanh nói rằng:

- Xin lỗi, em Uyển Thanh, ta lại không biết em đã ở đại lục Thần Khung, nếu như ta biết, có lẽ em không cực khổ nhiều như vậy.

Trì Uyển Thanh nhìn Diệp Mặc, bỗng nhiên lắc đầu:

- Chị Tiểu Vận, em thấy may mắn vì em từng trải những trắc trở này, chuyện này với em mà nói là tài phú vĩnh viễn cũng không dùng hết, không có những thứ này, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu được một số thứ. Nhưng bây giờ em lại hiểu rất rõ ràng, cũng rất rõ ràng mình muốn cái gì,

nên làm những gì.

Mục Tiểu Vận lại gật đầu nói rằng:

- Uyển Thanh, em nói không sai, nếu như không trải qua một vài gian khổ, vĩnh viễn sẽ không biết mình muốn gì, nên làm gì.

Đối với lời Trì Uyển Thanh nói, Mục Tiểu Vận có sự đồng tình thật sâu sắc, cực khổ cô từng trải qua cũng không ít. Mặc dù không gian khổ như Trì Uyển Thanh, nhưng cũng từng sống mà bất cứ lúc nào cũng đều có thể bị người ta đem đi huyết tế. Cũng may cô may mắn hơn Trì Uyển Thanh, tại Tu Chân Giới cô đã gia nhập Liên Hoa Tông, tại Tiên Giới cô có một sư phụ là Tố Đạo Thánh Đế. Cho dù là tại Thánh Đạo Tàn Giới, cô cũng có một sư phụ bảo vệ cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2209

Lại Gặp Phải Hỗn Nguyên

Diệp Mặc lấy ra một chiếc nhẫn giao cho Trì Uyển Thanh nói rằng:

- Uyển Thanh, tu vi em hơi kém một chút, sau này việc tu luyện của em sẽ có Tiểu Vận hỗ trợ. Công pháp ta đều chuẩn bị tốt cho em rồi, nếu như thiếu đan dược...

Diệp Mặc nói đến đây dừng một chút, bỗng nhiên kêu lên:

- Tiểu Băng Sâm qua đây.

Tiểu Băng Sâm hấp tấp chạy tới kêu lên:

- Lão đại, có em đây.

- Sau này Uyển Thanh tu luyện cần đan dược gì, ngươi phải đúng lúc đưa đến, hơn nữa phải là đan dược không có tạp chất.

Diệp Mặc nói.

Tiểu Băng Sâm còn chưa nói gì, Trì Uyển Thanh đã lập tức nói:

- Diệp đại ca, em cảm giác ở đây linh khí quả thực nồng nặc tới cực điểm, thậm chí so với linh thạch còn nồng đậm hơn rất nhiều lần. Em không cần đan dược thậm chí cũng có thể thăng cấp, chờ khi nào cần đan dược em sẽ hỏi xin Tiểu Băng Sâm sau vậy...

Trì Uyển Thanh vốn muốn gọi Băng Sâm đại cao, thế nhưng cô thấy Tiểu Băng Sâm hình dạng nhỏ bé, nên gượng ép đem hai chữa đại ca nuốt xuống.

Ba người vừa nói chuyện, vừa kể lại những chuyện đã qua. Trì Uyển Thanh đã hoàn toàn khỏe lại, Diệp Mặc cũng không tiếp tục giấu diếm tin tức Đường Thiên Bình qua đời nữa, đồng thời lấy ra đồ vật Đường Thiên Bình để lại cho Trì Uyển Thanh.

Tuy rằng Trì Uyển Thanh biết cô đã tu luyện thời gian dài như vậy, cha mẹ khẳng định không còn, thế nhưng khi cô nghe được tin tức này, cầm được di vật của mẹ, vẫn nước mắt rơi như mưa, lại lần nữa thất thanh khóc rống. Cha mẹ nào mà không thương con mình? Cô rời khỏi Địa cầu, cha mẹ lúc nào cũng lo lắng cho cô, thế nhưng khi cha mẹ qua đời, cô lại không thể ở một bên tận hiếu, há có thể không đau buồn?

…

Một ngày sau, Diệp Mặc rời khỏi Thế giới trang vàng. Trì Uyển Thanh ở lại bên trong Thế giới trang vàng tu luyện, do Mục Tiểu Vận ở một bên hỗ trợ.

Diệp Mặc không đi Âm Minh Giới lại tìm được hồn phách của Trì Uyển Thanh, để cho Trì Uyển Thanh một lần nữa trở về. Trong lòng vẫn là cực kỳ hài lòng. Lúc này hắn cũng không dự định tiếp tục đi Âm Minh Giới. Tuy rằng hắn rất muốn giết chết cái tên Tào Trạch thâm hiểm kia, thế nhưng mục đích của hắn cũng đã đạt được, có đi Âm Minh Giới nữa thì không cần thiết.

Với hắn mà nói, hiện tại mau chóng trở lại đại lục Lạc Nguyệt mới là chủ yếu nhất.

Nhưng khi Diệp Mặc đi ra muốn tìm đường về thì, lập tức nhíu mày, không ngờ hắn lại lạc đường.

U Minh Giới cùng Âm Minh Giới liền nhau, U Minh Giới không có đại năng nào cả, thế nhưng khắp nơi Âm Minh Giới lại đều là cao thủ đáng sợ.

Trước đây Diệp Mặc muốn đi Âm Minh Giới là không còn cách nào mới phải làm vậy. Hoàn toàn là vì tìm kiếm Trì Uyển Thanh, hiện tại hắn đã tìm

được Trì Uyển Thanh, cho nên cũng không có cấp thiết phải đi tìm lối ra. Hắn trở lại Thế giới trang vàng, lần này hắn muốn hoàn toàn luyện hóa 36 viên Lôi Hải Thần Châu, chủ yếu nhất là hắn muốn luyện hóa bảy cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn.

Hắn lập tức phải tìm đường ra ngoài, lỡ như đi nhầm chỗ, tiến vào Âm Minh Giới, bất cứ lúc nào và ở đâu đều có thể gặp phải Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Hỗn Nguyên Thánh Đế là đại năng chứng đạo bước thứ ba, hoà thượng trước đây hắn gặp phải kia rất có thể chính là Hỗn Nguyên Thánh Đế. Tuy rằng Diệp Mặc cho là lần thứ hai hắn gặp phải Hỗn Nguyên Thánh Đế kia, cho dù là đánh không lại. Cũng không đến nỗi bị giết. Thế nhưng sâu trong nội tâm Diệp Mặc, vẫn tự thấy nếu so với hòa thượng kia thì hắn vẫn hơi kém một chút.

Tu vi đến mức này như hắn. Cho dù là kém mảy may một chút cũng là bờ vực cực lớn tương quan đến sinh tử, hắn cũng không thể không cẩn thận. Luyện hóa Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, hắn chí ít có phương tiện để bảo vệ tính mạng.

Trước đây trong thời gian trận bàn, hắn đã luyện hóa mấy năm cũng không thể luyện hóa Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, hôm nay lần thứ hai lại luyện hóa, không ngờ lại trở nên cực kỳ dễ dàng.

Một năm sau, ở bên trong trận bàn thời gian, Diệp Mặc không chỉ hoàn toàn luyệ hóa cấm chế của Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung cùng bảy cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, còn hoàn toàn luyện hóa xong 36 viên Lôi Hải Thần Châu nữa. Ngay cả mấy thứ pháp bảo còn lại hắn không thường dùng cũng hoàn toàn luyện hóa xong, trong đó bao gồm mấy món pháp bảo như Kim Cang Đại Thừa Đồ cùng cái trống Hạo Thiên...

36 viên Lôi Hải Thần Châu, Diệp Mặc dự định đưa cho con gái Ức Mặc, cho nên Diệp Mặc sau khi luyện hóa xong cũng không có đi thí nghiệm xem lợi hại tới mức nào. Thế nhưng bảy cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cùng

Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung này bị Diệp Mặc cầm trong tay, lại cảm thụ được một loại sát khí đáng sợ trước đó chưa từng có.

Bảy mũi tên này còn chưa có bắn ra, sát ý mang theo sát thế hủy diệt kia đã không ngừng đảo quanh trên bảy cây cốt tiễn màu vàng kim rồi. Thật giống như có một con thú khổng lồ hung mãnh đáng sợ từ thời viễn cổ đang mở cái miệng rộng ngoác vậy, mà dưới cái miệng rộng này, đối thủ cho dù là muốn chạy cũng không có dũng khí.

- Quá hung hãn.

Diệp Mặc khiếp sợ lẩm bẩm, hắn không rõ cốt tiễn này rốt cuộc là luyện chế từ thứ xương gì, mà lại đáng sợ đến mức này.

…

Lần thứ hai sau khi trở lại U Minh Giới, Diệp Mặc tin tưởng mười phần, hắn tin tưởng hiện tại cho dù là đối mặt với Hỗn Nguyên Thánh Đế của Âm Minh Tộc, cũng không phải là không có sức đánh trả.

Không chỉ nói mấy thứ Tiên thiên pháp bảo đã hoàn toàn luyện hóa xong, ngay cả đạo thứ ba của đại thần thông Thái Sơ Thần Văn cũng đã hoàn toàn hình thành, hiện tại đạo Thần Văn thứ tư đã mơ hồ xuất hiện. Thái Sơ Thần Văn loại thần thông này tại trong đầu hắn đã là tự nhiên như trời đất sinh ra, cùng với tu vi và lĩnh ngộ của hắn càng thêm sâu sắc, loại thần thông này cũng từng bước hoàn thiện. Hơn nữa Diệp Mặc phát hiện, cùng với Thái Sơ Thần Văn được hoàn thiện, tính thẩm thấu của Thái Sơ Thần Văn cũng càng ngày càng mạnh, loại Thần Văn này tựa như tỷ lệ thuận với tu vi và thần thức của hắn.

Diệp Mặc vừa định thử Thái Sơ Thần Văn một chút, lúc lại phóng ra Thời Không Thoa tìm kiếm vị trí xé rách không gian, hai tiếng nổ vang đột ngột vang lên bên rìa thức hải của hắn. Tiếng nổ vang này quá mức đáng sợ, thậm chí nổ cho thức hải của hắn mạnh mẽ như vậy cũng phải từng đợt chấn động. Tại nơi nổ vang, tựa như ngay cả không gian cũng đều sụp đổ biến

mất.

Diệp Mặc ngừng ngay suy nghĩ muốn thử nghiệm Thái Sơ Thần Văn, sau một khắc trong thức hải của hắn đã xuất hiện hai luồng độn quang. Hai luồng độn quang này nhanh không gì sánh được, chỉ trong vài cái hô hấp, đã đi tới trước mặt hắn.

Đây là hai người tranh đấu? Là người như thế nào tranh đấu mà kích khởi ra thanh thế đáng sợ như thế?

Thế nhưng khi Diệp Mặc nhìn rõ ràng phía sau là một hòa thượng trên người vẫn có một chút hào quang nhàn nhạt như cũ, Diệp Mặc nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp phóng ra Thời Không Thoa, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Với tu vi hiện tại của Diệp Mặc, tuy rằng tự thấy vẫn chưa bằng đại năng chứng đạo bước thứ ba, thế nhưng Diệp Mặc tự tin cũng sẽ không kém bao nhiêu so với chứng đạo bước thứ ba. Hòa thượng cả người tỏa kim quang kia nhất định là một đại năng Hỗn Nguyên chứng đạo bước thứ ba, nếu như chỉ có một mình y, Diệp Mặc thật ra cũng không sợ, thế nhưng lần này lại đến hai người, hắn không đi mới là đồ ngốc.

Một người khác kia có thể truy đuổi hòa thượng kia, há có thể giản đơn? Chí ít người nọ tu vi sẽ không kém nửa phần so với hòa thượng kia.

- Ôh, tiểu tử này lại rất biết trốn nha, không ngờ lại đi tới U Minh Giới. Chỉ trách ngươi vận may không tốt. Trốn đến nơi đây rồi cũng có thể bị ông thấy. Tiểu tử. Ngươi chết chắc.

Hòa thượng đầu trọc này vốn đang nhanh chóng đào tẩu đồng thời cũng thấy Diệp Mặc, y thấy Diệp Mặc đào tẩu, không chút do dự liền đuổi theo.

Người đàn ông đang truy sát hòa thượng kia, thấy hòa thượng truy sát Diệp Mặc, cũng không chút do dự đuổi theo.

Ba luồng độn quang tại U Minh Giới ngay cả cái bóng cũng không có

cách nào thấy được, chỉ có thể cảm thụ được không gian bi ba luồng độn quang này vạch phá dao động.

Hòa thượng kia đuổi theo Diệp Mặc lập tức liền cảm thụ được, trong lòng không khỏi có chút buồn bực. Người này điên sao? Trước đây cái tinh cầu rách nát kia cũng không phải do hắn đánh vỡ, người đánh vỡ cái tinh cầu đó đã bị người này bóp chết rồi. Người này sao còn đuổi theo hắn không tha? Còn cái tên truy đuổi hòa thượng đầu trọc kia nữa, tốc độ sao lại chậm vậy chứ? Nếu như hai vị kia lại đánh nhau một hồi nữa, thì mình khẳng định là có thể đào tẩy.

- Tiêu Đát, cái tên khốn này, lại còn dám trốn vào Âm Minh Giới của ta, ngươi đứng lại đó cho ta.

Phía sau, người đàn ông kia sắc mặt đã tức giận đến xám xịt.

Hòa thượng bị chửi này không hề tức giận chút nào, chỉ cười hắc hắc nói:

- Lục mạo tử, ông lúc nào hướng về Âm Minh Giới của ngươi hả? Ông đang đuổi theo tiểu tử này, ngươi không thấy sao? Tiểu tử này đã đánh vỡ nhà của ông. Hại 6ong ngay cả y phục cũng chưa mặc, không giết hắn. Ông há có thể hả hận.

Hỗn Nguyên Thánh Đế bị kêu là Lục mão tử này đương nhiên không biết hòa thượng này muốn không phải là hả hận, mà là muốn Tử Đao của Diệp Mặc. Tử Đao chính là Tiên thiên pháp bảo, dù y là Hỗn Nguyên Thánh Đế thì sao? Hiện tại y không có Tiên thiên pháp bảo. Một Tiên thiên pháp bảo xuất hiện trong tay một tiểu tử Hóa Đạo, y bỏ qua là sẽ bị trời phạt đó. Hình như tiểu tử trước mắt này không phải Hóa Đạo nha, sao mơ mơ hồ hồ thấy hắn là Đạo Nguyên Thánh Đế vậy?

Nhưng vô luận là Hóa Đạo hay là Đạo Nguyên, cũng không được hòa thượng này coi ra gì.

…

Hơn mười ngày sau, Diệp Mặc lại vẫn luôn không cách nào chạy ra khỏi phạm vi thần thức của hòa thượng này, không chỉ như thế, Diệp Mặc lại càng khẩn trương hai người phía sau cách hắn trái lại càng ngày càng gần.

Không thể tiếp tục như vậy, Diệp Mặc trong nháy mắt thi triển một lần Na Di, sau một khắc liền vươn tay xé rách không gian trước mắt, đồng thời xông vào một giới vực. Tại loại giới vực cấp thấp này, hắn muốn xé rách không gian, cũng không cần xử dụng Tử Đao.

- Hắc hắc, Na Di, có ích gì đâu.

Hòa thượng này hắc hắc cười lạnh một tiếng, lại không cần Na Di, chỉ trong vài cái hô hấp đã đi tới nơi Diệp Mặc biến mất, xé không gian ra.

Na Di sau cấp bậc tu vi Hỗn Nguyên, xác thực là không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng cũng phải xem đẳng cấp Na Di, Diệp Mặc khi Na Di không có dùng bao nhiêu công pháp, thần thông Na Di của hắn đáng thuơng cũng chỉ có cấp 4 mà thôi. Chờ sau khi hắn Na Di xong, người ta đã bay qua khoảng cách hắn Na Di rồi.

Diệp Mặc cũng biết điều này, hắn Na Di chính là để xé rách không gian.

Hỗn Nguyên Thánh Đế đuổi theo ở phía sau nhìn thấy Diệp Mặc cùng hòa thượng kia đều xé rách không gian, cũng không chút do dự xé rách không gian tiếp tục đuổi theo.

Thần thức của đại năng Hỗn Nguyên quả nhiên có thể trong loại giới vực này qua lại như con thoi. Diệp Mặc trong lòng cực kỳ bất đắc dĩ, tuy rằng vẫn còn đang không ngừng xé rách không gian để đào tẩu, cũng chỉ là tận lực kéo dài khoảng cách mà thôi.

Cứ một đuổi một chạy như vậy, Diệp Mặc cũng không biết hắn đã xé rách bao nhiêu không gian, thế nhưng hai người đuổi theo phía sau kia cũng càng ngày càng gần.

Khi Diệp Mặc dùng tay đã không xé được không gian nữa, chỉ có thể sử dụng Tử Đao bổ ra, hắn biết mình cho dù là có trốn nữa cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Với tu vi của hắn đã không thể lấy tay xé rách không gian, cho thấy ở đây đã là không gian giới vực đỉnh cao rồi. Hơn nữa ở đây tràn ngập thần linh khí, Diệp Mặc không cần đoán cũng biết đây là giới vực của một chủng tộc cao cấp.

Ở đây dày đặc khí tức âm lãnh, nhưng lại mang theo các loại pháp tắc đại đạo thuộc tính âm, cho thấy ở đây rất có thể là địa bàn Âm Minh Giới. Nhưng cái loại áp chế của Âm Minh Giới này truyền đến, thần nguyên trong cơ thể Diệp Mặc theo Tam Sinh Quyết hơi hơi vận chuyển, cái loại áp chế tu vi này liền biến mất không còn bóng dáng.

Diệp Mặc biết đây là thực lực của hắn đã tới một trình độ nhất định, thực lực mạnh mẽ tới một trình độ nhất định, cho dù là hắn không cần Tam Sinh Quyết, những áp chế khác đối với hắn bây giờ cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

- Cá chạch con, thế nào không trốn nữa đi? Tiếp tục trốn đi...

Diệp Mặc vừa dừng lại, hòa thượng đầu trọc kia liền đã đi tới trước mắt Diệp Mặc, đồng thời, người đuổi theo ở phía sau cùng kia cũng đã tới trước mắt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2210

Chiến Hỗn Nguyên

Diệp Mặc chú ý tới một người đang truy sát phía sau là một tên nam tử tóc dài, bất quá tóc của y là màu xanh lá cây, không chỉ là tóc mà toàn bộ quần áo trên người cũng đều là một màu xanh lá cây. Duy nhất chỉ có sắc mặt là có chút xám trắng, khí tức giận dữ trên người thì Diệp Mặc cũng có thể cảm giác được. Có lẽ là bởi vì quá mức tức giận, cho nên mặt của y mới biến thành cái màu xám trắng kia.

- Tiêu Đát, nếu như ngươi dám đánh nhau tại Âm Minh Giới của ta, thì cho dù đến tận chân trời góc biển ta cũng phải giết ngươi.

Tên nam tử tóc xanh kia tuy là hiện giờ đang lửa giận ngút trời, nhưng dường như vẫn đang cố nén lửa giận của mình không lập tức động thủ. Lúc này y cũng đã hiểu rằng Tiêu Đát là vì Tử Đao trong tay của Diệp Mặc mà đến. Đến cái loại tu vi này như y, thì chỉ cần liếc mắt cũng nhìn ra được Tử Đao trong tay Diệp Mặc là một kiện Tiên Thiên pháp bảo.

Diệp Mặc đã đoán ra được rằng tên nam tử kia hẳn là Hỗn Nguyên Thánh Đế của Âm Minh Giới. Cái tên hòa thượng gọi là Tiêu Đát kia không biết đã làm cái gì ở Âm Minh Giới này khiến cho người ta tức giận, cho nên mới truy sát theo cả một quảng đường dài như vậy.

- Mũ xanh (Kẻ bị vợ cắm sừng), ngươi thấy ông muốn đánh nhau hồi nào? Ông chỉ muốn tới nói vài câu thôi.

Lời tên hòa thượng kia nói lại khiến cho Diệp Mặc thiếu chút nữa là bật người. "Mũ xanh" sao? Xưng hô như vậy quả thực là chuẩn xác với bộ dạng của tên Hỗn Nguyên Thánh Đế thuộc Âm Minh Tộc kia.

Sắc mặt xám trắng của tên Hỗn Nguyên Thánh Đế Âm Minh Tộc vô cùng âm trầm, nhưng căn bản là cũng không để ý tới cách gọi của hòa thượng Tiêu Đát kia.

Tiêu Đát cũng không lập tức động thủ với Diệp Mặc, cố ý đánh giá Diệp Mặc từ trên xuống dưới một phen, sau đó mới cười hắc hắc rồi nói:

- Tiểu tử, năm đó ngụy trang thành một tên Hóa Đạo, hiện tại lại ngụy trang thành một Đạo Nguyên. Có thể dựa vào một kiện cực phẩm Thần khí trốn tránh lâu như vậy, chắc hẳn ngươi cũng không phải là một Đạo Nguyên Thánh Đế bình thường.

Diệp Mặc nghe tên hòa thượng Tiêu Đát kia nói xong thì liền giật mình, lập tức khí thế của hắn tăng vọt lên. Khí tức đạo vận bàng bạc gợn sóng khuếch tán ra xung quanh, thậm chí đã gần đạt tới tình trạng của một Hỗn Nguyên đại năng thì mới dừng lại.

Thấy khí thế của Diệp Mặc dường như gần tiếp cận tới Hỗn Nguyên, thì tên Hỗn Nguyên Thánh Đế Âm Minh Tộc kia liền nhìn Diệp Mặc có chút ngưng trọng. Diệp Mặc có thể trốn nhiều ngày như vậy, hơn nữa nếu không phải là hắn chủ động dừng lại, thì hai người họ cũng đuổi không kịp được. Tuy y biết Diệp Mặc không đơn giản, nhưng bây giờ nhìn thấy khí thế của khí tức đại đạo do Diệp Mặc phát ra căn bản là không chênh lệch so với hai người họ. Xem khí thế của hắn thì dường như còn chưa phải là Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng hiển nhiên cũng đã vượt qua Bán Bộ Hỗn Nguyên rồi, đã gần đến cực hạn của tu luyện là Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi.

Sau khi Tiêu Đát cảm nhận được khí tức cường đại của Diệp Mặc, thì trên mặt cũng không còn vẻ tùy ý như trước mà trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều:

- Tiểu tử, quả nhiên là ngươi giả bộ. Một kẻ tùy thời đều có thể tấn cấp lên Hỗn Nguyên không ngờ lại mặt dầy giấu diếm tu vi của mình, đánh tới đánh lui cùng một tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế. Khó trách lúc trước ông bắt không được cái tên trơn như trạch ngươi. Nói ngươi là cá trạch cũng

không sai mà.

Trong miệng của y thì nói vậy, nhưng trong nội tâm thì đang rất buồn bực. Trong lòng cũng bực tức không thôi. Nếu như ngươi đã tiếp cận tới một bước Hỗn Nguyên rồi, còn chạy cái rắm gì chứ. Nếu lần trước đánh cùng ta một trận, thì giờ ta có thể truy đuổi theo ngươi lâu như vậy sao? Thái gia biết rõ rằng ngươi không bình thường, thì nào có rảnh rỗi mà đuổi theo ngươi? Hiện tại thì hay rồi, trược mặt là ngươi, sau còn có tên "Mũ xanh" kia ngăn trở nữa.

Hiện tại tu vi của Diệp Mặc tăng vọt, cho nên y biết khả năng đoạt Tiên Thiên pháp bảo trong tay Diệp Mặc đã không lớn nữa rồi. Cho dù là Diệp Mặc không bằng y, nhưng cộng thêm cây đao kia thì cũng không hề kém hơn.

Diệp Mặc thì căn bản là không thèm nhìn tên hòa thượng kia, mà lại quay sang ôm quyền nói với tên Hỗn Nguyên Thánh Đế của Âm Minh Tộc:

- Vị tiên hữu này, tên gia hỏa Tiêu "Đản" (Tiêu Trứng – đàn ông mà tiêu cái đấy thì thôi ^^) hòa thượng kia muốn đánh tôi, tôi thì không muốn đánh nhau ở chỗ này, nhưng tên Tiêu "Đản" kia lại nhất định phải đánh, tôi cũng không còn cách nào.

Tiêu Đát nghe được lời Diệp Mặc nói thì lập tức đã giận tím mặt:

- Ta là Tiêu Đát, không phải là Tiêu "Đản". Cá Trạch kia, ngươi dám gọi ta là Tiêu "Đản" một lần nữa thì thái gia nuốt sống ngươi.

Thấy được Tiêu Đát giận dữ, thì tên Hỗn Nguyên Thánh Đế tóc xanh kia cũng bình tĩnh hơn. Hiển nhiên là cách gọi của Diệp Mặc đối với Tiêu Đát khiến cho tâm tình của y khá là tốt.

Tiêu Đát vừa nhấc tay, thì trên đỉnh đầu liền xuất hiện mười tám viên Phật châu. Mười tám miếng Phật châu kia sau khi xuất hiện thì đã lập tức quấn tới áp lực đạo vận Thiên Địa cực điểm. Dường như chỉ cần những đạo

vận bị đè nén nổ tung ra, thì cho dù là bất kỳ một cái giao diện nào cũng phải bị chia năm sẻ bẩy.

Diệp Mặc thấy Tiêu Đát muốn động thủ thì hắn liền dứt khoát nói với tên tóc xanh kia:

- Vị tiên hữu này, nếu không thì hai người chúng ta liên thủ đánh cái Tiêu "Đản" kia. Tôi chỉ muốn mười tám viên Phật châu của y, những thứ còn lại đều để cho anh, thế nào?

Ánh mắt của tên tóc xanh lập tức sáng lên rồi nói:

- Được...

Tiếng nói vừa mới rơi xuống thì trong tay của y đã có một cái tháp được sương mù bao quanh, như ẩn như hiện. Y tin rằng chỉ cần chú ý tới bên cạnh, thì cho dù là đánh nhau thì không gian này có bị nghiền nát cũng không tới mức quá đáng.

Diệp Mặc thấy thế thì liền không chút do dự, Tử Đao đã phóng ra đồng thời sát thế vô cùng cường đại lập tức bao phủ toàn bộ Thiên Địa.

Tiêu Đát hòa thượng biến sắc, không chút suy nghĩ nào mà trực tiếp xé rách không gian và biến mất. Diệp Mặc hiện tại đã có một Hỗn Nguyên Thánh Đế trợ giúp, lúc trước lại bị tên hòa thượng kia truy đuổi lâu như vậy, cho nên đâu thể nào buông tha được mà lập tức đuổi theo. Tên tóc xanh kia hiển nhiên cũng không muốn buông tha cho Tiêu Đát, cũng lập tức đuổi theo sát nút.

Đối với tên Hỗn Nguyên Thánh Đế tóc xanh kia, thì mặc dù Diệp Mặc có một kiện Tiên Thiên pháp bảo, nhưng hiện giờ kẻ thù là Tiêu Đát đang ở trước mắt, chính là kẻ đã đi tới Âm Minh Giới làm xằng làm bậy, cầm đi quá nhiều thứ tốt. Nếu như không phải là Âm Minh Giới còn có một Hỗn Nguyên Thánh Đế là y, chứ nếu không chẳng biết là Âm Minh Giới còn bị tên hòa thượng kia chà đạp thành cái gì nữa.

Tốc độ của ba người vốn không sai biệt lắm, còn tu vi của Diệp Mặc lại tiến triển rất nhanh chóng. Trước đó thì tốc độ của hắn là yếu nhất, về sau thì tốc độ của hắn đã ngang bằng với Tiêu Đát rồi. Ba người đuổi nhau không ngừng xé rách không gian, khoảng cách giữa Diệp Mặc và Tiêu Đát ngày càng gần, tốc độ của hắn cũng càng lúc càng tăng thêm. Tốc độ của Tiêu Đát không thay đổi, hơn nữa còn là kẻ đang phải chạy trốn, nên hiển nhiên là còn kém một ít.

Cuộc đuổi bắt tay ba trong hư không vũ trụ lại khác với những địa phương bình thường khác. Ở đây không tồn tại thứ gì để cho người ta có thể lẩn trốn cả. Ngươi càng chạy quanh co lòng vòng, thì khoảng cách bị truy đuổi sẽ càng lúc càng ngắn.

Ba người lúc này đã lại lần nữa đi tới trong hư không. Bị Diệp Mặc đuổi theo không ngừng như vậy thì Tiêu Đát rốt cuộc cũng hiểu được tâm tình của Diệp Mặc lúc trước.

Rơi vào đường cùng Tiêu Đát chỉ có thể dừng việc bỏ chạy lại. Y biết rõ cho dù là chạy trốn tiếp thì cũng không thể nào chạy thoát khỏi sự truy tung của Diệp Mặc. Y vốn đoán là Diệp Mặc còn chưa chân chính tấn cấp Hỗn Nguyên, nhưng lúc này Diệp Mặc lại có thể đuổi theo y, khiến cho y hoài nghi với chính suy đoán của mình. Một Đạo Nguyên Thánh Đế thật sự có thể đuổi theo mình sao?

Nếu một người còn chưa tấn cấp Hỗn Nguyên, mà muốn dùng thần thức để phá vỡ biên giới không gian truy theo phương hướng y chạy trốn, thì đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Diệp Mặc đã tấn cấp đến Đạo Nguyên hậu kỳ, tuy là thần thức cực kỳ cường hãn, nhưng đúng thật là hắn không thể đưa thần thức xuyên qua biên giới không gian để theo dõi Tiêu Đát được. Cái mà hắn sử dụng chính là căn hư theo những sự biến hóa nhỏ nhất trong không gia khi Tiêu Đát chạy trốn. Hắn đã tấn cấp Dục Dạo trong hư không, hơn nữa còn có hư không thần thông là Nhất Phương, cho nên đối với những biến hóa dù rất nhỏ trong không gian thì hắn vẫn rất mẫn cảm.

Tiêu Đát xe rách không gian muốn chạy trốn khỏi sự truy sát của hắn, đó là chuyện tuyệt đối không thể. Nhưng Tiêu Đát thì lại không biết điều này. Cái tên tóc xanh kia cũnng không biết. Bản thân y đương nhiên là dùng thần thức xuyên qua biên giới không gian để đuổi tới đây, cho nên y cũng cho rằng Diệp Mặc cũng là như thế. Chính vì như vậy, cho nên y xem Diệp Mặc trở thành một đối thủ cấp bậc ngang hàng rồi.

Với tu vi của y đương nhiên biết rõ Diệp Mặc là Thánh Đế của Nhân Tộc. Nhưng việc Nhân Tộc từ lúc nào lại xuất hiện một Thánh Đế đại năng như Diệp Mặc này thì tuy là không hề biểu hiện ra khuôn mặt, nhưng trong long lại vô cùng rung động.

- Cá Trạch, ngươi đến cùng là muốn cái gì? Hai người các ngươi đánh một minh 6ong, không biết xấu hổ hay sao?

Tiêu Đát tức giận nhìn về phía tên tóc xanh và Diệp Mặc vừa rồi truy sát y không thôi.

Tên tóc xanh hừ lạnh một tiếng:

- Tiêu Đát, ngươi lấy đi nhiều thứ của Âm Minh Tộc ta vậy, thì đều phải nôn ra cho ta. Bằng không thì cho dù là đuổi theo tới chết, ta cũng phải làm thịt ngươi.

Tên hòa thượng Tiêu Đát cũng thuộc loại lưu manh, cho nên trực tiếp lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật ném cho tên tóc xanh rồi nói:

- Lãnh Dục Kỳ, thứ ngươi muốn thì ta trả cho ngươi còn không được sao? Tiểu tử này trên người có rất nhiều thứ tốt, đến lúc đó hai người chúng ta phân chia nhau.

Thấy tên tóc xanh tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật, thì Tiêu Đát nói thêm một câu rồi quay sang nói với Diệp Mặc:

- Tiểu tử, bây giờ không phải là hai người đánh một mình ta rồi. Chúng ta một chọi một, để ông xem ngươi có cái bản lĩnh gì.

- Hai người đánh một mình ngươi sao? Ngươi quá mức đề cao chính mình rồi Tiêu "Đản".

Diệp Mặc khinh thường nói một câu. Sau khi nói xong thì hắn cũng hướng về phía tên tóc xanh kia nói:

- Lãnh tiên hữu, chiến lợi phẩm lúc trước chúng ta thương lượng, ngươi đã nhận được một phần rồi. Hiện tại ta còn chưa được cái gì cả. Giờ ta lên trước, chờ tên Tiêu "Đản" kia muốn chạy trốn thì ngươi hãy ngăn cản y lại.

Diệp Mặc thấy tên tóc xanh kia thu hồi chiếc nhẫn trữ vật thì đã biết là không hay rồi. Những lão Hỗn Nguyên Thánh Đế này chả có một tên nào tốt cả. Lời nói ra đều là rắm hết. Không lâu trước tên tóc xanh này vẫn còn nói là sẽ liên thủ với hắn, đến giờ mới được bao lâu chứ. Chỉ là thu lại được một cái nhẫn trữ vật, thì tâm đã dao động rồi. Cho nên hắn căn bản là không chờ tên tóc xanh kia đổi ý thì đã nói ra những lời này, đồng thời Tử Đao cũng lập tức đánh ra thần thông của mình là Lạc Ngân Đao Văn.

Một đạo Đao Vân vặn vẹo toàn bộ hư không ầm ầm bổ xuống. Đạo Đao Vân này chẳng những bóp méo cả hư không, càng bóp méo toàn bộ sinh cơ. Tất cả sinh cơ cùng không gian dưới đạo Đao Vân này đều bị hủy diệt rồi tiêu tán.

Diệp Mặc giờ đã là Đạo Nguyên hậu kỳ, lĩnh ngộ được Luân Hồi đại đạo, thức hải ngưng thực vô cùng. Lạc Ngân Đao Văn là hắn căn cứ theo Thái Sơ Thần Văn mà diễn sinh ra. Bây giờ dưới sự trợ giúp của Tử Đao uy lực mơ hồ đã vượt qua Thái Sơ Thần Văn rồi. Hoặc có thể nói rằng Thái Sơ Thần Văn cũng không được hoàn thiện, cho nên mới có sự chênh lệch này.

Lúc trước khi hắn còn là Hóa Đạo, căn bàn là không có biện pháp khống chế một đao kia. Nhưng bây giờ hắn đã là Đạo Nguyên hậu kỳ rồi, Thần Nguyên cực kỳ cường hãn, thức hải càng mênh mông vô cùng. Đạo Lạc Ngân Đao Văn này càng không hề có nửa phần nương tay mà toàn lực đánh xuống, trực tiếp đem hòa thượng Tiêu Đát bao phủ lại.

Ma không gian Đao Vân cũng phối hợp với Đạo Nguyên Giới Vực của Diệp Mặc mở rộng ra ngoài, càng khiến cho nó trở nên vô cùng ngưng thực.

Diệp Mặc không chỉ đánh ra một đạo Lạc Ngân Đao Văn kia là đã hết. Hắn biết rõ sự đáng sợ của Tiêu Đát, cho nên cùng một lúc hắn đã đánh ra hai đạo thần thông Dung thuật, Thái Sơ Thần Văn nữa.

Hai đạo thần thông Dung thuật, Thái Sơ Thần Văn cùng với Lạc Ngân Đao Văn phối hợp lại đánh về phía Tiêu Đát.

Tiêu Đát vốn đã bị Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc khiến cho vô cùng kinh diễm và khiếp sợ, hiện tại lại bị hai đạo Thái Sơ Thần Văn đánh lén trong thức hải nữa. Lúc này y đâu còn dám xem Diệp Mặc như một kẻ còn chưa tấn cấp Hỗn Nguyên Thánh Đế nữa? Diệp Mặc trong mắt của y lúc này chính là một Hỗn Nguyên Thánh Đế không hơn không kém.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2211

Dùng Võ Chứng Đạo

Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc vừa xoắn vào trong thức hải của y thì thức hải của y lập tức liền tạo thành từng đạo tinh không sơn mạch. Những đạo tinh không sơn mạch này liên miên không ngừng, đem hai đạo Dung thuật thần thông của Diệp Mặc ngăn trở lại. Chỉ là Dung thuật thần thông của Diệp Mặc chính là Thái Sơ Thần Văn quá mức hung tàn, một đạo lại đón lấy một đạo, đem nhữnng tinh không sơn mạch kia của Tiêu Đát không ngừng đánh nát đi.

Cho dù là Tiêu Đát cảm thấy được hai đạo Thái Sơ Thần Văn đang có uy thế đáng sợ không gì cản được thì cũng phải giật mình, sắc mặt đại biến.

Bất quá tinh không sơn mạch trong thức hải của Tiêu Đát quá mức dầy đặc, cho nên tuy là hai đạo Thái So Thần Văn của Diệp Mặc vô cùng hung hãn, nhưng đến cuối cùng vẫn bị vô cùng vô tận tinh không sơn mạch ngăn cản lại. Cảm giác được hai đạo Thái Sơ Thần Văn bị ngăn trở, thì Tiêu Đát hòa thượng lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nội tâm càng trở nên đề phòng.

Diệp Mặc cũng không tính chỉ dùng Dung thuật thần thông có thể đánh lén thành công Tiêu Đát. Một Hỗn Nguyên Thánh Đế nếu như dễ dàng bị đánh lén như vậy, thì cũng không đáng được gọi là Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi.

Tiêu Đát lúc này lại không quản được nhiều như vậy. Mười tám viên Phật châu đang đối đầu với Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc cũng được cưỡng ép đánh mạnh ra tạo thành từng đạo Phật quang. Những đạo Phật quang này lập tức khiến Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc tan vỡ ra, đồng

thời cũng đánh cho giới vực của Diệp Mặc vang lên từng tiếng ken két.

Nếu như không phải là hai đạo Dung thuật thần thông Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc đánh lén, thì Tiêu Đát thậm chí có thể dùng mười tám viên Phật châu của mình để phản công. Nhưng vì đã bị Diệp Mặc đánh lén vào thức hải, cho nên uy lực mười tám viên Phật châu của Tiêu Đát cũng bị hao tổn đi khá nhiều.

Cho dù là như vậy thì mười tám viên Phật châu mang theo từng đạo Phật quang cũng trực tiếp đem Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc ngăn trở lại. Từng đao khí tức hủy diệt nổ tan ra trên hư không. Những khí tức hủy diệt này là do Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc mang tới, nhưng dưới sự công kích của Phật quang kia vẫn y nguyên phải tan vỡ ra, không có cách nào đánh vào giới vực bên trong từng đạo Phật quang của Tiêu Đát cả. Ngược lại lại đem hư không xung quanh đánh nứt ra thành từng đạo khe hở đáng sợ.

Tên tóc xanh của Âm Minh Tộc thầy Tiêu Đát giằng co cùng Diệp Mặc thì Vụ Tháp trong tay lập tức tăng vọt, nhanh chóng đem hư không xung quanh khống chế dưới Vụ Tháp.

Tiêu Đát biến sắc, kim quang của mười tám viên Phật châu lập tức nổ tan. Sau khi phá vỡ Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc thì y lại lần nữa xoay người biến mất.

Tên tóc xanh kia vừa mới nghĩ tới việc đuổi theo, thì lại lập tức cảm giác được có điều không đúng. Theo lý thì tên tiểu tử Nhân Tộc kia đáng lẽ phải là người đầu tiên truy đuổi mới đúng. Lúc trước cái tên tiểu tử kia truy đuổi theo Tiêu Đát là có thể thấy được rằng tốc độ của hắn nhanh hơn y nhiều. Vậy thì sao lần này y đã động rồi, mà tên tiểu tử kia vẫn đứng im?

Nghĩ tới đây thì tên tóc xanh liền ngừng lại. Sau đó quả nhiên là phát hiện ra Diệp Mặc hiển nhiên cũng không có ý tứ tiếp tục truy sát tên Tiêu Đát kia.

- Vì sao ngươi không đuổi theo nữa?

Tên tóc xanh lập tức hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười lạnh một tiếng:

- Ta truy theo Tiêu "Đản" làm gì? Từ đầu đến giờ ta vẫn bị ngươi đùa giỡn, còn muốn ta phải giúp ngươi làm việc sao?

- Ta đùa giỡn ngươi lúc nào chứ?

Sắc mặt tên tóc xanh trầm xuống.

Diệp Mặc hừ một tiếng:

- Trước đó chúng ta đã nói rồi. Hai chúng ta liên thủ tiêu diệt tên Tiêu "Đản" kia, sau đó ta lấy mười tám viên Phật châu, còn lại là của ngươi. Nhưng tên Tiêu "Đản"kia vừa mới đưa cho ngươi một cái nhẫn trữ vật, thì ngươi nhận còn có ý định liên thủ với y tiêu diệt ta. Ngươi cho rằng ta là kẻ ngu sao?

- Ta có ra tay với ngươi sao?

Trong lòng tên tóc xanh cũng cảm thấy khó chịu. Tiểu tử này dựa vào cái gì mà dám nói chuyện với y như vậy?

Diệp Mặc nhìn y rồi nói:

- Ngươi chưa ra tay, bất quá là nói thầm trong lòng. Tất cả mọi người hiểu chuyện đều biết rõ. Ngươi dám nói rằng tuyệt đối không có quyết định này sao? Sau khi ngươi nhận được cái nhẫn trữ vật kia, mà vẫn lập tức cùng ta động thủ với Tiêu "Đản", thì ta cần phải hoài nghi ngươi sao? Hơn nữa với tu vi của ngươi, lại đang trong tình cảnh Tiêu "Đản" bị luống cuống tay chân, sau đó thì mới chuẩn bị động thủ đột phá vòng vây. Nếu như ngươi đã sớm có chuẩn bị, thì Tiêu "Đản" trốn cái rắm gì? Cho dù là y có thể chạy, thì cũng phải bỏ lại cái xác ở đây.

Tên tóc xanh biết rằng tâm tư của y đã bị Diệp Mặc nhìn ra, cho nên

cũng hừ lạnh một tiếng:

- Nếu không muốn hợp tác, vậy thì quên đi. Cáo từ.

- Cứ như vậy mà muốn đi sao? Không dễ dàng như vậy đâu.

Khi tên tóc xanh vừa định đi, thì lập tức phát hiện Diệp Mặc đã ngăn cản phía trước.

Tên tóc xanh lúc này ngược lại lại cười nói:

- Hẳn là ngươi cũng muốn đánh với ta một trận. Đùng cho rằng Thái Sơ Thần Văn của ngươi có thể diễn hóa ra hai đạo Thần Văn lợi hại thì Lãnh Dục Kỳ ta sẽ phải sợ ngươi.

Diệp Mặc đáp trả lại:

- Ta cũng không nói rằng ngươi sợ ta. Chỉ là vừa rồi tên Tiêu "Đản" kia cho ngươi một chiếc nhẫn trữ vật, nếu như không phải là ta hỗ trợ ngươi truy đuổi y, thì ngươi có thể lấy được chiếc nhẫn trữ vật đó sao? Ta đây cũng bỏ công xuất lực, nhưng ngươi một chút ra súc cũng không có. Ta rảnh lắm hay sao mà giúp ngươi mấy chuyện phiền toái này?

Tên tóc xanh lúc này lại nghẹn lời. Đúng thế, tuy rằng hai người đã thương lượng rồi, nhưng Diệp Mạc vừa rồi lại đúng thực là đang giúp cho việc khó của y. Hiện tại thì hay rồi, đồ đạc của y muốn đều đã thu về được rồi, còn Diệp Mặc lại chẳng có được cái gì cả. Y vốn chỉ luôn một lòng tu luyện, và vốn cũng chẳng phải là một người giỏi nói, cho nên hiện giờ lại bị Diệp Mặc nói cho không có lời nào để phản bác lại.

Thấy tên tóc xanh kia nghẹn lời thì Diệp Mặc không chút hoang mang mà nói tiếp:

- Thần linh khí của Âm Minh Giới thật sự là không tệ nha, còn cái tên Tiêu "Đản" kia không biết là đã phát được tài lộc gì của Âm Minh Giới nữa. Cái tên hòa thượng trọc kia cũng thật là khôn, phát tài rồi thì đi luôn, ài...

Thánh Đạo Tàn Giới của Nhân Tộc ta thì lại không được như thế này, khắp nơi đều hoang tàn đổ nát.

- Ngươi muốn thế nào?

Tên tóc xanh bị lời nói của Diệp Mặc khiến cho sợ hãi. Đắc tội với một Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng không phải là sự tình đơn giản gì. Mà cho dù Diệp Mặc không phải là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng người ta so với Hỗn Nguyên Thánh Đế lại không chênh lệch chút nào, chứ nếu không thì cái tên Tiêu Đát kia cũng không cần phải chạy trốn rồi.

Nếu như người này thật sự làm giống như Tiêu Đát, đi Âm Minh Giới một vòng thì chả thể nào là chuyện tốt lành gì với Âm Minh Giới cả. Hắn lại khác với Tiêu Đát nữa. Người xưa có câu "Vua cũng thua thằng liều". Hiện giờ Thánh Đạo Tàn Giới tàn tạ rồi, cái gì cũng chẳng còn, thì đương nhiên hắn sẽ chẳng sợ mình bị trả thù. Chính vì điều này nên tên tóc xanh kia mới trở nên kiêng kỵ.

- Mũ xanh tiên hữu, nói lời này là khách khí rồi. Nếu không thì đem những thứ bên trong nhẫn trữ vật chia đều, mọi người...

Diệp Mặc còn chưa nói hết lời, thì tên tóc xanh kia đã lập tức chặn họng:

- Chuyện này tuyệt đối không thể được. Tối đa ta chỉ có thể cho ngươi năm tỷ thần tinh, coi như là đền bù cho ngươi ít phí tổn. Nếu muốn nhiều hơn thì cũng không có đâu.

- Mười tỷ thần tinh, ta coi như là đã quen biết người bạn như ngươi. Lần sau có giáo huấn tên Tiêu "Đản" kia tiếp thì ta còn tới giúp ngươi chiếu cố một chút.

Diệp Mặc lập tức trả giá.

- Có thể.

Tên tóc xanh lần này ngay cả cân nhắc một chút cũng không để ý, lập

tức ném ra cho Diệp Mặc một chiếc nhẫn trữ vật.

Diệp Mặc nhìn thấy tên tóc xanh kia sảng khoái như vậy thì hắn lập tức biết lần này mình bị thua thiệt rồi. Trong chiếc nhẫn trữ vật kia chắc chắn là có rất nhiều thứ tốt. Bất quá Diệp Mặc cũng không muốn quá phận mà đắc tội với Hỗn Nguyên Thánh Đế của Âm Minh Tộc, cho nên liền tiếp nhận chiếc nhẫn trữ vật kia rồi cười ha hả:

- Ta biết Lãnh tiên hữu là người nhiệt tình mà. Hoan nghênh Lãnh tiên hữu tới Thánh Đạo Tàn Giới làm khách. Nếu có thời gian rảnh thì ta cũng sẽ đi thăm hỏi Lãnh tiên hữu.

- Làm khách thì miễn đi.

Tên Tóc xanh nói một câu ôn hòa sau đó liền xoay người xé rách không gian đi mất dạng. Nếu để ý tiếp tục một mình đuổi theo Tiêu Đát thì y biết rõ là không có chút ý nghĩa nào. Huống chi thứ mà y muốn cũng đã lấy về được rồi.

Thần thức của Diệp Mặc quét vào chiếc nhẫn trữ vật, sau đó hài lòng nói:

- Trốn chạy vài bước cũng kiếm được mười tỷ thần tinh, vụ làm ăn này cũng tính là được...

Diệp Mặc vừa nói xong thì liền cảm giác Thế giới tran vàng của mình có một cơn chấn động. Chỉ sau một khắc hắn đã xuất hiện ở trong Thế giới trang vàng rồi.

- Phục Phi, cậu đã chứng đạo thành công rồi sao?

Diệp Mặc thấy toàn thân Phục Phi lưu chuyển đạo vận, hơn nữa còn là một loại đạo vận hoàn toàn khác với các loại đại đạo khác.

Phục Phi vội vàng đi đến trước mặt Diệp Mặc khom người quỷ gối nói:

- Đa tạ sư phụ thành toàn.

Không đợi Diệp Mặc trả lời thì Phục Phi liền nói tiếp:

- Trong nội tâm của con đã xem tiền bối là sư phụ của mình rồi. Con chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có một ngày dùng võ chứng đạo thành công.

Dưới sự chấn động Diệp Mặc quên luôn cả việc Phục Phi vừa gọi hắn là sư phụ mà liền vội nói:

- Phục Phi, cậu đúng là dùng võ chứng đạo sao?

Khó trách đạo vận lưu chuyển trên người Phục Phi lại có sự khác biệt, hóa ra nó chính là Võ đạo.

- Vâng, sư mẫu cho con một quả Hoàng Trung Lý, sư phụ lại giúp con tu bổ lại công pháp. Cả hai đều đã trợ giúp cho con rất nhiều.

Phục Phi nói. Hiện y đã chứng đạo thành công, hơn nữa còn là dùng võ để chứng đạo, cho nên trong lòng sao có thể không kích động cho được.

- Được, xem ra Thánh Đạo Tông chúng ta sẽ phải mở ra một nhánh của Võ đạo rồi.

Diệp Mặc cao hứng.

Nói xong thì hắn liền thấy ánh mắt khó hiểu của Phục Phi và Mục Tiểu Vận thì liền giải thích một chút sự việc của mình ở Hư Thị.

Nghe nói rằng Diệp Mặc thành lập một Thánh Đạo Tông thì Phục Phi càng vui mừng hơn. Bất quá lúc này y lại lần nữa khom người nói:

- Sư phụ, con dùng võ để chứng đạo, cho nên cần phải đi tôi luyện một thời gian, tạm thời không thể trở về Thánh Đạo Tàn Giới. Con cũng cần phải tôi luyện một phen trong hư không. Tương lai một ngày nào đó con sẽ lại lần nữa trở về Thánh Đạo Tàn Giới.

Diệp Mặc nghe Phục Phi nói xong thì liền nói:

- Nhưng nơi này là trong hư không, nên tuy rằng cậu đã chứng đạo rồi, nhưng cũng mới chỉ là Tố Đạo mà thôi. Thực lực này ở trên hư không để mà hành tẩu thì vẫn còn chút khiếm khuyết.

Phục Phi nói một cách hào hùng:

- Sư phụ, lúc trước người cũng chỉ là Tố Đạo, nhưng cũng đã đi tới hư không, thậm chí tiến về Hư Thị. Phục Phi con nếu đã dùng võ để chứng đạo, thì cũng muố học tập sư phụ. Chỉ có từ thời khắc sinh tử trong khi tôi luyện, thì mới có thể để Võ đạo của con càng thêm tinh thâm hơn.

Diệp Mặc không tiếp tục khuyên bảo Phục Phi. Hắn nhớ tới La Thanh Hà ở Hư Thị, nhớ tới Tần Tuyền Ki. Bọn họ không người nào là không một mình ở trong hư không tôi luyện, cuối cùng thì đã có một phen thành tựu.

Nghĩ tới đây Diệp Mặc liền lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật rồi nói:

- Nếu như cậu đã gọi tôi là sư phụ, thì tôi đây dù là cũng không có cái gì để cho cậu, nhưng cũng có chút ít tài nguyên tu luyện, hiện giờ cho cậu sử dụng đấy.

- Vâng, đa tạ sư phụ.

Phục Phi biết rõ đồ đạc của y mà so với sư phụ thì còn kém quá xe. Y nếu cứ như vậy mà tiến vào hư không tôi luyện thì chả khác nào đi tìm chết cả. Không có thứ gì phòng thân, thì đó không phải là tôi luyện nữa rồi, mà là tự đi chịu chết, cho nên y cũng lập tức tiếp nhận lấy nhẫn trữ vật của Diệp Mặc.

Diệp Mặc suy nghĩ một chút, sau đó lại lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Phục Phi rồi nói:

- Phục Phi, ở đây ta có một quả Thiên Vũ Phá Hư Quả, vốn là phó tông chủ của Thánh Đạo Tông là Tần Tuyền Ki đưa cho. Hiện giờ tặng hết cho

cậu đi, hi vọng cậu sẽ lợi dụng nó thật tốt.

- Thiên Vũ Phá Hư Quả? Chính là Đạo quả duy nhất giúp cho võ tu viên mãn võ đạo của mình sao?

Phục Phi mặc dù không biết Diệp Mặc từ đâu mà có được loại Đạo quả này, nhưng y biết rằng Đạo quả này không phải là chuyện đơn giản.

- Đúng thế, đây chính là Đạo qủ duy nhất giúp võ tu viên mãn Võ đạo của mình. Hoặc là cậu cũng có thểlấy võ đạo để vấn đỉnh Hỗn Nguyên Võ Thánh. (Nghe hoành tráng quá ^^)

Diệp Mặc nói một cách khẳng định.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2212

Lốc Xoáy Long Khí

Phục Phi vội vàng đưa tay đẩy lại về phía Diệp Mặc:

- Sư phụ, thứ này quá mức trân quý, con không thể nhận.

Nếu như là thứ đồ vật bình thường nào đó thì Phục Phi sẽ lập tức nhận lấy. Nhưng Thiên Vũ Phá Hư Quả thì quá mức trân quý rồi. Y không phải là loại người không biết phân biệt nặng nhẹ, ngay cả loại Đạo quả trân quý như vậy cũng ham muốn.

Diệp Mặc cười:

- Đồ vật có quý báu hay không cốt là ở người sử dụng. Nếu như Thiên Vũ Phá Hư Quả này để ở chỗ ta, vậy thì tuyệt đối là không trân quý chút nào. Nếu như là để cho con sử dụng, vậy thì nó mới thực sự là loại Đạo quả vô cùng trân quý. Nếu con đã gọi ta là sư phụ, thì ta cũng hy vọng con có một ngày có thể vấn đỉnh Hỗn Nguyên Võ Thánh, để cho Nhân Tộc chúng ta không còn cô đơn nữa. Hoặc là có một ngày, bản thân ta sẽ không ở lại Nhân Tộc nữa, thì khi đó con cần phải thay ta ở lại thủ hộ Thánh Đạo Tàn Giới.

- Vâng thưa sư phụ, con đã hiểu.

Phục Phi lần này không còn do dự nữa, lập tức thu hồi Thiên Vũ Phá Hư Quả mà Diệp Mặc đưa cho.

Diệp Mặc lấy ra Thời Không Thoa ra rồi đưa cho Phục Phi:

- Cái này cũng tặng cho con.

Nói xong thì hắn cũng không đợi Phục Phi lên tiếng từ chối mà nói tiếp:

- Cái Thời Không Thoa này là ta lấy được từ một người tên gọi là Nghiêm Cửu Thiên, sau khi trải qua mấy lần thăng cấp, hiện tại đã đạt tới cấp bậc Thần khí phi hành cực phẩm rồi. Cho con sử dụng cũng rất phù hợp.

Diệp Mặc khoát tay áo chặn lại lời Phục Phi muốn nói rồi nói tiếp:

- Hiện tại ta ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng không sợ, cho nên cũng không cần đến Thời Không Thoa để chạy trốn giữ mạng. Huống chi ta cũng cần luyện chế một kiện Thần khí phi hành cho chính mình. Cái pháp bảo này là do ta không ngừng thăng cấp nó lên, cũng không phải là thứ mà ta yêu thích. Tu vi hiện tại của con còn quá thấp, cho nên cũng đừng từ chối nữa.

Mặc dù biết Diệp Mặc nói như vậy là vì muốn an ủi mình, nhưng Phục Phi vẫn quỳ xuống nhận lấy Thời Không Thoa từ Diệp Mặc. Y biết rõ với tu vi hiện tại của y, thì việc có một kiện Thần khí phi hành cực phẩm chính là việc bản thân đã có nhiều thêm một cái mạng nữa rồi.

…

Đưa mắt nhìn Phục Phi biến mất trong hư không vô biên vô tận, sau đó Diệp Mặc lấy ra Ô Vân Trùy – Thanh Nguyệt của mình. Hắn còn có vài món thượng phẩm phi hành Thần khí, nhưng hắn vẫn thực sự vẫn yêu thích Ô Vân Trùy – Thanh Nguyệt. Với tu vi hiện tại của hắn thì thật sự là không còn lo lắng bị đuổi giết trong hư không nữa rồi.

Sở dĩ hắn đem Thời Không Thoa giao cho Phục Phi, một phần là do hắn cũng có ý muốn thay đổi pháp bảo phi hành của mình, còn một phần là vì hắn nhìn thấy được bóng dáng chính mình đã từng phấn đấu ở trên người của Phục Phi.

Đứng ở trên Thanh Nguyệt, Diệp Mặc lấy ra Phương vị châu mà Áo Hách giao cho. Ở trên Phương vị châu lập tức hiện ra một điểm sáng. Diệp

Mặc biết rõ điểm sáng này chính là vị trí của Nghiễm Nguyên Cung rồi.

Diệp Mặc lại lấy ra ngọc giản phương vị hư không mà Thang Tiểu Du đưa cho, và rồi mừng rỡ phát hiện trên ngọc giản này cũng có một điểm sáng mờ mờ cực kỳ dễ thấy. Diệp Mặc ti rằng Thang Tiểu Du sẽ không lừa mình. Nếu Thang Tiểu Du không lừa mình, thì điểm sáng đó chính là lối đi thông tới Long Tộc. Hắn hoàn toàn không ngờ rằng một phen đuổi giết với Tiêu Đát vậy mà lại tiến tới gần phạm vi của Long Tộc.

Diệp Mặc lập tức truyền âm cho Tiểu Sâm, sau đó lại để cho Tiểu Sâm đưa cả Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng ra ngoài. Đồng thời Diệp Mặc cũng thu hồi Ô Vân Trùy – Thanh Nguyệt lại, thay đổi một kiện Thần khí phi hành thượng phẩm. Tuy Long Tộc còn cách không quá xa, nhưng dùng Ô Vân Trùy – Thanh Nguyệt thì thực sự vẫn quá chậm.

Chỉ tốn một chút thời gian thì Vô Ảnh cùng Cừu Nhưỡng và Tiểu Sâm đã om sòm trên phi thuyền rồi.

- Lão đại, em bế quan lâu như vậy rồi mà một chút tiến bộ cũng không có. Vừa rồi Tiểu Sâm nói rằng đã tìm thấy chỗ của Long Tộc có phải thật không ạ.

Khi Vô Ảnh nói những lời này, thì nước miếng của nó đã sắp rớt từ miệng xuống đất rồi. Hiển nhiên là tên tham ăn tục uống này đang nghĩ tới Thiên ly quả cùng Hồn thiên bàn long quả của Long Tộc rồi.

- Nhìn cái bộ dạng không chút tiền đồ của mày kìa. Cừu Nhưỡng cũng đã tấn cấp đến Tiên Tôn rồi, mà mày thì vẫn mãi dậm chân tại Thần Thao, thủy chung vẫn không một chút tiến bộ nào. Lần này chúng ta đi tới Long Tộc nhất định phải cẩn thận một chút. Đại năng của Long Tộc rất nhiều, không cẩn thận là chúng ta nuốt không trôi vụ này đâu.

Diệp Mặc biết rõ Vô Ảnh cùng Cừu Nhưỡng đều là hạng không sợ trời không sợ đất, cho nên đã sớm cảnh cáo trước. Đừng nhìn cái bộ dạng thành thật mọi ngày của Cừu Nhưỡng, bởi vì tên nhóc đó chỉ trung thực trước mắt

Vô Ảnh và hắn mà thôi.

Cừu Nhưỡng vội nói:

- Vườn Đạo quả Hồn thiên bàn long quả kia khá là xa xôi, cho nên chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút thì Long Tộc sẽ không phát hiện ra đâu.

Vô Ảnh cũng vội lên tiếng:

- Đúng, đúng, lão đại, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, thì chắc chắn sẽ không có người nào phát hiện ra đâu.

Nói xong thì Vô Ảnh lại nói với Tiểu Sâm:

- Tiểu Sâm, tu vi của chú kém cỏi nhất, cho nên chú đừng có đi ra, tốt nhất là ở lại trong Thê giới trang vàng đi. Ta và Cừu Nhưỡng có khí tức Long Tộc, thích hợp với việc đi theo lão đại tới vườn Đạo quả Hồn thiên bàn long quả hơn.

- Vô Ảnhh, mới vừa rồi là ai gọi ngươi đi ra ngoài thế, ngươi là cái đồ vong ân phụ nghĩa.

Tiểu Sâm nghe Vô Ảnh nói không muốn để nó đi theo thì lập tức tỏ ra khó chịu. Nơi mà Vô Ảnh cùng Cừu Nhưỡng có thể đi, vậy thì dựa vào cái gì mà nó không thể đi chứ?

Vô Ảnh còn muốn nói gì nữa thì Diệp Mặc liền cản lại:

- Đừng nháo sự nữa, chờ đến lúc đó thì Cừu Nhưỡng tìm kiếm vị trí của vường Đạo quả. Sau khi tìm được thì tất cả mọi người cùng tiến vào.

Lão đại đã lên tiếng thì Vô Ảnh chỉ còn cách ngậm miệng lại.

…

Mặc dù Thần khí phi hành thượng phẩm, nhưng tu vi của Diệp Mặc so vớ trước kia tăng lên đâu chỉ là mấy lần. Cho nên tốc độ phi hành so với khi

sử dụng Thời Không Thoa trước kia cũng không chậm hơn bao nhiêu. Chẳng những không chậm hơn, mà ngay cả khí tức của phi thuyền cũng đều bị Diệp Mặc sử dụng trận pháp ẩn nấp hết đi.

Mấy ngày sau, phi thuyền của hắn đã xuyên qua hư không tiến vào một vùng sao trời. Một mảng lớn mây mù vô biên vô tận xuất hiện trong thần thức của Diệp Mặc. Diệp Mặc lập tức cho tốc độ của phi thuyền chậm lại. Ở đây đã là phạm vi của Long Tộc, dưới tầng mây mù vô biên vô tận kia nhất định là tinh cầu của Long Tộc, hoặc là một đại lục rộng lớn.

Trong nội tâm của Diệp Mặc âm thầm khâm phục. Long Tộc năm đó ở Tiên Giới cũng có địa bàn của riêng mình, chỉ là sau đó Tiên Giới bị phá vỡ, cho nên Long Tộc mới rời đi. Không ngờ là tất cả đều đi tới nơi này. Diệp Mặc không cho rằng nới này là nơi mà Long Tộc sau khi rời khỏi Tiên Giới tìm được, nhất định là Long Tộc tại Tiên Giới đã không còn địa bàn nữa, cho nên chỉ có thể trở lại địa bàn của lão tổ tông trước kia mà thôi. Nói không chừng còn là Long Tộc ở đây tiếp đón Long Tộc từ Tiên Giới di cư đến cũng nên.

Một vùng không gian này Diệp Mặc còn chưa đi vào đã biết đây là một địa phương tốt. Thánh Đạo Tàn Giới khi chưa bị tàn phá khẳng định là so với nơi này còn tốt hơn, nhưng sau khi bị tàn phá thì tầng mây mù đại khí trở nên vô cùng mỏng manh, tinh không càng trở nên tán loạn, sớm đã không có cảnh tượng thịnh vượng như nơi này nữa. So sánh ra thì nơi đây của Long Tộc cũng được coi là phong thủy bảo địa rồi.

- Cừu Nhưỡng, đã đến biên giới phạm vi của Long Tộc rồi. Ngươi đi ra ngoài xem xem làm thế nào để đi tới vườn Đạo quả đi.

Diệp Mặc gọi Cừu Nhưỡng ra.

Cừu Nhưỡng phấn chấn tinh thần đứng trước phi thuyền. Sau khi nhìn một hồi lâu thì nó lại nói với vẻ chán chường:

- Ông nội của em nói cho em biết rằng vườn Đạo quả của Long Tộc ở vị

trí giao tiếp giữa Long Khí cùng với tinh không, có lốc xoáy Long Khí. Nhưng em thật sự là không thấy nó nằm ở đâu cả.

Vô Ảnh lập tức cười hắc hắc:

- Cừu Nhưỡng, ông nội của ngươi hiểu biết thật nhiều, còn ngươi thì ngược lại. Đáng tiếc, ngươi quả là thứ vô dụg không thể so sánh rồi. Nếu như là ta, thì ta nhất định là có thể tìm được...

Tiểu Sâm cũng cười hắc hắc:

- Vô Ảnh, hiện tại ngươi đã biết rồi đó, vậy thì hãy tìm thử xem. Chúng ta xin được chiếm chút tiện nghi của ngươi. Để xem ngươi làm sao mà tìm được đây?

Vô Ảnh lập tức đã biết mình khoác lác hơi quá đà, liền trừng mắt liếc nhìn Tiểu Sâm nhưng thực sự là không tìm được lời nào để phản bác cả.

Diệp Mặc thì không cho rằng Cừu Nhưỡng ói sai. Cừu Nhưỡng và Vô Ảnh tìm không thấy, không phải vì ông nội của Cừu Nhưỡng nói sai, mà là vì tu vi của Cừu Nhưỡng và Vô Ảnh quá thấp, cho nên mới không cảm thấy được nơi có Long Khí cùng tinh không giao tiếp với nhau. Nhưng Diệp Mặc hắn thì lại khác. Chẳng những là tu vi, mà thần thức của hắn còn không hề thua kém so với tu vi Hỗn Nguyên, ngay cả khả năng cảm thụ trong hư không cũng vô cùng cường đại. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn thì Diệp Mặc đã cảm giác một đạo lốc xoáy mờ ảo rất nhỏ. Trong tinh không, một đạo khí tức của Đạo dọc theo vòng lốc xoáy kia mang theo tấc cả cuốn vào trong, sau đó biến mất không còn gì nữa.

- Ta biết ở chỗ nào rồi. Nhưng nếu cứ như vậy thì chúng ta sẽ không vào được. Mấy đứa vào trong Thế giới trang vàng trước đi.

Diệp Mặc nói xong thì lại lần nữa đưa đám Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng, sau đó không chế phi thuyền hướng về lốc xoáy tinh không kia.

Diệp Mặc càng đến gần lốc xoáy thì lại càng cảm thấy rõ được khí tức

cường đại, hơn nữa loại khí tức này cũng có chỗ tốt rất lớn đối với hắn. Thần thức của Diệp Mặc cẩn thận tiến nhập vào trong đạo lốc xoáy tinh không kia, và rất nhanh hắn đã hiểu được rồi. Bên ngoài vòng lốc xoáy kia là tinh không, lốc xoáy không ngừng từ tinh không rút ra khí tức Đạo Vận của tinh không. Những khí tức Đạo Vận tinh không bị lốc xoáy kia rút ra, lại được luồng lốc xoáy một lần nữa chuyển hóa thành Long Khí.

Bởi vậy có thể thấy được rằng vườn Đạo quả của Long Tộc chính là ở nơi tận cùng của luồng lốc xoáy này, do những Long Khí này bồi dưỡng.

Diệp Mặc cẩn thận đem thần thức đưa vào bên trong luồng lốc xoáy. Sau khi thần thức đã tiến vào thì lập tức bị một lực lượng cường đại xoắn nát.

- Khó trách vì sao lại không có ai đến.

Diệp Mặc hít vào một ngụm khí lạnh. Cái chỗ này đúng là được ẩn nấp, nhưng cũng không phải là từ xưa tới nay chưa từng có ai phát hiện. Cái luồng lốc xoáy này bên ngoài cựa kỳ mờ nhạt, căn bản là nhìn không ra. Nhưng càn vào bên trong thì lại càng khủng khiếp hơn. Ngay cả thần trí của hắn cũng bị xoắn nát, vậy cũng có nghĩa là dù Hỗn Nguyên Thánh Đế tiến vào cũng sẽ bị xoắn nát hết.

Diệp Mặc biết rõ tu vi của hắn tuy rằng chưa đạt tới Hỗn Nguyên. Nhưng thần trí của hắn so với Hỗn Nguyên Thánh Đế không kém hơn bao nhiêu cả. Công pháp tu luyện của hắn là Tam Sinh Quyết, vốn đã yêu cầu sự cường đại của thần thức. Không chỉ như vậy, hắn còn tu luyện cả Thần Niệm Cửu Chuyển, càng là loại công pháp yêu cầu rất lớn đối với thần thức.

Luồng lốc xoáy này ngoài năng lực xoắn nát thần trí cường đại ra, còn có tác dụng ẩn nấp cũng rất mạnh mẽ. Ông nội của Cừu Nhưỡng có thể biết được vị trí này, hiển nhiên cũng là một người có địa vị bên trong Long Tộc. Diệp Mặc tinh thông trận pháp cho nên cũng không hề để ý. Hỗn Nguyên Thánh Đế khác đã biết sự đáng sợ của luồng lốc xoáy này, thì bình thường sẽ không thường xuyên tiến vào. Bất quá Diệp Mặc không nghĩ như vậy, hắn chỉ thoáng quan sát một chút thì đã phát hiện lối vào của cái trận pháp ẩn nấp

này rồi. Hắn lập tức ném ra mấy miếng trận kỳ vào luồng lốc xoáy Long Khí kia, đồng thời cũng nhảy vào trong.

Khí tức Đạo Vận tinh không trong lối vào của luồng lốc xoáy được Diệp Mặc cảm nhận, hàng loạt Đạo Vận Long Khí cuốn tới khiến cho hắn hận không thể lập tức dừng lại nơi này mà cảm ngộ.

Diệp Mặc biết rõ lúc này không phải là thời cơ thích hợp. Luồng lốc xoáy lúc này đang đua hắn vào càng lúc càng sâu hơn, khí tức cuồng bạo xung quanh hắn càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Với tu vi Thánh Đế của Diệp Mặc, cộng thêm thần thức giới phòng hộ nhưng da thịt của hắn vẫn không ngừng bị khí tức cuồng bạo kia xé rách. Ở cái địa phương này, cho dù là có pháp bảo phòng ngự thì cũng không thể nào lấy ra sữ dụng được. Huống chi Diệp Mặc căn bản là cũng không muốn lấy ra pháp bảo phòng ngự. Gặp được khí tức Long Đạo của Long Tộc là một cơ hội đáng quý mà.

Đạo Vận khí tức Long Tộc cường đại khiến cho Diệp Mặc hận không thể lập tức dừng lại để cảm ngộ. Nhưng loại khí tức cuồng bạo đáng sợ lại khiến cho hắn phải cố gắng dốc sức liều mạng mà chống cự.

Nếu như tu vi luyện thể của hắn không phải là Thánh Thể, thì ở trung tâm luồng lốc xoáy này hắn sẽ bị khí tức cuồng bạo xé rách đến mức không còn chút bã vụn nào. Luồng lốc xoáy này đáng sợ như vậy, thì cho dù là tu vi Thánh Thể của hắn nếu không có thần thức giới vực chồng lên, hắn cũng khó mà thông qua được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2213

Vườn Cây Long Tộc Đáng Thương

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc bỗng nhiên dừng lại, hắn đứng trên một khối Long cốt thật lớn. Long cốt nà cũng không biết đã ở chỗ này bao nhiêu năm rồi, nhưng áp lực cùng Long Tức đáng sợ kia vẫn dũng mãnh không gì sánh được. Đây là Diệp Mặc đứng ở chỗ này, nếu như là một người Hóa Đạo thầm chí là Đạo Nguyên Thánh Đế bình thường, sẽ trực tiếp bị loại áp lực này xé rách đến mẩu vụn cũng không còn.

Diệp Mặc thở dài, hắn đã thấy phía sau Long cốt này có một cánh cửa lớn có hình sóng gợn, những khí tức Tinh Không bị vòng xoáy hấp thu vào này, trong vòng xoáy sau khi chuyển hóa thành Long Khí, liền trực tiếp tiến vào cánh cửa có hình sóng gợn này.

Diệp Mặc lập tức liền biết, sau cánh cửa có hình sóng gợn này nhất định là vườn Hồn Thiên Bàng Long Quả. Vườn Hồn Thiên Bàng Loang Quả trừ cái cửa vào này ra, khẳng định là còn có một cửa vào khác.

Biết ba đứa Vô Ảnh cùng Cừu Nhưỡng, Tiểu Băng Sâm tu vi quá thấp, Diệp Mặc trực tiếp bố trí một trận pháp che đậy phía trước cánh cửa có hình sóng gợn này, che đậy khí tức Long Uy mạnh mẽ lại, lúc này mới kêu ba đứa Vô Ảnh ra.

- Ba người các ngươi đi vào cánh cửa có hình sóng gợn này, trong này nhất định là vườn Hồn Thiên Bàng Long Quả. Nhưng ta muốn cảnh cáo các ngươi là, đừng đắc ý vênh váo, cũng đừng quá tham lam, còn nữa chờ lát nữa khi ra ngoài, ngay khi ta che đậy khí tức trong trận pháp đến khi ta tới đem bọn ngươi đi thì đừng rời đi.

Nghe Diệp Mặc nói vậy ba đứa Vô Ảnh đều kinh hãi nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Lão đại, lẽ nào anh không cùng bọn em đi vào sao?

- Ở đây Long Khí cực kỳ nồng đậm, còn kèm theo một loại khí tức Tinh Không Long Vận, ta phải ở chỗ này cảm ngộ một chút. Nếu như các ngươi đi ra, ta vẫn chưa đến, các ngươi ở chỗ này chờ ta một cút.

Diệp Mặc đáp.

- Lão đại, chúng em biết rồi.

Vô Ảnh sớm đã không nhịn được nói, không có thứ tốt để ăn, tu vi không thể tăng lên, cũng không có cách nào cùng uy phong theo lão đại, khiến trong lòng nó thật sự là khó chịu giống như bị con kiến cắn. Bằng không, Hư Thị náo nhiệt như vậy, há có thể thiếu nó?

Thấy ba đứa Vô Ảnh tiến vào cánh cửa có hình gợn sóng kia, Diệp Mặc lúc này mới một lần nữa trở lại dưới phần đáy lốc xoáy Long Khí kia.

Để phòng ngừa cảm ngộ của mình bị đứt đoạn, lần này Diệp Mặc ném ra tất cả thần linh mạch, cùng với tất cả thần tinh, hắn dùng mấy thứ này bố trí một Tụ linh tiên trận đỉnh cao. Đồng thời nói với Mục Tiểu Vận, hắn cần bế quan cảm ngộ Đạo Vận mới.

Diệp Mặc đứng ở phía trên tảng đá lớn tren Long cốt khổng lồ. Mặc cho khí tức mạnh mẽ cùng uy thế xé rách kia gột rửa thân thể của hắn, đồng thời không ngừng đi cảm ngộ từng luồng Long Khí Đạo Vận đang gột rửa hắn.

…

Thời giam trôi đi trong lúc lơ đãng, chính Diệp Mặc cũng không biết đã qua bao lâu. Từng luồng khí tức ẩn chứa Long Uy bị hắn dung hợp vào trong đại đạo của mình, khiến cảm ngộ của hắn một lần nữa tăng lên.

Thần linh mạch cùng thần linh khí trên thần tinh hóa thành sương mù

như có thực thể hoàn toàn vây quanh Diệp Mặc, lúc này trong sương mù thần linh khí bao quanh này, chỉ có khí tức Đạo Vận lưu chuyển, cũng nhìn không thấy bất cứ bóng người nào nữa.

Theo thời gian trôi qua, thần linh mạch cùng thần tinh hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thần linh khí biến thành sương mù cũng dần dần không có vào trong thân thể Diệp Mặc.

Thế nhưng sau khi thần linh khí hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, Diệp Mặc vẫn ở trên tảng đá lớn kia không nhúc nhích. Từng luồng khí tức Long Vận cùng khí tức Tinh Không bị lốc xoáy hấp thư đến không ngừng vờn quanh bên cạnh hắn, đến lúc sau đã khiến hắn hoàn toàn dung hợp trong khí tức này.

…

Vô Ảnh ngơ ngác nhìn từng hàng cây Hồn Thiên Bàn Long Quả, Hồn Thiên Bàn Long Quả quả nào quả nấy đỏ rực, mới một lát khóe miệng đã chảy nước miếng, ngây ngốc nói một câu:

- Ta muốn chết, ta muốn chết...

Cừu Nhưỡng cũng bị cây Hồn Thiên Bàn Long Quả tràn ngập nước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, nhiều Hồn Thiên Bàn Long Quả như vậy, phải ăn bao lâu mới ăn xong ah. Trước đây nó còn nói chỉ cần một quả đã cảm thấy mỹ mãn rồi, nơi này có bao nhiêu cái một quả? Nhưng còn chưa đợi nó tỉnh táo lại từ trong nguyện vọng đẹp đẽ, nó đã nghe thấy Vô Ảnh nói "ta muốn chết", vội vàng nói:

- Vô Ảnh đại ca, anh sao rồi?

Tiểu Băng Sâm vỗ vài Cừu Nhưỡng nói rằng:

- Đừng để ý tới tên này, nó nói nó muốn no chết đấy. Chỉ là quá kích động, nói thiếu một chữ mà thôi, ngươi còn tưởng là thật nữa chứ.

Cừu Nhưỡng tương đối mà nói thì hơi thành thật một chút, nghe Tiểu Băng Sâm giải thích giờ mới hiểu được. Vô Ảnh nói muốn no chết cũng không phải nói liều gi. Ở đây Hồn Thiên Bàn Long Quả, mỗi một quả đều chứa đựng một lượng lớn Long Khí cùng khí tức đại đạo Long Tộc cực lớn. Vô Ảnh cho dù là có ăn giỏi đi nữa, cũng là có hạn. Thế nhưng với loại ham ăn như Vô Ảnh này, sao mà bỏ được không ăn cho no? Cho nên Vô Ảnh nói muốn no chết thì cũng có chút đạo lý.

Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng vẫn còn đang nói chuyện không ngừng, Vô Ảnh đã xông lên, tiện tay vơ lấy mấy quả Hồn Thiên Bàn Long Quả tống vào trong miệng.

Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng đương nhiên không cam lòng tỏ ra yếu kém, mỗi người đều chiếm một cây Hồn Thiên Bàn Long Quả, không kiêng nể ngắt lấy.

Hồn Thiên Bàn Long Quả quá ngon, Long Khí sung túc, thế nhưng Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng tu vi quá kém, Tiểu Băng Sâm chỉ ăn mới một quả, Cừu Nhưỡng chỉ ăn hai quả, đồng loạt bị Long Khí mạnh mẽ no căng không cách nào đứng lên được. Lúc này hai người bọn họ chỉ có thể như đứa ngốc ngồi ở dưới tàng cây Hồn Thiên Bàn Long Quả luyện hóa Long Khí, ngay cả động đậy một chút cũng không thể động đậy được.

Vô Ảnh lại không so với Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng, nó liên tiếp nuốt vào hơn một trăm quả Hồn Thiên Bàn Long Quả, còn vẫn chưa thỏa mãn. Hồn Thiên Bàn Long Quả đối với người khác mà nói cũng không phải thứ vô cùng quý giá, nhiều nhất chẳng qua chỉ tương đương với một quả thần linh quả bình thường nhất thôi.

Thế nhưng đối với Long Tộc mà nói, Hồn Thiên Bàn Long Quả cũng cực không tầm thường. Hồn Thiên Bàn Long Quả chứa đựng Long Khí nồng nặc, chỉ cần có thể hấp thu loại Long Khí này, cho dù là dùng Hồn Thiên Bàn Long Quả chứng đạo cũng không phải là không được. Có thể sử dụng Hồn Thiên Bàn Long Quả chứng đạo, không có một người nào không phải đệ tử Long Tộc có thể hấp thu một lượng lớn Hồn Thiên Bàn Long Quả.

Đệ tử Long Tộc bình thường, muốn dựa vào một hai quả Hồn Thiên Bàn Long Quả chứng đạo, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Đương nhiên nếu như dùng Hồn Thiên Bàn Long Quả thăng cấp Tiên Đế, thật ra lại có khả năng này. Hồn Thiên Bàn Long Quả trừ trợ giúp đệ tử Long Tộc tu luyện ra, một điểm quan trọng hơn là trợ giúp Long Tộc sản xuất tiên tửu cấp cao nhất của Long Tộc. Bàn Long tiên tửu của Long Tộc mới là thứ càng quý giá hơn.

Vô Ảnh nuốt vào hơn một trăm quả Hồn Thiên Bàn Long Quả, vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, trái lại đổi một cây khác, tiếp tục cắn nuốt Hồn Thiên Bàn Long Quả.

Gần nghìn quả Hồn Thiên Bàn Long Quả bị Vô Ảnh nuốt vào, Long Khí mạnh mẽ quay cuồng trong cơ thể Vô Ảnh, thế nhưng trong nháy mắt đã bị hấp thu vào. Long Khí khổng lồ như thế, ngay cả loại ham ăn như Vô Ảnh cũng không thể nào tiếp tục động vào một chút nào nữa.

Lúc này Vô Ảnh chỉ có thể cảm thụ được khí tức Đạo Vận trong thân thể mình không ngừng tăng lên, lại tăng lên. Tầng ngăn cách giữa Tiên Thao và Thần Thao kia, trong nháy mắt đã mở ra một cái khe.

Vô Ảnh cảm giác được lực lượng Long Khí mạnh mẽ và cắn nuốt pháp tắc từng cái một bị nó hấp thu tới, trong lòng mừng rỡ không thôi. Nhưng khí nó phát hiện tầng ngăn cách kia sau khi bọ đánh mở ra, Long Khí nó vừa hấp thu sẽ không đủ, nhất thời trong lòng thầm mắng to.

Hồn Thiên Bàn Long Quả hiển nhiên không đủ để khiến nó thăng cấp đến Thần Thao, đây cũng không phải là vấn đề số lượng.

Nếu như là lúc bình thường, Vô Ảnh nhất định sẽ tiếp tục nuốt Hồn Thiên Bàn Long Quả, nhưng bây giờ nó đang nghĩ đến Thiên Ly Quả. Nó biết trong vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả vẫn còn một cây Thiên Ly Quả, Thiên Ly Quả này lại là thứ càng quý giá hơn.

Vật kia qua mỗi một vạn năm, cũng mới kết ba quả, là thứ tốt so với Đạo

quả thông thường còn quý hơn. Hoàng Trung Lý của lão đại tốt, thế nhưng lão đại nói thứ này cho mình ăn là rùa ăn lúa mạch lãng phí lương thực. Hiện tại nó đến ăn Thiên Ly Quả bên trong vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả, chung quy không phải rùa ăn lúa mạch chứ?

Nghĩ tới đây, Vô Ảnh cũng chẳng muốn đi quản Cừu Nhưỡng cùng Tiểu Băng Sâm đang ngủ trên mặt đất nữa, tự mình chạy ào ào vào trong vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả tìm kiếm cây Thiên Ly Quả.

Vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả sắc đỏ tràn đầy, Vô Ảnh cũng không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được một cây ăn quả màu xanh, một cây ăn quả này so với Hồn Thiên Bàn Long Quả thì cao lớn hơn đâu chỉ mấy lần. Trên một cây ăn quả màu xanh này, ít nhất cũng kết ba mươi quả.

- Đây chắc chắn là cây Thiên Ly Quả.

Vô Ảnh trong mắt nhất thời túa ra đầy sao, nó sẽ không đi gọi Cừu Nhưỡng cùng Tiểu Băng Sâm đến, trực tiếp cuốn đi mười quả Thiên Ly Quả, nhoáng cái liền đưa hết vào trong miệng.

Thế nhưng Vô Ảnh quên đây là Thiên Ly Quả, chứ không phải Hồn Thiên Bàn Long Quả. Long Khí Đạo Vận mạnh mẽ cùng khí tức thiên đạo như bị cuốn ngược ra biển rộng, điên cuồng tràn vào trong kinh mạch Vô Ảnh, trong nháy mắt đã làm kinh mạch cùng thân thể Vô Ảnh căng cứng như một quả cầu vậy.

Lần này Vô Ảnh nhất thời hoảng hồn, cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải thân thể nó sẽ nổ tung sao?

Từng luồng Long Khí Đạo Vận bị Vô Ảnh điên cuồng hấp thu và chuyển hóa, Vô Ảnh thân thể trời sinh để cắn nuốt, những thứ Long Khí chuyển hóa này trực tiếp biến thành khí tức Đạo Vận của nó.

"Ầm..."

Khí tức mạnh mẽ phá tan một tầng ngăn cách trong đó, Vô Ảnh triệt để

rơi vào giấc ngủ say. Mà trong lúc ngủ say, khí tức của Vô Ảnh lại không ngừng tăng lên, lại tăng lên...

Lúc này nếu có người tới vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả, rất dễ dàng là có thể bắt được ba tên đang nằm ngáy o.. o… Có lẽ ba tên này bởi vì nuốt Đạo quả của Long Tộc, nhưng lại không thể không ngủ.

…

Thời gian ba mươi năm chóng qua như mây khói. Vô luận Diệp Mặc, hay là ba người Vô Ảnh, đều chìm đắm trong cảm ngộ đạo pháp.

Mà Trì Uyển Thanh ở trong Thế giới trang vàng lại thăng cấp Nguyên Anh, đây là do cô không tu luyện trong trận bàn thời gian, bằng không đã sớm không dừng lại ở tu vi Nguyên Anh rồi. Mục Tiểu Vận sau khi trợ pháp giúp Trì Uyển Thanh thăng cấp đến Nguyên Anh, đã hạ quyết tâm, cảm ngộ đạo pháp phía dưới Hoàng Trung Lý. Cô biết tốc độ tu luyện của mình rất nhanh, muốn cảm ngộ đạo pháp, nhất định phải tích lũy đầy đủ.

Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng gần như là tỉnh lại cùng lúc, Cừu Nhưỡng dưới sự trợ giúp của Hồn Thiên Bàn Long Quả, đi thẳng tới Tiên Tôn viên mãn, trở về chỉ cần chuẩn bị lôi kiếp của Tiên Đế là được. Tiểu Băng Sâm tu vi cũng đã vượt qua một bước dài, hai người khi tỉnh dậy lập tức liền nhớ đến Vô Ảnh.

- Băng Sâm đại ca, chúng ta ở chỗ này bao lâu rồi?

Cừu Nhưỡng câu nói đầu tiên đã hỏi vào đây thời gian đã bao lâu rồi.

Tiểu Băng Sâm tính toán một chút, lập tức kinh hoảng nói:

- Đã hơn ba mươi năm, chúng ta mau chóng tìm cái tên Vô Ảnh kia rồi lập tức rời khỏi đây thôi. Lỡ như người của Long Tộc vào đây hái Hồn Thiên Bàn Long Quả, vậy thì xong đời.

Cừu Nhưỡng điềm nhiên như không lắc đầu nói:

- Chắc có lẽ không trùng hợp như vậy đâu, em biết Long Tộc trăm năm mới có thể tiến vào vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả một lần, chúng ta mới ở đây có ba mươi năm.

- Ngu ngốc, ai biết lần trước Long Tộc vào là lúc nào? Lỡ như đã qua sáu bảy mươi năm thì làm thế nào?

Tiểu Băng Sâm mắng Cừu Nhưỡng một câu xong, tranh thủ thời gian lôi Cừu Nhưỡng đi tìm Vô Ảnh.

Cừu Nhưỡng sờ sờ đầu, trong Thế giới trang vàng địa vị của nó là thấp nhất, Tiểu Băng Sâm cùng Vô Ảnh đều là lão đại của nó, nói gì cũng không dám nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2214

Đạo Nguyên Đỉnh Cao

Cừu Nhưỡng cùng Tiểu Băng Sâm vừa đi vài bước, đã nhìn thấy Vô Ảnh cười lớn đi tới.

- Vô Ảnh, ngươi muốn chết hả, chúng ta ở chỗ này là trộm đồ đấy, ngươi còn dám cười to?

Tiểu Băng Sâm không chút khách khí quát lớn một câu.

Vô Ảnh vậy mà cực kỳ rộng lượng khoát khoát tay nói rằng:

- Ta sớm đã nhìn thấy hai người các ngươi, để ý như vậy làm chi, ta đã dùng thần thức đảo qua, nơi này không có ai cả. Hắc hắc, sau này hai người các ngươi hãy theo Vô Ảnh đại ca lăn lộn đi. Ta đã là Thần Thao, hơn nữa còn là Thần Thao phi thường lợi hại, hâm mộ đi.

Vô Ảnh xác thực là đắc y không gì sánh được, nó không chỉ thăng cấp Thần Thao, hơn nữa còn là Thần Thao trung kỳ, chỉ thiếu chút nữa tới hậu kỳ. Thiên Ly Quả thật sự là nghịch thiên nha, quá nghịch thiên.

- Đừng kêu, ngươi có lợi hại hơn nữa, lão đại một cái tát cũng có thể cho ngươi hóa thành tro bụi.

Tiểu Băng Sâm xem thường nói.

- Ta cũng không phải so với lão đại, trừ lão đại, ngươi tùy tiện tìm một người đến so với ta thử xem? Xem ai hóa ai thành tro bụi?

Vô Ảnh chẳng có gì lo lắng nói.

Tiểu Băng Sâm không hề để ý tới Vô Ảnh, lấy ra một cái hộp ngọc nói rằng:

- Chúng ta tranh thủ thời gian thu thập một ít Hồn Thiên Bàn Long Quả sau đó lập tức ra ngoài.

- Gấp cái gì, chờ ta ăn chút Hồn Thiên Bàn Long Quả nữa đã, mặc dù không có mùi vị gì cả, có chút ít còn hơn không.

Vô Ảnh trong miệng nói như vậy, trong lòng cũng càng đắc ý hơn. Thiên Ly Quả chỉ có một mình nó ăn được, Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng hai cái đứa ngốc này khẳng định không biết Thiên Ly Quả ở chỗ nào. Nó tuyệt đối sẽ không nói cho hai đứa này, đợi lát nữa gặp lão đại, chỉ có nó lấy ra Thiên Ly Quả, thì lão đại khăảng định là sẽ nhìn nó với cặp mắt khác xưa.

- Còn gấp cái gì? Ngươi biết chúng ta tiến đến đã bao lâu rồi chưa? Đã ba mươi năm.

Tiểu Băng Sâm không khách khí chút nào với Vô Ảnh.

Cừu Nhưỡng bỗng nhiên nói rằng:

- Trong này còn có...

Vô Ảnh không đợi Cừu Nhưỡng nói hết lời, nhanh chóng cắt đứt lời Cừu Nhưỡng nói:

- Vậy mau đi thôi. Ta hình như cảm giác được có người tới đây.

Tu vi của Cừu Nhưỡng cùng Tiểu Băng Sâm đều kém hơn Vô Ảnh. Hiện tại Vô Ảnh nói hình như nghe được có người tới đây, hai người bọn họ nào còn dám có nửa phần do dự, mau chóng theo sát Vô Ảnh vội vã trở về.

Thế nhưng ba đứa đến nơi đã vào lúc nãy đều há hốc mồm, ở đây chẳng có cái cửa nào cả. Ba đứa bọn nó khi vào bởi vì bị trái cây đỏ rực trước mắt

hấp dẫn, vậy mà không có phát hiện vào rồi thì không ra được.

- Làm sao bây giờ?

Cừu Nhưỡng đã sớm quên chuyện Thiên Ly Quả, có chút lo lắng nói.

- Đừng nhúc nhích, ta khẳng định chúng ta chính là vào từ nơi này, hiện tại cái duy nhất chúng ta có thể làm chính là ở chỗn này chờ lão đại.

Tiểu Băng Sâm lập tức nói.

Cừu Nhưỡng nói lắp nói rằng:

- Thế nhưng vừa nãy Vô Ảnh đại ca nói đã có người đến.

…

Cùng lúc đó, Diệp Mặc đang đứng ở trên tảng đá lớn bỗng mở mắt, khí tức Long vận vờn quanh ở bên cạnh hắn trong nháy mắt đã tỏa ra càng rộng.

Diệp Mặc trong lòng tràn ngập mừng rỡ, thời gian ba mươi năm, hắn vậy mà đã khiến tu vi của mình trực tiếp thăng tới Đạo Nguyên đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa sẽ viên mãn.

Sau cơ duyên tại cầu Luân Hồi ở U Minh Giới, hắn vậy mà lại một lần nữa có được Đạo Vận Long Khí. May là trên người hắn còn có chút thần tinh cùng thần linh mạch, bằng không hắn cho dù là có được Đạo Vận Long Khí, cũng không cách nào trong thời gian ba mươi năm mà tới Đạo Nguyên đỉnh cao được.

Tam Sinh Quyết này cắn nuốt thần tinh cùng thần linh mạch cũng quá mức hung tàn. Hơn nữa càng về sau, hắn cần tài nguyên càng nhiều. Hiện tại hắn chỉ thăng cấp đến Đạo Nguyên đỉnh cao, cũng đã dùng hết hầu như tất cả tài nguyên. Trên người nhiều thần tinh như vậy, hiện tại ngay cả một trăm triệu cũng không có. Đây là còn may vì tại Hư Thị hắn đã phát tài được chút ít, bằng không cho dù là muốn thăng cấp, cũng không có tài nguyên.

Cứ theo đà này, hắn không biết năm nào tháng nào mới có thể vấn đạo Hỗn Nguyên. Nhưng trong khoảng thời gian thăng cấp từ Đạo Nguyên đến Đạo Nguyên đỉnh cao này, thật ra cho hắn nhắc nhở cực lớn. Hắn phải không ngừng thu thập thần linh mạch cùng thần tinh mới được, bằng không cho dù là hắn được cơ duyên Hỗn Nguyên, cũng không cách nào thăng cấp được.

Cảm thụ được tu vi Thần Nguyên so với Đạo Nguyên hậu kỳ còn mạnh mẽ hơn rất nhiều, đồng thời cảm thụ được thức hải của mình đã có thể hình thành thật nhiều mảng hư không bất kỳ lúc nào, Diệp Mặc biết Thần Niệm Cửu Chuyển của hắn lại tăng lên một bậc rồi. Lúc này nếu như lại để cho hắn và cái tên Tiêu "Đản" kia đánh một trận, hắn tuyệt đối sẽ không kém hơn tên kia nửa phần, nói không chừng cái tên Tiêu "Đản" kia đã không phải là đối thủ của hắn nữa rồi.

Nghĩ đến mình có thể cùng Hỗn Nguyên Thánh Đế đánh trực diện, Diệp Mặc trong lòng cũng phải dấy lên lòng hăng hái. Hắn từng nghe nói ví dụ về Thánh Đế bước đầu tiên chứng đạo đánh bại thậm chí giết chết Thánh Đế chứng đạo bước thứ hai, tuy nhiên lại chưa từng nghe nói qua có Đạo Nguyên Thánh Đế bước thứ hai có thể chống lại Hỗn Nguyên Thánh Đế bước thứ ba.

Nếu có người như thế, trong Hư Thị nhất định sẽ lưu truyền. Hắn không có nghe được, cho thấy là không có.

Mà bây giờ, hắn có lẽ là một người duy nhất tại Đạo Nguyên Thánh Đế bước thứ hai, mà không sợ Hỗn Nguyên Thánh Đế bước thứ ba. Không nói chuyện này ngày sau không ai bằng, chí ít trước này chưa từng ai có.

Trên thực tế Diệp Mặc không có nghĩ sai, trong vũ trụ hư không vô tận, từ xưa đến nay, ví dụ có thể lấy tu vi Đạo Nguyên Thánh Đế chống lại Hỗn Nguyên Thánh Đế là thật sự không có. Bởi vì Thánh Đế bước thứ hai chứng đạo cùng Thánh Đế bước thứ ba chứng đạo khác biệt là quá lớn, đó quả thực là kém xe một trời một vực.

Diệp Mặc khi từ trên tảng đá lớn hạ xuống mới nhớ tới còn ba đứa đi

vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả, mình ở đây tu luyện đã sắp ba mươi năm, ba đứa kia không biết thế nào rồi.

Diệp Mặc trước tiên quay lại nơi hắn bố trí cấm chế kia, quả nhiên phát hiện Vô Ảnh ba đứa vẫn chưa về. Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì cả, liền trực tiếp bước vào cánh cửa có hình gợn sóng kia.

- Lão đại đến...

Cừu Nhưỡng thấy Diệp Mặc đến, trên thực tế nó nhìn chằm chằm vào chỗ bọn nó đến lúc trước, mắt cũng không có chớp tí nào. Hiện tại Diệp Mặc vừa đến, nó liền đã nhìn thấy.

Diệp Mặc thấy Vo Ảnh ba đứa đều bình yên vô sự, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lập tức hắn đã nhìn thấy Hồn Thiên Bàn Long Quả đỏ rực trước mắt.

- Lão đại, ta đã nói với anh mà, ở đây chẳng những có rất nhiều Hồn Thiên Bàn Long Quả, còn có...

Vô Ảnh một câu còn chưa nói hết, đã nhìn thấy nó và Tiểu Băng Sâm ba đứa toàn bộ bị Diệp Mặc quét vào trong Thế giới trang vàng.

Diệp Mặc vốn đang dự định hỏi tình hình một chút, sau đó mình cũng ngắt lấy một ít Hồn Thiên Bàn Long Quả đi, tốt nhất là đào luôn vài cây đi. Thế nhưng hắn còn chưa nói gì, thần thức cũng cảm giác được vườn trái cây xao động. Thần thức của Diệp Mặc hiện tại căn bản là sẽ không kém Hỗn Nguyên, hắn lập tức biết có người đã đến vườn trái cây. Lúc này hắn đâu còn dám tiếp tục ở lại đây, dù cho hắn có lợi hại, cũng không nên động thủ với Long Tộc.

Hiện tại Vô Ảnh ba đứa trong vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả càn quét lâu như vậy. Một khi bị Long Tộc phát hiện. Muốn hòa giải hầu như là không thể nào.

Cho nên Diệp Mặc trực tiếp quét ba đứa Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng, quay đầu lại đưa tay liền xé rách không gian ở đây, lại lần nữa

quay lại trong cấm chế che đậy Long cốt ở bên ngoài.

Diệp Mặc không có vội vã đưa ba đứa Vô Ảnh ra, chỉ tiện tay thu hồi trận pháp hắn bố trí, xoay người dọc theo lốc xoáy kia nghịch lưu mà lên. Trước đây khi hắn xuống, khí tức bóp nghẹt của Long Khí mạnh mẽ kia xé cho hắn cả người vết thương chằng chất. Mà bây giờ hắn nghịch lưu mà lên, cũng chỉ là một bộ quần áo bị xé rách mà thôi. Long Khí lúc trước có thể xé rách thân thể của hắn ra đầy vết máu, lúc này đối với hắn đã hoàn toàn không có tác dụng gì rồi.

Chỉ trong chưa tới nửa canh giờ, Diệp Mặc đã bay ra khỏi cái lốc xoáy này, lại lần nữa vào trong tinh không. Hắn không có ngừng lại, trực tiếp Na Di một lần, sau đó phóng ra thần khí phi thuyền thượng phẩm cấp tốc rời khỏi nơi này. Hắn biết Long Tộc một khi phát hiện trái cây trong vườn Hồn Thiên Bàn Long Quả bị thiếu, trước tiên chính là sẽ tới nơi này kiểm tra. Tiếp tục ở lại đây, mới là đứa ngốc.

Sau khi một lần nữa tiến vào hư không, Diệp Mặc đổi một bộ quần áo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Không chế thần khí phi thuyền thượng phẩm, hướng về nơi xa càng đi càng xa.

Lại một ngày sau, Diệp Mặc mới thả chậm tốc độ phi thuyền. Đồng thời kêu mấy đứa Vô Ảnh ra.

- Thu hoạch thế nào? Sao lại buồn bã ỉu xìu?

Diệp Mặc thấy Vô Ảnh phấn chấn bừng bừng, mà Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng lại không hề vui vẻ cho lắm. Có chút nghi hoặc hỏi.

Vô Ảnh lấy ra một đống hộp ngọc nói:

- Lão đại, em lấy ba trăm quả Hồn Thiên Bàn Long Quả, còn lấy mười quả Thiên Ly Quả về.

Diệp Mặc lập tức liền cảm thụ được khí tức mạnh mẽ từ trong những hộp ngọc này, đặc biệt mười quả Thiên Ly Quả kia, khí tức càng mạnh mẽ.

Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng hai đứa lại chỉ lấy ra mười mấy cái hộp ngọc, Cừu Nhưỡng thấy vẻ ngạc nhiên của Diệp Mặc không thể làm gì khác hơn là nói rằng:

- Chúng em vốn muốn ngắt lấy Hồn Thiên Bàn Long Quả, Vô Ảnh gạt chúng em nói có người đến, chúng em bị hù dọa nhanh chóng cạy ra hướng lối ra. Vừa lúc thấy lão đại tiến đến, mang chúng em đi, không kịp tiếp tục ngắt lấy Hồn Thiên Bàn Long Quả, cho nên chỉ có chút xíu này thôi.

Vô Ảnh lập tức dương dương đắc ý phản bác nói:

- Ta nói có người đến, các ngươi liền tin tưởng, cho thấy các ngươi đầu óc không bằng ta. Sau này ra giúp lão đại làm việc, cứ giao cho ta xử lý là tốt rồi. Tiểu Băng Sâm cùng Cừu Nhưỡng còn non một chút, ở lại bên trong Thế giới trang vàng an toàn hơn một chút.

Diệp Mặc lập tức hỏi:

- Các ngươi đi vào ba mươi năm, lại không có thời gian thu thập sao?

Tiểu Băng Sâm ủ rũ nói:

- Em cùng Cừu Nhưỡng đều bởi vì tham ăn, kết quả ăn Hồn Thiên Bàng Long Quả bắt đầu ngủ say. Tu vi tuy rằng tăng quả lại không có lấy được bao nhiêu.

- Ôh, Vô Ảnh ngươi đã là Thần Thao?

Diệp Mặc lúc này mới cảm giác được Vô Ảnh mạnh mẽ cắn nuốt khí tức, mừng rỡ hỏi một câu.

Vô Ảnh cười hắc hắc nói:

- Đúng vậy, lão đại, em đã sớm nói, em tư chất nghịch thiên, chỉ cần có đồ cho em ăn, há có thể không thăng cấp?

Diệp Mặc mặc kệ Vô Ảnh, chỉ nói với Tiểu Băng Sâm rằng:

- Tiểu Băng Sâm đem toàn bộ những quả này vào trong Thế giới trang vàng. Hồn Thiên Bàn Long Quả thì để lại một ít, đại bộ phận cất rượu cũng tốt. Thiên Ly Quả trước tiên không nên động đến, toàn bộ đánh cấm chế lên, đặt ở bên cạnh Khổ Trúc.

- Dạ được.

Tiểu Băng Sâm cũng đắc ý quét mắt một vòng qua Vô Ảnh, trong lòng tự nhủ ngươi lấy được nhiều quả như vậy, cuối cùng cũng phải do ta xử lý?

Chờ Tiểu Băng Sâm đi khỏi, Diệp Mặc mới nhìn đến Vô Ảnh hỏi:

- Thiên Ly Quả cực kỳ quý giá, ngươi không có toàn bộ lấy sạch đấy chứ?

Thiên Ly Quả một vạn năm mới kết ra ba quả, có thể tưởng tượng quả này quý giá tới mức nào. Nếu như Vô Ảnh không biết tốt xấu, lấy sạch toàn bộ những quả này, vậy Long Tộc không điên chết mới lạ.

Vô Ảnh lớn tiếng nói:

- Lão đại anh yên tâm, em đây còn không biết sao? Em không chỉ để lại, còn để lại mười quả, em cũng lấy đi hai mươi quả thôi mà, có mười quả bị em ăn.

Diệp Mặc không nói gì vuốt cái trán của mình, ba mươi quả bị nó một phát liền lấy mất hai mươi quả, còn nói năng hùng hồn như thế. Đùng thấy ba mươi quả là nhiều, trên thực tế Long Tộc vô số thành viên, nói không chừng trong hàng tỷ người mới có cơ hội lấy được một quả. Nếu như chính mình tới, tối đa chỉ hái đi mười quả, chừa lại hai mươi quả. Vô Ảnh thì hay rồi, để lại mười quả, còn ý tứ là để lại rất nhiều rồi.

Ngay khi ban người vẫn còn đang nói chuyện, xa xa một luồng độn quang vạch phá hư không mà đến, chỉ trong hơn mười lần hô hấp đã đi tới trước phi thuyền của Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2215

Đại Lễ Hỗn Nguyên

Phía trước là Diệp Đan Thánh...

Giọng nói và độn quang dường như cùng một lúc đến bên Diệp Mặc.

Diệp Mặc dừng phi thuyền lại, đối diện cũng là một phi thuyền, phi thuyền đối diện lớn hơn nhiều so với phi thuyền của hắn, hơn nữa đẳng cấp cũng cao hơn một bậc, là một Thần khí phi hành cực phẩm.

Càng khiến cho Diệp Mặc cảm thấy trùng hợp chính là người trên phi thuyền đối diện này, hắn quen hơn một nửa. Hai Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hư Thị - Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh Đế, còn có Thuần Vu Văn nhỏ gầy cũng có mặt, tên này cũng là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế. Chính là người sau Đạo quả tháp, mời Diệp Mặc đến chỗ gã chơi, Diệp Mặc còn chưa đi.

Ngoài ra, Diệp Mặc còn biết một Đạo Nguyên nữ Thánh Đế nữa, chính là Phổ Hậu Hân của Ảnh Hư Bảo. Bên cạnh Phổ Hậu Hân ngoài thiếu bảo chủ Lâu Thái ra, còn có một người đàn ông trung niên vô cùng anh tuấn, đây cũng là một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế. Diệp Mặc đoán người này chắc chính là bảo chủ của Ảnh Hư Bảo. Bảo chủ này giống như con trai của gã Lâu Thái, cũng là một túi da tốt.

Người Tu tiên rất ít khi chủ động thay đổi tướng mạo của mình, tướng mạo của mọi người phù hợp với thiên địa đại đạo, không dễ dàng thay đổi. Tiên nhân đúng là có thể thông qua để thay đổi tướng mạo của mình, nhưng nếu không phải dùng thiên tài địa bảo, mà là chủ động thay đổi, sẽ bị hỏng thiên đạo hỏng tâm đạo, tu vi nhất thời chậm lại mà không tiến. Đối với Tiên

nhân mà nói, so với tiền đồ đại đạo của mình, sự xấu đẹp của dung mạo cũng chẳng là cái gì.

Bảo chủ và thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo tướng mạo anh tuấn, đó là anh tuấn thật, chứ không phải thông qua cách nào đó để thay đổi.

Đứng trước phi thuyền là một đại hán mặt lam cực kỳ hung hãn, đại hắn mặt lam này hai bên gò má có hai râu rồng màu vàng kim, toàn thân mang theo long uy cực kỳ cường hãn, cũng là tu vi Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Diệp Mặc nhìn đại hán mặt lam này, biết rõ đây là một Thánh Đế của Long Tộc. Nhiều Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế như này đứng trên một phi thuyền, rõ ràng là vì chuyện gì đó.

- Ha ha, hóa ra là Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh Đế, thật trùng hợp.

Diệp Mặc vội vàng ôm quyền cười nói, ngữ khí dường như cực kỳ thành khẩn, người vừa nãy gọi hắn chính là Thiên Thụy Thánh Đế.

Thiên Thụy Thánh Đế mỉm cười, bình thản nói:

- Diệp Đan Thánh thật bản lĩnh, chẳng những có Thái Sơ Dạo Văn Quả, còn có một công pháp thật tuyệt, đến tôi cũng không biết Diệp tiên hữu là Hóa Đạo hay là Đạo Nguyên nữa.

Diệp Mặc hiểu lời nói của Thiên Thụy Thánh Đế, tên này chắc chắn đã biết lúc trước Đạo Nguyên Ma Thánh tham gia Hư Thị kia chính là hắn giả trang, cho nên mới nói như vậy. Gả nói không biết tu vi cụ thể của mình, rõ ràng cũng có chút ý mỉa mai trong đó.

Đối với chuyện này Diệp Mặc cũng không lạ, chuyện Phổ Hậu Hân biết mình có Thái Sơ Đạo Văn Quả, bây giờ nói ra cũng rất là bình thường. Đám người Thiên Thụy từ chỗ Phổ Hậu Hân biết mình có Thái Sơ Đạo Văn Quả, lại liên tưởng đến lúc trước trong hội đấu giá Hư Thị có người báo ra Thái Sơ Đạo Văn Quả, làm sao có thể không nghĩ đến đó là mình.

Bởi vậy có thể thấy, mấy người kia cũng biết Quang Minh Tâm trong tay hắn, nhưng Diệp Mặc bây giờ cũng không lo lắng, với tu vi hiện tại của hắn, mấy Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này hắn cũng không để trong lòng.

Thuần Vu Văn sau khi nhìn thấy Diệp Mặc rồi vẫn chăm chăm nhìn Diệp Mặc, dường như nghĩ không thông Diệp Mặc sao có thể xuất hiện trong này được. Năm đó gã vẫn cho rằng tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc nuốt đồ của Diệp Mặc, bây giờ nghĩ ra không phải như vậy, chẳng lẽ Diệp Mặc lại có thể chạy thoát từ tay tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc sao?

- Diệp Đan Thánh quả nhiên có bản lĩnh, tôi nghe nói Trạm Hãn Trì của Hải Tộc đi tìm Diệp Đan Thánh có chút chuyện, sao bây giờ chỉ nhìn thấy Diệp Đan Thánh, không nhìn thấy Trạm tiên hữu?

Thuần Vu Văn ngữ khí mang theo chút châm biếm nói, nếu một mình gã gặp Diệp Mặc, thì gã sớm đã ra tay rồi.

Diệp Mặc trừng mắt nhìn Thuần Vu Văn một cái:

- Bạn thân của anh không nhìn thấy rồi, liên can gì đến tôi.

Thuần Vu Văn biến sắc, nhưng lại nhìn nhìn người đàn ông Long Tộc mặt lam kia, cuối cùng vẫn không phát tác. Gã đã tính kỹ rồi, cho dù không đến Long Tộc tham gia đại tiệc Tiên quả, cũng không thể để cho Diệp Mặc rời đi được.

- Hóa ra là Diệp Đan Thánh, Ngao Hưng Đằng có thể gặp được Diệp Đan Thánh, đúng là may mắn.

Thánh Đế Long Tộc mặt lam này mặc dù tướng mạo hung hãn, nói chuyện lại cực kỳ khách khí, chủ động bước lên trước chào hỏi Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng không lãnh đạm, vội vàng đáp lễ:

- Ngao tiên hữu chắc xuất thân từ Long Tộc, Diệp Mặc có thể quen biết

Thánh Đế của Long Tộc, cũng rất may mắn.

Ngao Hưng Đằng lại khách khí nói:

- Mặc dù lần trước chưa đến tham gia đại hội Đạo quả tháp của Hư Thị, tôi cũng đã kinh danh Diệp Đan Thánh rồi. Lần này là đại lễ Tiên quả của Long Tộc chúng tôi, chúc mừng vị Hỗn Nguyên Long Thánh thứ hai của Long Tộc chúng tôi chứng đạo thành công, mời đại năng các nơi đến náo nhiệt một phen. Diệp Đan Thánh là đệ nhất Đan Thánh, mời đến Long Tộc chúng tôi làm khách.

Diệp Mặc trong lòng có chút bùi ngùi, Long Tộc này là nhánh của Yêu Tộc, bây giờ cũng có hai vị Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi, Nhân Tộc vẫn nằm trong trạng thái tàn phá không chịu nổi trong Thánh Đạo Tàn Giới. Không biết mấy người La Thanh Hà thành lập Thánh Đạo Tông như thế nào rồi, phải quay về xem tình hình thế nào mới được.

Ngao Hưng Đằng biết mình là Thánh Đế của Long Tộc, nhưng khi gã mời lại không nói mời Thánh Đế của Nhân Tộc, mà lại nói mời đệ nhất Đan Thánh, có thể thấy Nhân Tộc trong lòng gã quả thực cũng không có chút địa vị nào. Còn đại lễ Tiên quả, Diệp Mặc thực sự cũng không muốn tham gia. Bây giờ Tiên quả của Long Tộc được hắn lấy nhiều như vậy, đại hội Tiên quả của Long Tộc chẳng may có vấn đề gì cũng không ổn lắm.

Nhưng nếu hắn không tham gia, thì lại đắc tội với Long Tộc. Cái này không gặp thì thôi, gặp rồi mà không đi chẳng phải là xem thường Long Tộc, không nể mặt Long Tộc sao?

Thấy Diệp Mặc do dự không nói gì, bảo chủ anh tuấn của Ảnh Hư Bảo kia bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Lần trước tôi vẫn phải cám ơn Diệp Đan Thánh tính toán so đo với con trai tôi, nếu không Lâu Hồn tôi có thể cũng không nhàn nhã như bây giờ nữa rồi.

Diệp Mặc làm sao không nghe ra lời của Lâu Hồn, tên này ý ngoài lời là nếu như lần trước mình thực sự dám giết Lâu Thái, thì bây giờ Lâu Hồn gã sẽ không ngừng truy sát mình, tuyệt đối sẽ không đứng trong này nói chuyện.

- Diệp Đan Thánh, lần này Long Tộc lại có đại năng chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng là một cơ hội, đến lúc đó tất cả những Hỗn Nguyên Thánh Đế và Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế tham gia đại hội Tiên quả đều có thể giao lưu tâm đắc tu luyện với nhau, còn nữa chính là trao đổi chút vật phẩm. Đồ của Hỗn Nguyên Thánh Đế, rất nhiều thứ chúng ta chưa từng thấy. Theo tôi thấy, Diệp Đan Thánh đi tham gia một chút, nói không chừng còn có thu hoạch khác.

Không Hãn Thánh Đế thấy bảo chủ của Ảnh Hư Bảo cũng không khách khí với Diệp Mặc, chủ động đứng ra giảng hòa nói.

Diệp Mặc trong lòng đã có tính toán, sau khi cám ơn Không Hãn Thánh Đế, lại nói với Ngao Hưng Đằng:

- Đệ nhất Đan Thánh thì không dám...

Thiên Thụy Thánh Đế nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, bất ngờ nói:

- Diệp Đan Thánh có thể không biết, bây giờ anh đã có được công nhận là đệ nhất Đan Thánh rồi, rất nhiều đại năng đều đến mời qua anh, chỉ có điều anh không ở Hư Thị, anh không biết mà thôi.

Diệp Mặc có chút ngây người, hắn rời khỏi Hư Thị mới có mấy chục năm, đã nổi tiếng như vậy rồi sao?

Ngao Hưng Đằng cũng vừa cười vừa nói:

- Diệp Đan Thánh không cần khiêm tốn, anh chính là đệ nhất Đan Thán rồi. Tôi đến Hư Thị còn được tiền bối của Long Tộc dặn dò, nếu Diệp Đan Thánh đến Hư Thị, nhất định phải mời Diệp Đan Thánh đến Long Tộc làm khách. Bây giờ vận khí của tôi tốt như này, gặp được Diệp Đan Thánh rồi,

muốn mời Diệp Đan Thánh xin đừng từ chối.

Diệp Mặc biết nói đến đây rồi, hắn nếu như muốn từ chối thêm nữa, cũng có chút không tiện lắm. Huống chi, Long tộc có đại năng chứng đạo Hỗn Nguyên, những tộc khác chắc chắn sẽ đến chúc mừng, Nhân Tộc không đến dường như cũng có ý tự hạ thấp mình. Hơn nữa, Diệp Mặc muốn luyện chế một món Thần khí phi hành cực phẩm, từ chỗ Hỗn Nguyên đại năng Long Tộc lấy chút đồ tốt cũng không tệ.

Nghĩ tới đây, Diệp Mặc ôm quyền nói:

- Nếu Ngao tiên hữu có thịnh tình như vậy, vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh rồi.

Nghe thấy Diệp Mặc đồng ý đến Long Tộc tham gia đại lễ chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế của Long Tộc, Ngao Hưng Đằng sung sướng, vội nói:

- Nếu như vậy, Diệp Đan Thánh mời lên Tiên thuyền của chúng tôi.

Khi nói chuyện đồng thời cấm chế của Tiên thuyền cũng được mở ra.

Diệp Mặc không khách khí, dẫn theo Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng trực tiếp lên Tiên thuyền của Ngao Hưng Đàng.

- Diệp Đan Thánh, Thần thú này của anh chắc hẳn là Long Tộc? Cảm giác thật cường đại...

Ngao Hưng Đằg cũng đã cảm nhận được sự cường đại của Vô Ảnh.

Trong lòng gã có nghi ngờ Vô Ảnh là do Vô Ảnh Thao Long biến dị thành, nhưng nghửng lời như này gã không dám nói ra, như vậy quá bất hợp lý. Vô Ảnh Thao Long là nhỏ yếu nhất trong Long Tộc, vì chẳng những nhỏ yếu, hơn nữa thăng cấp khó khăn. Cho nên sau đó Long Tộc dứt khoát đem Vô Ảnh Thao Long gọi thành Vô Ảnh Thao Trùng, chỉ có điều chữ trùng nghe không êm tai, nói thế nào cũng là xuất thân Long Tộc, cho nên mới đổi

tên thành Vô Ảnh Thao Tằm.

Vô Ảnh Thao Tằm vì vốn sinh ra đã kém cỏi, cuối cùng rơi vào trạng thái lãng quên, bây giờ dường như không còn nữa rồi. Ngao Hưng Đằng trong này phát hiện một Thần thú mang khí tức của Vô Ảnh Thao Tằm, làm sao không khiếp sợ?

Vô Ảnh Thao Tằm nhỏ yếu như vậy, nhưng Vô Ảnh bây giờ vô cùng cao lớn, toàn thân đen nhánh, còn có đôi cánh màu vàng kim, quả thực chính là bộ dạng uy phong lẫm liệt. Nếu không phải đầu của Vô Ảnh không giống Long Mã, khí tức trên người cũng không giống Long Mã, Ngao Hưng Đằng còn cho rằng đây là Long Mã rồi.

Nhưng Long Mã là gì có uy vũ Thần thú như này, quả thực không thể so sánh được. Hơn nữa mơ hồ cảm giác con Thần thú trước mặt này cũng không kém hơn Hóa Đạo Thánh Đế bình thường, thậm chí Đạo Nguyên Thánh Đế cũng có thể.

Diệp Mặc tùy ý nói:

- Đây chỉ là tôi tiện tay nhặt được mà thôi, cũng không để ý có phải là Long Tộc hay không.

Ngao Hưng Đằng thấy Diệp Mặc cũng không muốn nói nhiều, cũng kìm nén sự nghi vấn trong lòng mình lại, bắt đầu nói một số câu lấy lòng Diệp Mặc luyện đan trong Hư Thị. Còn Cừu Nhưỡng, thì trực tiếp bị gã bỏ qua luôn. Cừu Nhưỡng cũng là xuất thân Long Tộc, nhưng Cừu Nhưỡng cũng không thần kỳ chút nào, Ngao Hưng Đằng cũng không coi ra gì. Chi nhánh Long Tộc lưu lạc bên ngoài quả thực quá nhiều rồi, ai còn có thể nghe ngóng hỏi thăm từng chi nhánh một chứ?

Thấy Ngao Hưng Đằng cực kỳ khách khí với Diệp Mặc, đến Thuần Vu Văn không khách khí với Diệp Mặc cũng chỉ có thể kìm nén sự tức giận trong lòng mình lại. Gã biết trong mắt Ngao Hưng Đằng, bản thân mình kém rất xe Diệp Đan Thánh, chỉ có thể nghĩ đến sau khi đại hội Long Tộc kết

thúc, gã sẽ xử lý tên Diệp Mặc này.

Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh Đế mặc dù biết Quang Minh Tâm trong tay Diệp Mặc, ngược lại cũng không có cách gì. Diệp Mặc bầy giờ là đệ nhất Đan Thánh, nổi tiếng bên ngoài, hơn nữa Ngao Hưng Đằng đối xử với hắn cũng không tệ, sau đó hai Thánh Đế dứt khoát cũng tham gia nói chuyện phiếm.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2216

Tôi Không Phải Tên Tiêu Đản

Thần khí phi thuyền cực phẩm dưới sự điều khiển của người quen đường như Ngao Hưng Đằng, chỉ cần một canh giờ là có thể đến được phạm vi tinh không của Long tộc. Phi thuyền xuyên qua tầng khí quyển, tiến vào trong một tinh cầu tuyệt đẹp Diệp Mặc cảm nhận được Thần linh khí và khí tức đạo vận vô cùng nồng đậm, không khỏi thầm hâm mộ. Thánh đạo Tàn giới so với nơi này, quả thực quá thê thảm. Nơi mà Long tộc tìm được chẳng những địa bàn lớn, hơn nữa còn lại là nơi đẹp kinh người như này.

Tinh cầu này dường như tám phần diện tích là biển, còn hai phần đất liền cũng được các loại Tiên linh thảo che phủ, rậm rạp tươi tốt từng tầng nối tiếp từng tầng, liên miên không ngừng. Diện tích lớn như này, nơi có dấu tích con người cũng không nhiều lắm, chỉ có thể nhìn thấy mật độ nhân khẩu Long tộc cũng tương đối thưa thớt.

Có lẽ Diệp Mặc ở Trái đất một thời gian, trong tiềm thức của hắn vẫn cho rằng Long tộc chắc chắn là trong Long cung, còn nơi này có biển lớn vô biên vô tận, Long cung chắc chắn phải dưới đáy biển mới đúng.

Khi phi thuyền của Ngao Hưng Đằng phi xuyên qua sơn mạch tươi tốt, Thần linh khí thanh thúy, tiến vào một cung điện khí thế bàng bạc hào hùng, nguy nga mỹ lệ, Diệp Mặc mới biết, hóa ra Long cung cũng có thể xây dựng trên mặt đất.

Phi thuyền hạ xuống, nơi mọi người đang đứng là con đường lớn toàn bộ được xếp bởi những viên đá Bạch Ngọc Nguyên thạch vô cùng quý giá mà thành, hai bên là Long trụ được gọt giũa tỉa tót.

Ngao Hưng Đằng vừa mới cất phi thuyền đi, liền có hai Tiên nữ Long tộc xinh đẹp đáng yêu đến đón tiếp.

Ngao Hưng Đằng lại nhíu nhíu mày một chút nói:

- Sao tôi lại cảm thấy hình như xảy ra chuyện gì đó?

Tiên nữ Long tộc kia đi đến trước mặt Ngao Hưng Đằng, kính cẩn hành lễ xong nói:

- Đằng thánh đại nhân, vườn trái cây xảy ra chút chuyện, Long tộc triệu tập ngài đến đó bàn bạc chút chuyện, khách quý để tôi dẫn đến khách điện là được rồi.

Ngao Hưng Đằng trong lòng thầm trầm xuống, quả nhiên là như vậy, gã cũng cảm thấy có gì không ổn, bây giờ không ngờ lại xảy ra chuyện thật rồi. Gã cũng biết trong này không phải là nơi hỏi thăm, mau chóng quay đầu nói với vài vị bán bộ Hỗn nguyên khác:

- Mấy vị Tiên hữu đi đến khách điện Long tộc chúng tôi dùng Tiên quả trước, Ngao Hưng Đằng đi một chút rồi quay lại ngay.

Mấy người Diệp Mặc liền vội vàng khách khí nói:

- Ngao tiên hữu cứ tự nhiên.

Ngao Hưng Đằng vừa đi, Thuần Vu Văn cực kỳ buồn nôn với thái độ của Diệp Mặc, y lạnh lùng chằm chằm nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp đan thánh, chỉ có thể trách vận khí của anh không tốt, đợi khi nào quay về, tôi sẽ mời anh. Lần này đi hay không là không do anh.

Diệp Mặc giáo huấn cho thiếu bảo chủ của Ảnh Hư Bảo một bài học, còn lấy đi mười tỉ thần tinh, bảo chủ Lâu Hồn của Ảnh Hư Bảo rõ ràng cũng khó chịu với Diệp Mặc, nhưng y không biểu hiện rõ ràng như Thuần Vu Văn, bây giờ Thuần Vu Văn mỉa mai uy hiếp Diệp Mặc, y đứng một bên

sung sướng nhìn.

Hai người Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh Đế quan hệ với Diệp Mặc và cả Thuần Vu Văn nữa cũng bình thường, nếu so sánh, bọn họ gần gũi với Thuần Vu Văn hơn, bây giờ Thuần Vu Văn uy hiếp Diệp Mặc, hai người rõ ràng cũng không tiện nói nhiều.

Diệp Mặc trước giờ đều có bản tính người ta không động đến mình thì mình cũng không động lại, Thuần Vu Văn chủ động khiêu khích hắn, hắn lập tức phản bác lại nói:

- Tôi chỉ nhận lời mời của người, chó cũng biết mời sao?

Súc sinh chỉ là súc sinh, nói chuyện không biết trời cao đất dày là gì.

Bất luận trong Tiên giới hay trên Tiên giới, súc sinh đều là lời nói vũ nhục, cho dù nói Tiên thú Thần thú, những thứ này đều là lời khen tặng. Nhưng mắng đối phương là một con súc sinh, thì căn bản cũng hạ thấp đối phương như rác rưởi.

Thuần Vu Văn nổi trận lôi đình, lúc này liền muôn phát tác. Nhưng Tiên nữ Long tộc đến mời lại cực kỳ biết thời cơ, cô nhìn ra Diệp Mặc có chút không đúng với Thuần Vu Văn, mau nói:

- Các vị khách quý, trước mặt chính là khách điện của Long tộc chúng tôi rồi. Lần này Long tộc chúng tôi lại có Thánh Đế Chứng đạo Hỗn nguyên Long thánh, mời rất nhiều Hỗn nguyên đế quân đến, bây giờ rất nhiều Hỗn nguyên đế quân cũng đang đợi trong khách điện rồi.

Không thể không nói Tiên nữ Long tộc này rất biết cách nói chuyện, những lời này của cô nói ra, Thuần Vu Văn lập tức không lên tiếng nữa. Y nghĩ ra nơi này là chỗ nào, trong này chính là Long cung của Long tộc, đừng nói lần này Long tộc mời rất nhiều Hỗn nguyên Thánh đế, cho dù không có Hỗn nguyên Thánh đế đến, một bán bộ Hỗn nguyên như y chỉ là một con kiến hôi mà thôi. Một khi chọc giận đến một Hỗn nguyên Thánh đế rồi,

người ta tiện tay có thể bóp chết y.

Mấy người đi theo Tiên nữ này đi vào trong một khách điện vô cùng rộng rãi, lại vô cùng xa hoa đẹp đẽ, trong khách điện này cũng đã có hơn 20 khách, hơn nữa bên cạnh mỗi một khách đều có một Tiên nữ Long tộc đang đứng, những Tiên nữ Long tộc đứng bên này, đều là chuyên hầu hạ cho những khách đại năng này.

- Hừ, mấy tên tiểu tử kia đến chậm thì chậm rồi, còn dám huyên náo bên ngoài, không biết tốt xấu là gì cả.

Tiên nữ Long tộc dẫn mấy vị bán bộ Hỗn nguyên vừa mới vào trong đại điện, liền nghe thấy một giọng hừ lạnh, giọng nói này rõ ràng là bất mãn với những gì Thuần Vu Văn nói lúc trước.

Diệp Mặc đã chú ý người hừ lạnh này là một người đàn ông không nhìn ra tuổi tác, người này toàn thân mặc áo dài màu đen, đầu tóc có chút giống như cây tùng dựng thẳng lên vậy, khuôn mặt lại càng giống như hàng rào, một đường màu xanh xen lẫn với một đường màu lam. Khí tức lưu chuyển cường đại rõ ràng chứng tỏ người này chính là một Hỗn nguyên Thánh đế, hơn nữa từng đường khí tức thủy vân trên người ông, khiến Diệp Mặc đoán người này chắc hẳn là Thánh Đế của Hải tộc.

Nghe thấy vị Hỗn nguyên Thánh đế của Hải tộc này bất mãn, Không Hãn, Thuần Vu Văn liền đứng trước cửa khom người hành lễ cực kỳ kính cẩn, đồng thời nói:

- Bái kiến Đức Thủy thánh quân…

Mấy người này sau khi hướng về vị Hỗn nguyên Thánh đế của Hải tộc này hành lễ xong, lại lần nữa hướng về các Thánh Đế còn lại hành lễ, bọn họ mặc dù là bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế, nhưng trước mặt Hỗn nguyên Thánh đế, căn bản cũng không là cái gì.

Đi cùng đám người, mau chóng ba người Diệp Mặc đột nhiên liền lộ ra.

Diệp Mặc đứng ở cửa vào không hành lễ chút nào, chẳng những Diệp Mặc không hành lễ, cho dù Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng đi bên cạnh Diệp Mặc cũng không hành lễ. Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng đương nhiên lấy Diệp Mặc làm chủ, Diệp Mặc không làm gì, thì bọn chúng cũng chẳng thèm để ý người khác là Hỗn nguyên hay là Đạo nguyên nữa.

Tiên nữ Long tộc dẫn đường kia kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, Diệp Mặc nếu đi cùng một số bán bộ Hỗn nguyên đến, rõ ràng cũng sẽ không phải là Hỗn nguyên Thánh đế rồi. Bây giờ Diệp Mặc không động đậy gì, cô lập tức có chút kinh hoảng, cái này là muốn chết mà, một khi vị Hỗn nguyên Thánh đế nào đó tức giận rồi, vung tay một cái là có thể giết chết hắn.

Chẳng những Tiên nữ Long tộc này lo lắng, đến những người khác cũng nghi ngờ nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc biểu hiện là một Đạo nguyên Thánh đế, không ngờ lại to gan như này, trong một nơi nhiều Hỗn nguyên Thánh đế như này, dám đứng đấy bất động, cái này phải to gan như nào?

Hỗn nguyên Thánh đế Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh tộc biết Diệp Mặc, gã nhìn thấy tu vi của Diệp Mặc lại tăng lên một chút, trong lòng liền biết Diệp Mặc chắc chắn là Hỗn nguyên Thánh đế, chỉ có điều cố ý giả bộ mà thôi. Gã cũng không lấy làm lạ khi thấy Diệp Mặc đứng yên bất động.

Trong này bất cứ người nào cũng không đáng để tên Đạo nguyên Thánh đế trước mặt này làm lễ, người ta cũng là một Thánh Đế ngang hàng, dựa vào cái gì mà phải hành lễ?

Tiêu Đát hòa thượng nhìn thấy Diệp Mặc tiến vào, lập tức quay đầu đi, cầm lấy một quả Tiên quả đưa vào trong miệng. Người mà lão không muốn nhìn thấy nhất chính là tên này, trong hư không, lão suýt chút nữa đã bị tên này lừa. Bây giờ Lãnh Dục Kỳ cũng ở trong này, ai biết được hai tên này có tiếp tục câu kết nữa hay không.

Hơn nữa lão nhìn thấy tu vi của Diệp Mặc lại tăng lên rồi, cũng biết

Diệp Mặc chắc chắn là Hỗn nguyên Thánh đế, chỉ có điều tên này thích giả bộ, thích giả heo ăn thịt hổ. Nếu nói trong này ngườI mà lão ghét nhất là ai, thì chắc hẳn là Diệp Mặc không nghi ngờ gì.

Mấy người Không Hãn Thánh Đế nhìn thấy bộ dạng của Diệp Mặc cũng chỉ có thể thầm thở dài, Diệp Mặc tự mình tìm đến cái chết, không thể trách người khác được, trong một nơi như này, không ai có thể cứu được Diệp Mặc.

Thuần Vu Văn lại càng trong lòng thầm sung sướng, tên này cuối cùng tự mình cũng tìm đến cái chết rồi. Dám tùy tiện trước mặt Hỗn nguyên Thánh đế, hắn cho rằng hắn là ai chứ? Tiên nhân chú ý nhất là tôn ti cấp độ, thực lực cao thấp. Hành động này của Diệp Mặc, kết hợp với tu vi cực thấp của hắn, chính là khiêu chiến với sự tôn nghiêm của Hỗn nguyên Thánh đế.

Lúc trước tên Hỗn nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải tộc hừ lạnh Thuần Vu Văn đang muốn giáo huấn cho Diệp Mặc một bài học, bỗng nhiên nghe thấy tên tiểu tử Đạo nguyên Thánh đế này nói:

- Tiêu Đản, anh đến còn sớm hơn tôi đấy, ha ha…

Diệp Mặc vừa nhớ đến cái tên này, trong lòng liền buồn cười, một Hỗn nguyên Thánh đế, cũng biết đặt tên quá, tên Tiêu Đản cũng không biết là Hỗn nguyên Thánh đế ở đâu.

Tiêu Đát hòa thượng tức giận đứng dậy, đến Tiên quả trong tay cũng chẳng còn hứng để ăn nữa, lớn giọng nhìn Diệp Mặc nói:

- Tên cá chạch kia, tôi nói cho anh bao nhiêu lần rồi, tôi không phải tên Tiêu Đản, tôi tên Tiêu Đát.

- Tiêu Đản tôi nói cho anh biết, đừng gọi tôi là cá chạch, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng nói.

Tiêu Đát hòa thượng mất mặt trước nhiều Hỗn nguyên Thánh đế như vậy, sắc mặt vô cùng xấu hổ nói:

- Tôi không gọi anh là cá chạch cũng được, anh cũng đừng gọi tôi là Tiêu Đản nữa, anh gọi tôi là Tiêu Đản thì tôi sẽ gọi anh là cá chạch. Không khách khí với tôi? Tôi nói thật cho anh biết, tôi cũng không sợ anh đâu.

Một Hỗn nguyên Thánh đế không ngờ lại giống như một ngoan đồng, đứng trong này chửi bới với Diệp Mặc. Ngay lập tức khiến những người trong cả khách điện liền hỗn loạn, không ai có thể hiểu đây là chuyện gì? Một Đạo nguyên Thánh đế dám nói không khách khí với một Hỗn nguyên Thánh đế, Hỗn nguyên Thánh đế này còn chỉ có thể cãi lại.

Chuyện này rốt cục là thế nào? Kịch bản bình thường chẳng phải là tên Hỗn nguyên Thánh đế này trực tiếp giơ tay ra bóp chết tên Đạo nguyên Thánh đế phách lối kia sao? Những cái này vẫn chưa là quan trọng, quan trọng nhất chính là người hiểu Tiêu Đát, đều biết Tiêu Đát có một sở thích, đó chính là thích tự xưng là thái gia (ông đây), nhưng trước mặt tên Đạo nguyên của Nhân tộc này lão không ngờ lại không tự xưng là thái gia.

Trong này có nhiều Thánh Đế như này chỉ có Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh tộc biết sự lợi hại của Diệp Mặc, cho nên chỉ ngồi một bên xem náo nhiệt.

Tên Hỗn nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải tộc vốn dĩ muốn giáo huấn cho tên Đạo nguyên Nhân tộc không biết người biết ta Diệp Mặc này, nhìn thấy tình hình như này lập tức gác suy nghĩ ra tay của mình sang một bên. Tiêu Đát là loại người như nào, y quá hiểu, đây cũng không phải là một người dễ ăn hiếp, Diệp Mặc làm mất mặt của lão như vậy, lão không động thủ. Ngoài muốn nể mặt Long tộc ra, còn có một nguyên nhân khác chính là lão không nắm chắc.

Người đến Tiêu Đát hòa thượng cũng không có nắm chắc, rõ ràng không phải là một tên lương thiện.

- Tiêu tiên hữu, không biết vị này là ai?

Văn Đức Thủy cũng không biết một bán bộ Hỗn nguyên của Hải tộc y bị Tiêu Đát bóp chết rồi, vẫn còn muốn hướng Tiêu Đát hỏi thăm lai lịch của Diệp Mặc.

Tiêu Đát tức giận nói:

- Tự mình đi mà hỏi, thái gia muôn ăn trái cây rồi.

Nói xong không ngờ lại không thèm để ý đến Văn Đức Thủy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2217

Ám Chiến

Thuần Vu Văn đứng bên cạnh nhìn thấy Diệp Mặc đến Tiêu Đát còn không sợ, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. Lúc trước gã còn muốn nói giáo huấn Diệp Mặc, đây chẳng phải là tìm đến cái chết sao?

Bảo chủ Lâu Hồn của Ảnh Hư Bảo cũng kinh hãi như Thuần Vu Văn, đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ may mắn, mình không làm gì Diệp Mặc.

Không Hãn Thánh Đế và Thiên Thụy Thánh đế mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không sợ hãi. Quan hệ giữa Diệp Mặc và bọn họ cũng khá tốt, đồng thời bọn họ cũng hiểu, chẳng trách Diệp Mặc không tiến vào Đạo quả tháp, cũng không sợ Hải tộc, chắc người ta chính là Hỗn nguyên Thánh đế đang ẩn giấu, tu vi của người ta cao, chính là thích làm những việc trêu người này, ai có thể làm gì được hắn?

Lúc trước tên bán bộ Hỗn nguyên truy sát Diệp Mặc kia rõ ràng cũng bị Diệp Mặc giết chết rồi.

Tiên nữ Long tộc kia đã kịp phản ứng lại, hóa ra tên Đạo nguyên Thánh đế của Nhân tộc này là một Hỗn nguyên Thánh đế giả trang, chẳng trách không coi những Hỗn nguyên Thánh đế có mặt trong này ra gì.

Cô mau chóng nói với Diệp Mặc:

- Tiền bối mời ngồi bên này.

Nói xong, cô trực tiếp dẫn Diệp Mặc đến bên cạnh một Hỗn nguyên Thánh đế ngồi xuống, đến Vô Ảnh và Cừu Nhưỡng cũng ngồi bên cạnh Diệp

Mặc, ba Tiên nữ của Long tộc cũng đã bước đến đứng bên cạnh.

Diệp Mặc sau khi ngồi xuống, Tiên nữ Long tộc kia mới sắp xếp chỗ ngồi cho đám người Thiên Thụy Thánh Đế.

Lập tức từng đĩa Tiên quả cao cấp được mang lên, thậm chí còn có chút Hồn Thiên Bàn Long quả trong đó nữa. Hồn Thiên Bàn Long quả ngoài chứa Long khí, còn cực ngon. Diệp Mặc vẫn chưa bao giờ được ăn, tiện tay lấy một quả ăn, cảm giác mùi vị cũng không tệ lắm.

Tu vi của Cừu Nhưỡng quá thấp, cũng không dám tùy tiện ăn Hồn Thiên Bàn Long quả. Trong lòng nó lúc này cũng vô cùng kích động, lúc trước kiểu đại hội Tiên quả như này làm gì có vị trí của nó?

Đừng nói là vị trí của nó, cho dù vị trí của ông nội cũng không có. Còn bây giờ chẳng những nó ngồi trong này, còn có thể hưởng thụ Hồn Thiên Bàn Long quả cao cấp, đúng thật là nhân sinh vô thường.

- Anh chính là Đan thánh của Nhân tộc? Cũng là người giết Củng Hạng của Ma tộc chúng tôi trong đại hội phân chia suất thừa vào Đạo quả tháp?

Một giọng nói ác liệt vang lên, không khí đại điện vốn dĩ có chút cổ quái lại càng thêm yên lặng hơn.

Diệp Mặc lập tức liền chằm chằm nhìn về phía Thánh Đế nói chuyện này, người này sắc mặt lộ ra chút ánh sáng màu nâu, nếu không phải trên mặt gã có chút ánh sáng màu nâu, người này thoạt nhìn chỉ là một người đàn ông trung niên cực kỳ bình thường. Nhưng Diệp Mặc nhìn ra, đạo vận của người này nội liễm, chứng tỏ là một Hỗn nguyên Thánh đế đạo vận cực kỳ viên mãn.

- Anh là ai?

Diệp Mặc không chút khách khí hỏi.

- Bổn thánh là Bộc Dương Tư của Ma tộc, anh không cảm thấy với tu vi

của mình đi giết một Đạo nguyên Thánh đế, có chút mất thể diện sao?

Ngữ khí của người đàn ông này vẫn ác liệt, không biết là bẩm sinh giọng nói đã ác liệt như này rồi, hay là vì nhìn thấy Diệp Mặc, lúc này mới cố ý thể hiện như này. Gã đoán Diệp Mặc chắc hẳn cũng là một Hỗn nguyên Thánh đế, câu nói này là tra hỏi, còn nữa chính là gián tiếp điều tra một chút về tu vi của Diệp Mặc.

Ngữ khí của Diệp Mặc cũng trở nên lạnh lùng:

- Bộc Dương Tư, khi tôi giết Củng Hạng cũng không phải là tôi muốn khiêu chiến anh ta, mà là anh ta khiêu chiến tôi. Chẳng lẽ Ma tộc anh khiêu chiến thất bại không cam tâm? Hơn nữa, tu vi của tôi thì sao? Cho dù tôi là Hỗn nguyên Thánh đế, anh có thể nhìn ra tôi là Hỗn nguyên Thánh đế sao? Nếu anh có thể tìm một Hỗn nguyên Thánh đế cũng giả trang thành Đạo nguyên Thánh đế không bị người ta phát hiện, sau đó đến đại hội Đạo quả tháp giết hết tất cả Đạo nguyên Thánh đế, cũng là bản lĩnh của anh. Nếu anh không tìm được, thì đừng lải nhải ở chỗ này.

- Anh…

Bộc Dương Tư tức giận, cho dù là Hỗn nguyên Thánh đế nói với gã cũng không dám không khách khí như này. Diệp Mặc không ngờ lại dám nói như này với gã, quả thực là muốn chết rồi.

- Khanh khách…

Một tiếng cười lớn vang lên, không khí căng thẳng tiêu sát lập tức liền rối loạn.

Diệp Mặc phát hiện giọng cười khanh khách này không ngờ là một thiếu nữ tuổi tác không thể tưởng tượng nổi, thiếu nữ này mặc Tiên váy màu đỏ. Thoạt nhìn xinh đẹp, đồng thời quanh người cũng tản ra khí chất cao quý, khiến người ta căn bản cũng không dám nhìn thẳng, dường như liếc nhìn sẽ tự ti mặc cảm.

Một thiếu nữ bình thường làm gì dám cười khanh khách trong này, người thiếu nữ này rõ ràng không tầm thường. Hơn nữa Diệp Mặc cũng nhìn thấy cô không tầm thường. Thiếu nữ này rõ ràng là một Hỗn nguyên Thánh đế, trên người cô toát ra khí tức cao quý, Diệp Mặc không ngờ lại có chút quen thuộc, mau chóng Diệp Mặc liền biết hắn gặp người này ở chỗ nào rồi, hắn từ trên người của Thang Tiểu Du và Thang Kỳ cảm nhận được loại khí tức này.

Hóa ra thiếu nữ này chính là Hỗn nguyên Thánh đế của Phượng Hoàng tộc, Diệp Mặc giật mình hiểu ra, một Hỗn nguyên Thánh đế của Phượng Hoàng tộc không thể nào là một thiếu nữ, thiếu nữ chỉ là vẻ bề ngoài của cô mà thôi.

- Diệp đan thánh, tôi nghe thấy Thang Kỳ nói về anh. Nghe nói anh còn biết Tiểu Du. Lúc nào rảnh đến Phượng Hoàng tộc chúng tôi luyện giúp mấy viên Thần đan nhé, tôi sẽ không để anh thua thiệt đâu.

Mặc dù thiếu nữ này thoạt nhìn khí chất vô cùng cao quý, nhưng khi nói chuyện, thì lại không có chút cố kị gì.

- Không biết vị tỷ tỷ này xưng hô thế nào?

Diệp Mặc vội ôm quyền nói.

Hắn thực sự không biết phải xưng hô với thiếu nữ này như nào, thiếu nữ này thoạt nhìn còn trẻ tuổi hơn hắn, nhưng hắn lại biết rõ tuổi tác của thiếu nữ này cũng không nhỏ, hơn nữa lại là một Hỗn nguyên Thánh đế. Nếu như ở nơi khác, hắn đến gọi một câu tiền bối cũng chẳng là gì, nhưng trong này lại là đại diện cho Thánh Đế của Nhân tộc, nếu gọi Hỗn nguyên Thánh đế của Phượng Hoàng tộc là tiền bối, chẳng phải là vô duyên vô cớ hạ thấp một phần thân phận hay sao?

Thiếu nữ này lại khanh khách cười nói:

- Thực ra anh gọi tôi là tỷ tỷ là được rồi, tôi tên Thang Tòng Hạm, anh

phải nhớ kỹ đấy. Có thờI gian nhất định đến Phượng Hoàng tộc chúng tôi chơi, ở đó có lẽ cũng không thua kém gì nơi này.

Nghe thấy thiếu nữ của Phượng Hoàng tộc ngắt lời mình, Bộc Dương Tư cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, đừng nhìn Thang Tòng Hạm thoạt nhìn là một thiếu nữ yêu kiều, thực tế gã biết rõ sự lợi hại của thiếu nữ yêu kiều này. Hơn nữa tính tình của thiếu nữ yêu kiều này cũng không tốt như biểu hiện bề ngoài của cô, nếu gã tiếp tục phản bác lại Thang Tòng Hạm này vài câu nữa, tuyệt đối sẽ châm ngòi thuốc súng, cách làm sáng suốt nhất, chính là ngậm miệng lại.

Diệp Mặc đành phải nói:

- Cám ơn lời mời của tỷ tỷ, Diệp Mặc có thời gian nhất định sẽ đến đó chơi.

Lúc này những người trong này cũng đã có chút hiểu về tính khí của Diệp Mặc, đó chính là những lời khách khí với hắn, hắn bình thường cũng sẽ không làm gì anh, nếu muốn nói những lời ép hắn, thì cứ nhìn Bộc Dương Tư của Ma tộc làm gương.

Diệp Mặc và Thang Tòng Hạm chào hỏi, lúc này mới có thời gian rảnh ôm quyền nói với Hỗn nguyên Thánh đế của Âm Minh tộc kia:

- Lãnh tiên hữu, nhanh như vậy đã gặp nhau rồi.

Lãnh Dục Kỳ miễn cưỡng thay đổi từ khuôn mặt xám xịt tươi cười nói:

- Đúng vậy, nhanh như vậy đã gặp lại rồi. Diệp tiên hữu lại lên một cấp bậc mới rồi, thật đáng mừng.

Lúc này Văn Đức Thủy muốn nói chuyện cuối cùng cũng hiểu Diệp Mặc là ai, chính là tên Thánh Đế dẫn đầu Nhân tộc đến quảng trường Thần Thánh bảng của Hư Thị giết hơn trăm Thánh Đế Hải tộc.

Sau khi biết rõ Diệp Mặc là ai, Văn Đức Thủy bỗng nhiên đứng dậy, sắc

mặt sát cơ nói:

- Hóa ra anh chính là Diệp đan thánh giết chết hơn trăm Thánh Đế của Hải tộc chúng tôi, được, không ngờ hôm nay lại gặp được anh trong này, bổn thánh nếu không luyện hóa hồn phách của anh, thì làm sao có thể nguôi được?

Khi nói chuyện đồng thời sát thế cường đại cũng dần hiện ra, khiến không gian trong này dâng lên từng gợn sóng kích động.

Diệp Mặc sớm đã nhìn thấy Văn Đức Thủy này, đầu tóc của lão rất dễ làm người khác chú ý, giống như một cây tùng dựng thẳng đón khách vậy, sắc mặt cũng rất đặc biệt, thanh lam giao nhau. Lúc trước hắn liền đoán Văn Đức Thủy là Hỗn nguyên Thánh đế của Hải tộc, bây giờ xem ra, hắn thực sự không đoán nhầm.

Sát thế cường đại của Văn Đức Thủy còn chưa xông đến trước mặt Diệp Mặc, bị thần thức giới vực của Diệp Mặc đánh cho thê thảm, sát thế đó trong nháy mắt liền biến mất trong không gian, xung quanh lại lần nữa trở nên bằng phẳng yên tĩnh.

Người khác cho rằng lần này Văn Đức Thủy dường như trong lúc giao phong chiếm thế hạ phong, trên thực tế, Văn Đức Thủy chỉ là thi triển sát thế của mình, còn Diệp Mặc thì lại dùng thần thức vực. Hoặc là nói Văn Đức Thủy còn chưa chính thức bắt đầu động thủ, Diệp Mặc đã động thủ rồi.

Mặc dù đây là đồ bên trong, nhưng người khác cho rằng không phải như vậy. Hai Hỗn nguyên động thủ, không ai có thể tùy ý dùng thần thức quan sát điều tra. Bọn họ nhìn thấy chỉ là Diệp Mặc không ngờ lại có thể dễ dàng ngăn cản được Văn Đức Thủy, xem ra bọn họ không đoán sai, Diệp đan thánh này tu vi quả nhiên cũng không thấp hơn Hỗn nguyên Thánh đế, hoặc là nói hắn chính là Hỗn nguyên Thánh đế.

Diệp Mặc hóa giải được sát thế của Văn Đức Thủy, lúc này cũng sát ý đằng đằng nói:

- Anh không từ bỏ ý đồ sao? Bổn thánh cũng không muốn từ bỏ ý đồ. Hôm nay bổn thánh đến tham gia đại lễ Tiên quả Thánh Đế của Long tộc Chứng đạo Hỗn nguyên, bây giờ không tính toán với anh, giáo huấn anh. Hải tộc anh có phải là nhìn thấy Nhân tộc chúng tôi dễ ăn hiếp, trong Hư Thị không ngờ lại dám chủ động khiêu khích Nhân tộc chúng tôi. Giết hơn trăm Thánh Đế bên anh là nhiều lắm sao? Nếu Thánh Đế của Nhân tộc chúng tôi có thêm người vô tội bị Hải tộc giết, bổn thánh cam đoan sẽ đến Hải tộc giết chết hết, nghĩ chắc hẳn anh tin tôi có thể làm được chứ?

Văn Đức Thủy nghe thấy vậy sắc mặt bỗng nhiên đại biến, những người xung quanh đều cho rằng gã vì câu nói của Diệp Mặc mà tức giận. Nhưng chỉ có bản thân gã trong lòng biết, gã tại sao sắc mặt lại đại biến.

Lúc trước khi gã đến nơi này, Hải tộc cũng đã phái hơn mười chiến hạm hư không đi tiêu diệt Thánh đạo Tàn giới. Đừng nói Nhân tộc vốn dĩ chính là không đoàn kết, cho dù Nhân tộc không chia rẽ, lần này Thánh Đế Hải tộc xuất động cùng chiến hạm, cũng tuyệt đối có thể biến Thánh đạo Tàn giới thành bột mịn.

Nhưng gã không ngờ Nhân tộc lại có một Hỗn nguyên Thánh đế như Diệp Mặc này, một khi Hải tộc thực sự cho người đến tiêu diệt Nhân tộc, thì Diệp Mặc làm sao có thể bỏ qua được? Bản thân mình cũng không sợ hắn, nhưng với cường thế mà vừa nãy Diệp Mặc thể hiện ra ngoài, đối phương rõ ràng cũng không sợ Văn Đức Thủy gã.

Chỉ cần Văn Đức Thủy gã không giết chết được Diệp Mặc, Hỗn nguyên Thánh đế đó giết vào Hải tộc, thì kết cục sẽ thế nào? Bây giờ giữa các tộc mặc dù có tranh chấp, nhưng trước giờ chưa có Hỗn nguyên Thánh đế xuất động. Nhưng nếu Hải tộc cho người tiêu diệt Nhân tộc rồi, Hỗn nguyên Thánh đế người ta sẽ có thể ngu ngốc vẫn tuân thủ điều ước này sao?

- Hoan nghênh các vị Tiên hữu đến tham gia đại lễ Hỗn nguyên của Long tộc này, Long tộc vì xảy ra chút chuyện, chậm trễ thời gian của các vị quá lâu, thực có lỗi, Ngao Quỳ xin phạt một ly với các vị trước.

Một người đàn ông tóc vàng bước vào trong khách điện, sau khi cực kỳ khách khí nói, liền lấy một chén rượu từ Tiên nữ đứng bên cạnh uống cạn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2218

Nguy Cơ Tàn Giới

Người này mặc dù là Hỗn nguyên Thánh đế của Long tộc, trên mặt lại không có râu rồng, chỉ có một mái tóc màu vàng óng, khí thế long uy trên người cực thịnh, rõ ràng là một cường giả đạo vận cực kỳ viên mãn. Còn người đàn ông đứng sau lưng gã, mái tóc màu đỏ, đồng thời cũng là tu vi Hỗn nguyên, chỉ có điều khí tức Hỗn nguyên cũng chưa mượt mà như của Ngao Quỳ. Diệp Mặc đoán, người này chắc hẳn là một Hỗn nguyên Thánh đế mới thăng cấp của Long tộc. Còn Ngao Hưng Đằng dẫn mấy người Diệp Mặc đến, lại càng đứng cuối cùng.

Mọi người ai nấy đều đứng lên chúc mừng Long tộc có thêm một Hỗn nguyên Thánh đế mới, Diệp Mặc cũng đứng dậy theo.

Lúc này người đàn ông tóc đỏ đứng sau Ngao Quỳ cũng ôm quyền nói:

- Cám ơn các vị Tiên hữu đã đến đây chúc mừng tôi thăng cấp Hỗn nguyên, Ngao Si xin kính các vị một ly trước.

Người đàn ông tóc đỏ này nói xong liền nâng một ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Những Thánh Đế đang ngồi ai nấy đều nâng ly rượu trước mặt mình lên, đồng thời cũng một hơi cạn sạch. Rượu là Bàn Long tiên tửu loại rượu ngon nhất của Long tộc, uống vào vô cùng tinh khiết và thơm ngon, con sâu rượu Cừu Nhưỡng này, cũng đã uống hết một bầu rồi.

Đợi sau khi mọi người uống rượu xong, Ngao Quỳ dẫn Ngao Si đi đến từng chỗ ngồi chào hỏi. Ngay cả một số bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế, gã

cũng không bỏ sót, rõ ràng cực kỳ có tu dưỡng. Chào hỏi cùng một số Hỗn nguyên Thánh đế, lại càng tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình.

Khi Ngao Quỳ đi đến trước mặt Diệp Mặc, lập tức sửng sốt một chút, gã không biết Diệp Mặc. Theo lý mà nói chỗ ngồi của Diệp Mặc dễ làm người khác chú ý, ít nhất cũng là một đại năng Hỗn nguyên mới đúng, sao mới là tu vi Đạo nguyên được? Vị trí của Diệp Mặc là do Tiên nữ của Long tộc trực tiếp sắp xếp, vì Tiên nữ Long tộc đó trực tiếp coi Diệp Mặc là Hỗn nguyên Thánh đế mà đối đãi, cho nên khi cô sắp xếp chỗ ngồi cho Diệp Mặc, cũng sắp xếp vào khu vực Hỗn nguyên Thánh đế.

Ngao Hưng Đằng thấy vậy vội nói:

- Long thánh đại nhân, vị này là đệ nhất đan thánh Diệp đan thánh…

Thấy Ngao Hưng Đằng nói Diệp Mặc là đệ nhất đan thánh, Ngao Quỳ lập tức mừng rỡ, vội vàng nhiệt tình nói:

- Hóa ra là Diệp đan thánh đại giá quang lâm, Ngao Quỳ hổ thẹn, mặc dù làm bạn với Diệp đan thánh đã lâu, nhưng lại không thể đưa thiếp mời đến tận tay Diệp đan thánh, xin Diệp đan thánh thứ tội.

Là một Hỗn nguyên Thánh đế, nói như vậy với một Đạo nguyên Thánh đế, không thể không nói Ngao Quỳ cực kỳ biết làm người. Nếu như đổi lại là một Đạo nguyên Thánh đế khác, cho dù là Đạo nguyên Đan thánh, cũng không kìm chế nổi được sủng ái mà thất kinh.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc gặp quá nhiều Hỗn nguyên Thánh đế, bản thân hắn lại không yếu hơn Hỗn nguyên Thánh đế, ngược lại cũng không có gì là lạ, chỉ là cũng đứng lên ôm quyền nói:

- Long thánh khách khí rồi, nghe nói Long tộc hưng thịnh, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên là vô cùng hưng thịnh. Mượn cơ hội này, xin chúc mừng Long tộc lại có thể một Thánh Đế Chứng đạo Hỗn nguyên.

Ngao Quỳ vừa định nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy Vô Ảnh bên cạnh,

lập tức kinh nghi một tiếng, sau đó liền chuyển chủ đề nói:

- Diệp đan thánh, đây là?

Diệp Mặc vẫn tiện lời nói:

- Ồ, đây vốn dĩ là Tiên sủng của tôi, sau đó có linh trí, trở thành bạn của tôi rồi.

Ngao Quỳ chân mày nhảy dựng, lại nhìn lại Vô Ảnh lần nữa, tinh mang trong mắt hiện lên, nhưng cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa, mà lại ha ha vài tiếng, sau đó chào hỏi các Thánh Đế còn lại.

Khi Ngao Quỳ chào hỏi tất cả các Thánh Đế trong khách điện xong, lúc này mới nói:

- Đại lễ mừng Ngao Si thành Hỗn nguyên Thánh đế sắp bắt đầu, các vị Tiên hữu mời theo tôi đến Long cung.

Mọi người ai nấy đều rời khỏi ghế của mình, đi theo Ngao Quỳ rời khỏi khách điện, tiến về Long cung tham gia đại lễ Hỗn nguyên.

Hỗn nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải tộc đi phía sau, gã khi những người khác không chú ý, vung tay đánh ra một đường độn quang ra ngoài.

Trong này đều là bán bộ Hỗn nguyên và Hỗn nguyên Thánh đế, mặc dù Văn Đức Thủy làm có chút bí mật, nhưng những người trong này đều biết rõ Văn Đức Thủy đã phát một đường tin tức ra ngoài.

Về chuyện một Hỗn nguyên Thánh đế phát tin tức ra ngoài, cũng không ai để ý đến.

…

Trong Hạm Thần ở của Thánh đạo Tàn giới, trong này vẫn là bến tàu từ Thánh đạo Tàn giới đi đến Hư Thị, hoặc đến những tộc khác. Thuyền hạm

trong này đều là do mấy thế lực cường đại thần môn của Thánh đạo Tàn giới khống chế. Cho nên cũng thuộc hàng lũng đoạn, bất cứ ai muốn đến Hư Thị đều phải đi qua Hạm Thần ổ, còn muốn thu bao nhiêu Thần tinh, thì đó là do Hạm Thần ổ tính toán.

Lúc trước, Hạm Thần ổ cũng không thu Thần tinh của những Thánh Đế nhờ vào nơi này tiến vào Hư Thị, chỉ thu Thần tinh của những Thánh Đế ngồi thuyền của Hạm Thần ổ. Từ mấy trăm năm trước, sau khi một Tố đạo Thánh đế dùng pháp bảo phi hành của mình từ đây tiến vào Hư Thị, quy tắc này liền thay đổi.

Chỉ cần rời đi từ bến tàu Hạm Thần ổ, bất luận là ngồi thuyền của Hạm Thần ổ, hay là pháp bảo phi hành của mình, cũng cần phải trả Thần tinh, không có ngoại lệ. Nhưng quy tắc này hai mươi năm trước lại thay đổi, hai mươi năm trước, một con thuyền còn cao cấp hơn rất nhiều so với con thuyền cao cấp nhất của Hạm Thần ổ dừng trên bến tàu của Hạm Thần ổ.

Đây không phải điểm quan trọng, quang trọng chính là từ trên con thuyền cao cấp này có gần bảy trăm Tiên đế và Thánh đế xuống, hơn nữa phần lớn đều là Tố đạo và Dục đạo Thánh Đế. Ngoài ra, còn có bộ phận Hóa đạo Thánh đế và tám vị Đạo nguyên Thánh đế.

Thực lực này trong Thánh đạo Tàn giới, có thể tiêu diệt Thánh đạo Tàn giới vài chục lần rồi, còn những người này sau khi đến Thánh đạo Tàn giới, chuyện đầu tiên muốn làm chính là tiếp quản Hạm Thần ổ.

Đối mặt với nhiều Thánh Đế và Đạo nguyên Thánh đế như vậy, quản sự của Hạm Thần ổ căn bản đến nửa từ cũng không dám nói, càng đừng nói gì trong bảy trăm vị Thánh Đế Chứng đạo kia, chẳng những bao gồm Đạo nguyên Thánh đế Khải Phong và Đồng Yến của Đại Nhật Thần Sơn, còn gồm cả Đạo nguyên Thánh đế mới thăng cấp Vương Nam Sương của Thần nữ Thánh môn nữa.

Đại Nhật Thần Sơn và Thần nữ Thánh môn vốn dĩ cũng có người trong Hạm Thần ổ, nhưng bây giờ ba vị Đạo nguyên Thánh đế của hai môn phái

này lại đứng ở bên thế lực mới này.

Còn thế lực mới đến chẳng những tiếp quản Hạm Thần ổ, còn xây một tông môn mới trong Thánh đạo Tàn giới, Thánh Đạo tông.

Nếu như nói lúc trước trong Thánh đạo Tàn giới tông môn càng lúc càng sáng lạng hơn là Đại Nhật Thần Sơn, thì bây giờ tông môn mới Thánh Đạo tông không thể nghi ngờ còn cường đại hơn Đại Nhật Thần Sơn vô số lần.

Thánh Đạo tông xây dựng trong trung tâm của Thánh đạo Tàn giới, mấy trăm vị Thánh Đế cùng xây dựng một tông môn, hơn nữa còn có vô số nguyên liệu từ Hư Thị đến.

Cho dù nơi bị tàn phá như Thánh đạo Tàn giới này, Thánh Đạo tông cũng là muôn hình vạn trạng, khí thế hào hùng hùng vĩ.

Tiên nhân của Thánh đạo Tàn giới biết được Thánh Đạo tông là muốn khôi phục lại Thánh đạo Tàn giới nên mới kỷ nhậm, xây đại tông hộ giới, đến hai vị Đạo nguyên Thánh đế quay về Đại Nhật Thần Sơn, và Đạo nguyên Thánh đế quay về Thần nữ Thánh môn, cũng mau chóng lại quay lại Thánh đạo Tàn giới, hơn nữa còn mang đến lượng lớn tài nguyên xây dựng.

Vì xây dựng Thánh Đạo tông, Thánh đạo Tàn giới trong thời gian ngắn trái ngược lại với không khí trầm lặng, lại sinh sôi cảnh tượng sức sống phồn vinh.

Thánh Đạo tông đương nhiên là do La Thanh Hà, Tần Khải và mấy người Tư Phong xây dựng, vì đẳng cấp thuyền hư không mà Hình Hồng mượn cho Diệp Mặc rất cao, bọn họ từ Hư Thị đến Thánh đạo Tàn giới cũng tốn không mấy thời gian, mới có mười năm mà thôi.

Hóa đạo Thánh đế từ Hư Thị quay về, ngoài Đổng Yến và Vương Nam Sương, La Thanh Hà và Tần Khải mau chóng từ trong hư không dùng Càn Nguyên quả Chứng đạo Đạo nguyên thành công.

Ngoài mấy người bọn họ, còn có một vị Hóa đạo viên mãn nữa tên

Thương Mưu, cũng Chứng đạo Đạo nguyên trong hư không.

Có thể nói thực lực lúc này của Thánh Đạo tông, cho dù so với các đại tông cao cấp của tộc khác cũng sẽ không thua kém gì. Huống chi bọn họ còn có sự giúp đỡ của một Đạo nguyên Thánh đế tên Áo Hách?

…

Nhưng hôm nay chẳng những là Thánh Đạo tông, cho dù là những tông môn khác của Thánh đạo Tàn giới cũng đều phái đại năng tiến về Hạm Thần ổ.

Hạm Thần ổ từ khi Thánh Đạo tông tiếp nhận, quy mô và khí phái cũng lớn hơn chục lần so với lúc trước. Vì Thánh Đạo tông vừa mới thành lập, thuyền hạm hư không dừng trên Hạm Thần ổ cũng không nhiều, cho nên Hạm Thần ổ có vẻ hơi trống trải.

Nhưng bây giờ Hạm Thần ổ chẳng những không trống trải, còn lộ vẻ tiêu sát và nặng nề, toàn hư không đều bị khí thế này ép xuống, thậm chí khiến người ta đến hô hấp cũng khó khăn.

Hơn mười chiếc thuyền hạm hư không cực lớn đang xếp hàng dài ngoài Hạm Thần ổ, trong những thuyền hạm này có kèm theo bộ phận chiến hạm, nếu không phải La Thanh Hà và Tần Khải Toàn dẫn người chặn trước Hạm Thần ổ, thì những thuyền hạm này thậm chí trực tiếp xông vào Thánh đạo Tàn giới rồi.

Thuyền hạm hư không có chứa trận pháp pháp tắc hư không cực kỳ cường đại, đều là đại năng tông sư trận pháp liên hợp lại cùng nhau luyện chế. Nếu bay nhanh trong hư không cũng không xảy ra vấn đề gì, nhưng một khi xông vào biên giới rồi, cho dù là ngọn núi cao lớn nhất gặp phải, cũng hóa thành bột mịn.

Lại vì quy tắc của Thánh đạo Tàn giới hỗn loạn yếu kém, thuyền hạm hư không cường đại một khi tiến vào Thánh đạo Tàn giới, sẽ trực tiếp xé rách

quy tắc hỗn loạn yếu kém vốn có trong này, huống chi trong này còn có một số chiến hạm lợi hại hơn nhiều so với thuyền hạm nữa?

Cho dù toàn bộ những thứ này không có vấn đề gì, đám người La Thanh Hà cũng sẽ không cho những thuyền hạm hư không này vào trong Thánh đạo Tàn giới. Nhưng thuyền hạm hư không này không phải là của Nhân tộc, mà là của Hải tộc đến. Hải tộc lần này có nhiều Thánh Đế đến như vậy, còn dẫn theo rất nhiều Tiên nhân chưa Chứng đạo đến, rõ ràng chính là muốn một mẻ hốt gọn Nhân tộc của Thánh đạo Tàn giới.

Đám người La Thanh Hà đương nhiên biết rõ Hải tộc tại sao lại đến, lúc trước Diệp Mặc dẫn bọn họ đến Hư Thị giết chết hơn trăm Thánh Đế, nếu Hải tộc không báo thù, đó mới là chuyện lạ.

Nhìn lần này một bán bộ Hỗn nguyên Thánh Đế dẫn đầu Hải tộc đến, La Thanh Hà liền biết chuyện cũng không dễ bỏ qua. Gã lúc này chỉ có thể hi vọng lát nữa khi đại chiến xảy ra, Nhân tộc có thể chạy thoát được một ít. Lúc trước tông chủ từng nói, nếu không địch lại nổi, bảo toàn thực lực mới là chuyện quan trọng nhất, chịu chết không phải là thứ mà hắn muốn nhìn thấy.

- La Thanh Hà, Diệp Mặc có ở đấy không? Giết nhiều Thánh Đế của Hải tộc chúng tôi như vậy, vì trốn trong này mà chạy thoát được sao?

Một Đạo nguyên Thánh đế của Hải tộc đừng lên phía trước chằm chằm nhìn La Thanh Hà cười khẩy nói.

Đám người La Thanh Hà và Tần Khải Toàn biết người này, đây chính là tên Thánh Đế của Hải tộc lúc trước trên quảng trường Thần Thánh bảng bị Diệp Mặc chém bay nửa người, tên Thao Phủ.

Tên bán bộ Hỗn nguyên của Hải tộc chỉ đứng một bên, ánh mắt khinh thường chằm chằm nhìn đám người La Thanh Hà. Đối với gã mà nói, trong này không có ai đáng làm đối thủ của gã. Gã đến đây ngoài dẫn quân đến, chính là nhằm vào Thánh đạo Tàn giới, không cho phép người nào chạy thoát. Còn tên Đan thánh tên Diệp Mặc kia, có lẽ sớm đã bị một bán bộ Hỗn

nguyên Thánh đế khác của Hải tộc giải quyết rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2219

Hỗn Chiến Đột Nhiên Dừng Lại

Thao Phủ, Hải tộc của anh cho dù giết sạch toàn bộ chúng tôi, Diệp tông chủ cũng sẽ đến Hải tộc các anh nhổ tận gốc. Không tin, anh cứ đợi mà xem.

La Thanh Hà biết, chuyện đến nước này rồi, nói gì cũng vô ích. Thánh Đế của Hải tộc, tuyệt đối sẽ không vì gã xin tha mạng hoặc những lời khác mà bỏ qua cho Thánh đạo Tàn giới.

Thao Phủ cười ha hả một tiếng nói:

- Anh nói Diệp tông chủ chính là Diệp Mặc chứ gì, hắn e rằng đến chút xương vụn cũng không còn nữa rồi. Giết nhiều Thánh Đế của Hải tộc chúng tôi như vậy, hắn còn muốn sống sao?

Nói xong, y căn bản cũng chẳng thèm đợi La Thanh Hà nói gì, lớn tiếng gọi:

- Các tiên sĩ Hải tộc, Nhân tộc giết hơn trăm Thánh Đế của Hải tộc chúng ta, hôm nay chúng ta đến báo thù, cùng xông lên đi. Để cho bọn họ biết máu của Hải tộc chúng ta tuyệt đối không chảy vô ích, giết sạch bọn họ, tuyệt đối không để lại một cây cỏ dại nào.

- Khoan đã…

Áo Hách nghe thấy Thao Phủ muốn ra tay, lập tức đứng ra nói.

Thao Phủ sớm đã nhìn thấy Áo Hách rồi, lúc này y nhìn thấy Áo Hách đứng ra, căn bản cũng không đợi Áo Hách nói gì, liền chủ động nói:

- Áo Hách, tôi biết anh là người của Nghiễm Nguyên cung, tôi cũng biết Nghiễm Nguyên cung các anh có một Hỗn nguyên Thánh đế, nhưng tôi nói cho anh biết, đây là ân oán giữa Hải tộc và Nhân tộc. Nếu như Nghiễm Nghiên cung các anh muốn nhúng tay vào chuyện này thì cứ việc, Hải tộc chúng tôi cũng sẽ không sợ Nghiễm Nghiên cung đâu.

Áo Hách lập tức cứng họng, gã sở dĩ ăn chắc Thao Phủ, chính là vì Thao Phủ chỉ là một Đạo nguyên Thánh đế, không có cách nào làm chủ được. Bây giờ Thao Phủ nói ra những lời như này, rõ ràng đã được sự đồng ý của Hỗn nguyên Thánh đế của Hải tộc. Nếu là như vậy, thì những lời gã nói căn bản cũng không có tác dụng gì.

Nhìn một bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế đứng bên kia của Hải tộc, Áo Hách biết, gã bây giờ cũng không có tác dụng gì.

- Tôi nói giết…

Thao Phủ lại lần nữa quát lớn, chủ động xông về phía La Thanh Hà.

Những Thánh Đế của Hải tộc còn lại thấy vậy lập tức ùa lên, người của Nhân tộc mặc dù cũng không ít, nhưng sức mạnh tổng thể hợp lại cũng kém quá xa Hải tộc, hơn nữa bên Hải tộc còn có một bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế còn chưa ra tay.

Chỉ tiếp xúc trong khoảng thời gian ngắn ngủi, bên Nhân tộc cũng đã bị chết vô số. La Thanh Hà nhìn thấy Vương Nam Sương mà gã rất có thiện cảm bị một Thánh Đế Đạo nguyên hậu kỳ của Hải tộc đánh nát một cánh tay, lại càng cay mắt. Tức giận, thanh kiếm màu xanh trong tay hình thành từng gợn sóng kiếm mạc, những gợn sóng kiếm này trực tiếp vây lấy hư không trước mặt, những Thánh Đế bình thường của Hải tộc trong đó toàn bộ bị chém thành màn máu.

Các loại pháp bảo kích thích lóe sáng càng lúc càng nhiều hơn, những ánh sáng này dẫn theo từng đường sát khí, chỉ trong thời gian ngắn, sát khí đã tràn ngập toàn bộ chiến trường này, những người có tu vi thấp hơn một

chút, chỉ cần bị sát khí này cuốn vào trong cũng sẽ bị chết. Vì sát thế không gian càng lúc càng dày đặc, hai bên đánh nhau cũng dần bị sát khí này xâm lấn lôi kéo, khí tức điên cuồng và hủy diệt càng lúc càng nặng hơn.

Lập tức cùng với sát ý điên cuồng này, người của hai bên liền lâm vào trong hỗn sát, một đường ánh sáng đột nhiên rơi vào tay của bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế áp trận kia. Vị Hỗn nguyên Thánh đế này sau khi chộp lấy được ánh sáng này, vẻ mặt lập tức đại biến, sau đó nói:

- Mọi người lập tức dừng tay, Hải tộc rút quân, lên thuyền.

Tên bán bộ Hỗn nguyên Thánh Đế này mặc dù không tham gia vào cuộc chiến, nhưng rõ ràng là tên cầm đầu.

Người của Hải tộc nghe thấy lời của gã, lập tức bắt đầu rút lui.

Vì người của hai bên chỉ là vừa đánh ra sát ý điên cuồng, còn chưa hoàn toàn hỗn chiến với nhau.

Cộng thêm người của Hải tộc chiếm thế thượng phong rõ ràng. Cho nên tên bán bộ Hỗn nguyên Thánh Đế này sau khi nói dừng tay, người của Hải tộc ngay lập tức đã lùi ra khỏi vòng chiến đấu.

La Thanh Hà và Tần Khải Toàn cả thân đẫm máu, mặc dù bọn họ không biết tại sao Hải tộc đang chiếm thế thượng phong lại rút khỏi vòng chiến, nhưng lại thầm kinh hãi năng lực nghe lệnh của tiên sĩ Hải tộc.

Bởi vậy có thể thấy được, cho dù thực lực của Nhân tộc và Hải tộc chênh lệch nhau khá nhiều, dưới sự ước thúc cường đại kỷ luật nghiêm minh này, Nhân tộc cũng đã thua nhiều thắng ít rồi.

- Hoằng Thánh đại nhân, chúng ta đang chiếm thế thượng phong tuyệt đối, chỉ cần xông lên chút nữa, bọn chúng nhất định sẽ tán loạn, đúng lúc có cơ hội ra tay tiêu diệt, sao lại dừng tay lại?

Thao Phủ cực kỳ không cam lòng tiến đến ôm quyền nói.

Tên bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế của Hải tộc này cau mày, gã rất không thích một người tu vi không bằng gã lại hùng hổ dọa người hỏi thăm như này. Nhưng tu vi của Thao Phủ mặc dù thấp hơn gã, địa vị cũng không cao hơn gã, nhưng trong Hải tộc lại có được sự coi trọng hơn gã rất nhiều.

Cho nên tên bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế này vẫn giải thích nói:

- Đức Thủy thánh quân truyền tin đến, yêu cầu chúng ta tạm thời đừng ra tay với Nhân tộc, quay về Hải tộc trước rồi tính sau.

- Tại sao?

Thao Phủ cực kỳ không hiểu, ngữ khí của y hơi nặng nề. Vì y thực sự nghĩ không thông, tại sao lại phải như này. Thánh Đế của Nhân tộc giết hơn trăm Thánh Đế của bọn họ ở Hư Thị, còn cả bốn vị Đạo nguyên Thánh đế, bọn họ gian khổ lắm mới đến được đây, chỉ cần đánh thêm chút nữa, mặc dù cũng giết được mấy trăm người, nhưng tính mạng của mấy trăm người này cũng không bằng những Thánh Đế đã mất mạng của Hải tộc bọn họ.

Tên bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế này lại bị chất vấn, sắc mặt lập tức trầm xuống, có chút khó chịu nói:

- Nếu Đức Thủy thánh quân truyền tin đến, anh có thể quay về hỏi thánh quân.

Một câu còn chưa nói xong, tên bán bộ Hỗn nguyên này cũng không thèm để ý đến Thao Phủ nữa, quay người nói với mấy tên Đạo nguyên Thánh đế còn lại:

- Lập tức thu quân về thuyền hạm, lập tức quay về.

Thao Phủ trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng Đức Thủy thánh quân nói thì y không dám phản bác lại, chỉ có thể ngậm miệng mà thôi.

Thấy hơn mười thuyền hư không của Hải tộc mau chóng rời khỏi, đám người La Thanh Hà nhìn nhau, bọn họ căn bản không hiểu xảy ra chuyện gì.

Khi Hải tộc đến khí thế hùng hổ, khi đi không ngờ cũng vô cùng nhanh chóng.

- Bọn họ có chuyện gì vậy?

Tần Khải Toàn cau mày nói.

La Thanh Hà lắc đầu, lập tức nói:

- Mặc kệ Hải tộc có chuyện gì, nếu bọn họ đi rồi chắc chắn là do nguyên nhân khác, nói không chừng nội bộ Hải tộc xảy ra chuyện gì đó. Chúng ta trước tiên cứu những người thương vong bên này đã, còn nữa đại trận hộ giới của chúng ta cũng cần phải bố trí lại, nếu không sẽ không có bất cứ hiệu quả phòng ngự nào, người khác muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Tần Khải Toàn liếc nhìn La Thanh Hà nói:

- Bố trí đại trận hộ giới? Anh cho rằng mình biết tông sư trận pháp Hỗn nguyên sao? Nói đơn giản vậy.

La Thanh Hà chỉ có thể chán chường sở lên chóp mũi, cho dù Thánh đạo Tàn giới là một giới diện bị tàn phá, muốn bố trí đại trận hộ giới, cũng cần phải có Hỗn nguyên Thánh Đế ra tay mới được.

Áo Hách tiến đến có chút lúng túng nói:

- Ba vị tông chủ, Diệp đan thánh cho tôi ở lại đây, vốn dĩ là muốn tôi giúp mọi người, nhưng tôi chưa giúp được việc gì, thực sự rất hổ thẹn.

La Thanh Hà vội vàng nói:

- Áo tiên hữu đã giúp rất nhiều rồi, Hải tộc đột nhiên rút lui, cũng có thể là kiêng kị Nghiễm Nguyên cung. Áo tiên hữu cũng không cần nghĩ nhiều, tôi nghĩ tông chủ chắc chắn sẽ đến Nghiễm Nghiên cung một chuyến.

Áo Hách vừa rồi mặc dù còn chưa uy hiếp Hải tộc, nhưng khi đánh nhau lại không hàm hồ chút nào.

Gã cũng không vì Hải tộc không nể mặt Nghiễm Nguyên cung, liền kiêng kị Hải tộc không dám động thủ. Ngược lại Áo Hách vừa nãy cũng không nương tay chút nào, điểm này, La Thanh Hà cũng vô cùng cảm tạ.

…

Đám người Diệp Mặc theo sau Ngao Quỳ tiến vào trong Long cung, nói thật, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Mặc nhìn thấy một cung điện xa hoa xa xỉ như này.

Hắn tham gia nhiều hội đấu giá cao cấp, cũng đi đến rất nhiều tông môn, gặp rất nhiều cung điện.

Trước khi chưa đến Long cung, Diệp Mặc còn cho rằng một số cung điện cũng rất được, bây giờ hắn nhìn thấy Long cung của Long tộc rồi, lấy những cung điện kia mà so sánh với Long cung, quả thực như lấy nhà lá so với hoàng kim điện vậy.

Sự xa hoa của Long cung không chỉ ở sự rộng lớn, sau khi vào trong, anh chỉ có thể cảm giác trong này vô cùng xa hoa, nhưng anh lại không thể nói sự xa hoa này rốt cục là xa hoa ở điểm nào. Từng gốc Thần linh thảo cao cấp trôi lơ lửng trong hư không, thoạt nhìn chỉ có thể nói là làm đẹp, từng cây cột màu trắng thuần khiết đúc từ Thần Tủy Thạch, thoạt nhìn chỉ có thể nói những thứ này nhất định phải có.

Trong đại điện Long cung rộng rãi thênh thang này, từng ghế ngồi của khách đã được bố trí sẵn, mấy vạn Long tử Long tông đều yên tĩnh đứng hai bên Long cung. Những đệ tử long tộc đứng trong này, tu vi thấp nhất cũng là trên Tiên đế rồi, có thể thấy nội tình của Long tộc hùng hậu như nào.

Huống chi trong này còn chỉ là một phần thực lực của Long tộc, thậm chí là một phần nhỏ.

Hơn một ngàn tiên nữ long tộc xinh đẹp ăn vận tiên váy giống nhau, an tĩnh đứng hai bên chỗ ngồi của khách.

Ngao Quỳ rất hài lòng nhìn những đệ tử Long tộc trong Long cung, lúc này mới khách khí nới với quan khách:

- Các vị Tiên hữu đến dự lễ mời ngồi, mời dùng Tiên quả và Bàn Long Tiên tửu của Long tộc chúng tôi.

Đám người Diệp Mặc sau khi ngồi xuống, lập tức có tiên nữ Long tộc đến hầu hạ, cho thấy thái độ cực kỳ tôn trọng của Long tộc với bọn họ.

- Hôm nay là đại lễ Ngao Si Thánh Đế của Long tộc chúng tôi Chứng đạo Hỗn nguyên, các vị Tiên hữu đến tham gia đại lễ của Long tộc chúng tôi, khiến Long tộc chúng tôi càng vẻ vang vinh dự, Long tộc chúng tôi cũng muốn mượn cơ hội lần này kết bạn với các tộc.

Ngao Quỳ nói xong trực tiếp nâng ly rượu trong tay mình lên, giơ ra xung quanh, sau đó uống cạn.

Lúc này một người trong đám quan khách bỗng nhiên đứng ra, đây là một người đàn ông tướng mạo cực kỳ thanh tú, hơn nữa thoạt nhìn cũng rất trẻ tuổi, tóc dài xõa vai, đồng thời lộ vẻ vô cùng tự tin, giống như cả thế giới bị y nắm trong tay vậy. Người đàn ông này sau khi đứng ra, cũng nâng ly rượu trên tay mình lên nói:

- Hôm nay chúng tôi đều là đến chúc mừng Ngao Si Thánh Đế của Long tộc Chứng đạo Hỗn nguyên, vì quan khách đến đông, Gia Cát Trí Thần tôi thay mặt mọi người chúc Ngao Si Thánh Đế Chứng đạo Hỗn nguyên.

Nghe thấy người đàn ông này nói vậy, tất cả quan khách đều đứng dậy, nâng ly rượu trong tay mình lên uống một hơi cạn sạch.

Người tên Gia Cát Trí Thần này cũng là một Hỗn nguyên Thánh đế, Diệp Mặc mặc dù chưa từng nghe đến gã, nhưng có thể đoán ra tên này chắc hẳn là Hỗn nguyên Thánh đế của Yêu tộc, đến đây chắc hẳn là thay mặt Yêu tộc tham gia đại lễ chúc mừng Ngao Si Chứng đạo Hỗn nguyên.

Đợi sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Gia Cát Trí Thần lấy một hộp

ngọc ra, mở hộp ngọc ra rồi đưa cho tiên nữ Long tộc đứng bên cạnh nói:

- Chút lễ mọn biểu thị thành ý, chỉ là để bày tỏ chút tình cảm của Yêu tộc chúng tôi chúc mừng Ngao Si Thánh Đế Chứng đạo Hỗn nguyên.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2220

Đua Nhau Tặng Quà

Hộp ngọc vừa mở ra, có một sức nóng truyền đến. Trong hộp ngọc không ngờ là một mồi lửa màu tím, Diệp Mặc nhìn thấy mồi lửa này, chính là lúc trước khi hắn thi đấu luyện đan với Cửu Kiền ở Tu Chân giới, Cửu Kiền đã dùng mồi lửa này, đây là một đóa Tử viêm, một đóa Tử viêm trong Tu Chân giới xếp thứ hai trong những mồi lửa kỳ dị, chỉ thấp hơn Thanh Như Hiểu Thiên, cao cấp hơn so với một mồi lửa Vụ Liên Tâm hỏa của Diệp Mặc.

Cho dù trong 108 các loại mồi lửa kỳ dị, một đóa Tử viêm cũng xếp hạng cực cao, đứng thứ 11, nhưng những thứ này cũng không phải điểm quý giá nhất của mồi lửa này, chỗ quý giá nhất của mồi lửa này là mồi lửa này đã thăng cấp lên Thần diễm rồi.

Diệp Mặc trong lòng thầm nghĩ, tên Gia Cát Trí Thần này đúng là hào phóng, không ngờ đến mồi lửa như này cũng nỡ lấy ra.

Diệp Mặc là chuyên gia đi tìm lửa, hắn mau chóng liền nhìn ra đóa Tử viêm này có chỗ khác biệt. Đóa Tử viêm này mặc dù thăng cấp lên Thần diễm rồi, nhưng dường như mất đi chút linh tính.

Lập tức hắn hiểu chuyện gì đang xảy ra, đóa Tử viêm này khi niết bàn xuất hiện chút vấn đề, kết quả mặc dù dùng nguyên liệu cao cấp thăng cấp lên Thần diễm, nhưng cũng chỉ đến đây mà thôi.

Chẳng những không thể tiếp tục thăng cấp lên Thánh diễm được nữa, cũng không thể nào sinh ra hỏa linh.

Cho dù như vậy, giá trị của một đóa Tử viêm cũng vô cùng quý giá, còn quý giá hơn nhiều so với Thần khí cực phẩm.

Ngao Si cầm lấy đóa Tử viêm này cũng có chút sung sướng, y không ngờ Gia Cát Trí Thần lại hào phóng như này, đến Thần diễm cũng mang ra tặng. Y đương nhiên nhìn ra mồi lửa này có vấn đề ở chỗ nào, nhưng cho dù như vậy, lễ vật này cũng cực kỳ quý giá.

- Gia Cát tiên hữu thật có lòng, tặng một lễ vật quý giá như này.

Ngao Si đứng lên ôm quyền cám ơn.

Gia Cát Trí Thần đáp lễ lại nói:

- Tiếc là đóa Tử viêm này khi niết bàn có chút vấn đề, mồi lửa này Ngao Si tiên hữu tất nhiên sẽ không để ý, tôi định tặng cho Mạn công chúa.

Ngồi bên cạnh Ngao Si là một thiếu nữ mặt Tiên váy màu xanh nhạt, xinh đẹp xiêu lòng người, cô nghe thấy lời này lập tức mừng rỡ cướp lấy hộp ngọc từ trong tay Ngao Si nói:

- Cám ơn Gia Cát đại ca, làm sao anh biết tôi thích Tử viêm này? Tôi định đợi chút nữa đòi cha tôi nữa.

Ngao Si sắc mặt mỉm cười lập tức trầm xuống nói:

- Mạn nhi, Gia Cát tiên hữu ngang hàng với ta, con nên tôn xưng một tiếng Thánh quân mới đúng, không biết lớn nhỏ như vậy à.

Gia Cát Trí Thần vội cười nói:

- Không sao, tôi ngược lại lại thích Mạn nhi công chúa gọi tôi là đại ca, như vậy có cảm giác thân thiết hơn.

Diệp Mặc trong lòng thầm khen, Ngao Mạn xinh đẹp kinh người, giống như người được vẽ trong tranh vậy, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt. Tên Gia Cát Trí Thần này nhìn Ngao Mạn với ánh mắt ái mộ, rõ ràng là thích Ngao Mạn

này rồi. Rồi lại tặng một bảo vật như này nữa, Ngao Mạn nhất định sẽ có thiện cảm với gã, tên này đúng là biết tán gái. Vừa nghĩ đến Gia Cát Trí Thần mặc dù thoạt nhìn trẻ tuổi anh tuấn, nhưng thực tế không biết bao nhiêu tuổi rồi, Diệp Mặc cũng có chút buồn cười.

Có Gia Cát Trí Thần dẫn đầu, những người còn lại ai cũng lấy lễ vật lên tặng, Hỗn nguyên Thánh đế Bộc Dương Tư của Ma tộc tặng một món Thần khí phi hành cực phẩm, cũng coi là giá trị cực cao.

Hỗn nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải tộc tặng một giọt Ức Niên Hải Tân, đây là Tiên tài cấp mười ba, dùng Ức Niên Hải Tân bố trí trận pháp, có thể tăng thêm cảm ngộ thần thông, hơn nữa còn có thể làm một loại nguyên liệu để luyện chế Thần khí cao cấp nhất.

Thiếu nữ Thánh Đế Thang Tòng Hạm của Phượng Hoàng tộc tặng Niết bàn sào, giá trị của Niết bàn sào càng quý giá hơn Ức Niên Hải Tân, vì công dụng của Niết bàn sào quá nhiều, ngoài luyện thể niết bàn, cho dù Thần Niệm Cửu Chuyển của Diệp Mặc cũng có thể dùng thứ này. Hơn nữa quý giá nhất chính là, Niết bàn sào có thể giúp tất cả Thánh Đế dưới cấp Đạo nguyên tố tạo lại thân hình hoàn mỹ.

Thiên tài địa bảo tố tạo thân hình vốn dĩ cũng không nhiều, hơn nữa tu vi càng cao, bảo vật tố tạo thân hình càng khó kiếm, do vậy có thể thấy được sự quý giá của Niết bàn sào.

Sau đó Hỗn nguyên Thánh đế của Âm Minh tộc Tiêu Đát cũng tặng bảo vật cao cấp.

Diệp Mặc biết rõ đây là Gia Cát Trí Thần kia làm chuyện xấu, gã tặng Thần diễm, đồ của những người còn lại rõ ràng không thể quá kém, nếu quá kém, thì không còn mặt mũi gì nữa.

Tên này vẻ ngoài làm việc cứ như vô tâm, nhưng thực tế lúc nào cũng nịnh nọt Long tộc. Nếu không phải gã thực sự thích Ngao Mạn rồi, thì chính là gã muốn kiếm được lợi thế gì đó từ Long tộc này. Chỉ là gã lại nịnh nọt

Long tộc, nhưng lại khiến những Hỗn nguyên Thánh đế của những tộc còn lại trong lòng buồn bực không thôi.

Thứ tự tặng quà nhanh chóng đến lượt Diệp Mặc, Diệp Mặc lấy ra một bình ngọc đặt vào tay của Tiên nữ đứng bên cạnh nói:

- Tôi không có thứ gì tốt, chỉ có điều tôi vốn dĩ dựa vào luyện đan để kiếm sống, nên tặng một lọ đan dược là được rồi.

Thấy Diệp Mặc tặng một lọ đan dược, tất cả mọi người đều có chút tò mò chằm chằm nhìn vào bình ngọc này, muốn biết trong đó là đan dược gì.

Chỉ có điều Diệp Mặc không nói ra đó là đan dược gì, đám người mặc dù tò mò, nhưng cũng không tiện chủ động dùng thần thức quan sát bình ngọc, hơn nữa, cho dù là quan sát, không dùng công pháp thần thức, cũng không thể dò xét vào trong bình ngọc có cấm chế che đậy này.

- Cha à, lễ vật của người khác cũng mở ra rồi, cha cũng xem một chút đây là Thần đan gì đi? Chẳng may hắn tặng một bình Tiên đan bình thường, vậy chẳng phải…

Ngao Mạn thấy cha chuẩn bị cất bình ngọc đi, mau chóng nói một câu. Cô biết rõ, một khi cha cất đi rồi, thì cô cho dù muốn biết bên trong là đan dược gì, cũng phải đợi đại lễ kết thúc.

Ngao Si lập tức mắng Ngao Mạn một câu, ngắt lời Ngao Mạn, sau đó ôm quyền áy náy với Diệp Mặc:

- Diệp đan thánh, tiểu nữ bị chiều quá đâm hư, nóI chuyện không biết chừng mực…

Diệp Mặc cười nói:

- Không sao, tôi dù gì cũng là một Đạo nguyên đan thánh, cũng không đến mức tặng một lọ Tiên đan.

Ngao Quỳ thấy thế cười nói:

- Diệp đan thánh là đệ nhất Đan thánh trong mấy giới, Mạn Nhi nói chuyện vô lễ, xin Diệp đan thánh bỏ qua cho.

Ngao Mạn thấy vậy cũng biết mình nói chuyện không có chừng mực, vội vàng đứng lên hành lễ nóI với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, tôi muốn xem xem đan dược mà anh tặng được chứ?

Diệp Mặc lập tức nói:

- Đương nhiên là được, nhưng cô cũng không cần gọi tôi là Diệp đại ca, tôi là một đan thánh cứ gọi tôi là Diệp đan thánh là được rồi.

Diệp Mặc đến đây mơ hồ là thay mặt Nhân tộc tham gia, đó chính là nói hắn và Ngao Si còn cả Ngao Quỳ nữa đều là người cùng thế hệ, bây giờ con gái của Ngao Si gọi hắn là đại ca, thì chẳng phải là hạ thấp cấp bậc hay sao? Trong một nơi như này, Diệp Mặc cũng không muốn vì chút chuyện mà bị người ta nắm gáy. Hắn cũng không muốn giống như Thánh Đế kia của Yêu tộc, ai biết Yêu tộc có phải chỉ có một Thánh Đế là Gia Cát Trí Thần hay không? Những đại tộc đều có nội tình, thực lực thực sự rất ít khi lộ ra ngoài.

Vì ý tứ của Diệp Mặc cực kỳ kín đáo, phần lớn mọi người đều không nghe ra ý tứ của Diệp Mặc.

Thang Tòng Hạm của Phượng Hoàng tộc lại nghe ra, hơn nữa như có ý vị nhìn Diệp Mặc cười cười.

Ngao Si cũng muốn biết Diệp Mặc tặng đan dược gì, dù sao Diệp Mặc nổi tiếng bên ngoài, nếu không đệ nhất Hỗn nguyên Thánh đế của Long tộc cũng sẽ không nhắm trúng một Đạo nguyên Thánh đế như Diệp Mặc này, danh tiếng đệ nhất Đan thánh mặc dù là lấy lòng người khác, cũng phải có chút thực lực mới được.

- Là Đạo quả Thần đan Tử Tiêu đan, còn là Tử Tiêu đan hạng nhất nữa?

Ngao Quỳ sau khi nhìn thấy đan dược trong bình ngọc, lập tức có chút khiếp sợ nói.

Mười hai viên Tử Tiêu đan hạng nhất cũng không phải lễ vật nhỏ, Tử Tiêu đan đối với các tộc khác mà nói thuộc hàng đan dược có tính chiến lược. Đây là Đạo quả Thần đan có thể khiến Dục đạo Thánh đế cảm ngộ cơ duyên Hóa đạo, Tử Tiêu đan hạng nhất lại càng ít người có thể luyện chế ra được. Cho dù luyện chế ra được, cũng chỉ có được một hai viên mà thôi. Giống như Diệp Mặc trong chốc lát tặng ra mười hai viên Tử Tiêu đan thật cũng không thấy nhiều.

Lúc trước Diệp Mặc ở quảng trường Đạo quả tháp mặc dù luyện chế ra một ít Tử Tiêu đan, dù sao cũng là số ít. Huống hồ lúc đó trên quảng trường Đạo quả tháp Diệp Mặc tổng cộng cũng mất nửa ngày, có thể cho ra được bao nhiêu Tử Tiêu đan? Hơn nữa, Tử Tiêu đan đối với Tán tu mà nói, cũng không cần quá nhiều, một viên là đủ rồi. Cho nên lúc đó có rất nhiều Tán tu lấy ra Tử Tiêu Đạo quả, muốn đổi lại cũng không phải là Tử Tiêu đan.

Đừng nhìn Thánh Đế của các tộc khác rất nhiều, đó là tích lũy của vô số năm lại. Hơn nữa một Hóa đạo Thánh đế cũng giá trị hơn một Dục đạo Thánh đế, Diệp Mặc tặng mười hai viên Tử Tiêu đan, chẳng khác nào cho Long tộc 12 cơ hội Dục đạo Thánh đế thăng cấp lên Hóa đạo Thánh đế, cho dù không thể toàn bộ cảm ngộ Hóa đạo, thì cũng có 1/3.

Có thêm một Hóa đạo Thánh đế, đối với một tộc mà nói cũng có thêm một phần thực lực. Hải tộc sở dĩ muốn phái chiến hạm hư không, muốn tiêu diệt Thánh đạo Tàn giới, chính là vì Diệp Mặc giết quá nhiều Thánh Đế của Hải tộc.

Hơn nữa đây vẫn không phải ý nghĩa quan trọng nhất của bình Tử Tiêu đan này, bình Tử Tiêu đan này, có nghĩa chỉ cần có Đạo quả, Diệp Mặc có thể không ngừng luyện chế ra Tử Tiêu đan hạng nhất. Nếu một tộc, có thể có Đạo quả Thần đan liên tục không ngừng này phụ trợ, thì tộc này muốn không đứng dậy cũng không được.

Cho nên sau khi nhìn thấy bình Tử Tiêu đan này, ánh nhìn Ngao Si và Ngao Quỳ về Diệp Mặc cũng trở nên thân thiết hơn nhiều. Chẳng những Ngao Si và Ngao Quỳ, cho dù những Hỗn nguyên Thánh đế của các tộc khác cũng nhìn về phía Diệp Mặc với ánh mắt có chút nóng bỏng. Đương nhiên hai tên Thánh Đế có thù hận với Diệp Mặc ánh mắt không phải là nóng bỏng, mà là phiền muộn và sát ý.

Ngao Si căn bản cũng không để ý đến con gái Ngao Mạn đang ngồi một bên muốn một viên Tử Tiêu đan, trực tiếp đứng dậy vẻ mặt nhiệt tình nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn lễ vật của Diệp đan thánh, Diệp đan thánh là Đạo nguyên Đan thánh, đến lúc đó Long tộc tôi có rất nhiều Thần linh thảo, Diệp đan thánh có thể chọn một ít.

Vì Diệp Mặc tặng Thần đan, Hỗn nguyên Thánh đế của các tộc đều có tính toán riêng của mình.

Những Hỗn nguyên Thánh đế này lúc trước chỉ biết Diệp Mặc là một Đan thánh, cho dù là đệ nhất Đan thánh bọn họ cũng không để ý. Dù sao tu luyện sau khi Chứng đạo, không phải dựa vào Thần đan, mà là dựa vào cơ duyện đại đạo của mình và Đạo quả. Bây giờ sau khi Diệp Mặc tặng Đạo quả Thần đan, trong lòng mọi người không nóng bỏng mới là chuyện lạ.

Lễ vật của vài tên Hỗn nguyên Thánh đế và Diệp Mặc đều tặng ra ngoài, sau đó mở ra cho mọi người nhìn một chút, cũng có một số ý tứ so sánh. Bây giờ lễ vật của vài tên Hỗn nguyên Thánh đế tặng xong rồi, những bán bộ Hỗn nguyên Thánh đế còn lại tặng lễ vật cũng rất nhanh, chỉ là đơn giản khách khí thu quà rồi kết thúc.

Sau khi tặng lễ vật xong, chinh là Tiên vũ của Long tộc, sau đó là yến hội chiêu đãi tiên quả và tiên tửu, ca múa một hồi, khách mời ai nấy đều vui mừng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2221

Diệp Mặc Cường Thế

Cảm giác thời gian cũng gần đúng rồi, Ngao Quỳ mới đứng lên nói rằng:

- Hỗn Nguyên đại điển của Ngao Si đến đây thôi, cảm tạ tiên hữu khắp nơi tới tham gia đại điển. Lần này trừ Ngao Si chứng đạo Hỗn Nguyên đại điển ra, còn một việc liên quan đến mấy tộc cần cùng Hỗn Nguyên Thánh Quân tối cao thương lượng một chút, mời mấy Thánh Quân theo ta cùng đến điện nghị sự. Đương nhiên, một số tiên hữu muốn trao đổi bảo vật, cũng xin chờ một chút, chuyện này hẳn là trì hoãn thời gian không bao lâu.

Diệp Mặc nghe nói là liên quan đến các tộc, lập tức liền đứng lên. Tuy rằng hắn không có nhận được thiệp mời, thế nhưng hắn cũng đại biểu cho Nhân Tộc tới đây. Vả lại, hắn vẫn không có phủ nhận mình chính là Hỗn Nguyên Thánh đế, Thánh Quân là tôn xưng đối với Hỗn Nguyên Thánh đế, hắn đương nhiên phải tham gia.

Văn Đức Thủy biết Diệp Mặc không nhận được thiệp mời, thấy Diệp Mặc đứng lên, làm bộ nghi hoặc hỏi:

- Diệp Đan thánh, đây là nghị sự giữa các tộc bọn ta, ngươi là Đan thánh theo chúng ta đi làm gì?

Văn Đức Thủy sau khi nói xong câu đó thì đợi Thánh đế Bộc Dương Tư của Ma tộc giúp y phụ họa một câu, chỉ cần kéo theo một đồng minh, đối phó Diệp Mặc sẽ dễ làm rồi.

Khiến gã không ngờ tới là, Bộc Dương Tư vẫn không nói gì, Diệp Mặc

lại lạnh giọng nói:

- Mắt ngươi mù, không phát hiện ta là đại biểu của Nhân Tộc àh?

Nghe thấy Diệp Mặc nói không khách khí như vậy, Ngao Quỳ cùng Ngao Si đều sửng sốt. Diệp Mặc cho dù là luyện đan có lợi hại, thì cũng chỉ là một Đạo Nguyên Thánh Đế mà thôi? Một Đạo Nguyên Thánh Đế dám nói như thế với một Hỗn Nguyên Thánh đế, đây chẳng phải là muốn chết sao?

Dưới tình huống thế này, nếu như Văn Đức Thủy của Hải Tộc nhất định muốn giết Diệp Mặc, cho dù là Ngao Quỳ cũng không có bất kỳ lý do gì để bảo vệ Diệp Mặc. Nghĩ đến Diệp Mặc là một Đạo Nguyên Đan thánh đỉnh cao, Ngao Quỳ trong lòng một trận tiếc nuối. Nếu như các Hỗn Nguyên Thánh đế của tộc khác hiện tại còn chưa biết bản lĩnh luyện đan của Diệp Mặc, cho dù là có giảm tiền vốn, gã cũng muốn bảo vệ Diệp Mặc. Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Đạo Nguyên Đan thánh này, cho dù là gã bảo vệ Diệp Mặc, Diệp Mặc cũng không thể chỉ giúp Long tộc luyện đan.

Nghĩ tới đây, Ngao Quỳ cảm giác mình chỉ cần nói giúp Diệp Mặc vài lời là được, nhưng tận lực không đi đắc tội với Văn Đức Thủy.

Thế nhưng Ngao Quỳ cùng Ngao Si rất nhanh liền sửng sốt, trong dự liệu Hỗn Nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải Tộc nên nổi giận lại không nổi giận. Trái lại chỉ vào Diệp Mặc nghiêm mặt quát lớn:

- Diệp Mặc, ngươi cũng là một Đạo Nguyên Đan thánh, ăn nói lại vô lễ như vậy, quả thực là làm nhục hai chữ Đan thánh này.

Ngao Quỳ, Ngao Si hai người không trông thấy Diệp Mặc cùng Văn Đức Thủy ngầm đấu tại điện tiếp khách, cho nên mới phản ứng khiếp sợ như vậy đối với Văn Đức Thủy.

Diệp Mặc cười lạnh nói:

- Văn Đức Thủy. Ta biết trước đây ngươi phát một cái tin tức ra ngoài,

thế nhưng ta cảnh cáo ngươi, nếu như Hải Tộc ngươi dám giết chóc trên Thánh Đạo Tàn Giới, ta thề sẽ luyện hóa toàn bộ giới vực Hải Tộc thành một cái khiên. Không tin, ngươi có thể chờ xem.

Văn Đức Thủy xác thực là có chút kiêng kỵ Diệp Mặc, bằng không cũng sẽ không truyền tin tức kêu người của Hải Tộc đi Thánh Đạo Tàn Giới trở về. Gã tối đa là tương đương với Tiêu Đát Thánh đế. Hiện tại ngay cả Tiêu Đát Thánh đế cùng Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh Tộc đều có chút úp úp mở mở với Diệp Mặc, cho nên gã quyết định làm việc cẩn thận. Thế nhưng gã lại kiêng kỵ Diệp Mặc, cũng là một Hỗn Nguyên Thánh đế, bị Diệp Mặc uy hiếp như vậy, lập tức giận tím mặt. Tay một chưởng, liền muốn động thủ tiếp.

Ngao Quỳ lúc này cũng biết sự tình hình như không giống như gã nghĩ lắm, lập tức lên tiếng nói rằng.

- Đức Thủy tiên hữu còn có Diệp Đan thánh nữa, Long cung của ta không chịu được các ngươi giằng co như vậy đâu.

Hỗn Nguyên Thánh đế của Hải Tộc này biết ở chỗ này gã không cách nào động thủ với Diệp Mặc, chỉ có thể giọng căm hận nói rằng:

- Diệp Mặc, đừng cho là Hải Tộc ta sợ ngươi. Hải Tộc ta từ trước tới nay không e ngại bất kỳ kẻ nào, muốn đến Hải Tộc ta làm càn, ngươi vẫn chưa có năng lực lớn như vậy đâu.

Thang Tòng Hạm của Phượng Hoàng tộc hình như cảm thấy rất hứng thú đối với Diệp Mặc, cười khúc khích nói rằng.

- Nếu Diệp Đan thánh nói là đại biểu cho Nhân Tộc tới đây, hay là Diệp Đan thánh cũng cùng đi đi.

Hỗn Nguyên Thánh đế Gia Cát Trí Thần tướng mạo tuấn tú của Yêu tộc kia bỗng nhiên nói rằng:

- Thang tiên hữu, như vậy không tốt lắm. Diệp Đan thánh đại biểu Nhân

Tộc ta không phản đối, Ngao Quỳ Thánh Quân mặc dù nói việc này quan hệ tới các tộc, trên thực tế thì chỉ quan hệ tới mấy người chúng ta thôi. Hiện tại đột nhiên nhiều thêm một người, có phải là có chút không công bằng lắm hay không?

Ngao Quỳ có chút khó xử nhìn mọi người. Gã xác thực là mượn chủ đề các tộc thương lượng để mở ra cuộc họp bàn nhỏ này. Dưới tình huống bình thường, cũng sẽ không có nghi vấn gì, ai lại hạch hỏi Hỗn Nguyên Thánh đế?

Nhưng bây giờ Diệp Mặc lại là đại biểu của Nhân Tộc, còn có nghi vấn. Gã đồng ý hay là không đồng ý đây?

Không đồng ý thì đắc tội Diệp Mặc, đồng ý thì đắc tội những người còn lại. Nếu như Diệp Mặc không phải là gì hết, đắc tội thì đắc tội. Hiện tại Diệp Mặc chẳng những là một Đạo Nguyên Đan thánh, hơn nữa còn là một Thánh đế mà ngay cả Văn Đức Thủy cũng có chút kiêng kỵ, trước khi chưa biết rõ ràng căn cơ của Diệp Mặc, tốt nhất vẫn là không nên đắc tội. Huống chi, gã nhận ra Vô Ảnh Thao Tằm biến dị, chỉ là hiện tại không tiện hỏi mà thôi. Nghĩ tới đây Ngao Quỳ không thể làm gì khác hơn là nói rằng:

- Như vậy đi, ở đây trừ ta cùng Ngao Si ra, còn lại sáu vị Hỗn Nguyên tiên hữu, mọi người đều tự tỏ thái độ một chút đi.

- Ta không đồng ý.

Văn Đức Thủy căn bản là không có nửa phần do dự.

Gia Cát Trí Thần mỉm cười:

- Tuy rằng ta cũng rất là kính phục Diệp Đan thánh, thế nhưng chuyện lần này xác thực là không quan hệ gì tới Diệp Đan thánh.

Hỗn Nguyên Thánh đế Bộc Dương Tư của Ma tộc cũng bình tĩnh nói:

- Ta thấy, chuyện này chẳng liên quan gì đến Diệp Đan thánh cả.

Sáu người đã có ba người không đồng ý Diệp Mặc tham gia, Diệp Mặc cũng có chút bất đắc dĩ, người khác không đồng ý hắn đi, hắn cũng không thể cương quyết đi đến? Vả lại, Gia Cát Trí Thần kia cũng nói chuyện này chỉ là chuyện giữa mấy người họ, không có quan hệ gì lắm đến chuyện giữa các tộc.

Ngao Quỳ đoán chừng Diệp Mặc cũng rất khó mà đi được, thế nhưng vì tôn trọng Diệp Mặc là Đan thánh, gã vẫn nhìn ba Thánh đế còn lại, chờ trả lời.

Thang Tòng Hạm làm như không có nghe thấy ba người trước đó nói cái gì:

- Diệp Đan thánh đi rất tốt mà, Diệp Đan thánh là đệ nhất Đan thánh, đi đối với chúng ta mà nói chỉ có lợi không có hại gì cả.

Hỗn Nguyên Thánh đế Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh giới vẫn cứ một giọng điệu không nhanh không chậm nói:

- Ta cũng đồng ý Diệp Đan thánh đi.

Lãnh Dục Kỳ có biết Diệp Mặc, đồng ý để Diệp Mặc đến cũng bình thường, nhưng Ngao Quỳ lại nghĩ không ra Lãnh Dục Kỳ sẽ đồng ý, gã lập tức nhìn Tiêu Đát hòa thượng hỏi:

- Tiêu tiên hữu, bây giờ chỉ còn mình anh, anh nghĩ thế nào?

Tiêu Đát hừ lạnh một tiếng nói rằng:

- Ta đối với tên không có lễ phép...

Diệp Mặc biết Tiêu Đát muốn nói gì, lập tức cười dài chắp tay ngắt lời Tiêu Đát nói rằng:

- Tiêu tiên hữu nói không sai, ta cũng đúng là tên không có lễ phép... Đúng, lần trước ta không quyết tâm dỡ bỏ nhà của ngươi, ta bảo đảm sẽ

không có lần sau nữa đâu, lúc rảnh rỗi ta muốn mời Tiêu tiên hữu đến Thánh Đạo tông của ta uống rượu, nhận lời xin lỗi.

Nói thật lòng, Tiêu Đát tuy rằng không sợ Diệp Mặc, thế nhưng đối với Diệp Mặc luôn luôn có chút kiêng kỵ, gã cảm giác mỗi lần thấy Diệp Mặc cảm giác cũng không giống lắm.

Lần đầu tiên khi gã thấy Diệp Mặc, trong mắt gã, Diệp Mặc chính là một con cá chạch con, bất kỳ lúc nào và ở đâu cũng có thể nghiền thành bã vụn. Thế nhưng lần thứ hai gã thấy Diệp Mặc, Diệp Mặc vậy mà đã trở thành Đạo Nguyên hậu kỳ, hơn nữa còn liều mạng một chiêu với gã, thiếu chút nữa khiến gã rút lui trọng thương.

Lần này là lần thứ ba gã thấy Diệp Mặc, lúc này Diệp Mặc cũng đã là Đạo Nguyên đỉnh cao, nếu như không phải Diệp Mặc ẩn dấu tu vi, thì Diệp Đan thánh này thật sự là có chút tà môn. Nếu như có thể không đắc tội Diệp Mặc, gã cũng không muốn đắc tội Diệp Mặc.

Trước đây gã cũng bởi vì đắc tội Diệp Mặc, vẫn bị Diệp Mặc gọi thành Tiêu Đản trước mặt mọi người, hơn nữa trước mặt Hỗn Nguyên Thánh đế một chút mặt mũi cũng không cho, khiến gã cực kỳ khó chịu. Hiện tại Diệp Mặc biến tướng nói cho gã biết, sau đó bảo đảm không gọi là Tiêu Đản nữa, khiến gã nhất thời dao động. Ai mà không biết Tiêu Đát hòa thượng gã rất hay sĩ diện, nếu như lần sau trước mặt càng nhiều người hơn gã bị Diệp Mặc gọi thành Tiêu Đản, gã đâu còn uy tín gì nữa?

Tiêu Đát khẳng định nếu như gã không đồng ý để Diệp Mặc đi, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ lập tức chửi ầm lên gã là Tiêu Đản, trong lòng Tiêu Đát, chuyện thế này Diệp Mặc tên nhóc cá chạch này trăm phần trăm làm ra được.

- Khục.

Tiêu Đát ho khan một tiếng, đề tài câu chuyện hơi chuyển một chút:

- Kỳ thực ta cảm thấy Lãnh Tiên hữu cùng Thang tiên hữu nói vẫn có chút đạo lý, để Diệp Đan thánh đi một chuyến cũng không sao.

Văn Đức Thủy hận đến nghiến răng kèn kẹt, gã không biết Diệp Mặc cùng Tiêu Đát rốt cuộc là quan hệ như thế nào. Thấy Diệp Mặc trực tiếp gọi Tiêu Đản, người này còn đồng ý cho Diệp Mặc đi, trong lòng thực sự không nghĩ ra.

Gia Cát Trí Thần quét qua Tiêu Đát hòa thượng một cái, gã nhìn ra Tiêu Đát hòa thượng kiêng kỵ Diệp Mặc. Trong lòng gã cũng có chút kỳ quái, ở đâu ra một Thánh đế dị thường của Nhân Tộc như Diệp Mặc vậy.

Thế nhưng gã vẫn nói rằng:

- Hiện tại ý kiến là ba - ba, chúng ta lại...

Diệp Mặc trực tiếp ngắt lời Gia Cát Trí Thần, nói, - Gia Cát tiên hữu, ý kiến của ta không tính là ý kiến sao? Gia Cát tiên hữu chẳng lẽ nhất định phải đối đầu với Nhân Tộc ta?

Ngao Quỳ thấy thế lập tức gợi chuyện nói rằng:

- Tốt, chúng ta cứ như vậy đi, chúng ta tám người cùng đi nghị sự, Ngao Si sẽ không đi. Hiện tại mỗi một thế lực đều chỉ có một Hỗn Nguyên Thánh đế tham gia, nếu như Ngao Si cũng đi, thì Long tộc chính là có hai người tham gia.

Cho nên Ngao Quỳ bỏ lại Ngao Si, cũng không có ai có ý kiến gì khác.

- Nếu Ngao tiên hữu đã nói vậy, ta đây đương nhiên không có ý kiến, nhưng ta nghĩ chuyện này chúng ta còn không biết phải thương lượng bao lâu. Lần này rất nhiều tiên hữu đến Long tộc tham gia đại điển, một là để chúc mừng Long tộc có thêm Thánh đế chứng đạo Hỗn Nguyên, còn một cái nữa là muốn trao đổi một vài thứ gì đó. Ta nghĩ, chúng ta phải chăng tiến hành trao đổi vật phẩm trước, cuối cùng mới thương lượng chuyện này, cũng có thể thảnh thơi làm? Tất cả mọi người đều hiểu ý của Gia Cát Trí Thần,

Ngao Quỳ cũng hiểu. Ý Gia Cát Trí Thần chính là không muốn để cho Diệp Mặc tham gia vào chuyện này, cho nên tìm mọi cách cản trở. Chờ sau khi hội giao dịch kết thúc, nói không chừng gã lại sẽ tìm ra cái cớ khác. Nhưng Gia Cát Trí Thần là Hỗn Nguyên Thánh đế của Yêu tộc, Ngao Quỳ cũng không thể không nể tình, cũng gật đầu nói:

- Gia Cát tiên hữu đề nghị rất hay.

Ngao Quỳ nói xong, lại chuyển hướng những người khách còn lại trong đại điện nói rằng:

- Hiện tại mời các vị khách khắp nơi dời đến điện tiếp khách ngồi, chúng ta tiến hành trao đổi vật phẩm.

Ở đây những người đến chín phần mười đều là để trao đổi vật phẩm mà đến, mỗi một tộc đều có nội tình của mình. Lần này trao đổi vật phẩm bao gồm Thánh đế các tộc trong vũ trụ, đồ vật trao đổi khẳng định không tầm thường, lại càng không phải như hội giao dịch thông thường có thể so sánh được.

Cho nên nghe thấy Ngao Quỳ nói vậy, mọi người đều đi điện tiếp khách trước, chuẩn bị đổi lấy đồ vật mình cần nhất.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2222

Lần Thứ Hai Giao Đấu

Diệp Mặc dẫn theo Vô Ảnh cùng Cừu Nhưỡng sau khi ngồi xuống, điện tiếp khách đã ngồi đầy người. Tiên tửu cao cấp của Long tộc - Bàn Long tiên tửu được đưa lên như nước chảy, Hồn Thiên Bàn Long Quả cũng được bưng lên đầy bàn.

Vô luận Diệp Mặc có phải là Hỗn Nguyên Thánh đế hay không, ở đây không có bất cứ người nào dám xem nhẹ Diệp Mặc nữa.

Ngao Quỳ chờ khách khứa khắp nơi đều đã ngồi xong, mới mở miệng nói rằng: Nói xong Ngao Quỳ lấy ra một hộp ngọc dài, đồng thời mở hộp ngọc ra.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn...

Cùng lúc khi Ngao Quỳ mở hộp ngọc ra, hầu như tất cả mọi người đều nhận ra đây là một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn.

Diệp Mặc trong lòng lập tức kích động, hắn thu thập đến bảy cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, thậm chí cho rằng đây là số lượng tối đa mà hắn có thể thu thập được. Lại thật không ngờ, ngày hôm nay tại Long tộc hắn thấy cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thứ tám. Mũi tên này đối với người khác không có ích gì, thế nhưng với hắn mà nói lại là cần thiết không thể thiếu.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cực kỳ quý giá, thế nhưng người ở đây cũng không có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, lấy mũi tên này về cũng không có tác dụng gì. Hơn nữa Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn tuy rằng chỉ có một cây, thế nhưng giá cả chắc chắn sẽ không quá rẻ.

Ngao Quỳ thấy mọi người nhận ra Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, lập tức ha ha cười một tiếng nói:

- Năm đó ta đi Hư Thị tham gia một cuộc đấu giá, mua được mũi tên này. Thế nhưng đã nhiều năm như vậy, cung với chả tiễn gì đó ta cũng không phát hiện được, trong lòng cũng lạnh dần, nếu tiên hữu nào có cùng sở thích như ta, thì cũng có thể trao đổi qua xem thử.

Diệp Mặc hận không thể lập tức nói là mình muốn, nhưng hắn vẫn nhịn lại. Hắn càng cấp thiết muốn, càng nói lên rằng trên người hắn có cung. Hơn nữa hai người Văn Đức Thủy cùng Gia Cát Trí Thần này, tuyệt đối sẽ không tùy tiện để hắn có được Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn. Hắn biểu hiện càng cấp thiết, cách mũi tên này lại càng xa.

Đối với việc mình có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung bị bại lộ, Diệp Mặc cũng không thèm để ý, hắn hiện tại có thực lực này. Thế nhưng nơi này có kẻ thù của hắn, hiện tại không để lộ Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, tương lai chung quy sẽ có lúc hữu dụng.

- Ta ra ba tỷ thần tinh.

Một gã Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh đế Diệp Mặc chưa từng gặp qua nói.

Ba tỷ thần tinh mua chỉ một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn. Nếu như mũi tên này không cách nào tìm được cung, xác thực thật là giá cao. Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh đế này hiển nhiên là muốn tranh thủ một chút thiện cảm của Ngao Quỳ, cho nên bỏ ra thần tinh nhiều một ít.

Diệp Mặc ngẫm lại vẫn quyết định không ra tay, một là trên người hắn không có thần tinh, thứ hai là hắn một khi xuất thủ có thể sẽ khiến cho giá càng cao thêm. Hắn đã nhớ kỹ tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh đế này, chờ sau khi hội giao dịch kết thúc, hắn sẽ đi tìm Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh đế này. Dùng đồ vật khác để đổi về.

Văn Đức Thủy lại bỗng nhiên nói:

- Ta ra năm tỷ thần tinh.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hỗn Nguyên Thánh đế Hải Tộc này, Văn Đức Thủy căn bản là không cần phải lấy lòng Ngao Quỳ, gã ra giá cả cao như vậy rất có thể bởi vì gã có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, có lẽ nói gã có nắm chắc có thể tìm được Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung.

Diệp Mặc trong lòng cũng cực kỳ nghi hoặc, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung tại trên người hắn. Đó là chuyện không hề nghi ngờ. Nếu như vậy, tên Văn Đức Thủy này ra giá cả cao như vậy là có ý gì?

Nếu Văn Đức Thủy ra giá, hắn nhất định phải ra giá. Mũi tên này ở trong tay một Bán Bộ Hỗn Nguyên, có lẽ hắn còn có thể đổi về được, một khi rơi vào trong tay Văn Đức Thủy, hắn muốn đổi về, sẽ không dễ dàng như vậy.

Vô Ảnh lại biết ý của lão đại. Nó bỗng nhiên dương dương đắc ý nhìn Cừu Nhưỡng nói rằng:

- Cừu Nhưỡng, ngươi biết tại sao cái cây kia muốn Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn không?

Cừu Nhưỡng lắc đầu:

- Em không biết.

- Bởi vì hắn có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cho nên gã muốn tiễn, cái cây này ta nhìn rất không ưa, có muốn phá hư chuyện làm ăn của gã không?

Vô Ảnh cười hắc hắc nói.

Cừu Nhưỡng cũng hiểu ý Vô Ảnh, Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung ở trong tay lão đại. Bọn họ đương nhiên biết. Hiểu ý của Vô Ảnh rồi, Cừu Nhưỡng lập tức gật đầu nói:

- Ý kiến hay, anh ra giá đi, một cái cây mà thôi.

Vô Ảnh cùng Cừu Nhưỡng nói mình là một cái cây, Văn Đức Thủy sắc

mặt tức đến phát xanh, trên mặt từng vệt từng vệt lam sắc lúc này cũng nhìn không thấy. Nhưng tóc gã lại thật đúng là giống như một cây tùng. Điều này làm cho gã nhất thời không cách nào phản bác.

Gia Cát Trí Thần giọng điệu thản nhiên nói:

- Diệp Đan thánh, tiên sủng của ngươi quá vô lễ đi, dám nói như thế với một Thánh Quân.

Diệp Mặc đã sớm thấy Gia Cát Trí Thần này khó chịu. Hiện tại Vô Ảnh hỗ trợ khiến cho hắn có động cơ xuất thủ, Gia Cát Trí Thần còn ở một bên lải nhải, Diệp Mặc lập tức quát lớn:

- Vô Ảnh, sau này ăn nói không nên nói không rõ ràng như vậy. Cây tùng là cây tùng, nói cái gì mà một cái cây, đây không phải là nói lung tung sao?

- Lão đại, em hiểu rồi, lần sau em sẽ gọi là cây tùng.

Vô Ảnh cười hắc hắc nói, sao còn không rõ Diệp Mặc đang châm chọc Gia Cát Trí Thần.

Gia Cát Trí Thần bị Diệp Mặc châm chọc như vậy, vậy mà lại mỉm cười, trái lại không nói gì nữa.

Văn Đức Thủy cũng không nhịn được nữa, hừ lạnh một tiếng, bỗng đứng lên, đưa tay chính là một vệt nước đánh giết về phía Diệp Mặc.

Là một Hỗn Nguyên Thánh đế, trong một cái nhấc tay có thể hóa nơi này thành bột mịn, nhưng cũng có thể khống chế đòn công kích của mình trong một sợi dây nhỏ, không trở ngại chút nào đối với những thứ còn lại.

Một vệt nước này phá không mà đến, trực tiếp vạch ra khoảng không giữa gã cùng Diệp Mặc, luồng sát ý sắc bén đến mức tận cùng này, lại không hề lan đến gần bất kỳ vật xung quanh nào.

- Vô Không Thủy Trảm.

Lập tức đã có người nhận ra thần thông thường thấy của Văn Đức Thủy này. Thuỷ trảm một chiêu này đã phát huy không gian pháp tắc đến mức tận cùng, có thể bất chấp không gian, chỉ cần có không gian thuộc tính Thủy tồn tại, cũng sẽ bị Vô Không Thủy Trảm ràng buộc.

Hơn nữa dưới ràng buộc của Vô Không Thủy Trảm, một số người tu vi kém đều không thể nhúc nhích được. Cho dù là tu vi không kém, đối với người không hiểu sâu sắc về pháp tắc không gian cũng vẫn sẽ bị thương.

Trừ không gian cực cá biệt, bất luận không gian nào cũng đều có thuộc tính Thủy, chớ đừng nói chi là tại Thuỷ Tinh Cầu bốn mặt đều là nước này của Long tộc, cho nên ở đây phi thường thích hợp để thi triển loại thần thông Vô Không Thủy Trảm này.

Ngao Quỳ cũng chỉ thở dài một tiếng, lần này gã cũng không lên tiếng ngăn cản. Đây là do Diệp Mặc chủ động khiêu khích Văn Đức Thủy, Văn Đức Thủy là một Hỗn Nguyên Thánh đế, nếu như dưới tình huống như vậy còn không ra tay, chuyện đó tuyệt không có khả năng. Hơn nữa Văn Đức Thủy xuất thủ cũng biết đúng mực, không có không đếm xỉa nơi này là Long tộc.

Diệp Mặc cũng không thèm đứng lên, trực tiếp đưa tay chém ra một vệt Thần Văn, đồng thời một luồng Dung Thuật thần thông đánh ra. Hắn cũng không có toàn lực xuất thủ, nếu như toàn lực xuất thủ, hắn có thể đánh ra hai luồng Thần Văn, lại dùng Dung Thuật thần thông đánh ra một luồng Thần Văn.

Ở cái nơi như thế này toàn lực xuất thủ không có ý nghĩa, Văn Đức Thủy không giết nổi hắn, hắn cũng không giết được Văn Đức Thủy, sát thủ giữ lại sau này dùng.

- Thái Sơ Thần Văn...

Lần này người khiếp sợ càng nhiều, Diệp Mặc bổ ra một luồng Thái Sơ Thần Văn, hơn nữa luồng Thần Văn này cũng bất chấp không gian, đi thẳng tới trước mặt Văn Đức Thủy.

Thái Sơ Thần Văn càng là đại thần thông hung danh lan xa, hơn nữa nhìn dáng vẻ Diệp Mặc thi triển Thái Sơ Thần Văn, hiển nhiên Thái Sơ Thần Văn của hắn đã không phải là chút thành tựu đơn giản như vậy đâu.

Thế nhưng khiến mọi người càng khiếp sợ vẫn còn ở phía sau, bởi vì Diệp Mặc chỉ thi triển ra Thái Sơ Thần Văn, đối với Vô Không Thủy Trảm của Văn Đức Thủy chỉ vẻn vẹn dùng giới vực cùng thần thức vực ngăn chặn một chút, vậy mà cũng không có ra tay hủy diệt.

Giữa lúc rất nhiều người đều không rõ vì sao Diệp Mặc lại như vậy, Vô Ảnh ngồi ở bên người Diệp Mặc bỗng nhiên vươn đầu, há mồm liền nuốt gọn một luồng Vô Không Thủy Trảm bao gồm cả pháp tắc không gian mà Vô Không Thủy Trảm mang đến hoàn toàn sạch sẽ.

Người chung quanh hít một hơi lãnh khí, đây là thần thú gì vậy? Thần thú có thể nuốt chửng pháp tắc sao? Chuyện này nghịch thiên tới mức nào. Khó trách Diệp Đan thánh này chẳng coi Hỗn Nguyên Thánh đế của Hải Tộc ra gì, có loại thần thú nghịch thiên như thế này mà.

Ngao Quỳ ánh mắt từng đợt co quắp, gã nhận ra Vô Ảnh là thần thú Vô Ảnh Thao Tằm biến dị, lại thật không ngờ Vô Ảnh lại nghịch thiên như vậy, thăng cấp Thần Thao.

Cho dù là trong lịch sử của Vô Ảnh Thao Tằm, cũng chưa bao giờ có một Vô Ảnh Thao Tằm nào thăng cấp Thần Thao.

Nhưng ánh mắt mọi người rất nhanh lần thứ hai lại bị Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc hấp dẫn, Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc cũng chỉ lướt qua không gian đi tới trước mặt Văn Đức Thủy.

Văn Đức Thủy đương nhiên không thể không nhận biết Thái Sơ Thần

Văn, gã không kịp đi quản chuyện Vô Ảnh nuốt Vô Không Thủy Trảm, bàn tay liên tục hợp lại, tạo ra từng luồng sóng gợn trên mặt nước xuất hiện ở trước mặt gã. Thái Sơ Thần Văn thế như chẻ tre hoàn toàn xé rách những sóng gợn trên mặt nước này, mà sóng gợn trên mặt nước trước mặt Văn Đức Thủy càng ngày càng nhiều.

Những người chung quanh thấy uy thế của Thái Sơ Thần Văn cũng càng ngày càng yếu, biết Văn Đức Thủy đã ngăn được một luồng Thái Sơ Thần Văn này, chí ít không để cho Thái Sơ Thần Văn vượt qua không gian.

Thế nhưng tất cả mọi người đều hiểu, đây là đang trong phạm vi nhỏ, nếu như là tranh đấu ở trên hư không, Diệp Mặc sẽ mặc cho một luồng Thái Sơ Thần Văn này đánh ra, sau đó không phóng ra pháp bảo còn lại sao? Hiển nhiên Văn Đức Thủy sẽ rơi vào thế bất lợi.

"Răng rắc" một tiếng, khi Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc tiêu tán, mọi người cho rằng lúc này đây giao đấu cứ như vậy mà kết thúc. Mà lúc này lại thấy Văn Đức Thủy biến sắc, trên mặt từng vệt xanh lam giao nhau lại nổi lên từng đợt hồng quang. Tuy rằng hồng quang này chỉ một thoáng liền biến mất, nhưng tất cả mọi người đã thấy rõ ràng, lúc giao đấu này đây Văn Đức Thủy không phải sẽ rơi vào thế yếu, mà là chịu thiệt thòi buồn bực, thậm chí bị một chút tổn thương nhỏ.

Ánh mắt những người chung quanh nhìn về phía Diệp Mặc đều biến đổi, đây là thứ Đạo Nguyên Thánh Đế gì vậy? Đây rõ ràng là một Hỗn Nguyên Thánh đế ngụy trang. Có Đạo Nguyên Thánh Đế lợi hại như vậy sao?

Không những mình tu vi nghịch thiên không gì sánh được, khống chế đại thần thông Thái Sơ Thần Văn hung tàn không nói, còn có một thần thú có thể cắn nuốt pháp tắc. Một người một thú này cộng lại, cho dù là Hỗn Nguyên cũng chẳng là gì cả.

Hòa thượng Tiêu Đát thấy Văn Đức Thủy sắc mặt hiện lên hồng quang, lập tức biết là Văn Đức Thủy bị thần thức Dung Thuật thần thông của Diệp Mặc đánh lén một lần.

Trên mặt y lập tức lộ ra dáng vẻ tươi cười hài lòng, xem ra dưới một chiêu này không phải chỉ một mình hòa thượng y chịu thiệt, giờ khắc này, y đã tìm được cân bằng.

Nhưng lập tức y đối với Diệp Mặc càng kiêng kỵ, Diệp Mặc so sánh với lần trước khi động thủ với y thực lực đã mạnh mẽ hơn gần gấp đôi rồi. Thánh đế Nhân Tộc này chính là một tên dị thường, hơn nữa cái con thần thú biến thái kia, xem ra sau này mình nên ít chọc nó thì tốt hơn.

Văn Đức Thủy bình phục nội tâm kinh hãi của mình, chậm rãi ngồi xuống, không dám tiếp tục động thủ với Diệp Mặc nữa. Gã đã khẳng định mình không phải là đối thủ của Diệp Mặc, cái tên Diệp Mặc này thật sự là quá đáng sợ.

Lúc này gã có chút may mắn trước đây trên quảng trường Thần Thánh Bảng của Hư Thị, Diệp Mặc không có giết sạch người của Hải Tộc. Với loại xuất thủ này của Diệp Mặc, cho dù là Thánh đế Hải Tộc bị giết sạch, mình cũng không thể làm gì được hắn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2223

Như Mong Muốn

Ta ra sáu tỷ thần tinh, mong mua được Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn.

Diệp Mặc thấy Văn Đức Thủy trở nên ngoan ngoãn, không tiếp tục động thủ, lập tức báo giá.

Trong mắt người khác, Diệp Mặc báo giá hiển nhiên chính là muốn làm Văn Đức Thủy khó chịu, muốn đoạt Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn về tay mình. Đối với Diệp Mặc mà nói đương nhiên không phải như vậy, hắn vốn đã muốn Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn. Sáu tỷ thần tinh hắn không có, nếu như thành công, hắn sẽ hỏi mượn Tiêu Đản, Tiêu Đản không mượn, hắn sẽ dùng đan dược đổi.

Ngao Quỳ lúc này mới dẹp loạn xong tâm tình khiếp sợ của mình, không nói nỗi khiếp sợ Vô Ảnh gây ra cho gã khó có thể tưởng tượng, thật không ngờ nỗi khiếp sợ Diệp Mặc gây ra cho gã còn lớn hơn nữa. Đây nào phải là một Đạo Nguyên Thánh Đế, rõ ràng là một Hỗn Nguyên Thánh đế cực đáng sợ. Hỗn Nguyên Thánh đế có Thái Sơ Thần Văn, há có thể đơn giản?

Gã tuyệt đối sẽ không tin một Đạo Nguyên Thánh Đế như Diệp Mặc có thể chống lại đại năng Hỗn Nguyên bước thứ ba, không chỉ nói gã, mà bất cứ người nào cũng đều khó có thể tin được.

Gia Cát Trí Thần mặc dù vốn đã biết Diệp Mặc không tồi, nhưng cũng không có thật sự coi trọng Diệp Mặc. Thế nhưng Diệp Mặc đối chiến một chiêu này với Văn Đức Thủy, lập tức khiến trong lòng gã rung động không ngớt. Gã biết rõ, cho dù là gã đối đầu với Diệp Mặc, nếu như thêm cả cái con thần thú đáng sợ kia, gã cũng chưa chắc có thể chắc thắng, thậm chí còn có

khả năng thua nữa.

Thánh Đạo Tàn Giới cái nơi không có tài nguyên, khắp nơi đều sứt mẻ đổ nát kia, làm sao có thể xuất hiện một Hỗn Nguyên Thánh đế như vậy? Nhân Tộc muốn vùng lên sao?

Ngao Quỳ bình phục tâm tình xong, lập tức cười dài nói rằng:

- Nếu Diệp Đan thánh ra giá sáu tỷ thần tinh, đương nhiên...

- Ta ra mười tỷ thần tinh.

Văn Đức Thủy bỗng nhiên lần thứ hai báo giá.

Lúc này tất cả mọi người biết Hỗn Nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải Tộc cùng Diệp Mặc giằng co, đây cũng không phải là vì Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, mà là muốn ganh đua một phen.

Diệp Mặc cũng không tức giận chút nào nói rằng:

- Nếu như vậy...

Tất cả mọi người cho rằng Diệp Mặc sẽ không tiếp tục nữa, mười tỷ thần tinh mua một mũi tên không có cung thật sự là không đáng. Nếu có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cái giá tiền này có hơn vài lần cũng không đắt. Thế nhưng không có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung, cái giá tiền này là quá lắm rồi.

Ngay khi Văn Đức Thủy cũng cho rằng Diệp Mặc sẽ không tiếp tục lãng phí thần tinh nữa, Diệp Mặc bỗng nhiên nhìn gã cười cười:

- Ta ra một viên Tinh Không Đạo Đan. Là hạng nhất nha.

- Cái gì...

Khi Diệp Mặc báo giá ra xong, hầu như tất cả mọi người đều sửng sốt. Nào có ai dùng Tinh Không Đạo Đan trao đổi chỉ một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn?

Tinh Không Đạo Đan căn bản chính là thứ rất khó luyện chế ra được, chớ đừng nói chi là hạng nhất.

Loại đan dược này nếu như đối với một Thánh đế Hóa Đạo viên mãn, táng gia bại sản cũng sẽ đi mua cho được. Cho dù là Đạo Nguyên Thánh Đế cùng Hỗn Nguyên Thánh đế, đối mặt với Tinh Không Đạo Đan, cũng không cách nào thản nhiên được, loại đan dược này ai mà không muốn lấy chứ?

Tinh Không Đạo Đan không chỉ có tác dụng là trợ giúp Hóa Đạo Thánh đế cảm ngộ Đạo Vận pháp tắc thăng cấp Đạo Nguyên. Đồng dạng cũng có thể trợ giúp Đạo Nguyên cùng Hỗn Nguyên Thánh đế cảm ngộ thần thông Tinh Không, đây chính là có tác dụng gấp đôi Đạo Tinh Đan.

Loại đan dược này cần Đạo Nguyên Đan thánh, hơn nữa còn là Đạo Nguyên Đan thánh giỏi nhất mới có thể luyện chế ra được. Tinh Không Liên vốn vô cùng quý giá, loại Đạo Quả thần đan này được luyện chế từ Tinh Không Liên, hiển nhiên so với Tinh Không liên càng quý giá hơn.

Diệp Mặc đưa ra Tinh Không Đạo Đan trao đổi chỉ một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, đã không phải chỉ đơn giản là phá sản như vậy nữa rồi. Nhưng mọi người nghĩ Diệp Mặc là một Đạo Nguyên Đan thánh, cũng thoải mái thôi.

Nhưng thật ra Không Hãn Thánh đế cùng Thiên Thụy Thánh đế biết trên người Diệp Mặc chí ít vẫn còn vài viên Tinh Không Đạo Đan, trước đây thương lâu của Hư Thị bán đấu giá mấy viên Tinh Không Đạo Đan nhất định là Diệp Mặc lấy ra từ đây. Hư không thương lâu thế nhưng lại nhờ vào mấy viên Tinh Không Đạo Đan kia kiếm được một khoản lớn.

Văn Đức Thủy nhất thời bấn loạn, còn có người như thế sao? Cho dù là muốn ganh đua một phen, cũng không cần dùng Tinh Không Đạo Đan đổi Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn chứ? Thế này thì gã còn tiếp tục ra giá thế nào được nữa?

Ngao Quỳ căn bản là không đợi Văn Đức Thủy ra giá, lập tức nói:

- Được, ta đổi.

Lúc này không đổi còn muốn cái gì nữa?

Dùng một viên Tinh Không Đạo Đan đổi về cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn thứ tám, điều này làm cho Diệp Mặc mừng rỡ không thôi. Tất cả mọi người cho là hắn đổi mũi tên này là không hợp lý, chỉ có tự bản thân hắn biết, hắn quá có lời, chẳng những có lời, hơn nữa còn là kiếm được khoản lớn.

Người khác cho là hắn không hợp lý, là vì không có ai biết hắn có Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung. Gia Cát Trí Thần là người thứ hai đứng ra, gã đưa ra một quả trứng khổng lồ tản mát ra kim quang nói rằng:

- Đây là một quả trứng kiến thần Thần Thú Phi Diễm, ta cũng thấy thứ mình vừa ý thì đổi.

Diệp Mặc thầm than, quả nhiên đến loại hội giao dịch cấp bậc này, căn bản là không có món đồ nào kém. Cái người tên là Gia Cát Trí Thần này còn là tên không biết tán gái nữa. Nếu như gã biết tán gái hẳn là sẽ đưa quả trứng Phi Diễm Kiến Thần cực lớn kia cho Ngao Mạn, chứ không phải là tặng một mồi lửa.

Phi Diễm Kiến Thần là thần thú cực kỳ hiếm thấy, loại thú này tu vi cao nhất có thể thăng cấp đến tương đương với cấp bậc Đạo Nguyên. Hơn nữa một khi Phi Diễm Kiến Thần sau khi thăng cấp đến cấp bậc nhất định, thì tốc độ là cực nhanh. Tuyệt đối sẽ không thua kém với thần khí phi hành cực phẩm.

Không chỉ như vậy, Phi Diễm Kiến Thần sau khi thăng cấp đến thần cấp sẽ cả người mang theo từng vòng lửa kim sắc, thoạt nhìn cực kỳ đẹp.

Một đóa Tử Viêm kia tuy rằng về đẳng cấp không thua gì Phi Diễm kiến Thần, thế nhưng so ra thì, con gái khẳng định là thích trứng Phi Diễm kiến Thần hơn.

Quả nhiên sau khi thấy Gia Cát Trí Thần đưa ra trứng Phi Diễm kiến Thần cực lớn xong, Ngao Mạn ngồi ở bên người Ngao Si trong mắt lập tức thì lộ ra cái nhìn ao ước, hiển nhiên cô vô cùng muốn có được cái trứng cực lớn này.

Đáng tiếc là, cô cũng biết, dù cô là người của Long tộc, muốn đổi lấy trứng của Phi Diễm kiến Thần vẫn là không có hi vọng, đây cũng không phải là thứ dùng thần tinh là có thể đổi được.

- Ta ra một quả Kim Quang Huyền Quả đổi lấy Phi Diễm Kiến Thần.

Ngoài dự liệu của Diệp Mặc là, người đầu tiên báo giá lại là Thang Tòng Hạm - Hỗn Nguyên Thánh đế của Phượng Hoàng tộc, Hỗn Nguyên Thánh đế thoạt nhìn như thiếu nữ này, thế nhưng đối với nàng Diệp Mặc lại vẫn là rất có cảm tình, cũng bởi vì cô đã vài lần lên tiếng đứng về phía Diệp Mặc.

Tạm thời bất luận mục đích của cô ra sao, có thể làm như vậy, đã rất không tồi rồi.

Khiến Diệp Mặc không giải thích được là, Thang Tòng Hạm là Phượng Hoàng tộc, lẽ ra bản thể chính là một con Phượng Hoàng. Phượng Hoàng kiêu ngạo cất tiếng hót trên chín tầng trời, tốc độ vốn cực nhanh. Vì sao còn muốn mua trứng Phi Diễm Kiến Thần nữa? Diệp Mặc trong đầu thậm chí hiện ra hình ảnh một con Phượng Hoàng đứng ở trên một con Phi Diễm kiến Thần, cái hình ảnh đó thật sự là có chút hài hước.

Gia Cát Trí Thần khẽ lắc đầu nói rằng:

- Một quả Kim Quang Huyền Quả không đủ, nếu như là hai viên Hỗn Nguyên Huyền đan thì ta sẽ đồng ý trao đổi.

Kim Quang Huyền Quả là Đạo Quả giúp cho Hỗn Nguyên Thánh đế khôi phục thần nguyên, đáng tiếc là tốc độ khôi phục không phải là rất nhanh, hơn nữa một quả chỉ có thể khôi phục một lần. Thế nhưng dùng Kim Quang Huyền Quả luyện chế Hỗn Nguyên Huyền đan thì lại khác, một viên

thuốc có thể trong nháy mắt khôi phục sáu phần mười thần nguyên cho Hỗn Nguyên Thánh đế.

Nếu như hai Hỗn Nguyên Thánh đế tu vi tương đương nhau mà tranh đấu, một người có Hỗn Nguyên Huyền đan, vậy cơ hồ là xác định vững chắc thắng lợi.

Thang Tòng Hạm có chút thất vọng nói:

- Ta đây lại thêm hai tỷ thần tinh.

- Vậy cũng không đủ.

Gia Cát Trí Thần vẫn nói không đủ.

Diệp Mặc lại bỗng nhiên nói rằng:

- Thang tiên hữu, lúc trước cô giúp ta không ít, nếu như cô bằng lòng, ta lập tức có thể biến Kim Quang Huyền Quả của cô thành Hỗn Nguyên Huyền đan, không quá nửa nén nhang thời gian mà thôi.

Diệp Mặc nói lời này cũng không có khoác lác, nếu như hắn dùng cả thần diễm, thì luyện chế một lò Hỗn Nguyên Huyền đan, cần hơn nửa canh giờ. Hiện tại hỏa linh tiểu Thanh của hắn đã thăng cấp đến Thánh diễm, luyện chế một lò đan dược nói nửa nén nhang đã coi như dài rồi.

Hỗn Nguyên Huyền đan tuy rằng có thể trong nháy mắt khôi phục sáu phần thần nguyên cho Hỗn Nguyên Thánh đế, đẳng cấp lại chỉ là một loại Đạo Quả thần đan chỉ cần là Đạo Nguyên Đan thánh là có thể luyện chế ra được rồi.

- Diệp Đan thánh, ngươi có thể giúp ta luyện chế Hỗn Nguyên Huyền đan?

Thang Tòng Hạm lập tức kinh ngạc vui mừng hỏi, thậm chí quên chuyện đổi Phi Diễm kiến Thần.

- Chỉ cần cô bằng lòng tin tưởng ta, đương nhiên có thể.

Diệp Mặc khẳng định.

Thang Tòng Hạm nhanh chóng thiết tha nói rằng:

- Ta đương nhiên tin tưởng ngươi...

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, cô đã đưa hộp ngọc trong tay cho Diệp Mặc. Hỗn Nguyên Huyền đan người khác cần, cô cũng cần vậy. Một khi cô có Hỗn Nguyên Huyền đan, Hỗn Nguyên Thánh đế khác muốn đối phó cô, vậy thì phải nghĩ kỹ nha.

Nghe Diệp Mặc muốn giúp Thang Tòng Hạm luyện đan ngay tại đây, những Thánh đế còn lại cũng đều tạm ngừng trao đổi, nhìn về phía Diệp Mặc. Dù sao một Đạo Nguyên Đan thánh luyện đan, chưa ai thấy qua, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng mà có thể thấy được.

Diệp Mặc đương nhiên biết những người này đang nghĩ như thế nào, hắn mỉm cười, đứng lên nói rằng:

- Ta luyện đan thích an tĩnh, cho nên ta muốn làm một cấm chế.

Hắn đương nhiên sẽ không để lộ quá trình mình luyện đan dưới tầm mắt của người khác, cho dù là muốn luyện đan, hắn cũng phải dùng cấm chế ngăn trở. Mồi lửa của hắn là Thánh diễm Thanh Như Hiểu Thiên, vật thế này so với pháp bảo Tiên Thiên còn trân quý hơn. Trừ điều đó ra, lò luyện đan của hắn cũng tuyệt không phải đồ bình thường, lò Thần Nông, cho dù là bây giờ Diệp Mặc cũng chưa rõ nữa là.

Những thứ tốt thế này, bảo hắn để lộ trước mặt nhiều Hỗn Nguyên Thánh đế như vậy, chuyện đó là tuyệt đối không có khả năng.

Diệp Mặc tiện tay đánh ra mấy cái cấm chế xong lập tức biến mất trong đại điện này, mấy Thánh đế đang ngồi phát hiện cấm chế mà Diệp Mặc này tiện tay đánh ra vậy mà lại là cấm chế đỉnh cao.

Tuy rằng tu luyện tới cấp bậc Hỗn Nguyên Thánh đế, không có mấy ai yếu về mặt trận pháp, cấm chế. Thế nhưng hời hợt mà đánh ra cấm chế đỉnh cao như Diệp Mặc, tuyệt đối là cao thủ trong các cao thủ trận pháp.

Đương nhiên Diệp Mặc chỉ là tiện tay đánh ra cấm chế, nếu như các Hỗn Nguyên Thánh đế muốn dùng thần thức phá vỡ cấm chế, cũng là chuyện rất đơn giản. Thế nhưng một khi có Thánh đế làm như vậy, vậy là bằng với kết thành tử thù với người bố trí hạ cấm chế rồi, đây là thù hận không chết không thôi.

Với biểu hiện nghịch thiên lúc trước của Diệp Mặc, không ai muốn cùng một Đan đạo Thánh đế như Diệp Mặc kết thành tử thù. Ngay cả Văn Đức Thủy cũng không dám làm như vậy, gã và Diệp Mặc mặc dù có thù hận, còn chưa tới mức tử thù. Một khi gã dám đánh phá cấm chế Diệp Mặc luyện đan, thì với biểu hiện mạnh mẽ lúc trước của Diệp Mặc, tuyệt đối sẽ là mối thù diệt tộc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2224

Khí Huyền Hoàng

Hỗn Nguyên Huyền Đan mặc dù có tác dụng cực lớn đối với Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng luyện chế ra xác tực cũng không khó hơn Tinh Không Đạo Đan bao nhiêu. Diệp Mặc ngay cả Tinh Không đạo Đan cũng có thể luyện chế ra mười hai viên hạng nhất, một lò Hỗn Nguyên Huyền Đan, chỉ dùng chưa tới nửa nén nhang, liền đã luyện chế hoàn tất.

Diệp Mặc thu hồi ba vien Hỗn Nguyên Huyền Đan trong số đó, chỉ dùng bình ngọc bỏ chín viên vào. Không phải Diệp Mặc muốn lấy ba viên đan dược của Thang Tòng Hạm, là vì Diệp Mặc luyện chế một lò đan dược này trừ trợ giúp Thang Tòng Hạm ra, cũng phải có chút mục đích.

Trước đây hắn bởi vì tu vi quá thấp, tại quảng trường Tháp Đạo Quả chỉ buôn bán có nửa ngày đã đi. Tháp Đạo Quả mở ra, bên trong ra nhiều Đạo quả như vậy, nếu như tại quảng trường Tháp Đạo Quả hắn ở lâu thêm vài ngày, nói không chừng thu hoạch còn nhiều hơn. Thế nhưng lúc đó hắn không đi không được, nếu như không đi, đó mới là nguy hiểm.

Mà bây giờ tu vi của hắn đã có thể chống lại Hỗn Nguyên, lộ ra tài năng luyện đan ở đây, đợi lát nữa tuyệt đối sẽ hấp dẫn đông đảo Thánh Đế tìm hắn luyện đan.

Những Thánh Đế đến đây không phải Bán Bộ Hỗn Nguyên, thì chính là Hỗn Nguyên, kém cỏi nhất cũng phải là Đạo Nguyên Thánh Đế. Cò thể tưởng tượng trên người những người này rốt cuộc có bao nhiêu thức tốt.

Tại quảng trường Tháp Đạo Quả hắn đã từng nói một lò đan dược của mình sẽ thành đan chín viên, nếu như ở đây hắn luyện thành mười hai viên

đan dược, không nói đợi lát nữa mình giúp người ta luyện đan sẽ tổn thất một phần đan dược, còn có thể khiến người ta cho là hắn chiếm lợi lớn. Mấy chuyện này Diệp Mặc không cần người khác dạy hắn.

Huống hồ cho dù làm như vậy, hắn cũng không có nửa phần gánh nặng tâm lý. Thần linh vật đỉnh cao, cho dù không phải là Hỗn Độn linh vật thật sự, nếu như không luyện chế thành đan dược, cũng là lãng phí. Vả lại, ở cái chốn này, Diệp Mặc đoán chừng nếu như không tính những bảo vật này, hắn nhất định là kẻ nghèo nhất.

Mặc dù không có người dùng thần thức đi phá vỡ cấm chế luyện đan của Diệp Mặc, nhưng tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm cấm chế luyện đan của Diệp Mặc. Cho dù là có mấy Thánh Đế muốn Phi Diễm Kiến Thần cũng đều ngừng suy nghĩ muốn tiếp tục báo giá, một là vì Thang Tòng Hạm là Hỗn Nguyên Thánh Đế của Phượng Hoàng Tộc, cũng không thể không nể mặt một chút nào. Còn một nguyên nhân nữa chính là bọn họ cũng muốn nhìn xem thử, Diệp Đan Thánh này có đúng là xứng với danh tiếng không.

Trước đây tại quảng trường Tháp Đạo Quả, Diệp Mặc xác thực là đã luyện chế ra được Đạo quả thần đan đỉnh cao, thế nhưng những Hóa Đạo Thánh Đế nhờ cậy Diệp Mặc luyện đan giúp này, sau khi được đan dược thì lập tức bay xa, không có ai lại ngây ngốc nói cho người khác biết mình có Đạo quả thần đan hạng nhất. Cho nên danh tiếng luyện đan của Diệp Mặc có truyền đi, thế nhưng rất nhiều đại năng đều không dám khẳng định.

Một khi Diệp Mặc thật sự có thể luyện chế ra Hỗn Nguyên Huyền Đan, thì là một chuyện tốt đối với tất cả mọi người ở đây.

Diệp Mặc nói thời gian nửa nén nhang, không ai cho rằng Diệp Mặc thật sự có thể luyện chế ra một lò Hỗn Nguyên Huyền Đan trong nửa nén nhang. Cho dù là Diệp Mặc mất một nén nhang thậm chí nhiều thời gian hơn nữa, cũng không cần để ý, chỉ cần Diệp Mặc luyện chế ra được đan dược là được rồi.

Nhưng Diệp Mặc luyện đan tốc độ hiển nhiên là vượt qua suy đoán của

người khác, căn bản là chưa đến nửa nén nhang thời gian, Diệp Mặc đạ thu hồi cấm chế che đậy quá trình luyện đan, đồng thời cầm một lọ đan dược từ trong cấm chế đi ra.

Thang Tòng Hạm có chút lo được lo mất nhìn Diệp Mặc, cô không biết Diệp Mặc thành công hay thất bại. Diệp Mặc lại cười đưa bình ngọc đến tận tay Thang Tòng Hạm, nói rằng:

- Thang tiên hữu, lò đan dược này ta luyện chế xong rồi, cũng không tệ lắm, cô nhìn xem.

Thang Tòng Hạm trước tiên liền mở bình ngọc ra, lập tức kinh ngạc vui mừng kêu lên:

- Chín viên Hỗn Nguyên Huyền Đan hạng nhất? Diệp Đan Thánh, ngươi không thể là Đạo Nguyên Đan Thánh được, ngươi phải là Hỗn Nguyên Đan Thánh chứ?

Theo lời Thang Tòng Hạm nói ra Diệp Mặc là Hỗn Nguyên Đan Thánh, ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Mặc đã hoàn toàn thay đổi.

Hỗn Nguyên Đan Thánh, đó là tồn tại trong truyền thuyết, từ trước tới nay chỉ nghe nói Nhân Tộc đã từng xuất hiện một Hỗn Nguyên Đan Thánh, sau đó thì không có nữa. Không có một lượng lớn Hỗn Độn linh vật để luyện đan, làm sao có thể trở thành Hỗn Nguyên Đan Thánh?

Diệp Mặc biết bây giờ mình vẫn chưa phải là Hỗn Nguyên Đan Thánh, chỉ buồn cười nói: - Đúng đúng.

Thang Tòng Hạm mới từ trong sự kích động tỉnh táo lại, lập tức cô liền nhớ tới thù lao luyện đan của Diệp Mặc:

- Diệp Đan Thánh, ngươi giúp ta luyện chế một lò Hỗn Nguyên Huyền Đan, ta muốn chia một nửa cho ngươi.

Diệp Mặc vội vã xua tay nói:

- Thang tiên hữu, lúc trước cô đã giúp ta, mấy viên thuốc này cũng đừng nói là chia cho ta nữa. Ta là một Đạo Nguyên Đan Thánh, muốn đan dược thì lúc nào chả có.

Thang Tòng Hạm nhìn Diệp Mặc tự nhiên cười nói, nói rằng:

- Diệp Đan Thánh đã nói như vậy, thì ta không khách khí nữa. Phượng Hoàng Tộc ta lúc nào cũng hoan nghênh Diệp Đan Thánh đại giá quang lâm. Diệp Đan Thánh, lần trước Thang Kỳ gặp ngươi thật là xinh đẹp quyến rũ trời cho, nếu như Diệp Đan Thánh thích, ta có thể bắc cầu cho các ngươi.

Diệp Mặc nghĩ đến dáng vẻ Thang Kỳ, vội vã xua tay nói:

- Đa tạ ý tốt của Thang tiên hữu, ta đã có đạo lữ rồi.

Gia Cát Trí Thần lại bỗng nhiên cười nói:

- Thang tiên hữu, ta cảm thấy thay vì bắc cầu cho người khác, chi bằng cô bắc cầu cho chính mình cùng Diệp Đan Thánh đi, ta thấy hai người rất là xứng đôi đấy.

Diệp Mặc lại có chút nghi hoặc nhìn Gia Cát Trí Thần, người này hình như thái độ đối với mình có sự thay đổi nha, nếu như là lúc trước, y tuyệt đối sẽ không nói ra mấy lời đùa giỡn lôi kéo quan hệ như thế này đâu, hơn nữa trong giọng điệu cũng không có gì trong đó cả.

Thang Tòng Hạm trên mặt bỗng nhiên lộ ra một chút ý xấu hổ và ửng hồng như thiếu nữa nói rằng:

- Đáng tiếc ta bằng lòng, Diệp Đan Thánh người ta lại không muốn, hắn đã nói hắn có đạo lữ rồi.

Nói xong còn thầm đưa tình liếc mắt với Diệp Mặc một cái.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm giác được một trận ớn lạnh, Thang Tòng Hạm này cũng không biết là lão yêu quái bao nhiêu tuổi rồi, cái kiểu thiếu nữa e

thẹn này quả thực là muốn tới thì tới àh. Hắn cũng không nhận ra sữ e thẹn này của Thang Tòng Hạm là trong lúc vô ý, lão yêu quái Hỗn Nguyên trung kỳ này, sao có thể vì mấy chuyện này mà e thẹn đưa tình chứ?

Diệp Mặc không muốn đắc tội Thang Tòng Hạm, vội vàng nói rằng:

- Thang tiên hữu, cô vội muốn tiến hành giao dịch với Gia Cát tiên hữu mà.

Thang Tòng Hạm nguýt Diệp Mặc một cái, sau đó mới nói với Gia Cát Trí Thần:

- Tiểu Gia Cát, ta đã có Hỗn Nguyên Huyền Đan, đưa Phi Diễm Kiến Thần của ngươi cho ta đi.

Nói xogn, Thang Tòng Hạm đã phân hai viên đan dược ra, trực tiếp ném cho Gia Cát Trí Thần.

Gia Cát Trí Thần cũng không do dự, lập tức ném trứng Phi Diễm Kiến Thần cho Thang Tòng hạm.

Hai người sau khi trao đổi hoàn tất, Gia Cát Trí Thần vẫn còn cố ý nói với Diệp Mặc:

- Diệp Đan Thánh, không nghĩ tới trình độ luyện đan của ngươi lại đến mức này. Trước khi thu hồi ta đã nói rồi, ta nghĩ Thang tiên hữu cùng Lãnh tiên hữu nói đúng, là một Đan Thánh đảng cấp, ngươi và chúng ta cùng đi xác thực là chuyện tốt mà. Yêu Tộc ta cho nhiều linh vật, Diệp Đan Thánh lúc rảnh rỗi nhất định phải đến Yêu Tộc ta làm khách.

Gia Cát Trí Thần rõ ràng là muốn tạo quan hệ tốt với Diệp Mặc, tất cả mọi người đề nhìn ra. Trước đó kẻ phản đối Diệp Mặc cùng đi nhiều nhất chính là Gia Cát Trí Thần, giờ thì hay rồi, gã là kẻ tích cực nhất. Nhưng mọi người cũng hiểu, giữa Gia Cát Trí Thần cùng Diệp Mặc cũng không có thù hằn gì lớn lắm.

Gai Cát Trí Thần sở dĩ phản đối Diệp Mặc, trừ ích kỷ ra, còn có ý xem trọng Hải Tộc cùng Ma Tộc. Hiện tại Diệp Mặc biểu hiện ra mạnh mẽ như vậy, Gia Cát Trí Thần lấy lòng cũng là hợp tình hợp lý. Huống chi lời mời Diệp Mặc đến làm khách của gã, hiển nhiên là muốn Diệp Mặc luyện chế thần đan giúp rồi.

Đối với sự lấy lòng của Gia Cát Trí Thần, Diệp Mặc cũng không có hùng hổ dọa người, hiện tại Nhân Tộc đang chia năm xẻ bảy, Thánh Đạo Tàn Giới bị tàn phá. Lúc này thêm một đồng minh chung quy là tốt hơn so với thêm một kẻ địch, hắn cũng chắp tay nói rằng:

- Đa tã Gia Cát tiên hữu, lúc rảnh rỗi ta sẽ đến Yêu Tộc.

Thang Tòng Hạm coi thường cười lạnh một tiếng, cô cảm thấy Gia Cát Trí Thần quá nịnh bợ. Người ta biểu hiện lợi hại, lúc này liền kết giao, trước đó thì nói đi làm cái gì?

Tiêu Dát cũng ho khan một tiếng nói rằng:

- Diệp Đan Thánh, chúng ta có thể coi như là bạn nhỉ. Trước đó ta cũng tán thành ngươi đi, ngươi xem ngươi đã giúp Thang Tòng Hạm luyện đan. Ta tuy rằng vẻ ngoài không xinh đẹp như Thang tiên hữu, thế nhưng...

Diệp Mặc biết hòa thượng này muốn nói gì, căn bản là không đợi người này nói hết lời, đã chủ động nói:

- Lời Tiêu huynh nói có lý, huống chi ta cảm giác Tiêu huynh chưa chắc không xinh đẹp bằng Thang tiên hữu. Chờ sau khi hội giao dịch kết thúc, Tiêu huynh muốn luyện đan, chỉ cần một câu nói thôi.

Nói xong, Diệp Mặc lại bổ xung một câu:

- Đương nhiên Lãnh huynh muốn luyện đan, ta cũng vui lòng trợ giúp.

Nhân Tộc hiện tại thế đơn lực bạc, có thể kéo thêm vài đồng minh, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hắn và Âm Minh Tộc, Phượng Hoàng Tộc,

Yêu Tộc đều không có chuyện không hay gì, lựa chọn kết giao là chuyện tốt nhất.

Lãnh Dục Kỳ lần này lại lộ ra một ít chân thành dáng vẻ tươi cười nói rằng:

- Vậy thì đa tạ Diệp Đan Thánh.

Bộc Dương Tử của Ma Tộc thấy Diệp Mặc danh tiếng đang lên, đây gần như là ý muốn kết giao trắng trợn, lập tức cũng bắt đầu có chút khó chịu. Diệp Mặc là kẻ gã nhất định phải giết, giết Thánh Đế của Ma Tộc gã, gã há có thể buông tha? Hơn nữa căn cứ theo điều tra của gã, một Đạo Nguyên Thánh Đế khác của Ma Tộc là Mạc Phó cũng là bị Diệp Mặc giết.

Đạo Nguyên Thánh Đế là Thánh Đế chứng đạo bước thứ hai, bất luận là ở bộ tộc nào, đều là nhân vật quý báu nhất. Diệp Mặc thậm chí liên tiếp giết hai Đạo Nguyên Thánh Đế của Ma Tộc, gã căn bản là không có ý định bỏ qua. Cho dù là Diệp Mặc có đại thần thông Thái Sơ Thần Văn thì sao chứ? Gã không như cái đồ ăn hại Văn Đức Thủy của Hải Tộc.

Huống chi đến lúc đó gã còn có thể liên hợp với Văn Đức Thủy cùng vây giết Diệp Mặc.

Cho nên Bộc Dương Tư thấy Diệp Mặc còn có y muốn tiếp tục nói chuyện với Ngao Quỳ của Long Tộc, lập tức liền lớn tiếng nói:

- Nếu hai đợt giao dịch trước đều đặc sắc tuyệt luân, hiện tai thứ ta muốn giao dịch tin là cũng sẽ không khiến mọi người thất vọng.

Quản nhiên lực chú ý của mọi người lập tức đã bị lời nói của Bộc Dương Tư hấp dẫn đi, Bộc Dương Tư giơ lên một cái hồ lô đen kịt nói rằng:

- Thứ ta muốn giao dịch là món đồ trong hồ lô này, trong hồ lô này là một ít Huyền Hoàng khí sinh ra từ thời vũ trụ sơ khai, ta cũng muốn thử mình ưng ý...

Bộc Dương Tư còn chưa hết lời, lập tức đã bị các loại tiếng nói kích động ồn ào cắt đứt.

Huyền Hoàng khí có hai loại, một loại là Huyền Hoàng khí sinh ra từ thuở khai thiên lập địa, loại Huyền Hoàng khí toàn vẹn giữ thiên địa, nhưng muốn tìm được moật ít hoàn chỉnh, thì giống như phàm nhân mò kim đáy biển. Còn một loại nữa chính là Huyền Hoàng khí do Huyền Hoàng Châu tạo ra, Huyền Hoàng Châu là Tiên Thiên Linh Bảo cao cấp nhất, sinh tồn cùng Thiên Địa, là tồn tai ngang hàng với Hỗn Độn Thánh Bảo, tương truyền có thể tạo ra Huyền Hoàng khí.

Vô luận là loại Huyền Hoàng khí nào cũng có thể gột rửa linh trí cùng tiên căn của tiên nhân, thậm chí sẽ tự động tu chỉnh sai lệch về công pháp cho người tu luyện. Nếu như có được Huyền Hoàng Châu, tu luyện trong Huyền Hoàng Châu, không chỉ tốc độ nhanh hơn người khác mấy lần, mà người cùng đẳng cấp cũng không thể sánh bằng.

Đương nhiên Huyền Hoàng khí do Thiên Địa tạo ra so với tạo ra trong Huyền Hoàng Châu càng quý hơn một chút, bởi vì có thể cảm ngộ hỗn độn đại đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên. Nhưng vì Huyền Hoàng khí sinh tồn trong Thiên Địa không bằng Huyền Hoàng Châu, khi dùng cũng không nhất định cảm ngộ tốt hơn so với trong Huyền Hoàng Châu.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2225

Bí Mật Cực Lớn

Huyền Hoàng khí quý không gì sánh được, Diệp Mặc thật ra cũng không nhất định muốn có, hắn có rất nhiều Hỗn Độn khí. Hỗn Độn khí cũng giống Huyền Hoàng khí, đều do trời đất sinh ra sau khi vũ trụ mở ra. Huyền Hoàng khí có thể giúp cho người ta tĩnh tâm khai linh, có tác dụng là tinh khiết Tiên linh căn, đồng thời còn có thể làm cho thân thể mạnh hơn.

Mà Diệp Mặc đã tu luyện tới Thánh thể, đồng thời Khổ Trúc cùng Cây Hỗn Độn của hắn cũng có tác dụng làm tĩnh tâm khai linh và làm tinh khiết Tiên linh căn.

So ra thì Hỗn Độn khí có giá trị ở chỗ là trừ cảm ngộ đạo Hỗn Độn ra, còn có thể cô đọng thần thông pháp tắc. Diệp Mặc có Khổ Trúc cùng Cây Hỗn Độn, cho nên Hỗn Độn khí đối với hắn càng có ích hơn.

Hắn sở dị dùng nhiều Hỗn Độn khí như vậy mới thăng cấp đến Hóa Đạo viên mãn, là bởi vì công pháp hắn tu luyện quá mức nghịch thiên còn nữa là nguyên nhân ở Cây Hỗn Độn. Nếu như đổi thành những người khác, như một hồ lô Huyền Hoàng khí như của Bộc Dương Tư, đó cũng đã là giá trị cực cao rồi, thậm chí sẽ có người dùng loại Huyền Hoàng khí này để chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Vả lại cho dù là Diệp Mặc muốn đổi một hồ lô Huyền Hoàng khí này, cũng không có thực lực giành được.

Diệp Mặc không đi tranh đoạt một hồ lô Huyền Hoàng Khí này, thế nhưng người khác thì muốn cướp đoạt lấy. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, các loại Đạo quả, cực phẩm thần khí, đỉnh cấp thần linh vật, thậm chí Chân

Linh thế giới đều đã đưa ra cả. Vô Ngân Lưu Quang là tiên tài đỉnh cấp trong hư không, thuộc tiên tài cấp mười ba. Loại tài liệu này cực kỳ khó gặp, cũng khó có thể bị bắt được. Có chút giống với Hư Không Phi Tuyết, thế nhưng so với Hư Không Phi Tuyết lại cao cấp hơn vô số lần, cũng hiếm hoi hơn vô số lần.

Khó có nhất là loại tài liệu này là tài liệu có điều kiện tốt nhất để luyện chế pháp bảo phi hành, dùng Vô Ngân Lưu Quang luyện chế pháp bảo phi hành, Diệp Mặc đoán chùng với bản lĩnh luyện khí của hắn, muốn luyện chế ra thần khí phi hành cực phẩm đẹp nhất cũng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa Vô Ngân Lưu Quang trong tay tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này còn rất nhiều nữa, cho dù là luyện chế một cái thần khí phi hành cực phẩm còn dùng không hết nữa là.

Diệp Mặc tuy rằng động tâm, nhưng cũng không ra tay vào lúc này, bởi vì sau Bộc Dương Tư là đến phiên hắn trao đổi vật phẩm rồi. Hắn chỉ có một suy nghĩ, chính là trao đổi lấy Vô Ngân Lưu Quang.

Sau một vòng báo giá, cuối cùng một hồ lô Huyền Hoàng khí này của Bộc Dương Tư được Ngao Quỳ dùng ba dòng thần linh mạch cực phẩm cộng thêm hai quả Thiên Ly Quả, cùng một lọ Long Tức nữa đổi đi. Ngao Quỳ lấy ra món đồ quý nhất, đương nhiên là một lọ Long Tức kia. Bộc Dương Tư cũng vì vừa ý một lọ Long Tức này nên mới đồng ý trao đổi.

Thấy Huyền Hoàng khí bị Ngao Quỳ lấy đi, rất nhiều người đều thầm tiếc nuối. Mặc dù biết Bộc Dương Tư nếu có thể xuất ra một lọ Huyền Hoàng khí, thì cũng còn bình thứ hai. Nhưng người ta chỉ lấy ra một lọ trao đổi, cũng không có ai dám bảo gã tiếp tục lấy ra bình thứ hai nữa.

Giao dịch vừa hoàn thành, Diệp Mặc cũng cắt đứt Bộc Dương Tư đang dương đắc ý, đồng thời cũng lấy ra một bình ngọc nhỏ nói rằng.

- Ở đây ta cũng có một bình nhỏ, nhưng không phải là Huyền Hoàng

khí, mà là Hỗn Độn khí...

Diệp Mặc còn chưa dứt lời, lần thứ hai gây ra từng đợt khuấy động. Lần này đến hội giao dịch quá đáng giá, không chỉ xuất hiện Huyền Hoàng khí, còn có Hỗn Độn khí, đây đều là thứ cần có để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thấy mọi người không đợi mình nói hết lời, thì đều đã bắt đầu báo giá, Diệp Mặc có chút bất đắc dĩ. Hắn biết Hỗn Độn khí được hoan nghênh, thế nhưng hoan nghênh đến mức độ này vẫn là vượt xa dự liệu của hắn. Xem ra lúc trước hắn lợi dụng Hỗn Độn khí tùy ý, đó là cực kỳ lãng phí rồi.

Thang Tòng Hạm lại cười khanh khách nói:

- Khó trách vừa rồi Diệp tiên hữu không động tâm với Huyền Hoàng khí, thì ra chính ngươi cũng có món đồ không hề thua kém Huyền Hoàng khí này nha. Nếu không phải Ngao Quỳ đại ca đã giao dịch Huyền Hoàng khí kia, tiểu muội còn định đổi lấy để tặng cho Diệp đại ca nữa kìa...

Thang Tòng Hạm mới đầu còn xưng Diệp tiên hữu, thế nhưng câu này lời còn chưa nói hết, liền trực tiếp xưng tiểu muội với đại ca. Diệp Mặc vội vàng không che giấu chặn miệng Thang Tòng Hạm rằng:

- Thang tiên hữu nói đùa rồi, ta cũng giao dịch món đồ mình ưng ý.

Diệp Mặc suy đoán Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế lấy Vô Ngân Lưu Quang ra kia nhất định sẽ lấy ra nữa, chỉ cần đối phương lấy ra Vô Ngân Lưu Quang ra, mình lập tức sẽ trao đổi. Nếu như cuối cùng đối phương không lấy ra, hắn sẽ chủ động hỏi. Hắn tới nơi này còn có một mục đích nữa là tìm kiếm tài liệu luyện chế thần khí phi hành cực phẩm, hiện tại tài liệu đã xuất hiện, hắn sẽ không bỏ qua.

Quả nhiên Diệp Mặc vừa nghĩ tới đây, tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế vó Vô Ngân Lưu Quang kia lại lần nữa lấy Vô Ngân Lưu Quang ra nói rằng:

- Ta dùng Vô Ngân Lưu Quang, lại thêm năm tỷ thần tinh nữa.

Gã cần Hỗn Độn khí để chứng đạo Hỗn Nguyên, tâm trạng bức thiết có thể còn hơn so với Diệp Mặc. Hơn nữa tiếp thu kinh nghiệm lần đầu giao dịch thất bại, lần này gã chủ động bỏ thêm năm tỷ thần tinh. Đối với Diệp Mặc mà nói, cho dù là gã không thêm một miếng thần tinh nào, Diệp Mặc cũng dự định giao dịch, lại càng không cần phải nói thêm năm tỷ thần tinh.

- Tốt, ta bằng lòng giao dịch cùng ngươi.

Diệp Mặc vừa nói liền cầm bình ngọc đựng Hỗn Độn khí trong tay đưa cho tên Bán Bộ Hỗn Nguyên này.

Diệp Mặc đã chủ động đưa đồ qua, tên Bán Bộ Hỗn Nguyên này lập tức kinh ngạc vui mừng tiếp nhận, thậm chí cũng không cần suy nghĩ gì cả đã đưa Vô Ngân Lưu Quang ra.

- Khoan đã...

Một thanh âm đột ngột vang lên hầu như là đồng thời ngay khi Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này trao đổi Vô Ngân Lưu Quang ra, thậm chí đưa tay liền sẽ cuốn Vô Ngân Lưu Quang cùng nhẫn còn đang ở trên không trung đi.

Thứ này Diệp Mặc đã nhăm nhe cả nửa ngày, há có thể để cho người khác nhúng tay vào? Huống chi còn là giá cả hắn đã trả. Trong nháy mắt khi người này động thủ, hắn cũng cảm giác được, đồng thời đưa tay ra cũng cuốn qua.

Hai luồng thần nguyên trên không trung muốn nổ tung lên, thần thức vực của Diệp Mặc đã mở ra, bảo vệ Vô Ngân Lưu Quang cùng chiếc nhẫn chứa thần tinh, đưa đến trước mặt mình.

Khi còn chưa có nổ, đã bị mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế còn lại liên kết lại tiêu diệt.

Diệp Mặc thu hồi thần tinh cùng Vô Ngân Lưu Quang xong, lúc này mới lạnh lùng nhìn chằm chằm tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế kia nói rằng:

- Chẳng lẽ ngươi muốn phá hoại quy củ giao dịch tại Long cung?

Đồng thời trong lòng Diệp Mặc còn đang suy nghĩ, một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế có gì phải lo ngại, dám trên đường cướp thứ hắn đã giao dịch? Chính là vì hoài nghi, thần thức của Diệp Mặc mới không hề kiêng sợ đánh vào tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này một cú. Thần Niệm Cửu Chuyển của Diệp Mặc đã thăng cấp đến chuyển thứ bảy – Hư Không, lần này Hư Không đánh ra, giới vực tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này ẩn giấu lập tức bị Diệp Mặc đánh tung ra.

Khi Diệp Mặc đánh tung giới vực tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này ẩn giấu ra, lập tức liền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Thì ra người này là một Hỗn Nguyên Thánh Đế ngụy trang, nhưng không giống hắn, hắn là tu vi Đạo Nguyên muốn ngụy trang thành Hỗn Nguyên, người này chính cống là Hỗn Nguyên Thánh Đế không hơn không kém.

Khi Diệp Mặc đột nhiên dùng thần thông thần thức một cú đánh tung giới vực của tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế nàyẩn giấu, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, thì ra đây là Hỗn Nguyên Thánh Đế, chỉ vì ngụy trang, nên mới không bị người ta phát hiện. Người khác ẩn giấu thì dùng công pháp ẩn giấu, người này lại dùng ẩn giấu giới vực, cũng coi như là suy nghĩ kỳ lạ.

Vốn muốn nổi cáu, Ngao Quỳ sau khi thấy người này cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Đế trong mắt lập tức lộ ra nghi hoặc, lập tức thay đổi giọng điệu hỏi:

- Vị này hẳn là Thương La Thánh Đế của Dực Tộc? Chúc mừng Thương La tiên hữu chứng đạo Hỗn Nguyên, Thương La tiên hữu chứng đạo Hỗn Nguyên vậy mà không mời mấy lão già lọm khọm chúng ta đến chung vui một chút, thật sư là kém phúc hậu nha.

Từ muốn trách cứ tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế này, đến chúc mừng tên Bán Bộ Hỗn Nguyên này chứng đạo Hỗn Nguyên, chỉ là thay đổi trong chớp mắt. Có thể thấy được thực lực mới là điều kiện được tôn kính

hàng đầu, muốn người khác tôn kính, đầu tiên phải có thực lực.

Thương La hiển nhiên cũng không ngờ lại có người trực tiếp dùng thần thông thần thức cao cấp nhất để đánh mở giới vực bên mình, khiến tu vi của gã bại lộ trong mắt mọi người. Tuy rằng đây là bởi vì gã quá cấp thiết mà tạo thành, thế nhưng thần thông thần thức vừa nãy của Diệp Mặc cũng quá mức kinh người. Cái đó dường như khiến cho gã gột rửa qua một lần trong hư không vô tận vậy, không từ nào lột tả được Lúc này chuyện gã đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế thực sự bại lộ, liền vội vàng đứng lên chắp tay nói:

- Vừa rồi Thương La hành sự lỗ mãng, vẫn xin Ngao Quỳ huynh thứ lỗi. Thương La chứng đạo Hỗn Nguyên vội vàng, còn chưa kịp củng cố, cho nên không dám kinh động các vị tiên hữu. Vốn muốn chờ thêm một thời gian ngắn nữa sẽ mời các vị đi dự lễ, không nghĩ tới hôm nay lại bại lộ.

- Ha ha, chúc mừng Thương La tiên hữu bước vào Hỗn Nguyên Đại Đạo, chính theo như lời Ngao tiên hữu nói, để cho trong Đạo của ta lại có thêm một người. Chờ khi Thương La tiên hữu tổ chức đại điển chứng đạo, Bộc Dương Tư ta nhất định sẽ đến quấy rầy một phen.

Bộc Dương Tư thấy Thương La đã chứng đạo Hỗn Nguyên, hơn nữa tựa hồ có xung đột với Diệp Mặc, lập tức thêm mắm thêm muối lấy lòng một phen.

Thương La vội vã cảm tạ xong, mới chắp tay khách sáo nói với Diệp Mặc:

- Diệp Đan Thánh, Vô Ngân Lưu Quang kia đối với Dực Tộc ta cực kỳ trọng yếu, ta vốn định lén cùng vị tiên hữu này giao dịch một chút. Không nghĩ tới Diệp Đan Thánh sớm đã giao dịch với y, cho nên vừa rồi mới ra tay có chút vội vàng, xin Diệp Đan Thánh thứ lỗi.

Diệp Mặc không biết Vô Ngân Lưu Quang đối với Dực Tộc rốt cuộc có gì trọng yếu, nhưng thứ này đối với hắn cũng vô cùng trọng yếu. Về phần Thương La ra tay muốn cướp Vô Ngân Lưu Quang, hắn cũng không quan

tâm lắm, chỉ cần vật tới tay là được. Cho nên sau khi Thương La nói xong, hắn cũng rộng lượng nói rằng:

- Không có vấn đề gì, ta sẽ không để ý.

Thương La vẫn thành khẩn nói:

- Diệp Đan Thánh, Vô Ngân Lưu Quang này đối với Dực Tộc ta xác thực là vô cùng trọng yếu, vẫn xin Diệp Đan Thánh bỏ thứ yêu thích, Diệp Đan Thánh xin hãy ra giá, chỉ cần ta lấy ra được, ta quyết không keo kiệt.

Diệp Mặc muốn dùng Vô Ngân Lưu Quang để luyện chế pháp bảo phi hành, hắn cũng sẽ không bởi vì Thương La nói cực kỳ cần thiết là sẽ đưa ra đâu. Hắn lại không có tốt bụng như vậy.

Cho nên Diệp Mặc căn bản là không đợi Thương La nói câu thứ hai, thì nói thẳng:

- Vậy thật xin lỗi, thứ này ta cũng cựa kỳ cần, không thể đưa lại cho Thương La tiên hữu.

- Người tư lợi chính là như vậy, cả bộ tộc người ta cần, có một số người vì lợi ích của mình, mà một chút thiện tâm cũng không có, Bộc Dương Tu ta xấu hổ khi làm bạn với người như thế.

Bộc Dương Tư nghe xong lời Diệp Mặc nói, ở một bên châm chọc một câu.

Diệp Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm Bộc Dương Tư nói:

- Bộc Dương Tư, ngươi độ lượng như vậy, vậy thì lấy Huyền Hoàng khí còn lại của ngươi ra cho ta, ta liền đưa Vô Ngân Lưu Quang cho Thương La đạo hữu. Đừng nói không có, ngươi không có Huyền Hoàng khí, thì ngươi còn có thứ đổi được từ Huyền Hoàng khí, nếu như ngươi tiếc, thì đừng nói nhiều.

Thương La bỗng nhiên truyền âm cho Diệp Mặc nói rằng:

- Diệp Đan Thánh, nếu như ngươi bằng lòng đưa Vô Ngân Lưu Quang cho ta, ta bằng lòng nói cho ngươi biết một bí mật cực lớn. Ta đảm bảo bí mật này, không ai là không muốn biết.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2226

Thanh Liên Dẫn Tới Vây Đánh

Thương La mặc dù là Hỗn Nguyên Thánh Đế, thế nhưng tư cách của gã ở đây căn bản chẳng là gì cả, chỉ là một Hỗn Nguyên Thánh Đế vừa mới thăng cấp mà thôi, dám truyền âm trong trường hợp này, không phải ngu ngốc thì là gì? Cho dù là mình truyền âm, cũng phải cẩn thận mới được.

Thương La vừa truyền âm xong, sắc mặt liền biến đổi, hiển nhiên gã biết mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Gia Cát Trí Thần là người đâu tiên lên tiếng:

- Ta vừa rồi hình như cảm giác được một chút sóng âm dao động, Thương La tiên hữu có chuyện tốt gì sao? Sao không lấy ra nói cho mọi người nghe một chút?

Thương La hận không thể lập tức đánh cho mình mất cái bạt tai, gã biết mình quá mức lưu ý Vô Ngân Lưu Quang mới có thể như vậy.

Nhưng gã cũng thẳng thắn, lập tức đứng lên nói rằng:

- Dực Tộc ta lúc này cần gấp Vô Ngân Lưu Quang, các vị tiên hữu, nếu như có thể đưa Vô Ngân Lưu Quang cho ta, ta bằng lòng chia sẽ bí mật này cho mọi người. Vô Ngân Lưu Quang cũng chỉ là một tiên tài cấp mười ba, cũng không phải thứ quý hiếm gì lắm. Diệp Đan Thánh, Dực Tộc ta tuy rằng kém xa thời kỳ cường thịnh, nhưng tiên tài cấp mười ba cũng không ít. Diệp Đan Thánh nếu như bằng lòng đưa Vô Ngân Lưu Quang cho ta, có thể đi Dực Tộc ta tùy ý chọn tiên tài cấp mười ba.

Thánh Đế Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh Tộc lại có một chút thiện cảm với

Diệp Mặc, bây giờ nghe thấy Thương La muốn thông qua phương thức này tạo áp lực cho Diệp Mặc, sau đó có được Vô Ngân Lưu Quang, trong lòng cũng có chút khinh thường. Y nhàn nhạt nói rằng:

- Ý Thương La tiên hữu là, nếu như Diệp tiên hữu không đưa Vô Ngân Lưu Quang ra, thì ngươi sẽ không giao dịch?

Thương La cắn răng nói:

- Phải.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, hắn sẽ không đưa Vô Ngân Lưu Quang ra, muốn thông qua những Hỗn Nguyên Thánh Đế khác tạo áp lực cho hắn, Thương La này suy nghĩ cũng qua đơn giản đi. Vô Ngân Lưu Quang cũng không phải thứ hiếm lại gì? Vậy còn thứ gì hiếm lạ nữa? Vô Ngân Lưu Quang mặc dù là tiên tài cấp mười ba, lại cực kỳ hiếm hoi, có thể nói là thứ đồ hiếm lạ bậc nhất. Thư như vậy Diệp Mặc đã đoạt tới tay há có thể lại đưa ra sao?

Văn Đức Thủy bỗng nhiên chậm rì rì nói rằng:

- Thương La tiên hữu, ngươi cũng phải nói bí mật này đại thể là cái gì, để Diệp Đan Thánh xem có đáng giá để đưa Vô Ngân Lưu Quang cho ngươi hay không chứ.

Diệp Mặc biết ý của Văn Đức Thủy, gã muốn cho Thương La nói ra bí mật này là cái gì, xem có đáng giá được người khác giúp gã ra mặt hay không.

Thương La biết Diệp Mặc không muốn đưa đồ ra, cũng đã quyết định bất chấp tất cả. Hiện tại Văn Đức Thủy cùng Bộc Dương Tử đều làm chỗ dựa cho gã, mà hai Thánh Đế của Long Tộc không nói gì, hiển nhiên cũng là đang đợi xem tin tức của gã có đáng giá này hay không.

- Được, ta đây sẽ nói, ta biết tung tích của Hỗn Độn Thanh Liên. Hơn nữa ta có thể dẫn các vị đi, tuy rằng một mình ta không mở nơi ấy ra được,

thế nhưng tin rằng mấy vị Hỗn Nguyên tiên hữu cùng nhau động thủ, tuyệt đối có thể lấy được Hỗn Độn Thanh Liên.

Lời Thương La nói như một quả bom rơi vào trong hồ nước tĩnh lặng, trong nháy mắt long trời lở đất.

Trong vũ trụ hư không vô tận, có thập đại linh căn tồn tại. Rất nhiều người cũng chỉ nghe nói qua về thập đại linh căn này, nhưng chưa từng thấy qua.

Mả Hỗn Độn Thanh Liên chính là đứng đầu trong thập đại linh căn, nói Hỗn Độn Thanh Liên là đứng đầu trong thập đại linh căn, là bởi vì đây là hỗn độn linh căn duy nhất trong thập đại linh căn. Thậm chí có thể nói trong thiên địa vạn vật, trừ Cây Hỗn Độn ra, thì Hỗn Độn Thanh Liên là quý, Vô Ngân Lưu Quang này đối với Dực Tộc rốt cuộc có lợi ích gì? Thương La ngay cả bí mật động trời về Hỗn Độn Thanh Liên cũng bằng lòng nói ra?

Thương La hạ một câu nói lại càng như tảng đá lớn rơi xuống:

- Nếu như ta có thể có được Vô Ngân Lưu Quang, ta lập tức nói ra chỗ của Hỗn Độn Thanh Liên. Ta là Hỗn Nguyên Thánh Đế của Dực Tộc, tin rằng mọi người biết thiên phú của Dực Tộc ta, nếu như ta muốn đi khỏi nơi này, không ai có thể ngăn cản. Ta trốn đi, không ai có thể tìm được ta.

Thương La nói câu sau là không nên có y nghĩ bức gã nói ra tung tích Hỗn Độn Thanh Liên, một khi bức gã, gã lập tức có thể chạy khỏi nơi này.

Văn Đức Thủy sau khi nghe nói như thế xong, lập tức đứng lên, đồng thời nhìn về phía những người còn lại. Bộc Dương Tử cũng không hề nghĩ ngợi, cũng đứng lên, hướng gã nhìn là phía Diệp Mặc.

Gia Cát Trí Thần vốn còn muốn kết giao với Diệp Mặc cũng cười dài đứng lên chắp tay với Diệp Mặc nói rằng:

- Diệp Đan Thánh, thật sự là Hỗn Độn Thanh Liên rất có lực hấp dẫn, ta phải đứng lên thôi.

Diệp Mặc cũng biết loại người như Gia Cát Trí Thần này không có lợi thì không làm, đảo mắt trở mặt cũng rất bình thường, chuyện thế này mình lại làm không được, người này làm thế nhưng lại cực kỳ tự nhiên.

Thương La cùng vài tên Thánh Đế đứng lên nhìn về phía Ngao Quỳ của Long Tộc, Ngao Quỳ ngồi không hề động đậy, thế nhưng Ngao Si lại đứng lên, đồng thời chắp tay với Diệp Mặc nói rằng:

- Diệp Đan Thánh, chuyện Hỗn Độn Thanh Liên không phải chuyện đùa, Ngao Si ta bảo chứng Diệp Đan Thánh cho dù là đưa Vô Ngân Lưu Quang ra cũng sẽ không lỗ đâu. Tất cả mọi thứ, mấy người Hỗn Nguyên Thánh Đế chúng ta bằng lòng lấy ra hết. Cho dù là người khác không lấy ra, Long Tộc ta cũng bằng lòng lấy ra.

Ngao Quỳ mặc dù không đứng lên, thế nhưng lời Ngao Si nói hiển nhiên đại biểu cho ý tứ của Long Tộc, gã có đứng lên hay không đều không quan trọng.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, quả nhiên trước lợi ích tuyệt đối, lời nói dễ nghe nào cũng đều là dối trá. Trước xem Ngao Quỳ cùng Ngao Si nói êm tai cỡ nào? Đối với gã Diệp Mặc cũng coi trọng không gì sánh được, hiện tại Hỗn Độn Thanh Liên vừa ra, những lời này lại giống như chưa nói ra vậy.

Ngao Si của Long Tộc đã đúng lên, việc đó bằng với biểu thị rằng một khi Diệp Mặc không muốn đi vào khuôn khổ, đợi lát nữa tiến hành vây đánh Diệp Mặc, Long Tộc nhất định là sẽ tham gia.

Ở đây thêm một Ngao Quỳ không nói năng gì, đã có sáu Hỗn Nguyên Thánh Đế tỏ thái độ muốn Diệp Mặc đưa Vô Ngân Lưu Quang ra. Diệp Mặc cho dù là có bản lĩnh lớn, trước mặt sáu Thánh Đế này cũng muốn trốn không thoát.

Cho dù là như vậy, Gia Cát Trí Thần vẫn cười dài nhìn ba người Thang Tòng Hạm, Lãnh Dục Kỳ cùng với hòa thượng Tiêu Đát hỏi, ý ba người các ngươi thì sao? Nếu mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế bọn gã đã tỏ thái độ, về ph

ần những Bán Bộ Hỗn Nguyên còn lại, có biểu lộ thái độ hay không gã căn bản là không thèm coi ra gì.

Lãnh Dục Kỳ do dự hồi lâu, mới lên tiếng:

- Hỗn Độn Thanh Liên người người đều muốn, bất cứ người nào muốn nuốt một mình thì cũng không được. Nhưng Vô Ngân Lưu Quang là của Diệp Đan Thánh, vẫn nên nghe thử ý của Diệp Đan Thánh đi.

Tuy rằng Lãnh Dục Kỳ nói như vậy, nhưng không có đứng lên, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra Lãnh Dục Kỳ có chút do dự.

Diệp Mặc cùng Lãnh Dục Kỳ trước đó cũng chỉ gặp mặt có một lần, hiện tại chút giao tình nhỏ này, Lãnh Dục Kỳ còn đang do dự, cho thấy người nọ là một người đáng kết giao. Nếu như là Gia Cát Trí Thần, đã sớm đứng lên rồi.

Hòa thượng Tiêu Đát đối với chuyện Diệp Mặc tuân thủ lời hứa, không tiếp tục gọi gã là Tiêu Đản nữa, trong lòng rất là thỏa mãn. Khi gã đang muốn nói bảo gã vứt bỏ Hỗn Độn Thanh Liên là không thể nào, thế nhưng muốn gã giúp Thương La lấy đồ cũng không thể nào, Diệp Mặc đã chủ động đứng lên.

- Các vị, Vô Ngân Lưu Quang trong tay ta, nhưng ta cũng không có ý định đưa ra, bất luận kẻ nào muốn lấy đi Vô Ngân Lưu Quang từ trong tay của ta đều không được. Nếu như muốn động thủ, vậy thì mời.

Diệp Mặc nói xong, đưa tay đã đem Vô Ảnh cùng Cửu Nhưỡng thu vào Thế giới trang vàng. Lúc này tu vi của hắn căn bản là sẽ không thua kém bất kỳ Hỗn Nguyên Thánh Đế nào, cho dù là trước mặt những người này sử dụng Thế giới trang vàng, cũng không người nào biết. Thế nhưng Diệp Mặc cũng dự định đi, hắn biết rõ, mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế này một khi liên thủ, hắn căn bản là chẳng đáng gì. Nếu như hắn là một Hỗn Nguyên Thánh Đế chân chính, thì hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ biện pháp đào tẩu.

Thấy Diệp Mặc dưới sự bức ép của sáu Hỗn Nguyên Thánh Đế, vậy mà không hề có y định đưa Vô Ngân Lưu Quang ra chút nào, Thương La biến sắc. Khi gã đã nhìn thấy khóe miệng Văn Đức Thủy cùng Bộc Dương Tư âm hiểm cười, là gã biết mình đã bị người ta lợi dụng.

Nhưng cho dù là biết rõ bị lợi dụng, gã vẫn muốn có được Vô Ngân Lưu Quang. Vô Ngân Lưu Quang đối với Dực Tộc gã quá trọng yếu, nếu như không phải vì để xem xem ở đây có Vô Ngân Lưu Quang hay không, lúc này gã chắc chắn sẽ không xuất quan, vẫn còn đang củng cố tu vi Hỗn Nguyên của mình.

Thấy Diệp Mặc rút lui ra mấy bước, Ngao Quỳ bỗng nhiên đứng lên nói rằng:

- Diệp Đan Thánh, điện tiếp khách này là nơi quan trọng của Long Tộc ta, Diệp Đan Thánh cũng đừng nghĩ đi xé rách không gian rời khỏi. Ta nghĩ một khối Vô Ngân Lưu Quang cũng không phải thứ gì quá trọng yếu, Diệp Đan Thánh sao không đưa Vô Ngân Lưu Quang ra, đến lúc đó Hỗn Độn Thanh Liên ngươi cũng có thể chiếm được một phần, sao lại không làm chứ? So với Hỗn Độn Thanh Liên, Vô Ngân Lưu Quang thật sự chẳng là gì cả.

- Vậy sao? Vậy Diệp mỗ thật ra lại phải thử một chút xem.

Diệp Mặc lạnh lùng nói một câu, đồng thời thân hình chợt lóe, đã vượt ngang đạp hai bước vào khoảng không, đồng thời ném ra mấy cái trận kỳ và phóng ra Tử Đao.

Trước đối với Long Tộc hắn còn có chút áy náy, Vô Ảnh lấy đi quá nhiều trái cây của Long Tộc. Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy Vô Ảnh lấy quá ít, tốt nhất là đào hết cây ở cáo vườn trái cây kia đi luôn.

Lần trở mặt vô tình này cũng quá nhanh đi, một lọ Tử Tiêu Đan của mình khác nào bánh bao thịt ném cho chó. Nếu như không phải lấy được Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cùng Vô Ngân Lưu Quang, Diệp Mặc thật hối hận đã tới đây một chuyến. Hỗn Độn Thanh Liên tốt, nhưng hắn có thứ còn

quý hơn, không cần phải đi cái vũng sình này một chuyến. Nhiều người như vậy, chỉ có một cây Hỗn Độn Thanh Liên, rốt cuộc đưa cho ai đây?

Cái điện tiếp khách này của Long Tộc xác thực là có trận pháp giam cầm rất mạnh, không gian xung quanh hoàn toàn bị trận pháp trói chặt. Nếu như đổi thành những Hỗn Nguyên Thánh Đế khác, nhất định là không xé hkông gian ra được. Diệp Mặc lại là một chuyên gia thông thạo trận pháp, khi tiến vào cái điện tiếp khách này thì hắn đã kiểm tra qua trận pháp không gian của cái điện tiếp khách này rồi.

Hắn cũng không ngờ lại đào tẩu ở chỗ này, kiểm tra lối ra của trận pháp hoàn toàn là một loại thói quen. Hắn vô luận là đến nơi nào, đều có thói quen kiểm tra loại hình củng kết cấu trận pháp của chỗ đó, không nghĩ tới bây giờ đúng là phải từ chỗ này xé rách không gian đào tẩu.

Diệp Mặc phản ứng rất nhanh, thế nhưng mấy Thánh Đế còn lại phản ứng cũng không chậm. Hầu như là đồng thời ánh sáng tím từ Tử Đao của Diệp Mặc đánh ra, vài luồng hào quang của pháp bảo cũng đã đánh ngay phía sau Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2227

Đại Khôn Ma Thần Điển

Ầm, ầm...

Mấy tiếng pháp bảo nổ vang lên, đánh cho giới vực của Diệp Mặc nổ tan tác tứ phía, một luồng hào quang màu đen vượt xa hào quang của những pháp bảo còn lại, sau khi xé rách giới vực của Diệp Mặc xong, là luồng đầu tiên đánh trên người Diệp Mặc. Dù cho Diệp Mặc là Thánh thể, cũng bị cú đánh này dánh cho bọt máu tung hoành.

Nhưng cũng bở vì một cú này, Tử Đao của Diệp Mặc đã xé không gian ra, biến mất vô tung vô ảnh.

Người trong điện tiếp khách tất cả đều hoảng sợ, người ở đây có một ai không phải là ánh mắt nham hiểm? Vừa nãy Diệp Mặc rời đi cộng lại cũng không quá thời gian một hơi thở, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này biểu hiện ra khí thế mạnh mẽ khiến người ta không thể tin được.

Cấm chế Diệp Mặc bố trí trước đó để che giấu việc luyện đan, đã cho thấy trình độ trận pháp mạnh mẽ, mà bây giờ hắn rời khỏi cái điện tiếp khách này, càng nói rõ là hắn có thể tìm được chỗ đặt trận môn của trận pháp không gian trong điện tiếp khách, có thể tìm được trận môn trong thời gian ngắn như vậy, hiển nhiên trình độ trận pháp của Diệp Mặc ở đây không người nào có thể sánh kịp.

Hơn nữa hắn dùng thân thể ngăn trở một cú đánh của Hỗn Nguyên Thánh Đế Bộc Dương Tư của Ma Tộc, chỉ bị tóe lên một ít huyết vụ, cho thấy Luyện thể của hắn đã đạt tới cấp bậc Thánh thể.

Diệp Mặc lại là một Đan Thánh, cho dù là cường giả hỗn độn mới sinh cũng không hơn gì thế này?

Đánh Diệp Mặc một cú Bộc Dương Tư không có nửa phần đắc ý, sắc mặt gã vốn đã màu nâu, hiện tại càng nâu sậm không gì sánh được. Hiển nhiên gã biết một cú kia của mình căn bản là không cách nào tạo thành thương tổn đối với Diệp Mặc, mà giữa gã và Diệp Mặc càng kết thêm đại thù.

Hơn nữa gã biết rõ, chỉ cần Diệp Mặc rời khỏi đây, thì người khác không có khả năng đuổi theo giết Diệp Mặc được, Long Tộc cùng Gia Cát Trí Thần sở dĩ động thủ, chủ yếu là bởi vì Vô Ngân Lưu Quang trên người Diệp Mặc, hiện tại Vô Ngân Lưu Quang cũng không còn, ân oán giữa bọn họ và Diệp Mặc chẳng khác nào không tồn tại. Đương nhiên, chuyện này phải xem Diệp Mặc có đi tìm bọn họ tính sổ hay không. Vô luận như thế nào, quyền chủ động đã nắm trong tay Diệp Mặc rồi.

Ngao Si của Long Tộc tuy rằng cũng đánh ra pháp bảo của bản thân, nhưng gã công kích hơi rơi ở phía sau, cũng không có chạm đến Diệp Mặc. Còn kẻ chân chính công kích được Diệp Mặc là bốn người Bộc Dương Tử cùng Văn Đức Thủy, cùng với Thương La và Gia Cát Trí Thần.

Mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế đều ngồi xuống, Thương La của Dực Tộc đã biến mất không thấy đâu nữa. Không ai biểu hiện ra kinh ngạc, Thương La là Hỗn Nguyên Thánh Đế của Dực Tộc, nếu như gã nhất quyết muốn đi, cái điện tiếp khách này vẫn không ngăn được gã. Nếu như bọn họ có nắm chắc giữ được Thương La lại, sẽ không động thủ đối với Diệp Mặc.

Hỗn Nguyên Thánh Đế của Dực Tộc thâm nhập không gian mạnh mẽ không gì sánh được, tốc độ cũng mạnh mẽ không gì sánh được, trừ phi thật sự có đại năng dũng mãnh đến mức có thể biến toàn bộ không gian xung quanh thành của chính mình. Cho dù là Diệp Mặc, hiện tại cũng chỉ có thể làm thế khi thi triển ra Nhất Phương thần thông tại phạm vi không gian nhất định, trong một thời gian nhất định.

Đương nhiên nếu quả thật tu vi của Diệp Mặc thăng cấp Hỗn Nguyên, Nhất Phương thần thông của hắn thăng cấp, thì hoàn toàn có thể giữ Thương La lại.

…

Diệp Mặc đứng trong hư không, trong lòng rất là khó chịu. Hắn biết mình đi mới là chuyện tốt nhất, đối với chuyện này tốt hay xấu hắn đã sớm nghĩ vô cùng rõ ràng rồi.

Vô Ngân Lưu Quang mặc dù là tiên tài cấp mười ba. Thế nhưng trong hư không lại là thức cực kỳ hiếm hoi, còn là thứ có thể luyện chế thành thần khí phi hành cực phẩm. Hơn nữa có một khối lớn như thế, đây quả thực không thua gì tài liệu Tiên thiên trân quý. Người khác sở dĩ không muốn lấy, không phải không thấy rõ thứ này trân quý, mà là không tìm được Khí Thánh đỉnh cao chân chính.

Diệp Mặc là một Khí Thánh cực phẩm, há có thể buông tha một khối Vô Ngân Lưu Quang lớn như thế? Nếu như Vô Ngân Lưu Quang thật sự dễ tìm như vậy, Thương La của Dực Tộc sẽ không bỏ tiền vốn lớn như vậy để lấy thứ này.

Một khi đồ vật đến tay Thương La. Diệp Mặc khẳng định dù là hắn cũng không cách nào lấy lại từ trong tay Thương La được nữa.

Đây vẫn chỉ là một điểm trong đó, quan trọng hơn là, Hỗn Độn Thanh Liên ai mà không muốn? Diệp Mặc hắn cũng không phải là thánh nhân chí công vô tư, thứ này đương nhiên trong lòng cũng muốn. Nhưng hắn biết nhiều Hỗn Nguyên Thánh Đế như vậy cùng đi tìm kiếm Hỗn Độn Thanh Liên, cho dù là tìm được, hắn cũng không có ưu thế gì.

Hắn chỉ muốn lấy đi Vô Ngân Lưu Quang, Thương La tuyệt đối sẽ đào tẩu, Hỗn Độn Thanh Liên kia cũng không có khả năng sẽ bại lộ. Diệp Mặc căn bản là không lo lắng Thương La lấy đi Hỗn Độn Thanh Liên. Nếu như Thương La có thể lấy đi Hỗn Độn Thanh Liên, gã sẽ không nói ra bí mật

này.

Trong tay hắn không chế Vô Ngan Lưu Quang, chỉ cần Thương La không tìm được Vô Ngân Lưu Quang, hắn không sợ Thương La không tìm hắn. Từ biểu hiện của Thuơng La, Diệp Mặc cũng biết thứ này đối với Thương La rất hữu dụng. Cho dù là hắn muốn đưa Vô Ngân Lưu Quang cho Thương La, cũng sẽ không để cho những Thánh Đế còn lại được lợi. Hắn đưa ra Vô Ngân Lưu Quang trao đổi đồ vật, dựa vào cái gì phải cho người khác được lợi. Hỗn Độn Thanh Liên tối đa chỉ để hắn và Thương La hai người phân chia thôi.

Nhưng Diệp Mặc cũng không có ý định cùng Thương La phân chia Hỗn Độn Thanh Liên, hắn lấy được Vô Ngân Lưu Quang, chủ yếu là để luyện chế thần khí phi hành.

Tuy rằng bị thương, chút tổn thương ấy dưới Cây Hỗn Độn cũng chẳng là gì cả. Sau khi khôi phục thương thế của mình, việc đầu tiên Diệp Mặc làm chính là muốn tìm được đường ra.

Nếu như là trước đây trong hư không Diệp Mặc còn không cách nào tìm được phương hướng, nhưng bây giờ hắn đã trải qua nhiều hư không lắm rồi, hơn nữa thần thức của hắn đã có thể đụng chạm đến giới vực của hư không, lập tức đưa tay xé mở hư không trước mắt, lần thứ hai trở lại nơi quen thuộc.

Cường độ thần thức của Diệp Mặc lúc này tuyệt đối sẽ không kém cường độ thần thức của Hỗn Nguyên Thánh Đế, nếu như đánh nhau, thần thức của hắn thậm chí còn vượt qua cả Hỗn Nguyên Thánh Đế. Thế nhưng thần thức của Đạo Nguyên Thánh Đế có mạnh mẽ đi nữa, cùng Hỗn Nguyên Thánh Đế vẫn có điểm khác nhau về chất.

Diệp Mặc có thể chiến đấu dũng mãnh cực kỳ trên phương diện thần thức công pháp, thế nhưng trước khi chưa lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Đại Đạo, muốn dùng thần thức phá vỡ giới vực của loại hư không cao cấp này vẫn chưa có khả năng. Nếu như đổi thành Thánh Đế khác, bọn họ có tới đây căn bản là không cần dùng thần thức đi đụng vào giới vực, trực tiếp dùng thần

thức đi qua giới vực là có thể biết mình đang ở vị trí nào rồi.

Mà Diệp Mặc vẫn chỉ có thể đụng vào, lượng cùng chất là hai việc khác nhau. Thần thức của Diệp Mặc về lượng không thể thua kém so với bất luận Hỗn Nguyên nào, thế nhưng chưa đến cấp bậc Hỗn Nguyên, thức hải chưa phát sinh biến đổi về chất, vẫn không cách nào đi qua giới vực cao cấp.

Diệp Mặc phóng ra Thanh Nguyệt, đem hư không phương vị châu của Nghiễm Nguyên Cung giao cho Vô Ảnh, bảo Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm, Cừu Nhưỡng ba đứa khống chế Thanh Nguyệt phi hành hướng về phương hướng Nghiễm Nguyên Cung. Chính hắn lại tiến vào Thế giới trang vàng, hắn chuẩn bị luyện chế thần khí phi hành cực phẩm. Hắn chưa từng nghĩ đưa Vô Ngân Lưu Quang cho Dực Tộc, cho dù là muốn Hỗn Độn Thanh Liên, hắn cũng sẽ chỉ đưa lại một phần.

Lúc này Diệp Mặc đã là một Khí Thánh đỉnh cao, tài liệu luyện chế thần khí phi hành cực phẩm hắn chuẩn bị rất nhiều, thứ duy nhất còn thiếu chính là tài liệu cao cấp nhất mà thôi. Hiện tại Vô Ngân Lưu Quang đã tới tay, hắn còn thêm một ít lá Khổ Trúc cùng những tài liệu khác nữa, muốn luyện chế thành một cái thần khí phi hành cực phẩm căn bản là không có vấn đề gì.

…

Tiên Giới, ở bên trong Hỗn Độn Tinh Vực của Thượng Thiên Vực, Nghiêm Cửu Thiên đứng tại lối vào tầng thứ năm thật lâu, lúc này mới tự nói một câu:

- Hẳn là có thể đi ra.

Y đã một lần nữa hồi phục tu vi Tiên Đế viên mãn, nhưng lần này y không vội vã đi chứng đạo. Từng trải nhiều như vậy, hơn nữa đường qua lại giữa Tiên Giới cùng Thánh Đạo Tàn Giới bị một Thánh Đế chứng đạo tên là Ngu Tú để lộ ra, từ lâu y đã rõ rồi, dựa vào 33 Thiên Vực chứng đạo, căn bản chính là lời nói vô căn cứ.

33 Thiên Vực vốn chính là Tiên Giới sứt mẻ, nếu như có thể chứng đạo là chuyện lạ. Cho dù là y có chứng đạo một lần, vẫn không tránh khỏi kết cục thất bại.

Nghiêm Cửu Thiên y trước đây sở dĩ lựa chọn 33 Thiên Vực để chứng đạo, mà không phải dùng những phương tiện còn lại để chứng đạo, chính là không muốn chứng tiểu Đạo thông thường, mà là muốn vượt qua người khác, chứng được Vô Thượng đại đạo.

Lần này y tiến vào Hỗn Độn Tinh Vực của Thượng Thiên Vực rèn luyện mấy năm, chính là chuẩn bị để đi Thánh Đạo Tàn Giới. Y muốn đi Thánh Đạo Tàn Giới chứng đạo, ở lại Tiên Giới chứng đạo không có bất kỳ ý nghĩa gì.

- Ngươi chính là Nghiêm Cửu Thiên?

Một thanh âm nghiêm nghị lạnh lùng truyền đến, lập tức một người đàn ông mặc tiên bào xám nhạt đã đi tới trước mặt Nghiêm Cửu Thiên.

- Ngươi là người phương nào?

Nghiêm Cửu Thiên nghe người này cũng dám dùng giọng điệu này nói chuyện với y, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Người trước mắt này cực kỳ nhỏ gầy, hơn nữa chỉ có tu vi Tiên Đế sơ kỳ. Một Tiên Đế sơ kỳ lại dám kiêu ngạo như thế, há có thể không khiến Nghiêm Cửu Thiên khó chịu.

- Ta là người phương nào ngươi không cần biết, Hỗn Độn Tinh Vực tầng thứ bảy xuất hiện ba quả Tịch Đạo Quả có đúng là bị ngươi cướp đi hay không?

Tiên Đế sơ kỳ cực kỳ nhỏ gầy này vẫn lạnh giọng hỏi.

Nghiêm Cửu Thiên giận quá hóa cười, một Tiên Đế sơ kỳ cũng dám ăn nói kiêu ngạo như vậy với một Tiên Đế viên mãn, y cũng còn là lần đầu tiên

thấy đấy.

- Muốn Tịch Đạo Quả? Vậy hãy để bản đế cân nhắc xem ngươi có năng lực này hay không đi.

Nghiêm Cửu Thiên nói xong trên cổ tay một đường mảnh màu đen bỗng nhiên biến thành vô số tia sáng đen, những tia sáng đen này trong nháy mắt đã cấu thành một tấm lưới đen cực lớn, lưới đen không chỉ khóa chặt không gian xung quanh lại, hơn nữa còn trực tiếp chụo về hướng Tiên Đế sơ kỳ nhỏ gầy này.

Tiên Đế sơ kỳ nhỏ gầy này đưa tay đánh ra một luồng kim quang, Nghiêm Cửu Thiên phát hiện đây vậy mà lại là một thanh thiền trượng màu vàng kim. Chuôi thiền trượng màu vàng kim này chỉ có một luồng kim quang, mà một luồng kim quang này lại dễ dàng xé rách lưới đen của Nghiêm Cửu Thiên, hoàn toàn xé mở lĩnh vực Tiên Đế của Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên trong lòng hoảng hốt, trừ Diệp Mặc ra, y vẫn chưa bao giờ bại bởi người cùng cấp bậc nào khác, hơn nữa còn là một kẻ tu vi thấp hơn y.

Thiền trượng màu vàng kim này lại cực kỳ đáng sợ, sau khi nổ nát lưới đen của Nghiêm Cửu Thiên, vốn chỉ có một nhúm kim quang vậy mà lại hoàn toàn tản ra, giống như hào quang Phật pháp vạn trượng chụp xuống vậy. Người thường nếu như ở bên ngoài thấy Phật quang vạn trượng này hạ xuống, thậm chí đã muốn thành kính quỳ sụp xuống.

Nghiêm Cửu Thiên không phải những người đứng xem này, y là người ở dưới Phật quang vạn trượng này. Chính vì vậy, y mới cảm giác được quỷ dị, đây rõ ràng là Phật quang vạn trượng, thế nhưng khi rơi xuống rồi lại đáng sợ âm u như ma quỷ địa ngục.

Nghiêm Cửu Thiên không phải là người không có kiến thức, trong nháy mắt y đã hiểu đây là cái công pháp gì rồi, đây là Đại Khôn Thần Ma Điển.

Đại Khôn Thần Ma Điển là công pháp Ma đạo đáng sợ nhất, tương truyền công pháp này là đại năng của Ma Tộc để lại, sao tại Tiên Giới còn có người dùng? Đáng sợ hơn là, cái người thi triển Đại Khôn Thần Ma Điển này, còn dùng Phật quang cùng Ma Điển kết hợp lại.

Đại khôn Thần Ma Điển nếu như có thể thi triển ra Phật quang, vậy cũng không gọi Đại Khôn Thần Ma Điển nữa, gọi luôn là Đại Khôn Phật Quang Điển tốt hơn.

- Không đúng, pháp bảo của ngươi là của đệ nhất cao thủ Công Dã Thương Minh của Nam Minh Thiên Thiền Viện đã từng dùng, pháp bảo của y sao lại ở trong tay ngươi?

Nghiêm Cửu Thiên lớn tiếng hỏi.

Miệng y nói, đồng thời sợi tơ bằng sương đen trong tay hóa thành vô số mũi nhọn, những mũi nhọn đen này đánh ra, ngăn trở vô số Phật quang vạn trượng này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2228

Đông Phương Vượng Nổi Giận

Phật Quang và ánh sáng màu đen kia đập vào với nhau, phát ra vô số đường ánh sáng đen nhánh, rõ ràng có Phật quang, nhưng sau khi nổ, lại không có ánh sáng màu vàng kim nào. Tiên nguyên đáng sợ trùng kích, trực tiếp đập không gian xung quanh nơi hai người đang đánh nhau thành từng đường vết nứt hư không.

Giới vực hỗn độn tinh vực vô cùng vững chắc, Tiên đế bình thường căn bản đừng nghĩ đến chuyện đánh ra chút dấu vết, còn Nghiêm Cửu Thiên và Tiên đế sơ kỳ nhỏ gầy này, không ngờ lại đánh không gian xung quanh xuất hiện từng khe nứt, có thể thấy thần thông của hai người cũng đã vượt xa Tiên đế bình thường rồi.

Nghiêm Cửu Thiên bị sức mạnh đáng sợ này đánh bay ra ngoài, mặc dù Tiên đế sơ kỳ kia cũng bị đánh lùi một chút, nhưng Nghiêm Cửu Thiên trong lòng lại trầm xuống, gã không ngờ không phải là đối thủ của Tiên đế sơ kỳ.

Gã chưa bao giờ nghĩ sẽ lại thua người cùng bậc, lúc trước thua Diệp Mặc tu vi không bằng gã, gã cũng đã lấy làm hổ thẹn rồi, bây giờ không ngờ lại thua một Tiên đế sơ kỳ. Nghiêm Cửu Thiên trong lòng kinh hãi, đồng thời vẫn đang nghĩ chẳng lẽ mình già thật rồi sao?

Gã trước kia sở dĩ muốn thông qua 33 thiên vực Chứng đạo, chính là vì tu luyện đại thần thông, vô địch cùng cấp. Nhưng bây giờ đừng nói là vô địch cùng cấp, gã không ngờ đến một Tiên đế sơ kỳ yếu hơn gã cũng không đánh lại nổi. Lúc này, sự tin tưởng của Nghiêm Cửu Thiên bị đánh tan tành.

Khi hai lần liên tục thua Diệp Mặc, cũng không cảm nhận được sự đả

kích này. Vì gã biết tu vi của mình còn chưa khôi phục, thực lực còn chưa thành hình. Nhưng bây giờ lại lần nữa xuất hiện một tên biến thái như này, vừa đối mặt, gã đã rơi xuống thế hạ phong, điều này thực sự khiến gã có chút bị đả kích.

- Anh rốt cục là ai?

Nghiêm Cửu Thiên trừng mắt nhìn tên Tiên đế sơ kỳ nhỏ gầy này hỏi.

- Anh có tư cách biết tôi là ai, bổn vương là Đông Phương Vượng.

Tiên đế sơ kỳ nhỏ gầy này nói xong, thiền trượng màu vàng trong tay lại phát ra hàng vạn đường kim quang, trong lòng y cũng có chút khiếp sợ, vô địch cùng cấp y cũng đã quen rồi, cho dù Tiên đế hậu kỳ thì đã sao? Hôm nay vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy một người liều mạng thần thông, cũng không tốn nhiều sức như này, có thể thấy Nghiêm Cửu Thiên cũng không đơn giản.

Đông Phương Vượng? Nghiêm Cửu Thiên cau mày nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra nghe thấy cái tên này ở đâu rồi?

- Bổn đế chưa bao giờ gặp qua đối thủ cùng cấp, thấy anh có thể thoát thân dưới Phật Quang của ta, bổn đế cho anh một cơ hội, giao ra ba quả Tịch Đạo quả, sau đó đi, ta sẽ không giết anh.

Ánh sáng màu vàng của Thiền trượng màu vàng kim trong tay Đông Phương Vượng mặc dù càng lúc càng nhiều, nhưng cũng không lập tức động thủ.

- Vô địch cùng cấp?

Nghiêm Cửu Thiên cười khẩy nói:

- Chờ anh gặp người đó rồi hãy nói vô địch cùng cấp đi, bây giờ tôi không bằng anh, nhưng muốn Tịch Đạo quả của tôi, thì đừng có nằm mơ.

Nghiêm Cửu Thiên nói xong, thân hình hơi lắc lư một chút, trong chốc lát đã biến mất trước mặt Đông Phương Vượng.

Đông Phương Vượng mở rộng thần thức ra ngoài, nhưng không phát hiện ra tung tích của Nghiêm Cửu Thiên, lập tức cau mày. Y cảm thấy kinh nghiệm của mình so với một số tên của Tiên giới, còn kém hơn một chút, vừa nãy Nghiêm Cửu Thiên chắc hẳn là dùng phá không bí thuật đào tẩu, nếu lĩnh vực Tiên đế của y có thể phong tỏa không gian, Nghiêm Cửu Thiên tuyệt đối không thể nào dễ dàng chạy trốn như vậy được, chỉ có điều tiếc ba quả Tịch Đạo quả.

- Mình cũng có thể rời khỏi nơi này rồi.

Đông Phương Vượng trong mắt cực kỳ tức giận, trong đầu y hiện ra một người con gái, lúc đó y vẫn là Kim Tiên, lúc đó cô ấy còn tặng một số đan dược và Tiên tinh cho y nữa.

Lúc đó y biết mình còn kém xa đối phương, muốn quen biết Tiên tử như này, ngoài phải nâng tu vi của mình lên đỉnh phong, thì cũng không còn cách nào khác.

Sau đó y điên cuồng tu luyện, người khác dùng mấy trăm đến nghìn năm mới có thể thăng cấp, y chỉ cần mấy chục năm là được rồi. Người khác còn phải tốn thời gian để ngưng luyện thân thể, tiến hành luyện thể, còn y chỉ cần tu vi tăng cao lên, thân thể của y cũng có thể tăng lên theo.

Đồng thời công pháp thần thông, người khác phát huy bảy phần uy lực, y có thể phát huy mười hai phần uy lực, vấn đề mà người khác không lý giải nổi, y chỉ cần hấp thu Huyền Hoàng Chi Khí là có thể hiểu ra.

Y có bí mật mà tất cả mọi người không có, lúc trước dưới đáy đầm trong Hỗn Độn Tinh vực ở Hạ thiên vực, chém giết một nguyên thần trong bộ xương khô tên Công Dã Thương Minh, y lấy được một viên châu trên bộ xương này, viên châu này tên Huyền Hoàng châu, đồng thời y còn lấy được thiền trượng vàng kim của Công Dã Thương Minh này.

Vì đẩy nhanh tu luyện của mình, y vẫn ở lại trong Hỗn Độn Tinh vực, y cảm thấy Hỗn Độn Tinh vực là một nơi rất tốt, trong này quả thực nguy hiểm, nhưng cơ duyên lại quá nhiều. Trong Hỗn Độn Tinh vực, y không chỉ một lần thoát hiểm, cũng không chỉ một lần lấy được thứ mà người khác nằm mơ cũng muốn lấy được.

Vì y có Huyền Hoàng châu, Huyền Hoàng châu đã nhiều lần cứu mạng y.

Không chỉ vậy, y còn kết hợp Đại Khôn Ma Thần Điển của mình với công pháp của Công Dã Thương Minh trong Huyền Hoàng châu, tiến hành sửa đổi. Có thể nói công pháp Diệt Ma Diệt Phật bây giờ của y, người không giao thủ với y mãi mãi không thể nào nhận ra sự đáng sợ của nó. Nghiêm Cửu Thiên kia, nếu như dám ở lại ham chiến, y bảo đảm có thể chém chết Nghiêm Cửu Thiên.

Nghiêm Cửu Thiên chạy thoát, thiền trượng của y liền bị lộ ra ngoài. Nhưng Đông Phương Vượng cũng không lo lắng, thực lực của y khiến y không chút lo lắng, y nói Thiền trượng là do mình nhặt được, Nam Minh Thiên Thiền viện chẳng lẽ còn dám nói nhảm gì hay sao?

…

Trước đại trận của Mặc Nguyệt Tiên tông, một người đàn ông nhỏ gầy mặc Tiên bào màu xám, trong mắt lộ vẻ tức giận, y thề phải hóa Mặc Nguyệt Tiên tông thành bột mịn, đồng thời còn phải giết toàn bộ người của Mặc Nguyệt Tiên tông, không để lại ai sống sót.

Người này chính là Đông Phương Vượng, y sau khi đến Tiên giới, vẫn ở trong Hỗn Độn Tinh vực tu luyện, từ Hỗn Độn Tinh vực của Hạ thiên vực đến Hỗn Độn Tinh vực của Trung thiên vực, rồi lại đến Hỗn Độn Tinh vực của Thượng thiên vực, cũng chính vì bảo vật của Hỗn Độn Tinh vực cực nhiều kết hợp với Huyền Hoàng châu, nên mới mau chóng thăng cấp lên Tiên đế.

Sau khi y ra ngoài, muốn nghe ngóng đầu tiên không phải là ai khác, chính là Chân Băng Du đã từng tặng cho y Tiên tinh và đan dược trong Hỗn Độn Tinh vực của Hạ thiên vực, nhan sắc tuyệt thế và thân hình tuyệt mỹ của Chân Băng Du, lúc đó đã in sâu vào trong đầu y rồi.

Đông Phương Vượng là người ý chí kiên định, mặc dù y ái mộ Chân Băng Du, nhưng biết y so với Chân Băng Du, cũng chỉ là đom đóm so với trăng sáng. Chỉ có thể đợi sau khi y thăng cấp lên Tiên đế, mới có tư cách nói thích người khác.

Hôm nay y thăng cấp lên Tiên đế trong Hỗn Độn Tinh vực của Thượng thiên vực, sau khi ra ngoài lập tức đến Cung Hoa Thiên của Hạ thiên vực, đồng thời nghe ngóng tình hình của Chân Băng Du.

Dung nhan tuyệt sắc của Chân Băng Du, lại thường xuyên đến Mặc Nguyệt Tiên tông, y cũng không cần tốn bao nhiêu thời gian, liền biết Chân Băng Du dường như có mối quan hệ không tầm thường với Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông.

Lúc trước khi nghe thấy Diệp Mặc, y còn chưa phản ứng kịp tên Diệp Mặc này là người trên Trái đất một lưới bắt hết Tây Đường y, nhưng đợi sau khi y nhìn thấy hình ảnh của Diệp Mặc còn cả nghe thấy một số chuyện nữa, sự tức giận của y lại càng ngút trời. Tông chủ Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông, chính là tên Diệp Mặc có thù sâu như biển với y.

Y còn tưởng Diệp Mặc vẫn chỉ là một tu sĩ nhỏ, không ngờ người ta chẳng những là Tiên đế rồi, còn lập ra Mặc Nguyệt Tiên tông này nữa.

Nếu nói những thứ này còn chưa khiến y tức giận, thì tên Diệp Mặc đó trên Trái đất truy sát y đến mức không còn chỗ để chạy trốn, sau khi đến Tiên Giới còn ức hiếp y. Tiên tử mà y thích nhất chính là Chân Băng Du, nhưng Diệp Mặc không ngờ lại vô sỉ, dám đi cùng với Tiên tử tuyệt thế như Chân Băng Du này.

Không giết Diệp Mặc, y làm sao có thể hả giận được?

Cho dù Diệp Mặc là Tiên đế hậu kỳ thì đã sao?

Lúc này y cũng không còn là Đông Phương Vượng tay trói gà không chặt trên Trái đất kia nữa rồi, y là Tiên đế vô địch cùng cấp, y tự tin, có thể giết chết Diệp Mặc dưới Ma Phật chi quang của mình.

Y chẳng những muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông, giết chết Diệp Mặc, còn muốn giết chết toàn bộ những người có liên quan đến Diệp Mặc. Nếu không làm sao có thể báo thù cho nhà Đông Phương y?

Đông Phương Vượng lần đầu tiên không thể kìm chế nổi sự tức giận của mình, nếu là chuyện khác, y còn có thể giấu diếm sự tức giận của mình đi, sau đó đi điều tra kỹ lưỡng một chút về lai lịch của Mặc Nguyệt Tiên tông. Nhưng vừa nghĩ đến người con gái mà mình thích lại ở bên cạnh Diệp Mặc, y làm gì còn có thể kìm chế nổi nữa? Hơn nữa, thực lực của y căn bản không cần nhẫn nhịn, đó là bóng hình hoàn mỹ vẫn luôn giấu kín tận đáy lòng, lại bị Diệp Mặc phá đi.

Ầm…

Thiền trượng vàng kim đập lên đại trận phòng ngự của Mặc Nguyệt Tiên tông, lập tức kích thích từng đường trận quang.

Đại trận hộ sơn bị tấn công, trong nháy mắt dường như người của toàn tông đều biết hết, đại trận hộ sơn do Diệp Mặc bố trí là Ngự sát trận thập vạn hư không, một khi bị tấn công, trận pháp chấn động, lập tức liền khơi dậy vô số trận quang.

Đối mặt với sát mang như vậy, Đông Phương Vượng chỉ có thể lùi ra xa, nhưng cho dù đại trận phòng ngự này có lợi hại đi nữa, y cũng phải phá nó.

- Anh là ai? Không ngờ lại dám tấn công Mặc Nguyệt Tiên tông chúng tôi?

Một người con gái xuất hiện bên ngoài trận môn lên tiếng quát lớn, sau cô cũng đã có hơn mười đường độn quang bay đến.

- Chỉ là một Tiên Vương, cũng dám quản chuyện của bổn đế sao. Hôm nay bổn đế chính là muốn hóa Mặc Nguyệt Tiên tông thành bột mịn, tên Diệp Mặc kia ở đâu, bảo hắn ra đây xem xem bổn đế là ai.

Đông Phương Vượng bỗng nhiên cảm thấy một luồng sảng khoái, y vốn dĩ nghĩ tu vi đến trình độ nhất định rồi, sẽ lật tung Lạc Nguyệt thành, không ngờ ông trời lại cho y cơ hội như này, y còn chưa phá giới diện đi tiêu diệt Lạc Nguyệt thành, nhưng có thể tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông do Diệp Mặc xây dựng trong Tiên giới.

- Tiên đế?

Cô gái này thất kinh gọi một câu.

Tiên đế của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng không ít, nhưng không có trong tông môn. Nhưng bây giờ sao lại có Tiên đế dám đến tấn công Mặc Nguyệt Tiên tông chứ?

Vì Mặc Nguyệt Tiên tông nổi tiếng bên ngoài, Tiên đế của Mặc Nguyệt Tiên tông vốn dĩ cũng không cần ở lại trong tông môn, những Tiên đế này ngoài hai vị đến Thánh đạo Tàn giới, còn có mấy người cũng không ở trong tông môn.

Cô gái này chính là phó tông chủ Lô Phượng của Mặc Nguyệt Tiên tông, Mặc Nguyệt Tiên tông mặc dù có đại trận hộ sơn, cô vẫn có chút lo lắng. Đúng lúc cô định phát phi kiếm truyền thư, gọi mấy vị Tiên đế về, thì lại nghe một giọng nói ôn hòa vang lên:

- Người nào muốn hóa Mặc Nguyệt Tiên tông của Diệp tiên hữu thành bột mịn?

- Tiền bối…

Lô Phượng sau khi nhìn thấy người này, lập tức sung sướng chủ động mở đại trận hộ sơn, khom người hành lễ.

Đông Phương Vượng đang định chất vấn, cũng cảm giác được không gian xung quanh hoàn toàn bị giam cầm lại, một Tiên đế trước giờ vẫn tự cho mình là vô địch cùng cấp như y kinh hãi phát hiện mình đến cử động cũng không cử động nổi.

Người đến là một mỹ phụ trung niên, cô mỉm cười với Lô Phượng nói:

- Tôi vừa ở Cực Phong thiên, cảm thấy dấu tích tôi để lại trên đại trận hộ sơn ở đây bị chấn động, lập tức liền qua xem sao.

Đông Phương Vượng nghe thấy vậy lập tức hồn phi phách tán, Cực Phong thiên cách Cung Hoa Thiên bao xa? Mình tấn công đại trận hộ sơn mới được bao lâu, người ta đã đến đây rồi, đây là tu vi gì? Chứng đạo Thánh Đế?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2229

Hốt Hoảng Như Chó

Đây tuyệt đối là một Chứng đạo Thánh Đế, Đông Phương Vượng lập tức liền hiểu ra, Tiên đế có lợi hại đi nữa cũng không thể nào trói chặt được y, đồng thời Tiên đế có lợi hại đi nữa cũng không thể nào trong thời gian ngắn như vậy lại vượt qua mấy Tiên vực.

Hơn nữa Đông Phương Vượng còn biết mỹ phụ này và Mặc Nguyệt Tiên tông, thậm chí là với Diệp Mặc quan hệ cũng không tầm thường. Không nói người con gái kia của Mặc Nguyệt Tiên tông nhìn thấy mỹ phụ trung niên này đến, chủ động mở trận môn, còn nữa chính là mỹ phụ trung niên này xưng hô Diệp Mặc là Diệp tiên hữu.

Đông Phương Vượng biết rõ, hôm nay y có thể sống sót hay không thì phải xem mỹ phụ trung niên này có hiếu sát hay không. Đây là lần đầu tiên y cảm thấy mình lỗ mãng, y biết Chứng đạo Thánh Đế, nhưng trước giờ chưa bao giờ nghe nói Tiên giới lại xuất hiện Chứng đạo Thánh Đế. Đừng nói là Hạ thiên vực, cho dù là Thượng thiên vực, y cũng chưa bao giờ nghe nói đến Chứng đạo Thánh Đế. Cho dù y không ra ngoài, trong Hỗn Độn Tinh vực, và trong quá trình đến Hỗn Độn Tinh vực cũng tiếp xúc với rất nhiều Tiên nhân, biết Chứng đạo Thánh Đế tuyệt đối không thể nào tùy tiện xuất hiện được.

Chính vì y biết không có Chứng đạo Thánh Đế, cũng không ai có thể thực sự chế trụ được y, y mới phách lối như thế. Nhưng y quả thực uống nước lạnh cũng tê răng rồi, Tiên Giới không ngờ lại xuất hiện một Chứng đạo Thánh Đế. Vị Chứng đạo Thánh Đế này còn có quan hệ không tầm thường với Mặc Nguyệt Tiên tông mà y tấn công, điều này đúng là chuyện tức đến thổ huyết. Xui xẻo không vấn đề gì, nhưng cũng đừng xui xẻo đến mức như này chứ?

- Anh muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông? Mặc Nguyệt Tiên tông là tấm gương cho Tiên Giới, cũng không ỷ mạnh hiếp yếu, một Tiên đế sơ kỳ như anh, dựa vào cái gì mà muốn tiêu diệt Mặc Nguyệt Tiên tông?

Mỹ phụ trung niên này sau khi chào hỏi Lô Phượng xong, quay đầu lạnh lùng chằm chằm nhìn Đông Phương Vượng hỏi.

Mỹ phụ trung niên này chính là Ngu Tú, sau khi nhận được đại ân của Diệp Mặc, liến ở lại Tiên giới bảo vệ lối đi từ Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới, cô trước giờ không thích giết người, nên mới không ra tay với Đông Phương Vượng. Nếu đổi lại là một Tố đạo Thánh Đế tính tình xấu một chút, sớm đã tát cho tên Đông Phương Vượng này hóa thành tro bụi rồi.

Đông Phương Vượng vẫn vẻ mặt tức giận nói:

- Tôi vẫn ở trong Hỗn Độn Tinh vực tu luyện, bình thường tôi có hai thứ tự hào, thứ nhất là tôi có một người vợ xinh đẹp và yêu tôi, thứ hai chính là tôi có Tiên linh căn cao cấp nhất.

Ngu Tú cố ý dùng thần thức quan sát Đông Phương Vượng một chút, cô nhìn ra Đông Phương Vượng cũng không nói liều, thậm chí Tiên linh căn của Đông Phương Vượng là cao cấp thật. Vì tuổi tác của Đông Phương Vượng tuyệt đối không lớn, loại tuổi tác này đã đến Tiên đế sơ kỳ, Tiên linh căn kém mới là chuyện lạ.

Đông Phương Vượng càng căm hận nói:

- Cha vợ tôi cực không thích chúng tôi ở cùng nhau, tôi ở Hỗn Độn Tinh vực bỏ qua sinh tử để tu luyện, là muốn sớm ngày thăng cấp lên Thánh đế. Sau đó dẫn vợ tôi đến gặp cha cô ấy, để cha cô ấy tiếp nhận tôi, đồng ý cho tôi. Nhưng sau khi tôi quay về, tôi lại phát hiện vợ mình không ngờ lại bị người ta lăng nhục cướp đi, tôi, tôi…

Đông Phương Vượng nói đến đây, trong mắt lộ vẻ cực kỳ phẫn uất. Y biết rõ trước mặt Chứng đạo Thánh Đế, biểu hiện của mình và một câu nói

dối đều bị Thánh Đế trước mặt phát hiện ra.

Nhưng hận ý của y với Diệp Mặc là vô cùng thật, Diệp Mặc trên Trái đất cướp đi An Chỉ Kỳ người mà y một lòng một dạ yêu thương, sau khi đến Tiên Giới, không ngờ lại lần nữa cướp đi nữ thần y toàn tâm toàn ý yêu say đắm. Cộng thêm Diệp Mặc tiêu diệt Tây Đường, truy sát Đông Phương Vượng y giống như một con chó trốn đông trốn tay, loại căm hận ngập trời này, y làm sao có thể quên?

Ngu Tú trong lòng thầm gật đầu, cô nhìn ra thù hận của Đông Phương Vượng là thật, không nói dối.

Hơn nữa cô còn nhìn ra Đông Phương Vượng thực sự có thần sắc bị tổn thương tình cảm, rất phù hợp với thần sắc phẫn uất khi vợ mình bị cướp đi.

- Sau khi tôi hỏi thăm, liền biết hóa ra người mà cưỡng ép dẫn vợ tôi đi chính là Diệp Mặc của Mặc Nguyệt Tiên tông, cho dù là thần hồn câu diệt, tôi cũng phải báo thù này. Tiền bối, tôi biết tôi không phải là đối thủ của cô, muốn giết thì cứ việc giết. Bảo tôi bỏ qua thù hận với Diệp Mặc này, thì tuyệt đối không thể…

Đông Phương Vượng nghiến răng nghiến lợi nói, gân xanh nổi lên, rõ ràng cũng đã căm hận đến tận xương tủy.

Ngu Tú lạnh nhạt nói:

- Tạm thời bất luận tin mà anh nghe thấy là thật hay giả, cho dù là Diệp Mặc cướp vợ của anh đi, anh cũng chỉ có thể đổ vạ lên người Diệp Mặc, có liên quan gì đến Mặc Nguyệt Tiên tông chứ?

Đông Phương Vượng ngẩn người, dường như hiểu ra mình không nên giận lây sang Mặc Nguyệt Tiên tông. Sau đó cảm xúc dịu đi một chút nói:

- Vâng, Tiền bối, vãn bối thực sự không nên giận cá chém thớt, chỉ là vì lửa giận bùng lên, vãn bối nguyện ý chịu phạt. Vãn bối biết tiền bối ở đây, tôi cũng không thể nào giết chết được tên ác tặc Diệp Mặc này, nhưng tiền

bối trước khi giết chết vãn bối, vãn bối muốn nhìn mặt vợ của mình một chút.

Lô Phượng nghiêm nghị nói:

- Anh nói chuyện nghiêm chỉnh tí đi, Diệp tông chủ chúng tôi là người đầu đội trời chân đạp đất, sẽ đi cướp vợ của người hèn mọn bỉ ổi như anh sao? Tôi nhổ vào.

Ngu Tú lạnh nhạt hỏi:

- Anh đến Hỗn Độn Tinh vực tu luyện bao nhiêu năm rồi?

Đông Phương Vượng ngây người một chút, rồi theo bản năng trả lời:

- Đã gần hai trăm năm rồi, tôi thương nhớ vợ của tôi, cho nên cứ hai trăm năm nhất định phải quay về thăm cô ấy.

Ngu Tú vẫn bình tĩnh nói:

- Vậy Diệp tiên hữu hai trăm năm trước đã rời khỏi Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới rồi, Thánh đạo Tàn giới một khi đến đó thì không thể nào quay về Tiên giới được nữa, Diệp Mặc tiên hữu làm sao có thể cướp đoạt lăng nhục vợ của anh được chứ? Tôi thấy anh là bị người khác lợi dụng rồi?

Nếu nói Đông Phương Vượng lúc trước diễn trò, thì lần này thực sự ngây dại:

- Thánh đạo Tàn giới, đó là nơi nào vậy?

- Thánh đạo Tàn giới là một giao diện cao hơn Tiên giới, Tiên nhân của Tiên giới sau khi đến Tiên đế rồi, phần lớn đều đến Thánh đạo Tàn giới Chứng đạo Thánh Đế.

Ngu Tú lạnh nhạt đáp lại.

- Sai rồi, sai rồi, không ngờ tôi bị người ta lừa rồi, tôi thật hận…

Đông Phương Vượng lẩm bẩm nói, bỗng nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Ngu Tú và Lô Phượng nói:

- Đông Phương Vượng tôi không ngờ bị người ta lợi dụng, tu luyện uổng phí rồi, tiền bối trách phạt Đông Phương Vượng tôi, dù là hóa thành tro bụi, tôi cũng tuyệt vô hận ý.

Nói xong, Đông Phương Vượng căn bản cũng không đợi Ngu Tú và Lô Phượng nói gì, trực tiếp mang theo hai đường đao mang chặt cánh tay của mình xuống, đồng thời vứt hai cánh tay bị chặt đến trước mặt Lô Phượng:

- Đông Phương Vượng tôi không phân biệt xanh đỏ lại đi tấn công Mặc Nguyệt Tiên tông, hai cánh tay này đúng là sinh trưởng vô ích trên người tôi rồi.

Sau khi chặt hai cánh tay của mình xuống, Đông Phương Vượng ngay cả máu còn chưa dừng chảy, vẫn quỳ rạp trước mặt Ngu Tú nói:

- Đông Phương Vượng tôi làm chuyện chỉ theo bản năng, hôm nay nếu như không phải tiền bối đến, tôi suýt nữa đã phạm sai lầm lớn rồi, xin tiền bối cứ trách phạt.

Tất cả những gì mà Đông Phương Vượng làm, cho thấy y là người làm việc tính tình thẳng thắn, hoàn toàn dựa vào cảm xúc.

Ngu Tú thở dài, tính tình của Đông Phương Vượng không ngờ lại thẳng thắn như vậy, nhưng cũng quá mức lỗ mãng rồi. Nhìn thấy Đông Phương Vượng chặt đứt hai cánh tay của mình rồi, vẫn muốn mình xử phạt, Ngu Tú trong lòng đã không muốn làm gì Đông Phương Vượng nữa rồi, cô nhìn Lô Phượng nói:

- Ý của cô thế nào?

Lô Phượng biết rõ Ngu Tú mặc dù tu vi cao tuyệt, nhưng tính tình rất bình thản dịu dàng, cô mau chóng trả lời:

- Mặc cho tiền bối làm chủ.

Đông Phương Vượng quỳ trên mặt đất vẻ mặt điềm nhiên, y nhìn ra tính cách của Ngu Tú, tuyệt đối không phải là người thích giết chóc, hơn nữa đối phương cũng đã tin tưởng y rồi, sẽ không quan sát y cẩn thận lần nữa. Lúc này y chặt tay của mình trước, mặc cho không ngừng chảy máu, cũng đã làm chủ trước. Khiến đối phương cảm thấy y trả giá như vậy là đủ nhiều rồi, dễ dàng buông tha cho y.

Trong lòng y đã hạ quyết tâm, lần này nếu không chết, y nhất định phải đến Thánh đạo Tàn giới Chứng đạo, không Chứng đạo chính là con sâu cái kiến, lời này quả nhiên không sai. Y tu vi cường hãn như này, trước mặt Chứng đạo Thánh Đế không ngờ đến con sâu cái kiến cũng không bằng. Đợi khi mình Chứng đạo quay về rồi, y sẽ cho mỹ phụ trung niên này biết, cô đắc tội với người như nào.

Ngu Tú tấm lòng khoan dung, cho dù Đông Phương Vượng không tự chặt đứt tay mình, cô cũng sẽ không vì hiểu lầm này lại đi giết Đông Phương Vượng. Bây giờ nhìn thấy Đông Phương Vượng như này, trong lòng cũng có chút thương cảm, lập tức nói:

- Anh đứng dậy đi, quay về tìm vợ của mình. Diệp tông chủ đầu đội trời chân đạp đất, không phải là loại người như anh nghĩ. Sau này làm chuyện gì, đừng nghe lời nói của một phía, phải nghe ngóng nhiều hơn chút.

Sắc mặt Đông Phương Vượng trắng bệch, vẫn khom người nói:

- Vâng, vãn bối ghi nhớ trong lòng, vợ của vãn bối vẫn nói tính tình vãn bối vội vàng xúc động, vãn bối vẫn thử thay đổi, chỉ có điều lần này vợ vãn bối xảy ra chuyện, vãn bối quả thực không thể nào tỉnh táo nổi.

Ngu Tú gật đầu:

- Anh đi đi, hi vọng anh có thể tìm được vợ của mình.

- Vâng, cám ơn Tiền bối không giết, vãn bối sau này tất có báo đáp.

Đông Phương Vượng nói xong, mau chóng quay người rời đi, hai cánh tay trên mặt đất cũng không thèm nhìn.

Ngu Tú vung tay lên, hai cánh tay bị chặt của Đông Phương Vượng vứt trên mặt đất liền xuất hiện trên bả vai y, được nối kín:

- Mang cánh tay bị chặt đứt đi đi.

Đông Phương Vượng lại quay người vội vàng quỳ rạp xuống đất nói:

- Cám ơn tiền bối, vãn bối lần này đi nếu như không tìm được vợ của vãn bối, vãn bối sẽ đến Thánh đạo Tàn giới dốc lòng Chứng đạo, sau này cũng giống như tiền bối, quay về Tiên giới, bảo vệ Tiên giới.

Ngu Tú cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu, lấy ra một miếng ngọc giản đưa cho Đông Phương Vượng nói:

- Đây là trận môn hư không từ Tiên giới đến Thánh đạo Tàn giới, với tu vi của anh cũng có thể đến Thánh đạo Tàn giới rồi, anh tự giải quyết cho ổn đi.

Đông Phương Vượng nhận lấy miếng ngọc giản, bình tĩnh sau khi khom người hành lễ xong, quay người mau chóng rời khỏi Mặc Nguyệt Tiên tông.

Lúc này y chỉ có một suy nghĩ, lập tức đến Thánh đạo Tàn giới, sau đó Chứng đạo Thánh Đế. Y biết những lời mình nói và biểu hiện của mình mặc dù đối phương tạm thời không nhìn ra sơ hở, nhưng thời gian dài, thì Chứng đạo Thánh Đế đó chắc chắn sẽ nghĩ có gì đó không đúng. Y cần phải mau chóng rời khỏi Tiên giới, nếu không với năng lực của mỹ phụ trung niên kia, y ở Tiên giới căn bản cũng không còn chỗ náu thân.

Thực lực của y bây giờ không thể nào rung chuyển được Mặc Nguyệt Tiên tông, cho dù mỹ phụ trung niên kia không ra, thực lực của Mặc Nguyệt Tiên tông dường như cũng nằm ngoài dự liệu của y, đại trận hộ sơn đó với thực lực trước mắt của y, cũng không thể nào một mình phá vỡ được.

Đối mặt với Mặc Nguyệt Tiên tông do Diệp Mặc xây dựng, cho dù y vẫn tu luyện đến Tiên đế vô địch cùng cấp, vẫn giống như lúc trước, hoảng hốt như một con chó chạy thục mạng. Lúc này Đông Phương Vượng hận không thể nuốt sống Diệp Mặc, từ từ nhai.

Thấy Đông Phương Vượng rời khỏi, Lô Phượng lúc này mới khom người nói:

- Tiền bối mời vào trong Mặc Nguyệt Tiên tông ngồi chơi.

Ngu Tú gật đầu nói:

- Cũng được, không biết Ức Mặc bây giờ thế nào rồi?

- Vì Thần tinh mà tiền bối mang đến, Ức Mặc cũng đã độ qua lôi kiếp Tiên Vương rồi, lúc này đang bế quan củng cố lại tu vi của mình.

Lô Phượng cảm kích nói, nếu không phải Ngu Tú tiền bối mang rất nhiều đồ đến, tốc độ tu luyện của Mặc Nguyệt Tiên tông cũng không nhanh như này được, cho dù là cô tuyệt đối cũng không thể nào dùng mấy trăm năm, lại từ Tiên Vương sơ kỳ lên Tiên Vương viên mãn được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2230

Thiếu Nữ Của Nghiễm Nguyên Cung

Lão đại, đây chính là do Vô ngân lưu quang kia luyện chế ra sao? Tốc độ thật nhanh.

Vô Ảnh vuốt ve Thần khí phi hành dưới chân mà Diệp Mặc mới luyện chế sợ hãi nói.

Chẳng những là Vô Ảnh, cho dù là Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng cũng đều nóng mắt vuốt ve tất cả mọi thứ trên phi thuyền này, hận Diệp Mặc không nói hắn muốn bế quan, sau đó giao Thần khí phi hành này cho ba đứa chúng nó điều khiển.

- Đúng vậy, sau này thứ này tên là Mặc Nguyệt Toa.

Diệp Mặc cũng cực kỳ hài lòng nói, đây là một món pháp bảo cao cấp nhất mà hắn luyện chế, còn là một Thần khí phi hành cực phẩm nữa.

Thần khí phi hành cực phẩm có rất nhiều, nhưng đẳng cấp kém cũng rất nhiều. Lúc trước Thời Không Toa của hắn cũng từ Thần khí phi hành hạ phẩm mà thăng cấp lên, mặc dù dùng rất nhiều nguyên liệu luyện khí của Diệp Mặc, nhưng đẳng cấp của Thời Không Toa đó cũng không ra làm sao cả. Trong Thần khí phi hành cực phẩm cho dù thấp, so với Mặc Nguyệt Toa do Diệp Mặc luyện chế này, căn bản cũng khác nhau như trời với đất.

Mặc Nguyệt Toa do dự tay Diệp Mặc luyện chế, mỗi một trận pháp trên đó đều là Diệp Mặc hắn khắc ra ngoài, bất luận là chọn nguyên liệu, hay trận pháp khắc lên trên, Mặc Nguyệt Toa cũng đều là đứng đầu.

Hơn nữa Vô ngân lưu quang còn có một đặc tính nữa là xuyên thấu lá

chắn giới vực, chỉ cần tu vi đủ mạnh, căn bản không cần xé rách trận pháp, trực tiếp dùng Vô ngân lưu quang là có thể xuyên qua giới vực, thậm chí tu vi kém hơn chút, dùng Vô ngân lưu quang cũng có thể xuyên qua giới vực, đặc tính này của Vô ngân lưu quang vẫn là khi Diệp Mặc luyện chế phát hiện ra, Vô ngân lưu quang có thể xuyên qua giới vực hư không bên ngoài Thánh đạo Tàn giới, thì có thể xuyên qua lá chắn giới vực cao cấp nhất.

Phát hiện ra điều này khiến Diệp Mặc vô cùng sung sướng, Vô ngân lưu quang sở dĩ trở thành Tiên tài cấp cao hiếm có, chính là vì có thể luyện chế pháp bảo phi hành cao cấp nhất. Vô ngân lưu quang vốn dĩ đã cực kỳ quý hiếm rồi, cộng thêm bây giờ còn có tính xuyên thấu giới vực nữa, loại nguyên liệu này thậm chí không kém gì so với Quang Minh Tâm mà lúc trước hắn lấy được.

Diệp Mặc tự mình điều khiển Mặc Nguyệt Toa, chưa đến một tháng, vị trí của Nghiễm Nguyên Cung trên hư không phương vị châu đã hiện ra rõ ràng.

Diệp Mặc biết rõ đã đến Nghiễm Nguyên Cung rồi, hắn trực tiếp bảo ba đứa Vô Ảnh vào trong Thế giới trang vàng.

Áo Hách mặc dù sát phạt như ma, toàn thân khí tức vô cùng ác liệt, nhưng Diệp Mặc lại tin người này nói sẽ giữ chữ tín, cho nên Diệp Mặc căn bản không quay về Thánh đạo Tàn giới, mà đến Nghiễm Nguyên Cung giúp luyện chế đan dược.

Mặc Nguyệt Toa lại tiến sâu vào trong một khoảng tinh không rộng lớn, sau khi xuyên qua tầng mây, Nghiễm Nguyên Cung liền xuất hiện trước mặt hắn.

Diệp Mặc cho rằng vốn dĩ Nghiễm Nguyên Cung nếu chỉ là một cung, rõ ràng cũng không rộng lắm. Nhưng khi hắn nhìn thấy một thiên vực vô cùng rộng lớn, hắn lập tức liền biết trong này khác quá nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

Nghiễm Nguyên Cung này chẳng những rộng, hơn nữa người cũng không ít, thần thức của Diệp Mặc tùy ý quan sát một chút, không ngờ có hơn mấy triệu nhân khẩu. Hơn nữa trong này không phân chủng tộc, loại người gì cũng có.

Một cung điện lơ lửng trong không trung, trôi nổi chính giữa thiên vực này, dưới cung điện toàn bộ là tầng tầng lớp lớp những đám mây trắng lượn lờ, Diệp Mặc lập tức liền đoán ra đây chính là Nghiễm Nguyên Cung. Hắn nhìn thấy rất nhiều cung điện, Nghiễm Nguyên Cung thoạt nhìn là cung điện giống Tiên gia nhất.

Diệp Mặc đứng trước đại trận phòng ngự của thiên vực này, cũng không tiến vào, nếu hắn cố gằng tiến vào đại trận phòng ngự giới vực này, chắc chắn sẽ bị cho là khiêu khích.

Hắn đến giúp người ta luyện đan, nếu bị cho là khiêu khích, thì thật là oan uổng.

…

Diệp Mặc cũng không đợi bao lâu, một Tiên tôn cũng đã bay ra ngoài giới vực của Nghiễm Nguyên Cung, đồng thời đứng trước đại trận hộ giới hỏi Diệp Mặc:

- Xin hỏi vị tiên hữu đến Nghiễm Nguyên Cung có chuyện gì vậy?

Gã nhìn ra tu vi của Diệp Mặc cũng cao hơn gã rất nhiều, gã vẫn gọi Diệp Mặc là Tiên hữu, có thể thấy nội tình của Nghiễm Nguyên Cung cũng không bình thường.

- Tôi là bạn của Áo Hách tiên hữu, được anh ta mời đến Nghiễm Nguyên Cung luyện đan cho tiểu thư.

Diệp Mặc ôm quyền nói.

Tiên tôn này nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, ngạc nhiên hỏi:

- Anh là Đan thánh? Muốn luyện đan cho tiểu thư?

Diệp Mặc lại nói:

- Anh không nghe nhầm, tôi là Đan thánh, chính xác mà nói là Áo Hách tiên hữu mời tôi đến luyện đan.

Tiên tôn này vội vàng xin lỗi xong rồi hỏi:

- Xin hỏi Áo thánh sao vẫn chưa trở về?

Diệp Mặc lấy ra miếng ngọc giản mà Áo Hách đưa cho hắn rồi nói:

- Đây là thứ mà Áo Hách để lại cho tôi, anh xem xem.

Miếng ngọc giản mà Áo Hách đưa cho Diệp Mặc là giới thiệu Diệp Mặc đến luyện đan, đồng thời cũng nói vì mình có chút chuyện, tạm thời chưa thể quay về được.

Tiên tôn này nhìn miếng ngọc giản mà Áo Hách để lại xong, mau chóng lấy ra ngọc bài mở trận pháp nói:

- Hóa ra anh chính là Diệp Đan thánh, Diệp đan thánh mời vào.

Diệp Mặc sau khi tiến vào đại trận hộ giới liền hỏi:

- Anh quen biết tôi?

Tiên tôn này vội nói:

- Hách Thánh đã giới thiệu qua trong ngọc giản rồi, hơn nữa Diệp đan thánh là đệ nhất Đan thánh rất nổi tiếng trong Nghiễm Nguyên Cung chúng tôi sớm đã biết đến, cung chủ vừa mới bế quan ra ngoài, liền đến Hư Thị mời Diệp đan thánh rồi. Không ngờ Diệp đan thánh lại đến Nghiễm Nguyên Cung chúng tôi, tôi lập tức bẩm báo với cung chủ.

Diệp Mặc gật đầu, hóa ra cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung không ở

nhà, bây giờ sau khi hắn nghe thấy Tiên tôn này nói vậy, lập tức nói:

- Khi anh đưa tin nói tôi ở lại không được bao lâu, mời cung chủ về sớm chút.

Cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung chưa về, hắn cũng không thể nào luyện đan giúp được.

Tiên tôn này dẫn Diệp Mặc vừa mới đến cửa cung điện Nghiễm Nguyên, liền bị một thiếu nữ mặc Tiên váy màu xanh đậm chặn lại.

Tiên tôn này nhìn thấy thiếu nữ này, mau chóng khom người ân cần hỏi thăm:

- Lương Tài bái kiến tiểu thư.

Thiếu nữ váy xanh đậm hòa nhã nói:

- Lương Tài, đây là Diệp đan thánh phải không, tự tôi tiếp là được rồi, anh đi làm việc của anh trước đi.

- Vâng, tiểu thư.

Tiên tôn này mau chóng lui xuống.

Diệp Mặc chú ý thiếu nữ mặc Tiên váy màu xanh đậm này, trên người không có chút dao động nguyên khí nào, sắc mặt có chút tái nhợt, hơn nữa cánh tay lộ ra ngoài cũng cực trắng, thậm chí có thể nhìn thấy gân xanh. Trên trán cô cũng rộng hơn những thiếu nữ bình thường một chút, nhưng cặp mắt thì cực sáng, lông mi dài thật dài khẽ động, giống như có thể nói vậy.

Chính xác mà nói, cô cũng không phải kiểu con gái cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại cực ưa nhìn, khiến người ta cảm thấy thoải mái, hơn nữa cả người đều có khí tức vô cùng bình thản, khiến người ta dễ gần.

Một người chưa từng tu luyện bao giờ, khiến người ta cảm giác dễ gần, tuyệt đối là người lương thiện.

- Vừa rồi Lương Tài đến báo tin, nói Diệp đan thánh đến luyện đan cho Niệm Yên, Niệm Yên vô cùng cảm kích. Cha tôi không có trong cung, mời Diệp đan thánh đi cùng tôi.

Thiếu nữ sắc mặt có chút tái nhợt này khom người hành lễ với Diệp Mặc, ngữ khí rất khách khí.

Diệp Mặc đi theo Niệm Yên tiến sâu vào trong Nghiễm Nguyên Cung, trên đường đã nhìn ra Nghiễm Nguyên Cung đâu đâu cũng là trận pháp cực kỳ cường hãn, nếu người bình thường đến đây, không có Niệm Yên dẫn đường, cho dù là Đạo nguyên đỉnh phong, đoán chừng chưa đi được bao xa sẽ bị trận pháp giam cầm lại.

Niệm Yên chưa từng tu luyện, ngữ khí nói chuyện lại nhẹ nhàng, đến Diệp Mặc cũng cảm thấy nói chuyện với người con gái như này, có cảm giác cực kỳ thoải mái.

Vốn dĩ Diệp Mặc cho rằng Niệm Yên sẽ dẫn hắn đến phòng khách, nhưng không ngờ Niệm Yên lại dẫn hắn đến khuê phòng của con gái, Diệp Mặc căn bản không cần đoán, cũng biết khuê phòng này là của Niệm Yên.

Nhưng khi Diệp Mặc nhìn thấy bộ dạng khuê phòng của Niệm Yên, cũng lại bình thường trở lại.

Khuê phòng của Niệm Yên không có chút khí tức con gái nào, có chỉ là mấy cuốn sách, sách trong này toàn bộ dùng Thiên Tàm Tơ mỏng nhất để chế thành giấy, mỗi một bộ rất dầy.

Thần thức của Diệp Mặc quét một chút, sách trong này loại hình gì cũng có, luyện đan, y dược, trận pháp, luyện khí tinh không, kinh dịch, công pháp… thậm chí đến tiểu thuyết Thần tiên bình thường nhất cũng có.

Niệm Yên là hồn phách tan rả, không thể nào tu luyện được, cho nên cũng không có thần thức. Sách mà cô xem đều không phải là chế tác từ ngọc giản, Diệp Mặc ngược lại cũng không lấy làm lạ, cái mà hắn lạ chính là

Niệm Yên không thể tu luyện, tại sao lại xem mấy loại sách này?

- Tôi không thể tu luyện, khi cha tôi và tất cả bạn bè của tôi đều bắt đầu tu luyện, tôi chỉ có thể làm bạn với sách của mình. Đây là thư phòng của tôi, cũng là bạn của tôi. Mỗi một quyển sách trong này, đều là bạn của tôi, chúng làm bạn với tôi, cho đến một ngày nào đó tôi dần dần chết đi.

Ngữ khí của Niệm Yên bình tĩnh, thậm chí còn mang theo chút vui vẻ ấm áp, dường như căn bản cũng không lo lắng cho bệnh của cô.

Diệp Mặc trong lòng có chút thông cảm với Niệm Yên, một người không thể tu luyện nếu sống trên Trái đất có lẽ rất bình thường, nhưng sống trong này quả thực quá đau khổ. Người bên cạnh ai cũng có thể tu luyện, chỉ có cô không thể nào tu lyện, thậm chí cũng không thể nghiên cứu thảo luận vấn đề nào đó với người khác được.

Những ngày tháng như này chỉ một hai ngày thì không nói làm gì, nhưng cứ một năm lại một năm nữa trôi qua, sự cô đơn và tịch mịch này có thể đè nén khiến người ta khó mà chịu đựng nổi.

Niệm Yên có thể bình thản như vậy ngồi nói chuyện cùng hắn, có thể bình thản như vậy giới thiệu những người bạn này với hắn, khiến Diệp Mặc cảm thấy có chút rung động. Một người chỉ có thể làm bạn với sách, thì cô đơn thế nào đây?

Tu sĩ bế quan có lúc rất nhiều năm, nhưng khi tu sĩ bế quan, bọn họ vẫn đang tu luyện, tinh thần lúc nào cũng ngưng đọng tu vi của mình, còn Niệm Yên không thể nào tu luyện, trong những ngày tháng dài đằng đẵng như này, ngoài làm bạn với sách ra, cô còn có thể làm gì nữa?

- Thực ra tôi cũng rất muốn giống như người khác, tu luyện thành đại thần thông, sau đó ngao du trong tinh không, sau đó đến hư không bay lượn…

Khi Niệm Yên nói đến đây, mắt của cô tràn đầy tưởng tượng.

Diệp Mặc trong lòng cảm xúc, lập tức nói:

- Cô yên tâm đi, tôi đã đến rồi, thì nhất định sẽ giúp cô luyện chế thành công Diệu Quang Luyện Phách đan, chữa khỏi bệnh cho cô.

Đối với tỉ lệ luyện chế thành công Diệu Quang Luyện Phách đan, Diệp Mặc cũng có nắm chắc. Loại đan dược này người khác khó có thể luyện chế thành công, nhưng hắn lại khác với những ngườI đó, Niệm Yên lắc đầu nói:

- Diệp đại ca, anh nhiều tuổi hơn tôi, tôi gọi là là đại ca. Thực tế Diệu Quang Luyện Phách đan không có ai có thể luyện chế ra được, trong lòng tôi biết rõ, vì phương thuốc của Diệu Quang Luyện Phách đan căn bản không hoàn chỉnh.

Diệp Mặc khiếp sợ nhìn Niệm Yên, thậm chí quên mất tuổi tác của Niệm Yên còn nhiều hơn hắn, hắn biết phương thuốc của Diệu Quang Luyện Phách đan có vấn đề, nhưng vì hắn là Đan thánh cao cấp, hơn nữa còn có công pháp thôi diễn nghịch thiên của Tam sinh quyết.

Nhưng Niệm Yên sao có thể biết Diệu Quang Luyện Phách đan có vấn đề, hơn nữa phương thuốc không hoàn chỉnh? Nếu như cô biết, thì cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung chắc chắn cũng biết, vậy tại sao còn mời Đan thánh đến luyện chế Diệu Quang Luyện Phách đan giúp?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2231

Giúp Hay Là Không Giúp

Trước mặt chính là cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung Túc Quang tiên hữu?

Một phi thuyền màu xám vừa mới đến bên ngoài Hư Thị, người đàn ông đứng trên Tiên thuyền bị gọi giật lại. Đồng thời có một Tiên thuyền màu vàng kim cực nhanh vọt đến, trên Tiên thuyền vàng kim này có bốn người đàn ông đang ngồi.

Nếu là một Tiên thuyền bình thường, muốn Tiên thuyền màu xám này dừng lại, thì tuyệt đối không thể nào. Nhưng người đàn ông trên phi thuyền màu xám này sau khi phát hiện bốn người trên Tiên thuyền vàng kim kia, lập tức dừng lại, hơn nữa ôm quyền lớn giọng nói:

- Hóa ra là Ngao tiên hữu, Gia Cát tiên hữu, Văn tiên hữu và Bộc tiên hữu, thật là trùng hợp, Túc Quang đang định rời khỏi Hư Thị, lại không hẹn mà gặp bốn vị Tiên hữu đến. Túc Quang lúc trước vì có chuyện, đại lễ Ngao Si tiên hữu Chứng đạo Hỗn nguyên cũng không đến tham gia được, xin Ngao Si tiên hữu lượng thứ.

Bốn người đến chính là Ngao Si của Long tộc, Văn Đức Thủy của Hải tộc, còn có Bộc Dương Tư của Ma tộc và Gia Cát Trí Thần của Yêu tộc. Bốn người bọn họ đã bàn bạc kỹ rồi, đến Hư Thị trước nghe ngóng tin tức của Diệp Mặc, nếu không có tin của Diệp Mặc, thì trực tiếp đến Dực tộc. Cho dù Thương La không ra ngoài, bọn họ cũng phải ép cho Thương La của Dực tộc ra ngoài.

Hỗn Độn Thanh Liên cũng không phải là chuyện nhỏ, bảo mấy Đạo

nguyên Thánh đế bỏ qua loại linh căn Hỗn độn như này căn bản là chuyện không thể nào. Bốn người bọn họ sở dĩ không liên hệ với Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh tộc và Thang Tòng Hạm của Phượng Hoàng tộc, chính là cảm thấy mấy người bọn họ gần gũi với Diệp Mặc một chút, chẳng may liên hệ rồi, chỉ sợ hỏng đại sự của bọn họ.

Ngao Si vội vàng nói:

- Sao dám trách Túc Quang tiên hữu chứ, Nghiễm Nguyên Cung chỉ có một mình Túc Quang tiên hữu, chuyện quá nhiều cũng là tình lý mà.

- Đã lâu không gặp cung chủ, hôm nay nếu cơ duyên trùng hợp, không bằng cùng nhau đến Hư Thị một chuyến đi?

Gia Cát Trí Thần sớm đã đứng lên, tủm tỉm cười nói.

Túc Quang có chút khó xử nói:

- Nếu là ngày trước, Túc Quang nhất định sẽ đi, nhưng hôm nay quả thực có chút chuyện gấp, bệnh của tiểu nữ nhà tôi chắc các vị Tiên hữu cũng biết, hôm nay có một Đan thánh đến Nghiễm Nguyên Cung luyện đan giúp, tôi phải quay về ngay.

- Đan thánh luyện đan giúp? Chẳng lẽ là đệ nhất Đan thánh Diệp Mặc của Hư Thị đó sao?

Gia Cát Trí Thần mắt sáng lên, lập tức hỏi.

Túc Quang lập tức gật đầu nói:

- Không sai, chính là Diệp đan thánh, chẳng lẽ Gia Cát Trí Thần cũng biết Diệp đan thánh sao?

Gia Cát Trí Thần và ba người còn lại nhìn nhau, vẻ mặt bốn người lập tức lộ vẻ sung sướng, sau đó Gia Cát Trí Thần ôm quyền nói:

- Cung chủ, chúng tôi cũng muốn đến Nghiễm Nguyên Cung một hai

ngày, đương nhiên nếu như cung chủ bằng lòng cho chúng tôi đến, vậy thì nắm chắc hơn rồi?

…

Niệm Yên nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Diệp Mặc, nhu hòa nói:

- Diệp đại ca có phải không tin những gì tôi nói phải không? Tôi nghe nói Diệp đại ca là đệ nhất Đan thánh của Hư Thị, hiểu biết về đan đạo chắc hẳn cực kỳ cao thâm. Nhưng những gì tôi nói là thật, tuyệt đối không lừa Diệp đại ca.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Niệm Yên muội, nói xem nào.

Lúc này hắn có chút nghi ngờ, khi nói chuyện cũng bảo thủ hơn một chút.

Niệm Yên thở dài nói:

- Vì phương thuốc Diệu Quang Luyện Phách đan thoạt nhìn không khiếm khuyết, nhưng trên thực tế trong phương thuốc lại thiếu đi một thứ quan trọng nhất, đó chính là sinh cơ. Cho dù Diêu Quang Thảo có quý giá đi nữa, không có sinh sơ cũng không thể nào luyện chế thành công Diệu Quang Luyện Phách đan.

Diệp Mặc thầm sợ hãi thán phục sự thông minh tuyệt đỉnh của Niệm Yên, mặc dù Niệm Yên chưa hiểu thực sự cái gì là sinh cơ, nhưng có thể biết thiếu đi sinh cơ cũng là vô cùng nghịch thiên rồi.

Phải biết Niệm Yên nếu không thể tu luyện, càng không thể luyện đan, tất cả những gì cô biết đều là nhìn trong sách vở, sau đó tự mình suy diễn mà thôi.

Hắn đã Chứng đạo, hơn nữa còn chuyên tu đan đạo, cộng thêm dùng

Tam Sinh quyết thôi diễn, mới biết được phương thuốc luyện chế Diệu Quang Luyện Phách đan thiếu sinh cơ, so với Niệm Yên, hắn dường như kém quá xa.

Nhưng Niệm Yên chỉ biết thiếu sinh cơ, lại không biết thứ thiếu không phải là sinh cơ bình thường, mà là hỗn độn sinh cơ.

Niệm Yên thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói gì, u uất nói:

- Cha tôi tổng cộng trồng ba gốc Diêu Quang Thảo, mời hai vị Đan thánh nổi danh nhất luyện chế Diệu Quang Luyện Phách đan đều thất bại rồi…

Nói đến đây vẻ mặt Niệm Yên lộ chút bi thương, dừng một lúc cô mới chậm rãi nói:

- Cha tôi cũng là một luyện đan Thánh Đế, khi tôi biết Diệu Quang Luyện Phách đan thiếu sinh cơ cũng đã nói cho cha biết. Nhưng cha tôi quá yêu chiều tôi, ông vẫn mời hai vị Đan thánh đến luyện đan. Khi hai Đan thánh đó luyện chế được tương đối rồi, cha tôi lại khăng khăng bắt ném sinh cơ của bọn họ vào trong lò đan…

Diệp Mặc giật mình hiểu ra, cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung không ngờ lại muốn dùng sinh cơ của Đan thánh để bổ sung sinh cơ bị thiếu của Diệu Quang Luyện Phách đan, đáng tiếc là ông ấy không biết sinh sơ còn thiếu là hỗn độn sinh cơ. Chỉ có hỗn độn sinh cơ, mới có thể dung hòa với Diêu Quang Thảo, cùng với những thần linh thảo khác có chút liên hệ tự nhiên, lúc này mới có thể dung hòa làm một được…

Diệp Mặc nghĩ đến đây, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, nếu như cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung không ngờ đến thiếu hỗn độn sinh cơ, ông ấy sẽ không dùng sinh cơ của Đan thánh luyện đan dung hòa với lò đan, ông ấy sẽ tùy tiện tìm mấy người dung hòa vào.

Đan thánh luyện đan khi luyện chế ra lò đan dược này, tinh thần cũng đã

dung hòa làm một với đan dược trong lò đan rồi, thậm chí có liên hệ tinh thần nhất định. Lúc này bắt sinh cơ của Đan thánh, rõ ràng càng dễ dàng dung hợp hơn sinh cơ của người thường.

Bởi vậy có thể thấy, cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung này rất có thể biết rõ thứ mà Diệu Quang Luyện Phách đan thiếu chính là hỗn độn sinh cơ, chỉ có điều ông không lấy được hỗn độn sinh cơ, nên mới bất đắc dĩ dùng cách dung hòa sinh cơ của Đan thánh luyện chế thay thế, chỉ là hai người trước đều thất bại.

Đương nhiên Diệp Mặc cũng biết, cái này chỉ là suy đoán của hắn, cũng có khả năng cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung chỉ biết Diệu Quang Luyện Phách đan thiếu sinh cơ, nhưng lại không biết là thiếu hỗn độn sinh cơ.

- Diệp đại ca, anh mau mau đi đi, cha tôi biết được tin sẽ mau chóng quay về. Ông ấy lo cho tôi, thậm chí bố trí bên ngoài Nghiễm Nguyên Cung một truyền tống trận truyền đường dài một lần.

Niệm Yên nhìn thấy Diệp Mặc trầm xuống, dường như hiểu ra những gì cô nói, lập tức khuyên Diệp Mặc mau chóng rời đi.

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, hắn có nên giúp Niệm Yên luyện đan không? Niệm Yên là một cô gái lương thiện như này, hắn không luyện đan giúp, trong này thực sự cũng không thoải mái.

Nhưng giúp Niệm Yên luyện đan, thì cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung rõ ràng cũng không phải là người lương thiện.

Nói xong, Niệm Yên dường như nhớ ra gì đó, cô từ trên giá sách lấy ra một cuốn sách thật dày đặt vào tay Diệp Mặc nói:

- Diệp đại ca, anh là người đầu tiên chủ động đến luyện đan giúp tôi, cuốn sách này là do tôi nghiên cứu đan đạo và dược liệu nhiều năm viết ra, có lẽ có chút trợ giúp được anh. Chẳng may một ngày nào đó tôi biến mất rồi, những thứ tôi viết vẫn còn bên ngoài, thì trong lòng tôi cũng vui vẻ hơn

nhiều.

Khi nhận lấy cuốn sách của Niệm Yên, Diệp Mặc lập tức hạ quyết tâm, phải giúp Niệm Yên luyện chế một lò Diệu Quang Luyện Phách đan.

Hắn là một Đạo nguyên Thánh Đế, cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung kia cho dù là Hỗn nguyên Thánh đế thì đã sao? Diệp Mặc hắn muốn đi, chẳng lẽ lại sợ ai sao? Nếu như hắn muốn giúp Niệm Yên luyện đan, còn vì lo lắng sợ hãi cung chủ của Nghiễm Nguyên Cung, mất đi bản tâm, thì nói gì là Chứng đạo Hỗn nguyên? Làm hay không làm, đều xuất phát từ bản tâm.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc nhận lấy sách của Niệm Yên đưa cho, mỉm cười ôm quyền nói:

- Niệm Yên muội, nếu tôi đến rồi, đương nhiên sẽ luyện chế cho cô một lò Diệu Quang Luyện Phách đan, cô tin tôi là được rồi.

Niệm Yên vẫn chưa nói gì chợt nghe một tràng cười ha hả truyền đến, sau đó một người đàn ông gầy, cực cao đẩy cửa đi vào, người đàn ông này đi vào rồi liền ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Cám ơn Diệp đan thánh không ngại cực khổ đến Nghiễm Nguyên Cung tôi, Túc Quang vì chậm trễ thời gian bên ngoài, xin Diệp đan thánh lượng thứ.

Niệm Yên nhìn thấy cha mình tiến đến, vốn dĩ sắc mặt đã tái nhợt trong chốc lát lại càng tái nhợt thêm, cô biết, cho dù Diệp Mặc bây giờ muốn đi, cũng không đi nổi nữa rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, cô đi lên phía trước, kéo kéo áo giúp Diệp Mặc nói:

- Cám ơn Diệp đan thánh giúp Niệm Yên luyện đan, cho dù luyện đan thất bại rồi, Niệm Yên cũng sẽ mãi mãi cảm kích tấm ân tình của Diệp đan thánh.

Nói xong, khom người hành lễ với Diệp Mặc.

Diệp Mặc hiểu ý tứ của Niệm Yên, ý của cô là nều như mình bị cha cô giết rồi, trong lòng cô vẫn nhớ đến đại ân làn này của hắn. Nếu không một thiếu nữ vừa mới gặp, sao có thể chủ động kéo quần áo giúp hắn được?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2232

Hỗn Độn Sinh Cơ

Tham kiến cung chủ, ta và Áo Hách cũng coi như là bạn, được y nhờ vả đến đây luyện đan cho Niệm Yên tiểu thư, thực ra cũng không có gì khổ cực.

Diệp Mặc trong lòng đã có chút nhận định đối với vị cung chủ này, ngữ khí cũng có vẻ rất là bình thường.

Túc Quang lại cực kỳ nhiệt tình nói rằng:

- Việc luyện đan trước tiên không vội, Diệp Đan Thánh ở xa tới làm khách, mời tới điện tiếp khách ngồi thưởng thức chút tiên quả.

Nó xong gã lại xoay người nói với con gái mình:

- Niêm Yên, con không cần phải gấp, Diệp Đan Thánh là đệ nhất Đan Thánh ở Hư Thị, tin rằng có thể giúp con luyện chế ra Diêu Quang Luyện Phách Đan.

- Vâng, thưa cha.

Niệm Yên kính cẩn thi lễ nói.

Diệp Mặc chợt nhớ tới Ngao Mạn của Long Tộc, đều là cha và con gái, Ngao Mạn có thể làm nũng đòi này đòi nọ trước mặt cha. Nhưng nhìn Niệm Yên, tựa hồ hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Cung chủ Nghiễm Nguyên Cung thoạt nhìn rất thương yêu con gái của mình, không chỉ tìm cho nàng nhiều thư tịch như vậy, còn khắp nơi tìm kiếm

Đan Thánh hỗ trợ luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan, cái này cũng chưa là gì, còn hao phí cái giá cùng tâm tư lớn như vậy, chăm chút ba cây Diêu Quang Thảo, Diêu Quang Thảo không phải là người nào muốn trồng là có thể nuôi trồng được đâu.

Khi Diệp Mặc theo cung chủ Nghiễm Nguyên Cung đi điện tiếp khách của Nghiễm Nguyên Cung, tại một gian phòng bị các loại cầm chế bao vây đến cực kỳ kín kẽ của Nghiễm Nguyên Cung, đang có bốn người ngồi ở đây.

Nếu như Diệp Mặc tới nơi này, hiển nhiên sẽ nhận ra bốn người này là ai. Bốn người này chính là Hỗn Nguyên Thánh Đế Bộc Tư Dương của Ma Tộc, Hỗn Nguyên Thánh Đế Văn Đức Thủy của Hải Tộc, Hỗn Nguyên Thánh Đế Gia Cát Trí Thần của Yêu Tộc cùng Hỗn Nguyên Thánh Đế Ngao Si của Long Tộc mà hắn đã gặp ở Long cung.

- Túc Quang thật ra đối với con gái của ông ta không còn gì để nói, Diêu Quang Thảo không thể tùy tùy tiện tiện như vậy là có thể trồng được. Chỉ là không biết Diệp Mặc này có thể giúp ông ta luyện chế ra Diêu Quang Luyện Phách Đan được hay không.

Ngao Si rất là thoải mái uống một ngụm tiên tửu nói.

- Ta ngược lại là hi vọng hắn sớm luyện chế ra Diêu Quang Luyện Phách Đan, sau đó hết lòng tuân thủ hứa hẹn giữa chúng ta.

Văn Đức Thủy lại không có ngữ khí tốt như vậy, ngữ khí có chút âm lãnh.

Bộc Dương Tư trong mắt hiện lên một tia cười nhạt, cũng không nói lời nào, nhưng một tia cười nhạt này của gã tuy rằng bí mật lại bị Gia Cát Trí Thần nhìn thấy rõ ràng, Gia Cát Trí Thần biết Bộc Dương Tư cười nhạt không phải là nhằm vào Diệp Mặc, mà là nhằm vào Văn Đức Thủy.

Chỉ là vừa thoáng nghĩ, trong lòng Gia Cát Trí Thần liền biết. Bộc Dương Tư rất có thể cũng biết trên người Diệp Mặc trừ Vô Ngân Lưu Quang

ra còn có những thứ tốt khác nữa. Gã lại vô ý thức nhìn Ngao Si, phát hiện biểu cảm của Ngao Si lại cực kỳ bình thường.

Gia Cát Trí Thần lập tức biết, chẳng những Bộc Dương Tư biết trên người Diệp Mặc có thứ tốt, cả Ngao Si cũng biết. Văn Đức Thủy là một tên ngốc, trong lòng sớm đã bị nhồi đầy thù hận với Diệp Mặc. Có lẽ nói gã cũng biết trên người Diệp Mặc còn có những món đồ khác, thế nhưng thứ này so với thù hận của gã đối với Diệp Mặc, lại chẳng là gì cả.

Nghĩ tới đây Gia Cát Trí Thần thẳng thắn làm rõ nói rằng:

- Các vị, các vị thật sự chỉ nghĩ Diệp Mặc đưa ra Vô Ngân Lưu Quang, liền đồng ý giao Diệp Mặc cho Túc Quang?

Bộc Dương Tư cùng Ngao Si nghe Gia Cát Trí Thần nói như vậy, chỉ nhìn Gia Cát Trí Thần một cái, đều không nói gì. Văn Đức Thủy cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, hiện tại lời Gia Cát Trí Thần đã nói lên rõ ràng như vậy, gã lập tức tỉnh táo lại hỏi:

- Nếu như chúng ta còn muốn những thứ còn lại trên người Diệp Mặc, thì cung chủ Nghiễm Nguyên Cung chẳng phải là...

Văn Đức Thủy còn chưa dứt lời, đã hoàn toàn hiểu được, gã nhớ tới trước đó cung chủ Nghiễn Nguyên Cung nói:

- Nếu như Diệp Mặc luyện đan thất bại, y nhất định sẽ yêu cầu Diệp Mặc bồi thường, đồng thời đưa Vô Ngân Lưu Quang cho bọn họ. Chỉ yêu cầu có thể được một chiếc lá của Thanh Liên. Nếu như Diệp Mặc luyện đan thành công, y cũng sẽ khuyên bảo Diệp Mặc đưa Vô Ngân Lưu Quang ra, nhưng bởi vì Diệp Mặc hỗ trợ luyện đan, gã muốn giữ lại cho Diệp Mặc một mạng.

Bản tính của cung chủ Nghiễm Nguyên Cung gã há có thể chưa nghe nói qua? Với bản tính của cung chủ Nghiễm Nguyên Cung, không có khả năng bởi vì Diệp Mặc luyện đan thành công, sẽ có ơn liền báo đáp, muốn giữ cho Diệp Mặc một cái mạng.

Nói cách khác vô luận Diệp Mặc luyện đan thành công hay thất bại, cung chủ Nghiễm Nguyên Cung đều sẽ lấy Vô Ngân Lưu Quang ra đưa cho bọn gã. Thế nhưng sẽ không giao ra Diệp Mặc.

Cung chủ Nghiễm Nguyên Cung tại sao phải không chế được Diệp Mặc? Hiển nhiên là bởi vì đồ vật trên người Diệp Mặc. Diệp Mặc có thể nghịch thiên như vậy, trên người tuyệt đối có đồ vật phi thường tốt. Nhưng cung chủ Nghiễm Nguyên Cung hình như xem nhẹ Diệp Mặc, với tu vi của Diệp Mặc, cung chủ Nghiễm Nguyên Cung muốn ăn chắc hắn, tựa hồ khả năng vẫn không lớn.

Thấy Văn Đức Thủy cũng hiểu được, Gia Cát Trí Thần mỉm cười nói rằng:

- Túc Quang đánh giá thấp Diệp Mặc. Ông ta cho rằng một Đạo Nguyên Thánh Đế như Diệp Mặc, nhất định là dễ như trở bàn tay. Ông ta cho là chúng ta chưa bắt được Diệp Mặc, chỉ là vì tìm không được Diệp Mặc ở chỗ nào, tin rằng rất nhanh ông ta sẽ nhận được một niềm vui bất ngờ.

Bộc Tư Dương gật đầu nói:

- Bí mật trên người Diệp Mặc kia tuyệt đối không phải một chút, trừ phi có vật hỗn độn ra, nói không chừng còn có những thứ khác nữa.

- Vật hỗn độn?

Văn Đức Thủy kinh ngạc hỏi, ông ta chỉ là suy đoán trên người Diệp Mặc có thứ tốt, còn thật không ngờ trên người Diệp Mặc có vật hỗn độn.

Ba Thánh Đế còn lại đến bây giờ mới biết Văn Đức Thủy còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra, Bộc Dương Tư âm thầm lắc đầu chủ động nói:

- Trước đây trên hội đấu giá tại Long cung Diệp Mặc đã bán ra một lọ Hỗn độn khí, Hỗn độn khí chỉ có Hỗn độn bảo vật mới có thể chứa được, Diệp Mặc có thể tùy thời lấy ra Hỗn độn khí, điều đó đã nói lên hắn khả năng là có Hỗn độn bảo vật.

Ngao Si gật đầu nói:

- Ta cũng sau khi chuyện xảy ra mới nhớ tới, nếu như bình ngọc Diệp Mặc đưa cho Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế kia là vật hỗn độn, thì giá trị bình ngọc còn cao hơn cả hỗn độn khí. Trên thực tế sau khi ta nhìn thấy, hắn chỉ dùng Vô Thượng cấm chế bao lấy đám khí hỗn độn kia đưa vào bình ngọc mà thôi. Nói cách khác, dù cho không cần bình ngọc kia, đám khí hỗn độn cũng sẽ không tiêu tán. Bình ngọc kia chỉ là một vật trang trí.

- Vậy cũng không thể nói hắn chắc chắn có vật hỗn độn ah?

Văn Đức Thủy nhíu mày hỏi, gã hình như đã rõ ràng chút ít, thế nhưng vẫn chưa hoàn toàn lý giải được. Nhưng sau khi gã nói câu này xong, gã cũng đã hoàn toàn hiểu ra.

Cho dù là tông sư trận pháp cao cấp nhất, nếu như không có pháp bảo hỗn độn, cũng chỉ có thể dùng Vô Thượng cấm chế và trận pháp để cầm cố đám khí hỗn độn lại. Hơn nữa thu lại thì vẫn không thể thu quá nhiều, một khi quá nhiều, cho dù là trình độ trận pháp có cao tới đâu cũng hết cách.

Diệp Mặc nỡ lòng lấy ra một lọ khí hỗn độn, điều đó đả nói lên hắn khẳng định là vẫn còn, cũng giống như Bộc Tư Dương, Huyền Hoàng khí trên người tuyệt đối cũng không phải chỉ một hồ lô.

Tuy rằng trên người Diệp Mặc vẫn còn khí hỗn độn, cũng không chắc chắn nói lên rằng trên người Diệp Mặc khẳng định là có pháp bảo hỗn độn, thế nhưng chí ít cò khả năng này.

Quả nhiên Văn Đức Thủy vừa nghĩ tới đây, Gia Cát Trí Thần đã nói:

- Tuy rằng không cách nào nói rõ trên người Diệp Mặc nhất định có vật hỗn độn, thế nhưng khả năng này là có. Túc Quang kia là người không có lợi thì không làm. Ông ta bằng lòng giúp chuyện lấy Vô Ngân Lưu Quang ra, thế nhưng không giao Diệp Mặc ra, hiển nhiên cũng phải đoán trên người Diệp Mặc có thứ tốt, về phần có phải là ông ta cũng nghĩ trên người Diệp

Mặc có bảo vật hỗn độn hay không, chúng ta lại không dám khẳng định.

Văn Đức Thủy triệt để hiểu được, vô luận Diệp Mặc có thể luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan hay không, Túc Quang cũng sẽ không giao Diệp Mặc ra, Diệp Mặc dưới sự khống chế của ông ta, nói như thế nào thì cũng đều tùy vào ông ta cả. Cái không hay duy nhất, chính là ông ta đã đánh giá thấp bản lĩnh của Diệp Mặc rồi.

- Chẳng lẽ Túc Quang kia cũng đoán được trên người Diệp Mặc có bảo vật hỗn độn?

Văn Đức Thủy sau khi hiểu ra lại lập tức hoỉ.

Bộc Dương Tử lắc đầu nói rằng:

- Chưa chắc, khả năng này có, nhưng lại không nhất định. Cũng có thể ông ta muốn có một vật khác trên người Diệp Mặc, thế nhưng vô luận là vật gì, có thể làm cho Túc Quang ham muốn, cũng sẽ không đơn giản.

- Ta thấy không bằng như vầy, chúng ta gọi Túc Quang tới, trực tiếp nói cho ông ta biết Diệp Mặc không phải kẻ một mình ông ta có thể giữ lại được. Trực tiếp chỉ rõ thứ trên người Diệp Mặc, mọi người chia đều. Nhỡ đâu lại để cho Diệp Mặc đi mất, đó không phải là chuyện tốt gì.

Văn Đức Thủy nói, gã sợ nhất là Diệp Mặc đào tẩu.

…

- Diệp Đan Thánh, không biết ngươi luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan kia có mấy phần nắm chắc? Ta chỉ có một cây Diêu Quang Thảo, lỡ như lại luyện chế thất bại...

Trong điện tiếp khách cực kỳ trang nhã, Túc Quang sau khi tự mình rót cho Diệp Mặc một chén tiên trà xong, cẩn thận dò hỏi.

Diệp Mặc trầm mặc chỉ chốc lát, bỗng nhiên nói rằng:

- Ta có tám phần mười nắm chắc...

- Cái gì?

Túc Quang tay hơi rung đông một chút, thiếu chút nữa ngay cả nước trà torng chén cũng sóng sánh một chút, trong mắt của ông ta tràn ngập vẻ kinh ngạc vui mừng.

Lão bỗng nhiên có chút hối hận vì đã đáp ứng yêu cầu của bọn người Ngão Si, đó là bởi vì lão cũng biết luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan cần Hỗn Độn Sinh Cơ. Diệp Mặc có tỷ lệ nắm chắc lớn như thế, đã nói lên rằng Diệp Mặc rất có thể có Hỗn Độn Sinh Cơ, có bảo vật Hỗn Độn Sinh Cơ, tuyệt đối sẽ không kém gì Hỗn Độn Thanh Liên.

Diệp Mặc có Hỗn Độn Sinh Cơ ông ta cũng không kỳ quái, vũ trụ tinh không vạn vật có linh tính, hỗn độn vật càng có linh tính hơn. Bình thường thần tiên linh vật càng cao cấp, đều sẽ chủ động tìm kiếm Đan Thánh hiểu chúng nhất để nhận chủ. Cho nên, Đan Thánh có được thiên tiên bảo vật, so với người bình thường càng nhiều lại càng đẽ dàng hơn. Diệp Mặc là đệ nhất Đan Thánh trong hư không, tuyệt đối không phải hư danh nói chơi, tại Hư Thị ông ta đã dò hỏi rồi.

Diệp Mặc trong lòng cười nhạt, trong miệng lại chậm rãi nói rằng:

- Cung chủ có điều không biết, phương thuốc của Diêu Quang Luyện Phách Đan thực ra còn thiếu một loại sức sống, hơn nữa còn là Hỗn Độn Sinh Cơ, ta cũng là nhìn thấy trong một phương thuốc dân gian cổ xưa. Hỗn Độn Sinh Cơ không phải là thứ người bình thường có thể có được, sở dĩ ta dám nói có thể luyện chế thành công loại đan dược này, là vì ta biết có một loại sức sống có thể thay thế Hỗn Độn Sinh Cơ.

Cung chủ Nghiễm Nguyên Cung này sau khi nghe Diệp Mặc nói vậy, nhất thời như ngồi xe trượt vậy, tâm tình trong nháy mắt một lần nữa rơi xuống đáy vực.

Qua một hồi lâu, ông ta mới vô ý thức hỏi:

- Là sức sống gì vậy?

Diệp Mặc cảm thán một tiếng nói rằng:

- Năm đó khi ta ở Tu Chân Giới, tiến vào hư không, trong một cơ hội ngẫn nhiên lấy được một đám Hư Không Sinh Cơ Tủy có bảy màu. Mà trong phương thuốc dân gian cổ xưa kia, phải thêm Sinh Cơ vào, vừa hay có thể dùng Hư Không Sinh Cơ Tủy để thay thế, cho nên ta nói cung chủ không cần phải lo lắng.

Cung chủ Nghiễn Nguyên Cung nhất thời sửng sốt, Hư Không Sinh Cơ Tủy còn có thể thêm vào phương thức của Diêu Quang Luyện Phách Đan sao? Hư Không Sinh Cơ Tủy tuy rằng trân quý không gì sánh được, nhưng dù sao cũng là vật cấp thấp trong giới vực hư không, Diệp Mặc lấy ra luyện đan, cũng không lạ gì.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2233

Tính Kế Diệp Mặc

Có thể cho ta xem xem Hư Không Sinh Cơ Tủy không?

Túc Quang sau khi kịp phản ứng lại, đầu tiên liền muốn xem thử Hư Không Sinh Cơ Tủy của Diệp Mặc là thứ gì.

Diệp Mặc lắc đầu nói rằng:

- Nếu như cung chủ nghiên cứu sâu về Đan Đạo là có thể hiểu, Hư Không Sinh Cơ Tuy nếu như lấy ra trong hư không thì không sao, thế nhưng ở chỗ này một khi nói ra, sẽ hạ thấp dược tính. Hơn nữa dùng Hư Không Sinh Cơ Tủy luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan còn có một cực hạn, chính là chỉ có thể thành một viên đan. Ta chỉ có một đám Hư Không Sinh Cơ Tủy, một khi lãng phí, đối với Niệm Yên tiểu thư lại là một tổn thất lớn.

- Đúng, tất cả đều nghe Diệp Đan Thánh.

Túc Quang biết Diệp Mặc cũng không nói dối, Hư Không Sinh Cơ Tủy ở trong hư không mới có thể bảo trì dược tính, một khi ở chỗ này lấy ra, xác thực là sẽ mất một phần dược tính.

Diệp Mặc cũng không chờ Túc Quang nói tiếp, liền đứng lên nói rằng:

- Cung chủ, tuy rằng ta với Áo Hách là bạn bè, thế nhưng là một Đan Thánh, phí ta nên thu thì vẫn phải thu.

- Đó là đương nhiên, sao dám để Diệp Đan Thánh đi không một chuyến.

Túc Quang vội vàng nói.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Ta cần năm mươi dòng thần linh mạch cực phẩm, hai trăm giọt Thầy tủy một trăm năm, trăm tỷ thần tinh, những cái khác thì ta không cần.

Túc Quang sửng sốt, ông ta còn chưa bao giờ thấy qua loại công phu sư tử ngoạm này của Diệp Mặc. Diêu Quang Luyện Phách Đan cho dù trân quý, cũng không đáng giá nhiều thứ như vậy chứ? Trước đây thù lao ông ta tuyên truyền ra đã vượt xa Diêu Quang Luyện Phách Đan, mà Diệp Mặc mở miệng càng hung hãn hơn.

Thấy Diệp Mặc nhìn mình chằm chằm, Túc Quang cười khổ nói:

- Cho dù là đem Nghiễm Nguyên Cung của ta ra bán, cũng không có nhiều thứ như vậy cho người ah. Ta chỉ có ba mươi dòng thần linh mạch cực phẩm, Thần Tủy một trăm năm hai trăm giọt ta ngược lại là có, về phần trăm tỷ thần tinh, ta cũng gom góp không nổi. Ta tối đa chỉ có thể đưa ra năm mươi tỷ thần tinh mà thôi.

Diệp Mặc lại không chút do dự nói rằng:

- Có thể, cứ mấy thứ này vậy.

Thấy Diệp Mặc đồng ý, Túc Quang nhanh chóng nói rằng:

- Vậy ngay bây giờ ta sẽ đi lấy Diêu Quang Thảo, nhờ Diệp Đan Thánh luyện đan giúp.

- Đừng vội. Ngươi phải đưa thù lao cho ta trước đã, sau đó nơi ta luyện đan còn phải là gian phòng của Niệm Yên tiểu thư.

Diệp Mặc lại đề ra yêu cầu của mình.

- Vì sao?

Túc Quang dường như vô cùng nghi hoặc nhìn Diệp Mặc.

Diệp Mặc không chút hoang mang nói rằng:

- Vì dùng Hư Không Sinh Cơ Tủy luyện chế ra Diêu Quang Luyện Phách Đan, cần lập tức dùng ngay. Đương nhiên, còn một điều nữa chính là bởi vì gian phòng của Niệm Yên tiểu thư chẳng bao giờ tu luyện qua, cho nên Thiên Địa nguyên khí bình ổn, thích hợp để luyện đan.

Một câu nói sau đương nhiên là Diệp Mặc nói mò. Hắn biết cho dù là Túc Quang hiểu tâm tư của hắn cũng không thể nào cự tuyệt, trừ phi ông ta chỉ giả vờ thương yêu con gái của mình. Là một tông sư trận pháp cao cấp nhất, từ lâu hắn đã nhìn ra, Nghiễm Nguyên Cung trừ gian phòng của Niệm Yên ra, những chỗ khác khắp nơi đều là trận pháp quản chế cùng cấm chế không gian. Hơn nữa hắn giúp Niệm Yên luyện đan hoàn tất, chuẩn bị lập tức đi ngay, Nghiễm Nguyên Cung không phải là một nơi hắn thích.

Túc Quang trầm mặc một chút nói rằng:

- Cũng được, vậy thì đi gian phòng của Niệm Yên luyện đan đi.

…

Niệm Yên nhìn Diệp Mặc lần thứ hai trở lại gian phòng của cô, còn chưa kịp kinh ngạc hỏi, đã nhìn thấy cha cô đi tới.

- Diệp Đan Thánh, ở đây có hai chiếc nhẫn. Trong đó một là thù lao cho ngươ, còn một bên trong là dược liệu luyện đan, bao gồm cả Diêu Quang Thảo ta vừa đào lên.

Túc Quang sau khi đi vào trực tiếp đem hai chiếc nhẫn giao cho Diệp Mặc, sau đó lại yêu thương nhìn Niệm Yên nói rằng:

- Niệm Yên àh, Diệp Đan Thánh rất chắc chắn, đan dược này hắn muốn luyện chế trong phòng của con. Bởi vì Diệp Đan Thánh luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan phải dùng ngay mới được, con không cần lo lắng. Chờ Diệp Đan Thánh luyện chế xong Diêu Quang Luyện Phách Đan rồi, con phải nghe lời Diệp Đan Thánh căn dặn, trước tiên dùng đan dược.

Nói xong, Túc Quang lại lần nữa cảm kích nhìn Diệp Mặc nói rằng:

- Diệp Đan Thánh, con gái của ta giao cho ngươi đấy, mong Diệp Đan Thánh không ngại cực khổ.

Dừng một cái. Ông ta lại hỏi:

- Diệp Đan Thánh luyện chế một lò Diêu Quang Luyện Phách Đan cần thời gian bao lâu?

Diệp Mặc trầm ngâm chỉ chốc lát nói rằng:

- Hẳn là cần khoảng một đến hai canh giờ đi.

- Được, vậy ta tại điện tiếp khách chờ Diệp Đan Thánh đại công cáo thành.

Túc Quang nói xong. Trực tiếp rời khỏi gian phòng của Niệm Yên.

Niệm Yên nhìn cha đã rời khỏi, lúc này mới quay đầu lại kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Diệp đại ca, cha ta sao có thể để cho huynh luyện đan ở đây?

Theo cô thấy thì Diệp Mặc luyện đan cha cô tuyệt đối sẽ không rời khỏi. Hơn nữa dù có rời khỏi, cũng sẽ không để cho Diệp Mặc ở trong phòng của mình, cha cô sẽ vào bất kỳ lúc nào, bởi vì cha cô vẫn rất là lưu ý đến cô, chí ít sẽ không tóm lấy Sinh Cơ của Diệp Mặc ngay trước mặt cô. Hiện tại Diệp Mặc ở trong phòng cô, một khi cha cô muốn lấy Sinh Cơ của Diệp Mặc, nhất định phải làm trước mặt cô.

Diệp Mặc khẽ cười nói:

- Cha cô đoán chừng ta luyện chế xong đan dược sẽ không đi được nhỉ.

Nói xong, Diệp Mặc lại lần nữa tạo ra mấy cái cầm chế trong phòng Niệm Yên, rồi mới tiếp tục nói:

- Niệm Yên, giờ ta phải luyện đan, cô ngồi một lát đi.

- Đợi chút, Diệp đại ca, ta cảm giác huynh bây giờ quan trọng nhất không phải là luyện đan đâu, nếu huynh đã có thể tới đây, ta cảm thấy huynh quan trọng nhất là mau chóng rời khỏi nơi này...

Niệm Yên vội vã ngăn cản Diệp Mặc, lo lắng nói.

- Không sao, ta nhất định sẽ luyện chế ra Diêu Quang Luyện Phách Đan.

Diệp Mặc nói xong trực tiếp đi tới một góc, tạo ra mấy cái cấm chế, bắt đầu luyện đan.

Niệm Yên thấy Diệp Mặc thật sự bắt đầu luyện đan, cũng không dám nói gì nữa, chỉ có thể chờ đợi Diệp Mặc lần này thật sự có thể luyện chế ra Diêu Quang Luyện Phách Đan, sau đó cha sẽ cảm kích hắn, để cho hắn rời khỏi. Tuy rằng cô biết, chuyện này rất xa vời.

…

- Các vị tìm ta có chuyện gì, Diệp Mặc còn đang giúp luyện đan, một khi có kết quả, ta tất nhiên sẽ đưa đồ vật ra.

Túc Quang vừa đưa Diệp Mặc đến phòng con gái luyện đan, rồi liền vội vã đi tới gian phòng của bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Ba người Bộc Dương Tư không nói gì, đều nhìn về phía Văn Đức Thủy. Văn Đức Thủy biết gã phải đứng ra nói, ai bảo gã là người cuối cùng nghĩ là trên người Diệp Mặc có thứ tốt?

- Túc Quang tiên hữu, ta cứ nói thẳng vậy.

Văn Đức Thủy cũng chẳng muốn quanh co, nói thẳng:

- Chúng ta đều là người biết chuyện, Túc Quang tiên hữu nói vậy cũng là để ý trên người Diệp Mặc có thứ tốt đúng không?

Túc Quang nghe Văn Đức Thủy nói vậy xong, lập tức nghi hoặc không giải thích được hỏi:

- Là thứ tốt gì? Ta mời Diệp Đan Thánh đến hòan toàn là vì luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan cho con gái ta.

Lời này Túc Quang thật cũng không có nói bừa, ông ta mời Đan Thánh đến luyện đan, mục đích trước nhất vẫn là muốn cứu sống con gái của mình. Đương nhiên ông ta lợi dụng con gái của mình, muốn lấy được bảo vật có Hỗn Độn Sinh Cơ tốt hơn nữa, cũng là sự thực. Cho dù là sự thực, cũng không thể bài trừ chuyện ông ta rất quan tâm đến con gái của mình.

Huống chi, cho dù là không phải Diệp Mặc, đổi thành đệ nhất Đan Thánh khác tới đây, suy nghĩ của ông ta vẫn như vậy.

Gia Cát Trí Thần mỉm cười, đứng lên nói rằng:

- Chúng ta hoà nghi trên người Diệp Mặc còn có một loại hỗn độn bảo vật, đương nhiên đây chỉ là suy đoán...

- Cái gì?

Túc Quang kinh ngạc nói trong lòng ông ta chấn động mãnh liệt. Gia Cát Trí Thần hoài nghi trên người Diệp Mặc có hỗn độn bảo vật, vậy ông ta gần như là khẳng định trên người Diệp Mặc có. Diệp Mặc nói Hư Không Sinh Cơ Tủy nói không chừng chính là lừa gạt ông ta, thứ hắn chân chính dùng để luyện đan chính là Hỗn Độn Sinh Cơ.

Diệp Mặc dùng Hỗn Độn Sinh Cơ để hỗ trợ luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan đương nhiên không phải là tốt bụng gì, mà là muốn lấy đi một đống thứ tốt từ chỗ ông ta.

Nếu trên người Diệp Mặc có hỗn độn bảo vật, vậy ông ta tuyệt đối không thể giao Diệp Mặc ra, Túc Quang vừa nghĩ tới đây, thì nghe Gia Cát Trí Thần tiếp tục hỏi:

- Túc Quang tiên hữu, vô luận ngươi kinh ngạc thật hay giả, ta chỉ muốn hỏi ngươi một việc. Túc Quang tiên hữu tự thấy đấu pháp cùng Đức Thủy tiên hữu, thắng bại ra sao?

Túc Quang từ lâu đã khôi phục lại bình tĩnh, nghe thấy câu hỏi này, ông ta mỉm cười nói rằng:

- Đức Thủy tiên hữu là đệ nhất Hỗn Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc, ta thì còn đang trong giai đoạn bế quan, đại thần thông của Đức Thủy tiên hữu ta làm sao có thể so bì được?

Văn Đức Thủy lại ngắt lời nói rằng:

- Túc Quang tiên hữu, ta nói không sợ mất mặt, mấy người ở đây, có thể thần thông của ta là kém cỏi nhất. Túc Quang tiên hữu nói thực cũng không có gì, ta không phải là đối thủ của Túc Quang tiên hữu, mọi người cũng đều biết.

Túc Quang chỉ cười nhạt, cũng không nói gì nữa. Văn Đức Thủy mặc dù là một chứng đạo Thánh Đế, chỉ có điều là tư chất gã cực kỳ nghịch thiên, hơn nữa còn có được cơ duyên nghịch thiên trong khi là Đạo Nguyên viên mãn. Bằng không Văn Đức Thủy chứng đạo còn rất sớm, muốn nói Văn Đức Thủy có thể so với ông ta, tuyệt không có khả năng.

Gia Cát Trí Thần ha ha cười:

- Túc Quang tiên hữu không cần khiêm tốn, nếu nói thật sự đấu pháp, Đức Thủy tiên hữu xác thực không phải là đối thủ của Túc Quang tiên hữu. Nhưng nếu như Túc Quang tiên hữu cho rằng Diệp Đan Thánh thực sự là một Đạo Nguyên Thánh Đế, vậy thì sai rồi. Diệp Đan Thánh là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, hơn nữa còn là một Hỗn Nguyên Thánh Đế so với mấy người chúng ta đều lợi hại hơn.

Túc Quang nghe nói như thế, hoàn toàn ngổn ngang, Diệp Mặc là Hỗn Nguyên Thánh Đế? Nhân Tộc khi nào lại xuất hiện một Hỗn Nguyên Thánh

Đế? Nếu như Diệp Mặc là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, ông ta có thể dễ dàng bắt được Diệp Mặc sao?

Văn Đức Thủy bình tĩnh nói:

- Gia Cát tiên hữu nói là sự thực, ta cùng Diệp Mặc đấu hai lần, hai lần ta đều không phải đối thủ của hắn, nếu như không phải ở trong Long cung, có lẽ ta đã bị người này giết rồi.

Thấy Túc Quang nhìn về phía mình, Ngao Si cũng chắp tay nói rằng:

- Đức Thủy tiên hữu cùng Gia Cát tiên hữu nói là sự thực, Diệp Mặc kia xác thực là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng lại không phải một Hỗn Nguyên Thánh Đế bình thường. Tại Long cung của ta, hắn đã tham gia Hỗn Nguyên đại điển của ta, kết quả khi năm Hỗn Nguyên Thánh Đế liên thủ, hắn vẫn trốn thoát. Cho nên Túc Quang tiên hữu nếu như muốn không chế được Diệp Mặc mà chỉ dựa vào sức lực của mình mình, tuyệt đối không có khả năng, thậm chí ngược lại vô cùng có khả năng bị giết nữa là.

Túc Quang sắc mặt âm trầm u ám xuống, sở dĩ ông ta hào phóng như vậy, hầu như đưa hết tài sản của mình cho Diệp Mặc, chính là không sợ Diệp Mặc chạy mất. Nếu như Diệp Mặc thật sự đi, tổn thất của ông ta không phải chỉ chút ít. Thế nhưng ông ta khẳng định bọn người Gia Cát không có nói sai, nếu như Diệp Mặc không có chút bản lĩnh, sẽ không bình tĩnh xuất hiện tại Nghiễm Nguyên Cung như vậy.

Nghĩ tới đây Túc Quang cũng biết tất cả mọi người đều hiểu là chuyện gì xảy ra rồi, đơn giản thẳng thắn nói rằng:

- Ta vừa nãy hầu như đã đua hết tài sản của ta cho Diệp Mặc luyện đan rồi, ta có thể cùng các vị hợp tác, thế nhưng bảo vật trên người Diệp Mặc ta phải có phần, ngoài ra những thứ thuộc về ta mà ta đã đưa ra, ta phải lấy lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2234

Ác Chiến Hỗn Nguyên

Diêu Quang Luyện Phách Đan cũng không khó luyện chế, loại đan dược này sở dĩ khó luyện chế là vì không có Hỗn Độn Sinh Cơ, Diệp Mặc có Cây Hỗn Độn, muốn luyện chế Diêu Quang Luyện Phách Đan căn bản là không cần phí chút sức lực gì. Hắn thậm chí chỉ dùng thời gian nửa nén nhang, đã luyện chế hoàn thành một lò Diêu Quang Luyện Phách Đan.

Mười hai viên đan dược bị Diệp Mặc thu lại mười một viên, đối với Niệm Yên mà nói, chỉ cần một viên là đủ rồi.

- Diệp đại ca, huynh thất bại hả?

Niệm Yên nhìn Diệp Mặc xóa bỏ cấm chế, lập tức kinh hoảng đứng lên. Diệp Mặc nếu như không phải là thất bại, sao có thể chỉ nửa nén nhang đã đi ra?

Diệp Mặc lấy ra một viên thuốc cầm ở trong tay, vừa cười vừa nói:

- Ta đã luyện chế thành công, muội chỉ cần uống viên thuốc này, muội sẽ triệt để khỏi hẳn, đồng thời cũng có thể bắt đầu tu luyện.

- Hả...

Niệm Yên kinh ngạc hả một tiếng, vẫn không nói nên lời, liền phát hiện viên đan dược trong tay Diệp Mặc đã rơi vào trong miệng cô rồi.

Đan dược vào miệng trong nháy mắt liền hóa thành sức sống vô tận, Niệm Yên tại trong nháy mắt này cũng cảm giác được sức sống của mình ngưng tụ lại. Thần hồn cô trong nháy mắt đã mạnh mẽ lên, một cảm giác

bước trên thực địa dâng lên não, đây là lần đầu tiên cô có loại cảm giác thật sự này.

Đây là cảm giác sống, loại cảm giác này thật sự là quá tuyệt vời, hoàn toàn không giống cảm giác hư ảo như trước đây, trong nháy mắt khi cảm giác được sinh mệnh rốt cục đã bị mình chạm đến, vành mắt Niệm Yên đỏ lên. Cô biết cô rốt cục đã nhận được sinh mạng mới, Diêu Quang Luyện Phách Đan Diệp Mặc cho cô tuyệt đối không phải là giả.

- Thế nào?

Diệp Mặc nhìn Niệm Yên hỏi, hắn cũng rõ ràng cảm giác được Niệm Yên có thay đổi, đó là sự thay đổi khi sức sống trở lại, có thể thấy được đan dược này xác thực có hiệu quả.

Niệm Yên tỉnh táo lại từ trong tâm trạng mừng rỡ, tuy rằng bởi vì loại bệnh này từ lâu cô đã nhìn thấu sinh tử, thế nhưng nếu như cô có thể không chết đi, cô cũng không muốn chết.

- Cảm ơn huynh, Diệp đại ca.

Niệm Yên trong nỗi kinh ngạc vui mừng, khom người nói cảm tạ Diệp Mặc.

Nói xong cô càng kích động nói rằng:

- Cha muội biết huynh thật sự luyện chế thành công Diêu Quang Luyện Phách Đan, nhất định là vô cùng vui sướng. Ông nhất định sẽ đối đãi huynh như thượng khách...

Diệp Mặc bình tĩnh nói rằng:

- Cha muội thương yêu muội có lẽ là thực, nhưng ông ấy lại không nhất định sẽ đối đãi với ta như thượng khách. Cho dù là ta luyện chế thành công loại đan dược này, cũng phải đưa mạng nhỏ của ta cho ông ấy thôi.

Thấy Niệm Yên không hiểu được nhìn mình, Diệp Mặc tự giễu cười cười nói:

- Cha muội đoán chừng là hoài nghi trên người ta có thứ tốt, ông ấy đang chờ ta luyện chế xong đan dược, sẽ giết ta cướp đồ đấy.

Niệm Yên bị lời Diệp Mặc nói làm cho khiếp sợ. Một lát sau mới phục hồi tinh thần lại, lại thở dài một tiếng không có phản bác. Cô hiểu cha mình, mặc dù đối với cô là yêu thương có thừa, nhưng lại không có nghĩa là một người có ơn tất báo.

Một lát sau, cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nhìn Diệp Mặc nói:

- Diệp đại ca, huynh đã cứu ta, dù cho ta liều cái mạng này, cũng sẽ không để Diệp đại ca gặp chuyện không may.

Diệp Mặc khoát tay chặn lại:

- Niệm Yên em gái àh, sở dĩ ta bằng lòng ở lại luyện đan không phải vì nể mặt cha muội, mà là nể mặt muội đấy. Muội rất thiện lương. Nhưng muội cũng không chi phối được quyết định của cha muội. Muội biết tại sao cha muội phải đồng ý với ta nhiều thù lao luyện đan như vậy không? Cũng là bởi vì ông ấy cho là ông ấy cho ta rồi cũng có thể lấy về thôi.

Ngăn cản lời Niệm Yên nói, Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Ta sở dĩ luyện đan trong phòng muội, cũng là vì có thể từ chỗ này của muội rời đi. Ta rời khỏi Nghiễm Nguyên Cung, cho dù là cha muội cũng không làm gì được ta. Nếu như ta từ nơi này rời đi, cha muội còn có tính toán động thủ với ta, ta đây sẽ không nể tình.

- Huynh muốn xé rách hư không ở đây?

Niệm Yên trong nháy mắt liền hiểu được. Đối với câu nói sau của Diệp Mặc, cô lại không để ý. Cha là Hỗn Nguyên Thánh Đế, cọ khẳng định Diệp Mâc không có tu vi đến Hỗn Nguyên, cô chỉ hy vọng cha có thể buông tha

cho Diệp Mặc một lần.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Không sai, ta muốn xé rách hư không ở đây. Nhung công pháp của cha muội không thích hợp với muội, để cảm tạ muội đã tặng quyển sách kia, ta cũng tặng cho muội một công pháp. Với tư chất cùng tài hoa hiện giờ của muội. Có công pháp của ta, muốn chứng đạo thật sự là chuyện rất dễ dàng.

Diệp Mặc nói xong lấy ra một miếng ngọc giản đặt trong tay Niệm Yên:

- Chúng ta tạm biệt ở đây, vô luận là sau này có còn gặp lại hay không. Ta đều hy vọng muội có thể sớm ngày chứng đạo.

Nói xong Diệp Mặc cũng không hề chờ Niệm Yên trả lời, phóng Tử Đao ra, một luồng hào quang màu tím chớp động, sau một khắc Diệp Mặc cũng đã biến mất trong cái khe hở hư không do hào quang màu tím bổ ra.

Niệm Yên cầm ngọc giản ngơ ngác nhìn nơi Diệp Mặc biến mất, một lát sau mới kịp phản ứng, nhanh chóng khom thi lễ một lần nữa nói rằng:

- Diệp đại ca, đa tạ ân tình của huynh, Niệm Yên tương lai nếu như có thành tựu, tất có báo đáp.

…

Diệp Mặc từ gian phòng của Niệm Yên sau khi xé rách không gian xong lập tức cũng biết hỏng chuyện, hắn khẳng định vị trí của mình đã bị người ta động tay động chân, không phải là bị người ta khoanh vùng để luyện hóa hư không, chính là một cái Tiểu thế giới. Hơn nữa xung quanh cấm chế san sát, bố trí đầy các loại trận pháp dũng mãnh.

Diệp Mặc căn bản là không cần đoán, cũng biết hắn đã bị Túc Quang toan tính rồi. Túc Quang biết mục đích hắn luyện đan trong phòng của Niệm Yên, chính là để xé rách không gian đào tẩu. Cho nên người này đã xuống tay trước, bố trí đại trận không gian, cầm tù mình trong bầu không gian này.

Sau khi hiểu rõ tình cảnh của mình, Diệp Mặc cũng không có lập tức bắt đầu xé rách không gian ở đây, hắn biết rõ nếu Túc Quang đã muốn dẫn hắn vào trong cái không gian này, thì không phải trong thời gian ngắn là có thể phá vỡ được. Nếu Túc Quang đã cho rằng ăn chắc được mình, vậy thì đánh một trận đi.

Nhốt hắn ở đây vẫn chẳng có ích gì, muốn bắt mình lại, vẫn nhất định phải đánh một trận. Túc Quang tất nhiên sẽ lập tức xuất hiện, Diệp Mặc trực tiếp phóng ra Tử Đao, ngược lại không có gấp gáp như vậy.

- Diệp Đan Thánh, cảm ơn ngươi giúp con gái ta luyện thành Diêu Quang Luyện Phách Đan, ngươi chỉ cần giao ra bảo vật Hỗn Độn trên người, Túc Quang ta lấy danh nghĩa của Nghiễm Nguyên Cung bảo đảm không thương tổn gì đến ngươi.

Tiếng nói của Túc Quang truyền đến, lập tức một bóng người thon dài đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc.

Diệp Mặc cười nhạt nói:

- Nghiễm Nguyên Cung của ngươi có danh tiếng chó má áh, với ta mà nói Nghiễm Nguyên Cung cũng chỉ là một chốn bỏ đi mà thôi. Ta muốn rời khỏi, Túc Quang ngươi vẫn không cản được.

- Túc Quang tiên hữu cản không được, thêm mấy người chúng ta thì sao?

Lại một giọng nói không nhanh không chậm truyền đến, bốn người Gia Cát Trí Thần lập tức xuất hiện, đồng thời vây Diệp Mặc lại.

Ánh mắt Diệp Mặc một trận co rút lại, hắn biết bị Túc Quang hãm hại. Nhưng cũng không chút kinh hoãng, trước đây hắn muốn đào tẩu khỏi Long cung, không chỉ là không địch lại đối phương, còn một nguyên nhân nữa là một khi đánh nhau, hắn tuyệt đối sẽ giở ra mọi thủ đoạn. Thủ đoạn của hắn đa dạng, một khi giở ra không thể giết sạch đối phương, vậy thì sẽ bị lộ ra.

Tình huống tại Long cung đã định trước hắn không cách nào giết sạch mọi người, khách tham gia hội đấu giá ở đó cũng có một hai trăm người, hắn cũng không thể giết hết toàn bộ nhiều người như vậy.

Ngày hôm nay nếu bị nhốt trong mảnh không gian hư không này, vậy thì dùng bản lĩnh nói chuyện đi. Cho dù là hắn chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, thì sao nào?

- Diệp Mặc, ngươi giết vô số Thánh Đế của Hải Tộc ta, Hải Tộc ta từ lâu đã điều động chiến hạm của Hải Tộc, lúc này đoán chừng Thánh Đạo Tàn Giới đã trở thành một mảnh phế tích rồi...

Văn Đức Thủy thấy Diệp Mặc bị nhốt lại, trong lòng vui sướng không gì sánh được, cười lành nói, gã biết Diệp Mặc vĩnh viễn không có cơ hội thoát thân.

Diệp Mặc nghe thấy chiến hạm của Hải Tộc đã đi Thánh Đạo Tàn Giới, nhất thời khóe mắt muốn nứt, không thể nhẫn nại thêm chút nào nữa, Tử Đao ầm ầm đánh ra, trong nháy mắt cắt ra một vệt đao văn vặn vẹo màu tím tại mảnh hư không này.

Đây là một đạo Lạc Ngân Đao Văn hắn toàn lực phóng ra, một đạo Lạc Ngân Đao Văn này trục tiếp đánh về hướng Văn Đúc Thủy. Đồng thời khi đao văn đánh ra, ba mươi sáu viên Lôi Hải Thần Châu cũng bị Diệp Mặc phóng ra.

Thấy Diệp Mặc lại thật hung hãn, trực tiếp động thủ, bốn người còn lại cũng đồng thời phóng ra pháp bảo của mình. Nhưng trừ Văn Đức Thủy ra không ai toàn lực xuất thủ, bọn họ biết Diệp Mặc tuyệt đối chạy không thoát, lúc này toàn lực xuất thủ mới là đứa ngốc. Nếu như là đấu một chọi một, nhất định sẽ toàn lực xuất thủ, thế nhưng ở đây mọi người tuy rằng hợp tác, nhưng cũng không thể tùy tùy tiện tiện nói cho người khác biết đòn sát thủ của mình chứ.

Văn Đức Thủy không thể không toàn lực xuất thủ, bởi vì gã cảm giác

được uy hiếp mạnh mẽ. Tử Đao của Diệp Mặc hầu như mang theo đao mang vặn vẹo nhắm người mà cắn, một vệt đao mang này còn chưa tới, gã đã cảm giác được khí tức hủy diệt của một vệt đao mang vặn vẹo này đã tập trung vào thần hồn gã.

- Mở cho ta.

Giới vực của Văn Đức Thủy điên cuồng mở rộng ra, đồng thời mấy luồng nước gợn Vô Không Thủy Trảm đánh ra, muốn ngăn trở Lạc Ngân Đao Văn của Diệp Mặc.

Nhưng nơi này không phải là điện tiếp khác của Long Tộc, đao văn vặn vẹo của Diệp Mặc toàn lực bộc phát ra, Tử Đao là bảo vật thậm chí so với pháp bảo Tiên Thiên còn thuộc loại trâu bò hơn, một đao kia đánh xuống, cho dù là Văn Đức Thủy có thần thông cường hãn Vô Không Thủy Trảm cũng không thể nào ngăn được.

Thần thông Vô Không Thủy Trảm của Văn Đức Thủy trực tiếp bị đao văn vặn vẹo màu tím đánh nát bấy, Vô Không Thủy Trảm mang theo pháp tắc không gian như bọt khí, bị đao văn của Diệp Mặc đánh thành bã vụn. Vốn Văn Đức Thủy lúc nào cũng phải phòng bị Thái Sơ Thần Văn của Diệp Mặc đánh lén, cùng lúc khi Vô Không Thủy Trảm của gã bị đánh nát, cũng lo không được Dung Thuật thần thông của Diệp Mặc nữa, một cái lá chắn bằng nước dũng mãnh cực kỳ hình thành.

Hầu như là đồng thời khi gã phóng lá chắn nước ra, gã cũng cảm giác được thức hải của mình xuất hiện một mảng hư không, mảng hư không này trong nháy mắt vậy mà lại không thuộc về khống chế của gã.

Không xong, lại là Dung Thuật thần thông, đồng thời khi Văn Đức Thủy trong lòng phẫn hận mấy người còn lại không xuất ra toàn lực, trong thức hải đã chồng chất tầng tầng vằn nước, muốn ngăn trở một luồng Thái Sơ Thần Văn Dung Thuật thần thông này của Diệp Mặc.

Lập tức gã đã biết là gã bị Diệp Mặc lừa rồi, Thái Sơ Thần Văn của Diệp

Mặc căn bản không phải là một luồng, mà là ba luồng, mỗi một luồng đều cực kỳ dũng mãnh.

Ba luồng Thái Sơ Thần Văn Dung Thuật thần thông trực tiếp đánh cho tầng tầng vằn nước trong thức hải của Văn Đức Thủy mở ra, Văn Đức Thủy cảm giác được thức hải đau nhói, sau một khắc, đao văn vặn vẹo màu tím kia của Diệp Mặc đã lần thứ hai phá vỡ pháp bảo phòng ngự của gã, đánh lên trên người gã.

Thình thịch...

Văn Đức Thủy cũng coi như là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, thế nhưng dưới công kích chớp nhoáng đáng sợ này của Diệp Mặc, thậm chí ngay cả thứ ngăn cản cho ra dáng cũng không lấy ra được, dưới Tử Đao, hóa thành một mớ hư vô. Ngay cả nhẫn của gã tại thời khắc này cũng nổ tung ra, vô số thần tinh hóa thành hư vô, chỉ có một hạt châu Chân Linh thế giới bị đánh văng ra một bên.

Uỳnh uỳnh uỳnh.

Cùng một thời gian, bốn pháp bảo hoàn toàn đánh lên 36 viên Lôi Hải Thần Châu do Diệp Mặc phóng ra, giới vực của Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc và giới vực của chính hắn trực tiếp bị xé rách.

Một ngụm máu phun ra, Diệp Mặc trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2235

Tiểu Thanh

Ngay khi Diệp Mặc bị đánh bay ra ngoài, bốn người còn lại thậm chí dại ra. Cho dù là Gia Cát Trí Thần đánh giá Diệp Mặc cực cao, cũng hoàn toàn không ngờ trong khoảng thời gian cực ngắn Diệp Mặc đã có thể giết Văn Đức Thủy.

- Tất cả mọi người toàn lực xuất thủ, bằng không Văn Đức Thủy chính là vết xe đổ.

Gia Cát Trí Thần trên mặt không còn biểu tình cười dài như trước, sắc mặt sầm xuống, đồng thời một luồng hào quang màu xanh xuất hiện ở lòng bàn tay.

Trong hào quang màu xanh, một bức họa cuộn tròn như ẩn như hiện, Diệp Mặc tuy rằng đã bị thương, nhưng có thể rõ ràng cảm giác được cái bức họa cuộn tròn này tuyệt không đơn giản.

Bộc Dương Tư càng không nói lời nào, đưa tay vung một cái, một vòng bảo hộ đen nhánh đã ở bên cạnh gã vờn quanh, đồng thời trên đỉnh đầu có thêm một đôi Ma Quang Hàn Nha.

Ngao Si phóng ra một cái Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ, thần thức của Diệp Mặc đảo qua, cũng biết đây ít nhất là một cái pháp bảo gần đến Tiên Thiên. Khiến Diệp Mặc kinh ngạc là, pháp bảo cung chủ Nghiễm Nguyên Cung hắn kiêng kỵ nhất phóng ra chỉ là một thanh kiếm thần khí cực phẩm.

Thế nhưng bộ dáng bốn người hiển nhiên đã coi Diệp Mặc thành kình địch rồi, bốn ngườ phong kín tất cả lối đi của Diệp Mặc, Diệp Mặc căn bản

ngay cả chỗ trống để chạy trốn cũng không có. Tử Đao trong tay Diệp Mặc, cùng 36 viên Lôi Hải Thần Châu vờn quanh bên người sau khi đã khiến bọn họ con ngươi đều muốn lòi ra.

Hai thứ pháp bảo này tuyệt đối sẽ không thấp hơn Tiên Thiên, Diệp Mặc tiện tay lấy ra hai món pháp bảo cấp bậc Tiên Thiên, có thể thấy được thứ tốt trên người Diệp Mặc, tuyệt đối không đơn giản chỉ có hai thứ pháp bảo này như vậy.

Bộc Dương Tư là người đầu tiên động thủ, một đôi Ma Quang Hàn Nha mang theo tiếng vang bén nhọn cắn nuốt tâm thần người ta, bắn ra hai luồng Ma Quang trực tiếp chặn đường lui của Diệp Mặc lại.

Giới vực mạnh mẽ của bốn người chồng lên nhau, Diệp Mặc đã bị thương trong loại giới vực như thế này ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn lại càng không cần phải nói giãy thoát ràng buộc để công kích một người nào trong số đó.

Thế giới vực của Diệp Mặc bị giới vực chồng chất của bốn người xé ra, Diệp Mặc cũng bị giới vực trói buộc chặt chẽ, trong mắt Ngao Si hiện lên một tia ác độc, Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ chụp về hướng đỉnh đầu Diệp Mặc. Trong tiếng sét vang lên ầm ầm, giông tố mạnh mẽ không gì sánh được nện xuống. Những đường mưa mang theo lôi quang này từ trong Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ dâng lên, khiến cho một mảng hư không này đều bị vặn vẹo trong màn mưa này. Giông tố gào thét nổ tung, khí tức hủy diệt bị ép càng đáng sợ hơn.

Đây không phải là giông tố. Mà là sát mang hủy thiên diệt địa vô tận, chỉ là những sát mang này bị Lôi Thần kéo theo, từ trong Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ nện ra mà thôi.

Diệp Mặc không chờ Túc Quang tiếp tục phóng ra pháp bảo của mình, một ngọn lửa đột ngột bùng cháy lên xung quanh hắn, không gian vố đang trói chặt hắn trong nháy mắt đã bị ngọn lửa màu xanh này đốt cháy. 36 viên Lôi Hải Thần Châu đã trì hoãn chậm lại cũng lần thức hai bắt đầu vận

chuyển.

- Thánh Diễm...

- Thanh Như Hiểu Thiên...

Ngọn lửa của Diệp Mặc vừa xuất hiện, bốn người liền cùng nhận ra. Hầu như là trong nháy mắt khi bảy vầng Thái dương màu xanh này của Diệp Mặc lơ lững khắp nơi trong mảnh hư không này, trường kiếm màu xanh của Túc Quang liền phóng đến. Kiếm quang của kiếm màu xanh cùng hai luồng Ma Quang của Bộc Dương Tư phối hợp lại trực tiếp lần thứ hai đánh bay 36 viên Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc, trong nháy mắt đánh về hướng thân thể Diệp Mặc.

Lúc này Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc đã hoàn toàn phóng ra, bảy vầng Thái dương màu xanh hầu như hoàn toàn hòa tan mảnh hư không này. Mà giới vực của bốn người chồng chéo trong hư không cũng bị Thiên Hỏa Cửu Dương bắn cho rạn nứt ra. Giới vực của Diệp Mặc trong vùng giới vực trùng điệp này rốt cục đã chiếm cứ được một vùng nhỏ nhoi.

Chỉ là bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế dưới Thiên Hỏa Cửu Dương của Diệp Mặc, tuy rằng có vẻ có chút vội vàng xao động, nhưng ngay cả y phục cũng không khô nứt chút nào. Thiên Hỏa Cửu Dương cũng chỉ phá vỡ giới vực của bốn người mà thôi, đối với bốn người ảnh hưởng cũng không lớn lắm.

Nhưng điều Diệp Mặc muốn cũng chỉ là phá vỡ giới vực chồng chéo của bốn người này mà thôi. Bằng không hắn căn bản là không có biện pháp động thủ. Đến lúc này, Diệp Mặc căn bản là không có lo lắng thần nguyên cùng thần thức của mình có đủ hay không, Ngũ Lôi Thương Sát cùng Thái Sơ Thần Văn cùng với Tử Đao của hắn toàn bộ bổ về Gia Cát Trí Thần.

Trong mắt hắn pháp bảo của Gia Cát Trí Thần mới là đáng sợ nhất, cái bức tranh sơn thủy trong hào quang màu xanh kia của Gia Cát Trí Thần hắn tựa hồ có chút thấy quen quen.

Ầm...

Một tiếng nổ mạnh vang lên trong ý niệm của Diệp Mặc hắn cảm giác được một luồng hào quang màu xanh ngay lập tức phá vỡ giới vực cùng 36 viên Lôi Hải Thần Châu của hắn, một bức tranh sơn thủy tuyệt mỹ hiện ra trước mặt hắn. Bên hồ nước xanh biếc như ngọc, có một ngôi nhà gỗ nhỏ tinh xảo.

Lạc Ảnh cùng Khinh Tuyết cười mỉm đứng ở trước nhà gỗ nhìn hắn. Thậm chí mừng rỡ chờ hắn mau đi tới một chút, cùng các nàng thuật lại chuyện xa cách lâu ngày gặp lại.

Trong khi Diệp Mặc đang ngây người, Khổ Trúc trong Thế giới trang vàng bỗng nhiên phát sinh ra từng đợt lắc lư, từngluồng khí tức tươi mát như nước tỏa ra trong thức hải của Diệp Mặc, Diệp Mặc cả người chấn động, hầu như là trong cùng lúc này, giông tố sát mang của Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ đã đánh bay 36 viên Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc.

Diệp Mặc trong mắt lộ ra dứt khoát, hắn biết mình đã bị vây vào hoàn cảnh xấu. Muốn hoàn hảo vô khuyết lại lần nữa giết Gia Cát Trí Thần là tuyệt không có khả năng.

Hắn có thể liều mạng chính là đánh cược, cược Gia Cát Trí Thần không biết hắn đã tỉnh táo lại. Cược 36 viên Lôi Hải Thần Châu cùng Thánh Thể của hắn, có thể ngăn được một kích này.

Diệp Mặc làm việc quả quyết không gì sánh được, đồng thời khi đang quyết định chuyện này, Ngũ Lôi Thương Sát cùng Tử Đao cùng với Thái Sơ Thần Văn toàn bộ một lần đánh ra. Thần thông của hắn chỉ đánh hướng một mình Gia Cát Trí Thần, hoàn toàn bỏ qua đối với những công kích còn lại.

Rầm rầm rầm...

Két két két...

Trong nháy mắt này, các loại pháp bảo công kích muốn nổ tung lên.

Huyết vụ bay tứ tung, giông tố, Ma Quang, kiếm quang, đao khí... đan vào nhau.

Khiến mảng hư không này hoàn toàn biến thành không gian hủy diệt, hư không dưới sự khống chế của trận pháp mạnh mẽ cũng bắt đầu đầy vết rạn nứt, mà ngay cả toàn bộ hư không cũng bắt đầu run lên trong thời khắc này.

Thanh Kiếm xanh của Túc Quang cùng Ma Quang của Bộc Dương Tư đánh lên người Diệp Mặc, cho dù là bị giới vực cùng 36 viên Lôi Hải Thần Châu của Diệp Mặc ngăn trở, cũng hầu như sắp xé rách Diệp Mặc thành mảnh nhỏ, giông tố do Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ tuôn ra càng khiến thân thể vốn đã tàn tạ của Diệp Mặc tiếp tục xé rách ra từng miệng máu kinh người.

Gia Cát Trí Thần trong mắt kinh ngạc vui mừng còn chưa kết thúc trong nháy mắt lại trợn trừng mắt, căn bản không thể tin được nhìn ánh đao của Tử Đao rơi xuống.

Gã nghĩ không ra Diệp Mặc đã bị Tiên Đình Sơn Hà Đồ của gã làm mê muội sao vẫn có năng lực công kích? Tiên Đình Sơn Hà Đồ chính là pháp bảo Tiên Thiên ah, cho dù là Ma Quang Hàn Nha của Bộc Dương Tư cùng Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ của Ngao Si cũng thua xa Tiên Đình Sơn Hà Đồ của gã.

Gã cũng nghĩ không ra, dưới công kích như sấm sét của ba người khác, tại sao Diệp Mặc phải chọn công kích người ở sau cùng là gã.

Thế nhưng những điều này đều không trọng yếu, trọng yếu là Diệp Mặc không chỉ công kích gã, mà còn là oanh kích như sấm sét. Chuyện này nói rõ là lấy mạng đổi mạng mà đánh.

Gia Cát Trí Thần khẳng định nếu như là một mình gã đối chiến với Diệp Mặc, gã tuyệt đối không đến mức rơi vào cục diện bị động như thế này. Ba Hỗn Nguyên Thánh Đế oanh kích như sấm sét vậy mà không hoàn toàn tiêu diệt được Diệp Mặc, chẳng những ba Hỗn Nguyên Thánh Đế không làm gì được Diệp Mặc, cho dù là Tiên Đình Sơn Hà Đồ của gã cũng không vây

được Diệp Mặc, chuyện này cần thần niệm cường đại cỡ nào?

Thế nhưng lúc này Gia Cát Trí Thần không lịp ngẫm nghĩ nữa, Tiên Đình Sơn Hà Đồ hoàn toàn phát động, cùng Tử Đao đánh vào nhau. Những cảnh tượng kia dưới aonh kích của Tử Đao, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Ba luồng Thái Sơ Thần Văn từ giữa Tiên Dình Sơn Hà Đồ chảy ra, lại lần nữa đánh hướng Gia Cát Trí Thần.

Ba luồng Thái Sơ Thần Văn đúng lúc đanh tới, đồng thời khi Diệp Mặc trọng thương, chia Gia Cát Trí Thần ra làm vài đoạn.

Diệp Mặc lại trọng thương bay đi, đồng thời trong lòng buồn bã thở dài, hắn chỉ làm trọng thương Gia Cát Trí Thần. Với tu vi của Gia Cát Trí Thần, cho dù là chia gã ra làm vài đoạn, chỉ cần thức hải không bị hủy, nguyên thần không bị tổn thương, gã rất nhanh sẽ chữa lành thân thể của mình.

Đáng tiếc là hắn không có cách nào tiếp tục công kích Gia Cát Trí Thần được nữa, lúc này hắn đã đến tình cảnh thần nguyên cạn kiệt.

Gia Cát Trí Thần thấy thân thể của mình bị Thái Sơ Thần Văn chia làm ba đoạn, trái lại thở phào nhẹ nhõm, gã biết Diệp Mặc tuyệt đối không có cách nào đánh gã thêm một cú nào nữa. Thân thể gã còn, muốn khôi phục thân thể cũng không trắc trở. Gã đã biết Diệp Mặc không sợ Tiên Đình Sơn Hà Đồ của gã, Diệp Mặc muốn tổn thương gã lần nữa, đã không còn khả năng nữa.

Nhưng vào lúc này bảy vầng Thái dương màu xanh lơ lửng ở trên trời bỗng nhiên ảm đạm xuống, cùng lúc này bảy vầng mặt trời biến mất không thấy gì nữa.

Mấy người ở đây cũng không có để ý, Diệp Mặc trọng thương, hơn nữa thần nguyên uể oải không phấn chấn, không khống chế nổi thần thông của mình cũng là bình thường.

Mà ngay cả Gia Cát Trí Thần cũng không để ý, khi gã còn đang chữa trị

thân thể của mình, thì bỗng nhiên cảm giác được một luồng màu xanh đột ngột hiện ra trước mặt gã, hầu như là đồng thời khi gã cảm giác được, một vầng Thái dương màu xanh ầm ầm đánh tới.

Gia Cát Trí Thần chấn động nhìn một vần Thái đương màu xanh này, gã hoàn toàn nghĩ không ra sao Diệp Mặc lại đột nhiên khống chế ngọn Thánh Diễm này công kích gã?

Chỉ trong tích tắc, Gia Cát Trí Thần đã bị Thanh Như Hiểu Thiên đánh cho ngay cả cặn bã cũng không còn, chớ đừng nói chi là nguyên thần. Một vòng tay màu vàng đất bị ngọn lữa màu xanh mang đi, trong thời gian ngắn trở lại bên người Diệp Mặc.

- Tiểu Thanh.

Diệp Mặc kinh ngạc vui mừng nhìn hỏa linh Tiểu Thanh, hắn rất muốn dùng một chiêu mồi lửa thần thông này đánh Gia Cát Trí Thần, thế nhưng hắn không có năng lực công kích. Lại không nghĩ Tiểu Thanh vậy mà lại thấu hiểu tâm tư của hắn, chủ động giết Gia Cát Trí Thần, cái này cũng chưa là gì, thậm chí còn mang đồ vật của Gia Cát Trí Thần về cho hắn nữa.

Diệp Mặc đưa tay thu hồi Tiểu Thanh, hắn biết lúc này không phải là lúc nói chuyện, sau một khắc hắn đã nuốt vào một viên Hỗn Nguyên Huyền Đan. Hắn lại cảm kích Thang Tòng Hạm, không có Thang Tòng Hạm, thần nguyên của hắn tiêu hao, căn bản là không có cách nào bổ sung. Thang Tòng Hạm nhờ hắn luyện đan, hắn giữ lại ba viên Hỗn Nguyên Huyền Đan. Hỗn Nguyên Huyền Đan trong nháy mắt có thể khôi phục sáu phầ thần nguyên trở lên cho Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho nên nói hắn chí ít còn có thể toàn lực xuất thủ ba lần nữa.

Diệp Mặc lúc này ngoại hình thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ, ngực đã có thể thấy xương trắng dày đặc, hơn mười lỗ máu xuyên thấu ngực hắn. Những thứ này kỳ thực vẫn chưa tính là thương thế hung tàn nhất, hung tàn nhất là một luồng Ma Quang kia của Bộc Dương Tư.

Một luồng Ma Quang kia xuyên qua ngực Diệp Mặc đến phía sau lưng, chảy ra không phải là vết mau, mà là khí tức màu xám. Vậy hiển nhiên là sức sống trôi đi, cái này so với chảy máu còn đáng sợ hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2236

Anh Quá Tham Lam Rồi!

Túc Quang cũng không kinh ngạc khi thấy Diệp Mặc giết chết Gia Cát Trí Thần, gã thấy Diệp Mặc bị ba Hỗn nguyên Thánh đế tấn công, không ngờ vẫn chưa hóa thành màn máu, lập tức khiếp sợ thất thanh kêu lên:

- Hỗn độn sinh cơ, Thánh thể…

Lúc này gã còn chưa hiểu, gã đúng là thằng ngu rồi.

Chẳng những Túc Quang hiểu ra, ngay cả Bộc Dương Tư và Ngao Si cũng hoàn toàn hiểu ra. Diệp Mặc là Thánh thể, hai người bọn họ sớm đã biết, chỉ có điều Túc Quang không biết mà thôi, bây giờ xem ra, Diệp Mặc ngoài là Thánh thể ra, còn có Hỗn độn sinh cơ.

Nếu như Diệp Mặc thiếu đi một thứ, lúc này hắn đã đưa tay chịu trói rồi, làm gì còn có thể tiếp tục điều khiển 36 viên Lôi hải Thần châu chứ?

Nếu Diệp Mặc bị thương nặng như vậy, thậm chí bị Ma quang của Bộc Dương Tư đánh trúng, không ngờ còn có thể trị thương nhanh chóng như vậy, có thể thấy Hỗn độn sinh cơ mà Diệp Mặc có cũng không tầm thường.

Cây hỗn độn…

Dường như cùng một lúc ba người Túc Quang, Bộc Dương Tư và Ngao Si đều nhớ đến ba từ kia.

Cây Hỗn độn chẳng những tên là cây Hỗn độn, còn một tên nữa là cây Sinh mệnh, chỉ có cây Hỗn độn mới có sinh cơ liên tục không ngừng cung cấp cho Diệp Mặc khôi phục, nếu bị Ma quang của Bộc Dương Tư đánh

trúng, làm sao có đạo lý sinh cơ bừng bừng như này được?

Không chỉ một món pháp bảo Tiên Thiên, Thánh Diễm, Hỗn độn sinh cơ…

Ánh mắt ba người còn lại trong nháy mắt đỏ lên, cho dù là Hỗn nguyên Thánh đế cũng không thể nào từ chối được cơ duyên này, những thứ này phải lấy được, vũ trụ hư không còn có ai có thể là đối thủ của chính mình?

- Đồ tốt của hắn có rất nhiều, ba người chúng ta có thể chia đều, bây giờ nguyên khí và thần thức của hắn tiêu hao quá nhiều, chúng ta thừa cơ động thủ…

Bộc Dương Tư còn chưa nói xong, Diệp Mặc không ngờ đã động thủ trước rồi.

Lần này Diệp Mặc đánh về phía Bộc Dương Tư, hắn thậm chí đến Tử Đao cũng không lấy ra, chỉ vung một đường Hư không ngân tích.

Bộc Dương Tư lập tức cảm giác mình đang trong một không gian, không gian này không thuộc về gã, cũng không thuộc về thiên địa nào, đây là một không gian của Diệp Mặc.

Thần thông Nhất phương của Diệp Mặc.

Bộc Dương Tư hừ lạnh một tiếng, Phách Hoàng Ma Tráo ầm ầm xoay tròn, dường như cùng lúc gã thoát khỏi thần thông Nhất phương của Diệp Mặc, không đợi Ma Quang Hàn Nha của gã đánh ra, một khí tức tuế nguyệt cực kỳ tang thương đã ầm ầm đến.

Bộc Dương Tư trong nháy mắt này bỗng nhiên ngưng lại, gã bỗng nhiên cảm thấy mình lại lần nữa trẻ lại, gã nhìn thấy mối tình đầu của mình, gã quay về ngày trước, gã tự tay mình mai táng người con gái mà mình thích nhất, sau đó thề nhất định phải thoát khỏi luân hồi, không để sinh mệnh của mình chịu sự khống chế của thiên địa.

Nhưng lúc này gã sao lại có một cảm giác luân hồi, một cây cầu Luân Hồi hiện ra trước mặt gã, dường như đang kêu gọi gã, bảo gã lên cầu, chỉ cần lên trên đó, gã sẽ có được sinh mệnh mới…

Đây là thần thông Luân hồi của Diệp Mặc.

Không đúng, Bộc Dương Tư trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, gã không phải đang luân hồi, gã đang đánh nhau với Diệp Mặc, giới vực của gã trong nháy mắt được đánh ra, đồng thời thoát khỏi thần thông Luân hồi của Diệp Mặc.

Thời gian này chỉ trong nháy mắt, nháy mắt là bao lâu?

Nháy mắt chỉ là trong một tích tắc mà thôi. Trong nháy mắt, không thể làm được bất cứ chuyện gì.

Nhưng đối với Hỗn nguyên Thánh đế, hoặc là đối với Diệp Mặc mà nói, trong nháy mắt có thể làm được rất nhiều việc, dưới ba đường Thái Sơ Thần Văn, là một nắm đấm.

Thần thông quyền đạo đơn giản nhất của Diệp Mặc, Hư Không. Đây là thần thông mà Diệp Mặc nắm được đầu tiên, cũng là thần thông Diệp Mặc bây giờ ít dùng đến nhất.

Nhưng bây giờ đối với Diệp Mặc mà nói, Hư Không mới là thần thông tốt nhất.

Ba đường Thái Sơ Thần Văn chưa phá vỡ Phách Hoàng Ma Tráo, nhưng lại đánh ra khe nứt trên Phách Hoàng Ma Tráo, Bộc Dương Tư trong lúc tỉnh táo lại, đồng thời nắm đấm của Diệp Mặc đã đánh vào trong khe nứt này rồi.

- Tôi không luân hồi…

Trong nháy mắt Bộc Dương Tư nói ra bốn từ này, gã lại lần nữa cảm thấy thời gian xung quanh lập tức chậm lại.

Đây là Thuấn Tức thần thông pháp tắc thời gian của Diệp Mặc, Bộc Dương Tư cũng không chịu đựng nổi sự trói buộc của từng đường thần thông pháp tắc của đối phương, phun một ngụm tinh huyết, xung quanh người gã bỗng nhiên bừng bừng lên từng trận sương mù màu đen, từng màn sương mù màu đen này trực tiếp hóa thần thông Thuấn Tức của Diệp Mặc thành hư vô.

- Thần thông Không Gian Ma Sát…

Bộc Dương Tư bỏ qua quyền hư không của Diệp Mặc từ trong Phách Hoàng Ma Tráo đánh ra, vung tay phoóng ra thần thông Pháp Tắc Không Gian Ma Sát của mình.

Quyền hư không của Diệp Mặc bỗng nhiên chậm lại, hắn cảm thấy mình trong lúc này hoàn toàn chìm vào trong không gian ma khí. Trong này, hắn bị không gian trói chặt lại, không có cách nào nhúc nhích được, thậm chí là trong nháy mắt này hắn cũng không thể nào giãy giụa được.

Từng đường khí tức ma sát mang theo sát ý hủy diệt ầm ầm đến, nhưng khí tức ma sát này muốn xé rách hoàn toàn thân thể hắn.

Diệp Mặc lộ vẻ vô cùng lo lắng, lúc này có Vô Ảnh ở đây thì tốt quá, Vô Ảnh có thể trực tiếp cắn nuốt không gian này. Nhưng hắn cũng biết, Vô Ảnh đi ra, cùng lắm chỉ là thôn phệ mấy không gian, liền hóa thành tro bụi.

Ầm…

Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ của Ngao Si lần đầu tiên rời khỏi tay, Lôi Vũ Kỳ này xuyên qua Không Gian Ma Sát của Bộc Dương Tư, trực tiếp đánh lên ngực Diệp Mặc. Dường như nửa ngực của Diệp Mặc bị đánh bay hoàn toàn, có lẽ nói nếu không phải Diệp Mặc đã là thân thể Thánh Thể rồi, thì thân thể Diệp Mặc đã bị Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ này đánh tan tành rồi.

Diệp Mặc trong lòng thầm thở dài, hắn biết mình thất bại rồi. Nếu như Ngao Si có thể ra tay muộn hơn một chút, thì còn có tia hi vọng.

Nhưng cho dù hắn chết rồi, hắn cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng, Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ khi đánh lên người hắn, đồng thời Diệp Mặc đã thoát khỏi Không Gian Ma Sát, ngay sau đó hắn nuốt hết hai viên Hỗn Nguyên Huyền Đan, quyền Hư Không vốn dĩ trì trệ, đột nhiên bạo liệt như nước lũ, từ trong thần thông Thuấn Tức tỉnh lại, hơn nữa đánh lên người Bộc Dương Tư đã phóng ra Ma Sát Không Gian.

Bùm!

Màn máu nổ tung, nguyên thần của Bộc Dương Tư vừa mới chạy ra đã bị hỏa linh Tiểu Thanh được Diệp Mặc giấu trong quyền Hư không cắn nuốt sạch.

- Phụt!

Một đường thương dài màu xám từ xuyên qua ngực Diệp Mặc, trực tiếp đánh bay Diệp Mặc, đính lên trên hư không.

Từng đường khí tức màu xám từ trong cây thương dài tràn ra, Diệp Mặc bị cây thương dài đính lên trên hư không, hoàn toàn không có năng lực cựa quậy. Nếu không có cây thương dài màu xám này, Diệp Mặc cũng không thể chạy thoát nổi Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ của Ngao Si, cộng thêm cây thương dài màu xám này, Diệp Mặc dường như đến nửa phần hi vọng sống sót cũng không còn.

- Thương xám Lục Thần…

Diệp Mặc bị cây thương này đính chặt, không thể nào giãy giụa, nhưng không chứng tỏ Diệp Mặc không biết cây thương này, đây là cây thương xám Lục Thần trong pháp bảo Tiên Thiên, là pháp bảo chém giết vô cùng hung tàn. Hóa ra đây mới là pháp bảo của Túc Quang, Diệp Mặc trong lòng thầm thở dài, tên Túc Quang này thật biết thầm chịu đựng, nếu gã lấy ra cây thương này trước, thì người mình muốn giết đầu tiên không phải là Gia Cát Trí Thần, mà là Túc Quang rồi.

- Thương xám Lục Thần…

Ngao Si rõ ràng cũng ngay lập tức nhận ra cây thương dài này, gã cũng khiếp sợ thất thanh kêu lên.

- Đúng vậy, đúng là thương xám Lục Thần…

Túc Quang nói xong, bỗng nhiên sau lưng Ngao Si dấy lên từng màn sương mù mịt, từng màn sương này hoàn toàn vây lấy Ngao Si.

- Túc Quang, tên thất phu này…

Ngao Si bị thương xám Lục Thần làm khiếp sợ, nhưng không ngờ Túc Quang lại đánh lén y trong lúc này.

Nhưng cho dù y có tức giận đi nữa, lúc này cũng muộn rồi, trong màn sương máu tung hoành, một đường nguyên thần tràn ra. Chỉ là đường nguyên thần này vừa xuất hiện, đã bị đại thủ thần nguyên cường đại của Túc Quang bóp thành hư vô.

Diệp Mặc đánh nhau cùng năm tên Hỗn nguyên Thánh đế, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, thậm chí trước sau cũng chỉ đến mấy giây mà thôi. Trận đại chiến này đã kết thúc rồi, chết bốn Hỗn nguyên Thánh đế, Diệp Mặc bị thương xám Lục Thần đính chặt. Cho dù hắn có Cây Hỗn độn, hắn cũng không có cách nào thoát khỏi thương xám Lục Thần này, cũng chỉ đợi chết mà thôi.

Người thắng cuộc duy nhất là cung chủ Túc Quang của Nghiễm Nguyên Cung.

Nhìn thấy máu xung quanh miệng vết thương của Diệp Mặc bị thương xám Lục Thần hấp thu, Túc Quang lạnh giọng nói:

- May mà bốn tên ngu ngốc này đến, nếu không tôi thực sự cũng không chế trụ nổi anh. Anh là một Đạo nguyên Thánh đế đáng sợ nhất mà tôi từng gặp, tôi chắc rằng anh còn chưa thăng cấp lên bước thứ ba, nếu anh Chứng

đạo bước thứ ba rồi, cho dù năm người chúng tôi cộng lại cũng không bóp được đầu ngón tay của anh…

Nói đến đây Túc Quang lắc đầu:

- Nhưng, sau này người đó sẽ là tôi. Anh vốn dĩ không phải chết trong này, thật đáng tiếc, anh quá tham rồi.

Nói xong Túc Quang cũng không động thủ ngay với Diệp Mặc, mà lại đưa tay thu lại nhẫn trữ vật đang lơ lửng xung quanh, thế giới Chân Linh, còn cả các loại pháp bảo cao cấp nữa.

Diệp Mặc thử giãy giụa một chút, lập tức biết hắn tuyệt đối không thể nào thoát khỏi đinh sát của thương xám Lục Thần này, hắn cảm thấy sức sống của mình không ngừng trôi đi. Tinh huyết và nguyên khí bị thương xám Lục Thần này không ngừng hấp thu, nếu so sánh, nửa phần ngực của hắn bị Chấn Lôi Tinh Vũ Kỳ kia đánh bay cũng chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

Diệp Mặc không tiếp tục giãy thoát khỏi thương xám Lục Thần nữa, chằm chằm nhìn Túc Quang nói:

- Tôi thực sự nghi ngờ anh có phải là cha đẻ của Niệm Yên hay không, vì anh đang lợi dụng con gái Niệm Yên của mình, tôi thậm chí nghi ngờ bệnh của con gái anh có phải là do anh cố ý gây nên hay không.

Vượt khỏi dự liệu của Diệp Mặc chính là, Túc Quang lại mỉm cười, cũng không tức giận:

- Bất luận anh nghi ngờ thế nào, anh cũng chết là cái chắc rồi. Niệm Yên có phải là con gái của tôi không, anh cũng không còn cơ hội để biết nữa. Tôi biết anh rất lợi hại, lợi hại khiến tôi có chút kinh hồn táng đảm, cho nên, tôi sẽ không tiến lại gần anh, tôi là người rất cẩn thận. Mặc dù thời gian lâu dần, thương xám Lục Thần cũng có thể cướp đi tính mạng của anh, nhưng tôi quyết định vẫn là tự tay mình giết chết anh. Đối với chuyện trên người anh có Cây Hỗn độn hay không, tôi cũng không chờ đợi được nữa rồi.

Nói xong trong tay Túc Quang đột nhiên lại xuất hiện mồi lửa cực nóng, gã nhìn nhìn mồi lửa trong tay mình nói:

- Thần diễm này chắc hẳn có thể hóa thân thể Thánh Thể của anh thành hư vô được chứ.

Diệp Mặc bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Túc Quang, thực ra tôi cũng có một câu giống như của anh.

- Là gì?

Túc Quang theo bản năng hỏi, gã có một loại sợ hãi theo bản năng với Diệp Mặc, chỉ là gã vừa mới hỏi xong câu này, liền cảm thấy người mình trên dưới đều bị một sát ý hủy diệt bao phủ, dường như gã chỉ cần nhúc nhích một chút thôi, thì hoàn toàn biến thành tro bụi.

- Anh cũng quá tham lam rồi, anh không nên giết Ngao Si trước.

Diệp Mặc sắc mặt tái nhợt trong tay xuất hiện một cây cung lớn màu vàng, trên cây cung lớn này có một mũi tên màu vàng kim.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2237

Hư Không Đầy Bụi

Mũi tên của Diệp Mặc còn chưa bắn ra, nhưng Túc Quang đã cảm thấy sát ý kinh khủng đang mài mòn sinh cơ của gã đi. Trong lúc này, gã không thể nào nhúc nhích nổi, dường như chỉ cần động đậy một chút, gã sẽ bị mũi tên này hóa thành tro bụi.

- Tuyệt Thánh Kim Cốt tiễn…

Túc Quang lẩm bẩm nói, trán của gã toát mồ hôi, gã thậm chí không biết mình chảy mồ hôi từ lúc nào.

Khi Diệp Mặc kéo căng Tuyệt Thánh Kim Cốt cung đã biết, Tuyệt Thánh Kim Cốt cung không còn là bộ dạng lúc trước khi chưa luyện hóa nữa. Lúc này uy lực của cung tên, đã tăng lên vô số lần. Diệp Mặc trong lòng có chút đau thương nhàn nhạt, đây không phải là lần đầu tiên hắn dùng Tuyệt Thánh Kim Cốt cung tiễn sau khi luyện hóa hoàn toàn nó, có lẽ là lần cuối cùng hắn dùng.

Cảm giác được sức mạnh cường đại của cung tên và sát cơ hủy diệt đáng sợ, Diệp Mặc trong lòng hoảng hốt. Hắn biết chỉ cần bắn mũi tên này ra, bản thân hắn cũng sẽ bị hủy diệt, hoặc là nói, bây giờ hắn đã hủy rồi.

- Diệp Đan Thánh, anh đừng động thủ. Anh bị thương xám Lục Thần chốt chặt rồi, cố gắng dùng chân nguyên và thần thức, căn cơ của anh sẽ bị hủy diệt hết, mãi mãi không thể nào khôi phục được…

Túc Quang chằm chằm nhìn mũi tên trong tay Diệp Mặc run giọng nói, gã không biết mình có thể tránh được mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt này

không, nhưng gã biết sát ý của mũi tên này quá đáng sợ, đã xâm nhập vào tận xương cốt gã.

Nếu như cơ hội lại đến lần nữa, gã tuyệt đối sẽ không gia nhập cùng vây giết Diệp Mặc, cho dù là phải gia nhập, cũng sẽ không giết Ngao Si trước. Diệp Mặc trong mắt lóe lên chút mỉa mai khinh thường, hắn đương nhiên biết bị thương xám Lục Thần đính chặt không thể nhúc nhích nổi, lúc này hắn bắn mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt này ra, hoàn toàn là cách làm tự hủy diệt căn cơ và sự sống của mình.

Vì hắn biết rõ, cho dù mình không nhúc nhích, Túc Quang cũng sẽ không có lòng tốt giúp hắn nhổ cây thương xám Lục Thần này. Cũng là hủy diệt, Diệp Mặc cũng không muốn bị loại tiểu nhân như Túc Quang này hủy diệt.

Khi lời của Túc Quang còn chưa dứt, mũi tên đầu tiên của Diệp Mặc đã bắn ra…

Một quang ngân màu vàng kim nhàn nhạt xé rách khoảng hư không này, sức mạnh hủy diệt vô tận hoàn toàn bao vây tất cả, không gian này không còn sinh cơ nào, cũng không còn chút dấu vết gì.

Mũi tên phá tan tất cả, cuốn đi khoảng thiên địa này. Không gian bị giam cầm đến mức vô cùng cứng rắn lại lần nữa xuất hiện vết nứt giống như mạng nhện, đây là sát cơ của mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt tạo ra, đây là sát ý hủy diệt hư không.

Ánh mắt Túc Quang run rẩy, sau lưng gã đã đẫm mồ hôi rồi. Trong nháy mắt Diệp Mặc bắn mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt ra, gã ngược lại lại có chút nhẹ nhõm, mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt này bắn ra gã cũng không sợ, chỉ cần gã liều mạng chặn lại mũi tên này, cho dù bị trọng thương. Tiếp đó, Diệp Mặc cũng sẽ mặc gã hiếp đáp.

Một đỉnh lớn mang theo sắc đỏ nhạt trong nháy mắt được Túc Quang phóng ra, đẳng cấp của đỉnh lớn này thậm chí đã vượt qua Phách Hoàng Ma

Tráo của Bộc Dương Tư. Dưới mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt được luyện hóa hoàn toàn, rất ít người có thể phóng ra pháp bảo phòng ngự, rất ít người có thể chặn lại loại mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt đã bắn ra như này.

Rất ít người, không có nghĩa là không có ai. Túc Quang chính là một trong số ít đó, trong nháy mắt gã liền phóng ra đỉnh lớn chặn lại trước mặt.

Có lẽ đỉnh lớn còn chưa phóng ra hoàn toàn, nhưng chặn lại mũi tên này, đã là đủ lắm rồi.

Ầm…

Mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt chuẩn xác đụng lên đỉnh lớn, đỉnh lớn phát ra từng tiếng nức nở nghẹn ngào, một vết nứt đáng sợ xuất hiện trên thân đỉnh.

Đỉnh lớn rất đáng quý, nhưng đối với Túc Quang mà nói, mạng của gã còn đáng quý gấp nhiều lần so với đỉnh lớn này. Sát ý ác liệt cường đại từ trong đỉnh lớn này tràn ra ngoài, trực tiếp đánh ào trong đan điền của Túc Quang, Túc Quang liên tiếp phun ra mấy ngụm máu, kinh mạch đứt từng đoạn. Nhưng gã đã giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Gã còn chưa kịp thở phào, lại lần nữa cảm nhận được một loại sát cơ xâm lấn vào tâm hồn, Túc Quang lập tức liền hiểu ra, Tuyệt Thánh Kim Cốt tiễn của Diệp Mặc căn bản cũng không chỉ có một mũi.

Lại có hai đường ánh sáng màu vàng kim nhàn nhạt vút qua không trung, Túc Quang lúc này bỗng nhiên có chút hối hận dùng thương xám Lục Thần đính chặt Diệp Mặc rồi. Nếu có thương xám Lục Thần trong tay, gã có lẽ có thể chặn lại được mấy mũi tên này.

Gã thực sự nghĩ mãi mà không rõ, Diệp Mặc tại sao có thể bắn ra được mũi tên phía sau? Cho dù Diệp Mặc không cần căn cơ, điên cuồng thiêu đốt nguyên thần và căn cơ bắn ra mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt, cũng không thể nào bắn liên tiếp được?

Chỉ cần bị thương xám Lục Thần đính chặt, chưa ai có thể may mắn thoát khỏi, chưa ai có thể nhúc nhích nổi. Người bị thương xám Lục Thần đính chặt trong nháy mắt sinh cơ và tinh huyết sẽ bị hấp thu hết, sau đó nguyên thần bị diệt hết. Nhưng Diệp Mặc chẳng những bắn ra mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt, còn liên tiếp bắn ra ba mũi.

Cây Hỗn độn thực sự đáng sợ như vậy sao? Người bị thương xám Lục Thần đính chặt còn có thể ngưng tụ Thần nguyên sao?

Nhưng những thứ này đều không phải là thứ mà bây giờ gã có thể nghĩ, mũi tên thứ hai trực tiếp bắn ra gã còn chưa hoàn toàn phóng đỉnh lớn ra, mũi tên thứ ba đã mang theo hủy diệt vô tận bắn về ngực của gã.

Giới vực của Túc Quang dưới mũi tên màu vàng kim trở nên yếu ớt như vỏ trứng gà, gã liên tiếp vung ra mấy đường thần thông pháp tắc không gian. Nhưng những thần thông pháp tắc không gian này cũng chỉ có thể chặn lại mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt trong thời gian nháy mắt, ngay sau đó mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt đã đâm lên ngực gã.

Túc Quang lại lần nữa phun ra mấy ngụm máu, dùng hai tay nắm chặt lấy Tuyệt Thánh Kim Cốt tiễn, chậm rãi thở ra, gã cuối cùng cũng chặn được mũi tên thứ ba. Mặc dù mũi tên thứ ba khiến gã trọng thương, khiến xương cốt của gã vỡ vụn, kinh mạch vỡ tan, nhưng cũng là chặn lại được rồi.

Ít nhất nguyên thần của gã còn chưa bị tổn thương, điều này đối với gã mà nói, chỉ là trọng thương mà thôi.

Diệp Mặc cảm giác được sức mạnh toàn thân dần dần rời khỏi người hắn, mỗi lần ngưng tụ Thần nguyên bắn tên, thì sức mạnh đáng sợ của thương xám Lục Thần, lại khiến kinh mạch và căn cơ của hắn vỡ vụn lợi hại hơn.

Diệp Mặc biết rõ, hắn nhất định phải giết chết Túc Quang, cho dù là dùng mạng của mình đổi cũng phải giết chết Túc Quang.

Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung lại lần nữa được kéo căng, bốn mũi tên đồng thời được bắn ra.

Từng tia máu từ thân người Diệp Mặc bắn ra, Diệp Mặc lại lần nữa không thể nào bắn ra mũi tên thứ tám, tay của hắn thậm chí không thể nào nắm chặt được cung tên trong tay, một mũi tên còn lại kia và Tuyệt Thánh Kim Cốt cung rơi xuống, giống như những pháp bảo khác, trôi lơ lửng trong khoảng không gian này.

Bốn mũi tên cũng không phải đồng thời bắn ra, nhưng thời gian chênh lệch cực ngắn, bốn mũi tên này lại lần nữa xé rách hư không trong này. Hư không biến thành một khoảng màu xám tro, tất cả sinh cơ đã bị mũi tên thứ tư cuối cùng hóa thành bột mịn. Trong này chỉ có hủy diệt, điều duy nhất khiến người ta cảm thấy sinh động chính là bốn mũi tên màu vàng nhạt.

Hoặc là còn có một mồi lửa màu xanh rơi trong một góc. Túc Quang bắt được mũi tên thứ ba, nhưng con ngươi của gã lại chằm chằm nhìn vào bốn mũi tên màu vàng kim phá không bay đến kia, gã không ngờ Diệp Mặc còn có thể bắn ra bốn mũi tên nữa.

Đây không phải là một mũi, mà là bốn mũi, gã đồng thời nghĩ không thông, Diệp Mặc làm sao có thể có nhiều mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt như vậy.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều bị mũi tên Tuyệt Thánh Kim Cốt phong tỏa, gã hết cách, cũng không dám nhúc nhích.

Ầm…

Mũi tên thứ tư trực tiếp bay lên, đồng thời đính trong hư không, mũi tên thứ năm trong chớp mắt đã đến, nổ tung thân thể của Túc Quang thành năm thành bảy.

Mũi tên thứ sáu trực tiếp xoắn giết nguyên thần của Túc Quang, mũi tên thứ bảy đính chặt đầu lâu duy nhất của Túc Quang trong hư không.

Một khoảng hư không trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, ngoài những pháp bảo khiến tất cả mọi người đỏ mắt lơ lửng trong không trung kia, chỉ còn đầu lâu của Túc Quang đính trong hư không, còn cả Diệp Mặc bị thương xám Lục Thần đính chặt trên hư không.

Trong này ngoài khí tức hủy diệt ra, thì không còn vật gì khác nữa.

Diệp Mặc đầu nghiêng về một bên, không một tiếng động, thậm chí đến khí tức cũng không có.

Trong khoảng hư không này, có lẽ còn có hỏa linh Tiểu Thanh có thể cử động.

Hỏa linh Tiểu Thanh là linh vật có thể cử động duy nhất trong khoảng không gian này, nó mang theo hoa lửa màu xanh rung rung hóa thành hai bàn tay màu xanh. Hai bàn tay màu xanh này muốn gỡ thương xám Lục Thần từ trên người Diệp Mặc kia xuống, nhưng thương xám Lục Thần đến Diệp Mặc bị đâm cho trọng thương cũng không thể nào nhổ xuống được, động tác của hỏa linh Tiểu Thanh rõ ràng là dư thừa.

Hết lần này đến lần khác thất bại, rồi lại thử lại, thương xám Lục Thần vẫn đính trên ngực Diệp Mặc, động cũng không thể động đậy nổi.

Sau khi trải qua vô số lần thất bại, hỏa linh Tiểu Thanh không tiếp tục thử nữa, nó bỗng nhiên bám lên thương xám Lục Thần, bộc phát nhiệt độ cường đại đáng sợ, rõ ràng hỏa linh Tiểu Thanh muốn dung hòa thương xám Lục Thần.

Tất cả lại lần nữa yên tĩnh trở lại, khoảng không gian này chỉ có âm thanh và khí tức của hỏa linh Tiểu Thanh dung hòa thương xám Lục Thần. Nếu lúc này có bất kỳ ai xông vào trong không gian này, anh ta sẽ bị vô số bảo vật trong này làm cho khiếp sợ, thậm chí sẽ điên cuồng nghi ngờ mình có phải đang nằm mơ hay không.

Trong này đâu đâu cũng là pháp bảo Tiên Thiên, thế giới Chân Linh lại

trôi nổi một bên, có Thần diễm, thậm chí cả Thánh diễm cũng có.

…

Một năm rồi lại một năm nữa trôi đi, thương xám Lục Thần dần dần bị Tiểu Thanh dung hòa, mặc dú một năm chỉ có thể dung hòa một tầng rất mỏng, nhưng hỏa linh Tiểu Thanh cũng chưa bao giờ dừng lại.

Khoảng không gian hư không bị cung chủ Nghiễm Nguyên Cung cách ly này cũng dần bắt đầu bị phủ đầy bụi, toàn bộ hư không không tiếng động.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2238

Lời Ong Tiếng Ve Ở Tiên Tức Lâu

Hư Tinh Tiên tức lâu của thương lâu Hư Thị vẫn là đệ nhất Tiên tức lâu trong Hư Thị, bất luận là Thánh Đế hoặc thương gia của tộc nào đến, đều thích ở lại trong này. Vì trong này có thể có được tin tức mới nhất, có thể có được chỗ ở tốt nhất.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là phòng của Hư Tinh tiên tức lâu quá đắt khách, ngoài một số Thánh Đế các tộc đến sớm, những người còn lại chỉ có thể ở đại sảnh, xem tin tức hiện trên màn hình của trận pháp hiển thị, hoặc là nghe ngóng người khác bàn luận.

Một người con gái mặc tiên váy hoa màu lam lẳng lặng ngồi một góc trong Tiên tức lâu, cô đã ở trong này rất lâu rồi, ngoài cần một bình Tiên trà ra thì cũng chưa gọi đồ gì khác nữa.

Có lẽ cô đến tương đối sớm, một minh chiếm một bàn. Mặc dù Tiên tức lâu này rất rộng, nhưng vì quá nhiều người, dường như mỗi một bàn đều ngồi kín người. Người con gái này một mình một bàn ngược lại lại có chút hơi nổi bật. Nhưng cho dù là vậy, cũng không ai lên ngồi cùng với cô.

Sở dĩ không ai muốn chiếm cái bàn này, nguyên nhân rất đơn giản, người con gái này là Hóa đạo Thánh đế đến từ Nhân tộc.

Một Hóa đạo Thánh đế trong Hư Thị căn bản cũng chẳng là gì, Hư Thị tùy tiện một người đều có thể là Hóa đạo Thánh đế. Nhưng người con gái này lại là Hóa đạo Thánh đế của Nhân tộc, địa vị của Nhân tộc trong Hư Thị cũng không thấp, không có ân oán lớn đặc biệt nào, bình thường sẽ không có ai vô duyên vô cớ đắc tội với Nhân tộc.

Người con gái này đến Hư Thị chưa lâu, cho nên không nhìn thấy ai đến bên cô ngồi ngược lại rất nghi ngờ. Cô đương nhiên biết mình trong Hư Thị cũng chẳng là gì, cho dù có người đến ngồi cùng bàn với cô, cô cũng sẽ không nhiều lời. Nhưng bây giờ không ai đến chỗ của cô, cô ngược lại có chút nghi ngờ.

Nhưng lúc này lại có một người con gái đi vào đại sảnh Tiên tức lâu, người con gái này nhìn thấy trong Tiên tức lâu đã ngồi chật kín người, hơi cau mày.

Cô gái này mặc Tiên váy màu xanh nhạt, trên người còn lộ ra Tiên vận giới vực siêu việt, khiến người ta vừa nhìn rất có thiện cảm. Tóc dài buông thõng sau lưng, càng hiện ra tư thái phong độ vô thượng. Nhưng khiến tất cả mọi người trong Tiên tức lâu khiếp sợ hơn chính là, dung nhan và dáng người của người con gái này rất tuyệt mỹ.

Bất luận là giới nào, đều có vô số nữ tử dung nhan tuyệt đẹp, trong Hư Thị, Tiên tử xinh đẹp lại nhiều không kể xiết. Tất cả mọi người trong Tiên tức lâu đều chắc rằng, một số Tiên tử trước mặt người con gái áo xanh này cũng chẳng là cái gì.

Những ai hoặc những vật gì đẹp đẽ, mọi người đều có thiện cảm. Người con gái mặc Tiên váy hoa màu lam kia vốn dĩ chính là một người con gái cực kỳ xinh đẹp, nhưng sau khi cô nhìn thấy người con gái mặc Tiên váy màu xanh này đứng ở cửa vào, lập tức biết mình so với người ta, cũng xấu như vịt con so với phượng hoàng.

Cô lập tức sinh lòng muốn kết giao, lập tức liền đứng lên nói:

- Vị Tiên hữu, chỗ này tôi còn chỗ này, nếu như không chê, thì qua đây ngồi.

Người con gái mặc Tiên váy màu xanh nhìn thấy có người mời cô, còn là một Tiên tử dáng dấp không tầm thường, lập tức liền đi tới, hơn nữa cảm ơn nói:

- Cám ơn.

- Chúng ta đều là người từ Nhân tộc đến, lại là Hóa đạo Thánh đế, cũng coi như là có duyên, cần gì nói cám ơn. Tôi tên Nhiếp Song Song, còn chưa biết tên của sư tỷ?

Người con gái mặc Tiên váy hoa màu lam cười nói.

Người con gái mặc Tiên váy hoa màu lam này chính là Nhiếp Song Song từ Băng Thần cung sau khi Chứng đạo đến Thánh đạo Tàn giới, rồi lại từ Thánh đạo Tàn giới đến Hư Thị.

Nhiếp Song Song lúc trước sau khi ám toán Diệp Mặc, tính tình cũng trở nên cực kỳ quái gở, hơn nữa không thích nói nhiều. Trước giờ không phải bế quan, thì là một mình lưu lạc trong Hỗn độn tinh vực. Cho đến khi cô Chứng đạo Tố đạo Thánh đế rồi, tính cách của cô mới có chút chuyển biến.

Sau đó cô rời khỏi Băng Thần cung, đến Thánh đạo Tàn giới.

Trong Thánh đạo Tàn giới, cô cũng một mình tu luyện, một mình tìm kiếm cơ duyên. Sau đó sau khi đột phá lên Hóa đạo, biết tiếp tục ở lại Thánh đạo Tàn giới cũng không có cơ hội, nên mới quyết định rời khỏi Thánh đạo Tàn giới đến Hư Thị.

Người con gái váy xanh vẫn cảm ơn một câu nữa rồi mới lên tiếng:

- Tôi là Chân Băng Du.

Nhiếp Song Song trong lòng suy nghĩ một chút về cái tên này, quả thực cô chưa từng nghe nói đến Chân Băng Du, lúc này mới hỏi:

- Băng Du sư tỷ, cô cũng đến đây tìm cơ duyên đột phá sao?

Chân Băng Du lắc đầu nói:

- Không phải, tôi đến tìm người.

Nói xong cũng không nói gì thêm nữa.

Nhiếp Song Song lại là lần đầu tiên nhìn thấy còn có người không thích nói chuyện hơn cô, nhưng cô cũng không hiểu lắm về Hư Thị, vẫn nhỏ giọng hỏi:

- Băng Du sư tỷ, tôi thấy trong này có rất nhiều người, một mình tôi ngồi trong này, tại sao không có ai đến ngồi cùng bàn tôi nhỉ?

Mấy người không quen biết trong Tiên tức lâu của Hư Thị ngồi cùng một bàn cùng nghe ngóng tin tức là chuyện rất bình thường, Nhiếp Song Song chính vì không có ai đến ngồi cùng, nên mới nghi ngờ.

Chân Băng Du mỉm cười:

- Vì cô là Thánh Đế của Nhân tộc, cho nên trước khi không có sự đồng ý của cô, thì không ai chủ động đến.

- Tại sao? Khi tôi vừa đến Thánh đạo Tàn giới, chẳng phải nghe nói Thánh đạo Tàn giới bị tàn phá, địa vị của Nhân tộc trong các tộc rất thấp kém, sau đó từ từ chuyển biến tốt đẹp hay sao? Sau trong chốc lát lại trở nên mạnh như này?

Nhiếp Song Song nghi ngờ hỏi.

Chân Băng Du dường như nghĩ đến chuyện rất xưa, một lúc lâu sau, cô mới nói:

- Vì năm đó Nhân tộc chúng ta có một vị Đan thánh, hắn chẳng những là Đan thánh, hơn nữa trong Hư Thị còn vì Nhân tộc mà làm ra danh tiếng lớn như này. Đặc biệt Tiên tức lâu này của Hư Thị, Hình Hồng Thánh Đế của Tiên tức lâu có quan hệ rất tốt với hắn, rất chiếu cố đến Nhân tộc.

Chân Băng Du nhớ đến Diệp Mặc, nhớ đến khoảng thời gian ở cùng Diệp Mặc. Cô rất nhớ những ngày tháng đó, đó là khoảng thời gian quý giá nhất trong cuộc đời cô. Không có đồ của Diệp Mặc cho cô, có lẽ bây giờ cô

vẫn giẫm chân ở mức Tiên Vương cũng chưa chừng. Diệp Mặc chẳng những để lại nguyên liệu và công pháp tu luyện cho cô, còn cho cô hiểu đại đạo có yêu.

- Trong Hư Thị có vô số đại năng, Nhân tộc còn có loại Thánh Đế như này sao? Có thể nổi tiếng trong Hư Thị?

Nhiếp Song Song có chút không dám tin hỏi.

Lần này căn bản cũng không cần Chân Băng Du nói gì, một Thánh Đế cũng là người của Nhân tộc ở bàn bên cạnh cười ha hả nói:

- Đó là đương nhiên, Diệp đan thánh năm đó giết hơn trăm Thánh Đế trên quảng trường Thần Thánh bảng, hơn nữa còn giành lại suất vào Đạo quả tháp trong đại hội Đạo quả tháp, Hải tộc sau đó còn chủ động tấn công Thánh đạo Tàn giới Nhân tộc chúng ta, kết quả thế nào? Vẫn chẳng phải là chán chường quay về sao. Đó là sợ Diệp đan thánh, cho nên bọn họ mới chạy.

Nhiếp Song Song trong Thánh đạo Tàn giới một lòng tu luyện, ngược lại cũng không để ý nhiều như vậy. Nhưng chuyện Hải tộc tấn công Nhân tộc trong Thánh đạo Tàn giới, cô cũng từng nghe nói, chỉ có điều nghe nói chuyện này cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Không ngờ Hải tộc tấn công Thánh đạo Tàn giới, còn dính đến chuyện một Đan thánh của Nhân tộc giết hơn trăm Thánh Đế của Hải tộc trong Hư Thị.

- Giết hơn trăm Thánh Đế của Hải tộc đã là gì? Năm đó Diệp đan thánh tham gia đại lễ Ngao Si Thánh Đế của Long tộc Chứng đạo Hỗn nguyên Thánh đế, sáu bảy Hỗn nguyên Thánh đế ra tay với Diệp đan thánh, cũng không giữ lại được Diệp đan thánh. Bây giờ đơn đả độc đấu, làm gì còn ai dám nói nhảm trước mặt Diệp đan thánh?

Người nói chuyện lại là một Thánh Đế khác của Nhân tộc.

Nhiếp Song Song trong lòng khiếp sợ, cô biết Nhân tộc không có Hỗn

nguyên Thánh đế, nói như vậy Diệp đan thánh chẳng phải là Hỗn nguyên Thánh đế của Nhân tộc sao?

Cô vừa định hỏi lại, lại nghe thấy một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Tên Diệp đan thánh đó đúng là lợi hại, cho dù có lợi hại đi nữa, cũng mất mạng rồi. Nếu không tại sao sau khi hắn rời khỏi Long tộc, một nghìn năm sau không có tin tức gì? Hơn nữa, Nhân tộc các anh cũng chỉ có một Diệp đan thánh mà thôi. Nhân tộc bây giờ còn có mấy người lợi hại? Anh nói xem? Top 10 trong Thần Thánh đạo bảng, anh nhìn thấy một Thánh Đế của Nhân tộc sao?

- Nói rất hay, Thánh đạo Tàn giới của Nhân tộc bị tàn phá nặng nề, lúc trước nếu không phải Đức Thủy Thánh quân của Hải tộc chúng ta nương tay, làm gì còn có cái gì mà Thánh đạo Tàn giới? Diệp Mặc đúng là không tệ, đó cũng chỉ là Đạo nguyên Thánh đế mà thôi, gặp phải Hỗn nguyên Thánh đế, hắn chỉ có thể chạy. Nếu Diệp Mặc lại đến đây, đừng nói là Thiên Hoa Thánh Đế đứng thứ hai trong Thánh bảng, cho dù là Duệ Nghiễm Thánh Đế trên Thánh bảng của Hải tộc chúng ta cũng có thể dễ dàng tóm được Diệp Mặc.

Một Hóa đạo Thánh đế tàn nhang loang lổ lập tức liền vỗ tay nói.

Thánh Đế của Nhân tộc lên tiếng sau kia sau khi nghe thấy lời này, cực kỳ khó chịu, lập tức liền đứng lên nói:

- Chạy thoát dưới tay vài Hỗn nguyên Thánh đế? Có bản lĩnh anh làm cho tôi xem. Nếu Diệp đan thánh có mặt trong này, tên Duệ Nghiễm kia của Hải tộc các anh trước mặt Diệp đan thánh có lẽ đến một chiêu thần thông cũng không chịu đựng được.

- Nếu như vậy, thì tôi đây khiêu chiến anh, có bản lĩnh thì cùng tôi lên lôi đài trong quảng trường Thần Thánh bảng đấu một trận.

Thánh Đế của Hải tộc này không nói nổi đối phương, thẹn quá hóa giận

cực ky khó chịu nói.

- Được, vậy tôi cùng anh đến lôi đài trong quảng trường Thần Thánh bảng một chuyến.

Ngoài dự liệu của mọi người chính là, đồng ý khiêu chiến không phải là Hóa đạo Thánh đế của Nhân tộc vừa nãy lên tiếng, mà là Tiên nữ váy xanh bước vào cuối cùng này.

Tên Thánh Đế của Hải tộc này cũng kinh ngạc nhìn Chân Băng Du:

- Vị tiên tử này, mặc dù cô là người của Nhân tộc, nhưng vừa rồi người mà tôi khiêu khích không phải là cô.

Chân Băng Du lạnh giọng nói:

- Bất luận kẻ nào dám nói lời khó nghe về Diệp Mặc, tôi đây đều khó chịu, anh không khiêu chiến tôi, được, vậy tôi đây khiêu chiến anh.

Nhiếp Song Song trong lòng còn đang nghĩ làm sao có cái tên trùng hợp như này? Cô sớm đã gác chuyện cùng với Diệp Mặc sang một bên rồi, nhưng lại có người nhắc đến cái tên đó trong này. Chẳng lẽ tất cả những người tên này đều thu hút sự chú ý như vậy sao? Cho dù từ Trái đất xuyên qua mấy giới diện, cũng vẫn có thể nghe thấy?

Bây giờ cô nghe thấy Chân Băng Du chủ động khiêu khích, lập tức kinh ngạc đứng lên nhìn Chân Băng Du hỏi:

- Băng Du sư tỷ, Diệp Mặc…

- Cô có quan hệ thế nào với Diệp Mặc? Muốn ra mặt vì Diệp Mặc sao?

Hóa đạo Thánh đế của Hải tộc này mặc dù trong miệng nói khinh thường Diệp Mặc, nhưng thực tế trong lòng lại cực kỳ kiêng kỵ Diệp Mặc. Chuyện Diệp Mặc trong Long cung trấn áp Hỗn nguyên Thánh đế Văn Đức Thủy của Hải tộc, sớm đã truyền đi khắp nơi rồi.

- Tôi là người mà Diệp Mặc yêu, sao? Không dám đi sao?

Chân Băng Du nói câu này sắc mặt rất bình tĩnh.

Cô mặc dù đạo tâm thay đổi, nhưng nói chuyện vẫn không cố kỵ. Là người Diệp Mặc yêu, lời này vẫn là nghe được từ trong miệng Diệp Mặc, lúc trước cô muốn hỏi Diệp Mặc chuyện đó, chỉ có điều Diệp Mặc không có hứng nói với cô, chỉ là nói đó chỉ là chuyện với người hắn yêu. Bất luận có phải Diệp Mặc yêu cô thật hay không, nhưng cô biết mình sau khi nhìn thấy Diệp Mặc lần nữa, nhất định phải làm chuyện vợ chồng với Diệp Mặc. Cô sớm đã chuẩn bị ngày này, vì Diệp Mặc không có cô, không thể nào thăng cấp lên Thánh thể. Nếu cô đã xảy ra chuyện vợ chồng với Diệp Mặc rồi, thì cô đương nhiên là người Diệp Mặc yêu rồi.

Tâm tư Chân Băng Du cực kỳ đơn giản, yêu là yêu, không yêu là không yêu, làm là làm, không làm là không làm, không có gì phải giấu diếm cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2239

Một Khi Đã Đi Thì Không Thể Quay Về

Hừ, ta đường đường là Hóa Đạo Thánh Đế của Hải Tộc há có thể chấp nhặt với một phụ nữ?

Tên Thánh Đế Hải Tộc này hư lạnh một tiếng, nổi giận đùng đùng phẩy tay áo bỏ đi, thoạt nhình gã có vẻ như thật không muốn chấp nhặt với Châu Băng Du.

Châu Băng Du bình tĩnh ngồi xuống, cũng không nhiều lời. Những người còn lại trong đại sảnh Tiên tức lâu cũng an tĩnh lại, ngay cả tay Thánh Đế của Yêu Tộc vừa nãy nói Nhân Tộc chỉ xuất hiện một Diệp Đan Thánh cũng không nói nữa.

Mọi người trong lòng đều rõ ràng, Thánh Đế của Hải Tộc kia xem ra rất tức giận rời khỏi Tiên tức lâu, cũng không phải thực sự không muốn chấp nhặt với một phụ nữ. Tại Hư Thị, Thánh Đế thi đấu trước giờ đều không có phân chia nam nữ gì. Thánh Đế Hải Tộc này vội vã rời khỏi, nguyên nhân thật sự là do Chân Băng Du nói câu nói kia, cô là người Diệp Mặc thích.

Diệp Mặc là ai, dù cho Hải Tộc cùng Yêu Tộc có hạ thấp Diệp Mặc, thế nhưng đại danh hiển hách của Diệp Mặc tại Hư Thị lại chưa bao giờ có người nào làm lung lay được. Một người đã giết hơn một trăm Thánh Đế, tại Long Tộc trực tiếp chỉ vào mũi Văn Đức Thủy mắng, Văn Đức Thủy cũng không dám có nửa câu thừa thãi.

Hơn nữa tại Long Tộc mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế muốn chặn Diệp Mặc lại, cũng bị Diệp Mặc thong dong đi mất, chuyện này đã có mấy trăm người chứng minh. Hơn nữa những người chứng minh này, không có một

người nào không phải kẻ có tiền có thế một phương.

Nghe đồn sau đó bốn Hỗn Nguyên Thánh Đế của Long Tộc, Yeu Tộc, Hải Tộc cùng Ma Tộc liên thủ đi tìm tung tích Diệp Mặc, kết quả bốn gã Thánh Đế này cùng Diệp Mặc đều biến mất không thấy tăm hơi.

Những tin tức này, tạo thành rất nhiều suy đoán. Có một số người suy đoán Diệp Mặc cùng bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế liều mạng một trận, kết quả đồng quy vu tận. Có một số người lại suy đoán bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế này liên thủ giết Diệp Mặc xong, không muốn bị người ta đàm tiếu, dứt khoát bế quan không xuất hiện nữa. Còn có người suy đoán, bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế này cùng Diệp Mặc đều trọng thương, kết quả tách ra ở các nơi chữa thương.

Vô luận là suy đoán nào, đều là Diệp Mặc cùng bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế đánh nhau sống chết một trận.

Diệp Mặc có thể cùng bốn gã Hỗn Nguyên Thánh Đế đánh nhau sống chết, một Hóa Đạo Thánh Đế nho nhỏ của Hải Tộc này trong mắt Diệp Mặc ngay cả con kiến hôi cũng không bằng. Nếu như gã thực sự đắc tội với người phụ nữ của Diệp Mặc, tương lai Diệp Mặc trở về, gã cho dù là chân trời góc bể đoán chừng cũng trốn không được.

Cho nên sau khi nghe nói Chân Băng Du là người phụ nữ của Diệp Mặc, thẳng thắn tự mình kiếm cớ chuồn đã rồi nói sau.

- Băng Du sư tỷ, cô nói Diệp Mặc kia là đến từ Tiên Giới?

Nhiếp Song Song lúc này mới rảnh rỗi hỏi.

Châu Băng Du gật đầu nói:

- Phải, cô là Thánh Đế của Nhân Tộc, lẽ nào thật không biết hắn?

Nhiếp Song Song bỗng nhiên đưa tay vẽ ra một bức tranh trong hư không, có chút run giọng hỏi:

- Băng Du sư tỷ, Diệp Đan Thánh kia có phải là người này không?

Chân Băng Du đưa tay đã đập đi tranh Nhiếp Song Song vẽ, có chút không vui nói:

- Không sai.

Cô không thích Nhiếp Song Song này là biết Diệp Mặc, còn hết lần này tới lần khác cứ muốn nói như vậy, nếu như nói Diệp Mặc một chút tiếng tăm cũng không có, cô thật ra cũng không tức giận. Thế nhưng Diệp Mặc vô luận tại Tiên Giới, hay là Thánh Đạo Tàn Giới cùng Hư Thị đều là người tiếng tăm lừng lẫy, Nhiếp Song Song lại còn nói cô ấy không biết.

- Cô là người Diệp Mặc thích?

Nhiếp Song Song ngạc nhiên hỏi, cô cố gắng nhịn xuống ngữ khí run run.

Diệp Mặc vì sao không thể thích cô? Câu phản vấn này khiến Châu Băn Du khó chịu, cô rốt cục nhíu mày:

- Anh ta cũng là người tôi thích, ta đến nơi này chính là để tìm anh ta.

Nói xong. Chân Băng Du xoay người rời đi, cô không hài lòng với Nhiếp Song Song, có nói nữa cũng không có ý nghĩa. Nhiếp Song Song cho cô một cảm giác, không phải là người cô muốn qua lại.

Nhiếp Song Song đứng lên, nhìn bóng lưng Chân Băng Du biến mất, bỗng nhiên cảm giác cả người đều đang run rẩy. Cô là một Hóa Đạo Thánh Đế, nhưng lại không cách nào không chế được bản thân đang run rẩy.

Năm đó để chứng được Vô Thượng đại đạo, cô đã chặt đứt tục duyên kiếp trước. Hạ quyết tâm ám toán Diệp Mặc. Lại thật không ngờ Diệp Mặc không chỉ không bị giết, rất nhiều năm về sau, bản thân mình cả ngửa mặt cũng không thể nhìn thấy.

Đây chính là cái chướng ngại vật mà cô sợ sẽ làm lỡ đại đao của mình kia sao? Một chút cay đắng mỉa mai quanh quẩn bên khóe miệng. So với Diệp Mặc đứng trên Hỗn Nguyên, Nhiếp Song Song cảm thấy Vô Thượng đại đạo của mình chính là một sự mỉa mai.

Không chỉ nói Diệp Mặc, ngay cả Chân Băng Du vừa nãy người phụ nữ của Diệp Mặc kia, cũng mạnh hơn cô gấp mấy lần. Người ta vô luận là dung mạo hay là phong tư, Nhiếp Song Song cô còn xa mới có thể sánh bằng.

Danh tiếng của Diệp Mặc bị người khác nói một câu. Cô ta lập tức đứng lên muốn phản bác thay cho Diệp Mặc, mà cô cũng từng thích Diệp Mặc, thậm chí hiện tại cũng chỉ là ép buộc phong ấn chặt những thứ kia lại mà thôi. Thế nhưng cô đã làm gì? Diệp Mặc đưa cô tới Tiên Giới, đưa cô đến tay Tiên Vương có thể cứu cô. Sau đó lại không yên lòng về cô, đơn độc tìm đến Băng Thần Cung.

Phải biết rằng một tiên nhân bình thường, muốn tìm được Băng Thần Cung là rất không dễ dàng. Thế nhưng những chuyện này, cô trước đây lại hkông nghĩ tới. Cô báo đáp Diệp Mặc thế nào, lừa gạt Diệp Mặc đến gian phòng của cô, đẩy xuống Băng Thần đại trận.

Diệp Mặc có thể bình yên vô sự ở dưới Băng Thần đại trận, tu vi kia tuyệt đối đã siêu việt Tiên Vương. Nói cách khác sau chuyện đó bất cứ lúc nào hắn cũng có thể đi Băng Thần Cung tìm cô báo thù, nhưng trên thực tế Diệp Mặc chưa từng làm vậy.

Nhiếp Song Song trong lòng dâng lên một cảm xúc bi ai, cô thà rằng Diệp Mặc đi tìm cô báo thù. Diệp Mặc không đi tìm cô báo thù, đó chính là đối với cô ngay cả thù hận cũng không có. Chứ yêu thì lại càng xa xỉ. Có lẽ trong lòng Diệp Mặc, sớm đã không còn ấn tượng gì về Nhiếp Song Song rồi. Mà cô, khi lần thứ hai nghe về Diệp Mặc, vẫn có thể rõ ràng vẽ ra chân dung Diệp Mặc. Có lẽ khi cô có ý định ám toán Diệp Mặc, cô đã lại lối vào nhầm đại đạo rồi.

Chân Băng Du ưu tú hơn cô gấp mấy lần, người ta cũng là Hóa Đạo

Thánh Đế, hơn nữa Đạo Vận thâm hậu, không có nửa phần ý dao động. Thế nhưng cũng không có thấy người ta có ý định đi chém người yêu?

Giờ khắc này, cô thà rằng mình vẫn là Nhiếp Song Song chưa khôi phục ký ức Luân Hồi trước đây, cô thà rằng vẫn còn là Nhiếp Song Song tâm tư đơn thuần ở Địa Cầu kia.

Thế nhưng cô biết, một khắc khi cô mở ra Băng Thần đại trận, cô đã mất đi tất cả những gì cô từng có. Có nhiều thứ mất đi có thể tìm lại được, có nhiều thứ mất đi, sẽ vĩnh viễn không thể nào tìm về được.

Nhiếp Song Song chợt nhớ tới trước đây cọ đi qua bờ sông Thanh Vi Minh Giang nghe được một ca khúc:

- Ngày hôm qua hễ đi là không quay về được nữa, niềm vui quý hơn tất thảy, nước đổ đi không thể thu hồi lại…

Trước đây khi cô lần đầu tiên nghe được bài hát này, cô còn tưởng rằng trên Địa Cầu cũng có một người tới Tiên Giới giống cô, ở lại nơi này. Hiện tại rốt cục cô đã hiểu ra, bài hát kia nhất định là Diệp Mặc đã từng hát bên bờ sông Thanh Vi. Diệp Mặc trước đây chính là vượt qua sông Thanh Vi Minh Giang đến Băng Thần Cung, trước đây cô nghĩ không có khả năng, hiện tại cô nghe được Diệp Mặc bản lãnh như thế, lập tức cũng biết, đối với Diệp Mặc mà nói tuyệt đối không có cái gì là chuyện không có khả năng.

Cô sở dĩ nhớ kỹ bài hát này, là bởi vì ở quán bar Túy Nhãn ở Yên Kinh, lúc cô và Diệp Mặc ngồi cùng nhau, trong quán đó đang phát bài hát này.

Nhiếp Song Song có chút thất thần, qua một lúc lâu, cô bỗng cũng đứng lên, nhung lập tức cô liền nghĩ rằng, cho dù là bây giờ mình trở lại Thánh Đạo Tàn Giới, cũng không cách nào đến sông Thanh Vi Minh Giang được nữa.

Cô thở dài, nhìn Tiên tức lâu vẫn luôn náo nhiệt, trong lòng có chú trống rỗng.

…

Ở bên trong Thế giới trang vàng, Trì Uyển Thanh đã là Tiên Vương sơ kỳ cùng Mục Tiểu Vận tu vi Tố Đạo ngồi đối diện nhau, chẳng có chút tâm tư tu luyện nào.

Mục Tiểu Vận sau khi chứng đạo, thì không tiến thêm tấc nào nữa. Cô lo lắng là Diệp Mặc, Diệp Mặc thời gian lâu như vậy rồi mà vẫn chưa quay lại Thế giới trang vàng, các nàng lo lắng Diệp Mặc xảy ra chuyện gì.

Tiểu Băng Sâm cùng Vô Ảnh còn cả Cừu Nhưỡng, ba đứa biết hai vị chủ mẫu tâm tình không tốt, đã sớm tránh qua một bên. Tuy rằng ba đứa trong lòng cũng cực kỳ lo lắng cho Diệp Mặc, thế nhưng không được Diệp Mặc cho phép, hiện tại chúng nó ngay cả thần thức cũng không thể phóng ra được, chớ đừng nói chi là ra ngoài Thế giới trang vàng.

- Tiểu Vận sư tỷ, Uyển Thanh sư muội, ta khẳng định Diệp đại ca không có chuyện gì. Nếu như Diệp đại ca có chuyện gì, Thế giới trang vàng này sẽ không thể an ổn không việc gì. Người có thể làm gì được Diệp đại ca, làm sao có thể nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không cách nào luyện hóa Thế giới trang vàng chứ? Chúng ta vẫn luôn ở trong Thế giới trang vàng bình yên vô sự, đã nói lên rằng Diệp đại ca không có chuyện gì.

Thanh Như đi tới an ủi, cô sau khi xuất quan liền trực tiếp Tố Đạo thành công.

Nhưng mấy năm nay cô tuy rằng thỉnh thoảng an ủi Trì Uyển Thanh cùng Mục Tiểu Vận, nhưng tận đáy lòng mình cũng có chút lo lắng, cho nên sau khi chứng đạo thành công, tu vi cũng giống Mục Tiểu Vận, không hề tiến thêm.

- Ta đợi thêm một khoảng thời gian ngắn nữa đi, nếu như vẫn không có tin tức của tướng công, ta phải nghĩ biện pháp ra khỏi nơi này.

Mục Tiểu Vận kiên định nói, tiếp tục ở lại trong Thế giới trang vàng đợi,

đó căn bản không phải là biện pháp.

Thanh Như cùng Trì Uyển Thanh không nói gì, hiển nhiên hai người cũng đống ý với ý kiến của Mục Tiểu Vận.

…

Mặc Nguyệt Tiên Tông, mặc dù chỉ là một tông môn ở Hạ Thiên Vực, thế nhưng lúc này đã là tông môn lớn nhất trong 33 Thiên vực, có một không hai.

Lúc này ở nghị sự điện của Mặc Nguyệt Tiên Tông đã ngồi đầy người, Lạc Ảnh ngồi ở trên nhất, bên cạnh cô ngồi ba người Tống Ánh Trúc, Ninh Khinh Tuyết cùng Tô Tĩnh Văn.

Đám người Hư Nguyệt Hoa, Hứa Bình, Ngu Vũ Thiên, Diệp Lăng, Đường Bắc Vi, Lâm Dị Bán, Từ Đồng, Thạch Thiết, Hứa Xương Cát, Cận Chỉ Hằng đều có mặt. Ngay cả Lô Phượng, Hồng Lăng, Ân Hồn các thành viên chủ chốt của Mặc Nguyệt Tiên Tông không sót một ai đều xuất hiện ở chỗ này.

Ức Mặc rũ đầu, ngồi ở một góc không rên một tiếng, giống như vừa bị mắng vậy.

Lạc Ảnh giọng chậm chạp nói:

- Diệp Mặc thành lập Mặc Nguyệt tại đại lục Lạc Nguyệt, lại thành lập Mặc Nguyệt Tiên Tông tại Cung Hoa Thiên, những chuyện này là vì sao? Không phải vì khoe khoang. Anh ta chính là muốn cuối cùng chúng ta có thể đoàn tụ với nhau, hiện tại trừ thành Mặc Ngyệt không có người thăng thiên ra, những người còn lại chỉ cần còn sống, hầu như đều tụ tập tại Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Nói đến đây Lạc Ảnh còn cố ý liếc mắt nhìn Ức Mặc, lúc này mới tiếp tục nói:

- Từ Mặc Nguyệt Tiên Tông đi Thánh Đạo Tàn Giới dĩ nhiên là đơn giản, thế nhưng một khi đi rồi thì sao? Lẽ nào lại để cho Diệp Mặc trở về rồi lại đi tìm các ngươi? Ức Mặc, con có thể thăng cấp lên Tiên Đế, trừ tư chất của con ra, con nên ngẫm lại xem con thu được bao nhiêu tài nguyên tu luyện? Còn Tĩnh Văn nữa, chị cũng giống như vậy. Những tài nguyên tu luyện này là Diệp Mặc mang về, đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao mà Mặc Nguyệt Tiên Tông chúng ta có thể mạnh hơn những tông môn khác.

Ức Mặc lầm bầm một tiếng nói rằng:

- Dì Tố Tố, nhưng Băng Du tỷ tỷ kia vì sao có thể đi Thánh Đạo Tàn Giới?

Lạc Ảnh thở dài, nhưng vẫn giải thích:

- Băng Du không giống chúng ta, cô ấy không phải người của Mặc Nguyệt Tiên Tông ta, cho nên cô ấy có thể đi. Thế nhưng từ giờ trở đi, ta không cho phép người của Mặc Nguyệt Tiên Tông rời khỏi nơi này đi Thánh Đạo Tàn Giới, cho đến khi chờ Diệp Mặc trở về mới thôi. Bởi vì cho dù là các ngươi đi Thánh Đạo Tàn Giới, cũng chưa chắc có thể lấy được nhiều tài nguyên tu luyện hơn, Thánh Đạo Tàn Giới sứt mẻ, tài nguyên tu luyện vốn thiếu thốn.

Ninh Khinh Tuyết cùng Tô Tĩnh Văn hiểu ý Lạ Ảnh, Chân Băng Du không phải người của Mặc Nguyệt Tiên Tông, cũng không phải là gì của Diệp Mặc cả, cô ấy đương nhiên có thể tự do đi Thánh Đạo Tàn Giới.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2240

Tuyệt Thánh Cửu Tiễn

Trong một mảnh không gian không biết đã bị phủ đầy bụi bao nhiêu năm, hỏa linh Tiểu Thanh cuối cùng cũng nhổ được Lục Thần xuống. Nó nung chảy cây thương màu xám này gần nghìn năm, sau khi nung chảy toàn bộ hơn phân nửa cây thương lộ ra bên ngoài, rồi mới nhổ cây thương này xuống được.

Lục Thần là Tiên Thiên Linh Bảo, thế nhưng bây giờ lại bị hỏa linh Tiểu Thanh ném ở một bên như đồ bỏ đi vậy. Lúc này toàn bộ lực chú ý của hỏa linh Tiểu Thanh đều đặt ở trên người Diệp Mặc, Lục Thần trên người Diệp Mặc bị nhổ đi rồi, vết thương trên người hắn trong nháy mắt đã được sức sống của Cây Hỗn Độn bổ khuyết.

Sinh cơ lúc trước Cây Hỗn Độn tỏa ra và Lục Thần hình thành một thế cân bằng, một bên là Lục Thần không ngừng hấp thu sức sống của Diệp Mặc, một bên là Cây Hỗn Độn không ngừng bổ sung sức sống cho Diệp Mặc. Không có Cây Hỗn Độn, cho dù là vô số Diệp Mặc cũng hóa thành tro bụi từ lâu rồi.

Hiện tại Lục Thần đã bị hỏa linh nhổ đi, sức sống của Diệp Mặc liền khôi phục nhanh chóng.

Thế nhưng hỏa linh Tiểu Thanh rất nhanh liền phát hiện không đúng, sức sống cùng thân thể của Diệp Mặc sau khi khỏi hẳn toàn bộ, Diệp Mặc vẫn cứ lơ lửng tại mảnh không gian này, không có bất kỳ dấu hiệu thức tỉnh nào.

Lần này hỏa linh Tiểu Thanh thật sự là cấp bách, nó cho rằng nhổ Lục

Thần đi, Diệp Mặc nhất định sẽ tỉnh lại. Trên thực tế, nhổ Lục Thần đi cũng là việc duy nhất hỏa linh có thể làm.

Mà bây giờ Diệp Mặc không tỉnh lại, thì hỏa linh Tiểu Thanh chẳng khác nào bó tay không biết làm gì. Thấy phía sau lưng Diệp Mặc như ẩn như hiện bóng một cái cây, hỏa linh Tiểu Thanh lập tức liền nghĩ đến Cây Hỗn Độn, vội vã kêu lên:

- Đại thụ, ta có thể giúp cũng đã giúp rồi, kế tiếp phải xem ngươi, nếu như ngươi không thể làm cho lão đại tỉnh lại, ngươi chính là đồ bỏ.

Phần lớn ngôn ngữ của hỏa linh Tiểu Thanh đều là học theo Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm hai đứa này, lúc này nó cũng nghĩ đến ai là ai, ở đây trừ Cây Hỗn Độn ra, nó đã chẳng tìm được người nào khác giúp đỡ.

Nhưng Cây Hỗn Độn hiển nhiên không để cho hỏa linh thất vọng, có lẽ nói hỏa linh cho dù là không nói lời nào, Cây Hỗn Độn cũng có y hỗ trợ.

Một cái cây cao vút không thấy ngọn, đại thụ xanh tươi như cái nấm khổng lồ xuất hiện ở chỗ không xa phía sau lưng Diệp Mặc, một cây đại thụ xanh tươi này tản mát ra sức sống cùng khí tức hỗn độn vô cùng vô tận, những khí tức này một chút cũng không dư thừa toàn bộ đưa vào trong thân thể Diệp Mặc.

Căn cơ hoàn toàn bị phá hủy của Diệp Mặc một lần nữa niết bàn. Kinh mạch cùng thức hải bị rách cũng một lần nữa hình thành. Sau một trận thanh âm ken két rất nhỏ, Diệp Mặc tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt khi tỉnh lại, Diệp Mặc cũng biết Cây Hỗn Độn đang giúp hắn thông qua biện pháp niết bàn để cải tạo căn cơ. Diệp Mặc trong lòng lập tức kích động, hắn quên mình còn có Cây Hỗn Độn. Người khác căn cơ hủy hết, vĩnh viễn không có khả năng chữa trị, thế nhưng không có nghĩa là hắn không thể.

Cây Hỗn Độn là đệ nhất trong vũ trụ tinh không vô số giới vực, sinh ra

từ thuở khai thiên lập địa. Có chuyện gì mà không làm được?

Huống chi một Cây Hỗn Độn này của hắn cũng giống hắn, từng trải qua niết bàn tái sinh, càng hiểu được làm sao để cải tạo căn cơ của hắn.

Diệp Mặc lúc này không suy nghĩ thêm việc khác nữa, chỉ phối hợp với khí tức hỗn độn cùng sức sống vô tận bắt đầu cải tạo căn cơ cùng thức hải của mình, thực lực của hắn đang không ngừng khôi phục, cũng đang không ngừng tăng cường.

Thức hải từng trải qua niết bàn, hư không. Lần thứ hai trải qua một lần sinh tử luân hồi, sau khi từng trải qua sinh tử luân hồi, Thần Niệm Cửu Chuyển của Diệp Mặc thăng cấp tầng thứ tám là Luân Hồi. Trong nháy mắt khi Thần Niệm Cửu Chuyển đến tầng thứ tám, thức hải của Diệp Mặc lập tức vững chắc hẳn lên, trước đó thần thức không cách nào xuyên thấu giới vực, lại dễ dàng xuyên ra phiến hư không này.

Diệp Mặc cố nén kinh ngạc vui mừng trong lòng, hắn còn đang tu vi Đạo Nguyên. Thế nhưng thức hải của hắn lại phát sinh sự biến chất. Nagy cả cái không gian bị cung chủ Nghiễm Nguyên Cung giam cầm lại này, cũng có thể dùng thần thức xuyên thấu ra ngoài. Nói cách khác thần thức của hắn đã vượt qua Hỗn Nguyên Thánh Đế thông thường rồi.

Tu vi còn đang trong quá trình tăng lên, vô số đạo tắc cảm ngộ được Cây Hỗn Độn mang đến, khiến cảm ngộ của Diệp Mặc đang không ngừng tăng lên lại tăng lên.

Đạo Nguyên viên mãn tiến thêm một bước, Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Sau khi đại đạo của Diệp Mặc đã đặt nửa bước chân vào Hỗn Nguyên, Diệp Mặc bỗng cắt đứt sức sống cùng khí tức hỗn độn Cây Hỗn Độn phát ra.

Diệp Mặc xoay người đứng lên, nâng Cây Hỗn Độn phía sau đã chỉ còn chưa tới một trượng lên, trong òng sầu não không ngớt. Nếu như không phải hắn đột nhiên tỉnh lại. Cây Hỗn Độn nói không chừng sẽ một lần nữa hóa

thành một cây non như trước đây.

Hắn chứng đạo không cần phải hy sinh Cây Hỗn Độn, hắn có Đạo của chính mình. Cây Hỗn Độn giúp hắn thành tựu Bán Bộ Hỗn Nguyên, chữa trị căn cơ của hắn, hắn đã phi thường cảm kích và thỏa mãn rồi.

Với tu iv hiện tại của hắn, lại đối mặt với năm tên Hỗn Nguyên Thánh Đế kia một lần nữa, tuyệt đối sẽ không trọng thương đến mức này đâu.

Diệp Mặc không chút do dự lấy đám khí hỗn độn còn lại trong Thế giới trang vàng ra, đưa cho Cây Hỗn Độn. Lại thu Cây Hỗn Độn vào trong thức hải.

Nhìn rất nhiều pháp bảo trôi nổi xung quanh, Chân Linh Thế Giới, Diệp Mặc không biết một trận chiến này hắn có lợi hay là không có lợi. Bất kể như thế nào, bất luận kẻ nào cũng không thể thông qua bế quan nghìn năm mà lấy được nhiều thứ tốt như vậy.

Diệp Mặc sau khi thu mấy thứ này xong, lại thu Kim Cốt Tiễn ghim vào Túc Quang lại, một cước đá bay xương sọ Túc Quang, lúc này mới nói với hỏa linh rằng:

- Tiểu Thanh, lần này may nhờ có ngươi.

Tuy rằng Diệp Mặc căn cơ toàn bộ bị hủy, nhưng dưới sức sống thấm nhuần của Cây Hỗn Độn, hắn không hoàn toàn ngã xuống. Tiểu Thanh nung chảy Lục Thần, còn giúp hắn nhổ Lục Thần xuống, Diệp Mặc đều có một chút ấn tượng.

- Em cũng không lỗ, em còn ăn một ngọn Thần Diễm, mùi vị bình thường thôi.

Tiểu Thanh đắc ý nói, nói xong hình như nó nhớ tới cái gì, vội vã chỉ vào Lục Thần lơ lửng ở một góc đã bị nó nung chảy thành bán thành phẩm hỏi:

- Lão đại, cây thương này tuy rằng bị nung chảy, nhưng thật không đơn giản nha.

Nó đang suy nghĩ lão đại thích thu thập các loại pháp bảo như thế, vì sao không muốn lấy cây thương này.

Diệp Mặc quét mắt Lục Thần bị hắn vứt bỏ một vòng nói rằng:

- Thương này ta không thích, cũng không muốn đi sửa chữa, đi thôi Tiểu Thanh.

Nói xong Diệp Mặc thu hồi Tiểu Thanh, trực tiếp xé hư không ở đây ra.

Khi thần thức của hắn quét đến Niệm Yên đã là Hóa Đạo viên mãn, trong lòng cũng thầm than, hắn chưa bao giờ thấy qua người nào tư chất ưu tú hơn Niệm Yên, thời gian ngàn năm ngắn ngủi, đã là Hóa Đạo viên mãn. Nhưng sau khi hắn giết Túc Quang, căn bản là không muốn tiếp tục gặp Niệm Yên nữa, chỉ muốn sớm rời khỏi nơi này một chút.

…

- Uyển Thanh, vừa rồi hình như ta cảm giác được khí tức của tướng công.

Mục Tiểu Vận bỗng nhiên đứng lên nói. Diệp Mặc vừa mang khí tức hỗn độn từ trong Thế giới trang vàng đi, cô đã cảm giác được.

Trì Uyển Thanh còn chưa kịp nói, chợt nghe thấy giọng Diệp Mặc truyền đến:

- Tiểu Vận, nàng không có cảm giác sai, ta trở về rồi.

Mục Tiểu Vận xoay người, trong lúc nàng thật sự thấy Diệp Mặc đứng bên người, nào còn lo lắng rụt rè, tha thiết ôm Diệp Mặc, run giọng kêu lên:

- Tướng công…

Diệp Mặc an ủi sờ tóc Mục Tiểu Vận nói rằng:

- Tiểu Vận tu vi của nàng tiến bộ không lớn lắm nha.

- Uyển Thanh, không nghĩ tới em đã là Tiên Vương, chờ chúng ta cùng nhau quay về Tiên Giới ta sẽ dẫn em đi Quảng trường Bia Phong Vương phong vương.

Diệp Mặc thấy Trì Uyển Thanh ở một bên vành mắt ửng hồng, hiển nhiên là vẫn ở lại trong Thế giới trang vàng cực kỳ lo lắng cho mình.

- Vây, Diệp đại ca, anh trở về là tốt rồi.

Trì Uyển Thanh tâm tư vẫn luôn nhớ Diệp Mặc, cho tới bây giờ mới thả lỏng xuống.

Chờ Diệp Mặc cùng Mục Tiểu Vận, Trì Uyển Thanh nói vài lời, Thanh Như mới qua đây nói chuyện, mấy đứa Vô Ảnh, Tiểu Băng Sâm đã chạy tới đón.

Thanh Như có thể Tố Đạo, Diệp Mặc cũng không kỳ quái, tương phản hắn vẫn thấy kỳ quái vì sao đến bây giờ Thanh Như cũng vẫn chỉ mới là tu vi Tố Đạo. Hơn nữa hắn cảm giác trên người Thanh Như còn có một loại Đạo Vận rất tinh tường, loại Đạo Vận này tựa như rất tương tự với một loại trong số Đạo Vận của hắn.

Nhưng chuyện liên quan đến con đường Chứng đạo của đối phương, Diệp Mặc cũng không có hỏi.

Mọi người sau một phen tự thuật xong, đều rời khỏi Thế giới trang vàng, đi tới trên Mặc Nguyệt Thoa của Diệp Mặc. Mặc Nguyệt Thoa đương nhiên là Vô Ảnh cùng Tiểu Băng Sâm không chế, Diệp Mặc cùng mấy người trò chuyện một hồi, để ba người Tiểu Vận trên Mặc Nguyệt Thoa hưởng thụ cảnh tượng cuồn cuộn của hư không, hắn muốn đi kiểm tra chiến lợi phẩm của mình một chút.

Ở bên trong Thế giới trang vàng, Diệp Mặc nhìn thần linh mạch cực phẩm chất đống lại triệt để kinh ngạc đến ngây người. Những Hỗn Nguyên Thánh Đế này quá giàu có, ngay cả thần linh mạch cực phẩm cũng nhiều như vậy, loại dưới thượng phẩm lại càng nhiều.

Thần tinh Diệp Mặc tìm được hơn ba trăm tỷ, so với vô số tài liệu, pháp bảo, thần linh thảo kia mà nói, chút thần tinh ấy căn bản chẳng là gì cả, các loại tài liệu chồng chất như núi non liên miên, mới là tài phú khiến Diệp Mặc chấn động không gì sánh được. Nhiều tài liệu cùng thần linh thảo như vậy, hắn phải luyện chế tới khi nào đây?

Huống chi, nơi đó pháp bảo chồng chất như núi, cần hắn tiếp tục luyện chế nữa sao?

Cai khiến Diệp Măc kinh ngạc vui mừng lớn nhất là đồ vật của Gia Cát Trí Thần, Diệp Mặc cầm lấy Tiên Đình Sơn Hà Đồ của Gia Cát Trí Thần, cũng biết vì sao có chút quen thuộc với bức tranh này.

Trước đây hắn và Chân Băng Du trên cái hắc thuyền kia đã gặp phải một người quản ly là Đại Ất Tiên, thứ người quản lý kia dùng tương tự như một bức tranh sơn thủy, bức tranh sơn thủy kia còn đang ở bên trong nhẫn của hắn. Nhưng bức tranh sơn thủy kia là đồ dỏm, mà bức Tiên Đình Sơn Hà Đồ này mới là Tiên Thiên pháp bảo chân chính.

Những thứ này đều chẳng là gì cả, khiến cho Diệp Mặc kinh ngạc vui mừng là, bên trong nhẫn của Gia Cát Trí Thần hắn tìm được một pháp bảo không gian hỗn độn, đây là một cái hồ lô, trong hồ lô chứa toàn là Huyền Hoàng khí.

Diệp Mặc thầm than, quả nhiên người có cơ duyên lớn không phải chỉ mình hắn. Gia Cát Trí Thần tuổi tác tương đối mà nói là nhỏ nhất, nhưng cũng là Hỗn Nguyên Thánh Đế, có nhiều thứ tốt như này, gã không chứng đạo Hỗn Nguyên mới là chuyện lạ. Nếu như gã không ngã xuống, những Huyền Hoàng khí này, tương lai sẽ giúp gã khai triển một Thế giới Ngũ Hành cũng không phải là không thể.

Đáng tiếc gã muốn lấy đồ của mình, kết quả ngã xuống dưới ngọn lửa của Tiểu Thanh.

Khiến cho Diệp Mặc coi thường Văn Đức Thủy, thế nhưng kinh ngạc vui mừng gã cho Diệp Mặc lại còn lớn hơn nữa. Diệp Mặc tìm được một cây Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn cuối cùng trong Chân Linh Thế Giới của gã, mãi đến lúc này, Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn chín mũi tên mới được Diệp Mặc toàn bộ thu về.

Khó trách trước đây Văn Đức Thủy muốn Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, thi ra gã đã có một cây.

Diệp Mặc thu lại toàn bộ mấy thứ này xong, quyết định về Thánh Đạo Tàn Giới trước đã.

Tu sửa Thánh Đạo Tàn Giới cần tu vi Hỗn Nguyên, hắn còn cách Hỗn Nguyên chỉ có nửa bước. Cây Hỗn Độn ở trên người hắn, hiện tại vì giúp hắn nguyên khí đã tổn hao nhiều. Nhưng hắn đã lấy được một hồ lô Huyền Hoàng khí tư chỗ Gia Cát Trí Thần, dùng Huyền Hoàng khí thay thế Cây Hỗn Độn có lẽ cũng có thể. Hiện tại hắn chỉ cần tìm được phần thiếu của Thế Giới Sơn, sau đó luyện hóa Thế Giới Sơn là được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2241

Không Thể Nào Dùng Tu Vi Áp Chế

Lão đại, phía trước là đến Hư Thị rồi, chúng ta có cần vào trong đó hay không?

Vô Ảnh điều khiển Mặc Nguyệt Toa, tâm trạng vô cùng thoải mái.

- Đi xem xem.

Nếu không đi qua Hư Thị thì thôi, nhưng nếu qua Hư Thị, Diệp Mặc cũng muốn vào ó xem sao, lúc trước Hình Hồng giúp hắn rất nhiều, mặc dù hắn cũng giúp Hình Hồng rất nhiều, nhưng Diệp Mặc vẫn rất cảm kích Hình Hồng.

…

- Thái Thúc Dịch, lâu rồi không gặp.

Diệp Mặc vừa mới vào Hư Thị, liền gặp một người đàn ông áo đen, mặc dù người đàn ông áo đen này có đội Tiên mũ vải đen, nhưng Diệp Mặc vẫn vừa nhìn liền nhận ra, người này chính là Thái Thúc Dịch lúc trước đã giao dịch Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả với hắn, Thái Thúc Dịch là người đứng đầu Thần bảng, nhưng bây giờ gã sớm đã thăng cấp lên Đạo Nguyên rồi, hơn nữa đạo vận cũng cực kỳ thâm hậu.

- Là anh sao?

Thái Thúc Dịch khiếp sợ nhìn Diệp Mặc đứng trước mặt gã, sau lưng Diệp Mặc còn có mấy người nữa, thậm chí còn có Băng Sâm Vương.

Tu vi của Diệp Mặc đã là Bán Bộ Hỗn Nguyên rồi, bây giờ hắn đến Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng không sợ, cho nên sau khi vào Hư Thị, quyết định dẫn Vô Ảnh, Tiểu Băng Sâm ra ngoài. Hư Thị cực kỳ náo nhiệt, Thế giới trang vàng mặc dù tốt, nhưng ở trong đó lâu cũng không có ý nghĩa gì. Huống chi mấy người bọn họ cũng đã ở trong Thế giới trang vàng hơn nghìn năm rồi.

- Đúng vậy, là tôi, tôi vẫn phúc hậu như năm đó.

Diệp Mặc cười ha hả nhìn Thái Thúc Dịch nói.

Lúc trước khi Thái Thúc Dịch sắp dời đi cũng đã uy hiếp hắn, hi vọng khi gặp lại nhau, Diệp Mặc vẫn phúc hậu như vậy. Không ngờ hai người đúng là còn gặp nhau thật.

Thái Thúc Dịch nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, sắc mặt có chút cứng rắn lại, nhưng không chút kinh hoảng, chỉ ôm quyền nói:

- Bây giờ tôi không phải là đối thủ của anh, tôi thu lại lời uy hiếp của tôi năm đó với anh. Nhưng đợi sau khi tôi Hỗn Nguyên rồi, tôi hi vọng có thể gặp lại anh.

Gặp lại nhau đương nhiên là có ý đánh nhau một trận, rõ ràng gã cũng đã nghe được uy danh của Diệp Mặc. Diệp Mặc mỉm cười nói:

- Vậy đợi sau khi anh Hỗn Nguyên rồi, thì đến tìm tôi nhé. Đừng làm tôi thất vọng đấy.

- Được.

Thái Thúc Dịch quay người rời đi, mới đi được vài bước gã lại quay đầu lại nói:

- Diệp Đan Thánh, tôi rất khâm phục anh, ít nhất anh cũng không giả tạo.

- Diệp đại ca, gã nói vậy là có ý gì?

Trì Uyển Thanh thấy Thái Thúc Dịch để lại một câu rồi đi, nghi ngờ hỏi.

Diệp Mặc cười nói:

- Gã cho rằng đồ trên người anh quý giá, thực ra anh căn bản cũng không coi ra gì.

Diệp Mặc đương nhiên biết ý tứ của Thái Thúc Dịch, trên người gã ít nhất còn có một quả Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả, nhưng Diệp Mặc đến nhắc cũng không nhắc đến, rõ ràng đối với Hỗn Nguyên Nghê Hà Quả của gã căn bản cũng không ham muốn gì. Chính vì như vậy, Thái Thúc Dịch mới khâm phục hắn.

Vô Ảnh nhìn đường phố Hư Thị vô cùng náo nhiệt, suýt nữa thì hoa chân múa tay sung sướng nhảy lên rồi, nó thích nhất chính là nơi náo nhiệt như này.

- Lão đại, anh có thể cho em chút Thần tinh, để em dẫn Cừu Nhưỡng và Tiểu Băng Sâm đi lòng vòng chút được không?

Vô Ảnh tội nghiệp nhìn Diệp Mặc hỏi.

Thanh Như ở trong Thế giới trang vàng bao nhiêu năm như vậy rồi, sớm đã thuộc bản tính của ba đứa Vô Ảnh này, cô cười nói:

- Hay là chị dẫn mấy đứa đi vòng vòng nhé.

Diệp Mặc nghĩ đến Hư Thị mặc dù rộng lớn, cấm chế cũng rất nhiều, nhưng với tu vi bây giờ của hắn, cấm chế trong này căn bản cũng không ngăn được thần thức của hắn, cũng gật đầu nói:

- Được, nhưng Vô Ảnh mày nhớ kỹ cho tao, nếu mày dám gây sự trong Hư Thị, sau này đến phố xá chỉ có phần của Cừu Nhưỡng và Tiểu Băng Sâm, mày đừng hi vọng gì.

- Lão đại, em biết rồi, đảm bảo là không gây chuyện.

Vô Ảnh nói xong đến Thanh Như cũng không đợi, trực tiếp xông ra ngoài.

Thanh Như nhận một chiếc nhẫn từ tay Diệp Mặc, vừa rời đi cùng mấy đứa Vô Ảnh, sắc mặt Diệp Mặc liền đại biến.

- Chuyện gì vậy? Tướng công?

Mục Tiểu Vận vội hỏi.

- Anh ở quảng trường Thần Thánh bảng, mấy em lập tức đến đó nhé.

Diệp Mặc nói xong đã mang theo một tàn ảnh, biến mất.

- Quảng trường Thần Thánh bảng là nơi nào vậy?

Trì Uyển Thanh nghi ngờ nhìn Mục Tiểu Vận.

Mục Tiểu Vận mau chóng kéo tay Trì Uyển Thanh nói:

- Chị biết, em đi cùng chị.

…

- Băng Du, sao cô lại ở đây?

Thân người Diệp Mặc còn chưa hạ xuống, giọng nói đã truyền đến, hắn nhìn thấy một mình Chân Băng Du đối diện với mấy Thánh Đế, hơn nữa còn có hai vị Đạo Nguyên Thánh Đế, còn bên Chân Băng Du, mặc dù cũng có mấy Thánh Đế, nhưng nhìn khí thế lại không bằng đối phương.

Hai bên sát khí tràn ngập, rõ ràng lúc nào cũng có thể đánh nhau. Mặc dù Chân Băng Du là Hóa Đạo, nhưng đối mặt với mấy Đạo Nguyên này, nói không chừng sẽ bị giết trong nháy mắt.

Mặc dù cảm thấy tu vi Hóa đạo của Chân Băng Du không đủ để người khác giết, nhưng Diệp Mặc trong lòng vẫn khiếp sợ, tu vi của Chân Băng Du không ngờ tiến bộ nhanh như này, trong nháy mắt đã là Hóa Đạo rồi.

- Anh…

Chân Băng Du lập tức nhìn thấy Diệp Mặc, trong nháy mắt này, trong mắt cô ngoài sự sung sướng chính là kích động. Hư Thị không biết cô đến đã bao lần rồi, vì lần trước trước khi Diệp Mặc biến mất có đến Hư Thị, nên cô mới nghĩ có thể tìm được Diệp Mặc trong này hay không. Không ngờ cô tìm thấy Diệp Mặc trong này thật, sự sung sướng này đối với cô mà nói quả thực khó có thể tưởng tượng.

Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt và khí chất của Chân Băng Du hoàn toàn thay đổi, loại thay đổi này hắn nói không rõ, nhưng dường như khác hoàn toàn so với Chân Băng Du lúc trước, lại dường như vẫn giống như vậy.

Càng khiến cho Diệp Mặc không ngờ chính là, Chân Băng Du chỉ là nói một chữ, bỗng nhiên thu lại bộ dạng sát khí đằng đằng lúc trước, xông đến bên Diệp Mặc, ôm lấy Diệp Mặc. Diệp Mặc thậm chí còn có thể cảm giác được cô kích động có chút run rẩy.

Diệp Mặc lập tức ngây ngẩn cả người, Chân Băng Du sao lại có cảm xúc này? Cái này hoàn toàn không đúng, cô rốt cục là có chuyện gì? Cái này so với hình tượng lạnh như băng lúc trước của cô, quả thực như hai cực nam bắc.

Một mùi thơm ngọt ngào từ thân thể cô len lỏi vào trong lòng Diệp Mặc, Diệp Mặc hoàn toàn không chút đề phòng Chân Băng Du cũng cảm thấy nóng như lửa. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh không ngờ lại là Chân Băng Du cởi hết quần áo, nhưng bây giờ Chân Băng Du mặc quần áo, so với lúc trước cởi quần áo càng khiến hắn trong lòng nóng bỏng hơn.

- Em muốn cùng anh làm chuyện đó.

Giọng nói ấm áp của Chân Băng Du kề sát bên tai Diệp Mặc, khiến cho đầu óc Diệp Mặc nóng bừng bừng.

Hắn suýt nữa muốn lập tức dẫn Chân Băng Du đi, may mà Diệp Mặc mau chóng tỉnh táo lại, hắn lập tức hiểu ra sự thay đổi của Chân Băng Du.

Đại đạo của Chân Băng Du thay đổi rồi, từ vô tình lúc trước trở nên có tình cảm như bây giờ. Nói ra, cái này cũng liên quan đến hắn. Lúc trước hắn cõng Chân Băng Du chạy hàng trăm tỉ dặm, vượt qua vô số hư không, Tiên vực, sống chết có nhau, còn sau khi Chân Băng Du Chứng đạo, lại không thể nào quên được hắn.

Đối với Chân Băng Du muốn làm chuyện đó với Diệp Mặc, Diệp Mặc trong lòng lại càng hiểu. Không phải Chân Băng Du thực sự muốn như vậy, mà là vì cô muốn giúp mình thăng cấp Thánh thể.

Trong Hư Thị, ôm bạn đời, cũng không phải chuyện gì hiếm thấy, nhưng Chân Băng Du và Diệp Mặc ôm nhau, lại ly kỳ.

Với dung nhan tuyệt thế của Chân Băng Du, trong Hư Thị cũng chưa có ai tìm thấy người con gái nào xinh đẹp hơn cô, một Tiên tử tuyệt thế vô song như này lại ôm một người đàn ông trước mặt mọi người, khiến người ta có cảm giác không tự nhiên.

Chân Băng Du cảm thấy phản ứng của Diệp Mặc, trong lòng vô cùng mừng rỡ, cô cuối cùng từ trên người Diệp Mặc cảm nhận được hắn đang để ý đến cô.

Nhưng Diệp Mặc mau chóng vỗ vỗ lưng Chân Băng Du nói:

- Băng Du, có chuyện gì vậy? Vừa nãy tôi nhìn thấy cô suýt nữa đánh nhau với mấy tiểu yêu kia.

Nói xong Diệp Mặc còn chỉ mấy tên Thánh Đế vừa rồi đối mặt với Chân Băng Du.

- Tướng công…

- Diệp đại ca…

Mục Tiểu Vận và Trì Uyển Thanh cũng đã chạy đến.

Chân Băng Du cuối cùng từ sự vui mừng khi vừa gặp mặt, từ trong kích động và không kìm chế được cảm xúc của mình tỉnh lại, tim cô vẫn đập loạn. Cô cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác yêu, đó là thứ mà lúc trước Diệp Mặc nói với cô, nhưng lúc trước cô lại cực kỳ khinh thường, cho rằng đó là Diệp Mặc lấy cớ cho sự ham muốn dục vọng thôi. Còn hôm nay, cô đích thân cảm nhận được rồi, cho dù cô đã là Hóa Đạo Thánh Đế, nhưng cảm giác đó vẫn không thể nào dùng tu vi áp chế được.

- Băng Du, đây là vợ tôi Mục Tiểu Vận, đây là Trì Uyển Thanh.

Diệp Mặc chỉ vào Mục Tiểu Vận và Trì Uyển Thanh giới thiệu với Chân Băng Du, sau khi giới thiệu xong, lại giới thiệu Chân Băng Du với hai người.

- Là Diệp Đan Thánh…

Khi Diệp Mặc nói chuyện với mấy người được một lúc, đã có người nhận ra Diệp Mặc, lập tức thất thanh kêu lên.

Diệp Mặc ôm quyền hướng ra tứ phía nói:

- Đúng vậy, tôi chính là Diệp Mặc.

Nói xong, Diệp Mặc lại hỏi lại:

- Băng Du, vừa nãy có chuyện gì vậy?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2242

Ước Chiến Trăm Năm

Hóa ra chính là Diệp Đan Thánh, tôi là Duệ Nghiễm của Hải Tộc, lúc trước vị Chân tiên hữu này không biết lễ phép, cực kỳ vô lễ…

Một người đàn ông dáng dong dỏng cao chủ động đứng ra ôm quyền bất kháng bất ti nói với Diệp Mặc.

- Ha ha, hay cho câu cực kỳ vô lễ.

Hóa Đạo Thánh Đế của Nhân Tộc đứng sau Chân Băng Du đứng ra, sau khi gã mỉa mai một câu, lúc này khom người ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp Đan Thánh, tên Hóa Đạo Thánh Đế đứng bên cạnh Duệ Nghiễm đã từng mỉa mai tiền bối trên quảng trường Hư Tinh Tiên tức lâu, nói tiền bối gặp Hỗn Nguyên Thánh Đế chỉ có thể chạy. Băng Du tiên tử không phục, chủ động khiêu chiến, tên Thánh Đế của Hải Tộc đó nhát như thỏ đế, không dám ứng chiến. Nhưng không ngờ Duệ Nghiễm của Hải Tộc lại đột nhiên đến Hư Thị, hơn nữa còn chặn Băng Du tiên tử trong này nữa, muốn giáo huấn Băng Du tiên tử không biết lễ phép, không tôn trọng Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc gã…

Tên Hóa Đạo Thánh Đế này không giải thích cặn kẽ, nhưng Diệp Mặc cũng đã hiểu. Chân Băng Du mặc dù đạo tâm thay đổi rồi, nhưng tính tình thì không đổi. Cô tuyệt đối sẽ không nhàn rỗi đi gây sự, Hải Tộc mỉa mai hắn, hẳn là nguyên nhân chủ yếu khiến Chân Băng Du tức giận.

Tên Duệ Nghiễm này, Diệp Mặc cũng gặp mặt một lần trên bia đề danh Thánh đạo bảng, là người xếp thứ chín trên Đạo Nguyên Thánh bảng. Trong

top 10 Đạo Nguyên Thánh bảng, cũng là người cực lợi hại, chẳng lẽ lại hung hăng ngang ngược như này.

- Diệp Đan Thánh, năm đó Hải Tộc tôi tiến quân tấn công Thánh Đạo Tàn Giới, Đức Thủy Thánh Quân cảm động và nhớ đến tình cảm hữu nghị lâu dài giữa Hải Tộc chúng tôi và Nhân Tộc, trong tình huống Hải Tộc chiếm ưu thế tuyệt đối, chủ động yêu cầu rút quân, Văn Đức Thánh Quân của Hải Tộc chúng tôi…

Đạo Nguyên Thánh Đế Duệ Nghiễm đứng thứ chín trên Thánh đạo bảng còn chưa nói xong, bỗng nhiên cảm thấy quanh mình lạnh lẽo, gã không ngờ đến động đậy cũng không động đậy nổi.

- Hải Tộc đúng là tấn công Thánh Đạo Tàn Giới thật sao?

Giọng nói của Diệp Mặc lạnh như băng, vang lên bên tai tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc kia.

Duệ Nghiễm hoàn toàn quên trả lời câu hỏi của Diệp Mặc, trong lòng gã chỉ có kinh hãi. Một Đạo Nguyên Thánh Đế đứng thứ chín trên Thánh đạo bảng như gã, cho dù là Bán Bộ Hỗn Nguyên bình thường đến, gã cũng có thể giết chết. Vốn dĩ gã cho rằng Diệp Mặc cùng lắm chỉ là mạnh hơn gã một chút mà thôi, nhưng không ngờ trước mặt Diệp Mặc, gã đến nhúc nhích cũng không có tư cách.

Loại chênh lệch này sao không khiến gã kinh hãi cho được?

- Diệp tiền bối, Hải Tộc hơn nghìn năm trước quả thực có đem đại quân vượt vũ trụ không gian đến tấn công Thánh Đạo Tàn Giới, hơn nữa còn giết gần nghìn người của Thánh Đạo Tàn Giới. Không biết vì sao, Hải Tộc đang chiếm ưu thế tuyệt đối, lại đột nhiên rút quân. Lúc đó dẫn quân là Đạo Nguyên Thánh Đế Thao Phủ và Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế Ma Hoằng của Hải Tộc.

Tên Hóa Đạo Thánh Đế lúc trước đứng bên Chân Băng Du giải thích lại

lên tiếng nói.

Diệp Mặc sắc mặt lạnh lùng, căn bản cũng chẳng thèm nghe tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này nói nửa từ nữa, vung tay đánh một đường Lôi thương ra.

Lôi thương mấy trăm trượng đánh xuống, tên Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc này bị Diệp Mặc trói chặt, đến động đậy cũng không thể nào làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lôi thương đập lên thân người gã. Lôi thương đập xuống, một Đạo Nguyên Thánh Đế đứng thứ chín trong Thánh đạo bảng trong nháy mắt thần hồn câu diệt.

Diệp Mặc thu hồi chiến lợi phẩm, rồi mới quay sang nói với vài tên Thánh Đế còn lại của Hải Tộc:

- Cút về nói cho người Hải Tộc của các người biết, tôi chẳng mấy nữa sẽ đến Hải tộc một chuyến.

Những tên Thánh Đế còn lại của Hải Tộc kinh hãi nửa từ cũng không dám nói, Duệ Nghiễm Thánh Đế là đệ nhất Đạo Nguyên Thánh Đế của Hải Tộc, cho du là mấy vị Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế, cũng không dám nói có thể thắng chắc được Duệ Nghiễm Thánh Đế. Nhưng bây giờ tên Đạo Nguyên Thánh Đê của Hải Tộc này, lại như một con kiến hôi bị giết chết dưới tay Diệp Mặc.

- Diệp Đan Thánh uy phong thật lớn…

Một giọng nói ồm ồm vang lên, xuất hiện cùng với giọng nói này là một người đàn ông mặt chữ điền.

Quanh thân người đàn ông mặt chữ điền này đạo vận xoay chuyển, rõ ràng là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, đầu tóc gã như thép nguội chuẩn bị dựng thẳng lên. Nếu như chỉ là nhìn tướng mạo của gã, người này chẳng những tính tình thẳng thắn, hơn nữa còn có chút tào bạo. Nhưng giọng nói của gã lại ồm ồm như vậy, thậm chí có chút ẻo lả.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, lại có mấy bóng người xuất hiện. Người xuất hiện đầu tiên là một nam thanh niên, nam thanh niên này cực kỳ anh tuấn, cũng là tu vi Đạo Nguyên. Diệp Mặc từ trên thân người anh ta cảm nhận được đạo vận xoay chuyển có chút giống giống Gia Cát Trí Thần, hắn lập tức đoán Đạo Nguyên Thánh Đế trẻ tuổi này có chút liên quan gì đó với Gia Cát Trí Thần.

Nếu Đạo Nguyên Thánh Đế trẻ tuổi này có liên quan đến Gia Cát Trí Thần, thì anh ta nhất định là người của Yêu Tộc rồi. Từ đó có thể thấy người đàn ông mặt chữ điền này cũng xuất thân từ Yêu Tộc. Nghĩ hai người này là Thánh Đế của Yêu Tộc, Diệp Mặc cũng không tiếp tục dùng thần thức thăm dò nữa.

Hắn không ngờ Yêu Tộc lại có hai Hỗn Nguyên Thánh Đế, Diệp Mặc vẫn cho rằng Yêu Tộc chỉ có một Hỗn Nguyên Thánh Đế là Gia Cát Trí Thần thôi, xem ra một số đại tộc rất không tầm thường.

Ngược lại hai người đến sau cùng Diệp Mặc lại biết, một người là Không Hãn Thánh Đế, người còn lại là Thuần Vu Văn. Hai người này đều là Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế.

- Chào Diệp Đan Thánh.

Không Hãn Thánh Đế và Thuần Vu Văn không dám học hai người của Yêu Tộc, bọn họ sau khi nhìn thấy Diệp Mặc, mau chóng hành lễ chào hỏi.

Đặc biệt là Thuần Vu Văn, thần thái lại càng thêm kính cẩn hơn. Diệp Mặc từ sau khi rời khỏi Long cung, y liền có cảm giác sợ hãi bẩm sinh với Diệp Mặc.

Hỗn Nguyên Thánh Đế đã đến, quảng trường Thánh đạo bảng lại càng yên tĩnh hơn. Diệp Mặc mặc dù lợi hại, nhưng ít nhất biểu hiện ra cũng không phải là Hỗn Nguyên Thánh Đế. Huống chi, chuyện liên quan đến Diệp Mặc, rất nhiều đều là nghe đồn đại. Diệp Mặc mặc dù giết Duệ Nghiễm Thánh Đế đứng thứ chín trên Thánh đạo bảng, dù sao Duệ Nghiễm là một

Đạo Nguyên Thánh Đế, Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng có thể dễ dàng giết chết một Đạo Nguyên Thánh Đế. Cho dù là Đạo Nguyên Thánh Đế đứng đầu, trước mặt Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng chỉ là cặn bã.

- Diệp Đan Thánh, anh biến mất nhiều năm như vậy, sao lại đột nhiên xuất hiện trong này?

Hỗn Nguyên Thánh Đế mặt chữ điền nhìn thấy Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý đến hắn, sắc mặt âm trầm, ngữ khí có chút không khách khí.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói:

- Tôi biến mất bao nhiêu năm, lúc nào xuất hiện ở nơi nào liên quan quái gì đến anh? Anh là cái đếch gì?

Đối với Diệp Mặc mà nói đừng nói là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho dù là lúc trước hắn mới chỉ là Đạo Nguyên đỉnh phong, đối mặt với năm Hỗn Nguyên Thánh Đế, cũng không coi ra gì.

Hỗn Nguyên Thánh Đế mặt chữ điền này nghe thấy vậy, sát khí toàn thân tràn ngập, sát thế đáng sợ đơn giản đánh lùi một số Thánh Đế dưới cấp Đạo Nguyên đứng xung quanh. Nhưng sát thế này sau khi đến trước mặt Diệp Mặc, trực tiếp bị giới vực của Diệp Mặc hóa thành hư vô.

Không Hãn Thánh Đế thấy hai người sắp đánh nhau, mau chóng lên trước khom người nói:

- Diệp Đan Thánh, vị này là Hỗn Nguyên Thánh Đế Quân Phiền Cao của Yêu Tộc…

Diệp Mặc biết rõ Không Hãn Thánh Đế lo lắng, hai Hỗn Nguyên Thánh Đế đánh nhau trong Hư Thị, cho dù nơi này là quảng trường Thần Thánh bảng, cũng sẽ bị hai Hỗn Nguyên Thánh Đế này hóa thành hư vô. Hắn căn bản không đợi Không Hãn Thánh Đế nói xong, liền ngắt lời nói:

- Không Hãn tiên hữu cứ yên tâm, cho dù muốn đánh, tôi cũng sẽ không đánh nhau trong này.

- Diệp Mặc, chú tôi đi tìm anh, sao anh lại xuất hiện trong này, chú tôi sao đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện?

Đạo Nguyên Thánh Đế anh tuấn đứng bên cạnh Hỗn Nguyên Thánh Đế Quân Phiền Cao kia không kìm chế nổi nữa, trực tiếp mở miệng hỏi.

- Tôi là người nuôi chó hay sao? Chó mất rồi lại đến tìm tôi?

Diệp Mặc mỉa mai trả lời một câu, trong lòng đã đoán ra chú của người này có phải là Gia Cát Trí Thần phải không.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế kia sắc mặt lập tức trở nên khó coi, sát ý trên người đồng thời cũng bành trướng không thôi. Không đợi Đạo Nguyên Thánh Đế trẻ tuổi này nói thêm gì, Phiền Cao nói với Đạo Nguyên Thánh Đế đứng bên cạnh:

- Thiên Hoa, anh không cần phải gấp.

Lúc này Hỗn Nguyên Thánh Đế mặt chữ điền ngược lại tỉnh táo hơn.

Diệp Mặc biết không phải tính khí Phiền Cao này trở nên tốt hơn, mà là gã cảm thấy thực lực của mình, sát thế vừa nãy đụng nhau, gã rõ ràng không chiếm được nửa phần lợi thế. Chính vì vậy, Phiền Cao mới cố gắng kìm chế tức giận. Có thể thấy tên Phiền Cao này tính cách thực sự cũng không giống như tóc của gã, mà lại giống với giọng nói của gã.

Tên Đạo Nguyên Thánh Đế anh tuấn này tên Thiên Hoa, chắc chính là Gia Cát Thiên Hoa đứng thứ hai trên Thánh đạo bảng.

- Diệp Đan Thánh, Hỗn Nguyên Thánh Đế của Yêu Tộc chúng tôi Gia Cát Trí Thần, còn cả Hỗn Nguyên Thánh Đế Văn Đức Thủy của Hải Tộc, Hỗn Nguyên Thánh Đế Bộc Dương Tư của Ma Tộc, cùng với Hỗn Nguyên Thánh Đế Ngao Si của Long Tộc đều mất tích cùng lúc với anh. Bây giờ anh

xuất hiện rồi, còn bốn vị Hỗn Nguyên Thánh Đế còn lại lại chưa xuất hiện. Tôi hi vọng anh có thể nói cho chúng tôi biết, tôi biết bây giờ anh sẽ không nói, trăm năm sau, bốn tộc chúng tôi sẽ đến Thánh Đạo Tàn Giới hỏi thăm. Còn ân oán của Diệp Đan Thánh và Hải Tộc, Yêu Tộc tôi cũng tiếp nhận.

Tên Hỗn Nguyên Thánh Đế Phiền Cao của Yêu Tộc nói xong, kéo Gia Cát Thiên Hoa đứng bên:

- Thiên Hoa, chúng ta đi, trăm năm sau sẽ đến xin lãnh giáo Diệp Đan Thánh.

Gã cũng không đợi Diệp Mặc trả lời, liền kéo Gia Cát Thiên Hoa quay người rời đi, trong khoảng thời gian ngắn, liền rời khỏi Hư Thị, biến mất trong hư không.

Những người xung quanh nhìn thấy Hỗn Nguyên Thánh Đế Phiền Cao của Yêu Tộc không dám ra tay trước mặt Diệp Mặc, lập tức biết lời đồn là thật, Diệp Mặc là một Hỗn Nguyên Thánh Đế thực sự.

Diệp Mặc nhìn bóng lưng Phiền Cao biến mất, cũng không để ý. Hắn hiểu Phiền Cao tại sao lại muốn hẹn trăm năm. Gia Cát Thiên Hoa đó đã là Đạo nguyên viên mãn rồi, anh ta nhất định có cách trong vòng trăm năm Chứng đạo Hỗn Nguyên. Còn nữa, chính là gã muốn dùng thời gian trăm năm này liên hệ với ba tộc còn lại, cùng đến Thánh Đạo Tàn Giới đối phó với Nhân Tộc.

Diệp Mặc quyết định cũng dùng thời gian trăm năm này liên hệ với mấy người trợ giúp, còn cả Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh Tộc và Thanh Tòng Hạm của Phượng Hoàng Tộc, cho dù không thể thuyết phục được bọn họ giúp đỡ, ít nhất cũng không thể để bọn họ bị bốn tộc kia mời qua.

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc đã không còn tâm trạng gì tiếp tục ở lại Hư Thị nữa rồi, nếu hắn đã Chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, hắn thực sự cũng không để ý mấy tộc

khác liên thủ lại, bây giờ hắn vẫn chưa Chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế, đây là một hoàn cảnh xấu. Huống hồ tài nguyên của Thánh Đạo Tàn Giới thiếu thốn, kém xa nội tình thâm hậu của những tộc khác.

Bây giờ hắn phải quay về Thánh Đạo Tàn Giới trước xem tình hình thế nào rồi tính tiếp, ít nhất phải biết rõ Thành Đạo Tàn Giới còn bao nhiêu thực lực.

- Diệp Đan Thánh, lần trước đến Hư Thị, Hư Thị chúng tôi tiếp đón chưa được chu đáo, nếu như Diệp Đan Thánh…

Diệp Mặc biết rõ Không Hãn Thánh Đế muốn mời hắn làm khách, trực tiếp từ chối nói:

- Cám ơn lời mời của Không Hãn Thánh Đế, nhưng đợi đến lần sau đi, tôi lập tức phải rời khỏi Hư Thị rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2243

Đồ Tốt

Một phi thuyền Thần khí cực phẩm rời khỏi Hư Thị lao vào hư không, Phiền Cao vừa mới rời khỏi quảng trường Thần Thánh bảng đứng trên mũi thuyền, nhưng sắc mặt của gã lại vô cùng bình tĩnh, không có chút giận dữ nào.

Gia Cát Thiên Hoa đứng thứ hai trong Thánh đạo bảng đứng bên cạnh gã, sắc mặt cũng cực kỳ bình tĩnh, làm gì còn bộ dạng giận dữ khi ở trên quảng trường Thần Thánh bảng.

- Thánh Quân đại nhân, chẳng lẽ chú của tôi thực sự bị Diệp Mặc ám toàn rồi sao?

Hai người đứng đó một lúc lâu, sau đó Gia Cát Thiên Hoa mới ngưng trọng hỏi.

Phiền Cao trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

- Diệp Mặc có phải là Hỗn Nguyên Thánh Đế hay không, bây giờ tôi cũng chưa chắc, nhưng tôi khẳng định tu vi của hắn cũng không kém gì tôi, cho dù kém hơn tôi một chút, cũng là có hạn.

- Nghìn năm trước, tu vi của hắn tuyệt đối không thể đến được trình độ này. Đừng nói là Trí Thần Thánh Đế, cho dù là Bộc Dương Tư của Ma Tộc cũng sẽ không kém gì Diệp Mặc. Phải nói Diệp Mặc có thể đối diện với bốn Hỗn Nguyên Thánh Đế chém giết hết, tôi tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng tên Diệp Mặc đó vô cùng gian xảo, hơn nữa lại tinh thông trận pháp, nếu nói Diệp Mặc ám toán bốn vị Hỗn Nguyên Thánh Đế, thì cũng có chút khả năng.

Bất luận thế nào, tôi chắc chắn bốn người họ mất tích, Diệp Mặc nhất định biết một chút tình hình, vì lúc đó hắn cũng cùng biến mất.

Gia Cát Thiên Hoa há miệng do dự một lát, nhưng cũng không tiếp tục hỏi thăm.

- Anh có phải muốn hỏi tại sao tôi không bắt lấy hắn trên quảng trường Thánh đạo bảng đúng không?

Phiền Cao nhìn ra sự do dự của Gia Cát Thiên Hoa.

Gia Cát Thiên Hoa gật đầu nói:

- Đúng, tu vi của Thánh Quân thâm hậu hơn chú của tôi, dựa theo tu vi của Diệp Mặc, hai người chúng ta bắt lấy hắn chắc hẳn có thể.

Phiền Cao lắc đầu nói:

- Anh quá coi thường Diệp Mặc rồi, lúc đầu dưới sự liên thủ của năm sáu Hỗn Nguyên Thánh Đế ở Long Tộc, hắn cũng có thể ung dung rời đi. Cho dù tôi và hắn tương đương nhau, cộng thêm anh cũng không ngăn nổi hắn. Loại người này một khi không thể bắt được một lần, thì đừng động đến hắn.

- Hơn nữa, một khi chúng ta đánh nhau với Diệp Mặc trên quảng trường Thánh đạo bảng, thì khi chúng ta đến những tộc khác tìm sự giúp đỡ, sẽ có chút trở ngại. Người khác cho rằng chúng ta thua thiệt trước mặt Diệp Mặc, nên mới chủ động tìm đến bọn họ, điều này khiến Yêu Tộc chúng ta rơi vào vị trí bất lợi. Đương nhiên, đây chỉ là thứ nhất.

- Thánh Quân có phải hi vọng tôi có thể trong vòng trăm năm Chứng đạo Hỗn nguyên đúng không?

Gia Cát Thiên Hoa vội hỏi.

Phiền Cao gật đầu nói:

- Không sai, bất luận thế nào, Hỗn Nguyên Thánh Đế bốn tộc đi tìm tin tức của Diệp Mặc, chuyện này cũng không xem thường được. Có lẽ vì Hỗn Độn Thanh Liên mà xảy ra tranh chấp tạo nên. Cũng có thể bị Diệp Mặc ám toán. Yêu Tộc chúng ta ngoài Trí Thần Thánh Đế, chỉ còn lại mình tôi là Hỗn Nguyên Thánh Đế.

- Ma tộc ẩn cư, tôi chắc rằng ít nhất còn có một đến hai Hỗn Nguyên Thánh Đế, anh không thấy Bộc Dương Tư vừa biến mất, Ma Tộc lại có thêm một Thù Nguyên Châu sao? Còn Long Tộc, nội tình còn sâu hơn. Ngoài Ngao Si ra, Hỗn Nguyên Thánh Đế tuyệt đối không chỉ có một mình Ngao Quỳ. Ngược lại Hải Tộc kia, mặc dù Thánh Đế Chứng đạo bước thứ hai rất nhiều, nhưng Hỗn Nguyên Thánh Đế chắc chắn chỉ có một mình Văn Đức Thủy.

- Nếu như anh Chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, cho dù là tên Diệp Mặc kia có đáng sợ đi nữa, tôi cũng yên tâm cùng anh đánh cược một lần. Nếu không tôi bó tay bó chân, ngược lại lại rơi vào thế yếu.

- Tôi hiểu rồi, vậy chúng ta bây giờ đi đâu?

Gia Cát Thiên Hoa giật mình đáp.

Phiền Cao trầm giọng nói:

- Đương nhiên là đến Ma Tộc, nghe nói Ma Tộc có một Thánh nữ, đã là tu vi Đạo Nguyên viên mãn rồi, cũng giống như anh, chỉ thiếu chút nữa là Chứng đạo. Tôi dẫn anh đến Ma Tộc trước để Hỗn Nguyên Thánh Đế Ma Tộc xem xem, tốt nhất là trước khi đối phó với Diệp Mặc, hai tộc có thể làm thông gia với nhau.

Gia Cát Thiên Hoa không phản đối, anh ta có thể cảm giác Diệp Mặc không hề đơn giản.

…

Tiểu Băng Sâm và Vô Ảnh còn cả Cừu Nhưỡng nữa đi sau lưng Thanh

Như, mặt mày hớn hở đi dạo trên đường phố náo nhiệt của Hư Thị. Mặc dù Tiểu Băng Sâm là Băng Sâm Vương, nhưng Thánh Đế trong Hư Thị cũng không mấy ai là đồ ngốc, một Băng Sâm Vương dám đi dạo trong này, làm sao có thể đơn giản được? Huống chi trên người Vô Ảnh còn mang theo đạo vận Long Khí cường đại, càng không có ai dám xông tới.

Một số người có lòng, thậm chí còn thăm dò mấy đứa Tiểu Băng Sâm đều là đi cùng Diệp Đan Thánh đến, còn Diệp Đan Thánh đến Hư Thị rồi, lại không phải là chuyện nhỏ.

- Thanh Như sư tỷ?

Một giọng nói vui mừng vang lên, sau đó Nhiếp Song Song đi đến trước mặt Thanh Như.

Trong một nơi như Hư Thị này lại có thể gặp người quen, Thanh Như cũng rất sung sướng. Mặc dù cô không thích Đạo của Nhiếp Song Song, cảm thấy Nhiếp Song Song quá lạnh lùng vô tình, nhưng dù sao cùng xuất thân từ Băng Thần Cung. Thấy Nhiếp Song Song đã tu vi Hóa Đạo rồi, Thanh Như cũng không cảm thấy kỳ lạ. Băng Thần Cung tích lũy nhiều năm, Tiên bảo vô số, Nhiếp Song Song là Thánh nữ chuyển thế của Băng Thần Cung, tu vi tăng nhanh cũng không phải chuyện lạ.

- Song Song Thánh nữ, không ngờ có thể gặp được cô trong này.

Thanh Như có chút ngạc nhiên nói.

Nhiếp Song Song nghe thấy Thanh Như vẫn gọi cô là Song Song thánh nữ, cũng không gọi cô là sư muội, ánh mắt buồn bã, nhưng lập tức lại khôi phục lại thần thái nói:

- Thanh Như sư tỷ, nhiều năm không gặp rồi, cô cũng là Tố Đạo Thánh Đế rồi.

Dừng lại một chút, Nhiếp Song Song do dự hỏi:

- Thanh Như sư tỷ, tôi có thể cùng cô tìm một nơi nào đó nói chuyện riêng không?

Thanh Như do dự một chút nhìn mấy đứa Vô Ảnh, cô còn chưa kịp nói gì, lại thấy Vô Ảnh gọi nói:

- Thanh Như lão đại, cứ lo việc của cô đi, Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng có tôi bảo kê rồi, tuyệt đối không có chuyện gì đâu.

Bất luận là Thanh Như hay Mục Tiểu Vận, Vô Ảnh đều cảm giác có mối liên hệ không tồi với Diệp Mặc, đều gọi là lão đại. Trong lòng nó không có phân chia nam nữ, chỉ có lão đại và phi lão đại thôi.

- Lão đại?

Nhiếp Song Song kinh ngạc nhìn Vô Ảnh, thậm chí không rõ một Tiên tử lịch sự nhã nhặn như Thanh Như này lại trở thành lão đại? Hơn nữa, cô cảm thấy Vô Ảnh có chút gì đó quen quen, hơn nữa mơ hồ có chút giống với Tiên sủng của cô.

- Vậy cũng được.

Thanh Như thấy mấy đứa Vô Ảnh rất cao hứng, cũng không muốn ngắt sự cao hứng đó, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

…

Trong một Tiên tức lâu tương đối nhỏ, Nhiếp Song Song và Thanh Như ngồi xuống xong, câu đầu tiên của Nhiếp Song Song chính là hỏi:

- Thanh Như sư tỷ, năm đó trong Băng Thần Cung tôi có khởi động đại trận Băng Thần, sau đó đại trận đó có phải bị cô phá vỡ không?

Thanh Như biết rõ Nhiếp Song Song muốn nói gì, cô gật đầu, không nói gì.

Nhiếp Song Song trầm mặc một hồi lâu, lúc này lại hỏi:

- Năm đó cô có phải khinh thường hành động của tôi, cho nên cũng không muốn quay về Băng Thần Cung nữa?

Thanh Như lại gật đầu, vẫn không nói gì.

Nhiếp Song Song cắn môi, bỗng nhiên nói:

- Thanh Như sư tỷ, cám ơn lúc trước cô đã phá vỡ đại trận Băng Thần.

Thanh Như bỗng nhiên đứng lên, mỉm cười nói:

- Thực ra cho dù tôi không phá đại trận Băng Thần, đại trận Băng Thần cũng không thể làm gì được Diệp Mặc. Tôi phải đi rồi, cô bảo trọng.

Nhiếp Song Song cũng đứng lên:

- Thanh Như sư tỷ, một mình cô đến đây sao?

- Không phải, tôi đi cùng Diệp Mặc đến.

Thanh Như cảm thấy không cần gì phải giấu diếm.

- Diệp Mặc, anh ta, cũng tới Hư Thị rồi sao?

Nhiếp Song Song chợt phát hiện cổ họng mình có chút cứng lại, trong chốc lát khô nứt, ngữ khí cũng hoàn toàn không thể nào tự động điều khiển được.

Thanh Như thở dài:

- Đúng, hắn cũng đến rồi, tôi phải đi rồi.

Thấy Thanh Như đi đến cửa ra, Nhiếp Song Song cuối cùng phản ứng lại, lại run giọng hỏi nói:

- Vậy thần thú giống Long Mã kia là cái gì?

- Đó là thần thú của Diệp Mặc, là Vô Ảnh Thao Tằm biến dị thành, chắc là Long Tộc…

Thanh Như bỗng nhiên cảm thấy Nhiếp Song Song có chút đáng thương, cô Chứng đạo rồi, nhưng loại Chứng đạo này có khác gì chưa Chứng đạo chứ?

Nghĩ tới đây, cô lấy ra một phi thuyền Tiên khí cực phẩm tinh xảo đưa đến tay Nhiếp Song Song nói:

- Đây là thứ mà trước kia Diệp Mặc cho tôi, trả lại cho cô.

Nói xong, Thanh Như quay người rời đi, chỉ còn lại Nhiếp Song Song đang đờ đẫn người.

Trong đầu Nhiếp Song Song lúc này hỗn loạn, Vô Ảnh Thao Tằm? Lúc trước hai quả trứng lớn phát ra khí băng hàn kia, chẳng phải là trứng của Vô Ảnh Thao Tằm sao? Cô vì cứu Diệp Mặc, bị quả trứng lớn kia đông lạnh lạc hồn phách, cũng vì chuyện này Diệp Mặc đã dẫn cô đến Tiên Giới, sau đó hai quả trứng lớn đó mỗi người một quả.

Quả trứng Vô Ảnh Thao Tằm bên người cô kia, lúc này cũng hóa thành một con tiểu Tiên sủng đáng yêu rồi, có chút giống với Long Mã mà lúc trước cô nhìn thấy, chẳng trách lại quen như vậy.

Nhiếp Song Song tỉnh táo lại, lại phát hiện Thanh Như sớm đã biến mất rồi.

Cô nâng Tiên thuyền trong tay lên, bỗng nhiên quét đến phần đuôi của Tiên thuyền có mấy chữ "Tiên thuyền của Song Song". Nhiếp Song Song cuối cùng cũng hiểu tại sao Thanh Như nói đây là Diệp Mặc lúc trước tặng.

Chắc chắn đây là Tiên thuyền mà Diệp Mặc chuẩn bị cho cô, chỉ có điều bị bị cô ám toán, kết quả Diệp Mặc nản lòng thoái chí, tặng Tiên thuyền này cho Thanh Như, Thanh Như hôm nay lại lần nữa trả lại cho cô.

Hai tay Nhiếp Song Song có chút run rẩy, cô bỗng nhiên rất muốn đi gặp Diệp Mặc, nhưng cô biết, bản thân mình đã không còn mặt mũi nào gặp hắn nữa rồi.

…

- Tiểu Băng Sâm, đây là thứ tao tương đối ưng.

Trước một gian hàng trên đường phố Hư Thị, Vô Ảnh giơ chi trước ra, trực tiếp vơ lấy một miếng gỗ màu xám trên quầy hàng.

- Là thứ gì vậy?

Tiểu Băng Sâm và Cừu Nhưỡng chen đến nói.

Vô Ảnh đĩnh đạc nói:

- Nói thì bọn mày cũng không hiểu, Tiểu Băng Sâm, mày chỉ cần trả Thần tinh là được rồi. Hey, chủ quầy, khúc gỗ này bao nhiêu Thần tinh vậy?

Chủ quầy hàng này cũng chỉ là một Dục Đạo Thánh Đế mà thôi, gã vừa nhìn thấy ánh mắt của Vô Ảnh, liền biết Vô Ảnh đã nhắm trúng thứ này rồi, lập tức tròng mắt đảo quanh nói:

- Đương nhiên là đẹp mắt rồi, Thần thú đại nhân, thứ này của chúng tôi là hàng hiệu đấy, thứ này một triệu Thần tinh.

- Không đắt, không đắt, đây là đồ tốt mà…

Vô Ảnh sau khi nói ra bốn từ sau, chủ quầy hàng lập tức biét gã mặc dù nâng giá lên gấp 10 lần, nhưng vẫn quá rẻ rồi. Gã thậm chí nên báo năm triệu Thần tinh. Vô Ảnh cầm được thứ này rồi, bây giờ lại nói là thứ tốt, lập tức khiến rất nhiều người bu lại xem.

Tiểu Băng Sâm sờ soạng cả buổi, vẻ mặt đau khổ nói:

- Thấn tinh Thanh Như tỷ tỷ đang cầm rồi, trên người tao không có Thần

tinh.

- Mày làm cái quái gi vậy? Đến Thần tinh cũng không mang, lần sau đừng mơ tao dẫn mày ra ngoài chơi nữa. Cừu Nhưỡng, mau chóng đi hỏi Thanh Như lão đại lấy Thần tinh đi, tao ở đây đợi mày.

Vô Ảnh lập tức ra lệnh cho Cừu Nhưỡng.

- Ồ…

Đã có người thất thanh kêu lên, rõ ràng có người dùng công pháp thần thức điều tra khúc gỗ màu xám trong tay Vô Ảnh.

- Vị Thần thú tiên hữu này, có thể đưa khúc gỗ trong tay anh cho tôi xem chút được không?

Một Hóa Đạo Thánh Đế ôm quyền nói với Vô Ảnh.

Vô Ảnh lập tức nắm chặt khúc gỗ:

- Không được, thứ này tôi mua rồi.

- Bây giờ anh vẫn chưa trả Thần tinh mà, thứ này vẫn chưa phải là của anh, chẳng lẽ lại muốn ép mua ép bán sao?

Một Hóa Đạo Thánh Đế không nhanh không chậm nói.

Tiểu Băng Sâm đứng bên cạnh thì thầm nói:

- Một chút kinh nghiệm cũng không có, đồ còn chưa mua, đã nói là đồ tốt.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2244

Tâm Cây Hỗn Độn

Diệp Mặc khi nhìn thấy Vô Ảnh, đúng lúc phát hiện có một đường ánh sáng màu xanh đang chộp về phía khúc gỗ trong tay Vô Ảnh, Diệp Mặc không nghĩ ngợi gì, lập tức phá vỡ không gian lao đến.

Bùm một tiếng nổ vang, không gian xung quanh Vô Ảnh bị hai đường đại thủ nguyên khí liệt không đánh bay, đến quầy hàng trước mặt Vô Ảnh cũng bị đánh thành hư vô. May mà hai đại thủ nguyên khí này còn có chút cố kỵ, không khuếch tán hết nguyên khí ra.

Cho dù Vô Ảnh thăng cấp lên Thần Thao rồi, cũng bị sức nổ đáng sợ của không gian này đánh bay, Thánh Đế đúng quanh xem lại càng bị lực lượng không gian cường đại này đẩy lùi.

- Lão đại, anh đến rồi?

Vô Ảnh có chút chật vật nhìn Diệp Mặc đứng bên cạnh nó nói một câu, nói xong mau chóng đi qua một bên.

Vì nó thấy khúc gỗ mà lão đại nắm chặt trong tay, khúc gỗ đó đương nhiên là từ tay nó cướp về. Đồng thời nó còn nhìn thấy một người áo xanh lạ mặt đứng trước mặt nó, người áo xanh này chắc chắn là người tranh cướp với lão đại vừa nãy, kết quả không cướp được.

Người có thể cướp khúc gỗ này với lão đại, có thể thấy người áo xanh này tuyệt đối không đơn giản.

Vô Ảnh biết rõ người áo xanh này không đơn giản, những người xung quanh nhìn thấy lại càng hiểu Diệp Mặc và người áo xanh này không tầm

thường, huống chi còn có một số người biết Diệp Mặc, biết đây là Diệp Đan Thánh chỗ dựa của Nhân Tộc trong Hư Thị.

Tiểu Băng Sâm và Cừu bị đánh bay đến bây giờ, mới chật vật chạy về.

- Đưa khúc gỗ trong tay anh cho tôi…

Người đàn ông áo xanh trong lòng chấn động mãnh liệt, gã không ngờ lại có người đứng sau ra tay, còn cướp đồ nữa, từ lúc nào Nhân Tộc lại có loại người như này chứ?

Nhưng lời của gã chỉ là nói một nửa, rồi dừng lại, thậm chí sững người nhìn chằm chằm Diệp Mặc, theo bản năng hỏi:

- Là anh?

Trong giọng nói dường như đã từng gặp Diệp Mặc.

Diệp Mặc đương nhiên sẽ không đưa đồ trong tay mình ra, hắn không chút hoang mang cất khúc gỗ trong tay mình đi, nhìn người đàn ông áo xanh này nói:

- Anh biết tôi?

- Tôi không biết, tôi chưa từng gặp anh.

Người đàn ông áo xanh này lập tức nói, nói xong gã liền giơ tay xé rách không gian. Thân người của gã biến mất tăm, trong lòng lại vô cùng chấn động. Lúc trước chỉ là một tu sĩ Hóa Chân tầng thứ tám, hôm nay không ngờ lại không thua gì gã. Đây mới là bao nhiêu năm? Tên này nghịch thiên vậy sao?

Những Thánh Đế xung quanh nhìn thấy có người trong Hư Thị tùy tiện xé rách không gian, lập tức liền nín thở, không ai dám lên tiếng. Người có thể xé rách không gian trong này, tuyệt đối là Hỗn Nguyên Thánh Đế không nghi ngờ gì. Diệp Mặc có thể cướp được đồ của người này, hơn nữa còn

chiếm thế thượng phong, người đó cũng không dám cướp lại, rõ ràng cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Đế. Nói nhảm trước mặt Hỗn Nguyên Thánh Đế, ngại mình mạng thọ sao?

Bởi vậy có thể thấy khúc gỗ màu xám kia cũng sẽ không phải là đồ đêu, nhưng lời này cũng không ai dám hỏi.

- Quầy hàng của anh bao nhiêu Thần tinh, tôi đền cho anh.

Diệp Mặc quay đầu nhìn Thánh Đế có quầy hàng bị phá tan thành bột mịn hỏi.

- Hơn ba chục triệu…

Thánh Đế này thận trọng đáp lại, cho dù Diệp Mặc không nói lời này, gã cũng không dám đòi Diệp Mặc bồi thường.

Diệp Mặc lấy ra một chiếc nhẫn đưa cho gã nói:

- Đây là Thần tinh bồi thường cho anh.

Cho đến lúc này, Chân Băng Du, Mục Tiểu Vận và Trì Uyển Thanh mới bước vội đến. Người đến sau cùng là Thanh Như, cô nhìn thấy Chân Băng Du dung nhan và thân người không kém gì mình, bỗng nhiên thở dài, lại chậm bước đi.

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Mặc nhìn Chân Băng Du đã đến lập tức nói, nói xong, hắn lại hướng về phía Thanh Như đang ở phía sau cùng vẫy tay nói:

- Thanh Như, mau lên, chúng ta đi thôi.

Thanh Như rảo bước đến trước mặt Diệp Mặc, do dự một lát rồi nói:

- Diệp đại ca, tôi muốn ở lại Hư Thị một mình lưu lạc một phen, giống như Phục Phi vậy. Có lẽ, chỉ có như vậy, tôi mới có thể tìm được đạo thích

hợp với bản thân tôi hơn.

Mục Tiểu Vận lập tức kinh ngạc hỏi:

- Thanh Như, chúng ta không phải nói là cùng nhau quay về Thánh Đạo Tàn Giới sao? Sao em đột nhiên lại…

Trì Uyển Thanh lại nhạy cảm hơn với Mục Tiểu Vận, cô theo bản năng nhìn Chân Băng Du, sau đó lại so với Thanh Như một chút, bỗng nhiên phát hiện hai người không ngờ lại khó phân cao thấp. Thanh Như đột nhiên muốn ở lại Hư Thị, chắc chắn là có liên quan đến Chân Băng Du. Nhưng lời này, cô cũng không muốn nói ra.

Diệp Mặc cũng không ngờ Thanh Như đột nhiên lại muốn ở lại Hư Thị, nhưng hắn mau chóng hiểu lựa chọn của Thanh Như, tiếp tục đi cùng với hắn, thiếu đi một loại tôi luyện. Hơn nữa Thanh Như lại không phải là người gì của hắn, không minh bạch ở cùng nhau như vậy, đối với cô mà nói cũng rất khó xử.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho Thanh Như nói:

- Nếu bản thân cô muốn ở lại Hư Thị, tôi đương nhiên sẽ tôn trọng ý kiến của cô. Trong này có một số tài nguyên tu luyện, còn có một viên Thần Văn Châu của tôi, còn có ba đạo Thần Văn, cũng để lại cho cô.

Diệp Mặc không khuyên bảo Thanh Như, hắn đang tìm đại đạo của mình, Thanh Như cũng đang tìm đại đạo của cô ấy, giống như Phục Phi rời đi. Phục Phi biết tiếp tục ở lại trong Thế giới trang vàng, cũng không có tiến bộ gì, quyết định tự mình ra ngoài tôi luyện. Ngu Tú muốn hắn chăm sóc cho Thanh Như, hôm nay Thanh Như đã là Tố Đạo Thánh Đế rồi, có thể nói lời hứa của hắn với Ngu Tú cũng đã thực hiện rồi.

Chân Băng Du chẳng phải đơn độc một mình bao năm lịch lãm tu luyện bên ngoài đấy sao, nếu vẫn cứ ở bên cạnh hắn, cũng chưa chắc có thành tích

như ngày hôm nay. Chân Băng Du mặc dù là Hóa Đạo Thánh Đế, nhưng đạo vận lưu chuyển trên người cô, luyện thể và đạo pháp thần thông đều cực kỳ ngưng thực. Điều này rõ ràng là vì cô vẫn một mình đi tìm tài nguyên tu luyện, tôi luyện mà thành.

…

Nhiếp Song Song đứng trong một góc hẻo lánh, nhìn mấy người Diệp Mặc ra khỏi Hư Thị, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác hụt hẫng. Lúc này, cô nhớ đến lúc đó cô để lại mộ băng trong Băng Thần Cung, cô nhớ đến hàng chữ mà mình khắc. Phải nói bây giờ, cho dù muốn nói một câu cùng với hắn, cũng là yêu cầu quá xa xôi.

- Quanh đi rồi thi không cần nghĩ đến nữa, cố gắng Chứng đạo Đạo Nguyên, sau đó quay về Băng Thần Cung xem sao.

Một giọng nói hiền hòa thở dài ngắt đứt Nhiếp Song Song đang có chút sợ run người.

- Thanh Như sư tỷ, sao lại là cô?

Nhiếp Song Song bỗng nhiên quay đầu lại có chút không dám tin nhìn Thanh Như hỏi.

Không đợi Thanh Như trả lời, cô lại lần nữa mau chóng hỏi:

- Thanh Như sư tỷ cô đến Hư Thị cùng Diệp Mặc, tại sao lại không đi cùng hắn? Chẳng lẽ cô không phải là người phụ nữ của hắn…

Nhiếp Song Song đột nhiên cảm thấy mình nói năng có chút lộn xộn rồi, lời nói là người phụ nữ của ai quả thực quá thô tục rồi, phải nói là đạo lữ.

Thanh Như mỉm cười nói:

- Là người phụ nữ của hắn nhất định phải đi bên cạnh hắn sao? Hắn có chuyện của riêng hắn cần phải làm, tôi bây giờ cũng đã Chứng đạo rồi, cũng

có chuyện riêng của mình cần phải làm.

- Hả…

Nhiếp Song Song lại lần nữa ngây người nhìn Thanh Như, cô không ngờ Thanh Như lại gián tiếp thừa nhận rồi.

…

Trên Mặc Nguyệt Thoa, mọi người đang vây quanh Diệp Mặc, Cừu Nhưỡng là người đầu tiên sốt ruột hỏi:

- Lão đại, khúc gỗ đó là thứ gì vậy?

- Vô Ảnh, sao mày lại nhận ra khúc gỗ này là đồ tốt?

Diệp Mặc nghi ngờ nhìn Vô Ảnh, khúc gỗ này dường như đồng hóa thành một linh mộc cực kỳ bình thường rồi, Vô Ảnh sao có thể nhận ra được?

Vô Ảnh lúng túng nói:

- Em cảm thấy thứ này giống như thứ ăn rất ngon, nên muốn ăn nó.

Diệp Mặc có chút im lặng, không ngờ là trực giác muốn ăn, tên này đúng là tên tham ăn.

Hắn lại lấy khúc gỗ ra nói:

- Đây là tâm Cây Hỗn Độn, ta cũng không biết tại sao tâm Cây Hỗn Độn lại xuất hiện trên một quầy hàng trong Hư Thị, nhưng đây là tâm cây thực sự.

Cây Hỗn Độn sau khi niết bàn, vẫn được Diệp Mặc mang theo người, cho nên hắn vừa nhìn liền biết đây là tâm cây của Cây Hỗn độn. Hắn không biết người áo xanh kia có phải cũng nhận ra đây là tâm cây của Cây Hỗn Độn hay không, nếu người áo xanh đó cũng nhận ra rồi, thì tuyệt đối cũng là

một Hỗn Nguyên Thánh Đế có liên quan đến Cây Hỗn Độn.

- …

Lời nói của Diệp Mặc khiến những người còn lại lập tức kinh hãi, tâm cây của Cây Hỗn Độn sao? Đây cũng không phải là thứ tầm thường.

Cây Hỗn Độn là thứ gì? Là Cây Sinh Mệnh khai thiên lập địa đấy. Ngược lại Trì Uyển Thanh và Mục Tiểu Vận nghi ngờ nhìn Diệp Mặc, Cây Hỗn Độn chẳng phải trên người Diệp Mặc sao? Sao lại có loại tâm cây cổ xưa này?

- Đây chắc hẳn là tâm cây của Cây Hỗn Độn của ta trước khi niết bàn, lúc đó Cây Hỗn Độn bị mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế đánh tan, tiêu tán trong hư không vũ trụ. Hạt giống niết bàn của Cây Hỗn Độn sau khi nảy mầm bị ta lấy được, lúc đó những thứ khác của Cây Hỗn Độn vẫn còn lưu lạc tứ phía.

Diệp Mặc cảm khái nói.

- Vậy lão đại, anh chẳng phải có thể dùng tâm cây này để thăng cấp Cây Hỗn Độn sao?

Tiểu Băng Sâm lập tức hỏi.

Diệp Mặc lại cất tâm cây trong tay mình đi nói:

- Vốn dĩ đúng là có thể như vậy, nhưng bây giờ ta lại có công dụng tốt hơn, tâm Cây Hỗn Độn cộng thêm Huyền Hoàng Chi Khí, có thể khôi phục được sinh cơ của Thánh Đạo Tàn Giới, bổ sung đầy đủ Thần linh khí bị tràn ra ngoài của Thánh Đạo Tàn Giới.

Diệp Mặc quả thực là muốn như này, hắn có Huyền Hoàng Chi Khí, hắn luôn cảm thấy Huyền Hoàng Chi Khí không đủ. Trong bảo vật hồ lô Hỗn Độn của Gia Cát Trí Thần, Huyền Hoàng Chi Khí có rất nhiều, nhưng Thánh Đạo Tàn Giới lại không phải là một nơi nhỏ, bây giờ cộng thêm tâm cây của Cây Hỗn Độn này, Diệp Mặc cuối cùng cũng có chút chắc chắn rồi.

- Thật tiếc.

Tiểu Băng Sâm lẩm bẩm, nó có quan hệ sâu nhất với Cây Hỗn Độn của Diệp Mặc, bây giờ tâm cây này không thể để cho Cây Hỗn Độn dùng, nó cảm thấy rất tiếc. Còn Thánh Đạo Tàn Giới có thể khôi phục được hay không, cũng không nằm trong phạm vi lo nghĩ của nó.

Diệp Mặc đứng lên nói:

- Ta muốn tiến vào luyện chế trận kỳ hộ giới, sau khi quay về Thánh Đạo Tàn Giới rồi, ta phải bố trí đại trận hộ giới. Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm, Cừu Nhưỡng, ba đứa điều khiển Mặc Nguyệt Thoa…

Nói xong Diệp Mặc lại vung ra một cánh cửa không gian trên Mặc Nguyệt Thoa:

- Mọi người có thể từ đây tiến vào trong Thế giới trang vàng bất cứ lúc nào.

- Em cũng vào.

Nhìn thấy Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng, Chân Băng Du vội vàng nói, đi theo Diệp Mặc tiến vào Thế giới trang vàng.

…

- Băng Du, cái này cho cô, trong này có một số Đạo quả và nguyên liệu tu luyện mà cô cần. Với tư chất của cô, có những thứ này muốn Chứng đạo Đạo Nguyên cũng không còn xa nữa.

Diệp Mặc thấy Chân Băng Du đi theo hắn tiến vào Thế giới trang vàng, liền lấy ra một nhẫn trữ vật đưa cho cô nói.

Chân Băng Du vào trong đương nhiên là muốn giúp Diệp Mặc thăng cấp Thánh thể, nhưng cô còn chưa kịp nói, thì đã bị cảnh sắc trong này làm ngây người.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2245

Quay Về Thánh Đạo Tàn Giới

Từng đoạn Thần linh mạch chất đống như núi, dãy núi chập trùng không ngớt, sông ngòi, biển lớn, thảo nguyên, sa mạc…

Dưới sự tổ chức của ba đứa Vô Ảnh, Thế giới trang vàng sớm đã không phải là thế giới lúc trước nữa rồi. Ngoài núi sông, biển lớn, thảo nguyên ra, các loại Tiên linh thú cùng chạy nhảy trong phạm vi nhất định, đây vẫn không phải là thứ quan trọng. Quan trọng là Chân Băng Du nhìn thấy cảnh tượng vũ trụ tinh không đã bắt đầu diễn sinh, thậm chí còn nhìn thấy một mặt trời ẩn trong tầng mây.

Đây tuyệt đối không phải tiểu thế giới, cũng không phải Chân Linh thế giới, thậm chí cũng không phải Ngũ Hành thế giới, đây là thế giới Hỗn Độn thực sự. Mấy năm nay Chân Băng Du một mình phấn đấu ở bên ngoài, đương nhiên nhìn ra, đây chính là thế giới Hỗn Độn, một thế giới Hỗn Độn không hơn không kém.

Lập tức cô nhìn thấy cây Hoàng Trung Lý đã kết đầy trái, nhìn thấy Thái Sơ Đạo Văn quả, nhìn thấy Khổ Trúc…

Cho dù Chân Băng Du là một Hóa Đạo Thánh Đế, cũng bị cảnh tượng cho dù cô nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến này làm cho sững người. Lúc này, cô sớm đã quên cô vào đây là làm chuyện đó với Diệp Mặc rồi.

- Đây là thế giới Hỗn Độn?

Một lúc lâu sau Chân Băng Du mới từ trong sự kinh ngạc kia hỏi.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Đúng, sau này cô cũng sống ở trong này đi, đây chính là thế giới của tôi.

Đối với Chân Băng Du, Diệp Mặc trong lòng cũng có chút cảm tình, hắn không chỉ một lần nhớ đến Chân Băng Du, Chân Băng Du trong lòng hắn hoàn toàn khác với Thanh Như, thậm chí khi hắn để lại đồ cho mấy người Lạc Ảnh, đều nghĩ đến Chân Băng Du.

Khi hắn lại lần nữa gặp lại Chân Băng Du, Chân Băng Du không chút kiêng kỵ muốn làm chuyện đó với Diệp Mặc, khiến Diệp Mặc cũng không cố kỵ là bao. Chân Băng Du cũng đã nói như vậy rồi, hắn còn giả bộ không biết chút gì, thì quả thực quá đáng rồi. Nhưng hắn thực sự cũng không định làm chuyện đó với Chân Băng Du, ít nhất phải quay về gặp Lạc Ảnh rồi tính tiếp.

Chân Băng Du dĩ nhiên không phải cô ngốc, cô chẳng những không phải cô ngốc, còn biết đạo lữ của Diệp Mặc không chỉ có một. Cô vốn dĩ định dâng hiến toàn bộ thân mình cho Diệp Mặc, sau khi giúp Diệp Mặc thành Thánh thể, thì sẽ tiếp tục đi tìm Đạo Nguyên chi cơ. Nhưng Diệp Mặc nói ra những lời này, cô lập tức nghe hiểu. Chỉ cần cô đồng ý, cô cũng có thể ở cùng Diệp Mặc.

- Tôi đương nhiên đồng ý, trong này có nhiều cơ hội Chứng đạo Đạo Nguyên như này, tôi cũng không muốn đi.

Chân Băng Du vui mừng đáp lại.

Diệp Mặc biết rõ tính tình của Chân Băng Du, Chân Băng Du từng ở cùng hắn, sau đó từng bước từng bước thay đổi, hắn làm sao có thể không hiểu Chân Băng Du chứ? Nếu Chân Băng Du không muốn ở lại trong này, đừng nói là Chứng đạo Đạo Nguyên, cho dù Chứng đạo Hỗn Nguyên cô cũng sẽ bỏ qua. Cô nói như này, chỉ là vì bản thân cô tìm một cái cớ mà thôi.

- Diệp Mặc, chúng ta…

Chân Băng Du còn chưa nói xong, đã bị Diệp Mặc chặn lại, nhẹ nhàng kéo vào lòng:

- Chuyện đó đợi em Chứng đạo Đạo Nguyên xong rồi nói, đến lúc đó ta dẫn em đi gặp Lạc Ảnh.

Đạo tâm của Chân Băng Du trong lúc này đột nhiên biến mất, cô cảm giác một Hóa Đạo Thánh Đế như mình cũng có chút run rẩy, toàn thân mềm nhũn.

Cảm giác của Diệp Mặc cũng có chút nóng bừng, nhưng hắn vẫn buông Chân Băng Du ra, hắn nhớ đến Lạc Ảnh, Khinh Tuyết và cả Tống Ánh Trúc nữa.

Cảm giác Diệp Mặc buông mình ra, Chân Băng Du cũng bình tĩnh lại, cô đi cùng Diệp Mặc bao nhiêu năm như vậy rồi, đương nhiên biết tâm tư của Diệp Mặc. Diệp Mặc có một "tầm thường tâm" mà Tiên tu giả khác không có, hắn giống như những người phàm tục, hỉ nộ ái ố rõ ràng. Chính vì trái tim phàm tục này, khiến Chân Băng Du cảm thấy Diệp Mặc khác với những người khác.

Cô muốn ở cùng Diệp Mặc, ngoài giúp Diệp Mặc thăng cấp lên Thánh thể ra, còn một điều nữa chính là trái tim phàm tục của Diệp Mặc.

- Em muốn giúp anh thăng cấp Thánh thể.

Chân Băng Du lần đầu tiên cảm thấy mình vì chuyện này, mặt cũng có chút ửng đỏ lên rồi. Lúc trước khi cô không mặc quần áo trước mặt Diệp Mặc, cũng không có cảm giác này. Cho dù không lâu trước đó trên quảng trường Thánh đạo bảng, cô thì thầm bên tai Diệp Mặc muốn làm chuyện đó với Diệp Mặc, cũng không có sự kinh hoảng như bây giờ.

Diệp Mặc vuốt tóc của Chân Băng Du một chút rồi nói:

- Ta biết, ta đã có một cơ duyên trùng hợp đã thành Thánh thể rồi.

Chân Băng Du có chút không dám tin nhìn Diệp Mặc, không dùng hết Hỗn Độn Thanh Địch, không ngờ còn có cách khác lên cấp Thánh thể?

Một lúc lâu sau cô mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Nguy hiểm thật, chỉ thiếu chút nữa thôi.

- Cái gì còn thiếu chút nữa thôi?

Diệp Mặc lập tức hỏi.

Chân Băng Du bỗng nhiên cười một cái nói:

- Sau này anh dẫn em đến nơi chia chiến lợi phẩm sau khi chúng ta lấy được Hỗn Độn Thanh Địch kia một chuyến, sau đó em nói cho anh biết. Anh đi luyện chế trận kỳ đi, em chuẩn bị đi cảm ngộ Đạo Nguyên đây.

Nói xong Chân Băng Du cũng không thèm để ý đến Diệp Mặc nữa, quay người rời đi.

Diệp Mặc nhìn bóng lưng Chân Băng Du biến mất, thật nghĩ mà không hiểu, Chân Băng Du nói chỉ thiếu chút nữa kia là có ý gì.

…

Cho dù tốc độ Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm điều khiển Mặc Nguyệt Thoa không thể nào so được với Diệp Mặc điều khiển, nhưng đẳng cấp của Mặc Nguyệt Thoa thực sự quà cao, chỉ cần hai năm, Mặc Nguyệt Thoa đã đến Hạm Thần Ổ của Thánh Đạo Tàn Giới.

Ba đứa Vô Ảnh ở lại trong Thế giới trang vàng, Chân Băng Du cảm ngộ Đạo Nguyên chi cơ dưới gốc Khổ Trúc, Diệp Mặc dẫn Trì Uyển Thanh và Mục Tiểu Vận bước ra khỏi Mặc Nguyệt Thoa.

Diệp Mặc nhìn thấy đại trận hộ giới bên ngoài Thánh Đạo Tàn Giới hỗn loạn và bị tàn phá liền thở dài, loại trận pháp hộ giới này bất cứ tộc nào muốn đến thì đến, muôn đi thì đi, thậm chí ngay cả cơ hội cảnh báo đều

không có.

Nhưng Diệp Mặc biết rõ muốn bố trí trận pháp hộ giới, không phải Hỗn Nguyên Thánh Đế tuyệt đối thì không thể. Hắn không biết Quyết Vô Ngân có thể cứu được Quyết Nhai hay không, nếu Quyết Nhai được cứu rồi, đến Thánh Đạo Tàn Giới đến một đại trận hộ giới cũng không giúp nổi, thì cũng quá chán rồi.

- Mấy vị tiên hữu xin dừng bước…

Ba người Diệp Mặc vừa đến thổ địa của Thánh Đạo Tàn Giới, liền có một Tố Đạo Thánh Đế và hai Tiên Đế hạ xuống bên cạnh ba người.

Diệp Mặc thầm gật đầu, mặc dù đại trận hộ giới của Thánh Đạo Tàn Giới chưa được bố trí, mấy người La Thanh Hà vẫn rất cẩn thận bảo vệ nơi này.

- Tông chủ đã về…

Một giọng nói vui mừng truyền đến, sau đó một Hóa Đạo Thánh Đế đã bước đến, sau lưng gã có hơn mười người cũng mau chóng bước đến.

Diệp Mặc nhận ra Hóa Đạo Thánh Đế này, mặc dù không biết gã tên là gì, nhưng lại biết gã từ Hư Thị đến.

Nghe nói tông chủ của Thánh Đạo Tông đã về, Tiên nhân của Hạm Thần Ổ dường như đều đến, muốn xem xem tông chủ truyền kỳ của Thánh Đạo Tông bọn họ rốt cục là người như nào.

- Tông chủ, bây giờ tôi sẽ mau chóng truyền tin báo cáo với mấy vị phó tông chủ, mời bọn họ đến?

Vị Hóa Đạo Thánh Đế kia có chút kích động nói, gã từng chứng kiến Diệp Mặc phát thần uy trên quảng trường Thần Thánh bảng, giết chết hơn trăm Thánh Đế của Hải Tộc. Thánh Đạo Tông phát triển mặc dù nhanh, nhưng Thánh Đạo Tàn Giới lại không thích hợp cho Thánh Đạo Tông phát

triển. Cái này còn chưa tính, tộc khác có thể đến Thánh Đạo Tàn Giới hung hăng càn quấy bất cứ lúc nào.

Diệp Mặc khua tay nói:

- Không cần, tôi đang muốn đi xem xem Thánh Đạo Tông thành lập như nào rồi. Đợi khi tôi lại đến đây, thì chuẩn bị bố trí đại trận hộ giới.

…

Thánh Đạo Tông là trung tâm của Thánh Đạo Tàn Giới, có chút gần với Hạm Thần Ổ, Thánh Đạo Tàn Giới rộng lớn mênh mông, cho dù gần Hạm Thần Ổ, thì khoảng cách cũng cực kỳ xa xôi.

Cho nên Thánh Đạo Tông đã xây dựng truyền tống trận đến Hạm Thần Ổ, nhưng Diệp Mặc không ngồi truyền tống trận, với tu vi bây giờ của hắn, cả Thánh Đạo Tàn Giới cũng trong thần thức của hắn, hắn dẫn theo Trì Uyển Thanh và Mục Tiểu Vận đơn giản Thuấn Di một cái, đã đến cổng tông môn của Thánh Đạo Tông.

Thánh Đạo Tông là tông môn khí thế hào hùng, Thần linh khí nồng đậm và khí tượng cường đại khiến Diệp Mặc cực kỳ hài lòng. Hắn không nhìn nhầm người, mấy người La Thanh Hà đã một phen khổ cực với Thánh Đạo Tông rồi.

Thần thức của Diệp Mặc tùy tiện đảo qua Thánh Đạo Tông, liền biết Thánh Đạo Tông bây giờ ít nhất có mấy vạn đệ tử, quy mô này cũng không tính là quá lớn, nhưng thời gian nghìn năm, Thánh Đạo Tông trong Thánh Đạo Tàn Giới có thể phát triển như này, cũng đã rất tài giỏi rồi.

Lúc trước hắn để lại tài nguyên cũng không nhiều, thậm chí đến cả một góc gia sản của hán bây giờ cũng không bằng. Thánh Đạo Tàn Giới cũng là một nơi thiếu thốn tài nguyên, bộ dạng bây giờ của Thánh Đạo Tàn Giới, chắc chắn là tâm huyết của mấy người La Thanh Hà dồn vào gây dựng lên.

Cho đến lúc này đám người La Thanh Hà mới biết tin Diệp Mặc quay

về, ngay lập tức tông môn mở cửa, đám người nhao nhao xông ra.

- Tông chủ…

Đám người La Thanh Hà và Tần Tuyên Ki mặc dù đã là Đạo Nguyên Thánh Đế rồi, nhưng trong lòng vẫn vô cùng kích động.

Diệp Mặc nhìn thấy đám người La Thanh Hà và Tần Tuyền Ki tu vi vẫn là Đạo Nguyên sơ kỳ, thậm chí còn mới bắt đầu vững chắc, liền biết bọn họ chắc là thiếu thốn tài nguyên. Chắc chắn là vì Thánh Đạo Tông, không ra khỏi Thánh Đạo Tàn Giới. Nếu không, với thực lực của mấy người bọn họ, đừng nói là Đạo Nguyên trung kỳ, ít nhất cũng sẽ vững chắc ở giai đoạn tu vi Đạo Nguyên rồi.

- Diệp Mặc, Tiểu Vận?

Diệp Mặc vừa nghe thấy tiếng gọi này, liền nhìn thấy Mục Tiểu Vận sung sướng tiến đến gọi:

- Sư phụ, Bế Nguyệt sư tỷ…

Diệp Mặc lúc này mới nhìn thấy Lam Ỷ Lan và La Bế Nguyệt, không ngờ bọn họ cũng ở trong Thánh Đạo Tông, lúc trước hai người bọn họ sau khi rời khỏi Thần Nữ Thánh Môn, thì không có tin tức gì nữa, Mục Tiểu Vận trong lòng vẫn nhớ nhung. Bây giờ hai người đến Thánh Đạo Tông rồi, thì không còn gì tốt hơn được nữa.

- Tiểu Vận, chúng ta bây giờ cũng là đệ tử của Thánh Đạo Tông rồi.

Lam Ỷ Lan trong lòng cũng vô cùng kích động, Thánh Đạo Tàn Giới thiếu thốn tài nguyên, thực lực của cô cũng không thể nào dẫn La Bế Nguyệt rời khỏi Thánh Đạo Tàn Giới được, bọn họ không chút do dự gia nhập vào Thánh Đạo Tông, cũng là từ sau khi gia nhập vào Thánh Đạo Tông, hai người mới biết tông chủ của Thánh Đạo Tông này chính là Diệp Mặc.

Diệp Mặc cùng La Thanh Hà, Tần Tuyền Ki, Tư Phong mấy người gặp

mặt, ai cũng vui mừng. Đám người La Thanh Hà chỉ là căn cứ theo cách nghĩ của Diệp Mặc xây dựng Thánh Đạo Tông, còn Thánh Đạo Tàn Giới khôi phục như nào, thì bọn họ vẫn đợi Diệp Mặc quay về, không ngờ lần đợi này liền đến hơn nghìn năm, may mà Diệp Mặc cuối cùng cũng đã trở về.

Lúc trước Diệp Mặc nói khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới, hán muốn tìm tung tích của Thế giới thạch, bây giờ Diệp Mặc quay về rồi, đương nhiên để Diệp Mặc làm chủ.

- Chúng ta vào trong nói chyện.

Diệp Mặc biết rõ Thánh Đạo Tông bây giờ rất náo nhiệt, nếu như không thể khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới, Thánh Đạo Tông cũng chỉ có thể đến đây mà thôi, thậm chí ngày sẽ càng tịch mịch hơn.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2246

Lại Tiến Vào Thần Phần Vực

Anh là Bất Hủ Thánh Đế?

Khi Diệp Mặc nói ra phong hiệu của mình chính là Bất Hủ, dường như tất cả mọi người trong nghị sự điện đều khiếp sợ đứng lên, lời nói của Diệp Mặc quả thực quá thạch phá kinh thiên.

Khi một vị Tiên nhân tu luyện đến Tiên Vương rồi, sẽ có một phong hiệu. Tất cả các phong hiệu này đều ghi trên bia Tiên Vương, cho dù là Thánh Đạo Tàn Giới tàn phá chịu không nổi, cũng có một bia Tiên Vương, cho dù những Tiên Vương không phong vương trên bia Tiên Vương, khi đặt phong hiệu cho mình, cũng là vì trong lòng có cảm giác, nên mới có được phon ghiệu này.

Nhưng trước giờ chưa có ai lại đặt cho mình phong hiệu là Bất Hủ cả, phong hiệu này có nghĩa toàn bộ vũ trụ này bị hủy diệt rồi, vẫn còn tồn tại. Nếu không gánh nổi phong hiệu này, mà đặt phong hiệu bừa bãi cho mình, thì tuyệt đối sẽ mất mạng dưới Lôi kiếp.

- Tông chủ, phong hiệu của anh...

Tần Tuyền Ki là người biết cơ duyên không phục lại Thánh Đạo Tàn Giới, cũng biết muốn khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới cần Bất Hủ Thánh Đế, cho nên cô lập tức đoán Diệp Mặc có phải vì khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới, mà đặt cho mình phong hiệu này chăng.

Diệp Mặc hiểu ý tứ của Tần Tuyền Ki, lập tức nói:

- Phong hiệu của tôi là lấy được trên bia Tiên Vương trên Tiên Giới, các

vị không cần lo lắng. Đồng thời lần này tôi ra ngoài còn có được tâm Cây Hỗn Độn và Huyền Hoàng chi khí, só Huyền Hoàng chi khí này tôi quyết định chia một ít cho các vị sau này thăng cấp lên Hỗn Nguyên Thánh Đế dùng, số còn lại tôi sẽ dùng với tâm Cây Hỗn Độn khôi phục lại sinh cơ của Thánh Đạo Tàn Giới.

Nếu nói Diệp Mặc là Bất Hủ Thánh Đế đã là thạch phá thiên kinh rồi, thì tun Diệp Mặc lấy được tâm Cây Hỗn Độn và Huyền Hoàng chi khí, lại giống như Thần đan cường đại nhất, khiến mọi người mắt lập tức sáng lên. La Thanh Hà kích động đứng bật dậy, mong muốn cả đời của gã chính là khôi phục nguyên trạng Thánh Đạo Tàn Giới, bây giờ Diệp Mặc mang hai tin này về quả thực quá vui mừng.

Tư Phong có chút kích động nói:

- Tông chủ, khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới cần phải là Hỗn Nguyên Thánh Đế, chúng ta có phải mời Quyết Nhai tiền bối về không?

Diệp Mặc mặc dù là Bất Hủ Thánh Đế, cũng không phải Hỗn Nguyên Thánh Đế, theo cách của Tư Phong, mời Quyết Nhaì về cùng tông chủ khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới.

- Quyết Nhai đã đến đây rồi?

Diệp Mặc nghe thấy câu này, lập tức hỏi.

- Đứng, Quyết Nhai tiền bối và Quyết Vô Ngân cùng đến, nói nợ anh một tấm ân tình, muốn bảo vệ Thánh Đạo Tàn Giới một trăm năm, hai người sau khi ở lại Thánh Đạo Tàn Giới đủ một trăm năm, liền biến mất rồi.

Thương Mưu vội vàng nó, trên đường gã từ Hư Thị đến Thánh Đạo Tàn Giới thăng cấp lên Đạo Nguyên, bây giờ cũng là trưởng lão của Thánh Đạo Tông rồi.

Tần Tuyền Ki có chút khinh thường nói:

- Người này vô cùng ích kỷ, nói là bảo vệ trăm năm, thực ra chỉ ở đây bế quan trăm năm mà thôi, chuyện gì cũng không làm. Ngược lại con trai của gã Quyết Vô Ngân kia muốn ở lâu thêm chút ít, nhưng bị lão già kia kéo đi rồi. Loại Hỗn Nguyên Thánh Đế như này, mời về chỉ phí lương thực, tên này còn kém xa Áo Hách của Nghiễm Nguyên Cung kia.

Diệp Mặc trong lòng cực kỳ bất mãn với Quyết Nhai, tên này cũng là Hỗn Nguyên Thánh Đế của Nhân Tộc, giúp xây dựng một đại trận hộ giới lại khó đến mức muốn chết vậy sao? Nếu biết Quyết Nhai là người như này, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không đồng ý điều kiện của Quyết Vô Ngân, chuyện sống chết của Quyết Nhai có liên quan gì đến hắn?

- Áo Hách quay về rồi?

Diệp Mặc thuận miệng hỏi, cung chủ Túc Quang của Nghiễm Nguyên Cung bị hắn giết rồi, mặc dù hắn không hề hổ thẹn, nhưng lại tương đương với kết thù oán với Áo Hách.

- Đúng vậy, Áo Hách tiên hữu đợi thêm trăm năm rồi cũng rời đi.

Tư Phong trả lời.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Tôi chỉ cách Hỗn Nguyên Thánh Đế một chút nữa thôi, nhưng bây giờ tôi cũng không sợ bất kỳ Hỗn Nguyên Thánh Đế nào, hơn nữa tôi đã có thể bố trí đại trận hộ giới rồi...

Thấy Diệp Mặc là Hỗn Nguyên Thánh Đế, đám người còn chưa kịp sung sướng, lại nghe thấy Diệp Mặc nói:

- Hơn nữa tôi còn tìm được Thế Giới Sơn ở chỗ nào, đợi sau khi tôi khôi phục được Thánh Đạo Tàn Giới rồi, tôi sẽ đến đó xem xem có thể đem Thế Giới Sơn về không, khôi phục lại mạch lạc giới vực của Thánh Đạo Tàn Giới.

Lần này mọi người không đơn giản là sung sướng nữa, lúc trước bọn họ tụ tập lại cùng thành lập Thánh Đạo Tông, chính là muốn khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới. Mặc dù lúc đó một chốc nhiệt tình, nhưng mọi người trong lòng đều rất lý trí, biết khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới tuyệt đối không phải nói miệng đơn giản như vậy.

Mấy điều kiện khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới, không có cái nào là đơn giản. Còn bây giơ Diệp Mặc không ngờ lại dường như có thể làm được, chuyện như này đặt ở lúc trước ai dám tin?

- Tôi cho rằng chuyện này chỉ là có thể giúp Thánh Đạo Tàn Giới tụ lại nhân khí Nhân Tộc, không ngờ thực sự có thể khôi phục lại được.

Tần Tuyền Ki run giọng nói, cô lúc trước biết được tin không đưa tin về Thánh Đạo Tàn Giới, chính là biết khả năng của chuyện này cực kỳ nhỏ.

Còn bây giờ Diệp Mặc lại mang hi vọng về, hơn nữa còn là hi vọng cực kỳ lớn.

Mấy người lại thảo luận chi tiết tỉ mỉ về khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới và mở rộng Thánh Đạo Tông, Diệp Mặc lấy một phần thứ mà hắn lấy được đưa cho vài vị Đạo Nguyên Thánh Đế của Thánh Đạo Tông, hắn phải đi khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới, sự phát triển và mở rộng của Thánh Đạo Tông, chỉ có thể giao cho đám người La Thanh Hà.

Nhưng trước khi khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới, Diệp Mặc còn muốn đến một nơi.

Trì Uyển Thanh và Mục Tiểu Vận ở lại Thánh Đạo Tông, các cô cần phải tu luyện, không thể chạy khắp nơi với Diệp Mặc được. Vì sư phục của Mục Tiểu Vận cũng ở Thánh Đạo Tông, Mục Tiểu Vận quyết định ở lại.

Diệp Mặc đưa cho hai người mỗi người một miếng ngọc bài, với tu vi bây giời của Diệp Mặc, hắn chỉ cần để lại ngọc bài truyền tống cho Mục Tiểu Vận và Trì Uyển Thanh, bọn họ có thể quay về Thế giới trang vàng bất

cứ lúc nào.

...

Thần Phần Vực.

Diệp Mặc sau khi rời khỏi Thánh Đạo Tông, nơi muốn đến chính là Thần Phần Vực. Toàn bộ Thánh Đạo Tàn Giới đều nằm trong tầm thần thức của hắn, Thần Phần Vực rõ ràng cũng nằm trong tầm thần thức của hắn. Nhưng thần thức của hắn lại không thể nào xuyên thấu vào trong khu vực Thần Phần Vực, hắn phải khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới, đương nhiên sẽ không cho phép một miếng đất nào ở lại bên ngoài.

Lần đầu tiên Diệp Mặc tiến vào Thần Phần Vực, đã suýt mất mạng trên cầu Niết Sinh của Thần Phần Vực, lần thứ hai này tiến vào Thần Phần Vực, nhưng lần này, Thần Phần Vực đối với hắn mà nói, đã không còn chút nguye hiểm nào rồi.

Chỉ vài bước, Diệp Mặc lại lần nữa đứng trước ầu Niết Sinh, phía trước cầu Niết Sinh vẫn còn hơn chục Thánh Đế đang cảm ngộ thần thông. Thần thức của Diệp Mặc quét toàn bộ Thần Phần Vực một lượt, phát hiện trong này vẫn có hơn chục người, những người hắn quen đến bây giờ hắn cũng không nhìn thấy một ai.

Công Dương An không còn ở đây nữa, lúc trước hắn quen biết Khổng Thành Thiên thi triển ngũ sắc thần quang kia cũng không nhìn thấy đâu nữa, còn tên thư sinh mặt trắng kết thù với hắn cũng không còn.

Khi thần thức của Diệp Mặc quét đến bên bờ sông đã khô khốc, hắn cuối cùng cũng nhìn thấy một người quen. Một người đàn bà trung niên, tu vi Hóa Đạo tên Hám Tử Đồng, nhưng lúc này Hám Tử Đồng đã trọng thương rồi.

Diệp Mặc chỉ một bước đã đến trước mặt Hám Tử Đồng, Hắm Tử Đồng kinh hãi đứng lên, khi cô nhìn thấy Diệp Mặc, lập tức ngạc nhiên nói:

- Diệp huynh đệ, anh vẫn còn trong này sao?

Cô cho rằng Diệp Mặc cũng giống như cô, vẫn ở trong này chưa ra ngoài.

Diệp Mặc cười nói:

- Sau khi tôi rời khỏi đây, lại vào lần nữa.

- Cái gì?

Hám Tử Đồng khiếp sợ nói ra hai từ này, sau đó hiểu Diệp Mặc đang trêu cô. Ra khỏi Thần Phần Vực rồi, còn có thể vào trong này sao? Cô biết sự lợi hại của Diệp Mặc, cho dù có lợi hại đi nữa, cũng không thể nào làm như vậy được, trừ phi là Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Diệp Mặc biết rõ Hám Tử Đồng không tin, hắn đành phải nói:

- Tử Đồng đại tỷ, tôi đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi, bây giờ tôi thành lập một Thánh Đạo Tông trong Thánh Đạo Tàn Giới, đồng thời muốn khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới. Vì Thần Phần Vực cũng là của Thánh Đạo Tàn Giới, tôi liền vào xem xem tình hình cụ thể thế nào.

So với cố gắng giải thích, không bằng trực tiếp nói mình là Hỗn Nguyên Thánh Đế cho rồi.

Quả nhiên sau khi nghe thấy Diệp Mặc nói hắn là Hỗn Nguyên Thánh Đế, Hám Tử Đồng vẫn vô cùng kinh hãi, nhưng đã tin rồi, nhưng bất luận thế nào cũng không dám tiếp tục xưng hô với Diệp Mặc là Diệp huynh đệ nữa.

Diệp Mặc từ chỗ Hám Tử Đồng biết được, mấy trăm năm trước, một số Hóa Đạo Thánh Đế muốn thông qua cầu Niết Sinh, kết quả biến mất không còn tăm tích. Diệp Mặc nghe thấy cũng cảm khái không thôi, cho dù tu luyện đến Hóa Đạo, vậy thì đã sao? Không cẩn thận một chút thôi, là vẫn rơi vào con đường chết.

Biết rõ Hám Tử Đồng muốn ra ngoài, Diệp Mặc quyết định xé mở cấm

chế của Thần Phần Vực, cho Hám Tử Đồng ra ngoài. Đồng thời từ trong Thần Phần Vực truyền âm ra ngoài, Thần Phần Vực lập tức đóng cửa, những người bên trong Thần Phần Vực sẽ trực tiếp được truyền tống ra khỏi Thần Phần Vực.

Nói xong, Diệp Mặc cũng không để ý đến người khác có kinh hãi hay không, hắn trực tiếp cho tất cả mọi người trong Thần Phần Vực ra ngoài.

Hắn nghĩ, nếu cầu Niết Sinh của Thần Phần Vực, còn đối diện với cầu Niết Sinh không có thứ gì, hắn sẽ dung hợp Thần Phần Vực với Thánh Đạo Tàn Giới làm một, trực tiếp xóa bỏ Thần Phần Vực.

Nếu đối diện cần Niết Sinh của Thần Phần Vực với thứ gì đó cổ quái, hắn định đổi nơi này thành một Bí cảnh. Thánh Đạo Tàn Giới tàn phá, Bí cảnh cũng đã rất ít rồi. Có thêm một Bí cảnh nữa, chỉ có lợi cho Thánh Đạo Tàn Giới.

Sau khi đưa tất cả những người trong Thần Phần Vực ra ngoài, Diệp Mặc lại lần thức hai bước lên cầu Niết Sinh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2247

Khôi Phục Thánh Đạo Tàn Giới

Lần trước khi lần đầu tiên hắn bước lên cầu Niết Sinh, suýt chút nữa bị âm phong của cầu Niết Sinh thổi cho hồn phách tiêu tán. Sau đó hắn dưới sự chỉ dẫn của Cơ Tích, gẫm lên âm tuyến, men theo bờ tường mới thoát khỏi nguy hiểm. Lần này hắn lại lần nữa lên cầu Niết Sinh, loại âm phong đó thổi đến, dưới giới vực của hắn liền tực động tiêu tán hết.

Diệp Mặc đưa tay vẫy một ngọn lữa tím ra, cầu Niết Sinh trong nháy mắt liền rõ ràng. Những âm phong kia trong nháy mắt bị mồi lửa Diệp Mặc vung tay hòa tan tất cả, cầu Niết Sinh mơ hồ trước mặt hắn trong chốc lát trở nên rõ ràng hơn.

Một cây cầu đơn sơ chỉ có vài thanh trúc mỏng làm nên xuất hiện trước mắt Diệp Mặc, Diệp Mặc vừa nhìn liền thấy Công Dương An ngồi giữa cầu, nhưng lúc này Công Dương An đã khí tức cực kỳ nhạt rồi, có thể thấy Công Dương An lúc đó biết không đi qua nổi cầu Niết Sinh, quyết định ngồi lại giữa cầu Niết Sinh.

Diệp Mặc lần đầu qua cầu Niết Sinh cũng gặp một người như này, người đó còn kém cỏi hơn Công Dương An, thậm chí chỉ còn lại bộ xương khô thôi.

Với tu vi và trình độ trận pháp của Diệp Mặc, hắn vừa nhìn liền biết cây cầu này chỉ là ảo trận mà thôi. Ảo trận này bố trí cực kỳ cao minh, cho dù là hắn lúc trước cũng không nhìn ra. Dưới ảo trận này có một hắc động truyền tống. Thần thức của Diệp Mặc quét vào hắc động đó, lập tức biết hắc động cũng là một trận pháp truyền tống, căn cứ theo khí tức bên trên, chắc là nối liền với cầu Luân Hồi của U Minh Giới.

Nếu từ cây cầu này rơi xuống, sẽ bị ảo trận trực tiếp cuốn đi hồn phách, hồn phách sẽ cùng với hắc động truyền tống rơi lên cầu Luân Hồi. Không ngờ có người lại bố trí ảo trận như này trong này, không biết là muốn làm gì?

Cần Niết Sinh là ảo trận, sông Niết Sinh dưới cầu Niết Sinh lại là một dòng sông thật, nhưng dòng sông này bị ảo trận trên cầu Niết Sinh bao trùm lấy, đồng thời cụng lộ ra âm khí kinh người.

Trong này âm khí có thể thổi đi nguyên thần hồn phách của Tiên nhân là có thật, Diệp Mặc trực tiếp phóng ra hỏa linh Tiểu Thanh cuốn qua.

Dưới sự bao trùm của hỏa linh Tiểu Thanh, tất cả âm khi trên cầu Niết Sinh trong nháy mắt liền bị quét đi sạch sẽ.

Âm khí bị Diệp Mặc tiêu hủy, ảo trận tương đương bị phá. Công Dương An lập tức tỉnh táo lại, gã đột nhiên đứng lên, liền nhìn thấy Diệp Mặc.

- Trong này có chuyện gì vậy? Haizz... anh là Diệp tiên hữu? Diệp tiên hữu sao anh lại đi đến đằng sau tôi rồi?

Công Dương An lập tức kinh ngạc nhìn Diệp Mặc hỏi.

Diệp Mặc lấy ra một viên đan dược đưa cho Công Dương An nói:

- Công Dương tiên hữu, căn cơ của anh đại hao tổn, dùng viên Thần đan này trước đã, sau đó tôi cho anh ra ngoài. Trong này chỉ là một ảo trận, cũng không phải cầu Niết Sinh thực sự gì.

Công Dương An nuốt viên đan dược, theo bản năng nói:

- Ảo trận? Không đúng, Diệp tiên hữu sao anh lại đi ra sau lưng tôi rồi... haiz, vừa nãy anh cho tôi ăn viên Thần đan gì vậy?

Công Dương An ngồi trên cầu Niết Sinh này hơn nghìn năm rồi, một mực chống cự lại âm phong và âm khí, đầu óc không còn linh hoạt. Gã cảm

thấy thần thức và thần nguyên của mình mau chóng khôi phục, đến sinh cơ cũng bắt đầu khôi phục, lập tức biết Thần đan mà Diệp Mặc đưa cho gã cũng không đơn giản.

- Công Dương tiên hữu, tôi đã Chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, bây giờ tôi muốn khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới, cho nên đến Thần Phần Vực trước xem rốt cục là có chuyện gì. Hay là bây giờ tôi cho anh ra ngoài?

Diệp Mặc đành phải giải thích một lần.

- Diệp tiên hữu... Anh đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi?

Công Dương An lập tức đơ người, lúc trước tu vi của Diệp Mặc còn không bằng gã, bây giờ thăng cấp lên Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi? Sự thay đổi này quá nhanh.

Diệp Mặc biết rõ Công Dương An nhất thời không thể nào hiểu rõ được, hắn trực tiếp xé rách cấm chế trong này, cho Công Dương An ra khỏi Thần Phần Vực. Đợi Công Dương An tỉnh táo lại một chút, chắc chắn có thể hiểu đây là chuyện gì.

Tiễn Công Dương An, Diệp Mặc một bước liền đi đến đầu cầu của ảo trận này, đồng thời vung tay mấy cái, mấy chục trận kỳ bị Diệp Mặc đập tan, một mảnh xanh biếc, sơn mạch có thần lonh khí nồng đậm đến cực điểm xuất hiện trước mặt Diệp Mặc. Trong sơn mạch này không ngờ có các loại Tiên linh thảo, Thần linh thảo, thậm chí còn có cả Hỗn độn linh thảo, ngay cả Đạo quả, Diệp Mặc cũng nhìn thấy mấy loại.

Nhưng trong này đồng thời cũng có vô số cấm chế, trận pháp, còn có đám đông hung thú. Ngoài thần thức của Diệp Mặc ra, Thánh Đế bình thường trong này, thần thức cũng không quét ra ngoài được.

Đây là một mảnh đất được bảo tồn hoàn chỉnh, thậm chí đến bây giờ cũng chưa từng bị hủy diệt. Diệp Mặc rất kinh dị, hắn không hiểu tại sao có người lại muốn bố trí một ảo trận trong này, sau đó lại bảo tồn một mảnh đất

hoàn chỉnh như này sau ảo trận.

Nhưng ánh mắt của Diệp Mặc lại quét đến một tấm bia đá đầu cầu, hắn lập tức hiểu ra, trên tấm bia đá có viết, Thánh Đạo Giới bị hủy, Nhân Tộc không còn cơ hội sinh ra Hỗn Nguyên Thánh Đế. Thánh Nữ Thanh của Thần Nữ Thánh Môn không chỉ phong ấn một bí cảnh của Thánh Đạo Giới lại, để lại cho đời sau. Nếu có người có thể qua cầu Niết Sinh, thì có thể tìm được cơ duyên Chứng đạo Hỗn Nguyên trong bí cảnh này.

Nhưng một khi Chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, cần phải chấn hưng lại Nhân Tộc trong Thánh Đạo Tàn Giới. Nhìn tên Thánh Nữ Thanh cuối cùng, Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên có một sự tôn kính.

Nghe nói Thánh Đạo Tàn Giới sở dĩ có thể bảo tồn, cũng là Thánh Nữ Thanh phải trả giá mất mạng mới có thể bảo tồn được, không ngờ cô còn nghĩ sâu xa như này, còn để lại một nơi như này trong Thần Phần Vực.

Bên ngoài Thần Phần Vực có rất nhiều dấu tích thần thông, chỉ cần tư chất nghịch thiên, muốn thông qua cầu Niết Sinh lấy được Bí cảnh mà cô để lại cũng không phải không thể.

Nhưng thực tế nhiều năm như vậy rồi, cũng không ai có thể đi qua cầu Niết Sinh. Cho dù là Diệp Mặc, dường như cũng phải đến Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi, mới đến được nơi này.

Khó trách Cơ Tích biết một số cách đi qua cầu Niết Sinh, hóa ra là do Thánh Nữ Thanh. Thánh Nữ Thanh mặc dù để lại Bí cảnh này, nhưng trong lòng vẫn hi vọng người có thể đi qua cầu Niết Sinh là người của Thần Nữ Thánh Môn.

Bất luận thế nào Thánh Nữ Thanh vì Nhân Tộc, tình cảm này quả thực đáng được tôn trọng. Mặc dù cầu Niết Sinh có cút tàn nhẫn, nhưng nếu không làm như vậy, làm sao có thể tìm được người có tư chất nghịch thiên thực sự? Huống chi, Thánh Nữ Thanh cũng không tuyệt tình, cho dù rơi khỏi cầu Niết Sinh cũng có thể đến cầu Luân Hồi chuyển sinh.

Diệp Mặc cũng không động đến những thứ trong Bí cảnh, nếu Thánh Nữ Thanh có thể để lại những thứ này cứu vớt Nhân Tộc, thì hắn có thể để lại những thứ này cho người đến sau. Thánh Đạo Tàn Giới cho dù được khôi phục rồi, cũng cần một số Bí cảnh để khôi phục nguyên khí, Thần Phần Vực là nơi tốt nhất. Hơn nữa, với những thứ bây giờ trên người hắn, đối với Bí cảnh này đúng là không cần nhớ thương gì rồi.

Nhưng cầu Niết Sinh thì không cần nữa rồi, hi vọng qua cầu này là rất thấp, Bí cảnh là để cho người đến nơi này tìm cơ duyên, chứ không phải để đoạn tuyệt tính mạng.

Diệp Mặc cất tấm bia đá này đi, lại bố trí một số trận pháp bên ngoài cấm chế. Sau đó lại bố trí trận pháp bên trong Thần Phần Vực, trong này sau này trở thành Bí cảnh tu luyện của Thánh Đạo Tàn Giới, chỉ có người có được trình độ nhất định, mới có thể tiến vào trong Bí cảnh này tìm cơ duyên thần thông, cũng có thể tiến vào Bí cảnh này tìm tài nguyên tu luyện.

Sau khi hắn bố trí lại Bí cảnh Thần Phần Vực xong, Diệp Mặc ra khỏi Thần Phần Vực, nhưng cũng không rời đi, hắn quyết định bắt đầu khôi phục sinh cơ của Thánh Đạo Tàn Giới từ trong này, sau đó lại đi tìm Thế Giới Sơn.

Thánh Đạo Tàn Giới mặc dù lớn, nhưng đều trong ý niệm của Diệp Mặc.

Từng đường Huyền Hoàng chi khí được Diệp Mặc đánh vào trong giới vực của Thánh Đạo Tàn Giới, tâm cây Hỗn Độn được Diệp Mặc hóa thành sinh cơ, cùng với Huyền Hoàng chi khí dung nhập vào tàn giới đã bị tàn phá. Vô số khe rãnh cực lớn rạn nứt, sơn mạch sụp đổ, sông ngòi khô khốc, biển cả, dước sự dung hợp của đại thần thông vô thượng và Huyền Hoàng chi tức và tâm cây Hỗn Độn của Diệp Mặc, bắt đầu dần dần phục hồi lại nguyên trạng.

Dấu tích tàn phá của Thánh Đạo Tàn Giới được đại thần th6ong và Huyền Hoàng chi khí tu bổ, chậm rãi khép lại...

Lúc này những người trong Thánh Đạo Tàn Giới đã nhìn thấy, đối mặt với loại rầm rộ xưa nay chưa từng có, dường như tất cả mọi người đều chạy ra khỏi chỗ ở, xông ra khỏi chỗ đang bế quan... Một số Thánh Đế tuổu tác cực lớn quỳ rạp xuống đất, cầu nguyện cho Thánh Đạo Tàn Giới, một số người tu vi thấp, nhìn thấy Thánh Đế đều quỳ rạp trên mặt đất, ai nấy cũng quỳ xuống, cũng cầu nguyện cho Thánh Đạo Tàn Giới.

- Đây là Thánh Đạo Tông bắt đầu khôi phục là Thánh Đạo Tàn Giới rồi...

- Tôi cho rằng Thánh Đạo Tông lấy danh khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới, chiếm lấy Thánh Đạo Tàn Giới, không ngờ đây là sự thật.

- Là tông chủ của Thánh Đạo Tông đã trở về, đệ tử của Thánh Đạo Tông từng nói, một khi tông chủ của bọn họ quay về, Thánh Đạo Tông sẽ bắt đầu khôi phục lại Thánh Đạo Tàn Giới.

- Nhân Tộc ta cuối cùng sắp phục hưng lại rồi, vận khí Thánh Đaọ Giới cuối cùng cũng đã chuyển mình rồi.

- May mà Nhân Tôc chúng ta còn có một Hỗn Nguyên đại năng như tông chủ của Thánh Đạo Tông này, nếu không cúng ta mãi mãi chỉ có thể núp mình trong Thánh Đạo Tàn Giới này thôi.

...

Các loại bàn tán vô cùng kích động vang lên mọi nơi trong Thánh Đạo Tàn Giới.

Càng khiến cho bọn họ kích động hơn chính là, Thánh Đạo Tàn Giới không đơn giản hợp lại, sông ngòi, núi non, biển lớn trở lại vị trí cũ, hơn nữa bất kỳ ngóc ngách nào cũng bắt đầu xuất hiện sinh cơ. Đây tuyệt đối không phải đơn giản dựa vào đại năng khôi phục tàn giới, mà là lại một lần nữa rót sinh cơ vào trong Thánh Đạo Tàn Giới.

Diệp Mặc đứng trên không trung Thần Phần Vực, cảm thấy mất sức, cho

dù có cây Hỗn Độn bổ sung sinh cơ cho hắn, hắn cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Tu vi của hắn không kém gì bất cứ Hỗn Nguyên Thánh Đế nào, thậm chí còn mạnh hơn bất kỳ một Hỗn Nguyên Thánh Đế nào. Thức hải của hắn thậm chí tất cả Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng không thể so kịp, nhưng khôi phục Thánh Đạo Tàn Giới không phải là chuyện nhỏ. Nếu hắn không có cây Hỗn Độn, không có lượng lớn Đạo quả, lúc này hắn đã không trụ nổi nữa rồi.

Sau khi Diệp Mặc đem toàn bộ sinh cơ của tâm cây Hỗn Độn và Huyền Hoàng chi khí dung nhập vào Thánh Đạo Tàn Giới, hắn cảm thấy thần hồn run lên, ngay lập tức Thánh Đạo Tàn Giới vẫn đang khôi phục sinh cơ dường như bắt đầu chậm lại, sinh cơ dường như dừng lại trong khắc này.

Diệp Mặc trong lòng thầm thở dài, sinh cơ của tâm cây Hỗn Độn cuối cùng cũng không đủ, không thể nào khôi phục hoàn toàn sinh cơ cho Thánh Đạo Tàn Giới được. Hắn biết chỉ cần mình lấy cây Hỗn Độn ra, sinh cơ của Thánh Đạo Tàn Giới này chắc chắn sẽ được khôi phục hoàn toàn, nhưng muốn hắn lấy cây Hỗn Độn ra, hắn quả thực không nỡ.

Diệp Mặc quét thần thức ra ngoài, khi hắn nhìn thấy vô số Thánh Đế, vô số Tiên nhân đang quỳ rạp trên mặt đất, thành kính cầu nguyện cho Thánh Đạo Tàn Giới có thể khôi phục nguyên trạng, hắn bỗng nhiên hiểu ra tấm lòng của Thánh Nữ Thanh.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2248

Cam Lòng

Mặc dù hiểu tấm lòng vô thượng của Thánh nữ Thanh, Diệp Mặc trong lòng vẫn có chút do dự, hắn không biết mình có nên dâng cây Hỗn độn ra không. Cây Hỗn độn quá quan trọng với hắn, lần trước trong Nghiễm Nguyên Cung không phải nhờ cây Hỗn độn, hắn đã mất mạng rồi.

Diệp Mặc do dự một lúc lâu, vẫn phóng cây Hỗn độn ra, khôi phục Thánh đạo Tàn giới chẳng những rất quan trọng với Tiên nhân của Thánh đạo giới, ngay cả đối với hắn cũng rất quan trọng.

Hắn còn có Thế giới trang vàng, còn có Khổ Trúc và Hoàng Trung Lý. Một mình hắn chiếm cứ đồ tốt quá nhiều rồi, nếu vẫn không nỡ bỏ một cây Hỗn độn ra, lạnh lùng nhìn Thánh đạo Tàn giới vẫn bị tàn phá như trước, hắn cảm thấy mình quả thực quá tham lam rồi. Thành lập Thánh Đạo Tông là do hắn đưa ra, bây giờ không nỡ bỏ cây Hỗn độn cũng là hắn, đây là loại châm chọc mỉa mai gì.

Nghĩ đến đây, Diệp Mặc không tiếp tục do dự nữa, trực tiếp lấy cây Hỗn độn ra.

Cây Hỗn độn dưới sự thẩm thấu của Hỗn độn chi khí, lúc này đã lại lần nữa trở thành một cây lớn cao mấy trăm trượng, Diệp Mặc vừa phóng cây Hỗn độn ra, cây Hỗn độn ào ào sinh cơ, liền kết hợp với thần thông của Diệp Mặc mở rộng ra ngoài, từ từ cuốn lấy toàn bộ Thánh đạo Tàn giới.

- Là sinh cơ Hỗn độn...

- Đúng là sinh cơ Hỗn độn rồi, Thánh đạo Tàn giới thực sự sắp khôi

phục lại rồi...

...

Cây Hỗn độn phát ra sinh cơ Hỗn độn trong nháy mắt liền trải khắp toàn bộ Thánh đạo Tàn giới, cùng lúc cây Hỗn độn được Diệp Mặc lấy ra, dường như tất cả mọi người đều cảm thấy sinh cơ Hỗn độn cường đại. Tu vi một số người thậm chí không cần tu luyện, cũng dần được tăng lên.

Lúc này, tất cả mọi người hướng mặt về Thánh Đạo Tông quỳ xuống, bọn họ hiểu sinh cơ Hỗn độn này cho dù không phải là cây Hỗn độn, cũng là bảo vật Hỗn độn không kém gì cây Hỗn độn. Thánh Đạo Tông đến bảo vật như này cũng lấy ra được, thực sự thành tâm thành ý muốn khôi phục lại Thánh đạo Tàn giới.

Lúc này trên quảng trường lớn nhất của Thánh Đạo Tông, tất cả đệ tử đều quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả vài vị phó tông chủ cũng quỳ rạp xuống. Giữa quảng trường là một tế đàn cực lớn, bọn họ hướng về phía thiên đạo tế bái, cầu nguyện cho Thánh đạo Tàn giới, cầu nguyện Thánh đạo Tàn giới có thể khôi phục lại được. Đồng thời tất cả đệ tử của Thánh Đạo Tông đều biết, đây là tông chủ của Thánh Đạo Tông bọn họ đang khôi phục lại Thánh đạo Tàn giới.

- Là khí tức cây Hỗn độn...

Tronh nháy mắt Diệp Mặc lấy ra cây Hỗn độn, La Thanh Hà, Tần Tuyền Ki ai nấy đều cảm nhận được, thậm chí kích động đến run người, mặc dù thần thức của bọn họ không thể nào quét được Diệp Mặc đang ở đâu, nhưng họ biết cây Hỗn độn này tuyệt đối là do Diệp tông chủ lấy ra.

Lúc này, không ai nghĩ Diệp Mặc giấu diếm chuyện có cây Hỗn độn, bọn họ chỉ là đang cảm động Diệp Mặc đến cây Hỗn độn cũng bằng lòng lấy ra. Người trong này đều cố gắng khôi phục lại Thánh đạo Tàn giới, nhưng trong lòng tự hỏi, nếu như cây Hỗn độn nằm trong tay mình, có thể bằng lòng vô tư lấy ra như vậy sao?

- Tông chủ, may mà lúc trước tôi tin anh.

Tần Tuyền Ki vô cùng thành kính lẩm bẩm, lúc này, Diệp Mặc chính là thần linh trong lòng cô.

- Là cây Hỗn độn.

Thánh nữ Cơ Tích của Thần Nữ Thánh Môn nhìn về phía Thánh Đạo Tông, lẩm bẩm nói. Sau khi cô biết Diệp Mặc quay về, đang chuẩn bị đến Thánh Đạo Tông. Lập tức cô liền cảm thấy Thánh đạo Tàn giới đang được khôi phục, người có thể khôi phục lại Thánh đạo Tàn giới chỉ có một mình Diệp Mặc. Còn lúc này Diệp Mặc đến cây Hỗn độn cũng lấy ra rồi, cô bỗng nhiên cảm thấy mình đáng xấu hổ.

Cô có thể thăng cấp lên Đạo Nguyên Thánh Đế, cũng là do Diệp Mặc, cô có mới có cơ hội tiến vào Đạo quả tháp. Lúc này cô thực sự có chút hối hận, không nên cầm hồ lô của Diệp Mặc về.

Cũng không phải tất cả mọi người đều hướng về Thánh Đạo Tông cảm tạ, Công Dương An và Hám Tử Đồng còn cả một số Thánh Đế được Diệp Mặc truyền tống từ trong Thần Phần Vực ra ngoài, đều hướng về Thần Phần Vực thánh kính cảm tạ. Bọn họ biết, Diệp Mặc vẫn còn trong Thần Phần Vực.

Lúc này, Thánh đạo Tàn giới hoàn toàn yên tĩnh, một khoảng thanh bình, không có bất kỳ âm thanh huyên náo nào. Tấ cả mọi người đều đang đợi Thánh đạo Tàn giới lại lần nữa khôi phục là thành Thánh đạo giới, tất cả mọi người đều đang nhìn sinh cơ của Thánh đạo Tàn giới đang dần nồng đậm hơn.

...

Lúc này Diệp Mặc hoàn toàn chìm trong sự giao hòa giữa cây Hỗn độn, Thánh đạo Tàn giới, quy tắc thiên địa và pháp tắc thần thông, nói cách khác hắn đã cùng với cây Hỗn độn, sát nhập vào Thánh đạo Tàn giới.

Thánh đạo Tàn giới vô số quy tắc thiên địa hỗn loạn bị Diệp Mặc bắt được, hắn cảm thấy những quy tắc hỗn loạn này căn bản không thích hợp với Thánh đạo Tàn giới bây giờ, lúc này hắn hoàn toàn trong những quy tắc này, thậm chí bắt đầu tu chỉnh lại toàn bộ quy tắc thiên điạ của Thánh đạo Tàn giới.

Mỗi lần đến một quy tắc hắn không hiểu rõ lắm, hắn theo bản năng lấy một quả Hoàng Trng Lý ra ném vào trong miệng.

Từng quả Hoàng Trung Lý được Diệp Mặc hóa thành từng đường quy tắc thiên địa, những quy tắc này được hắn khống chế, lại lần nữa được hắn dung hòa vào trong quy tắc thiên địa của Thánh đạo Tàn giới.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy đầu óc mình lại ầm một tiếng, từng đường đạo tắc và pháp tắc vọ cùng rõ ràng tư trong quy tắc thiên địa hóa ra, dường như thiên sinh địa trưởng đó là từ trong ý niệm của hắn ra vậy, cùng lúc đó thần nguyên vô cùng vô tận bắt đầu sung triệt cơ thể hắn.

Quy tắc thiên địa vẫn là quy tắc thiên địa đó, nhưng Diệp Mặc lại cảm thấy hắn đã không còn là Bán Bộ Hỗn Nguyên nữa rồi, một loại đạo vận đại đạo rõ ràng sáng tỏ vây quanh thân người hắn, toàn bộ hư không vũ trụ đều trong ý niệm của hắn, hắn thậm chí biết được mình chỉ cần trong nháy mắt vung tay, là có thể hóa một giới thành hư vô.

Diệp Mặc đột nhiên mở mắt, thần thức của hắn đơn giản liền quét qua mấy giới vực, thậm chí nhình thấy cả Tiên giới.

- Đây chính là tu vi Hỗn Nguyên Thánh Đế sao?

Diệp Mặc lẩm bẩm, hắn biết mình thực sự Chứng đạo Hỗn Nguyên rồi.

Loại cảm giác cường đại này, nếu lại để hắn đối mặt với sự tấn công của năm người Túc Quang, hắn thậm chí có thể giết chết năm người đó một cách dễ dàng. Hắn cảm thấy Hỗn Nguyên của mình so với Hỗn Nguyên của mấy

vị Thánh Đế khác, quả thực khác nhau như trời với đất, căn bản không thể nào đánh đồng được. Hắn Chứng đạo Hỗn Nguyên không dùng một Thần tinh nào, tất cả quà tặng đều đến từ Thánh đạo giới, đến từ cảm ngộ quy tắc thiên địa và pháp tắc thần thông.

Diệp Mặc thu hồi thần thức lại, tùy ý vung tay một cái, những quy tắc thiên địa hỗn loạn kia bị hắn dễ dàng tu chỉnh.

Từng đường pháp tắc thiên địa đồng thời bị Diệp Mặc lĩnh ngộ vào trong đầu, Thần Niệm Cửa Chuyển của hắn căn bản không cần vận chuyển, đã đạt đến chuyển thức chín. Thái Sơ Thần Văn cũng không cần thử, chín đường Thần Văn trực tiếp biến ảo mà ra, thậm chí có thể hủy diệt tất cả, Thiên Hỏa Cửu Dương...

Khi anh lĩnh ngộ đến một cảnh giới, anh cũng không cần vì những thứ còn lại dưới cảnh giới này mê hoặc nữa. Diệp Mặc lúc này mới thực sự lĩnh ngộ được hàm nghĩa của Hỗn Nguyên, hắn bỏ ra cây Hỗn độn, gỡ được khúc mắc, cả con người đều bỗng nhiên quán thông, thần thông pháp tắc lại được cảm nhận như chẻ tre vậy.

Diệp Mặc không thử thần thông Luân Hồi lúc này, hắn cảm thấy thần thông Luân Hồi lúc này, có thể dễ dàng khiến một Hỗn Nguyên Thánh Đế tái hiện luân hồi.

Cường đại, có lúc chỉ là một lớp màng mỏng, khi anh lơ là, phát hiện mình đã xông qua rồi, mà lúc đó cường đại lại đang nằm trong tay anh.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, Thánh đạo Tàn giới thoạt nhìn hoàn toàn khôi phục lại rồi, sinh cơ xanh mướt, sơn mạch biến mất đã hồi sinh, Thần linh thảo và các loại sơn thủy biến mất cũng trong lúc này hoàn toàn khôi phục lại nguyên trạng. Nhìn ra xa, giống như đi vào một thế giới mới, Thánh đạo Tàn giới lúc này không thể nói là Tàn giới nữa, mà là một Thánh đạo giới thực sự.

Diệp Mặc biết rõ, đây chỉ là vẻ bề ngoài, nói cách khác, đây chỉ là khôi

phục lại một phần Thánh đạo Tàn giới. Thánh đạo giới thoạt nhìn tươi tốt xinh đẹp như này, nhưng mạch lạc giới vực và căn cơ thực sự vẫn chưa được khôi phục. Muốn Thánh đạo giới vĩnh viễn tươi đẹp như này, thì cần phải khôi phục lại mạch lạc và căn cơ giới vực của Thánh đạo giới, nếu không trong này căn bản sẽ không chịu nổi giày vò, nơi không có mạch lạc giới vực như này, lại lần nữa tàn phá, cũng rất nhanh.

Khôi phục mạch lạc và căn cơ giới vực của Thánh đạo Tàn giới, thì cần phải tìm được Thế giới sơn.

Diệp Mặc nghĩ đến cây Hỗn độn bị hắn lấy ra, trong lòng bỗng nhiên có chút đau thương, hắn quay đầu vừa muốn thu lại cây Hỗn độn đã héo rũ, bỗng nhiên sung sướng phát hiện cây Hỗn độn trong nháy mắt lại trở nên xanh tươi trở lại, từng đường sinh cơ, từng đường pháp tắc thiên địa từ Thánh đạo Tàn giới tuôn ra.

Những sinh cơ này, những pháp tắc này toàn bộ tràn vào trong cây Hỗn độn, cây Hỗn độn với mắt thường cũng có thể nhìn thấy được tốc độ phát triển khỏe khoắn. Một trượng, hai trượng... mười trượng, mười một trượng...

Sinh cơ quay lại này tuyệt đối vẫn là sinh cơ của cây Hỗn độn, chỉ có điều so với sinh cơ lúc trước cây Hỗn độn phát ra lại càng nồng đậm, càng thâm hậu, càng vĩnh cửu hơn. Đây là sinh cơ Hỗn độn của khí tức Hỗn độn nguyên thủy, đây là quà tặng ngược lại của Thánh đạo giới thực sự.

Cho dù Diệp Mặc đã là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, cũng bị niềm vui to lớn này đập trúng, hắn cuối cùng hiểu hàm nghĩa của hai chữ "cam lòng".

Cam lòng bỏ cũ có mới, nếu hắn không nỡ bỏ cây Hỗn độn ra, làm sao có thể có được quà tặng sinh cơ cường đại như này?

Diệp Mặc chỉ trong nháy mắt liền hiểu sinh cơ này từ đâu mà đến, những sinh cơ này một số là số mệnh của Nhân tộc, còn nữa chính là sinh cơ tiền thân của cây Hỗn độn. Cây Hỗn độn trong Thánh đạo giới bị tàn phá, sinh cơ lại tản mát trong tàn giới hỗn độn, cũng không tiêu tán. Bây giờ hắn mang

cây Hỗn độn đến nơi này khôi phục lại Thánh đạo Tàn giới, sau khi khôi phục Thánh đạo Tàn giới rồi, sinh cơ Hỗn độn vốn dĩ của nó lại lần nữaphản hồi lại, cái này tương đương với vật quay về chủ cũ, cũng tương đương với quà tặng vô tư của Thánh đạo giới.

Vạn vật đều có linh, huống chi là Thánh đạo giới cường đại?

Hắn mang cây Hỗn độn đi khôi phục Thánh đạo giới, quy tắc thiên địa vô tận của Thánh đạo giới, khiến hắn nắm được thần thông thiên địa, nắm được thần tông của bản thân, trở thành Hỗn Nguyên Thánh Đế. Đồng thời, cây Hỗn độn của hắn, cũng được lợi cực lớn, quay về trạng thái hỗn độn. Không chỉ như vậy, còn đồng thời trong sinh cơ dung hòa với vô số pháp tắc.

- Trăm trượng... nghìn trượng...

Cây Hỗn độn cao lớn đến vạn trượng lúc này mới dừng lại, sinh cơ nồng đậm đến cực điểm khiến toàn thể Tiên nhân trong Thánh đạo Tàn giới đều cảm thấy cơ duyên vô tận.

Diệp Mặc đưa tay thu hồi lại cây Hỗn độn cao vạn trượng, vui vẻ đồng thời cũng cực kỳ cảm thán. Vốn dĩ một cây Hỗn độn không biết cao bao nhiêu, đây chỉ là một số sinh cơ còn sót lại do cây Hỗn độn cũ để lại, lại khiến cây Hỗn độn của hắn hình thành đại thụ cao vạn trượng.

Cây Hỗn độn cũ cũng không biết bao nhiêu năm trước bị đánh ta, không ngờ hôm nay vẫn để cho hắn có được lợi như này.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2249

Nhân Tộc Tụ Lại

Lúc này ở Thánh đạo giới, vô số Tiên nhân đều đang kích động gào rú. Cho dù là Tiên nhân, cho dù là tu vi cao đến đâu, cũng có lúc tâm tư cần được trút hết ra.

Bởi vì tại thời khắc này, bọn họ cảm giác được quy tắc Thiên Địa hoàn chỉnh, bọn họ cảm giác được Lôi kiếp, cảm giác được lĩnh ngộ đối với thần thông, cảm giác được tu vi tiến bộ, cảm giác được phương hướng Đại đạo của mình...

Đây không chỉ là một Thánh đạo giới hoàn chỉnh, cũng không chỉ là một Thánh đạo giới sức sống bừng bừng, mà là phương hướng tu luyện và nhận biết được Đại đạo rõ ràng không gì sánh được.

Bỗng nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên trong hư không:

- Các vị tiên hữu của Thánh đạo giới, ta là tông chủ Diệp Mặc của Thánh Đạo Tông. Thánh đạo Tàn giới đã được khôi phục, từ hôm nay trở đi Thánh đạo Tàn giới đổi tên thành Thánh đạo giới. Bởi vì Thánh đạo giới vừa mới được khôi phục, còn một phần kinh mạch giới vực chưa thể hoàn toàn tu sửa được, ta cần rời khỏi Thánh đạo giới tiếp tục tìm kiếm tài liệu mới. Cho nên ta hi vọng các vị tiên hữu không nên tranh đấu tại Thánh đạo giới, để tránh lại phá hư giới vực và kinh mạch của Thánh đạo giới ta.

- Trăm nă sau các tộc còn lại sẽ đến Thánh đạo giới ta kiếm chuyện, từ trước tới nay, Thánh đạo giới ta Nhân tộc là đứng đầu trong trăm tộc, sao có thể vẫn bị một vài dị tộc dẫm dưới chân? Ta hi vọng chư vị tiên hữu có thể trong thời gian trăm năm này nâng cao một bước, quyết không cho phép dị

tộc làm mưa làm gió tại Thánh đạo giới ta.

- Để đảm bảo Thánh đạo giới ta sẽ không bị tụt lại sau các giới còn lại, ta giữ lại một Bí cảnh của Thần Phần Vực. Cầu Niết Sinh của Thần Phần Vực đã bị ta hủy đi, sẽ không nguy cơ trùng trùng giống như trước đây nữa, hễ không cẩn thận là rơi xuống cầu Niết Sinh. Nếu đã là Bí cảnh, thì có độ nguy hiểm nhất định, bên trong Bí cảnh chẳng hững có các loại cấm chế, còn có một vài mãnh thú. Cái Bí cảnh này mười năm sau mở ra, sẽ mở ra cho Thánh Đế chứng đạo bước đầu tiên.

- Cái Bí cảnh này là Thánh nữ Thanh của Thần Nữ Thánh Môn để lại. Thánh nữ Thanh vì Thánh đạo giới mà ngã xuống, ta hi vọng các vị tiên hữu khi tiến vào Bí cảnh, hưởng thụ lợi ích Bí cảnh mang đến cho các vị, đồng thời cũng phải nhớ kỹ cái Bí cảnh này là do ai để lại. Các vị tiên hữu nếu như phát hiện ai tùy tiện phá hư Thánh đạo giới ta, có thể đến Thánh Đạo Tông tố cáo...

Tiếng nói của Diệp Mặc thâm nhập vào trong tai mỗi một vị Tiên nhân, khi thanh âm của hắn biến mất, vô số Tiên nhân của Thánh đạo giới đều đang vô cùng kích động la hét tên Diệp tông chủ.

Diệp Mặc, tông chủ Thánh Đạo Tông, là hắn khôi phục Thánh đạo giới, là hắn mang đến hi vọng cho Nhân tộc.

- Nếu ai dám vi phạm lời nói của Diệp tông chủ. Chính là kẻ địch của toàn bộ Thánh đạo giới ta.

- Đứng, nếu ai dám không tuân thủ lời nói của Diệp tông chủ, không, là Diệp Thánh Quân, chính là kẻ địch của chúng ta...

Lúc này Thánh Đạo Tông bất luận ngóc ngách nào, cũng đều có thể nghe thấy những tiếng nói như vậy, cũng có thể nghe thấy những lời thề như vậy. Vô số người đã thề, trăm năm sau, dị tộc dám đến Thánh đạo giới, sẽ anh dũng đi giết, bảo vệ Thánh đạo giới. Trong vô số tiếng hoan hô của đám người, một người đàn ông không hề chớp mắt cái nào thì thầm lẩm bẩm:

- Diệp Mặc, Nghiêm Cửu Thiên ta nhận thua. Nghiêm Cửu Thiên ta không so được với ngươi. Có lẽ chẳng ai có thể so được với ngươi, Đông Phương Vượng kia thật đáng cười, lại còn dám nói là vô địch trong đám cùng đẳng cấp.

- Cám ơn anh, Diệp tông chủ.

Trong Thần Nữ Thánh Môn, hầu như tất cả mọi người đều đang cảm tạ Diệp Mặc, dù cho Diệp Mặc đã từng đại náo Thần Nữ Thánh Môn, thế nhưng Diệp Mặc là việc ân oán rõ ràng. Thánh nữ Thanh của Thầ Nữ Thánh Môn mặc dù không có năng lực khôi phục Thánh đạo giới, nhưng lại để lại một Bí cảnh, mà Diệp Mặc cũng không có giấu diếm đây là do Thánh nữ Thanh để lại.

...

Diệp Mặc rất là thỏa mãn đối với tình trạng hiện tại của Thánh đạo giới, không chỉ Thánh đạo giới được khôi phục, hơn nữa Tiên nhân Nhân tộc Thánh đạo giới đã cho thấy sự đoàn kết trước đây chưa từng có.

Thần thức của Diệp Mặc phá vỡ ranh giới, rơi vào Mặc Nguyệt Tiên Tông ở Tiên giới, hắn thấy Khinh Tuyết, thấy Lạc Ảnh, thấy con gái Ức Mặc, giờ khắc này, hắn kích động thiếu chút nữa muốn lập tức trở lại Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Thế nhưng Diệp Mặc nhịn xuống, hắn thậm chí còn thu hồi thần thức, hắn sợ sau một khắc nữa mình sẽ nhịn không được, muốn lập tức đến thăm Lạc Ảnh, thăm Ức Mặc. Hắn biết cho dù là hắn muốn đi, cũng nhất định phải tu sửa xong đại trận bảo vệ Thánh đạo giới.

Bên ngoài Thánh đạo giới, Diệp Mặc đã bắt đầu bố trí các loại trận pháp, từng cái trận kỳ được Diệp Mặc đưa ra ngoài, rất nhiều dòng Thần linh mạch được Diệp Mặc đưa vào Thánh đạo giới.

Bố trí trận pháp giới vực Thần linh mạch chỉ là để dẫn dắt Thần linh khí

mà thôi, hoàn toàn không phải là muốn dựa vào loại Thần linh khí này để bảo đảm vận hành trận pháp giới vực.

Trận pháp giới vực cần Thần linh nguyên, phần lớn là hấp thu Thần linh nguyên trong hư không, còn nữa là hấp thu Thần linh nguyên bên trong giới vực.

Diệp Mặc đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế, bởi vì hắn tu sửa Thánh đạo Tàn giới, lĩnh ngộ được vô số quy tắc Thiên Địa, không chế vô số thần thông pháp tắc. Có thể nói giờ khắc này, muốn tìm ra một Hỗn Nguyên Thánh Đế tinh thông nhiều pháp tắc và quy tắc Thiên Địa giống như hắn, thật đúng là vô vàn khó khăn.

Đạy là không nói Diệp Mặc còn là một Tông sư Tiên trận cao cấp nhất, hắn căn bản là không cần bất kỳ kẻ nào trợ giúp, chỉ một mình hắn là có thể cấp tốc hoàn thiện đại trận bảo vệ Thánh đạo giới.

Một đại trận hộ giới, dù cho tu vi Hỗn Nguyên Thánh Đế mạnh mẽ như Diệp Mặc, cũng không phải nhất thời là có thể hoàn thành. Thế nhưng trong lòng Diệp Mặc lại vẫn có chút cảm kích mấy tên Hỗn Nguyên Thánh Đế trước đây vây đánh hắn, nếu như không có mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế kia, hắn muốn có được nhiều tài liệu bố trí trận pháp như vậy, thì gần như là không có khả năng.

Một tháng sau, Diệp Mặc đã triệt để bố trí xong đại trận bảo vệ Thánh đạo giới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trở lại Thánh Đạo Tông.

Hắn muốn rời khỏi Thánh đạo giới đi Tiên giới, trước đó nhất định phải chào hỏi đám La Thanh Hà một tiếng đã. Hơn nữa hắn bố trí xong đại trận hộ giới, một số trận kỳ không chế trận pháp cũng nhất định phải giao cho bọn người La Thanh Hà.

Biết được Diệp Mặc trở về, bọn người La Thanh Hà đã sớm kích động không thôi chào đón. Ngay cả Trì Uyển Thanh cũng không còn lòng dạ nào tu luyện, chạy tới bên người Diệp Mặc.

Diệp Mặc cũng giống cô đều từ Địa cầu tới đây, hôm nay một giới vực khắp nơi đều là Tiên Đế, cũng cần Diệp Mặc đi tu bổ, Trì Uyển Thanh so với người khác càng kích động hơn, có lẽ nói là càng tự hào hơn một chút.

- Tông chủ, ta thật không ngờ, Thánh đạo giới vậy mà có thể khôi phục được đến mức độ này. Trước đây ta còn tưởng rằng muốn khôi phục Thánh đạo Tàn giới, không hơn mười vạn năm thậm chí trăm vạn năm thì không thể nào xong.

Tần Tuyền Ki là kích động nhất, giờ khắc này, cho dù là bảo cô làm bất cứ chuyện gì cho Diệp Mặc, cô đều bằng lòng. Ý niệm này phát ra tư nội tâm, không có bất kỳ miễn cưỡng và giả tạo nào.

Diệp Mặc tâm tình cũng không tệ, hắn không chỉ khôi phục Thánh đạo Tàn giới, bố trí đại trận hộ giới, còn thấy đám người Lạc Ảnh bình yên vô sự.

Chờ sau khi mọi người hết kích động, lúc này Diệp Mặc mới cao giọng nói rằng:

- Thánh đạo Tàn giới đã tu bổ xong, nhưng ta còn muốn đi tìm kiếm những tài liệu khác, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất tu sửa kinh mạch và ranh giới cho Thánh đạo giới. Đồng thời ta cũng nói cho các ngươi biết một chút, đại trận bảo vệ Thánh đạo giới ta đã bố trí xong, tuyệt đối là tiên trận hộ giới đỉnh cao. Long tộc ta đã từng đi qua, đại trận hộ giới của bọn họ còn lâu mới có thể so sánh với của chúng ta...

Lời Diệp Mặc nói lại một lần nữa dẫn tới từng đợt kích động, đại trận bảo vệ Thánh đạo giới bố trí xong không phải là chuyện nhỏ nhặt gì. Chuyện này có nghĩa là Thánh đạo giới có sức mạnh tự bảo vệ, không có bất kỳ một tộc nào, lại có thể thông qua phương thức đánh lén để tấn công Thánh đạo giới.

Diệp Mặc giao ngọc giản cùng trận kỳ không chế đại trận hộ giới cho bọn người La Thanh Hà, đang muốn nói là phải rời khỏi Thánh đạo giới,

bỗng nhiên ánh mắt của hắn rơi vào trên người một Tố Đạo Thánh Đế.

Tên Tố Đạo Thánh Đế kia thấy ánh mắt Diệp Mặc rơi vào trên người gã, lập tức cũng cảm thấy một trận rét lạnh, thậm chí gã bắt đầu hoài nghi tông chủ Diệp Mặc của bọn họ có phải là cái người tên Diệp Mặc ở Tiên giới kia hay không.

- Ngươi tu luyện Thần Niệm Cửu Chuyển?

Diệp Mặc đột nhiên hỏi.

Tên Tố Đạo Thánh Đế này nhan chóng đi đến trước mặt Diệp Mặc khom người nói rằng:

- Vâng thưa tông chủ, ta có tu luyện qua Thần Niệm Cửu Chuyển. Đây là năm đó tiền bối Quyết Nhai đi ngang qua Tiên giới, truyền thụ cho ta.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Ta cảm giác thức hải của ngươi có chút quen thuộc, ngươi hẳn chính là Mộ Vô Song của Hỗn Độn Tinh Vực ở Hạ Thiên Vực ở Tiên giới? Không nghĩ tới ngươi đã khôi phục lại, đến Thánh đạo Tàn giới.

Mộ Vô Song đầu óc ầm một cái, gã nghĩ không ra Diệp Mặc trước mắt này thật đúng là Diệp Mặc mà trước đây gã đã nghe nói qua kia. Lúc này trước mắt gã lần thứ hai hiện ra hình ảnh tiểu cô nương nói chuyện kia.

- Người Băng Du tỷ nói chính là ba Diệp Mặc của ta, chút tu vi ấy của ngươi mà đã muốn giết ba của ta, đừng có nằm mơ.

Nghĩ tới đây phía sau lưng Mộ Vô Song ứa ra mồ hôi lạnh, trước đây gã nói muốn giết Diệp Mặc, còn nói trước giờ chưa từng nói bừa. Nhưng bây giờ Diệp Mặc đã đứng ở trước mặt gã, thậm chí một cái đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết Mộ Vô Song gã. Mộ Vô Song gã trước đây khi nói những lời này, là cuồng vọng ngu dốt tới cỡ nào ah.

- Vâng, vãn bối chính là Mộ Vô Song.

Mộ Vô Song run giọng trả lời, sau khi gã tới Thánh đạo Tàn giới, thì gia nhập Thánh Đạo Tông, chứng đạo thành công cũng là tại Thánh Đạo Tông.

Diệp Mặc bỗng nhiên nhíu mày một chút:

- Ngươi hình như có chút sợ ta?

Mộ Vô Song lúc này đâu còn dám tiếp tục giấu diếm, vội vàng nói ra chuyện gã gặp Chân Băng Du cùng Ức Mặc. Đồng thời nói rằng:

- Vô Song dốt nát, xin tông chủ trách phạt.

Chân Băng Du đang bế quan chuẩn bị thăng cấp Đạo Nguyên, bằng không Diệp Mặc cũng muốn gọi Chân Băng Du ra cho Mộ Vô Song gặp. Cho dù là Chân Băng Du, hiện tại tu vi cũng mạnh hơn Mộ Vô Song vô số lần.

Mộ Vô Song tuy rằng tự đại, thật ra cũng không có làm gì Chân Băn Du và Ức Mặc, ngược lại còn nói cho hai người chỗ một Tiên tủy trì.

Diệp Mặc cũng không có ý định trách phạt Mộ Vô Song, chỉ trầm giọng nói:

- Cũng may ngươi không có thương tổn Băn Du và Ức Mặc, kỳ thực Băng Du hiện tại tu vi so với người còn cao hơn. Ngươi biết trước đây vì sao ngươi bị Vị Phong Tiên Đế ám toán không? Cũng là bởi vì ngươi quá mức tự đại, vô luận là lúc nào, đừng có luôn cho mình là đệ nhất thiên hạ.

- Vâng, đa tạ tông chủ giáo huấn.

Mộ Vô Song vừa lấy làm may mắn là trước đây mình đã không làm gì Ức Mặc cùng Chân Bang Du, vừa cảm thấy mình hành sự xác thực là có chút không thích đáng. Gã đến Thánh đạo Tàn giới muốn tìm Vị Phong Tiên Đế báo thù, kết quả đến bây giờ cũng chưa tìm được Vị Phong Tiên Đế.

- Ngươi đi xuống trước đi, chăm chỉ tu luyện. Đúng rồi, người còn có một người quen tên Hồng Lăng, bây giờ ở Mặc Nguyệt Tiên Tông của ta.

Diệp Mặc nhớ tới Hồng Lăng, thuận miệng nói.

Mộ Vô Song nhất thời ngây người, Hồng Lăng còn sống? Vậy Việt Hà còn sống không? Giờ khắc này, gã vậy mà lại bắt đầu hối hận mình không nên vội vàng tới Thánh đạo giới như thế.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2250

Tam Đại Thánh Môn Tới Thăm Hỏi

Tông chủ, có khách tới.

Một nữ Tố Đạo đi tới trước mặt Diệp Mặc kính cẩn nói.

Diệp Mặc thấy cô gái trước mắt này, lập tức liền vui vẻ hỏi:

- Anh Dao tiên tử, cô cũng gia nhập Thánh Đạo Tông?

Đan Anh Dao vẻ mặt xúc động nói:

- Đúng vậy thưa tông chủ, sau khi ta biết tông chủ Thánh Đạo Tông là Diệp đại ca, ta lập tức thương lượng với người trong tộc, sau đó gia nhập vào Thánh Đạo Tông. Diệp đại ca, bây giờ huynh đã là tông chủ, chỉ cần gọi Anh Dao là được rồi.

- Ừh, cảm ơn Anh Dao có thể tới giúp đỡ ta, Thánh đạo giới đã khôi phục sức sống, tin rằng với tư chất của Anh Dao cô, sẽ thăng cấp Dục Đạo, chắc hẳn cũng không cần bao lâu.

Diệp Mặc cảm giác được, Đan Anh Dao đã là Tố Đạo viên mãn, gần tới Dục Đạo.

- Đa tạ tông chủ.

Đan Anh Dao và Diệp Mặc đã quen biết từ lâu, nhưng chính cô cũng chẳng bao giờ nghĩ tới, có một ngày Diệp Mặc sẽ có thành tựu cao như thế.

Tần Tuyền Ki đi tới trước mặt Diệp Mặc nhỏ giọng nói:

- Tông chủ, ngươi đi gặp khách một chút trước đi, bên này giao cho ta là được rồi.

Giọng nói của cô còn có chút run run. Chuyện đã từng tha thiết mơ ước vô số năm qua, cứ như vậy mà thành công. Dù cho đã là một Đạo Nguyên Thánh Đế, cô vẫn có chút không dám tin.

Thần thức của Diệp Mặc đã quét đến vị khách trong điện tiếp khách, Vương Nam Sương cùng Cơ Tích cùng Cơ Tâm Dật. Một Đạo Nguyên Thánh Đế da đen mặt chữ điền, có chút bất an ngồi ở một bên khác, Chư Ôn Mậu đang ngồi ở bên cạnh gã. Đạo Nguyên Thánh Đế bất an này Diệp Mặc có biết, chính là tên Đạo Nguyên Thánh Đế kiêu ngạo kia của Húc Nguyệt Thánh Đạo. Tên này kêu Ôn Chư Mậu cùng gã đến đây, hiển nhiên là vì sợ.

Ngoài ra còn có một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế mà hắn không nhận ra, tuy rằng Diệp Mặc không nhận ra tên Bán Bộ Hỗn Nguyên này. Nhưng Đổng Yến ngồi ở bên cạnh gã thì Diệp Mặc lại nhận ra. Thánh Đạo Tông bên này, Lam Ki Lan đang tiếp khách.

Diệp Mặc nói một tiếng với bọn người Đan Anh Dao, Tần Tuyền Ki. Đi thẳng tới điện tiếp khách.

- Cơ Tâm Dật của Thần Nữ Thánh Môn bái kiến tông chủ.

- Lâu Trung của Húc Nguyệt Thánh Đạo bái kiến Diệp tiền bối.

- Diệp tông chủ, Tề Mậu của Đại Nhật Thần Sơn đến đây tạ tội.

Diệp Mặc vừa tiến đến, mọi người ngồi ở trong điện tiếp khách đều đứng lên ân cần thăm hỏi, tuy rằng Lâu Trung và Diệp Mặc có khúc mắc, thế nhưng Diệp Mặc chú ý trước nhất lại không phải là Lâu Trung, mà là Tề Mậu đã là Bán Bộ Hỗn Nguyên kia. Tề Mậu này là một tên cực kỳ ích kỷ, Diệp Mặc sớm đã biết gã, người này không chỉ muốn bắt Mục Tiểu Vận tế điện Đại Nhật Thần Sơn. Còn muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới.

Mặc dù Diệp Mặc biết, người này chỉ dựa vào tu vi Bán Bộ Hỗn Nguyên

tầm thường mà đã muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới đó là nằm mơ, thế nhưng lòng ích kỷ của người này lại nhìn một cái là đã thấy hết. Tề Mậu này tóc cực kỳ thưa thớt, ánh mắt rất u ám, lông mày dài rủ xuống thần thái có vẻ có chút khẩn trương.

Thấy Diệp Mặc vừa tiến đến đã đem ánh mắt nhìn chằm chằm Tề Mậu, Đổng Yến liền vội vàng đứng lên nói rằng:

- Tông chủ. Tề Mậu Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn ta trước đây bởi vì mạo phạm tông chủ, rất là bất an. Lần trước Đại Nhật Thần Sơn đã bỏ ra rất nhiều tài nguyên tu kiến Thánh Đạo Tông, cũng là ý của Tề Mậu Thánh Đế đấy, lần này Tề Mậu Thánh Đế có lòng đến đây tạ tội, vẫn mong...

Dìẹp Mặc xua tay ngăn Đổng Yến nói tiếp, hắn giương ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tề Mậu nói rằng:

- Trước đây ta vẫn không rõ ngươi - một Thánh Đế Nhân Tộc vì sao lại muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới. Nhưng ôm nay cuối cùng ta đã hiểu.

Nghe Diệp Mặc nói vậy, Tề Mậu trong lòng vô thức căng thẳng, lúc trước gã không rõ lắm Diệp Mặc có đúng đã là Hỗn Nguyên hay không, thế nhưng hiện tại gã cũng hiểu được, Diệp Mặc chắc chắn đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Nghe thấy Diệp Mặc nói Tề Mậu muốn luyện hóa Thánh đạo Tàn giới. Hầu như tất cả các ánh mắt đều tập trung ở trên người Tề Mậu.

Tề Mậu sợ hãi vội vã khom người nói rằng:

- Tông chủ. Tuyệt không có việc này, Tề Mậu là một Thánh Đế của Thánh đạo Tàn giới, sao dám đi luyện hóa Thánh đạo Tàn giới. Trước đây yêu cầu Thánh nữa của Thần Nữ Thánh Môn tế điện thần núi, Tề Mậu đã ăn năn không kịp, đồng thời đã diệt trừ Đại Nhật Thần Phong...

- Vậy sao? Thế nhưng ngươi - một Thánh Đế Yêu Tộc, vì sao lại đến một tông môn Nhân Tộc của ta? Nếu như ngươi cho là cút tu vi ấy của

ngươi, có thể che giấu được trước mặt ta, ngươi cũng quá cuồng vọng rồi.

Lời Diệp Mặc nói như long trời lở đất, tất cả các ánh mắt đều tập trung trên người Tề Mậu, Tề Mậu vẫn luôn là Thánh Đế của Nhân Tộc, làm sao có thể biến thành của Yêu Tộc?

- Diệp tông chủ, Tề Mậu Thánh Đế vẫn luôn là Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn ta mà, hơn nữa còn là...

Đồng Yến còn chưa dứt lời, lại lần nữa bị Diệp Mặc cắt đứt:

- Đổng tiên hữu, Tề Mậu này là đoạt xá, tuy rằng đoạt xá đã từ xa xưa lắm rồi, thế nhưng người này lại không phải là Nhân Tộc.

Người khác nhìn không ra khí tức của Tề Mậu, Diệp Mặc đã chứng đạo Hỗn Nguyên, Thiên Địa vạn vật đều trong nhất niệm, há có thể nhìn không ra một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế đang che giấu khí tức?

- Tề mậu... Ngươi thực sự là từ Yêu Tộc tới sao?

Đổng Yến không thể tin được nhìn Tề Mậu, nhưng ông ta nói nửa câu xong lập tức tỉnh ngộ ra:

- Chẳng trách trước đây Hải Tộc tới xâm phạm, ngươi vừa hay lại đang bế quan...

Tề Mậu biến sắc, gã biết mình thật sự đã bị nhìn ra rồi. Sau một khắc thân hình gã thoáng nhạt đi, muốn bay xa.

Trước mặt Diệp Mặc, một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng có thể đào tẩu, vậy cũng quá buồn cười rồi. Thân thể Tề Mậu chỉ vừa mới nhạt đi một chút, lại lần nữa ngưng thực lại.

- Ở trước mặt ta ngươi đừng mong đi được.

Diệp Mặc nói xong, một hỏa cầu đã bay ra, rơi vào trên người Tề Mậu.

Đây là một hỏa cầu thuật bình thường nhất, cho dù là tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ cũng có thể thi triển hỏa cầu thuật. Nhưng một hỏa cầu như thế này, lại làm cho một Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế ngay cả khoảng trống để phản kháng cũng không có, trực tiếp bị hóa thành tro bụi.

Một hỏa cầu giết một Bán Bộ Hỗn Nguyên, dù cho Bán Bộ Hỗn Nguyên này là người của Yêu Tộc, mọi người trong điện cũng đều không tự giác có chút rét lạnh. Tu vi Diệp Mặc từ lâu đã vượt qua mức độ mà bọn họ có thể tưởng tượng được, điều này hoàn toàn không thể dùng trình tự đẳng cấp để hình dung, đây đã là sự khác biệt một trời một vực rồi.

- Đa tạ tông chủ, bằng không ta còn không biết đe nhất Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn ta là một Yêu Tộc. Ta hiện tại muốn lập tức về Đại Nhật Thần Sơn, còn xin tông chủ thông cảm.

Đổng Yến vội vàng đứng lên khom người cảm tạ.

Diệp Mặc hiểu được suy nghĩ của Đổng Yến, đệ nhất Thánh Đế của Đại Nhật Thần Sơn bị diệt trừ, hiện tại trong tông môn nhất định là cần chỉnh lý một lần nữa, hắn gật đầu nói rằng:

- Đổng tiên hữu xin cứ tự nhiên.

Chờ sau khi Đổng Yến vội vã rời đi, Chư Ôn Mậu nhanh chóng nói rằng:

- Tiền bối, năm đó đa tạ tiền bối giúp Húc Nguyệt Thánh Đạo ta lập tông...

Diệp Mặc biết y sợ mình tiếp tục cũng cho luôn Lâu Trung một hỏa cầu, Lâu Trung tuy rằng kiêu ngạo, Diệp Mặc lại không có ý định giết gã. Hiện tại Chư Ôn Mậu đã đứng lên nói chuyện, Diệp Mặc cũng chắp tay nói:

- Chúc mừng tông môn của Húc Nguyệt Thánh Đạo được thành lập.

Lâu Trung đâu còn dáng dấp kiêu ngạo như trước đây nữa, cũng vội vã

khom người nói với Diệp Mặc rằng:

- Lâu Trung năm đó không biết phân biệt, lại mạo phạm Diệp tông chủ, vẫn xin tông chủ trách phạt.

Diệp Mặc nhíu mày một chút, hừ lạnh một tiếng nói rằng:

- Lâu Trung, ngươi không cần xin xỏ cho cái mạng nhỏ của mình, nể mặt Chư Ôn Mậu, ta không làm khó dễ ngươi. Ngươi trả lời ta một vấn đề, ngươi hiểu biết bao nhiêu về Đoan Mộc Cữu Cách?

Lâu Trung lúc này căn bản là không dám chậm trễ, khom người nói rằng:

- Con đường luân hồi của Thánh đạo giới bị hủy, vô số Tiên nhân ngã xuống không thể luân hồi, lúc đó tan thành hư vô. Cữu Cách sư tổ bi thương trong lòng, sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, người đã dứt khoát quyết định mở con đường luân hồi thông tới Âm Minh tại Thánh đạo giới, sau đó lại không có tin tức gì của Cữu Cách sư tổ...

Diệp Mặc biết Âm Minh cùng U Minh là hai nơi khác nhau, Lâu Trung có lẽ cũng không rõ ràng lắm, thậm chí Đoan Mộc Cữu Cách mở con đường luân hồi cũng không rõ luôn.

Trước đây hẳn là Đoan Mộc Cữu Cách muốn mở con đường thông tới U Minh, bởi vì ông ta không rõ ràng lắm sự khác nhau giữa U Minh và Âm Minh. kết quả là mở con đường thông đến Âm Mih giới. Ông ta không phải loại giảo hoạt như Tiêu Đản, nói không chừng cũng không rõ ràng lắm chuyện Âm Minh giới sẽ có áp chế về tu vi.

Có lẽ ông ta biết Âm Minh giới có áp chế tu vi, thế nhưng ông ta không có cách nào giải quyết, kết quả đến Âm Minh giới, một Hỗn Nguyên Thánh Đế như ông ta tu vi bị áp chế lợi hại, rất có thể ngay cả Đạo Nguyên Thánh Đế bình thường cũng đánh không lại. Cuối cùng tuy rằng con đường được ông ta mở ra hơn phân nửa, chính ông ta thì lại chết ở trong hư không giữa

Âm Minh giới và Nhân giới.

Đoan Mộc Cữu Cách cụ thể là chết như thế nào, có lẽ Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh giới biết, tương lai đợi lúc rảnh rỗi, có thể đi hỏi Lãnh Dục kỳ một chút. Đồng thời Diệp Mặc quyết định một lần nữa mở ra con đường thông tới U Minh mà Đoan Mộc Cữu Cách vẫn chưa mở xong, cho Tiên nhân ngã xuống của Thánh đạo giới cầu được một cơ hội luân hồi.

- Đoan Mộc Cữu Cách có phải là có một thanh đoản thương pháp bảo không?

Diệp Mặc lại hỏi.

- Vãn bối không biết.

Lâu Trung cẩn thận từng li từng tí đáp một câu.

- Ta biết rồi, ngươi đi đi.

Diệp Mặc lạnh nhạt nói.

Lâu Trung thấy Diệp Mặc không có ý muốn tìm mình tính sổ, tranh thủ thời gian đứng lên cáo từ. Chư Ôn Mậu trong lòng cũng thở dài một tiếng, Diệp Mặc đối với y có ân cứu mạng, hơn nữa đối với Húc Nguyệt Thánh Đạo cũng có đại ân. Chỉ là tổ sư Lâu Trung thật sự là quá không biết cư xử đi, cho rằng Đạo Nguyên thì vô cùng giỏi dang, hiện tại một Bán Bộ Hỗn Nguyên trước mặt Diệp Mặc cũng phải tan thành tro bụi. Nếu như Diệp tiền bối thật muốn giết Lâu tổ sư, cũng chỉ là trong một cái phất tay thôi. Cũng may Diệp tiền bối đại nhân đại lượng, lười tính toán với Lâu tổ sư.

Y cũng biết, mình không cách nào nói thêm gì nữa, chỉ có thể đứng lên theo Lâu Trung đi ra ngoài.

Cơ Tích thấy Diệp Mặc quét mắt tới, vội vàng lấy ra một cái hồ lô không có đáy đưa đến trước mặt Diệp Mặc nói:

- Diệp tông chủ, đây là Tam Bảo Hỗn Nguyên hồ lô, mãi tới hôm nay mới trả lại cho ngươi, việc này là Cơ Tích...

Diệp Mặc thu hồi hồ lô, không đợi Cơ Tích nói hết lời thì đã cắt đứt lời Cơ Tích nói:

- Việc này không cần nhắc lại, ngươi đi ra ngoài trước đi.

Nói xong Diệp Mặc lại hướng sang Lam Ki Lan nói:

- Lam sư thúc, người cũng cùng Nam Sương tiên tử ra bên ngoài ngồi một chút đi, ta muốn nói chuyện với Cơ tông chủ.

Bọn người Lam Ki Lan không rõ lắm Diệp Mặc muốn cùng Cơ Tâm Dật trò chuyện gì, nhưng mấy người vẫn đứng lên cáo từ Diệp Mặc rồi rời đi.

Cơ Tâm Dật là tông chủ Thần Nữ Thánh Môn, cũng chỉ là một Hóa Đạo Thánh Đế, hiện tại Diệp Mặc - một Hỗn Nguyên Thánh Đế đứng ở trước mặt cô, cô không căng thẳng là không thể nào. Không nói cô và Diệp Mặc có thù oán, trước đây cô thiếu chút nữa là đã ngã xuống trong tay Diệp Mặc.

- Cơ tông chủ, ngươi ngồi xuống trước đã, nể tình trước đây ngươi đã vì Nhân Tộc mà xuất chiến với Hải Tộc, ta không giết ngươi. Ta hiện tại cần hỏi ngươi mấy chuyện, ngươi thành thật trả lời, bằng không đừng trách ta không niệm tình chiến công của ngươi.

Diệp Mặc nhìn chằm chằm Cơ Tâm Dật nói, đối với Cơ Tâm Dật hắn cũng không chút thiện cảm nào.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2251

Mẫu Thân

Cơ Tâm Dật trong lòng thầm than một tiếng, cô biết vô luận là cô hay là Thần Nữ Thánh Môn phía sau cô, lúc này ở trong mắt Diệp Mặc đều chẳng là gì cả. Nếu như nói trước đây Thần Nữ Thánh Môn còn có thể được nhiều người ủng hộ tại Thánh đạo giới, hiện tại Diệp Mặc đứng ra tùy tiện nói bất kỳ câu nào, nói không chừng tất cả mọi người ở Thánh đạo giới sẽ đi vây công Thần Nữ Thánh Môn. Uy vọng thế này, hoàn toàn không cách nào so sánh được. Nói cách khác, Diệp Mặc muốn tiêu diệt Thần Nữ Thánh Môn, thậm chí không cần tự mình động thủ, chỉ cần một câu nói là được.

Cũng may Diệp Mặc người này ân oán rõ ràng, còn không giấu diếm công lao của Thánh nữ Thanh của Thần Nữ Thánh Môn.

- Diệp tông chủ có việc gì xin cứ hỏi, Cơ Tâm Dật biết thì sẽ nói hết.

Cơ Tâm Dật nghĩ ra một điểm này, thẳng thắn ngồi xuống, đúng mực đáp.

Diệp Mặc gật đầu rồi cũng ngồi xuống, suy nghĩ một cút rồi nói:

- Trước đây tại Ngục Môn Sơn của Thần Nữ Thánh Môn ta đã thấy mấy khúc xương trắng, còn thấy một sợi xích dùng Thiên La Tinh Thiết luyện chế. Hiện tại ta rất muốn biết đây là chuyện gì, mong Cơ tông chủ giải thích nghi hoặc.

Cơ Tâm Dật trong lòng cả kinh, cô nghĩ không ra chuyện Diệp Mặc muốn hỏi vậy mà lại là chuyện của Thần Nữ Thánh Môn. Cô trầm mặc hồi lâu, rồi mới mang theo một chút khàn khàn nói rằng:

- Đây vốn là chuyện nội bộ của Thần Nữ Thánh Môn ta, nhưng Thần Nữ Thánh Môn ta đối với Diệp tông chủ có nhiều mạo phạm, cho nên ta bằng lòng trả lời câu hỏi này của Diệp tông chủ.

Diệp Mặc không nói gì, thậm chí thoáng có chút chờ mong. Hắn rất muốn biết mấy bộ xương trắng kia có quan hệ gì với hắn, hắn vì sao sau khi nhìn thấy lại có một cảm giác bi thương.

Cơ Tâm Dật điều chỉnh tâm tư trong lòng một chút, lúc này mới chậm rãi nói:

- Thần Nữ Thánh Môn ta, thần nữ vẫn lấy trinh tiết là thần thánh, không thể có nửa phần vấy bẩn, cho nên trong Thần Nữ Thánh Môn ta, trinh tiết của thần nữ là quan trọng nhất. Một thần nữ thông thường trinh khiết đều quan trọng như thế, trong Thánh Môn ta trinh tiết của Thánh nữ càng thánh khiết không gì sánh được.

- Nhưng cũng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể như mình nghĩ, Thánh nữ đời thứ bảy mươi ba của Thần Nữ Thánh Môn ta - Nguyễn Thụy Tú vốn tài sắc kinh người, thậm chí là có căn cơ thăng cấp Hỗn Nguyên. Thế nhưng Nguyễn Thụy Tú vậy mà lại thất thân trong một lần rời khỏi Thánh Môn tôi luyện, hơn nữa cô ta còn không chịu nói ra gã đàn ông đã khiến cô ta thất thân. Kết quả bị tổ sư nhốt trong Ngục Môn Sơn, chịu hình phạt Âm Hỏa thiêu đốt.

- Một đám không hề có nhân tính giả làm ni cô, bản thân không có cha mẹ là từ tảng đá nhảy ra sao? Ta nhổ vào!

Diệp Mặc không chút khách khí mắng.

Thần Nữ Thánh Môn muốn bảo vệ trinh tiết cũng không phải không được, nhưng vì mất đi trinh tiết, mà bị Âm Hỏa thiêu đốt vô số năm, hành động này của Thần Nữ Thánh Môn, Diệp Mặc cực kỳ khinh thường. Nhiều nhất là trách phạt một trận, sau đó đuổi ra khỏi sơn môn mà thôi, bị Âm Hỏa thiêu đốt vô số năm, cho dù là một Đạo Nguyên Thánh Đế dưới loại hành hạ

vô nhân tính này, cũng không thể nào trường kỳ chịu đựng được.

Cơ Tâm Dật nghe thấy Diệp Mặc mắng to, biến sắc, nhưng cuối cùng trong lòng vẫn thầm than một tiếng, biết làm sao được hình thức không mạnh bằng người khác, Diệp Mặc muốn nói như thế nào thì nói như thế ấy, chẳng lẽ cô còn có thể đứng lên phản khánghay sao?

Diệp Mặc châm chọc nhìn chằm chằm Cơ Tâm Dật nói rằng:

- Phải chăng ngươi cảm thấy không có năng lực phản kháng ta? Trước đây Thần Nữ Thánh Môn giam giữ Nguyễn Thụy Tú tại Ngục Môn Sơn dùng Âm Hỏa thiêu đốt, có nghĩ tới Nguyễn Thụy Tú có thể phản kháng hay không? Nhớ kỹ, mình không muốn thì đừng đẩy cho người khác.

Cơ Tâm Dật biết, cô tranh luận những thứ này cùng Diệp Mặc cũng không có bất kỳ tác dụng gì, chỉ tự mình nói rằng:

- Thụy Tú Thánh nữ dưới Âm Hỏa thiêu đốt của Ngục Môn Sơn, vậy mà không để ý tổ sư nghiêm phạt, vẫn sinh hạ một đứa con gái. Để bảo vệ con gái của mình, Thụy Tú Thánh nữ đầu tiên là tiêu hao hết sức sống, sau đó lại liều mạng thiêu đốt thọ mệnh, máu huyết xé mở hư không, để cho tỳ nữ của cô ta là Nguyễn Tuệ Vân mang theo con gái rời khỏi Thần Nữ Thánh Môn. Ta có thể biết được cũng chỉ có những điều này, về phần Nguyễn Tuệ Vân đi nơi nào, Thần Nữ Thánh Môn cũng không có người nào biết được.

- Ngươi có chân dung Thụy Tú Thánh nữ không?

Diệp Mặc lại hỏi.

Cơ Tâm Dật gật đầu, lấy ra một miếng ngọc giản còn trống, khắc họa một bức chân dung vào rồi giao cho Diệp Mặc.

Thần thức Diệp Mặc quét vào trong ngọc giản, chân dung trong ngọc giản là một cô gái cực đẹp. Diệp Mặc vậy mà lại có cảm giác có một chút quen thuộc, hình như ở nơi nào đó hắn đã gặp qua bức chân dung này.

Thấy Diệp Mặc chỉ cau mày cũng không nói lời nào, Cơ Tâm Dật biết điều không có nhiều lời.

Một lúc lâu sau, Diệp Mặc bỗng nhiên chấn động, rốt cục hắn đã nhớ ra chân dung này là ai rồi, trước đây tropng phủ của Táp Không Đại Đế hắn đã dẫn đi một cô gái tên là Củng Linh Tú. Linh Tú để lại ahi cái chân dung cho hắn, một chân dung chính là mẫu thân kiếp trước của hắn, còn một cái là Ngưng Ti tiên tử hầu hạ mẫu thân hắn. (Nếu như quên đoạn này, bạn có thể xem lại chap 1969 - Kiếp trước)

Mẫu thân hắn rất giống Thụy Tú Thánh nữ, lẽ nào Thụy Tú Thánh nữ là thân nhân của hắn hay sao? Diệp Mặc nghĩ tới đây, lập tức liền nhớ lại trước đây Linh Tú nói:

"... Ngưng Ti nuôi ngươi từ nhỏ tới lớn, đối với ngươi đã có cảm tình, cô sợ ngươi ở Tu chân giới sẽ bị thiệt, muốn xuống dước chăm sóc ngươi. Đêm đó Ngưng Ti liền rời khỏi phủ Táp Đế, từ đó về sau ta không có tin tức gì của cô ấy nữa."

Sau khi mình bị Táp Không Đại Đế ném vào Tu chân giới, Ngưng Ti đã đi tìm hắn.

Diệp Mặc nghĩ đến kiếp trước mình vì bị Táp Không Đại Đế nhét vào Đông Huyền châu, thần thức của hắn lập tức đã xuyên qua tầng tầng ranh giới, trực tiếp rơi vào đại lục Lạc Nguyệt.

Thành Mặc Nguyệt vẫn vậy, tại thành Mặc Nguyệt Diệp Mặc thấy rất nhiều người quen, Ninh Tư Sương, Mục An, Lý Tam Đao...

Thế nhưng Diệp Mặc rất nhanh liền kích động đứng lên, hắn thấy Ngưng Ti, tuy rằng Ngưng Ti già đi một ít, thế nhưng dung mạo vẫn như cũ, giống y hệt như chân dung trong thủy tinh cầu mà trước đây Linh Tú đã cho hắn.

Linh Tú nói Ngưng Ti vì tìm hắn, đã cố ý đi Tu chân giới.

Diệp Mặc không biết Ngưng Ti là thế nào đi Tu chân giới, hắn biết một

Đại Tiên muốn đơn độc đi Tu chân giới đã vô cùng khó khăn rồi. Thế nhưng hắn nếu như đã nhìn thấy Ngưng Ti, điều đó đã nói lên rằng Ngưng Ti thật sự đã làm được. Nhưng lúc này kí tức của Ngưng Ti mịt mờ tán loạn, sức sống không ngưng tụ, tua như bất cứ lúc nào và ở đâu cũng đều có thể tiêu tán đi vậy.

Cô ấy đơn độc một mình ở chỗ một chân núi linh khí thiếu thốn, cùng sinh sống với người phàm trần trong thôn trang xa xôi, hơn nữa còn tương đối hẻo lánh. Thấy Ngưng Ti đứng ở trước gian nhà nhìn bầu trời xa xăm không nhúc nhích, Diệp Mặc liền biết cô hẳn là đã biết mệnh mình không còn được bao lâu rồi.

Diệp Mặc lúc này sao còn có thể tiếp tục ở lại đây, hắn trực tiếp truyền âm cho Tần Tuyền Ki.

- Ta phải rời khỏi Thánh Đạo Tông một thời gian ngắn, Thánh Đạo Tông cùng Thánh đạo giới giao cho các ngươi.

Nói xong, Diệp Mặc đã một bước sải ra, biến mất trong điện tiếp khách không còn vết tích.

Tần Tuyền Ki biết Diệp Mặc muốn đi tìm Thế giới sơn, đối với lời Diệp Mặc nói cũng không hề thấy kỳ quái, tranh thủ thời gian khom người nói rằng:

- Vâng, tông chủ.

Cơ Tâm Dật đứng lên, khiếp sợ nhìn nơi Diệp Mặc biến mất, cô tuy rằng tu vi không tới đâu, thế nhưng ánh mắt thì vẫn có, há có thể nhìn không ra Diệp Mặc mới vừa rồi là một bước xuyên qua hư không? Ngay cả xé rách cũng không cần, chỉ cần một bước là có thể bước qua hư không, thế này thì tu vi phải lớn tới đâu?

...

Giang Liên Phong thật ra là một vùng gồm những dãy núi lớn nhưng

thấp, chỉ có điều là ở giữa một dãy núi lớn thấy này có một ngọn núi cực cao gọi là Giang Liên Phong. Giang Liên Phong có thừa thãi linh thảo, thậm chí còn có thể tìm được một ít linh thảo đẳng cấp tốt. Cho nên thôn dân sống ở phụ cận nơi này đơn giản gọi trọn cả dãy núi này cũng là Giang Liên Phong.

Giang Liên Phong mặc dù có linh thảo, thế nhưng chỉ giới hạn tại một chỗ, hơn nữa linh thảo đẳng cấp tốt chỉ là đối với người phàm tục bình thường mà thôi. Đối với tu sĩ mà nói, linh thảo ở đây căn bản là không đáng nhắc tới, chớ đừng nói chi là ở đây linh khí thiếu thốn.

Thế nhưng phía trước Giang Liên Phong còn có một con sông lớn cực dài, con sông lớn này nối liền với ngọn núi, hình thành một mãnh đất đai màu mỡ. Đương nhiên, màu mỡ chỉ là đối với người phàm trần mà thôi. Cũng chính bởi vì nơi này sông núi liền kề, nên mới được gọi là Giang Liên Phong.

Tại một chỗ tương đối hẻo lánh của Giang Liên Phog, có mấy gian nhà bằng cỏ tranh. Thôn dân ở phụ cận lại trước nay chưa từng biết tại Giang Liên Phong còn có mấy gian nhà cỏ tranh như vậy, bởi vì mấy gian nhà có tranh này đều bị cấm chế ẩn giấu đi, người thường căn bản là nhìn không thấy.

Lúc này một phụ nữ trung niên đang yên lặng đứng ở trước gian nhà cỏ tranh, chăm chú nhìn vào hư không, tựa như đang hồi tưởng lại những chuyện cực kỳ xa xưa.

- Tiền bối...

Diệp Mặc đứng phía sau người phụ nữ trung niên này một hồi lâu, người phụ nữ trung niên này không hề phát hiện. Diệp Mặc cảm thụ được trên người nàng đã không còn chút tu vi nào, trong lòng thương cảm thở dài, đồng thời run giọng kêu lên.

Người phụ nữ trung niên này đột nhiên xoay người, khi nàng nhìn thấy Diệp Mặc, trong nháy mắt liền sững lại, một hồi lâu mới rơi lệ đầy mặt thì

thào lẩm bẩm:

- Ấu Nhi... đại nạn của ta rốt cục đã đến...

Diệp Mặc lập tức hiểu ý trong lời Ngưng Ti nói, nàng không có tu vi, cho là đại nạn của mình đã đến, nên mới xuất hiện ảo giác.

Giờ khắc này Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác bi thương, hắn và Ngưng Ti không có quan hệ gì. Ngưng Ti nuôi hắn lớn, đồng thời cũng chăm sóc mẫu thân hắn, thậm chí sau khi biết được hắn bị Táp Không đá xuống Tu chân giới, cũng muốn dùng hết mọi biện pháp đi tới Tu chân giới. Với tu vi Đại Tiên của Ngưng Ti, cho dù là thêm vài vạn năm nữa cũng là vô ích, mà nàng đến Tu chân giới, lúc này mới hơn một nghìn năm, thọ nguyên cũng đã tiêu hao hầu như không còn.

So ra thì, công ơn nuôi dưỡng này, cái ơn bảo vệ to lớn này, chỉ đơn giản có thể báo đáp được sao?

- Mẹ nuôi, đây không phải là mơ, con tới tìm người, con tới trễ, con thực sự là Diệp Mặc...

Trái tim Diệp Mặc trong thời khắc này bị cảm giác thân tình thắm thiết này bóp cho nát bấy, Hỗn Nguyên Đạo Vận cũng không cách nào ngăn cản nỗi thương cảm hiện giờ của hắn.

Hắn chứng là Đạp có tình, hắn là một người sống sờ sờ có máu có thịt, dù cho là Hỗn Nguyên, hắn vẫn không cách nào dứt bỏ được tình thân. Ngay cả hình bóng mẫu thân trong thủy tinh cầu cũng dần dần mờ nhạt đi, chỉ có hình ảnh Ngưng Ti đang càng ngày càng rõ ràng. Mà hắn kêu lên "Mẹ nuôi", càng tự nhiên mà thành, không có đi làm bất luận tư tưởng gì cả. Ở trong lòng hắn "Mẹ nuôi" chính là mẫu thân, thay thế mẫu thân vì hắn mà làm tất cả.

Trong đầu hắn dần hiện ra giọng nói của Ngưng Ti thê thiết như tiếng than Đỗ quyên:

- Táp đế đại nhân, van cầu người tha cho Ấu Nhi...

Dần hiện ra hình ảnh Ngưng Ti lăn xuống bậc thang, vẫn ôm hắn vào trong ngực bảo vệ. Hắn đến Tu chân giới, "Mẹ nuôi" sợ hắn bị tổn hại, vẫn hao hết tu vi đuổi tới. Trừ mẫu thân, còn có ai ôm ấp loại tình cảm vô tư như thế này?

Diệp Mặc vậy mà không biết lúc nào mà mình đã rơi lệ đầy mặt, giờ khắc này, hắn cũng không thể đứng thẳng được nữa, quỳ rạp xuống đất:

- Mẹ nuôi, con tới thăm người.

- Con thực sự là Ấu Nhi? Con còn sống?

Người phụ nữ trung niên này trên mặt đột nhiên lại nổi lên một màu hồng kích động không khỏe mạnh, nàng một bước liền vọt tới trước mặt Diệp Mặc, ôm Diệp Mặc vào trong ngực, run giọng nói:

- Ấu Nhi, con đúng là Ấu Nhi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2252

Lựa Chọn Đau Lòng

Con là Ấu Nhi.

Diệp Mặc trong sự kích động chợt tỉnh táo lại, Ngưng Ti căn bản không biết hắn ở kiếp này tên là Diệp Mặc, nàng nhận ra mình chỉ là hoàn toàn dựa vào cảm giác. Nàng biết mình bị Táp Không ném vào Tu chân giới luân hồi thành công, nhưng lại không biết hiện tại mình đã là lần thứ hai luân hồi sau khi bị Táp Không ném xuống.

- Còn sống là tốt, còn sống là tốt...

Ngưng Ti hoàn toàn không nghe rõ ràng Diệp Mặc nói hắn tên gì, chỉ chìm đắm trong sự kích động này. Có lẽ nói nàng đã nghe, lại hoàn toàn bỏ qua Diệp Mặc tên là gì.

Là một vị Tiên nhân, cô suốt đời đều tu luyện. Trong lúc nàng tu luyện tới Đại La Tiên, đã biết mình đời này đã đến mức tận cùng, tu luyện nữa cũng không thể tiến thêm. Sau đó nàng gặp mẫu thân của Diệp Mặc chạy trốn tới phủ của Táp Không Đại Đế, say đó Diệp Mặc sinh ra cũng là do nàng chăm sóc.

Cái bản tình mẹ ẩn giấu trong xương cốt đó đã triệt để bị kích phát ra trên người Diệp Mặc, từ khi Diệp Mặc sinh ra đến khi Diệp Mặc lớn lên, hầu như bất cứ lúc nào cũng luôn ở bên cạnh chăm sóc cho hắn. So ra thì, mẹ ruột của Diệp Mặc bởi vì có nguyên nhân khác, mà không thân thiết bằng tình cảm giữa nàng với Diệp Mặc.

Đợi sau khi Diệp Mặc lớn lên, mẫu thân Diệp Mặc phát hiện Diệp Mặc

linh căn hỗn tạp, căn bản là không cách nào tu luyện, nên mới giao phó Diệp Mặc cho nàng, sau đó một mình rời đi, Diệp Mặc liền thành nơi gửi gắm tinh thần duy nhất của nàng. Từ đầu đến cuối, nàng đều coi Diệp Mặc như con đẻ của mình.

Cũng chính vì vậy, Diệp Mặc bị Táp Không Đại Đế sai người đưa vào Tu chân giới, nàng mới nghĩ hết mọi cách theo đến Tu chân giới, thậm chí tổn hại đi thọ nguyên cũng không tiếc. Có lẽ, trong chuyện này ngoại trừ mẫu thân Diệp Mặc giao phó ra, còn có tình thương của người mẹ kích thích.

Cảm thụ được khí tức trên người Ngưng Ti uể oải, Diệp Mặc trực tiếp từ trong Cây Hỗn Độn cầm ra sinh cơ, đem những sinh cơ này dung hợp vào trên người Ngưng Ti.

Lúc này Ngưng Ti đã tỉnh táo lại từ trong kích động cùng kinh ngạc vui mừng lúc ban đầu, nàng lập tức cảm thụ được sự thay đổi trên người mình. Dung mạo nàng chỉ trong mấy hơi thở đã lại lần nữa khôi phục đến như khi sinh cơ tràn trề nhất, cái này cũng chưa tính, tu vi của nàng vậy mà lại cũng bắt đầu khôi phục, thậm chí đến Đại La Tiên cũng không có xu thế dừng lại, mãi đến khi Đại La Tiên đỉnh cao, lúc này tu vi của nàng mới bình ổn xuống.

Tu vi bình ổn xuống, thọ nguyên của nàng cũng tự nhiên mà trở lại trên người.

Văn Ngưng Ti sống ở phủ của Táp Không Đại Đế lâu như vậy, hơn nữa bản thân cũng là một Đại La Tiên, đương nhiên không phải là tay mơ cái gì cũng đều không hiểu, những biến hóa trên người nàgn này lập tức khiến nàng biết đây là gì rồi.

- Con cho ta sinh cơ Hỗn độn?

Văn Ngưng Ti kinh ngạc nhìn Diệp Mặc, sau một khắc cảm giác của nàng không phải là hài lòng vui sướng, mà là sợ hãi sâu sắc, Ấu Nhi làm sao có thể có sinh cơ Hỗn độn? Nghe nói sinh cơ Hỗn độn tinh thuần nồng đậm nhất chính là Cây Hỗn Độn, vô luận bản thân Ấu Nhi có đúng là có Cây Hỗn

Độn hay không, nếu như thứ này bị tiết lộ ra ngoài, Ấu Nhi chẳng phải là chết không có chỗ chôn sao?

Biết Diệp Mặc có sinh cơ Hỗn độn, cảm giác đầu tiên của Ngưng Ti không phải hài lòng mà là sợ hãi. Diệp Mặc cảm thụ được cái lo lắng ở sâu trong nội tâm này của Văn Ngưng Ti, trong lòng càng cảm động phần tình cảm yêu thương bảo vệ của "Mẹ nuôi" đối với mình.

- Mẹ nuôi, người không cần lo lắng cho con, con chính là có sinh cơ Hỗn động, cũng không có ai có thể lấy...

Diệp Mặc vội vàng an ủi.

Ngưng Ti lo lắng lấy tay ngăn cản nhựng lời kế tiếp Diệp Mặc muốn nói, kéo Diệp Mặc vào nhà, tiện tay bố trí vài cái cấm chế, lúc này mới nhỏ giọng truyền âm cho Diệp Mặc nói:

- Ấu Nhi, con biết sinh cơ Hỗn độn có bao nhiêu người muốn có không? Chỉ cần là Tiên nhân, không có ai là không muốn sinh cơ Hỗn độn, con biết Tiên giới có bao nhiêu đại năng? Cho dù là Tiên Đế cũng không tính là cường giả đỉnh cao nhất, còn có chứng đạo Thánh Đế... Ồh?

Lời nói của Văn Ngưng Ti bỗng nhiên dừng lại, nàng phát hiện tu vi của mình khôi phục, cũng không bị quy tắc Thiên Địa ở đây áp chế, đây là chuyện gì vậy?

- Ta tại sao không bị bất kỳ quy tắc gì áp chế?

Nàng rốt cục tỉnh táo lại, chính mình thật sự là không có bị áp chế.

Diệp Mặc nhanh chóng bảo Văn Ngưng Ti ngồi xuống, lúc này mới kể lại đại thể những chuyện mình từng trải qua.

Trọn một ngày thời gian, Văn Ngưng Ti đều đang nghe Diệp Mặc tự thuật những chuyện hắn từng trải qua. Nàng khi thì khẩn trương đứng lên, khi thì lại thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn thay cho Diệp Mặc.

Sau khi Diệp Mặc kể xong những chuyện này, nàng vẫn còn đang không thể tin được hỏi:

- Ấu Nhi, con nói đây là lần thứ hai con luân hồi sau khi bị Táp Đế ném xuống? Con tới Tiên giới còn từng đánh với Táp Đế nữa hả? Trên Tiên giới còn có giao diện? Con nói chứng đạo chỉ là bắt đầu của đại đạo?

Càng hỏi đến lúc sau, Văn Ngưng Ti càng kinh ngạc, rốt cục nàng nhịn không được lại đứng lên:

- Ấu Nhi, bây giờ con không phải là tu sĩ? Đúng rồi, ta sao lại nhìn không ra tu vi của con?

Diệp Mặc nhanh chóng giải thích:

- Chứng đạo chỉ là bước vào bắt đầu cảm ngộ pháp tắc và quy tắc Thiên Địa, chứng đạo bước đầu tiên chia là Tố Đạo, Dục Đạo và Hóa Đạo. Hóa Đạo viên mãn xong nếu như ngộ tính cùng cơ duyên đầy đủ, lúc này mới có thể buớc vào chứng đạo bước thứ hai: Đạo Nguyên, Đạo Nguyên cũng chia là sơ, trung, hậu. Sau Đạo Nguyên viên mãn, lúc này mới có cơ hội bước vào chứng đạo bước thứ ba là Hỗn Nguyên. Tại trong vũ trụ hư không vô tận, Hỗn Nguyên là rất ít ỏi không có mấy, thậm chí là không quá mười người.

Diệp Mặc đoán chừng nếu như không phải là hắn một lần giết chết năm Hỗn Nguyên Thánh Đế, Hỗn Nguyên Thánh Đế hẳn là có mười người, nhưng bây giờ thì không chắc.

Văn Ngưng Ti tuy rằng đã là Đại La Tiên, thế nhưng nàng lại chưa bao giời tiếp xúc qua trình tự sau chứng đạo. Trước đây nàng vẫn cho là tu luyện tới Tiên Đế là đã đến đỉnh cao của Tiên giới rồi, chứng đạo Tiên Đế xong, đã là cực hạn, hiện tại Diệp Mặc đã mở ra cho nàng một cánh cửa mới.

- Làm sao con biết những thứ này?

Hơn nửa ngày Văn Ngưng Ti lúc này mới kịp phản ứng, có chút ngẩn ra hỏi.

- Mẹ nuôi, bởi vì con đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho nên những thứ này con cũng biết, cho nên con để lộ sinh cơ Hỗn độn, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Diệp Mặc rất là thành thật trả lời.

Văn Ngưng Ti cho dù không biết Hỗn Nguyên là cái gì, hiện tại cũng hiểu Diệp Mặc đã đứng ở đỉnh cao, Diệp Mặc thậm chí không phải là tìm được cô từ Tu chân giới, mà là đi Tiên giới rồi lại trở lại Tu chân giới.

- Con có thể đứng ở chỗ này, cũng là bởi vì...

- Vâng, quy tắc Thiên Địa ở đây đã bị con sửa đổi, người ở nơi này sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, cũng sẽ không bị quy tắc Thiên Địa áp chế.

Thời gian Văn Ngưng Ti ở Tu chân giới quá dài, rốt cục nàng cũng xác định Diệp Mặc nói là sự thật thì đã kích động đến một câu cũng không thể nói ra. Ban đầu ở trong mắt nàng, Táp Đế là tồn tại lớn mạnh nhất ở Tiên giới, mà Ấu Nhi lại có thể đánh với Táp Đế, thậm chí nói đã thăng cấp Hỗn Nguyên, đây là chuyện không tưởng tới cỡ nào?

Diệp Mặc cứ như vậy cùng Văn Ngưng Ti lẳng lặng ngồi, mãi đến một lúc lâu sau, Văn Ngưng Ti mới bình phục lại từ trong sự kích động, ngữ khí vẫn còn lo lắng nói rằng:

- Ấu Nhi, cho dù con đã là Hỗn Nguyên, con phải nhớ kỹ, sinh cơ Hỗn độn kia cũng không thể tùy tiện tiết lộ ra ngoài. Trong vũ trụ mênh mông, có vô số đại năng, ai biết tương lai có có thể gặp phải bọn họ hay không?

Nói xong tựa hồ thở phào nhẹ nhõm:

- Mẹ con biết con đã có thể tu luyện, hơn nữa còn chứng đạo, khẳng định sẽ vô cùng hài lòng.

Diệp Mặc tuy rằng trong lòng đã đoán được một ít, nhưng vẫn hỏi:

- Mẹ nuôi người biết mẹ của con tên gì không?

Nghe Diệp Mặc nói vậy, Văn Ngưng Ti tựa như một lần nữa trở lại quá khứ, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại nói tiếp.

- Mẹ của con tên Nguyễn Quân...

Nguyễn Quân không phải là con gái của Thánh nữ Nguyễn Thụy Tú trong Thần Nữ Thánh Môn sao? Nguyễn Thụy Tú vậy mà lại đúng là thân nhân của mình, hơn nữa còn là bà ngoại, chẳng trách khi mình thấy bộ xương kia lại có một chút cảm giác bi thương. Giờ khắc này, Diệp Mặc hận không thể lập tức xông vào Thần Nữ Thánh Môn, cho Thần Nữ Thánh Môn hóa thành bột mịn.

Nhưng hắn gắng gượng nhịn xuống lửa giận của mình, không nói những người hiện tại trong Thần Nữ Thánh Môn đó không có bất cứ quan hệ nào tới bà ngoại của hắn. Cho dù là bà ngoại hắn, đoán chừng cũng không muốn minh đi hủy Thần Nữ Thánh Môn.

Văn Ngưng Ti thở dài một tiếng nói rằng:

- Ta nghĩ mẹ con hẳn là đi giúp con tìm kiếm Tiên linh vật sửa đổi Linh căn rồi, mẹ của con là khổ nhất, nơi bà ấy đi khẳng định là rất nguy hiểm, cho nên bà ấy không cách nào dẫn con đi được. Sau khi bà ấy biết con không cách nào tu luyện, cố ý không lưu ý tới con nhiều, chính là muốn cho Táp Đế đừng đem lửa giận trút trên người con, muốn cho con giữ được một mạng, không nghĩ tới Táp Đế còn để cho con luân hồi.

Diệp Mặc nghe những lời này xong, nhất thời như bị sét đánh, hắn vẫn cho là mẫu thân bởi vì tư chất hắn không tốt, không có cách nào tu luyện, nên mới vứt bỏ hắn. Hiện tại hắn mới hiểu được, mẫu thân đi là vì tìm kiếm Tiên linh vật sửa đổi Linh căn cho hắn, nếu như nơi mẫu thân đi nguy hiểm, khẳng định là không thể dẫn hắn đi. Đối với mẫu thân mà nói, quyết tâm bỏ lại hắn, đó là lựa chọn đau lòng nhất.

Biết mình mấy lần bị vứt bỏ, Diệp Mặc đều chưa bao giờ thương tâm, cũng chẳng bao giờ lưu ý người đã vứt bỏ hắn. Chỉ có lần này, trong lòng hắn dâng lên cảm giác bi thương cùng lo lắng nhưng lại không có cách nào ngăn được. Giờ khắc này, hắn lại lưu tâm mẫu thân đã đơn độc rời đi như vậy.

Với địa vị của Táp Không tại Tiên giới, mẫu thân bất luận là mang hắn đi đâu, đều không thể chạy thoát bàn tay ma quỷ của Táp Không. Một khi bị Táp Không bắt được, nhất định là kết cục thần hồn đều diệt. Nơi an toàn duy nhất, ngược lại chính là phủ của Táp Đế. Trên thực tế mẫu thân phán đoán là đúng, hắn tuy rằng bị Táp Không ném xuống Tu chân giới luân hồi, nhưng lại không bị thần hồn đều diệt.

Diệp Mặc nghĩ đến bà ngoại Nguyễn Thụy Tú tiêu hết sinh cơ để bảo vệ mẹ hắn, mẹ hắn lại vì bảo vệ hắn, để hắn có thể tu luyện, mà một mình đi tìm Tiên linh vật sửa đổi Linh căn. Giờ khắc này, hắn lại lần nữa hai mắt nhòa đi, một cảm giác bi thương không cách nào kìm nén vờn quanh thân hắn. Mẫu thân đi tìm linh vật, lâu như vậy vẫn chưa trở về, há có thể là chuyện tốt lành sao?

Giờ khắc này, không gian xung quanh Diệp Mặc thậm chí bắt đầu sụp đổ, đại đạo pháp tắc của hắn quá mạnh mẽ, mà quy tắc ranh giới của Tu chân giới quá thấp, không cách nào chịu được loại bi thương này của hắn.

- Ấu Nhi, con không cần lo lắng, mẹ của con nhất định sẽ trở về.

Văn Ngưng Ti cảm giác được bi thương mạnh mẽ của Diệp Mặc, vội vàng giúp Diệp Mặc lau lau mắt, cầm tay hắn thật chặt an ủi. Đồng thời trong lòng nàng đã hiểu, Diệp Mặc nói đều là thật, vừa nãy Diệp Mặc chỉ là Đạo Vận quanh thân lưu chuyển, đã có thể làm cho không gian ở đây sụp đổ, đây là tu vi tới bực nào?

Diệp Mặc phục hồi tinh thần lại, có nén bi thương trong nội tâm, đưa tay tu bổ quy tắc không gian xung quanh đã có chút vết rách lại.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2253

Mười Chỉ Được Tám Chín

Sau một khắc, thần thức của Diệp Mặc đã xuyên qua vô số ranh giới, tìm kiếm trong toàn bộ vũ trụ tinh không. Trừ một vài ranh giới mà thần thức của hắn không cách nào xuyên qua được, cùng với những ranh giới đã được đại trận hộ giới phong tỏa lại, thần thức của hắn cũng không tìm được mẫu thân của hắn.

Thời gian dài dùng thần thức quét tứ tung hư không vô tận, vượt qua vô số ranh giới, cho dù là Diệp Mặc cũng không cách nào chịu đựng nổi, thức hải của hắn từng đợt đau đớn, sắc mặt cũng tái nhợt hẳn đi.

- Ấu Nhi, con sao rồi?

Văn Ngưng Ti vội vàng dùng Tiên nguyên của mình trợ giúp Diệp Mặc.

Diệp Mặc uể oải thu hồi thần thức, hắn lắc đầu, có chút khàn khàn nói rằng:

- Con không sai, mẹ nuôi, tại sao người lại sống ở chỗ này? Ở đây linh khí thiếu thốn như vậy.

- Mẹ con để lại cho ta một tờ Phá Giới Phù cao cấp, sau khi Táp Đế đưa con đến Tu chân giới luân hồi, ta liền thiêu đốt thọ mệnh của mình và kích phát Phá Giới Phù. Chỉ là mặc dù ra biết con đang ở Đông Huyền Châu của đại lục Lạc Nguyệt, nhưng lại không biết cụ thể con ở nơi nào. Ta không có tu vi, thế nhưng ta tin tưởng vững chắc có thể tìm được con, sau đó ta vẫn luôn khắp nơi tìm kiếm tăm tích của con. Ta tin tưởng chỉ cần để cho ta tìm được con, cho dù là con luân hồi, ta cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của

con.

Trước mắt Diệp Mặc hiện ra hình ảnh mẹ nuôi nhiều lần trải qua gian khổ, tại Đông Huyền Châu khắp nơi tìm kiếm hắn, cáng nắm chặt hai tay Văn Ngưng Ti. Hắn hận tại sao mình không biết chuyện này sớm một chút, nếu như hắn biết sớm một chút, thì mẹ nuôi đã không cần phải chịu khổ nhiều như vậy. May là hắn chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế, bằng không cho dù là mẹ nuôi cứ như vậy yên lặng ngã xuống, hắn cũng không biết tại Đông Huyền Châu còn có người đang gian khổ tìm kiếm hắn.

Cảm giác được Diệp Mặc tâm tình áy náy, Văn Ngưng Ti an ủi nắm chặt tay Diệp Mặc tiếp tục nói:

- Ta tu vi mất hết, tìm con sau rất nhiều năm cũng không có kết quả gì. Một năm kia ta tìm tới Giang Liên Phong gặp được hai cô gái cũng đang tìm người, các cô ấy cũng giống như ta, cũng không tìm được người mình muốn tìm, sau đó chúng ta cùng nhau sống tại Giang Liên Phong.

Văn Ngưng Ti thở dài một tiếng nói rằng:

- So với hai cô ấy, ta đã coi như là may mắn rồi, chí ít ta đã tìm được con... Ừhm...

Văn Ngưng Ti hình như nhớ tới cái gì đó, nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, sau đó chăm chú nhìn Diệp Mặc hỏi:

- Ấu Nhi, vừa rồi con nói bây giờ con tên là gì?

- Mẹ nuôi, con là Diệp Mặc.

Diệp Mặc vội vã trả lời.

- Diệp Mặc?

Mẹ nuôi nhíu mày một chút nói rằng:

- Người hai cô gái ở cùng ta tìm hình như cũng là Diệp Mặc...

Diệp Mặc nghe được câu này, ngản ra một chút, lập tức liền cấp thiết hỏi:

- Mẹ nuôi, các nàng tên gì?

Hắn nhớ tới người cùng nhau trải qua ở Địa cầu, có rất nhiều người đều lưu lạc tại đại lục Lạc Nguyệt, mà hắn lúc đó tu vi có hạn, không cách nào dùng thần thức quét hết toàn bộ đại lục Lạc Nguyệt. Chẳng lẽ hai cô gái kia, cũng là người hắn quen biết?

Mẹ nuôi cảm thấy Diệp Mặc cấp thiết, nhanh chóng nói rằng:

- Một người tên là Vân Băng, cón một người tên là Ân Khuynh Nhan...

Diệp Mặc lại ngẩn ra, vậy mà lại là Vân Băng cùng Nhan tỷ, các nàng sao lại ở Đông Huyền Châu? Trước đây khi hắn đến Đông Huyền Châu tìm kiếm Trì Uyển Thanh cũng không có nhìn thấy hai người ah?

Diệp Mặc dại ra chỉ trong chốc lát, hắn lập tức liền có chút kích động nắm chặt tay Văn Ngưng Ti hỏi:

- Mẹ nuôi, Nhan tỷ cùng Vân Băng ở nơi nào?

...

Ân Khuynh Nhan chi mộ.

Vân Băng chi mộ.

Không có quá khứ, không có thân nhân, không có bút ký trên bia mộ. Những gì trên bia mộ nên có, hai ngôi mộ này đều không có, chỉ có hai phần mộ lẽ loi.

Diệp Mặc đờ đẫn đứng ở trước hai phần mộ đặt song song, yên lặng không nói gì, trước mắt hắn lại hiện ra hình ảnh Vân Băng, hiện ra Nhan tỷ thay đổi nhiều vẻ mặt cảm xúc, từng khung cảnh, từng hình ảnh lần lượt hiện

lên trước mặt hắn.

Trước đây khi hắn trở lại Địa cầu, liền cho rằng Nhan tỷ không còn, lại không nghĩ là Nhan tỷ không chỉ còn sống, mà còn xuất hiện tại Tu chân giới. Khi một lần nữa nhìn thấy Nhan tỷ, lại là một nấm mộ phần.

Diệp Mặc lấy ra cuốn nhật ký của Nhan tỷ, hắn sau khi một lần thứ hai nhìn thấy Nhan tỷ, thì trong đầu không còn có ý niệm mở cuốn nhật ký ra nữa. Lúc này hắn khe khẽ vuốt quyển nhật ký, trong mắt lại hiện ra hình ảnh Nhan tỷ kinh ngạc vui mừng khi nhìn thấy hắn.

Chậm rãi ngồi xuống, Diệp Mặc lấy ra hai chén rượu, trước mộ phần Nhan tỷ cùng Vân Băng đều tự rót đầy một chén rượu. Hắn lại rót một chén rượu cho mình, giơ chén rượu lên hắn rất muốn nói vài lời gì đó, thế nhưng cuối cùng một chữ cũng không cách nào nói ra được, chỉ có thể yên lặng uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Một tờ giấy màu xanh và một khung ảnh cũng được Diệp Mặc lấy ra, trên khung ảnh là ảnh chụp Vân Băng cùng Đình Đình. Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc trở lại Địa cầu sau khi trở thành Hóa Chân, tìm được trong phòng Vân Băng ở Ninh Hải.

- Nếu như cậu tới, nếu như cậu còn nhớ ta và Đình Đình, cậu có thể thấy tờ giấy này, Vân Băng lưu bút!

- Ta sinh chàng chưa sinh, chàng sinh ta đã già. Hận không sinh cùng lúc, ngày ngày cùng chàng qua...

Diệp Mặc nắm tờ giấy trong tay, thì thào nói rằng:

- Nhan tỷ, hi vọng kiếp sau chúng ta còn có thể gặp lại. Vân Băng, ta sẽ tìm được Đình Đình, đưa cô ấy đến Mặc Nguyệt Tiên Tông...

Thấy biểu cảm Diệp Mặc thương cảm như vậy, Văn Ngưng Ti lập tức biết hai cô gái đã sống cùng nàng rất lâu này, vậy mà là người có quan hệ không hề nông cạn với Ấu Nhi.

- Ấu Nhi, Vân Băng cùng Khuynh Nhan mặc dù không tìm được con, ta tin rằng các nàng cho dù là luân hồi, cũng có thể cảm nhận được con đã tìm được các nàng, con cũng đừng quá thương tâm. Người tu đạo, hao tổn tinh thần dễ dàng tổn thương tới Đạo, hôm nay con đã bi thương nhiều lắm rồi.

Văn Ngưng Ti có chút lo lắng an ủi.

Diệp Mặc chậm rãi thở dài nói, trong mắt hắn vẫn mang theo sương mù, vuốt ve hai cái bia mộ lạnh lẽo thì thào nói:

- Nhan tỷ, Vân Băng, ta sẽ đưa hai người tới chỗ ta ở, sau này ta sẽ thường xuyên tới thăm hai người.

Nhan tỷ cùng Vân Băng hai người tới Đông Huyền Châu, hai người hiển nhiên là không có vận may như Tô Tĩnh Văn, các nàng tại Đông Huyền Châu cứ thế già đi. Có thể tưởng tượng, hai người bọn họ đi tới một nơi xa lạ, mãi đến khi chết đi cũng không tìm được người các nàng muốn tìm. Cả đời này có bao nhiêu không cam lòng, có bao nhiêu cô đơn cùng buồn tẻ.

- Mẹ nuôi, Nhan tỷ cùng Vân Băng làm thế nào tới được đây? Các nàng mất bao lâu?

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Mặc mới nhớ tới chuyện này.

Văn Ngưng Ti cảm nhận được tâm tình Diệp Mặc dao động, một lần nữa nàng lại nắm tay Diệp Mặc, ý bảo Diệp Mặc gắng bình tĩnh lại:

- Con không sao, mẹ nuôi người nói đi.

Diệp Mặc hiểu mẹ nuôi đang lo lắng cho hắn.

Văn Ngưng Ti gật đầu nói rằng:

- Năm đó Vân Băng cùng Khuynh Nhan từ một nơi gọi là Địa cầu đi tới trên một hải đảo nằm trong Đông Huyền Châu, các nàng cũng là quen nhau trên hải đão kia. Hai người ở trên hải đảo nhiều lần trải qua gian khổ, cuối

cùng cũng Kết Đan thành công. Sau khi kết thành Kim Đan, hai người tới Đông Huyền Châu tìm kiếm... Hẳn là tìm con rồi.

- Thế nhưng mấy trăm năm sau, các nàng từ Kim Đan thăng cấp đến Nguyên Anh, vẫn không tìm được tăm tích con. Hai người tư chất tuy rằng không thể coi là quá kém, dưới tình huống không có tài nguyên tu luyện, cũng chỉ có thể đến Nguyên Anh mà thôi. Ba trăm năm trước, thời điểm khi hai người thọ nguyên sắp hết, tìm được Giang Liên Phong. Tại Giang Liên Phong ba người chúng ta bởi vì đều tìm người, cho nên quen biết nhau.

- Sau đó, các nàng vẫn luôn ở tại Giang Liên Phong, mãi đến trăm năm trước khi hai người lần lượt tạ thế, chỉ còn lại một mình ta vẫn còn ở lại nơi này canh gác, ông trời thương xót, rốt cục để ta nhìn thấy con. Khuynh Nhan cùng Vân Băng hai người thật đáng thương, từ sau khi đến đây, chưa từng được vui vẻ. Chỉ là kém có hơn trăm năm này, lại không được nhìn thấy con. Azz, ta tu vi diệt hết, cũng không cách nào trợ giúp các nàng nửa phần.

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên tràn ngập hối hận, trước đây hắn hẳn là nên quay về đại lục Lạc Nguyệt xem thử trước đã. Hắn lập tức nghĩ lại, nếu như hắn trở lại đại lục Lạc Nguyệt, Vân Băng cùng Nhan tỷ nhất định sẽ được hắn mang đi, thế nhưng Uyển Thanh thì sao? Thời điềm khi hắn nhìn thấy Uyển Thanh, Uyển Thanh thần hồn đã tán loạn, gần như thần hồn đều diệt.

Thế sự không như ý, mười chỉ được tám chín.

Lại tĩnh tọa thêm một lúc lâu, Diệp Mặc mới đứng lên nói rằng:

- Mẹ nuôi, người đi cùng con, con muốn dẫn người trở về Tiên giới.

Không đợi Văn Ngưng Ti nghi hoặc hỏi, Diệp Mặc lại lần nữa nói rằng:

- Mẹ nuôi, người không cần lo lắng, con có Thế giới Hỗn độn, hiện tại có thể xé rách bất cứ ranh giới nào, quy tắc Thiên Địa không cách nào ràng buộc con.

- Thế giới Hỗn độn?

Văn Ngưng Ti một lần nữa bị lời Diệp Mặc nói làm cho kinh sợ, đây chính là tồn tại so với sinh cơ Hỗn độn càng nghịch thiên hơn. Nàng từng nghe nói qua Thế giới Hỗn độn, thế nhưng trong vũ trụ mênh mông, lại có bao nhiêu người có thể có Thế giới Hỗn độn?

Diệp Mặc trực tiếp chuyển phần mộ của Nhan tỷ cùng Vân Băng vào Thế giới trang vàng, sau đó lại đưa Văn Ngưng Ti vào trong Thế giới trang vàng của mình.

Diệp Mặc bắt đầu bố trí nơi ở cho Nhan tỷ cùng Vân Băng, cho dù là một phần mộ, hắn cũng muốn xây thành hoa viên đẹp nhất. Như trước đây hắn đem Trì Uyển Thanh vào, có lẽ có một ngày, hắn còn có thể một lần nữa gặp được Vân Băng cùng Nhan tỷ sau khi luân hồi.

Một thế giới vô cùng mênh mông xuất hiện trước mắt Văn Ngưng Ti, sức sống vô cùng vô tận, xanh tươi vô biên vô hạn, thần thức cũng không cách nào quét đến nơi tận cùng...

Văn Ngưng Ti nhìn thấy Đại thế giới hùng vĩ mênh mông như vậy, lập tức cũng biết đây mới thực là Thế giới Hỗn độn, đây tuyệt đối không phải là Tiểu thế giới và Chân linh thế giới gì đó.

- Ấu Nhi, nếu như mẹ con biết con có thành tựu lớn như vậy, sẽ vui mừng tới mức nào đây...

Văn Ngưng Ti bỗng nhiên cảm giác được ấu nhi năm đó có thành tựu như ngày hôm nay, những năm mình khổ cực căn bản chẳng là gì cả.

Có sinh cơ Hỗn độn trước mặt, khi Văn Ngưng Ti thấy Khổ Trúc, thấy Hoàng Trung Lý thấy Đạo quả, nàng thậm chí cho rằng những thứ này vốn là nên thuộc về Diệp Mặc.

Nhìn Diệp Mặc đang đứng trước hai phần mộ, Văn Ngưng Ti lại nhớ tới một việc, nàng đi nhanh đến trước mặt Diệp Mặc, lấy ra một miếng ngọc

giản đưa cho Diệp Mặc nói rằng:

- Ấu Nhi, đây là mẹ con năm đó trước khi đi để lại cho con.

Thần thức Diệp Mặc quét vào ngọc giản, một loại chữ viết rõ ràng hiện ra trong ý niệm của hắn:

"Ấu Nhi, mẹ không phải là muốn bỏ lại con, mẹ đi giúp con tìm Tịnh Linh Tâm Liên. Chờ mẹ giúp con tìm được Tịnh Linh Tâm Liên, con có thể tu luyện. Chờ con tu luyện thành Đại thần thông, mẹ sẽ dẫn con đi tìm bà ngoại. Bà ngoại con tâm tính quá thiện lương, không cho mẹ đi diệt Thần Nữ Thánh Môn.

Mẹ không ở bên con, Ngưng Ti cũng là mẹ của con. Con ngàn vạn lần phải đợi mẹ trở về ah, không nên chạy lung tung khắp nơi..."

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2254

U Minh Áp Chế

Diệp Mặc thu hồi ngọc giản, hắn biết mẫu thân chỉ nói mà thôi. Cho dù là bà ngoại cho phép đi tiêu diệt Thần Nữ Thánh Môn, mẫu thân cũng không có năng lực làm được chuyện này. Nếu như tu vi mẫu thân thật có năng lực tiêu diệt Thần Nữ Thánh Môn, cũng sẽ không bỏ hắn ở phủ Táp Không Đại Đế.

Thở dài một tiếng, Diệp Mặc trong lòng sầu não, ba kiếp làm người, hắn căn bản cũng không biết mẽ đẽ ở Lạc Nguyệt là ai. Ở Địa cầu mẫu thân sớm đã qua đời, hắn chỉ có thể biết tên là Ân Khuynh Thành mà thôi. Ở kiếp này ohụ thân là Diệp Thái hắn cũng chỉ biết có mỗi cái tên, thậm chí ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua, chỉ là nghe nói đã biến mất tại Tiểu thế giới không thấy tăm hơi. Người duy nhất có thể làm cho hắn có một chú xíu ấn tượng trực quan, vậy mà lại là Nguyễn Quân.

Diệp Mặc lấy ra hai cái vòng tay, đặt vòng tay ở trước mộ phần Nhan tỷ, lại lấy ra tài liệu cao cấp luyện chế hai cái bia mộ lại lần nữa.

"Nhan tỷ Ân Khuynh Nhan chi mộ, Diệp Mặc lập."

Có lẽ Nhan tỷ càng thích cách xưng hô này của hắn.

"Vân Băng chi mộ, Diệp Mặc lập."

Đối với Vân Băng, Diệp Mặc có một loại cảm giác không cách nào nói ra được, hắn nghĩ trực tiếp gọi là Vân Băng thì sẽ khiến cho Vân Băng thích hơn so với xưng hô Vân Băng tỷ hoặc là gọi cô giáo Vân Băng.

Văn Ngưng Ti yên lặng nhìn Diệp Mặc cẩn thận tỉ mỉ làm những thứ

này, nàng có thể cảm nhận được thương cảm trong lòng Diệp Mặc.

- Mẹ nuôi, con muốn đi U Minh xem xem hồn phách Vân Băng cùng Nhan tỷ có còn hay không. Cho nên, con muốn nhờ Mẹ nuôi giúp con một chuyện.

Diệp Mặc đứng lặng một lúc lâu, bỗng nhiên mở miệng nói.

Văn Ngưng Ti giúp Diệp Mặc vuốt mái tóc đã thoáng có chút mất trật tự, yêu thương nói rằng:

- Ấu Nhi, với Mẹ nuôi mà còn nói giúp đỡ cái gì, con có chuyện gì cứ nói thẳng đi.

Diệp Mặc lấy ra một hạt châu màu xanh đưa cho Văn Ngưng Ti nói rằng:

- Mẹ nuôi, đây là một Chân linh Thế giới. Là con tặng cho người. Người luyện hóa cái thế giới này. Bên trong có một chút tài nguyên tu luyện, con tin rằng Mẹ nuôi muốn chứng đạo cũng không phải là không được.

Văn Ngưng Ti chẳng bao giờ nghĩ tới là sẽ được thứ gì đó từ chỗ Diệp Mặc, nàng thấy Diệp Mặc ngay cả Chân linh Thế giới cũng đều lấy ra, vội vàng đẩy cho Diệp Mặc n1i rằng:

- Ấu Nhi, con đồ vật nhiều, cho Mẹ nuôi một ít tài nguyên tu luyện là tốt rồi. Chân linh Thế giới này con giữ lại đi, con có Thế giới Hỗn độn. Cái này để lại cho đạo lữ của con.

Diệp Mặc ngay cả sinh cơ Hỗn độn đều đã lấy ra, bên trong Thế giới Hỗn độn ngay cả Khổ Trúc cùng Hoàng Trung Lý cũng đều có, cho nên Diệp Mặc lấy Chân linh Thế giới ra, Văn Ngưng Ti cũng không cảm thấy kinh ngạc gì lắm.

Diệp Mặc nhét Chân linh Thế giới vào trong tay Văn Ngưng Ti nói rằng:

- Mẹ nuôi, loại thế giới này con không chỉ có một cái, người giữ đi. Còn cái này, Diệp Mặc vừa nói lại lấy ra một chiếc nhẫn đao giúp Văn Ngưng Ti.

Không đợi Mẹ nuôi đẩy ra, Diệp Mặc đã nói:

- Đây không phải nhẫn chứa vật. Mà là một chiếc nhẫn quy tắc Thiên Địa do con luyện chế. Người ở lại Tu chân giới, nếu như không có chiếc nhẫn quy tắc Thiên Địa này. Sẽ bị quy tắc Thiên Địa không dung tha.

- Ấu Nhi, ta đã tìm được con, con đi Tiên giới, ta cũng sẽ đi cùng với con, sao còn có thể ở lại Tu chân giới?

Văn Ngưng Ti nghi hoặc hỏi.

Diệp Mặc vội vàng nói rằng:

- Mẹ nuôi, người biết con từng thành lập một thành Mặc Nguyệt tại Nam An Châu của đại lục Lạc Nguyệt, thành Mặc Nguyệt còn có một vài người bạn cùng người thân của con, con muốn nhờ Mẹ nuôi đi dẫn bọn họ đi. Chờ Mẹ nuôi luyện hóa Chân linh Thế giới xong, thì đưa bọn họ vào Chân linh Thế giới, sau đó kích phát nhẫn quy tắc Thiên Địa trong tay, có thể trực tiếp phá vỡ giới diện trở lại Tiên giới.

Mẹ nuôi nghe Diệp Mặc nói như vậy, cũng thở dài gật đầu:

- Ấu Nhi, con yên tâm đi, ta nhất định sẽ đưa hết thân nhân và bạn bè con đến Mặc Nguyệt Tiên Tông trên Tiên giới. Azh, ta tu vi đã mất hết, bằng không, trước đây ta nhất định sẽ đưa Khuynh Nhan cùng Vân Băng đến thành Mặc Nguyệt ở Nam An Châu.

Chuyện của Mặc Nguyệt Tiên Tông cùng thành Mặc Nguyệt thậm chí Thánh Đạo Tông, trước đây Diệp Mặc đã nói với Văn Ngưng Ti, bây giờ nàng nghe thấy yêu cầu này của Diệp Mặc, cũng không kỳ quái.

Diệp Mặc lại không nói gì, đại lục Lạc Nguyệt khổng lồ không gì sánh được, trước đây khi hắn chưa có lập Truyền Tống Trận, tu sĩ Hóa Chân của

Bắc Vọng Châu ũng không cách nào đi Nam An Châu. Sau này hắn thành lập Truyền Tống Trận, thế nhưng phí dụng cùng điều kiện truyền tống như thế, đoán chừng Nhan tỷ cùng Vân Băng cũng không cách nào chi trả được. Huống chi Đông Huyền Châu cũng khổng lồ không gì sánh được, với tu vi Nguyên Anh của Nhan tỷ cùng Vân Băng, cả đời cũng không cách nào tìm khắp cả toàn bộ Đông Huyền Châu, chớ đừng nói là đi Nam An Châu.

- Đừng buồn, con có chuyện gì cứ đi làm đi, ta sẽ giúp con làm tốt chuyện này.

Văn Ngưng Ti đã biết tính cách Diệp Mặc ở kiếp này, khác rất nhiều so với Ấu Nhi trước đây, hắn của hiện tại quá nặng tình cảm. Nhưng đối với chuyện này, Văn Ngưng Ti trong lòng chỉ có hài lòng, nàng thích Ấu Nhi như bây giờ.

Diệp Mặc dứt bỏ ý niệm trong đầu này đi nói rằng:

- Tại thành Mặc Nguyệt, có bọn người Ninh Tư Sương, Mục An, Quách Khởi, Lý Tam Đao, còn có một vài người trước đây theo con, bây giờ còn chưa phi thăng, nếu như bọn họ muốn đến Tiên giới, thì cùng đưa hết đến Mặc Nguyệt Tiên Tông vậy.

- Những cái này ta cũng có thể giúp được con, co khi nào thì trở về?

Cái Văn Ngưng Ti quan tâm là Diệp Mặc. Hơn nữa nàng cảm giác nàng dùng Chân linh Thế giới đem người thành Mặc Nguyệt tới Tiên giới, càng tốt hơn là Diệp Mặc dùng Thế giới Hỗn độn dẫn người đi.

Dù cho những người kia là bạn của Diệp Mặc, trong lòng Văn Ngưng Ti, chuyện Diệp Mặc có Thế giới Hỗn độn và hại đại Linh căn, người biết càng ít càng tốt.

Diệp Mặc lập tức đáp:

- Con đi U Minh giới giải quyết xong xuôi mọi chuyện, sau đó sẽ lập tức trở về Mặc Nguyệt Tiên Tông, người nói với vợ con một tiếng, bảo các nàng

đừng lo lắng cho con, con rất nhanh sẽ trở lại Mặc Nguyệt Tiên Tông, gặp lại các nàng.

Diệp Mặc đi U Minh giới ngoại trừ để tìm kiếm Vân Băng cùng Nhan tỷ ra, còn nguyên nhân nữa chính là nhìn xem Thế giới sơn có thể mang đi hay không. Hắn biết luyện hóa Thế giới sơn rất khó, nhưng với tu vi hiện tại của hắn, muốn ép buộc đem Thế giới sơn đi, hẳn là cũng có thể thử xem.

Hắn nghĩ sau khi làm xong chuyện này, sẽ luôn ở bên đám người Lạc Ảnh. Hắn thực sự không muốn hối hả ngược xuôi, đến lúc đó trở lại Thánh Đạo Tông dẫn luôn cả bọn người Mục Tiểu Vận đi.

Tu vi dẫu có cao thì sao chứ? Một ngàn năm và trăm vạn năm sau cũng đều thoang chốc mà qua, hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên, mà vợ hắn thì sao? Những người còn lại bên cạnh hắn thì sao?

Năm thánh là vô tình nhất, cuốn đi tất cả. Dù hắn đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế, cũng không cách nào nhìn thấu triệt để những sự phân ly ly biệt này. Huống chi, hắn tu luyện tới Hỗn Nguyên, cũng không cách nào cảm thụ được có phải là đã vĩnh sinh bất diệt hay không.

...

Thấy Diệp Mặc tùy ý vượt qua giới diện hư không, Văn Ngưng Ti vẫn đứng ở trên Giang Liên Phong trong mắt lộ vẻ vui mừng, bà không bảo Diệp Mặc đi tìm mẹ hắn là Nguyễn Quân, thế nhưng bà biết Diệp Mặc nhất định sẽ đi tìm.

Đây là lần thứ hai Diệp Mặc đi tới U Minh giới, lần đầu tiên hắn tìm được Trì Uyển Thanh tại U Minh giới, đồng thời lĩnh ngộ được thần thông Luân Hồi, thành công chứng đạo Đạo Nguyên Thánh Đế. Lần này, hắn đến là để tìm kiếm Vân Băng và Nhan tỷ.

Diệp Mặc tu vi Hỗn Nguyên, hơn nữa thần thông mạnh mẽ, phất tay có thể khiến cho một giới tan thành mây khói, lúc này đứng ở U Minh giới, thần

thức quét ngang ra ngoài, toàn bộ U Minh giới đều rơi vào torng thần niệm của hắn.

Cho dù là như vậy, Diệp Mặc vẫn có thể cảm thụ được U Minh giới không hề có bến bờ.

Thần thức của hắn có thể lướt qua hơn mười giới diện cũng không hề trở ngại gì, thế nhưng thần thức hắn quét đến sát biên giới U Minh giới, cũng chỉ thấy một mảnh sương mù lượn lờ màu xám đen, hỗn độn không rõ mà thôi.

Diệp Mặc không có đi xoắn xuýt mấy cái giới diện khá là mơ hồ kia, hắn biết, trong vũ trụ hư không, U Minh giới là vô biên khổng lồ nhất. Đám sương mù lượn lờ sát ria thần thức của hắn kia, hắn cũng không cần phải đi tỉ mỉ tìm kiếm. Đại Đạo quả nhiên là vô biên, Diệp Mặc biết tuy rằng hắn đã đứng trên đỉnh cao của cái vũ trụ hư không này rồi, nhưng lại không có nghĩa là hắn đã hiểu được toàn bộ vũ trụ hư không. Vũ trụ đại đạo, cuồn cuộn mênh mông, vô biên vô hạn.

Diệp Mặc đứng ở trước cầu Luân Hồi, trên người không có nửa phần Đạo Vận dao động, cả người hắn thậm chí cũng đã cùng cầu Luân Hồi, hoặc là toàn bộ giới diện dung hợp là một thể.

Lúc này thần thức của hắn mở rộng ra ngoài, vô số hồn phách bị thần thức của hắn quét qua. Lúc này đây không hề giống như lúc trước tìm kiếm Trì Uyển Thanh, lần trước tìm kiếm Trì Uyển Thanh, hắn chỉ lưu ý khí tức của Trì Uyển Thanh, mà lần này hắn hầu như quét hết lượt toàn bộ U Minh giới.

- Khổng Diệp lãi nhân?

- Vân Tử Y?

Diệp Mặc không tìm được Nhan tỷ cùng Vân Băng, lại thấy hai hồn phách quen thuộc, trong lòng hắn lập tức có điều cảm xúc, lập tức tiến lên mang hai người đi.

Ý niệm trong đầu Diệp Mặc vừa nổi lên, một loại áp lực kinh khủng to không gì sánh được đè ép xuống tại trong hư không của U Minh giới. Sau một khắc, Diệp Mặc cũng cảm giác được thần niệm mình quét ra đã trực tiếp bị chặt đứt, áp lực khổng lồ không gì sánh được kia trực tiếp đánh vào trong thức hải của hắn, dù thức hải Diệp Mặc mạnh mẽ như vậy cũng không thể chịu đựng được, phun mạnh ra một ngụm máu đỏ tươi, thân thể Thánh thể cũng bị áp chế cho ken két rung động.

Một loại Đạo Vận Thiên Địa đại đao đánh ngay đỉnh đầu Diệp Mặc, Diệp Mặc gắng gượng bổ Tử Đao ra, dù cho Tử Đao có thể mở ra không gian hư không ở đây, cũng bị loại Đạo Vận đại đao mạnh mẽ này trực tiếp đánh bay.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi không gì sánh được, hắn tu vi Hỗn Nguyên, ở nơi này lại bị áp chế.

Dưới cơn giận dữ, Diệp Mặc liền muốn đánh ra thần thông Luân Hồi, hắn muốn quy tắc của cầu Luân Hồi một lần nữa thay đổi.

Từng luồng khí tức Thiện Địa pháp tắc ầm ầm rơi xuống, khiến Diệp Mặc cảm giác rất rõ ràng không hề lầm, loại khí tức Thiên Địa này trực tiếp cho thấy là hắn đã quản chuyện không nên quản rồi. Sinh tử luân hồi là quy tắc Thiên Địa của U Minh giới, không có bất kỳ người nào có thế nhúng tay vào được. Lần đầu tiên thần thức của hắn chỉ rúng động ở một số nơi, mang Trì Uyển Thanh đi được cũng là do U Minh giới nể hắn có Thế giới Hỗn độn, mới cho phép hắn làm như vậy.

Mà lần này hắn muốn quét ngang toàn bộ U Minh giới, thậm chí muốn nhúng tay quản chuyện hồn phách luân hồi, vậy thì thật quá mức, trực tiếp bị U Minh giới áp chế.

Cảm thụ được tin tức về Thiên Địa Đạo Vận của U Minh giới, Diệp Mặc không biết là thề nào đồng thời cũng rất là giận dữ. Hắn liên tiếp đanh ra chín luồng Thái Sơ Thần Văn, đồng thới Thiên Hỏa Cửu Dương đã bị phóng ra.

Dường như cũng cảm nhận được sự hùng mạnh của Diệp Mặc, áp lực giới vực của U Minh giới càng trở nên đáng sợ, thậm chí còn kèm thêo tiếng sấm uỳnh uỳnh, hơn nữa giới vực cũng thoắt cái trở nên cứng chắc không gì sánh được, mà ngay cả Diệp Mặc cũng không cách nào trực tiếp chạm đến được.

Thái Sơ Thần Văn cùng quy tắc Thiên Địa của U Minh giới va chạm vào nhau, toàn bộ giới diện đều trở nên rung động ken két, tựa như sau một khắc nữa toàn bộ U Minh giới đều sẽ hoàn toàn sụp xuống.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2255

Đại Đạo Không Có Cực Hạn

Không gian U Minh giới trở nên rung động ken két, vẫn cứ cứng chắc không gì sánh được, chín luồng Thái Sơ Thần Van vạch hư không U Minh giới ra chín đường sóng gợn vặn vẹo có thể thấy được rõ ràng, thê nhưng chín đường sóng gợn vặn vẹo có thể thấy được rõ ràng này trong nháy mắt đã tự tu bổ lại.

Mà cho Diệp Mặc cảm giác trực tiếp nhất chính là, áp lực trong Thiên Địa này lại lần nữa tăng lên chỉ trong thời gian ngắn, dù hắn là Hỗn Nguyên Thánh Đế, cũng bị loại sức ép mạnh mẽ không gì sánh được này dồn nén không cách nào đứng dậy nổi.

Ầm...

Diệp Mặc giơ nắm tay lên đánh ra một quyền vào giới diện hư không áp chế hắn, giới diện hư không trước mắt trong nháy mắt đã bắt đầu sụp đổ.

Từng mảng từng màng lớn lỗ đen xuất hiện, vô số hồn phách bị cuốn vào trong lỗ đen biến mất không còn vết tích.

Diệp Mặc trong lòng kinh hãi, hắn tuy rằng khó chịu với loại Thiên Địa áp chế này, thế nhưng hắn cũng không có ý định ném những hồn phách này vào lỗ đen.

Cùng lúc khi Diệp Mặc đánh ra những lỗ đen, Diệp Mặc càng cảm giác được vô số khí tức thịnh nộ của U Minh giới, áp chế càng mạnh hơn nữa đánh tới.

Diệp Mặc trong lòng thầm than một tiếng, thu hồi Thiên Hỏa Cửu

Dương. Thiên Hỏa Cửu Dương nếu quả thật đánh ra ở chỗ này, đoán chừng những hồn phách ở đây mười thì không còn dù chỉ một.

Thình thịch.

Sức mạnh quy tắc Luân Hồi mạnh mẽ đến cực điểm đánh lên người Diệp Mặc, những quy tắc Luân Hồi này cùng với áp lực Thiên Địa của U Minh giới trực tiếp đánh bay Diệp Mặc ra khỏi U Minh giới.

Diệp Mặc cầm Tử Đao rơi xuống sát rìa một con sông dài, sắc mặt có chút khó coi. Hắn biết vị trí hiện tại của mình hoàn toàn không phải là U Minh giới, mà là Âm Minh giới, nói cách khác hắn bị đánh ra khỏi U Minh giới.

Quy tắc Thiên Địa của U Minh giới tựa như cũng biết muốn giết Diệp Mặc là không có khả năng, dứt khoát đánh đuổi Diệp Mặc đi.

Điệp Mặc đưa tay chộp vào hư không, lại phát hiện giao diện U Minh giới vốn đơn giản là có thể xé rách đã trở nên cứng rắn không gì sánh được, hắn vậy mà lại không xé ra được.

Diệp Mặc đang muốn phóng Tử Đao ra đánh lại lần nữa, lại cảm thụ không gian xung quanh dao động, hắn lập tức thu hồi Tử Đao, chắp tay một cái nói rằng:

- Thì ra là Lãnh tiên hữu.

Cùng với tiếng nói của Diệp Mặc vang lên, một bóng người rơi vào bên người Diệp Mặc:

- Diệp tiên hữu sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Người tới chính là Hỗn Nguyên Thánh Đế Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh giới, gã cảm thụ được quy tắc Thiên Địa của Âm Minh giới có chút thay đổi. Lập tức tới đây kiểm tra, không nghĩ tới vậy mà lại là Diệp Mặc tới đây.

Tuy rằng gã đối với Diệp Mặc cũng không hữu nghị gì cho lắm, nhưng cũng không có thù hận gì. Hơn nữa gã còn thấy may mắn vì giữa mình và Diệp Mặc không có khúc mắc gì, trước đây bọn Gia Cát Trí Thần, Bộc Dương Tư, bốn Hỗn Nguyên Thánh Đế đi tìm Diệp Mặc, gã đương nhiên là biết. Chẳng những gã biết, mà ngay cả Thang Tòng Hạm của Phượng Hoàng tộc cũng biết.

Mà sau đó Diệp Mặc xuất hiện, còn mấy Hỗn Nguyên Thánh Đế đi tìm Diệp Mặc thì lại bặt vô âm tín. Từ điểm này có thể nhìn ra được sự đáng sợ của Diệp Mặc, vô luận bốn người kia đã đi đâu, bống người này biến mất khẳng định là có quan hệ với Diệp Mặc. Cho nên, đối với Diệp Mặc gã càng kiêng kỵ. Không muốn kết thành hận thư với Diệp Mặc.

Chính vì vậy. Diệp Mặc đột nhiên đằng đằng sát khí xuất hiện tại Âm Minh giới. Lãnh Dục Kỳ nói chuyện vẫn cực kỳ khách sáo.

- Ta đi U Minh giới tìm hồn phách mấy người bạn, kết quả bị quy tắc Thiên Địa áp chế, sau đó bị đánh đến nơi đây. Mượn địa bàn của Lãnh tiên hữu nghỉ ngơi một lát, sau đó ta sẽ tiếp tục giết đến U Minh giới.

Diệp Mặc thấy Lãnh Dục Kỳ khách sáo. Cũng khách sáo nói.

Lãnh Dục Kỳ nghe Diệp Mặc nói vậy, khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, thật lâu mới không thể tin được hỏi:

- Diệp tiên hữu, nghe nói tại U Minh giới ngươi muốn dẫn hồn phách đi mà chỉ bị áp chế, không có...

Không đợi Lãnh Dục Kỳ nói hết lời, Diệp Mặc đã biết ý của Lãnh Dục Kỳ, hắn thoáng có chút khó chịu nói:

- Lãnh tiên hữu. Ý ngươi là tại sao ta không có chết ấy hả?

Hắn bị áp chế đã rất là khó chịu, quy tắc Thiên Địa của U Minh giới tuy rằng lợi hại, cũng không đến mức khiến hắn ngã xuống đâu.

Lãnh Dục Kỳ vội vàng nói:

- Diệp tiên hữu, ngươi hiểu lầm ý ta rồi. U Minh giới đáng sợ thế nào, ngươi có thể không rõ ràng lắm. U Minh giới thoạt nhìn chỉ là một cái giới diện cấp thấp, thế nhưng một khi kích phát quy tắc Thiên Địa của U Minh giới, cho dù là Thánh Đế Hỗn Nguyên viên mãn, cũng không cách nào ra khỏi U Minh giới được. Chỉ có bị áp chế xuống, cho đến khi chết mới thôi. Diệp tiên hữu có thể phá vỡ giới diện dưới áp chế của U Minh giới, đã là chuyện chưa từng có rồi.

- Hả? Lãnh tiên hữu, đây là có chuyện gì?

Diệp Mặc cau mày hỏi, hiện giờ hắn cũng cảm thấy U Minh giới thực sự không hề đơn giản như hắn tưởng tượng. Hắn nhớ tới những lời trước đây Chung Ly Hoắc Âm nói, Chung Ly Hoắc Âm nói chưởng quản cầu Luân Hồi là Thiên đạo, bọn họ trước giao diện của Âm Minh giới căn bản chẳng là gì cả, hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy.

Diệp Mặc trong lòng thầm than, hắn cho là mình sau chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, cho dù là Thiên đạo cũng không cách nào áp chế hắn được. Hiện tại xem ra, đây chỉ là hắn tự mình suy diễn, Thiên đạo không chỉ biết hắn có Thế giới Hỗn độn, hơn nữa có thể đánh hắn ra khỏi U Minh giới.

Mày mà hắn không kém cỏi đến mức nghiêm trọng như vậy, chí ít hắn còn sống, cũng không có bị Thiên đạo của U Minh giới ép cho đến mức ngã xuống như lời Lãnh Dục Kỳ nói.

- U Minh giới không giống như những giới vực còn lại, đây là một giao diện độc lập ở bên ngoài. Tại U Minh giới mang hồn phách đi thì được, nhưng tuyệt đối không thể dùng thần thức quét ngang toàn bộ U Minh giới, sau đó tùy ý thích mà mang người mình biết đi. Nếu như ai cũng như thế này, thì đại năng tại U Minh giới cũng có thể tùy ý mang hồn phách mình cần đi.

Lãnh Dục Kỳ nghiêm túc nói.

Diệp Mặc có chút nghi hoặc hỏi:

- Lãnh tiên hữu, lần trước khi ta gặp ngươi và Tiêu Đát tiên hữu còn chưa phải là Hỗn Nguyên, thế nhung ta cũng mang đi một người quen, hơn nữa ta còn thấy có tu sĩ thu thập hồn phách tại U Minh giới.

Lúc này Lãnh Dục Kỳ mới biết lần trước Diệp Mặc đúng là chưa thăng cấp Hỗn Nguyên, vẫn chính xác là một Đạo Nguyên Thánh Đế, nghĩ đến thời điểm khi Diệp Mặc còn là Đạo Nguyên Thánh Đế đã đáng sợ như thế, hiện tại thăng cấp Hỗn Nguyên không bị U Minh giới áp chế, gã cũng có chút hiểu được.

Trong lòng âm thầm kinh hãi, đồng thời Lãnh Dục Kỳ càng không muốn đắc tội Diệp Mặc. Cho nên gã lập tức trả lời rằng:

- Có thể đi U Minh giới bắt hồn phách đều là những âm tu, hơn nữa tu vi không thể quá cao, đồng thời không thể tới gần cầu Luân Hồi. Về phần trước đây tại U Minh giới ngươi bình yên vô sự mang một hồn phách đi, ta cũng không hiểu là chuyện gì xảy ra. Nói vậy trước đây thần thức của ngươi vẫn không cách nào quét ngang toàn bộ U Minh giới phải không? Có lẽ chính là nguyên nhân này. Đương nhiên, cũng có thể hồn phách ngươi mang đi ở xa cầu Luân Hồi.

Diệp Mặc lại nhíu mày nữa, trước đây hắnh chính là tại sát rìa cầu Luân Hồi mang Trì Uyển Thanh đi.

Diệp Mặc bỗng nhiên nghĩ đến thời điểm khi hắn và Thiên đạo của U Minh giới đối kháng, đã có được một tin tức, đó chính là bởi vì lần trước hắn có Thế giới Hỗn độn, Thiên đạo của U Minh giới mới nể nang một chút, để hắn mang Trì Uyển Thanh đi. Thiên đạo của U Minh giới này ngay cả chuyện hắn có Thế giới Hỗn độn cũng biết, xem ra quả nhiên không phải chuyện đơn giản.

Thế nhưng vô luận Thiên đạo U Minh giới có không đơn giản cỡ nào, hắn cũng phải tiếp tục quay về tìm Vân Băng cùng Nhan tỷ. Còn cả Khổng

Diệp lão nhân nữa, Diệp Mặc cũng cực kỳ kính phục, trước đây hắn còn từng mang ơn Khổng Diệp lão nhân.

- Lãnh tiên hữu, mượn giới diện Âm Minh giới của ngươi, ta muốn xé ra giới vực U Minh một lần nữa...

Diệp Mặc phóng ra Tử Đao nói, cho dù là Thiên đạo của U Minh giới có đáng sợ, hắn cũng phải thử một chút xem sao.

Lãnh Dục Kỳ lần này biến sắc, lập tức nói:

- Diệp tiên hữu, ngươi mượn giới diện Âm Minh giới ta, ta không ngại, thế nhưng U Minh giới thì tốt nhất là ngươi không nên xé ra nữa, ít nhất là trong vòng trăm năm ngươi đừng đi thử phá vỡ U Minh giới.

- Vì sao?

Diệp Mặc không lập tức động thủ, liền hỏi luôn.

- Quy tắc Thiên đạo của U Minh giới một khi bị kích phát, sẽ khép lại một vòng Luân Hồi. Trong một vòng Luân Hồi này, cho dù là ngươi có mạnh mẽ thế nào, cũng không cách nàoi xé rách giới vực Thiên đạo của U Minh giới. Nếu như cố đánh, sẽ chỉ tạo thành phản đòn, thần thông càng lớn, phản đòn càng lớn. Trừ phi ngươi hóa thân hồn phách, có lẽ còn có một tia hi vọng.

Lãnh Dục Kỳ vội vàng nói.

Một vòng Luân Hồi? Diệp Mặc sửng sốt, một vòng luân hồi là một trăm năm, bảo hắn trăm năm sau lại tới nơi này hả? Cho dù là không có chuyện của Nhan tỷ và Vân Băng, còn Thế giới sơn tại U Minh giới, hắn làm sao mang đi đây?

- Một vòng Luân Hồi quá dài, ta cứ thử xem sao đã.

Diệp Mặc nói xong, Tử Đao trong tay đã đánh ra.

Đạo đạo thần thông, Liệt Không.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mặc dùng thần thông để đánh mở giới diện hư không, hơn nữa còn là sau khi hắn đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thấy Diệp Mặc không để ý lời khuyên can của mình, Lãnh Dục Kỳ thầm than một tiếng, lui sang một bên, gã khẳng định Diệp Mặc không cách nào đánh mở giới vựa của U Minh giới được. Nếu như U Minh giới khóa chặt lại, mà cũng có thể đánh mở ra được, thì U Minh giới cũng không cách nào tồn tại nhiều năm như vậy được.

Một vết tích xé trời màu tím đánh vào trong hư không, rõ ràng phía trước vết đao không có bất kỳ vật gì, thế nhưng hết lần này tới lần khác vẫn cứ bị ngăn trở.

Đạo Vận Đại Đạo mạnh mẽ đến đáng sợ cùng vết tích màu tím do Tử Đao của Diệp Mặc đánh ra va chạm vào nhau, pháp tắc bị nghiền nát, hư không toàn là vết pháp tắc vỡ vụn. Vô số luồng lực lượng thần thông pháp tắc bị Đạo Vận Đại Đạo trong hư không kia đẩy ra, nửa phần không dư thừa dội ngược lại hết.

Diệp Mặc trong khi bị phản lực mạnh mẽ đánh vào, thức hải của hắn lần thứ hai oong một tiến nổ vang. Cùng lúc đó, Diệp Mặc cũng bị đánh bay ra xa mấy ngàn dặm, khiến một ngọn núi khổng lồ của Âm Minh giới trực tiếp vỡ thành bột mịn.

Diệp Mặc lau lau vết máu bên khóe miệng, Cây Hỗn Độn đang nhanh chóng chữa trị căn cơ bị xé rách của hắn.

Rào cản giới vực thật đáng sợ, Diệp Mặc trong lòng khiếp sợ, đồng thời hắn đã hiểu, nếu như giới vực U Minh giới trong vòng trăm năm đều là như thế này, hiện tại hắn nhất định là không đánh mở ra nổi.

Đã có một thời gian, hắn cho rằng thăng cấp Hỗn Nguyên, trong vũ trụ hư không, cũng không còn giới diện gì có thể ngăn cản hắn được nữa, mà

bây giờ U Minh giới như một cái rãnh trời không cách nào vượt qua ở trước mắt hắn. Đại đạo, quả nhiên không có cực hạn.

- Lãnh tiên hữu, còn có cách nào có thể tiến vào U Minh giới không?

Vô luận là tìm kiếm Nhan tỷ và Vân Băng hay là Thế giới sơn, Diệp Mặc đều phải đến U Minh giới. Cho nên Lãnh Dục Kỳ vừa đi tới, hắn liền lập tức hỏi.

Lãnh Dục Kỳ lắc đầu nói:

- Diệp tiên hữu, không chỉ nói ngươi trong vòng trăm năm căn bản là không cách nào tiến vào U Minh giới, cho dù là ngươi đi vào được, cũng không ích gì. Bởi vì U Minh giới trước khi phong tỏa toàn giới, tất cả các hồn phách đều sẽ trực tiếp bị mang qua cầu Luân Hồi tiến vào luân hồi.

- Ngươi là nói người ta muốn tìm, bởi vì do ta mà sẽ sớm luân hồi sao?

Diệp Mặc trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác vô lực.

Lãnh Dục Kỳ có chút đồng tình nhìn Diệp Mặc nói rằng:

- Chẳng những là người ngươi muốn tìm, mà tất cả các hồn phách tại U Minh giới, chỉ cần phù hợp luân hồi, đều sẽ vì chuyện lần này mà tiến vào cầu Luân Hồi luân hồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2256

Chiến Quyết Nhai

Diệp Mặc không tiếp tục đi thử xé giới vực của U Minh giới nữa, luân hồi là thiên đạo, sinh lão bệnh tử là luân thường của thiên địa, luân hồi thiên đạo hắn không nên nhúng tay vào.

Nhan tỷ và Vân Băng cũng tốt, Khổng Diệp lão nhân hoặc những người quen khác cũng được, mỗi một người đều có luân hồi thiên đạo của riêng mình. Cũng giống như mình, cũng trải qua mấy lần luân hồi, trong thiên địa, nếu không luân hồi, thì chẳng phải là loạn thiên thường sao?

Đoan Mộc Cữu Cách kia muốn mở luân hồi thông đạo từ Thánh đạo giới đến U Minh giới, cũng là vì Tiên nhân của Thánh đạo giới, sau khi mất mạng có thể tiến vào luân hồi.

Sau khi hiểu điều này, Diệp Mặc trong lòng bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn. Hắn tin sẽ có một ngày hắn có thể lại lần nữa gặp lại Nhan tỷ, có thể gặp lại Vân Băng, có thể gặp lại rất nhiều bạn bè đã mất. Có lẽ bọn họ không thể nhớ hắn là ai, cũng không thể nhận ra hắn là ai, nhưng cái đó nào có quan hệ gì? Trong lòng hắn, chỉ cần có một chút dấu tích, vậy là được rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt những thứ này, tâm thần Diệp Mặc bỗng nhiên trong sáng, toàn bộ thế giới trở nên rõ ràng hơn, những vết thương kia đã trong nháy mắt biến mất, đạo vận đại đạo lại càng mượt mà hơn.

Khí tức đạo vận trên người Diệp Mặc trong nháy mắt trở nên mượt mà hơn, Lãnh Dục Kỳ là một Hỗn nguyên Thánh đế, rõ ràng có thể nhìn ra, y lập tức cười ôm quyền nói:

- Chúc mừng Diệp tiên hữu đã lên cấp bậc mới.

Diệp Mặc cười nói:

- Cũng cám ơn Lãnh tiên hữu đã nhắc nhở tôi, nếu không bây giờ tôi vẫn tấn công giới vực U Minh giới, đạo lý đơn giản như này, không ngờ tôi không thể không phá được, thật sự hổ thẹn.

Lãnh Dục Kỳ lại khách khí vài câu, sau đó nói:

- Diệp tiên hữu, dù gì thì anh cũng đến U Minh giới tôi rồi, sao không vào động phủ của tôi ngồi chút, trao đổi tâm đắc tu luyện một chút?

Diệp Mặc sốt ruột gặp mấy người Lạc Ảnh, làm gì còn tâm trạng đến Âm Minh giới ngồi? Nhưng hắn muốn xây dựng mối quan hệ tốt với Lãnh Dục Kỳ, có một số lời vẫn muốn nói một chút.

- Vốn dĩ tôi muốn đến bái kiến Lãnh tiên hữu một chút, bây giờ gặp được Lãnh tiên hữu tốt quá. Lúc trước tôi gặp Phiền Cao của Yêu tộc ở Hư Thị, gã nói trăm năm sau sẽ đến Thánh đạo giới gặp tôi lĩnh giáo, chắc hẳn Ma tộc và Long tộc còn cả Yêu tộc nữa cũng sẽ qua đó. Không biết Lãnh tiên hữu có thời gian trăm năm sau đến Thánh đạo giới làm khách không?

Diệp Mặc mặc dù sốt ruột trở về, bây giờ gặp được Lãnh Dục Kỳ, vẫn muốn chào hỏi một chút.

Hắn không mong đợi Lãnh Dục Kỳ có thể giúp Thánh đạo giới, nhưng hắn không thể đứng ở thế đối lập với Lãnh Dục Kỳ.

Lãnh Dục Kỳ nghe thấy Diệp Mặc nói vậy, thần sắc có chút ngưng trọng ôm quyền nói:

- Diệp tiên hữu, tôi và anh mặc dù không có thâm giao, nhưng cũng không có khoảng cách. Hơn nữa tôi rất thích cách làm người và trình độ luyện đan của Diệp tiên hữu, Âm Minh tộc tôi muốn trở thành bạn với Diệp tiên hữu.

- Chỉ có điều thực lực của Yêu tộc, Ma tộc, Long tộc cộng lại quá mạnh, Hải tộc bề ngoài chưa từng xuất hiện Hỗn nguyên Thánh đế, nhưng thực lực ngầm cũng không kém. Âm Minh tộc không phải chỉ có một mình Lãnh Dục Kỳ tôi, còn có rất nhiều người của Âm Minh tộc nữa. Lúc trước Phiền Cao của Yêu tộc đến Hải tộc tìm tôi, muốn tôi gia nhập thảo phạt Thánh đạo giới, bị tôi từ chối rồi.

- Trăm năm sau, tôi tất nhiên sẽ đến Thánh đạo giới nhưng tôi không thể nào giúp được Diệp tiên hữu, cũng sẽ không đứng bên Yêu tộc. Tôi chỉ là ở thế trung lập, xin Diệp tiên hữu thứ lỗi.

Diệp Mặc cười ha hả một tiếng, lập tức ngạo nghễ nói:

- Lãnh tiên hữu có thể đứng ở thế trung lập, tôi đã rất cảm kích rồi. Còn Yêu tộc, Ma tộc, Long tộc còn cả Hải tộc nữa liên hợp lại, tôi cũng không để ý.

- Được, tôi muốn nói với Diệp tiên hữu, Phiền Cao của Yêu tộc kia có lẽ sẽ đến Phượng Hoàng tộc và Nghiễm Nguyên Cung, thậm chí sẽ đi tìm Tiêu Đát hòa thượng. Diệp tiên hữu mặc dù thần thông vô song, lại còn làm việc cẩn thận nữa. Nếu thực sự khó khăn, không sẽ không lâu, tương lai sẽ có cơ hội.

Lãnh Dục Kỳ biết rõ Diệp Mặc thần thông lợi hại, nhưng gã cũng không xem trọng Diệp Mặc, nhiều Hỗn nguyên Thánh đế như này cùng đến Thánh đạo giới, Thánh đạo giới cho dù có tài giỏi đi nữa, cũng chỉ có một mình Diệp Mặc mà thôi.

- Cám ơn ý tốt của Lãnh tiên hữu, Diệp mỗ xin cáo từ, trăm năm sau gặp lại.

Diệp Mặc cười ôm quyền nói, đừng nói hắn căn bản không coi những Hỗn nguyên Thánh đế của những tộc khác ra gì, cho dù hắn không địch lại mấy Hỗn nguyên Thánh đế đó, với tính cách của hắn, cũng sẽ không đến lúc lâm trận lại chạy trốn.

Thấy Diệp Mặc xé rách không gian mà đi, Lãnh Dục Kỳ thở dài, gã cảm giác nếu có thêm chút thời gian nữa, Diệp Mặc nhất định sẽ tung hành hư không vũ trụ này.

...

Diệp Mặc không đến Tiên giới, thần thức của hắn quét thấy Mẹ nuôi dẫn người của Mặc Nguyệt chi thành không lập tức phá vỡ giao diện tiến vào Tiên giới, mà lại bị hai người chặn lại ở Vô Tâm Hải, hơn nữa trong hai người này có một người hắn biết.

- Cô chỉ là một Đại La Tiên không ngờ có thể đến Tu Chân giới, hơn nữa không bị áp chế thiên địa, cô rốt cục là ai? Hải Giác của Vô Tâm Hải có phải cô đã tiến vào đó hay không?

Một người đàn ông trung niên gầy gò, nhưng cực kỳ anh tuấn chằm chằm nhìn Văn Ngưng Ti hỏi, ngữ khí rất ác liệt.

Văn Ngưng Ti lúc này vô cùng kinh hãi, cô là một Đại La tiên trong lĩnh vực của đối phương, không ngờ đến nhúc nhích cũng cực kỳ khó khăn.

- Mẹ nuôi là ai còn đến lượt anh quản sao, Hải Giác tôi đã từng đến đó, hơn nữa còn lấy đi ít Giác Hồn Tảo, uy phong lớn như này cứ hướng đến tôi là được rồi.

Một giọng nói lạnh lùng trực tiếp ngắt lời người đàn ông trung niên, sau đó một bóng người xuất hiện bên người Văn Ngưng Ti, áp lực giới vực cường đại đó trong nháy mắt liền biến mất không còn tăm tích.

Văn Ngưng Ti nhìn thấy Diệp Mặc đến, lập tức thở phào.

- Là anh? Diệp Đan thánh?

Người đàn ông dung mạo bình thường, ánh mắt có chút sâu hoắm kinh ngạc thốt lên.

Diệp Mặc cực kỳ bình thản nói:

- Quyết Vô Ngân, đây chắc hẳn là cha anh Quyết Nhai phải không? Ông bố già này của anh thực sự không ra làm sao cả? Sớm biết như này, lúc trước tôi sẽ không cho anh suất đến Đạo Quả tháp nữa.

Đối với Quyết Nhai Diệp Mặc trong lòng cực kỳ khó chịu, hắn cho Quyết Vô Ngân một suất vào Đạo quả tháp, Quyết Vô Ngân bây giờ chẳng những thăng cấp lên Đạo nguyên rồi, còn cứu Quyết Nhai ra. Tên Quyết Nhai này bế quan trăm năm trong Thánh đạo giới, chuyện gì cũng không làm, bây giờ còn đến Tu Chân giới uy hiếp Mẹ nuôi nữa.

- Hừ, thật to gan, cho rằng mình là Hỗn nguyên thì tài giỏi lắm sao? Dám nói với tôi như vậy.

Quyết Nhai sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói với Diệp Mặc. Mặc dù trong lòng y khiếp sợ Diệp Mặc đã là Hỗn nguyên rồi, nhưng cho dù Diệp Mặc là Hỗn nguyên rồi, nói với y như này, y cũng không thể nào dễ dàng tha thứ.

Diệp Mặc căn bản cũng không để ý đến Quyết Nhai, trực tiếp nói với Văn Ngưng Ti:

- Mẹ nuôi, mẹ đến Mặc Nguyệt Tiên Tông trước, báo với Lạc Ảnh bảo bọn họ đừng lo cho con, con sẽ đến đó ngay.

- Được, vậy con cẩn thận một chút.

Văn Ngưng Ti có chút lo lắng dặn dò, cô biết đối diện với cường giả như Quyết Nhai này, cô ở lại đây cũng chẳng giúp được gì, ngược lại còn ảnh hưởng Diệp Mặc động thủ.

Quyết Nhai nhìn thấy Văn Ngưng Ti kích phát chiếc nhẫn phá giới diện tiến vào Tiên giới, lập tức cau mày, loại nhẫn phá giới như này, cho dù y cũng chưa chắc đã luyện chế ra được. Cái này phải hiểu các loại quy tắc, thậm chí còn phải tinh thông mới được.

Diệp Mặc đợi Văn Ngưng Ti đi rồi, trực tiếp đưa tay chộp về phía hư không của Vô Tâm Hải. Hải Giác vốn dĩ ẩn náu trong Vô Tâm Hải, dưới một quyền của Diệp Mặc, lập tức liền lộ rõ. Vô số Giác Hồn Tảo không có sự trói buộc của trận pháp Hải Giác, nhao nhao bắn ra ngoài, tiêu tán trong Vô Tâm Hải vô biên vô tận.

Diệp Mặc thoáng chốc liền tóm lấy Hải Giác của Quyết Nhai lại, Quyết Nhai lúc này mới phản ứng lại, lửa giận bốc lên. Trong chốc lát y đã mang theo một đường sáng xanh bổ về phía Diệp Mặc, loại giới diện mỏng yếu như này của Đại lục Lạc Nguyệt dưới đường sáng xanh này, lập tức liền lung lay.

Bình thường mà nói chỉ có Hỗn nguyên Thánh đế mới có thể dễ dàng tìm được giới diện Tu Chân giới, sau đó xé rách không gian đến Tu Chân giới cấp thấp nhất. Nhưng trước giờ chưa có một Hỗn nguyên Thánh đế phá hoại Tu Chân giới cấp thấp, thậm chí là ra tay với Tu Chân giới cấp thấp. Quyết Nhai là một Hỗn nguyên Thánh đế, ra tay với Đại lục Lạc Nguyệt, đã vi phạm ước định giữa các Hỗn nguyên Thánh đế, không cho phép phá hỏng quy tắc thiên địa của Tu Chân giới cấp thấp.

Có thể tưởng tượng, một khi đường sáng xanh này của y hoàn toàn bổ ra, thì cả Đại lục Lạc Nguyệt này sẽ hoàn toàn hóa thành bột mịn, biến mất không còn.

Lúc này, vô số tu sĩ của Lạc Nguyệt Tu Chân giới đều cảm thấy toàn bộ Lạc Nguyệt đang rung động, bọn họ cảm thấy quy tắc thiên địa dường như sắp hóa thành bột mịn rồi, cả giới diện Lạc Nguyệt sắp bị nghiền nát. Nhất thời, lòng người bàng hoàng, ngay cả những tu sĩ đang bế quan cũng mau chóng xông ra.

Diệp Mặc thấy Quyết Nhai đến một đại lục Tu chân cũng không quan tâm, liền ra tay như này, cũng tức giận. Hắn không vô sỉ như Quyết Nhai, có thể không để ý đến Đại lục Lạc Nguyệt, trong nháy mắt Quyết Nhai ra tay, Diệp Mặc cũng đã phóng ra vô số trận kỳ, cầm cố hoàn toàn khoảng không gian này lại.

Nếu không hai người hắn và Quyết Nhai còn chưa ra tay, dựa vào khí thế này, có thể hóa toàn bộ Đại lục Lạc Nguyệt thành bột mịn.

Đối mặt với Quyết Nhai động thủ, Diệp Mặc chưa dám hoàn thủ lại, hắn thậm chí không dám tránh ra và tụ thế. Hắn biết rõ, một khi hắn tránh ra hoặc tụ thế, thì Đại lục Lạc Nguyệt sụp đổ hoàn toàn.

Hắn chỉ có thể nhẫn nhịn một kích này của đối phương, sau đó với trong thời gian ngắn nhất phong bế nơi này lại, tránh làm hại đến Đại lục Lạc Nguyệt.

Ầm...

Đường sáng xanh kết thực đánh lên ngực Diệp Mặc, quần áo trước ngực Diệp Mặc lập tức bị xé một vệt máu, một đường máu bắn ra, ngay cả xương ngực của Diệp Mặc cũng bị thương.

Nhưng Diệp Mặc cũng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, phong bế khoảng không gian này lại.

Trong khi Diệp Mặc phong bế khoảng không gian này lại, đồng thời pháp tắc thiên địa lay động của Đại lục Lạc Nguyệt liền bình ổn lại, cũng không còn cảm giác có thể hóa thành bột mịn bất cứ lúc nào như vừa nãy nữa.

Vô số tu sĩ không hiểu là nguyên nhân gì, chỉ có thể quy là uy thế của trời.

- Cha à, trong này là Tu Chân giới...

Khi Quyết Vô Ngân thất thanh kêu lên, đường sáng xanh vừa nãy của Quyết Nhai đã đánh ra.

- Ồ...

Quyết Nhai phát hiện trong lúc Diệp Mặc còn chưa trốn tránh, Trảm tiên

mang của y không ngờ lại không chém Diệp Mặc thành hai mảnh, cũng kinh dị hô một tiếng.

- Không ngờ là Thánh thể, chẳng trách lại can đảm như này, hôm nay để tôi xem xem thần thông của anh có phải cũng to như lá gan của anh không.

Quyết Nhai lại hừ lạnh một tiếng, đường sáng xanh trong tay lại lần nữa hóa ra, lần này không phải một đường, mà là hơn mười đường.

Diệp Mặc phóng Tử Đao ra, xoẹt một đường đao vân uốn lượn trong hư không, đồng thời hừ lạnh nói:

- Anh đã không còn cơ hội nữa rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2257

Ta Quay Về Rồi

Giới vực cực kỳ cường hãn nghiền ép đến, Quyết Nhai chỉ có thể cảm thấy giới vực của mình từng tấc bị vỡ tan, Trảm tiên mang mà y phóng ra dưới giới vực của Diệp Mặc, quy tắc đã hỗn loạn, cũng không còn loại sát thế đáng sợ lúc trước nữa.

Hơn mười đường Trảm tiên mang màu lam đập vào đường đao vân uốn lượn, chỉ phát ra tiếng nổ vang ngắn ngủi dồn dập. Hơn mười đường Trảm Tiên mang màu lam đó trong nháy mắt bị Lạc Ngân đao vân xé rách, Quyết Nhai thần hồn giật mình, cho đến bây giờ, y mới hiểu khoảng cách của mình với Diệp Mặc là như nào.

Lúc này y thậm chí nghi ngờ Diệp Mặc không phải là Hỗn nguyên Thánh đế, mà đã vượt qua tồn tại Hỗn nguyên Thánh đế rồi. Cho dù bất cứ Hỗn nguyên Thánh đế nào, cũng không thể nào nhẹ nhàng chế trụ được y như này. Tiếc là y cũng không biết vượt qua Hỗn nguyên Thánh đế là tầng bậc gì, vì y chưa bao giờ tiếp xúc đến.

Két...

Lạc Ngân đao vân trực tiếp xé rách hộ tráo và giới vực của Quyết Nhai xong, bổ bay nửa người của Quyết Nhai, máu tươi phun ra, nguyên thần của Quyết Nhai vọt ra, toàn thân run rẩy nhìn Diệp Mặc. Y không hoàn toàn là sợ hãi, mà là kinh hãi, trong hư không này còn có loại Thánh Đế đáng sợ như Diệp Mặc này, đây rốt cục là tu vi cấp bậc gì?

Y tu luyện đến Hỗn nguyên Thánh đế, đã từng thấy vô số cường giả, thậm chí đã gặp đệ nhất đại năng hư không, nhưng người cường đại đi nữa

trước mặt Diệp Mặc cũng chưa đủ nhìn.

Quyết Vô Ngân đứng một bên cho đến lúc này mới tỉnh ngộ lại, gã bước đến quỳ rạp xuống đất nói:

- Diệp tiền bối, vãn bối xin tiền bối tha mạng cho cha vãn bối lần này...

Gã biết rõ với tu vi Đạo nguyên Thánh đế của mình, muốn ngăn Diệp Mặc giết Quyết Nhai, cũng là nằm mơ, con đường duy nhất là cầu xin.

Diệp Mặc định vung tay tiêu diệt toàn bộ thần hồn của Quyết Nhai, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Quyết Vô Ngân, hắn thở dài, không tiếp tục động thủ nữa. Đối với Quyết Vô Ngân hắn vẫn rất thưởng thức, sau khi giết Quyết Nhai, hắn cần phải giết chết Quyết Vô Ngân, nhưng hắn thực sự không muốn giết Quyết Vô Ngân một chút nào.

Huống chi hắn đã cho tu vi của Quyết Nhai quay về Đạo nguyên rồi, cho dù Quyết Nhai khôi phục lại thân thể cũng đừng mong Chứng đạo Hỗn nguyên, cũng đừng mong quay về Đại lục Tu Chân.

Thấy Diệp Mặc không tiếp tục nữa, Quyết Vô Ngân làm sao còn không biết Diệp Mặc đã buông tha cho cha gã, vội vàng nói:

- Cha à, cha mau chóng khôi phục lại thân thể của mình đi, Diệp tiền bối đồng ý tha cho con lần này rồi.

Gã gánh luôn sai lầm của cha mình lên lưng mình, nói thành tha mạng cho gã rồi.

Quyết Nhai từ trong kinh hãi tỉnh lại, nguyên thần mau chóng quay về với chủ, chỉ trong tích tắc, y liền khôi phục lại thân thể của mình. Cả người thoạt nhìn chỉ là sắc mặt tái nhợt một chút, nhưng trong lòng y biết căn cơ Hỗn nguyên của mình đã bị Diệp Mặc phá hủy rồi.

Mặc dù biết Diệp Mặc phá đi căn cơ của y, Quyết Nhai vẫn không thể nào phẫn nộ được, một người kiêu ngạo như y, trước giờ y đều không cho

rằng mình kém người khác, nhưng khi y gặp phải Diệp Mặc, mới hiểu ra, chút kiêu ngạo này của mình căn bản không đáng nhắc đến. Có kiêu ngạo đi nữa, gặp phải người mạnh hơn anh rất nhiều lần, cũng kiêu ngạo không nổi.

Với thần thông mà Diệp Mặc biểu hiện ra, cho dù chém chết mười Quyết Nhai giống như y, cũng sẽ không có vấn đề gì. Lần đầu tiên, trong lòng y có suy nghĩ cho dù tu luyện một đời, cũng không thể nào đuổi kịp Diệp Mặc. Suy nghĩ này vừa lúc xuất hiện, lập tức giống như một luồng gió xuân thổi qua cánh đồng dại, không ngớt sinh trưởng.

Lúc này, trong đầu y đang có vô số hình ảnh bay lượn, quay cuồng trong vô số những chuyện cũ. Từng cảnh y cường thế xuất hiện trước mặt, cảnh y bị người yêu khóa trong hư không vô số năm, y cường hành không nói đạo lý, chỉ dựa vào nắm đấm của mình liền hiện ra sống động trước mặt...

Lúc này đối diện với cường hoành, y cuối cùng cũng hiểu ra một đạo lý. Nếu không phải Vô Ngân cầu xin, lúc này Quyết Nhai y đã thần hồn câu diệt rồi, mãi mãi không thể nào quay lại thế gian này nữa.

- Cám ơn Diệp Đan thánh hạ thủ lưu tình, Quyết Nhai ghi nhớ trong lòng.

Quyết Nhai cố gắng kìm nén sự kinh hãi trong lòng, cả người trong chốc lát liền trở nên khiêm tốn hơn.

Diệp Mặc lạnh giọng nói:

- Là nương tay, nhưng không phải nể mặt ông, căn cơ Hỗn nguyên của ông bị tôi hủy rồi, sau này không cho phép đến bất cứ Tu Chân giới nào nữa. Còn chuyện ông có ghi nhớ hay không, tôi căn bản cũng không để trong lòng, ông lúc nào cũng có thể đến tìm Diệp Mặc tôi.

Quyết Nhai há to miệng, cuối cùng vẫn không nói ra, sau khi y hiểu ra đạo lý này, có chút chuyện đã không cần nói thêm gì nữa. Trong lòng y biết mình thực sự cảm kích Diệp Mặc nương tay. Nếu không phải gặp Diệp Mặc

mà gặp phải người khác, có lẽ y đã thần hồn câu diệt rồi.

Trong nháy mắt nguyên thần tràn ra y đã tỉnh táo lại, y còn có rất nhiều chuyện còn chưa làm. Lúc y bị Lạc Ngân đao vân của Diệp Mặc bổ trúng, y liền nghĩ muốn đi làm những chuyện đó, đi tìm người ngày trước đã nhốt y trong hư không, nói cho cô ta biết, mình đã không còn là Hỗn nguyên Thánh đế nữa rồi, đã hiểu những lời năm đó cô ấy nói rồi, đồng thời hiểu ra cô ấy tại sao lại nhốt mình lại.

Quyết Vô Ngân mau chóng bước lên trước nói:

- Diệp tiền bối, cha tôi nói là thật lòng, không phải khiêu khích.

Diệp Mặc gật đầu:

- Quyết Vô Ngân, Quyết Nhai bị tôi hủy đi căn cơ Hỗn nguyên, tôi nghĩ anh chắc hiểu tại sao tôi lại làm như vậy.

- Vãn bối hiểu.

Quyết Vô Ngân là con trai độc nhất của Quyết Nhai, gã làm sao không biết tính khí của cha mình. Nói dễ nghe một chút là người có chủ kiến, nói khó nghe một chút, chính là người thích gì làm đó, muốn làm thế nào thì làm vậy, không có trói buộc, không biết suy tính trước sau.

Diệp Mặc hiện tại phá đi căn cơ Hỗn nguyên của cha mình, nói không chừng đây còn là một chuyện tốt, có lẽ sẽ tránh được một số đại họa sau này.

- Tôi tiễn các anh đến hư không!

Diệp Mặc nói trực tiếp xé rách giới diện hư không trước mặt.

Quyết Vô Ngân vội vàng nói:

- Cám ơn Diệp tiền bối, vãn bối cáo từ.

Gã biết rõ Diệp Mặc nói tiễn bọn họ đến hư không, không phải chỉ hư

không giới diện Tu Chân, mà là trực tiếp đến hư không giới diện cấp độ Thánh đạo. Từ hư không Tu Chân giới đến hư không cấp độ Thánh đạo, khoảng cách ở giữa là vô số giới diện hư không, những Hỗn nguyên Thánh đế khác có lẽ một lần không thể nào xé rách nổi, nhưng Diệp Mặc nói hắn có thể xé rách, Quyết Vô Ngân cũng không nghi ngờ chút nào.

Là con trai của Quyết Nhai, Quyết Vô Ngân làm sao không biết bản lĩnh của cha mình? Với bản lĩnh cường đại của cha gã, trước mặt Diệp Mặc đơn giản bị trấn áp, tu vi của Diệp Mặc căn bản không thể nào có thể tưởng tượng nổi. Đừng nói Diệp Mặc có ân với gã, cho dù Diệp Mặc không liên quan gì đến gã, gã cũng sẽ không ngốc đến nỗi đi kết thù với Diệp Mặc.

Diệp Mặc sắc mặt hòa hoãn đi nhiều, đối với Quyết Vô Ngân, hắn vẫn tán thưởng.

Thấy Diệp Mặc đưa tay xé rách hư không giữa các giới vực đến Thánh đạo trước mặt, Quyết Nhai trong lòng lại thở dài, sự kiêu ngạo của y trước mặt Diệp Mặc cũng không còn.

Quyết Vô Ngân kéo Quyết Nhai cáo từ Diệp Mặc, Quyết Nhai trong nháy mắt nhảy vào hư không, lập tức quay đầu lại nói:

- Diệp đan thánh, năm đó tôi ở Hải Giác có nhốt một người áo xanh, gã cũng là một Hỗn nguyên Thánh đế, sau này anh gặp lại gã rồi, xin anh giúp tôi nói lời xin lỗi...

Diệp Mặc lắc đầu. Hắn nhớ ra người áo xanh khi trước ở Hư Thị đã cùng cướp tâm cây Hỗn độn với hắn. Tên đó cũng là Hỗn nguyên Thánh đế, không biết người mà Quyết Nhai nói có phải là gã không.

...

Mặc Nguyệt Tiên tông ở Cung Hoa Thiên, lúc này tông môn mở rộng, vô số đệ tử tông môn đang mong ngóng canh ở cổng tông môn, bọn họ đang đợi tông chủ Diệp Mặc trở về.

Mấy người Lạc ảnh, Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn, Tống Ánh Trúc đứng bên cạnh Văn Ngưng Ti, tỏ vẻ vô cùng sốt ruột. Tô Tĩnh Văn còn tốt hơn chút, cô đã từng gặp Diệp Mặc ở Tiên giới, Lạc ảnh và Ninh Khinh Tuyết lại bao nhiêu năm rồi chưa gặp Diệp Mặc.

Ngay cả Ức Mặc lúc này cũng chỉ có thể đứng sau lưng Ninh Tư Sương, đây là bà nội Ngưng Ti nói, Diệp Mặc quay về trước tiên phải gặp mẹ, sau đó mới đến gặp cô được.

Diệp Mặc trước khi chưa đến Mặc Nguyệt Tiên tông, đã nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc.

Hư Nguyệt Hoa, Hứa Xương Cát, Lâm Dị Bán, Thạch Thiết, Diệp Lăng, Đường Bắc Vi...

Lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình có quá nhiều thứ, hắn cảm thấy mình điên cuồng tu luyện, đi tìm thực lực cường đại nhất, là chính xác như vậy. Nếu không có thực lực cường đại, hắn đừng nói bây giờ quay về Mặc Nguyệt Tiên tông, cho dù ở Thánh đạo giới, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Thánh đạo giới bị đổ nát.

Nhiều người thân, bạn bè, đệ tử cùng đợi hắn quay về, lòng trung thành mãnh liệt này khiến Diệp Mặc trong lòng ấm áp hơn nhiều, có thêm một loại chờ đợi.

- Diệp Mặc...

- Tông chủ...

- Cha ơi...

- Anh trai...

- Sư phụ...

...

Diệp Mặc đứng trước Mặc Nguyệt Tiên tông, không ngờ phát hiện lúc này mình không biết nên nói gì, hắn rất muốn nói một câu, ta quay về rồi. Nhưng trong lòng hắn không ngờ bị tình cảm ấm áp này vây lấy, bốn chữ này không thể nào thốt lên được.

- Diệp Mặc...

Một thân thể mềm mại uyển chuyển mang theo mùi thơm nhàn nhạt xông vào lồng ngực hắn, Diệp Mặc cảm thấy sự run rẩy và kích động của thân thể này, hắn trong lòng cũng có chút rung động.

Lạc ảnh từ trước đến giờ đều có thể khống chế được cảm xúc của mình, nhưng lúc này cô không thể nào điều khiển được cảm xúc của mình nữa. Diệp Mặc bỗng nhiên có chút áy náy, người hắn nên gặp đầu tiên sau khi trở về là Lạc ảnh, Mặc Nguyệt Tiên tông có thể có được diện mạo như bây giờ, rõ ràng không thể tách rời Lạc ảnh.

Khi hắn không có ở đây, chỉ có Lạc ảnh mới có thể khiến tất cả mọi người bình tĩnh lại, khiến tất cả mọi người nghe theo cô. Hôm nay đến Diệp Lăng cũng đã là tu vi Đại La Tiên rồi, còn tư chất như Lạc ảnh dưới tài nguyên phong phú như này, chỉ là Đại ất Tiên, có thể thấy Lạc ảnh hi sinh nhiều như nào.

- Thật xin lỗi, Tố Tố, anh nên về sớm một chút...

Diệp Mặc vuốt ve mái tóc dài mượt của Lạc ảnh, trong lòng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Lạc ảnh lúc này mới bình tĩnh lại, trên mặt cô có chút ửng đỏ, cô quả thực có chút vất cả rồi. Nếu không phải cô ước hẹn, không phải cô tìm người từ Lạc Nguyệt phi thăng lên trong toàn bộ Hạ thiên vực, Diệp Mặc quay về tuyệt đối sẽ không nhìn thấy nhiều người thân như này. Trong lòng cô hiểu ý tứ Diệp Mặc xây dựng Mặc Nguyệt Tiên tông, chính là vì sau này có một ngày, mọi người có thể đoàn tụ ở đây.

Vì để cho Diệp Mặc có thể thực hiện được ý tưởng này, cô đã lấy ra hơn nửa thời gian đi quản lý Mặc Nguyệt Tiên tông và tìm người, chỉ có phần ít thời gian đi tu luyện, cũng chính vì như vậy, tu vi của cô mới thấp như này.

- Anh chắc chắn là có chuyện quan trọng, chỉ cần anh quay về là tốt rồi, sau này...

Lạc ảnh giúp Diệp Mặc chỉnh lại quần áo vừa nãy vì cô ôm có chút nếp nhàu, hiền hòa nói.

- Sau này chúng ra sẽ không xa nhau nữa, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau.

Diệp Mặc giữ chặt hai tay Lạc ảnh nói, Lạc ảnh nói không sai, bất luận là vì Thánh đạo giới bố trí đại trận giới diện, hay là đi tìm Mẹ nuôi về, đây đều là cấp thiết cần hắn đi làm.

Lúc này ba người Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn, Tống Ánh Trúc đã đi đến, ngay cả Ức Mặc lúc này cũng không đi tìm Diệp Mặc, mọi người đều biết, lúc này là lúc dành cho các cô.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2258

Tin Tức Của Diệp Tử Phong

Diệp Mặc trở về, Mặc Nguyệt Tiên tông là nơi náo nhiệt nhất, Mặc Nguyệt Tiên Tông vốn dĩ chính là Tiên tông nổi tiếng nhất trong 33 thiên vực của Tiên giới. Cho dù trong Thượng thiên vực cũng không có thực lực nào mạnh hơn Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Mấy ngày nay, các Tiên tông của Đại Tiên vực nhao nhao đến thăm hỏi, đừng nói là Mặc Nguyệt Tiên Tông, cho dù cả Cung Hoa Thiên đâu đâu cũng náo nhiệt.

Đương nhiên người vui mừng nhất là Ức Mặc rồi, cô có được 36 viên Lôi hải Thần châu thực sự, dường như ngay lập tức bế quan tu luyện ba mươi sáu viên Lôi châu này.

Lạc Ảnh, Ninh Khinh Tuyết, Tô Tĩnh Văn, Tống Ánh Trúc bao năm xa cách giờ đây gặp lại Diệp Mặc, lại càng quấn quýt si mê. Mặc dù đều là tiên nhân rồi, nhưng mấy người từ thế giới phàm tục Trái đất đến, chuyện tình cảm vợ chồng lại càng nặng hơn chút. Diệp Mặc cũng không định rời đi, cứ ở trong Mặc Nguyệt Tiên tông làm bạn cùng vợ mình.

Mục Tiểu Vận và Trì Uyển Thanh trở lại Thế giới trang vàng, biết rõ Diệp Mặc đã đến Mặc Nguyệt Tiên tông, cũng vui mừng, ra ngoài gặp mấy người Lạc Ảnh.

Trì Uyển Thanh và Tô Tĩnh Văn còn cả Ninh Khinh Tuyết ba người đã quen biết nhau trên Trái đất, bây giờ gặp lại trong Tiên giới này, tâm trạng vô cùng kích động và khoan khoái dễ chịu. Hơn nữa mẹ của Tô Tĩnh Văn - Mục An vẫn còn, thậm chí đã đến Tiên giới, khiến Tô Tĩnh Văn cảm thấy cô

không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

...

Hôm nay, Diệp Mặc đang cùng những người bên cạnh nhàn rỗi ngồi nói chuyện phiếm những năm qua, nhìn thấy Diệp Lăng ngồi một bên thần thái có chút ủ rũ, lập tức chủ động hỏi:

- Diệp Lăng, em có tâm sự gì à?

Diệp Lăng thấy Diệp Mặc lo lắng cho cô, lau lau mắt sưng đỏ của mình nói:

- Không biết anh ba bây giờ có tốt hay không, lúc trước anh ba hồ đồ, em nghĩ anh ấy chắc đến đây bị áp lực quá, nên mới làm chuyện bất chấp hậu quả. Anh cả, anh có thể dùng thần thức tìm anh ba, xem anh ấy đang ở đâu không...

Diệp Mặc trong lòng thầm than, suy nghĩ của hắn lại khác với Diệp Lăng. Diệp Lăng và Diệp Tử Phong là anh em ruột, Diệp Tử Phong và Diệp Lăng có vài phần tình cảm anh em, nhưng Diệp Tử Phong và hắn lại không có chút quan hệ máu mủ gì, hơn nữa Diệp Tử Phong sau khi thay đổi dường như lại càng điên cuồng hơn.

Nhưng hắn lại tận mắt nhìn thấy Diệp Tử Phong trong Nam Cung sơn trang giết chết Nam Cung Phi, hạ thủ vô cùng tàn ác. Đương nhiên đây cũng không thể trách Diệp Tử Phong được, vì sự ngoan độc của Nam Cung Phi cũng không kém Diệp Tử Phong nửa phần.

- Được rồi, anh sẽ tìm giúp em xem sao.

Diệp Mặc không muốn để Diệp Lăng quá mức thất vọng, tu vi của hắn quá cao, đã là Hỗn nguyên Thánh đế rồi, nếu không phải trong tình hình đặc biệt, hắn cũng không muốn dùng thần thức của mình quét toàn bộ Tiên giới.

Dùng thần thức quét toàn bộ Tiên giới, rất nhiều chuyện hắn không thích

nhìn thấy cũng sẽ thu vào trong tầm thần thức của hắn. Tiên giới này cũng đàng hoàng xinh đẹp như vẻ bề ngoài của nó, âm u xung triệt các nơi, loại cảm giác này khiến Diệp Mặc cảm thấy cực kỳ không thích.

- Cha à, cha cũng tìm giúp con con Cửu Đầu Trùng kia nhé, lúc trước con suýt nữa bị con trùng đáng ghét kia ăn thịt rồi. Bây giờ con không tìm được con trùng đó, nếu tìm được rồi, con sớm đã tiêu diệt con trùng đó rồi...

Ức Mặc ngồi bên cạnh Diệp Lăng nhìn thấy cha mình sắp dùng thần thức tìm người, lập tức ngồi bên cạnh nói.

Diệp Mặc vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Ức Mặc suýt nữa bị Cửu Đầu Trùng ăn thịt, hắn lập tức liền chú ý hỏi:

- Ức Mặc, rốt cục là có chuyện gì vậy?

Ức Mặc nói chuyện cô vừa đến Tiên giới, liền gặp một Tử thành. Lúc đó Tiên thành đó đã hóa thành phế tích rồi, cô trong Tiên thành đó tìm được một số nhẫn trữ vật. Vì sợ hãi, cho nên không dám ở lại trong Tiên thành, khi cô rời khỏi Tiên thành, phát hiện Cửu Đầu Phệ Hư Trùng quay lại thôn phệ Tiên thành. Nếu không phải một người áo xám cứu, thì bây giờ cô sớm đã bị con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đó ăn thịt rồi.

- Cửu Đầu Phệ Hư Trùng trong Tiên giới? Có mấy cái đầu?

Biểu lộ của Diệp Mặc lập tức nghiêm trọng, hắn quá rõ sự đáng sợ của Cửu Đầu Phệ Hư Trùng, cho dù bây giờ hắn đối diện với Cửu Đầu Phệ Hư Trùng, chỉ cần vung tay một cái là có thể tiêu diệt, nhưng trong Tiên giới lại là mối họa lớn.

- Có chín cái đầu rồi, nhưng màu sắc trên đầu vẫn là màu tím nhạt, nói không chừng bây giờ đã thành màu vàng kim rồi.

Ức Mặc bây giờ nhớ đến con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng lúc trước, vẫn có chút chán ghét.

Diệp Mặc lập tức liền nghiêm túc nói với Ức Mặc:

- Ức Mặc, đừng xem con đã là Tiên đế rồi, sau này nếu gặp phải đầu con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đã biến thành màu vàng kim rồi, thì con đừng ra tay, con Cửu Đầu Phệ Hư Trùng vàng kim đã là con Vương rồi, con đánh không lại đâu.

Ức Mặc lè lưỡi nói:

- Con biết rồi, đây chẳng phải đang xin cha giúp đỡ sao?

- Người cứu con kia, con nhìn có rõ không?

Mặc dù biết người áo xám kia vốn dĩ không phải là cố ý cứu, nhưng cứu con gái của mình, Diệp Mặc trong lòng vẫn vô cùng cảm kích.

Ức Mặc vung tay vẽ một bóng lưng màu xám nói:

- Con chỉ nhìn thấy gã có một bóng lưng màu xám như này, lúc đó tốc độ của gã rất nhanh, những thứ khác con không nhìn rõ.

Diệp Mặc nhìn bóng lưng màu xám này một hồi lâu, lúc này mới nói:

- Cha biết người này là ai rồi, thực tế cha cũng đã từng được gã giúp, mặc dù gã lúc đó cũng không phải cố ý.

Lúc đang nói chuyện, thần thức của Diệp Mặc đã phóng ra ngoài. Người giúp Ức Mặc kia chính là văn sĩ trung niên lúc trước trong Phiêu Miểu Tiên trì, văn sĩ trung niên đó từng tặng Diệp Mặc một viên Tinh Hạch Viêm, để thăng cấp mồi lửa của Diệp Mặc. Đương nhiên, văn sĩ trung niên đó muốn lợi dụng Diệp Mặc, nhưng không ngờ Diệp Mặc lại phát hiện ra gã đang lợi dụng mình, hơn nữa còn để lại dấu hiệu thần thức trên người hắn nữa.

Bây giờ người đó có thể đuổi Cửu Đầu Phệ Hư Trùng đi rồi, rõ ràng đã khôi phục lại tu vi, chỉ có điều không biết ai giúp gã.

Thần thức của Diệp Mặc quét ra ngoài, từ Hạ thiên vực đến Trung thiên

vực rồi đến Thượng thiên vực. Hắn không tìm được văn sĩ trung niên lúc trước bị giam trong Phiêu Miểu Tiên trì kia, cũng không tìm được Diệp Tử Phong, nhưng lại nhìn thấy Kế Khôn cùng một người đàn ông ẩn cư trong một Tiên thành cực kỳ bình thường.

Diệp Mặc lập tức biết người đàn ông kia chắc chắn là Phong Hi không nghi ngờ gì, tu vi của Kế Khôn không tăng lên là bao, nhưng cô có thể giúp Phong Hi tìm được Tiên tài tố thể, thành công cứu sống Phong Hi về, Diệp Mặc trong lòng vui thay cô.

Biết rõ Kế Khôn không việc gì, Diệp Mặc cũng không quấy rầy cô, cũng không muốn đi gặp Kế Khôn.

Kế Khôn và Phong Hi bây giờ sống cuộc sống bình yên, Diệp Mặc trong lòng chúc phúc cho cô. Hắn biết, Kế Khôn nếu muốn tìm hắn, chỉ cần đến Mặc Nguyệt Tiên Tông là được rồi.

Cửu Đầu Phệ Hư Trùng Diệp Mặc cũng không tìm thấy, lại khiến Diệp Mặc cau mày là, hắn đến Lục Vô Hổ cũng không tìm được.

Lục Vô Hổ sớm đã phi thăng Tiên giới, bây giờ chắc chắn không thể nào đến Thánh đạo giới, Diệp Mặc vốn dĩ định quay về cẩn thận tìm kỹ Lục Vô Hổ một lần. Trên người Lục Vô Hổ còn có một khối Thế giới thạch nhỏ, hắn muốn luyện hóa Thế giới sơn, ngoài phải tìm được một Thế giới sơn bay mất từ Vẫn Chân cấm địa ra, thì khối Thế giớI thạch nhỏ trên người Lục Vô Hổ cũng rất quan trọng.

- Cha à, có phải không tìm được Cửu Đầu Trùng phải không? Không tìm được thì thôi, nói không chừng đã bị người áo xám kia tiêu diệt rồi.

Nhìn thấy Diệp Mặc cau mày, Ức Mặc mau chóng nói.

- Cửu Đầu Phệ Hư Trùng không phải dễ dàng bị giết chết như vậy đâu, nhưng cha nhìn thấy hai người quen. Diệp Lăng và anh cùng qua đó gặp.

Diệp Mặc đứng dậy nói.

Lâm Dị Bán nghe thấy Diệp Mặc gọi Diệp Lăng đi, lập tức hỏi:

- Tông chủ, có phải tìm được Diệp Tử Phong rồi phải không?

Đối với Diệp Tử Phong, gã cũng rất quan tâm, vì Nam Cung sơn trang sau này chính là do Diệp Tử Phong làm chủ, cho đến khi gã phi thăng Tiên giới, cũng không coi Nam Cung sơn trang là của Sở gia. Nhưng cùng với tu vi của gã cường đại lên, Nam Cung sơn trang sớm đã không được gã coi ra gì rồi. Cũng vì quan hệ giữa Diệp Tử Phong và Diệp Mặc, Diệp Lăng, Lâm Dị Bán sau khi Hóa Chân viên mãn, vẫn không tiếp tục đi tìm Diệp Tử Phong.

- Không phải là Diệp Tử Phong, có chút quan hệ với nó. Dị Bán, họ của anh có thể khôi phục rồi. Nếu tôi đoán không nhầm, Sở Cửu Vũ chắc cũng ở Tiên giới, dù gì cũng có một ngày tôi sẽ gặp lại ông ta.

Lâm Dị Bán trước giờ vẫn đi theo Diệp Mặc, sau đó Diệp Mặc phi thăng, gã vẫn bảo vệ Mặc Nguyệt chi thành này, Diệp Mặc vẫn rất coi trọng gã. Lúc trước Diệp Mặc gặp Sở Cữu Vũ, chỉ là không xác định lắm Sở Cửu Vũ có phải là tổ tiên của Lâm Dị Bán hay không.

Lâm Dị Bán đứng lên nói:

- Tôi quyết định cùng với Từ Đồng tìm Cửu Vũ tiên tổ rồi tính tiếp, nếu có thể tìm được Cửu Vũ tiên tổ, tôi lập tức sẽ khôi phục lại họ Sở.

Diệp Mặc gật đầu nói:

- Họ Sở anh còn có một người tên Sở Đan, anh chắc hẳn là biết chứ? Khi tôi quay về, hình như cũng đã gặp cô ấy.

Lâm Dị Bán nghe thấy Diệp Mặc nói đến Sở Đan, mau chóng nói:

- Cám ơn tông chủ thành toàn, tư chất của Sở Đan tốt hơn tôi, cám ơn tông chủ đã đưa Sở Đan về Mặc Nguyệt chi thành. Bây giờ Sở Đan đang ở Mặc Nguyệt Tiên tông.

...

Nguyễn Nhạc Thiên là đệ nhất tiên vực trong Trung thiên vực, còn Nặc Y tiên thành cũng là đệ nhất tiên thành. Vì Vấn Đạo Các chính là ở trong này, Diệp Mặc lúc trước từng đến đây tham gia Vấn Đạo, chỉ có điều còn chưa đến tầng thứ chín mà thôi.

Nặc Y tiên tức lâu là đệ nhất Tiên tức lâu trong Nặc Y tiên thành, lúc này trong một phòng trong tiên tức lâu này có hai người con gái đang ngồi. Sắc mặt hai người này rất bình tĩnh, nhưng khí tức dao động lại cho thấy hai người cũng không thực sự bình tĩnh.

- Nam Cung Tiểu Đại, chúng ta không có chút quan hệ gì, cô tìm tôi có chuyện gì, cứ nói thẳng ra đi.

Người con gái mặc váy Tiên mày lam nhạt ngữ khí bình tĩnh nói.

Người con gái ngồi đối diện cô xinh đẹp hơn người con gái mặc Tiên váy màu lam nhạt này nhiều, cô nghe thấy người con gái mặc Tiên váy màu lam nhạt này hỏi vậy, thở dài nói:

- Trình Na Na, tôi hối hận lúc trước không nghe lời cô, một người có thể vứt bỏ vợ mình, quả nhiên cũng sẽ vứt bỏ được cái khác.

Hiển nhiên hai người này chính là Trình Na Na và Nam Cung Tiểu Đại của Nam Cung sơn trang ở Tu Chân giới, hai người gặp vận mệnh giống nhau, bây giờ hai người cũng phi thăng lên Tiên giới rồi.

- Tôi cho rằng cô sẽ châm chọc mỉa mai tôi, tại sao cô không nói?

Nam Cung Tiểu Đại nói xong có chút nghi ngờ nhìn Trình Na Na, cô không ngờ lại không nghe thấy Trình Na Na mỉa mai mình.

Trình Na Na vẫn bình tĩnh nói:

- Tôi và Diệp Tử Phong đã không còn quan hệ gì rồi, không mỉa mai gì

cả. Nhưng Diệp Tử Phong không giết cô, chứng tỏ cô có chút địa vị trong lòng gã.

Nam Cung Tiểu Đại cười khẩy một cái nói:

- Địa vị?

Nam Cung Tiểu Đại còn chưa nói xong, liền nghe có người đẩy cửa vào nói:

- Chúng tôi có thể ngồi đây chút được không?

- Là anh?

Nam Cung Tiểu Đại khiếp sợ đứng dậy nhìn Diệp Mặc và Diệp Lăng đứng ở cửa, hoàn toàn không biết Diệp Mặc và Diệp Lăng đến từ lúc nào.

- Diệp đại ca, Diệp Lăng, hai người sao lại đến đây?

Trình Na Na cũng ngạc nhiên đứng dậy, cô vì tránh người của Diệp gia, cố ý từ Hạ thiên vực đến Trung thiên vực, kết quả vẫn gặp Diệp Mặc và Diệp Lăng.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2259

Đến Thăm Phượng Hoàng Tộc

Na Na, cô nói cho tôi biết Diệp Tử Phong đi đâu rồi?

Diệp Lăng nhìn thấy Trình Na Na có chút sốt ruột hỏi.

Trình Na Na cúi đầu nói:

- Tôi và anh ấy đã không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi, anh ấy đi đâu tôi cũng không biết.

Nam Cung Tiểu Đại chậm rãi nói:

- Nam Cung gia tôi hoàn toàn suy tàn trong tay anh ta, anh ta phi thăng lên Tiên giới sớm hơn tôi một chút. Đợi khi tôi tìm thấy anh ta rồi, anh ta đã là tu vi Huyền Tiên rồi. Lúc đó, anh ta ở cùng Văn Thải Y, anh ta hình như còn có một sư phụ, sư phụ của anh ta hình như cực kỳ lợi hại thì phải.

Nói xong Nam Cung Tiểu Đại dường như hiểu ra một chuyện, thần sắc u buồn đột nhiên biến mất, cô ấy sau khi khom lưng hành lễ với Diệp Mặc lại nói:

- Lúc trước tôi gặp Trình Na Na, vốn dĩ còn định hỏi thăm cô ấy một số chuyện, nhưng bây giờ đã không cần nữa rồi. Diệp tông chủ, tôi đi đây.

Thấy Nam Cung Tiểu Đại rời khỏi phòng, Diệp Mặc không nói gì, Diệp Lăng cũng cảm thấy tâm trạng có chút hoảng loạn.

Nam Cung Tiểu Đại sau khi ra khỏi phòng, Trình Na Na cũng khom người hành lễ với Diệp Mặc:

- Diệp đại ca, Diệp Lăng, tôi cũng đi đây.

Diệp Mặc và Diệp Lăng tìm được Nam Cung Tiểu Đại rồi, sau khi nói vài câu, Nam Cung Tiểu Đại và Trình Na Na liền lần lượt rời đi.

- Anh, chúng ta về thôi.

Khi Diệp Lăng nói lời này, trong lòng cực kỳ khó chịu, cô thực sự không hi vọng anh ba biến thành như này. Bất luận là Nam Cung Tiểu Đại, hay là Trình Na Na, đều là người con gái rất tốt, tại sao anh ba lại như này? Cho dù lúc trước anh ấy chịu oan ức ở Đại lục Lạc Nguyệt, nhiều năm trôi qua như vậy rồi, bản thân cũng phi thăng Tiên giới rồi, những uất ức này chẳng lẽ vẫn còn sao?

- Đi thôi.

Diệp Mặc dẫn theo Diệp Lăng xé rách không gian, trong nháy mắt liền quay lại Mặc Nguyệt Tiên Tông, hắn khác với Diệp Lăng.

Vốn dĩ hắn cũng không coi Diệp Tử Phong là người ngoài, vẫn coi Diệp Tử Phong là anh em của mình. Cho dù Diệp Tử Phong có chút sai lầm, nhưng hắn vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng từ lần trước Diệp Tử Phong tiết lộ trước mặt Nam Cung Phi, gã muốn giết chết mình thực sự không phải là vì hiểu lầm Trình Na Na, mà là muốn bí mật trên người mình, Diệp Mặc đã coi Diệp Tử Phong là người ngoài rồi. Lần này nếu không phải Diệp Lăng cầu xin, hắn căn bản cũng sẽ không tìm đến đây hỏi thăm tin tức của Diệp Tử Phong.

Muốn bí mật của hắn, nói đơn giản một chút, đó chính là muốn cái mạng của hắn. Diệp Mặc hắn tự hỏi chẳng có lỗi gì với Diệp Tử Phong, nhưng tên Diệp Tử Phong này quả thực quá mức tàn nhẫn rồi.

Diệp Mặc vừa quay về Mặc Nguyệt Tiên Tông, đã nhìn thấy Ngu Tú đến rồi, mấy người Lạc ảnh đang đứng nói chuyện với Ngu Tú.

Thấy Diệp Mặc đến, Ngu Tú lập tức đứng lên:

- Diệp tiên hữu...

Diệp Mặc biết Ngu Tú muốn hỏi gì, hắn không đợi Ngu Tú hỏi ra, liền chủ động nói:

- Đại cung chủ, Thanh Như đã Chứng đạo, cô ấy bây giờ ở trong Hư Thị, muốn thông qua lịch lãm rèn luyện tìm đại đạo thuộc về cô ấy, cho nên không cùng tôi quay về.

Ngu Tú nhìn mấy người vợ của Diệp Mặc, thở dài. Cô để Thanh Như ở lại bên cạnh Diệp Mặc, vốn dĩ còn có ý để Thanh Như trở thành đạo lữ của Diệp Mặc. Bây giờ xem ra, rõ ràng cô quá mong muốn đơn phương rồi.

Cũng may cô cũng nghĩ ra, mau chóng gác chuyện này sang một bên, sau đó chủ động đổi đề tài khác nói:

- Diệp tiên hữu, tôi nghe Tĩnh Văn nói, anh muốn khôi phục 33 thiên vực của Tiên giới.

Diệp Mặc gật đầu:

- Đúng, vốn dĩ tôi có suy nghĩ này, nhưng bây giờ tôi đã thay đổi chủ ý rồi. Tôi cảm thấy 33 thiên của Tiên giới rất phù hợp, thậm chí không kém gì một Tiên giới hoàn chỉnh. Tôi nếu miễn cưỡng khôi phục lại 33 thiên, có lẽ sẽ vẽ rắn thêm chân.

Diệp Mặc sau khi từ U Minh giới trở về, liền cảm thấy 33 thiên của Tiên giới không nhất định cần phải khôi phục. Tiên giới khác với Thánh đạo giới, Thánh đạo giới không khôi phục hoàn toàn sẽ hủy diệt. Còn 33 thiên của Tiên giới tồn tại rất phù hợp, từ thấp đến cao, không có chỗ nào là không ổn cả.

Giống như Thiên đạo của U Minh giới, 33 thiên của Tiên giới lại càng phù hợp Thiên đạo luân thường. Hoặc là nói 33 thiên tàn phá, không thích

hợp Chứng đạo. Nhưng bây giờ Thánh đạo giới đã được khôi phục được hơn nửa, Tiên đế viên mãn có thể đến Thánh đạo giới Chứng đạo. Nếu ở lại Tiên giới Chứng đạo, Thánh Đế Chứng đạo của Tiên giới quá nhiều, cho dù Tiên giới có hoàn chỉnh đi nữa, cũng có khả năng tiếp tục bị đánh thành mấy mảnh.

Cho nên bây giờ Diệp Mặc ngược lại không muốn Tiên Giới có quá nhiều Tố đạo Thánh đế.

Ngu Tú đồng ý nói:

- Diệp tiên hữu có cùng suy nghĩ với tôi, 33 thiên của Tiên giới thích hợp Thiên đạo, không cần phải tu sửa gì thêm nữa.

Ngu Tú ngồi trong này nói một hồi, tâm thần có chút không yên, Diệp Mặc biết rõ cô đang lo lắng cho Thanh Như, quyết định lấy ra một trận kỳ đưa cho Ngu Tú nói:

- Đại cung chủ, trận kỳ này có thể từ trong trận pháp thông đạo từ Thánh đạo giới đến Tiên giới quay về, nhưng chỉ có thể dùng một lần, bây giờ tôi không cần đến nó nữa, tặng cho cô đấy.

Ngu Tú mau chóng nhận lấy trận kỳ, cô biết Diệp Mặc đã hiểu cô lo lắng cho Thanh Như. Tặng trận kỳ này cho cô, chính là bảo cô đến thăm Thanh Như xong, còn có cơ hội quay về Tiên giới. Diệp Mặc bây giờ thần thông kinh người, muốn quay lại Tiên giới, rõ ràng cũng không cần đến trận kỳ này.

- Cám ơn Diệp tiên hữu.

Ngu Tú không từ chối, nhận lấy trận kỳ xong vô cùng kích động nói.

Đã có trận kỳ của Diệp Mặc cho, tinh thần của Ngu Tú cũng bình tĩnh hơn nhiều, lại ngồi xuống một lát nữa, sau đó đứng dậy cáo từ Diệp Mặc.

Tiễn Ngu Tú đi rồi, Diệp Mặc gọi toàn bộ mấy người Lạc ảnh đến, lấy ra

ngọc bài do mình luyện chế phát cho mỗi người một miếng.

- Cha à, đây là ngọc bài gì vậy?

Ức Mặc mặc dù đã từng vào Thế giới trang vàng, nhưng cũng không biết còn có loại ngọc bài truyền tống không gian trực tiếp vào Thế giới trang vàng này.

Mục Tiểu Vận lại cười nói:

- Đây là ngọc bài truyền tống đến Thế giới trang vàng, lúc trước cô và Uyển Thanh trong Thánh đạo giới, chính là thông qua ngọc bài như này vào trong Thế giới trang vàng, rồi đến Mặc Nguyệt Tiên tông.

- Trong đó chỉ có Vô Ảnh và Tiểu Băng Sâm còn chơi vui một chút, người ít quá, cũng không náo nhiệt bằng nơi này.

Ức Mặc trong miệng nói như vậy, nhưng tay cũng không chậm, đã đeo ngọc bài lên cổ rồi.

Lạc Ảnh hiểu Diệp Mặc nhất, cô nhìn thấy Diệp Mặc phát ngọc bài truyền tống, lập tức hỏi:

- Anh phải đi rồi sao?

Diệp Mặc ừ một tiếng nói:

- Anh muốn đến Phượng Hoàng tộc một chuyến, cũng có thể thông qua ngọc bài truyền tống tiến vào Thế giới trang vàng tìm anh bất cứ lúc nào.

- Anh cẩn thận một chút, trong này tài nguyên tu luyện phong phú, bọn em ở trong này đợi anh.

Mấy người Lạc Ảnh đều biết Diệp Mặc muốn đến Phượng Hoàng tộc làm gì, trăm năm sau, Yêu tộc muốn liên thủ với mấy tộc còn lại đến Thánh đạo giới khiêu khích, đây là Diệp Mặc đi lôi kéo bạn bè.

Nhưng lần này các cô cũng không lo lắng là bao, có ngọc bài truyền tống Thế giới trang vàng của Diệp Mặc, các cô có thể quay về bên cạnh Diệp Mặc bất cứ lúc nào. Hơn nữa các cô cũng biết, với tu vi của Diệp Mặc bây giờ, muốn quay về cũng cực kỳ đơn giản.

...

Diệp Mặc điều khiển Mặc Nguyệt Thoa một mình xuyên qua hư không, cho dù thức hải của hắn cũng có thể vượt qua giới diện, nhưng giới diện của các tộc đều có trận pháp giới vực cường đại bảo hộ, thần thức không thể nào xuyên qua được. Hắn càng không thể dùng cách xé rách không gian để đến Phượng Hoàng tộc, nếu như làm như vậy, thì không phải là đi tìm bạn hợp tác, mà là đi khiêu chiến rồi.

Hơn nữa, đại trận hộ giới của một tộc cũng không đơn giản có thể xé rách như vậy được. May mà Mặc Nguyệt Toa của Diệp Mặc dưới sự điều khiển của hắn, tốc độ cực nhanh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã tiến gần đến phạm vi bên ngoài Phượng Hoàng tộc rồi.

Diệp Mặc vừa mới đến bên ngoài đại trận giới vực của Phượng Hoàng tộc liền cất Mặc Nguyệt Thoa đi, có người đã phát hiện ra hắn. Người nhìn thấy Diệp Mặc là một người đàn ông trung niên tướng mạo cực kỳ bình thường, vẻ mặt có một số nếp nhăn, tu vi Tiên đế. Khiến Diệp Mặc kỳ quái chính là, người này nhìn thấy Diệp Mặc rồi, đến hỏi thăm cũng không có, liền mở đại trận hộ giới ra.

- Xin hỏi có phải là Diệp Mặc tiền bối không?

Tiên đế này ngữ khí cực kỳ kính cẩn.

- Anh biết tôi?

Diệp Mặc khẳng định chưa bao giờ gặp Tiên đế này.

Tiên đế này mau chóng nói:

- Tòng Hạm Thánh quân ra lệnh cho tôi đợi Diệp tiền bối ở đây, Thánh quân nói Diệp tiền bối sắp tới sẽ đến Phượng Hoàng tộc làm khách.

Diệp Mặc không ngờ Thang Tòng Hạm sớm đã biết hắn sẽ đến, chỉ có điều không biết Hỗn nguyên Thánh đế thoạt nhìn giống thiếu nữ này sẽ lựa chọn thế nào.

Thực ra trong lòng Diệp Mặc lại càng hi vọng Thang Tòng Hạm giống như Lãnh Dục Kỳ, đứng ở phe trung lập là ổn rồi. Hắn cũng không hi vọng Phượng Hoàng tộc đứng về phía hắn giúp hắn, nhưng hắn cũng không hi vọng Phượng Hoàng tộc lại giúp bên Yêu tộc kia. Nói ra, Phượng Hoàng tộc vẫn là một nhánh của Yêu tộc.

Giới vực của Phượng Hoàng tộc tuyệt đối sẽ không kém gì so với Long tộc, Diệp Mặc cùng với Tiên đế này xuyên qua đại trận hộ giới và tầng khí quyển, sau khi đến phía sau giới vực của Phượng Hoàng tộc, lập tức liền cảm nhận được quy tắc thiên địa cường đại và thần linh khí nồng đạm trong này.

Diệp Mặc thầm than, so với Phượng Hoàng tộc và Long tộc, Thánh đạo giới kém quá xa rồi. Cho dù hắn dùng cây Hỗn Độn và Hoàng Huyền chi khí khôi phục lại sinh cơ của Thánh đạo giới, Thánh đạo giới vẫn thiếu kinh mạch của giới vực. Còn phong giới của U Minh giới, hắn muốn có được Thế giới sơn, nhất định là chuyện trăm năm sau rồi.

- Diệp Đan thánh đến chậm rồi, tôi chờ đã lâu.

Một giọng nói thanh thúy truyền đến, Thang Tòng Hạm đã xuất hiện trước mặt Diệp Mặc.

Thang Tòng Hạm mặc Tiên váy màu đỏ, thậm chí còn nhỏ nhắn xinh xắn hơn nhiều so với lần trước gặp Diệp Mặc. Diệp Mặc còn nhìn thấy hai người quen khác bên cạnh Thang Tòng Hạm, Thang Tiểu Du và Thang Kỷ.

Thang Kỷ là Tiên mị thể, lộ vẻ phong tình vạn chủng, lúc này so với khí chất cao quý của Thang Tòng Hạm, thì kém quá xa rồi. Chỉ có Thang Tiểu

Du tu vi Hóa đạo, lại càng không bắt mắt Diệp Mặc biết rõ Thang Tòng Hạm sở dĩ dẫn theo Thang Tiểu Du và Thang Kỷ bên mình, hoàn toàn là vì mình quen biết hai người họ.

Diệp Mặc ôm quyền cười nói:

- Trước tiên đến quấy rầy Thang tiên hữu, còn muốn Thang tiên hữu đừng không thích vị khách không mời mà đến như tôi đây.

Thang Tòng Hạm cười ha hả nói:

- Xem anh nói gì kìa, muốn tôi hoan nghênh anh cũng được, Tiểu Du cũng là bạn của anh, bây giờ đã là Hóa đạo rồi, nhưng cách Đạo nguyên khá xa, hôm nay tôi cố ý dẫn Tiểu Du đến, anh cũng nên biểu hiện một chút đi.

Diệp Mặc không chút keo kiệt lấy ra một bình ngọc đưa cho Thang Tiểu Du nói:

- Viên Tinh Không Đạo đan này coi như là lễ vật để Tiểu Du thăng cấp Đạo nguyên vậy.

Thang Tiểu Du nghe thấy Tinh Không Đạo đan, sắc mặt lập tức liền mừng rỡ, cô và Diệp Mặc sớm đã quen biết nhau, nên cũng không có gì là ngại cả. Cô thậm chí nhận đan dược trước, lúc này mới kịp cám ơn Diệp Mặc.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2260

Thánh Nữ Ma Tộc

Thấy Diệp Mặc hào phóng như vậy, cả đám Hóa Đạo Thánh Đế Phượng Hoàng Tộc, hai bên ai nấy đều lộ ra ánh mắt ước ao. Nhưng bọn họ cũng biết rõ, tặng đi một viên Tinh Không Đạo Đan đã là ghê gớm lắm rồi, Diệp Mặc cho dù là có phóng khoáng đi nữa cũng sẽ không tặng thêm một viên Tinh Không Đạo Đan thứ hai nữa.

Thang Tòng Hạm chủ thuận miệng nói, cũng không có trông cậy Diệp Mặc sẽ thật sự tặng đi món quà nghịch thiên như Tinh Không Đạo Đan này, hiện tại Diệp Mặc không chút do dự tặng đi một viên Tinh Không Đạo Đan, cô trái lại có chút băn khoăn. Bởi vì cô biết, Phượng Hoàng Tộc của cô tuyệt đối không có khả năng sẽ đứng về phía Diệp Mặc, tối đa cũng chỉ là trung lập mà thôi.

- Thật sự nếu Diệp Đan Thánh không đến, ta sẽ không chờ ngươi, cũng may ngươi tới đúng lúc, đến lúc đó chúng ta cùng đi.

Thang Tòng Hạm sau khi Diệp Mặc tặng đi Đạo Đan, có vẻ càng khách sáo, cô cùng Diệp Mặc song song đi sát vào nhau, giọng điệu nói chuyện có mang chút ngây thơ, chỉ thiếu điều kéo tay Diệp Mặc nữa thôi.

Diệp Mặc vội vàng hơi tránh ra một chút, nghi hoặc hỏi:

- Thang tiên hữu, chúng ta cùng đi đâu?

Thang Tòng Hạm cũng không biết là thật hay giả, nghe Diệp Mặc nói vậy xong, lập tức vỗ trán một cái nói rằng:

- Ngươi xem ta thật đãng trí, Ma Tộc cùng ngươi quan hệ không hòa

thuận, nói vậy sẽ không đưa thiệp mời cho ngươi. Là như thế này, Thánh Nữ của Ma Tộc đã xuất quan, đồng thời thành công chứng đạo Hỗn Nguyên. Nghe nói mấy tộc còn lại đều đi Ma Tộc cầu thân, thế nhưng Ma Tộc lại cự tuyệt. Lần này Ma Tộc phát thiệp mới, một là đại điển chúc mừng Thánh Nữ của bọn họ chứng đạo Hỗn Nguyên, một là Thánh Nữ lựa chọn đạo lữ.

Diệp Mặc mỉm cười nói rằng:

- Nói vậy Thánh Nữ Ma Tộc đã chứng đạo Hỗn Nguyên, Đạo Nguyên Thánh Đế thông thường của các tộc khác, người ta đã chướng mắt rồi.

- Không phải đâu, Gia Cát Thiên Hoa của Yêu Tộc vì mong lấy được Thánh Nữ của Ma Tộc, cố gắng chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng cho dù là vậy, vẫn cứ bị Ma Tộc cự tuyệt. Phải biết rằng Gia Cát Thiên Hoa chính là nhân vật thứ hai trong Thánh bàng, tài trí hơn người. Không chỉ Gia Cát Thiên Hoa của Yêu Tộc, top năm trong Thánh đạo bảng, Đạo Nguyên Thánh Đế Ngạo Việt của Long Tộc cũng vị Ma Tộc cự tuyệt. Phượng Hoàng Tộc của ta cũng bị cự tuyệt.

Thang Tòng Hạm nghe Diệp Mặc nói vậy xong, lập tức giải thích.

Diệp Mặc cảm thán nói rằng:

- Trước đây ta nghe nói các tộc cũng chỉ một đến hai Hỗn Nguyên Thánh Đế. Hiện tại Ma Tộc tại sao lại có thêm một Thánh Nữ? Hơn nữa Gia Cát Thiên Hoa của Yêu Tộc cũng thành công chứng đạo Hỗn Nguyên rồi hả?

Thang Tòng Hạm quét mắt qua Diệp Mặc một cái nói:

- Muốn nói Hỗn Nguyên Thánh Đế nhiều ít có tộc nào có thể vượt qua được Nhân Tộc trước đây? Cho dù là hiện tại Thánh Đạo Giới sứt mẻ, Hỗn Nguyên Thánh Đế của Nhân Tộc số lượng cũng không ít, chỉ là bọn họ không muốn xuất hiện mà thôi. Bất kỳ một đại tộc nào tồn tại bên trong cũng đều có thế lực mạnh mẽ, lần này tứ đại Hỗn Nguyên Thánh Đế đi tìm Diệp Đan Thánh mất tích, với nội tình trong những đại tộc này muốn cấp tốc bồi

dưỡng ra một Hỗn Nguyên Thánh Đế, vẫn là có thể. Đương nhiên, cũng chỉ có thể bồi dưỡng một đến hai người mà thôi.

Điểm ấy Diệp Mặc thật ra lại rõ ràng, một đại tộc cỡ lớn có thể sừng sững tại vũ trụ hư không. Tuyệt đối không có khả năng chỉ có một Hỗn Nguyên Thánh Đế. Có lẽ nói cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Đế ngã xuống. Bọn họ cũng sẽ có biện pháp lại bồi dưỡng được một Hỗn Nguyên Thánh Đế khác trong thời gian ngắn nhất.

Chủng tộc không có Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho dù là có thịnh vượng, cũng không cách nào trở thành đại tộc. Ngay cả Nhân Tộc trước đây thịnh vượng như vậy, sau khi không có Hỗn Nguyên Thánh Đế là chỗ dựa. Cũng bắt đầu xuống dốc, chớ đừng nói chi là tộc khác.

- Nhưng Ma Tộc không đồng ý mấy tộc còn lại cầu thân, là vì Ma Tộc tìm được một chàng rể cũng tài nghệ kinh người tới cửa. Người này mặc dù không có chỗ dựa vững chắc, lại không có gánh nặng trên người, có thể gia nhập Ma Tộc. Ta nghĩ Ma Tộc ngay cả Gia Cát Thiên Hoa cũng có thể cự tuyệt, nói vậy hẳn người bọn họ tìm cũng phải là một Hỗn Nguyên Thánh Đế. Ma Tộc tuy rằng mất đi Bộc Dương Tư, nhưng lại vẫn còn có Thù Nguyên Châu, hiện giờ lại bằng với thêm hai Hỗn Nguyên Thánh Đế, có thể nói thực lực của Ma Tộc không giảm ngược lại còn tăng.

Thang Tòng Hạm thở dài nói.

Nói xong cô nghĩ tới Diệp Mặc. Lập tức lại bổ sung một câu.

- Diệp Đan Thánh, Đạo Vận trên người ngươi bình hòa, thoạt nhìn không khác gì tiên nhân bình thường, chắc hẳn đã là tăng thêm một cấp bậc nữa rồi nhỉ? Ngươi lại còn là một Đạo Nguyên Đan Thánh. Ta nghĩ nếu như ngươi đi Ma Tộc cầu hôn Thánh Nữ kia, nói không chừng thật đúng là có thể thành công. Cứ như vậy, giữa ngươi và Ma Tộc...

Diệp Mặc mỉm cười, cắt lời Thang Tòng Hạm:

- Ta không có hứng thú gì đối với ma nữ, nghe nói Thánh Nữ này đến từ Nhân Tộc.

- Hỗn Nguyên Thánh Đế Nhân Tộc đến Ma Tộc làm Thánh Nữ?

Diệp Mặc nghi hoặc không giải thích được hỏi, Ma Tộc cùng Nhân Tộc luôn luôn không hòa thuận, Thánh Đế Nhân Tộc cho dù là không có làng trung thành đi nữa, cũng sẽ không đi Ma Tộc là Thánh Nữ chứ?

Thang Tòng Hạm lơ đễnh nói rằng:

- Thánh Nữ này không phải đến từ Thánh Đạo Giới, hình như là đến từ Tiên Giới. ả lại, cô ấy có thể thăng cấp Hỗn Nguyên Thánh Đế chẳng có chút quan hệ nào tới Nhân Tộc. Cô ấy tuy rằng tư chất nghịch thiên, thế nhưng không có Ma Tộc toàn lực bồi dưỡng, cũng không thể chứng đạo Hỗn Nguyên. Nghe nói là Ma Tộc đã bồi dưỡng Thánh Nữ này, ngay cả Đại Trận Thời Gian cũng đều mở ra.

- Đại Trận Thời Gian? Chẳng lẽ là trận pháp khiến thời gian gia tốc?

Diệp Mặc nghĩ đến trước tiên là trận bàn thời gian của mình, hắn thật sự là không nghĩ ra trận bàn thời gian này là do ai luyện chế ra. Hiện tại hắn không chế thần thong Luân Hồi, đối với Pháp Tắc Thời Gian đã có chút thành tựu, cho dù là như vậy, vẫn hkông cách nào luyện chế được trận bàn thời gian. Thang Tòng Hạm nói đại trận thời gian, lẽ nào chính là một vật giống như trận bàn thời gian?

Thang Tòng Hạm gật đầu nói:

- Đúng, chính là loại đại trận thời gian này, loại đại trận này Ma Tộc cùng Yêu Tộc đều có. Thế nhưng tiêu hao kinh người, mặc dù trong đại trận có thể làm cho thời gian tăng mấy chục lần, thần linh mạch tiêu hao cũng khó có thể đánh giá được. Người thường căn bản không cách nào sử dụng được, cho dù là bộ tộc cũng không chịu nổi lượng tiêu hao của nó. Chính vì như vậy, ta mới có thể nói Ma Tộc là người bồi dưỡng ra Thánh Nữ này, tốn

hao rất nhiều tài nguyên.

Diệp Mặc trong lòng chấn động vô cùng, hắn cho rằng trận bàn thời gian chỉ một mình hắn có, không nghĩ tới Ma Tộc cùng Yêu Tộc đều có. Nhưng từ lời Thang Tòng Hạm nói, Diệp Mặc biết được đại trận thời gian của Ma Tộc và Yêu Tộc có chút không giống với trận bàn thời gian của hắn.

Trận bàn thời gian của hắn vận chuyển theo sự gia tăng tu vi của hắn, tiêu hao linh nguyên càng nhiều, lại cũng không có đến tình cảnh thần linh mạch tiêu hao khó có thể đánh giá. Theo như cái này thì, trận bàn thời gian của hắn đẳng cấp cao hơn một chút.

Thang Tòng hạm thấy Diệp Mặc kinh ngạc, tiếp tục giải thích.

- Bởi vì Gia Cát Thiên Hoa của Yêu Tộc cực kỳ ái mộ Thánh Nữ Ma Tộc, cho nên gã liên hợp với những tộc còn lại đưa ra một kiến nghị cho Ma Tộc, đó chính là Ma Tộc cho phép các tộc cầu thân Thánh Nữ. Thế nhưng cần phải tỷ thí thần thông, thần thông của ai lớn, người đó có thể trở thành đạo lữ của Thánh Nữ.

- Hơn nữa các tộc liên hợp cùng nhau, đưa ra tài nguyên tu luyện đủ để cho người thành tựu Hỗn Nguyên Thánh Đế đỏ mắt. Người thắng chẳng những có thể cưới được Thánh Nữ, mà còn có thể có được những tài nguyên tu luyện này. Cũng chính vì như vậy, lần này rất nhiều tân khách đi đến Ma Tộc.

Nói xong, cô nhìn Diệp Mặc cười xinh tươi nói:

- Nếu như Diệp Đan Thánh thma gia, nói không chừng trừ ôm được mỹ nhân về, còn có thể có vô số tài nguyên tu luyện. Hiện tại Ma Tộc rộng mở mời đại năng của các tộc, cho dù là cùng Diệp Đan Thánh có chút mâu thuẫn, cũng sẽ không làm chuyện gì khác người.

Diệp Mặc chợt nhớ tới chuyện ở Huyền Băng Sơn trước kia, Văn Thái Y cũng là thông qua phương thức này để lựa chọn vị hôn phu, kết quả dẫn tới

mấy trận khiêu chiến đẫm máu. Hiện tại Ma Tộc cũng tổ chức sự kiện như vậy, mình đi tham gia một chút cũng hay, chẳng những có thể tạo uy thế cho chuyện trăm năm sau, còn có thể tra xét một chút thực lực của các tộc.

Phàn Cao của Yêu Tộc nói trăm năm sau sẽ đi Thánh Đạo Giới kiếm chuyện, người ta dù sao còn chưa có đi. Lần này hắn thừa dịp cơ hội nói ra chuyện Phàn Cao gây hiềm khích, sau đó lỡ như hắn giết đến Yêu Tộc hoặc là tiêu diệt Hải Tộc, cũng có một cái cớ, không phải vô duyên vô cớ như thế này.

- Được, vậy ta theo Thang tiên hữu cùng đi Ma Tộc một chuyến.

Diệp Mặc quyết định luôn, lập tức không chút do dự nói.

Diệp Mặc đi tới Phượng Hoàng Tộc, Thang Tòng Hạm cực kỳ khách sáo đối với Diệp Mặc, không chỉ dẫn Diệp Mặc đi du lịch vài chỗ ở Phượng Hoàng Tộc, còn biểu thị rõ ràng Phượng Hoàng Tộc trăm năm sau sẽ đứng ở giữa, sẽ không thiên vị một bên nào.

Ba ngày sau, Diệp Mặc cùng Thang Tòng Hạm rời khỏi Phượng Hoàng Tộc, đi Ma Tộc.

...

Ma Tộc gần đây lại náo nhiệt không gì sánh được, Ngao Si Thánh Đế của Long Tộc trước đây chứng đạo Hỗn Nguyên xong đã vô cùng náo nhiệt, thế nhưng so với Ma Tộc hiện giờ, vẫn còn kém rất nhiều. Phi thuyền pháp bảo của Thang Tòng Hạm mới vừa tới bên ngoài phạm vi Ma Tộc, một Thánh Đế Đạo Nguyên viên mãn của Ma Tộc đã tới nghênh tiếp.

Diệp Mặc sau khi từ U Minh Giới trở về, cảnh giới Đạo Vận càng gàn như dịu nhẹ, mặt ngoài thoạt nhìn không thu hút chút nào, tên Đạo Nguyên Thánh Đế đến đây nghênh tiếp trực tiếp bỏ qua Diệp Mặc, thậm chí gã cho rằng Diệp Mặc chính là một đệ tử bình thường của Phượng Hoàng Tộc mà thôi.

Sau khi tiến vào ranh giới Ma Tộc, thần thức của Diệp Mặc lập tức quét đến địa vực Ma Giới so với Thánh Đạo Giới không nhỏ hơn chút nào, phạm vi vững chắc, thần linh khí nồng nặc bức người, nhưng lại chứa đựng khí tức ma vận nồng nặc.

Những đại tộc thịnh vượng này quả nhiên đều có nguyên do của nó, Diệp Mặc đã đi qua Long Tộc cùng Phượng Hoàng Tộc, Âm Minh Tộc, hắn phát hiện những đại tộc này phạm vi đều có các loại Đạo Vận nồng nặc. Cũng may Thánh Đạo Giới dưới sự chữa trị của hắn, cũng dần dần bắt đầu khôi phục nhân khí, chỉ cần đợi hắn dung hợp Thế Giới Sơn chữa trị giới vực và kinh mạch cho Thánh Đạo Giới, giới vực Thánh Đạo Giới sẽ không kém nửa phần so với những giới vực này.

- Thang tiên hữu quang lâm Ma Tộc, làm Ma Tộc ta tăng thêm nhiều hào quang, mời đến điện tiếp khách an vị...

Một người đàn ông mặc tiên bào màu trắng thông thường, một đầu tóc dài đen nhánh sáng bóng nhã nhặn đi tới, thần thông nhẹ nhàng tự nhiên, ánh mắt cũng cực kỳ sáng ngời.

Diệp Mặc nhìn ra đây cũng là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, người này tao nhã phong độ và có khí chất, thật sự là không có nửa phần ma khí. Khác hẳn Bộc Dương Tư trên người ma vận mạnh mẽ lưu chuyển, đây là một Hỗn Nguyên Thánh Đế nhìn không ra nửa phần ma vận, lại biết người này càng đán sợ hơn Bộc Dương Tư.

- Rồi, làm phiền Thù đại ca tự mình đến đây nghênh tiếp, Tòng Hạm thật sự là vinh hạnh vô cùng.

Thang Tòng Hạm sau khi nói xong, cũng không có giới thiệu Diệp Mặc với người đàn ông này, ngược lại còn quay đầu nhìn Diệp Mặc cười khúc khích nói:

- Diệp Đan Thánh, đây là Hỗn Nguyên Thánh Đế Thù Nguyên Châu của Ma Tộc, một thân ma đạo thần thông kinh thiên động địa.

Thù Nguyên Châu nghe thấy Thang Tòng Hạm gọi ba chữ Diệp Đan Thánh kia, ánh mắt lập tức sáng lên, nhìn chăm chú hướng Diệp Mặc đồng thời trong lòng thầm kinh hãi, một Hỗn Nguyên Thánh Đế đứng ở trước mặt gã vậy mà gã không có để ý.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2261

Buổi Lễ Long Trọng Của Ma Tộc

Hóa ra là Diệp Đan Thánh đại giá quang lân, xin thứ lỗi cho Thù mỗ ánh mắt vụng về thất lễ. Diệp Đan Thánh, xin mời.

Thù Nguyên Châu lập tức biểu hiện ra bộ dạng cực kỳ khách khí, hơn nữa còn tạo dáng mời Diệp Mặc và Thang Tòng Hạm tiến vào.

Có thể nói rằng so với Thánh Đế Phiền Cao của Yêu Tộc thi Thù Nguyên Châu có phong độ hơn nhiều.

- Diệp Đan Thánh.

- Diệp tiền bối.

- Tòng Hạm Thánh Quân.

Diệp Mặc cùng Thang Tòng Hạm sau khi đi vào đại điện tiếp khách thì đã thấy bên trong có rất nhiều người. Diệp Mặc vừa tiến đến thì lập tức có rất nhiều người đứng lên chào hỏi. Những người hướng tới hắn chào hỏi thậm chí còn nhiều hơn so với Thang Tòng Hạm.

Những kẻ này phần lớn là đã từng tham gia Hỗn Nguyên đại điển của Hỗn Nguyên Thánh Đế Ngao Si. Bọn họ đã từng được chứng kiến sự lợi hại của Diệp Mặc rồi. Ngày đó Diệp Mặc còn có thể thong dong rời khỏi trong tay vài tên Hỗn Nguyên Thánh Đế liên thủ, vậy mà hiện tại hắn vẫn còn dám tới đây thì hiển nhiên là không hề có chút sợ hãi nào rồi.

Hơn nữa, bên ngoài còn có lời đồn là tứ đại Hỗn Nguyên Thánh Đế của Yêu Tộc, Ma Tộc, Hải Tộc cùng Long Tộc cùng nhau truy tìm Diệp Mặc,

nhưng kết quả hiện tại thì chỉ có một mình Diệp Mặc xuất hiện trở lại còn tứ đại Hỗn Nguyên Thánh Đế kia thì biệt lai vô dạng.

- Ha ha, Diệp Mặc! Ngươi mỗi lầ đều đến chậm hơn ta.

Tiêu Đát hòa thượng khi thấy Diệp Mặc thì lập tức cười ha hả một tiếng, chủ động đứng lên chào hỏi.

So sánh với Thánh Đế Lãnh Dục Kỳ của Âm Minh Tộc thì Tiêu Đát hòa thượng này nhiệt tình với Diệp Mặc hơn nhiều.

Thang Tòng Hạm đứng bên cạnh Diệp Mặc liền cố ý thở dài rồi nói:

- Ài lần sau tôi sẽ không đi cùng với Diệp Đan Thánh nữa. Tôi dẫu sao cũng là một đại mỹ nhân, nhưng đi cùng một chỗ với Diệp Đan Thánh thì lập tức chẳng có mấy người nhận ra nữa.

Không thể không nói rằng Thang Tòng Hạm rất biết cách ăn nói, cho dù lúc Diệp Mặc tiến vào có rất nhiều người chào hỏi, nhưng cũng có rất nhiều người có vẻ như là có thù hận với hắn thì đúng hơn. Hiện tại lời này Thang Tòng Hạm vừa nói ra thì không khí của hiện trường liền trở nên nhẹ nhàng hơn.

Một vài tiếng cười khiến cho hào khí của những vị khách mời trong đại điện lộ ra ngoài, tất cả có vẻ trở nên hữu hảo hơn một chút.

- Diệp Mặc, cha ta ở đâu?

Một giọng nói thanh thúy đột ngột phá vỡ loại không khí hữu hảo này. Giọng điệu của giọng nói kia dường như có chút kích động, giống như là chỉ sau một khắc đã muốn nuốt trửng Diệp Mặc rồi.

Diệp Mặc lập tức đã nhìn thấy chủ nhân của giọng nói kia, đó chính là Ngao Mạn của Long Tộc. Cha của cô ta là Ngao Si cùng với ba tên khác truy tìm Diệp Mặc, kết quả là đều mất tích trong hư không. Lúc này Ngao Mạn nhìn thấy Diệp Mặc thì lập tức đã nhịn không được mà truy hỏi.

Thực tế thì vốn là Ngao Mạn đối với Diệp Mặc rất có hảo cảm, nhưng trong quá trình cha của cô tìm kiếm Diệp Mặc thì lại mất tích, điều này làm cho cái hảo cảm kia của cô cũng mất tích theo luôn.

Diệp Mặc vẫn không nói gì, nhưng Ngao Quỳ ngồi ở phía trước cô đã quát lên:

- Ngao Mạn, không được vô lễ, đừng để mọi người chê cười.

Ngao Quỳ sau khi quát lên với Ngao Mạn thì liền ôm quyền nói với Diệp Mặc:

- Diệp Đan Thánh trẻ tuổi, thần thông lại thông thiên. Nếu sau này có thời gian rảnh, Ngao Quỳ tôi muốn được lãnh giáo một chút.

Diệp Mặc bình tĩnh đáp:

- Bất luận là kẻ nào muốn thỉnh giáo thì ta đây đều xin phụng bồi tới cùng. Bất quá ai cũng chỉ có một lần cơ hội mà thôi.

- Hừ, càn rỡ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên. Diệp Mặc đã sớm nhìn thấy kẻ này rồi. Khi hắn vừa tiến vào đã tỏa ra sát khí tràn ngập đối với hắn rồi. Chính là tên Hỗn Nguyên Thánh Đế Phiền Cao của Yêu Tộc. Đang ngồi ở bên cạnh y là tên Gia Cát Thiên Hoa, quả nhiên là đã tấn cấp Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi, chỉ là khí tức vẫn chưa thực sự vững chắc lắm. Hiển nhiên là sau khi tấn cấp Hỗn Nguyên Thánh Đế thì còn chưa kịp củng cố tu vi.

Diệp Mặc căn bản cũng không thèm để ý làm gì, trực tiếp tìm một chỗ mà ngồi xuống.

Tuy Phiền Cao lửa giận ngút trời, nhưng Diệp Mặc không thèm đếm xỉa tới y thì y cũng chẳng thể làm gì được. Cho dù là y có tức đến hộc máu thì cũng không dám ở nơi này dương oai.

Sau khi Diệp Mặc ngồi xuống thì liền đưa mắt nhìn về một tên nam tử tu vi Bán Bộ Hỗn Nguyên. Hắn có thể cảm giác được khí tức tên này tương tự như trên người tên Thương La Hỗn Nguyên Thánh Đế Dực Tộc ngày trước cho nên hắn lập tức biết được người này là người của Dực Tộc.

Tên Bán Bộ Hỗn Nguyên Thánh Đế của Dực Tộc thấy Diệp Mặc đem ánh mắt nhìn về phía y thì liền nhanh chóng đứng lên ôm quyền nói:

- Dực Tộc Thiên Nga bái kiến Diệp Đan Thánh.

- Thương La hẳn là không trở về đúng không? Nếu như Thương La đã trở về thì ta đoán ngươi cũng không thể an ổn mà ngồi ở chỗ này được.

Diệp Mặc thấy Thiên Nga thì lập tức cũng đã nhớ tới tên Hỗn Nguyên Thánh Đế Thương La của Dực Tộc.

Cũng chính là tin tức Hỗn Độn Thanh Liên của Thương La cho nên hắn mới bị tứ đại Hỗn Nguyên Thánh Đế vây công. Có thể nói rằng việc mất tích của bốn tên Hỗn Nguyên Thánh Đế kia có quan hệ trực tiếp đối với Thương La.

Hiện tại Thương La không xuất hiện, vậy mà tên Thánh Đế Thiên Nga này của Dực Tộc lại dám xuất hiện thì cũng xem như là có chút gan dạ. Diệp Mặc cũng không có thói quen gận có đánh mèo, nhưng cái tên Phiền Cao của Yêu Tộc kia thì có lẽ sẽ rất vui khi giận chó đánh mèo đấy.

- Thương La Thánh Đế phản bội Dực Tộc, hiện tại đã không phải là Hỗn Nguyên Thánh Đế của Dực Tộc nữa rồi. Ngày đó sau khi sự việc phát sinh thì Dực Tộc chúng tôi hết sức sợ hãi, lập tức phái người đi tới các tộc để giải thích và cáo lỗi. Hôm nay ở đây gặp được Diệp Đan Thánh thì Thiên Nga cũng xin được đại biểu cho Dực Tộc tạ lỗi với Diệp Đan Thánh.

Giọng điệu của Thiên Nga có vẻ như là đang cực kỳ sợ hãi.

Trong lòng Diệp Mặc cười lạnh. Hắn tuy là không có thói quen đi giận chó đánh mèo, nhưng nếu nói là Thương La phản bội Dực Tộc thì chỉ có

thằng ngu mới tin. Có lẽ Thiên Nga cũng hiểu điều này và việc y tạ lỗi và tham gia vào lần đại điển này có lẽ cũng chỉ là vì muốn gia tăng một chút cách nhìn của người khác đối với Dực Tộc mà thôi.

Dực Tộc của y trước đó đã đến các tộc để tạ lỗi, các tộc khác nếu như vậy mà vẫn còn muốn diệt tộc Dực Tộc y cũng không còn cách nào. Nhưng y cũng hiểu rằng các tộc khác sẽ không dễ đàn gmà đi làm cái chuyện diệt tộc đó, bởi vì nò chẳng có chút ý nghĩa nào cả, trừ phi có thể khẳng định rằng Thương La có mặt tại Dực Tộc.

Thương La không có mặt tại Dực Tộc, hơn nữa Thương La còn là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho nên trừ phi là có một nào ăn nhiều đến mụ đầu mới đi làm cái chuyện vô nghĩa như vậy. Tiêu diệt Dực Tộc không có chút chỗ tốt nào, đã vậy còn phải hứng chịu việc âm thầm trả thù của một Hỗn Nguyên Thánh Đế. Ai lại muốn làm cái liệc lỗ vốn như vậy chứ.

- Ngươi không cần phải đứng trước ta mà nói lời xin lỗi. Chờ khi nào gặp được Thương La thì ta sẽ tính sổ với y sau.

Diệp Mặc cười nhạt.

Thiên Nga dường như không hề để ý đến lời Diệp Mặc nói, chỉ ôm quyền với Diệp Mặc một cái sau đó ngồi xuống, thần thái vẫn cực kỳ trấn định.

- Không ngờ rằng tới đây còn có thể gặp lại được Liên tiên hữu. Nguyên Châu thật sự là không thể tin được. Nào, Liên tiên hữu, hãy nhanh đến đây.

Khi giọng nói mang theo sự nhiệt liệt của Thù Nguyên Châu đến thì những người có mặt tại đại điện khách mời căn bản cũng không cầ xem cũng biết là lại có thể một Hỗn Nguyên Thánh Đế nữa tới.

- Ha ha, đúng là rất lâu chưa từng gặp bạn cũ. Hôm nay cố ý đến viếng thăm một vài lãi bằng hữu, thuận tiện dẫn tiểu đồ đi lịch lãm một chút.

Một giọng nói khàn khàn phát ra.

Diệp Mặc nghe được giọng nói này thì đạ biết người đến là ai rồi. Quả nhiên khi hắn vừa nhìn đến thì đã thấy một người áo xanh đang đi song song với Thù Nguyên Châu tiến vào đại điện.

- Liên Diệu tiên hữu, thật không ngờ là có thể gặp lại ngươi. Ta đi qua Vân Duyên Phúc Cung mấy lần, nhưng đều bị trận pháp khóa lại. Hôm nay gặp được Liên tiên hữu ở đây quả thật là một sữ kinh hỷ.

Sau khi người áo xanh kia đi vào thì Ngao Quỳ cũng lập tức đứng lên chào hỏi với giọng điệu mang theo sự kinh hỷ.

Chẳng nhưng là Ngao Quỳ, mà ngay cả Lãnh Dục Kỳ cùng Phiên Cao cũng đứng lên chào hỏi, Tiêu Đát hòa thượng thì lại hư lạnh một tiếng, tựa đầu ngoảnh sang một bên. Thang Tòng Hạm thì ngồi im không nhúc nhích, hiển nhiên là cũng không nhận ra người áo xanh kia là ai.

Nam tử áo xanh cùng vài tên Hỗn Nguyên Thánh Đế Lãnh Dục Kỳ nhiệt liệt chào hỏi nhau vài câu, sau đó ánh mắt của y nhìn thấy Diệp Mặc.

- Sao ngươi lại ở đây?

Sau khi nam tử áo xanh thấy Diệp Mặc thì lập tức ngạc nhiên mà hỏi.

Diệp Mặc bình thản đáp:

- Ngươi có thể đến, chẳng lẽ ta lại không thể đến sao?

Nam tử áo xanh này là một Hỗn Nguyên Thánh Đế của Nhân Tộc, nhưng khi Nhân Tộc hỗn loạn thì y lại trốn ở cái Vân Duyên Phúc Cung gì đó. Hơn nữa còn cùng Ma Tộc và Yêu Tộc có quan hệ gần gũi nhau như vậy cho nên đã khiến cho ấn tượng của Diệp Mặc không tốt chút nào. Hơn nữa cái tên Tiểu đồ đáng chết kia của y cũng là người mà Diệp Mặc quen biết, chính là Táp Không Đại Đế của Tiên Giới.

Một lần nữa gặp được Táp Không thì Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Bất quá bây giờ hắn còn chưa có ý định động thủ. Nơi này là địa bàn

của Ma Tộc, nếu như hiện tại hắn vừa gặp đã lập tức giết người thì sẽ khiến cho toàn trường phẫn nộ. Cho nên dù muốn giết người, thì cũng phải đợi lát nữa tìm lấy cái cớ đã.

Táp Không hiển nhiên cũng nhìn thấy Diệp Mặc. Khi y thấy Diệp Mặc ngồi cùng bàn với một vài Hỗn Nguyên Thánh Đế thì nội tâm đã vô cùng kinh hoàng rồi.

Diệp Mặc ban đầu là cái gì? Dù là ngày mà hắn đến phủ Đại Đế y gây rối, thậm chí khi Mặc Nguyệt Tiên Tông tổ chức đại điển khai tông hấp dẫn hơn mười Tiên Đế đến Cung Hoa Thiên để chúc mừn thì Táp Không y cũng không cần quá kiêng kỵ hắn, hay là nói thật sự để hắn vào trong mắt. Y tin tưởng rằng, cuối cùng rồi sẽ có một ngày, y sẽ hoàn toàn vượt qua Diệp Mặc.

Nhưng bây giờ Diệp Mặc lại có thể ngồi cùng bàn với Hỗn Nguyên Thánh Đế, hơn nữa sư phụ của y dường như cũng quen biết với Diệp Mặc. Điều này làm cho Táp Không hoàn toàn cuồng loạn rồi.

Y cúi đầu xuống, trong lòng hiện đang nhanh chóng chuyển đổi tâm tư. Có sư phụ ở đây thì y không sợ Diệp Mặc. Y thực sự là muốn biết Diệp Mặc rốt cuộc là có bí mật gì, không ngờ nhanh như vậy đã khiến cho y không thể nhìn ra tu vi của Diệp Mặc rồi.

Ngày trước y từ Thánh Đạo Tàn Giới tiến vào hư không, trải qua mấy trăm năm sau mới gặp được sư phụ hiện giờ, sau đó vẫn luôn theo sư phụ tu luyện tại Vân Duyên Phúc Cung. Có thể nói rằng cơ duyên của y đã vô cùng tốt rồi. Còn Diệp Mặc không có sư phụ, nhưng nhanh như vậy đã thành tựu này. Vậy thì bí mật trên người sao có thể đơn giản được?

Người áo xanh nghe giọng điệu bất hảo của Diệp Mặc, thì cũng chỉ cười cười không nói gì thêm. Hoặc có thể là y vốn không muốn cùng Diệp Mặc nói thêm gì nữa. Lúc này y lại đưa mắt nhìn sang Tiêu Đát, bất quá cũng không nói một lời. Khi ánh mắt của y chuyển tới Thang Tòng Hạm thì lại tủm tỉm cười nói:

- Vị này nhất định là tiên hữu Phượng Hoàng Tộcrồi, không biết Dao Thiến tiên hữu có khỏe hay không?

Thang Tòng Hàm nghe được lời người áo xanh kia nói liền nhanh chóng đứng lên ôm quyền đáp:

- Sư phụ tôi vẫn rất khỏe, đa tạ đã quan tâm.

- Vậy là tốt rồi, cô có thể trở về đưa tin giúp cho ta. Nói rằng sự tình năm đó lão hữu Liên Diệu xin đa tạ. Chờ khi nào có thời gian thì Liên mỗ nhất định sẽ đến Phượng Hoàng Tộc để thăm hỏi.

Giọng điệu của người áo xanh ấm áp, nói chuyện cũng cực kỳ khách khí.

Thù Nguyên Châu thấy mọi người đã chào hỏi nhau đã đủ rồi thì liền nói:

- Mọi người, xin mời hưởng dụng Tiên quả. Lần đại điển này của Ma Tộc có được sự chiếu cố của các vị tiên hữu cùng các vị bằng hữu, thật sự là khiến Ma Tộc chúng tôi vô cùng vinh hạnh.

Nói xong thì y liền hướng hai vị tiểu tiên nữ bên cạnh, rồi nói:

- Hãy vào mới Thánh Nữ của Ma Tộc chúng ta ra chào hỏi mọi người đi. Hôm nay là đại điển chứng đạo Hỗn Nguyên của Thánh Nữ Ma Tộc, cũng là thịnh hội anh tài của các tộc, không thể nào chậm trễ được.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2262

Hận Ý Cuồn Cuộn

Nghe nói Thánh Nữ Ma Tộc là từ Tiên Giới đến thì trong nội tâm Diệp Mặc kỳ thật cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là người nào của Tiên Giới lại trở thành Thánh Nữ của Ma Tộc đây.

Vừa lúc đó bên trong Thế giới trang vàng truyền tới âm thanh vui sướng của Chân Băng Du. Thần niệm của Diệp Mặc lập tức đã thấy được Chân Băng Du thành công chứng đạo Đạo Nguyên Thánh Đế. Sau khi cô biết rõ Diệp Mặc hiện đang ở Ma Tộc thì lập tức liền biểu thị ý muốn tới giúp hắn.

Đối với sự xuất hiện của Chân Băng Du thì Diệp Mặc cũng không hề có chút do dự nào, trực tiếp để cho Chân Băng Du đi ra từ trong Thế giới trang vàng xuất hiện bên cạnh hắn.

Khác mời trong đại điện thấy bên người Diệp Mặc đột nhiên xuất hiện thêm một cô gái tuyệt sắc nhưng cũng không có ai cảm thấy kỳ quái cả. Những Thánh Đế tới nơi này thì có mấy người không có Tiểu thế giới ở trên người chứ? Cho dù là Chân linh thế giới thì ở đây cũng chỉ là một món hàng tầm thường mà thôi.

Hơn nữa trong số khác mời còn có nhiều người nhận biết Chân Băng Du nữa. Chân Băng Du tuyệt sắc vô song, ở Hư Thị đã sớm có người chú ý tới rồi.

Tùy tùng Ma Tộc trong đại điện tiếp khách khi thấy Chân Băng Du xuất hiện bên cạnh Diệp Mặc thì liền nhanh chóng lấy ra một chiếc ghế đặt bên cạnh Diệp Mặc.

- Không tệ.

Diệp Mặc giơ ngón cái lên khen ngợi Chân Băng Du. Hắn biết rằng Chân Băng Du chắc chắn đã gặp được kỳ ngộ gì đó, vì dù tư chất của Chân Băng Du không tệ, nhưng tối đa cũng chỉ có thể giúp cô lên tới Tố Đạo Thánh Đế mà thôi. Nhưng khi hắn lần đầu gặp lại Chân Băng Du, thì cô đã là Hóa Đạo Thánh Đế rồi. Điều đó hiển nhiên không phải là nhờ có tài nguyên tu luyện mà hắn để lại cho cô được.

Thang Tòng Hạm lúc này dịu dàng cười nói:

- Khó trách Diệp Đan Thánh đối với những cô gái tầm thường thì luôn không để vào trong mắt, hóa ra là đã sớm ẩn giấu một vị tiên tử xinh đẹp như vậy bên mình rồi. Ánh mắt của Diệp Đan Thánh thật sự là rất tốt.

Diệp Mặc nói với vẻ lúng túng:

- Thang tiên hữu đừng nói đùa.

Tuy Thang Tòng Hạm vẫn còn đang nói chuyện với Diệp Mặc, nhưng ánh mắt của những vị khách mời ở trong đại điện đã không còn đặt trên người Chân Băng Du nữa rồi. Hiện giờ tất cả mọi người đang nhìn chằm chằm về phía cửa ra vào đại điện, lúc này đã có hai người xuất hiện ở đó. Đó là một đôi nam nữ. Có thể được mời tới tham gia đại điển của Ma Tộc thì không có một người nào là có thực lực yếu cả. Hai người kia vừa tiến vào, thì tất cả mọi người đều đã thấy được đó là hai Hỗn Nguyên Thánh Đế.

Vị tiên tử xinh đẹp vừa xuất hiện kia chính là Thánh Nữ của Ma Tộc, còn tên nam tử kia thì không chừng là đạo lữ mà Ma Tộc tìm cho Thánh Nữ của mình như trong lời đồn.

Ngay khi thấy hai người này thì ánh mắt của Diệp Mặc lập tức ngưng tụ lại. Một loại sát ý ngập trời trong thời gian ngắn liền phát tán ra trên người của hắn. Cho dù là khi nhìn thấy Táp Không thì hắn cũng không có loại sát ý mãnh liệt bậc này.

Chân Băng Du ngồi ngay bên cạnh của Diệp Mặc cho nên cô là người đầu tiên cảm nhận được sát ý cuồn cuộn của Diệp Mặc. Lúc này cô lập tức trở nên lo lắng, đưa tay ra nắm chặt lấy tay của Diệp Mặc. Cô không rõ vì sao mà Diệp Mặc lại tỏa ra sát ý mãnh liệt đến như vậy.

Khi mà những người xung quanh đều cảm thấy sát ý cường đại của Diệp Mặc, thì cho dù là đồ ngốc cũng hiểu được rằng đôi nam nữ kia sẵn đã có thù oán với hắn rồi.

Diệp Mặc nhận thấy tay của mình đang được Chân Băng Du nắm chặt, thì hắn liền tỉnh táo lại sau đó lập tức vỗ về mu bàn tay của cô và ẩn nấp dần đi sát ý của mình.

Nhưng trong lòng của hắn thì vẫn cực kỳ chấn động. Hắn không thể ngờ được rằng ở chỗ này lại có thể nhìn thấy Đông Phương Vượng. Tuy hắn biết rằng Đông Phương Vượng đã phi thăng lên Tiên Giới, hơn nữa còn là đệ nhất thiên tài của đại lục Thương Khung. Nhưng hắn lại không thể ngờ rằng y lại nghịch thiên đến mức này. Chẳng những đã phi thăng lên Tiên Giới, mà chỉ trong vòng không đến 2000 năm ngắn ngủi y đã chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế rồi. Đây tuyệt đối không phải là việc mà dựa vào tư chất có thể làm được. Khả năng duy nhất chính là trên người Đông Phương Vượng có bảo vật cường đại không kém gì Thế giới trang vàng của hắn.

Càng làm cho Diệp Mặc khiếp sợ chính là vị Thánh Nữ Ma Tộc kia không ngờ lại là Y Y. Hắn và Đạm Đài Y cùng Đinh Giới có thể nói là những người có chung bí mật. Trước kia chính là hắn đưa Đạm Đài Y cùng với Đinh Giới vượt lên trên Phong Vị Tháp, cả ba cùng phong vương khi đứng trên đỉnh Bia Tiên Vương.

Lúc đó Đinh Giới được phong là Bắc Thần Tiên Vương, Đại Đài Y được phong là Thiên Nguyệt Tiên Vương, còn hắn là Bất Hủ Tiên Vương. Có thể nói rằng Đinh Giới cùng với Y Y chính là người được chứng kiến hắn được phong vị Bất Hủ. Ba người thậm chí đã hẹn nhau rằng sau này sẽ cùng phấn đấu, nhưng không thể ngờ rằng nhiều năm về sau khi hắn gặp lại Y Y thì cô đã là Thánh Nữ của Ma Tộc.

Trước mắt Diệp Mặc lúc này lại hiện ra tràng cảnh kết giao của hắn và Y Y cùng Đinh Giới. Y Y cùng Đinh Giới vẫn là bằng hữu tốt nhất của hắn. Đinh Giới vì giúp hắn không được, đã rời bỏ tông môn của mình. Còn Y Y vì giúp hắn mà bị Cửu Phạm Tiên Trì giam vào trong Địa U Hỏa Trì. Còn hắn vì cứu Y Y ra đã tự mình đến Cửu Phạm Tiên Trì.

Ngày đó ở Cửu Phạm Tiên Trì Diệp Mặc mới biết được Y Y gặp được duyên phận to lớn. Cô chẳng những nhận được Cửu Phạm Hỏa Liên Hoa, còn dùng Cửu Phạm Hỏa Liên Hoa tinh lọc thể chất cùng linh căn và tuệ căn toàn thân mình. Cô còn chiếm được cả đệ nhất điển tịch Cửu Phạm Cửu Liên Kinh của Cửu Phạm Tiên Trì nữa.

Không chỉ như thế, Đạm Đài Y còn thông qua cảm ngộ khi đi cùng hắn trên Phong Vị Tháp, lĩnh ngộ ra được một tia bí mật trong Tam Sinh Quyết, sau đó lại kết hợp cùng Cửu Phạm Cửu Liên Kinh cảm ngộ ra được đại đạo của mình.

Đạm Đài Y có thể cảm ngộ ra đại đạo của mình khi còn là tu vi Tiên Vương, thì ít nhất tư chất cũng mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều.

Hiện tại Diệp Mặc cũng có thể cảm nhận được một tia Tam Sinh đạo vận trên người của Đạm Đài Y, thì sao có thể không biết rằng sự cảm ngộ và lĩnh ngộ về đạo vận Tam Sinh Quyết của cô thâm hậu hơn rất nhiều so với trước kia chứ.

Nghĩ đến ngày đó ba người vượt qua Phong Vị Tháp, và hiện giờ hắn và Y Y đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế, vậy thì không biết Đinh Giới hiện giờ đã thành tựu Hỗn Nguyên Thánh Đế hay chưa. Nghĩ tới đây thì Diệp Mặc bỗng nhiên có chút lo lắng cho Đinh Giới. Tính cách của Đinh Giới hào sảng, không hề làm bộ cho nên địa vị của Đinh Giới trong lòng Diệp Mặc còn cao hơn hẳn Đạm Đài Y. Ba người quen cũ, nhưng hiện giờ Y Y đã trở thành Thánh Nữ của Ma Tộc, hơn nữa còn đứng cung một chỗ với tên khốn Đông Phương Vượng kia nữa.

Diệp Mặc nhìn thấy Y Y cùng Đông Phương Vượng, thì hiển nhiên là Y

Y và Đông Phương Vượng cũng nhìn thấy hắn.

Khi Đông Phương Vượng thấy Diệp Mặc thì lập tức đã biểu lộ ra sát cơ bén nhọn. Hận ý của y đối với Diệp Mặc không hề ít hơn chút nào so với Diệp Mặc đối với y. Trong mắt của y thì Diệp Mặc hiện tại đã là một người chết rồi. Với tu vi Hỗn Nguyên của y thì y khẳng định là không có bất kỳ một Hỗn Nguyên Thánh Đế nào có thể là đối thủ của mình cả.

Đối với y thì Ma Tộc này quả là một địa phương phù hợp, bởi vì nó thích hợp cho y tu luyện Đại Khôn Ma Thần Điển. Đại Khôn Ma Thần Điển của y đã sớm không còn là đệ nhất ma điển nữa rồi. Sau khi dung hợp nó với Huyền Hoàng Châu và Phật đạo công pháp, thì y đã tự tin rằng vũ trụ hư không này đã không còn bất kỳ công pháp ai có thể so với y nữa. Y biết bản thân chân chính là vô địch trong cùng cấp, mà hiện tại y đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho nên có thể nói rằng trong vũ trụ hư không này đã còn người nào mà y phải cố kỵ nữa rồi.

- Diệp thành chủ, ngươi thật sự là âm hồn bất tán đấy. Ta đi tới nơi nào ngươi cũng đi theo tới chỗ đó. Hôm nay nếu ngươi đã đi tới Ma Tộc chúng ta rồi, thì sau này cũng không cần phải đi khắp nơi tìm ta nữa rồi, hãy đến bên cạnh ta làm một tên nô bộc đi. Ha ha ha ha.

Đông Phương Vượng nói đến câu cuối cùng thì liền cười ha hả.

Bất quá y mặc dù là đang cười to, nhưng sắc mặt vẫn âm trầm đến đáng sợ. Bởi vì y đã nhìn thấy Chân Băng Du hiện đang ngồi sát bên Diệp Mặc. Những cô gái trong lòng y mơ tưởng đến vẫn luôn xuất hiện bên người Diệp Mặc, bất luận là An Chỉ Kỳ lúc trước, hay là Chân Băng Du củ hiện tại. Dù là hiện tại y đã chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng y vẫn không thể nào chịu đựng nổi loại đả kích này.

Lúc này mọi người nhiệt tình chào hỏi Đông Phương Vượng cùng với Thánh Nữ Y Y, nhưng cũng đã biết được rằng Diệp Mặc hóa ra là đã sớm có đại thù với Đông Phương Vượng rồi. Một vài người không biết sự lợi hại của Đông Phương Vượng thì đã sớm không còn tâm tư nhiệt tình chào hỏi nữa.

Bọn họ không biết Đông Phương Vượng có bao nhiêu lợi hại, nhưng lại biết rõ Diệp Mặc có bao nhiêu lợi hại.

Diệp Mặc căn bản không để ý tới Đông Phương Vượng vì hắn cũng đã xem Đông Phương Vượng là một người chết rồi. Hiện tại hắn hướng tới chính là Đạm Đài Y. Đạm Đài Y lúc này cũng đang nhìn về phía Diệp Mặc, chỉ là an1h mắt của cô rất bình tĩnh.

Chỉ có Gia Cát Thiên Hoa của Yêu Tộc mới biết được sự biến hóa trong mắt của cô, vì khi mới nhìn thấy Diệp Mặc thì ánh mắt của cô cũng không hề bình tĩnh như hiện giớ, mà lại mang theo vẻ kích động. Bất quá khi cô nhìn thấy Chân Băng Du bên người Diệp Mặc, thì ánh mắt của cô lập tức đã khôi phục lại sự bình tĩnh cùng đạm mạt.

- Y Y, lúc trước khi chúng ta cùng nhau phong Vương, cô có còn nhớ lời Đinh Giới đã từng nói hay không? Tôi không rõ cô đã gặp phải chuyện gì, nhưng cô là Nhân Tộc của Tiên Giới, vậy mà lại đến Ma Tộc làm một Thánh Nữ. Cô có nhớ công pháp và cơ duyên của cô đều đến từ Cửu Phạm Tiên Trì hay không?

Diệp Mặc muốn tận lực bình tĩnh, nhưng hắn vẫn không thể nào hiểu được cách suy nghĩ của Đạm Đài Y.

Đạm Đài Y bình tĩnh nói:

- Đa tạ Diệp tiên hữu ngày trước đã trợ giúp tôi. Nếu như Diệp tiên hữu đi Cửu Phạm Tiên Trì thì xin hãy giúp tôi biểu lộ sự áy náy cùng cảm kích. Tôi hiện giờ là Thánh Nữ của Ma Tộc, cùng Nhân Tộc không có chút quan hệ nào nữa. Lời nói đùa của Đinh Giới ngày trước, kính xin Diệp tiên hữu không cần phải để ở trong lòng.

Diệp Mặc không ngờ Đạm Đài Y lại nói như vậy với hắn. Hắn cũng không tiếp tục khuyên Đạm Đài Y nữa, mà cũng bình tĩnh đáp lời:

- Lời Đinh Giới nói tôi có để ở trong lòng hay không chính tôi tự mình

hiểu rõ, không có quan hệ gì với cô nữa. Đinh Giới là Đinh Giới, cô là cô, không nên đem mình và Đinh Giới liên hệ cùng một chỗ.

Đông Phương Vượng lúc này mới biết rằng Diệp Mặc và Đạm Đài Y cũng là người quen biết cũ, trong lòng lập tức càng bực bội hơn. Hận ý của y đối với Diệp Mặc lúc này đã có thể hóa thành mồi lửa thiêu đốt cả vũ trụ rồi.

- Hắc hắc, vài người sau khi đến dường như đều có thù oán với hắn thì phải. Loại người có duyên phận bậc này hắc hắc bội phục, bội phục.

Thánh Đế Gia Cát Thiên Hoa của Yêu Tộc ở một bên châm ngòi thổi gió.

Tiêu Đát hòa thượng nghe được lời Gia Cát Thiên Hoa nói thì liền giận dữ:

- Tiểu tử, nói chuyện cẩn thận một chút. Tiêu Đát thái gia ta có thù oán với Diệp Mặc lúc nào chứ, tên khốn.

Mặt Gia Cát Thiên Hoa lập tức đỏ bừng, nhưng vẫn trả lời một cách mỉa mai:

- Tiêu Đát, ngươi là Hỗn Nguyên Thánh Đế, ta cũng là Hỗn Nguyên Thánh Đế, không cần phải cậy già lên mặt trước mặt ta.

- Phì, ngươi mà là Hỗn Nguyên Thánh Đế sao? Kiêu ngạo nhỉ? Khi bổn thái gia chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Đế, thì thằng nhóc nhà ngươi còn đang chờ được luân hồi đấy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2263

Tranh Đoạt Thánh Nữ

Chân Băng Du cuối cùng đã hiểu ra rằng Diệp Mặc vốn đã có thù oán cùng với Đông Phương Vượng, và Diệp Mặc cũng có quen biết với Thánh Nữ của Ma Tộc. Lúc này cô có chút áy náy trong lòng, đưa tay nắm lấy tay Diệp Mặc rồi nói:

- Diệp Mặc, thực xin lỗi, em không biết anh và tên kia có thù oán. Ngày trước em đã từng cho y chút Tiên tinh. Sớm biết như vậy thì em đã phát một mồi lửa thiêu rụiy từ ngày đó rồi.

Lời của Chân Băng Du nói giống như một nhát dao đem toàn thân Đông Phương Vượng chi năm xẻ bảy, khiến cho lòng y càng rỉ máu hơn. Ngày đó tu vi của Chân Băng Du là Tiên Vương, sau khi tặng cho y ít Tiên tinh thì nàng đã trở thành nữ thần trong lòng y rồi. Dù y là kẻ có tâm cơ, không có tính toán, nhưng sâu trong nội tâm của y cũng đã in đậm hình bóng của Chân Băng Du rồi. Đó tuyệt đối là một sự ái mộ chân thành nhất.

Dù hiện giờ y đã là Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng địa vị của Chân Băng Du trong lòng của y cũng không có người nào có thể thay thế được. Bất luận là An Chỉ Kỳ hay là Đạm Đài Y hiện tại đang đứng bên cạnh. Nhưng nữ thần trong lòng y giờ lại nói ra loại lời nói hoàn toàn vô tình kia.

Đạm Đài Y vốn không để ý lời nói của Chân Băng Du, cô vẫn cứ tự nhiên mỉm cười, hào phóng ôm quyền nói với những vị khách mời trong đại điện:

- Cảm tạ các vị tiên hữu từ các tộc đã đến Ma Tộc chúng tôi tham gia Hỗn Nguyên đại điển. Nếu có chỗ nào tiếp đón không được chu đáo thì kính

xin các vị tiên hữu thứ lỗi cho.

Đạm Đài Y là Thánh Nữ của Ma Tộc thì cũng không đáng để những người có mặt ở nơi đây coi trọng lắm. Nhưng bản thân cô là một Hỗn Nguyên Thánh Đế nói ra lời nói này, thì rất nhiều người đều lập tức đứng lên đáp lễ lại.

Thù Nguyên Chân không biết là do nghe theo lời nói của Đạm Đài Y, hay là thời điểm hiện tại không thích hợp để đối đầu với Diệp Mặc cho nên cũng không tiếp tục nói thêm gì với Diệp Mặc cả, mà chỉ đứng ở một bên ôm quyền nói ra:

- Thưa các vị khách mời có mặt ở đây. Hôm nay ngoại trừ Hỗn Nguyên đại điển của Thánh Nữ Đạm Đài Y của Ma Tộc chúng tôi, thì còn có một việc khác nữa. Tôi nghĩ tất cả mọi người đều đã rất rõ ràng, đó chính là việc Ma Tộc chúng tôi muốn liên minh với các tộc khác, nguyện ý mượn cơ hội Thánh Nữ Y Y chứng đạo Hỗn Nguyên để chọn cho nàng một đạo lữ tương phối.

Thù Nguyên Chân vừa nói xong thì lập tức liền đưa tới hàng loạt tiếng vỗ tay. Duy nhất không hề vỗ tay có lẽ chỉ có Diệp Mặc và Chân Băng Du mà thôi.

Diệp Mặc thì không hề có hứng thú vỗ tay, còn Chân Băng Du thì đương nhiên sẽ chỉ để ý tới hắn, những chuyện khác là chuyện gì vậy?

- Diệp tiên hữu thoạt nhìn thì có vẻ không được vui cho lắm, hẳn là tiên hữu đối với Ma Tộc có chút ý kiến gì đó chăng? Vừa rồi có nhiều người vỗ tay như vậy, vì sao lại không thấy Diệp tiên hữu hưởng ứng?

Hỗn Nguyên Thánh Đế Phiền Cao của Yêu Tộc vẫn không muốn buông tha chút cơ hội nào để kéo lên thư hận cùng với Diệp Mặc. Vừa rồi Diệp Mặc không vỗ tay, thì y lập tức đã nói ra ngay.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Phiền Cao rồi nói:

- Ta có vui vẻ hay không thì liên quan gì đến ngươi? Không phải là ngươi muốn khơi mào cho ta cùng với Thù Nguyên Châu của Ma Tộc đánh một trận sao? Nếu như ngươi có bản lĩnh khiêu khích Thù Nguyên Châu động thủ với ta, vậy thì tính là ngươi thắng đi.

Sắc mặt của Thù Nguyên Châu vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng của y lại đang bừng bừng lửa giận. Y hận không thể lập tức đem Diệp Mặc giết chết, đồng thời cũng hận cái loại chỉ e thiên hạ không loạn Phiền Cao kia.

Phiền Cao nghĩ rất hay, nhưng Gia Cát Thiên Hoa dường như lại không rõ tâm ý của y bởi vì lúc này Gia Cát Thiên Hoa lại đang dương đôi mắt lạnh lẽo của mình lên mà nhìn Đông Phương Vượng. Tất cả mọi người đều biết rõ Gia Cát Thiên Hoa y và Thánh Nữ Y Y của Ma Tộc là một đôi, nhưng bây giờ Thánh Nữ Y Y lại đang cùng một tên không rõ lai lịch ngồi bên nhau, đây quả thực là muốn tát thẳng vào mặt y mà.

Gia Cát Thiên Hoa y dẫu gì cũng là một tên Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng không ngờ lại bị một tên không rõ lai lịch cưỡi lên đầu. Cơn tức này của y sao có thể nhẫn nhịn được?

Nhưng lúc này Đông Phương Vượng bỗng nhiên lại đứng lên ôm quyền hướng về Thù Nguyên Châu một cái, sau đó mới quay ra lớn tiếng nói:

- Tôi ái mộ Thánh Nữ Y y đã lâu, nhưng Thánh Nữ Y Y tuyệt sắc vô song...

- Tuyệt sắc vô song sao? Nhưng sao tôi thấy ở nơi này có người còn hấp dẫn hơn so với nàng thế nhỉ?

Thang Tòng Hạm cười lạnh một tiếng cắt đứt lời nói của Đông Phương Vượng.

Sắc mặt Đạm Đài Y vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang rất hỗn loạn. Ngày đó khi Diệp Mặc được phong hào Bất Hủ, thì cô đã biết rõ Diệp Mặc tuyệt đối không tầm thường. Cô cũng đã biết rằng bản thân sẽ ngày

càng rớt lại phía sau Diệp Mặc, nhưng cũng quyết định sẽ luôn đi theo bước chân của Diệp Mặc, sau đó trợ giúp cho hắn.

Nhưng sau khi cô nhận được một cơ duyên to lớn là Cửu Phạm Cửu Liên Kinh, tiếp đó theo tu vi của co ngày càng nâng cao hơn thì địa vị của Diệp Mặc trong lòng cô cũng dần trở nên bằng phẳng. Trong khi cô trở thành Thánh Nữ của Ma Tộc, lĩnh ngộ được một chút đạo vận của Tam Sinh Quyết thì tu vi lại càng liên tục tăng lên. Cô rốt cuộc đã hiểu rằng thành tựu của Diệp Mặc hoàn toàn đến từ Tam Sinh Quyết.

Lúc này trong lòng cô thì Diệp Mặc cùng với những người bình thường đã không khác gì nhau nữa rồi. Bất luận là kẻ nào nhận được loại công pháp như của Diệp Mặc, thì cũng sẽ có thành tựu như hắn mà thôi. Lúc này trong lòng của cô thì Diệp Mặc đã giống như Đinh Giới, chỉ là một vị bằng hữu bình thường mà thôi.

Thánh Đạo Giới bị tàn phá, còn cô vẫn luôn tu luyện tại Ma Tộc cho nên địa vị của Nhân Tộc trong lòng cô cũng không hề cao. Thậm chí còn không bằng một gã Nhân Tộc Thánh Đế bình thường ở Hư Thị. Nhân Tộc Thánh Đế đã trải qua áp chế khổ sở do địa vị thấp tại Hư Thị, nhưng cô cũng không hề.

Đạm Đài Y cũng không biết Cửu Phạm Cửu Liên Kinh mà cô tu luyện vốn chính là một bộ thánh điển của Ma Tộc, tên gọi vốn có là Cửu Phạm Cửu Ma Kinh. Bộ Cửu Phạm Cửu Ma Kinh này đã bị một tên Tiên Đế kinh tài diễm diễm của Cửu Phạm Tiên Trì đoạt được. Sau khi vị nữ Tiên Đế đó đọc qua Cửu Phạm Cửu Ma Kinh thì lập tức hiểu rằng bộ Ma Kinh này không thích hợp cho Nhân Tộc ở Tiên Giới tu luyện.

Nhưng bản thân cô cũng hiểu rằng bộ Ma Kinh đó xác thực quá mạnh mẽ, ném đi cũng thực là đáng tiếc. Cho nên cô đã ỷ vào ngộ tính tuyệt thế của mình bắt đầu sửa chữa Ma Kinh trở thành Cửu Phạm Cửu Liên Kinh. Chỉ là đến khi cô bắt đầu tu luyện Cửu Phạm Cửu Liên Kinh thì mới biết rằng bản thân đã quá coi thường bộ Ma Kinh này rồi. Cho dù là cô đã bỏ ra nhiều tâm huyết để sửa chữa lại, nhưng cô vẫn không thể nào nắm giữ được

toàn bộ bộ Ma Kinh này.

Vì không để cho bộ Ma Kinh này bị hủy, cùng vì không để cho bản thân bạo thể mà chết, cho nên vị nữ Tiên Đế đã rời khỏi Cửu Phạm Tiên Trì sau đó tìm đóa Cửu Phạm Cửu Hỏa Liên Hoa. Vì cô muốn dùng Cửu Phạm Liên Hoa trợ giúp để có thể tu thành Cửu Phạm Cửu Liên Kinh.

Vị nữ Tiên Đế này sau khi tìm được Cửu Phạm Cửu Hỏa Liên Hoa thì cũng đã áp chế không nổi ma tính trong Cửu Phạm Cửu Liên Kinh rồi. Cô vốn là một tu tiên giả, lại cưỡng ép sửa chữa lại thánh điển của Ma Tộc, lại không có được bảo vật cao cấp tương trợ, cho nên khi đó đã là thời hạn cối cùng của điểm bộc phát rồi.

Cô cuối cùng đã đem tất cả nghĩ lực còn sót lại của mình phong ấn tại Địa U Hỏa Trì của Cửu Phạmn Tiên Trì, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa. Thẳng tới khi Đạm Đài Y tại Địa U Hỏa Trì tìm được Cửu Phạm Cửu Hỏa Liên Hoa cùng Cửu Phạm Cửu Liên Kinh mà cô lưu lại.

Đạm Đài Y ngộ tính vốn là thuộc hàng nhất lưu, hơn nữa cô còn nhận được Cửu Phạm Cửu Hỏa Liên Hoa ngay từ đầu và cảm ngộ Tam Sinh Quyết từ Diệp Mặc trợ giúp. Cho nên khi cô tu luyện bộ Cửu Phạm Cửu Liên Kinh đã được sửa đổi dĩ nhiên là tiến triển cực nhanh. Mà bản thân cô sau khi tới Ma Tộc thì càng trở thành tiến bộ thần tốc chứ đừng nói là cả Ma Tộc còn toàn lực ủng hộ cho cô tu luyện nữa.

Nhưng cho dù là Cửu Phạm Cửu Hỏa Liên Hoa cùng một tia lĩnh ngộ về Tam Sinh Quyết trợ giúp, thì sau khi cô tu luyện Cửu Phạm Cửu Liên Kinh tính cách cũng thay đổi rất nhiều.

Ý nghĩa của công pháp Ma Tộc chính là trong Thiên Địa chỉ mình duy ngã độc tôn, ở bất kỳ nơi đâu, bất kỳ trường hợp nào bản thân cũng phải là nhân vật chính. Ngày đó Đạm Đài Y cùng Đinh Giới và Diệp Mặc cùng nhau là do nhận được ân huệ của Diệp Mặc, hơn nữa trong ba người thì hiển nhiên là Diệp Mặc làm chủ còn hai người họ là phụ. Điểm ấy thì bất kể là khi đi ra từ Phong Vị Tháp hay là đang phong Vương ở Bia Tiên Vương

cũng đều có thể thấy được.

Lúc đó Đạm Đài Y chưa hề tu luyện Cửu Phạm Cửu Liên Kinh, cho nên vô cùng sùng bái đối với Diệp Mặc, đương nhiên hết tghảy đều sẽ đem Diệp Mặc làm chủ, bản thân cô cũng không hề có cách nghĩ muốn vượt qua Diệp Mặc. Nhưng về sau khi tu vi của cô càng ngày càng cao, thì tính cách của cô biến hóa cũng càng lớn hơn.

Hiện tại cô đã chứng đạo Hỗn Nguyên, tuy rằng cũng không nói là xem thường Diệp Mặc, nhưng cũng không còn ý nghĩ rằng Diệp Mặc luôn luôn cao hơn cô nữa.

Trước đó khi lần đầu tiên thấy Diệp Mặc, thì trong lòng cô cũng có chút mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy Chân Băng Du bên người Diệp Mặc, thì cô lập tức lại trở nên lạnh lùng. Bởi vì trong tiềm thức của cô lúc ấy vốn cho rằng Diệp Mặc sẽ lập tức đi đến bên cạnh cô, giống như Đông Phương Vượng xem cô là nhân vật chủ đạo.

Hiện tại ý tứ của Thang Tòng Hạm hiển nhiên là Chân Băng Du so với cô còn hấp dẫn hơn nhiều, sao có thể không cho trong lòng cô càng không ngừng hỗn loạn được?

Gia Cát Thiên Hoa vẫn một mực chú ý tới Đạm Đài Y, cho nên toàn bộ những biểu lộ và động tác của Đạm Đài Y đều rõ ràng trong mắt của y. Hiện tại Thang Tòng Hạm cho rằng Đạm Đài Y không bằng Chân Băng Du thì y lập tức muốn đứng lên phản bác lại.

Chỉ là y còn chưa kịp nói chuyện thì đã nghe tên Hỗn Nguyên Thánh Đế bên người Đạm Đài Y nói tiếp:

- Bất luận là ai nói gì đi nữa, thì trong lòng tôi Thánh Nữ Y Y vẫn là ưu tú nhất. Và sự ưu tú của Thánh Nữ Y Y cũng không phải chỉ một mình tôi có thể thấy được vì lần này cũng có rất nhiều anh tài thánh kiệt vì ngưỡng mộ Thánh Nữ Y Y mà tới. Bản thân Đông Phương Vượng tôi bất tài, nhưng cũng nguyện ý xin được thỉnh giáo từng người một.

Đông Phương Vượng nói tới đây thì tất cả mọi người đều biết rằng hôm nay có kịch hay xem rồi. Một hồi đại chiến hiển nhiên là sẽ không tránh được. Nghe khẩu khí của tên Đông Phương Vượng này thì dường như là y muốn khiêu chiến từng người một, chỉ là không biết kẻ đầu tiên mà tên Đông Phương Vượng này muốn khiêu chiến là ai đây?

Quả nhiên Đông Phương Vượng nói tới đây thì liền đưa mắt nhìn về phía Diệp Mặc:

- Diệp Đan Thánh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay Đông Phương Vượng tôi xin được thỉnh giáo một chút.

Đông Phương Vượng muốn giết Diệp Mặc thì Diệp Mặc cũng muốn giết y. Chỉ là hắn không muốn đánh nhau với Đông Phương Vượng ở chỗ này mà thôi. Hắn khẳng định là trên người Đông Phương Vượng có thứ đồ cực tốt, nếu không thì y không có khẻ năng tấn cấp nhanh như vậy. Cho nên nếu đã muốn đánh nhau, thì phải tìm chỗn không người mà đánh.

Gia Cát Thiên Hoa đã sớm muốn lên tiếng rồi, hiện tại lại thấy Đông Phương Vượng khiêu chiến Diệp Mặc thì y không nhịn được nữa mà đứng lên:

- Đông Phương tiên hữu, tôi đối với Thánh Nữ Y Y cũng cực kỳ ái mộ, không bằng tôi cùng Đông Phương tiên hữu trước tiên luận bàn một hồi đi.

Lời này Gia Cát Thiên Hoa vừa nói ra, lập tức đã đưa tới những ánh mắt kỳ quái của mọi người.

Xung quanh ai aia cũng không hiểu nổi vì sao Gia Cát Thiên Hoa lại phải xuất đầu thay cho Diệp Mặc. Cho dù là y có muốn khiêu chiến Đông Phương Vượng thì cũng nên chờ Đông Phương Vượng và Diệp Mặc đánh nhau xong rồi hẵng nói chứ. Yêu Tộc cùng với Diệp Mặc căn bản chính là thế bất lưỡng lập, nhưng chả lẽ cái tên Gia Cát Thiên Hoa lại không nhìn thấu điểm này?

Sắc mặt Phiền Cao lúc này cũng cực kỳ âm trầm. Y cũng không ngờ rằng tên Gia Cát Thiên Hoa này vậy mà lại chủ động trợ giúp Diệp Mặc ứng chiến.

Diệp Mặc vẫn ngồi yên tại chỗ không động. Hắn hiểu rõ vì sao Gia Cát Thiên Hoa phải chủ động xuất chiến. Hỗn Nguyên Thánh Đế có sự kiêu ngạo của Hỗn Nguyên Thánh Đế, mà tên Gia Cát Thiên Hoa này lại vừa mới tấn cấp lên Hỗn Nguyên Thánh Đế, trước đó còn là người xếp thứ hai trên Thánh bảng. Có thể nói rằng khi y còn ở tu vi Đạo Nguyên thì gần như đã là vô địch cùng cấp rồi. Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên thành công thì y cũng đương nhiên là sẽ tự nhận lấy cái danh hiệu vô địch cùng cấp đấy.

Gia Cát Thiên Hoa có danh có tiếng của mình, nhưng Đông Phương Vượng thì lại hoàn toàn là một kẻ vô danh. Cho nên ở trong mắt y thì Đông Phương Vượng chỉ là loại Hỗn Nguyên Thánh Đế mượn trợ lực của đan dược hoặc là Đạo Quả mà thành thôi. Loại Hỗn Nguyên Thánh Đế như vậy thì quả thực là chẳng đáng giá mầy đồng lẻ. Cho nên y mới sợ rằng Đông Phương Vượng sẽ bị Diệp Mặc giết mất, khiến cho y không có cơ hội để xuất thủ.

Nếu đã muốn ra tay thì đương nhiên là y muốn ở trước mặt Đạm Đài Y biểu hiện ra bản lãnh cùng thần thông cường đại của mình rồi. Sự cường đại đó nếu đem ra ngay trước mặt Đạm Đài Y đánh bại Đông Phương Vượng thì sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

- Đã như vậy thì xin mời hai vị.

Đạm Đài Y biểu hiện càng tự nhiên hào phóng hơn, dường như việc hai người muốn tranh đầu hoàn toàn không có quan hệ tới cô vậy.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2264

Thực Lực Của Đông Phương Vượng

Ở giữa đại điện tiếp khách là một sân đấu trống trải, sau Gia Cát Thiên Hoa đứng lên đó thì Diệp Mặc đã lập tức biết rằng đó chính là một cấm chế không gian trong cái đại điện này. Thoạt nhìn thì nó chỉ có diện tích hơn mười trượng, nhưng thực tế thì có khi phải lên tới mấy ngàn trượng.

Gia Cát Thiên Hoa sau khi tấn cấp Hỗn Nguyên thì đạo vận lưu chuyển càng thêm oai hùng, chỉ vừa mới đứng lên trên sân khấu kia thì đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người rồi. Những khách mời có mặt ở đây đều âm thầm tán thưởng phong thái của Gia Cát Thiên Hoa.

Đông Phương Vượng đứng lên ôm quyền với xung quanh, sau đó lại hướng Đạm Đài Y ôm quyền một cái rồi mới chậm rãi đi về phía sân khấu nằm giữa đại điện.

Tuy Đông Phương Vượng thoạt nhìn thì càng bình tĩnh hơn nhiều so với Gia Cát Thiên Hoa, nhưng từ phong thái của y thì đã có thể thấy được y kém xa so với Gia Cát Thiên Hoa rồi. Không sợ không biết hàng, chỉ sợ là đem so ra thì chỉ như cái bộ "Túi da" so với tiên nhân, chỉ là loại râu ria không đáng nhắc đến. Hiện giờ so sánh ra như vậy cũng khá là trực quan đấy.

Gia Cát Thiên Hoa thấy Đông Phương Vượng tới thì liền vung tay lên, một chiếc Bạch ngọc tiêu trong suốt hiện ra trong tay của y.

- Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu.

Lúc này lập tức có nhiều người khách mời trong đại điện sợ hãi than một tiếng.

Diệp Mặc cũng đã được nghe nói qua về món pháp bảo này. Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu là thứ thuộc về Ngụy Tiên Thiên Linh Bảo. Uy lực của món pháp bảo này không hề kém so với Tiên Thiên Linh Bảo thông thường. Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu có thể phát ra một luồng âm thanh tiêu điều phá mỡ Giới Vực của đối phương, hơn nữa âm vực thần thông được Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu phát ra sau khi phối hợp với thần thức thần thông thì đều mạnh hơn so với các đại thần thông nhiều. Đó cũng không phải là chỗ lợi hại nhất của Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu. Chỗ lợi hại nhất của Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu chính là có thể trực tiếp quét sạch sự liên hệ giữa thần thức cùng với pháp bảo của đối phương.

Trong khi hai bên đang đối chiến, một khi bên nào mất đi liên hệ thần thức của mình với pháp bảo, thì pháp bảo đó chẳng khác nào một cục sắt cả. Cái này so ra với "Dung thuật" thần thông của Diệp Mặc thì càng thêm trực quan hơn. Thần thức thần thông "Dung thuật" của Diệp Mặc là thông qua việc đánh lén thức hải của đối phương, sau đó khiến cho thần thức cùng pháp bảo của đối phương mất đi liên hệ. Mà pháp bảo Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu lại trực tiếp cắt phăng đi sự liên hệ giữa thần thức của đối phương đối với pháp bảo.

Tất cả khách mời trong đại điện đều hiểu rằng Đông Phương Vượng gặp nạn rồi, Gia Cát Thiên Hoa cùng Đông Phương Vượng đều là Hỗn Nguyên Thánh Đế, hai người đều là vừa tấn cấp lên Hỗn Nguyên. Dưới tình huống này thì pháp bảo của hai người ai lợi hại hơn thì hiển nhiên là sẽ chiếm ưu thế hơn một chút.

Hơn nữa Gia Cát Thiên Hoa còn từng là người xếp thứ hai trên Thánh bảng Đạo Nguyên Thánh Đế, cho nên bất luận là cân nhắc theo gốc độ nào thì Đông Phương Vượng cũng không có được phần thắng lớn.

Đông Phương Vượng thấy Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu thì lại khinh thường cười nói:

- Thiên Hoa tiên hữu xin mời ra tay trước đi, bằng không thì đến khi ngươi thua lại có người nói ta đánh lén.

Gia Cát Thiên Hoa vẫn có phong độ rất tốt, cho nên y căn bản cũng không để ý tới lời nói của Đông Phương Vượng. Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu trong tay chậm rãi mà đánh ra.

Cho dù ở giữa đại điện có cấm chế cầm cố lại, nhưng khách mời trong đại điện vẫn y nguyên nghe rõ được âm thanh tiêu điều chói tai kia. Loại âm thanh này dường như muốn rót thẳng vào trong thức hải, đem trọn cả linh hồn đánh thành mảnh vỡ. Đây là đã có mấy đạo cấm chế ngăn cách rồi đấy, nhưng phản ứng vẫn mãnh liệt như vậy thì có thể tưởng tượng được tên Đông Phương Vượng bên trong cấm chế hiện giờ đang như thế nào.

Âm thanh tiêu điều của Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu đã hóa thành một mảng âm mang lớn, những âm mang này hoàn toàn biến thành thực chất giống như là một luồng ánh sáng mầu trắng đang bao vây hoàn toàn lấy tên Đông Phương Vượng đang đứng yên bất động kia.

Gần như là đồng thời, một cái bóng đen nhanh được Đông Phương Vượng ném ra. Cái bóng đen đó lập tức biến thành một ngọn núi vô cùng to lớn. Cho dù là sân khấu nằm giữa đại điện có cấm chế cường đại cầm cố lại, nhưng dưới uy áp của ngọn núi đen kia cũng vang lên từng đợt âm thanh ken két, dường như ngọn núi kia đã vượt quá giới hạn rồi, chỉ sau một khắc là có thể hoàn toàn phá tan cái cấm chế này.

Ánh mắt của Diệp Mặc ngưng tụ, lập tức nắm chặt hai nắm đấm. Đây tuyệt đối là Thế Giới Sơn ở Vẫn Chân Cấm Địa. Hắn thật sự không ngờ là khối Thế Giới Sơn này ở Vẫn Chân Cấm Địa đã bị Đông Phương Vượng thu vào tay.

- Là Thế Giới Sơn.

Tiêu Đát hòa thượng ngồi ở một bên sáng cả mắt, nhưng y lập tức nói tiếp:

- Đây là một khối đã biến mất của Thế Giới Sơn kia.

Hiển nhiên là Tiêu Đát hòa thượng biết rõ cái Thế Giới Sơn nằm tại U Minh Giới kia, cho nên mới biết được Thế Giới Sơn trong tay Đông Phương Vượng chỉ là một khối nhỏ của Thế Giới Sơn mà thôi.

- Xem ra trong tay của người này có khả năng còn có một loại linh căn.

Giọng điệu của Thang Tòng Hạm cũng trở nên ngưng trọng, ánh mắt cũng sáng lên nhìn chằm chằm vào Đông Phương Vượng.

Diệp Mặc bình tĩnh trở lại, hắn hiểu được ý của Thang Tòng Hạm vì về sau này hắn mới biết được việc Thế Giới Sơn hấp dẫn một loại linh căn. Sau khi thoát ra khỏi U Minh Giới thì Thế Giới Sơn sẽ lập tức hấp dẫn một loại linh căn sinh trưởng ở phía trên nó. Cũng chính là vì đặc tính này nên Thế Giới Sơn mới có thể luyện chế thành Kinh Mạch Giới Vực cho Thánh Đạo Tàn Giới. Như vậy thì Thánh Đạo Giới chẳng những sẽ càng thêm vững chắc, mà Thần linh vật cũng càng trở nên tươi tốt hơn.

Lúc trước khi hắn ở Vẫn Chân Cấm Địa nhìn thấy Thế Giới Sơn này thì có Khổ Trúc đang sinh trưởng ở phía trên. Chỉ là Khổ Trúc đã nhận hắn làm chủ còn Thế Giới Sơn thì lại biến mất khỏi Vẫn Chân Cấm Địa.

Ngay lúc này thì lại có một tiếng nổ vang lên, trực tiếp xuyên thấu cả ra bên ngoài cấm chế.

Âm mang màu trắng từ Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu của Gia Cát Thiên Hoa lập tức đã bị Thế Giới Sơn của Đông Phương Vượng phá tan. Thế Giới Sơn quá mức nặng nề, dù cho chỉ là một góc của Thế Giới Sơn cũng cực kỳ trầm trọng. Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu của Gia Cát Thiên Hoa hoàn toàn không có cách nào đánh được với khối Thế Giới Sơn kia. (Nhắc lại đặc tính của Thế Giới Thạch - Thế Giới Sơn nhé, kích thước (hình thể) x2 thì khối lượng của nó sẽ x10)

Gia Cát Thiên Hoa cảm giác được Giới Vực của mình cùng âm mang Lạc Bảo Bạch Ngọc Tiêu đã vỡ vụn thành từng mảnh, lập tức vô cùng kinh hãi. Y vốn tung hoành trong cùng cấp bậc, còn chưa bao giờ gặp qua đối thủ

khi mà vừa mới bắt đầu giao phong thì đã phải rơi vào thế hạ phong cả. Cái tên Đông Phương Vượng này quả thật là đáng sợ, y khẳng định rằng nếu như Đông Phương Vượng đi tranh đoạt Thánh Đạo bảng, thì bất luận là Đông Phương Vượng có phải xếp hạng nhất hay không y cũng sẽ phải là kẻ xếp hạng ba rồi.

Nhưng cho dù là như vậy Gia Cát Thiên Hoa cũng không hề sợ hãi, lập tức đưa tay đánh ra một đạo Loa Toàn không gian. Thần thông không gian được y thi triển dưới dạng Loa Toàn (xoắn ốc), y muốn dùng loại Loa Toàn không gian pháp tắc này để áp chế uy thế đáng sợ của Thế Giới Sơn kia.

Một loại ô mang của Phật Quang nhàn nhạt lóe lên, vừa lúc dó ph1ong ra từ phía sau Thế Giới Sơn.

Gia Cát Thiên Hoa thấy đạo Phật Quang này thì liền ngẩn ngơ, y cảm thấy một loại sát ý mang theo ma tính, lại đồng thời cảm nhận được một loại ánh sáng giống như là Phật Quang Phổ Chiếu. Lúc này một loại ý niệm dâng lên trong đầu của y, y phải dừng lại, để cho loại sát ý ma tính kia đánh vào người, như vậy thì y có thể chân chính trở thành Phật.

Loại cảm giác này quá mức quái dị và ngay lập tức Gia Cát Thiên Hoa đã biết rằng điều này không đúng. Y lập tức mạnh mẽ phá mở không gian trước mặt tránh thoát đạo Phật Quang mang theo sát ý khiến tâm thần mê muội kia. Nhưng cái Thế Giới Sơn kia lại giống như thiên quân vạn mã ào ào đánh xuống, cho dù là Loa Toàn không gian của y cũng chỉ có thể chịu bị phá tan trước Thế Giới Sơn.

- Phụt.

Một màn sương mù máu tươi tràn ra, Gia Cát Thiên Hoa thần hồn câu diệt.

Đông Phương Vượng đưa tay thu lại Thế Giới Sơn cùng với tất cả đồ vật của Gia Cát Thiên Hoa, trên mặt vẫn mang theo nụ cười tủm tỉm vui vẻ.

Rất nhiều khách mời trong đại điện đã bị dọa cho sợ rồi, thực lực của Gia Cát Thiên Hoa cường đại như vậy nhưng chỉ trong chốc lát đã bị cái tên vô danh kia giết chết. Đây quả thực là chuyện quá mức khó tin, không hợp lẽ thường.

Hai mắt Phiềm Cao bốc hỏa đứng lên, y hận không thể lập tức xông lên giết Đông Phương Vượng. Nhưng bản thân y cũng biết rằng mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Đông Phương Vượng.

Chẳng những là Phiên Cao, mà tất cả những Hỗn Nguyên Thánh Đế còn lại đều khiếp sợ nhìn về phía Đông Phương Vượng. Bọn họ không rõ từ nơi nào mà lại xuất hiện một tên Hỗn Nguyên Thánh Đế cường đại như vậy.

Mà ngay cả Tiêu Đát hòa thượng vốn không sợ trời không sợ đất cũng phải lộ ra sự kiêng kỵ ở trong mắt. Thang Tòng Hạm càng trầm lặng không nói vì cô cũng hiểu rằng mình không là đối thủ của Đông Phương Vượng.

Đông Phương Vượng biểu hiện giống như là không nhìn thấy ánh mắt người xung quanh, vẫn đứng trên sân khấu nói với Diệp Mặc:

- Diệp thành chủ, hôm nay bản thánh là vì Đạm Đài Y mà xuất chiến, cho nên muốn lĩnh giáo thần thông của Diệp thành chủ một chút.

Diệp Mặc bình tĩnh đứng lên:

- Như ngươi mong muốn.

Mọi người càng khiếp sợ nhìn về phía Diệp Mặc. Đông Phương Vượng biểu hiện ra thần thông cường đại như vậy, thế mà Diệp Mặc còn dám đứng ra ứng chiến, điều này cần phải có lá gan lớn như thế nào? Chẳng lẽ lời đồn là sự thật sao? Diệp Mặc thật sự giết được tứ đại Hỗn Nguyên Thánh Đế kia?

Đông Phương Vượng thật sự không biết được suy nghĩ của người khác cho nên vẫ cực kỳ bình tĩnh nói:

- Chúng ta đều có quen biết cùng Thánh Nữ Đạm Đài Y, cho nên nếu

như muốn giao chiến thì bất luận ai thắng ai thua đều sẽ làm tổn thương đến trái tim của Thánh Nữ Đạm Đài Y. Hơn nữa cấm chế ở nơi này cũng không thể nào thi triển ra toàn bộ thực lực được, vậy thì không bằng chúng ta đi ra ngoài hư không để quyết đấu, thế nào?

- Rất tốt, ta cũng mong muốn giống như ngươi.

Diệp Mặc biết rõ Đông Phương Vượng đang suy tính cái gì. Hắn đoán rằng trên người Đông Phương Vượng có thứ tốt, mà tuyệt đối không chỉ là một khối Thế Giới Sơn kia.

Mà Đông Phương Vượng cũng có suy nghĩ giống như hắn vậy, cũng đoán rằng trên người hắn có thứ tốt. Tên Đông Phương Vượng này tuy càn rỡ, nhưng cũng không dám nói rằng mình không hề cố kỵ Hỗn Nguyên Thánh Đế của các tộc khác.

- Thánh Nữ Y Y, cô hãy ở đây đợi tôi, chẳng mấy chốc là tôi sẽ trở về.

Đông Phương Vượng đi ra khỏi sân khấu giữa đại điện liền cười nói với Đạm Đài Y.

Người ở nơi này đều biết rằng y cố ý làm vậy, nhưng không ai cho rằng y không có tư cách nói câu đó cả. Với mấy chiêu mà vừa rồi y chém giết Gia Cát Thiên Hoa thì muốn nhanh chóng trở lại cũng không hẳn là khoác lác.

Đạm Đài Y mỉm cười, cũng không nói lời nào.

Diệp Mặc quay đầu lại, vừa muốn nói chuyện với Chân Băng Du thì Chân Băng Du đã mỉm cười nói với hắn:

- Diệp Mặc, anh đi đi, em chờ anh ở chỗ này, anh về sớm một chút là được.

Diệp Mặc hiểu được ý của Chân Băng Du, đó chính là cô muốn đánh vào mặt của Đông Phương Vượng. Đông Phương Vượng nói với Đạm Đài Y, nhưng Đạm Đài Y cũng không để ý tới y. Còn Chân Băng Du thì lại chủ

động nói như vậy với Diệp Mặc, chủ động ở lại chỗ này chờ hắn, hiển nhiên là không coi Đông Phương Vượng ra gì rồi. Chân Băng Du đã ở bên Diệp Mặc một thời gian dài, cho nên cô cũng hiểu hắn vô cùng, cũng không hề lo lắng cho hắn là mấy.

Đông Phương Vượng vừa rồi còn mỉm cười, nhưng lúc này thì mặt đã lập tức trở nên âm trầm hẳn. Y nghĩ mãi mà không hiểu Chân Băng Du đến cùng là tự tin vào điều gì mà dám khẳng định rằng Diệp Mặc sẽ không bị y giết chết?

Vốn Diệp Mặc muốn đưa Chân Băng Du đi theo vì không muốn để Chân Băng Du một mình ở chỗ này lo lắng. Nhưng Chân Băng Du đã nói như vậy thì hiểm nhiên là đã cấp cho hắn một chỗ dựa tinh thần rồi.

Dường như đã nhìn ra cách nghĩ của Diệp Mặc thì Thang Tòng Hạm liền mở lời:

- Diệp Đan Thánh cứ đi đi, Băng Du muội xinh đẹp tốt tính như vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.

Lời nói này hiển nhiên là lời hứa với Diệp Mặc. Có Thang Tòng Hạm cô ở chỗ này, thì sẽ không có người nào dám động tới Chân Băng Du cả.

Tiêu Đát hòa thượng cảm giác Diệp Mặc rất hợp tính với y cho nên cũng nhẹ gật đầu với Diệp Mặc. Tuy y không nói gì, nhưng ý tứ thì đã hết sức rõ ràng rồi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2265

Giả Tạo

Đông Phương Vượng nhìn chằm chằm Chân Băng Du một chút. Y rất muốn biết lát nữa y giết Diệp Mặc xong trở về thì ánh mắt của Chân Băng Du lúc ấy sẽ như thế nào đây?

Nghĩ tới đây Đông Phương Vượng càng không nói thêm lời nào nữa, trực tiếp đứng ở đại điện khách mời đưa tay xé mở không gian trước mặt.

Diệp Mặc muốn giết Đông Phương Vượng so với việc Đông Phương Vượng muốn giết hắn còn gấp hơn nhiều lần. Lúc này hắn ôm quyền hướng về Thang Tòng Hạm và Tiêu Đát hòa thượng một cái, sau đó cũng quay người lại xé mở không gian.

Không ai đi theo xem cả vì tâm tư của Diệp Mặc và Đông Phương Vượng ai cũng hiểu được. Đông Phương Vượng muốn bảo vật trên người Diệp Mặc và ngược lại. Loại chuyện này ai cũng hiểu được, nhưng nếu đi xem, thì bất luận là ai chiến thắng, người xem đều sẽ không có kết cục tốt.

Thù Nguyên Châu nhìn Diệp Mặc cùng Đông Phương Vượng lần lượt tại địa bàn Ma Tộc của y xé rách không gian mà đi, tuy là sắc mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng phẫn nộ.

Thực lực của Đông Phương Vượng cho tới hôm nay y mới được nhìn rõ ràng, hơn nữa còn uất hận phát hiện rằng bản thân không phải là đối thủ của Đông Phương Vượng. Mà Đông Phương Vượng dám ở trong địa bàn Ma Tộc xé mở không gian, hiển nhiên là cũng không xem Ma Tộc của y ra gì, càng không để y vào trong mắt.

Về phần Diệp Mặc thì y ngược lại cũng cảm thấy không quá đáng giận. Sự càn rỡ của Diệp Mặc đã được thể hiện từ trước rồi, ngay tại Long Tộc, dưới sự vây công của vài Hỗn Nguyên Thánh Đế mà hắn còn dám xé rách không gian bỏ đi nữa là, sao có thể nể tình cho Ma Tộc của y được.

- Cô có quan hệ thế nào với Diệp Mặc?

Đạm Đài Y đối với việc đấu đá giữa Diệp Mặc và Đông Phương Vượng dường như cũng không hề để ý, ngược lại hướng về phía Chân Băng Du hỏi một câu.

Chân Băng Du cười nhạt một tiếng:

- Tôi là vợ của anh ấy.

- Cô nói dối.

Đạm Đài Y nhìn chằm chằm vào Chân Băng Du rồi nói, cô biết rõ Chân Băng Du hiện tại vẫn là tấm thân trong trắng, nhưng loại lời nói này cô thật sự là không nói ra miệng được, bởi vì chính cô cũng là một lão xử nữ.

Chân Băng Du thu lại nụ cười nhạt của mình:

- Tôi có nói dối hay không có quan hệ gì với cô sao? Tôi cũng đâu cần cô phải tin.

Phiền Cao đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Băng Du tiên tử, tên Đông Phương Vượng kia có được Thế Giới Sơn, thần thông lại kinh người, chẳng lẽ cô không có chút lo lắng nào đối với Diệp Mặc sao?

- Tại sao tôi phải lo lắng cho anh ấy?

Chân Băng Du bỗng nhiên hỏi ngược lại một câu.

Tất cả mọi người đều biết rõ ý tứ của Phiền Cao, đó chính là muốn thám

thính thực lực của Diệp Mặc một chút xem hắn có mấy phần khả năng chiến thắng Đông Phương Vượng. Sở dĩ y quan tâm chuyện này là vì Gia Cát Thiên Hoa vừa rồi đã bị Đông Phương Vượng giết chết.

Thế nhưng câu hỏi ngược của Chân Băng Du lại khiến cho Phiền Cao lập tức nghẹn lời không biết phải nói gì cho thỏa đáng.

- Diệp Mặc, ban đầu ở Địa Cầu mày ỷ việc mình là một tu chân giả khi dễ ta cùng Đông Phương gia tộc như một lũ chó, hôm nay tao sẽ cho mày biết được tư vị của việc làm chó như thế nào.

Đông Phương Vượng dùng ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc rồi nói. Sát ý toàn thân tỏa ra bốn phía, thậm chí còn phá vỡ cả hư không ở xung quanh.

- Mày chẳng mấy chốc sẽ phát hiện cho dù mày đã chứng đạo Hỗn Nguyên rồi thì vẫn chỉ là một con chó mà thôi.

Giọng điệu của Diệp Mặc vẫn bình tĩnh. Sự lợi hại của Đông Phương Vượng hắn đã thấy rồi. Khi một người đã đứng ở trên đỉnh của đại đạo thì sẽ có một loại cảm giác mình đang đứng ở trên đỉnh cao tột độ, đứng trên tất cả. Đáng tiếc là Đông Phương Vượng còn chưa rõ đạo lý này, Diệp Mặc hắn lúc này không ngờ có một cảm giác "Cô độc".

- Ha ha.

Đông Phương Vượng cười ha hả:

- Tao sẽ làm cho mày biết rằng như thế nào gọi là vô địch trong cùng cấp. Đông Phương Vượng tao chính là người vô địch trong cùng cấp bậc. Chờ ta giết mày rồi tao sẽ mang Nguyên Thần của mày đi tới trước mặt Chân Băng Du.

Đông Phương Vượng nói xong lời này thì không nói nhảm tiếp nữa, Thế Giới Sơn đã lập tức thi triển ra, đồng thời hào quang Ma Phật cũng xoáy lên hàng tỷ gợn sóng tạo thành giới vực thực chất.

Nếu có người ở chỗ này thấy Đông Phương Vượng lần nữa động thủ thì sẽ lập tức phát hiện rằng khi y đánh với Gia Cát Thiên Hoa cũng chưa hề dốc toàn lực ra.

- Ma Phật.

Đông Phương Vượng sau khi thôi động lên hàng tỷ gợn hào quang Ma Phật thì trầm giọng quát lên một tiếng. Đây chính là thần thông cường đại nhất của y, Ma Phật Giới Vực. Dưới thần thông này của y thì cho dù là Hỗn Nguyên Thánh Đế cường đại nhất cũng sẽ lâm vào sát ý Ma Phật, không thể nào thoát ra được.

Diệp Mặc thì giống như là không thấy Thế Giới Sơn lao về phía hắn, tùy ý bước tới một bước trong hư không, đưa tay thi triển ra thần thông Luân Hồi.

Đông Phương Vượng không ngờ lại thấy Diệp Mặc bỏ qua thần thông Ma Phật của mình thì trong lòng liền chấn động. Chưa đợi đến khi y tiếp tục đánh ra thêm thần thông khác thì năm tháng vô tận đã liên tục vận chuyển xung quanh y, xâm lấn toàn bộ thể xác và tâm thần của y.

Y còn chưa rõ vì sao mà thần thông của mình chênh lệch với thần thông của Diệp Mặc như vậy thì y đã đám chìm vào trong dòng thời gian vô tận của năm tháng rồi.

Giờ khắc này y lại nhìn thấy bản thân mình hăng hái sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, sau đó lại thấy mình vui mừng khi đoạt được Thế Giới Sơn, niềm vui kinh thiên khi đạt được Phù Tang Thụ.

Năm tháng trôi đi như dòng nước, nước chảy vô tình. Y còn chưa kịp tỉnh táo lại trong sự vui mừng khi đoạt được Thế Giới Sơn thì đã lại lần nữa bị sự vui sướng khi tìm được một lượng lớn Đạo quả trong Hỗn Độn Tinh Vực chụp lấy, y lại thấy sự kích động khi lần đầu tiên Chứng đạo thành công, lại thấy vị Thần nữ đã từng tặng cho y Tiên tinh.

Nhưng những hình ảnh này tiếp tục giống như cát chảy mây trôi không cách nào ngăn cản lại, qua đi nhanh chóng không còn một tia bọt nước. Cũng may mắn là y còn có niềm vui mừng lớn hơn, y thấy mình nhận được Huyền Hoàng Châu, thấy mình nhận được đệ nhất thánh điển của Ma Tộc, thấy mình dung hợp thành công hai đại đạo Ma - Phật.

Y bỗng nhiên nhìn thấy dung nhan những người khác dần già đi theo năm tháng, dấu vết của năm tháng trên người càng lúc càng đậm hơn, mà y lại càng lúc càng vơi đi. Không đúng, vết tích của thời gian trên người người khác đều đang nhiều thêm, còn y thì đi ngược lại.

Phù Tang Thụ xoáy lên sáu đạo màu sắc, đem dấu vết năm tháng vô tận quét đi. Đông Phương Vượng đột nhiên thức tỉnh lại. Y khiếp sợ phát hiện Thế Giới Sơn của mình đang bị một thanh trường đao màu tím ngăn cản lại, còn bản thân đang ở bên trong Giới Vực của Diệp Mặc, căn bản là không có cách nào nhúc nhích cả.

- Vừa rồi là thần thông gì?

Đông Phương Vượng dưới sự kinh hãi mà đờ đẫn hỏi một câu. Y bị Diệp Mặc khống chế hoàn toàn, vậy mà chỉ có thể cảm nhận được năm tháng trôi qua.

- Tuế Nguyệt.

Diệp Mặc bình tĩnh nói. Đông Phương Vượng là vô địch trong cùng cấp, nhưng trong mắt của hắn thì chẳng có chút ý nghĩa nào. Đạo của hắn đã vượt qua đại đạo bình thường của thế giới vũ trụ, chính là Hỗn Độn đạo mà hắn đã chứng được. Từ sau khi hắn ra khỏi U Minh Giới trở về thì đại đao của hắn đã gần như hoàn thiện. Dù Đông Phương Vượng có cường đại hơn nữa thì ở trong tay hắn cũng chỉ là mây bay mà thôi.

- Diệp Mặc, Đông Phương Vượng tao là vô địch trong cùng cấp, vậy mà lại khinh địch khi đấu với mày, tao thật sự hận.

Đông Phương Vượng sau khi hiểu được sự thật này thì trong mắt liền toát ra lửa. Y không cho rằng mình kém hơn nhiều như vậy so với Diệp Mặc, thậm chí còn chưa kịp động thủ đã bị Diệp Mặc chế trụ mất. Nếu như không phải là y khinh địch, thì y tuyệt đối sẽ không lâm vào tình trạng này.

Ai có thể có cơ duyên cường đại như y? Y nhận được Huyền Hoàng Châu, nhận được Phù Tang Thụ, nhận được đệ nhất thánh điển của Ma Tộc, nhận được Đạo quả.

Cơ duyên của y cường đại như vậy, nhưng giờ lại bị Diệp Mặc dễ dàng bắt được, sao y có thể không uất hận đến điên cuồng chứ?

Diệp Mặc bỗng nhiên đưa tay lấy ra chín mũi Cốt Tiễn màu vàng nhạt cùng một cây cung lớn màu vàng nhạt. Bộ cung tiễn này xoay vòng quanh người hắn, mặc dù không được hắn bắn ra nhưng loại sát thế cường đại của nó vẫn cuốn theo tất cả sinh cơ xung quanh.

Hắn nhìn vào ánh mắt đang ngơ ngác của Đông Phương Vượng rồi nói:

- Đây là Tuyệt Thánh Kim Cốt Cung đầy đủ chín mũi Cốt Tiễn. Nếu như tao dùng cái này giết mày, mày tránh không được ba mũi Cốt Tiễn.

Sau khi nói xong thì Diệp Mặc lại lần nữa lấy ra một cái hồ lô to lớn rồi nói với Đông Phương Vượng:

- Đây là Hồ Lô Tam Bảo Hỗn Nguyên, bảo vật Tiên Thiên. Tao dùng cái hồ lô này giết mày thì mày kiên trì không nổi ba hơi thở.

Không đợi Đông Phương Vượng kịp tỉnh lại từ trong khiếp sợ thì Diệp Mặc lại lần nữa tung ra một ngọn lửa màu xanh:

- Đây là Thánh diễm Thanh Như Hiểu Thiên, vũ trụ hư không đệ nhất hỏa diễm. Tao dùng Thánh diễm này đốt mày thì mày sẽ thành tro bụi trong tích tắc.

Hỏa linh Tiểu Thanh nhìn Đông Phương Vượng đang bị Diệp Mặc trói

buộc khinh thường thốt lên:

- Loại rác rưởi này em khinh không thèm nướng nói nữa là.

Diệp Mặc lại tung ra mấy đạo quang mang:

- Đây là Tiên Thiên linh bảo Dung Không, Tiên Thiên linh bảo Hỗn Độn Hồ Lô, Tiên Thiên linh bảo Tiên Đỉnh Sơn Hà Đồ.

Cái tên Đông Phương Vượng lúc này đã ngây ngốc như khúc gỗ, Diệp Mặc lại tiếp tục đưa tay thi triển ra chín đạo Thần Văn. Chín đạo Thần Văn này lập tức xé tan không gian trói buộc Thế Giới Sơn lại khiến cho Tử Đao buông lỏng.

Chờ sau khi Tử Đao trở lại trong tay mình thì Diệp Mặc mới tung nó lên rồi nói:

- Đây mới là đệ nhất pháp bảo của tao: Tử Đao. Nếu như tao dùng Tử Đao này chém mày, thì chỉ cần một đao thôi. Đúng rồi, vừa rồi chính là Thái Sơ Thần Văn, dùng nó để giết mày cũng chỉ cần một lần hít thở mà thôi.

Đông Phương Vượng trông thấy Tuyệt Thánh Kim Cốt Tiễn, trong thấy Thánh diễm, trông thấy các loại Tiên Thiên pháp bảo thậm chí còn có Thái Sơ Thần Văn đã sợ tới mức không còn lời để nói. Diệp Mặc đã trói buộc được y rồi thì những pháp bảo và thần thông kia cũng không cần thiết phải dùng. Đến cùng là y kém Diệp Mặc bao xa? Trong lòng y lúc này đã hiểu rất rõ. Diệp Mặc nói không sai, bất luận là pháp bảo hay thần thông nào thì hắn đều có thể giết y trong nháy mắt.

Y đã từng cho rằng mình là kẻ vô địch trong cùng cấp bậc, hiện tại y mới thực sự hiểu được như thế nào mới là vô địch trong cùng cấp bậc rồi. Mồ hôi lạnh của y lúc này đang chảy dọc theo trán mà xuống. Y không phải là sợ chết, mà y đang khiếp sợ khi trong cái vũ trụ này còn có loại cường giả như Diệp Mặc.

Đây không phải là dùng tu vi có thể so sánh, chỉ cần dùng thần thông

thôi cũng đã biết được kết quả rồi. Không cần nói rằng trước đó y khinh địch, mà cho dù là y có coi trọng Diệp Mặc hơn đi nữa thì cũng chỉ có nước bị bóp phát chết tươi mà thôi. Giờ khắc này y rốt cuộc đã hiểu vì sao Diệp Mặc căn bản là không để y vào trong mắt rồi. Y hận, y hận đã nhận được nhiều bảo vật như vậy, vì sao mà y vẫn không bằng Diệp Mặc.

Trong lòng Đông Phương Vượng lúc này đang không ngừng quay cuồng, còn Diệp Mặc lại cầm chặt Tử Đao rồi lạnh giọng nói:

- Tao có nhiều thứ tốt như vậy mà còn không ra vẻ giả tạo, còn mày mới chỉ có một khối Thế Giới Sơn cũng dám giả tạo ở trước mặt tao? Mặt của mày còn trắng hơn cả cái mông của mày sao?

Đông Phương Vượng từ Địa Cầu mà đến, cho nên đương nhiên biết rõ từ giả tạo mà Diệp Mặc nói có ý nghĩa gì. Cho dù là y giỏi nhẫn nhịn, nhưng lúc này cũng phải hộc ra máu. Y không thể không công nhận lời Diệp Mặc nói là sự thật. Y đã tu luyện đến Hỗn Nguyên Thánh Đế, nhưng vẫn bị Diệp Mặc ngược đãi như chó, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có.

- Tiểu Sâm, mày xem cái tên rác rưởi kia sao mà mới bị chửi mấy câu đã hộc máu rồi? Còn cái gì mà Hỗn Nguyên, tao thấy nó không khác hỗn đản là mấy.

Vô Ảnh cùng Tiểu Sâm đã được Diệp Mặc đưa ra ngoài đứng ở một bên xem hài kịch, lúc này còn đâm chọc thêm một câu.

- Khi tao vừa đi ra thì hình như nghe thấy y nói cái gì mà vô địch cùng cấp á, tình cảnh hiện tại thì hình như là vô địch hộc máu trong cùng cấp.

Tiểu Sâm gật đầu tán thành.

Đông Phương Vượng lần nữa hộc ra một búng máu tươi, bỗng nhiên nhìn chằm chằm Diệp Mặc rồi mỉa mai:

- Diệp Mặc, mày cường đại như vậy, hết lần này tới lần khác lại muốn cởi quần ra mà đánh rắm, còn đáp ứng tao ra ngoài hư không thi đấu. Nói tao

giả tạo, thì việc mày khoe của vừa rồi khá hơn tao bao nhiêu chứ?

Đông Phương Vượng biế rõ mình đã không còn cơ hội sống sót rồi, cho nên trong lòng có tuyệt vọng cũng chẳng quan tâm nữa, liền cùng Diệp Mặc chửi nhau một trận cho sướng.

Diệp Mặc đưa tay thu hồi lại những đồ vật xung quanh rồi mới nói:

- Tao giả tạo hay không thì mày đã không được nhìn thấy nữa rồi. Nhưng nếu như tao ở điện tiếp khách của Ma Tộc mà nhấc tay bóp chết mày, vậy thì trăm năm sau còn có ai dám đi tới Thánh Đạo Giới để ra vẻ giả tạo với ta đây?

Đông Phương Vượng lập tức hiểu được ý của Diệp Mặc. Y há to miệng nhưng rất lâu sau mới cười ha hả:

- Diệp Mặc, tao vẫn cho rằng mình đã đủ ngoan độc, nhưng hôm nay tao mới biết so sánh với mày tao vẫn chẳng là cái gì cả.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2266

Nàng Đang Ở Đâu?

Chờ sau khi chữa trị hoàn toàn cho Thánh Đạo Giới thì Diệp Mặc chuẩn bị sẽ mang những người vợ của mình đi ngao du trong hư không. Cho nên hắn mới có ý định trước khi đi sẽ đem thực lực của các tộc khác gọt dũa cho yếu bớt đi một chút. Trăm năm sau khi các tộc liên kết lại công kích Thánh Đạo Giới thì chính là cơ hội đó. Nếu như hắn ở đại điển của Ma Tộc bại lộ thực lực cường đại của mình, thì có lẽ là trăm năm ah không, có lẽ khi nào hắn mất tích hoàn toàn thì mới có người của tộc khác đến Thánh Đạo Giới.

Sau khi Đông Phương Vượng hiểu được tâm tư của Diệp Mặc thì liền điên cuồng cười to, khí thế trên người bỗng nhiên tăng vọt. Gần như chỉ trong nháy mắt thì một tiếng nổ vang lên xé rách hư không. Trói buộc của Diệp Mặc lên Đông Phương Vượng cũng vì vụ nổ này mà bị phá vỡ.

Thần Nguyên Thủ của Diệp Mặc nhoáng cái đã chộp vào trong hư không nắm lấy Nguyên Thần và nhẫn trữ vật của Đông Phương Vượng, nhưng vẫn có một đạo hào quang bay ra từ trong vụ nổ tan biến vào hư không.

Chính bản thân Diệp Mặc cũng không kịp thời ngăn trở đạo hào quang kia.

- Ha ha, Diệp Mặc! Cho dù là tao chạy không thoát thì Huyền Hoàng Châu của tao cũng sẽ không để cho mày lấy được đâu.

Nguyên Thần của Đông Phương Vượng hiện đang bị Diệp Mặc nắm ở trong tay nhưng vẫn cười lên ha hả.

Lúc này Diệp Mặc mới biết luồng ánh sáng màu vàng vừa rồi bay đi chính là Huyền Hoàng Châu. Điều này khiến hắn cực kỳ tiếc nuối vì Huyền Hoàng Châu chính là bảo vật khai thiên, hiện tại đã bị Đông Phương Vượng chủ động ném đi rồi. Tên Đông Phương Vượng này quả là có bản lĩnh, sau khi tự bạo xong thì Nguyên Thần vẫn có thể giữ lại được. Nếu như không phải là hắn nhanh tay thì y có khi đã chạy thoát rồi.

Diệp Mặc căn bản cũng lười nói chuyện, Thần Nguyên Thủ lập tức bóp nát Nguyên Thần của Đông Phương Vượng thành hư vô, thần hồn câu diệt.

Sau khi giết Đông Phương Vượng thì trong lòng Diệp Mặc bỗng nhiên cảm thấy thoải mái rất nhiều. Ba anh em nhà Đông Phương vẫn luôn là cái gai trong mắt của hắn, hôm nay rốt cuộc đã đem cái gai này nhổ đi cả gốc lẫn ngọn rồi, từ giờ hắn sẽ không còn phải phiền phức khó chịu nữa.

Về phần Huyền Hoàng Châu mất rồi thì cứ mất đi. Huyền Hoàng Châu đúng là thứ tốt thật đấy, nhưng thứ tốt trên người hắn thì nhiều lắm. So sánh ra thì việc giết được Đông Phương Vượng đã khiến hắn vô cùng hài lòng rồi.

Sau khi đưa tay thu hồi lại Thái Sơ Thần Văn đang trói buộc Thế Giới Sơn thì Diệp Mặc hoàn toàn thỏa mãn. Huyền Hoàng Châu mất tích, nhưng Thế Giới Sơn thì không.

Diệp Mặc liên tục đánh ra vài đạo thần thức đao đem cấm chế của chiếc nhẫn trự vật trong tay hoàn toàn phá bỏ. Nhưng khi hắn quét thần thức vào trong chiếc nhẫn trữ vật thì lại lập tức ngây ngẩn cả người.

Hắn sửng sốt không phải là vì việc chiếc nhẫn trữ vật của Đông Phương Vượng chính là một Tiểu thế giới, mà là vì bên trong cái Tiểu thế giới này có một người đang không ngừng luyện chế trận kỳ và nghiên cứu trận pháp.

Diệp Mặc lập tức đem cái lão già đang luyện chế trận kỳ kia ra ngoài, sau đó không dám tin vào mắt mình mà hỏi một câu:

- Lão Lục, sao lãi lại bị Đông Phương Vượng bắt, còn giúp y luyện chế

trận kỳ nữa?

Lục Vô Hổ lúc này mới nhìn rõ ràng người trước mắt chính là Diệp Mặc. Lão thậm chí mất một lúc lâu vẫn chưa kịp phản ứng lại. Khi lão đã xác nhận đúng là Diệp Mặc rồi thì mới ngạc nhiên hỏi:

- Diệp huynh đệ, thật sự là cậu sao? Tiểu tử Đông Phương Vượng kia đâu?

(Đọc lại từ c1100 – 1120 sẽ nhớ ra lão Lục Vô Hổ - Lục Địa Khí Thần này là ai)

- Đã bị tôi giết rồi.

Trong lòng Diệp Mặc đang đoán xem vì sao Lục Vô Hổ lại bị Đông Phương Vượng bắt được, hơn nữa còn dốc sức mà giúp y luyện chế trận kỳ nữa?

- Cậu có thể giết Đông Phương Vượng sao?

Lục Vô Hổ khiếp sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Mặc, nhưng lại thấy Diệp Mặc không có chút khí thế cường đại nào, toàn bộ thần thái đều cực kỳ bình thường, hơn nữa sự lợi hại của tên Đông Phương Vượng kia thì lão đã từng được tận mắt nhìn thấy.

Nhưng lúc này lão lập tức nhớ lại một sự kiện:

- Diệp huynh đệ, đây là đâu vậy?

- Đây là ngoài hư không của Thánh Đạo Giới. Còn lão, vì sao lão lại bị Đông Phương Vượng bắt? Lão đang luyện chế trận kỳ gì vậy?

Diệp Mặc sau khi trả lời câu hỏi của Lục Vô Hổ thì liền hỏi liên tiếp hai vấn đề. Tu vi lúc này của Lục Vô Hổ là Huyền Tiên, vậy thì sao Đông Phương Vượng lại muốn giữ lão lại.

- Cậu đã Chứng đạo rồi sao?

Lục Vô Hổ hiển nhiên không phải là một Huyền Tiên bình thường vì đã đi theo Đông Phương Vượng cũng nhiều năm rồi.

Sau khi hỏi xong thì lão cũng không đợi Diệp Mặc trả lời liền thở dài:

- Còn không phải là vì khối Thế Giới Sơn kia sao! Tên Đông Phương Vượng kia thông qua Thế Giới Sơn mà tìm được ta, sau đó khi y biết ta là một Luyện khí sư thì liền cho ta rất nhiều ngọc giản về Luyện khí và trận pháp để cho ta học tập. Sau đó y lại đưa ta đến một chỗ và nói rằng nơi đó có Hỗn Độn Thanh Liên. Nhưng chính y cũng không vào được nơi đó.

- Y có một loại trận pháp có thể giúp y đoạt lấy Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng loại đại trận kia cần có hàng tỷ chiếc trận kỳ, cho nên mới bắt ta ở lại đây không ngừng luyện chế trận kỳ cho y. Nếu như không phải là cậu, không biết là lão già ta đây còn phải luyện chế mất mấy vạn năm nữa đây?

Diệp Mặc giờ mới hiểu được. Khó trách vì sao hắn tìm không được Lục Vô Hổ. Đông Phương Vượng đã nhận được một phần của Thế Giới Sơn, sau đó lại cảm giác được trên người Lục Vô Hổ có khí tức của Thế Giới Thạch thì muốn giết Lục Vô Hổ để cướp đi Thế Giới Thạch. Về sau khi y phát hiện Lục Vô Hổ có thể lợi dụng được thì liền tạm thời bỏ qua.

- Nếu không có vấn đề gì thì tôi trước tiên đưa lão đi tới Tiên Giới. Ở Tiên Giới tôi đã thành lập một tông môn là Mặc Nguyệt Tiên Tông, còn tôi hiện tại có việc cần phải đi làm. Chờ sau khi tôi làm xong chuyện thì tôi sẽ trở lại Mặc Nguyệt Tiên Tông tìm lão.

Diệp Mặc nói.

- Cậu có thể đưa ta về Tiên Giới sao?

Lục Vô Hổ ngạc nhiên thốt lên. Tu vi của lão hiện giờ quá thấp, cho nên việc ở lại trong hư không khiến lão cực kỳ không thoải mái.

Diệp Mặc đưa tay xé rách hư không trước mặt, sau đó nắm lấy Lục Vô

Hổ ném đi:

- Lão tự mình nhìn một chút là biết.

Sau khi đưa Lục Vô Hổ đi thì Diệp Mặc lại lần nữa trở lại Ma Tộc. Sau khi bước vào đại điện tiếp khách của Ma Tộc thì gần như tất cả mọi người đều khiếp sợ đứng lên. Thực lực của Đông Phương Vượng thì hầu hết những người ở đây đều thấy rõ ràng rồi. Trước đó Diệp Mặc cùng Đông Phương Vượng ra ngoài hư không chém giết lẫn nhau, nhưng hiện giờ chỉ có Diệp Mặc bình yên vô sự mà quay lại. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chân Băng Du bước lên đầu tiên. Trước đó tuy nét mặt của cô vẫn luôn bình thản, nhưng khi thật sự thấy Diệp Mặc bình yên quay lại thì cô mới trở nên vui mừng và an tâm được.

- Diệp Đan Thánh, Đông Phươg Vượng đâu rồi?

Phiền Cao là người đầu tiên mở miệng hỏi. Lúc này điều y quan tâm nhất là tung tích của Đông Phương Vượng.

Diệp Mặc không thèm để ý tới Phiền Cao của Yêu Tộc. Hắn chỉ nhìn về phía Tiêu Đát và Thang Tòng Hạm ôm quyền nói:

- Hai vị tiên hữu, hoan nghênh hai vị tới Thánh Đạo Giới làm khách, hôm nay xin được cáo từ ở đây.

Nghe Diệp Mặc nói rằng phải đi thì một vài người quen biết với Diệp Mặc đều đứng lên. Còn Thang Tòng Hạm thì cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi:

- Diệp Đan Thánh...

Diệp Mặc biết rõ Thang Tòng Hạm muốn hỏi điều gì cho nên hắn cũng không đợi Thang Tòng Hạm hỏi đã cười nói:

- Tôi không biết nữa, có chút sự cố nên đã bay đi mất rồi.

Diệp Mặc nói lời này cố ý làm người nghe nhầm lẫn. Hắn chính là nói về Huyền Hoàng Châu đã biến đi rồi, hắn tìm không được mà cũng không muốn tìm, còn người khác nghe vào thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng đó là Đông Phương Vượng.

Quả nhiên sau khi nghe xong lời Diệp Mặc nói thì những khách mời trong đại điện không mấy tin tưởng. Đông Phương Vượng đi rồi sao? Điều này tuyệt đối là không thể. Tất cả mọi người đều có thể thấy được sự thù hận của Đông Phương Vượng đối với Diệp Mặc, tuyệt đối sẽ không có chuyện chưa đánh với Diệp Mặc đã bỏ đi.

Diệp Mặc cũng không hề quan tâm người khác nghĩ gì. Hắn nhìn chằm chằm về phía tên áo xanh kia rồi nói:

- Cái tên đang đi cùng ngươi kia cùng ta có chút thù oán, cho nên ta muốn hỏi y mấy vấn đề.

Đạm Đài Y sau khi thấy Diệp Mặc trở về thì sắc mặt liền biến hóa bất định, bây giờ nghe Diệp Mặc nói rằng muốn đi thì cô cũng liền đứng lên nói:

- Diệp Mặc, tôi có mấy vấn đề muốn một mình hỏi anh.

Diệp Mặc nói xong thì căn bản cũng không cần trưng cầu ý kiến của tên áo xanh kia mà trực tiếp nắm vào hư không bắt lấy Táp Không. Tuy rằng Táp Không cũng là một Chứng Đạo Thánh Đế nhưng đối với Diệp Mặc thì chẳng đáng kể.

Sau khi nắm lấy Táp Không thì Diệp Mặc liền mang theo Băng Du trực tiếp xé rách không gian trong đại điện sải bước ra ngoài biến mất vô ảnh vô tung. Từ đầu tới đuôi Diệp Mặc không nói với Đạm Đài Y một lời, thậm chí hắn còn chẳng thèm liếc nhìn cô.

Sắc mặt tên áo xanh kia tái nhợt, sau một lúc liền đứng lên ôm quyền với Thù Nguyên Châu một cái rồi rời khỏi đại điện. Y không học theo Diệp Mặc xé rách không gian trong đại điện này mà đi, còn việc y đi để cứu tên tiểu đồ

kia về hay là vì không còn mặt mũi nào ở lại đây thì cũng không ai biết được.

Đạm Đài Y thấy Diệp Mặc ngay cả nói cũng lười nói cùng cô thì sắc mặt lập tức thoạt xanh thoạt đỏ. Cô đứng đó nhìn về phía Diệp Mặc xé rách không gian, một hồi lâu sau mới im lặng ngồi xuống.

Trong hư không Diệp Mặc đem Táp Không ném xuống một bên sau đó lạnh lùng hỏi:

- Táp Không, nhiều năm trước có một người phụ nữ tên là Nguyễn Quân đi tới phủ Đại Đế của ngươi, hiện tại bà ấy đang ở nơi nào? Còn một ít tình hình của bà ấy nữa, mau nói!

Táp Không thấy Diệp Mặc một mình trở về đã sớm hoài nghi rằng Đông Phương Vượng bị Diệp Mặc giết rồi. Mà cho dù là Diệp Mặc không phải đối thủ của Đông Phương Vượng thìy vẫn không dám ở trước mặt Diệp Mặc nói nửa chữ không.

- Tôi không biết cô ấy đi đâu, tôi chỉ biết rằng cô ấy là một Tiên Đế, chỉ là bị trọng thương, sau đó...

Táp Không còn chưa nói hết lời đã bị Diệp Mặc cắt ngang:

- Sau đó thì ngươi lợi dụng người ta gặp khó khăn có phải không?

- Tôi...

Táp Không dù có nhiều mưu kế hơn nữa, thì đối mặt với thực lực tuyệt đối cũng không thể nào nói chuyện được. Chỉ nói được một chữ "Tôi" sau đó đã bị Diệp Mặc đập nát thành hư vô.

...

Trên ngọn chủ phong của Mặc Nguyệt Tiên Tông, Mặc Nguyệt Phong.

Lạc Ảnh, Mục Tiểu Vận, Tống Ánh Trúc, Ninh Khinh Tuyết, Chân

Băng Du, Tô Tĩnh Văn đứng cạnh bên người Diệp Mặc. Các cô biết rằng trăm năm sau Diệp Mặc sẽ đi tu sửa lại Thánh Đạo Giới, thậm chí Thánh Đạo Giới còn có thể phát sinh một trận đai chiến với các tộc khác.

- Ông xã à, không cần lo lắng, Thánh Đạo Giới cũng có rất nhiều Nhân Tộc Thánh Đế, cho nên chúng ta không nhất định là sẽ thua kém bọn họ.

Ninh Khinh Tuyết đi đến bên người Diệp Mặc sau đó khoác tay Diệp Mặc mà nói.

Các cô đã đứng ở chỗ này cùng Diệp Mặc khá lâu rồi, nhưng Diệp Mặc vẫn luôn im lặng không nói. Cho nên Ninh Khinh Tuyết cho rằng Diệp Mặc đang lo lắng về cuộc chiến trăm năm sau.

Lạc Ảnh thì lại nhẹ nhàng nói:

- Anh ấy không phải là lo lắng việc trăm năm sau, mà là đang nhớ tới cố nhân.

Diệp Mặc quay đầu lại nhìn các cô, sau đó bỗng nhiên cười nói:

- Anh không phải là lo lắng chuyện trăm năm sau. Trăm năm sau anh chỉ sợ là họ không dám tới thôi.

Hắn thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Anh chợt nhớ tới Diệp Tinh, không biết là y có khỏe không. Còn có Đình Đình, cũng không biết hiện giờ nói ra sao rồi?

Diệp Mặc nói xong thì liền ngẩng đầu nhìn về phía hư không xa xăm. Hắn có một người khiến hắn lo lắng và mong muốn được nhìn thấy nhất, đó là một cô gái đã nguyện ý cùng hắn nhảy lầu, tặng cho hắn Thế giới hỗn độn, còn là một cô gái sợ quỷ nhưng lại cứ muốn đi bắt quỷ nữa.

Nhưng sau khi hắn đã Chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, vẫn không hề tìm được tung tích của cô - Lạc Huyên.

Lạc Huyên, nàng đang ở đâu?

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2267

Không Được Đùa Giỡn Lưu Manh

"Diệp Tiểu Bảo, đừng có soi chằm chằm mỹ nữ như vậy, ngươi mới có tí tuổi đầu, tiểu hài tử chưa mọc lông mà đã học thói xấu xa..." Theo một tiếng quát lớn, một cái tát đã gõ lên đầu cậu bé.

Một tiểu nam hài chừng mười tuổi xoa đầu, lẩm bẩm nói, "Tỷ tỷ, ngươi đừng luôn luôn đánh zô đầu ta, như vậy ta sẽ biến thành ngu ngốc đó."

Cái này chừng mười tuổi cậu bé đứng sau lưng một nữ tử mặc đạm thanh sắc tiên váy thanh tú, nàng nghe xong nam hài này nói sau đó, lại một cái tát đánh, "Diệp Tiểu Bảo, đừng tìm lý do ngụy biện. Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi vừa rồi đang làm gì, ngươi nhìn chằm chằm mỹ nữ làm gì vậy? Lần sau đừng mong ta mang ngươi đi ra ngoài chơi."

"Ức Mặc tỷ tỷ, ta biết sai rồi. Thế nhưng vừa rồi tỷ tỷ kia thực sự rất xinh đẹp a." Tiểu nam hài ủy khuất nói.

Nữ tử thanh tú chính là Mặc Nguyệt Tiên Tông Diệp Ức Mặc, mà cái tiểu nam hài này là do Khinh Tuyết di sinh ra, cũng là đệ đệ của nàng Diệp Tiểu Bảo. Cái này đệ đệ vừa sinh ra, toàn bộ Mặc Nguyệt Tiên Tông chính là gà bay chó sủa. Cuối cùng nàng thật sự là không nhịn được đệ đệ theo đuôi, bởi vì đệ đệ mỗi ngày quấn quít lấy muốn cho nàng mang đi Tiên Giới chung quanh đi dạo một chút, bất đắc dĩ, nàng lúc này mới mang theo đệ đệ Diệp Tiểu Bảo rời đi Mặc Nguyệt Tiên Tông.

Không nghĩ tới tiểu tử này chuyện gì đều hiếu kỳ, lần trước thấy một cái trùng tu (sâu tu), là nhân vật trọng yếu của nhà sâu, kết quả đưa tới hiểu lầm, thiếu chút nữa đánh nhau. Còn có một lần nữa, hắn thấy một cái Tiên Tôn cưỡi một cái Hồ Điệp phi hành pháp bảo, hắn cảm thấy hiếu kỳ, lại muốn

người khác cho hắn xem, người nọ còn tưởng rằng tỷ đệ hai người hắn muốn cướp pháp bảo.

Những thứ này coi như thôi, hắn bây giờ lại thấy mỹ nữ cũng không nhúc nhích, điều này làm cho Ức Mặc nổi giận.

"Diệp Tiểu Bảo, ta cảnh cáo ngươi, cha ghét nhất là đùa giỡn lưu manh. Ngươi nếu là dám tiếp tục đùa giỡn lưu manh, ta đã đem ngươi bắt trở lại đưa đến chỗ cha." Ức Mặc thấy tiểu nam hài còn dám mạnh miệng, lập tức vừa lấy ba ba ra mắng một câu.

Diệp Tiểu Bảo nhanh chóng làm bộ đáng thương nói, "Tỷ tỷ, ta chỉ là nhìn chằm chằm cái kia tỷ tỷ xinh đẹp một chút à, cũng không phải đùa giỡn lưu manh."

"Nhìn chằm chằm nữ nhân xinh đẹp, chính là đùa giỡn lưu manh." Ức Mặc nói xong, trực tiếp trừng Diệp Tiểu Bảo liếc mắt, "Ta nói là vậy, đó chính là thế."

"A." Diệp Tiểu Bảo vội vàng đem thu hồi ánh mắt lại, không dám tiếp tục đùa giỡn lưu manh.

Người nữ tử kia mặc hoàng sắc tiên váy dường như cũng không biết một đứa bé trai bởi vì nhìn nàng mà bị quở trách, nàng đi tới trước một gã hói đầu Đại Ất Tiên mới vừa tiến vào tiên tức lâu, cực kỳ kính cẩn ôm quyền hỏi, "Xin hỏi tiền bối, Mặc Nguyệt Tiên Tông tông chủ có đúng hay không gọi là Diệp Mặc?"

Hói đầu Đại Ất Tiên thấy người nữ tử này hỏi, trong lòng nhất thời khẽ động. Cô gái này chỉ có Hư Tiên tu vi, hiển nhiên là một tu sĩ vừa mới phi thăng, càng hơn chính là, nữ tử này lớn lên cực kỳ đẹp, hơn nữa trên người tiên linh vận tinh thuần không gì sánh được, hiển nhiên tiên linh căn chuyển hóa hoàn mỹ.

"Không sai, Mặc Nguyệt Tiên Tông tông chủ chính là bất hủ Thánh Đế

Diệp đại nhân." Hói đầu nam tử nói xong, thoáng dừng lại một chút, lần thứ hai nói bổ sung, "Mặc Nguyệt Tiên Tông ở Cung Hoa Thiên, muốn đi Mặc Nguyệt Tiên Tông cũng không dễ dàng. Ta cũng muốn đi Mặc Nguyệt Tiên Tông tham gia tông môn tổng tuyển cử, ngươi hẳn là đi tham gia tông môn tổng tuyển cử đi? Nếu mà ngươi nguyện ý, cũng là có thể cùng đi với ta, ta có thể giúp ngươi lấy được danh ngạch tố chọn."

Hoàng sắc tiên váy nữ tử trong mắt hiện lên một vẻ vui mừng, bất quá cũng không có lập tức đáp ứng, nàng tu luyện nhiều năm như vậy, từng trải coi như là phong phú. Cái này hói đầu Đại Ất Tiên vô duyên vô cớ giúp nàng, làm cho trong lòng nàng hơn một tia cảnh giác.

Cái này hói đầu Đại Ất Tiên hiển nhiên đã nhìn ra cô gái do dự, thở dài nói, "Ta nhìn thấy ngươi sau đó, cũng nhớ tới nữ nhi của ta, nơi này mặc dù là Tiên Giới, nhưng là muốn muốn tiến hơn một bước, lại khó khăn càng thêm khó khăn. Mặc Nguyệt Tiên Tông là đại tông tiếng tăm lừng lẫy khắp ba mươi ba Thiên Vực, hơn nữa tiên linh khí nồng nặc không gì sánh được, tông chủ càng là bất hủ Thánh Đế đại nhân, ai có thể không muốn đi đâu, ai..."

"Hắn lừa gạt ngươi, gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông, là muốn trắc thí tư chất, hoặc là Lạc Nguyệt Đại Lục phi thăng tu sĩ. Bất luận kẻ nào đều có cơ hội khảo nghiệm, căn bản cũng không cần người làm tố chọn danh ngạch." Gọi Diệp Tiểu Bảo tiểu nam hài lập tức đứng ra mắng. Hiển nhiên cái này hói đầu Đại Ất Tiên gạt người, làm cho hắn rất là khó chịu, hơn nữa lừa gạt còn là mỹ nữ hắn vừa mới nhận thức. Đừng nhìn hắn mới vừa rồi bị tỷ tỷ Ức Mặc mắng một trận, hắn vẫn như cũ đang len lén quan tâm cái này hoàng váy xinh đẹp tiên nữ.

"Tiểu tử muốn chết..." Cái này hói đầu liếc mắt liền nhìn ra tiểu nam hài chỉ có luyện khí tu vi, vẫn là một cái tu sĩ. Đang khi nói chuyện, khí thế đã ầm ầm đánh ra, đồng thời đã là một cái tát vỗ ra. Tiểu tử này không biết theo người không biết sống chết đi ra ngoài, dám ở chỗ này nói lung tung. Hắn là Tử Sương tông đệ tử nòng cốt, nơi đây lại là Ma Di Thiên, coi như là cái này

luyện khí tiểu tử phía sau là tiên vương, thì tính sao?

"Dám nói đệ đệ ta muốn chết? Ta xem ngươi mới muốn chết." Ức Mặc bỗng đứng lên, trước nàng ngồi ở chỗ kia hầu như không có có bất cứ ba động gì, giống như một cái cực kỳ thông thường tiên nhân. Hiện tại nàng đứng lên, cái loại này cường đại Tiên Đế lĩnh vực, lập tức liền nghiền ép người này nho nhỏ hói đầu Đại Ất Tiên không cách nào nhúc nhích.

Cái này hói đầu Đại Ất Tiên làm sao không biết đã đá phải thiết bản, sắc mặt liền thay đổi tái nhợt như giấy trắng giống nhau, một cái tát đánh đi ra tức thì bị khí thế cường đại ngăn chặn không cách nào nhúc nhích, "Tiên Đế đại nhân... Tha..."

Chữ “mạng” còn không có nói ra, Ức Mặc đã một cái tát quất tới, một cái Đại Ất Tiên trong nháy mắt đã bị Ức Mặc hóa thành tro bụi. Đừng xem Ức Mặc đối với Diệp Tiểu Bảo động một chút thì là một cái gõ đầu, thế nhưng ai dám động đệ đệ của nàng, nàng tuyệt đối sẽ lập tức trở nên điên cuồng.

Thấy Ức Mặc loại uy thế này, toàn bộ tiên tức lâu hoàn toàn yên tĩnh, không còn có người dám nhiều lời một chữ. Trong đó càng có người nhận ra Ức Mặc là ai.

Hoàng váy nữ tử cũng bị trước mắt một màn kinh sợ, giữa tiên tức lâu tùy ý hóa bụi một cái Đại Ất Tiên, cái này có thể chứ? Nàng thậm chí ngay cả Lạc Nguyệt Đại Lục tu sĩ có thể trực tiếp gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông chuyện này đều quên hỏi mất.

"Ngươi không cần lo lắng, vừa rồi cái tên kia muốn lừa ngươi, nhất định là một cái đồ tồi." Diệp Tiểu Bảo thấy hoàng váy nữ tử sợ có chút sợ, vội vã qua để lấy lòng.

Hoàng váy nữ tử lúc này mới phản ứng được, nhanh chóng đối với Ức Mặc khom người thi lễ nói, "Đa tạ vị tiền bối này xuất thủ, nếu không ta nhất định sẽ bị người này lừa."

Nàng biết rõ coi như là cái này tiền bối không ra tay, nàng cũng sẽ không tùy tùy tiện tiện theo hói đầu Đại Ất Tiên, thế nhưng cảm tạ vẫn là nhất định phải có.

"Không có gì, chúng ta cũng muốn quay về Mặc Nguyệt Tiên Tông, ngươi muốn đi Mặc Nguyệt Tiên Tông tham gia thi đấu, liền cùng đi với chúng ta đi." Ức Mặc lập tức đáp.

"Tiền bối cũng là người Mặc Nguyệt Tiên Tông?" Hoàng váy nữ tử khiếp sợ hỏi.

Diệp Tiểu Bảo nhanh chóng đoạt ở phía trước nói, "Đương nhiên, Diệp Mặc chính là cha ta, đây là tỷ tỷ ta Diệp Ức Mặc, ta là Diệp Tiểu Bảo. Ngươi muốn gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông, rất đơn giản a, ta và Phượng di nói một câu là được rồi."

Ức Mặc lại một cái tát gõ tới, "Một cái đệ tử gia nhập Mặc Nguyệt Tiên Tông, ngươi có cần phải đi phiền phức Phượng di sao?"

Hoàng váy nữ tử thật giống như không có nghe được Ức Mặc nói giống nhau, run giọng hỏi, "Diệp Mặc là phụ thân của các ngươi? Đây là thật?"

"Đúng vậy, ngươi biết ba ta?" Ức Mặc nghi hoặc nhìn cái này hoàng váy nữ tử hỏi.

Ba? Hoàng váy nữ tử dường như đã lâu đều chưa từng nghe qua xưng hô như thế, nghe được tiếng xưng hô này, nàng lập tức cũng biết Ức Mặc không có lừa gạt nàng.

"Ta là Vân Đình Đình, mẹ ta gọi là Vân Băng, trước đây ta vẫn ở tại Ninh Hải..." Hoàng váy nữ tử giọng nói càng run rẩy nói, nàng không nghĩ đến bây giờ còn có thể tìm tới Diệp Mặc.

Nàng nhớ lại tràng cảnh trước đây Diệp Mặc thúc thúc đem nàng từ Hồng Kông mang về, còn có Diệp Mặc mang theo nàng và mụ mụ từ cái gia tộc ác mộng kia rời đi. Trước đây mụ mụ mang nàng từ địa cầu lúc rời đi,

chính là vì tìm kiếm Diệp Mặc. Trước đây nàng không rõ tình cảm mụ mụ đối với Diệp Mặc, hiện tại nàng đã hiểu, thế nhưng mụ mụ đã không tìm được nữa.

"Ngươi là Đình Đình..." Ức Mặc ngạc nhiên tiến lên bắt được tay Vân Đình Đình, giọng nói vậy kích động. Nàng biết ba ba áy náy nhất chính là không có tìm được Đình Đình, nàng thậm chí ở giữa Kim Trang Thế Giới nhìn thấy bia mộ của Vân Băng a di.

Nghĩ không ra Đình Đình dĩ nhiên cũng phi thăng, còn để cho mình nàng gặp.

"Ninh Hải ta biết a, ba ta mang ta đi qua, ta là Diệp Ức Mặc, cái này là đệ đệ ta Diệp Tiểu Bảo, sau này chúng ta chính là tỷ muội..." Ức Mặc giọng nói rất nhanh, bất quá tay nàng nhưng không có buông ra Vân Đình Đình, nàng biết ba ba đối với Đình Đình có bao nhiêu nhớ mong.

Đình Đình cùng Ức Mặc kích động thật lâu sau, lúc này mới bình tĩnh trở lại, "Ức Mặc tỷ tỷ, ba ba ngươi kia..."

"Ba ba ta đi Thánh Đạo Giới, chờ hắn đem Thánh Đạo Giới chuyện tình xử lý xong sau đó, lập tức sẽ trở về. Bởi vì chuyện lần này rất lớn, ngươi trước cùng chúng ta cùng đi Mặc Nguyệt Tiên Tông. Được rồi, ta nhỏ hơn ngươi, Đình Đình ngươi gọi ta muội muội là được rồi." Ức Mặc nhanh chóng nói.

"Như vậy sao được? Ta cũng phải gọi ngươi tỷ tỷ a." Diệp Tiểu Bảo vội vã vừa nói.

Ức Mặc vừa tát qua một cái, "Ngươi trước tiên lăn qua một bên."

Đình Đình hiển nhiên không có để ý tỷ tỷ hay là muội muội, chỉ là có chút lo lắng hỏi, " Thánh Đạo Giới là địa phương nào? Sẽ rất nguy hiểm sao?"

"Sẽ không, những thứ này chờ sau khi chúng ta trở về, ta sẽ nói cho

ngươi biết nha, " Ức Mặc biết Đình Đình vừa mới phi thăng Tiên Giới, còn rất nhiều chuyện để nói...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2268

Cường Hãn Nghiền Ép

Diệp Mặc đứng ở trên đỉnh ngọn núi cao nhất Thánh Đạo Tông - Thánh đạo phong, nhìn Thánh Đạo Giới ngày càng phồn hoa thịnh vượng nhưng không cách nào bình tĩnh trở lại. Hắn cảm nhận được một loại đạo vận mới, hết lần này tới lần khác vừa khó có thể nắm lấy, chính là tu vi của hắn, cũng chỉ có thể mơ hồ cảm giác được ở trên Hỗn Nguyên, mà hắn ngay cả chạm đến đều không thể chạm đến.

Lúc này hắn càng khắc sâu hiểu rõ vì sao đạo không có tận cùng, Hỗn Nguyên tuyệt đối không phải cao nhất. Mơ hồ giữa, hắn cảm nhận được cái cảnh giới kia, nhưng không cách nào đi chạm đến. Cho cảm giác của hắn chính là tiếp qua vô số vạn năm, hắn cũng vô pháp chạm tới sát biên giới cái cảnh giới kia. Cái đó và tư chất tài nguyên hết thảy đều không quan hệ, đây là một loại cảnh giới không có bất kỳ người nào đều có thể nói rõ ràng.

"Có lẽ chỉ có Thiên Đạo ở U Minh giới kia mới có năng lực lý giải." Diệp Mặc tự lẩm bẩm một câu, trong các đối thủ hắn đã tiếp xúc, kẻ duy nhất có thể làm cho hắn kiêng kỵ, làm cho hắn không cách nào ngăn trở, chỉ có U Minh giới Thiên Đạo.

"Tông chủ, Yêu tộc, Ma tộc, Long tộc, Hải tộc, Cự Nhân Tộc, Thần Tộc các loại hơn mười chủng tộc, cộng lại mấy ngàn vạn tiên sĩ, vô số hư không chiến hạm hùng hổ đến đây đến ngoài Thánh Đạo Tông giới vực đại trận của chúng ta, tuyên bố muốn tông chủ giao ra cho bọn họ Hỗn Nguyên Thánh Đế Bộc Dương Tư, Văn Đức Thủy, Gia Cát Trí Thần cùng Ngao Si, bằng không..." La Thanh Hà đi tới phía sau Diệp Mặc, có chút lo lắng nói.

Diệp Mặc thần thức đã quét Thánh Đạo Tông bên ngoài đông đảo dị tộc

đại quân, Phượng Hoàng Tộc cùng Âm Minh Tộc không có xuất binh, bất quá Thang Từ Hạm cùng Lãnh Dục Kỳ còn có Tiêu Đát hòa thượng đều tới, bọn họ chỉ là dùng thân phận người đứng xem đến đây.

Yêu tộc, Ma tộc, Long tộc Hỗn Nguyên Thánh Đế Phàn Cao, Thù Nguyên Châu, Ngao Quỳ cũng đều đã đến, ba người này cũng không phải đứng cùng một loạt người kia, mà là chia làm các góc đem toàn bộ Thánh Đạo Giới đều nắm trong tay ở tại dưới thần niệm của mình.

Đạm Thai Y cũng đến nơi này, nhưng nàng cũng không có tiến lên, ngược lại đứng ở phía sau, cúi đầu dường như đang trầm tư cái gì. Không biết có phải hay không là vì ngại nhìn thấy Diệp Mặc, hay là bởi vì nàng vốn chính là nhân tộc xuất thân, không cách nào giúp đỡ Ma tộc đến công kích nhân tộc.

Nếu như là dựa theo ý nghĩ trăm năm trước, Diệp Mặc ước gì người tới càng nhiều càng tốt, người tới càng nhiều, liền ý nghĩa Thánh Đạo Giới đem càng phát ra hưng thịnh. Bởi vì hắn sẽ không để cho một kẻ nào xâm lấn Thánh Đạo Giới thoát khỏi, thế nhưng ở thời điểm mơ hồ cảm ngộ đến trên Hỗn Nguyên còn có cảnh giới mới, tâm cảnh của Diệp Mặc trong lúc đã vô tình cao hơn một đẳng cấp.

Hiện tại hắn còn không biết cái cảnh giới kia là cái gì, không phải là bởi vì cái cảnh giới kia không có, mà là hắn không có đến cái tầng thứ kia. Hắn chỗ ở từ từ hư không vũ trụ dường như cũng không phải duy nhất, mà là một tồn tại trong mênh mông hư không to lớn hơn mà thôi. Hắn đem hàng tỉ tiên sĩ này toàn bộ giết, cố nhiên có thể cho Thánh Đạo Giới càng thịnh vượng phát đạt. Thế nhưng cái này cũng tạo thành hai cái hậu quả ác liệt, một cái chính là Thánh Đạo Giới tiên nhân cho là mình có chỗ dựa vào, tại đây trong phiến hư không không kiêng nể gì cả, thứ hai là làm giảm bớt nghiêm trọng thực lực của một mảnh hư không vũ trụ này.

Huống chi loại này giết chóc chỉ có thể làm cho cừu hận giữa các tộc càng ngày càng sâu, hắn không có khả năng vĩnh viễn che chở nhân tộc Thánh Đạo Giới. Tương lai Thánh Đạo Giới làm sao, vẫn là phải dựa vào

nhân tộc những người còn lại đến. Nếu mà không là cái gì thâm cừu đại hận, thật sự là không cần phải mở rộng giết chóc.

"Diệp Mặc, ngươi dầu gì cũng là nhân tộc duy nhất một cái Hỗn Nguyên Thánh Đế, cho ngươi 3 hơi thở thời gian, nếu mà 3 hơi thở thời gian ngươi còn không ra, chúng ta sẽ bắt đầu công kích Thánh Đạo Giới không có giới vực trận pháp..."

Cái thanh âm này âm thăm thẳm, trông như là ở Hạm thần ổ ra truyền đến, toàn bộ Thánh Đạo Giới cũng nghe rõ ràng.

Diệp Mặc vừa nghe cũng biết là yêu tộc Phàn Cao, hắn khinh thường cười cười, coi như là hắn không dự định giết chết toàn bộ yêu tộc tiên sĩ đến đây, lại không có nghĩa là một mình hắn đều không giết. Hắn chẳng những sẽ giết, nhưng lại sẽ không tùy tiện giết mấy cái tiểu lâu la.

Diệp Mặc quay đầu lại vỗ vỗ vai La Thanh Hà nói, "Cùng đi xem một chút đi... Ơ đù..."

Hắn nhìn thấy Đinh Giới, Đinh Giới dĩ nhiên không phải từ Thánh Đạo Giới đến, mà là mình khống chế một món cực phẩm thần khí phi thuyền cấp tốc đi tới bên ngoài Thánh Đạo Giới. Làm cho Diệp Mặc kinh dị là Đinh Giới tu vi mặc dù không có nghịch thiên như Đạm Thai Y, cũng đã Chứng Đạo thành công, bây giờ là một gã Tố Đạo Thánh Đế. Hơn nữa Diệp Mặc cảm giác được Đinh Giới đã có đại đạo hình thức ban đầu của mình, hắn chứng đạo tuyệt đối không phải tầm thường tiểu đạo, nói rõ Đinh Giới cũng có kỳ ngộ. (Kỳ ngộ cái vẹo, CBD có khi đã Hỗn Nguyên cmnr, mà thằng mặt lol này mới Tố Đạo thì đến đây để nạp mạng à, đúng là ăn hại! =. =)

Đinh Giới đến, chẳng những Diệp Mặc nhìn thấy, tất cả mọi người đến đây Thánh Đạo Giới đều thấy. Đối với những thứ này ngoại tộc cường giả mà nói, Đinh Giới chính là một cái Tố Đạo Thánh Đế, thật sự là không tính là cái gì.

"Đạm Thai Y, ngươi thật không biết xấu hổ. Diệp Mặc ban đầu là làm

sao đối đãi với chúng ta, không có Diệp Mặc, ngươi có thể bước qua Phong vị tháp? Ngươi có tài năng ở Tiên Vương bia cao nhất mà phong vương? Ta phi! Ta có thể nói không có Diệp Mặc, ngươi chỉ là một con Bitch. Ngươi biết vì chuyện của ngươi, Diệp Mặc tự mình đi qua Cửu Phạm Tiên Trì? Lo lắng không gì sánh được sao? Chúng ta trước đây ước hẹn xong, muốn cùng Diệp Mặc cùng nhau sáng tạo thế giới.

Ngươi nói chuyện như đánh rắm còn chưa tính, lại vẫn không hề liêm sỉ gia nhập Ma tộc. Ta Đinh Giới mặc dù chỉ là một cái Tố Đạo Thánh Đế, biết được chuyện này, lại cũng cấp tốc từ Hư Thị gấp trở về, dù cho không thông chết ngươi cái này vô sỉ nữ nhân, cũng muốn nhìn vẻ mặt phát nôn của ngươi..."

Đinh Giới hoàn toàn không để ý chung quanh vô số dị tộc cường giả, vừa đến phụ cận, liền quay sang Đạm Thai Y mắng to. Hắn và Đạm Thai Y là hai đại thiên tài từ tiên giới Thượng Thiên Vực, cùng nhau lớn lên, cùng nhau cạnh tranh. Nhưng là bây giờ Đạm Thai Y dĩ nhiên thành Ma tộc Thánh Nữ, làm cho Đinh Giới vô cùng phẫn nộ.

"Đinh huynh đệ, người có chí riêng, tộc chúng ta có thêm nàng một người cũng không nhiều, ít nàng một người cũng không ít, hà tất phải để ý đến nàng. Ngươi quay về thật đúng lúc, một hồi nữa chúng ta đi uống vài chén." Diệp Mặc thanh âm liền truyền tới.

Đinh Giới quay đầu lại thấy Diệp Mặc, lập tức cười ha ha nói, "Nói không sai, có cũng được không có cũng được một người mà thôi. Diệp Mặc, ta cũng biết ngươi sẽ không giống bình thường, hiện tại xem ra ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi. Trước đây ở đỉnh Tiên Vương bia tam đại phong hào, hiện tại chỉ có Bất Hủ cùng Bắc Thần, lại không còn Thiên Nguyệt. Ngày hôm nay nhiều như vậy yêu quái quỷ quái dám đến tộc chúng ta, ta Đinh Giới giống như ngươi cùng nhau giết cho máu nhuộm hư không, cũng không phụ ta Bắc Thần phong hào..."

Nói đến phần sau, Đinh Giới đã là sát ý sôi trào. Trước đây ở đỉnh Tiên Vương bia phong vương sau đó, hắn liền quyết định muốn đi tìm đại đạo

thuộc về mình, hôm nay đạo của hắn đã có hình thức ban đầu. Hắn đạo cùng Thánh Đạo Giới có liên quan, cộng thêm là nhân tộc xuất thân, hiện tại nhân tộc Thánh Đạo Giới bị xâm lấn, coi như là máu đẫm hư không, hắn cũng quyết không sẽ lui ra phía sau một bước. Chính là bởi vì như vậy, hắn biết được Thánh Đạo Giới bị xâm lấn, trước tiên liền chạy về.

Đạm Thai Y sắc mặt bộc phát tái nhợt, chờ Đinh Giới nói đến đoạn không có Thiên Nguyệt là lúc, Đạm Thai Y tâm huyết nghịch ùa ra, cuồng phun một ngụm máu tươi sau đó, mang theo một đạo độn quang, đảo mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Đạm Thai Y làm một Ma tộc Thánh Nữ, vừa là một Hỗn Nguyên Thánh Đế, nàng muốn rời khỏi, vẫn không có người nào có thể ngăn cản, cũng không có ai dám đi ngăn cản.

"Ngươi muốn chết..." Phàn Cao thấy Đinh Giới nói ba năm câu, cũng đã đem phe mình kích đi một gã Hỗn Nguyên Thánh Đế, lập tức giận dữ, giơ tay lên liền hướng Đinh Giới bắt đến.

Diệp Mặc hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên một bước về phía trước, ngay cả tay cũng không có nâng lên, chính là một cước đạp đi ra ngoài.

Phàn Cao cũng cảm giác được chung quanh hư không đã vào giờ khắc này hết hoàn toàn ở vào dưới chân của Diệp Mặc, mà hắn ở dưới chân Diệp Mặc không gian thế giới chỉ có thể chật vật hoạt động.

Ngay cả hư không đều ở dưới một cước này của Diệp Mặc rạn nứt lên, Phàn Cao tâm thần chấn động mãnh liệt, đây là cái tu vi gì? Hắn biết Diệp Mặc cường đại, thậm chí biết mình đơn độc một người chỉ sợ không phải là đối thủ của Diệp Mặc, thế nhưng lại không nghĩ tới Diệp Mặc cường đại đến loại tình trạng này. Đây tuyệt đối vượt qua Hỗn Nguyên Thánh Đế, lẽ nào đây là tu vi trên Hỗn Nguyên trong truyền thuyết?

Không chỉ nói Phàn Cao tâm thần chấn động mãnh liệt, chung quanh còn lại vài tên Hỗn Nguyên Thánh Đế cũng kinh hãi không gì sánh được. Bọn họ

ngày hôm nay mới chính thức nhìn thấy Diệp Mặc cường đại, đây là Hỗn Nguyên Thánh Đế?

Phàn Cao cả người hỏa diễm quay cuồng, từng đạo thần nguyên bị điên cuồng thiêu đốt, sau một khắc, hắn tránh thoát cái này một mảnh rạn nứt hư không trói buộc, mạnh mẽ từ dưới chân của Diệp Mặc chạy ra.

Thế nhưng Diệp Mặc lại cũng không định bỏ qua cho Phàn Cao, lần thứ hai một quyền đánh ra, đây chỉ là một quyền đạo thần thông đơn giản cực kỳ Hư không.

"Diệp đan thánh, thủ hạ lưu tình, chúng ta không có khả năng tự giết lẫn nhau, ở trên Hỗn Nguyên còn có cảnh giới cao hơn, ở chúng ta cái này một mảnh hư không trong vũ trụ, còn có rộng hơn vũ trụ thiên địa..." Thấy Diệp Mặc lần thứ hai một quyền đánh tới, Phàn Cao trong hoảng hãi, lại cũng không kịp bảo thủ một chút bí mật.

Diệp Mặc bình tĩnh nói, "Coi như là bên ngoài có đối thủ cường đại gấp trăm lần nữa, đây cũng không phải là lý do ta tha cho ngươi. Lần này các tộc xâm phạm Thánh Đạo Giới ta, hẳn là ngươi dẫn đầu đi? Đạo của ngươi liền dừng ở đây thôi."

Theo Diệp Mặc thanh âm hơi ngừng, thân thể Phàn Cao hầu như đã hư ảo bị giới vực của Diệp Mặc trói buộc đứng lên, Hư không quyền đã đánh vào trên người của hắn.

"Oành." Một tiếng nổ vang, Phàn Cao vừa mới còn to mồm không ai bì nổi, trong nháy mắt bị đánh thành mảnh vụn.

Trong thiên địa Hỗn Nguyên Thánh Đế, giảm đi một người.

Thánh Đạo Giới bên ngoài ngay lập tức liền an tĩnh lại, đã không còn nửa phần thanh âm. Phàn Cao làm yêu tộc đệ nhất Hỗn Nguyên Thánh Đế, tuyệt đối là cường giả giữa cường giả, mà một cường giả như vậy trong tay Diệp Mặc không có kiên trì được thời gian 10 hơi thở. Diệp Mặc thậm chí

ngay cả pháp bảo cũng không có tế xuất, chớ đừng nói chi là xuất ra Thái Sơ Thần Văn loại đáng sợ này sát chiêu. Chỉ là trong thời gian ngắn, Phàn Cao cũng đã thần hồn câu diệt.

Đây là ở trước mắt bao người, căn bản liền không có bất kỳ biện pháp nào viện thủ. Có lẽ nói tại đây dưới loại cường đại này, căn bản cũng không có người nào có tư cách viện thủ. Cái này hoàn toàn là không đúng gọi là nghiền ép, căn bản cũng không phải là trên cấp độ chiến đấu.

Hàng tỉ tiên sĩ dị tộc đến xâm lấn toàn bộ im lặng không tiếng động, tất cả Thánh Đế cũng chút nào không một tiếng động. Diệp Mặc loại này thực lực cường đại đã rất xa vượt ra khỏi cảm quan của bọn họ.

Đồng dạng, vô số nhân tộc tiên sĩ đứng ở Hạm thần ổ lối vào cũng là vắng vẻ không tiếng động, bọn họ biết Thánh Đạo Giới cường đại nhất dựa vào chính là Diệp tông chủ. Diệp Mặc gây dựng Thánh Đạo Tông, chữa trị Thánh Đạo Giới, hiện tại dị tộc xâm lấn, bọn họ cũng định rồi, muốn cùng Thánh Đạo Tông tông chủ Diệp Mặc cùng nhau, vì Thánh Đạo Giới đánh đến một khắc cuối cùng. Nhưng là bây giờ chiến đấu còn chưa có bắt đầu, Thánh Đạo Tông tông chủ thực lực cường đại, đã làm cho nơi này tất cả mọi người kinh hãi vãi tè.

"Các vị là tới xâm lấn Thánh Đạo Tông ta?" Diệp Mặc một cước một quyền giết yêu tộc Thánh Đế Phàn Cao, thật giống như không có chuyện gì giống nhau, nhìn hàng tỉ dị tộc tiên sĩ bình tĩnh nói.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2269

Trăm Năm Ước Chiến

Ma tộc Hỗn Nguyên Thánh Đế Thù Nguyên Châu lúc này nhanh chóng tiến lên ôm quyền khom người nói, "Diệp đan vương bớt giận, Ma tộc ta bị yêu tộc Phàn Cao mê hoặc, lúc này hối hận đã có thừa, sao dám xâm lấn Thánh Đạo Giới? Thù mỗ nguyện ý gánh chịu Diệp đan thánh tất cả trách nộ, xin Diệp đan thánh giơ cao đánh khẽ. Trước Phàn Cao tuy rằng đáng chết, thế nhưng lời hắn nói cũng là sự thực, chúng ta cái này một mảnh hư không thế giới, chỉ là một phần nhỏ giữa tỷ vạn thế giới, chúng ta quả thực không nên tự giết lẫn nhau."

Diệp Mặc hiểu rõ ý tứ của Thù Nguyên Châu, hắn cầu xin tha thứ giống như Phàn Cao, chỉ là Phàn Cao làm chim đầu đàn mà thôi.

Người chung quanh đối với Thù Nguyên Châu rất là khinh thường, tên này lúc tới liền hùng hổ, bây giờ nhìn thấy Diệp Mặc lợi hại, lập tức sợ co vòi. Bất quá nghĩ đến Diệp Mặc lợi hại, nơi này tất cả mọi người rùng mình một cái. Diệp Mặc lợi hại có chút ngoại hạng, loại này cường đại tu vi, coi như là cả tỉ tiên sĩ tới nơi này nhiều hơn nữa, cũng là đưa đồ ăn cho người ta.

Thấy Diệp Mặc trầm mặc không nói, Thù Nguyên Châu bỗng nhiên lớn tiếng nói, "Ta dùng Thiên Đạo thề, Ma tộc sau này tuyệt không chủ động đối với Nhân tộc cùng Thánh Đạo Tông có nửa phần mơ ước, nếu làm trái lời thề này, Ma tộc diệt vong."

Nói xong, Thù Nguyên Châu nói lần nữa, "Vì bù đắp Thánh Đạo Giới nhân tộc tổn thất, Ma tộc nguyện ý đưa ra trăm nhánh cực phẩm thần linh mạch, 1k thượng phẩm thần linh mạch, 10k trung phẩm thần linh mạch, năm trăm tỷ thần tinh. Nguyện ý xuất ra các loại Thần linh thảo trăm vạn gốc cây,

nguyện ý ra hơn tiên tài trăm vạn phần, nguyện ý ra các loại Đạo Quả một trăm quả."

Mọi người nghe Thù Nguyên Châu nói đều là cũng hít một hơi lãnh khí, coi như là Ma tộc tất cả tiên sĩ toàn bộ tiêu diệt, cũng không nhất định có thể thu tập nhiều đồ đạc như vậy. Mà Thù Nguyên Châu lại rộng lượng như vậy, những thứ này lấy ra, quả thực có thể thành lập một cái chủng tộc nhỏ.

Diệp Mặc sau khi ngộ ra đạo mới, vốn là không có đánh tính đem tiên sĩ Ma tộc đến toàn bộ tiêu diệt, càng không có dự định đi tiêu diệt Ma tộc.

Hư không mênh mông, vô số năm tháng chồng chất tới nay, không biết xuất ra bao nhiêu thiên tài tuyệt thế Thánh Đế. Thế nhưng những người này ngay cả không ai bì nổi, ngay cả quét ngang hư không, cuối cùng đều là biến mất ở tại giữa năm tháng sông dài. Mà cũng rất ít nghe thấy loại người động một chút là tiêu diệt cả một chủng tộc, nói vậy đến loại cảnh giới này sau đó, cũng đã sáng tỏ vũ trụ hư không không chỉ có bọn hắn chỗ một mình. Bọn họ không biết, cũng không có nghĩa là không tồn tại.

Diệp Mặc quínhang Thù Nguyên Châu gật đầu, cũng không nói lời nào.

Thù Nguyên Châu lại lập tức hiểu Diệp Mặc ý tứ, ngạc nhiên lần thứ hai khom người lui về phía sau. Đồng thời vung tay lên, tất cả Ma tộc chiến hạm đều rút lui. Dù cho không có rời đi, nguyên bản rậm rạp chằng chịt tiên sĩ chiến hạm, trong nháy mắt liền trống không.

Ngao Quỳ thở dài một tiếng, hắn biết Diệp Mặc bây giờ năng lực hẳn là hoàn toàn có thể tiêu diệt Long tộc. Hắn lần này đến đây mục đích chủ yếu cũng không phải nên vì tiêu diệt Thánh Đạo Giới, mà là muốn ép hỏi Diệp Mặc chỗ ở của Ngao Si.

"Long tộc Ngao Quỳ ra mắt Diệp đan thánh, Ngao Quỳ lần này lỗ mãng xuất động Long tộc tiên sĩ chiến hạm, nguyện ý xuất ra đền bù như Ma tộc, bồi thường Thánh Đạo Giới. Đồng thời bảo đảm sau này quyết không chủ động xâm chiếm nhân tộc Thánh Đạo Giới, xin Diệp đan thánh đại ân."

Ngao Quỳ giọng nói có vẻ già nua mà khàn khàn.

Hắn lúc nói xong lời này, trong lòng cũng là cảm khái không thôi. Trước đây Diệp Mặc đi Long tộc chúc mừng Ngao Si Hỗn Nguyên đại điển, hắn thậm chí còn nghĩ Diệp Mặc còn có thể trở thành Long tộc rể cưng. Mà bây giờ mới qua bao lâu? Trước đây Diệp đan thánh vốn chỉ là kẻn muốn từ Long tộc chạy trốn, lúc này đã trở thành tồn tại quét ngang toàn bộ hư không.

Diệp Mặc nhìn lướt qua Ngao Quỳ, giọng nói bình thản nói, "Ta không có giết Ngao Si."

"Cái gì?" Ngao Quỳ bỗng nhiên ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Diệp Mặc, hắn không cho là Diệp Mặc đang gạt hắn, Diệp Mặc tu vi như thế, đều có thể tiêu diệt toàn bộ Long tộc, hắn nói không giết Ngao Si, đó chính là thực sự không có giết, Diệp Mặc tuyệt đối sẽ không ở loại chuyện này lừa dối hắn.

Thời điểm Ngao Quỳ hiểu rõ Diệp Mặc thật không có giết Ngao Si, hắn càng toát ra hối hận, chủ động khom người đối với Diệp Mặc chắp tay nói, "Ngao Quỳ thực sự là vọng tự học luyện vô số năm, lại bị Phàn Cao lừa dối. Đa tạ Diệp đan thánh đại lượng, Long tộc lễ vật rất nhanh thì sẽ đưa đến, Ngao Quỳ trước tiên lui về."

Ngao Quỳ nói xong lập tức lui ra phía sau, hắn mang tới Long tộc chiến hạm, cũng trong thời gian ngắn liền từ ngay trong đại quân rời khỏi, cùng Ma tộc giống nhau, đứng ở một bên rất xa. Hắn không hỏi Diệp Mặc là ai giết Ngao Si, Diệp Mặc nếu không nói, hắn thì không nên hỏi.

Ma tộc cùng Long tộc từ mấy ngàn vạn tiên sĩ trong đại quân lui ra phía sau, dày đặc tiên sĩ đại quân đã trống không một nửa.

Yêu tộc đã không còn Hỗn Nguyên Thánh Đế, vài tên Đạo Nguyên Thánh Đế sắc mặt kinh hoảng, trong lúc nhất thời vừa không dám rời đi, cũng không dám tiến lên hướng Diệp Mặc cầu xin tha thứ.

Thang Từ Hạm tu luyện đến Hỗn Nguyên Thánh Đế, tuy rằng cảm ứng không bằng Diệp Mặc rõ ràng như vậy, nhưng cũng mơ hồ hiểu rõ Hỗn Nguyên không phải cực hạn, ở nơi này hư không thế giới ra hẳn là còn có thế giới lớn hơn. Nàng từ giữa giọng nói Diệp Mặc đã nhìn ra, Diệp Mặc cũng không có ý nghĩ muốn chém tận giết tuyệt, tối đa chỉ là muốn vì Nhân tộc làm một chút bồi thường tài nguyên mà thôi.

Hiện tại Yêu tộc vô chủ, nàng coi như là yêu tộc xuất thân, dứt khoát đứng ra đối với Diệp Mặc ôm quyền nói, "Diệp đan thánh, yêu tộc ngoại trừ Phàn Cao dã tâm bừng bừng ra, còn lại tộc dân nhưng cũng không có ý nghĩ công kích Thánh Đạo Tông. Ta nghĩ không bằng làm cho yêu tộc cũng bồi thường đồ đạc như vậy, để cho yêu tộc chiến hạm lui về cũng được."

Yêu tộc vốn là không có chủ kiến, hiện tại Thang Từ Hạm chủ động đi ra giúp bọn hắn nói chuyện, yêu tộc vài tên Thánh Đế đã là Đạo Nguyên viên mãn nhanh chóng đứng ra khom người nói với Diệp Mặc, "Ta yêu tộc nguyện ý vì lỗ mãng trả giá thật lớn, nguyện ý nghe Từ hạm hoàng thánh quân an bài, thệ ngôn không lại chủ động xâm chiếm thánh đạo nhân tộc, đồng thời nguyện ý bồi thường Thánh Đạo Giới tổn thất."

Dù cho Thánh Đạo Giới nửa điểm tổn thất cũng không có, thế nhưng yêu tộc Đạo Nguyên Thánh Đế cũng không dám nói như vậy.

Diệp Mặc gật đầu nói, "Thang tiên hữu nói rất phải, yêu tộc liền do Thang tiên hữu thuyết pháp đi làm đi. Hải tộc người có tới không?"

Vài tên yêu tộc Đạo Nguyên Thánh Đế nghe xong Diệp Mặc nói sau đó, trong lòng đại hỉ, đâu còn nhớ được hải tộc, nhanh chóng hướng Diệp Mặc cảm tạ lui về phía sau ra.

Dùng Diệp Mặc thuấn sát Hỗn Nguyên Thánh Đế đáng sợ thủ đoạn, yêu tộc nghìn vạn lần tiên sĩ ở trong mắt Diệp Mặc căn bản là không tính là cái gì. Hiện tại Diệp Mặc dùng vô thượng độ lượng bỏ qua yêu tộc, bọn họ thật sự nếu không biết lui, vậy thì thật là muốn chết.

Nghe được Diệp Mặc hỏi hải tộc, xung quanh tất cả mọi người run lên. Muốn nói cùng Nhân tộc cừu hận sâu nhất, này nhất định là hải tộc không thể nghi ngờ. Vô luận là yêu tộc, Ma tộc hay là Long tộc, đều chưa hề đối với người tộc chân chính xâm lấn qua. Mà hải tộc bất đồng, hải tộc thế nhưng ở nhiều năm trước liền phái qua chiến hạm xâm lấn qua Thánh Đạo Giới. Hiện tại Diệp Mặc lần thứ hai hỏi hải tộc, đó là muốn tính sổ.

Toàn bộ mọi người rời đi đều tự động tránh ra, để lại hải tộc chiến hạm. Ngay cả Ma tộc, Yêu tộc, Long tộc đều dự định bồi thường, các tiểu tộc càng là chuẩn bị bồi thường, đều thối lui.

Hải tộc bị người khác đơn độc đẩy đi ra, Diệp Mặc mới nhìn ra đến, hải tộc cũng chỉ là chưa tới trăm vạn tiên sĩ. Lẽ ra hải tộc cùng nhân tộc gút mắt tối đa, người tới hẳn cũng là tối đa mới đúng, thế nào mới đến đây có một chút?

"Thao Phủ ra mắt Diệp đan thánh." Một gã hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế đứng dậy, giọng nói tuy rằng bình ổn, Diệp Mặc vẫn như cũ nghe được trong giọng nói của hắn sự kinh hoảng.

"Năm đó bị ta đánh tan nửa người, lại vẫn sống, ngươi coi như là mệnh cứng đó." Diệp Mặc vừa nhìn liền Thao Phủ cũng đã nhận ra được.

"Ta hải tộc nguyện ý cùng Ma tộc, Long tộc giống nhau..." Thao Phủ cố nén nội tâm kinh hoảng, thế nhưng giọng nói vẫn như cũ có chút run rẩy.

Diệp Mặc lạnh giọng nói, "Các tộc có thể rời khỏi, thế nhưng Hải tộc cũng không được. Ta Thánh Đạo Giới không phải ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Trước đây Hải tộc giết chóc Thánh Đạo Giới ta vô số tiên nhân, Diệp Mặc ta cũng không cần lợi tức của ngươi, ngày hôm nay cứ dựa theo nguyên bản hoàn lại, La Thanh Hà..."

"Tông chủ, Thanh Hà ở đây." Coi như là cho tới bây giờ, La Thanh Hà cũng không nhịn được nội tâm kích động. Hắn biết tông chủ vô cùng cường đại, lại nghĩ không ra dĩ nhiên cường đại đến loại tình trạng này, thuấn sát

Hỗn Nguyên Thánh Đế, áp chế vài tộc tiên sĩ đại quân, loại này cường đại đã không phải là dùng từ ngữ có thể hình dung.

Diệp Mặc nhìn lướt qua La Thanh Hà cùng Tần Tuyền Cơ phía sau vài triệu nhân tộc tiên sĩ đại quân, gật đầu nói, "Trước đây hải tộc xâm lấn Thánh Đạo Giới các ngươi là thế nào chống cự, ngày hôm nay liền như thế mà chống lại. Ta Thánh Đạo Giới một lần nữa toả sáng sinh cơ thời gian cũng không lâu, lại cũng không phải là người nào muốn khi dễ liền khi dễ. Ta Thánh Đạo Giới nhân tộc không xâm phạm bất kỳ chủng tộc nào, thế nhưng bất kỳ chủng tộc nào cũng đừng nghĩ đến khi dễ Thánh Đạo Giới nhân tộc chúng ta."

"Thanh Hà hiểu rõ." La Thanh Hà hưng phấn nói, không ai so với hắn lưu ý hơn về trăm năm ước chiến này, hắn thời thời khắc khắc đều ở đây lên kế hoạch về trận đại chiến này. Lúc này Thánh Đạo Giới tổ chức tiên sĩ chiến lực. Xa xa không phải trước đây hạng năm bè bảy mảng nữa, mấy năm nay hắn vì đối phó lúc này dị tộc xâm lấn, vẫn đang làm các loại nỗ lực, ngày hôm nay trận đại chiến này rốt cuộc đã tới, so với hắn đánh giá tình hình đã tốt đẹp hơn vô số lần...

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2270

Thánh Đạo Quật Khởi

Thần thức của Diệp Mặc phô thiên cái địa quét ra ngoài, giọng nói đột nhiên lãnh lệ, "Còn lại các tộc muốn muốn xâm lấn Thánh Đạo Giới ta cứ tiến lên, ta Thánh Đạo Giới nhân tộc từ xưa đã không e ngại bất luận kẻ nào xâm lấn. Nếu như muốn rời đi chiến trường, lập tức tránh ra ở một bên, đồng thời chuẩn bị bồi thường đồ đạc cho tốt."

Coi như là Diệp Mặc không nói lời này, các tiểu tộc đã ở thấp thỏm lo âu bắt đầu lui về phía sau, hiện tại Diệp Mặc nói ra lời này, cơ hồ là ngoại trừ Hải tộc ra, hết thảy các tiểu tộc đến đây đều mang chiến hạm tăng nhanh tốc độ lui ra phía sau. Chỉ là trong thời gian ngắn, Thánh Đạo Giới cửa vào đã rộng mở vô cùng trong hư không, chỉ còn lại có Hải tộc chiến hạm lẻ loi dừng ở chỗ cũ.

Hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế so với nhân tộc nhiều hơn, thậm chí còn có nửa bước Hỗn Nguyên Thánh Đế, thế nhưng Diệp Mặc không có chỉ rõ những thứ này, La Thanh Hà cũng không có hỏi. Hắn tin tưởng Diệp Mặc làm như vậy nhất định có thâm ý, lúc này việc hắn cần phải làm là đem Hải tộc chiến hạm toàn bộ tiêu diệt.

La Thanh Hà xoay người đối với phía sau vài triệu nhân tộc tiên sĩ cao giọng nói, "Vừa rồi tông chủ đã nói, ta nghĩ mọi người nghe thấy được. Chúng ta tộc không xâm phạm bất kỳ chủng tộc nào, thế nhưng bất kỳ chủng tộc nào cũng đừng nghĩ tới phạm tộc chúng ta. Hải tộc một lần lại một lần đến xâm lấn Thánh Đạo Giới tộc chúng ta, giết vô số tiên sĩ của nhân tộc ta, ta La Thanh Hà ở đây nói rõ, nợ máu phải trả bằng máu, giết..."

Theo La Thanh Hà một tiếng giết quát ra, vô số nhân tộc tiên nhân lao ra

Thánh Đạo Giới hộ giới đại trận, cưỡi chiến hạm cùng các loại phi hành pháp bảo, xông về chiến hạm của Hải tộc. Đinh Giới dẫn đầu thế công, tế xuất pháp bảo của mình vọt vào giữa Hải tộc. (đã yếu còn ra gió =. =)

Tất cả mọi người hiểu rõ ý tứ của Diệp Mặc, nhân tộc muốn trưởng thành lớn mạnh, muốn che chở Thánh Đạo Giới, nhất định phải phải được thử thách bằng máu, không có những thứ này, chỉ dựa vào Diệp tông chủ một người, nhân tộc vĩnh viễn cũng vô pháp chân chính lần thứ hai trở về hư không đại tộc hàng ngũ.

Diệp Mặc phát ra tuyên ngôn chiến đấu, nhân tộc tiên nhân không chút do dự vọt ra, Hải tộc tiên sĩ lúc này mới kinh hoảng. Trước bọn họ đánh đều là nghiền ép đại chiến, ngược lại khí thế như hồng thủy, nhưng là bây giờ trận chiến đấu này lại không còn là nghiền ép đối thủ, tương phản mà nói, khí thế của bọn họ trái lại bị Nhân tộc tiên sĩ ngăn chặn.

Thao Phủ thấy Diệp Mặc thực sự đến, sắc mặt đưa ngang một cái nói, "Chúng ta Đạo Nguyên Thánh Đế so với nhân tộc nhiều hơn, ta cũng không tin đánh không lại bọn hắn, Hải tộc ta cũng không phải tồn tại mặc cho người khác làm thịt."

Hắn nói ra lời này thời điểm, đã ép buộc mình quên mất Diệp Mặc tồn tại. Hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế so với nhân tộc nhiều hơn gấp đôi, thế nhưng Diệp Mặc có thể trơ mắt nhìn Hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế tàn sát Nhân tộc hay sao?

Lúc người chung quanh cùng nhìn thấy Hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế, còn có nửa bước Hỗn Nguyên Thánh Đế này đều không tự chủ thực lực giảm xuống, thậm chí bị Nhân tộc Hóa Đạo Thánh Đế chém, đám người La Thanh Hà đang chiến đấu đều hiểu ý tứ Diệp Mặc.

Diệp Mặc quả nhiên sẽ không nhìn Hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế tàn phá bừa bãi, hắn căn bản cũng không có cho những thứ này Hải tộc Đạo Nguyên Thánh Đế cơ hội. Nhưng cũng chỉ là như vậy, Diệp Mặc chỉ là trói buộc những Đạo Nguyên Thánh Đế cùng nửa bước Hỗn Nguyên Thánh Đế

này. Về phần các Hải tộc tiên sĩ còn lại, Diệp Mặc cũng không có động thủ.

Nhân tộc muốn phát triển, hiển nhiên không phải dựa vào chuyện của một cá nhân hắn. Sau này giữa năm tháng sông dài, có lẽ sẽ bình thường phát sinh loại chuyện này, hắn không có khả năng mỗi lần đều ở đây cùng Nhân tộc. Nhân tộc vừa mới một lần nữa hưng khởi, đồng dạng cần phải thử thách bằng máu.

Tu luyện vốn chính là từng bước đi trong bụi gai, nếu mà ở dưới loại tình huống ưu thế này, nhân tộc đều không thể thủ thắng, Nhân tộc quả thực cũng nên xuống dốc.

Mấy trăm vạn tiên sĩ đang chiến đấu, vô số chiến hạm quấn quýt cùng một chỗ, pháp bảo quang mang, thần nguyên bạo liệt âm hưởng cùng một chút huyết vụ bay ngang, cấu thành một màn thảm thiết tiên sĩ đại chiến tràng diện. Mỗi thời mỗi khắc đều có vô số tiên sĩ ngã xuống, đều có hư không chiến hạm tan vỡ, cũng có vô số pháp bảo bị người ta cướp đoạt.

Diệp Mặc trong lòng thầm sợ hãi, nhân tộc sức chiến đấu hiện tại quả nhiên không bằng Hải tộc. Đây đã là hắn trói buộc lại sức mạnh của Hải tộc Thánh Đế đã ngoài Đạo Nguyên, cộng thêm Nhân tộc nhân số so với Hải tộc nhiều hơn rất nhiều, lúc này mới chiếm ưu thế một chút. Nếu mà hắn không ra tay, có thể nói Thánh Đạo Giới ở dưới các tộc liên quân sẽ dùng tốc độ nhanh nhất bị hôi phi yên diệt.

Tiên sĩ chiến đấu đều tham gia trăm vạn, thế nhưng những người bàng quan càng nhiều.

Mắt thấy Hải tộc tiên sĩ cùng chiến hạm càng ngày càng ít, Nhân tộc tuy rằng cũng bỏ mình rất nhiều tiên nhân, ưu thế lại càng ngày càng rõ ràng. Tất cả tiên nhân xem cuộc chiến đều biết, Hải tộc lần này xâm lấn chiến hạm cùng tiên sĩ sẽ toàn quân bị diệt, không có nửa phần đường sống.

Quả nhiên ở dưới sự công kích của Nhân tộc khí thế như hồng thủy, chỉ nửa ngày, Hải tộc tiên sĩ đến đây xâm lấn toàn quân bị diệt, không có người

nào sống được. Nhân tộc chiến hạm cùng tham chiến tiên nhân, thu thập chiến trường sau đó, ở dưới sự hướng dẫn của La Thanh Hà, cấp tốc lui về Hạm thần ổ.

Vây xem mấy ngàn vạn người lặng lẽ không nói gì, Thánh Đạo Giới Nhân tộc trên thực tế cũng không cường đại, nhưng là bọn hắn có một Hỗn Nguyên Thánh Đế cường đại - Diệp Mặc.

Lần này đến đây xâm lấn Thánh Đạo Giới không phải một cái tộc, mà là có hơn mười tộc, thế nhưng Diệp Mặc lại bỏ qua các chủng tộc còn lại, đơn độc tiêu diệt Hải tộc.

Diệp Mặc muốn tiêu diệt Hải tộc nguyên nhân rất đơn giản, Hải tộc không phải một lần khiêu khích Thánh Đạo Giới Nhân tộc, nhưng lại đã từng xuất động chiến hạm xâm lấn qua Thánh Đạo Giới, thậm chí giết rất nhiều Nhân tộc tiên nhân. Lần này thời điểm Hải tộc lại xuất hiện xâm lấn, Diệp Mặc quyết đoán tiêu diệt Hải tộc hết thảy tiên sĩ đến đây xâm lấn cùng chiến hạm, điều này hiển nhiên là cảnh cáo.

Bàng quan các tộc trong lòng đều là âm thầm kinh hãi, nếu mà lần đầu tiên Hải tộc đến đây xâm lấn Thánh Đạo Giới Nhân tộc, bọn họ tham gia, lẽ nào lần nữa bọn họ kết cục có thể sẽ cùng Hải tộc như nhau.

Xa xa Long tộc Ngao Hưng Đằng cùng Diệp Mặc tương đối quen thuộc thở dài nói, "Văn Đức Thủy nếu mà biết ngày hôm nay, nói không chừng sẽ hối hận trước đây đã ra lệnh."

Người chung quanh đều rõ ràng Ngao Hưng Đằng nói là có ý gì, Văn Đức Thủy ban đầu ở Long tộc tham gia Ngao Si Hỗn Nguyên đại điển, trên đường hạ xuống một cái mệnh lệnh. Mệnh lệnh kia hiện tại tất cả mọi người đã biết, chính là muốn Hải tộc đang tiến công Thánh Đạo Giới rút đi.

Ngao Hưng Đằng ý tứ là trước đây nếu mà Văn Đức Thủy không hạ mệnh lệnh này mà nói, vậy Thánh Đạo Giới trước đây cũng đã bị tiêu diệt.

Ngao Quỳ cười lạnh một tiếng, "Văn Đức Thủy sẽ không hối hận, hắn hẳn là may mắn trước đây đã hạ mệnh lệnh kia."

Ngao Hưng Đằng nghe xong Ngao Quỳ nói, lập tức liền hiểu ý Long tộc thánh quân. Văn Đức Thủy trước đây nếu mà không hạ mệnh lệnh, Thánh Đạo Giới quả thực khả năng đã bị tiêu diệt. Thế nhưng Diệp Mặc một khi trở về, thấy Thánh Đạo Giới bị diệt, Hải tộc đồng dạng không cách nào sinh tồn được. Hải tộc này bị diệt rơi lúc này sẽ không phải là trăm vạn tiên sĩ, mà là cả chủng tộc.

Thánh Đạo Giới có Diệp Mặc ở đây, sớm muộn có một ngày khôi phục, mà Hải tộc bị tiêu diệt, sẽ triệt để tiêu vong tại đây trong phiến vũ trụ hư không.

Diệp Mặc chờ La Thanh Hà dẫn dắt nhân tộc tiên sĩ lui ra phía sau, trực tiếp đứng ra cao giọng nói, "Các vị Hỗn Nguyên tiên hữu, các tộc dẫn đội Đạo Nguyên Thánh Đế, nếu như không ngại, ta nguyện ý ở Thánh Đạo Tông làm chủ, mời mọi người cùng nhau đi tới Thánh Đạo Giới uống một chén tiên trà."

Diệp Mặc vừa mới tiêu diệt đến phạm trăm vạn Hải tộc tiên sĩ, hiện tại lại chủ động mời các tộc Hỗn Nguyên Thánh Đế, không có một Hỗn Nguyên Thánh Đế nào dám cự tuyệt. Không chỉ nói rất nhiều chủng tộc hiện tại đều sợ hãi không dứt, còn thiếu Thánh Đạo Giới vô số thần tinh cùng thần linh mạch. Coi như là trung lập, cũng không dám không cho Diệp Mặc mặt mũi này.

Các tộc Hỗn Nguyên Thánh Đế cùng dẫn đầu Đạo Nguyên Thánh Đế, đều để cho tiên sĩ chiến hạm của bọn họ lui về, đồng thời cực kỳ khiêm tốn kính cẩn cùng Diệp Mặc chào hỏi, đi vào Hạm thần ổ bến tàu, tiến vào Thánh Đạo Giới.

Thấy các tộc Hỗn Nguyên Thánh Đế, cùng các tộc đỉnh phong Đạo Nguyên Thánh Đế đều đi theo Thánh Đạo Tông tông chủ Diệp Mặc phía sau, tiến vào Thánh Đạo Giới. Một vài tiên nhân tuổi cực lớn biểu tình là kích

động khó có thể tin, bọn họ tụ tập cùng một chỗ, đều vì Thánh Đạo Giới hưng thịnh cảm thấy hài lòng.

Húc Nguyệt Thánh Đạo Chư Ôn Mậu càng vô cùng kích động, hắn trải qua Thánh Đạo Giới phồn hoa đến xuống dốc, hắn lần thứ hai chứng kiến Thánh Đạo Giới một lần nữa thịnh vượng.

Lôi Nguyệt Hà hiểu rõ tâm tư của Chư Ôn Mậu, nàng nắm chặt cánh tay Chư Ôn Mậu nói, "Nếu mà không phải Diệp tông chủ, chúng ta cũng sẽ không được cùng một chỗ."

Chư Ôn Mậu dùng sức gật đầu, "Đúng vậy, không chỉ nói Thần Nữ Thánh Môn không cho phép ngươi cùng với ta, chính là Húc Nguyệt Thánh Đạo địch nhân cũng sẽ không cho phép chúng ta trùng kiến Húc Nguyệt Thánh Đạo."

Dừng một chút, hắn lần thứ hai cảm khái nói, "Trùng kiến Húc Nguyệt Thánh Đạo ngược lại cũng thôi, Diệp tông chủ chẳng những chữa trị Thánh Đạo Giới, còn làm cho Thánh Đạo Giới một lần nữa phồn hoa hưng thịnh đứng lên. Coi như là trước đây Thánh Đạo Giới năm tên Hỗn Nguyên Thánh Đế thời điểm, cũng không có phồn hoa cùng tôn nghiêm như ngày hôm nay."

Vài tên tiên nhân lớn tuổi nghe được Chư Ôn Mậu nói, đều vây đến phụ họa. Trước đây Thánh Đạo Giới có năm tên Hỗn Nguyên Thánh Đế, thế nhưng Thánh Đạo Giới cũng không an ổn, không nói năm tên Hỗn Nguyên Thánh Đế này tranh đấu với nhau, coi như là Thánh Đạo Giới các tộc ở giữa vũ trụ hư không, cũng không có địa vị hôm nay.

Hỗn Nguyên Thánh Đế các tộc, cũng sẽ không có ngày hôm nay, đối với nhân tộc Diệp tông chủ tôn kính khách khí như vậy. Thẳng đến lúc này, bọn họ mới chính thức tin tưởng Thánh Đạo Giới sắp sửa quật khởi.

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2271

Tạo Hóa (Đại Kết Cục)

Diệp Mặc đứng ở giữa vô tận hư không, trong lòng cảm thán không thôi. Khoảng cách trước đây U Minh giới phong giới đã trăm năm, hắn lần thứ hai tiến vào U Minh giới, chỉ cần hắn lấy đi Thế Giới Sơn, đem giới mạch của Thánh Đạo Giới chữa trị, hắn có thể rời đi Thánh Đạo Giới, mang theo các thê tử ngao du toàn bộ vũ trụ hư không. Dùng tu vi của hắn, hôm nay ở trong toàn bộ vũ trụ hư không, có thể nói đã không còn có đối thủ.

Ngay lúc Diệp Mặc vừa mới muốn xé rách U Minh giới giới vực, một đạo hắc động đột nhiên xuất hiện, không đợi Diệp Mặc nghi hoặc, một thanh âm hư miểu ngay bên tai Diệp Mặc vang lên, "Nếu đã tới liền vào đi, không nên đem U Minh giới ta biến trở thành vải rách, muốn xé rách là xé rách. Đem Thế Giới Sơn của ngươi lấy đi, lần sau còn đến ta sẽ không chào đón ngươi."

Nghe được cái thanh âm này, Diệp Mặc lập tức liền hiểu đây chính là Thiên Đạo thanh âm trước đây hắn ở U Minh giới cảm nhận được.

Lúc này Diệp Mặc không như trước, lúc mới vừa tiến vào Hỗn Nguyên, mà là mơ hồ hiểu trên Hỗn Nguyên tu vi còn có đẳng cấp cao hơn.

Diệp Mặc một bước đi vào U Minh giới, đứng ở bầu trời U Minh giới hai tay ôm quyền nói, "Trước đây Diệp mỗ không chừng mực, đã quấy rầy U Minh Thiên Đạo, lần này cố ý đến đây xin lỗi, xin hãy tha thứ cho ta chẳng biết phải trái."

Phiêu Miểu thanh âm kia trở nên ngưng thật hòa hoãn một chút, "Nếu mà không phải biết ngươi cũng có thể trở thành người đời như ta, trước đây

ta cũng sẽ không cho ngươi mang đi hồn phách. Thế Giới Sơn này là do một tiên hữu nhân tộc trước khi rời đi cái phiến hư không này để ở tại chỗ này, không nghĩ tới bây giờ thật đúng là cần dùng tới, ngươi cầm chữa trị Thánh Đạo Giới đi."

Diệp Mặc nghe xong lời nói này sau đó, trong lòng vô cùng khiếp sợ, thậm chí quên mất chuyện tình của Thế Giới Sơn. Trước hắn liền có một loại dự cảm, Hỗn Nguyên không phải cực hạn, cái này phiến hư không cũng không phải duy nhất. Hiện tại Phiêu Miểu thanh âm này từ U Minh giới, hắn càng thêm khẳng định mình dự cảm không có sai.

"Xin hỏi tiền bối nói rời đi cái phiến hư không này là có ý gì?" Diệp Mặc lập tức lại hỏi.

Phiêu Miểu thanh âm khẽ thở dài một cái, "Ngươi bây giờ sẽ không hiểu, chờ thọ nguyên của ngươi sắp hết, ngươi sẽ lĩnh ngộ được chân lý trong đó."

Thọ nguyên sắp hết? Diệp Mặc trong lòng kinh ngạc một chút, giọng nói càng là có chút kích động, "Tiền bối, ta đã Hỗn Nguyên, không phải là cùng thiên địa đồng thọ sao? Hỗn Nguyên Thánh Đế thọ nguyên chẳng lẽ không phải là vô cùng vô tận?"

"Vô cùng vô tận?" Phiêu Miểu kia thanh âm cười lạnh một tiếng, "Hỗn Nguyên Thánh Đế khoảng cách vô cùng vô tận còn còn rất xa, trừ phi có một ngày ngươi..."

Thanh âm nói đến đây hơi ngừng.

Diệp Mặc lần này tỉnh táo lại, không có tiếp tục thúc giục, mà là khom người hỏi, "Diệp Mặc thỉnh giáo tiền bối đại danh, còn xin tiền bối vui lòng chỉ giáo."

Một lúc lâu sau đó, Phiêu Miểu thanh âm kia mới thở dài một cái nói, "Ta chưởng quản U Minh vô số năm, là tên của mình cũng đã quên, ngươi

gọi ta là U Thiên đi, làm hỗn độn thế giới cùng thế giới cây đứng đầu, ngươi có tư cách hỏi điều này."

"U Thiên tiền bối, xin chỉ giáo." Diệp Mặc lần thứ hai kính cẩn ôm quyền nói.

Cái này gọi là U Thiên thanh âm biết Diệp Mặc muốn còn muốn hỏi cái gì, trầm mặc gần tới một canh giờ sau đó, cái này mới chậm rãi nói, "Mênh mông hư không, vũ trụ mịt mờ, cho tới bây giờ không có ai biết đầu cùng ở nơi nào, cũng chưa từng có người có thể hiểu rõ cái này mênh mông bàng bạc vũ trụ có những gì. Chúng ta chỗ ở hư không mặt biên chỉ là một cái vị diện trong vô tận vũ trụ mà thôi, từ vị diện này đi ra ngoài, còn có vô số giới vực hư không vị diện, chỉ là ngươi không biết mà thôi."

Diệp Mặc biết mơ hồ dự cảm của mình là chính xác sau đó, trái lại bộc phát tỉnh táo, "Xin hỏi U Thiên tiền bối, nếu như ta muốn rời khỏi cái hư không vị diện này, tiến vào các hư không vị diện còn lại, nên làm như thế nào?"

U Thiên Phiêu Miểu thanh âm lần thứ hai truyền đến, "Ngươi, hiện tại còn chưa có tư cách."

Diệp Mặc trầm mặc không nói, hắn cũng không cho là U Thiên chém gió, U Thiên nói hắn không có tư cách, đó chính là thật không có tư cách. Hắn có thể cảm thụ được rất nhiều mặt biên, thậm chí có thể xé rách mặt biên giới vực, từ một cái mặt biên vượt qua đến cái mặt biên khác, thế nhưng hắn chưa hề cảm thụ được U Thiên nói cái kia hư không vị diện. Nếu mà một cái vị diện hắn ngay cả cảm thụ đều không thể cảm thụ được, chớ đừng nói chi là đi xé rách.

U Thiên thấy Diệp Mặc cũng không tiếp tục truy vấn, giọng nói vẫn như cũ mơ hồ nói, "Nếu thời điểm có một ngày ngươi cảm thụ được giữa đại đạo của ngươi xuất hiện một cánh cửa lớn, mà ngươi có thể đẩy mở ra cánh cửa lớn này, ngươi liền có tư cách rời đi phiến hư không vị diện này."

"Cửa lớn? Lẽ nào tu luyện tới Hỗn Nguyên cực hạn là có thể xuất hiện?" Diệp Mặc bật thốt lên hỏi.

U Thiên chậm tiếng nói, "Không phải, có vài người coi như là tu vi cao tới đâu, Hỗn Nguyên tu luyện tới lại cực hạn, cũng vô pháp cảm thụ được đại đạo cánh cửa, chớ đừng nói chi là đẩy mở nó ra. Dùng cơ duyên và tư chất của ngươi, có lẽ tương lai có thể cảm thụ được, hoặc có lẽ hàng tỉ năm sau, lúc thọ nguyên của ngươi sắp hết, cũng vô pháp cảm thụ được."

"Trước đây người kia từ nơi này rời đi cũng là bởi vì cảm nhận được đại đạo cánh cửa đó, cho nên hắn có năng lực đẩy ra đại môn, rời đi nơi này?" Diệp Mặc nghĩ tới tiền bối kia lưu lại Thế Giới Sơn, đối phương có thể đem Thế Giới Sơn loại bảo vật này lưu lại, hiển nhiên là một cái tuyệt đỉnh đại năng giả.

U Thiên thở dài một tiếng đáp, "Hắn cảm nhận được đại đạo chi môn, nhưng cũng không có mở ra."

Diệp Mặc nhất thời nghi hoặc hỏi, "Hắn không thể mở ra mình đại đạo chi môn, thì như thế nào rời đi nơi này? Lẽ nào rời đi cái phiến hư không này còn có một loại khác biện pháp?"

"Không sai, đúng là có một loại khác biện pháp rời đi nơi này." U Thiên đáp, "Mỗi một phiến thiên địa mở ra, đều là một cái hỗn độn sơ phân quá trình, chúng ta cái này một mảnh thiên địa cũng vậy, không có ngoại lệ. Hỗn độn sơ phân ngoại trừ có các loại thiên địa kỳ bảo theo đó sinh ra, còn có 9 tấm Tiên Thiên khai thiên phù. Cái này 9 tấm Tiên Thiên khai thiên phù chính là Tiên Thiên bảo vật, bất luận kẻ nào đạt được một cái, đều có thể phá vỡ cái phiến hư không vị diện này rời đi. Trước đây hắn chính là lợi dùng một cái khai thiên phù, rời đi nơi này."

"Tại sao muốn rời đi?"

"Chỉ có rời đi nơi này, mới có thể truy tầm Vĩnh Sinh huyền bí, có năng lực bước trên đỉnh vũ trụ mênh mông."

Lần này Diệp Mặc không có tiếp tục hỏi, hắn thăng cấp Hỗn Nguyên sau đó, liền cũng không cảm giác được thọ mệnh đầu cùng của mình. Dù cho hắn cảm thấy Hỗn Nguyên không phải cực hạn, cũng cho là mình đã đi vào Vĩnh Sinh. Ngày hôm nay hắn mới biết được, hắn không cách nào Vĩnh Sinh.

"U Thiên tiền bối, ta có thể hay không lại xin ngươi chỉ dạy mấy vấn đề?" Trầm mặc đã lâu sau đó, Diệp Mặc mới hỏi lần nữa.

"Hỏi đi, có lẽ tương lai ta cũng có lúc cầu đến ngươi." U Thiên Phiêu Miểu thanh âm có chút xúc cảm.

Diệp Mặc không biết hắn có cái gì có thể giúp U Thiên, hắn cũng không có nghĩ quá nhiều, trực tiếp hỏi, "Ta có 3 cái vấn đề, thứ nhất lôi kiếp của ta so với người khác hung mãnh lợi hại hơn, vô số lần muốn đem ta vào chỗ chết, đây là có chuyện gì? Thứ hai có bao nhiêu người lợi dụng Tiên Thiên khai thiên bùa rời đi cái phiến hư không vũ trụ này, tiến vào vị diện khác? Nếu mà cảm nhận được các vị diện khác, mạnh mẽ tiến vào, lại sẽ làm sao? Thứ 3: sau khi cảm thụ được cánh cửa đại đạo, đồng thời đẩy ra, có đúng hay không liền đã đến cực hạn?"

U Thiên lần này ngược lại lập tức trả lời, "Vấn đề của ngươi rất nhiều, thế nhưng ta có thể trả lời ngươi. Lôi kiếp của ngươi là Thiên Đạo nắm trong tay, như ta có thể nắm trong tay lôi kiếp cùng U Minh quy tắc, ta và U Minh giới hợp đạo sau đó liền trở thành Thiên Đạo. Ta không cách nào hiện thân, nhưng có thể thông qua Thiên Đạo quy tắc xuất thủ. Về phần có đúng hay không Thiên Đạo hại ngươi, ta lại không biết. Ta chỉ là cùng U Minh giới hợp đạo, bên ngoài còn có các hợp đạo thượng đế khác."

"Thì ra là thế, trước đây vãn bối lĩnh ngộ Luân Hồi thần thông, còn phải tạ ơn U Thiên tiền bối thành toàn." Diệp Mặc bừng tỉnh hiểu được, hắn mặc dù có thể nhanh chóng như vậy lĩnh ngộ Luân Hồi thần thông, vẫn là U Minh giới Thiên Đạo này chủ tể giúp một tay.

U Thiên đáp, "Ta dù là không giúp một tay, ngươi vẫn có thể bước trên

Luân Hồi cầu, lĩnh ngộ Luân Hồi thần thông cũng là chuyện sớm hay muộn. Về phần không có Khai thiên phù, muốn mạnh mẽ tiến vào vị diện khác, đó là tuyệt không khả năng.

Đã từng có một người tên là Đoan Mộc Cữu Cách Hỗn Nguyên Thánh Đế, hắn bởi vì muốn câu thông U Minh giới cùng Thánh Đạo Giới Luân Hồi thông đạo, hành động này vô cùng thiện, bởi vậy lĩnh ngộ cảm nhận được đại đạo cánh cửa của mình. Mà khi hắn phát hiện mình không cách nào đẩy ra cái cánh cửa này, dĩ nhiên dùng Thí Đạo thương mạnh mẽ đi phá vỡ. Kết quả ở dưới sự kiệt lực, bị Thí Đạo thương phản phệ, bỏ mạng ở trong hư không.

Bất quá lợi dụng khai thiên bùa mạnh mẽ mở ra thông đạo đến các vị diện khác cũng có mấy người, ngoại trừ tiên hữu trước đây lưu lại Thế Giới Sơn kia ra, mấy trăm năm trước liền có một nữ tử tên là Lăng Ba Đạo Nguyên, nàng mang theo một đệ tử của mình (Lạc Huyên) cố ý đi tới U Minh giới, mạnh mẽ dùng Khai Thiên Phù mở ra phiến vị diện này, rời đi phiến hư không vũ trụ này."

Diệp Mặc nghe đến đó, lúc này mới chợt hiểu hiểu được, thì ra Đoan Mộc Cữu Cách là bởi vì muốn phá vỡ cánh cửa đại đạo, lúc này mới ngã xuống. Về phần cái tên gọi Lăng Ba kia, Diệp Mặc chỉ là cảm giác được có chút quen thuộc mà thôi.

"Về phần ngươi hỏi vấn đề thứ ba, ta có thể minh xác nói cho ngươi biết, sau Hỗn Nguyên còn có một cái cảnh giới. Một khi ngươi đẩy ra cánh cửa đại đạo, ngươi mới có tư cách tranh đoạt cảnh giới này, mà không phải là nói ngươi có thể đạt được cảnh giới này. Ngươi có thể đẩy ra cánh cửa đại đạo của ngươi, lại không có nghĩa là ngươi có thể cướp được, đồng thời mở ra tạo hóa đại môn."

"Tạo hóa?" Diệp Mặc thậm chí quên mất hỏi là cảnh giới gì không phải thăng cấp, mà là dùng tranh đoạt có được.

"Không sai, chính là Tạo Hóa. Thanh âm của U Thiên lần thứ hai càng

trở nên mơ hồ hơn, sau khi nói xong mấy chữ này, liền biến mất vô tung vô ảnh…

THIẾU GIA BỊ BỎ RƠI

Ta Là Lão Ngũ

Chương 2272

Ảnh Nhân Vật Trong Truyện